

ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

(με ερμηνευτική απόδοση του Ιωάννη Θ. Κολιτσάρα)

Γ Ε Ν Ε Σ Ι Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Γεν. 1,1 Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γήν.

Γεν. 1,1 Κατ' αρχάς ο απειροτελειος Θεός εδημιούργησεν εκ του μηδενός το σύμπαν, τον ουρανόν και την γην.

Γεν. 1,2 η δε γη ήν άόρατος και ακατασκεύαστος, και σκότος επάνω της αβύσσου, και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω τού ύδατος.

Γεν. 1,2 Η γη ήτο άόρατος, αδιαμόρφωτος και απρόσφορος δια τον ζωϊκόν και φυτικόν κόσμον· σκοτάδι δε ηπλώνετο επάνω από τα ύδατα που την εσκέπαζον, το δε ζωοποιόν Πανάγιον Πνεύμα εφέρετο επάνω από τα ύδατα και περιέβαλλεν αυτήν.

Γεν. 1,3 και είπεν ο Θεός· γενηθήτω φώς· και εγένετο φώς.

Γεν. 1,3 Και είπεν ο Θεός· "να γίνη φως επί της γης"· και έγινε φως.

Γεν. 1,4 και είδεν ο Θεός το φώς, ότι καλόν· και διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού φωτός και ανά μέσον τού σκότους.

Γεν. 1,4 Και είδεν ο παντογνώστης Θεός το φως ότι είναι καλόν και σκόπιμον· και εχώρισεν ο Θεός το σκότος από το φως.

Γεν. 1,5 και εκάλεσεν ο Θεός το φώς ημέραν και το σκότος εκάλεσε νύκτα. και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωϊ, ημέρα μία.

Γεν. 1,5 Και ωνόμασεν ο Θεός το φως ημέραν και το σκότος ωνόμασε νύκτα. Και έγινεν εσπέρα και έγινε πρωϊ και έκλεισεν η πρώτη ημέρα της δημιουργίας.

Γεν. 1,6 Καί είπεν ο Θεός· γενηθήτω στερέωμα εν μέσω τού ύδατος και έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος και ύδατος, και εγένετο ούτως.

Γεν. 1,6 Και είπεν ο Θεός· "να γίνη ο ουράνιος θόλος της γης μεταξύ των υδάτων, που καλύπτουν την επιφάνειάν της και των νεφών που αιωρούνται εις την ατμόσφαιραν, και να διαχωρίζη μεταξύ των υδάτων της γης και των υδάτων του ουρανού". Και έγινεν όπως ο Θεός διέταξε.

Γεν. 1,7 και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα, και διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού ύδατος, ό ήν υποκάτω τού στερεώματος, και αναμέσον τού ύδατος τού επάνω τού στερεώματος.

Γεν. 1,7 Και έδωσεν ύπαρξιν ο Θεός στον ουράνιον θόλον και διεχώρισε τα ύδατα, τα οποία ήσαν επί της γης κάτω από τον ουρανόν, από τα νερά, τα οποία ήσαν επάνω εις τα νέφη του ουρανού.

Γεν. 1,8 και εκάλεσεν ο Θεός το στερέωμα ουρανόν. και είδεν ο Θεός, ότι καλόν, και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωϊ, ημέρα δευτέρα.

Γεν. 1,8 Και ωνόμασεν ο Θεός την ατμόσφαιραν ουρανόν. Και είδεν ο παντογνώστης Θεός ότι το έργον του αυτό ήτο ωραϊόν και σκόπιμον. Και έγινεν εσπέρα, έγινε πρωϊ και έκλεισεν η δευτέρα ημέρα της δημιουργίας.

Γεν. 1,9 Καί είπεν ο Θεός· συναχθήτω το ύδωρ το υποκάτω τού ουρανού εις συναγωγήν μίαν, και οφθήτω η ξηρά. και εγένετο ούτως. και συνήχθη το ύδωρ το υποκάτω τού ουρανού εις τας συναγωγάς αυτών, και ώφθη η ξηρά.

Γεν. 1,9 Και είπεν ο Θεός· "ας συναχθή το ύδωρ, το οποίον καλύπτει ολόκληρον την γην, εις ωρισμένην περιοχίν και ας φανή η ξηρά". Και έγινεν, όπως ο Θεός διέταξε· και μαζεύθη όλον το ύδωρ της γης εις τας βαθείας περιοχάς των ωκεανών και θαλασσών, και εφάνη η ξηρά.

Γεν. 1,10 και εκάλεσεν ο Θεός την ξηράν γήν και τα συστήματα των υδάτων εκάλεσε θαλάσσας. και είδεν ο Θεός, ότι καλόν.

Γεν. 1,10 Και ωνόμασεν ο Θεός την εκτός της θαλάσσης έκτασιν γην, τας δε μεγάλας περιοχάς των υδάτων ωνόμασε θαλάσσας. Και είδεν ο Θεός ότι η θάλασσα και η ξηρά είναι καλαί, έχουν τον σκοπόν και την χρησιμότητά των.

Γεν. 1,11 και είπεν ο Θεός· βλαστησάτω η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ ομοιότητα, και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γής. και εγένετο ούτως.

Γεν. 1,11 Και είπεν ο Θεός· "ας φυτρώσουν και ας αναπτυχθούν εις την ξηράν χλόη και ποώδεις θάμνοι, που το κάθε είδος από αυτά θα έχη το ιδικόν του σπέρμα, δια να διαιωνίζεται επί της γης". και εν συνεχεία διέταξεν ο Θεός· "να φυτρώσουν και να μεγαλώσουν εις την γην καρποφόρα ξυλώδη δένδρα, έκαστον από τα οποία θα φέρη κατά το είδος του το ιδικόν του σπέρμα".

Γεν. 1,12 και εξήνεγκεν η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ ομοιότητα, και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γής.

Γεν. 1,12 Και έβγαλε πράγματι η γη ποώδη βλάστησιν, χλόην και θάμνους, κάθε είδος από τα οποία είχε το σπέρμα αυτού δια την διατήρησίν του. Και κατόπιν εφύτρωσαν και εμεγάλωσαν επί της γης καρποφόρα δένδρα, έκαστον από τα οποία έφερε το σπέρμα του είδους του, δια να διαιωνίζεται επί της γης.

Γεν. 1,13 και είδεν ο Θεός, ότι καλόν. και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωϊ, ημέρα τρίτη.

Γεν. 1,13 Είδεν ο Θεός ότι η χλόη, οι θάμνοι και τα δένδρα, που εκάλυψαν όλην την επιφάνειαν της ξηράς, ήσαν καλά, σκόπιμα και χρήσιμα. Εγένεν εσπέρα, έγινε πρωϊ και συνεπληρώθη η τρίτη ημέρα της δημιουργίας.

Γεν. 1,14 Καί είπεν ο Θεός· γενηθήτωσαν φωστήρες εν τώ στερεώματι τού ουρανού εις φαύσιν επί της γής, τού διαχωρίζειν ανά μέσον της ημέρας και ανά μέσον της νυκτός· και έστωσαν εις σημεία και εις καιρούς και εις ημέρας και εις ενιαυτούς·

Γεν. 1,14 Και είπεν ο Θεός· "ας γίνουν (ας φανούν) εις τον ουρανόν της γης φωτεινοί αστέρες, δια να φωτίζουν την γην και να χωρίζουν την ημέραν από την νύκτα. Ας είναι οι αστέρες αυτοί εις σημεία μετεωρολογικών και άλλων φαινομένων, και ας χρησιμεύουν εις κανονικήν μεταβολήν και διάκρισιν των εποχών του έτους, των ημερών και των ετών.

Γεν. 1,15 και έστωσαν εις φαύσιν εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί της γής. και εγένετο ούτως.

Γεν. 1,15 Προ παντός δε ας είναι αυτοί στον ουρανόν, ώστε να φωτίζουν την γην". Και έγινεν όπως ο Θεός διέταξε.

Γεν. 1,16 και εποίησεν ο Θεός τους δύο φωστήρας τους μεγάλους, τον φωστήρα τον μέγαν εις αρχάς της ημέρας και τον φωστήρα τον ελάσσω εις αρχάς της νυκτός, και τους αστέρας.

Γεν. 1,16 Και έκαμεν ο Θεός τους δύο μεγάλους αστέρας, τον ήλιον, τον μέγalon αστέρα, να άρχη με το φως του όλην την ημέραν. Και τον μικρότερον αστέρα, την σελήνην, να άρχη με το φως της κατά την νύκτα. Επίσης διέταξε να φανούν και οι άλλοι αστέρες του ουρανού.

Γεν. 1,17 και έθετο αυτούς ο Θεός εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί της γής

Γεν. 1,17 Και έθεσεν αυτούς ο Θεός στο ουράνιον στερέωμα, δια να στέλλουν το φως των επάνω εις την γην·

Γεν. 1,18 και άρχειν της ημέρας και της νυκτός και διαχωρίζειν ανά μέσον τού φωτός και ανά μέσον τού σκότους, και είδεν ο Θεός, ότι καλόν.

Γεν. 1,18 να εξουσιάζουν την ημέραν και την νύκτα και να ξεχωρίζουν το φως από το σκότος. Και είδεν ο παντογνώστης Θεός, ότι το έργον του αυτό ήτο καλόν, χρήσιμον και σκόπιμον.

Γεν. 1,19 και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωϊ, ημέρα τετάρτη.

Γεν. 1,19 Εγένεν εσπέρα, έγινε πρωϊ και συνεπληρώθη η τετάρτη ημέρα της δημιουργίας.

Γεν. 1,20 Καί είπεν ο Θεός· εξαγαγέτω τα ύδατα ερπετά ψυχών ζωσών και πετεινά πετόμενα επί της γής κατά το στερέωμα τού ουρανού, και εγένετο ούτως.

Γεν. 1,20 Και είπεν ο Θεός· “να βγάλουν τα ύδατα των θαλασσών ψάρια και ερπετά και πτηνά, τα οποία θα πετούν εις την ατμόσφαιραν μεταξú του ουρανού θόλου και της γης”. Και έγινεν έτσι.

Γεν. 1,21 και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και πάσαν ψυχήν ζωσών ερπετών, ά εξήγαγε τα ύδατα κατά γένη αυτών, και πάν πετεινόν πτερωτόν κατά γένος, και είδεν ο Θεός, ότι καλά.

Γεν. 1,21 Και εδημιούργησεν ο Θεός τα μεγάλα κήτη και τα ψάρια και τα ερπετά, τα οποία σύμφωνα με την διαταγήν του έβγαλαν τα ύδατα έκαστον κατά το είδος αυτού· καθώς και όλα τα είδη των πτηνών καθένα κατά το είδος του. Και είδεν ο Θεός ότι όλα ήσαν καλά και χρήσιμα δια τον σκοπόν, δια τον οποίον έγιναν.

Γεν. 1,22 και ευλόγησεν αυτά ο Θεός, λέγων· αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε τα ύδατα εν ταίς θαλάσσαις, και τα πετεινά πληθυνέσθωσαν επί της γής.

Γεν. 1,22 Και ευλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων· “γίνεσθε γόνιμα, αυξάνεσθε και πολλαπλασιάζεσθε και γεμίσατε τα ύδατα των θαλασσών. Και τα πετεινά επίσης ας πληθυνθούν επάνω εις την γην”.

Γεν. 1,23 και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωϊ, ημέρα πέμπτη.

Γεν. 1,23 Και έγινεν εσπέρα και έγινε πρωϊ και συνεπληρώθη η πέμπτη ημέρα της δημιουργίας.

Γεν. 1,24 Καί είπεν ο Θεός· εξαγαγέτω η γη ψυχήν ζωσαν κατά γένος, τετράποδα και ερπετά και θηρία της γής κατά γένος, και εγένετο ούτως.

Γεν. 1,24 Και είπεν ο Θεός· “ας βγάλη η γη ζωα διαφόρων ειδών, τετράποδα και ερπετά και θηρία της ξηράς, το καθένα κατά το είδος του”. Και έγινε έτσι.

Γεν. 1,25 και εποίησεν ο Θεός τα θηρία της γής κατά γένος, και τα κτήνη κατά γένος αυτών και πάντα τα ερπετά της γής κατά γένος αυτών, και είδεν ο Θεός, ότι καλά.

Γεν. 1,25 Και εδημιούργησεν ο Θεός τα θηρία της γής κατά τα είδη αυτών, και τα κτήνη κατά τα είδη αυτών και όλα τα ερπετά της γης κατά τα είδη αυτών. Και είδεν ο Θεός ότι είναι καλά, σκόπιμα και χρήσιμα.

Γεν. 1,26 και είπεν ο Θεός· ποιήσωμεν άνθρωπον κατ εικόνα ημετέραν και καθ ομοίωσιν, και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών τού ουρανού και των κτηνών και πάσης της γής και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί γής γής.

Γεν. 1,26 Εν συνεχεία ο Τριαδικός Θεός είπε καθ' εαυτόν· “ας δημιουργήσωμεν τώρα τον άνθρωπον, σύμφωνα με την ιδικήν μας εικόνα, και να έχη την δυνατότητα να ομοιάση με ημάς. Αυτοί, άνδρας και γυναίκα, ας είναι άρχοντες και κύριοι των ιχθύων της θαλάσσης, των πτηνών του ουρανού, των κτηνών και όλης της γης και όλων όσα έρπου επάνω εις την επιφάνειαν της γης”.

Γεν. 1,27 και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς.

Γεν. 1,27 Και πράγματι ο απειροτέλειος Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον, τον οποίον επροίκισε με ιδικά του χαρακτηριστικά γνωρίσματα, ώστε να είναι με αυτά εικόνα του Θεού. Εδημιούργησεν απ' αρχής άνδρα και γυναίκα.

Γεν. 1,28 και ευλόγησεν αυτούς ο Θεός, λέγων· αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν και κατακυριεύσατε αυτής και άρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών τού ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της γής και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της γής.

Γεν. 1,28 Και ευλόγησεν αυτούς ο Θεός λέγων· “αυξάνεσθε και πληθύνεσθε, γεμίσατε όλην την γην και γενήτε κύριοι αυτής· σας δίδω την δύναμιν να είσθε κύριοι και εξουσιασταί των ιχθύων της θαλάσσης και των πτηνών του ουρανού, όλων των κτηνών και όλης της γης και όλων όσα, ως ερπετά, σύρονται επάνω εις την επιφάνειαν της γης”.

Γεν. 1,29 και είπεν ο Θεός· ιδού δέδωκα υμίν πάντα χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα, ό εστιν επάνω πάσης της γής, και πάν ξύλον, ό έχει εν εαυτώ καρπόν σπέρματος σποριμού, υμίν έσται εις βρώσιν·

Γεν. 1,29 Και εν συνεχεία είπεν ο Θεός· “ιδού έχω δώσει υπό την κυριότητά σας και εις εξυπηρέτησίν σας όλα τα είδη του χόρτου, τα οποία έχουν εν εαυτοίς σπέρματα και είναι απλωμένα εις ολόκληρον την γην, και κάθε δένδρον, το οποίον φέρει καρπόν προς τροφήν σας και σπέρμα προς πολλαπλασιασμόν και διαιώνισίν του. Όλα αυτά, χόρτα της γης και καρποί των δένδρων, θα είναι εις διατροφήν σας.

Γεν. 1,30 και πάσι τοίς θηρίοις της γής και πάσι τοίς πετεινοίς τού ουρανού και παντί ερπετώ έρποντι επί της γής, ό έχει εν εαυτώ ψυχήν ζωής, και πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν, και εγένετο ούτως.

Γεν. 1,30 Σας δίδω επίσης κυριότητα επί όλων των θηρίων της γης, επί όλων των πτηνών του ουρανού και επί όλων των ερπετών, που σύρονται εις την γην· εις όλας αυτάς τας ζωσας υπάρξεις δίδω επίσης ως τροφήν το χλωρόν χόρτον της γης”. Και έγινεν όπως ο Θεός διέταξε.

Γεν. 1,31 και είδεν ο Θεός τα πάντα, όσα εποίησε, και ιδού καλά λίαν, και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωϊ, ημέρα έκτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Γεν. 2,1 Καί συνετελέσθησαν ο ουρανός και η γη και πάς ο κόσμος αυτών.

Γεν. 2,1 Ούτω δε ετελείωσεν η δημιουργία του σύμπαντος, του ουρανού και της γης, και όλος αυτών ο στολισμός, η αρμονία και η λαμπρότης.

Γεν. 2,2 και συνετέλεσεν ο Θεός εν τή ημέρα τή έκτη τα έργα αυτού, ά εποίησε, και κατέπαυσε τή ημέρα τή εβδόμη από πάντων των έργων αυτού, ών εποίησε.

Γεν. 2,2 Κατά την έκτην ημέραν ετελείωσεν ο Θεός τα έργα αυτού, όσα έκαμε, και ανεπαύθη κατά την εβδόμην ημέραν από

όλα τα έργα αυτού, τα οποία εδημιούργησεν εκ του μηδενός και εμορφοποίησεν.

Γεν. 2,3 και ευλόγησεν ο Θεός την ημέραν την εβδόμην και ηγίασεν αυτήν· ότι εν αυτή κατέπαυσεν από πάντων των έργων αυτού, ών ήρξατο ο Θεός ποιήσαι.

Γεν. 2,3 Ευλόγησε δε ο Θεός την ημέραν την εβδόμην, ηγίασεν αυτήν και ως αγίαν την ώρισε, διότι κατ' αυτήν κατέπαυσε την δημιουργίαν του και ανεπαύθη μετά την δημιουργίαν των έργων, τα οποία από της πρώτης ημέρας ήρχισε να δημιουργή.

Γεν. 2,4 Αυτή η βίβλος γενέσεως ουρανού και γής, ότε εγένετο· ή ημέρα εποίησε Κύριος ο Θεός τον ουρανόν και την γήν

Γεν. 2,4 Αυτή είναι η ιστορία της δημιουργίας του ουρανού και της γης, όταν αυτά ετελείωσαν και ωλοκληρώθησαν. Αυτή είναι η δημιουργία του σύμπαντος, όταν ο απειροτέλειος Θεός εδημιούργησεν εκ του μηδενός το σύμπαν, τον ουρανόν και την γην.

Γεν. 2,5 και πάν χλωρόν αγρού πρό τού γενέσθαι επί της γής και πάντα χόρτον αγρού πρό τού ανατείλαι· ου γάρ έβρεξεν ο Θεός επί την γήν, και άνθρωπος ουκ ήν εργάζεσθαι αυτήν·

Γεν. 2,5 Δεν υπήρχον όμως ακόμη χλόη και θάμνοι των αγρών και δεν είχαν βλαστήσει φυτά του αγρού. Διότι δεν είχαν αποστείλει βροχάς ο Θεός εις την γην και δεν υπήρχεν άνθρωπος να εργάζεται και να καλλιεργή τους αγρούς.

Γεν. 2,6 πηγή δε ανέβαινεν εκ της γής και επότιζε πάν το πρόσωπον της γής.

Γεν. 2,6 Ανέβλυζαν δε πηγαί και επότιζαν με τα ύδατά των όλην την επιφάνειαν της ξηράς.

Γεν. 2,7 και έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον, χούν από της γής, και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής, και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν.

Γεν. 2,7 Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπον με χώμα από την γην (χοϊκόν) και ενεφύσησεν στο πρόσωπον αυτού πνεύμα ζων, την αθάνατον ψυχήν· έτσι δε έγινε ο άνθρωπος ζώσα υλικοπνευματική ύπαρξις.

Γεν. 2,8 Καί εφύτρευσεν ο Θεός παράδεισον εν Εδέμ κατά ανατολάς και έθετο εκεί τον άνθρωπον, ον έπλασε.

Γεν. 2,8 Διέταξε δε ο Θεός και εφύτρωσε και εβλάστησεν εις την περιοχήν της Εδέμ προς ανατολάς κήπος, ο παράδεισος, και εκεί ετοποθέτησε τον άνθρωπον, τον οποίον έπλασε.

Γεν. 2,9 και εξανέτειλεν ο Θεός έτι εκ της γής πάν ξύλον ωραιον εις όρασιν και καλόν εις βρώσιν και το ξύλον της ζωής εν μέσω τού παραδείσου και το ξύλον τού ειδέναι γνωστόν καλού και πονηρού.

Γεν. 2,9 Έκαμε δε ο Θεός να βλαστήσουν από την γην όλα τα είδη των δένδρων, τα οποία είναι ωραία εις την όρασιν, ευχάριστα εις την γεύσιν και θρεπτικά, καθώς επίσης διέταξε και εφύτρωσε το δένδρον της ζωής εν μέσω του παραδείσου και το δένδρον της γνώσεως του καλού και του κακού.

Γεν. 2,10 ποταμός δε εκπορεύεται εξ Εδέμ ποτίζει τον παράδεισον· εκείθεν αφορίζεται εις τέσσαρας αρχάς.

Γεν. 2,10 Ποταμός δε πηγάζει και απλώνεται από την Εδέμ, ώστε να ποτίζει τον παράδεισον. Από εκεί δε εξέρχεται και διαχωρίζεται εις τέσσαρας κατευθύνσεις.

Γεν. 2,11 όνομα τώ ενί Φισών· ούτος ο κυκλών πάσαν την γήν Ευιλάτ, εκεί ού εστι το χρυσίον·

Γεν. 2,11 Το όνομα του ενός εκ των τεσσάρων αυτών ποταμών είναι Φισών. Αυτός περικυκλώνει και ποτίζει όλην την περιοχήν Ευιλάτ, όπου υπάρχει ο χρυσός.

Γεν. 2,12 το δε χρυσίον της γής εκείνης καλόν· και εκεί εστιν ο άνθραξ και ο λίθος ο πράσινος.

Γεν. 2,12 Ο χρυσός της χώρας εκείνης είναι αγνός και πολύτιμος. Εις την χώραν αυτήν επίσης υπάρχουν και δύο άλλοι πολύτιμοι λίθοι, ο απαστράπτων άνθραξ και ο πράσινος λίθος.

Γεν. 2,13 και όνομα τώ ποταμώ τώ δευτέρω Γεών· ούτος ο κυκλών πάσαν την γήν Αιθιοπίας.

Γεν. 2,13 Το όνομα του δευτέρου ποταμού είναι Γεών· αυτός διαρρέει όλην την γην της Αιθιοπίας.

Γεν. 2,14 και ο ποταμός ο τρίτος Τίγρις· ούτος ο προπορευόμενος κατέναντι Ασσυρίων· ο δε ποταμός ο τέταρτος Ευφράτης.

Γεν. 2,14 Και ο ποταμός ο τρίτος είναι ο Τίγρις· αυτός διέρχεται εμπρός από την χώραν των Ασσυρίων. Ο δε τέταρτος ποταμός είναι ο Ευφράτης.

Γεν. 2,15 Καί έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον, ον έπλασε, και έθετο αυτόν εν τώ παραδείσω της τρυφής, εργάζεσθαι αυτόν και φυλάσσειν.

Γεν. 2,15 Έλαβε Κυριος ο Θεός τον άνθρωπον, τον οποίον εδημιούργησε, και έθεσεν αυτόν στον παράδεισον της χαράς και της τέρψεως, δια να εργάζεται εις αυτόν και να τον φυλάσσει.

Γεν. 2,16 και ενετείλατο Κύριος ο Θεός τώ Αδάμ λέγων· από παντός ξύλου τού εν τώ παραδείσω βαι αυτόνγή,

Γεν. 2,16 Έδωσε δε εντολήν Κυριος ο Θεός στον Αδάμ λέγων· "από όλα τα καρποφόρα δένδρα που υπάρχουν στον παράδεισον, σας δίδω το δικαίωμα να τρώγετε.

Γεν. 2,17 από δε τού ξύλου τού γινώσκειν καλόν και πονηρόν, ου φάγεσθε απ αυτού· ή δ αν ημέρα φάγητε απ αυτού, θανάτω αποθανείσθε.

Γεν. 2,17 Από το δένδρον όμως της γνώσεως του καλού και κακού δεν πρέπει ποτέ να φάγετε από αυτό. Κατά δε την ημέραν κατά την οποίαν θα φάγετε από τον καρπόν του, θα χάσετε το δικαίωμα της αθανασίας, θα αποθάνετε σωματικώς και θα χωρισθήτε από εμέ, που σας έδωσα την ζωήν".

Γεν. 2,18 Καί ειπε Κύριος ο Θεός· ου καλόν είναι τον άνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αυτώ βοηθόν κατ αυτόν.

Γεν. 2,18 Ο δε Τριαδικός Θεός ειπε καθ' εαυτόν· "δεν είναι καλόν να μείνη μόνος του ο άνθρωπος. Ας δημιουργήσωμεν προς χάριν αυτού βοηθόν του, πλάσμα όμοιον με αυτόν".

Γεν. 2,19 και έπλασεν ο Θεός έτι εκ της γής πάντα τα θηρία τού αγρού και πάντα τα πετεινά τού ουρανού και ήγαγεν αυτά προς τον Αδάμ, ιδείν τι καλέσει αυτά. και πάν ό εάν εκάλεσεν αυτό Αδάμ ψυχήν ζώσαν, τούτο όνομα αυτώ.

Γεν. 2,19 Πριν όμως δημιουργήση ο Θεός την βοηθόν του Αδάμ, την Εύαν, ωδήγησεν ενώπιον του Αδάμ όλα τα θηρία του αγρού και όλα τα πτηνά του ουρανού, τα οποία εδημιούργησε, δια να ιδη αυτά ο Αδάμ και να τους δώση το κατάλληλον όνομα. Και το όνομα, το οποίον θα έδιδεν ο Αδάμ στο καθένα από αυτά, τούτο το όνομα και θα έμενεν εις αυτό.

Γεν. 2,20 και εκάλεσεν Αδάμ ονόματα πάσι τοίς κτήνεσι και πάσι τοίς πετεινοίς τού ουρανού και πάσι τοίς θηρίοις τού αγρού· τώ δε Αδάμ ουχ ευρέθη βοηθός όμοιος αυτώ.

Γεν. 2,20 Και ο Αδάμ με την σοφίαν, την κρίσιν και την γνώσιν που είχαν, έδωσεν ονόματα εις όλα τα κτήνη και εις όλα τα πτηνά του ουρανού και εις όλα τα θηρία της υπαίθρου. Κανένα όμως από τα ζώα αυτά δεν ευρέθη βοηθός όμοιος με τον Αδάμ, άξιος και ευχάριστος εις αυτόν.

Γεν. 2,21 και επέβαλεν ο Θεός έκστασιν επί τον Αδάμ, και ύπνωσε· και έλαβε μίαν των πλευρών αυτού και ανεπλήρωσε σάρκα αντ αυτής.

Γεν. 2,21 Τότε ο Θεός, δια να αναπληρώση την έλλειψιν αυτήν, έφερεν έκστασιν στον Αδάμ, ο οποίος και εκοιμήθη βαθύτατα. Έλαβε τότε μίαν από τας πλευράς του Αδάμ και συνεπλήρωσε δια σαρκός το κενόν της αναιρεθείσης αυτής πλευράς.

Γεν. 2,22 και ωκοδόμησεν ο Θεός την πλευράν, ήν έλαβεν από τού Αδάμ, εις γυναίκα και ήγαγεν αυτήν προς τον Αδάμ.

Γεν. 2,22 Και κατεσκεύασε και εμορφοποίησε την πλευράν, την οποίαν έλαβεν από τον Αδάμ, εις γυναίκα, την οποίαν και έφερε προς αυτόν.

Γεν. 2,23 και είπεν Αδάμ· τούτο νύν οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου· αυτή κληθήσεται γυνή, ότι εκ τού ανδρός αυτής ελήφθη αυτή·

Γεν. 2,23 Όταν δε ο Αδάμ εξύπνησε και είδε την γυναίκα είπεν· "αυτό είναι πλέον οστούν από τα οστά μου και σαρξ από την σάρκα μου. Αυτή η ονομασθή γυνή (ανδρίς), διότι έγινεν από τον άνδρα αυτής.

Γεν. 2,24 ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν.

Γεν. 2,24 Ένεκα του στενού τούτου συνδέσμου του ανδρός προς την γυναίκα, στο μέλλον κάθε ανήρ θα αφήνη τον πατέρα και την μητέρα του και θα συνδέεται στενότερα με την γυναίκα του, ώστε οι δύο να γίνουν πλέον μία σαρξ δια της συζυγίας".

Γεν. 2,25 και ήσαν οι δύο γυμνοί, ό τε Αδάμ και η γυνή αυτού, και ουκ ησχύνοντο.

Γεν. 2,25 Ήσαν δε και οι δύο γυμνοί, ο Αδάμ και η γυναίκα αυτού, και δεν εντρέποντο ο ένας τον άλλον, διότι ήσαν αγνοί και αθώοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Γεν. 3,1 Ο δε όφης ήν φρονιμώτατος πάντων των θηρίων των επί της γής, ών εποίησε Κύριος ο Θεός, και είπεν ο όφης τή γυναικί· τι ότι είπεν ο Θεός, ου μη φάγητε από παντός ξύλου τού παραδείσου;

Γεν. 3,1 Ο όφης ήτο το ευφύστερον και επινοητικώτερον από όλα τα ζώα, τα οποία είχε δημιουργήσει Κυριος ο Θεός επί της γης. Ο όφης (ο διάβολος υπό μορφήν όφεως) ηρώτησε την Ευαν και της είπε· "διατί ο Θεός απηγόρευσε να φάγετε από τους καρπούς όλων των δένδρων, που υπάρχουν στον παράδεισον;"

Γεν. 3,2 και είπεν η γυνή τώ όφει· από καρπού τού ξύλου τού παραδείσου φαγούμεθα,

Γεν. 3,2 Η Ευα απήντησεν στον όφιν· "από τους καρπούς κάθε δένδρου του παραδείσου ημπορούμεν να φάγωμεν.

Γεν. 3,3 από δε τού καρπού τού ξύλου, ό εστιν εν μέσω τού παραδείσου, είπεν ο Θεός, ου φάγεσθε απ αυτού, ου δε μη άψησθε αυτού, ίνα μη αποθάνητε.

Γεν. 3,3 Από τον καρπόν όμως του δένδρου, που υπάρχει εν τω μέσω του παραδείσου, έδωσεν εντολήν ο Θεός λέγων· δεν θα φάγετε από τον καρπόν αυτού ούτε και θα εγγίσετε αυτό, δια να μη αποθάνετε".

Γεν. 3,4 και είπεν ο όφης τή γυναικί· ου θανάτω αποθανείσθε·

Γεν. 3,4 Είπε δε τότε ο όφης προς την γυναίκα· "δεν θα αποθάνετε· κάθε άλλο.

Γεν. 3,5 ήδει γάρ ο Θεός, ότι ή αν ημέρα φάγητε απ αυτού, διανοιχθήσονται υμών οι οφθαλμοί και έσεσθε ως θεοί, γινώσκοντες καλόν και πονηρόν.

Γεν. 3,5 Σας απηγόρευσεν ο Θεός να φάγετε από το δένδρον αυτό, διότι εγνώριζεν ότι κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα φάγετε, θα ανοιχθούν τα μάτια σας και θα είσθε και σεις σαν θεοί, όμοιοι με αυτόν, γνωρίζοντες καλόν και πονηρόν".

Γεν. 3,6 και είδεν η γυνή, ότι καλόν το ξύλον εις βρώσιν και ότι αρεστόν τοίς οφθαλμοίς ιδείν και ωραίον εστι τού κατανοήσαι, και λαβούσα από τού καρπού αυτού έφαγε· και έδωκε και τώ ανδρί αυτής μετ αυτής, και έφαγον.

Γεν. 3,6 Τότε η Εύα παρετήρησε προσεκτικότερα το απηγορευμένον δένδρον, είδε τον καρπόν του ωραίον εις την όψιν και εσκεφθη ότι ευχάριστον θα ήτο να δοκιμάση αυτόν. Και λοιπόν έλαβεν από τον καρπόν του δένδρου αυτού, έφαγεν αυτή, και έδωσε και στον άνδρα της, και έτσι έφαγον και οι δύο.

Γεν. 3,7 και διηνοιχθησαν οι οφθαλμοί των δύο, και έγνωσαν ότι γυμνοί ήσαν, και έραψαν φύλλα συκής και εποίησαν εαυτοίς περιζώματα.

Γεν. 3,7 Και ήνοιξαν τα μάτια των δύο πρωτοπλάστων, εκατάλαβαν ότι ήσαν γυμνοί σωματικώς και ψυχικώς, εντρέπηκαν την γυμνότητά των και έκοψαν φύλλα συκής, τα έραψαν προχειρώς και με αυτά σαν ποδιές εκάλυψαν την γυμνότητά των.

Γεν. 3,8 Καί ήκουσαν της φωνής Κυρίου τού Θεού περιπατούντος εν τώ παραδείσω το δειλινόν, και εκρύβησαν ό τε Αδάμ και η γυνή αυτού από προσώπου Κυρίου τού Θεού εν μέσω τού ξύλου τού παραδείσου.

Γεν. 3,8 Όταν δε κατά το δειλινόν ήκουσαν την φωνήν του Θεού, ο οποίος περιπατούσεν στον παράδεισον, εκρύβησαν ο Αδάμ και η γυνή αυτού από φόβον και εντροπήν ανάμεσα εις τα δένδρα του παραδείσου, δια να μη αντικρύσουν το πρόσωπον του Θεού.

Γεν. 3,9 και εκάλεσε Κύριος ο Θεός τον Αδάμ και είπεν αυτώ· Αδάμ, που εί;

Γεν. 3,9 Ο Θεός προσεκάλεσε τον Αδάμ και του είπε· "· Αδάμ, που είσαι;"

Γεν. 3,10 και είπεν αυτώ· της φωνής σου ήκουσα περιπατούντος εν τώ παραδείσω και εφοβήθην, ότι γυμνός ειμι, και εκρύβην.

Γεν. 3,10 Ο δε Αδάμ απήντησεν στον Θεόν· "ήκουσα την φωνήν σου, καθώς περιπατούσες στον παράδεισον, και εφοβήθην να παρουσιασθώ εμπρός σου επειδή είμαι γυμνός δι' αυτό και έσπευσα να κρυφθώ".

Γεν. 3,11 και είπεν αυτώ ο Θεός· τις ανήγγειλέ σοι ότι γυμνός εί, ει μη από τού ξύλου, ού ενετειλάμην σοι τούτου μόνου μη φαγείν, απ αυτού έφαγες;

Γεν. 3,11 Ηρώτησε δε ο Θεός αυτόν· "ποιος σου ανήγγειλεν ότι είσαι γυμνός; Μηπως και έφαγες από το δένδρον, από το οποίον και μόνον σου απηγόρευσα να φάγης;"

Γεν. 3,12 και είπεν ο Αδάμ· η γυνή, ήν έδωκας μετ εμού, αυτή μοι έδωκεν από τού ξύλου, και έφαγον.

Γεν. 3,12 Ο Αδάμ έσπευσε να δικαιολογηθή και είπε· "αυτή η γυναίκα, την οποίαν συ μου έδωκες ως σύντροφον και βοηθόν μου, αυτή μου έδωσε από τον καρπόν του απηγορευμένου δένδρου και έφαγον".

Γεν. 3,13 και είπε Κύριος ο Θεός τή γυναικί· τι τούτο εποίησας; και είπεν η γυνή· ο όφης ηπάτησέ με, και έφαγον.

Γεν. 3,13 Είπε δε τότε Κυριος ο Θεός προς την γυναίκα, την Εύαν· "διατί έκαμες αυτό;" Η Εύα απήτησεν· "ο όφης με εξηπάτησε και έφαγον".

Γεν. 3,14 και είπε Κύριος ο Θεός τώ όφει· ότι εποίησας τούτο, επικατάρατος σύ από πάντων των κτηνών και από πάντων των θηρίων των επί της γής· επί τώ στήθει σου και τή κοιλία πορεύση και γήν φαγή πάσας τας ημέρας της ζωής σου.

Γεν. 3,14 Είπε δε τότε Κυριος ο Θεός στον όφιν· "επειδή διέπραξες αυτήν την δολιότητα, θα είσαι κατηραμένος συ ανάμεσα από όλα τα κτήνη και όλα τα θηρία, που υπάρχουν εις την γην. Θα σύρσσαι στο χώμα με το στήθος και την κοιλίαν και χώμα θα τρώγης όλας τας ημέρας της ζωής σου.

Γεν. 3,15 και έχθραν θήσω ανά μέσον σου και ανά μέσον της γυναικός και ανά μέσον τού σπέρματός σου και ανά μέσον τού σπέρματος αυτής· αυτός σου τηρήσει κεφαλήν, και σύ τηρήσεις αυτού πτέρναν.

Γεν. 3,15 Θα θέσω δε άβεστον εχθρότητα μεταξύ σου και της γυναικός, μεταξύ των απογόνων σου και των απογόνων αυτής. Ένας δε απόγονος της γυναικός μόνης, αυτός θα σου συντριψή την κεφαλήν και συ θα κεντήσης αυτού την πτέρναν".

Γεν. 3,16 και τή γυναικί είπε· πληθύνων πληθυνώ τας λύπας σου και τον στεναγμόν σου· εν λύπαις τέξη τέκνα, και προς τον άνδρα σου η αποστροφή σου, και αυτός σου κυριεύσει.

Γεν. 3,16 Προς δε την γυναίκα είπε· "θα πολλαπλασιάσω εις πλήθος πολύ τας λύπας σου, τας θλίψεις και τους στεναγμούς σου. Με πόνους θα γεννάς τα τέκνα σου, θα εξαρτάσαι δε πάντοτε από τον άνδρα σου και αυτός θα είναι κύριός σου".

Γεν. 3,17 τώ δε Αδάμ είπεν· ότι ήκουσας της φωνής της γυναικός σου και έφαγες από τού ξύλου, ού εντειλάμην σοι τούτου μόνοι μη φαγείν, απ αυτού έφαγες, επικατάρατος η γη εν τοίς έργοις σου· εν λύπαις φαγή αυτήν πάσας τας ημέρας της ζωής σου·

Γεν. 3,17 Εις δε τον Αδάμ είπεν· "επειδή ήκουσες την κακήν συμβουλήν της γυναικός σου και έφαγες από τον καρπόν του δένδρου, εκ του οποίου και μόνοι εγώ σου έδωσα την εντολήν να μη φάγης, θα είναι κατηραιμένη η γη εις τα έργα σου. Με λύπην και κόπον θα κερδίζης την τροφήν σου από την γην όλας τας ημέρας της ζωής σου.

Γεν. 3,18 ακάνθας και τριβόλους ανατελεί σοι, και φαγή τον χόρτον τού αγρού.

Γεν. 3,18 Αγκάθια και τριβόλια θα σου φυτρώνη η γη και θα τρέφεται με τα χόρτα του αγρού.

Γεν. 3,19 εν ιδρώτι τού προσώπου σου φαγή τον άρτον σου, έως τού αποστρέψαι σε εις γήν γήν, εξ ής ελήφθης, ότι γη εί και εις γήν απελεύση·

Γεν. 3,19 Καθ' όλον το διάστημα της ζωής σου με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα τρώγης τον άρτον σου, μέχρις ότου αποθάνης και επιστρέψη το σώμα σου εις την γην, από την οποίαν και έχει πλαστή· διότι χώμα είναι το σώμα σου, στο χώμα θα καταλήξη και χώμα páλιν θα γίνη".

Γεν. 3,20 και εκάλεσεν Αδάμ το όνομα της γυναικός αυτού Ζωή, ότι αυτή μήτηρ πάντων των ζώντων.

Γεν. 3,20 Ωνόμασε τότε ο Αδάμ την γυναίκα του Ζωήν, διότι αυτή θα ήτο η μητέρα όλων των ανθρωπων της γης.

Γεν. 3,21 Και έποίησε Κύριος ο Θεός τώ Αδάμ και τή γυναικί αυτού χιτώνας δερματινούς και ενέδυσεν αυτούς.

Γεν. 3,21 Ο δε πανάγαθος Θεός, δια να προφυλάξη τον Αδάμ και την γυναίκα του από τας καιρικάς μεταβολάς, κατεσκεύασε δι' αυτούς χιτώνας δερματινούς, με τους οποίους και τους ενέδυσεν.

Γεν. 3,22 και είπεν ο Θεός· ιδού Αδάμ γέγονεν ως εις εξ ημών, τού γινώσκειν καλόν και πονηρόν· και νύν μη ποτε εκτεινή την χείρα αυτού και λάβη από τού ξύλου της ζωής και φάγη και ζήσεται εις τον αιώνα.

Γεν. 3,22 Είπε δε τότε ο Τριαδικός Θεός· "ιδού ο Αδάμ έγινε πλέον σαν ένας από ημάς με την ικανότητα να γνωρίζη καλόν και κακόν ! Και τώρα μήπως τυχόν και απλώση το χέρι του και πάρη και φέγη από τον καρπόν του ξύλου της ζωής και γίνη αυτός και το κακόν αθάνατον, πρέπει να εκδιωχθή από τον παράδεισον".

Γεν. 3,23 και εξαπέστειλεν αυτόν Κύριος ο Θεός εκ τού παραδείσου της τρυφής εργάζεσθαι την γήν, εξ ής ελήφθη.

Γεν. 3,23 Και έδιωξεν ο Θεός τον Αδάμ από τον παραδεισον της χαράς και της τέρψεως, δια να εργάζεται μετά κόπου την γην, από το χώμα της οποίας είχε πλαστή το σώμα του.

Γεν. 3,24 και εξέβαλε τον Αδάμ και κατώκισεν αυτόν απέναντι τού παραδείσου της τρυφής και έταξε τα Χερουβίμ και την φλογίνην ρομφαίαν την στρεφομένην φυλάσσειν την οδόν τού ξύλου της ζωής.

Γεν. 3,24 Εβγαλε τον Αδάμ και τον έφερε να κατοικήση απέναντι από τον παράδεισον της χαράς και της τέρψεως. Διέταξε δε τα Χερουβίμ και την φλογίνην ρομφαίαν, την συστρεφομένην, να φυλάσσουν την οδόν, η οποία ωδηγούσε προς το δένδρον της ζωής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Γεν. 4,1 Αδάμ δε έγνω Εύαν την γυναίκα αυτού, και συλλαβούσα έτεκε τον Κάϊν και είπεν· εκτησάμην άνθρωπον διά τού Θεού.

Γεν. 4,1 Ο Αδάμ εγνώρισεν ως σύζυγον την γυναίκα αυτού την Εύαν, η οποία έμεινεν έγκυος και εγέννησε τον Καϊν. Γεμάτη δε χαράν ανεφώνησε· "με την δύναμιν του Θεού εγέννησα άνθρωπον" !

Γεν. 4,2 και προσέθηκε τεκείν το αδελφόν αυτού, τον Αβελ. και εγένετο Αβελ ποιμήν προβάτων, Καϊν δε ήν εργαζόμενος την γήν.

Γεν. 4,2 Επειτα δε από τον Καϊν εγέννησεν η Εύα τον αδελφόν του Αβελ. Ο Αβελ ήτο ποιμήν προβάτων, ο δε Καϊν ήτο γεωργός, καλλιεργών την γην.

Γεν. 4,3 και εγένετο μεθ ημέρας ήνεγκε Καϊν από των καρπών της γής θυσίαν τώ Κυρίω,

Γεν. 4,3 Μετά τина χρόνον ο Καϊν προσέφερε θυσίαν στον Θεόν από τους καρπούς των αγρών του.

Γεν. 4,4 και Αβελ ήνεγκε και αυτός από των πρωτοτόκων των προβάτων αυτού και από των στεάτων αυτών. και επειδεν ο Θεός επί Αβελ και επί τοίς δώροις αυτού,

Γεν. 4,4 Ο δε Αβελ προσέφερε και αυτός θυσίαν από τα πρωτότοκα των προβάτων του και μάλιστα από τα πλέον ευτραφή και παχεία. Ο δε Θεός είδε με ευμένειαν τον Αβελ και τα δώρα του.

Γεν. 4,5 επί δε Καϊν και επί ταίς θυσίαις αυτού ου προσέσχε. και ελυπήθη Καϊν λίαν, και συνέπεσε τώ προσώπω αυτού.

Γεν. 4,5 Εις τον Καϊν όμως και την θυσίαν του δεν έδωσε καμμίαν προσοχήν. Ένεκα τούτου ο Καϊν εδυσφόρησε πάρα πολύ και εσκυθρώπησε το πρόσωπον αυτού.

Γεν. 4,6 και είπε Κύριος ο Θεός τώ Κάϊν· ίνα τι περίλυπος εγένου, και ίνα τι συνέπεσε το πρόσωπόν σου;
Γεν. 4,6 Ηρώτησε Κυριος ο Θεός τον Καϊν· "διατί έγινες περίλυπος και κατέβασες οργισμένους τα μούτρα σου;
Γεν. 4,7 ουκ εάν ορθώς προσενέγκης, ορθώς δε μη διέλης, ήμαρτες; ησύχασον· προς σε η αποστροφή αυτού, και σύ άρξεις αυτού.
Γεν. 4,7 Δεν γνωρίζεις ότι εάν προσφέρης δώρα ως θυσίαν στον αληθινόν Θεόν, δεν εκλέξης όμως τα καλά δώρα εις ένδειξιν ευλαβείας, αμαρτάνεις ενώπιον του Θεού; Αλλά ησύχασε· το κακόν είναι εις την εξουσίαν σου και δύνασαι αν θέλης να το νικήσης".
Γεν. 4,8 και είπε Κάϊν προς Αβελ τον αδελφόν αυτού· διέλθωμεν εις το πεδίον. και εγένετο εν τώ είναι αυτούς εν τώ πεδίω, ανέστη Κάϊν επί Αβελ τον αδελφόν αυτού και απέκτεινεν αυτόν.
Γεν. 4,8 Σκυθρωπός και φθονερός ο Καϊν είπε στον αδελφόν του τον Αβελ "ας περάσωμεν εις την πεδιάδα". Όταν δε έφθασαν εις την πεδιάδα, ο Καϊν επετέθη αιφνιδίως και με ορμήν εναντίον του Αβελ, του αδελφού του, και τον εφόνευσεν.
Γεν. 4,9 και είπε Κύριος ο Θεός προς Κάϊν· που έστιν Αβελ ο αδελφός σου; και είπεν· ου γινώσκω· μη φύλαξ τού αδελφού μου εμί εγώ;
Γεν. 4,9 Ο Κυριος και Θεός ηρώτησε τον Καϊν· "που είναι ο αδελφός σου ο Αβελ;" Και εκείνος απήντησε· "δεν γνωρίζω· μήπως εγώ είμαι φύλακας του αδελφού μου;"
Γεν. 4,10 και είπε Κύριος· τι πεποίηκας; φωνή αίματος τού αδελφού σου βοά προς με εκ της γής.
Γεν. 4,10 Είπε δε ο Κυριος· "τι είναι αυτό που έκαμες; Η φωνή του αίματος του φονευθέντος αδελφού σου υψώνεται από την γην στον ουρανόν προς εμέ και βοά ζητούσα την τιμωρίαν σου.
Γεν. 4,11 και νύν επικατάρατος σύ από της γής, ή έχανε το στόμα αυτής δέξασθαι το αίμα τού αδελφού σου εκ της χειρός σου·
Γεν. 4,11 Και τώρα θα είσαι συ κατηραμένος και σαν ξένος από την γην αυτήν, η οποία ήνοιξε το στόμα της και κατέπτε το αίμα του αδελφού σου, τον οποίον συ με το εγκληματικόν σου χέρι εφόνευσες.
Γεν. 4,12 ότε εργά την γήν, και ου προσθήσει την ισχύν αυτής δούναί σοι· στένων και τρέμων έση επί της γής.
Γεν. 4,12 Όταν εργάζεσαι και καλλιεργής την γην αυτήν, δεν θα παρέχη την δύναμίν της να αποδώση εις σε τους καρπούς της. Συ δε θα ευρίσκεσαι συνεχώς εις κατάστασιν στεναγμών και τρώμων, και σαν καταδιωκόμενος θα περιπλανάσαι επάνω εις την γην αυτήν".
Γεν. 4,13 και είπε Κάϊν προς Κύριον τον Θεόν· μείζων η αιτία μου τού αφεθίναί με·
Γεν. 4,13 Εκραξε τότε ο Καϊν απηλιτισμένος και ανασταταωμένος προς τον Θεόν· "το έγκλημα και η ενόχη μου είναι μεγαλυτέρα από την θείαν συγγνώμην.
Γεν. 4,14 ει εκβάλλεις με σήμερα από προσώπου της γής και από τού προσώπου σου κρυθήσομαι, και έσομαι στένων και τρέμων επί της γής, και έσται πάς ο ευρίσκων με, αποκτενεί με.
Γεν. 4,14 Εάν όμως εις τώ διώξης από την περιοχίην αυτήν, όπου σήμερα ευρίσκομαι, και αποστρέψης το πρόσωπόν σου από εμέ και θα είμαι σαν κρυμμένος από την θείαν σου παρουσίαν, θα περιφέρωμαι στεναζών και τρέμων εις την γην, και τότε ο πρώτος τυχών, που θα με συναντήση, θα με φονεύση".
Γεν. 4,15 και είπεν αυτώ Κύριος ο Θεός· ουχ ούτως, πάς ο αποκτείνας Κάϊν επτά εκδικούμενα παραλύσει. και έθετο Κύριος ο Θεός σημείον τώ Κάϊν τού μη ανελείν αυτόν πάντα τον ευρίσκοντα αυτόν.
Γεν. 4,15 Είπε δε προς αυτόν ο Θεός· "δεν θα συμβή κάτι τέτοιο· διότι εκείνος ο οποίος θα φονεύση τον Καϊν, θα επισύρη εναντίον του πολύ περισσοτέρας τιμωρίας και θα παραλύση κάτω από το βάρος αυτών". Εθεσε δε ο Θεός κάποιο σημάδι στον Καϊν, ώστε κανείς από όσους θα τον συναντούσαν, να μη τον φονεύση.
Γεν. 4,16 εξήλθε δε Κάϊν από προσώπου τού Θεού και ώκησεν εν γη Ναϊδ κατέναντι Εδέμ.
Γεν. 4,16 Εφυγε δε τότε ο Καϊν από την περιοχίην, εις την οποίαν μέχρι τότε ευρίσκετο και είχε την ευλογίαν του Θεού, και κατώκησεν εις την χώραν Ναϊδ, η οποία ευρίσκετο απέναντι από την Εδέμ.
Γεν. 4,17 Καί έγνω Κάϊν την γυναίκα αυτού, και συλλαβούσα έτεκε τον Ενώχ. και ήν οικοδομών πόλιν και επωνόμασε την πόλιν επί τώ ονόματι τού υιού αυτού, Ενώχ.
Γεν. 4,17 Ο Καϊν εγνώρισε τότε την σύζυγόν του, η οποία έμεινεν έγκυος και εγέννησε τον Ενώχ. Εκτισε δε ο Καϊν μίαν πόλιν και ονόμασεν αυτήν με το όνομα του υιού του, Ενώχ.
Γεν. 4,18 εγεννήθη δε τώ Ενώχ Γαιδάδ, και Γαιδάδ εγέννησε τον Μαλελεήλ, και Μαλελεήλ εγέννησε τον Μαθουσάλα, και Μαθουσάλα εγέννησε τον Λάμεχ.
Γεν. 4,18 Από δε τον Ενώχ εγεννήθη ο Γαιδάδ. Ο Γαιδάδ εγέννησε τον Μαλελεήλ, ο δε Μαλελεήλ εγέννησε τον Μαθουσάλα, και ο Μαθουσάλα εγέννησε τον Λαμεχ.
Γεν. 4,19 και έλαβεν εαυτώ Λάμεχ δύο γυναίκας, όνομα τή μια Αδά, και όνομα τή δευτέρα Σελλά.
Γεν. 4,19 Ελαβε δε ο Λαμεχ δύο συγχρόνως συζύγους. Η μία ανομάζετο Αδά και η δευτέρα Σελλά.
Γεν. 4,20 και έτεκεν Αδά τον Ιωβήλ· ούτος ήν πατήρ οικοούντων εν σκηναίς κτηνοτρόφων.
Γεν. 4,20 Η Αδά εγέννησε τον Ιωβήλ. Αυτός η το γενάρχης των κτηνοτρόφων, οι οποίοι περιφερόμενοι ανά τας διαφόρους βοσκησίμους περιοχάς δεν είχαν μόνιμον οικίαν, αλλά εζούσαν εις σκηνάς.
Γεν. 4,21 και όνομα τώ αδελφώ αυτού Ιουβάλ· ούτος ήν ο καταδείξας ψαλτήριον και κιθάραν.
Γεν. 4,21 Αδελφός του Ιωβήλ ήτο ο Ιουβάλ. Αυτός ήτο συνθέτης ύμνων και διδάσκαλος της μουσικής.
Γεν. 4,22 Σελλά δε και αυτή έτεκε τον Θόβελ, και ήν σφυροκόπος χαλκεύς χαλκού και σιδήρου· αδελφή δε Θόβελ Νοεμά.
Γεν. 4,22 Η Σελλά εγέννησε και αυτή τον Θοβελ, ο οποίος κατειργάζετο τον χαλκόν και τον σίδηρον και κατεσκεύαζεν εργαλεία. Αδελφή δε του Θοβελ ήτο η Νοεμά.
Γεν. 4,23 είπε δε Λάμεχ ταις εαυτού γυναιξίν· Αδά και Σελλά, ακούσατέ μου της φωνής, γυναίκες Λάμεχ, ενωτίσασθέ μου τους λόγους, ότι άνδρα απέκτεινα εις τραύμα εμοί και νεανίσκον εις μάλωπα εμοί·
Γεν. 4,23 Ο δε Λαμεχ καυχώμενος δια την αγριότητά του, είπεν εις τας γυναίκας του· "Αδά και Σελλά, ακούσατε την φωνήν μου· γυναίκες Λαμεχ ανοίξατε τα αυτιά σας δια να ακούσετε τους λόγους μου· εφόνευσα ένα άνδρα, διότι με επλήγωσε, και ένα νεανίαν διότι με ετραυμάτισε.
Γεν. 4,24 ότι επτάκις εκδεδίκηται εκ Κάϊν, εκ δε Λάμεχ εβδομηκοντάκις επτά.
Γεν. 4,24 Επτά φορές ετιμωρήθη ο Καϊν δια τον φόνον του αδελφού του, εβδομήκοντα φορές επτά θα τιμωρώ εγώ ο Λαμεχ

εκείνον, που θα τολμήση να με θίξη”.

Γεν. 4,25 Έγνω δε Αδάμ Εύαν την γυναίκα αυτού, και συλλαβούσα έτεκεν υιόν, και επωνόμασε το όνομα αυτού Σήθ, λέγουσα: εξανέστησε γάρ μοι ο Θεός σπέρμα έτερον αντί Αβελ, ον απέκτεινε Καϊν.

Γεν. 4,25 Ο δε Αδάμ εγνώρισε πάλιν την γυναίκα αυτού, η οποία έμεινε έγκυος και εγέννησεν υιόν, τον οποίον ωνόμασε Σηθ λέγουσα: “ο Θεός μου έδωσε άλλο παιδι αντί του Αβελ, τον οποίον εφόνευσεν ο Καϊν”.

Γεν. 4,26 και τώ Σήθ εγένετο υιός, επωνόμασε δε το όνομα αυτού Ενώς: ούτος ήλπισεν επικαλείσθαι το όνομα Κυρίου τού Θεού.

Γεν. 4,26 Ο δε Σηθ απέκτησεν υιόν, τον οποίον ωνόμασεν Ενώς. Αυτός δε ο Ενώς επίστευεν και ήλπιζεν στον Θεόν, ελάτρευε και επεκαλείτο πάντοτε το όνομα Κυρίου του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Γεν. 5,1 Αύτη η βίβλος γενέσεως ανθρώπων· ή ημέρα εποίησεν ο Θεός τον Αδάμ, κατ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν·

Γεν. 5,1 Αυτή είναι η ιστορία της δημιουργίας των πρώτων ανθρώπων, όταν ο Θεός εδημιούργησε τον Αδάμ.

Εδημιούργησεν αυτόν κατ' εικόνα Θεού.

Γεν. 5,2 άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς και ευλόγησεν αυτούς· και επωνόμασε το όνομα αυτού Αδάμ, ή ημέρα εποίησεν αυτούς·

Γεν. 5,2 Απ' αρχής άνδρα και γυναίκα εδημιούργησεν ο Θεός, τους οποίους και ευλόγησε. Κατά δε την ημέραν κατά την οποίαν τους εδημιούργησεν, έδωκεν στον πρώτον άνθρωπον το όνομα Αδάμ.

Γεν. 5,3 έζησε δε Αδάμ τριάκοντα και διακόσια έτη, και εγέννησε κατά την ιδέαν αυτού και κατά την εικόνα αυτού και επωνόμασε το όνομα αυτού Σήθ.

Γεν. 5,3 Εζησε δε ο Αδάμ διακόσια τριάκοντα έτη και εγέννησε κατά τα χαρακτηριστικά αυτού σωματικά και ψυχικά ιδιώματα υιόν, τον οποίον ωνόμασε Σηθ.

Γεν. 5,4 εγένοντο δε αι ημέραι τού Αδάμ, ας έζησε μετά το γεννήσαι αυτόν τον Σήθ, έτη επτακόσια, και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,4 Μετά δε την γέννησιν του Σηθ έζησεν ο Αδάμ επτακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,5 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Αδάμ, ας έζησε, τριάκοντα και εννακόσια έτη, και απέθανεν.

Γεν. 5,5 Ολα τα έτη, τα οποία έζησεν ο Αδάμ, ανήλθον εις εννεακόσια τριάκοντα, μετά τα οποία και απέθανε.

Γεν. 5,6 Εζησε δε Σήθ πέντε και διακόσια έτη και εγέννησε τον Ενώς.

Γεν. 5,6 Ο δε Σηθ όταν ήτο εις ηλικίαν διακοσίων πέντε ετών, εγέννησε τον Ενώς.

Γεν. 5,7 και έζησε Σήθ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Ενώς επτά έτη και επτακόσια και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,7 Μετά δε την γέννησιν του Ενώς έζησεν επτακόσια επτά έτη και απέκτησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,8 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Σήθ δώδεκα και εννακόσια έτη, και απέθανε.

Γεν. 5,8 Ολα τα έτη, τα οποία έζησεν ο Σηθ ανήλθον εις εννεακόσια δώδεκα και έπειτα απέθανεν.

Γεν. 5,9 Καί έζησεν Ενώς έτη εκατόν ενενήκοντα και εγέννησε τον Καϊνάν.

Γεν. 5,9 Ο Ενώς, όταν έφθασεν εις ηλικίαν εκατόν ενενήκοντα ετών, εγέννησε τον Καϊνάν.

Γεν. 5,10 και έζησεν Ενώς μετά το γεννήσαι αυτόν τον Καϊνάν πεντεκαίδεκα έτη και επτακόσια και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,10 Εζησε δε μετά την γέννησιν του Καϊνάν επτακόσια δέκα πέντε έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,11 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Ενώς πέντε έτη και εννακόσια, και απέθανε.

Γεν. 5,11 Εζησε εν συνόλω εννεακόσια πέντε έτη και απέθανεν.

Γεν. 5,12 Καί έζησε Καϊνάν εβδομήκοντα και εκατόν έτη, και εγέννησε τον Μαλελεήλ.

Γεν. 5,12 Ο Καϊνάν εις ηλικίαν εκατόν εβδομήκοντα ετών εγέννησε τον Μαλελεήλ.

Γεν. 5,13 και έζησε Καϊνάν μετά το γεννήσαι αυτόν τον Μαλελεήλ τεσσαράκοντα και επτακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,13 Μετά την γέννησιν του Μαλελεήλ έζησεν ο Καϊνάν επτακόσια τεσσαράκοντα ακόμη έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,14 και εγένοντο πάσαι αι ημέρα Καϊνάν δέκα έτη και εννακόσια, και απέθανε.

Γεν. 5,14 Ολα τα έτη της ζωής του Καϊνάν επανήλθον εις εννεακόσια δέκα, μετά τα οποία και απέθανεν.

Γεν. 5,15 Καί έζησε Μαλελεήλ πέντε και εξήκοντα και εκατόν έτη και εγέννησε τον Ιάρεδ.

Γεν. 5,15 Ο δε Μαλελεήλ, όταν έφθασεν εις την ηλικίαν των εκατόν εξήκοντα πέντε ετών, απέκτησε τον Ιάρεδ.

Γεν. 5,16 και έζησε Μαλελεήλ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Ιάρεδ έτη τριάκοντα και επτακόσια και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,16 Μετά δε την γέννησιν του Ιάρεδ έζησεν ο Μαλελεήλ επτακόσια τριάκοντα έτη και απέκτησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,17 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Μαλελεήλ, έτη πέντε και ενενήκοντα και οκτακόσια, και απέθανε.

Γεν. 5,17 Ολα δε τα έτη της ζωής του Μαλελεήλ ανήλθον εις οκτακόσια ενενήκοντα πέντε, μετά τα οποία και απέθανεν.

Γεν. 5,18 Καί έζησεν Ιάρεδ δύο και εξήκοντα έτη και εκατόν και εγέννησε τον Ενώχ.

Γεν. 5,18 Ο Ιάρεδ, όταν ήτο εκατόν εξήκοντα δύο ετών, απέκτησε τον Ενώχ.

Γεν. 5,19 και έζησεν Ιάρεδ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Ενώχ οκτακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,19 Και έζησε μετά την γέννησιν του Ενώχ οκτακόσια έτη, κατά τα οποία απέκτησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,20 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Ιάρεδ δύο και εννακόσια και εννακόσια έτη, και απέθανε.

Γεν. 5,20 Ολα τα έτη της ζωής του Ιάρεδ ενήλθον εις εννεακόσια εξήκοντα δύο, οπότε και απέθανεν.

Γεν. 5,21 Καί έζησεν Ενώχ πέντε και εξήκοντα και εκατόν έτη και εγέννησε τον Μαθουσάλα.

Γεν. 5,21 Ο Ενώχ εις ηλικίαν εκατόν εξήκοντα πέντε ετών εγέννησε τον Μαθουσάλα.

Γεν. 5,22 ευηρέστησε δε Ενώχ τώ Θεώ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Μαθουσάλα διακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,22 Μετά την γέννησιν του Μαθουσάλα έζησε ζώην ευάρεστον στον Θεόν επί διακόσια έτη, κατά τα οποία απέκτησεν

υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,23 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Ενώχ πέντε και εξήκοντα και τριακόσια έτη.

Γεν. 5,23 Ολα δε τα έτη, τα οποία έζησεν ο Ενώχ, ανήλθον εις τριακόσια εξήκοντα πέντε.

Γεν. 5,24 και ευηρέστησεν Ενώχ τώ Θεώ και ουχ ευρίσκειτο, ότι μετέθηκεν αυτόν ο Θεός.

Γεν. 5,24 Ο Ενώχ, δια την ευσέβειαν και την αρετήν αυτού, έγινε αγαπητός και αρεστός στον Θεόν. Δι' αυτό και εξηφανίσθη από την γην, διότι ο Θεός τον μετέθεσε ζώντα στους ουρανούς.

Γεν. 5,25 Καί έζησε Μαθουσάλα επτά έτη και εξήκοντα και εκατόν και εγέννησε τον Λάμεχ.

Γεν. 5,25 Ο Μαθουσάλα, όταν έφθασεν εις την ηλικίαν των εκατόν εξήκοντα επτά ετών, εγέννησε τον Λαμεχ.

Γεν. 5,26 και έζησε Μαθουσάλα μετά το γεννήσαι αυτόν τον Λάμεχ δύο και οκτακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,26 Μετά δε την γέννησιν του Λαμεχ έζησεν ακόμη οκτακόσια δύο έτη και απέκτησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,27 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Μαθουσάλα, ας έζησεν, εννέα και εξήκοντα και εννακόσια έτη, και απέθανε.

Γεν. 5,27 Ολα δε τα έτη της ζωής του Μαθουσάλα ανήλθον εις εννεακόσια εξήκοντα εννέα, μετά τα οποία και απέθανεν.

Γεν. 5,28 Καί έζησε Λάμεχ οκτώ και ογδοήκοντα και εκατόν έτη και εγέννησεν υιόν.

Γεν. 5,28 Ο Λαμεχ εις ηλικίαν εκατόν ογδοήκοντα οκτώ ετών απέκτησε υιόν.

Γεν. 5,29 και επωνόμασε το όνομα αυτού Νώε λέγων· ούτος διαναπαύσει ημάς από των έργων ημών και από των λυπών των χειρών ημών και από της γής, ής κατηράσατο Κύριος ο Θεός.

Γεν. 5,29 Ωνόμασε δε αυτόν Νώε, λέγων ότι "ούτος θα μας αναπαύση από τα κοπιώδη και κακά ημών έργα, από τας θλίψεις των έργων των χειρών μας και από τους κόπους της αγώνου γης, την οποίαν έχει καταραστή ο Θεός".

Γεν. 5,30 και έζησε Λάμεχ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Νώε πεντακόσια και εξήκοντα και πέντε έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,30 Έζησεν ο Λαμεχ μετά την γέννησιν του Νώε πεντακόσια εξήκοντα πέντε έτη και απέκτησεν υιούς και θυγατέρας.

Γεν. 5,31 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Λάμεχ επτακόσια και πενήκοντα τρία έτη, και απέθανε.

Γεν. 5,31 Ολα τα έτη της ζωής του Λαμεχ έφθασαν τα επτακόσια πενήκοντα τρία, μετά τα οποία και απέθανεν.

Γεν. 5,32 Καί ήν Νώε ετών πεντακοσίων και εγέννησε τρεις υιούς, τον Σήμ, τον Χάμ, και τον Ιάφεθ.

Γεν. 5,32 Ο δε Νώε ήτα πεντακοσίων ετών, όταν απέκτησε τους τρεις υιούς του, τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιάφεθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Γεν. 6,1 Καί εγένετο ηνικά ήρξαντο οι άνθρωποι πολλοί γίνεσθαι επί της γής, και θυγατέρες εγεννήθησαν αυτοίς.

Γεν. 6,1 Όταν ήρχισαν να πληθύνωνται οι άνθρωποι επί της γης, επληθύνοντο αναλόγως και αι γυναίκες των αμαρτωλών ανθρώπων, των απογόνων του Καϊν.

Γεν. 6,2 ιδόντες δε οι υιοί τού Θεού τας θυγατέρας των ανθρώπων ότι καλοί εισιν, έλαβον εαυτοίς γυναίκας από πασών, ών εξελέξαντο.

Γεν. 6,2 Οι άνθρωποι του Θεού, ιδόντες ότι αι γυναίκες του διεφθαρμένου κόσμου ήσαν ωραιαι, κατά τρόπον δε σαρκικών σκεπτόμενοι και από την εξωτερικήν ωραιότητα ελκυσόμενοι εξελέξαν και έλαβον συζύγους από τας θυγατέρας των διεφθαρμένων ανθρώπων.

Γεν. 6,3 και είπε Κύριος ο Θεός ου μη καταμείνη το πνεύμά μου εν τοίς ανθρώποις τούτοις εις τον αιώνα διά το είναι αυτούς σάρκας, έσονται δε αι ημέραι αυτών εκατόν είκοσιν έτη.

Γεν. 6,3 Είδεν ο Θεός την σαρκικότητα αυτήν των ανθρώπων και είπε· "δεν θα παραμείνη πλέον το πνεύμα μου στους ανθρώπους τούτους, διότι κυριαρχούνται εξ ολοκλήρου από σαρκικά φρονήματα. Ολαι δε αι υπολειπόμεναι ημέραι της ζωής των θα περιορισθούν μόνον εις εκατόν είκοσιν έτη".

Γεν. 6,4 οι δε γίγαντες ήσαν επί της γής εν ταις ημέραις εκείναις· και μετ εκείνο, ως αν εισεπορευόντο οι υιοί τού Θεού προς τας θυγατέρας των ανθρώπων, και εγεννώσαν εαυτοίς· εκείνοι ήσαν οι γίγαντες οι απ αιώνος, οι άνθρωποι οι ονομαστοί.

Γεν. 6,4 Την εποχήν εκείνην υπήρχον οι γίγαντες εις την γην. Αλλά και κατόπιν, όταν οι άνθρωποι του Θεού ελάμβανον ως συζύγους γυναίκας του αμαρτωλού κόσμου, εγεννούσαν γίγαντας. Οι δε γίγαντες εκείνοι και διαβόητοι άνθρωποι επί της γης.

Γεν. 6,5 Ιδών δε Κύριος ο Θεός, ότι επληθύνθησαν αι κακίαι των ανθρώπων επί της γής και πάς τις διανοείται εν τή καρδια αυτού επιμελώς επί τα πονηρά πάσας τας ημέρας,

Γεν. 6,5 Ο Θεός ιδών ότι επληθύνθησαν και επληθύνοντο συνεχώς αι αμαρτίαι των ανθρώπων επί της γης και ότι η καρδια παντός ανθρώπου ήτο δοσμένη εις την αμαρτίαν, και τα πονηρά πάντοτε έργα είχεν ως αντικείμενον των επιθυμιών και σκέψεών της,

Γεν. 6,6 και ενεθυμήθη ο Θεός ότι εποίησε τον άνθρωπον επί της γής, και διενόηθη.

Γεν. 6,6 εσκέφθη ότι αυτός εδημιούργησεν εις την γην τον άνθρωπον να ζη κατά το θείον θέλημα και ελυπήθη δια το κατάντημα των ανθρώπων.

Γεν. 6,7 και είπεν ο Θεός· απαλείψω τον άνθρωπον, ον εποίησα από προσώπου της γής, από ανθρώπου έως κτήνους και από ερπετών έως πετεινών τού ουρανού, ότι μετεμελήθην ότι εποίησα αυτούς.

Γεν. 6,7 Απεφάσισε δε ο Θεός και είπε· "θα εξαφανίσω από το πρόσωπον της γης τον άνθρωπον, τον οποίον εδημιούργησα, και μαζί με αυτόν κάθε άλλο ζωντανόν ον από ανθρώπου μέχρι κτήνους, από τα ερπετά της γης έως τα πτηνά του ουρανού, διότι μετεμελήθην που τους εδημιούργησα".

Γεν. 6,8 Νώε δε εύρε χάριν εναντίον Κυρίου τού Θεού.

Γεν. 6,8 Ο Νώε όμως δια την αρετήν αυτού απελάμβανε την ευμένειαν και προστασίαν του Θεού.

Γεν. 6,9 Αύται δε αι γενέσεις Νώε· Νώε άνθρωπος δίκαιος, τέλειος ών εν τή γενεά αυτού· τώ Θεώ ευηρέστησε Νώε.

Γεν. 6,9 Αυτή δε είναι η ιστορία και τα γεγονότα της εποχής του Νώε. Ο Νώε ήτο άνθρωπος δίκαιος, τέλειος εις την εποχήν του. Δια την πίστιν και την αρετήν αυτού ήτο ευάρεστος ενώπιον του Θεού.

Γεν. 6,10 εγέννησε δε Νώε τρεις υιούς, τον Σήμ, τον Χάμ, τον Ιάφεθ.

Γεν. 6,10 Απέκτησε τρεις υιούς, τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιάφεθ.

Γεν. 6,11 εφθάρη δε η γη εναντίον τού Θεού, και επλήσθη η γη αδικίας.

Γεν. 6,11 Οι άνθρωποι όμως της εποχής εκείνης είχαν παρεκτραπή και διαφθαρή ενώπιον του Θεού και επλημμύρησεν η γη από κάθε αδικίαν.

Γεν. 6,12 και είδε Κύριος ο Θεός την γήν, και ήν κατεφθαρμένη, ότι κατέφθειρε πάσα σάρξ την οδόν αυτού επί της γής.

Γεν. 6,12 Είδε Κυριος ο Θεός την γην, όπου κατοικούσαν οι άνθρωποι, ότι ήτο αθεραπεύτως διεφθαρμένη, διότι κάθε άνθρωπος είχε παρεκκλίνει από την ευθείαν οδόν και επορευέτο τον δρόμον της διαφθοράς.

Γεν. 6,13 και είπε Κύριος ο Θεός τώ Νώε· καιρός παντός ανθρώπου ήκει εναντίον μου, ότι επλήσθη η γη αδικίας απ αυτών, και ιδού εγώ καταφθείρω αυτούς και την γήν.

Γεν. 6,13 Είπε τότε Κυριος ο Θεός προς τον Νώε· "το τέλος όλων των ανθρώπων έφθασε, διότι εγέμισεν η γη από τας αμαρτίας των. Και ιδού ότι εγώ θα καταστρέψω αυτούς και την γην, εις την οποίαν κατοικούν.

Γεν. 6,14 ποιήσον ούν σεαυτώ κιβωτόν εκ ξύλων τετραγώνων· νοσσιάς ποιήσεις την κιβωτόν και ασφαλώσεις αυτήν έσωθεν και έξωθεν τή ασφάλτω.

Γεν. 6,14 Συ όμως να κατασκευάσης δια τον εαυτόν σου μίαν κιβωτόν από ξύλα πλανισμένα τετράγωνα· να την χωρίσης εις μικρά δωμάτια και να την αλείψης με πίσσαν από μέσα και απ' έξω.

Γεν. 6,15 και ούτω ποιήσεις την κιβωτόν· τριακοσίων πήχων το μήκος της κιβωτού και πενήτηκοντα πήχων το πλάτος και τριάκοντα πήχων το ύψος αυτής·

Γεν. 6,15 Ως εξής θα κατασκευάσης την κιβωτόν. Το μήκος αυτής θα είναι τριακόσιοι πήχεις (156 μέτρα) το πλάτος της πενήτηκοντα πήχεις και το ύψος της τριάκοντα πήχεις.

Γεν. 6,16 επισνάγων ποιήσεις την κιβωτόν και εις πήχυν συντελέσεις αυτήν άνωθεν· την δε θύραν της κιβωτού ποιήσεις εκ πλαγίων· κατάγια διώροφα και τριώροφα ποιήσεις αυτήν.

Γεν. 6,16 Θα συγκλείσης δε τας πλευράς της κιβωτού στο ύψος, ώστε η επάνω σκέπη αυτής θα έχη το πλάτος ενός μόνον πήχεως. Την θύραν της κιβωτού θα την κατασκευάσης εις τα πλάγια αυτής. Θα διαιρέσης την κιβωτόν εις τρεις ορόφους, στο ισόγειον, τον πρώτον οροφον και τον δεύτερον.

Γεν. 6,17 εγώ δε ιδού επάγω τον κατακλυσμόν, ύδατα πολλά επάνω εις την επιφάνειαν της γης, ώστε να καταστραφή κάθε σαρξ, κάθε τι το οποίον κάτω από τον ουρανόν έχει ζωήν όλα όσα υπάρχουν επάνω εις την γην, άνθρωποι και πτηνά και τετράποδα και ερπετά θα αποθάνουν.

Γεν. 6,17 Εγώ δε θα εξαπολύσω τον κατακλυσμόν, ύδατα πολλά επάνω εις την επιφάνειαν της γης, ώστε να καταστραφή κάθε σαρξ, κάθε τι το οποίον κάτω από τον ουρανόν έχει ζωήν όλα όσα υπάρχουν επάνω εις την γην, άνθρωποι και πτηνά και τετράποδα και ερπετά θα αποθάνουν.

Γεν. 6,18 και στήσω την διαθήκην μου μετά σου· εισελεύση δε εις την κιβωτόν σύ και οι υιοί σου και η γυνή σου και αι γυναίκες των υιών σου μετά σου.

Γεν. 6,18 Συ όμως δια την αρετήν σου θα σωθής θα εισέλθης εις την κιβωτόν, συ και τα παιδιά σου και η γυναίκα σου και αι γυναίκες των παιδιών σου μαζί με σε.

Γεν. 6,19 και από πάντων των κτηνών και από πάντων των ερπετών και από πάντων των θηρίων και από πάσης σαρκός, δύο δύο από πάντων εισάξεις εις την κιβωτόν, ίνα τρέφης μετά σεαυτού· άρσεν και θήλυ έσονται.

Γεν. 6,19 Και θα πάρης μαζί σου από όλα τα κτήνη και από όλα τα ερπετά και από όλα τα θηρία και από κάθε είδος που ζι εις την γην κατά ζεύγη, θα τα εισαγάγης εις την κιβωτόν, ώστε μαζί με σε να σωθούν, και συ θα έχης την φροντίδα της διατροφής των. Καθε ζεύγος ζώων θα αποτελήται από αρσενικόν και θηλυκόν.

Γεν. 6,20 από πάντων των ορνέων των πετεινών κατά γένος, και από πάντων των κτηνών κατά γένος και από πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της γής κατά γένος αυτών, δύο δύο από πάντων εισελεύσονται προς σε τρέφεσθαι μετά σου, άρσεν και θήλυ.

Γεν. 6,20 Θα πάρης μαζί σου από όλα τα είδη των κτηνών, των μικρών και των μεγάλων, και από όλα τα ερπετά που έρπουν εις την γην κατά το γένος αυτών. Ζεύγος άρσεν και θήλυ από όλα αυτά θα εισέλθουν εις την κιβωτόν, δια να διασωθούν και τραφούν μαζί σου.

Γεν. 6,21 σύ δε λήψη σεαυτώ από πάντων των βρωμάτων, ά έδεσθε, και συνάξεις προς σεαυτόν, και έσται σοι και εκείνοις φαγείν.

Γεν. 6,21 Συ δε θα πάρης ακόμη μαζί σου από όλα τα είδη των τροφών, τας οποίας τρώγετε, και θα τας συγκεντρώσης δια τον εαυτόν σου. Ακόμη δε θα μεριμνήσης και δια την διατροφήν των ζώων, ώστε και συ και εκείνα να έχουν τροφάς κατά το διάστημα του κατακλυσμού.

Γεν. 6,22 και εποίησε Νώε πάντα, όσα ενετείλατο αυτός Κύριος ο Θεός, ούτως εποίησε.

Γεν. 6,22 Ο Νώε εξετέλεσε με ακρίβειαν όλα όσα διέταξε Κυριος ο Θεός· έπραξεν, όπως εκείνος είχε διατάξει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Γεν. 7,1 Καί είπε Κύριος ο Θεός προς Νώε· είσελθε σύ και πάς ο οίκός σου εις την κιβωτόν, ότι σε είδον δίκαιον εναντίον μου εν τή γενεά ταύτη.

Γεν. 7,1 Τοτε είπε Κυριος ο Θεός προς τον Νώε· "είσελθε συ και όλη η οικογένειά σου εις την κιβωτόν, διότι μόνον σε μέσα εις την γενεάν αυτήν ευρήκα πιστόν και ενάρετον ενώπιόν μου.

Γεν. 7,2 από δε των κτηνών των καθαρών εισάγαγε προς σε επτά επτά, άρσεν και θήλυ, από δε των κτηνών των μη καθαρών δύο δύο, άρσεν και θήλυ,

Γεν. 7,2 Από τα ζώα τα καθαρά εισάγαγε εις την κιβωτόν ανά επτά ζεύγη, άρσεν και θήλυ· από δε τα κτήνη τα μη καθαρά ανά δύο ζεύγη άρσεν και θήλυ.

Γεν. 7,3 και από των πετεινών του ουρανού των καθαρών επτά επτά, άρσεν και θήλυ, και από πάντων των πετεινών των μη καθαρών δύο δύο, άρσεν και θήλυ, διαθρέψαι σπέρμα επί πάσαν την γήν.

Γεν. 7,3 Επίσης από τα πτηνά του ουρανού τα καθαρά ανά επτά ζεύγη, άρσεν και θήλυ και από όλα τα πτηνά τα μη καθαρά ανά δύο ζεύγη, άρσεν και θήλυ, ώστε να διατραφούν και σωθούν από τον κατακλυσμόν και πολλαπλασιασθούν κατόπιν εις όλην την γην.

Γεν. 7,4 έτι γάρ ημερών επτά εγώ επάγω νετόν επί την γήν τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας και εξαλείψω πάν το ανάστημα, ό εποίησα, από προσώπου πάσης της γής.

Γεν. 7,4 Καμε σύντομα τούτο, διότι μετά επτά ημέρας θα εξαπολύσω κατακλυσμόν εις ολόκληρον την γην επί

τεσσαράκοντα ημερονύκτια και θα εξαφανίσω από το πρόσωπον της γης ανθρώπους και ζώα, τα οποία είχαν δημιουργήσει”.

Γεν. 7,5 και έπεισε Νώε πάντα, όσα ενετείλατο αυτώ Κύριος ο Θεός.

Γεν. 7,5 Και εξετέλεσεν ο Νώε όλα όσα διέταξε και υπέδειξεν εις αυτόν Κυριος ο Θεός.

Γεν. 7,6 Νώε δε ήν επών εξακοσίων, και ο κατακλυσμός τού ύδατος εγένετο επί της γής.

Γεν. 7,6 Ο δε Νώε ήτο εξακοσίων επών τότε, που έγινε ο κατακλυσμός εις την γην.

Γεν. 7,7 εισήλθε δε Νώε και οι υιοί αυτού και η γυνή αυτού και αι γυναίκες των υιών αυτού μετ αυτού εις την κιβωτόν διά το ύδωρ τού κατακαλυσμού.

Γεν. 7,7 Εισήλθε, σύμφωνα με την διαταγήν του Θεού, εις την κιβωτόν αυτός και μαζί με αυτόν τα παιδιά του και η γυναίκα του και αι γυναίκες των παιδιών του, δια να σωθούν από τα ύδατα του κατακλυσμού.

Γεν. 7,8 και από των πετεινών των καθαρών και από των πετεινών των μη καθαρών και από των κτηνών των καθαρών και από των κτηνών των μη καθαρών και από πάντων των ερπόντων επί της γής

Γεν. 7,8 Μαζί του επίσης εισήλθον από τα καθαρά και ακάθαρτα πτηνά, από τα καθαρά και ακάθαρτα ζώα και από όλα τα ερπετά, που σύρονται εις την γην.

Γεν. 7,9 δύο δύο εισήλθον προς Νώε εις την κιβωτόν, άρσεν και θήλυ, καθά ενετείλατο ο Θεός τώ Νώε.

Γεν. 7,9 Εισήλθον μαζί με τον Νώε εις την κιβωτόν κατά ζεύγη, αρσενικόν και θηλυκόν, όπως είχε διατάξει ο Θεός.

Γεν. 7,10 και εγένετο μετά τας επτά ημέρας και το ύδωρ τού κατακλυσμού εγένετο επί της γής.

Γεν. 7,10 Επτά δε ημέρας μετά την είσοδον αυτών ξεχυθήσαν τα ύδατα του κατακλυσμού επάνω εις την γην.

Γεν. 7,11 εν τώ εξακοσιοστώ έτει εν τή ζωή τού Νώε, τού δευτέρου μηνός, εβδόμη και εικάδι τού μηνός, τή ημέρα αύτη εράγησαν πάσαι αι πηγαί της αβύσσου, και οι καταράκται τού ουρανού ηνέωχθησαν.

Γεν. 7,11 Κατά το εξακοσιοστόν έτος της ηλικίας του Νώε, εις τας είκοσι δύο του δευτέρου μηνός διερράγησαν όλαι αι πηγαί των υπογείων υδάτων και των θαλασσών και ήνοιξαν οι καταράκται του ουρανού εις καταρρακτώδεις βροχάς.

Γεν. 7,12 και εγένετο υετός επί της γής τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας.

Γεν. 7,12 Εβρεχε δε συνεχώς επί τεσσαράκοντα ημερονύκτια εις την γην.

Γεν. 7,13 εν τή ημέρα αύτη εισήλθε Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, οι υιοί Νώε, και η γυνή Νώε και αι τρεις γυναίκες των υιών αυτού μετ αυτού εις την κιβωτόν.

Γεν. 7,13 Κατά την ημέραν αυτήν, όπως είχε διατάξει ο Θεός, εισήλθεν εις την κιβωτόν ο Νώε και τα παιδιά του, ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ, η γυναίκα του Νώε και αι τρεις γυναίκες των παιδιών του.

Γεν. 7,14 και πάντα τα θηρία κατά γένος και πάντα τα κτήνη κατά γένος και πάν ερπετόν κινούμενον επί της γής κατά γένος και πάν όρνεον πετεινόν κατά γένος αυτού

Γεν. 7,14 Μαζί του επίσης είχαν εισέλθει όλα τα θηρία κατά τα είδη αυτών και όλα τα κτήνη κατά τα είδη αυτών και όλα τα είδη των ερπετών που σύρονται εις την γην, και όλα τα πτηνά του ουρανού κατά τα είδη αυτών.

Γεν. 7,15 εισήλθον προς Νώε εις την κιβωτόν, δύο δύο άρσεν και θήλυ από πάσης σαρκός, εν ώ εστι πνεύμα ζωής.

Γεν. 7,15 Κατά ζεύγη, άρρενα και θήλεα, εισήλθον μαζί με τον Νώε εις την κιβωτόν, κάθε ζωντανόν της ξηράς.

Γεν. 7,16 και τα εισπορευόμενα άρσεν και θήλυ από πάσης σαρκός εισήλθε, καθά ενετείλατο ο Θεός τώ Νώε. και έκλεισε Κύριος ο Θεός την κιβωτόν έξωθεν αυτού.

Γεν. 7,16 Τα εισελθόντα εις την κιβωτόν ζώα ήσαν από όλα τα είδη αρσενικά και θηλυκά, όπως είχε διατάξει ο Θεός τον Νώε. Και αφού τα πάντα ησφαλίθησαν εις την κιβωτόν, έκλεισεν ο ίδιος ο Θεός απ' έξω την κιβωτόν.

Γεν. 7,17 Καί εγένετο ο κατακλυσμός τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας επί της γής, και επεπληθύνθη το ύδωρ και επήρε την κιβωτόν, και υψώθη από της γής.

Γεν. 7,17 Ο κατακλυσμός εγένετο επί τεσσαράκοντα κατά συνέχειαν ημερονύκτια εις την γην και επληθύνθη πάρα πολύ το νερό επάνω εις την γην, ανεσήκωσε την κιβωτόν εις την επιφάνειάν του και την ύψωσεν επάνω από την γην.

Γεν. 7,18 και επεκράτει το ύδωρ και επληθύνετο σφόδρα επί της γής, και επεφέρετο η κιβωτός επάνω τού ύδατος.

Γεν. 7,18 Και εκυριάρχει συνεχώς το ύδωρ και επληθύνετο ολονέν και περισσότερον επάνω εις την γην, η δε κιβωτός εφέρετο επάνω εις τα ύδατα.

Γεν. 7,19 το δε ύδωρ επεκράτει σφόδρα σφόδρα επί της γής και εκάλυψε πάντα τα όρη τα υψηλά, ά ήν υποκάτω τού ουρανού·

Γεν. 7,19 Και εξωγκώθη ακόμη περισσότερον το ύδωρ και υπερεπληθύνθη και εσκέπασεν όλα τα όρη τα υψηλά, όσα υπήρχον κάτω από τον ουρανό.

Γεν. 7,20 πεντεκαίδεκα πήχεις υπεράνω υψώθη το ύδωρ και επεκάλυψε πάντα τα όρη τα υψηλά.

Γεν. 7,20 Δέκα πέντε πήχεις επάνω από τα υψηλότερα όρη υψώθη το ύδωρ και εσκέπασεν εξ ολοκλήρου αυτά.

Γεν. 7,21 και απέθανε πάσα σάρξ κινουμένη επί της γής των πετεινών και των κτηνών και από θηρίων και πάν ερπετόν κινούμενον επί της γής και πάς άνθρωπος.

Γεν. 7,21 Επνίγη δε και απέθανε μέσα εις τα ύδατα του κατακλυσμού κάθε ζωϊκή υπαρξίς της γής, τα πτηνά του ουρανού και τα κτήνη και τα θηρία και τα ερπετά που σύρονται εις την γην και κάθε άνθρωπος.

Γεν. 7,22 και πάντα, όσα έχει πνοήν ζωής, και πάν, ό ήν επί της ξηράς, απέθανε.

Γεν. 7,22 και όλα όσα έχουν ζωήν και αναπνέουν, κάθε τι το οποίον έζη εις την ξηράν επνίγη.

Γεν. 7,23 και εξήλειψε πάν το ανάστημα, ό ήν επί προσώπου της γής, από ανθρώπου έως κτήνους και ερπετών και των πετεινών τού ουρανού, και εξηλείφθησαν από της γής· και κατελείφθη μόνος Νώε και οι μετ αυτού εν τή κιβωτώ.

Γεν. 7,23 Τοιουτοτρόπως ο Θεός εξηφάνισε κάθε ζωντανήν ύπαρξιν επί της γής από ανθρώπου μέχρι των κτηνών και ερπετών και πτηνών του ουρανού· τα πάντα εξηφανίσθησαν από το πρόσωπον της γής. Εμεινε δε εν τη ζωή μόνον ο Νώε και όσοι ήσαν μαζί με αυτόν εις την κιβωτόν.

Γεν. 7,24 και υψώθη το ύδωρ επί της γής ημέρας εκατόν πενήκοντα.

Γεν. 7,24 Και το ύδωρ κατεπλημμύρισε την επιφάνειαν της γής επί εκατόν πενήκοντα ημέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Γεν. 8,1 Καί ανεμνήσθη ο Θεός τού Νώε και πάντων των θηρίων και πάντων των κτηνών και πάντων των πετεινών και

πάντων των ερπετών των ερπόντων, όσα ήν μετ αυτού εν τή κιβωτώ, και επήγαγεν ο Θεός πνεύμα επί την γήν, και εκόπασε το ύδωρ,

Γεν. 8,1 Ενεθυμήθη δε ο Θεός τον Νώε και όλα τα θηρία και όλα τα κτήνη και όλα τα πτηνά και όλα τα ερπετά, που σύρονται εις την γην, όλα όσα ευρίσκοντο μαζί με τον Νώε εις την κιβωτόν· και έστειλε τότε ο Θεός άνεμον εις την γην, συνεπεία του οποίου ήρχισε να υποχωρή και να ελαττώνεται το ύδωρ, που εσκεπάζε την γην.

Γεν. 8,2 και επεκαλύφθησαν αι πηγαί της αβύσσου και οι καταράκται τού ουρανού, και συνεσχέθη ο υετός από τού ουρανού.

Γεν. 8,2 Επωματίσθησαν κατά διαταγήν του Θεού αι πηγαί της ξηράς και της θαλάσσης, έκλεισαν οι καταράκται του ουρανού και εσταμάτησε τελείως η κατακλυσμαία βροχή.

Γεν. 8,3 και ενεδίδου το ύδωρ πορευόμενον από της γής, και ηλαττονούτο το ύδωρ μετά πενήτηνonta και εκατόν ημέρας.

Γεν. 8,3 Το ύδωρ υποχωρούσε ολονέν και περισσότερον και απεσύρετο από την γην. Μετά εκατόν πενήτηνonta ημέρας από την έναρξιν του κατακλυσμού ήρχισε να υποχωρή το ύδωρ.

Γεν. 8,4 και εκάθισεν η κιβωτός εν μηνί τώ εβδόμω, εβδόμη και εικάδι τού μηνός, επί τα όρη τα Αραράτ.

Γεν. 8,4 Η κιβωτός εκάθισεν ομαλώς εις τα όρη Αραράτ κατά την εικοστήν εβδόμην του εβδόμου μηνός.

Γεν. 8,5 το δε ύδωρ ηλαττονούτο έως τού δεκάτου μηνός· και εν τώ δεκάτω μηνί, τή πρώτη τού μηνός, ώφθησαν αι κεφαλαί των ορέων.

Γεν. 8,5 Το δε ύδωρ συνεχώς ηλαττώνετο μέχρι του δεκάτου μηνός. Κατά την πρώτην του δεκάτου μηνός εφάνησαν αι κορυφαί και των άλλων ορέων.

Γεν. 8,6 και εγένετο μετά τεσσαράκοντα ημέρας ηνώξε Νώε την θυρίδα της κιβωτού, ήν εποίησε, και απέστειλε τον κόρακα τού ιδείν, ει κεκόπακε το ύδωρ·

Γεν. 8,6 Τεσσαράκοντα δε ημέρας κατόπιν ήνοιξεν ο Νώε την θυρίδα της κιβωτού, την οποίαν είχε κατασκευάσει, και απέλυσε τον κόρακα, δια να ιδη εάν έπαυσε να υπάρχη νερό εις την ξηράν.

Γεν. 8,7 και εξελθών, ουκ ανέστρεψεν έως τού ξηρανθήναι το ύδωρ από της γής.

Γεν. 8,7 Ο κόραξ εξελθών από την κιβωτόν δεν επέστρεψε πλέον, ούτε και όταν εξηράνθη εντελώς το ύδωρ από την επιφάνειαν της γης.

Γεν. 8,8 και απέστειλε την περιστεράν οπίσω αυτού ιδείν, ει κεκόπακε το ύδωρ από της γής.

Γεν. 8,8 Επειτα από τον κόρακα έστειλεν ο Νώε την περιστεράν, δια να ιδη εάν είχε παύσει το ύδωρ να σκεπάζη την επιφάνειαν της γης.

Γεν. 8,9 και ουχ ευρούσαι η περιστερά ανάπαυσιν τοίς ποσίν αυτής, ανέστρεψε προς αυτόν εις την κιβωτόν, ότι ύδωρ ήν επί πάν το πρόσωπον της γής, και εκτείνας την χείρα έλαβεν αυτήν, και εισήγαγεν αυτήν προς εαυτόν εις την κιβωτόν.

Γεν. 8,9 Η περιστερά επειδή δεν εύρε τόπον ξηρόν, δια να πατήση και αναπαυθή, διότι το ύδωρ εξηκολούθει να καλύπτει την επιφάνειαν της γης, επέστρεψεν εις την κιβωτόν. Ο Νώε ήπλωσε το χέρι του, επήρε την περιστεράν και την εισήγαγεν εις την κιβωτόν, όπου και αυτός ευρίσκετο.

Γεν. 8,10 και επισχών έτι ημέρας επτά ετέρας, πάλιν εξαπέστειλε την περιστεράν εκ της κιβωτού·

Γεν. 8,10 Επερίμενεν επτά ακόμη ημέρας και απέστειλε πάλιν την περιστεράν από την κιβωτόν.

Γεν. 8,11 και ανέστρεψε προς αυτόν η περιστερά το προς εσπέραν, και είχε φύλλον ελαίας κάρφος εν τώ στόματι αυτής, και έγνω Νώε ότι κεκόπακε το ύδωρ από της γής.

Γεν. 8,11 Η περιστερά επέστρεψε προς τον Νώε κατά την εσπέραν φέρουσα στο ράμφος της κλωναράκι εληάς. Ενόησε τότε ο Νώε ότι είχαν αποσυρθή πλέον το ύδωρ από την γην.

Γεν. 8,12 και επισχών έτι ημέρας επτά ετέρας, πάλιν εξαπέστειλε την περιστεράν, και ου προσέθετο τού επιστρέψαι προς αυτόν έτι.

Γεν. 8,12 Επερίμενεν ο Νώε άλλας επτά ημέρας και έστειλε πάλιν την περιστεράν. Αλλά η περιστερά δεν επέστρεψε πλέον προς αυτόν.

Γεν. 8,13 και εγένετο εν τώ ενί και εξακοσιοστώ έτει εν τή ζωή τού Νώε, τού πρώτου μηνός, μια τού μηνός, εξέλιπε το ύδωρ από της γής· και απεκάλυψε Νώε την στέγην της κιβωτού, ήν εποίησε, και είδεν ότι εξέλιπε το ύδωρ από προσώπου της γής.

Γεν. 8,13 Όταν δε ο Νώε το εξακοσίωv και ενός ετών, κατά την πρώτην του πρώτου μηνός, εξηφηνίσθη ολοτελώς από την επιφάνειαν το ύδωρ του κατακλυσμού. Τότε ο Νώε εξεσκεπάσε την στέγην της κιβωτού, την οποίαν είχε κατασκευάσει, και είδεν ότι πράγματι είχαν εκλείψει το ύδωρ του κατακλυσμού από την ξηράν.

Γεν. 8,14 εν δε τώ δευτέρω μηνί εξηράνθη η γη, εβδόμη και εικάδι τού μηνός.

Γεν. 8,14 Κατά δε την εικοστήν εβδόμην του δευτέρου μηνός εστέγνωσεν η ξηρά από τα ύδατα του κατακλυσμού.

Γεν. 8,15 Καί είπε Κύριος ο Θεός προς Νώε λέγων·

Γεν. 8,15 Τότε ωμίλησε Κυριος ο Θεός προς τον Νώε και του είπε·

Γεν. 8,16 εξέλθε εκ της κιβωτού, σύ και η γυνή σου και οι υιοί σου και αι γυναίκες των υιών σου μετά σου·

Γεν. 8,16 "έβγα από την κιβωτόν, συ μαζί δε με σε και η γυναίκα σου και τα παιδιά σου και αι γυναίκες των παιδιών σου·

Γεν. 8,17 και πάντα τα θηρία, όσα εστί μετά σου, και πάσα σάρξ από πετεινών έως κτηνών, και πάν ερπετόν κινούμενον επί της γής εξαγάγε μετά σεαυτού· και αυξάνεσθε και πληθύνεσθε επί της γής.

Γεν. 8,17 Βγάλε από την κιβωτόν όλα τα θηρία όσα υπάρχουν εις αυτήν και κάθε τι έμψυχον από τα πτηνά έως τα κτήνη και κάθε ερπετόν, που σύρεται εις την γην, ώστε τίποτε πλέον να μη μείνη εις την κιβωτόν. Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε εις όλην την γην".

Γεν. 8,18 και εξήλθε Νώε και η γυνή αυτού και οι υιοί αυτού και αι γυναίκες των υιών αυτού μετ αυτού.

Γεν. 8,18 Και πράγματι εξήλθεν από την κιβωτόν ο Νώε και η σύζυγος αυτού, τα παιδιά του και αι γυναίκες των παιδιών του μαζί με αυτόν.

Γεν. 8,19 και πάντα τα θηρία, και πάντα τα κτήνη, και πάν πετεινόν, και πάν ερπετόν κινούμενον επί της γής κατά γένος αυτών, εξήλθοσαν εκ της κιβωτού.

Γεν. 8,19 Εξήλθον επίσης από την κιβωτόν όλα τα θηρία και όλα τα κτήνη και κάθε πτηνόν και κάθε ερπετόν, που κινείται εις την επιφάνειαν της γης, κατά το είδος αυτών.

Γεν. 8,20 και ωκοδόμησε Νώε θυσιαστήριον τώ Κυρίω, και έλαβεν από πάντων των κτηνών των καθαρών και από πάντων

των πετεινών των καθαρών και ανήνεγκεν εις ολοκάρπωσιν επί το θυσιαστήριον.

Γεν. 8,20 Και έκτισεν ο Νώε θυσιαστήριον εις έκφρασιν ευγνωμοσύνης και δοξολογίας προς τον Κυριον. Επήρθε δε και προσέφερε θυσίαν ολοκαυτώματος προς τον Θεόν από όλα τα καθαρά κτήνη και από όλα τα καθαρά πτηνά.

Γεν. 8,21 και ωσφράνθη Κύριος ο Θεός οσμήν ευωδίας, και είπε Κύριος ο Θεός διανοηθείς· ου προσθήτω έτι καταράσασθαι την γήν διά τα έργα των ανθρώπων, ότι έγκειται η διάνοια του ανθρώπου επιμελώς επί τα πονηρά εκ νεότητος αυτού· ου προσθήσω ούν έτι πατάξαι πάσαν σάρκα ζώσαν, καθώς εποίησα.

Γεν. 8,21 Ο δε Θεός ωσφράνθη την ευώδη οσμήν της ευχαριστηρίου θυσίας και σκεφθείς απεφάσισε και είπε· “δεν θα καταρασθώ πλέον την γην εξ αιτίας των πονηρών έργων των ανθρώπων, μολονότι η καρδια του κάθε ανθρώπου ρέπει και είναι προσηλωμένη επιμελώς στο πονηρόν εκ νεότητος αυτού. Δεν θα πλήξω και δεν θα καταστρέψω άλλην φοράν κάθε ζωντανήν υπαρξιν επί της γης δια κατακλυσμό, όπως έκαμα τώρα.

Γεν. 8,22 πάσας τας ημέρας της γής, σπέρμα και θερισμός, ψύχος και καύμα, θέρος και έαρ, ημέραν και νύκτα ου καταπαύσουσι.

Γεν. 8,22 Εφ' όσον θα υπάρχη η γη, δεν θα παύσουν να υπάρχουν σπορά και θερισμός, κρύο και ζέστη, άνοιξις και θέρος, ημέρα και νύκτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Γεν. 9,1 Καί ευλόγησεν ο Θεός τον Νώε και τους υιούς αυτού και είπεν αυτοίς· αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν και κατακυριεύσατε αυτής.

Γεν. 9,1 Ευλόγησε τότε ο Θεός τον Νώε και τα παιδιά αυτού και είπε προς αυτούς· “αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και απλωθήτε εις όλην την γην και γενήτε κύριοι αυτής.

Γεν. 9,2 και ο τρόμος και ο φόβος υμών έσται επί πάσι τοίς θηρίοις της γής, επί πάντα τα πετεινά του ουρανού και επί πάντα τα κινούμενα επί της γής και επί πάντας τους ιχθύας της θαλάσσης· υπό χείρας υμίν δέδωκα.

Γεν. 9,2 Ας είσθε τρόμος και φόβος εις όλα τα θηρία της γης, εις όλα τα πτηνά του ουρανού, εις κάθε τι που ζη και κινείται έτι της ξηράς, και εις όλους τους ιχθύας της θαλάσσης. Υπό την εξουσίαν σας έδωκα όλα αυτά.

Γεν. 9,3 και πάν ερπετόν, ό εστι ζών, υμίν έσται εις βρώσιν· ως λάχανα χόρτου δέδωκα υμίν τα πάντα.

Γεν. 9,3 Καθε τι που ζη και κινείται επί της γης, θα είναι προς διατροφήν σας. Σας δίδω όλα αυτά εις τροφήν, όπως σας έδωσα τα λάχανα και τα χόρτα.

Γεν. 9,4 πλήν κρέας εν αίματι ψυχής ου φάγεσθε·

Γεν. 9,4 Πλην όμως κρέας μαζή με το αίμα, επί του οποίου βασίζεται η ζωή του ζώου, δεν θα φάγετε.

Γεν. 9,5 και γάρ το υμέτερον αίμα των ψυχών υμών εκ χειρός πάντων των θηρίων εκζητήσω αυτό και εκ χειρός ανθρώπου αδελφού εκζητήσω την ψυχήν του ανθρώπου.

Γεν. 9,5 Δια δε το αίμα των συνανθρώπων σας, το οποίον τυχόν με τα χέρια σας εγκληματούντες θα χύσετε, θα τιμωρήσω δια των αγρίων ζώων, τα οποία θα εξαπολύσω εναντίον σας. Αλλά και δι' άλλου ανθρώπου θα τιμωρήσω εκείνον, ο οποίος αφαιρεί ανθρωπίνην ζωήν.

Γεν. 9,6 ο εκχέων αίμα ανθρώπου, αντί του αίματος αυτού εκχυθήσεται, ότι εν εικόνι Θεού εποίησα τον άνθρωπον.

Γεν. 9,6 Εκείνος δηλαδή ο οποίος χύνει αίμα ανθρώπου, εις τιμωρίαν του δια το εκχυθέν υπ' αυτού αίμα, θα φονευθή και θα χυθή έτσι και το ιδικόν του αίμα, διότι εγώ ο Θεός εδημιούργησα κατ' εικόνα ιδικήν μου τον άνθρωπον και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να του αφαιρέση την ζωήν.

Γεν. 9,7 υμείς δε αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν, και κατακυριεύσατε αυτής.

Γεν. 9,7 Σεις δε αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε όλην την γην και γενήτε κύριοι αυτής”.

Γεν. 9,8 Καί είπεν ο Θεός τώ Νώε και τοίς υιοίς αυτού μετ αυτού λέγων·

Γεν. 9,8 Είπε δε ακόμη ο Θεός στον Νώε και εις τα παιδιά αυτού λέγων·

Γεν. 9,9 και ιδού εγώ ανίστημι την διαθήκην μου υμίν και τώ σπέρματι υμών μεθ υμάς

Γεν. 9,9 “ιδού εγώ σήμερα συνάπτω και κλείω μίαν συμφωνίαν μαζή σας και με τους απογόνους σας, οι οποίοι θα σας διαδεχθούν.

Γεν. 9,10 και πάση ψυχή ζώση μεθ υμών, από ορνέων και από κτηνών, και πάσι τοίς θηρίοις της γής, όσα εστί μεθ υμών από πάντων των εξελθόντων εκ της κιβωτού.

Γεν. 9,10 Η συμφωνία και η υπόσχεσίς μου αυτή επεκτείνεται και εις κάθε ζώσαν ψυχήν, που υπάρχει μαζή σας και γύρω σας, εις τα πτηνά του ουρανού και εις όλα τα κτήνη και τα θηρία της γης, όσα μαζή με σας εξήλθον από την κιβωτόν.

Γεν. 9,11 και στήσω την διαθήκην μου προς υμάς, και ουκ αποθανείται πάσα σάρξ έτι από του ύδατος του κατακλυσμού, και ουκ έτι έσται κατακλυσμός ύδατος του καταφθείραι πάσαν την γήν.

Γεν. 9,11 Καμνω διαθήκην και σας υπόσχομαι ότι δεν θα καταστραφή ποτέ πλέον το ζωϊκόν βασιλειον από ύδατα του κατακλυσμού και δεν θα γίνη ποτέ κατακλυσμός, δια να καταστρέψη όλην την γην”.

Γεν. 9,12 και είπε Κύριος ο Θεός προς Νώε· τούτο το σημείον της διαθήκης, ό εγώ δίδωμι ανά μέσον εμού και υμών και ανά μέσον πάσης ψυχής ζώσης, ή εστι μεθ υμών εις γενεάς αιωνίους·

Γεν. 9,12 Είπε δε ακόμη Κυριος ο Θεός προς τον Νώε· “σημείον δε αυτής της υποσχέσεως, την οποίαν εγώ δίδω, ώστε να μένη μεταξύ εμού και μεταξύ σας και μεταξύ πάσης ζώσης υπάρξεως η οποία υπάρχει σήμεραν μαζή σας και θα υπάρχη εις γενεάς γενεών, είναι τούτο·

Γεν. 9,13 το τόξον μου τίθημι εν τή νεφέλη, και έσται εις σημείον διαθήκης ανά μέσον εμού και της γής.

Γεν. 9,13 Θέτω το ουράνιον τόξον εις τα νέφη, και αυτό θα είναι εις σημείον και εις υπόμνησιν της διαθήκης μου μεταξύ εμού και όλων των ζώντων επί της γης, ανθρώπων και ζώων.

Γεν. 9,14 και έσται εν τώ συννεφείν με νεφέλας επί την γήν, οφθήσεται το τόξον εν τή νεφέλη,

Γεν. 9,14 Όταν θα συναθροίζω τα νέφη στον ουρανό της γης, θα φαίνεται το ουράνιον τόξον επάνω εις αυτά,

Γεν. 9,15 και μνησθήσομαι της διαθήκης μου, ή εστιν ανά μέσον εμού και υμών, και ανά μέσον πάσης ψυχής ζώσης εν πάση σαρκί, και ουκ έσται έτι το ύδωρ εις κατακλυσμόν, ώστε εξαλείψαι πάσαν σάρκα.

Γεν. 9,15 και θα ενθυμούμαι την διαθήκην μου, την οποίαν έκαμα προς σας και προς κάθε άλλην ζωντανήν υπαρξιν, προς κάθε σάρκα και δεν θα πέση ύδωρ επί της γης εις κατακλυσμόν αυτής, ώστε να καταστραφή κάθε ζώσα υπαρξις από

ανθρώπου έως ζώου.

Γεν. 9,16 και έσται το τόξον μου εν τή νεφέλη, και όψομαι τού μνησθήναι διαθήκην αιώνιον ανά μέσον εμού και της γής και ανά μέσον ψυχής ζωής εν πάσι σαρκί, ή εστιν επί της γής.

Γεν. 9,16 Τούτο το ουράνιον μου τόξον θα υπάρχη εις τα νέφη, και θα το βλέπω, ώστε να ενθυμούμαι, την αιώνιαν και απαράβατον συμφωνίαν μεταξύ εμού και των ανθρώπων της γης και πάσης άλλης ζωής που θα υπάρχη εις κάθε ζωϊκόν οργανισμόν επάνω εις την γην".

Γεν. 9,17 και είπεν ο Θεός τώ Νώε· τούτο το σημειόν της διαθήκης, ής διεθέμην ανά μέσον εμού και ανά μέσον πάσης σαρκός, ή εστιν επί της γής.

Γεν. 9,17 Είπεν ακόμη ο Θεός στον Νώε· "λοιπόν αυτό το ουράνιον τόξον είναι το αιώνιον σημειόν της συμφωνίας, την οποίαν έκαμα μεταξύ εμού και παντός ζωϊκού οργανισμού επί της γης και της υποσχέσεώς μου ότι δεν θα αποστειλώ πλέον κατακλυσμόν εις την γην".

Γεν. 9,18 Ήσαν δε οι υιοί Νώε, οι εξελθόντες εκ της κιβωτού, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ· Χάμ δε ήν πατήρ Χαναάν.

Γεν. 9,18 Τα παιδιά του Νώε, τα οποία εξήλθον από την κιβωτόν, ήσαν ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ. Ο Χαμ ήτο γενάρχη των Χανααίων.

Γεν. 9,19 τρεις ούτοί εισιν υιοί Νώε· από τούτων διεσπάρησαν επί πάσαν την γήν.

Γεν. 9,19 Αυτοί οι τρεις ήσαν οι υιοί του Νώε. Από αυτούς δε εγεννήθησαν και επληθύνθησαν οι άνθρωποι και διεσπάρησαν εις όλην την γην.

Γεν. 9,20 Και ήρξατο Νώε άνθρωπος γεωργός γής και εφύτευσεν αμπελώνα.

Γεν. 9,20 Ο Νώε έγινε γεωργός, ήρχισε να καλλιεργή την γην, και εφύτευσε μεταξύ των άλλων, και αμπελώνα.

Γεν. 9,21 και έπιεν εκ τού οίνου και εμεθύσθη και εγυμνώθη εν τώ οίκω αυτού.

Γεν. 9,21 Επιδε δε από τον οίνον και εμέθυσε. Μεθυσμένος δε καθώς ήτο, εγυμνώθη εντός της οικίας του, χωρίς να το αντιληφθή.

Γεν. 9,22 και είδε Χάμ ο πατήρ Χαναάν την γύμνωσιν τού πατρός αυτού και εξελθών ανήγγειλε τοίς δυσίν αδελφοίς αυτού έξω.

Γεν. 9,22 Ο Χαμ, ο πρόγονος των Χανααίων, είδε την γύμνωσιν του πατρός του και εξελθών εγνωστοποίησεν εμπαικτικώς το γεγονός στους δύο αδελφούς του, οι οποίοι ευρίσκοντο έξω.

Γεν. 9,23 και λαβόντες Σήμ και Ιάφεθ το μάτιον επέθεντο επί τα δύο νώτα αυτών και επορεύθησαν οπισθοφανώς και συνεκάλυψαν την γύμνωσιν τού πατρός αυτών, και το πρόσωπον αυτών οπισθοφανώς, και την γύμνωσιν τού πατρός αυτών ουκ είδον.

Γεν. 9,23 Αμέσως δε ο Σημ και ο Ιάφεθ έλαβον το μάτιον του πατρός των, έθεσαν αυτό στους ώμους των και οπισθοβατούντες μέχρι του πατρός των εσκέπασαν την γύμνωσιν αυτού έχοντες το πρόσωπόν των προς την αντιθέτον διεύθυνσιν, και έτσι δεν είδον καθόλου την γύμνωσιν του πατρός των.

Γεν. 9,24 εξένηψε δε Νώε από τού οίνου και έγνω όσα εποίησεν αυτό ο υιός αυτού ο νεώτερος,

Γεν. 9,24 Ανένηψε και συνήλθε ο Νώε από την επίδρασιν του οίνου, έμαθε όσα έκαμεν ο νεώτερος υιός του ο Χαμ

Γεν. 9,25 και είπεν· επικατάρατος Χαναάν· παίς οικέτης έσται τοίς αδελφοίς αυτού.

Γεν. 9,25 και είπε· "κατηραμένος θα είναι ο Χαμ και οι απόγονοί του. Υπηρέτης και δούλος θα είναι στους αδελφούς του".

Γεν. 9,26 και είπεν· ευλογητός Κύριος ο Θεός του Σημ, και έσται Χαναάν παίς οικέτης αυτού.

Γεν. 9,26 Είπε δε ακόμη ο Νώε· "ευλογημένος ο Θεός του Σημ και ο Χαναάν θα είναι δούλος αυτού κατά την δικαίαν απόφασιν του Θεού.

Γεν. 9,27 πλατύναι ο Θεός τώ Ιάφεθ, και κατοικησάτω εν τοίς οίκοις τού Σήμ και γενηθήτω Χαναάν παίς αυτού.

Γεν. 9,27 Ας αυξήση και ας πλατύνη ο Θεός την γενεάν και τας χώρας του Ιάφεθ και ας βάλη αυτόν να κατοική εις τας περιοχάς του Σημ, ο δε Χαναάν ας γίνη υπηρέτης του".

Γεν. 9,28 Έζησε δε Νώε μετά τον κατακλυσμόν έτη τριακόσια πενήκοντα.

Γεν. 9,28 Έζησε δε ο Νώε μετά τον κατακλυσμόν τριακόσια πενήκοντα έτη.

Γεν. 9,29 και εγένοντο πάσαι αι ημέραι Νώε εννακόσια πενήκοντα έτη, και απέθανεν.

Γεν. 9,29 Εφθασαν εν συνόλω τα έτη της ζωής του Νώε εννεακόσια πενήκοντα και έπειτα απέθανε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Γεν. 10,1 Αύται δε αι γενέσεις των υιών Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, και εγεννήθησαν αυτοίς υιοί μετά τον κατακλυσμόν.

Γεν. 10,1 Οι απόγονοι, των υιών του Νώε, του Σημ του Χαμ και του Ιάφεθ, οι οποίοι εγεννήθησαν μετά τον κατακλυσμόν, είναι οι εξής·

Γεν. 10,2 Υιοί Ιάφεθ· Γαμέρ και Μαγώγ και Μαδοί και Ιωύαν και Ελισά και Θοβέλ και Μοσόχ και Θείρας.

Γεν. 10,2 Υιοί και απόγονοι του Ιάφεθ είναι οι Γαμέρ και ο Μαγώγ, Μήδοι και Ιωνες, Ελισά και Θοβέλ, Μοσόχ και Θείρας.

Γεν. 10,3 και υιοί Γαμέρ· Ασχανάζ και ιφάθ και Θοργαμά.

Γεν. 10,3 Υιοί δε και απόγονοι του Γαμέρ είναι οι Ασχανάζ, Ριφάθ και Θοργαμά.

Γεν. 10,4 και υιοί Ιωύαν· Ελισά και Θάρσεις, Κίτιοι, όδιοι.

Γεν. 10,4 Υιοί και απόγονοι του Ιωύαν οι Ελισά, Θαρσεις, Κιτιοι και Ροδιοι.

Γεν. 10,5 εκ τούτων αφωρισθησαν νήσοι των εθνών εν τή γη αυτών, έκαστος κατά γλώσσαν εν ταις φυλαίς αυτών και εν τοίς έθνεσιν αυτών.

Γεν. 10,5 Από αυτούς προήλθον λαοί, οι οποίοι διεσπάρησαν εις διαφόρους ειδωλολατρικάς νήσους, ιδίως της Μεσογείου θαλάσσης, και εις άλλας χώρας κατά τας γλώσσας αυτών, τας φυλάς και τα έθνη των.

Γεν. 10,6 Υιοί δε Χάμ· Χούς και Μερσαϊν, Φουδ και Χαναάν.

Γεν. 10,6 Υιοί και απόγονοι του Χαμ είναι οι Χούς, Μερσαϊν, Φουδ και Χαναάν.

Γεν. 10,7 υιοί δε Χούς· Σαβά και Ευίλα και Σαβαθά και εγμά και Σαβαθακά. υιοί δε εγμά· Σαβά και Δαδάν.

Γεν. 10,7 Υιοί δε και απόγονοι του Χους είναι οι Σαβά, Ευίλα, Σαβαθά, Ρεγμά και Σαβαθακά. Υιοί δε του Ρεγμά, ο Σαβά και ο Δαδάν.

Γεν. 10,8 Χούς δε εγέννησε τον Νεβρώδ. ούτος ήρξατο είναι γίγας επί της γής·

Γεν. 10,8 Ο δε Χους απέκτησεν υιόν τον Νεβρώδ. Αυτός υπήρξεν ο πρώτος γίγας εις την περιοχήν του.

Γεν. 10,9 ούτος ήν γίγας κυνηγός εναντίον Κυρίου του Θεού διά τούτο ερούσιν, ως Νεβρώδ γίγας κυνηγός εναντίον Κυρίου.

Γεν. 10,9 Ητο επίσης και ανδρείος κυνηγός, ήρωσ ενώπιον Κυρίου του Θεού. Ητο τόνον ονομαστός δια την δύναμιν και την ανδρείαν του, ώστε ως παροιμία θα λέγουν οι άνθρωποι, όταν θα θέλουν να εξάρουν την ανδρείαν κάποιου, "ούτος είναι σαν τον Νεβρώδ ανδρείος κυνηγός ενώπιον του Κυρίου".

Γεν. 10,10 και εγένετο αρχή της βασιλείας αυτού Βαβυλών και Ορέχ και Αρχάδ και Χαλάννη εν τή γη Σεναάρ.

Γεν. 10,10 Η αρχή και ο πυρήν της βασιλείας του Νεδρώδ υπήρξεν η Βαβυλών, η Ορέχ, η Αρχάδ και η Χαλάννη εις την χώραν Σεναάρ.

Γεν. 10,11 εκ της γής εκείνης εξήλθεν Ασσούρ και οικοδόμησε την Νινευί και την οβώθ πόλιν και την Χαλάχ

Γεν. 10,11 Από την περιοχίν αυτήν Σεναάρ ανεχώρησεν ο Ασσούρ και έκτισε την Νινευί, την πόλιν Ροβώθ, την Χαλάχ

Γεν. 10,12 και την Δασή ανά μέσον Νινευί και ανά μέσο Χαλάχ· αυτή η πόλις μεγάλη.

Γεν. 10,12 και την Δασή μεταξύ της πόλεως Νινευί και της Χαλάχ. Η δε Νινευί είναι η ονομαστή μεγάλη πόλις.

Γεν. 10,13 και Μεσραϊν εγέννησε τους Λουδιείμ και τους Ενεμετιείμ και τους Λαβιείμ και τους Νεφθαλιείμ και τους Πατροσωνιείμ

Γεν. 10,13 Ο Μεσραϊν εγέννησεν υιούς και απογόνους, τους Λουδιείμ, τους Ενεμετιείμ, τους Λαβιείμ, τους Νεφθαλιείμ, τους Πατροσωνιείμ,

Γεν. 10,14 και τους Χασλωνιείμ, όθεν εξήλθε Φυλιστιείμ, και τους Καφθοριείμ.

Γεν. 10,14 τους Χασλωνιείμ, από τους οποίους προήλθον οι Φιλισταίοι, και τους Καφθοριείμ.

Γεν. 10,15 Χαναάν δε εγέννησε τον Σιδώνα πρωτότοκον αυτού

Γεν. 10,15 Ο δε Χαναάν απέκτησε πρωτότοκον υιόν αυτού τον Σιδώνα, και άλλους έπειτα υιούς,

Γεν. 10,16 και τον Χετταίον και τον Ιεβουσαιον και τον Αμορραίον και τον Γεργεσαιον και τον Ευαίον και τον Αρουκαίον

Γεν. 10,16 δηλαδή τον Χετταίον, τον Ιεβουσαιον, τον Αμορραίον, τον Γεργεσαιον, τον Ευαίον, τον Αρουκαίον,

Γεν. 10,17 και τον Ασενναίον και τον Αράδιον και τον Σαμαραίον και τον Αμαθί.

Γεν. 10,17 τον Ασενναίον, τον Αράδιον, τον Σαμαραίον και Αμαθί.

Γεν. 10,18 και μετά τούτο διεσπάρησαν αι φυλαί των Χαναναίων,

Γεν. 10,18 Μετά δε ταύτα διεσπάρησαν αι φυλαί των Χαναναίων ανά την περιοχίν της Χαναάν.

Γεν. 10,19 και εγένετο τα όρια των Χαναναίων από Σιδώνας έως ελθείν εις Γεραρά και Γαζάν, έως ελθείν έως Σοδόμων και Γομόρας, Αδαμά και Σεβώϊμ έως Δασά.

Γεν. 10,19 Εξετείνοντο δε τα όρια της περιοχής των Χαναναίων από την Σιδώνα έως τα Γέραρα και την Γαζαν, έως τα Σοδομα και την Γομόρραν, την Αδαμά και Σεβώϊμ έως Δασά.

Γεν. 10,20 ούτοι υιοί Χάμ, εν ταίς φυλαίς αυτών, κατά γλώσσας αυτών, εν ταίς χώραις αυτών και εν τοίς έθνεσιν αυτών.

Γεν. 10,20 Αυτοί είναι οι υιοί και απόγονοι του Χαμ, κατά τας φυλάς αυτών και τας διαλέκτους αυτών εις τας χώρας αυτών και εις τα έθνη, που διεσπάρησαν.

Γεν. 10,21 Και τώ Σήμ εγεννήθη και αυτώ, πατρί πάντων των υιών Έβερ, αδελφώ Ιάφεθ τού μείζονος.

Γεν. 10,21 Και ο Σημ πρεσβύτερος αδελφός του Ιάφεθ απέκτησεν υιούς και απογόνους και ανεδείχθη ο γενάρχης των υιών Έβερ.

Γεν. 10,22 υιοί Σήμ· Ελάμ και Ασσούρ και Αρφαξάδ και Λούδ και Αράμ και Καϊνάν.

Γεν. 10,22 Υιοί του Σημ είναι οι Ελάμ, Ασσούρ, Αρφαξάδ, Λούδ, Αράμ και Καϊνάν.

Γεν. 10,23 και υιοί Αράμ· Ούζ και Ούλ και Γατέρ και Μοσόχ.

Γεν. 10,23 Υιοί του Αράμ ήσαν ο Ουζ, ο Ουλ, ο Γατέρ και ο Μοσόχ.

Γεν. 10,24 και Αρφαξάδ εγέννησε τον Καϊνάν, και Καϊνάν εγέννησε τον Σαλά, Σαλά δε εγέννησε τον Έβερ.

Γεν. 10,24 Ο δε Αρφαξάδ εγέννησεν υιόν τον Καϊνάν, ο Καϊνάν εγέννησε τον Σαλά, ο δε Σαλά εγέννησε τον Έβερ.

Γεν. 10,25 και τώ Έβερ εγεννήθησαν δύο υιοί· όνομα τώ ενί Φαλέγ, ότι εν ταίς ημέραις αυτού διεμερίσθη η γη, και όνομα τώ αδελφώ αυτού Ιεκτάν.

Γεν. 10,25 Ο Έβερ απέκτησε δύο υιούς· το όνομα του ενός ήτο Φαλέγ- που σημαίνει χωρισμός- διότι επί των ημερών αυτού διεσπάρησαν οι κάτοικοι της γης, όταν επεχείρησαν να κτίσουν τον πύργον Βαβέλ, το δε όνομα του αδελφού του ήτο Ιεκτάν.

Γεν. 10,26 Ιεκτάν δε εγέννησε τον Ελμωδάδ και Σαλέθ και τον Σαρμώθ και Ιαράχ και Οδορά και Αιβήλ και Δεκλά

Γεν. 10,26 Ο Ιεκτάν απέκτησεν υιούς τον Ελμωδάδ, τον Σαλέθ, τον Σαρμώθ, τον Ιαράχ, τον Οδορρά, τον Αιβήλ, τον Δεκλά,

Γεν. 10,27 και Ευάλ και Αβιμαέλ και Σαβά

Γεν. 10,27 τον Ευάλ, τον Αβιμαέλ, τον Σαβά,

Γεν. 10,28 και Ουφείρ και Ευειλά και Ιωβάβ.

Γεν. 10,28 τον Ουφείρ, τον Ευειλά και τον Ιωβάβ.

Γεν. 10,29 πάντες ούτοι υιοί Ιεκτάν.

Γεν. 10,29 Όλοι αυτοί ήσαν υιοί του Ιεκτάν.

Γεν. 10,30 και εγένετο η κατοίκησις αυτών από Μασσή έως ελθείν εις Σαφηρά, όρος ανατολών.

Γεν. 10,30 Η δε περιοχή, την οποίαν κατοικούσαν, εξετείετο από Μασσή μέχρι Σαφηρά στο όρος το προς ανατολάς.

Γεν. 10,31 ούτοι υιοί Σήμ, εν ταίς φυλαίς αυτών, κατά γλώσσας αυτών, εν ταίς χώραις αυτών και εν τοίς έθνεσιν αυτών.

Γεν. 10,31 Αυτοί ήσαν οι υιοί και απόγονοι του Σημ κατά τας διαφόρους αυτών φυλάς και τας διαλέκτους, εις τας χώρας και τους λαούς όπου διεσκορπίσθησαν.

Γεν. 10,32 Αύται αι φυλαί υιών Νώε κατά γενέσεις αυτών, κατά έθνη αυτών· από τούτων διεσπάρησαν νήσοι των εθνών επί της γής μετά τον κατακλυσμόν.

Γεν. 10,32 Αυταί είναι αι φυλαί των υιών του Νώε κατά τας γενεαλογίας αυτών και κατά τους λαούς. Από αυτούς οι απόγονοί των διεσπάρησαν επί της γης μετά τον κατακλυσμόν εις διαφόρους χώρας και νήσους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Γεν. 11,1 Καί ήν πάσα η γη χείλος έν, και φωνή μία πάσι.

Γεν. 11,1 Απ' αρχής και μέχρι της εποχής εκείνης όλοι οι άνθρωποι ωμιλούσαν μίαν γλώσσαν, είχαν την ίδιαν ομιλίαν.

Γεν. 11,2 και εγένετο εν τώ κινήσαι αυτούς από ανατολών, εύρον πεδίον εν γη Σενναάρ και κατώκησαν εκεί.

Γεν. 11,2 Όταν οι απόγονοι του Νώε εξεκίνησαν από τα ανατολικά μέρη, εύρον την πεδιάδα εις την περιοχὴν Σενναάρ και κατώκησαν εκεί.

Γεν. 11,3 και είπεν άνθρωπος τώ πλησίον αυτού· δεύτε πλινθεύσωμεν πλίνθους και οπτήσωμεν αυτάς πυρί. και εγένετο αυτοίς η πλίνθος εις λίθον, και ασφαλτος ήν αυτοίς ο πηλός.

Γεν. 11,3 Εκεί είπεν ο ένας στον άλλον· "ελάτε να πλάσωμεν όλοι μαζή πλίνθους και να τας ψήσωμεν εις την φωτιά". Αι πλίνθοι εχρησίμευσαν εις αυτούς ως λίθοι οικοδομής· ως συνδετικόν δε υλικόν, ως πηλόν, μεταξύ των πλίνθων, εχρησιμοποίησαν την ασφαλτον.

Γεν. 11,4 και είπαν· δεύτε οικοδομήσωμεν εαυτοίς πόλιν και πύργον, ού έσται η κεφαλή έως τού ουρανού, και ποιήσωμεν εαυτοίς όνομα πρό τού διασπαρήναι ημάς επί προσώπου πάσης της γής.

Γεν. 11,4 Είπαν δε κατόπιν μεταξύ των· "ελάτε να οικοδομήσωμεν όλοι μαζή δια τον εαυτόν μας και την φήμην μας πόλιν και ένα πύργον, του οποίου η κορυφή θα φθάνη έως τον ουρανόν. Ετσι θα αφήσωμεν όνομα στους απογόνους μας, πριν διασκορπισθώμεν στο πρόσωπον όλης της γης". Και ήρχισαν να κτίζουν την πόλιν και τον πύργον.

Γεν. 11,5 και κατέβη Κύριος ιδείν την πόλιν και τον πύργον, ον ωκοδόμησαν οι υιοί των ανθρώπων.

Γεν. 11,5 Κατέβη τότε ο Θεός από τον ουρανόν να ιδη την πόλιν και τον πύργον, που είχαν αρχίσει να οικοδομούν οι άνθρωποι.

Γεν. 11,6 και είπε Κύριος· ιδού γένος έν και χείλος έν πάντων, και τούτο ήρξαντο ποιήσαι, και νύν ουκ εκλείπει απ αυτών πάντα, όσα αν επιθώνται ποιείν.

Γεν. 11,6 Και είπε τότε ο Κυριος· "ιδού έως τώρα ένας λαός είναι αυτοί και μίαν γλώσσαν ομιλούν όλοι. Ιδού ότι ήρχισαν δι' αλαζονείαν και επίδειξιν το οικοδομικόν έργον των. Και νομίζουν ότι τώρα δεν θα τους λείψη τίποτε από όσα σκέπτονται να κάμουν".

Γεν. 11,7 δεύτε και καταβάντες συγγέωμεν αυτών εκεί την γλώσσαν, ίνα μη ακούσωσιν έκαστος την φωνήν τού πλησίον.

Γεν. 11,7 Είπε δε τότε ο Τριαδικός Θεός· "εμπρός ας καταβώμεν εκεί και ας επιφέρωμεν σύγχυσιν εις την γλώσσαν των, ώστε να μην εννοή ο ένας την γλώσσαν του άλλου". Ετσι και έγινε.

Γεν. 11,8 και διέσπειρεν αυτούς Κύριος εκείθεν επί πρόσωπον πάσης της γής, και επαύσαντο οικοδομούντες την πόλιν και τον πύργον.

Γεν. 11,8 Με την σύγχυσιν δε αυτήν των γλωσσών και την αδυναμίαν των να συνεννοούνται μεταξύ των οι άνθρωποι, τους ηνάγκασεν ο Θεός να ξεχωρισθούν εις ομάδας μεταξύ των, να διασκορπισθούν εις όλην την γην και να παύσουν πλέον να οικοδομούν την υπερήφανον πόλιν και τον πύργον των.

Γεν. 11,9 διά τούτο εκλήθη το όνομα αυτής Σύγχυσις, ότι εκεί συνέχεε Κύριος τα χείλη πάσης της γής, και εκείθεν διέσπειρεν αυτούς Κύριος επί πρόσωπον πάσης της γής.

Γεν. 11,9 Δια τούτο και εκλήθη το όνομα της περιοχής αυτής "Συγχυσις", διότι εκεί επέφερεν ο Θεός σύγχυσιν εις τας γλώσσας των ανθρώπων και διεσκόρπισεν αυτούς εις όλην την γην.

Γεν. 11,10 Καί αύται αι γενέσεις Σήμ. και ήν Σήμ υιός εκατόν ετών, ότε εγέννησε τον Αρφαξάδ, δευτέρου έτους μετά τον κατακλυσμόν.

Γεν. 11,10 Οι απόγονοι του Σημ ήσαν οι εξής. Ο Σημ εις ηλικίαν εκατόν ετών, και κατά το δεύτερον έτος μετά τον κατακλυσμόν, απέκτησεν υιόν τον Αρφαξάδ.

Γεν. 11,11 και έζησε Σήμ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Αρφαξάδ έτη πεντακόσια και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας και απέθανε.

Γεν. 11,11 Μετά δε την γέννησιν του Αρφαξάδ έζησεν ο Σημ πεντακόσια ακόμη έτη, απέκτησεν υιούς και θυγατέρας και κατόπιν απέθανε.

Γεν. 11,12 Καί έζησεν Αρφαξάδ εκατόν τριάκοντα πέντε έτη και εγέννησε τον Καϊνάν.

Γεν. 11,12 Ο δε Αρφαξάδ εις ηλικίαν εκατόν τριάκοντα πέντε ετών απέκτησεν υιόν τον Καϊνάν.

Γεν. 11,13 και έζησεν Αρφαξάδ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Καϊνάν έτη τετρακόσια και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας και απέθανε. Καί έζησε Καϊνάν εκατόν και τριάκοντα έτη και εγέννησε τον Σαλά. και έζησε Καϊνάν μετά το γεννήσαι αυτόν τον Σαλά έτη τριακόσια τριάκοντα και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας και απέθανε.

Γεν. 11,13 Μετά δε την γέννησιν του Καϊνάν έζησε τετρακόσια ακόμη έτη, απέκτησε υιούς και θυγατέρας και κατόπιν απέθανε. Ο Καϊνάν εις ηλικίαν εκατόν τριάκοντα ετών απέκτησεν υιόν τον Σαλά. Εζησε δε ο Καϊνάν μετά την γέννησιν του Σαλά τριακόσια τριάκοντα έτη, απέκτησεν υιούς και θυγατέρας και έπειτα απέθανεν.

Γεν. 11,14 Καί έζησε Σαλά εκατόν τριάκοντα έτη και εγέννησε τον Έβερ.

Γεν. 11,14 Εζησεν ο Σαλά εκατόν τριάκοντα έτη και απέκτησεν υιόν τον Έβερ.

Γεν. 11,15 και έζησε Σαλά μετά το γεννήσαι αυτόν τον Έβερ τριακόσια τριάκοντα έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας και απέθανε.

Γεν. 11,15 Μετά δε την γέννησιν του Έβερ έζησε τριακόσια τριάκοντα έτη, απέκτησεν υιούς και θυγατέρας και έπειτα απέθανε.

Γεν. 11,16 Καί έζησεν Έβερ εκατόν τριάκοντα τέσσαρα έτη και εγέννησε τον Φαλέγ.

Γεν. 11,16 Ο Έβερ εις ηλικίαν εκατόν τριάκοντα τεσσάρων ετών απέκτησεν υιόν τον Φαλέγ.

Γεν. 11,17 και έζησεν Έβερ μετά το γεννήσαι αυτόν τον Φαλέγ έτη διακόσια εβδομήκοντα και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας και απέθανε.

Γεν. 11,17 Μετά δε την γέννησιν του Φαλέγ έζησεν ο Έβερ διακόσια εβδομήκοντα έτη, απέκτησεν υιούς και θυγατέρας και έπειτα απέθανεν.

Γεν. 11,18 Καί έζησε Φαλέγ τριάκοντα και εκατόν έτη και εγέννησε τον αγαύ.

Γεν. 11,18 Ο Φαλέγ εις ηλικίαν εκατόν τριάκοντα ετών απέκτησεν υιόν τον Ραγαύ.

Γεν. 11,19 και έζησε Φαλέγ μετά το γεννήσαι αυτόν τον αγαύ εννέα και διακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας και απέθανε.

Γεν. 11,19 Μετά δε την γέννησιν του Ραγαύ έζησεν ο Φαλέγ διακόσια εννέα έτη, απέκτησε υιούς και θυγατέρας και έπειτα απέθανεν.

Γεν. 11,20 Καί ἐξῆσε ἀγαυὸν ἑκατὸν τριάκοντα καὶ δύο ἔτη καὶ ἐγέννησε τὸν Σερούχ.
 Γεν. 11,20 Ὁ Ραγὰυ εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν τριάκοντα δύο ἐτῶν ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Σερούχ.
 Γεν. 11,21 καὶ ἐξῆσε ἀγαυὸς μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Σερούχ διακόσια ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐγέννησεν υἱὸς καὶ θυγατέρας καὶ ἀπέθανε.
 Γεν. 11,21 Ἐξῆσε δε μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σερούχ διακόσια ἐπτὰ ἔτη, ἀπέκτησεν υἱὸς καὶ θυγατέρας καὶ κατόπιν ἀπέθανε.
 Γεν. 11,22 καὶ ἐξῆσε Σερούχ ἑκατὸν τριάκοντα ἔτη καὶ ἐγέννησε τὸν Ναχώρ.
 Γεν. 11,22 Ὁ Σερούχ εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν τριάκοντα ἐτῶν ἀπέκτησε υἱὸν, τὸν Ναχώρ.
 Γεν. 11,23 Καί ἐξῆσε Σερούχ, μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Ναχώρ, ἔτη διακόσια καὶ ἐγέννησεν υἱὸς καὶ θυγατέρας καὶ ἀπέθανε.
 Γεν. 11,23 Μετὰ δε τὴν γέννησιν τοῦ Ναχώρ ἐξῆσεν ὁ Σερούχ διακόσια ἔτη, ἀπέκτησεν υἱὸς καὶ θυγατέρας καὶ κατόπιν ἀπέθανεν.
 Γεν. 11,24 Καί ἐξῆσε Ναχώρ ἔτη ἑκατὸν εβδομήκοντα ἐννέα καὶ ἐγέννησε τὸν Θάρα.
 Γεν. 11,24 Ὁ Ναχώρ εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν εβδομήκοντα ἐννέα ἐτῶν ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Θάρα.
 Γεν. 11,25 καὶ ἐξῆσε Ναχώρ, μετὰ τὸ γεννηθῆσαι αὐτὸν τὸν Θάρα, ἔτη ἑκατὸν εικοσιπέντε καὶ ἐγέννησεν υἱὸς καὶ θυγατέρας καὶ ἀπέθανε.
 Γεν. 11,25 Μετὰ δε τὴν γέννησιν τοῦ Θάρα ἐξῆσεν ἀκόμη ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἔτη, ἀπέκτησεν υἱὸς καὶ θυγατέρας καὶ ἐπειτα ἀπέθανεν.
 Γεν. 11,26 Καί ἐξῆσε Θάρα εβδομήκοντα ἔτη καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀβραμ καὶ τὸν Ναχώρ καὶ τὸν Ἀράν.
 Γεν. 11,26 Ὁ Θάρα εἰς ἡλικίαν εβδομήκοντα ἐτῶν ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Ἀβραμ, τὸν Ναχώρ καὶ τὸν Ἀράν.
 Γεν. 11,27 Αὐταὶ αἱ γενέσεις Θάρα· Θάρα ἐγέννησε τὸν Ἀβραμ καὶ τὸν Ναχώρ καὶ τὸν Ἀράν, καὶ Ἀράν ἐγέννησε τὸν Λῶτ.
 Γεν. 11,27 Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θάρα εἶναι οἱ ἐξῆς. Ὁ Θάρα ἐγέννησε τὸν Ἀβραμ, τὸν Ναχώρ καὶ τὸν Ἀράν· ὁ Ἀράν ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Λῶτ.
 Γεν. 11,28 καὶ ἀπέθανεν Ἀράν ἐνώπιον Θάρα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ, ἢ ἐγεννήθη, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Χαλδαίων.
 Γεν. 11,28 Ὁ Ἀράν ἀπέθανεν εἰς τὴν χώραν τῶν Χαλδαίων, ὅπου εἶχε γεννηθῆ, ἐνῶ ἀκόμη ἔζη ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὁ Θάρα.
 Γεν. 11,29 καὶ ἔλαβον Ἀβραμ καὶ Ναχώρ ἑαυτοῖς γυναῖκας· ὄνομα τῇ γυναικί Ἀβραμ Σάρα, καὶ ὄνομα τῇ γυναικί Ναχώρ Μελχά, θυγάτηρ Ἀράν καὶ πατὴρ Μελχά καὶ πατὴρ Ἰεσχά.
 Γεν. 11,29 Οἱ δύο ἄλλοι υἱοὶ τοῦ Θάρα, ὁ Ἀβραμ καὶ ὁ Ναχώρ ἔλαβον συζύγους. Τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀβραμ ἦτο Σαρα καὶ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ Ναχώρ ἦτο Μελχά. Ἡ δε Μελχά ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀράν, ὁ ὁποῖος ἦτο πατὴρ τῆς Μελχά καὶ τῆς Ἰεσχά.
 Γεν. 11,30 καὶ ἦν Σάρα στείρα καὶ οὐκ ἐτεκνοποίει.
 Γεν. 11,30 Ἡ δε Σαρα ἦτο στείρα καὶ δὲν ἐτεκνοποιοῦσε.
 Γεν. 11,31 καὶ ἔλαβε Θάρα τὸν Ἀβραμ υἱὸν αὐτοῦ καὶ τὸν Λῶτ υἱὸν Ἀράν, υἱὸν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τὴν Σάραν τὴν νύμφην αὐτοῦ, γυναῖκα Ἀβραμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐξήγαγεν αὐτούς ἐκ τῆς χώρας τῶν Χαλδαίων πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν καὶ ἦλθον ἕως Χαράν καὶ κατώκησεν ἐκεῖ.
 Γεν. 11,31 Ἐλαβε δε ὁ Θάρα τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἀβραμ καὶ τὸν ἐγγονὸν τοῦ Λῶτ, υἱὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀράν, τὴν νύμφην αὐτοῦ τὴν Σαραν, σύζυγον τοῦ παιδιοῦ τοῦ Ἀβραμ, καὶ ἐβγαλεν αὐτούς ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Χαλδαίων μετὰ σκοπὸν νὰ μεταβούνη καὶ κατοικήσουνη εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Ἐφθασαν εἰς τὴν Χαρράν καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ.
 Γεν. 11,32 καὶ ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Θάρα ἐν γῇ Χαράν διακόσια πέντε ἔτη, καὶ ἀπέθανε Θάρα ἐν Χαράν.
 Γεν. 11,32 Ὁ Θάρα ἐφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν διακοσίων πέντε ἐτῶν καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Χαρράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Γεν. 12,1 Καί εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ· ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν σοὶ δείξω·
 Γεν. 12,1 Τότε εἶπεν ὁ Κύριος στὸν Ἀβραμ· “ἔβγα ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ τὸν πατρικὸν σου οἶκον, καὶ ξεκίνα καὶ πήγαινε εἰς τὴν χώραν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ θὰ σοὶ δείξω.
 Γεν. 12,2 καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα καὶ εὐλογήσω σε καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔση εὐλογημένος·
 Γεν. 12,2 Θὰ σε κάμω δε γενάρχην μεγάλου ἔθνους, θὰ σοὺ δώσω πλουσίας τὰς υλικὰς καὶ πνευματικὰς εὐλογίας μου, θὰ καταστήσω ἐνδοξὸν τὸ ὄνομά σου καὶ ἔτσι θὰ εἶσαι πλούσιος καὶ δοξασμένος ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.
 Γεν. 12,3 καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογούντάς σε καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι καὶ ἐνευλογηθήσουνη ἐν σοὶ πάσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.
 Γεν. 12,3 Θὰ εὐλογήσω δε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ σε σέβωνται καὶ θὰ σε τιμούν, θὰ καταρασθῶ δε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ σε υβρίζουνη καὶ θὰ σε πολεμούν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι δι’ ἐνός ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους σου θὰ εὐλογηθούνη ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς”·
 Γεν. 12,4 καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος, καὶ ὠχέτο μετ’ αὐτοῦ Λῶτ. Ἀβραμ δε ἦν ἐτῶν εβδομηκονταπέντε, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ Χαράν.
 Γεν. 12,4 Ὑπήκουσεν ὁ Ἀβραμ καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Χαρράν, ὅπως τοῦ εἶπει ὁ Κύριος. Μαζὴ τοῦ δε ἀνεχώρησε καὶ ὁ Λῶτ. Ὅταν δε ὁ Ἀβραμ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Χαρράν δια τὴν Χαναάν, ἦτο εβδομήκοντα πέντε ἐτῶν.
 Γεν. 12,5 καὶ ἔλαβεν Ἀβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὸν Λῶτ υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καὶ πάσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο ἐκ Χαράν, καὶ ἐξήλθοσαν πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν.
 Γεν. 12,5 Ἐπῆρε μαζὴ τοῦ ὁ Ἀβραμ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τὴν Σαραν, τὸ παιδί τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λῶτ, ὅλους τοὺς δούλους καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά των ὅσα εἶχον ἀποκτήσει εἰς Χαρράν, καὶ ἐφύγον ἀπὸ τῆς πόλιν Χαρράν, δια νὰ μεταβούνη εἰς τὴν χώραν Χαναάν.
 Γεν. 12,6 καὶ διώδευσεν Ἀβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μήκος αὐτῆς ἕως τοῦ τόπου Συχέμ, ἐπὶ τὴν δρῦν τὴν ὑψηλὴν· οἱ δε Χανααῖοι τότε κατώκουνη τὴν γῆν.
 Γεν. 12,6 Ὁ Ἀβραμ διεπέρασε κατὰ μήκος ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον τὴν Χαναάν μέχρι τοῦ τόπου τῆς Συχέμ, πλησίον τῆς τοποθεσίας, τῆς λεγομένης “ὑψηλῆς δρυς”. Οἱ Χανααῖοι δε, οἱ ἀπόγονοι δηλαδὴ τοῦ Χαμ, κατοικοῦσαν τότε τὴν περιοχὴν αὐτήν.

Γεν. 12,7 και ώφθη Κύριος τώ Αβραμ και είπεν αυτώ τώ σπέρματί σου δώσω την γήν ταύτην. και ωκοδόμησεν εκεί Αβραμ θυσιαστήριον Κυρίω τώ οφθέντι αυτώ.

Γεν. 12,7 Εκεί εφανερώθηκε ο Κυριος στον Αβραμ και του είπεν· “αυτήν όλην την χώραν θα την δώσω στους απογόνους σου”. Ο Αβραμ, ευγνώμων προς τον Θεόν και δια τον λόγον ότι εκεί εφανερώθηκε εις αυτόν ο Κυριος, έκτισε προς τιμήν Αυτού θυσιαστήριον.

Γεν. 12,8 και απέστη εκείθεν εις το όρος κατά ανατολάς Βαιθήλ και έστησεν εκεί την σκηνήν αυτου, Βαιθήλ κατά θάλασσαν και Αγγαί κατά ανατολάς· και ωκοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον τώ Κυρίω και επεκαλέσατο επί τώ ονόματι Κυρίου.

Γεν. 12,8 Ανεχώρησεν από την τοποθεσίαν αυτήν ο Αβραμ, μετέβη εις κάποιο όρος ανατολικά της Βαιθήλ και έστησε την σκηνήν του μεταξύ της Βαιθήλ, η οποία ευρίσκετο προς δυσμάς εις την θάλασσαν και της Αγγαί, η οποία ευρίσκετο προς ανατολάς. Εκτισε δε εκεί θυσιαστήριον προς τον Κυριον, του οποίου και επεκαλέσθη το όνομα.

Γεν. 12,9 και απήρην Αβραμ και πορευθείς εστρατοπέδευσεν εν τή ερήμω.

Γεν. 12,9 Αλλά και από εκεί ανεχώρησεν ο Αβραμ και εγκατεστάθη νοτιώτερα εις την έρημον περιοχήν.

Γεν. 12,10 Καί εγένετο λιμός επί της γής, και κατέβη Αβραμ εις Αίγυπτον παροικήσαι εκεί, ότι ενίσχυσεν ο λιμός επί της γής.

Γεν. 12,10 Τότε δε έγινε λιμός και ήλθε πείνα εις την Χαναάν. Δι' αυτό ο Αβραμ κατέβηκε εις την Αίγυπτον, δια να κατοικήση εκεί, επειδή ήτο μεγάλη η πείνα εις την χώραν Χαναάν.

Γεν. 12,11 εγένετο δε, ηνίκα ήγγισεν Αβραμ εισελθείν εις Αίγυπτον, είπεν Αβραμ Σάρα τή γυναικί· γινώσκω εγώ, ότι γυνή ευπρόσωπος εί·

Γεν. 12,11 Όταν δε πλησίαζε να εισέλθη εις την Αίγυπτον, είπεν εις την Σαραν την συζυγόν του· “εγώ γνωρίζω καλά ότι είσαι εύμορφη γυνή.

Γεν. 12,12 έσται σὺν, ως αν ιδωσί σε οι Αιγύπτιοι, εροῦσιν ότι γυνή αυτου εστιν αυτή, και αποκτενοῦσί με, σε δε περιποιήσονται.

Γεν. 12,12 Υπάρχει φόβος, όταν σε ιδουν οι Αιγύπτιοι, να είπουν ότι η γυναίκα αυτή είναι σύζυγός του. Τότε εμέ μεν θα φονεύσουν, σε δε θα περιποιηθούν.

Γεν. 12,13 ειπόν σὺν, ότι αδελφή αυτου ειμι, όπως αν εὔ μοι γένηται διά σε, και ζήσεται η ψυχή μου ενεκέν σου.

Γεν. 12,13 Δια τούτο είπε ότι είμαι αδελφή του, ώστε χάριν σου να εύρω και εγώ μίαν ευμενή υποδοχήν, να διαφύγω τον θάνατον και να ζήσω χάρις εις σε”.

Γεν. 12,14 εγένετο δε, ηνίκα εισήλθεν Αβραμ εις Αίγυπτον, ιδόντες οι Αιγύπτιοι την γυναίκα αυτου, ότι καλή ήν σφόδρα,

Γεν. 12,14 Πράγματι· όταν ο Αβραμ εισήλθεν εις την Αίγυπτον, ειδον οι Αιγύπτιοι την σύζυγόν του, ότι ήτο ωραιοτάτη.

Γεν. 12,15 και ειδον αυτήν οι άρχοντες Φαραώ και επήνεσαν αυτήν προς Φαραώ και εισήγαγον αυτήν εις τον οίκον Φαραώ·

Γεν. 12,15 Και οι άρχοντες ακόμη του Φαραώ την ειδον, επήνεσαν αυτήν προς τον Φαραώ και την ωδήγησαν εις τα ανάκτορά του.

Γεν. 12,16 και τώ Αβραμ εὔ εχρήσαντο δι αυτήν, και εγένοντο αυτώ πρόβατα και μόσχοι και όνοι και παίδες και παιδίσκαι και ημίονοι και κάμηλοι.

Γεν. 12,16 Χαριν δε αυτής υπεδέχθησαν με ευμένειαν και επεριποιήθησαν τον Αβραμ, ώστε αυτός να αποκτήση πρόβατα και μόσχους και όνους και δούλους και δούλας και ημιόνους και καμήλους.

Γεν. 12,17 και ήτασεν ο Θεός τον Φαραώ ετασμοίς μεγάλοις και πονηροίς και τον οίκον αυτου περί Σάρας της γυναικός Αβραμ.

Γεν. 12,17 Ο Θεός όμως ετιμώρησε και εβασάνισε τον Φαραώ με πολλές και οδυνηράς θλίψεις αυτόν και την οικογένειάν του δια τας απρεπείς διαθέσεις που είχε προς την Σαραν, την γυναίκα του Αβραμ.

Γεν. 12,18 καλέσας δε Φαραώ τον Αβραμ είπε· τι τούτο εποίησάς μοι, ότι ουκ απήγγειλάς μοι, ότι γυνή σου εστιν;

Γεν. 12,18 Ο Φαραώ αντιληφθείς την αιτίαν των δοκιμασιών εκείνων εκάλεσε τον Αβραμ και του είπε· “τι είναι αυτό το οποίον μου έκαμες; Διατί δεν μου ανήγγειλες ότι αυτή είναι σύζυγός σου;

Γεν. 12,19 ινατί είπας ότι αδελφή μου εστί; και έλαβον αυτήν εμαυτώ γυναίκα, και νύν ιδού η γυνή σου έναντί σου· λαβών απότρεχε.

Γεν. 12,19 Διατί μου είπες ότι είναι αδελφή σου και έλαβον αυτήν ως σύζυγόν μου; Και τώρα ιδού η σύζυγός σου είναι ενώπιόν σου. Παρε την και φύγε έξω από την Αίγυπτον”.

Γεν. 12,20 και ενετείλατο Φαραώ ανδράσι περι Αβραμ συμπροπέμψαι αυτόν και την γυναίκα αυτου και πάντα, όσα ήν αυτώ.

Γεν. 12,20 Διέταξε δε ο Φαραώ μερικους άνδρας να πορευθούν και να προπέμψουν τιμητικώς εκτός της Αιγύπτου τον Αβραμ, την γυναίκα του και όλα τα υπάρχοντά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Γεν. 13,1 Ανέβη δε Αβραμ εξ Αιγύπτου, αυτός και η γυνή αυτου και πάντα τα αυτου και Λώτ μετ αυτου, εις την έρημον.

Γεν. 13,1 Ο Αβραμ και η σύζυγός του με όλα τα υπάρχοντά των και ο Λωτ μαζί με αυτόν, έφυγον από την Αίγυπτον και ήλθον εις την έρημον περιοχήν, εις τα νότια μέρη της Χαναάν.

Γεν. 13,2 Αβραμ δε ήν πλούσιος σφόδρα κτήνεσι και αργυρώ και χρυσίω.

Γεν. 13,2 Ητο δε ο Αβραμ πολύ πλούσιος εις ζώα, εις άργυρον και εις χρυσόν.

Γεν. 13,3 και επορεύθη όθεν ήλθεν εις την έρημον έως Βαιθήλ, έως τού τόπου, οὔ ήν η σκηνή αυτου το πρότερον, ανά μέσον Βαιθήλ και ανά μέσον Αγγαί,

Γεν. 13,3 Από δε την έρημον αυτήν επορεύθησαν έως εις την Βαιθήλ και άκριβώς στο μέρος εκείνο, όπου προηγουμένως ο Αβραμ είχε στήσει την σκηνήν του, μεταξύ Βαιθήλ και Αγγαί·

Γεν. 13,4 εις τον τόπον τού θυσιαστηριου, οὔ εποίησεν εκεί την αρχήν· και επεκαλέσατο εκεί Αβραμ το όνομα τού Κυρίου.

Γεν. 13,4 εις την τοποθεσίαν, όπου έκτισεν, αμέσως μόλις είχε φθάσει προηγουμένως, θυσιαστήριον προς τιμήν του Θεού, του οποίου το όνομα είχεν επικαλεσθή.

Γεν. 13,5 και Λώτ τώ συμπορευομένω μετά Αβραμ ήν πρόβατα και βόες και σκηναί.

Γεν. 13,5 Και ο Λωτ, ο οποίος συνεπορεύετο μαζί με τον Αβραμ, είχε επίσης πρόβατα και βόδια και ιδιόν του υπηρετικόν προσωπικόν, σκηνίτας.

Γεν. 13,6 και ουκ εχώρει αυτούς η γη κατοικείν άμα, ότι ήν τα υπάρχοντα αυτών πολλά, και ουκ εχώρει αυτούς η γη κατοικείν άμα.

Γεν. 13,6 Επειδή δε τα πρόβατα, τα ζώα και τα αλλά υπάρχοντα του Αβραμ και του Λωτ, ήσαν πολλά και δεν τα εχωρούσε όλα μαζί η περιοχή εκείνη,

Γεν. 13,7 και εγένετο μάχη ανά μέσον των ποιμένων των κτηνών του Αβραμ και ανά μέσον των ποιμένων των κτηνών του Λώτ οι δε Χανααίοι και οι Φερεζαίοι τότε κατώκουν την γήν.

Γεν. 13,7 έγινε φιλονεικία μεταξύ των ποιμένων του Αβραμ και των ποιμένων του Λωτ. Τότε δε κατοικούσαν την Χαναάν εκτός των Χανααίων και οι Φερεζαίοι.

Γεν. 13,8 είπε δε Αβραμ τώ Λώτ μη έστω μάχη ανά μέσον εμού και σου και ανά μέσον των ποιμένων μου και ανά μέσον των ποιμένων σου, ότι άνθρωποι αδελφοί εσμεν ημείς.

Γεν. 13,8 Είπε δε ο ειρηνικός Αβραμ στον Λωτ: "δεν πρέπει να υπάρχουν φιλονεικία και έριδες μεταξύ μας ούτε μεταξύ των ποιμένων μου και των ποιμένων σου, διότι ημείς είμεθα συγγενείς, είμεθα αδελφοί.

Γεν. 13,9 ουκ ιδού πάσα η γη εναντίον σου εστί; διαχωρίσθητι απ εμού· ει σύ εις αριστερά, εγώ εις δεξιά· ει δε σύ εις δεξιά, εγώ εις αριστερά.

Γεν. 13,9 Διατι να φιλονεικούμεν; Εις την διάθεσίν μας δεν ευρίσκεται όλη αυτή η χώρα; Λοιπόν ας χωρισθώμεν. Πηγαίνε συ, όπου θέλεις. Εάν μεταβής εις αριστερά, εγώ θα πορευθώ εις τα δεξιά εάν συ υπάγης δεξιά, εγώ θα προχωρήσω αριστερά".

Γεν. 13,10 και επάρας Λώτ τους οφθαλμούς αυτού, επειδε πάσαν την περιχώρον του Ιορδάνου, ότι πάσα ήν ποτιζομένη πρό του καταστρέψαι τον Θεόν Σόδομα και Γόμορα, ως ο παράδεισος του Θεού και ως η γη Αιγύπτου, έως ελθείν εις Ζόγορα.

Γεν. 13,10 Ο Λωτ εσηκωσε τα μάτια του, επεθεώρησε με προσοχήν την περιχώρον του Ιορδάνου. Είδεν ότι όλη αυτή μέχρι Ζογορα εποτίζετο και είχε πλουσίαν βλάστησιν, και ότι, πριν ο Θεός καταστρέψη τα Σοδομα και Γομορρα, εφαινετο σαν παράδεισος του Θεού και σαν την χώραν της Αιγύπτου που ποτίζεται από τον Νείλον ποταμόν,

Γεν. 13,11 και εξελέξατο εαυτώ Λώτ πάσαν την περιχώρον του Ιορδάνου, και απήρε Λώτ από ανατολών, και διεχώρισθησαν έκαστος από του αδελφού αυτού.

Γεν. 13,11 και επροτίμησεν όλην αυτήν την περιχώρον του Ιορδάνου. Επήρε τα υπάρχοντά του και μετέβη προς ανατολάς. Έτσι δε εχωρίσθησαν μεταξύ των οι δύο αυτοί συγγενείς, ο θείος και ανεψιός.

Γεν. 13,12 Αβραμ δε κατώκησεν εν γη Χαναάν, Λώτ δε κατώκησεν εν πόλει των περιχώρων και εσκήνωσεν εν Σοδόμοις·

Γεν. 13,12 Ο Αβραμ έμεινε και κατώκησεν εις την γην Χαναάν, ο δε Λωτ εις μίαν πόλιν τέραν από τα μέρη του Ιορδάνου και έστησε την σκηνήν του εις τα Σοδομα.

Γεν. 13,13 οι δε άνθρωποι οι εν Σοδόμοις πονηροί και αμαρτωλοί εναντίον του Θεού σφόδρα.

Γεν. 13,13 Οι άνθρωποι των Σοδόμων ήσαν πάρα πολύ πονηροί και αμαρτωλοί ενώπιον του Θεού.

Γεν. 13,14 Ο δε Θεός είπε τώ Αβραμ μετά το διαχωρισθίην τον Λώτ απ αυτού· ανάβλεψον τοίς οφθαλμοίς σου και ιδε από του τόπου, ού νύν σύ εί, προς βοράν και λίβα και ανατολάς και θάλασσαν·

Γεν. 13,14 Αφού ο Λωτ, ιδιοτελώς σκεπτόμενος, εχωρίσθη από τον Αβραμ, είπεν ο Θεός στον τράον και μεγαλόκαρδον Αβραμ: "σήκωσε τα βλέμματά σου, ιδε ολόγυρα από τον τόπον όπου τώρα ευρίσκεσαι, προς Βορράν και Νοτον, προς Ανατολάς και Δυσμάς,

Γεν. 13,15 ότι πάσαν την γήν, ήν σύ οράς, σοί δώσω αυτήν και τώ σπέρματί σου έως αιώνος.

Γεν. 13,15 διότι όλην αυτήν την γην, την οποίαν βλέπεις, θα την δώσω εις σε και στους απογόνους σου στους αιώνας.

Γεν. 13,16 και ποιήσω το σπέρμα σου ως την άμμον της γής· ει δύναται τις εξαριθμήσαι την άμμον της γής, και το σπέρμα σου εξαριθμηθήσεται.

Γεν. 13,16 Και θα πληθύνω τους απογόνους σου ωσάν την άμμον της γης. Εάν κανείς ημπορη να μετρήση την άμμον της θαλάσσης θα δυνηθή να μετρήση και τους ιδικούς σου απογόνους.

Γεν. 13,17 αναστάς διόδυσσον την γήν εις τε το μήκος αυτής και εις το πλάτος, ότι σοί δώσω αυτήν και τώ σπέρματί σου εις τον αιώνα.

Γεν. 13,17 Σηκω, διόδυσσε την χώραν αυτήν κατά μήκος και κατά πλάτος, δια να την γνωρίσης καλά, διότι εις σε και στους απογόνους σου θα την δώσω ως παντοτεινήν κατοικίαν σας".

Γεν. 13,18 και αποσκηνώσας Αβραμ, ελθών κατώκησε παρά την δρύν την Μαμβρή, ή ήν εν Χεβρώμ, και ωκοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον τώ Κυρίω.

Γεν. 13,18 Επειτα από αυτά ο Αβραμ εσήκωσε την σκηνήν του, επήρε τα υπάρχοντά του και ελθών εγκατεστάθη πλησίον εις την δρυν Μαμβρή, η οποία ευρίσκετο εις την Χεβρών, εκεί και έκτισε θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Γεν. 14,1 Εγένετο δε εν τή βασιλεία τή Αμαρφάλ βασιλέως Σενναάρ, και Αριώχ βασιλέως Ελλασάρ, Χοδολλογομόρ βασιλεύς Ελάμ και Θαργάλ βασιλεύς εθνών

Γεν. 14,1 Τότε βασιλεύς της Σενναάρ ήτο ο Αμαρφάλ, βασιλεύς της Ελλασάρ ήτο ο Αριώχ, βασιλεύς της Ελάμ ήτο ο Χοδολλογομόρ και βασιλεύς των εθνών ήτο ο Θαργάλ.

Γεν. 14,2 εποίησαν πόλεμον μετά Βαλλά βασιλέως Σοδόμων και μετά Βαρσά βασιλέως Γομόρας και μετά Σενναάρ βασιλέως Αδαμά και μετά Συμβόρ βασιλέως Σεβειμί, και βασιλέως Βαλάκ (αυτή εστί Σηγώρ).

Γεν. 14,2 Αυτοί εικηρυξαν πόλεμον εναντίον του Βαλλά, βασιλέως των Σοδόμων, εναντίον του Βαρσά βασιλέως της Γομόρας, εναντίον Σενναάρ βασιλέως Αδαμά, εναντίον Συμβόρ βασιλέως Σεβειμί και εναντίον του βασιλέως της Βαλάκ, η οποία Βαλάκ είναι η ίδια με την Σηγώρ,

Γεν. 14,3 πάντες ούτοι συνεφώνησαν επί την φάραγγα την αλυκήν (αυτή η θάλασσα των αλών).

Γεν. 14,3 Οι πέντε αυτοί βασιλείς συνεκεντρώθησαν, με τα στρατεύματά των εις την φάραγγα, η οποία ελέγετο αλυμρά (αυτή είναι η θάλασσα των αλάτων).

Γεν. 14,4 δώδεκα ἔτη αὐτοὶ ἐδούλευσαν τῷ Χοδολλογομῶρ, τῷ δε τρισκαίδεκάτῳ ἔτει ἀπέστησαν.

Γεν. 14,4 Οἱ πέντε αὐτοὶ βασιλεῖς ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἦσαν δούλοι στὸν Χοδολλογομῶρ. Κατὰ δε τὸ δέκατον τρίτον ἔτος ἐπανεστάτησαν.

Γεν. 14,5 ἐν δε τῷ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ ἔτει ἤλθε Χοδολλογομῶρ καὶ οἱ βασιλεῖς μετ' αὐτοῦ καὶ κατέκοψαν τοὺς γίγαντας τοὺς ἐν Ἀσταρῶθ καὶ Καρναῖν, καὶ ἔθνη ἰσχυρὰ ἅμα αὐτοῖς καὶ τοὺς Οἰμμαιούς τοὺς ἐν Σαυῇ τῇ πόλει.

Γεν. 14,5 Κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ὅμως ἔτος ἐπῆλθεν ἐναντίον αὐτῶν ὁ Χοδολλογομῶρ καὶ μαζὴ μετ' αὐτὸν οἱ σύμμαχοι τοῦ βασιλεῖς καὶ κατέκοψαν τοὺς γίγαντας τῆς πόλεως Ἀσταρῶθ καὶ Καρναῖν, μαζὴ δε μετ' αὐτοὺς καὶ ἄλλα ἔθνη ἰσχυρὰ, τοὺς Οἰμμαιούς τῆς πόλεως Σαυῆ.

Γεν. 14,6 καὶ τοὺς Χορραίους τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι Σηεῖρ, ἕως τῆς τερεβίνθου τῆς Φαράν, ἡ ἐστὶν ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Γεν. 14,6 τοὺς Χορραίους τῶν ὀρέων Σηεῖρ μέχρι τῆς τερεβίνθου τῆς Φαράν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐρήμον, εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Χαναάν.

Γεν. 14,7 καὶ ἀναστρέψαντες ἤλθον ἐπὶ τὴν πηγὴν τῆς κρίσεως (αὕτη ἐστὶ Κάδης) καὶ κατέκοψαν πάντας τοὺς ἄρχοντας Ἀμαλήκ καὶ τοὺς Ἀμορραίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀσασονθαμάρ.

Γεν. 14,7 Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ πολεμισταὶ βασιλεῖς ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν περιοχὴν Φαράν, ἤλθον εἰς τὴν "Πηγὴν τῆς Κρίσεως", δηλαδὴ εἰς τὴν Κάδης, καὶ ἐκεῖ κατέκοψαν ὅλους τοὺς ἄρχοντας τῶν Ἀμαληκίων καὶ τοὺς Ἀμορραίους, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν εἰς Ἀσασονθαμάρ, κοντὰ εἰς τὴν Νεκράν Θαλασσαν.

Γεν. 14,8 ἐξήλθε δε βασιλεὺς Σοδόμων καὶ βασιλεὺς Γομόρρας καὶ βασιλεὺς Ἀδαμὰ καὶ βασιλεὺς Σεβωεὶμ καὶ βασιλεὺς Βαλάκ (αὕτη ἐστὶ Σηγῶρ) καὶ παρετάξαντο αὐτοῖς εἰς πόλεμον ἐν τῇ κοιλάδι τῆ ἀλυκῆ,

Γεν. 14,8 Τότε οἱ πέντε βασιλεῖς, δηλαδὴ ὁ βασιλεὺς Σοδόμων, ὁ βασιλεὺς Γομόρρας, ὁ βασιλεὺς Ἀδαμὰ, ὁ βασιλεὺς Σεβωεὶμ καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαλάκ (αὕτη εἶναι ἡ πόλις Σηγῶρ) ἐξήλθον καὶ παρετάχθησαν εἰς τὴν κοιλάδα τὴν ἀλυκῆ, δια νὰ πολεμήσουν.

Γεν. 14,9 πρὸς Χοδολλογομῶρ βασιλεῖα Ελάμ καὶ Θαργάλ βασιλεῖα ἐθνῶν καὶ Ἀμαρφάλ βασιλεῖα Σενναάρ καὶ Ἀριώχ βασιλεῖα Ἑλλάσαρ, οἱ τέσσαρες βασιλεῖς πρὸς τοὺς πέντε.

Γεν. 14,9 ἐναντίον τῶν τεσσάρων βασιλέων, ἦτο ἐναντίον τοῦ Χοδολλογομῶρ βασιλέως Ελάμ, ἐναντίον Θαργάλ βασιλέως τῶν ἐθνῶν, ἐναντίον Ἀμαρφάλ βασιλέως Σενναάρ καὶ ἐναντίον Ἀριώχ βασιλέως Ἑλλάσαρ. Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ τελευταῖοι βασιλεῖς ἀντιπαρετάχθησαν ἐναντίον τῶν πέντε βασιλέων.

Γεν. 14,10 ἡ δε κοιλάς ἡ ἀλυκῆ, φρέατα ἀσφάλτου. ἔφυγε δε βασιλεὺς Σοδόμων καὶ βασιλεὺς Γομόρρας καὶ ἐνέπεσαν ἐκεῖ, οἱ δε καταλειφθέντες εἰς τὴν ὀρεινὴν ἔφυγον.

Γεν. 14,10 Ἡ ἀλυκῆ ἐκεῖνη κοιλάς εἶχε φρέατα ἀσφάλτου. Γενομένης μάχης μετὰ τῶν ἀντιπάλων μερῶν ἐνικήθησαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ὁ βασιλεὺς τῶν Σοδόμων καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γομόρρας, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐνέπεσαν εἰς τὰ ἐκεῖ φρέατα. Οἱ ὑπόλοιποι ἔφυγον εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν.

Γεν. 14,11 ἔλαβον δε τὴν ἵππον πᾶσαν τὴν Σοδόμων καὶ Γομόρρας καὶ πάντα τὰ βρώματα αὐτῶν καὶ ἀπῆλθον.

Γεν. 14,11 Οἱ νικηταὶ τέσσαρες βασιλεῖς ἐπῆραν ὡς λάφυρα ὅλον τὸ ἱππικὸν τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας καὶ ὅλα τὰ τρόφιμα αὐτῶν καὶ ἔφυγον.

Γεν. 14,12 ἔλαβον δε καὶ τὸν Λῶτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ Ἀβραμ καὶ τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ καὶ ἀπώχοντο· ἦν γὰρ κατοικῶν ἐν Σοδόμοις.

Γεν. 14,12 Συνέλαβον δε καὶ τὸν Λῶτ, τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραμ, ἐπῆραν καὶ τὰ υπάρχοντα αὐτοῦ καὶ ἔφυγαν. Αὐτὸ δε τὸ ἐπαθεν ὁ Λῶτ, διότι κατοικοῦσε εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Σοδόμων.

Γεν. 14,13 Παραγενόμενος δε τῶν ἀνασωθέντων τὶς ἀπήγγειλεν Ἀβραμ τῷ περάτῃ· αὐτὸς δε κατῴκει παρὰ τῆ δρυὸς τῆς Μαμβρῆ Ἀμορραίου τοῦ ἀδελφοῦ Ἐσχῶλ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀυνάν, οἱ ἦσαν συνωμόται τοῦ Ἀβραμ.

Γεν. 14,13 Ἐνας δε ἀπὸ τῶν διασωθέντων ἤλθεν στὸν Ἀβραμ, στὸν περάτην ὅπως τὸν νόμαζον οἱ ἐντόπιοι, καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὰ θλιβερὰ γεγονότα. Ὁ Ἀβραμ κατοικοῦσε τότε κοντὰ εἰς τὴν δρυὸν τοῦ Μαμβρῆ τοῦ Ἀμορραίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἐσχῶλ καὶ τοῦ Ἀυνάν, οἱ ὁποῖοι εἶχον συνάψει ἓνα σύμφωνον φιλίας καὶ συμμαχίας μετ' αὐτοῦ.

Γεν. 14,14 ἀκούσας δε Ἀβραμ ὅτι ἠχμαλώττειται ὁ Λῶτ ὁ ἀδελφιδὸς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ οκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν.

Γεν. 14,14 Πληροφορηθεὶς ὁ Ἀβραμ ὅτι συνελήφθη ἀιχμάλωτος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ὁ Λῶτ ἐπεστράτευσε τοὺς δούλους, ποὺ εἶχαν γεννηθῆ καὶ ἐζούσαν στὸν οἶκον τοῦ, τριακοσίους δέκα οκτώ ἀνδρας, καὶ κατεδίωξε τοὺς νικητὰς βασιλεῖς μέχρι τῆς πόλεως Δαν.

Γεν. 14,15 καὶ ἐπέπεσαν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβά, ἡ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκού.

Γεν. 14,15 Ἐπέπεσαν ἐναντίον αὐτῶν κατὰ τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ δούλοι τοῦ, ἐκτύπησε καὶ ἐνίκησεν αὐτοὺς καὶ τοὺς κατεδίωξεν ἕως εἰς τὴν πόλιν Χοβά, ἡ ὁποία εὐρίσκεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς Δαμασκού.

Γεν. 14,16 καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ ὁ Λῶτ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτοῦ ἀπέστρεψε καὶ πάντα τὰ υπάρχοντα αὐτοῦ καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν λαόν.

Γεν. 14,16 Ἐκυρίευσεν ὁ Ἀβραμ ὅλον τὸ ἱππικὸν τῶν Σοδόμων, ἀπληυθέρωσε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ τοῦ Λῶτ μετὰ ὅλα τὰ υπάρχοντά του, μετὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν λαόν.

Γεν. 14,17 Ἐξήλθε δε βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ υποστρέφει αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογομῶρ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῦ (τοῦτο ἦν τὸ πεδῖον τῶν βασιλέων).

Γεν. 14,17 Μετὰ δε τὴν συντριπτικὴν ἦτταν τοῦ Χοδολλογομῶρ καὶ τῶν συμμάχων τοῦ βασιλέων ὁ Ἀβραμ ἐπέστρεψε καὶ ἐφθασεν ἔξω ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῦ (δηλαδὴ εἰς τὴν πεδιάδα τῶν βασιλέων), ἐξήλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ ὁ βασιλεῖς τῶν Σοδόμων.

Γεν. 14,18 καὶ Μελχισεδέκ βασιλεὺς Σαλήμ ἐξῆνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δε ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου.

Γεν. 14,18 Ὁ δε Μελχισεδέκ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, προσέφερε πρὸς τὸν Θεόν ὡς εὐχαριστήριον θυσίαν δια τὴν νίκην τοῦ Ἀβραμ ἄρτους καὶ οἶνον.

Γεν. 14,19 καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ καὶ εἶπεν· εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὅς ἐτίσσε τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν.

Γεν. 14,19 Αὐτὸς εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ καὶ εἶπεν " ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Ἀβραμ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν.

Γεν. 14,20 και ευλογητός ο Θεός ο ύψιστος, ός παρέδωκε τους εχθρούς σου υποχειρίους σοι. και έδωκεν αυτώ Αβραμ δεκάτην από πάντων.

Γεν. 14,20 Και δοξασμένος ας είναι ο Θεός ο Υψιστος, ο οποίος παρέδωσε υποχειρίους εις σε τους εχθρούς σου". Ο Αβραμ έδωσε τότε στον Μελχισεδέκ το δέκατον από όλα τα λάφυρα, τα οποία είχε κυριεύσει.

Γεν. 14,21 είπε δε βασιλεύς Σοδόμων προς Αβραμ· δός μοι τους άνδρας, την δε ίππον λάβε σεαυτώ.

Γεν. 14,21 Ο δε βασιλεύς των Σοδόμων είπε προς τον Αβραμ· "δος μου τους άνδρας μου, τους οποίους απηλευθέρωσες, και κράτησε δια τον εαυτόν σου το ιππικόν".

Γεν. 14,22 είπε δε Αβραμ προς τον βασιλέα Σοδόμων· εκτενώ την χείρά μου προς Κύριον τον Θεόν τον ύψιστον, ός έκτισε τον ουρανόν και την γήν,

Γεν. 14,22 Απήντησε δε Αβραμ προς τον βασιλέα των Σοδόμων· "απλώνω το χέρι μου και ορκίζομαι εις Κυριον τον Θεόν τον Υψιστον, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην,

Γεν. 14,23 ει από σπαρτίου έως σφυρωτήρος υποδήματος λήψομαι από πάντων των σών, ίνα μη είπης, ότι εγώ επλούτισα τον Αβραμ·

Γεν. 14,23 ότι δεν θα πάρω τίποτε, από όσα σου ανήκουν, από κλωστήν έως σχοινί υποδήματος, δια να μη είπης ότι εγώ επλούτισα τον Αβραμ.

Γεν. 14,24 πλήν ών έφαγον οι νεανίσκοι και της μερίδος των ανδρών των συμπορευθέντων μετ εμού, Εσχώλ, Αυνάν, Μαμβρή, ούτοι λήφονται μερίδα.

Γεν. 14,24 Θα λάβω μόνον τας τροφάς, τας οποίας κατηνάλωσαν οι δούλοι μου κατά τον χρόνον της επιθέσεως αυτής.

Επίσης αυτοί που εξεστράτευσαν μαζί με εμέ, οι άνδρες του Εσχώλ, του Αυνάν και Μαμβρή, θα λάβουν την δικαίαν μερίδα από τα λάφυρα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Γεν. 15,1 Μετά δε τα ρήματα ταύτα εγενήθη ρήμα Κυρίου προς Αβραμ εν οράματι, λέγων· μη φοβού Αβραμ, εγώ υπερασπίζω σου· ο μισθός σου πολύς έσται σφόδρα.

Γεν. 15,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά παρουσιάσθη ο Θεός με όραμα στον Αβραμ και του είπε· "Αβραμ, μη φοβήσαι· εγώ σε υπερασπίζω πάντοτε· ο μισθός σου δια την πίστιν και δικαιοσύνην σου θα είναι πολύς, πάρα πολύς".

Γεν. 15,2 λέγει δε Αβραμ· δέσποτα Κύριε, τι μοι δώσεις; εγώ δε απολύομαι άτεκνος· ο δε υιός Μασέκ της οικογενούς μου, ούτος Δαμασκός Ελιέζερ.

Γεν. 15,2 Είπε δε ο Αβραμ· "Δεσπότα Κυριε, τι θα μου δώσης; Εγώ έπειτα από ολίγον αποθνήσκω άτεκνος. Κληρονόμος μου θα είναι ο Ελιέζερ, ο καταγόμενος από την Δαμασκόν, ο υιός της δούλης μου Μασέκ, η οποία εγεννήθη στον οίκον μου".

Γεν. 15,3 και είπεν Αβραμ· επειδή εμοί ουκ έδωκας σπέρμα, ο δε οικογενής μου κληρονομήσει μοι.

Γεν. 15,3 Και επαναλαμβάνει ο Αβραμ προς τον Θεόν· "ναι, Κυριε, ο δούλος μου ο γεννηθείς στον οίκον μου, αυτός θα με κληρονομήσει, διότι εις εμέ δεν έδωσες τέκνον".

Γεν. 15,4 και ευθύς φωνή Κυρίου εγένετο προς αυτόν λέγουσα· ου κληρονομήσει σε ούτος, αλλ ός εξελεύεται εκ σου, ούτος κληρονομήσει σε.

Γεν. 15,4 Αμέσως ηκούσθη η φωνή του Κυρίου λέγουσα προς αυτόν· "όχι ! Δεν θα σε κληρονομήσει αυτός, αλλά θα σε κληρονομήσει εκείνος που θα γεννηθή από σένα".

Γεν. 15,5 εξήγαγε δε αυτόν έξω και είπεν αυτώ· ανάβλεψον δή εις τον ουρανόν και αριθμήσον τους αστέρας, ει δυνήση εξαριθμήσαι αυτούς. και είπεν· ούτως έσται το σπέρμα σου.

Γεν. 15,5 Εβγαλε δε ο Θεός τον Αβραμ έξω από την σκηνήν και του είπε· "σήκωσε, λοιπόν, το βλέμμα σου στον ουρανόν και μέτρησε τα αστέρια του ουρανού, εάν ημπορής ποτέ να τα μετρήσης". Και προσέθεσεν ο Θεός· "τόσον πολλοί θα είναι οι απόγονοί σου".

Γεν. 15,6 και είσπευσεν Αβραμ τώ Θεώ, και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην.

Γεν. 15,6 Επίσπευσεν ο Αβραμ υλοψύχως στον Θεόν και η πίστις του αυτή εθεωρήθη ως μεγάλη αρετή και σύνολον αρετών.

Γεν. 15,7 είπε δε προς αυτόν· εγώ ο Θεός ο εξαγαγών σε εκ χώρας Χαλδαιών, ώστε δούναί σοι την γήν ταύτην κληρονομήσαι.

Γεν. 15,7 Είπεν ακόμη ο Θεός προς τον Αβραμ· "εγώ σε έβγαλα από την χώραν των Χαλδαιών, δια να δώσω εις σε και εις τους απογόνους σου ως κληρονομίαν την γην αυτήν".

Γεν. 15,8 είπε δε, Δέσποτα Κύριε, κατά τι γνώσομαι ότι κληρονομήσω αυτήν;

Γεν. 15,8 Είπε τότε ο Αβραμ· "Δεσπότα Κυριε, πως εγώ θα πληροφορηθώ σαφώς και θα εννοήσω ότι θα κληρονομήσω αυτήν την χώραν;"

Γεν. 15,9 είπε δε αυτώ· λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσαν και αίγα τριετίζουσα και κριόν τριετίζοντα και τρυγόνα και περιστεράν.

Γεν. 15,9 Είπε προς αυτόν ο Θεός· "πάρε δι' εμέ μίαν δάμαλιν τριών ετών, αίγα επίσης τριών ετών και κριον τριών ετών, ακόμη δε μίαν τρυγόνα και μίαν περιστεράν".

Γεν. 15,10 έλαβε δε αυτώ πάντα ταύτα και διείλεν αυτά μέσα και έθηκεν αυτά αντιπρόσωπα αλληλοις, τα δε όρνεα ου διείλε.

Γεν. 15,10 Επήρε ο Αβραμ όλα αυτά, τα εδιχοτόμησε και έθεσε τα τεμάχια τα μεν απέναντι των δε. Τα πτηνά όμως δεν τα εδιχοτόμησε.

Γεν. 15,11 κατέβη δε όρνεα επί τα σώματα, επί τα διχοτομήματα αυτών, και συνεκάθησεν αυτοίς Αβραμ.

Γεν. 15,11 Εις τα διχοτομημένα αυτά σώματα των ζώων επέπεσαν με ορμήν αρπακτικά όρνεα και ο Αβραμ εκάθησε κοντά εις τα διχοτομημένα εκείνα σώματα, δια να διώχνη τα όρνεα.

Γεν. 15,12 περι δε ηλίου δυσμάς έκστασις επέπεσε τώ Αβραμ, και ιδού φόβος σκοτεινός μέγας επιπίπτει αυτώ.

Γεν. 15,12 Κατά δε το ηλιοβασίλεμμα εβυθισθη ο Αβραμ εις έκστασιν και ένας σκοτεινός μέγας φόβος τον κατέλαβεν.

Γεν. 15,13 και ερέθη προς Αβραμ· γινώσκων γνώση ότι πάροικον έσται το σπέρμα σου εν γη ουκ ίδια, και δουλώσουσιν αυτούς και κακώσουσιν αυτούς και ταπεινώσουσιν αυτούς τετρακόσια έτη.

Γεν. 15,13 Εις τιαυτήν ψυχολογικήν κατάστασιν ευρισκόμενος ήκουσε τον Θεόν να του λέγη· "μάθε και κατανόησε καλά

ὅτι οἱ ἀπόγονοί σου ἐπὶ τετρακόσια ολόκληρα ἔτη θὰ ζήσουν ὡς ξένοι εἰς ξένην χώραν, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας θὰ ἔχουν αὐτούς ὡς δούλους· θὰ τοὺς ταλαιπωρήσουν καὶ θὰ τοὺς ἐξευτελίουν ἐπὶ τετρακόσια ἔτη.

Γεν. 15,14 τὸ δὲ ἔθνος, ὡ ἐάν δουλεύσωσι, κρίνω ἐγὼ· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὡδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς.

Γεν. 15,14 Τὸ δὲ ἔθνος, τὸ ὁποῖον θὰ μεταχειρισθῆ τοὺς ἀπογόνους σου ὡς δούλους, θὰ το τιμωρήσω ἐγώ. Μετὰ δὲ τὰ τετρακόσια αὐτὰ χρόνια οἱ ἀπόγονοί σου θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν χώραν ἐκείνην καὶ θὰ ἔλθουν ἐδῶ εἰς τὴν Χαναάν με πολλὰ αγαθὰ, λαὸς πολλός.

Γεν. 15,15 σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, τραφεῖς ἐν γῆρᾳ καλῶ.

Γεν. 15,15 Σὺ δὲ με ἓνα εἰρηνικὸν θάνατον, ἀφοῦ πλέον θὰ ἔχεις φθάσει εἰς εὐτυχημένα γεράματα, θὰ μεταβῆς στους προπάτοράς σου εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Γεν. 15,16 τετάρτη δὲ γενεὰ ἀποστραφήσονται ὡδε· οὕτω γὰρ ἀναπεπλήρωνται αἱ ἀμαρτίαι τῶν Ἀμοραίων ἕως τοῦ νῦν.

Γεν. 15,16 Οἱ ἀπόγονοί σου θὰ ἐπιστρέψουν ἐδῶ ἀπὸ τὴν ξένην χώραν κατὰ τὴν τετάρτην γενεάν. Καὶ τοῦτο, διότι αἱ κακίαι τῶν Ἀμορραίων δὲν θὰ ἔχουν φθάσει ἐνωρίτερον στο ἀποκορύφωμά των, δια νὰ τιμωρηθῶν αὐτοὶ ὅπως τοὺς πρέπει".

Γεν. 15,17 ἐπεὶ δὲ ὁ ἥλιος ἐγένετο πρὸς δυσμᾶς, φλόξ ἐγένετο, καὶ ἰδοὺ κλίβανος καπνίζόμενος καὶ λαμπάδες πυρός, αἱ διήλθον ἀνά μέσον τῶν διχοτομημάτων τούτων.

Γεν. 15,17 Ὅταν δὲ ὁ ἥλιος ἔδυε, ἦναψε μίαν φλόξ καὶ ἰδοὺ ἐφάνη ἓνα καμίνι νὰ καπνίζῃ καὶ λαμπάδες πυρός, αἱ ὁποῖαι ἐτέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διχοτομημένα σώματα τῶν ζώων.

Γεν. 15,18 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ διέθετο Κύριος τῷ Ἀβραμ διαθήκην λέγων· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, ποταμοῦ Ευφράτου,

Γεν. 15,18 Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκαμε διαθήκην ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραμ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσιν λέγων· "στους ἀπογόνους σου θὰ δώσω τὴν χώραν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς Αἰγύπτου ἕως τὸν μεγάλον ποταμὸν τῆς Μεσοποταμίας, τὸν Ευφράτην.

Γεν. 15,19 τοὺς Κεναίους καὶ τοὺς Κενεζαίους καὶ τοὺς Κεδμωναίους

Γεν. 15,19 Θὰ σὰς δώσω ἐπίσης ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σὰς τοὺς Κεναίους, τοὺς Κενεζαίους, τοὺς Κεδμωναίους,

Γεν. 15,20 καὶ τοὺς Χετταίους καὶ τοὺς Φερεζαίους καὶ ἀφαεὶν καὶ τοὺς Ἀμορραίους καὶ τοὺς Χανααναίους καὶ τοὺς Ευαίους καὶ τοὺς Γεργεσαίους καὶ τοὺς Ιεβουσαίους.

Γεν. 15,20 τοὺς Χετταίους, τοὺς Φερεζαίους, τοὺς Ραφαεὶν, τοὺς Ἀμορραίους, τοὺς Χανααναίους, τοὺς Ευαίους, τοὺς Γεργεσαίους καὶ τοὺς Ιεβουσαίους".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Γεν. 16,1 Σάρα δὲ γυνὴ Ἀβραμ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ. ἦν δὲ αὐτῇ παιδίσκη Αἰγυπτία, ἡ ὄνομα Ἀγαρ.

Γεν. 16,1 Ἡ Σάρα, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραμ, δὲν ἐγέννησε τέκνα. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς εὐρίσκετο μία δούλη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ἀγαρ.

Γεν. 16,2 εἶπε δὲ Σάρα πρὸς Ἀβραμ· ἰδοὺ συνέκλεισέ με Κύριος τοῦ μη τίκτειν· εἰσελθε οὖν πρὸς τὴν παιδίσκην μου, ἵνα τεκνοποιήσωμαι ἐξ αὐτῆς. ὑπήκουσε δὲ Ἀβραμ τῆς φωνῆς Σάρας.

Γεν. 16,2 Εἶπε ἡ Σάρα πρὸς τὸν Ἀβραμ· "ἰδοὺ, ὁ Κύριος με ἔχει ἐμποδίσει νὰ συλλάβω καὶ γεννήσω τέκνον. Λοιπὸν, πήγαινε εἰς τὴν δούλην μου, δια νὰ ἀποκτήσω, ἔστω καὶ ἀπὸ αὐτῆν, ἓνα τέκνον". Ὑπήκουσεν ὁ Ἀβραμ στὸν λόγον αὐτὸν τῆς Σάρας.

Γεν. 16,3 καὶ λαβούσα Σάρα ἡ γυνὴ Ἀβραμ Ἀγαρ τὴν Αἰγυπτίαν τὴν εαυτῆς παιδίσκην, μετὰ δέκα ἔτη τοῦ οικήσαι Ἀβραμ ἐν γῇ Χαναάν, ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Ἀβραμ ἀνδρὶ αὐτῆς αὐτῷ γυναίκα.

Γεν. 16,3 Ἡ Σάρα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἀβραμ, ἔλαβε τὴν Ἀγαρ τὴν Αἰγυπτίαν δούλην τῆς, δέκα ἔτη μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀβραμ εἰς τὴν Χαναάν καὶ ἔδωκεν ἐκείνην εἰς αὐτὸν ὡς γυναίκα.

Γεν. 16,4 καὶ εἰσήλθε πρὸς Ἀγαρ, καὶ συνέλαβε. καὶ εἶδεν ὅτι ἐν γαστρὶ ἔχει, καὶ ἠτιμάσθη ἡ κυρία ἐναντίον αὐτῆς.

Γεν. 16,4 Ὁ Ἀβραμ ἔλαβε τὴν Ἀγαρ, ἡ ὁποία καὶ κατέστη κατόπιν ἔγκυος. Ὅταν ἡ Ἀγαρ εἶδεν ὅτι εἶναι ἔγκυος, ὑπερηφανεύθη, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε περιφρόνησιν δια τὴν κυρίαν τῆς τὴν Σάραν.

Γεν. 16,5 εἶπε δὲ Σάρα πρὸς Ἀβραμ· ἀδικούμαι ἐκ σοῦ· ἐγὼ δέδωκα τὴν παιδίσκην μου εἰς τὸν κόλπον σου, ἰδοῦσα δὲ ὅτι ἐν γαστρὶ ἔχει, ἠτιμάσθη ἐναντίον αὐτῆς· κρίναι ὁ Θεὸς ἀνά μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ.

Γεν. 16,5 Εἶπε τότε ἡ Σάρα πρὸς τὸν Ἀβραμ· "ἀδικούμαι ἀπὸ σε· ἐγὼ σου ἔδωσα τὴν δούλην μου εἰς τὴν ἀγκάλην σου. Ἐκείνη δὲ, ὅταν εἶδεν ὅτι εἶναι ἔγκυος, ὑπερηφανεύθη ἐναντίον μου καὶ με περιεφρόνησε. Ὁ Θεὸς ἂς κρίνῃ μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ σου, διότι φαίνεται ὅτι σὺ ἀνέχεσαι αὐτὴν τὴν διαγωγὴν τῆς".

Γεν. 16,6 εἶπε δὲ Ἀβραμ πρὸς Σάραν· ἰδοὺ ἡ παιδίσκη σου ἐν ταῖς χερσὶ σου· χρῶ αὐτὴ ὡς ἀν σοὶ ἀρεστόν ἡ. καὶ ἐκάκωσεν αὐτὴν Σάρα, καὶ ἀπέδρα ἀπὸ προσώπου αὐτῆς.

Γεν. 16,6 Ὁ Ἀβραμ εἶπε τότε πρὸς τὴν Σαραν "ἡ δούλη σου εἶναι εἰς τὰ χέρια σου. Τὴν ἀφήνω εἰς τὴν διάθεσίν σου.

Μεταχειρισοὺ τὴν, ὅπως σου ἀρέσει". Ἡ Σάρα ἐταλαιπώρησε τότε καὶ ἐβασάνισε τὴν Ἀγαρ, ἡ ὁποία καὶ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴν σκληρὰν κυρίαν τῆς.

Γεν. 16,7 εὗρε δὲ αὐτὴν ἄγγελος Κυρίου ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπὶ τῆς πηγῆς ἐν τῇ ὁδῷ Σούρ.

Γεν. 16,7 Ἄγγελος ὅμως Κυρίου εὗρε τὴν Ἀγαρ περιπλανωμένην εἰς τὴν ἐρήμον, πλησίον κάποιας πηγῆς ποῦ εὐρίσκετο εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὀδηγούσαν πρὸς τὴν ἐρήμον Σούρ,

Γεν. 16,8 καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ ἄγγελος Κυρίου· Ἀγαρ, παιδίσκη Σάρας, πόθεν ἔρχῃ καὶ ποῦ πορεύῃ; καὶ εἶπεν· ἀπὸ προσώπου Σάρας τῆς κυρίας μου ἐγὼ ἀποδιδράσκω.

Γεν. 16,8 καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου· "Ἀγαρ, δούλη τῆς Σαρας, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ποῦ πηγαίνεις;" Ἐκείνη ἀπήντησε· "ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὴν κυρίαν μου τὴν Σαραν".

Γεν. 16,9 εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ ἄγγελος Κυρίου· ἀποστρέφηθι πρὸς τὴν κυρίαν σου καὶ ταπεινώθητι ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Γεν. 16,9 Εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου· "νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν κυρίαν σου, νὰ ταπεινωθῆς καὶ νὰ ὑποταχθῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς".

Γεν. 16,10 καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ ἄγγελος Κυρίου· πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, καὶ οὐκ ἀριθμηθήσεται ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Γεν. 16,10 Καὶ προσέθεσεν ὁ ἄγγελος· "θὰ πληθύνω πολὺ τοὺς ἀπογόνους σου, τόσοσιν πολὺ ὥστε λόγῳ τοῦ πλήθους των νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ καταμετρηθοῦν.

Γεν. 16,11 καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ ἄγγελος Κυρίου· ἰδοὺ, σὺ ἐν γαστρὶ ἔχεις καὶ τέξῃ υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ, ὅτι

επήκουσε Κύριος τή ταπεινώσει σου.

Γεν. 16,11 Σὺ εἶσαι τῶρα ἔγκυος, θὰ γεννήσης τέκνον καὶ θὰ το ὀνομάσης Ἰσμαὴλ, διότι Κύριος ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν δέησίν σου καὶ διετέθη ευμενῶς δια σε ἐξ αἰτίας τῆς θλίψεώς σου αὐτῆς.

Γεν. 16,12 οὗτος ἐστὶ ἀγροικὸς ἄνθρωπος αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπὶ πάντα, καὶ αἱ χεῖρες πάντων ἐπ' αὐτόν, καὶ κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ κατοικήσει.

Γεν. 16,12 Αὐτὸς δὲ ὁ υἱὸς σου θὰ εἶναι ἄνθρωπος τῆς υπαίθρου, τραχὺς· θὰ στρέφεται ἐναντίον ὅλων καὶ ὅλοι θὰ στρέφονται ἐναντίον αὐτοῦ. Αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόγονοί του θὰ κατοικήσουν ἀπέναντι ὅλων τῶν συγγενῶν τῶν".

Γεν. 16,13 καὶ ἐκάλεσεν Ἀγαρ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ λαλούντος πρὸς αὐτήν· σὺ ὁ Θεὸς ὁ ἐπιδῶν με, ὅτι εἶπε· καὶ γὰρ ἐνώπιον εἶδον ὀφθέντα μοι.

Γεν. 16,13 Ἡ Ἀγαρ ἐπεκαλέσθη τότε με σεβασμὸν καὶ ευγνωμοσύνην τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ὠμίλει πρὸς αὐτήν, καὶ εἶπε· "σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος ἔρριψες βλέμμα στοργῆς πρὸς ἐμέ τὴν ταλαίπωρον". Καὶ ὠμολόγησεν ἡ Ἀγαρ· "πράγματι εἶδον ἐνώπιόν μου να φανερῶνται ὁ Θεός" !

Γεν. 16,14 ἔνεκεν τούτου ἐκάλεσε τὸ φρέαρ Φρέαρ οὐ ἐνώπιον εἶδον· ἰδοὺ ἀνὰ μέσον Κάδης καὶ ἀνὰ μέσον Βαράδ.

Γεν. 16,14 Ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος ὠνόμασε τὸ φρέαρ ἐκεῖνο "φρέαρ ὅπου εἶδον ἐνώπιόν μου τὸν Θεόν". Τούτο εὐρίσκεται μεταξύ Κάδης καὶ Βαράδ.

Γεν. 16,15 Καὶ ἔτεκεν Ἀγαρ τῷ Ἀβραμ υἱόν, καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραμ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Ἀγαρ, Ἰσμαὴλ.

Γεν. 16,15 Ἡ Ἀγαρ ἐγέννησε πρᾶγματι, ὑστέρᾳ ἀπὸ ὀλίγον, τέκνον στὸν Ἀβραμ. Ὁ δὲ Ἀβραμ ὠνόμασε τὸ παιδί του, τὸ ὁποῖον του ἐγέννησεν ἡ Ἀγαρ, με τὸ ὄνομα Ἰσμαὴλ.

Γεν. 16,16 Ἀβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ογδοηκονταῆξ, ἠνίκα ἔτεκεν Ἀγαρ τῷ Ἀβραμ τὸν Ἰσμαὴλ.

Γεν. 16,16 Ἦτο δὲ τότε ὁ Ἀβραμ, ὅταν ἐγέννησεν εἰς αὐτόν ἡ Ἀγαρ τὸν Ἰσμαὴλ, ἐτῶν ογδοήκοντα ἐξ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Γεν. 17,1 Ἐγένετο δὲ Ἀβραμ ἐτῶν ἐνηνταεπταετηρέα, καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς σου· εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ γίνου ἀμεμπτος,

Γεν. 17,1 Ὅταν ὁ Ἀβραμ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἐνηνταεπταετηρέα, παρουσιάσθη ὁ Κύριος εἰς αὐτόν καὶ τοῦ εἶπεν· "ἐγὼ εἰμαι, ὁ Θεὸς σου· γίνε εὐαρέστος ἐνώπιόν μου, ἀνεπίληπτος καὶ ἐνάρετος·

Γεν. 17,2 καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ἀνὰ μέσον σου καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα.

Γεν. 17,2 καὶ θὰ συνάψω τὴν διαθήκην μου μεταξύ ἐμοῦ καὶ σου καὶ θὰ πληθύνω τοὺς ἀπογόνους σου πάρα πολὺ".

Γεν. 17,3 καὶ ἔπεσεν Ἀβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεὸς λέγων·

Γεν. 17,3 Γεμάτος ἱερὸν δέος καὶ ευγνωμοσύνην ὁ Ἀβραμ ἔπεσε πρηνῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε πάλιν καὶ τοῦ εἶπεν·

Γεν. 17,4 καὶ ἐγὼ ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου μετὰ σου, καὶ ἔση πατὴρ πλήθους ἐθνῶν,

Γεν. 17,4 "Ἰδοὺ ἡ συμφωνία καὶ ἡ υπόσχεσίς μου πρὸς σε· θὰ γίνῃς γενάρχης πολυαριθμῶν ἐθνῶν.

Γεν. 17,5 καὶ οὐ κληθήσεται ἐτι τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἐστὶ τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε.

Γεν. 17,5 Τὸ ὄνομά σου δὲν θὰ εἶναι πλέον Ἀβραμ, ἀλλὰ θὰ ὀνομάζεσαι Ἀβραάμ, διότι σε ἔχω προορίσει ὡς πρόγονον καὶ πατριάρχη πολλῶν λαῶν.

Γεν. 17,6 καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς ἐκ σου ἐξελεύσονται.

Γεν. 17,6 Θὰ σε αὐξήσω πολὺ, πάρα πολὺ, θὰ σε ἀναδείξω πρόγονον πολλῶν ἐθνῶν καὶ βασιλεῖς θὰ προέλθουν ἀπὸ σε.

Γεν. 17,7 καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σε, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον, εἶναι σου Θεὸς καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σε.

Γεν. 17,7 Καὶ θὰ στήσω ἔγκυρον καὶ ἀκατάλυτον τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν υπόσχεσίς μου αὐτῆν καὶ στοὺς ἀπογόνους σου ἔπειτα ἀπὸ σε εἰς ὅλας τὰς γενεὰς αὐτῶν· υπόσχεσιν παντοτεινὴν καὶ ἀνέκκλητον ὅτι θὰ εἰμαι ἰδικὸς σου Θεὸς καὶ Θεὸς τῶν ἔπειτα ἀπὸ σε ἀπογόνων σου.

Γεν. 17,8 καὶ δώσω σοι καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σε τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πάσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν.

Γεν. 17,8 Καὶ θὰ δώσω εἰς σε καὶ, ἔπειτα ἀπὸ σε στοὺς ἀπογόνους σου ὡς αἰωνίαν ἰδιοκτησίαν ὅλην αὐτὴν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς τὴν ὁποῖαν τῶρα κατοικεῖς ὡς ξένος· καὶ θὰ εἰμαι στοὺς ἀπογόνους σου ὁ Θεὸς τῶν".

Γεν. 17,9 καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σε εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Γεν. 17,9 Εἶπε δὲ ἀκόμη ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραάμ· "σὺ θὰ φυλάξης τὴν διαθήκην μου αὐτῆν, σὺ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου εἰς ὅλας τὰς γενεὰς τῶν.

Γεν. 17,10 καὶ αὕτη ἡ διαθήκη, ἣν διατηρήσεις, ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ υμῶν καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σε εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν· περιτμηθήσεται υμῶν πᾶν ἀρσενικόν,

Γεν. 17,10 Σημεῖον δὲ καὶ ἐξωτερικὸν γνῶρισμα τῆς συμφωνίας μεταξύ ἐμοῦ καὶ υμῶν καὶ τῶν ἀπογόνων σου ἔπειτα ἀπὸ σε, εἰς ὅλας τὰς γενεὰς αὐτῶν ὅτι θὰ τηρήσετε τὴν διαθήκην μου εἶναι τούτο· Ἀπὸ τῶρα καὶ στο ἐξῆς θὰ περιτέμνεται κάθε ἀρσενικόν τέκνον σας.

Γεν. 17,11 καὶ περιτμηθήσεθε τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας υμῶν, καὶ ἐστὶ εἰς σημεῖον διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ υμῶν.

Γεν. 17,11 Θὰ περικόψετε τὴν σαρκίνην ἀκροβυστίαν σας· καὶ τούτο θὰ εἶναι σημεῖον τῆς συμφωνίας μας μεταξύ ἐμοῦ καὶ υμῶν.

Γεν. 17,12 καὶ παιδίον οκτῶ ἡμερῶν περιτμηθήσεται υμῖν, πᾶν ἀρσενικόν εἰς τὰς γενεὰς υμῶν, ὁ οικογενῆς καὶ ὁ ἀργυρώνητος, ἀπὸ παντός υἱοῦ ἀλλοτρίου, ὃς οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ σπέρματός σου.

Γεν. 17,12 Κάθε ἀρσενικόν παιδί θὰ περιτέμνεται οκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίς του, κάθε ἀρσενικόν εἰς ὅλας τὰς γενεὰς σας, ὅπως ἐπίσης θὰ περιτέμνεται καὶ ὁ δούλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀγορασθῆ με χρήματα, καὶ τὸ παιδί παντός ξένου ὁ ὁποῖος κατοικεῖ μαζί σας, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι ἀπόγονός σου.

Γεν. 17,13 περιτομὴ περιτμηθήσεται ὁ οικογενῆς τῆς οἰκίας σου καὶ ὁ ἀργυρώνητος, καὶ ἐστὶ ἡ διαθήκη μου ἐπὶ τῆς

σαρκός υμών εις διαθήκην αιώνιον.

Γεν. 17,13 Θα περιτμηθῇ ὡπως δήποτε ὁ δούλος, που γεννήθη εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ ὁ δούλος, που ηγοράσθῃ με χρήματα. Ἡ περιτομὴ αὐτῆς τῆς σαρκός σου θα εἶναι υποχρέωσις ἀπορρέουσα ἀπὸ τὴν συμφωνίαν μας, ἡ ὁποία θα ἔχῃ αιωνίαν ἰσχύν.

Γεν. 17,14 καὶ ἀπεριτμητὸς ἄρσῃ, ὅς σου περιτμηθῆσεται τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ τῆ ἡμέρα τῆ οἰγδόη, ἐξολοθρευθῆσεται ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ἐκ τοῦ γένους αὐτῆς, ὅτι τὴν διαθήκην μου διεσκέδασε.

Γεν. 17,14 Κάθε ἀρσενικόν, τοῦ ὁποίου δὲν περιεκόπη ἡ σαρξ τῆς ἀκροβυστίας τοῦ κατὰ τὴν οἰγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του καὶ ἔμεινεν ἀπεριτμητὸν, θα ἐξολοθρευθῇ ἡ ὑπαρξίς αὐτῆ ἐκ μέσου τῆς φυλῆς του, διότι κατεφρόνησε καὶ κατεπάτησε τὴν ἐντολήν μου".

Γεν. 17,15 Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ· Σάρα ἡ γυνὴ σου οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομα αὐτῆς Σάρα, ἀλλὰ Σάρα ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Γεν. 17,15 Εἶπεν ἀκόμη ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ· "ἡ σύζυγός σου ἡ Σάρα δὲν θα λέγεται πλέον Σάρα, ἀλλὰ θα ὀνομάζεται Σάρρα.

Γεν. 17,16 εὐλογήσω δὲ αὐτὴν, καὶ δώσω σοι ἐξ αὐτῆς τέκνον· καὶ εὐλογήσω αὐτό, καὶ ἔσται εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν ἐξ αὐτοῦ ἔσονται.

Γεν. 17,16 Θα εὐλογήσω δὲ αὐτὴν, θα λύσω τὴν ἀτεκνίαν τῆς καὶ θα δώσω εἰς σε ἀπὸ αὐτῆς τέκνον. Ἐγὼ δὲ θα εὐλογήσω αὐτό καὶ θα το ἀναδείξω πατριάρχην ἐθνῶν πολλῶν, καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν θα προέλθουν ἀπὸ αὐτό".

Γεν. 17,17 καὶ ἔπεσεν Ἀβραάμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐγέλασε καὶ εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ λέγων· εἰ τὼ ἑκατονταετῆ γενήσεται υἱός· καὶ εἰ ἡ Σάρα ἐνεήκοντα ἐτῶν τέξεται;

Γεν. 17,17 Ἐπεσεν ὁ Ἀβραάμ πρηνῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη καὶ εἶπεν ἀπὸ μέσα του· "λοιπὸν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν θα ἀποκτήσω υἱόν καὶ ἡ Σάρρα εἰς ἡλικίαν ἐνεήκοντα ἐτῶν θα γεννήσῃ;"

Γεν. 17,18 εἶπε δὲ Ἀβραάμ πρὸς τὸν Θεόν· Ἰσμαὴλ οὗτος ζήτω ἐναντίον σου.

Γεν. 17,18 Εἶπε δὲ ὁ Ἀβραάμ πρὸς τὸν Θεόν· "ὁ Ἰσμαὴλ εἶναι καὶ αὐτός υἱός μου· ἀς ζήσῃ καὶ αὐτός ἐνώπιόν σου καὶ με τὴν εὐλογίαν σου".

Γεν. 17,19 εἶπε δὲ ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· ναί· ἰδοὺ Σάρα ἡ γυνὴ σου τέξεται σοι υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαάκ, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτόν εἰς διαθήκην αιώνιον, εἶναι αὐτῷ Θεός καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν.

Γεν. 17,19 Ἀπήντησεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραάμ· "ναί· ἰδοὺ ἡ Σάρρα ἡ σύζυγός σου θα γεννήσῃ πρὸς μεγάλην σου χαρὰν υἱόν καὶ θα ὀνομάσῃς αὐτόν Ἰσαάκ, καὶ πρὸς αὐτόν ἐγὼ θα συνάψω τὴν διαθήκην μου, διαθήκην αιωνίαν, ὅτι θα εἶμαι εἰς αὐτόν καὶ στοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ ὁ Θεὸς τῶν.

Γεν. 17,20 περὶ δὲ Ἰσμαὴλ ἰδοὺ ἐπήκουσά σου· καὶ ἰδοὺ εὐλόγηκα αὐτόν καὶ ἀυξανά αὐτόν καὶ πληθύνῳ αὐτόν σφόδρα· δώδεκα ἔθνη γεννήσει καὶ δώσω αὐτόν εἰς ἔθνος μέγα.

Γεν. 17,20 Τὴν δὲ παράκλησίν σου περὶ τοῦ Ἰσμαὴλ ἰδοὺ τὴν ἤκουσα καὶ τὴν ἐδέχθην· τὸν ἔχω εὐλογήσει καὶ αὐτόν. Θα τὸν ἀυξήσω καὶ θα τὸν πληθύνω πολὺ· δώδεκα ἔθνη θα προέλθουν ἀπὸ αὐτόν καὶ θα ἀναδείξω αὐτόν γενάρχην μεγάλου λαοῦ.

Γεν. 17,21 τὴν δὲ διαθήκην μου στήσω πρὸς Ἰσαάκ, ὃν τέξεται σοι Σάρα εἰς τὸν καιρὸν τούτον, ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ ἐτέρῳ.

Γεν. 17,21 Ἀλλὰ τὴν διαθήκην μου θα συνάψω καὶ θα πραγματοποιήσω πρὸς τὸν Ἰσαάκ, τὸν ὁποῖον θα γεννήσῃ εἰς σε ἡ Σάρρα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος".

Γεν. 17,22 συνετέλεσε δὲ λαλῶν πρὸς αὐτόν καὶ ἀνέβη ὁ Θεὸς ἀπὸ Ἀβραάμ.

Γεν. 17,22 Ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραάμ καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ αὐτόν.

Γεν. 17,23 Καὶ ἔλαβεν Ἀβραάμ Ἰσμαὴλ τὸν υἱόν ἐαυτοῦ καὶ πάντας τοὺς οἰκογενεῖς αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς ἀργυρωνήτους καὶ πᾶν ἄρσεν τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβραάμ καὶ περιέτεμε τὰς ἀκροβυστίας αὐτῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός.

Γεν. 17,23 Ὁ Ἀβραάμ, τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ἀμέσως ἐκτελῶν, ἔλαβε τὸν υἱόν του τὸν Ἰσμαὴλ καὶ ὅλους τοὺς δούλους, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν στὸν οἶκόν του, καὶ ὅλους ὅσοι ἠγοράσθησαν με χρήματα, ὅλα τὰ ἀρσενικά τῶν ἀνθρώπων, που ἦσαν στὸν οἶκόν του, καὶ περιέτεμεν αὐτούς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην σύμφωνα με τὴν ἐντολήν, που του εἶχε δώσει ὁ Θεός.

Γεν. 17,24 Ἀβραάμ δὲ ἐνενηκονταεννέα ἢν ἐτῶν, ἠνίκα περιετέμετο τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ.

Γεν. 17,24 Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, που περιέκοψεν ὁ Ἀβραάμ καὶ τὴν ἰδικὴν του σαρκίνην ἀκροβυστίαν, ἦτο ἡλικίας ἐνεήκοντα ἐννέα ἐτῶν.

Γεν. 17,25 Ἰσμαὴλ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἦν ἐτῶν δεκατριῶν, ἠνίκα περιετέμετο τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ.

Γεν. 17,25 Ὁ δὲ υἱὸς του ὁ Ἰσμαὴλ ἦτο δέκα τριῶν ἐτῶν, ὅταν ἔλαβε τὴν περιτομήν.

Γεν. 17,26 ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης περιετμήθη Ἀβραάμ καὶ Ἰσμαὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ·

Γεν. 17,26 Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, που ἔλαβε τὴν ἐντολήν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, περιετμήθη ὁ Ἀβραάμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσμαὴλ,

Γεν. 17,27 καὶ πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ οἱ οἰκογενεῖς αὐτοῦ καὶ οἱ ἀργυρώνητοι ἐξ ἀλλογενῶν ἐθνῶν, περιέτεμεν αὐτούς.

Γεν. 17,27 ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ οἴκου του, οἱ δούλοι οἱ γεννηθέντες στὸν οἶκόν του, οἱ δούλοι οἱ ἀγορασθέντες ἀπὸ ἄλλους λαούς· ὅλους αὐτούς περιέτεμεν ὁ Ἀβραάμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Γεν. 18,1 Ὡφθη δὲ αὐτῷ ὁ Θεὸς πρὸς τὴν δρυὶ τῆ Μαμβρῆ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας.

Γεν. 18,1 Ἐφανερώθη δὲ ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ, που ἦτο κοντὰ εἰς τὴν δρυὸν Μαμβρῆ καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς του κατὰ τὸν Νότον.

Γεν. 18,2 ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ εἶδε, καὶ ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες εἰστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ· καὶ ἰδὼν προσέδραμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν.

Γεν. 18,2 Ἐσῆκασε τὰ μάτια του ὁ Ἀβραάμ καὶ εἶδεν αἰφνης τρεῖς ἄνδρας ὀρθοὺς ἀπέναντι του. Ἀμέσως ἐτρεξεν εἰς συνάντησιν τῶν ἀπὸ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς του, προσεκύνησεν αὐτούς ἕως στο ἔδαφος.

Γεν. 18,3 καὶ εἶπε· κύριε, εἰ ἄρα εὕρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παιδά σου·

Γεν. 18,3 Καὶ εἶπε· "Κύριε, εἴν τυχόν εὐρήκα χάριν ἐνώπιόν σου, σε παρακαλῶ μὴ καταφρονήσῃς τὸν δούλον σου·

Γεν. 18,4 ληφθήτω δὴ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας υμῶν, καὶ καταψύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον·

Γεν. 18,4 ἀς μου ἐπιτροπή, λοιπὸν, νὰ φέρω νερό καὶ οἱ δούλοι μου νὰ νίψουν τοὺς πόδας σου, καὶ νὰ δροσισθῆτε κάτω ἀπὸ

το δένδρον.

Γεν. 18,5 και λήψομαι άρτον, και φάγεσθε, και μετά τούτου παρελεύσεσθε εις την οδόν υμών, ού ένεκεν εξεκλίνατε προς τον παιδα υμών. και είπαν· ούτω ποιήσον, καθώς ειρηκας.

Γεν. 18,5 Εγώ δε θα ετοιμάσω και θα σας φέρω φαγητόν, δια να φάγετε, έπειτα δε θα συνεχίσετε τον δρόμον σας, από τον οποίον παρεξεκλίνατε έως εμέ, τον δούλον σας, δια να μου κάμετε την τιμήν να σας περιποιηθώ". Εκείνοι δε είπαν· "κάμε όπως είπες".

Γεν. 18,6 και έσπευσεν Αβραάμ επί την σκηνήν προς Σάρα και είπεν αυτή· σπεύσον και φύρασον τρία μέτρα σεμιδάλεως και ποιήσον εγκρυφίας.

Γεν. 18,6 Έτρεξεν ο Αβραάμ εις την σκηνήν, όπου ευρίσκετο η Σάρρα και της είπε· "τρέξε και ζύμωσε τρία μέτρα σιμιγδάλι και κάμε το λαγάνες εις την φωτιά".

Γεν. 18,7 και εις τας βόας έδραμεν Αβραάμ και έλαβεν απαλόν μωσχάριον και καλόν και έδωκε τώ παιδί, και ετάχυνε τού ποιήσαι αυτό.

Γεν. 18,7 Έτρεξε δε εκεί, που έβροσκαν τα βόδια του, επήρε τρυφερό και παχύ μωσχάρι και το έδωσεν στον υπηρέτην, ο οποίος έσπευσε να το ετοιμάση.

Γεν. 18,8 έλαβε δε βούτυρον, και γάλα, και το μωσχάριον ό εποίησε, και παρέθηκεν αυτοίς, και έφαγον· αυτός δε παρειστήκει αυτοίς υπό το δένδρον.

Γεν. 18,8 Έπειτα από ολίγην ώραν έλαβεν ο Αβραάμ βούτυρον και γάλα και το μωσχάρι, το οποίον έψησεν ο υπηρέτης, παρέθεσεν αυτά στους ξένους και έφαγον. Αυτός δε εστέκετο όρθιος πλησίον αυτών κάτω από το δένδρον.

Γεν. 18,9 Είπε δε προς αυτόν· που Σάρα η γυνή σου; ο δε αποκριθείς είπεν· ιδού εν τή σκηνή.

Γεν. 18,9 Είπε δε προς αυτόν ένας από τους φιλοξενουμένους· "που είναι η γυναίκα σου η Σάρρα;" Ο δε Αβραάμ απεκριθή· "ιδού ευρίσκεται εις την σκηνήν".

Γεν. 18,10 είπε δε επαναστρέφων ήξω προς σε κατά τον καιρόν τούτον εις ώρας, και έξει υιόν Σάρα η γυνή σου. Σάρα δε ήκουσε προς τή θύρα της σκηνης, ούσα όπισθεν αυτού.

Γεν. 18,10 Είπε δε ο ξένος αυτός προς τον Αβραμ· "όταν το επόμενον έτος κατά την εποχήν αυτήν επιστρέφων έλθω προς σε, η Σάρρα, η σύζυγός σου, θα έχη τέκνον". Η δε Σάρρα, ευρισκομένη εις την θύραν της σκηνης πίσω από τον Αβραάμ ήκουσε τα λόγια αυτά του ξένου.

Γεν. 18,11 Αβραάμ δε και Σάρα πρεσβύτεροι προβεβηκότες ημερών, εξέλιπε δε τή Σάρα γίνεσθαι τα γυναικεία.

Γεν. 18,11 Ο Αβραάμ και η Σάρρα ήσαν γέροντες, προχωρημένοι εις τα χρόνια, εις δε την Σάρραν έπαυσαν πλέον να υπάρχουν τα συμπτώματα της γονιμότητας.

Γεν. 18,12 εγέλασε δε Σάρα εν εαυτή, λέγουσα· ούπω μόν μοι γέγονεν έως τού νύν, ο δε κύριός μου πρεσβύτερος.

Γεν. 18,12 Εγέλασε δε η Σάρρα από μέσα της λέγουσα· "μέχρι σήμερα δεν απέκτησα υιόν και θα αποκτήσω τώρα ! Αλλωστε ο σύζυγός μου είναι γέρον".

Γεν. 18,13 και είπε Κύριος προς Αβραάμ· τι ότι εγέλασε Σάρα εν εαυτή, λέγουσα· άρά γε αληθώς τέξομαι; εγώ δε γεγήρακα.

Γεν. 18,13 Είπε δε προς τον Αβραάμ ο ξένος εκείνος, ο οποίος ήτο ο Θεός· "διατί εγέλασεν η Σάρρα από μέσα της λέγουσα· Θα γεννήσω πράγματι παιδί; Εγώ έχω πλέον γηράσειν !

Γεν. 18,14 μη αδυνατήσῃ παρά τώ Θεώ ρήμα; εις τον καιρόν τούτον αναστρέψω προς σε εις ώρας· και έσται τή Σάρα υιός.

Γεν. 18,14 Μήπως υπάρχει τίποτε αδύνατον δια τον Θεόν; Λοιπόν, το επόμενον έτος και κατά την εποχήν αυτήν θα επιστρέψω εις σε· και η Σάρρα θα έχη παιδί".

Γεν. 18,15 ηρηνήσατο δε Σάρα λέγουσα· ουκ εγέλασα· εφοβήθη γάρ, και είπεν αυτή· ουχί, αλλά εγέλασα.

Γεν. 18,15 Η δε Σάρρα, επειδή εφοβήθη, ηρηνήθη λέγουσα· "δεν εγέλασα". Είπεν όμως προς αυτήν ο Κύριος· "όχι ! εγέλασες".

Γεν. 18,16 Εξαναστάντες δε εκείθεν οι άνδρες κατέβλεψαν επί πρόσωπον Σοδόμων και Γομόρας. Αβραάμ δε συνεπορεύετο μετ αυτών συμπροπέμων αυτους.

Γεν. 18,16 Οι φιλοξενούμενοι τρεις άνδρες ηγήρθησαν από το τραπέζι, έστρεψαν το πρόσωπόν των προς τα Σόδομα και τα Γόμορρα και επορεύοντο προς αυτά. Μαζή δε με αυτους και προπέμων αυτους επορεύετο και ο Αβραάμ.

Γεν. 18,17 ο δε Κύριος είπεν· ου μη κρύψω εγώ από Αβραάμ τού παιδός μου, ά εγώ ποιώ.

Γεν. 18,17 Είπε δε τότε ο Κύριος· "δεν θα κρύψω εγώ από τον Αβραάμ, τον δούλον μου, αυτά, τα οποία θα κάμω.

Γεν. 18,18 Αβραάμ δε γινόμενος έσται εις έθνος μέγα και πολύ, και ενευλογηθήσονται εν αυτώ πάντα τα έθνη της γης.

Γεν. 18,18 Ο Αβραάμ θα αναδειχθή γενάρχης, πατριάρχης μεγάλου και ισχυρού έθνους και δι' αυτού θα λάβουν τας θείας ευλογίας όλοι οι λαοί της γης.

Γεν. 18,19 ήδειν γάρ ότι συντάξει τοίς υιοίς αυτού και τώ οίκω αυτού μετ αυτόν, και φυλάξουσι τας οδούς Κυρίου ποιείν δικαιοσύνην και κρίσιν, όπως αν επαγάγη Κύριος επί Αβραάμ πάντα, όσα ελάλησε προς αυτόν.

Γεν. 18,19 Διότι εγώ εγνώριζον απ' αρχής ότι ο πιστός και ενάρετος Αβραάμ θα διδάξη τα τέκνα του, εφ' όσον ζη, και δι' αυτών τους απογόνους του που θα γεννηθούν υστέρα απ' αυτόν, να τηρούν τας εντολάς του Κυρίου, ώστε να ζουν δικαιοσύνην και να εφαρμόζουν δικαίαν κρίσιν, δια να αποστείλη ο Κυριος στον Αβραάμ και τους απογόνους αυτού όλα όσα του έχει υποσχεθή".

Γεν. 18,20 είπε δε Κύριος· κραυγή Σοδόμων και Γομόρας πεπλήθυνται προς με, και αι αμαρτίαι αυτών μεγάλαι σφόδρα.

Γεν. 18,20 Είπε δε εν συνεχεία ο Κύριος· "κραυγαί πολλά από τα Σόδομα και την Γομόρρα ανέρχονται προς εμέ· αι αμαρτίαι των είναι πάρα πολύ μεγάλαι.

Γεν. 18,21 καταβάς ούν όψομαι, ει κατά την κραυγήν αυτών την ερχομένην προς με συντελούνται, ει δε μη, ίνα γνώ.

Γεν. 18,21 Θα καταβώ, λοιπόν, εκεί, δια να ιδω, εάν πράγματι αι αμαρτίαι των είναι όπως αι κραυγαί που ανέρχονται προς εμέ ή όχι. Οπωσδήποτε θέλω !

Γεν. 18,22 και αποστρέψαντες εκείθεν οι άνδρες ήλθον εις Σόδομα. Αβραάμ δε έτι ήν εστηκώς εναντίον Κυρίου.

Γεν. 18,22 Δυο δε από τους ξένους αυτους άνδρας ανεχώρησαν από εκεί και ήλθον εις τα Σόδομα. Ο Αβραάμ ήτο όρθιος εκεί πλησίον του Κυρίου.

Γεν. 18,23 και εγγίσας Αβραάμ είπε· μη συναπολέσης δίκαιον μετά ασεβούς και έσται ο δίκαιος ως ο ασεβής;

Γεν. 18,23 Επλησίασε τον Κύριον και του είπε· "θα κατάστρεψης τάχα τον δίκαιον μαζή με τον ασεβή και θα είναι ο δίκαιος εις την αυτήν θέσιν, όπως και ο ασεβής;

Γεν. 18,24 εάν ώσι πενήκοντα δίκαιοι εν τή πόλει, απολείς αυτούς; ουκ ανήσεις πάντα τον τόπον ένεκεν των πενήκοντα δικαίων, εάν ώσιν εν αυτή;

Γεν. 18,24 Εάν ευρισκωνται πενήντα δίκαιοι εις την πόλιν αυτήν, θα καταστρέψης και αυτούς μαζί με τους πονηρούς; Δεν θα αφήσης άθικτον όλην την πόλιν ένεκα των πενήκοντα αυτών δικαίων, οι οποίοι θα ευρισκωνται εις αυτήν;

Γεν. 18,25 μηδαμώς σύ ποιήσεις ως το ρήμα τούτο, τού αποκτείνειν δίκαιον μετά ασεβούς, και έσται ο δίκαιος ως ο ασεβής. μηδαμώς· ο κρίνων πάσαν την γήν, ου ποιήσεις κρίσιν;

Γεν. 18,25 Ποτέ συ ο δίκαιος Θεός δεν θα κάμης κάτι τέτοιο, να φονεύσης δηλαδή τον δίκαιον μαζί με τον ασεβή, ώστε να έχη ο δίκαιος την αυτήν τύχην με τον ασεβή. Ποτέ δεν θα κάμης κάτι τέτοιο. Λοιπόν, συ ο δίκαιος κριτής όλης της οικουμένης δεν θα κάμης και εις την περιστασιν αυτήν δικαίαν κρίσιν;"

Γεν. 18,26 είπε δε Κύριος· εάν ώσιν εν Σοδόμοις πενήκοντα δίκαιοι εν τή πόλει, αφήσω όλην την πόλιν και πάντα τον τόπον δι αυτούς.

Γεν. 18,26 Απήντησεν ο Κύριος· "εάν υπάρχουν εις την πόλιν των Σοδόμων πενήντα δίκαιοι, εγώ χάριν αυτών θα αφήσω άθικτον όλην την πόλιν και την περιοχήν αυτής".

Γεν. 18,27 και αποκριθείς Αβραάμ είπε· νύν ηρξάμην λαλήσαι προς τον Κύριόν μου, εγώ δε ειμι γη και σποδός·

Γεν. 18,27 Λαβών τον λόγον και πάλιν ο Αβραάμ είπε· "έχω ήδη αρχίσει να ομιλώ προς τον Κύριον, αν και εγώ είμαι χώμα και στάκτη. Επίτρεπέ μου να ερωτήσω και πάλιν.

Γεν. 18,28 εάν δε ελαττωνωθώσιν οι πενήκοντα δίκαιοι εις τεσσαρακονταπέντε, απολείς ένεκεν των πέντε πάσαν την πόλιν; και είπεν· ου μη απολέσω, εάν εύρω εκεί τεσσαρακονταπέντε.

Γεν. 18,28 Εάν ελαττωθούν οι πενήντα δίκαιοι εις σαράντα πέντε, ένεκα των πέντε δικαίων που θα λείπουν, θα καταστρέψης την πόλιν;" Και είπεν ο Θεός· "δεν θα την καταστρέψω, εάν εύρω εκεί σαράντα πέντε δικαίους".

Γεν. 18,29 και προσέθηκεν έτι λαλήσαι προς αυτόν, και είπεν· εάν δε ευρεθώσιν εκεί τεσσαράκοντα; και είπεν· ου μη απολέσω ένεκεν των τεσσαράκοντα.

Γεν. 18,29 Ετόλμησεν ο Αβραάμ να ομιλήση ακόμη προς τον Θεόν και είπε· "εάν ευρεθούν εκεί σαράντα δίκαιοι, θα καταστρέψης την πόλιν;" Απήντησεν ο Θεός· "δεν θα την καταστρέψω ένεκα των τεσσαράκοντα δικαίων".

Γεν. 18,30 και είπε· μη τι κύριε, εάν λαλήσω; εάν δε ευρεθώσιν εκεί τριάκοντα; και είπεν· ου μη απολέσω ένεκεν των τριάκοντα.

Γεν. 18,30 Είπεν ακόμη ο Αβραάμ· "μήπως, Κύριε, θα οργισθής, εάν και πάλιν ομιλήσω; Εάν ευρεθούν εκεί τριάκοντα δίκαιοι;" Και είπεν ο Θεός· "προς χάριν αυτών των τριάκοντα δεν θα καταστρέψω την πόλιν".

Γεν. 18,31 και είπεν· επειδή έχω λαλήσαι προς τον κύριον· εάν δε ευρεθώσιν εκεί είκοσι; και είπεν· ου μη απολέσω, εάν εύρω εκεί είκοσι.

Γεν. 18,31 Είπε πάλιν ο Αβραάμ· "Ας με συγχωρήσα ο Κύριος επειδή έχω ακόμη κάτι να ερωτήσω αυτόν. Εάν ευρεθούν εκεί είκοσι;" Και είπεν ο Θεός· "Και είκοσι εάν εύρω εκεί, δεν θα καταστρέψω την πόλιν".

Γεν. 18,32 και είπε· μήτι κύριε, εάν λαλήσω έτι άπαξ· εάν δε ευρεθώσιν εκεί δέκα; και είπεν· ου μη απολέσω ένεκεν των δέκα.

Γεν. 18,32 Είπε δε ο Αβραάμ· "Μήπως Κύριε, θα οργισθής εναντίον μου εάν υποβάλω μίαν ακόμη ερώτησιν; Εάν ευρεθούν εκεί δέκα;" Απήντησεν ο Θεός· "δεν θα καταστρέψω την πόλιν προς χάριν αυτών των δέκα".

Γεν. 18,33 απήλθε δε ο Κύριος, ως επαύσατο λαλών τώ Αβραάμ, και Αβραάμ απέστρεψεν εις τον τόπον αυτού.

Γεν. 18,33 Όταν δε έπαυσε πλέον να ομιλή ο Αβραάμ, ανεχώρησεν ο Θεός· και ο Αβραάμ επανήλθεν στον τόπον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Γεν. 19,1 Ήλθον δε οι δύο άγγελοι εις Σόδομα εσπέρας· Λώτ δε εκάθητο παρά την πύλην Σοδόμων. ιδών δε Λώτ, εξανέστη εις συνάντησιν αυτοίς και προσεκύνησε τώ προσώπω επί την γήν.

Γεν. 19,1 Κατά δε την εσπέραν έφθασαν οι δύο άγγελοι εις τα Σόδομα. Ο Λωτ εκάθητο κοντά εις την πύλην των Σοδόμων. Όταν είδε τους ξένους, ηγήθη, επροχώρησεν εις συνάντησιν των, τους προσκύνησε μέχρις εδάφους

Γεν. 19,2 και είπεν· ιδού κύριοι, εκκλίνατε εις τον οίκον τού παιδός υμών και καταλύσατε και νίψασθε τους πόδας υμών, και ορθοίσαντες απελεύσεσθε εις την οδόν υμών. και είπαν· ουχί, αλλ εν τή πλατεία καταλύσομεν.

Γεν. 19,2 και είπεν· "ιδού σας παρακαλώ, κύριοι, λοξοδρομήσατε στον οίκον του δούλου σας να καταλύσετε εκεί, να πλύνετε τους πόδας σας και ενωρίς το πρωί συνεχίζετε τον δρόμον σας". Εκείνοι είπον· "όχι. Εις την πλατείαν, στο ύπαιθρον θα διανυκτερεύσωμεν".

Γεν. 19,3 και κατεβιάζετο αυτούς, και εξέκλιναν προς αυτόν και εισήλθον εις τον οίκον αυτού. και εποίησεν αυτοίς πότον, και αζύμους έπεψεν αυτοίς, και έφαγον.

Γεν. 19,3 Ο Λωτ παρακλητικώς επέλεξεν αυτούς, ώστε εκείνοι υπεχώρησαν. Επήγαν προς αυτόν και εισήλθον στον οίκον του. Ο Λωτ παρέθεσεν εις αυτούς δείπνον. Εψησεν αζυμον άρτον εις την φωτιά και έφαγον.

Γεν. 19,4 πρό τού κοιμηθήναι δε, οι άνδρες της πόλεως οι Σοδομίται περικύκλωσαν την οικίαν από νεανίσκου έως πρεσβυτέρου, άπας ο λαός άμα.

Γεν. 19,4 Αλλά πριν κοιμηθούν, οι άνδρες της πόλεως, οι πονηροί Σοδομίται από του νεωτέρου έως του γεροντοτέρου, όλος ο λαός μαζί, περικύκλωσαν την οικίαν του Λωτ,

Γεν. 19,5 και εξακαλούντο τον Λώτ και έλεγον προς αυτόν· που εισιν οι άνδρες οι εισελθόντες προς σε την νύκτα; εξάγαγε αυτούς προς ημάς, ινα συγγενώμεθα αυτοίς.

Γεν. 19,5 και έξω από αυτήν εφώναζον προς τον Λωτ και του έλεγαν· "που είναι οι άνδρες, οι οποίοι κατά την εσπέραν εισήλθον στο σπίτι σου; Βγάλε τους προς ημάς έξω, δια να ασελήσωμεν επάνω εις αυτούς" !

Γεν. 19,6 εξήλθε δε Λώτ προς αυτούς προς το πρόθυρον, την δε θύραν προσέωξεν οπίσω αυτού.

Γεν. 19,6 Εβγήκεν ο Λωτ προς αυτούς εμπροσθεν από την θύραν, την δε θύραν έκλεισεν ασφαλώς οπίσω απ' αυτόν.

Γεν. 19,7 είπε δε προς αυτούς· μηδαμώς αδελφοί, μη πονηρεύσησθε.

Γεν. 19,7 Είπε δε προς αυτούς· "αδελφοί, κατ' ουδένα τρόπον και λόγον δεν πρέπει να πραγματοποιήσετε το πονηρόν τούτο.

Γεν. 19,8 εισί δε μοι δύο θυγατέρες, αί ουκ έγνωσαν άνδρα· εξάξω αυτάς προς υμάς, και χράσθε αυταίς, καθά αν αρέσκη υμίν· μόνον εις τους άνδρας τούτους μη ποιήσητε άδικον, ου έινεκεν εισήλθον υπό την σκέπην των δοκών μου.

Γεν. 19,8 Εντός του σπιτιού μου υπάρχουν αι δύο, θυγατέρες μου, παρθένοι, αι οποίαι δεν εγνωρίσαν άνδρα. Θα τας φέρω

προς σας και χρησιμοποιησατέ τας, όπως σας αρέσει. Μόνον στους άνδρας αυτούς μη θελήσετε να κάμετε κάτι το κακόν, διότι εισήλθον υπό την στέγην μου και ως φιλοξενούμενοι ευρίσκονται υπό την προστασίαν μου".

Γεν. 19,9 είπαν δε αυτώ απόστα εκεί. εισήλθες παροικείν μη και κρίσιν κρίνεις; νύν ούν σε κακώσωμεν μάλλον ή εκείνους. και παρεβιάζοντο τον άνδρα τον Λώτ σφόδρα. και ήγγισαν συντριψίαι την θύραν.

Γεν. 19,9 Εκείνοι εξηγριωμένοι ειπόν εις αυτόν. "παραμέρισε από εκεί και φύγε· ήλθες από άλλην χώραν και μένεις σαν ξένος μαζί μας. Μήπως θέλεις να γίνης και δικαστής μας; Λοιπόν τώρα θα κακοποιήσωμεν περισσότεροον εσέ παρά εκείνους". Ορμησαν εξηγριωμένοι και χειροοδίκουν εναντίον του Λωτ, τον απωθούσαν βιαίως και επλησίασαν δια να συντριψίουν την θύραν.

Γεν. 19,10 εκτείναντες δε οι άνδρες τας χείρας εισεσπάσαντο τον Λώτ προς εαυτούς εις τον οίκον, και την θύραν τού οίκου απέκλεισαν·

Γεν. 19,10 Οι δύο άνδρες όμως άπλωσαν τα χέρια των, ετράβηξαν προς τον εαυτόν των και έβαλαν τον Λωτ στον οίκον και έκλεισαν ασφαλώς την θύραν του σπιτιού.

Γεν. 19,11 τους δε άνδρας τους όντας επί της θύρας τού οίκου επάταξαν εν αορασία από μικρού έως μεγάλου, και παρελύθησαν ζητούντες την θύραν.

Γεν. 19,11 Τους δε άνδρας, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την θύραν, τους ετιμώρησαν όλους με τύφλωσιν από μικρού έως μεγάλου και έτσι εκείνοι απέκαμαν ψάχνοντες να εύρουν την θύραν.

Γεν. 19,12 Είπαν δε οι άνδρες ή προς Λώτ· εισί σοι ώδε γαμβροί ή υιοί ή θυγατέρες; ή είτις σοι άλλος εστί εν τή πόλει, εξάγαγε εκ τού τόπου τούτου·

Γεν. 19,12 Οι δύο ξένοι ειπόν τότε στον Λωτ· μήπως υπάρχουν εδώ εις την πόλιν αυτήν γαμβροί σου η υιοί σου η θυγατέρες η κανένας άλλος ιδικός σου; Πάρε τους και βγάλε τους από τον τόπον αυτόν.

Γεν. 19,13 ότι ημείς απόλλυμεν τον τόπον τούτον, ότι υψώθη η κραυγή αυτών έναντι Κυρίου, και απέστειλεν ημάς Κύριος εκτριψίαι αυτήν.

Γεν. 19,13 Διότι ημείς καταστρέφομεν τον τόπον αυτόν, επειδή η κραυγή των φοβερών ανομιών των έφθασε μεγάλη ενώπιον του Κυρίου. Και ο Κύριος μας απέστειλε να καταστρέψωμεν και να εξαφανίσωμεν εξ ολοκλήρου αυτούς και τον τόπον των".

Γεν. 19,14 εξήλθε δε Λώτ και ελάλησε προς τους γαμβρούς αυτού τους ειληφότας τας θυγατέρας αυτού και είπεν· ανάστητε και εξέλθετε εκ τού τόπου τούτου, ότι εκτριβει Κύριος την πόλιν. έδοξε δε γελοιάζειν εναντίον των γαμβρών αυτού.

Γεν. 19,14 Εξήλθεν ο Λωτ από το σπίτι του, ωμίλησε προς τους μνηστήρας των θυγατέρων του και τους είπε· "σηκωθήτε αμέσως και φύγετε μακριά από τον τόπον τούτον, διότι ο Κύριος θα καταστρέψη την πόλιν". Οι γαμβροί του όμως ενόμισαν ότι ο Λωτ αστειεύεται μαζί των.

Γεν. 19,15 ηνίκα δε όρθρος εγίνετο, εσπούδαζον οι άγγελοι τον Λώτ λέγοντες· αναστάς λάβε την γυναϊκά σου και τας δύο θυγατέρας σου, ας έχεις, και έξελθε, ίνα μη και σύ συναπόλη ταις ανομίαις της πόλεως.

Γεν. 19,15 Κατά δε τα εξημερώματα οι δύο άγγελοι επίεζον και εβίαζαν τον Λωτ λέγοντες· "σήκω αμέσως, πάρε την γυναϊκα σου και τας δύο θυγατέρας σου και φύγε έξω, δια να μη καταστραφής και συ μαζί με τους αμαρτωλούς κατοίκους αυτής της πόλεως".

Γεν. 19,16 και εταράχθησαν· και εκράτησαν οι άγγελοι της χειρός αυτού και της χειρός της γυναϊκός αυτού και των χειρών των δύο θυγατέρων αυτού, εν τώ φείσασθαι Κύριον αυτού.

Γεν. 19,16 Ο Λωτ και οι περί αυτόν εταράχθησαν σαν να τα έχασαν. Οι άγγελοι επήραν τότε το χέρι του Λωτ, το χέρι της γυναϊκός του και τα χέρια των δύο θυγατέρων του και τους ωδήγησαν έξω από την πόλιν, διότι ο Κύριος ελυπήθη τον Λωτ.

Γεν. 19,17 και εγένετο, ηνίκα εξήγαγον αυτούς έξω και είπαν· σώζων σώζε την σεαυτού ψυχήν· μη περιβλέψη εις τα πίσω, μηδέ στής εν πάση τή περιχώρῳ· εις το όρος σώζου, μήποτε συμπαραληφθής.

Γεν. 19,17 Όταν δε οι άγγελοι έφερον αυτούς έξω από την πόλιν, είπαν στον Λωτ και τας τρεις γυναϊκας· "σπεύσε να σώσης την ζωήν σου, φύγε από την περιοχήν αυτήν· ούτε να στρέψετε το κεφάλι σας εις τα οπίσω, ούτε και να σταματήσετε πουθενά εις τα περιχώρα των Σοδόμων. Σπεύσατε στο απέναντι όρος, δια να σωθήτε, διότι άλλως υπάρχει φόβος να συμπεριληφθήτε και σεις εις την φοβεράν καταστροφήν".

Γεν. 19,18 είπε δε Λώτ προς αυτούς· δέομαι κύριε,

Γεν. 19,18 Είπε δε ο Λωτ προς ένα από αυτούς· "Κύριε, σε παρακαλώ,

Γεν. 19,19 επειδή εύρεν ο παίς σου έλεος εναντίον σου και εμεγάλυνας την δικαιοσύνην σου, ό ποιεις επ εμέ τού ζήν την ψυχήν μου, εγώ δε ου δυνήσομαι διασωθήναι εις το όρος, μήποτε καταλάβη με τα κακά και αποθάνω.

Γεν. 19,19 αφού ο δούλος σου ευρήκεν έλεος απέναντί σου και έδειξες την μεγάλην σου καλωσύνην με το να ενδιαφερθής δια την ασφάλειαν της ζωής μου, εγώ δεν θα ημπορέσω και δεν θα προλάβω να φθάσω στο όρος εκείνο. Φοβούμαι, μήπως με προλάβουν αι επερχόμεναι τιμωρία και χάσω την ζωήν μου.

Γεν. 19,20 ιδού η πόλις αυτή εγγύς τού καταφυγείν με εκεί, ή εστι μικρά, και εκεί διασωθήσομαι ου μικρά εστι; και ζήσεται η ψυχή μου ένεκέν σου.

Γεν. 19,20 Ιδού η πόλις εκείνη ευρίσκεται κοντά· εκεί ημπορώ να καταφύγω. Μικρά δεν είναι αυτή η πόλις; Διατί να καταστροφή; Εάν μου κάμης αυτήν την χάριν, θα σωθή η ζωη μου από σε".

Γεν. 19,21 και είπεν αυτώ· ιδού εθαύμασα σου το πρόσωπον και επί τώ ρήματι τούτω τού μη καταστρέψαι την πόλιν, περι ής ελάλησας·

Γεν. 19,21 Είπεν εις αυτόν ο άγγελος· "ιδού· εθαύμασα εγώ την καρδιαν σου, εδέχθην την παράκλησίν σου και χάρις εις αυτήν δεν θα καταστρέψω την μικράν εκείνην πόλιν, δια την οποίαν με παρεκάλεσες.

Γεν. 19,22 σπεύσον ούν τού σωθήναι εκεί· ου γάρ δυνήσομαι ποιήσαι πράγμα, έως τού ελθείν σε εκεί. διά τούτο εκάλεσε το όνομα της πόλεως εκείνης Σηγώρ.

Γεν. 19,22 Λοιπόν, σπεύσε εκεί να σωθής. Εγώ δεν θα αποστείλω την καταστροφήν, μέχρις ότου συ φθάσης εκεί" Δια τούτο εκάλεσε το όνομα της πόλεως εκείνης "Σηγώρ".

Γεν. 19,23 ο ήλιος εξήλθεν επί την γήν, και Λώτ εισήλθεν εις Σηγώρ,

Γεν. 19,23 Ανέτειλεν ο ήλιος εις την χώραν εκείνην και ο Λωτ έφθασεν ασφαλής εις την Σηγώρ.

Γεν. 19,24 και Κύριος έβρεξεν επί Σόδομα και Γόμορα θεϊον, και πύρ παρά Κυρίου εξ ουρανού

Γεν. 19,24 Και τότε ο Κύριος έβρεξεν επάνω εις τα Σόδομα και Γόμορρα θειάφι και έρριψεν από τον ουρανόν φωτιά
Γεν. 19,25 και κατέστρεψε τας πόλεις ταύτας και πάσαν την περιχώρον και πάντας τους κατοικούντας εν ταίς πόλεσι και τα ανατέλλοντα εκ της γής.
Γεν. 19,25 και κατέστρεψεν αυτάς τας πόλεις και όλην την περιχώρον και όλους τους κατοίκους των πόλεων και κάθε τι, που εβλάστανεν εις την χώραν εκείνην.
Γεν. 19,26 και επέβλεψεν η γυνή αυτού εις τα οπίσω και εγένετο στήλη αλός.
Γεν. 19,26 Η σύζυγος του Λωτ, περιεργος καθώς ήτο και παρά την εντολήν του αγγέλου, έστρεψε την κεφαλήν εις τα οπίσω, δια να ιδη την καταστροφήν· και αμέσως έγινε στήλη άλατος.
Γεν. 19,27 Ώρθρισε δε Αβραάμ τώ πρωϊ εις τον τόπον, ού ειστήκει εναντίον Κυρίου.
Γεν. 19,27 Ο δε Αβραάμ εσηκώθη από τα χαράματα και μετέβη στον τόπον, όπου χθες είχε σταθή ενώπιον του Κυρίου.
Γεν. 19,28 και επέβλεψεν επί πρόσωπον Σοδόμων και Γομόρας και επί πρόσωπον της περιχώρου και είδε, και ιδού ανέβαινε φλόξ εκ της γής, ωσει ατμής καμίνου.
Γεν. 19,28 Προσήλωσε τα βλέμματά του εις τα Σοδομα και Γομορρα και εις την περιοχίν αυτών και είδε· και ιδού ανέβαινεν φλόγα από την γην, όπως βγαίνει ο καπνός από το καμίνι.
Γεν. 19,29 και εγένετο εν τώ εκτριΐψαι Κύριον πάσας τας πόλεις της περιοίκου, εμνήσθη ο Θεός του Αβραάμ και εξαπέστειλε τον Λώτ εκ μέσου της καταστροφής, εν τώ καταστρέψαι Κύριον τας πόλεις, εν αις κατώκει εν αυταίς Λώτ.
Γεν. 19,29 Όταν ο Θεός είχε πάρει την απόφασιν να καταστρέψη τας πόλεις της περιοχής εκείνης, ενδιεφέρθη δια τον Αβραάμ και απεμάκρυνε τον Λωτ από την φοβεράν εκείνην καταστροφήν, ότε κατέστρεψε τας πόλεις εις τας οποίας κατοικούσε ο Λωτ.
Γεν. 19,30 Ανέβη δε Λώτ εκ Σηγώρ και εκάθητο εν τώ όρει αυτός και αι δύο θυγατέρες αυτού μετ αυτού· εφοβήθη γάρ κατοικήσαι εν Σηγώρ· και κατώκησεν εν τώ σπηλαιώ, αυτός και αι δύο θυγατέρες αυτού μετ αυτού.
Γεν. 19,30 Ο δε Λωτ ανέβη από την Σηγώρ και εκάθησεν στο όρος αυτός και αι δύο θυγατέρες μαζί του, διότι εφοβήθη να κατοικήση μέσα εις την Σηγώρ. Εμεινε δε στο σπήλαιον αυτός και αι δύο θυγατέρες μαζί του.
Γεν. 19,31 είπε δε η πρεσβυτέρα προς την νεωτέραν· ο πατήρ ημών πρεσβύτερος, και ουδείς εστιν επί της γής, ός εισελεύσεται προς ημάς, ως καθήκει πάση τή γη·
Γεν. 19,31 Είπε δε η μεγαλυτέρα θυγάτηρ εις την μικροτέραν· “ο πατήρ μας είναι ηλικιωμένος και δεν υπάρχει κανείς εις την περιοχίν, που κατοικούμε, ο οποίος να μας νυμφευθή, όπως γίνεται εις όλην την οικουμένην.
Γεν. 19,32 δεύρο και ποτίσωμεν τον πατέρα ημών οίνον και κοιμηθώμεν μετ αυτού και εξαναστήσωμεν εκ τού πατρός ημών σπέρμα.
Γεν. 19,32 Ελα, λοιπόν, να δώσωμεν κρασί στον πατέρα μας, να κοιμηθώμεν μαζί του και να αποκτήσωμεν απογόνους από τον πατέρα μας”
Γεν. 19,33 επότισαν δε τον πατέρα αυτών οίνον εν τή νυκτί εκείνη, και εισελθούσα η πρεσβυτέρα εκοιμήθη μετά τού πατρός αυτής εν τή νυκτί εκείνη, και ουκ ήδει εν τώ κοιμηθῆναι αυτόν και εν τώ αναστήναι.
Γεν. 19,33 Επότισαν πράγματι τον πατέρα των κατά την νύκτα εκείνην με κρασί και η μεγαλυτέρα κόρη εισήλθεν στον κοιτώνα του πατρός της και εκοιμήθη μαζί του κατά την νύκτα εκείνη. Αυτός δε δεν αντελήφθη τι έκαμεν ούτε όταν εκοιμήθη με την κόρην του ούτε και όταν εξύπνησε.
Γεν. 19,34 εγένετο δε εν τή επαύριον και είπεν η πρεσβυτέρα προς την νεωτέραν· ιδού εκοιμήθην χθές μετά τού πατρός ημών· ποτίσωμεν αυτόν οίνον και εν τή νυκτί ταύτη, και εισελθούσα κοιμήθητι μετ αυτού, και εξαναστήσωμεν εκ τού πατρός ημών σπέρμα.
Γεν. 19,34 Κατά δε την άλλην ημέραν είπεν η μεγαλυτέρα προς την νεωτέραν· “ιδού χθες εκοιμήθην εγώ με τον πατέρα μας. Ας τον ποτίσωμεν κρασί και κατά την νύκτα αυτήν, και συ πήγαινε και κοιμήσου μαζί με αυτόν, ώστε να αποκτήσω μεν απογόνους από τον πατέρα μας”.
Γεν. 19,35 επότισαν δε και εν τή νυκτί εκείνη τον πατέρα αυτών οίνον, και εισελθούσα η νεωτέρα εκοιμήθη μετά τού πατρός αυτής, και ουκ ήδει εν τώ κοιμηθῆναι αυτόν και αναστήναι.
Γεν. 19,35 Επότισαν πράγματι και κατά την νύκτα εκείνην τον πατέρα των οίνον, τον εμέθυσαν και εισελθούσα η νεωτέρα εκοιμήθη μαζί του. Εκείνος δε δεν αντελήφθη τίποτε ούτε όταν εκοιμήθη με την κόρην του ούτε και όταν εξύπνησε.
Γεν. 19,36 και συνέλαβον αι δύο θυγατέρες Λώτ εκ τού πατρός αυτών.
Γεν. 19,36 Συνέλαβον δε και αι δύο θυγατέρες από τον πατέρα των τον Λωτ.
Γεν. 19,37 και έτεκεν η πρεσβυτέρα υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Μωάβ λέγουσα· εκ τού πατρός μου· ούτος πατήρ Μωαβιτών έως της σημερον ημέρας.
Γεν. 19,37 Εγέννησεν η μεγαλυτέρα τέκνον και εκάλεσεν αυτό Μωάβ, λέγουσα· “Από τον πατέρα μου απέκτησα υιόν”. Αυτός έγινε γενάρχης των Μωαβιτών, οι οποίοι και ζουν μέχρι σήμερα.
Γεν. 19,38 έτεκε δε και η νεωτέρα υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Αμμάν, λέγουσα· υιός γένους μου· ούτος πατήρ Αμμανιτών έως της σημερον ημέρας.
Γεν. 19,38 Εγέννησε δε και η νεωτέρα θυγάτηρ υιόν και έδωσεν εις αυτόν το όνομα Αμμάν, το οποίον σημαίνει “αυτός είναι υιός εκ του γένους μου”. Αυτός είναι γενάρχης των Αμμανιτών έως σήμερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Γεν. 20,1 Καί εκίνησεν εκείθεν Αβραάμ ει γήν προς λίβα και ώκησεν ανά μέσον Κάδης και ανά μέσον Σούρ· και παρώκησεν εν Γεράοις.
Γεν. 20,1 Από την Βαιθήλ εξεκίνησεν ο Αβραάμ προς, Νοτον και κατεσκήνωσε μεταξύ Καδης και της ερήμου Σούρ. Από εκεί εγκατεστάθη προσωρινώς εις Γεραρα.
Γεν. 20,2 είπε δε Αβραάμ περί Σάρας της γυναικός αυτού, ότι αδελφή μου εστιν· εφοβήθη γάρ ειπείν ότι γυνή μου εστί, μη ποτε αποκτείωσιν αυτόν οι άνδρες της πόλεως δι αυτήν· απέστειλε δε Αβιμέλεχ, βασιλεύς Γεράρων, και έλαβε την Σάραν.
Γεν. 20,2 Είπε δε ο Αβραάμ περί της γυναικός του της Σαρρας προς τους κατοίκους της περιοχής ότι είναι αδελφή του. Εφοβήθη να ειπή ότι είναι σύζυγός του, μήπως τυχόν και εξ αιτίας της τον φονεύσουν οι άνδρες της πόλεως εκείνης. Ο δε βασιλεύς των Γεράρων, ο Αβιμέλεχ, έστειλεν ανθρώπους και έλαβε την Σαρραν, δια να την έχη ως συζυγόν του.

Γεν. 20,3 και εισήλθεν ο Θεός προς Αβιμέλεχ εν ύπνω την νύκτα και είπεν· ιδού σύ αποθνήσκεις περί της γυναικός, ἣς ἔλαβες, αὕτη δε ἐστὶ συνωκηρία ἀνδρὶ.

Γεν. 20,3 Ο Θεός όμως παρουσιάσθη στον Αβιμέλεχ κατά την νύκτα στο όνειρόν του και του είπε· “ιδού συ αποθνήσκεις ἐξ αἰτίας τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἔλαβες, διότι αὕτη εἶναι σύζυγος ἄλλου ἀνδρός, τοῦ Αβραάμ”.

Γεν. 20,4 Αβιμέλεχ δε ουχ ἤφατο αὐτῆς και εἶπε· Κύριε, ἔθνος ἀγνοοῦν και δίκαιον ἀπολεῖς;

Γεν. 20,4 Ο Αβιμέλεχ δεν ἤγγισεν αὐτὴν και εἶπε· “Κυριε, θα τιμωρήσης με θάνατον δικαίους ἀνθρώπους ἐξ αἰτίας τῆς ἀγνοίας τῶν;

Γεν. 20,5 οὐκ αὐτός μοι εἶπεν, ἀδελφῆ μου ἐστὶ; και αὕτη μοι εἶπεν, ἀδελφός μου ἐστίν; ἐν καθαρὰ καρδία και ἐν δικαιοσύνῃ χειρῶν ἐποίησα τούτο.

Γεν. 20,5 Δεν μου εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Αβραάμ ὅτι ἡ Σαρρα εἶναι ἀδελφῆ του; Και αὕτη δεν μου εἶπεν ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἀδελφός τῆς; Ἐπομένως ἐγὼ με καθαρὰν καρδίαν και με δικαίας τας χεῖρας ἠθέλησα να λάβω αὐτὴν ὡς σύζυγον”.

Γεν. 20,6 λίγο εἶπε δε αὐτὸς ὁ Θεός καθ ὕπνον· καγὼ ἔγνων ὅτι ἐν καθαρὰ καρδία ἐποίησας τούτο, και ἐφεισάμην σου τού μὴ ἀμαρτεῖν σε εἰς ἐμέ· ἐνεκα τούτου οὐκ ἀφήκά σε ἀφασθαι αὐτῆς.

Γεν. 20,6 Εἶπε δε ὁ Θεός προς αὐτόν κατά τον ὕπνον του· “και ἐγὼ κατενόησα ὅτι με καθαρὰν καρδίαν ἔκαμες αὐτό, σε ἐλυπήθηκα και σε ἐπρόλαβα, ὥστε να μὴ ἀμαρτήσης ἐνώπιόν μου. Δια τούτο και δεν σε ἀφήκα να ἐγγίσης τὴν Σαρραν.

Γεν. 20,7 νῦν δε ἀπόδος τὴν γυναῖκα τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτι προφήτης ἐστὶ και προσεύξεται περί σου και ζήσῃ· εἰ δε μὴ ἀποδίδως, γνώση ὅτι ἀποθάνῃ σύ και πάντα τα σά.

Γεν. 20,7 Και τῶρα ἀπόδωσε τὴν γυναῖκα στον σύζυγόν τῆς τον Αβραάμ, διότι εἶναι προφήτης και θα προσευχηθῆ ὑπέρ σου και θα σου χαρισθῆ ἡ ζωὴ. Ἐάν δε τυχόν και δεν τὴν ἐπιστρέψῃς εἰς αὐτόν, μάθε ὅτι θα ἀποθάνῃς και συ και ὅλοι οἱ ἰδικοί σου”.

Γεν. 20,8 και ὠρθησεν Αβιμέλεχ τῷ πρωῒ και ἐκάλεσε πάντας τοὺς παῖδας αὐτοῦ και ἐλάλησε πάντα τα ῥήματα ταῦτα εἰς τα ὠτα αὐτῶν, ἐφοβήθησαν δε πάντες οἱ ἄνθρωποι σφόδρα.

Γεν. 20,8 Ταραγμένως ὁ Αβιμέλεχ ἐσηκώθη πολὺ πρωῒ, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς δούλους του, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτούς ὅλα ὅσα του εἶπεν ὁ Θεός και ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον μεγάλον.

Γεν. 20,9 και ἐκάλεσεν Αβιμέλεχ τον Αβραάμ, και εἶπεν αὐτῷ· τι τούτο ἐποίησας ἡμῖν; μῆτι ἠμάρτομεν εἰς σε, ὅτι ἐπήγαγες ἐπ ἐμέ και ἐπὶ τὴν βασιλείαν μου ἀμαρτίαν μεγάλην; ἔργον, ὃ οὐδεὶς ποιήσει, πεποίηκάς μοι.

Γεν. 20,9 Ἐκάλεσε δε τον Αβραάμ και του εἶπε· “τι εἶναι αὐτό που μας ἔκαμες; Μῆπως ἐπταίσαμεν εἰς κάτι ἀπέναντί σου και ἠθέλησες να φέρῃς ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν μου και εἰς τὴν βασιλείαν μου ἀμαρτίαν και ἐνοχὴν μεγάλην; Ἐκαμες ἀπέναντί μου ἔργον, το ὁποῖον κανεὶς ποτέ δεν ἐπιτρέπεται να κάμῃ”.

Γεν. 20,10 εἶπε δε Αβιμέλεχ τῷ Αβραάμ· τι ἐνιδῶν ἐποίησας τούτο;

Γεν. 20,10 Εἶπε δε ἀκόμη ὁ Αβιμέλεχ στον Αβραάμ· “εἰς τι ἀποβλέπων ἔκαμες τούτο;”

Γεν. 20,11 εἶπε δε Αβραάμ· εἶπα γάρ, ἀρα οὐκ ἐστὶ θεοσέβεια ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐμέ τε ἀποκτενοῦσιν ἐνεκεν τῆς γυναικός μου.

Γεν. 20,11 Ἀπήνησεν ὁ Αβραάμ· “το ἔκαμα, διότι εἶπα· Δεν ὑπάρχει εὐσέβεια και φόβος Θεοῦ στον τόπον αὐτόν. Θα με φονεύσουν ἐνεκα τῆς γυναικός δια να πάρουν αὐτὴν ὡς σύζυγόν τῶν.

Γεν. 20,12 και γάρ ἀληθῶς ἀδελφῆ μου ἐστίν ἐκ πατρός, ἀλλ οὐκ ἐκ μητρός· ἐγενήθη δε μοι εἰς γυναῖκα.

Γεν. 20,12 Ἀλλωστε εἶναι πράγματι ἀδελφῆ μου ἐκ πατρός ἀλλ' ὄχι ἐκ μητρός. Δι' αὐτό και τὴν ἐπήρα ὡς σύζυγόν μου.

Γεν. 20,13 ἐγένετο δε, ἠνίκα ἐξήγαγέ με ὁ Θεός ἐκ τού οἴκου τού πατρός μου, και εἶπα αὐτῆ· ταύτην τὴν δικαιοσύνῃν ποιήσεις εἰς ἐμέ, εἰς πάντα τόπον οὐ ἐάν εἰσελθῶμεν ἐκεῖ, εἰπὸν ἐμέ, ὅτι ἀδελφός μου ἐστίν.

Γεν. 20,13 Ὄταν δε ὁ Θεός με διέταξε να φύγω ἀπὸ τον πατρικόν μου οἶκον, εἶπα εἰς αὐτὴν· Αὐτὴν τὴν δικαίαν ἀξίωσα ἔχω ἀπὸ σε· εἰς κάθε τόπον, ὅπου θα εἰσερχώμεθα να λέγῃς δι' ἐμέ ὅτι εἶμαι ἀδελφός σου”.

Γεν. 20,14 ἔλαβε δε Αβιμέλεχ χίλια δίδραχμα και πρόβατα και μόσχους και παῖδας και παιδίσκας και ἔδωκε τῷ Αβραάμ και ἀπέδωκεν αὐτῷ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Γεν. 20,14 Ἐπήρην ὁ Αβιμέλεχ χίλια δίδραχμα και πρόβατα και μοσχάρια και δούλους και δούλας και ἔδωκεν αὐτά ὡς δῶρα στον Αβραάμ. Ἐπέστρεψε δε εἰς αὐτόν και τὴν Σαρραν τὴν σύζυγόν του.

Γεν. 20,15 και εἶπεν Αβιμέλεχ τῷ Αβραάμ· ιδού ἡ γῆ μου ἐναντίον σου· οὐ ἐάν σοι ἀρέσκη, κατοίκει.

Γεν. 20,15 Εἶπεν ἀκόμη ὁ Αβιμέλεχ στον Αβραάμ· “ιδού ἡ χώρα μου εἶναι ἐνώπιόν σου. Ὄπου σου ἀρέσει, εἰσαί ελεύθερος να κατοικήσῃς”.

Γεν. 20,16 τῆ δε Σάρα εἶπεν· ιδού δέδωκα χίλια δίδραχμα τῷ ἀδελφῷ σου· ταῦτα ἐσται σοι εἰς τὴν τιμὴν τού προσώπου σου και πάσαις ταῖς μετὰ σου· και πάντα ἀλήθευσον.

Γεν. 20,16 Εἰς δε τὴν Σαρραν εἶπεν· “ιδού ἔδωσα χίλια δίδραχμα στον ἀδελφόν σου. Αὐτά εἶναι το ἀντίτιμον δια τὴν ἐντροπήν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασες συ και αἰ ἀκόλουθοί σου ἐξ αἰτίας μου. Ἀλλὰ στο ἐξῆς να λέγῃς τὴν ἀλήθειαν πάντοτε”.

Γεν. 20,17 προσηύξατο δε Αβραάμ προς τον Θεόν, και ἰάσατο ὁ Θεός τον Αβιμέλεχ και τὴν γυναῖκα αὐτοῦ και τας παιδίσκας αὐτοῦ, και ἔτεκον·

Γεν. 20,17 Ἐπειδὴ δε ἡ οἰκογένεια του Αβιμέλεχ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ δυστοκίαν, προσηυχῆθη ὁ Αβραάμ προς τον Θεόν, και ἐθεράπευσεν ὁ Θεός τον Αβιμέλεχ και τὴν γυναῖκα αὐτοῦ και τας δούλας αὐτοῦ ἀπὸ τὴν δυστοκίαν και ἐγεννοῦσαν χωρὶς δυσκολίαν.

Γεν. 20,18 ὅτι συγκλείων συνέκλεισε Κύριος ἐξῶθεν πάσαν μῆτραν ἐν τῷ οἴκῳ Αβιμέλεχ, ἐνεκεν Σάρας τῆς γυναικός Αβραάμ.

Γεν. 20,18 Διότι ὁ Θεός εἶχε κλείσει ἀπολύτως πάσαν μῆτραν προς τοκετόν στον οἶκον του Αβιμέλεχ ἐξ αἰτίας τῆς Σαρρας τῆς γυναικός Αβραάμ, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἠθέλησεν ὡς σύζυγόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Γεν. 21,1 Καὶ Κύριος ἐπεσκέψατο τὴν Σάραν, καθά εἶπε, και ἐποίησε Κύριος τῆ Σάρα καθά ἐλάλησε,

Γεν. 21,1 Ο πανάγαθος Κυριος ἐπεσκέφθη ἐν τῇ ἀγαθότητι αὐτοῦ τὴν Σαρραν, καθὼς εἶχεν εἶπει, και ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του προς αὐτὴν.

Γεν. 21,2 και συλλαβούσα ἔτεκε τῷ Αβραάμ υἱόν εἰς το γῆρας, εἰς τον καιρόν, καθά ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος.

Γεν. 21,2 Και η Σαρρα κατέστη έγκυος και εγέννησεν στον Αβραάμ υιόν κατά τον καιρόν, που είχε υποσχεθή εις αυτόν ο Θεός.

Γεν. 21,3 και εκάλεσεν Αβραάμ το όνομα τού υιού αυτού τού γενομένου αυτώ, ον έτεκεν αυτώ Σάρα, Ισαάκ.

Γεν. 21,3 Ωνόμασε δε ο Αβραάμ τον υιόν του αυτόν, τον οποίον του εγέννησεν η Σαρρα, Ισαάκ.

Γεν. 21,4 περιέτεμε δε Αβραάμ τον Ισαάκ τή ημέρα τή ογδόη, καθά ενετείλατο αυτώ ο Θεός.

Γεν. 21,4 Τον περιέταμε δε κατά την ογδόην ημέραν από της γεννήσεώς του σύμφωνα με την εντολήν, που είχε δώσει εις αυτόν ο Θεός.

Γεν. 21,5 και Αβραάμ ήν εκατόν ετών, ηνίκα εγένετο αυτώ Ισαάκ ο υιός αυτού.

Γεν. 21,5 Όταν δε απέκτησεν ο Αβραάμ τον υιόν του τον Ισαάκ, ήτο ηλικίας εκατόν ετών.

Γεν. 21,6 είπε δε Σάρα· γέλωτά μοι έποίησε Κύριος· ός γάρ αν ακούση, συγχαρείται μοι.

Γεν. 21,6 Γεμάτη δε χαράν η Σαρρα είπε· "χαρά και γέλιο μου έδωσεν ο Κυριος. Και όποιος ακόμη ακούση το γεγονός αυτό, ασφαλώς θα χαρή μαζί με εμέ.

Γεν. 21,7 και είπε· τις αναγγελεύει τώ Αβραάμ, ότι θηλάζει παιδίον Σάρα; ότι έτεκεν υιόν εν τώ γήρα μου.

Γεν. 21,7 Ποιός τώρα θα αναγγείλη στον Αβραάμ, ότι θηλάζει η Σαρρα παιδίον; Οτι εγέννησα τέκνον εις τα γεράματά μου;"

Γεν. 21,8 Καί ηυξήθη το παιδίον και απεγαλακτίσθη, και έποίησεν Αβραάμ δοχήν μεγάλην, ή ημέρα απεγαλακτίσθη Ισαάκ ο υιός αυτού.

Γεν. 21,8 Το παιδίον εμεγάλωσε και εις ηλικίαν δύο περίπου ετών απεγαλακτίσθη. Κατά δε την ημέραν του απογαλακτισμού του ωργάνωσεν ο Αβραάμ εορτήν και παρέθεσε συμπάσιον, σύμφωνα με τα έθιμα της εποχής εκείνης.

Γεν. 21,9 ιδούσα δε Σάρα τον υιόν Άγαρ της Αιγυπτίας, ός εγένετο τώ Αβραάμ, παίζοντα μετά Ισαάκ τού υιού αυτής·

Γεν. 21,9 Η Σαρρα όμως, όταν είδε το παιδί της τον Ισαάκ να παίζει με τον Ισμαήλ, το παιδί του Αβραάμ και της Αγαρ της Αιγυπτίας, εστενωχωρήθη. Εθεώρησε το γεγονός υποτιμητικόν δια το παιδί της, τον "υιόν της επαγγελίας".

Γεν. 21,10 και είπε τώ Αβραάμ· έκβαλε την παιδίσκην ταύτην και τον υιόν αυτής· ου γάρ μη κληρονομήσει ο υιός της παιδίσκης ταύτης μετά τού υιού μου Ισαάκ.

Γεν. 21,10 Και είπεν στον Αβραάμ· "διώξε αυτήν την δούλην και το παιδί της μαζί με αυτήν. Διότι κατ' ουδένα τρόπον και λόγον δεν πρέπει ο υιός αυτής της δούλης να κληρονομήση μαζί με το παιδί μου τον Ισαάκ".

Γεν. 21,11 σκληρόν δε εφάνη το ρήμα σφόδρα εναντίον Αβραάμ περι τού υιού αυτού.

Γεν. 21,11 Βαρύς πολύ και οδυνηρός εφάνη στον Αβραάμ ο λόγος αυτός της Σαρρας δια τον υιόν του τον Ισμαήλ.

Γεν. 21,12 είπε δε ο Θεός τώ Αβραάμ· μη σκληρόν έστω εναντίον σου περι τού παιδιού και περι της παιδίσκης· πάντα αν όσα είπη σοι Σάρα, άκουε της φωνής αυτής, ότι εν Ισαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα.

Γεν. 21,12 Είπεν όμως ο Θεός στον Αβραάμ· "μη θεωρήσ τον λόγον αυτόν της Σαρρας εναντίον του παιδιού σου και της δούλης σου ως σκληρόν. Τουναντίον όσα θα σου είπη η Σαρρα να τα ακούσης, διότι σύμφωνα με την ιδικήν μου δούλην οι απόγονοι του Ισαάκ θα αναγνωρισθούν κυρίως ως απόγονοι ιδικοί σου.

Γεν. 21,13 και τον υιόν δε της παιδίσκης ταύτης εις έθνος μέγα ποιήσω αυτόν, ότι σπέρμα σόν εστιν.

Γεν. 21,13 Ως προς δε τον υιόν της δούλης σου θα φροντίσω εγώ. Θα τον αναδείξω γενάρχην μεγάλου λαού, διότι είναι και αυτός ιδικόν σου τέκνον".

Γεν. 21,14 ανέστη δε Αβραάμ το πρωϊ και έλαβεν άρτους και ασκόν ύδατος και έδωκε τή Άγαρ και επέθηκεν επί των ώμων αυτής το παιδίον και απέστειλεν αυτήν. απελθούσα δε επλανάτο κατά την έρημον, κατά το φρέαρ τού όρκου.

Γεν. 21,14 Επειτα από την εντολήν αυτήν του Θεού ηγέρθη ο Αβραάμ το πρωϊ, επήρην άρτους και ένα ασκόν γεμάτον νερό, έδωκεν αυτά εις την Αγαρ, έβαλε το παιδί της στους ώμους της και την απεμάκρυνεν από την κατασκήνωσιν εκείνην. Η δε Αγαρ αναχωρήσασα περιεπλανάτο εις την έρημον περιοχήν, νοτίως της Χαναάν, εκεί όπου υπήρχε το φρέαρ του όρκου.

Γεν. 21,15 εξέλιπε δε το ύδωρ εκ τού ασκού, και έριψε το παιδίον υποκάτω μιάς ελάτης.

Γεν. 21,15 Κατά την πολύωρον πεζοπορίαν της εξηνητήθη το ύδωρ του ασκού, τους εβασάνιζεν η δίψα και αυτή έρριψε το παιδίον κάτω από ένα ελάτον, δια να αποθάνη εκεί.

Γεν. 21,16 απελθούσα δε εκάθητο απέναντι αυτού μακρόθεν ωσει τόξου βολήν· είπε γάρ, ου μη ιδω τον θάνατον τού παιδιού μου. και εκάθισεν απέναντι αυτού, αναβοήσαν δε το παιδίον έκλαυσεν.

Γεν. 21,16 Απομακρυνθείσα δε από εκεί εκάθησαν απέναντι αυτού μακράν, όσον ημπορεί να ρίψη κανείς με το τόξον του ένα βέλος· διότι είπε· "δεν αντέχω να ιδω τον θάνατον του παιδιού μου". Εκάθησε λοιπόν απέναντί του. Το δε παιδίον εφώναξε και έκλαυσε.

Γεν. 21,17 εισήκουσε δε ο Θεός της φωνής τού παιδιού εκ τού τόπου, ού ήν, και εκάλεσεν άγγελος Θεού την Αγαρ εκ τού ουρανού και είπεν αυτή· τι εστιν Αγαρ; μη φοβού· επακήκοε γάρ ο Θεός της φωνής τού παιδιού εκ τού τόπου, ού εστιν.

Γεν. 21,17 Ο Θεός ήκουσε το γοερόν κλάμα του παιδιού από τον τόπον, όπου αυτό ευρίσκετο, και άγγελος από τον ουρανό εκάλεσε την Αγαρ και της είπε· "Αγαρ, τι συμβαίνει; Μη φοβήσαι· εισήκουσεν ο Θεός την φωνήν του παιδιού, το οποίον ευρίσκεται σαν πεταμένο στον τόπον αυτόν.

Γεν. 21,18 ανάστηθι και λαβέ το παιδίον και κράτησον τή χειρί σου αυτό· εις γάρ έθνος μέγα ποιήσω αυτό.

Γεν. 21,18 Σηκω, πάρε το παιδί σου και κράτησέ το με στοργήν και εμπιστοσύνην από το χέρι, διότι εγώ θα το αναδείξω γενάρχην έθνους".

Γεν. 21,19 και ανέωξεν ο Θεός τους οφθαλμούς αυτής, και είδε φρέαρ ύδατος ζώντος και επορεύθη και έπλησε τον ασκόν ύδατος και επότισε το παιδίον.

Γεν. 21,19 Και αμέσως ο Θεός ήνοιξε τα μάτια της Αγαρ και είδεν αυτή εκεί πλησίον πηγής, που ανέβλυζε δροσερόν ύδωρ. Επήγεν εκεί, εγέμισε τον ασκόν με νερό και επότισε το παιδί της.

Γεν. 21,20 και ήν ο Θεός μετά τού παιδιού, και ηυξήθη. και κατώκησεν εν τή ερήμω, εγένετο δε τοξότης.

Γεν. 21,20 Ο δε Θεός ήτο συμπαραστάτης και βοηθός του παιδιού, το οποίον εμεγάλωσεν, εγκατεστάθη εις την έρημον αυτήν και έγινε τοξότης.

Γεν. 21,21 και κατώκησεν εν τή ερήμω τή Φαράν, και έλαβεν αυτώ η μήτηρ γυναίκα εκ γής Αιγύπτου.

Γεν. 21,21 Εγκατεστάθη εις την έρημον, η οποία λέγεται Φαράν. Η δε μητέρα του εδιάλεξε δι' αυτόν γυναίκα από την Αίγυπτον, την οποίαν και του έδωσεν ως σύζυγον.

Γεν. 21,22 Εγένετο δε εν τώ καιρώ εκείνώ και είπεν Αβιμέλεχ και Οχοζάθ ο νυμφαγωγός αυτού και Φιχόλ ο αρχιστράτηγος

της δυνάμεως αυτού προς Αβραάμ λέγων· ο Θεός μετά σου εν πάσιν, οίς εάν ποιήσῃ·

Γεν. 21,22 Κατά την εποχήν εκείνην ο Αβιμέλεχ συνοδευόμενος από τον νυμφαγωγόν του Οχοζάθ και τον αρχιστράτηγον της στρατιάς του Φιχόλ, επεσκέφθη τον Αβραάμ και του είπε· “γνωρίζω ότι ο Θεός είναι μαζί σου και ευλογεί κάθε τι που κάμνεις.

Γεν. 21,23 νύν ούν όμοσόν μοι τον Θεόν, μη αδικήσῃς με μηδέ το σπέρμα μου, μηδέ το όνομά μου· αλλά κατά την δικαιοσύνην, ήν εποίησα μετά σου, ποιήσεις μετ' εμού, και τή γη, ή σύ παρώκησας εν αυτή.

Γεν. 21,23 Τώρα λοιπόν ορκίσου μου στον Θεόν, ότι δεν θα κάμῃς ποτέ τίποτε κακόν και άδικον ούτε εναντίον μου ούτε εναντίον των απογόνων μου ούτε εις βάρος του καλού ονόματός μου. Αλλά, όπως εγώ εφάνηκα δίκαιος και καλός απέναντί σου, κατά παρόμοιον τρόπον και συ θα φανής καλός προς εμέ και προς την χώραν αυτήν, όπου προσωρινώς έμεινες”.

Γεν. 21,24 και είπεν Αβραάμ· εγώ ομούμαι.

Γεν. 21,24 Ο δε Αβραάμ είπε· “ναι, εγώ ορκίζομαι ότι δέχομαι την πρότασίν σου και θα φερθώ, όπως μου ζητείς”.

Γεν. 21,25 και ήλεγξεν Αβραάμ τον Αβιμέλεχ περί των φρεάτων του ύδατος, ών αφείλοντο οι παίδες του Αβιμέλεχ.

Γεν. 21,25 Με την ευκαιριαν δε της συναντήσεως αυτής ο Αβραάμ παρεπονέθη προς τον Αβιμέλεχ δια τα φρέατα, τα οποία, ενώ τα είχαν ανοίξει ο Αβραάμ, τα ήρπασαν οι υπηρέται του Αβιμέλεχ.

Γεν. 21,26 και είπεν αυτώ Αβιμέλεχ· ουκ έγνων τις εποίησέ σοι το ρήμα τούτο, ουδέ σύ μοι απήγγειλας, ουδέ εγώ ήκουσα, αλλ ή σήμερον.

Γεν. 21,26 Απήντησεν ο Αβιμέλεχ στον Αβραάμ και είπε· “δεν επληροφορήθην ποιός έκαμε την κακήν αυτήν πράξιν· ούτε συ μου έκαμες λόγον δι' αυτήν ούτε εγώ από κανένα άλλον ήκουσα. Πρώτην φοράν την πληροφορούμαι σήμερον”. Και διέταξε να αποδοθούν τα φρέατα στον Αβραάμ.

Γεν. 21,27 και έλαβεν Αβραάμ πρόβατα και μόσχους, και έδωκε τώ Αβιμέλεχ, και διέθεντο αμφότεροι διαθήκην.

Γεν. 21,27 Επήρξε τότε ο Αβραάμ από τα ποιμνιά του πρόβατα και μοσχάρια και τα έδωσεν ως δώρον αγάπης στον Αβιμέλεχ. Οι δύο των δε κατά την ημέραν εκείνην συνήψαν σύμφωνον αμοιβαίας φιλίας.

Γεν. 21,28 και έστησεν Αβραάμ επτά αμνάδας προβάτων μόνας.

Γεν. 21,28 Ο Αβραάμ εν συνεχεία εξεχώρισεν επτά αμνάδας ιδιαιτέρως δια τον Αβιμέλεχ.

Γεν. 21,29 και είπεν Αβιμέλεχ τώ Αβραάμ· τι εισιν αι επτά αμνάδες των προβάτων τούτων, ας έστησας μόνας;

Γεν. 21,29 Ο Αβιμέλεχ τον ηρώτησε· “τι σημαίνουν τα επτά αυτά θηλυκά αρνιά τα οποία εξεχώρισες ιδιαιτέρως;”

Γεν. 21,30 και είπεν Αβραάμ, ότι τας επτά αμνάδας λήψη παρ' εμού, ίνα ώσί μοι εις μαρτύριον, ότι εγώ ώρυξα το φρέαρ τούτο.

Γεν. 21,30 Ο Αβραάμ τότε του είπε· “τας επτά αυτές αμνάδας θα τας πάρῃς εκ μέρους μου, δια να είναι μάρτυρες και να σου υπενθυμίζουν ότι εγώ ήνοιξα τούτο το φρέαρ”.

Γεν. 21,31 διά τούτο επωνόμασε το όνομα τού τόπου εκείνου, Φρέαρ ορκισμού, ότι εκεί ώμοσαν αμφότεροι.

Γεν. 21,31 Εξ αιτίας δε αυτού του γεγονότος ωνόμασεν ο Αβραάμ τον τόπον εκείνον Βηρσαβεέ δηλαδή “Φρέαρ του όρκου”, επειδή εκεί ωρκίσθησαν οι δύο των.

Γεν. 21,32 και διέθεντο διαθήκην εν τώ φρέατι τού ορκισμού. ανέστη δε Αβιμέλεχ και Οχοζάθ ο νυμφαγωγός αυτού και Φιχόλ ο αρχιστάτητος της δυνάμεως αυτού, και επέστρεψαν εις την γήν των Φυλιστιείμ.

Γεν. 21,32 Εκλεισαν συμφωνίαν μεταξύ των εκεί στο φρέαρ του όρκου. Επειτα από αυτά ηγήρθησαν ο Αβιμέλεχ, ο νυμφαγωγός του Οχοζάθ, ο αρχιστράτηγος των δυνάμεών του Φιχόλ και επανήλθον εις την χώραν των Φιλισταίων.

Γεν. 21,33 και εφύτευσεν Αβραάμ άρουραν επί τώ φρέατι τού όρκου και επεκαλέσατο εκεί το όνομα Κυρίου, Θεός αιώνιος.

Γεν. 21,33 Ο Αβραάμ, εις πιστοποιήσιν και ανάμνησιν, εφύτευσε δένδρα στον αγρόν πλησίον του φρέατος του όρκου και επεκαλέσθη εκεί το όνομα Κυρίου, “Θεός αιώνιος”.

Γεν. 21,34 παρώκησε δε Αβραάμ εν τή γη των Φυλιστιείμ ημέρας πολλάς.

Γεν. 21,34 Κατώκησε δε εις την χώραν αυτήν των Φιλισταίων ο Αβραάμ επί αρκετόν χρόνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Γεν. 22,1 Καί εγένετο μετά τα ρήματα ταύτα ο Θεός επείρασε τον Αβραάμ και είπεν αυτώ· Αβραάμ, Αβραάμ. ο δε είπεν· ιδού εγώ.

Γεν. 22,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, υπέβαλεν ο Θεός εις δοκιμασίαν τον Αβραάμ και του είπεν· “Αβραάμ, Αβραάμ” ! Εκείνος απήντησε· “ιδού εγώ, Κυριε, είμαι παρών”.

Γεν. 22,2 και είπε· λαβέ τον υιόν σου τον αγαπητόν, ον ηγάπησας, τον Ισαάκ, και πορεύθητι εις την γήν την υψηλήν και ανένεγκον αυτόν εκεί εις ολοκάρπωσιν εφ' έν των ορέων, ών αν σοι είπω.

Γεν. 22,2 Του είπε δε ο Θεός· “πάρε το παιδί σου το αγαπημένο, τον Ισαάκ, τον οποίον τόσον πολύ ένεις αγαπήσει, πήγαινε μαζί με αυτόν εις την υψηλήν περιοχήν και πρόσφερε τον ολοκαύτωμα επάνω εις ένα από τους λόφους εκείνους που εγώ θα σου είπω”.

Γεν. 22,3 αναστάς δε Αβραάμ το πρωϊ επέσαξε την όνον αυτού· παρέλαβε δε μεθ' εαυτού δύο παίδας και Ισαάκ τον υιόν αυτού και σχίσας ξύλα εις ολοκάρπωσιν, αναστάς επορεύθη και ήλθεν επί τον τόπον, ον είπεν αυτώ ο Θεός, τή ημέρα τή τρίτη.

Γεν. 22,3 Πειθαρχικός ο Αβραάμ εις την φωνήν του Κυρίου, εσηκώθη αμέσως το πρωϊ, εσαμάρωσε την όνον του, παρέλαβε μαζί του τον υιόν του τον Ισαάκ και δύο δούλους, έσχισε και εφόρτωσε ξύλα δια την θυσίαν του ολοκαυτώματος, εξεκίνησεν από εκεί όπου ευρίσκετο, και κατά την τρίτην ημέραν έφθασεν στον τόπον, τον οποίον του είχεν ορίσει ο Θεός.

Γεν. 22,4 και αναβλέψας Αβραάμ τοίς οφθαλμοίς αυτού, είδε τον τόπον μακρόθεν.

Γεν. 22,4 Πριν δε φθάσει εις αυτόν εσήκωσε τα μάτια του και είδε από μακρυνά τον καθωρισμένον δια την θυσίαν του υιού του τόπον.

Γεν. 22,5 και είπεν Αβραάμ τοίς παισίν αυτού· καθίσατε αυτού μετά της όνου, εγώ δε και το παιδάριον διελευσόμεθα έως ώδε και προσκυνήσαντες αναστρέψομεν προς υμάς.

Γεν. 22,5 Είπε δε στους δούλους του· “σεις καθήστε εδώ με την όνον. Εγώ δε και το παιδί μου θα πορευθώμεν έως εκεί και αφού προσκυνήσωμεν τον Κυριον θα επανέλθωμεν”.

Γεν. 22,6 έλαβε δε Αβραάμ τα ξύλα της ολοκαυτώσεως και επέθηκεν Ισαάκ τώ υιώ αυτού· έλαβε δε μετά χείρας και το πύρ

και την μάχαιραν, και επορεύθησαν οι δύο άμα.

Γεν. 22,6 Επήρην ο Αβραάμ τα ξύλα δια την ολοκαύτωσιν και τα εφόρτωσεν στον υιόν του τον Ισαάκ. Αυτός δε επήρην εις τα χέρια του το πυρ και την μάχαιραν και εβάδισαν και οι δύο μαζί στον τόπον της θυσίας.

Γεν. 22,7 είπε δε Ισαάκ προς Αβραάμ τον πατέρα αυτού· πάτερ, ο δε είπε· τι εστι, τέκνον; είπε δε· ιδού το πύρ και τα ξύλα που εστι το πρόβατον το εις ολοκάρπωσιν;

Γεν. 22,7 Είπε τότε ο Ισαάκ προς τον Αβραάμ, τον πατέρα του· "πάτερ". Τι είναι παιδί μου;" είπεν εκείνος. "Πατερ, ηρώτησεν ο Ισαάκ, ιδού η φωτιά και τα ξύλα. Αλλά που είναι το πρόβατον, το οποίον θα προσφέρωμεν ως θυσίαν ολοκαυτώματος;"

Γεν. 22,8 είπε δε Αβραάμ· ο Θεός όψεται εαυτώ πρόβατον εις ολοκάρπωσιν, τέκνον. πορευθέντες δε αμφοτέροι άμα,

Γεν. 22,8 "Παιδί μου, είπεν ο Αβραάμ, ο Θεός θα φροντίση μόνος του δια το πρόβατον της θυσίας". Βαδίζοντες δε και οι δύο μαζί,

Γεν. 22,9 ήλθον επί τον τόπον, ον είπεν αυτώ ο Θεός, και ωκοδόμησεν εκεί Αβραάμ το θυσιαστήριον και επέθηκε τα ξύλα, και συμποδίσας Ισαάκ τον υιόν αυτού, επέθηκεν αυτόν επί το θυσιαστήριον επάνω των ξύλων.

Γεν. 22,9 έφθασαν εις τον τόπον, που είχαν ορίσει ο Θεός. Κατεσκεύασεν εκεί το θυσιαστήριον ο Αβραάμ, ετοποθέτησεν επάνω εις αυτό τα ξύλα, έδεσε τα πόδια του παιδιού του του Ισαάκ, ετοποθέτησεν αυτόν επάνω εις τα ξύλα

Γεν. 22,10 και εξέτεινεν Αβραάμ την χείρα αυτού λαβείν την μάχαιραν σφάξει τον υιόν αυτού.

Γεν. 22,10 και άπλωσε το χέρι του να πάρη την μάχαιραν, δια να σφάξη τον υιόν

Γεν. 22,11 και εκάλεσεν αυτόν άγγελος Κυρίου εκ τού ουρανού και είπεν· Αβραάμ, Αβραάμ. ο δε είπεν· ιδού εγώ.

Γεν. 22,11 Την στιγμήν εκείνην άγγελος Κυρίου από τον ουρανό τον εκάλεσε και του είπεν· "Αβραάμ, Αβραάμ!" Εκείνος δε απήντησεν· "ιδού εγώ Κυριε".

Γεν. 22,12 και είπε· μη επιβάλης την χείρά σου επί το παιδάριον μηδέ ποιήσης αυτώ μηδέν· νύν γάρ έγνων, ότι φοβή σύ τον Θεόν και ουκ εφείσω τού υιού σου τού αγαπητού δι εμέ.

Γεν. 22,12 Και είπε προς αυτόν ο άγγελος· "μη απλώσης το ωπλισμένον με την μάχαιραν χέρι σου επάνω στο παιδίον και μη κάμης εις αυτό κανένα κακόν· διότι τώρα εκατάλαβα καλά ότι συ αέδεσαι και λατρεύσ τον Θεόν, αφού προς χάριν μου δεν ελυπήθης τον αγαπητόν σου υιόν".

Γεν. 22,13 και αναβλέψας Αβραάμ τοίς οφθαλμοίς αυτού είδε, και ιδού κριός εις κατεχόμενος εν φυτώ Σαβέκ των κεράτων· και επορεύθη Αβραάμ και έλαβε τον κριόν και ανήνεγκεν αυτόν εις ολοκάρπωσιν αντί Ισαάκ τού υιού αυτού.

Γεν. 22,13 Εσήκωσε τα βλέμματά του ο Αβραάμ και είδεν έξαφνα, εκεί κοντά ένα κριόν, του οποίου τα κέρατα είχαν περιπλακή εις ένα φυτόν υνομαζόμενον Σαβέκ. Επήγεν ο Αβραάμ εκεί, επήρε τον κριον και προσέφερεν αυτόν ως θυσίαν ολοκαυτώματος αντί του παιδιού του του Ισαάκ.

Γεν. 22,14 και εκάλεσεν Αβραάμ το όνομα τού τόπου εκείνου, Κύριος είδεν, ίνα είπωσι σήμερα, εν τώ όρει Κύριος ώφθη.

Γεν. 22,14 Ωνόμασε δε ο Αβραάμ τον τόπον εκείνον ο Κυριος είδε· ώστε μέχρι, σήμερα οι άνθρωποι ονομάζουν αυτόν "στούτος το όρος εφανερώθη ο Κυριος".

Γεν. 22,15 και εκάλεσεν άγγελος Κυρίου τον Αβραάμ δευτερον εκ τού ουρανού, λέγων·

Γεν. 22,15 Δια δευτέραν φοράν άγγελος Κυρίου εκάλεσεν από τον ουρανό τον Αβραάμ και είπεν·

Γεν. 22,16 κατ εμαυτού ώμοσα, λέγει Κύριος, ού είνεκεν εποίησας το ρήμα τούτο, και ουκ εφείσω τού υιού σου τού αγαπητού δι εμέ,

Γεν. 22,16 στον εαυτόν μου ωρκίσθηκα, λέγει ο Κυριος, επειδή υπήκουσες και εξεπλήρωσες την εντολήν μου αυτήν και δεν ελυπήθης προς χάριν μου τον υιόν σου τον αγαπητόν,

Γεν. 22,17 ή μην ευλογών ευλογήσω σε, και πληθύνων πληθυνώ το σπέρμα σου, ως τους αστέρας τού ουρανού και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης, και κληρονομήσει το σπέρμα σου τας πόλεις των υπεναντιών·

Γεν. 22,17 σου υπόσχομαι ότι πλουσίως θα σε ευλογήσω και θα πληθύνω πολύ τους απογόνους σου, σαν τα αστέρια του ουρανού και σαν την άμμον που υπάρχει εις την παραλιαν της θαλάσσης. Οι απόγονοί σου με την ιδικήν μου προστασίαν και δύναμιν θα κυριεύσουν τας πόλεις των εχθρών.

Γεν. 22,18 και ενευλογηθήσονται εν τώ σπέρματί σου πάντα τα έθνη της γής, ανθ ών υπήκουσας της εμής φωνής.

Γεν. 22,18 Επί πλέον, επειδή τόσο προθύμως και πλήρως υπήκουσες εις την εντολήν μου, σου υπόσχομαι ότι με ένα από τους απογόνους σου, τον Χριστόν, θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης".

Γεν. 22,19 απεστράφη δε Αβραάμ προς τους παιδας αυτού, και αναστάντες επορεύθησαν άμα επί το φρέαρ τού όρκου. και κατώκησεν Αβραάμ επί το φρέαρ τού όρκου.

Γεν. 22,19 Επειτα από αυτά, ο Αβραάμ με τον Ισαάκ επέστρεψαν προς τους δούλους του, που είχαν αφήσει στους πρόποδας του όρους, και όλοι μαζί εξεκίνησαν, δια να μεταβούν στο φρέαρ του όρκου. Εκεί, στο φρέαρ του όρκου, εγκατεστάθη μονίμως πλέον ο Αβραάμ.

Γεν. 22,20 Εγένετο δε μετά τα ρήματα ταύτα και ανηγγέλη τώ Αβραάμ λέγοντες· ιδού τέτοκε Μελχά και αυτή υιούς τώ Ναχώρ τώ αδελφώ σου,

Γεν. 22,20 Επειτα από αυτά ανήγγειλαν στον Αβραάμ και ένα άλλο γεγονός ευχάριστον· "ιδού, του είπαν, η νύμφη σου η Μελχά εγέννησε και αυτή υιούς στον αδελφόν σου τον Ναχώρ,

Γεν. 22,21 τον Ούζ πρωτότοκον και τον Βαύξ αδελφόν αυτού και τον Καμουήλ πατέρα Σύρων

Γεν. 22,21 τον πρωτότοκον Ούζ, τους αδελφούς του Βαυξ και Καμουήλ, γενάρχη των Συρων,

Γεν. 22,22 και τον Χαζάδ και Αζαύ και τον Φαλδές και τον Ιελδάφ και τον Βαθουήλ·

Γεν. 22,22 και τους Χαζάδ, Αζαύ, Φαλδές, Ιελδάφ και Βαθουήλ.

Γεν. 22,23 Βαθουήλ δε εγέννησε την εβέκκαν. οκτώ ούτοι υιοί, ούς έτεκε Μελχά τώ Ναχώρ τώ αδελφώ Αβραάμ.

Γεν. 22,23 Ο δε Βαθουήλ απέκτησε κόρην την Ρεβέκκαν. Οι οκτώ αυτοί είναι υιοί του Ναχώρ, του αδελφού του Αβραάμ, τους οποίους απέκτησεν από την Μελχά.

Γεν. 22,24 και η παλλακή αυτού, ή όνομα εμηά, έτεκε και αυτή τον Ταβέκ και τον Ταάμ και τον Τοχός και τον Μοχά.

Γεν. 22,24 Από δε την παλλακήν αυτού, την δευτέρας σειράς σύζυγόν του, η οποία ωνομάζετο Ρεμηά, απέκτησεν υιούς τον Ταβέκ, τον Ταάμ, τον Τοχός και τον Μοχά.

Γεν. 23,1 Εγένετο δε η ζωή Σάρας ἑτη εκατόν εικοσιεπτά.

Γεν. 23,1 Η Σαρρα ἐφθάσεν εἰς τὴν ηλικίαν των εκατόν εικοσιεπτά ἐτών,

Γεν. 23,2 και ἀπέθανε Σάρα ἐν πόλει Αρβόκ, ἡ ἐστὶν ἐν τῷ κοιλωμάτι (αὕτη ἐστὶ Χεβρών) ἐν τῇ γῆ Χαναάν. ἦλθε δε Αβραάμ κῶψασθαι Σάραν και πενήθησαι.

Γεν. 23,2 ὁπότε και ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν Αρβόκ (αὕτη δε εἶναι ἡ Χεβρών), ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς κάποιον βαθύπεδον τῆς περιοχῆς Χαναάν. Ὁ Αβραάμ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Βηρσαβεε εἰ, τὴν Χεβρών, δια να θρηνήσῃ και πενήθῃ τὴν ἀποθανούσαν σύζυγόν του, τὴν Σαρραν.

Γεν. 23,3 και ἀνέστη Αβραάμ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ και εἶπεν Αβραάμ τοῖς υἱοῖς τοῦ Χέτ λέγων·

Γεν. 23,3 Ἠγέρθη ὁ Αβραάμ ἀπὸ το πένθος του ἀγαπημένου του αὐτοῦ νεκροῦ και εἶπεν στους Χετταίους.

Γεν. 23,4 πάροικος και παρεπίδημος ἐγὼ εἰμι μεθ' υμῶν· δότε μοι οὖν κτήσιν τάφου μεθ' υμῶν, και θάψω τον νεκρόν μου ἀπ' ἐμοῦ.

Γεν. 23,4 "Ἐγὼ, ὅπως γνωρίζετε, εἰμαι πάροικος και παρεπίδημος μεταξύ σας. Σας παρακαλῶ, δότε μοι να ἀγοράσω ὡς ἰδιοκτησίαν ἕνα τάφον εἰς τὴν περιοχὴν σας, δια να θάψω τὴν νεκράν μου σύζυγον".

Γεν. 23,5 ἀπεκρίθησαν δε οἱ υἱοὶ Χέτ πρὸς Αβραάμ λέγοντες· μη κύριε·

Γεν. 23,5 Ἀπεκρίθησαν δε οἱ Χετταῖοι πρὸς τον Αβραάμ και εἶπον· "ὄχι, κύριε, δεν εἶναι σωστόν αὐτό, που λέγεις να ἀγοράσῃς τάφον.

Γεν. 23,6 ἀκουσον δε ἡμῶν. βασιλεύς παρὰ Θεοῦ σύ εἶ ἐν ἡμῖν· ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς μνημείοις ἡμῶν θάψον τον νεκρόν σου· οὐδεὶς γάρ ἡμῶν οὐ μη καλύσει τὸ μνημεῖον αὐτοῦ ἀπὸ σοῦ τοῦ θάψαι τον νεκρόν σου ἐκεῖ.

Γεν. 23,6 Ἀκουσέ μας· συ εἶσαι ἰμεταξύ μας σαν ἕνας βασιλεύς ἐκ μέρους του Θεοῦ σταλμένος. Δια τούτο εἰς ἕνα ἀπὸ τα ἐκλεκτά μας μνημεία θάψῃ τον νεκρόν σου· διότι κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δεν θα ἀρνηθῇ τὸ μνημεῖον του, δια να θάψῃς εἰς αὐτὸ τὴν νεκράν σύζυγόν σου".

Γεν. 23,7 ἀναστάς δε Αβραάμ προσεκύνησε τῷ λαῷ τῆς γῆς, τοῖς υἱοῖς τοῦ Χέτ,

Γεν. 23,7 Ἐσηκώθη ὁ Αβραάμ και γεμάτος εὐγνωμοσύνην ἐπροσκύνησε τους Χετταίους, τους κατοίκους τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

Γεν. 23,8 και ἐλάλησε πρὸς αὐτούς Αβραάμ λέγων· εἰ ἔχετε τὴ ψυχὴ υμῶν, ὥστε θάψαι τον νεκρόν μου ἀπὸ προσώπου μου, ἀκούσατέ μου και λαλήσατε περὶ ἐμοῦ Εφρών τῷ τῷ Σαάρ,

Γεν. 23,8 Κατόπιν ὠμίλησε πρὸς αὐτούς και τοὺς εἶπε· "ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλωσύνην τῆς ψυχῆς, ὥστε να μου ἐπιτρέψετε να θάψω τον νεκρόν μου, ἀκούσατε τὴν παράκλησίν μου. Ὀμιλήσατε σας παρακαλῶ περὶ ἐμοῦ στον Εφρών, τον υἱόν του Σαάρ,

Γεν. 23,9 και δότω μοι τὸ σπήλαιον τὸ διπλόν, ὃ ἐστὶν αὐτῷ, τὸ ὄν ἐν μέρει τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ· ἀργυρίου τοῦ ἀξίου δότω μοι αὐτό ἐν υμῖν εἰς κτήσιν μνημείου.

Γεν. 23,9 και πείσατέ τον να μου πωλήσῃ τὸ διπλόν σπήλαιον, που ἀνήκει εἰς αὐτόν και τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς κάποιον μέρος του ἀγροῦ του. Ἀντὶ των χρημάτων που ἀξίζει, ἀς μου δώσῃ τῶρα ἐνώπιόν σας ὡς ἰδιοκτησίαν μου τὸ μνημεῖον αὐτό".

Γεν. 23,10 Εφρών δε ἐκάθητο ἐν μέσω των υἱῶν Χέτ· ἀποκριθεὶς δε Εφρών ὁ Χετταῖος πρὸς Αβραάμ εἶπεν, ἀκουόντων των υἱῶν Χέτ και των εἰσπορευομένων εἰς τὴν πόλιν πάντων, λέγων·

Γεν. 23,10 Ὁ Εφρών ἦτο και αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τον λαόν των Χετταίων. Ἀμέσως δε ἀπήντησε πρὸς τον Αβραάμ, ἐκεῖ εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, ὥστε να τον ἀκούουν οἱ Χετταῖοι ὅσοι εἰσήρχοντο εἰς τὴν πόλιν, και εἶπε·

Γεν. 23,11 παρ' ἐμοῖ γενού, κύριε, και ἀκουσόν μου· τον ἀγρόν και τὸ σπήλαιον τὸ ἐν αὐτῷ σοὶ δίδωμι ἐναντίον πάντων των πολιτῶν μου δέδωκά σοι· θάψον τον νεκρόν σου·

Γεν. 23,11 "πλησίασε κοντά μου, κύριε, και ἀκουσέ με· τον ἀγρόν και τὸ σπήλαιον, που ὑπάρχει εἰς αὐτόν, σου τον δίδω. Ἐνώπιον ὅλων των συμπολιτῶν μου σου τα ἔχω πλέον παραχωρήσει. Θαψῃ ἐκεῖ τον νεκρόν ἀνθρωπὸν σου".

Γεν. 23,12 και προσεκύνησεν Αβραάμ ἐναντίον τοῦ λαοῦ τῆς γῆς

Γεν. 23,12 Ὁ Αβραάμ εὐχαριστῶν δια τὴν καλωσύνην των προσεκύνησε τον λαόν τῆς χώρας

Γεν. 23,13 και εἶπε τῷ Εφρών εἰς τα ὦτα ἐναντίον τοῦ λαοῦ τῆς γῆς· ἐπειδὴ πρὸς ἐμοῦ εἶ, ἀκουσόν μου· τὸ ἀργύριον τοῦ ἀγροῦ λάβε παρ' ἐμοῦ, και θάψω τον νεκρόν μου ἐκεῖ.

Γεν. 23,13 και εἶπε πρὸς τον Εφρών, ὥστε να τον ἀκούσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως· "Εφρών, ἐπειδὴ εὐρίσκεσαι τῶρα ἐνώπιόν μου και θα συνάψωμεν συμφωνίαν, ἀκουσέ με· Παρε ἐκ μέρους μου τα ἀργύρια, που πρέπει, ὡς ἀξίαν του ἀγροῦ, και ἐγὼ θα θάψω πλέον ἐκεῖ τον νεκρόν μου".

Γεν. 23,14 ἀπεκρίθη δε Εφρών τῷ Αβραάμ λέγων·

Γεν. 23,14 Ἀπήντησεν ὁ Εφρών πρὸς τον Αβραάμ και εἶπε, με κάποιαν δόσιν ὑποκριτικῆς ευγενείας.

Γεν. 23,15 οὐχὶ κύριε, ἀκρίβεια γάρ, γῆ τετρακοσίων διδράχμων ἀργυρίου, ἀλλὰ τι ἀν εἴη τούτο ἀνά μέσον ἐμοῦ και σοῦ; σὺ δε τον νεκρόν σου θάψον.

Γεν. 23,15 "Ὀχι, κύριε, δεν θέλω χρήματα. Ἐχω βέβαια πληροφορηθῇ ὅτι ὁ ἀγρός αὐτός ἀξίζει τετρακόσια ἀργυρὰ δίδραχμα, ἀλλὰ τι εἶναι αὐτά μεταξύ μας; Θαψῃ, λοιπόν, τον νεκρόν σου, χωρὶς να γίνεται πλέον λόγος δι' ἀγοραπωλησίαν".

Γεν. 23,16 και ἤκουσεν Αβραάμ τοῦ Εφρών, και ἀποκατέστησεν Αβραάμ τῷ Εφρών τὸ ἀργύριον, ὃ ἐλάλησεν εἰς τα ὦτα των υἱῶν Χέτ, τετρακόσια διδραχμα ἀργυρίου δοκίμου ἐμπόροις.

Γεν. 23,16 Ὁ Αβραάμ ὅμως, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τον Εφρών τὴν τιμὴν του ἀγροῦ, ἔδωσε ἀμέσως εἰς αὐτόν τα χρήματα, τα ὁποῖα εἰς ἐπήκουον του λαοῦ των Χετταίων εἶχεν ὀρίσει οὗτος εἰς τετρακόσια ἀργυρὰ δίδραχμα εἰς ἐγκυρον νόμισμα που ἐκυκλοφοροῦσε τότε μεταξύ των ἐμπόρων.

Γεν. 23,16 και ἔσθη ὁ ἀγρός Εφρών, ὃς ἦν ἐν τῷ διπλῷ σπηλαίῳ, ὃς ἐστὶ κατὰ πρόσωπον Μαμβρῆ, ὁ ἀγρός και τὸ σπήλαιον, ὃ ἦν ἐν αὐτῷ, και πᾶν δένδρον, ὃ ἦν ἐν τῷ ἀγρῷ, και πᾶν ὃ ἐστὶν ἐν τοῖς ὀριοῖς αὐτοῦ κύκλω,

Γεν. 23,17 Κατόπιν αὐτῆς τῆς συμφωνίας παρεδόθη ὁ ἀγρός του Εφρών μαζί με τὸ διπλόν σπήλαιον, που εὐρίσκετο ἀπέναντι εἰς τὴν Δρυν Μαμβρῆ, ὅπως ἐπίσης και ὅλα τα δένδρα και κάθε τι, που ὑπῆρχεν στον ἀγρόν και εἰς τα σύνορα αὐτοῦ κύκλω,

Γεν. 23,18 τῷ Αβραάμ, εἰς κτήσιν ἐναντίον των υἱῶν Χέτ και πάντων των εἰσπορευομένων εἰς τὴν πόλιν.

Γεν. 23,18 ὡς ἰδιοκτησία πλέον στον Αβραάμ ἐπὶ παρουσία του λαοῦ των Χετταίων και των εἰσερχομένων δια τῆς πύλης εἰς

την πόλιν.

Γεν. 23,19 μετά ταύτα έθαψεν Αβραάμ Σάραν την γυναίκα αυτού εν τώ σπηλαίω τού αγρού τώ διπλώ, ό εστιν απέναντι Μαμβρή (αυτή εστί Χεβρών) εν τή γη Χαναάν.

Γεν. 23,19 Επειτα από αυτά έθαψεν ο Αβραάμ την γυναίκα του την Σαρραν στο διπλούν αυτό σπήλαιον του αγρού, ο οποίος ευρίσκεται απέναντι της Μαμβρή εις Χεβρών της χώρας Χαναάν.

Γεν. 23,20 και εκυρώθη ο αγρός και το σπήλαιον, ό ήν εν αυτώ, τώ Αβραάμ εις κτήσιν τάφου παρά των υιών Χέτ.

Γεν. 23,20 Έτσι δε επεκυρώθη ενώπιον των Χετταίων ο αγρός και το διπλούν σπήλαιον ως ιδιοκτησία πλέον του Αβραάμ δια μνημείον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Γεν. 24,1 Καί Αβραάμ ήν πρεσβύτερος προβεβηκώς ημερών, και ο Κύριος ηυλόγησε τον Αβραάμ κατά πάντα.

Γεν. 24,1 Ο Αβραάμ ήτο πλέον γέρον, προχωρημένος πολύ εις τας ημέρας της ζωής του. Ο δε Κυριος ηυλόγησε τον Αβραάμ εις όλην του την ζωήν και εις όλα του τα έργα.

Γεν. 24,2 και είπεν Αβραάμ τώ παιδί αυτού τώ πρεσβυτέρω της οικίας αυτού τώ άρχοντι πάντων των αυτού· θές την χείρα σου υπό τον μηρόν μου,

Γεν. 24,2 Είπε δε Αβραάμ στον Ελιέζερ, τον μεγαλύτερον κατά την ηλικίαν δούλον της οικογενείας του, τον επιστάτην όλων των άλλων δούλων· “βάλε την χείρα σου υπό τον μηρόν μου·

Γεν. 24,3 και εξορκίω σε Κύριον τον Θεόν τού ουρανού και τον Θεόν της γής, ίνα μη λάβης γυναίκα τώ υιώ μου Ισαάκ από των θυγατέρων των Χανααίων, μεθών εγώ οικώ εν αυτοίς,

Γεν. 24,3 σε εξορκίζω ενώπιον Κυρίου, του Θεού του ουρανού και της γης, να μη λάβης δια τον υιόν μου τον Ισαάκ σύζυγον από τας θυγατέρας των κατοίκων Χαναάν, μεταξύ των οποίων εγώ μέχρι σήμερα ζω,

Γεν. 24,4 αλλ ή εις την γήν μου, ού εγεννήθη, πορεύση και εις την φυλήν μου και λήψη γυναίκα τώ υιώ μου Ισαάκ εκείθεν.

Γεν. 24,4 άλλα από την χώραν της καταγωγής μου, όπου εγώ εγεννήθη. Θα υπάγης εκεί εις την φυλήν μου και από τους εκεί συγγενείς μου θα εκλέξης γυναίκα δια τον υιόν μου τον Ισαάκ”

Γεν. 24,5 είπε δε προς αυτόν ο παίς· μη ποτε ου βούληται η γυνή πορευθήναι μετ εμού οπίσω εις την γήν ταύτην· αποστρέψω τον υιόν σου εις την γήν, όθεν εξήλθες εκείθεν·

Γεν. 24,5 Ηρώτησε δε αυτόν ο Ελιέζερ, ο δούλος· “εάν τυχόν η γυναίκα, που θα εκλέξω ως σύζυγον του Ισαάκ, δεν θελήση να με ακολουθήση εις την χώραν της Χαναάν, θα οδηγήσω τον υιόν σου στον τόπον, από τον οποίον συ ανεχώρησες και ήλθες·”

Γεν. 24,6 είπε δε προς αυτόν Αβραάμ· πρόσεχε σεαυτώ, μη αποστρέψης τον υιόν μου εκεί.

Γεν. 24,6 Ο Αβραάμ του απήντησε· “πρόσεξε πολύ και βάλε το μέσα στον νουν σου· μη επαναφέρης εκεί τον υιόν μου,

Γεν. 24,7 Κύριος ο Θεός τού ουρανού και ο Θεός της γής, ός έλαβέ με εκ τού οικου τού πατρός μου και εκ της γής, ής εγεννήθη, ός ελάλησέ μοι και ός ώμοσέ μοι λέγων· σοί δώσω την γήν ταύτην και τώ σπέρματί σου, αυτός αποστελεί τον άγγελον αυτού έμπροσθέν σου· και λήψη γυναίκα τώ υιώ μου εκείθεν.

Γεν. 24,7 διότι ο Κυριος ο Θεός του ουρανού και της γης, ο οποίος με επήρε από τον πατρικόν μου οίκον και από την γην, εις την οποίαν εγεννήθη, και με έφερεν εδώ, αυτός μου είπε και μου ωρκίσθη λέγων· Εις σε και στους απογόνους σου θα δώσω την χώραν αυτήν. Αυτός, λοιπόν, ο Θεός θα στείλ η ενώπιόν σου άγγελον οδηγόν και θα σε δοθήση να εκλέξης από εκεί σύζυγον δια τον υιόν μου.

Γεν. 24,8 εάν δε μη θέλη η γυνή πορευθήναι μετά σου εις την γήν ταύτην, καθαρός έση από τού όρκου μου· μόνον τον υιόν μου μη αποστρέψης εκεί.

Γεν. 24,8 Εάν δε και δεν θελήση η γυναίκα να έλθη μαζί σου εις την χώραν αυτήν, είσαι απηλλαγμένος από τον όρκον, στον οποίον σε υπέβαλα. Η μόνη σου υποχρέωσις είναι, να μη οδηγήσης τον υιόν μου εκεί”.

Γεν. 24,9 και έθηκεν ο παίς την χείρα αυτού υπό τον μηρόν Αβραάμ τού κυρίου αυτού και ώμοσεν αυτώ περι τού ρήματος τούτου.

Γεν. 24,9 Ο Ελιέζερ, ο δούλος, έθεσε την χείρα αυτού κάτω από τον μηρόν του Αβραάμ, του κυρίου του, και του ωρκίσθη ότι θα συμμορφωθή με την εντολήν του.

Γεν. 24,10 Καί έλαβεν ο παίς δέκα καμήλους από των καμήλων τού κυρίου αυτού και από πάντων των αγαθών τού κυρίου αυτού μεθ εαυτού και αναστάς επορεύθη εις την Μεσοποταμίαν εις την πόλιν Ναχώρ.

Γεν. 24,10 Επήρε, λοιπόν, δέκα καμήλους από τας καμήλους του κυρίου του, επήρεν ακόμη μαζί του από όλα τα αγαθά που είχεν ο κύριός του και ξεκίνησε δια την Μεσοποταμίαν, δια την πόλιν του Μαχώρ, του αδελφού του Αβραάμ.

Γεν. 24,11 και εκοίμισε τας καμήλους έξω της πόλεως παρά το φρέαρ τού ύδατος το προς οψέ, ηνίκα εκπορεύονται αι υδρευόμεναι.

Γεν. 24,11 Όταν, από ταξίδιον ημερών, επλησίασε κατά την εσπέραν έξω από την πόλιν, αφήκεν εκεί κοντά στο φρέαρ να κατακλιθούν αι κάμηλοι, την ώραν κατά την οποίαν εξέρχονται συνήθως από την πόλιν αι γυναίκες, δια να αντλήσουν νερό.

Γεν. 24,12 και είπε· Κύριε ο Θεός τού κυρίου μου Αβραάμ, ευόδωσον εναντίον εμού σήμεραν και ποιήσον έλεος μετά τού κυρίου μου Αβραάμ.

Γεν. 24,12 Προσηυχήθη δε εκεί προς τον Θεόν ο Ελιέζερ και είπε· “Κυριε, συ ο Θεός του κυρίου μου του Αβραάμ, δώσε καλήν έκβασιν και επιτυχίαν σήμεραν εις τας ενεργείας μου και κάμε το έλεός σου προς τον κύριόν μου τον Αβραάμ.

Γεν. 24,13 ιδού εγώ έστηκα επί της πηγής τού ύδατος, αι δε θυγατέρες των οικοούντων την πόλιν εκπορεύονται αντλήσαι ύδωρ,

Γεν. 24,13 Ιδού εγώ ευρίσκομαι κοντά εις την πηγήν αυτήν του ύδατος. Αι θυγατέρες των κατοίκων της πόλεως αυτής εξέρχονται προς τα εδώ δια να αντλήσουν νερό.

Γεν. 24,14 και έσται η παρθένος, ή αν εγώ είπω, επίκλινον την υδρίαν σου, ίνα πλώ, και είπη μοι, πύε σύ, και τας καμήλους σου ποτιώ, έως αν παύσωνται πίνουσαι, ταύτην ητοίμασας τώ παιδί σου τώ Ισαάκ, και εν τούτω γνώσομαι ότι εποίησας έλεος μετά τού κυρίου μου Αβραάμ.

Γεν. 24,14 Δώσε, Κυριε, ώστε η παρθένος, εις την οποίαν εγώ θα είπω “γύρε την στάμναν σου δια να πλώ νερό” και εκείνη θα

μου τη "πίε και συ και θα ποτίσω τας καμήλους σου μέχρις ότου χορτάσουν και παύσουν πλέον να πίνουν", ώσε, ώσε αυτή να είναι εκείνη, την οποίαν συ έχεις προορίσει ως σύζυγον δια τον δούλόν σου Ισαάκ. Με τον τρόπον δε αυτόν θα καταλάβω και εγώ, ότι έκαμες το έλεός σου προς τον κύριόν μου τον Αβραάμ και εξεπλήρωσες την επιθυμίαν του".

Γεν. 24,15 και εγένετο πρό τού συντελέσαι αυτόν λαλούντα εν τή διανοία αυτού, και ιδού εβέκκα εξεπορευέτο η τεχθείσα Βαθουήλ, υιά Μελχάς της γυναικός Ναχώρ, αδελφού δε Αβραάμ, έχουσα την υδρίαν επί των ώμων αυτής.

Γεν. 24,15 Πριν ακόμη τελείωση ο Ελιέζερ την νοεράν αυτήν προσευχήν του προς τον Θεόν, ιδού εξήρχετο από την πόλιν η Ρεβέκκα, η κόρη του Βαθουήλ, υιού της Μελχάς, συζύγου του Ναχώρ, του αδελφού του Αβραάμ. Εφερε δε επάνω στον ώμόν της την στάμναν.

Γεν. 24,16 η δε παρθένος ήν καλή τή όψει σφόδρα· παρθένος ήν, ανήρ ουκ έγνω αυτήν. καταβάσα δε επί την πηγήν έπλησε την υδρίαν αυτής και ανέβη.

Γεν. 24,16 Η παρθένος αυτή ήτο εξαιρετικώς ωραία. Ητο παρθένος και κανείς ανήρ δεν είχεν έλθει εις επαφήν με αυτήν. Κατέβηκε εις την πηγήν, εγέμισε την στάμναν της και ανέβη πάλιν, δια να επιστρέψη εις την πόλιν.

Γεν. 24,17 επέδραμε δε ο παίς εις συνάντησιν αυτής και είπε· πότισόν με μικρόν ύδωρ εκ της υδρίας σου.

Γεν. 24,17 Την στιγμήν εκείνην έτρεξε προς συνάντησίν της ο Ελιέζερ και είπε· "δος μου να πιώ ολίγον νερό από την στάμναν σου".

Γεν. 24,18 η δε είπε· πίε, κύριε. και έσπευσε και καθείλε την υδρίαν επί τον βραχιώνα αυτής και επότισεν αυτόν, έως επαύσατο πίνων.

Γεν. 24,18 Εκείνη δε είπε· "πίε, κύριε". κατέβασε την στάμναν και την εστήριξεν στον βραχιονά της, την έγειρε και επότισεν αυτόν, έως ότου αυτός εχόρτασε και έπαυσε να πίνη.

Γεν. 24,19 και είπε· και ταίς καμήλοις σου υδρευέσθε, έως αν πάσαι πίωσι.

Γεν. 24,19 Η Ρεβέκκα είπε· "θα ποτίσω και τας καμήλους σου, έως ότου χορτάσουν όλες".

Γεν. 24,20 και έσπευσε και εξακένωσε την υδρίαν εις το ποτιστήριον και έδραμεν επί το φρέαρ αντλήσαι πάλιν και υδρευέσατο πάσαι ταίς καμήλοις.

Γεν. 24,20 Αμέσως άδειασε την στάμναν της στο παρά το φρέαρ ποτιστήριον των ζώων, έτρεξεν στο φρέαρ να αντλήσει και άλλο ύδωρ, έως ότου επότισεν όλας τας καμήλους.

Γεν. 24,21 ο δε άνθρωπος κατεμάνθανεν αυτήν και παρεσιώπα τού γνώναι, ει ευώδωκε Κύριος την οδόν αυτού ή ού.

Γεν. 24,21 Ο δε Ελιέζερ την παρατηρούσε και την παρακολουθούσε με πολλήν προσοχήν, χωρίς να βγάξη λέξιν, προσπαθών να γνωρίση, εάν ο Θεός τον εβοήθησε να επιτύχη η όχι τον σκοπόν του ταξιδίου του.

Γεν. 24,22 εγένετο δε, ηνίκα επαύσαντο πάσαι αι κάμηλοι πίνουσαι, έλαβεν ο άνθρωπος ενώτια χρυσά ανά δραχμήν ολκής και δύο ψέλλια επί τας χείρας αυτής, δέκα χρυσών ολκή αυτών.

Γεν. 24,22 Όταν πλέον εποτίσθησαν όλα αι κάμηλοι, επείσθη ο Ελιέζερ ότι αυτή είναι η νύμφη, η από τον Θεόν προοριζομένη δια τον Ισαάκ. Επήρε τότε τας αποσκευάς του ο Ελιέζερ και έδωκεν εις την Ρεβέκκαν σκουλαρίκια χρυσά, πεντέμισυ περίπου γραμμαρίων βάρους το καθένα, και δύο βραχιόλια χρυσά βάρους και τα δύο διακοσίων είκοσι περίπου γραμμαρίων,

Γεν. 24,23 και επηρώτησεν αυτήν και είπε· θυγάτηρ τίνος εί; ανάγγελόν μοι, ει έστι παρά τώ πατρί σου τόπος ημίν τού καταλύσαι.

Γεν. 24,23 ηρώτησεν αυτήν και της είπε· "τίνος είσαι κόρη; Ημπορείς ακόμη να με πληροφορήσης, αν υπάρχει και για μας τόπος κοντά στον πατέρα σου, δια να καταλύσωμεν εκεί;"

Γεν. 24,24 η δε είπεν αυτώ· θυγάτηρ Βαθουήλ ειμι τού Μελχάς, ον έτεκε τώ Ναχώρ.

Γεν. 24,24 Εκείνη απήντησεν· "είμαι κόρη του Βαθουήλ, υιού του Ναχώρ και της Μελχάς".

Γεν. 24,25 και είπεν αυτώ και άχυρα και χορτάσματα πολλά παρ ημίν και τόπος τού καταλύσαι.

Γεν. 24,25 Και προσέθεσε· "βεβαίως υπάρχουν εις ημάς και άχυρα, και τροφαί πολλά και τόπος να καταλύσετε".

Γεν. 24,26 και ευδοκήσας ο άνθρωπος προσεκύνησε τώ Κυρίω και είπεν·

Γεν. 24,26 Ο Ελιέζερ γεμάτος χαράν προσεκύνησε με ευγνωμοσύνην τον Θεόν και είπε·

Γεν. 24,27 ευλογητός Κύριος ο Θεός τού κυρίου μου Αβραάμ, ός ουκ εγκατέλιπε την δικαιοσύνην αυτού και την αλήθειαν από τού κυρίου μου· εμέ τε ευώδωκε Κύριος εις οίκον τού αδελφού τού κυρίου μου.

Γεν. 24,27 "δοξασιμένος ας είναι ο Θεός του κυρίου μου Αβραάμ, ο οποίος και εις την περίστασιν αυτήν έδειξε την δικαιοσύνην και την αλήθειάν του, ετήρησε την υπόσχέσιν του απέναντι του κυρίου μου, εμέ δε εβοήθησε να φθάσω αισίως στον οίκον του Ναχώρ, αδελφού του Αβραάμ".

Γεν. 24,28 Και δραμούσα η παίς ανήγγειλεν εις τον οίκον της μητρός αυτής κατά τα ρήματα ταύτα.

Γεν. 24,28 Η κόρη έτρεξε και ανήγγειλεν στον οίκον της μητρός της όλα αυτά τα συμβάντα.

Γεν. 24,29 τή δε εβέκκα αδελφός ήν ώ όνομα Λάβαν· και έδραμε Λάβαν προς τον άνθρωπον έξω επί την πηγήν.

Γεν. 24,29 Είχε δε η Ρεβέκκα και αδελφόν ονομαζόμενον Λαβαν, ο οποίος, όταν ήκουσε αυτά, έτρεξεν έξω εις την πηγήν προς τον ξένον εκείνον άνθρωπον.

Γεν. 24,30 και εγένετο ηνίκα είδε τα ενώτια και τα ψέλλια εν ταίς χερσί της αδελφής αυτού και ότε ήκουσε τα ρήματα εβέκκας της αδελφής αυτού λεγούσης· ούτω λελάληκέ μοι ο άνθρωπος, και ήλθε προς τον άνθρωπον εσθηκότος αυτού επί των καμήλων επί της πηγής

Γεν. 24,30 Όταν δηλαδή είδε τα σκουλαρίκια και τα βραχιόλια εις τα χέρια της αδελφής του, και όταν ήκουσεν αυτήν να διηγείται και να λέγη όσα της είχεν είπει ο Ελιέζερ, ήλθεν ο Λαβαν προς αυτόν, που εστέκετο ακόμη όρθιος κοντά εις τας καμήλους του πλησίον της πηγής.

Γεν. 24,31 και είπεν αυτώ· δέυρο είσελθε· ευλογητός Κυρίου· ινατί έστηκας έξω; εγώ δε ητοίμασα την οικίαν και τόπον ταίς καμήλοις.

Γεν. 24,31 και του είπε· "έλα μαζή μου· κόπιασε στο στίτι μου· συ είσαι ευλογημένος από τον Κυριον. Διατί στέκεις έξω όρθιος; Εγώ έχω ετοιμάσει την οικίαν μου δια σε και τόπον δια τας καμήλους σου".

Γεν. 24,32 εισήλθε δε ο άνθρωπος εις την οικίαν και απέσαξε τας καμήλους και έδωκεν άχυρα και χορτάσματα ταίς καμήλοις και ύδωρ νίψασθαι τοίς ποσίν αυτού και τοίς ποσί των ανδρών των μετ αυτού.

Γεν. 24,32 Εισήλθεν ο Ελιέζερ εις την οικίαν του Λαβαν και εξεσαμάρωσε τας καμήλους. Ο δε Λαβαν έδωκεν εις μεν τας

καμήλους άχυρα και τροφάς, εις δε τον ξένον και τους συνοδούς του ύδωρ, δια να νίψουν τους πόδας των.

Γεν. 24,33 και παρέθηκεν αυτοίς άρτους φαγείν. και είπεν· ου μη φάγω, έως τού λαλήσαι με τα ρήματά μου. και είπαν· λάλησον.

Γεν. 24,33 Επειτα δε παρέθεσε τράπεζαν εις αυτούς, δια να φάγουν. Είπεν όμως ο Ελιέξερ· “δεν θα βάλω τίποτε στο στόμα μου, αν προηγουμένως δεν σας είπω αυτά, που έχω να σας πω”. Εκείνοι του είπαν· “πές μας· σε ακούομεν”.

Γεν. 24,34 Καί είπε· παίς Αβραάμ εγώ ειμι.

Γεν. 24,34 Ο Ελιέξερ τότε είπεν· “εγώ ειμαι δούλος του Αβραάμ.

Γεν. 24,35 Κύριος δε ηυλόγησε τον κύριόν μου σφόδρα, και υψώθη· και έδωκεν αυτό πρόβατα και μόσχους και αργύριον και χρυσίον, παίδας και παιδίσκας, καμήλους και όνους.

Γεν. 24,35 Ο Κυριος και Θεός ηυλόγησε πάρα πολύ τον κύριόν μου και τον εξύψωσεν, ώστε να γίνη μέγας. Του έδωσε πρόβατα και μόσχους και αργύριον και χρυσίον, δούλους και δούλας, καμήλους και όνους.

Γεν. 24,36 και έτεκε Σάρα η γυνή τού κυρίου μου υιόν ένα τώ κυρίω μου μετά το γηράσαι αυτόν, και έδωκεν αυτό όσα ήν αυτά.

Γεν. 24,36 Η σύζυγος του κυρίου μου, η Σαρρα, εγέννησεν υιόν στον κύριόν μου, όταν πλέον αυτός ήτο προχωρημένης ηλικίας. Ο δε κύριός μου παρέδωσεν στον υιόν του αυτόν όλην την περιουσίαν.

Γεν. 24,37 και ώρκισέ με ο κύριός μου, λέγων· ου λήψη γυναίκα τώ υιώ μου από των θυγατέρων των Χανααίων, εν οίς εγώ παροικώ εν τή γη αυτών,

Γεν. 24,37 Με ώρκισε δε ενώπιον του Θεού και μου είπε· πρόσεξε, δεν θα πάρης δια τον υιόν μου γυναίκα από τας θυγατέρας των κατοίκων Χαναάν, εις την χώραν των οποίων εγώ μένω ως πάροικος,

Γεν. 24,38 αλλ ή εις τον οίκον τού πατρός μου πορεύση και εις την φυλήν μου και λήψη γυναίκα τώ υιώ μου εκείθεν.

Γεν. 24,38 αλλά θα μεταβής στον οίκον του πατρός μου και εις την φυλήν, από την οποίαν κατάγομαι και από εκεί θα εκλέξης γυναίκα δια τον υιόν μου.

Γεν. 24,39 είπα δε τώ κυρίω μου· μήποτε ου πορεύεται η γυνή μετ εμού.

Γεν. 24,39 Είπα στον κύριόν μου, εάν όμως δεν θελήση η γυναίκα αυτή να έλθη μαζί μου, τι θα γίνη;

Γεν. 24,40 και είπέ μοι· Κύριος ο Θεός, ώ ευηρέστησα εναντίον αυτού, αυτός εξαποστελεί τον άγγελον αυτού μετά σου και ευοδώσει την οδόν σου, και λήψη γυναίκα τώ υιώ μου εκ της φυλής μου και εκ τού οίκου τού πατρός μου.

Γεν. 24,40 Εκείνος μου είπε· ο Κυριος και Θεός, ενώπιον του οποίου εγώ έζησα και έπραξα όπως αρέσει εις αυτόν, θα στείλη μαζί σου τον άγγελόν του, θα κατευδώση τον δρόμον σου, θα εκπληρώση τον σκοπόν του ταξιδίου σου και θα πάρης δια τον υιόν μου γυναίκα από την φυλήν μου και από την οικογένειαν του πατρός μου.

Γεν. 24,41 τότε αθώς έση από της αράς μου· ηνίκα γάρ εάν έλθης εις την φυλήν μου και μη σοι δώσι, και έση αθώς από τού ορκισμού μου.

Γεν. 24,41 Εάν έτσι προχωρήσης και φερθής, θα είσαι απηλλαγμένος από την κατάραν μου. Εάν όμως έλθης εις την φυλήν μου και δεν σου δώσουν νύμφην δια τον υιόν μου, θα είσαι αθώς από τον όρκον, στον οποίον σε υπέβαλα.

Γεν. 24,42 και ελθών σήμεραν επί την πηγήν είπα· Κυριε ο Θεός τού κυρίου μου Αβραάμ, ει σύ ευοδοίς την οδόν μου, εν ή νύν εγώ πορεύομαι εν αυτή,

Γεν. 24,42 Λοιπόν, εγώ ήλθα σήμεραν εις την πηγήν, προσηυχήθην προς τον Θεόν και είπα· Κυριε ο Θεός του κυρίου μου Αβραάμ, κατευδώσε και φέρε εις αίσιον πέρας τον σκοπόν, δια τον οποίον εγώ ήλθον έως εδώ.

Γεν. 24,43 ιδού εγώ εφέστηκα επί της πηγής τού ύδατος, και αι θυγατέρες των ανθρώπων της πόλεως εκπορεύονται αντλήσαι ύδωρ, και έσται η παρθένος, ή αν εγώ είπω, πότισόν με εκ της υδρίας σου μικρόν ύδωρ,

Γεν. 24,43 Ιδού εγώ στέκομαι όρθιος εις την πηγήν αυτήν του ύδατος· αι θυγατέρες των κατοίκων της πόλεως αυτής εξέρχονται προς τα εδώ δια να αντλήσουν ύδωρ. Δώσε, ώστε η παρθένος, εις την οποίαν εγώ θα είπω· Ποτίσέ με λίγο νερό από την στάμναν σου,

Γεν. 24,44 και είπη μοι, και σύ πие και ταις καμήλοις σου υδρευόσμαι, αυτή η γυνή, ήν ητοίμασε Κύριος τώ εαυτού θεράποντι Ισαάκ, και εν τούτω γνώσομαι, ότι πεποίηκας έλεος τώ κυρίω μου Αβραάμ.

Γεν. 24,44 εκείνη δε θα μου πη· πие και συ και εις τας καμήλους σου εγώ θα δώσω ύδωρ, δώσε ώστε αυτή η γυνή να είναι η προωρισμένη ως σύζυγος δια τον δούλον σου τον Ισαάκ. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα εννοήσω, ότι και πάλιν έχεις κάμει το έλεός σου προς τον κύριόν μου τον Αβραάμ.

Γεν. 24,45 και εγένετο πρό τού συντελέσαι με λαλούντα εν τή διανοία μου, ευθύς εβέκκα εξεπορεύετο έχουσα την υδριαν επί των ώμων και κατέβη επί την πηγήν και υδρεύσατο. είπα δε αυτή· πότισόν με.

Γεν. 24,45 Πριν δε ακόμη τελειώσω την νοεράν προσευχήν μου, εφάνη αμέσως η Ρεβέκκα εξερχομένη από την πόλιν, με την στάμναν στον ώμον της. Κατέβηκε εις την πηγήν και ήντλησεν ύδωρ. Τοτε της είπα· Δος μου να πιώ και εγώ νερό.

Γεν. 24,46 και σπεύσασα καθείλε την υδριαν επί τον βραχίονα αυτής αφ εαυτής και είπε· πие σύ, και τας καμήλους σου ποτιώ. και έπιον και τας καμήλους επότισε.

Γεν. 24,46 Αυτή κατέβασε αμέσως την στάμναν της, την εστήριξεν στον βραχίονά της και μου είπε· Πие συ, και θα ποτίσω και τας καμήλους σου. Αφού έπιον εγώ επότισε πράγματι και τας καμήλους.

Γεν. 24,47 και ηρώτησα αυτήν· και είπα· θυγάτηρ τίνος εί· ανάγγελόν μοι. η δε έφη· θυγάτηρ Βαθουήλ ειμι τού υιού Ναχώρ, ον έτεκεν αυτό Μελχά. και περιέθηκα αυτή τα ενώτια και τα ψέλλια περι τας χείρας αυτής·

Γεν. 24,47 Τοτε την ηρώτησα και της είπα· πες μοι τίνος είσαι θυγάτηρ; Εκείνη απήντησεν· ειμαι θυγάτηρ του Βαθουήλ, υιού του Ναχώρ και της Μελχά. Έδωσα κατόπιν εις αυτήν σκουλαρίκια και έθεσα βραχιόλια εις τα χέρια της.

Γεν. 24,48 και ευδοκήσας προσεκύνησα τώ Κυρίω και ευλόγησα Κύριον τον Θεόν τού κυρίου μου Αβραάμ, ός ευώδωσέ με εν οδώ αληθείας, λαβείν την θυγατέρα τού αδελφού τού κυρίου μου τώ υιώ αυτού.

Γεν. 24,48 Κατευχαριστημένος δε δι' όλα αυτά έσκυψα και επροσκύνησα και εδόξασα τον Θεόν του κυρίου μου Αβραάμ, ο οποίος κατευδώσε την πορείαν μου, ώστε να εκλέξω την κόρην του ανεπιού του κυρίου μου ως σύζυγον του υιού του.

Γεν. 24,49 ει ούν ποιείτε υμείς έλεος και δικαιοσύνην προς τον κύριόν μου, απαγγείλατέ μοι, ει δε μη, απαγγείλατέ μοι, ίνα επιστρέψω εις δεξιάν ή αριστεράν.

Γεν. 24,49 Εάν λοιπόν σεις θελήσετε να φανήτε καλοί και δίκαιοι προς τον κύριόν μου, πέστε μου εάν δέχεσθε τας προτάσεις μου. Εάν όμως δεν τας δέχεσθε, πέστε μου, ώστε να στραφώ δεξιά και αριστερά, δια να αναζητήσω αλλού

νύμφην δια τον Ισαάκ".

Γεν. 24,50 Αποκριθείς δε Λάβαν και Βαθουήλ είπαν· παρά Κυρίου εξήλθε το πρόσταγμα τούτο· ου δυνησόμεθα ούν σοι αντειπείν κακόν η καλόν.

Γεν. 24,50 Ο Λαβαν και ο Βαθουήλ απεκρίθησαν με ένα στόμα και είπαν· "ο Θεός έβγαλε αυτήν την διαταγήν και δεν ημπορούμεν να αρνηθώμεν και να είπωμεν τίποτε κακόν η καλόν. Δεχόμεθα την πρότασίν σου.

Γεν. 24,51 ιδού εβέκκα ενώπιόν σου· λαβών απότρεχε. και έστω γυνή τώ υιώ του κυρίου σου, καθά ελάλησε Κύριος.

Γεν. 24,51 Ιδού η Ρεβέκκα είναι εις την διάθεσίν σου· πάρε την μαζή σου και ας γίνη αυτή σύζυγος στον υιόν του κυρίου σου όπως ο Θεός διάταξε".

Γεν. 24,52 εγένετο δε εν τώ ακούσαι τον παίδα του Αβραάμ των ρημάτων τούτων, προσεκύνησεν επί την γήν τώ Κυρίω.

Γεν. 24,52 Όταν ο Ελιέζερ ήκουσε τα λόγια αυτά επροσκύνησε μέχρις εδάφους τον Θεόν εις έκφρασιν της χαράς και της ευγνωμοσύνης του.

Γεν. 24,53 και εξενέγκας ο παίς σκευή αργυρά και χρυσά και ματισμόν έδωκε τή εβέκκα και δώρα έδωκε τώ αδελφώ αυτής και τή μητρί αυτής.

Γεν. 24,53 Εβγαλε τότε ο Ελιέζερ από τας αποσκευάς του χρυσά και αργυρά κοσμήματα και φορέματα και τα έδωσε εις την Ρεβέκκαν. Έδωσεν επίσης δώρα στον αδελφόν της τον Λαβαν και εις την μητέρα της

Γεν. 24,54 και έφαγον και έπιον και αυτός και οι άνδρες οι μετ αυτού όντες, και εκοιμήθησαν. Καί αναστάς το πρωϊ είπεν· εκπέμψατέ με, ίνα απέλθω προς τον κύριόν μου.

Γεν. 24,54 Κατόπιν δε αυτών έφαγον και έπιον ο Ελιέζερ και οι άνδρες, που ήσαν μαζή του, και μετά το δείπνον έπεσαν και εκοιμήθησαν. Το πρωϊ δε σηκώθηκε ο Ελιέζερ και είπε· "κατευοδώσατέ με τώρα και επιτρέψατέ μου να επανέλθω προς τον κύριόν μου".

Γεν. 24,55 είπαν δε οι αδελφοί αυτής και η μήτηρ· μεινάτω η παρθένος μεθ ημών ημέρας ωσει δέκα, και μετά ταύτα απελεύσεται.

Γεν. 24,55 Οι αδελφοί της Ρεβέκκας και η μητέρα της είπαν· "ας μείνη ακόμη μαζή μας η κόρη μας, έστω και δέκα ημέρας, μετά τας οποίας ας αναχωρήση".

Γεν. 24,56 ο δε είπε προς αυτούς· μη κατέχετέ με, και Κύριος ευώδωσε την οδόν μου εν εμοί· εκπέμψατέ με, ίνα απέλθω προς τον κύριόν μου.

Γεν. 24,56 Ο δε Ελιέζερ είπε προς αυτούς· "μη με κρατήτε, διότι ο Κυριος έφερεν εις πέρας την αποστολήν μου. Κατευοδώσατέ με να επιστρέψω στον κύριόν μου".

Γεν. 24,57 οι δε είπαν· καλέσωμεν την παίδα και ερωτήσωμεν το στόμα αυτής.

Γεν. 24,57 Εκείνοι απήντησαν· "Ας καλέσωμεν την κόρην να την ερωτήσωμεν και να ακούσωμεν από το στόμα της τι γνώμην έχει".

Γεν. 24,58 και εκάλεσαν την εβέκκαν και είπαν αυτή· πορεύση μετά του ανθρώπου τούτου; η δε είπε· πορεύσομαι.

Γεν. 24,58 Εκάλεσαν, λοιπόν, την Ρεβέκκαν και της είπαν· "επιθυμείς να αναχωρήσης αμέσως με τον άνθρωπον αυτόν; Εκείνη είπεν· "ναι· θα αναχωρήσω".

Γεν. 24,59 και εξέπεμψαν εβέκκαν την αδελφήν αυτών και τα υπάρχοντα αυτής και τον παίδα του Αβραάμ και τους μετ αυτού.

Γεν. 24,59 Κατευώδωσαν τότε την αδελφήν των με όλα αυτής τα υπάρχοντα και τον δούλον του Αβραάμ μαζή με τους συνοδούς του.

Γεν. 24,60 και ευλόγησαν εβέκκαν και είπαν αυτή· αδελφή ημών εί· γίνου εις χιλιάδας μυριάδων, και κληρονομησάτω το σπέρμα σου τας πόλεις των υπεναντίων.

Γεν. 24,60 Ηυχήθησαν δε την Ρεβέκκαν και της είπαν· "είσαι αδελφή μας. Γινε προμήτωρ εις χιλιάδας μυριάδας γενεών και οι απόγονοί σου ας είναι τόσον ισχυροί, ώστε να κυριεύσουν και να κληρονομήσουν τας πόλεις των εχθρών των".

Γεν. 24,61 αναστάσα δε εβέκκα και αι άβραι αυτής, επέβησαν επί τας καμήλους και επορεύθησαν μετά του ανθρώπου, και αναλαβών ο παίς την εβέκκαν απήλθεν.

Γεν. 24,61 Ηγέρθη δε η Ρεβέκκα και αι θεραπαινίδες της, ανέβησαν εις τας καμήλους και επορεύθησαν με τον άνθρωπον εκείνον. Και ο Ελιέζερ, ο δούλος του Αβραάμ, λαβών την Ρεβέκκαν ανεχώρησε.

Γεν. 24,62 Ισαάκ δε διεπορεύετο διά της ερήμου κατά το φρέαρ της οράσεως· αυτός δε κατώκει εν τή γη τή προς λίβα.

Γεν. 24,62 Ο δε Ισαάκ κατά τον καιρόν αυτόν επορεύετο δια μέσου της ερήμου προς το φρέαρ, το οποίον ωνομάζετο "Φρέαρ της οράσεως". κατοικούσε δε εις την νότιον περιοχήν της Χαναάν.

Γεν. 24,63 και εξήλθεν Ισαάκ αδολεσχήσαι εις το πεδίον το προς δειλης και αναβλέψας τοίς οφθαλμοίς αυτού είδε καμήλους ερχομένας.

Γεν. 24,63 Καποιο δειλινόν εξήλθεν ο Ισαάκ να περιπατήση προς ψυχαγωγίαν του εις την πεδιάδα. Υψωσε τα μάτια του και είδεν από μακράν καμήλους να έρχονται.

Γεν. 24,64 και αναβλέψασα εβέκκα τοίς οφθαλμοίς είδε τον Ισαάκ και κατεπήδησεν από της καμήλου.

Γεν. 24,64 Η Ρεβέκκα ύψωσε και αυτή τους οφθαλμούς της, είδε τον Ισαάκ και από αίσθημα αιδούς καταληφθείσα επήδησε κάτω από την κάμηλον.

Γεν. 24,65 και είπε τώ παιδί· τις εστιν ο άνθρωπος εκείνος ο πορευόμενος εν τώ πεδίω εις συνάντησιν ημίν; είπε δε ο παίς· ούτός εστιν ο κύριός μου. η δε λαβούσα το θέριστρον περιεβάλετο.

Γεν. 24,65 Ηρώτησε δε τον Ελιέζερ· "ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος, που περιπατεί εις την πεδιάδα και έρχεται προς συνάντησίν μας;" Είπε δε ο Ελιέζερ· "αυτός είναι ο νέος κύριός μου, ο Ισαάκ". Εκείνη έλαβε καλύπτραν και εσκεπάσθη.

Γεν. 24,66 και διηγήσατο ο παίς τώ Ισαάκ πάντα τα ρήματα, ά εποίησεν.

Γεν. 24,66 Όταν συνήντησαν τον Ισαάκ, διηγήθη ο Ελιέζερ όλα όσα έκαμε εις την γην της Χαρράν.

Γεν. 24,67 εισήλθε δε Ισαάκ εις τον οίκον της μητρός αυτού και έλαβε την εβέκκαν, και εγένετο αυτού γυνή, και ηγάπησεν αυτήν· και παρεκλήθη Ισαάκ περί Σάρας της μητρός αυτού.

Γεν. 24,67 Ο Ισαάκ έλαβε την Ρεβέκκαν, την εισήγαγεν εις την σκηνήν της μητρός του, την ενυμφεύθη και την ηγάπησεν. Έτσι δε και επαρηγορήθη δια τον θάνατον της μητρός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Γεν. 25,1 Προσθήμενος δε Αβραάμ έλαβε γυναίκα, ή όνομα Χεττούρα.

Γεν. 25,1 Ο δε Αβραάμ έλαβε και δευτέραν γυναίκα, η οποία ονομάζετο Χεττούρα.

Γεν. 25,2 έτεκε δε αυτώ τον Ζομβράν και τον Ιεζάν και τον Μαδάλ και τον Μαδιάμ και τον Ιεσβώκ και τον Σωκέ.

Γεν. 25,2 Απέκτησε δε από αυτήν υιούς τον Σομβράν, τον Ιεζάν, τον Μαδάλ, τον Μαδιάμ, τον Ιεσβώκ και τον Σωκέ.

Γεν. 25,3 Ιεζάν δε εγέννησε και τον Θαιμάν τον Σαβά και τον Δεδάν· υιοί δε Δεδάν εγένοντο αγουήλ και Ναβδεήλ και Ασσουριείμ και Λατουσιείμ και Λαωμείμ.

Γεν. 25,3 Ο Ιεζάν απέκτησε υιόν τον Θαιμάν, τον Σαβά και τον Δεδάν. Οι υιοί δε του Δεδάν ήσαν ο Ραγουήλ, ο Ναβδεήλ, ο Ασσουριείμ, ο Λατουσιείμ και ο Λαωμείμ.

Γεν. 25,4 υιοί δε Μαδιάμ Γεφάρ και Αφείρ και Ενώχ και Αβειρά και Ελδαγά· πάντες ούτοι ήσαν υιοί Χεττούρας.

Γεν. 25,4 Οι υιοί δε του Μαδιάμ ήσαν ο Γεφάρ, ο Αφείρ, ο Ενώχ, ο Αβειρά και ο Ελδαγά. Όλοι δε αυτοί ήσαν απόγονοι της Χεττούρας.

Γεν. 25,5 Έδωκε δε Αβραάμ πάντα τα υπάρχοντα αυτού Ισαάκ τώ υιώ αυτού,

Γεν. 25,5 Ο δε Αβραάμ έδωσεν όλα τα υπάρχοντά του στον Ισαάκ, τον υιόν της επαγγελίας.

Γεν. 25,6 και τοίς υιοίς των παλλακών αυτού έδωκεν Αβραάμ δόματα και εξαπέστειλεν αυτούς από Ισαάκ τού υιού αυτού, έτι ζώντος αυτού, προς ανατολάς εις γήν ανατολών.

Γεν. 25,6 Εις δε τους υιούς των γυναικών του της δευτέρας σειράς έδωσε διάφορα δώρα και, ζων ακόμη, απεμάκρυνεν αυτούς εις διάφορα μέρη, εις την ανατολικήν της Παλαιστίνης χώραν, την Αραβίαν, μακράν από τον υιόν του τον Ισαάκ.

Γεν. 25,7 ταύτα δε τα έτη ημερών της ζωής Αβραάμ όσα έζησεν, εκατόν εβδομηκονταπέντε έτη.

Γεν. 25,7 Εζησε δε εν συνόλω ο Αβραάμ εκατόν εβδομήκοντα πέντε έτη.

Γεν. 25,8 και εκλείπων απέθανεν Αβραάμ εν γήρα καλώ πρεσβύτης και πλήρης ημερών και προσετέθη προς τον λαόν αυτού.

Γεν. 25,8 Εγκατέλειψαν αυτόν αι δυνάμστου, απέθανεν εις ευτυχές γήρας, πρεσβύτης πλήρης ημερών, και προσετέθη στους εκ του κόσμου τούτου εκδημήσαντας προγόνους του.

Γεν. 25,9 και έθαψαν αυτόν Ισαάκ και Ισμαήλ οι υιοί αυτού εις το σπήλαιον το διπλούν, εις τον αγρόν Εφρών τού Σαάρ τού Χετταίου, ός εστιν απέναντι Μαμβρή,

Γεν. 25,9 Εθαψαν αυτόν ο Ισαάκ και ο Ισμαήλ, οι υιοί του, στο διπλούν σπήλαιον, το οποίον ευρίσκετο στον αγρόν του Εφρών, υιού Σαάρ του Χετταίου, απέναντι από την Δρυν Μαμβρή.

Γεν. 25,10 τον αγρόν και το σπήλαιον, ό εκτήσατο Αβραάμ παρά των υιών τού Χέτ, εκεί έθαψαν Αβραάμ και Σάραν την γυναίκα αυτού.

Γεν. 25,10 στον αγρόν αυτόν και το σπήλαιον, τα οποία είχαν αγοράσει ο Αβραάμ από τους ανθρώπους της φυλής Χέτ, εκεί τον έθαψαν, όπου είχε θάψει και την γυναίκα του, την Σαρραν.

Γεν. 25,11 εγένετο δε μετά το αποθανείν Αβραάμ, ευλόγησεν ο Θεός τον Ισαάκ υιόν αυτού· και κατώκησεν Ισαάκ παρά το φρέαρ της οράσεως.

Γεν. 25,11 Μετά δε τον θάνατον του Αβραάμ ευλόγησεν ο Θεός τον υιόν αυτού τον Ισαάκ, ο οποίος και εγκατεστάθη στο φρέαρ της οράσεως, δηλαδή εις την Βηρσαβεέ.

Γεν. 25,12 Αύται δε αι γενέσεις Ισμαήλ τού υιού Αβραάμ, ον έτεκεν Άγαρ η Αιγυπτία η παιδίσκη Σάρας τώ Αβραάμ.

Γεν. 25,12 Οι δε απόγονοι του Ισμαήλ, του υιού του Αβραάμ και της Αιγυπτίας δούλης Άγαρ, ήσαν οι εξής:

Γεν. 25,13 και ταύτα τα ονόματα των υιών Ισμαήλ κατ ονόματα των γενεών αυτού· πρωτότοκος Ισμαήλ Ναβαιώθ, και Κηδάρ και Ναβδεήλ και Μασσάμ

Γεν. 25,13 Αυτά ήσαν τα ονόματα των υιών του Ισμαήλ, κατά τα ονόματα των απογόνων του. Πρωτότοκος υιός του Ισμαήλ ήτο ο Ναβαιώθ, μετ' αυτόν δε ο Κηδάρ, ο Ναβδεήλ, ο Μασσάμ,

Γεν. 25,14 και Μασμά και Δουμά και Μασσή

Γεν. 25,14 ο Μασμά, ο Δουμά, ο Μασσή,

Γεν. 25,15 και Χοδδάν και Θαιμάν και Ιετούρ και Ναφές και Κεδμά.

Γεν. 25,15 ο Χοδδάν, ο Θαιμάν, ο Ιετούρ, ο Ναφές και ο Κεδμά.

Γεν. 25,16 ούτοι εισιν οι υιοί Ισμαήλ και ταύτα τα ονόματα αυτών εν ταις σκηναίς αυτών και εν ταις επαύλεισιν αυτών· δώδεκα άρχοντες κατά έθνη αυτών.

Γεν. 25,16 Αυτοί ήσαν οι υιοί του Ισμαήλ και αυτά τα ονόματά των, οι οποίοι κατοικούσαν εις σκηνάς και εις χωρία, και οι οποίοι ανεδείχθησαν γενάρχαι και άρχοντες δώδεκα λαών, ενός λαού ο καθένας από αυτούς.

Γεν. 25,17 και ταύτα τα έτη της ζωής Ισμαήλ· εκατόν τριακονταεπτά έτη· και εκλείπων απέθανε και προσετέθη προς το γένος αυτού.

Γεν. 25,17 Τα έτη της ζωής του Ισμαήλ ανήλθον εις εκατόν τριακόνα επτά. Εξέλιπον τότε αι δυνάμστου, εξεδήμησεν από τον κόσμον αυτόν και προσετέθη στους προαπελθόντας από το γένος του.

Γεν. 25,18 κατώκησε δε από Ευίλατ έως Σούρ, ή εστι κατά πρόσωπον Αιγύπτου, έως ελθείν προς Ασσυρίους· κατά πρόσωπον πάντων των αδελφών αυτού κατώκησε.

Γεν. 25,18 Οι απόγονοι του Ισμαήλ, οι Ισμαηλίται, εγκατεστάθησαν εις την περιοχήν από Ευίλατ, έως την έρημον Σούρ, η οποία ευρίσκεται ανατολικώς της Αιγύπτου και μέχρι της Ασσυρίας, εις χώραν δηλαδή ανατολικώς της Παλαιστίνης, επί της οποίας Παλαιστίνης είχαν εγκατασταθή οι απόγονοι του Ισαάκ, αδελφού του Ισμαήλ, οι Ισραηλίται.

Γεν. 25,19 Καί αύται αι γενέσεις Ισαάκ τού υιού Αβραάμ

Γεν. 25,19 Ιδού δε η ιστορία και αι γενεαλογία του Ισαάκ, υιού του Αβραάμ.

Γεν. 25,20 Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ. ήν δε Ισαάκ ετών τεσσαράκοντα, ότε έλαβε την εβέκκαν θυγατέρα Βαθουήλ τού Σύρου εκ της Μεσοποταμίας Συρίας, αδελφήν Λάβαν τού Σύρου, εαυτώ εις γυναίκα.

Γεν. 25,20 Ο Αβραάμ απέκτησεν υιόν τον Ισαάκ. Ητο δε ο Ισαάκ τεσσαράκοντα ετών, όταν έλαβεν ως σύζυγον την Ρεβέκκαν, θυγατέρα Βαθουήλ του Συρου, του καταγομένου, δηλαδή, από την Μεσοποταμίαν της Συρίας, την αδελφήν του Λαβαν του Συρου.

Γεν. 25,21 εδέετο δε Ισαάκ Κυρίου περι εβέκκας της γυναικός αυτού, ότι στείρα ήν· επήκουσε δε αυτού ο Θεός, και

συνέλαβεν εν γαστρί εβέκκα η γυνή αυτού.

Γεν. 25,21 Ο Ισαάκ παρεκάλει θερμώς τον Κυριον δια την γυναίκα αυτού την Ρεβέκκαν, επειδή αυτή ήτο στείρα. Ο Θεός εισήκουσε την δέσιν του, ηλόγησε την Ρεβέκκαν, την σύζυγον του Ισαάκ, η οποία συνέλαβε και έμεινε έγκυος.

Γεν. 25,22 εσκιρτων δε τα παιδια εν αυτή· ειπε δε, ει ούτω μοι μέλλει γίνεσθαι, ίνα τι μοι τούτο; επορεύθη δε πυθέσθαι παρὰ Κυρίου.

Γεν. 25,22 Δυο δε παιδια εσκιρτούσαν και τρόπον τινά διεπληκτίζοντο εις την κοιλίαν της. Η δε Ρεβέκκα ειπε τότε· “εάν επρόκειτο να μου συμβούν αυτά, να διαπληκτίζονται δηλαδή τα παιδια μου, πριν ακόμη γεννηθούν, διατί να μείνω έγκυος;” Μετέβη λοιπόν και ηρώτησε σχετικώς τον Κυριον.

Γεν. 25,23 και ειπε Κύριος αυτή· δύο έθνη εν γαστρί σου εισί, και δύο λαοί εκ της κοιλίας σου διασταλήσονται και λαός λαού υπερέξει, και ο μείζων δουλεύσει τώ ελάσσονι.

Γεν. 25,23 Είπε δε ο Κυριος εις αυτήν· “δύο λαοί υπάρχουν εις την κοιλίαν σου, δύο διαφορετικά φυλαί θα ξεχωρίσουν από σε. Ο ένας εκ των δύο λαών θα αναδειχθή ανώτερος του άλλου, και ο μεγαλύτερος θα είναι υποχείριος και δούλος στον μικρότερον”.

Γεν. 25,24 και επληρώθησαν αι ημέραι τού τεκείν αυτήν, και τήδε ήν δίδυμα εν τή κοιλία αυτής.

Γεν. 25,24 Συνεπληρώθησαν αι ημέραι του τοκετού της Ρεβέκκας, εις την κοιλίαν της οποίας υπήρχον πράγματι δίδυμα.

Γεν. 25,25 εξήλθε δε ο πρωτότοκος πυράκης, όλος ωσει δορά δασύς· επωνόμασε δε το όνομα αυτού Ησαύ.

Γεν. 25,25 Κατά τον τοκετόν εξήλθεν ο πρωτότοκος, ο οποίος ειχε χρώμα ερυθρόν και ήτο δασυθριξ σαν τριχωτόν δέρμα ζώου. Δι' αυτό δε και ωνόμασαν αυτόν Ησαύ.

Γεν. 25,26 και μετά τούτο εξήλθεν ο αδελφός αυτού, και η χείρ αυτού επειλημμένη της πτέρνης Ησαύ· και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιακώβ. Ισαάκ δε ήν ετών εξήκοντα, ότε έτεκεν αυτούς εβέκκα.

Γεν. 25,26 Εν συνεχεία εξήλθεν ο αδελφός του, του οποίου η χείρ ειχε συλλάβει την πτέρναν του Ησαύ. Δια τούτο τον ωνόμασαν Ιακώβ. Ητο δε τότε ο Ισαάκ εξήκοντα ετών, όταν η Ρεβέκκα εγέννησε τα δίδυμα αυτά παιδια.

Γεν. 25,27 Ηυξηθησαν δε οι νεανίσκοι, και ήν Ησαύ άνθρωπος ειδώς κυνηγείν, άγροικος, Ιακώβ δε άνθρωπος άπλαστος, οικών οικίαν.

Γεν. 25,27 Εμεγάλωσαν οι νεαροί αυτοί αδελφοί. Ο Ησαύ ήτο επιτήδειος κυνηγός, άνθρωπος της υπαίθρου, ενώ ο Ιακώβ ήτο άνθρωπος απλούς και αφελής, ευχαριστούμενος να μένη στο σπίτι.

Γεν. 25,28 ηγάπησε δε Ισαάκ τον Ησαύ, ότι η θήρα αυτού βρώσις αυτώ· εβέκκα δε ηγάπα τον Ιακώβ.

Γεν. 25,28 Ο Ισαάκ ηγάπησε περισσότερον τον Ησαύ, διότι έτρωγε με ευχαρίστησιν τα θηράματα από το κυνήγιον αυτού, η δε Ρεβέκκα ηγάπησε τον Ιακώβ ως άνθρωπον του σπιτιού.

Γεν. 25,29 ήψησε δε Ιακώβ έψημα· ήλθε δε Ησαύ εκ τού πεδίου εκλείπων,

Γεν. 25,29 Ο Ιακώβ εβραζε κάποτε ένα φαγητόν. Ο Ησαύ επέστρεψε την ημέραν εκείνην από την πεδιάδα κατεξηνητλημένος,

Γεν. 25,30 και ειπεν Ησαύ τώ Ιακώβ· γεύσόν με από τού εψήματός τού πυρού τούτου, ότι εκλείπω. διά τούτο εκλήθη το όνομα αυτού Εδώμ.

Γεν. 25,30 Και ειπεν στον Ιακώβ· “δος μου να γευθώ από αυτό το κόκκινο φαγητό, διότι πεθαίνω από την πείνα”. -Δι' αυτό ωνομάσθη ο Ησαύ και Εδώμ (κόκκινος).

Γεν. 25,31 ειπε δε Ιακώβ τώ Ησαύ· απόδου μοι σήμεραν τα πρωτοτόκιά σου εμοί.

Γεν. 25,31 Ευρήκε τότε ευκαιρίαν ο Ιακώβ και ειπεν στον Ησαύ· “παραχώρησέ μου σήμεραν τα πρωτοτόκιά σου και εγώ θα σου δώσω να φάγης”.

Γεν. 25,32 και ειπεν Ησαύ· ιδού εγώ πορεύομαι τελευτάν, και ίνα τι μοι ταύτα τα πρωτοτόκια;

Γεν. 25,32 Και ο Ησαύ απήντησεν· “εγώ κοντεύω να πεθάνω από την πείναν και τι με ωφελούν αυτά τα πρωτοτόκια;”

Γεν. 25,33 και ειπεν αυτώ Ιακώβ· όμοσόν μοι σήμεραν. και ώμοσεν αυτώ· απέδοτο δε Ησαύ τα πρωτοτόκια τώ Ιακώβ.

Γεν. 25,33 Είπεν εις αυτόν ο Ιακώβ· “κάμε μου σήμεραν όρκον, ότι μου παραχωρείς τα πρωτοτόκιά σου”. Ο Ησαύ ωρκίσθη και έτσι επώλησεν στον Ιακώβ τα πρωτοτόκια αντί πινακίου φακής.

Γεν. 25,34 Ιακώβ δε έδωκε τώ Ησαύ άρτον και έψημα φακού, και έφαγε και έπινε και αναστάς ώχετο· και εφάυλισεν Ησαύ τα πρωτοτόκια.

Γεν. 25,34 Τοτε ο Ιακώβ έδωσε ψωμί και μαγειρευμένες φακές στον Ησαύ, ο οποίος έφαγε, έπινε και ανεχώρησε, χωρίς να δώση καμμίαν σημασίαν ότι απεξενώθη από τα πρωτοτόκια. Ετσι δε ο Ησαύ περιεφρόνησε και εξηυτέλισε τα πρωτοτόκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Γεν. 26,1 Εγένετο δε λιμός επί της γής χωρίς τού λιμού τού πρότερον, ός εγένετο εν τώ καιρώ τού Αβραάμ· επορεύθη δε Ισαάκ προς Αβιμέλεχ βασιλέα Φυλιστιείμ εις Γέραρα.

Γεν. 26,1 Επεσε κατά την εποχήν εκείνην πείνα, ωσάν εκείνην η οποία ειχε γίνει προηγουμένως κατά τους χρόνους του Αβραάμ. Δια την εξεύρεσιν δε τροφίμων ανεχώρησεν ο Ισαάκ εις Γέραρα προς τον Αβιμέλεχ, βασιλέα των Φιλισταιών, δια να μεταβή από εκεί εις την Αίγυπτον.

Γεν. 26,2 ώφθη δε αυτώ Κύριος και ειπε· μη καταβής εις Αίγυπτον· κατοίκησον δε εν τή γη, ή αν σοι είπω.

Γεν. 26,2 Παρουσιάσθη όμως εις αυτόν ο Κυριος και του ειπε· “μη μεταβής εις Αίγυπτον, αλλά να κατοικήσης εις την χώραν, την οποίαν εγώ θα σου είπω.

Γεν. 26,3 και παροίκει εν τή γη ταύτη, και έσομαι μετά σου και ευλογήσω σε· σοί γάρ και τώ σπέρματί σου δώσω πάσαν την γήν ταύτην και στήσω τον όρκον μου, ον ώμοσα τώ Αβραάμ τώ πατρί σου.

Γεν. 26,3 Μείνε προσωρινώς εις την γην αυτήν των Φιλισταιών, και εγώ θα είμαι μαζί σου και θα σε ευλογήσω· διότι εις σε και στους απογόνους σου θα δώσω όλην αυτήν την γήραν και θα εκπληρώσω έτσι την ένορκον υπόσχεσιν, την οποίαν έδωκα στον Αβραάμ τον πατέρα σου.

Γεν. 26,4 και πληθυνώ το σπέρμα σου ως τους αστέρας τού ουρανού και δώσω τώ σπέρματί σου πάσαν την γήν ταύτην, και ευλογηθήσονται εν τώ σπέρματί σου πάντα τα έθνη της γής,

Γεν. 26,4 Θα πληθυνώ δε τους απογόνους σου ωσάν τα αστέρια του ουρανού και θα δώσω όλην αυτήν την χώραν στους απογόνους σου. Δι' ενός δε εκ των Απογόνων σου θα ευλογηθούν όλοι οι λαοί της γης.

Γεν. 26,5 ανθ' ών υπήκουσεν Αβραάμ ο πατήρ σου της εμής φωνής και εφύλαξε τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου και τα δικαιώματά μου και τα νόμιμά μου.

Γεν. 26,5 Και ταύτα προς χάριν του πατρός σου του Αβραάμ, ο οποίος υπήκουσεν εις την εντολήν μου, εφύλαξε τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου, τα δικαιώματά μου και τον νόμον μου".

Γεν. 26,6 κατώκησε δε Ισαάκ εν Γεράροις.

Γεν. 26,6 Πράγματι δε ο Ισαάκ εγκατεστάθη εις τα Γεράρα.

Γεν. 26,7 Επηρώτησαν δε οι άνδρες τού τόπου περι εβέκκας της γυναικός αυτού, και είπεν· αδελφή μου εστίν· εφοβήθη γάρ ειπείν ότι γυνή μου εστί, μήποτε αποκτείνωσιν αυτόν οι άνδρες τού τόπου περι εβέκκας, ότι ωραία τή όψει ήν.

Γεν. 26,7 Καθ' ον χρόνον όμως έμενεν εκεί, οι άνδρες της πόλεως του εξήτησαν πληροφορίας δια την γυναίκα του την Ρεβέκκαν, ποίαν δηλαδή προς αυτήν συγγένειαν και σχέσιν έχει. Εκείνος απήντησεν ότι είναι αδελφή μου. Εφοβήθη να είπη ότι είναι σύζυγός μου, μήπως και τον φονεύσουν οι άνδρες της πόλεως εκείνης ένεκα της Ρεβέκκας, διότι αυτή ήτο ωραία κατά την εμφάνισιν.

Γεν. 26,8 εγένετο δε πολυχρόνιος εκεί και παρακύψας Αβιμέλεχ ο βασιλεύς Γεράρων διά της θυρίδος, είδε τον Ισαάκ παίζοντα μετά εβέκκας της γυναικός αυτού.

Γεν. 26,8 Εμεινε δε εκεί ο Ισαάκ επί πολύ χρονικόν διάστημα. Καποιαν ημέραν ο βασιλεύς των Γεράρων Αβιμέλεχ έσκυψε από τα ανάκτορά του και είδε από την ανοικτήν θύραν της σκηνης τον Ισαάκ να χαριεντίζεται με την Ρεβέκκαν την σύζυγόν του.

Γεν. 26,9 εκάλεσε δε Αβιμέλεχ τον Ισαάκ και είπεν αυτό· άρά γε γυνή σου εστί; τι ότι είπας, αδελφή μου εστίν; είτε δε αυτό Ισαάκ· είπα γάρ, μήποτε αποθάνω δι αυτήν.

Γεν. 26,9 Εκάλεσε τότε τον Ισαάκ και του είπε· "ώστε λοιπόν είναι γυναίκα σου η Ρεβέκκα; Διατί είπες ότι είναι αδελφή σου;" Ο Ισαάκ απήντησεν εις αυτόν· "Είπα ότι είναι, αδελφή μου, διότι εφοβήθηκα μήπως εξ αιτίας της φονευθώ".

Γεν. 26,10 είπε δε αυτό Αβιμέλεχ· τι τούτο εποίησας ημίν; μικρού εκοιμήθη τις εκ τού γένους μου μετά της γυναικός σου, και επήγαγες αν εφ' ημάς άγνοιαν.

Γεν. 26,10 Ο δε Αβιμέλεχ του είπε· "τι είναι αυτό που μας έκαμες; Παρ' ολίγον και να εκοιμάτο μαζί της κάποιος από την φυλήν μου, και θα εγίνεσο συ αιτιά να πέση επάνω μας αμαρτία και ενοχή δια την άγνοιάν μας αυτήν".

Γεν. 26,11 συνέταξε δε Αβιμέλεχ παντί τώ λαώ αυτού, λέγων· πάς ο αφάμενος τού ανθρώπου τούτου ή της γυναικός αυτού, θανάτω ένοχος έσται.

Γεν. 26,11 Εβγαλε δε διαταγήν ο Αβιμέλεχ προς όλον τον λαόν του και είπεν· "Εκείνος ο οποίος θα τολμήση να εγγίση τον άνθρωπον αυτόν η την σύζυγόν του, θα είναι ένοχος θανάτου".

Γεν. 26,12 έσπειρε δε Ισαάκ εν τή γη εκείνη και εύρεν εν τώ ενιαυτώ εκείνω εκατοστειούσαν κριθήν· ευλόγησε δε αυτόν Κύριος.

Γεν. 26,12 Ο Ισαάκ εκαλλιέργησε και έσπειρε εις την χώραν εκείνην και εθέρισε κριθάρι εκατονταπλάσιον. Ο δε Θεός τον ευλόγησε πλουσιώς.

Γεν. 26,13 και υψώθη ο άνθρωπος, και προβαίνων μειζων εγένετο, έως ού μέγας εγένετο σφόδρα·

Γεν. 26,13 Δι' αυτό και έγινε πλούσιος. Οσον δε επερνούσεν ο καιρός, τόσον και πλουσιότερος εγένετο, μέχρις ότου έγινε μέγας δια τα πολλά του πλούτη και την δόξαν του.

Γεν. 26,14 εγένετο δε αυτό κτήνη προβάτων και κτήνη βοών και γεώργια πολλά. εζήλωσαν δε αυτόν οι Φυλιστιείμ,

Γεν. 26,14 Απέκτησε δε κοπάδια πρόβατα και βόδια, όπως επίσης και πολλά χωράφια. Ένεκα τούτου οι Φυλισταίοι τον εζήλευσαν και τον εφθόνησαν.

Γεν. 26,15 και πάντα τα φρέατα, ά ώρυξαν οι παίδες τού πατρός αυτού εν τώ χρόνω τού πατρός αυτού, ενέφραξαν αυτά οι Φυλιστιείμ και έπλησαν αυτά γής.

Γεν. 26,15 Δια να τον βλάψουν δε επήγαν και εβούλωσαν και εγέμισαν με χώμα τα φρέατα, τα οποία είχαν ανοίξει οι δούλοι του πατρός του Αβραάμ, ενώ ακόμη εξούσε.

Γεν. 26,16 είπε δε Αβιμέλεχ προς Ισαάκ· άπελθε αφ' ημών, ότι δυνατώτερος ημών εγένου σφόδρα.

Γεν. 26,16 Και ο ίδιος ο Αβιμέλεχ, φθονήσας τον Ισαάκ, του είπε· "φύγε μακρυνά μας, διότι έγινε πολύ δυνατώτερος από ημάς".

Γεν. 26,17 και απήλθεν εκείθεν Ισαάκ και κατέλυσεν εν τή φάραγγι Γεράρων και κατώκησεν εκεί.

Γεν. 26,17 Τοτε ο Ισαάκ έφυγεν από εκεί, κατέλυσε ει την κοιλάδα των Γεράρων, όπου και εγκατεστάθη μονίμως.

Γεν. 26,18 και πάλιν Ισαάκ ώρυξε τα φρέατα τού ύδατος, ά ώρυξαν οι παίδες Αβραάμ τού πατρός αυτού και ενέφραξαν αυτά οι Φυλιστιείμ μετά το αποθανείν Αβραάμ τον πατέρα αυτού, και επωνόμασεν αυτοίς ονόματα κατά τα ονόματα, ά ωνόμασεν ο πατήρ αυτού.

Γεν. 26,18 Και πάλιν εκεί ήνοιξε τα φρέατα του ύδατος, τα οποία είχαν ανοίξει, ζώντος του Αβραάμ, οι δούλοι του, και τα οποία μετά τον θάνατο του Αβραάμ είχαν βουλώσει οι Φυλισταίοι. Τα φρέατα αυτά τα ωνόμασεν ο Ισαάκ με τα ίδια ονόματα, που τους είχε δώσει ο πατέρας του ο Αβραάμ.

Γεν. 26,19 και ώρυξαν οι παίδες Ισαάκ εν τή φάραγγι Γεράρων και εύρον εκεί φρέαρ ύδατος ζώντος.

Γεν. 26,19 Οι δούλοι του Ισαάκ έσκαψαν άλλο φρέαρ εις τα φάραγγα των Γεράρων, όπου και ευρήκαν πηγαίον ύδωρ.

Γεν. 26,20 και εμαχέσαντο οι ποιμένες Γεράρων μετά των ποιμένων Ισαάκ, φάσκοντες αυτών είναι το ύδωρ, και εκάλεσαν το όνομα τού φρέατος Αδικία· ηδίκησαν γάρ αυτόν.

Γεν. 26,20 Οι ποιμένες όμως των Γεράρων εφιλονείκησαν και συνεπλάκησαν με τους ποιμένας του Ισαάκ λέγοντες, ότι το πηγαίον αυτό ύδωρ του νέου φρέατος είναι ιδικόν των. Οι ποιμένες του Ισαάκ ωνόμασαν το φρέαρ εκείνο "Αδικία", διότι οι Φυλισταίοι ηδίκησαν τον Ισαάκ.

Γεν. 26,21 απάρας δε Ισαάκ εκείθεν ώρυξε φρέαρ έτερον, εκρίνοντο δε και περι εκείνου· και επωνόμασε το όνομα αυτού Εχθρία.

Γεν. 26,21 Παραλαβών τα υπάρχοντά του ο Ισαάκ ανεχώρησεν από εκεί και ήνοιξε νέον φρέαρ. Αλλά και δι' αυτό εφιλονείκησαν οι Φυλισταίοι προς αυτόν. Δια τούτο και το ωνόμασεν "Εχθρότης".

Γεν. 26,22 απάρας δε εκείθεν ώρυξε φρέαρ έτερον, και ουκ εμαχέσαντο περι αυτού· και επωνόμασε το όνομα αυτού Ευρυχωρία, λέγων· διότι νύν επλάτυνε Κύριος ημίν και ηύξησεν ημάς επί της γής.

Γεν. 26,22 Αναχωρήσας και από εκεί, ήνοιξεν άλλο φρέαρ εις άλλην περιοχήν. Δεν εφιλονίκησαν δι' αυτό οι Φιλισταίοι. Και το ωνόμασε ο Ισαάκ "Ευρυχωρία" λέγων· "τώρα ο Κυριος μας εχάρισεν ευρυχωρίαν και μας επλούτισεν εις την χώραν αυτήν".

Γεν. 26,23 Ανέβη δε εκείθεν επί το φρέαρ τού όρκου.

Γεν. 26,23 Μετά ταύτα μετέβη από εκεί ο Ισαάκ εις την περιοχήν, η οποία ωνομάζετο "Φρέαρ του όρκου".

Γεν. 26,24 και ώφθη αυτώ Κύριος εν τή νυκτί εκείνη και είπεν· εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ τού πατρός σου· μη φοβού· μετά σου γάρ ειμι και ευλογήσω σε και πληθυνώ το σπέρμα σου δι' Αβραάμ τον πατέρα σου.

Γεν. 26,24 Εφανερώθη εις αυτόν ο Κυριος κατά την νύκτα εκείνην και του είπεν· "Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ του πατρός σου. Μη φοβήσαι, διότι είμαι μαζί σου και θα ευλογήσω σε προσωπικώς, θα πληθύνω δε και τους απογόνους σου ένεκα του Αβραάμ του πατρός σου".

Γεν. 26,25 και ωκοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον και επεκαλέσατο το όνομα Κυρίου και έπηξεν εκεί την σκηνήν αυτού· ώρουξαν δε εκεί οι παίδες Ισαάκ φρέαρ εν τή φάραγγι Γεράρων.

Γεν. 26,25 Ο Ισαάκ έκτισεν εκεί θυσιαστήριον στον Κυριον, επεκαλέσθη το όνομα του Κυρίου, και έστησεν εκεί την σκηνήν του. Οι δε δούλοι του ήνοιξαν φρέαρ (όπως και εις την φάραγγα των Γεράρων).

Γεν. 26,26 και Αβιμέλεχ επορεύθη προς αυτόν από Γεράρων και Οχοζάθ ο νυμφαγωγός αυτού και Φιχόλ ο αρχιστράτηγος της δυνάμεως αυτού.

Γεν. 26,26 Ο Αβιμέλεχ μαζί με τον νυμφαγωγόν του τον Οχοζάθ και τον Φιλόχ, τον αρχιστράτηγον των δυνάμεών του, μετέβη προς τον Ισαάκ εις την Βηρσαβεέ.

Γεν. 26,27 και είπεν αυτοίς Ισαάκ· ίνα τι ήλθετε προς με; υμείς δε εμισήσατέ με και εξαπεστείλατέ με αφ' υμών.

Γεν. 26,27 Ο δε Ισαάκ τους ηρώτησε· "διατί ήλθατε προς εμέ; Σεις με εμισήσατε και με εδιώξατε από την χώραν σας".

Γεν. 26,28 οι δε είπαν· ιδόντες εωράκαμεν, ότι ήν Κύριος μετά σου, και είπαμεν· γενέσθω αρά ανά μέσον ημών και ανά μέσον σου, και διαθησόμεθα μετά σου διαθήκην,

Γεν. 26,28 Εκείνοι απήντησαν· "είδαμεν πλέον καθαρά και επείσθημεν, ότι ο Κυριος είναι μαζί σου και είπομεν·

Γεν. 26,29 μη ποιήσαι μεθ' ημών κακόν, καθότι ουκ εβδελυξάμεθά σε ημείς, και ον τρόπον εχρησάμεθά σοι καλώς και εξαπεστείλαμέν σε μετ' ειρήνης· και νύν ευλογημένος σύ υπό Κυριου.

Γεν. 26,29 ας γίνη συνθήκη μεταξύ ημών και σου, δια της οποίας θα συμφωνήσωμεν να μη κάμης κανένα κακόν εναντίον μας, διότι ημείς δεν σε εμισήσαμεν και να φερθής απέναντί μας καλώς, όπως και ημείς σου συμπεριφέρθημεν και σε επροτέψαμεν με ειρήνην. Ετσι δε θα είσαι συ ευλογημένος από τον Κυριον".

Γεν. 26,30 και εποίησεν αυτοίς δοχήν, και έφαγον και έπιον·

Γεν. 26,30 Ο ανεξίκακος Ισαάκ εδέχθη την πρότασιν και τους παρέθεσε τράπεζαν. Ολοι δε μαζί έφαγον και έπιον.

Γεν. 26,31 και αναστάντες το πρωί, ώμοσεν έκαστος τώ πλησίον αυτού, και εξαπέστειλεν αυτούς Ισαάκ, και απώχοντο απ' αυτού μετά σωτηρίας.

Γεν. 26,31 Την πρωίαν δε εγερθέντες ορκίσθησαν ο ένας προς τον άλλον, ότι θα είναι φίλοι μεταξύ των. Ο Ισαάκ τους κατευώδωσε και εκείνοι ανεχώρησαν από αυτόν ειρηνικοί.

Γεν. 26,32 εγένετο δε εν τή ημέρα εκείνη και παραγενόμενοι οι παίδες Ισαάκ απήγγειλαν αυτώ περι' τού φρέατος, ού ώρουξαν, και είπαν· ουχ εύρομεν ύδωρ.

Γεν. 26,32 Κατά την ημέραν εκείνην οι δούλοι του Ισαάκ ήλθαν και του είπαν, ότι δεν ευρήκαν πλέον ύδωρ στο φρέαρ, το οποίον είχαν ανοίξει.

Γεν. 26,33 και εκάλεσεν αυτό Όρκος· διά τούτο εκάλεσεν όνομα τή πόλει εκείνη Φρέαρ όρκου έως της σήμερον ημέρας.

Γεν. 26,33 Ωνόμασεν αυτό το φρέαρ ο Ισαάκ "Όρκος". Εξ αιτίας αυτού και ωνομάσθη η πόλις εκείνη μέχρι σήμερον "Φρέαρ του όρκου".

Γεν. 26,34 Ην δε Ησαύ ετών τεσσαράκοντα και έλαβε γυναίκα Ιουδίθ, θυγατέρα Βεώχ τού Χετταίου και την Βασεμάθ, θυγατέρα Ελών Χετταίου.

Γεν. 26,34 Ο Ησαύ ήτο τεσσαράκοντα ετών, οπότε έλαβε σύζυγόν του την Ιουδίθ, θυγατέρα Βεώχ του Χετταίου και την Βασεμάθ, θυγατέρα Ελών του Χετταίου.

Γεν. 26,35 και ήσαν ερίζουσαι τώ Ισαάκ και τή εβέκκα.

Γεν. 26,35 Αυται όμως διαρκώς εφιλονεικούσαν και με την Ρεβέκκαν και με τον Ισαάκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Γεν. 27,1 Εγένετο δε μετά το γηράσαι τον Ισαάκ και ημβλύνθησαν οι οφθαλμοί αυτού τού οράν, και εκάλεσεν Ησαύ τον υιόν αυτού τον πρεσβύτερον και είπεν αυτώ· υιέ μου· και είπεν· ιδού εγώ.

Γεν. 27,1 Όταν εγήρασεν ο Ισαάκ και αδυνάτησαν πλέον οι οφθαλμοί του, εκάλεσε τον μεγαλύτερόν του υιόν, τον Ησαύ, και του είπε· "παιδί μου". και εκείνος του απήντησεν· "ιδού εγώ, πάτερ μου".

Γεν. 27,2 και είπεν· ιδού γεγήρακα και ου γινώσκω την ημέραν της τελευτής μου·

Γεν. 27,2 "Εγώ έχω πλέον γηράσει και δεν γνωρίζω την ημέραν, κατά την οποίαν θα λάβη τέλος η ζωη μου.

Γεν. 27,3 νύν ούν λαβέ το σκεύός σου, την τε φαρέτραν και το τόξον, και έξελθε εις το πεδίον και θήρευσόν μοι θήραν

Γεν. 27,3 Παρε λοιπόν τα κυνηγετικά σου σύνεργα, την φαρέτραν με τα βέλη και το τοξον, έβγα έξω εις την πεδιάδα και φέρε μου κάτι από το κυνήγιον.

Γεν. 27,4 και ποιήσόν μοι εδέσματα, ως φιλώ εγώ, και ένεγκέ μοι, ίνα φάγω, όπως ευλογήση σε η ψυχή μου πριν αποθανείν με.

Γεν. 27,4 Μαγειρεύσέ μου φαγητά, που μου αρέσουν, και φέρε μου να φάγω, δια να σε ευλογήσω με όλην μου την ψυχήν, πριν αποθάνω.

Γεν. 27,5 εβέκκα δε ήκουσε λαλούντος Ισαάκ προς Ησαύ τον υιόν αυτού. επορεύθη δε Ησαύ εις το πεδίον θηρεύσαι θήραν τώ πατρί αυτού·

Γεν. 27,5 Η Ρεβέκκα ήκουσε τους λόγους αυτούς, τους οποίους είπεν ο Ισαάκ προς τον υιόν του τον Ησαύ. Ο Ησαύ υπακούων στον πατέρα εξήλθεν εις την πεδιάδα, δια να κυνηγήση και φέρη εις αυτόν κυνήγιον.

Γεν. 27,6 εβέκκα δε είπε προς Ιακώβ τον υιόν αυτής, τον ελάσσω· ιδέ, ήκουσα τού πατρός σου λαλούντος προς Ησαύ τον

αδελφόν σου λέγοντος·

Γεν. 27,6 Η Ρεβέκκα όμως είπε προς τον Ιακώβ, τον νεώτερον υιόν της· "Για πρόσεξε· ήκουσα τον πατέρα σου να ομιλή και να λέγη προς τον αδελφόν σου τον Ησαύ·

Γεν. 27,7 ένεγκόν μοι θήραν και ποιήσόν μοι εδέσματα, ίνα φαγών ευλογήσω σε εναντίον Κυρίου πρό τού αποθανείν με.

Γεν. 27,7 Φέρε μου κυνήγι και μαγειρεύε μου φαγητά, δια να φάγω και να σου δώσω τας ευλογίας μου ενώπιον του Κυρίου, πριν αποθάνω.

Γεν. 27,8 νύν σύν, υιέ μου, άκουσόν μου, καθά εγώ σοι εντέλλομαι.

Γεν. 27,8 Τωρα λοιπόν, παιδί μου, άκουσέ με και κάμε ο,τι εγώ θα σε συμβουλευσω.

Γεν. 27,9 και πορευθείς εις τα πρόβατα λαβέ μοι εκείθεν δύο ερίφους απαλούς και καλούς, και ποιήσω αυτούς εδέσματα τώ πατρί σου, ως φιλεί,

Γεν. 27,9 Πηγαίνε εις τα πρόβατα, πάρε και φέρε μου δύο ερίφια τρυφερά και καλοθρεμμένα και εγώ θα μαγειρεύσω από αυτά φαγητά, που αγαπά ο πατέρας σου.

Γεν. 27,10 και εισοίσεις τώ πατρί σου και φάγεται, όπως ευλογήση σε ο πατήρ σου πρό τού αποθανείν αυτόν.

Γεν. 27,10 Αυτά θα τα προσφέρης στον πατέρα σου, δια να φάγη και να δώση εις σε τας ευλογίας του, πριν αποθάνη".

Γεν. 27,11 είπε δε Ιακώβ προς εβέκκαν την μητέρα αυτού· έστιν Ησαύ ο αδελφός μου ανήρ δασύς, εγώ δε ανήρ λείος·

Γεν. 27,11 Είπε δε ο Ιακώβ προς την μητέρα του την Ρεβέκκαν· "ο Ησαύ ο αδελφός μου είναι δασύτριχος, ενώ εγώ είμαι λείος.

Γεν. 27,12 μη ποτε ψηλαφήση με ο πατήρ, και έσομαι εναντίον αυτού ως καταφρονών και επάξω επ εμαυτόν κατάραν και ουκ ευλογίαν.

Γεν. 27,12 Φοβούμαι, λοιπόν, μήπως με ψηλαφήση ο πατήρ μου, αναγνωρίση ότι είμαι ο Ιακώβ και με θεωρήση ως ασεβή και απατεώνα· οπότε υπάρχει φόβος να επισύρω εναντίον μου όχι την ευλογίαν του αλλά την κατάραν".

Γεν. 27,13 είπε δε αυτώ η μητηρ· επ εμέ η κατάρα σου, τέκνον· μόνον υπάκουσόν μοι της φωνής και πορευθείς ένεγκέ μοι.

Γεν. 27,13 Απήντησε δε εις αυτόν η μητέρα του· "επάνω μου ας πέση η κατάρα σου αυτή, τέκνον μου· μόνον άκουσε αυτό, που σου είπα, και πήγαινε να μου φέρης τα ερίφια".

Γεν. 27,14 πορευθείς δε έλαβε και ήνεγκε τή μητρί, και εποίησεν η μητηρ αυτού εδέσματα, καθά εφίλει ο πατήρ αυτού.

Γεν. 27,14 Επήγεν ο Ιακώβ και έφερε τα ερίφια εις την μητέρα του, η οποία και εμαγειρευσεν από αυτά φαγητά, καθώς τα επροτιμούσε ο πατέρας του.

Γεν. 27,15 και λαβούσα εβέκκα την στολήν Ησαύ τού υιού αυτής τού πρεσβυτέρου την καλήν, ή ήν παρ αυτή εν τώ οίκω, ενέδυσεν αυτήν Ιακώβ τον υιόν αυτής τον νεώτερον

Γεν. 27,15 Έλαβεν η Ρεβέκκα την στολήν του μεγαλυτέρου υιού της του Ησαύ, την καλήν, που ευρίσκετο στον οίκον της, ενέδυσε με αυτήν τον νεώτερον υιόν της τον Ιακώβ,

Γεν. 27,16 και τα δέρματα των ερίφων περιέθηκεν επί τους βραχιόνιας αυτού και επί τα γυμνά τού τραχήλου αυτού

Γεν. 27,16 περιέβαλε με τα δέρματα των εριφίων τους βραχιόνιάς του και το γυμνόν μέρος του τραχήλου του

Γεν. 27,17 και έδωκε τα εδέσματα και τους άρτους, ους εποίησεν εις τας χείρας Ιακώβ τού υιού αυτής.

Γεν. 27,17 και έδωσε τα φαγητά και τους άρτους, που είχε κατασκευάσει, εις τα χέρια του παιδιού της, του Ιακώβ.

Γεν. 27,18 και εισήνεγκε τώ πατρί αυτού· είπε δε· πάτερ, ο δε είπεν· ιδού εγώ· τις εί σύ τέκνον;

Γεν. 27,18 Ο δε Ιακώβ προσέφερεν αυτά στον πατέρα του και του είπε· "πάτερ". Εκείνος δε του απήντησε· "εδώ είμαι, ποιός είσαι, παιδί μου;"

Γεν. 27,19 και είπεν Ιακώβ τώ πατρί· εγώ Ησαύ ο πρωτότοκος σου· πεποίηκα καθά ελάλησάς μοι· αναστάς κάθισον και φάγε από της θήρας μου, όπως ευλογήση με η ψυχή σου.

Γεν. 27,19 Και είπεν ο Ιακώβ προς τον πατέρα του· "εγώ είμαι, ο Ησαύ, ο υιός σου ο πρωτότοκος. Εκαμα, όπως μου είπες.

Σηκώ κάθισε και φάγε από το κυνήγι μου, δια να με ευλογήση η ψυχή σου".

Γεν. 27,20 είπε δε Ισαάκ τώ υιώ αυτού· τι τούτο, ό ταχύ εύρες, ώ τέκνον; ο δε είπεν· ό παρεδωκε Κύριος ο Θεός σου εναντίον μου.

Γεν. 27,20 Ο Ισαάκ είπεν στο παιδί του· "πως συνέβη αυτό, ώστε τόσοσν σύντομα να εύρης το κυνήγι, παιδί μου;" Εκείνος απήντησεν· "ο Κυριος μου το παρεδωκε ενώπιόν μου".

Γεν. 27,21 είπε δε Ισαάκ τώ Ιακώβ· έγγισόν μοι και ψηλαφήσω σε, τέκνον, ει σύ εί ο υιός μου Ησαύ ή ού.

Γεν. 27,21 Είπε δε ο Ισαάκ στον Ιακώβ· "έλα κοντά μου, παιδί μου, να σε ψηλαφήσω και να πεισθώ, εάν πράγματι συ είσαι ο υιός μου ο Ησαύ ή όχι".

Γεν. 27,22 ήγγισε δε Ιακώβ προς Ισαάκ τον πατέρα αυτού, και εψηλάφησεν αυτόν και είπεν· η μέν φωνή φωνή Ιακώβ, αι δε χείρες χείρες Ησαύ.

Γεν. 27,22 Επλησίασεν ο Ιακώβ προς τον πατέρα του τον Ισαάκ, ο οποίος τον εψηλάφησε και του είπε· "η μεν φωνή είναι φωνή του Ιακώβ, οι δε χείρες είναι χείρες του Ησαύ".

Γεν. 27,23 και ουκ επέγνω αυτόν· ήσαν γάρ αι χείρες αυτού ως αι χείρες Ησαύ τού αδελφού αυτού δασείαι· και ευλόγησεν αυτόν

Γεν. 27,23 Δεν ανεγνώρισε δε τον Ιακώβ, διότι αι χείρες αυτού, σκεπασμένοι με τα δέρματα, ήσαν δασείαι, όπως αι χείρες του αδελφού του Ησαύ. Ευλόγησεν αυτόν ο Ισαάκ

Γεν. 27,24 και είπε· σύ εί ο υιός μου Ησαύ; ο δε είπεν· εγώ.

Γεν. 27,24 και είπε· "συ λοιπόν είσαι ο υιός μου ο Ησαύ;" Εκείνος απήντησε· "ναι, εγώ είμαι".

Γεν. 27,25 και είπε· προσάγαγέ μοι, και φάγομαι από της θήρας σου, τέκνον, ίνα ευλογήση σε η ψυχή μου. και προσήνεγκεν αυτό, και έφαγε· και εισήνεγκεν αυτόν οίνον, και έπιε.

Γεν. 27,25 Είπε τότε ο Ισαάκ· "παιδί μου, φέρε μου από το κυνήγι σου, δια να φάγω και να σε ευλογήσω με όλην μου την ψυχήν". Ο Ιακώβ έφερεν στον πατέρα του και έφαγε· του έφερε επίσης οίνον και έπιε.

Γεν. 27,26 και είπεν αυτώ Ισαάκ ο πατήρ αυτού· έγγισόν μοι και φίλησόν με τέκνον.

Γεν. 27,26 Μετά το φαγητόν ο πατήρ του ο Ισαάκ είπεν εις αυτόν· "παιδί μου, έλα κοντά μου και φίλησέ με".

Γεν. 27,27 και εγγίσας εφίλησεν αυτόν, και ωσφράνθη την οσμήν των ιματίων αυτού και ευλόγησεν αυτόν και είπεν· ιδού οσμή τού υιού μου ως οσμή αγρού πλήρους, ον ευλόγησε Κύριος.

Γεν. 27,27 Ο Ιακώβ επλησίασε και εφίλησε τον πατέρα του. Ο Ισαάκ ωσφράνθη την οσμήν των ενδυμάτων, που είχε

φορέσει ο Ιακώβ, ευλόγησεν αυτόν και είπε· "ιδού, αυτή είναι η οσμή του υιού μου, ωσάν οσμή αγρού γεμάτου χόρτα και άνθη, που τον ευλόγησεν ο Κυριος.

Γεν. 27,28 και δώη σοι ο Θεός από της δρόσου τού ουρανού και από της πιότητος της γής και πλήθος σίτου και οίνου.

Γεν. 27,28 Εύχομαι, παιδί μου, να σου δώση ο Θεός βροχήν από τον ουρανό και ευφορίαν της γης, ώστε να έχης πλουσίαν την συγκομιδήν του σίτου και του οίνου.

Γεν. 27,29 και δουλευσάτωσάν σοι έθνη, και προσκυνησάτωσάν σοι άρχοντες· και γίνου κύριος τού αδελφού σου, και προσκυνήσουσί σε οι υιοί τού πατρός σου. ο καταρώμενός σε επικατάρατος, ο δε ευλογών σε ευλογημένος.

Γεν. 27,29 Λαοί να σε υπηρετήσουν και άρχοντες να σε προσκυνήσουν· να γίνης κύριος του αδελφού σου, και θα σε προσκυνήσουν οι απόγονοι του πατρός σου. Εκείνος που θα σε καταρασθή να είναι κατηραμένος και εκείνος που θα σε ευλογή, να είναι ευλογημένος από τον Θεόν".

Γεν. 27,30 Καί εγένετο μετά το παύσασθαι Ισαάκ ευλογούντα Ιακώβ τον υιόν αυτού και εγένετο, ως εξήλθεν Ιακώβ από προσώπου Ισαάκ τού πατρός αυτού, και Ησαύ ο αδελφός αυτού ήλθεν από της θήρας.

Γεν. 27,30 Όταν έπαυσεν ο Ισαάκ να δίδη τας ευλογίας του στον υιόν του τον Ιακώβ και ο Ιακώβ ανεχώρησεν από την σκηνήν του πατρός του, ο Ησαύ, ο αδελφός του, επέστρεψεν από το κυνήγιόν του.

Γεν. 27,31 και εποίησε και αυτός εδέσματα και προσήνεγκε τώ πατρί αυτού. και είπε τώ πατρί· αναστήτω ο πατήρ μου και φαγέτω από της θήρας τού υιού αυτού, όπως ευλογήση με η ψυχή σου.

Γεν. 27,31 Αμέσως δε παρεσκεύασε και αυτός φαγητά, τα προσέφερεν στον πατέρα του και του είπε· "ας σηκωθή ο πατέρας μου και ας φάγη φαγητά ετοιμασμένα από το Κυνήγιον του παιδιού του, δια να με ευλογήση με την ψυχήν του".

Γεν. 27,32 και είπεν αυτώ Ισαάκ ο πατήρ αυτού· τις εί σύ; ο δε είπεν· εγώ ειμι ο υιός σου ο πρωτότοκος Ησαύ.

Γεν. 27,32 Ο πατήρ του ο Ισαάκ είπε προς αυτόν· "ποιός είσαι συ;" Εκείνος του απήντησεν· "εγώ είμαι το παιδί σου, το πρωτότοκο παιδί σου, ο Ησαύ".

Γεν. 27,33 εξέστη δε Ισαάκ έκστασιν μεγάλην σφόδρα και είπε· τις ούν ο θηρεύσας μοι θήραν και εισενέγκας μοι; και έφαγον από πάντων πρό τού ελθείν σε και ευλόγησα αυτόν, και ευλογημένος έσται.

Γεν. 27,33 Ο Ισαάκ εξεπλάγη πολύ, πάρα πολύ και είπε· "ποιός λοιπόν ήτο εκείνος, ο οποίος εβγήκεν εις κυνήγιον, μου έφερε και έφαγον από όλα, πριν συ έλθης, και τον ευλόγησα; Λοιπόν, αυτός θα είναι ο ευλογημένος".

Γεν. 27,34 εγένετο δε, ηνίκα ήκουσεν Ησαύ τα ρήματα τού πατρός αυτού Ισαάκ, ανεβόησε φωνήν μεγάλην και πικράν σφόδρα και είπεν· ευλόγησον δή καμέ, πάτερ.

Γεν. 27,34 Όταν ήκουσεν αυτά τα λόγια του πατρός του ο Ησαύ εκραύγασε με πολλήν πικρίαν και είπεν· "ευλόγησε, λοιπόν, και εμέ, πάτερ μου".

Γεν. 27,35 είπε δε αυτώ· ελθών ο αδελφός σου μετά δόλου έλαβε την ευλογίαν σου.

Γεν. 27,35 Του είπεν ο Ισαάκ· "ήλθεν ο αδελφός σου κα επήρε δολίως την ευλογίαν σου".

Γεν. 27,36 και είπε· δικαίως εκλήθη το όνομα αυτού Ιακώβ· επτέρνικε γάρ με ιδού δεύτερον τούτο· τα τε πρωτοτόκιά μου είληφε και νύν έλαβε την ευλογίαν μου· και είπεν Ησαύ τώ πατρί αυτού· ουχ υπελείπου μοι ευλογίαν, πάτερ;

Γεν. 27,36 Είπεν ο Ησαύ με αγανάκτησιν "επιτυχώς και πολύ ταιριαστά του εδόθη το όνομο Ιακώβ, διότι ιδού δευτέραν φοράν με υπεσκέλισε και με ηπάτησε. Την πρώτην φοράν επήρε τα πρωτοτόκιά μου και τώρα επήρε και την ευλογίαν μου". Είπε δε προς τον πατέρα του τον Ισαάκ· "πάτερ μου, δεν έμεινε λοιπόν και δι' εμέ καμμία ευλογία;"

Γεν. 27,37 αποκριθείς δε Ισαάκ είπε τώ Ησαύ· ει κύριον αυτόν πεποίηκά σου και πάντας τους αδελφούς αυτού πεποίηκα αυτού οικέτας, σίτω και οίνω εστήριξα αυτόν, σοί δε τι ποιήσω, τέκνον;

Γεν. 27,37 Απεκρίθη ο Ισαάκ και του είπε· "τον Ιακώβ, τον έκανα κύριόν σου και όλους τους αδελφούς του τους έκαμα υπηρετάς του. Τον ευχήθηκα να έχη πλούσια τα προϊόντα της γης, σίτον και οίνον. Τι λοιπόν να κάμω δια σε τώρα, παιδί μου;"

Γεν. 27,38 είπε δε Ησαύ προς τον πατέρα αυτού· μη ευλογία μία σοί εστι, πάτερ; ευλόγησον δή καμέ, πάτερ. κατανουχθέντος δε Ισαάκ ανεβόησε φωνή Ησαύ και έκλαυσεν.

Γεν. 27,38 Είπεν ο Ησαύ προς τον πατέρα του· "μήπως μία μόνον ευλογία υπάρχει εις σε, πάτερ μου; Υπάρχουν ασφαλώς και άλλαι. Πατερ μου, ευλόγησε και εμένα". Συνεκινήθη βαθύτατα ο Ισαάκ, διότι δεν ηδύνατο να κάμη τίποτε, ο δε Ησαύ εκραύγασε με μεγάλην φωνήν και έκλαυσε πικρά.

Γεν. 27,39 αποκριθείς δε Ισαάκ ο πατήρ αυτού είπεν αυτώ· ιδού από της πιότητος της γής έσται η κατοίκησίς σου και από της δρόσου τού ουρανού άνωθεν.

Γεν. 27,39 Απαντών τότε ο Ισαάκ στους θρήνους του παιδιού του, του είπε· "ιδού· ένα μέρος από την εύφορον γην και από την δρόσον του ουρανού θα είναι η κατοικία σου.

Γεν. 27,40 και επί τή μαχαίρα σου ζήση και τώ αδελφώ σου δουλεύσεις· έσται δε ηνίκα εάν καθέλης, και εκλύσης τον ζυγόν αυτού από τού τραχήλου σου.

Γεν. 27,40 Θα ζης με το σπαθί σου, αλλά θα είσαι δούλος στον αδελφόν σου. Θα έλθουν όμως περιστάσεις, κατά τας οποίας θα κατεβάσης από τον τραχήλόν σου και θα αποτινάξης τον ζυγόν".

Γεν. 27,41 Καί ενεκότει Ησαύ τώ Ιακώβ περί της ευλογίας ής ευλόγησεν αυτόν ο πατήρ αυτού· είπε δε Ησαύ εν τή διανοία αυτού· εγγισάτωσαν αι ημέραι τού πένθους τού πατρός μου, ίνα αποκτείνω Ιακώβ τον αδελφόν μου.

Γεν. 27,41 Ο Ησαύ από την ημέραν εκείνην και εντεύθεν εμνησικάκει και αγανακτούσε εναντίον του Ιακώβ δια την ευλογίαν, την οποίαν μετά δόλου επήρεν από τον πατέρα του. Είπε δε από μέσα του· "ας αποθάνη πρώτα ο πατέρας μου, ας έλθουν και ας περάσουν αι ημέραι του πένθους δια τον θάνατον του πατρός μου, και τότε εγώ θα φονεύσω τον αδελφόν μου τον Ιακώβ".

Γεν. 27,42 απηγγέλη δε εβέκκα τα ρήματα Ησαύ τού υιού αυτής τού πρεσβυτέρου, και πέμψασα εκάλεσεν Ιακώβ τον υιόν αυτής τον νεώτερον και είπεν αυτώ· ιδού Ησαύ ο αδελφός σου απειλεί σοι τού αποκτείναι σε·

Γεν. 27,42 Τα λόγια όμως αυτά του Ησαύ, του πρεσβυτέρου υιού, επληροφορήθη η Ρεβέκκα. Εστειλε άνθρωπον, εκάλεσε κοντά της τον νεώτερον υιόν της Ιακώβ και του είπε· "ιδού, ο αδελφός σου ο Ησαύ απειλεί να σε φονεύση.

Γεν. 27,43 νύν ούν, τέκνον, άκουσόν μου της φωνής και αναστάς απόδραθι εις την Μεσοποταμίαν προς Λάβαν τον αδελφόν μου εις Χαράν.

Γεν. 27,43 Τώρα λοιπόν, παιδί μου, άκουσε προσεκτικά τα λόγια μου. Σηκω και φεύγα μυστικά και πήγαινε εις την

Χαρράν της Μεσοποταμίας προς τον αδελφόν μου τον Λαβαν.

Γεν. 27,44 και οίκησον μετ αυτού ημέρας τινάς,

Γεν. 27,44 Και μείνε μαζί του επί ολίγον χρόνον,

Γεν. 27,45 έως τού αποστρέψαι τον θυμόν και την οργήν τού αδελφού σου από σου, και επιλάθεται ά πεποίηκας αυτά. και αποστείλασα μεταπέμφομαί σε εκείθεν, μη ποτε αποτεκνωθώ από των δύο υμών εν ημέρα μια.

Γεν. 27,45 μέχρις ότου διαλυθή ο θαμύς και η οργή, που ο αδελφός σου έχει εναντίον σου, και λησμονήση αυτά, που του έκαμες. Εγώ θα στείλω προς σε άνθρωπον και θα σε καλέσω να επιστρέψης πάλιν από εκεί. Να φύγης τώρα, παιδί μου, δια να μη χάσω εις μίαν ημέραν και τα δυο μου παιδιά, τον ένα που θα πέση νεκρός και τον άλλον που θα γίνη φονής".

Γεν. 27,46 Είπε δε εβέκκα προς Ισαάκ· προσώχθικα τή ζωή μου διά τας θυγατέρας των υιών Χέτ· ει λήψεται Ιακώβ γυναίκα από των θυγατέρων της γής ταύτης, ίνα τι μοι το ζήν;

Γεν. 27,46 Δια να πείση δε η Ρεβέκκα τον Ισαάκ και αφήση τον Ιακώβ να αναχωρήση εις Χαρράν του είπε· "Εβαρέθηκα την ζώην μου εξ αιτίας των Χετταίων γυναικών, τας οποίας έχει λάβει συζύγους ο Ησαύ. Δεν θέλω, λοιπόν, να λάβη σύζυγον ο Ιακώβ γυναίκα από τας θυγατέρας της χώρας αυτής, διότι εάν λάβη από αυτάς τι θέλω να ζω; Καλύτερα να πεθάνω".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Γεν. 28,1 Προσκαλεσάμενος δε Ισαάκ τον Ιακώβ ευλόγησεν αυτόν και ενετείλατο αυτώ λέγων· ου λήψη γυναίκα εκ των θυγατέρων των Χαναναίων·

Γεν. 28,1 Εκάλεσεν ο Ισαάκ τον Ιακώβ, τον ευλόγησε και του έδωσε πατρικήν υποθήκην και εντολήν λέγων· "δεν θα πάρης σύζυγον από τας θυγατέρας των Χαναναίων·

Γεν. 28,2 αναστάς απόδραθι εις την Μεσοποταμίαν, εις τον οίκον Βαθουήλ τού πατρός της μητρός σου και λάβε σεαυτώ εκείθεν γυναίκα εκ των θυγατέρων Λάβαν τού αδελφού της μητρός σου.

Γεν. 28,2 αλλά σήκω και φύγε εις την Μεσοποταμίαν, στον οίκον του Βαθουήλ, του πατρός της μητρός σου, και πάρε σύζυγόν σου από εκεί, από τας θυγατέρας του Λαβαν, του αδελφού της μητρός σου.

Γεν. 28,3 ο δε Θεός μου ευλογήσαι σε και αυξήσαι σε και πληθύναι σε, και έση εις συναγωγάς εθνών·

Γεν. 28,3 Ο δε Θεός μου ας σε ευλογήση, ας σε αυξήση και ας σε πληθύνη, και έτσι θα αναδειχθής γενάρχησ πολλών λαών.

Γεν. 28,4 και δώη σοι την ευλογίαν Αβραάμ τού πατρός μου σοί και τώ σπέρματί σου μετά σε, κληρονομήσαι την γήν της παροικησεώς σου, ήν έδωκεν ο Θεός τώ Αβραάμ.

Γεν. 28,4 Είθε να δώση την ευλογίαν του πατρός μου του Αβραάμ εις σε προσωπικώς και στους κατόπιν από σε απογόνους σου, ώστε να κληρονομήσης την χώραν, όπου σήμερον μένεις, και την οποίαν ο Θεός έχει δώσει στον Αβραάμ".

Γεν. 28,5 και απέστειλεν Ισαάκ τον Ιακώβ και επορεύθη εις την Μεσοποταμίαν προς Λάβαν τον υιόν Βαθουήλ τού Σύρου, αδελφόν εβέκκας της μητρός Ιακώβ και Ησαύ.

Γεν. 28,5 Εστειλεν ο Ισαάκ τον Ιακώβ εις την Μεσοποταμίαν, όπου πράγματι αυτός επορεύθη προς τον Λαβαν, τον υιόν Βαθουήλ του Συρου, αδελφόν της Ρεβέκκας, της μητρός του Ιακώβ και του Ησαύ.

Γεν. 28,6 Είδε δε Ησαύ ότι ευλόγησεν Ισαάκ τον Ιακώβ, και απώχето εις την Μεσοποταμίαν Συρίας λαβείν εαυτώ γυναίκα εκείθεν εν τώ ευλογείν αυτόν και ενετείλατο αυτώ λέγων· ου λήψη γυναίκα εκ των θυγατέρων των Χαναναίων,

Γεν. 28,6 Είδεν ο Ησαύ ότι ο Ισαάκ ευλόγησε τον Ιακώβ. Ο Ιακώβ λαβών την ευλογίαν του Ισαάκ ανεχώρησεν εις την Μεσοποταμίαν της Συρίας, δια να πάρη από εκεί σύζυγόν του. Κατά δε την ώραν της ευλογίας του έδωσεν ο πατήρ του την εντολήν· "δεν θα πάρης σύζυγον από τας θυγατέρας των Χαναναίων".

Γεν. 28,7 και ήκουσεν Ιακώβ τού πατρός και της μητρός αυτού και επορεύθη εις την Μεσοποταμίαν Συρίας.

Γεν. 28,7 Ο Ιακώβ υπήκουσεν στον πατέρα και την μητέρα του, εδέχθη την εντολήν και επορεύθη εις την Μεσοποταμίαν της Συρίας.

Γεν. 28,8 ιδών δε και Ησαύ ότι πονηραί εισιν αι θυγατέρες Χαναάν εναντίον Ισαάκ τού πατρός αυτού,

Γεν. 28,8 Ο δε Ησαύ επειδή είδεν ότι ο πατέρας του είχε κακήν ιδέαν δια τας θυγατέρας των Χαναναίων, δια να ευχαριστήση αυτόν,

Γεν. 28,9 επορεύθη Ησαύ προς Ισμαήλ και έλαβε την Μαελέθ θυγατέρα Ισμαήλ τού υιού Αβραάμ, αδελφήν Ναβεώθ, προς ταις γυναιξίν αυτού γυναίκα.

Γεν. 28,9 επορεύθη προς την περιοχήν όπου κατοικούσεν ο Ισμαήλ, και εκτός των δύο γυναικών, που είχε, έλαβεν από εκεί και άλλην σύζυγον την Μαελέθ, θυγατέρα του Ισμαήλ, υιού του Αβραάμ, αδελφήν του Ναβεώθ.

Γεν. 28,10 Καί εξήλθεν Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου και επορεύθη εις Χαράν.

Γεν. 28,10 Ο Ιακώβ εν τω μεταξύ ανεχώρησεν από το Φρέαρ του Ορκου, δια να μεταβή εις την Χαρράν της Μεσοποταμίας.

Γεν. 28,11 και απήντησε τόπω και εκοιμήθη εκεί· έδυ γάρ ο ήλιος· και έλαβεν από των λίθων τού τόπου, και έθηκε προς κεφαλής αυτού και εκοιμήθη εν τώ τόπω εκείνω.

Γεν. 28,11 Εφθασεν εις κάποιον τόπον, εις την Βαιθήλ, και εκοιμήθη εκεί, διότι είχε δύσει ο ήλιος. Επήρε από τους λίθους του τόπου, έβαλεν αυτούς ως προσκεφάλαιον κάτω από την κεφαλήν του και εκοιμήθη στον τόπον εκείνον.

Γεν. 28,12 και ενυπνιάσθη, και ιδού κλίμαξ εστηριγμένη εν τή γη, ής η κεφαλή αφικνείτο εις τον ουρανόν, και οι άγγελοι τού Θεού ανέβαινον και κατέβαινον επ αυτής.

Γεν. 28,12 Εκεί είδεν ένα όνειρον. Είδε μίαν κλίμακα, της οποίας η βάση ήτο στερεωμένη εις την γην, η δε κορυφή της έφθανεν στον ουρανόν· άγγελοι δε του Θεού ανέβαινον και κατέβαινον δι' αυτής.

Γεν. 28,13 ο δε Κύριος επεστήρικτο επ αυτής και είπεν· εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ τού πατρός σου, και ο Θεός Ισαάκ· μη φοβού η γη, εφ ής σύ καθεύδεις επ αυτής, σοί δώσω αυτήν, και τώ σπέρματί σου.

Γεν. 28,13 Ο Θεός είχε στηριχθή στο άνω μέρος της κλίμακος αυτής, και είπεν· "εγώ ειμαι ο Θεός Αβραάμ, του πατρός σου, και ο Θεός του Ισαάκ. Μη φοβήσαι, διότι αυτήν την γην, επί της οποίας συ τώρα κοιμάσαι, θα δώσω εις σε και στους απογόνους σου.

Γεν. 28,14 και έσται το σπέρμα σου ως η άμμος της γής και πλατυνθήσεται επί θάλασσαν και επί λίβα και επί βοράν, και επ ανατολάς, και ενευλογηθήσονται εν σοί πάσαι αι φυλαί της γής και εν τώ σπέρματί σου.

Γεν. 28,14 Οι δε απόγονοί σου θα πληθυνθούν και θα αυξηθούν εις αριθμόν μέγαν ωσάν την άμμον της θαλάσσης, και θα επεκταθούν προς Δυσμάς, προς Νοτον, προς Βορράν και προς Ανατολάς. Ολοι δε οι λαοί της γης, θα ευλογηθούν δια μέσου

ενός από τους απογόνους σου (δια του Χριστού).

Γεν. 28,15 και ιδού εγώ ειμι μετά σου διαφυλάσσω σε εν τή οδώ πάση, ού αν πορευθής, και αποστρέψω σε εις την γήν ταύτην, ότι ου μη σε εγκαταλίπω, έως τού ποιήσαι με πάντα όσα ελάλησά σοι.

Γεν. 28,15 Και ιδού εγώ είμαι και θα είμαι μαζί σου, θα σε προφυλάσω και θα σε καθοδηγώ στον κάθε δρόμον σου, οπουδήποτε και αν μεταβής, και θα σε επαναφέρω εις την γην αυτήν. Δεν θα σε εγκαταλείψω και θα πραγματοποιήσω όλα, όσα σου υπεσχέθην".

Γεν. 28,16 και εξηγγέρθη Ιακώβ εκ τού ύπνου αυτού και είπεν· ότι έστι Κύριος εν τώ τόπω τούτω, εγώ δε ουκ ήδην.

Γεν. 28,16 Εξύπνησεν ο Ιακώβ από τον ύπνον του και γεμάτος ιερών δέος είπεν· "ο Κυριος υπάρχει στον τόπον αυτόν και εγώ δεν το εγνώριζα".

Γεν. 28,17 και εφοβήθη και είπεν· ως φοβερός ο τόπος ούτος· ουκ έστι τούτο αλλ ή οικος Θεού, και αυτη η πύλη τού ουρανού.

Γεν. 28,17 Εφοβήθη και είπε· "πόσον φοβερός είναι ο τόπος αυτός! Αυτός βεβαίως είναι οικος Θεού και αυτη είναι η πύλη του ουρανού!"

Γεν. 28,18 και ανέστη Ιακώβ το πρωϊ και έλαβε τον λίθον, ον υπέθηκεν εκει προς κεφαλής αυτού, και έστησεν αυτόν στήλην και επέχεεν έλαιον επί το άκρον αυτης.

Γεν. 28,18 Εξύπνησε δε την πρωϊαν, επήρε τον λίθον, τον οποίον είχε θέσει ως προσκεφάλαιον εις την κεφαλήν του, έστησεν αυτόν ως στήλην εις ανάμνησιν του μεγάλου τούτου γεγονότος, και εις ένδειξιν καθιερώσεως έχυσεν έλαιον εις την κορυφήν αυτης.

Γεν. 28,19 και εκάλεσε το όνομα τού τόπου εκείνου Οίκος Θεού· και Ουλαμλουζ ήν όνομα τή πόλει το πρότερον.

Γεν. 28,19 Ενόμασε δε τον τόπον εκείνον "Οίκος Θεού". Η πόλις, κοντά εις την οποίαν εκοιμήθη, ωνομάζετο την εποχήν εκείνην Ουλαμλουζ.

Γεν. 28,20 και ήξαστο Ιακώβ ευχήν λέγων· εάν ή Κύριος ο Θεός μετ εμού και διαφυλάξη με εν τή οδώ ταύτη, ή εγώ πορεύομαι, και δώ μοι άρτον φαγείν και ιμάτιον περιβαλέσθαι

Γεν. 28,20 Έκαμε δε εκει ο Ιακώβ τάξιμον και είπεν· "εάν ο Κυριος και Θεός είναι μαζί μου και με διαφύλαξη στον δρόμον, τον οποίον εγώ βαδίζω, και μου δώση άρτον προς τροφήν και ιμάτιον εις ενδυμασίαν, μου δώση όσα μου χρειάζονται κατά τους χρόνους της ξενητιάς μου,

Γεν. 28,21 και αποστρέψη με μετά σωτηρίας εις τον οικον τού πατρός μου, και έσται Κύριός μοι εις Θεόν,

Γεν. 28,21 εάν με καθοδηγήση και επιστρέψω páλιν σώως στο σπίτι του πατρός μου, αυτός θα είναι ο Κυριος μου και ο Θεός μου.

Γεν. 28,22 και ο λίθος ούτος, ον έστησα στήλην, έσται μοι οικος Θεού, και πάντων, ών εάν μοι δώσ, δεκάτην αποδεκατώσω αυτά σοι.

Γεν. 28,22 Και ο λίθος αυτός, τον οποίον εγώ έστησα όρθιον εις ανάμνησιν του γεγονότος, θα γίνη ο θεμέλιος λίθος του ναού του Θεού. Από όλα δε τα αγαθά, όσα ήθελε μου δώσει ο Θεός, εγώ θα προσφέρω εις αυτόν το εν δέκατον".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Γεν. 29,1 Καί εξάρας Ιακώβ τους πόδας επορεύθη εις γήν ανατολών προς Λάβαν τον υιόν Βαθουήλ τού Σύρου, αδελφόν δε εβέκκας μητρός Ιακώβ και Ησαύ.

Γεν. 29,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά εξεκίνησεν ο Ιακώβ πεζή, εβάδισεν εις τας ανατολικάς χώρας προς τον Λαβαν, τον υιόν Βαθουήλ του Συρου, αδελφόν της Ρεβέκκας της μητρός του Ιακώβ και του Ησαύ.

Γεν. 29,2 και ορά και ιδού φρέαρ εν τώ πεδίω, ήσαν δε εκει τρία ποιμνια προβάτων αναπαυόμενα επ αυτού· εκ γάρ τού φρέατος εκείνου επότιζον τα ποιμνια, λίθος δε ήν μέγας επί τώ στόματι τού φρέατος,

Γεν. 29,2 Όταν δε επλησίασε προς την πόλιν Χαρράν, παρατηρεί και ιδού βλέπει ότι εις την πεδιάδα υπήρχε φρέαρ. Πλησίον δε αυτού ήσαν τρία ποιμνια προβάτων, τα οποία ανεπαύοντο, διότι από το φρέαρ εκεινο επότιζον οι ποιμένες τα κοπάδια των. Ένας δε μεγάλος λίθος έκλειε το στόμιον του φρέατος.

Γεν. 29,3 και συνήγοντο εκει πάντα τα ποιμνια και απεκύλιον τον λίθον από τού στόματος τού φρέατος και επότιζον τα πρόβατα και αποκαθίστων τον λίθον επί το στόμα τού φρέατος εις τον τόπον αυτού.

Γεν. 29,3 Εμαζεύοντο εκει όλα τα κοπάδια, οι δε ποιμένες απεκύλιον τον λίθον από το στόμιον του φρέατος, επότιζον τα πρόβατα και έπειτα επανέφεραν τον λίθον εις την θέσιν του, στο στόμιον του φρέατος.

Γεν. 29,4 είπε δε αυτοίς Ιακώβ· αδελφοί, πόθεν εστέ υμείς; οι δε είπαν· εκ Χαράν εσμέν.

Γεν. 29,4 Ηρώτησεν ο Ιακώβ τους ποιμένας και είπεν· "αδελφοί, από που είσθε;" Εκείνοι δε απήντησαν· "είμεθα από την Χαρράν".

Γεν. 29,5 είπε δε αυτοίς· γινώσκετε Λάβαν τον υιόν Ναχώρ; οι δε είπαν· γινώσκομεν.

Γεν. 29,5 Τους ηρώτησε páλιν· "γνώρίζετε τον Λαβαν, τον απόγονον του Ναχώρ;" Εκείνοι είπαν· "βεβαίως τον γνωρίζομεν".

Γεν. 29,6 είπε δε αυτοίς· υγιάινει; οι δε είπαν· υγιάινει. και ιδού αχήλ η θυγάτηρ αυτού ήρχετο μετά των προβάτων.

Γεν. 29,6 Είπεν εις αυτούς· "είναι καλά εις την υγείαν του;". Εκείνοι είπαν· "Είναι καλά". Κατά την ώραν εκείνην ιδού η Ραχήλ, η θυγάτηρ του Λαβαν, ήρχετο με τα πρόβατά της στο φρέαρ.

Γεν. 29,7 και είπεν Ιακώβ· έτι εστί ημερα πολλή, ούπω ώρα συναχθήναι τα κτήνη· ποτίσαντες τα πρόβατα απελθόντες βόσκετε.

Γεν. 29,7 Ο Ιακώβ, θέλων προφανώς να ομιλήση ιδιαιτέρως με την κόρην του Λαβαν, είπεν στους ποιμένας· "υπολείπονται ώραι πολλά της ημερας και δεν είναι ακόμη καιρός να συγκεντρωθούν τα ζώα εις τας μάνδρας των. Ποτίσατέ τα λοιπόν, και πηγαίνετε να τα βοσκήσετε".

Γεν. 29,8 οι δε είπαν· ου δυνησόμεθα έως τού συναχθήναι πάντας τους ποιμένας, και αποκυλίσουσι τον λίθον από τού στόματος τού φρέατος, και ποτιούμεν τα πρόβατα.

Γεν. 29,8 Εκείνοι όμως του απήντησαν· "δεν ημπορούμεν να τα ποτίσωμεν, πριν η, μαζευθούν εδω όλοι οι ποιμένες και μαζί αποκυλίσουν τον λίθον από το στόμιον του φρέατος, οπότε και θα ποτίσωμεν τα πρόβατα".

Γεν. 29,9 έτι αυτού λαλούντος αυτοίς και ιδού αχήλ η θυγάτηρ Λάβαν ήρχετο μετά των προβάτων τού πατρός αυτης· αυτη γάρ έβασκε τα πρόβατα τού πατρός αυτης.

Γεν. 29,9 Καθ' ον χρόνον αυτός συνωμίλει με τους ποιμένας, ιδού η Ραχήλ, η θυγάτηρ του Λαβαν, ήρχετο με τα πρόβατα του πατρός της στο φρέαρ, δια να τα ποτίση, διότι αυτή τα έβουσκεν.

Γεν. 29,10 εγένετο δε, ως ειδεν Ιακώβ την αχήλ την θυγατέρα Λάβαν τού αδελφού της μητρός αυτού, και τα πρόβατα Λάβαν τού αδελφού της μητρός αυτού, και προσελθών Ιακώβ απεκύλισε τον λίθον από τού στόματος τού φρέατος και επότιζε τα πρόβατα Λάβαν τού αδελφού της μητρός αυτού.

Γεν. 29,10 Οτε δε ο Ιακώβ ειδε την Ραχήλ, την θυγατέρα του Λαβαν, του αδελφού της μητρός του, και τα πρόβατα του Λαβαν, επλησίασεν στο φρέαρ, απεκύλισε μόνος του από το στόμιον τον λίθον και επότιζε τα πρόβατα του αδελφού της μητρός του.

Γεν. 29,11 και εφίλησεν Ιακώβ την αχήλ· και βοήσας τή φωνή αυτού έκλαυσε.

Γεν. 29,11 Επλησίασε την Ραχήλ, την ησπάσθη και βαθύτατα συγκεκινημένος έκραζε και έκλαυσε.

Γεν. 29,12 και απήγγειλε τή αχήλ, ότι αδελφός τού πατρός αυτής εστι και ότι υιός εβέκκας εστί, και δραμούσα απήγγειλε τώ πατρί αυτής κατά τα ρήματα ταύτα.

Γεν. 29,12 Επληροφόρησε την Ραχήλ ότι είναι ανεπιός του πατρός της, υιός της Ρεβέκκας της αδελφής του. Εκείνη δε έτρεξε και ανήγγειλεν στον πατέρα της τα λόγια αυτά.

Γεν. 29,13 εγένετο δε, ως ήκουσε Λάβαν το όνομα Ιακώβ τού υιού της αδελφής αυτού, έδραμεν εις συνάντησιν αυτώ και περιλαβών αυτόν εφίλησε και εισήγαγεν αυτόν εις τον οίκον αυτού· και διηγήσατο τώ Λάβαν πάντας τους λόγους τούτους.

Γεν. 29,13 Αμέσως δε μόλις ο Λαβαν ήκουσε το όνομα του Ιακώβ, του παιδιού της αδελφής του, έτρεξεν εις συνάντησιν του, τον ενηγκαλίσθη, τον εφίλησε και τον ωδήγησεν στον οίκον του. Εκεί δε διηγήθη ο Ιακώβ στον Λαβαν όλα, όσα του είχαν συμβή.

Γεν. 29,14 και ειπεν αυτώ Λάβαν· εκ των οστών μου και εκ της σαρκός μου εί σύ· και ήν μετ αυτού μήνα ημερών.

Γεν. 29,14 Ο Λαβαν ειπε τότε στον Ιακώβ· "είσαι εν από τα δικά μας κόκκαλα και από την ιδικήν μας σάρκα. Είμεθα συγγενείς εξ αίματος". Ο Ιακώβ έμεινε μαζί του ένα μήνα.

Γεν. 29,15 Ειπε δε Λάβαν τώ Ιακώβ· ότι γάρ αδελφός μου εί, ου δουλεύσεις μοι δωρεάν· απαγγειλόν μοι, τις ο μισθός σου εστί;

Γεν. 29,15 Μετά την πάροδον του μηνός ο Λαβαν ειπεν στον Ιακώβ· "επειδή είσαι συγγενής μου, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να εργάζεσαι εις εμέ δωρεάν, ωσάν δούλος. Πές μου ποίος πρέπει να είναι ο μισθός σου".

Γεν. 29,16 τώ δε Λάβαν ήσαν δύο θυγατέρες, όνομα τή μείζονι Λεία, και όνομα τή νεωτέρα αχήλ.

Γεν. 29,16 Ο Λαβαν ειχε δύο θυγατέρας· η μεγαλυτέρα ωνομάζετο Λεία και η μικροτέρα ωνομάζετο Ραχήλ.

Γεν. 29,17 οι δε οφθαλμοί Λείας ασθενείς, αχήλ δε ήν καλή τώ ειδει και ωραία τή όψει σφόδρα.

Γεν. 29,17 Οι οφθαλμοί της Λείας ήσαν αδύνατοι, η δε Ραχήλ ήτο ωραία εις όλην της την εμφάνισιν και εξαιρετικώς ωραία στο, πρόσωπον.

Γεν. 29,18 ηγάπησε δε Ιακώβ την αχήλ και ειπε· δουλεύσω σοι επτά έτη περι αχήλ της θυγατρός σου της νεωτέρας.

Γεν. 29,18 Ο Ιακώβ ηγάπησε την Ραχήλ και ειπε· "θα εργασθώ εις σε επτά έτη δια την Ραχήλ την νεωτέραν θυγατέρα σου, την οποίαν μετά τα επτά αυτά έτη θα λάβω ως σύζυγον".

Γεν. 29,19 ειπε δε αυτώ Λάβαν· βέλτιον δούναί με αυτήν σοι, ή δούναί με αυτήν ανδρί ετέρω· οικησον μετ εμού.

Γεν. 29,19 Ο Λαβαν του απήντησεν· "είναι βεβαίως πολύ προτιμότερον για μένα να δώσω αυτήν σύζυγον εις σε, παρά εις οιονδήποτε άνδρα. Μείνε μαζί μας και εργασου, όπως ειπες".

Γεν. 29,20 και εδούλευσεν Ιακώβ περι αχήλ επτά έτη, και ήσαν εναντίον αυτού ως ημέραι ολίγαι, παρά το αγαπάν αυτόν αυτήν.

Γεν. 29,20 Ο Ιακώβ ειργάσθη πράγματι επί επτά κατά συνέχειαν έτη, δια να λάβη ως σύζυγον την Ραχήλ. Μαλιστα δε του εφάνησαν και ολίγα τα έτη αυτά. Διότι αγαπούσε την Ραχήλ.

Γεν. 29,21 ειπε δε Ιακώβ τώ Λάβαν· δός μοι την γυναϊκά μου, πεπλήρωνται γάρ αι ημέραι, όπως εισέλθω προς αυτήν.

Γεν. 29,21 Μετά δε την παρέλευσιν των ετών αυτών ειπεν ο Ιακώβ στον Λαβαν· "τα επτά έτη της εργασίας μου συνεπληρώθησαν· δός μου λοιπόν την Ραχήλ, δια να την νυμφευθώ και να την έχω ως σύζυγον".

Γεν. 29,22 συνήγαγε δε Λάβαν πάντας τους άνδρας τού τόπου και εποίησε γάμον.

Γεν. 29,22 Ο Λαβαν συνεκέντρωσεν όλους τους άνδρας του τόπου και έκαμε τον γάμον.

Γεν. 29,23 και εγένετο εσπέρα, και λαβών Λείαν την θυγατέρα αυτού εισήγαγε προς Ιακώβ και εισήλθε προς αυτήν Ιακώβ.

Γεν. 29,23 Όταν ενύκτωσεν, επήρε ο Λαβαν την Λείαν, την θυγατέρα αυτού, και την ωδήγησεν προς τον Ιακώβ στον νυμφικόν θάλαμον.

Γεν. 29,24 έδωκε δε Λάβαν Λεία τή θυγατρί αυτού Ζελφάν την παιδίσκην αυτού αυτή παιδίσκην.

Γεν. 29,24 Έδωσε δε εις την θυγατέρα του την Λείαν ως δούλην της την Ζελφάν, ιδικήν του έως τότε δούλην.

Γεν. 29,25 εγένετο δε πρωϊ, και ιδού ήν Λεία· ειπε δε Ιακώβ τώ Λάβαν· τι τούτο εποίησάς μοι; ου περι αχήλ εδούλευσα παρά σοί; και ινατί παρελογίσω με;

Γεν. 29,25 Όταν εξημέρωσε, ειδεν έξαφνα ο Ιακώβ ότι σύζυγός του έγινε η Λεία. Διεμαρτυρήθη δε προς τον Λαβαν και του ειπε· "τι είναι αυτό, που μου έκαμες; Επί επτά έτη συνεχώς δεν ειργάσθην κατά την συμφωνίαν μας κοντά σου δια την Ραχήλ; Διατί με εξηπάτησες;"

Γεν. 29,26 απεκριθη δε Λάβαν· ουκ εστιν ούτως εν τώ τόπω ημών, δούναί την νεωτέραν πριν ή την πρεσβυτέραν·

Γεν. 29,26 Ο Λαβαν του απήντησε· "δεν υπάρχει στον τόπον μας συνήθεια να δίδωμεν εις γάμον την νεωτέραν κόρην, πριν υπανδρεύσωμεν την μεγαλυτέραν.

Γεν. 29,27 συντέλεσον ούν τα έβδομα ταύτης, και δώσω σοι και ταύτην αντί της εργασίας, ής εργά παρ εμοί, έτι επτά έτη έτερα.

Γεν. 29,27 Ας περάση λοιπόν η εβδομάς του γάμου σου με την Λείαν και, θα δώσω εις σε και την Ραχήλ έναντι της εργασίας, την οποίαν θα μου προσφέρης επί επτά ακόμη έτη".

Γεν. 29,28 εποίησε δε Ιακώβ ούτως και ανεπλήρωσε τα έβδομα ταύτης, και έδωκεν αυτώ Λάβαν αχήλ την θυγατέρα αυτού αυτώ γυναϊκα.

Γεν. 29,28 Εδέχθη ο Ιακώβ την νέαν αυτήν συμφωνίαν, και έκαμεν, όπως του ειπεν ο Λαβαν. Μετά την λήξιν της εβδομάδος του γάμου του με την Λείαν, έδωκεν ο Λαβαν εις αυτόν και την θυγατέρα του Ραχήλ ως σύζυγον.

Γεν. 29,29 έδωκε δε Λάβαν τή θυγατρί αυτού Βαλλάν την παιδίσκην αυτού αυτή παιδίσκην.
 Γεν. 29,29 Έδωκε δε την δούλην του Βαλλάν ως δούλην εις την θυγατέρα του Ραχήλ.
 Γεν. 29,30 και εισήλθε προς αχήλ· ηγάπησε δε αχήλ μάλλον ή Λείαν· και εδούλευσεν αυτώ επτά έτη έτερα.
 Γεν. 29,30 Ο Ιακώβ ήλθεν εις γάμου κοινωνίαν με την Ραχήλ. Ηγάπησε δε περισσότερον την Ραχήλ από την Λείαν. Εν συνεχεία δε ειργάσθη άλλα επτά έτη στον πενθερόν του τον Λαβαν.
 Γεν. 29,31 Ιδών δε Κύριος ο Θεός ότι ημισείτο Λεία, ήνοιξε την μήτραν αυτής· αχήλ δε ήν στείρα·
 Γεν. 29,31 Ο Κυριος και Θεός ιδών ότι η Λεία περιεφρονείτο από τον Ιακώβ ως άσχημη, της έδωσε το χάρισμα της τεκνογονίας, ενώ η Ραχήλ έμεινε στείρα.
 Γεν. 29,32 και συνέλαβε Λεία και έτεκεν υιόν τώ Ιακώβ· εκάλεσε δε το όνομα αυτού ουβήν λέγουσα· διότι είδέ μου Κύριος την ταπεινώσιν, και έδωκέ μοι υιόν· νύν ούν αγαπήσει με ο ανήρ μου.
 Γεν. 29,32 Η Λεία κατέστη έγκυος και εγέννησεν στον Ιακώβ υιόν. Ωνόμασε δε αυτόν Ρουβήν λέγουσα· “ο Κυριος μου έδωκεν υιόν, διότι είδε την περιφρόνησίν μου από τον άνδρα μου. Τωρα λοιπόν θα με αγαπήσει ο σύζυγός μου”.
 Γεν. 29,33 και συνέλαβε πάλιν και έτεκεν υιόν δεύτερον τώ Ιακώβ και είπεν· ότι ήκουσε Κύριος ότι μισούμαι, και προσέδωκέ μοι και τούτον· εκάλεσε δε το όνομα αυτού Συμεών·
 Γεν. 29,33 Έμεινε πάλιν έγκυος, εγέννησε δεύτερον υιόν και είπεν· “ήκουσεν ο Κυριος ότι περιφρονούμαι ακόμη από τον σύζυγόν μου και μου έδωσε και αυτόν τον υιόν”. Δια τούτο ωνόμασε τον δεύτερον υιόν της Συμεών.
 Γεν. 29,34 και συνέλαβεν έτι και έτεκεν υιόν και είπεν· εν τώ νύν καιρώ προς εμού έσται ο ανήρ μου, τέτοκα γάρ αυτώ τρεις υιούς· διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού Λευεί.
 Γεν. 29,34 Έμεινε και πάλιν έγκυος, εγέννησε υιόν και είπε· “τώρα πλέον θα είναι μαζή μου ο άνδρας μου, διότι του εγέννησα τρεις υιούς”. Δια τούτο ωνόμασεν αυτόν Λευεί.
 Γεν. 29,35 και συλλαβούσα έτι έτεκεν υιόν και είπε· νύν έτι τούτο εξομολογήσομαι τώ Κυρίω· διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού Ιούδαν. και έσθη τού τίκτειν.
 Γεν. 29,35 Κατέστη και πάλιν έγκυος, εγέννησε και άλλον υιόν και είπε· “και πάλιν τώρα θα δοξολογήσω δια τούτο το γεγονός τον Κυριον”. Δια τούτο ωνόμασε το παιδί της αυτό Ιούδαν και έπαυσε να γεννά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Γεν. 30,1 Ιδούσα δε αχήλ ότι ου τέτοκε τώ Ιακώβ, και εξήλωσε αχήλ την αδελφήν αυτής και είπε τώ Ιακώβ· δός μοι τέκνα· ει δε μη, τελευτήσω εγώ.
 Γεν. 30,1 Όταν η Ραχήλ είδεν ότι δεν εγέννησεν τσπον Ιακώβ παιδί, εφθόνησε την αδελφήν της Λείαν και είπεν στον Ιακώβ· “δος μου τέκνα, ει δ' άλλως θα αποθάνω”.
 Γεν. 30,2 θυματωθείς δε Ιακώβ τή αχήλ είπεν αυτή· μη αντί Θεού εγώ ειμι, ός εστέρησέ σε καρπόν κοιλίας·
 Γεν. 30,2 Εθύμωσεν ο Ιακώβ εναντίον της Ραχήλ και της είπε· “μήπως εγώ υπέχω θέσιν Θεού, ο οποίος δεν σου έδωσε καρπόν κοιλίας;”
 Γεν. 30,3 είπε δε αχήλ τώ Ιακώβ· ιδού η παιδίσκη μου Βαλλά· εισελθε προς αυτήν, και τέξεται επί των γονάτων μου, και τεκνοποιήσομαι καγώ εξ αυτής.
 Γεν. 30,3 Είπεν η Ραχήλ στον Ιακώβ· “Ιδού, η δούλη μου η Βαλλά, πάρε την και θα γεννήσει παιδί εις τα γονάτά μου και θα είναι σαν να έχω γενήσει εγώ. Το τέκνον της θα είναι ιδικόν μου”.
 Γεν. 30,4 και έδωκεν αυτώ Βαλλάν την παιδίσκην αυτής αυτώ γυναίκα· και εισήλθε προς αυτήν Ιακώβ.
 Γεν. 30,4 Παρέδωσε την δούλην της την Βαλλάν εις αυτόν ως γυναίκα του, ήλθεν εκείνος προς αυτήν εις συζυγικήν συνάφειαν,
 Γεν. 30,5 και συνέλαβε Βαλλά η παιδίσκη αχήλ και έτεκε τώ Ιακώβ υιόν.
 Γεν. 30,5 έμεινεν έγκυος η Βαλλά η δούλη της Ραχήλ και εγέννησεν στον Ιακώβ υιόν.
 Γεν. 30,6 και είπε αχήλ· έκρινέ μοι ο Θεός και επήκουσε της φωνής μου και έδωκέ μοι υιόν· διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού Δάν.
 Γεν. 30,6 Είπε δε η Ραχήλ· “ο Θεός μου έδωσε το δίκαιόν μου, ήκουσε την προσευχήν μου και μου εχάρισε παιδί”. Δια τούτο ωνόμασεν αυτόν Δαν.
 Γεν. 30,7 και συνέλαβεν έτι Βαλλά η παιδίσκη αχήλ και έτεκεν υιόν δεύτερον τώ Ιακώβ.
 Γεν. 30,7 Έμεινε πάλιν έγκυος η Βαλλά, η δούλη της Ραχήλ, και εγέννησε δεύτερον υιόν στον Ιακώβ.
 Γεν. 30,8 και είπε αχήλ· συναντελάβετό μου ο Θεός, και συνανεστράφην τή αδελφή μου και ηδυάσθην· και εκάλεσε το όνομα αυτού Νεφθαλείμ.
 Γεν. 30,8 Είπε τότε η Ραχήλ· “με εβοήθησεν ο Θεός, ηγωνίσθην σκληρώς κατά της αδελφής μου και την ενίκησα”. Και ωνόμασε τον υιόν της Νεφθαλείμ.
 Γεν. 30,9 Είδη δε Λεία ότι έσθη τού τίκτειν, και έλαβε Ζελφάν την παιδίσκην αυτής και έδωκεν αυτήν τώ Ιακώβ γυναίκα. και εισήλθε προς αυτήν
 Γεν. 30,9 Είδεν η Λεία, ότι εσταμάτησεν η τεκνογονία της και έλαβε την δούλην της την Ζελφάν, την παρέδωσεν στον Ιακώβ ως γυναίκα του, και ήλθεν εκείνος εις συνάφειαν με αυτήν.
 Γεν. 30,10 και συνέλαβε Ζελφά η παιδίσκη Λείας και έτεκε τώ Ιακώβ υιόν.
 Γεν. 30,10 Η Ζελφά, η δούλη της Λείας, έμεινεν έγκυος, και εγέννησεν υιόν στον Ιακώβ.
 Γεν. 30,11 και είπε Λεία. εν τύχη· και επωνόμασε το όνομα αυτού Γάδ.
 Γεν. 30,11 Είπε τότε η Λεία· “είμαι ευτυχής” ! Ωνόμασε δε τον υιόν της αυτόν Γαδ.
 Γεν. 30,12 και συνέλαβεν έτι Ζελφά η παιδίσκη Λείας και έτεκε τώ Ιακώβ υιόν δεύτερον.
 Γεν. 30,12 Έμεινε και πάλιν έγκυος η Ζελφά, η δούλη της Λείας, και εγέννησε δεύτερον υιόν του Ιακώβ.
 Γεν. 30,13 και είπε Λεία· μακαρία εγώ, ότι μακαριούσί με αι γυναίκες· και εκάλεσε το όνομα αυτού Ασήρ.
 Γεν. 30,13 Και η Λεία είπε· “είμαι εγώ ευτυχισμένη, διότι θα με μακαρίζουν αι γυναίκες”. Δια τούτο ωνόμασε τούτον τον υιόν Ασήρ.
 Γεν. 30,14 Επορεύθη δε ουβήν εν ημέρα θερισμού πυρών και εύρε μήλα μανδραγορών εν τώ αγρώ και ήνεγκεν αυτά προς Λείαν την μητέρα αυτού· είπε δε αχήλ Λεία τή αδελφή αυτής· δός μοι των μανδραγορών τού υιού σου.

Γεν. 30,14 Καποίαν ημέραν του θερισμού των σιτηρών ο Ρουβήν μετέβη εις αγρόν. Εύρεν εκεί καρπούς του φυτού μανδραγόρου και έφερεν αυτούς προς την μητέρα του την Λείαν. Είπε δε η Ραχήλ προς την αδελφήν της την Λείαν· “δος μου και μένα από τους καρπούς του μανδραγόρου, που σου έφερε το παιδί σου· (εζήτησε δε αυτούς, διότι επιστευεν ότι τρωγόμενοι αυτοί λύουν την στειρώσιν).

Γεν. 30,15 είπε δε Λεία· ουχ ικανόν σοι ότι έλαβες τον άνδρα μου; μη και τους μανδραγόρας τού υιού μου λήψη; είπε δε αχήλ· ουχ ούτως κοιμηθήτω μετά σου την νύκτα ταύτην αντί των μανδραγορών τού υιού σου.

Γεν. 30,15 Απήντησεν η Λεία· “δεν σου αρκεί ότι μου επήρες τον άνδρα; Μηπως θέλεις να μου πάρης και τους μανδραγόρας του παιδιού μου;” Η Ραχήλ απήντησεν· “όχι. Ας μη υπάρχη αυτή η διαφορά μεταξύ μας. Αυτήν την νύκτα ας κοιμηθῆ μαζί σου ο άνδρας μου αντί των καρπών του μανδραγόρου, που σου έφερε το παιδί σου, τους οποίους θα μου δώσης”.

Γεν. 30,16 εισήλθε δε Ιακώβ εξ αγρού εσπέρας, και εξήλθε Λεία εις συνάντησιν αυτώ και είπε· προς εμέ εισελεύση σήμερον· μεμίσθωμαι γάρ σε αντί των μανδραγορών τού υιού μου. και εκοιμήθη μετ αυτής την νύκτα εκείνην.

Γεν. 30,16 Την εσπέραν επέστρεψεν από τον αγρόν ο Ιακώβ και η Λεία εξήλθεν εις συνάντησιν του και του είπεν· “αυτήν την νύκτα θα έλθης προς εμέ, διότι σε έχω εξαγοράσει με τους μανδραγόρας του παιδιού μου”. Και πράγματι ο Ιακώβ εκοιμήθη μαζί της την νύκτα εκείνην.

Γεν. 30,17 και επήκουσεν ο Θεός Λείας, και συλλαβούσα έτεκε τώ Ιακώβ υιόν πέμπτον.

Γεν. 30,17 Ηκουσεν ο Θεός την προσευχήν της Λείας, έμεινεν αυτή έγκυος και εγέννησεν στον Ιακώβ πέμπτον τέκνον.

Γεν. 30,18 και είπε Λεία· δέδωκέ μοι ο Θεός τον μισθόν μου, ανθ ού έδωκα την παιδίσκην μου τώ ανδρί μου· και εκάλεσε το όνομα αυτού Ισάαχαρ, ό εστι μισθός.

Γεν. 30,18 Είπε δε η Λεία· “ο Θεός μου έδωσε την αμοιβήν μου δια το γεγονός ότι εγώ είχα δώσει την δούλην μου ως σύζυγον στον άνδρα μου”. Δια τούτο έδωσεν εις αυτό το όνομα Ισάαχαρ το οποίον σημαίνει μισθός.

Γεν. 30,19 και συνέλαβεν έτι Λεία και έτεκεν υιόν έκτον τώ Ιακώβ.

Γεν. 30,19 Και πάλιν η Λεία έμεινεν έγκυος, εγέννησεν έκτον υιόν στον Ιακώβ,

Γεν. 30,20 και είπε Λεία· δεδώρηται ο Θεός μοι δώρον καλόν εν τώ νύν καιρώ· αιρετεί με ο ανήρ μου, τέτοκα γάρ αυτώ υιούς έξι· και εκάλεσε το όνομα αυτού Ζαβουλών.

Γεν. 30,20 και είπε· “μου έχαρισεν ο Θεός κατά τον καιρόν τούτον ένα καλόν δώρον. Εμέ πλέον θα προτιμά ο σύζυγός μου, διότι του έχω γεννήσει έως τώρα εξ παιδιά”. Και εκάλεσε το όνομα του έκτου αυτού τέκνου Ζαβουλών.

Γεν. 30,21 και μετά τούτο έτεκε θυγατέρα και εκάλεσε το όνομα αυτής Δείνα.

Γεν. 30,21 Κατόπιν εγέννησεν η Λεία θυγατέρα, την οποίαν ωνόμασε Δείνα.

Γεν. 30,22 Εμνήσθη δε ο Θεός της αχήλ, και επήκουσεν αυτής ο Θεός και ανέωξεν αυτής την μήτραν,

Γεν. 30,22 Ο Θεός ενεθυμήθη την Ραχήλ, ήκουσε την προσευχήν της και της έδωσε το δώρον της τεκνογονίας.

Γεν. 30,23 και συλλαβούσα έτεκε τώ Ιακώβ υιόν. είπε δε αχήλ· αφείλεν ο Θεός μου το όνειδος·

Γεν. 30,23 Εμεινε και αυτή έγκυος, εγέννησεν στον Ιακώβ υιόν και είπεν· “ο Θεός μου αφήρησε την εντροπήν της ατεκνίας μου”.

Γεν. 30,24 και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιωσήφ λέγουσα· προσθέτω ο Θεός μοι υιόν έτερον.

Γεν. 30,24 Δια τούτο ωνόμασε το τέκνον της αυτό Ιωσήφ λέγουσα· “ας μου δώση ο Θεός και άλλον υιόν”.

Γεν. 30,25 Εγένετο δε ως έτεκε αχήλ τον Ιωσήφ, είπεν Ιακώβ τώ Λάβαν· απόστειλόν με, ίνα απέλθω εις τον τόπον μου και εις την γήν μου.

Γεν. 30,25 Όταν η Ραχήλ εγέννησε τον Ιωσήφ, είπεν ο Ιακώβ στον Λαβαν· “κατευόδωσέ με τώρα, δια να επιστρέψω εις την πατρίδα μου και εις την χώραν μου”.

Γεν. 30,26 απόδος τας γυναίκας μου και τα παιδιά μου, περί ών δεδούλευκά σοι, ίνα απέλθω· σύ γάρ γινώσκεις την δουλείαν, ήν δεδούλευκά σοι.

Γεν. 30,26 Δος μου τας γυναίκας μου και τα παιδιά μου, δια τας οποίας εγώ σε έχω δουλεύσει, ώστε να επανέλθω εις την πατρίδα μου· διότι συ γνωρίζεις πολύ καλά την εργασίαν, που σου έχω προσφέρει”.

Γεν. 30,27 είπε δε αυτώ Λάβαν· ει εύρον χάριν εναντίον σου, οιωνισάμην αν· ευλόγησε γάρ με ο Θεός επί τή σή εισόδω.

Γεν. 30,27 Απήντησε προς αυτόν ο Λαβαν· “θα γίνη, όπως λέγεις. Εγώ και εις οιωνούς ακόμη θα κατέφευγα, δια να επιτύχω ειρηνικάς με σε σχέσεις. Διότι μόλις συ εισήλθες στον οίκον μου, με ευλόγησεν ο Θεός.

Γεν. 30,28 διάστειλον τον μισθόν σου προς με, και δώσω.

Γεν. 30,28 Καθόρισέ μου λοιπόν, τον μισθόν, που θέλεις, και εγώ θα σου τον δώσω”.

Γεν. 30,29 είπε δε Ιακώβ· σύ γινώσκεις ά δεδούλευκά σοι και όσα ήν κτήνη σου μετ εμού·

Γεν. 30,29 Απήντησεν ο Ιακώβ· “συ γνωρίζεις τας υπηρεσίας που σου προσέφερα, όπως επίσης και τα ζώα που είχες, όταν εγώ ήλθα κοντά σου.

Γεν. 30,30 μικρά γάρ ήν όσα σοι εναντίον εμού, και ηυξήθη εις πλήθος, και ευλόγησέ σε Κύριος ο Θεός επί τώ ποδί μου. νύν ούν τότε ποιήσω καγώ εμαυτώ οίκον;

Γεν. 30,30 Ολίγα ήσαν τότε τα πρόβατά σου, που μου έδωσες να βόσκω. Τωρα όμως έγιναν πολυάριθμα, διότι καθώς επάτησα το πόδι μου στο σπίτι σου, σε ευλόγησεν ο Θεός. Τωρα, λοιπόν, δεν νομίζεις ότι είναι καιρός να φτιάσω και εγώ το σπίτι μου;”

Γεν. 30,31 και είπεν αυτώ Λάβαν· τι σοι δώσω; είπε δε αυτώ Ιακώβ· ου δώσεις μοι ουδέν· εάν ποιήσης μοι το ρήμα τούτο, πάλιν ποιμανώ τα πρόβατά σου και φυλάξω.

Γεν. 30,31 Ο Λαβαν του είπε· “τι θέλεις να σου δώσω;” Και ο Ιακώβ του απήντησε· “δεν θέλω να μου δώσης τίποτε. Εάν δεχθής την πρότασιν, την οποίαν θα σου κάμω, πάλιν εγώ θα βόσκω και θα φυλάττω τα πρόβατά σου.

Γεν. 30,32 παρελθέτω πάντα τα πρόβατά σου σήμερον, και διαχώρισον εκείθεν πάν πρόβατον φαιόν εν τοίς άρνασι και πάν διάλευκον και ραντόν εν ταις αιζίν· έσται μοι μισθός.

Γεν. 30,32 Ας περάσουν από εμπρός μας σήμερον όλα τα πρόβατά σου. Ξεχώρισε από αυτά κάθε πρόβατον φαιόν, από δε τα γίδια κάθε αίγα λευκήν η διάστικτον. Αυτά θα είναι ο μισθός μου.

Γεν. 30,33 και επακουσεταιί μοι η δικαιοσύνη μου εν τή ημέρα τή επαύριον, ότι εστιν ο μισθός μου ενώπιόν σου· πάν, ό εάν μη ή ραντόν και διάλευκον εν ταις αιζί και φαιόν εν τοίς άρνασι, κεκλεμμένον έσται παρ εμοί.

Γεν. 30,33 Η τιμιότης μου προς σε θα φανή και θα ακουσθή και στο μέλλον, ότι δηλαδή αυτός θα είναι, ο μισθός μου από σε.

Θα είμαι δε κλέπτης, εάν κρατήσω από το κοπάδι σου γίδια, που δεν θα είναι διάστικτα η λευκά και αρνιά που δεν θα είναι φια".

Γεν. 30,34 είπε δε αυτώ Λάβαν έστω κατά το ρήμά σου.

Γεν. 30,34 Ο Λαβαν, έχων υπ' όψιν του ότι τα αρνιά και τα γίδια του χρώματος που εξητούσεν ο Ιακώβ είναι σπάνια, του είπεν· "ας γίνη το θέλημά σου".

Γεν. 30,35 και διέστειλεν εν τή ημέρα εκείνη τους τράγους τους ραντούς και τους διαλεύκους και πάσας τας αίγας τας ραντάς και τας διαλεύκους και πάν, ό ήν φαιόν εν τοίς άρνασι, και πάν ό ήν λευκόν εν αυτοίς, και έδωκε διά χειρός των υιών αυτού.

Γεν. 30,35 Και εξεχώρισε κατά την ημέραν εκείνην τους τράγους, που είχαν διάστικτον χρωματισμόν και τους λευκούς, όλας τας αίγας τας διαστίκτους και λευκάς, κάθε ζών στο κοπάδι των αιγών που ήτο λευκόν, όπως επίσης και κάθε πρόβατον φαιόν ανάμεσα εις τα άλλα πρόβατα, και τα παρεχώρησεν εις την εξουσίαν των παιδιών του.

Γεν. 30,36 και απέστησεν οδών τριών ημερών ανά μέσον αυτών και ανά μέσον Ιακώβ. Ιακώβ δε εποίμανε τα πρόβατα Λάβαν τα υπολειφθέντα.

Γεν. 30,36 Ο Λαβαν απεμάκρυνεν εις απόστασιν τριών ημερών τα ολίγα αυτά γιδοπρόδατα, από εκείνα που θα εξακολουθούσε να φυλάττη ο Ιακώβ. Πράγματι ο Ιακώβ, εξακολουθούσε να ποιμαίνη τα υπολειφθέντα πρόβατα του Λαβαν.

Γεν. 30,37 έλαβε δε εαυτώ Ιακώβ ράβδον στυρακίνην χλωράν και καρυΐνην και πλατάνου, και ελέπισεν αυτάς Ιακώβ λείψιματα λευκά περισύρων το χλωρόν· εφαινετο δε επί ταις ράβδοις το λευκόν, ό ελέπισε, ποικίλον.

Γεν. 30,37 Επήρε τότε ο Ιακώβ ράβδους χλωράς στύρακος, καρυδιάς και πλατάνου, αφήρησεν από αυτάς ένα μέρος του φλοιού των, ώστε να φαίνεται και τα λευκόν ξυλώδες αυτών μέρος. Έτσι δε παρουσιάζοντο αι ράβδοι αυταί εις ποικίλον χρωματισμόν, εις λευκόν από το ξύλον και εις φαιοπράσινον από τον απομείναντα φλοιόν.

Γεν. 30,38 και παρέθηκε τας ράβδους, ας ελέπισεν εν τοίς ληνοίς των ποτιστηριών τού ύδατος, ίνα ως αν έλθωσι τα πρόβατα πιείν ενώπιον των ράβδων, ελθόντων αυτών πιείν, εγκισσήσωσι τα πρόβατα εις τας ράβδους·

Γεν. 30,38 Αυτάς δε τας ράβδους, τας οποίας έτσι είχεν μισοαποφλοιώσει, τας ετοποθέτησεν εις τα ποτιστήρια, ώστε όταν τα πρόβατα του Λαβαν έλθουν δια πότισμα να έχουν ενώπιόν των αυτάς τας ράβδους. Κατά δε το πότισμα, διασταυρούμενα και γονιμοποιούμενα, θα βλέπουν τας ράβδους.

Γεν. 30,39 και ενεκίσσων τα πρόβατα εις τας ράβδους και έτικτον τα πρόβατα διάλευκα και ποικίλα και σποδοειδή ραντά. Γεν. 30,39 Πράγματι δε τα αιγοπρόβατα συζευγνύμενα εγονιμοποιούντο βλέποντα αυτάς τας ράβδους. Τα περισσότερα δε αρνιά, τα οποία έτσι εγεννώντο, ήσαν λευκά, ποικιλόχρωμα και διάστικτα, αρνιά στακτιά.

Γεν. 30,40 τους δε αμνούς διέστειλεν Ιακώβ και έστησεν εναντίον των προβάτων κριόν διάλευκον και πάν ποικίλον εν τοίς αμνοίς· και διεχώρισε εαυτώ ποιμία καθ εαυτόν και ουκ έμιξεν αυτά εις τα πρόβατα Λάβαν.

Γεν. 30,40 Εξεχώριζε δε ο Ιακώβ τα διάστικτα αυτά προβατα από τα άλλα. Ετοποθετούσε δε ενώπιον των διαστίκτων προβάτων κριον λευκόν και έτσι εγεννώντο τα περισσότερα πρόβατα διάστικτα. Εξεχώριζεν έπειτα τα διάστικτα πρόβατα, τα οποία κατά την προηγηθείσαν συμφωνίαν ήσαν ιδικά του και δεν τα αναμίγνυε με τα άλλα τα λευκά, που ανήκον στον Λαβαν.

Γεν. 30,41 εγένετο δε εν τώ καιρώ, ώ ενεκίσσων τα πρόβατα εν γαστρί λαμβάνοντα, έθηκεν Ιακώβ τας ράβδους εναντίον των προβάτων εν τοίς ληνοίς τού εγκισσήσαι αυτά κατά τας ράβδους·

Γεν. 30,41 Κατά δε την κατάλληλον εποχήν, κατά την οποίαν εγονιμοποιούντο τα πρόβατα ετοποθετούσεν ο Ιακώβ τας ποικιλοχρώμους ράβδους εις τα ποτιστήρια ενώπιόν των ώστε να γίνεται η γονιμοποίησις των τη ώραν, που θα έβλεπαν τας ράβδους.

Γεν. 30,42 ήνικα δ αν έτεκε τα πρόβατα, ουκ ετίθει εγένετο δε τα μέν άσημα τού Λάβαν, τα δε επίσημα τού Ιακώβ.

Γεν. 30,42 Όταν δε ήρχετο ο καιρός να γεννήσουν τα πρόβατα και να συλλάβουν εκ νέου και γεννήσουν, όπως ήτο επόμενον, ασθενέστερα αρνιά, δεν ετοποθετούσε τας ράβδους ενώπιον αυτών. Κατ' αυτόν τον τρόπον τα μεν πρόβατα του Λαβαν εγεννώντο ασθενικά, τα δε πρόβατα του Ιακώβ εύρωστα.

Γεν. 30,43 και επλούτισεν ο άνθρωπος σφόδρα σφόδρα, και εγένετο αυτώ κτήνη πολλά και βόες και παίδες, και παιδίσκai και κάμηλοι και όνοι.

Γεν. 30,43 Εγινε δε ο Ιακώβ πάρα πολύ πλούσιος, απέκτησε ζώα πολλά και βόδια, δούλους και δούλας, καμήλους και όνους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Γεν. 31,1 Ήκουσε δε Ιακώβ τα ρήματα των υιών Λάβαν λεγόντων· έιληφεν Ιακώβ πάντα τα τού πατρός ημών και εκ των τού πατρός ημών πεποίηκε πάσαν την δόξαν ταύτην.

Γεν. 31,1 Εφθασαν εις τα αυταί του Ιακώβ πληροφορίαί, ότι τα παιδιά του Λαβαν έλεγαν· "ο Ιακώβ επήρε όλα τα υπάρχοντα του πατρός μας και από αυτά έκαμε όλην αυτού την μεγάλην περιουσίαν".

Γεν. 31,2 και είδεν Ιακώβ το πρόσωπον τού Λάβαν, και ιδού ουκ ήν προς αυτόν ωσει εχθές και τρίτην ημέραν.

Γεν. 31,2 Είδε δε και ο Ιακώβ σκυθρωπόν το πρόσωπον του Λαβαν και αντελήφθη ότι η διάθεσις του απέναντι αυτού δεν ήτο όπως προηγουμένως φιλική, αλλ' είχε γίνει δυσμενής και εχθρική εξ αιτίας του φθόνου του.

Γεν. 31,3 είπε δε Κύριος προς Ιακώβ· αποστρέφου εις την γήν τού πατρός σου και εις την γενεάν σου, και έσομαι μετά σου.

Γεν. 31,3 Τότε είπεν ο Κυριος προς τον Ιακώβ· "να επιστρέψης εις την γην του πατρός σου, εις την γενεάν σου, και εγώ θα είμαι μαζί σου υπερασπιστής και βοηθός".

Γεν. 31,4 αποστείλας δε Ιακώβ εκάλεσε Λείαν και αχήλ εις το πεδίον, ού ήν τα ποιμία.

Γεν. 31,4 Εστειλεν ο Ιακώβ άνθρωπον και εκάλεσε την Λείαν και την Ραχήλ να έλθουν εις την πεδιάδα, όπου αυτός έβοσκει τα πρόβατα.

Γεν. 31,5 και είπεν αυταίς· ορώ εγώ το πρόσωπον τού πατρός υμών, ότι ουκ έστι προς εμού ως εχθές και τρίτην ημέραν· ο δε Θεός τού πατρός μου ήν μετ εμού.

Γεν. 31,5 Είπε δε εις τας γυναίκας του· "εγώ βλέπω το πρόσωπον του πατρός σας σκυθρωπόν· η διάθεσις του απέναντί μου δεν είναι πλέον φιλική, όπως προηγουμένως. Ο Θεός όμως του πατρός μου ήτο και είναι μαζί μου.

Γεν. 31,6 και αυτοί δε οίδατε, ότι εν πάση τή ισχύϊ μου δεδούλευκα τώ πατρί υμών.

Γεν. 31,6 Και σεις αι ίδια γνωρίζετε καλά ότι, με όλην, μου την δύναμιν, με ευσυνειδησίαν και τιμιότητα, εδούλευσα στον πατέρα σας.

Γεν. 31,7 ο δε πατήρ υμών παρεκρούσατό με και ήλλαξε τον μισθόν μου των δέκα αμνών, και ουκ έδωκεν αυτώ ο Θεός κακοποιήσαί με.

Γεν. 31,7 Ο πατήρ σας όμως με ηπάτησε και τον ευτελή μισθόν των δέκα προβάτων τον ήλλαξε· αλλά ο Θεός δεν του επέτρεψε να μου κάμη κάτι κακόν.

Γεν. 31,8 εάν ούτως είπη, τα ποικίλα έσται σου μισθός, και τέξεται πάντα τα πρόβατα ποικίλα· εάν δε είπη, τα λευκά έσται σου μισθός, και τέξεται πάντα τα πρόβατα λευκά·

Γεν. 31,8 Ο Θεός ήτο μαζί μου· εάν δε ο Λαβαν έλεγε τα ποικιλόχρωμα πρόβατα θα είναι ο μισθός σου, όλα τα πρόβατα θα εγεννούσαν ποικιλόχρωμα. Εάν δε έλεγεν ότι τα λευκά πρόβατα θα είναι ο μισθός σου, όλα τα πρόβατα θα εγεννούσαν λευκά αρνιά.

Γεν. 31,9 και αφείλετο ο Θεός πάντα τα κτήνη τού πατρός υμών και έδωκέ μοι αυτά.

Γεν. 31,9 Ο δίκαιος Θεός αφήρσεσεν όλα τα ζώα του πατρός σας και τα έδωσεν εις εμέ·

Γεν. 31,10 και εγένετο ηνίκα ενεκίσσων τα πρόβατα εν γαστρί λαμβάνοντα, και είδον τοίς οφθαλμοίς μου εν τώ ύπνω, και ιδού οι τράγοι και οι κριοί αναβαίνοντες επί τα πρόβατα και τας αίγας διάλευκοι και ποικίλοι και σποδοειδείς ραντοί.

Γεν. 31,10 και συνέβη, ώστε, όταν τα πρόβατα συζευγνύμενα έμεναν έγκυα, είδον στον ύπνον μου με τα ίδια μου τα μάτια, ότι οι τράγοι και οι κριοι αναβαίνοντες επάνω εις τα πρόβατα και τας αίγας ήσαν όλοι λευκοί, παρδαλοί, άτακτοι, διάστικτοι.

Γεν. 31,11 και είπέ μοι ο άγγελος τού Θεού καθ ύπνον· Ιακώβ· εγώ δε είπα· τι εστι·

Γεν. 31,11 Και μου είπεν ο άγγελος του Θεού στον ύπνον μου· "Ιακώβ" ! Εγώ δε απήντησα· "τι είναι;"

Γεν. 31,12 και είπεν· ανάβλειψον τοίς οφθαλμοίς σου, και ιδέ τους τράγους και τους κριούς αναβαίνοντας επί τα πρόβατα και τας αίγας διαλεύκους και ποικίλους και σποδοειδείς ραντούς· εώρακα γάρ όσα σοι Λάβαν ποιεί·

Γεν. 31,12 "Σηκωσε τα βλέματά σου, μου απήντησιν ο άγγελος. και κύτταξε ότι οι τράγοι και οι κριοι αναβαίνοντες εις τα πρόβατα και τας αίγας είναι λευκοί και ποικιλόχρωμοι και στακτοί και διάστικτοι. Αυτό είναι σημειον ότι θα πολλαπλασιάσω τα ιδικά σου πρόβατα, διότι είδα τας αδικίας, τας οποίας εν συνεχεία σου έχει κάμη ο Λαβαν.

Γεν. 31,13 εγώ ειμι ο Θεός ο οφθείς σοι εν τόπω Θεού, ού ήλειψάς μοι εκεί στήλην και ηύξω μοι εκεί ευχήν· νύν σύν ανάστηθι και έξελθε εκ της γής ταύτης και άπελθε εις την γήν της γενέσεώς σου, και έσομαι μετά σου.

Γεν. 31,13 Εγώ είμαι ο Θεός, ο οποίος εφανερώθην εις σε στον ιερόν εκείνον τόπον, τον οποίον ωνόμασες συ "Οίκον Θεού", εις την Βαιθήλ, όπου συ μου έσθησες στήλην, την οποίαν έχρισες με έλαιον και μου έκαμες ένα τάμα. Σηκω, λοιπόν, τώρα και φύγε από την γην αυτήν και πήγαινε στον τόπον, όπου εγεννήθης, και εγώ θα είμαι μαζί σου".

Γεν. 31,14 και αποκριθείσαι αχήλ και Λεία είπαν αυτώ· μη εστιν ημίν έτι μερίς ή κληρονομία εν τώ οίκω τού πατρός ημών·

Γεν. 31,14 Η Ραχήλ και η Λεία απεκριθήσαν εις αυτόν· "μήπως και έχομεν τάχα ημείς μεριδιον η κληρονομίαν εις τα υπάρχοντα του πατρός μας;

Γεν. 31,15 ουχ ως αι αλλότριαι λελογίσμεθα αυτώ· πέπρακε γάρ ημάς και καταβρώσει κατέφαγε το αργύριον ημών.

Γεν. 31,15 Δεν μας εθεώρησεν ως ξένας πλέον απέναντί του· Διότι μας επώλησε και κατέφαγεν αδικώς και παρανόμως το αργύριόν μας.

Γεν. 31,16 πάντα τον πλούτον και την δόξαν, ήν αφείλετο ο Θεός τού πατρός ημών, ημίν έσται και τοίς τέκνοις ημών. νύν σύν όσα σοι είρηκεν ο Θεός, ποίει.

Γεν. 31,16 Όλος ο πλούτος και η δόξα, που αφήρσεσεν ο Θεός από τον πατέρα μας, ανήκει πλέον κατά λόγον δικαιοσύνης εις ημάς και εις τα παιδιά μας. Πράξε λοιπόν τώρα, όπως σου είπεν ο Θεός".

Γεν. 31,17 Αναστάς δε Ιακώβ έλαβε τας γυναίκας αυτου και τα παιδιά αυτου επί τας καμήλους.

Γεν. 31,17 Ηγήρθη ο Ιακώβ, επήρε τας γυναίκας του, εφόρτωσε τα παιδιά του εις τας καμήλους,

Γεν. 31,18 και απήγαγε πάντα τα υπάρχοντα αυτώ, και πάσαν την αποσκευήν αυτου, ήν περιποιήσατο εν τή Μεσοποταμία, και πάντα τα αυτου απελθείν προς Ισαάκ τον πατέρα αυτου εις γήν Χαναάν.

Γεν. 31,18 επήρην όλα τα υπάρχοντά του και τα παιδιά του, που απέκτησεν εις Μεσοποταμίαν, και όλα τα πράγματά του, δια να επιστρέψη προς τον Ισαάκ, τον πατέρα του, εις την γην Χαναάν.

Γεν. 31,19 Λάβαν δε ώχετο κείραι τα πρόβατα αυτου· έκλεψε δε αχήλ τα είδωλα τού πατρός αυτης.

Γεν. 31,19 Τοτε ακριβώς ο Λαβαν είχε μεταβή, δια να κουρεύση τα πρόβατά του. Η δε Ραχήλ έκλεψε τα ειδωλολατρικά αγαλμάτια του πατρός της.

Γεν. 31,20 έκρυψε δε Ιακώβ Λάβαν τον Σύρον τού μη αναγγείλαι αυτώ, ότι αποδιδράσκει.

Γεν. 31,20 Ο Ιακώβ απέκρυψε την αναχώρησίν του και απέφυγε να αναγγείλη στον Λαβαν τον Συρον, ότι φεύγει από εκεί δια την πατρίδα του.

Γεν. 31,21 και απέδρα αυτός και τα αυτου πάντα και διέβη τον ποταμόν και ώρμησεν εις το όρος Γαλαάδ.

Γεν. 31,21 Εφυγε κρυφίως αυτός και όλα τα μετ' αυτου, διέβη τον Ευφράτην ποταμόν και κατηθύνη ταχέως στο όρος Γαλαάδ.

Γεν. 31,22 ανηγγέλη δε Λάβαν τώ Σύρω τή ημέρα τή τρίτη, ότι απέδρα Ιακώβ,

Γεν. 31,22 Αλλά την τρίτην ημέραν από της αναχωρήσεώς του ανηγγείλαν στον Λαβαν, ότι ο Ιακώβ έφυγε.

Γεν. 31,23 και παραλαβόν τους αδελφούς αυτου μεθ εαυτου, εδιώξεν οπίσω αυτου οδόν ημερών επτά και κατέλαβεν αυτόν εν τώ όρει Γαλαάδ.

Γεν. 31,23 Ωργισμένος ο Λαβαν επήρε μαζί του τους συγγενείς του, κατεδιώξε τον Ιακώβ επί επτά ημέρας και τον επρόφθασεν στο όρος Γαλαάδ.

Γεν. 31,24 ήλθε δε ο Θεός προς Λάβαν τον Σύρον καθ ύπνον την νύκτα και είπεν αυτώ· φύλαξε σεαυτόν, μήποτε λαλήσης μετά Ιακώβ πονηρά.

Γεν. 31,24 Ο Θεός όμως παρουσιάσθη στον ύπνον κατά την νύκτα προς τον Λαβαν και του είπε· "φυλάξου, μήπως τυχόν και είπης απειλητικά και εχθρικά λόγια προς τον Ιακώβ".

Γεν. 31,25 και κατέλαβε Λάβαν τον Ιακώβ· Ιακώβ δε έπηξε την σκηνήν αυτου εν τώ όρει· Λάβαν δε έσθησε τους αδελφούς

αυτού εν τώ όρει Γαλαάδ.

Γεν. 31,25 Κατέφθασεν ο Λαβαν τον Ιακώβ. Ο Ιακώβ είχε στήσει την σκηνήν του στο όρος Γαλαάδ, και ο Λαβαν κατεσκηνώσε τους συγγενείς του στο ίδιον όρος.

Γεν. 31,26 είπε δε Λάβαν τώ Ιακώβ· τι εποίησας; ινατί κρυφή απέδρας και εκλοποφόρησάς με και απήγαγες τας θυγατέρας μου ως αιχμαλώτιδας μαχαίρα;

Γεν. 31,26 Είπε δε ο Λαβαν στον Ιακώβ· "τι είναι αυτό που έκαμες; Διατί εδραπέτευσες κρυφίως και με έκλειψες και απήγαγες μαζί σου τας θυγατέρας μου, ως εάν συνέλαβες αυτάς αιχμαλώτους εις πόλεμον;

Γεν. 31,27 και ει ανήγγειλάς μοι, εξαπέστειλα αν σε μετ ευφροσύνης και μετά μουσικών και τυμπάνων και κιθάρας,

Γεν. 31,27 Εάν μου έλεγες ότι είχες αποφασίσει να φύγης, θα σε προέπεμπα με χαράν, με μουσικά όργανα, με τύμπανα και με κιθάρας.

Γεν. 31,28 και ουκ ηξιώθην καταφιλήσαι τα παιδιά μου και τας θυγατέρας μου. νύν δε αφρόνως έπραξας.

Γεν. 31,28 Ετσι όμως που έφυγες, δεν αξιώθηκα να φιλήσω τα εγγόνια μου και τας θυγατέρας μου. Ενήργησες λοιπόν κατά ένα τρόπον απερίσκεπτον και προσβλητικόν δι' εμέ.

Γεν. 31,29 και νύν ισχύει η χείρ μου κακοποιήσαί σε· ο δε Θεός τού πατρός σου εχθές είπε προς με λέγων· φύλαξε σεαυτόν, μη ποτε λαλήσης μετά Ιακώβ πονηρά.

Γεν. 31,29 Και τώρα έως την δύναμιν να σε τιμωρήσω. Δεν σου κάμνω όμως κανένα κακόν, διότι ο Θεός του πατρός σου μου ώμιλησε χθες λέγων· Φυλάξου μήπως τυχόν είπης λόγια εχθρικά και απειλητικά εναντίον του Ιακώβ.

Γεν. 31,30 νύν ούν πεπόρευσαι επιθυμία γάρ επεθύμησας απελθείν εις τον οίκον τού πατρός σου· ινατί έκλειψας τους θεούς μου;

Γεν. 31,30 Αλλά πολύ καλά· τώρα έχεις πλέον αναχωρήσει, διότι σφοδρώς επεθύμησες να επιστρέψης στον οίκον του πατρός σου. Διατί όμως έκλειψες τα αγαλμάτια των θεών μου;"

Γεν. 31,31 αποκριθείς δε Ιακώβ είπε τώ Λάβαν· ότι εφοβήθην· είπα γάρ· μη ποτε αφέλης τας θυγατέρας σου απ εμού και πάντα τα εμά.

Γεν. 31,31 Απεκριθη ο Ιακώβ και είπεν στον Λαβαν· "ανεχώρησα κρυφίως, διότι εφοβήθηκα. Εσκέφθηκα ότι, εάν σου ανεκοίωνα την αναχώρησίν μου, ίσως συ θα μου κρατούσες τας θυγατέρας σου και όλα τα υπάρχοντά μου.

Γεν. 31,32 και είπεν Ιακώβ· παρ ώ αν εύρης τους θεούς σου, ου ζήσεται εναντίον των αδελφών ημών· επίγνωθι τι εστι παρ εμοί των σών και λαβέ. και ουκ επέγνων παρ αυτώ ουδέν. ουκ ήδει δε Ιακώβ, ότι αχήλ η γυνή αυτού έκλειπεν αυτούς.

Γεν. 31,32 Ως προς δε την κλοπήν των αγαλματίων σου, είπεν ο Ιακώβ, σου λέγω τούτο ότι δεν θα ζήση αλλά θα φονευθή ενώπιον όλων ημών εκείνος, στον οποίον θα εύρης τους θεούς σου. Ερεύνησε λοιπόν, τι από τα ιδικά σου πράγματα υπάρχει μεταξύ εκείνων, που μου ανήκουν, και πάρε τα". Ελεγε δε αυτά ο Ιακώβ, διότι δεν εγνώριζεν ότι η σύζυγός του η Ραχήλ είχε κλέψει τα ειδωλολατρικά αγαλματάκια.

Γεν. 31,33 εισελθών δε Λάβαν ηρεύνησεν εις τον οίκον Λείας και ουχ εύρεν· και εξήλθεν εκ τού οίκου Λείας και ηρεύνησε τον οίκον Ιακώβ και εν τώ οίκω των δύο παιδισκών και ουχ εύρεν. εισήλθε δε και εις τον οίκον αχήλ.

Γεν. 31,33 Εισήλθεν ο Λαβαν εις την σκηνήν της Λείας, ηρεύνησε και δεν ευρήκε τίποτε. Εξήλθεν από την σκηνήν της Λείας, ηρεύνησε την σκηνήν του Ιακώβ, όπως επίσης και την σκηνήν των δύο θεραπεινίδων, και σκηνήν της Ραχήλ, όπου επίσης δεν ευρήκε τίποτε.

Γεν. 31,34 αχήλ δε έλαβε τα ειδώλα και ενέβαλεν αυτά εις τα σάγματα της καμήλου και επεκάθισεν αυτοίς.

Γεν. 31,34 διότι η Ραχήλ επήρε τα ειδωλολατρικά αγαλμάτια, τα ετοποθέτησεν στο σάγμα της καμήλου, εκάθισεν επάνω εις αυτό,

Γεν. 31,35 και είπε τώ πατρί αυτής· μη βαρέως φέρε, κύριε· ου δύναμαι αναστήναι ενώπιόν σου, ότι τα κατ εθισμόν των γυναικών μοι εστί· ηρεύνησε δε Λάβαν εν όλω τώ οίκω και ουχ εύρε τα ειδώλα.

Γεν. 31,35 και είπεν στον πατέρα της· "μη οργισθή εναντίον μου, κύριε, που κάθομαι. Δεν ημπορώ να σηκωθώ ενώπιόν σου, διότι μου συμβαίνουν τα συνήθη εις τας γυναίκας φαινόμενα". Ο Λαβαν έφυγεν από αυτήν, ηρεύνησεν όλην την σκηνήν και δεν ευρήκε τα ειδώλα.

Γεν. 31,36 ωργίσθη δε Ιακώβ και εμαχέσατο τώ Λάβαν· αποκριθείς δε Ιακώβ είπε τώ Λάβαν· τι το αδίκημά μου και τι το αμάρτημά μου, ότι κατεδιώξας οπίσω μου

Γεν. 31,36 Ωργίσθη τότε ο Ιακώβ και απηύθυνε δριμείας φράσεις εναντίον του Λαβαν. Του είπεν· "ποιό είναι λοιπόν το αδίκημά μου και ποιό είναι το αμάρτημά μου, ένεκα του οποίου με εκνήγησες έως εδώ;

Γεν. 31,37 και ότι ηρεύνησας πάντα τα σκεύη τού οίκου μου; τι εύρες από πάντων των σκευών τού οίκου σου; θές ώδε ενώπιον των αδελφών σου και των αδελφών μου, και ελεγξάτωσαν ανά μέσον των δύο ημών.

Γεν. 31,37 Ηρεύνησες όλα τα πράγματα των σκηνών μου, τι από τα ιδικά σου σκεύη ευρήκες εις τα πράγματά μου; Ειπέ εδώ ενώπιον των ιδικών σου και των ιδικών μου ανθρώπων τα παράπονά σου. Ας κρίνουν και ας δικάσουν αυτοί μεταξύ μας.

Γεν. 31,38 ταύτά μοι είκοσιν έτη εγώ ειμι μετά σου· τα πρόβατά σου και αι αίγές σου ουκ ητεκνώθησαν· κριούς των προβάτων σου ου κατέφαγον·

Γεν. 31,38 Εγώ είκοσιν ολόκληρα έτη έμεινα και ειργάσθην μαζί σου. Τα πρόβατά σου και τα γίδια σου δεν έμειναν στείρα, αλλά επολλαπλασιάσθησαν. Τους κριους και τα πρόβατά σου δεν έφαγον.

Γεν. 31,39 θηριάλωτον ουκ ενήνοχά σοι, εγώ απεινύουν παρ εμαυτού κλέμματα ημέρας και κλέμματα νυκτός·

Γεν. 31,39 Δεν σου έφερα ποτέ πρόβατον κατασπαραχθέν από τα θηρία, διότι εφύλαττα άγρυπνος τα κοπάδια σου.

Επλήρωνα από τα ιδικά μου κάθε τι, που συνέβαινε να κλαπή είτε ημέραν είτε νύκτα.

Γεν. 31,40 εγενόμην της ημέρας συγκαϊόμενος τώ καύματι και τώ παγετώ της νυκτός, και αφίστατο ο ύπνος μου από των οφθαλμών μου.

Γεν. 31,40 Δια να φυλάσσω τα πρόβατά σου, εφλογιζόμουν κατά το διάστημα της ημέρας από το καύμα του ηλίου και κατά την νύκτα ξεπαγίαζα από το ψύχος και έφευγεν ο ύπνος από τα μάτια μου.

Γεν. 31,41 ταύτά μοι είκοσιν έτη εγώ ειμι εν τή οικία σου· εδούλευσά σοι δεκατέσσαρα έτη αντί των δύο θυγατέρων σου και έξ έτη εν τοίς προβάτοις σου, και παρελογίσω τον μισθόν μου δέκα αμνάσιν.

Γεν. 31,41 Ολα αυτά τα είκοσιν έτη με τέτοιαν πίστιν και αφοσίωσιν έμεινα και εδούλευσα εις σε. Δέκα τέσσαρα έτη σε εδούλευσα δια τας δύο θυγατέρας σου και εξ έτη δια τα πρόβατά σου. Και παρ' όλα αυτά συ δια τον μισθόν της ποιμάνσεως

των προβάτων σου με ηπάτησες και μου έδωσες δέκα, ελάχιστα δηλαδή, πρόβατα.

Γεν. 31,42 ει μη ο Θεός του πατρός μου Αβραάμ και ο φόβος Ισαάκ ήν μοι, νύν αν κενόν με εξαπέστειλας; την ταπεινώσιν μου και τον κόπον των χειρών μου είδεν ο Θεός και ήλεγξέ σε εχθές.

Γεν. 31,42 Εάν δε δεν ήτο μαζί μου ο Θεός του πάππου μου Αβραάμ, ο Θεός τον οποίον εφοβείτο ο πατήρ μου Ισαάκ, θα με έδιωχνες με αδειανά τα χέρια. Την αδικίαν σου όμως αυτήν και τον κόπον των χειρών μου είδεν ο Θεός. Δι' αυτό και σε ήλεγξε χθές".

Γεν. 31,43 αποκριθείς δε Λάβαν είπε τώ Ιακώβ· αι θυγατέρες θυγατέρες μου, και οι υιοί υιοί μου, και τα κτήνη κτήνη μου, και πάντα, όσα σύ οράς, εμά εστι και των θυγατέρων μου· τι ποιήσω ταύταις σήμερον ή τοίς τέκνοις αυτών, οίς έτεκεν;

Γεν. 31,43 Εντροπιασμένος ο Λαβαν, και θέλων να δικαιολογηθή είπεν στον Ιακώβ· "αι θυγατέρες σου είναι θυγατέρες μου, τα παιδιά σου παιδιά μου, τα κτήνη σου κτήνη μου και όλα όσα συ βλέπεις είναι ιδικά μου και των θυγατέρων μου. Τι λοιπόν κακόν ημπορώ να κάμω εγώ σήμερον εις αυτάς, και εις τα εγγόνια μου, τα οποία αυταί εγέννησαν;

Γεν. 31,44 νύν ούν δεύρο διαθώμεθα διαθήκην εγώ τε και σύ, και έσται εις μαρτύριον ανά μέσον εμού και σου, είπε δε αυτό· ιδού ουδείς μεθ ημών εστιν, ιδέ, ο Θεός μάρτυς ανά μέσον εμού και σου.

Γεν. 31,44 Ελα λοιπόν και ας κάμωμεν μίαν επίσημον συμφωνίαν εγώ και συ, η οποία θα μένη ως τρανή μαρτυρία φιλίας μεταξύ εμού και σου". Προσέθεσεν ακόμη ο Λαβαν· "ιδού κανένας μάρτυς δεν υπάρχει μεταξύ μας, αλλά ως μάρτυς υπάρχει μεταξύ εμού και σου ο Θεός".

Γεν. 31,45 λαβών δε Ιακώβ λίθον έστησεν αυτόν στήλην.

Γεν. 31,45 Επήρην λοιπόν ο Ιακώβ ένα λίθον τον έστησεν ως αναμνηστικήν στήλην της συμφωνίας,

Γεν. 31,46 είπε δε Ιακώβ τοίς αδελφοίς αυτού· συλλέγετε λίθους, και συνέλεξαν λίθους και εποίησαν βουνόν, και έφαγον εκεί επί τού βουνού.

Γεν. 31,46 και είπεν στους ανθρώπους του· "συλλέξατε λίθους". Εκείνοι συνέλεξαν λίθους και έκαμαν σωρόν. Πλησίον δε αυτού του σωρού έφαγον ο Ιακώβ και ο Λαβαν και οι άνθρωποι των εις πίστωσιν της φιλίας των.

Γεν. 31,47 και είπεν αυτός Λάβαν· ο βουνός ούτος μαρτυρεί ανά μέσον εμού και σου σήμερον.

Γεν. 31,47 Είπε δε ο Λαβαν προς τον Ιακώβ· "ο σωρός αυτός των λίθων είναι μάρτυς της συμφωνίας, η οποία συνήφθη σήμερον μεταξύ εμού και σου".

Γεν. 31,48 και εκάλεσεν αυτόν Λάβαν Βουνός της μαρτυρίας. Ιακώβ δε εκάλεσεν αυτόν Βουνός μάρτυς. είπε δε Λάβαν τώ Ιακώβ· ιδού ο βουνός ούτος και η στήλη, ήν έστησα ανά μέσον εμού και σου, μαρτυρεί ο βουνός ούτος, και μαρτυρεί η στήλη αυτή· διά τούτο εκλήθη το όνομα αυτού, Βουνός μαρτυρεί.

Γεν. 31,48 Ωνόμασε δε ο Λαβαν τον σωρόν αυτόν "Βουνόν της μαρτυρίας", ο δε Ιακώβ τον ωνόμασε "Βουνός μάρτυς". Είπε δε Λαβαν στον Ιακώβ· "ιδού, ο σωρός αυτός και η στήλη, την οποίαν έστησα μεταξύ εμού και σου, είναι μάρτυς της συμφωνίας, την οποίαν εκλείσαμεν εδώ". Δια τούτο ωνομάσθη ο τόπος εκείνος "Βουνός μαρτυρεί" (Γαλαάδ).

Γεν. 31,49 και η Ορασις, ήν είπεν· επίδοι ο Θεός ανά μέσον εμού και σου, ότι αποστησόμεθα έτερος αφ έτέρου.

Γεν. 31,49 "Το βλέμμα του Θεού είναι επάνω μας". Και είπεν ο Λαβαν στον Ιακώβ· "είθε να ιδη και να κρηνη ο Θεός την διαγωγήν, που θα δείξωμεν ο ένας απέναντι του αλλού, διότι μετ' ολίγον θα χωρίσωμεν ο ένας από τον άλλον.

Γεν. 31,50 ει ταπεινώσεις τας θυγατέρας μου, ει λήψη γυναίκας προς τας θυγατράσι μου, όρα, ουδείς μεθ ημών εστιν ορών· Θεός μάρτυς μεταξύ εμού και μεταξύ σου.

Γεν. 31,50 Πρόσεξε, μήπως κακομεταχειρισθής τας θυγατέρας μου, μήπως τυχόν και λάβης άλλας συζύγους κοντά εις αυτάς. Πρόσεξε! Κανείς δεν υπάρχει μεταξύ μας ως μάρτυς, ο οποίος μας βλέπει. Ο Θεός μόνον είναι μάρτυς μεταξύ εμού και σου και Εκείνος θα σε τιμωρήση, εάν παραβής την συμφωνίαν μας

Γεν. 31,51 και είπε Λάβαν τώ Ιακώβ· ιδού ο βουνός ούτος και μάρτυς η στήλη αυτή.

Γεν. 31,51 Είπεν ακόμη ο Λαβαν στον Ιακώβ· "ιδού ο σωρός αυτός των λίθων και η στήλη αυτή είναι μάρτυρες της συμφωνίας μας,

Γεν. 31,52 εάν τε γάρ εγώ μη διαβώ προς σε μηδέ σύ διαβής προς με τον βουνόν τούτον και την στήλην ταύτην επί κακία, Γεν. 31,52 ότι ούτε εγώ θα διαβώ προς το μέρος σου εναντίον σου ούτε και συ θα περάσης τον σωρόν αυτόν και την στήλην αυτήν με εχθρικάς διαθέσεις εναντίον μου.

Γεν. 31,53 ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ναχώρ κρινεί ανά μέσον ημών.

Γεν. 31,53 Ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ναχώρ θα είναι κριτής μεταξύ μας".

Γεν. 31,54 και ώμοσεν Ιακώβ κατά τού φόβου τού πατρός αυτού Ισαάκ, και έθυσσε θυσίαν εν τώ όρει και εκάλεσε τους αδελφούς αυτού, και έφαγον και έπιον και εκοιμήθησαν εν τώ όρει.

Γεν. 31,54 Και ωρκίσθη ο Ιακώβ ενώπιον του Θεού, τον οποίον επίστευε και εσέβετο ο πατήρ του Ισαάκ, προσέφερε θυσίαν στο όρος εκείνο, προσεκάλεσε τους ιδικούς του και έφαγον και έπιον και εκοιμήθησαν στο όρος εκείνο.

Γεν. 31,55 αναστάς δε Λάβαν το πρωϊ κατεφίλησε τους υιούς και τας θυγατέρας αυτού και ευλόγησεν αυτούς, και αποστραφείς Λάβαν απήλθεν εις τον τόπον αυτού.

Γεν. 31,55 Το πρωϊ ήγερθη ο Λαβαν, κατεφίλησε τα εγγόνια του και τας θυγατέρας του, τους ηυχήθη και επιστρέψας επανήλθεν στον τόπον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Γεν. 32,1 Καί Ιακώβ απήλθεν εις την οδόν εαυτού. και αναβλέψας είδε παρεμβολήν Θεού παρεμβεβληκυίαν, και συνήντησαν αυτά οι άγγελοι τού Θεού.

Γεν. 32,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά συνέχισεν ο Ιακώβ την πορείαν του δια την Χαναάν. Εις κάποια στιγμήν εσήκωσε τα βλέμματά του και είδε παρατεταγμένον ένα θείον στράτευμα, που απετελείτο από άγγελους Θεού, και οι οποίοι τον συνήντησαν.

Γεν. 32,2 είπε δε Ιακώβ, ηνίκα είδεν αυτούς παρεμβολή Θεού αυτή· και εκάλεσε το όνομα τού τόπου εκείνου Παρεμβολαί.

Γεν. 32,2 Όταν τους είδεν ο Ιακώβ είπε· "τούτο το στράτευμα είναι στράτευμα Θεού". Δια τούτο ωνόμασε τον τόπον εκείνον "Παρεμβολαί", δηλαδή στρατόπεδα.

Γεν. 32,3 Απέστειλε δε Ιακώβ άγγελους έμπροσθεν αυτού προς Ησαύ τον αδελφόν αυτού εις γήν Σηείρ, εις χώραν Εδώμ.

Γεν. 32,3 Όταν δε επλησίαζε προς τα μέρη της Χαναάν, έστειλε προς τον αδελφόν του Ησαύ εις την περιοχίν Σηείρ· η οποία

αργότερα ωνομάσθη Εδώμ- αγγελιαφόρος,

Γεν. 32,4 και εντείλατο αυτοίς λέγων· ούτως ερείτε τώ κυρίω μου Ησαύ· ούτως λέγει ο παίς σου Ιακώβ· μετά Λάβαν παρώκησα, και εχρόνισα έως τού νύν,

Γεν. 32,4 στους οποίους έδωσεν εντολήν· "έτσι θα ομιλήσετε προς τον κύριόν μου τον Ησαύ· Ο δούλος σου ο Ιακώβ σου ανακοινώνει· παρέμεινα ως ξένος και πάροικος μαζί με τον Λαβαν και εβράδυνα πλησίον του έως τώρα.

Γεν. 32,5 και εγένοντό μοι βόες και όνοι και πρόβατα και παίδες και παιδίσκαι, και απέστειλα αναγγείλαι τώ κυρίω μου Ησαύ, ίνα εύρη ο παίς σου χάριν εναντίον σου.

Γεν. 32,5 Απέκτησα βόδια και όνους και πρόβατα και δούλους και δούλας· έστειλα δε αγγελιαφόρους να αναγγείλουν τούτο στον κύριόν μου τον Ησαύ, δια να εύρω εγώ, ο δούλος σου, χάριν ενώπιόν σου και γίνω ευμενώς δεκτός από σε".

Γεν. 32,6 και ανέστρεψαν οι άγγελοι προς Ιακώβ λέγοντες· ήλθομεν προς τον αδελφόν σου Ησαύ, και ιδού αυτός έρχεται εις συνάντησίν σοι και τετρακόσιοι άνδρες μετ αυτού.

Γεν. 32,6 Οι αγγελιαφόροι εξετέλεσαν την παραγγελίαν και επέστρεψαν προς τον Ιακώβ λέγοντες· "μετέβημεν προς τον αδελφόν σου τον Ησαύ, του αηγγεϊλαμεν όσα μας είπες και ιδού αυτός έρχεται εις συνάντησίν σου μαζί με τετρακοσίους άνδρας".

Γεν. 32,7 εφοβήθη δε Ιακώβ σφόδρα, και ηγορείτο. και διείλε τον λαόν τον μεθ αυτού και τους βόας και τας καμήλους και τα πρόβατα εις δύο παρεμβολάς,

Γεν. 32,7 Ο Ιακώβ εφοβήθη πολύ και περιέπεσεν εις μεγάλην απορίαν. Διεχώρισε τους ανθρώπους του και τα βόδια και τας καμήλους και τα πρόβατα εις δύο μεγάλας ομάδας.

Γεν. 32,8 και είπεν Ιακώβ· εάν έλθη Ησαύ εις παρεμβολήν μίαν και κόψη αυτήν, έσται η παρεμβολή η δευτέρα εις το σώζεσθαι.

Γεν. 32,8 Φοβούμενος δε εκδίκησιν εκ μέρους του αδελφού του είπεν· "εάν επιτεθή ο Ησαύ εναντίον της πρώτης ομάδος και την κατακόψη, θα είναι δυνατόν να διασωθή η δευτέρα ομάδα".

Γεν. 32,9 είπε δε Ιακώβ· ο Θεός τού πατρός μου Αβραάμ και ο Θεός τού πατρός μου Ισαάκ, Κύριε σύ ο ειπών μοι, απότρεχε εις την γήν της γενεσεώς σου και εύ σε ποιήσω,

Γεν. 32,9 Προσηυχήθη δε προς τον Θεόν και είπεν· "ω Θεέ του πάππου μου Αβραάμ και του πατρός μου του Ισαάκ, συ Κυριε, ο οποίος μου είπες γύρισε ταχέως στον τόπον της γεννήσεώς σου και εγώ θα σε προστατεύσω και θα σε ευλογήσω,

Γεν. 32,10 ικανούσθω μοι από πάσης δικαιοσύνης και από πάσης αληθείας, ης εποίησας τώ παιδί σου· εν γάρ τή ύράβδω μου ταύτη διέβην τον Ιορδάνην τούτον, νυνί δε γέγονα εις δύο παρεμβολάς.

Γεν. 32,10 όπως προηγουμένως με ηυλόγησες και έμεινα ευχαριστημένος από όλας τας ευεργεσίας που μου έκαμες, έτσι δείξε και τώρα εις εμέ το έλεός σου. Τοτε με μόνην περιουσίαν το ραβδί μου αυτό επέρασα τον ποταμόν τούτον τον Ιορδάνην. Τώρα δε πιστρέφω κύριος δύο στρατοπέδων.

Γεν. 32,11 εξέλυό με εκ χειρός τού αδελφού μου, εκ χειρός Ησαύ, ότι φοβούμαι εγώ αυτόν, μη ποτε ελθών πατάξη με και μητέρα επί τέκνους.

Γεν. 32,11 Γλύτωσέ με και τώρα, Κυριε, από τα χέρια του αδελφού μου Ησαύ, διότι εγώ τον φοβούμαι, μήπως και επέλθη εναντίον μας και φονεύση εμέ και μητέρας και τέκνα.

Γεν. 32,12 σύ δε είπας· εύ σε ποιήσω και θήσω το σπέρμα σου ως την άμμον της θαλάσσης, ή ουκ αριθμηθήσεται από τού πλήθους.

Γεν. 32,12 Συ μου έχεις υποσχεθή· Εγώ θα σε ευλογήσω και θα αυξήσω τους απογόνους σου ωσάν την άμμον της θαλάσσης, η οποία δια το πλήθος αυτής δεν είναι δυνατόν να αριθμηθή" !

Γεν. 32,13 και εκοιμήθη εκεί την νύκτα εκείνην. και έλαβεν ών έφερε δώρα και εξαπέστειλεν Ησαύ τώ αδελφώ αυτού,

Γεν. 32,13 Εκοιμήθη ο Ιακώβ εκεί την νύκτα εκείνην. Από τα δώρα δε, τα οποία έφερε μαζί του, επήρε και έστειλε προς τον αδελφόν του τον Ησαύ, δια να τον εξευμενίση,

Γεν. 32,14 αίγας διακοσίας, τράγους είκοσι, πρόβατα διακόσια, κριούς είκοσι,

Γεν. 32,14 διακοσίας αίγας, είκοσι τράγους, διακόσια πρόβατα, είκοσι κριούς,

Γεν. 32,15 καμήλους θηλαζούσας, και τα παιδιά αυτών τριάκοντα, βόας τεσσαράκοντα, ταύρους δέκα, όνους είκοσι και πώλους δέκα.

Γεν. 32,15 τριάκοντα καμήλους με τα νεογέννητα παιδιά των, τα οποία και εθήλαζον, τεσσαράκοντα βόδια, δέκα ταύρους, είκοσιν όνους και δέκα πωλάρια.

Γεν. 32,16 και έδωκεν αυτά τοίς παισίν αυτού ποιμνιον κατά μόνας. είπε δε τοίς παισίν αυτού· προπορεύεσθε έμπροσθέν μου, και διάστημα ποιείτε ανά μέσον ποιμνης και ποιμνης.

Γεν. 32,16 Έδωκεν εις ένα έκαστον από τους δούλους του ωρισμένον αριθμόν από αυτά και τους είπεν· "προχωρείτε εμπρός από εμέ· αφήνετε διαστήματα μεταξύ της μιας αγέλης των ζώων και της άλλης.

Γεν. 32,17 και εντείλατο τώ πρώτω, λέγων· εάν σοι συναντήση Ησαύ ο αδελφός μου και ερωτά σε, λέγων· τίνος εί και που πορεύη, και τίνος ταύτα τα προπορευόμενά σου;

Γεν. 32,17 Έδωσε δε εντολήν στον δούλον, ο οποίος θα επροχωρούσε πρώτος λέγων· "εάν σε συναντήση ο αδελφός μου ο Ησαύ και σε ερωτήση, τίνος είσαι και που πηγαίνεις και εις ποίον ανήκουν αυτά τα ζώα, που οδηγείς εμπρός σου;

Γεν. 32,18 ερείς· τού παιδός σου Ιακώβ· δώρα απέσταλκε τώ κυρίω μου Ησαύ, και ιδού αυτός οπισω ημών.

Γεν. 32,18 Θα απαντήσης· Ανήκουν στον δούλον σου τον Ιακώβ· είναι δώρα, τα οποία αποστέλλει στον κύριόν του, τον Ησαύ. Αυτός δε ο ίδιος έρχεται πίσω από ημάς".

Γεν. 32,19 και εντείλατο τώ πρώτω και τώ δευτέρω και τώ τρίτω και πάσι τοίς προπορευόμενοις οπισω των ποιμνίων τούτων, λέγων· κατά το ρήμα τούτο λαλήσατε Ησαύ εν τώ ευρείν υμάς αυτόν

Γεν. 32,19 Έδωσεν εντολήν στον πρώτον και στον δεύτερον και στον τρίτον και εις όλους εκείνους, οι οποίοι επορευόντο εμπρός από αυτόν, πίσω από τα κοπάδια τούτων των ζώων λέγων· "έτσι θα ομιλήσετε όλοι σας προς τον Ησαύ, όταν αυτός σας συναντήση.

Γεν. 32,20 και ερείτε· ιδού ο παίς σου Ιακώβ παραγίνεται οπισω ημών. είπε γάρ· εξιλάσομαι το πρόσωπον αυτού εν τοίς δώροις τοίς προπορευόμενοις αυτού, και μετά τούτο ύψομαι το πρόσωπον αυτού· ίσως γάρ προσδέξεται το πρόσωπόν μου.

Γεν. 32,20 Θα του είπτε· Ιδού ο δούλος σου. Ο Ιακώβ, έρχεται έπειτα από ημάς". Επραξε δε τοιουτοτρόπως ο Ιακώβ, διότι

εσκέφθη· Θα εξευμενίσω τον αδελφόν μου με τα δώρα, που θα προηγηθούν και κατόπιν θα ιδω αυτόν προσωπικώς. Διότι ίσως συγκινημένος από τα δώρα της αγάπης μου με υποδεχθή με ευμένειαν.

Γεν. 32,21 και προεπορεύετο τα δώρα κατά πρόσωπον αυτού, αυτός δε κοιμήθη την νύκτα εκείνη εν τή παρεμβολή.

Γεν. 32,21 Οι φέροντες τα κοπάδια ως δώρα προπορεύοντο από τον Ιακώβ. Αυτός δε, κατά την εσπέραν εκείνην, κοιμήθη εις την κατασκήνωσιν.

Γεν. 32,22 Αναστάς δε την νύκτα εκείνην έλαβε τας δύο γυναίκας και τας δύο παιδίσκας και τα ένδεκα παιδιά αυτού και διέβη την διάβασιν του Ιαβώκ·

Γεν. 32,22 Κατά την νύκτα όμως εσηκώθη, επήρε τας δύο γυναίκας του, τας δύο θεραπεινίδας και τα ένδεκα παιδιά του και επέρασε μαζί με αυτά εις βατόν σημείον τον παραπόταμον του Ιορδάνου, τον Ιαβώκ.

Γεν. 32,23 και έλαβεν αυτούς και διέβη τον χειμάρον και διεβίβασε πάντα τα αυτού.

Γεν. 32,23 Μαζή δε με τους ανθρώπους του αυτού διεβίβασε εις την αντίπεραν όχθην του Ιαβώκ και όλα τα υπάρχοντά του

Γεν. 32,24 υπελείφθη δε Ιακώβ μόνος, και επάλαιεν άνθρωπος μετ αυτού έως πρωΐ.

Γεν. 32,24 Αυτός δε ο ίδιος έμεινε μόνος του εδώθε από τον Ιαβώκ. Εκεί δε ένας άνθρωπος επάλαιεν εναντίον του καθ' όλην την νύκτα, έως το πρωΐ.

Γεν. 32,25 είδε δε, ότι ου δύναται προς αυτόν, και ήψατο του πλάτους του μηρού αυτού, και ενάρκησε το πλάτος του μηρού Ιακώβ εν τώ παλαιέιν αυτόν μετ αυτού.

Γεν. 32,25 Είδε δε ο αντίπαλος αυτός ότι δεν δύναται να νικήση τον Ιακώβ. Ηγγισε τότε το πλατύ άνω μέρος του μηρού του Ιακώβ και καθώς συνέχιζε την πάλην κατά του Ιακώβ ενάρκωσε το μέρος αυτό του μηρού.

Γεν. 32,26 και είπεν αυτός απόστειλόν με· ανέβη γάρ ο όρθρος. ο δε είπεν· ου μη σε αποστειλω, εάν μη με ευλογήσης.

Γεν. 32,26 Ο άνθρωπος εκείνος είπε τότε στον Ιακώβ· "άφησέ με να φύγω, διότι εξημέρωσε". Ο δε Ιακώβ του απήντησε· "δεν θα σε αφήσω να φύγης, εάν πρώτον δεν με ευλογήσης".

Γεν. 32,27 είπε δε αυτό· τι το όνομά σου εστί, ο δε είπεν· Ιακώβ.

Γεν. 32,27 Ο άνθρωπος εκείνος του είπε· "ποίον είναι το όνομά σου;" Εκείνος του απήντησεν· "Ιακώβ".

Γεν. 32,28 και είπεν αυτός ου κληθήσεται έτι το όνομά σου Ιακώβ, αλλ Ισραήλ έσται το όνομά σου, ότι ενίσχυσας μετά Θεού, και μετ ανθρώπων δυνατός έση.

Γεν. 32,28 Είπε δε εις αυτόν ο άγνωστος εκείνος άνθρωπος· "δεν θα ονομάζεσαι πλέον Ιακώβ, αλλά θα λέγεσαι Ισραήλ, διότι εφάνης ισχυρός απέναντι του Θεού. Επομένως μη φοβήσαι θα είσαι ισχυρός και απέναντι των ανθρώπων".

Γεν. 32,29 ηρώτησε δε Ιακώβ και είπεν· ανάγγειλόν μοι το όνομά σου. και είπεν· ινατί τούτο ερωτάς σύ το όνομά μου; και ευλόγησεν αυτόν εκεί.

Γεν. 32,29 Τοτε ηρώτησεν αυτόν ο Ιακώβ και του είπε· "πές μου το όνομά σου". Εκείνος του είπε· "διατί συ ερωτάς και έχεις την περιέργειαν να μάθης το όνομά μου;" Ο άγνωστος εκείνος άνθρωπος, άγγελος Θεού, ηυλόγησε τον Ιακώβ στον τόπον εκείνον.

Γεν. 32,30 και εκάλεσεν Ιακώβ το όνομα του τόπου εκείνου, Είδος Θεού· είδον γάρ Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον, και εσώθη μου η ψυχή.

Γεν. 32,30 Και εκάλεσεν ο Ιακώβ τον τόπον εκείνον· "εμφάνισιν Θεού" (Φανουήλ), διότι είπεν· "είδον τον Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον και παρ' όλον τούτο εσώθη η ζωη μου και δεν απέθανον".

Γεν. 32,31 ανέτειλε δε αυτό ο ήλιος, ηνίκα παρήλθε το είδος του Θεού· αυτός δε επέσκαζε τώ μηρώ αυτού·

Γεν. 32,31 Όταν δε απήλθεν η θεία εμφάνισις, ανέτειλεν ο ήλιος. Ο δε Ιακώβ εχώλαιεν στον μηρόν του.

Γεν. 32,32 ένεκεν τούτου ου μη φάγωσιν υιοί Ισραήλ το νεύρον, ό εστιν επί του πλάτους του μηρού, έως της ημέρας ταύτης, ότι ήψατο του πλάτους του μηρού Ιακώβ του νεύρου, ό ενάρκησεν.

Γεν. 32,32 Δια τούτο οι Ιουδαίοι δεν τρώγουν το νεύρον μέχρι σήμεραν από τον μηρόν των ζώων εις εκείνο το σημείον, το οποίον εναρκώθη κατά την πάλην, διότι ο Θεός ήγγισε το νεύρον στο πλάτος τούτου του μηρού, το οποίον και εναρκώθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Γεν. 33,1 Αναβλέψας δε Ιακώβ τοίς οφθαλμοίς αυτού είδε και ιδού Ησαύ ο αδελφός αυτού ερχόμενος και τετρακόσιοι άνδρες μετ αυτού. και διέιλεν Ιακώβ τα παιδιά επί Λείαν και επί αχήλ και τας δύο παιδίσκας.

Γεν. 33,1 Επειτα από το γεγονός αυτό και αφού πλέον είχεν ανατείλει ο ήλιος, εσήκωσε τα μάτια του ο Ιακώβ και είδε· και ιδού ο Ησαύ ο αδελφός του ήρχετο και μαζί με αυτόν τετρακόσιοι άνδρες, Ο Ιακώβ εμοίρασε τα παιδιά του εις τρεις ομάδας, την μίαν με την Λείαν, την άλλην με την Ραχήλ και την τρίτην με τας δύο δούλας.

Γεν. 33,2 και έθετο τας δύο παιδίσκας και τους υιούς αυτών εν πρώτοις και Λείαν και τα παιδιά αυτής οπίσω και αχήλ και Ιωσήφ εσχάτους.

Γεν. 33,2 Εβαλε τας δύο δούλας μαζί με τα παιδιά, που είχεν αποκτήσει από αυτάς, εις την πρώτην σειράν, την Λείαν και τα παιδιά της πίσω από αυτήν, την δε Ραχήλ με τον Ιωσήφ έθεσε τελευταία.

Γεν. 33,3 αυτός δε προήλθεν έμπροσθεν αυτών και προσεκύνησεν επί την γήν επτάκις έως του εγγίσει τώ αδελφώ αυτού.

Γεν. 33,3 Ο ίδιος δε ο Ιακώβ προχώρησεν εμπρός από αυτούς. Επτά φορές επρασκύνησε μέχρις εδάφους, έως ότου πλησιάση τον αδελφόν του.

Γεν. 33,4 και προσέδραμεν Ησαύ εις συνάντησιν αυτώ και περιλαβών αυτόν προσέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν και έκλαυσαν αμφότεροι.

Γεν. 33,4 Ο δε Ησαύ έτρεξεν εις συνάντησιν του αδελφού του, τον ενηγκαλίσθη, έπεσεν στον τράχηλον αυτού και τον κατεφίλησε. Και οι δύο με βαθείαν συγκίνησιν έκλαυσαν.

Γεν. 33,5 και αναβλέψας Ησαύ είδε τας γυναίκας και τα παιδιά και είπε· τι ταυτά σοι εστί; ο δε είπε· τα παιδιά, οίς ηλέησεν ο Θεός τον παιδά σου.

Γεν. 33,5 Εσήκωσε τα μάτια του τότε ο Ησαύ, είδε τας γυναίκας και τα παιδιά και τον ηρώτησε· "τι σου είναι αυτά;" Και ο Ιακώβ απήντησεν· "είναι τα παιδιά, τα οποία ο Θεός ηλέησε τον δούλον σου να αποκτήση".

Γεν. 33,6 και προσήγγισαν αι παιδίσκαι και τα τέκνα αυτών και προσεκύνησαν,

Γεν. 33,6 Επλησίασαν τον Ησαύ αι δούλαι και τα τέκνα των, και τον προσεκύνησαν.

Γεν. 33,7 και προσήγγισε Λεία και τα τέκνα αυτής και προσεκύνησαν. και μετά ταύτα προσήγγισε αχίλ και Ιωσήφ και προσεκύνησαν.

Γεν. 33,7 Επλησίασεν η Λεία και τα τέκνα της και τον προσεκύνησαν. Επειτα δε επλησίασεν η Ραχήλ και ο Ιωσήφ και τον προσεκύνησαν.

Γεν. 33,8 και είπε· τι ταύτά σοι εστί, πάσαι αι παρεμβολαί αύται, αίς απήντηκα; ο δε είπεν· ίνα εύρη ο παίς σου χάριν εναντίον σου, κύριε.

Γεν. 33,8 Ηρώτησεν έπειτα ο Ησαύ· "τι είναι όλα αυτά τα κοπάδια των ζώων, τα οποία καθώς ηρχόμην συνήντησα;" Ο δε Ιακώβ απήντησε· "σου τα προσέφερα, κύριε, εγώ ο δούλος σου, δια να εύρω χάριν ενώπιόν σου και γίνω ευμενώς δεκτός".

Γεν. 33,9 είπε δε Ησαύ· έστί μοι πολλά, αδελφέ· έστω σοι τα σά.

Γεν. 33,9 "Αδελφέ, είπεν ο Ησαύ, έχω και εγώ πολλά. Κράτησε τα ιδικά σου.

Γεν. 33,10 είπε δε Ιακώβ· ει εύρον χάριν εναντίον σου, δέξαι τα δώρα διά των εμών χειρών· ένεκεν τούτου είδον το πρόσωπόν σου, ως αν τις ίδοι πρόσωπον Θεού, και ευδοκήσεις με.

Γεν. 33,10 Είπεν ο Ιακώβ· "επειδή ευρήκα καλωσύνην και ευμένειαν ενώπιόν σου, δέξου σε παρακαλώ τα δώρα, που με τα ίδια μου τα χέρια σου προσφέρω. Δια την ευμενή αυτήν υποδοχήν, που μου έκαμες, είδα το πρόσωπόν σου, όπως βλέπει κανείς το πρόσωπον του Θεού.

Γεν. 33,11 λαβέ τας ευλογίας μου, ας ήνεγκά σοι, ότι ηλέησέ με ο Θεός και έστί μοι πάντα. και εβίασατο αυτόν και έλαβε·

Γεν. 33,11 Παρε λοιπόν τα δώρα αυτά της αγάπης και του σεβασμού μου, τα οποία σου προσφέρω, διότι ο Θεός με ηλέησε και έχω πλούσια τα πάντα". Επέμεινε πολύ ο Ιακώβ, ώστε ο Ησαύ υπεχώρησε και τα έλαβε.

Γεν. 33,12 και είπεν· απάραντες πορευώμεθα επ ευθείαν.

Γεν. 33,12 Ο Ησαύ είπε· "λοιπόν, ας σηκωθώμεν τώρα και ας βαδίσωμεν μαζί επί της ευθείας αυτής οδού".

Γεν. 33,13 είπε δε αυτώ· ο κύριός μου γινώσκει, ότι τα παιδιά απαλώτερα και τα πρόβατα και αι βόες λοχεύονται επ εμέ· εάν ούν καταδιώξω αυτά ημέραν μίαν, αποθανούνται πάντα τα κτήνη.

Γεν. 33,13 Ο δε Ιακώβ απήντησεν· "Ο Ησαύ, ο κύριός μου, βλέπει ότι τα παιδιά μου είναι μικρά και τρυφερά, τα πρόβατα και τα βόδια μου μόλις έχουν γεννήσει· εάν λοιπόν τα εξαναγκάσω να βαδίσουν, έστω και μίαν ημέραν, θα αποθάνουν όλα τα ζώα μου από την κόπωση.

Γεν. 33,14 προελθέτω ο κύριός μου έμπροσθεν τού παιδός αυτού, εγώ δε ενισχύσω εν τή οδώ κατά σχολήν της πορεύσεως της εναντίον μου και κατά πόδα των παιδαρίων, έως τού ελθείν με προς τον κύριόν μου εις Σηείρ.

Γεν. 33,14 Ας προχωρήση ο κύριός μου εμπρός από τον δούλον του και εγώ θα καταβάλω προσπάθειαν να τον ακολουθήσω στον δρόμον, ανάλογα με την πορείαν των ζώων, που θα προπορεύονται από εμέ και ανάλογα της αντοχής, που θα έχουν τα παιδιά μου στο βάδισμα, έως ότου καταφθάσω και συναντήσω τον κύριόν μου στο όρος Σηείρ.

Γεν. 33,15 είπε δε Ησαύ· καταλείψω μετά σου από τού λαού τού μετ εμού. ο δε είπεν· ινατί τούτο; ικανόν, ότι εύρον χάριν εναντίον σου, κύριε.

Γεν. 33,15 Ο Ησαύ είπεν στον Ιακώβ· "θα αφήσω τότε μαζί σου μερικούς από τους ανθρώπους μου, δια να σε συνοδεύσουν". Ο δε Ιακώβ είπε· "διατί να κάμης τούτο; Είναι αρκετόν, κύριε, ότι έγινα ευμενώς δεκτός από σε".

Γεν. 33,16 απέστρεψε δε Ησαύ εν τή ημέρα εκείνη εις την οδόν αυτού εις Σηείρ.

Γεν. 33,16 Επέστρεψεν ο Ησαύ κατά την ιδίαν εκείνην ημέραν εις Σηείρ δια της αυτής οδού, από την οποίαν είχαν έλθει.

Γεν. 33,17 Και Ιακώβ απαιρει εις σκηνάς· και εποίησεν εαυτώ εκεί οικίας και τοίς κτήνεσιν αυτού εποίησε σκηνάς διά τούτο εκάλεσε το όνομα τού τόπου εκείνου, Σκηναί.

Γεν. 33,17 Ο Ιακώβ επορεύθη τότε στοποθεσίαν, την οποίαν ωνόμασε "Σκηναί". Εκεί δε ανοικοδόμησε οικίας δια τον εαυτόν του, δια δε τα κτήνη του κατεσκεύασε στάνες. Δια τούτο εκάλεσε το όνομα του τόπου εκείνου "Σκηναί".

Γεν. 33,18 και ήλθεν Ιακώβ εις Σαλήμ πόλιν Σικίμων, ή εστιν εν γη Χαναάν, ότε επανήλθεν εκ της Μεσοποταμίας Συρίας, και παρενέβαλε κατά πρόσωπον της πόλεως.

Γεν. 33,18 Μετέβη κατόπιν ο Ιακώβ από εκεί εις την Σαλήμ, πλησίον της πόλεως των Σικίμων (Συχεμιτών), η οποία ευρίσκεται εις την χώραν Χαναάν. Αυτά δε έγιναν, όταν επέστρεψεν από την Μεσοποταμίαν της Συρίας και εγκατεστάθη πλησίον αυτής της πόλεως.

Γεν. 33,19 και εκτήσατο την μερίδα τού αγρού, ού έστησεν εκεί την σκηνήν αυτού, παρά Εμώρ πατρός Συχέμ εκατόν αμνών.

Γεν. 33,19 Ηγόρασε δε το τμήμα του αγρού, όπου εγκατεστάθη, από τον Εμμώρ τον πατέρα του Συχέμ, αντί εκατόν αμνών.

Γεν. 33,20 και έστησεν εκεί θυσιαστήριον και επεκαλέσατο τον Θεόν Ισραήλ.

Γεν. 33,20 Εκεί δε έκτισε και αφιέρωσε θυσιαστήριον και προσηυχήθη στον Θεόν του Ισραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Γεν. 34,1 Εξήλθε δε Δείνα η θυγάτηρ Λείας, ήν έτεκε τώ Ιακώβ, καταμαθείν τας θυγατέρας των εγχωρίων.

Γεν. 34,1 Η Δείνα, η θυγάτηρ του Ιακώβ και της Λείας, εβγήκεν από την περιοχήν, όπου είχαν εγκατασταθή ο πατήρ της, δια να γνωρίση τας γυναίκας της πόλεως Συχέμ.

Γεν. 34,2 και ειδεν αυτήν Συχέμ ο υιός Εμμώρ ο Ευαίος, ο άρχων της γής και λαβών αυτήν, εκοιμήθη μετ αυτής και εταπεινώσεν αυτήν.

Γεν. 34,2 Ο Συχέμ, ο υιός του Εμμώρ, ο ανήκων εις την φυλήν των Ευαίων, άρχων της χώρας εκείνης, ήρπασε την Δείναν, εκοιμήθη μετ' αυτής και την διέφθειρε.

Γεν. 34,3 και προσέσχε τή ψυχή Δείνας της θυγατρός Ιακώβ και ηγάπησε την παρθένον και ελάλησε κατά την διάνοιαν της παρθένου αυτή.

Γεν. 34,3 Και προσεκολλήθη με όλην του την ψυχήν εις την Δείναν, την θυγατέρα του Ιακώβ, ωμίλησε προς αυτήν κατά την καρδίαν της, ώστε την κατέκτησε.

Γεν. 34,4 είπε Συχέμ προς Εμμώρ τον πατέρα αυτού λέγων· λαβέ μοι την παιδα ταύτην εις γυναίκα.

Γεν. 34,4 Είπε δε ο Συχέμ προς τον πατέρα του τον Εμμώρ· "φρόντισε με κάθε τρόπον, να πάρω σύζυγόν μου την κόρην αυτήν".

Γεν. 34,5 Ιακώβ δε ήκουσεν, ότι εμίανεν ο υιός Εμμώρ Δείναν την θυγατέρα αυτού· οι δε υιοί αυτού ήσαν μετά των κτηνών

αυτού εν τώ πεδίω. παρесиώπησε δε Ιακώβ έως του ελθείν αυτούς.

Γεν. 34,5 Ο Ιακώβ πληροφόρηθη ότι ο υιός του Εμμώρ διέφθειρε την θυγατέρα του, την Δείναν. Τα παιδιά του ευρίσκοντο με τα κοπάδια εις την πεδιάδα. Δεν είπε δε τίποτε, έως ότου επέστρεψαν τα παιδιά του.

Γεν. 34,6 εξήλθε δε Εμμώρ ο πατήρ Συχέμ προς Ιακώβ λαλήσαι αυτώ.

Γεν. 34,6 Εν τω μεταξύ ο Εμμώρ, ο πατήρ του Συχέμ, μετέβη προς τον Ιακώβ, δια να συνομιλήση μαζί του σχετικά με την υπόθεσιν αυτήν.

Γεν. 34,7 οι δε υιοί Ιακώβ ήλθον εκ τού πεδίου· ως δε ήκουσαν, κατενύγησαν οι άνδρες, και λυπηρόν ήν αυτοίς σφόδρα, ότι άσχημον εποίησεν εν Ισραήλ κοιμηθείς μετά της θυγατρός Ιακώβ, και ουχ ούτως έσται.

Γεν. 34,7 Τότε δε τα παιδιά του Ιακώβ επέστρεψαν από την πεδιάδα. Όταν δε ήκουσαν το γεγονός, επληγώθησαν και ηγανάκτησαν, διότι τους εφάνη πάρα πολύ οδυνηρόν το κακόν, το οποίον ο Συχέμ έκαμεν εναντίον της οικογενείας Ισραήλ κοιμηθείς με την θυγατέρα του Ιακώβ. Κατ ουδένα λόγον δεν έπρεπε να έχη γίνει τούτο.

Γεν. 34,8 και ελάλησεν Εμμώρ αυτοίς λέγων· Συχέμ ο υιός μου προείλετο τή ψυχή την θυγατέρα υμών· δότε ούν αυτήν αυτώ γυναίκα

Γεν. 34,8 Ο Εμμώρ ωμίλησε τότε προς τον πατέρα και τους αδελφούς της Δείνας και είπεν· “η καρδιά του παιδιού μου, του Συχέμ, έχει ισχυρότατα προσκολληθή εις την θυγατέρα αας. Δώστε λοιπόν, σας παρακαλώ, αυτήν ως σύζυγόν του.

Γεν. 34,9 και επιγαμβρεύσασθε ημίν· τας θυγατέρας υμών δότε ημίν και τας θυγατέρας ημών λάβετε τοίς υιοίς υμών.

Γεν. 34,9 Από εδώ δε και στο εξής ας γίνωνται αμοιβαίοι γάμοι μεταξύ των λαών μας. Δώστε μας τας θυγατέρας σας ως συζύγους και πάρετε τας θυγατέρας μας ως συζύγους των υιών σας.

Γεν. 34,10 και εν ημίν κατοικείτε, και η γη ιδού πλατεία εναντίον υμών· κατοικείτε και εμπορεύεσθε επ αυτής και εγκτάσθε εν αυτή.

Γεν. 34,10 Να κατοικήτε δε ελευθέρως μαζί μας. Η ιδική μας χώρα είναι μεγάλη και ευρύχωρος ενώπιόν σας. Κατοικείτε εις αυτήν και κινείσθε με ελευθεριαν όπου θέλετε, και αποκτήσατε ιδιοκτησίας εις αυτήν”.

Γεν. 34,11 είπε δε Συχέμ προς τον πατέρα αυτής και προς τους αδελφούς αυτής· εύροιμι χάριν εναντίον υμών, και ό εάν είπητε, δώσομεν.

Γεν. 34,11 Ο ίδιος δε ο Συχέμ παρεκάλεσε τον πατέρα της Δείνας και τους αδελφούς της λέγων· “ας εύρω χάριν ενώπιόν σας και ας γίνη δεκτή η αίτησίς μας, και ο,τι μας ζητήσετε θα σας το δώσωμεν.

Γεν. 34,12 πληθύνετε την φερνήν σφόδρα, και δώσω καθότι αν είπητέ μοι, και δώσατέ μοι την παίδα ταύτην εις γυναίκα.

Γεν. 34,12 Αυξήσατε πολύ την προίκα και θα σας δώσω ο,τι μου είπετε, αρκεί να μου δώσετε την κόρην αυτήν ως σύζυγον”.

Γεν. 34,13 απεκριθησαν δε οι υιοί Ιακώβ τώ Συχέμ και Εμμώρ τώ πατρί αυτού μετά δόλου και ελάλησαν αυτοίς, ότι εμίαναν Δείνα την αδελφήν αυτών,

Γεν. 34,13 Τα παιδιά του Ιακώβ απεκριθησαν με δολιότητα στον Συχέμ και τον Εμμώρ, διότι ήθελαν να τους εκδικηθούν, επειδή διέφθειραν την αδελφήν των την Δείναν,

Γεν. 34,14 και είπαν αυτοίς Συμεών και Λευί οι αδελφοί Δείνας· ου δυνασόμεθα ποιήσαι το ρήμα τούτο, δούναι την αδελφήν ημών ανθρώπω, ός έχει ακροβυστίαν· έστι γάρ όνειδος ημίν.

Γεν. 34,14 και είπαν προς αυτούς οι αδελφοί της Δείνας, ο Συμεών και ο Λευί· “δεν θα ημπορέσωμεν να εκπληρώσωμεν το αίτημά σας, να δώσωμεν την αδελφήν μας εις άνθρωπον απερίτμητον, διότι τούτο αποτελεί μεγάλην εντροπήν δι' ημάς.

Γεν. 34,15 μόνον εν τούτω ομοιωθήσομεθα υμίν και κατοικήσομεν εν υμίν, εάν γένησθε ως ημείς και υμείς εν τώ περιτμηθήναι υμών πάν αρσενικόν.

Γεν. 34,15 Μονον δια της πράξεως αυτής θα γίνωμεν όμοιοί σας και θα κατοικήσωμεν μαζί σας, εάν δηλαδή σεις γίνετε όπως ημείς, εάν περιτμηθή κάθε αρσενικόν τέκνον σας.

Γεν. 34,16 και δώσομεν τας θυγατέρας ημών υμίν και από των θυγατέρων υμών ληψόμεθα ημίν γυναίκας και οικήσομεν παρ υμίν και εσόμεθα ως γένος έν.

Γεν. 34,16 Τότε θα δώσωμεν τας θυγατέρας μας εις σας ως συζύγους, και ημείς θα πάρωμεν από τας θυγατέρας σας ως συζύγους, θα κατοικήσωμεν κοντά σας και θα γίνωμεν ως εάν είμεθα μία φυλή.

Γεν. 34,17 εάν δε μη εισακούσητε ημών τού περιτεμέσθαι, λαβόντες την θυγατέρα ημών απελευσόμεθα.

Γεν. 34,17 Εάν όμως δεν δεχθήτε την πρότασίν μας και δεν θελήσετε να περιτμηθήτε, ημείς θα πάρωμεν την κόρην μας την Δείναν και θα φύγωμεν”.

Γεν. 34,18 και ήρσαν οι λόγοι εναντίον Εμμώρ και εναντίον Συχέμ τού υιού Εμμώρ.

Γεν. 34,18 Ηρσαν οι λόγοι αυτοί στον Εμμώρ και τον υιόν του Συχέμ.

Γεν. 34,19 και ουκ εχρόνισεν ο νεανίσκος τού ποιήσαι το ρήμα τούτο· ενέκειτο γάρ τή θυγατρί Ιακώβ· αυτός δε ήν ενδοξότατος πάντων των εν τώ οίκω τού πατρός αυτού.

Γεν. 34,19 Δεν εβράδυνε δε ο νεαρός Συχέμ να περιτμηθή, διότι είχε δώσει πλέον την καρδιά του εις την θυγατέρα του Ιακώβ. Αυτός δε ήτο ενδοξότατος μεταξύ όλων εις την οικογένειαν του πατρός του.

Γεν. 34,20 ήλθε δε Εμμώρ και Συχέμ ο υιός αυτού προς την πύλην της πόλεως αυτών και ελάλησαν προς τους άνδρας της πόλεως αυτών λέγοντες·

Γεν. 34,20 Ο Εμμώρ και ο Συχέμ, ο υιός του, ήλθον εις την πύλην της πόλεως, στον τόπον της συγκεντρώσεως των ανδρών, ελάλησαν προς τους άνδρας της πόλεως και είπαν προς αυτούς·

Γεν. 34,21 οι άνθρωποι ούτοι ειρηνικοί εισι, μεθ ημών οικείωσαν επί της γής και εμπορεύεσθωσαν αυτήν, η δε γη ιδού πλατεία εναντίον αυτών. τας θυγατέρας αυτών ληψόμεθα ημίν γυναίκας και τας θυγατέρας ημών δώσομεν αυτοίς.

Γεν. 34,21 “Αυτοί οι άνθρωποι είναι ειρηνικοί, ας κατοικήσουν μαζί με ημάς εις την χώραν αυτήν, ας κινούνται ελευθέρως εις αυτήν και ας την εκμεταλλεύωνται. Η χώρα μας άλλωστε είναι ευρύχωρος ενώπιον αυτών και έχει ανάγκην από την εργασίαν των. Τας θυγατέρας των θα τας λάβωμεν ημείς ως συζύγους και θα δώσωμεν εις αυτούς ως συζύγους τας θυγατέρας μας.

Γεν. 34,22 εν τούτω μόνον ομοιωθήσονται ημίν οι άνθρωποι τού κατοικείν μεθ ημών, ώστε είναι λαόν ένα, εν τώ περιτεμέσθαι ημών πάν αρσενικόν, καθά και αυτοί περιτέμνηται.

Γεν. 34,22 Κατά τούτο μόνον θα γίνουν οι άνθρωποι αυτοί όμοιοι με ημάς, δια να κατοικούν μαζί μας, ώστε να γίνωμεν ένας λαός, εάν περιτμηθή κάθε αρσενικόν τέκνον μας, όπως και αυτοί έχουν περιτμηθή.

Γεν. 34,23 και τα κτήνη αυτών και τα τετράποδα και τα υπάρχοντα αυτών ουχ ημών ἔσται· μόνον ἐν τούτῳ ὁμοιωθῶμεν αὐτοῖς, καὶ οἰκήσουσι μεθ' ἡμῶν.

Γεν. 34,23 Ἔτσι δε καὶ τὰ ζῶα των, γενικῶς δε τὰ τετράποδά των καὶ ὅλα τὰ υπάρχοντά των, δεν θα εἶναι ἰδικά μας; Μονον ὡς πρὸς τούτο, ὡς πρὸς τὴν περιτομὴν, ἀς γίνωμεν ὁμοιοὶ με αὐτοὺς καὶ ἐκεῖνοι θα κατοικοῦν μαζί μας".

Γεν. 34,24 καὶ εἰσήκουσαν Ἐμμῶρ καὶ Συχέμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ ἐμπορευόμενοι τὴν πύλην τῆς πόλεως αὐτῶν καὶ περιετέμοντο τὴν σάρκα τῆς ακροβυστίας αὐτῶν πᾶς ἄρσῃν.

Γεν. 34,24 Ὅλοι οἱ ευρισκόμενοι τότε εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως καὶ οἱ διερχόμενοι ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ Ἐμμῶρ καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Συχέμ καὶ ἔτσι κάθε ἀρσενικὸν των Συχεμιτῶν περιετμήθη.

Γεν. 34,25 ἐγένετο δε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, ὅτε ἦσαν ἐν τῷ πόνῳ, ἔλαβον οἱ δύο υἱοὶ Ἰακῶβ Συμεῶν καὶ Λευὶ ἀδελφοὶ Δείνας ἕκαστος τὴν μάχαιραν αὐτοῦ καὶ εἰσήλθον εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλῶς καὶ ἀπέκτειναν πᾶν ἀρσενικόν·

Γεν. 34,25 Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅταν ευρίσκοντο στὸν παροξυσμὸν τοῦ πόνου των, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἰακῶβ, ὁ Συμεῶν καὶ ὁ Λευὶ, οἱ ἀδελφοὶ τῆς Δείνας ἐπήραν ὁ καθένας τὴν μάχαιράν του, εἰσώρμησαν εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ συναντήσουν δυσκολίαν, καὶ ἐφόνευσαν κάθε ἀρσενικόν.

Γεν. 34,26 τὸν τε Ἐμμῶρ καὶ Συχέμ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ ἔλαβον τὴν Δείναν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Συχέμ καὶ ἐξήλθον.

Γεν. 34,26 Ἐφόνευσαν δια τῆς μαχαίρας των καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ἐμμῶρ καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Συχέμ. Ἐπήραν τὴν Δείναν ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Συχέμ καὶ ἐφυγαν.

Γεν. 34,27 οἱ δε υἱοὶ Ἰακῶβ εἰσήλθον ἐπὶ τοὺς τραυματίας καὶ διήρπασαν τὴν πόλιν, ἐν ἣ ἐμίαναν Δείναν τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν,

Γεν. 34,27 Οἱ δε ἄλλοι υἱοὶ τοῦ Ἰακῶβ εἰσήλθον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατέκειντο οἱ σφαιασιθῆτες καὶ τὴν ἐλεηλάτησαν ἐκδικούμενοι, διότι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν εἶχον μίανει τὴν ἀδελφὴν των.

Γεν. 34,28 καὶ τὰ πρόβατα αὐτῶν καὶ τοὺς βόας αὐτῶν καὶ τοὺς ὄνους αὐτῶν, ὅσα τε ἦν ἐν τῇ πόλει καὶ ὅσα ἦν ἐν τῷ πεδίῳ, ἔλαβον.

Γεν. 34,28 Ἐπήραν ἀκόμη καὶ τὰ πρόβατα αὐτῶν καὶ τὰ βόδια των καὶ τοὺς ὄνους των, ὅλα ὅσα ὑπῆρχον εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν πεδιάδα.

Γεν. 34,29 καὶ πάντα τὰ σώματα αὐτῶν καὶ πᾶσαν τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἠχμαλώτευσαν, καὶ διήρπασαν ὅσα τε ἦν ἐν τῇ πόλει καὶ ὅσα ἦν ἐν ταῖς οἰκίαις.

Γεν. 34,29 Συνέλαβαν δε καὶ ἔσυραν αἰχμαλώτους ὅλους τοὺς μὴ φονευθέντας, τὰ παιδιά καὶ τὰς γυναῖκας των, καὶ διήρπασαν ὅσα ὑπῆρχον εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅσα ὑπῆρχον εἰς τὰς οἰκίας.

Γεν. 34,30 εἶπε δε Ἰακῶβ πρὸς Συμεῶν καὶ Λευὶ· μισητόν με πεποιήκατε, ὥστε πονηρόν με εἶναι πᾶσι τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν, ἐν τε τοῖς Χανααίοις καὶ ἐν τοῖς Φερεζαίοις· ἐγὼ δε ὀλιγοστός εἰμι ἐν ἀριθμῷ, καὶ συναχθέντες ἐπ' ἐμὲ συγκόψουσί με, καὶ ἐκτριβήσομαι ἐγὼ καὶ ὁ οἶκός μου.

Γεν. 34,30 Καταστενοχωρημένος δε ὁ Ἰακῶβ εἶπε πρὸς τὸν Συμεῶν καὶ τὸν Λευὶ "μισητόν με καταστήσατε με αὐτό, πὺ ἐκάματε, ὥστε νὰ θεωροῦμαι κακὸς καὶ δόλιος ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς, ἀπὸ τοὺς Χανααίους καὶ τοὺς Φερεζαίους. Ἡμεῖς δε εἰμεθα ὀλιγάριθμοι, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι πολυάριθμοι, καὶ ἐάν συγκεντρωθούν καὶ ἐπιτεθούν ἐναντίον μας, θα μας κατακόψουν. Ἔτσι δε θα καταστραφῶ ἐγὼ καὶ ὅλον μου τὸ σπίτι".

Γεν. 34,31 οἱ δε εἶπαν· ἀλλ' ὡσεὶ πόρνη χρῆσονται τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν;

Γεν. 34,31 Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν· "ἠμπορεῖ νὰ εἶναι βᾶσιμοι οἱ φόβοί σου. Ἀλλὰ τι; Ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθούν τὴν ἀδελφὴν μας ὡς πόρνην;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Γεν. 35,1 Εἶπε δε ὁ Θεὸς πρὸς Ἰακῶβ· ἀναστὰς ἀνάβηθι εἰς τὸν τόπον Βαιθήλ καὶ οἶκει ἐκεῖ καὶ ποιήσον ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Θεῷ τῷ ὀφθέντι σοι ἐν τῷ ἀποδιδράσκῃν σε ἀπὸ προσώπου Ἡσαὺ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Γεν. 35,1 Εἶπε τότε ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἰακῶβ· "σῆκω καὶ πήγαινε στὸν τόπον Βαιθήλ, μένε ἐκεῖ καὶ οἰκοδόμησε θυσιαστήριον στὸν Θεόν, ὁ ὁποῖός σου παρουσιάσθη ἐκεῖ, ὅταν φοβισμένος ἐφευγες ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἡσαὺ δια τὴν Χαρρᾶν".

Γεν. 35,2 εἶπε δε Ἰακῶβ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ πᾶσι τοῖς μετ' αὐτοῦ· ἄρατε τοὺς θεοὺς τοὺς ἀλλοτρίους τοὺς μεθ' ὑμῶν ἐκ μέσου ὑμῶν καὶ καθαρῖσθητε καὶ ἀλλάξατε τὰς στολάς ὑμῶν,

Γεν. 35,2 Ὁ δε Ἰακῶβ, ἐφ' ὅσον σύμφωνα με τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ θα μετέβαινεν στὸν ἱερόν ἐκεῖνον τόπον, εἶπεν εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οικογενείας του καὶ εἰς ὅλους ὅσοι ἦσαν μαζί του· "πετάξτε τὰ εἰδῶλα των ξένων θεῶν, πὺ ἔχετε μαζί σας, πλυθήτε καὶ καθαρῖσατε τὸ σῶμα σας, ἀλλάξατε τὰ ἐνδύματά σας,

Γεν. 35,3 καὶ ἀναστάντες ἀναβῶμεν εἰς Βαιθήλ καὶ ποιήσωμεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Θεῷ τῷ ἐπακούσαντί μου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὅς ἦν μετ' ἐμοῦ καὶ διέσωσέ με ἐν τῇ ὁδῷ, ἣ ἐπορεύθην.

Γεν. 35,3 καὶ κατόπιν ἀς ξεκινήσωμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν Βαιθήλ. Ἐκεῖ ἀς κτίσωμεν θυσιαστήριον πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖός ἤκουσε τὴν προσευχὴν μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θλίψεώς, μου, ὅταν δραπέτης ἐφυγα δια τὴν Χαρρᾶν καὶ ὁ ὁποῖός ἦτο μαζί μου καὶ με διεφύλαξε καθ' ὅλον τὸ ταξιδίόν μου".

Γεν. 35,4 καὶ ἔδωκαν τῷ Ἰακῶβ τοὺς θεοὺς τοὺς ἀλλοτρίους, οἱ ἦσαν ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν, καὶ τὰ ἐνώτια τὰ ἐν τοῖς ὠσίν αὐτῶν, καὶ κατέκρυψεν αὐτὰ Ἰακῶβ ὑπὸ τὴν τερέβινθον τὴν ἐν Σικίμοις καὶ ἀπώλεσαν αὐτὰ ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

Γεν. 35,4 Ἐδωσαν στὸν Ἰακῶβ οἱ οἰκεῖοί του τὰ εἰδῶλα των ξένων θεῶν, πὺ εἶχον εἰς χεῖρας των, καὶ τὰ σκουλαρίκια των με τὰς εἰδωλολατρικὰς μορφάς, πὺ ἐκρέμοντο εἰς τὰ αὐτιά των. Ὁ δε Ἰακῶβ τὰ ἔχωσε καὶ τὰ ἀπέκρυψε κάπου περὶ τὴν τερέβινθον, πὺ ὑπῆρχεν εἰς τὴν Συχέμ, καὶ τὰ ἐξηφάνισεν, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνευρεθῆ μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Γεν. 35,5 καὶ ἐξῆρξεν Ἰσραὴλ ἐκ Σικίμων, καὶ ἐγένετο φόβος Θεοῦ ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς κύκλω αὐτῶν, καὶ οὐ κατεδίωξαν ὀπίσω των υἱὸν Ἰσραὴλ.

Γεν. 35,5 Ἀνεχώρησεν ὁ Ἰακῶβ ἀπὸ τὴν Συχέμ καὶ φόβος Θεοῦ κατέλαβε τοὺς κατοίκους των γύρω ἀπὸ τὴν Συχέμ πόλεων καὶ δεν ἐτόλμησαν νὰ καταδιώξουν τὸν Ἰακῶβ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του δια τὴν σφαγὴν των ἀνδρῶν τῆς Συχέμ καὶ δια τὴν λεηλασίαν.

Γεν. 35,6 ἦλθε δε Ἰακῶβ εἰς Λουζά, ἣ ἐστὶν ἐν γῆ Χαναάν, ἣ ἐστὶ Βαιθήλ, αὐτὸς καὶ πᾶς ὁ λαός, ὅς ἦν μετ' αὐτοῦ.

Γεν. 35,6 Ἐφθασεν ὁ Ἰακῶβ καὶ ὅλος ὁ λαός, πὺ ευρίσκετο μαζί του, εἰς τὴν Λουζά τῆς Χαναάν, ἣ ὁποία εἶναι ἡ αὐτὴ με τὴν

Βαιθήλ.

Γεν. 35,7 και οικοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον και εκάλεσε το όνομα τού τόπου Βαιθήλ. εκεί γάρ εφάνη αυτώ ο Θεός εν τώ αποιδιδράσκειν αυτόν από προσώπου Ησαύ τού αδελφού αυτού.

Γεν. 35,7 Οικοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον και εκάλεσε το όνομα του τόπου εκείνου Βαιθήλ, διότι εκεί είχε παρουσιασθή εις αυτόν ο Θεός, όταν αυτός φοβισμένος έφευγεν από τον αδελφόν του τον Ησαύ.

Γεν. 35,8 απέθανε δε Δεβώρα η τροφός εβέκκας και ετάφη κατώτερον Βαιθήλ υπό την βάλανον, και εκάλεσεν Ιακώβ το όνομα αυτής Βάλανος πένθους.

Γεν. 35,8 Απέθανε δε εκεί η Δεδώρα, η τροφός της Ρεβέκκας, και ετάφη παρακάτω από την Βαιθήλ, κάτω από μίαν βαλανιδιάν. Ο Ιακώβ ωνόμασε το σημείον εκείνο "Βαλανιδιά πένθους".

Γεν. 35,9 Ωφθη δε ο Θεός τώ Ιακώβ έτι εν Λουζά, ότε παρεγένετο εκ Μεσοποταμίας της Συρίας, και ευλόγησεν αυτόν ο Θεός.

Γεν. 35,9 Παρουσιάσθη δε ο Θεός στον Ιακώβ και πάλιν εις Λουζά τώρα, που είχαν επιστρέψει από την Μεσοποταμίαν της Συρίας, και τον ευλόγησε.

Γεν. 35,10 και είπεν αυτώ ο Θεός· το όνομά σου ου κληθήσεται έτι Ιακώβ, αλλ Ισραήλ έσται το όνομά σου. και εκάλεσε το όνομα αυτού Ισραήλ.

Γεν. 35,10 Είπε δε προς αυτόν ο Θεός· "το όνομά σου δεν θα λέγεται πλέον Ιακώβ, αλλά θα ονομασθής Ισραήλ". Και εκάλεσε το όνομα αυτού Ισραήλ.

Γεν. 35,11 είπε δε αυτώ ο Θεός· εγώ ο Θεός σου· αυξάνου και πληθύνου· έθνη και συναγωγαί εθνών έσονται εκ σου, και βασιλείς εκ της οσφύς σου εξελεύσονται.

Γεν. 35,11 Είπε δε προς αυτόν πάλιν ο, Θεός· "εγώ είμαι ο Θεός σου, σου δίδω την ευλογίαν μου· να αυξάνεσαι και να πληθύνεσαι. Εθνη και ομάδες εθνών θα προέλθουν από σε, και βασιλείς θα εξέλθουν από την οσφύν σου.

Γεν. 35,12 και την γήν, ήν έδωκα Αβραάμ και Ισαάκ, σοί δέδωκα αυτήν· σοί έσται, και τώ σπέρματί σου μετά σε δώσω την γήν ταύτην.

Γεν. 35,12 Την χώραν αυτήν, την οποίαν έδωκα στον Αβραάμ και τον Ισαάκ, την έχω δώσει και εις σε. Ιδική σου θα είναι. Και ύστερα από σε θα την δώσω στους απογόνους σου.

Γεν. 35,13 ανέβη δε ο Θεός απ αυτού εκ τού τόπου, ού ελάλησε μετ αυτού.

Γεν. 35,13 Μετά την εμφάνισιν αυτήν απήλθεν ο Θεός από τον τόπον εκείνον, όπου ωμίλησε με τον Ιακώβ.

Γεν. 35,14 και έστησεν Ιακώβ στήλην εν τώ τόπω, ώ ελάλησε μετ αυτού ο Θεός, στήλην λιθίνην, και έσπεισεν επ αυτήν σπονδήν και επέχεεν επ αυτήν έλαιον.

Γεν. 35,14 Ο Ιακώβ έστησε μίαν λιθίνην στήλην στον τόπον εκείνον, όπου ωμίλησε με αυτόν ο Θεός, προσέφερε θυσίαν οίνου και έχυσεν επάνω εις αυτήν έλαιον, δια να την καθιερώση προς τον Θεόν.

Γεν. 35,15 και εκάλεσε Ιακώβ το όνομα τού τόπου, εν ώ ελάλησε μετ αυτού εκεί ο Θεός, Βαιθήλ.

Γεν. 35,15 Ανόμασε δε το μέρος εκείνο, στο οποίο ωμίλησε προς αυτόν ο Θεός, "Βαιθήλ".

Γεν. 35,16 Απάραξ δε Ιακώβ εκ Βαιθήλ, έπηξε την σκηνήν αυτού επέκεινα τού πύργου Γαδέρ. εγένετο δε ηνίκα ήγγισεν εις Χαβραθά τού ελθείν εις την Εφραθά, έτεκε αχήλ και εδυστόκησεν εν τώ τοκετώ.

Γεν. 35,16 Ανεχώρησε πάλιν ο Ιακώβ από την Βαιθήλ και έστησε την σκηνήν αυτού πέραν από τον πύργον Γαδέρ. Όταν δε επλησίασεν εις την τοποθεσίαν Χαβραθά, δηλαδή εις την Βηθλεέμ, εγέννησεν η Ραχήλ και εταλαιπωρήθη πολύ κατά τον τοκετόν.

Γεν. 35,17 εγένετο δε εν τώ σκληρώσ αυτήν τίκτειν, είπεν αυτή η μαία· θάρσει, και γάρ ούτός σοί εστιν υιός.

Γεν. 35,17 Την ώραν δε που υπέφερε σκληρά κατά τον τοκετόν, της είπεν η μαία· "έχε θάρρος, διότι το τέκνον σου αυτό είναι αγόρι".

Γεν. 35,18 εγένετο δε εν τώ αφιέναι αυτήν την ψυχήν, απέθνησκε γάρ, εκάλεσε το όνομα αυτού Υιός οδύνης μου· ο δε πατήρ εκάλεσε το όνομα αυτού Βενιαμίν.

Γεν. 35,18 Οτε δε πλέον η Ραχήλ άφηνε την ψυχήν της, διότι απέθνησκεν από τον τοκετόν, εκάλεσε τα όνομα του βρέφους "Υιός οδύνης". Ο δε πατήρ το ωνόμασε Βενιαμίν.

Γεν. 35,19 απέθανε δε αχήλ και ετάφη εν τή οδώ τού ιπποδρόμου Εφραθά (αυτή εστί Βηθλεέμ).

Γεν. 35,19 Απέθανε δε εκεί η Ραχήλ και ετάφη κοντά εις την ευρείαν οδόν, όπου ανεμποδίστως ηδύναντο να τρέχουν οι ίπποι. Η δε Εφραθά είναι αυτή, που σήμεραν λέγεται Βηθλεέμ.

Γεν. 35,20 και έστησεν Ιακώβ στήλην επί τού μνημείου αυτής· αυτή εστί η στήλη επί τού μνημείου αχήλ έως της ημέρας ταύτης.

Γεν. 35,20 Ο Ιακώβ έστησε μίαν στήλην επάνω στον τάφον της Ραχήλ. Αυτή δε η επί του μνημείου της Ραχήλ στήλη υπάρχει μέχρι της ημέρας που γράφονται αυτά.

Γεν. 35,21 εγένετο δε ηνίκα κατώκησεν Ισραήλ εν τή γη εκείνη, επορεύθη ουβήν και εκοιμήθη μετά Βαλλάς της παλλακίς τού πατρός αυτού Ιακώβ· και ήκουσεν Ισραήλ, και πονηρόν εφάνη εναντίον αυτού.

Γεν. 35,21 Όταν δε εγκατεστάθη ο Ισραήλ εις την περιοχόν εκείνην της Βηθλεέμ, επήγεν ο Ρουβήν και εκοιμήθη με την Βαλλάν, την δευτέρας σειράς σύζυγον του πατρός του Ιακώβ. Επληροφορήθη ο Ιακώβ το αμάρτημα αυτό του παιδιού του και του εφάνη, όπως ήτο φυσικόν, πολύ κακόν.

Γεν. 35,22 Ήσαν δε οι υιοί Ιακώβ δώδεκα.

Γεν. 35,22 Οι υιοί του Ιακώβ ήσαν δώδεκα, οι εξής·

Γεν. 35,23 υιοί Λείας· πρωτότοκος Ιακώβ ουβήν, Συμεών, Λευί, Ιούδας, Ισάχαρ, Ζαβουλών.

Γεν. 35,23 Υιοί από την Λείαν· πρωτότοκος του Ιακώβ ήτο ο Ρουβήν, έπειτα από αυτόν ο Συμεών, ο Λευί, ο Ιούδας, ο Ισάχαρ και ο Ζαβουλών.

Γεν. 35,24 υιοί δε αχήλ· Ιωσήφ και Βενιαμίν.

Γεν. 35,24 Υιοί από την Ραχήλ, ο Ιωσήφ και ο Βενιαμίν.

Γεν. 35,25 υιοί δε Βαλλάς παιδίσκης αχήλ· Δάν και Νεφθαλείμ.

Γεν. 35,25 Υιοί δε από την Βαλλάν, την θεραπεινίδα της Ραχήλ, ήσαν ο Δαν και ο Νεφθαλείμ.

Γεν. 35,26 υιοί δε Ζελφάς παιδίσκης Λείας· Γάδ και Ασήρ. ούτοι υιοί Ιακώβ, οι εγένοντο αυτώ εν Μεσοποταμία της Συρίας.

Γεν. 35,26 Υιοί δε από την Ζελφάν, την θερατιαινίδα της Λείας, ήσαν ο Γαδ και ο Ασήρ. Αυτά είναι τα παιδιά του Ιακώβ, τα

οποία απέκτησαν εις την Μεσοποταμίαν της Συρίας.

Γεν. 35,27 Ἦλθε δε Ἰακώβ προς Ἰσαάκ τον πατέρα αὐτοῦ εις Μαμβρή, εις πόλιν τοῦ πεδίου (αὕτη ἐστὶ Χεβρών) ἐν γῆ Χαναάν, οὐ παρώκησεν Ἀβραάμ και Ἰσαάκ.

Γεν. 35,27 Ἀπὸ την Βηθλέεμ μετέβη ο Ἰακώβ προς τον πατέρα του, τον Ἰσαάκ, εις την Δρυν Μαμβρή, εις την πόλιν Χεβρών της πεδιάδος ἐν Χαναάν, ὅπου εἶχον παροικήσει ο Ἀβραάμ και ο Ἰσαάκ.

Γεν. 35,28 ἐγένοντο δε αὶ ἡμέραι Ἰσαάκ, ας ἐζήσεν, ἔτη εκατὸν ογδοήκοντα,

Γεν. 35,28 Ὅλαι αὶ ἡμέραι της ζωῆς του Ἰσαάκ ἐφθασαν τα εκατὸν ογδοήκοντα ἔτη.

Γεν. 35,29 και ἐκλείπων Ἰσαάκ ἀπέθανε και προσετέθη προς το γένος αὐτοῦ πρεσβύτερος και πλήρης ἡμερῶν, και ἔθαψαν αὐτὸν Ἡσαὺ και Ἰακώβ οὶ υἱοὶ αὐτοῦ.

Γεν. 35,29 Τότε πλέον ἐξηντλήθησαν αὶ δυνάμιστου Ἰσαάκ, ἀπέθανε και γέρων πλέον πλήρης ἡμερῶν προσετέθη στους προγόνους αὐτοῦ, οὶ ὁποῖοι εἶχον ἀπέλθει ἐνωρίτερον. Ἐθαψαν δε αὐτὸν ο Ἡσαὺ και ο Ἰακώβ, τα παιδιὰ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Γεν. 36,1 Αὐταὶ δε αὶ γενέσεις Ἡσαὺ (αὐτός ἐστιν Ἐδώμ)

Γεν. 36,1 Αὶ ἀπόγονοι δε του Ἡσαὺ, ο ὁποῖος λέγεται και Ἐδώμ, γενάρχης των Ἰδουμαίων, εἶναι οὶ ἐξῆς·

Γεν. 36,2 Ἡσαὺ δε ἔλαβε τας γυναίκας εαυτῷ ἀπὸ των θυγατέρων των Χαναναίων, την Ἀδὰ θυγατέρα Αἰλώμ τοῦ Χετταίου και τοῦ Ολιβεμά θυγατέρα Ἀνά τοῦ υἱοῦ Σεβεγῶν τοῦ Εὐαίου

Γεν. 36,2 Ὁ Ἡσαὺ ἐπῆρεν ὡς συζύγους ἀπὸ τας θυγατέρας των Χαναναίων την Ἀδὰ, κόρην Αἰλώμ του Χετταίου, και την Ολιβεμά, κόρην του Ἀνά, υἱοῦ Σεβεγῶν του Εὐαίου,

Γεν. 36,3 και την Βασεμάθ θυγατέρα Ἰσμαήλ ἀδελφῆν Ναβεῶθ.

Γεν. 36,3 και την Βασεμάθ, θυγατέρα του Ἰσμαήλ και ἀδελφῆν του Ναβαιῶθ.

Γεν. 36,4 ἔτεκε δε αὐτῷ Ἀδὰ τον Ελιφάς, και Βασεμάθ ἔτεκε τον αἰουήλ,

Γεν. 36,4 Ἀπέκτησε δε ο Ἡσαὺ ἀπὸ την Ἀδὰ υἱὸν τον Ελιφάς, και ἀπὸ την Βασεμάθ τον Ραγουήλ,

Γεν. 36,5 και Ολιβεμά ἔτεκε τον Ἰεούς και τον Ἰεγλόμ και τον Κορέ· οὔτοι υἱοὶ Ἡσαὺ, οἱ ἐγένοντο αὐτῷ ἐν γῆ Χαναάν.

Γεν. 36,5 ἀπὸ δε την Ολιβεμά ἀπέκτησε τον Ἰεούς, τον Ἰεγλόμ και τον Κορέ. Αὐτοὶ ἦσαν οὶ υἱοὶ του Ἡσαὺ, οὶ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν εις την χώραν της Χαναάν.

Γεν. 36,6 ἔλαβε δε Ἡσαὺ τας γυναίκας αὐτοῦ και τους υἱούς αὐτοῦ και τας θυγατέρας αὐτοῦ και πάντα τα σώματα τοῦ οἴκου αὐτοῦ και πάντα τα υπάρχοντα αὐτοῦ και πάντα τα κτήνη και πάντα ὅσα ἐκτήσατο και πάντα ὅσα περιεποιήσατο ἐν γῆ Χαναάν, και ἐπορεύθη Ἡσαὺ ἐκ της γῆς Χαναάν ἀπὸ προσώπου Ἰακώβ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Γεν. 36,6 Ἐπῆρεν ο Ἡσαὺ τας γυναίκας του και τους υἱούς του και τας θυγατέρας του, ὅλους τους ἀνθρώπους του σπιτιοῦ του και ὅλα τα υπάρχοντά του, ὅλα τα κτήνη, ὅλην την κινήτην περιουσίαν του και ὅλα ὅσα εἶχεν ἀποκτήσει εις την χώραν Χαναάν, και ἀνεχώρησεν ἀπὸ την γῶραν αὐτὴν και ἀπὸ τον ἀδελφόν του τον Ἰακώβ.

Γεν. 36,7 ἦν γάρ αὐτῶν τα υπάρχοντα πολλά τοῦ οικεῖν ἅμα, και οὐκ ἠδύνατο ἡ γῆ της παροικήσεως αὐτῶν φέρειν αὐτούς ἀπὸ τοῦ πλήθους των ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Γεν. 36,7 Ἀνεχώρησε δε προς ἄλλην περιοχὴν, διότι τα κοπάδια των ζῶων, που εἶχαν οὶ δύο ἀδελφοί, ἦσαν πολλά και δεν ἦτο δυνατόν να μένουν μαζί· δεν ἐπαρκούσεν ἡ περιοχὴ, ὅπου ἔμεναν, να θρέψῃ αὐτούς λόγω του πλήθους των ζῶων, που εἶχαν.

Γεν. 36,8 κατώκησε δε Ἡσαὺ ἐν τῷ ὄρει Σηείρ (Ἡσαὺ αὐτός ἐστιν Ἐδώμ).

Γεν. 36,8 Κατώκησεν ο Ἡσαὺ στο ὄρος Σηείρ, ο δε Ἡσαὺ εἶναι αὐτός, που ὀνομάζεται και Ἐδώμ.

Γεν. 36,9 Αὐταὶ δε αὶ γενέσεις Ἡσαὺ πατρός Ἐδώμ ἐν τῷ ὄρει Σηείρ,

Γεν. 36,9 Οὶ δε ἀπόγονοι του Ἡσαὺ, γενάρχου των Ἐδωμιτῶν ἡ Ἰδουμαίων, στο ὄρος Σηείρ, εἶναι οὶ ἐξῆς·

Γεν. 36,10 και ταῦτα τα ὀνόματα των υἱῶν Ἡσαὺ· Ελιφάς υἱὸς Ἀδὰς γυναικὸς Ἡσαὺ και αἰουήλ υἱὸς Βασεμάθ γυναικὸς Ἡσαὺ.

Γεν. 36,10 Αὐτὰ εἶναι τα ὀνόματα των υἱῶν Ἡσαὺ· Ὁ Ελιφάς, ο υἱὸς της Ἀδὰς και ο Ραγουήλ ο υἱὸς της Βασεμάθ.

Γεν. 36,11 ἐγένοντο δε Ελιφάς υἱοί· Θαιμάν, Ὠμάρ, Σωφάρ, Γοθῶμ και Κενέζ·

Γεν. 36,11 Ὁ Ελιφάς ἀπέκτησεν υἱούς τον Θαιμάν, τον Ὠμάρ, τον Σωφάρ, τον Γοθῶμ και τον Κενέζ.

Γεν. 36,12 Θαμνὰ δε ἦν παλλακὴ Ἐλιφάς τοῦ υἱοῦ Ἡσαὺ και ἔτεκε τῷ Ελιφάς τον Ἀμαλήκ· οὔτοι υἱοὶ Ἀδὰς γυναικὸς Ἡσαὺ.

Γεν. 36,12 Ἡ Θαμνὰ ἦτο ἡ δευτέρα σειράς σύζυγος του Ελιφάς, υἱοῦ της Ἀδὰς, της γυναικὸς του Ἡσαὺ.

Γεν. 36,13 οὔτοι δε υἱοὶ αἰουήλ· Ναχῶθ, Ζαρέ, Σομέ, και Μοζέ· οὔτοι ἦσαν υἱοὶ Βασεμάθ γυναικὸς Ἡσαὺ.

Γεν. 36,13 Οὶ δε υἱοὶ του Ραγουήλ ἦσαν· Ὁ Ναχῶθ, ο Ζαρέ, ο Σομέ και ο Μοζέ, ἐγγονοὶ της Βασεμάθ, συζύγου του Ἡσαὺ.

Γεν. 36,14 οὔτοι δε υἱοὶ Ολιβεμάς θυγατρὸς Ἀνά τοῦ υἱοῦ Σεβεγῶν, γυναικὸς Ἡσαὺ· ἔτεκε δε τῷ Ἡσαὺ τον Ἰεούς και τον Ἰεγλόμ και τον Κορέ.

Γεν. 36,14 Οὶ δε υἱοὶ της Ολιβεμάς, συζύγου του Ἡσαὺ, θυγατρὸς Ἀνά, του υἱοῦ του Σεβεγῶν, ἦσαν ο Ἰεούς, ο Ἰεγλόμ και ο Κορέ.

Γεν. 36,15 οὔτοι ἡγεμόνες υἱοὶ Ἡσαὺ· υἱοὶ Ελιφάς πρωτοτόκου Ἡσαὺ· ἡγεμῶν Θαιμάν, ἡγεμῶν Ὠμάρ, ἡγεμῶν Σωφάρ, ἡγεμῶν Κενέζ,

Γεν. 36,15 Αὐτοὶ ἦσαν οὶ ἀπόγονοι του Ἡσαὺ, οὶ ἄρχοντες των φυλῶν, υἱοὶ του Ελιφάς πρωτοτόκου του Ἡσαὺ· Ὁ φύλαρχος Θαιμάν, ο φύλαρχος Ὠμάρ, ο φύλαρχος Σωφάρ, ο φύλαρχος Κενέζ,

Γεν. 36,16 ἡγεμῶν Κορέ, ἡγεμῶν Γοθῶμ, ἡγεμῶν Ἀμαλήκ· οὔτοι ἡγεμόνες Ελιφάς ἐν γῆ Ἰδουμαία· οὔτοι υἱοὶ Ἀδὰς.

Γεν. 36,16 Ὁ φύλαρχος Κορέ, ο φύλαρχος Γοθῶμ ο φύλαρχος Ἀμαλήκ. Αὐτοὶ ἦσαν οὶ φύλαρχοι του Ελιφάς εις την χώραν των Ἰδουμαίων, παιδιὰ της Ἀδὰς.

Γεν. 36,17 και οὔτοι οὔτοι αἰουήλ υἱοῦ Ἡσαὺ· ἡγεμῶν Ναχῶθ, ἡγεμῶν Ζαρέ, ἡγεμῶν Σομέ, ἡγεμῶν Μοζέ· οὔτοι ἡγεμόνες αἰουήλ ἐν γῆ Ἐδώμ· οὔτοι υἱοὶ Βασεμάθ γυναικὸς Ἡσαὺ.

Γεν. 36,17 Οὶ δε υἱοὶ του Ραγουήλ, υἱοῦ του Ἡσαὺ, ἦσαν· Ὁ φύλαρχος Ναχῶθ, ο φύλαρχος Ζαρέ, ο φύλαρχος Σομέ, ο φύλαρχος Μοζέ. Αὐτοὶ εἶναι οὶ φύλαρχοι του Ραγουήλ εις την γῆν Ἐδώμ, ἐγγονοὶ της Βασεμάθ, συζύγου του Ἡσαὺ.

Γεν. 36,18 οὔτοι δε υἱοὶ Ολιβεμάς γυναικὸς Ἡσαὺ· ἡγεμῶν Ἰεούλ, ἡγεμῶν Ἰεγλόμ, ἡγεμῶν Κορέ· οὔτοι ἡγεμόνες Ολιβεμάς θυγατρὸς Ἀνά γυναικὸς Ἡσαὺ.

Γεν. 36,18 Οι δε υιοί της Ολιβεμάς, συζύγου του Ησαύ, ήσαν· Ο φύλαρχος Ιεούλ, ο φύλαρχος Ιεγλόμ, ο φύλαρχος Κορέ. Αυτοί ήσαν φύλαρχοι εκ της Ολιβεμάς, συζύγου του Ησαύ, κόρης του Ανά.

Γεν. 36,19 οὔτοι υιοί Ησαύ, και οὔτοι ηγεμόνες αυτών. οὔτοι εἰσιν υιοί Εδώμ.

Γεν. 36,19 Οι ανωτέρω ήσαν υιοί του Ησαύ και αυτοί είναι οι φύλαρχοι τούτων, οι άλλως λεγόμενοι Ιδουμαίοι.

Γεν. 36,20 Οὔτοι δε υιοί Σηείρ τού Χορραίου τού κατοικούντος την γήν· Λωτά, Σωβάλ, Σεβεγών, Ανά

Γεν. 36,20 Οι δε κατωτέρω είναι τέκνα του Σείρ, υιού του Χορραίου, ο οποίος κατοικούσεν εις την περιοχὴν του ὄρους Σηείρ· Ο Λωτάν, ο Σωβάλ, ο Σεβεγών, ο Ανά,

Γεν. 36,21 και Δησών και Ασάρ και ισών· οὔτοι ηγεμόνες τού Χορραίου τού υιού Σηείρ εν τῇ γῇ Εδώμ.

Γεν. 36,21 ο Δησών, ο Ασάρ και ο Ρισών. Αυτοί είναι φύλαρχοι του Χορραίου, υιού του Σηείρ εις την χώραν της Εδώμ.

Γεν. 36,22 ἐγένοντο δε υιοί Λωτάν· Χορί και Αιμάν· ἀδελφὴ δε Λωτάν Θαμνά.

Γεν. 36,22 Ο δε Λωτάν απέκτησεν υιούς· Τον Χορρί και τον Αιμάν. Ἀδελφὴ δε του Λωτάν ἦτο η Θαμνά.

Γεν. 36,23 οὔτοι δε υιοί Σωβάλ· Γωλάμ και Μαναχάθ και Γαιβήλ και Σωφάρ και Ωμάρ.

Γεν. 36,23 Υιοί δε του Σωβάλ ήσαν· Ο Γωλάμ, ο Μαναχάθ, ο Γαιβήλ, ο Σωφάρ και ο Ωμάρ.

Γεν. 36,24 και οὔτοι υιοί Σεβεγών· Αἰέ και Ανά· οὔτός εστιν Ανά, ὅς εὔρε τον Ιαμείν εν τῇ ἐρήμῳ, ὅτε ἐνεμε τα υποζύγια Σεβεγών τού πατρός αυτού.

Γεν. 36,24 Υιοί δε του Σεβεγών ήσαν· Ο Αἰέ και ο Ανά. Αυτός δε ο Ανά είναι εκείνος που εὔρε τον Ιαμείν εις την ἐρημον, ὅταν ἐβόσκε τα υποζύγια του πατρός του Σεβεγών.

Γεν. 36,25 οὔτοι δε υιοί Ανά· Δησών και Ολιβεμά θυγάτηρ Ανά.

Γεν. 36,25 Υιοί δε του Ανά ήσαν· Ο Δησών και η Ολιβεμά, θυγάτηρ του Ανά.

Γεν. 36,26 οὔτοι δε υιοί Δησών· Ἀμαδά και Ασβάν και Ιθράν και Χαράν.

Γεν. 36,26 Οι δε υιοί του Δησών ήσαν· Ο Ἀμαδα, ο Ασβάν, ο Ιθράν και ο Χαράν.

Γεν. 36,27 οὔτοι δε υιοί Ασάρ· Βαλαάμ και Ζουκάμ και Ιουκάμ.

Γεν. 36,27 Οι υιοί του Ασάρ ήσαν· Ο Βαλαάμ, ο Ζουκάμ και ο Ιουκάμ.

Γεν. 36,28 οὔτοι δε υιοί ισών· Ως και Αράν.

Γεν. 36,28 Οι υιοί του Ρισών ήσαν· Ο Ως και ο Αράν.

Γεν. 36,29 οὔτοι δε ηγεμόνες Χορί· ηγεμών Λωτάν, ηγεμών Σωβάλ, ηγεμών Σεβεγών, ηγεμών Ανά,

Γεν. 36,29 Οι φύλαρχοι δε του Χορρί ήσαν· Ο φύλαρχος Λωτάν, ο φύλαρχος Σωβάλ, ο φύλαρχος Σεβεγών, ο φύλαρχος Ανά,

Γεν. 36,30 ηγεμών Δησών, ηγεμών Ασάρ, ηγεμών ισών. οὔτοι ηγεμόνες Χορί εν ταῖς ηγεμονίαις αυτών εν γῇ Εδώμ.

Γεν. 36,30 ο φύλαρχος Δησών, ο φύλαρχος Ασάρ, ο φύλαρχος Ρισών. Αυτοί είναι φύλαρχοι, ἀπόγονοι του Χορρί, εις τας φυλαρχίας των της χώρας Εδώμ.

Γεν. 36,31 Καί οὔτοι οἱ βασιλεῖς οἱ βασιλεύσαντες εν Εδώμ πρό τού βασιλεύσαι βασιλέα εν Ισραήλ.

Γεν. 36,31 Οι κατωτέρω είναι βασιλεῖς, οἱ οποίοι ἐβασίλευσαν εις την Ιδουμαίαν, πριν βασιλεύση μεταξύ των Ισραηλιτῶν ἀπόγονος του Ιακώβ.

Γεν. 36,32 και ἐβασίλευσεν εν Εδώμ Βαλάκ υἱός Βεώρ, και ὄνομα τῇ πόλει αυτού Λενναβά.

Γεν. 36,32 Ἐβασίλευσεν εις την Ιδουμαίαν ο Βαλάκ, ο υἱός Βεώρ, και η πόλις του ὠνομάσθη Λενναβά.

Γεν. 36,33 ἀπέθανε δε Βαλάκ, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Ιωβάβ υἱός Ζαρά εκ Βοσόρας.

Γεν. 36,33 Μετά δε τον θάνατον του Βαλάκ ἐβασίλευσεν αντ' αυτού ο Ιωβάβ, ο υἱός του Ζαρά και της Βοσόρας.

Γεν. 36,34 ἀπέθανε δε Ιωβάβ, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Ασώμ εκ της γῆς Θαιμανών.

Γεν. 36,34 Μετά τον θάνατον του Ιωβάβ ἐβασίλευσεν αντ' αυτού ο Ασώμ, ο καταγόμενος ἀπό την χώραν Θαιμανών.

Γεν. 36,35 ἀπέθανε δε Ασώμ, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Ἀδάδ υἱός Βαράδ ο εκκόψας Μαδιάμ εν τῷ πεδίῳ Μωάβ, και ὄνομα τῇ πόλει αυτού Γεθθαίμ.

Γεν. 36,35 Μετά τον θάνατον του Ασώμ ἐβασίλευσεν αντ' αυτού ο Ἀδάδ, υἱός του Βαράδ, ο οποίος εἶχε κατακόψει τους Μαδιανίτας εις την πεδιάδα Μωάβ. Το ὄνομα της πόλεως του ἦτο Γεθθαίμ.

Γεν. 36,36 ἀπέθανε δε Ἀδάδ, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Σαμαδά εκ Μασεκκάς.

Γεν. 36,36 Μετά τον θάνατον του Ἀδάδ ἐβασίλευσεν ο Σαμαδά, ο καταγόμενος εκ της Μασεκκάς.

Γεν. 36,37 ἀπέθανε δε Σαμαδά, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Σαούλ εκ οωβώθ της παρά ποταμῶν.

Γεν. 36,37 Μετά τον θάνατον του Σαμαδά, ἐβασίλευσεν αντ' αυτού ο Σαούλ, ο οποίος κατήγετε ἀπό την Ροωβώθ, την ευριοκομένην πλησίον ποταμού.

Γεν. 36,38 ἀπέθανε δε Σαούλ, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Βαλαεννών υἱός Αχοβώρ.

Γεν. 36,38 Μετά τον θάνατον του Σαούλ ἐβασίλευσεν αντ' αυτού ο Βαλαεννών, υἱός του Αχοβώρ.

Γεν. 36,39 ἀπέθανε δε Βαλαεννών υἱός Αχοβώρ, και ἐβασίλευσεν αντ' αυτού Ἀράδ υἱός Βαράδ, και ὄνομα τῇ πόλει αυτού Φογώρ, ὄνομα δε τῇ γυναικί αυτού Μετεβεήλ, θυγάτηρ Ματραῖθ, υιού Μαιζοώβ.

Γεν. 36,39 Μετά τον θάνατον του Βαλαεννών, υιού Αχοβώρ ἐβασίλευσεν αντ' αυτού ο Ἀράδ, υἱός του Βαράδ. Η δε πόλις του ὠνομάζετο Φογώρ. Το ὄνομα της γυναικός του ἦτο Μετεβεήλ κόρης του Ματραῖθ, υιού του Μαιζοώβ.

Γεν. 36,40 Ταῦτα τα ὀνόματα των ηγεμόνων Ησαύ εν ταῖς φυλαῖς αυτών κατά τόπον αυτών, εν ταῖς χώραις αυτών και εν τοῖς ἔθνεσιν αυτών. ηγεμών Θαμνά, ηγεμών Γωλά, ηγεμών Ιεθέρ,

Γεν. 36,40 Αυτά ήσαν τα ὀνόματα των φυλάρχων, ἀπογόνων του Ησαύ, του καθ' ενός εις την φυλήν και στον τόπον του, εις την χώραν και στον λαόν του. Ο φύλαρχος Θαμνά, ο φύλαρχος Γωλά, ο φύλαρχος Ιεθέρ,

Γεν. 36,41 ηγεμών Ολιβεμάς, ηγεμών Ηλάς, ηγεμών Φινών,

Γεν. 36,41 ο φύλαρχος Ολιβεμάς, ο φύλαρχος Ηλάς, ο φύλαρχος Φινών,

Γεν. 36,42 ηγεμών Κενέζ, ηγεμών Θαιμάν, ηγεμών Μαζάρ,

Γεν. 36,42 ο φύλαρχος Κενέζ, ο φύλαρχος Θαιμάν, ο φύλαρχος Μαζάρ,

Γεν. 36,43 ηγεμών Μαγεδιήλ, ηγεμών Ζαφωίν. οὔτοι ηγεμόνες Εδώμ εν ταῖς κατωκοδομημέναις εν τῇ γῇ της κτήσεως αυτών. οὔτος Ησαύ πατήρ Εδώμ.

Γεν. 36,43 ο φύλαρχος Μαγεδιήλ, ο φύλαρχος Ζαφωίν. Αυτοί ήσαν Ιδουμαῖοι φύλαρχοι, οἱ οποίοι κατοικούσαν εις πόλεις οἰκοδομημένας εις περιοχάς της ιδιοκτησίας των. Ο δε Ησαύ είναι ο γενάρχης των Εδωμιτῶν, οἱ οποίοι ἐκαλοῦντο και Ιδουμαῖοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37

Γεν. 37,1 Κατώκει δε Ιακώβ εν τή γη, ού παρώκησεν ο πατήρ αυτού, εν γη Χαναάν.

Γεν. 37,1 Ο Ιακώβ έμενεν εις την χώραν, όπου και ο πατήρ του ο Ισαάκ είχε παροικήσει, δηλαδή εις την Χαναάν.

Γεν. 37,2 αύται δε αι γενέσεις Ιακώβ· Ιωσήφ δε δέκα και επτά ετών ήν, ποιμαίνων τα πρόβατα τού πατρός αυτού μετά των αδελφών αυτού, ών νέος, μετά των υιών Βαλλάς και μετά των υιών Ζελφάς των γυναικών τού πατρός αυτού κατήνεγκαν δε Ιωσήφ ψόγον πονηρόν προς Ισραήλ τον πατέρα αυτών.

Γεν. 37,2 Αυτή δε είναι εν συνεχεία η ιστορία της οικογενείας του Ιακώβ. Ο Ιωσήφ εις ηλικίαν δέκα επτά ετών, έφηβος, έβοσκε τα πρόβατα του πατρός του, μαζί με τους αδελφούς του, τους υιούς τους οποίους είχεν αποκτήσει ο ποτήρ του εκ της Βαλλάς και Ζελφάς. Εκείνοι διέβαλαν τον Ιωσήφ προς τον πατέρα των, ότι δήθεν είχε διαπράξει κάποιο μεγάλο αμάρτημα.

Γεν. 37,3 Ιακώβ δε ηγάπα τον Ιωσήφ παρά πάντας τους υιούς αυτού, ότι υιός γήρως ήν αυτώ· εποίησε δε αυτώ χιτώνα ποικίλον.

Γεν. 37,3 Ο Ιακώβ όμως αγαπούσε τον Ιωσήφ περισσότερον από όλα τα αλλά παιδιά του, και δια τον λόγον ότι ήτο υιός γεννηθείς κατά το γήρας αυτού. Από την αγάπην δε αυτήν κινούμενος του κατεσκεύασεν ένα πολύχρωμον χιτώνα.

Γεν. 37,4 ιδόντες δε οι αδελφοί αυτού, ότι αυτόν ο πατήρ φιλεί εκ πάντων των υιών αυτού, εμίσησαν αυτόν και ουκ ηδύναντο λαλείν αυτώ ουδέν ειρηνικόν.

Γεν. 37,4 Όταν οι αδελφοί του είδον ότι ο πατέρας των αγαπά περισσότερον από όλα τα αλλά παιδιά του τον Ιωσήφ, τον εφθόνησαν και τον εμίσησαν. Δεν ήθελαν να έχουν με αυτόν σχέσεις αδελφικής αγάπης και εξ αιτίας του φθόνου των δεν ημπορούσαν να ομιλήσουν προς αυτόν τίποτε το ειρηνικόν και φιλικόν.

Γεν. 37,5 Ενυπνιασθείς δε Ιωσήφ ενύπνιον απήγγειλεν αυτό τοίς αδελφοίς αυτού.

Γεν. 37,5 Καποτε ο Ιωσήφ είδεν ένα παράδοξον όνειρον, το οποίον και ανέφερεν στους αδελφούς του.

Γεν. 37,6 και είπεν αυτοίς· ακούσατε τού ενυπνίου τούτου, ού ενυπνιάσθην·

Γεν. 37,6 Είπεν εις αυτούς· "ακούσατε αυτό το όνειρον, το οποίον είδα απόψε στον ύπνον μου.

Γεν. 37,7 ώμην υμάς δεσμεύειν δράγματα εν μέσω τώ πεδίω, και ανέστη το εμόν δράγμα και ωρθώθη, περιστραφέντα δε τα δράγματα υμών προσεκύνησαν το εμόν δράγμα.

Γεν. 37,7 Μου εφαινέτο ότι σεις εδένατε δεμάτια από στάχυα στο μέσον των χωραφιών της πεδιάδος. Εσηκώθη το ιδικόν μου δέμα και έμεινεν όρθιον, τα δε ιδικά σας δεμάτια εστράφησαν προς το ιδικόν μου δεμάτι και το επροσκύνησαν".

Γεν. 37,8 είπαν δε αυτώ οι αδελφοί αυτού· μη βασιλεύων βασιλεύσεις εφ ημάς ή κυριεύων κυριεύσεις ημών; και προσέθεντο έτι μισείν αυτόν ένεκεν των ενυπνίων αυτού και ένεκεν των ρημάτων αυτού.

Γεν. 37,8 Απήντησαν δε εις αυτόν οι αδελφοί του· "μήπως θα γίνης βασιλεύς, δια να βασιλεύσης επάνω μας η κύριος και αφέντης μας;" Εξ αιτίας του ονείρου αυτού και των λόγων, που τους είπε, τον εμίσησαν ακόμη περισσότερον.

Γεν. 37,9 είδε δε ενύπνιον έτερον και διηγήσατο αυτώ τώ πατρι αυτού και τοίς αδελφοίς αυτού, και είπεν· ιδού ενυπνιασάμην ενύπνιον έτερον, ώσπερ ο ήλιος και η σελήνη και ένδεκα αστέρες προσεκύνουν με.

Γεν. 37,9 Είδεν όμως και ένα άλλο όνειρον, το οποίον διηγήθη στον πατέρα και τους αδελφούς του, και είπεν· "ιδού εις ένα άλλο όνειρον, που είδον, μου εφάνη ως εάν ο ήλιος και η σελήνη και ένδεκα αστέρες με προσκυνούσαν".

Γεν. 37,10 και επετίμησεν αυτώ ο πατήρ αυτού και είπεν αυτώ· τι το ενύπνιον τούτο, ό ενυπνιάσθης; άρά γε ελθόντες ελευσόμεθα εγώ τε και η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου προσκυνήσαι σοι επί την γήν;

Γεν. 37,10 Ο πατήρ του τον επέπληξε (διότι έσπευσε να ανακοινώση και αυτό το όνειρον) και του είπε· "τι νομίζεις ότι σημαίνει αυτό το όνειρον, που είδες; Μηπως θέλεις να πης ότι εγώ, η μητέρα σου και οι αδελφοί σου θα έλθωμεν να σε προσκυνήσωμεν μέχρις εδάφους;"

Γεν. 37,11 εζήλωσαν δε αυτόν οι αδελφοί αυτού, ο δε πατήρ αυτού διετήρησε το ρήμα.

Γεν. 37,11 Και δια τον λόγον αυτόν οι αδελφοί του τον εφθόνησαν ακόμη περισσότερον. Αλλά ο πατήρ εφύλαξε μέσα εις την καρδιά του τα λόγια αυτά του Ιωσήφ.

Γεν. 37,12 Επορεύθησαν δε οι αδελφοί αυτού βόσκειν τα πρόβατα τού πατρός αυτών εις Συχέμ.

Γεν. 37,12 Κατά τας ημέρας εκείνας μετέβησαν οι αδελφοί του Ιωσήφ να βοσκήσουν τα πρόβατα του πατρός των εις την περιοχήν της Συχέμ.

Γεν. 37,13 και είπεν Ισραήλ προς Ιωσήφ· ουχί οι αδελφοί σου ποιμαίνουσιν εις Συχέμ; δέυρο αποστείλω σε προς αυτούς. είπε δε αυτώ· ιδού εγώ.

Γεν. 37,13 Ο Ιακώβ (έπειτα ίσως από μερικές εβδομάδας) είπε προς τον Ιωσήφ· "οι αδελφοί σου δεν βόσκουν τα πρόβατα εις την Συχέμ; Λοιπόν θα σε στείλω προς αυτούς". "Είμαι πρόθυμος να μεταβώ" είπεν ο Ιωσήφ.

Γεν. 37,14 είπε δε αυτώ Ισραήλ· πορευθείς ιδέ, ει υγιαίνουνσιν οι αδελφοί σου και τα πρόβατα, και ανάγγελόν μοι. και απέστειλεν αυτόν εκ της κοιλάδος της Χεβρών, και ήλθεν εις Συχέμ.

Γεν. 37,14 Είπε δε προς αυτόν ο Ιακώβ· "πήγαινε εκεί να ιδής, εάν είναι καλά εις την υγειάν των οι αδελφοί σου, πως είναι τα πρόβατα και έλα κατόπιν να με πληροφορήσης". Εστειλε δε αυτόν από την κοιλάδα της Χεβρών, εις την οποίαν έμενε, και ο Ιωσήφ μετέβη εις την Συχέμ.

Γεν. 37,15 και εύρεν αυτόν άνθρωπος πλανώμενον εν τώ πεδίω· ηρώτησε δε αυτόν ο άνθρωπος λέγων· τι ζητείς;

Γεν. 37,15 Καθώς περιεπλανάτο εις την πεδιάδα της Συχέμ τον συνήτησε κάποιος άνθρωπος και τον ηρώτησε· "τι ζητείς εδώ;"

Γεν. 37,16 ο δε είπε· τους αδελφούς μου ζητώ· απάγγελόν μοι, που βόσκουσιν.

Γεν. 37,16 Εκείνος απήντησε· "ζητώ να εύρω τους αδελφούς μου. Πές μου, εάν γνωρίζης που βόσκουν τα πρόβατα".

Γεν. 37,17 είπε δε αυτώ ο άνθρωπος· απήρκασιν εντεύθεν, ήκουσα γάρ αυτών λεγόντων· πορευθώμεν εις Δωθαείμ. και επορεύθη Ιωσήφ κατόπισθεν των αδελφών αυτού και εύρεν αυτούς εν Δωθαείμ.

Γεν. 37,17 Ο άνθρωπος εκείνος του είπεν· "έχουν αναχωρήσει από εδώ, διότι τους ήκουσα να λέγουν ότι θα πορευθούν εις Δωθαείμ". Και ο Ιωσήφ μετέβη προς την κατεύθυνσιν των αδελφών του και τους ευρήκε πράγματι εις την Δωθαείμ.

Γεν. 37,18 προειδόν δε αυτόν μακρόθεν πρό τού εγγίσει αυτόν προς αυτούς και επονηρεύοντο τού αποκτείναι αυτόν.

Γεν. 37,18 Εκείνοι τον είδον από μακράν, πριν όμως πλησιάση προς αυτούς και υπό του φθόνου κινούμενοι εσεκέθησαν

πονηρά εναντίον του, εσκέφθησαν δηλαδή και απεφάσισαν να τον φονεύσουν.

Γεν. 37,19 είπε δε έκαστος προς τον αδελφόν αυτού· ιδού ο ενυπνιαστής εκείνος έρχεται·

Γεν. 37,19 Είπε δε ο ένας αδελφός προς τον άλλον· "να, έρχεται εκείνος που βλέπει τα όνειρα !

Γεν. 37,20 νύν ούν δευτέ αποκτείνωμεν αυτόν και ρίψωμεν αυτόν εις ένα τών λάκκων και ερούμεν· θηρίον πονηρόν κατέφαγεν αυτόν· και οψόμεθα, τι έσται τα ενύπνια αυτού.

Γεν. 37,20 Λοιπόν, ελάτε τώρα να τον φονεύσωμεν, να τον ρίψωμεν εις ένα από τους λάκκους αυτούς και θα είπωμεν στον πατέρα ότι άγριον θηρίον τον κατέφαγε. Και έτσι θα ιδούμε τι θα πουν τα όνειρά του και ποιά θα είναι η αξία των !

Γεν. 37,21 ακούσας δε ουβήν εξείλετο αυτόν εκ των χειρών αυτών και είπεν· ου πατάξωμεν αυτόν εις ψυχήν.

Γεν. 37,21 Ο Ρουβήν, ο πρωτότοκος, όταν ήκουσε τας πονηράς αυτάς αποφάσεις των αδελφών του, εγλύτωσε τον Ιωσήφ από τα αδελφοκτόνα χέρια των ειπών· "ποτε να μη φθάσωμεν μέχρι του σημείου, ώστε να του αφαιρέσωμεν την ζωήν.

Γεν. 37,22 είπε δε αυτοίς ουβήν· μη εκχέητε αίμα· εμβάλλετε αυτόν εις ένα των λάκκων τούτων των εν τή ερήμω, χείρα δε μη επενέγκητε αυτώ· όπως εξέληται αυτόν εκ των χειρών αυτών και αποδώ αυτόν τώ πατρί αυτού.

Γεν. 37,22 Μη θελήσετε να χύσετε αδελφικόν αίμα. Ριψατε καλύτερα αυτόν εις ένα από αυτούς τους λάκκους της έρημου και μη απλώσετε το χέρι σας εναντίον του". Αυτός δε τα έλεγε με τον σκοπόν να σώση τον Ιωσήφ από τα χέρια των, να τον ανασύρη κρυφίως από τον λάκκον και να τον αποδώση σώον στον πατέρα των.

Γεν. 37,23 εγένετο δε ηνίκα ήλθεν Ιωσήφ προς τους αδελφούς αυτού, εξέδυσαν Ιωσήφ τον χιτώνα τον ποικίλον τον περι αυτόν

Γεν. 37,23 Συνέβησαν δε τα πράγματα ως εξής· Όταν ήλθεν ο Ιωσήφ στους αδελφούς του, εκείνοι του αφήρεσαν τον ποικιλόχρωμον χιτώνα, που εφορούσε.

Γεν. 37,24 και λαβόντες αυτόν έριψαν εις τον λάκκον· ο δε λάκκος κενός, ύδωρ ουκ είχεν.

Γεν. 37,24 Επειτα τον επήραν και τον έρριψαν εις ένα λάκκον. Ο λάκκος ήτο ξηρός, δεν είχε νερό.

Γεν. 37,25 Εκάθισαν δε φαγείν άρτον και αναβλέψαντες τοίς οφθαλμοίς είδον, και ιδού οδοιπόροι Ισμαηλίται ήρχοντο εκ Γαλαάδ, και αι κάμηλοι αυτών έγεμαν θυμιαμάτων και ρητίνης και στακτής· επορεύοντο δε καταγαγείν εις Αίγυπτον.

Γεν. 37,25 Καθώς όμως εκάθισαν να φάγουν εσήκωσαν τα μάτια των και, να, είδον ότι ταξιδιώται Ισμαηλίται ήρχοντο από την χώραν Γαλαάδ με τας καμήλους των φορτωμένους από θυμιάματα, από ρητινώδη και αρωματώδη είδη. Επορεύοντο δε, να φθάσουν εις την Αίγυπτον, δια να πωλήσουν το εμπόρεμά των.

Γεν. 37,26 είπε δε Ιούδας προς τους αδελφούς αυτού· τι χρήσιμον, εάν αποκτείνωμεν τον αδελφόν ημών και κρύψωμεν το αίμα αυτού;

Γεν. 37,26 Είπε τότε ο Ιούδας προς τους αδελφούς του· "τι έχομεν να ωφεληθώμεν, εάν φονεύσωμεν τον αδελφόν μας και αποκρύψωμεν τον φόνον του;

Γεν. 37,27 δευτε αποδώμεθα αυτόν τοίς Ισμαηλίταις τούτοις, αι δε χείρες ημών μη έστωσαν επ αυτόν, ότι αδελφός ημών και σάρξ ημών εστιν· ήκουσαν δε οι αδελφοί αυτού.

Γεν. 37,27 Ελάτε να τον πωλήσωμεν καλύτερα στους Ισμαηλίτας αυτούς εμπόρους και ας μη απλώσωμεν φονικά τα χέρια μας εναντίον του, διότι είναι αδελφός μας, είναι σαρξ και αίμα μας". Οι άλλοι αδελφοί εδέχθησαν την πρότασιν αυτήν του Ιούδα.

Γεν. 37,28 και παρεπορεύοντο οι άνθρωποι οι Μαδιηναίοι έμποροι, και εξείλκυσαν και ανεβίβασαν τον Ιωσήφ εκ τού λάκκου και απέδοντο τον Ιωσήφ τοίς Ισμαηλίταις είκοσι χρυσών, και κατήγαγον τον Ιωσήφ εις Αίγυπτον.

Γεν. 37,28 Όταν δε επλησίασαν οι Μαδιανίται αυτοί έμποροι, οι αδελφοί ανέσυραν και ανέβασαν τον Ιωσήφ από τον λάκκον και τον επώλησαν στους Ισμαηλίτας αντί είκοσι χρυσών νομισμάτων. Εκείνοι δε έφεραν τον Ιωσήφ ως δούλον προς πώλησιν εις την Αίγυπτον.

Γεν. 37,29 ανέστρεψε δε ουβήν επί τον λάκκον και ουχ ορά τον Ιωσήφ εν τώ λάκκω· και διέρηξε τα ιμάτια αυτού.

Γεν. 37,29 Ο Ρουβήν, ο οποίος απουσίαζεν, όταν επωλείτο ο αδελφός του, επέστρεψεν στον λάκκον και δεν είδεν εκεί τον Ιωσήφ. Εσχισε τα ενδύματα αυτού από λύπην και αγανάκτησιν,

Γεν. 37,30 και επέστρεψε προς τους αδελφούς αυτού· και είπε· το παιδάριον ουκ έστιν, εγώ δε που πορεύομαι έτι;

Γεν. 37,30 έτρεξε προς τους αδελφούς του και τους είπε· "το παιδάριον Ιωσήφ δεν υπάρχει στον λάκκον. Τι θα γίνω λοιπόν εγώ τώρα, ο πρωτότοκος και υπεύθυνος αδελφός, και που θα υπάγω;"

Γεν. 37,31 Λαβόντες δε τον χιτώνα τού Ιωσήφ έσφαξαν έριφον αιγών και εμόλυναν τον χιτώνα τώ αίματι.

Γεν. 37,31 Οι αδελφοί έσφαξαν ένα ερίφιον από τα γίδια των, επήραν τον χιτώνα του Ιωσήφ και τον εβούτηξαν μέσα στο αίμα.

Γεν. 37,32 και απέστειλαν τον χιτώνα τον ποικίλον και εισήνεγκαν τώ πατρί αυτών· και είπαν· τούτον εύρομεν, επίγνωθι ει χιτών τού υιού σου εστιν ή ού.

Γεν. 37,32 Με άνθρωπον δε έστειλαν στον Ιακώβ, τον πατέρα αυτών, τον πολύχρωμον χιτώνα και του είπαν· "αυτόν τον χιτώνα τον ευρήκαμεν κάπου εις την πεδιάδα. Εξέτασέ τον, μήπως είναι ο χιτών του παιδιού σου η όχι".

Γεν. 37,33 και επέγνω αυτόν και είπε· χιτών τού υιού μου εστι· θηρίον πονηρόν κατέφαγεν αυτόν, θηρίον ήρπασε τον Ιωσήφ.

Γεν. 37,33 Ο Ιακώβ ανεγνώρισεν αμέσως τον χιτώνα του Ιωσήφ και εφώναξεν· "αυτός ο χιτών είναι του παιδιού μου ! Θηρίον άγριον θα κατέφαγε τον Ιωσήφ ! Θηρίον θα τον ήρπασε και θα τον κατεσπάραξε" !

Γεν. 37,34 διέρηξε δε Ιακώβ τα ιμάτια αυτού και επέθετο σάκκον επί την οσφύν αυτού και επένθει τον υιόν αυτού ημέρας πολλάς.

Γεν. 37,34 Γεμάτος δε πόνου ο Ιακώβ έσχισε τα ενδύματα αυτού, έζωσε από την μέσην του τρίχινον σάκκον και επί πολλάς ημέρας εθρηνούσε και έκλαιε τον Ιωσήφ.

Γεν. 37,35 συνήχθησαν δε πάντες οι υιοί αυτού και αι θυγατέρες και ήλθον παρακαλέσαι αυτόν, και ουκ ήθελε παρακαλείσθαι λέγων ότι· καταβήσομαι προς τον υιόν μου πενθών εις άδου· και έκλαυσεν αυτόν ο πατήρ αυτού.

Γεν. 37,35 Συνεκεντρώθησαν δε γύρω από αυτόν όλοι οι υιοί του και αι θυγατέρες του και ήλθον να τον παρηγορήσουν. Εκείνος όμως έμενεν απαρηγόρητος. Δεν ήθελε να ακούση λόγους παρηγορίας και έλεγε συνεχώς· "θρηνών και οδυρόμενος θα καταβώ στον άδην, προς τον υιόν μου τον Ιωσήφ". Και έκλαυσεν αυτόν ο πατήρ αυτού.

Γεν. 37,36 οι δε Μαδιηναίοι απέδοντο τον Ιωσήφ εις Αίγυπτον τώ Πετεφρή τώ σπάδοντι Φαράώ, αρχιμαγειρώ.

Γεν. 37,36 Οι δε Μαδιανίται έμποροι, όταν έφθασαν εις την Αίγυπτον, επώλησαν τον Ιωσήφ στον Πετεφρή, τον αυλικόν και αρχιμάγειρον του Φαραώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38

Γεν. 38,1 Εγένετο δε εν τώ καιρώ εκείνω, κατέβη Ιούδας από των αδελφών αυτού και αφίκετο έως προς άνθρωπόν τινα Οδολλαμίτην, ώ όνομα Ειράς.

Γεν. 38,1 Κατά τον καιρόν εκείνον ο Ιούδας, ένας από τους υιούς του Ιακώβ απεμακρύνθη από τα μέρη, όπου ήσαν οι αδελφοί του, και μετέβη προς κάποιον άνθρωπον, κάτοικον της πόλεως Οδολλάμ, ονομαζόμενον Ειράς.

Γεν. 38,2 και είδεν εκεί Ιούδας θυγατέρα ανθρωπου Χαναναίου, ή όνομα Σαυά, και έλαβεν αυτήν και εισήλθε προς αυτήν.

Γεν. 38,2 Είδεν εκεί ο Ιούδας την θυγατέρα ενός Χαναναίου, η οποία ωνομάζετο Σαυα, την έλαβεν ως σύζυγόν του και ήλθεν εις συνάφειαν με αυτήν.

Γεν. 38,3 και συλλαβούσα έτεκεν υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Ηρ.

Γεν. 38,3 Εκείνη δε έμεινεν έγκυος, εγέννησεν υιόν και έδωσεν εις αυτόν το όνομα Ηρ.

Γεν. 38,4 και συλλαβούσα έτεκεν υιόν έτι και εκάλεσε το όνομα αυτού Αυνάν.

Γεν. 38,4 Μείνασα αυτή και πάλιν έγκυος, εγέννησεν υιόν, τον οποίον ωνόμασεν Αυνάν.

Γεν. 38,5 και προσθείσα έτεκεν υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Σηλώμ. αυτή δε ήν εν Χασβί, ηνίκα έτεκεν αυτούς.

Γεν. 38,5 Και πάλιν εγέννησεν άλλον υιόν, τον οποίον ωνόμασε Σηλώμ. Η δε γυναίκα αυτή ευρίσκετο εις την πόλιν Χασβί, όταν εγέννησεν αυτά τα παιδιά της.

Γεν. 38,6 και έλαβεν Ιούδας γυναίκα Ηρ τώ πρωτοτόκω αυτού, ή όνομα Θάμαρ.

Γεν. 38,6 Ο Ιούδας εξέλεξε και επήρε δια τον πρωτότοκόν του υιόν, τον Ηρ, σύζυγον, η οποία ωνομάζετο Θαμαρ.

Γεν. 38,7 εγένετο δε Ηρ πρωτότοκος Ιούδα πονηρός έναντι Κυρίου, και απέκτεινεν αυτόν ο Θεός.

Γεν. 38,7 Ο προτότοκος όμως αυτός υιός του Ιούδα έγινε φαύλος και κακός ενώπιον του Κυρίου, δι' αυτό και ο Θεός τον εθανάτωσε.

Γεν. 38,8 είπε δε Ιούδας τώ Αυνάν· εισελθε προς την γυναίκα τού αδελφού σου και επιγάμβρευσαι αυτήν και ανάστησον σπέρμα τώ αδελφώ σου.

Γεν. 38,8 Μετά τον θάνατον του Ηρ είπεν ο Ιούδας στον υιόν του τον Αυνάν· "πάρε ως σύζυγον την χήραν του αδελφού σου, την Θαμαρ, ελθέ εις συνάφειαν με αυτήν και απόκτησε τέκνον δια τον αδελφόν σου, ο οποίος απέθανεν άτεκνος".

Γεν. 38,9 γνούς δε Αυνάν ότι ουκ αυτώ έσται το σπέρμα, εγίνετο όταν εισήρχετο προς την γυναίκα τού αδελφού αυτού, εξέχεεν επί την γήν τού μη δούναι σπέρμα τώ αδελφώ αυτού.

Γεν. 38,9 Ο Αυνάν, γνωρίζων πολύ καλά ότι το τέκνον, που θα εγεννάτο από την συνάφειάν του προς την γυναίκα του αδελφού του, δεν θα ήτο ιδιόν του, όταν ήρχετο εις συνάφειαν προς αυτήν, άφηνε το σπέρμα του να χύνεται εις την γην, δια να μη δώση τέκνον στον άτεκνον αδελφόν του.

Γεν. 38,10 πονηρόν δε εφάνη εναντίον τού Θεού, ότι εποίησε τούτο, και εθανάτωσε και τούτον.

Γεν. 38,10 Το γεγονός αυτό εφάνη στον Θεόν πολύ κακόν, ο δε Θεός εθανάτωσε τον Αυνάν δια την κακήν αυτήν πράξιν.

Γεν. 38,11 είπε δε Ιούδας Θάμαρ τή νύμφη αυτού· κάθου χήρα εν τώ οίκω τού πατρός σου έως μέγας γένηται Σηλώμ ο υιός μου. είπε γάρ· μη ποτε αποθάνη και ούτος, ώσπερ και οι αδελφοί αυτού. απελθούσα δε Θάμαρ εκάθητο εν τώ οίκω τού πατρός αυτής.

Γεν. 38,11 Ο δε Ιούδας είπε τότε εις την Θαμαρ· "κάθισε στο πατρικόν σου σπίτι χήρα, έως ότου ανδρωθή ο τρίτος μου υιός ο Σηλώμ". Είπε δε ο Ιούδας τα λόγια αυτά, χωρίς και να έχη κατά νουν να δώση την Θαμαρ σύζυγον του Σηλώμ, επειδή εφοβήθη μήπως και αυτός αποθάνη, όπως και οι δύο άλλοι αδελφοί του. Η Θαμαρ υπακούουσα εις την εντολήν του πενθερού της μετέβη και έμεινεν στο πατρικό της σπίτι.

Γεν. 38,12 Επληθύνθησαν δε αι ημέραι και απέθανε Σαυά η γυνή Ιούδα· και παρακληθείς Ιούδας ανέβη επί τους κείροντας τα πρόβατα αυτού, αυτός και Ειράς ο ποιμήν αυτού ο Οδολλαμίτης εις Θαμνά.

Γεν. 38,12 Επέρασεν αρκετόν χρονικόν διάστημα και απέθανεν η Σαυα, η σύζυγος του Ιούδα. Αφού επέρασε το χρονικόν διάστημα του πένθους του κατά τα κρατούντα έθιμα, μετέβη ο Ιούδας και ο ποιμήν του Ειράς ο Οδολλαμίτης εις Θαμνά προς τους κουρευόντας τα πρόβατά του.

Γεν. 38,13 και απηγγέλη Θάμαρ τή νύμφη αυτού λέγοντες· ιδού ο πενθερός σου αναβαίνει εις Θαμνά κείραι τα πρόβατα αυτού.

Γεν. 38,13 Ανήγγειλαν δε εις την Θαμαρ την νύμφην του λέγοντες· "ιδού ο πενθερός σου μεταβαίνει εις Θαμνά δια το κούρευμα των προβάτων του".

Γεν. 38,14 και περιελομένη τα ιμάτια της χηρεύσεως αφ εαυτής, περιεβάλετο θέριστρον και εκαλλωπίσατο και εκάθισε προς ταίς πύλαις Αινάν, ή εστιν εν παρόδω Θαμνά· είδε γάρ ότι μέγας γέγονε Σηλώμ, αυτός δε ουκ έδωκεν αυτήν αυτώ γυναίκα.

Γεν. 38,14 Αυτή δε αφήρσεε τα ιμάτια της χηρείας της, έβαλε καλύπτραν στο πρόσωπόν της, εκαλλωπίσθη και εκάθισε πλησίον εις τας πύλας της πόλεως Αινάν, η οποία ευρίσκεται εις την οδόν την προς Θαμνά. Εκαλλωπίσθη δε κατά τον προκλητικόν αυτόν τρόπον, δια να δελεάση και παρασύρη τον Ιούδα, επειδή είδεν ότι αυτός δεν της είχε δώσει ως σύζυγον τον Σηλώμ ο οποίος εν τω μεταξύ είχε ανδρωθή.

Γεν. 38,15 και ιδών αυτήν Ιούδας έδοξεν αυτήν πόρνην είναι· κατεκαλύψατο γάρ το πρόσωπον αυτής, και ουκ επέγνω αυτήν.

Γεν. 38,15 Ο Ιούδας, όταν είδεν αυτήν την εξέλαβεν ως κοινήν γυναίκα, διότι εκείνη είχε κατακρύψει το πρόσωπον με την καλύπτραν και δεν την ανεγνώρισε.

Γεν. 38,16 εξέκλινε δε προς αυτήν την οδόν και είπεν αυτή· έασόν με εισελθείν προς σε· ου γάρ έγνω ότι νύμφη αυτού εστιν. η δε είπε· τι μοι δώσεις, εάν εισέλθης προς με;

Γεν. 38,16 Ελοξοδόρησε λοιπόν προς αυτήν και της είπεν· "άφησέ με να έλθω εις συνάφειαν μαζί σου" - δεν είχαν αντιληφθή ότι αυτή ήτο η νύμφη του· εκείνη τον ηρώτησε. "Τι θα μου δώσεις εάν έλθης εις συνάφειαν μαζί μου;"

Γεν. 38,17 ο δε είπεν· εγώ σοι αποστειλώ έριφον αιγών εκ των προβάτων μου, η δε είπεν· εάν δώς μοι αραβώνα, έως τού αποστειλάι σε.

Γεν. 38,17 Εκείνος απήντησε· “θα σου στείλω ένα κασίκι από τα γιδοπρόβατά μου”. Εκείνη του είπε· “θα δεχθώ να έλθεις εις συνάφειαν μαζί μου, εάν μέχρις ότου μου στείλεις το κασίκι, μου δώσεις κάποιαν εγγύησιν”.

Γεν. 38,18 ο δε είπε· τίνα τον αραβανά σοι δώσω; η δε είπε· τον δακτυλίον σου και τον ορμίσκον, και την ράβδον την εν τή χειρί σου. και έδωκεν αυτή και εισήλθε προς αυτήν, και εν γαστρί έλαβεν εξ αυτού.

Γεν. 38,18 Εκείνος της ειπεν· “τι εγγύησιν θέλεις να σου δώσω;” “Θέλω να εμού δώσης, απήντησεν εκείνη, το δακτυλίδι σου, την αλυσίδα που φέρεις εις τον λαιμόν σου, και το ραβδί που κρατάς εις τα χέρια σου”. Εκείνος της έδωσεν αυτάς τας εγγυήσεις, ήλθεν εις συνάφειαν με αυτήν και την αφήκεν έγκυον.

Γεν. 38,19 και αναστάσα απήλθε και περιείλετο το θέριστρον αυτής αφ εαυτής και ενεδύσατο τα ιμάτια της χηρέσεως αυτής.

Γεν. 38,19 Η Θαμαρ αμέσως μετά την πράξιν εσηκώθηκε και ανεχώρησε. Αφήρσε την καλύπτραν της και εφόρεσε πάλιν τα ενδύματα της χηρείας της.

Γεν. 38,20 απέστειλε δε Ιούδας τον έριφον εξ αιγών εν χειρί τού ποιμένος αυτού τού Οδολλαμίτου κομίσασθαι παρά της γυναικός τον αραβάνα, και ουχ εύρεν αυτήν.

Γεν. 38,20 Ο Ιούδας έστειλε προς αυτήν με τον ποιμένα αυτού τον Οδολλαμίτην ένα από τα κασίκια του, δια να πάρη πίσω την εγγύησιν, που της είχε δώσει, αλλά δεν την ευρήκε.

Γεν. 38,21 επηρώτησε δε τους άνδρας τους εκ τού τόπου· που εστιν η πόρνη η γενομένη εν Αινάν επί της οδού; και ειπαν· ουκ ήν ενταύθα πόρνη.

Γεν. 38,21 Εζήτησε πληροφορίας από τους άνδρας του τόπου εκείνου “που είναι η κοινή εκείνη γυναίκα, η οποία εκάθητο εις την οδόν πλησίον της πόλεως Αινάν;” Εκείνοι του ειπαν· “δεν υπάρχει εδώ κοινή γυναίκα”.

Γεν. 38,22 και απεστράφη προς Ιούδαν και ειπεν· ουχ εύρον, και οι άνθρωποι οι εκ τού τόπου λέγουσι μη είναι ώδε πόρνην.

Γεν. 38,22 Επέστρεψε δε προς τον Ιούδαν και του ειπε· “δεν την ευρήκα, οι δε άνθρωποι του τόπου εκείνου λέγουν, ότι δεν υπάρχει καμμία κοινή γυναίκα εκεί”.

Γεν. 38,23 ειπε δε Ιούδας· εχέτω αυτά, αλλά μη ποτε καταγελασθώμεν· εγώ μέν απέσταλκα τον έριφον τούτον, σύ δε ουχ εύρηκας.

Γεν. 38,23 Ο Ιούδας ειπεν· “ας κρατήση εις τα χέρια αυτής τα ενέχυρα που της έδωσα. Αλλά μόνον να μη γελοιοποιηθώμεν. Εγώ, όπως υπεσχέθην, της έστειλα αυτό το κασίκι· εσύ όμως δεν την ευρήκεις. Αρα είμαι εν τάξει απέναντί της”.

Γεν. 38,24 Εγένετο δε μετά τρίμηνον ανηγγέλη τώ Ιούδα λέγοντες· εκπεπόρνευκε Θαμαρ η νύμφη σου και ιδού εν γαστρί έχει εκ πορνείας. ειπε δε Ιούδας· εξαγάγετε αυτήν, και κατακαυθήτω.

Γεν. 38,24 Αφού επέρασαν τρεις μήνες πληροφόρησαν μερικοί τον Ιούδαν, ότι η νύμφη του η Θαμαρ παρεστράτησε και να ότι έμεινεν έγκυος εκ πορνείας. Ειπε δε ο Ιούδας· “βγάλε την έξω από την πόλιν και καύσατέ την”.

Γεν. 38,25 αυτή δε αγομένη απέστειλε προς τον πενθερόν αυτής λέγουσα· εκ τού ανθρώπου, ούτινος ταυτά εστιν, εγώ εν γαστρί έχω. και ειπεν· επίγνωθι, τίνος ο δακτύλιος και ο ορμίσκος και η ράβδος αυτή.

Γεν. 38,25 Η Θαμαρ, όταν ωδηγείτο έξω από την πόλιν δια να την παραδώσουν στο πυρ, έστειλε προς τον πενθερόν της τα ενέχυρα τα οποία ειχεν από αυτόν και του παρήγγειλε· “εγώ αν είμαι έγκυος, έμεινα από τον άνδρα, στον οποίον ανήκουν αυτά. Φρόντισε να μάθης εις ποίον ανήκει το δακτυλίδι, η αλυσίδα και αυτή η ράβδος”.

Γεν. 38,26 επέγνω δε Ιούδας και ειπε· δεικναιώται Θαμαρ ή εγώ, ού ένεκεν ουκ έδωκα αυτήν Σηλών τώ υιώ μου. και ου προσέθετο έτι τού γνώμαι αυτήν.

Γεν. 38,26 Ο Ιούδας τα ανεγνώρισε και ειπεν· “η Θαμαρ έχει δίκαιον και όχι εγώ, διότι δεν έδωκα αυτήν ως σύζυγον στον υιόν μου τον Σηλώμ, όπως της είχα υποσχεθή”. Μετενόησε δε δια το λάθος του και δεν ήλθεν άλλην φοράν εις συνάφειαν με αυτήν.

Γεν. 38,27 Εγένετο δε ηνικά έτικτε, και τήδε ήν δίδυμα εν τή γαστρί αυτής.

Γεν. 38,27 Όταν δε η Θαμαρ επρόκειτο να γεννήση, υπήρχον δίδυμα εις την κοιλίαν της.

Γεν. 38,28 εγένετο δε εν τώ τίκτειν αυτήν, ο εις προεξήνεγκε την χείρα· λαβούσα δε η μαία έδησεν επί την χείρα αυτού κόκκινον λέγουσα· ούτος εξελεύσεται πρότερος.

Γεν. 38,28 Όταν δε εγεννούσε, το ένα παιδί επρόβαλε το χέρι του. Η μαία έδεσε το χέρι αυτό με κοκκίνη κλωστή λέγουσα· “αυτός θα βγη πρώτος και θα είναι ο πρωτότοκος”.

Γεν. 38,29 ως δε επισυνήγαγε την χείρα, και ευθύς εξήλθεν ο αδελφός αυτού. η δε ειπε· τι διεκόπη διά σε φραγμός; και εκάλεσε το όνομα αυτού Φαρές.

Γεν. 38,29 Επειδή όμως εκείνος απέσυρε το χέρι του, αμέσως δε εγεννήθη ο άλλος αδελφός του, η μαία ειπε· “διατί έφυγεν από το μέσον ο φραγμός του προηγουμένου αδελφού και ήνοιξε δια σε ο δρόμος;” Δια τούτο εκάλεσε το όνομα του δευτέρου υιού Φαρές.

Γεν. 38,30 και μετά τούτο εξήλθεν ο αδελφός αυτού, εφ ώ ην επί τή χειρί αυτού το κόκκινον· και εκάλεσε το όνομα αυτού Ζαρά.

Γεν. 38,30 Επειτα από τον Φαρές εγεννήθη ο αδελφός του, ο οποίος ειχεν στο χέρι του την κόκκινη κλωστή. Δια τούτο η μαία τον ωνόμασε Ζαρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39

Γεν. 39,1 Ιωσήφ δε κατήχθη εις Αίγυπτον, και εκτήσατο αυτόν Πετεφρής ο ευνούχος Φαραώ, ο αρχιμάγειρος, ανήρ Αιγύπτιος, εκ χειρών των Ισμηλιτών, οί κατήγαγον αυτόν εκεί.

Γεν. 39,1 Ο Ιωσήφ μετεφέρθη από τους Ισμηλίτας εις την Αίγυπτον. Εκεί δε ηγόρασεν αυτόν από τους Ισμηλίτας ο Πετεφρής, ένας από τους αυλικούς, ο αρχιμάγειρος του Φαραώ.

Γεν. 39,2 και ήν Κύριος μετά Ιωσήφ, και ήν ανήρ επιτυχάνων και εγένετο εν τώ οίκω παρά τώ κυρίω αυτού τώ Αιγυπτίω.

Γεν. 39,2 Ο δε Θεός ήτο πάντοτε μαζί με τον Ιωσήφ. Δια τούτο και ήρχοντο όλα εις αυτόν κατ' ευχήν. Εμενε δε στον οίκον του Πετεφρή του Αιγυπτίου αυτού κυρίου του.

Γεν. 39,3 ήδει δε ο κύριος αυτού, ότι ο Κύριος ήν μετ αυτού και όσα εάν ποιή, Κύριος ευοδοί εν ταίς χερσίν αυτού.

Γεν. 39,3 Ο δε κύριος του Ιωσήφ εγνώριζεν ότι ο Θεός ήτο μαζί με τον Ιωσήφ και ότι όσα αυτός έπραττε, τα έφερεν ο Θεός

εις αίσιον πέρας.

Γεν. 39,4 και εύρεν Ιωσήφ χάριν εναντίον τού κυρίου αυτού, και ευηρέστησεν αυτόν, και κατέστησεν αυτόν επί τού οίκου αυτού και πάντα, όσα ήν αυτόν, έδωκε διά χειρός Ιωσήφ.

Γεν. 39,4 Απέκτησεν ο Ιωσήφ την εκτίμησιν του κυρίου του, ήτο ευάρεστος και αφωσιωμένος εις αυτόν και εκείνος τον διώρισεν επιστάτην εις όλον το σπίτι του· και όλα όσα είχε τα παρέδωσε με εμπιστοσύνην εις τα χέρια του Ιωσήφ.

Γεν. 39,5 εγένετο δε μετά το καταστήναι αυτόν επί τού οίκου αυτού και επί πάντα, όσα ήν αυτόν, και ηυλόγησε Κύριος τον οίκον τού Αιγυπτίου διά Ιωσήφ, και εγενήθη ευλογία Κυρίου εν πάσι τοίς υπάρχουσιν αυτόν εν τώ οίκω και εν τώ αγρώ αυτού.

Γεν. 39,5 Συνέβη δε, ώστε, όταν ο Πετεφρής διώρισεν αυτόν επιστάτην στον οίκον του και εις όλα όσα είχε, ηυλόγησεν ο κύριος τον οίκον του Αιγυπτίου αυτού άρχοντος προς χάριν του Ιωσήφ. Και η ευλογία αυτή απλώθηκε εις όλα όσα υπήρχον στον οίκον του και στους αγρούς του.

Γεν. 39,6 και επέτρεψε πάντα, όσα ήν αυτόν, εις χειράς Ιωσήφ και ουκ ήδει των καθ αυτόν ουδέν πλίν τού άρτου, ού ήσθιεν αυτός. Καί ήν Ιωσήφ καλός τώ είδει και ωραιός τή όψει σφόδρα.

Γεν. 39,6 Δια τούτο ο Πετεφρής ενεπιστεύθη όλα όσα είχε πλήρως εις τα χέρια του Ιωσήφ και δεν εγνώριζεν ούτε εφρόντιζε να μάθη τίποτε άλλο πλιν της τροφής αυτού. Είχε δε ο Ιωσήφ καλήν και ελκυστικήν εμφάνισιν, ωραιότατον δε το πρόσωπον.

Γεν. 39,7 και εγένετο μετά τα ρήματα ταύτα και επέβαλεν η γυνή τού κυρίου αυτού τους οφθαλμούς αυτής επί Ιωσήφ και είπε· κοιμήθητι μετ εμού.

Γεν. 39,7 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, η γυναίκα του Πετεφρή έστρεψε με επιμονήν και με πόθον τα βλέμματά της στον Ιωσήφ και του είπε· "κοιμήσου μαζί μου".

Γεν. 39,8 ο δε ουκ ήθελεν, είπε δε τή γυναικί τού κυρίου αυτού· ει ο κύριός μου ου γινώσκει δι εμέ ουδέν εν τώ οίκω αυτού, και πάντα, όσα εστίν αυτόν, έδωκεν εις τας χειράς μου

Γεν. 39,8 Αυτός όμως δεν ήθελε και ηρνείτο συνεχώς λέγων εις την γυναίκα του Πετεφρή· "αφού ο κύριός μου έχει τόσην εμπιστοσύνην εις εμέ, ώστε τίποτε πλέον δεν γνωρίζει και δεν παρακολουθεί από τα εν τω οίκω του, μου έχει δε παραδώσει τα πάντα εις τα χέρια μου

Γεν. 39,9 και ουχ υπερέχει εν τή οικία ταύτη ουδέν εμού, ουδέ υπεξήρηται απ εμού ουδέν πλίν σου, διά το σε γυναίκα αυτού είναι, και πώς ποιήσω το ρήμα το πονηρόν τούτο, και αμαρτήσομαι εναντίον τού Θεού;

Γεν. 39,9 και κανείς δεν είναι ανώτερός μου εις αυτήν την οικίαν ούτε έχει εξαιρεθή από την δικαιοδοσίαν μου κανείς, πλιν σου η οποία είσαι σύζυγός του, πως εγώ θα πράξω την πονηράν αυτήν πράξιν και θα αμαρτήσω ενώπιον του Θεού;"

Γεν. 39,10 ήνικα δε ελάλει τώ Ιωσήφ ημέραν εξ ημέρας, και ουχ υπήκουεν αυτή καθεύδειν μετ αυτής τού συγγενέσθαι αυτή.

Γεν. 39,10 Μολονότι δε εκείνη κάθε ημέραν ωμίλει δελεαστικώς προς τον Ιωσήφ και προσεπάθει να τον παρασύρη, εκείνος δεν υπεχώρει, ώστε να κοιμηθή μαζί της και να έλθη εις συνάφειαν με αυτήν.

Γεν. 39,11 εγένετο δε τοιαύτη τις ημέρα, και εισήλθεν Ιωσήφ εις την οικίαν ποιείν τα έργα αυτού, και ουδείς ήν των εν τή οικία έσω,

Γεν. 39,11 Καποίαν όμως ημέραν, όταν ο Ιωσήφ εισήλθεν εις την οικίαν, δια να ασχοληθή με τα συνήθη έργα του, και κανείς άλλος δεν ευρίσκετο στο εσωτερικόν του σπιτιού,

Γεν. 39,12 και επεσπάσατο αυτόν των ιματίων λέγουσα· κοιμήθητι μετ εμού. και καταλιπών τα ιμάτια αυτού εν ταις χερσίεν αυτής έφυγε και εξήλθεν έξω.

Γεν. 39,12 η γυνή του Πετεφρή επωφελήθη από την ευκαιρίαν αυτήν, ετράβηξεν αυτόν από το ένδυμα και του έλεγε· "κοιμήσου μαζί μου". Ο Ιωσήφ αφήκεν εις τα χέρια της το ιμάτιον αυτού, έφυγε, και εβγήκεν έξω από το σπίτι.

Γεν. 39,13 και εγένετο ως είδεν, ότι καταλιπών τα ιμάτια αυτού εν ταις χερσίεν αυτής έφυγε και εξήλθεν έξω,

Γεν. 39,13 Εκείνη, όταν είδεν ότι ο Ιωσήφ αφήσας εις τα χέρια της το ιμάτιόν του, έφυγε και εξήλθεν από το σπίτι, κατελήφθη από αγρίαν μανίαν εκδικήσεως,

Γεν. 39,14 και εκάλεσε τους όντας εν τή οικία και είπεν αυτοίς λέγουσα· ιδετε, εισήγαγεν ημίν παιδα Εβραίον εμπαιίζειν ημίν· εισήλθε προς με λέγων· κοιμήθητι μετ εμού, και εβόησα φωνή μεγάλη

Γεν. 39,14 εφώναξε τους ανθρώπους, που ευρισκοντο εις την οικίαν, και τους είπεν· "ιδετε, το σύζυγός μου έβαλε μέσα στο σπίτι μας αυτόν τον Εβραίον δούλον, δια να μας εξευτελίση. Αυτός εισήλθεν στον κοιτώνα μου και μου είπε· κοιμήσου μαζί μου. Εγώ όμως έβγαλα μεγάλην φωνήν.

Γεν. 39,15 εν δε τώ ακούσαι αυτόν ότι ύψωσα την φωνήν μου και εβόησα, καταλιπών τα ιμάτια αυτού παρ εμοί έφυγε και εξήλθεν έξω.

Γεν. 39,15 Εκείνος όταν ήκουσεν ότι ύψωσα την φωνήν μου και έκραζα, αφήκεν εις τα χέρια μου το ιμάτιόν του, έφυγε και εβγήκεν από το σπίτι".

Γεν. 39,16 και καταλιμπάνει τα ιμάτια παρ εαυτή, έως ήλθεν ο κύριος εις τον οίκον αυτού.

Γεν. 39,16 Η γυναίκα αυτή αφήκε πλησίον της το ιμάτιον του Ιωσήφ, μέχρις ότου ήλθεν ο σύζυγός της εις την οικίαν,

Γεν. 39,17 και ελάλησεν αυτόν κατά τα ρήματα ταύτα λέγουσα· εισήλθε προς με ο παίς ο Εβραίος, ον εισήγαγες προς ημάς, εμπαιξάι μοι και είπέ μοι· κοιμηθήσομαι μετά σου·

Γεν. 39,17 προς τον οποίον αυτή είπε τα ίδια λόγια· "Ο Εβραίος αυτός δούλος, τον οποίον συ εισήγαγες γενικόν επόπτην στον οίκον, εισήλθεν στον κοιτώνα μου, δια να με εξευτελίση και μου είπε· θα κοιμηθώ μαζί σου. Αλλά εγώ εφώναξα με όλην μου την δύναμιν.

Γεν. 39,18 ως δε ήκουσεν ότι ύψωσα την φωνήν μου και εβόησα, καταλιπών τα ιμάτια αυτού παρ εμοί έφυγε και εξήλθεν έξω.

Γεν. 39,18 Όταν δε εκείνος ήκουσεν ότι ύψωσα την φωνήν μου και εφώναξα, αφήκε το ιμάτιόν του κοντά μου, έφυγε και εβγήκε έξω από το σπίτι".

Γεν. 39,19 εγένετο δε, ως ήκουσεν ο κύριος αυτού τα ρήματα της γυναικός αυτού, όσα ελάλησε προς αυτόν, λέγουσα· ούτως εποίησέ μοι ο παίς σου, και εθυμώθη οργή.

Γεν. 39,19 Όταν ο κύριος του Ιωσήφ ήκουσε τα λόγια αυτά της γυναικός του, η οποία του είπεν ότι αυτά μου έκαμεν ο

δούλος σου, κατελήφθη από μεγάλην οργήν.

Γεν. 39,20 και λαβών ο κύριος Ιωσήφ ενέβαλεν αυτόν εις το οχύρωμα, εις τον τόπον, εν ώ οι δεσμώται του βασιλέως κατέχονται εκεί εν τώ οχυρώματι.

Γεν. 39,20 Και λαβών τον Ιωσήφ τον έρριψεν εις την οχυράν φυλακήν, στον τόπον, όπου οι φυλακισμένοι του βασιλέως κρατούνται κλεισμένοι.

Γεν. 39,21 Καί ήν Κύριος μετά Ιωσήφ και κατέχεεν αυτού έλεος και έδωκεν αυτώ χάριν εναντίον του αρχιδεσμοφύλακος,

Γεν. 39,21 Ο Κυριος όμως και Θεός ήτο μαζί με τον Ιωσήφ, έστειλεν εις αυτόν το έλεός του, ώστε να βρη ο Ιωσήφ ευμενή υποδοχήν από τον αρχιδεσμοφύλακα.

Γεν. 39,22 και έδωκεν ο αρχιδεσμοφύλαξ το δεσμοτήριον διά χειρός Ιωσήφ και πάντας τους απηγμένους, όσοι εν τώ δεσμοτηρίω, και πάντα όσα ποιούσιν εκεί, αυτός ήν ποιών.

Γεν. 39,22 Ο αρχιδεσμοφύλαξ, επειδή εγνώρισε την εντιμότητα του Ιωσήφ, του ενεπιστεύθη την φυλακήν και όλους τους εγκλειστούς στο δεσμοτήριον. Και έτσι περιήλθον εις τα χέρια του Ιωσήφ όλα, όσα γίνονται στο δεσμοτήριον.

Γεν. 39,23 ουκ ήν ο αρχιδεσμοφύλαξ τού δεσμοτηριου γινώσκων δι αυτόν ουδέν· πάντα γάρ ήν διά χειρός Ιωσήφ διά το τον Κύριον μετ αυτού είναι, και όσα αυτός εποιεί, ο Κύριος ενώδου εν ταις χερσίν αυτού.

Γεν. 39,23 Ο δε αρχιδεσμοφύλαξ δια την εμπιστοσύνην που είχεν στον Ιωσήφ, τίποτε πλέον δεν εγνώριζεν από όσα εγίνοντο εις την φυλακήν διότι όλα ευρίσκοντο εις την συνετήν διαχείρισιν του Ιωσήφ, επειδή ο Κυριος ήτο μαζί του. Όλα δε όσα έπραττεν ο Ιωσήφ, τα κατευώδωνεν ο Κυριος και ευλογούσε τα έργα των χειρών του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 40

Γεν. 40,1 Εγένετο δε μετά τα ρήματα ταύτα ήμαρτεν ο αρχιοινοχός του βασιλέως Αιγύπτου και ο αρχισιτοποιός τώ κυρίω αυτών βασιλεί Αιγύπτου.

Γεν. 40,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά συνέβη το εξής επεισόδιον· ο αρχιοινοχός του βασιλέως της Αιγύπτου, όπως επίσης και ο αρχισιτοποιός παρηγόμησαν απέναντι του κυριου των, του βασιλέως της Αιγύπτου, του Φαραώ.

Γεν. 40,2 και ωργίσθη Φαραώ επί τοίς δυσίν εννούχοις αυτού, επί τώ αρχιοινοχώω και επί τώ αρχισιτοποιώ,

Γεν. 40,2 Ωργίσθη ο Φαραώ εναντίον των δύο αυτών αυλικών του, του αρχιοινοχού και του αρχισιτοποιού,

Γεν. 40,3 και έθετο αυτούς εν φυλακή εις το δεσμοτήριον, εις τον τόπον, ού Ιωσήφ απήκτο εκεί.

Γεν. 40,3 και έρριψεν αυτούς στο δεσμοτήριον να τους φρουρούν εκεί, όπου είχεν οδηγηθή και ο Ιωσήφ.

Γεν. 40,4 και συνέστησεν ο αρχιδεσμώτης τώ Ιωσήφ αυτούς, και παρέστη αυτοίς· ήσαν δε ημέρας εν τή φυλακή.

Γεν. 40,4 Ο αρχιδεσμοφύλαξ ανέθεσεν αυτούς στον Ιωσήφ, ο οποίος και εφρόντισε δι' αυτούς. Ευρίσκοντο μερικάς ημέρας εις την φυλακήν.

Γεν. 40,5 και είδον αμφότεροι ενύπνιον εν μια νυκτι· η δε όρασις τού ενυπνίου τού αρχιοινοχού και αρχισιτοποιού, οί ήσαν τώ βασιλεί Αιγύπτου, οι όντες εν τώ δεσμοτηρίω, ήν αυτή.

Γεν. 40,5 Και οι δύο είδον κατά την ιδίαν νύκτα όνειρον. Τα δε όνειρα, που είδον ο αρχιοινοχός και ο αρχισιτοποιός, οι αυλικοί του βασιλέως που ευρίσκοντο εις την φυλακήν, ήσαν τα εξής, όπως τα απεκάλυψαν στον Ιωσήφ.

Γεν. 40,6 εισήλθε δε προς αυτούς Ιωσήφ τώ πρωϊ και είδεν αυτούς, και ήσαν τεταραγμένοι.

Γεν. 40,6 Επλησίασεν ο Ιωσήφ προς αυτούς κατά την πρωϊαν και είδεν ότι ήσαν τεταραγμένοι.

Γεν. 40,7 και ηρώτα τους εννούχους Φαραώ, οί ήσαν μετ αυτού εν τή φυλακή παρά τώ κυρίω αυτού, λέγων· τι ότι τα πρόσωπα υμών σκυθρωπά σήμερον;

Γεν. 40,7 Ηρώτησε τους δύο αυτούς αυλικούς του Φαραώ, τους φυλακισμένους εις την φυλακήν του οικου Πετεφρή, λέγων· “διατί είναι σήμερον σκυθρωπά τα πρόσωπά σας;”

Γεν. 40,8 οι δε είπαν αυτώ· ενύπνιον είδομεν, και ο συγκρίνων ουκ έστιν αυτό. είπε δε αυτοίς Ιωσήφ· ουχί διά τού Θεού η διασάφησις αυτών εστι· διηγήσασθε ούν μοι.

Γεν. 40,8 Εκείνοι του απήντησαν· “είδομεν ένα όνειρον και δεν υπάρχει κανείς να μας το ερμηνεύση”. Ο Ιωσήφ τους είπεν· “με τον φωτισμόν του Θεού δεν γίνεται η ερμηνεία αυτών των ονειρών; Διηγηθήτε μου λοιπόν ποία είναι αυτά τα όνειρα”.

Γεν. 40,9 και διηγήσατο ο αρχιοινοχός το ενύπνιον αυτού τώ Ιωσήφ και είπεν· εν τώ ύπνω μου ήν άμπελος εναντίον μου·

Γεν. 40,9 Ο αρχιοινοχός διηγήθηκε το όνειρόν του στον Ιωσήφ και του είπεν· “είδα στον ύπνον, μου ότι ευρίσκετο μία κληματαριά ενώπιόν μου.

Γεν. 40,10 εν δε τή άμπελώ τρεις πυθμένες, και αυτή θάλλουσα ανενηνοχυία βλαστούς· πέπειροι οι βότρυες σταφυλής.

Γεν. 40,10 Εις την κληματαριάν αυτήν υπήρχον τρεις κλάδοι. Η κληματαριά εβλάστησεν, επέταξε βλαστάρια και έφερε φύλλα, έπειτα δε ώριμα σταφύλια.

Γεν. 40,11 και το ποτήριον Φαραώ εν τή χειρί μου· και έλαβον την σταφυλήν και εξέθλιψα αυτήν εις το ποτήριον και έδωκα το ποτήριον εις την χείρα Φαραώ.

Γεν. 40,11 Το ποτήριον του Φαραώ ευρίσκετο στο χέρι μου. Επήρα το σταφύλι, το έστιψα στο ποτήρι και έδωσα αυτό στο χέρι του Φαραώ.

Γεν. 40,12 και είπεν αυτώ Ιωσήφ· τούτο η σύγκρισις αυτού· οι τρεις πυθμένες τρεις ημέραι εισίν·

Γεν. 40,12 Είπεν εις αυτόν ο Ιωσήφ· “ιδού ποία είναι η ερμηνεία του ονειρου σου· οι τρεις βλαστοί της κληματαριάς είναι τρεις ημέραι.

Γεν. 40,13 έτι τρεις ημέραι και μνησθήσεται Φαραώ της αρχής σου και αποκαταστήσει σε επί την αρχιοινοχοϊαν σου, και δώσεις το ποτήριον Φαραώ εις την χείρα αυτού κατά την αρχήν σου την προτέραν, ως ήσθα οινοχοών.

Γεν. 40,13 Επειτα από τας τρεις αυτάς ημέρας ο Φαραώ θα ενθυμηθή το αξίωμα, που κατείχες, θα σε αποκαταστήση πάλιν στο αξίωμα του αρχιοινοχού και θα δώσης το ποτήρι με το κρασί στο χέρι του, όπως έπραττες και προηγουμένως, όταν ήσο ο οινοχός του.

Γεν. 40,14 αλλά μνήσθητί μου διά σεαυτού, όταν εύ γένηταιί σοι, και ποιήσεις εν εμοί έλεος και μνησθήσει περί εμού προς Φαραώ και εξάξεις με εκ τού οχυρώματος τούτου·

Γεν. 40,14 Αλλά, σε παρακαλώ, όταν θα ευτυχήσης πάλιν, να ενθυμηθής και εμέ, να θελήσης να δείξης συμπάθειαν και καλωσύνην προς εμέ και να μη με λησμονήσης ενώπιον του Φαραώ. Φρόντισε, ώστε να με βγάλης από την φυλακήν αυτήν.

Γεν. 40,15 ότι κλοπή εκλάπην εκ γής Εβραίων και ὠδε ουκ ἐποίησα ουδέν, ἀλλ ἐνέβαλόν με εἰς τον λάκκον τούτον.

Γεν. 40,15 Ἄν εἶμαι δούλος, εἶμαι διότι μερικοί ἄνθρωποι με ἐκέλευσαν ἀπὸ την χώρα των Εβραίων και ἐδῶ εἰς την χώραν αὐτήν δεν ἔχω κάμει κανένα κακόν και με ἔρριψαν εἰς αὐτήν την φυλακὴν ἀδίκως”.

Γεν. 40,16 και εἶδεν ο ἀρχισιτοποιός, ὅτι ὀρθῶς συνέκρινε, και εἶπε τῷ Ἰωσήφ· καγῶ εἶδον ἐνύπνιον και ὠμην τρία κανά χονδριτῶν αἶρειν ἐπὶ της κεφαλῆς μου”

Γεν. 40,16 Ἐνόησεν ο ἀρχισιτοποιός ὅτι ὀρθῶς ἠρμήνευσε το ὄνειρον του ἀρχιοινοχόου ο Ἰωσήφ και του εἶπε· “και ἐγῶ εἶδα ἐπίσης ἓνα ὄνειρον· μου ἐφάνη ὅτι ἐσήκωνα ἐπάνω στο κεφάλι μου τρία κάνιστρα χονδροαλεσμένου αλεύρου.

Γεν. 40,17 ἐν δε κανῶ τῷ ἐπάνω ἀπὸ πάντων των γενῶν, ὧν Φαραῶ ἐσθίει ἔργον σιτοποιού, και τα πετεινά τού ουρανοῦ κατήσθιεν αὐτά ἀπὸ τού κανού τού ἐπάνω της κεφαλῆς μου.

Γεν. 40,17 Εἰς το ἐπάνω κάνιστρον ὑπήρχον ἀπὸ ὅλα τα εἶδη των φαγητῶν, τα οποία τρώγει ο Φαραῶ και τα οποία του ετοιμάζει ο ἀρτοποιός. Τα πτηνά του ουρανοῦ κατήρχοντο και ἔτρωγαν αὐτά τα φαγητά ἀπὸ το κάνιστρον, που ευρίσκεται εἰς την κεφαλὴν μου”.

Γεν. 40,18 ἀποκριθεὶς δε Ἰωσήφ εἶπεν αὐτῷ· αὐτὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ· τα τρία κανά τρεις ἡμέραι εἰσίν”

Γεν. 40,18 Ἀπεκρίθη ο Ἰωσήφ και του εἶπεν· “ἡ ἐρμηνεία του ονειροῦ σου εἶναι αὐτή· Τα τρία κάνιστρα σημαίνουν τρεις ἡμέρας.

Γεν. 40,19 ἔτι τριῶν ἡμερῶν και ἀφελεί Φαραῶ την κεφαλὴν σου ἀπὸ σοῦ και κρεμάσει σε ἐπὶ ξύλου, και φάγεται τα ὄρνεα τού ουρανοῦ τας σάρκας σου ἀπὸ σοῦ.

Γεν. 40,19 Ἐπειτα ἀπὸ τρεις ἡμέρας θα διατάξει ο Φαραῶ να σου κόψουν την κεφαλὴν, θα σε κρεμάσει ἐπάνω εἰς ἓνα ξύλον και τα ὄρνια του ουρανοῦ θα καταφάγουν τας σάρκας σου”.

Γεν. 40,20 ἐγένετο δε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, ἡμέρα γενέσεως ἢν Φαραῶ, και ἐποίει πότον πᾶσι τοῖς παισίν αὐτοῦ. και ἐμνήσθη της ἀρχῆς τού οἰνοχόου και της ἀρχῆς τού σιτοποιοῦ ἐν μέσω των παιδῶν αὐτοῦ,

Γεν. 40,20 Ὅπως εἶπεν ο Ἰωσήφ ἔτσι και ἐγίνε. Την τρίτην, δηλαδή, ἡμέραν, ἡμέραν των γενεθλιῶν του Φαραῶ, παρέθεσεν αὐτός συμπόσιον εἰς ὅλους τους δούλους του. Ἐνεθυμήθη τότε μεταξύ των ἄλλων αὐλικῶν του τον ἀρχιοινοχόν και τον ἀρχισιτοποιόν.

Γεν. 40,21 και ἀποκατέστησε τον ἀρχιοινοχόν ἐπὶ την ἀρχὴν αὐτοῦ, και ἔδωκε το ποτήριον εἰς την χεῖρα Φαραῶ,

Γεν. 40,21 Διέταξε και ἀποκατέστησεν στο προηγούμενον ἀξίωμα τον ἀρχιοινοχόν, ο οποίος και ἔδωσε το ποτήρι στο χέρι του Φαραῶ.

Γεν. 40,22 τον δε ἀρχισιτοποιόν ἐκρέμασε, καθὰ συνέκρινεν αὐτοῖς Ἰωσήφ.

Γεν. 40,22 Τον δε ἀρχισιτοποιόν τον ἐκρέμασε και ἐγίναν ἔτσι τα πράγματα, ὅπως ακριβῶς εἶχεν ἐρμηνεύσει εἰς αὐτούς τα ὄνειρά των ο Ἰωσήφ.

Γεν. 40,23 και οὐκ ἐμνήσθη ο ἀρχιοινοχός τού Ἰωσήφ, ἀλλ ἐπελάθετο αὐτοῦ.

Γεν. 40,23 Ὁ ἀρχιοινοχός ὁμως μέσα εἰς την χαρὰν της ἀποφυλακίσεως και της ἀποκαταστάσεώς του δεν ἐνεθυμήθη τον Ἰωσήφ, ἀλλὰ τον ἐλησμόνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 41

Γεν. 41,1 Ἐγένετο δε μετὰ δύο ἔτη ἡμερῶν, Φαραῶ εἶδεν ἐνύπνιον· ὤτετο εστάναι ἐπὶ τού ποταμοῦ,

Γεν. 41,1 Μετὰ πάροδον ὁμως δύο ἐτῶν εἶδεν ο Φαραῶ ἓνα ὄνειρον. Του ἐφάνη ὅτι ἐστέκετο ὄρθιος κοντὰ στον Νεῖλον ποταμόν.

Γεν. 41,2 και ἰδοῦ ὡσπερ ἐκ τού ποταμοῦ ἀνέβαινον ἐπτὰ βόες καλαὶ τῷ εἶδει και ἐκλεκταὶ ταῖς σαρκί και ἐβόσκοντο ἐν τῷ Ἄχει.

Γεν. 41,2 Και αἴφνης του ἐφάνη, ὅτι ἀπὸ τον ποταμόν ἀνέβαιναν ἐπτὰ ἀγελάδες ωραῖαι κατὰ την ἐμφάνισιν και παχειαί, αἱ οποίαὶ ἐβοσκον στο λεπτόν και τρυφερόν χορτάρι του λειβαδιοῦ παρὰ τον ποταμόν.

Γεν. 41,3 ἄλλαι δε ἐπτὰ βόες ἀνέβαινον μετὰ ταῦτας ἐκ τού ποταμοῦ αἰσχροὶ τῷ εἶδει και λεπταὶ ταῖς σαρκί και ἐνέμοντο παρὰ τας βόας ἐπὶ το χεῖλος τού ποταμοῦ”

Γεν. 41,3 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτάς, ἀνέβησαν ἀπὸ τον ποταμόν ἄλλαι ἐπτὰ ἀγελάδες ἀσχημοὶ κατὰ την ἐμφάνισιν και ἀποσκελετωμένοι και ἐβοσκαν εἰς την ὄχθην του ποταμοῦ, κοντὰ εἰς τας προηγούμενας.

Γεν. 41,4 και κατέφαγον αἱ ἐπτὰ βόες αἱ αἰσχροὶ και λεπταὶ ταῖς σαρκί τας ἐπτὰ βόας τας καλὰς τῷ εἶδει και τας ἐκλεκτάς ταῖς σαρκί. ἠγέρθη δε Φαραῶ.

Γεν. 41,4 Αἱ ἐπτὰ αὐταὶ ἀσχημοὶ και ἀδύνατοι ἀγελάδες κατέφαγον τας ἐπτὰ ωραίας κατὰ την ἐμφάνισιν και καλοθρεμμένας ἀγελάδας. Ὁ Φαραῶ, ἐκπληκτος δια το ὄνειρον αὐτό ἐξύπνησεν.

Γεν. 41,5 και ἐνυπνιάσθη το δεύτερον, και ἰδοῦ ἐπτὰ στάχυες ἀνέβαινον ἐν τῷ πυθμένι ἐνὶ ἐκλεκτοῖς και καλοῖς

Γεν. 41,5 Ἐκοιμήθη ὁμως πάλιν και εἶδε δεύτερον ὄνειρον. Εἶδε να φυτρῶνουν ἀπὸ το αὐτό στέλεχος ἐπτὰ γεροῖ, ωραῖοι και μεστωμένοι στάχυες.

Γεν. 41,6 και ἰδοῦ ἐπτὰ στάχυες λεπτοὶ και ἀνεμόφθοροι ἀνεφύοντο μετ αὐτούς·

Γεν. 41,6 Ἐπειτα δε ἀπὸ αὐτούς ἐφύτρωσαν ἄλλοι ἐπτὰ στάχυες μαραμμένοι ἀπὸ τον καυστικόν ἀνεμον, ἀτροφικοὶ και χωρὶς κόκκους.

Γεν. 41,7 και κατέπιον οἱ ἐπτὰ στάχυες οἱ λεπτοὶ και ἀνεμόφθοροι τους ἐπτὰ στάχους τους ἐκλεκτούς και τους πλήρεις. ἠγέρθη δε Φαραῶ, και ἦν ἐνύπνιον.

Γεν. 41,7 Αἴφνης οἱ ἐπτὰ ἀτροφικοὶ και ἀνεμόδαργοι στάχυες κατέπιον τους καλοὺς και μεστωμένους. Ἐξύπνησε ταραγμένος ο Φαραῶ, ἀλλὰ εἶδεν ὅτι αὐτό ἦτο ὄνειρον. Δεν ἐξανακοιμήθη ὁμως.

Γεν. 41,8 Ἐγένετο δε πρῶτῃ και ἐταράχθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, και ἀποστειλάς ἐκάλεσε πάντας τους ἐξηγητὰς Αἰγύπτου και πάντας τους σοφοὺς αὐτῆς, και διηγήσατο αὐτοῖς Φαραῶ το ἐνύπνιον αὐτοῦ, και οὐκ ἦν ο ἀπαγγέλλων αὐτό τῷ Φαραῶ.

Γεν. 41,8 Ἀνέτειλεν ἡ πρῶτῃ και το πνεῦμα του Φαραῶ ἦτο τεταραγμένον. Ἀπέστειλεν ἀνθρώπους και ἐκάλεσεν εἰς τα ἀνάκτορά του ὅλους τους ἐξηγητὰς της Αἰγύπτου και ὅλους τους σοφοὺς, στους οποίους και διηγήθη το ὄνειρόν του.

Κανείς ὁμως δεν ευρέθη ἰκανός να ἐρμηνεύσει αὐτό στον Φαραῶ.

Γεν. 41,9 και ἐλάλησεν ο ἀρχιοινοχός πρὸς Φαραῶ λέγων· την ἀμαρτίαν μου ἀναμνήσκω σήμερον.

Γεν. 41,9 Τότε ὠμίλησεν ο ἀρχιοινοχός πρὸς τον Φαραῶ και του εἶπε· “σήμερον ἐρχεται στον νουν μου ἡ ἀμαρτία, την

οποίαν είχα διαπράξει.

Γεν. 41,10 Φαραώ ωργίσθη τοίς παισίν αυτού και έθετο ημάς εν φυλακή εν τώ οίκω τού αρχιμαγείρου, εμέ τε και τον αρχισιτοποιόν.

Γεν. 41,10 Ο Φαραώ είχεν οργισθή εναντίον των δούλων του και μας έβαλε εις την φυλακήν, στον οίκον του αρχιμαγείρου, εμέ και τον αρχισιτοποιόν.

Γεν. 41,11 και είδομεν ενύπνιον αμφότεροι εν νυκτί μια εγώ και αυτός, έκαστος κατά το αυτού ενύπνιον είδομεν.

Γεν. 41,11 Οι δυο μας, εγώ και ο αρχισιτοποιός, κατά την ιδίαν νύκτα, είδομεν ένα όνειρον, ο καθένας το ιδικόν του.

Γεν. 41,12 ήν δε εκεί μεθ ημών νεανίσκος παίς Εβραίος τού αρχιμαγείρου, και διηγησάμεθα αυτώ, και συνέκρινεν ημίν.

Γεν. 41,12 Εκεί, μαζί μας ήτο φυλακισμένος ένας νεαρός Εβραίος, δούλος του αρχιμαγείρου, στον οποίον και διηγήθημεν τα όνειρά μας. Εκείνος δε μας τα εξήγησε.

Γεν. 41,13 εγενήθη δε, καθώς συνέκρινεν ημίν, ούτω και συνέβη, εμέ τε αποκατασταθήναι επί την αρχήν μου, εκείνον δε κρεμασθήναι.

Γεν. 41,13 Οπως μας τα εξήγησεν, έτσι ακριβώς και έγιναν τα γεγονότα· εγώ μεν αποκατεστάθην στο αξιωμα μου, ο δε αρχισιτοποιός εκρεμάσθη".

Γεν. 41,14 Αποστείλας δε Φαραώ εκάλεσε τον Ιωσήφ, και εξήγαγον αυτόν από τού οχυρώματος και εξύρυσαν αυτόν και ήλλαξαν την στολήν αυτού, και ήλθε προς Φαραώ.

Γεν. 41,14 Αμέσως ο Φαραώ απέστειλεν άνθρωπον εις την φυλακήν και προσεκάλεσε τον Ιωσήφ. Τον έβγαλαν από αυτήν, τον εξύρισαν, του έδωσαν άλλην στολήν να φορέση και έτσι ευπαρουσιαστος ήλθεν ενώπιον του Φαραώ.

Γεν. 41,15 είπε δε Φαραώ προς Ιωσήφ· ενύπνιον εώρακα, και ο συγκρίνων ουκ έστιν αυτό· εγώ δε ακήκοα περί σου λεγόντων, ακούσαντά σε ενύπνια συγκρίναι αυτά.

Γεν. 41,15 Είπεν ο Φαραώ προς τον Ιωσήφ· "είδα ένα όνειρον και δεν υπάρχει κανείς, που να μου το εξηγήση.

Επληροφορήθην δια σε από μερικούς, οι οποίοι λέγουν ότι, όταν ακούσης τα όνειρα, ημπορείς και τα ερμηνεύεις".

Γεν. 41,16 αποκριθείς δε Ιωσήφ τώ Φαραώ είπεν· άνευ τού Θεού ουκ αποκριθήσεται το σωτήριον Φαραώ.

Γεν. 41,16 Απεκρίθη ο Ιωσήφ στον Φαραώ και του είπε· "χωρίς τον φωτισμόν του Θεού τίποτε το ωφέλιμον δεν ημπορώ να απαντήσω στον Φαραώ".

Γεν. 41,17 ελάλησε δε Φαραώ τώ Ιωσήφ λέγων· εν τώ ύπνω μου ώμην εστάναι παρά το χείλος τού ποταμού,

Γεν. 41,17 Είπεν ο Φαραώ τότε στον Ιωσήφ· "κατά τον ύπνον μου εφάνη, ότι εσεκόμουν όρθιος κοντά εις την όχθην του ποταμού,

Γεν. 41,18 και ώσπερ εκ τού ποταμού ανέβαινον επτά βόες καλάι τώ είδει και εκλεκταί ταις σαρξί, και ενέμοντο εν τώ Άχει.

Γεν. 41,18 και ότι σαν να ανέβαιναν από το ποτάμι επτά αγελάδες ωραία κατά την εμφάνισιν και καλοθρεμμένα, αι οποία έβροσκαν εις τα χορτάρια του λειβαδιού.

Γεν. 41,19 και ιδού επτά βόες τέτρα ανέβαινον οπίσω αυτών εκ τού ποταμού πονηραί και αισχραί τώ είδει και λεπταί ταις σαρξίν, οίας ουκ είδον τοιαύτας εν όλη γη Αιγύπτου αισχροτέρας·

Γεν. 41,19 Και ιδού, οπίσω από αυτάς ανέβαιναν από τον Νείλον άλλαι επτά αγελάδες ελεειναί, άσχημοι κατά την εμφάνισιν και απροσκελετωμένοι, χειροτέρας από τας οποίας δεν είδα ποτέ εις όλην την Αίγυπτον.

Γεν. 41,20 και κατέφαγον αι επτά βόες αι αισχραί και λεπταί τας επτά βόας τας πρώτας τας καλάς και τας εκλεκτάς,

Γεν. 41,20 Αι επτά δε αυται άσχημοι και λιπόσαρκοι αγελάδες κατέφαγον τας πρώτας τας ωραίας και εκλεκτάς.

Γεν. 41,21 και εισήλθον εις τας κοιλίας αυτών και ου διάδηλοι εγένοντο, ότι εισήλθον εις τας κοιλίας αυτών, και αι όψεις αυτών αισχραί, καθά και την αρχήν· εξεγεροθείς δε εκοιμήθην

Γεν. 41,21 Αι παχείαι αγελάδες εισήλθον εις τας κοιλίας των ισχνών. Αλλά δεν εφάνη καθόλου ότι εισήλθον εις τας κοιλίας αυτών, διότι η εμφάνισις των ισχνών αγελάδων έμεινεν η ίδια· ήσαν αυται και πάλιν αδύνατοι όπως και προηγουμένως.

Εξύπνησα αλλά και πάλιν εκοιμήθην.

Γεν. 41,22 και είδον πάλιν εν τώ ύπνω μου, και ώσπερ επτά στάχυες ανέβαινον εν πυθμένι ενί πλήρεις και καλοί·

Γεν. 41,22 Είδον πάλιν στον ύπνον μου άλλο όνειρον· ότι δηλαδή επτά στάχυα ωραία εις την εμφάνισιν και μεστωμένα υψώνοντο επάνω εις μίαν μόνην καλαμιάν.

Γεν. 41,23 άλλοι δε επτά στάχυες λεπτοί και ανεμόφθοροι ανεφύοντο εχόμενοι αυτών.

Γεν. 41,23 Αλλα δε επτά ατροφικά, κτυπημένα από τον καυστικόν άνεμον, εφύτρωναν κατόπιν από αυτά.

Γεν. 41,24 και κατέπιον οι επτά στάχυες οι λεπτοί και ανεμόφθοροι τους επτά στάχυας τους καλούς και τους πλήρεις. είπα ούν τοίς εξηγηταίς, και ουκ ήν ο απαγγέλλων μοι αυτό.

Γεν. 41,24 Τα επτά αυτά στάχυα τα ατροφικά και τα ανεμοδαρμένα κατέπιαν τα επτά ωραία και μεστωμένα στάχυα. Είπα, λοιπόν, στους ερμηνευτάς των ονείρων αυτά και δεν ημπόρεσε κανείς να μου τα ερμηνεύση".

Γεν. 41,25 Καί είπεν Ιωσήφ τώ Φαραώ· το ενύπνιον Φαραώ έν εστιν· όσα ο Θεός ποιεί, έδειξε τώ Φαραώ.

Γεν. 41,25 Είπε τότε ο Ιωσήφ στον Φαραώ· "τα δύο όνειρα του Φαραώ είναι ένα και το αυτό. Με αυτά έδειξεν ο Θεός στον Φαραώ όσα μέλλει να πράξη.

Γεν. 41,26 αι επτά βόες αι καλάι επτά έτη εστί, και οι επτά στάχυες οι καλοί επτά έτη εστί· το ενύπνιον Φαραώ έν εστι,

Γεν. 41,26 Αι επτά καλάι αγελάδες σημαίνουν επτά έτη, και οι επτά καλοί στάχυες σημαίνουν πάλιν επτά έτη. Το διπλούν όνειρον του Φαραώ είναι ένα.

Γεν. 41,27 και αι επτά βόες αι λεπταί αι αναβαίνουσαι οπίσω αυτών επτά έτη εστί, και οι επτά στάχυες οι λεπτοί και ανεμόφθοροι έσονται επτά έτη λιμού.

Γεν. 41,27 Αι επτά ισχναί αγελάδες, αι οποία ανέβαινον κατόπιν από τας παχείας δηλώνουν επτά έτη και οι επτά στάχυες οι ατροφικοί και οι ανεμόπληκτοι δηλώνουν επτά έτη πείνας.

Γεν. 41,28 το δε ρήμα, ό ειρηκα Φαραώ, όσα ο Θεός ποιεί, έδειξε τώ Φαραώ,

Γεν. 41,28 Η εξήγησις, την οποίαν είπα στον Φαραώ, μαρτυρεί ότι ο Θεός εφανέρωσεν στον Φαραώ όσα πρόκειται να κάμη.

Γεν. 41,29 ιδού επτά έτη έρχεται ευθηνία πολλή εν πάση γη Αιγύπτου·

Γεν. 41,29 Ιδού έρχονται επτά έτη, κατά τα οποία μεγάλη ευφορία θα απλωθή εις όλην την γην της Αιγύπτου.

Γεν. 41,30 ήξει δε επτά έτη λιμού μετά ταύτα, και επιλήσονται της πλησμονής της εσομένης εν όλη Αιγύπτω, και αναλώσει ο λιμός την γήν,

Γεν. 41,30 Κατόπιν όμως από αυτά θα έλθουν επτά έτη πείνας. Αυτή θα είναι τόσο μεγάλη, ώστε θα λησμονήσουν οι άνθρωποι την ευφρορία, που έγινε προηγουμένως εις όλην την Αιγύπτου. Και η πείνα θα ερημώσει την χώραν.

Γεν. 41,31 και ουκ επιγνωσθήσεται η ευθηνία επί της γής από τού λιμού τού εσομένου μετά ταύτα· ισχυρός γάρ έσται σφόδρα.

Γεν. 41,31 Ενεκα δε αυτής της πείνας, που θα επακολουθήσει, θα σβήση από την μνήμην των ανθρώπων η προηγουμένη ευφορία της χώρας· διότι η πείνα θα είναι πολύ μεγάλη.

Γεν. 41,32 περί δε τού δευτερώσαι το ενύπνιον Φαραώ δīs, ότι αληθές έσται το ρήμα το παρά τού Θεού, και ταχυνεί ο Θεός τού ποιήσαι αυτό.

Γεν. 41,32 Η δευτέρα δε επανάληψις του ονειρου σημαίνει ότι είναι αληθινόν και βέβαιον το αποκαλυφθέν από τον Θεόν δια του ονειρου και ότι συντόμως θα πράξει ο Θεός αυτό, που προανήγγειλε.

Γεν. 41,33 νύν σὺν σκέψαι άνθρωπον φρόνιμον και συνετόν και κατάστησον αυτόν επί γής Αιγύπτου·

Γεν. 41,33 Τώρα, λοιπόν, που είναι καιρός, σκέψου και έκλεξε άνθρωπον έξυπνον και συνετόν και διόρισε αυτόν εις όλην την γην της Αιγύπτου.

Γεν. 41,34 και ποιησάτω Φαραώ και καταστησάτω τοπάρχας επί της γής, και αποπεμπτωσάτωσαν πάντα τα γεννήματα της γής Αιγύπτου των επτά ετών της ευθηνίας

Γεν. 41,34 Συγχρόνως δε ο Φαραώ ας εκλέξη και ας καταστήσει επόπτας εις τας περιοχάς της χώρας, δια να κρατούν το πέμπτον από όλα τα προϊόντα της γης Αιγύπτου κατά τα επτά έτη της ευφορίας.

Γεν. 41,35 και συναγαγέτωσαν πάντα τα βρώματα των επτά ετών των ερχομένων των καλών τούτων, και συναχθήτω ο σίτος υπό χείρα Φαραώ, βρώματα εν ταίς πόλεσι φυλαχθήτω·

Γεν. 41,35 Όλα δε αυτά τα τρόφιμα των επτά ερχομένων ετών της ευφορίας ας συγκεντρωθούν εις αποθήκας. Ας συγκεντρωθή ο σίτος και ας τεθή εις την εξουσίαν και την διάθεσιν του Φαραώ. Τα τρόφιμα ας αποθηκευθούν ασφαλώς εις τας πόλεις.

Γεν. 41,36 και έσται τα βρώματα τα πεφυλαγμένα τή γη εις τα επτά έτη τού λιμού, ά έσονται εν γη Αιγύπτου, και ουκ εκτριβήσεται η γη εν τώ λιμώ.

Γεν. 41,36 Και θα είναι αυτά φυλαγμένα εις όλην την χώραν δια τα επτά έτη της πείνας, η οποία θα απλωθή εις την χώραν της Αιγύπτου. Έτσι δε η χώρα αυτή δεν θα εξολοθρευθή από την πείναν.

Γεν. 41,37 Ήρεσε δε το ρήμα εναντίον Φαραώ και εναντίον πάντων των παιδων αυτού,

Γεν. 41,37 Ο λόγος αυτός ήρεσεν στον Φαραώ και εις όλους τους αυλικούς του.

Γεν. 41,38 και ειπε Φαραώ πάσι τοίς παισίν αυτού· μη ευρήσομεν άνθρωπον τοιούτον, ός έχει πνεύμα Θεού εν αυτώ;

Γεν. 41,38 Είπε δε προς αυτούς: "μήπως τάχα θα εύρωμεν τέτοιον άνθρωπον σαν τον Ιωσήφ, ο οποίος έχει Πνεύμα Θεού εντός του;"

Γεν. 41,39 ειπε δε Φαραώ τώ Ιωσήφ· επειδή έδειξεν ο Θεός σοι πάντα ταύτα, ουκ έστιν άνθρωπος φρονιμώτερος και συνετώτερός σου·

Γεν. 41,39 Δια τούτο ειπεν ο Φαραώ στον Ιωσήφ· "επειδή ο Θεός εφανέρωσεν εις σε όλα αυτά, άλλος δε άνθρωπος έξυπνότερος και σοφώτερος από σε δεν υπάρχει,

Γεν. 41,40 σύ έση επί τώ οίκω μου, και επί τώ στόματι σου υπακούσεται πās ο λαός μου· πλήν τον θρόνον υπερέξω σου εγώ.

Γεν. 41,40 συ θα γίνης άρχων εις όλον τον οίκον μου και εις τας διαταγās σου θα υπακούη όλος ο λαός μου. Μονον δε κατά τον βασιλικόν θρόνον θα είμαι εγώ ανώτερός σου".

Γεν. 41,41 ειπε δε Φαραώ τώ Ιωσήφ· ιδού καθίστημί σε σήμερον επί πάσης γής Αιγύπτου.

Γεν. 41,41 Του ειπε δε ακόμη ο Φαραώ· "ιδού σε διορίζω σήμερον και σε εγκαθιστώ αντιβασιλέα εις όλην την χώραν της Αιγύπτου".

Γεν. 41,42 και περιελόμενος Φαραώ τον δακτύλιον από της χειρός αυτού, περιέθηκεν αυτόν επί την χείρα Ιωσήφ και ενέδυσεν αυτόν στολήν βυσσίνην και περιέθηκε κλοιόν χρυσούν περι τον τράχηλον αυτού·

Γεν. 41,42 Έβγαλε δε ο Φαραώ από το χέρι του το δακτυλίδι, το έθεσεν στο χέρι του Ιωσήφ, ενέδυσεν αυτόν πολύτιμον λινήν στολήν από βύσσον και περιέβαλε στον τράχηλον αυτού αλυσιν χρυσήν.

Γεν. 41,43 και ανεβίβασεν αυτόν επί το άρμα το δεύτερον των αυτού, και εκήρυξεν έμπροσθεν αυτού κήρυξ· και κατέστησεν αυτόν εφ όλης γής Αιγύπτου.

Γεν. 41,43 Ανεβίβασε δε αυτόν στο δεύτερον από τα βασιλικά του άρματα και ένας κήρυξ επροπορευέτο έμπροσθεν από αυτόν και τον ανήγγειλεν στον λαόν. Έτσι δε ανέδειξεν αυτόν ο Φαραώ αντιβασιλέα εις όλην την χώραν της Αιγύπτου.

Γεν. 41,44 ειπε δε Φαραώ τώ Ιωσήφ· εγώ Φαραώ, άνευ σου ουκ εξαρεί ουδείς την χείρα αυτού επί πάσης γής Αιγύπτου.

Γεν. 41,44 Είπε δε στον Ιωσήφ· "εγώ ο Φαραώ διατάσσω· Κανείς δεν θα κινήση το χέρι του να κάμη κάτι εις όλην την γην της Αιγύπτου χωρίς την έγκρισίν σου".

Γεν. 41,45 και εκάλεσε Φαραώ το όνομα Ιωσήφ, Ψονθομφανήχ· και έδωκεν αυτώ την Ασεννέθ θυγατέρα Πετεφρή ιερέως Ηλιουπόλεως αυτώ εις γυναίκα.

Γεν. 41,45 Ονόμασε δε ο Φαραώ τον Ιωσήφ Ψονθομφανήχ, δηλαδή τροφοδότην της γης. Έδωσε δε εις αυτόν ως σύζυγον την Ασεννέθ, θυγατέρα του Πετεφρή, όχι του αρχιμαγείρου, άλλα του ιερέως της Ηλιουπόλεως.

Γεν. 41,46 Ιωσήφ δε ήν ετών τριάκοντα, ότε έστη εναντίον Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου. Εξήλθε δε Ιωσήφ από προσώπου Φαραώ, και διήλθε πάσαν γήν Αιγύπτου.

Γεν. 41,46 Ητο δε τότε ο Ιωσήφ τριάκοντα ετών, όταν ενεφανίσθη ενώπιον του Φαραώ βασιλέως της Αιγύπτου. Εξήλθε δε ο Ιωσήφ από τα ανάκτορα του Φαραώ και, ως αντιβασιλεύς πλέον, περιώδευσεν όλην την χώραν της Αιγύπτου.

Γεν. 41,47 και εποίησεν η γη εν τοίς επτά έτεσι της ευθηνίας δράγματα·

Γεν. 41,47 Η δε χώρα της Αιγύπτου απέδωσε κατά τα επτά έτη της ευφορίας πλούσια τα προϊόντα.

Γεν. 41,48 και συνήγαγε πάντα τα βρώματα των επτά ετών, εν οίς ήν η ευθηνία εν τή γη Αιγύπτου, και έθηκε τα βρώματα εν ταίς πόλεσι, βρώματα των πεδίων της πόλεως των κύκλω αυτής έθηκεν εν αυτή.

Γεν. 41,48 Και συνεκέντρωσεν ο Ιωσήφ όλα τα είδη των τροφίμων κατά τα επτά αυτά έτη, κατά τα οποία επεκράτει ευφορία εις την χώραν της Αιγύπτου και τα αποθήκευσεν εις τας πόλεις. Τα δε προϊόντα των πεδιάδων, που ήσαν γύρω από κάθε πόλιν, τα αποθήκευσεν εις αυτήν την ιδίαν πόλιν.

Γεν. 41,49 και συνήγαγεν Ιωσήφ σίτον ωσεί την άμμον της θαλάσσης πολύν σφόδρα, έως ουκ ηδύνατο αριθμηθήναι, ου γάρ ην αριθμός.

Γεν. 41,49 Και συνεκέντρωσεν ο Ιωσήφ σίτον πάρα πολύν ωσάν την άμμον της θαλάσσης, τόσον ώστε δεν ήτο δυνατόν πλέον να μετρηθή, διότι ήτο ανυπολόγιστος.

Γεν. 41,50 Τώ δε Ιωσήφ εγένοντο υιοί δύο πρό του ελθείν τα επτά έτη του λιμού, ούς έτεκεν αυτώ Ασεννέθ η θυγάτηρ Πετεφρή ιερέως Ηλιουπόλεως.

Γεν. 41,50 Πριν δε έλθουν τα έτη της πείνας απέκτησεν ο Ιωσήφ από την Ασεννέθ την θυγατέρα του Πετεφρή, ιερέως της Ηλιουπόλεως, δύο παιδιά.

Γεν. 41,51 εκάλεσε δε Ιωσήφ το όνομα του πρωτοτόκου Μανασσή, ότι επιλαθέσθαι με εποίησεν ο Θεός πάντων των πόνων μου και πάντων των του πατρός μου.

Γεν. 41,51 Ωνόμασε δε τον πρωτότοκον Μανασσήν λέγων· "ο Θεός με έκαμεν, ώστε να λησμονήσω όλας τας ταλαιπωρίας μου και την στέρησιν του πατρός μου".

Γεν. 41,52 το δε όνομα του δευτέρου εκάλεσεν Εφραΐμ, ότι ηύξησέ με ο Θεός εν γη ταπεινώσεώς μου.

Γεν. 41,52 Το δε δεύτερον τέκνον του ωνόμασεν Εφραΐμ λέγων ότι· "ο Θεός με εμεγάλυνεν εις την χώραν αυτήν της ταπεινώσεώς μου".

Γεν. 41,53 Παρήλθε δε τα επτά έτη της ευθηνίας, ά εγένοντο εν τή γη Αιγύπτου,

Γεν. 41,53 Επέρασαν τα επτά έτη της ευφορίας, που έγινε εν εις την χώραν της Αιγύπτου.

Γεν. 41,54 και ήρξατο τα επτά έτη του λιμού έρχεσθαι, καθά είπεν Ιωσήφ. και εγένετο λιμός εν πάση τή γη, εν δε πάση τή γη Αιγύπτου ήσαν άρτοι.

Γεν. 41,54 Ηρχισαν δε να έρχωνται τα επτά έτη της πείνας, όπως είχεν είπει ο Ιωσήφ και ηπλώθη πείνα εις όλην την γην. Εις την χώραν όμως της Αιγύπτου υπήρχον άρτοι.

Γεν. 41,55 και επείνασε πάσα η γη Αιγύπτου, έκραξε δε ο λαός προς Φαραώ περί άρτων· είπε δε Φαραώ πάσι τοίς Αιγυπτίοις· πορεύεσθε προς Ιωσήφ, και ό εάν είπη υμίν, ποιήσατε.

Γεν. 41,55 Αλλά και όλη η χώρα της Αιγύπτου επείνασεν, ο δε λαός έκραξε προς τον Φαραώ ζητών άρτους. Ο δε Φαραώ είπε προς όλους τους Αιγυπτίους· "πηγαίνετε προς τον Ιωσήφ και ο,τι σας πη, εκείνο πράξατε".

Γεν. 41,56 και ο λιμός ήν επί προσώπου πάσης της γής· ανέωξε δε Ιωσήφ πάντας τους σιτοβολώνας και επώλει πάσι τοίς Αιγυπτίοις.

Γεν. 41,56 Η πείνα ήτο απλωμένη εις όλην την γην. Ηνοιξε τότε ο Ιωσήφ όλας τας αποθήκας και ήρχισε να πωλή σίτον εις όλους τους Αιγυπτίους.

Γεν. 41,57 και πάσαι αι χώραι ήλθον εις Αίγυπτον αγοράζειν προς Ιωσήφ· επεκράτησε γάρ ο λιμός εν πάση τή γη.

Γεν. 41,57 Αλλά και αι άλλαι χώραι ήλθον εις την Αίγυπτον προς τον Ιωσήφ, δια να αγοράσουν σίτον, διότι η πείνα επικρατούσεν εις όλην την γην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 42

Γεν. 42,1 Ιδών δε Ιακώβ ότι εστί πράσις εν Αιγύπτω, είπε τοίς υιοίς αυτού· ινατί ραθυμείτε;

Γεν. 42,1 Η πείνα είχεν απλωθή και εις την γην Χαναάν, όπου κατοικούσεν ο Ιακώβ. Πληροφορηθείς δε ο Ιακώβ ότι εις την Αίγυπτον πωλείται σίτος είπεν εις τα παιδιά του· "διατί αμελείτε;

Γεν. 42,2 ιδού ακήκοα ότι εστί σίτος εν Αιγύπτω· κατάβητε εκεί και πρίασθε ημίν μικρά βρώματα, ίνα ζήσωμεν και μη αποθάνωμεν.

Γεν. 42,2 Ιδού, εχω, πληροφορηθή, ότι υπάρχει σιτάρι εις τη Αίγυπτον. Πηγαίνετε εκεί και αγοράσατε δι' ημάς ολίγα τρόφιμα, δια να ζήσωμεν και μη αποθάνωμεν από την πείναν".

Γεν. 42,3 κατέβησαν δε οι αδελφοί Ιωσήφ οι δέκα πρίασθαι σίτον εξ Αιγύπτου·

Γεν. 42,3 Οι δέκα αδελφοί του Ιωσήφ ανεχώρησαν, δια να αγοράσουν σίτον από την Αίγυπτον.

Γεν. 42,4 τον δε Βενιαμίν τον αδελφόν Ιωσήφ ουκ απέστειλε μετά των αδελφών αυτού, είπε γάρ· μη ποτε συμβή αυτώ μαλακία.

Γεν. 42,4 Ο Ιακώβ δεν έστειλε μαζί με τους αδελφούς του τον Βενιαμίν, τον αδελφόν του Ιωσήφ εκ της Ραχήλ, διότι εφοβήθη σκεφθείς μήπως τυχόν συμβή και εις αυτόν κανένα δυστύχημα.

Γεν. 42,5 Ηλθον δε οι υιοί Ισραήλ αγοράζειν μετά των ερχομένων· ήν γάρ ο λιμός εν γη Χαναάν.

Γεν. 42,5 Οι υιοί του Ιακώβ ήλθον εις την Αίγυπτον μαζί με άλλους, οι οποίοι μετέβαιναν επίσης εκεί, δια να αγοράσουν τρόφιμα, επειδή η πείνα επικρατούσε και εις την χώραν Χαναάν.

Γεν. 42,6 Ιωσήφ δε ήν ο άρχων της γής, ούτος επώλει παντί τώ λαώ της γής· ελθόντες δε οι αδελφοί Ιωσήφ προσεκύνησαν αυτώ επί πρόσωπον επί την γήν.

Γεν. 42,6 Ο Ιωσήφ ήτο αντιβασιλεύς της Αιγύπτου· αυτός δια των οργάνων του επωλούσε σίτον εις όλον τον λαόν της Αιγύπτου. Οι δε αδελφοί του ελθόντες εις την Αίγυπτον τον προσεκύνησαν μέχρις εδάφους.

Γεν. 42,7 ιδών δε Ιωσήφ τους αδελφούς αυτού επέγνω και ηλλοτριούτο απ αυτών και ελάλησεν αυτοίς σκληρά και είπεν αυτοίς· πόθεν ήκατε; οι δε είπον· εκ γής Χαναάν αγοράσαι βρώματα.

Γεν. 42,7 Όταν είδεν ο Ιωσήφ τους αδελφούς του, τους ανεγνώρισεν, αλλά εφέρετο προς αυτούς ώσαν ξένος. Τους ωμίλησε μάλιστα κατά τρόπον τραχύν και τους είπεν· "από που ήλθατε;" Εκείνοι είπον· "από την γην Χαναάν, δια να αγοράσωμεν τροφάς".

Γεν. 42,8 επέγνω δε Ιωσήφ τους αδελφούς αυτού, αυτοί δε ουκ επέγνωσαν αυτόν.

Γεν. 42,8 Ο Ιωσήφ ανεγνώρισε τους αδελφούς του, εκείνοι όμως δεν τον ανεγνώρισαν.

Γεν. 42,9 και εμνήσθη Ιωσήφ των ενυπνίων αυτού, ών είδεν αυτός, και είπεν αυτοίς· κατάσκοποι εστε, κατανοήσαι τα ίχνη της χώρας ήκατε.

Γεν. 42,9 Όταν δε είδε τους αδελφούς του να τον προσκυνούν ενεθυμήθη τα όνειρα, τα οποία είχεν ίδει. Επειτα τους είπεν· "είσθε κατάσκοποι· ήλθατε εδώ, δια να κατασκοπεύσετε τα επίκαιρα σημεία της χώρας μου".

Γεν. 42,10 οι δε είπαν· ουχί, κύριε, οι παίδές σου ήλθομεν πρίασθαι βρώματα·

Γεν. 42,10 Εκείνοι του απήντησαν· "όχι, κύριε, δεν είμεθα κατάσκοποι. Οι δούλοι σου ήλθομεν εδώ να αγοράσωμεν τροφάς·

Γεν. 42,11 πάντες εσμέν υιοί ενός ανθρώπου· ειρηνικοί εσμεν, ουκ εισίν οι παίδες σου κατάσκοποι.
Γεν. 42,11 Ολοι είμεθα παιδιά ενός πατρός· είμεθα ειρηνικοί και τίμιοι άνθρωποι· οι δούλοι σου δεν είναι κατάσκοποι".
Γεν. 42,12 είπε δε αυτοίς ουχί, αλλά τα ίχνη της γής ήλθετε ιδείν.
Γεν. 42,12 Είπε δε εκείνος προς αυτούς· "όχι ! δεν σας πιστεύω· ήλθατε να ανιχνεύσετε τα ασθενή και επίκαιρα σημεία της χώρας μου".
Γεν. 42,13 οι δε είπαν· δώδεκά εσμεν οι παίδες σου αδελφοί εν γη Χαναάν, και ιδού ο νεώτερος μετά τού πατρός ημών σήμεραν, ο δε έτερος ουχ υπάρχει.
Γεν. 42,13 Εκείνοι πάλιν απήντησαν· "ημείς, οι δούλοι σου, είμεθα δώδεκα αδελφοί και κατοικούμεν εις την χώραν Χαναάν. Και ιδού, ο νεώτερος από ημάς ευρίσκεται σήμεραν μαζί με τον πατέρα μας εις την Χαναάν, ο δε άλλος δεν υπάρχει πλέον".
Γεν. 42,14 είπε δε αυτοίς Ιωσήφ· τούτό εστιν ό είρηκα υμίν λέγων, ότι κατάσκοποι εστε·
Γεν. 42,14 Είπε δε προς αυτούς, επιμένων ο Ιωσήφ· " αυτό που σας είπα αυτό είναι· είσθε κατάσκοποι.
Γεν. 42,15 εν τούτω φανείσθε· νή την υγίειαν Φαραώ, ου μη εξέλθητε εντεύθεν, εάν μη ο αδελφός υμών ο νεώτερος έλθη ώδε.
Γεν. 42,15 Αν λέγετε την αλήθειαν θα μου το αποδείξετε με τούτο· είπατε ότι έχετε ένα νεώτερον αδελφόν. Μα την υγίειαν του Φαραώ, δεν θα φύγετε από εδώ, εάν αυτός ο νεώτερος αδελφός σας δεν έλθη εδώ.
Γεν. 42,16 αποστείλατε εξ υμών ένα και λάβετε τον αδελφόν υμών, υμείς δε απαχθήτε έως τού φανερά γενέσθαι τα ρήματα υμών, ει αληθεύετε ή ού· ει δε μη, νή την υγίειαν Φαραώ, ή μην κατάσκοποι εστε.
Γεν. 42,16 Στείλτε λοιπόν ένα από σας και φέρετε εδώ τον αδελφόν σας. Σεις δε οι άλλοι πηγαίνετε εις την φυλακήν, έως ότου αποδειχθούν, αν είναι η δεν είναι αληθινά τα λόγια σας. Εάν δε δεν φέρετε τον νεώτερον αδελφόν σας, μα την υγίειαν του Φαραώ, είσθε πράγματι κατάσκοποι".
Γεν. 42,17 και έθετο αυτούς εν φυλακή ημέρας τρεις.
Γεν. 42,17 Διέταξε δε και έβαλαν αυτούς τρεις ημέρας εις την φυλακήν.
Γεν. 42,18 Είπε δε αυτοίς τή ημέρα τή τρίτη· τούτο ποιήσατε και ζήσεσθε, τον Θεόν γάρ εγώ φοβούμαι·
Γεν. 42,18 Κατά δε την τρίτην ημέραν τους είπε· " κάμετε αυτό, που σας είπα, δια να μη χάσετε την ζωήν σας ως κατάσκοποι, διότι εγώ φοβούμαι τον Θεόν.
Γεν. 42,19 ει ειρηνικοί εστε, αδελφός υμών κατασχεθίτω εις εν τή φυλακή, αυτοί δε βαδίσατε και απαγάγετε τον αγορασμόν της σιτοδοσίας υμών,
Γεν. 42,19 Εάν είσθε πράγματι ειρηνικοί άνθρωποι, ένας αδελφός σας ας μείνη εις την φυλακήν, σεις δε πηγαίνετε προς την χώραν σας και φέρετε εκεί τον σίτον, τον οποίον ηγοράσατε.
Γεν. 42,20 και τον αδελφόν υμών τον νεώτερον αγάγετε προς με, και πιστευθήσονται τα ρήματα υμών· ει δε μη, αποθανείσθε. εποίησαν δε ούτως.
Γεν. 42,20 Και τον αδελφόν σας τον νεώτερον φερέτε τον προς εμέ. Όταν δε τον ιδώ, τότε θα πιστεύσω εις τα λόγια σας. Εάν όμως και δεν τον φέρετε, θα θανατωθήτε". Οι αδελφοί του Ιωσήφ έκαμαν, όπως εκείνος τους είπε.
Γεν. 42,21 και είπεν έκαστος προς τον αδελφόν αυτού· ναι, εν αμαρτίαις γάρ εσμεν περί τού αδελφού ημών, ότι υπερείδομεν την θλίψιν της ψυχής αυτού, ότε κατεδέετο ημών, και ουκ εισηκούσαμεν αυτού· και ένεκεν τούτου επήλθεν εφ ημάς η θλίψις αύτη.
Γεν. 42,21 Εκεί δε εμπρός στον Ιωσήφ είπαν ο ένας προς τον άλλον· "ναι, τιμωρούμεθα τώρα διότι διεπράξαμεν μεγάλην αμαρτίαν εναντίον του αδελφού μας. Δεν ελάβομεν υπ' όψει την θλίψιν της ψυχής του, όταν μας παρακαλούσε τότε, να τον λυπηθώμεν. Δεν εδώσαμεν καμμίαν προσοχήν εις τα λόγια του. Ένεκα της αμαρτίας μας αυτής έπεσεν επάνω μας αυτή η θλίψις".
Γεν. 42,22 αποκριθείς δε ουβήν είπεν αυτοίς· ουκ ελάλησα υμίν λέγων, μη αδικήσητε το παιδάριον; και ουκ ηκούσατέ μου; και ιδού το αίμα αυτού εκζητείται.
Γεν. 42,22 Αποκριθείς δε ο Ρουβήν τους είπε· "δεν σας είπα και ξαναείπα εγώ να μη διαπράξετε αυτήν την μεγάλην αδικίαν εναντίον του παιδιού και δεν με ηκούσατε; Ιδού, ότι το αθών αίμα του ζητεί τώρα εκδίκησιν εναντίον μας".
Γεν. 42,23 αυτοί δε ουκ ήδεισαν ότι ακούει Ιωσήφ· ο γάρ ερμηνευτής ανά μέσον αυτών ήν.
Γεν. 42,23 Οι αδελφοί του Ιωσήφ δεν εγνώριζαν ότι εκείνος εκαταλάβαινε την γλώσσαν των, επειδή προηγουμένως συνεννοούντο με αυτόν δια μέσου διερμηνέως.
Γεν. 42,24 αποστραφείς δε απ αυτών έκλαυσεν Ιωσήφ. και πάλιν προσήλθε προς αυτούς και είπεν αυτοίς· και έλαβε τον Συμεών απ αυτών και έδησεν αυτόν εναντίον αυτών.
Γεν. 42,24 Ο Ιωσήφ, όταν ήκουσεν αυτά, συνεκινήθη, απεμακρύνθη από αυτούς, έκλαυσε και πάλιν επανήλθε και συνωμίλησε μαζί των. Επήρε από αυτούς τον Συμεών και τον έδεσεν ενώπιόν των.
Γεν. 42,25 ενετείλατο δε Ιωσήφ εμπλήσαι τα αγγεία αυτών σίτου και αποδούναι το αργύριον αυτών εκάστω εις τον σάκκον αυτού και δούναι αυτοίς επισιτισμόν εις την οδόν. και εγενήθη αυτοίς ούτως.
Γεν. 42,25 Διέταξε δε να γεμίσουν τους σάκκους των σιτάρι, να θέσουν κρυφίως στον σάκκον καθενός από αυτούς τα χρήματά των και να τους δώσουν τροφάς δια το ταξίδι των. Ετσι και έγινε εις αυτούς.
Γεν. 42,26 και επιθέντες τον σίτον επί τους όνους αυτών απήλθον εκείθεν.
Γεν. 42,26 Οι αδελφοί εφόρτωσαν τον σίτον στους όνους των και ανεχώρησαν από εκεί.
Γεν. 42,27 λύσας δε εις τον μάρσιππον αυτού δούναι χορτάσματα τοίς όνοις αυτού, ού κατέλυσαν, και είδε τον δεσμόν τού αργυρίου αυτού, και ήν επάνω τού στόματος τού μάρσιππου·
Γεν. 42,27 Εις τον τόπον δε, όπου επί ολίγον εστάθμυσαν, ένας από αυτούς έλυσε τον σάκκον του, δια να δώση τροφήν στους όνους του. Και είδεν ότι το χρηματόδεμά του ήτο στο στόμιον του σάκκου.
Γεν. 42,28 και είπε τοίς αδελφοίς αυτού· επεδόθη μοι το αργύριον, και ιδού τούτο εν τώ μάρσιππω μου, και εξέστη η καρδια αυτών, και εταράχθησαν προς αλλήλους λέγοντες· τι τούτο εποίησεν ο Θεός ημίν;
Γεν. 42,28 Είπε τότε στους αδελφούς του· "τα χρήματά μου, αυτά που επλήρωσα δια την αγοράν του σίτου, μου επεστράφησαν. Ιδού ευρίσκονται στον σάκκον μου". Ολοι τότε κατελήφθησαν από έκπληξιν, εταράχθησαν και έλεγαν μεταξύ των· "τι είναι αυτό που μας έκαμεν ο Θεός;"
Γεν. 42,29 Ηλθον δε προς Ιακώβ τον πατέρα αυτών εις γήν Χαναάν και απήγγειλαν αυτώ πάντα τα συμβάντα αυτοίς,

λέγοντες·

Γεν. 42,29 Εξηκολούθησαν την πορείαν των, έφθασαν εις την γην Χαναάν προς τον πατέρα των και εγνωστοποίησαν εις αυτόν όλα όσα τους συνέβησαν, λέγοντες·

Γεν. 42,30 λελάληκεν ο άνθρωπος ο κύριος της γής προς ημάς σκληρά και έθετο ημάς εν φυλακή ως κατασκοπεύοντας την γήν·

Γεν. 42,30 “ο άνθρωπος εκείνος, ο άρχων της Αιγύπτου, ωμίλησε και εφέρθη προς ημάς με πολλήν σκληρότητα. Μας έβαλεν εις την φυλακήν, διότι τάχα είμεθα κατάσκοποι της χώρας του.

Γεν. 42,31 είπαμεν δε αυτό· ειρηνικοί εσμέν, ουκ εσμέν κατάσκοποι·

Γεν. 42,31 Ημείς του είπομεν· Είμεθα τίμιοι και φιλήσυχοι άνθρωποι και όχι κατάσκοποι.

Γεν. 42,32 δώδεκα αδελφοί εσμεν, υιοί του πατρός ημών· ο εις ουχ υπάρχει, ο δε μικρός μετά του πατρός ημών σήμερον εν γη Χαναάν.

Γεν. 42,32 Είμεθα δώδεκα αδελφοί, τέκνα του ίδιου πατρός· ο ένας δεν υπάρχει πλέον· ο δε μικρότερός μας ευρίσκεται σήμερον μαζί με τον πατέρα μας εις την Χαναάν.

Γεν. 42,33 είπε δε ημίν ο άνθρωπος ο κύριος της γής· εν τούτω γνώσομαι ότι ειρηνικοί εστε· αδελφόν ένα άφετε ώδε μετ εμού, τον δε αγορασμόν της σιτοδοσίας του οίκου υμών λαβόντες απέλθατε.

Γεν. 42,33 Ο άρχων αυτός της Αιγύπτου μας είπε τότε· Εγώ θα μάθω και θα πεισθώ ότι είσθε πράγματι ειρηνικοί άνθρωποι, εάν κάμετε όπως σας πω. Αφήσατε εδώ εις εμέ ένα αδελφόν. Τον δε σίτον, που αγοράσατε δια τας οικογενείας σας, παρέτέ τον και φύγετε δια την Χαναάν.

Γεν. 42,34 και αγάγετε προς με τον αδελφόν υμών τον νεώτερον, και γνώσομαι ότι ου κατάσκοποι είσθε, αλλ ότι ειρηνικοί είσθε, και τον αδελφόν υμών αποδώσω υμίν, και τή γη εμπορεύσεσθε.

Γεν. 42,34 Επειτα δε, φέρετε προς εμέ τον αδελφόν σας τον νεώτερον. Έτσι θα πεισθώ ότι δεν είσθε κατάσκοποι, αλλ ότι είσθε πράγματι τίμιοι και φιλήσυχοι, θα σας αποδώσω τον αδελφόν σας που εκράτησα ως όμηρον και θα σας επιτρέψω να εισέρχεσθε και να εξέρχεσθε ελεύθερα εις την χώραν”.

Γεν. 42,35 εγένετο δε εν τώ κατακενούον αυτούς τους σάκκους αυτών, και ήν εκάστου ο δεσμός του αργυρίου εν τώ σάκκω αυτών· και είδον τους δεσμούς του αργυρίου αυτών αυτοί και ο πατήρ αυτών, και εφοβήθησαν.

Γεν. 42,35 Όταν δε οι εννέα αδελφοί άδειασαν στο σπίτι τους σάκκους με τον σίτον ευρέθη στον σάκκον του καθενός το χρηματόδεμά του, το αντίτιμον του σίτου. Είδον αυτοί και ο πατήρ των τα χρηματόδεματα και εφοβήθησαν.

Γεν. 42,36 είπε δε αυτοίς Ιακώβ ο πατήρ αυτών· εμέ ητεκνώσατε, Ιωσήφ ουκ έστι, Συμεών ουκ έστι, και τον Βενιαμίν λήψεσθε· επ εμέ εγένετο ταύτα πάντα.

Γεν. 42,36 Είπε δε προς αυτούς ο Ιακώβ, ο πατέρας των· “με αφήσατε χωρίς παιδιά· ο Ιωσήφ δεν υπάρχει πλέον εις την ζωήν, ο Συμεών δεν ευρίσκεται μεταξύ μας. Θα μου πάρετε λοιπόν και τον Βενιαμίν· Όλα αυτά τα κακά έπεσαν επάνω μου”.

Γεν. 42,37 είπε δε ουβήν τώ πατρί αυτών λέγων· τους δύο υιούς μου απόκτεινον, εάν μη αγάγω αυτόν προς σε· δός αυτόν εις την χείρά μου, καγώ ανάξω αυτόν προς σε.

Γεν. 42,37 Είπε δε ο Ρουβήν προς τον πατέρα του· “εμπιστεύσου εις εμέ τον Βενιαμίν και εγώ σου υπόσχομαι ότι θα σου τον επαναφέρω σώων και υγιή. Εάν δε δεν τον επαναφέρω, σκότωσε τα δύο παιδιά μου”.

Γεν. 42,38 ο δε είπεν· ου καταβήσεται ο υιός μου μεθ υμών, ότι ο αδελφός αυτού απέθανε και αυτός μόνος καταλείπεται· και συμβήσεται αυτόν μαλακισθήναι εν τή οδώ, ή εάν πορευθήσθε, και κατάξετέ μου το γήρας μετά λύτης εις άδου.

Γεν. 42,38 Ο Ιακώβ απήντησεν· “όχι, κατ’ ουδένα λόγον δεν θα αναχωρήση μαζί σας δια την Αίγυπτον ο υιός μου αυτός· διότι ο ομομήτριος αδελφός του απέθανε και αυτός μόνος μου έχει απομείνει, υιός της Ραχήλ. Φοβούμαι μήπως τυχόν και του συμβή τίποτε κακόν στον δρόμον, που θα βαδίζετε, και τότε θα κρημνίσετε καταλυπημένον το γήρας μου στον άδην”.

Γεν. 42,39 ο δε λιμός ενίσχυσεν επί της γής.

Γεν. 42,39 Η πείνα όμως εγένετο ολοένα και περισσότερον μεγάλη και καταθλιπτική εις την χώραν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 43

Γεν. 43,1 Εγένετο δε ηνίκα συνετέλεσαν καταφαγείν τον σίτον, ον ήνεγκαν εξ Αιγύπτου, και είπεν αυτοίς ο πατήρ αυτών· πάλιν πορευθέντες πρίασθε ημίν μικρά βρώματα.

Γεν. 43,1 Όταν τα τέκνα του Ιακώβ εξήντησαν τον σίτον, τον οποίον έφεραν από την Αίγυπτον, τους είπεν ο πατήρ των· “πηγαίνετε πάλιν εις την Αίγυπτον και αγοράσατε δι’ όλους μας ολίγας τροφάς”.

Γεν. 43,2 είπε δε αυτός Ιούδας λέγων· διαμαρτυρία μεμαρτύρηται ημίν ο άνθρωπος ο κύριος της γής λέγων· ουκ όψεσθε το πρόσωπόν μου, εάν μη ο αδελφός υμών ο νεώτερος μεθ υμών ή·

Γεν. 43,2 Ο Ιούδας, ένας εκ των αδελφών, του είπεν· “ο άνθρωπος εκείνος, ο κύριος της χώρας Αιγύπτου, ρητώσ και επιμόνως ετόνισε λέγων· δεν θα παρουσιασθήτε ενώπιόν μου, εάν δεν είναι μαζί σας και ο νεώτερος αδελφός σας.

Γεν. 43,3 ει μίν ούν αποστέλλης τον αδελφόν ημών μεθ ημών, καταβησόμεθα, και αγοράσομέν σοι βρώματα.

Γεν. 43,3 Εάν λοιπόν θελήσης και αποστείλης μαζί μας τον αδελφόν μας τον Βενιαμίν, θα μεταβώμεν εις την Αίγυπτον και θα σου αγοράσωμεν τροφάς.

Γεν. 43,4 ει δε μη αποστέλλης τον αδελφόν ημών μεθ ημών, ου πορευσόμεθα. ο γάρ άνθρωπος είπεν ημίν, λέγων· ουκ όψεσθέ μου το πρόσωπον, εάν μη ο αδελφός υμών ο νεώτερος μεθ υμών ή·

Γεν. 43,4 Εάν όμως δεν τον αποστείλης μαζί μας, δεν θα μεταβώμεν, διότι θα είναι μάταιος ο κόπος μας. Ο άνθρωπος εκείνος είπε και ζαναιείπεν ότι δεν θα ιδήτε το πρόσωπόν μου, εάν δεν είναι μαζί σας ο αδελφός σας ο νεώτερος”.

Γεν. 43,5 είπε δε Ισραήλ· τι εκακοποιήσατέ με, αναγγειλάντες τώ ανθρωπω ότι εστιν υμίν αδελφός;

Γεν. 43,5 Ο Ιακώβ απήντησεν· “αντιλαμβάνεσθε, πόσον μεγάλο κακόν μου εκάματε με το να αναγγείλετε στον άνθρωπον εκείνον ότι υπάρχει και άλλος αδελφός σας;”

Γεν. 43,6 οι δε είπαν· ερωτών επηρώτησεν ημάς ο άνθρωπος και την γενεάν ημών λέγων· ει έτι ο πατήρ υμών ζή και ει έστιν υμίν αδελφός; και απηγγείλαμεν αυτώ κατά την επερώτησιν ταύτην. μη ήδειμεν ότι ερεί ημίν· αγάγετε τον αδελφόν υμών;

Γεν. 43,6 Εκείνοι είπαν· “επιμόνως ο άνθρωπος αυτός μας ηρώτησε, να μάθη δια την οικογένειάν μας λέγων, εάν ακόμη ο πατέρας σας ζη, και εάν εκτός από σας υπάρχει και άλλος αδελφός. Και του απαντήσαμεν σύμφωνα με τας ερωτήστου. Μηπως τάχα εγνωρίζαμεν ημείς, ότι θα μας πη· Φέρετε εδώ και τον άλλον αδελφόν σας;”

Γεν. 43,7 **είπε δε Ιούδας προς Ισραήλ τον πατέρα αυτού· απόστειλον το παιδάριον μετ' εμού, και αναστάντες πορευσόμεθα, ίνα ζώμεν και μη αποθάνωμεν και ημείς και σύ και η αποσκευή ημών.**

Γεν. 43,7 **Ο Ιούδας είπε προς τον Ιακώβ τον πατέρα του· "στείλε μαζί μου το παιδίον τον Βενιαμίν, δια να ξεκινήσωμεν και μεταβώμεν εις την Αίγυπτον. Ετσι μόνον θα αγοράσωμεν τρόφιμα, δια να ζήσωμεν και να μη αποθάνωμεν από την πείναν και ημείς και συ και τα παιδιά μας.**

Γεν. 43,8 **εγώ δε εκδέχομαι αυτόν, εκ χειρός μου ζήτησον αυτόν· εάν μη αγάγω αυτόν προς σε και στήσω αυτόν εναντίον σου, ημαρτηκώς έσομαι εις σε πάσας τας ημέρας.**

Γεν. 43,8 **Εγώ αναλαμβάνω τον Βενιαμίν. Από τα χέρια μου να τον ζητήσης. Εάν τυχόν και δεν τον επαναφέρω και δεν τον παρουσιάσω ενώπιόν σου, θα είμαι βαρύτερα ένοχος απέναντί σου εις όλην μου την ζωήν.**

Γεν. 43,9 **ει μη γάρ εβραδύναμεν, ήδη αν υπεστρέψαμεν δίς.**

Γεν. 43,9 **Εάν έως τώρα δεν εχάναμε τον καιρόν μας με τας συζητήσεις αυτές, θα είχομεν ήδη μεταβή εις την Αίγυπτον και θα είχομεν επιστρέψει δύο φοράς".**

Γεν. 43,10 **είπε δε αυτοίς Ισραήλ ο πατήρ αυτών· ει ούτως εστί, τούτο ποιήσατε· λάβετε από των καρπών της γής εν τοίς αγγείοις υμών και καταγάγετε τώ ανθρωπώ δώρα της ρητίνης και τού μέλιτος, θυμίαμά τε και στακτήν και τερέβινθον και κάρυα.**

Γεν. 43,10 **Ο Ισραήλ, ο πατήρ των, τους είπε τότε· "αφού έτσι έχουν τα πράγματα, κάμετε όπως είπατε. Παρτε όμως από τα προϊόντα της χώρας μας και φέρετε προς τον άνθρωπον εκείνον ως δώρα εώδη ρητίνην και μέλι, θυμίαμα και στακτήν, (άρωμα από σμύρναν), τερέβινθον (τερεμεντίναν από σχίνον), και καρύδια.**

Γεν. 43,11 **και το αργύριον δισδόν λάβετε εν ταίς χερσίν υμών· και το αργύριον το αποστραφέν εν τοίς μαρσίπποις υμών αποστρέψατε μεθ' υμών· μη ποτε αγνόημά εστι.**

Γεν. 43,11 **Παρτε επίσης μαζί σας διπλά τα χρήματα της τιμής του σίτου, ώστε να επιστρέψετε στον άρχοντα της Αιγύπτου τα χρηματοδέματα, που ερηκήκατε στους σάκκους σας, μήπως τυχόν και είχε γίνει κανένα λάθος.**

Γεν. 43,12 **και τον αδελφόν υμών λάβετε και αναστάντες κατάβητε προς τον άνθρωπον.**

Γεν. 43,12 **Παρτε και τον αδελφόν σας και ξεκινήσατε δια να μεταβήτε στον άρχοντα εκείνον της Αιγύπτου.**

Γεν. 43,13 **ο δε Θεός μου δώη υμίν χάριν εναντίον τού ανθρωπού, και αποστείλει τον αδελφόν υμών τον ένα και τον Βενιαμίν· εγώ μόν γάρ καθάπερ ητέκνωμαι, ητέκνωμαι.**

Γεν. 43,13 **Ο Θεός να δώση να βρήτε ευμενή υποδοχήν ενώπιον εκείνου του ανθρωπού και να απαστείλη προς εμέ τον άλλον αδελφόν σας τον Συμεών, που έμεινεν εις την Αίγυπτον, όπως επίσης και τον Βενιαμίν. Αλλωστε είτε ούτως είτε άλλως θεωρώ πλέον χαμένα και τα δύο παιδιά μου, που απέκτησα από την Ραχήλ".**

Γεν. 43,14 **Λαβόντες δε οι άνδρες τα δώρα ταύτα και το αργύριον διπλούν έλαβον εν ταίς χερσίν αυτών και τον Βενιαμίν και αναστάντες κατέβησαν εις Αίγυπτον και έστησαν εναντίον Ιωσήφ.**

Γεν. 43,14 **Ελαβον οι αδελφοί αυτά τα δώρα και διπλά τα χρήματα της τιμής του σίτου, τόσον εκείνου τον οποίον θα αγοράσουν όσον και του προηγούμενου, ξεκίνησαν, επήγαν εις την Αίγυπτον και παρουσιάσθησαν ενώπιον του Ιωσήφ.**

Γεν. 43,15 **είδε δε Ιωσήφ αυτούς και τον Βενιαμίν τον αδελφόν αυτού τον ομομήτριον και είπε τώ επί της οικίας αυτού· εισάγαγε τους ανθρώπους εις την οικίαν και σφάξον θύματα και ετοιμάσον· μετ' εμού γάρ φάγονται οι άνθρωποι άρτους την μεσημβρίαν.**

Γεν. 43,15 **Τους είδεν ο Ιωσήφ, είδε και τον ομομήτριον αδελφόν του τον Βενιαμίν και είπεν στον αρχηγόν του οίκου του· "οδήγησε τους ανθρώπους αυτούς εις την οικίαν, σφάξε εκλεκτά σφαχτά και ετοιμάσε φαγητά, διότι σήμερον την μεσημβρίαν θα γευματίσουν μαζί μου αυτοί οι άνθρωποι".**

Γεν. 43,16 **εποίησε δε ο άνθρωπος, καθά είπεν Ιωσήφ, και εισήγαγε τους ανθρώπους εις τον οίκον Ιωσήφ.**

Γεν. 43,16 **Ο άνθρωπος εκείνος έκαμε, όπως του είπεν ο Ιωσήφ και ωδήγησε τους αδελφούς στο ανάκτορον του Ιωσήφ.**

Γεν. 43,17 **ιδόντες δε οι άνδρες ότι εισήχθησαν εις τον οίκον τού Ιωσήφ, είπαν· διά το αργύριον το αποστραφέν εν τοίς μαρσίπποις ημών την αρχήν ημείς εισαγόμεθα τού συκοφαντήσαι ημάς και επιθέσθαι ημίν τού λαβείν ημάς εις παίδας και τους όνους ημών.**

Γεν. 43,17 **Ιδόντες οι αδελφοί, ότι ωδηγήθησαν στον οίκον του Ιωσήφ είπον· "οδηγούμεθα ημείς στον οίκον τούτον εξ αιτίας των χρημάτων, που μας επεστράφησαν στους σάκκους μας και με τα οποία ημείς είχομεν πληρώσει την πρώτην φοράν τον σίτον· αυτό γίνεται δια να μας συκοφαντήσουν, και προς τιμωρίαν μας να μας πάρουν δούλους, να κρατήσουν και τους όνους μας".**

Γεν. 43,18 **προσελθόντες δε προς τον άνθρωπον τον επί τού οίκου τού Ιωσήφ ελάλησαν αυτώ εν τώ πυλώνι τού οίκου**

Γεν. 43,18 **Επλησίασαν λοιπόν προς τον άνθρωπον, ο οποίος ήτο αρχηγός του οίκου του Ιωσήφ, ωμίλησαν προς αυτόν εις την μεγάλην θύραν της αυλής του οίκου,**

Γεν. 43,19 **λέγοντες· δεόμεθα, κύριε, κατέβημεν την αρχήν πρίασθαι βρώματα·**

Γεν. 43,19 **και του είπαν· "κύριε, σας παρακαλούμεν ακούστε αυτά, που θα σας πούμε. Ημείς ήλθομεν εις την Αίγυπτον την πρώτην φοράν να αγοράσωμεν τρόφιμα.**

Γεν. 43,20 **εγένετο δε ηνίκα ήλθομεν εις το καταλύσαι και ηνοιξαμεν τους μαρσίππους ημών, και τότε το αργύριον εκάστου εν τώ μαρσίππω αυτού· το αργύριον ημών εν σταθμώ απεστρέψαμεν νύν εν ταίς χερσίν ημών**

Γεν. 43,20 **Όταν δε εφθάσαμεν κάπου, δια να κάμωμεν κατάλυμα και ανοίξαμε τους σάκκους μας, ευρέθη στον σάκκον εκάστου το αργύριον, με το οποίον είχε πληρώσει τον σίτον. Το αργύριον, λοιπόν, αυτό σας το επιστρέφομεν ιδιοχείρως μετρημένο και ζυγισμένο.**

Γεν. 43,21 **και αργύριον έτερον ηνέγκαμεν μεθ' εαυτών αγοράσαι βρώματα· ουκ οίδαμεν, τις ενέβαλε το αργύριον εις τους μαρσίππους ημών.**

Γεν. 43,21 **Εφέραμεν δε άλλα χρήματα μαζί μας, δια να αγοράσωμεν πάλιν τροφάς. Δεν γνωρίζομεν ποίος είχε βαλεί το αργύριον στους σάκκους μας".**

Γεν. 43,22 **είπε δε αυτοίς· ίλεως υμίν, μη φοβείσθε· ο Θεός υμών και ο Θεός των πατέρων υμών έδωκεν υμίν θησαυρούς εν τοίς μαρσίπποις υμών, και το αργύριον υμών ευδοκιμούν απέχω. και εξήγαγε προς αυτούς τον Συμεών**

Γεν. 43,22 **Είπεν εκείνος προς αυτούς· "ο Θεός σας ηλέησε. Μη φοβείσθε. Ο Θεός σας και ο Θεός των πατέρων σας σας έδωκεν αυτούς τους θησαυρούς στους σάκκους σας. Το δε αργύριον, το αντίτιμον του σίτου που είχατε αγοράσει**

προηγούμενος, εγώ το έχω πάρει". Εβγαλε δε τότε τον Συμεών από την φυλακή και τον ωδήγησε προς αυτούς.
Γεν. 43,23 και ήνεγκεν ύδωρ νίψαι τους πόδας αυτών και έδωκε χορτάσματα τοίς όνοις αυτών.
Γεν. 43,23 Διέταξε δε και εις αυτούς μεν έφεραν ύδωρ δια να νίψουν τους πόδας των, εις δε τους όνους των έδωκαν τροφάς.
Γεν. 43,24 ητοιμάσαν δε τα δώρα έως τού ελθείν τον Ιωσήφ μεσημβρίας· ήκουσαν γάρ ότι εκεί μέλλει αριστάν.
Γεν. 43,24 Οι αδελφοί ετοιμάσαν τα δώρα, δια να τα προσφέρουν στον Ιωσήφ και τον περιέμεναν, μέχρις ότου θα ήρχετο κατά την μεσημβρίαν στον οίκόν του, διότι επληροφορήθησαν ότι εκεί θα γευματίζε.
Γεν. 43,25 Εισήλθε δε Ιωσήφ εις την οικίαν, και προσήνεγκαν αυτώ τα δώρα, ά είχαν εν ταίς χερσίν αυτών, εις τον οίκον και προσεκύνησαν αυτώ επί πρόσωπον επί την γήν.
Γεν. 43,25 Ηλθε πράγματι ο Ιωσήφ εις την οικίαν του και εκείνοι του προσέφεραν τα δώρα, τα οποία εκρατούσαν εις τα χέρια των, και τον προσοκύνησαν κύψαντες το πρόσωπόν των μέχρις εδάφους.
Γεν. 43,26 ηρώτησε δε αυτούς, πώς έχετε; και είπεν αυτοίς· ει υγιαίνει ο πατήρ υμών ο πρεσβύτες, ον είπατε; έτι ζή;
Γεν. 43,26 Ο Ιωσήφ τους ηρώτησε με καλωσύνην· "πώς έχετε;" Και κατόπιν προσέθεσεν· "υγιαίνει ο γέρον πατέρας σας, δια τον οποίον την πρώτην φοράν μου εκάματε λόγον; Ζη ακόμη;"
Γεν. 43,27 οι δε είπαν· υγιαίνει ο παίς σου ο πατήρ ημών, έτι ζή· και είπεν· ευλογημένος ο άνθρωπος εκείνος τώ Θεώ. και κύψαντες προσεκύνησαν αυτώ.
Γεν. 43,27 Εκείνοι του απήντησαν· "ο δούλος σου, ο πατέρας μας, υγιαίνει, ζη ακόμη". Είπε δε ο Ιωσήφ· "ας είναι ευλογημένος ο άνθρωπος εκείνος ενώπιον του Θεού". Και κύψαντες μέχρις εδάφους τον προσεκύνησαν.
Γεν. 43,28 αναβλέψας δε τοίς οφθαλμοίς αυτου Ιωσήφ είδε Βενιαμίν τον αδελφόν αυτου τον ομομήτριον και είπεν· ούτος ο αδελφός υμών ο νεώτερος, ον είπατε προς με αγαγείν; και είπεν· ο Θεός ελεήσαι σε τέκνον.
Γεν. 43,28 Εσήκωσε τα βλέμματά του ο Ιωσήφ, είδε τον ομομήτριον αδελφόν του, τον Βενιαμίν, και ηρώτησε τους αδελφούς· "αυτός είναι ο νεώτερος αδελφός σας, τον οποίον είπατε ότι θα οδηγήσετε προς εμέ;" Και στραφείς προς τον Βενιαμίν του είπε· "ο Θεός να σε ελεήσει, τέκνον μου".
Γεν. 43,29 εταράχθη δε Ιωσήφ, συνεστρέφετο γάρ τα έγκατα αυτου επί τώ αδελφώ αυτου, και εζήτη κλαύσαι· εισελθών δε εις το ταμείον έκλαυσεν εκεί.
Γεν. 43,29 Συνεκινηθή βαθύτατα ο Ιωσήφ, ανεστράφησαν τα σπλάγχνα αυτου, όταν είδε τον αδελφόν του τον Βενιαμίν, και εζήτη να εύρη ιδιαίτερον τινά απόκρυφον τόπον, δια να κλαύση. Εισήλθε πράγματι στο εσωτερικόν δωμάτιόν του και εκεί ανελύθη εις δάκρυα.
Γεν. 43,30 και νιψάμενος το πρόσωπον εξελθών ενεκρατεύσατο και είπε· παράθετε άρτους.
Γεν. 43,30 Μετ' ολίγον ένιψε το πρόσωπόν του, συνεκράτησε την συγκίνησίν του, εξήλθεν από το δωμάτιον και είπεν στους ανθρώπους του· "παραθέσατε το φαγητόν".
Γεν. 43,31 και παρέθηκεν αυτώ μόνω και αυτοίς καθ εαυτούς και τοίς Αιγυπτίοις τοίς συνδειπνούσι μετ αυτου καθ εαυτούς· ου γάρ εδύναντο οι Αιγύπτιοι συνεσθίειν μετά των Εβραίων άρτους, βδέλυγμα γάρ εστι τοίς Αιγυπτίοις.
Γεν. 43,31 Εκείνοι παρέθεσαν φαγητόν δια τον Ιωσήφ ιδιαιτέρως, δια τους αδελφούς αυτου ιδιαιτέρως, και δια τους Αιγυπτίους, οι οποίοι συνέτρωγαν με αυτόν, επίσης ιδιαιτέρως· διότι δεν ηνείχοντο οι Αιγύπτιοι να συντρώγουν με τους Εβραίους, επειδή ήτο τούτο αποτροπιαστικόν δι'αυτούς.
Γεν. 43,32 εκάθισαν δε εναντίον αυτου, ο πρωτότοκος κατά τα πρεσβεία αυτου και ο νεώτερος κατά την νεότητα αυτου· εξίσταντο δε οι άνθρωποι έκαστος προς τον αδελφόν αυτου.
Γεν. 43,32 Εκάθισαν λοιπόν ενώπιόν του οι αδελφοί του Ιωσήφ κατά την σειράν της ηλικίας των, ώστε ο πρωτότοκος να κάθεται εις θέσιν ανάλογον της μεγαλυτέρας του ηλικίας και ο νεώτερος εις θέσιν ανάλογον της μικροτέρας του ηλικίας. Οι αδελφοί παρετήρουν ο ένας τον άλλον και απορούσαν δια την τακτοποίησίν των εις την τράπεζαν ανάλογα με την ηλικίαν των.
Γεν. 43,33 ήσαν δε μερίδας παρ αυτου προς αυτούς· εμεγαλύνθη δε η μερίς Βενιαμίν παρά τας μερίδας πάντων πενταπλασίως προς τας εκείνων, έπιον δε και εμεθύσθησαν μετ αυτου.
Γεν. 43,33 Οι υπηρέται έφεραν μερίδας φαγητου από την τράπεζαν του Ιωσήφ προς τους αδελφούς. Η μερίς του Βενιαμίν ήτο πέντε φορές μεγαλυτέρα από τας μερίδας των άλλων αδελφών. Εφαγον όλοι μαζί με τον Ιωσήφ, έπιον και ήλθον εις ευθυμίαν μαζί με αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 44

Γεν. 44,1 Καί ενετείλατο ο Ιωσήφ τώ όντι επί της οικίας αυτου λέγων· πλήσατε τους μαρσίππους των ανθρώπων βρωμάτων, όσα εán δύνωνται άραι, και εμβάλετε έκαστου το αργύριον επί τού στόματος τού μαρσίππου
Γεν. 44,1 Επειτα απ' αυτά διέταξεν ο Ιωσήφ τον αρχηγόν του οικου του λέγων· "γεμίσατε τους σάκκους των ανθρώπων αυτών από τροφήμα, όσα ημπορούν να πάρουν. Βαλτε το αργύριον ενός έκαστου στο στόμιον του σάκκου του,
Γεν. 44,2 και το κόνδυ μου το αργυρούν εμβάλετε εις τον μάρσιππον τού νεωτέρου και την τιμήν τού σίτου αυτου. εγενήθη δε κατά το ρήμα Ιωσήφ, καθώς είπε.
Γεν. 44,2 και το αργυρούν ποτήριόν μου θέσατε στον σάκκον του νεωτέρου αδελφού όπως και το αντίτιμον της αγοράς του σίτου του". Οπως διέταξεν ο Ιωσήφ, έτσι και έγινε.
Γεν. 44,3 το πρωϊ διέφασε, και οι άνθρωποι απεστάλησαν, αυτοί και οι όνοι αυτών.
Γεν. 44,3 Την επομένην ημέραν κατά το γλυκοχάραμα αφέθησαν ελευθεροι οι άνθρωποι αυτοι με τους φορτωμένους όνους των, δια να αναχωρήσουν.
Γεν. 44,4 εξελθόντων δε αυτών την πόλιν, ουκ απέσχον μακράν, και Ιωσήφ είπε τώ επί της οικίας αυτου· αναστάς επιδιώξον οπίσω των ανθρώπων και καταλήψη αυτους και ερείς αυτοίς· τι ότι ανταπεδώκατε πονηρά αντί καλών; ινατί εκλέψατέ μου το κόνδυ το αργυρούν;
Γεν. 44,4 Όταν εξήλθον από την πόλιν και δεν απείχον πολύ, είπεν ο Ιωσήφ στον αρχηγόν του οικου του· "σήκω και τρέξε όπισθεν αυτών των ανθρώπων, πρόφθασέ τους και θα τους πης· διατί ανταπεδώσατε κακά αντί των καλών που ελάβατε; Διατί μου εκλέψατε το ασημένιο ποτήρι;
Γεν. 44,5 ου τούτό εστιν, εν ώ πίνει ο κύριός μου; αυτός δε οιωτισμώ οιωνίζεται εν αυτώ. πονηρά συντετελέκατε, ά

πεποιήκατε.

Γεν. 44,5 Δεν είναι αυτό το ποτήρι, με το οποίον πίνει ο κύριός μου; Με αυτό το ποτήρι εκείνος προμαντεύει τα μέλλοντα. Είναι πολύ κακόν αυτό, που εκάματε κλέψαντες το ποτήρι”.

Γεν. 44,6 ευρών δε αυτούς είπεν αυτοίς κατά τα ρήματα ταύτα.

Γεν. 44,6 Ο αρχηγός του οίκου του Ιωσήφ κατέφθασε τους αδελφούς και τους είπε τα λόγια αυτά.

Γεν. 44,7 οι δε είπαν αυτό· ινατί λαλεί ο κύριος κατά τα ρήματα ταύτα; μη γένοιτο τοίς παισί σου ποιήσαι κατά το ρήμα τούτο.

Γεν. 44,7 Εκείνοι του απήντησαν· “διατί ο κύριος μας λέγει αυτά τα λόγια; Μη γένοιτο να πράξουν οι δούλοι σου αυτήν την πράξιν, δια την οποίαν κατηγορούνται.

Γεν. 44,8 ει το μέν αργύριον, ο εύρομεν εν τοίς μαρσίπποις ημών, απεστρέψαμεν προς σε εκ γής Χαναάν, πώς αν κλέψαιμεν εκ τού οίκου τού κυρίου σου αργύριον ή χρυσίον;

Γεν. 44,8 Έαν ημείς τα χρήματα, τα οποία ευρήκαμεν στους σάκκους μας κατά το πρώτον μας ταξίδι τα επεστρέψαμεν από την χώραν Χαναάν, πώς ήτο δυνατόν να κλέψωμεν άργυρον η χρυσόν από τον οικον του κυρίου σου;

Γεν. 44,9 παρ ώ αν εύρης το κόνδν των παιδών σου, αποθνησκέτω· και ημείς δε εσόμεθα παίδες τώ κυρίω ημών.

Γεν. 44,9 Εκείνος στον οποίον από ημάς τους δούλους σου θα εύρης το ποτήρι, να θανατωθή· ημείς δε οι άλλοι θα γίνωμεν δούλοι στον κύριόν μας”.

Γεν. 44,10 ο δε είπε· και νύν ως λέγετε, ούτως έσται παρ ώ αν ευρεθή το κόνδν, έσται μου παίς, υμείς δε έσεσθε καθαροί.

Γεν. 44,10 Εκείνος απήντησεν· “όπως τώρα λέγετε έτσι και θα γίνη· εκείνος στον οποίον θα ευρεθήτό ποτήρι θα γίνη δούλος μου· αλλά σεις οι άλλοι θα είσθε ανεύθυντοι και ελεύθεροι να επιστρέψετε εις την πατρίδα σας”.

Γεν. 44,11 και έσπευσαν και καθείλαν έκαστος τον μάρσιππον αυτού επί την γήν και ήνοιξαν έκαστος τον μάρσιππον αυτού.

Γεν. 44,11 Εσπευσαν οι αδελφοί και κατέβασαν έκαστος τον σάκκον αυτού στο έδαφος και ο καθένας ήνοιξε τον ιδικόν του σάκκον.

Γεν. 44,12 ηρεύνησε δε από τού πρεσβυτέρου αρξάμενος, έως ήλθεν επί τον νεώτερον, και εύρε το κόνδν εν τώ μαρσίππω τού Βενιαμίν.

Γεν. 44,12 Ο αρχηγός του οίκου του Ιωσήφ ήρχισε να ερευνά από τον σάκκον του πρεσβυτέρου μέχρις ότου έφθασεν στον σάκκον του νεωτέρου, του Βενιαμίν, όπου και ευρήκε το ποτήριον.

Γεν. 44,13 και διέρηξαν τα μιάτια αυτών και επέθηκαν έκαστος τον μάρσιππον αυτού επί τον όνον αυτού, και επέστρεψαν εις την πόλιν.

Γεν. 44,13 Οι αδελφοί κατάπληκτοι και κατώδυντοι έσχισαν τα μιάτια των από την λύπην, εφόρτωσαν ο καθένας τον σάκκον του στον όνον του και επέστρεψαν όλοι εις την πόλιν.

Γεν. 44,14 εισήλθε δε Ιούδας και οι αδελφοί αυτού προς Ιωσήφ, έτι αυτού όντος εκεί, και έπεσον εναντίον αυτού επί την γήν.

Γεν. 44,14 Ο Ιούδας και οι αδελφοί του εισήλθον στον οικον του Ιωσήφ, όπου αυτός ευρίσκετο ακόμη εκεί, και έπεσαν κατά γης ενώπιόν του.

Γεν. 44,15 είπε δε αυτοίς Ιωσήφ· τι το πράγμα τούτο ποιήσατε; ουκ οίδατε ότι οιωνισμώ οιωνιείται ο άνθρωπος, οίος εγώ;

Γεν. 44,15 Τους είπε δε ο Ιωσήφ· “τι είναι αυτό που εκάματε; Δεν γνωρίζετε ότι άνθρωπος, όπως εγώ, έχει την δύναμιν να μαντεύη και να γνωρίζη και τας κρυφίας πράξεις;”

Γεν. 44,16 είπε δε Ιούδας· τι αντερούμεν τώ κυρίω, ή τι λαλήσομεν, ή τι δικαιωθώμεν; ο Θεός δε εύρε την αδικίαν των παιδών σου. ιδού εσμεν οικέται τώ κυρίω ημών, και ημείς και παρ ώ ευρέθη το κόνδν.

Γεν. 44,16 Απήντησεν ο Ιούδας· “τι να απαντήσωμεν στον κύριον, η τι να είπωμεν, η ποίαν δικαιολογίαν να εύρωμεν, δια να δικαιωθώμεν απέναντί του; Ο Θεός ενεθυμήθη κάποιαν άλλην μεγάλην αμαρτίαν των δούλων σου και μας τιμωρεί τώρα δι' αυτήν. Ιδού είμεθα όλοι δούλοι στον κύριόν μας ημείς και εκείνος στον οποίον ευρέθη το ποτήριον”.

Γεν. 44,17 είπε δε Ιωσήφ· μη μοι γένοιτο ποιήσαι το ρήμα τούτο· ο άνθρωπος, παρ ώ ευρέθη το κόνδν αυτός έσται μου παίς· υμείς δε ανάβητε μετά σωτηρίας προς τον πατέρα υμών.

Γεν. 44,17 Απήντησε δε ο Ιωσήφ· “δεν θα συγκατατεθώ ποτέ να κάμω αυτό, που μου προτείνετε· να κρατήσω δηλαδή όλους σας ως δούλους. Αλλά δούλος μου θα μείνη μόνον εκείνος, στον οποίον ευρέθη το ποτήρι μου. Σεις οι άλλοι πηγαίνετε σώοι και ελεύθεροι προς τον πατέρα σας”.

Γεν. 44,18 Εγγίσας δε αυτός Ιούδας είπε· δέομαι, κύριε· λαλησάτω ο παίς σου ρήμα εναντίον σου, και μη θυμωθής τώ παιδί σου, ότι σύ εί μετά Φαραώ.

Γεν. 44,18 Επλησίασεν ο Ιούδας προς τον Ιωσήφ και του είπε· “κύριε, σε θερμοπαρακαλώ ας επιτραπή εις εμέ τον δούλον σου να ομιλήσω ενώπιόν σου και ας μη οργισθής εναντίον μου. Διότι συ είσαι ως προς την εξουσίαν πρώτος μετά τον Φαραώ.

Γεν. 44,19 κύριε, σύ ηρώτησας τους παίδας σου, λέγων· ει έχετε πατέρα ή αδελφόν;

Γεν. 44,19 Ακουσε λοιπόν, κύριε, την ιστορίαν μας. Συ ηρώτησας ημάς τους δούλους σου· έχετε πατέρα η αδελφόν;

Γεν. 44,20 και είπαμεν τώ κυρίω· έστιν ημίν πατήρ πρεσβύτερος και παιδίον γήρους νεώτερον αυτώ, και ο αδελφός αυτού απέθανεν, αυτός δε μόνος υπελείφθη τή μητρί αυτού, ο δε πατήρ αυτόν ηγάπησεν.

Γεν. 44,20 Και ημείς απηνήσαμεν στον κύριον· Έχομεν γέροντα πατέρα, όπως και ένα νεώτερον αδελφόν μας, παιδί των γηρατειών του πατρός μας. Αυτού ο αδελφός απέθανε και έτσι έμεινεν ο μόνος από την μητέρα, που τους είχε γεννήσει. Ο πατήρ μας τον ηγάπησε και τον αγαπά ιδιαιτέρως.

Γεν. 44,21 είπας δε τοίς παισί σου· καταγάγετε αυτόν προς με, και επιμελούμαι αυτού.

Γεν. 44,21 Συ είπες στους δούλους σου· Φέρετε αυτόν τον νεώτερον αδελφόν προς εμέ και μη φοβηθήτε, διότι εγώ θα φροντίσω δι' αυτόν.

Γεν. 44,22 και είπαμεν τώ κυρίω· ου δυνήσεται το παιδίον καταλιπέιν τον πατέρα αυτού· εάν δε καταλίπη τον πατέρα, αποθανείται.

Γεν. 44,22 Είπαμεν ημείς προς τον κύριον μας· Δεν είναι δυνατόν, αυτό το παιδί να εγκαταλείψη τον πατέρα του· εάν και τον εγκαταλείψη, εκείνος θα αποθάνη.

Γεν. 44,23 σύ δε είπας τοίς παισί σου· εάν μη καταβή ο αδελφός υμών ο νεώτερος μεθ υμών, ου προσθήσεσθε ιδείν το

πρόσωπόν μου.

Γεν. 44,23 Σὺ δὲ εἶπες εἰς ἡμᾶς τοὺς δούλους σου· Ἐάν δὲν ἔλθῃ ὁ νεώτερος ἀδελφός σου μαζὴ σου, δὲν πρόκειται νὰ ἴδῃς ποτὲ τὸ πρόσωπόν μου καὶ νὰ πάρῃς τροφὰς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Γεν. 44,24 ἐγένετο δὲ ἡνῖκα ἀνέβημεν πρὸς τὸν παῖδά σου πατέρα ἡμῶν, ἀπηγγείλαμεν αὐτῷ τὰ ῥήματα τοῦ κυρίου ἡμῶν.

Γεν. 44,24 Ὅταν λοιπὸν μετέβημεν στὸν πατέρα μας, τὸν δούλον σου, τοῦ ἀνεφέραμεν τὰ λόγια τοῦ κυρίου μας.

Γεν. 44,25 εἶπε δὲ ὁ πατὴρ ἡμῶν· βαδίζατε πάλιν καὶ ἀγοράσατε ἡμῖν μικρὰ βρώματα.

Γεν. 44,25 Ὅταν αἱ τροφαὶ ἐτελείωσαν, ὁ πατὴρ μας εἶπε· Πηγαίνετε πάλιν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀγοράσατε δι' ὅλους μας ολίγας τροφὰς.

Γεν. 44,26 ἡμεῖς δὲ εἶπομεν· οὐ δυνησόμεθα καταβῆναι. ἀλλ' εἰ μὲν ὁ ἀδελφός ἡμῶν ὁ νεώτερος καταβαίνει μεθ' ἡμῶν, καταβησόμεθα· οὐ γὰρ δυνησόμεθα ἰδεῖν τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν τοῦ νεωτέρου μὴ ὄντος μεθ' ἡμῶν.

Γεν. 44,26 Ἡμεῖς ὁμῶς τοῦ ἀπαντήσαμεν· Ἔστιν ἀδύνατον νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκτὸς εἰάν ἔλθῃ μαζὴ μας καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφός μας. Τότε θὰ μεταβῶμεν. Διότι δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ παρουσιασθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἀρχόντος τῆς Αἰγύπτου, εἰάν ὁ νεώτερος ἀδελφός μας δὲν εἶναι μαζὴ μας.

Γεν. 44,27 εἶπε δὲ ὁ παῖς σου, ὁ πατὴρ ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς· ὑμεῖς γινώσκετε ὅτι δύο ἔτεκέ μοι ἡ γυνή·

Γεν. 44,27 Ὁ πατὴρ μας, ὁ δούλος σου, μας εἶπε· Γνωρίζετε καὶ σεις ὅτι δύο παιδιὰ μου ἐγέννησεν ἡ σύζυγός μου ἡ Ραχὴλ.

Γεν. 44,28 καὶ ἐξήλθεν ὁ εἰς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ εἶπατε ὅτι θηριόβρωτος γέγονε, καὶ οὐκ εἶδον αὐτὸν ἄχρι νῦν·

Γεν. 44,28 Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησίν σου καὶ μοι εἶπατε ὅτι ἀγρίον θηρίον τὸν κατέφαγε. Δὲν τὸν ξαναεἶδα πλέον μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς.

Γεν. 44,29 εἰάν οὖν λάβῃτε καὶ τούτον ἐκ τοῦ προσώπου μου καὶ συμβῇ αὐτῷ μαλακία ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ κατὰξέτε μοι τὸ γήρας μετὰ λύπης εἰς ἄδου.

Γεν. 44,29 Ἐάν λοιπὸν πάρῃτε καὶ τούτον ἀπὸ κοντὰ μου καὶ τοῦ συμβῇ στὸν δρόμον κάποιον δυστύχημα, θὰ κρημνίσετε τὰ γεράματά μου βαθύτατα λυπημένα στὸν ἄδη.

Γεν. 44,30 νῦν οὖν εἰάν εἰσπορεύωμαι πρὸς τὸν παῖδά σου, πατέρα δὲ ἡμῶν, καὶ τὸ παιδίον μὴ ἢ μεθ' ἡμῶν, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκκρέμαται ἐκ τῆς τούτου ψυχῆς,

Γεν. 44,30 Κυριε, εἰάν λοιπὸν τώρα μεταβῶ καὶ παρουσιασθῶ πρὸς τὸν πατέρα μας, τὸν δούλον σου, τὸ δὲ παιδίον τούτο δὲν εἶναι μαζὴ μας, ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ τοῦ πατρὸς μας κρέμαται ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ,

Γεν. 44,31 καὶ ἔστι ἐν τῷ ἰδεῖν αὐτὸν μὴ ὄν τὸ παιδίον μεθ' ἡμῶν, τελευτήσῃ, καὶ κατὰξουσιν οἱ παῖδες σου τὸ γήρας τοῦ παιδός σου, πατρός δὲ ἡμῶν, μετὰ λύπης εἰς ἄδου.

Γεν. 44,31 θὰ συμβῇ τούτῳ· ὅταν ὁ πατὴρ μας ἴδῃ ὅτι τὸ νεώτερον τούτο παιδί δὲν εἶναι μαζὴ μας, θὰ ἀποθάνῃ ἀμέσως. Καὶ ἔτσι ἡμεῖς οἱ δούλοι σου θὰ κρημνίσωμεν τὰ γεράματά σου πατρὸς μας βαθύτατα λυπημένα στὸν ἄδη.

Γεν. 44,32 ὁ γὰρ παῖς σου παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκδέδεκται τὸ παιδίον λέγων· εἰάν μὴ ἀγάγῃ αὐτὸν πρὸς σε καὶ στήσω αὐτὸν ἐνώπιόν σου, ἠμαρτηκῶς ἔσομαι εἰς τὸν πατέρα πάσας τὰς ἡμέρας.

Γεν. 44,32 Ἐγὼ δὲ ὁ δούλος σου ἀνέλαβον ὑπ' ἐυθύνην μου τὸ παιδίον λέγων πρὸς αὐτόν· εἰάν δὲν ἐπαναφέρῃ σῶον καὶ παρουσιάσω ἐνώπιόν σου τούτο, θὰ ἔχω διαπραξίαν βαρύτερον ἠμαρτήμα ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου δι' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Γεν. 44,33 νῦν οὖν παραμενῶ σοι παῖς ἀντὶ τοῦ παιδιοῦ, οἰκέτης τοῦ κυρίου· τὸ δὲ παιδίον ἀναβήτω μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Γεν. 44,33 Τώρα λοιπὸν, θὰ μείνω ἐγὼ δούλος σου ἀντὶ τοῦ παιδιοῦ, ἰσόβιος ἰδικός σου ὑπηρέτης. Τὸ δὲ παιδίον τούτο ἀς ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν πατέρα μας μαζὴ με τοὺς ἀδελφούς του.

Γεν. 44,34 πῶς γὰρ ἀναβήσομαι πρὸς τὸν πατέρα, τοῦ παιδιοῦ μὴ ὄντος μεθ' ἡμῶν; ἵνα μὴ ἴδῃς τὰ κακά, ἃ εὐρήσει τὸν πατέρα μου.

Γεν. 44,34 Διότι πῶς εἶναι δυνατόν καὶ νοητόν νὰ ἐπιστρέψω πρὸς τὸν πατέρα μας, χωρὶς νὰ εἶναι μαζὴ μας τούτο τὸ παιδίον; Δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν χώραν μας, διὰ νὰ μὴ ἴδῃς τὰ δεινὰ, ποὺ θὰ εὐρουν τὸν πατέρα μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 45

Γεν. 45,1 Καὶ οὐκ ἠδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν παρεστηκότων αὐτῷ, ἀλλ' εἶπεν· ἐξαποστείλατε πάντας ἀπ' ἐμοῦ. καὶ οὐ παρεστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, ἡνῖκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.

Γεν. 45,1 Κατασυνεκινήθη ὁ Ἰωσήφ, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀκολουθῶν του, ποὺ ἦσαν παρόντες, καὶ εἶπεν· "ἀπομακρύνετε ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους ἀπ' ἐμπρός μου". Καὶ ἔτσι κανεὶς ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους δὲν ἦτο παρών, ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἀπεκαλύφθη στους ἀδελφούς του.

Γεν. 45,2 καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ· ἤκουσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουστόν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραῶ.

Γεν. 45,2 Ὁ Ἰωσήφ ἀφῆκε μεγάλην φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ. ἤκουσαν δὲ τούτο οἱ Αἰγύπτιοι, ἐγένετο δὲ γνωστόν καὶ στὸν οἶκον τοῦ Φαραῶ.

Γεν. 45,3 εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ. ἔτι ὁ πατὴρ μου ζῆ; καὶ οὐκ ἠδύνατο οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ· ἐταράχθησαν γὰρ.

Γεν. 45,3 Εἶπε δὲ ὁ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς του (εἰς τὴν γλώσσαν τῶν πλεόν) "ἐγὼ εἰμι ὁ Ἰωσήφ! Ζῆ ἀκόμη ὁ πατὴρ μου;" Οἱ ἀδελφοὶ ἔμειναν ἀναυδοί. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀπαντήσουν οὔτε λέξιν διότι συνεταράχθησαν, τὰ ἔχασαν.

Γεν. 45,4 εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· ἐγγίσατε πρὸς με, καὶ ἤγγισαν. καὶ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφός ἡμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον.

Γεν. 45,4 Εἶπε πρὸς τοὺς ἀδελφούς του ὁ Ἰωσήφ· "πλησιάσατέ με". Ἐκεῖνοι τὸν ἐπλησίασαν καὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπεν· "ἐγὼ εἰμι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδελφός σου, τὸν ὁποῖόν σεις ἐπωλήσατε διὰ τὴν Αἴγυπτον.

Γεν. 45,5 νῦν οὖν μὴ λυπέισθε, μηδὲ σκληρόν ὑμῖν φανήτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὡδε· εἰς γὰρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν ὑμῶν·

Γεν. 45,5 Ὅμως, μὴ λυπέισθε τώρα. Καὶ τὸ ὅτι, με ἐπωλήσατε ὡς δούλον, ὥστε νὰ ἔλθω ἐδῶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀς μὴ σας φανῇ πικρόν καὶ ὀδυνηρόν διότι ὁ Θεός με ἔστειλεν ἐδῶ ἐνωρίτερον ἀπὸ σας, διὰ νὰ σώσω καὶ τὴν ἰδικὴν σας ζωὴν.

Γεν. 45,6 τούτο γὰρ δεύτερον ἔτος λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις οὐδὲ ἀμνητος

Γεν. 45,6 Το έτος τούτο είναι το δεύτερον έτος του λιμού εις την γην. Θα ακολουθήσουν και άλλα πέντε ακόμη, κατά τα οποία ούτε όργωμα θα γίνεται εις την γην ούτε θερισμός θα υπάρχει, διότι οι αγροί θα μενούν άκαρποι.

Γεν. 45,7 απέστειλε γάρ με ο Θεός έμπροσθεν υμών, υπολείπεσθαι υμίν κατάλειμμα επί της γής και εκθρέψαι υμών κατάλειψιν μεγάλην.

Γεν. 45,7 Ο Θεός με έστειλεν εδώ ενωρίτερα από σας, δια να διατηρήσω σας εν τη ζωή εις την γην αυτήν και να σας διαθρέψω κατά το διάστημα της μεγάλης αυτής ανάγκης σας.

Γεν. 45,8 νύν ουχ υμείς με απεστάλκατε ώδε, αλλ ή ο Θεός, και εποίησέ με ως πατέρα Φαραώ και κύριον παντός τού οίκου αυτού και άρχοντα πάσης γής Αιγύπτου.

Γεν. 45,8 Λοιπόν, δεν με απεστείλατε σεις εδώ, αλλά ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος και με ανέδειξε πατέρα του Φαραώ και κύριον όλου του οίκου του και άρχοντα όλης της Αιγύπτου.

Γεν. 45,9 σπεύσαντες ούν ανάβητε προς τον πατέρα μου και είπατε αυτώ· τάδε λέγει ο υιός σου Ιωσήφ· εποίησέ με ο Θεός κύριον πάσης γής Αιγύπτου· κατάβηθι ούν προς με και μη μείνης·

Γεν. 45,9 Σπεύσατε λοιπόν, πηγαίνετε προς τον πατέρα μου και είπέτε του· Αυτά λέγει το παιδί σου ο Ιωσήφ· Ο Θεός με κατέστησεν άρχοντα όλης της Αιγύπτου. Ελα λοιπόν προς εμέ και μη μείνης άλλο εις την Χαναάν.

Γεν. 45,10 και κατοικήσεις εν γη Γεσέμ Αραβίας και έση εγγύς μου σύ και οι υιοί σου και οι υιοί των υιών σου, τα πρόβατά σου και οι βόες σου και όσα σοι εστί,

Γεν. 45,10 Θα κατοικήσης εις την χώραν Γεσέμ της Αραβίας και θα είσαι κοντά μου συ και οι υιοί σου και τα παιδιά των υιών σου, τα πρόβατά σου και τα βόδια σου και όσα άλλα έχεις.

Γεν. 45,11 και εκθρέψω σε εκεί· έτι γάρ πέντε έτη λιμός· ίνα μη εκτριβής σύ και οι υιοί σου και πάντα τα υπάρχοντά σου.

Γεν. 45,11 Εγώ θα σε διαθρέψω εκεί· πέντε έτη θα κρατήση ακόμη ο λιμός. Ελα, δια να μην εξαφανισθήτε από την πείναν συ και τα παιδιά σου και όλα τα ζώα σου.

Γεν. 45,12 ιδού οι οφθαλμοί υμών βλέπουσι και οι οφθαλμοί Βενιαμίν τού αδελφού μου, ότι το στόμα μου το λαλούν προς υμάς.

Γεν. 45,12 Ιδού, οι οφθαλμοί σας και οι οφθαλμοί του ομομητρίου αδελφού μου, του Βενιαμίν, βλέπουν ότι το ιδικόν μου το στόμα είναι που ομιλεί προς σας.

Γεν. 45,13 απαγγείλατε ούν τώ πατρί μου πάσαν την δόξαν μου την εν Αιγύπτω και όσα είδατε, και ταχύναντες καταγάγετε τον πατέρα μου ώδε.

Γεν. 45,13 Αναγγείλατε λοιπόν προς τον πατέρα μου όλα τα μεγαλεία μου, που έχω εις την Αίγυπτον και όσα είδατε. Λοιπόν μη βραδύνετε σπεύσατε και οδηγήσατε εδώ τον πατέρα μου".

Γεν. 45,14 και επιπεσών επί τον τράχηλον Βενιαμίν τού αδελφού αυτού έκλαυσεν επ αυτώ, και Βενιαμίν έκλαυσεν επί τώ τραχήλω αυτού.

Γεν. 45,14 Επεσε κατόπιν με ορμήν στον τράχηλον του αδελφού του του Βενιαμίν, έκλαυσεν επάνω του, όπως επίσης και ο Βενιαμίν έκλαυσε σφικταγκαλιασμένος στον τράχηλον του αδελφού του του Ιωσήφ.

Γεν. 45,15 και καταφιλήσας πάντας τους αδελφούς αυτού έκλαυσεν επ αυτοίς, και μετά ταύτα ελάλησαν οι αδελφοί αυτού προς αυτόν.

Γεν. 45,15 Κατεφίλησε κατόπιν ο Ιωσήφ όλους τους αδελφούς του και έκλαυσεν εναγκαλιζόμενος αυτούς. Επειτα δε από όλα αυτά τα συγκλονιστικά γεγονότα ανεθάρησαν και ωμίλησαν προς αυτόν οι αδελφοί του.

Γεν. 45,16 Καί διεβοήθη η φωνή εις τον οίκον Φαραώ λέγοντες· ήκασιν οι αδελφοί Ιωσήφ. εχάρη δε Φαραώ και η θεραπεία αυτού.

Γεν. 45,16 Εκαμε κρότον το γεγονός και διεδόθη αμέσως στον οίκον του Φαραώ, ότι ήλθαν οι αδελφοί του Ιωσήφ. Ο Φαραώ και το περιβάλλον του εχάρησαν δι' αυτό.

Γεν. 45,17 είπε δε Φαραώ προς Ιωσήφ· ειπόν τοίς αδελφοίς σου, τούτο ποιήσατε· γεμίσατε τα φορεία υμών και απέλθετε εις γήν Χαναάν

Γεν. 45,17 Είπε δε ο Φαραώ προς τον Ιωσήφ· "πες στους αδελφούς σου· Τούτο να κάμετε· γεμίσατε τους σάκκους, φορτώσατε τα μεταγωγικά σας ζώα και πηγαίνετε εις την γην Χαναάν.

Γεν. 45,18 και αναλαβόντες τον πατέρα υμών και τα υπάρχοντα υμών ήκετε προς με, και δώσω υμίν πάντων των αγαθών Αιγύπτου, και φάγεσθε τον μυελόν της γής.

Γεν. 45,18 Παρετε από εκεί τον πατέρα σας και όλα τα υπάρχοντά σας, ελάτε προς εμέ και εγώ θα σας δώσω από όλα τα αγαθά της Αιγύπτου, θα φάτε το μεδούλι της χώρας, ο,τι δηλαδή εκλεκτόν έχει αυτή.

Γεν. 45,19 σύ δε έντειλαι ταύτα, λαβείν αυτοίς αμάξας εκ γής Αιγύπτου τοίς παιδίοις υμών και ταις γυναιξίν υμών. και αναλαβόντες τον πατέρα υμών παραγίνεσθε·

Γεν. 45,19 Συ δε δώσε αυτήν την εντολήν στους αδελφούς σου· Παρετε αμάξας από την Αίγυπτον και μεταφέρατε με αυτάς τα παιδιά σας και τας γυναίκας σας. Παρετε ιδιαιτέρως τον πατέρα σας και ελάτε εδώ.

Γεν. 45,20 και μη φείσησθε τοίς οφθαλμοίς των σκευών υμών, τα γάρ πάντα αγαθά Αιγύπτου υμίν έσται.

Γεν. 45,20 Και μη λυπηθήτε, όταν θα ιδετε ότι ευρεθήκατε εις την ανάγκην να αφήσετε και μερικά σκεύη στο σπίτι σας, τα οποία θα σας είναι αδύνατον να πάρετε μαζί σας, διότι όλα τα αγαθά της Αιγύπτου θα είναι ιδικά σας".

Γεν. 45,21 εποίησαν δε ούτως οι υιοί Ισραήλ· έδωκε δε Ιωσήφ αυτοίς αμάξας κατά τα ειρημένα υπό Φαραώ τού βασιλέως και έδωκεν αυτοίς επισιτισμόν εις την οδόν,

Γεν. 45,21 Ετσι έκαμαν τα παιδιά του Ιακώβ. Ο Ιωσήφ τους έδωσεν αμάξας, όπως είχε διατάξει ο Φαραώ ο βασιλεύς της Αιγύπτου, και τροφάς δια το ταξιδιόν των.

Γεν. 45,22 και πάνιν έδωκε δισσάς στολάς, τώ δε Βενιαμίν έδωκε τριακοσίους χρυσούς και πέντε εξαλλασσούσας στολάς,

Γεν. 45,22 Εις όλους τους άλλους έδωσε διπλάς στολάς, εις δε τον Βενιαμίν έδωσε τριακόσια χρυσά νομίσματα και πέντε διαφορετικές ωραιοτάτας στολάς.

Γεν. 45,23 και τώ πατρί αυτού απέστειλε κατά τα αυτά και δέκα όνους αίροντας από πάντων των αγαθών Αιγύπτου και δέκα ημιόνους αιρούσας άρτους τώ πατρί αυτού εις οδόν.

Γεν. 45,23 Εις τον πατέρα του έστειλεν επίσης τα εξής· Δέκα όνους φορτωμένους από όλα τα αγαθά της Αιγύπτου και δέκα ημιόνους φορτωμένους τροφάς δια το ταξίδι.

Γεν. 45,24 εξαπέστειλε δε τους αδελφούς αυτού και επορεύθησαν· και είπεν αυτοίς· μη οργίζεσθε εν τῇ οδῷ.
Γεν. 45,24 Κατενώδωσε δε τους αδελφούς του και όταν ανεχώρουν τους είπε· “μη οργίζεσθε και μη φιλονεικήτε ο ένας κατά του άλλου στον δρόμον δια την διαγωγὴν που εδείξατε προς ἐμέ”.
Γεν. 45,25 Καὶ ἀνέβησαν ἐξ Αἰγύπτου και ἦλθον εἰς γῆν Χαναάν πρὸς Ἰακώβ τον πατέρα αὐτῶν,
Γεν. 45,25 Εκείνοι ανεχώρησαν ἀπὸ την Αἴγυπτον και ἦλθον εἰς την γην Χαναάν πρὸς τον πατέρα των.
Γεν. 45,26 και ἀνήγγειλαν αὐτῷ λέγοντες· ὅτι ο υἱός σου Ἰωσήφ ζῆ, και αὐτὸς ἀρχεὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου. και ἐξέστη τῆ διανοία Ἰακώβ· ου γὰρ ἐπίστευσεν αὐτοίς.
Γεν. 45,26 Εκεί, ἀνήγγειλαν εἰς αὐτὸν τα γεγονότα και του είπαν· “ο υἱός σου ο Ἰωσήφ ζῆ και εἶναι ἀρχων ὅλης της Αἰγύπτου”. Ἐμεινε κατάπληκτος ο Ἰακώβ και σαν να εσταμάτησεν ἡ διάνοιά του, διότι δεν τους ἐπίστευεν.
Γεν. 45,27 ἐλάλησαν δε αὐτῷ πάντα τα ρηθέντα ὑπὸ Ἰωσήφ, ὅσα είπεν αὐτοίς. ἰδὼν δε τας ἀμάξας, ἀς ἀπέστειλεν Ἰωσήφ ὥστε ἀναλαβεῖν αὐτὸν, ἀνεζωπύρησε το πνεῦμα Ἰακώβ τὸυ πατρὸς αὐτῶν.
Γεν. 45,27 Ὅλα δε μαζῆ τα παιδιὰ του ἐγνωστοποίησαν εἰς αὐτὸν ὅλα τα λόγια, τα ὁποία τους εἶχεν εἶπει ο Ἰωσήφ. Ὁ Ἰακώβ, ὅταν εἶδε τας ἀμάξας του ἐστειλεν ο Ἰωσήφ δια να τον παραλάβουν, συνήλθεν ἀπὸ την κατάπληξίν του, ἀνεζωγονήθη το πνεῦμα του
Γεν. 45,28 εἶπε δε Ἰσραὴλ· μέγα μοί εστιν, εἰ ἐτι Ἰωσήφ ο υἱός μου ζῆ· πορευθεὶς ὄψομαι αὐτὸν πρὸ τὸυ ἀποθανεῖν με.
Γεν. 45,28 και είπεν· “εἶναι μεγάλο τούτο το γεγονός δι' ἐμέ, ἐάν το παιδί μου ο Ἰωσήφ ζῆ ἀκόμη, θα μεταβῶ λοιπὸν πρὸς αὐτὸν, δια να τον ἰδῶ, πρὶν ἀποθάνῶ”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 46

Γεν. 46,1 Ἀπάρας δε Ἰσραὴλ, αὐτὸς και πάντα τα αὐτοῦ, ἦλθεν ἐπὶ το φρέαρ τὸυ ὄρκου και ἔθυσσε θυσίαν τῷ Θεῷ τὸυ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ.
Γεν. 46,1 Ἐξεκίνησε, λοιπὸν, ο Ἰακώβ, αὐτὸς, με ὅλα τα ὑπάρχοντά του και ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζῆ του και ἦλθεν στο “Φρέαρ του ὄρκου”, εἰς την Βηρσαβέ και ἐκεῖ προσέφερε θυσίαν στον Θεόν του πατρὸς του Ἰσαάκ.
Γεν. 46,2 εἶπε δε ο Θεός τῷ Ἰσραὴλ ἐν ὁράματι της νυκτός, εἰπῶν· Ἰακώβ, Ἰακώβ, ο δε εἶπε· τι εἶναι;
Γεν. 46,2 Ὁ δε Θεός είπεν στον Ἰακώβ δι' ὁράματος κατά την νύκτα· “Ἰακώβ Ἰακώβ” ! Εκείνος εἶπε· “τι εἶναι;”
Γεν. 46,3 ο δε λέγει αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι ο Θεός των πατέρων σου· μη φοβοῦ καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ,
Γεν. 46,3 Ὁ ἰδὲ Θεός λέγει πρὸς αὐτὸν· “ἐγὼ εἰμαι ο Θεός των πατέρων σου. Μη φοβηθῆς να καταβῆς εἰς την Αἴγυπτον, διότι ἐκεῖ θα σε ἀναδείξω μεγάλο ἔθνος.
Γεν. 46,4 και ἐγὼ καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, και ἐγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος, και Ἰωσήφ ἐπιβαλεῖ τας χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τους ὀφθαλμούς σου.
Γεν. 46,4 Θα μεταβῶ και ἐγὼ μαζῆ σου εἰς την Αἴγυπτον και ἐγὼ ἄλλιν θα σε ἐπαναφέρω εἰς την γην Χαναάν, ὅταν λάβῃ τέλος ο καθωρισμένος χρόνος της παραμονῆς σου εἰς την Αἴγυπτον. Ὁ δε υἱός σου Ἰωσήφ με τα ἴδια του τα χέρια θα σου κλείσῃ τα μάτια.
Γεν. 46,5 ἀνέστη δε Ἰακώβ ἀπὸ τὸυ φρέατος τὸυ ὄρκου, και ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τον πατέρα αὐτῶν και την ἀποσκευὴν και τας γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τας ἀμάξας ἀς ἀπέστειλεν Ἰωσήφ ἄραι αὐτὸν,
Γεν. 46,5 Ἐσηκώθη ο Ἰακώβ, δια να ἀναχωρήσῃ ἀπὸ το “Φρέαρ του ὄρκου”. Οἱ υἱοὶ του Ἰακώβ ἔβαλαν τον πατέρα των, τα παιδιὰ των και τας γυναῖκας των εἰς τας ἀμάξας, τας ὁποίας εἶχεν ἀποστείλει ο Ἰωσήφ, δια να τον μεταφέρουν εἰς την Αἴγυπτον.
Γεν. 46,6 και ἀναλαβόντες τα ὑπάρχοντα αὐτῶν και πάσαν την κτήσιν, ἦν ἐκτήσαντο ἐν γῆ Χαναάν, εἰσήλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακώβ και πᾶν το σπέρμα αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ,
Γεν. 46,6 Ἐλαβον λοιπὸν, τα κοπάδια των και ὅλην την κινητὴν περιουσίαν, που εἶχαν ἀποκτήσει εἰς την Χαναάν, και εἰσήλθον εἰς την Αἴγυπτον. Εἰσήλθεν ο Ἰακώβ και μαζῆ με αὐτὸν ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του,
Γεν. 46,7 υἱοὶ και υἱοὶ των υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, θυγατέρες και θυγατέρες των θυγατέρων αὐτοῦ· και πᾶν το σπέρμα αὐτοῦ ἦγαγεν εἰς Αἴγυπτον.
Γεν. 46,7 οἱ υἱοὶ του, τα παιδιὰ των υἱῶν του μαζῆ του, αἱ θυγατέρες του και αἱ θυγατέρες των θυγατέρων του. Ὅλους τους ἀπογόνους του παρέλαβε μαζῆ του ο Ἰακώβ και τους ὠδήγησεν εἰς την Αἴγυπτον.
Γεν. 46,8 Ταῦτα δε τα ὀνόματα των υἱῶν Ἰσραὴλ των εἰσελθόντων εἰς Αἴγυπτον ἄμα Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτῶν. Ἰακώβ και υἱοὶ αὐτοῦ· πρῶτότοκος Ἰακώβ οὐβὴν.
Γεν. 46,8 Ἀυτὰ δε εἶναι τα ὀνόματα των παιδιῶν του Ἰσραὴλ, που εἰσήλθον εἰς την Αἴγυπτον μαζῆ με τον πατέρα των· Ὁ Ἰακώβ και οἱ υἱοὶ του. Πρῶτότοκος του Ἰακώβ ἦτο ο Ρουβὴν.
Γεν. 46,9 υἱοὶ δε οὐβὴν· Ἐνώχ και Φαλλούς, Ἀσρών και Χαρμί.
Γεν. 46,9 Υἱοὶ δε του Ρουβὴν ἦσαν, ο Ἐνώχ και ο Φαλλούς, ο Ἀσρών και ο Χαρμί.
Γεν. 46,10 υἱοὶ δε Συμεών· Ἰεμουήλ και Ἰαμείν και Ἀῶδ και Ἰαχείν και Σαάρ και Σαούλ υἱός της Χανανίτιδος.
Γεν. 46,10 Υἱοὶ του Συμεών ἦσαν ο Ἰεμουήλ, ο Ἰαμείν, ο Ἀῶδ, ο Ἰαχείν, ο Σααρ και ο Σαούλ, ο υἱός της Χανανίτιδος.
Γεν. 46,11 υἱοὶ δε Λευὶ· Γηρσών, Καάθ και Μερασί.
Γεν. 46,11 Υἱοὶ του Λευὶ ἦσαν ο Γηρσών, ο Καάθ και ο Μερασί.
Γεν. 46,12 υἱοὶ δε Ἰούδα· Ἡρ και Αυνάν και Σηλώμ και Φαρές και Ζαρά· ἀπέθανε δε Ἡρ και Αυνάν ἐν γῆ Χαναάν· ἐγένοντο δε υἱοὶ Φαρές· Ἐσρών και Ἰεμουήλ.
Γεν. 46,12 Υἱοὶ του Ἰούδα ἦσαν ο Ἡρ, ο Αυνάν, ο Σηλώμ, ο Φαρές και ο Ζαρά· ο Ἡρ δε και ο Αυνάν ἀπέθανον εἰς την γην Χαναάν. Ὁ δε Φαρές ἀπέκτησεν υἱούς τον Ἐσρών και τον Ἰεμουήλ.
Γεν. 46,13 υἱοὶ δε Ἰσάχαρ· Ἐωλά και Φουά και Ἰασούβ και Ζαμβράμ.
Γεν. 46,13 Υἱοὶ του Ἰσάχαρ ἦσαν ο Ἐωλά, ο Φουα, ο Ἰασούβ και ο Ζαμβράμ.
Γεν. 46,14 υἱοὶ δε Ζαβουλών· Σερέδ και Ἀλλών και Ἀχοήλ.
Γεν. 46,14 Υἱοὶ του Ζαβουλών ἦσαν ο Σερέδ, ο Ἀλλών και ο Ἀχοήλ.
Γεν. 46,15 οὔτοι υἱοὶ Δείας, οὐς ἔτεκε τῷ Ἰακώβ ἐν Μεσοποταμίᾳ της Συρίας, και Δείναν την θυγατέρα αὐτοῦ· πάσαι αἱ ψυχαί, υἱοὶ και θυγατέρες, τριάκοντα τρεις.

Γεν. 46,15 Όλοι αυτοί ήταν υιοί, τους οποίους απέκτησαν ο Ιακώβ εκ της Λείας εις την Μεσοποταμίαν της Συρίας· επίσης είχε και θυγατέρα του την Δείναν. Ολοι αυτοί αι ψυχαί, υιοί και θυγατέρες, ήσαν τριάκοντα τρεις.

Γεν. 46,16 υιοί δε Γάδ· Σαφών και Αγγίς και Σαυνίς και Θασοβάν και Αηδείς και Αροηδείς και Αρηλείς.

Γεν. 46,16 Υιοί του Γαδ ήσαν ο Σαφών, ο Αγγίς, ο Σαυνίς, ο Θασοβάν, ο Αηδείς, ο Αροειδείς και ο Αρηλείς.

Γεν. 46,17 υιοί δε Ασήρ· Ιεμνά, Ιεσουά και Ιεούλ και Βαριά και Σάρα αδελφή αυτών· υιοί δε Βαριά· Χοβόρ και Μελχιύλ.

Γεν. 46,17 Υιοί του Ασήρ ήσαν ο Ιεμνά, ο Ιεσουά, ο Ιεούλ, ο Βαριά και η Σαρα η αδελφή αυτών· Υιοί δε του Βαριά ήσαν ο Χοβόρ και ο Μελχιύλ.

Γεν. 46,18 ούτοι υιοί Ζελφάς, ήν έδωκε Λάβαν Λεία τή θυγατρί αυτού, ή έτεκε τούτους τώ Ιακώβ δεκαέξ ψυχάς.

Γεν. 46,18 Όλοι οι ανωτέρω ήσαν υιοί της Ζελφάς, την οποίαν είχε δώσει ο Λαβαν εις την Λείαν την θυγατέρα αυτού. Από αυτήν ο Ιακώβ απέκτησε τους δεκαέξ αυτούς απογόνους.

Γεν. 46,19 υιοί δε αχίλ γυναικός Ιακώβ· Ιωσήφ και Βενιαμίν.

Γεν. 46,19 Υιοί δε της Ραχήλ, της γυναικός του Ιακώβ, ήσαν ο Ιωσήφ και ο Βενιαμίν.

Γεν. 46,20 εγένοντο δε υιοί Ιωσήφ εν γη Αιγύπτου, ούς έτεκεν αυτώ Ασεννέθ θυγάτηρ Πετεφρή ιερέως Ηλιουπόλεως, τον Μανασσή και τον Εφραΐμ. εγένοντο δε υιοί Μανασσή, ούς έτεκεν αυτώ η παλλακή η Σύρα, τον Μαχίρ· Μαχίρ δε εγέννησε τον Γαλαάδ. υιοί δε Εφραΐμ αδελφού Μανασσή· Σουταλαάμ και Ταάμ. υιοί δε Σουταλαάμ· Εδέμ.

Γεν. 46,20 Οι δε υιοί του Ιωσήφ, τους οποίους απέκτησαν εις την Αίγυπτον από την σύζυγόν του την Ασεννέθ, θυγατέρα του Πετεφρή ιερέως της Ηλιουπόλεως, ήσαν ο Μανασσής και ο Εφραΐμ. Ο Μανασσής απέκτησαν υιούς από την Σύραν, την παλλακήν αυτού, ένας εκ των οποίων ήτο ο Μαχίρ. Ο δε Μαχίρ απέκτησε τον Γαλαάδ. Υιοί του Εφραΐμ, αδελφού του Μανασσή, ήσαν ο Σουταλαάμ και ο Ταάμ. Υιός δε του Σουταλαάμ ήτο ο Εδέμ.

Γεν. 46,21 υιοί δε Βενιαμίν· Βαλά και Χοβόρ και Ασβήλ· εγένοντο δε υιοί Βαλά· Γηρά και Νεομάν και Αγχίς και ώς και Μαμφίμ και Οφιμίν. Γηρά δε εγέννησε τον Αράδ.

Γεν. 46,21 Υιοί του Βενιαμίν ήσαν ο Βαλά, ο Χοβόρ και ο ' Ασβήλ. Υιοί του Βαλά ήσαν ο Γηρά, ο Νοεμάν, ο Αγχίς, ο Ρως, ο Μαμφίμ και ο Οφιμίν. Ο Γηρά απέκτησαν υιόν τον Αράδ.

Γεν. 46,22 ούτοι υιοί αχίλ, ούς έτεκε τώ Ιακώβ· πάσαι αι ψυχαί δεκαοκτώ.

Γεν. 46,22 Αυτοί ήσαν απόγονοι του Ιακώβ και της Ραχήλ, εν συνόλω ψυχαί δέκα οκτώ.

Γεν. 46,23 υιοί δε Δάν· Ασόμ.

Γεν. 46,23 Υιός του Δαν ήτο ο Ασόμ.

Γεν. 46,24 και υιοί Νεφθαλείμ· Ασιήλ και Γωννί και Ισοάαρ και Συλλήμ.

Γεν. 46,24 Υιοί του Νεφθαλείμ ήσαν ο Ασιήλ, ο Γωννί, ο Ισοάαρ και ο Συλλήμ.

Γεν. 46,25 ούτοι υιοί Βαλάς, ήν έδωκε Λάβαν αχίλ τή θυγατρί αυτού, ή έτεκε τούτους τώ Ιακώβ· πάσαι αι ψυχαί επτά.

Γεν. 46,25 Αυτοί ήσαν τέκνα της δούλης Βαλάς, την οποίαν ο Λαβαν είχε δώσει εις την θυγατέρα του Ραχήλ. Από αυτήν απέκτησαν ο Ιακώβ τους ανωτέρω απογόνους εν όλω επτά.

Γεν. 46,26 πάσαι δε αι ψυχαί αι εισελθούσαι μετά Ιακώβ εις Αίγυπτον, οι εξελθόντες εκ των μηρών αυτού, χωρίς των γυναικών υιών Ιακώβ, πάσαι ψυχαί εξηκονταέξ.

Γεν. 46,26 Όλοι δε οι άνδρες, οι οποίοι εισήλθον εις την Αίγυπτον μαζί με τον Ιακώβ, οι γεννηθέντες από αυτόν, πλην των συζύγων των υιών Ισραήλ, ήσαν εν συνόλω εξηκοντά εξ.

Γεν. 46,27 υιοί δε Ιωσήφ οι γενόμενοι αυτώ εν γη Αιγύπτω ψυχαί εννέα. πάσαι ψυχαί οίκου Ιακώβ αι εισελθούσαι μετά Ιακώβ εις Αίγυπτον ψυχαί εβδομηκονταπέντε.

Γεν. 46,27 Υιοί δε και έγγονοι του Ιωσήφ, τους οποίους απέκτησαν εις την Αίγυπτον ήσαν εννέα άνδρες. Επομένως όλοι οι άνδρες, υιοί και απόγονοι του Ιακώβ, οι οποίοι εισήλθον μαζί του εις την Αίγυπτον ήσαν εβδομηκοντα πέντε.

Γεν. 46,28 Τόν δε Ιούδαν απέστειλεν έμπροσθεν αυτού προς Ιωσήφ συναντήσαι αυτώ καθ Ηρώων πόλιν, εις γήν αμεσσή.

Γεν. 46,28 Ο Ιακώβ έστειλε προ αυτού προς τον Ιωσήφ τον Ιούδαν, δια να προετοιμάση την συνάντησίν του με τον υιόν του τον Ιωσήφ εις την πόλιν των Ηρώων, εις την χώραν "Ραμεσσή", την άλλως ονομαζομένην Γεσέμ.

Γεν. 46,29 ζεύξας δε Ιωσήφ τα άρματα αυτού ανέβη εις συνάντησιν Ισραήλ τώ πατρί αυτού καθ Ηρώων πόλιν και οφθείς αυτώ επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και έκλαυσε κλαυθμώ πίνον.

Γεν. 46,29 Ο Ιωσήφ έξευξε τα άρματά του και μετέβη προς συνάντησιν του πατρός του Ιακώβ εις την πόλιν των Ηρώων. Όταν δε τον είδεν, έπεσεν στον τράχηλόν του, τον ενηγαλίσθη και έκλαυσε με ασυγκράτητα δάκρυα.

Γεν. 46,30 και είπεν Ισραήλ προς Ιωσήφ· αποθανούμαι από τού νύν, επει εώρακα το πρόσωπόν σου· έτι γάρ σύ ζής.

Γεν. 46,30 Ευτυχισμένος ο γέρον Ιακώβ είπε προς τον Ιωσήφ· "α αποθάνω από την στιγμήν αυτήν, αφού είδα το πρόσωπόν σου, διότι είδα ότι ακόμη συ ζής".

Γεν. 46,31 είπε δε Ιωσήφ προς τους αδελφούς αυτού· αναβάς απαγγελώ τώ Φαραώ και ερώ αυτώ· οι αδελφοί μου και ο οίκος τού πατρός μου, οι ήσαν εν γη Χαναάν, ήκασι προς με·

Γεν. 46,31 Είπεν ο Ιωσήφ προς τους αδελφούς του· "εγώ θα μεταβώ τώρα στον Φαραώ και θα του είπω· Οι αδελφοί μου και όλη η οικογένεια του πατρός μου, που ήσαν εις την γην Χαναάν, έχουν έλθει προς εμέ.

Γεν. 46,32 οι δε άνδρες εισί ποιμένες· άνδρες γάρ κτηνοτρόφοι ήσαν· και τα κτήνη και τους βόας και πάντα τα αυτών αγροχασιν.

Γεν. 46,32 Οι άνδρες αυτοί είναι ποιμένες· ήσαν πάντοτε κτηνοτρόφοι. Εφεραν δε μαζί των τα κτήνη, τα βόδια των και ο,τι άλλο είχαν εκεί και όλην την άλλην κινητήν περιουσίαν των έφεραν μαζί των.

Γεν. 46,33 εάν ούν καλέση υμάς Φαραώ και είπη υμίν· τι το έργον υμών εστί·

Γεν. 46,33 Εάν λοιπόν σας καλέση ο Φαραώ και σας ερωτήσει, ποιόν είναι το έργον σας;

Γεν. 46,34 ερείτε· άνδρες κτηνοτρόφοι εσμέν οι παίδες σου εκ παιδός σου εκ τού νύν, και ημείς και οι πατέρες ημών, ίνα κατοικήσητε εν γη Γεσέμ Αραβίας· βδέλυγμα γάρ εστιν Αιγυπτίσις πάς ποιμήν προβάτων.

Γεν. 46,34 Σεις θα απαντήσετε· Ημείς, οι δούλοι σου, είμεθα άνδρες κτηνοτρόφοι από της παιδικής μας ηλικίας μέχρι σήμερα, ημείς και οι πατέρες μας. Θα πήτε δε αυτά, δια να σας αφήση να κατοικήσετε εις την Γεσέμ της Αραβίας, μακράν από την κεντρικήν Αίγυπτον, διότι οι Αιγύπτιοι αποστρέφονται και δεν θέλουν να έχουν επικοινωνίαν με ποιμένας προβάτων".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 47

Γεν. 47,1 Ελθών δε Ιωσήφ απήγγειλε τώ Φαραώ λέγων· ο πατήρ μου και οι αδελφοί μου και τα κτήνη και οι βόες αυτών και πάντα τα αυτών ήλθον εκ γής Χαναάν και ιδού εισιν εν γη Γεσέμ.

Γεν. 47,1 Επεσκέψθη ο Ιωσήφ τον Φαραώ και του ανήγγειλεν ότι· “ο πατήρ μου, οι αδελφοί μου, τα ποιμνία των, τα βόδια των και όλα τα υπάρχοντά των ήλθον από την γην Χαναάν και ιδού, ευρίσκονται τώρα εις την χώραν της Γεσέμ”.

Γεν. 47,2 από δε των αδελφών αυτού παρέλαβε πέντε άνδρας και έστησεν αυτούς εναντίον Φαραώ.

Γεν. 47,2 Είχε δε πάρει μαζή του πέντε από τους αδελφούς του και τους παρουσίασεν ενώπιον του Φαραώ.

Γεν. 47,3 και είπε Φαραώ τοίς αδελφοίς Ιωσήφ· τι το έργον υμών; οι δε είπαν τώ Φαραώ· ποιμένες προβάτων οι παίδές σου, και ημείς και οι πατέρες ημών.

Γεν. 47,3 Ηρώτησε δε ο Φαραώ τους αδελφούς του Ιωσήφ· “ποιόν είναι το επάγγελμά σας; Ποία η εργασία σας;” Εκείνοι του απήντησαν· “ποιμένες προβάτων είμεθα οι δούλοι σου, και ημείς και οι πρόγονοί μας”.

Γεν. 47,4 είπαν δε τώ Φαραώ· παροικείν εν τή γη ήκαμεν ου γάρ εστι νομή τοίς κτήνεσι των παιδών σου, ενίσχυσε γάρ ο λιμός εν γη Χαναάν· νύν ούν κατοικήσωμεν οι παίδές σου εν γη Γεσέμ.

Γεν. 47,4 Είπαν δε ακόμη στον Φαραώ· “έχομεν δε έλθει, δια να κατοικήσωμεν προσωρινώς εις την χώραν αυτήν. Και τούτο, διότι δεν υπάρχει βοσκή δια τα ζώα των δούλων σου επειδή ο λιμός έχει ενταθή πολύ εις την γην Χανααν. Ας κατοικήσωμεν λοιπόν τώρα οι δούλοι σου εις την περιοχήν Γεσέμ”.

Γεν. 47,5 είπε δε Φαραώ τώ Ιωσήφ· κατοικείτωσαν εν γη Γεσέμ· ει δε επίστη ότι εισίν εν αυτοίς άνδρες δυνατοί, κατάστησον αυτούς άρχοντας των εμών κτηνών. Ηλθον δε εις Αίγυπτον προς Ιωσήφ Ιακώβ και οι υιοί αυτού, και ήκουσε Φαραώ βασιλεύς Αιγύπτου.

Γεν. 47,5 Είπε δε ο Φαραώ προς τον Ιωσήφ· “ναι, ας κατοικήσουν εις την Γεσέμ. Εάν δε γνωρίζης ότι μεταξύ αυτών υπάρχον άνδρες ικανοί και ισχυροί να τους διορίσης αρχιποίμενας εις τα ιδικά μου κοπάδια των ζώων”. Ετσι ήλθαν εις την Αίγυπτον προς τον Ιωσήφ ο Ιακώβ και τα παιδιά του και πληροφορήθη τούτο ο Φαραώ, ο βασιλεύς της Αιγύπτου.

Γεν. 47,6 και είπε Φαραώ προς Ιωσήφ λέγων· ο πατήρ σου και οι αδελφοί σου ήκασι προς σε· ιδού η γη Αιγύπτου εναντίον σου εστίν· εν τή βελτίστη γη κατοίκισον τον πατέρα σου και τους αδελφούς σου.

Γεν. 47,6 Είπεν ο Φαραώ προς τον Ιωσήφ και τα εξής· “είδα ότι ο πατέρας σου και οι αδελφοί σου έχουν έλθει προς σε. Ιδού ενώπιόν σου ευρίσκεται η χώρα της Αιγύπτου εις την διάθεσίν σου. Εις την καλύτεραν περιοχήν να εγκαταστήσης τον πατέρα σου και τους αδελφούς σου.

Γεν. 47,7 εισήγαγε δε Ιωσήφ Ιακώβ τον πατέρα αυτού και έστησεν αυτόν εναντίον Φαραώ, και ηυλόγησεν Ιακώβ τον Φαραώ.

Γεν. 47,7 Ο Ιωσήφ ωδήγησε τον πατέρα του τον Ιακώβ και τον παρουσίασεν ενώπιον του Φαραώ. Ο δε Ιακώβ ευλόγησε τον Φαραώ.

Γεν. 47,8 είπε δε Φαραώ τώ Ιακώβ· πόσα έτη ημερών της ζωής σου;

Γεν. 47,8 Ο Φαραώ ηρώτησε τον Ιακώβ· “πόσων ετών είσαι;”

Γεν. 47,9 και είπεν Ιακώβ τώ Φαραώ· αι ημέραι των ετών της ζωής μου, ας παροικώ, εκατόν τριάκοντα έτη· μικρά και πονηρά γεγόνασιν αι ημέραι των ετών της ζωής μου, ουκ αφίκοντο εις τας ημέρας των ετών της ζωής των πατέρων μου, ας ημέρας παρώκησαν.

Γεν. 47,9 Ο δε Ιακώβ του απήντησε· “τα έτη της ζωής μου, κατά τα οποία κατοικώ εις την γην, ανέρχονται εις εκατόν τριάκοντα. Ολίγα και γεμάτα θλίψεις και περιπετείας είναι τα έτη της ζωής μου. Δεν έφθασα εις τα έτη των προγόνων μου, τα οποία έζησαν εκείνοι ως πάροικοι εις την γην”.

Γεν. 47,10 και ευλογήσας Ιακώβ τον Φαραώ εξήλθεν απ αυτού.

Γεν. 47,10 Ο Ιακώβ ευχηθείς και πάλιν τον Φαραώ, εξήλθεν από τα ανάκτορα αυτού.

Γεν. 47,11 και κατώκισεν Ιωσήφ τον πατέρα αυτού και τους αδελφούς αυτού και έδωκεν αυτοίς κατάσχεσιν εν γη Αιγύπτω εν τή βελτίστη γη, εν γη αμεσσή, καθά προσέταξε Φαραώ.

Γεν. 47,11 Ο Ιωσήφ εγκατέστησε τον πατέρα και τους αδελφούς του, σύμφωνα με το πρόσταγμα του Φαραώ, εις την ωραιοτάτην περιοχήν της Αιγύπτου, εις την χώραν Ραμεσσή, την Γεσέμ, την οποίαν και έδωσεν εις αυτούς ως ιδιοκτησίαν.

Γεν. 47,12 και εσιτομέτρει Ιωσήφ τώ πατρί αυτού και τοίς αδελφοίς και παντί τώ οίκω τού πατρός αυτού σίτον κατά σώμα.

Γεν. 47,12 Κατά δε την διάρκειαν του λιμού εχορήγει ο Ιωσήφ στον πατέρα του και τους αδελφούς του και εις όλα τα μέλη των οικογενειών του οίκου του πατρός του, σιτάρι αναλόγως με τα άτομα που είχεν εκάστη.

Γεν. 47,13 Σίτος δε ουκ ήν εν πάση τή γη· ενίσχυσε γάρ ο λιμός σφόδρα. εξέλιπε δε η γη Αιγύπτου και η γη Χαναάν από τού λιμού.

Γεν. 47,13 Σίτος δε δεν υπήρχε πλέον εις όλην την χώραν, διότι ο λιμός ενετάθη πολύ. Η χώρα της Αιγύπτου και η χώρα της Χαναάν εξηντλήθησαν ένεκα του λιμού.

Γεν. 47,14 συνήγαγε δε Ιωσήφ πάν το αργύριον το ευρεθέν εν γη Αιγύπτου και εν γη Χαναάν τού σίτου, ού ηγόραζον, και εσιτομέτρει αυτοίς, και εισήνεγκεν Ιωσήφ πάν το αργύριον εις τον οίκον Φαραώ.

Γεν. 47,14 Ο δε Ιωσήφ συνεκέντρωσεν όλα τα χρήματα, που υπήρχον εις την Αίγυπτον και εις την Χαναάν, πωλών τον σίτον, τον οποίον ηγόραζον οι κάτοικοι. Ετσι δε ο Ιωσήφ συνεκέντρωσεν όλον το αργύριον στον οίκον του Φαραώ.

Γεν. 47,15 και εξέλιπε πάν το αργύριον εκ γής Αιγύπτου και εκ γής Χαναάν. ήλθον δε πάντες οι Αιγύπτιοι προς Ιωσήφ, λέγοντες· δός ημίν άρτους, και ινατί αποθνήσκομεν εναντίον σου; εκέλειπε γάρ το αργύριον ημών.

Γεν. 47,15 Ένεκα του συνεχιζόμενου λιμού και της αγοράς του σίτου εξηντλήθησαν τα χρήματα των ανθρώπων της Αιγύπτου και της Χαναάν. Δεν είχαν πλέον με τι να αγοράσουν σίτον. Δια τούτο ήλθαν προς τον Ιωσήφ και του είπον· “δος μας ψωμί· διατι να αποθάνωμεν ενώπιόν σου; Τα χρήματά μας έχουν πλέον εξαντληθή”.

Γεν. 47,16 είπε δε αυτοίς Ιωσήφ· φέρετε τα κτήνη υμών, και δώσω υμίν άρτους αντί των κτηνών υμών, ει εκέλειπε το αργύριον υμών.

Γεν. 47,16 Ο Ιωσήφ τους είπεν· “αφού δεν έχετε άλλα χρήματα, φέρετέ μου τα ζώα σας και αντί αυτών θα σας δώσω άρτους, αφού έχουν εξαντληθή πλέον τα χρήματά σας”.

Γεν. 47,17 ήγαγον δε τα κτήνη αυτών προς Ιωσήφ, και έδωκεν αυτοίς Ιωσήφ άρτους αντί των ίππων και αντί των προβάτων και αντί των βοών και αντί των όνων και εξέθρεψεν αυτούς εν άρτοις αντί πάντων των κτηνών αυτών εν τώ

ενιαυτώ εκείνω.

Γεν. 47,17 Εφεραν λοιπόν τα ζώα των οι Αιγύπτιοι προς τον Ιωσήφ και εκείνος τους έδωσεν άρτους αντί των ίππων και αντί των προβάτων, αντί των βοών και αντί των όνων και διέθρεψεν αυτούς κατά το έτος εκείνο με άρτους αντί όλων των κτηνών, που είχε πάρει υπό την κατοχήν του.

Γεν. 47,18 εξήλθε δε το έτος εκείνο, και ήλθον προς αυτόν εν τώ έτει τώ δευτέρω και είπαν αυτός μη ποτε εκτριβώμεν από τού κυρίου ημών; ει γάρ εκλέλοιπε το αργύριον ημών και τα υπάρχοντα και τα κτήνη προς σε τον κύριον, και ουχ υπολέλειπται ημίν εναντίον τού κυρίου ημών αλλ ή το ίδιον σώμα και η γη ημών.

Γεν. 47,18 Επέραςε και το έτος εκείνο της πείνας, έφθασε το δεύτερον έτος, κατά το οποίον επανήλθον οι Αιγύπτιοι προς αυτόν και του είπαν· "δος μας τρόφιμα. Μηπως, τάχα, και θα επιτρέψης ποτέ συ ο κύριός μας να εξοντωθώμεν όλοι από την πείναν; Εφ' όσον έχουν εξαντληθή τα χρηματά μας, η δε κινητή περιουσία μας και τα ζώα μας είναι πλέον ιδικά σου, δεν υπολείπεται πλέον εις ημάς ει μη μόνον να θέσωμεν υπό την εξουσίαν σου τον εαυτόν μας και τα χωράφια μας, να γίνωμεν ακτήμονες δούλοι σου.

Γεν. 47,19 ίνα ούν μη αποθάνωμεν εναντίον σου και η γη ερημωθή, κτήσαι ημάς και την γήν ημών αντί άρτων, και εσόμεθα ημείς και η γη ημών παίδες τώ Φαραώ· δός σπέρμα, ίνα σπείρωμεν και ζώμεν και μη αποθάνωμεν και η γη ουκ ερημωθήσεται.

Γεν. 47,19 Δια να μην αποθάνωμεν, λοιπόν, από την πείναν ενώπιόν σου και μείνη έρημος από ανθρώπους η χώρα της Αιγύπτου, αγόρασε ημάς και τα χωράφια μας, αντί των άρτων, που θα μας δώσης. Θα είμεθα ημείς δούλοι του Φαραώ και οι αγροί μας ιδιοκτησία του. Δος μας σίτον προς σποράν, δια να σπείρωμεν και θερίσωμεν, έτσι δε να ζήσωμεν, να μη αποθάνωμεν και ερημωθή πλέον ο τόπος".

Γεν. 47,20 και εκτήσατο Ιωσήφ πάσαν την γήν των Αιγυπτίων τώ Φαραώ· απέδοντο γάρ οι Αιγύπτιοι την γήν αυτών τώ Φαραώ, επεκράτησε γάρ αυτών ο λιμός· και εγένετο η γη τώ Φαραώ,

Γεν. 47,20 Ετσι δε ο Ιωσήφ ηγόρασε δια τον Φαραώ όλην την χώραν των Αιγυπτίων. Διότι οι Αιγύπτιοι επώλησαν την χώραν των στον Φαραώ, επειδή ο μεγάλος λιμός διήρκεσε πολύ. Η Αίγυπτος έγινε ιδιοκτησία του Φαραώ.

Γεν. 47,21 και τον λαόν κατεδουλώσατο αυτό εις παίδας απ άκρων ορίων Αιγύπτου έως των άκρων,

Γεν. 47,21 Και τον λαόν ακόμη τον έκαμε δούλον στον Φαραώ από το ένα έως το άλλο άκρον και καθ' όλα τα όρια της γης Αιγύπτου,

Γεν. 47,22 χωρίς της γής των ιερέων μόνον· ουκ εκτήσατο ταύτην Ιωσήφ, εν δόσει γάρ έδωκε δόμα τοίς ιερέσι Φαραώ, και ήσθιον την δόσιν, ήν έδωκεν αυτοίς Φαραώ· διά τούτο ουκ απέδοντο την γήν αυτών.

Γεν. 47,22 Εκτός μόνον της χώρας των ιερέων. Αυτήν δεν την ηγόρασεν ο Ιωσήφ, διότι ο Φαραώ έδιδε δωρεάν στους ιερείς το απαραίτητον ποσόν του σίτου και ετρέφοντο από την χορηγίαν αυτήν, δια τούτο δε και δεν επώλησαν εκείνοι την περιοχήν των.

Γεν. 47,23 είπε δε Ιωσήφ πάσι τοίς Αιγυπτίοις· ιδού κέκτημαι υμάς και την γήν υμών σήμερα τώ Φαραώ· λάβετε εαυτοίς σπέρμα και σπείρατε την γήν,

Γεν. 47,23 Είπε τότε ο Ιωσήφ προς όλους τους άλλους Αιγυπτίους· "ιδού, σήμερα έχω αγοράσει δια τον Φαραώ και σας ως δούλους του και την χώραν σας ως ιδιοκτησίαν του. Λαβετε λοιπόν τώρα δια τον εαυτόν του ο καθένας σίτον προς σποράν και σπείρατε τα χωράφια σας.

Γεν. 47,24 και έσται τα γεννήματα αυτής και δώσετε το πέμπτον μέρος τώ Φαραώ, τα δε τέσσαρα μέρη έσται υμίν αυτοίς εις σπέρμα τή γη και εις βρώσιν υμίν και πάσι τοίς εν τοίς οίκοις υμών.

Γεν. 47,24 Όμως κατά τον θερισμόν των αγρών σας θα δώσετε το εν πέμπτον του σίτου στον Φαραώ τα δε τέσσαρα πέμπτα θα τα κρατήσετε προς σποράν και προς διατροφήν όλων των ανθρώπων του οίκου σας".

Γεν. 47,25 και είπαν· σέσωκας ημάς, εύρομεν χάριν εναντίον τού κυρίου ημών και εσόμεθα παίδες τώ Φαραώ.

Γεν. 47,25 Εκείνοι δε ευχαριστημένοι απήντησαν· "μας έσωσες! Ευρήκαμεν ενώπιόν σου χάριν, ενώπιον του κυρίου μας. Θα είμεθα δούλοι στον Φαραώ".

Γεν. 47,26 και έθετο αυτοίς Ιωσήφ εις πρόσταγμα έως της ημέρας ταύτης, επί γής Αιγύπτου τώ Φαραώ αποπεμπτούν, χωρίς της γής των ιερέων μόνον· ουκ ήν τώ Φαραώ.

Γεν. 47,26 Τοτε δε εξέδωσε και διαταγήν δια τους Αιγυπτίους ο Ιωσήφ, η οποία ισχύει και μέχρι σήμερα· να δίδεται από τα προϊόντα της γης Αιγύπτου το εν πέμπτον στον Φαραώ, εκτός της γης των ιερέων. Η γη αυτη δεν ανήκεν στον Φαραώ.

Γεν. 47,27 Κατώκησε δε Ισραήλ εν γη Αιγύπτω επί γής Γεσέμ και εκληρονόμησαν επ αυτής και ηυξήθησαν και επληθύνθησαν σφόδρα.

Γεν. 47,27 Ο Ιακώβ εγκατεστάθη εις την χώραν της Αιγύπτου, εις την περιοχήν Γεσέμ, την οποίαν επήραν ως ιδιοκτησίαν των. Εκεί δε οι απόγονοι του Ισραήλ ηυξήθησαν και επληθύνθησαν πάρα πολύ.

Γεν. 47,28 επέζησε δε Ιακώβ εν γη Αιγύπτω δεκαεπτά έτη· και εγένετο αι ημέραι Ιακώβ ενιαυτών της ζωής αυτού εκατόν τεσσαρακονταεπτά έτη.

Γεν. 47,28 Εζήσε δε ακόμη ο Ιακώβ εις την χώραν της Αιγύπτου δεκαεπτά έτη· και αι ημέραι της ζωής του ανήλθον εις εκατόν τεσσαράκοντα επτά έτη.

Γεν. 47,29 ήγγισαν δε αι ημέραι Ισραήλ τού αποθαινείν, και εκάλεσε τον υιόν αυτού Ιωσήφ και είπεν αυτός· ει εύρηκα χάριν εναντίον σου, υποθες την χείρά σου υπό τον μηρόν μου και ποιήσεις επ εμέ ελεημοσύνην και αλήθειαν τού μη με θάψαι εν Αιγύπτω,

Γεν. 47,29 Επλησίασαν αι ημέραι να αποθάνη. Προσεκάλεσε τότε τον υιόν του τον Ιωσήφ και του είπεν· "εάν έχω εύρει χάριν ενώπιόν σου· όπως και πράγματι ευρήκα· βάλε το χέρι σου κάτω από τον μηρόν μου και ορκίσου ότι θα μου προσφέρης και αυτήν την καλωσύνην, ότι πιστώς θα εκπληρώσης την τελευταίαν μου εντολήν· να μη με θάψης εις την Αίγυπτον.

Γεν. 47,30 αλλά κοιμηθήσομαι μετά των πατέρων μου, και αρείς με εξ Αιγύπτου και θάψεις με εν τώ τάφω αυτών. ο δε είπεν· εγώ ποιήσω κατά το ρημά σου.

Γεν. 47,30 Αλλά θα ενταφιασθώ μαζί με τους πατέρας μου εις την Χαναάν. Θα με μεταφέρης από την Αίγυπτον και θα με θάψης στον τάφον των". Ο Ιωσήφ είπε· "θα κάμω, όπως μου είπες".

Γεν. 47,31 είπε δε· όμοσόν μοι. και ώμοσεν αυτός. και προσεκύνησεν Ισραήλ επί το άκρον της ράβδου αυτού.

Γεν. 47,31 Του είπε δε ο Ιακώβ· "ορκίσου" και ο Ιωσήφ ωρκίσθη ενώπιον του πατρός του. Τότε ο Ιακώβ προσεκύνησεν στο άκρον της ράβδου του υιού του, η οποία εσυμβολίζε την βασιλικήν του εξουσίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 48

Γεν. 48,1 Εγένετο δε μετά τα ρήματα ταύτα και απηγγέλη τώ Ιωσήφ, ότι ο πατήρ σου ενοχλείται. και αναλαβών τους δύο υιούς αυτού, τον Μανασσή και τον Εφραΐμ, ήλθε προς Ιακώβ.

Γεν. 48,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά ανήγγειλαν στον Ιωσήφ ότι ασθενεί βαρέως ο πατήρ του. Ο Ιωσήφ επήρε τα δύο παιδιά του, τον Μανασσή και τον Εφραΐμ, και ήλθε προς τον Ιακώβ.

Γεν. 48,2 απηγγέλη δε τώ Ιακώβ λέγοντες· ιδού ο υιός σου Ιωσήφ έρχεται προς σε. και ενισχύσας Ισραήλ εκάθησεν επί την κλίνην.

Γεν. 48,2 Ανήγγειλαν δε στον Ιακώβ, ότι ιδού ο υιός σου ο Ιωσήφ έρχεται προς σε. Κατέβαλε προσπάθειαν ο Ιακώβ, συνεκέντρωσε την δύναμίν του και ανεκάθησεν εις την κλίνην του,

Γεν. 48,3 και είπεν Ιακώβ τώ Ιωσήφ· ο Θεός μου ώφθη μοι εν Λουζά εν γη Χαναάν και ευλόγησέ με

Γεν. 48,3 και είπεν στον Ιωσήφ· "ο Θεός μου παρουσιάσθη εις εμέ εις την Λουζά της Χαναάν, με ευλόγησε

Γεν. 48,4 και είπέ μοι· ιδού εγώ αυξανώ σε και πληθυνώ σε και ποιήσω σε εις συναγωγάς εθνών και δώσω σοι την γήν ταύτην και τώ σπέρματί σου μετά σε εις κατάσχεσιν αιώνιον.

Γεν. 48,4 και εμού είπεν· Ιδού εγώ θα σε αυξήσω και θα σε πληθύνω· θα σε κάμω γενάρχην πολλών λαών και θα δώσω εις σε και στους απογόνους σου μετά από σε, ως παντοτεινήν ιδιοκτησίαν σου, την χώραν αυτήν.

Γεν. 48,5 νύν ούν οι δύο υιοί σου οι γενόμενοι σοι εν γη Αιγύπτω πρό τού με ελθείν προς σε εις Αίγυπτον, εμοί εισιν, Εφραΐμ και Μανασσή, ως ουβήν και Συμεών έσονταί μοι·

Γεν. 48,5 Τώρα λοιπόν οι δύο υιοί σου, τους οποίους απέκτησες εις την γην της Αιγύπτου, πριν εγώ έλθω εις σε, είναι ιδικά μου παιδιά. Ο Εφραΐμ, και ο Μανασσής θα είναι δι' εμέ, όπως είναι οι πρωτοτόκοί μου, ο Ρουβήν και ο Συμεών.

Γεν. 48,6 τα δε έκγονα, ά εάν γεννήσης μετά ταύτα, έσονταί επί τώ ονόματι των αδελφών αυτών· κληθήσονται επί τοις εκείνων κληροίς.

Γεν. 48,6 Εκείνοι όμως τους οποίους θα αποκτήσης κατόπιν, θα φέρουν τα ονόματα των δύο αυτών αδελφών των και όχι το ιδικόν μου. Θα κληθούν να λάβουν μερίδιον εις την γην της επαγγελίας από το μερίδιον των δύο αδελφών των.

Γεν. 48,7 εγώ δε ηνίκα ηρχόμην εκ Μεσοποταμίας της Συρίας, απέθανε αχήλ η μήτηρ σου εν γη Χαναάν, εγγίζοντός μου κατά τον ιππόδρομον Χαβραθά της γής τού ελθείν Εφραθά, και κατώρυξα αυτήν εν τή οδώ τού ιπποδρόμου (αυτή εστι Βηθλεέμ).

Γεν. 48,7 Όταν εγώ ηρχόμην από την Μεσοποταμίαν της Συρίας, απέθανεν η μητέρα σου η Ραχήλ εις την γην Χαναάν, όταν επλησίαζα εις την πλατείαν Λεωφόρον, όπου ανεμπόδιστα ημπορούσαν να τρέχουν ίπποι, την Χαβραθά, προς το μέρος της Εφραθά δηλαδή εις την Βηθλεέμ, εκεί, εις την Λεωφόρον αυτήν, έθαψα την μητέρα σου".

Γεν. 48,8 ιδών δε Ισραήλ τους υιούς Ιωσήφ είπε· τίνες σοι ούτοι;

Γεν. 48,8 Ιδών δε ο Ιακώβ τα δύο παιδιά του Ιωσήφ ηρώτησε· "τίνοι είναι τα παιδιά αυτά;"

Γεν. 48,9 είπε δε Ιωσήφ τώ πατρί αυτού· υιοί μου εισιν, ούς έδωκέ μοι ο Θεός ενταύθα. και είπεν Ιακώβ· προσάγαγέ μοι αυτούς, ίνα ευλογήσω αυτούς.

Γεν. 48,9 Ο Ιωσήφ απήντησεν στον πατέρα του· "αυτά είναι τα παιδιά μου, τα οποία μου έδωσεν ο Θεός εδώ εις την Αίγυπτον". Είπεν ο Ιακώβ· "φέρε τα εδώ κοντά μου, δια να τα ευλογήσω".

Γεν. 48,10 οι οφθαλμοί δε Ισραήλ εβαρύνησαν από τού γήρως, και ουκ ηδύνατο βλέπειν· και ήγγισεν αυτούς προς αυτόν, και εφίλησεν αυτούς και περιέλαβεν αυτούς.

Γεν. 48,10 Οι οφθαλμοί του Ιακώβ είχαν βαμβώσει πλέον λόγω των γηρατειών και δεν ημπορούσε να βλέπη καθαρά. Εφερεν ο Ιωσήφ κοντά στον πατέρα του τα δυο του παιδιά και εκείνος τα εφίλησε και τα αγκάλιασε.

Γεν. 48,11 και είπεν Ισραήλ προς Ιωσήφ· ιδού τού προσώπου σου ουκ εστερήθην, και ιδού έδειξε μοι ο Θεός και το σπέρμα σου.

Γεν. 48,11 Είπε ο Ιακώβ προς τον Ιωσήφ· "ιδού, πόσον με ευηργέτησεν ο Θεός ! Οχι μόνον δεν με εστέρησεν από την παρουσίαν σου, αλλά και μου έδειξε τους υιούς σου".

Γεν. 48,12 και εξήγαγε αυτούς Ιωσήφ από των γονάτων αυτού, και προσεκύνησαν αυτώ επί πρόσωπον επί της γής.

Γεν. 48,12 Επήρην ο Ιωσήφ τα παιδιά του από τα γόνατα του πατρός του και εκείνα έκλιναν το πρόσωπόν των μέχρι του εδάφους και προσκύνησαν τον Ιακώβ.

Γεν. 48,13 λαβών δε Ιωσήφ τους δύο υιούς αυτού, τον τε Εφραΐμ εν τή δεξιά, εξ αριστερών δε Ισραήλ, τον δε Μανασσή εξ αριστερών, εκ δεξιών δε Ισραήλ, ήγγισεν αυτούς αυτώ.

Γεν. 48,13 Επήρε πάλιν ο Ιωσήφ τους δύο υιούς του τον Εφραΐμ εκ δεξιών του, εξ αριστερών δε του Ιακώβ, ως δευτερότοκον, τον δε Μανασσή εξ αριστερών του, εκ δεξιών δε του Ιακώβ ως πρωτότοκον, και τους επλησίασε προς τον πατέρα του.

Γεν. 48,14 εκτείνας δε Ισραήλ την χείρα την δεξιάν επέβαλεν επί την κεφαλήν Εφραΐμ, ούτος δε ήν ο νεώτερος, και την αριστεράν επί την κεφαλήν Μανασσή, εναλλάξ τας χείρας.

Γεν. 48,14 Ηπλωσεν ο Ιακώβ την δεξιάν του χείρα και την έθεσαν εις την κεφαλήν του Εφραΐμ, αυτός δε ήτο ο νεώτερος, και την αριστεράν του χείρα εις την κεφαλήν του Μανασσή. Εβαλε δηλαδή τας χείρας του σταυρωτά.

Γεν. 48,15 και ευλόγησεν αυτούς και είπεν· ο Θεός, ώ ευηρέστησαν οι πατέρες μου ενώπιον αυτού, Αβραάμ και Ισαάκ, ο Θεός ο τρέφων με εκ νεότητος έως της ημέρας ταύτης,

Γεν. 48,15 Ευλόγησεν αυτούς και είπεν· "ο Θεός, ενώπιον του οποίου, τηρήσαντες το θέλημά του, ευηρέστησαν οι πατέρες μου, ο Αβραάμ και ο Ισαάκ, ο Θεός ο οποίος με διατρέφει και με συντηρεί από την νεαράν μου ηλικίαν μέχρι της ημέρας αυτής,

Γεν. 48,16 ο άγγελος ο ρυόμενός με εκ πάντων των κακών ευλόγησαι τα παιδιά ταύτα, και επικληθήσεται εν αυτοίς το όνομά μου και το όνομα των πατέρων μου Αβραάμ και Ισαάκ, και πληθυνθήσονται εις πλήθος πολύ επί της γής.

Γεν. 48,16 ο άγγελος, ο οποίος με εγλύτωνα συνεχώς από όλα τα δεινά, ας ευλογήση τα παιδιά αυτά, και ας φέρουν αυτά το όνομά μου και το όνομα των πατέρων μου, του Αβραάμ και Ισαάκ· ας πληθυνθούν εις πλήθος πολύ επί της γης".

Γεν. 48,17 ιδών δε Ιωσήφ ότι επέβαλεν ο πατήρ αυτού την χείρα την δεξιάν αυτού επί την κεφαλήν Εφραΐμ, βαρύ αυτώ

κατεφάνη, και αντελάβετο Ιωσήφ της χειρός του πατρός αυτού αφελείν αυτήν από της κεφαλής Εφραΐμ επί την κεφαλήν Μανασσή.

Γεν. 48,17 Ίδών ο Ιωσήφ ότι ο πατέρας του έθεσε την δεξιάν του χείρα εις την κεφαλήν του Εφραΐμ, του νεωτέρου υιού, εστενωχωρήθη πολύ και εδυσφόρησε. Επιασε δε την δεξιάν χείρα του πατρός του, δια να την απομακρύνη από την κεφαλήν του Εφραΐμ και να την θέση εις την κεφαλήν του Μανασσή, του πρωτοτόκου.

Γεν. 48,18 είπε δε Ιωσήφ τώ πατρί αυτού· ουχ ούτως, πάτερ, ούτος γάρ ο πρωτότοκος· επίθες την δεξιάν σου επί την κεφαλήν αυτού.

Γεν. 48,18 Είπε δε στον πατέρα του· “μη θέτης κατ’ αυτόν τον τρόπον τας χείρας σου, πάτερ, διότι αυτός είναι ο πρωτότοκος· εις την κεφαλήν αυτού θέσε την δεξιάν σου”.

Γεν. 48,19 και ουκ ηθέλησεν, αλλά είπεν· οίδα, τέκνον, οίδα· και ούτος έσται εις λαόν, και ούτος υψωθήσεται· αλλά ο αδελφός αυτού ο νεώτερος μείζων αυτού έσται, και το σπέρμα αυτού έσται εις πλήθος εθνών.

Γεν. 48,19 Ο Ιακώβ όμως δεν συγκατετέθη να πράξη ο,τι του είπεν ο Ιωσήφ, αλλά είπε· “γνωρίζω ποίος είναι ο πρωτότοκος και αυτός θα αναδειχθή εις λαόν πολύν, και αυτός θα δοξασθή. Αλλά ο αδελφός του ο νεώτερος, θα αναδειχθή μεγαλύτερος από αυτόν και οι απόγονοί του θα είναι πλήθος λαών”.

Γεν. 48,20 και ευλόγησεν αυτούς εν τή ημέρα εκείνη λέγων· εν υμίν ευλογηθήσεται Ισραήλ λέγοντες· ποιήσαι σε ο Θεός ως Εφραΐμ και ως Μανασσή. και έθηκε τον Εφραΐμ έμπροσθεν τού Μανασσή.

Γεν. 48,20 Ο Ιακώβ ευλόγησεν αυτούς κατά την ημέραν εκείνην και είπεν· “χάρις εις σας και από σας θα δοξασθή το όνομά μου και οι άνθρωποι θα λέγουν· Είθε να σε ευλογή ο Θεός, όπως ευλόγησε τον Εφραΐμ και τον Μανασσή”. Ετσι δε ο Ιακώβ κατέστησε κατά την ευλογία τον Εφραΐμ ανώτερον από τον πρωτότοκον Μανασσή.

Γεν. 48,21 είπε δε Ισραήλ τώ Ιωσήφ· ιδού εγώ αποθνήσκω, και έσται ο Θεός μεθ υμών και αποστρέψει υμάς εις την γήν των πατέρων υμών·

Γεν. 48,21 Είπεν ακόμη ο Ιακώβ στον Ιωσήφ· “ιδού ότι εγώ μετ’ ολίγων αποθνήσκω. Ο Θεός θα είναι, μαζί σας και θα σας επαναφέρει εις την γην των πατέρων σας.

Γεν. 48,22 εγώ δε δίδωμί σοι Σίκιμα εξάιρετον υπέρ τους αδελφούς σου, ήν έλαβον εκ χειρός Αμορραίων εν μαχαίρα μου και τόξω.

Γεν. 48,22 Εγώ δε παραχωρώ εις σε και τους απογόνους σου εκλεκτήν κληρονομίαν, ανωτέραν από το μερίδιον των άλλών αδελφών σου, την πόλιν Συχέμ, την οποίαν εγώ ανακατέλαβον από τους Αμορραίους με την μάχαιράν μου και το τόξον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 49

Γεν. 49,1 Εκάλεσε δε Ιακώβ τους υιούς αυτού και είπεν αυτοίς· συνάχθητε, ίνα αναγγείλω υμίν, τι απαντήσεται υμίν επ εσχάτων των ημερών·

Γεν. 49,1 Εκάλεσε κοντά του ο Ιακώβ τους υιούς του και είπεν εις αυτούς· “συγκεντρωθήτε πλησίον μου, δια να σας αναγγείλω τι θα συμβούν εις σας, στους απογόνους σας, εις την ανθρωπότητα μέχρι και των τελευταίων ημερών.

Γεν. 49,2 αθροίσθητε και ακούσατέ μου, υιοί Ιακώβ, ακούσατε Ισραήλ τού πατρός υμών.

Γεν. 49,2 Μαζευθήτε και ακούσατέ με, παιδιά του Ισραήλ, ακούσατε τον πατέρα σας Ιακώβ.

Γεν. 49,3 ουβήν, πρωτότοκός μου, σύ ισχύς μου και αρχή τέκνων μου, σκληρός φέρεσθαι και σκληρός αυθάδης.

Γεν. 49,3 Ρουβήν, ο πρωτότοκός μου, συ είσαι η δύναμίς μου, η απαρχή των τέκνων μου. Εφάνης όμως σκληρός εις την συμπεριφοράν σου, σκληρός και αναίσχυντος απέναντί μου.

Γεν. 49,4 εξύβρισας ως ύδωρ, μη εκζέσης· ανέβης γάρ επί την κοίτην τού πατρός σου· τότε εμίανας την στρωμνήν, ού ανέβης.

Γεν. 49,4 Ωρμησες σαν χείμαρρος εναντίον της γυναικός μου Βαλλάς και την εταπεινώσες. Δεν θα προοδεύσης και δεν θα αναδειχθής, διότι ανέβης εις την κλίνην του πατρός σου, εμόλυνες το κρεβάτι του πατέρα, σου, στο οποίον ανέβης.

Γεν. 49,5 Συμεών και Λευϊ αδελφοί· συνετέλεσαν αδικίαν εξ αιρέσεως αυτών.

Γεν. 49,5 Συμεών και Λευϊ, δύο αδελφοί ωλοκλήρωσαν εσκεμμένως μίαν φοβεράν άδικον πράξιν.

Γεν. 49,6 εις βουλήν αυτών μη έλθοι η ψυχή μου, και επί τή συστάσει αυτών μη ερείσαι τα ήπατά μου, ότι εν τώ θυμώ αυτών απέκτειναν ανθρώπους και εν τή επιθυμία αυτών ενευροκόπησαν ταύρον.

Γεν. 49,6 Η ψυχή μου δεν συγκατατίθεται εις την απόφασίν των, και η καρδιά μου δεν επαναπαύεται εις την συνωμοσίαν των, διότι επάνω στον μεγάλον θυμόν των εφόνευσαν ανθρώπους και εις την επιθυμίαν της εκδικήσεώς των εφόνευσαν και ταύρους.

Γεν. 49,7 επικατάρατος ο θυμός αυτών, ότι αυθάδης, και η μήνις αυτών, ότι εσκληρύνθη· διαμεριώ αυτούς εν Ιακώβ και διασπερώ αυτούς εν Ισραήλ.

Γεν. 49,7 Κατηραμένος ας είναι ο θυμός των, διότι και η οργή των ήτο παράνομος, ήτο σκληρά. Ενεκα τούτου θα διασκορπίσω τους απογόνους των μεταξύ των άλλων υιών του Ιακώβ, θα διασπαρούν εν μέσω του ισραηλιτικού λαού.

Γεν. 49,8 Ιούδα, σε αινέσασαν οι αδελφοί σου· αι χείρες σου επί νώτου των εχθρών σου· προσκυνήσουσί σοι οι υιοί τού πατρός σου.

Γεν. 49,8 Ιούδα, σε θα μνησούν οι αδελφοί σου, θα σε αναγνωρίσουν ως αρχηγόν των, τα χέρια σου θα είναι ισχυρά επάνω εις την ράχιν των εχθρών σου. Θα σε προσκυνήσουν ως αρχηγόν των οι απόγονοι του πατρός σου.

Γεν. 49,9 σκύμνος λέοντος Ιούδα· εκ βλαστού, υιέ μου, ανέβης· αναπεσών εκοιμήθης ως λέων και ως σκύμνος· τις εγερεί αυτόν;

Γεν. 49,9 Λιοντάρι, γέννημα λιονταριού, θα είσαι, Ιούδα· από εμέ σαν από βλαστόν εφύτρωσες συ, άλλο βλαστάρι, υιέ μου. Εξηπλώθης και εκοιμήθης σαν λιοντάρι, σαν νεαρό εύρωστο λιοντάρι. Ποίος τολμά να τον πλησιάση και να τον εξυπνήση;

Γεν. 49,10 ουκ εκλείψει άρχων εξ Ιούδα και ηγούμενος εκ των μηρών αυτού, έως εάν έλθη τα αποκείμενα αυτώ, και αυτός προσδοκία εθνών.

Γεν. 49,10 Δεν θα λείψη άρχων από την φυλην Ιούδα και αρχηγός από τους απογόνους του, μέχρις ότου έλθη εκείνος, εις τα χέρια του οποίου απόκεινται αι εξουσίαι. Αυτός θα είναι η ελπίς και η προσμονή των λαών, ο Μεσσίας.

Γεν. 49,11 δεσμεύω προς άμπελον τον πώλον αυτού και τή έλικι τον πώλον της όνου αυτού· πλυνεί εν οίνω την στολήν

αυτού και εν αίματι σταφυλής την περιβολήν αυτού·

Γεν. 49,11 Τοση τότε θα είναι η ευημερία, ώστε θα δένει αυτός τον όνον του εις την άμπελον και το πουλάρι της όνου του εις την ψαλλίδα της αμπέλου. Θα πλύνη όχι με νερό αλλά με κρασί την στολήν του και με τον κόκκινον, σαν αίμα, οίνον της σταφυλής θα καθαρίζη την ενδυμασίαν του.

Γεν. 49,12 χαροποιοί οι οφθαλμοί αυτού από οίνου, και λευκοί οι οδόντες αυτού ή γάλα.

Γεν. 49,12 Οι οφθαλμοί του θα ακτινοβολούν χαράν· θα σπινθηροβολούν σαν εκείνου που πίνει οίνον. Η καθαρότης του θα είναι άφογος, και οι οδόντες του θα είναι λευκότεροι από το γάλα.

Γεν. 49,13 Ζαβουλών παράλιος κατοικήσει, και αυτός παρ όρμον πλοίων, και παρατενεί έως Σιδώνος.

Γεν. 49,13 Ζαβουλών, η φυλή του θα κατοικήση εις παράλιον χώραν, πλησίον λιμένων, όπου υπάρχουν πλοία, θα εκτείνεται δε μέχρι και της Σιδώνος.

Γεν. 49,14 Ισάχαρ το καλόν επεθύμησεν αναπαυόμενος ανά μέσον των κλήρων·

Γεν. 49,14 Ισάχαρ επεθύμησε και εθεώρησε καλόν να αναπαύεται εις τας περιοχάς, αι οποίαι εκληροδοτήθησαν στους άλλους αδελφούς του.

Γεν. 49,15 και ιδών την ανάπαυσιν ότι καλή, και την γήν ότι πίων, υπέθηκε τον ώμον αυτού εις το πονείν και εγενήθη ανήρ γεωργός.

Γεν. 49,15 Αυτός ιδών, ότι η ειρηνική και αναπαυτική ζωή είναι καλή δι' αυτόν και ότι η χώρα του είναι εύφορος, ανέλαβε να εργασθή με τα χέρια του και να κοπιάζη εργαζόμενος την γην και έτσι έγινε γεωργός.

Γεν. 49,16 Δάν κρινεί το λαόν αυτού, ωσει και μία φυλή εν Ισραήλ.

Γεν. 49,16 Ο Δαν θα κυβερνήση δια της φυλής του τον ισραηλιτικόν λαόν, σαν μια αξία φυλή του Ιακώβ.

Γεν. 49,17 και γενηθήτω Δάν όφιος εφ οδού, εγκαθήμενος επί τριβου, δάκνων πτέρναν ίππου, και πεσειται ο ιππεύς εις τα οπίσω,

Γεν. 49,17 Η φυλή του Δαν θα γίνη κακοποιός, σαν όφιος κρυμμένος στον δρόμον, όφιος ο οποίος παραμονεύει εις την ατραπόν, δια να δαγκώση την πτέρναν του ίππου και να ανατραπή ο ιππεύς προς τα οπίσω,

Γεν. 49,18 την σωτηρίαν περιμένων Κυρίου.

Γεν. 49,18 ώστε τα θύματά του να περιμένουν την σωτηρίαν από τον Κύριον.

Γεν. 49,19 Γάδ, πειρατήριον πειρατεύσει αυτόν, αυτός δε πειρατεύσει αυτόν κατά πόδας.

Γεν. 49,19 Ο Γαδ, ενέδρας και πειρατείας θα στήσουν δι' αυτόν, αλλά και αυτός θα στήση ενέδρας εις τα πόδια εκείνου, ο οποίος τον ενεδρεύει.

Γεν. 49,20 Ασήρ, πίων αυτού ο άρτος, και αυτός δώσει τρυφήν άρχουσι.

Γεν. 49,20 Του Ασήρ η τροφή θα είναι πλουσία και αυτός από την πολλήν καρποφορίαν των αγρών του θα προσφέρει απολαυστικά εδέσματα και εις βασιλείς.

Γεν. 49,21 Νεφθαλείμ στέλεχος ανειμένον, επιδιδούς εν τώ γεννήματι κάλλος.

Γεν. 49,21 Νεφθαλείμ, βλαστάρια υψωμένα θα προσδίδουν ωραιότητα εις αυτόν και εις την καρποφόρον βλάστησιν της χώρας του.

Γεν. 49,22 υιός ηυξημένος Ιωσήφ, υιός ηυξημένος μου ζηλωτός, υιός μου νεώτατος· προς με ανάστρεψον.

Γεν. 49,22 Ο Ιωσήφ ένδοξον τέκνον, ένδοξον και αγαπημένον παιδί των γηρατειών μου, επίστρεψε προς εμέ από την ξενητείά σου.

Γεν. 49,23 εις ον διαβουλεύόμενοι ελοιδόρουν, και ενείχον αυτά κύριοι τοξευμάτων·

Γεν. 49,23 Εναντίον αυτού και των απογόνων του άνθρωποι πονηρά σκεπτόμενοι εξεστόμιζαν ύβρεις, άνθρωποι έχοντες ικανότητα εις πολέμους με τόξα εφθόνουν και εμίασουν αυτόν.

Γεν. 49,24 και συνετριβη μετά κράτους τα τόξα αυτών, και εξελύθη τα νεύρα βραχιόνων χειρός αυτών διά χείρα δυνάστου Ιακώβ, εκείθεν ο κατισχύσας Ισραήλ· παρά Θεού τού πατρός σου,

Γεν. 49,24 Αλλά τα τόξα των συνετριβησαν μετά μεγάλης δυνάμεως και τα νεύρα των χειρών των παρέλυσαν από το κραταιόν χέρι του παντοδυνάμου Θεού του Ιακώβ. Από εκεί, από τον Θεόν του πατρός σου, θα αντλής την δύναμίν σου.

Γεν. 49,25 και εβοήθησέ σοι ο Θεός ο εμός και ευλόγησέ σε ευλογίαν ουρανού άνωθεν και ευλογίαν γής εχούσης πάντα· είνεκεν ευλογίας μαστών και μήτρας,

Γεν. 49,25 Ο Θεός μου σε εβοήθησε και σε ηυλόγησε ευλογίαν πλουσία από τον ουρανόν άνω και ευλογίαν από την γην κάτω, η οποία θα καρποφορή πλουσίως δια σε. Αι ευλογίαι αυταί δια σε και δια τα τέκνα σου θα δειχθούν και από το πλήθος των απογόνων σου.

Γεν. 49,26 ευλογίας πατρός σου και μητρός σου· υπερίσχυσεν υπέρ ευλογίας ορέων μονίμων και επ ευλογίαις θινών αενάων· έσονται επί κεφαλήν Ιωσήφ και επί κορυφής ών ηγήσατο αδελφών.

Γεν. 49,26 Θα λάβης τας ευλογίας του πατρός σου και της μητρός σου και θα είναι αύται ανώτεραι από την μεγαλοπρέπειαν και την μακροβιότητα των ορέων και πολυαριθμότεροι από τας αμμώδεις αιωνίας εκτάσεις. Αι ευλογίαι αυταί θα έλθουν εις την κεφαλήν του Ιωσήφ, εκείνου ο οποίος ανεδείχθη άρχων και προστάτης των αδελφών του.

Γεν. 49,27 Βενιαμίν λύκος άρπαξ· το πρωϊνόν έδεται έτι και εις το εσπέρας δίδωσι τροφήν.

Γεν. 49,27 Ο Βενιαμίν θα είναι λύκος αρπακτικός. Την πρωϊαν θα τρώγη ακόμη από το κυνήγι της προηγουμένης ημέρας και την εσπέραν της άλλης ημέρας θα έχη τόσα νέα θηράματα, ώστε να διδη και εις άλλους τροφήν".

Γεν. 49,28 Πάντες ούτοι υιοί Ιακώβ δώδεκα, και ταύτα ελάλησεν αυτοίς ο πατήρ αυτών και ευλόγησεν αυτούς, έκαστον κατά την ευλογίαν αυτού ευλόγησεν αυτούς.

Γεν. 49,28 Όλοι αυτοί οι υιοί του Ιακώβ ήσαν δώδεκα, και αυτα έίπεν εις αυτούς ο πατήρ των. Ευλόγησεν αυτούς. Εδωκεν στον καθένα από αυτούς ιδιαιτέραν ευλογίαν και προφητείαν.

Γεν. 49,29 και έίπεν αυτοίς· εγώ προστίθεμαι προς τον εμόν λαόν· θάψατέ με μετά των πατέρων μου εν τώ σπηλαίω, ό εστιν εν τώ αγρώ Εφρών τού Χετταίου,

Γεν. 49,29 Έπειτα δε από τας ευλογίας τους έίπεν· "εγώ υστέρα από ολίγον αποθνήσκω και προστίθεμαι στον λαόν μου, ο οποίος έχει εκδημήσει ενωρίτερον. Θέλω να με θάψετε μαζί με τους πατέρας μου εντός του σπηλαιου, το οποίον υπάρχει στον αγρόν του Εφρών του Χετταίου.

Γεν. 49,30 εν τώ σπηλαίω τώ διπλώ, τώ απέναντι Μαμβρή, εν γη Χαναάν, ό εκτήσατο Αβραάμ το σπήλαιον παρά Εφρών

τού Χετταίου εν κτήσει μνημείου·

Γεν. 49,30 Θάψετε με στο διπλόν σπήλαιον, που ευρίσκεται εις την Χαναάν απέναντι από την Δρυν Μαμβρή και το οποίον σπήλαιον ηγόρασεν ο Αβραάμ από τον Εφρών τον Χετταίου, δια να τα χρησιμοποιήση ως ιδιόκτητον μνημείον.

Γεν. 49,31 εκεί έθαψαν Αβραάμ και Σάραν την γυναίκα αυτού, εκεί έθαψαν Ισαάκ και εβέκκαν την γυναίκα αυτού, εκεί έθαψα Λείαν

Γεν. 49,31 Εκεί έθαψαν τον Αβραάμ και την σύζυγον αυτού την Σάρραν. Εκεί έθαψαν τον Ισαάκ και την σύζυγόν του την Ρεβέκκαν, εκεί έθαψα εγώ την Λείαν,

Γεν. 49,32 εν κτήσει τού αγρού και τού σπηλαίου τού όντος εν αυτώ παρά των υιών Χέτ.

Γεν. 49,32 αφού μας ανήκει ο αγρός αυτός και το σπήλαιον που υπάρχει εις αυτόν, διότι ηγοράσθησαν από τους Χετταίους”.

Γεν. 49,33 και κατέπαυσεν Ιακώβ επιτάσσωσιν τοίς υιοίς αυτού και εξάρας τους πόδας αυτού επί την κλίνην εξέλιπε και προσετέθη προς τον λαόν αυτού.

Γεν. 49,33 Έπαυσε τότε ο Ιακώβ να διδή εντολάς εις τα παιδιά του, άπλωσε τα πόδια του επανώ στο κρεβάτι του, απέθανεν ειρηνικά και ήρεμα και προσετέθη στον λαόν του, ο οποίος ενωρίτερα από αυτόν είχαν απέλθει από τον κόσμον τούτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 50

Γεν. 50,1 Καί επιπεσών Ιωσήφ επί πρόσωπον τού πατρός αυτού, έκλαυσεν αυτόν και εφίλησεν αυτόν.

Γεν. 50,1 Ο Ιωσήφ ερρίφθη στο πρόσωπον του πατρός του, έκλαυσε δι' αυτόν και τον εφίλησε.

Γεν. 50,2 και προσέταξεν Ιωσήφ τοίς παισίν αυτού τοίς ενταφιασταίς ενταφιάσαι τον πατέρα αυτού, και ενεταφίασαν οι ενταφιασταί τον Ισραήλ.

Γεν. 50,2 Διέταξε δε τους δούλους του, τους Αιγυπτίους ταριχευτάς, να τον ταριχεύσουν. Εκείνοι δε, ειδικοί στο έργον των, εταρίχευσαν τον Ιακώβ.

Γεν. 50,3 και επλήρωσαν αυτού τεσσαράκοντα ημέρας· ούτω γάρ καταριθμούνται αι ημέραι της ταφής. και επένθησεν αυτόν Αίγυπτος εβδομήκοντα ημέρας.

Γεν. 50,3 Συνεπληρώθησαν αι τεσσαράκοντα ημέραι, όσαι απαιτούνται δια την ολοκλήρωσιν της ταριχεύσεως. Επένθησε τον Ιακώβ η Αίγυπτος επί εβδομήκοντα ημέρας.

Γεν. 50,4 Επεί δε παρήλθον αι ημέραι τού πένθους, ελάλησεν Ιωσήφ προς τους δυνάστας Φαραώ λέγων· ει εύρον χάριν εναντίον υμών λαλήσατε περί εμού εις τα ώτα Φαραώ λέγοντες·

Γεν. 50,4 Όταν δε παρήλθον αι ημέραι αύται του πένθους, ο Ιωσήφ, επειδή λόγω της πενθίμου εμφανίσεως του και της ένεκα του πένθους αφεθείσης γενειάδας του, δεν ήδύνατο αυτοπροσώπως να παρουσιασθή στον Φαραώ, είπε προς τους αυλικούς να μεσολαβήσουν προς εκείνον λέγων· “εάν ευρήκα χάριν ενώπιόν σας, ομιλήσατε δι' εμέ στον Φαραώ και είπατε,

Γεν. 50,5 ο πατήρ μου ώρκισέ με λέγων· εν τώ μνημείώ ώρυξα εμαυτώ εν γη Χαναάν, εκεί με θάψεις· νύν ούν αναβάς θάψω τον πατέρα μου και επανελεύσομαι.

Γεν. 50,5 ότι ο πατήρ μου με ώρκισε λέγων· Θέλω να με θάψης στο μνημείον, το οποίον εγώ δια τον εαυτόν μου ήνοιξα εις την χώραν Χαναάν. Τώρα λοιπόν πρέπει να μεταβώ εις την Χαναάν, να θάψω τον πατέρα μου και πάλιν θα επιστρέψω”.

Γεν. 50,6 και είπε Φαραώ τώ Ιωσήφ· ανάβηθι, θάψον τον πατέρα σου, καθάπερ ώρκισέ σε.

Γεν. 50,6 Ο Φαραώ παρήγγειλες στον Ιωσήφ· “πήγαινε θάψε τον πατέρα σου, όπως εκείνος σε ώρκισεν”.

Γεν. 50,7 και ανέβη Ιωσήφ θάψαι τον πατέρα αυτού, και συνανέβησαν μετ αυτού πάντες οι παίδες Φαραώ και οι πρεσβύτεροι τού οίκου αυτού και πάντες οι πρεσβύτεροι της γής Αιγύπτου.

Γεν. 50,7 Ο Ιωσήφ ανεχώρησε, δια να θάψη τον πατέρα του. Μαζή δε με αυτόν επήγαν όλοι οι δούλοι του Φαραώ, οι γεροντότεροι του οίκου του, όλοι οι πρεσβύτεροι, όλοι δηλαδή όσοι κατείχον αξιώματα εις την χώραν της Αιγύπτου.

Γεν. 50,8 και πάσα η πανοικία Ιωσήφ και οι αδελφοί αυτού και πάσα η οικία η πατρική αυτού, και την συγγένειαν αυτού και τα πρόβατα και τους βόας υπελίποντο εν γη Γεσέμ.

Γεν. 50,8 Και όλη η οικογένεια του Ιωσήφ, οι αδελφοί του και όλα τα μέλη του πατρικού οίκου και όλοι οι συγγενείς. Εις την Γεσέμ έμειναν μόνον τα πρόβατα και τα βόδια και οι φυλάσσοντες αυτά.

Γεν. 50,9 και συνανέβησαν μετ αυτού και άρματα και ιππείς, και εγένετο η παρεμβολή μεγάλη σφόδρα.

Γεν. 50,9 Μαζή με αυτόν ανεχώρησαν και άρματα και ιππείς, ώστε η συνοδεία έγινε πολύ μεγάλη.

Γεν. 50,10 και παρεγένοντο εις άλωνα Ατάδ, ό εστι πέραν τού Ιορδάνου, και εκόψαντο αυτόν κοπετόν μέγαν και ισχυρόν σφόδρα· και εποίησε το πένθος τώ πατρί αυτού επτά ημέρας.

Γεν. 50,10 Έφθασαν στο αλώνι του Ατάδ, το οποίον ευρίσκεται ανατολικάς του Ιορδάνου. Εκεί όλοι οι συνοδεύοντες τον νεκρόν τον εθρήνησαν πολύ, με θρήνον μέγαν και ισχυρόν. Έκαμε δε εκεί ο Ιωσήφ και οι περι αυτόν πένθος επτά ημερών δια τον πατέρα του.

Γεν. 50,11 και είδον οι κάτοικοι της γής Χαναάν το πένθος επί άλωνι Ατάδ και είπαν· πένθος μέγα τούτό εστι τοίς Αιγυπτίοις· διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού Πένθος Αιγύπτου, ό εστι πέραν τού Ιορδάνου.

Γεν. 50,11 Οι κάτοικοι της γης Χαναάν είδον το πένθος τούτο στο αλώνι του Ατάδ και είπαν· “μεγάλο είναι τούτο το πένθος στους Αιγυπτίους”. Δια τούτο ωνόμασαν “Πένθος Αιγύπτου” τον τόπον αυτόν, που ευρίσκεται ανατολικάς του Ιορδάνου.

Γεν. 50,12 και εποίησαν αυτός ούτως οι υιοί αυτού

Γεν. 50,12 Αφού κατ' αυτόν τον τρόπον επένθησαν τον πατέρα των τον Ιακώβ οι υιοί αυτού,

Γεν. 50,13 και ανέλαβον αυτόν οι υιοί αυτού εις γήν Χαναάν και έθαψαν αυτόν εις το σπήλαιον το διπλόν, ό εκτήσατο Αβραάμ το σπήλαιον εν κτήσει μνημείου παρά Εφρών τού Χετταίου, κατέναντι Μαμβρή.

Γεν. 50,13 τον επήραν έπειτα αυτοί μόνοι χωρίς την συνοδείαν των Αιγυπτίων, τον μετέφεραν από το αλώνι του Ατάδ, εις την Χαναάν, και τον έθαψαν στο διπλόν σπήλαιον, το απέναντι της Δρυός Μαμβρή, το οποίον ο Αβραάμ είχεν αγοράσει ως ιδιόκτητον μνημείον του από τον Εφρών τον Χετταίου.

Γεν. 50,14 και υπέστρεψεν Ιωσήφ εις Αίγυπτον, αυτός και οι αδελφοί αυτού και οι συναναβάντες θάψαι τον πατέρα αυτού.

Γεν. 50,14 Μετά δε τον ενταφιασμόν επέστρεψεν εις την Αίγυπτον ο Ιωσήφ, οι αδελφοί του και όλοι όσοι είχαν έλθει μαζή του, δια να θάψουν τον πατέρα του.

Γεν. 50,15 **Ιδόντες δε οι αδελφοί Ιωσήφ ότι τέθηκεν ο πατήρ αυτών, είπαν· μη ποτε μνησικακήση ημίν Ιωσήφ και ανταπόδομα ανταποδώ ημίν πάντα τα κακά, á ενεδειξάμεθα εις αυτόν.**

Γεν. 50,15 **Όταν οι αδελφοί του Ιωσήφ είδον ότι απέθανε και δεν υπάρχει μεταξύ των ο πατέρας των, εφοβήθησαν και διηρωτήθησαν· “Μήπως μνησικακήση εναντίον μας ο Ιωσήφ και μας ανταποδώση όλα εκείνα τα κακά, τα οποία ημείς επράξαμεν εναντίον του;”**

Γεν. 50,16 **και παραγενόμενοι προς Ιωσήφ είπαν· ο πατήρ σου ώρκισε πρό τού τελευτήσαι αυτόν λέγων·**

Γεν. 50,16 **Και με τον φόβον αυτόν προσήλθον όλοι προς τον Ιωσήφ και του είπαν· “ο πατήρ σου πριν αποθάνη, μας ώρκισε και μας είπε·**

Γεν. 50,17 **ούτως είπατε Ιωσήφ άφες αυτοίς την αδικίαν και την αμαρτίαν αυτών, ότι πονηρά σοι ενεδείξαντο· και νύν δέξαι την αδικίαν των θεραπόντων τού Θεού τού πατρός σου. και έκλαυσεν Ιωσήφ λαλούντων αυτών προς αυτόν.**

Γεν. 50,17 **Αυτά να πήτε στον Ιωσήφ· Συγχώρησε στους αδελφούς σου την αδικίαν και την αμαρτίαν των, διότι πράγματι σου έκαμαν μεγάλη κακά. Τώρα, λοιπόν, δέξου την μετάνοιάν των και συγχώρησε την αδικίαν των δούλων τούτων του Θεού και του πατρός σου”. Συνεκινήθη βαθύτατα ο Ιωσήφ και έκλαυσεν, ενώ εκείνοι του ωμιλούσαν ακόμη.**

Γεν. 50,18 **και ελθόντες προς αυτόν είπαν· οίδε ημείς σοί ικέται.**

Γεν. 50,18 **Αυτοί επλησίασαν περισσότερο τον αδελφόν των και συντετριμμένοι του είπαν· “ιδού, ημείς είμεθα και θα μείνωμεν δούλοι σου”.**

Γεν. 50,19 **και είπεν αυτοίς Ιωσήφ· μη φοβείσθε, τού γάρ Θεού εμι εγώ.**

Γεν. 50,19 **Απήντησε προς αυτούς ο Ιωσήφ· “μη φοβείσθε ! Του Θεού άνθρωπος είμαι εγώ, αγαθός και αμνησικακος.**

Γεν. 50,20 **υμείς εβουλεύασθε κατ εμού εις πονηρά, ο δε Θεός εβουλεύσατο περί εμού εις αγαθά, όπως αν γενηθή ως σήμεραν και τραφή λαός πολύς.**

Γεν. 50,20 **Σεις εσκεφθήκατε και απεφασίσατε κακά εναντίον μου. Ο δε Θεός εσκέφθη αγαθά δι' εμέ, δια να γίνη αυτό το οποίον και έγινε μέχρι τώρα, να διατραφούν δηλαδή χάρις εις εμέ πολλοί λαοί”.**

Γεν. 50,21 **και είπεν αυτοίς· μη φοβείσθε· εγώ διαθρέψω υμάς και τας οικίας υμών. και παρεκάλεσεν αυτούς και ελάλησεν αυτών εις την καρδίαν.**

Γεν. 50,21 **Και επανέλαβε προς αυτούς· “μη φοβείσθε ! Εγώ, όχι μόνον δεν θα σας εκδικηθώ, αλλά θα διαθρέψω και σας και τας οικογενείας σας”. Τους παρηγόρησε, τους ενεθάρρυνε και ωμίλησε με αυτόν τον καλόν τρόπον εις τας καρδίας των.**

Γεν. 50,22 **Και κατώκησεν Ιωσήφ εν Αιγύπτω, αυτός και οι αδελφοί αυτού και πάσα η πανοικία τού πατρός αυτού. και έζησεν Ιωσήφ έτη εκατόν δέκα.**

Γεν. 50,22 **Και μετά τα γεγονότα αυτά παρέμεινεν ο Ιωσήφ εις την Αίγυπτον αυτός και οι αδελφοί του και όλη η οικογένεια του πατρός του. Έζησε δε ο Ιωσήφ εκατόν δέκα έτη.**

Γεν. 50,23 **και είδεν Ιωσήφ Εφραΐμ παιδιά έως τρίτης γενεάς, και οι υιοί Μαχειρ τού υιού Μανασσή ετέχθησαν επί μηρών Ιωσήφ.**

Γεν. 50,23 **Και είδε παιδιά του υιού του Εφραΐμ μέχρι τρίτης γενεάς. Και τα παιδιά του Μαχειρ, υιού του Μανασσή, εγεννήθησαν εις τα γόνατα του Ιωσήφ.**

Γεν. 50,24 **και είπεν Ιωσήφ τοίς αδελφοίς αυτού λέγων· εγώ αποθνήσκω· επισκοπή δε επισκέπεται ο Θεός υμάς και ανάξει υμάς εκ της γής ταύτης εις την γήν, ήν ώμοσεν ο Θεός τοίς πατράσιν ημών, Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ.**

Γεν. 50,24 **Όταν δε επλησίασεν ο καιρός της τελευτής του, είπεν στους αδελφούς του ο Ιωσήφ· “εγώ αποθνήσκω. Γνωρίζω όμως καλά, ότι ο πανάγαθος Θεός θα σας επισκεφθή ως προστάτης και από την γην αυτήν θα σας επαναφέρη εις την χώραν, την οποίαν δι' όρκου έχει υποσχεθή ίστους πατέρας μας, στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ”.**

Γεν. 50,25 **και ώρκισεν Ιωσήφ τους υιούς Ισραήλ λέγων· εν τή επισκοπή, ή επισκέψηται ο Θεός υμάς, και συνανοίσετε τα οστά μου εντεύθεν μεθ υμών.**

Γεν. 50,25 **Αμέσως δε μετά τους λόγους αυτούς ώρκισεν ο Ιωσήφ τους αδελφούς του λέγων· “όταν ο Θεός σας επισκεφθή και σας επαναφέρη εις την γην Χαναάν, θα πάρετε από εδώ και θα φέρετε μαζί σας εκεί τα οστά μου”**

Γεν. 50,26 **και ετελεύτησεν Ιωσήφ ετών εκατόν δέκα· και έθαιψαν αυτόν και έθηκαν εν τή σορώ εν Αιγύπτω.**

Γεν. 50,26 **Και απέθανεν ο Ιωσήφ εις ηλικίαν εκατόν δέκα ετών. Εταρτίχυσαν αυτόν εις την Αίγυπτον και τον έθυσαν εις την λάρνακα.**

ΕΞΟΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Εξ. 1,1 **Ταύτα τα ονόματα των υιών Ισραήλ των εισπεπορευμένων εις Αίγυπτον άμα Ιακώβ τώ πατρί αυτών, έκαστος πανοικί αυτών εισήλθουσιν.**

Εξ. 1,1 **Αυτά είναι τα ονόματα των υιών του Ιακώβ, οι οποίοι εισήλθον εις την Αίγυπτον μαζί με τον πατέρα αυτών και με ολόκληρον την οικογένειάν του έκαστος.**

Εξ. 1,2 **ουβήν, Συμεών, Λευϊ, Ιούδας,**

Εξ. 1,2 **Ρουβήν, Συμεών, Λευϊ, Ιούδας,**

Εξ. 1,3 **Ισάχαρ, Ζαβουλών και Βενιαμίν,**

Εξ. 1,3 **Ισάχαρ, Ζαβουλών και Βενιαμίν,**

Εξ. 1,4 **Δάν και Νεφαθλείμ, Γάδ και Ασήρ.**

Εξ. 1,4 **Δαν και Νεφθαλείμ, Γαδ και Ασήρ.**

Εξ. 1,5 **Ιωσήφ δε ήν εν Αιγύπτω. ήσαν δε πάσαι ψυχαί εξ Ιακώβ πέντε και εβδομήκοντα.**

Εξ. 1,5 **Ο δε Ιωσήφ ευρίσκετο τότε εις την Αίγυπτον. Όλοι δε οι υιοί και οι απόγονοι του Ιακώβ, που εισήλθον εις την Αίγυπτον, ήσαν εβδομήκοντα πέντε.**

Εξ. 1,6 **ετελεύτησε δε Ιωσήφ και πάντες οι αδελφοί αυτού και πάσα η γενεά εκείνη.**

Εξ. 1,6 **Εν τη παρόδω των ετών απέθανεν ο Ιωσήφ και οι αδελφοί αυτού. Και όλη η γενεά εκείνη.**

Εξ. 1,7 **οι δε υιοί Ισραήλ ηυξήθησαν και επληθύνθησαν και χυδαίοι εγένοντο. και κατίσχυον σφόδρα σφόδρα, επλήθυνε δε η γη αυτούς.**

Εξ. 1,7 Οι απόγονοί των όμως, οι Ισραηλίται, ηυξήθησαν και επληθύνθησαν εις την Αίγυπτον, έγιναν πλήθος πολύ. Χαρίς δε στο πλήθος των και την άλλην πρόοδόν των έγιναν πάρα πολύ ισχυροί, διότι τους ηνύησεν και η χώρα εις την αύξησιν και την ισχύν των.

Εξ. 1,8 Ανέστη δε βασιλεύς έτερος επ Αίγυπτον, ός ουκ ήδει τον Ιωσήφ.

Εξ. 1,8 Αλλά, μετά καιρους, ήλθεν άλλος βασιλεύς εις την Αίγυπτον, ο οποίος δεν εγνώριζε τίποτε περὶ του Ιωσήφ ούτε και δια τας υπηρεσίας, τας οποίας εκείνος είχε προσφέρει εις την Αίγυπτον.

Εξ. 1,9 εἶπε δε τώ έθνει αυτού· ιδού το γένος των υιών Ισραήλ μέγα πλήθος και ισχύει υπέρ ημάς·

Εξ. 1,9 Δυσμενώς δε διατεθειμένος προς τους υιούς Ισραήλ εἶπεν στον λαόν του· "ιδού, η φυλή των Ισραηλιτών είναι μεγάλη εις πληθυσμόν και ισχυροτέρα από ημάς.

Εξ. 1,10 δεύτε ούν κατασοφισώμεθα αυτούς, μη ποτε πληθυνθή, και ηνίκα αν συμβή ημίν πόλεμος, προστεθήσονται και ούτοι προς τους υπεναντίους και εκπολεμήσαντες ημάς εξελεύσονται εκ της γής.

Εξ. 1,10 Ελάτε λοιπόν και να επινοήσωμεν ταλαιπωρίας εις κατάθλιψιν αυτών και μείωσιν του πληθυσμού των, δια να μη αυξηθούν περισσότερον. Τούτο δε, διότι υπάρχει φόβος, αν τυχόν κανένα άλλο έθνος μας πολεμήση, να προστεθούν και ούτοι με τους εχθρούς μας, να πολεμήσουν εναντίον μας και να μας νικήσουν, οπότε νικηταί θα φύγουν ελεύθεροι από την χώραν μας και θα στερηθώμεν ημείς από τας εργασίας των".

Εξ. 1,11 και επέστησεν αυτοίς επιστάτας των έργων, ινα κακώσωσιν αυτούς εν τοίς έργοις· και ωκοδόμησαν πόλεις οχυράς τώ Φαραώ, την τε Πειθώμ και αμεσσή και Ων, ή εστιν Ηλιούπολις.

Εξ. 1,11 Προς τούτο κατέστησεν ο βασιλεύς επιστάτας στους εργαζομένους Ισραηλίτας, δια να τους ταλαιπωρούν και τους βασανίζουν με πολλά και σκληρά έργα. Τοτε και ανοικοδόμησαν οι Ισραηλίται πόλεις οχυράς προς χάριν του Φαραώ, την Πειθώ, την Ραμεσσή και την Ων· η Ων είναι η άλλως καλουμένη Ηλιούπολις.

Εξ. 1,12 καθότι δε αυτούς εταπείνουν, τοσούτω πλείους εγίνοντο, και ισχυρον σφόδρα σφόδρα· και εβδελύσσοντο οι Αιγύπτιοι από των υιών Ισραήλ.

Εξ. 1,12 Αλλά, όσον περισσότερον οι επιστάται κατεπείζον τους Ισραηλίτας, τόσον περισσότεροι αυτοί εγίνοντο και εδυνάμωναν πάρα πολύ.

Εξ. 1,13 και κατεδυνάστευον οι Αιγύπτιοι τους υιούς Ισραήλ βία

Εξ. 1,13 Δια τούτο και το μίσος των Αιγυπτίων, εναντίον των Ισραηλιτών ήτο άσβεστον.

Εξ. 1,14 και καταδύνων αυτών την ζωήν εν τοίς έργοις τοίς σκληροίς, τώ πηλώ και τή πλινθεία και πάσι τοίς έργοις τοίς εν τοίς πεδίοις, κατά πάντα τα έργα, ών κατεδουλούντο αυτούς μετά βίας.

Εξ. 1,14 Κατέθλιβον ακόμη σκληρότερον την ζωήν των με τας βασανιστικές βαρείας εργασίας της ζυμώσεως του πηλού, της κατασκευής πλινθων και με όλα τα άλλα έργα, τα οποία έκαμνον οι Ισραηλίται εις τας πεδιάδας της Αιγύπτου και τα οποια ως δούλους τους υπεχρέωναν να εκτελούν δια της βίας.

Εξ. 1,15 Καί εἶπεν ο βασιλεύς των Αιγυπτίων ταις μαίαις των Εβραίων· τή μια αυτών όνομα Σεπφώρα, και το όνομα της δευτέρας Φουά,

Εξ. 1,15 Εἶπε δε ο βασιλεύς αυτός εις τας Αιγυπτίας μαίας, που εξυπηρετούσαν τας Εβραίας γυναίκας· η μία από αυτάς ωνομάζετο Σεπφώρα και η άλλη Φουά·

Εξ. 1,16 και εἶπεν· όταν μαιούσθε τας Εβραίας και ώσι προς τώ τίκτειν, εάν μέν άρσεν ή, αποκτείνατε αυτό, εάν δε θήλυ, περιποιείσθε αυτό.

Εξ. 1,16 "όταν πηγαίνετε να ξεγεννήσετε τας επιτόκους Εβραίας, την στιγμήν που το βρέφος γεννάται, εάν μεν είναι αρσενικόν φονεύσατέ το, εάν είναι θηλυκόν, περιποιηθήτε το".

Εξ. 1,17 εφοβήθησαν δε αι μαίαι τον Θεόν και ουκ εποίησαν καθότι συνέταξεν αυταίς ο βασιλεύς Αιγύπτου, και εζωογόνουν τα άρσενα.

Εξ. 1,17 Αι μαίαι όμως αυταί, ευλαβείς καθώς ήσαν, εφοβήθησαν τον Θεόν και δεν έκαμαν το έγκλημα, που τας είχε διατάξει ο βασιλεύς, αλλά άφηναν εις την ζωήν και τα αρσενικά παιδιά.

Εξ. 1,18 εκάλεσε δε ο βασιλεύς Αιγύπτου τας μαίας και εἶπεν αυταίς· τι ότι εποιήσατε το πράγμα τούτο και εζωογονείτε τα άρσενα;

Εξ. 1,18 Εκάλεσε πάλιν ο βασιλεύς της Αιγύπτου τας μαίας και εἶπεν εις αυτάς· "τι είναι αυτό το οποίον εκάματε; Αφήνατε να ζουν και τα άρσενα τέκνα των Εβραίων;"

Εξ. 1,19 εἶπαν δε αι μαίαι τώ Φαραώ· ουχ ως γυναίκες Αιγύπτου αι Εβραίαι, τίκτουσι γάρ πριν ή εισελθείν προς αυτάς τας μαίας· και έτικτον.

Εξ. 1,19 Αι μαίαι απήνησαν στον Φαραώ· "δεν είναι, όπως αι γυναίκες των Αιγυπτίων αι Εβραίαι γυναίκες, διότι αυταί γεννούν, πριν φθάσουν προς αυτάς αι μαίαι". Και έτσι εγεννούσαν αφόβως αι γυναίκες των Εβραίων.

Εξ. 1,20 εϋ δε εποιεί ο Θεός τας μαίας, και επλήθυνεν ο λαός και ίσχυε σφόδρα.

Εξ. 1,20 Ο Θεός ηυλόγει τας μαίας δια την καλήν αυτήν πράξιν των, ο δε ισραηλιτικός λαός επληθύνετο και εγένετο ολονέν ισχυρότερος.

Εξ. 1,21 επει δε εφοβούντο αι μαίαι τον Θεόν, εποίησαν εαυταίς οικίας.

Εξ. 1,21 Επειδή δε αι μαίαι εφοβούντο τον Θεόν, τας ευηργέτησεν ο Θεός, ώστε να αποκτήσουν ευτυχεις οικογενείας.

Εξ. 1,22 συνέταξε δε Φαραώ παντί τώ λαώ αυτού λέγων· πάν άρσεν, ό εάν τεχθή τοίς Εβραίοις, εις τον ποταμόν ρίψατε· και πάν θήλυ, ζωογονείτε αυτό.

Εξ. 1,22 Τοτε ο Φαραώ διέταξεν όλον τον λαόν του λέγων· "κάθε νεογέννητον αρσενικόν τέκνον των Εβραίων ρίψατέ το στον ποταμόν. Καθε δε θηλυκόν περιποιηθήτε το, ώστε να ζήση".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Εξ. 2,1 Ην δε τις εκ της φυλής Λευϊ, ός έλαβε των θυγατέρων Λευϊ,

Εξ. 2,1 Υπήρχε τότε ένας εκ των απογόνων της φυλής Λευϊ, ο οποίος επήρην ως σύζυγον γυναίκα εκ της φυλής του.

Εξ. 2,2 και εν γαστροί έλαβε και έτεκεν άρσεν· ιδόντες δε αυτό αστειον εσκεπάσαν αυτό μήνας τρεις.

Εξ. 2,2 Αυτή συνέλαβε και εγέννησεν αρσενικόν. Οι γονείς του, ιδόντες ότι αυτό ήτο ωραίον, το έκρυψαν επί τρεις μήνας.

Εξ. 2,3 επει δε ουκ ηδύναντο αυτό έτι κρύπτειν, έλαβεν αυτό η μήτηρ αυτού θιβιν και κατέκρυψε τον ασφαλτοπίσση

και ενέβαλε το παιδίον εις αυτήν και έθηκεν αυτήν εις το έλος παρά τον ποταμόν.

Εξ. 2,3 Επειδή δε δεν ημπορούσαν επί περισσότερον χρόνον να το κρύπτουν, απεφάσισαν να το ρίψουν στον ποταμόν.

Έλαβεν η μητέρα του ένα καλάθι, το ήλειψε με πολλήν άσφαλτον και πίσσαν, έβαλε μέσα εις αυτό το παιδίον και έθεσε το καλάθι στο έλος, κοντά στον Νείλον ποταμόν.

Εξ. 2,4 και κατεσκόπευεν η αδελφή αυτού μακρόθεν μαθείν, τι το αποβησόμενον αυτό.

Εξ. 2,4 Η αδελφή του βρέφους παρακολουθούσε μετά προσοχής εκ του μακρόθεν κρυμμένη, δια να ιδη τι θα συνέβαινεν στο παιδίον.

Εξ. 2,5 κατέβη δε η θυγάτηρ Φαραώ λούσασθαι επί τον ποταμόν, και αι άβραι αυτής παρεπορεύοντο παρά τον ποταμόν. και ιδούσα την θίβιν εν τώ έλει, αποστείλασα την άβραν ανείλατο αυτήν.

Εξ. 2,5 Κατά την ώραν εκείνην κατέβη από τα ανάκτορά της η θυγάτηρ του Φαραώ, δια να λουσθή στον ποταμόν. Όταν μαζί με τας θεραπεινίδας της, που την ακολουθούσαν, έφθασαν στον ποταμόν, εβάνδιζαν παρά την όχθην του. Η θυγάτηρ του Φαραώ είδε το καλάθι στο έλος, απέστειλε μίαν υπηρέτριάν της και το επήρε.

Εξ. 2,6 ανοίξασα δε ορά παιδίον κλαίον εν τή θίβει, και εφέισατο αυτού η θυγάτηρ Φαραώ και έφη· από των παιδιών των Εβραίων τούτο.

Εξ. 2,6 Όταν το άνοιξε, είδε μέσα στο καλάθι ένα παιδί να κλαίη. Το ελυπήθη η θυγάτηρ του Φαραώ και είπε· "αυτό ασφαλώς είναι από τα παιδιά των Εβραίων".

Εξ. 2,7 και είπεν η αδελφή αυτού τή θυγατρί Φαραώ· θέλεις καλέσω σοι γυναίκα τροφεύουσαν εκ των Εβραίων και θηλάσει σοι το παιδίον;

Εξ. 2,7 Η κρυμμένη αδελφή του βρέφους παρουσιάσθη τότε εις την θυγατέρα του Φαραώ και την ηρώτησε· "θέλεις να σου φωνάξω μια γυναίκα από τας Εβραίας, τροφόν δια να θηλάση προς λογαριασμόν σου το παιδί αυτό;"

Εξ. 2,8 η δε είπεν η θυγάτηρ Φαραώ· πορεύου. ελθούσα δε η νεάνις εκάλεσε την μητέρα τού παιδιού.

Εξ. 2,8 Η θυγάτηρ του Φαραώ απήντησε· "ναι πήγαινε κάλεσέ την". Ηλθεν η νεάνις και εκάλεσε την μητέρα του παιδιού.

Εξ. 2,9 είπε δε προς αυτήν η θυγάτηρ Φαραώ διατήρησόν μοι το παιδίον τούτο και θήλασόν μοι αυτό, εγώ δε δώσω σοι τον μισθόν. έλαβε δε η γυνή το παιδίον και εθήλαζεν αυτό.

Εξ. 2,9 Η θυγάτηρ του Φαραώ είπε· "ανάλαβε την συντήρησιν αυτού του παιδιού, θήλασέ μου το και εγώ θα σου δώσω την αμοιβήν σου". Επήρε η γυναίκα το παιδί και το εθήλαζε.

Εξ. 2,10 αδρυνθέντος δε τού παιδιού, εισήγαγεν αυτό προς την θυγατέρα Φαραώ, και εγενήθη αυτή εις υιόν· επωνόμασε δε το όνομα αυτού Μωυσήν λέγουσα· εκ τού ύδατος αυτόν ανειλόμην.

Εξ. 2,10 Όταν το παιδί εμεγάλωσε, το ωδήγησεν η μητέρα του προς την θυγατέρα του Φαραώ. Εκείνη δε το επήρε ως υιόν της, το υιοθέτησε και το ωνόμασε Μωϋσήν, λέγουσα ότι "του δίνω αυτό το όνομα, διότι το έβγαλα από το νερό· είναι υδατόσωστος".

Εξ. 2,11 Εγένετο δε εν ταις ημέραις ταις πολλαίς εκείναις μέγας γενόμενος Μωυσής, εξήλθε προς τους αδελφούς αυτού τους υιούς Ισραήλ. κατανοήσας δε τον πόνον αυτών ορά άνθρωπον Αιγύπτιον τύπτοντά τινα Εβραίον των εαυτού αδελφών των υιών Ισραήλ·

Εξ. 2,11 Μετά πάροδον όμως αρκετού χρόνου, όταν ο Μωϋσής έγινε μέγας δια την σοφίαν και την δύναμιν, εξήλθεν από τα ανάκτορα και επεσκεφέθη τους ομοεθνείς του, τους Ισραηλίτας. Ενώ παρακολουθούσε και έβλεπε την ταλαιπωρίαν και την θλίψιν των, είδεν ένα Αιγύπτιον να κτυπά Εβραίον, ένα από τους αδελφούς του, τους Ισραηλίτας.

Εξ. 2,12 περιβλεψάμενος δε ώδε και ώδε ουχ ορά ουδένα και πατάξας τον Αιγύπτιον, έκρυψεν αυτόν εν τή άμμω.

Εξ. 2,12 Ο Μωϋσής, εκύτταξεν ολόγυρά του από εδώ και από εκεί, δεν είδε κανένα και κτυπήσας θανασίμως τον Αιγύπτιον τον εφόνευσε, και έκρυψε το πτώμα του εις την άμμον.

Εξ. 2,13 εξελθών δε τή ημέρα τή δευτέρα ορά δύο άνν αυτόν ραίους διαπληκτιζομένους και λέγει τώ αδικούντι· διά τι σύ τύπτεις τον πλησίον;

Εξ. 2,13 Την άλλην ημέραν εξήλθε πάλιν ο Μωϋσής, είδε δύο Εβραίους να διαπληκτιζώνται και λέγει στον αδικούντα· "διατί συ κτυπάς τον πλησίον σου;"

Εξ. 2,14 ο δε είπε· τις σε κατέστησεν άρχοντα και δικαστήν εφ ημών; μη ανελείν με σύ θέλεις, ον τρόπον ανείλες χθές τον Αιγύπτιον; εφοβήθη δε Μωυσής, και είπεν· ει ούτως εμφανές γέγονε το ρήμα τούτο;

Εξ. 2,14 Εκείνος του απήντησε με αναιδειαν· "ποιός σε διώρισεν άρχοντα και δικαστήν εις ημάς; Μηπως θέλεις να φονεύσης και εμέ, όπως χθες εφόνευσες τον Αιγύπτιον;" Εφοβήθη ο Μωϋσής από τους λόγους αυτούς και είπε· "λοιπόν, έγινε τόσοσν γνωστή η χθεσινή μου πράξις;"

Εξ. 2,15 ήκουσε δε Φαραώ το ρήμα τούτο και εξήτει ανελείν Μωυσήν· ανεχώρησε δε Μωυσής από προσώπου Φαραώ και ώκησεν εν γη Μαδιάμ, ελθών δε εις γήν Μαδιάμ εκάθισεν επί τού φρέατος.

Εξ. 2,15 Πράγματι δε ο Φαραώ είχε πληροφορηθή την πράξιν αυτήν και εξήτει να θανατώση τον Μωϋσέα. Ο Μωϋσής τότε ανεχώρησε μακράν από τον Φαραώ, ήλθεν εις την γην Μαδιάμ, όπου και εγκατεστάθη. Όταν δε έφθασε εις την χώραν Μαδιάμ, εκάθισεν εις ένα φρέαρ.

Εξ. 2,16 τώ δε ιερει Μαδιάμ ήσαν επτά θυγατέρες ποιμαίνουσαι τα πρόβατα τού πατρός αυτών Ιοθόρ· παραγενόμεναι δε ήντλουν έως έπλησαν τας δεξαμενάς ποτίσαι τα πρόβατα τού πατρός αυτών Ιοθόρ.

Εξ. 2,16 Ο ιερεύς της Μαδιάμ, ο Ιοθόρ, είχαν επτά θυγατέρας, αι οποιαι έβοσκαν τα πρόβατα του πατρός των. Αυταί ήλθαν στο φρέαρ, ήντλησαν νερό και εγέμισαν τα ποτιστήρια των προβάτων, δια να ποτίσουν το κοπάδι του πατρός των.

Εξ. 2,17 παραγενόμενοι δε οι ποιμένες εξέβαλλον αυτάς· αναστάς δε Μωυσής ερύσατο αυτάς και ήντλησεν αυταίς και επότισε τα πρόβατα αυτών·

Εξ. 2,17 Αλλά ελθόντες οι άλλοι ποιμένες τας εξεδίωκον. Εσηκώθη όμως τότε ο Μωϋσής τας υπερέησπισε και τας εγλύτωσε από τους ποιμένες· ήντλησεν ο ίδιος νερό και επότισε τα πρόβατά των.

Εξ. 2,18 παραγένοντο δε προς αγουήλ τον πατέρα αυτών. ο δε είπεν αυταίς· διατί εταχύνατε τού παραγενέσθαι σήμερον;

Εξ. 2,18 Εκείναι επέστρεψαν προς τον πατέρα των τον Ραγουήλ, ο οποίος και τας ηρώτησε· "διατί τόσοσν ενωρίς επεστρέψατε σήμερον;"

Εξ. 2,19 αι δε είπαν· άνθρωπος Αιγύπτιος ερύσατο ημάς από των ποιμένων και ήντλησεν ημίν και επότισε τα πρόβατα ημών.

Εξ. 2,19 Αυταί απήντησαν· “ένας Αιγύπτιος μας υπερέησπισε και μας εφύλαξεν από τους άλλους ποιμένας, έβγαλε δε νερό από το φρέαρ και έπότισε τα πρόβατά μας”.

Εξ. 2,20 ο δε είπε ταις θυγατράσιν αυτού· και που εστι; και ινατί ούτως καταλελοίπατε τον άνθρωπον; καλέσατε ούν αυτόν, όπως φάγη άρτον.

Εξ. 2,20 Ο ιερεύς ηρώτησε τας θυγατέρας του· “και που είναι τώρα αυτός ο άνθρωπος; Διατί, αφού τόσον σας εξυπηρέτησε, τον εγκατελείψατε; Πηγαίνετε και καλέσατέ τον να φάγη άρτον μαζί μας”.

Εξ. 2,21 κατωκίσθη δε Μωυσής παρά τώ ανθρώπω, και εξέδοτο Σεπφώραν την θυγατέρα αυτού Μωυσή γυναίκα.

Εξ. 2,21 Ο Μωυσής εγνωρίσθη με την οικογένειαν του Ιοθόρ, κατώκησε πλησίον αυτού, ο οποίος και του έδωσεν ως σύζυγον την θυγατέρα του, την Σεπφώραν.

Εξ. 2,22 εν γαστρί δε λαβούσα η γυνή έτεκεν υιόν, και επωνόμασε Μωυσής το όνομα αυτού Γηρσάμ λέγων· ότι πάροικός εμι εν γη αλλοτρία.

Εξ. 2,22 Η Σεπφώρα συνέλαβε και εγέννησεν υιόν. Ο Μωυσής ωνόμασεν αυτόν Γηρσάμ, λέγων ότι του δίνω αυτό το όνομα “διότι είμαι προσωρινός εις την ξένην αυτήν χώραν”.

Εξ. 2,23 Μετά δε τας ημέρας τας πολλάς εκείνας ετελεύτησεν ο βασιλεύς Αιγύπτου. και κατεστέναξαν οι υιοί Ισραήλ από των έργων και ανεβόησαν, και ανέβη η βοή αυτών προς τον Θεόν από των έργων.

Εξ. 2,23 Επειτα από αρκετόν χρόνον απέθανεν ο βασιλεύς εκείνος της Αιγύπτου, ο οποίος κατέθλιβε τους Ισραηλίτας με τον πολύν φόρτον σκληρών εργασιών. Ανεστέναξαν βαθύτατα οι Ισραηλίται εξ αιτίας της θλίψεως των καταναγκαστικών έργων, εβόησαν προς τον Θεόν και η κραυγή των έφθασεν στον Θεόν.

Εξ. 2,24 και εισήκουσεν ο Θεός τον στεναγμόν αυτών, και εμνήσθη ο Θεός της διαθήκης αυτού της προς Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ.

Εξ. 2,24 Ηκουσεν ο Θεός τον στεναγμόν των, ενεθυμήθη την υπόσχεσίν που είχε δώσει προς τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ.

Εξ. 2,25 και επειδεν ο Θεός τους υιούς Ισραήλ και εγνώσθη αυτοίς.

Εξ. 2,25 Ερριψεν ένα βλέμμα ευσπλαγχνίας προς τους ταλαιπωρουμένους Ισραηλίτας και έγινε γνωστός εις αυτούς ως υπερασπιστής και λυτρωτής των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Εξ. 3,1 Και Μωυσής ήν ποιμαίνων τα πρόβατα Ιοθόρ τού γαμβρού αυτού τού ιερέως Μαδιάμ και ήγαγε τα πρόβατα υπό την έρημον και ήλθεν εις το όρος Χωρήβ.

Εξ. 3,1 Ο Μωυσής εποίμαινε τα πρόβατα του πενθερού του Ιοθόρ, του ιερέως αυτού της χώρας Μαδιάμ και έφερεν αυτά κάποτε πέραν από την έρημον στο όρος Χωρήβ.

Εξ. 3,2 ώφθη δε αυτώ άγγελος Κυρίου εν πυρί φλογός εκ τού βάτου, και ορά ότι ο βάτος καίεται πυρί, ο δε βάτος ου κατεκαίετο.

Εξ. 3,2 Εκεί εφανερώθη προς αυτόν άγγελος Κυρίου εις φλόγα πυρός, η οποία εξήρχετο από την βάτον. Παραδόξως η βάτος εκείνη εφλέγετο, άλλα δεν κατεκαίετο.

Εξ. 3,3 είπε δε Μωυσής· παρελθών όψομαι το όραμα το μέγα τούτο, ότι ου κατακαίεται ο βάτος.

Εξ. 3,3 Ιδών τούτο ο Μωυσής είπεν· “ας πλησιάσω εκεί να ιδω το θαυμαστόν τούτο φαινόμενον της βάτου, η οποία φλέγεται αλλά δεν κατακαίεται”.

Εξ. 3,4 ως δε είδε Κύριος ότι προσάγει ιδείν, εκάλεσεν αυτόν ο Κύριος εκ τού βάτου λέγων· Μωυσή, Μωυσή. ο δε είπε· τι εστι;

Εξ. 3,4 Όταν ο Κυριος είδεν ότι ο Μωυσής πλησιάζει να ιδη το φαινόμενον, εκάλεσεν αυτόν από την βάτον λέγων· “Μωυσή, Μωυσή” ! Εκείνος δε είπε· “τι είναι; Τι συμβαίνει;”

Εξ. 3,5 ο δε είπε· μη εγγίσης ώδε. λύσαι το υπόδημα εκ των ποδών σου· ο γάρ τόπος, εν ώ σύ έστηκας, γη αγία εστί.

Εξ. 3,5 Ο Θεός απήντησε· “μη πλησιάσης εδώ· λύσε και βγάλε τα υποδήματά σου, διότι ο τόπος, όπου ίστασαι, είναι γη αγία”!

Εξ. 3,6 και είπεν· εγώ εμι ο Θεός τού πατρός σου, Θεός Αβραάμ και Θεός Ισαάκ και Θεός Ιακώβ. απέστρεψε δε Μωυσής το πρόσωπον αυτού· ελαβείτο γάρ κατεμβλέψαι ενώπιον τού Θεού.

Εξ. 3,6 Και προσέθεσεν εν συνεχεία· “εγώ είμαι ο Θεός του πατρός σου, ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ”. Γεμάτος ιερών δέος ο Μωυσής εγύρισεν αλλού το πρόσωπον, διότι ένεκα φόβου και σεβασμού δεν ετόλμα να ριψη τα βλέμματά του προς τον Θεόν, που ήτο ενώπιόν του.

Εξ. 3,7 είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· ιδών είδον την κάκωσιν τού λαού μου τού εν Αιγύπτω και της κραυγής αυτών ακήκοα από των εργοδιωκτών· οίδα γάρ την οδύνην αυτών,

Εξ. 3,7 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν· “είδα πολύ καλά και εγνώρισα την βαρείαν ταλαιπωρίαν του λαού μου εις την Αίγυπτον και ήκουσα την κραυγήν των, η οποία βγαίνει από τα στήθη των εξ αιτίας της σκληράς καταπίεσεως των επιστατών εις τα έργα. Εγνώρισα πολύ καλά την οδύνην αυτών,

Εξ. 3,8 και κατέβην εξελέσθαι αυτούς εκ χειρός των Αιγυπτίων και εξαγαγείν αυτούς εκ της γής εκείνης και εισαγαγείν αυτούς εις γην αγαθήν και πολλήν, εις γην ρέουσαν γάλα και μέλι, εις τον τόπον των Χαναναίων και Χετταίων και Αμορραίων και Φερεζαίων και Γεργεσαίων και Ευαίων και Ιεβουσαιών

Εξ. 3,8 και κατέβηκα να ελευθερώσω αυτούς από την δουλειαν των Αιγυπτίων, να τους βγάλω από την χώραν της Αιγύπτου και να τους οδηγήσω εις χώραν εύφορον και μεγάλην, εις γην ρέουσαν γάλα και μέλι, στον τόπον τον οποίον σήμερον κατέχουν οι Χαναναίοι, οι Χετταίοι, οι Αμορραίοι, οι Φερεζαίοι, οι Γεργεσαίοι, οι Ευαίοι και οι Ιεβουσαίοι.

Εξ. 3,9 και νύν ιδού κραυγή των υιών Ισραήλ ήκει προς με, καγώ εώρακα τον θλιμμόν, ον οι Αιγύπτιοι θλίβουσιν αυτούς.

Εξ. 3,9 Και τώρα ιδού, η γοερά κραυγή των Ισραηλιτών έχει φθάσει προς εμέ, και είδα εγώ την μεγάλην των θλίψιν, με την οποίαν οι Αιγύπτιοι τους καταθλίβουν.

Εξ. 3,10 και νύν δεύρο αποστείλω σε προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου, και εξαΐεις τον λαόν μου τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου.

Εξ. 3,10 Ελα, λοιπόν, τώρα και θα σε στείλω προς τον Φαραώ τον βασιλέα της Αιγύπτου, δια να βγάλης συ από την χώραν

της Αιγύπτου τον λαόν μου, τους Ισραηλίτας”.

Εξ. 3,11 και είπε Μωυσής προς τον Θεόν· τις είμι εγώ, ότι πορεύσομαι προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου, και ότι εξάξω τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου;

Εξ. 3,11 Απήντησεν ο Μωϋσής προς τον Θεόν· “τι είμαι εγώ, Κυριε, ώστε να μεταβώ προς τον Φαραώ τον βασιλέα της Αιγύπτου και να βγάλω τους Ισραηλίτας από την Αίγυπτον;”

Εξ. 3,12 είπε δε ο Θεός Μωυσή λέγων· ότι έσομαι μετά σου, και τούτό σοι το σημείον, ότι εγώ σε εξαποστέλλω εν τώ εξαγαγείν σε τον λαόν μου εξ Αιγύπτου και λατρεύσετε τώ Θεώ εν τώ όρει τούτω.

Εξ. 3,12 Ο Θεός είπε προς τον Μωϋσέα· “θα πράξης τούτο, διότι εγώ θα είμαι μαζί σου. Αυτό δε θα είναι δια σε σημειον και απόδειξις ότι εγώ σε αποστέλλω, δια να ελευθερώσης συ τον λαόν μου από την Αίγυπτον και λατρεύσετε τον Θεόν στο όρος τούτο”.

Εξ. 3,13 και είπε Μωυσής προς τον Θεόν· ιδού εγώ εξελεύσομαι προς τους υιούς Ισραήλ, και ερώ προς αυτούς· ο Θεός των πατέρων ημών απέσταλκέ με προς υμάς. ερωτήσουσί με· τι όνομα αυτώ; τι ερώ προς αυτούς;

Εξ. 3,13 Ο Μωϋσής είπε προς τον Θεόν· “ναι, Κυριε, άλλα όταν εγώ μεταβώ προς τους Ισραηλίτας και είπω προς αυτούς ότι ο Θεός των πατέρων μας με έστειλε προς σας, εκείνοι θα με ερωτήσουν· Ποιό είναι το όνομά του; Εγώ τι θα απαντήσω προς αυτούς;”

Εξ. 3,14 και είπεν ο Θεός προς Μωυσήν λέγων· εγώ είμι ο ών. και είπεν· ούτως ερείς τοίς υιοίς Ισραήλ· ο ών απέσταλκέ με προς υμάς.

Εξ. 3,14 Είπε προς αυτόν ο Θεός· “Εγώ είμαι ο Ων, ο υπάρχων, ο έχων από τον εαυτόν μου και στον εαυτόν μου την απειροτελείαν και αιωνίαν ύπαρξιν. Ετσι θα ομιλήσης προς τους Ισραηλίτας· Ο Ων με έχει αποστείλει προς σας”.

Εξ. 3,15 και είπεν ο Θεός πάλιν προς Μωυσήν· ούτως ερείς τοίς υιοίς Ισραήλ· Κύριος ο Θεός των πατέρων ημών, Θεός Αβραάμ και Θεός Ισαάκ και Θεός Ιακώβ απέσταλκέ με προς υμάς· τούτό μου εστιν όνομα αιώνιον και μνημόσυνον γενεών γενεαίς.

Εξ. 3,15 Είπε πάλιν ο Θεός προς τον Μωϋσέα· “κατ' αυτόν τον τρόπον θα ομιλήσης προς τους Ισραηλίτας· Κυριος ο Θεός των πατέρων μας, ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ, και ο Θεός του Ιακώβ με έχει στείλει προς σας· τούτο το όνομά μου, “ο Ων” θα είναι όνομα αιώνιον και με αυτό θα με ενθυμούνται όλαι αι γενεαί των γενεών.

Εξ. 3,16 ελθών σὺν συνάγαγε την γερουσίαν των υιών Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· Κύριος ο Θεός των πατέρων ημών ώπται μοι, Θεός Αβραάμ και Θεός Ισαάκ και Θεός Ιακώβ, λέγων· επισκοπή επέσκεμμαι υμάς και όσα συμβέβηκεν υμίν εν Αιγύπτω.

Εξ. 3,16 Πηγαينه, λοιπόν, εις την Αίγυπτον, συγκέντρωσε τους γεροντοτέρους από τους Ισραηλίτας και ειπέ εις αυτούς· Κυριος ο Θεός των πατέρων μας εφανερώθη εις εμέ, ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ και μου είπε· Εχω παρακολουθήσει με πολύ ενδιαφέρον και προσοχήν και είδα τας συμφοράς, που σας έχουν συμβή εις την Αίγυπτον”.

Εξ. 3,17 και είπεν· αναβιβάσω υμάς εκ της κακώσεως των Αιγυπτίων εις την γήν των Χαναναίων και Χετταίων και Αμορραίων και Φερεζαίων και Γεργεσαίων και Ευαίων και Ιεβουσαίων, εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι.

Εξ. 3,17 Και είπεν εν συνεχεία ο Θεός· “θα σας ελευθερώσω από την ταλαιπωρίαν και την θλίψιν των Αιγυπτίων και θα σας οδηγήσω εις την χώραν των Χαναναίων, των Χετταίων, των Αμορραίων, των Φερεζαίων, του Γεργεσαίων, των Ευαίων και των Ιεβουσαίων, εις χώραν ρέουσαν γάλα και μέλι.

Εξ. 3,18 και εισακούσονται σου της φωνής· και εισελεύση σύ και η γερουσία Ισραήλ προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και ερείς προς αυτόν· ο Θεός των Εβραίων προσκέκληται ημάς· πορευόμεθα σὺν οδόν τριών ημερών εις την έρημον, ίνα θύσωμεν τώ Θεώ ημών.

Εξ. 3,18 Εκείνοι θα ακούσουν τα λόγια σου. Και τότε συ και οι γεροντότεροι από τους Ισραηλίτας θα προσέλθετε προς τον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου, και θα είπης προς αυτόν· Ο Θεός των Εβραίων μας έχει καλέσει να τον λατρεύσωμεν. Θα μεταβώμεν, λοιπόν, εις την έρημον, πορείαν τριών ημερών, δια να προσφέρωμεν θυσίας στον Θεόν μας.

Εξ. 3,19 εγώ δε οίδα ότι ου προήσεται υμάς Φαραώ βασιλεύς Αιγύπτου πορευθήναι, εάν μη μετά χειρός κραταιάς.

Εξ. 3,19 Εγώ όμως γνωρίζω καλά, ότι ο Φαραώ, ο βασιλεύς της Αιγύπτου, δεν θα σας αφήση να αναχωρήσετε, εάν εγώ δεν κτυπήσω αυτόν με την παντοδύναμον δεξιάν μου.

Εξ. 3,20 και εκτείνας την χείρα πατάξω τους Αιγυπτίους εν πάσι τοίς θαυμασίοις μου, οίς ποιήσω εν αυτοίς, και μετά ταύτα εξαποστελεί υμάς.

Εξ. 3,20 Θα απλώσω την χείρα μου και θα κτυπήσω τους Αιγυπτίους με έργα θαυμαστά και καταπληκτικά, και κατόπιν θα σας αφήση ο Φαραώ να φύγετε.

Εξ. 3,21 και δώσω χάριν τώ λαώ τούτω εναντίον των Αιγυπτίων· όταν δε αποτρέχητε, ουκ απελεύσεσθε κενοί·

Εξ. 3,21 Όταν δε θα πρόκειται να φύγετε, θα δώσω δια τον λαόν τούτον των Εβραίων τέτοιαν εύνοιαν εκ μέρους των Αιγυπτίων, ώστε όταν αναχωρήσετε από την Αίγυπτον να μη φύγετε με κενάς τας χείρας·

Εξ. 3,22 αλλά αιτήση γυνή παρά γείτονος και συσκήνου αυτής σκεύη αργυρά και χρυσά και ιματισμόν, και επιθήσετε επί τους υιούς υμών και επί τας θυγατέρας υμών και σκυλεύσετε τους Αιγυπτίους.

Εξ. 3,22 αλλά κάθε Εβραία γυναίκα θα ζητήση από την γείτονα η την σύνοικόν της Αιγυπτίαν σκεύη αργυρά και χρυσά και ιματισμόν, τα οποία θα φορτώσετε στους υιούς σας και τας θυγατέρας σας. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα λαφυραγωγήσετε τους Αιγυπτίους και θα απέλθετε με πλούσια λάφυρα”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Εξ. 4,1 Απεκρίθη δε Μωυσής και είπεν· εάν μη πιστεύσωσί μοι, μηδέ εισακούσωσι της φωνής μου, ερούσι γάρ, ότι ουκ ώπται σοι ο Θεός, τι ερώ προς αυτούς;

Εξ. 4,1 Ο Μωϋσής απήντησε προς τον Θεόν· “εάν δεν με πιστεύσουν, εάν δεν υπακούσουν εις τα λόγια μου, διότι είναι ενδεχόμενον να είπουν ότι δεν εφανερώθη εις σε ο Θεός, τι θα απαντήσω εγώ τότε προς αυτούς;”

Εξ. 4,2 είπε δε αυτώ Κύριος· τι τούτό εστι το εν τή χειρί σου; ο δε είπε· ράβδος.

Εξ. 4,2 Του είπε δε ο Κυριος· “τι είναι αυτό που κρατάς στο χέρι σου;” Εκείνος είπε· “ράβδος”.

Εξ. 4,3 και είπε· ρίψον αυτήν επί την γήν. και έριψεν αυτήν επί την γήν, και εγένετο όφιο· και έφυγε Μωυσής απ αυτούς.

Εξ. 4,3 Του είπεν ο Θεός: "ρίψε αυτήν κατά γης". Ο Μωϋσής την έρριψεν εις την γην και η ράβδος έγινε οφίς. Ο Μωϋσής φοβηθείς έφυγεν από τον όφιν αυτόν.

Εξ. 4,4 και είπε Κύριος προς Μωϋσήν· έκτεινον την χείρα και επιλαβού της κέρκου· εκτείνας ούν την χείρα επελάβετο της κέρκου, και εγένετο ράβδος εν τή χειρί αυτού·

Εξ. 4,4 Είπε τότε ο Θεός στον Μωϋσήν· "άπλωσε το χέρι σου και πιάσε το φίδι από την ουράν". Όταν ο Μωϋσής το έπιασεν, έγινε ο όφίς στο χέρι του πάλιν ράβδος.

Εξ. 4,5 ίνα πιστεύσωσί σοι ότι ώπται σοι ο Θεός των πατέρων αυτών, Θεός Αβραάμ και Θεός Ισαάκ και Θεός Ιακώβ.

Εξ. 4,5 "Αυτό το σημείον θα κάμης, δια να πιστεύσουν τους λόγους σου οι Εβραίοι, ότι όντως εφανερώθη εις σε ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ".

Εξ. 4,6 είπε δε αυτώ Κύριος πάλιν· εισένεγκον την χείρά σου εις τον κόλπον σου, και εισήνεγκε την χείρα αυτού εις τον κόλπον αυτού· και εξήνεγκε την χείρα αυτού εκ τού κόλπου αυτού, και εγενήθη η χείρ αυτού ωσει χιών.

Εξ. 4,6 Είπε δε πάλιν εις αυτόν ο Κυριος· "βάλε το χέρι σου στον κόρφον σου". Ο Μωϋσής εισήγαγε το χέρι του στον κόρφον του, το έβγαλε από τον κόρφον του και έγινε το χέρι του λευκό, ωσάν το χιόνι.

Εξ. 4,7 και είπε πάλιν· εισένεγκον την χείρά σου εις τον κόλπον σου, και εισήνεγκε την χείρα εις τον κόλπον αυτού· και εξήνεγκεν αυτήν εκ τού κόλπου αυτού, και πάλιν αποκατέστη εις την χροάν της σαρκός αυτής.

Εξ. 4,7 Του είπε πάλιν ο Θεός· "βάλε το χέρι σου στον κόρφον σου". Εβαλε το χέρι του στον κόρφον του, το έβγαλεν από εκεί, και το χέρι του αποκατεστάθη και πάλιν εις την φυσικήν του προτέραν υγιά χροιάν.

Εξ. 4,8 εάν δε μη πιστεύσωσί σοι, μηδέ εισακούσωσι της φωνής τού σημείου τού πρώτου, πιστεύσουσί σοι της φωνής τού σημείου τού δευτέρου.

Εξ. 4,8 "Εάν δε δεν σε πιστεύσουν, και δεν πεισθούν εις την μαρτυρίαν του πρώτου θαύματος, θα πιστεύσουν εις την μαρτυρίαν του δευτέρου θαύματος.

Εξ. 4,9 και έσται εάν μη πιστεύσωσί σοι τοίς δυσί σημείοις τούτοις, μηδέ εισακούσωσι της φωνής σου, λήψη από τού ύδατος τού ποταμού και εκχεεί επί το ξηρόν, και έσται το ύδωρ, ό εάν λάβης από τού ποταμού, αίμα επί τού ξηρού.

Εξ. 4,9 Εάν όμως δεν πιστεύσουν εις τα δύο αυτά σημεία και δεν υπακούσουν εις τα λόγια σου, τότε θα πάρης νερό από τον ποταμόν, θα το χύσης στο ξηρόν έδαφος και θα γίνη το νερό, που θα έχης λάβει από τον ποταμόν, αίμα επάνω στο ξηρόν έδαφος".

Εξ. 4,10 είπε δε Μωϋσής προς Κύριον· δέομαι, Κύριε, ουχ ικανός ειμι πρό της χθές, ουδέ πρό της τρίτης ημέρας, ουδέ αφ ού ήρξω λαλείν τώ θεράποντί σου· ισχνόφωνος και βραδυγλωσσος εγώ ειμι.

Εξ. 4,10 Περιδείξ ης ο Μωϋσής δια την σοβαρότητα της αποστολής του είπε προς τον Θεόν· "Κυριε, σε παρακαλώ θερμώς, δεν έχω την ικανότητα εγώ να ομιλώ ούτε από την χθεσινήν ημέραν ούτε από την προχθεσινήν, από πολύν δηλαδή χρόνον, και μάλιστα από την στιγμήν, που ήρχισες συ ο Θεός να ομιλής προς εμέ τον δούλον σου! Εγώ έχω αδύνατον την φωνήν, είμαι δε και βραδυγλωσσος".

Εξ. 4,11 είπε δε Κύριος προς Μωϋσήν· τις έδωκε στόμα ανθρώπω, και τις εποίησε δύσκωφον και κωφόν, βλέποντα και τυφλόν; ουκ εγώ ο Θεός;

Εξ. 4,11 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "ποιός έδωκε στόμα στον άνθρωπον, ποιός έκαμε βαρήκοον και κωφόν, βλέποντα η τυφλόν; Ουχί εγώ ο Θεός;

Εξ. 4,12 και νύν πορεύου, και εγώ ανοίξω το στόμα σου, και συμβιβάσω σε, ό μέλλεις λαλήσαι.

Εξ. 4,12 Και τώρα πήγαινε και εγώ θα ανοίξω το στόμα σου και θα σε καθοδηγήσω περί του τι πρέπει να είπης".

Εξ. 4,13 και είπε Μωϋσής· δέομαι, Κύριε, προχείρισαι δυνάμενον άλλον, ον αποστειλείς.

Εξ. 4,13 Πάλιν ο Μωϋσής είπε· "θερμώς σε παρακαλώ, Κυριε, ανάδειξε κάποιον άλλον ικανόν, τον οποίον και να αποστειλής δια το έργον αυτό".

Εξ. 4,14 και θυμωθείς οργή Κύριος επί Μωϋσήν είπεν· ουκ ιδού Ααρών ο αδελφός σου ο Λευΐτης; επίσταμαι ότι λαλών λαλήσει αυτός σοι· και ιδού αυτός εξελεύσεται εις συνάντησίν σοι και ιδών σε χαρήσεται εν εαυτώ.

Εξ. 4,14 Ωργίσθη ο Θεός εναντίον του Μωϋσέως και του είπεν· "ιδού ο Ααρών ο Λευΐτης δεν είναι αδελφός σου; Σου καθιστώ γνωστόν ότι αυτός αντί σου θα ομιλή. Αυτός θα εξέλθη εις συνάντησίν σου και όταν σε ιδη, θα χαρή με όλην του την καρδιά.

Εξ. 4,15 και ερείς προς αυτόν και δώσεις τα ρήματά μου εις το στόμα αυτού· και εγώ ανοίξω το στόμα σου και το στόμα αυτού και συμβιβάσω υμάς ά ποιήσετε.

Εξ. 4,15 Συ θα ομιλής προς αυτόν και θα θέτης τα λόγια μου στο στόμα του. Εγώ θα ανοίξω το στόμα σου και το στόμα εκείνου και θα σας καθοδηγήσω εις εκείνα, τα οποία θα κάμετε.

Εξ. 4,16 και αυτός σοι λαλήσει προς τον λαόν, και αυτός έσται σου στόμα, σύ δε αυτώ έση τα προς τον Θεόν.

Εξ. 4,16 Αυτός θα ομιλή αντί σου προς τον λαόν, αυτός θα είναι το στόμα σου, συ δε θα είσαι εις αυτόν αντί του Θεού, διότι από εμέ θα λαμβάνης και θα μεταφέρης τας εντολάς.

Εξ. 4,17 και την ράβδον ταύτην την στραφείσαν εις όφιν λήψη εν τή χειρί σου, εν ή ποιήσεις εν αυτή τα σημεία.

Εξ. 4,17 Την δε ράβδον αυτήν, η οποία μετεβλήθη εις όφιν, θα πάρης στο χέρι σου, και με αυτήν θα κάμης τα σημεία, που σου είπα".

Εξ. 4,18 Επορεύθη δε Μωϋσής και απέστρεψε προς Ιοθόρ τον γαμβρόν αυτού και λέγει πορεύσομαι και αποστρέψω προς τους αδελφούς μου τους εν Αιγύπτω και όψομαι, ει έτι ζώσι. και είπεν Ιοθόρ Μωϋσή· βάδιζε υγιαίνων. μετά δε τας ημέρας τας πολλάς εκείνας ετελεύτησεν ο βασιλεύς Αιγύπτου.

Εξ. 4,18 Υπήκουσεν ο Μωϋσής εις την διαταγήν του Θεού, ανεχώρησεν από εκεί, επέστρεψε προς τον πενθερόν του τον Ιοθόρ και του είπε· "θα υπάγω και θα επανέλθω προς τους αδελφούς μου εις την Αίγυπτον, δια να ιδω, εάν ακόμη ζουν". Ο Ιοθόρ είπε προς τον Μωϋσήν· "πήγαινε στο καλό». Επειτα από ικανόν χρόνον, απέθανε κατά τας ημέρας εκείνας ο βασιλεύς της Αιγύπτου.

Εξ. 4,19 είπε δε Κύριος προς Μωϋσήν εν Μαδιάμ· βάδιζε, άπελθε εις Αίγυπτον· τεθήνκασι γάρ πάντες οι ζητούντές σου την ψυχήν.

Εξ. 4,19 Είπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν, ο οποίος ευρίσκετο ακόμη εις την Μαδιάμ· "βάδιζε και πήγαινε εις την Αίγυπτον, διότι έχουν πλέον αποθάνει, εκείνοι, οι οποίοι ζητούσαν την ζωήν σου".

Εξ. 4,20 αναλαβών δε Μωυσής την γυναίκα και τα παιδιά ανεβίβασεν αυτά επί τα υποζύγια και επέστρεψεν εις Αίγυπτον· έλαβε δε Μωυσής την ράβδον την παρά τού Θεού εν τή χειρί αυτού.

Εξ. 4,20 Παρέλαβεν ο Μωϋσής την γυναίκα και τα παιδιά του, ανεβίβασε τα παιδιά του εις τα υποζύγια και επέστρεψεν εις την Αίγυπτον. Είχε δε στο χέρι του την ράβδον του Θεού.

Εξ. 4,21 είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· πορευομένου σου και αποστρέφοντος εις Αίγυπτον, όρα πάντα τα τέρατα, ά δέδωκα εν ταίς χερσί σου, ποιήσεις αυτά εναντίον Φαραώ· εγώ δε σκληρυνώ την καρδίαν αυτού, και ου μη εξαποστείλη τον λαόν.

Εξ. 4,21 Είπε δε προς τον Μωυσήν ο Θεός· "τώρα, που μεταβαίνεις και επιστρέφεις εις την Αίγυπτον, πρόσεξε, ώστε να κάμης ενώπιον του Φαραώ όλα τα μεγάλα θαύματα, που έδωσα εις τα χέρια σου. Σου προαναγγέλλω όμως ότι εγώ θα αφήσω να σκληρυνθή η καρδιά του, ώστε εκείνος να μη συγκατατεθή και αφήση αμέσως ελεύθερον τον λαόν μου.

Εξ. 4,22 σύ δε ερείς τώ Φαραώ· τάδε λέγει Κύριος· υιός πρωτότοκος μου Ισραήλ·

Εξ. 4,22 Αλλά συ θα είπης στον Φαραώ· Αυτά λέγει ο Κυριος προς σε· ο ισραηλιτικός λαός είναι ο πρωτότοκος υιός μου·

Εξ. 4,23 είπα δε σοι εξαπόστειλον τον λαόν μου, ίνα μοι λατρεύση· ει μέν σν μη βούλει εξαποστείλαι αυτούς, όρα σν, εγώ αποκτενώ τον υιόν σου τον πρωτότοκον.

Εξ. 4,23 σε διατάσσω, άφησε τον λαόν μου ελεύθερον να αναχωρήση, δια να με λατρεύση εκεί που εγώ θα τον οδηγήσω. Εάν δε και δεν θελήσης να αφήσης αυτούς ελευθέρους, πρόσεξε πολύ, εγώ θα φονεύσω τον πρωτότοκον υιόν σου".

Εξ. 4,24 εγένετο δε εν τή οδώ εν τώ καταλύματι συνήντησεν αυτώ άγγελος Κυρίου και εζήτει αυτόν αποκτείνει.

Εξ. 4,24 Ενώ ο Μωϋσής εβάδιζε προς την Αίγυπτον, καθ' οδόν, εις κάποιο κατάλυμα, συνήντησεν αυτόν άγγελος Κυρίου και εζήτει να τον θανατώση· διότι το παιδί του ήτο απερίμητον.

Εξ. 4,25 και λαβούσα Σεπφώρα ψήφον περιέτεμε την ακροβυστίαν τού υιού αυτής και προσέπεσε προς τους πόδας αυτού και είπεν· έσθη το αίμα της περιτομής τού παιδιού μου.

Εξ. 4,25 Η Σεπφώρα έλαβε τότε μίαν κοπτερήν πέτραν, περιέταμε τον υιόν της, έπεσεν εμπρός εις τα πόδια του αγγέλου και του είπεν· "η περιτομή ετελείωσε, διότι εσταμάτησεν η αιμορραγία από την περιτομήν του παιδιού".

Εξ. 4,26 και απήλθεν απ αυτού, διότι είπεν· έσθη το αίμα της περιτομής τού παιδιού μου.

Εξ. 4,26 Ο άγγελος του Κυρίου ανεχώρησε, διότι η γυνή του Μωϋσέως του είπεν· Εσταμάτησεν η αιμορροή από την περιτομήν του παιδιού μου, γεγονός το οποίον μαρτυρεί ότι η περιτομή ωλοκληρώθη.

Εξ. 4,27 Είπε δε Κύριος προς Ααρών· πορευθήτι εις συνάντησιν Μωυσή εις την έρημον· και επορεύθη και συνήντησεν αυτά εν τώ όρει τού Θεού, και κατεφίλησαν αλλήλους.

Εξ. 4,27 Καθ' ον χρόνον ο Μωϋσής εβάδιζε προς την Αίγυπτον, είπεν ο Κυριος προς τον Ααρών· "πήγαινε να συναντήσης τον Μωϋσήν εις την έρημον". Επορεύθη ο Ααρών, συνήντησε τον Μωϋσήν στο όρος του Θεού, στο Σινά, και κατεφίλησεν ο ένας τον άλλον.

Εξ. 4,28 και ανήγγειλε Μωυσής τώ Ααρών πάντας τους λόγους Κυρίου, ούς απέστειλε, και πάντα τα σημεία, ά ενετείλατο αυτώ.

Εξ. 4,28 Ανήγγειλεν ο Μωϋσής στον Ααρών όλα όσα του είχεν είπει ο Κυριος και όλα τα σημεία, τα οποία τον διέταξε να κάμη.

Εξ. 4,29 επορεύθη δε Μωυσής και Ααρών και συνήγαγον την γερουσίαν των υιών Ισραήλ.

Εξ. 4,29 Επορεύθη ο Μωϋσής μαζί με τον Ααρών προς τους Ισραηλίτας, συνεκέντρωσαν την γερουσίαν των Ισραηλιτών,

Εξ. 4,30 και ελάλησεν Ααρών πάντα τα ρήματα ταύτα, ά ελάλησεν ο Θεός προς Μωυσήν, και εποίησε τα σημεία εναντίον τού λαού.

Εξ. 4,30 και ο Ααρών ανεκοίνωσεν εις αυτούς όλα αυτά τα λόγια, τα οποία είπεν ο Θεός προς τον Μωϋσήν, ο δε Μωϋσής έκαμεν ενώπιον του ισραηλιτικού λαού τα σημεία εκείνα.

Εξ. 4,31 και επίστευσεν ο λαός και εχάρη, ότι επεσκέφατο ο Θεός τους υιούς Ισραήλ και ότι είδεν αυτών την θλίψιν· κύψας δε ο λαός προσεκύνησε.

Εξ. 4,31 Ο ισραηλιτικός λαός επίστευσεν, εχάρη, διότι ο Θεός είδε τας ταλαιπωρίας των και επεσκέφη τους Ισραηλίτας. Ολος ο λαός έσκυψε με ευγνωμοσύνην και σεβασμόν και προσεκύνησε τον Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Εξ. 5,1 Καί μετά ταύτα εισήλθε Μωυσής και Ααρών προς Φαραώ και είπαν αυτώ· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· εξαπόστειλον τον λαόν μου, ίνα μοι εορτάσωσιν εν τή ερημό.

Εξ. 5,1 Μετά ταύτα εισήλθεν ο Μωϋσής με τον Ααρών εις τα ανάκτορα του Φαραώ και του είπαν· "τάδε λέγει Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού· Αφησε τον λαόν μου ελεύθερον, δια να μεταβή εις την έρημον και τελέση εορτήν προς τιμήν μου".

Εξ. 5,2 και είπε Φαραώ· τις εστιν ού εισακούσομαι της φωνής αυτού, ώστε εξαποστείλαι τους υιούς Ισραήλ; ουκ οίδα τον Κύριον και τον Ισραήλ ουκ εξαποστέλλω.

Εξ. 5,2 Ο Φαραώ απήντησε με αγερωχίαν· "ποιός είναι αυτός ο Κυριος και Θεός, εις την εντολήν του οποίου εγώ θα υπακούσω, ώστε να αφήσω ελευθέρους τους Ισραηλίτας; Δεν γνωρίζω εγώ αυτόν τον Κυριον και δεν θα αφήσω ελευθέρους τους Ισραηλίτας να αναχωρήσουν".

Εξ. 5,3 και λέγουσιν αυτώ· ο Θεός των Εβραίων προσκέκληται ημάς· πορευσόμεθα σν οδόν τριών ημερών εις την έρημον, όπως θύσωμεν Κυρίω τώ Θεώ ημών, μη ποτε συναντήση ημίν θάνατος ή φόνος.

Εξ. 5,3 Είπον προς αυτόν ο Μωϋσής και ο Ααρών· "ο Θεός των Εβραίων μας έχει καλέσει. Θα πορευθώμεν λοιπόν πορείαν τριών ημερών εις την έρημον, δια να προσφέρωμεν θυσίαν εις Κυριον τον Θεόν μας, ειδ' άλλως θα πέση επάνω μας θάνατος η θα εξοντωθώμεν από εχθρούς".

Εξ. 5,4 και είπεν αυτοίς ο βασιλεύς Αιγύπτου· ινατί Μωυσή και Ααρών διαστρέφετε τον λαόν από των έργων; απέλθατε έκαστος υμών προς τα έργα αυτού.

Εξ. 5,4 Είπεν εις αυτούς ο βασιλεύς της Αιγύπτου· "διατί, Μωϋσή και Ααρών, αναταράσσετε τον λαόν και τον αποστρέφετε από τα έργα του; Πηγαίνετε ο καθένας σας εις τα έργα του".

Εξ. 5,5 και είπε Φαραώ· ιδού νύν πολυπληθεί ο λαός· μη σν καταπαύσωμεν αυτούς από των έργων.

Εξ. 5,5 Και, αφού εκείνοι έφυγαν, είπεν ο Φαραώ στους αυλικούς του· "ιδού τώρα, αυτός ο λαός ολονέν και

πολλαπλασιάζεται. Ας μη τους αφήσωμεν να αναπαυθούν καθόλου από τας εργασίας των".

Εξ. 5,6 συνέταξε δε Φαραώ τοίς εργοδιώκταις του λαού και τοίς γραμματεύσι λέγων·

Εξ. 5,6 Διέταξε δε ο Φαραώ τους Αιγυπτίους επιστάτας επί των έργων, που έκανε ο λαός, και τους Ισραηλίτας γραμματείς λέγων·

Εξ. 5,7 ουκέτι προστεθήσεθε διδόναι άχυρον τώ λαώ εις την πλινθουργίαν καθάπερ χθές και τρίτην ημέραν· αλλ αυτοί πορευέσθωσαν και συναγαγέτωσαν εαυτοίς άχυρα.

Εξ. 5,7 "δεν θα συνεχίσετε από εδώ και στο εξής να δίδετε άχυρον στον λαόν δια την κατασκευήν των πλίνθων, όπως εκάνετε προηγουμένως. Αλλά οι ίδιοι οι Ισραηλίται ας πηγαίνουν να μαζεύουν μόνοι των τα άχυρα, που τους χρειάζονται.

Εξ. 5,8 και την σύνταξιν της πλινθείας, ής αυτοί ποιούσι, καθ εκάστην ημέραν επιβαλείς αυτοίς, ουκ αφελείς ουδέν· σχολάζουσι γάρ· διά τούτο κεκράγασι λέγοντες· εγερθώμεν και θύσωμεν τώ Θεώ ημών.

Εξ. 5,8 Και το ποσόν των πλίνθων, τους οποίους έως τώρα έκαμον, θα τους υποχρεώσης να τους παρασκευάζουν κάθε ημέραν όπως και πρότερον. Δεν θα μειώσης καθόλου την εργασίαν των. Μένουν αργοί και δια τούτο κραυγάζουν λέγοντες· Θα υπάγωμεν να θυσιάσωμε στον Θεόν μας.

Εξ. 5,9 βαρυνέσθω τα έργα των ανθρώπων τούτων, και μεριμνάτωσαν ταύτα και μη μεριμνάτωσαν εν λόγοις κενοίς.

Εξ. 5,9 Επιβαρύνετε τους ανθρώπους τούτους με περισσότερα και δυσκολώτερα έργα και δώστε τους να εννοήσουν ότι πρέπει να φροντίζουν δι' αυτά και να μη κατατριβώνται εις κούφια λόγια".

Εξ. 5,10 κατέσπευδεν δε αυτούς οι εργοδιώκται και οι γραμματείς και έλεγον προς τον λαόν λέγοντες· τάδε λέγει Φαραώ· ουκέτι δίδωμι υμίν άχυρα·

Εξ. 5,10 Τοιαύτας εντολάς λαβόντες οι Αιγύπτιοι επιστάται και οι Ισραηλίται γραμματείς, κατεπίεζαν τους Ισραηλίτας να σπεύδουν εις τα έργα των και έλεγον προς αυτούς· "αυτά διέταξεν ο Φαραώ· Δεν σας δίδομεν πλέον άχυρα δια τους πλίνθους.

Εξ. 5,11 αυτοί υμείς πορευόμενοι συλλέγετε εαυτοίς άχυρα, όθεν εάν εύρητε, ου γάρ αφαιρείται από της συντάξεως υμών ουδέν.

Εξ. 5,11 Σεις οι ίδιοι πηγαίνετε και μαζεύετε, όπου εύρετε άχυρα, δια την εργασίαν σας. Δεν θα μειώσωμε όμως καθόλου το ποσόν της εργασίας σας".

Εξ. 5,12 και διεσπάρη ο λαός εν όλη γη Αιγύπτω, συναγαγείν καλάμην εις άχυρα·

Εξ. 5,12 Διεσκορπίσθησαν οι Ισραηλίται εις όλην την Αίγυπτον να μαζεύουν καλαμιές δι' άχυρα.

Εξ. 5,13 οι δε εργοδιώκται κατέσπευδον αυτούς λέγοντες· συντελείτε τα έργα τα καθήκοντα καθ ημέραν, καθάπερ και ότε το άχυρον εδίδοτο υμίν.

Εξ. 5,13 Οι επιστάται δε των έργων τους κατεπίεζον λέγοντες· "εκτελείτε τα έργα της κάθε ημέρας, όπως και όταν σας εδίδετο το άχυρον".

Εξ. 5,14 και εμαστιγώθησαν οι γραμματείς τού γένους των υιών Ισραήλ, οι κατασταθέντες επ αυτούς υπό των επιστατών τού Φαραώ, λέγοντες· διατί ου συντελέσατε τας συντάξεις υμών της πλινθείας καθάπερ χθές και τρίτην ημέραν, και το της σήμερον;

Εξ. 5,14 Οι επιστάται δε του Φαραώ εμαστίγωσαν τους Ισραηλίτας γραμματείς, τους οποίους είχαν καταστήσει οι ίδιοί ως επόπτας στον λαόν, και τους έλεγον· "διατί δεν επραγματοποιήσατε κατά την σημερινήν ημέραν παραγωγήν πλίνθων, όσην είχατε πραγματοποιήσει προηγουμένως;"

Εξ. 5,15 εισελθόντες δε οι γραμματείς των υιών Ισραήλ κατεβόησαν προς Φαραώ λέγοντες· ινατί σύ ούτως ποιείς τοίς σοίς οικέταις;

Εξ. 5,15 Οι γραμματείς των Ισραηλιτών εισήλθον εις τα ανάκτορα και με γοεράν φωνήν παρεπονέθησαν στον Φαραώ λέγοντες· "διατί συ κατ' αυτόν τον τρόπον μεταχειρίζσαι τους δούλους σου;

Εξ. 5,16 άχυρον ου δίδοται τοίς οικέταις σου, και την πλίνθον ημίν λέγουσι ποιείν, και ιδού οι παίδές σου μεμαστιγώνται· αδικήσεις ούν τον λαόν σου.

Εξ. 5,16 Άχυρον δεν δίδεται στους δούλους σου και οι επιστάται σου μας διατάσσουν να κατασκευάσωμε το αυτό ποσόν των πλίνθων. Επειδή όμως αυτό είναι αδύνατον, οι δούλοι σου, ημείς εμαστιγώθημεν. Θα αδικήσης λοιπόν τον λαόν σου!"

Εξ. 5,17 και είπεν αυτοίς· σχολάζετε, σχολασταί εστε· διά τούτο λέγετε· πορευθώμεν, θύσωμεν τώ Θεώ ημών.

Εξ. 5,17 Τους είπεν ο Φαραώ· "δεν εργάζεσθε, είσθε τεμπέληδες. Δι' αυτό και λέγετε· Θα πορευθώμεν εις την έρημον, δια να θυσιάσωμεν στον Θεόν μας.

Εξ. 5,18 νύν ούν πορευθέντες εργάζεσθε· το γάρ άχυρον ου δοθήσεται υμίν, και την σύνταξιν της πλινθείας αποδώσετε.

Εξ. 5,18 Τώρα λοιπόν πηγαίνετε αμέσως να εργασθήτε, το άχυρον δεν θα σας δοθή και το ποσόν των πλίνθων θα το αποδίδετε στο ακέραιον" !

Εξ. 5,19 εώρων δε οι γραμματείς των υιών Ισραήλ εαυτούς εν κακοίς λέγοντες· ουκ απολείψετε της πλινθείας το καθήκον τή ημέρα.

Εξ. 5,19 Οι γραμματείς των Ισραηλιτών έβλεπον ότι ευρίσκονται εις πολύ δύσκολον θέσιν και έλεγον στον λαόν· "δεν θα μειώσετε καθόλου την καθημερινήν ποσότητα των πλίνθων".

Εξ. 5,20 συνήντησαν δε Μωυσή και Ααρών ερχομένοι εις συνάντησιν αυτοίς, εκπορευομένων αυτών από Φαραώ.

Εξ. 5,20 Συνήντησαν δε τον Μωυσήν και Ααρών, που ήρχοντο εις συνάντησίν των, όταν αυτοί εξήρχοντο από τα ανάκτορα του Φαραώ.

Εξ. 5,21 και είπαν αυτοίς· ίδιοι ο Θεός υμάς και κρίναι, ότι εβδελύξατε την οσμήν ημών εναντίον Φαραώ και εναντίον των θεραπόντων αυτού, δούναι ρομφαίαν εις τας χείρας αυτού, αποκτείναι ημάς.

Εξ. 5,21 Είπαν δε προς αυτούς οι γραμματείς· "ο Θεός να ίδη και να σας κρίνη, διότι εκάματε αποκρουστικήν την παρουσίαν μας ενώπιον του Φαραώ και ενώπιον των αυλικών του. Εδώσατε εις τα χέρια του μάχαιραν, δια να μας φονεύση".

Εξ. 5,22 επέστρεψε δε Μωυσής προς Κύριον και είπε· δέομαι, Κύριε· τι εκάκωσας τον λαόν τούτον; και ινατί απέσταλκάς με;

Εξ. 5,22 Ο Μωϋσής εστράφη προς τον Κυριον και με θερμήν προσευχήν του είπε· "θερμώς σε παρακαλώ, Κυριε· διατί τάσον πολύ ταλαιπωρείς τον λαόν αυτόν; Και διατί με απέστειλες προς τον Φαραώ;

Εξ. 5,23 και αφ' ου πεπόρευμαι προς Φαραώ λαλήσαι επί τώ σώ νόματι, εκάκωσε τον λαόν τούτον, και ουκ εζύσω τον λαόν

σου.

Εξ. 5,23 Από την ημέραν, που επορεύθην στον Φαραώ να του ομιλήσω εξ ονόματός σου, εκείνος έθλιψεν ακόμη περισσότερο τον λαόν τούτον· και συ δεν έσωσες και δεν απηλευθέρωσες τον λαόν από την σκληράν αυτήν τυραννίαν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Εξ. 6,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν· ήδη ύψει ά ποιήσω τώ Φαραώ· εν γάρ χειρί κραταιά εξαποστελεί αυτούς και εν βραχίονι υψηλώ εκβαλεί αυτούς εκ της γής αυτού.

Εξ. 6,1 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “τώρα θα ίδης, πόσα εγώ θα κάμω εναντίον του Φαραώ. Διότι τιμωρούμενος από την παντοδύναμον δεξιάν μου θα αναγκασθή να αφήση ελευθέρους τους Ισραηλίτας και εξουθενωμένος από την μεγαλοπρεπή δύναμίν μου ο ίδιος θα τους συστήση να φύγουν, όσον το δυνατόν συντομώτερον από την χώραν του” !

Εξ. 6,2 Ελάλησε δε ο Θεός προς Μωυσήν και είπε προς αυτόν· εγώ Κύριος·

Εξ. 6,2 Ωμίλησεν ακόμη ο Θεός προς τον Μωϋσήν και του είπεν· “εγώ είμαι ο Κυριος.

Εξ. 6,3 και ώφθην προς Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, Θεός ών αυτών, και το όνομά μου Κύριος ουκ εδήλωσα αυτοίς·

Εξ. 6,3 Ενεφανίσθην στον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, ως ο Θεός των ο παντοδύναμος. Αλλά το όνομά μου Κυριος δεν το εγνωστοποίησα εις αυτούς.

Εξ. 6,4 και έστησα την διαθήκην μου προς αυτούς ώστε δούναι αυτοίς την γήν των Χανααίων, την γήν, ήν παρωκήκασιν, εν ή και παρώκησαν επ αυτής.

Εξ. 6,4 Εκαμα επίσημον συμφωνίαν με αυτούς και τους έδωσα την υπόσχεσιν, ότι θα τους δώσω την χώραν των Χανααίων, την χώραν εις την οποίαν έζησαν ως προσωρινοί και πάροικοι.

Εξ. 6,5 και εγώ εισήκουσα τον στεναγμόν των υιών Ισραήλ, ον οι Αιγύπτιοι καταδουλούνται αυτούς, και εμνήσθην της διαθήκης υμών.

Εξ. 6,5 Εγώ ήκουσα τον στεναγμόν των Ισραηλιτών, τον οποίον οι Αιγύπτιοι προκαλούν εις αυτούς με την σκληράν δουλειαν, εις την οποίαν τους υποβάλλουν. Ενεθυμήθην την υπόσχεσίν μου προς σας.

Εξ. 6,6 βάδιζε, ειπόν τοίς υιοίς Ισραήλ λέγων· εγώ Κύριος και εξάξω υμάς από της δυναστείας των Αιγυπτίων και ρύσομαι υμάς εκ της δουλείας και λυτρώσομαι υμάς εν βραχίονι υψηλώ και κρίσει μεγάλη

Εξ. 6,6 Πηγαινε λοιπόν και ειπέ στους Ισραηλίτας· Εγώ είμαι ο Κυριος και εγώ θα σας βγάλω από την τυραννίαν των Αιγυπτίων, θα σας απολυτρώσω από την δουλειαν, και θα σας ελευθερώσω με την μεγαλοπρεπή δύναμίν μου και με την σκληράν τιμωρίαν που θα αποστείλω κατά των Αιγυπτίων.

Εξ. 6,7 και λήψομαι εμαυτώ υμάς λαόν εμοί και έσομαι υμών Θεός, και γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών ο εξαγαγών υμάς εκ της καταδυναστείας των Αιγυπτίων,

Εξ. 6,7 Σας θα εκλέξω και θα σας έχω ως ιδιαίτερον λαόν μου· θα είμαι ο Θεός σας και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος σας έβγαλα από την καταπίεσιν των Αιγυπτίων.

Εξ. 6,8 και εισάξω υμάς εις την γήν, εις ήν εξέτεινα την χείρά μου, δούναι αυτήν τώ Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, και δώσω υμίν αυτήν εν κλήρῳ· εγώ Κύριος.

Εξ. 6,8 Θα σας οδηγήσω και θα σας εγκαταστήσω εις την χώραν, την οποίαν ωρκίσθην με υψωμένην την χείρα να δώσω στον Αβραάμ, στον Ισαάκ και στον Ιακώβ. Αυτήν λοιπόν την χώραν θα την δώσω προς σας ως κληρονομίαν. Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος εκπληρώνω πάντοτε όσα υπόσχομαι”.

Εξ. 6,9 ελάλησε δε Μωυσής ούτω τοίς υιοίς Ισραήλ, και ουκ εισήκουσαν Μωυσή από της ολιγοψυχίας και από των έργων των σκληρών.

Εξ. 6,9 Όπως ο Θεός διέταξεν, έτσι ωμίλησεν ο Μωϋσής στους Ισραηλίτας. Εκείνοι όμως δεν υπήκουσαν στον Μωϋσή ένεκα της αποκαρδιώσεως, εις την οποίαν είχαν καταντήσει από τα σκληρά έργα. Είχαν χάσει το ηθικόν των.

Εξ. 6,10 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 6,10 Ο Κυριος είπεν στον Μωυσήν·

Εξ. 6,11 είσελθε, λάλησον Φαραώ βασιλεί Αιγύπτου, ινα εξαποστείλη τους υιούς Ισραήλ εκ της γής αυτού.

Εξ. 6,11 “πήγαινε εις τα ανάκτορα και ειπέ στον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου, να αφήση ελευθέρους τους Ισραηλίτας, δια να εξέλθουν από την χώραν του”.

Εξ. 6,12 ελάλησε δε Μωυσής έναντι Κυρίου λέγων· ιδού οι υιοί Ισραήλ ουκ εισήκουσάν μου, και πώς εισακούσεται μου Φαραώ· εγώ δε άλογός ειμι.

Εξ. 6,12 Ο Μωϋσής απήντησε προς τον Κυριον και του είπεν· “ιδού, οι ίδιοι οι Ισραηλίται δεν υπήκουσαν εις τα λόγια μου, και θα υπακούση εις εμέ ο Φαραώ· Αλλωστε εγώ δεν έχω και την ικανότητα του λόγου”.

Εξ. 6,13 είπε δε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών και συνέταξεν αυτοίς προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου, ώστε εξαποστείλει τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου.

Εξ. 6,13 Είπε τότε ο Κυριος στον Μωϋσήν και στον Ααρών και τους διέταξε να ομιλήσουν προς τον Φαραώ τον βασιλέα Αιγύπτου, να αφήση ελευθέρους τους Ισραηλίτας, δια να αναχωρήσουν από την Αίγυπτον.

Εξ. 6,14 Καί ούτοι αρχηγοί οίκων πατριών αυτών. υιοί ουβήν πρωτοτόκου Ισραήλ· Ενώχ και Φαλλούς, Ασρών και Χαρμεί· αύτη η συγγένεια ουβήν.

Εξ. 6,14 Οι αρχηγοί δε των ισραηλιτικών οικογενειών κατά τας φυλάς αυτών ήσαν· Υιοί του Ρουβήν του πρωτοτόκου Ιακώβ ήσαν ο Ενώχ, ο Φαλλούς, ο Ασρών και ο Χαρμεί. Αυταί ήσαν αι οικογένειαι του Ρουβήν.

Εξ. 6,15 και υιοί Συμεών· Ιεμουήλ και Ιαμείν και Αώδ και Ιαχείν και Σαάρ και Σαούλ ο εκ της Φοινίσσης· αύται αι πατριαί των υιών Συμεών.

Εξ. 6,15 Υιοί του Συμεών ήσαν· ο Ιεμουήλ, ο Ιαμείν, ο Αώδ, ο Ιαχείν, ο Σαάρ και ο Σαούλ ο γεννηθείς από Φοινίσσαν γυναίκα. Αυταί ήσαν αι πατριαρχικαί οικογένειαι των υιών του Συμεών.

Εξ. 6,16 και ταύτα τα ονόματα των υιών Λευί κατά συγγενείας αυτών. Γεδσών, Καάθ και Μεραρέι· και τα έτη της ζωής Λευί εκατόν τριακονταεπτά.

Εξ. 6,16 Αυτά δε είναι τα ονόματα των υιών του Λευί κατά τας μεγάλας οικογενείας των· Γεδσών, Καάθ, και Μεραρέι· έζησε δε ο Λευί εκατόν τριάκοντα επτά έτη.

Εξ. 6,17 και ούτοι υιοί Γεδσών· Λοβενεί και Σεμεεί, οίκοι πατριάς αυτών.

Εξ. 6,17 Οι υιοί του Γεδσών ήσαν· ο Λοβενεί και Σεμεεί, αρχηγός ο καθένας και γενάρχης πατριαρχικής οικογενείας.
Εξ. 6,18 και υιοί Καάθ· Αμβράμ και Ισαάκ, Χεβρών και Οζειήλ· και τα έτη της ζωής Καάθ εκατόν τριακοντατρία έτη.
Εξ. 6,18 Οι υιοί του Καάθ ήσαν ο Αμβράμ, ο Ισσαάκ, ο Χεβρών και ο Οζειήλ. Εζησε δε ο Καάθ εκατόν τριάκοντα τρία έτη.
Εξ. 6,19 και υιοί Μεραρεί· Μοολεί και Ομουσει. ούτοι οι οίκοι πατριών Λευί κατά συγγενείας αυτών.
Εξ. 6,19 Υιοί του Μεραρεί ήσαν· ο Μοολεί και ο Ομουσει. Αυταί ήσαν αι μεγάλοι οικογένειαι της φυλής Λευί κατά τας συγγενείας αυτών.
Εξ. 6,20 και έλαβεν Αμβράμ την Ιωχαβέδ θυγατέρα τού αδελφού τού πατρός αυτού εαυτώ εις γυναίκα, και εγέννησεν αυτό τον τε Ααρών και τον Μωυσήν και Μαριάμ την αδελφήν αυτών· τα δε έτη της ζωής Αμβράμ εκατόν τριακονταδύο έτη.
Εξ. 6,20 Ο Αμβράμ έλαβεν ως σύζυγον την Ιωχαβέδ, θυγατέρα του αδελφού του πατρός του, και απέκτησεν υιόν τον Ααρών, τον Μωυσήν και την αδελφήν αυτών Μαριάμ. Εζησε δε ο Αμβράμ εκατόν τριάκοντα δύο έτη.
Εξ. 6,21 και υιοί Ισσαάκ· Κορέ και Ναφέκ και Ζεχρεί.
Εξ. 6,21 Υιοί του Ισσαάκ ήσαν· ο Κορέ, ο Ναφέκ και ο Ζεχρεί.
Εξ. 6,22 και υιοί Οζειήλ· Μισαήλ και Ελισαφάν και Σεργεί.
Εξ. 6,22 Υιοί του Οζειήλ ήσαν· ο Μισαήλ, ο Ελισαφάν και ο Σεργεί.
Εξ. 6,23 έλαβε δε Ααρών την Ελισαβέθ θυγατέρα Αμειναδάβ αδελφήν Ναασσών αυτώ γυναίκα, και έτεκεν αυτώ τον τε Ναδάβ και Αβιούδ και τον Ελεάζαρ και Ιθάμαρ.
Εξ. 6,23 Ο Ααρών έλαβεν ως σύζυγον την Ελισαβέθ, θυγατέρα του Αμειναδάβ και αδελφήν του Ναασσών. Απέκτησε δε από αυτήν υιούς τον Ναδάδ, τον Αβιούδ, τον Ελεάζαρ και τον Ιθάμαρ.
Εξ. 6,24 υιοί δε Κορέ· Ασειρ και Ελκανά και Αβιάσαφ· αύται αι γενέσεις Κορέ.
Εξ. 6,24 Υιοί του Κορέ ήσαν· ο Ασειρ, ο Ελκανά και ο Αβιάσαφ. Αυτοί ήσαν οι απόγονοι του Κορέ.
Εξ. 6,25 και Ελεάζαρ ο τού Ααρών έλαβε των θυγατέρων Φουτιήλ αυτώ γυναίκα, και έτεκεν αυτώ τον Φινεές. αύται αι αρχαί πατριάς Λευιτών κατά γενέσεις αυτών.
Εξ. 6,25 Ο Ελεάζαρ, ο υιός του Ααρών επήρην ως σύζυγον μίαν από τας θυγατέρας του Φουτιήλ και απέκτησεν από αυτήν υιόν, τον Φινεές. Αυταί είναι αι αρχαί των μεγάλων λευιτικών οικογενειών κατά τας γενέσεις αυτών.
Εξ. 6,26 ούτος Ααρών και Μωυσής, οίς είπεν αυτοίς ο Θεός εξαγαγείν τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου σύν δυνάμει αυτών·
Εξ. 6,26 Αυτός είναι ο Ααρών και ο Μωυσής, στους οποίους είπεν ο Θεός να βγάλουν τον ισραηλιτικόν λαόν, με τον στρατόν αυτού, από την χώραν της Αιγύπτου.
Εξ. 6,27 ούτοί εισιν οι διαλεγόμενοι προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και εξήγαγον τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου· αυτός Ααρών και Μωυσής.
Εξ. 6,27 Αυτοί ήσαν εκείνοι, οι οποίοι ωμίλησαν προς τον Φαραώ βασιλέα της Αιγύπτου και έβγαλαν τον ισραηλιτικόν λαόν από την Αίγυπτον. Αυτός ήτο ο Ααρών και ο Μωυσής.
Εξ. 6,28 Η ημέρα ελάλησε Κύριος Μωυσή εν γη Αιγύπτω,
Εξ. 6,28 Κατά την ημέραν, κατά την οποίαν ο Κυριος ωμίλησεν στον Μωυσήν εις την Αίγυπτον,
Εξ. 6,29 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· εγώ Κύριος· λάλησον προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου όσα εγώ λέγω προς σε.
Εξ. 6,29 του είπεν· "εγώ είμαι ο Κυριος. Εγώ σου δίδω εντολήν· ανακοίνωσε στον Φαραώ βασιλέα της Αιγύπτου, όσα εγώ θα σου λέγω".
Εξ. 6,30 και είπε Μωυσής εναντίον Κυρίου· ιδού εγώ ισχνόφωνός ειμι, και πώς εισακούσεται μου Φαραώ;
Εξ. 6,30 Ο Μωυσής είπεν ενώπιον του Κυρίου· "ιδού εγώ έχω αδύνατον την φωνήν και πως θα δώση προσοχήν εις εμέ και θα με ακούση ο Φαραώ;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Εξ. 7,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· ιδού δέδωκά σε θεόν Φαραώ, και Ααρών ο αδελφός σου έσται σου προφήτης·
Εξ. 7,1 Ο Κυριος είπεν στον Μωυσήν· "ιδού σε καθιστώ είδος θεού, κύριον και κριτήν του Φαραώ, ο δε αδελφός σου ο Ααρών θα είναι αυτός που θα ομιλή αντί σου.
Εξ. 7,2 σύ δε λαλήσεις αυτώ πάντα, όσα σοι εντέλλομαι, ο δε Ααρών ο αδελφός σου λαλήσει προς Φαραώ, ώστε εξαποστείλαι τους υιούς Ισραήλ εκ της γής αυτού.
Εξ. 7,2 Συ θα ανακοινώνης στον Ααρών όσα εγώ θα διατάσω, ο δε Ααρών ο αδελφός σου θα λέγη αυτά προς τον Φαραώ, δια να αφήση ελευθέρους τους Ισραηλίτας και αναχωρήσουν από την χώραν του.
Εξ. 7,3 εγώ δε σκληρυνώ την καρδίαν Φαραώ και πληθυνώ τα σημειά μου και τα τέρατα εν γη Αιγύπτω.
Εξ. 7,3 Σου προαναγγέλλω όμως ότι εγώ θα αφήσω να σκληρυνθή δια τας κακίας του η καρδιά του Φαραώ, θα κάμω δε πάρα πολλά σημεία και θαύματα προς τιμωριαν του εις την χώραν της Αιγύπτου.
Εξ. 7,4 και ουκ εισακούσεται υμών Φαραώ· και επιβαλώ την χειρά μου επ Αίγυπτον και εξάξω σύν δυνάμει μου τον λαόν μου τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου σύν εκδικήσει μεγάλη.
Εξ. 7,4 Παρ' όλα αυτά δεν θα υπακούση εις σας ο Φαραώ. Τοτε θα απλώσω την παντοδύναμον χείρα μου και θα επιφέρω μεγάλην τιμωριαν εις την Αίγυπτον και θα βγάλω από εκεί τον στρατόν μου και τον λαόν μου, όλους τους Ισραηλίτας.
Εξ. 7,5 και γνώσονται πάντες οι Αιγύπτιοι, ότι εγώ ειμι Κύριος εκτείνων την χειρά μου επ Αίγυπτον, και εξάξω τους υιούς Ισραήλ εκ μέσου αυτών.
Εξ. 7,5 Και θα μάθουν όλοι οι Αιγύπτιοι ότι εγώ είμαι ο παντοδύναμος Κυριος, ο οποίος εξέτεινα την ακατανίκητον δεξιάν μου εναντίον των και έβγαλα τους Ισραηλίτας εκ μέσου αυτών".
Εξ. 7,6 εποίησε δε Μωυσής και Ααρών καθάπερ εντείλατο αυτοίς Κύριος, ούτως εποίησαν.
Εξ. 7,6 Ο Μωυσής και ο Ααρών έκαμαν, όπως τους είχε διατάξει ο Θεός. Ετσι ακριβώς έκαμαν.
Εξ. 7,7 Μωυσής δε ήν ετών ογδοήκοντα, Ααρών δε ο αδελφός αυτού ετών ογδοηκοντατριών, ηνίκα ελάλησε προς Φαραώ.
Εξ. 7,7 Ητο δε τότε ο Μωυσής ογδοήκοντα ετών, ο δε αδελφός του Ααρών ογδοήκοντα τριών, όταν ο Θεός τους έδωσε την εντολήν να ομιλήσουν προς τον Φαραώ.
Εξ. 7,8 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Εξ. 7,8 Είπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών·

Εξ. 7,9 και εάν λαλήση προς υμάς Φαραώ λέγων· δότε ημίν σημεῖον ἢ τέρας, και ερεῖς Ααρών τώ αδελφώ σου· λάβε την ράβδον και ρίψον επί την γήν εναντίον Φαραώ και εναντίον των θεραπόντων αυτού, και ἔσται δράκων.

Εξ. 7,9 "εάν ο Φαραώ σας εἶπη, δότε μου ένα σημεῖον ἢ κάμετε ένα θαύμα, δια να πιστεύσω ὅτι σας στέλλει ο Θεός, θα εἶπης στον Ααρών τον αδελφόν σου· πάρε την ράβδον μου και ρίψε αυτήν κατά γης ενώπιον του Φαραώ και ενώπιον των αυλικών αυτού και θα γίνη μέγας ὄφης".

Εξ. 7,10 εισηγήθη δε Μωυσης και Ααρών εναντίον Φαραώ και των θεραπόντων αυτού και ἐποίησαν οὕτως, καθάπερ ἐνετείλατο αυτοῖς Κύριος· και ἔριψεν Ααρών την ράβδον εναντίον Φαραώ, και εναντίον των θεραπόντων αυτού, και ἐγένετο δράκων.

Εξ. 7,10 Ο Μωϋσῆς και ο Ααρών παρουσιάσθησαν ενώπιον του Φαραώ και των αυλικών αυτού και ἔκαμαν, ὅπως τους εἶχε δώσει ἐντολήν ο Κυριος. Ἐρριψεν ο Ααρών την ράβδον ενώπιον του Φαραώ και των αυλικών του και αυτή ἐγένετο μέγας ὄφης.

Εξ. 7,11 συνεκάλεσε δε Φαραώ τους σοφιστάς Αιγύπτου και τους φαρμακούς, και ἐποίησαν και οι ἐπαιδοὶ των Αιγυπτίων ταῖς φαρμακείαις αὐτῶν ὡσαύτως.

Εξ. 7,11 Δυσπιστος ο Φαραώ δια την θείαν ἀποστολήν του Μωϋσῆ και Ααρών προσεκάλεσε τους μάντις και τους μάγους της Αιγύπτου. Αὐτοὶ, μάγοι και ἐξορκισταὶ των Αιγυπτίων, ἔκαμαν το ἴδιο με τας μαγείας των.

Εξ. 7,12 και ἔριψαν ἕκαστος την ράβδον αὐτῶν, και ἐγένοντο δράκοντες· και κατέπιεν ἡ ράβδος ἡ Ααρών τας ἐκείνων ράβδους.

Εξ. 7,12 Ἐρριψαν δηλαδή ο καθένας την ράβδον του και ἐγέναν ὄλοι μεγάλοι ὄφεις. Ἀλλά ἡ ράβδος του Ααρών, που εἶχε γίνει ὄφης, κατέπιε τας ράβδους των μάγων, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης εἶχον γίνει ὄφεις.

Εξ. 7,13 και κατίσχυσεν ἡ καρδία Φαραώ, και οὐκ εισηκούσεν αὐτῶν, καθάπερ ἐνετείλατο αυτοῖς Κύριος.

Εξ. 7,13 Εσκληρύνθη ἡ καρδία του Φαραώ και δεν υπήκουσεν στον Μωϋσήν και Ααρών, δια να κάμη ὅσα δια μέσου αὐτῶν διέταξεν ο Θεός.

Εξ. 7,14 Εἶπε δε Κύριος προς Μωυσῆν· βεβάρηται ἡ καρδία Φαραώ τού μη ἐξαποστείλει τον λαόν.

Εξ. 7,14 Ο Κυριος εἶπε προς τον Μωϋσήν· "ἡ καρδία του Φαραώ ἔχει σκληρυνθῆ και δεν θέλει να ἀφήσῃ ἐλεύθερον τον λαόν.

Εξ. 7,15 βάδισον προς Φαραώ το πρῶτῖ ἰδού αὐτός ἐκπορεύεται ἐπὶ το ὕδωρ, και ἔση συναντῶν αὐτῷ ἐπὶ το χεῖλος τού ποταμοῦ και την ράβδον την στραφείσαν εἰς ὄφιν λήψη ἐν τῇ χειρὶ σου.

Εξ. 7,15 Πηγαινε στον Φαραώ το πρῶτῖ. Εἶναι ἡ στιγμή κατά την ὁποίαν ἐκείνος ἐξέρχεται, δια να μεταβῆ προς το ὕδωρ του Νείλου, θα τον συναντήσης εἰς την ὄχθην του ποταμοῦ, θα πάρῃς στο χέρι σου την ράβδον, ἡ ὁποῖα εἶχε γίνει ὄφης,

Εξ. 7,16 και ερεῖς προς αὐτόν· Κύριος ο Θεός των Εβραίων ἀπέσταλκέ με προς σε λέγων· ἐξαπόστειλον τον λαόν μου, ἵνα μοι λατρεύσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ· και ἰδού οὐκ εισηκούσας ἔως τούτου.

Εξ. 7,16 και θα εἶπῃς προς αὐτόν· Κυριος ο Θεός των Εβραίων με ἀπέστειλε προς σε δια να σου εἶπω ἐκ μέρους του· ἀφήσε τον λαόν μου ἐλεύθερον, δια να με λατρεύσῃ εἰς την ἐρημον. Και ἰδού ὅτι συ μέχρι της ὥρας αὐτῆς δεν υπήκουσες.

Εξ. 7,17 τάδε λέγει Κύριος· ἐν τούτῳ γνώση ὅτι ἐγώ Κύριος· ἰδού ἐγώ τύπτω τῇ ράβδῳ τῇ ἐν χειρὶ μου ἐπὶ το ὕδωρ το ἐν τῷ ποταμῷ, και μεταβαλεῖ εἰς αἷμα·

Εξ. 7,17 Δια τούτο τάδε λέγει Κυριος· Με το σημεῖον, που θα ἐπακολουθήσῃ, θα μάθῃς ὅτι ἐγώ εἶμαι ο Κυριος. Ἰδού ἐγώ κτυπῶ με την ράβδον, που κρατῶ στο χέρι μου, το ὕδωρ του ποταμοῦ, και αὐτό θα μεταβληθῆ εἰς αἷμα.

Εξ. 7,18 και οι ἰχθύες οι ἐν τῷ ποταμῷ τελευτήσουσι, και ἐποζέσει ο ποταμός, και οὐκ ἔσονται οι Αιγύπτιοι πίνειν ὕδωρ ἀπὸ τού ποταμοῦ.

Εξ. 7,18 Οι ἰχθύες του ποταμοῦ θα ψοφήσουν, ο ποταμός θα βρωμήσῃ και δεν θα ἠμποροῦν οι Αιγύπτιοι να πίνουν νερό ἀπὸ τον ποταμόν".

Εξ. 7,19 εἶπε δε Κύριος προς Μωυσῆν· εἰπόν Ααρών τώ αδελφώ σου· λάβε την ράβδον σου ἐν τῇ χειρὶ σου και ἐκτεινον την χεῖρά σου ἐπὶ τα ὕδατα Αιγύπτου και ἐπὶ τους ποταμούς αὐτῶν και ἐπὶ τας διώρυγας αὐτῶν και ἐπὶ τα ἔλη αὐτῶν και ἐπὶ πάν συννεστηκός ὕδωρ αὐτῶν, και ἔσται αἷμα, και ἐγένετο αἷμα ἐν πάσῃ γῆ Αιγύπτου ἐν τε τοῖς ξύλοις και ἐν τοῖς λίθοις.

Εξ. 7,19 Εἶπεν ἀκόμη ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "ἐπὶ στον αδελφόν σου, τον Ααρών· Παρε στο χέρι σου την ράβδον σου, ἀπλώσε το χέρι σου προς ὅλα τα ὕδατα της Αιγύπτου, στους ποταμούς της, εἰς τας διώρυγας και τα ἔλη της και γενικῶς εἰς κάθε σημεῖον, ὅπου ὑπάρχει συγκεντρῶμένον νερό, και θα μεταβληθούν τα ὕδατα αὐτὰ εἰς αἷμα. Θα γίνη αἷμα εἰς ὅλην την Αἴγυπτον και αὐτό ἀκόμη το ὕδωρ, που ὑπάρχει μέσα εἰς τα ξύλινα και τα λίθινα δοχεῖα".

Εξ. 7,20 και ἐποίησαν οὕτως Μωυσης και Ααρών, καθάπερ ἐνετείλατο αυτοῖς Κύριος· και ἐπάρας τῇ ράβδῳ αὐτοῦ ἐπάταξε το ὕδωρ το ἐν τῷ ποταμῷ εναντίον Φαραώ και εναντίον των θεραπόντων αυτού και μετέβαλε πάν το ὕδωρ το ἐν τῷ ποταμῷ εἰς αἷμα.

Εξ. 7,20 Ο Μωϋσῆς και ο Ααρών ἔκαμαν, ὅπως ἀκριβῶς τους εἶχε διατάξει ο Κυριος· ὕψωσε δηλαδή την ράβδον του ο Ααρών, ἐκτύπησε το ὕδωρ του ποταμοῦ ενώπιον του Φαραώ και ενώπιον των αυλικών του και μετέβαλεν ὅλον το ὕδωρ του ποταμοῦ εἰς αἷμα.

Εξ. 7,21 και οι ἰχθύες οι ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν, και ἐπώζεσεν ο ποταμός, και οὐκ ἠδύναντο οι Αιγύπτιοι πίνειν ὕδωρ ἐκ τού ποταμοῦ, και ἦν το αἷμα ἐν πάσῃ γῆ Αιγύπτου.

Εξ. 7,21 Οι ἰχθύες του ποταμοῦ ἐψοφήσαν, ἐβρωμήσεν ὅλος ο ποταμός και οι Αιγύπτιοι δεν ἠμποροῦσαν να πίνουν νερό ἐκ του ποταμοῦ. Το αἷμα ἦτο εἰς ὅλα τα νερά της Αιγύπτου.

Εξ. 7,22 ἐποίησαν δε ὡσαύτως και οι ἐπαιδοὶ των Αιγυπτίων ταῖς φαρμακείαις αὐτῶν· και ἐσκληρύνθη ἡ καρδία Φαραώ, και οὐκ εισηκούσεν αὐτῶν, καθάπερ εἶπε Κύριος.

Εξ. 7,22 Ἀλλά και οι μάγοι των Αιγυπτίων ἔκαμαν το ἴδιο με τας μαγείας των. Ἡ καρδία του Φαραώ ἐσκληρύνθη και δεν υπήκουσεν στον Μωϋσήν και Ααρών, εἰς ὅσα δηλαδή εἶχε διατάξει ο Κυριος.

Εξ. 7,23 ἐπιστραφεῖς δε Φαραώ εισηγήθεν εἰς τον οἶκον αὐτοῦ και οὐκ ἐπέστησε τον νοῦν αὐτοῦ οὐδέ ἐπὶ τούτου.

Εξ. 7,23 Ο Φαραώ ἐπέστρεψεν ἐσκληρυνμένος εἰς τα ἀνάκτορά του και δεν ἐσκέπτετο πλέον το ζήτημα αὐτό, το να ἀφήσῃ δηλαδή ἐλευθέρους τους Ἰσραηλίτας, οὔτε και κοτόπιν ἀπὸ αὐτό το θαύμα.

Εξ. 7,24 ὠρξαν δε πάντες οι Αιγύπτιοι κύκλω τού ποταμοῦ ὥστε πεινῶν ὕδωρ, και οὐκ ἠδύναντο πεινῶν ὕδωρ ἀπὸ τού

ποταμού.

Εξ. 7,24 Όλοι οι Αιγύπτιοι εν τω μεταξύ έσκαψαν λάκκους και ήνοιξαν φρέατα γύρω από τον Νείλον ποταμόν, δια να εύρουν πόσιμον ύδωρ, επειδή δεν ημπορούσαν να πίνουν ύδωρ από τον ποταμόν.

Εξ. 7,25 και ανεπληρώθησαν επτά ημέραι μετά το πατάξαι Κύριον τον ποταμόν.

Εξ. 7,25 Επέρασαν επτά ημέραι από την ημέραν που εκτύπησεν ο Κυριος τον ποταμόν και μετέβαλε τα ύδατά του εις αίμα.

Εξ. 7,26 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· εισελθε προς Φαραώ και ερείς προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος· εξαπόστειλον τον λαόν μου, ίνα μοι λατρεύσωσιν·

Εξ. 7,26 Είπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “πήγαινε στον Φαραώ και ειπέ του· Αυτά διατάσσει ο Κυριος. Αφησε ελεύθερον τον λαόν μου δια να με λατρεύση εις την έρημον.

Εξ. 7,27 ει δε μη βούλει σύ εξαποστείλαι, ιδού εγώ τύπτω πάντα τα όριά σου τοίς βατράχοις.

Εξ. 7,27 Εάν δε και δεν θελήσης να τον αφήσης ελεύθερον, ιδού εγώ πλήττω όλην την χώραν σου από τα όριά της και εντεύθεν δια βατράχων.

Εξ. 7,28 και εξερεύξεται ο ποταμός βατράχους, και αναβάντες εισελεύσονται εις τους οίκους σου και εις τα ταμεία των κοιτώνων σου και επί των κλινών σου και επί τους οίκους των θεραπόντων σου και τού λαού σου και εν τοίς φυράμασί σου και εν τοίς κλιβάνοις σου·

Εξ. 7,28 Ο Νείλος ποταμός θα βγάλη βατράχους, οι οποίοι, ατελείωτα πλήθη, θα ανεβούν από αυτόν, θα εισέλθουν εις τα ανάκτορά σου, εις τα δωμάτια του ύπνου σου, επάνω εις τα κρεββάτια σου, εις τα σπίτια των αυλικών σου και του λαού σου, εις τα ζυμάρια του αλεύρου και στους φούρνους σου.

Εξ. 7,29 και επί σε και επί τους θεράποντάς σου και επί τον λαόν σου αναβήσονται οι βάτραχοι.

Εξ. 7,29 Θα ανεβούν επάνω σου, επάνω στους αυλικούς σου, θα ανεβούν επάνω στους κατοίκους της Αιγύπτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Εξ. 8,1 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· ειπόν Ααρών τώ αδελφώ σου· έκτεινον τή χειρί την ράβδον σου επί τους ποταμούς και επί τας διώρυγας και επί τα έλη και ανάγαγε τους βατράχους·

Εξ. 8,1 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “ειπέ στον αδελφόν σου τον Ααρών· Απλώσε με το χέρι την ράβδον σου στους ποταμούς και εις τας διώρυγας και εις τα έλη και βγάλε από εκεί βατράχους”.

Εξ. 8,2 και εξέτεινε Ααρών την χείρα επί τα ύδατα Αιγύπτου και ανήγαγε τους βατράχους· και ανεβιβάσθη ο βάτραχος και εκάλυψε την γήν Αιγύπτου.

Εξ. 8,2 Ο Ααρών εξέτεινε την χείρα του με την ράβδον εις τα ύδατα της Αιγύπτου και έβγαλε βατράχους. Ανέβησαν οι βάτραχοι από τα ύδατα και εσκέπασαν όλην την χώραν της Αιγύπτου.

Εξ. 8,3 εποίησαν δε ωσαύτως και οι επαίδοι των Αιγυπτίων ταις φαρμακείαις αυτών και ανήγαγον τους βατράχους επί γήν Αιγύπτου.

Εξ. 8,3 Αλλά και οι μάγοι των Αιγυπτίων έκαμαν τα ίδια με τας μαγείας των και έφεραν βατράχους εις την γην της Αιγύπτου.

Εξ. 8,4 και εκάλεσε Φαραώ Μωυσήν και Ααρών και είπεν· εύξασθε περί εμού προς Κύριον, και περιελέτω τους βατράχους απ εμού και από τού εμού λαού, και εξαποστελώ αυτούς, και θύσωσι τώ Κυρίω.

Εξ. 8,4 Καταπτοημένος ο Φαραώ από την πληγήν αυτήν εκάλεσε τον Μωϋσήν και τον Ααρών και τους είπε·

“προσευχηθήτε δι' εμέ στον Θεόν, δια να αποσιγή και απομακρύνη τους βατράχους από εμέ και από τον λαόν μου, και εγώ θα αφήσω ελεύθερους τους Ισραηλίτας να προσφέρουν τας θυσίας των προς τον Κυριον”.

Εξ. 8,5 είπε δε Μωυσής προς Φαραώ· τάξαι προς με πότε εύξομαι περί σου και περί των θεραπόντων σου και τού λαού σου αφανίσει τους βατράχους από σου και από τού λαού σου και εκ των οικιών υμών, πλήν εν τώ ποταμώ υπολειφθήσονται.

Εξ. 8,5 Είπε δε ο Μωϋσής, προς τον Φαραώ· “όρισέ μου, πότε θέλεις να προσευχηθώ δια σε, δια τους αυλικούς και τον λαόν σου, δια να εξαφανίση ο Θεός τους βατράχους από σένα, από τον λαόν σου και από τας οικίας σας. Δεν θα μείνουν παρά μόνον στον Νείλον ποταμόν”.

Εξ. 8,6 ο δε είπεν· εις αύριον. είπεν ούν· ως είρηκας, ίνα ειδής ότι ουκ έστι άλλος πλην Κυρίου·

Εξ. 8,6 “Αύριον”, απήντησεν ο Φαραώ. Ο Μωϋσής είπε· “θα κάμω, όπως μου είπες, δια να μάθης καλά ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην του Κυριου ημών.

Εξ. 8,7 και περιαιρεθήσονται οι βάτραχοι από σου και από των οικιών υμών και από των επαύλεων και από των θεραπόντων σου και από τού λαού σου, πλήν εν τώ ποταμώ υπολειφθήσονται.

Εξ. 8,7 Οι βάτραχοι θα περιμαζευθούν και θα απομακρυνθούν από σε, από τα σπίτια σας, από τα εξοχικά σας σπίτια, από τους αυλικούς σου και από τον λαόν σου. Δεν θα μείνουν παρά μόνον στον Νείλον ποταμόν”.

Εξ. 8,8 εξήλθε δε Μωυσής και Ααρών από Φαραώ· και εβόησε Μωυσής προς Κύριον περί τού ορισμού των βατράχων, ως ετάξατο Φαραώ.

Εξ. 8,8 Εξήλθον ο Μωϋσής και ο Ααρών από τα ανάκτορα του Φαραώ. Ο Μωϋσής προσευχήθη θερμώς προς τον Κυριον δια την εκδίωξιν των βατράχων, όπως είχεν υποσχεθή στον Φαραώ.

Εξ. 8,9 εποίησε δε Κύριος καθάπερ είπε Μωυσής και ετελεύτησαν οι βάτραχοι εκ των οικιών και εκ των επαύλεων και εκ των αγρών·

Εξ. 8,9 Ο Κυριος έκαμεν όπως τον είχε παρακαλέσει ο Μωϋσής και εφόφησαν οι βάτραχοι, που υπήρχον εις τας οικίας, εις τα αγροτικά σπίτια και εις την ύπαιθρον.

Εξ. 8,10 και συνήγαγον αυτούς θημωνίας θημωνίας, και ώζεσεν η γη.

Εξ. 8,10 Τους εμαζεψαν εις σωρούς-σωρούς οι Αιγύπτιοι και εγέμισεν η χώρα από την κακοσμίαν των αποσυντεθειμένων βατράχων.

Εξ. 8,11 ιδών δε Φαραώ ότι γέγονεν ανάψυξις, εβαρύνθη η καρδιά αυτού, και ουκ εισήκουσεν αυτών, καθάπερ ελάλησε Κύριος.

Εξ. 8,11 Ο Φαραώ όμως, όταν είδε ότι ήλθεν αναψυχή εις αυτόν και τον λαόν του από την εξαφάνισιν των βατράχων, εσκληρήνηθη πάλιν και δεν υπήκουσεν εις όσα ο Κυριος είχε διατάξει δια του Μωϋσέως και του Ααρών.

Εξ. 8,12 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· ειπόν Ααρών, έκτεινον τή χειρί την ράβδον σου και πάταξον το χώμα της γής, και

έσονται σκνίφες εν τε τοίς ανθρώποις και εν τοίς τετράποσι και εν πάση γη Αιγύπτου.

Εξ. 8,12 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "επέ στον Ααρών· Απλώσε με το χέρι την ράβδον σου και κτύπησε το χώμα της γης, και θα γίνουν σκνίφες, αι οποίαι θα επιπέσουν στους ανθρώπους και εις τα τετράποδα καθ' όλην την χώραν της Αιγύπτου".

Εξ. 8,13 εξέτεινεν ούν Ααρών τή χειρί την ράβδον και επάταξε το χώμα της γής, και εγένοντο οι σκνίφες εν τοίς ανθρώποις και εν τοίς τετράποσι, και εν παντί χώματι της γής εγένοντο οι σκνίφες.

Εξ. 8,13 Ηπλώσεν ο Ααρών δια της χειρός του την ράβδον, εκτύπησε το χώμα της γης και έγιναν σκνίφες. Εις τους ανθρώπους, εις τα τετράποδα, εις όλον το χώμα της γης έγιναν σκνίφες.

Εξ. 8,14 εποίησαν δε ωσαύτως και οι επαοιδοί ταις φαρμακείαις αυτών εξαγαγείν τον σκνίφα και ουκ ηδύναντο. και εγένοντο οι σκνίφες εν τε τοίς ανθρώποις και εν τοίς τετράποσιν.

Εξ. 8,14 Προσπάθησαν και οι μάγοι της Αιγύπτου με τας μαγείας των να βγάλουν σκνίφες από την γην, αλλά δεν το κατώρθωσαν. Αι σκνίφες όμως, που με το χέρι του Ααρών ανεπήδησαν εις ατελείωτα σμήνη από την γην, επέπεσαν στους ανθρώπους και εις τα ζώα.

Εξ. 8,15 είπαν ούν οι επαοιδοί τώ Φαραώ· δάκτυλος Θεου εστι τούτο. και εσκεληρύνθη η καρδιά Φαραώ, και ουκ εισήκουσεν αυτών, καθάπερ ελάλησε Κύριος.

Εξ. 8,15 Είπαν τότε οι μάγοι προς τον Φαραώ· "δάκτυλος Θεού είναι τούτο". Αλλά η καρδιά του Φαραώ εοκληρύνθη περισσότερο και δεν υπήκουσεν εις όσα δια του Μωϋσέως και Ααρών διέταξεν ο Κυριος.

Εξ. 8,16 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· όρθισον το πρωϊ και στηθι εναντίον Φαραώ· και ιδού αυτός εξελεύσεται επί το ύδωρ, και ερείς προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος· εξαποστείλον τον λαόν μου, ίνα μοι λατρεύσωσιν εν τή ερήμω·

Εξ. 8,16 Είπε πάλιν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "Σηκω πολύ πρωί και στάσου ενώπιον του Φαραώ. Κατά την ώραν εκείνην αυτός θα εξέλθη προς το ύδωρ του Νείλου και ειπε προς αυτόν· Αυτά διατάσσει ο Κυριος· άφησε ελευθερον τον λαόν μου να με λατρεύση εις την έρημον.

Εξ. 8,17 εάν δε μη βούλη εξαποστείλει τον λαόν μου, ιδού εγώ εξαποπέλλω επί σε και επί τους θεράποντάς σου και επί τον λαόν σου και επί τους οίκους υμών κυνόμυιαν, και πλησθήσονται αι οικίαι των Αιγυπτίων της κυνομύιης και εις την γήν, εφ ής εισιν επ αυτής.

Εξ. 8,17 Εάν δεν θελήσης να αφήσης ελευθερον τον λαόν μου, εγώ θα εξαποπέλλω εναντίον σου και εναντίον των αυλικών σου και εναντίον του λαού σου και εις τα σπίτια σας σκυλόμυιγα, που κεντά οδυνηρώς ανθρώπους και ζώα. Τα σπίτια των Αιγυπτίων θα γεμίσουν από αυτήν την σκυλόμυιγαν εις κάθε μέρος της χώρας, όπου υπάρχουν Αιγύπτιοι.

Εξ. 8,18 και παραδοξάσω εν τή ημέρα εκείνη την γήν Γεσέμ, εφ ής ο λαός μου έπεστιν επ αυτής, εφ ής ουκ έσται εκεί η κυνόμυια, ίνα ειδής ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός πάσης της γής.

Εξ. 8,18 την ημέραν εκείνην θα δοξάσω πολύ εγώ την χώραν Γεσέμ, όπου κατοικεί ο λαός μου. Εις αυτήν μόνον δεν θα υπάρξη σκυλόμυιγα. Και τούτο, δια να μάθης ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός όλης της γης.

Εξ. 8,19 και δώσω διαστολήν ανά μέσον τού εμού λαού και ανά μέσον τού σου λαού· εν δε τή αύριον έσται το σημείον τούτο επί της γής.

Εξ. 8,19 Και θα διαχωρίσω τον λαόν μου από τον λαόν σου αύριον θα γίνη το σημείον τούτο εις την χώραν σου, δια του οποίου οι Αιγύπτιοι μόνον, και όχι οι Εβραίοι, θα τιμωρηθούν".

Εξ. 8,20 εποίησε δε Κύριος ούτως, και παρεγένετο η κυνόμυια πλήθος εις τους οίκους Φαραώ και εις τους οίκους των θεραπόντων αυτου και εις πάσαν την γήν Αιγύπτου, και εξωλοθρεύθη η γη από της κυνομύιης.

Εξ. 8,20 Εκαμεν ο Κυριος όπως προείπε. Και ήλθαν σμήνη από σκυλόμυιγαν μέσα εις τα ανάκτορα του Φαραώ, εις τα σπίτια των αυλικών του, ηπλώθησαν εις όλην την γην της Αιγύπτου. Και κατεστράφη η χώρα της Αιγύπτου από την σκυλόμυιγαν.

Εξ. 8,21 εκάλεσε δε Φαραώ Μωυσήν και Ααρών λέγων· ελθόντες θύσατε Κυρίω τώ Θεώ υμών εν τή γη.

Εξ. 8,21 Εκάλεσεν ο Φαραώ τον Μωϋσήν και τον Ααρών και τους είπε· "πηγαίνετε και θυσιάσατε στον Κυριον και Θεόν σας, όχι όμως εις την έρημον αλλά εντός της χώρας της Αιγύπτου".

Εξ. 8,22 και ειπε Μωυσής· ου δυνατόν γενέσθαι ούτως· τα γάρ βδελύγματα των Αιγυπτίων θύσομεν Κυρίω τώ Θεώ ημών· εάν γάρ θύσωμεν τα βδελύγματα των Αιγυπτίων εναντίον αυτών, λιθοβολησόμεθα.

Εξ. 8,22 Ο Μωϋσής απήντησε· "δεν είναι δυνατόν να γίνη όπως λέγεις. Διότι ημείς θα θυσιάσωμεν στον Κυριον και Θεόν μας ζώα, των οποίων η σφαγή θα θεωρηθή αποκρουστικόν και μισητόν γεγονός ενώπιον των Αιγυπτίων και θα τους εξερεθίση, ώστε να μας λιθοβολήσουν.

Εξ. 8,23 οδόν τριών ημερών πορευσόμεθα εις την έρημον και θύσομεν τώ Θεώ ημών, καθάπερ ειπε Κύριος ημίν.

Εξ. 8,23 Θα διαδίσωμεν τρεις ημέρας προς την έρημον εκτός της Αιγύπτου και εκεί θα θυσιάσωμεν, όπως μας έχει διατάξει ο Κυριος".

Εξ. 8,24 και ειπε Φαραώ· εγώ αποπέλλω υμάς, και θύσατε τώ Θεώ υμών εν τή ερήμω, αλλ ου μακράν αποτενείτε πορευθήναι· εύξασθε ούν περι εμού προς Κύριον.

Εξ. 8,24 Είπε τότε ο Φαραώ· "συγκατατίθεμαι. Εγώ σας αφήνω ελευθέρους να αναχωρήσετε. Θυσιάσατε εις την έρημον προς τον Θεόν σας, αλλά μη συνεχίσετε την πορείαν σας και πέραν της ερήμου. Προσευχηθήτε λοιπόν και περι εμού στον Κυριον".

Εξ. 8,25 ειπε δε Μωυσής· Όδε εγώ εξελεύσομαι από σου και εύξομαι προς τον Θεόν, και απελεύσεται η κυνόμυια και από των θεραπόντων σου και από τού λαού σου αύριον· μη προσθής έτι, Φαραώ, εξαπατήσαι τού μη εξαποστείλει τον λαόν θύσαι Κυρίω.

Εξ. 8,25 Είπεν ο Μωυσής· "μάλιστα· ιδού εγώ θα εξέλθω από τα ανάκτορά σου, θα προσευχηθώ προς τον Θεόν και θα εξαφανισθή αύριον η σκυλόμυιγα από τους αυλικούς σου και από τον λαόν σου. Αλλά μη θελήσης και πάλιν, Φαραώ, να μας εξαπατήσης και να μη αφήσης ελευθερον τον λαόν να θυσιάση προς τον Κυριον".

Εξ. 8,26 εξήλθε δε Μωυσής από Φαραώ και ηύξατο προς τον Θεόν·

Εξ. 8,26 Εξήλθεν ο Μωϋσής από τα ανάκτορα του Φαραώ και προσευχηθή προς τον Θεόν.

Εξ. 8,27 εποίησε δε Κύριος καθάπερ ειπε Μωυσής, και περιείλε την κυνόμυιαν από Φαραώ και των θεραπόντων αυτου και τού λαού αυτου, και ου κατελείφθη ουδεμία.

Εξ. 8,27 Ο δε Κυριος εξεπλήρωσε την προσευχήν του Μωϋσέως και απεμάκρυνε την σκυλόμυιαν από τον Φαραώ, από τους αυλικούς του, από τον λαόν του, ώστε ούτε μία πλέον να μη υπολειφθή.

Εξ. 8,28 και εβάρυνε Φαραώ την καρδίαν αυτού και επί τού καιρού τούτου, και ουκ ηθέλησεν εξαποστείλαι τον λ Εξ. 8,28 Η καρδιά όμως του Φαραώ και κατά την περίστασιν αυτήν εσκληρύνθη πάλιν και δεν ηθέλησε να αποστείλει ελεύθερον τον ισραηλιτικόν λαόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Εξ. 9,1 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· εἰσελθε προς Φαραώ και ερεῖς αὐτό· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός των Εβραίων· εξαπόστειλον τον λαόν μου, ἵνα μοι λατρεύσωσιν·

Εξ. 9,1 Εἶπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσῆν· “πήγαινε πάλιν προς τον Φαραώ και εἶπέ του· Αὐτά λέγει Κυριος ο Θεός των Εβραίων· ἀφήσε ελεύθερον τον λαόν μου, δια να με λατρεύση.

Εξ. 9,2 εἰ μὲν οὖν μη βούλει εξαποστείλαι τον λαόν μου, ἀλλά ἔτι εγκρατεῖς αὐτοῦ,

Εξ. 9,2 Εάν όμως δεν θελήσης να αποστείλῃς ελεύθερον τον λαόν μου, ἀλλά επιχειρήσης και πάλιν να τον κατακρατήσης,

Εξ. 9,3 ἰδοὺ χεῖρ Κυρίου ἐπέσται ἐν τοῖς κτήνεσί σου τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, ἐν τε τοῖς ἵπποις και ἐν τοῖς υποζυγίοις και ταῖς καμήλοις και βουσί και προβάτοις, θάνατος μέγας σφόδρα.

Εξ. 9,3 ἰδοὺ ἡ τιμωρὸς χεῖρ του Κυρίου θα ἐπέλθῃ εἰς τα ζῶα σου που βόσκουν εἰς τας πεδιάδας, στους ἵππους, εἰς τα υποζύγια, εἰς τας καμήλους, εἰς τα βόδια και εἰς τα πρόβατα, και θα ἐπιπέσῃ εἰς αὐτά θανατικό, πολὺ μεγάλη καταστροφή.

Εξ. 9,4 και παραδοξάσω ἐγὼ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνά μέσον των κτηνῶν των Αἰγυπτίων και ἀνά μέσον των κτηνῶν των υἱῶν Ἰσραὴλ· οὐ τελευτήσῃ ἀπὸ πάντων των τοῦ Ἰσραὴλ υἱῶν ρητόν.

Εξ. 9,4 Πάλιν όμως ἐγὼ και εἰς την περίστασιν αὐτήν κατὰ τρόπον θαυματουργικόν και εἰς δόξαν του λαοῦ μου, θα χωρίσω τα κτήνη των Αἰγυπτίων ἀπὸ τα κτήνη του ισραηλιτικοῦ λαοῦ, ὥστε κανένα ἀπὸ τα ζῶα των υἱῶν του Ἰσραὴλ να μη ἀποθάνῃ”.

Εξ. 9,5 και ἔδωκεν ο Θεός ὄρον λέγων· ἐν τῇ αὐρίον ποιήσει Κύριος το ρῆμα τούτο ἐπὶ της γῆς.

Εξ. 9,5 ὤρισε δε ο Θεός και τον χρόνον του θαύματος και εἶπε· “κατὰ την αὐριανὴν ἡμέραν θα πραγματοποιήσῃ ο Κυριος τον λόγον του αὐτόν εἰς την χώραν της Αἰγύπτου”.

Εξ. 9,6 και ἐποίησε Κύριος το ρῆμα τούτο τῇ ἐπαύριον, και ἐτελεύτησε πάντα τα κτήνη των Αἰγυπτίων, ἀπὸ δε των κτηνῶν των υἱῶν Ἰσραὴλ οὐκ ἐτελεύτησεν οὐδέν.

Εξ. 9,6 Ἐπραγματοποίησεν ὁντως ο Κυριος την ἀπειλήν του αὐτῆν κατὰ την ἐπομένην ἡμέραν και ἐψόφησαν ὅλα τα ζῶα των Αἰγυπτίων, ἐνὸς ἀπὸ τα ζῶα των Ἰσραηλιτῶν δεν ἀπέθανεν οὔτε ἓνα.

Εξ. 9,7 ἰδὼν δε Φαραώ ὅτι οὐκ ἐτελεύτησεν ἀπὸ πάντων των κτηνῶν των υἱῶν Ἰσραὴλ οὐδέν, ἐβαρύνθη ἡ καρδιά Φαραώ, και οὐκ ἐξαπέστειλε τον λαόν.

Εξ. 9,7 Ὄταν ἐπληροφόρηθη ο Φαραώ ὅτι κανένα ἀπὸ τα ζῶα των Ἰσραηλιτῶν δεν ἀπέθανε, σκεφθεῖς ἴσως ὅτι ἀρκοῦν αὐτά δια τους Αἰγυπτίους, ἐσκλήρυνε την καρδίαν του και δεν ἀφήκε ελεύθερον τον ισραηλιτικόν λαόν να ἀναχωρήσῃ.

Εξ. 9,8 Εἶπε δε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρῶν λέγων· λάβετε ὑμεῖς πλήρεις τας χεῖρας αἰθάλῃς καμιναιῆς, και πασάτω Μωυσῆς εἰς τον ουρανόν ἐναντίον Φαραώ και ἐναντίον των θεραπόντων αὐτοῦ,

Εξ. 9,8 Ο Κυριος εἶπε τότε προς τον Μωϋσῆν και τον Ααρῶν· “πάρετε και γεμίστε τα χέρια σας ἀπὸ καπνιά καμίνου και ἀσσκορπίση αὐτήν ο Μωϋσῆς στον ουρανόν ἐνώπιον του Φαραώ και ἐνώπιον των αυλικῶν αὐτοῦ.

Εξ. 9,9 και γενηθήτω κονιορτός ἐπὶ πάσαν την γῆν Αἰγύπτου, και ἔσται ἐπὶ τους ἀνθρώπους και ἐπὶ τα τετράποδα ἔλκη, φλυκτίδες ἀναξέουσαι, ἐν τε τοῖς ἀνθρώποις και ἐν τοῖς τετράποσι και ἐν πάσῃ γῆ Αἰγύπτου.

Εξ. 9,9 Και θα γίνῃ κονιορτός εἰς ὅλην την χώραν της Αἰγύπτου. Αὐτός ο κονιορτός, καθὼς θα πέφτῃ ἐπάνω στους ἀνθρώπους και εἰς τα τετράποδα, θα προκαλέσῃ ἔλκη και καυτερές φουσκάλες εἰς ἀνθρώπους και εἰς ζῶα καθ' ὅλην την χώραν της Αἰγύπτου”.

Εξ. 9,10 και ἔλαβε την αἰθάλῃν της καμιναιῆς ἐναντίον Φαραώ, και ἔπασεν αὐτῆν Μωυσῆς εἰς τον ουρανόν, και ἐγένετο ἔλκη, φλυκτίδες ἀναξέουσαι, ἐν τε τοῖς ἀνθρώποις και ἐν τοῖς τετράποσι.

Εξ. 9,10 Ο Μωϋσῆς ἐπῆρε την καπνιάν ἀπὸ την κάμινον και ἐνώπιον του Φαραώ ἐσκορπίσεν αὐτῆν στον ουρανόν. Ἀμέσως δε παρουσιάσθησαν πληγαὶ και καυτερές φουσκάλες στους ἀνθρώπους και εἰς τα τετράποδα.

Εξ. 9,11 και οὐκ ἠδύναντο οὐ φαρμακοὶ στήναι ἐναντίον Μωυσῆ διὰ τα ἔλκη· ἐγένετο γάρ τα ἔλκη ἐν τοῖς φαρμακοῖς και ἐν πάσῃ γῆ Αἰγύπτου.

Εξ. 9,11 Και οἱ ἴδιοι οὐ μάγοι δεν ἠμποροῦσαν να σταθοῦν ἐνώπιον του Μωϋσέως ἐξ αἰτίας των πληγῶν των. Διότι αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἐπροξενήθησαν στους μάγους και εἰς ὁλόκληρον την Αἴγυπτον.

Εξ. 9,12 ἐσκλήρυνε δε Κύριος την καρδίαν Φαραώ, και οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καθά συνέταξε Κύριος.

Εξ. 9,12 Ο Κυριος ἐπέτρεψε να σκληρυνθῇ και πάλιν ἡ καρδιά του ἀμετανοήτου Φαραώ και ἔτσι ἐκεῖνος δεν ὑπήκουσεν στον Μωϋσέα και στον Ααρῶν, που του διεβίβασαν την ἐντολήν του Κυρίου.

Εξ. 9,13 Εἶπε δε Κύριος προς Μωυσήν· ὀρθρισον το πρωῖ και στήθῃ ἐναντίον Φαραώ και ερεῖς προς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός των Εβραίων· εξαπόστειλον τον λαόν μου, ἵνα λατρεύσωσί μοι·

Εξ. 9,13 Εἶπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσῆν· “σῆκώ πολὺ πρωῖ, στάσου ἐνώπιον του Φαραώ και εἶπε προς αὐτόν· Ταδε λέγει Κυριος ο Θεός των Εβραίων· ἀπόστειλε ελεύθερον τον λαόν μου, δια να με λατρεύσωσιν.

Εξ. 9,14 ἐν τῷ γάρ νῦν καιρῷ ἐγὼ εξαποστέλλω πάντα τα συναντήματά μου εἰς την καρδίαν σου και των θεραπόντων σου και τού λαοῦ σου, ἵνα εἰδῆς ὅτι οὐκ ἔστιν ὡς ἐγὼ ἄλλος ἐν πάσῃ τῇ γῆ·

Εξ. 9,14 Εάν όμως και πάλιν παρακούσης, θα ἀποστείλω κατὰ τον καιρόν ὅλας τας τιμωρίας μου εἰς την καρδίαν σου, εἰς την καρδίαν των αυλικῶν σου και του λαοῦ σου, δια να μάθῃς ὅτι δεν ὑπάρχει εἰς ὅλην την γῆν ἄλλος Θεός, ὡς ἐγὼ.

Εξ. 9,15 νῦν γάρ ἀποστείλας την χεῖρα πατάξω σε, και τον λαόν σου θανατώσω, και ἐκτριβήσῃ ἀπὸ της γῆς·

Εξ. 9,15 Διότι τώρα θα ἀπλώσω το παντοδύναμο χεῖρ μου, θα κτυπήσω σε, θα θανατώσω τον λαόν σου, και θα ξεπαστρευθῆς ἀπὸ την γῆν.

Εξ. 9,16 και ἐνεκεν τούτου διετηρήθῃς, ἵνα ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ την ἰσχύν μου, και ὡς διαγγελὴ το ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Εξ. 9,16 Μέχρι τώρα διητηρήθης εις την ζώνην, δια να σου δείξω την άπειρον δύναμίν μου και να δοξασθή το όνομά μου εις όλην την οικουμένην.

Εξ. 9,17 έτι ούν σύ εμπούη τού λαού μου τού μη εξαποστείλαι αυτούς;

Εξ. 9,17 Ακόμη λοιπόν συ θα πράξης τα ίδια εναντίον του λαού μου και δεν θα τον αποστείλης ελεύθερον;

Εξ. 9,18 ιδού εγώ ύω ταύτην την ώραν αύριον χάλαζαν πολλήν σφόδρα, ήτις τοιαύτη ου γέγονεν εν Αιγύπτω, αφ ής ημέρας έκτισται έως της ημέρας ταύτης.

Εξ. 9,18 Ιδού εγώ ρίπτω αυτήν την ώραν αύριον πυκνήν και μεγάλην χάλαζαν, τόσην πολλήν όση ποτέ δεν έχει πέσει επί της Αιγύπτου, από την ημέραν που εκτίσθη μέχρι σήμεραν.

Εξ. 9,19 νύν ούν κατάσπευσον συναγαγείν τα κτήνη σου και όσα σοί εστιν εν τώ πεδίω· πάντες γάρ οι άνθρωποι και τα κτήνη, όσα εάν ευρεθή εν τοίς πεδίοις και μη εισέλθη εις οικίαν, πέση δε επ αυτά η χάλαζα, τελευτήσει.

Εξ. 9,19 Τώρα λοιπόν σπεύσε χωρίς αργοπορίαν να μαζέψης τα κατοικίδια ζώα σου και όσα άλλα ακόμη ευρίσκονται εις τας πεδιάδας, διότι όλοι, άνθρωποι και ζώα, που θα ευρεθούν εις τας πεδιάδας και δεν θα εισέλθουν εις τας οικίας, θα πέση δε χάλαζα επάνω των, θα θανατωθούν”.

Εξ. 9,20 ο φοβούμενος το ρήμα Κυρίου των θεραπόντων Φαραώ συνήγαγε τα κτήνη αυτού εις τους οίκους

Εξ. 9,20 Καθένας από τους αυλικούς του Φαραώ, που ευλαβείτο τα λόγια του Κυρίου εμάζεψε τα ζώα του στους σταύλους των.

Εξ. 9,21 ός δε μη προσέσχε τή διανοία εις το ρήμα Κυρίου, αφήκε τα κτήνη εν τοίς πεδίοις.

Εξ. 9,21 Οποιος όμως δεν έδωσε προσοχήν στον λόγον του Κυρίου, αφήκε τα ζώα του εις τας πεδιάδας.

Εξ. 9,22 είτε δε Κύριος προς Μωυσήν· έκτεινον την χειρά σου εις τον ουρανόν, και έσται χάλαζα επί πάσαν γήν Αιγύπτου, επί τε τους ανθρώπους και τα κτήνη και επί πάσαν βοτάνην την επί της γής.

Εξ. 9,22 Την άλλην ημέραν είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “άπλωσε το χέρι σου στον ουρανόν και θα πέση χάλαζα εις όλην την Αίγυπτον εναντίον των ανθρώπων, και των ζώων και επάνω εις όλην την χλόην της γης”.

Εξ. 9,23 εξέτεινε δε Μωυσής την χειρα εις τον ουρανόν, και Κύριος έδωκε φωνάς και χάλαζαν, και διέτρεχε το πυρ επί της γής, και έβρεξε Κύριος χάλαζαν επί πάσαν γήν Αιγύπτου.

Εξ. 9,23 Ηπλωσεν ο Μωυσής το χέρι του στον ουρανόν, και ο Κυριος έδωσε βροντάς και έβρεξε χάλαζαν, ενώ το πυρ των αστραπών διέτρεχε την γην. Και έβρεξεν ο Κυριος φοβεράν χάλαζαν εις όλην την χώραν της Αιγύπτου.

Εξ. 9,24 ήν δε η χάλαζα και το πυρ φλογίζον εν τή χαλάζη· η δε χάλαζα πολλή σφόδρα, ήτις τοιαύτη ου γέγονεν εν Αιγύπτω, αφ ής ημέρας γεγένηται επ αυτής έθνος.

Εξ. 9,24 Καθώς δε η χάλαζα έπιπτεν εις την γην φλόγες αστραπών ανεμινύοντο με αυτήν. Η χάλαζα ήτο πολλή πάρα πολλή, ομοία της οποίας ποτέ άλλοτε δεν είχε πέσει εις την Αίγυπτον από της εποχής, κατά την οποίαν οργανώθη εις αυτήν το κράτος των Αιγυπτίων.

Εξ. 9,25 επάταξε δε η χάλαζα εν πάση γη Αιγύπτου από ανθρώπου έως κτήνους, και πάσαν βοτάνην την εν τώ πεδίω επάταξεν η χάλαζα, και πάντα τα ξύλα τα εν τοίς πεδίοις συνέτριψεν η χάλαζα·

Εξ. 9,25 Εκτύπησεν η χάλαζα και εφόνευσεν εις όλην την Αίγυπτον ανθρώπους και ζώα. Εκτύπησε και κατέστρεψε όλην την χλόην των πεδιάδων και συνέτριψεν όλα τα δένδρα της χώρας.

Εξ. 9,26 πλήν εν γη Γεσέμ, ού ήσαν οι υιοί Ισραήλ, ουκ εγένετο η χάλαζα.

Εξ. 9,26 Εις την Γεσέμ όμως, όπου ήσαν οι Ισραηλίται, δεν έπεσε χάλαζα.

Εξ. 9,27 αποστειλάς δε Φαραώ εκάλεσε Μωυσήν και Ααρών και είπεν αυτοίς· ημάρτηκα το νύν· ο Κύριος δίκαιος, εγώ δε και ο λαός μου ασεβείς.

Εξ. 9,27 Καθ’ ον χρόνον έπιπτεν η καταστρεπτική χάλαζα, έστειλεν ο Φαραώ ανθρώπους, εκάλεσε τον Μωϋσήν και τον Ααρών και καταφοβισμένους από την φοβεράν πληγήν τους είπεν· “ημάρτησα αυτήν την φοράν ενώπιον του Κυρίου. Ο Θεός είναι δίκαιος, εγώ δε και ο λαός μου είμεθα ασεβείς.

Εξ. 9,28 εύξασθε ούν περί εμού προς Κύριον, και παυσάσθω τού γενηθήναι φωνάς Θεου και χάλαζαν και πυρ· και εξαποστελώ υμάς, και ουκέτι προστεθήσεσθε μένειν.

Εξ. 9,28 Προχουχηθήτε, λοιπόν, υπέρ εμού προς τον Θεόν δια να παύσουν αι βρονταί του Θεού, η χάλαζα και το πυρ και εγώ θα σας αφήσω ελευθέρους να αναχωρήσετε. Δεν θα μείνετε πλέον εδώ”.

Εξ. 9,29 είτε δε αυτώ Μωυσής· ως αν εξέλθω την πόλιν, εκπετάσω τας χείράς μου προς τον Κύριον, και αι φωναί παύσονται, και η χάλαζα και ο νετός ουκ έσται έτι, ίνα γνώς ότι τού Κυρίου η γη.

Εξ. 9,29 Ο Μωϋσής του απήντησεν· “αμέσως μόλις εξέλθω από την πόλιν θα υψώσω τα χέρια μου προς τον Κυριον και θα παύσουν αι βρονταί, θα σταματήση η χάλαζα και η βροχή, δια να μάθης ότι η γη όλη ανηκεί στον Κυριον.

Εξ. 9,30 και σύ και οι θεράποντές σου, επίσταμαι ότι ουδέπω πεφόβησθε τον Κύριον.

Εξ. 9,30 Αλλά γνωρίζω καλά ότι δεν έχετε άκομη φοβηθή τον Κυριον, ούτε συ, ούτε οι αυλικοί σου”.

Εξ. 9,31 το δε λίνον και η κριθή επλήγη· η γάρ κριθή παρεστηκυία, το δε λίνον σπερματίζον.

Εξ. 9,31 Από την χάλαζαν είχε καταστραφή και το λινάρι και η κριθή· διότι η μεν κριθή είχε πετάξει τότε μεγάλον βλαστόν, το δε λινάρι είχε δέσει τα σπέρματά του.

Εξ. 9,32 ο δε πυρός και η ολύρα ουκ επλήγησαν, όψιμα γάρ ήν.

Εξ. 9,32 Ο σίτος όμως και η ολύρα (είδος λευκού σίτου) δεν κατεστράφησαν, διότι ήσαν όψιμα.

Εξ. 9,33 εξήλθε δε Μωυσής από Φαραώ εκτός της πόλεως και εξέτεινε τας χείρας προς Κύριον, και αι φωναί επαύσαντο και η χάλαζα, και ο νετός ουκ έσταξεν έτι επί την γήν.

Εξ. 9,33 Εξήλθεν ο Μωϋσής από τα ανάκτορα του Φαραώ και, έξω από την πόλιν, ύψωσε τα χέρια του προς τον Θεόν. Αμέσως δε αι βρονταί και η χάλαζα εσταμάτησαν και ούτε σταγών βροχής δεν έσταξεν εις την γην.

Εξ. 9,34 ιδών δε Φαραώ ότι πέπαυται ο νετός και η χάλαζα και αι φωναί, προσέθετο τού αμαρτάνειν και εβάρυνεν αυτού την καρδίαν και των θεραπόντων αυτού.

Εξ. 9,34 Ο Φαραώ ειδών ότι εσταμάτησαν η βροχή και η χάλαζα και οι κεραυνοί, ημάρτησε και πάλιν ενώπιον του Θεού, και εσκληρύνθη η καρδια αυτού και των αυλικών του.

Εξ. 9,35 και εσκληρύνθη η καρδια Φαραώ, και ουκ εξαπέστειλε τους υιούς Ισραήλ, καθάπερ ελάλησε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 9,35 Εσκληρύνθη η καρδια του Φαραώ και δεν αφήκεν ελευθέρους τους Ισραηλίτας να αναχωρήσουν, όπως τον είχε

διατάξει δια του Μωϋσέως ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Εξ. 10,1 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· είσελθε προς Φαραώ· εγώ γάρ εσκήρυνα αυτού την καρδίαν και των θεραπόντων αυτού, ίνα εξής επέλεθη τα σημεία ταύτα επ αυτούς·

Εξ. 10,1 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "είσελθε εις τα ανάκτορα προς τον Φαραώ. Εγώ δια την κακότητά του παρεχώρησα να σκληρυνθή η καρδια αυτού και των αυλικών του δια να έλθουν εναντίον αυτών ως τιμωρία εν συνεχεία τα θαύματά μου.

Εξ. 10,2 όπως διηγησησθε εις τα ωτα των τέκνων υμών και τοις τέκνοις των τέκνων υμών, όσα εμπέπαιχα τοις Αιγυπτίοις, και τα σημείά μου, ά εποίησα εν αυτοίς, και γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος.

Εξ. 10,2 Θα γίνουν αυτά, δια να διηγησησθε και σεις εις τα τέκνα σας και εις τα παιδιά των τέκνων σας, πως και με πόσας τιμωρίας παιιδευσα εγώ τους Αιγυπτίους, να αναφέρετε τα θαύματά μου, τα οποία έκαμα εις αυτούς, δια να μάθετε ότι εγώ ειμαι ο παντοδύναμος Κυριος".

Εξ. 10,3 εισήλθε δε Μωυσής και Ααρών εναντίον Φαραώ και είπαν αυτώ· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός των Εβραίων· έως τίνος ου βούλη εντραπήναί με; εξαπόστειλον τον λαόν μου, ίνα λατρεύσωσί μοι.

Εξ. 10,3 Ανήλθεν ο Μωϋσής και ο Ααρών εις τα ανάκτορα του Φαραώ, παρουσιάσθησαν ενώπιον αυτού και του είπαν· "Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός των Εβραίων· Εως πότε δεν θέλεις να υποχωρησης εις εμέ; Αφησε ελευθερον τον λαόν μου, δια να με λατρεύσουν.

Εξ. 10,4 εάν δε μη θέλης σύ εξαποστείλαι τον λαόν μου, ιδού εγώ επάγω ταύτην την ώραν αύριον ακριδα πολλήν επί πάντα τα όριά σου,

Εξ. 10,4 Εάν όμως δεν θελήσης να αποστείλης ελευθερον τον λαόν μου, ιδού εγώ επιφέρω αύριον αυτήν την ώραν πολλήν ακριδα επάνω εις όλην την έκτασιν της χώρας σου.

Εξ. 10,5 και καλύψει την όψιν της γής, και ου δυνήσθη κατιδείν την γήν, και κατέδεται πάν το περισσόν της γής το καταλειφθέν, ό κατέλιπεν υμίν η χάλαζα, και κατέδεται πάν ξύλον το φύόμενον υμίν επί της γής·

Εξ. 10,5 Και θα σκεπάση αυτή την επιφάνειαν της γης και δεν θα ημπορής να ιδης το έδαφος. Αυτή θα καταφάγη ο,τι απέμεινεν εις την χώραν σου, ο,τι χλωρό σας αφήκε η χάλαζα. Θα καταφάγη και κάθε δένδρον, το οποίον φυτρώνει εις την χώραν σας.

Εξ. 10,6 και πλησθήσονται σου αι οικίαι και αι οικίαι των θεραπόντων σου και πάσαι αι οικίαι εν πάση γη των Αιγυπτίων, ά ουδέποτε εωράκασιν οι πατέρες σου, ουδ οι πρόπαπποι αυτών, αφ ής ημερας γεγόνασιν επί της γής έως της ημερας ταύτης. και εκκλίνας Μωυσής εξήλθεν από Φαραώ.

Εξ. 10,6 Από το πλήθος των ακριδών θα γεμίσουν θα ανάκτορά σου, αι οικίαι των αυλικών σου και όλαι αι οικίαι εις όλην την χώραν της Αιγύπτου. Γεγονότα τα οποία ποτέ δεν είδαν οι πατέρες σου, ούτε οι προπάπποι αυτών από την ημεραν που εγεννήθησαν εις την χώραν αυτήν μέχρι σήμερα, θα πραγματοποιηθούν αύριον". Είπεν ο Μωϋσής και στραφείς ανεχώρησεν από τα ανάκτορα του Φαραώ.

Εξ. 10,7 και λέγουσιν οι θεράποντες Φαραώ προς αυτόν· έως τίνος έσται τούτο ημίν σκόλων; εξαπόστειλον τους ανθρωπους, όπως λατρεύσωσι τώ Θεώ αυτών· ή ειδέναι βούλη ότι απόλωλεν Αίγυπτος;

Εξ. 10,7 Οι αυλικοί του Φαραώ είπαν τότε προς αυτόν· "έως πότε θα έχωμεν αυτό το βάσανο με τους Ισραηλίτας; Στείλε τους ελευθέρους τους ανθρωπους αυτούς να λατρεύσουν τον Θεόν των· η θέλεις να μάθης ότι κατεστράφη η Αίγυπτος και έπειτα να τους αφήσης;"

Εξ. 10,8 και απέστρεψαν τον τε Μωυσήν και Ααρών προς Φαραώ, και είπεν αυτοίς· πορευέσθε και λατρεύσατε Κυρίω τώ Θεώ υμών· τίνες δε και τίνες εισίν οι πορευόμενοι;

Εξ. 10,8 Οι αυλικοί του Φαραώ τρομοκρατημένοι από τας μέχρι της ημερας εκείνης πληγάς ωδήγησαν πάλιν τον Μωϋσήν και τον Ααρών προς τον Φαραώ. Ο οποίος και τους είπε· "πηγαίνετε να λατρεύσετε Κυριον τον Θεόν σας. Αλλά ποίοι και ποίοι είναι εκείνοι, οι οποίοι θα πορευθούν δια τον σκοπόν αυτόν;"

Εξ. 10,9 και λέγει Μωυσής· σύν τοις νεανίσκοις και πρεσβυτέροις πορευσόμεθα, σύν τοις υιοίς και θυγατράσι και προβάτοις και βουσίν ημών· έστι γάρ εορτή Κυρίου τού Θεού ημών.

Εξ. 10,9 Ο Μωϋσής του απήντησε· "θα πορευθώμεν μαζί με τους νέους και τους γέροντας, με τους υιούς και τας θυγατέρας μας, με τα πρόβατα και τα βόδια μας και τούτο, διότι η ημέρα αυτή θα είναι εορτή Κυρίου του Θεού μας".

Εξ. 10,10 και είπε προς αυτούς· έστω ούτω, Κύριος μεθ υμών· καθότι αποστέλλω υμάς, μη και την αποσκευήν υμών; ιδετε ότι πονηρία πρόσκειται υμίν.

Εξ. 10,10 Ο Φαραώ είπε προς αυτούς· "ας γίνη όπως είπατε, ο Κυριος ας είναι μαζί σας· επειδή αφήνω σας ελευθέρους να αναχωρήσετε, μήπως σκέπτεσθε να πάρετε μαζί σας και τα παιδιά σας; Προσέξατε, διότι πιθανόν να κρύπτη κάποιαν πονηρίαν η πάνδημος αυτή αναχώρησίς σας. Ισως σκέπτεσθε να δραπετεύσετε.

Εξ. 10,11 μη ούτως· πορευέσθωσαν δε οι άνδρες, και λατρευσάτωσαν τώ Θεώ· τούτο γάρ αυτοί εκζητείτε. εξέβαλον δε αυτούς από προσώπου Φαραώ.

Εξ. 10,11 Αλλά δεν θα γίνη έτσι η αναχώρησίς σας. Ας πορευθούν μόνον οι άνδρες, και αυτοί ας λατρεύσουν τον Θεόν. Αλλωστε σεις οι ίδιοι αυτό ζητείτε". Επειδή όμως ο Μωϋσής και ο Ααρών επέμενον εις την πρότασιν των, τους εξεδίωξαν από τα ανάκτορα του Φαραώ.

Εξ. 10,12 είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· έκτεινον την χείρα επί γήν Αιγύπτου, και αναβήτω ακρίς επί την γήν και κατέδεται πάσαν βοτάνην της γής και πάντα τον καρπόν των ξύλων, ον υπελίπετο η χάλαζα.

Εξ. 10,12 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "άπλωσε το χέρι σου προς όλην την γην της Αιγύπτου· θα αναβούν και θα επιτέσουν ακριδες καθ' όλην την έκτασιν της χώρας, αι οποίαι θα καταφάγουν κάθε χλόην της γης και κάθε καρπόν δένδρου, που αφήκεν η χάλαζα".

Εξ. 10,13 και επήρε Μωυσής την ράβδον εις τον ουρανόν, και Κύριος επήγαγεν άνεμον νότον επί την γήν, όλην την ημεραν εκείνην και όλην την νύκτα· το πρωϊ εγενήθη, και ο άνεμος ο νότος ανέλαβε την ακριδα

Εξ. 10,13 Υψωσεν ο Μωϋσής την ράβδον του στον ουρανόν, και ο Κυριος ήγειρε νότιον άνεμον εις την γην της Αιγύπτου όλην την ημεραν εκείνην και όλην την νύκτα· έγινε πρωϊ και ο νότιος άνεμος παρέσυρε τας ακριδας,

Εξ. 10,14 και ανήγαγεν αυτήν επί πάσαν την γήν Αιγύπτου, και κατέπαυσεν επί πάντα τα όρια Αιγύπτου πολλή σφόδρα· προτέρα αυτής ου γέγονε τοιαύτη ακρίς και μετά ταύτα ουκ έσται ούτως.

Εξ. 10,14 και τας έφερεν εις όλην την Αίγυπτον. Αυται δε επέπεσαν και εκάλυψαν όλην την περιοχήν της Αιγύπτου εις σμήνην απειροπληθή. Ουδέποτε προηγουμένως παρουσιάσθη τόση πολλή ακρίς και ούτε μετά ταύτα θα παρουσιασθή τόσον πλήθος.

Εξ. 10,15 και εκάλυψε την όψιν της γής, και εφθάρη η γη και κατέφαγε πάσαν βοτάνην της γής και πάντα τον καρπόν των ξύλων, ός υπελείφθη από της χαλάζης· ουχ υπελείφθη χλωρόν ουδέν εν τοίς ξύλοις και εν πάση βοτάνη τού πεδίου, εν πάση γη Αιγύπτου.

Εξ. 10,15 Τα σμήνη των ακριδών εσκέπασαν την όψιν της Αιγύπτου και κατεστράφη η χώρα εκείνη, διότι αι ακρίδες κατέφαγον όλον το χόρτον της γης και όλους τους καρπούς των δένδρων, όσα είχαν απομείνει από την χάλαζαν. Και δεν έμεινε πλέον τίποτε το χλωρόν ούτε εις τα δένδρα ούτε εις τα χόρτα των πεδιάδων καθ' όλην την έκτασιν της Αιγύπτου.

Εξ. 10,16 κατέσπευδε δε Φαραώ καλέσαι Μωυσήν και Ααρών λέγων· ημάρτηκα εναντίον Κυρίου τού Θεού υμών και εις υμάς·

Εξ. 10,16 Εστειλε τότε εσπευσμένως ο Φαραώ, εκάλεσε τον Μωϋσήν και τον Ααρών και τους ειπε· “ημάρτησα ενώπιον Κυρίου του Θεού σας και ενώπιόν σας.

Εξ. 10,17 προσδέξασθε ούν μου την αμαρτίαν έτι νύν και προσεύξασθε προς Κύριον τον Θεόν υμών, και περιελέτω απ εμού τον θάνατον τούτον.

Εξ. 10,17 Δεχθήτε την μετάνοιάν μου και συγχωρήσατέ μου πάλιν την παρούσαν αμαρτίαν. Προσευχηθήτε προς τον Κυριον τον Θεόν σας, δια να ευδοκήση και απομακρύνη από εμέ αυτήν την θανάσιμον καταστροφήν”.

Εξ. 10,18 εξήλθε δε Μωυσής από Φαραώ και ηύξατο προς τον Θεόν.

Εξ. 10,18 Εφυγεν ο Μωϋσής από τα ανάκτορα το Φαραώ και προσηυχήθη προς τον Θεόν.

Εξ. 10,19 και μετέβαλε Κύριος άνεμον από θαλάσσης σφοδρόν, και ανέλαβε τον ακριδα και έβαλεν αυτήν εις την ερυθράν θάλασσαν, και ουχ υπελείφθη ακρίς μία εν πάση γη Αιγύπτου.

Εξ. 10,19 Και ο Κυριος ήγειρεν άνεμον σφοδρόν από την Μεσόγειον θάλασσαν, ο οποίος παρέσυρε την ακριδα και την έρριψεν εις την Ερυθράν θάλασσαν, ώστε καιμμία ακρίς δεν απέμεινεν εις όλην την γην της Αιγύπτου.

Εξ. 10,20 και εσκήρυνε Κύριος την καρδιάν Φαραώ. και ουκ εξαπέστειλε τους υιούς Ισραήλ.

Εξ. 10,20 Ο Κυριος παρεχώρησε και εσκληρύνθη πάλιν η καρδιά του Φαραώ και δεν αφήκεν ελευθέρους τους υιούς Ισραήλ να αναχωρήσουν.

Εξ. 10,21 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· έκτεινον την χεirá σου εις τον ουρανόν, και γενηθήτω σκότος επί γής Αιγύπτου, ψηλαφητόν σκότος.

Εξ. 10,21 Ο Κυριος ειπεν στον Μωϋσήν· “άπλωσε το χέρι σου στον ουρανόν και ας απλωθή σκότος εις όλην την χώραν της Αιγύπτου· πυκνό, ψηλαφητό σκοτάδι”.

Εξ. 10,22 εξέτεινε δε Μωυσής την χείρα εις τον ουρανόν, και εγένετο σκότος γνόφος, θύελλα επί πάσαν γήν Αιγύπτου τρεις ημέρας,

Εξ. 10,22 Ηπλωσεν ο Μωϋσής την χείρα του στον ουρανόν και έγινε κατ' αρχάς ελαφρό σκοτάδι, έπειτα βαθύ σκοτάδι και θύελλα εις όλην την γην της Αιγύπτου επί τρεις ημέρας.

Εξ. 10,23 και ουκ ειδεν ουδείς τον αδελφόν αυτού τρεις ημέρας, και ουκ εξανέστη ουδείς εκ της κοίτης αυτού τρεις ημέρας· πάσι δε τοίς υιοίς Ισραήλ φώς ήν εν πάσιν, οίς κατεγίνοντο.

Εξ. 10,23 Εξ αιτίας του πυκνοτάτου αυτού σκότους κανείς δεν ειδεν ούτε τον πλησίον αδελφόν του και κανείς δεν εσηκώθη από την κλίνην του κατά τας τρεις αυτάς ημέρας. Μονον δε εις την περιοχήν, εις την οποία κατοικούσαν οι Ισραηλίται, ήτο φως και εις όλα τα έργα, με τα οποία ησχολούντο.

Εξ. 10,24 και εκάλεσε Φαραώ Μωυσήν και Ααρών λέγων· βαδίζετε, λατρεύσατε Κυρίω τώ Θεώ υμών, πλήν των προβάτων και των βοών υπολείπεσθε· και η αποσκευή υμών αποτρεχέτω μεθ υμών,

Εξ. 10,24 Εκάλεσε πάλιν ο Φαραώ τον Μωϋσήν και τον Ααρών και τους ειπε· “πηγαίνετε όπου θέλετε, λατρεύσατε Κυριον τον Θεόν σας, πάρετε μαζί σας και τα παιδιά σας, αλλά τα πρόβατα και τα βόδια σας θα τα αφήσετε εδώ”.

Εξ. 10,25 και ειπε Μωυσής· αλλά και σύ δώσει ημίν ολοκαυτώματα και θυσίας, ά ποιήσομεν Κυρίω τώ Θεώ ημών·

Εξ. 10,25 Του ειπε τότε ο Μωϋσής· “όχι μόνον θα πάρωμε μαζί μας τα πρόβατα και τα βόδια μας, αλλά και συ ο ίδιος θα μας δώσης ζώα δια τα ολοκαυτώματά μας και δια τας άλλας θυσίας, τας οποίας θα προσφέρωμεν στον Κυριον και Θεόν μας.

Εξ. 10,26 και τα κτήνη ημών πορεύσεται μεθ ημών, και ουχ υπολειψόμεθα οπλήν· απ αυτών γάρ ληψόμεθα λατρεύσαι Κυρίω τώ Θεώ ημών, ημείς δε ουκ οίδαμεν τι λατρεύσομεν Κυρίω τώ Θεώ ημών, έως τού ελθείν ημάς εκεί.

Εξ. 10,26 Λοιπόν και τα ζώα μας θα έλθουν μαζί μας, και δεν θα αφήσωμεν ούτε ένα νύχι των. Διότι από αυτά τα ζώα θα πάρωμεν, δια να προσφέρωμεν θυσίαν εις Κυριον τον Θεόν μας. Ημείς, άλλωστε, δεν γνωρίζομεν ποια ζώα θα προσφέρωμεν θυσίαν εις Κυριον τον Θεόν μας, έως ότου φθάσωμεν εκεί, όπου θα προσφερθή η θυσία”.

Εξ. 10,27 εσκήρυνε δε Κύριος την καρδιάν Φαραώ και ουκ εβουλήθη εξαποστείλει αυτούς.

Εξ. 10,27 Ο Κυριος παρεχώρησε και πάλιν να σκληρυνθή δια την κακότητά της η καρδιά του Φαραώ, ο οποίος και δεν ηθέλησε να αφήση ελευθέρους τους Ισραηλίτας.

Εξ. 10,28 και λέγει Φαραώ· άπελθε απ εμού· πρόσεχε σεαυτώ έτι προσθείναι ιδείν μου το πρόσωπον· ή δ αν ημέρα οφθής μοι, αποθανή.

Εξ. 10,28 Γεμάτος δε οργήν εφώνασε προς τον Μωϋσήν· “φύγε από εμπρός μου. Πρόσεχε, μήπως τυχόν και θελήσης να ξαναδής το πρόσωπόν μου. Την ημέραν που θα τολμήσης να παρουσιασθής εμπρός μου,θα θανατωθής”.

Εξ. 10,29 λέγει δε Μωυσής· είρηκας· ουκ έτι οφθήσομαί σοι εις πρόσωπον.

Εξ. 10,29 Ο Μωϋσής με δικαίαν αγανάκτησιν του απήντησε· “το είπες! Δεν θα παρουσιασθώ πλέον ενώπιόν σου”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Εξ. 11,1 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· έτι μίαν πληγήν εγώ επάξω επί Φαραώ και επ Αίγυπτον, και μετά ταύτα εξαποστελεί υμάς εντεύθεν· όταν δε εξαποστέλλη υμάς, σύν παντί εκβαλεί υμάς εκβολή.

Εξ. 11,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά ειπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “μίαν ακόμη πληγήν θα επιφέρω εγώ εναντίον του

Φαραώ και της Αιγύπτου, και μετά ταύτα θα σας αφήσει ελευθέρους να φύγετε από εδώ. Όταν δε θα σας αποστείλει, θα σας αφήσει να φύγετε με όλα τα υπάρχοντά σας.

Εξ. 11,2 Λάλησον ούν κρυφή εις τα ὦτα τοῦ λαοῦ, και αιτησάτω ἕκαστος παρά τοῦ πλησίον σκευή αργυρά και χρυσά και ματισμόν.

Εξ. 11,2 Λαλήσε λοιπόν κρυφίως εις τα αυτιά του λαού σου και ειπέ εις αυτούς να ζητήση ο καθένας από τον γείτονά του Αιγύπτιον αργυρά και χρυσά σκευή και ματιαμόν".

Εξ. 11,3 Κύριος δε ἔδωκε την χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐναντίον των Αιγυπτίων, και ἔχρησαν αυτοίς και ο ἄνθρωπος Μωυσής μέγας ἐγενήθη σφόδρα ἐναντίον των Αιγυπτίων και ἐναντίον Φαραώ και ἐναντίον των θεραπόντων αὐτοῦ.

Εξ. 11,3 Ἐδωκεν ο Κύριος αὐτήν την χάριν στον λαόν του ἀπέναντι των Αιγυπτίων, ὥστε ἐκείνοι ἔδωσαν εις αυτούς ὅσα τους ἐχρειαζόντο. Ο δε Μωϋσής ἀνεδείχθη μέγας, πολὺ μέγας και ἐνδοξος ἐνώπιον των Αιγυπτίων, ἐνώπιον του Φαραώ και ἐνώπιον των αὐλικῶν αὐτοῦ.

Εξ. 11,4 Καί εἶπε Μωυσής· τάδε λέγει Κύριος· περί μέσας νύκτας ἐγὼ εἰσπορεύομαι εις μέσον Αιγύπτου,

Εξ. 11,4 Εἶπε δε ο Μωϋσής στον Φαραώ· "αὐτὰ λέγει ο Κύριος· Κατά το μεσονύκτιον εἰσέρχομαι εις την Αἴγυπτον.

Εξ. 11,5 και τελευτήσῃ πάν πρῶτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ἀπὸ πρῶτοτόκου Φαραώ, ὅς κἀθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου, και ἕως πρῶτοτόκου της θεραπαίνης της παρά τον μύλον και ἕως πρῶτοτόκου παντός κτήνους,

Εξ. 11,5 Και θα ἀποθάνῃ κάθε πρῶτότοκον εις ὅλην την χώραν της Αἰγύπτου, ἀπὸ το πρῶτότοκον του Φαραώ, ο οποίος, κἀθηται στον βασιλικόν θρόνον, ἕως το πρῶτότοκον της δούλης η οποία κἀθηται στον χειρόμυλόν της, και μέχρι το πρῶτότοκον παντός ζώου.

Εξ. 11,6 και ἔσται κραυγὴ μεγάλη κατὰ πάσαν γῆν Αἰγύπτου, ἥτις τοιαύτη οὐ γέγονε και τοιαύτη οὐκ ἐτι προστεθήσεται.

Εξ. 11,6 Ἐξ αἰτίας του θανάτου των πρῶτοτόκων θα γίνῃ μεγάλη γοερά κραυγὴ καθ' ὅλην την χώραν της Αἰγύπτου, τέτοια, ὅποια δὲν ἔγινε μέχρι τώρα και οὔτε θα γίνῃ στο μέλλον.

Εξ. 11,7 και ἐν πάσι τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ οὐ γούξει κύων τῆ γλώσσης αὐτοῦ ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, ὅπως εἰδῆς ὅσα παραδοξάσει Κύριος ἀνά μέσον των Αἰγυπτίων και τοῦ Ἰσραὴλ.

Εξ. 11,7 Μεταξύ ὁμως των Ἰσραηλιτῶν οὔτε κύων δὲν θα μουρμουρίσῃ με την γλῶσσαν του. Θα επικρατήσῃ ἀπόλυτος ἠρεμία ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. Αὐτὰ δε ὅλα θα γίνουιν, δια να γνωρίσῃς πόσα θαύματα κἀμνει ο Θεός δια να δοξάσῃ τους Ἰσραηλίτας ἀπέναντι των Αἰγυπτίων.

Εξ. 11,8 και καταβήσονται πάντες οἱ παῖδες σου οὔτοι πρὸς με και προσκυνήσουσί με λέγοντες· ἔξελθε σύ και πᾶς ο λαός σου, οὐ σύ ἀφηγή· και μετὰ ταῦτα ἐξελεύσομαι. ἐξήλθε δε Μωυσής ἀπὸ Φαραώ μετὰ θυμού.

Εξ. 11,8 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὅλοι οἱ δούλοι σου θα ἔλθουιν πρὸς ἐμέ, θα με προσκυνήσουιν και θα εἶπουιν· Ἀναχώρησε ἀπὸ την χώραν μας συ και ὅλος ο λαός, του οποίου εἶσαι ἀρχηγός. Και ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ θα ἀναχωρήσω ελευθερος πλέον ἀπὸ την Αἴγυπτον". Γεμάτος δε ἱεράν ἀγανάκτησα ἐξήλθεν ο Μωϋσής ἀπὸ τα ἀνάκτορα του Φαραώ.

Εξ. 11,9 εἶπε δε Κύριος πρὸς Μωυσὴν· οὐκ εἰσακούσεται υἱῶν Φαραώ, ἵνα πληθύνων πληθυνῶ μου τα σημεῖα και τα τέρατα ἐν γῆ Αἰγύπτῳ.

Εξ. 11,9 Εἶπεν ο Κύριος στον Μωϋσὴν· "δὲν θα σας ἀκούσῃ και πάλιν ο Φαραώ· ὥστε ἐγὼ θα ἀναγκασθῶ να πληθύνω ἀκόμη περισσότερον τα σημεῖα και τα τέρατα εις την Αἴγυπτον".

Εξ. 11,10 Μωυσής δε και Ααρὼν ἐποίησαν πάντα τα σημεῖα και τα τέρατα ταῦτα ἐν γῆ Αἰγύπτῳ ἐναντίον Φαραώ· ἐσκλήρυνε δε Κύριος την καρδίαν Φαραώ, και οὐκ εἰσήκουσεν ἐξαποστεῖλαι τους υἱούς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Εξ. 11,10 Ο Μωϋσής και ο Ααρὼν ἔκαμαν ὅλα αὐτὰ τα καταπληκτικὰ σημεῖα και τέρατα εις την χώραν της Αἰγύπτου ἐναντίον του Φαραώ. Ο δε Κύριος παρεχώρησε να σκληρυνθῆ η καρδία του Φαραώ, ο οποίος και δὲν ὑπήκουσεν εις την θεῖαν ἐντολήν να ἀποστείλῃ ελευθέρους τους Ἰσραηλίτας ἀπὸ την γῆν της Αἰγύπτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Εξ. 12,1 Εἶπε δε Κύριος πρὸς Μωυσὴν και Ααρὼν ἐν γῆ Αἰγύπτου λέγων.

Εξ. 12,1 Εἶπεν ο Κύριος πρὸς τον Μωϋσὴν και τον Ααρὼν, ὅταν ἀκόμη ἦσαν εις την Αἴγυπτον·

Εξ. 12,2 ο μην οὗτος υμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν υμῖν ἐν τοῖς μηνσί του ἐνιαυτοῦ.

Εξ. 12,2 "ο μην αὐτός θα εἶναι δια σας η ἀρχὴ των ἄλλων μηνῶν, ο πρῶτος μεταξύ των μηνῶν του ἔτους.

Εξ. 12,3 Λάλησον πρὸς πάσαν συναγωγὴν υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων· τῆ δεκάτῃ του μηνός τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ οἴκους πατριῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ οἰκίαν.

Εξ. 12,3 Λαλήσε πρὸς ὅλον το πλήθος των Ἰσραηλιτῶν και ἐιπέ εις αυτούς· Την δεκάτην αὐτοῦ του μηνός θα πάρῃ κάθε οικογενειάρχης ἀνά ἐν πρόβατον δια την οικογένειάν του, δια την οἰκίαν του.

Εξ. 12,4 εἴν δε ολιγοστοί ὄσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μὴ εἶναι ἱκανούς εις πρόβατον, συλλήψεται μεθ' εαυτοῦ τον γείτονα τον πλησίον αὐτοῦ κατὰ ἀριθμόν ψυχῶν· ἕκαστος το ἀρκούν αὐτῶ συναριθμήσεται εις πρόβατον.

Εξ. 12,4 Εἴν δε τα μέλη της οικογενείας του εἶναι ὀλίγα, ὥστε να μὴ ἠμποροῦν να φάγουιν τα πρόβατον, ο οικογενειάρχης θα προσκαλέσῃ ἀπὸ την οικογένειαν του γείτονός του ἀνάλογον ἀριθμόν ἀνθρώπων, εις ἕκαστον ἀπὸ των οποίων θα υπολογισθῆ η ἀνάλογος μερίς ἀπὸ το πρόβατον.

Εξ. 12,5 πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσται υμῖν· ἀπὸ των ἀρνῶν και των ἐρίφων λήψεσθε.

Εξ. 12,5 Το πρόβατον θα εἶναι ἀρτιμελές, χωρὶς σωματικὴν τινα βλάβην, ἀρσενικόν ἐνός ἔτους. Ἡμπορεῖτε να πάρετε η ἀμνόν η ἐρίφιον.

Εξ. 12,6 και ἔσται υμῖν διατετηρημένον ἕως της τεσσαρεσκαδεκάτης του μηνός τούτου, και σφάξουσιν αὐτὸ πᾶν το πλήθος συναγωγῆς υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς ἐσπέραν.

Εξ. 12,6 Τούτο θα διατηρηθῆ ἐν ζωῇ μέχρι της δεκάτης τετάρτης του μηνός, ὁπότε ὅλοι οἱ Ἰσραηλίται θα σφάξουιν αὐτὸ κατὰ την ἐσπέραν της ἡμέρας αὐτῆς.

Εξ. 12,7 και λήψονται ἀπὸ του αἵματος και θήσουιν ἐπὶ των δύο σταθμῶν και ἐπὶ την φλιάν ἐν τοῖς οἴκοις, ἐν οἷς εἴν φάγουιν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς,

Εξ. 12,7 Οἱ οικογενειάρχαι θα πάρουιν ἀπὸ το αἶμα του σφαγίου αὐτοῦ και θα θέσουιν στους δύο παραστάτας και στο ἀνώφλιον των θυρῶν των οἰκιῶν των, ἐντὸς των οποίων αὐτοῖ θα φάγουιν τον ἀμνόν η το ἐρίφιον.

Εξ. 12,8 και φάγουιν τα κρέα τῆ νυκτὶ ταύτῃ· ὀπτὰ πυρὶ και ἄζυμα ἐπὶ πικριδῶν ἔδονται.

Εξ. 12,8 Θα φάγουν δε το κρέας κατά την νύκτα αυτήν, ψημένον εις την φωτιά. Θα το φάγουν με άζυμον άρτον και πικρά χόρτα.

Εξ. 12,9 ουκ έδεσθε απ αυτών ωμών ουδέ ψημένον εν ύδατι, αλλ ή σπτά πυρί, κεφαλήν σύν τοίς ποσί και τοίς ενδοσθίοις.

Εξ. 12,9 Δεν θα φάγετε το κρέας ωμών η, βραστόν αλλά ψημένον εις την φωτιάν. Και θα φάγετε όλον τον αμνόν και το κεφάλι και τα πόδια και τα εντόσθια.

Εξ. 12,10 ουκ απολείψετε απ αυτού έως πρωϊ και οστούν ου συντρίψετε απ αυτού· τα δε καταλειπόμενα απ αυτού έως πρωϊ εν πυρί κατακαύσετε.

Εξ. 12,10 Εως το πρωϊ τίποτε δεν θα αφήσετε από αυτό και οστούν δεν θα συντρίψετε από αυτό. Εάν όμως και μείνη κάτι μέχρι το πρωϊ, θα το καύσετε εις την φωτιάν.

Εξ. 12,11 ούτω δε φάγεσθε αυτό· αι οσφύες υμών περιεζωσμένοι, και τα υποδήματα εν τοίς ποσίν υμών, και αι βακτηριαί εν ταίς χερσίν υμών· και έδεσθε αυτό μετά σπουδής· πάσχα εστί Κυρίω.

Εξ. 12,11 Κατ' αυτών τον τρόπον θα το φάγετε· η μέση σας θα είναι ζωσμένη, τα υποδήματά σας φορεμένα εις τα πόδια σας και αι ράβδοι εις τα χέρια σας. Θα φάτε αυτό βιαστικά. Αυτό είναι Πασχα (=Διάβασις) Κυρίου.

Εξ. 12,12 και διελεύσομαι εν γη Αιγύπτω εν τή νυκτί ταύτη και πατάξω πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω από ανθρώπου έως κτήνους και εν πάσι τοίς θεοίς των Αιγυπτίων ποιήσω την εκδίκησιν· εγώ Κύριος.

Εξ. 12,12 Διότι κατά την νύκτα αυτήν θα περάσω την χώραν της Αιγύπτου και θα θανατώσω κάθε πρωτότοκον της Αιγύπτου από ανθρώπου έως ζώου και θα εκδικηθώ όλους τους ψευδείς θεούς των Αιγυπτίων. Εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός.

Εξ. 12,13 και έσται το αίμα υμίν εν σημείω επί των οικιών, εν αίς υμείς εστε εκεί, και όψομαι το αίμα και σκεπάσω υμάς, και ουκ έσται εν υμίν πληγή τού εκτριβήναι, όταν παίω εν γη Αιγύπτω.

Εξ. 12,13 Το αίμα τούτου του αμνού εις τας οικίας σας, εις τας οποίας μένετε, θα είναι σημείον δι' εμέ. Θα ιδω το αίμα τούτο, θα σας προφυλάξω από την τιμωριαν και δεν θα σας κτυπήση η θανατική πληγή, όταν εγώ θα κτυπώ την χώραν της Αιγύπτου.

Εξ. 12,14 και έσται η ημέρα υμίν αύτη μνημόσυνον· και εορτάσετε αυτήν εορτήν Κυρίω εις πάσας τας γενεάς υμών· νόμιμον αιώνιον εορτάσετε αυτήν.

Εξ. 12,14 Την ημέραν αυτήν του Πασχα πρέπει να την ενθυμήσθε πάντοτε. Θα την καθιερώσετε ως εορτήν προς τιμήν και δόξαν του Κυρίου εις όλας τας δια μέσου των αιώνων γενεάς σας. Θα την ορίσετε και θα την εορτάζετε ως αιώνιον απαράβατον νόμον.

Εξ. 12,15 επτά ημέρας άζυμα έδεσθε, από δε της ημέρας της πρώτης αφανείτε ζύμην εκ των οικιών υμών· πάς ός αν φάγη ζύμην, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εξ Ισραήλ από της ημέρας της πρώτης έως της ημέρας της εβδόμης.

Εξ. 12,15 Επί επτά ημέρας θα τρώγετε άζυμα, ψωμί χωρίς προζύμι. Από την πρώτην ημέραν θα εξαφανίζετε από το σπίτι σας κάθε ένζυμον άρτον. Οποιοι θα φάγη ένζυμον άρτον (ψωμί ζυμωμένο με προζύμι) από την πρώτην μέχρι την εβδόμην ημέραν του Πασχα θα εξολοθρευθή ο άνθρωπος εκείνος εκ μέσου των Ισραηλιτών.

Εξ. 12,16 και η ημέρα η πρώτη κληθήσεται αγία, και η ημέρα η εβδόμη κλητή αγία έσται υμίν· πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε εν αυταίς, πλην όσα ποιηθήσεται πάση ψυχή, τούτο μόνον ποιηθήσεται υμίν.

Εξ. 12,16 Η πρώτη ημέρα θα θεωρηθή και θα κληθή αγία και επίσημος, όπως επίσης αγία και επίσημος θα είναι και η εβδόμη ημέρα. Κατά τας ημέρας της εορτής του Πασχα δεν θα επιδοθήτε εις έργα, που απαιτούν ολόκληρον την φροντίδα σας, πλην μόνον εις εκείνα που είναι απαραίτητα δια την συντήρησιν σας. Αυτά μόνον τα έργα θα κάμνετε.

Εξ. 12,17 και φυλάξετε την εντολήν ταύτην· εν γάρ τή ημέρα ταύτη εξάξω την δύναμιν υμών εκ γής Αιγύπτου, και ποιήσετε την ημέραν ταύτην εις γενεάς υμών νόμιμον αιώνιον.

Εξ. 12,17 Θα φυλάξετε αυτήν την εντολήν δια την εορτήν του Πασχα, διότι κατά την ημέραν αυτήν θα απελευθερώσω την δύναμιν σας και θα σας βγάλω από την Αίγυπτον, και θα καθιερώσετε την ημέραν αυτήν εις όλας τας γενεάς σας ως παντοτεινήν εορτήν.

Εξ. 12,18 εναρχόμενοι τή τεσσαρεσκαδεκάτη ημέρα τού μηνός τού πρώτου αφ εσπέρας έδεσθε άζυμα έως ημέρας μίας και εικάδος τού μηνός, έως εσπέρας.

Εξ. 12,18 Θα αρχίσετε να τρώγετε άζυμα από την εσπέραν που αρχίζει η δεκάτη τετάρτη του πρώτου μηνός μέχρι της εσπέρας της εικοστής πρώτης του αυτού μηνός.

Εξ. 12,19 επτά ημέρας ζύμη ουχ ευρεθήσεται εν ταίς οικίαις υμών· πάς ός αν φάγη ζυμωτόν, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ συναγωγής Ισραήλ, έν τε τοίς γειώραις και αυτοχθοσι της γής·

Εξ. 12,19 Επί επτά ημέρας δεν θα ευρεθή ένζυμος άρτος εις τας οικίας σας. Οποιοι δε φάγη ένζυμον άρτον, θα εξολοθρευθή ο άνθρωπος αυτός εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού, είτε ως ξένος παρεπιδημεί εις την χώραν σας είτε ανήκει στους εντοπίους.

Εξ. 12,20 πάν ζυμωτόν ουκ έδεσθε, εν παντί δε κατοικητηρίω υμών έδεσθε άζυμα.

Εξ. 12,20 Τιποτε το ενζυμον δεν θα φάγετε. Εις όλας δε τας κατοικίας σας θα τρώγετε άζυμον άρτον".

Εξ. 12,21 Εκάλεσε δε Μωυσής πάσαν γερουσιαν υιών Ισραήλ και ειπε προς αυτούς· απελθόντες λάβετε υμίν αυτοίς πρόβατον κατά συγγενείας υμών και θύσατε το πάσχα.

Εξ. 12,21 Προσεκάλεσεν ο Μωυσής όλην την γερουσιαν των Ισραηλιτών και τους ειπε· "πηγαίνετε και πάρετε ο καθένας δια την οικογένειάν του ανά εν πρόβατον και θυσιάσατε τον πασχάλιον αυτόν αμνόν.

Εξ. 12,22 λήψεσθε δε δέσμην υσσώπου, και βάψαντες από τού αίματος τού παρά την θύραν καθίξετε της φλιάς και επ αμφοτέρων των σταθμών από τού αίματος, ό εστι παρά την θύραν· υμείς δε ουκ εξελεύσεσθε έκαστος την θύραν τού οικου αυτού έως πρωϊ.

Εξ. 12,22 Θα λάβετε δέσμην από ύσσωπον θα βυθίσετε αυτήν στο αίμα, που θα το έχετε εντός δοχείου πλησίον της θύρας. θα αλείψετε το ανώφλιον της θύρας και τους δύο παραστάτας αυτής με το αίμα, που θα είναι πλησίον εις την θύραν. Κανείς δε από σας δεν θα βγη από την θύραν του σπιτιού του μέχρι της πρωϊας.

Εξ. 12,23 και παρελεύσεται Κύριος πατάξαι τους Αιγυπτίους και όψεται το αίμα επί της φλιάς και επ αμφοτέρων των σταθμών, και παρελεύσεται Κύριος την θύραν και ουκ αφήσει τον ολοθρευόντα εισελθείν εις τας οικίας υμών πατάξαι.

Εξ. 12,23 Διότι θα διέλθη ο Κυριος και θα θανατώση τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων. Θα ιδη δε το αίμα στο ανώφλιον και στους δύο παραστάτας της θύρας και θα προσπεράση ο Κυριος την θύραν σας. Δεν θα αφήση τον εξολοθρευτήν άγγελον

να εισέλθω εις τας οικίας σας και να πλήξω δια θανάτου.

Εξ. 12,24 και φυλάξασθε το ρήμα τούτο νόμιμον σεαυτώ, και τοίς υιοίς σου έως αιώνος.

Εξ. 12,24 Θα φυλάξετε αυτήν την εντολήν ως νόμον απαράβατον δια τον εαυτόν σας και τους απογόνους σας στους αιώνας.

Εξ. 12,25 εάν δε εισέλθητε εις την γήν, ήν αν δώ Κύριος υμίν, καθότι ελάλησε, φυλάξασθε την λατρείαν ταύτην.

Εξ. 12,25 Όταν δε εισέλθετε εις την γην, την οποίαν ο Κυριος, καθώς έχει υποσχεθή, θα σας δώση, θα φυλάξετε την εορτήν αυτήν.

Εξ. 12,26 και έσται εάν λέγωσι προς υμάς οι υιοί υμών· τις η λατρεία αυτή;

Εξ. 12,26 Όταν δε σας ερωτούν τα παιδιά σας, τι είναι και τι σημαίνει αυτή η εορτή;

Εξ. 12,27 και ερείτε αυτοίς· θυσία το πάσχα τούτο Κυρίω, ως εσκέπασε τους οίκους των υιών Ισραήλ εν Αιγύπτω, ηνίκα επάταξε τους Αιγυπτίους, τους δε οίκους ημών ερύσατο. και κύψας ο λαός προσεκύνησε.

Εξ. 12,27 Θα απαντήσετε εις αυτά· το Πασχα τούτο είναι θυσία προς τον Κυριον, ο οποίος προστάτευσε τας οικογενείας των Ισραηλιτών εις την Αίγυπτον, όταν εθανάτωσε τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων, τας δε ιδικάς μας οικογενείας επροφύλαξεν από τον όλεθρον". Ηκουσεν αυτά ο λαός, έσκυψαν με ευλάβειαν και με ευγνωμοσύνην προσεκύνησαν τον Κυριον.

Εξ. 12,28 και απελθόντες εποίησαν οι υιοί Ισραήλ καθά ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή και Ααρών, ούτως εποίησαν.

Εξ. 12,28 Απεχώρησαν οι Ισραηλίται και έκαμαν όσα είχε διατάξει ο Κυριος στον Μωϋσήν και τον Ααρών. Ετσι ακριβώς έκαμαν.

Εξ. 12,29 Εγενήθη δε μεσουσης της νυκτός και Κύριος επάταξε πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω, από πρωτοτόκου Φαραώ τού καθημένου επί τού θρόνου έως πρωτοτόκου της αιχμαλωτίδος της εν τώ λάκκω και έως πρωτοτόκου παντός κτήνους.

Εξ. 12,29 Όταν δε ήλθε το μεσονύκτιον της νυκτός εκείνης, εκτύπησεν ο Κυριος δια θανάτου κάθε πρωτότοκον εις την χώραν της Αιγύπτου, από το πρωτότοκον του Φαραώ που κάθηται στον θρόνον, έως το πρωτότοκον της αιχμαλώτου που είναι φυλακισμένη στον λάκκον, μέχρι και του πρωτοτόκου παντός κτήνους.

Εξ. 12,30 και αναστάς Φαραώ νυκτός και οι θεράποντες αυτού και πάντες οι Αιγύπτιοι και εγενήθη κραυγή μεγάλη εν πάση γη Αιγύπτω· ου γάρ ήν οικία, εν ή ουκ ήν εν αυτή τεθνηκώς.

Εξ. 12,30 Κατά την νύκτα εκείνην ηγέρθη ο Φαραώ και όλοι οι αυλικοί αυτού και όλοι οι Αιγύπτιοι και έγινε μεγάλη γοερά κραυγή εις όλην την χώραν της Αιγύπτου, διότι δεν υπήρχεν οικία, όπου δεν κατέκειτο και ένας νεκρός.

Εξ. 12,31 και εκάλεσε Φαραώ Μωυσήν και Ααρών νυκτός και είπεν αυτοίς· αναστήτε και εξέλθετε εκ τού λαού μου και υμείς και οι υιοί Ισραήλ· βαδίζετε και λατρεύσατε Κυρίω τώ Θεώ υμών, καθά λέγετε·

Εξ. 12,31 Ο Φαραώ εκάλεσε κατά την νύκτα τον Μωϋσήν και τον Ααρών και τους είπε· "σηκωθήτε και φύγετε εκ μέσου του λαού μου και σεις και όλοι οι Ισραηλίται. Πηγαίνετε και λατρεύσατε Κυριον τον Θεόν σας, όπως είπατε.

Εξ. 12,32 και τα πρόβατα και τους βόας υμών αναλαβόντες πορεύεσθε, ευλογήσατε δε καμέ.

Εξ. 12,32 Παρετε μαζί σας τα πρόβατα και τα βόδια σας και πηγαίνετε· προσευχηθήτε δε και υπέρ εμού".

Εξ. 12,33 και κατεβιάζοντο οι Αιγύπτιοι τον λαόν σπουδή εκβαλίν αυτούς εκ της γής· είπαν γάρ, ότι πάντες ημείς αποθνήσκομεν.

Εξ. 12,33 Και οι Αιγύπτιοι επιμόνωσ εβίαζον τους Ισραηλίτας να φύγουν όσον το δυνατόν συντομώτερον από την χώραν των, διότι έλεγον· "αν δεν φύγουν αυτοί από την Αίγυπτον, ημείς όλοι θα αποθάνωμεν".

Εξ. 12,34 ανέλαβε δε ο λαός το σταίς αυτών πρό τού ζυμωθῆναι τα φυράματα αυτών ενδεδεμένα εν τοίς ιματίοις αυτών επί των ώμων.

Εξ. 12,34 Ο ισραηλιτικός λαός χωρίς αργοπορίαν έσπευσε να αναχωρήση. Και εν τη βία των ετύλιξαν εις τα ιμάτιά των το ζυμάρι πριν ακόμη αυτό ζυμωθῆ με την ζύμην, το εφορτώθησαν στους ώμους των και εξεκίνησαν.

Εξ. 12,35 οι δε υιοί Ισραήλ εποίησαν καθά συνέταξεν αυτοίς Μωυσής, και ήτησαν παρά των Αιγυπτίων σκεύη αργυρά και χρυσά και ιματισμόν·

Εξ. 12,35 Οι Ισραηλίται έκαμαν προηγουμένως όπως τους είχε συμβουλεύσει ο Μωϋσής· εζήτησαν δηλαδή από τους Αιγυπτίους αργυρά και χρυσά σκεύη, όπως επίσης και ιματισμόν.

Εξ. 12,36 και έδωκε Κύριος την χάριν τώ λαώ αυτού εναντίον των Αιγυπτίων, και έχρησαν αυτοίς· και εσκύλευσαν τους Αιγυπτίους.

Εξ. 12,36 Ο δε Κυριος έδωκε κάποιαν ιδιαιτέραν χάριν στον λαόν του ενώπιον των Αιγυπτίων, και οι Αιγύπτιοι προθύμως έδωκαν εις αυτούς ο,τι τους είχαν ζητήσει. Ετσι δε οι Ισραηλίται επήραν μαζί των, ωσαν λάφυρα, πολλά αντικείμενα αξίας από τους Αιγυπτίους.

Εξ. 12,37 Απάραντες δε οι υιοί Ισραήλ εκ αμεσσή εις Σοκχώθ εις εξακοσίας χιλιάδας πεζών, οι άνδρες, πλήν της αποσκευής,

Εξ. 12,37 Εξεκίνησαν λοιπόν οι Ισραηλίται από την περιοχὴν Ραμεσσή και ήλθον εις Σοκχώθ. Οι άνδρες, οι οποίοι απετέλουν τον πεζικόν στρατόν, ήσαν εξακόσiai χιλιάδες, πλην, φυσικά, των παιδιών και του αμάχου πληθυσμού.

Εξ. 12,38 και επίμικτος πολὺς συνανέβη αυτοίς και πρόβατα και βόες και κτήνη πολλά σφόδρα.

Εξ. 12,38 Μαζή με τους Ισραηλίτας έφυγε και άλλος ανάμικτος λαός από Αιγυπτίους και ετέρους αλλοεθνείς. Παρέλαβον δε οι Ισραηλίται μαζί των και τα πρόβατα και τα βόδια και τα κτήνη των, κοπάδια πολλά.

Εξ. 12,39 και έπεισαν το σταίς, ό εξήνεγκαν εξ Αιγύπτου, εγκρυφίας αζύμους· ου γάρ εζυμώθη· εξέβαλον γάρ αυτούς οι Αιγύπτιοι, και ουκ ηδυνήθησαν επιμείναι ουδέ επισιτισμόν εποίησαν εαυτοίς εις την οδόν.

Εξ. 12,39 Εζύμωσαν δε εις Σοκχώθ τα προζύμια, που είχαν πάρει μαζί των από την Αίγυπτον και έψησαν λαγάνες εις την φωτιάν. Το φύραμα δεν είχε υποστή ζύμωσιν την ώραν, που οι Αιγύπτιοι τους εξηνάγκασαν να φύγουν, αυτοί δε δεν ημπορούσαν να παραμείνουν ώστε να ζυμώσουν αυτό, ούτε δε και επρόλαβαν να παραλάβουν τρόφιμα δια τον δρόμον των.

Εξ. 12,40 η δε κατοίκησις των υιών Ισραήλ, ήν κατώκησαν εν γη Αιγύπτω και εν γη Χαναάν, έτη τετρακόσια τριάκοντα.

Εξ. 12,40 Ο χρόνος της παραμονής των Ισραηλιτών εις την Αίγυπτον, από τότε που έφυγαν από την Χαναάν, ήσαν τετρακόσια τριάκοντα έτη.

Εξ. 12,41 και εγένετο μετά τα τετρακόσια τριάκοντα έτη, εξήλθε πάσα η δύναμις Κυρίου εκ γής Αιγύπτου νυκτός.

Εξ. 12,41 Επειτα δε από τα τετρακόσια τριάκοντα αυτά έτη εξήλθεν όλος αυτός ο στρατός του Κυρίου από την Αίγυπτον εν καιρώ νυκτός.

Εξ. 12,42 προφυλακή εστι τώ Κυρίω, ώστε εξαγαγείν αυτούς εκ γής Αιγύπτου· εκείνη η νύξ αύτη προφυλακή Κυρίω, ώστε πάσι τοίς υιοίς Ισραήλ είναι εις γενεάς αυτών.

Εξ. 12,42 Αργυρνοι κατά διαταγήν του Κυρίου έμειναν οι Ισραηλίται κατά την νύκτα εκείνην, κατά την οποίαν ο Θεός τους εξήγαγεν από την Αίγυπτον. Νυξ αργυρνιας θα είναι η ημερομηνία αυτή στο μέλλον χάριν του Κυρίου, ώστε όλοι οι Ισραηλίται να την τιμούν ως εορτήν εις όλας αυτών τας γενεάς.

Εξ. 12,43 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών· ούτος ο νόμος τού πάσχα· πάς αλλογενής ουκ έδεται απ αυτού·

Εξ. 12,43 Ο Κυριος ειπε τότε στον Μωϋσήν και τον Ααρών· “αυτός είναι ο νόμος του Πασχα· κανείς αλλοεθνής δεν θα τρώγη από αυτό.

Εξ. 12,44 και πάντα οικέτην ή αργυρώνητον περιτεμείς αυτόν, και τότε φάγεται απ αυτού·

Εξ. 12,44 Καθε δούλον η δια χρημάτων αγορασθέντα δούλον θα τον περιτάμης και τότε θα έχη το δικαίωμα να φάγη από τον πασχάλιον αμνόν.

Εξ. 12,45 πάροικος ή μισθωτός ουκ έδεται απ αυτού.

Εξ. 12,45 Ο ξένος, όπως και ο ημερομισθιος εργάτης δεν θα φάγουν από αυτό.

Εξ. 12,46 εν οικία μια βρωθήσεται, και ουκ εξοίσετε εκ της οικίας των κρεών έξω· και οστούν ου συντριβετε απ αυτού.

Εξ. 12,46 Μέσα εις την ιδίαν οικίαν θα φαγωθή και εκτός της οικίας δεν θα εξέλθη κρέας. Δεν θα σπάσετε κανένα οστούν από τον πασχάλιον αμνόν.

Εξ. 12,47 πάσα συναγωγή υιών Ισραήλ ποιήσει αυτό.

Εξ. 12,47 Αυτό θα κάμουν όλοι οι Ισραηλίται.

Εξ. 12,48 εάν δε τις προσέληθ προς υμάς προσήλυτος ποιήσαι το πάσχα Κυρίω, περιτεμείς αυτού πάν αρσενικόν, και τότε προσελεύσεται ποιήσαι αυτό και έσται όπως και ο αυτόχθων της γής· πάς απερίτμητος ουκ έδεται απ αυτού.

Εξ. 12,48 Εάν δε από άλλην τινά χώραν έλθη προς σας ξένος να κάμη το Πασχα Κυρίου, θα περιτάμη κάθε αρσενικόν αυτού και κατόπιν θα προσέληθ να κάμη το Πασχα τούτου με τα ίδια δικαιώματα, που έχει και ο Εβραίος. Αλλά κανείς απερίτμητος δεν θα φάγη από τον αμνόν του Πασχα.

Εξ. 12,49 νόμος εις έσται τώ εγχωρίω και τώ προσελθόντι προσηλύτω εν υμίν.

Εξ. 12,49 Ο ίδιος νόμος θα είναι δια τον εντόπιον Εβραίον και δια τον προσελθόντα μεταξύ σας ξένον προς εορτασμόν του Πασχα”.

Εξ. 12,50 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ καθά ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή και Ααρών προς αυτούς, ούτως εποίησαν.

Εξ. 12,50 Οι Ισραηλίται έκαμαν, όπως ο Θεός δια του Μωϋσέως και του Ααρών τους ειχε διατάξει. Ετσι ακριβώς έκαμαν.

Εξ. 12,51 και εγένετο εν τή ημέρα εκείνη, εξήγαγε Κύριος τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου σύν δυνάμει αυτών.

Εξ. 12,51 Κατά την ημέραν εκείνην απηλευθέρωσεν ο Κυριος τους Ισραηλίτας και τους έβγαλεν από την γην της Αιγύπτου με όλην αυτών την δύναμιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Εξ. 13,1 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 13,1 Είπεν ακόμη ο Κυριος προς τον Μωϋσήν·

Εξ. 13,2 αγιάσόν μοι πάν πρωτότοκον πρωτογενές διανοίγον πάσαν μήτραν εν τοίς υιοίς Ισραήλ από ανθρώπου έως κτήνους· εμοί εστιν.

Εξ. 13,2 “να αφιερώσης εις εμέ κάθε πρωτότοκον, κάθε πρωτογέννητον μεταξύ των Ισραηλιτών από ανθρώπου έως κτήνους, το οποίον ανοίγει μήτραν, διότι τούτο ανήκει εις εμέ”.

Εξ. 13,3 Είπε δε Μωυσής προς τον λαόν· μνημονεύετε την ημέραν ταύτην, εν ή εξήλθετε εκ γής Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας εν γάρ χειρί κραταιά εξήγαγεν υμάς Κύριος εντευθεν· και ου βρωθήσεται ζύμη.

Εξ. 13,3 Είπεν ο Μωϋσής προς τον λαόν· “να ενθυμήσθε την ημέραν αυτήν, κατά την οποίαν εξήλθατε από την χώραν της Αιγύπτου, από τον οίκον αυτόν της φοβεράς δουλείας. Διότι κατά την ημέραν αυτήν δια της παντοδυνάμου δεξιός του σας έβγαλεν ο Θεός από εδώ. Κατά την ημέραν αυτήν δεν θα φάγεται άρτον, που έχει προζύμι.

Εξ. 13,4 εν γάρ τή σήμερον υμείς εκπορεύεσθε εν μηνί των νέων.

Εξ. 13,4 Διότι σήμερον κατά τον μήνα τούτον των νέων σιτηρών εξέρχεσθε σεις ελεύθεροι από την Αίγυπτον.

Εξ. 13,5 και έσται ηνίκα εάν εισαγάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γήν των Χαναναίων και Χετταίων και Αμορραίων και Ευαίων και Ιεβουσαίων και Γεργεσαίων και Φερεζαίων, ήν ώμοσε τοίς πατράσι σου δούναί σοι γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, και ποιήσεις την λατρείαν ταύτην εν τώ μηνί τούτω.

Εξ. 13,5 Όταν δε Κυριος ο Θεός σε εισαγάγη εις την χώραν των Χαναναίων, των Χετταίων, των Αμορραίων, των Ευαίων, των Ιεβουσαίων, των Γεργεσαίων και των Φερεζαίων, εις την χώραν την οποίαν δι' όρκου υπεσχέθη στους πατέρας σου να δώση εις σε, και εις την οποίαν ρέει γάλα και μέλι, πρέπει να προσφέρης την λατρείαν αυτήν κατά τον μήνα τούτον.

Εξ. 13,6 έξ ημέρας έδεσθε άζυμα, τή δε ημέρα τή εβδόμη εορτή Κυρίου·

Εξ. 13,6 Επί έξ ημέρας θα τρώγετε άρτον χωρίς προζύμι. Η εβδόμη ημέρα· όπως και η πρώτη· θα είναι επίσημος εορτή του Κυρίου.

Εξ. 13,7 άζυμα έδεσθε επτά ημέρας, ουκ οφθήσεται σοι ζυμωτόν, ουδέ έσται σοι ζύμη εν πάσι τοίς ορίοις σου.

Εξ. 13,7 Άρτον χωρίς προζύμι θα τρώγετε επί επτά ημέρας. Δεν θα παρουσιασθή άρτος ένζυμος στο τραπέζι σου, ούτε θα υπάρξη ένζυμος άρτος εις την περιοχήν σου.

Εξ. 13,8 και αναγγελίς τώ υιώ σου εν τή ημέρα εκείνη λέγων· διά τούτο εποίησε Κύριος ο Θεός μοι, ως εξεπορευόμην εξ Αιγύπτου.

Εξ. 13,8 Κατά την ημέραν εκείνον θα πληροφορήσης τον υιόν σου, ότι τούτο γίνεται εις ανάμνησιν εκείνου, το οποίον έκαμην υπέρ ημών ο Θεός, όταν με την ιδικήν του προστασίαν εξηρχόμεθα ελεύθεροι από την Αίγυπτον.

Εξ. 13,9 και έσται σοι σημείον επί της χειρός σου και μνημόσυνον πρό οφθαλμών σου, όπως αν γένηται ο νόμος Κυρίου εν τώ στόματι σου· εν γάρ χειρί κραταιά εξήγαγέ σε Κύριος ο Θεός εξ Αιγύπτου.

Εξ. 13,9 Θα βάλης δε και κάποιο σημάδι στο χέρι σου, δια να το βλέπης και να ενθυμήσαι το γεγονός αυτό της απελευθερώσεώς σου. Ετσι δε ο Νομος του Κυρίου θα ευρισκείται πάντοτε στο στόμα σου. Διότι με την παντοδύναμον δεξιάν του σε έβγαλεν ο Κυριος ελεύθερον από την Αίγυπτον.

Εξ. 13,10 και φυλάξαθε τον νόμον τούτον κατά καιρούς ωρών, αφ ημερών εις ημέρας.

Εξ. 13,10 Θα φυλάξετε αυτόν τον Νόμον κάθε χρόνον και εις τας ημέρας του μηνός, που έχει ορίσει ο Κυριος.

Εξ. 13,11 και έσται ως αν εισαγάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γην των Χανααίων, ον τρόπον ώμοσε τοίς πατράσι σου, και δώσει σοι αυτήν,

Εξ. 13,11 Όταν δε Κυριος ο Θεός σε εγκαταστήση εις την γην των Χανααίων και δώση εις σε αυτήν την χώραν σύμφωνα με την ένορκον υπόσχεσίν του προς τους πατέρας σου,

Εξ. 13,12 και αφελείς πάν διανοίγον μήτραν, τα αρσενικά, τώ Κυρίω· πάν διανοίγον μήτραν εκ βουκολίων ή εν τοίς κτήνεσί σου, όσα εάν γένηται σοι, τα αρσενικά αγιάσεις τώ Κυρίω.

Εξ. 13,12 θα βάλης κατά μέρος και θα αφιερώσης προς τον Κυριον κάθε αρσενικόν πρωτογέννητον. Καθε, λοιπόν, πρωτογέννητον αρσενικόν από τα βόδια σου και από τα ζώα σου, όσα θα γεννηθούν μεταξύ σας, θα τα αφιερώσης στον Κυριον.

Εξ. 13,13 πάν διανοίγον μήτραν όνου αλλάξεις προβάτω· εάν δε μη αλλάξης, λυτρώση αυτό. πάν πρωτότοκον ανθρώπου των υιών σου λυτρώση.

Εξ. 13,13 Όμως κάθε πρωτογέννητον όνου θα το αντικαταστήσης με πρόβατον. Εάν δεν το αντικαταστήσης με πρόβατον, θα προσφέρης αντ' αυτού το ανάλογον χρήμα. Επίσης δια καθ' πρωτότοκον ανθρώπου θα καταβάλης στον ναόν το καθοριζόμενον χρήμα.

Εξ. 13,14 εάν δε ερωτήση σε ο υιός σου μετά ταύτα λέγων· τι τούτο; και ερείς αυτό, ότι εν χειρί κραταιά εξήγαγε Κύριος ημάς εκ γής Αιγύπτου, εξ οικου δουλείας·

Εξ. 13,14 Εάν μετά ταύτα σε ερωτήση ο υιός σου· Τι είναι αυτό που κάνεις; Θα του απαντήσης· αυτό το κάμνω, δια να ενθυμούμεθα πάντοτε ότι ο Κυριος με το παντοδύναμον χέρι του μας έβγαλεν ελευθέρους από την Αίγυπτον, από την χώραν της δουλείας.

Εξ. 13,15 ηνίκα δε εσκληρυνε Φαραώ εξαποστειλαι ημάς, απέκτεινε πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω, από πρωτοτόκων ανθρώπων έως πρωτοτόκων κτηνών· και διά τούτο εγώ θύω πάν διανοίγον μήτραν, τα αρσενικά, τώ Κυρίω, και πάν πρωτότοκον των υιών μου λυτρώσομαι.

Εξ. 13,15 Όταν ο Φαραώ εσκληρύνετο απέναντί μας και με κανένα τρόπον δεν ήθελε να μας αφήση ελευθέρους, ο Θεός, δια να τον εξαναγκάση, εθανάτωσε κάθε πρωτότοκον εις την χώραν των Αιγυπτίων από ανθρώπου μέχρι κτήνους. Δια τούτο και εγώ κάθε αρσενικόν πρωτότοκον από τα ζώα το προσφέρω θυσίαν στον Κυριον, δια κάθε δε πρωτότοκον των υιών Ισραήλ καταβάλλομεν εις εξαγοράν χρήμα στον ναόν, ώστε το πρωτότοκον να μένη στον οίκον του πατρός του.

Εξ. 13,16 και έσται εις σημειον επί της χειρός σου και ασάλευτον πρό οφθαλμών σου· εν γάρ χειρί κραταιά εξήγαγε σε Κύριος εξ Αιγύπτου.

Εξ. 13,16 Και εις αναμνησιν αυτού του γεγονότος θα έχης κάποιο σημειον στο χέρι σου, το οποίον βλέπων πάντοτε, θα ενθυμήσαι ότι ο Κυριος με το παντοδύναμον χέρι του σε έβγαλεν ελεύθερον από την Αίγυπτον".

Εξ. 13,17 Ως δε εξαπέστειλε Φαραώ τον λαόν, ουχ ωδήγησεν αυτούς ο Θεός οδόν γής Φυλιστιείμ, ότι εγγύς ήν· ειπε γάρ ο Θεός· μήποτε μεταμελήση τώ λαώ ιδόντι πόλεμον, και αποστρέψη εις Αίγυπτον.

Εξ. 13,17 Όταν δε ο Φαραώ αφήκεν ελεύθερον τον ισραηλιτικόν λαόν, ο Θεός δεν τους ωδήγησε κατ' ευθειαν εις την Χαναάν δια μέσου της χώρας των Φιλισταιών, διότι η χώρα αυτή ήτο πλησίον της Αιγύπτου. Ο Θεός εσκέφθη, μήπως τυχόν συναντήση πόλεμον εκ μέρους των Φιλισταιών ο ισραηλιτικός λαός και μεταμεληθείς επιστρέψη εις την Αίγυπτον.

Εξ. 13,18 και εκύκλωσεν ο Θεός τον λαόν οδόν την εις την έρημον, εις την ερυθράν θάλασσαν, πέμπτη δε γενεά ανέβησαν οι υιοί Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου.

Εξ. 13,18 Δι' αυτό διέταξεν ο Θεός να πορευθούν οι Ισραηλίται κυκλικώς δια της οδού, που οδηγεί εις την έρημον και εις την ερυθράν Θαλασσαν. Οι Ισραηλίται κατά την πέμπτην γενεάν, από τότε που εισήλθον εις την Αίγυπτον, εξήλθον από αυτήν.

Εξ. 13,19 και έλαβε Μωυσης τα οστά Ιωσήφ μεθ εαυτού· όρκω γάρ ώρκισε τους υιούς Ισραήλ λέγων· επισκοπή επισκέψεται υμάς Κύριος και συνανοίσετε μου τα οστά εντεύθεν μεθ υμών.

Εξ. 13,19 Ο δε Μωϋσής επήρε μαζί του και τα οστά του Ιωσήφ, διότι ο Ιωσήφ είχεν ορκίσει τους Ισραηλίτας λέγων· "θα σας επισκεφθή ασφαλώς και βεβαίως ο παντοδύναμος Κυριος, δια να σας επαναφέρει εις την Χαναάν. Να πάρετε τότε μαζί σας από εδώ τα οστά μου".

Εξ. 13,20 εξάραντες δε οι υιοί Ισραήλ εκ Σοκχώθ εστρατοπέδευσαν εν Οθώμ παρά την έρημον.

Εξ. 13,20 Εξεκίνησαν οι Ισραηλίται από την Σοκχώθ και στρατοπέδευσαν εις Οθώμ, πλησίον της ερήμου.

Εξ. 13,21 ο δε Θεός ηγείτο αυτών, ημέρας μέν εν στύλω νεφέλης, δείξαι αυτοίς την οδόν, την δε νύκτα εν στύλω πυρός·

Εξ. 13,21 Ο δε Θεός ωδηγούσεν αυτούς και τους εδείκνυε την οδόν κατά μεν την ημέραν με νεφέλην υπό μορφήν στύλου, την δε νύκτα με πύρινον στύλον, ώστε και να τους φωτίζη.

Εξ. 13,22 ουκ εξέλιπε δε ο στύλος της νεφέλης ημέρας και ο στύλος τού πυρός νυκτός εναντίον τού λαού παντός.

Εξ. 13,22 Ποτέ δε ο στύλος της νεφέλης κατά την ημέραν και ο στύλος του πυρός κατά την νύκτα δεν έλειψαν ενώπιον του ισραηλιτικού λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Εξ. 14,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσίν λέγων·

Εξ. 14,1 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσίν και του ειπε·

Εξ. 14,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και αποστρέψαντες στρατοπεδεύσατωσαν απέναντι της επαύλεως, ανά μέσον Μαγδώλου και ανά μέσον της θαλάσσης, εξεναντίας Βεελσεφών, ενώπιον αυτών στρατοπεδεύσεις επί της θαλάσσης.

Εξ. 14,2 "ειπέ στους Ισραηλίτας να επιστρέψουν από την Οθώμ και να στρατοπεδεύσουν απέναντι, της Επαύλεως, που κείται μεταξύ της Μαγδώλου και της Ερυθράς Θαλάσσης, καταντικρύ της Βεελσεφών. Απέναντι αυτών θα στρατοπεδεύσης, πλησίον της Ερυθράς Θαλάσσης.

Εξ. 14,3 και ερεί Φαραώ τώ λαώ αυτού· οι υιοί Ισραήλ πλανώνται ούτοι εν τή γη· συγκεκλειε γάρ αυτούς η έρημος.

Εξ. 14,3 Ο Φαραώ, όταν ίδη τούτο, θα ειπή στον λαόν του· Αυτοί οι Ισραηλίται περιπλανώνται εις την περιοχίν εκείνην, διότι τους έχει κλείσει η έρημος και δεν γνωρίζουν που να κατευθυνθούν.

Εξ. 14,4 εγώ δε σκληρυνώ την καρδίαν Φαραώ, και καταδιώξεται οπίσω αυτών· και ενδοξαστήσομαι εν Φαραώ και εν πάσι τή στρατιά αυτού, και γνώσονται πάντες οι Αιγύπτιοι ότι εγώ ειμι Κύριος, και εποίησαν ούτως.

Εξ. 14,4 Εγώ θα παραχωρήσω να σκληρυνθή η καρδιά του Φαραώ και παρά τας τιμωρίας που έλαβε, θα εξέλθη αμετανόητος εις καταδίωξιν των Ισραηλιτών. Τότε θα δοξασθώ εγώ δια τις ολοκληρωτικής συντριβής του Φαραώ και όλου του στρατού του, και θα μάθουν όλοι οι Αιγύπτιοι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος". Οι Ισραηλίται έκαμαν όπως διέταξεν ο Θεός.

Εξ. 14,5 και ανηγγέλη τώ βασιλεί των Αιγυπτίων ότι πέφυνεν ο λαός· και μετεστράφη η καρδιά Φαραώ και των θεραπόντων αυτού επί τον λαόν, και είπαν· τι τούτο εποιήσαμεν τού εξαποστείλαι τους υιούς Ισραήλ, τού μη δουλεύειν ημίν;

Εξ. 14,5 Ανηγγέλη στον βασιλέα των Αιγυπτίων, ότι έχει φύγει ο ισραηλιτικός λαός και μετεστράφη η καρδιά αυτού και των αυλικών του εναντίον των Ισραηλιτικού λαού, και είπαν· "τι είναι αυτό που εκάμαμεν, να αφήσωμεν ελευθέρους να φύγουν τους Ισραηλίτας και έτσι να μη εργάζονται δι' ημάς ως δούλοι;"

Εξ. 14,6 έξευξεν ούν Φαραώ τα άρματα αυτού και πάντα τον λαόν αυτού συναπήγαγε μεθ' εαυτού

Εξ. 14,6 Ο Φαραώ διέταξε και έξευξεν τα πολεμικά του άρματα και παρέλαβε μαζί του όλον τον στρατόν του.

Εξ. 14,7 και λαβών εξακόσια άρματα εκλεκτά και πάσαν την ίππον των Αιγυπτίων και τριστάτας επί πάντων.

Εξ. 14,7 Ελαβεν εξακόσια εκλεκτά άρματα, όλον το ιππικόν των Αιγυπτίων και τους εμπειρους εις πόλεμον αρχηγούς, και εξήλθε εναντίον των Ισραηλιτών.

Εξ. 14,8 και εκλήρυνε Κύριος την καρδίαν Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου και των θεραπόντων αυτού, και κατεδίωξεν οπίσω των υιών Ισραήλ· οι δε υιοί Ισραήλ εξεπορεύοντο εν χειρί υψηλή.

Εξ. 14,8 Ο Κυριος είχε παραχωρήσει να σκληρυνθή η καρδιά του βασιλέως της Αιγύπτου και των αυλικών του, και έτσι αμετανόητος ο Φαραώ από τας τόσας τιμωρίας εκινήθη οπίσω των Ισραηλιτών εις καταδίωξιν αυτών. Οι Ισραηλίται όμως προσαυρούσαν προσαυρούμενοι από την ένδοξον και παντοδύναμον χείρα του Θεού.

Εξ. 14,9 και κατεδίωξαν οι Αιγύπτιοι οπίσω αυτών και εύροσαν αυτούς παρεμβληκότας παρά την θάλασσαν, και πάσα η ίππος και τα άρματα Φαραώ και οι ιππείς και η στρατιά αυτού απέναντι της επαύλεως εξεναντίας Βεελσεφών.

Εξ. 14,9 Οι Αιγύπτιοι τους εκνήγησαν και τους έφθασαν στρατοπεδευμένους πλησίον της Ερυθράς Θαλάσσης. Ολον το ιππικόν, τα άρματα του Φαραώ, οι ιππείς και όλη η στρατιά αυτού εστρατοπέδευσαν πλησίον της Επαύλεως απέναντι από την Βεελσεφών.

Εξ. 14,10 και Φαραώ προσήγε· και αναβλέψαντες οι υιοί Ισραήλ τοίς οφθαλμοίς ορώσι, και οι Αιγύπτιοι εστρατοπέδευσαν οπίσω αυτών, και εφοβήθησαν σφόδρα· ανεβόησαν δε οι υιοί Ισραήλ προς Κύριον,

Εξ. 14,10 Ο Φαραώ ωδηγούσε το στράτευμά του. Οι Ισραηλίται υψώσαντες τα βλέμμάτα των είδον κατάπληκτοι ότι οι Αιγύπτιοι είχαν στρατοπεδέυσει όπισθεν αυτών. Τρομαγμένοι εβόησαν προς τον Κυριον·

Εξ. 14,11 και είπαν προς Μωυσήν· παρά το μη υπάρχειν μνήματα εν γη Αιγύπτω εξήγαγες ημάς θανατώσαι εν τή ερήμω; τι τούτο εποίησας ημίν εξαγαγών εξ Αιγύπτου;

Εξ. 14,11 και φοβούμενοι σφαγήν των εις την έρημον είπον εν τη ολιγοπιστία των προς τον Μωυσήν· "μήπως, επειδή δεν υπάρχουν τάφοι εις την Αίγυπτον, μας έβγαλες να φονευθώμεν εις την έρημον; Τι είναι αυτό που μας έκαμες βγάζοντας ημάς από την Αίγυπτον;

Εξ. 14,12 ου τούτο ήν το ρήμα, ό ελαλήσαμεν προς σε εν Αιγύπτω, λέγοντες· πάρες ημάς, όπως δουλεύσωμεν τοίς Αιγυπτίοις; κρείσσον γάρ ημάς δουλεύειν τοίς Αιγυπτίοις ή αποθανείν εν τή ερήμω ταύτη.

Εξ. 14,12 Μήπως ημείς, όταν ευρισκόμεθα εις την Αίγυπτον, δεν σου είχαμεν είπει, αφήσέ μας εδώ να είμεθα και να εργαζώμεθα ως δούλοι δια τους Αιγυπτίους; Διότι είναι προτιμότερον να είμεθα δούλοι στους Αιγυπτίους, παρά να αποθάνωμεν εις αυτήν την έρημον".

Εξ. 14,13 είπε δε Μωυσής προς τον λαόν· θαρσείτε, στήτε και οράτε την σωτηρίαν την παρά τού Κυρίου, ήν ποιήσει ημίν σήμερον· ον τρόπον γάρ εωράκατε τους Αιγυπτίους σήμερον, ου προσθήσεσθε έτι ιδείν αυτούς εις τον αιώνα χρόνον·

Εξ. 14,13 Απήντησε δε ο Μωυσής προς τον λαόν· "έχετε θάρρος. Σταθήτε ακλόνητοι και ανδρείοι και θα ιδήτε την σωτηρίαν, την οποίαν σήμερον θα πραγματοποιήση ο Θεός προς χάριν σας. Διότι, όπως βλέπετε τα αιγυπτιακά στρατεύματα σήμερον, δεν πρόκειται ποτέ πλέον να τα ιδετε στο μέλλον.

Εξ. 14,14 Κύριος πολεμήσει περί υμών, και υμείς σιγήσετε.

Εξ. 14,14 Ο Κυριος θα πολεμήση δια την σωτηρίαν σας. Λοιπόν σταματήσατε τα παράπονα και περιμένετε με πίστιν". Και ο Μωυσής επεδόθη εις θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον.

Εξ. 14,15 Είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· τι βοάς προς με; λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και αναζευξάτωσαν·

Εξ. 14,15 Του είπε δε ο Κυριος· "τι φωνάζεις προς εμέ προσευχόμενος; Ειπέ στους Ισραηλίτας να ετοιμασθούν δια να αναχωρήσουν.

Εξ. 14,16 και σύ έπαρον τή ράβδω σου και έκτεινον την χείρά σου επί την θάλασσαν και ρήξον αυτήν, και εισελθάτωσαν οι υιοί Ισραήλ εις μέσον της θαλάσσης κατά το ξηρόν.

Εξ. 14,16 Συ δε σήκωσε την ράβδον σου, άπλωσε το χέρι σου εις την θάλασσαν και διαχώρισε αυτήν εις τα δύο. Και αφού διαχωρισθή η θάλασσα, ας εισέλθουν οι Ισραηλίται εις την ξηράν δια μέσον αυτής οδόν.

Εξ. 14,17 και ιδού εγώ σκληρυνώ την καρδίαν Φαραώ και των Αιγυπτίων πάντων, και εισελεύονται οπίσω αυτών· και ενδοξαστήσομαι εν Φαραώ και εν πάση τή στρατιά αυτού και εν τοίς άρμασι και εν τοίς ίπποις αυτού.

Εξ. 14,17 Εγώ δε θα παραχωρήσω να σκληρυνθή η καρδιά του Φαραώ και όλων των Αιγυπτίων, ώστε αμετανόητοι αυτοί και από τούτο το θαύμα να εισέλθουν εις την θάλασσαν οπίσω από τους Ισραηλίτας. Τότε θα φανή η δόξα μου, διότι ο Φαραώ και όλη η στρατιά του και τα άρματα και το ιππικόν του θα πνιγούν εις την θάλασσαν, ενώ σεις θα σωθήτε υγιείς εις την απέναντι ακτήν.

Εξ. 14,18 και γνώσονται πάντες οι Αιγύπτιοι ότι εγώ ειμι Κύριος, ενδοξαζομένου μου εν Φαραώ και εν τοίς άρμασι και ίπποις αυτού.

Εξ. 14,18 Και όταν έτσι δοξασθώ με την καταστροφήν του Φαραώ και των αρμάτων και του ιππικού, θα μάθουν όλοι οι Αιγύπτιοι ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός".

Εξ. 14,19 εξήρε δε ο άγγελος τού Θεού ο προπορευόμενος της παρεμβολής των υιών Ισραήλ και επορεύθη εκ των όπισθεν·

εξήρε δε και ο στύλος της νεφέλης από προσώπου αυτών και έστη εκ των οπίσω αυτών.

Εξ. 14,19 Επειτα από αυτά ο άγγελος του Θεού, ο οποίος προπορευέτο από το στρατόπεδον των Ισραηλιτών ανήλθε προς τα άνω και μετέβη όπισθεν του στρατοπέδου. Υψώθη επίσης και η στήλη της νεφέλης που ευρίσκετο εμπρός από αυτούς και εστάθη όπισθεν αυτών.

Εξ. 14,20 και εισήλθεν ανά μέσον της παρεμβολής των Αιγυπτίων και ανά μέσον της παρεμβολής Ισραήλ και έστη και εγένετο σκότος και γνόφος, και διήλθεν η νύξ, και ου συνέμιξαν αλλήλοις όλην την νύκτα·

Εξ. 14,20 Η νεφέλη δηλαδή αυτή παρενετέθη μεταξύ του στρατοπέδου των Αιγυπτίων και του στρατοπέδου των Ισραηλιτών και εκεί εστάθη. Εγινε δε σκότος και πυκνή ομίχλη. Επέρασεν η νύκτα και δεν ήλθον εις επαφήν το ένα με το άλλο τα δύο στρατόπεδα.

Εξ. 14,21 εξέτεινε δε Μωυσής την χείρα επί την θάλασσαν, και υπήγαγε Κύριος την θάλασσαν εν ανέμω νότω βιαίω όλην την νύκτα και εποίησε την θάλασσαν ξηράν, και εσχίσθη το ύδωρ.

Εξ. 14,21 Ο Μωϋσής άπλωσε το χέρι του εις την Ερυθράν Θαλασσαν και αμέσως ο Θεός εξαπέλυσε καθ' όλην την νύκτα ισχυρότατον νότιον άνεμον εις την θάλασσαν, διηρέθη το ύδωρ εις δύο και έκαμε ξηρόν τον πυθμένα της θαλάσσης.

Εξ. 14,22 και εισήλθον οι υιοί Ισραήλ εις μέσον της θαλάσσης κατά το ξηρόν, και το ύδωρ αυτής τείχος εκ δεξιών και τείχος εξ ευωνύμων·

Εξ. 14,22 Οι Ισραηλίται εισήλθαν εις την ξηράν αυτήν οδόν του πυθμένος της θαλάσσης, τα δε ύδατα αυτής εκατέρωθεν της διόδου είχαν γίνει ακίνητα ωσαν δύο τείχη, ένα εκ δεξιών και ένα εξ αριστερών, δια τους διερχομένους Ισραηλίτας.

Εξ. 14,23 και κατεδίωξαν οι Αιγύπτιοι και εισήλθον οπίσω αυτών, πάς ίππος Φαραώ και τα άρματα και οι αναβάται, εις μέσον της θαλάσσης.

Εξ. 14,23 Οι Αιγύπτιοι κατεδίωξαν τους Ισραηλίτας, ηκολούθησαν οπίσω αυτών, όλον τα ιππικόν του Φαραώ και τα άρματα και οι αναβάται και επροχωρούσαν δια του ξηρού βυθού μεταξύ των διαχωρισμένων υδάτων της Ερυθράς Θαλάσσης.

Εξ. 14,24 εγενήθη δε εν τή φυλακή τή εωθινή και επέβλεψε Κύριος επί την παρεμβολήν των Αιγυπτίων εν στύλω πυρός και νεφέλης και συνετάραξε την παρεμβολήν των Αιγυπτίων

Εξ. 14,24 Κατά τας μεταμεσονυκτίους ώρας και προς το γλυκοχάραμα έρριψεν ο Θεός δια του πυρίνου στύλου ωργισμένον βλέμμα κατά των Αιγυπτίων και επροκάλεσε ταραχήν και σύγχυσιν στον στρατόν των.

Εξ. 14,25 και συνέδησε τους άξονας των αρμάτων αυτών και ήγαγεν αυτούς μετά βίας, και είπαν οι Αιγύπτιοι φύγωμεν από προσώπου Ισραήλ, ο γάρ Κύριος πολεμεί περι αυτών τους Αιγυπτίους.

Εξ. 14,25 Ενέπλεξε τους άξονας και τους τροχούς των αρμάτων μάχης μεταξύ των και ώθησεν αυτούς ορμητικώς εις καταστροφήν. Εντρομοι τότε οι Αιγύπτιοι είπαν· “ας φύγωμεν από τους Ισραηλίτας, διότι ο Κυριος πολεμεί εναντίον μας εις υπεράσπισιν αυτών”.

Εξ. 14,26 είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· έκτεινον την χείρά σου επί την θάλασσαν, και αποκαταστήτω το ύδωρ και επικαλυψάτω τους Αιγυπτίους, επί τε τα άρματα και τους αναβάτας.

Εξ. 14,26 Όταν δε εξήλθον οι Ισραηλίται από την θάλασσαν εις την αντίπεραν ακτήν, είπεν ο Κυριος στον Μωϋσήν· “άπλωσε το χέρι σου εις την θάλασσαν, και εγω θα επαναφέρω τα ύδατα εις την θέσιν των και θα καταποντίσω τους Αιγυπτίους, τα άρματά των και τους αναβάτας αυτών”.

Εξ. 14,27 εξέτεινε δε Μωυσής την χείρα επί την θάλασσαν, και αποκατέστη το ύδωρ προς ημέραν επί χώρας· οι δε Αιγύπτιοι έφυγον υπό το ύδωρ, και εξετίναξε Κύριος τους Αιγυπτίους μέσον της θαλάσσης.

Εξ. 14,27 Απλωσε πράγματι το χέρι του ο Μωϋσής εις την θάλασσαν και το ύδωρ αποκατεστάθη κατά την πρωϊαν, εις την προτέραν αυτού θέσιν. Οι Αιγύπτιοι προσεπάθησαν να διαφύγουν από το κατακαλύπτον αυτούς ύδωρ. Ο Κυριος όμως εξετίναξε τους Αιγυπτίους με τα επερχόμενα κύματα και τους διεσκόρπισεν εντός της θαλάσσης.

Εξ. 14,28 και επαναστραφέν το ύδωρ εκάλυψε τα άρματα και τους αναβάτας και πάσαν την δύναμιν Φαραώ, τους εισπορευομένους οπίσω αυτών, εις την θάλασσαν, και ου κατελήφθη εξ αυτών ουδέ εις.

Εξ. 14,28 Τα ύδατα επανεληθόντα εις την προτέραν των θέσιν εσκέπασαν τα πολεμικά άρματα, τους αναβάτας αυτών, όλην την δύναμιν του Φαραώ, όλους εκείνους που είχαν εισέλθει εις την θάλασσαν, δια να καταδιώξουν τους Ισραηλίτας. Δεν απέμεινεν ούτε ένας από αυτούς.

Εξ. 14,29 οι δε υιοί Ισραήλ επορευθήσαν διά ξηράς εν μέσω της θαλάσσης, το δε ύδωρ αυτής τείχος εκ δεξιών, και τείχος εξ ευωνύμων.

Εξ. 14,29 Οι δε Ισραηλίται επροχώρησαν χαίροντες δια της ξηράς του βυθού εν μέσω της θαλάσσης, τα δε ύδατα αυτής είχαν σταθή ακίνητα, τείχος εκ δεξιών και τείχος εξ αριστερών.

Εξ. 14,30 και ερύσατο Κύριος τον Ισραήλ εν τή ημέρα εκείνη εκ χειρός των Αιγυπτίων· και είδεν Ισραήλ τους Αιγυπτίους τεθνηκότας παρά το χείλος της θαλάσσης.

Εξ. 14,30 Και έσωσεν έτσι ο Κυριος τους Ισραηλίτας κατά την ημέραν εκείνην από τα χέρια των Αιγυπτίων. Είδον οι Ισραηλίται νεκρούς πλέον τους Αιγυπτίους να εκβράζονται από τα κύματα εις την παραλίαν,

Εξ. 14,31 είδε δε Ισραήλ την χείρα την μεγάλην, ά εποίησε Κύριος τοις Αιγυπτίοις· εφοβήθη δε ο λαός τον Κύριον και επίστευσαν τώ Θεώ και Μωυσή τώ θεράποντι αυτού.

Εξ. 14,31 Είδον όμως ακόμη και το παντοδύναμον χέρι του Θεού· όσα ο παντοδύναμος Κυριος δια την προστασίαν αυτών έπραξε κατά των Αιγυπτίων. Εφοβήθησαν το Κυριον, επίστευσαν εις αυτόν περισσότερον και στον δούλον του τον Μωϋσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Εξ. 15,1 Τότε ήσε Μωυσής και οι υιοί Ισραήλ την ωδήν ταύτην τώ Θεώ και είπαν λέγοντες· άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται ίππον και αναβάτην έρριψεν εις θάλασσαν.

Εξ. 15,1 Τοτε έψαλεν ο Μωϋσής, και ίμαζή με αυτού οι Ισραηλίται, αυτόν τον ευχαριστήριον ύμνον προς τον Θεόν λέγοντες· “ας ψάλωμεν και ας δοξολογήσωμεν τον Κυριον, διότι με θαυμαστόν τρόπον μεγάλως εδοξάσθη. Ερριψε και κατεπόντισεν εις την θάλασσαν τους ίππους των Αιγυπτίων μαζή με τους ιππείς.

Εξ. 15,2 βοηθός και σκεπαστής εγένετό μοι εις σωτηρίαν· ούτός μου Θεός, και δοξάσω αυτόν, Θεός τού πατρός μου, και

υψώσω αυτόν.

Εξ. 15,2 Εις ημάς όμως έγινε βοηθός και προστάτης και μας εχάρισε σωτηρίαν και ασφάλειαν. Αυτός είναι ο Θεός μας και αυτόν θα δοξάσωμεν. Είναι ο Θεός των πατέρων μας και αυτόν θα μεγαλύνωμεν.

Εξ. 15,3 Κύριος συντρίβων πολέμους, Κύριος όνομα αυτώ.

Εξ. 15,3 Είναι ο Κυριος, που συντρίβει τους εχθρούς και νικά στους πολέμους. Κυριος είναι το όνομά του.

Εξ. 15,4 άρματα Φαραώ και την δύναμιν αυτού έριψεν εις θάλασσαν, επιλέκτους αναβάτας τριστάτας κατεπόντισεν εν ερυθρά θαλάσση,

Εξ. 15,4 Τα πολεμικά άρματα του Φαραώ και την πολεμικην του δύναμιν έριψε και κατεπόντισεν εις την θάλασσαν, εκλεκτούς άνδρας των πολεμικών αρμάτων, μεγάλους και εμπείρους ερρηγούς εβύθισεν εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

Εξ. 15,5 πόντω εκάλυψεν αυτούς, κατέδυσαν εις βυθόν ωσει λίθος.

Εξ. 15,5 Τους εσκεπάσε το πέλαγος, εβυθίσθησαν στον πυθμένα σαν λίθος.

Εξ. 15,6 η δεξιά σου, Κύριε, δεδόξασται εν ισχύϊ η δεξιά σου χείρ, Κύριε, έθραυσεν εχθρούς.

Εξ. 15,6 Η παντοδύναμος δεξιά σου, Κυριε, εδοξάσθη δια της δυνάμεώς της, η δεξιά σου χείρ, Κυριε, συνέτριψε τους εχθρούς.

Εξ. 15,7 και τώ πλήθει της δόξης σου συνέτριψας τους υπεναντίους· απέστειλας την οργήν σου και κατέφαγεν αυτούς ως καλάμην.

Εξ. 15,7 Με την απέραντον θεϊκην σου δόξαν κατέστρεψες τους αντιθέτους. Εξαπέστειλες εναντίον αυτών την οργήν σου και τους κατέφαγεν εξ ολοκλήρου, όπως η φλόγα κατατρώγει την καλάμιά.

Εξ. 15,8 και διά πνεύματος τού θυμού σου διέστη το ύδωρ· επάγη ωσει τείχος τα ύδατα, επάγη τα κύματα εν μέσω της θαλάσσης.

Εξ. 15,8 Με την πνοήν και μόνον του θυμού σου διηρέθη εις δύο το ύδωρ της θαλάσσης, τα ύδατα αυτής έγιναν στερεά ωσαν τείχος, έγιναν σαν πάγος σκληρά τα κύματά της εν τω μέσω αυτής.

Εξ. 15,9 είπεν ο εχθρός, διώξας καταλήψομαι, μεριώ σκύλα, εμπλήσω ψυχην μου, ανελώ τή μαχαίρα μου, κυριεύσει η χείρ μου.

Εξ. 15,9 Ο Αιγύπτιος εχθρός είπε τότε· Θα καταδιώξω και θα συλλάβω τους Ισραηλίτας, θα πάρω και θα μοιράσω την περιουσίαν των σαν λάφυρα, θα χορτάση η ψυχή μου, θα σφάξω με το μαχαίρι μου, θα κυριεύση το χέρι μου αυτούς και τα υπάρχοντά των.

Εξ. 15,10 απέστειλας το πνεύμά σου, εκάλυψεν αυτούς θάλασσα· έδυσαν ωσει μόλιβος εν ύδατι σφοδρώ.

Εξ. 15,10 Συ όμως εξαπέλυσες τον άνεμον, ωσαν ιδικην σου πνοήν, και τους εσκεπάσεν η θάλασσα. Εβυθίσθησαν εις απροσμέτρητον βάθος βαρείς σαν το μολύβι.

Εξ. 15,11 τις όμοιός σοι εν θεοίς, Κύριε; τις όμοιός σοι, δεδοξαμένος εν αγίοις, θαυμαστός εν δόξαις, ποιών τέρατα.

Εξ. 15,11 Ποιός από τους άλλους θεούς είναι όμοιος με σενα, Κυριε; Ποιός είναι όμοιός σου, τόσον πολύ ένδοξος στους αγίους, τόσον θαυμαστός εις ενδόξους ενεργείας, δημιουργός τόσων καπληκτικών θαυμάτων;

Εξ. 15,12 εξέτεινας την δεξιάν σου, κατέπιεν αυτούς γη.

Εξ. 15,12 Απλώσες την παντοδύναμον δεξιάν σου και κατέπιεν η γη τους Αιγυπτίους.

Εξ. 15,13 ωδήγησας τή δικαιοσύνην σου τον λαόν σου τούτον, ον ελυτρώσω, παρεκάλεσας τή ισχύϊ σου εις κατάλυμα αγίων σου.

Εξ. 15,13 Ωδήγησες με την χάριν και την αγαθότητά σου τον λαόν τούτον, τον οποίον ηλευθέρωσες από την τυραννίαν των Αιγυπτίων. Διπόψυχον και αποκαρδιωμένον, τον ενίσχυσες με την δύναμίν σου και τον φέρεις τώρα εις τόπον άγιον, εις την γην της επαγγελίας.

Εξ. 15,14 ήκουσαν έθνη και ωργίσθησαν· ωδίνες έλαβον κατοικούντας Φυλιστιείμ.

Εξ. 15,14 Τα καταπληκτικά αυτά γεγονότα τα επληροφορήθησαν ειδωλολατρικά έθνη και συνεταράχθησαν. Φοβοι και πόνοι κατέλαβαν τους κατοικούντας την χώραν των Φιλισταίων.

Εξ. 15,15 τότε έσπευσαν ηγεμόνες Εδώμ, και άρχοντες Μωαβιτών, έλαβεν αυτούς τρόμος, ετάκησαν πάντες οι κατοικούντες Χαναάν.

Εξ. 15,15 Ανεστατώθησαν τότε οι ηγεμόνες της Ιδουμαίας και οι άρχοντες των Μωαβιτών, διότι κατέλαβεν αυτούς τρόμος· έλυωσαν από τον πανικόν των όλοι οι κάτοικοι της Χαναάν.

Εξ. 15,16 επιπέσοι επ αυτούς τρόμος και φόβος, μεγέθει βραχιονός σου απολιθωθήτωσαν, έως αν παρέλθη ο λαός σου, Κύριε, έως αν παρέλθη ο λαός σου ούτος, ον εκτήσω.

Εξ. 15,16 Ας πέση επάνω των φόβος και τρόμος· ας απολιθωθούν, καθώς θα αντικρύζουν την μεγαλοπρεπή δύναμιν της παντοδυνάμου δεξιής σου και ας μένουν παράλυτοι από τον πανικόν των, έως ότου διαβή ο λαός σου, αυτός ο λαός σου τον οποίον συ έκαμες ιδικόν σου, έως ότου διαβή και εισέλθη εις την γην της επαγγελίας.

Εξ. 15,17 εισαγαγών καταφύτευσον αυτούς εις όρος κληρονομίας σου, εις έτοιμον κατοικητήριόν σου, ό κατηρτίσω, Κύριε, αγίασμα, Κύριε, ό ητοίμασαν αι χείρες σου.

Εξ. 15,17 Όταν δε οδηγήσης μέσα εις την γην της επαγγελίας τους Ισραηλίτας, εγκατάστησε αυτούς μονίμως και ασφαλώς εις την περιοχήν, την οποίαν συ τους έδωσες κληρονομίαν των, εις κατοικητήριόν σου έτοιμον, το οποίον συ δι' αυτούς, Κυριε, ητοίμασες, στο αγίασμα το οποίον έχουν ετοιμάσει αι χείρες σου.

Εξ. 15,18 Κύριος βασιλεύων τον αιώνα και επ αιώνα και έτι.

Εξ. 15,18 Ο Κυριος είναι αυτός, που βασιλεύει πάντοτε εις όλους τους αιώνας και πέραν των αιώνων.

Εξ. 15,19 ότι εισήλθεν ίππος Φαραώ σύν άρμασι και αναβάταις εις θάλασσαν, και επήγαγεν επ αυτούς Κύριος το ύδωρ της θαλάσσης· οι δε υιοί Ισραήλ επορεύθησαν διά ξηράς εν μέσω της θαλάσσης.

Εξ. 15,19 Ας είναι δοξασιμένος ο Θεός, διότι αυτός εξαπέλυσε τα ύδατα εναντίον του Φαραώ και των αρμάτων του και των αναβατών, όταν αυτοί εισήλθον εις την θάλασσαν, δια να καταδιώξουν τους Ισραηλίτας. Οι Ισραηλίται όμως επηρεύθησαν δια ξηράς ανάμεσα εις την θάλασσαν".

Εξ. 15,20 Λαβούσα δε Μαριάμ, η προφήτις, η αδελφή Ααρών, το τύμπανον εν τή χειρί αυτής, και εξήλθοσαν πάσαι αι γυναίκες οπίσω αυτής μετά τυμπάνων και χορών,

Εξ. 15,20 Η Μαριάμ, η προφήτις, αδελφή του Ααρών, επήρην στο χέρι της τύμπανον, και μαζί με αυτήν και οπίσω από

αυτήν εβγήκαν όλαι αι γυναίκες των Ισραηλιτών με τύμπανα και χορούς, δια να πανηγυρίσουν την θαυμαστήν σωτηρίαν των.

Εξ. 15,21 εξήρχε δε αυτών Μαριάμ λέγουσα· άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται· ίππον και αναβάτην έριψεν εις θάλασσαν.

Εξ. 15,21 Επρωτοστατούσε μεταξύ αυτών η Μαριάμ και όλαι αντιφωνικώς έψαλλον· "ας υμνολογήσωμεν και ας δοξάσωμεν τον Κυριον, διότι μεγάλως εδοξάσθη· ίππους και ιππείς έρριψεν εις την θάλασσαν".

Εξ. 15,22 Εξήρθε δε Μωυσής τους υιούς Ισραήλ από θαλάσσης ερυθράς και ήγαγεν αυτούς εις την έρημον Σούρ· και επορεύοντο τρεις ημέρας εν τή ερήμω και ουχ ήρρισκον ύδωρ ώστε πεινί.

Εξ. 15,22 Επειτα από αυτά ανέλαβε και ωδήγησεν ο Μωϋσής τους Ισραηλίτας από την Ερυθράν Θαλασσαν και τους έφερεν εις την έρημον Σούρ. Τρεις ημέρας εβάδιζαν εις την έρημον αυτήν και δεν εύρισκον νερό να πούν.

Εξ. 15,23 ήλθον δε εις Μερά και ουκ ηδύναντο πεινί εκ Μεράς, πικρόν γάρ ήν· διά τούτο επωνόμασε το όνομα τού τόπου εκείνου Πικρία.

Εξ. 15,23 Ηλθον εις Μερά, όπου υπήρχεν ύδωρ αλλά δεν ημπορούσαν να το πούν, διότι ήτο πικρόν. Δια τούτο έδωσε ένα άλλο όνομα στον τόπον αυτόν ο Μωϋσής, το όνομα "Πικρία".

Εξ. 15,24 και διεγόγγυζεν ο λαός επί Μωυσή λέγοντες· τι πιόμεθα;

Εξ. 15,24 Ο λαός ένεκα της δίψης, που τον εβασάνιζεν, ήρχισε να γογγύζη κατά του Μωϋσέως λέγων, "τι θα πίνωμεν;"

Εξ. 15,25 εβόησε δε Μωυσής προς Κύριον, και έδειξεν αυτώ Κύριος ξύλον, και ενέβαλεν αυτό εις το ύδωρ, και εγλυκάνθη το ύδωρ. εκεί έθετο αυτώ δικαίωματα και κρίσεις και εκεί αυτόν επείρασε.

Εξ. 15,25 Ο Μωϋσής προσηυχήθη βαβύτατα προς τον Κυριον, και ο Κυριος απαντών εις την προσευχήν του έδειξεν εις αυτόν ένα ξύλον και έβαλεν ο Μωυσής αυτό στο ύδωρ και αμέσως το ύδωρ έγινε εύγευστον, πόσιμον. Εκεί δε ο Θεός έδωσε δια του Μωυσέως εις τον λαόν εντολάς, αλλά και δοκιμασίας, δια να φανή η πίστις και η υπακοή του.

Εξ. 15,26 και είπεν· εάν ακοή ακούσης της φωνής Κυρίου τού Θεού σου και τα αρεστά εναντίον αυτού ποιήσης και ενωτίση ταις εντολαις αυτού και φυλάξης πάντα τα δικαίωματα αυτού, πάσαν νόσον, ήν επήγαγον τοίς Αιγυπτίοις, ουκ επάξω επί σε· εγώ γάρ ειμι Κύριος ο Θεός σου ο ιώμενός σε.

Εξ. 15,26 Είπε δηλαδή· "εάν με προσοχήν υπακούσης εις τας εντολάς αυτάς του Κυρίου και Θεού σου και πράξης όσα είναι ευάρεστα εις αυτόν και βάλης μέσα εις την καρδιαν σου τας εντολάς του και φυλάξης όλα τα προστάγματά του, τότε δεν θα επιφέρω εναντίον σου καμμίαν ασθένειαν, από εκείνας που επέφερα κατά των Αιγυπτίων. Διότι εγώ ειμαι Κυριος ο Θεός σου, που έχω την δύναμιν να σε θεραπεύω και να σε προφυλάσω από νόσους και συμφοράς" !

Εξ. 15,27 Και ήλθοσαν εις Αιλείμ, και ήσαν εκεί δώδεκα πηγαί υδάτων και εβδομήκοντα στελέχη φοινίκων· παρενέβαλον δε εκεί παρά τα ύδατα.

Εξ. 15,27 Οι Ισραηλίται ανεχώρησαν από την Μεράν και ήλθον εις Αιλείμ, όπου υπήρχον δώδεκα πηγαί υδάτων και εβδομήκοντα φοινικές. Εκεί, πλησίον εις τα ύδατα εστρατοπέδευσαν οι Ισραηλίται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Εξ. 16,1 Απήραν δε εξ Αιλείμ και ήλθοσαν πάσα συναγωγή υιών Ισραήλ εις την έρημον Σίν, ό εστιν ανά μέσον Αιλείμ και ανά μέσον Σινά. τή δε πεντεκαιδεκάτη ημέρα τώ μηνί τώ δευτέρω εξεληλυθότων αυτών εκ γής Αιγύπτου,

Εξ. 16,1 Όλος ο λαός των Ισραηλιτών ανεχώρησαν από την Αιλείμ και ήλθον εις την έρημον Σιν, η οποία ευρίσκεται μεταξύ της Αιλείμ και του όρους Σινά. Εκεί, κατά την δεκάτην πέμπτην του δευτέρου μηνός από της αναχωρήσεώς των εκ της Αιγύπτου,

Εξ. 16,2 διεγόγγυζε έσχατα συναγωγή υιών Ισραήλ επί Μωυσήν και Ααρών,

Εξ. 16,2 εγόγγυζεν όλον το πλήθος των Ισραηλιτών κατά του Μωϋσέως και του Ααρών και είπαν εις αυτούς· "καλύτερα να είχαμε πεθάνει εις την Αίγυπτον κτυπημένοι με μίαν από τας πληγάς, που είχε στείλει εκεί ο Κυριος εις την Αίγυπτον, όπου επί τέλους εκαθήμεθα πλησίον εις τα καζάνια τα γεμάτα κρέας και χορταίναμεν ψωμί και φαγητόν,

Εξ. 16,3 και είπαν προς αυτούς οι υιοί Ισραήλ· όφελον απεθάνομεν πληγέντες υπό Κυρίου εν γη Αιγύπτω, όταν εκαθίσαμεν επί των λεβήτων των κρεών και ησθίομεν άρτους εις πλησμονήν· ότι εξήγαγε ημάς εις την έρημον ταύτην αποκτείναι πάσαν την συναγωγήν ταύτην εν λιμώ.

Εξ. 16,3 παρά που μας εβγάλατε εις την έρημον αυτήν να μας θανατώσετε όλους με την πείναν".

Εξ. 16,4 είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· ιδού εγώ ύω υμίν άρτους εκ τού ουρανού, και εξελεύσεται ο λαός και συλλέξουσι το της ημέρας εις ημέραν, όπως πειράσω αυτούς, ει πορεύονται τώ νόμω μου ή ού·

Εξ. 16,4 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "ιδού εγώ θα βρέξω δια σας άρτους από τον ουρανόν. Και ο ισραηλιτικός λαός θα εξέλθη και θα συλλέγουν όλοι κάθε ημέραν όσον τους είναι αρκετόν δια την ημέραν. Η εντολή μου αυτή είναι και δοκιμασία δι' αυτούς, δια να ιδω, εάν θα συμμορφωθούν με αυτήν η όχι.

Εξ. 16,5 και έσται εν τή ημέρα τή έκτη και ετοιμάσουσιν ό αν εισενέγκωσι, και έσται διπλούν ό εάν συναγάγωσι το καθ ημέραν εις ημέραν.

Εξ. 16,5 Κατά την έκτην όμως ημέραν, την παραμονήν δηλαδή του Σαβάτου, θα προμηθευθούν και θα φέρουν στο σπίτι των μεγαλυτέραν ποσότητα· διπλήν από εκείνην την οποίαν συλλέγουν κατά τας άλλας ημέρας".

Εξ. 16,6 και είπε Μωυσής και Ααρών προς πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ· εσπέρας γνώσεσθε ότι Κύριος εξήγαγεν υμάς εκ γής Αιγύπτου,

Εξ. 16,6 Ο Μωϋσής και ο Ααρών είπαν προς όλον το πλήθος των Ισραηλιτών· "αυτήν την εσπέραν θα μάθετε, ότι ο Κυριος σας έβγαλεν από την Αίγυπτον, όχι δια να σας θανατώση με την πείναν.

Εξ. 16,7 και πρωϊ όψεσθε την δόξαν Κυρίου εν τώ εισακούσαι τον γογγυσμόν υμών επί τώ Θεώ· ημείς δε τι εσμεν ότι διαγογγύζετε καθ ημών;

Εξ. 16,7 Αύριον το πρωϊ θα ιδήτε την δόξαν του Κυρίου, ο οποίος ήκουσε τον εναντίον του γογγυσμόν σας, διότι οι γογγυσμοί σας εναντίον αυτού στρέφονται. Ημείς τι είμεθα, ώστε να γογγύζετε εναντίον μας;"

Εξ. 16,8 και είπε Μωυσής· εν τώ διδόναι Κύριον υμίν εσπέρας κρέα φαγείν και άρτους το πρωϊ εις πλησμονήν διά το εισακούσαι Κύριον τον γογγυσμόν υμών, ον υμείς διαγογγύζετε καθ ημών· ημείς δε τι εσμεν; ου γάρ καθ ημών εστιν ο γογγυσμός υμών· αλλ ή κατά τού Θεού.

Εξ. 16,8 Και προσέθεσεν ακόμη ο Μωϋσής· “θα ιδήτε την πανάγαθον προστασίαν του Κυρίου, όταν την μεν εσπέραν θα σας δώση κρέατα να φάγετε, το δε πρωϊ άφθονο ψωμί, ώστε να χορτάσετε, διότι ήκουσε τους γογγυσμούς σας εναντίον ημών. Τι είμεθα ημείς και γογγύζετε εναντίον μας; Είμεθα απλοί υπηρέται του Θεού. Επομένως ο γογγυσμός σας δεν στρέφεται εναντίον μας, αλλά εναντίον του Θεού”.

Εξ. 16,9 είπε δε Μωυσής προς Ααρών· ειπόν πάση συναγωγή υιών Ισραήλ· προσέλθετε εναντίον τού Θεού· εισακήκοε γάρ τον γογγυσμόν υμών.

Εξ. 16,9 Ο Μωϋσής είπεν στον Ααρών· “ειπέ εις όλους τους Ισραηλίτας· Προσέλθετε ενώπιον του Κυρίου, παβρουσιασθήτε εις αυτόν με ευλάβειαν, διότι ήκουσε τους γογγυσμούς σας”.

Εξ. 16,10 ηνίκα δε ελάλει Ααρών πάση συναγωγή υιών Ισραήλ, και επεστράφησαν εις την έρημον, και η δόξα Κυρίου ώφθη εν νεφέλη.

Εξ. 16,10 Την ώραν, που ο Ααρών ωμιλούσεν στο πλήθος των Ισραηλιτών, έστρεψαν εκείνοι τα βλέμματά των εις την έρημον και ιδού, εφάνηκε η δόξα του Κυρίου υπό μορφήν νεφέλης.

Εξ. 16,11 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 16,11 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και είπεν·

Εξ. 16,12 εισακήκοα τον γογγυσμόν των υιών Ισραήλ· λάλησον προς αυτούς λέγων· το προς εσπέραν έδεσθε κρέα και το πρωϊ πλησθήσεσθε άρτων· και γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Εξ. 16,12 “ήκουσα τον γογγυσμόν των Ισραηλιτών. Ειπέ εις αυτούς· Την εσπέραν θα φάγετε κρέατα και το πρωϊ θα χορτάσετε από άρτους· έτσι θα μάθετε ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Εξ. 16,13 εγένετο δε εσπέρα, και ανέβη ορτυγομήτρα και εκάλυψε την παρεμβολήν· το πρωϊ εγένετο καταπαυομένης της δρόσου κύκλω της παρεμβολής

Εξ. 16,13 Όταν ήλθεν η εσπέρα, έπεσαν πλήθος ορτύκια εις την περιοχήν, τόσα πολλά ώστε εσκέπασαν την κατασκήνωσιν των Εβραίων. Την δε πρωϊαν, καθώς έπαυεν η πτώσις της δρόσου γύρω από την κατασκήνωσιν,

Εξ. 16,14 και ιδού επί πρόσωπον της ερήμου λεπτόν ωσει κόριον λευκόν, ωσει πάγος επί της γής.

Εξ. 16,14 εφάνη αίφνης απλωμένον εις την έρημον κάτι λεπτόν, όπως είναι οι σπόροι από το κεχρί, και λευκόν όπως ο πάγος επάνω εις την γην.

Εξ. 16,15 ιδόντες δε αυτό οι υιοί Ισραήλ είπαν έτερος τώ ετέρω· τι εστι τούτο; ου γάρ ήδεισαν, τι ήν. είπε δε Μωυσής αυτοίς· ούτος ο άρτος, ον έδωκε Κύριος υμίν φαγείν·

Εξ. 16,15 Όταν το είδον οι Ισραηλίται, ερωτούσαν ο ένας τον άλλον· “τι είναι τούτο;” Διότι δεν εγνώριζαν τι πράγματι ήτο εκείνο. Ο Μωϋσής όμως τους είπεν· “αυτός είναι ο άρτος, τον οποίον ο Κυριος σας έδωκε να φάγετε.

Εξ. 16,16 τούτο το ρήμα ό συνέταξε Κύριος· συναγάγετε απ αυτού έκαστος εις τους καθήκοντας, γομόρ κατά κεφαλήν κατά αριθμόν ψυχών υμών, έκαστος σύν τοίς συσκηνίοις υμών συλλέξατε.

Εξ. 16,16 Αυτή δε είναι η εντολή, που σας έδωσεν ο Κυριος· Συλλέξατε από αυτό ο καθένας τόσον, όσον είναι αρκετόν δια τα μέλη της οικογενείας σας. Ενα γομόρ θα συλλέγετε δια το κάθε μέλος της οικογενείας σας, δια τον κάθε ομόσκηρόν σας”.

Εξ. 16,17 εποίησαν δε ούτως οι υιοί Ισραήλ και συνέλεξαν ο το πολύ και ο το έλαττον.

Εξ. 16,17 Έτσι έκαμαν οι Ισραηλίται και εμάζεψαν άλλος πολύ και άλλος ολίγον

Εξ. 16,18 και μετρήσαντες γομόρ, ουκ επλεόνασεν ο το πολύ, και ο το έλαττον ουκ ηλαττόνησεν· έκαστος εις τους καθήκοντας παρ εαυτώ συνέλεξαν.

Εξ. 16,18 Όταν όμως εμέτρησαν το συλλεγέν ποσόν δια του δοχείου, που εχωρούσεν ένα γομόρ, είδαν ότι όποιος είχε συλλέξει πολύ δεν εξεπέρασε το ένα γομόρ, και όποιος εμάζεψεν ολίγον δεν είχεν ολιγώτερον από ένα γομόρ. Ο καθένας δηλαδή είχεν εις την διάθεσίν του ένα γομόρ δια το κάθε άτομον της οικογενείας του

Εξ. 16,19 είπε δε Μωυσής προς αυτούς· μηδείς καταλειπέτω απ αυτού εις το πρωϊ.

Εξ. 16,19 Είπε δε προς αυτούς ο Μωϋσής· “κανείς δεν θα αφήση περισσευμα από αυτό δια την επομένη ημέραν”.

Εξ. 16,20 και ουκ εισήκουσαν Μωυσή, αλλά κατέλιπόν τινες απ αυτού εις το πρωϊ· και εξέλεσε σκώληκας και επώζεσε· και επικράνθη επ αυτοίς Μωυσής.

Εξ. 16,20 Μερικοί όμως δεν υπήκουσαν στον Μωυσήν και αφήκαν περισσευμα δια το άλλο πρωϊ. Αυτό όμως έβγαλε σκουλήκια και εβρώμησε. Επικράνθη ο Μωϋσής από την παρακοήν των αυτήν.

Εξ. 16,21 και συνέλεξαν αυτό πρωϊ πρωϊ, έκαστος το καθήκον αυτώ· ηνίκα δε διεθέρμαινεν ο ήλιος, ετήκετο.

Εξ. 16,21 Καθε πρωϊ οι Ισραηλίται συνέλεξαν αυτό. Καθένας το καθωρισμένον δια την οικογένειάν του ποσόν. Όταν δε ανέτελλεν ο ήλιος και ηύξανεν η θερμότης, αυτό έλυωνε.

Εξ. 16,22 εγένετο δε τή ημέρα τή έκτη, συνέλεξαν τα δέοντα διπλά, δύο γομόρ τώ ενί· εισήλθοσαν δε πάντες οι άρχοντες της συναγωγής και ανήγγειλαν Μωυσή·

Εξ. 16,22 Κατά την έκτην ημέραν συνέλεξαν διπλήν ποσότητα, δύο γομόρ περι τα εξ κιλά) δια κάθε άτομον. Οι άρχοντες των Ισραηλιτών επληροφόρησαν τον Μωϋσέα σχετικώς.

Εξ. 16,23 είπε δε Μωυσής προς αυτούς· ου τούτο το ρήμά εστιν, ό ελάλησε Κύριος; σάββατα ανάπαυσις αγία τώ Κυρίω αύριον· όσα εάν πέσσητε, πέσσετε, και όσα εάν έψητε, έψετε· και πάν το πλεονάζον καταλείπετε αυτό εις αποθήκην εις το πρωϊ.

Εξ. 16,23 Ο δε Μωϋσής τους είπεν· “αυτή δεν είναι η εντολή, που σας έδωσεν ο Κυριος; Αύριον είναι Σαββατον, ημέρα αναπαύσεως, αφιερωμένη στον Κυριον. Οσος άρτος σας χρειάζεται να ζυμώσετε δια τας δύο ημέρας, ζυμώσατέ τους σήμερα· και όσα έχετε να ψήσετε, ψήσατέ τα σήμερα. Οσα δε από αυτά, αφού φάγετε σήμερα, σας περισσεύσουν, φυλάξατέ τα ως απόθεμα δια την αυριανήν ημέραν”.

Εξ. 16,24 και κατέλιποσαν απ αυτού εις το πρωϊ, καθώς συνέταξεν αυτοίς Μωυσής· και ουκ επώζεσεν, ουδέ σκώληξ εγένετο εν αυτώ.

Εξ. 16,24 Αφήκαν το περισσεύσαν από αυτό μέχρι την άλλην ημέραν, όπως τους είχε διατάξει ο Μωϋσής. Είδαν δε ότι ούτε εβρώμησεν ούτε έβγαλε σκώληκας.

Εξ. 16,25 είπε δε Μωυσής· φάγετε σήμερα, έστι γάρ σάββατα σήμερα τώ Κυρίω· ουχ ευρεθήσεται εν τώ πεδίω.

Εξ. 16,25 Τους είπεν ο Μωϋσής· “φάγετε σήμερα από το χθεσινόν περισσευμα, διότι σήμερα είναι Σαββατον, αφιερωμένον στον Κυριον και δεν θα υπάρξη μάνα εις την πεδιάδα.

Εξ. 16,26 *έξ ημέρας συλλέξετε· τή δε ημέρα τή εβδόμη σάββατα, ότι ουκ έσται εν αυτή.*

Εξ. 16,26 *Εξ ημέρας θα συλλέγετε, την εβδόμη την ημέραν είναι Σαββατον, ανάπαυσις· δεν θα υπάρχει εις την πεδιάδα ο άρτος αυτός”.*

Εξ. 16,27 *εγένετο δε εν τή ημέρα τή εβδόμη εξήλθοσαν τινες εκ τού λαού συλλέξαι και ουχ εύρον.*

Εξ. 16,27 *Εν τούτοις κατά την εβδόμην ημέραν εξήλθον μερικοί από την κατασκίνωσιν του λαού, δια να συλλέξουν από αυτόν τον άρτον, αλλά δεν ευρήκαν.*

Εξ. 16,28 *είπε δε Κύριος προς Μωυσήν· έως τίνος ου βούλεσθε εισακούειν τας εντολάς μου και τον νόμον μου;*

Εξ. 16,28 *Ο Κυριος είπε προς τον Μωϋσήν· “έως πότε δεν θέλετε να υπακούετε εις τας έντολάς μου και στον νόμον μου;*

Εξ. 16,29 *ίδετε, ο γάρ Κύριος έδωκεν υμίν σάββατα την ημέραν ταύτην· διά τούτο αυτός έδωκεν υμίν τή ημέρα τή έκτη άρτους δύο ημερών· καθήσεσθε έκαστος εις τους οίκους υμών, μηδείς εκπορευέσθω εκ τού τόπου αυτού τή ημέρα τή εβδόμη.*

Εξ. 16,29 *Ιδέτε, ο Κυριος σας διέταξε να τηρήτε αρχίαν κατά την ημέραν αυτήν του Σαββάτου. Δια τούτο και την έκτην ημέραν, την Παρασκευήν, σας έδωκεν άρτους δια δύο ημέρας. Καθήσατε λοιπόν όλοι μέσα εις τας κατοικίας σας. Κανείς δεν θα εξέλθη από τον τόπον του κατά την εβδόμην ημέραν”.*

Εξ. 16,30 *και εσαββάτισεν ο λαός τή ημέρα τή εβδόμη.*

Εξ. 16,30 *Υπήκουσεν ο λαός και ετήρησεν αρχίαν, κατά την εβδόμην ημέραν.*

Εξ. 16,31 *και επωνόμασαν οι υιοί Ισραήλ το όνομα αυτού, μάν· ήν δε ωσει σπέρμα κορίου λευκόν, το δε γεύμα αυτού ως εγκρίς εν μέλιτι.*

Εξ. 16,31 *Οι Ισραηλίται ωνόμασαν αυτόν τον άρτον “μανά”. Ητο δε λευκόν σαν σπόροι κορίου, η δε γεύσις του σαν τηγανίτα με μέλι.*

Εξ. 16,32 *είπε δε Μωυσής· τούτο το ρήμα, ό συνέταξε Κύριος· πλήσατε το γομόρ τού μάν εις αποθήκην εις τας γενεάς υμών, ίνα ιδώσι τον άρτον, ον εφάγατε υμείς εν τή ερήμω, ως εξήγαγεν υμάς Κύριος εκ γής Αιγύπτου.*

Εξ. 16,32 *Ο Μωϋσής είπεν· “ακούστε την εντολήν, που έδωσεν ο Κυριος· γεμίσατε ένα γομόρ από το μανά και φυλάξατέ το δια τας γενεάς, που θα έλθουν ύστερον από σας, να ιδουν τον άρτον τον οποίον εφάγατε σεις εις την έρημον, όταν σας έβγαλεν ελευθέρους ο Κυριος από την χώραν της Αιγύπτου”.*

Εξ. 16,33 *και είπε Μωυσής προς Ααρών· λάβε στάμνον χρυσούν ένα και έμβαλε εις αυτόν πλήρες το γομόρ τού μάν και αποθήσεις αυτό εναντίον τού Θεού εις διατήρησιν εις τας γενεάς υμών.*

Εξ. 16,33 *Εις δε τον Ααρών είπεν ο Μωϋσής· “πάρε μίαν χρυσήν στάμναν και βάλε εις αυτήν ένα γομόρ από το μανά.*

Τοποθέτησε αυτήν εις την σκηνήν του Μαρτυρίου ενώπιον του Κυρίου, δια να διατηρηθή εις τας επερχομένας γενεάς σας”.

Εξ. 16,34 *ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή, και απέθηκεν Ααρών εναντίον τού μαρτυρίου εις διατήρησιν.*

Εξ. 16,34 *Όπως διέταξεν ο Θεός τον Μωϋσήν, έτσι και έκαμεν ο Ααρών· επήρε την χρυσήν στάμναν με το μανά και έθεσεν αυτήν εις την σκηνήν του Μαρτυρίου προς διαφύλαξιν.*

Εξ. 16,35 *οι δε υιοί Ισραήλ έφαγον το μάν έτη τεσσαράκοντα, έως ήλθον εις γήν οικουμένην· εφάγοσαν το μάν, έως παρεγένοντο εις μέρος της Φοινίκης.*

Εξ. 16,35 *Οι Ισραηλίται έτρωγον κατά συνέχειαν το μανά επί σαράντα έτη εις την έρημον έως ότου ήλθον εις χώραν κατοικουμένην· έφαγον το μανά, έως ότου ήλθαν εις περιοχήν της Φοινίκης.*

Εξ. 16,36 *το δε γομόρ το δέκατον των τριών μέτρων ήν.*

Εξ. 16,36 *Το γομόρ είναι, το εν δέκατον των τριών μέτρων.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Εξ. 17,1 *Καί απήρε πάσα συναγωγή υιών Ισραήλ εκ της ερήμου Σιν κατά παρεμβολάς αυτών διά ρήματος Κυρίου και παρενεβάλοσαν εν αφιδείν· ουκ ήν δε ύδωρ τώ λαώ πειν.*

Εξ. 17,1 *Όλον το πλήθος των Ισραηλιτών, κατόπιν εντολής του Κυρίου, ξεκίνησαν από την έρημον Σιν κατά τμήματα και κατεσκίνωσαν εις Ραφιδείν. Εκεί όμως δεν υπήρχε νερό, δια να πίνη ο λαός.*

Εξ. 17,2 *και ελοιδορείτο ο λαός προς Μωυσήν λέγοντες· δός ημίν ύδωρ, ίνα πίωμεν. και είπεν αυτοίς Μωυσής· τι λαιδορείσθέ μοι, και τι πειράζετε Κύριον;*

Εξ. 17,2 *Και οι Ισραηλίται ύβριζον τον Μωϋσήν λέγοντες· “δος μας νερό να πιούμε” ! Και εκείνος τους απήντησε· “διατί με υβρίζετε; Διατί πειράζετε τον Κυριον;”*

Εξ. 17,3 *εδίψησε δε εκεί ο λαός ύδατι, και διεγόγγυζεν εκεί ο λαός προς Μωυσήν λέγοντες· ινατί τούτο; ανεβίβασας ημάς εξ Αιγύπτου αποκτείνεια ημάς και τα τέκνα ημών και τα κτήνη τώ δίψει;*

Εξ. 17,3 *Ο ισραηλιτικός λαός εδίψησε πολύ εκεί για νερό και εγόγγυζων εναντίον του Μωϋσέως λέγοντες· “διατί μας το έκαμες αυτό; Μας έβγαλες από την Αίγυπτον, δια να φονεύσης ημάς και τα παιδιά μας και τα ζώα μας με την φοβεράν δίψαν;”*

Εξ. 17,4 *εβόησε δε Μωυσής προς Κύριον λέγων· τι ποιήσω τώ λαώ τούτω; έτι μικρόν και καταλιθοβολήσουσί με.*

Εξ. 17,4 *Με θερμήν προσευχήν ετόνισεν ο Μωϋσής προς τον Θεόν· “τι να κάμω, Κυριε, στον λαόν αυτόν; Ολίγον ακόμη και θα με λιθοβολήσουν με μανίαν”.*

Εξ. 17,5 *και είπε Κύριος προς Μωυσήν· προπορεύου τού λαού τούτου, λαβέ δε σεαυτώ από των πρεσβυτέρων τού λαού· και την ράβδον, εν ή επάταξας τον ποταμόν, λαβέ εν τή χειρί σου και πορεύση.*

Εξ. 17,5 *Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “προχώρησε εμπρός από τον λαόν αυτόν, πάρε μαζί σου μερικούς από τους γεροντοτέρους του λαού· πάρε εις τα χέρια σου την ράβδον, με την οποίαν εκτύπησες τον Νείλον ποταμόν, και προχώρει.*

Εξ. 17,6 *όδε εγώ έστηκα εκεί πρό του σε επί της πέτρας εν Χωρηβ· και πατάξεις την πέτραν, και εξελεύσεται εξ αυτής ύδωρ, και πίεται ο λαός. εποίησε δε Μωυσής ούτως εναντίον των υιών Ισραήλ.*

Εξ. 17,6 *Εγώ δε θα έχω σταθή εκεί πριν από σε εις την γυμνήν πέτραν του όρους Χωρηβ. Κτύπησε την πέτραν και θα αναπηδήση ύδωρ από αυτήν, δια να πίνη όλος ο λαός”. Όπως είπεν ο Θεός, έτσι έκαμεν ο Μωϋσής ενώπιον των Ισραηλιτών.*

Εξ. 17,7 *και επωνόμασε το όνομα τού τόπου εκείνου Πειρασμός και Λαιδόρησις, διά την λαιδορίαν των υιών Ισραήλ και διά το πειράζειν Κύριον λέγοντας· ει έστι Κύριος εν ημίν ή ού;*

Εξ. 17,7 *Εδωσε δε στον τόπον εκείνον το όνομα “Πειρασμός και Λαιδόρησις” δια τας ύβρεις των υιών Ισραήλ και διότι*

επίκραναν τον Κυριον λέγοντες: "είναι άραγε ο Θεός μαζί μας η όχι;"

Εξ. 17,8 Ηλθε δε Αμαλήκ και επολέμει Ισραήλ εν αφιδείν.

Εξ. 17,8 Εκεί δε εις την Ραφιδείν επήλθον οι Αμαληκίται και επολεμούσαν τους Ισραηλίτας.

Εξ. 17,9 είτε δε Μωυσής τώ Ιησού· επίλεξον σεαυτώ άνδρας δυνατούς και εξελθών παρατάξαι τώ Αμαλήκ αύριον, και ιδού εγώ έστηκα επί της κορυφής του βουνού, και η ράβδος του Θεού εν τή χειρί μου.

Εξ. 17,9 Είπε δε ο Μωϋσής στον Ιησούν, τον υιόν του Ναυή· "διάλεξε και πάρε μαζί σου άνδρας δυνατούς και αύριον έβγα να αντιπαραταχής εις πόλεμον εναντίον των Αμαληκιτών. Εγώ δε θα είμαι εις την κορυφήν του λόφου και η ράβδος του Θεού θα είναι στο χέρι μου".

Εξ. 17,10 και εποίησεν Ιησούς καθάπερ είπεν αυτώ Μωυσής, και εξελθών παρετάξατο τώ Αμαλήκ· και Μωυσής και Ααρών και Ωρ ανέβησαν επί την κορυφήν του βουνού.

Εξ. 17,10 Έκαμεν ο Ιησούς του Ναυη, όπως του είπεν ο Μωϋσής· εξήλθεν από το στρατόπεδον των Εβραίων και ήρχισε πόλεμον κατά των Αμαληκιτών. Ο Μωϋσής, ο Ααρών και ο Ωρ ανέβησαν εις την κορυφήν του λόφου.

Εξ. 17,11 και εγένετο όταν επήρε Μωυσής τας χείρας, κατίσχυεν Ισραήλ· όταν δε καθήκε τας χείρας, κατίσχυεν Αμαλήκ.

Εξ. 17,11 Και συνέβαινε τούτο το παράδοξον· όταν ο Μωϋσής προσευχόμενος ύψωνε τας χείρας, ενικούσαν οι Ισραηλίται. Όταν δε κατεβίβαζε τας χείρας του, ενικούσαν οι Αμαληκίται.

Εξ. 17,12 αι δε χείρες Μωυσή βαρείαι· και λαβόντες λίθον υπέθηκαν υπ αυτόν, και εκάθητο επ αυτού, και Ααρών και Ωρ εστήριζον τας χείρας αυτου, εντεύθεν εις και εντεύθεν εις· και εγένοντο αι χείρες Μωυσή εστηριγμέναι έως δυσμών ηλίου.

Εξ. 17,12 Αι χείρες όμως του Μωϋσέως, γέροντος πλέον, ήσαν αδύνατοι, του εφαινοντο βαρείαι και οψούμεναι τον εκούραζον. Δια τούτο έλαβον λίθον και τον έθεσαν κάτω από τον Μωϋσήν, όπου αυτός εκάθισεν. Ο δε Ααρών και ο Ωρ, ο ένας από το ένα μέρος και ο άλλος από το άλλο εστήριζον τας υψωμένας χείρας του Μωϋσέως. Ετσι δε αι υψωμένα χείρες του προσευχομένου Μωϋσή υπεραστάζοντο μέχρι της δύσεως του ηλίου.

Εξ. 17,13 και τρέψατο Ιησούς τον Αμαλήκ και πάντα τον λαόν αυτου εν φόνω μαχαίρας.

Εξ. 17,13 Κατά τας ώρας δε αυτάς ο Ιησούς του Ναυή έτρεψεν εις φυγήν τους Αμαληκίτας στρατιώτας και όλον αυτόν τον λαόν τον εφόνευσε με μαχαίρας.

Εξ. 17,14 είτε δε Κύριος προς Μωυσήν· κατάγραφον τούτο εις μνημόσυνον εν βιβλίω και δός εις τα ώτα Ιησού, ότι αλοιφή εξαλείψω το μνημόσυνον Αμαλήκ εκ της υπό τον ουρανόν.

Εξ. 17,14 Ο Κυριος είτε προς τον Μωϋσήν· "γράψε αυτώ το γεγονός εις βιβλίον, δια να μένη πάντοτε εις ανάμνησιν και ειπέ στον Ιησούν του Ναυή να το ακούση καλά ότι οπωσδήποτε θα εξαλείψω την μνήμην των Αμαληκιτών από όλην την γην, την υπό τον ουρανόν".

Εξ. 17,15 και ωκοδόμησε Μωυσής θυσιαστήριον Κυριώ και επωνόμασε το όνομα αυτου Κύριος καταφυγή μου·

Εξ. 17,15 Οικοδήμησεν εκεί ο Μωϋσής θυσιαστήριον προς τιμήν και λατρείαν του Κυριου και ωνόμασεν αυτώ "Κυριος καταφυγή μου".

Εξ. 17,16 ότι εν χειρί κρυφαία πολεμεί Κύριος επί Αμαλήκ από γενεών εις γενεάς.

Εξ. 17,16 Διότι ο Κυριος αοράτως και μυστικώς με το παντοδύναμο χέρι του πολεμεί τους Αμαληκίτας από γενεών εις γενεάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Εξ. 18,1 Ηκουσε δε Ιοθόρ ιερεύς Μαδιάμ ο γαμβρός Μωυσή πάντα όσα εποίησε Κύριος Ισραήλ τώ εαυτου λαώ· εξήγαγε γάρ Κύριος τον Ισραήλ εξ Αιγύπτου.

Εξ. 18,1 Ο Ιοθόρ, ο ιερεύς εις την Μαδιάμ, ο πενθερός του Μωϋσέως, επληροφορήθη όσα μεγάλα και θαυμαστά έκαμεν ο Κυριος στον ιδιόν τον λαόν τον ισραηλιτικόν, ότι δηλαδή απηλευθέρωσε και έβγαλε τον λαόν αυτόν κατά τρόπον θαυμαστόν από την Αιγυπτον.

Εξ. 18,2 έλαβε δε Ιοθόρ ο γαμβρός Μωυσή Σεπφώραν την γυναίκα Μωυσή μετά την άφεσιν αυτης

Εξ. 18,2 Ο Ιοθόρ, ο πενθερός του Μωϋσέως, επήρε μαζί του την Σεπφώραν, την γυναίκα του Μωϋσέως, η οποία μετά την απομάκρυνσίν της δεν είχε επανέλθει προς τον Μωϋσήν,

Εξ. 18,3 και τους δύο υιούς αυτης· όνομα τώ ενί αυτών Γηρσάμ λέγων· πάροικος ήμην εν γη αλλοτρία·

Εξ. 18,3 επήρε επίσης και τους δύο υιούς αυτης. Τον ένα εξ αυτών είχεν ονομάσει ο Μωϋσής Γηρσάμ δηλώνων με αυτώ ότι "ξένος ήμην εις ξένην γην".

Εξ. 18,4 και το όνομα του δευτέρου Ελιέζερ λέγων· ο γάρ Θεός του πατρός μου βοηθός μου και εξείλατό με εκ χειρός Φαραώ.

Εξ. 18,4 Τον δευτέρον ωνόμασεν Ελιέζερ λέγων· "ο Θεός του πατρός μου είναι βοηθός μου και με έβγαλε από το χέρι του Φαραώ".

Εξ. 18,5 και εξήλθεν Ιοθόρ ο γαμβρός Μωυσή και οι υιοί και η γυνή προς Μωυσήν εις την έρημον, ού παρενέβαλεν επ όρους του Θεού.

Εξ. 18,5 Ο Ιοθόρ, λοιπόν, ο πενθερός του Μωϋσέως, τα παιδιά και η γυναίκα του Μωϋσέως, εξήλθον εις την έρημον, όπου ο Μωϋσής είχε κατασκηνώσει στους πρόποδας του όρους του Θεού, δηλαδή του Σινά.

Εξ. 18,6 ανηγέλη δε Μωυσή λέγοντες· ιδού ο γαμβρός σου Ιοθόρ παραγίνεται προς σε, και η γυνή και οι δύο υιοί σου μετ αυτου.

Εξ. 18,6 Μερικοί Ισραηλίται ανήγγειλαν στον Μωϋσήν λέγοντες· "ιδού, ο πενθερός σου ο Ιοθόρ έρχεται εις επίσκεψίν σου, και μαζί με αυτόν είναι η σύζυγός σου και τα δύο παιδιά σου".

Εξ. 18,7 εξήλθε δε Μωυσής εις συνάντησιν τώ γαμβρώ και προσεκύνησεν αυτώ και εφίλησεν αυτόν, και ησπάσαντο αλλήλους· και εισήγαγεν αυτοús εις την σκηνήν.

Εξ. 18,7 Ο Μωϋσής εβγήκεν αμέσως προς συνάντησιν του πενθερού του, και όταν τον συνήντησε τον προσεκύνησε και τον εφίλησε· και οι δύο ησπάσθησαν ο ένας τον άλλον. Ο Μωϋσής ωδήγησεν αυτοús εις την σκηνήν του.

Εξ. 18,8 και διηγήσατο Μωυσής τώ γαμβρώ πάντα, όσα εποίησε Κύριος τώ Φαραώ και πάσι τοίς Αιγυπτίοις ένεκεν του Ισραήλ, και πάντα τον μόχθον τον γενόμενον αυτοίς εν τή οδώ και ότι εξείλατο αυτοús Κύριος εκ χειρός Φαραώ και εκ χειρός των Αιγυπτίων.

Εξ. 18,8 Διηγήθη δε ο Μωϋσής στον πενθερόν του όσα θαυμαστά έκαμεν ο Θεός εναντίον του Φαραώ και όλων των

Αιγυπτίων δια την απελευθέρωσιν των Ισραηλιτών, ὅλας τας ταιλαιπωρίας, τας οποίας υπέστησαν καθ' ὁδόν, και προ παντός ὅτι ἐβγαλεν αὐτούς ο Κυριος ελευθέρους ἀπὸ τα χέρια του Φαραώ και των Αιγυπτίων.

Εξ. 18,9 Εξέστη δε Ἰοθὼρ ἐπὶ πάσι τοῖς ἀγαθοῖς, οἷς ἐποίησεν αὐτοῖς Κύριος, ὅτι ἐξείλατο αὐτούς ἐκ χειρὸς Αἰγυπτίων και ἐκ χειρὸς Φαραώ.

Εξ. 18,9 Εξεπλάγη δε πολὺ ὁ Ἰοθὼρ δι' ὅλας τας ἐνεργείας, τας οποίας ἔκαμεν εἰς αὐτούς ὁ Κυριος και ἰδίως διότι τους ἀπηλευθέρωσεν ἀπὸ τας χείρας των Αἰγυπτίων και του Φαραώ.

Εξ. 18,10 και εἶπεν Ἰοθὼρ· εὐλογητός Κύριος, ὅτι ἐξείλατο αὐτούς ἐκ χειρὸς Αἰγυπτίων και ἐκ χειρὸς Φαραώ·

Εξ. 18,10 Εἶπε δε γεμάτος θαυμασμόν ὁ Ἰοθὼρ· “δοξασμένος ἄς εἶναι ὁ Κυριος, διότι σας ἐγλύτωσεν ἀπὸ τα χέρια των Αἰγυπτίων και ἀπὸ τα χέρια του Φαραώ.

Εξ. 18,11 νὺν ἐγνων ὅτι μέγας Κύριος παρὰ πάντας τους θεούς, ἐνεκεν τούτου ὅτι ἐπέθεντο αὐτοῖς.

Εξ. 18,11 Τώρα κατὰλαβα καλὰ ὅτι εἶναι μέγας ὁ Κυριος υπεράνω ἀπὸ ὅλους τους ψευδεῖς θεούς, διότι παντοδύναμος παρουσιάσθη αὐτός, ὅταν κατεδούλωναν και κατεπίεζον τους Ισραηλίτας οἱ Αἰγύπτιοι”.

Εξ. 18,12 και ἔλαβεν Ἰοθὼρ ὁ γαμβρός Μωυσὴ ὀλοκαυτώματα και θυσίας τῷ Θεῷ· παρεγένετο δε Ααρών και πάντες οἱ πρεσβύτεροι Ισραὴλ συμφαγεῖν ἄρτον μετὰ τοῦ γαμβροῦ Μωυσὴ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Εξ. 18,12 Ὁ Ἰοθὼρ, ὁ πενθερός του Μωϋσέως, ἐπῆρε και προσέφερεν ὀλοκαυτώματα και θυσίας στον Θεόν. Ἦλθον δε ὁ Ααρών και ὅλοι οἱ γερνότεροι ἀπὸ τους Ισραηλίτας και συνέφαγον εἰς κοινόν συμπόσιον με τον πενθερόν του Μωϋσέως ἐνώπιον του Θεοῦ.

Εξ. 18,13 Καί ἐγένετο μετὰ την ἐπαύριον συνεκάθισε Μωυσὴς κρίνειν τον λαόν· παρειστήκει δε πᾶς ὁ λαὸς Μωυσὴ ἀπὸ πρωῒθεν ἕως δείλης.

Εξ. 18,13 Κατὰ την ἐπομένην ἡμέραν ἐκάθισεν ὁ Μωϋσὴς νὰ δικάσῃ τας διαφορὰς του λαοῦ, ὁ οποῖος και παρουσιάζετο ἐνώπιον του, ἀπὸ το πρωῒ ἕως το βραδύ.

Εξ. 18,14 και ἰδὼν Ἰοθὼρ πάντα ὅσα ποιεῖ τῷ λαῷ, λέγει· τι τούτο, ὁ σύ ποιεῖς τῷ λαῷ; διατί σύ κάθησαι μόνος, πᾶς δε ὁ λαὸς παρῆστηκέ σοι ἀπὸ πρωῒθεν ἕως δείλης;

Εξ. 18,14 Ὅταν εἶδεν ὁ Ἰοθὼρ ὅλα ὅσα ἔκαμεν ὁ Μωϋσὴς στον λαόν, του εἶπε· “τι εἶναι αὐτό, το οποίον κάμνεις συ στον λαόν; Διατί κάθεσαι και δικάζεις συ αὐτοπροσώπως ὅλας τας υποθέσεις, και ὁ λαὸς στέκει ὄρθιος ἀπὸ το πρωῒ ἕως το βραδύ;”

Εξ. 18,15 και λέγει Μωυσὴς τῷ γαμβρῷ, ὅτι παραγίνεται πρὸς με ὁ λαὸς ἐκζητήσαι κρίσιν παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Εξ. 18,15 Εἶπεν ὁ Μωϋσὴς στον πενθερόν του· “πράττω αὐτό, διότι εἰς ἐμέ ἔρχεται ὁ λαὸς νὰ ζητήσῃ, σαν ἀπὸ ἀντιπρόσωπον του Θεοῦ, το δίκαιόν του.

Εξ. 18,16 ὅταν γάρ γένηται αὐτοῖς ἀντιλογία και ἔλθωσι πρὸς με, διακρίνω ἕκαστον και συμβιβάζω αὐτούς τα προστάγματα τοῦ Θεοῦ και τον νόμον αὐτοῦ.

Εξ. 18,16 Διότι ὅταν ἔχουν διαφορὰς και φιλονεικίας και ἔλθουν πρὸς ἐμέ, ἐγὼ δικάζω τον καθένα και συγχρόνως διδάσκω αὐτούς τας ἐντολάς του Θεοῦ και τον νόμον του”.

Εξ. 18,17 εἶπε δε ὁ γαμβρός Μωυσὴ πρὸς αὐτόν· οὐκ ὀρθῶς σύ ποιεῖς το ρῆμα τούτο·

Εξ. 18,17 Εἶπεν ὁ πενθερός του Μωϋσέως πρὸς αὐτόν· “Δεν πράττεις ὀρθῶς εἰς την περίστασιν αὐτήν,

Εξ. 18,18 φθορὰ καταφθαρήσῃ ἀνυπομονήτω και σύ και πᾶς ὁ λαὸς οὔτος, ὅς ἐστι μετὰ σοῦ· βαρὺ σοι το ρῆμα τούτο, οὐ δυνήσῃ ποιεῖν σύ μόνος.

Εξ. 18,18 διότι με την συνεχὴ αὐτὴν ἐργασίαν θα ἀποκάμῃς και θα καταβληθῇς και ὅλος αὐτός ὁ λαὸς, που εἶναι μαζὴ σου. Εἶναι βαρὺ το ἔργον αὐτό και δεν δύνασαι νὰ το ἐκτελής μόνος σου.

Εξ. 18,19 νὺν σὺν ἀκουσόν μου και συμβουλεύσω σοι, και ἔσται ὁ Θεός μετὰ σοῦ. γίνου σύ τῷ λαῷ τα πρὸς τον Θεόν και ἀνοίσεις τους λόγους αὐτῶν πρὸς τον Θεόν,

Εξ. 18,19 Τώρα, λοιπόν, θὰ σου δώσω μίαν συμβουλήν· ἀκουσέ με και ὁ Θεός θὰ εἶναι μαζὴ σου· γίνε συ δια τον λαόν αὐτόν ἀντιπρόσωπος του Θεοῦ και ἀνάφερε πρὸς τον Θεόν τας υποθέσους του λαοῦ του.

Εξ. 18,20 και διαμαρτύρη αὐτοῖς τα προστάγματα τοῦ Θεοῦ και τον νόμον αὐτοῦ και σημανεῖς αὐτοῖς τας ὁδοῦς, ἐν αἷς πορεύονται ἐν αὐταῖς, και τα ἔργα ἃ ποιήσουσι.

Εξ. 18,20 Σὺ, ἐντόνως θὰ καθιστᾷς εἰς αὐτούς γνωστὰς τας ἐντολάς του Θεοῦ και τον Νόμον του και θὰ δεικνύς εἰς αὐτούς τας ὁδοῦς, ὅπου πρέπει νὰ πορεύονται, και τα ἔργα τα οποῖα πρέπει νὰ πράττουν.

Εξ. 18,21 και σύ σεαυτῷ σκέψαι ἀπὸ παντός τοῦ λαοῦ ἄνδρας δυνατοῦς, θεοσεβεῖς, ἄνδρας δικαίους, μισούντας υπερηφανίαν, και καταστήσεις ἐπ αὐτόν χιλιάρχους και ἑκατοντάρχους και πεντηκοντάρχους και δεκαδάρχους,

Εξ. 18,21 Σκέψου ὅμως και ἔκλεξε με πολλὴν προσοχήν, ὡς βοηθούς σου, ἄνδρας ἀπὸ ὅλον τον λαόν σου, ἱκανούς και θεοσεβεῖς, ἄνδρας δικαίους, ταπεινοῦς και ἀποστρεφόμενους την υπερηφάνειαν, τους οποίους θὰ διορίσης στον λαόν σου ἀρχηγούς και δικαστὰς, ἄλλους μεν ἐπὶ χλίων ἀνθρώπων, ἄλλους ἐπὶ ἑκατόν, ἄλλους εἰς πενήκοντα και ἄλλους ἐπὶ δέκα.

Εξ. 18,22 και κρινούσι τον λαόν πάσαν ὥραν· το δε ρῆμα το υπέρογκον ἀνοίσουσιν ἐπὶ σε, τα δε βραχέα των κριμάτων κρινούσιν αὐτοῖ και κουφιούσιν ἀπὸ σοῦ και συναντιλήψονται σοι.

Εξ. 18,22 Αὐτοῖ θὰ δικάζουν τον λαόν πάντοτε. Τας σπουδαίας ὅμως υποθέσεις θὰ τας ἀναφέρουν εἰς σε, ἐνῶ τα ελαφρότερα πλημμελήματα θὰ τα δικάζουν αὐτοῖ. Ἐτσι δε θὰ σε ξεκουράσουν και θὰ σε βοηθήσουν.

Εξ. 18,23 ἐὰν το ρῆμα τούτο ποιήσης, κατισχύσει σε ὁ Θεός, και δυνήσῃ παραστήναι, και πᾶς ὁ λαὸς οὔτος εἰς τον εαυτοῦ τόπον μετ εἰρήνης ἤξει.

Εξ. 18,23 Εἴν ἐφαρμήσης αὐτό το σύστημα, θὰ σε ἐνισχύσῃ ὁ Θεός και θὰ ἠμπορέσης νὰ ἀνθῆξῃς, και ὅλος αὐτός ὁ λαὸς θὰ ἐπιστρέψῃ με εἰρήνην εἰς τας σκηνὰς του”.

Εξ. 18,24 ἤκουσε δε Μωυσὴς της φωνῆς τοῦ γαμβροῦ και ἐποίησεν ὅσα εἶπεν αὐτῷ.

Εξ. 18,24 Ὁ Μωϋσὴς ἐδέχθη την συμβουλήν του πενθεροῦ του και ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογήν ὅσα ἐκεῖνος του εἶπε.

Εξ. 18,25 και ἐπέλεξε Μωυσὴς ἄνδρας δυνατοῦς ἀπὸ παντός Ισραὴλ και ἐποίησεν αὐτούς ἐπ αὐτῶν χιλιάρχους και ἑκατοντάρχους και πεντηκοντάρχους και δεκαδάρχους.

Εξ. 18,25 Εξέλεξεν ὁ Μωϋσὴς ἀπὸ ὅλους τους Ισραηλίτας ἄνδρας ἱκανούς και τους διώρισεν ἐπὶ των Ισραηλιτῶν ὡς χιλιάρχους, ἑκατοντάρχους, πεντηκοντάρχους και δεκαδάρχους.

Εξ. 18,26 και ἐκρίνοσαν τον λαόν πάσαν ὥραν· πᾶν δε ρῆμα υπέρογκον ἀνεφέρσαν ἐπὶ Μωυσὴν, πᾶν δε ρῆμα ελαφρόν

εκρίνοσαν αυτοί.

Εξ. 18,26 Αυτοί εδίκαζαν τας υποθέστου λαού πάντοτε. Τας μεν σοβαράς υποθέσεις ανέφερον στον Μωϋσῆν, τας δε ελαφράς εδίκαζαν εκείνοι.

Εξ. 18,27 εξαπέστειλε δε Μωυσής τον εαυτού γαμβρόν, και απήλθεν εις την γήν αυτού.

Εξ. 18,27 Επειτα από αυτά κατευώδωσεν ο Μωϋσῆς τον πενθερόν του, ο οποίος και επανήλθεν εις την χώραν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Εξ. 19,1 Τού δε μηνός τού τρίτου της εξόδου των υιών Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου τή ημέρα ταύτη ήλθοσαν εις την έρημον τού Σινά.

Εξ. 19,1 Κατά τον τρίτον μήνα της εξόδου των Ισραηλιτών από την Αίγυπτον, ηλθαν οι Ισραηλίται αυθημερόν από την Ραφιδείν εις την έρημον Σινά.

Εξ. 19,2 και απήραν εκ αφιδείν και ήλθοσαν εις την έρημον τού Σινά, και παρενέβαλεν εκεί Ισραήλ κατέναντι τού όρους.

Εξ. 19,2 Εξεκίνησαν από την Ραφιδείν, ήλθον εις την έρημον του όρους Σινά και κατεσκήνωσαν απέναντι από το όρος.

Εξ. 19,3 και Μωυσής ανέβη εις το όρος τού Θεού· και εκάλεσεν αυτόν ο Θεός εκ τού όρους λέγων· τάδε ερείς τώ οικώ Ιακώβ και αναγγελείς τοίς υιοίς Ισραήλ·

Εξ. 19,3 Ο Μωϋσῆς ανέβη στο όρος του Θεού. Εκάλεσεν αυτόν ο Θεός από το όρος και του είπε· “αυτά θα είπης στους απογόνους του Ιακώβ, αυτά θα αναγγείλης στους απογόνους του Ισραήλ.

Εξ. 19,4 αυτοί εωράκατε όσα πεποίηκα τοίς Αιγυπτίοις, και ανέλαβον υμάς ωσει επί πτερύγων αετών και προσηγαγόμην υμάς προς εμαυτόν.

Εξ. 19,4 Σεις οι ίδιοι με τα ίδια σας τα μάτια είδατε πόσα εγώ έκαμα εις τιμωρίαν των Αιγυπτίων, πως δε επήρα σας ωσάν εις πτέρυγας αετών και σας έκαμα ιδικούς μου, λαόν ιδικόν μου.

Εξ. 19,5 και νύν εάν ακοή ακούσητε της εμής φωνής και φυλάξητε την διαθήκην μου, έσεσθέ μοι λαός περιούσιος από πάντων των εθνών· εμή γάρ εστι πάσα η γη·

Εξ. 19,5 Και τώρα εάν προσεκτικά ακούσετε την εντολήν μου και φυλάξετε την διαθήκην μου, θα είσθε εις εμέ λαός εκλεκτός μεταξύ όλων των άλλων εθνών, τα οποία, είτε το θέλουν είτε όχι, είναι και αυτά υπό την εξουσίαν μου, διότι ιδική μου είναι όλη η γη.

Εξ. 19,6 υμείς δε έσεσθέ μοι βασιλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον. ταύτα τα ρήματα ερείς τοίς υιοίς Ισραήλ.

Εξ. 19,6 Σεις όμως θα είσθε ιδικόν μου ιδιαίτερον βασιλειον ιερέων και έθνος άγιον. Αυτά τα λόγια θα πης στους Ισραηλίτας”.

Εξ. 19,7 ήλθε δε Μωυσής και εκάλεσε τους πρεσβυτέρους τού λαού και παρέθηκεν αυτοίς πάντας τους λόγους τούτους, ούς συνέταξεν αυτό ο Θεός.

Εξ. 19,7 Ηλθεν ο Μωϋσῆς, εκάλεσε τους γεροντοτέρους του λαού και έθεσεν ενώπιον αυτών όλους αυτούς τους λόγους, που είχε παραγγείλει εις αυτόν ο Θεός.

Εξ. 19,8 απεκρίθη δε πάς ο λαός ομοθυμαδόν και είπαν· πάντα, όσα είπεν ο Θεός, ποιήσομεν και ακουσόμεθα. ανήνεγκε δε Μωυσής τους λόγους τούτους προς τον Θεόν.

Εξ. 19,8 Όλος ο λαός με μίαν ψυχήν και φωνήν απεκρίθη· “όλα όσα διέταξεν ο Θεός θα εφαρμόσωμεν και θα υπακούσωμεν”. Ανέφερον ο Μωϋσῆς την απάντησιν αυτήν των Ισραηλιτών στον Θεόν.

Εξ. 19,9 είτε δε Κύριος προς Μωυσῆν· ιδού εγώ παραγίνομαι προς σε εν στύλω νεφέλης, ίνα ακούση ο λαός λαλούντός μου προς σε και σοί πιστεύσωσιν εις τον αιώνα. ανήγγειλε δε Μωυσής τα ρήματα τού λαού προς Κύριον.

Εξ. 19,9 Ο Κυριος είπε προς τον Μωϋσῆν· “ιδού εγώ θα έλθω προς σε δια στύλου νεφέλης, δια να με ακούση ο λαός, όταν λαλώ προς σε και αποκτήση έτσι ισόβιον ακλόνητον εμπιστοσύνην προς σε”. Ο Μωϋσῆς ανήγγειλε την απάντησιν του λαού προς τον Κυριον.

Εξ. 19,10 είτε δε Κύριος προς Μωυσῆν· καταβάς διαμάρτυρα τώ λαώ και άγνισον αυτούς σήμερον και αύριον, και πλυνάτωσαν τα ιμάτια·

Εξ. 19,10 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσῆν· “κατέβα, εντόνωσ μήλισε προς τον λαόν να καθαρισθούν σωματικώς και ψυχικώς σήμερον και αύριον, να πλύνουν τα ιμάτιά των,

Εξ. 19,11 και έστωσαν έτοιμοι εις την ημέραν την τρίτην· τή γάρ ημέρα τή τρίτη καταβήσεται Κύριος επί το όρος το Σινά εναντίον παντός τού λαού.

Εξ. 19,11 και να είναι έτοιμοι την τρίτην ημέραν. Διότι κατά την τρίτην ημέραν θα καταβή ο Κυριος στο όρος Σινά ενώπιον όλου του λαού.

Εξ. 19,12 και αφορείς τον λαόν κύκλω λέγων· προσέχετε εαυτοίς τού αναβήναι εις το όρος και θίγειν τι αυτού· πάς ο αφάμενος τού όρους θανάτω τελευτήσει.

Εξ. 19,12 Θα περιορίσης και θα τοποθετήσης τον λαόν εις μικράν απόστασιν κύκλω από το όρος Σινά και θα τους είπης· Προσέχετε πολύ, μήπως τυχόν και αναβή κανείς στο όρος και εγγίση κάτι από αυτό. Εκείνος που θα εγγίση τα όρος, θα θανατωθή αμέσως.

Εξ. 19,13 ουχ άψετε αυτού χείρ· εν γάρ λίθοις λιθοβοληθήσεται ή βολίδι κατατοξευθήσεται· εάν τε κτήνος εάν τε άνθρωπος, ου ζήσεται. όταν αι φωναί και αι σάλπιγγες και η νεφέλη απέλθη από τού όρους, εκείνοι αναβήσονται επί το όρος.

Εξ. 19,13 Καμμία χειρ δεν θα εγγίση αυτό. Οποιος το εγγίση, θα λιθοβοληθή ή θα τοξευθή με βέλος και θα φονευθή. Είτε ζών είναι αυτό, είτε άνθρωπος, δεν θα ζήση. Όταν αι βρονται και οι ήχοι των σαλπίγγων παύσουν να ακούωνται στο όρος και η νεφέλη απέλθη, τότε οι Ισραηλίται θα αναβούν εις αυτό”.

Εξ. 19,14 κατέβη δε Μωυσής εκ τού όρους προς τον λαόν και ηγίασεν αυτούς, και έπλυναν τα ιμάτια.

Εξ. 19,14 Κατέβη ο Μωϋσῆς από το όρος, ήλθε προς τον λαόν και τους ανήγγειλεν όσα του είπεν ο Θεός. Εκείνοι εκαθαρίσθησαν, έπλυναν τα ιμάτιά των και ητοιμάσθησαν.

Εξ. 19,15 και είτε τώ λαώ· γίνεσθε έτοιμοι τρεις ημέρας, μη προσέλθητε γυναίκι.

Εξ. 19,15 Είπεν ακόμη ο Μωϋσῆς προς τον λαόν· “να είσθε έτοιμοι επί τρεις ημέρας και μη πλησιάσετε γυναίκα”.

Εξ. 19,16 εγένετο δε τή ημέρα τή τρίτη γενηθέντος προς όρθρον και εγίνοντο φωναί και αστραπαί και νεφέλη γνοφώδης επ όρους Σινά, φωνή της σάλπιγγος ήχει μέγα· και επτοήθη πάς ο λαός ο εν τή παρεμβολή.

Εξ. 19,16 Ενωρίς το πρωϊ κατά την τρίτην ημέραν έγιναν βρονταί και αστραπαί και νεφέλη σκοτεινή επάνω στο όρος Σινά, ο ήχος της σάλπιγγος αντηχούσε πολύ δυνατά. Ολος ο λαός, που ευρίσκετο ακόμη εις την κατασκήνωσίν του, εφοβήθη και ετρώμαξε.

Εξ. 19,17 και εξήγαγε Μωυσής τον λαόν εις συνάντησιν τού Θεού εκ της παρεμβολής, και παρέστησαν υπό το όρος.

Εξ. 19,17 Εδώσεν εντολήν ο Μωυσής στον ισραηλιτικόν λαόν να εξέλθη από την κατασκήνωσίν του προς συνάντησιν του Θεού. Εξήλθον πράγματι και εσταμάτησαν όρθιοι στους πρόποδας του όρους.

Εξ. 19,18 το όρος το Σινά εκαπνίζετο όλον διά το καταβεβηκέναι επ αυτό τον Θεόν εν πυρί, και ανέβαινεν ο καπνός ωσεί καπνός καμίνου, και εξέστη πάς ο λαός σφόδρα·

Εξ. 19,18 Το όρος Σινά εκάπνιζεν όλο, διότι ωσάν πυρ είχε καταβή επάνω εις αυτό ο Θεός. Ανέβαινεν ο καπνός πυκνός όπως ο καπνός της ασβεστοκαμίνου. Ο ισραηλιτικός λαός εκυριεύθη από κατάπληξιν και δέος πολύ.

Εξ. 19,19 εγίνοντο δε αι φωναί της σάλπιγγος προβαίνουσαι ισχυρότεραι σφόδρα· Μωυσής ελάλει, ο δε Θεός απεκρίνατο αυτώ φωνή·

Εξ. 19,19 Οι ήχοι των σαλπίγγων εγίνοντο ολονέν και δυνατώτεροι. Κατά την ώραν αυτήν ο Μωυσής ηρώτα τον Θεόν και ο Θεός απεκρίνετο προς αυτόν με φωνήν.

Εξ. 19,20 κατέβη δε Κύριος επί το όρος το Σινά επί την κορυφήν τού όρους· και εκάλεσε Κύριος Μωυσήν επί την κορυφήν τού όρους, και ανέβη Μωυσής.

Εξ. 19,20 Ο Κυριος κατέβη εις την κορυφήν του όρους Σινά. Εκάλεσε τον Μωυσήν εις την κορυφήν του όρους και ο Μωυσής ανέβη.

Εξ. 19,21 και είπεν ο Θεός προς Μωυσήν λέγων· καταβάς διαμάρτυραι τώ λαώ, μη ποτε εγγίσωσι προς τον Θεόν κατανοήσαι και πέσωσιν εξ αυτών πλήθος·

Εξ. 19,21 Είπε δε προς αυτόν ο Θεός· "κατέβα και εντόνωσ ειπε στον λαόν να μη πλησιάσουν, δια να ίδουν τον Θεόν, και ότι αν παρακούσουν, θα φονευθούν πολλοί από αυτούς.

Εξ. 19,22 και οι ιερείς οι εγγίζοντες Κυρίω τώ Θεώ αγιασθήτωσαν, μη ποτε απαλλάξη απ αυτών Κύριος.

Εξ. 19,22 Και οι ιερείς, οι οποίοι πλησιάζουν τον Θεόν και υπηρετούν αυτόν, ας καθαρισθούν ψυχικώς και σωματικώς δια να μη αφαιρέση και από αυτούς την ζωήν αν τον παρακούσουν".

Εξ. 19,23 και είπε Μωυσής προς τον Θεόν· ου δυνήσεται ο λαός προσαναβήναι προς το όρος το Σινά· σύ γάρ διαμεμαρτύρησαι ημίν λέγων· αφόρισαι το όρος και αγίασαι αυτό.

Εξ. 19,23 Ο Μωυσής είπε προς τον Θεόν· "ο λαός υπακούων εις την εντολήν σου, δεν θα αναβή στο όρος Σινά· διότι συ ρητώς μας έχεις διατάξει, χωρίσε τον λαόν από το όρος και κήρυξε αυτό άγιον και άβατον".

Εξ. 19,24 είπε δε αυτώ Κύριος· βάδιζε, κατέβηθι και ανάβηθι σύ και Ααρών μετά σου· οι δε ιερείς και ο λαός μη βιαζέσθωσαν αναβήναι προς τον Θεόν, μη ποτε απολέση απ αυτών Κύριος.

Εξ. 19,24 Είπεν εις αυτόν ο Κυριος· "πήγαινε, κατέβα από το όρος και ανέβα πάλιν έχων μαζή σου και τον Ααρών. Οι δε ιερείς και ο λαός ας μη βιασθούν να ανεβούν προς τον Θεόν, δια να μη τους εξολοθρεύση ο Κυριος".

Εξ. 19,25 κατέβη δε Μωυσής προς τον λαόν και είπεν αυτοίς.

Εξ. 19,25 Ο Μωυσής κατέβη, ήλθε προς τον λαόν και διεβίβασεν εις αυτούς τας εντολάς του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Εξ. 20,1 Καί ελάλησε Κύριος πάντας τους λόγους τούτους λέγων·

Εξ. 20,1 Και ελάλησε τότε ο Κυριος όλους τους λόγους τούτους λέγων·

Εξ. 20,2 εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου, όστις εξήγαγόν σε εκ γής Αιγύπτου, εξ οικου δουλείας.

Εξ. 20,2 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος σε έβγαλα από την Αίγυπτον, από την χώραν εκείνην της δουλείας.

Εξ. 20,3 ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην εμού.

Εξ. 20,3 Δεν θα υπάρχουν δια σε άλλοι θεοί πλην εμού.

Εξ. 20,4 ου ποιήσεις σεαυτώ είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τώ ουρανώ άνω και όσα εν τή γη κάτω και όσα εν τοίς ύδασιν υποκάτω της γής.

Εξ. 20,4 Δεν θα κατασκευάσης ποτέ δια τον εαυτόν σου είδωλον ούτε εικόνα από όσα υπάρχουν στον ουρανόν άνω, όσα εις την γην κάτω και όσα εις τα ύδατα κάτω από την γην.

Εξ. 20,5 ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς· εγώ γάρ ειμι Κύριος ο Θεός σου, Θεός ζηλωτής, αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς τοίς μισούσί με

Εξ. 20,5 Δεν θα προσκυνήσης αυτά, ούτε θα τα λατρεύσης· διότι Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ο οποίος επιβάλλει τιμωρίας εις τα τέκνα δια τας αμαρτίας των γονέων των μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, εις όσους με μισούν.

Εξ. 20,6 και ποιών έλεος εις χιλιάδας τοίς αγαπώσί με και τοίς φυλάσσουσι τα προστάγματά μου.

Εξ. 20,6 Αλλά στέλλω το έλεός μου εις τας χιλιάδας εκείνων, που με αγαπούν και φυλάσσουν τας εντολάς μου.

Εξ. 20,7 ου λήψει το όνομα Κυρίου τού Θεού σου επί ματαίω· ου γάρ μη καθαρίση Κύριος ο Θεός σου τον λαμβάνοντα το όνομα αυτού επί ματαίω.

Εξ. 20,7 Δεν θα πάρης στο στόμα σου το όνομα του Κυρίου ματαίως και χωρίς λόγον, διότι ο Κυριος δεν θα θεωρήση αθών εκείνον, ο οποίος προφέρει το όνομά του ματαίως και ανευλαβώς.

Εξ. 20,8 μνήσθητι την ημέρα των σαββάτων αγιάζειν αυτήν.

Εξ. 20,8 Ενθυμήσου να αφιερώνης την ημέραν του Σαββάτου εις εμέ και να τηρής κατά την ημέραν αυτήν αργίαν.

Εξ. 20,9 έξ ημέρας εργά και ποιήσεις πάντα τα έργα σου·

Εξ. 20,9 Εξ ημέρας πρέπει να εργαζεσαι και να κάνης όλα τα έργα σου·

Εξ. 20,10 τή δε ημέρα τή εβδόμη σάββατα Κυρίω τώ Θεώ σου· ου ποιήσεις εν αυτή πάν έργον, σύ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο παίς σου και η παιδίσκη σου, ο βούς σου και το υποζύγιόν σου και πάν κτήνός σου και ο προσήλυτος ο παροικών εν σοί.

Εξ. 20,10 την δε ημέραν την εβδόμην, ημέραν αναπαύσεως, θα την αφιερώνης εις Κυριον τον Θεόν σου. Κατ' αυτήν δεν θα κάμης κανένα έργον συ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου και ο δούλος σου και η δούλη σου, το βόδι σου, το υποζύγιόν σου και κάθε ζών σου· και αυτός ακόμη ο ξένος, ο οποίος παραμένει προσωρινώς κοντά σου.

Εξ. 20,11 εν γάρ ἐξ ἡμέραις ἐποίησε Κύριος τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς και κατέπαυσε τή ημέρα τή εβδόμη· διά τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν την εβδόμην και ἡγίασεν αὐτήν.

Εξ. 20,11 Διότι εις ἐξ ἡμέρας ἐδημιούργησεν ο Θεός τον ουρανόν, την γην, την θάλασσαν και όλα ὅσα υπάρχουν εις αὐτά. Και κατέπαυσε κατά την εβδόμην ημέραν. Δια τούτο ο Κυριος ευλόγησε την εβδόμην ημέραν και την ἑκαμε και δι' ἡμᾶς αγίαν, αφιερωμένην εις αὐτόν.

Εξ. 20,12 τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, και ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ της γῆς της αγαθῆς, ἢς Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι.

Εξ. 20,12 Τιμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, δια να ευημερήσης και γίνης μακροχρόνιος εις την πλουσίαν και εὐφορον χώραν, την οποίαν θα σου δώσῃ ο Κυριος.

Εξ. 20,13 ου μοιχεύσεις.

Εξ. 20,13 Δεν θα μοιχεύσης.

Εξ. 20,14 ου κλέψεις.

Εξ. 20,14 Δεν θα κλέψης.

Εξ. 20,15 ου φονεύσεις.

Εξ. 20,15 Δεν θα φονεύσης.

Εξ. 20,16 ου ψευδομαρτυρήσεις κατά τού πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδή.

Εξ. 20,16 Δεν θα καταθέσης ποτε μαρτυρίαν ψευδή εναντίον του πλησίον σου.

Εξ. 20,17 ουκ επιθυμήσεις την γυναίκα τού πλησίον σου. ουκ επιθυμήσεις την οικίαν τού πλησίον σου ούτε τον αγρόν αὐτού ούτε τον παιδα αὐτού ούτε την παιδίσκην αὐτού ούτε τού βοός αὐτού ούτε τού υποζυγίου αὐτού ούτε παντός κτήνους αὐτού ούτε ὅσα τῶ πλησίον σου ἐστί.

Εξ. 20,17 Δεν θα επιθυμήσης την γυναίκα του πλησίον σου. Δεν θα επιθυμήσης την οικίαν του πλησίον σου, ούτε τον αγρόν του, ούτε τον δούλον του, ούτε την δούλην του, ούτε το βόδι του, ούτε το υποζύγιόν του, ούτε κανένα ἄλλο ἀπό τα κτήνη του και γενικῶς τίποτε ἀπό ὅσα ἀνήκουν στον πλησίον σου".

Εξ. 20,18 Καί πάς ο λαός ἑώρα την φωνήν και τας λαμπάδας και την φωνήν της σάλπιγγος και το ὄρος το καπνίζον· φοβηθέντες δε πάς ο λαός ἔστησαν μακρόθεν.

Εξ. 20,18 Ὅλος ο λαός ἤκουε την φωνήν του Θεού και τον ἦχον των σαλπίγγων, ἔβλεπε τας φλόγας και το καπνίζον ὄρος Σινά, εφοβήθησαν δε ὅλοι και ἐστάθησαν μακράν ἀπό το ὄρος Σινά.

Εξ. 20,19 και εἶπαν προς Μωυσήν· λάλησον σύ ἡμῖν, και μη λαλείτω προς ἡμᾶς ο Θεός, μη αποθάνωμεν.

Εξ. 20,19 Καταπτοημένοι τότε οι Ισραηλίται εἶπαν προς τον Μωϋσῆν· "μίλησε συ προς ἡμᾶς και ας μη λαλή ο Θεός προς ἡμᾶς, δια να μη αποθάνωμεν".

Εξ. 20,20 και λέγει αυτοίς Μωυσῆς· θαρσεῖτε, ἐνεκεν γάρ τού πειράσαι ὑμᾶς παρεγενήθη ο Θεός προς ὑμᾶς, ὅπως αν γένηται ο φόβος αὐτοῦ εν ὑμῖν, ἵνα μη ἀμαρτάνητε.

Εξ. 20,20 Ἀπήντησε προς αὐτούς ο Μωϋσῆς· "ἔχετε θάρρος ! Ἦλθεν ο Θεός κοντά σας, δια να σας θέσῃ ὑπὸ δοκιμασίαν, δια να αισθανθῆτε μέσα σας τον φόβον του και να μη ἀμαρτάνετε πλέον".

Εξ. 20,21 εισητήκει δε ο λαός μακρόθεν, Μωυσῆς δε εισηλθεν εις τον γνώφον, οὗ ἦν ο Θεός.

Εξ. 20,21 Ὁ λαός ἐστέκετο ὄρθιος μακράν ἀπό το ὄρος, ο δε Μωϋσῆς εισηλθεν εις την σκιεράν νεφέλην, ὅπου ἦτο ο Θεός.

Εξ. 20,22 εἶπε δε Κύριος προς Μωυσήν· τάδε ερεῖς τῶ οἴκῳ Ιακώβ και ἀναγγελεῖς τοῖς υιοῖς Ισραὴλ· ὑμεῖς ἐωράκατε ὅτι εκ τού ουρανοῦ λελάληκα προς ὑμᾶς·

Εξ. 20,22 Εἶπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσῆν· "αὐτά θα πῆς στο ἔθνος του Ιακώβ, αὐτά θα ἀναγγείλῃς στους ἀπογόνους του Ισραὴλ· Με τα ἴδια σας τα μάτια εἶδατε ὅτι σας ὠμίλησα ἐγώ ο Θεός ἀπό τον ουρανόν !

Εξ. 20,23 ου ποιήσετε ὑμῖν αυτοίς θεούς ἀργυρούς και θεούς χρυσοῦς ου ποιήσετε ὑμῖν αυτοίς.

Εξ. 20,23 Λοιπόν, δεν θα κατασκευάσετε δια τον εαυτόν σας θεούς ἀσημένιους, ούτε θεούς χρυσοῦς θα κάμετε δια τον εαυτόν σας.

Εξ. 20,24 θυσιαστήριον εκ γῆς ποιήσετε μοι και θύσετε ἐπ αὐτοῦ τα ολοκαυτώματα ὑμῶν και τα σωτήρια ὑμῶν και τα πρόβατα και τους μόσχους ὑμῶν εν παντί τόπῳ, οὐ εἴν ἐπονομάσω το ὄνομά μου ἐκεῖ, και ἤξω προς σε και ευλογήσω σε.

Εξ. 20,24 Θα κτίσετε δι' ἐμέ θυσιαστήριον ἀπό χώμα και ἐπάνω εις αὐτό θα θυσιάσετε τα ολοκαυτώματά σας, θα προσφέρετε τας ευχαριστηρίους δια την σωτηρίαν σας θυσίας, τα προς θυσίαν πρόβατα, τα βόδια σας και τα μοσχάρια σας. Εἰς κάθε τόπον, τον ὁποῖον ἐγώ θα θελήσω να αφιερωθῆ στο ὄνομά μου, ἐκεῖ θα ἐρχώμαι προς σε και θα σε ευλογώ.

Εξ. 20,25 εἴν δε θυσιαστήριον εκ λίθων ποιῆς μοι, ουκ οἰκοδομήσεις αὐτούς τμητούς· τὸ γάρ ἐγχειρίδιόν σου ἐπιβέβληκας ἐπ αὐτούς, και μεμΐναιται.

Εξ. 20,25 Εἴν δε κατασκευάσης θυσιαστήριον ἀπό λίθους, δεν θα πελεκήσης αὐτούς τους λίθους, διότι, εἴν θα ἔχῃς βάλει σμίλην στους λίθους αὐτούς, θα εἶναι αὐτοῖ μολυσμένοι.

Εξ. 20,26 ουκ ἀναβήσῃ εν ἀναβαθμίσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, ὅπως αν μη ἀποκαλύψῃς την ἀσχημοσύνην σου ἐπ αὐτοῦ.

Εξ. 20,26 Δεν θα ἀνέλθῃς στο θυσιαστήριόν μου με σκαλοπάτια, δια να μη φανῆ ἐπάνω εις αὐτό η γυμνότης και ἀπρέπεια των ποδῶν σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Εξ. 21,1 Καί ταῦτα τα δικαιώματα, ἃ παραθήσῃ ἐνώπιον αὐτῶν.

Εξ. 21,1 Αὐταί εἶναι, αἱ ἐντολαί, τας οποίας θα παραθέσῃς ἐνώπιον των Ισραηλιτῶν.

Εξ. 21,2 εἴν κτήσῃ παιδα Ἐβραῖον, ἐξ ἔτη δουλεύσει σοι τῶ δε εβδόμῳ ἔτει ἀπελεύσεται ἐλεύθερος δωρεάν.

Εξ. 21,2 Εἴν ἀποκτήσης Ἐβραῖον ὡς δούλον, ἐξ ἔτη θα εἶναι δούλος σου. Κατά το ἔβδομον ἔτος θα ἀπέλθῃ ἐλεύθερος δωρεάν, χωρὶς να καταβάλῃ εις σε ἐξαγοράν.

Εξ. 21,3 εἴν αὐτός μόνος εἰσέλθῃ, και μόνος ἐξελεύσεται· εἴν δε γυνή συνεισέλθῃ μετ αὐτοῦ, ἐξελεύσεται και η γυνή αὐτοῦ.

Εξ. 21,3 Εἴν αὐτός μόνος, χωρὶς σύζυγον και τέκνα, ἀγάμος γίνῃ δούλος σου, μόνος πάλιν θα ἀπέλθῃ ἀπό σε ἐλεύθερος.

Εἴν ὁμως, ὅταν θα γίνῃ εις σε δούλος, ἔχῃ μαζή του και την σύζυγόν του, θα ἐξέλθῃ ἐλεύθερος κατά το ἔβδομον ἔτος μαζή με την σύζυγόν του.

Εξ. 21,4 και εἴν δε ο κύριος δώ αὐτῶ γυναίκα, και τέκῃ αὐτῶ υιοῦς ἢ θυγατέρας, η γυνή και τα παιδια ἔσται τῶ κυρίῳ

αυτού, αυτός δε μόνος εξελεύσεται.

Εξ. 21,4 Εάν όμως ο κύριος του αγάμου δούλου του δώσει σύζυγον και αποκτήσει ο δούλος υιούς και θυγατέρας, η γυνή και τα παιδιά θα ανήκουν στον κύριον. Όταν δε αυτός, ο Εβραίος δούλος, κατά το εβδομοτον έτος εξέλθη ελεύθερος, μόνος θα αναχωρήσει χωρίς την σύζυγον και τα παιδιά.

Εξ. 21,5 εάν δε αποκριθείς είπη ο παίς, ηγάπησα τον κύριόν μου και την γυναίκα και τα παιδιά, ουκ αποτρέχω ελεύθερος·

Εξ. 21,5 Εάν όμως ο δούλος αυτός είπη· Εγώ έχω αγαπήσει τον κύριόν μου και την γυναίκα μου και τα παιδιά μου και δεν θέλω να φύγω, δια να ζήσω ελεύθερος,

Εξ. 21,6 προσάξει αυτόν ο κύριος αυτού προς το κριτήριον τού Θεού και τότε προσάξει αυτόν επί την θύραν επί τον σταθμόν, και τρυπήσει ο κύριος αυτού το ούς τώ οπητίω, και δουλεύσει αυτός εις τον αιώνα.

Εξ. 21,6 ο κύριός του θα τον οδηγήσει ενώπιον των δικαστών, τους οποίους ο Θεός ώρισε, δια να ομολογήσει εκεί ο δούλος την απόφασίν του. Επειτα θα τον φέρη εις την θύραν της οικίας του, πλησίον του παραστάτου, και θα τρυπήσει το αυτί του δούλου εκείνου με σουβλάκι, και έτσι ο Εβραίος αυτός θα μείνη ισοβίως, σύμφωνα με την θέλησίν του, δούλος στον κύριόν του.

Εξ. 21,7 εάν δε τις αποδώσει την εαυτού θυγατέρα οικέτιν, ουκ απελεύσεται, ώσπερ αποτρέχουσιν αι δούλαι.

Εξ. 21,7 Εάν Εβραίος πωλήσει εις άλλον Εβραίον την θυγατέρα του ως δούλην, αυτή δεν θα εξέλθη ελεύθερα, όπως εξέρχονται αι δούλαι των ειδωλολατρών,

Εξ. 21,8 εάν μη ευαρεστήσει τώ κυρίω αυτής ήν αυτός καθωμολογήσατο, απολυτρώσει αυτήν· έθνη δε αλλοτρίω ου κύριός εστι πωλείν αυτήν, ότι ηθέτησεν εν αυτή.

Εξ. 21,8 αλλά εάν δεν ευχαριστήσει τον κύριόν της, στον οποίον αυτή έχει δοθή ως δούλη, η ως σύζυγος δευτέρας σειράς, δύναται ο κύριός της να την πωλήσει εις ομοεθνή του. Δεν έχει όμως το δικαίωμα, επειδή την κατεφρόνησε και την απέριψε, να την πωλήσει εις ειδωλολάτρην.

Εξ. 21,9 εάν δε τώ υιώ καθωμολογήσεται αυτήν, κατά το δικαίωμα των θυγατέρων ποιήσει αυτή.

Εξ. 21,9 Εάν ο κύριος της δούλης υπανδρεύσει αυτήν με τον υιόν του, θα θεωρηθή αυτήν ως θυγατέρα του και έτσι θα φέρεται προς αυτήν.

Εξ. 21,10 εάν δε άλλην λάβη εαυτώ, τα δέοντα και τον ιματισμόν και την ομιλίαν αυτής ουκ αποστερήσει.

Εξ. 21,10 Εάν ο κύριος ούτος λάβη άλλην ως σύζυγον, δεν θα στερήσει αυτήν από τα μέσα της συντηρήσεως της, από τον ιματισμόν και τα συζυγικά του προς αυτήν καθήκοντα.

Εξ. 21,11 εάν δε τα τρία ταύτα μη ποιήσει αυτή, εξελεύσεται δωρεάν άνευ αργυρίου.

Εξ. 21,11 Εάν δεν εκπληρώσει ο κύριος τας τρεις αυτάς προς εκείνην υποχρεώσους, δύναται αυτή να αναχωρήσει δωρεάν, χωρίς να καταβάλη χρηματικόν τι ποσόν.

Εξ. 21,12 Εάν δε πατάξει τις τινα, και αποθάνη, θανάτω θανατούσθω·

Εξ. 21,12 Εάν κανείς κτυπήσει κάποιον και αποθάνη, ο φονεύς θα τιμωρηθή με θάνατον.

Εξ. 21,13 ο δε ουχ εκών, αλλ ο Θεός παρέδωκεν εις τας χείρας αυτού, δώσω σοι τόπον, ού φεύξεται εκεί ο φονεύσας.

Εξ. 21,13 Εκείνος όμως, που θα φονεύσει χωρίς να το θέλη, αλλά διότι ο Θεός παρεχώρησε να γίνη κάτι τέτοιο, δια τον ακούσιον αυτόν φονέα θα παραχωρήσω εις σε ωρισμένον τόπον, όπου θα καταφύγη προς ασφάλειάν του.

Εξ. 21,14 εάν δε τις επιθήται τώ πλησίον αποκτείνει αυτόν δόλω και καταφύγη, από τού θυσιαστηρίου μου λήψη αυτόν θανατώσαι.

Εξ. 21,14 Εάν κανείς εκ προμελέτης αποφασίσει φόνον και δια δόλου φονεύσει τον πλησίον του, καταφύγη δε στο θυσιαστήριόν μου δια να σωθή, θα τον πάρης από το θυσιαστήριον αυτό, δια να δικασθή και θανατωθή.

Εξ. 21,15 ός τύπτει πατέρα αυτού ή μητέρα αυτού, θανάτω θανατούσθω.

Εξ. 21,15 Εκείνος που κτυπά τον πατέρα του η την μητέρα του, να τιμωρηθή με θάνατον.

Εξ. 21,16 ο κακολογών πατέρα αυτού ή μητέρα αυτού τελευτήσει θανάτω.

Εξ. 21,16 Εκείνος επίσης που υβρίζει τον πατέρα του η την μητέρα του, να τιμωρηθή με θάνατον.

Εξ. 21,17 ός εάν κλέψη τις τινα των υιών Ισραήλ και καταδυναστεύσας αυτόν αποδώσει, και ευρεθή εν αυτώ, θανάτω τελευτάτω.

Εξ. 21,17 Εκείνος που θα αρπάξει κρυφίως ένα Ισραηλίτην και τον βασανίσει και τον πωλήσει κατόπιν ως δούλον θα τιμωρηθή με θάνατον, εάν αποδειχθή η ενοχή του.

Εξ. 21,18 εάν δε λοιδορώνται δύο άνδρες και πατάξει τις τον πλησίον λίθω ή πυγμή, και μη αποθάνη, κατακλιθή δε επί την κοίτην,

Εξ. 21,18 Εάν δύο άνδρες φιλονεικούν και ο ένας κτυπήσει τον άλλον με λιθάρι η με την γροθιάν του, και ο κτυπηθείς δεν αποθάνη, αλλά μείνη εις την κλίνην του,

Εξ. 21,19 εάν εξανασάς ο άνθρωπος περιπατήσει έξω επί ράβδου, αθώς έσται ο πατάξας· πλήν της αργίας αυτού αποτίσει και τα ιατρεία.

Εξ. 21,19 κατόπιν δε εγεθή και περιπατήσει στηριζόμενος εις την ράβδον του, ο κτυπήσας αυτόν θα είναι αθώος· μόνον θα πληρώσει εις αυτόν τα νοσήλεια και τας ημέρας της αργίας του.

Εξ. 21,20 εάν δε τις πατάξει τον πατέρα αυτού ή την παιδίσκην αυτού εν ράβδω και αποθάνη υπό τας χείρας αυτού, δίκη εκδικηθήσεται.

Εξ. 21,20 Εάν κανείς κτυπήσει με ράβδον τον δούλον του η την δούλην του και αποθάνη κατά την ώραν που δέρεται, θα τιμωρηθή ο κύριος ούτος, διότι είναι ένοχος.

Εξ. 21,21 εάν δε διαβιώσει ημέραν μίαν ή δύο, ουκ εκδικηθήσεται· το γάρ αργύριον αυτού εστιν.

Εξ. 21,21 Εάν όμως ο δούλος ούτος ζήσει μίαν η δύο ημέρας, δεν θα τιμωρηθή ο κύριος ούτος, διότι ο δούλος θεωρείται ότι είναι χρήμα του, ιδιοκτησία του.

Εξ. 21,22 εάν δε μάχωνται δύο άνδρες και πατάξωσι γυναίκα εν γαστρί έχουσαν και εξέλθη το παιδίον αυτής μη εξεικονισμένον, επιζήμιον ζημιωθήσεται· καθότι αν επιβάλη ο ανήρ της γυναικός, δώσει μετά αξιώματος·

Εξ. 21,22 Εάν συμπλακούν δύο άνδρες και κτυπήσουν γυναίκα έγκυον, εξέλθη δε το παιδίον ασχημάτιστον, ο ένοχος θα πληρώσει αποζημίωσιν, την οποίαν θα ζητήσει ο σύζυγος της γυναικός και την οποίαν θα επιβάλη το δικαστήριον.

Εξ. 21,23 εάν δε εξεικονισμένον ή, δώσει ψυχήν αντί ψυχής,

Εξ. 21,23 Εάν όμως το παιδί είναι τελείως διαμορφωμένον, ο ένοχος θα δώσει ζωήν αντί ζωής· θα καταδικασθή εις θάνατον, σύμφωνα με τον νόμον της ανταποδόσεως,
Εξ. 21,24 οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείρα αντί χειρός, πόδα αντί ποδός,
Εξ. 21,24 οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείρα αντί χειρός, πόδα αντί ποδός,
Εξ. 21,25 κατάκαυμα αντί κατακαύματος, τραύμα αντί τραύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.
Εξ. 21,25 έγκαυμα αντί εγκαύματος, τραύμα αντί τραύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.
Εξ. 21,26 εάν δε τις πατάξη τον οφθαλμόν τού οικέτου αυτού ή τον οφθαλμόν της θεραπαίνης αυτού, και εκτυφλώση, ελευθέρους εξαποστελεί αυτούς αντί τού οφθαλμού αυτών.
Εξ. 21,26 Εάν κανείς κτυπήση και καταστρέψη τον οφθαλμόν του δούλου του η κτυπήση τον οφθαλμόν της δούλης του και τους τυφλώση, θα τους αφήση ελευθέρους αντί του οφθαλμού των.
Εξ. 21,27 εάν δε τον οδόντα τού οικέτου ή τον οδόντα της θεραπαίνης αυτού εκκόψη, ελευθέρους εξαποστελεί αυτούς αντί τού οδόντος αυτών.
Εξ. 21,27 Εάν κανείς ξερξιώση το δόντι του δούλου του η της δούλης του, θα τους αφήση ελευθέρους αντί του καταστραφέντος δοντιού.
Εξ. 21,28 Εάν δε κερατίση ταύρος άνδρα ή γυναίκα και αποθάνη, λίθοις λιθοβοληθήσεται ο ταύρος, και ου βρωθήσεται τα κρέα αυτού· ο δε κύριος τού ταύρου αθώς έσται.
Εξ. 21,28 Εάν ταύρος κτυπήση και θανατώση με τα κέρατα αυτού άνδρα η γυναίκα, ο ταύρος αυτός πρέπει να λιθοβοληθή και το κρέας του δεν θα φαγωθή. Ο κύριος όμως του ταύρου θα είναι αθώς.
Εξ. 21,29 εάν δε ο ταύρος κερατιστής ή πρό της χθές και πρό της τρίτης, και διαμαρτύρωνται τώ κυρίω αυτού, και μη αφανίση αυτόν, ανέλη δε άνδρα ή γυναίκα, ο ταύρος λιθοβοληθήσεται και ο κύριος αυτού προσαποθανείται.
Εξ. 21,29 Εάν όμως ο ταύρος από αρκετού χρόνου εκτυπούσε με τα κέρατα και έγιναν διαμαρτυρία στον κύριόν του, εκείνος δε δεν ηθέλησε να φονεύση τον ταύρον, όταν ο ταύρος αυτός φονεύση άνδρα η γυναίκα, θα φονευθή δια λιθοβολισμού, μαζί δε με αυτόν θα θανατωθή και ο κύριός του.
Εξ. 21,30 εάν δε λύτρα επιβληθή αυτώ, δώσει λύτρα της ψυχής αυτού όσα εάν επιβάλωσιν αυτώ.
Εξ. 21,30 Εάν όμως επιβάλλουν στον κύριον του ταύρου αυτού χρηματικήν αποζημίωσιν, θα πληρώση αυτήν, δια να γλυτώση έτσι την ζωήν του.
Εξ. 21,31 εάν δε υιόν ή θυγατέρα κερατίση, κατά το δικαίωμα τούτο ποιήσωσιν αυτώ.
Εξ. 21,31 Εάν ο ταύρος κτυπήση και θανατώση υιόν η θυγατέρα, ο ίδιος νόμος θα εφαρμοσθή και εις την περίστασιν αυτήν.
Εξ. 21,32 εάν δε παιδα κερατίση ο ταύρος ή παιδίσκην, αργυρίου τριάκοντα δίδραχμα δώσει τώ κυρίω αυτών, και ο ταύρος λιθοβοληθήσεται.
Εξ. 21,32 Εάν ο ταύρος κτυπήση με τα κέρατα δούλον η δούλην, ο μεν ταύρος θα φονευθή δια λιθοβολισμού, ο δε κύριος του ταύρου θα πληρώση στον κύριον του δούλου τριάκοντα αργυρά δίδραχμα.
Εξ. 21,33 εάν δε τις ανοίξη λάκκον ή λατομήση λάκκον και μη καλύψη αυτόν, και εμπέση εκεί μόσχος ή όνος,
Εξ. 21,33 Εάν κανείς ανοίξη λάκκον η λατομήση εις πετρώδη περιοχήν και δεν σκεπάση τον λάκκον, πέση δε εκεί και φονευθή μοσχάρι η όνος,
Εξ. 21,34 ο κύριος τού λάκκου αποτίσει αργύριον δώσει τώ κυρίω αυτών, το δε τετελευτηκός αυτώ έσται.
Εξ. 21,34 αυτός που ήνοιξε τον λάκκον θα πληρώση πρόστιμον στον κύριον του ζώου, το δε συντριβέν ζών θα ανήκη εις αυτόν.
Εξ. 21,35 εάν δε κερατίση τινός ταύρος τον ταύρον τού πλησίον και τελευτήση, αποδώσονται τον ταύρον τον ζώντα και διελούνται το αργύριον αυτού, και τον ταύρον τον τεθνηκότα διελούνται.
Εξ. 21,35 Εάν ένας ταύρος κτυπήση με τα κέρατα και φονεύση τον ταύρον του πλησίον, θα πωληθή ο ζων ταύρος και θα μοιρασθούν το χρήμα οι κύριοι των ταύρων, οι οποίοι θα μοιρασθούν επίσης και τα κρέας του φονευθέντος ταύρου.
Εξ. 21,36 εάν δε γνωρίζεται ο ταύρος ότι κερατιστής εστι πρό της χθές και πρό της τρίτης ημέρας, και διαμεμαρτυρημένοι ώσι τώ κυρίω αυτού, και μη αφανίση αυτόν, αποτίσει ταύρον αντί ταύρου, ο δε τετελευτηκός αυτώ έσται.
Εξ. 21,36 Εάν όμως ήτο γνωστόν ότι ο κερατίσας ταύρος από αρκετού χρόνου εκτυπούσε με τα κέρατα και είχαν διαμαρτυρηθή οι άλλοι άνθρωποι στον κύριόν του, εκείνος δε δεν τον εξηφάνισε, θα δώσει τον ζώντα ταύρον αντί του φονευθέντος και ο φονευθείς ταύρος θα ανήκη πάλιν στον κύριόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Εξ. 22,1 Εάν δε τις κλέψη μόσchon ή πρόβατον και σφάξη ή αποδώται, πέντε μόσχους αποτίσει αντί τού μόσχου και τέσσαρα πρόβατα αντί τού προβάτου.
Εξ. 22,1 Εάν κανείς κλέψη μοσχάρι η πρόβατον και το σφάξη, δια να το φάγη η το πωλήση, θα πληρώση πέντε μόσχους αντί του ενός και τέσσαρα πρόβατα αντί του ενός προβάτου.
Εξ. 22,2 εάν δε εν τώ διορύγματι ευρεθή ο κλέπτης και πληγείς αποθάνη, ουκ έστιν αυτώ φόνος·
Εξ. 22,2 Εάν δε ο κλέπτης γίνη αντιληπτός την ώραν, που επιχειρεί την διάρρηξιν, και κτυπηθείς αποθάνη, δεν θα καταλογισθή ενοχή φόνου στον φονέα.
Εξ. 22,3 εάν δε ανατείλη ο ήλιος επ αυτώ, ένοχος εστιν, ανταποθανείται. εάν δε μη υπάρχη αυτώ, πρηθήτω αντί τού κλέμματος.
Εξ. 22,3 Εάν όμως φονεύση κανείς τον νυκτερινόν κλέπτην μετά την ανατολήν του ηλίου, ο φονεύς είναι ένοχος και θα καταδικασθή εις θάνατον. Εάν ο κλέπτης δεν έχη να πληρώση την επιβληθείσαν ποινήν, να πωληθή ως δούλος, δια να πληρώση το κλοπιμαίον.
Εξ. 22,4 εάν δε καταληφθή και ευρεθή εν τή χειρι αυτού το κλέμμα από τε όνου έως προβάτου ζώντα, διπλά αυτά αποτίσει.
Εξ. 22,4 Εάν ο κλέπτης συλληφθή και ευρεθή εις την κατοχήν του το κλεμμένον ζών, από όνου μέχρι προβάτου, θα πληρώση στο διπλούν αυτά που έκλεψε.
Εξ. 22,5 εάν δε καταβοσκήση τις αγρόν ή αμπελώνα και αφή το κτήνος αυτού καταβοσκήσαι αγρόν έτερον, αποτίσει εκ τού αγρού αυτού κατά το γέννημα αυτού· εάν δε πάντα τον αγρόν καταβοσκήση, τα βέλτιστα τού αγρού αυτού και τα βέλτιστα τού αμπελώνος αυτού αποτίσει.

Εξ. 22,5 Εάν κανείς βόσκει το ζώον του στον αγρόν η την άμπελόν του και το αφήση να βοσκήση άλλον αγρόν, θα πληρώση από τον ιδικόν του αγρόν την ζημία, την οποίαν έχει προκαλέσει στον άλλον. Εάν δε βοσκήση και καταστρέψη όλον τον αγρόν, θα καταβάλη ως αποζημίωσιν τα καλύτερα προϊόντα του αγρού του και του αμπελώνας του.

Εξ. 22,6 εάν δε εξελθόν πύρ εύρη ακάνθας και προσεμπρήση άλωνα ή στάχυς ή πεδιόν, αποτίσει ο το πύρ εκκαύσας.

Εξ. 22,6 Εάν κανείς ανάψη φωτιά, αυτή δε επεκταθή εις ακάνθας και γίνη πυρκαϊά και καταστρέψη αλών η χωράφι με στάχεις η πεδιάδα, θα πληρώση πρόστιμον αυτός που ήναψε την φωτιάν.

Εξ. 22,7 εάν δε τις δώ τώ πλησίον αργύριον ή σκεύη φυλάξαι, και κλαπή εκ της οικίας τού ανθρώπου, εάν ευρεθή ο κλέψας, αποτίσει το διπλούν·

Εξ. 22,7 Εάν κανείς δώση στον πλησίον του χρήματα η σκεύη προς φύλαξιν, και κλαπούν από την οικίαν του ανθρώπου αυτού, εάν ο κλέπτης συλληφθή θα καταβάλη εκείνος στον ιδιοκτήτην τα διπλάσια

Εξ. 22,8 εάν δε μη ευρεθή ο κλέψας, προσελεύσεται ο κύριος της οικίας ενώπιον τού Θεού και ομείται ή μην μη αυτόν πεπονηρεύσθαι εφ όλης της παρακαταθήκης τού πλησίον.

Εξ. 22,8 Εάν όμως δεν ευρεθή ο κλέπτης, θα παρουσιασθή ο κύριος της οικίας ενώπιον του υπό του Θεού ορισθέντος δικαστηρίου και θα ορκισθή ότι ουδέποτε εσκέφθη κάτι πονηρόν, δεν εσκέφθη ποτέ να καταχρασθή την κατάθεσιν του πλησίον.

Εξ. 22,9 κατά πάν ρητόν αδίκημα, περι τε μόσχου και υποζυγίου και προβάτου και ιματίου και πάσης απωλείας της εγκαλουμένης, ό,τι ούν αν ή, ενώπιον τού Θεού ελεύσεται η κρίσις αμφοτέρων, και ο αλους διά τού Θεού αποτίσει διπλούν τώ πλησίον·

Εξ. 22,9 Αυτό θα γίνεται δια κάθε αδίκημα, είτε το κλαπέν είναι μόσχος η υποζύγιον η πρόβατον η ιμάτιον, δια κάθε καταγγελομένην απώλειαν, οποιαδήποτε και αν είναι αυτή, ενώπιον του Θεού θα γίνη η κρίσις των αντιδίκων. Εάν από το δικαστήριον ευρεθή ένοχος κατακρατήσεως ξένης περιουσίας εκείνος στον οποίον είχε γίνει η κατάθεσις, θα καταδικασθή να πληρώση στον πλησίον του διπλασίαν την αξίαν του απολεσθέντος.

Εξ. 22,10 εάν δε τις δώ τώ πλησίον υποζύγιον ή μόσχον ή πρόβατον ή πάν κτήνος φυλάξαι, και συντριβή ή τελευτήση ή αιχμάλωτον γένηται, και μηδείς γνώ,

Εξ. 22,10 Εάν κανείς δώση στον πλησίον του προς φύλαξιν υποζύγιον η μοσχάρι η πρόβατον η οιονδήποτε άλλο κατοικίδιον ζώον, και συμβή ώστε αυτό να πάθη κάταγμα η να αποθάνη η να κλαπή και δεν υπάρχη κανείς μάρτυς να επιβεβαιώση τούτο,

Εξ. 22,11 όρκος έσται τού Θεού ανά μέσον αμφοτέρων, ή μην μη αυτόν πεπονηρεύσθαι καθόλου της παρακαταθήκης τού πλησίον· και ούτως προσδέξεται ο κύριος αυτού, και ουκ αποτίσει.

Εξ. 22,11 θα γίνη ενώπιον του δικαστηρίου του Θεού όρκος από τον λαβόντα προς φύλαξιν το απολεσθέν ζώον, ότι ποτέ δεν είχε σκεφθή κάτι το πονηρόν εις βάρος της εμπιστευθείσης εις αυτόν καταθέσεως. Η ένορκος αυτή διαβεβαίωσις πρέπει να γίνη δεκτή και θα απαλλαγή πάσης αποζημιώσεως ο ορκισθείς.

Εξ. 22,12 εάν δε κλαπή παρ αυτού, αποτίσει τώ κυρίω.

Εξ. 22,12 Εάν όμως αποδειχθή ότι ο φύλαξ του ζώου το έκλεψε, θα πληρώση στον κύριον του ζώου αποζημίωσιν.

Εξ. 22,13 εάν δε θηριάλωτον γένηται, άξει αυτόν επί την θήραν και ουκ αποτίσει.

Εξ. 22,13 Εάν το παραδοθέν προς φάλαξιν ζώον κατασπαραχθή υπό θηρίου, θα οδηγήση ο φύλαξ τον κύριον του ζώου εκεί, όπου αυτό είχε φαγωθή από το θηρίον, και δεν θα πληρώση αποζημίωσιν.

Εξ. 22,14 εάν δε αιτήση τις παρά τού πλησίον, και συντριβή ή αποθάνη ή αιχμάλωτον γένηται, ο δε κύριος μη ή μετ αυτού, αποτίσει·

Εξ. 22,14 Εάν ζητήση κανείς και πάρη από τον πλησίον σκευός η ζώον και συμβή ώστε το σκευός να συντριβή η το ζώον να αποθάνη η κλαπή, αν ο δανεισθείς δεν ευρίσκετο εις την περιοχήν εκείνην, θα πληρώση αποζημίωσιν.

Εξ. 22,15 εάν δε ο κύριος ή μετ αυτού, ουκ αποτίσει· εάν δε μισθωτός ή, έσται αυτό αντι τού μισθού αυτού.

Εξ. 22,15 Εάν όμως ο δανεισθείς ήτο πλησίον των δανεισθέντων και αυτά χαθούν, δεν θα πληρώση αποζημίωσιν. Εάν ο λαβών ήτο ημερομισθιος εργάτης, θα κρατηθή ο μισθός αυτού ως αποζημίωσις δια το απολεσθέν αντικείμενον.

Εξ. 22,16 Εάν δε απατήση τις παρθένον αμνήστευτον και κοιμηθή μετ αυτής, φερνή φερνιεί αυτήν αυτό γυναίκα.

Εξ. 22,16 Εάν κανείς απατήση παρθένον, η οποία δεν έχει μνηστευθή και κοιμηθή με αυτήν, θα καταβάλη την προίκα της στον πατέρα της και θα την νυμφευθή.

Εξ. 22,17 εάν δε ανανεύων ανανεύση και μη βούληται ο πατήρ αυτής δούναι αυτήν αυτό γυναίκα, αργύριον αποτίσει τώ πατρί καθ όσον εστιν η φερνή των παρθένων.

Εξ. 22,17 Εάν όμως ο πατήρ επιμόνως αρνήται και δεν συγκατατίθεται να δώση την θυγατέρα του εις εκείνον γυναίκα, εκείνος θα καταβάλη στον πατέρα την κανονικήν προίκα των παρθένων.

Εξ. 22,18 φαρμακούς ου περιποιήσετε.

Εξ. 22,18 Μαγους δεν θα αφήσετε να ζουν.

Εξ. 22,19 πάν κοιμώμενον μετά κτήνους, θανάτω αποκτενείτε αυτούς.

Εξ. 22,19 Καθε κτηνοβάτην θα τον τιμωρήτε με θάνατον.

Εξ. 22,20 ο θυσιάζων θεοίς θανάτω εξολοθρευθήσεται, πλην Κυρίω μόνω.

Εξ. 22,20 Εκείνος που προσφέρει θυσίαν εις τα είδωλα, θα καταδικάζεται, και θα εξολοθρευέται δια θανάτου. Μονον στον Κυριον θα προσφέρετε θυσίας.

Εξ. 22,21 και προσήλυτον ου κακώσετε, ουδέ μη θλίψητε αυτόν· ήτε γάρ προσήλυτοι εν γη Αιγύπτω.

Εξ. 22,21 Δεν θα αδικήσετε και δεν θα στενοχωρησετε ξένον, διότι και σεις υπήρξατε κάποτε ξένοι εις την Αίγυπτον.

Εξ. 22,22 πάσαν χήραν και ορφανόν ου κακώσετε·

Εξ. 22,22 Καμμίαν χήραν και κανένα ορφανόν δεν θα αδικήσετε.

Εξ. 22,23 εάν δε κακία κακώσητε αυτούς, και κεκραξαντες καταβοήσωσι προς με, ακοή εισακούσομαι της φωνής αυτών

Εξ. 22,23 Εάν αδικήσετε αυτούς και κραξουν προς εμέ εναντίον σας, εγώ θα ακούσω την φωνήν των

Εξ. 22,24 και οργισθήσομαι θυμώ και αποκτενώ υμάς μαχαίρα, και έσονται αι γυναίκες υμών χήραι και τα παιδια υμών ορφανά.

Εξ. 22,24 και θα οργισθώ, και θα επιτρέψω να φονευθήτε εν στόματι μαχαίρας και έτσι αι γυναίκες σας θα γίνουν χήραι και

τα παιδιά σας ορφανά, ωσάν εκείνα που σεις ηδικήσατε.

Εξ. 22,25 εάν δε αργύριον εκδανείσης τώ αδελφώ τώ πενιχρώ παρά σοί, ουκ έση αυτόν κατεπείγων, ουκ επιθήσεις αυτόν τόκον.

Εξ. 22,25 Εάν δανείσης χρήματα στον πτωχόν αδελφόν σου, δεν θα καταπιέσης αυτόν να σου επιστρέψη το δάνειον, ούτε θα του επιβάλής τόκον.

Εξ. 22,26 εάν δε ενεχύρασμα ενεχυράσης το ιμάτιον τού πλησίον, πρό δυσμών ηλίου αποδώσεις αυτόν·

Εξ. 22,26 Εάν δε πάρης ως ενέχυρον το ιμάτιον του πλησίον, να του το επιστρέψης πριν δύση ο ήλιος.

Εξ. 22,27 έστι γάρ τούτο περιβόλαιον αυτού, μόνον τούτο το ιμάτιον ασχημοσύνης αυτού· εν τίνι κοιμηθήσεται; εάν ούν καταβολή προς με, εισακούσομαι αυτού· ελεήμων γάρ ειμι.

Εξ. 22,27 Διότι αυτό είναι το σκέπασμά του στον ύπνον του, το μοναδικόν του ένδυμα, με το οποίον καλύπτει την γύμνωσίν του. Αν εσύ το κρατήσης, με τι εκείνος θα σκεπασθή; Εάν δε κράξη αυτός προς εμέ εναντίον σου, εγώ θα ακούσω την φωνήν του, διότι είμαι εύσπλαγχνος.

Εξ. 22,28 θεούς ου κακολογήσεις και άρχοντα τού λαού σου ου κακώς ερείς.

Εξ. 22,28 Να μην κακολογής τους δικαστάς και γενικώς τους ανωτέρους σου, ούτε να κατακρίνης τον άρχοντα του λαού σου.

Εξ. 22,29 απαρχάς άλλωνος και ληνού σου ου καθυστερήσεις· τα πρωτότοκα των υιών σου δώσεις εμοί.

Εξ. 22,29 Τας απαρχάς του σίτου από το αλώνι σου και του οίνου από τον ληνόν σου δεν πρέπει να καθυστερήσης να τα δώσης στον Κυριον. Τα πρωτότοκα εκ των παιδιών σου θα τα δώσης εις εμέ.

Εξ. 22,30 ούτω ποιήσεις τον μόσχον σου και το πρόβάτόν σου και το υποζύγιόν σου· επτά ημέρας έσται υπό την μητέρα, τή δε ογδόη ημέρα αποδώσεις μοι αυτό.

Εξ. 22,30 Το ίδιο επίσης θα κάμης και δια το μοσχάρι σου και δια το πρόβάτόν σου και δια το μεταφορικόν σου μέσον. Επτά ημέρας θα θηλάζη την μητέρα του, κατά δε την ογδόην ημέραν θα το προσφέρεις εις εμέ.

Εξ. 22,31 και άνδρες άγιοι έσεσθέ μοι. και κρέας θηριάλωτον ουκ έδεσθε, τώ κυνί απορίψατε αυτό.

Εξ. 22,31 Εάν τηρήσετε όλα αυτά, θα είσθε αγνοί και καθαροί ενώπιόν μου. Κρέας ζώου κατασπαραχθέντος από θηρίον δεν θα το φάγετε, θα το ρίψετε στο σκυλί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Εξ. 23,1 Ου παραδέξη ακοήν ματαιάν. ου συγκαταθήση μετά τού άδικου γενέσθαι μάρτυς άδικος.

Εξ. 23,1 Εάν είσαι δικαστής, δεν πρέπει να παραδεχθής ποτέ επιπολαίαν και αναπόδεικτον κατηγορίαν. Εάν κληθής ως μάρτυς, ποτέ δεν πρέπει να έλθης εις συμφωνίαν με τον αδικησαντα, ώστε να γίνης ψευδομάρτυς.

Εξ. 23,2 ουκ έση μετά πλειόνων επί κακία. ου προστεθήση μετά πλήθους εκκλίναι μετά των πλειόνων, ώστε εκκλίναι κρίσιν.

Εξ. 23,2 Ποτέ δεν θα συνταυτισθής με την πλειοψηφίαν, δια να κάμης κάτι κακόν. Δεν θα ακολουθήσης το πολύ πλήθος, ώστε να παρεκτροπής και συ με τους πολλούς και να παρεκκλίνης από την δικαίαν κρίσιν. Ο καθένας είναι υπεύθυνος δια τας πράξστου.

Εξ. 23,3 και πένητα ουκ ελεήσεις εν κρίσει.

Εξ. 23,3 Ούτε παρασυρόμενος από συμπάθειαν θα μεροληπτήσης υπέρ του πτωχού κατά την δίκην.

Εξ. 23,4 εάν δε συναντήσης τώ βοί τού εχθρού σου ή τώ υποζυγίω αυτού πλανωμένοις, αποστρέψας αποδώσεις αυτόν.

Εξ. 23,4 Εάν συναντήσης το βόδι του εχθρού σου η το υποζύγιον του εχθρού σου περιπλανώμενα, γύρισέ τα και δόσε τα εις αυτόν.

Εξ. 23,5 εάν δε ίδης το υποζύγιον τού εχθρού σου πεπτωκός υπό τον γόνον αυτού, ου παρελεύση αυτό, αλλά συναρείς αυτό μετ αυτού.

Εξ. 23,5 Εάν ίδης το υποζύγιον του εχθρού σου να έχει πέσει υπό το βάρος του φορτίου του, δεν θα το προσπεράσης με αδιαφορίαν, αλλά μαζί με αυτόν θα το σηκώσης.

Εξ. 23,6 ου διαστρέψεις κρίμα πένητος εν κρίσει αυτού.

Εξ. 23,6 Δεν θα διαστρέψης και δεν θα καταπατήσης το δίκαιον του πτωχού κατά την δίκην.

Εξ. 23,7 από παντός ρήματος άδικου αποστήση· αθών και δίκαιον ουκ αποκτενείς και ου δικαιώσεις τον ασεβή ένεκεν δώρων.

Εξ. 23,7 Φυγε μακράν από κάθε αδικίαν. Δεν θα καταδικάσης εις θάνατον αθών και δίκαιον. Δεν θα δικαιώσης τον ασεβή δελεαζόμενος από τα δώρα του.

Εξ. 23,8 και δώρα ου λήψη· τα γάρ δώρα εκτυφλοί οφθαλμούς βλεπόντων και λυμίνεται ρήματα δίκαια.

Εξ. 23,8 Ως δικαστής δεν θα λάβης ποτέ δώρα, διότι τα δώρα τυφλώνουν τους οφθαλμούς και αυτών ακόμη των συνετών ανθρώπων και γίνονται αφορμή καταδολιεύσεως της δικαιοσύνης.

Εξ. 23,9 και προσήλυτον ου θλίψετε· υμείς γάρ οίδατε την ψυχήν τού προσηλύτου· αυτοί γάρ προσήλυτοι ήτε εν γη Αιγύπτω.

Εξ. 23,9 Δεν θα στενοχωρήσετε ξένον. Διότι και σεις γνωρίζετε την ζωήν του ξένου, επειδή και οι ίδιοι εζήσατε ως ξένοι εις την Αίγυπτον.

Εξ. 23,10 Έξ έτη σπερείς την γήν σου και συνάξεις τα γεννήματα αυτής·

Εξ. 23,10 Έξ έτη κατά συνέχειαν θα σπείρης τους αγρούς σου και θα μαζεύης τα γεννήματά των.

Εξ. 23,11 τώ δε εβδόμω άφεςιν ποιήσεις και ανήσεις αυτήν, και έδονται οι πτωχοί τού έθνους σου, τα δε υπολειπόμενα έδεται τα άγρια θηρία. ούτω ποιήσεις τον αμπελώνα σου και τον ελαιώνα σου.

Εξ. 23,11 Κατά το έβδομον όμως έτος θα αφήσης αυτούς ακαλλιεργήτους, τα δε αυτοφυή προϊόντα των αγρών σου κατά το έτος τούτο θα τα φάγουν οι πτωχοί, και όσα υπολειφθούν θα τα φάγουν τα άγρια θηρία. Το ίδιο πράγμα θα κάμης και δια τον αμπελώνα σου και δια τον ελαιώνα σου.

Εξ. 23,12 έξ ημέρας ποιήσεις τα έργα σου, τή δε ημέρα τή εβδόμη ανάπαυσις, ίνα αναπαύσεται ο βούς σου και το υποζύγιόν σου, και ίνα αναψύξη ο υιός της παιδίσκης σου και ο προσήλυτος.

Εξ. 23,12 Έξ ημέρας θα εκτελής όλα τα έργα σου, κατά δε την εβδόμην ημέραν θα γίνεται ανάπαυσις, δια να αναπαυθή το

βόδι σου και το υποζύγιόν σου, να εύρη αναψυχήν το παιδί της δούλης σου και ο ξένος, που εργάζεται κοντά σου.

Εξ. 23,13 πάντα, όσα είρηκα προς υμάς, φυλάξασθε. Καί όνομα θεών ετέρων ουκ αναμνησθήσεσθε, ουδέ μη ακουσθή εκ τού στόματος υμών.

Εξ. 23,13 Όλα όσα σας έχω πει θα τα φυλάξετε. Όνομα άλλων θεών δεν θα φέρετε εις την μνήμην σας ούτε πρέπει να ακουσθή λεγόμενον από το στόμα σας.

Εξ. 23,14 τρεις καιρούς τού ενιαυτού εορτάσατέ μοι.

Εξ. 23,14 Εις τρεις εποχάς του έτους θα εμού αφιερώσετε εορτάς.

Εξ. 23,15 την εορτήν των αζύμων φυλάξασθε ποιείν· επτά ημέρας έδεσθε άζυμα, καθάπερ ενετειλάμην σοι, κατά τον καιρόν τού μηνός των νέων· εν γάρ αυτώ εξήλθες εξ Αιγύπτου, ουκ οφθήση ενώπιόν μου κενός.

Εξ. 23,15 Προσέξατε, ώστε να τηρήτε την εορτήν των αζύμων, δηλαδή το Πασχα. Επί επτά ημέρας, όπως σας έχω διατάξει, θα τρώγετε άζυμον άρτον κατά την εποχήν του μηνός των νέων γεννημάτων, διότι κατά τον καιρόν αυτών εξήλθες ελεύθερος από την Αίγυπτον. Δεν θα εμφανισθής στο θυσιαστήριον ενώπιόν μου με τα χέρια αδειανά, χωρίς προσφοράν θυσίας.

Εξ. 23,16 και εορτήν θερισμού πρωτογεννημάτων ποιήσεις των έργων σου, ών εάν σπείρης εν τώ αγρώ σου, και εορτήν συντελείας επ εξόδου τού ενιαυτού εν τή συναγωγή των έργων σου των εκ τού αγρού σου.

Εξ. 23,16 Θα εορτάσης επίσης εορτήν θερισμού των πρωτογεννημάτων από τα σιτηρά, τα οποία έσπειρες στον αγρόν σου και άλλην εορτήν κατά το τέλος του γεωργικού έτους με την συγκομιδήν των προϊόντων του αγρού σου.

Εξ. 23,17 τρεις καιρούς τού ενιαυτού οφθήσεται πάν αρσενικόν σου ενώπιον Κυρίου τού Θεού σου.

Εξ. 23,17 Κατά τας εορτάς των τριών αυτών εποχών θα παρουσιάσης ενώπιον του Κυρίου κάθε αρσενικόν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Εξ. 23,18 όταν γάρ εκβάλω τα έθνη από προσώπου σου και εμπλατώνω τα όριά σου, ου θύσεις επί ζύμη αίμα θυσιάσμάτός μου, ου δε μη κοιμηθή στέαρ της εορτής μου έως πρωΐ.

Εξ. 23,18 Όταν διώξω εγώ προς χάριν σας από την γην Χαναάν όλα τα ειδωλολατρικά έθνη και μεγαλώσω τα όρια της χώρας σου, δεν θα προσφέρής αιματηράν κατά το Πασχα θυσιάν προς εμέ με ένζυμον άρτον· ούτε θα μείνουν μέχρι πρωΐας τα λίπη και τα κρέατα των θυσιαζομένων κατά την εορτήν μου (κατά το Πασχα) αμνών, αλλά θα φαγωθούν κατά την διάρκειαν της νυκτός.

Εξ. 23,19 τας απαρχάς των πρωτογεννημάτων της γής σου εισοίσεις εις τον οίκον Κυρίου τού Θεού σου. ουχ εψήσεις άρνα εν γάλακτι μητρός αυτού.

Εξ. 23,19 Τα πρωτογεννήματα από τους αγρούς σου θα τα προσφέρής αφιέρωμα στον οίκον Κυρίου του Θεού σου· εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και βραδύτερον στον ναόν. Δεν θα βράσης αρνί μέσα στο γάλα της μητρός του.

Εξ. 23,20 Καί ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ίνα φυλάξη σε εν τή οδώ, όπως εισαγάγη σε εις την γην, ήν ητοιμάσαυ.

Εξ. 23,20 Ιδού εγώ στέλλω εμπρός από σε τον άγγελόν μου, δια να σε προφυλάξη εις την οδόν σου, να σε οδηγήση και εγκαταστήση εις την χώραν, την οποίαν έχω ετοιμάσει δια σε.

Εξ. 23,21 πρόσεχε σεαυτώ και εισάκουε αυτού και μη απείθει αυτώ· ου γάρ μη υποστείληται σε, το γάρ όνομά μου εστιν επ αυτώ.

Εξ. 23,21 Πρόσεχε στον εαυτόν σου, ακούε πάντοτε τον οδηγόν σου άγγελον και μη δείξης απείθειαν προς αυτόν. Διότι αυτός δεν θα υποχωρή εις τας παραβάσεις και τας ανομίας σου, επειδή θα ενεργή εξ ονόματός μου.

Εξ. 23,22 εάν ακοή ακούσητε της εμής φωνής και ποιήσης πάντα, όσα αν εντείλωμαί σοι, και φυλάξητε την διαθήκην μου, έσεσθέ μοι λαός περιούσιος από πάντων των εθνών· εμή γάρ εστι πάσα η γη, υμείς δε έσεσθέ μοι βασιλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον. ταύτα τα ρήματα ερείς τοίς υιοίς Ισραήλ· εάν ακοή ακούσητε της φωνής μου και ποιήσητε πάντα όσα αν είπω σοι, εχθρεύσω τοίς εχθροίς σου και αντικείμεσμαι τοίς αντικείμενοις σοι·

Εξ. 23,22 Εάν ακούσετε με προσοχήν τους λόγους μου και κάμετε όσα εγώ διατάσσω και φυλάξετε την διαθήκην μου, θα είσθε δι' εμέ ο εκλεκτός λαός μεταξύ όλων των άλλων εθνών. Ιδική μου βέβαια είναι η γη και όλα τα έθνη, αλλά σεις μόνον θα είσθε δι' εμέ βασιλειον ιερέων, έθνος άγιον, θεοκρατικός λαός. Αυτά θα είπης στους Ισραηλίτας· Εάν υπακούσετε στους λόγους μου και κάμετε όλα όσα θα σας είπω, θα είμαι εχθρός στους εχθρούς σας και θα αντιπαρατάσσωμαι εναντίον εκείνων, που ανθίστανται εις σας. Θα έχετε δε αυτήν την προστασίαν μου,

Εξ. 23,23 πορευέσεται γάρ ο άγγελός μου ηγούμενός σου και εισάξει σε προς τον Αμορραϊόν και Χετταϊόν και Φερεζαϊόν και Χαναναϊόν και Γεργεσαϊόν και Ευαϊόν και Ιεβουσαϊόν, και εκτριψω αυτούς.

Εξ. 23,23 διότι ο άγγελός μου θα προπορευέται ως οδηγός σας και θα σας εισαγάγη εις την Χαναάν, όπου σήμερα κατοικούν οι Αμορραίοι, οι Χετταίοι, οι Φερεζαίοι, οι Χαναναίοι, οι Γεργεσαίοι, οι Ευαίοι και οι Ιεβουσαίοι. Αυτούς εγώ θα τους ξεπαστρέψω.

Εξ. 23,24 ου προσκυνήσεις τοίς θεοίς αυτών, ου δε μη λατρεύσης αυτοίς· ου ποιήσεις κατά τα έργα αυτών, αλλά καθαίρεσει καθελεις και συντριβων συντριψεις τας στήλας αυτών.

Εξ. 23,24 Προσέξατε, δεν θα προσκυνήσετε τους θεούς αυτών ούτε θα τους λατρεύσετε, ούτε θα κάμετε τα έργα, που εκείνοι κάμνουν, αλλά θα κρημνίσετε εκ θεμελίων και θα συντριψέτε εξ ολοκλήρου τας ειδωλολατρικάς των στήλας.

Εξ. 23,25 και λατρεύσεις Κυριώ τώ Θεώ σου, και ευλογησω τον άρτον σου και τον οίνόν σου και το ύδωρ σου, και αποστρέψω μαλακίαν αφ υμών.

Εξ. 23,25 Θα λατρεύσετε μόνον Κυριον τον Θεόν σας και εγώ θα ευλογήσω και θα πληθύνω τον άρτον σας, τον οίνον σας, τα ύδατά σας και θα απομακρύνω από σας και την πιο μικράν αδιαθεσίαν.

Εξ. 23,26 ουκ έσται άγονος ουδέ στείρα επί της γής σου· τον αριθμόν των ημερών σου αναπληρών αναπληρώσω.

Εξ. 23,26 Δεν θα υπάρξη εις την χώραν σου άγονος ανήρ ούτε στείρα γυνή. Θα μεγαλώνω πάντοτε τα έτη της ζωής σας και θα γίνουν πλήρη ευτυχισμένων ημερών.

Εξ. 23,27 και τον φόβον αποστειλώ ηγούμενόν σου και εκστήσω πάντα τα έθνη, εις ούς σύ εισπορεύη εις αυτούς, και δώσω πάντας τους υπεναντίους σου φυγάδας.

Εξ. 23,27 Καθώς σεις θα προχωρήτε δια την γην της επαγγελίας, θα στείλω εμπρός από σας τον φόβον μου, θα κατατρομάξω όλα τα έθνη, όπου σεις θα εισέλθετε, και θα εμβάλω πανικόν στους εχθρούς σας, ώστε να τραπούν εις φυγήν.

Εξ. 23,28 και αποστρέψω τας σφηκίας προτέρας σου, και εκβαλείς τους Αμορραίους και τους Ευαίους και τους Χαναναίους και τους Χετταίους από σου.

Εξ. 23,28 Θα στείλω εμπρός από σας εναντίον των εχθρών σας σμήνη από σφήκας, ώστε σεις εύκολα να εκδιώξετε από εμπρός σας τους Αμορραίους, τους Ευαίους, τους Χαναναίους και τους Χετταίους.

Εξ. 23,29 ουκ εκβαλώ αυτούς εν ενιαυτώ ενί, ίνα μη γένηται η γη έρημος και πολλά γένηται επί σε τα θηρία της γής.

Εξ. 23,29 Αλλά δεν θα εκδιώξω αυτούς εντός ενός έτους, δια να μη μείνη έρημος και ακαλλιέργητος η χώρα και πολλαπλασιασθούν τα θηρία της γης εναντίον σας.

Εξ. 23,30 κατά μικρόν εκβαλώ αυτούς από σου, έως αν αυξηθής και κληρονομήσης την γήν.

Εξ. 23,30 Ολίγον κατ' ολίγον θα τους εκδιώκω, έως ότου σεις αυξηθήτε και απλωθήτε και κληρονομήσετε όλην την χώραν.

Εξ. 23,31 και θήσω τα όρια σου από της ερυθράς θαλάσσης, έως της θαλάσσης της Φυλιστιείμ και από της ερήμου έως τού μεγάλου ποταμού Ευφράτου· και παραδώσω εις τας χείρας υμών τους εγκαθημένους εν τή γη και εκβαλώ αυτούς από σου.

Εξ. 23,31 Θα εκτείνω και θα θέσω τα όρια της χώρας σας από την Ερυθράν Θαλασσαν έως την θάλασσαν των Φιλισταιών, την Μεσόγειον Θαλασσαν, και από την έρημον Σουρ έως τον Ευφράτην, τον μεγάλον ποταμόν. Και θα παραδώσω εις τας χείρας σας τους κατοίκους της χώρας αυτής, ενώ άλλους από αυτούς θα τους εκδιώξω από έμπροσθέν σας.

Εξ. 23,32 ου συγκαταθήση αυτοίς και τοίς θεοίς αυτών διαθήκην,

Εξ. 23,32 Δεν θα συνάψετε με αυτούς ούτε με τους θεούς των καμμίαν διαθήκην.

Εξ. 23,33 και ουκ εγκαθήσονται εν τή γη σου, ίνα μη αμαρτείν σε ποιήσωσι προς με· εάν γάρ δουλεύσης τοίς θεοίς αυτών, ούτοι έσονταί σοι πρόσκομμα.

Εξ. 23,33 Δεν θα παραμείνουν αυτοί εις την χώραν σας, δια να μη σας παρασύρουν και αμαρτήσετε ενώπιόν μου. Διότι εάν σεις λατρεύσετε και υπηρετήσετε τους θεούς των, θα γίνουν αυτοί πρόσκομμα εις σας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Εξ. 24,1 Καί Μωυσή είπεν· ανάβηθι προς τον Κύριον σύ και Ααρών και Ναδάβ και Αβιούδ και εβδομήκοντα των πρεσβυτέρων Ισραήλ, και προσκυνήσουσι μακρόθεν τώ Κυρίω·

Εξ. 24,1 Είπεν ο Θεός στον Μωϋσήν· "άνεβα στο όρος προς εμέ συ, ο Ααρών, ο Ναδάβ, ο Αδιούδ και οι εβδομήκοντα από τους γεροντοτέρους Ισραηλίτας. Θα προσκυνήσουν εμέ τον Κυριον από μακρυνής αποστάσεως.

Εξ. 24,2 και εγγιεί Μωυσής μόνος προς τον Θεόν, αυτοί δε ουκ εγγιούσιν· ο δε λαός ου συναναβήσεται μετ αυτών.

Εξ. 24,2 Συ, ο Μωϋσής, μόνον θα έλθης πλησίον προς εμέ τον Θεόν εις την κορυφήν του όρους· οι άλλοι συνοδοί σου δεν θα πλησιάσουν. Ο δε λαός δεν θα ανεβή καθόλου στο όρος μαζή των, αλλά θα παραμείνη στους πρόποδας".

Εξ. 24,3 εισήλθε δε Μωυσής και διηγήσατο τώ λαώ πάντα τα ρήματα τού Θεού και τα δικαιώματα· απεκριθή δε πάς ο λαός φωνή μια λέγοντες· πάντας τους λόγους, ούς ελάλησε Κύριος, ποιήσομεν και ακουσόμεθα.

Εξ. 24,3 Ο Μωϋσής ήλθεν εις την κατασκήνωσιν των Ισραηλιτών και διηγήθη στον λαόν όλους τους λόγους του Θεού και τας εντολάς. Συσσωμος ο λαός απεκριθή με μίαν φωνήν λέγων· "όλους τους λόγους, τους οποίους μίλησε ο Κυριος, θα εφαρμόσωμεν και θα υπακούσωμεν".

Εξ. 24,4 και έγγραψε Μωυσής πάντα τα ρήματα Κυρίου. ορθρίσας δε Μωυσής το πρωϊ οικοδόμησε θυσιαστήριον υπό το όρος και δώδεκα λίθους εις τας δώδεκα φυλάς τού Ισραήλ·

Εξ. 24,4 Εγραψεν ο Μωϋσής όλες αυτάς τας εντολάς του Κυρίου. Εγερθείς δε πολύ πρωϊ έκτισε κατά την πρωϊαν θυσιαστήριον στους πρόποδας του όρους και ετοποθέτησε δώδεκα λίθους δια τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.

Εξ. 24,5 και εξαπέστειλε τους νεανίσκους των υιών Ισραήλ, και ανήνεγκαν ολοκαυτώματα και έθυσαν θυσίαν σωτηρίου τώ Θεώ μοσχάρια.

Εξ. 24,5 Απέστειλε κατόπιν νεαρούς Ισραηλίτας και έφεραν μοσχάρια, τα οποία προσέφεραν ολοκαυτώματα ως θυσίαν ευχαριστίας προς τον Θεόν δια την σωτηρίαν των.

Εξ. 24,6 λαβών δε Μωυσής το ήμισυ τού αίματος ενέχεεν εις κρατήρας, το δε ήμισυ τού αίματος προσέχεε προς το θυσιαστήριον.

Εξ. 24,6 Ο Μωϋσής έλαβε το ήμισυ από το αίμα των θυσιασθέντων ζώων και το έθεσεν εις δοχεία, το δε άλλο ήμισυ το έχυσε πλησίον στο θυσιαστήριον.

Εξ. 24,7 και λαβών το βιβλίον της διαθήκης ανέγνω εις τα ώτα τού λαού, και είπαν· πάντα όσα ελάλησε Κύριος, ποιήσομεν και ακουσόμεθα.

Εξ. 24,7 Έλαβε κατόπιν το βιβλίον της Διαθήκης, όπου είχε γράψει τας εντολάς, ανέγνωσεν αυτό εις επήκοον του λαού και οι Ισραηλίται είπαν· "όλα όσα διέταξεν ο Κυριος, θα εφαρμόσωμεν και θα ακουώμεν".

Εξ. 24,8 λαβών δε Μωυσής το αίμα κατεσκέδασε τού λαού και είπεν· ιδού το αίμα της διαθήκης, ής διέθετο Κύριος προς υμάς περί πάντων των λόγων τούτων.

Εξ. 24,8 Λαβών έπειτα ο Μωϋσής τα δοχεία με το αίμα ερράντισε με αυτό τον λαόν και είπεν· "ιδού το αίμα της Διαθήκης, την οποίαν έκαμεν ο Κυριος προς σας, δια να εφαρμόσετε όλες αυτάς τας εντολάς του".

Εξ. 24,9 Καί ανέβη Μωυσής και Ααρών και Ναδάβ και Αβιούδ και εβδομήκοντα της γερουσίας Ισραήλ

Εξ. 24,9 Ανέβη κατόπιν ο Μωϋσής στο όρος και μαζή με αυτόν ο Ααρών, ο Ναδάβ, ο Αβιούδ και εβδομήκοντα από την γερουσιαν των Ισραηλιτών. Εκεί αυτοί δεν είδον τον Θεόν.

Εξ. 24,10 και είδον τον τόπον, ού ειστήκει ο Θεός τού Ισραήλ· και τα υπό τους πόδας αυτού ωσει έργον πλίνθου σαπφείρου και ώσπερ είδος στερεώματος τού ουρανού τή καθαριότητι.

Εξ. 24,10 Είδον όμως τον τόπον, όπου εστάθη ο Θεός του Ισραήλ. Και ο τόπος αυτός εφείνετο σαν να ήτο κατασκευασμένος από πλίνθους σαπφείρου. Είχε δε την διαύγειαν και την λάμψιν του καθαρού ουρανού.

Εξ. 24,11 και των επιλέκτων τού Ισραήλ ου διεφώνησεν ουδέ εις· και ώφθησαν εν τώ τόπω τού Θεού και έφαγον και έπιον.

Εξ. 24,11 Κανείς από τους άρχοντας του ισραηλιτικού λαού, που ανέβησαν στο όρος όχι μόνον δεν απέθανεν αλλ' ουδέ την φωνήν του έχασε από την παρουσιαν του Θεού. Οι άνδρες αυτοί, στον θείον εκείνον τόπον έφαγον και έπιον φιλοξενηθέντες εις θείον συμπόσιον.

Εξ. 24,12 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· ανάβηθι προς με εις το όρος και ίσθι εκεί· και δώσω σοι τα πυξία τα λίθινα, τον νόμον και τας εντολάς, ας έγγραφα νομοθετήσαι αυτοίς.

Εξ. 24,12 Είπε κατόπιν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “ ανέβα προς εμέ στο υψηλότερον μέρος του όρους και μείνε εκεί. Θα σου δώσω τας λιθίνας πλάκας, εις τας οποίας είναι γραμμένος ο νόμος και αι εντολαί μου, τας οποίας έγγραψα ως νομοθεσίαν δια τους Ισραηλίτας”.

Εξ. 24,13 και αναστάς Μωυσης και Ιησους ο παρεστηκώς αυτώ ανέβησαν εις το όρος του Θεού·

Εξ. 24,13 Ηγέρθη ο Μωϋσής και ο ακόλουθος αυτού Ιησούς του Ναυή και ανέβησαν στο υψηλότερον μέρος του όρους του Θεού.

Εξ. 24,14 και τοίς πρεσβυτέροις είπαν· ησυχάζετε αυτού, έως αναστρέψωμεν προς υμάς· και ιδού Ααρών και Ωρ μεθ υμών· εάν τινι συμβή κρίσις, προσπορευέσθωσαν αυτοίς.

Εξ. 24,14 Εις δε τους πρεσβυτέρους είπαν· “ μείνατε ήσυχιοι στο μέρος αυτό, έως ότου επιστρέψωμεν προς σας. Ο Ααρών και ο Ωρ ιδού είναι μαζή σας. Εάν συμβή καμμιά διαφορά, κανένα ζήτημα εις Ισραηλίτην, ας πορευθούν αυτοί προς εκείνους δια να εξομαλύνουν την διαφοράν”.

Εξ. 24,15 και ανέβη Μωυσης και Ιησους εις το όρος, και εκάλυψεν η νεφέλη το όρος.

Εξ. 24,15 Ο Μωϋσής και ο Ιησούς του Ναυή ανέβησαν στο όρος και η νεφέλη εσκέπασεν αυτό.

Εξ. 24,16 και κατέβη η δόξα του Θεού επί το όρος το Σινά, και εκάλυψεν αυτό η νεφέλη έξ ημέρας· και εκάλεσε Κύριος τον Μωυσήν τή ημέρα τή εβδόμη εκ μέσου της νεφέλης.

Εξ. 24,16 Κατέβη ως λάμψις η δόξα του Θεού στο όρος Σινά και εσκέπασεν αυτό η νεφέλη επί εξ ημέρας. Την εβδόμην ημέραν ο Κυριος μέσα από την νεφέλην εκάλεσε τον Μωϋσήν.

Εξ. 24,17 το δε είδος της δόξης Κυριου ωσει πυρ φλέγον επί της κορυφής του όρους εναντίον των υιών Ισραήλ.

Εξ. 24,17 Το είδος της δόξης του Κυριου ήτο σαν πυρ που εκπέμπει συνεχώς φλόγας επάνω εις την κορυφήν του όρους, ορατόν από όλους τους Ισραηλίτας.

Εξ. 24,18 και εισήλθε Μωυσης εις το μέσον της νεφέλης και ανέβη εις το όρος και ήν εκεί εν τώ όρει τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας.

Εξ. 24,18 Ο Μωϋσής, κατόπιν της προσκλήσεως του Θεού, εισήλθε μέσα εις την νεφέλην, ανέβη στο υψηλότερον σημείον του όρους και ήτο εκεί τεσσαράκοντα ημερονύκτια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Εξ. 25,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 25,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν και είπεν·

Εξ. 25,2 ειπόν τοίς υιοίς Ισραήλ, και λάβετε απαρχάς παρά πάντων, οίς αν δόξη τή καρδια, και λήψεσθε τας απαρχάς μου.

Εξ. 25,2 “επέε στους Ισραηλίτας να φέρουν όλοι συνεισφοράς, ελευθέρως και αυτοπροαιρέτως κατά την διάθεσιν της καρδιάς του εαυτού, και θα λάβετε σεις δι’ εμέ αυτάς τας συνεισφοράς.

Εξ. 25,3 και αυτή εστίν η απαρχή, ήν λήψεσθε παρ αυτών· χρυσίον και αργύριον και χαλκόν

Εξ. 25,3 Αυτή η συνεισφορά, που θα λάβετε από αυτούς, θα είναι χρυσός, άργυρος και χαλκός,

Εξ. 25,4 και υάκινθον και πορφύραν και κόκκινον διπλούν και βύσσον κεκλωσμένην και τρίχας αιγείας

Εξ. 25,4 πορφύρα κυανή, πορφύρα ροδίνη, πορφύρα βαθέως ερυθρά δύο φορές βαμμένη, κλωστές εκ βύσσου, τρίχας από αίγας,

Εξ. 25,5 και δέρματα κριών ηρυθροδανωμένα και δέρματα υακίνθινα και ξύλα άσηπτα

Εξ. 25,5 δέρματα κριών βαμμένα κόκκινα και άλλα δέρματα βαμμένα κυανά και ξύλα, που δεν σαπίζουν.

Εξ. 25,6 και λίθους σαρδίου και λίθους εις την γλυφήν εις την επωμίδα και τον ποδήρη.

Εξ. 25,6 Θα λάβετε επίσης πολυτίμους λίθους σαρδίου και άλλους πολυτίμους λίθους δια την ανάγλυφον διακόσμησιν της επωμίδος και του ποδήρους χιτώνος.

Εξ. 25,7 και ποιήσεις μοι αγίασμα, και οφθήσομαι εν υμίν·

Εξ. 25,7 Θα κατασκευάσης δι’ εμέ Σκηνήν, εις τόπον άγιον, όπου θα εμφανίζωμαι εις σας.

Εξ. 25,8 και ποιήσεις μοι κατά πάντα όσα σοι δεικνύω εν τώ όρει, το παράδειγμα της σκηνης και το παράδειγμα πάντων των σκευών αυτής· ούτω ποιήσεις.

Εξ. 25,8 Θα κατασκευάσης αυτά σύμφωνα με εκείνα, που θα σου δείξω εγώ τώρα στο όρος, καττά το υπόδειγμα της Σκηνης και κατά το υπόδειγμα των σκευών αυτής, που θα σου δείξω. Ετσι θα τα κάμης.

Εξ. 25,9 Καί ποιήσεις κιβωτόν μαρτυριου εκ ξύλων άσηπτων, δύο πήχεων και ημίςους το μήκος και πήχεως και ημίςους το πλάτος και πήχεως και ημίςους το ύψος.

Εξ. 25,9 Θα κάμης την κιβωτόν του Μαρτυριου από ξύλα, που δεν σαπίζουν. Το μήκος της θα είναι δυόμισυ πήχεις, το πλάτος της ένας και ήμισυ πήχους και το ύψος της ένας και ήμισυ πήχους.

Εξ. 25,10 και καταχρυσώσεις αυτήν χρυσίω καθαρώ, έσωθεν και έξωθεν χρυσώσεις αυτήν· και ποιήσεις αυτή κυμάτια χρυσά στρεπτά κύκλω.

Εξ. 25,10 Θα καλύψης αυτήν με καθαρόν χρυσίον, θα την χρυσώσης από μέσα και απ’ έξω, θα κατασκευάσης και θα τοποθετήσης γύρω από αυτήν χρυσήν στεφάνην που θα φαίνεται σαν συστρεφόμενα κυμάτια.

Εξ. 25,11 και ελάσεις αυτή τέσσαρας δακτυλίους χρυσούς και επιθήσεις επί τα τέσσαρα κλίτη, δύο δακτυλίους επί το κλίτος το έν και δύο δακτυλίους επί το κλίτος το δεύτερον.

Εξ. 25,11 Θα χύσης δι’ αυτήν τέσσαρας χρυσούς κρίκους και θα τους προσαρμόσης εις τας τέσσαρας γωνίας, δύο κρίκους εις την μίαν πλευράν και δύο κρίκους εις την άλλην.

Εξ. 25,12 ποιήσεις δε αναφορείς ξύλα άσηπτα και καταχρυσώσεις αυτά χρυσίω·

Εξ. 25,12 Θα κατασκευάσης δια την μεταφοράν της κιβωτού μοχλούς από ξύλον άσηπτον, τους οποίους θα καλύψης με χρυσόν

Εξ. 25,13 και εισάξεις τους αναφορείς εις τους δακτυλίους τους εν τοίς κλίτεσι της κιβωτού αίρειν την κιβωτόν εν αυτοίς·

Εξ. 25,13 και θα εισάγης τους μοχλούς αυτούς στους κρίκους των δύο πλευρών της κιβωτού, δια να σηκώνεται και μεταφέρεται δι’ αυτών η κιβωτός.

Εξ. 25,14 εν τοίς δακτυλίους της κιβωτού έσονται οι αναφορείς ακίνητοι.

Εξ. 25,14 Οι μοχλοί αυτοί θα είναι μόνιμοι στους κρίκους της κιβωτού.

Εξ. 25,15 και εμβαλείς εις την κιβωτόν τα μαρτύρια, ἄ αν δώ σοι.

Εξ. 25,15 Μέσα δε εις την κιβωτόν θα θέσης αντικείμενα, που μαρτυρούν την παρουσίαν μου και τα οποία εγώ θα σου δώσω.

Εξ. 25,16 και ποιήσεις ιλαστήριον επίθεμα χρυσίου καθαρού, δύο πήχεων και ημίους το μήκος και πήχεως και ημίους το πλάτος.

Εξ. 25,16 Το σκέπασμα της κιβωτού, το ιλαστήριον, θα το κατασκευάσης από καθαρόν χρυσόν. Θα ἔχη μήκος μεν δύο και ἡμισυν πήχεις, πλάτος δε ένα και ἡμισυν πήχυν.

Εξ. 25,17 και ποιήσεις δύο Χερουβίμ χρυσοτορευτά και επιθήσεις αυτά εξ ἀμφοτέρων των κλιτών τού ιλαστηρίου.

Εξ. 25,17 Θα κατασκευάσης δύο Χερουβίμ σκαλιστά εκ χρυσοῦ και θα τοποθετήσης αυτά ἀπέναντι ἀλλήλων, το ένα εις την μίαν πλευράν του ιλαστηρίου και το ἕτερον εις την ἄλλην.

Εξ. 25,18 ποιηθήσονται Χερουβ εἰς εκ τού κλίτους τούτου και Χερουβ εἰς εκ τού κλίτους τού δευτέρου τού ιλαστηρίου· και ποιήσεις τους δύο Χερουβίμ ἐπὶ τα δύο κλίτη.

Εξ. 25,18 Θα κατασκευασθῶν δύο Χερουβίμ και θα τοποθετηθῶν ἓνα ἀπὸ την μίαν πλευράν του ιλαστηρίου, το δεῦτερον ἀπὸ την ἄλλην πλευράν. Ἐτσι τα δύο Χερουβίμ θα ευρίσκωνται ἀπέναντι ἀλλήλων εις τας δύο πλευράς του ιλαστηρίου.

Εξ. 25,19 ἔσονται οἱ Χερουβίμ εκτείνοντες τας πτέρυγας ἐπάνωθεν, συσκιαζόντες ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτῶν ἐπὶ τού ιλαστηρίου, και τα πρόσωπα αὐτῶν εις ἄλληλα· εις το ιλαστήριον ἔσονται τα πρόσωπα των Χερουβίμ.

Εξ. 25,19 Θα ἔχουν ἀπλωμένας τας πτέρυγας των ἐπάνω ἀπὸ το ιλαστήριον, θα ριπτοῦν την σκιαν των περὺγων των ἐπ' αὐτοῦ και τα πρόσωπά των θα εἶναι το ἓνα ἀπέναντι του ἄλλου. Θα εἶναι δε ἐστραμμένα κάτω, ὥστε να βλέπουν το ιλαστήριον.

Εξ. 25,20 και επιθήσεις το ιλαστήριον ἐπὶ την κιβωτόν ἀνωθεν· και εις την κιβωτόν εμβαλείς τα μαρτύρια, ἄ αν δώ σοι.

Εξ. 25,20 Το ιλαστήριον θα το τοποθετήσης ἐπάνω εις την κιβωτόν του Μαρτυρίου· μέσα δε εις την κιβωτόν θα βάλῃς αντικείμενα, που μαρτυροῦν την παρουσίαν μου και τα οποία εγώ θα σου δώσω.

Εξ. 25,21 και γνωσθήσομαι σοι ἐκείθεν και λαλήσω σοι ἀνωθεν τού ιλαστηρίου ἀνά μέσον των δύο Χερουβίμ των ὄντων ἐπὶ της κιβωτού τού μαρτυρίου και κατὰ πάντα, ὅσα εἰς ἐντεῖλωμαί σοι πρὸς τους υἱούς Ἰσραὴλ.

Εξ. 25,21 Θα φανερώνομαι και θα γίνωμαι γνωστός εις σε ἀπὸ ἐκεῖ, και θα σου ομιλώ δια του ἀνωθεν της κιβωτού ιλαστηρίου ἀπὸ το μέσον των δύο χερουβίμ, τα οποία θα ευρίσκωνται εις την κιβωτόν του Μαρτυρίου. Θα λέγω εις σε ὅλα ὅσα θα σε διατάσσω να λέγῃς πρὸς τους Ἰσραηλίτας.

Εξ. 25,22 Καί ποιήσεις τράπεζαν χρυσήν χρυσίου καθαρού, δύο πήχεων το μήκος και πήχεως το εὔρος και πήχεως και ημίους το ὕψος.

Εξ. 25,22 Θα κατασκευάσης χρυσήν τράπεζαν ἀπὸ καθαρόν χρυσόν, της οποίας το μήκος θα εἶναι δύο πήχεις, το πλάτος ἓνας πήχυς, το δε ὕψος ἓνας και ἡμισυς πήχυς.

Εξ. 25,23 και ποιήσεις αὐτὴ στρεπτά κυμάτια χρυσά κύκλω. και ποιήσεις αὐτὴ στεφάνην παλαιστοῦ κύκλω·

Εξ. 25,23 Και θα περιβάλῃς αὐτὴν με χρυσήν στεφάνην, που θα ἔχη συστρεφόμενα κυμάτια. Θα κάμῃς και ἄλλην στεφάνην περίξ του χείλους αὐτῆς, πλάτους μιας παλάμης.

Εξ. 25,24 και ποιήσεις στρεπτόν κυμάτιον τῆ στεφάνη κύκλω.

Εξ. 25,24 Θα κατασκευάσης και ἐπὶ της στεφάνης αὐτῆς γύρω συστρεφόμενα κυμάτια.

Εξ. 25,25 και ποιήσεις τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς και επιθήσεις τους τέσσαρας δακτυλίους ἐπὶ τα τέσσερα μέρη των ποδῶν αὐτῆς ὑπὸ την στεφάνην,

Εξ. 25,25 Θα κατασκευάσης τέσσαρας χρυσοῦς κρίκους, τους οποίους θα τοποθετήσης στους τέσσαρας πόδας της τραπέζης ὑπὸ την στεφάνην.

Εξ. 25,26 και ἔσονται οἱ δακτύλιοι εις θήκας τοῖς ἀναφορεύσιν, ὥστε αἴρειν ἐν αὐτοῖς την τράπεζαν.

Εξ. 25,26 Οἱ δακτύλιοι αὐτοὶ θα εἶναι θήκη δια τους ἀναφορεῖς, ὥστε να σηκώνουν και να μεταφέρουν δι' αὐτῶν την τράπεζαν.

Εξ. 25,27 και ποιήσεις τους ἀναφορεῖς εκ ξύλων ἀσήπτων και καταχρυσώσεις αὐτοῦς χρυσίω καθαρῶ, και ἀρθήσεται ἐν αὐτοῖς ἡ τράπεζα.

Εξ. 25,27 Αὐτοῦς δε τους ἀναφορεῖς, τους μοχλοῦς, θα τους κατασκευάσης ἀπὸ ξύλα ἀσήπτα και θα τους καλύψῃς με καθαρόν χρυσόν. Δι' αὐτῶν θα σηκώνεται και θα μεταφέρεται ἡ τράπεζα.

Εξ. 25,28 και ποιήσεις τα τρυβλία αὐτῆς και τας θυῖσκάς και τα σπονδεῖα και τους κιάθους, ἐν οἷς σπείσεις ἐν αὐτοῖς· εκ χρυσοῦ καθαροῦ ποιήσεις αὐτά.

Εξ. 25,28 Θα κατασκευάσης τους δίσκους, τας θήκας δια το λιβάνι, τας φιάλας και τα ποτήρια δια την τέλεσιν των σπονδῶν. Ἀπὸ καθαρόν χρυσόν θα κάμῃς αὐτά.

Εξ. 25,29 και επιθήσεις ἐπὶ την τράπεζαν ἄρτους ἐνωπίους ἐναντίον μου διαπαντός.

Εξ. 25,29 Ἐπάνω εις την τράπεζαν θα θέσης ἄρτους, οἱ οποίοι θα ευρίσκωνται δια παντός ἐνώπιόν μου και θα ἀντικαθίστανται κατὰ περιόδους.

Εξ. 25,30 Καί ποιήσεις λυχνίαν εκ χρυσοῦ καθαροῦ, τορευτὴν ποιήσεις την λυχνίαν· ο καυλός αὐτῆς και οἱ καλαμίσκοι και οἱ κρατήρες και οἱ σφαιρωτῆρες και τα κρίνα ἐξ αὐτῆς ἔσται.

Εξ. 25,30 Θα κατασκευάσης λυχνίαν ἀπὸ καθαρόν χρυσόν, σκαλιστὴν θα κάμῃς την λυχνίαν. Αὐτὴ θα ἔχη κύριον στέλεχος και ἐκατέρωθεν αὐτοῦ βραχίονας. Τα ὁμοιώματα των ποτηρίων και αἱ σφαιρικά διογκώσεις και τα ὁμοιώματα των κρίνων θα εἶναι ὅλα ἀπὸ την αὐτὴν ὕλην, ἀπὸ χρυσόν.

Εξ. 25,31 Ἐξ δε καλαμίσκοι εκπορευόμενοι εκ πλαγίων, τρεῖς καλαμίσκοι της λυχνίας εκ τού κλίτους τού ἐνός αὐτῆς και τρεῖς καλαμίσκοι της λυχνίας εκ τού κλίτους τού δευτέρου.

Εξ. 25,31 Ἐξ βραχίονες θα ἐξέρχωνται εκ των πλαγίων του κεντρικοῦ στελέχους, τρεῖς βραχίονες ἀπὸ το ἓνα κλίτος της λυχνίας και τρεῖς βραχίονες ἀπὸ το ἄλλο.

Εξ. 25,32 και τρεῖς κρατήρες εκτετυπωμένοι καρυῖσκους ἐν τῷ ἐνὶ καλαμίσκῳ, σφαιρωτῆρ και κρίνων· οὕτω τοῖς ἐξ καλαμίσκοις τοῖς εκπορευομένοις εκ της λυχνίας.

Εξ. 25,32 Τρία ποτήρια ἔχοντα σχῆμα καρδιοῦ θα ευρίσκωνται ἀνάγλυφα στον κάθε βραχίονα. Εἰς κάθε βραχίονα ἐπίσης πλησίον των ποτηρίων, θα ὑπάρχουν σφαιροειδεῖς διογκώσεις και ὁμοιώματα κρίνων. Ἐτσι θα εἶναι και οἱ ἐξ βραχίονες της

λυχνίας.

Εξ. 25,33 και εν τή λυχνία τέσσαρες κρατήρες εκτετυπωμένοι καρυϊσκους· εν τώ ενί καλαμίσκω σφαιρωτήρες και τα κρίνα αυτής.

Εξ. 25,33 Εις το κεντρικόν στέλεχος της λυχνίας θα υπάρχουν τέσσαρα ανάγλυφα ποτήρια υπό μορφήν καρυδιού. Εις το αυτό στέλεχος θα υπάρχουν σφαιρικά διογκώσεις και ομοιώματα κρίνων.

Εξ. 25,34 ο σφαιρωτήρ υπό τους δύο καλαμίσκους εξ αυτής, και σφαιρωτήρ υπό τους τέσσαρας καλαμίσκους εξ αυτής· ούτω τοίς έξ καλαμίσκοις τοίς εκπορευομένοις εκ της λυχνίας.

Εξ. 25,34 Εις το κύριον αυτό στέλεχος θα υπάρξη η πρώτη σφαιρική διογκωσις, που θα συνδέη τους δύο εκατέρωθεν βραχίονας, και άλλαι δύο σφαιρικά διογκώσεις, που θα συνδέουν με το κεντρικόν στέλεχος τους άλλους τέσσαρας βραχίονας. Ετσι θα συνδέωνται οι εξ βραχίονες, οι εξερχόμενοι από το κεντρικόν στέλεχος της λυχνίας.

Εξ. 25,35 και εν τή λυχνία τέσσαρες κρατήρες εκτετυπωμένοι καρυϊσκους.

Εξ. 25,35 Εις το κεντρικόν στέλεχος της λυχνίας θα υπάρχουν ανάγλυφα τέσσαρα ομοιώματα ποτηρίων υπό μορφήν καρυδιού.

Εξ. 25,36 οι σφαιρωτήρες και οι καλαμίσκοι εξ αυτής έστωσαν· όλη τορευτή εξ ενός χρυσιού καθαρού.

Εξ. 25,36 Αι σφαιρικά διογκώσεις και οι βραχίονες θα εξέρχωνται από το στέλεχος της λυχνίας. Όλη δε η λυχνία θα είναι σκαλιστή από χρυσόν καθαρόν.

Εξ. 25,37 και ποιήσεις τους λύχνους αυτής επτά· και επιθήσεις τους λύχνους, και φανούσιν εκ τού ενός προσώπου.

Εξ. 25,37 Θα κατασκευάσης τους επτά λύχνους αυτής και θα τους θέσης στο άνω μέρος των καλαμίσκων και του κεντρικού στελέχους και θα φωτίζουν εις την μίαν πρόσοψιν προς τα άγια των αγίων.

Εξ. 25,38 και τον επαrustήρα αυτής και τα υποθέματα αυτής εκ χρυσιού καθαρού ποιήσεις.

Εξ. 25,38 Τα λυχνοψάλιδα και τα δοχεία των απορριμμάτων αυτής θα τα κατασκευάσης από καθαρόν χρυσόν.

Εξ. 25,39 πάντα τα σκεύη ταύτα τάλαντον χρυσιού καθαρού.

Εξ. 25,39 Όλα αυτά μαζί τα χρυσά σκεύη θα είναι βάρους ενός τάλαντου χρυσιού.

Εξ. 25,40 όρα, ποιήσεις κατά τον τύπον τον δεδειγμένον σοι εν τώ όρει.

Εξ. 25,40 Πρόσεχε, θα κατασκευάσης όλα αυτά κατά το σχέδιον, που σου υπεδείχθη επί του όρους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Εξ. 26,1 Καί την σκηνήν ποιήσεις δέκα αυλαίας εκ βύσσου κεκλωσμένης και νακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου κεκλωσμένου· Χερουβίμ εργασία υφάντου ποιήσεις αυτάς.

Εξ. 26,1 Δια το πρώτον εσωτερικόν κάλυμμα της σκηνης θα κατασκευάσης δέκα τεμάχια από ύφασμα λινόν υφασμένον με στριμμένην κλωστήν χρώματος κυανού, βαθέως ερυθρού και κόκκινου. Επάνω εις αυτά θα υφάνης μορφάς χερουβίμ.

Εξ. 26,2 μήκος της αυλαίας της μιάς οκτώ και είκοσι πήχεων και εύρος τεσσάρων πήχεων η αυλαία η μία έσται· μέτρον το αυτό έσται πάσαις ταίς αυλαίαις.

Εξ. 26,2 Το μήκος του ενός τεμαχίου υφάσματος θα είναι είκοσι οκτώ πήχεις, το δε πλάτος τέσσαρες πήχεις. Αι διαστάσεις αυταί θα είναι και δια τα άλλα εννέα τεμάχια.

Εξ. 26,3 πέντε δε αυλαίαι έσονται εξ αλλήλων εχόμεναι η ετέρα εκ της ετέρας, και πέντε αυλαίαι έσονται συνεχόμενοι ετέρα τή ετέρα.

Εξ. 26,3 Τα πέντε από τα τεμάχια αυτά θα ραφούν το ένα με το άλλο, ώστε να αποτελούν ένα τεμάχιον, μίαν αυλαίαν.

Ομοίως και τα άλλα πέντε τεμάχια θα ραφούν το ένα με το άλλο, δια να αποτελέσουν δευτέραν αυλαίαν.

Εξ. 26,4 και ποιήσεις αυταίς αγκύλας νακινθίνας επί τού χείλους της αυλαίας της μιάς εκ τού ενός μέρους εις την συμβολήν και ούτω ποιήσεις επί τού χείλους της αυλαίας της εξωτέρας προς τή συμβολή τή δευτέρα.

Εξ. 26,4 Θα κατασκευάσης, δια τα δύο αυτά, λωρία συνδέσεως κυανού, τα οποία θα τοποθετήσης στο άκρον του ενός μεγάλου τεμαχίου, εκεί όπου θα γίνη η σύνδεσις με το άλλο τεμάχιον. Το αυτό θα κάμης και δια το άκρον του άλλου μεγάλου τεμαχίου.

Εξ. 26,5 πενήκοντα αγκύλας ποιήσεις τή αυλαία τή μια, και πενήκοντα αγκύλας ποιήσεις εκ τού μέρους της αυλαίας κατά την συμβολήν της δευτέρας, αντιπρόσωποι αντιπίπτουσαι αλλήλαις εις εκάστην.

Εξ. 26,5 Πεντήκοντα τέτοια λωρία συνδέσεως θα κάμης δια την μίαν αυλαίαν και άλλα πενήκοντα λωρία δια την άλλην, εκεί όπου θα γίνεται η σύνδεσις. Τα λωρία συνδέσεως εκάστης αυλαίας θα είναι το ένα απέναντι του άλλου.

Εξ. 26,6 και ποιήσεις κρίκους πενήκοντα χρυσούς. και συνάψεις τας αυλαίας ετέραν τή ετέρα τοίς κρίκοις. και έσται η σκηνή μία.

Εξ. 26,6 Θα κατασκευάσης πενήκοντα χρυσούς κρίκους και με αυτούς δια των λωρίων, που έχουν αι δύο αυλαίαι, θα συνδέσης αυτάς εις μίαν. Ούτω το πρώτον εσωτερικόν κάλυμμα της σκηνης θα είναι ένα.

Εξ. 26,7 και ποιήσεις δέρεσις τριχίνας σκέπην επί της σκηνης, ένδεκα δέρεσις ποιήσεις αυτάς.

Εξ. 26,7 Εις κάλυψιν του πρώτου θα κατασκευάσης δεύτερον κάλυμμα. Ενδεκα τριχίνα τέτοια παραπετάσματα θα κατασκευάσης.

Εξ. 26,8 το μήκος της δέρεως της μιάς, τριάκοντα πήχεων, και τεσσάρων πήχεων το εύρος της δέρεως της μιάς· το αυτό μέτρον έσται ταίς ένδεκα δέρεσι.

Εξ. 26,8 Το μήκος του παραπετάσματος θα είναι τριάκοντα πήχστο δε πλάτος αυτού θα είναι τέσσαρες πήχεις. Τας αυτάς διαστάσεις θα έχουν και το καθένα από τα ένδεκα αυτά παραπετάσματα.

Εξ. 26,9 και συνάψεις τας πέντε δέρεσις επί το αυτό, και τας έξ δέρεσις επί το αυτό. και επιδιπλώσεις την δέριν την έκτην κατά πρόσωπον της σκηνης.

Εξ. 26,9 Θα ράψης τα πέντε παραπετάσματα εις ένα και τα άλλα εξ εις άλλο ένα. Το έκτον τεμάχιον του μεγάλου αυτού παραπετάσματος θα το διπλώσης εις την είσοδον της σκηνης.

Εξ. 26,10 και ποιήσεις αγκύλας πενήκοντα επί τού χείλους της δέρεως της μιάς, της ανά μέσον κατά συμβολήν. και πενήκοντα αγκύλας ποιήσεις επί τού χείλους της δέρεως, της συναπτούσης της δευτέρας.

Εξ. 26,10 Θα κατασκευάσης στο άκρον του ενός παραπετάσματος πενήκοντα λωρία συνδέσεως, εκεί όπου θα γίνεται η σύνδεσις με το άλλο, και πενήκοντα κρίκους στο άκρον του άλλου παραπετάσματος εκεί όπου αυτό θα συνδέεται με το

πρώτον.

Εξ. 26,11 και ποιήσεις κρίκους χαλκούς πενήτηνκοντα. και συνάψεις τους κρίκους εκ των αγκυλών, και συνάψεις τας δέξεις, και ἔσται ἓν.

Εξ. 26,11 Θα κατασκευάσης πενήτηνκοντα χαλκούς κρίκους και δια μέσου αυτών θα συνδέσης τα λωρία συνδέσεως, ὥστε τα δύο παραπετάσματα να γίνουν ἓνα κάλυμμα.

Εξ. 26,12 και υποθήσεις το πλεονάζον εν ταῖς δέξεσι της σκηνης. το ἡμισυ της δέξεως το υπολελειμμένον υποκαλύψεις εις το πλεονάζον των δέξεων της σκηνης. υποκαλύψεις ὀπίσω της σκηνης.

Εξ. 26,12 Μετά την κάλυψιν της σκηνης, το πλεονάζον τμήμα των παραπετασμάτων θα πέση εις τα πλάγια της σκηνης. Το ἡμισυ του παραπετάσματος, το οποίον περισσεύει, θα κρέματαί ἀνωθεν και ὀπισθεν της σκηνης. Οὕτω θα καλύψης το ὀπισθεν αυτής μέρος.

Εξ. 26,13 πῆχυν εκ τούτου, και πῆχυν εκ τούτου, εκ τού υπερέχοντος των δέξεων, εκ τού μήκους των δέξεων της σκηνης, ἔσται συγκαλύπτων ἐπί τα πλάγια της σκηνης ἔνθεν και ἔνθεν, ἵνα καλύπτῃ.

Εξ. 26,13 Εκ δε των δύο πῆχεων, κατά τους οποίους είναι μεγαλύτερον το τρίχινον κάλυμμα ἀπό το εσωτερικόν λίνον κάλυμμα κατά πλάτος, θα καλύψης τα πλάγια της σκηνης, ἓνα πῆχυν ἀπό ἐδῶ και ἓνα πῆχυν ἀπό ἐκεῖ.

Εξ. 26,14 και ποιήσεις κατακάλυμμα τῆ σκηνή δέρματα κριῶν ηρυθροδανωμένα, και επικαλύμματα δέρματα υακίνθινα ἐπάνωθεν.

Εξ. 26,14 Ἐπάνω ἀπό το τρίχινον αὐτό δεύτερον κάλυμμα θα κατασκευάσης και τρίτον κάλυμμα δια την σκηνήν ἀπό δέρματα κριῶν βαμμένα ερυθρά με ερυθρόδανον. Και τέταρτον ἀκόμη δερμάτινον κάλυμμα χρώματος κυανού θα κατασκευάσης.

Εξ. 26,15 και ποιήσεις στύλους της σκηνης εκ ξύλων ἀσήπτων.

Εξ. 26,15 Θα κατασκευάσης στύλους, σανιδώματα, δια το στήριγμα της σκηνης ἀπό ξύλα, που δεν σήπονται.

Εξ. 26,16 δέκα πῆχεων ποιήσεις τον στύλον τον ἓνα, και πῆχεως ἐνός και ἡμίσιους το πλάτος τού στύλου τού ἐνός.

Εξ. 26,16 Καθε στύλος θα ἔχῃ μήκος μεν δέκα πῆχεις, πλάτος δε ἓνα και ἡμισυ πῆχυν.

Εξ. 26,17 δύο ἀγκωνίσκους τῶ στύλῳ τῶ ἐνί, ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῶ ἐτέρῳ. οὕτω ποιήσεις πάσι τοῖς στύλοις της σκηνης.

Εξ. 26,17 Ἐκαστος ἀπό τους στύλους θα ἔχει στο κάτω ἄκρον δύο προεξοχάς την μίαν ἀπέναντι της ἄλλης. Ἔτσι θα κατασκευάσης ὅλους τους στύλους της σκηνης.

Εξ. 26,18 και ποιήσεις στύλους τῆ σκηνή, εἴκοσι στύλους εκ τού κλίτους τού προς βοράν.

Εξ. 26,18 Εἴκοσι τέτοια σανιδώματα θα κατασκευάσης δια την βορείαν πλευράν της σκηνης.

Εξ. 26,19 και τεσσαράκοντα βάσεις ἀργυράς ποιήσεις τοῖς εἴκοσι στύλοις. δύο βάσεις τῶ στύλῳ τῶ ἐνί εις ἀμφοτέρα τα μέρη αὐτοῦ. και δύο βάσεις τῶ στύλῳ τῶ ἐνί εις ἀμφοτέρα τα μέρη αὐτοῦ.

Εξ. 26,19 Δια τους εἴκοσι αὐτοῦς στύλους θα κατασκευάσης τεσσαράκοντα ἀργυράς βάσεις. Δυο βάσεις δια τον κάθε στύλον εις τα δύο μέρη αὐτοῦ.

Εξ. 26,20 και το κλίτος το δεύτερον το προς νότον, εἴκοσι στύλους.

Εξ. 26,20 Ἡ δευτέρα πλευρά, ἡ προς νότον, θα ἔχῃ εἴκοσι ἐπίσης στύλους.

Εξ. 26,21 και τεσσαράκοντα βάσεις αὐτῶν ἀργυράς. δύο βάσεις τῶ στύλῳ τῶ ἐνί εις ἀμφοτέρα τα μέρη αὐτοῦ, και δύο βάσεις τῶ στύλῳ τῶ ἐνί εις ἀμφοτέρα τα μέρη αὐτοῦ.

Εξ. 26,21 Θα κατασκευάσης ἐπίσης δι' αὐτοῦς τεσσαράκοντα βάσεις ἀργυράς. δύο βάσεις δι' ἀμφοτέρας τας προεξοχάς του ἐνός στύλου, και ἀνά δύο βάσεις δια τον καθένα ἀπό τους ἄλλους.

Εξ. 26,22 και εκ των ὀπίσω της σκηνης κατά το μέρος το προς θάλασσαν ποιήσεις ἕξ στύλους.

Εξ. 26,22 Εἰς το ὀπισθεν μέρος της σκηνης το προς την θάλασσαν θα κατασκευάσης ἕξ ἐπίσης στύλους.

Εξ. 26,23 και δύο στύλους ποιήσεις ἐπί των γωνιῶν της σκηνης εκ των ὀπισθίων.

Εξ. 26,23 Θα κατασκευάσης δύο στύλους εις τας γωνίας του ὀπισθεν μέρους της σκηνης.

Εξ. 26,24 και ἔσται ἕξ ἴσου κάτωθεν. κατά το αὐτό ἔσονται ἴσοι εκ των κεφαλῶν εις σύμβλησιν μίαν. οὕτω ποιήσεις ἀμφοτέραις ταῖς δυοῖς γωνιαῖς. ἴσοι ἔστωσαν.

Εξ. 26,24 Οἱ στύλοι αὐτοῖ θα εἶναι ἴσου πάχους ἀπό κάτω ἕως ἄνω, ὥστε θα αποτελοῦν ἓνα σῶμα με τους γωνιαίους στύλους. Ἔτσι θα κάμης και δια τους δύο γωνιαίους στύλους. Θα εἶναι ἴσου πάχους και ὕψους.

Εξ. 26,25 και ἔσονται οκτῶ στύλοι, και αἱ βάσεις αὐτῶν ἀργυραὶ δέκα ἕξ. δύο βάσεις τῶ ἐνί στύλῳ εις ἀμφοτέρα τα μέρη αὐτοῦ, και δύο βάσεις τῶ στύλῳ τῶ ἐνί.

Εξ. 26,25 Κατ' αὐτόν τον τρόπον προς δυσμάς θα ὑπάρχουν οκτῶ στύλοι και δέκα ἕξ ἀργυραὶ βάσεις, δύο βάσεις δι' ἀμφοτέρας τας προεξοχάς ἐκάστου στύλου.

Εξ. 26,26 και ποιήσεις μοχλοῦς εκ ξύλων ἀσήπτων· πέντε τῶ ἐνί στύλῳ εκ τού ἐνός μέρους της σκηνης,

Εξ. 26,26 Θα κατασκευάσης μοχλοῦς ἀπό ξύλα ἀσηπτα. Πέντε μοχλοῖ θα διέρχωνται ἀπό κάθε στύλον ἀπό το ἓνα μέρος της σκηνης, το βόρειον.

Εξ. 26,27 και πέντε μοχλοῦς τῶ στύλῳ τῶ ἐνί κλίτει της σκηνης τῶ δευτέρῳ, και πέντε μοχλοῦς τῶ στύλῳ τῶ ὀπισθίῳ τῶ κλίτει της σκηνης τῶ προς θάλασσαν.

Εξ. 26,27 Πέντε μοχλοῖ θα διέρχωνται ἀπό κάθε στύλον του δευτέρου κλίτους, του νοτίου, και πέντε ἐπίσης μοχλοῖ ἀπό κάθε στύλον του ὀπισθεν μέρους της σκηνης, του δυτικῆ του προς την θάλασσαν.

Εξ. 26,28 και ο μοχλός ο μέσος ἀναμέσον των στύλων δικνεῖσθω ἀπό τού ἐνός κλίτους εις το ἕτερον κλίτος.

Εξ. 26,28 Ο μεσαῖος μοχλός, ο κεντρικός, θα διέρχεται ἀνά μέσον των στύλων ἀπό την μίαν πλευράν εις την ἄλλην.

Εξ. 26,29 και τους στύλους καταχρυσώσεις χρυσίῳ. και τους δακτυλίους ποιήσεις χρυσοῦς, εις οὐς εἰσάξεις τους μοχλοῦς. και καταχρυσώσεις τους μοχλοῦς χρυσίῳ.

Εξ. 26,29 Τους στύλους αὐτοῦς θα τους ἐπιχρυσώσης. Τους δακτυλίους, ἀπό τους οποίους θα διέρχωνται οἱ μοχλοῖ, θα τους κάμης χρυσοῦς. Και τους μοχλοῦς ἐπίσης θα ἐπιχρυσώσης.

Εξ. 26,30 και ἀναστήσεις την σκηνήν κατά το εἶδος το δεδειγμένον σοι εν τῶ ὄρει.

Εξ. 26,30 Θα στήσης την σκηνήν σύμφωνα με το ὑπόδειγμα, το οποίον σου εδείχθη στο ὄρος Σινά.

Εξ. 26,31 και ποιήσεις καταπέτασμα ἕξ υακίνθου, και πορφύρας, και κοκκίνου κεκλωσμένου, και βύσσου νενησμένης. ἔργον ὑφαντόν ποιήσεις αὐτό Χερουβίμ.

Εξ. 26,31 Θα κατασκευάσης καταπέτασμα από στριμμένον νήμα χρώματος κυανού, βαθέος ερυθρού και κοκκίνου. Το ύφασμα θα είναι από γνεσμένον λινόν. Θα υφάνης δε εις αυτό μορφάς Χερουβίμ.

Εξ. 26,32 και επιθήσεις αυτό επί τεσσάρων στύλων ασήπτων κεχρυσωμένων χρυσαί, και αι κεφαλίδες αυτών χρυσαί, και αι βάσεις αυτών τέσσαρες αργυραί.

Εξ. 26,32 Το καταπέτασμα αυτό θα κρεμάσης από τέσσαρες επιχρυσωμένους στύλους ασήπτου ξύλου. Αι κεφαλαί αυτών θα είναι χρυσαί και αι τέσσαρες βάσεις των αργυραί.

Εξ. 26,33 και θήσεις το καταπέτασμα επί των στύλων, και εισοίσεις εκεί εσώτερον τού καταπετάσματος την κιβωτόν τού μαρτυρίου, και διοριεί το καταπέτασμα υμίν ανά μέσον τού αγίου και ανά μέσον τού αγίου των αγίων.

Εξ. 26,33 Το καταπέτασμα θα το κρεμάσης στους στύλους, όπισθεν του καταπετάσματος, στο εσωτερικόν, θα τοποθετήσης την Κιβωτόν του Μαρτυρίου. Το καταπέτασμα θα χωρίζη τα Άγια από τα Άγια των Αγίων.

Εξ. 26,34 και κατακαλύψεις τώ καταπετάσματι την κιβωτόν τού μαρτυρίου εν τώ αγίω των αγίων.

Εξ. 26,34 Έτσι, με το καταπέτασμα αυτό θα αποκρύψης από τα μάτια των ανθρωπών την Κιβωτόν του Μαρτυρίου, η οποία θα ευρίσκεται εις τα Άγια των Αγίων.

Εξ. 26,35 και θήσεις την τράπεζαν έξωθεν τού καταπετάσματος και την λυχνίαν απέναντι της τραπέζης επί μέρους της σκηνης το προς νότον και την τράπεζαν θήσεις επί μέρους της σκηνης το προς βοράν.

Εξ. 26,35 Έξω από το καταπέτασμα θα τοποθετήσης την τράπεζαν της Προθέσεως και απέναντι της τραπέζης την επτάφωτον λυχνίαν προς το νότιον μέρος της σκηνης. Εις το βόρειον μέρος θα τοποθετήσης την τράπεζαν.

Εξ. 26,36 και ποιήσεις επίσπαστρον τή θύρα της σκηνης εξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου κεκλωσμένου και βύσσου κεκλωσμένης, έργον ποικιλτού.

Εξ. 26,36 Θα κατασκευάσης εις την θύραν της σκηνης του Μαρτυρίου ένα άλλο παραπέτασμα από ύφασμα εκ στριμμένου νήματος χρώματος κυανού, βαθέος ερυθρού και κοκκίνου. Αυτό θα είναι εξαιρετον λινόν υφασμα, από στριμμένον νήμα, έργον ειδικού διακοσμητού.

Εξ. 26,37 και ποιήσεις τώ καταπετάσματι πέντε στύλους και χρυσώσεις αυτούς χρυσαί, και αι κεφαλίδες αυτών χρυσαί, και χωνεύσεις αυτοίς πέντε βάσεις χαλκάς.

Εξ. 26,37 Δια το ύφασμα αυτό θα κατασκευάσης πέντε στύλους, τους οποίους θα επιχρυσώσεις, ενώ αι κεφαλαί αυτών, τα κιονόκρανα, θα είναι χρυσαί, αι δε πέντε αυτών βάσεις θα είναι χυταί από χαλκόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Εξ. 27,1 Καί ποιήσεις θυσιαστήριον εκ ξύλων ασήπτων, πέντε πήχεων το μήκος και πέντε πήχεων το εύρος, τετράγωνον έσται το θυσιαστήριον, και τριών πήχεων το ύψος αυτού.

Εξ. 27,1 Θα κατασκευάσης θυσιαστήριον από ξύλα άσηπτα. Το μήκος του θα είναι πέντε πήχεις και πέντε πήχστο πλάτος, θα είναι τετράγωνον, το δε ύψος του θα είναι τρεις πήχεις.

Εξ. 27,2 και ποιήσεις τα κέρατα επί των τεσσάρων γωνιών· εξ αυτού έσται τα κέρατα· και καλύψεις αυτά χαλκώ.

Εξ. 27,2 Επάνω εις τας τέσσαρας αυτού γωνίας θα τοποθετήσης τέσσαρα εξέχοντα κέρατα, τα οποία θα καλύψης με χαλκόν.

Εξ. 27,3 και ποιήσεις στεφάνην τώ θυσιαστηρίω και τον καλυπτήρα αυτού και τας φιάλας αυτού και τας κρεάγρας αυτού και το πυρεϊόν αυτού· και πάντα τα σκεύη αυτού ποιήσεις χαλκά.

Εξ. 27,3 Εις το θυσιαστήριον θα κατασκευάσης στεφάνην, όπως επίσης και τον καλυπτήρα αυτού. Θα κατασκευάσης τας φιάλας, τας λαβίδας δια τα κρέατα και το πυραδοχείον, όλα αυτά θα είναι χάλκινα.

Εξ. 27,4 και ποιήσεις αυτώ εσχάραν έργω διεκτυτώ χαλκήν· και ποιήσεις τή εσχάρα τέσσαρας δακτυλίους χαλκούς υπό τα τέσσαρα κλίτη.

Εξ. 27,4 Θα κατασκευάσης επί του θυσιαστηρίου τούτου δικτυωτήν εσχάραν από χαλκόν. Εις τας τέσσαρας πλευράς αυτής θα κατασκευάσης τέσσαρας χαλκίνους κρίκους.

Εξ. 27,5 και υποθήσεις αυτούς υπό την εσχάραν τού θυσιαστηρίου κάτωθεν· έσται δε η εσχάρα έως τού ημίσου του θυσιαστηρίου.

Εξ. 27,5 Θα θέσης τους χαλκίνους αυτούς κρίκους κάτω από την εσχάραν του θυσιαστηρίου, θα φθάνη δε αυτή μέχρι την μέσην του θυσιαστηρίου.

Εξ. 27,6 και ποιήσεις τώ θυσιαστηρίω αναφορείς εκ ξύλων ασήπτων και περιχαλκώσεις αυτούς χαλκώ.

Εξ. 27,6 Θα κατασκευάσης δια το θυσιαστήριον αναφορείς από ξύλον άσηπτον, τους οποίους θα περιβάλης με χαλκόν.

Εξ. 27,7 και εισάξεις τους αναφορείς εις τους δακτυλίους, και έστρωσαν αναφορείς κατά πλευρά τού θυσιαστηρίου εν τώ αίρειν αυτό.

Εξ. 27,7 Θα εισάγης τους αναφορείς αυτούς στους δακτυλίους και θα υπάρχουν αυτοί εις τα πλευρά του θυσιαστηρίου, όταν θα το σηκώνουν δια να το μεταφέρουν.

Εξ. 27,8 κοίλον σανιδωτόν ποιήσεις αυτό· κατά το παραδεχθέν σοι εν τώ όρει, ούτω ποιήσεις αυτό.

Εξ. 27,8 Το θυσιαστήριον τούτο θα το κατασκευάσης με σανίδας εσωτερικώς κοίλον, όχι συμπαγές, σύμφωνα, με το υποδειγμα, που σου έδειξα στο όρος Σινά. Έτσι θα το κάμης.

Εξ. 27,9 Καί ποιήσεις αυλήν τή σκηνή· εις το κλίτος το προς λίβα ιστία της αυλής εκ βύσσου κεκλωσμένης, μήκος εκατόν πήχεων τώ ενί κλίτει·

Εξ. 27,9 Θα κάμης αυλήν δια την σκηνήν. Την νοτίαν αυτής πλευράν θα κλείσης με παραπετάσματα από λινόν ύφασμα εκ κλωστής στριμμένης. Το μήκος της πλευράς θα είναι εκατόν πήχεις.

Εξ. 27,10 και οι στύλοι αυτών είκοσι, και αι βάσεις αυτών είκοσι χαλκαί, και οι κρίκοι αυτών και αι ψαλίδες αργυραί.

Εξ. 27,10 Οι στύλοι των παραπετασμάτων αυτών θα είναι είκοσι και αι βάσεις των στύλων χαλκαί, είκοσι. Οι δε κρίκοι και τα άγκιστρα αναρτήσεως αργυρά.

Εξ. 27,11 ούτως τώ κλίτει τώ προς απηλιώτην ιστία, εκατόν πήχεων μήκος· και οι στύλοι αυτών είκοσι και αι βάσεις αυτών είκοσι χαλκαί, και οι κρίκοι και αι ψαλίδες των στύλων, και αι βάσεις αυτών περιηργυρωμένοι αργυρίω.

Εξ. 27,11 Έτσι θα είναι και η πλευρά η προς βοράν, μήκους εκατόν πήχεων. Οι στύλοι των παραπετασμάτων και αυτής της πλευράς θα είναι είκοσι, αι βάσεις αυτών χαλκαί, οι κρίκοι και τα άγκιστρα αναρτήσεως επηργυρωμένα.

Εξ. 27,12 το δε εύρος της αυλής το κατά θάλασσαν ιστία πενήκοντα πήχεων· στύλοι αυτών δέκα, και βάσεις αυτών δέκα.
 Εξ. 27,12 Εις τον χώρον της αυλής, προς δυσμάς, τα παραπετάσματα θα είναι μήκους πενήκοντα πήχεων, οι στύλοι αυτών δέκα και αι βάσεις των δέκα.
 Εξ. 27,13 και εύρος της αυλής της προς νότον, ιστία πενήκοντα πήχεων· στύλοι αυτών δέκα, και βάσεις αυτών δέκα.
 Εξ. 27,13 Εις τον χώρον της αυλής, τον προς νότον (αλ. γρ. ανατολάς), τα παραπετάσματα θα εκτείνωνται εις πενήκοντα πήχεις. Οι στύλοι αυτών θα είναι δέκα και αι βάσεις των στύλων δέκα.
 Εξ. 27,14 και πεντεκαίδεκα πήχεων το ύψος των ιστιών τώ κλίτει τώ ενί· στύλοι αυτών τρεις, και αι βάσεις αυτών τρεις.
 Εξ. 27,14 Εκατέρωθεν της πύλης της ανατολικής αυτής πλευράς θα υπάρχουν δύο κλίτη. Το ύψος των παραπετασμάτων του ενός θα είναι δέκα πέντε πήχεων, οι δε στύλοι των παραπετασμάτων θα είναι τρεις, και τρεις αι βάσεις των.
 Εξ. 27,15 και το κλίτος το δεύτερον δεκαπέντε πήχεων των ιστιών το ύψος· στύλοι αυτών τρεις, και αι βάσεις αυτών τρεις.
 Εξ. 27,15 Το άλλο κλίτος της πύλης θα έχη παραπετάσματα ύψους δεκαπέντε επίσης πήχεων, οι στύλοι αυτών θα είναι τρεις και αι βάσεις των στύλων τρεις.
 Εξ. 27,16 και τή πύλη της αυλής κάλυμμα, είκοσι πήχεων το ύψος, εξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου κεκλωσμένου και βύσσου κεκλωσμένης τή ποικιλία τού ραφιδεντού· στύλοι αυτών τέσσαρες και αι βάσεις αυτών τέσσαρες.
 Εξ. 27,16 Εις το κέντρον της πλευράς, όπου ευρίσκεται η πύλη η εισάγουσα εις την αυλήν, θα υπάρχη παραπέτασμα. Το ύψος αυτού θα είναι είκοσι πήχεων, το δε ύφασμά του θα είναι κυανού, βαθέως ερυθρόν και κόκκινον, υφασμένον από στριμμένα νήματα λινού, κεντημένου από ειδικόν τεχνίτην. Οι στύλοι αυτών θα είναι τέσσαρες και αι βάσεις των στύλων τέσσαρες.
 Εξ. 27,17 πάντες οι στύλοι της αυλής κύκλω κατηργυρωμένοι αργυρίω, και αι κεφαλίδες αυτών αργυραί, και αι βάσεις αυτών χαλκαί.
 Εξ. 27,17 Όλοι οι στύλοι κύκλω της αυλής θα είναι επηργυρωμένοι· τα κιονόκρανα αυτών θα είναι αργυρά και αι βάσεις των χάλκιναι.
 Εξ. 27,18 το δε μήκος της αυλής εκατόν εφ' εκατόν, και εύρος πενήκοντα επί πενήκοντα, και ύψος πέντε πήχεων, εκ βύσσου κεκλωσμένης, και αι βάσεις αυτών χαλκαί.
 Εξ. 27,18 Το μήκος της αυλής θα είναι εκατόν πήχεις προς βορράν και εκατόν προς νότον, το δε πλάτος θα είναι πενήκοντα προς δυσμάς και πενήκοντα προς ανατολάς. Το ύψος των παραπετασμάτων της αυλής θα είναι πέντε πήχεις. Αυτά τα παραπετάσματα θα είναι από στριμμένον νήμα λινού αι δε βάσεις των στύλων χαλκαί.
 Εξ. 27,19 και πάσα η κατασκευή και πάντα τα εργαλεία και οι πάσσαλοι της αυλής χαλκοί.
 Εξ. 27,19 Όλη αυτή η κατασκευή και όλα τα εργαλεία και οι πάσσαλοι της αυλής θα είναι από χαλκόν.
 Εξ. 27,20 Καί σύ σύνταξον τοίς υιοίς Ισραήλ και λαβέτωσάν σοι έλαιον εξ ελαιών άτρυγον καθαρόν κεκομμένον εις φώς καύσαι, ίνα καίηται λύχνος διαπαντός.
 Εξ. 27,20 Δώσε εν στολήν στους Ισραηλίτας να σου φέρουν ελαιόλαδον χωρίς κατακάθι, καθαρόν, από κοπανισμένας ελαίας, προς φωτισμόν, δια να καίεται με το λάδι αυτό δια παντός η επτάφωτος λυχνία.
 Εξ. 27,21 εν τή σκηνή τού μαρτυρίου έξωθεν τού καταπετάματος τού επί της διαθήκης καύσει αυτό Ααρών και οι υιοί αυτού αφ' εσπέρας έως πρωΐ εναντίον Κυρίου· νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών παρά των υιών Ισραήλ.
 Εξ. 27,21 Εντός της σκηνής του Μαρτυρίου, έξω από το καταπέτασμα, το οποίον κρύπτει από τους οφθαλμούς σας την Κιβωτόν του Μαρτυρίου, ο Ααρών και οι απόγονοί του θα καίουν το έλαιον τούτο από το βράδυ έως το πρωΐ ενώπιον του Κυρίου. Αυτό θα είναι αιώνιος νόμος δι' όλας τας γενεάς των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Εξ. 28,1 Καί σύ προσαγάγου προς σεαυτόν τον τε Ααρών τον αδελφόν σου και τους υιούς αυτού εκ των υιών Ισραήλ ιερατεύειν μοι, Ααρών και Ναδάβ και Αβιούδ και Ελεάζαρ και Ιθάμαρ υιούς Ααρών.
 Εξ. 28,1 Κάλεσε από όλους τους Ισραηλίτας να προσέλθουν εις σε, ο αδελφός σου ο Ααρών και οι υιοί του, δια να αναλάβουν ως έργον και αποστολήν των να ιερατεύουν εις εμέ· ο Ααρών και οι υιοί του Ναβάρ, Αδιούδ, Ελεάζαρ και Ιθάμαρ αυτοί θα είναι ιερείς.
 Εξ. 28,2 και ποιήσεις στολήν αγίαν Ααρών τώ αδελφώ σου εις τιμήν και δόξαν.
 Εξ. 28,2 Θα κατασκευάσης ιερατικήν στολήν δια τον αδελφόν σου τον Ααρών προς τιμήν και δόξαν του ιερατικού του έργου.
 Εξ. 28,3 και σύ λάλησον πάσι τοίς σοφοίς τή διανοία, ούς ενέπλησαν πνεύματος σοφίας και αισθήσεως, και ποιήσουσι την στολήν την αγίαν Ααρών εις το άγιον, εν ή ιερατεύσει μοι.
 Εξ. 28,3 Προς τούτο ομίλησε προς όλους τους σοφούς κατά την διάνοιαν, τους οποίους εγώ εγέμισα με πνεύμα σοφίας και καλαισθησίας, να κατασκευάσουν αγίας ιερατικής στολάς του Ααρών δια τον ναόν, όπου αυτός θα ιερουργή εις λατρείαν ιδικήν μου.
 Εξ. 28,4 και αύται αι στολαί, ας ποιήσουσι· το περιστήθιον και την επωμίδα και τον ποδήρη και χιτώνα κοσμημένον και κίδαριν και ζώνην· και ποιήσουσι στολάς αγίας Ααρών και τοίς υιοίς αυτού εις το ιερατεύειν μοι.
 Εξ. 28,4 Αυταί θα είναι αι στολαί, τας οποίας θα κατασκευάσουν· Το περιστήθιον, η επωμίς, ο ποδήρης χιτών, ο κροσσωτός χιτών, η μίτρα και η ζώνη. Οι ειδικοί τεχνίται θα κατασκευάσουν τας ιερατικές στολάς του Ααρών και των τέκνων του, δια να ιερουργούν εις εμέ.
 Εξ. 28,5 και αυτοί λήψονται το χρυσίον και τον υακίνθον και την πορφύραν και το κόκκινον και την βύσσον.
 Εξ. 28,5 Οι τεχνίται δια την κατασκευήν αυτών των στολών θα πάρουν χρυσόν, και βαφάς κυανάς, βαθέως ερυθράς, κοκκίνας και λευκόν λινόν ύφασμα.
 Εξ. 28,6 και ποιήσουσι την επωμίδα εκ βύσσου κεκλωσμένης, έργον υφαντόν ποικιλτού·
 Εξ. 28,6 Θα κατασκευάσουν την επωμίδα από στριμμένον λινόν ύφασμα, το οποίον θα υφάνη ειδικός διακοσμητής.
 Εξ. 28,7 δύο επωμίδες συνέχουσαι έσονται αυτώ ετέρα την ετέρα, επί τοίς δυσί μέρεσιν εξηρημένα·
 Εξ. 28,7 Η επωμίς θα αποτελείται από δύο τεμάχια συγκρατούμενα το ένα με το άλλο επί του ώμου και θα πίπτουν το εν έμπροσθεν και το άλλο όπισθεν του ώμου του αρχιερέως.
 Εξ. 28,8 και το ύφασμα των επωμιδών, ό εστιν επ' αυτώ, κατά την ποιήσιν εξ αυτού έσται εκ χρυσίου καθαρού και υακίνθου

και πορφύρας και κοκκίνου διανενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης·

Εξ. 28,8 Το ύφασμα των τεμαχίων αυτών της επωμίδος κατά την κατασκευήν του θα γίνεται από καθαρόν χρυσόν, από κλωστής χρώματος κυανού, βαθέος ερυθρού, και κοκκίνου και από λινήν κλωστήν στριμμένην.

Εξ. 28,9 και λήψη τους δύο λίθους, λίθους σμαράγδου, και γλύψεις εν αυτοίς τα ονόματα των υιών Ισραήλ,

Εξ. 28,9 Θα λάβης τους δύο πολυτίμους λίθους σμαράγδου και θα χαράξης επάνω εις αυτούς τα δώδεκα ονόματα των υιών Ισραήλ.

Εξ. 28,10 Εξ ονόματα επί τον λίθον τον ένα και τα έξ ονόματα τα λοιπά επί τον λίθον τον δεύτερον κατά τας γενέσεις αυτών.

Εξ. 28,10 Εξ ονόματα στον ένα λίθον και τα υπόλοιπα εξ στον άλλον λίθον κατά την χρονολογίαν της γεννήσεως των.

Εξ. 28,11 έργον λιθουργικής τέχνης, γλύμμα σφραγίδος, διαγλύψεις τους δύο λίθους επί τοίς ονόμασι των υιών Ισραήλ.

Εξ. 28,11 Αυτό θα είναι έργον γλυπτικής τέχνης, ώστε να έχουν ανάγλυφον όψιν σφραγίδος· θα χαράξης στους δύο αυτούς πολυτίμους λίθους τα ονόματα των υιών του Ιακώβ.

Εξ. 28,12 και θήσεις τους δύο λίθους επί των ώμων της επωμίδος· λίθοι μνημοσύνου εισί τοίς υιοίς Ισραήλ· και αναλήψεται Ααρών τα ονόματα των υιών Ισραήλ έναντι Κυρίου επί των δύο ώμων αυτού, μνημόσυνον περί αυτών.

Εξ. 28,12 Θα τοποθετήσης τους δύο αυτούς πολυτίμους λίθους στους δύο ώμους της επωμίδος. Οι δύο αυτοί πολύτιμοι λίθοι θα είναι εις υπόμνησιν προς τον Θεόν δια τους υιούς Ισραήλ. Και έτσι ο Ααρών θα φέρη επί των δύο ώμων του τα ονόματα των υιών του Ιακώβ ενώπιον του Κυρίου, δια να ενθυμηται ο Θεός πάντοτε τους Ισραηλίτας.

Εξ. 28,13 και ποιήσεις ασπιδίσκας εκ χρυσίου καθαρού·

Εξ. 28,13 Θα κατασκευάσης από καθαρόν χρυσόν πόρπας εις σχήμα μικρών ασπίδων.

Εξ. 28,14 και ποιήσεις δύο κροσσωτά εκ χρυσίου καθαρού, καταμειγμένα εν άνθειςιν, έργον πλοκής· και επιθήσεις τα κροσσωτά τα πεπλεγμένα επί τας ασπιδίσκας κατά τας παρωμίδας αυτών εκ των εμπροσθίων.

Εξ. 28,14 Θα πλέξης από καθαρόν χρυσόν δύο αλυσίδας, αι οποίαι θα έχουν εις τα άκρα κρόσσια, ποικιλμένα με ομοιώματα ανθέων. Θα δέσης τας πλεγμένας αυτάς χρυσάς αλυσίδας εις τας πόρπας, αι οποίαι θα είναι στερεωμένοι πλησίον των ώμων προς το μέρος του στήθους.

Εξ. 28,15 και ποιήσεις λογείον των κρίσεων, έργον ποικιλτού· κατά τον ρυθμόν της επωμίδος ποιήσεις αυτό εκ χρυσίου και υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου κεκλωσμένου και βύσσου κεκλωσμένης ποιήσεις αυτό.

Εξ. 28,15 Θα κατασκευάσης επίσης το Λογείον των Κρίσεων, πολύχρωμον έργον ειδικού διακοσμητού. Θα το κάμης όμοιον από απόψεως υλικού και μορφής με την επωμίδα, δηλαδή από χρυσήν κλωστήν και από λινόν ύφασμα χρώματος κυανού, βαθέος ερυθρού, και κοκκίνου στριμμένον και από λευκόν λινόν επίσης στριμμένον.

Εξ. 28,16 τετράγωνον έσται, διπλούν, σπιθαμής το μήκος αυτού και σπιθαμής το εύρος.

Εξ. 28,16 Θα είναι τετράγωνον, διπλωνόμενον εις δύο, μήκους και πλάτους μιας σπιθαμής.

Εξ. 28,17 και καθυφανείς εν αυτώ ύφασμα κατάλιθον τετράστιχον. στίχος λίθων έσται, σάρδιον, τοπάζιον και σμάραγδος, ο στίχος ο εις·

Εξ. 28,17 Θα υφάνης στο πλέγμα αυτό τέσσαρας σειράς πολυτίμων λίθων. Η πρώτη σειρά θα έχη υφαισμένους λίθους· Σάρδιον, τοπάζιον και σμάραγδον.

Εξ. 28,18 και ο στίχος ο δεύτερος, άνθραξ και σάπφειρος και ίασπισ·

Εξ. 28,18 Η δευτέρα σειρά θα περιέχη πολύτιμον άνθρακα, σάπφειρον και ίασπιν.

Εξ. 28,19 και ο στίχος ο τρίτος, λιγύριον, αχάτης και αμέθυστος·

Εξ. 28,19 Η τρίτη σειρά θα περιέχη λιγύριον, αχάτην και αμέθυστον.

Εξ. 28,20 και ο στίχος ο τέταρτος, χρυσόλιθος και βηρύλλιον και ονύχιον· περικεκαλυμμένα χρυσίω, συνδεδεμένα εν χρυσίω, έστωσαν κατά στίχον αυτών.

Εξ. 28,20 Και η τετάρτη σειρά θα περιέχη χρυσόλιθον, βηρύλλιον και ονύχιον. Ούτοι θα είναι περιχρυσωμένοι και συνδεδεμένοι με χρυσόν ειδικόν πλέγμα κατά την σειράν των.

Εξ. 28,21 και οι λίθοι έστωσαν εκ των ονομάτων των υιών Ισραήλ δεκαδύο κατά τα ονόματα αυτών· γλυφαί σφραγίδων, έκαστος κατά το όνομα, έστωσαν εις δεκαδύο φυλάς.

Εξ. 28,21 Οι πολύτιμοι αυτοί λίθοι θα είναι δώδεκα, όσα είναι τα ονόματα των υιών Ιακώβ. Θα είναι ανάγλυφοι ως σφραγίδες, καθένας από τους οποίους θα αναγράφη και εν όνομα των υιών Ιακώβ. Δώδεκα λίθοι δια τας δώδεκα φυλάς του Ιακώβ.

Εξ. 28,22 και ποιήσεις επί το λογείον κρυσσούς συμπεπλεγμένους, έργον αλυσιδωτόν εκ χρυσίου καθαρού.

Εξ. 28,22 Δια να συνδέσης το Λογείον με την επωμίδα θα κατασκευάσης από νήματα καθαρού χρυσού αλυσιδωτόν πλέγμα.

Εξ. 28,23 και λήψεται Ααρών τα ονόματα των υιών Ισραήλ επί τού λογείου της κρίσεως επί τού στήθους, εισιόντι εις το άγιον, μνημόσυνον εναντίον τού Θεού.

Εξ. 28,23 Ο Ααρών θα φέρη τα ονόματα των υιών του Ιακώβ στο Λογείον της Κρίσεως, το οποίον θα είναι επί του στήθους του, δια να ενθυμηται ο Θεός τους Ισραηλίτας, όταν ο Ααρών εισέρχεται εις την σκηνήν.

Εξ. 28,24 και θήσεις επί το λογείον της κρίσεως τους κρυσσούς· τα αλυσιδωτά επ αμφοτέρων των κλιτών τού λογείου επιθήσεις

Εξ. 28,24 Θα θέσης στο Λογείον τούτο της Κρίσεως τας κροσσωτάς αλυσίδας, θα θέσης αυτάς εις τα άκρα της άνω πλευράς του Λογείου,

Εξ. 28,25 και τας δύο ασπιδίσκας επιθήσεις επ αμφοτέρους τους ώμους της επωμίδος κατά πρόσωπον.

Εξ. 28,25 και θα συνδέσης αυτάς με τας δύο ασπυδοειδείς πόρπας, αι οποίαι ευρίσκονται στο εμπρόσθιον, το προς το στήθος, μέρος της επωμίδος.

Εξ. 28,26 και επιθήσεις επί το λογείον της κρίσεως την δήλωσιν και την αλήθειαν, και έσται επί τού στήθους Ααρών, όταν εισπορεύηται εις το άγιον έναντι Κυρίου. και οίσει Ααρών τας κρίσεις των υιών Ισραήλ επί τού στήθους έναντι Κυρίου διαπαντός.

Εξ. 28,26 Θα θέσης επί του Λογείου της Κρίσεως την Δήλωσιν, δια να συμβολίξη τα θεία μηνύματα, και την αλήθειαν, δια να συμβολίξη το αψευδές αυτών. Αυτά θα είναι πάντοτε στο στήθος του Ααρών, όταν εισέρχεται ούτος στον άγιον χώρον ενώπιον του Κυρίου.

Εξ. 28,27 και ποιήσεις υποδύτην ποδήρη όλον υακίνθινον.

Εξ. 28,27 Θα κατασκευάσης εσωτερικών χιτώνων μέχρι των ποδών, ολόκληρον κυανού χρώματος.

Εξ. 28,28 και έσται το περιστόμιον εξ αυτού μέσον, ώαν έχον κύκλω τού περιστομίου, έργον υφάντου, την συμβολήν συνυφασμένην εξ αυτού, ίνα μη ραγή.

Εξ. 28,28 Είς το άνω και μέσον αυτού θα έχη ανοιγμα, κύκλω του οποίου θα υπάρχη ούγια υφαντή. Η ένωση σύγιας και περιστομίου του ποδήρους χιτώνος θα είναι συνυφασμένα, δια να μη σχίζεται το περιστόμιον.

Εξ. 28,29 και ποιήσεις επί το λώμα τού υποδύτου κάτωθεν, ώσει εξανθούσης ρόας ροΐσκους εξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου διανενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης επί τού λώματος τού υποδύτου κύκλω· το αυτό είδος ροΐσκους χρυσούς και κώδωνας αναμέσον τούτων περικύκλω·

Εξ. 28,29 Είς την κάτω άκραν του υποδύτου, γύρω από αυτόν θα κατασκευάσης από ύφασμα χρώματος κυανού, βαθέος ερυθρού και κοκκίνου, του οποίου η κλωστή θα είναι λινή στριμμένη, μικρά ομοιώματα ανθισμένης και καρπφορούσης ροδιάς. Επίσης είς την αυτήν μορφήν θα κατασκευάσης χρυσά ομοιώματα μικρών καρπών ροδιάς και αναμέσον αυτών κωδωνίσκους χρυσούς κύκλω στον υποδύτην.

Εξ. 28,30 παρά ροΐσκον χρυσούν κώδωνα και άνθινον επί τού λώματος τού υποδύτου κύκλω.

Εξ. 28,30 Είς κάθε χρυσούν ομοίωμα καρπού και άνθους ροδιάς επί του κάτω και ολόγυρα τμήματος του υποδύτου θα αντιστοιχή και ένας χρυσούς κώδων.

Εξ. 28,31 και έσται Ααρών εν τώ λειτουργείν ακουστή η φωνή αυτού, εισiónτι είς το άγιον έναντι Κυρίου και εξiónτι, ίνα μη αποθάνη.

Εξ. 28,31 Όταν δε ο Ααρών εισέρχεται, δια να λειτουργή στον άγιον χώρον της Σκηνης, ένώπιον του Κυρίου είτε όταν εξέρχεται, θα ακούεται ο ήχος των κωδώνων, θα προσέξη, μήπως παραλείψη τούτο και τιμωρηθή δια θανάτου.

Εξ. 28,32 και ποιήσεις πέταλον χρυσούν καθαρόν και εκτυπώσεις εν αυτώ εκτύπωμα σφραγίδος Αγίασμα Κυρίου.

Εξ. 28,32 Θα κατασκευάσης έλασμα από καθαρόν χρυσόν είς σχήμα πετάλου και θα χαράξης είς αυτό αναγλύφους υπό μορφήν σφραγίδος τας λέξεις "Αγίασμα Κυρίου"· δηλαδή αφιερωμένον στον Κύριον.

Εξ. 28,33 και επιθήσεις αυτό επί υακίνθου κεκλωσμένης, και έσται επί της μίτρας κατά πρόσωπον της μίτρας έσται.

Εξ. 28,33 Θα τοποθετήσης το χρυσούν αυτό έλασμα επάνω είς κυανούν λινόν ύφασμα καμωμένον από στριμμένην κλωστήν. Ολον δε αυτό θα το θέσης επί της μίτρας, στο εμπρόσθιον μέρος της μίτρας.

Εξ. 28,34 και έσται επί τού μετώπου Ααρών, και εξαρεί Ααρών τα αμαρτήματα των αγίων, όσα αν αγιάσωσιν οι υιοί Ισραήλ, παντός δόματος των αγίων αυτών· και έσται επί τού μετώπου Ααρών διαπαντός, δεκτόν αυτοίς έναντι Κυρίου.

Εξ. 28,34 Αυτό θα υπάρχη στο μέτωπον του Ααρών, ο οποίος θα αφαιρή τας αμαρτίας των Ισραηλιτών, τας οποίας ήθελον διαπράξει αυτοί, καθ' ην στιγμήν θα προσέφεραν τας παντός είδους προσφοράς των. Αυτό θα είναι πάντοτε στο μέτωπον του Ααρών, δια να κάμνη δεκτάς ο Κύριος τας προσευχάς και τας προσφοράς των Ισραηλιτών.

Εξ. 28,35 και οι κοσμηβάτοι των χιτώνων εκ βύσσου· και ποιήσεις κίδαριν βυσσίνην και ζώνην ποιήσεις, έργον ποικιλτού.

Εξ. 28,35 Ο εσωτερικός, ο φέρων κρόσσια, χιτών του αρχιερέως, θα είναι κατασκευασμένος από λινόν ύφασμα. Θα κάμνης κίδαριν από λινόν ύφασμα και ζώνην ποικιλόχρωμον, έργον ειδικού διακοσμητού.

Εξ. 28,36 και τοίς υιοίς Ααρών ποιήσεις χιτώνας και ζώνας και κιδάρεις ποιήσεις αυτοίς είς τιμήν και δόξαν.

Εξ. 28,36 Και δια τους υιούς του Ααρών θα κατασκευάσης ιερατικά άμφια, χιτώνας, ζώνας και κιδάρεις είς τιμήν και δόξαν της θείας λατρείας.

Εξ. 28,37 και ενδύσεις αυτά Ααρών τον αδελφόν σου, και τους υιούς αυτού μετ αυτού· και χρίσεις αυτούς και εμπλήσεις αυτών τας χείρας και αγιάσεις αυτούς, ίνα ιερατεύωσι μοι.

Εξ. 28,37 Με αυτά θα ενδύσης τον αδελφόν σου τον Ααρών και τους υιούς του. Θα χρίσης αυτούς με το ειδικόν έλαιον, θα γεμίσης τας χείρας των, θα καθαρίσης από κάθε ηθικόν μολυσμόν και θα τους αφιερώσης είς εμέ, δια να ιεουργούν είς λατρείαν μου.

Εξ. 28,38 και ποιήσεις αυτοίς περισκελή λινά καλύψαι ασχημοσύνην χρωτός αυτών από οσφύος έως μηρών έσται.

Εξ. 28,38 θα κατασκευάσης ακόμη δι' αυτούς περισκελίδας λινάς, δια να σκεπάζουν την γυμνότητα του δέρματός των από την μέσην μέχρι και των μηρών.

Εξ. 28,39 και έξει Ααρών αυτά και υιοί αυτού, ως αν εισπορεύονται είς την σκηνήν τού μαρτυρίου ή όταν προσπορεύονται λειτουργείν προς το θυσιαστήριον τού αγίου, και ουκ επάξονται προς εαυτούς αμαρτίαν, ίνα μη αποθάνωσι νόμιμον αιώνιον αυτώ και τώ σπέρματι αυτού μετ αυτόν.

Εξ. 28,39 Θα φορούν αυτά ο Ααρών και οι υιοί του, όταν εισέρχωνται είς την Σκηνήν του Μαρτυρίου η όταν προπορεύονται δια να προσφέρουν θυσίαν στο θυσιαστήριον των αγίων, δια να μην επισύρουν είς εαυτούς αμαρτίαν και καταδικασθούν είς θάνατον. Τούτο θα είναι αιώνιος και απαράβατος νόμος δι' αυτόν και δια τους απογόνους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Εξ. 29,1 Καί ταύτά εστιν, ά ποιήσεις αυτοίς αγιάσαι αυτούς, ώστε ιερατεύειν μοι αυτούς. λήψη μσχάριον εκ βοών έν και κριούς αμώμους δύο

Εξ. 29,1 Είπεν ο Θεός εν συνεχεία προς τον Μωϋσήν· "αυτά είναι εκείνα τα οποία θα κάμνης δια τον Ααρών και τους υιούς του, δια να τους χειροτονήσης και καθιερώσης, ώστε να με υπηρετούν ως ιερείς. Θα λάβης ένα μσχάρι από τα βόδια και δύο αρτιμελείς κριούς.

Εξ. 29,2 και άρτους αζύμους πεφυραμένους εν ελαίω και λάγανα άζυμα κεχρισμένα εν ελαίω· σμιδαλιν εκ τυρών ποιήσεις αυτά.

Εξ. 29,2 Θα λάβης άρτους χωρίς προζύμι, ζυμωμένους με έλαιον, και λαγάνες χωρίς προζύμι αλειμμένες με έλαιον· αυτά θα τα κάμνης από σημινγάλι σίτου.

Εξ. 29,3 και επιθήσεις αυτά επί κανούν έν και προσοίσεις αυτά επί τώ κανώ και το μσχάριον και τους δύο κριούς.

Εξ. 29,3 Θα τα τοποθετήσης είς ένα κάνιστρον και θα μου τα προσφέρης με το κάνιστρον αυτό μαζή δε θα προσφέρστο μσχάρι και τους δύο κριούς.

Εξ. 29,4 και Ααρών και τους υιούς αυτού προσάξεις επί τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου και λούσεις αυτούς εν ύδατι.

Εξ. 29,4 Θα οδηγήσης έπειτα τον Ααρών και τους υιούς του είς την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα τους λούσης, με νερό.

Εξ. 29,5 και λαβών τας στολάς ενδύσεις Ααρών τον αδελφόν σου και τον χιτώνα τον ποδήρη και την επωμίδα και το λογιόν και συνάψεις αυτό το λογιόν προς την επωμίδα.

Εξ. 29,5 Θα λάβης κατόπιν τας στολάς και θα ενδύσης τον αδελφόν σου Ααρών με τον ποδήρη χιτώνα, με την επωμίδα και το Λογιόν. Θα συνδέσης το Λογιόν με την επωμίδα επ' αυτού.

Εξ. 29,6 και επιθήσεις την μίτραν επί την κεφαλήν αυτού και επιθήσεις το πέταλον το Αγίασμα επί τή μίτραν.

Εξ. 29,6 Θα θέσης την μίτραν εις την κεφαλήν του και θα τοποθετήσης επί της μίτρας το χρυσοῦν μετάλλινον έλασμα το έχον την επιγραφήν "Αγίασμα".

Εξ. 29,7 και λήψη τού ελαίου τού χρίσματος και επιχεείς αυτό επί την κεφαλήν αυτού και χρίσεις αυτόν.

Εξ. 29,7 Θα λάβης από το προς χρίσιν έλαιον, θα χύσης εις την κεφαλήν του και θα χρίσης αυτόν.

Εξ. 29,8 και τους υιούς αυτού προσάξεις και ενδύσεις αυτούς χιτώνας

Εξ. 29,8 Και τους υιούς του θα οδηγήσης προς την Σκηνήν, θα ενδύσης αυτούς με τους καθορισθέντας χιτώνας.

Εξ. 29,9 και ζώσεις αυτούς ταίς ζώναις, και περιθήσεις αυτοίς τας κιδάρεις, και έσται αυτοίς ιερατεία μοι εις τον αιώνα. και τελειώσεις Ααρών τας χείρας αυτού και τας χείρας των υιών αυτού.

Εξ. 29,9 Θα ζώσης αυτούς με τας ζώνας και θα φορέσης εις τας κεφαλάς των τας κιδάρεις. Και έτσι θα είναι εις αυτούς η ιερωσύνη παντοτεινή. Θα ολοκληρώσης έτσι και θα καθαριάσης τας χείρας του Ααρών και τας χείρας των υιών του, ώστε να ιερουργούν.

Εξ. 29,10 και προσάξεις τον μόσχον επί τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και επιθήσουσιν Ααρών και οι υιοί αυτού τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν τού μόσχου έναντι Κυρίου παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου·

Εξ. 29,10 Θα φέρης το μοσχάρι εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα θέσουν ο Ααρών και οι υιοί του τας χείρας των επάνω εις την κεφαλήν του ενώπιον του Κυρίου, πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Εξ. 29,11 και σφάξεις τον μόσχον έναντι Κυρίου παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου.

Εξ. 29,11 Θα σφάξης έπειτα τον μόσχον ενώπιον του Κυρίου πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Εξ. 29,12 και λήψη από τού αίματος τού μόσχου και θήσεις επί των κεράτων τού θυσιαστηρίου τώ δακτύλω σου· το δε λοιπόν πάν αίμα εκχεείς παρά την βάση τού θυσιαστηρίου.

Εξ. 29,12 Θα λάβης από το αίμα του μόσχου και με τον δάκτυλόν σου θα θέσης εις τα κέρατα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, όλον δε το υπόλοιπον αίμα του μόσχου θα το χύσης εις την βάση του θυσιαστηρίου.

Εξ. 29,13 και λήψη πάν το στέαρ το επί της κοιλίας και τον λοβόν τού ήπατος και τους δύο νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών και επιθήσεις επί το θυσιαστήριον.

Εξ. 29,13 Θα λάβης όλον το λίπος που υπάρχει εις την κοιλίαν του μόσχου, τον λοβόν, το κάτω δηλαδή λεπτόν άκρον, από το σηκώτι, και τους δύο νεφρούς και το λίπος το επάνω αυτών και θα θέσης αυτά επάνω στο πυρ του θυσιαστηρίου.

Εξ. 29,14 τα δε κρέατα τού μόσχου και το δέρμα και την κόπρον κατακαύσεις πυρι έξω της παρεμβολής· αμαρτίας γάρ εστι.

Εξ. 29,14 Τα δε υπόλοιπα κρέατα του μόσχου, και το δέρμα και την κόπρον αυτού θα κατακαύσης έξω από την περιοχίη της κατασκηνώσεως και τούτο διότι η θυσία αυτή είναι θυσία περί αμαρτίας.

Εξ. 29,15 και τον κριόν λήψη τον ένα, και επιθήσουσιν Ααρών και οι υιοί αυτού τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν τού κριού·

Εξ. 29,15 Θα λάβης έπειτα από τους δύο κριούς τον ένα, επί της κεφαλής του οποίου θα θέσουν τα χέρια των ο Ααρών και οι υιοί του.

Εξ. 29,16 και σφάξεις αυτόν και λαβών το αίμα προσχεείς προς το θυσιαστήριον κύκλω.

Εξ. 29,16 Θα σφάξης αυτόν και το αίμα αυτού θα το χύσης κύκλω εις την βάση του θυσιαστηρίου.

Εξ. 29,17 και τον κριόν διχοτομήσεις κατά μέλη και πλυνείς τα ενδόσθια και τους πόδας ύδατι και επιθήσεις επί τα διχοτομήματα σύν τή κεφαλή.

Εξ. 29,17 Θα διαμελίσης τον κριόν εις τεμάχια, θα πλύνης τα εντόσθια και τους πόδας με νερό και θα θέσης αυτά μαζί με την κεφαλήν επάνω εις τα άλλα τεμάχια.

Εξ. 29,18 και ανοίσεις όλον τον κριόν επί το θυσιαστήριον, ολοκαύτωμα τώ Κυρίω εις οσμίν ευωδίας· θυσίασμα Κυρίω εστί.

Εξ. 29,18 Θα προσφέρης όλον αυτόν τον κριον στο θασιαστήριον των ολοκαυτωμάτων ως ολοκαύτωμα στον Κύριον, εις οσμίν ευωδίας, διότι αυτή η θυσία είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένη εις Αυτόν.

Εξ. 29,19 και λήψη τον κριόν τον δεύτερον, και επιθήσει Ααρών και οι υιοί αυτού τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν τού κριού·

Εξ. 29,19 Θα λάβης έπειτα τον δεύτερον κριόν. Ο Ααρών και οι υιοί του θα θέσουν τας χείρας των επάνω εις την κεφαλήν του κριού τούτου.

Εξ. 29,20 και σφάξεις αυτόν, και λήψη τού αίματος αυτού και επιθήσεις επί τον λοβόν τού ωτός Ααρών τού δεξιού και επί το άκρον της δεξιάς χειρός και επί το άκρον τού ποδός τού δεξιού, και επί τους λοβούς των ώτων των υιών αυτού των δεξιών και επί τα άκρα των χειρών αυτών των δεξιών και επί τα άκρα των ποδών αυτών των δεξιών.

Εξ. 29,20 Θα σφάξης αυτόν, θα λάβης από το αίμα του και θα, θέσης από αυτό στο κάτω άκρον του δεξιού αυτιού του Ααρών, στο άκρον της δεξιάς χειρός του και εις το άκρον του δεξιού ποδός του. Επίσης θα θέσης από το αίμα όχι το εις τα κάτω άκρα των δεξιών αυτιών και εις τα άκρα των δεξιών χειρών και εις τα άκρα των δεξιών ποδών των υιών του Ααρών.

Εξ. 29,21 και λήψη από τού αίματος τού από τού θυσιαστηρίου και από τού ελαίου της χρίσεως και ρανείς επί Ααρών και επί την στολήν αυτού και επί τους υιούς αυτού και επί τας στολάς των υιών αυτού μετ αυτού, και αγιασθήσεται αυτός και η στολή αυτού και οι υιοί αυτού και αι στολαί των υιών αυτού μετ αυτού· το δε αίμα τού κριού προσχεείς προς το θυσιαστήριον κύκλω.

Εξ. 29,21 Θα λάβης από το αίμα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και από το έλαιον της χρίσεως και θα ραντίσης με αυτά τον Ααρών και την στολήν του και μετά από αυτόν τους υιούς του και τας στολάς των και έτσι θα καθιερωθούν εις εμέ αυτός και η στολή του, και μαζί με αυτόν οι υιοί του και αι στολαί αυτών. Το υπόλοιπον αίμα του κριού θα το χύσης κύκλω εις την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Εξ. 29,22 και λήψη από τού κριού το στέαρ αυτού και το στέαρ το κατακαλύπτον την κοιλίαν και τον λοβόν τού ήπατος και τους δύο νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών και τον βραχίονα τον δεξιόν· έστι γάρ τελειώσις αυτή·

Εξ. 29,22 Θα λάβης από τον κριόν το λίπος, το λίπος το καλύπτον την κοιλίαν, τον λοβόν του ήπατος, τους δύο νεφρούς και

το λίπος το επάνω αυτών και την δεξιάν ωμοπλάτην. Η θυσία αυτή έγινε δια την χειροτονίαν και καθιέρωσιν του Ααρών και των υιών του·

Εξ. 29,23 και άρτον ένα εξ ελαίου και λάγανον έν από τού κανού των αζύμων των προτεθειμένων έναντι Κυρίου

Εξ. 29,23 θα λάβης από το κάνιστρον των αζύμων άρτων, που ευρίσκεται ενώπιον του Κυρίου, ένα χωρίς προζύμι άρτον ζυμωμένον με λάδι και μίαν λαγάναν·

Εξ. 29,24 και επιθήσεις τα πάντα επί τας χείρας Ααρών και επί τας χείρας των υιών αυτού και αφορείς αυτά αφόρισμα έναντι Κυρίου.

Εξ. 29,24 και θα θέσης όλα αυτά εις τα χέρια του Ααρών και εις τα χέρια των παιδιών του, θα τα ξεχωρίσης δηλαδή από τα άλλα, που υπάρχουν στο κάνιστρον, και θα τα προσφέρης ως αφιέρωμα προς τον Κύριον.

Εξ. 29,25 και λήψη αυτά εκ των χειρών αυτών και ανοίσεις επί το θυσιαστήριον της ολοκαυτώσεως εις οσμίν ευωδίας έναντι Κυρίου· κάρπωμά εστι Κυρίω.

Εξ. 29,25 Θα τα λάβης από τα χέρια εκείνων και θα τα προσφέρης στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων εις οσμίν ευωδίας ενώπιον του Κυρίου. Είναι αυτή θυσία δια τον Κύριον.

Εξ. 29,26 και λήψη το στηθύνιον από τού κριού της τελειώσεως, ό εστιν Ααρών, και αφορείς αυτό αφόρισμα έναντι Κυρίου, και έσται σοι εν μερίδι.

Εξ. 29,26 Θα λάβης το στήθος από τον κριόν, τον προσφερθέντα δια την χειροτονίαν και καθιέρωσιν του Ααρών και θα το προσφέρης ως αφιέρωμα στον Κύριον. Και θα είναι τούτο ιδικόν σου μερίδιον.

Εξ. 29,27 και αγιάσεις το στηθύνιον αφόρισμα και τον βραχίονα τού αφαιρέματος, ός αφώρισται και ός αφήρηται από τού κριού της τελειώσεως από τού Ααρών και από των υιών αυτού,

Εξ. 29,27 Θα καθαγιάσης το χωρισθέν αυτό στήθος και την ωμοπλάτην του κριού, η οποία καθηγιάσθη και ετέθη χωριστά από τον κριόν τον θυσιασθέντα δια την χειροτονίαν και καθιέρωσιν του Ααρών και των υιών του.

Εξ. 29,28 και έσται Ααρών και τοίς υιοίς αυτού νόμιμον αιώνιον παρά των υιών Ισραήλ· έστι γάρ αφάιρεμα τούτο και αφάιρεμα έσται παρά των υιών Ισραήλ από των θυμάτων των σωτηριών των υιών Ισραήλ, αφάιρεμα Κυρίω.

Εξ. 29,28 Αυτό θα είναι αιώνιος νόμος δια τον Ααρών και τους υιούς αυτού μεταξύ όλων των Ισραηλιτών. Το στήθος και η ωμοπλάτη που αφαιρούνται τώρα, θα αφαιρούνται και στο μέλλον υπό των Ισραηλιτών από τας ευχαριστηρίους δια την σωτηρίαν των θυσίας και θα προσφέρονται στον Κύριον.

Εξ. 29,29 και η στολή τού αγίου, ή εστιν Ααρών, έσται τοίς υιοίς αυτού μετ αυτόν, χρισθήναι αυτούς εν αυτοίς και τελειώσαι τας χείρας αυτών.

Εξ. 29,29 Η καθιερωμένη στολή, η οποία ανήκει στον Ααρών, θα περιέλθη στους υιούς του ύστερα απ' αυτόν, δια να χρισθούν αυτοί δια του ελαίου της χρίσεως μαζί με την στολήν αυτήν και καθαγιασθούν και τα χέρια αυτών.

Εξ. 29,30 επτά ημέρας ενδύσεται αυτά ο ιερέυς ο αντ αυτού εκ των υιών αυτού, ός εισελεύσεται εις την σκηνήν τού μαρτυρίου λειτουργείν εν τοίς αγίοις.

Εξ. 29,30 Επί επτά ημέρας θα ενδύεται την ιεράν αυτήν στολήν ο αντικαταστάτης του Ααρών, ο οποίος θα προέρχεται από τους απογόνους του και θα εισέρχεται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να λειτουργή εις τα Αγία.

Εξ. 29,31 και τον κριόν της τελειώσεως λήψη και εψησεις τα κρέα εν τόπω αγίω,

Εξ. 29,31 Θα πάρης τον κριόν της καθιερώσεως του Ααρών και θα ψήσης τα κρέατα αυτού στον ιερόν τόπον.

Εξ. 29,32 και έδονται Ααρών και οι υιοί αυτού τα κρέα τού κριού και τους άρτους τους εν τώ κανώ παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου·

Εξ. 29,32 Ο Ααρών και οι υιοί αυτού θα φάγουν τα κρέατα του κριού και τους άρτους, οι οποίοι ευρίσκονται στο κάνιστρον, πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Εξ. 29,33 έδονται αυτά, εν οίς ηγιάσθησαν εν αυτοίς τελειώσαι τας χείρας αυτών, αγιάσαι αυτούς, και αλλογενής ουκ έδεται απ αυτών· έστι γάρ αγία.

Εξ. 29,33 Θα φάγουν αυτά, δια των οποίων εξιλεώθησαν, ώστε να καθιερωθούν ως ιερείς και να καταστούν ικαναί αι χείρες αυτών να προσφέρουν προς τον Κύριον. Κανείς ξένος δεν θα φάγη από τα κρέατα αυτά, διότι είναι ηγιασμένα.

Εξ. 29,34 εάν δε καταλειφθή από των κρεών της θυσίας της τελειώσεως και των άρτων έως πρωϊ, κατακαύσεις τα λοιπά πυρί ου βρωθήσεται, αγίασμα γάρ εστι.

Εξ. 29,34 Εάν δε περισσεύσουν από τα κρέατα της θυσίας του καθαγιασμού του Ααρών και από τους άρτους έως το πρωϊ, αυτά τα υπόλοιπα θα τα καύσης στο πυρ. Δεν θα φαγωθούν διότι είναι ηγιασμένα.

Εξ. 29,35 και ποιήσεις Ααρών και τοίς υιοίς αυτού ούτω κατά πάντα, όσα ενετειλάμην σοι επτά ημέρας τελειώσεις τας χείρας αυτών.

Εξ. 29,35 Κατ' αυτόν τον τρόπον θα κάμης όλα όσα σε διέταξα στον Ααρών και τους υιούς αυτού, ώστε να χειροτονηθούν και να είναι ιερείς.

Εξ. 29,36 και το μοσχάριον της αμαρτίας ποιήσεις τή ημέρα τού καθαρισμού και καθαριείς το θυσιαστήριον εν τώ αγιάζειν σε επ αυτώ και χρίσεις αυτό ώστε αγιάσαι αυτό.

Εξ. 29,36 Το μοσχάρι, το οποίον θα προσφέρετε θυσίαν δια την άφεσιν αμαρτιών, θα το προσφέρης κάθε ημέραν του καθαρισμού και θα καθαρίζης το θυσιαστήριον, δια να αγιάζης συ αυτό και θα το χρίης δια να είναι άγιον.

Εξ. 29,37 επτά ημέρας καθαριείς το θυσιαστήριον και αγιάσεις αυτό, και έσται το θυσιαστήριον άγιον τού αγίου· πάς ο απόμμενος τού θυσιαστηρίου αγιασθήσεται.

Εξ. 29,37 Επί επτά ημέρας θα καθαρίζης το θυσιαστήριον και θα το αγιάσης· τότε θα είναι αυτό αγιώτατον. Καθένας ο οποίος θα το εγγίξη με ευλάβειαν, θα αγιασθή.

Εξ. 29,38 Καί ταύτά εστιν, ά ποιήσεις επί τού θυσιαστηρίου· αμνούς ενιαυσίους αμώμους δύο την ημέραν επί το θυσιαστήριον ενδελεχώς, κάρπωμα ενδελεχισμού.

Εξ. 29,38 Αυταί είναι αι θυσιαί, τας οποίας θα προσφέρης επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Εκάστην ημέραν θα προσφέρης δύο αμνούς αρτιμελείς, χωρίς κανένα ελάττωμα. Αυτή θα είναι και θα λέγεται θυσία καθημερινή.

Εξ. 29,39 τον αμνόν τον ένα ποιήσεις το πρωϊ και τον αμνόν τον δεύτερον ποιήσεις το δειλινόν·

Εξ. 29,39 Τον ένα αμνόν θα τον προσφέρης το πρωϊ και τον δεύτερον αμνόν το δειλινόν.

Εξ. 29,40 και δέκατον σεμιδάλεως πεφυραμένης εν ελαίω κεκομμένω τώ τετάρτω τού είν και σπονδήν το τέταρτον τού είν

οίνου τώ αμνώ τώ ενί·

Εξ. 29,40 Τέσσαρα κιλά σημιγδάλι ζυμωμένο με καθαρόν έλαιον ημίσεος περίπου κιλού και ήμισυ περίπου κιλόν οίνου προς σπονδήν θα προσφέρης δια κάθε αμνόν.

Εξ. 29,41 και τον αμνόν τον δεύτερον ποιήσεις το δειλινόν, κατά την θυσίαν την πρωϊνήν και κατά την σπονδήν αυτού ποιήσεις εις οσμίν ευωδίας, κάρπωμα Κυρίω,

Εξ. 29,41 Τον δεύτερον αμνόν θα τον προσφέρης κατά το δειλινόν. Όπως προσέφερες την πρωϊνήν θυσίαν και σπονδήν, έτσι θα προσφέρης και την απογευματινήν θυσίαν εις ενάρεστον οσμίν ευωδίας, θυσίαν στον Κυρίον.

Εξ. 29,42 θυσίαν ενδελεχισμού εις γενεάς υμών, επί θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου έναντι Κυρίου, εν οίς γνωσθήσομαι σοι εκείθεν, ώστε λαλήσαι σοι.

Εξ. 29,42 Η καθημερινή αυτή θυσία θα προσφέρεται πάντοτε εις όλας τας γενεάς σας πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου ενώπιον του Κυρίου. Δια των θυσιών αυτών και από την Σκηνήν του Μαρτυρίου θα γίνομαι εγώ γνωστός εις σας και θα ομιλώ προς σας.

Εξ. 29,43 και τάξομαι εκεί τοίς υιοίς Ισραήλ και αγιασθήσομαι εν δόξη μου·

Εξ. 29,43 Εκεί θα δίδω τας εντολάς μου και θα φαίνωμαι άγιος εις την δόξαν μου.

Εξ. 29,44 και αγιάσω την σκηνήν τού μαρτυρίου και το θυσιαστήριον και Ααρών και τους υιούς αυτού αγιάσω ιερατεύειν μοι.

Εξ. 29,44 Θα αγιάσω και θα δοξάσω την Σκηνήν του Μαρτυρίου και το θυσιαστήριον, όπως επίσης θα αγιάσω τον Ααρών και τους υιούς του, δια να ιερουργούν εις λατρείαν.

Εξ. 29,45 και επικληθήσομαι εν τοίς υιοίς Ισραήλ και έσομαι αυτών Θεός,

Εξ. 29,45 Θα με επικαλούνται οι Ισραηλίται και θα είμαι ο Θεός των.

Εξ. 29,46 και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός αυτών, ο εξαγαγών αυτούς εκ γής Αιγύπτου, επικληθήναι αυτοίς και είναι αυτών Θεός.

Εξ. 29,46 Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός των, ο οποίος τους έβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον, ώστε να με επικαλούνται και να είμαι ο Θεός των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Εξ. 30,1 Καί ποιήσεις θυσιαστήριον θυμιάματος εκ ξύλων ασήπτων·

Εξ. 30,1 Θα κάμης θυσιαστήριον θυμιάματος από ξύλα, που δεν σήπονται.

Εξ. 30,2 και ποιήσεις αυτό πήχεως το μήκος και πήχεως το εύρος, τετράγωνον έσται, και δύο πήχεων το ύψος· εξ αυτού έσται τα κέρατα αυτού.

Εξ. 30,2 Το μήκος αυτού θα είναι ένας πήχυς και το πλάτος ένας επίσης πήχυς. Θα είναι τετράγωνον. Το δε ύψος του θα είναι δύο πήχεις. Από αυτό θα εξέχουν τα κέρατά του.

Εξ. 30,3 και καταχρυσώσεις αυτά χρυσίω καθαρώ, την εσχάραν αυτού και τους τοίχους αυτού κύκλω και τα κέρατα αυτού, και ποιήσεις αυτά στρεπτήν στεφάνην χρυσήν κύκλω.

Εξ. 30,3 Θα επιχρυσώσης με καθαρόν χρυσίον τα μέρη του, δηλαδή την εσχάραν, τας κύκλω αυτού πλευράς και τα κέρατα αυτού. Θα κατασκευάσης κύκλω αυτού στεφάνην ελικοειδή.

Εξ. 30,4 και δύο δακτυλίους χρυσοίς καθαρούς ποιήσεις υπό την στρεπτήν στεφάνην αυτού, εις τα δύο κλίτη ποιήσεις εν τοίς δυσί πλευροίς· και έσονται ψαλίδες ταις σκυτάλαις, ώστε αίρειν αυτό εν αυταίς.

Εξ. 30,4 Εις τας δύο γωνίας των πλευρών, κάτω από την ελικοειδή στεφάνην του, θα κάμης δύο κρικούς από καθαρόν χρυσόν δι' εκάστην των δύο πλευρών του. Δια τας δύο ράβδους, που θα χρησιμοποιούνται εις μεταφοράν του, θα υπάρχουν άγκιστρα.

Εξ. 30,5 και ποιήσεις σκυτάλας εκ ξύλων ασήπτων και καταχρυσώσεις αυτάς χρυσίω.

Εξ. 30,5 Θα κατασκευάσης από ξύλα άσηπτα τας ράβδους αυτάς, τας οποίας και θα επιχρυσώσης.

Εξ. 30,6 και θήσεις αυτό απέναντι τού καταπετάσματος τού όντος επί της κιβωτού των μαρτυρίων, εν οίς γνωσθήσομαι σοι εκείθεν.

Εξ. 30,6 Το θυσιαστήριον αυτό του θυμιάματος θα το θέσης απέναντι του καταπετάσματος, το οποίον ευρίσκεται προ της Κιβωτού των Μαρτυρίων, από όπου εγώ θα ομιλώ και θα γίνωμαι γνωστός εις σε.

Εξ. 30,7 και θυμιάσει απ αυτού Ααρών θυμιάμα σύνθετον λεπτόν· το πρωϊ πρωϊ, όταν επισκευάζη τους λύχνους, θυμιάσει επ αυτού,

Εξ. 30,7 Επάνω εις αυτό θα προσφέρη ο Ααρών ειδικώς παρασκευασμένον λεπτόν θυμιάμα. Θα θυμιάζη δε επ' αυτού πρωϊ-πρωϊ, όταν ετοιμάζη τους λύχνους της επταφώτου λυχνίας.

Εξ. 30,8 και όταν εξάπτη Ααρών τους λύχνους οψέ, θυμιάσει επ αυτού· θυμιάμα ενδελεχισμού διά παντός έναντι Κυρίου εις γενεάς αυτών.

Εξ. 30,8 Και την εσπέραν, όταν θα ανάπτη τους λύχνους, θα θυμιάζη πάλιν επάνω εις αυτό. Το θυμιάμα αυτό θα γίνεται πάντοτε ενώπιον του Κυρίου εις όλας τας γενεάς σας.

Εξ. 30,9 και ουκ ανοίσεις επ αυτού θυμιάμα έτερον, κάρπωμα, θυσίαν· και σπονδήν ου σπείσεις επ αυτού.

Εξ. 30,9 Δεν θα προσφέρης επάνω εις αυτό το θυσιαστήριον άλλου είδους θυμιάμα ούτε θα προσφέρης θυσίαν αιματηράν η αναίμακτον, ούτε σπονδήν οίνου θα προσφέρης εκεί.

Εξ. 30,10 και εξιλάσεται επ αυτού Ααρών επί των κεράτων αυτού άπαξ τού ενιαυτού· από τού αίματος τού καθαρισμού καθαριεί αυτό εις γενεάς αυτών· άγιον των αγίων εστί Κυρίω.

Εξ. 30,10 Επί των κεράτων του θυσιαστηριου αυτού θα κάμη ο Ααρών μίαν φοράν το έτος εξιλέωσιν των αμαρτιών. Με το αίμα της θυσίας υπέρ του καθαρισμού από τας αμαρτίας θα καθαρίση ο Ααρών τούτο το θυσιαστήριον. Αυτή δε η πράξις θα γίνεται εις όλας τας γενεάς σας. Το θυσιαστήριον τούτο είναι αγιώτατον αφιέρωμα στον Κύριον".

Εξ. 30,11 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 30,11 Ωμίλησεν ακόμη ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και είπεν·

Εξ. 30,12 εάν λάβης τον συλλογισμόν των υιών Ισραήλ εν τή επισκοπή αυτών, και δώσουσιν έκαστος λύτρα της ψυχής αυτού Κυρίω, και ουκ έσται εν αυτοίς πτώσις εν τή επισκοπή αυτών.

Εξ. 30,12 "εάν θελήσης να αριθμήσης τους Ισραηλίτας και να μάθης το πλήθος αυτών, ας δώση ο καθένας στον ναόν του Κυρίου ωρισμένον ποσόν χρημάτων ως λύτρον της ψυχής του και κανείς από αυτούς δεν θα πάθῃ τίποτε κατά την ἀριθμῆσιν.

Εξ. 30,13 και τούτο ἐστὶν ὁ δῶσουσιν ὅσοι ἀν παραπορεύονται τὴν ἐπίσκεψιν· τὸ ἥμισυ τοῦ δίδραχμου, ὁ ἐστὶν κατὰ τὸ δίδραχμον τὸ ἅγιον· εἴκοσιν ὀβολοὶ τὸ δίδραχμον, τὸ δε ἥμισυ τοῦ δίδραχμου εἰσφορὰ Κυρίῳ.

Εξ. 30,13 Ὅσοι θα συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν ἀριθμῆσιν αὐτὴν, θα δώσουν ὡς λύτρον τῆς ψυχῆς των τούτο· τὸ ἥμισυ τοῦ δίδραχμου, τὸ ὁποῖον κυκλοφορεῖ στον ναόν. Εἴκοσι ὀβόλους ἔχει τούτο τὸ δίδραχμον. Τὸ ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ δίδραχμου θα δίδετε σεις ὡς προσφορὰν στον Κύριον.

Εξ. 30,14 πᾶς ὁ παραπορευόμενος εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ἀπὸ εἰκοσαετούς και ἐπάνω, δώσουσι τὴν εἰσφορὰν Κυρίῳ.

Εξ. 30,14 Εκείνος ὁ ὁποῖος θα περάσῃ εἰς τὴν ἀριθμῆσιν αὐτὴν, δηλαδὴ εκείνος που θα εἶναι εἴκοσι ἐτῶν και ἄνω, θα δώσῃ αὐτὴν τὴν εἰσφορὰν στον Κύριον.

Εξ. 30,15 ὁ πλουτῶν οὐ προσθήσει και ὁ πενόμενος οὐκ ἐλαττονήσει ἀπὸ τοῦ ἡμίσου τοῦ δίδραχμου ἐν τῷ δίδοναι τὴν εἰσφορὰν Κυρίῳ ἐξιλιάσασθαι περὶ των ψυχῶν υμῶν.

Εξ. 30,15 Ὁ πλούσιος δὲν θα δώσῃ περισσότερα και ὁ πτωχὸς δὲν θα δώσῃ ὀλιγώτερα ἀπο τὸ ἥμισυ ἐνός δίδραχμου κατὰ τὴν καταβολὴν αὐτῆς τῆς εἰσφορᾶς σας στον Κύριον πρὸς ἐξιλίεσιν των ψυχῶν σας.

Εξ. 30,16 και λήψῃ τὸ ἀργύριον τῆς εἰσφορᾶς παρὰ των υἱῶν Ἰσραὴλ και δώσεις αὐτὸ εἰς τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, και ἔσται τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ μνημόσυνον ἐναντι Κυρίου ἐξιλιάσασθαι περὶ των ψυχῶν υμῶν.

Εξ. 30,16 Θα λάβῃς τὸ ἀργύριον αὐτὸ τῆς προσφορᾶς των Ἰσραηλιτῶν και θα τὸ δώσῃς δια τὴν καταργασίαν και κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου. Ἡ προσφορὰ αὐτὴ θα γίνεταί πάντοτε ἐκ μέρους των Ἰσραηλιτῶν, δια να σας ἐνθυμῆται ὁ Θεὸς και να γίνεταί ἰλεὼς εἰς τὰς ἀμαρτίας σας ὑπὲρ των ψυχῶν σας".

Εξ. 30,17 Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσὴν λέγων·

Εξ. 30,17 Ὡμίλησεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν και εἶπε·

Εξ. 30,18 ποιήσον λουτήρα χαλκοῦν και βάσιν αὐτῷ χαλκῆν, ὥστε νίπτεσθαι· και θήσεις αὐτὸν ἀνά μέσον τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου και ἀνά μέσον τοῦ θυσιαστηρίου και ἐκχεεῖς εἰς αὐτὸν ὕδωρ,

Εξ. 30,18 "να κατασκευάσῃς λουτήρα χαλκῖνον και βάσιν εἰς αὐτὸν χαλκῖνην, δια να νίπτεσθε. Θα τοποθετήσῃς αὐτὸν μετὰ τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου και τοῦ θυσιαστηρίου, και θα χύσῃς εἰς αὐτὸν ὕδωρ.

Εξ. 30,19 και νίφεται Ἀαρὼν και οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ τὰς χεῖρας και τοὺς πόδας ὕδατι.

Εξ. 30,19 Ὁ Ἀαρὼν και οἱ υἱοὶ του θα νίψουν με τὸ ὕδωρ αὐτοῦ τὰς χεῖρας και τοὺς πόδας.

Εξ. 30,20 ὅταν εἰσπορεύονται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, νίψονται ὕδατι και οὐ μὴ ἀποθάνωσιν· ἢ ὅταν προσπορεύονται πρὸς τὸ θυσιαστήριον λειτουργεῖν και ἀναφέρειν τὰ ὀλοκαυτώματα Κυρίῳ,

Εξ. 30,20 Ὅταν εἰσέρχονται εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, θα νίπτονται με νερὸ, δια να μὴ ἀποθάνουν ἢ ὅταν προχωροῦν πρὸς τὸ θυσιαστήριον των ὀλοκαυτωμάτων, δια να ὑπηρετήσουν ἐκεῖ και προσφέρουν τὰ ὀλοκαυτώματα στον Κύριον,

Εξ. 30,21 νίψονται τὰς χεῖρας και τοὺς πόδας ὕδατι ὅταν εἰσπορεύονται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, νίψονται ὕδατι, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι· και ἔσται αὐτοῖς νόμιμον αἰώνιον, αὐτῷ και ταῖς γενεαῖς αὐτοῦ μετ' αὐτόν.

Εξ. 30,21 θα πλύνουν τὰς χεῖρας και τοὺς πόδας των με νερὸ. Ὅταν εἰσέρχονται εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, θα πλύνονται με νερὸ, δια να μὴ ἀποθάνουν. Αὐτὸ θα εἶναι αἰώνιος νόμος δια τὸν Ἀαρὼν και τοὺς μετ' αὐτόν ἀπογόνους του εἰς ὅλας τὰς γενεάς".

Εξ. 30,22 και ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσὴν λέγων·

Εξ. 30,22 Ὡμίλησεν ἀκόμη ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν και εἶπε·

Εξ. 30,23 και σύ λάβε ἡδύσματα, τὸ ἄνθος σμύρνης ἐκλεκτῆς πεντακοσίους σίκλους και κινναμώμου εὐώδους τὸ ἥμισυ τούτου διακοσίους πενήκοντα και καλάμιον εὐώδους διακοσίους πενήκοντα

Εξ. 30,23 "πάρε τα ἐξῆς ἀρωματικά εἶδη· Ἄνθος ἀπὸ ἐκλεκτῆν σμύρναν πεντακοσίους σίκλους (πεντέμισυ περίπου κιλά), εὐώδη κανέλλαν τὸ ἥμισυ του ποσοῦ τούτου δηλαδὴ διακοσίους πενήκοντα σίκλους, εὐώδη κάλαμιον διακοσίους πενήκοντα σίκλους

Εξ. 30,24 και ἴρεως πεντακοσίους σίκλους τοῦ ἁγίου και ἔλαιον ἐξ ἐλαιῶν εἰν

Εξ. 30,24 και κασσίαν πεντακοσίους σίκλους τοὺς χρησιμοποιουμένους στο ἱερόν και μίαν εἰν ἐλαιόλαδον.

Εξ. 30,25 και ποιήσεις αὐτὸ ἔλαιον χρίσμα ἅγιον, μύρον μυρεψικόν τέχνη μυρεψοῦ· ἔλαιον χρίσμα ἅγιον ἔσται.

Εξ. 30,25 Με ὅλα αὐτὰ θα κάμῃς ἔλαιον πρὸς χρίσιν ἁγίαν, μύρον ἀρωματικόν δια τῆς τέχνης του ἀρωματοποιοῦ. Αὐτὸ θα εἶναι ἔλαιον πρὸς ἁγίαν χρίσιν.

Εξ. 30,26 και χρίσεις ἐξ αὐτοῦ τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου και τὴν κιβωτὸν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου

Εξ. 30,26 Με αὐτὸ θα χρίσῃς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου και τὴν Κιβωτὸν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου,

Εξ. 30,27 και πάντα τὰ σκεῦῃ αὐτῆς και τὴν λυχνίαν και πάντα τὰ σκεῦῃ αὐτῆς και τὸ θυσιαστήριον τοῦ θυμιάματος

Εξ. 30,27 και ὅλα τὰ σκεῦῃ αὐτῆς, τὴν λυχνίαν και ὅλα τὰ σκεῦῃ τῆς, τὸ θυσιαστήριον τοῦ θυμιάματος,

Εξ. 30,28 και τὸ θυσιαστήριον των ὀλοκαυτωμάτων και πάντα αὐτοῦ τὰ σκεῦῃ και τὴν τράπεζαν και πάντα τὰ σκεῦῃ αὐτῆς και τὸν λουτήρα και τὴν βάσιν αὐτοῦ

Εξ. 30,28 τὸ θυσιαστήριον των ὀλοκαυτωμάτων και ὅλα τὰ σκεῦῃ του, τὴν τράπεζαν και ὅλα τὰ σκεῦῃ τῆς, τὸν λουτήρα και τὴν βάσιν αὐτοῦ.

Εξ. 30,29 και ἀγιασεῖς αὐτὰ, και ἔσται ἅγια των ἁγίων· πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῶν ἀγιασθήσεται.

Εξ. 30,29 Θα καθαγιασῇς αὐτὰ και θα εἶναι ἁγιάτατα. Καθένας που θα τα ἐγγίξῃ με εὐλάβειαν, θα ἀγιάζεται.

Εξ. 30,30 και Ἀαρὼν και τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ χρίσεις και ἀγιασεῖς αὐτοὺς ἱερατεύειν μοι.

Εξ. 30,30 Θα χρίσῃς με τὸ ἀρωματικόν αὐτὸ ἔλαιον τῆς χρίσεως του Ἀαρὼν και τοὺς υἱοὺς του και θα τοὺς καθαγιασῇς, ὥστε να ἱερατεύουν εἰς ἐμέ.

Εξ. 30,31 και τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λαλήσεις λέγων· ἔλαιον ἀλείμμα χρίσεως ἅγιον ἔσται τούτο υμῖν εἰς τὰς γενεάς υμῶν.

Εξ. 30,31 Θα ομιλήσῃς πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας και θα τοὺς εἴπῃς· Τὸ δια τὴν χρίσιν ἀρωματικόν αὐτὸ ἔλαιον θα εἶναι δια σας και δια τὰς γενεάς σας εἰς χρίσιν ἁγίαν.

Εξ. 30,32 ἐπὶ σάρκα ἀνθρώπου οὐ χρῆσθήσεται, και κατὰ τὴν σύνθεσιν ταύτην οὐ ποιήσετε υμῖν εαυτοῖς ὡσαύτως· ἅγιον ἐστὶ και ἀγίασμα ἔσται υμῖν.

Εξ. 30,32 Με αυτό σάρκα ανθρώπου δεν θα χρησθή ποτέ και όμοιον προς αυτό ως προς την σύνθεσιν και παρασκευήν δεν θα κατασκευάσετε ποτέ δια τον εαυτόν σας προς ατομικήν σας χρήσιν. Είναι ηγιασμένον και προωρισμένον δι' αγίαν και ιεράν χρήσιν.

Εξ. 30,33 ός αν ποιήση ωσαύτως, και ός αν δώ απ αυτού αλλογενεί, εξολοθρευθήσεται εκ τού λαού αυτού.

Εξ. 30,33 Εκείνος που θα παρασκευάση όμοιον προς αυτό και θα το δώση προς χρήσιν εις κοσμικόν πρόσωπον, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού του".

Εξ. 30,34 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· λάβε σεαυτώ ηδύσματα, στακτήν, όνυχα, χαλβάνην ηδυσμού και λίβανον διαφανή, ίσον ίσω έσται·

Εξ. 30,34 Είπεν ακόμη ο Κύριος προς τον Μωϋσήν· "πάρε δια τον εαυτόν σου αρωματικά είδη, δηλαδή στακτήν, όνυχα (αρωματικόν κογχύλιον), χαλβάνην ηδυσμού (αρωματώδη ρητινήν) και λιβάνι διαφανές, ίσην ποσότητα από κάθε είδος.

Εξ. 30,35 και ποιήσουσιν εν αυτώ θυμίαμα, μυρρεψικόν έργον μυρρεψού, μεμιγμένον, καθαρόν, έργον άγιον.

Εξ. 30,35 Θα παρασκευάσουν με τα είδη αυτά θυμίαμα ευώδες, έργον ειδικού μυρροποιού, σύνθετον από τας ανωτέρω ουσίας, καθαρόν, έργον αφιερωμένον στον Θεόν.

Εξ. 30,36 και συγκόψεις εκ τούτων λεπτόν και θήσεις απέναντι των μαρτυρίων εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, όθεν γνωσθήσομαι σοι εκείθεν· άγιον των αγίων έσται υμίν.

Εξ. 30,36 Θα κύψης και θα κοπανίσης αυτό εις λεπτά τεμάχια, θα το θέσης εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου απέναντι της Κιβωτού, από όπου εγώ θα φανερώνομαι προς σε και θα σου ομιλώ. Το θυμίαμα αυτά θα είναι αγιώτατον δια σας.

Εξ. 30,37 θυμίαμα κατά την σύνθεσιν ταύτην ου ποιήσετε υμίν εαυτοίς· αγίασμα έσται υμίν Κυρίω·

Εξ. 30,37 Θυμίαμα όμοιον με αυτό κατά την σύνθεσιν δεν θα παρασκευάσετε σεις δια ταν εαυτόν σας. Θα είναι αφιερωμένον εκ μέρους σας προς τον Κύριον.

Εξ. 30,38 ός αν ποιήση ωσαύτως ώστε οσφραίνεσθαι εν αυτώ, απολείται εκ τού λαού αυτού.

Εξ. 30,38 Εκείνος που θα παρασκευάση παρόμοιον θυμίαμα, δια να το οσφραίνεται ο ίδιος, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Εξ. 31,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 31,1 Ωμίλησεν ακόμη ο Κύριος προς τον Μωϋσήν και είπεν·

Εξ. 31,2 ιδού ανακέκλημαι εξ ονόματος τον Βεσελεήλ τον τού Ουρειου τον Ωρ, εκ της φυλής Ιούδα,

Εξ. 31,2 "ιδού ονομαστικώς έχω προσκαλέσει τον Βεσελεήλ, υιόν του Ουρειου, υιού του Ωρ από την φυλήν Ιούδα.

Εξ. 31,3 και ενέπλησα αυτόν πνεύμα θειον σοφίας και συνέσεως και επιστήμης εν παντί έργω διανοείσθαι

Εξ. 31,3 Αυτόν ενέπλησα με θειον Πνεύμα σοφίας και συνέσεως και επιστήμης, ώστε να σκέπτεται ορθώς δια κάθε ιερόν έργον που θα αναλάβη.

Εξ. 31,4 και αρχιτεκτονήσαι, εργάζεσθαι το χρυσίον και το αργύριον και τον χαλκόν και την υάκινθον και την πορφύραν και το κόκκινον το νηστόν

Εξ. 31,4 Του έχω δώσει θειον Πνεύμα, ώστε να είναι ικανός αρχιτέκτων και να κατεργάζεται τον χρυσόν, τον άργυρον, τον χαλκόν, τα διάφορα είδη χρωμάτων, το κυανούν, το βαθέως ερυθρόν, το κόκκινον και το γνεσμένον ύφασμα·

Εξ. 31,5 και τα λιθουργικά και εις τα έργα τα τεκτονικά των ξύλων, εργάζεσθαι κατά πάντα τα έργα.

Εξ. 31,5 να είναι ικανός εις την λιθουργικήν, την ξυλουργικήν και να εκτελή με επιτυχίαν όλα τα έργα.

Εξ. 31,6 και εγώ έδωκα αυτόν και τον Ελιαβ τον τού Αχισαμάχ εκ φυλής Δάν και παντί συνετώ καρδιά δέδωκα σύνεσιν, και ποιήσουσι πάντα όσα συνέταξά σοι,

Εξ. 31,6 Εγώ έδωκα εις αυτόν ως βοηθόν του τον Ελιαβ, υιόν του Αχισαμάχ από την φυλήν του Δαν, και εις πολλούς άλλους βοηθούς του συνετούς κατά την διάνοιαν έδωσα φωτισμόν και ικανότητα, δια να κάμουν όσα σε έχω διατάξει.

Εξ. 31,7 την σκηνήν τού μαρτυρίου και την κιβωτόν της διαθήκης και το ιλαστήριον το επ αυτής και την διασκευήν της σκηνης

Εξ. 31,7 Αυτοί θα κατασκευάσουν την Σκηνήν του Μαρτυρίου, την Κιβωτόν της Διαθήκης και το ιλαστήριον το επάνω αυτής και όσα άλλα χρειάζονται εις απαρτισμόν και εξυπηρέτησιν της Σκηνης, στόλους, καλύμματα, καταπετάσματα·

Εξ. 31,8 και τα θυσιαστήρια και την τράπεζαν και πάντα τα σκεύη αυτής και την λυχνίαν την καθαράν και πάντα τα σκεύη αυτής

Εξ. 31,8 τα δύο θυσιαστήρια (των ολοκαυτωμάτων και του θυμιάματος), την τράπεζαν και όλα τα σκεύη αυτής, την καθαράν εκ χρυσοϋ επτάφωτον λυχνίαν και όλα τα εξαρτήματά της,

Εξ. 31,9 και τον λουτήρα και την βάσιν αυτού

Εξ. 31,9 τον χάλκινον λουτήρα και την βάσιν του,

Εξ. 31,10 και τας στολάς τας λειτουργικάς Ααρών και τας στολάς των υιών αυτού ιερατεύειν μοι

Εξ. 31,10 τας ιερατικάς στολάς του Ααρών και των υιών του, δια να τας φορούν όταν θα λειτουργούν εις εμέ·

Εξ. 31,11 και το έλαιον της χρίσεως και το θυμίαμα της συνθέσεως τού αγίου· κατά πάντα, όσα εγώ ενετειλάμην σοι, ποιήσουσι.

Εξ. 31,11 το δια την χρίσιν έλαιον, το εκ πολλών αρωματικών ειδών σύνθετον θυμίαμα προς αγίαν χρήσιν και γενικώς αυτοί θα κάμουν όλα όσα εγώ σε διέταξα".

Εξ. 31,12 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Εξ. 31,12 Ωμίλησεν ο Κύριος προς τον Μωϋσήν και είπε·

Εξ. 31,13 και σύ σύνταξον τοίς υιοίς Ισραήλ λέγων· οράτε, και τα σάββατά μου φυλάξεσθε· σημείον εστί παρ εμοί και εν εμοί εις τας γενεάς υμών, ίνα γνώτε ότι εγώ Κύριος ο αγιάζων υμάς.

Εξ. 31,13 "συ να διατάξης τους Ισραηλίτας και να τους είπης· Προσέχετε ! Φυλάξατε την ιερότητα και την αργίαν του Σαββάτου. Αυτή η τήρησις της αργίας του Σαββάτου θα είναι σημείον ιδικόν μου προς σας, τεθέν από εμέ δι' όλας τας γενεάς σας, δια να μάθετε και κατανοήσετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος, ο οποίος σας αγιάζω.

Εξ. 31,14 και φυλάξεσθε τα σάββατα, ότι άγιον τούτό εστί Κυρίω υμίν· ο βεβηλών αυτό θανάτω θανατωθήσεται· πάς ός ποιήσει εν αυτώ έργον, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ μέσου τού λαού αυτού.

Εξ. 31,14 Θα τηρήσετε την αργίαν και ιερότητα του Σαββάτου, διότι αυτό πρέπει να είναι από σας αφιερωμένον στον Κύριον. Εκείνος, που θα το βεβηλώση, θα θανατωθή. Εκείνος ο οποίος θα εργασθή κατά την ημέραν αυτήν, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού του.

Εξ. 31,15 Έξ ημέρας ποιήσεις έργα, τή δε ημέρα τή εβδόμη σάββατα, ανάπαυσις αγία τώ Κυρίω· πάς ός ποιήσει έργον τή ημέρα τή εβδόμη, θανατωθήσεται.

Εξ. 31,15 Εξ ημέρας θα εργάζεσαι, κατά δε την εβδόμην ημέραν θα είναι Σαββατον, δηλαδή ημέρα αναπαύσεως, ημέρα αφιερωμένη στον Κυριον. Εκείνος ο οποίος θα εργασθή κατά την εβδόμην ημέραν, θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Εξ. 31,16 και φυλάξουσιν οι υιοί Ισραήλ τα σάββατα ποιείν αυτά εις τας γενεάς αυτών· διαθήκη αιώνιος.

Εξ. 31,16 Οι Ισραηλίται πρέπει να φυλάξουν την αργίαν του Σαββάτου, όσα εγώ έχω νομοθετήσει δι' αυτό, εις όλας τας γενεάς των. Αυτή είναι αιωνία και ακατάλυτος διαθήκη μου.

Εξ. 31,17 εν εμοί και τοίς υιοίς Ισραήλ σημείον εστιν εν εμοί αιώνιον· ότι έξ ημέραις εποίησε Κύριος τον ουρανόν και την γήν και τή ημέρα τή εβδόμη επαύσατο και κατέπαυσε.

Εξ. 31,17 Μεταξύ εμού και των Ισραηλιτών θα είναι σημείον η αργία και ο αγιασμός του Σαββάτου, διότι εις έξ ημέρας ο Κύριος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην, κατά δε την εβδόμην ημέραν έπαυσε την δημιουργίαν και ανεπαύθη".

Εξ. 31,18 Καί έδωκε Μωυσή, ηνίκα κατέπαυσε λαλών αυτώ εν τώ όρει τώ Σινά, τας δύο πλάκας τού μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένας τώ δακτύλω τού Θεού.

Εξ. 31,18 Όταν έπαυσε να ομιλή προς τον Μωϋσήν ο Κύριος επάνω στο όρος Σινά, του έδωκε τας δύο πλάκας του μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας, αι οποίαι είχαν γραφή θαυματουργικώς με το χέρι του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Εξ. 32,1 Καί ιδών ο λαός ότι κεχρόνικε Μωυσής καταβήναι εκ τού όρους, συνέστη ο λαός επί Ααρών και λέγουσιν αυτώ· ανάστηθι και ποιήσον ημίν Θεούς, οί προπορεύσοντα ημών· ο γάρ Μωυσής ούτος ο άνθρωπος, ός εξήγαγεν ημάς εκ γής Αιγύπτου, ουκ οίδαμεν τι γέγονεν αυτώ.

Εξ. 32,1 Ο ισραηλιτικός λαός ιδών ότι ο Μωϋσής εβράδυνε να κατεβή από το όρος Σινά, συνηθορίσθη αναστατωμένος γύρω από τον Ααρών και έλεγον προς αυτόν· "σήκω και κατασκευάσε μας θεούς, οι οποίοι θα προπορεύονται και θα μας οδηγούν. Διότι δεν γνωρίζομεν τι έχει συμβή στον άνθρωπον αυτόν, τον Μωϋσέα, ο οποίος μας έβγαλε από την χώραν της Αιγύπτου".

Εξ. 32,2 και λέγει αυτοίς Ααρών· περιέλεσθε τα ενώτια τα χρυσά τα εκ τοίς ωσί των γυναικών υμών και θυγατέρων και ενέγκατε προς με.

Εξ. 32,2 Ο Ααρών απήντησεν εις αυτούς· "αφαιρέσατε από τα αυτιά των συζύγων σας και τον θυγατέρων σας τα χρυσά σκουλαρίκια και φέρετέ τα εις εμέ".

Εξ. 32,3 και περιείλαντο πάς ο λαός τα ενώτια τα χρυσά τα εν τοίς ωσίν αυτών και ήνεγκαν προς Ααρών.

Εξ. 32,3 Όλος ο λαός αφήρесе προθύμως τα χρυσά σκουλαρίκια από τα αυτιά των γυναικών και τα έφεραν προς τον Ααρών.

Εξ. 32,4 και εδέξατο εκ των χειρών αυτών και έπλασεν αυτά εν τή γραφίδι και εποίησεν αυτά μόσχον χωνευτόν και είπεν· ούτοι οι θεοί σου, Ισραήλ, οίτινες ανεβίβασάν σε εκ γής Αιγύπτου.

Εξ. 32,4 Εκείνος τα επήρε από τα χέρια των, τα επεξεργάσθη και τα εκαθάρισε με την σμίλην, τα έρριψε στο χυτήριον και έκαμε μόσχον χυτόν. Και είπεν στον λαόν· "Ισραηλίται, αυτοί είναι οι θεοί σου, οι οποίοι σε επήραν από την γην της Αιγύπτου και σε ανεβίβασαν εδώ".

Εξ. 32,5 και ιδών Ααρών ωκοδόμησε θυσιαστήριον κατέναντι αυτού, και εκήρυξεν Ααρών λέγων· εορτήν τού Κυρίου αύριον.

Εξ. 32,5 Ιδών δε δ Ααρών ότι αυτό ηυχαρίστησε τους Ισραηλίτας έκτισε θυσιαστήριον απέναντι του χρυσού μόσχου και δια κήρυκος εφώναξε προς τον λαόν· "αύριον είναι εορτή προς τιμήν του Κυρίου" !

Εξ. 32,6 και ορθρίσας τή επαύριον ανεβίβασεν ολοκαυτώματα και προσήνεγκε θυσίαν σωτηρίου, και εκάθισεν ο λαός φαγείν και πιείν και ανέστησαν παίζειν.

Εξ. 32,6 Εγερθείς δε λίαν πρωί την επομένην ημέραν ανεβίβασεν στο θυσιαστήριον ολοκαυτώματα και προσέφερεν ευχαριστήριον θυσίαν δια την σωτηριαν του λαού από την δουλειαν των Αιγυπτίων. Ο λαός μετά την προσφοράν των θυσιών εκάθισεν, έφαγε και έπιε και μετά το φαγοπότι εσηκώθησαν δια να παίξουν και να χορεύσουν.

Εξ. 32,7 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· βάδιζε το τάχος, κατάβηθι εντεύθεν· ηνόμησε γάρ ο λαός σου, ον εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου·

Εξ. 32,7 Ελάλησε τότε ο Κύριος προς τον Μωϋσήν και του είπε· "κατέβα από εδώ και πήγαινε ταχέως κάτω, διότι ο λαός σου, τον οποίον έβγαλες συ από την Αίγυπτον, κατεπάτησε τον νόμον και ημάρτησε.

Εξ. 32,8 παρέβησαν ταχύ εκ της οδού, ής εντείλω αυτοίς· εποίησαν εαυτοίς μόσχον και προσκεκυνήκασιν αυτώ και τεθύκασιν αυτώ και είπαν· ούτοι οι θεοί σου, Ισραήλ, οίτινες ανεβίβασάν σε εκ γής Αιγύπτου.

Εξ. 32,8 Πολύ σύντομα έφυγαν από τον δρόμον, τον οποίον εγώ διάταξα εις αυτούς. Κατεσκευασαν δια τον εαυτόν των μόσχον, προσεκύνησαν αυτόν, του προσέφεραν θυσίας και είπαν· Ισραηλίται, αυτοί είναι οι θεοί σου, οι οποίοι σε ανεβίβασαν εδώ από την γην της Αιγύπτου.

Εξ. 32,9 και νύν εασόν με και θυμωθείς οργή εις αυτούς εκτριψω αυτούς

Εξ. 32,9 Και τώρα αφήσέ με να καταστρέψω αυτούς επάνω εις την δικαίαν μου οργήν,

Εξ. 32,10 και ποιήσω σε εις έθνος μέγα.

Εξ. 32,10 και να κάμω σε και τους απογόνους σου έθνος μέγα".

Εξ. 32,11 και εδεήθη Μωυσής έναντι Κυρίου τού Θεού και είπεν· ινατί, Κύριε, θυμοί οργή εις τον λαόν σου, ούς εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου εν ισχυί μεγάλη και εν τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ;

Εξ. 32,11 Ο Μωυσής παρεκάλεσε θερμώς τον Κύριον και Θεόν και του είπε· "διατί, Κύριε, θυμώνεις και οργίζεσαι εναντίον του λαού σου, τον οποίον συ ηλυθέρωσες και έβγαλες από την χώραν της Αιγύπτου με ακατανίκητον δύναμιν και με την παντοδύναμον δεξιάν σου;

Εξ. 32,12 μη ποτε είπωσιν οι Αιγύπτιοι λέγοντες· μετά πονηρίας εξήγαγεν αυτούς αποκτείται εν τοίς όρεσι και εξαναλώσαι

αυτούς από της γής. παύσαι της οργής του θυμού σου και ίλεως γενού επί τή κακία του λαού σου,

Εξ. 32,12 Δεν πρέπει να τους εξολοθρεύσης, δια να μη ειπουν οι Αιγύπτιοι ότι με πονηρίαν τους έβγαλες από την χώραν των, δια να τους θανατώσης εις τα όρη και να τους ξεπαστρέψης από την γην. Παύσε την οργήν και τον θυμόν σου, γίνε ίλεως εις την κακίαν αυτήν του λαού σου.

Εξ. 32,13 μνησθείς Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ των σών οικετών, οίς ώμοσας κατά σεαυτού και ελάλησας προς αυτούς λέγων· πολυπληθυνώ το σπέρμα υμών ωσει τα άστρα του ουρανού τώ πλήθει, και πάσαν την γήν ταύτην, ήν είπας δούναί τώ σπέρματι αυτών, και καθέξουσιν αυτήν εις τον αιώνα.

Εξ. 32,13 Ενθυμήσου τους δούλους σου, τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, στους οποίους ωρκίσθης επί του εαυτού σου και τους είπες· Θα αυξήσω και θα πολλαπλασιάσω εγώ τους απογόνους σας, θα τους αναδείξω αμέτρητον πλήθος, ωσάν το πλήθος των αστέρων του ουρανού, και υπεσχέθης ότι όλην αυτήν την χώραν θα την δώσης στους απογόνους των, δια να την έχουν πάντοτε υπό την κυριότητα και κατοχήν των”.

Εξ. 32,14 και ιλάσθη Κύριος περι της κακίας, ής είπε ποιήσαι τον λαόν αυτού.

Εξ. 32,14 Ο Κύριος ήκουσε την δέησιν του Μωϋσέως, εφάνη ίλεως εις την κακίαν αυτήν των Ισραηλιτών, δια την οποίαν και ηθέλησε να τους τιμωρήση.

Εξ. 32,15 Καί αποστρέψας Μωυσής κατέβη από τού όρους, και αι δύο πλάκες τού μαρτυρίου εν ταίς χερσίν αυτού, πλάκες λίθιναι καταγεγραμμέναι εξ αμφοτέρων των μερών αυτών, ένθεν και ένθεν ήσαν γεγραμμέναι·

Εξ. 32,15 Ο Μωϋσής επέστρεψε και κατέβη από το όρος κρατών εις τας χείρας του τας δύο πλάκας του μαρτυρίου. Αυταί αι πλάκες ήσαν λίθιναι γραμμέναι και από τας δύο πλευράς, από εδώ και από εκεί.

Εξ. 32,16 και αι πλάκες έργον Θεού ήσαν, και η γραφή γραφή Θεού κεκολαμμένη εν ταίς πλαξί.

Εξ. 32,16 Ήσαν δε έργον του Θεού, τα γεγραμμένα εις αυτάς ήσαν θεία γραφή χαραγμένη επάνω εις τας πλάκας.

Εξ. 32,17 και ακούσας Ιησούς της φωνής τού λαού κραζόντων λέγει προς Μωυσήν· φωνή πολέμου εν τή παρεμβολή.

Εξ. 32,17 Καθώς κατέβαιναν και επλησίαζον, ήκουσεν ο Ιησούς του Ναυή φωνάς του λαού, ο οποίος εκραύγαζε, και λέγει προς τον Μωϋσήν· “πολεμικά κραυγαί ακούονται στο στρατόπεδόν μας” !

Εξ. 32,18 και λέγει· ουκ έστι φωνή εξαρχόντων κατ ισχύν, ουδέ φωνή εξαρχόντων τροπής, αλλά φωνήν εξαρχόντων οίνου εγώ ακούω.

Εξ. 32,18 Ο Μωϋσής του απήντησε· “δεν είναι αυταί φωναί ανθρωπων, που αρχίζουν τον πόλεμον και αλαλάζουν δια την νίκην, ούτε κραυγαί ανθρωπων οι οποίοι ηττήθησαν και φεύγουν πανικόβλητοι, αλλ' εγώ ακούω φωνάς μεθυσμένων”.

Εξ. 32,19 και ηνίκα ήγγιζε τή παρεμβολή, ορά τον μόσχον και τους χορούς, και οργισθείς θυμώ Μωυσής έριψεν από των χειρών αυτού τας δύο πλάκας, και συνέτριψεν αυτάς υπό το όρος.

Εξ. 32,19 Όταν επλησίαζεν ο Μωϋσής στο στρατόπεδον, βλέπει τον μόσχον και τους χορούς και καταληφθείς από οργήν και θυμόν επέταξεν από τας χείρας του τας δύο πλάκας και τας συνέτριψεν στους πρόποδας του όρους.

Εξ. 32,20 και λαβών τον μόσχον, ον εποίησαν, κατέκαυσεν αυτόν εν πυρί και κατήλεσεν αυτόν λεπτόν και έσπειρεν αυτόν επί το ύδωρ και επότισεν αυτό τους υιούς Ισραήλ.

Εξ. 32,20 Αμέσως λαβών τον μόσχον, που είχαν κατασκευάσει οι Ισραηλίται, έριψε και κατέκαυσεν αυτόν στο πυρ, τον άλεσε εις λεπτήν σκόνιν και έριψεν αυτήν στο ύδωρ και με αυτό επότισε τους Ισραηλίτας.

Εξ. 32,21 και είπε Μωυσής τώ Ααρών· τι εποίησέ σοι ο λαός ούτος, ότι επήγαγες επ αυτούς αμαρτίαν μεγάλην;

Εξ. 32,21 Εκάλεσεν ο Μωϋσής τον Ααρών και του είπε· “τι σου έκαμε αυτός ο λαός και επέσυρες επάνω του τόσον μεγάλην αμαρτίαν και ενοχήν;”

Εξ. 32,22 και είπεν Ααρών προς Μωυσήν· μη οργίζου, κύριε· σύ γάρ οίδας το όρημα τού λαού τούτου.

Εξ. 32,22 Ο Ααρών απήντησε προς τον Μωϋσήν· “μη οργίζεσαι, κύριε, εναντίον μου, διότι συ γνωρίζεις πολύ καλά την ορμητικότητα αυτού του λαού.

Εξ. 32,23 Λέγουσι γάρ μοι· ποιήσον ημίν θεούς, οί προπορεύονται ημών· ο γάρ Μωυσής ούτος ο άνθρωπος, ός εξήγαγεν ημάς εξ Αιγύπτου, ουκ οίδαμεν τι γέγονεν αυτώ.

Εξ. 32,23 Αυτοί μου είπαν· Κατασκεύασε δι' ημάς θεούς, οι οποίοι θα προπορεύονται και θα μας οδηγούν, διότι δεν γνωρίζομεν, τι συνέβη στον Μωϋσήν, στον άνθρωπον αυτόν, ο οποίος μας έβγαλε από την Αίγυπτον.

Εξ. 32,24 και είπα αυτοίς· εί τινι υπάρχει χρυσία, περιέλεσθε. και έδωκάν μοι· και έριψα εις το πύρ, και εξήλθεν ο μόσχος ούτος.

Εξ. 32,24 Εγώ τότε τους είπα· Ο,τι χρυσάφι υπάρχει στον καθένα σας συγκεντρώσατέ το και δόστε το εις εμέ. Μου το έδωσαν, το έριψα στο πυρ και από εκεί εβγήκε αυτός ο χρυσός μόσχος”.

Εξ. 32,25 και ιδών Μωυσής τον λαόν ότι διεσκέδασται, διεσκέδασε γάρ αυτούς Ααρών επίχαρμα τοίς υπεναντίοις αυτών,

Εξ. 32,25 Είδεν ο Μωϋσής ότι ο μεθυσμένος πλέον λαός είχε διασκορπισθή, διότι τους έφερε εις έξαλλον κατάστασιν και τους διεσκόρπισεν ο Ααρών προς μεγάλην χαράν των εχθρών των,

Εξ. 32,26 έστη δε Μωυσής επί της πύλης της παρεμβολής και είπε· τις προς Κύριον; ίτω προς με. συνήλθον ούν προς αυτόν πάντες οι υιοί Λευί.

Εξ. 32,26 εστάθη όρθιος ο Μωϋσής εις την είσοδον του στρατοπέδου και είπεν· “όποιος είναι με τον Κυριον, ας έλθη προς εμέ”. Συνκεντρώθησαν άμεσα γύρω από αυτόν όλοι οι της φυλής Λευϊ.

Εξ. 32,27 και λέγει αυτοίς· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· θέσθε έκαστος την εαυτού ρομφαίαν επί τον μηρόν και διέλθατε και ανακάμψατε από πύλης επί πύλην διά της παρεμβολής και αποκτείνατε έκαστος τον αδελφόν αυτού και έκαστος τον πλησίον αυτού και έκαστος το έγγιστα αυτού.

Εξ. 32,27 Είπε προς αυτούς Ο Μωϋσής· “τάδε λέγει Κυριος ο Θεός Ισραήλ· Ζωσθήτε ο καθένας σας και θέσατε την ρομφαίαν σας στον μηρόν, διέλθετε και επανέλθετε από την μίαν είσοδον του στρατοπέδου μέχρι της άλλης, περάσατε δια μέσου του στρατοπέδου και θανατώσατε καθένας τον ένοχον αδελφόν του, τον φίλον του, τον συγγενή του”.

Εξ. 32,28 και εποίησαν οι υιοί Λευί καθά ελάλησεν αυτοίς Μωυσής, και έπεσαν εκ τού λαού εν εκείνη τή ημέρα εις τρισχιλίους άνδρας.

Εξ. 32,28 Οι Λευίται έκαμαν, όπως τους διέταξεν ο Μωϋσής, και εθανατώθησαν κατά την ημέραν εκείνην τρεις χιλιάδες άνδρες.

Εξ. 32,29 και είπεν αυτοίς Μωυσής· επληρώσατε τας χείρας υμών σήμεραν Κυρίω, έκαστος εν τώ υιώ ή εν τώ αδελφώ αυτού,

δοθήναι εφ υμάς ευλογίαν.

Εξ. 32,29 Είπε τότε στους λευΐτας ο Μωϋσής· "σήμερόν με τους φόνους αυτούς εξεπληρώσατε με τας χείρας σας υπηρεσίαν προς τον Κύριον, θανατώσαντες ο άλλος τον υιόν του και άλλος τον αδελφόν του. Δι' αυτήν σας την πράξιν θα δοθή εις σας ειδική ευλογία του Θεού".

Εξ. 32,30 Καί εγένετο μετά την αύριον είπε Μωυσής προς τον λαόν· υμείς ημαρτήκατε αμαρτίαν μεγάλην· και νύν αναβήσομαι προς τον Θεόν, ίνα εξιλάσωμαι περί της αμαρτίας υμών.

Εξ. 32,30 Την επομένην ημέραν είπεν ο Μωϋσής προς τον λαόν· "σεις διεπράξατε αμαρτίαν μεγάλην· και τώρα θα αναβώ στον Θεόν, να τον παρακαλέσω να φανή ίλεως δια την αμαρτίαν σας αυτήν".

Εξ. 32,31 υπέστρεψε δε Μωυσής προς Κύριον και είπε· δέομαι, Κύριε· ημάτηκεν ο λαός ούτος αμαρτίαν μεγάλην και εποίησαν εαυτοίς θεούς χρυσούς.

Εξ. 32,31 Επέστρεψεν ο Μωϋσής προς τον Κυριον και είπε· "Κύριε, θερμώς σε παρακαλώ· ο λαός αυτός υπέπεσεν εις βαρείαν αμαρτίαν, διότι ελησμόνησε σε και κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του χρυσούς θεούς.

Εξ. 32,32 και νύν ει μέν αφείς αυτούς την αμαρτίαν αυτών, αφες· ει δε μη, εξάλειψόν με εκ της βίβλου σου, ής έγγραφας.

Εξ. 32,32 Και τώρα εάν φανής ίλεως και συγχωρήσης την αμαρτίαν των αυτήν, συγχώρεσέ τους. Εάν όμως δεν τους συγχωρήσης, εξάλειψε μαζί με αυτούς και εμέ από το βιβλίον σου, στο οποίον με έχεις γραμμένον".

Εξ. 32,33 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· εί τις ημάτηκεν ενώπιόν μου, εξαλείψω αυτούς εκ της βίβλου μου.

Εξ. 32,33 Ο Κύριος απήντησε προς τον Μωϋσήν· "εκείνον, ο οποίος έχει αμαρτήσει ενώπιόν μου, αυτόν θα εξαλείψω από το βιβλίον μου.

Εξ. 32,34 νύν δε βάδιζε, κατάβηθι και οδήγησον τον λαόν τούτον εις τον τόπον, ον είπά σοι· ιδού ο άγγελός μου προπορεύεται πρό προσώπου σου· ή δ αν ημέρα επισκέπτωμαι, επάξω επ αυτούς την αμαρτίαν αυτών.

Εξ. 32,34 Τώρα βάδιζε, κατέβα από το όρος και οδήγησε τον λαόν αυτόν στον τόπον, που σου είπα· ιδού ο άγγελός μου θα προπορεύεται ως οδηγός έμπροσθέν σου. Όταν δε αποφασίσω δια την ημέραν της τιμωρίας των, θα τους επισκεφθώ και θα επιφέρω επάνω των την τιμωρίαν δια την αμαρτίαν των αυτήν".

Εξ. 32,35 και επάταξε Κύριος τον λαόν περί της ποιήσεως τού μόσχου, ού εποίησεν Ααρών.

Εξ. 32,35 Και πράγματι, όταν ο Κύριος έκρινε κατάλληλον τον καιρόν, επιώρησε τον λαόν δια τον μόσχον, τον οποίον κατ' απαίτησίν των κατεσκεύασεν ο Ααρών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Εξ. 33,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν· προπορεύου, ανάβηθι εντεύθεν σύ και ο λαός σου, ούς εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου, εις την γήν, ήν ώμοσα τώ Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ λέγων· τώ σπέρματι υμών δώσω αυτήν.

Εξ. 33,1 Είπεν ο Κύριος προς τον Μωϋσήν· "προχώρει, ανέβα από εδώ συ και ο λαός σου, τον οποίον έβγαλες από την γην της Αιγύπτου, και βάδιζε δια την χώραν, την οποίαν ωρκίσθην να δώσω στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ λέγων· Εις τους απογόνους σας θα δώσω αυτήν την χώραν.

Εξ. 33,2 και συναποστελώ τον άγγελόν μου πρό προσώπου σου, και εκβαλεί τον Αμοραίον και Χετταίον και Φερεζαίον και Γεργεσαίον και Ευαίον και Ιεβουσαιόν και Χαναναίον.

Εξ. 33,2 Μαζή σου, ως οδηγόν σου, θα στείλω τον άγγελόν μου έμπροσθέν σου, ο οποίος θα εκδιώξη τον Αμορραίον, τον Χετταίον, τον Φερεζαίον, τον Γεργεσαίον, τον Ευαίον, τον Ιεβουσαιόν και τον Χαναναίον.

Εξ. 33,3 και εισάξω σε εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι· ου γάρ μη συναναβώ μετά σου, διά το λαόν σκληροτράχηλόν σε είναι, ίνα μη εξαναλώσω σε εν τή οδώ.

Εξ. 33,3 Θα εισαγάω και θα εγκαταστήσω σε εις την γην της επαγγελίας, εις χώραν ρέουσαν γάλα και μέλι. Αλλά εγώ δεν θα ανεβώ μαζί σου, ισραηλιτικέ λαέ, διότι είσαι σκληροκάρδιος και ανυπότακτος, δια να μη σε εξολοθρεύσω καθ' οδόν, αν τυχόν και αμαρτήσης απέναντί μου".

Εξ. 33,4 και ακούσας ο λαός το ρήμα το πονηρόν τούτο, κατεπένθησεν εν πενθικοίς.

Εξ. 33,4 Ακούσας ο λαός την βαρείαν αυτην απόφασιν του Θεού κατελήφθη από πένθος και εφόρεσε τα ενδύματα του πένθους.

Εξ. 33,5 και είπε Κύριος τοίς υιοίς Ισραήλ· υμείς λαός σκληροτράχηλος· οράτε, μη πληγήν άλλην επάξω εγώ εφ υμάς και εξαναλώσω υμάς. νύν ούν αφέλεσθε τας στολάς των δοξών υμών και τον κόσμον, και δείξω σοι ά ποιήσω σοι.

Εξ. 33,5 Όταν επέρασε το πένθος των και εφόρεσαν πάλιν τας λαμπράς στολάς των λησμόνησαντες την αμαρτίαν των, είπεν ο Κυριος προς αυτούς· "σεις εισθε λαός σκληροτράχηλος, προσέχετε, μήπως και αμαρτήσετε πάλιν ενώπιόν μου και επιφέρω εναντίον σας άλλην τιμωρίαν και σας εξολοθρεύσω όλους. Τώρα, λοιπόν, βγάλετε από πάνω σας τας λαμπράς στολάς σας και τα κοσμήματα και θα σας δείξω όσα εγώ θα πράξω προς χάριν σας".

Εξ. 33,6 και περιείλαντο οι υιοί Ισραήλ τον κόσμον αυτών και την περιστολήν από τού τού όρους τού Χωρηβ.

Εξ. 33,6 Οι Ισραηλίται πράγματι εκεί στο όρος Χωρηβ έβγαλαν τα κοσμήματα και τας λαμπράς στολάς των.

Εξ. 33,7 Καί λαβών Μωυσής την σκηνήν αυτού έπηξεν έξω της παρεμβολής, μακράν από της παρεμβολής, και εκλήθη σκηνή μαρτυρίου· και εγένετο, πάς ο ζητών Κύριον εξεπορεύετο εις την σκηνήν την έξω της παρεμβολής.

Εξ. 33,7 Ο Μωϋσής επήρε την σκηνήν του και την έστησεν έως και μακράν από την κατασκίνωσιν των Εβραίων, και ωνομάσθη η σκηνή του, σκηνή μαρτυρίου. Καθένas δε, ο οποίος εξήτει να προσέλθη στον Κύριον, έβγαινε έξω από την κατασκίνωσιν και επήγαινε εις την σκηνήν του Μωϋσέως.

Εξ. 33,8 ηνίκα δ αν εισεπορεύετο Μωυσής εις την σκηνήν έξω της παρεμβολής, ειστήκει πάς ο λαός σκοπεύοντες έκαστος παρά τας θύρας της σκηνής αυτού και κατενοούσαν απιόντος Μωυσή έως τού εισελθειν αυτόν εις την σκηνήν.

Εξ. 33,8 Όταν ο Μωϋσής εισήρχετο εις την έξω από το στρατόπεδον των Εδραίων σκηνήν του, όλος ο ισραηλιτικός λαός, ο καθένas όρθιος κοντά εις την θύραν της σκηνής του, παρητήρει με σεβασμόν τον Μωϋσήν, καθώς αυτός αναχωρούσεν από το στρατόπεδον, έως ότου εισήρχετο εις την σκηνήν του.

Εξ. 33,9 ως δ αν εισήλθε Μωυσής εις την σκηνήν, κατέβαιναν ο στύλος της νεφέλης, και ίστατο επί την θύραν της σκηνής, και ελάλει Μωυσή·

Εξ. 33,9 Όταν δε εισήρχετο ο Μωϋσής εις την σκηνήν, κατέβαιναν ο στύλος της νεφέλης και ίστατο εις την θύραν της σκηνής του, ο δε Θεός ωμίλει εκεί προς τον Μωϋσήν.

Εξ. 33,10 και εώρα πάς ο λαός τον στύλον της νεφέλης εστώτα επί της θύρας της σκηνης, και στάντες πάς ο λαός προσεκύνησαν έκαστος από της θύρας της σκηνης αυτού.

Εξ. 33,10 Ολος δε ο ισραηλιτικός λαός έβλεπε τον στύλον της νεφέλης να ισταται εις την θύραν της σκηνης του Μωϋσέως και γεμάτοι σεβασμόν όλοι προσεκύνουν ο καθένας από την θύραν της σκηνης του την νεφέλην αυτήν του Θεού.

Εξ. 33,11 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν ενώπιος ενωπίω, ως εις τις λαλήσει προς τον εαυτού φίλον. και απελύετο εις την παρεμβολήν, ο δε θεράπων Ιησούς υιός Ναυή νέος ουκ εξεπορεύετο εκ της σκηνης.

Εξ. 33,11 Εκεί ωμίλησεν ο Κύριος προς τον Μωϋσήν κατά τρόπον προσωπικόν και οικειόν, όπως ομιλεί κανείς προς τον φίλον του. Όταν ο Μωϋσής, αναχωρών από την σκηνήν του, επισκέπτετο το στρατόπεδον, ο Ιησούς, ο υιός του Ναυή, νέος που τον υπηρετεί, δεν εξήρχετο από την σκηνήν, αλλά έμενε μέσα εις αυτήν.

Εξ. 33,12 Καί ειπε Μωυσής προς Κύριον· ιδού σύ μοι λέγεις· ανάγαγε τον λαόν τούτον, σύ δε ουκ εδήλωσάς μοι, ον συναποστελείς μετ' εμού· σύ δε μοι είπας· οίδα σε παρά πάντας, και χάριν έχεις παρ εμοί.

Εξ. 33,12 Είπε δε ο Μωϋσής προς τον Κύριον· "ιδού, συ μου λέγεις· Οδήγησε τον λαόν αυτόν. Αλλά συ δεν μου εφανέρωσες, ποίος είναι εκείνος, τον οποίον θα αποστείλης μαζί μου. Συ μου είπες· Γνωρίζω ότι συ είσαι από όλους τους ανθρώπους ο πλέον εκλεκτός και δι' αυτό έχεις την αγάπην μου και την εύνοιάν μου.

Εξ. 33,13 ει ούν εύρηκα χάριν εναντίον σου, εμφάνισόν μοι σεαυτόν γνωστώς, ίνα ιδω σε, όπως αν ώ ευρηκώς χάριν εναντίον σου, και ίνα γνώ ότι λαός σου το έθνος το μέγα τούτο.

Εξ. 33,13 Εάν λοιπόν εύρηκα χάριν ενώπιόν σου, φανέρωσε εις εμέ τον εαυτόν σου κατά ένα τρόπον αισθητόν, δια να σε ιδω με τα ίδια μου τα μάτια και έτσι να πεισθώ ότι έχω εύρει χάριν ενώπιόν σου και ότι το μέγα τούτο έθνος είναι λαός ιδικός σου".

Εξ. 33,14 και λέγει αυτός προπορεύσομαι σου και καταπαύσω σε.

Εξ. 33,14 Ο Κυριος του απήντησεν· "εγώ θα προπορευθώ ως οδηγός, θα σε οδηγήσω και θα σε αναπαύσω εις την γην της επαγγελίας".

Εξ. 33,15 και λέγει προς αυτόν· ει μη αυτός σύ συμπορεύη, μη με αναγάγης εντεύθεν·

Εξ. 33,15 Είπεν ο Μωϋσής προς τον Θεόν· "εάν συ ο ίδιος δεν συμπορευθής μαζί μου, μη με μετακινήσης από εδώ.

Εξ. 33,16 και πώς γνωστόν έσται αληθώς, ότι εύρηκα χάριν παρά σοί, εγώ τε και ο λαός σου, αλλ ή συμπορευομένου σου μεθ ημών· και ενδοξαστήσομαι εγώ τε και ο λαός σου παρά πάντα τα έθνη, όσα επί της γής εστι.

Εξ. 33,16 Πως δε θα μάθω και θα πεισθώ απολύτως ότι εγώ και ο λαός σου έχομεν εύρει χάριν ενώπιόν σου, παρά μόνον όταν συ συμπορεύεσαι μαζί μας; Τότε θα δοξασθώ εγώ και ο λαός σου περισσότερον από όλα τα έθνη, που υπάρχουν επί της γης".

Εξ. 33,17 και ειπε Κύριος προς Μωυσήν· και τούτόν σοι τον λόγον, ον ειρηκας, ποιήσω· εύρηκας γάρ χάριν ενώπιον εμού, και οίδα σε παρά πάντας.

Εξ. 33,17 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "και αυτό το αίτημά σου, το οποίον μου είπες, θα το πραγματοποιήσω. Θα συμπορευθώ μαζί σας, διότι έχεις εύρει χάριν ενώπιόν μου και σε γνωρίζω ως εκλεκτόν και άξιον της αγάπης μου περισσότερον από κάθε άλλον".

Εξ. 33,18 και λέγει εμφάνισόν μοι σεαυτόν,

Εξ. 33,18 Τότε ο Μωϋσής του ειπε· "δείξε εις εμέ τον εαυτόν σου".

Εξ. 33,19 και ειπεν· εγώ παρελεύσομαι πρότερός σου τή δόξη μου και καλέσω τώ ονόματί μου, Κύριος εναντίον σου· και ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτειρώ.

Εξ. 33,19 Ο Κυριος απήντησεν· "εγώ θα διέλθω και θα προχωρήσω εμπρός από σε με την θείαν δόξαν μου, θα αναγγείλω και θα ακούσης το όνομά μου "Κυριος είναι ενώπιόν σου". Εγώ ελεώ εκείνον τον οποίον θέλω να ελεήσω, λυπούμαι και συμπαθώ εκείνον που θέλω να συμπαθήσω, χωρίς κανείς να με υποχρεώνη προς τούτο".

Εξ. 33,20 και ειπεν· ου δυνήση ιδείν το πρόσωπόν μου· ου γάρ μη ίδη άνθρωπος το πρόσωπόν μου και ζήσεται.

Εξ. 33,20 Και ο Θεός εξηκολούθησε· "δεν θα ημπορέσης να ιδης το πρόσωπόν μου· διότι κανείς άνθρωπος δεν ημπορεί να με αντικρύση εις όλην μου την δόξαν και να ζήση".

Εξ. 33,21 και ειπε Κύριος· ιδού τόπος παρ εμοί, στήση επί της πέτρας·

Εξ. 33,21 Και συνέχισεν ο Κυριος· "ιδού τόπος εδώ πλησίον. Στάσου όρθιος επάνω εις αυτόν τον βράχον.

Εξ. 33,22 ηνίκα δ αν παρέλθη η δόξα μου, και θήσω σε εις οπήν της πέτρας και σκεπάσω τή χειρί μου επί σε, έως αν παρέλθω·

Εξ. 33,22 Όταν διέρχεται η θεία μου δόξα, θα σε θέσω εις την οπήν του βράχου, θα σκεπάσω με το χέρι μου το πρόσωπόν σου, έως ότου περάσω.

Εξ. 33,23 και αφελώ την χείρα, και τότε όψει τα οπίσω μου, το δε πρόσωπόν μου ουκ οφθήσεται σοι.

Εξ. 33,23 Θα αφαιρέσω το χέρι μου από το πρόσωπόν σου και θα με ιδης εκ των όπισθεν, αλλά το πρόσωπόν μου δεν θα το ιδης".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Εξ. 34,1 Καί ειπε Κύριος προς Μωυσήν· λάξευσον σεαυτώ δύο πλάκας λιθίνας, καθώς και αι πρώται και ανάβηθι προς με εις το όρος, και γράψω επί των πλακών τα ρήματα, ά ήν εν ταίς πλαξί ταίς πρώταις, αίς συνέτριψας.

Εξ. 34,1 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "κόψε συ ο ίδιος και πελέκησε δύο λιθίνας πλάκας, ομοίας προς τας προηγουμένας, άνεβα προς εμέ στο όρος Σινά και εγώ θα γράψω επάνω εις αυτάς τας πλάκας τας εντολάς, αι οποίαι ήσαν γραμμέναι εις τας πρώτας πλάκας, που συ συνέτριψες.

Εξ. 34,2 και γίνου έτοιμος εις το πρωί και αναβήθη επί το όρος το Σινά και στήσει μοι εκεί επ άκρου τού όρους.

Εξ. 34,2 Γινε έτοιμος το πρωί, διότι θα ανεβής στο όρος Σινά και εκεί εις την κορυφήν του όρους θα σταθής όρθιος κοντά μου.

Εξ. 34,3 και μηδείς αναβήτω μετά σου μηδέ οφθήτω εν παντί τώ όρει και τα πρόβατα και βόες μη νεμέσθωσαν πλησίον τού όρους εκείνου.

Εξ. 34,3 Κανείς άλλος δεν θα ανεβή μαζί σου ούτε και θα κάμη την εμφάνισίν του εις κανένα σημείον του όρους. Και τα πρόβατα και τα βόδια να μη τα αφήσετε να βοσκήσουν πλησίον του όρους".

Εξ. 34,4 και ελάβεσθε δύο πλάκας λιθίνας, καθάπερ και αι πρώται· και ορθρίσας Μωυσής ανέβη εις το όρος το Σινά, καθότι συνέταξεν αυτώ Κύριος· και έλαβε Μωυσής τας δύο πλάκας τας λιθίνας.

Εξ. 34,4 Ο Μωυσής επελέκησε δύο λιθίνας πλάκας κατά τον τύπον των προηγουμένων και εγερθείς λίαν πρωϊ ανέβη στο όρος Σινά, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος. Επήρε δε μαζί του και τας δύο λιθίνας πλάκας

Εξ. 34,5 και κατέβη Κύριος εν νεφέλη και παρέστη αυτώ εκεί· και εκάλεσε τώ ονόματι Κυρίου.

Εξ. 34,5 ο Κυριος κατέβη τότε δια νεφέλης στο όρος. Ο Μωυσής εστάθη όρθιος πλησίον του και επεκαλέσθη το όνομα του Κυρίου.

Εξ. 34,6 και παρήλθε Κύριος πρό προσώπου αυτου και εκάλεσε· Κύριος ο Θεός οικτιρμών και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός,

Εξ. 34,6 Ο Κυριος επέρασεν εμπρός από τον Μωυσέα και ηκούσθησαν τα λόγια· "Κυριος ο Θεός είναι οικτιρμών και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός.

Εξ. 34,7 και δικαιοσύνην διατηρών και έλεος εις χιλιάδας, αφαιρών ανομίας και αδικίας και αμαρτίας, και ου καθαριεί τον ένοχον, επάγων ανομίας πατέρων επί τέκνα και επί τέκνα τέκνων, επί τρίτην και τετάρτην γενεάν.

Εξ. 34,7 Εφαρμόζει και εκδηλώνει πάντοτε όλας τας αρετάς του, μάλιστα δε την αγάπην και το έλεός του εις χιλιάδας ανθρώπων, συγχωρών ανομίας, αδικίας και αμαρτίας εις κάθε μετανοούντα. Αλλά δεν απαλλάσσει από την ενοχήν και από την τιμωρίαν τον αμετανόητον αμαρτωλόν, εξαποστέλλει την δικαίαν τιμωρίαν στους αμετανοήτους, τιμωρών τα τέκνα δια τας αμαρτίας των πατέρων μέχρις ακόμη τρίτης και τετάρτης γενεάς" !

Εξ. 34,8 και σπύσας Μωυσής, κύψας επί την γήν προσεκύνησε

Εξ. 34,8 Εσπευσεν ο Μωυσής και κύψας προς την γην προσεκύνησε τον Θεόν,

Εξ. 34,9 και είπεν· ει εύρηκα χάριν ενώπιόν σου, συμπορευθήτω ο Κύριός μου μεθ ημών· ο λαός γάρ σκληροτράχηλος εστι, και αφελείς σύ τας αμαρτίας ημών και τας ανομίας ημών, και εσόμεθα σοί.

Εξ. 34,9 και είπεν· "εάν έχω εύρει χάριν ενώπιόν σου, ας πορευθής συ, ο Κυριος μου, μαζί μας έως την γην της επαγγελίας. Διότι ο ισραηλιτικός λαός είναι σκληροκάρδιος και ανυπότακτος εις τας εντολάς σου. Συ όμως ως ελεήμων και μακρόθυμος θα συγχωρήσας τας αμαρτίας μας και τας ανομίας μας, και έτσι θα είμεθα πάλιν ιδικοί σου".

Εξ. 34,10 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· ιδού εγώ τίθημί σοι διαθήκην· ενώπιον παντός του λαού σου ποιήσω ένδοξα, ά ου γέγονεν εν πάση τή γη και εν παντί έθνει, και όψεται πäs ο λαός, εν οίς εί σύ, τα έργα Κυρίου, ότι θαυμαστά εστιν, ά εγώ ποιήσω σοι.

Εξ. 34,10 Ο Κυριος είπε προς τον Μωυσήν· "ιδού εγώ σου δίδω μίαν επίσημον υπόσχεσιν ενώπιον όλου του λαού σου θα κάμω έργα θαυμαστά, τα οποία δεν έγιναν έως τώρα εις όλην την γην και εις κανένα άλλο έθνος. Όλος δε αυτός ο λαός, στον οποίον και συ ανήκεις, θα ιδη τα έργα του Κυρίου ότι είναι άξια παντός θαυμασμού, αυτά τα οποία θα κάμω εγώ προς χάριν σου.

Εξ. 34,11 πρόσεχε σύ πάντα, όσα εγώ εντέλλομαί σοι. ιδού εγώ εκβάλλω πρό προσώπου υμών τον Αμοραϊόν και Χανααϊόν και Φερεζαϊόν και Χετταϊόν και Ευαϊόν και Γεργεσαϊόν και Ιεβουσαϊόν·

Εξ. 34,11 Συ δε πρόσεξε όλα όσα εγώ σε διατάσσω. Ιδού εγώ θα εκδιώξω από εμπρός σας τον Αμορραϊόν, τον Χανααϊόν, τον Φερεζαϊόν, τον Χετταϊόν, τον Ευαϊόν, τον Γεργεσαϊόν και τον Ιεβουσαϊόν.

Εξ. 34,12 πρόσεχε σεαυτώ, μη ποτε θής διαθήκην τοίς εγκαθημένοις επί της γής, εις ήν εισπορευή εις αυτήν, μη σοι γένηται πρόσκομμα εν υμίν.

Εξ. 34,12 Προσέχετε τον εαυτόν σας, μη τυχόν παρασυρθήτε και συνάψετε συμφωνίαν τινα με τους κατοίκους της χώρας, εις την οποίον και ου εισέλθετε, δια να μη γίνη η πράξις σας αυτή πρόσκομμα στον δρόμον σας και αιτία της καταστροφής σας.

Εξ. 34,13 τους βωμούς αυτών καθελείτε και τας στήλας αυτών συντριψήτε και τα άλση αυτών εκκόψετε, και τα γλυπτά των θεών αυτών κατακαύσετε εν πυρί·

Εξ. 34,13 Αντιθέτως θα κρημνίσετε τους βωμούς των, θα συντριψήτε τας ειδωλολατρικάς στήλας των, θα κόψετε από την ρίζαν τα ιερά των δάση και θα κατακαύσετε στο πυρ τα ξυλόγλυπτα αγάλματα των θεών των.

Εξ. 34,14 ου γάρ μη προσκυνήσητε θεοίς ετέροις· ο γάρ Κύριος ο Θεός ζηλωτόν όνομα, Θεός ζηλωτής εστι.

Εξ. 34,14 Δεν θα προσκυνήσετε άλλους θεούς, διότι Κυριος ο Θεός ονομάζεται ζηλωτής, είναι Θεός ζηλότυπος, θέλει δηλαδή δια τον εαυτόν του την αγάπην σας.

Εξ. 34,15 μη ποτε θής διαθήκην τοίς εγκαθημένοις επί της γής, και εκπορνεύσωσιν οπίσω των θεών αυτών και θύσωσι τοίς θεοίς αυτών, και καλέσωσί σε, και φάγης των αιμάτων αυτών,

Εξ. 34,15 Ουδέποτε θα συνάψης συμφωνίαν με τους κατοίκους της Χαναάν, δια να μη παρασυρθούν οι Ισραηλίται οπίσω από τους θεούς εκείνων και εκτραπούν εις διαφθοράν και προσφέρουν θυσίας στους θεούς των και σας καλέσωσιν εκείνοι εις τα θρησκευτικά των συμπόσια και φάγετε από τα αίματα των θυσιών των.

Εξ. 34,16 και λάβης των θυγατέρων αυτών τοίς υιοίς σου και των θυγατέρων σου δώς τοίς υιοίς αυτών, και εκπορνεύσωσιν αι θυγατέρες σου οπίσω των θεών αυτών, και εκπορνεύσωσιν οι υιοί σου οπίσω των θεών αυτών.

Εξ. 34,16 Δεν θα πάρετε δια τους υιούς σας συζύγους από τας θυγατέρας των και τας θυγατέρας σου δεν θα τας δώσης συζύγους εις τα τέκνα εκείνων, δια να μη παρασυρθούν αι θυγατέρες σου και εκτραπούν εις ανομήματα οπίσω των θεών εκείνων, δια να μη παρασυρθούν οι υιοί σου οπίσω των θεών εκείνων και εκτραπούν εις ανομήματα.

Εξ. 34,17 και θεούς χωνευτούς ου ποιήσεις σεαυτώ.

Εξ. 34,17 Δεν θα κατασκευάσης θεούς χωνευτούς εις χυτήρια, δια να μη παρασυρθής εις την ειδωλολατρείαν.

Εξ. 34,18 και την εορτήν των άζύμων φυλάξη· επτά ημέρας φαγή άζυμα, καθάπερ εντέταλμαί σοι, εις τον καιρόν εν μηνί των νέων· εν γάρ μηνί των νέων εξήλθεσ εξ Αιγύπτου.

Εξ. 34,18 Θα τηρήσης την εορτήν των άζύμων, την εορτήν του Πασχα. Επτά ημέρας θα τρώγης άζυμα, όπως εγώ σε διέταξα, κατά τον μήνα που συμπύπτει με τα νέα σιτηρά. Διότι κατά τον μήνα των νέων σιτηρών εξήλθατε από την Αίγυπτον.

Εξ. 34,19 πάν διανοίγον μήτραν εμοί, τα αρσενικά, πάν πρωτότοκον μόσχου και πρωτότοκον προβάτου.

Εξ. 34,19 Καθε πρωτογέννητον αρσενικό παιδί ανήκει εις εμέ, όπως και κάθε πρωτογέννητον προβάτου και μόσχου.

Εξ. 34,20 και πρωτότοκον υποζυγίου λυτρώση προβάτω· εάν δε μη λυτρώση αυτό, τιμήν δώσεις. πάν πρωτότοκον των υιών

σου λυτρώση· ουκ οφθήση ενώπιόν μου κενός.

Εξ. 34,20 Καθε πρωτότοκον όνου θα το ανταλλάξης με πρόβατον. Εάν δε δεν το ανταλλάξης θα καταβάλης εις χρήμα την αξίαν του. Δια κάθε όμως πρωτότοκον εκ των υιών σας θα καταβάλλετε ωρισμένον χρηματικόν ποσόν στον ναόν. Δεν θα εμφανίζεσαι στον ναόν με αδειανά τα χέρια. Κατι θα πρέπει να προσφέρης.

Εξ. 34,21 Έξ ημέρας εργά, τή δε εβδόμη καταπαύσεις· τώ σπόρω και τώ αμήτω κατάπαυσις.

Εξ. 34,21 Εξ ημέρας θα εργάζεσαι, την δε εβδόμη ημέραν θα παύσης από τα έργα σου και θα αναπαυθής. Κατά την ημέραν αυτήν θα γίνεται επίσης ανάπαυσις από την σποράν και τον θερισμόν.

Εξ. 34,22 και εορτήν εβδομάδων ποιήσεις μοι, αρχήν θερισμού πυρού, και εορτήν συναγωγής μεσουόντος τού ενιαυτού.

Εξ. 34,22 Θα τελής επίσης δι' εμέ την εορτήν των εβδομάδων, την Πεντηκοστήν, κατά την οποίαν αρχίζει ο θερισμός των σιτηρών, όπως επίσης και την εορτήν της συγκομιδής των καρπών κατά το μέσον του έτους (δηλαδή κατά Οκτώβριον). Εξ.

Εξ. 34,23 τρεις καιρούς τού ενιαυτού οφθήσεται πάν αρσενικόν σου ενώπιον Κυρίου τού Θεού Ισραήλ·

34,23 Τρεις εποχάς κατά το διάστημα του έτους θα εμφανίζεται κάθε ανήρ Ισραηλίτης ενώπιον Κυρίου του Θεού του Ισραήλ.

Εξ. 34,24 όταν γάρ εκβάλω τα έθνη πρό προσώπου σου και πλατύνω τα όριά σου, ουκ επιθυμήσει ουδείς της γής σου, ηνίκα αν αναβαίνης οφθήναι εναντίον Κυρίου τού Θεού σου τρεις καιρούς τού ενιαυτού.

Εξ. 34,24 Διότι, όταν εκδιώξω από εμπρός σου τα ειδωλολατρικά έθνη και μεγαλώσω τα όρια του κράτους σου, κανείς δεν θα επιθυμία καν την κατάκτησιν της χώρας σου, εφ' όσον συ αναβαίνεις κατά τας τρεις αυτάς εορτάς του έτους, δια να παρουσιασθής ενώπιον του Θεού σου.

Εξ. 34,25 ου σφάξεις επί ζύμη αίμα θυσιασμάτων μου, και ου κοιμηθήσεται εις το πρωϊ θύματα εορτής τού πάσχα.

Εξ. 34,25 Δεν θα προσφέρης εις εμέ το αίμα των θυσιών σου μετά ενζύμου άρτου και δεν θα μείνουν μέχρι της πρωΐας υπολείμματα από τας θυσίας της εορτής του Πασχα. Θα τρώγονται κατά την εσπέραν.

Εξ. 34,26 τα πρωτογεννήματα της γής σου θήσεις εις τον οίκον Κυρίου τού Θεού σου. ουχ εφήσεις άρνα εν γάλακτι μητρός αυτού.

Εξ. 34,26 Τα πρωτογεννήματα των αγρών σου θα τα προσφέρης στον οίκον Κυρίου του Θεού σου. Δεν θα μαγειρεύσης αρνί με το γάλα της μητρός του".

Εξ. 34,27 Καί ειπε Κύριος προς Μωυσήν· γράψον σεαυτώ τα ρήματα ταύτα· επί γάρ των λόγων τούτων τέθειμαί σοι διαθήκην και τώ Ισραήλ.

Εξ. 34,27 Ο Κυριος ειπε στον Μωϋσήν· "γράψε συ ο ίδιος τα λόγια μου αυτά. Διότι επί των λόγων μου αυτών συνάπτω συμφωνίαν με σε και με τον ισραηλιτικόν λαόν".

Εξ. 34,28 και ήν εκεί Μωυσής εναντίον Κυρίου τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας· άρτον ουκ έφαγε και ύδωρ ουκ έπιε· και έγγραψεν επί των πλακών τα ρήματα ταύτα της διαθήκης, τους δέκα λόγους.

Εξ. 34,28 Ο Μωϋσής έμενεν εκεί εις την κορυφήν του όρους Σινά τεσσαράκοντα ημερονύκτια. Ούτε άρτον έφαγεν ούτε ύδωρ έπιεν. Εγραψεν επάνω εις τας πλάκας τους λόγους αυτους της συμφωνίας του Θεού και του Ισραήλ, τον Δεκάλογον.

Εξ. 34,29 ως δε κατέβαινε Μωυσής εκ τού όρους, και αι δύο πλάκες επί των χειρών Μωυσή καταβαίνοντος δε αυτού εκ τού όρους, Μωυσής ουκ ήδει ότι δεδόξασται η όψις τού χρώματος τού προσώπου αυτού εν τώ λαλείν αυτόν αυτό.

Εξ. 34,29 Όταν δε κατέβη ο Μωϋσής από το όρος εκρατούσε εις τα χέρια του τας δύο πλάκας. Καταβαίνων δε από το όρος δεν εγνωρίζεν ότι το πρόσωπόν του είχε αποκτήσει κάποιαν θείαν λάμψιν, την οποίαν έλαβε καθώς ωμιλούσε προς αυτόν ο Θεός.

Εξ. 34,30 και ειδεν Ααρών και πάντες οι πρεσβύτεροι Ισραήλ τον Μωυσήν και ήν δεδοξασμένη η όψις τού χρώματος τού προσώπου αυτού, και εφοβήθησαν εγγίσει αυτώ.

Εξ. 34,30 Ο Ααρών όμως και όλοι οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού είδον ότι η όψις του προσώπου του Μωϋσέως ήτο λαμπρά και ακτινοβόλος και εφοβήθησαν να τον πλησιάσουν.

Εξ. 34,31 και εκάλεσεν αυτούς Μωυσής, και επεστράφησαν προς αυτόν Ααρών και πάντες οι άρχοντες της συναγωγής, και ελάλησεν αυτοίς Μωυσής.

Εξ. 34,31 Ο Μωϋσής τους εκάλεσε και επλησίασαν προς αυτόν ο Ααρών και όλοι οι άρχοντες του λαού, προς τους οποίους και ωμίλησεν ο Μωϋσής.

Εξ. 34,32 και μετά ταύτα προσήλθον προς αυτόν πάντες οι υιοί Ισραήλ, και ενετείλατο αυτοίς πάντα, όσα ενετείλατο Κύριος προς αυτόν εν τώ όρει Σινά.

Εξ. 34,32 Κατόπιν δε ήλθον προς τον Μωϋσήν όλοι οι Ισραηλίται και ανεκοίνωσεν εις αυτούς όλα όσα είχε διατάξει ο Κυριος προς αυτόν στο όρος Σινά.

Εξ. 34,33 και επειδή κατέπαυσε λαλών προς αυτούς, επέθηκεν επί το πρόσωπον αυτού κάλυμμα.

Εξ. 34,33 Όταν έπαυσε να ομιλή προς αυτούς, έθεσε κάλυμμα στο πρόσωπόν του.

Εξ. 34,34 ηνίκα δ αν εισεπορεύετο Μωυσής έναντι Κυρίου λαλείν αυτό, περιηρείτο το κάλυμμα έως τού εκπορεύεσθαι. και εξελθών ελάλει πάσι τοίς υιοίς Ισραήλ όσα ενετείλατο αυτώ Κύριος,

Εξ. 34,34 Όσες όμως φορές ο Μωϋσής προσήρχετο ενώπιον του Κυρίου, δια να ομιλήσῃ προς αυτόν, αφαιρούσε το κάλυμμα του προσώπου μέχρι της στιγμής, που εξήρχετο από τον Κυριον. Εξερχόμενος δε ανεκοίνωνε εις όλους τους Ισραηλίτας, όσας εντολάς έδιδεν εις αυτόν ο Θεός.

Εξ. 34,35 και ειδον οι υιοί Ισραήλ το πρόσωπον Μωυσέως ότι δεδόξασται, και περιέθηκε Μωυσής κάλυμμα επί το πρόσωπον εαυτού, έως αν εισέλθη συλλαλείν αυτό.

Εξ. 34,35 Εβλεπαν οι Ισραηλίται ότι το πρόσωπον του Μωϋσέως ακτινοβολούσε. Ο δε Μωϋσής περιέβαλλε με κάλυμμα το πρόσωπόν του, μέχρις ότου επέστρεφε προς τον Κυριον, δια να συνομιλή με αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Εξ. 35,1 Καί συνήθροισε Μωυσής πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ και ειπεν· ούτοι οι λόγοι, ούς ειπε Κύριος ποιήσαι αυτούς.

Εξ. 35,1 Συνεκέντρωσεν ο Μωϋσής όλον τον λαόν των Ισραηλιτών και ειπεν· "αυτοί είναι οι λόγοι, τους οποίους διέταξεν ο Θεός να εφαρμόζωμεν·

Εξ. 35,2 έξ ημέρας ποιήσεις έργα, τή δε ημέρα τή εβδόμη κατάπαυσις, άγια σάββατα, ανάπαυσις Κυρίω· πάς ο ποιών έργον

εν αυτή τελευτάτω.

Εξ. 35,2 Εξ ημέρας θα εργαζέσθε, κατά δε την ημέραν την εβδόμη θα καταπαύετε τας εργασίας σας, διότι αυτή θα είναι άγιον Σαββατον, ανάπαυσις χάριν του Κυρίου. Εκείνος δε ο οποίος θα εργασθή κατ' αυτήν, θα τιμωρηθή με θάνατον.

Εξ. 35,3 ου καύσετε πύρ εν πάση κατοικία υμών τή ημέρα των σαββάτων· εγώ Κύριος.

Εξ. 35,3 Δεν θα ανάψετε φωτιά εις καμμίαν από τας κατοικίας σας κατά την ημέραν του Σαββάτου. Εγώ είμαι ο Κυριος, που διατάσσω".

Εξ. 35,4 Καί είπε Μωυσής προς πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ λέγων· τούτο το ρήμα, ό συνέταξε Κύριος λέγων·

Εξ. 35,4 Ο Μωϋσής είπε και αυτά ακόμη προς όλον το πλήθος των Ισραηλιτών· "αυτό, ομιλών προς εμέ, διέταξεν ο Κυριος·

Εξ. 35,5 λάβετε παρ υμών αυτών αφάιρεμα Κυρίω· πάς ο καταδεχόμενος τή καρδιά οίσοισι τας απαρχάς Κυρίω, χρυσίον, αργύριον, χαλκόν,

Εξ. 35,5 Αφαιρέσατε από τον εαυτόν σας και συλλέξατε δια τον Κυριον αφιερώματα. Εκαστος κατά την ελευθέραν αυτού βούλησιν θα προσφέρει προς τον Κυριον τας δωρεάς του, χρυσόν, άργυρον, χαλκόν,

Εξ. 35,6 υάκινθον, πορφύραν, κόκκινον διπλούν διανησμένον και βύσσον κεκλωσμένην και τρίχας αιγίας

Εξ. 35,6 ύφασμα βαμμένον κυανούν, βαθέως ερυθρόν, κόκκινον, στριμμένον λινόν ύφασμα, τρίχας αιγών,

Εξ. 35,7 και δέρματα κριών ηρυθροδανωμένα και δέρματα νακίνθινα και ξύλα άσηπτα.

Εξ. 35,7 δέρματα κριών βαμμένα κόκκινα με ερυθρόδανον, δέρματα κυανά και ξύλα που δεν σαπίζουν.

Εξ. 35,8 και λίθους σαρδίου και λίθους εις την γλυφήν εις την επωμίδα και τον ποδήρη.

Εξ. 35,8 Επίσης θα προσφέρετε πολυτίμους λίθους σαρδίου και άλλους πολυτίμους λίθους, δια να σκαλισθούν επάνω των ονόματα και χρησιμοποιηθούν δια την επωμίδα και τον ποδήρη χιτώνα.

Εξ. 35,9 και πάς σοφός τή καρδιά εν υμίν ελθών εργαζέσθω πάντα, όσα συνέταξε Κύριος·

Εξ. 35,9 Καθε ευφυής κατά την διάνοιαν και ικανός εργατής από σας ας έλθη να εργασθή δι' όλα τα ιερά σκεύη και έργα που διέταξεν ο Κυριος.

Εξ. 35,10 την σκηνήν και τα παραρύματα και τα κατακαλύμματα και τα διατόνια και τους μοχλούς και τους στύλους

Εξ. 35,10 Δηλαδή δια το στήσιμο της Σκηνης, δια τα δερμάτινα και τα τρίχινα και από κλωστήν υφασμένα καλύμματα της Σκηνης, δια τας δοκούς της οροφής, δια τους μοχλούς και τους στύλους,

Εξ. 35,11 και την κιβωτόν τού μαρτυρίου και τους αναφορείς αυτής και το ιλαστήριον αυτής και το καταπέτασμα

Εξ. 35,11 δια την Κιβωτόν του Μαρτυρίου, τους αναφοφορείς και το ιλαστήριον αυτής, δια το καταπέτασμα,

Εξ. 35,12 και τα ιστία της αυλής και τους στύλους αυτής

Εξ. 35,12 δια τα παραπετάσματα της αυλής και τους στύλους αυτής,

Εξ. 35,13 και τους λίθους της σμαράγδου

Εξ. 35,13 τους πολύτιμους λίθους του σμαράγδου,

Εξ. 35,14 και το θυμίαμα και το έλαιον τού χρίσματος

Εξ. 35,14 το θυμίαμα του ναού και το δια την χρίσιν ιερόν έλαιον,

Εξ. 35,15 και την τράπεζαν και πάντα τα σκεύη αυτής

Εξ. 35,15 δια την τράπεζαν και όλα τα σκεύη αυτής,

Εξ. 35,16 και την λυχνίαν τού φωτός και πάντα τα σκεύη αυτής

Εξ. 35,16 την γρυσήν επτάφωτον λυχνίαν και όλα τα σκεύη της,

Εξ. 35,17 και το θυσιαστήριον και πάντα τα σκεύη αυτού

Εξ. 35,17 το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και όλα τα εξαρτήματά του,

Εξ. 35,18 και τας στολάς τας αγίας Ααρών τού ιερέως και τας στολάς, εν αίς λειτουργήσουσιν εν αυταίς,

Εξ. 35,18 τα ιερά άμφια του αρχιερέως Ααρών, και τας ιερατικές στολάς των υιών του, με τας οποίας θα λειτουργούν,

Εξ. 35,19 και τους χιτώνας τούς υιούς Ααρών της ιερατείας και το έλαιον τού χρίσματος και το θυμίαμα της συνθέσεως.

Εξ. 35,19 δια τους ιερατικούς χιτώνας των υιών Ααρών, δια το προς χρίσιν άγιον έλαιον και δια το σύνθετον από πολλάς ευώδεις ουσίας θυμίαμα".

Εξ. 35,20 και εξήλθε πάσα συναγωγή υιών Ισραήλ από Μωυσή

Εξ. 35,20 Ολον τότε το πλήθος των υιών Ισραήλ, όταν ήκουσαν αυτά, ανεχώρησαν από τον τόπον, όπου ίστατο ο Μωϋσής, δια να μεταβούν και φέρουν τα αφιερώματα.

Εξ. 35,21 και ήνεγκαν έκαστος, ών έφερον η καρδιά αυτών, και όσοις έδοξε τή ψυχή αυτών, ήνεγκαν αφάιρεμα Κυρίω εις πάντα τα έργα της σκηνης τού μαρτυρίου και εις πάντα τα κάτεργα αυτής, και εις πάσας τας στολάς τού αγίου.

Εξ. 35,21 Επιστρέψαντες δε έφερον ο καθένας κατά την διάθεσιν της καρδιάς του όσα ενόμισε καλόν ως προσφοράν προς τον Κυριον, δι' όλα τα έργα της Σκηνης του Μαρτυρίου, δι' όλα τα εξαρτήματα αυτής και δι' όλας τας ιερατικές στολάς.

Εξ. 35,22 και ήνεγκαν οι άνδρες παρά των γυναικών, πάς ώ έδοξε τή διανοία, ήνεγκαν σφραγίδας και ενώτια και δακτυλίους και εμπλόκια και περιδέξια, πάν σκεύος χρυσούν, και πάντες όσοι ήνεγκαν αφαιρέματα χρυσίου Κυρίω.

Εξ. 35,22 Οι άνδρες έλαβον από τας γυναίκας των και έφεραν ο,τι ο καθένας εσκεφέθη. Εφεραν σφραγίδας, σκουλαρίκια, δακτυλίδια, κοσμήματα γυναικειάς κόμης, βραχιόλια, κάθε χρυσούν κόσμημα. Ολοι όσοι προσέφεραν, προσέφεραν αφιερώματα χρυσού δια τον Κυριον.

Εξ. 35,23 και παρ ώ ευρέθη βύσσος και δέρματα νακίνθινα και δέρματα κριών ηρυθροδανωμένα, ήνεγκαν.

Εξ. 35,23 Αλλά και καθένας ο οποίος είχε λινόν ύφασμα, δέρματα χρώματος κυανού, δέρματα κριών βαμμένα με ερυθρόδανον, τα προσέφεραν.

Εξ. 35,24 και πάς ο αφαιρών αφάιρεμα, ήνεγκαν αργύριον και χαλκόν, τα αφαιρέματα Κυρίω, και παρ οίς ευρέθη ξύλα άσηπτα εις πάντα τα έργα της παρασκευής ήνεγκαν.

Εξ. 35,24 Καθένας, που ηδύνατο να δώση κάποιαν προσφοράν αργυρίου και χαλκού, έδωσεν αυτά ως αφιέρωμα στον Κυριον. Οσοι είχαν ξύλα άσηπτα τα προσέφεραν δια τα έργα της κατασκευής.

Εξ. 35,25 και πάσα γυνή σοφή τή διανοία ταις χερσί νήθειν ήνεγκαν νηνησμένα, την υάκινθον και την πορφύραν και το κόκκινον και την βύσσον·

Εξ. 35,25 Καθε δε γυναίκα, συνετή και ικανή να γνέθη με τα χέρια, έφερε νήματα γνησμένα και βαμμένα κυανά, βαθέως ερυθρά και κόκκινα, όπως επίσης και λινά λευκά.

Εξ. 35,26 και πάσαι αι γυναίκες, αἷς ἔδοξε τῆ διανοία αὐτῶν ἐν σοφία, ἔνησαν τας τρίχας τας αἰγείας.
Εξ. 35,26 Ὅλοι αι γυναίκες αι συνεταιί και ικαναί ἐκλωσαν εἰς νήματα τας τρίχας των αἰγῶν.
Εξ. 35,27 και οι ἄρχοντες ἤνεγκαν τους λίθους τῆς σμαράγδου και τους λίθους τῆς πληρώσεως εἰς τὴν ἐπωμίδα και το Λογείον
Εξ. 35,27 Οι ἄρχοντες των Ἰσραηλιτῶν προσέφεραν πολυτίμους λίθους σμαράγδου και ἄλλους πολυτίμους λίθους δια τον ἀπαρτισμόν τῆς ἐπωμίδος και του Λογείου,
Εξ. 35,28 και τας συνθέσεις, και εἰς το ἔλαιον τῆς χρίσεως και τὴν σύνθεσιν τοῦ θυμιάματος.
Εξ. 35,28 και δια τας συνδέσεις αὐτῶν. Προσέφεραν ἀκόμη τα υλικά δια τὴν κατασκευὴν του ἱεροῦ, ἔλαιον πρὸς χρίσιν, και ἀρωματικὰς ὕλας δια τὴν σύνθεσιν του θυμιάματος.
Εξ. 35,29 και πᾶς ἀνὴρ και γυνή, ὧν ἔφερον ἡ διανοία αὐτῶν εἰσελθόντας ποιεῖν πάντα τα ἔργα, ὅσα συνέταξε Κύριος ποιῆσαι αὐτὰ διὰ Μωυσή, ἤνεγκαν οι υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀφαιρέμα Κυρίου.
Εξ. 35,29 Καθε ἀνὴρ και κάθε γυνὴ ἀπὸ τους Ἰσραηλίτας, των οποίων ἡ καρδία ἐπόθει να εἰσφέρουν εἰς τὴν πραγματοποίησιν ὅλων των ἔργων, που ο Θεὸς δια του Μωϋσέως διέταξε, προσέφερε το ἀφιερῶμά του στον Κυριον.
Εξ. 35,30 Καί εἶπε Μωυσῆς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ ἀνακέκληκεν ο Θεὸς ἐξ ὀνόματος τον Βεσελεὴλ τον τοῦ Ουρίου τον Ὡρ, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα,
Εξ. 35,30 Εἶπεν ο Μωϋσῆς στους Ἰσραηλίτας· “ἰδοὺ, ο ἴδιος ο Θεὸς ἐκάλεσεν ὀνομαστικῶς τον Βεσελεὴλ, υἱόν του Ουρίου, ἔγγονον του Ὡρ ἀπὸ τὴν φυλὴν του Ἰούδα·
Εξ. 35,31 και ἐνέπλησεν αὐτόν πνεῦμα θεῖον σοφίας και συνέσεως και ἐπιστήμης πάντων
Εξ. 35,31 και ἐγέμισεν αὐτόν με θεῖον Πνεῦμα σοφίας και συνέσεως και ἀρετίας γνώσεως ὅλων των ἔργων,
Εξ. 35,32 ἀρχιτεκτονεῖν κατὰ πάντα τα ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονίας, ποιεῖν το χρυσίον και το ἀργύριον και τον χαλκόν
Εξ. 35,32 ὥστε να εἶναι αὐτὸς ἀρχιτέκτων εἰς ὅλα τα ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, να ἔχη τὴν ἰκανότητα κατεργασίας του χρυσοῦ, του ἀργύρου και του χαλκοῦ,
Εξ. 35,33 και λιθουργῆσαι τον λίθον και κατεργάζεσθαι τα ξύλα και ποιεῖν ἐν παντί ἔργω σοφίας·
Εξ. 35,33 να πελεκᾷ τον λίθον, να κατεργάζεται τα ξύλα και να κάμνη κάθε σοφόν ἔργον.
Εξ. 35,34 και προβιβάσαι γε ἔδωκεν ἐν τῆ διανοία αὐτῶ τε και τῷ Ελιαβ τῷ τοῦ Ἀχισαμάχ, ἐκ φυλῆς Δάν.
Εξ. 35,34 Τον κατέστησεν ἰκανόν να διδάσκη και ἄλλους, ὅπως ἐπίσης και τον βοηθόν αὐτοῦ τον Ελιαβ, τον υἱόν του Ἀχισαμάχ ἀπὸ τὴν φυλὴν Δαν.
Εξ. 35,35 και ἐνέπλησεν αὐτοὺς σοφίας, συνέσεως, διανοίας, πάντα συνιέναι ποιῆσαι τα ἔργα τοῦ ἁγίου και τα ὑφαντὰ και ποικιλτὰ ὑφάναι τῷ κοκκίνῳ και τῆ βύσσῳ, ποιεῖν πᾶν ἔργον ἀρχιτεκτονίας ποικιλίας.
Εξ. 35,35 Ἐγέμισεν αὐτοὺς με σοφίαν και σύνεσιν και νουν φωτισμένον, δια να εἶναι εἰς θέσιν να κάμνουν ὅλα τα ἔργα τῆς Σκηνῆς του Μαρτυρίου, και τα ὑφαντὰ, ἀκόμη δε να υφαινῶν κεντητὰ ὑφάσματα με ἐρυθρὰ νήματα και με κλωστὰς λινὰς, και γενικῶς να συνθέτουν κάθε ἐντεχνον ἔργον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Εξ. 36,1 Καί ἐποίησε Βεσελεὴλ και Ελιαβ και πᾶς σοφός τῆ διανοία, ὡ ἐδόθη σοφία και ἐπιστήμη ἐν αὐτοῖς συνιέναι ποιεῖν πάντα τα ἔργα κατὰ τα ἅγια καθήκοντα, κατὰ πάντα ὅσα συνέταξε Κύριος.
Εξ. 36,1 Εἰργάσθη ο Βεσελεὴλ, και ο Ελιαβ και κάθε Ἰσραηλίτης με ἐφευρετικὴν διάνοιαν, στους οποίους ο Θεὸς ἔδωσε σοφίαν και ἐπιστήμην, ὥστε να ἐμπνέωνται και να ἐκτελοῦν ὅλα τα ἔργα που ἐταίριαζαν εἰς τα ἅγια ἐκεῖνα ἰδρύματα, να κάμνουν ὅλα ὅσα διέταξεν ο Κυριος.
Εξ. 36,2 και ἐκάλεσε Μωυσῆς Βεσελεὴλ και Ελιαβ και πάντας τους ἔχοντας τὴν σοφίαν, ὡ ἔδωκεν ο Θεὸς ἐπιστήμην ἐν τῆ καρδίᾳ, και πάντας τους ἐκουσίως βουλομένους προοπορευέσθαι πρὸς τα ἔργα, ὥστε συντελεῖν αὐτὰ,
Εξ. 36,2 Ο Μωϋσῆς ἐκάλεσε τον Βεσελεὴλ, τον Ελιαβ και καθένα που εἶχε ἐιδικὴν ἰκανότητα, στον οποίον ο Θεὸς ἔδωσε σοφίαν δια τα ἔργα ἐκεῖνα, ἐκάλεσεν ὅλους ὅσοι ἐκουσίως προσεφέρθησαν να συνεργασθῶν εἰς ἀποπεράτωσιν του ἔργου.
Εξ. 36,3 και ἔλαβον παρὰ Μωυσή πάντα τα ἀφαιρέματα, ἃ ἤνεγκαν οι υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς πάντα τα ἔργα τοῦ ἁγίου ποιεῖν αὐτὰ, και αὐτοὶ προσεδέχοντο ἐτι τα προσφερόμενα παρὰ των φερόντων το πρῶτῷ.
Εξ. 36,3 Ἐλαβον αὐτοὶ ἀπὸ τον Μωϋσῆν ὅλα τα ἀφιερῶματα των υἱῶν Ἰσραὴλ, δια να κάμουν τα ἔργα τῆς Σκηνῆς του Μαρτυρίου. Ἐκάστην δε πρῶτῶν ἐδέχοντο και νέα ἀφιερῶματα ἀπὸ τους ἀνθρώπους, οι οποίοι τα προσέφεραν.
Εξ. 36,4 και παρεγίνοντο πάντες οι σοφοὶ οι ποιούντες τα ἔργα τοῦ ἁγίου, ἕκαστος κατὰ το αὐτοῦ ἔργον, ὃ ἐργάζοντο αὐτοί,
Εξ. 36,4 Ὅλοι οι ἰκανοὶ ἐργάται, ο καθένας εἰς τὴν ἐιδικότητά αὐτοῦ, προσήλθον δια το ἔργα τῆς Σκηνῆς του Μαρτυρίου,
Εξ. 36,5 και εἶπαν πρὸς Μωυσῆν· ὅτι πλήθος φέρει ο λαός κατὰ τα ἔργα, ὅσα συνέταξε Κύριος ποιῆσαι.
Εξ. 36,5 και εἶπαν πρὸς τον Μωϋσῆν, ὅτι ο λαός προσφέρει δια τα ἔργα, τα οποία διέταξεν ο Κυριος πολλὰ ἀφιερῶματα, περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειάζονται.
Εξ. 36,6 και προσέταξε Μωυσῆς και ἐκήρυξεν ἐν τῆ παρεμβολῇ λέγων· ἀνὴρ και γυνή μηκέτι ἐργαζέσθωσαν εἰς τας ἀπαρχὰς τοῦ ἁγίου· και ἐκωλύθη ο λαός ἐτι προσφέρειν.
Εξ. 36,6 Τότε ο Μωϋσῆς με κήρυκα διεκήρυξεν εἰς τὴν κατασκήνωσιν λέγων· “οἱ ἄνδρες και αι γυναίκες, να σταματήσουν πλέον τὴν προσφορὰν ἀφιερῶμάτων πρὸς συγκρότησιν τῆς Σκηνῆς του Μαρτυρίου”. Ἐτσι δε ἠμποδίσθη ο λαός και ἔπαυσε να προσφέρει ἄλλα ἀφιερῶματα.
Εξ. 36,7 και τα ἔργα ἦν αὐτοῖς ἰκανὰ εἰς τὴν κατασκευὴν ποιῆσαι, και προσκατέλιπον.
Εξ. 36,7 Δια τα ἔργα, που ἔμελλαν να γίνουν, ἦσαν ἀρκετὰ τα προσφερθέντα ἀφιερῶματα, και μάλιστα ἐπερίσσευσαν.
Εξ. 36,8 Καί ἐποίησε πᾶς σοφός ἐν τοῖς ἐργαζομένοις (Κεφ. ΑΘ, 1—) τας στολάς των ἁγίων, αἱ εἰσιν Ααρῶν τῷ ἱερεῖ, καθὰ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ.
Εξ. 36,8 Ο πλέον σοφός και ἰκανός καλλιτέχνης ἀπὸ τους ἐργάτας ἀνέλαβε και κατεσκεύασε τας ἱερατικὰς στολάς του ἀρχιερέως Ααρῶν, ὅπως εἶχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσῆν.
Εξ. 36,9 και ἐποίησε τὴν ἐπωμίδα ἐκ χρυσοῦ και υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου νενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης.
Εξ. 36,9 Κατεσκεύασε, δηλαδή, τὴν ἐπωμίδα ἀπὸ χρυσὰ νήματα, ἀπὸ ὑφάσμα χρώματος κυανοῦ, βαθέως ἐρυθροῦ και κοκκίνου. Ἐχρησιμοποίησεν ἐπίσης και ὑφάσμα ἀπὸ στριμμένον λινόν.

Εξ. 36,10 και ετημήθη τα πέταλα τού χρυσίου τριχες, ώστε συνυφάναι σύν τή υακίνθω και τή πορφύρα και σύν τώ κοκκίνω τώ διανενησμένω και τή βύσσω τή κεκλωσμένη, έργον υφαντόν εποίησαν αυτό·

Εξ. 36,10 Εκοψε δια την επωμίδα και ελέπτυνε φύλλα χρυσοῦ εἰς τριχας, ώστε να συνυφανθούν αυτά με το λινόν ύφασμα, χρώματος κυανού, βαθέως ερυθρού και κοκκίνου, κλωσμένου και στριμμένου· έργον υφαντόν ήτο αυτό που έκαμαν.

Εξ. 36,11 επωμίδας συνεχούσας εἰς αμφοτέρων των μερών, έργον υφαντόν εἰς ἀλλήλα συμπεπλεγμένον καθ' εαυτό

Εξ. 36,11 Κατεσκεύασαν τας επωμίδας, δύο υφάσματα, ώστε να πίπτουν έμπροσθεν και όπισθεν των ώμων, συνδεδεμένα μεταξύ των με ταινίας.

Εξ. 36,12 εἰς αυτού εποίησαν κατά την αυτού ποιήσιν εκ χρυσίου και υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου διανενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 36,12 Τα τεμάχια αυτά είχαν κατασκευασθή εκ της αυτής ύλης, δηλαδή με χρυσά νήματα, με νήματα λινού κυανά, πορφυρά, κόκκινα με κλωστάς στριμμένας, όπως είχε διατάξει ο Κυριος.

Εξ. 36,13 και εποίησαν αμφοτέρους τους λίθους της σμαράγδου συμπεπλεγμένους και περισεσιαλωμένους χρυσίω, γεγλυμμένους και εκκεκολαμμένους εγκόλαμμα σφραγίδος εκ των ονομάτων των υιών Ισραήλ·

Εξ. 36,13 Έκαμαν και τους δύο λίθους του σμαράγδου να κουμβώνουν με πόρπην επιχρυσωμένους, λείους, επί των οποίων είχαν σκαλίσει κατά τρόπον ανάγλυφον, όπως εις σφραγίδα, τα ονόματα των υιών Ιακώβ.

Εξ. 36,14 και επέθηκεν αυτούς επί τους ώμους της επωμίδος, λίθους μνημοσύνου των υιών Ισραήλ, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 36,14 Εποποθέτησεν αυτούς στους ώμους της επωμίδος, δια να ενθυμήται ο Θεός τας φυλάς του Ισραήλ, όπως ο ίδιος είχε διατάξει στον Μωϋσήν.

Εξ. 36,15 Καί εποίησαν λογείον, έργον υφαντόν ποικιλία κατά το έργον της επωμίδος εκ χρυσίου και υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου διανενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης·

Εξ. 36,15 Κατεσκεύασαν έπειτα το Λογείον, υφαντόν κεντητόν, επεξεργασμένον, όπως ήτο και η επωμίς, με χρυσά νήματα συνυφασμένα με λινά στριμμένα νήματα χρώματος κυανού και βαθέως ερυθρού και κοκκίνου.

Εξ. 36,16 τετράγωνον διπλούν εποίησαν το λογείον, σπιθαμής το μήκος και σπιθαμής το εύρος, διπλούν.

Εξ. 36,16 Διπλώνόμενον εις δύο το Λογείον είχε σχήμα τετράγωνον μιας σπιθαμής το μήκος και μιας σπιθαμής το πλάτος.

Εξ. 36,17 και συνυφάνθη εν αυτό ύφασμα κατάλιθον τετράστιχον· στίχος λίθων, σάρδιον και τοπάζιον και σμάραγδος, ο στίχος ο εἰς·

Εξ. 36,17 Με αυτό συνυφάνθη και ύφασμα, γεμάτο από πολυτίμους λίθους εις τέσσαρας σειράς. Η πρώτη σειρά των πολυτίμων λίθων ήσαν· Σαρδιον, τοπάζιον και σμάραγδος.

Εξ. 36,18 και ο στίχος ο δεύτερος, άνθραξ και σάπφειρος και ίασπις·

Εξ. 36,18 Η δευτέρα σειρά ήτο· Ανθραξ πολύτιμος, σάπφειρος και ίασπις.

Εξ. 36,19 και ο στίχος ο τρίτος λιγύριον και αχάτης και αμέθυστος·

Εξ. 36,19 Η τρίτη σειρά ήσαν λιγύριον, αχάτης και αμέθυστος.

Εξ. 36,20 και ο στίχος ο τέταρτος χρυσόλιθος και βηρύλλιον και ονύχιον· περικεκλωμένα χρυσίω και συνδεδεμένα χρυσίω.

Εξ. 36,20 Η τετάρτη σειρά ήτο· Χρυσόλιθος, βηρύλλιον και ονύχιον. Αυτά ήσαν περιχρυσωμένα και συνδεδεμένα μεταξύ των με χρυσά νήματα.

Εξ. 36,21 και οι λίθοι ήσαν εκ των ονομάτων των υιών Ισραήλ δώδεκα εκ των ονομάτων αυτών, εγγεγλυμμένα εις σφραγίδας, έκαστος εκ τού εαυτού ονόματος, εις τας δώδεκα φυλάς.

Εξ. 36,21 Οι πολύτιμοι αυτοί λίθοι ήσαν δώδεκα κατά τον αριθμόν των δώδεκα φυλών του Ισραήλ, χαραγμένοι ωσάν σφραγίδες, έκαστος από τους οποίους είχε σκαλισμένον ένα όνομα εκ των δώδεκα φυλών του Ισραήλ.

Εξ. 36,22 και εποίησαν επί το λογείον κρυσσοῦς συμπεπλεγμένους, έργον εμπλοκίου εκ χρυσίου καθαρού·

Εξ. 36,22 Κατεσκεύασαν δια το Λογείον κρυσσοῦς πλεγμένα μεταξύ των εν ειδει πλεκτού σχοινίου από νήματα εκ καθαρού χρυσοῦ.

Εξ. 36,23 και εποίησαν δύο ασπιδίσκας χρυσάς και δύο δακτυλίους χρυσοῦς

Εξ. 36,23 Κατεσκεύασαν δύο χρυσάς πόρπας, με μορφήν μικράς ασπίδος και δύο χρυσοῦς δακτυλίους.

Εξ. 36,24 και επέθηκαν τους δύο δακτυλίους τους χρυσοῦς επ αμφοτέρας τας αρχάς τού λογείου·

Εξ. 36,24 Εθεσαν τους δύο χρυσοῦς δακτυλίους εις τας δύο άνω γωνίας του Λογείου,

Εξ. 36,25 και επέθηκαν τα εμπλόκια εκ χρυσίου επί τους δακτυλίους επ αμφοτέρων των μερών τού λογείου και εις τας δύο συμβολάς τα δύο εμπλόκια

Εξ. 36,25 επέρασαν τα χρυσά σχοινία στους δακτυλίους των δύο γωνιών του Λογείου και τα δύο άλλα άκρα των σχοινίων συνέδεσαν με δύο κρικούς,

Εξ. 36,26 και επέθηκαν επί τας δύο ασπιδίσκας και επέθηκαν επί τους ώμους της επωμίδος εξεναντίας κατά πρόσωπον.

Εξ. 36,26 που έθεσαν εις τας δύο πόρπας, τας υπό μορφήν μικρών ασπίδων, τας ευρισκομένας στους ώμους της επωμίδος προς το πρόσθιον μέρος. Έτσι δε συνέδεσαν το Λογείον και την επωμίδα στο άνω μέρος.

Εξ. 36,27 και εποίησαν δύο δακτυλίους χρυσοῦς και επέθηκαν επί τα δύο πτερύγια επ άκρου τού λογείου και επί το άκρον τού οπισθίου της επωμίδος έσωθεν.

Εξ. 36,27 Κατεσκεύασαν ακόμη δύο άλλους χρυσοῦς δακτυλίους, τους οποίους έθεσαν εις τα δύο άλλα, τα κάτω, άκρα του Λογείου, εις τα άκρα του οπισθίου μέρους της επωμίδος έσωθεν.

Εξ. 36,28 και εποίησαν δύο δακτυλίους χρυσοῦς και επέθηκαν επ αμφοτέρους τους ώμους της επωμίδος κάτωθεν αυτού κατά πρόσωπον κατά την συμβολήν άνωθεν της συνυφής της επωμίδος.

Εξ. 36,28 Κατεσκεύασαν επίσης δύο άλλους δακτυλίους χρυσοῦς, τους οποίους έθεσαν εις τα δύο τμήματα της επωμίδος αριστερά και δεξιά εμπρός στο κάτω μέρος εκεί, όπου γίνεται η σύνδεσις Λογείου και επωμίδος άνωθεν της ζώνης, με την οποίαν δένεται η επωμίς.

Εξ. 36,29 και συνέσφιγξε το λογείον από των δακτυλίων των επ αυτού εις τους δακτυλίους της επωμίδος, συνεχομένους εκ της υακίνθου, συμπεπλεγμένους εις το ύφασμα της επωμίδος, ίνα μη χαλάται το λογείον από της επωμίδος, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 36,29 Συνέσφιξε το Λογείον δια των δακτυλίων του με τους δακτυλίους της επωμίδος, συνδεομένους μεταξύ των μεταινίαν κυανήν και προσδεδεμένους στο ύφασμα της επωμίδος, δια να μη χαλαρώνεται και πίπτει από την επωμίδα το Λογείον, όπως είχε διατάξει τον Μωϋσὴν ο Κυριος.

Εξ. 36,30 Καί ἐποίησαν τον υποδύτην υπό την επωμίδα, ἔργον υφαντόν, ὅλον υακίνθινον·

Εξ. 36,30 Κατεσκεύασαν τον υποδύτην υπό την επωμίδα ἔργον υφαντόν ἐξ ολοκλήρου κυανούν.

Εξ. 36,31 το δε περιστόμιον τού υποδύτου εν τώ μέσω διϋφασμένον συμπλεκτόν, ὡν ἔχον κύκλω το περιστόμιον ἀδιάλυτον.

Εξ. 36,31 Το περιστόμιον του υποδύτου ἦτο στο μέσον αὐτοῦ ἰδιαιτέρως υφασμένον, πλεκτόν και ἔχον κύκλω του περιστομίου οὐγίαν ἀνοχής, ὥστε να μη σχίζεται.

Εξ. 36,32 και ἐποίησαν ἐπὶ τού λώματος τού υποδύτου κάτωθεν ὡς ἐξανθούσης ρόας ροῖσκους, ἐξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου νενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης

Εξ. 36,32 Εἰς το κάτω μέρος του υποδύτου ἐκέντησαν ἀνθισμένης ροιδιάς ροιδάκια ἀπό νήμα λινόν γνεσμένον, χρώματος κυανού, πορφυροῦ και κοκκίνου ἀπό νήματα λινά στριμμένα.

Εξ. 36,33 και ἐποίησαν κώδωνας χρυσοῦς και ἐπέθηκαν τους κώδωνας ἐπὶ το λώμα τού υποδύτου κύκλω ἀνά μέσον των ροῖσκων·

Εξ. 36,33 Κατεσκεύασαν μικροῦς κώδωνας χρυσοῦς, τους ὁποίους ἔθεσαν κύκλω στο κάτω μέρος του υποδύτου ἀνάμεσα εἰς τα ομοιώματα των καρπῶν της ροιδιάς.

Εξ. 36,34 κώδων χρυσοῦς και ροῖσκος ἐπὶ τού λώματος τού υποδύτου κύκλω εἰς το λειτουργεῖν, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωϋσῇ.

Εξ. 36,34 Ἐτσι δε κύκλω στο κάτω μέρος του υποδύτου ὑπῆρχεν ἀνά ἕνα χρυσοῦς κωδωνίσκος και ἀνά εν ομοίωμα καρπού ροιδιάς, δια να λειτουργή ο ἀρχιερεῦς, φέρων τα ἄμφια αὐτά, ὡπως εἶχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσὴν.

Εξ. 36,35 Καί ἐποίησαν χιτώνας βυσσίνους, ἔργον υφαντόν, Ἀαρῶν και τοῖς υιοῖς αὐτοῦ

Εξ. 36,35 Κατεσκεύασαν ἐπίσης δια τον Ἀαρῶν και τους υἱοῦς του χιτώνας ἀπό λινόν ύφασμα υφαντούς.

Εξ. 36,36 και τας κιθάρεις ἐκ βύσσου και την μίτραν ἐκ βύσσου και τα περισκελή ἐκ βύσσου κεκλωσμένης

Εξ. 36,36 Και τας κιθάρεις και την μίτραν ἀπό λινόν ἐκλεκτόν ύφασμα, ὡπως ἐπίσης και τας περισκελίδας των ἀπό λεπτόν και στριμμένον λινόν ύφασμα,

Εξ. 36,37 και τας ζώνας αὐτῶν ἐκ βύσσου και υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου νενησμένου, ἔργον ποικιλτοῦ, ὁν τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωϋσῇ.

Εξ. 36,37 και τας ζώνας αὐτῶν ἀπό νήματα στριμμένα λινά χρώματος κυανού, πορφυροῦ και κοκκίνου, ἔργον ἐιδικοῦ τεχνίτου διακοσμητοῦ, ὡπως εἶχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσὴν.

Εξ. 36,38 Καί ἐποίησαν το πέταλον το χρυσοῦν, ἀφόρισμα τού ἁγίου, χρυσοῦ καθαροῦ·

Εξ. 36,38 Κατεσκεύασαν ἀπό καθαρόν χρυσίον το χρυσοῦν πέταλον, ἀφιερωμένον στον ἅγιον Θεόν.

Εξ. 36,39 και ἔγραψεν ἐπ αὐτοῦ γράμματα ἐκτετυπωμένα σφραγίδος Ἀγίασμα Κυριῶ·

Εξ. 36,39 Ἐχάραξε δε ἐπ' αὐτοῦ ἐιδικός τεχνίτης ἀνάγλυφα γράμματα εἰς μορφήν σφραγίδος τας λέξεις "Ἀγίασμα Κυριῶ".

Εξ. 36,40 και ἐπέθηκαν ἐπὶ το λώμα υακίνθινον, ὥστε ἐπικεῖσθαι ἐπὶ την μίτραν ἀνωθεν, ὁν τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωϋσῇ.

Εξ. 36,40 Εἰς το κάτω μέρος αὐτοῦ ἔθυσαν κυανήν ταινίαν, ὥστε να προσδένεται στερεά στο ἄνω μέρος της μίτρας, ὡπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37 (Μασ.36, 8)

Εξ. 37,1 Καί ἐποίησαν τή σκηνή δέκα αυλαίας,

Εξ. 37,1 Κατεσκεύασαν δια την Σκηνήν του Μαρτυρίου δέκα τεμάχια υφάσματος.

Εξ. 37,2 οκτώ και εἴκοσι πήχεων μήκος της αυλαίας της μίας (το αὐτό ἦν πάσαις) και τεσσάρων πήχεων το εὔρος της αυλαίας της μίας.

Εξ. 37,2 Το μήκος ἐκάστου ἀπό αὐτά ἦτο εἴκοσι οκτώ πήχεις και το πλάτος του τέσσαρες πήχεις, αὐτάς τας διαστάσεις ἔχον ὅλα τα τεμάχια.

Εξ. 37,3 και ἐποίησαν το καταπέτασμα ἐξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου νενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης, ἔργον υφαντοῦ Χερουβίμ,

Εξ. 37,3 Κατεσκεύασαν το καταπέτασμα ἀπό λινόν γνεσμένον ύφασμα, χρώματος κυανού, πορφυροῦ και κοκκίνου, ἀπό λεπτόν λινόν στριμμένον ύφασμα. Ἐπ' αὐτοῦ ἐιδικός τεχνίτης ὑφανε Χερουβίμ.

Εξ. 37,4 και ἐπέθηκαν αὐτό ἐπὶ τέσσαρας στύλους ἀσηπτοῦς κατακεχυρωμένους εν χρυσίῳ και αἰ κεφαλίδες αὐτῶν χρυσαί, και αἰ βάσεις αὐτῶν τέσσαρες ἀργυραί.

Εξ. 37,4 Το καταπέτασμα τούτο ἔθεσαν εἰς τέσσαρας ἀπό ξύλα ἀσηπτα στύλους, ἐπιχυρωμένους και των ὁποίων τα κιονόκρανα ἦσαν χρυσά, αἰ δε τέσσαρες βάσεις των ἀργυραί.

Εξ. 37,5 και ἐποίησαν το καταπέτασμα της θύρας της σκηνῆς τού μαρτυρίου ἐξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου νενησμένου και βύσσου κεκλωσμένης, ἔργον υφαντοῦ Χερουβίμ,

Εξ. 37,5 Κατεσκεύασαν το καταπέτασμα της θύρας της Σκηνῆς του Μαρτυρίου ἀπό νήματα χρώματος κυανού, πορφυροῦ και κοκκίνου, ἀπό λινόν στριμμένον ύφασμα, και ἐπ' αὐτοῦ ἐιδικός τεχνίτης ὑφανε Χερουβίμ.

Εξ. 37,6 και τους στύλους αὐτοῦ πέντε και τους κρικούς· και τας κεφαλίδας αὐτῶν και τας ψαλίδας αὐτῶν κατεχύρωσαν χρυσίῳ, και αἰ βάσεις αὐτῶν πέντε χαλκαί. (Μασ. 38, 9)

Εξ. 37,6 Δια την ἀνάρτησιν αὐτοῦ κατεσκεύασαν πέντε στύλους και τους κρικούς. Τα κιονόκρανα και τας ράβδους ἀναρτήσεως ἐπεχύρωσαν. Τα πέντε βάθρα, ἐπὶ των ὁποίων ἐστηρίζοντο οἱ στύλοι, ἦσαν χαλκαί.

Εξ. 37,7 Καί ἐποίησαν την αυλήν· τα προς λίβα ἰστία της αυλῆς ἐκ βύσσου κεκλωσμένης ἑκατόν εφ ἑκατόν,

Εξ. 37,7 Κατεσκεύασαν την αυλήν. Τα προς νότον παραπετάσματα της αυλῆς ἦσαν κατασκευασμένα ἀπό λινόν στριμμένον ύφασμα δια μήκος χώρου ἑκατόν πήχεων. Ομοίας κατασκευῆς και ἰσων διαστάσεων ἦσαν και τα παραπετάσματα της βορείου πλευράς.

Εξ. 37,8 και οἱ στύλοι αὐτῶν εἴκοσι, και αἰ βάσεις αὐτῶν εἴκοσι·

Εξ. 37,8 Οἱ στύλοι ἐκάστης πλευράς δια την ἀνάρτησιν των παραπετασμάτων ἦσαν εἴκοσι, τα δε βάθρα των στύλων

επίσης είκοσι.

Εξ. 37,9 και το κλίτος το προς βοράν εκατόν εφ' εκατόν και το κλίτος το προς νότον εκατόν εφ' εκατόν, και οι στύλοι αυτών είκοσι, και αι βάσεις αυτών είκοσι·

Εξ. 37,9 Η βορεία πλευρά της αυλής ήτο εκατόν πήχεων μήκους και η νοτία πλευρά αυτής εκατόν πήχεων μήκους. Οι στύλοι εκάστης πλευράς ήσαν είκοσι και τα βάθρα των στύλων είκοσι.

Εξ. 37,10 και το κλίτος το προς θάλασσαν αυλαίαι πενήκοντα πήχεων, στύλοι αυτών δέκα, και αι βάσεις αυτών δέκα·

Εξ. 37,10 Προς δυσμάς ήσαν παραπετάσματα μήκους πενήκοντα πήχεων, οι στύλοι αυτών δέκα και αι βάσεις των στύλων δέκα.

Εξ. 37,11 και το κλίτος το προς ανατολάς πενήκοντα πήχεων, ιστία

Εξ. 37,11 Η ανατολική πλευρά ήτο μήκους πενήκοντα πήχεων. Τα παραπετάσματα αυτής,

Εξ. 37,12 πεντεκαίδεκα πήχεων το κατά νότον, και οι στύλοι αυτών τρεις, και αι βάσεις αυτών τρεις,

Εξ. 37,12 προς το εν μέρος ήσαν μήκους δεκαπέντε πήχεων, οι στύλοι αυτών ήσαν τρεις και τα βάθρα των στύλων τρία.

Εξ. 37,13 και επί τού νότου τού δευτέρου ένθεν και ένθεν κατά την πύλην της αυλής αυλαίαι πεντεκαίδεκα πήχεων, και οι στύλοι αυτών τρεις και αι βάσεις αυτών τρεις.

Εξ. 37,13 Το αυτό ήτο και δια το άλλο μέρος, ώστε εκατέρωθεν της πύλης της αυλής ήσαν παραπετάσματα μήκους δεκαπέντε πήχεων κρεμάμενα εις τρεις στύλους, οι οποίοι πάλιν εστηρίζοντο εις τρία βάθρα.

Εξ. 37,14 πάσαι αι αυλαίαι της σκηνης εκ βύσου κεκλωσμένης,

Εξ. 37,14 Ολα τα παραπετάσματα της Σκηνης ήσαν από λινόν στριμμένον ύφασμα.

Εξ. 37,15 και αι βάσεις των στύλων αυτών χαλκαί, και αι αγκύλαι αυτών αργυραί, και αι κεφαλίδες αυτών

περιηργυρωμένοι αργυρίω, και οι στύλοι περιηργυρωμένοι αργυρίω, πάντες οι στύλοι της αυλής.

Εξ. 37,15 Αι βάσεις των στύλων ήσαν χαλκαί και τα άγκιστρα αυτών αργυρά, τα κιονόκρανά των επηργυρωμένα, όπως επίσης επηργυρωμένοι ήσαν όλοι οι στύλοι της αυλής.

Εξ. 37,16 και το καταπέτασμα της πύλης της αυλής έργον ποικιλτού εξ υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου νενησμένου και βύσου κεκλωσμένης, είκοσι πήχεων το μήκος, και το ύψος και το εύρος πέντε πήχεων εξισούμενον τοίς ιστίοις της αυλής·

Εξ. 37,16 Το παραπέτασμα της πύλης επί της ανατολικής πλευράς της αυλής ήτο έργον κεντητόν, από λινόν στριμμένον ύφασμα χρώματος κυανού, πορφυρού και κοκκίνου, μήκους είκοσι πήχεων. Το ύψος των στύλων, όπως και η μεταξύ των απόστασις, ήσαν πέντε πήχεις, όσον ήτο το ύψος των άλλων παραπετασμάτων της αυλής.

Εξ. 37,17 και οι στύλοι αυτών τέσσαρες, και αι βάσεις αυτών τέσσαρες χαλκαί, και αι αγκύλαι αυτών αργυραί, και αι κεφαλίδες αυτών περιηργυρωμένοι αργυρίω·

Εξ. 37,17 Οι στύλοι της πύλης αυτής ήσαν τέσσαρες και τα βάθρα των τέσσαρα χαλκά, τα άγκιστρά των αργυρά, τα δε κιονόκρανά των επηργυρωμένα.

Εξ. 37,18 και πάντες οι πάσσαλοι της αυλής κύκλω χαλκοί, και αυτοί περιηργυρωμένοι αργυρίω.

Εξ. 37,18 Όλοι οι πάσσαλοι γύρω από την αυλήν ήσαν χαλκοί ειτηργυρωμένοι.

Εξ. 37,19 Καί αυτή η σύνταξις της σκηνης τού μαρτυρίου, καθά συνετάγη Μωυσή, την λειτουργίαν είναι των Λευιτών διά Ιθάμαρ τού υιού Ααρών τού ιερέως.

Εξ. 37,19 Αυτή ήτο η σύνθεσις, η κατασκευή, της Σκηνης του Μαρτυρίου σύμφωνα με την διαταγήν του Θεού προς τον Μωϋσήν, δια να λειτουργούν εις αυτήν οι Λευίται εποπτευόμενοι από τον Θαμαρ, υιόν του Ααρών του αρχιερέως.

Εξ. 37,20 και Βεσελεήλ ο τού Ουρίου, εκ φυλής Ιούδα, εποίησε καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή,

Εξ. 37,20 Ο Βεσελεήλ, ο υιός του Ουρίου, από την φυλήν Ιούδα, έκαμεν, όπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν.

Εξ. 37,21 και Ελιάβ ο τού Αχισαμάχ, εκ φυλής Δάν, ός ηρχιτεκτόνησε τα υφαντά και τα ραφιδεντά και ποικιλτικά υφάναι τώ κοκκίνω και τή βύσω.

Εξ. 37,21 Και ο Ελιάβ, ο υιός του Αχισαμάχ από την φυλήν του Δαν, ήτο εκείνος ο οποίος επρωτοστάτησε και επεστάτησεν εις τα υφαντά, τα ραπτά και τα κεντητά υφάσματα, χρώματος κοκκίνου και από νήματα λινού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38 (Μασ. 37,1)

Εξ. 38,1 Καί εποίησε Βεσελεήλ την κιβωτόν.

Εξ. 38,1 Ο Βεσελεήλ κατεσκεύασεν ακόμη και την Κιβωτόν του Μαρτυρίου.

Εξ. 38,2 και κατεχρύσωσεν αυτήν χρυσίω καθαρώ έσωθεν και έξωθεν.

Εξ. 38,2 Την επεχρύσωσεν εσωτερικώς και εξωτερικώς με καθαρόν χρυσόν.

Εξ. 38,3 και εχώνευσεν αυτή τέσσαρας δακτυλίους χρυσούς, δύο επί το κλίτος το έν και δύο επί το κλίτος το δεύτερον,

Εξ. 38,3 Κατεσκεύασεν στο χυτήριον και ετοποθέτησεν εις αυτήν τέσσαρας χρυσούς δακτυλίους, δύο εις την μίαν πλευράν και δύο εις την άλλην,

Εξ. 38,4 ευρείς τοίς διωστήρσιν ώστε αίρειν αυτήν εν αυτοίς.

Εξ. 38,4 ευρείς, ώστε να εισέρχωνται ευκόλως οι αναφορείς δια την άρσιν και μεταφοράν αυτής.

Εξ. 38,5 και εποίησε το ιλαστήριον επάνωθεν της κιβωτού εκ χρυσίου καθαρού

Εξ. 38,5 Επάνω εις την Κιβωτόν κατεσκεύασε το ιλαστήριον από καθαρόν χρυσόν,

Εξ. 38,6 και τους δύο Χερουβίμ χρυσούς,

Εξ. 38,6 και τα δύο χρυσά Χερουβίμ.

Εξ. 38,7 Χερουβ ένα επί το άκρον τού ιλαστηρίου το έν και Χερουβ ένα επί το άκρον τού ιλαστηρίου το δεύτερον,

Εξ. 38,7 Ενα Χερουβίμ στο ένα άκρον του ιλαστηρίου και άλλο Χερουβίμ στο άλλο άκρον,

Εξ. 38,8 σκιάζοντα ταίς πτέρυξιν αυτών επί το ιλαστήριον.

Εξ. 38,8 τα οποία με τας πτέρυγας αυτών σκιάζουν το ιλαστήριον.

Εξ. 38,9 Καί εποίησε την τράπεζαν την προκειμένην εκ χρυσίου καθαρού·

Εξ. 38,9 Κατεσκεύασε την τράπεζαν της Προθέσεως από καθαρόν χρυσόν.

Εξ. 38,10 και εχώνευσεν αυτή τέσσαρας δακτυλίους, δύο επί τού κλίτους τού ενός και δύο επί τού κλίτους τού δευτέρου, ευρείς ώστε αίρειν τοίς διωστήρσιν εν αυτοίς.

Εξ. 38,10 Εἰς τὸ χυτήριον κατασκεύασε τέσσαρες δακτυλίους καὶ προσήρμοσε δύο ἐπὶ τῆς μίας πλευρᾶς καὶ δύο ἐπὶ τῆς ἄλλης, ευρεῖς, ὥστε νὰ διέρχωνται ἐντὸς αὐτῶν οἱ ἀναφορεῖς διὰ τὴν ἄρσιν καὶ μεταφορῶν αὐτῆς.

Εξ. 38,11 καὶ τοὺς διωστήρας τῆς κιβωτοῦ καὶ τῆς τραπέζης ἐποίησε καὶ κατεχρῴσωσεν αὐτοὺς χρυσίῳ.

Εξ. 38,11 Κατεσκεύασε τοὺς ἀναφορεῖς τῆς Κιβωτοῦ καὶ τοὺς ἀναφορεῖς τῆς Τραπέζης, τοὺς ὁποίους καὶ ἐπεχρῴσωσε.

Εξ. 38,12 καὶ ἐποίησε τὰ σκεῦη τῆς τραπέζης, τὰ τε τρυβλία καὶ τὰς θυϊσκάς καὶ τοὺς κυάθους καὶ τὰ σπονδεῖα, ἐν οἷς σπείσει ἐν αὐτοῖς, χρυσά.

Εξ. 38,12 Κατεσκεύασε τὰ σκεῦη τῆς Τραπέζης, τὰ πινάκια, τὰς λιβανοθήκας, τὰ ποτήρια καὶ τὰ ἄλλα ποτήρια διὰ τὰς σπονδάς τοῦ οἴνου, ποὺ θὰ προσέφεραν οἱ ἱερεῖς, ὅλα χρυσά.

Εξ. 38,13 Καὶ ἐποίησε τὴν λυχνίαν, ἣ φωτίζει, χρυσήν,

Εξ. 38,13 Κατεσκεύασε τὴν ἐπτάφωτον λυχνίαν, ἣ ὁποῖα φωτίζει, χρυσήν, στερεάν·

Εξ. 38,14 στερεάν τὸν καυλόν, καὶ τοὺς καλαμίσκους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν αὐτῆς·

Εξ. 38,14 ἔκαμε τὸν κεντρικὸν στύλον καὶ τοὺς πλαγίους βραχίονας ἐκατέρωθεν τοῦ κεντρικοῦ στύλου.

Εξ. 38,15 ἐκ τῶν καλαμίσκων αὐτῆς οἱ βλαστοὶ ἐξέχοντες, τρεῖς ἐκ τούτου, καὶ τρεῖς ἐκ τούτου, ἐξισούμενοι ἀλλήλοις·

Εξ. 38,15 Οἱ βραχίονες ἀνήρχοντο ὡς βλαστοὶ πλαγίως καὶ ἄνω, τρεῖς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τρεῖς ἀπὸ τὸ ἄλλο, καταλήγοντες στὸ αὐτὸ ὕψος μεταξὺ τῶν.

Εξ. 38,16 καὶ τὰ λαμπάδια αὐτῶν, ἃ εἰσὶν ἐπὶ τῶν ἄκρων, καρυῶτά ἐξ αὐτῶν· καὶ τὰ ἐνθέμια ἐξ αὐτῶν, ἵνα ὥσιν οἱ λύχνοι ἐπ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἐνθέμιον τὸ ἕβδομον, τὸ ἐπ' ἄκρου τοῦ λαμπαδίου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἄνωθεν, στερεόν ὅλον χρυσοῦν·

Εξ. 38,16 Εἰς τὰ ἄνω ἄκρα αὐτῶν ὑπῆρχον ἀνοικτὰ εἰς σχῆμα καρύου τὰ λαμπάδια. Εἰς τὰ λαμπάδια αὐτὰ ὑπῆρχον ὑποδοχαί, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτίθεντο οἱ λύχνοι τοῦ ἐλαίου. Ἡ ἕβδομη ὑποδοχὴ εὐρίσκετο στὸ ἄκρον τοῦ λαμπαδίου ἄνω εἰς τὴν κορυφήν. Ἡ λυχνία αὐτὴ εἶναι στερεὰ καὶ ἐξ ὁλοκλήρου χρυσή.

Εξ. 38,17 καὶ ἐπτά λύχνους ἐπ' αὐτῆς χρυσοῦς καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς χρυσᾶς καὶ τὰς ἐπαρυστριδας αὐτῶν χρυσᾶς. (Μασ. ΛΣΤ 34-36)

Εξ. 38,17 Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν λυχνίαν ὑπῆρχον ἐπτά λύχνοι χρυσοί, ὅπως ἐπίσης χρυσαὶ ἦσαν οἱ λαβίδες καὶ χρυσοὶ οἱ ἐλαιοχῦται (τὰ λαδικά).

Εξ. 38,18 Οὗτος περιηγύρωσε τοὺς στύλους καὶ ἐχώνευσε τῷ στύλῳ δακτυλίους χρυσοῦς καὶ ἐχρῴσωσε τοὺς μοχλοὺς χρυσίῳ καὶ κατεχρῴσωσε τοὺς στύλους τοῦ καταπετάσματος χρυσίῳ καὶ ἐποίησε τὰς ἀγκύλας χρυσᾶς.

Εξ. 38,18 Ὁ Βεσελεὴλ οὗτος ἐπηγύρωσε τοὺς στύλους τῆς Σκηνῆς καὶ δι' ἕκαστον στύλον ἔκαμε χυτούς καὶ προσήρμοσε χρυσοῦς δακτυλίους. Ἐπεχρῴσωσε τοὺς μοχλοὺς, ἐπεχρῴσωσε τοὺς στύλους τοῦ παραπετάσματος καὶ κατεσκεύασε χρυσά τὰ ἀγκίστρα.

Εξ. 38,19 οὗτος ἐποίησε καὶ τοὺς κρίκους τῆς σκηνῆς χρυσοῦς καὶ τοὺς κρίκους τῆς αὐλῆς καὶ κρίκους εἰς τὸ ἐκτείνειν τὸ κατακάλυμμα ἄνωθεν χαλκοῦς.

Εξ. 38,19 Αὐτὸς ἐπίσης κατεσκεύασε χρυσοῦς τοὺς κρίκους τῆς Σκηνῆς καὶ χαλκοῦς τοὺς κρίκους τῆς αὐλῆς καὶ τοὺς κρίκους, διὰ τῶν ὁποίων ἀπλώνεται τὸ ἐπάνω σκέπασμα τῆς Σκηνῆς.

Εξ. 38,20 οὗτος ἐχώνευσε τὰς κεφαλίδας τὰς ἀργυρᾶς τῆς σκηνῆς καὶ τὰς κεφαλίδας τὰς χαλκᾶς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς καὶ τὴν πύλην τῆς αὐλῆς καὶ ἀγκύλας ἐποίησε τοῖς στύλοις ἀργυρᾶς ἐπὶ τῶν στύλων· οὗτος περιηγύρωσεν αὐτάς. (Μασ. ΛΗ 20)

Εξ. 38,20 Αὐτὸς κατεσκεύασεν εἰς χυτήριον τὰ ἀργυρὰ κιονόκρανα τῶν στύλων τῆς Σκηνῆς καὶ τὰ χαλκὰ κιονόκρανα τῶν στύλων τῆς θύρας τῆς Σκηνῆς, τῆς θύρας τῆς αὐλῆς καὶ τὰ ἀργυρὰ ἀγκίστρα ἐπὶ τῶν στύλων. Αὐτὸς τὰ ἐπαργύρωσε.

Εξ. 38,21 οὗτος ἐποίησε τοὺς πασσάλους τῆς σκηνῆς καὶ τοὺς πασσάλους τῆς αὐλῆς χαλκοῦς.

Εξ. 38,21 Αὐτὸς κατεσκεύασε τοὺς πασσάλους τῆς Σκηνῆς καὶ τοὺς πασσάλους τῆς αὐλῆς χαλκοῦς.

Εξ. 38,22 οὗτος ἐποίησε τὸ θυσιαστήριον τὸ χαλκῶν ἐκ τῶν πυρείων τῶν χαλκῶν, ἃ ἦσαν τοῖς ἀνδράσι τοῖς καταστασιάσασιν μετὰ τῆς Κορῆ συναγωγῆς.

Εξ. 38,22 Αὐτὸς ἔκαμε τὸ χαλκῶν θυσιαστήριον τῶν ὁλοκαυτωμάτων, ἀπὸ τῶν χαλκῶν πυροδοχείων, τὰ ὁποῖα ἀνήκον στοὺς ἀνδρας, τοὺς ἐπαναστατήσαντας κατὰ τοῦ Μωϋσέως μαζῇ μετὰ τὴν ομάδα τοῦ Κορέ.

Εξ. 38,23 οὗτος ἐποίησε πάντα τὰ σκεῦη τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τὸ πυρεῖον αὐτοῦ καὶ τὴν βάσιν καὶ τὰς φιάλας καὶ τὰς κρεάγρας τὰς χαλκᾶς.

Εξ. 38,23 Αὐτὸς κατεσκεύασεν ὅλα τὰ σκεῦη τοῦ θυσιαστηρίου, τὸ πυροδοχεῖον, τὸ βάθρον, τὰς φιάλας καὶ τὰς χαλκᾶς λαβίδας τοῦ κρέατος.

Εξ. 38,24 οὗτος ἐποίησε θυσιαστηρίῳ παράθεμα, ἔργον δικτυωτὸν κάτωθεν τοῦ πυρείου ὑπὸ αὐτὸ ἕως τοῦ ἡμίσεος αὐτοῦ, καὶ ἐπέθηκεν αὐτῷ τέσσαρες δακτυλίους ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ παραθέματος τοῦ θυσιαστηρίου χαλκοῦς, ευρεῖς τοῖς μοχλοῖς ὥστε αἶθρον ἐν αὐτοῖς τὸ θυσιαστήριον. (Μασ. ΛΖ 29)

Εξ. 38,24 Αὐτὸς κατεσκεύασε περικάλυμμα διὰ τὰς πλευρᾶς τοῦ θυσιαστηρίου τῶν ὁλοκαυτωμάτων, ἔργον δικτυωτὸν κάτω ἀπὸ τὴν ἐστίαν τοῦ πυρός. Αὐτὸ ἐφθάνε ἕως τοῦ ἡμίσου ὕψους τοῦ θυσιαστηρίου. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ δικτυωτοῦ αὐτοῦ περικάλυμματος ἔθεσε τέσσαρες χαλκοῦς δακτυλίους, ευρεῖς, ὥστε ευκόλως νὰ εἰσέρχονται οἱ μοχλοὶ διὰ τὴν ἄρσιν καὶ μεταφορᾶν τοῦ θυσιαστηρίου.

Εξ. 38,25 οὗτος ἐποίησε τὸ ἐλαῖον τῆς χρίσεως τὸ ἅγιον καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ θυμιάματος, καθαρὸν ἔργον μυριψοῦ. (Μασ. ΛΗ 8)

Εξ. 38,25 Αὐτὸς κατεσκεύασε τὸ ἅγιον ἐλαῖον τῆς χρίσεως, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ σύνθετον ἀπὸ εὐώδεις ὕλας θυμιάμα, ἀγνόν καὶ σπουδαῖον ἔργον αρωματοποιοῦ.

Εξ. 38,26 οὗτος ἐποίησε τὸν λουτήρα τὸν χαλκῶν καὶ τὴν βάσιν αὐτοῦ χαλκῆν ἐκ τῶν κατόπτρων τῶν νηστευσασῶν, αἱ ἐνήστευσαν παρὰ τὰς θύρας τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, ἐν ἡμέρᾳ ἐπηξεν αὐτήν· (Μασ. Μ 30-31)

Εξ. 38,26 Ὁ ἴδιος κατεσκεύασε τὸν χαλκῶν λουτήρα καὶ τὴν χαλκῆν τοῦ βάσιν ἀπὸ τῶν χάλκινων κατόπτρων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μάλιστα ἐνήστευσαν πλησίον εἰς τὰς θύρας τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου, κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐστήνητο ἡ Σκηνή.

Εξ. 38,27 καὶ ἐποίησε τὸν λουτήρα, ἵνα νίπτωνται ἐξ αὐτοῦ Μωυσῆς καὶ Ααρὼν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας· εἰσπορευομένων αὐτῶν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου ἢ ὅταν προσπορεύωνται πρὸς τὸ θυσιαστήριον λειτουργεῖν, ἐνίπτοντο ἐξ αὐτοῦ, καθάπερ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῇ.

Εξ. 38,27 Κατεσκεύασε τον λουτήρα, δια να νίπτουν από το ύδωρ αυτού τας χείρας και τους πόδας των ο Μωϋσής, ο Ααρών και οι υιοί του. Αυτοί, όταν εισήρχοντο εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου όταν πρασήρχοντο να προσφέρουν θυσίας στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, ενίπτοντο από το ύδωρ του λουτήρος, όπως είχε διατάξει ο Θεός στον Μωϋσὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39 (Μασ. 38,24)

Εξ. 39,1 Πάν το χρυσίον, ό κατειργάσθη εις τα έργα κατά πάσαν την εργασίαν των αγίων, εγένετο χρυσίου τού της απαρχής, εννέα και είκοσι τάλαντα και επτακόσιοι είκοσι σίκλοι κατά τον σίκλον τον άγιον·

Εξ. 39,1 Όλος ο χρυσός, ο οποίος εχρησιμοποιήθη δια την κατασκευήν όλων των ιερών σκευών προήρχετο από την αυθόρμητον προσφοράν του λαού. Εφθασε δε τα είκοσι εννέα τάλαντα και επτακοσίους είκοσι σίκλους, από αυτούς που κυκλοφορούν εις την ιεράν Σκηνήν.

Εξ. 39,2 και αργυρίου αφαιρέμα παρά των επεσκεμμένων ανδρών της συναγωγής εκατόν τάλαντα και χίλιοι επτακόσιοι εβδομήκοντα πέντε σίκλοι, δραχμή μία τή κεφαλή το ήμισυ τού σίκλου, κατά τον σίκλον τον άγιον,

Εξ. 39,2 Τα αφιερώματα του αργύρου από τους αριθμηθέντας άνδρας, κατά την απογραφήν, εκ του όλου πλήθους των Ισραηλιτών ανήλθον εις εκατόν τάλαντα και χιλίους επτακοσίους εβδομήκοντα πέντε σίκλους. Καθένας προσέφερε μίαν δραχμήν, η οποία ήτο το ήμισυ του σίκλου και ο οποίος σίκλος αυτός μόνος εγένετο δεκτός εις την Σκηνήν.

Εξ. 39,3 πάς ο παραπορευόμενος την επίσκεψιν από εικοσαετούς και επάνω εις τας εξήκοντα μυριάδας και τρισχίλιοι πεντακόσιοι και πενήκοντα.

Εξ. 39,3 Ητο δε το ποσόν του αργύρου τόσον, διότι όλοι οι Ισραηλίται οι αριθμηθέντες κατά την απογραφήν από εικοσαετούς και άνω ανήλθον εις εξακοσίας τρεις χιλιάδες πεντακοσίους πενήντα.

Εξ. 39,4 και εγενήθη τα εκατόν τάλαντα τού αργυρίου εις την χώνευσιν των εκατόν κεφαλίδων της σκηνης και εις τας κεφαλίδας τού καταπετάσματος,

Εξ. 39,4 Τα εκατόν τάλαντα του προσφερθέντος αργύρου εχρησιμοποίησαν δια την χώνευσιν και χύσιν των εκατόν κιονοκράνων της Σκηνης και των εκατόν κιονοκράνων του παραπετάσματος.

Εξ. 39,5 εκατόν κεφαλίδες εις τα εκατόν τάλαντα, τάλαντον τή κεφαλίδι.

Εξ. 39,5 Εκατόν ήσαν τα κιονόκρανα, εκατόν ήσαν και τα διατεθέντα τάλαντα, ένα τάλαντον δια κάθε κιονόκρανον.

Εξ. 39,6 και τους χιλίους επτακοσίους εβδομήκοντα πέντε σίκλους εποίησεν εις τας αγκύλας τοίς στύλοις, και κατεχύρσωσε τας κεφαλίδας αυτών και κατεκόσμησεν αυτούς.

Εξ. 39,6 Τους δε χιλίους επτακοσίους εβδομήκοντα πέντε σίκλους εχρησιμοποίησε δια τα άγκιστρα (κρίκους). Αυτών δε των στύλων τα κιονόκρανα τα επεχύρσωσε, τους δε στύλους διακόσμησε.

Εξ. 39,7 και ο χαλκός τού αφαιρέματος εβδομήκοντα τάλαντα και χίλιοι πεντακόσιοι σίκλοι.

Εξ. 39,7 Τα αφιερώματα του χαλκού εφθασαν τα εβδομήκοντα τάλαντα και τους χιλίους πεντακοσίους σίκλους.

Εξ. 39,8 και εποίησαν εξ αυτού τας βάσεις της θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου

Εξ. 39,8 Από τον χαλκόν αυτόν κατεσκεύασαν τας βάσεις της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου,

Εξ. 39,9 και τας βάσεις της αυλής κύκλω και τας βάσεις της πύλης της αυλής και τους πασσάλους της σκηνης και τους πασσάλους της αυλής κύκλω

Εξ. 39,9 τας κύκλω από την αυλήν βάσεις, τας βάσεις της πύλης της αυλής, τους πασσάλους της Σκηνης και τους πασσάλους κύκλω της αυλής.

Εξ. 39,10 και το παράθεμα το χαλκούν τού θυσιαστηρίου και πάντα τα σκεύη τού θυσιαστηρίου και πάντα τα εργαλεία της σκηνης τού μαρτυρίου. (Μασ. ΛΘ 32)

Εξ. 39,10 Κατεσκεύασαν ακόμη και το δικτυωτόν περικάλυμμα των πλευρών του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, όλα τα σκεύη του θυσιαστηρίου και όλα τα εργαλεία της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Εξ. 39,11 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή, ούτως εποίησαν.

Εξ. 39,11 Όλα δε αυτά τα κατεσκεύασαν οι Ισραηλίται, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσὴν.

Εξ. 39,12 Τό δε λοιπόν χρυσίον τού αφαιρέματος εποίησαν σκεύη εις το λειτουργείν εν αυτοίς έναντι Κυρίου.

Εξ. 39,12 Με το υπόλοιπον χρυσίον των αφιερωμάτων κατεσκεύασαν ιερά σκεύη, δια να λειτουργούν με αυτά οι ιερείς ενώπιον του Κυρίου.

Εξ. 39,13 και την καταλειφθείσαν υάκινθον και πορφύραν και το κόκκινον εποίησαν στολάς λειτουργικάς Ααρών, ώστε λειτουργείν εν αυταίς εν τώ αγίω.

Εξ. 39,13 Από το υπόλοιπον ύφασμα το κυανούν, το πορφυρούν και το κόκκινον κατεσκεύασαν ιερατικές στολάς δια τον Ααρών, ώστε φορών αυτάς να λειτουργή εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Εξ. 39,14 Καί ήνεγκαν τας στολάς προς Μωυσὴν και την σκηνήν και τα σκεύη αυτής και τας βάσεις και τους μοχλούς αυτής και τους στύλους

Εξ. 39,14 Εφεραν στον Μωϋσὴν τας ιερατικές στολάς, την Σκηνήν του Μαρτυρίου, τα σκεύη αυτής, τα βάθρα, τους μοχλούς και τους στύλους της·

Εξ. 39,15 και την κιβωτόν της διαθήκης και τους διωστήρας αυτής και το θυσιαστήριον και πάντα τα σκεύη αυτού

Εξ. 39,15 έφεραν την Κιβωτόν της Διαθήκης, τους αναφορείς αυτής, το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και τα σκεύη αυτού·

Εξ. 39,16 και το έλαιον της χρίσεως και το θυμίαμα της συνθέσεως και την λυχνίαν την καθαράν

Εξ. 39,16 το ιερόν έλαιον της χρίσεως, το παρασκευασθέν θυμίαμα, την από καθαρόν χρυσόν λυχνίαν,

Εξ. 39,17 και τους λύχνους αυτής, λύχνους της καύσεως, και το έλαιον τού φωτός

Εξ. 39,17 τους λύχνους αυτής, τους λύχνους φωτισμού, το έλαιον το προοριζόμενον δια το φώς·

Εξ. 39,18 και την τράπεζαν της προθέσεως και πάντα τα σκεύη αυτής, και τους άρτους τους προκειμένους,

Εξ. 39,18 την τράπεζαν της προθέσεως, όλα τα σκεύη αυτής και τους αποτεθειμένους εις αυτήν άρτους

Εξ. 39,19 και τας στολάς τού αγίου, αί εισιν Ααρών, και τας στολάς των υιών αυτού εις την ιερατείαν

Εξ. 39,19 τας ιερατικές στολάς δια την ιερουργίαν στον ιερόν τόπον, αι οποίαι είναι δια τον Ααρών και τας στολάς των υιών του, τας προς ιερατικήν χρήσιν.

Εξ. 39,20 και τα ιστία της αυλής και τους στύλους και το καταπέτασμα της θύρας της σκηνης και της πύλης της αυλής.

Εξ. 39,20 Εφεραν ακόμη τα παραπετάσματα της αυλής και τους στύλους, το καταπέτασμα της θύρας της σκηνης και της πύλης της αυλής,
Εξ. 39,21 και πάντα τα σκεύη της σκηνης και πάντα τα εργαλεία αυτής, και τας διφθέρας δέρματα κριών ηρυθροδανωμένα και τα καλύμματα νακίνθινα και των λοιπών τα επικαλύμματα και τους πασσάλους και πάντα τα εργαλεία τα εις τα έργα της σκηνης τού μαρτυρίου·
Εξ. 39,21 όλα τα σκεύη της Σκηνης και όλα τα εργαλεία αυτής, τα κατεργασμένα δέρματα των κριών, τα βαμμένα με ερυθρόδανον, τα κυανά καλύμματα και όλα τα άλλα επικαλύμματα, τους πασσάλους και όλα τα εργαλεία τα προσοριζόμενα δια τα έργα της Σκηνης του Μαρτυριου·
Εξ. 39,22 όσα συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή, ούτως εποίησαν οι υιοί Ισραήλ πάσαν την αποσκευήν.
Εξ. 39,22 όσα διέταξεν ο Κυριος στον Μωϋσήν, έτσι κατεσκεύασαν οι Ισραηλίται όλα τα ιερά αυτά σκεύη.
Εξ. 39,23 και ειδη Μωυσης πάντα τα έργα, και ήσαν πεποιηκότες αυτά ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή, ούτως εποίησαν αυτά· και ευλόγησεν αυτούς Μωυσης.
Εξ. 39,23 Ο Μωϋσης ειδεν όλα αυτά τα έργα, και ότι αυτά είχαν κατασκευασθή όπως ο Κυριος διέταξεν αυτόν. Κατ' αυτόν τον τρόπον τα κατεσκεύασαν οι Ισραηλίται. Και ο Μωϋσης ευλόγησεν αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 40

Εξ. 40,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·
Εξ. 40,1 Ο Κυριος ελάλησε προς τον Μωϋσήν και ειπε·
Εξ. 40,2 εν ημέρα μια τού μηνός τού πρώτου νομηνία στήσεις την σκηνήν τού μαρτυριου
Εξ. 40,2 κατά την πρώτην ημέραν του πρώτου μηνός, εις την εορτήν της πρωτομηνιας, θα στήσεις την Σκηνήν του Μαρτυριου.
Εξ. 40,3 και θήσεις την κιβωτόν τού μαρτυριου και σκεπάσεις την κιβωτόν τώ καταπετάσματι
Εξ. 40,3 Θα θέσης εντός αυτής την Κιβωτόν του Μαρτυριου και θα καλύψης την Κιβωτόν του Μαρτυριου με το καταπέτασμα, το οποίον θα κρεμάσης εμπρός από αυτήν.
Εξ. 40,4 και εισοίσεις την τράπεζαν και προθήσεις την πρόθεσιν αυτής και εισοίσεις την λυχνίαν και επιθήσεις τους λύχνους αυτής.
Εξ. 40,4 Θα φέρης εντός της Σκηνης την τράπεζαν και θα θέσης επάνω εις αυτήν τους άρτους της προθέσεως. Θα φέρης την επτάφωτον λυχνίαν και θα τοποθετήσης επάνω εις αυτήν τους λύχνους της.
Εξ. 40,5 και θήσεις το θυσιαστήριον το χρυσούν εις το θυμιάν εναντίον της κιβωτού και επιθήσεις κάλυμμα καταπετάσματος επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυριου
Εξ. 40,5 Θα θέσης το χρυσούν θυσιαστήριον του θυμιάματος, δια να θυμιάτε ενώπιον της Κιβωτού. Θα τοποθετήσης το άλλο καταπέτασμα εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυριου.
Εξ. 40,6 και το θυσιαστήριον των καρπωμάτων θήσεις παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυριου και περιθήσεις την σκηνήν και πάντα τα αυτής αγιάσεις κύκλω.
Εξ. 40,6 Θα θέσης το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων πλησίον και απέναντι της θύρας της Σκηνης του Μαρτυριου, θα σκεπάσης όλην την Σκηνήν του Μαρτυριου, θα αγιάσης και θα καθιερώσης όλον τον κύκλω αυτής χώρον.
Εξ. 40,7 και λήψη το έλαιον τού χρίσματος και χρίσεις την σκηνήν και πάντα τα εν αυτή και αγιάσεις αυτήν και πάντα τα σκεύη αυτής και έσται αγία.
Εξ. 40,7 Θα λάβης το προς χρίσιν άγιον έλαιον και θα χρίσης με αυτό την Σκηνήν του Μαρτυριου και όλα όσα υπάρχουν εντός αυτής. Με την χρίσιν αυτήν θα αγιάσης και θα καθιερώσης αυτήν και όλα τα σκεύη αυτής και έτσι θα είναι η Σκηνή αγία.
Εξ. 40,8 και χρίσεις το θυσιαστήριον των καρπωμάτων και πάντα τα σκεύη αυτού.
Εξ. 40,8 Θα χρίσης με το άγιον αυτό έλαιον το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και όλα τα σκεύη του.
Εξ. 40,9 και αγιάσεις το θυσιαστήριον, και έσται το θυσιαστήριον άγιον των αγίων.
Εξ. 40,9 Ετσι θα αγιάσης το θυσιαστήριον τούτο και θα είναι αυτό αγιώτατον.
Εξ. 40,10 και προσάξεις Ααρών και τους υιούς αυτού επί τας θύρας της σκηνης τού μαρτυριου και λούσεις αυτούς ύδατι
Εξ. 40,10 Θα οδηγήσης τον Ααρών και τους υιούς αυτού εμπρός εις τας θύρας της Σκηνης του Μαρτυριου και θα λούσης αυτούς με το ύδωρ.
Εξ. 40,11 και ενδύσεις Ααρών τας στολάς τας αγίας και χρίσεις αυτόν και αγιάσεις αυτόν, και ιερατεύσει μοι·
Εξ. 40,11 Θα ενδύσης τον Ααρών με τας ιερατικές στολάς, θα τον χρίσης με το ιερόν έλαιον, θα καθιερώσης έτσι αυτόν και τότε θα αξιωθή αυτός να λειτουργή εις εμέ.
Εξ. 40,12 και τους υιούς αυτού προσάξεις και ενδύσεις αυτούς χιτώνας
Εξ. 40,12 Θα οδηγήσης επίσης τους υιούς του εκεί προ της Σκηνης του Μαρτυριου και θα ενδύσης αυτούς με τους ιερούς χιτώνας·
Εξ. 40,13 και αλείψεις αυτούς, ον τρόπον ήλειψας τον πατέρα αυτών, και ιερατεύσουσί μοι και έσται ώστε είναι αυτοίς χρίσμα ιερατείας εις τον αιώνα, εις τας γενεάς αυτών.
Εξ. 40,13 θα χρίσης αυτούς, όπως έχρισες και τον πατέρα των, δια να αξιωθούν να ιερατεύουν δι' εμέ εις την Σκηνήν. Αυτό δε το χρίσμα με το ιερόν έλαιον θα είναι χρίσμα ιερωσύνης παντοτεινόν στους απογόνους αυτών".
Εξ. 40,14 και εποίησε Μωυσης πάντα, όσα ενετείλατο αυτώ Κύριος, ούτως εποίησε.
Εξ. 40,14 Ο Μωϋσης εξετέλεσεν όλα όσα διέταξεν αυτόν ο Κυριος. Ετσι έκαμε.
Εξ. 40,15 Καί εγένετο εν τώ μηνί τώ πρώτω, τώ δευτέρω έτει, εκπορευομένων αυτών εξ Αιγύπτου, νομηνία εστάθη η σκηνή·
Εξ. 40,15 Κατά τον πρώτον μήνα του δευτέρου έτους από της εξόδου των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου κατά την εορτήν της πρωτομηνιας έστηθη η Σκηνή.
Εξ. 40,16 και έστησε Μωυσης την σκηνήν, και επέθηκε τας κεφαλίδας και διενέβαλε τους μοχλούς και έστησε τους στύλους
Εξ. 40,16 Εστησεν ο Μωϋσης, (δια των ειδικών τεχνιτών) τους στύλους και τα άλλα ξύλα της Σκηνης, ετοποθέτησε τα κιονόκρανα των στύλων, και διεπέρασε τους μοχλούς στους κρικους των στύλων, αφού ειχε στήσει τους στύλους.
Εξ. 40,17 και εξέτεινε τας αυλαίας επί την σκηνήν, και επέθηκε το κατακάλυμμα της σκηνης επ αυτήν άνωθεν, καθά

συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 40,17 Απλώσε επάνω εις την Σκηνήν τα εσωτερικά της καλύμματα και επάνω εις αυτά ετοποθέτησε τα εξωτερικά σκεπάσματα της Σκηνης, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσιν.

Εξ. 40,18 και λαβών τα μαρτύρια ενέβαλεν εις την κιβωτόν και υπέθηκε τους διωστήρας υπό την κιβωτόν

Εξ. 40,18 Ελαβε τα Μαρτύρια, δηλαδή τας λιθίνας πλάκας των εντολών, τας έθεσε εντός της Κιβωτού, προσήρμοσε τους αναφορείς εις την Κιβωτόν,

Εξ. 40,19 και εισήνεγκε την κιβωτόν εις την σκηνήν, και επέθηκε το κατακάλυμμα τού καταπετάσματος και εσκέπασε την κιβωτόν τού μαρτυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 40,19 και εισήγαγε την Κιβωτόν εις την Σκηνήν (στον χώρον Αγια Αγίων). Ετοποθέτησε το καταπέτασμα εμπρός και έτσι εσκέπασε την Κιβωτόν του Μαρτυρίου από τα μάτια των ανθρώπων, όπως είχε διατάξει ο Θεός τον Μωϋσιν.

Εξ. 40,20 και επέθηκε την τράπεζαν εις την σκηνήν τού μαρτυρίου επί το κλίτος της σκηνης τού μαρτυρίου το προς βοράν, έξωθεν τού καταπετάσματος της σκηνης,

Εξ. 40,20 Έθεσε την Τράπεζαν της προθέσεως εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου (στον χώρον τον λεγόμενον Αγια) προς την βορειάν πλευράν της Σκηνης έξω από το καταπέτασμα, το οποίον χωρίζει τα Αγια των Αγίων από τα Αγια.

Εξ. 40,21 και προέθηκεν επ αυτής άρτους της προθέσεως έναντι Κυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 40,21 Επάνω εις την τράπεζαν αυτήν έθεσε τους άρτους της προθέσεως ενώπιον του Κυρίου, όπως είχε διατάξει ο Κυριος.

Εξ. 40,22 και έθηκε την λυχνίαν εις την σκηνήν τού μαρτυρίου εις το κλίτος της σκηνης το προς νότον

Εξ. 40,22 Έθεσε την επτάφωτον χρυσήν λυχνίαν εντός της Σκηνης (εις τα Αγια) προς την νοτιαν πλευράν αυτής.

Εξ. 40,23 και επέθηκε τους λύχνους αυτής έναντι Κυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 40,23 Ετοποθέτησεν επί της λυχνιας αυτής τους λύχνους ενώπιον του Κυρίου, όπως είχε διατάξει ο Θεός τον Μωϋσιν.

Εξ. 40,24 και έθηκε το θυσιαστήριον το χρυσοῦν εν τή σκηνή τού μαρτυρίου απέναντι τού καταπετάσματος

Εξ. 40,24 Ετοποθέτησε το χρυσοῦν θυσιαστήριον εις τα Αγια εμπρός στο παραπέτασμα, που χωρίζει τα Αγια των Αγίων.

Εξ. 40,25 και εθυμίασεν επ αυτού θυμίαμα της συνθέσεως, καθάπερ συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Εξ. 40,25 Επάνω εις αυτό έρριψε το παρεσκευασμένον θυμίαμα και εθυμίασεν, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος.

Εξ. 40,26 και το θυσιαστήριον των καρπωμάτων έθηκε παρά τας θύρας της σκηνης

Εξ. 40,26 Εις την αυλήν απέναντι της θύρας της Σκηνης έθεσε το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Εξ. 40,27 και έστησε την αυλήν κύκλω της σκηνης και τού θυσιαστηρίου. και συνετέλεσε Μωυσης πάντα τα έργα.

Εξ. 40,27 Κυκλω από την Σκηνήν και από το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων έστησε τα παραπετάσματα της Σκηνης.

Έτσι ο Μωϋσής ετελείωσεν όλα αυτά τα έργα.

Εξ. 40,28 Καί εκάλυψεν η νεφέλη την σκηνήν τού μαρτυρίου, και δόξης Κυρίου επλήσθη η σκηνή·

Εξ. 40,28 Και τότε η νεφέλη εσκέπασε την Σκηνήν του Μαρτυρίου, η οποία και εγένισεν από θεϊον λάμπιν.

Εξ. 40,29 και ουκ ηδυνάσθη Μωυσης εισελθείν εις την σκηνήν τού μαρτυρίου, ότι επεσκίαζεν επ αυτήν η νεφέλη και δόξης Κυρίου ενεπλήσθη η σκηνή.

Εξ. 40,29 Ο Μωϋσής δεν ημπορεσε να εισέλθη εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου κατά την ώραν εκείνην, διότι η νεφέλη εκάλυπτεν αυτήν και θεία λάμπις την εγένιζεν.

Εξ. 40,30 ηνίκα δ αν ανέβη η νεφέλη από της σκηνης, ανεξεύγνυσαν οι υιοί Ισραήλ σύν τή απαρτία αυτών·

Εξ. 40,30 Όταν δε η νεφέλη υψώνετο από την Σκηνήν, τότε οι Ισραηλίται ανεχώρουν με όλα τα υπάρχοντά των.

Εξ. 40,31 ει δε μη ανέβη η νεφέλη, ουκ ανεξεύγνυσαν έως ημέρας, ής ανέβη η νεφέλη·

Εξ. 40,31 Και στο εξής εάν δεν ανυψώνετο η νεφέλη, δεν ανεχώρουν οι Ισραηλίται μέχρι της ημέρας που θα ανυψώνετο η νεφέλη.

Εξ. 40,32 νεφέλη γάρ ήν επί της σκηνης ημέρας και πύρ ήν επ αυτής νυκτός εναντίον παντός Ισραήλ, εν πάσαις ταίς αναζυγαίς αυτών.

Εξ. 40,32 Διότι η νεφέλη ήτο υπεράνω της Σκηνης κατά την ημέραν, ενώ κατά την νύκτα ήτο υπεράνω αυτής πυρ ενώπιον όλων των Ισραηλιτών εις όλας τας στρατοπεδεύσεις και αναχωρήσεις αυτών.

ΛΕΥΙΤΙΚΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Λευ. 1,1 Καί ανεκάλεσε Μωυσήν, και ελάλησε Κύριος αυτώ εκ της σκηνης τού μαρτυρίου λέγων·

Λευ. 1,1 Ο Κυριος προσεκάλεσε πάλιν τον Μωϋσιν, ωμίλησε προς αυτόν από την Σκηνήν του Μαρτυρίου λέγων·

Λευ. 1,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και ερείς προς αυτούς· άνθρωπος εξ υμών εάν προσαγάγη δώρα τώ Κυρίω, από των κτηνών και από των βοών και από των προβάτων προσοίσετε τα δώρα υμών.

Λευ. 1,2 "λάλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Αν ένας από σας θελήση να προσφέρει θυσίαν προς τον Κυριον από τα θρέμματά σας, εκ των βοών και των προβάτων θα προσφέρετε τα δώρα σας έχοντες υπ' όψει τα εξής·

Λευ. 1,3 εάν ολοκαύτωμα το δώρον αυτου εκ των βοών, άρσεν άμωμον προσάξει· προς την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου προσοίσει αυτό δεκτόν εναντίον Κυριου.

Λευ. 1,3 Εάν η προσφορά είναι ολοκαύτωμα θα προσφέρει ο άνθρωπος αυτός από τα βόδια του μόσχον αρσενικόν, αρτιμελή, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα. Θα τον φέρη πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου ευλαβώς κατά τρόπον ευπρόσδεκτον στον Κυριον.

Λευ. 1,4 και επιθήσει την χείρα επί την κεφαλήν τού καρπώματος, δεκτόν αυτώ εξιλάσασθαι περι αυτου.

Λευ. 1,4 Ο προσφέρων θα θέση την χείρα του επάνω εις την κεφαλήν του προσφερομένου ζώου, δια να γίνη αυτό ευπρόσδεκτον από τον Θεόν και εξιλεωθούν αι αμαρτίαι του προσφέροντος.

Λευ. 1,5 και σφάξουσι τον μόσχον έναντι Κυρίου, και προσοίσουσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς το αίμα, και προσχεούσι το αίμα επί το θυσιαστήριον κύκλω το επί των θυρών της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 1,5 Οι προσφέροντες θα σφάξουν τον μόσχον ενώπιον του Κυρίου, οι δε ιερείς, οι υιοί του Ααρών, θα λάβουν και θα χύσουν το αίμα του μόσχου κύκλω προς την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, το οποίον ευρίσκεται πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 1,6 και εκδειραντες το ολοκαύτωμα μελιούσιν αυτό κατά μέλη,

Λευ. 1,6 Αφού δε εκδάρουν το προς ολοκαύτωσιν ζών, θα το τεμαχίσουν

Λευ. 1,7 και επιθήσουσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς πυρ επί το θυσιαστήριον και επιστοιβάσουσι ξύλα επί το πυρ.

Λευ. 1,7 και οι υιοί του Ααρών, οι ιερείς, θα ανάψουν πυρ επάνω εις την εσχάραν του θυσιαστηρίου, θα στοιβάσουν ξύλα επάνω στο πυρ,

Λευ. 1,8 και επιστοιβάσουσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς τα διχοτομήματα και την κεφαλήν και το στέαρ επί τα ξύλα τα επί τού πυρός τα όντα επί τού θυσιαστηρίου,

Λευ. 1,8 και οι υιοί του Ααρών, οι ιερείς, θα θέσουν τα τεμάχια του ζών και την κεφαλήν και το λίπος επάνω εις τα αναμμένα ξύλα, που είναι επί του θυσιαστηρίου.

Λευ. 1,9 τα δε εγκοίλια και τους πόδας πλυνούσιν ύδατι, και επιθήσουσιν οι ιερείς τα πάντα επί το θυσιαστήριον· κάρπωμά εστι, θυσία, οσμή ευωδίας τώ Κυρίω.

Λευ. 1,9 Τα εντόσθια, όπως και τους πόδας του ζών, θα τα πλύνουν με νερό και οι ιερείς θα θέσουν και αυτά όλα επάνω στο θυσιαστήριον. Ολα θα τεθούν και θα καούν εκεί, διότι η θυσία αυτή είναι ολοκαύτωμα, ευχάριστος και ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας στον Κυριον.

Λευ. 1,10 Εάν δε από των προβάτων το δώρον αυτού τώ Κυρίω, από τε των αρνών και των ερίφων, εις ολοκαυτώματα, άρσεν άμωμον προσάξει αυτό και επιθήσει την χείρα επί την κεφαλήν αυτού.

Λευ. 1,10 Εάν η προσφορά του ολοκαυτώματος προς τον Κυριον είναι από τα αιγοπρόβατα, θα προσφέρονται από αυτά αμνός η ερίφιον, αρσενικόν, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, και ο προσφέρων θα θέση την χείρα του επάνω εις την κεφαλήν του ζώου.

Λευ. 1,11 και σφάξουσιν αυτό εκ πλαγίων τού θυσιαστηρίου προς βοράν έναντι Κυρίου και προσχεούσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς το αίμα αυτού επί το θυσιαστήριον κύκλω.

Λευ. 1,11 Θα σφάξουν αυτό στο πλαγίον μέρος του θυσιαστηρίου, το προς βοράν, ενώπιον του Κυρίου και οι ιερείς, οι υιοί του Ααρών, θα λάβουν το αίμα και θα το χύσουν πλησίον και ολόγυρα από το θυσιαστήριον.

Λευ. 1,12 και διελούσιν αυτό κατά μέλη και την κεφαλήν και το στέαρ, και επιστοιβάσουσιν οι ιερείς αυτά επί τα ξύλα τα επί τού πυρός τα επί τού θυσιαστηρίου.

Λευ. 1,12 Θα τεμαχίσουν το προσφερόμενον ζών και τα τεμάχια, την κεφαλήν και το λίπος, θα τα συσσωρεύσουν οι ιερείς επάνω εις τα αναμμένα ξύλα, τα ευρισκόμενα επί του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 1,13 και τα εγκοίλια και τους πόδας πλυνούσιν ύδατι. και προσοίσει ο ιερεύς τα πάντα και επιθήσει επί το θυσιαστήριον· κάρπωμά εστι, θυσία, οσμή ευωδίας τώ Κυρίω.

Λευ. 1,13 Τα εντόσθια και τους πόδας θα πλύνουν με νερό, ο δε ιερεύς θα προσφέρει και θα θέση και αυτά όλα επάνω στο θυσιαστήριον. Θα θέση όλα αυτά εκεί, διότι η θυσία αυτή είναι ολοκαύτωμα, ευχάριστος και ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας στον Κυριον.

Λευ. 1,14 Εάν δε από των πετεινών κάρπωμα προσφέρει δώρον αυτού τώ Κυρίω, και προσοίσει από των τρυγόνων, ή από των περιστερών το δώρον αυτού.

Λευ. 1,14 Εάν δε κανείς προσφέρει δώρον προς τον Κυριον, ολοκαύτωμα από τα πτηνά του, θα προσφέρει από τας τρυγόνας η από τας περιστεράς του.

Λευ. 1,15 και προσοίσει αυτό ο ιερεύς προς το θυσιαστήριον και αποκνίσει την κεφαλήν, και επιθήσει ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον και στραγγίει το αίμα προς την βάση τού θυσιαστηρίου.

Λευ. 1,15 Ο ιερεύς να προσφέρει αυτό στο θυσιαστήριον, θα κόψη την κεφαλήν του πτηνού και αφού στραγγίση το αίμα προς την βάση του θυσιαστηρίου, θα θέση το πτηνόν επάνω εις αυτό.

Λευ. 1,16 και αφείλει τον πρόλοβον σύν τοίς πτεροίς και εκβαλεί αυτό παρά το θυσιαστήριον κατά ανατολάς εις τον τόπον της σποδού.

Λευ. 1,16 Θα αφαιρέση τον πρόλοβον του πτηνού μαζί με τα πτερά, τα οποία θα απορρίψη στο μέρος, όπου ρίπτεται η στάκτη, εις την ανατολικήν πλευράν του θυσιαστηρίου.

Λευ. 1,17 και εκκλάσει αυτό εκ των πτερώγων και ου διελεί, και επιθήσει αυτό ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον, επί τα ξύλα τα επί τού πυρός· κάρπωμά εστι, θυσία, οσμή ευωδίας τώ Κυρίω.

Λευ. 1,17 Κρατών αυτό ο ιερεύς από τας πτέρυγας θα το σπάση και δεν θα το διαμελίση, θα το θέση επάνω εις τα αναμμένα ξύλα του θυσιαστηρίου και η αιματηρά αυτή θυσία είναι ολοκαύτωμα ευχάριστος και ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας στον Κυριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Λευ. 2,1 Εάν δε ψυχή προσφέρει δώρον θυσίαν τώ Κυρίω, σεμίδαλις έσται το δώρον αυτού, και επιχειεί επ αυτό έλαιον και επιθήσει επ αυτό λίβανον· θυσία εστί.

Λευ. 2,1 Εάν δε κανείς προσφέρει ως δώρον προς τον Κυριον αναίμακτον θυσίαν, η προσφορά του θα είναι σημιγδάλι. Θα χύση επάνω εις αυτό έλαιον και θα θέση επ' αυτού λιβάνι. Η προσφορά αυτή είναι αναίμακτος θυσία.

Λευ. 2,2 και οίσει προς τους υιούς Ααρών τους ιερείς, και δραξάμενος απ αυτής πλήρη την δράκα από της σεμιδάλεως σύν τώ ελαίω και πάντα τον λίβανον αυτής, και επιθήσει ο ιερεύς το μνημόσυνον αυτής επί το θυσιαστήριον· θυσία, οσμή ευωδίας τώ Κυρίω.

Λευ. 2,2 Θα φέρη τα προς θυσίαν δώρα του προς τους ιερείς, τους υιούς του Ααρών. Ενας δε από αυτούς θα πάρη από την προσφοράν αυτήν του σημιγδαλιού μίαν χούφταν, όλον το έλαιον και όλον το λιβάνι, θα θέση αυτά στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, δια να ενθυμηθή ο Θεός τον προσφέροντα. Είναι η προσφορά αυτή θυσία, οσμή ευωδίας ευχάριστος και ευπρόσδεκτος από τον Κυριον.

Λευ. 2,3 και το λοιπόν από της θυσίας Ααρών και τοίς υιοίς αυτού· άγιον των αγίων από των θυσιών Κυρίου.

Λευ. 2,3 Το υπολειφθέν από την χούφταν της προσφοράς σημιγδάλι θα ανήκη στον Ααρών και στους υιούς του. Είναι αυτή προσφορά αγιωτάτη από τας προσφερομένας στον Κυριον θυσίας.

Λευ. 2,4 εάν δε προσφέρει δώρον θυσίαν πεπεμμένην εν κλιβάνω, δώρον Κυρίω εκ σεμιδάλεως, άρτους αζύμους πεφυραμένους εν ελαίω και λάγανα άζυμα διακεχρισμένα εν ελαίω.

Λευ. 2,4 Εάν προσφέρη θυσίαν αναίμακτον, ζυμωμένην και ψημένην στον φούρνον, το προς τον Κυριον τούτο δώρον θα είναι χωρίς προζύμι άρτοι από σημιγδάλι ζυμωμένοι με λάδι, και λαγάνες χωρίς προζύμι αλειμμένες με λάδι.

Λευ. 2,5 εάν δε θυσία από τηγάνου το δώρόν σου, σεμίδαλις πεφυραμένη εν ελαίω, άζυμά εστι.

Λευ. 2,5 Εάν δε η αναίμακτος προσφορά σου είναι από τηγάνι (τηγανόψωμο) και αυτή θα είναι σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι, χωρίς προζύμι.

Λευ. 2,6 και διαθρήψεις αυτά κλάσματα, και επιχειείς επ αυτά έλαιον. θυσία εστί Κυρίω.

Λευ. 2,6 Αυτό, το χωρίς προζύμι με σημιγδάλι και λάδι τηγανόψωμο, θα το κόψης εις τεμάχια, επάνω εις τα οποία θα χύσης λάδι. Είναι και αυτό αναίμακτος θυσία προς τον Κυριον.

Λευ. 2,7 εάν δε θυσία από τηγάνου το δώρόν σου, σεμίδαλις εν ελαίω ποιηθήσεται.

Λευ. 2,7 Εάν η αναίμακτος θυσία σου, αυτό το δώρον σου, είναι από άλλο είδος τηγανιού, θα προσφέρης σημιγδάλι ζυμωμένον και βρασμένον στο λάδι.

Λευ. 2,8 και προσοίσει την θυσίαν, ήν αν ποιήση εκ τούτων τώ Κυρίω, και προσοίσει προς τον ιερέα και προσεγγίσας προς το θυσιαστήριον

Λευ. 2,8 Οποιαδήποτε από τας ανωτέρω αναίμακτους θυσίας θελήση κανείς να προσφέρει προς τον Κυριον, θα την προσφέρει στον ιερέα· ο δε ιερεύς, αφού την λάβη, θα πλησίαση προς το θυσιαστήριον,

Λευ. 2,9 αφείλει ο ιερεύς από της θυσίας το μνημόσυνον αυτής, και επιθήσει ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον· κάρπωμα, οσμή ευωδίας τώ Κυρίω.

Λευ. 2,9 θα αφαιρέση από αυτήν την θυσίαν το δια τον Θεόν προοριζόμενον μέρος εις μνημόσυνον του προσφέροντος και θα θέση αυτό στο θυσιαστήριον. Θα είναι η θυσία αυτή οσμή ευωδίας ευχαριστος και ευπρόσδεκτος στον Κυριον.

Λευ. 2,10 το δε καταλειφθέν από της θυσίας, Ααρών και τοίς υιοίς αυτού· άγια των αγίων από των καρπωμάτων Κυρίου.

Λευ. 2,10 Το δε υπόλοιπον από την θυσίαν θα ανήκη στον Ααρών και στους υιούς του τους ιερείς. Από τας προς τον Κυριον θυσίας θα είναι αυτή αγιωτάτη.

Λευ. 2,11 Πάσαν θυσίαν, ήν αν προσφέρητε Κυρίω, ου ποιήσετε ζυμωτόν· πάσαν γάρ ζύμην και πάν μέλι ου προσοίσετε απ αυτού, καρπώσαι Κυρίω.

Λευ. 2,11 Καθε θυσία, που θα προσφέρετε στον Κυριον, θα είναι χωρίς προζύμι. Καμμίαν ένζυμον προσφοράν ούτε και μέλι θα προσφέρετε ως αναίμακτον θυσίαν προς τον Θεόν.

Λευ. 2,12 δώρον απαρχής προσοίσετε αυτά Κυρίω, επί δε το θυσιαστήριον ουκ αναβιβασθήσεται εις οσμήν ευωδίας Κυρίω.

Λευ. 2,12 Αυτά, ένζυμον δηλαδή προσφοράν και μέλι, θα προσφέρετε στον Κυριον από τα πρωτογεννήματα των αγρών σας. Εις δε το θυσιαστήριον δεν θα προσφερθούν αυτά ως θυσία, δια να τα οσφρανθή ο Θεός ως οσμήν ευωδίας.

Λευ. 2,13 και πάν δώρον θυσίας υμών αλί αλισθήσεται· ου διαπαύσατε άλας διαθήκης Κυρίου από θυσιασμάτων υμών, επί παντός δώρου υμών προσοίσετε Κυρίω τώ Θεώ υμών άλας.

Λευ. 2,13 Καθε δώρον σας ως θυσία θα συνοδεύεται και από αλάτι, ουδέποτε θα παύσετε από τας θυσίας σας το άλας της συμφωνίας σας μετά του Θεού. Εις κάθε θυσίαν σας θα προσφέρετε προς Κυριον τον Θεόν σας και άλας.

Λευ. 2,14 εάν δε προσφέρης θυσίαν πρωτογεννημάτων τώ Κυρίω, νέα πεφυργμένα χίδρα ερικτά τώ Κυρίω, και προσοίσεις την θυσίαν των πρωτογεννημάτων

Λευ. 2,14 Εάν δε προσφέρης θυσίαν προς τον Κυριον από τα πρωτογεννήματα, αυτή θα είναι από χλωρά καιψαλισμένα στάχυα, χονδροκομμένος σίτος. Θα προσφέρης δε προς τον Κυριον την θυσίαν αυτήν από τα πρωτογεννήματα ως εξής:

Λευ. 2,15 και επιχειείς επ αυτήν έλαιον και επιθήσεις επ αυτήν λιβανον· θυσία εστί.

Λευ. 2,15 Θα χύσης επάνω εις αυτήν λάδι και θα θέσης επάνω εις αυτήν λιβάνι. Αυτό είναι θυσία προς τον Κυριον.

Λευ. 2,16 και ανοίσει ο ιερεύς το μνημόσυνον αυτής από των χίδρων σύν τώ ελαίω και πάντα τον λιβανον αυτής· κάρπωμα εστι τώ Κυρίω.

Λευ. 2,16 Ο δε ιερεύς θα προσφέρει προς θυσίαν, εις ανάμνησιν του προσφέροντος μέρος από το χονδροκοπανισμένο αυτό σιτάρι και όλον το έλαιον και όλον το λιβάνι. Είναι και τούτο θυσία αναίμακτος προς τον Κυριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Λευ. 3,1 Εάν δε θυσία σωτηρίου το δώρον αυτού τώ Κυρίω, εάν μόν εκ των βοών αυτού προσαγάγη, εάν τε άρσεν, εάν τε θήλυ, άμωμον προσάξει αυτό έναντι Κυρίου.

Λευ. 3,1 Εάν δε προσφέρει κανείς προς τον Κυριον αιματηράν θυσίαν ευχαριστήριον δια την διάσωσίν του, δύναται να προσφέρει αυτήν από τα βόδια του αρσενικόν η θηλυκόν· θα είναι όμως χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα εκείνο που θα προσφέρει στον Κυριον.

Λευ. 3,2 και επιθήσει τας χείρας επί την κεφαλήν τού δώρου, και σφάξει αυτό εναντίον Κυρίου παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και προσχεούσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς το αίμα επί το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων κύκλω.

Λευ. 3,2 Ο προσφέρων θα θέση τας χείρας του επάνω εις την κεφαλήν του ζώου και θα σφάξη αυτό ενώπιον του Κυρίου πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου. Οι δε ιερείς, οι υιοί του Ααρών, θα χύσουν το αίμα κύκλω κοντά στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 3,3 και προσάξουσιν από της θυσίας τού σωτηρίου κάρπωμα Κυρίω, το στέαρ το κατακαλύπτον την κοιλίαν και πάν το στέαρ το επί της κοιλίας

Λευ. 3,3 Από την ευχαριστήριον αυτήν προσφοράν θα προσφέρουν οι ιερείς στον Κυριον το λίπος, που καλύπτει την κοιλίαν, και όλον το λίπος που υπάρχει εις αυτήν.

Λευ. 3,4 και τους δύο νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών, το επί των μηρίων, και τον λοβόν τον επί τού ήπατος σύν τοίς νεφροίς περιελεί.

Λευ. 3,4 Θα προσφέρουν επίσης τους δύο νεφρούς και το επάνω εις αυτούς λίπος το οποίον φθάνει μέχρι του άνω μέρους των μηρών, και τον λοβόν του ήπατος μαζί με τους νεφρούς, τα οποία και θα αφαιρέση ο προσφέρων την θυσίαν και θα τα δώση στους ιερείς.

Λευ. 3,5 και ανοίσουσιν αυτά οι υιοί Ααρών οι ιερείς επί το θυσιαστήριον επί τα ολοκαυτώματα επί τα ξύλα τα επί τού πυρός επί τού θυσιαστηρίου· κάρπωμα, οσμήν ευωδίας Κυρίω.

Λευ. 3,5 Οι υιοί του Ααρών, οι ιερείς, θα προσφέρουν αυτά στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, επάνω εις τα καιόμενα

ξύλα του θυσιαστηρίου. Είναι τούτο θυσία εις άσμην ευωδίας προς τον Κυριον.

Λευ. 3,6 Εάν δε από των προβάτων το δώρον αυτού θυσία σωτηρίου τώ Κυρίω, άρσεν ή θήλυ, άμωμον προσοίσει αυτό.

Λευ. 3,6 Εάν όμως προσφέρει κανείς ευχαριστήριον δια την διάσωσιν του θυσίαν προς τον Κυριον από τα πρόβατά του, δύναται το προσφερόμενον ζών να είναι αρσενικόν η θηλυκόν, χωρίς όμως σωματικόν ελάττωμα.

Λευ. 3,7 εάν άρνα προσαγάγη το δώρον αυτού, προσάξει αυτό έναντι Κυρίου,

Λευ. 3,7 Εάν αυτή η προσφερομένη θυσία είναι αρνί, θα προσφέρει τούτο εις την Σκηνήν ενώπιον του Κυρίου,

Λευ. 3,8 και επιθήσει τας χείρας επί την κεφαλήν τού δώρου αυτού και σφάξει αυτό παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και προσχεούσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς το αίμα επί το θυσιαστήριον κύκλω.

Λευ. 3,8 θα θέση τας χείρας του επάνω εις την κεφαλήν του προσφερομένου δώρου και θα σφάξη αυτό πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου. Οι δε ιερείς, οι υιοί του Ααρών, θα πάρουν το αίμα της θυσίας και θα το χύσουν πλησίον κύκλω του θυσιαστηρίου.

Λευ. 3,9 και προσοίσει από της θυσίας τού σωτηρίου κάρπωμα τώ Κυρίω, το στέαρ και την οσφύν άμωμον (σύν ταίς ψόαις περιλεί αυτό) και πάν το στέαρ το κατακαλύπτον την κοιλίαν, και πάν το στέαρ το επί της κοιλίας

Λευ. 3,9 Από την αιματηράν αυτήν ευχαριστήριον θυσίαν ο προσφέρων αυτήν θα προσφέρει στον Κυριον τυ λίπος και ολύκληρον το κρέας το περί την οσφύν μαζί με τους μυς, που υπάρχουν από την οσφύν μέχρι και τα περι τα νεφρά κρέατα και λίπη (τα νεφρομήτορα θα αφαιρέση όλα) και όλον το λίπος που σκεπάζει την κοιλίαν και το εντός της κοιλίας λίπος.

Λευ. 3,10 και αμφοτέρους τους νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών, το επί των μηρίων, και τον λοβόν τον επί τού ήπατος σύν τοίς νεφροίς περιελών,

Λευ. 3,10 τους δύο νεφρούς και το επ' αυτών λίπος, το οποίον φθάνει μέχρι του άνω μέρους των μηρών, τον λοβόν του ήπατος μαζί με τους νεφρούς. Ολα έχη τα θα τα αφαιρέση από το θυσιαζόμενον ζών και θα τα δώση στον ιερέα.

Λευ. 3,11 ανοίσει ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον' οσμή ευωδίας, κάρπωμα Κυρίω.

Λευ. 3,11 Ο δε ιερεύς θα προσφέρει όλα αυτά επάνω στο θασιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Θα είναι αυτή θυσία εις οσμήν ευωδίας προς τον Κυριον.

Λευ. 3,12 Εάν δε από των αιγών το δώρον αυτού, και προσάξει έναντι Κυρίου.

Λευ. 3,12 Εάν το δια θυσίαν δώρον του πρασφερθέντος είναι από τας αίγας, θα προσφέρει και αυτό στο θυσιαστήριον ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 3,13 και επιθήσει τας χείρας επί την κεφαλήν αυτού, και σφάξουσιν αυτό έναντι Κυρίου παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και προσχεούσιν οι υιοί Ααρών οι ιερείς το αίμα επί το θυσιαστήριον κύκλω.

Λευ. 3,13 Θα θέση τας χείρας του επάνω εις την κεφαλήν του ζώου. Θα σφάξουν αυτό ενώπιον του Κυρίου πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου και οι υιοί του Ααρών, οι ιερείς, θα λάβουν το αίμα του σφαζόμενου ζώου και θα χύσουν αυτό πλησίον και κύκλω του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 3,14 και ανοίσει απ αυτού κάρπωμα Κυρίω το στέαρ το κατακαλύπτον την κοιλίαν και πάν το στέαρ το επί της κοιλίας

Λευ. 3,14 Από την προσφοράν αυτήν, θα προσφερθή υπό του ιερέως ως θυσία προς τον Κυριον το λίπος, που σκεπάζει την κοιλίαν, και όλον γενικώς το λίπος το εντός της κοιλίας,

Λευ. 3,15 και αμφοτέρους τους νεφρούς και πάν το στέαρ το επ αυτών, το επί των μηρίων, και τον λοβόν τού ήπατος σύν τοίς νεφροίς περιελεί.

Λευ. 3,15 τους δύο νεφρούς, το επάνω εις αυτούς λίπος, και το στο επάνω μέρος των μηρών λίπος, και τον λοβόν του ήπατος, όλα αυτά μαζί με τους νεφρούς θα τα αφαιρέση,

Λευ. 3,16 και ανοίσει ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον' κάρπωμα, οσμή ευωδίας τώ Κυρίω. πάν το στέαρ τώ Κυρίω.

Λευ. 3,16 και ο ιερεύς θα τα προσφέρει επάνω στο θυσιαστήριον. Είναι τούτο θυσία εύαρεστος και ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας προς τον Κυριον. Ολον το λίπος ανήκει στον Κυριον.

Λευ. 3,17 νόμιμον εις τον αιώνα εις τας γενεάς υμών, εν πάση κατοικία υμών· πάν στέαρ και πάν αίμα ουκ έδεσθε.

Λευ. 3,17 Νομος απαράβατος και παντοτεινός εις τας γενεάς σας και εις όλους τους τύπους της διαμονής σας είναι τούτο· Ουδέποτε θα τρώγετε ούτε λίπος ούτε αίμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Λευ. 4,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 4,1 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 4,2 λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ, λέγων· ψυχή εάν αμάρτη έναντι Κυρίου ακουσίως από πάντων των προσταγμάτων Κυρίου, ών ου δεί ποιείν, και ποιήσει εν τι απ αυτών·

Λευ. 4,2 "μίλησε και ειπέ προς τους Ισραηλίτας, εάν κανείς εξ αγνοίας και χωρίς να το θέλη αμαρτήση απέναντι του Κυρίου και παραβή μίαν από τας θείας εντολάς και διαπράξη κάτι, το οποίον απαγορεύεται από αυτές,

Λευ. 4,3 εάν μέν ο αρχιερεύς ο κεχρισμένος αμάρτη τού τον λαόν αμαρτείν, και προσάξει περί της αμαρτίας αυτού, ής ήμαρτε, μόσχον εκ βοών άμωμον τώ Κυρίω περί της αμαρτίας.

Λευ. 4,3 εάν μεν ο αμαρτήσας είναι αρχιερεύς, ο χρισθείς με το άγιον έλαιον, είναι ωσάν να αμαρτάνη όλος ο λαός. Δια την αμαρτίαν λοιπόν αυτήν, που διέπραξε, θα προσφέρει στον Κυριον ένα μόσχον αρτιμελή, χωρίς σωματικόν ελάττωμα.

Λευ. 4,4 και προσάξει τον μόσχον παρά την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου έναντι Κυρίου, και επιθήσει την χείρα αυτού επί την κεφαλήν τού μόσχου έναντι Κυρίου, και σφάξει τον μόσχον ενώπιον Κυρίου.

Λευ. 4,4 Θα φέρη τον μόσχον πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, ενώπιον του Κυρίου, θα θύση την χείρα αυτού επάνω εις την κεφαλήν του μόσχου και θα σφάξη εκεί τον μάσχον.

Λευ. 4,5 και λαβών ο ιερεύς ο χριστός ο τετελειωμένος τας χείρας από τού αίματος τού μόσχου και εισοίσει αυτό εις την σκηνήν τού μαρτυρίου

Λευ. 4,5 Θα λάβη ο αρχιερεύς, ο οποίος έχει χρισθή όταν ελάμβανε την ιερωσύνην με το άγιον έλαιον, ο έχων ως εκ τούτου καθηγιασμένας τας χείρας, θα λάβη από το αίμα του θυσιαζόμενου μόσχου και θα φέρη αυτό εντός της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 4,6 και βάψει ο ιερεύς τον δάκτυλον εις το αίμα, και προσρυνεί από τού αίματος επτάκις έναντι Κυρίου, κατά το καταπέτασμα το άγιον·

Λευ. 4,6 Θα βυθίσει ο αρχιερέυς τον δάκτυλόν του στο αίμα και από το αίμα αυτό θα ραντίσει επτά φορές ενώπιον του Κυρίου στο καταπέτασμα, το οποίον χωρίζει τα Αγία από τα Αγία των Αγίων.

Λευ. 4,7 και επιθήσει ο ιερέυς από τού αίματος τού μόσχου επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου τού θυμιάματος της συνθέσεως τού εναντίον Κυρίου, ό εστιν εν τή σκηνή τού μαρτυρίου· και πάν το αίμα τού μόσχου εκχεεί παρά την βάση τού θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, ό εστι παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 4,7 Θα θέσει από το αίμα αυτό του μόσχου εις τα άκρα του θυσιαστηρίου του θυμιάματος, το οποίον ευρίσκεται εντός της Σκηνης του Μαρτυρίου και επί του οποίου προσφέρεται το παρεσκευασμένον θυμιάμα. Ολον δε το υπόλοιπον αίμα του μόσχου θα το χύση εις την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, το οποίον υπάρχει πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 4,8 και πάν το στέαρ τού μόσχου τού της αμαρτίας περιελεί απ αυτού, το στέαρ το κατακαλύπτον τα ενδόσθια και πάν το στέαρ το επί των ενδοσθίων

Λευ. 4,8 Από όλον δε το λίπος του θυσιαζομένου δια την αμαρτίαν αυτήν μόσχου θα αφαιρέση το λίπος, που καλύπτει τα εντόσθια και το λίπος που ευρίσκεται εντός αυτών,

Λευ. 4,9 και τους δύο νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών, ό εστιν επί των μηρίων, και τον λοβόν τον επί τού ήπατος σύν τοίς νεφροίς περιελεί αυτό,

Λευ. 4,9 τους δύο νεφρούς και το επάνω εις αυτούς λίπος το οποίον φθάνει μέχρι του άνω μέρους των μηρών, θα αφαιρέση τον λοβόν του ήπατος μαζί με τους νεφρούς,

Λευ. 4,10 ον τρόπον αφαιρείται αυτό από τού μόσχου τού της θυσίας τού σωτηρίου, και ανοίσει ο ιερέυς επί το θυσιαστήριον της καρπώσεως.

Λευ. 4,10 όπως αυτό αφαιρείται από τον μόσχον τον προσφερόμενον ως ευχαριστήριος θυσία δια την σωτηρίαν, και θα προσφέρει αυτά ο ιερέυς στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 4,11 και το δέρμα τού μόσχου και πάσαν αυτού την σάρκα σύν τή κεφαλή και τοίς ακρωτηρίοις και τή κοιλία και τή κόπρω

Λευ. 4,11 Και όλον το δέρμα του μόσχου και όλην την σάρκα αυτού μαζί με τα οστά και την κεφαλήν και τους πόδας και την κοιλίαν και την κόπρον,

Λευ. 4,12 και εξοίσουσιν όλον τον μόσχον έξω της παρεμβολής εις τόπον καθαρόν, ού εκχεούσι την σποδιάν, και κατακαύσουσιν αυτόν επί ξύλων εν πυρί· επί της εκχύσεως της σποδιάς καυθήσεται.

Λευ. 4,12 ολόκληρον τον μόσχον θα τον βγάλουν έξω από την κατασκήνωσιν, εις τόπον καθαρόν, όπου χύνουν την στάκτην και θα καύσουν αυτόν επάνω στο πυρ καιομένων ξύλων. Εκεί όπου χύνεται η στάκτη θα καυθή ο μόσχος.

Λευ. 4,13 Εάν δε πάσα συναγωγή Ισραήλ αγνοήση ακουσίως και λάθη ρήμα εξ οφθαλμών της συναγωγής και ποιήσωσι μίαν από πασών των εντολών Κυρίου, ή ου ποιηθήσεται, και πλημμελήσωσι,

Λευ. 4,13 Εάν όμως όλον το πλήθος των Ισραηλιτών, εξ αγνοίας και χωρίς να το θέλη, πλανηθή και παραβή μίαν των εντολών του Κυρίου, πράγμα το οποίον δεν έπρεπε να γίνη, και τοιουτοτρόπως αμαρτήσουν,

Λευ. 4,14 και γνωσθή αυτοίς η αμαρτία, ήν ήμαρτον εν αυτή, και προσάξει η συναγωγή μόσχον εκ βοών άμωμον περι της αμαρτίας, και προσάξει αυτόν παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 4,14 αμέσως μόλις το πλήθος γνωρίση την αμαρτίαν, την οποίαν διέπραξαν και συναισθανθή το σφάλμα του πρέπει να προσφέρει δια την αμαρτίαν αυτήν μόσχον χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, να τον οδηγήση πλησίον της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 4,15 και επιθήσουσιν οι πρεσβύτεροι της συναγωγής τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν τού μόσχου έναντι Κυρίου και σφάξουσιν τον μόσχον έναντι Κυρίου

Λευ. 4,15 Οι εκ του πλήθους γεροντότεροι θα επιθέσουν τας χείρας των επάνω εις την κεφαλήν του μόσχου και θα σφάξουν τον μόσχον ενώπιον της Σκηνης του Κυρίου.

Λευ. 4,16 και εισοίσει ο ιερέυς ο χριστός από τού αίματος τού μόσχου εις την σκηνήν τού μαρτυρίου·

Λευ. 4,16 Ο χρισθείς με το άγιον έλαιον αρχιερέυς θα προσφέρει από το αίμα του μόσχου εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου·

Λευ. 4,17 και βάψει ο ιερέυς τον δάκτυλον από τού αίματος τού μόσχου και ρανεί επτάκις έναντι Κυρίου, κατενώπιον τού καταπετάσματος τού αγίου·

Λευ. 4,17 θα βάψη τον δάκτυλόν του στο αίμα του μόσχου και θα ραντίσει επτά φορές ενώπιον του Κυρίου, δηλαδή ενώπιον του καταπετάσματος, το οποίον χωρίζει τα Αγία από τα Αγία των Αγίων.

Λευ. 4,18 και από τού αίματος επιθήσει ο ιερέυς επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου των θυμιαμάτων της συνθέσεως, ό εστιν ενώπιον Κυρίου, ό εστιν εν τή σκηνή τού μαρτυρίου· και το πάν αίμα εκχεεί προς την βάση τού θυσιαστηρίου των καρπώσεων, τού προς τή θύρα της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 4,18 Από το αίμα αυτό θα θέσει ο ιερέυς εις τα εξέχοντα τέσσερα άκρα του θυσιαστηρίου, επί του οποίου προσφέρεται το παρεσκευασμένον θυμιάμα, και το οποίον ευρίσκεται ενώπιον του Κυρίου, εντός δηλαδή της Σκηνης του Μαρτυρίου. Ολον δε το υπόλοιπον αίμα θα το χύση εις την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, το οποίον ευρίσκεται εμπρός από την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 4,19 και το πάν στέαρ περιελεί απ αυτού και ανοίσει επί το θυσιαστήριον.

Λευ. 4,19 Ολον δε το λίπος θα το αφαιρέση από τον μόσχον και θα το προσφέρει στο θυσιαστήριον.

Λευ. 4,20 και ποιήσει τον μόσχον, ον τρόπον εποίησε τον μόσχον τον της αμαρτίας, ούτω ποιηθήσεται και εξιλάσεται περι αυτών ο ιερέυς, και αφεθήσεται αυτοίς η αμαρτία.

Λευ. 4,20 Όπως δε έκαμε δια τον μόσχον τον προσφερθέντα δια την αμαρτίαν αρχιερέως, έτσι θα κάμη και δια τον μόσχον αυτόν τον προσφερόμενον δια την αμαρτίαν του πλήθους. Θα προσφέρει ο αρχιερέυς την εξιλαστικην αυτήν θυσίαν περι του λαού, και θα συγχωρηθή η αμαρτία του.

Λευ. 4,21 και εξοίσουσι τον μόσχον όλον έξω της παρεμβολής και κατακαύσουσι τον μόσχον, ον τρόπον κατέκαυσαν τον μόσχον τον πρότερον· αμαρτία συναγωγής εστιν.

Λευ. 4,21 Ολον τον μόσχον θα τον βγάλουν έξω από την κατασκήνωσιν, και θα τον κατακαύσουν, όπως κατέκαυσαν τον προηγούμενον μόσχον· διότι αυτή η θυσία του μόσχου προσφέρεται δια την εξιλέωσιν αμαρτίας όλου του λαού.

Λευ. 4,22 εάν δε ο άρχων αμαρτη, και ποιήση μίαν από πασών των εντολών Κυρίου τού Θεού αυτού, ή ου ποιηθήσεται,

ακουσίως, και αμάρτη και πλημμελήση,

Λευ. 4,22 Εάν δε ένας άρχων αμαρτήση από άγνοιαν και ακουσίως και παραβή μία από τας εντολάς Κυρίου του Θεού του, την οποίαν δεν έπρεπε να παραβή, και αμαρτήση τοιουτοτρόπως κατά τροπον βέβαια συγγνωστόν,

Λευ. 4,23 και γνωσθή αυτό η αμαρτία, ήν ήμαρτεν εν αυτή, και προσοίσει το δώρον αυτού χίμαρον εξ αιγών, άρσεν άμωμον.

Λευ. 4,23 κατανοήση και συναισθανθή την αμαρτίαν, την οποίαν έκαμε, θα προσφέρει θυσίαν ένα τράγον ο οποίος δεν θα έχη κανένα σωματικόν ελάττωμα.

Λευ. 4,24 και επιθήσει την χείρα επί την κεφαλήν τού χιμάρου, και σφάξουσιν αυτόν εν τόπω, ού σφάζουσι τα ολοκαυτώματα ενώπιον Κυρίου· αμαρτία εστί.

Λευ. 4,24 Θα θέση την χείρα του επάνω εις την κεφαλήν του τράγου και οι προς τούτο εντεταλμένοι θα σφάξουν τον τράγον στον τόπον, όπου σφάζουν τα ζώα τα προοριζόμενα δι' ολοκαυτώματα ενώπιον του Κυρίου. Αυτή η θυσία είναι θυσία περι αμαρτίας.

Λευ. 4,25 και επιθήσει ο ιερεύς από τού αίματος τού της αμαρτίας τώ δακτύλω επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και το πάν αίμα αυτού εκχει παρά την βάσιν τού θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 4,25 Ο ιερεύς με το δάκτυλόν του θα θέση από το αίμα του θυσιασθέντος περι αμαρτίας ζώου εις τα εξέχοντα τέσσαρα άκρα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και όλον το αίμα του θα το χύση εις την βάσιν του θυσιαστηρίου αυτού.

Λευ. 4,26 και το πάν στέαρ αυτού ανοίσει επί το θυσιαστήριον, ώσπερ το στέαρ θυσίας σωτηρίου. και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς από της αμαρτίας αυτού, και αφεθήσεται αυτό.

Λευ. 4,26 Όλον το λίπος αυτού θα το προσφέρει στο θυσιαστήριον, όπως προσφέρεται το λίπος της ευχαριστηρίου θυσίας δια σωτηρίαν. Έτσι δε ο ιερεύς θα προσφέρει την θυσίαν δια την εξιλέωσιν της αμαρτίας του άρχοντος. Και θα του συγχωρηθή αυτή η αμαρτία.

Λευ. 4,27 εάν δε ψυχή μία αμάρτη ακουσίως εκ τού λαού της γής, εν τώ ποιήσαι μίαν από πασών των εντολών Κυρίου, ή ου ποιηθήσεται, και πλημμελήση,

Λευ. 4,27 Εάν ένας άνθρωπος από το πολύ πλήθος αμαρτήση ακουσίως και εξ αγνοίας και παραβή μίαν από τας εντολάς του Κυρίου, την οποίαν δεν έπρεπε να παραβή, και διαπράξη αμαρτίαν, όχι βέβαια βαρείαν,

Λευ. 4,28 και γνωσθή αυτό η αμαρτία, ήν ήμαρτεν εν αυτή, και οίσει χίμαιραν εξ αιγών, θήλειαν άμωμον οίσει περι της αμαρτίας, ής ήμαρτε.

Λευ. 4,28 κατανοήση δε έπειτα και συναισθανθή την αμαρτίαν, την οποίαν διέπραξε με αυτήν του την παράβασιν, θα προσφέρει μίαν χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα αίγα δια την αμαρτίαν, την οποίαν διέπραξε.

Λευ. 4,29 και επιθήσει την χείρα επί την κεφαλήν τού αμαρτήματος αυτού και σφάξουσι την χίμαιραν την της αμαρτίας εν τώ τόπω, ού σφάζουσι τα ολοκαυτώματα.

Λευ. 4,29 Θα θέση την χείρα του επάνω εις την κεφαλήν της αιγός, που προσφέρεται δια την αμαρτίαν του, και θα σφάξουν αυτήν οι εντεταλμένοι στον τόπον, όπου σφάζουν τα προς ολοκαυτωσιν ζώα.

Λευ. 4,30 και λήψεται ο ιερεύς από τού αίματος αυτής τώ δακτύλω, και επιθήσει επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και πάν το αίμα αυτής εκχει παρά την βάσιν τού θυσιαστηρίου.

Λευ. 4,30 Ο ιερεύς θα λάβη με το δάκτυλόν του από το αίμα του σφαζομένου ζώου και θα θέση εις τα κέρατα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων. Όλον δε το άλλο αίμα της αιγός θα το χύση εις την βάσιν του θυσιαστηρίου.

Λευ. 4,31 και πάν το στέαρ περιελεί, ον τρόπον περιαιρείται στέαρ από θυσίας σωτηρίου, και ανοίσει ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον εις οσμήν ευωδίας Κυρίω και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς, και αφεθήσεται αυτά.

Λευ. 4,31 Θα αφαιρέση από το σφαγέν ζώον όλον το λίπος, όπως αυτό αφαιρείται και από την ευχαριστήριον δια την σωτηρίαν θυσίαν, και θα το φέρη ο ιερεύς επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων εις οσμήν ευωδίας προς τον Κυριον. Θα προσφέρει έτσι ο ιερεύς την εξιλαστικήν δι' αυτόν θυσίαν και θα του συγχωρηθή η αμαρτία.

Λευ. 4,32 εάν δε πρόβατον προσενέγκη το δώρον αυτού περι της αμαρτίας, θήλυ άμωμον προσοίσει αυτό.

Λευ. 4,32 Εάν δε προσφέρει προς θυσίαν δια την αμαρτίαν του πρόβατον, αυτό θα είναι θήλυ, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα.

Λευ. 4,33 και επιθήσει την χείρα επί την κεφαλήν τού της αμαρτίας, και σφάξουσιν αυτό εν τόπω, ού σφάζουσι τα ολοκαυτώματα.

Λευ. 4,33 Θα θέση ο προσφέρων την χείρα του επάνω εις την κεφαλήν του προβάτου του προσφερομένου δι' αμαρτίαν και θα σφάξουν αυτό οι εντεταλμένοι στον τόπον, όπου σφάζουν τα ολοκαυτώματα.

Λευ. 4,34 και λαβών ο ιερεύς από τού αίματος τού της αμαρτίας τώ δακτύλω, επιθήσει επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου της ολοκαυτώσεως. και πάν αυτού το αίμα εκχει παρά την βάσιν τού θυσιαστηρίου της ολοκαυτώσεως.

Λευ. 4,34 Ο ιερεύς θα λάβη με τον δάκτυλόν του από το αίμα του προβάτου του θυσιασθέντος δια την αμαρτίαν και θα θέση αυτό εις τα κέρατα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων. Όλον δε το άλλο αίμα θα χύση πλησίον εις την βάσιν του θυσιαστηρίου.

Λευ. 4,35 και πάν αυτού το στέαρ περιελεί, ον τρόπον περιαιρείται στέαρ προβάτου εκ της θυσίας τού σωτηρίου, και επιθήσει αυτό ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον επί το ολοκαύτωμα Κυρίου. και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς περι της αμαρτίας, ής ήμαρτε, και αφεθήσεται αυτό.

Λευ. 4,35 Θα αφαιρέση όλον αυτού το λίπος, όπως αφαιρείται το λίπος προβάτου, του προσφερομένου ως ευχαριστήριος θυσία δια την σωτηρίαν, και θα θέση αυτό ο ιερεύς επάνω στο θυσιαστήριον του Κυρίου, το δια τα ολοκαυτώματα· έτσι δε ο ιερεύς θα προσφέρει την εξιλαστικήν θυσίαν δια την αμαρτίαν του προσφέροντος και θα του συγχωρηθή αυτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Λευ. 5,1 Εάν δε ψυχή αμάρτη, και ακούση φωνήν ορκισμού, και ούτος μάρτυς, ή εώρακεν, ή σύνοιδεν, εάν μη απαγγείλη, λήψεται την αμαρτίαν.

Λευ. 5,1 Εάν κανείς αμαρτήση δι' απόκρυψιν αληθείας, όταν καλούμενος ως αυτόπτης η ως πληροφορημένος εξ ακοής μάρτυς να καταθέση ενόρκως, αυτός δε αρνηθή να καταθέση ο,τι γνωρίζει, θα του καταλογισθή αμαρτία και ενοχή.

Λευ. 5,2 η ψυχή εκείνη, ήτις εάν άψηται παντός πράγματος ακαθάρτου, ή θνησιμαίου, ή θηριαλώτου ακαθάρτου, ή των

θνησιμαίων βδελυγμάτων των ακαθάρτων, ή των θνησιμαίων κτηνών των ακαθάρτων,

Λευ. 5,2 Εάν κανείς εγγίση οιονδήποτε ακάθαρτον πράγμα, δηλαδή θνησιμαίων ζώων η ζώων κατασπαραχθέν υπό θηρίου, είτε τούτο είναι από τα βδελυκτά ακάθαρτα ζώα άλλων λαών είτε από τα συνήθη κατοικίδια ζώα των Εβραίων,

Λευ. 5,3 ή άψηται από ακαθαρσίας ανθρώπου, από πάσης ακαθαρσίας αυτού, ής αν αιψάμενος μianθή, και έλαθεν αυτόν, μετά τούτο δε γνώ, και πλημμελήση·

Λευ. 5,3 η εγγίση ακαθαρσίαν ανθρώπου, κάθε είδος ακαθαρσίας αυτού, δια της οποίας ο εγγίσας μολύνεται, και έπραξε τούτο εξ αγνοίας, κατόπιν δε κατενόησε και συνησθάνθη τον μολυσμόν, είναι ένοχος ενώπιον του θείου Νομου και πρέπει να καθαρισθή.

Λευ. 5,4 η ψυχή, ή αν ομόση διαστέλλουσα τοίς χείλεσι κακοποιήσαι ή καλώς ποιήσαι κατά πάντα, όσα εάν διαστείλη ο άνθρωπος μεθ όρκου, και λάθη αυτόν πρό οφθαλμών, και ούτος γνώ, και αμάρτη έν τι τούτων,

Λευ. 5,4 Εάν κανείς υποσχεθή να κάμη τούτο η εκείνο και βεβαιώση την υπόσχεσίν του με προφορικόν όρκον οιονδήποτε και αν είναι αυτό που ενόρκως υπεσχέθη να κάμη, του διαφύγη όμως από τον νουν και το ενθυμηθή κατόπιν, είναι ένοχος δι' αυτό που ωρκίσθη να κάμη και δεν το έκαμε.

Λευ. 5,5 και εξαγορεύσει την αμαρτίαν, περί ών ημάρτηκε κατ αυτής,

Λευ. 5,5 Αυτός πρέπει να ομολογήση την αμαρτίαν αυτήν, την οποίαν έκαμε λησμονήσας τον όρκον του.

Λευ. 5,6 και οίσει περί ών επλημμέλησε Κυρίω, περί της αμαρτίας ής ήμαρτε, θήλυ από των προβάτων, αμνάδα ή χίμαιραν εξ αιγών, περί αμαρτίας· και εξιλιάσεται περί αυτού ο ιερεύς περί της αμαρτίας αυτού, ής ήμαρτε, και αφεθήσεται αυτό η αμαρτία.

Λευ. 5,6 Θα φέρη εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου δια την διαπραχθείσαν αμαρτίαν του αμνάδα η αίγα δια την συγχώρησιν της αμαρτίας. Ο ιερεύς θα προσφέρη την περί αμαρτίας εξιλαστήριον αυτήν θυσίαν, και θα του συγχωρηθή αυτή η αμαρτία του.

Λευ. 5,7 Εάν δε μη ισχύη η χείρ αυτού το ικανόν εις το πρόβατον, οίσει περί της αμαρτίας αυτού, ής ήμαρτε, δύο τρυγόνας, ή δύο νεοσσούς περιστερών Κυρίω, ένα περί αμαρτίας και ένα εις ολοκαύτωμα.

Λευ. 5,7 Εάν όμως ο παραβάτης δεν έχη την δυνατότητα και την οικονομικήν ευχέριαν να δώση πρόβατον, θα προσφέρη δια την αμαρτίαν, την οποίαν διέπραξε, δύο τρυγόνας η δύο νεοσσούς περιστερών. Το ένα ως θυσίαν δια την αμαρτίαν και το άλλο ως ολοκαύτωμα προς τον Κυριον.

Λευ. 5,8 και οίσει αυτά προς τον ιερέα, και προσάξει ο ιερεύς το περί της αμαρτίας πρότερον· και αποκνίσει ο ιερεύς την κεφαλήν αυτού από τού σφονδύλου, και ου διελεύει·

Λευ. 5,8 Θα φέρη αυτάς προς τον ιερέα ο οποίος θα προσφέρη θυσίαν πρώτον το περί αμαρτίας. Θα αποκόψη με τα νύχια του την κεφαλήν του πτηνού από τον σπόνδυλον, χωρίς να την αποχωρήση από τον κορμόν.

Λευ. 5,9 και ρανεί από τού αίματος τού περί της αμαρτίας επί τον τοίχον τού θυσιαστηρίου, το δε κατάλοιπον τού αίματος καταστραγγίζει επί την βάση τού θυσιαστηρίου· αμαρτία γάρ εστι.

Λευ. 5,9 Θα ραντίση από το αίμα του προσφερομένου πτηνού περί αμαρτίας εις την πλευράν του θυσιαστηρίου, το δε υπόλοιπον αίμα θα το στραγγίση εις την βάση του θυσιαστηρίου. Τούτο δε, διότι η θυσία αυτή προσφέρεται δι' άφεσιν αμαρτίας.

Λευ. 5,10 και το δεύτερον ποιήσει ολοκάρπωμα, ως καθήκει. και εξιλιάσεται ο ιερεύς περί της αμαρτίας αυτού, ής ήμαρτε, και αφεθήσεται αυτό.

Λευ. 5,10 Το δεύτερον πτηνόν θα το προσφέρη ολοκαύτωμα, όπως είναι καθωρισμένον και πρέπει. Και με τον τρόπον αυτόν θα εξιλιώση ο ιερεύς τον Θεόν δια την αμαρτίαν, την οποίαν ο προσφέρων και θα του συγχωρηθή αυτή.

Λευ. 5,11 εάν δε μη ευρίσκη η χείρ αυτού ζεύγος τρυγόνων, ή δύο νεοσσούς περιστερών, και οίσει το δώρον αυτού, περί ού ήμαρτε, το δέκατον τού οιβί σημιδάλεως περί αμαρτίας· ουκ επιχειεί επ αυτό έλαιον, ουδέ επιθήσει επ αυτό λίβανον, ότι περί αμαρτίας εστί·

Λευ. 5,11 Εάν όμως δεν έχη την οικονομικήν δυνατότητα να αγοράση και προσφέρη ζεύγος τρυγόνων η δύο νεοσσούς περιστερών, θα προσφέρη ως θυσίαν δια την αμαρτίαν, που διέπραξε το εν δέκατον του οιβί σημιγάλι (δύο περίπου χιλιόγραμμα). Δεν θα χύση επάνω εις αυτό έλαιον ούτε θα θέση λιβάνι, διότι πρόκειται περί θυσίας εις εξιλιώσιν αμαρτίας.

Λευ. 5,12 και οίσει αυτό προς τον ιερέα. και δραξάμενος ο ιερεύς απ αυτής πλήρη την δρακά, το μνημόσυνον αυτής επιθήσει επί το θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων Κυρίω· αμαρτία εστί.

Λευ. 5,12 Θα φέρη αυτό στον ιερέα. Ο δε ιερεύς, εις ανάμνησιν υπέρ του προσφέροντος θα πάρη από αυτό μίαν γεμάτην χούφταν και θα το βάλη επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων δια τον Κυριον. Τούτο, επειδή η θυσία αυτή είναι περί αμαρτίας.

Λευ. 5,13 και εξιλιάσεται περί αυτού ο ιερεύς περί της αμαρτίας αυτού, ής ήμαρτεν, αφ ενός τούτων, και αφεθήσεται αυτό. το δε καταλειφθέν έσται τώ ιερεί, ως η θυσία της σημιδάλεως.

Λευ. 5,13 Έτσι δε ο ιερεύς θα εξιλιώση αυτόν δια την αμαρτίαν, την οποίαν διέπραξε και η οποία θα του συγχωρηθή. Το υπόλοιπον από την θυσίαν αλεύρι θα ανήκη στον ιερέα, όπως η θυσία του σημιγαλιού".

Λευ. 5,14 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν, λέγων·

Λευ. 5,14 Ωμίλησεν ακόμη ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και ειπε·

Λευ. 5,15 ψυχή ή αν λάθη αυτόν λήθη και αμάρτη ακουσίως από των αγίων Κυρίου, και οίσει της πλημμελείας αυτού τώ Κυρίω κριόν άμωμον εκ των προβάτων, τιμής αργυρίου σίκλων, τώ σίκλω των αγίων, περί ού επλημμέλησε.

Λευ. 5,15 "εάν κανείς ακουσίως και εξ αγνοίας αμαρτήση ασυναίσθητως εις τα άγια του Κυρίου πράγματα, θα προσφέρη θυσίαν προς τον Κυριον δια το εξ αγνοίας αυτό πλημμέλημά του ένα κριον από τα πρόβατά του, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, αξίας δύο τουλάχιστον αργυρών σίκλων από τους σίκλους τους κυκλοφορούντας ως νόμισμα εις την περιοχήν της Σκηνής του Μαρτυρίου (τέσσαρες αττικάί δραχμαί).

Λευ. 5,16 και ό ήμαρτεν από των αγίων αποτίσει αυτό. και το επίπεμπτον προσθήσει επ αυτό και δώσει αυτό τώ ιερεί· και ο ιερεύς εξιλιάσεται περί αυτού εν τώ κριώ της πλημμελείας, και αφεθήσεται αυτό.

Λευ. 5,16 Θα πληρώση δε και την ζημίαν, που προξένησεν εις τα άγια πράγματα, θα προσθέση επί πλέον και το εν πέμπτον της αξίας, αυτά δε θα τα δώση στον ιερέα. Ο ιερεύς προσφέρων τον κριον θυσίαν θα εξιλιώση αυτόν δια την αμαρτίαν του και θα του συγχωρηθή αυτή η αμαρτία.

Λευ. 5,17 Καί η ψυχή ή αν αμάρτη και ποιήση μίαν από πασών των εντολών Κυρίου, ών ου δει ποιείν, και ουκ έγνω, και πλημμελήση και λάβη την αμαρτίαν,

Λευ. 5,17 Εάν κανείς από άγνοιαν αμαρτήση παραβαίνων μίαν από όλας τας εντολάς του Κυρίου, την οποίαν δεν θα έπρεπε να παραβή, είναι ένοχος δια την αμαρτίαν αυτήν.

Λευ. 5,18 και οίσει κριόν άμωμον εκ των προβάτων, τιμήσ αργυρίου εις πλημμέλειαν προς τον ιερέα. και εξιλάσεται περί αυτού ο ιερεύς περί της αγνοίας αυτού, ήσ ηγνόησε, και αυτός ουκ ήδει, και αφεθήσεται αυτώ

Λευ. 5,18 Δια την συγχώρησιν της αμαρτίας του θα προσφέρη από τα πρόβατά του αρτιμελή κριον αξίας ενός αργυρού σίκλου, προς τον ιερέα· ο δε ιερεύς προσφέρων αυτήν την θυσίαν θα εξιλεώση αυτόν δια την αμαρτίαν, την οποίαν αυτός εξ αγνοίας και χωρίς να γνωρίζη διέπραξε, η οποία και θα του συγχωρηθή.

Λευ. 5,19 επλημμέλησε γάρ πλημμελεία έναντι Κυρίου.

Λευ. 5,19 Ημάρτησε, διότι εφάνη τόσον επιπόλαιος και αμελής ενώπιον του Κυρίου".

Λευ. 5,20 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 5,20 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωυσήν και είπεν

Λευ. 5,21 ψυχή ή εάν αμάρτη και παριδών παριδη τας εντολάς Κυρίου και ψεύσεται τα προς τον πλησίον εν παραθήκη ή περί κοινωνίας ή περί αρπαγής ή ηδίκησέ τι τον πλησίον

Λευ. 5,21 "εάν κανείς αμαρτήση παραβλέπων και παραβαίνων τας εντολάς του Κυρίου, και είπη ψέματα προς τον πλησίον του δια πράγμα που έχει κατατεθή εις αυτόν προς φύλαξιν η δι' ενέχυρον η δι' αρπαγήν η δι' άλλην τινά αδικίαν εναντίον του πλησίον,

Λευ. 5,22 ή εύρεν απώλειαν και ψεύσεται περί αυτής και ομώση αδικώς περί ενός από πάντων, ών εάν ποιήση ο άνθρωπος, ώστε αμαρτείν εν τούτοις,

Λευ. 5,22 η εύρε χαμένον πράγμα και είπη ψέματα δι' αυτό και ορκισθή ψευδώς, και γενικώς αν διαπράξη άλλην τινά αμαρτίαν παραβαίνων τας εντολάς του Κυρίου, ώστε να γίνη παραβάτης αυτών,

Λευ. 5,23 και έσται ηνίκα εάν αμάρτη και πλημμελήση, και αποδώ το άρπαγμα, ό ήρπασεν, ή το αδίκημα, ό ηδίκησεν, ή την παραθήκην, ήτις παρετέθη αυτώ, ή την απώλειαν, ήν εύρεν,

Λευ. 5,23 εάν λοιπόν αμαρτήση και κατόπιν συναισθανθή το αμάρτημά του, θα αποδώση αυτό το οποίον ήρπασεν η θα αποκαταστήση την αδικίαν που διέπραξεν η θα επιστρέψη την παρακαταθήκην που του είχαν εμπιστευθή η θα αποδώση το χαμένον πράγμα που ευρήκεν στον κύριόν του,

Λευ. 5,24 από παντός πράγματος, ου ώμοσε περί αυτού αδικώς, και αποτίσει αυτό το κεφάλαιον και το επίπεμπτον προσθήσει επ αυτό· τίνος εστί, αυτώ αποδώσει ή ημέρα ελεγχθή.

Λευ. 5,24 δια κάθε γενικώς πράγμα, δια το οποίον ψευδόρηκε θα δώση ολόκληρον το κεφάλαιον και επί πλέον το εν πέμπτον του κεφαλαίου ως πρόστιμον. Θα επιστρέψη αυτό στον ιδιοκτήτην του, όταν συναισθανθή και κατανοήση το σφάλμα του.

Λευ. 5,25 και της πλημμελείας αυτού οίσει τώ Κυρίω κριόν από των προβάτων άμωμον, τιμήσ, εις ό επλημμέλησε.

Λευ. 5,25 Δια την αδικίαν αυτήν, που διέπραξε, θα προσφέρη προς τον Κυριον από τα πρόβατά του προς θυσίαν κριον αρτιμελή αξίας αναλόγου προς την αδικίαν, που διέπραξε.

Λευ. 5,26 και εξιλάσεται περί αυτού ο ιερεύς έναντι Κυρίου, και αφεθήσεται αυτώ περί ενός από πάντων, ών εποίησε και επλημμέλησεν αυτώ.

Λευ. 5,26 Ο ιερεύς δια της θυσίας του κριου θα εξιλεώση υπέρ αυτού τον Κυριον δια την παραβάσιν και θα του συγχωρηθή η οιαδήποτε αμαρτία, την οποίαν διέπραξε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Λευ. 6,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 6,1 Ομίλησεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν και είπε·

Λευ. 6,2 έντειλαι Ααρών και τοίς υιοίς αυτού, λέγων· ούτος ο νόμος της ολοκαυτώσεως· αυτή η ολοκαύτωσις επί της καύσεως αυτής επί τού θυσιαστηρίου όλην την νύκτα έως το πρωϊ, και το πυρ τού θυσιαστηρίου καυθήσεται επ αυτού, ου σβεσθήσεται.

Λευ. 6,2 "Δώσε τας ακολούθους εντολάς στον Ααρών και τους υιούς του· Αυτός είναι ο Νομος δια την θυσίαν των ολοκαυτωμάτων. Το επί του θυσιαστηρίου προς ολοκαύτωσιν προσφερόμενον ζών θα μείνη επί του θυσιαστηρίου καθ' όλην την νύκτα μέχρι της πρωϊας και καθ' όλον αυτό το διάστημα το πυρ του θυσιαστηρίου θα είναι αναμμένον και δεν θα σβήση.

Λευ. 6,3 και ενδύσεται ο ιερεύς χιτώνα λινούν και περισκελές λινούν ενδύσεται περί το σώμα αυτού, και αφελει την κατακάρωσιν, ήν αν καταναλώση το πυρ, την ολοκαύτωσιν, από τού θυσιαστηρίου, και παραθήσει αυτό εχόμενον τού θυσιαστηρίου.

Λευ. 6,3 Την πρωϊαν ο ιερεύς θα φορέση τον λινόν χιτώνα και επί της σαρκός αυτού θα φορέση την λινήν περισκελίδα. Θα αφαιρέση από το θυσιαστήριον την στάκτην του καέντος ολοκαυτώματος και θα θέση αυτήν πλησίον του θυσιαστηρίου.

Λευ. 6,4 και εκδύσεται την στολήν αυτού και ενδύσεται στολήν άλλην, και εξοίσει την κατακάρωσιν έξω της παρεμβολής εις τόπον καθαρόν.

Λευ. 6,4 Κατόπιν θα αφαιρέση την ιερατικήν αυτήν στολήν και θα ενδυθή την άλλην, την καθημερινήν, και θα φέρη την στάκτην έξω από την κατασκήνωσιν εις καθαρόν ωρισμένον τόπον.

Λευ. 6,5 και πυρ επί το θυσιαστήριον καυθήσεται απ αυτού και ου σβεσθήσεται, και καύσει επ αυτού ο ιερεύς ξύλα το πρωϊ πρωϊ και στοιβάσει επ αυτού την ολοκαύτωσιν και επιθήσει επ αυτό το στέαρ τού σωτηρίου·

Λευ. 6,5 Το πυρ επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων θα διατηρηται άσβεστον και δεν θα σβήση ποτέ. Προς τον σκοπόν τούτον ο ιερεύς κάθε πρωϊ και εν συνεχεία θα στοιβάξη ξύλα και θα θέση επάνω εις τα καιόμενα ξύλα το προς ολοκαύτωσιν προσφερθέν ζών όπως επίσης και το λίπος του ζώου, όταν πρόκειται περί ευχαριστηρίου θυσίας.

Λευ. 6,6 και πυρ διά παντός καυθήσεται επί το θυσιαστήριον, ου σβεσθήσεται.

Λευ. 6,6 Το πυρ θα καίη πάντοτε νυχθημερόν επάνω στο θυσιαστήριον. Δεν θα σβησθή ποτέ.

Λευ. 6,7 Ούτος ο νόμος της θυσίας, ήν προσάξουσιν αυτήν οι υιοί Ααρών έναντι Κυρίου απέναντι τού θυσιαστηρίου·

Λευ. 6,7 Η τυπική διάταξις δια την θυσίαν, την οποίαν θα προσφέρουν ενώπιον του Κυρίου προ του θυσιαστηρίου οι υιοί του Ααρών, οι ιερείς, είναι η εξής:

Λευ. 6,8 και αφελεί απ αυτού τή δρακί από της σεμιδάλεως της θυσίας σὺν τῷ ελαίῳ αὐτῆς και σὺν παντί τῷ λιβάνῳ αὐτῆς τα ὄντα ἐπὶ της θυσίας και ανοίσει ἐπὶ το θυσιαστήριον κάρπωμα, οσμὴν ευωδίας, το μνημόσυνον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ.

Λευ. 6,8 Θα αφαιρέση ο ιερεύς ἀπὸ το προς θυσίαν προσφερθέν μίαν χούφταν ἀπὸ το σημιγδάλι το αναμειγμένον με το προσφερθέν ἔλαιον, θα πάρη ἀκόμη ὅλο το λιβάνι το προσφερθέν προς θυσίαν, και ὅλα αὐτά θα τα φέρη ως ολοκαύτωσιν προς τον Κυριον. Αὐτή θα εἶναι εὐάρεστος και ευπρόσδεκτος οσμὴ προς τον Κυριον εἰς μνήμην του προσφέροντος.

Λευ. 6,9 το δε καταλειφθέν απ αὐτῆς ἔδεται Ααρών και οι υιοί αὐτοῦ· ἄζυμα βρωθήσεται εν τόπῳ αγίῳ, εν αὐλῇ της σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἔδονται αὐτήν.

Λευ. 6,9 Το υπόλοιπον της θυσίας αὐτῆς θα φάγουν ο Ααρών και οι υιοί του. Τα ἄζυμα αὐτά θα φαγωθὺν στον ἅγιον τόπον, δηλαδή εἰς την αὐλὴν της Σκηνῆς του Μαρτυρίου. Εκεί θα τα φάγουν.

Λευ. 6,10 ου πεφθίσηται ἐζυμωμένη· μερίδα αὐτῆν ἔδωκα αὐτοῖς ἀπὸ των καρπωμάτων Κυρίου· ἅγια ἁγίων ἐστίν, ὡσπερ το της αμαρτίας και ὡσπερ το της πλημμελείας.

Λευ. 6,10 Το σημιγδάλι, που προσφέρεται προς θυσίαν, δεν θα ψηθῆ ζυμωμένον με προζύμι. Το φύραμα θα εἶναι ἄζυμον. Αὐτό το υπόλοιπον σημιγδάλι το ἔδωκα εἰς αὐτούς ως μεριδίον των ἀπὸ την προς τον Κυριον θυσίαν. Εἶναι ἁγιώτατον· το ἴδιο θα γίνεται και ὅταν πρόκειται εἴτε περὶ θυσίας προσφερομένης υπὲρ αμαρτίας ελαφρᾶς εἴτε περὶ θυσίας προσφερομένης δια βαρύτεραν αμαρτίαν.

Λευ. 6,11 πάν ἀρσενικόν των ιερέων ἔδονται αὐτήν· νόμιμον αἰώνιον εἰς τας γενεὰς υμῶν ἀπὸ των καρπωμάτων Κυρίου. πᾶς ὅς εἴν ἀψηται αὐτῶν, ἁγιασθήσεται.

Λευ. 6,11 Καθε ἄρρεν μέλος των οικογενειῶν των ιερέων θα τρώγουν αὐτήν. Αὐτό εἶναι νόμος παντοτεινός εἰς ὅλας τας γενεὰς σας σχετικῶς με τας θυσίας τας προσφερομένας προς τον Κυριον. Καθε ἄλλος, ο οποίος ἤθελεν ἐγγίσει τας θυσίας αὐτάς, εἶναι υπεύθυνος και πρέπει να καθαρῆ, να ἁγιασθῆ”.

Λευ. 6,12 Καί ἐλάλησε Κύριος προς Μωυσὴν λέγων·

Λευ. 6,12 Ἐλάλησεν ἀκομη ο Κυριος προς τον Μωϋσῆν και εἶπεν·

Λευ. 6,13 τούτο το δῶρον Ααρών και των υιῶν αὐτοῦ, ὁ προσοῖσουςι Κυρίῳ εν τῇ ἡμέρᾳ, ἢ αν χρίσης αὐτόν· το δέκατον τοῦ οἰφί σεμιδάλεως εἰς θυσίαν διὰ παντός, το ἥμισυ αὐτῆς το πρωῖ, και το ἥμισυ αὐτῆς το δειλινόν.

Λευ. 6,13 “αὐτή θα εἶναι η προς θυσίαν προσφορὰ του Ααρών και των υιῶν του, που θα προσφέρουν αὐτοί προς τον Κυριον την ἡμέραν κατὰ την οποίαν θα χρίσης ἓνα ἀπὸ αὐτούς ως αρχιερέα. Θα προσφέρη αὐτός το εν δέκατον του οἰφί (δύο περίπου κιλὰ σημιγδάλι ως καθημερινὴν θυσίαν, το ἥμισυ ἀπὸ αὐτό θα το προσφέρη το πρωῖ και το ἄλλο ἥμισυ το δειλινόν.

Λευ. 6,14 ἐπὶ τηγάνῳ εν ελαίῳ ποιηθήσεται, πεφυραμένην οἶσει αὐτήν, ελικτά, θυσίαν εκ κλασμάτων, θυσίαν εἰς οσμὴν ευωδίας Κυρίῳ.

Λευ. 6,14 Η θυσία αὐτῆ ζυμωμένη με λάδι θα κατασκευασθῆ στο τηγάνι και θα την προσφέρης διπλωμένην εἰς τεμάχια χωριστά το καθένα. Αὐτή εἶναι θυσία εἰς οσμὴν ευωδίας προς τον Κυριον.

Λευ. 6,15 ο ιερεύς ο χριστός αντ αὐτοῦ εκ των υιῶν αὐτοῦ ποιήσει αὐτήν· νόμος αἰώνιος, ἅπαν ἐπιτελεσθήσεται.

Λευ. 6,15 Αὐτήν την καθημερινὴν θυσίαν θα την προσφέρη και ο υιός του Ααρών, ο διάδοχός του στο λειτουργημα της ιερωσύνης. Ο νόμος οὗτος θα εἶναι παντοτεινός και ἀπαραβάτος και η θυσία αὐτῆ θα προσφέρεται ἐξ ολοκλήρου στο θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων.

Λευ. 6,16 και πᾶσα θυσία ιερέως ολόκαυτος ἔσται και ου βρωθήσεται.

Λευ. 6,16 Καθε θυσία του ιερέως θα εἶναι ολοκαύτωμα στο θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων. Θα καίεται ἐξ ολοκλήρου και κανένα μέρος αὐτῆς δεν θα τρώγεται”.

Λευ. 6,17 Καί ἐλάλησε Κύριος προς Μωυσὴν λέγων·

Λευ. 6,17 Ο Κυριος ἐλάλησε προς τον Μωϋσῆν και εἶπε·

Λευ. 6,18 λάλησον Ααρών και τοῖς υιοῖς αὐτοῦ λέγων· οὗτος ο νόμος της αμαρτίας· εν τόπῳ, οὐ σφάζουσι το ολοκαύτωμα, σφάζουσι τα περὶ της αμαρτίας ἐναντι Κυρίου· ἅγια ἁγίων ἐστίν.

Λευ. 6,18 “Εἶπέ στον Ααρών και τους υιοῦς του αὐτά· Οὗτος εἶναι ο νόμος, το τυπικόν, σύμφωνα με το οποίον θα προσφέρεται η θυσία δια την αμαρτίαν. Εκεί, ὅπου σφάζουν το προς ολοκαύτωσιν ζῶον, θα σφάζουν και τα ζῶα, που προσφέρονται ως θυσία περὶ αμαρτίας, δηλαδή εἰς την αὐλὴν ενώπιον της Σκηνῆς του Κυρίου· εἶναι αὐτά ἁγιώτατα.

Λευ. 6,19 ο ιερεύς ο ἀναφέρων αὐτήν ἔδεται αὐτήν· εν τόπῳ αγίῳ βρωθήσεται, εν αὐλῇ της σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου.

Λευ. 6,19 Ο ιερεύς, που προσφέρει την θυσίαν, θα φάγη αὐτήν. Θα φαγοθῆ στον τόπον τον ἅγιον δηλαδή εἰς την αὐλὴν της Σκηνῆς του Μαρτυρίου.

Λευ. 6,20 πᾶς ο ἀπτόμενος των κρεῶν αὐτῆς ἁγιασθήσεται· και ὡ εἴν ἐπιραντισθῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῆς ἐπὶ το ἱμάτιον, ὅς εἴν ραντισθῆ ἐπ αὐτό, πληθήσεται εν τόπῳ αγίῳ.

Λευ. 6,20 Καθε ἄλλος, που ἐγγίζει τα κρέατα αὐτά, εἶναι υπεύθυνος και πρέπει να καθαρῆ, να ἁγιασθῆ. Και ἐκεῖνός που θα ραντισθῆ με το αἷμα αὐτό της θυσίας, πρέπει να πλύνη το ἱμάτιόν του στον ιερὸν τόπον της Σκηνῆς του Μαρτυρίου.

Λευ. 6,21 και σκεύος οστράκινον, οὐ εἴν ἐψηθῆ εν αὐτῷ, συντριβήσεται· εἴν δε εν σκεύει χαλκῷ ἐψηθῆ, ἐκτρίψει αὐτό και ἐκκλύσει ὕδατι.

Λευ. 6,21 πῆλινον σκεῦος, ἐπὶ του οἰοῦ θα ψηθῆ κάποια θυσία, πρέπει να συντριβῆται. Εἴν δε το δοχεῖον, ὅπου θα ψηθῆ η θυσία, εἶναι χάλκινον, πρέπει να το τρίψης καλὰ και να το πλύνης με πολὺ νερό.

Λευ. 6,22 πᾶς ἄρσην εν τοῖς ιερέυσι φάγεται αὐτά· ἅγια ἁγίων ἐστὶ Κυρίῳ.

Λευ. 6,22 Μονον ἀρσενικόν μέλος ἀπὸ την οικογένειαν των ιερέων θα φάγη αὐτά, διότι εἶναι ἁγιώτατα, ἀφιερωμένα στον Κυριον.

Λευ. 6,23 και πάντα τα περὶ της αμαρτίας, ὡν εἴν εἰσνεχθῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῶν εἰς την σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου ἐξιλιάσασθαι εν τῷ αγίῳ, ου βρωθήσεται· εν πυρὶ κατακαυθήσεται.

Λευ. 6,23 Ἀπὸ θυσίας, αι οποῖαι προσφέρονται περὶ αμαρτίας και ἀπὸ το αἷμα των ζῶων, που φέρετε εμπρός εἰς τα ἅγια της Σκηνῆς του Μαρτυρίου προς ἐξίλασμον, δεν θα φάγετε. Θα καίωνται ἐξ ολοκλήρου στο θυσιαστήριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Λευ. 7,1 Καί ούτος ο νόμος τού κριού τού περί της πλημμελείας· άγια αγίων εστί.

Λευ. 7,1 Αυτός είναι ο νόμος, η τυπική διάταξις, περί της προσφοράς θυσίας κριου δια βαρύτερον αμάρτημα. Η θυσία αυτή είναι αγιωτάτη.

Λευ. 7,2 εν τόπω ου σφάζουσι το ολοκαύτωμα, σφάζουσι τον κριόν της πλημμελείας έναντι Κυρίου, και το αίμα προσχεει επί την βάσιν τού θυσιαστηρίου κύκλω.

Λευ. 7,2 Εκεί όπου σφάζουν τα ολοκαυτώματα, εις την αυλήν της Σκηνης του Μαρτυρίου ενώπιον του Κυριου, θα σφάξουν και τον κριον τον προσφερόμενον δια σοβαρωτέραν τινα αμαρτίαν. Το αίμα τούτου θα χυθή υπό του ιερέως κύκλω περί την βάσιν του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 7,3 και πάν το στέαρ αυτού προσοίσει απ αυτού, και την οσφύν και πάν το στέαρ το κατακαλύπτον τα ενδόσθια και πάν το στέαρ το επί των ενδοσθίων

Λευ. 7,3 Επάνω στο θυσιαστήριον θα προσφέρει ο ιερεύς όλον το λίπος του κριου, το περί την οσφύν κρέας, το λίπος το οποίον καλύπτει τα εντόσθια και όλον το λίπος το οποίον υπάρχει εσωτερικώς μεταξύ των εντοσθίων.

Λευ. 7,4 και τους δύο νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών, το επί των μηριών, και τον λοβόν τον επί τού ήπατος σύν τοίς νεφροίς, περιελεί αυτά,

Λευ. 7,4 Θα αφαιρέση προηγουμένως ο ιερεύς τους νεφρούς και το λίπος, που υπάρχει επάνω εις αυτούς και το οποίον φθάνει έως εις τα επάνω μέρη του μηρού. Θα προσφέρει τον λοβόν του συκωτιού μαζί με τα νεφρά.

Λευ. 7,5 και ανοίσει αυτά ο ιερεύς επί το θυσιαστήριον κάρπωμα τώ Κυρίω· περί πλημμελείας εστί.

Λευ. 7,5 Όλα αυτά θα τα προσφέρει ο ιερεύς θυσίαν προς τον Κυριον στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Αυτή προσφέρεται δια βαρύτεραν αμαρτίαν.

Λευ. 7,6 πάς άρσην εκ των ιερέων έδεται αυτά, εν τόπω αγίω έδονται αυτά· άγια αγίων εστί.

Λευ. 7,6 Μονοι άρρενες εκ των μελών της ιερατικής οικογενείας θα φάγουν αυτά και στον άγιον τόπον, διότι είναι αγιώτατα.

Λευ. 7,7 ώσπερ το περί της αμαρτίας, ούτω και το της πλημμελείας, νόμος εις αυτών· ο ιερεύς όστις εξιλάσεται εν αυτώ, αυτώ έσται.

Λευ. 7,7 Όπως γίνεται η προσφορά θυσίας δι' ελαφρόν αμάρτημα, έτσι θα γίνεται και δια βαρύτεραν αμαρτίαν. Ενα τυπικόν θα διέτη αυτά. Ο ιερεύς δε ο οποίος θα προσφέρει προς εξιλέωσιν τας θυσίας αυτάς, θα παίρνη ως ιδικά του τα υπόλοιπα από αυτάς τας θυσίας.

Λευ. 7,8 και ο ιερεύς ο προσάγων ολοκαύτωμα ανθρώπου, το δέρμα της ολοκαυτώσεως, ής προσφέρει αυτός, αυτώ έσται.

Λευ. 7,8 Ο ιερεύς επίσης ο οποίος προσφέρει θυσίαν ολοκαυτώματος, προσφοράν Ισραηλίτου τινός, θα λαμβάνη το δέρμα του θυσιασθέντος ζώου.

Λευ. 7,9 και πάσα θυσία, ήτις ποιηθήσεται εν τώ κλιβάνω, και πάσα, ήτις ποιηθήσεται επ εσχάρας ή επί τηγάνου, τού ιερέως τού προσφέροντος αυτήν, αυτώ έσται.

Λευ. 7,9 Αλλά και τα υπολείμματα πάσης άλλης θυσίας, η οποία θα γίνη στον κλιβανον και εκείνης η οποία θα γίνη εις την εσχάραν η το τηγάρι, ανήκουν στον ιερέα, ο οποίος τα προσέφερε.

Λευ. 7,10 και πάσα θυσία αναπεποιημένη εν ελαίω και μη αναπεποιημένη πάσι τοίς υιοίς Ααρών έσται, εκάστω το ίσον.

Λευ. 7,10 Τα υπόλοιπα όμως πάσης άλλης θυσίας, η οποία είναι αναμεμιγμένη με έλαιον, η και δεν είναι αναμεμιγμένη με έλαιον, θα ανήκη εις όλους τους ιερείς τους υιούς του ' Ααρών, κατά ίσον μερίδιον εις καθένα από αυτούς.

Λευ. 7,11 Ούτος ο νόμος θυσίας σωτηρίου, ήν προσοίσουσι Κυρίω.

Λευ. 7,11 Ο κατωτέρω νόμος θα κανονίζει ευχαριστήριον δια σωτηρίαν θυσίαν, την οποίαν οι Ισραηλίται εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης θα προσφέρουν στον Κυριον.

Λευ. 7,12 εάν μιν περι αιnéσεως προσφέρει αυτήν, και προσοίσει επί της θυσίας της αιnéσεως άρτους εκ σεμιδάλεως αναπεποιημένους εν ελαίω, λάγανα άζυμα διακεκριμένα εν ελαίω και σεμιδαλιν πεφυραμένην εν ελαίω·

Λευ. 7,12 Εάν μιν προσφέρει κανείς αυτήν εις δοξολογίαν προς τον Θεόν, θα προσφέρει εις απαρτισμόν αυτής άρτους από σημιγδάλι αναμεμιγμένους με λάδι, λαγάνες χωρίς προζύμι αλειμμένες με λάδι και σημιγδάλι ζυμωμένον και ψημένον με λάδι.

Λευ. 7,13 επ άρτοις ζυμίταις προσοίσει τα δώρα αυτού επί θυσία αιnéσεως σωτηρίου.

Λευ. 7,13 Μαζή με ενζύμους άρτους θα προσφέρει αυτά τα δώρα του προς θυσίαν δοξολογίας στον Θεόν δια την σωτηρίαν.

Λευ. 7,14 και προσάξει έν από πάντων των δώρων αυτού, αφαιρέμα Κυρίω. τώ ιερεί τώ προσχέοντι το αίμα τού σωτηρίου, αυτώ έσται.

Λευ. 7,14 Ενα μέρος από τα δώρα, που θα προσφέρει προς τον Κυριον, θα ανήκη στον ιερέα, ο οποίος θα χύση το αίμα, της δια την σωτηρίαν αυτής θυσίας γύρω από την βάσιν του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 7,15 και τα κρέα θυσίας αιnéσεως σωτηρίου αυτώ έσται, και εν ή ημέρα δωρείται, βρωθήσεται· ου καταλείψουσιν απ αυτού εις το πρωϊ.

Λευ. 7,15 Τα κρέατα της θυσίας προς δοξολογίαν του Κυριου δια την σωτηρίαν θα ανήκουν στον ιερέα, που τα προσφέρει. Θα φαγωθούν δε κατά την ημέραν, κατά την οποίαν προσφέρονται και δεν θα αφεθή τίποτε από αυτά δια την επομένην ημέραν.

Λευ. 7,16 και εάν ευχή ή, ή εκούσιον θυσιάζει το δώρον αυτού, ή αν ημέρα προσαγάγη την θυσίαν αυτού, βρωθήσεται, και τή αύριον·

Λευ. 7,16 Εάν προσφέρει κανείς θυσίαν, την οποίαν έκαμε τάμα η άλλην αυτοπροαίρετον, θα φαγωθή το προς βρώσιν μέρος της θυσίας κατά την ημέραν της προσφοράς και κατά την επομένην.

Λευ. 7,17 και το καταλειφθέν από των κρεών της θυσίας έως ημέρας τρίτης, εν πυρί κατακαυθήσεται.

Λευ. 7,17 Το υπόλοιπον, το οποίον τυχόν θα μείνη από τα κρέατα της θυσίας δια την τρίτην ημέραν, θα καή εξ ολοκληρώου.

Λευ. 7,18 εάν δε φαγών φάγη από των κρεών τή ημέρα τή τρίτη, ου δεχθήσεται αυτώ τώ προσφέροντι αυτό, ου λογισθήσεται αυτώ, μιάσμα έστιν· η δε ψυχή, ήτις εάν φάγη απ αυτού, την αμαρτίαν λήψεται.

Λευ. 7,18 Εάν δε κανείς φάγη από τα κρέατα της θυσίας αυτής κατά την τρίτην ημέραν, δεν θα γίνη δεκτή από τον Θεόν η θυσία αυτή και δεν θα του φέρη καμμίαν χάριν, δεν θα ληφθή υπ' όψει υπέρ αυτού, διότι έγινε εν αυτή μολυσμός. Ο

άνθρωπος, που θα φάγη από αυτήν κατά την τρίτην ημέραν, θα έχει ενοχήν ενώπιον του Θεού.

Λευ. 7,19 και κρέα όσα εάν άψηται παντός ακαθάρτου, ου βρωθήσεται, εν πυρί κατακαυθήσεται. πάς καθαρός φάγεται κρέα.

Λευ. 7,19 Κρέας, το οποίον θα ήρχετο εις έπαφήν με κάποιο ακάθαυτον αντικείμενον, δεν θα φαγώθη αλλά θα και εξ ολοκλήρου. Μονον ο καθαρός, ο εξαγνισθείς, θα φάγη από τα κρέατα των προσφερομένων θυσιών.

Λευ. 7,20 η δε ψυχή, ήτις εάν φάγη από των κρεών της θυσίας τού σωτηρίου, ό εστι Κυρίου, και η ακαθαρσία αυτού επ αυτώ, απολείται η ψυχή εκείνη εκ τού λαού αυτής.

Λευ. 7,20 Εάν δε κανείς είναι ακάθαυτος, και δεν έχη φροντίσει προηγουμένως να εξαγνισθή, φάγη δε από κρέας ευχαριστηρίου θυσίας προσφερθείσης στον Κυριον, αυτός ο άνθρωπος θα χαθή εκ μέσου του λαού του.

Λευ. 7,21 και ψυχή, ή αν άψηται παντός πράγματος ακαθάρτου, ή από ακαθαρσίας ανθρώπου, ή των τετραπόδων των ακαθάρτων, ή παντός βδελύγματος ακαθάρτου, και φάγη από των κρεών της θυσίας τού σωτηρίου, ό εστι Κυρίου, απολείται η ψυχή εκείνη εκ τού λαού αυτής.

Λευ. 7,21 Καθένας ο οποίος θα εγγίση ακάθαυτον πράγμα, ακαθαρσίαν ανθρώπου η ακάθαυτον τετράποδον η κάθε άλλο βδελυκτόν και ακάθαυτον, και φάγη από το κρέας της ειρηνικής θυσίας, η οποία προσεφέρθη και ανήκει στον Κυριον, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού του".

Λευ. 7,22 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 7,22 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και είπε·

Λευ. 7,23 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ λέγων· πάν στέαρ βοών, και προβάτων, και αιγών ουκ έδεσθε.

Λευ. 7,23 "λάλησε προς τους Ισραηλίτας και είπε· Το λίπος των βοών και των προβάτων και των αιγών δεν θα το φάγετε.

Λευ. 7,24 και στέαρ θνησιμαίων και θηριαλώτων ποιηθήσεται εις πάν έργον, και εις βρώσιν ου βρωθήσεται.

Λευ. 7,24 Λίπος από σώματα θνησιμαίων η υπό θηρίων σπαραχθέντων ζώων θα το χρησιμοποιήτε εις άλλας χρήσεις, ποτέ όμως δια φαγητόν.

Λευ. 7,25 πάς ο έσθων στέαρ από των κτηνών, ών προσάξει απ αυτών κάρπωμα Κυρίω, απολείται η ψυχή εκείνη από τού λαού αυτής.

Λευ. 7,25 Εκείνος που θα φάγη λίπος από τα θρέμματα, τα οποία θα προσφέρη ως θυσίαν ολοκαυτώματος προς τον Κυριον, αυτός θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού.

Λευ. 7,26 πάν αίμα ουκ έδεσθε εν πάση τή κατοικία υμών από τε των κτηνών και από των πετεινών.

Λευ. 7,26 Ποτέ και εις καμμίαν από τας κατοικίας σας δεν θα φάγετε αίμα από τα κατοικίδια ζώα και από τα πτηνά.

Λευ. 7,27 πάσα ψυχή, ή αν φάγη αίμα, απολείται η ψυχή εκείνη από τού λαού αυτής.

Λευ. 7,27 Εκείνος που θα φάγη αίμα, θα καταστραφή εκ μέσου του λαού του".

Λευ. 7,28 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 7,28 Ωμίλησεν ακόμη ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και είπε·

Λευ. 7,29 και τοίς υιοίς Ισραήλ λαλήσεις, λέγων· ο προσφέρων θυσίαν σωτηρίου, οίσει το δώρον αυτού Κυρίω και από της θυσίας τού σωτηρίου.

Λευ. 7,29 "στους Ισραηλίτας θα είπης και τα εξής· Εκείνος που προσφέρει ευχαριστήριον ειρηνικήν θυσίαν, θα προσφέρη από την θυσίαν του αυτήν ως δώρον προς τον Κυριον ένα μέρος αυτής.

Λευ. 7,30 αι χείρες αυτού προσοίσουσι τα καρπώματα Κυρίω· το στέαρ το επί τού στήθνιου, και τον λοβόν τού ήπατος, προσοίσει αυτά, ώστε επιτιθέναι δόμα έναντι Κυρίω.

Λευ. 7,30 Με τα ίδια του τα χέρια θα προσφέρη το μριδίον τούτο ίστον Κυριον. Το λίπος όμως του στήθους και τον λοβόν του συκωτιού θα προσφέρη στον ιερέα, δια να τα θέση εκείνος επί του θυσιαστηρίου θυσίαν προς τον Κυριον.

Λευ. 7,31 και ανοίσει ο ιερεύς το στέαρ επί τού θυσιαστηρίου, και έσται το στήθνιον Ααρών και τοίς υιοίς αυτού.

Λευ. 7,31 Ο ιερεύς, δηλαδή, θα λάβη και θα προσφέρη το λίπος τούτο επάνω στο θυσιαστήριον, το δε στήθος αφού αγιασθή θα ανήκη στον Ααρών και τους υιούς του.

Λευ. 7,32 και τον βραχίονα τον δεξιόν δώσετε αφαιρεμα τώ ιερεί από των θυσιών τού σωτηρίου υμών·

Λευ. 7,32 Εκτός δε του στήθους και η δεξιά ωμοπλάτη του ζώου, του προς ειρηνικήν θυσίαν σφαγέντος, θα δοθή στον ιερέα.

Λευ. 7,33 ο προσφέρων το αίμα τού σωτηρίου και το στέαρ το από των υιών Ααρών, αυτό έσται ο βραχίον ο δεξιός εν μερίδι·

Λευ. 7,33 Εις τον ιερέα, τον προσφέροντα επί του θυσιαστηρίου το αίμα και το λίπος του προς ειρηνικήν θυσίαν σφαγέντος ζώου, θα ανήκη ο δεξιός εμπρόσθιος πούς, η δεξιά ωμοπλάτη.

Λευ. 7,34 το γάρ στήθνιον τού επιθέματος και τον βραχίονα τού αφαιρέματος είληφα παρά των υιών Ισραήλ από των θυσιών τού σωτηρίου υμών και έδωκα αυτά Ααρών τώ ιερεί και τοίς υιοίς αυτού, νόμιμον αιώνιον παρά των υιών Ισραήλ.

Λευ. 7,34 Διότι το στήθος και η δεξιά ωμοπλάτη από το προσφερθέν ως θυσία ζώων έλαβα, λέγει ο Θεός, από τας ειρηνικός θυσίας των Ισραηλιτών και έδωκα αυτά εις τον Ααρών τον αρχιερέα και στους υιούς του. Αυτό θα είναι νόμος παντοτεινός και απαράβατος δι' όλους τους Ισραηλίτας".

Λευ. 7,35 Αύτη η χρίσις Ααρών και η χρίσις των υιών αυτού από των καρπωμάτων Κυρίου, εν ή ημέρα προσηγάγετο αυτούς τού ιερατεύειν τώ Κυρίω.

Λευ. 7,35 Την ημέραν κατά την οποίαν ο Κυριος ωδήγησε τον Ααρών και τους υιούς αυτού και έχρισεν αυτούς, ώστε να ασκούν τα ιερατικά των καθηκοντα, τους έδωσε και αυτό το δικαίωμα, το απορρέον από την χρίσιν των με το άγιον έλαιον, να λαμβάνουν, δηλαδή, ένα μέρος από τας προσφερομένας ειρηνικός θυσίας.

Λευ. 7,36 καθά ενετείλατο Κύριος δούναι αυτοίς ή ημέρα έχρισεν αυτούς παρά των υιών Ισραήλ· νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς αυτών.

Λευ. 7,36 Οπως διάταξεν ο Κυριος να δώσουν εις αυτούς προσφοράς κατά την ημέραν, που τους εξέλεξεν από όλους τους Ισραηλίτας και τους έχρισεν ιερείς, έτσι και έγινε. Αυτό έγινε και μένει νόμος παντοτεινός και απαράβατος εις τας γενεάς των Ισραηλιτών.

Λευ. 7,37 ούτος ο νόμος των ολοκαυτωμάτων και θυσίας και περι άμαρτίας και της πλημμελείας και της τελειώσεως και της θυσίας τού σωτηρίου,

Λευ. 7,37 Αυτός είναι ο νόμος ο οποίος κανονίζει τα ολοκαυτώματα, τας θυσίας περι ελαφρών και βαρέων άμαρτημάτων,

τας της χειροτονίας και καθιέρωσης των ιερέων και τας ευχαριστηρίους δια την σωτηρίαν,

Λευ. 7,38 ον τρόπον ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή εν τώ όρει Σινά, ή ημέρα ενετείλατο τοίς υιοίς Ισραήλ προσφέρειν τα δώρα αυτών έναντι Κυρίου εν τή ερημω Σινά.

Λευ. 7,38 Όπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν στο όρος Σινά, τη ημέραν, κατά την οποίαν έδωσεν εντολάς στους Ισραηλίτας να προσφέρουν τα θυσιάς των ενώπιον του Κυρίου εις την έρημον Σινά, έτσι και έγινε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Λευ. 8,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 8,1 Ο Κυριος ομίλησε προς τον Μωϋσέα λέγων·

Λευ. 8,2 λάβε Ααρών και τους υιούς αυτού και τας στολάς αυτού και το έλαιον της χρίσεως και τον μόσχον τον περι της αμαρτίας και τους δύο κριούς και το κανόν των αζύμων,

Λευ. 8,2 "λάβε τον Ααρών και τους υιούς του, τας ιερατικάς στολάς του, το έλαιον της χρίσεως, τον μόσχον, ο οποίος θα προσφερθή θυσία περι αμαρτίας, τους δύο κριους και το κάνιστρον με τα άζυμα.

Λευ. 8,3 και πάσαν την συναγωγήν εκκλησίασον επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 8,3 Συγκέντρωσε δε όλους τους Ισραηλίτας εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου".

Λευ. 8,4 και εποίησε Μωυσής ον τρόπον συνέταξεν αυτώ Κύριος, και εξεκκλησίασε την συναγωγήν επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 8,4 Ο Μωϋσής, σύμφωνα με την διαταγήν του Κυρίου, συνήθροισε όλον τον λαόν του Ισραήλ εμπρός εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 8,5 και ειπε Μωυσής τή συναγωγή· τούτό εστι το ρήμα, ό ενετείλατο Κύριος ποιήσαι.

Λευ. 8,5 Ειπε δε στο πλήθος των Ισραηλιτών· "αυτή είναι η εντολή του Κυρίου, η κανονίζουσα την χειροτονίαν των ιερέων, όπως ο ίδιος ο Θεός διέταξε να κάμωμεν".

Λευ. 8,6 και προσήνεγκε Μωυσής τον Ααρών και τους υιούς αυτού, και έλουσεν αυτούς ύδατι·

Λευ. 8,6 Επήρην ο Μωϋσής τον Ααρών και τους υιούς του, ωδήγησεν αυτούς στον λουτήρα της αυλής της Σκηνης του Μαρτυρίου και έλουσεν αυτούς δι' ύδατος.

Λευ. 8,7 και ενέδυσεν αυτόν τον χιτώνα και έζωσεν αυτόν την ζώνην και ενέδυσεν αυτόν τον υποδύτην και επέθηκεν επ αυτόν την επωμίδα και συνέζωσεν αυτόν κατά την ποιήσιν της επωμίδος και συνέσφιγγεν αυτόν εν αυτή,

Λευ. 8,7 Επειτα ενέδυσε τον Ααρών με τον χιτώνα και τον έζωσε με την ζώνην. Ενέδυσε αυτόν με τον υποδύτην και έθεσεν επ' αυτού την επωμίδα, έζωσε αυτόν δια της ζώνης της επωμίδος και τον έσφιξε με αυτήν.

Λευ. 8,8 και επέθηκεν επ αυτήν το λογείον και επέθηκεν επί το λογείον την δήλωσιν και την αλήθειαν·

Λευ. 8,8 Επάνω στο επίσημον αυτό ένδυμα της επωμίδος έθεσε το αρχιερατικόν ένδυμα, το Λογείον, και επ' αυτού την φράσιν "Δηλώσις και Αλήθεια".

Λευ. 8,9 και επέθηκε την μίτραν επί την κεφαλήν αυτού και επέθηκεν επί την μίτραν κατά πρόσωπον αυτού το πέταλον το χρυσούν το καθηγιασμένον άγιον, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 8,9 Έθεσεν εις την κεφαλήν του Ααρών την μίτραν, επάνω δε και στο εμπροσθεν μέρος της μίτρας ετοποθέτησε το χρυσούν πέταλον, το καθηγιασμένον στον Κυριον, όπως είχε διατάξει αυτόν ο Θεός.

Λευ. 8,10 και έλαβε Μωυσής από τού ελαιου της χρίσεως

Λευ. 8,10 Ελαβεν ο Μωϋσής από το έλαιον της χρίσεως,

Λευ. 8,11 και έρανεν απ αυτού επί το θυσιαστήριον επτάκις και έχρισε το θυσιαστήριον και ηγίασεν αυτό και πάντα τα εν αυτώ και τον λουτήρα και την βάσιν αυτού, και ηγίασεν αυτά· και έχρισε την σκηνήν και πάντα τα σκεύη αυτής και ηγίασεν αυτήν.

Λευ. 8,11 και εράντισε με αυτό το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων επτά φορές, το έχρισε και έτσι ηγίασε και καθιέρωσε αυτο και όλα τα επ' αυτού σκεύη. Με τον ίδιον τρόπον ηγίασε και καθιέρωσε τον λουτήρα και την βάσιν του.

Εχρισε την Σκηνήν του Μαρτυρίου και όλα τα σκεύη αυτής και έτσι καθηγίασε και αφιέρωσε αυτήν και τα σκεύη της στον Κυριον.

Λευ. 8,12 και επέχεε Μωυσής από τού ελαιου της χρίσεως επί την κεφαλήν Ααρών και έχρισε αυτόν και ηγίασεν αυτόν.

Λευ. 8,12 Εχυσεν από το έλαιον τούτο της χρίσεως εις την κεφαλήν του Ααρών, και έτσι τον έχρισε και τον καθηγίασεν.

Λευ. 8,13 και προσήγαγε Μωυσής τους υιους Ααρών και ενέδυσεν αυτούς χιτώνας και έζωσεν αυτούς ζώνας και περιέθηκεν αυτοίς κιθάρες, καθάπερ συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 8,13 Έδωσεν εντολήν ο Μωϋσής και ήλθον ενώπιόν του οι υιοί του Ααρών. Ενέδυσε αυτούς με τους χιτώνας, τους έζωσε με τας ζώνας και εφόρεσεν εις τας κεφαλάς των τας κιθάρες, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος.

Λευ. 8,14 και προσήγαγε Μωυσής τον μόσχον τον περι της αμαρτίας, και επέθηκεν Ααρών και οι υιοί αυτού τας χείρας επί την κεφαλήν τού μόσχου τού της αμαρτίας.

Λευ. 8,14 Διέταξε και έφεραν τον μόσχον, ο οποίος θα εθυσιάζετο δια τας αμαρτίας, και ο Ααρών και οι υιοί του έθεσαν τας χείρας των επάνω στον μόσχον αυτόν.

Λευ. 8,15 και έσφαξεν αυτόν, και έλαβε Μωυσής από τού αίματος και επέθηκεν επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου κύκλω τώ δακτύλω και εκαθάρισε το θυσιαστήριον· και το αίμα εξέχεεν επί την βάσιν τού θυσιαστηρίου και ηγίασεν αυτό, τού εξιλάσασθαι επ αυτού.

Λευ. 8,15 Ο εντεταλμένος έσφαξε τον μόσχον και επήρην ο Μωϋσής από το αίμα αυτού και έθεσε κύκλω δια του δακτύλου του εις τα κέρατα του θυσιαστηριου και έτσι εκαθάρισε και καθιέρωσε αυτο δια τας θυσιάς. Το υπόλοιπον αίμα έχυσεν εις την βάσιν του θυσιαστηριου, και έτσι το καθηγίασε και το καθιέρωσε, ώστε επάνω εις αυτό να προσφέρονται αι θυσiai δια την εξιλέωσιν των αμαρτιών.

Λευ. 8,16 και έλαβε Μωυσής πάν το στέαρ το επί των ενδοσθίων και τον λοβόν τον επί τού ήπατος και αμφοτέρους τους νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών, και ανήνεγκε Μωυσής επί το θυσιαστήριον.

Λευ. 8,16 Επήρην ο Μωϋσής όλον το λίπος, που υπήρχεν εις τα εντόσθια, τον λοβόν του ήπατος και τους δύο νεφρούς με το λίπος που τους εσκέπαζε, και προσέφερεν αυτά θυσίαν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 8,17 και τον μόσχον και την βύρσαν αυτού και τα κρέα αυτού και την κόπρον αυτού κατέκαυσεν αυτά πυρί έξω της

παρεμβολής, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 8,17 Το υπόλοιπον μέρος του μόσχου, δηλαδή, το δέρμα, τας σάρκας και την κόπρον έκαυσαν εξ ολοκλήρου έξω από την κατασκήνωσιν, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωυσήν.

Λευ. 8,18 και προσήγαγε Μωυσής τον κριόν τον εις ολοκαύτωμα, και επέθηκεν Ααρών και υιοί αυτού τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν τού κριού.

Λευ. 8,18 Έδωσεν εντολήν ο Μωυσής και έφεραν τον κριόν, τον προωρισμένον δι' ολοκαύτωσιν. Ο Ααρών και οι υιοί του, κατόπιν εντολής του Μωυσέως, έθεσαν τας χείρας των επάνω εις την κεφαλήν του κριου.

Λευ. 8,19 και έσφαξε Μωυσής τον κριόν, και προσέχεε Μωυσής το αίμα επί το θυσιαστήριον κύκλω.

Λευ. 8,19 Έσφαξεν ο Μωυσής τον κριον και έχυσε το αίμα αυτού κύκλω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 8,20 και τον κριόν εκρεανόμησε κατά μέλη και ανήνεγκε Μωυσής την κεφαλήν και τα μέλη και το στέαρ.

Λευ. 8,20 Τον δε κριον έκοψεν εις τεμάχια και ο ίδιος ο Μωυσής προσέφερε την κεφαλήν, τα τεμάχια και το λίπος στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 8,21 και την κοιλίαν και τους πόδας έπλυνεν ύδατι, και ανήνεγκε Μωυσής όλον τον κριόν επί το θυσιαστήριον· ολοκαύτωμά εστιν εις οσμήν ευωδίας, κάρπωμά εστι τώ Κυρίω, καθάπερ εντείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 8,21 Την κοιλίαν και τους πόδας, αφού τα έπλυνε με νερό, τα προσέφερε και αυτά στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Όλον τον κριον τον προσέφερε. Είναι αυτός ολοκαύτωμα, ευωδία ενάρετος στον Κυριον, θυσία προς αυτόν, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωυσήν.

Λευ. 8,22 και προσήγαγε Μωυσής τον κριόν τον δεύτερον, κριόν τελειώσεως· και επέθηκεν Ααρών και οι υιοί αυτού τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν τού κριού.

Λευ. 8,22 Διέταξεν ο Μωυσής και έφεραν και τον δεύτερον κριόν, δια να ολοκληρωθή η χειροτονία και καθιέρωσις των ιερέων. Ο Ααρών και οι υιοί του έθεσαν τας χείρας των επάνω εις την κεφαλήν του δευτέρου αυτού κριου.

Λευ. 8,23 και έσφαξεν αυτόν και έλαβε Μωυσής από τού αίματος αυτού και επέθηκεν επί τον λοβόν τού ωτός Ααρών τού δεξιού και επί το άκρον της χειρός της δεξιάς και επί το άκρον τού ποδός τού δεξιού.

Λευ. 8,23 Ο εντεταλμένος έσφαξεν αυτόν, και ο Μωυσής επήρε από το αίμα αυτού και έθεσε στο κάτω άκρον του δεξιού ωτίου του Ααρών, στο άκρον της δεξιάς χειρός του και στο άκρον του δεξιού ποδός του.

Λευ. 8,24 και προσήγαγε Μωυσής τους υιούς Ααρών, και επέθηκε Μωυσής από τού αίματος επί τους λοβούς των ώτων των δεξιών και επί τα άκρα των χειρών αυτών των δεξιών και επί τα άκρα των ποδών αυτών των δεξιών, και προσέχεε Μωυσής το αίμα επί το θυσιαστήριον κύκλω.

Λευ. 8,24 Διέταξεν ο Μωυσής και προσήλθον οι υιοί του Ααρών και έθεσεν από το αίμα του κριου στους λοβούς των δεξιών αυτιών των, εις τα άκρα των δεξιών χειρών και εις τα άκρα των δεξιών ποδών των, το δε υπόλοιπον αίμα έχυσεν ο Μωυσής εις την βάση κύκλω του θυσιαστηρίου.

Λευ. 8,25 και έλαβε το στέαρ και την οσφύν και το στέαρ το επί της κοιλίας και τον λοβόν τού ήπατος και τους δύο νεφρούς και το στέαρ το επ αυτών και τον βραχίονα τον δεξιόν·

Λευ. 8,25 Επήρε το λίπος, το κρέας το περι την οσφύν, το λίπος της κοιλίας, τον λοβόν του συκωτιού, τους δύο νεφρούς και το επάνω εις αυτούς λίπος και τον δεξιόν εμπρόσθιον πόδα.

Λευ. 8,26 και από τού κανού της τελειώσεως, τού όντος έναντι Κυρίου, έλαβεν άρτον ένα άζυμον και άρτον εξ ελαίου ένα και λάγανον έν και επέθηκεν επί το στέαρ και τον βραχίονα τον δεξιόν·

Λευ. 8,26 Από δε το κάνιστρον, εντός του οποίου υπήρχον αι αναίμακτοι προσφοραί δια την καθιέρωσιν των ιερέων και το οποίον ευρίσκετο ενώπιον του Κυρίου, επήρην ο Μωυσής ένα άζυμον άρτον, ένα άρτον ζυμωμένον με λάδι και μίαν λαγάναν και έθεσαν αυτά επάνω στο λίπος και και στον εμπρόσθιον πόδα του κριου του προσφερθέντος ως θυσίαν.

Λευ. 8,27 και επέθηκεν άπαντα επί τας χείρας Ααρών και επί τας χείρας των υιών αυτού· και ανήνεγκεν αυτά αφάιρεμα έναντι Κυρίου.

Λευ. 8,27 Όλα αυτά τα έθεσεν εις τα χέρια του Ααρών και εις τα χέρια των υιών του και κατόπιν τα προσέφερεν ως αφιέρωμα στον Κυριον.

Λευ. 8,28 και έλαβε Μωυσής από των χειρών αυτών, και ανήνεγκεν αυτά Μωυσής επί το θυσιαστήριον, επί το ολοκαύτωμα της τελειώσεως, ό εστιν οσμή ευωδίας· κάρπωμά εστι τώ Κυρίω.

Λευ. 8,28 Τα επήρην από τα χέρια του Ααρών και των παιδιών του και τα προσέφερεν επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, ως ολοκαυτώματα δια την χειροτονίαν και καθιέρωσίν των. Τούτο ήτο ενάρετος και ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας, θυσία δεκτή στον Κυριον.

Λευ. 8,29 και λαβών Μωυσής το στηθύνιον αφείλεν αυτό επίθεμα έναντι Κυρίου από τού κριού της τελειώσεως, και εγένετο Μωυσή εν μερίδι, καθά εντείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 8,29 Αφήρσεν όμως από τον προσφερόμενον κριον το στηθος και προσέφερεν αυτό ως αφιέρωμα στον Κυριον. Αυτό δε έγινε το ιδιαίτερον μερίδιον του Μωυσέως, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος.

Λευ. 8,30 και έλαβε Μωυσής από τού ελαίου της χρίσεως και από τού αίματος τού επί τού θυσιαστηρίου και προσέραναν επί Ααρών και τας στολάς αυτού και τους υιούς αυτού και τας στολάς των υιών αυτού μετ αυτού, και ηγίασεν Ααρών και τας στολάς αυτού και τους υιούς αυτού και τας στολάς των υιών αυτού μετ αυτού.

Λευ. 8,30 Επήρην ο Μωυσής από το έλαιον της χρίσεως και από το αίμα του μέλλοντος να χυθή κύκλω του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και ερράντισε με αυτό τον Ααρών και τας στολάς του, τους υιούς του και τας ιερατικές στολάς των υιών του, και έτσι ο Μωυσής καθηγίασε και καθιέρωσε τον Ααρών και τας αρχιερατικές στολάς του και μαζί με αυτόν τους υιούς του και τας ιερατικές στολάς των.

Λευ. 8,31 και είπε Μωυσής προς Ααρών και τους υιούς αυτού· ειψήσατε τα κρέα εν τή αυλή της σκηνης τού μαρτυρίου εν τόπω αγίω και εκεί φάγεσθε αυτά και τους άρτους τους εν τώ κανώ της τελειώσεως, ον τρόπον συντέτακτά μοι, λέγων· Ααρών και οι υιοί αυτού φάγονται αυτά·

Λευ. 8,31 Είπεν ο Μωυσής προς τον Ααρών και τους υιούς αυτού· "βράσατε τα κρέατα εις την αυλήν της Σκηνης του Μαρτυρίου, στον ιερών αυτόν τόπον. Εκεί θα φάγετε αυτά και τους άρτους, που υπάρχουν στο κάνιστρον των προσφορών, δια την χειροτονίαν, όπως με διέταξεν ο Θεός λέγων· Ο Ααρών και οι υιοί του θα φάγουν αυτά".

Λευ. 8,32 και το καταλειφθέν των κρεών και των άρτων εν πυρί κατακαύσατε.

Λευ. 8,32 Οτι υπόλοιπον μείνη από τα κρέατα και τους άρτους δια την επομένη ημέραν θα τα καύσετε εξ ολοκλήρου.

Λευ. 8,33 και από της θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου ουκ εξελεύσεσθε επτά ημέρας, έως ημέρα πληρωθή, ημέρα τελειώσεως υμών· επτά γάρ ημέρας τελειώσει τας χείρας υμών,

Λευ. 8,33 Σεις, δεν θα εξέλθετε από την Σκηνήν του Μαρτυρίου επί επτά κατά συνέχειαν ημέρας, μέχρι της ημέρας κατά την οποίαν θα συμπληρωθή το επταήμερον μετά την χειροτονίαν σας. Διότι επτά ημέραι απαιτούνται δια να τελειωθή η καθιέρωσις σας και γίνετε ικανοί δια τα ιερατικά σας καθήκοντα.

Λευ. 8,34 καθάπερ εποίησεν εν τή ημέρα ταύτη, ή ενετείλατο Κύριος τού ποιήσαι, ώστε εξιλάσασθαι περι υμών.

Λευ. 8,34 Όπως έγινε εις την περιστασιν αυτήν η χειροτονία σας, σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου δια τον καθαρισμόν σας από τας αμαρτίας σας, έτσι θα γίνεται πάντοτε κατά την χειροτονίαν και καθιέρωσιν αρχιερέων και ιερέων.

Λευ. 8,35 και επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου καθήσεσθε επτά ημέρας, ημέραν και νύκτα· φυλάξεσθε τα φυλάγματα Κυρίου, ίνα μη αποθάνητε· ούτω γάρ ενετείλατό μοι Κύριος ο Θεός.

Λευ. 8,35 Εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου θα καθήσετε επί επτά ημέρας, νυχθημερόν. Θα φυλάξετε μαζί με τας εντολάς του Κυρίου και αυτήν την εντολήν, δια να μη τιμωρηθήτε με θάνατον. Διότι έτσι με διέταξεν ο Κυριος να κάνετε”.

Λευ. 8,36 και εποίησεν Ααρών και οι υιοί αυτού πάντας τους λόγους, ούς συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 8,36 Ο Ααρών και οι υιοί αυτού ετήρησαν πιστώς όλας αυτάς τας εντολάς, τας οποίας ο Κυριος είχε δώσει στον Μωϋσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Λευ. 9,1 Καί εγενήθη τή ημέρα τή ογδόη, εκάλεσε Μωυσής Ααρών και τους υιούς αυτού και την γερουσίαν Ισραήλ.

Λευ. 9,1 Την ογδόην ημέραν από της χειροτονίας πρασεκάλεσεν ο Μωϋσής τον Ααρών, τους υιούς αυτού και τους άρχοντας του Ισραήλ,

Λευ. 9,2 και ειπε Μωυσής προς Ααρών· λάβε σεαυτώ μοσχάριον εκ βοών περι αμαρτίας και κριόν εις ολοκαύτωμα, άμωμα, και προσένεγκε αυτά έναντι Κυρίου·

Λευ. 9,2 και ειπεν ενώπιον όλον προς τον Ααρών· “λάβε δια τον εαυτόν σου ένα μοσχάριον προς θυσίαν περι αμαρτίας και ένα κριον δι' ολοκαύτωμα, και τα δύο αρτιμελή χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, και πρόσφερε αυτά θυσίαν ενώπιον του Κυρίου”.

Λευ. 9,3 και τή γερουσία Ισραήλ λάλησον, λέγων· λάβετε χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας, και μοσχάριον, και αμνόν ενιαύσιον εις ολοκάρπωσιν, άμωμα,

Λευ. 9,3 Εις τους άρχοντας του Ισραήλ ειπε· “λάβετε από τα γίδια σας ένα τράγον προς θυσίαν περι αμαρτίας, ένα μοσχάρι και ένα αμνόν ενός έτους, αμφότερα χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, δια να τα προσφέρετε θυσίαν.

Λευ. 9,4 και μόσχον και κριόν εις θυσίαν σωτηρίου έναντι Κυρίου και σεμίδαλιν πεφυραμένην εν ελαίω· ότι σήμερον Κύριος οφθήσεται εν υμίν.

Λευ. 9,4 Λαβετε ακόμη ένα μόσχον και ένα κριόν, δια να τα προσφέρετε ευχαριστήριον δια την σωτηρίαν θυσίαν ενώπιον του Κυρίου και σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι. Αυτά θα προσφερθούν θυσία, διότι σήμερον θα εμφανισθή προς σας ο Κυριος”.

Λευ. 9,5 και έλαβον, καθό ενετείλατο Μωυσής, απέναντι της σκηνης τού μαρτυρίου, και προσήλθε πάσα συναγωγή και έστησαν έναντι Κυρίου.

Λευ. 9,5 Έλαβον εκείνοι ο,τι τους είχε διατάξει ο Μωϋσής, έφεραν και έθεσαν αυτά απέναντι της Σκηνης του Μαρτυρίου, και προσήλθεν όλον το πλήθος των Ισραηλιτών. Εστάθησαν εκεί όρθιοι ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 9,6 και ειπε Μωυσής· τούτο το ρήμα, ό ειπε Κύριος, ποιήσατε, και οφθήσεται εν υμίν η δόξα Κυρίου.

Λευ. 9,6 Ο Μωϋσής ειπε προς το πλήθος· “κάμετε αυτό το οποίον σας διέταξεν ο Κυριος και θα εμφανισθή ενώπιόν σας η δόξα Κυρίου”.

Λευ. 9,7 και ειπε Μωυσής τώ Ααρών· πρόσελθε προς το θυσιαστήριον και ποιήσον το περι της αμαρτίας σου και το ολοκαύτωμά σου και εξίλασαι περι σεαυτού και τού οικου σου· και ποιήσον τα δώρα τού λαού και εξίλασαι περι αυτών, καθάπερ ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 9,7 Προς τον Ααρών ειδικότερα ειπεν ο Μωϋσής· “πλησίασε στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και πρόσφερε εκεί την θυσίαν δια την αμαρτίαν σου και το ολοκαύτωμά σου δια την εξιλέωσιν την ιδικήν σου και του οικου σου. Επειτα πρόσφερε τα δώρα του λαού και εξιλέωσε αυτούς, όπως ο Κυριος διέταξεν εμέ, τον Μωυσήν”.

Λευ. 9,8 και προσήλθεν Ααρών προς το θυσιαστήριον και έσφαξε το μοσχάριον το περι της αμαρτίας αυτού.

Λευ. 9,8 Ο Ααρών προσήλθεν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και έσφαξεν ιδιοχειρως το μοσχάριον δια τας αμαρτίας του.

Λευ. 9,9 και προσήνεγκαν οι υιοί Ααρών το αίμα προς αυτόν, και έβαψε τον δάκτυλον εις το αίμα και επέθηκεν επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου και το αίμα εξέχεεν επί την βάση τού θυσιαστηρίου·

Λευ. 9,9 Οι υιοί του Ααρών προσέφεραν το αίμα του μόσχου προς αυτόν, έβαψεν ο Ααρών τον δάκτυλόν του στο αίμα και ήλειψε τα κέρατα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων. Το δε υπόλοιπον αίμα έχυσεν εις την βάση γύρω από το θυσιαστήριον.

Λευ. 9,10 και το στέαρ και τους νεφρούς και τον λοβόν τού ήπατος τού περι της αμαρτίας ανήνεγκεν επί το θυσιαστήριον, ον τρόπον ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 9,10 Το λίπος, τους νεφρούς και τον λοβόν του σκωτιού του μόσχου του θυσιασθέντος περι αμαρτίας, έφερεν ο Ααρών επάνω στο θυσιαστήριον και έκαυσεν αυτά, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωυσήν.

Λευ. 9,11 και τα κρέα και την βύρσαν κατέκαυσεν αυτά πυρι, έξω της παρεμβολής.

Λευ. 9,11 Τα δε αλλα κρέατα και το δέρμα του μόσχου διέταξε και έκαυσαν αυτά εξ ολοκλήρου έξω από την κατασκήνωσιν.

Λευ. 9,12 και έσφαξε το ολοκαύτωμα· και προσήνεγκαν οι υιοί Ααρών το αίμα προς αυτόν. και προσέχεεν επί το θυσιαστήριον κύκλω·

Λευ. 9,12 Κατόπιν έσφαξε το ζών, το προοριζόμενον προς ολοκαύτωσιν. Οι υιοί του Ααρών προσέφεραν προς αυτόν το αίμα του σφαγέντος ζώου και αυτός το έχυσε γύρω εις την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 9,13 και το ολοκαύτωμα προσήνεγκαν αυτό κατά μέλη, αυτά και την κεφαλήν επέθηκεν επί το θυσιαστήριον·

Λευ. 9,13 Εφεραν κατόπιν προς τον Ααρών τεμαχισμένον τούτο το ζώον εις κομμάτια, τα οποία εκείνος έθεσε μαζί με την κεφαλήν επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 9,14 και έπλυνε την κοιλίαν και τους πόδας ύδατι και επέθηκεν επί το ολοκαύτωμα επί το θυσιαστήριον.

Λευ. 9,14 Διέταξε και έπλυναν την κοιλίαν και τους πόδας με νερό και έθεσεν επίσης αυτά μαζί με το τεμαχισμένον ολοκαύτωμα επάνω στο θυσιαστήριον.

Λευ. 9,15 και προσήνεγκε το δώρον τού λαού· και έλαβε τον χίμαρον τον περί της αμαρτίας τού λαού και έσφαξεν αυτόν, και εκαθάρισεν αυτόν, καθά και τον πρώτον.

Λευ. 9,15 Κατόπιν προσέφερεν ο Ααρών τα προς θυσίαν υπέρ του λαού ζώα. Ελαβε τον τράγον, ο οποίος θα προσεφέρετο θυσία δια τας αμαρτίας του λαού, τον έσφαξε, τον εκαθάρισε και τον προσέφερε θυσίαν, όπως και τον πρώτον.

Λευ. 9,16 και προσήνεγκε το ολοκαύτωμα και εποίησεν αυτό, ως καθήκει.

Λευ. 9,16 Προσέφερεν επίσης υπέρ του λαού και το προς ολοκαύτωσιν ζώον και έκαμε δι' αυτό ο,τι έπρεπε.

Λευ. 9,17 και προσήνεγκε την θυσίαν, και έπλησε τας χείρας απ αυτής και επέθηκεν επί το θυσιαστήριον χωρίς τού ολοκαυτώματος τού πρωϊνού.

Λευ. 9,17 Προσέφερεν ακόμη την αναίμακτον θυσίαν, εγέμισεν από αυτήν τα χέρια του και την εθεσεν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Ολαι αυται αι θυσίαι έγιναν εκτος του καθιερωμένου καθημερινού ολοκαυτώματος.

Λευ. 9,18 και έσφαξε τον μόσχον, και τον κριόν της θυσίας τού σωτηρίου της τού λαού· και προσήνεγκαν οι υιοί Ααρών τον αίμα προς αυτόν, και προσέχεε προς το θυσιαστήριον κύκλω·

Λευ. 9,18 Εσφαξεν ο Ααρών και προσέφερεν υπέρ του λαού ένα μόσχον και ένα κριον ως ευχαριστήριο προς τον Θεόν θυσίαν δια την σωτηρίαν. Οι υιοί του Ααρών προσέφεραν προς αυτόν το αίμα των θυσιασθέντων, το οποίον εκείνος έχυσε κύκλω εις την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 9,19 και το στέαρ το από τού μόσχου και τού κριού, την οσφύν και το στέαρ το κατακαλύπτον επί της κοιλίας και τους δύο νεφρούς, και το στέαρ το επ αυτών και τον λοβόν τον επί τού ήπατος,

Λευ. 9,19 Επίσης προσέφερε το καθωρισμένον λίπος από τον μόσχον και τον κριόν, τα κρέατα της οσφύς, το λίπος που καλύπτει την κοιλίαν, τους δύο νεφρούς και το επάνω εις αυτούς λίπος και τον λοβόν του συκωτιού.

Λευ. 9,20 και επέθηκε τα στέατα επί τα στήθνια, και ανήνεγκε τα στέατα επί το θυσιαστήριον.

Λευ. 9,20 Εθεσεν όλα αυτά τα λίπη εις τα στήθη των ζώων, και τα μεν λίπη τα προσέφερεν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων,

Λευ. 9,21 και το στήθνιον, και τον βραχίονα τον δεξιόν αφείλεν Ααρών αφάιρμα έναντι Κυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 9,21 το δε στήθος και την δεξιάν ωμοπλάτην τα αφήρησεν από το σώμα των ζώων και τα προσέφερε θυσίαν υψώσεως ενώπιον του Κυρίου, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσήν.

Λευ. 9,22 και εξάρκας Ααρών τας χείρας επί τον λαόν, ευλόγησεν αυτούς· και κατέβη ποιήσας το περί της αμαρτίας και τα ολοκαυτώματα και τα τού σωτηρίου.

Λευ. 9,22 Επειτα από τας θυσίας αυτάς ύψωσεν ο Ααρών τας χείρας του στον λαόν και ευλόγησεν αυτόν. Αφού δε ετελείωσε την προσφοράν των θυσιών περί αμαρτίας, την προσφοράν της ολοκαυτώσεως και την ειρηνικήν προσφοράν, κατέβη από το θυσιαστήριον.

Λευ. 9,23 και εισήλθε Μωυσής και Ααρών εις την σκηνήν τού μαρτυρίου και εξελθόντες ευλόγησαν πάντα τον λαόν, και ώφθη η δόξα Κυρίου παντί τώ λαώ.

Λευ. 9,23 Ο Μωϋσής και ο Ααρών εισήλθον εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, και εξελθόντες ευλόγησαν όλον τον λαόν. Τότε εφάνη η θεία λάμψις εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν.

Λευ. 9,24 και εξήλθε πύρ παρά Κυρίου και κατέφαγεν τα επί τού θυσιαστηρίου, τα τε ολοκαυτώματα και τα στέατα, και είδε πάς ο λαός και εξέστη και έπεσαν επί πρόσωπον.

Λευ. 9,24 Εξήλθε πυρ παρά του Κυρίου και έκαυσεν ο,τι υπήρχεν επάνω στο θυσιαστήριον, τα ολοκαυτώματα και τα λίπη. Όλος ο λαός κατεπλάγη από το υπερφύες αυτό όραμα και έπεσαν πρηνείς επί του εδάφους εις προσκύνησιν του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Λευ. 10,1 Καί λαβόντες οι δύο υιοί Ααρών Ναδάβ και Αβιούδ έκαστος το πυρείον αυτού επέθηκαν επ αυτό πύρ και επέβαλον επ αυτό θυμίαμα και προσήνεγκαν έναντι Κυρίου πύρ αλλότριον, ό ου προσέταξε Κύριος αυτοίς.

Λευ. 10,1 Οι δύο υιοί του Ααρών, ο Ναδάβ και ο Αβιούδ, έλαβον ο καθένας το θυμιατήριόν του, έθεσαν εις αυτό πυρ άλλο και όχι από το πυρ του θυσιαστηρίου, έθηκαν επάνω εις αυτό θυμίαμα και με τον τρόπον των αυτών προσέφεραν ενώπιον του Κυρίου πυρ ξένον, κοσμικόν, πράγμα το οποίον είχαν απαγορεύσει εις αυτούς ο Κυριος.

Λευ. 10,2 και εξήλθε πύρ παρά Κυρίου και κατέφαγεν αυτούς, και απέθανον έναντι Κυρίου.

Λευ. 10,2 Εις τιμωρίαν των δια την βεβήλωσιν εξήλθε πυρ πάρα Κυρίου, κατέφαγεν αυτούς και απέθανον αυτοστιγμεί εκεί ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 10,3 και είπε Μωυσής προς Ααρών· τούτό εστιν, ό είπε Κύριος λέγων· εν τοίς εγγίζουσί μοι αγιασθήσομαι και εν πάση τή συναγωγή δοξασθήσομαι. και κατενύχθη Ααρών.

Λευ. 10,3 Είπε τότε ο Μωϋσής προς τον Ααρών· "αυτή η τιμωρία επεβλήθη, διότι ο Κυριος εφήρμοσεν εκείνο το οποίον ρητάς είχε προαναγγείλει· Εις αυτούς και δι' αυτών που με πλησιάζουν με ευλάβειαν και σεβασμόν, θα δείξω την αγιότητά μου και θα δοξασθώ ενώπιον όλου του λαού του ισραηλιτικού". Επόνεσεν ο Ααρών βαθύτατα, αλλά και εσιώπησεν.

Λευ. 10,4 και εκάλεσε Μωυσής τον Μισαδάη και τον Ελισαφάν, υιούς Οζιήλ, υιούς τού αδελφού τού πατρός Ααρών, και είπεν αυτοίς· προσέλθατε και άρατε τους αδελφούς υμών εκ προσώπου των αγίων έξω της παρεμβολής.

Λευ. 10,4 Εκάλεσεν ο Μωϋσής τον Μισαδάη και τον Ελισαφάν, παιδιά του Οζιήλ, ο οποίος ήτο αδελφός του πατρός του Ααρών, και είπεν εις αυτούς· "πηγαίνετε και πάρετε τους αδελφούς σας από τον τόπον των αγίων και βγάλτε τους έξω από την κατασκήνωσιν".

Λευ. 10,5 και προσήλθον και ήραν αυτούς εν τοίς χιτώσιν αυτών έξω της παρεμβολής, ον τρόπον είπε Μωυσής.

Λευ. 10,5 Επήγαν αυτοί και εσήκωσαν αυτούς με τους χιτώνας των και τους έφεραν έξω από την κατασκήνωσιν, όπως είχε διατάξει ο Μωϋσής και τους έθαψαν εκεί.

Λευ. 10,6 και είτε Μωυσής προς Ααρών και Ελεάζαρ και Ιθάμαρ τους υιούς αυτού τους καταλειμμένους· την κεφαλήν υμών ουκ αποκιδάρωσετε και τα μιάτια υμών ου διαρήξετε, ίνα μη αποθάνητε, και επί πάσαν την συναγωγήν έσται θυμός· οι δε αδελφοί υμών πάς ο οίκος Ισραήλ κλαύσονται τον εμπυρισμόν, ον ενεπυρίσθησαν υπό Κυρίου.

Λευ. 10,6 Είπε δε ο Μωϋσής προς τον Ααρών και προς τους δύο υπαλειφθέντας υιούς του, τον Ελεάζαρ και τον Ιθάμαρ· “δια τον θάνατον των δύο πληγέντων υπό του Κυρίου δεν θα αποβάλετε το κάλυμμα της κεφαλής σας και δεν θα σχίσετε τα μιάτια σας εις ένδειξιν πένθους, δια να μη τιμωρηθήτε και σεις με θάνατον, και στραφή ο θυμός του Κυρίου και πέση τιμωρία προς όλον το πλήθος. Οι αδελφοί σας, όλοι οι Ισραηλίται, ας κλαύσουν αυτούς, οι οποίοι εξ αιτίας της παραβάσεως των εθανατώθησαν δια πυρός.

Λευ. 10,7 και από της θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου ουκ εξελεύσεσθε, ίνα μη αποθάνητε· το έλαιον γάρ της χρίσεως το παρά Κυρίου εφ υμίν· και εποίησαν κατά το ρήμα Μωυσή.

Λευ. 10,7 Επίσης από την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου σεις δεν θα εξέλθετε, δια να παρακολουθήσετε την κηδείαν, διότι άλλως θα τιμωρηθήτε με θάνατον. Το έλαιον του Κυρίου, με το οποίον εχρίσθητε δια τα ιερατικά σας καθήκοντα, είναι νωπόν ακόμη επάνω στο σώμα σας”. Εκείνοι έκαμαν σύμφωνα με τα λόγια του Μωϋσέως.

Λευ. 10,8 Καί ελάλησε Κύριος τώ Ααρών, λέγων·

Λευ. 10,8 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Ααρών και είπεν·

Λευ. 10,9 οίνον και σίκερα ου πίεσθε, σύ και οι υιοί σου μετά σου, ηνίκα εάν εισπορεύησθε εις την σκηνήν τού μαρτυρίου, ή προσπορευομένων υμών προς το θυσιαστήριον, και ου μη αποθάνητε (νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών)

Λευ. 10,9 “οίνον και οινοπνευματώδη ποτά δεν θα πείτε συ και οι υιοί σου, όταν εισέρχεσθε εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να προσφέρετε τας ιεράς υπηρεσίας σας η όταν πηγαίνετε προς το θυσιαστήριον, ίνα μη τιμωρηθήτε δια θανάτου. Η αποχή από τα ποτά και η νηφαλιότης θα είναι νόμος απαράβατος εις όλας τας γενεάς σας.

Λευ. 10,10 διαστείλαι ανά μέσον των αγίων και των βεβήλων, και ανά μέσον των ακαθάρτων και των καθαρών.

Λευ. 10,10 Όταν είσθε νηφάλιοι, τότε και θα έχετε την δυνατότητα να διακρίνετε και να ξεχωρίζετε τα άγια από τα μολυσμένα πράγματα, τα ακάθαρτα ζώα από τα καθαρά.

Λευ. 10,11 και συμβιβάσεις τους υιούς Ισραήλ άπαντα τα νόμιμα, ά ελάλησε Κύριος προς αυτούς διά χειρός Μωυσή.

Λευ. 10,11 Θα είσθε εις θέσιν να διδάξετε στους Ισραηλίτας όλους τους νόμους, τους οποίους παρέδωσεν ο Κυριος προς αυτούς δια χειρός του Μωϋσέως”.

Λευ. 10,12 Καί είπε Μωυσής προς Ααρών και προς Ελεάζαρ και Ιθάμαρ τους υιούς Ααρών τους καταλειφθέντας· λάβετε την θυσίαν την καταλειφθείσαν από των καρπωμάτων Κυρίου, και φάγεσθε άζυμα παρά το θυσιαστήριον· άγια αγίων εστί.

Λευ. 10,12 Είπεν ο Μωϋσής προς τον Ααρών, προς τον Ελεάζαρ και τον Ιθάμαρ, τους, υπολειφθέντας υιούς του Ααρών·

“πάρετε τα υπόλοιπα από την αναίμακτον θυσίαν των αζύμων προς τον Κυριον και φάγετε αυτά πλησίον του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, διότι αυτά είναι αγιώτατα.

Λευ. 10,13 και φάγεσθε αυτήν εν τόπω αγίω· νόμιμον γάρ σοί εστι, και νόμιμον τοίς υιοίς σου τούτο από των καρπωμάτων Κυρίου· ούτω γάρ εντέταλται μοι.

Λευ. 10,13 Αυτά θα τα τρώγετε πάντοτε στον άγιον τούτον τόπον· διότι τούτο είναι νόμος δια σε και νόμος δια τους υιούς σου· να τρέφεσθε από τας θυσίας, που ποσοφέρονται στον Κυριον. Ετσι με διέταξεν ο Κυριος.

Λευ. 10,14 και το στηθύνιον τού αφορίσματος και τον βραχιονα τού αφαιρέματος φάγεσθε εν τόπω αγίω, σύ και οι υιοί σου και ο οίκός σου μετά σου· νόμιμον γάρ σοί και νόμιμον τοίς υιοίς σου εδόθη από των θυσιών τού σωτηρίου των υιών Ισραήλ.

Λευ. 10,14 Το στήθος του προσφερομένου ως θυσία ζώου και την δεξιάν ωμοπλάτην, μετά την προσφερθείσαν θυσίαν, θα τα φάγετε στον ιερόν τόπον της αυλής συ και οι υιοί σου, η οικογένειά σου και οι απόγονοί σου έπειτα από σ. Τούτο είναι νόμος πάρα του Θεού δια σε και δια τους υιούς σου, δια του οποίους επετράπη να τρώγετε από τας θυσίας ευχαριστίας, τας οποίας θα προσφέρουν οι Ισραηλίται.

Λευ. 10,15 τον βραχιονα τού αφαιρέματος και το στηθύνιον τού αφορίσματος επί των καρπωμάτων των στεάτων προσοίσουσιν, αφορίσμα αφορίσαι έναντι Κυρίου· και έσται σοι και τοίς υιοίς σου και ταις θυγατράσι σου μετά σου νόμιμον αιώνιον, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 10,15 Αυτό δε το δεξιόν πρόσθιον μέρος του προσφερομένου ζώου και το κατά μέρος τεθέν στήθος αυτού θα προσφερθούν μαζί με τα λίπη και με τα άλλα μέρη του ζώου στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, θα τεθούν έπειτα κατά μέρος ως προσφορά ενώπιον του Κυρίου. Αυτά έτσι αγιαζόμενα θα ανήκουν εις σε, στους υιούς και τας θυγατέρας σου ως παντοτεινός νόμος, τον οποίον εθέσπισεν ο Κυριος εις εμέ, τον Μωϋσήν”.

Λευ. 10,16 Καί τον χίμαρον τον περί της αμαρτίας ζητών εξεζήτησε Μωυσής· και όδε ενεπετύριστο· και εθυμώθη Μωυσής επί Ελεάζαρ και Ιθάμαρ τους υιούς Ααρών τους καταλειμμένους, λέγων·

Λευ. 10,16 Ο Μωϋσής εποπτεύων και ερευνών τα της προσφοράς των θυσιών εύρεν ότι το υπόλοιπον του τράγου, που είχε προσφερθή ως θυσία περί αμαρτίας και το οποίον δεν είχε φαγωθή, είχε παρατύπως καή. Δια την παρανομίαν αυτήν ωργίσθη ο Μωϋσής εναντίον του Ελεάζαρ και του Ιθάμαρ, των υπολειφθέντων υιών του Ααρών, και είπεν εναντίον αυτών και του πατρός των·

Λευ. 10,17 διατί ουκ εφάγετε το περί της αμαρτίας εν τόπω αγίω; ότι γάρ άγια αγίων εστί, τούτο έδωκεν υμίν φαγείν, ίνα αφέλητε την αμαρτιαν της συναγωγής και εξιλάσησθε περί αυτών έναντι Κυρίου·

Λευ. 10,17 “διατί δεν εφάγατε στον άγιον τόπον το υπόλοιπον της θυσίας, η οποία είχε προσφερθή περί αμαρτίας; Επειδή αυτή η θυσία είναι αγιωτάτη, δια τούτο σας διέταξεν ο Θεός να φάγετε αυτήν, δια να εξαλείψετε με την βρώσιν σας τας αμαρτίας του ισραηλιτικού λαού και τους εξιλεώσετε ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 10,18 ου γάρ εισήχθη τού αίματος αυτού εις το άγιον· κατά πρόσωπον έσω φάγεσθε αυτό εν τόπω αγίω, ον τρόπον μοι συνέταξε Κύριος.

Λευ. 10,18 Εφ' όσον από το αίμα της θυσίας αυτής δεν εισήχθη εις τα Άγια, ώστε αυτή να καή ως ολοκαύτωμα επάνω στο θυσιαστήριον, έπρεπε να φάγετε αυτήν στον ιερόν τόπον, όπως με διέταξεν ο Κυριος”.

Λευ. 10,19 και ελάλησεν Ααρών προς Μωυσήν, λέγων· ει σήμερον προσαγηόχασι τα περί της αμαρτίας αυτών και τα ολοκαυτώματα αυτών έναντι Κυρίου, και συμβέβηκέ μοι τοιαύτα· και φάγομαι τα περί της αμαρτίας σήμερον, μη αρεστόν έσται Κυρίω;

Λευ. 10,19 Ο Ααρών απήντησε προς τον Μωϋσήν και είπε: "σήμερον προσεφέρθησαν αι περί αμαρτίας θυσίαι, όπως επίσης και τα ολοκαυτώματα ενώπιον του Κυρίου, σήμερον που μου συνέβησαν τα θλιβερά αυτά γεγονότα. Εάν έτρωγα από τας περί αμαρτίας θυσίας, εφοβούμην, μήπως αυτό δεν ήτο ευάρεστον στον Κυριον".

Λευ. 10,20 και ήκουσε Μωυσης, και ήρесе αυτώ.

Λευ. 10,20 Ηκουσεν ο Μωϋσής την δικαιολογίαν αυτήν, του ήρесе και έμεινεν ικανοποιημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Λευ. 11,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Λευ. 11,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών λέγων·

Λευ. 11,2 λαλήσατε τοίς υιοίς Ισραήλ λέγοντες· ταύτα τα κτήνη, ά φάγεσθε από πάντων των κτηνών των επί της γής·

Λευ. 11,2 "είπατε στους Ισραηλίτας τα εξής· Αυτά είναι τα ζώα, τα οποία θα έχετε το δικαίωμα να τρώγετε από όλα τα επί της γης ζώα.

Λευ. 11,3 πάν κτήνος διχηλούν σπλήν και ονυχιστήρας ονυχίζον δύο χηλών και ανάγον μηρυκισμόν εν τοίς κτήνεσι, ταύτα φάγεσθε.

Λευ. 11,3 Καθε ζών διχηλον, αυτό που έχει σχισμένην εις δύο την σπλήν, και το οποίον μηρυκάζει, αυτά θα τρώγετε.

Λευ. 11,4 πλήν από τούτων ου φάγεσθε, από των αναγόντων μηρυκισμόν και από των διχηλούντων τας σπλάς και ονυχίζόντων ονυχιστήρας· τον κάμηλον, ότι ανάγει μηρυκισμόν τούτο, σπλήν δε ου διχηλεί, ακάθαρτον τούτο υμίν·

Λευ. 11,4 Δεν θα τρώγετε από τα ζώα εκείνα, τα οποία είναι μηρυκαστικά, χωρίς να είναι δίχηλα, όπως είναι η κάμηλος, διότι αυτή είναι μεν μηρυκαστικόν, αλλά δεν έχει τα νύχια της δίχηλα. Αυτό είναι ζών ακάθαρτον.

Λευ. 11,5 και τον δασύποδα, ότι ουκ ανάγει μηρυκισμόν τούτο, και σπλήν ου διχηλεί, ακάθαρτον τούτο υμίν·

Λευ. 11,5 Επίσης δεν θα τρώγετε τον λαγών, διότι αυτός δεν είναι μηρυκαστικόν και δεν έχει δίχηλον σπλήν. Αυτός είναι ακάθαρτος δια σας.

Λευ. 11,6 και τον χοιρογούλλιον, ότι ουκ ανάγει μηρυκισμόν τούτο, και σπλήν ου διχηλεί, ακάθαρτον τούτο υμίν·

Λευ. 11,6 Δεν θα τρώγετε τον ακανθόχοιρον, διότι δεν είναι μηρυκαστικόν και δεν είναι δίχηλον. Ακάθαρτον θα είναι και τούτο δια σας.

Λευ. 11,7 και τον ύν, ότι διχηλεί σπλήν τούτο, και ονυχίζει όνυχας σπλής, και τούτο ουκ ανάγει μηρυκισμόν, ακάθαρτον τούτο υμίν·

Λευ. 11,7 Δεν θα τρώγετε τον χοίρον, διότι είναι μεν δίχηλον καθ' ο έχον δύο σχιστά νύχια, δεν είναι όμως μηρυκαστικόν. Και τούτο θα είναι ακάθαρτον δια σας.

Λευ. 11,8 από των κρεών αυτών ου φάγεσθε και των θνησιμαίων αυτών ουκ άψεσθε, ακάθαρτα ταύτα υμίν.

Λευ. 11,8 Ούτε το κρέας αυτών θα φάγετε ούτε τα πτώματά των θα εγγίσετε. Αυτά θα είναι ακάθαρτα δια σας.

Λευ. 11,9 Καί ταύτα, ά φάγεσθε από πάντων των εν τοίς ύδασι· πάντα όσα εστιν αυτοίς πτερύγια και λεπίδες εν τοίς ύδασι και εν ταίς θαλάσσαις και εν τοίς χειμάροις, ταύτα φάγεσθε.

Λευ. 11,9 Αυτά τα οποία θα φάγετε από τα ζώα των υδάτων είναι τα εξής· Ολα όσα ευρίσκονται, εις τας θαλάσσας και στους χειμάρρους και τα οποία έχουν πτερύγια και λέπια· αυτά ημπορείτε να τα τρώγετε.

Λευ. 11,10 και πάντα όσα ουκ εστιν αυτοίς πτερύγια, ουδέ λεπίδες εν τώ ύδατι, ή εν ταίς θαλάσσαις και εν τοίς χειμάροις, από πάντων, ών ερεύγεται τα ύδατα, και από πάσης ψυχής της ζωσης εν τώ ύδατι, βδέλυγμά εστι·

Λευ. 11,10 Ολα όμως όσα δεν έχουν πτερύγια ούτε λέπια και ζουν εις τα ύδατα, εις τας θαλάσσας και τους χειμάρρους, κάθε ζωντανόν, που προέρχεται από τα ύδατα αλλά δεν έχει πτερύγια και λέπια είναι ακάθαρτον.

Λευ. 11,11 και βδελύγματα εσονται υμίν· από των κρεών αυτών ουκ έδεσθε και τα θνησιμαία αυτών βδελύξεσθε·

Λευ. 11,11 Ακάθαρτα θα είναι για σας· τα κρέατά των δεν θα τα τρώγετε και τα πτώματά των δεν θα τα εγγίσετε, καθ' ο μολυσμένα.

Λευ. 11,12 και πάντα όσα ουκ εστιν αυτοίς πτερύγια, ουδέ λεπίδες, των εν τοίς ύδασι, βδέλυγμα τούτο εστιν υμίν.

Λευ. 11,12 Ολα όσα ζουν εις τα ύδατα, αλλά δεν έχουν πτερύγια και λέπια, θα είναι ακάθαρτα και βδελυκτά δια σας.

Λευ. 11,13 Καί ταύτα, ά βδελύξεσθε από των πετεινών, και ου βρωθήσεται, βδέλυγμά εστι· τον αετόν και τον γρούπα και τον αλαιέτον

Λευ. 11,13 Αυτά δε είναι τα πτηνά, τα οποία θα αποστρέψεσθε, διότι είναι ακάθαρτα και δεν θα τα τρώγετε ως σιχαμερά· Ο αετός, ο γρουπάετος, ο θαλάσσιος αετός,

Λευ. 11,14 και τον γύπα και τον ίκτινον και τα όμοια αυτώ

Λευ. 11,14 ο γυψ, ο ιέραξ και οι όμοιοι προς αυτόν ιέρακες.

Λευ. 11,15 και στρουθόν και γλαύκα και λάρον και τα όμοια αυτώ

Λευ. 11,15 Δεν θα τρώγετε το στρουθίον, την γλαύκα, τον γλάρον και τα όμοια προς αυτόν·

Λευ. 11,16 και πάντα κόρακα και τα όμοια αυτώ και ιέρακα και τα όμοια αυτώ

Λευ. 11,16 κάθε είδος κόρακος και τα όμοια προς αυτόν, τον ιέρακα και τα όμοια προς αυτόν,

Λευ. 11,17 και νυκτικόρακα και καταράκτην και ίβιν

Λευ. 11,17 τον νυκτοκόρακα, τον καταρράκτην και την ίβιν.

Λευ. 11,18 και πορφυρίωνα και πελεκάνα και κύκνον

Λευ. 11,18 Τον πορφυρίωνα, τον πελεκάνον και τον κύκνον.

Λευ. 11,19 και ερωδιόν και χαραδριόν, και τα όμοια αυτώ και έποπα και νυκτερίδα

Λευ. 11,19 Τον ερωδιόν, τον χαραδριόν και τα όμοια προς αυτόν, όπως επίσης τον τσαλαπετεινόν και την νυκτερίδα,

Λευ. 11,20 και πάντα τα ερπετά των πετεινών, ά πορεύεται επί τέσσαρα, βδελύγματά εστιν υμίν.

Λευ. 11,20 όλα τα ερπετά που πετούν και βαδίζουν επίσης με τα τέσσαρα θα είναι σιχαμερά και δεν θα τα τρώγετε.

Λευ. 11,21 αλλά ταύτα φάγεσθε από των ερπετών των πετεινών, ά πορεύεται επί τέσσαρα, ά έχει σκέλη ανώτερον των ποδών αυτού, πηδάν εν αυτοίς επί της γής.

Λευ. 11,21 Επιτρέπεται να τρώγετε από τα ερπετά-πτηνά εκείνα, τα οποία βαδίζουν με τα τέσσαρα πόδια και έχουν τα πίσω πόδια μεγαλύτερα από τα εμπρόσθια, δια να πηδούν στο έδαφος.

Λευ. 11,22 και ταύτα φάγεσθε απ αυτών· τον βρούχον και τα όμοια αυτώ και τον αττάκην και τα όμοια αυτώ και

οφιομάχην και τα όμοια αυτώ και την ακρίδα και τα όμοια αυτή.

Λευ. 11,22 Ημπορείτε να τρώγετε από αυτά τα εξής είδη των ακρίδων· Τον βρούχον και τα όμοια με αυτόν, τον αττάκην και τα όμοια προς αυτόν, τον οφιομάχην και τα όμοια προς αυτόν, την κυρίως ακρίδα και τα όμοια προς αυτήν.

Λευ. 11,23 πάν ερπετόν από των πετεινών, οίς εισι τέσσαρες πόδες, βδελύγματά εστιν υμίν,

Λευ. 11,23 Καθε άλλο ερπετόν, που πετά και το οποίοον έχει τέσσερα πόδια, θα είναι δια σας ακάθαρτον.

Λευ. 11,24 και εν τούτοις μιανθήσεσθε, πάς ο απότομος των θνησιμαίων αυτών ακάθαρτος έσται έως εσπέρας,

Λευ. 11,24 Με αυτά μολύνεται ο άνθρωπος. Μολύνεται επίσης και εκείνος, που εγγίζει τα θνησιμαία αυτών· θα είναι ακάθαρτος μέχρις εσπέρας.

Λευ. 11,25 και πάς ο αίρων των θνησιμαίων αυτών πλυνεί τα ιμάτια αυτού, και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 11,25 Εάν όμως ευρεθή κανείς εις την ανάγκην να σηκώση και να πετάξη ένα πτώμα από τα ακάθαρτα αυτά ζώα, θα πλύνη τα ιμάτιά του και θα είναι ακάθαρτος μέχρις εσπέρας.

Λευ. 11,26 και εν πάσι τοίς κτήνεσιν, ό εστι διχηλούν οπλήν, και ονυχιστήρας ονυχίζει και μηρυκισμόν ου μηρυκάται, ακάθαρτα έσονται υμίν· πάς ο απότομος των θνησιμαίων αυτών ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 11,26 Μεταξύ των κτηνών καθένα, το οποίοον είναι δίχηλον, έχει δηλαδή δύο νύχια σχιστά, δεν μηρυκάζει όμως, θα είναι δια σας ακάθαρτον. Και καθένας που εγγίζει τα πτώματα αυτών θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν.

Λευ. 11,27 και πάς ός πορεύεται επί χειρών εν πάσι τοίς θηρίοις, ά πορεύεται επί τέσσαρα, ακάθαρτά εστιν υμίν· πάς ο απότομος των θνησιμαίων αυτών ακάθαρτος έσται έως εσπέρας,

Λευ. 11,27 Καθε άγριον ζών το οποίοον βαδίζει με τα τέσσερα, αλλά χρησιμοποιεί τους εμπροσθίους πόδας και ως χέρια θα είναι ακάθαρτον δια σας και οποίος εγγίζει τα πτώματα αυτών θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν.

Λευ. 11,28 και ο αίρων των θνησιμαίων αυτών πλυνεί τα ιμάτια αυτού, και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας· ακάθαρτα ταύτα εστιν υμίν.

Λευ. 11,28 Εκείνος που θα σηκώση εξ ανάγκης ένα πτώμα από τα ζώα αυτά, δια να το πετάξη, θα πλύνη τα ενδύματά του, και θα είναι δια σας ακάθαρτος έως την εσπέραν. Αυτά είναι ακάθαρτα δια σας.

Λευ. 11,29 Και ταύτα υμίν ακάθαρτα από των ερπετών των επί της γής· η γαλή και ο μύς και ο κροκόδειλος ο χερσαίος,

Λευ. 11,29 Από τα ζώα, τα οποία περιπατούν στο έδαφος, αυτά είναι τα ακάθαρτα. Η γάτα, ο ποντικός, ο χερσαίος κροκόδειλος.

Λευ. 11,30 μυγάλη και χαμαιλέον, και χαλαβώτης και σαύρα και ασπάλαξ.

Λευ. 11,30 Ο αρουραίος, ο χαμαιλέον, η παρδαλή σαύρα, η σαύρα και ο τυφλοπόντικας.

Λευ. 11,31 ταύτα ακάθαρτα υμίν από πάντων των ερπετών των επί της γής· πάς ο απότομος αυτών τεθνηκότων ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 11,31 Αυτά είναι ακάθαρτα από τα άλλα ζώα, που περιπατούν στο έδαφος. Και καθένας που εγγίζει τα πτώματά των, θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν.

Λευ. 11,32 και πάν, εφ ό αν επιπέση απ αυτών επ αυτό τεθνηκότων αυτών, ακάθαρτον έσται από παντός σκεύους ξυλίνου ή ιματίου ή δέρματος ή σάκκου· πάν σκεύος, ό αν ποιηθή έργον εν αυτώ, εις ύδωρ βαφήσεται και ακάθαρτον έσται έως εσπέρας· και καθαρόν έσται.

Λευ. 11,32 Καθε πράγμα, επάνω στο οποίοον θα πέση το πτώμα ενός από αυτά τα ζώα, θα είναι ακάθαρτον, είτε ξυλινου σκεύος είναι τούτο η ένδυμα η δέρμα η σάκκος. Καθε σκεύος, στο οποίοον θα συμβή να πέση ένα τέτοιο ζών, θα πλυθή με νερό και θα μείνη ακάθαρτον έως την εσπέραν. Κατόπιν θα είναι καθαρόν.

Λευ. 11,33 και πάν σκεύος οστράκινον, εις ό εάν πέση από τούτων ένδον, όσα εάν ένδον ή, ακάθαρτα έσται, και αυτό συντριβήσεται.

Λευ. 11,33 Και κάθε πήλινον δοχείον, μέσα στο οποίοον θα πέση ένα από τα ακάθαρτα αυτά ζώα, το περιεχόμενον του δοχείου θα είναι ακάθαρτον και το δοχείον πρέπει να συντριβή.

Λευ. 11,34 και πάν βρώμα, ό έσθεται, εις ό αν επέλθη επ αυτό ύδωρ, ακάθαρτον έσται· και πάν ποτόν, ό πίνεται εν παντί αγγείω, ακάθαρτον έσται.

Λευ. 11,34 Από τα μολυσμένα αυτά δοχεία, εντός των οποίων έπεσεν ένα τέτοιο ακάθαρτον ζών, εάν πέση νερό εις κάθε φαγώσιμον είδος, αυτό θα είναι ακάθαρτον. Επίσης κάθε ποτόν στο δοχείον, εντός του οποίου ευρίσκεται, εάν πέση ακάθαρτον νερό, θα είναι και αυτό ακάθαρτον.

Λευ. 11,35 και πάν, ό εάν επιπέση από των θνησιμαίων αυτών επ αυτό, ακάθαρτον έσται· κλίβανοι και χυτροπόδες καθαιρεθήσονται· ακάθαρτα ταύτα εστι και ακάθαρτα ταύτα υμίν έσονται·

Λευ. 11,35 Αλλά και κάθε αντικείμενον, στο οποίοον θα πέση κάποιο από αυτά τα θνησιμαία, θα είναι ακάθαρτον, κλίβανοι, χύτραι με πόδας θα καταστραφούν. Είναι αυτά ακάθαρτα, και ακάθαρτα πρέπει να θεωρούνται από σας.

Λευ. 11,36 πλήν πηγών υδάτων και λάκκου και συναγωγής ύδατος, έσται καθαρόν· ο δε απότομος των θνησιμαίων αυτών ακάθαρτος έσται.

Λευ. 11,36 Εάν όμως εις πηγήν υδάτων η εις φρέαρ η εις δεξαμένην ύδατος πέση ένα θνησιμαίον, αυτά θα είναι καθαρά αλλά ο εγγίζων τα πτώματα των ακαθάρτων ζών, που έπεσαν εις αυτά τα ύδατα, θα είναι ακάθαρτος.

Λευ. 11,37 εάν δε επιπέση από των θνησιμαίων αυτών επί πάν σπέρμα σπόριμον, ό σπαρήσεται, καθαρόν έσται.

Λευ. 11,37 Εάν πτώμα ακάθαρτον ζώνος πέση εις ξηρόν σπέρμα, που προορίζεται δια σποράν, το σπέρμα αυτό θα είναι καθαρόν.

Λευ. 11,38 εάν δε επιχυθή ύδωρ επί πάν σπέρμα και επιπέση των θνησιμαίων αυτών επ αυτό, ακάθαρτόν εστιν υμίν.

Λευ. 11,38 Εάν όμως πέση νερό εις αυτό το σπέρμα, επάνω δε εις αυτό πέση πτώμα ακαθάρτου ζώνος, το σπέρμα αυτό θα είναι δια σας ακάθαρτον.

Λευ. 11,39 εάν δε αποθάνη των κτηνών, ό εστιν υμίν φαγείν τούτο, ο απότομος των θνησιμαίων αυτών ακάθαρτος έσται έως εσπέρας·

Λευ. 11,39 Εάν ένα από τα καθαρά ζώα, το οποίοον σας επιτρέπεται να φάγετε, αποθάνη, ο εγγίζων το πτώμα αυτού θα είναι ακάθαρτος μέχρι την εσπέραν.

Λευ. 11,40 και ο εσθίαν από των θνησιμαίων τούτων πλυνεί τα ιμάτια και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας· και ο αίρων από θνησιμαίων αυτών πλυνεί τα ιμάτια και λούσεται ύδατι και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 11,40 Εκείνος που τρώγει από το θνησιμαίον, έστω και καθαρού ζώου, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή ο ίδιος με νερό και θα είναι ακάθαρτος έως εσπέρας.

Λευ. 11,41 Και πάν ερπετόν, ό έρπει επί της γής, βδέλυγμα έσται τούτο υμίν, ου βρωθήσεται.

Λευ. 11,41 Καθε ερπετόν, που έρπει επί του εδάφους, θα είναι δια σας ακάθαρτον και δεν θα φαγωθή.

Λευ. 11,42 και πάς ο πορευόμενος επί κοιτίας και πάς ο πορευόμενος επί τέσσαρα διαπαντός, ό πολυπληθεί ποσίν εν πάσι τοίς ερπετοίς τοίς έρπουσιν επί της γής, ου φάγεσθε αυτό, ότι βδέλυγμα υμίν εστι.

Λευ. 11,42 Καθε ζών, το οποίον σύρεται με την κοιτίαν του και κάθε ένα το οποίον σύρεται πάντοτε με τα τέσσερα, όπως επίσης παν ερπετόν το οποίον έχει πολυάριθμα πόδια μεταξύ των άλλων ερπετών που έρπουν επί της γης, δεν θα φάγετε αυτό, διότι είναι ακάθαρτον.

Λευ. 11,43 και ου μη βδελύξητε τας ψυχάς υμών εν πάσι τοίς ερπετοίς τοίς έρπουσιν επί της γής και ου μιανθήσεσθε εν τούτοις και ουκ ακάθαροι έσεσθε εν αυτοίς,

Λευ. 11,43 Τηρήσατε αυτά και μη καταστήσετε ακαθάρτους τας ψυχάς σας τρώγοντες τα ερπετά αυτά, που σύρονται επί της γης: προσέξτε να μη μολυνθήτε τρώγοντες αυτά και γίνετε έτσι, εξ αιτίας των, ακάθαροι.

Λευ. 11,44 ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών, και αγιαστήσεσθε και άγιοι έσεσθε, ότι άγιός ειμι εγώ Κύριος ο Θεός υμών, και ου μιανείτε τας ψυχάς υμών εν πάσι τοίς ερπετοίς τοίς κινουμένοις επί της γής:

Λευ. 11,44 Εγώ παραγγέλλω αυτά, διότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας: θα αγιάζεσθε και θα είσθε άγιοι, διότι εγώ ο Κυριος και Θεός σας είμαι άγιος. Μη μολύνεσθε με τα ερπετά, τα οποία κινούνται επάνω εις την γην.

Λευ. 11,45 ότι εγώ ειμι Κύριος ο αναγαγών υμάς εκ της Αιγύπτου είναι υμών Θεός, και έσεσθε άγιοι, ότι άγιός ειμι εγώ Κύριος.

Λευ. 11,45 Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σας έβγαλα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, δια να είμαι πάντοτε ο Θεός σας: να είσθε άγιοι, διότι άγιος είμαι εγώ ο Κυριος.

Λευ. 11,46 Ούτος ο νόμος περι των κτηνών και των πετεινών και πάσης ψυχής της κινουμένης εν τώ ύδατι και πάσης ψυχής ερπούσης επί της γής.

Λευ. 11,46 Αυτός είναι ο νόμος ο περι των ζώων, και των πτηνών και πάσης ζωϊκής υπάρξεως, που ζη εις τα ύδατα και παντός ζώου, που έρπει εις την γην.

Λευ. 11,47 διαστείλει ανά μέσον των ακαθάρτων και ανά μέσον των καθαρών και ανά μέσον των ζωογονούντων τα εσθιόμενα, και ανά μέσον των ζωογονούντων τα μη εσθιόμενα.

Λευ. 11,47 Αυτός είναι ο νόμος του διαχωρισμού μεταξύ των ακαθάρτων και των καθαρών, των ζωϊκών υπάρξεων που θα τρώγονται, και των ζωϊκών υπάρξεων που δεν πρέπει να τρώγονται".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Λευ. 12,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 12,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 12,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς: γυνή, ήτις εάν σπερματισθή και τέκη άρσεν, και ακάθαρτος έσται επτά ημέρας, κατά τας ημέρας τού χωρισμού της αφέδρου αυτής, ακάθαρτος έσται

Λευ. 12,2 "λάλησε στους Ισραηλίτας και ειπέ λέγων προς αυτούς: Γυνή έγκυος, εάν γεννήση άρρεν, θα είναι ακάθαρτος επί επτά ημέρας: όσας ημέρας είναι ακάθαρτος και κατά την έμμηνον ρύσιν της.

Λευ. 12,3 και τή ημέρα τή ογδόη περιτεμεί την σάρκα της ακροβυστίας αυτού·

Λευ. 12,3 Κατά την ογδόην ημέραν από της γεννήσεως θα γίνη η περιτομή της ακροβυστίας του τέκνου της.

Λευ. 12,4 και τριάκοντα και τρεις ημέρας καθήσεται εν αίματι ακαθάρτω αυτής, παντός αγίου ουχ άψεται και εις το αγιαστήριον ουκ εισελεύσεται, έως αν πληρωθώσιν αι ημέραι καθάρσεως αυτής.

Λευ. 12,4 Τριάκοντα τρεις ημέρας θα παραμείνη ακόμη αυτή ακάθαρτος λόγω του ακαθάρτου αίματός της. Κανέν άγιον δεν θα εγγίξη αυτή και στον ναόν δεν θα εισέρχεται, μέχρις ότου συμπληρωθούν αι σαράντα ημέραι της καθάρσεώς της.

Λευ. 12,5 εάν δε θήλυ τέκη, και ακάθαρτος έσται δίς επτά ημέρας, κατά την άφεδρον αυτής: και εξήκοντα ημέρας και έξ καθεστήσεται εν αίματι ακαθάρτω αυτής.

Λευ. 12,5 Εάν δε γεννήση θήλυ, θα είναι επί δεκατέσσαρας ημέρας ακάθαρτος όπως ακάθαρτος είναι κατά την έμμηνον ρύσιν. Θα παραμείνη δε ακόμη ακάθαρτος, λόγω του ακαθάρτου αίματός της, επί εξήκοντα έξ ημέρας.

Λευ. 12,6 και όταν αναπληρωθώσιν αι ημέραι καθάρσεως αυτής εφ υιώ ή επί θυγατρί, προσοίσει αμνόν ενιαύσιον άμωμον, εις ολοκαύτωμα, και νεοσσόν περιστεράς ή τρυγόνα περι αμαρτίας επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου προς τον ιερέα,

Λευ. 12,6 Όταν δε συμπληρωθούν αι ημέραι, αι οποίαι απαιτούνται προς καθαρισμόν της δια τον υιόν η την θυγατέρα που απέκτησε, θα προσφέρει εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου προς τον ιερέα αρνί ενός έτους, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, προς ολοκαύτωσιν και ένα νεοσσόν περιστεράς η μίαν τρυγόνα, θυσίαν περι αμαρτίας.

Λευ. 12,7 και προσοίσει αυτόν έναντι Κυρίου και εξιλάσεται περι αυτής ο ιερεύς και καθαριεί αυτήν από της πηγής τού αίματος αυτής. ούτος ο νόμος της τικτούσης άρσεν ή θήλυ.

Λευ. 12,7 Ο ιερεύς θα προσφέρει αυτά θυσίαν ενώπιον του Κυρίου, θα εξιλωσή αυτήν και θα την καθαρίση από την ακαθαρσίαν του ρευσαντος αίματός της. Αυτός είναι ο νόμος δια την καθαρίσιν της γυναικός, που γεννά άρρεν η θήλυ.

Λευ. 12,8 εάν δε μη ευρίσκη η χείρ αυτής το ικανόν εις αμνόν, και λήψεται δύο τρυγόνας ή δύο νεοσσούς περιστερών, μίαν εις ολοκαύτωμα και μίαν περι αμαρτίας, και εξιλάσεται περι αυτής ο ιερεύς, και καθαρισθήσεται.

Λευ. 12,8 Εάν όμως δεν έχη αυτή την οικονομικήν ευχέρειαν να προσφέρει αμνόν, θα λάβη δύο τρυγόνας η δύο νεοσσούς περιστερών, την μίαν εις ολοκαύτωσιν και την άλλην ως θυσίαν περι αμαρτίας, και ο ιερεύς θα προσφέρει την εξιλωτικήν αυτήν θυσίαν και ούτω θα τελεσθή ο νόμος περι καθάρσεώς της".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Λευ. 13,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Λευ. 13,1 Ο Κυριος ομίλησε προς τον Μωϋσήν και Ααρών και ειπεν·

Λευ. 13,2 ανθρωπω εάν τινι γένηται εν δέρματι χρωτός αυτού ουλή σημασίας τηλαυγής, και γένηται εν δέρματι χρωτός

αυτού αφή λέπρας, αχθήσεται προς Ααρών τον ιερέα, ή ένα των υιών αυτού των ιερέων.

Λευ. 13,2 "εάν στο δέρμα του σώματος ενός ανθρώπου παρουσιασθή πληγή εμφανή, στίλβουσα, ώστε να φαίνεται ότι πρόκειται περί προσβολής λέπρας, θα οδηγηθή αυτός προς τον Ααρών τον αρχιερέα η εις ένα από τους υιούς του τους ιερείς.

Λευ. 13,3 και όψεται ο ιερεύς την αφήν εν δέρματι τού χρωτός αυτού, και η θριξ εν τή αφή μεταβάλη λευκή, και η όψις της αφής ταπεινή από τού δέρματος τού χρωτός, αφή λέπτρας εστί· και όψεται ο ιερεύς, και μιανεί αυτόν.

Λευ. 13,3 Ο ιερεύς θα παρατηρήση και θα εξετάση την πληγήν αυτήν του δέρματος, και εάν αι τρίχες στο σημείον της πληγής είναι λευκαί και το προσβληθέν μέρος είναι χαμηλότερον από το άλλο δέρμα, τότε η πληγή αυτή είναι πληγή λέπτρας. Αφού δε ο ιερεύς ίδη αυτά, θα χαρακτηρίση και θα κηρύξη αυτόν ακάθαρτον.

Λευ. 13,4 εάν δε τηλαυγής λευκή ή εν τώ δέρματι τού χρωτός αυτού, και ταπεινή μη ή η όψις αυτής από τού δέρματος, και η θριξ αυτού ου μετέβαλε τρίχα λευκήν, αυτή δε εστιν αμαυρά, και αφοριεί ο ιερεύς την αφήν επτά ημέρας.

Λευ. 13,4 Εάν όμως η στίλβουσα πληγή του δέρματος δεν είναι χαμηλότερα από την επιφάνειαν του άλλου δέρματος, ούτε έχουν μεταβληθή αι τρίχες αυτού εις λευκάς, αλλά παραμένουν μαύραι, ο ιερεύς θα χωρίση αυτόν ως ακάθαρτον επί επτά ημέρας.

Λευ. 13,5 και όψεται ο ιερεύς την αφήν τή ημέρα τή εβδόμη, και ιδού η αφή μένει εναντίον αυτού, ου μετέπεσεν η αφή εν τώ δέρματι, και αφοριεί αυτόν ο ιερεύς επτά ημέρας το δεύτερον.

Λευ. 13,5 Θα εξετάση όμως ο ιερεύς την πληγήν πάλιν κατά την εβδόμην ημέραν και εάν αυτή παραμένη, όπως και πριν και δεν εξηπλώθη επί πλέον επί του δέρματος, θα χωρίση αυτόν δια δευτέραν φοράν επί άλλας επτά ημέρας.

Λευ. 13,6 και όψεται ο ιερεύς αυτόν τή ημέρα τή εβδόμη το δεύτερον. και ιδού αμαυρά η αφή, ου μετέπεσεν η αφή εν τώ δέρματι· και καθαριεί αυτόν ο ιερεύς· σημασία γάρ εστι· και πλυνάμενος τα ιμάτια αυτού καθαρός έσται.

Λευ. 13,6 Πάλιν δε ο ιερεύς κατά την εβδόμην ημέραν θα ίδη αυτόν δια δευτάραν φοράν και εάν η πληγή είναι θαμβή και όχι στίλβουσα, και δεν έχη απλωθή περισσότερο επί του δέρματος, ο ιερεύς θα κηρύξη αυτόν καθαρόν, διότι τα σημεία πείθουν ότι δεν πρόκειται περί λέπτρας. Αυτός δε αφού πύνη τα ιμάτιά του, θα είναι καθαρός.

Λευ. 13,7 εάν δε μεταβαλούσα μεταπέση η σημασία εν τώ δέρματι, μετά το ιδείν αυτόν τον ιερέα τού καθαρίσαι αυτόν, και οφθήσεται το δεύτερον τώ ιερεί.

Λευ. 13,7 Εάν όμως κατόπιν αυτών η πληγή μεταδοθή στο άλλο δέρμα, θα παρουσιασθή και πάλιν αυτός στον ιερέα.

Λευ. 13,8 και όψεται αυτόν ο ιερεύς, και ιδού μετέπεσεν η σημασία εν τώ δέρματι, και μιανεί αυτόν ο ιερεύς· λέπρα εστί.

Λευ. 13,8 Ο ιερεύς θα τον εξετάση και εάν ίδη ότι η πληγή εξηπλώθη στο άλλο δέρμα, θα τον κηρύξη ακάθαρτον, διότι πρόκειται πλέον περί λέπτρας.

Λευ. 13,9 και αφή λέπτρας εάν γένηται εν ανθρώπω, και ήξει προς τον ιερέα·

Λευ. 13,9 Εάν λοιπόν παρουσιασθή εις κάποιον άνθρωπον πληγή λέπτρας, θα έλθη αυτός προς τον ιερέα·

Λευ. 13,10 και όψεται ο ιερεύς, και ιδού ουλή λευκή εν τώ δέρματι, και αυτή μετέβαλε τρίχα λευκήν, και από τού υγιούς της σαρκός της ζώσης εν τή ουλή,

Λευ. 13,10 ο ιερεύς θα τον εξετάση μετά προσοχής και εάν ίδη ότι η στο δέρμα πληγή είναι λευκή, έχη δε μεταβάλει τας τρίχας εις λευκάς και υπάρχουν σημεία τινά υγιούς σαρκός εν τη πληγή,

Λευ. 13,11 λέπρα παλαιουμένη εστί εν τώ δέρματι τού χρωτός, και μιανεί αυτόν ο ιερεύς και αφοριεί αυτόν, ότι ακάθαρτός εστιν.

Λευ. 13,11 τότε η λέπρα είναι παλαιά στο δέρμα του. Ο δε ιερεύς θα κηρύξη αυτόν ακάθαρτον και θα τον χωρίση μακράν από τον λαόν, διότι είναι ακάθαρτος.

Λευ. 13,12 εάν δε ανθούσα εξανθήση η λέπρα εν τώ δέρματι, και καλύψη η λέπρα πάν το δέρμα της αφής από κεφαλής έως ποδών, καθ όλην την ώρασην τού ιερέως,

Λευ. 13,12 Εάν η λέπρα, προοδεύουσα συνεχώς, καλύψη όλον το δέρμα από κεφαλής μέχρι ποδών,

Λευ. 13,13 και όψεται ο ιερεύς και ιδού εκάλυψεν η λέπρα πάν το δέρμα τού χρωτός, και καθαριεί αυτόν ο ιερεύς την αφήν, ότι πάν μετέβαλε λευκόν, καθαρόν εστι.

Λευ. 13,13 ίδη δε αυτόν ο ιερεύς και διαπιστώση ότι η λέπρα εκάλυψεν όλον αυτού το δέρμα, θα κηρύξη ο ιερεύς καθαράν την ασθένειαν και αυτόν καθαρόν διότι όλον του το σώμα έγινε λευκόν (άρα δεν πρόκειται περί λέπτρας αλλά περί λευκοπλασίας).

Λευ. 13,14 και ή αν ημέρα οφθή εν αυτώ χρώς ζών, μιανθήσεται,

Λευ. 13,14 Κατά την ημέραν όμως, κατά την οποίαν θα φανή στο λευκόν αυτού δέρμα σαρχύ υγιής με το προηγούμενον φυσικόν αυτής χρώμα, ο άνθρωπος αυτός θα είναι ακάθαρτος.

Λευ. 13,15 και όψεται ο ιερεύς τον χρώτα τον υγιή, και μιανεί αυτόν ο χρώς ο υγιής, ότι ακάθαρτός εστι· λέπρα εστί.

Λευ. 13,15 Ο ιερεύς θα ίδη τα υγιά μέρη του δέρματος εν αντιπαραβολή προς τα ασθενή και θα κηρύξη αυτόν ακάθαρτον, διότι πρόκειται περί λέπτρας.

Λευ. 13,16 εάν δε αποκαταστή ο χρώς ο υγιής, και μεταβάλη λευκή, και ελεύσεται προς τον ιερέα,

Λευ. 13,16 Εάν έως μεταβληθή και πάλιν το υγιές μέρος του δέρματος και γίνη πάλιν λευκόν, ο ασθενής θα μεταβή προς τον ιερέα·

Λευ. 13,17 και όψεται ο ιερεύς, και ιδού μετέβαλεν η αφή εις το λευκόν, και καθαριεί ο ιερεύς την αφήν· καθαρός εστι.

Λευ. 13,17 θα τον εξετάση ο ιερεύς και εάν ίδη ότι η νόσος έγινε λευκή, θα κηρύξη αυτήν καθαράν και ο ασθενής θα είναι καθαρός.

Λευ. 13,18 Καί σάρξ εάν γένηται εν τώ δέρματι αυτού έλκος και υγιασθή,

Λευ. 13,18 Εάν δε δημιουργηθή έλκος στο δέρμα ενός ανθρώπου, το οποίον έλκος εθεραπεύθη,

Λευ. 13,19 και γένηται εν τώ τόπω τού έλκους ουλή λευκή, ή τηλαυγής λευκαίνουσα, ή πυριζούσα, και οφθήσεται τώ ιερεί,

Λευ. 13,19 αλλά εις την περιοχόν του έλκους αυτού παρουσιασθή πληγή λευκή η στίλβουσα η ξανθή, ο ασθενής θα παρουσιασθή εις τον ιερέα.

Λευ. 13,20 και όψεται ο ιερεύς, και ιδού η όψις ταπεινότερα τού δέρματος, και η θριξ αυτής μετέβαλεν εις λευκήν, και μιανεί αυτόν ο ιερεύς, ότι λέπρα εστί, εν τώ έλκει εξήνησεν.

Λευ. 13,20 Ο ιερεύς θα τον εξετάση και εάν ίδη ότι η επιφάνεια της πληγής είναι χαμηλότερα από το άλλο δέρμα και ότι αι

εκεί τρίχες μετεβλήθησαν εις λευκάς, θα κηρύξη αυτόν ο ιερεύς λεπρόν, διότι πρόκειται περί λέπρας, η οποία εφυτρωσεν στο έλκος.

Λευ. 13,21 εάν δε ιδη ο ιερεύς, και ιδου ουκ εστιν εν αυτώ θριξ λευκή, και ταπεινόν μη ή από τού δέρματος τού χρωτός, και αυτή ή αμαυρά, και αφοριεί αυτόν ο ιερεύς επτά ημέρας.

Λευ. 13,21 Εάν όμως ο ιερεύς ιδη ότι δεν υπάρχει εις την περιοχόν του έλκους λευκή τρίχα, αλλά αμαυρά, όπως και προηγουμένως, το δε προσβληθέν μέρος δεν είναι χαμηλότερον του άλλου δέρματος, θα χωρίση αυτόν ο ιερεύς επί επτά ημέρας.

Λευ. 13,22 εάν δε διαχύσει διαχέηται εν τώ δέρματι, και μιανεί αυτόν ο ιερεύς, αφή λέπρας εστιν, εν τώ έλκει εξήνθησεν.

Λευ. 13,22 Εάν δε διαχυθή και μεταδοθή και εις άλλα μέρη του δέρματος η πληγή αυτή, θα κηρύξη ο ιερεύς αυτόν ακάθαρτον, διότι πρόκειται πλέον περί λέπρας, η οποία εβγήκεν από το έλκος.

Λευ. 13,23 εάν δε κατά χώραν μείνη το τηλαύγημα και μη διαχέηται, ουλή τού έλκους εστί, και καθαριεί αυτόν ο ιερεύς.

Λευ. 13,23 Εάν όμως η γυαλίζουσα αυτή πληγή μείνη στάσιμος και δεν μεταδοθή, είναι πληγή έλκους. Ο ιερεύς θα κηρύξη τον ασθενή καθαρόν.

Λευ. 13,24 Καί σάρξ εάν γένηται εν τώ δέρματι αυτού κατακάυμα πυρός, και γένηται εν τώ δέρματι αυτού το υγιασθέν τού κατακαύματος αυγάζον τηλαυγές λευκόν, υποπυρίζον ή έκλευκον,

Λευ. 13,24 Εάν στο δέρμα κάποιου ανθρώπου γίνη έγκαυμα από πυρ, θεραπευθή δε το έγκαυμα, μείνη όμως στο θεραπευθέν μέρος εμφανές γυαλιστερόν λευκόν σημείον, υπέρυθρον η ολόλευκον,

Λευ. 13,25 και όψεται αυτόν ο ιερεύς, και ιδου μετέβαλε θριξ λευκή εις το αυγάζον, και η όψις αυτού ταπεινή από τού δέρματος, λέπρα εστιν, εν τώ κατακαύματι εξήνθησε· και μιανεί αυτόν ο ιερεύς, αφή λέπρας εστιν.

Λευ. 13,25 θα τον ιδη ο ιερεύς και εάν διαπιστώση ότι στο γυαλιστερόν αυτό σημείον αι τρίχες μετεβλήθησαν εις λευκάς και η επιφάνεια αυτού είναι χαμηλότερα από την του δέρματος, πρόκειται περί λέπρας, η οποία εφύτρωσεν από το έγκαυμα. Ο ιερεύς θα κηρύξη τον ασθενή ακάθαρτον, διότι η ασθένειά του είναι λέπρα.

Λευ. 13,26 εάν δε ιδη ο ιερεύς, και ιδου ουκ εστιν εν τώ αυγάζοντι θριξ λευκή, και ταπεινόν μη ή από τού δέρματος, αυτό δε αμαυρόν, και αφοριεί αυτόν ο ιερεύς επτά ημέρας.

Λευ. 13,26 Εάν όμως ο ιερεύς ιδη ότι στο ασθενούν μέρος δεν υπάρχει λευκή τρίχα, ότι τούτο δεν είναι χαμηλότερον από το άλλο δέρμα, ότι το χρώμα του είναι θαμβόν, ο ιερεύς θα τον χωρίση επί επτά ημέρας.

Λευ. 13,27 και όψεται αυτόν ο ιερεύς τή ημέρα τή εβδόμη· εάν δε διαχύσει διαχέηται εν τώ δέρματι, και μιανεί αυτόν ο ιερεύς· αφή λέπρας εστιν, εν τώ έλκει εξήνθησεν.

Λευ. 13,27 Κατά την εβδόμην ημέραν θα τον εξετάση και πάλιν και εάν ιδη ότι η πληγή εξηπλώθη και στο άλλο δέρμα, θα κηρύξη αυτόν ακάθαρτον, διότι πρόκειται περί λέπρας, η οποία ανεφάνη στο έλκος.

Λευ. 13,28 εάν δε κατά χώραν μείνη το αυγάζον, και μη διαχυθή εν τώ δέρματι, αυτή δε αμαυρά ή, ουλή τού κατακαύματος εστί, και καθαριεί αυτόν ο ιερεύς· ο γάρ χαρακτήρ τού κατακαυμάτος εστί.

Λευ. 13,28 Εάν η αναφανείσα πληγή μείνη στο σημείον, που υπήρχε, και δεν απλωθή στο άλλο δέρμα, έχει δε χρώμα θαμβόν, η πληγή αυτή είναι από το έγκαυμα, και θα κηρύξη αυτόν ο ιερεύς καθαρόν, διότι η πληγή έχει το χαρακτηριστικόν γνώρισμα του εγκαύματος μόνον.

Λευ. 13,29 Καί ανδρί ή γυναικί εάν γένηται εν αυτοίς αφή λέπρας εν τή κεφαλή ή εν τώ πώγωνι,

Λευ. 13,29 Εάν εις την κεφαλήν η στου πώγωνα ανδρός η γυναικός παρουσιασθή πληγή λέπρας,

Λευ. 13,30 και όψεται ο ιερεύς την αφήν, και ιδου η όψις αυτής εγκοιλωτέρα τού δέρματος, εν αυτή δε θριξ ξανθίζουσα λεπτή, και μιανεί αυτόν ο ιερεύς· θραύσμα εστί, λέπρα της κεφαλής ή λέπρα τού πώγωνός εστί.

Λευ. 13,30 ο ιερεύς θα εξετάση αυτήν. Και εάν η επιφάνεια αυτής είναι χαμηλότερα από την του άλλου δέρματος και αι εντός αυτής τρίχες είναι ξανθαί και λεπταί, θα κηρύξη τον άνθρωπον αυτόν ο ιερεύς ακάθαρτον, διότι πρόκειται περί προσβολής λέπρας της κεφαλής η λέπρας του πώγωνος.

Λευ. 13,31 και εάν ιδη ο ιερεύς την αφήν τού θραύσματος, και ιδου ουχ η όψις εγκοιλωτέρα τού δέρματος, και θριξ ξανθίζουσα ουκ εστιν εν αυτή, και αφοριεί ο ιερεύς την αφήν τού θραύσματος επτά ημέρας.

Λευ. 13,31 Εάν ο ιερεύς εξετάση την προσβολήν και ιδη ότι η εκεί επιφάνεια του δέρματος δεν είναι χαμηλότερα και τρίχα ξανθή δεν υπάρχει εις αυτήν, θα ξεχωρίση ο ιερεύς τον έχοντα την προσβολήν αυτήν επί επτά ημέρας.

Λευ. 13,32 και όψεται ο ιερεύς την αφήν τή ημέρα τή εβδόμη, και ιδου ου διεχύθη το θραύσμα, και θριξ ξανθίζουσα ουκ εστιν εν αυτή, και η όψις τού θραύσματος ουκ εστί κοίλη από τού δέρματος.

Λευ. 13,32 Την εβδόμην ημέραν θα εξετάση και πάλιν ο ιερεύς την πληγήν και εάν ιδη ότι η πληγή δεν εξηπλώθη και ότι δεν υπάρχει εκεί τρίχα χρώματος ξανθού, η δε επιφάνεια του ασθενούντος δέρματος δεν είναι χαμηλότερα από την του άλλου δέρματος,

Λευ. 13,33 και ξυρηθήσεται το δέρμα, το δε θραύσμα ου ξυρηθήσεται, και αφοριεί ο ιερεύς το θραύσμα επτά ημέρας το δεύτερον.

Λευ. 13,33 θα δώση εντολήν ο ιερεύς να ξυρισθή το υγιές δέρμα, το δε προσβεβλημένον να μείνη αξύριστον. Και πάλιν θα απομονώση ο ιερεύς τον ασθενή επί άλλας επτά ημέρας.

Λευ. 13,34 και όψεται ο ιερεύς το θραύσμα τή ημέρα τή εβδόμη, και ιδου ου διεχύθη το θραύσμα εν τώ δέρματι μετά το ξυρηθῆναι αυτόν, και η όψις τού θραύσματος ουκ εστί κοίλη από τού δέρματος, και καθαριεί αυτήν ο ιερεύς, και πλυνάμενος τα μάτια καθαρός εσται.

Λευ. 13,34 Ο ιερεύς θα εξετάση την πληγήν κατά την εβδόμην ημέραν και εάν ιδη ότι η βλάβη δεν ηπλώθη στο άλλο δέρμα μετά το ξύρισμα, που είχε γίνει εις αυτό, η δε επιφάνεια της πληγής δεν είναι χαμηλότερα από την του άλλου δέρματος, θα κηρύξη αυτήν ο ιερεύς καθαράν, και ο ασθενής, αφού πλύνη τα μάτιά του, θα είναι καθαρός.

Λευ. 13,35 εάν δε διαχύσει διαχέηται το θραύσμα εν τώ δέρματι μετά το καθαρισθῆναι αυτόν,

Λευ. 13,35 Εάν όμως η πληγή μετά την ανακήρυσιν αυτού ως καθαρού αρχίση να επεκτείνεται και στο άλλο δέρμα,

Λευ. 13,36 και όψεται ο ιερεύς, και ιδου διακέχεται το θραύσμα εν τώ δέρματι, ουκ επισκέψεται ο ιερεύς περί της τριχός της ξανθής, ότι ακάθαρτός εστιν.

Λευ. 13,36 θα ιδη ο ιερεύς ότι έχει απλωθή η βλάβη στο δέρμα και δεν θα εξετάση πλέον αν η τρίχα είναι ξανθή, διότι ο ασθενής είναι πλέον λεπρός, ακάθαρτος.

Λευ. 13,37 εάν δε ενώπιον μείνη επί χώρας το θραύσμα, και θριξ μέλαινα ανατείλη εν αυτώ, υγίακε το θραύσμα· καθαρός εστι, και καθαριεί αυτόν ο ιερεύς.

Λευ. 13,37 Εάν όμως η πληγή μείνη επί του αυτού σημείου, φυτρώσουν δε εντός της περιοχής της μαύρες τρίχες, η ασθένεια έχει θεραπευθή, ο ασθενής είναι καθαρός από της λέπρας και ο ιερεύς θα τον κηρύξη καθαρών.

Λευ. 13,38 Καί ανδρί ή γυναικί, εάν γένηται εν δέρματι της σαρκός αυτού αυγάσματα αυγάζοντα λευκανθίζοντα,

Λευ. 13,38 Εάν στο δέρμα ανδρός η γυναικός παρουσιασθούν φανερά νοσηρά συμπτώματα στίλβοντα υπόλευκα,

Λευ. 13,39 και όψεται ο ιερεύς, και ιδού εν δέρματι της σαρκός αυτού αυγάσματα αυγάζοντα λευκανθίζοντα, αλφός εστιν εξανθεί εν τώ δέρματι της σαρκός αυτού, καθαρός εστι.

Λευ. 13,39 θα εξετάση αυτόν ο ιερεύς και εάν ιδη τα στίλβοντα και λεακάζοντα αυτά συμπτώματα, ο ασθενής είναι υπόλευκος, έχει στο δέρμα του λευκήν μη μεταδοτικήν λεπράν. Ο ασθενής αυτός είναι καθαρός.

Λευ. 13,40 Εάν δε τινι μαδήση η κεφαλή αυτού, φαλακρός εστι, καθαρός εστιν.

Λευ. 13,40 Εάν κανενός μαδήση η κεφαλή, αυτός είναι φαλακρός και όχι λεπρός. Είναι καθαρός.

Λευ. 13,41 εάν δε κατά πρόσωπον μαδήση η κεφαλή αυτού, αναφάλαντός εστι, καθαρός εστιν.

Λευ. 13,41 Εάν στο άνω μέρος του προσώπου επί της κεφαλής πέσουν αι τρίχες, αυτός είναι φαλακρός στο σημείον εκείνο. Είναι καθαρός.

Λευ. 13,42 εάν δε γένηται εν τώ φαλακρώματι αυτού ή εν τώ αναφαλαντώματι αυτού αφή λευκή ή πυρίζουσα, λέπρα εστιν εν τώ φαλακρώματι αυτού, ή εν τώ αναφαλαντώματι αυτού.

Λευ. 13,42 Εάν όμως στο φαλάκρωμα της κεφαλής αυτού η του προσώπου παρουσιασθή λευκή πληγή η υπέρυθρος, είναι λέπρα στο φαλάκρωμα του κρανίου του η, του προσώπου του.

Λευ. 13,43 και όψεται αυτόν ο ιερεύς, και ιδού η όψις της αφής λευκή ή πυρίζουσα εν τώ φαλακρώματι αυτού ή εν τώ φαλαντώματι αυτού, ως είδος λέπρας εν δέρματι της σαρκός αυτού,

Λευ. 13,43 Ο ιερεύς θα εξετάση αυτόν και εάν η εμφάνισις της πληγής είναι λευκή η υπέρυθρος εις την φαλάκραν του κρανίου η του προσώπου, ωσάν είδος λέπρας στο δέρμα του,

Λευ. 13,44 άνθρωπος λεπρός εστι· μιάνησει μιανεί αυτόν ο ιερεύς, εν τή κεφαλή αυτού η αφή αυτού.

Λευ. 13,44 ο άνθρωπος αυτός είναι λεπρός. Ο ιερεύς θα τον κηρύξη ακάθαρτον, διότι η λέπρα ευρίσκεται εις την κεφαλήν του.

Λευ. 13,45 Καί ο λεπρός εν ώ εστιν η αφή, τα ιμάτια αυτού έστω παραλελυμένα και η κεφαλή αυτού ακάλυπτος, και περι το στόμα αυτού περιβαλέσθω, και ακάθαρτος κεκλήσεται·

Λευ. 13,45 Καθε λεπρός, ο οποίος έχει τα συμπτώματα της λέπρας, θα φορή τα ιμάτια αυτού σχισμένα, θα έχη την κεφαλήν ακάλυπτον με λυμένην την κόμην, το στόμα σκεπασμένον, δια να αναγνωρίζεται και να λέγεται "ακάθαρτος".

Λευ. 13,46 πάσας τας ημέρας, όσας εάν ή επ αυτόν η αφή, ακάθαρτος ών ακάθαρτος έσται, κεχωρισμένος καθήσεται, έξω της παρεμβολής αυτού έσται η διατριβή.

Λευ. 13,46 Καθ' όλον το διάστημα, κατά το οποίον, καθ' ο λεπρός, θα είναι ακάθαρτος, θα μένη απομονωμένος και θα ζη έξω από την κατασκήνωσιν.

Λευ. 13,47 Καί ιματίω εάν γένηται αφή εν αυτώ λέπρας εν ιματίω ερέω, ή εν ιματίω στυππίνω,

Λευ. 13,47 Εάν πληγή λέπρας παρατηρηθή εις ένδυμα μάλλινον η λινόν,

Λευ. 13,48 ή εν στήμονι, ή εν κρόκη, ή εν τοίς λινοίς, ή εν τοίς ερέοις, ή εν δέρματι, ή εν παντί εργασίμω δέρματι,

Λευ. 13,48 στο στημόνι η το υφάδι, εις λινά η μάλλινα, εις δέρμα ακατέργαστον η κατειργασμένον χρησιμοποιούμενον ως ένδυμα

Λευ. 13,49 και γένηται η αφή χλωρίζουσα ή πυρίζουσα εν τώ δέρματι, ή εν τώ ιματίω, ή εν τώ στήμονι, ή εν τή κρόκη, ή εν παντί σκεύει εργασίμω δέρματος, αφή λέπρας εστί, και δείξει τώ ιερεί.

Λευ. 13,49 και η προσβολή είναι κιτρινή η υπέρυθρος στο δέρμα η στο ιμάτιον η στο στημόνι η στο υφάδι η εις κάθε είδος κατειργασμένου δέρματος, είναι προσβολή λέπρας και ο κάτοχος του ενδύματος θα δείξη αυτό στον ιερέα.

Λευ. 13,50 και όψεται ο ιερεύς την αφήν, και αφοριεί ο ιερεύς την αφήν επτά ημέρας.

Λευ. 13,50 Ο ιερεύς θα ιδη τα συμπτώματα αυτά και θα απομονώση το ένδυμα αυτό επί επτά ημέρας.

Λευ. 13,51 και όψεται ο ιερεύς την αφήν εν τή ημέρα τή εβδόμη· εάν δε διαχέται η αφή εν τώ ιματίω, ή εν τώ στήμονι, ή εν τή κρόκη, ή εν τώ δέρματι, κατά πάντα όσα εάν ποιηθή δέρματα εν τή εργασίω, λέπρα έμμονός εστιν η αφή, ακάθαρτός εστι.

Λευ. 13,51 Κατά την εβδόμην ημέραν θα ιδη πάλιν ο ιερεύς αυτό το σύμπτωμα. Εάν η προσβολή έχη εξαπλωθή στο υμάτιον η στο στημόνι η στο υφάδι η στο ακατέργαστον δέρμα η εις κάθε τι που έχει κατασκευασθή με κατειργασμένον δέρμα, η προσβολή αυτή είναι μόνιμος λέπρα, και το ένδυμα είναι ακάθαρτον.

Λευ. 13,52 κατακαύσει το ιμάτιον, ή τον στήμονα, ή την κρόκην εν τοίς ερέοις, ή εν τοίς λινοίς, ή εν παντί σκεύει δερματίω, εν ώ αν ή εν αυτώ η αφή, ότι λέπρα έμμονός εστιν, εν πυρί κατακαυθήσεται.

Λευ. 13,52 Αυτό δε το ένδυμα, το στημόνι η το υφάδι, από το οποίον έχει υφανθή το μάλλινον η τα λινόν, και κάθε δερμάτινον είδος επάνω εις το οποίον ήθελε παρουσιασθή αυτή η προσβολή, επειδή είναι λέπρα μόνιμος και αθεράπευτος, θα κατακαούν στο πυρ όλα αυτά τα αντικείμενα.

Λευ. 13,53 εάν δε ιδη ο ιερεύς, και μη διαχέται η αφή εν τώ ιματίω, ή εν τώ στήμονι, ή εν τή κρόκη, ή εν παντί σκεύει δερματίω,

Λευ. 13,53 Εάν ο ιερεύς ιδη ότι η προσβολή αυτή δεν μετεδόθη εις άλλα σημεία του ιματίου, του στημονιού, του υφαδιού και εις κάθε δερμάτινον είδος,

Λευ. 13,54 και συντάξει ο ιερεύς, και πλυνεί εφ ου εάν ή επ αυτού η αφή, και αφοριεί ο ιερεύς την αφήν επτά ημέρας το δεύτερον·

Λευ. 13,54 θα διατάξη να πλυθή το ιμάτιον, επί του οποίου παρετηρήθη η προσβολή, και θα απομονώση αυτό επί άλλας επτά ημέρας.

Λευ. 13,55 και όψεται ο ιερεύς μετά το πλυθύναι αυτό την αφήν, και ήδε ου μη μετέβαλεν η αφή την όψιν, και η αφή ου διαχείται, ακάθαρτός εστιν, εν πυρί κατακαυθήσεται εστήρικται εν τώ ιματίω, ή εν τώ στήμονι, ή εν τή κρόκη.

Λευ. 13,55 Ο ιερεύς μετά το πλύσιμον του ιματίου θα εξετάση και πάλιν την προσβολήν και εάν αυτή δεν μετεβλήθη προς το

καλύτερον ως προς την εμφάνισιν, έστω και αν δεν έχη επεκταθή, το ένδυμα είναι ακάθαρτον και πρέπει να κατακαή στο πυρ· η προσβολή στο μάτιον η στο στημόνι η στο υφάδι είναι πλέον μόνιμος.

Λευ. 13,56 και εάν ιδη ο ιερεύς, και ή αμαυρά η αφή μετά το πλυθήναι αυτό, απορήξει αυτό από τού ματιού, ή από τού στήμονος, ή από της κρόκης, ή από τού δέρματος.

Λευ. 13,56 Εάν όμως ο ιερεύς παρατηρήση ότι η προσβολή επήρξε σκούρο χρώμα μετά το πλύσιμο του ματιού, θα αποκόψη το προσβληθέν μέρος του ματιού η του στημονιού η του υφαδιού η παντός δερματινού είδους.

Λευ. 13,57 εάν δε οφθή έτι εν τώ ματιώ, ή εν τώ στήμονι, ή εν τή κρόκη, ή εν παντί σκεύει δερματινω, λέπρα εξανθούσά εστιν· εν πυρί κατακαυθήσεται εν ώ εστιν η αφή.

Λευ. 13,57 Εάν εμφανισθή και πάλιν στο ένδυμα η στο στημόνι η στο υφάδι η εις κάθε δερματινον είδος νέα προσβολή, τότε πρόκειται περι λέπρας η οποία αναπτύσσεται. Το αντικείμενον, επί του οποίου υπάρχει αυτή η λέπρα, πρέπει να καή.

Λευ. 13,58 και το μάτιον, ή ο στήμων, ή η κρόκη, ή πάν σκευός δερματινον, ό πλυθήσεται, και αποστήσεται απ αυτού η αφή, και πλυθήσεται το δεύτερον, και καθαρόν έσται.

Λευ. 13,58 Το μάτιον όμως η το στημόνι η το υφάδι η κάθε δερματινον είδος, το οποίον θα πλυθή και από το οποίον θα εκλειψη η προσβολή, θα πλυθή δευτέραν φοράν και τότε θα είναι καθαρόν.

Λευ. 13,59 ούτος ο νόμος αφής λέπρας ματιού ερέου, ή στυπυίνου, ή στήμονος, ή κρόκης, ή παντός σκευός δερματινού, εις το καθαρίσαι αυτό, ή μιάναι αυτό.

Λευ. 13,59 Αυτός είναι ο νόμος της λέπρας μαλλίνου η, λινού ματιού, στημονιου η υφαδιού και κάθε είδους δερματινού αντικειμένου, δια να κηρυχθή τούτο καθαρόν η ακάθαρτον”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Λευ. 14,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 14,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 14,2 ούτος ο νόμος τού λεπρού, ή αν ημέρα καθαρισθή· και προσαχθήσεται προς τον ιερέα,

Λευ. 14,2 “αυτή είναι η νομική διάταξις δια τον λεπρόν, η οποία θα τηρηθή κατά την ημέραν που αυτός θα έχη θεραπευθή από την λέπρα· θα οδηγηθή αυτός προς τον ιερέα,

Λευ. 14,3 και εξελεύσεται ο ιερεύς έξω της παρεμβολής, και όψεται ο ιερεύς, και ιδού ιάται η αφή της λέπρας από τού λεπρού.

Λευ. 14,3 ο οποίος θα εξέλθη από την κατασκήνωσιν προς το μέρος, στο οποίον ευρίσκεται ο λεπρός. Θα εξετάση αυτόν και θα πεισθή ότι έχη θεραπευθή πλέον η λέπρα.

Λευ. 14,4 και προστάξει ο ιερεύς, και λήψονται τώ κεκαθαρισμένω δύο ορνίθια ζώντα καθαρά και ξύλον κέδρινον και κεκλωσμένον κόκκινον και ύσσωπον·

Λευ. 14,4 Θα διατάξη κατόπιν ο ιερεύς να φέρουν δια τον θεραπευθέντα λεπρόν δύο μικρά ζωντανά πτηνά, από τα καθαρά, δηλ. από εκείνα των οποίων επιτρέπεται η βρώσις, ένα κέδρινον ξύλον, ταινίαν από στριμμένον κόκκινον νήμα και κλωναράκι υσώπου.

Λευ. 14,5 και προστάξει ο ιερεύς, και σφάξουσι το ορνίθιον το έν εις αγγείον οστράκινον εφ ύδατι ζώντι.

Λευ. 14,5 Θα διατάξη έπειτα ο ιερεύς να σφάξουν το ένα μικρόν πτηνόν εις πήλινον δοχείον, εντός του οποίου υπάρχει ύδωρ πηγαίον.

Λευ. 14,6 και το ορνίθιον το ζών λήψεται αυτό και το ξύλον το κέδρινον και το κλωστόν κόκκινον και τον ύσσωπον, και βάψει αυτά και το ορνίθιον το ζών εις το αίμα τού ορνιθίου τού σφαγέντος εφ ύδατι ζώντι·

Λευ. 14,6 Θα λάβη κατόπιν το ζωντανόν πτηνόν, το κέδρινον ξύλον, την ερυθράν κλωστήν και τον ύσσωπον, θα βυθιση αυτά και το ζων πτηνόν στο αίμα του σφαγέντος πτηνού επάνω από το πηγαίον ύδωρ.

Λευ. 14,7 και περιτρανεί επί τον καθαρισθέντα από της λέπρας επτάκις, και καθαρός έσται· και εξαποστελεί το ορνίθιον το ζών εις το πεδίον.

Λευ. 14,7 Με αυτό θα ραντίση τον θεραπευθέντα λεπρόν επτά φορές και αυτός θα είναι τότε καθαρός. Ο ιερεύς θα αφήση κατόπιν ελεύθερον το ζωντανόν πτηνόν να πετάξη εις την πεδιάδα.

Λευ. 14,8 και πλυνεί ο καθαρισθείς τα ιμάτια αυτού και ξυρηθήσεται αυτού πάσαν την τρίχα, και λούσεται εν ύδατι, και καθαρός έσται, και μετά ταύτα εισελεύσεται εις την παρεμβολήν, και διατριψεί έξω τού οικου αυτού επτά ημέρας.

Λευ. 14,8 Ο θεραπευθείς λεπρός θα πλύνη τα ενδύματά του, θα ξυρίση όλας τας τρίχας του σώματός του, θα λουσθή στο νερό και θα είναι πλέον καθαρός από την λέπρα. Κατόπιν θα εισέλθη εις την κατασκήνωσιν, αλλά επί επτά ημέρας θα ζη έξω από το σπίτι του.

Λευ. 14,9 και έσται τή ημέρα τή εβδόμη, ξυρηθήσεται πάσαν την τρίχα αυτού, την κεφαλήν αυτού και τον πάγωνα και τας οφρύς και πάσαν την τρίχα αυτού ξυρηθήσεται· και πλυνεί τα ιμάτια, και λούσεται το σώμα αυτού ύδατι, και καθαρός έσται.

Λευ. 14,9 Κατά την εβδόμην ημέραν θα ξυρίση και πάλιν ο θεραπευθείς όλας τας τρίχας του σώματός του, την κεφαλήν, τον πάγωνά του, τα φρύδια του και κάθε τρίχα που υπάρχει στο σώμα του, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λούση το σώμα του με νερό και θα είναι πλέον καθαρός ενώπιον όλων με το δικαίωμα της ελευθέρας πλέον επικοινωνίας.

Λευ. 14,10 και τή ημέρα τή ογδόη λήψεται δύο αμνούς αμώμους ενιαυσίους και πρόβατον άμωμον ενιαύσιον και τρία δέκατα σεμιδάλεως εις θυσίαν περυσμένης εν ελαίω και κοτύλην ελαιου μίαν.

Λευ. 14,10 Κατά την ογδόην ημέραν θα πάρη ο θεραπευθείς δύο αμνούς ενός έτους χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, ένα πρόβατον ενός έτους, αρτιμελές και τρία δέκατα (εξ περιπου κιλά) σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι δι' αναίμακτον θυσίαν και μίαν κοτύλην (διακόσια ογδόντα περιπου γραμ.) λάδι.

Λευ. 14,11 και στήσει ο ιερεύς ο καθαρίζων τον άνθρωπον τον καθαριζόμενον και ταύτα έναντι Κυρίου, επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 14,11 Ο ιερεύς, ο οποίος θα επιτελέση τον νομικόν καθαρισμόν, θα θέση τον άνθρωπον αυτόν και αυτάς τας προσφοράς απέναντι του Κυρίου εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 14,12 και λήψεται ο ιερεύς τον αμνόν τον ένα, και προσάξει αυτόν της πλημμελείας, και την κοτύλην τού ελαιου, και αφοριεί αυτά αφορίσμα έναντι Κυρίου·

Λευ. 14,12 Θα λάβη τον ένα αμνόν, τον οποίον θα θυσιάση εις εξάλειψιν αμαρτίας και την κοτύλην του ελαίου. Θα προσφέρει δε αυτά ως θυσίαν αναφερομένην στον Κυριον.

Λευ. 14,13 και σφάξουσι τον αμνόν εν τόπω, ου σφάζουσι τα ολοκαύτωματα και τα περι αμαρτίας, εν τόπω αγίω· έστι γάρ το περι αμαρτίας, ώσπερ το της πλημμελείας εστί τώ ιερεί, άγια αγίων εστί.

Λευ. 14,13 Θα σφάξουν τον αμνόν στον τόπον, όπου σφάζονται τα προς ολοκαύτωσιν και τα περι αμαρτίας ζώα, εις τόπον δηλαδή άγιον. Τα υπολειφθέντα από την υπέρ αμαρτίας θυσίαν, όπως και τα υπολειφθέντα από την θυσίαν περι βαρυτέρας ενοχής, θα ανήκουν στον ιερέα· είναι αγιώτατα.

Λευ. 14,14 και λήψεται ο ιερεύς από τού αίματος τού της πλημμελείας, και επιθήσει ο ιερεύς επί τον λοβόν τού ωτός τού καθαριζομένου τού δεξιού, και επί το άκρον της χειρός της δεξιός και επί το άκρον τού ποδός τού δεξιού.

Λευ. 14,14 Θα πάρη ο ιερεύς από το αίμα της θυσίας περι πλημμελείας και θα θέση στο κάτω άκρον του δεξιού ωτός του καθοριζομένου, εις τν άκρον της δεξιός χειρός του και στο άκρον του δεξιού ποδός του.

Λευ. 14,15 και λαβών ο ιερεύς από της κοτύλης τού ελαίου επιχειεί επί την χείρα τού ιερέως την αριστεράν

Λευ. 14,15 Λαβών δε από το έλαιον της κοτύλης θα θέση εις την χούφταν της αριστεράς χειρός του,

Λευ. 14,16 και βάψει τον δάκτυλον τον δεξιόν από τού ελαίου τού όντος επί της χειρός αυτού της αριστεράς και ρανεί τώ δακτύλω επτάκις έναντι Κυρίου·

Λευ. 14,16 θα βουτήξη τον δεξιόν δάκτυλόν του στο έλαιον που ευρίσκεται εις την αριστεράν του χείρα και θα ραντίση δια του δακτύλου του επτά φοράς ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 14,17 το δε καταλειφθέν έλαιον το ον εν τή χειρί επιθήσει ο ιερεύς επί τον λοβόν τού ωτός τού καθαριζομένου τού δεξιού και επί το άκρον της χειρός της δεξιός και επί το άκρον τού ποδός τού δεξιού. επί τον τόπον τού αίματος τού της πλημμελείας·

Λευ. 14,17 Από δε το υπολειφθέν έλαιον εις την αριστεράν του χείρα θα θέση ο ιερεύς στο κάτω μέρος του δεξιού ωτός του καθοριζομένου, στο άκρον της δεξιός χειρός του, στο άκρον του δεξιού ποδός του, στον τόπον όπου τίθεται το αίμα της θυσίας περι πλημμελείας.

Λευ. 14,18 το δε καταλειφθέν έλαιον το επί της χειρός τού ιερέως επιθήσει ο ιερεύς επί την κεφαλήν τού καθαρισθέντος, και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς έναντι Κυρίου.

Λευ. 14,18 Το στο χέρι του υπόλοιπον έλαιον θα θέση ο ιερεύς εις την κεφαλήν του καθοριζομένου λεπρού και έτσι θα τον εξιλωθή ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 14,19 και ποιήσει ο ιερεύς το περι της αμαρτίας, και εξιλάσεται ο ιερεύς περι τού καθαριζομένου από της αμαρτίας αυτού· και μετά τούτο σφάζει ο ιερεύς το ολοκαύτωμα.

Λευ. 14,19 Θα προσφέρει ο ιερεύς την θυσίαν περι αμαρτίας και θα εξιλωθή τας αμαρτίας του καθοριζομένου· κατόπιν δε θα σφάξη ο ιερεύς το ζών, το προοριζόμενον δι' ολοκαύτωσιν.

Λευ. 14,20 και ανοίσει ο ιερεύς το ολοκαύτωμα και την θυσίαν επί το θυσιαστήριον έναντι Κυρίου· και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς, και καθαρισθήσεται.

Λευ. 14,20 Θα προσφέρει το ολοκαύτωμα και την θυσίαν επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων ενώπιον του Κυρίου. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα εξιλωθή αυτόν από την αμαρτίαν του και έτσι θα καθαρισθή ούτος σύμφωνα με την νομικήν διάταξιν.

Λευ. 14,21 Εάν δε πένηται και η χείρ αυτού μη ευρίσκη, λήψεται αμνόν ένα εις ό επλημμέλησεν εις αφάιρμα, ώστε εξιλάσασθαι περι αυτού, και δέκατον σεμιδάλεως πεφυραμένης εν ελαίω εις θυσίαν, και κοτύλην ελαίου μίαν,

Λευ. 14,21 Εαν όμως είναι πτωχός και δεν έχη την οικονομικήν δυνατότητα να προσφέρει όλα αυτά, θα πάρη ένα μόνον αμνόν, τον οποίον θα θυσιάση κατά τον καθοριζόμενον τρόπον ως θυσίαν πλημμελείας, ώστε να εξιλωθή η αμαρτία του. Επίσης θα προσφέρει σημιγδάλι τέσσερα περίπου χιλιόγραμμα ζυμωμένο με λάδι και διακόσια ογδοήκοντα περίπου γραμ. έλαιον.

Λευ. 14,22 και δύο τρυγόνας, ή δύο νεοσσούς περιστερών, όσα εύρεν η χείρ αυτού, και έσται η μία περι αμαρτίας και η μία εις ολοκαύτωμα·

Λευ. 14,22 Θα προσφέρει μαζί με αυτά και δύο τρυγόνας η δύο νεοσσούς περιστερών, αυτά που αντέχει οικονομικώς. Το ένα θα το προσφέρει περι αμαρτίας και το άλλο προς ολοκαύτωσιν.

Λευ. 14,23 και προσοίσει αυτά τή ημέρα τή ογδόη εις το καθαρίσαι αυτόν προς τον ιερέα, επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου έναντι Κυρίου.

Λευ. 14,23 Θα προσφέρει αυτά στον ιερέα κατά την ογδόην ημέραν, δια να καθαρισθή εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, απέναντι του Κυρίου.

Λευ. 14,24 και λαβών ο ιερεύς τον αμνόν της πλημμελείας και την κοτύλην τού ελαίου, επιθήσει αυτά επίθεμα έναντι Κυρίου.

Λευ. 14,24 Ο ιερεύς θα πάρη τον αμνόν περι της πλημμελείας και την κοτύλην του ελαίου και θα τα προσφέρει κατά ειδικόν τρόπον, που λέγεται "επίθεμα ενώπιον του Κυρίου".

Λευ. 14,25 και σφάξει τον αμνόν τον της πλημμελείας, και λήψεται ο ιερεύς από τού αίματος τού της πλημμελείας και επιθήσει επί τον λοβόν τού ωτός τού καθαριζομένου τού δεξιού και επί το άκρον της χειρός της δεξιός και επί το άκρον τού ποδός τού δεξιού.

Λευ. 14,25 Θα σφάξη τον αμνόν της πλημμελείας ο ιερεύς, θα πάρη από το αίμα του σφαγέντος ζώου και θα θέση στο δεξιόν κάτω άκρον του ωτός του καθαριζομένου, στο άκρον της δεξιός χειρός του, και στο άκρον του δεξιού του ποδός.

Λευ. 14,26 και από τού ελαίου επιχειεί ο ιερεύς επί την χείρα τού ιερέως την αριστεράν,

Λευ. 14,26 Από το έλαιον θα χύση ο ιερεύς εις την χούφταν του αριστερού χεριού του,

Λευ. 14,27 και ρανεί ο ιερεύς τώ δακτύλω τώ δεξιώ από τού ελαίου τού εν τή χειρί αυτού τή αριστερά επτάκις έναντι Κυρίου·

Λευ. 14,27 θα ραντίση με το δάκτυλόν του το δεξιόν από το έλαιον τούτο επτά φοράς ενώπιον του Κυρίου,

Λευ. 14,28 και επιθήσει ο ιερεύς από τού ελαίου τού επί της χειρός αυτού επί τον λοβόν τού ωτός τού καθαριζομένου τού δεξιού και επί το άκρον της χειρός αυτού της δεξιός και επί το άκρον τού ποδός αυτού τού δεξιού, επί τον τόπον τού αίματος τού της πλημμελείας·

Λευ. 14,28 θα θέση από το έλαιον αυτό, που υπάρχει στο χέρι του, στο κάτω άκρον του δεξιού αυτιού του καθαριζομένου,

στο άκρον της δεξιάς χειρός του, στο άκρον του δεξιού ποδός του, στον τόπον όπου τίθεται και το αίμα της περι πλημμελείας θυσίας.

Λευ. 14,29 το δε καταλειφθέν από τού ελαίου το ον επί της χειρός τού ιερέως επιθήσει επί την κεφαλήν τού καθαρισθέντος, και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς έναντι Κυρίου.

Λευ. 14,29 Το δε υπόλοιπον έλαιον, που έχει ο ιερεύς στο χέρι του, θα το θέση εις την κεφαλήν του καθαρισθέντος και θα εξιλεώση αυτόν ενώπιον του Κυρίου.

Λευ. 14,30 και ποιήσει μίαν από των τρυγόνων ή από των νεοσσών των περιστερών, καθότι εύρεν αυτού η χείρ,

Λευ. 14,30 Θα προσφέρει ο τέως λεπρός, εάν είναι πτωχός, μίαν από τας τρυγόνας, η από τους νεοσσούς των περιστερών, κατά την οικονομικήν του δυνατότητα.

Λευ. 14,31 την μίαν περι αμαρτίας και την μίαν εις ολοκαύτωμα σύν τή θυσία, και εξιλάσεται ο ιερεύς περι τού καθαριζομένου έναντι Κυρίου.

Λευ. 14,31 την μεν μίαν περι αμαρτίας, και την άλλην δι' ολοκαύτωμα μαζί με την αναίμακτον θυσίαν. Ετσι δε ο ιερεύς θα εξιλεώση ενώπιον του Κυρίου τον καθαριζόμενον τέως λεπρόν.

Λευ. 14,32 ούτος ο νόμος, εν ώ εστιν η αφή της λέπρας, και τού μη ευρίσκοντος τή χειρί εις τον καθαρισμόν αυτού.

Λευ. 14,32 Αυτή είναι η νομική διάταξις δια τον καθαρισμόν του λεπρού, ο οποίος δεν έχει οικονομικάς δυνατότητας".

Λευ. 14,33 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Λευ. 14,33 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών λέγων·

Λευ. 14,34 ως αν εισέλθητε εις την γήν των Χαναανίων, ήν εγώ δίδωμι υμίν εν κτήσει, και δώσω αφήν λέπρας εν ταίς οικίαις της γής της εγκτήτου υμίν,

Λευ. 14,34 "όταν εισέλθετε εις την χώραν των Χαναανίων, την οποίαν εγώ θα σας δώσω ως ιδικήν σας, και παραχωρήσω να εμφανισθή λέπρα εις τας οικίας της χώρας, που θα κατακτήσετε,

Λευ. 14,35 και ήξει τινός αυτού η οικία, και αναγγελεύει τώ ιερεί λέγων· ώσπερ αφή εώραταί μοι εν τή οικία.

Λευ. 14,35 εκείνος του οποίου η οικία θα έχη προσβληθή από λέπραν θα έλθη στον ιερέα και θα το αναγγείλη λέγων· "κάτι σαν πληγή λέπρας έχει φανή εις την οικίαν μου".

Λευ. 14,36 και προστάξει ο ιερεύς αποσκευάσαι την οικίαν, πρό τού εισελθόντα τον ιερέα ιδείν την αφήν, και ου μη ακάθαρτα γένηται όσα αν ή εν τή οικία, και μετά ταύτα εισελεύσεται ο ιερεύς καταμαθείν την οικίαν.

Λευ. 14,36 Θα διατάξει ο ιερεύς να εκκενωθή η οικία από όλα τα σκεύη και έπιπλα, πριν εισέλθη αυτός (ο ιερεύς) και ιδη την προσβολήν της λέπρας· έτσι δε εάν η οικία είναι ακάθαρτος δεν θα θεωρηθούν ακάθαρτα και όσα πράγματα θα ευρίσκωνται εις αυτήν. Αφού αδειάση η οικία, θα εισέλθη ο ιερεύς, δια να την ξετάση.

Λευ. 14,37 και όψεται την αφήν, και ιδού η αφή εν τοίς τοίχοις της οικίας, κοιλάδας χλωριζούσας, ή πυριζούσας, και η όψις αυτών ταπεινότερα των τοίχων,

Λευ. 14,37 Θα ιδη τα συμπτώματα στους τοίχους της οικίας και εάν κατά τόπους αυτά είναι πρασινοκίτρινα η ερυθρωπά και η επιφάνεια αυτών χαμηλοτέρα από την άλλην επιφάνειαν των τοίχων,

Λευ. 14,38 και εξελθών ο ιερεύς εκ της οικίας επί την θύραν της οικίας, και αφοριεί ο ιερεύς την οικίαν επτά ημέρας.

Λευ. 14,38 θα εξέλθη ο ιερεύς από την οικίαν αυτήν, θα κλείση την θύραν της και θα απομονώση αυτήν επί επτά ημέρας.

Λευ. 14,39 και επανήξει ο ιερεύς τή εβδόμη και όψεται την οικίαν, και ιδού διεχύθη η αφή εν τοίς τοίχοις της οικίας,

Λευ. 14,39 Θα επανέλθη κατά την εβδόμην ημέραν, θα ξετάση πάλιν την οικίαν και εάν ιδη ότι η προσβολή έχει απλωθή και εις άλλα μέρη των τοίχων,

Λευ. 14,40 και προστάξει ο ιερεύς, και εξελούσι τους λίθους, εν οίς εστιν η αφή, και εκβαλούσιν αυτούς έξω της πόλεως εις τόπον ακάθαρτον.

Λευ. 14,40 θα διατάξει ο ιερεύς να αποσπάσουν τους λίθους, όπου έχει παρουσιασθή η προσβολή, και να τους βγάλουν έξω από την πόλιν εις τόπον ακάθαρτον.

Λευ. 14,41 και την οικίαν αποξύσουσιν έσωθεν κύκλω και εκχεούσι τον χούν τον απεξυσμένον έξω της πόλεως εις τόπον ακάθαρτον.

Λευ. 14,41 Θα ξύσουν την οικίαν εσωτερικώς ολόγυρα από το προσβληθέν μέρος, και το αποξεσθέν χώμα θα το πετάξουν έξω από την πόλιν εις τόπον ακάθαρτον.

Λευ. 14,42 και λήψονται λίθους απεξυσμένους ετέρους, και αντιθήσουσιν αντι των λίθων και χούν έτερον λήψονται και εξαλείψουσι την οικίαν.

Λευ. 14,42 Θα πάρουν έπειτα άλλους λίθους ξυσμένους, καθαρούς και θα τους θέσουν εις αντικατάστασιν των αφαιρεθέντων λίθων, θα πάρουν επίσης άλλο χώμα και θα κάμουν πληρόν, δια να αλείψουν εκ νέου την οικίαν.

Λευ. 14,43 εάν δε επέλθη πάλιν αφή και ανατείλη εν τή οικία μετά το εξελείν τους λίθους και μετά το αποξυσθήναι την οικίαν και μετά το εξαλειφθήναι,

Λευ. 14,43 Εάν όμως παρουσιασθή πάλιν προσβολή της λέπρας και αναφανή εις την οικίαν μετά την αφαίρεσιν του λίθου και την απόξεσιν της οικίας και μετά την επάλειψιν αυτής,

Λευ. 14,44 και εισελεύσεται ο ιερεύς και όψεται· ει διακέχυται η αφή εν τή οικία, λέπρα έμμονός εστιν εν τή οικία, ακάθαρτός εστι.

Λευ. 14,44 θα εισέλθη ο ιερεύς και θα ξετάση πάλιν την οικίαν εάν η προσβολή διεδόθη εις την οικίαν, τότε η λέπρα είναι μόνιμος εις την οικίαν και αυτή είναι ακάθαρτος.

Λευ. 14,45 και καθελούσι την οικίαν και τα ξύλα αυτής και τους λίθους αυτής και πάντα τον χούν εξοίσουσιν έξω της πόλεως εις τόπον ακάθαρτον.

Λευ. 14,45 Θα κρημνίσουν την οικίαν και τα ξύλα της και τους λίθους της και όλον το χώμα της και θα μεταφέρουν αυτά έξω από την πόλιν εις τόπον ακάθαρτον.

Λευ. 14,46 και ο εισπορευόμενος εις την οικίαν πάσας τας ημέρας, ας αφωρισμένη εστιν, ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 14,46 Εκείνος δε που θα εισέλθη εις την οικίαν κατά τας ημέρας, κατά τας οποίας αυτή είναι απομονωμένη, θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν.

Λευ. 14,47 και ο κοιμώμενος εν τή οικία πλυνεί τα μιάτια αυτού, και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας· και ο έσθων εν τή οικία πλυνεί τα μιάτια αυτού, και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 14,47 Εκείνος που θα κοιμηθή εις αυτήν την οικίαν, θα πλύνη τα ενδύματά του και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν. Εκείνος επίσης που θα φάγη εις την οικίαν αυτήν, θα πλύνη τα ενδύματά του και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 14,48 εάν δε παραγενόμενος εισέλθη ο ιερεύς και ιδη, και ιδού διαχύσει ου διαχείται η αφή εν τή οικία μετά το εξαλειφθήναι την οικίαν, και καθαριεί ο ιερεύς την οικίαν, ότι ιάθη η αφή.

Λευ. 14,48 Εάν δε εισέλθη ο ιερεύς εις την οικίαν και ιδη ότι δεν έχει διαδοθή η προσβολή εις αυτήν μετά την μερικὴν κάθαρσιν που είχε γίνει, θα κηρύξη αυτήν ο ιερεύς καθαράν, διότι η προσβολή έχει πλέον θεραπευθή.

Λευ. 14,49 και λήψεται αφαγνίσαι την οικίαν δύο ορνίθια ζώντα καθαρά και ξύλον κέδρινον και κεκλωσμένον κόκκινον και ύσσωπον·

Λευ. 14,49 Δια τον αγνισμόν δε της οικίας θα πάρη ο ιερεύς δύο μικρά ζώντα πτηνά καθαρά, των οποίων επιτρέπεται η βρώσις, ένα κέδρινον ξύλο, σχοινί από στριμμένην κοκκίνην κλωστήν και ένα κλωναράκι υσσώπου.

Λευ. 14,50 και σφάξει το ορνίθιον το έν εις σκεύος οστράκινον εφ ύδατι ζώντι,

Λευ. 14,50 Θα σφάξη το ένα μικρόν πτηνόν εις ένα πήλινον δοχείον που περιέχει πηγαίον ύδωρ.

Λευ. 14,51 και λήψεται το ξύλον το κέδρινον και το κεκλωσμένον κόκκινον και τον ύσσωπον και το ορνίθιον το ζών, και βάψει αυτό εις το αίμα τού ορνιθίου τού εσφαγμένου εφ ύδατι ζώντι, και περιρανεί εν αυτοίς επί την οικίαν επτάκις,

Λευ. 14,51 Θα πάρη το κέδρινον ξύλο και το σχοινί το καμωμένον με την κοκκίνην στριμμένην κλωστήν, το κλωναράκι του υσσώπου, και το ζωντανόν μικρόν πτηνόν, θα βυθίση αυτά στο αίμα του μικρού πτηνού, που εσφάγη επάνω από το πηγαίον ύδωρ, και θα ραντίση με το ύδωρ αυτό την οικίαν επτά φορές.

Λευ. 14,52 και αφαγνίει την οικίαν εν τώ αίματι τού ορνιθίου και εν τώ ύδατι τώ ζώντι και εν τώ ορνιθίω τώ ζώντι και εν τώ ξύλω τώ κεδρίνω και εν τώ υσσώπω και εν τώ κεκλωσμένω κοκκίνω.

Λευ. 14,52 Θα εξαγνίση έτσι την οικίαν με το αίμα του σφαγέντος μικρού πτηνού και με το πηγαίον ύδωρ, με το ζων μικρόν πτηνόν, με το κέδρινον ξύλον και με το σχοινί το καμωμένον από κοκκίνην στριμμένην κλωστήν.

Λευ. 14,53 και εξαποστελεί το ορνίθιον το ζών έξω της πόλεως εις το πεδίον και εξιλάσεται περί της οικίας, και καθαρά έσται.

Λευ. 14,53 Θα αφήση ελεύθερον το ζωντανόν μικρόν πτηνόν έξω από την πόλιν εις την πεδιάδα, θα εξιλέωση έτσι την οικίαν και θα είναι αυτή καθαρά.

Λευ. 14,54 Ούτος ο νόμος κατά πάσαν αφήν λέπρας και θραύματος

Λευ. 14,54 Αυτή η νομική διάταξις, που θα εφαρμόζεται κάθε φοράν κατά την οποίαν ήθελε παρουσιασθή προσβολή λέπρας,

Λευ. 14,55 και της λέπρας ιματίου και οικίας

Λευ. 14,55 όπως επίσης και επί της λέπρας, που ήθελε παρουσιασθή εις ένδυμα η εις οικίαν.

Λευ. 14,56 και ουλής και σημασίας και τού αυγάζοντος

Λευ. 14,56 Αυτή είναι επίσης η νομική διάταξις και δια τας υποτιθεμένας πληγάς λέπρας, όπως επίσης και δια τα λευκάζοντα σημεία του δέρματος εξ αιτίας της λευκοπλασίας.

Λευ. 14,57 και τού εξηγήσασθαι ή ημέρα ακάθατον, και ή ημέρα καθαρισθήσεται. ούτος ο νόμος της λέπρας.

Λευ. 14,57 Αυτός είναι ο νόμος, δια του οποίου καθορίζεται πότε είναι κάποιος ακάθατος και πότε είναι ούτος καθαρός. Αυτός γενικώς είναι ο νόμος της λέπρας των ανθρώπων, των ενδυμάτων και των οικιών".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Λευ. 15,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Λευ. 15,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μοϋσήν και τον Ααρών και είπε·

Λευ. 15,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και ερείς αυτοίς· ανδρι ανδρι, ώ εάν γένηται ρύσις εκ τού σώματος αυτού, η ρύσις αυτού ακάθατος έστι.

Λευ. 15,2 "μίλησε προς τους Ισραηλίτας και είπε εις αυτούς· εις κάθε άνδρα, στον οποίον θα γίνη ρεύσις εκ του σώματός του, η ρεύσις αυτή είναι ακάθατος.

Λευ. 15,3 και ούτος ο νόμος της ακαθαρσίας αυτού· ρέων γόνον εκ σώματος αυτού, εκ της ρύσεως, ής συνέστηκε το σώμα αυτού διά της ρύσεως, αυτή η ακαθαρσία αυτού εν αυτώ· πάσαι αι ημέραι ρύσεως σώματος αυτού, ή συνέστηκε το σώμα αυτού διά της ρύσεως, ακαθαρσία αυτού έστι.

Λευ. 15,3 Αυτός είναι ο νόμος της ακαθαρσίας του· Όταν εκ του σώματός του εξέλθη το σπέρμα, εκ του οποίου λαμβάνει σύστασιν το ανθρώπινον σώμα, η ρεύσις αυτή είναι ακάθατος εις αυτόν. Ολαι αι ημέραι της εκ του σώματος ρύσεως, εκ της οποίας λαμβάνει ύπαρξιν το ανθρώπινον σώμα, είναι ημέραι ακαθαρσίας και αυτού του ιδίου.

Λευ. 15,4 πάσα κοίτη, εφ ής εάν κοιμηθή επ αυτής ο γονορυής, ακάθατος έστι, και πάν σκεύος εφ ό αν καθίση επ αυτό ο γονορυής, ακάθατος έσται.

Λευ. 15,4 Καθε κλίνη επί της οποίας θα κοιμηθή, ο πάσχων την ρεύσιν είναι ακάθατος. Και κάθε σκεύος, επάνω στο οποίον θα καθήση, είναι ακάθατος.

Λευ. 15,5 και άνθρωπος, ός εάν άψηται της κοίτης αυτού, πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας·

Λευ. 15,5 Ο δε άνθρωπος, ο οποίος θα εγγίση την κλίνην εκείνου, θα πλύνη τα ιμάτιά του, θα λουσθή ο ίδιος με νερό και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,6 και ο καθήμενος επί τού σκεύους, εφ ό εάν καθίση ο γονορυής, πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας·

Λευ. 15,6 Εκείνος που θα καθήση εις σκεύος, επάνω στο οποίον εκάθισεν ο πάσχων την ρεύσιν, θα πλύνη τα ιμάτια αυτού, θα λουσθή ο ίδιος με νερό και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,7 και ο απόμενος τού χρωτός τού γονορυούς πλυνεί τα ιμάτια και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,7 Εκείνος, που θα εγγίση το σώμα του έχοντος την ρεύσιν, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή, με νερό και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,8 εάν δε προσσιελίση ο γονορυής επί τον καθαρόν, πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,8 Εάν δε ο παθών αυτήν την ρεύσιν ρίψη τον σιελόν του εις καθαρόν άνθρωπον, αυτός πρέπει να πλύνη τα ενδύματά του, να λουσθή με νερό και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,9 και πάν επίσαγμα όνου, εφ ό αν επιβή επ αυτό ο γονορυής, ακάθατον έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,9 Και το σαμάρι του όνου, επάνω στο οποίοιον θα καθήση ο πάσχων την ρεύσιν, θα είναι ακάθατον έως την εσπέραν.

Λευ. 15,10 και πάς ο απτόμενος όσα αν ή υποκάτω αυτού, ακάθατος έσται έως εσπέρας· και ο αίρων αυτά πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,10 Οιοσδήποτε δε εγγίση κάθε αντικείμενον, που ευρίσκεται κάτω από το σώμα του πάσχοντος την ρεύσιν, θα είναι ακάθατος μέχρι την εσπέραν. Και εκείνος που θα σηκώση αυτά τα αντικείμενα, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή με νερό και θα είναι ακάθατος μέχρι της εσπέρας.

Λευ. 15,11 και όσον εάν άψηται ο γονορυής, και τας χείρας ου νένιπται ύδατι, πλυνεί τα ιμάτια και λούσεται το σώμα ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,11 Εκείνοι τους οποίους θα εγγίση ο έχων την ρεύσιν, αν δεν έχη ο ίδιος πλύνει τα χέρια του με νερό, θα πλύνουν τα ενδύματά των, θα λουσθούν με νερό και θα είναι ακάθατοι έως την εσπέραν.

Λευ. 15,12 και σκεύος οστράκινον, ού αν άψηται ο γονορυής, συντριβήσεται και σκεύος ξύλινον νιφήσεται ύδατι και καθαρόν έσται.

Λευ. 15,12 Σκεύος πήλινον, το οποίοιον θα εγγίση ο έχων την ρεύσιν, θα συντριβή· αν δε είναι ξύλινον σκεύος, θα πλυθή με ύδωρ και θα είναι καθαρόν.

Λευ. 15,13 εάν δε καθαρισθή ο γονορυής εκ της ρύσεως αυτού, και εξαριθμηθήσεται αυτό επτά ημέρας εις τον καθαρισμόν αυτού, και πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται το σώμα ύδατι και καθαρός έσται.

Λευ. 15,13 Όταν θεραπευθή και μέλλει να καθαρισθή εκ της ρύσεως αυτής ο παθών, θα μετρηθούν επτά ημέραι δια τον καθαρισμόν του, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή με νερό και θα είναι καθαρός.

Λευ. 15,14 και τή ημέρα τή ογδόη λήψεται εαυτώ δύο τρυγόνας ή δύο νεοσσούς περιστερών και οίσει αυτά έναντι Κυρίου επί τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου και δώσει αυτά τώ ιερεί.

Λευ. 15,14 Την ογδόην ημέραν θα πάρη αυτός δύο τρυγόνας η δύο νεοσσούς περιστερών, θα φέρη αυτά απέναντι του Κυρίου, εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα τα δώση στον ιερέα.

Λευ. 15,15 και ποιήσει αυτά ο ιερεύς μίαν περι άμαρτίας και μίαν εις ολοκαύτωμα. και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς έναντι Κυρίου από της ρύσεως αυτού.

Λευ. 15,15 Από αυτάς την μίαν θα προσφέρη ο ιερεύς θυσίαν περι άμαρτίας και την άλλην εις ολοκαύτωσιν. Ετσι δε θα εξιλαώση αυτόν απέναντι του Κυρίου δια την ρεύσιν του αυτήν.

Λευ. 15,16 Και άνθρωπος, ώ αν εξέλθη εξ αυτού κοίτη σπέρματος, και λούσεται ύδατι πάν το σώμα αυτού και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,16 Άνθρωπος, ο οποίος θα πάθη νυκτερινήν εις την κλίνην του ρεύσιν θα λουσθή εις όλον του το σώμα με νερό και θα είναι ακάθατος μέχρις εσπέρας.

Λευ. 15,17 και πάν ιμάτιον και πάν δέρμα, αφ ό εάν ή επ αυτό κοίτη σπέρματος, και πλυθήσεται ύδατι και ακάθατον έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,17 Καθε ένδυμα είτε από ύφασμα είτε από δέρμα είναι αυτό, επί του οποίου ήθελε συμβή η κατά την νύκτα ρεύσις αυτή, θα πλυθή με νερό, και θα είναι ακάθατον έως την εσπέραν.

Λευ. 15,18 και γυνή εάν κοιμηθή ανήρ μετ αυτής κοίτην σπέρματος, και λούσονται ύδατι και ακάθατοι έσονται έως εσπέρας.

Λευ. 15,18 Εάν γυνή κοιμηθή με τον άνδρα της και έλθουν εις ένωσιν, θα λουσθούν και οι δύο με νερό και θα είναι ακάθατοι έως την εσπέραν.

Λευ. 15,19 Καί γυνή, ήτις εάν ή ρέουσα αίματι, και έσται η ρύσις αυτής εν τώ σώματι αυτής, επτά ημέρας έσται εν τή αφέδρω αυτής· πάς ο απτόμενος αυτής ακάθατος έσται έως εσπέρας,

Λευ. 15,19 Γυνή, εις την οποίαν ήθελε συμβή ρύσις αίματος, πρόκειται δε περι της φυσιολογικής εμμήνου ρύσεως, θα είναι επί επτά ημέρας κατά την περιόδον της ρύσεως αυτής ακάθατος. Οποιος δε την εγγίση θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,20 και πάν, εφ ό εάν κοιτάζηται επ αυτό εν τή αφέδρω αυτής, ακάθατον έσται. και πάν εφ ό εάν επικαθίση επ αυτό, ακάθατον έσται.

Λευ. 15,20 Καθε δε αντικείμενον, επάνω στο οποίοιον θα κοιμάται αυτή κατά την έμμηνον περιόδον της, θα είναι ακάθατον.

Λευ. 15,21 και πάς ός εάν άψηται της κοίτης αυτής, πλυνεί τα ιμάτια αυτού, και λούσεται το σώμα αυτού ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,21 Οποιος θα εγγίση την κλίνην αυτής, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή εις ολόκληρον το σώμα με νερό και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,22 και πάς ο απτόμενος παντός σκεύους, ού εάν καθίση επ αυτό, πλυνεί τα ιμάτια αυτού, και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,22 Καθένας που εγγίζει σκεύος, επί του οποίου εκείνη εκάθησε, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή με νερό και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,23 εάν δε εν τή κοίτη αυτής ούσης, ή επί τού σκεύους, ού εάν καθίση επ αυτό εν τώ άπτεσθαι αυτόν αυτής, ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,23 Εάν δε κανείς εγγίση αυτήν κοιμωμένην επί της κλίνης της κατά την περιόδον της η καθημένην εις κάποιο σκεύος, αυτός θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,24 εάν δε κοίτη κοιμηθή τις μετ αυτής και γένηται η ακαθαρσία αυτής επ αυτό, ακάθατος έσται επτά ημέρας. και πάσα κοίτη, εφ ή αν κοιμηθή επ αυτή, ακάθατος έσται.

Λευ. 15,24 Εάν δε ο ανήρ κοιμηθή μαζί της και η έμμηνος ρύσις της πέση στο σώμα του, θα είναι αυτός ακάθατος επί

επτά ημέρας. Και η κλίνη, επί της οποίας αυτή θα κοιμηθή, θα είναι ακάθαρτος.

Λευ. 15,25 Καί γυνή εάν ρέη ρύσει αίματος ημέρας πλείους, ουκ εν καιρώ της αφέδρου αυτής, εάν και ρέη μετά την αφέδρου αυτής, πάσαι αι ημέραι ρύσεως ακαθαρσίας αυτής, καθάπερ αι ημέραι της αφέδρου αυτής, έσται ακάθαρτος.

Λευ. 15,25 Εάν γυνή έχη ρύσιν αίματος περισσοτέρας ημέρας των κανονικών, πέραν δηλαδή του χρόνου της κανονικής εμμηνου ροής, όλαι αι ημέραι της ρύσεως αυτής είναι ημέραι ακαθαρσίας, όπως και αι της κανονικής. Κατ' αυτές η γυνή θα είναι ακάθαρτος.

Λευ. 15,26 και πάσα κοίτη, εφ' ής εάν κοιμηθή επ αυτής πάσας τας ημέρας της ρύσεως, κατά την κοίτην της αφέδρου έσται αυτή, και πάν σκεύος, εφ' ό εάν καθίση επ αυτό, ακάθαρτον έσται κατά την ακαθαρσίαν της αφέδρου.

Λευ. 15,26 Και η κλίνη, επί της οποίας θα κοιμηθή αυτή όλας τας επί πλέον αυτάς ημέρας της ρύσεως, τας πέραν των κανονικών της εμμηνου ρύσεως, θα είναι ακάθαρτος, και κάθε αντικείμενον επί του οποίου ήθελε καθήσει θα είναι ακάθαρτον, όπως και κατά την φυσιολογικήν της περίοδον.

Λευ. 15,27 πās ο απτόμενος αυτής ακάθαρτος έσται, και πλυνεί τα ιμάτια και λούσεται το σώμα ύδατι και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας.

Λευ. 15,27 Καθένας που εγγίζει αυτήν θα είναι ακάθαρτος, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λούση το σώμα του με νερό και θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν.

Λευ. 15,28 εάν δε καθαρισθή από της ρύσεως, και εξαριθμησεται αυτή επτά ημέρας και μετά ταύτα καθαρισθήσεται.

Λευ. 15,28 Εάν δε σταματήση η μη φυσιολογική αυτή ρύσις, θα περάσουν επτά ημέραι, μετά τας οποίας θα προσφέρει την θυσίαν προς καθαρισμόν της.

Λευ. 15,29 και τή ημέρα τή ογδόη λήψεται αυτή δύο τρυγόνας, ή δύο νεοσσούς περιστερών, και οίσει αυτά προς τον ιερέα επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου.

Λευ. 15,29 Κατά την ογδόην ημέραν θα πάρη η γυνή αυτή δύο τρυγόνας η δύο νεοσσούς περιστερών, και θα προσφέρει αυτά προς τον ιερέα, εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Λευ. 15,30 και ποιήσει ο ιερεύς την μίαν περι άμαρτίας και την μίαν εις ολοκαύτωμα. και εξιλάσεται περί αυτής ο ιερεύς έναντι Κυρίου από ρύσεως ακαθαρσίας αυτής.

Λευ. 15,30 Ο ιερεύς θα προσφέρει την μίαν από αυτάς θυσίαν περι άμαρτίας και την άλλην εις ολοκαύτωσιν. Ετσι δε θα εξιλεώση αυτήν απέναντι του Κυρίου από την ακάθαρτον αυτήν ρύσιν.

Λευ. 15,31 Καί ευλαβείς ποιήσεται τους υιούς Ισραήλ από των ακαθαρσιών αυτών, και ουκ αποθανούνται διά την ακαθαρσίαν αυτών εν τώ μιάνουν αυτοούς την σκηνήν μου την εν αυτοίς.

Λευ. 15,31 Θα καταστήσετε τους υιούς σας προσεκτικούς από τας ακαθαρσίας των αυτάς, δια να μη θανατωθούν, εάν δεν τας προσέξουν και εισερχόμενοι εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου την μολύνουν με αυτάς.

Λευ. 15,32 ούτως ο νόμος τού γονορουός. και εάν τινι εξέλθη εξ αυτού κοίτη σπέρματος, ώστε μιανθήναι εν αυτή,

Λευ. 15,32 Αυτός είναι ο νόμος του καθαρισμού δι' εκείνον, ο οποίος άσχει παθολογικήν ρεύσιν και δι' εκείνον ο οποίος έπαθε νυκτερινήν ρεύσιν, ώστε να μολυνθή από αυτήν.

Λευ. 15,33 και τή αιμοροούση εν τή αφέδρω αυτής, και ο γονορυής εν τή ρύσει αυτού, τώ άρσενι ή τή θηλεία, και τώ ανδρι, ός εάν κοιμηθή μετά αποκαθήμενης.

Λευ. 15,33 Αυτός είναι ο νόμος δια την γυναίκα, η οποία αιμορροεί κατά και μετά την φυσιολογικήν της περίοδον, και δια πάντα άνδρα πάσχοντα ρεύσιν, δια πάντα άνδρα και πάσαν γυναίκα. Αυτός ακόμη είναι ο νόμος δια τον άνδρα, ο οποίος κοιμήθη με γυναίκα, ευρισκομένην εις την έμμηνον περιόδον της".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Λευ. 16,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν μετά το τελευτήσαι τους δύο υιούς Ααρών εν τώ προσάγειν αυτοούς πύρ αλλότριον έναντι Κυρίου και ετελεύτησαν.

Λευ. 16,1 Μετά τον θάνατον των δύο υιών του Ααρών, οι οποίοι απέθανον, διότι προσέφεραν ξένον πυρ ενώπιον του Κυρίου, ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν

Λευ. 16,2 και ειπε Κύριος προς Μωυσήν· λάλησον προς Ααρών τον αδελφόν σου, και μη εισπορευέσθω πάσαν ώραν εις το άγιον εσώτερον τού καταπετάσματος εις πρόσωπον τού ιλαστηριου, ό εστιν επί της κιβωτού τού μαρτυριου, και ουκ αποθανείται· εν γάρ νεφέλη οφθήσομαι επί τού ιλαστηριου.

Λευ. 16,2 και ειπεν· "ειπέ στον αδελφόν σου τον Ααρών να μη εισέρχεται κατά οιαδήποτε ώραν και ημέραν εις τα Αγια των Αγίων, στο εσωτερικόν του καταπετάσματος, ενώπιον του ιλαστηριου, το οποίον ευρίσκεται επάνω εις την Κιβωτόν του Μαρτυριου, δια να μη τιμωρηθή με θάνατον. Διότι εγώ θα παρουσιάζωμαι επί του ιλαστηριου δια νεφέλης.

Λευ. 16,3 ούτως εισελεύσεται Ααρών εις το άγιον· εν μόσχω εκ βοών περι άμαρτίας, και κριόν εις ολοκαύτωμα·

Λευ. 16,3 Ετσι θα εισέρχεται ο Ααρών εις τα Αγια των Αγίων αφού δηλαδή προσφέρει προηγουμένως θυσίαν περι άμαρτίας ένα μοσχάρι και ένα κριον προς ολοκαύτωσιν.

Λευ. 16,4 και χιτώνα λινούν ηγιασμένον ενδύσεται, και περισκελές λινούν έσται επί τού χρωτός αυτού, και ζώνη λινή ζώσεται και κίδαριν λινήν περιθήσεται, ιμάτια αγία εστι, και λούσεται ύδατι πάν το σώμα αυτού, και ενδύσεται αυτά.

Λευ. 16,4 Θα ενδυθή τον ηγιασμένον λινόν χιτώνα, θα φορέση κατάσαρκα την λινήν περισκελίδα, θα ζωσθή με την λινήν ζώνην, θα φορέση εις την κεφαλήν του την λινήν κίδαριν, όλα αυτά είναι καθιερωμένα ιερατικά ενδύματα. Προηγουμένως θα λούση όλον το σώμα του με νερό και κατόπιν θα τα φορέση.

Λευ. 16,5 και παρά της συναγωγής των υιών Ισραήλ λήψεται δύο χιμάρους εξ αιγών περι άμαρτίας και κριόν ένα εις ολοκαύτωμα.

Λευ. 16,5 Θα πάρη κατόπιν ο Ααρών δύο τράγους από τα κοπάδια των Ισραηλιτών δια την θυσίαν περι άμαρτίας και ένα κριον δι' ολοκαύτωμα.

Λευ. 16,6 και προσάξει Ααρών τον μόσχον τον περι της άμαρτίας αυτού, και εξιλάσεται περι αυτού και τού οικου αυτού.

Λευ. 16,6 Θα προσφέρει, θυσίαν περι άμαρτίας, τον μόσχον, και με την θυσίαν αυτήν θα εξιλεωθή ο ίδιος και η οικογένειά του.

Λευ. 16,7 και λήψεται τους δύο χιμάρους και στήσει αυτοούς έναντι Κυρίου παρά την θύραν της σκηνης τού μαρτυριου·

Λευ. 16,7 Θα λάβη τους δύο τράγους, τους οποίους θα τοποθετήση ενώπιον του Κυρίου, πλησίον εις την θύραν της Σκηνης

του Μαρτυρίου.

Λευ. 16,8 και επιθήσει Ααρών επί τους δύο χιμάρους κλήρους, κλήρον ένα τώ Κυρίω και κλήρον ένα τώ αποπομπαίω.

Λευ. 16,8 Θα βάλη ο Ααρών κλήρους δια τους δύο αυτούς τράγους, ένα κλήρον δι' εκείνον, που θα προσφερθή θυσία προς τον Κυριον, και ένα άλλον δια τον δεύτερον τράγον, τον αποπομπαίον.

Λευ. 16,9 και προσάξει Ααρών τον χιμαρον, εφ' ον επήλθεν επ αυτόν ο κλήρος τώ Κυρίω, και προσοίσει περί αμαρτίας·

Λευ. 16,9 Τον τράγον, στον οποίον έπεσεν ο κλήρος δια τον Κυριον, θα τον πάρη ο Ααρών και θα τον προσφέρει θυσίαν περί αμαρτίας.

Λευ. 16,10 και τον χιμαρον, εφ' ον επήλθεν επ αυτόν ο κλήρος τού αποπομπαίου, στήσει αυτόν ζώντα έναντι Κυρίου, τού εξιλάσασθαι επ αυτού, ώστε αποστείλαι αυτόν εις την αποπομπήν, και αφήσει αυτόν εις την έρημον.

Λευ. 16,10 Και τον τράγον, στον οποίον έπεσεν ο κλήρος του αποπομπαίου, θα τον τοποθετήση ζώντα ενώπιον του Κυρίου, δια να κάμη εξιλέωσιν με αυτόν, ώστε να τον αποστείλη κατόπιν εις την εξορίαν και να τον εγκαταλείψη εις την έρημον.

Λευ. 16,11 και προσάξει Ααρών τον μόσχον τον περι της αμαρτίας αυτού, και εξιλάσεται περί εαυτού και τού οικου αυτού. και σφάξει τον μόσχον περι της αμαρτίας αυτού.

Λευ. 16,11 Θα προσφέρει ο Ααρών τον μόσχον θυσίαν δια τας αμαρτίας του, δια να εξιλέωση τον εαυτόν του και την οικογένειάν του, θα σφάξη και θα θυσιάση τον μόσχον τούτον ο ίδιος ο Ααρών περι της αμαρτίας του.

Λευ. 16,12 και λήψεται το πυρείον πλήρες ανθράκων πυρός από τού θυσιαστηρίου, τού απέναντι Κυρίου, και πλήσει τας χείρας θυμιάματος συνθέσεως λεπτής και εισοίσει εσώτερον τού καταπετάσματος.

Λευ. 16,12 Θα λάβη έπειτα το δοχείον του πυρός, γεμάτο αναμμένους άνθρακας από το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, που ευρίσκεται απέναντι της Σκηνης του Μαρτυρίου, θα γεμίση τα χέρια του από το λεπτόν παρεσκευασμένον θυμίαμα και θα εισέλθη στο εσωτερικόν του καταπετάσματος.

Λευ. 16,13 και επιθήσει το θυμίαμα επί το πύρ έναντι Κυρίου· και καλύψει η ατμός τού θυμιάματος το ιλαστήριον το επί των μαρτυρίων, και ουκ αποθανείται.

Λευ. 16,13 Θα θέση το θυμίαμα στους άνθρακας του πυροδοχείου ενώπιον του Κυρίου. Ο καπνός του θυμιάματος θα σκεπάση το ιλαστήριον, το οποίον ευρίσκεται επάνω από την Κιβωτόν των Μαρτυρίων. Με αυτόν τον τρόπον, ευλαβώς εισερχόμενος εις τα Αγια των Αγίων, δεν θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Λευ. 16,14 και λήψεται από τού αίματος τού μόσχου και ρανεί τώ δακτύλω επί το ιλαστήριον κατά ανατολάς· κατά πρόσωπον τού ιλαστηρίου ρανεί επτάκις από τού αίματος τώ δακτύλω.

Λευ. 16,14 Θα λάβη δια του δακτύλου του από το αίμα του μόσχου και θα ραντίση το ιλαστήριον προς ανατολάς. Κατά πρόσωπον δε του ιλαστηρίου θα ραντίση επτά φορές δια του δακτύλου του από το αίμα του μόσχου.

Λευ. 16,15 και σφάξει τον χιμαρον τον περι αμαρτίας, τον περι τού λαού, έναντι Κυρίου και εισοίσει τού αίματος αυτού εσώτερον τού καταπετάσματος και ποιήσει το αίμα αυτού, ον τρόπον εποίησε το αίμα τού μόσχου. και ρανεί το αίμα αυτού επί το ιλαστήριον, κατά πρόσωπον τού ιλαστηρίου

Λευ. 16,15 Επειτα δε θα σφάξη τον τράγον τον περι αμαρτίας του λαού ενώπιον του Κυρίου, θα φέρη από το αίμα αυτού στο εσωτερικόν του καταπετάσματος, εις τα Αγια των Αγίων, και θα κάμη με το αίμα αυτού ο,τι και με το αίμα του μόσχου. Θα ραντίση δηλαδή ενώπιον του ιλαστηρίου.

Λευ. 16,16 και εξιλάσεται το άγιον από των ακαθαρσιών των υιών Ισραήλ και από των αδικημάτων αυτών περι πασών των αμαρτιών αυτών. και ούτω ποιήσει τή σκηνή τού μαρτυρίου τή εκτισμένη εν αυτοίς εν μέσω της ακαθαρσίας αυτών.

Λευ. 16,16 Κατ' αυτόν τον τρόπον θα εξαγνίση τα Αγια των Αγίων από τας μιάσεις των Ισραηλιτών, δηλαδή από τας αδικίας αυτών και γενικώς από όλας τας αμαρτίας των. Το ίδιο θα κάμη και δια την Σκηνήν του Μαρτυρίου, η οποία είναι στημένη εν μέσω της κατασκηνώσεως των Ισραηλιτών, δια να καθαρίση και αυτήν από τους ηθικούς μολυσμούς των Ισραηλιτών.

Λευ. 16,17 και πάς άνθρωπος ουκ έσται εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, εισπορευομένου αυτού εξιλάσασθαι εν τώ αγίω, έως αν εξέλθη· και εξιλάσεται περί εαυτού και τού οικου αυτού και περι πάσης συναγωγής υιών Ισραήλ.

Λευ. 16,17 Κανείς όμως Ισραηλίτης δεν θα ευρίσκεται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, όταν θα εισέρχεται ο Ααρών εις τα Αγια των Αγίων, δια να κάμη την εξιλέωσιν αυτήν, και μέχρις ότου εξέλθη. Ο Ααρών θα κάμη εξιλέωσιν δια τον εαυτόν του, δια την οικογένειάν του και δι' όλον τον λαόν του Ισραήλ.

Λευ. 16,18 και εξελεύσεται επί το θυσιαστήριον το ον απέναντι Κυρίου και εξιλάσεται επ αυτού. και λήψεται από τού αίματος τού μόσχου και από τού αίματος τού χιμάρου και επιθήσει επί τα κέρατα τού θυσιαστηρίου κύκλω

Λευ. 16,18 Θα εξέλθη έπειτα προς το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, το οποίον ευρίσκεται απέναντι του Κυρίου και θα εξιλέωση και αυτό. Θα λάβη από το αίμα του μόσχου και από το αίμα του τράγου και θα θέση κύκλω εις τα εξέχοντα άκρα του θυσιαστηρίου.

Λευ. 16,19 και ρανεί επ αυτό από τού αίματος τώ δακτύλω επτάκις, και καθαριεί αυτό και αγιάσει αυτό από των ακαθαρσιών των υιών Ισραήλ.

Λευ. 16,19 Θα ραντίση το θυσιαστήριον από το αίμα με το δάκτυλόν του επτά φορές και έτσι θα το εξαγνίση και θα το αγιάση από τας αμαρτίας των Ισραηλιτών.

Λευ. 16,20 και συντελέσει εξιλασκόμενος το άγιον και την σκηνήν τού μαρτυρίου και το θυσιαστήριον, και περι των ιερέων καθαριεί· και προσάξει τον χιμαρον τον ζώντα.

Λευ. 16,20 Θα τελειώση κατ' αυτόν τον τρόπον τον εξαγνισμόν των Αγίων της Σκηνης του Μαρτυρίου και του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων. Θα εξαγνίση έπειτα και τους ιερείς. Δια το έργον αυτό του εξαγνισμού θα φέρη τον ζώντα τράγον,

Λευ. 16,21 και επιθήσει Ααρών τας χείρας αυτού επί την κεφαλήν τού χιμάρου τού ζώντος και εξαγορεύσει επ αυτού πάσας τας ανομίας των υιών Ισραήλ και πάσας τας αδικίας αυτών και πάσας τας αμαρτίας αυτών και επιθήσει αυτάς επί την κεφαλήν τού χιμάρου τού ζώντος και εξαποστελεί εν χειρί ανθρώπου ετοιμού εις την έρημον,

Λευ. 16,21 και θα θέση τα χέρια του ο Ααρών επάνω εις την κεφαλήν του ζώντος τράγου και θα εξομολογηθή όλας τας ανομίας των Ισραηλιτών, όλας τας αδικίας των και όλας τας αμαρτίας των, τας οποίας θα μεταφέρει και θα επιρρίψη εις την κεφαλήν του ζώντος τράγου, και θα αποπέμψη αυτόν, με άνθρωπον έτοιμον προ τούτο, εις την έρημον.

Λευ. 16,22 και λήψεται ο χιμαρος εφ' εαυτώ τας αδικίας αυτών εις γήν άβατον, και εξαποστελεί τον χιμαρον εις την έρημον.

Λευ. 16,22 Ο αποπομπιαίος αυτός τράγος θα πάρη επάνω του όλας τας αμαρτίας των Ισραηλιτών και θα περιπλανηθή εις μέρος άβατον από ανθρώπους. Θα τον αποπέμψη Ααρών εις περιοχίην έρημον.

Λευ. 16,23 και εισελεύσεται Ααρών εις την σκηνήν τού μαρτυρίου και εκδύσεται την στολήν την λινήν, ήν ενεδεδύκει εισπορευομένου αυτού εις το άγιον, και αποθήσει αυτήν εκεί.

Λευ. 16,23 Θα εισέλθη έπειτα ο Ααρών εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, θα εκδυθή την λινήν λευκήν στολήν, την οποίαν είχε φορέσει όταν εισήλθεν εις τα Αγια των Αγίων, και θα αποθήσει αυτήν εκεί.

Λευ. 16,24 και λούσεται το σώμα αυτού ύδατι εν τόπω αγίω και ενδύσεται την στολήν αυτού, και εξελθών ποιήσει το ολοκαύτωμα αυτού και το ολοκάρπωμα τού λαού και εξιλάσεται περί αυτού και περί τού οικου αυτού και περί τού λαού, ως περί των ιερέων.

Λευ. 16,24 Θα λούση το σώμα του με νερό στον ιερόν τόπον, θα ενδυθή την πολυτελή στολήν του, θα εξέλθη από την Σκηνήν και θα προσφέρει θυσίαν το ολοκαύτωμά του και το ολοκάρπωμα του λαού. Θα εξιλέωση τον εαυτόν του, την οικογένειάν του, τον λαόν και τους ιερείς.

Λευ. 16,25 και το στέαρ το περί των αμαρτιών ανοίσει επί το θυσιαστήριον.

Λευ. 16,25 Το λίπος των θυσιών αυτών, που προσφέρονται υπέρ των αμαρτιών, θα το θέση στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Λευ. 16,26 και ο εξαποστέλλων τον χίμαρον τον διασταλμένον εις άφεςιν πλυνεί τα ιμάτια και λούσεται το σώμα αυτού ύδατι και μετά ταύτα εισελεύσεται εις την παρεμβολήν.

Λευ. 16,26 Εκείνος που θα εκδιώξη τον τράγον, τον αποπομπιαίον δια την άφεςιν των αμαρτιών του λαού, θα πλύνη τα ενδύματά του και θα λούση το σώμα του με νερό και κατόπιν θα εισέλθη εις την κατασκίνωσιν.

Λευ. 16,27 και τον μόσχον τον περί της αμαρτίας και τον χίμαρον τον περί της αμαρτίας, ών το αίμα εισηνήχθη εξιλάσασθαι εν τώ αγίω, εξοίσουσιν αυτά έξω της παρεμβολής και κατακαύσουσιν αυτά εν πυρί, και τα δέρματα αυτών και τα κρέα αυτών και την κόπρον αυτών.

Λευ. 16,27 Τον μόσχον και τον τράγον, που προσεφέρθησαν δια τας αμαρτίας όλων και των οποίων το αίμα εισήχθη εις τα Αγια των Αγίων προς εξιλέωσιν των αμαρτιών, θα τους βγάλουν έξω από την κατασκίνωσιν και θα τους καύσουν εξ ολοκλήρου μαζί με τα δέρματά των, με τα κρέατα και την κόπρον αυτών.

Λευ. 16,28 ο δε κατακαίων αυτά πλυνεί τα ιμάτια και λούσεται το σώμα αυτού ύδατι και μετά ταύτα εισελεύσεται εις την παρεμβολήν.

Λευ. 16,28 Εκείνος που θα καύση αυτά, θα πλύνη κατόπιν τα ενδύματά του, θα λούση το σώμα του με νερό και κατόπιν θα εισέλθη εις την κατασκίνωσιν.

Λευ. 16,29 Καί έσται τούτο υμίν νόμιμον αιώνιον· εν τώ μηνί τώ εβδόμω δεκάτη τού μηνός ταπεινώσετε τας ψυχάς υμών και πάν έργον ου ποιήσετε ο αυτόχθον και ο προσήλυτος ο προσκείμενος εν υμίν·

Λευ. 16,29 Η τελετή αυτή της εξιλέωσεως, η εορτή του εξιλασμού, θα είναι δια σας νόμος παντοτεινός και απαράβατος. Την δεκάτην του εβδόμου μηνός θα συναισθανθήτε τας αμαρτίας σας, θα συντριβήτε και θα μετανοήσετε δι' αυτάς, και δεν θα κάμετε καμμίαν εργασίαν κατά την ημέραν αυτήν, ούτε ο εντόπιος Ισραηλίτης, ούτε ο ξένος που ήλθεν από άλλην χώραν και μένει μαζί σας.

Λευ. 16,30 εν γάρ τή ημέρα ταύτη εξιλάσεται περί υμών, καθαρίσαι υμάς από πασών των αμαρτιών υμών έναντι Κυρίου, και καθαρισθήσεσθε.

Λευ. 16,30 Διότι κατά την ημέραν αυτήν θα γίνη η τελετή της εξιλέωσεώς σας, δια να καθαρίση σας από όλας τας αμαρτίας σας ενώπιον του Κυρίου, ώστε να εισθε κατόπιν καθαροί.

Λευ. 16,31 σάββατα σαββάτων ανάπαυσις αυτή έσται υμίν, και ταπεινώσετε τας ψυχάς υμών, νόμιμον αιώνιον.

Λευ. 16,31 Σαββατα σαββάτων είναι αυτό, πλήρης και ολοκληρωτική ανάπαυσις θα επικρατήση μεταξύ σας και θα ταπεινώσετε δια μετανοίας και νηστείας τας ψυχάς σας. Νομος παντοτεινός θα είναι αυτός.

Λευ. 16,32 εξιλάσεται ο ιερεύς, ον αν χρίσωσιν αυτόν και ον αν τελειώσωσι τας χείρας αυτού, ιερατεύει μετά τον πατέρα αυτού, και ενδύσεται την στολήν την λινήν, στολήν αγίαν.

Λευ. 16,32 Την εξιλέωσιν θα τελή ο εκάστοτε αρχιερεύς, τον οποίον θα έχουν χρίσει με το άγιον έλαιον και τας χείρας του και θα έχουν καταστήσει ικανάς δια το έργον του, ώστε να αρχιερατεύη μετά τον πατέρα του, τον οποίον θα διαδεχθή. Αυτός θα ενδυθή την λινήν αρχιερατικήν στολήν, την αγίαν στολήν.

Λευ. 16,33 και εξιλάσεται το άγιον τού αγίου και την σκηνήν τού μαρτυρίου και το θυσιαστήριον εξιλάσεται, και περί των ιερέων και περί πάσης συναγωγής εξιλάσεται.

Λευ. 16,33 Ως αρχιερεύς θα εξιλέωνη τα Αγια των 'Αγίων, την Σκηνήν του Μαρτυρίου, το θυσιαστήριον, τους ιερείς και όλον τον λαόν των Ισραηλιτών.

Λευ. 16,34 και έσται τούτο υμίν νόμιμον αιώνιον εξιλάσκεσθαι περί των υιών Ισραήλ από πασών των αμαρτιών αυτών· άπαξ τού ενιαυτού ποιηθήσεται, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 16,34 Η εξιλέωσις των Ισραηλιτών από όλας τας αμαρτίας των θα είναι νόμος παντοτεινός και απαράβατος δια σας. Μίαν φοράν το έτος θα γίνεται η τελετή αυτή, όπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Λευ. 17,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 17,1 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 17,2 λάλησον προς Ααρών και προς τους υιούς αυτού και προς πάντας υιούς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· τούτο το ρήμα, ό ενετείλατο Κύριος, λέγων·

Λευ. 17,2 "μίλησε προς τον Ααρών, προς τους υιούς του και προς όλους τους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· Αυτή είναι, η εντολή, την οποίαν έδωσεν ο Κυριος·

Λευ. 17,3 άνθρωπος άνθρωπος των υιών Ισραήλ ή των προσηλύτων των προσκειμένων εν υμίν, ός εάν σφάξη μόσχον ή πρόβατον ή αίγα εν τή παρεμβολή και ός αν σφάξη έξω της παρεμβολής,

Λευ. 17,3 Εάν κανείς από τους Ισραηλίτας η ξένος που μένει μαζί σας, σφάξη μόσχον η, πρόβατον η αίγα εντός της κατασκίνωσεως η έξω από την κατασκίνωσιν και δεν φέρη αυτό εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, ώστε να το

προσφέρει η θυσία ολοκαυτώματος η εθυχαριστήριον ειρηνικήν θυσίαν, η οποία είναι δεκτή εις οσμήν ευωδίας από τον Κυριον, η εκείνος που θα σφάξη έξω από την κατασκήνωσιν

Λευ. 17,4 και επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου μη ενέγκη, ώστε ποιήσαι αυτό εις ολοκαύτωμα ή σωτήριον Κυρίω δεκτόν εις οσμήν ευωδίας, και ός αν σφάξη έξω και επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου μη ενέγκη αυτό, ώστε προσενέγκαι δώρον τώ Κυρίω απέναντι της σκηνης Κυρίου, και λογισθήσεται τώ ανθρώπω εκείνω αίμα· αίμα εξέχεεν, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ τού λαού αυτής·

Λευ. 17,4 και δεν θα φέρη αυτό εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, δια να το σφάξη εκεί και το προσφέρει δώρον προς τον Κυριον ενώπιον της Σκηνης του Κυρίου, θα θεωρηθή τόσοσ ένοχος, όσον και εκείνος που έχυσεν αίμα ανθρώπου. Επειδή θα θεωρηθή ως φονεύς, θα εξολοθρευθή ο άνθρωπος αυτός εκ μέσου του λαού.

Λευ. 17,5 όπως αναφέρωσιν οι υιοί Ισραήλ τας θυσίας αυτών, όσας αν αυτοί σφάξουσιν εν τοίς πεδίοις, και οίσουσι τώ Κυρίω επί τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου προς τον ιερέα και θύσουσι θυσίαν σωτηρίου τώ Κυρίω αυτά.

Λευ. 17,5 Αυτά νομοθετούνται, δια να φέρουν οι Ισραηλίται τα προς θυσίαν ζώα των, όσα μέχρι τώρα έσφαζον εις τας πεδιάδας, να τα φέρουν στον Κυριον, προς τον ιερέα, εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, όπου και θα σφάζουν αυτά ως ειρηνικήν ευχαριστήριον θυσίαν στον Κυριον.

Λευ. 17,6 και προσχεεί ο ιερεύς το αίμα επί το θυσιαστήριον κύκλω απέναντι Κυρίου παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου και ανοίσει το στέαρ εις οσμήν ευωδίας Κυρίω.

Λευ. 17,6 Ο ιερεύς θα χύση το αίμα κύκλω από το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων απέναντι από τον Κυριον πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα προσφέρει το λίπος εις οσμήν ευωδίας προς τον Κυριον.

Λευ. 17,7 και ου θύσουσιν έτι τας θυσίας αυτών τοίς ματαίοις, οίς αυτοί εκπορνεύουσιν οπίσω αυτών· νόμιμον αιώνιον έσται υμίν εις τας γενεάς υμών.

Λευ. 17,7 Δεν θα προσφέρουν ποτέ πλέον οι Ισραηλίται τας θυσίας των εις τα είδωλα, με τα οποία πλανώνται και διαφθείρονται οι ακολουθούντες οπίσω από τα είδωλα αυτά. Αυτό θα είναι δια σας παντοτεινός και απαράβατος νόμος εις όλας τας γενεάς σας.

Λευ. 17,8 Καί ερείς προς αυτούς· άνθρωπος άνθρωπος των υιών Ισραήλ ή από των υιών των προσηλύτων των προσκειμένων εν υμίν, ός αν ποιήση ολοκαύτωμα ή θυσίαν

Λευ. 17,8 Θα είπης πάλιν προς αυτούς· Εάν Ισραηλίτης η ξένος από αυτούς, οι οποίοι μένουν μαζί σας, προσφέρει ολοκαύτωμα η κάποιαν άλλην θυσίαν

Λευ. 17,9 και επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου μη ενέγκη ποιήσαι αυτό τώ Κυρίω, εξολοθρευθήσεται ο άνθρωπος εκείνος εκ τού λαού αυτού.

Λευ. 17,9 και δεν προσφέρει αυτήν εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου προς θυσίαν δια τον Κυριον, θα εξολοθρευθή ο άνθρωπος αυτός εκ μέσου του λαού του.

Λευ. 17,10 Καί άνθρωπος άνθρωπος των υιών Ισραήλ ή των προσηλύτων των προσκειμένων εν υμίν, ός αν φάγη πάν αίμα, και επιστήσω το πρόσωπόν μου επί την ψυχήν την έσθουσαν το αίμα και απολώ αυτήν εκ τού λαού αυτής·

Λευ. 17,10 Εάν ένας άνθρωπος από τους Ισραηλίτας η, από τους ξένους, που ευρίσκονται μαζί σας, φάγη αίμα, εγώ θα στρέψω ωργισμένος το πρόσωπόν μου εναντίον του ανθρώπου αυτού, ο οποίος έφαγεν αίμα, και θα εξοντώσω αυτόν εκ του λαού του.

Λευ. 17,11 η γάρ ψυχή πάσης σαρκός αίμα αυτού εστι, και εγώ δέδωκα αυτό υμίν επί τού θυσιαστηρίου εξιλάσκεσθαι περί των ψυχών υμών· το γάρ αίμα αυτού αντί ψυχής εξιλάσεται.

Λευ. 17,11 Και τούτο, διότι η ζωή κάθε ζωντανού όντος υπάρχει στο αίμα αυτού. Εγώ δε, ως χορηγός της ζωής, σας έχω νομοθετήσει ως καθήκον να χύνεται τούτο στο θυσιαστήριον, δια να εξιλεώνονται αι αμαρτίαι των ψυχών σας. Δια του αίματος της θυσίας του ζώου εξιλεώνεται ο άνθρωπος δια τας αμαρτίας του.

Λευ. 17,12 διά τούτο είρηκα τοίς υιοίς Ισραήλ· πάσα ψυχή εξ υμών ου φάγεται αίμα, και ο προσήλυτος ο προσκειμένος εν υμίν ου φάγεται αίμα.

Λευ. 17,12 Δια τούτο είπα στους Ισραηλίτας· κανείς Ισραηλίτης και κανείς ξένος παρεπιδημών κοντά σας δεν θα φάγη αίμα. Το αίμα θα προσφέρεται προς εξιλέωσίν σας.

Λευ. 17,13 και άνθρωπος άνθρωπος των υιών Ισραήλ ή των προσηλύτων των προσκειμένων εν υμίν, ός αν θηρεύση θήρευμα θηρίον ή πετεινόν, ό έσθεται, και εκχεεί το αίμα και καλύψει αυτό τή γη·

Λευ. 17,13 Εάν κανείς από τους Ισραηλίτας η από τους ξένους, που μένουν μαζί σας, συλλάβη δια κυνηγίου θηρίον τι η πτηνόν και πρόκειται να το φάγη, θα χύση το αίμα αυτού εις την γην και θα το σκεπάση με χώμα.

Λευ. 17,14 η γάρ ψυχή πάσης σαρκός αίμα αυτού εστι. και είπα τοίς υιοίς Ισραήλ· αίμα πάσης σαρκός ου φάγεσθε, ότι η ψυχή πάσης σαρκός αίμα αυτού εστι· πάς ο έσθων αυτό εξολοθρευθήσεται.

Λευ. 17,14 Διότι η ζωή παντός εμβίου όντος είναι στο αίμα αυτού. Δια τούτο είπα στους Ισραηλίτας, δεν θα φάγετε αίμα παντός εμβίου όντος, διότι η ζωή αυτού υπάρχει στο αίμα. Εκείνος που τρώγει το αίμα, θα εξολοθρευθή.

Λευ. 17,15 Καί πάσα ψυχή, ήτις φάγεται θνησιμαίων ή θηριάλωτων εν τοίς αυτόχθοσιν ή εν τοίς προσηλύτοις, πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται ύδατι και ακάθαρτος έσται έως εσπέρας και καθαρός έσται.

Λευ. 17,15 Καθε άνθρωπος, είτε εντόπιος Ισραηλίτης η από τους ξένους που θα φάγη ζών θνησιμαίων η κατασπαραγθέν από θηρίον, είναι ένοχος. Θα πλύνη τα ενδύματα αυτού, θα λουσθή με νερό και θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν.

Κατόπιν θα είναι καθαρός.

Λευ. 17,16 εάν δε μη πλύνη τα ιμάτια και το σώμα μη λούσεται ύδατι, και λήψεται ανόμημα αυτού.

Λευ. 17,16 Εάν δεν πλύνη τα ενδύματα αυτού και δεν λούση το σώμα αυτού με νερό, θα έχη ενοχήν δια την παραινομίαν του και θα τιμωρηθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Λευ. 18,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 18,1 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν

Λευ. 18,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 18,2 "μίλησε προς τους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 18,3 κατά τα επιτηδεύματα Αιγύπτου, εν ή κατωκήσατε επ αυτή, ου ποιήσετε και κατά τα επιτηδεύματα γής Χαναάν, εις ήν εγώ εισάγω υμάς εκεί, ου ποιήσετε και τοίς νομίμοις αυτών ου πορεύεσθε.

Λευ. 18,3 Τας αμαρτωλάς συνηθείας της Αιγύπτου, εις την οποίαν είχατε κατοικήσει, δεν θα τας ακολουθήσετε, και κατά τας αμαρτωλάς συνηθείας της χώρας Χαναάν, εις την οποίαν εγώ σας εισάγω, δεν θα ζήσετε και με τους νόμους αυτών δεν θα πορευθήτε.

Λευ. 18,4 τα κρίματά μου ποιήσετε και τα προστάγματά μου φυλάξεσθε και πορεύεσθε εν αυτοίς· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 18,4 Τας ιδικάς μου αποφάσεις θα τηρήτε, τας εντολάς μου θα φυλάσσετε και θα πορεύεσθε σύμφωνα με αυτά. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 18,5 και φυλάξεσθε πάντα τα προστάγματά μου και πάντα τα κρίματά μου και ποιήσετε αυτά, ά ποιήσας αυτά άνθρωπος ζήσεται εν αυτοίς· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 18,5 Φυλάξατε όλας τας εντολάς μου και όλας τας αποφάσεις μου εφαρμόσατέ τας εις την ζωήν σας. Άνθρωπος ο οποίος θα εφαρμόση αυτά θα ζη ειρηνικός και ασφαλής μέσα εις αυτά. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 18,6 Άνθρωπος άνθρωπος προς πάντα οικεία σαρκός αυτού ου προσελεύσεται αποκαλύψαι ασχημοσύνην· εγώ Κύριος.

Λευ. 18,6 Κανείς άνθρωπος δεν θα έλθη εις γάμον προς γυναίκα συγγενή του και δεν θα αποκαλύψη όσα δι' εντροπήν πρέπει να είναι κρυμμένα. Εγώ ο Κυριος διατάσσω.

Λευ. 18,7 ασχημοσύνην πατρός σου και ασχημοσύνην μητρός σου ουκ αποκαλύψεις, μήτηρ γάρ σου εστιν, ουκ αποκαλύψεις την ασχημοσύνην αυτής.

Λευ. 18,7 Εκ σεβασμού και αιδούς προς τον πατέρα σου δεν θα έλθης εις σχέσιν γάμου με την μητέρα σου και δεν θα αποκαλύψης όσα δι' εντροπήν πρέπει να είναι κεκρυμμένα, διότι είναι μήτηρ σου.

Λευ. 18,8 ασχημοσύνην γυναικός πατρός σου ουκ αποκαλύψεις, ασχημοσύνη πατρός σου εστιν.

Λευ. 18,8 Δεν θα έλθης εις σχέσιν γάμου με την γυναίκα του πατρός σου, διότι άλλως θα δείξης Adrianτροπιάν προς τον πατέρα σου.

Λευ. 18,9 ασχημοσύνην της αδελφής σου εκ πατρός σου ή εκ μητρός σου ενδογενούς ή γεγεννημένης έξω, ουκ αποκαλύψεις ασχημοσύνην αυτών.

Λευ. 18,9 Δεν πρέπει να έλθης εις ισχέσιν γάμου με την αδελφήν σου, από τον ίδιο πατέρα η από την ίδια μητέρα, η οποία εγεννήθη εντός η εκτός του σπιτιού σας. Δεν θα αποκαλύψης όσα δι' αιδώ πρέπει να είναι γραμμένα.

Λευ. 18,10 ασχημοσύνην θυγατρός υιού σου ή θυγατρός θυγατρός σου ουκ αποκαλύψεις την ασχημοσύνην αυτών, ότι σή ασχημοσύνη εστιν.

Λευ. 18,10 Δεν πρέπει να αποκαλύψης την γυμνότητα της θυγατρός του υιού σου η της θυγατρός της κόρης σου. Η εντροπή θα είναι ιδική σου.

Λευ. 18,11 ασχημοσύνην θυγατρός γυναικός πατρός σου ουκ αποκαλύψεις, ομοπατρία αδελφή σου εστιν, ουκ αποκαλύψεις την ασχημοσύνην αυτής.

Λευ. 18,11 Δεν θα έλθης εις σχέσιν γάμου με την κόρην της γυναικός του πατρός σου, με ετεροθαλή αδελφήν σου, διότι είναι ομοπατρία αδελφή σου. Δεν θα αποκαλύψης όσα δι' αιδώ πρέπει να είναι κεκρυμμένα.

Λευ. 18,12 ασχημοσύνην αδελφής πατρός σου ουκ αποκαλύψεις, οικεία γάρ πατρός σου εστιν.

Λευ. 18,12 Δεν θα έλθης εις συνάφειαν με την αδελφήν του πατρός σου, με την θείαν σου, διότι είναι συγγενής του πατρός σου.

Λευ. 18,13 ασχημοσύνην αδελφής μητρός σου ουκ αποκαλύψεις, οικεία γάρ μητρός σου εστιν.

Λευ. 18,13 Δεν θα έλθης εις συνάφειαν με την αδελφήν της μητρός σου, με την θείαν σου, διότι είναι συγγενής της μητρός σου.

Λευ. 18,14 ασχημοσύνην αδελφού τού πατρός σου ουκ αποκαλύψεις και προς την γυναίκα αυτού ουκ εισελεύση, συγγενής γάρ σου εστιν.

Λευ. 18,14 Συ, η ανειψιά, δεν θα έλθης εις συνάφειαν με τον αδελφόν του πατρός σου· και συ ο ανειψίος δεν θα έλθης εις συνάφειαν προς την γυναίκα του αδελφού του πατρός σου, διότι είναι συγγενής σου.

Λευ. 18,15 ασχημοσύνην νύμφης σου ουκ αποκαλύψεις, γυνή γάρ υιού σου εστιν, ουκ αποκαλύψεις την ασχημοσύνην αυτής.

Λευ. 18,15 Δεν θα έλθης εις συνάφειαν με την νύμφην σου, διότι είναι σύζυγος του υιού σου. Δεν θα αποκαλύψης όσα δι' αιδώ πρέπει να μένουν κρυμμένα.

Λευ. 18,16 ασχημοσύνην γυναικός αδελφού σου ουκ αποκαλύψεις, ασχημοσύνη αδελφού σου εστιν.

Λευ. 18,16 Δεν θα έλθης εις συνάφειαν με την γυναίκα του αδελφού σου, την νύμφην σου είναι σύζυγος του αδελφού σου.

Λευ. 18,17 ασχημοσύνην γυναικός και θυγατρός αυτής ουκ αποκαλύψεις· την θυγατέρα τού υιού αυτής και την θυγατέρα της θυγατρός αυτής ου λήψη αποκαλύψαι την ασχημοσύνην αυτών, οικείαι γάρ σου εισιν· ασέβημά εστι.

Λευ. 18,17 Δεν θα λάβης συγχρόνως ως συζύγους σου μητέρα και κόρην. Δεν θα λάβης ως σύζυγον την θυγατέρα του υιού της, ούτε την κόρην της θυγατρός της, διότι αυτάί είναι συγγενείς σου. Η πράξις σου είναι ασέβεια.

Λευ. 18,18 γυναίκα επ αδελφή αυτής ου λήψη αντίζηλον αποκαλύψαι την ασχημοσύνην αυτής επ αυτή, έτι ζωής αυτής.

Λευ. 18,18 Δεν θα λάβης την αδελφήν της γυναικός σου ως σύζυγον, δια να μη καταστήσης αυτήν αντίζηλον της γυναικός σου, εφ' όσον η γυναίκα σου ζη.

Λευ. 18,19 Καί προς γυναίκα εν χωρισμό ακαθαρσίας αυτής ουκ εισελεύση αποκαλύψαι την ασχημοσύνην αυτής.

Λευ. 18,19 Δεν θα έλθης εις συνάφειαν με την σύζυγόν σου κατά το διάστημα, που αυτή είναι, εν απομονώσει λόγω της εμμήνου ακαθαρσίας της.

Λευ. 18,20 και προς την γυναίκα τού πλησίον σου ου δώσεις κοίτην σπέρματός σου, εκμιανθήναι προς αυτήν.

Λευ. 18,20 Δεν θα έλθης εις συνάφειαν με την γυναίκα του πλησίον σου, ώστε να μολυνθής με αυτήν.

Λευ. 18,21 και από τού σπέρματός σου ου δώσεις λατρεύειν άρχοντι και ου βεβηλώσεις το όνομα το άγιον· εγώ Κύριος·

Λευ. 18,21 Κανένα από τους απογόνους σου δεν πρέπει να αφιερώσης ως υπηρετήν εις ξένον άρχοντα και δεν θα μολύνης το άγιον Ονομά μου. Εγώ είμαι ο Κυριος.

Λευ. 18,22 και μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν, βέλγυμα γάρ εστι.

Λευ. 18,22 Δεν θα κοιμηθής με άρρενα, όπως κοιμάσαι με γυναίκα, διότι η πράξις αυτή είναι μυσαρά.

Λευ. 18,23 και προς πάν τετράπουν ου δώσεις την κοίτην σου εις σπερματισμόν, εκμιανθήναι προς αυτό. και γυνή ου στήσεται προς πάν τετράπουν βιβασθήναι, μυσαρών γάρ εστι.

Λευ. 18,23 Με κανένα ζώνον δεν θα έλθης εις σαρκικήν συνάφειαν, ώστε να μολυνθής μαζί του. Ούτε η γυνή θα σταθή, ώστε να βιασθή από τετράποδον, διότι η πράξις αυτή είναι μυσαρά.

Λευ. 18,24 Μή μιαινεσθε εν πάσι τούτοις· εν πάσι γάρ τούτοις εμιάνθησαν τα έθνη, ά εγώ εξαποπέλλω πρό προσώπου υμών,

Λευ. 18,24 Μη μολύνεσθε με όλα αυτά τα βρωμερά παραπτώματα. Με όλα αυτά εμολύνθησαν τα έθνη, τα οποία εγώ εκδιώκω από εμπρός σας.

Λευ. 18,25 και εξεμιάνη η γη, και ανταπέδωκα αδικίαν αυτοίς δι αυτήν, και προσώχθισεν η γη τοίς εγκαθημένους επ αυτής.

Λευ. 18,25 Εμολύνθη η γη και εγώ ανταπέδωσα την πρέπουσαν τιμωρίαν δια την αμαρτίαν των αυτήν. Η γη εμίσησε τους κατοίκους της δια τα φοβερά αμαρτήματά των !

Λευ. 18,26 και φυλάξεσθε πάντα τα νόμιμά μου και πάντα τα προστάγματά μου, και ου ποιήσετε από πάντων των βδελυγμάτων τούτων, ο εγχώριος και ο προσγενόμενος προσήλυτος εν υμίν·

Λευ. 18,26 Θα φυλάξετε όλους τους νόμους μου και όλες τας εντολάς μου και δεν θα πράξετε τίποτε από όλα τα μυσαρά αμαρτήματα των ειδωλολατρών, τόσον ο εντόπιος όσον και ο εκ της αλλοδαπής ξένος, που διαμένει μαζί σας·

Λευ. 18,27 πάντα γάρ τα βδελύγματα ταύτα εποίησαν οι άνθρωποι της γής οι όντες πρότερον υμών, και εμιάνθη η γη.

Λευ. 18,27 διότι όλα αυτά τα συχαμερά αμαρτήματα έκαμαν οι άνθρωποι της χώρας, οι οποίοι ήσαν εις αυτήν ενωρίτερα από σας, και εμολύνθη εξ αιτίας των η γη.

Λευ. 18,28 και ίνα μη προσοχθίση υμίν η γη εν τώ μιαινείν υμάς αυτήν, ον τρόπον προσώχθισε τοίς έθνεσι τοίς πρό υμών.

Λευ. 18,28 Αποφύγετε τα διεφθαρμένα έργα εκείνων, δια να μη αγανακτήση εναντίον σας η γη, την οποίαν θα μιάνετε, όπως ηγανάκτησεν εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών, που ήσαν εκεί ενωρίτερα από σας.

Λευ. 18,29 ότι πάς, ός εάν ποιήση από πάντων των βδελυγμάτων τούτων, εξολοθρευθήσονται αι ψυχαι αι ποιούσαι εκ τού λαού αυτών.

Λευ. 18,29 Διότι οιοσδήποτε θα διαπράξη τα μυσαρά αυτά αμαρτήματα, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού του.

Λευ. 18,30 και φυλάξετε τα προστάγματά μου, όπως μη ποιήσητε από πάντων των νομίμων των εβδελυγμένων, ά γέγονε πρό τού υμάς, και ου μισανθήσεσθε εν αυτοίς, ότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 18,30 Φυλάξατε τας εντολάς μου, δια να προφυλαχθήτε έτσι οι ίδιοι και μη παρασυρθήτε εις τας μυσαράς συνηθείας των ειδωλολατρών, οι οποίοι έζησαν εις την περιοχήν αυτήν ενωρίτερα από σας. Δεν θα μολυνθήτε μαζί με αυτούς. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος δίδω τας εντολάς αυτάς".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Λευ. 19,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 19,1 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 19,2 λάλησον τή συναγωγή των υιών Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· άγιοι έσεσθε, ότι άγιος εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,2 "μίλησε προς όλους τους Ισραηλίτας και ειπέ εις αυτούς· Γινετε άγιοι, διότι εγώ ο Κυριος και Θεός σας είμαι άγιος.

Λευ. 19,3 έκαστος πατέρα αυτού και μητέρα αυτού φοβείσθω, και τα σάββατά μου φυλάξεσθε· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,3 Ο καθένας να σέβεται τον πατέρα του και την μητέρα του. Να τηρήτε τα σάββατά μου. Εγώ ο Κυριος και Θεός σας δίδω την εντολήν.

Λευ. 19,4 ουκ επακολουθήσετε ειδώλοις και θεούς χωνευτούς ου ποιήσετε υμίν· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,4 Δεν θα ακολουθήσετε και δεν θα προσκυνήσετε ειδώλα και δεν θα κάμετε ποτέ δια τον εαυτόν σας θεούς χυτούς. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 19,5 και εάν θύσητε θυσίαν σωτηρίου τώ Κυρίω, δεκτήν υμών θύσετε.

Λευ. 19,5 Εάν προσφέρετε θυσίαν ειρηνικήν και ευχαριστήριον στον Κυριον, να την προσφέρετε κατά τρόπον ευλαβή, ώστε να γίνη δεκτή.

Λευ. 19,6 ή αν ημέρα θύσετε, βρωθήσεται και τή αύριον· και εάν καταλειφθή έως ημέρας τρίτης, εν πυρί κατακαυθήσεται.

Λευ. 19,6 Η θυσία που θα προσφέρετε, πρέπει να φαγωθή κατά την ιδίαν ημέραν η και κατά την επομένην. Εάν όμως υπολειφθή κάτι μέχρι της τρίτης ημέρας, πρέπει να κατακαή.

Λευ. 19,7 εάν δε βρώσει βρωθή τή ημέρα τή τρίτη, άθυτόν εστιν, ου δεχθήσεται.

Λευ. 19,7 Εάν όμως φαγωθή κατά την τρίτην ημέραν είναι σαν να μη έχη προσφερθή προς θυσίαν. Η προσφορά της ως θυσίας δεν θα είναι δεκτή από τον Θεόν.

Λευ. 19,8 ο δε έσθων αυτό αμαρτίαν λήψεται, ότι τα άγια Κυρίου εβεβήλωσε· και εξολοθρευθήσονται αι ψυχαι αι έσθουσαι εκ τού λαού αυτών.

Λευ. 19,8 Εκείνος δε ο οποίος θα φάγη αυτό κατά την τρίτην ημέραν, θα αμαρτήση, διότι εμόλυνε τα άγια του Κυρίου. Θα εξολοθρευθούν εκ μέσου του λαού εκείνοι, οι οποίοι τρώγουν έτσι τας θυσίας.

Λευ. 19,9 Καί εκθεριζόντων υμών τον θερισμόν της γής υμών, ου συντελέσετε τον θερισμόν υμών τού αγρού σου εκθερίσαι, και τα αποπίπτοντα τού θερισμού σου ου συλλέξεις.

Λευ. 19,9 Όταν θερίζετε τα χωράφια σας να μη κάμετε ολοκληρωτικόν και πλήρη τον θερισμόν των αγρών σας. Τα πίπτοντα κατά τον θερισμόν στάχνα δεν θα τα μαζεύσης.

Λευ. 19,10 και τον αμπελώνά σου ουκ επανατρυγήσεις, ουδέ τας ρώγας τού αμπελώνός σου συλλέξεις· τώ πτωχώ και τώ προσηλύτω καταλείψεις αυτά· εγώ εimi Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,10 Την άμπελόν σου δεν θα επανέλθης να την τρυγήσης δια δευτέραν φοράν ούτε τας ρώγας των κλημάτων σου θα συλλέξης. Θα αφήσης αυτά δια τον πτωχόν και τον ξένον. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, που δίδω αυτήν την εντολήν.

Λευ. 19,11 Ου κλέψετε, ου ψεύσεσθε, ουδέ συκοφαντήσει έκαστος τον πλησίον.

Λευ. 19,11 Δεν θα κλέψετε, δεν θα πήτε ψέματα, δεν θα συκοφαντήσετε ο ένας τον άλλον.

Λευ. 19,12 και ουκ ομείσθε τώ ονόματί μου επ αδικω και ου βεβηλώσετε το όνομα το άγιον τού Θεού υμών· εγώ εimi Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,12 Δεν θα ορκισθήτε ψευδώς στο όνομά μου, δεν θα αδικήσετε κάποιον, και δεν θα μολύνετε το άγιον όνομα του Θεού σας. Εγώ είμαι ο Κύριος και Θεός σας.

Λευ. 19,13 ουκ αδικήσεις τον πλησίον και ουχ αρπάξεις και ου μη κοιμηθήσεται ο μισθός τού μισθωτού σου παρά σοί έως πρωΐ.

Λευ. 19,13 Δεν θα αδικήσης τον πλησίον σου, δεν θα αρπάξης ο,τι του ανήκει. Το ημερομίσθιον του εργάτου σου δεν θα μείνη μαζί σου έως το πρωΐ. Θα πληρώσης αυτόν το ίδιο βράδυ.

Λευ. 19,14 ου κακώς ερείς κωφόν, και απέναντι τυφλού ου προσθήσεις σκάνδαλον, και φοβηθήση Κύριον τον Θεόν σου· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,14 Δεν θα κακολογήσης τον κωφόν, και στον δρόμον του τυφλού δεν θα βάλης πρόσκομμα δια να σκοντάψη. Θα φοβηθής Κυριον τον Θεόν σου και θα αποφύγης αυτά. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου.

Λευ. 19,15 Ου ποιήσετε άδικον εν κρίσει ου λήψη πρόσωπον πτωχού, ουδέ μη θαυμάσης πρόσωπον δυνάστου· εν δικαιοσύνη κρίνεις τον πλησίον σου.

Λευ. 19,15 Δεν θα επιζητήσετε να αδικήσετε κανένα, όταν θα γίνεται δίκη. Ως δικαστής δεν θα επηρεασθής δυσμενώς από το πρόσωπον του πτωχού ούτε θα καταληφθής από θαυμασμόν και θα επηρεασθής ευμενώς από πρόσωπον άρχοντος.

Δικαίως θα κρίνης τον πλησίον σου, οποιοσδήποτε και αν είναι αυτός.

Λευ. 19,16 ου πορεύση δόλω εν τώ έθνει σου, ουκ επιστήση εφ αίμα τού πλησίον σου· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,16 Δεν θα συμπεριφέρεσαι δολίως μεταξύ των ομοεθνών σου και ποτέ δεν θα λάβης φονικάς αποφάσεις εναντίον του πλησίον σου. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 19,17 ου μισήσεις τον αδελφόν σου τή διανοία σου· ελεγμώ ελέγξεις τον πλησίον σου και ου λήψη δι αυτόν αμαρτίαν.

Λευ. 19,17 Δεν θα τρέφης εις την καρδιαν σου μίσος εναντίον του αδελφού σου. Θα ελέγξης τον πλησίον σου, εάν σου προτείνη κάτι κακόν και δεν θα θελήσης ποτέ να αναλάβης ενοχήν αμαρτίας προς χάριν αυτού.

Λευ. 19,18 και ουκ εκδικάται σου η χείρ, και ου μηνιείς τοίς υιοίς τού λαού σου, και αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν· εγώ ειμι Κύριος.

Λευ. 19,18 Δεν θα χειροδικής και δεν θα τρέφης οργήν εναντίον των συμπατριωτών σου. Θα αγαπήσης τον πλησίον σου όπως τον εαυτόν σου. Εγώ είμαι ο Κυριος, που διατάσσω αυτά.

Λευ. 19,19 Τόν νόμον μου φυλάξεσθε· τα κτήνη σου ου κατοχεύσεις ετεροζύγω, και τον αμπελώνά σου ου κατασπερείς διάφορον, και ιμάτιον εκ δύο υφασμένον κίβδηλον ουκ επιβαλεις σεαυτώ.

Λευ. 19,19 Θα φυλάξετε τον Νομον μου. Δεν θα ζευγαρώσής προς ένωσιν ζώα διαφόρων γενών. Δεν θα σπείρης στον αμπελώνα σου διαφόρους άλλους σπόρους. Να μη ενδυθής ιμάτιον κίβδηλον, υφασμένον από νήματα διαφόρων ποιότητων.

Λευ. 19,20 Και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός κοίτην σπέρματος, και αυτή ή οικέτις διαπεφυλαγμένη ανθρωπω, και αυτή λύτρωις ου λελύτρωται, ή ελευθερία ουκ εδόθη αυτή, επισκοπή έσται αυτοίς, ουκ αποθανούνται, ότι ουκ απηλευθερώθη.

Λευ. 19,20 Εάν ένας ανήρ έλθη, εις σαρκικήν συνάφειαν με γυναίκα δούλην, η οποία όμως ήτο προωρισμένη δι' άλλον άνθρωπον, εφ' όσον αυτή δεν είχεν εξαγορασθή με χρήματα, ούτε κατ' άλλον τινά τρόπον της εδόθη ελευθερία, θα υποβληθούν και οι δύο εις ανάκρισιν και δίκην, και θα τιμωρηθούν, όχι όμως δια θανάτου, διότι η δούλη αυτή γυνή δεν είχεν αποκτήσει την ελευθερίαν της.

Λευ. 19,21 και προσάξει της πλημμελείας αυτού τώ Κυρίω παρά την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου κριόν πλημμελείας·

Λευ. 19,21 Ο εξαπατήσας αυτήν, εις ένδειξιν μετανοίας δια την κακήν του αυτήν πράξιν, θα προσφέρει εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου κριον της πλημμελείας του.

Λευ. 19,22 και εξιλάσεται περί αυτού ο ιερεύς εν τώ κριώ της πλημμελείας έναντι Κυρίου περι της αμαρτίας, ής ήμαρτε, και αφεθήσεται αυτό η αμαρτία, ήν ήμαρτεν.

Λευ. 19,22 Ο ιερεύς θα προσφέρει την εξιλεωτικήν θυσίαν υπέρ αυτού δια του κριου της πλημμελείας ενώπιον του Κυρίου και θα του συγχωρηθή η αμαρτία, την οποίαν διέπραξε.

Λευ. 19,23 Όταν δε εισέλθητε εις την γήν, ήν Κύριος ο Θεός υμών δίδωσιν υμίν, και καταφυτεύετε πάν ξύλον βρώσιμον και περικαθαριείτε την ακαθαροσίαν αυτού· ο καρπός αυτού τρία έτη έσται υμίν απερικάθατος, ου βρωθήσεται.

Λευ. 19,23 Όταν εισέλθετε εις την γην, την οποίαν Κυριος ο Θεός θα σας δώση, θα καταφυτεύσετε εις αυτήν κάθε καρποφόρον δένδρον, τους δε πρώτους αυτού καρπούς θα τους απορρίψετε ως ακαθάρτους. Ο καρπός του νεοφυτευμένου δένδρου θα είναι ακάθατος επί τρία έτη και δεν πρέπει να τρώγεται.

Λευ. 19,24 και τώ έτει τώ τέταρτω έσται πάς ο καρπός αυτού άγιος αινετός τώ Κυρίω.

Λευ. 19,24 Κατά το τέταρτον έτος ο καρπός του θα είναι άγιος, άξιος να προσφερθή εις δόξαν του Κυρίου.

Λευ. 19,25 εν δε τώ έτει τώ πέμπτω φάγεσθε τον καρπόν, πρόσθεμα υμίν τα γενήματα αυτού· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,25 Κατά το πέμπτον έτος θα φάγετε στον καρπόν και από του έτους αυτού και εφεξής τα προϊόντα αυτού θα προστίθενται εις τα εισοδήματά σας. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, που διατάσσω αυτά.

Λευ. 19,26 Μή έσθετε επί των ορέων και ουκ οιωνειέσθε, ουδέ ορνιθοσκοπήσεσθε.

Λευ. 19,26 Μη αναβαινετε εις τα όρη κατ' απομίμησιν των ειδωλολατρών, δια να τρώγετε εκεί. Μη δίδετε πίστιν εις την μαντείαν και μη προσπαθήτε να γνωρίσετε το μέλλον από το πέταγμα των πτηνών.

Λευ. 19,27 ου ποιήσετε σισόην εκ της κόμης της κεφαλής υμών, ουδέ φθερείτε την όψιν τού πάγωνος υμών.

Λευ. 19,27 Δεν θα κάμετε εις την κεφαλήν σας κόρυμβον (κότσον) όπως οι ειδωλολάτραι και δεν θα ξυρίζετε το έμπροσθεν της γιενειάδος σας.

Λευ. 19,28 και εντομίδας ου ποιήσετε επί ψυχή εν τώ σώματι υμών και γραμμата στικτά ου ποιήσετε εν υμίν· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,28 Δεν θα κάμετε εντομάς στο σώμα σας, ούτε θα χαράξετε γραμμата στο δέρμα σας. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 19,29 ου βεβηλώσεις την θυγατέρα σου εκπορνεύσαι αυτήν και ουκ εκπορνεύσει η γη, και η γη πλησθήσεται ανομίας.

Λευ. 19,29 Δεν θα μολύνης την θυγατέρα σου εκδίδων αυτήν εις διαφθοράν, και δεν θα μολύνης την γην με τοιαύτα μυσραρά έργα, δια να μη γέμιση αυτή από αμαρτίας.

Λευ. 19,30 Τά σάββατά μου φυλάξεσθε και από των αγίων μου φοβηθήσεσθε· εγώ ειμι Κύριος.

Λευ. 19,30 Θα φυλάξετε τα Σαββατα μου και θα τρέφετε σεβασμόν και φόβον προς τα αγία μου πράγματα. Εγώ είμαι ο Κυριος !

Λευ. 19,31 ουκ επακολουθήσετε εγγαστριμύθοις και τοίς επαοιδόις ου προσκολληθήσεσθε, εκμιανθήναι εν αυτοίς· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,31 Δεν θα ακολουθήσετε τους εγγαστριμύθους και δεν θα προσκολληθήτε εις αυτοούς, που ψάλλουν μαγικάς ωδάς. Προσέχετε να μη μολυνθήτε δι' αυτών. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 19,32 από προσώπου πολίου εξαναστήση και τιμήσεις πρόσωπον πρεσβυτέρου και φοβηθήση τον Θεόν σου· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,32 Θα εγερθής με σεβασμόν ενώπιον ανθρωπου, που έχει λευκήν την κόμην, και θα τιμήσης το πρόσωπον του γέροντος, και θα φοβήσαι πάντοτε τον Θεόν σου. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 19,33 Εάν δε τις προσέληθι υμίν προσήλυτος εν τή γη υμών, ου θλίψετε αυτόν·

Λευ. 19,33 Εάν ξένος τις έλθη εις την χώραν σας, δεν θα τον θλίψετε.

Λευ. 19,34 ως ο αυτόχθων εν υμίν έσται ο προσήλυτος ο προσπορευόμενος προς υμάς, και αγαπήσεις αυτόν ως σεαυτόν, ότι προσήλυτοι εγενήθητε εν γη Αιγύπτω· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,34 Ο ξένος αυτός ο ερχόμενος από άλλην χώραν προς σας θα είναι, όπως ο εντόπιος, ο συμπατριώτης σας. Θα αγαπήσης και αυτόν όπως τον εαυτόν σου, διότι και σεις υπήρξατε ξένοι εις την Αίγυπτον. Εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός σας, που διατάσσω αυτά.

Λευ. 19,35 ου ποιήσετε άδικον εν κρίσει, εν μέτροις και εν σταθμοίς και εν ζυγοίς.

Λευ. 19,35 Δεν θα αδικήσετε κανένα, ούτε στο δικαστήριον ούτε εις τα μέτρα μήκους, βάρους και χωρητικότητος· με κανένα από τα ζυγίσματά σας.

Λευ. 19,36 ζυγά δίκαια και σταθμια δίκαια και χούς δίκαιοι έσται εν υμίν· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών, ο εξαγαγών υμάς εκ γής Αιγύπτου.

Λευ. 19,36 Η ζυγαριά σας να είναι ακριβής, τα σταθμια δίκαια, το πήλινον μέτρον των υγρών προϊόντων πρέπει να είναι σωστόν. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος σας έβγαλα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου.

Λευ. 19,37 Καί φυλάξεσθε πάντα τον νόμον μου και πάντα τα προστάγματά μου και ποιήσετε αυτά· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 19,37 Θα φυλάξετε όλον τον νόμον και όλες τας εντολάς μου· θα εφαρμόσετε αυτάς. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, που σας δίδω αυτάς τας εντολάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Λευ. 20,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 20,1 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν λέγων·

Λευ. 20,2 και τοίς υιοίς Ισραήλ λαλήσεις· εάν τις από των υιών Ισραήλ ή από των γεγενημένων προσηλύτων εν Ισραήλ, ός αν δώ τού σπέρματος αυτού άρχοντι, θανάτω θανατούσθω· το έθνος το επί της γής λιθοβολήσουσιν αυτόν εν λίθοις.

Λευ. 20,2 "αυτά θα είπης στους Ισραηλίτας· Εάν κανείς από τους Ισραηλίτας, η από τους ξένους που εγεννήθησαν μεταξύ των Ισραηλιτών, δώση κάποιον εκ των απογόνων του εις ειδωλολάτρην άρχοντα, πρέπει να θανατώνεται. Η κοινωνία της περιοχής εκείνης πρέπει να τον φονεύση με λιθοβολισμόν.

Λευ. 20,3 και εγώ επιστήσω το πρόσωπόν μου επί τον άνθρωπον εκείνον και απολώ αυτόν εκ τού λαού αυτού, ότι τού σπέρματος αυτού έδωκεν άρχοντι, ίνα μιάνη τα αγία μου και βεβηλώση το όνομα των ηγιασμένων μοι.

Λευ. 20,3 Εγώ θα στρέψω με οργήν το πρόσωπόν μου εναντίον του ανθρωπου αυτού και θα τον εξολοθρεύσω εκ μέσου του λαού του, διότι έδωσε εκ των απογόνων του εις ειδωλολάτρην άρχοντα και δια της πράξεώς του αυτής εμόλυνε τα αγία μου, εβεβήλωσε το όνομα των ηγιασμένων και αφιερωμένων εις εμέ.

Λευ. 20,4 εάν δε υπερόψει υπερίδωσιν οι αυτόχθονες της γής τοίς οφθαλμοίς αυτών από τού ανθρωπου εκείνου, εν τώ δούναι αυτόν τού σπέρματος αυτού άρχοντι, τού μη αποκτείνει αυτόν,

Λευ. 20,4 Εάν όμως δείξουν οι εντόπιοι αδιαφορίαν δια την πράξιν του ανθρωπου εκείνου, ο οποίος έδωκε απόγονόν του ως υπηρέτην εις ειδωλολάτρην άρχοντα και δεν τον θανατώσουν,

Λευ. 20,5 και επιστήσω το πρόσωπόν μου επί τον άνθρωπον εκείνον και την συγγένειαν αυτού και απολώ αυτόν και πάντας τους ομοιοούντας αυτό, ώστε εκπορνεύειν αυτόν εις τους άρχοντας εκ τού λαού αυτών.

Λευ. 20,5 εγώ θα στρέψω με οργήν το πρόσωπόν μου εναντίον του ανθρωπου εκείνου και της συγγενείας του και θα εξολοθρεύσω αυτόν και όλους εκείνους, που συμφωνούν με αυτόν και συγκατατίθενται, ώστε αυτός αρνούμενος τον αληθινόν Θεόν να παραδοθή εις αλλοφύλους άρχοντας.

Λευ. 20,6 και ψυχή, ή εάν επακολουθήση εγγαστριμύθοις ή επαοιδόις, ώστε εκπορνεύσαι οπίσω αυτών, επιστήσω το πρόσωπόν μου επί την ψυχήν εκείνην και απολώ αυτήν εκ τού λαού αυτής.

Λευ. 20,6 Εάν κανείς ακολουθήση εγγαστριμύθους η αυτοούς που ψάλλουν μαγικάς ωδάς, ώστε αρνούμενος τον αληθινόν Θεόν να ακολουθή εκείνους, εγώ θα στραφώ εναντίον του και θα τον εξολοθρεύσω εκ μέσου του λαού του.

Λευ. 20,7 και έσεσθε άγιοι, ότι άγιος εγώ Κύριος ο Θεός υμών·

Λευ. 20,7 Άγιοι θα εισθε, διότι εγώ ο Κυριος και Θεός σας είμαι άγιος.

Λευ. 20,8 και φυλάξεσθε τα προστάγματά μου και ποιήσετε αυτά· εγώ Κύριος ο αγιάζων υμάς.

Λευ. 20,8 Θα φυλάξετε τας εντολάς μου και θα τας εφαρμόσετε. Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σας αγιάζω.

Λευ. 20,9 άνθρωπος άνθρωπος, ός αν κακώς είπη τον πατέρα αυτού ή την μητέρα αυτού, θανάτω θανατούσθω· πατέρα αυτού ή μητέρα αυτού κακώς είπεν· ένοχος έσται.

Λευ. 20,9 Ανθρωπος, ο οποίος θα κακολογήση τον πατέρα του η την μητέρα του, να τιμωρηθή με θάνατον. Εκακολόγησεν ένας υιός τον πατέρα του η την μητέρα του; Είναι ένοχος θανάτου.

Λευ. 20,10 άνθρωπος ός αν μοιχεύσηται γυναίκα ανδρός, ή ός αν μοιχεύσηται γυναίκα τού πλησίον, θανάτω θανατούσθωσαν, ο μοιχεύων και η μοιχευομένη.

Λευ. 20,10 Ανθρωπος, ο οποίος θα κοιμηθή με γυναίκα ύπανδρον η με την γυναίκα του πλησίον του, θα τιμωρηθούν και οι δύο με θάνατον και ο μοιχός και η μοιχαλίσ.

Λευ. 20,11 και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι.

Λευ. 20,11 Εάν κανείς κοιμηθή με την μητριάν του, προσέβαλε τον πατέρα του. Είναι και οι δύο ένοχοι θανάτου και πρέπει να θανατωθούν.

Λευ. 20,12 και εάν τις κοιμηθή μετά νύμφης αυτού, θανάτω θανατούσθωσαν αμφότεροι ησεβήκασι γάρ, ένοχοί εισι.

Λευ. 20,12 Εάν κανείς κοιμηθή με την νύμφην του, και οι δύο πρέπει να τιμωρηθούν με θάνατον. Διότι ησεβήσαν και είναι ένοχοι.

Λευ. 20,13 και ός αν κοιμηθή μετά άρσενος κούτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφότεροι: θανάτω θανατούσθωσαν, ένοχοί εισιν.

Λευ. 20,13 Και εκείνος που εκοιμήθη με άρρενα, ως με γυναίκα, και οι δύο διέπραξαν μισαράν αμαρτίαν. Είναι ένοχοι και πρέπει να τιμωρηθούν με θάνατον.

Λευ. 20,14 ός αν λάβη γυναίκα και την μητέρα αυτής, ανόμημά εστιν, εν πυρί κατακαύσουσιν αυτόν και αυτές, και ουκ έσται ανομία εν υμίν.

Λευ. 20,14 Εκείνος που θα λάβη ως σύζυγους κόρην και μητέρα, διαπράττει ανόμημα. Αυτός και εκείνοι πρέπει να καούν, δια να μη υπάρξη τέτοια παρανομία μεταξύ σας.

Λευ. 20,15 και ός αν δώ κοιτασίαν αυτού εν τετράποδι, θανάτω θανατούσθω, και το τετράπουν αποκτενείτε.

Λευ. 20,15 Εκείνος ο οποίος θα διαπράξη κτηνοβασίαν, θα τιμωρηθή με θάνατον, το δε τετράποδον πρέπει να το φονεύσετε.

Λευ. 20,16 και γυνή, ήτις προσελύσεται προς πάν κτήνος βιβασθήναι αυτήν υπ αυτού, αποκτενείτε την γυναίκα και το κτήνος: θανάτω θανατούσθωσαν, ένοχοί εισιν.

Λευ. 20,16 Η γυνή, η οποία ήθελε προσέλθει εις οιονδήποτε ζών δια να αμαρτήση δι' αυτού, διαπράττει μεγάλην αμαρτίαν και πρέπει να θανατώσετε αυτήν και το κτήνος. Θα τιμωρηθούν δια θάνατου, διότι είναι ένοχοι.

Λευ. 20,17 ός αν λάβη την αδελφήν αυτού εκ πατρός αυτού ή εκ μητρός αυτού και ιδη την ασχημοσύνην αυτής και αύτη ιδη την ασχημοσύνην αυτού, όνειδός εστιν, εξολοθρευθήσονται ενώπιον υιών γένους αυτών: ασχημοσύνην αδελφής αυτού απεκάλυψεν, αμαρτίαν κομοούνται.

Λευ. 20,17 Εκείνος ο οποίος ήθελε πλησιάσει την ομοπάτριον η ομομήτριον αδελφήν του δια να ιδη την ασχημοσύνην της και αυτή να ιδη την ασχημοσύνην εκείνου, διέπραξαν και οι δύο επονείδιστον πράξιν. Θα εξολοθρευθούν ενώπιον των συμπατριωτών του, διότι αυτός απεκάλυψεν ο,τι δια λόγους αιδούς έπρεπε να είναι κεκρυμμένον. Θα λάβουν την τιμωρίαν της αμαρτίας των.

Λευ. 20,18 και ανήρ, ός αν κοιμηθή μετά γυναικός αποκαθιμένης και αποκαλύψη την ασχημοσύνην αυτής, την πηγίν αυτής απεκάλυψε, και αύτη απεκάλυψε την ρύσιν του αίματος αυτής: εξολοθρευθήσονται αμφότεροι εκ της γενεάς αυτών.

Λευ. 20,18 Εάν κάποιος άνδρας κοιμηθή μετά γυναικός, η οποία ευρίσκεται εις την έμμηνον περιόδον της, και ξεσκεπάση την ασχημοσύνην αυτής, την πηγίν της εκροής του αίματος, και αυτή εκουσίως απεκάλυψε την ροήν του αίματος αυτής, θα εξολοθρευθούν και οι δύο εκ μέσου της γενεάς αυτών.

Λευ. 20,19 και ασχημοσύνην αδελφής πατρός σου και αδελφής μητρός σου ουκ αποκαλύψεις: την γάρ οικειότητα απεκάλυψεν, αμαρτίαν αποίσονται.

Λευ. 20,19 Δεν θα ξεσκεπάσης την ασχημοσύνην της αδελφής του πατρός σου η της αδελφής της μητρός σου, της θείας σου (δια να έλθης εις γάμον με αυτήν). Αυτός διαπράττει μεγάλην αμαρτίαν, διότι απογυμνώνει στενήν συγγενή του. Και οι δύο φέρουν την ευθύνην της ανομίας των.

Λευ. 20,20 ός αν κοιμηθή μετά της συγγενούς αυτού, ασχημοσύνην της συγγενείας αυτού απεκάλυψεν, άτεκνοι αποθανούνται.

Λευ. 20,20 Οιοσδήποτε θα κοιμηθή με συγγενικό πρόσωπον και θα αποκαλύψη την ασχημοσύνην του συγγενούς αυτού, αυτός και εκείνη θα αποθάνουν άτεκνοι.

Λευ. 20,21 ός εάν λάβη γυναίκα του αδελφού αυτού, ακαθαρσία εστιν: ασχημοσύνην του αδελφού αυτού απεκάλυψεν, άτεκνοι αποθανούνται.

Λευ. 20,21 Εκείνος ο οποίος θα λάβη ως σύζυγον την γυναίκα του αδελφού του, διαπράττει ακάθαρτον πράξιν. Απεκάλυψε την ασχημοσύνην του αδελφού του. Αυτός και εκείνη θα αποθάνουν άτεκνοι.

Λευ. 20,22 Και φυλάξασθε πάντα τα προστάγματά μου, και τα κρίματά μου και ποιήσετε αυτά, και ου μη προσοχθήση υμίν η γη, εις ήν εγώ εισάγω υμάς εκεί κατοικείν επ αυτής.

Λευ. 20,22 Προσέχετε ! Θα φυλάξετε όλας τας εντολάς μου και θα εφαρμόσετε όλας τας αποφάσεις μου, δια να μη αγανακτήση και σας μισηση η γη, εις την οποίαν εγώ σας οδηγή δια να κατοικήσετε εις αυτήν.

Λευ. 20,23 και ουχί πορεύεσθε τοίς νομίμοις των εθνών, ούς εξαποστέλλω αφ υμών: ότι ταύτα πάντα εποίησαν, και εβδελυξάμην αυτούς.

Λευ. 20,23 Δεν θα πορευθήτε σύμφωνα με τα έθιμα των εθνών, τα οποία εγώ εκδιώκω από το πρόσωπόν σας. Επειδή ακριβώς τα έθνη αυτά διέπραξαν τοιαύτας μισαράς πράξεις, τα εμίσησα.

Λευ. 20,24 και είπα υμίν: υμείς κληρονομήσετε την γήν αυτών, και εγώ δώσω υμίν αυτήν εν κτήσει, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι: εγώ Κύριος ο Θεός υμών, ός διώρισα υμάς από πάντων των εθνών.

Λευ. 20,24 Και είπα προς σας: σεις θα κληρονομήσετε την χώρα των και εγώ θα δώσω εις σας ως ιδιοκτησίαν σας αυτήν, γην ρέουσαν γάλα και μέλι. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος σας εξεχώρισα και σας εξέλεξα από όλα τα έθνη.

Λευ. 20,25 και αφοριείτε αυτούς ανά μέσον των κτηνών των καθαρών και ανά μέσον των κτηνών των ακαθάρτων και ανά μέσον των πετεινών των καθαρών και των ακαθάρτων, και ου βδελύξετε τας ψυχάς υμών εν τοίς κτήνεσι, και εν τοίς πετεινοίς και εν πάσι τοίς ερπετοίς της γής, ά εγώ αφώρισα υμίν εν ακαθαρσία.

Λευ. 20,25 Σεις δε θα διαχωρίσετε τα καθαρά ζώα από τα ακάθαρτα, τα καθαρά πτηνά από τα ακάθαρτα και δεν θα μολύνετε την ζωήν σας τρώγοντες ακάθαρτα κτήνη και ακάθαρτα πτηνά και από όλα τα ερπετά της γης τα ακάθαρτα, τα οποία εγώ έχω ορίσει ως ακάθαρτα.

Λευ. 20,26 και έσεσθέ μοι άγιοι, ότι εγώ άγιός ειμι Κύριος ο Θεός υμών, ο αφορίσας υμάς από πάντων των εθνών, είναι εμοί.

Λευ. 20,26 Θα εισθε άγιοι εις εμέ, διότι είμαι άγιος εγώ, ο Κυριος και ο Θεός σας, ο οποίος σας εξεχώρισα, από όλα τα έθνη, δια να εισθε ιδικοί μου.

Λευ. 20,27 Καί ανήρ ή γυνή, ός αν γένηται αυτών εγγαστριμυθος ή επαοιδός, θανάτω θανατούσθωσαν αμφοτέροι· λίθους λιθοβολήσετε αυτούς, ένοχοί εισι.

Λευ. 20,27 Ανήρ η γυνή οι οποίοι ήθελον γίνει εγγαστριμυθοι η μάγοι ψάλλοντες μαγικάς ωδάς, θα τιμωρηθούν και οι δύο δια θανάτου, θα τους εκτελέσετε δια λιθοβολισμού. Είναι ένοχοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Λευ. 21,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· είπον τοίς ιερεύσι τοίς υιοίς Ααρών και ερείς προς αυτούς· εν ταίς ψυχαίς ου μianθήσονται εν τώ έθνει αυτών,

Λευ. 21,1 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν· "Λαλησε προς τους υιούς του Ααρών, τους ιερείς, και ειπέ προς αυτούς· Δεν πρέπει να μianθούν και να καταστούν ακάθαρμοι πλησιάζοντες νεκρόν από τους ομοεθνείς των·

Λευ. 21,2 αλλ ή εν τώ οικειώ τώ έγγιστα αυτών, επί πατρί και μητρί και υιοίς και θυγατράσιν, επ αδελφώ

Λευ. 21,2 μόνον επί τώ θανάτω των πολύ στενών συγγενών των, δηλαδή του πατρός, της μητρός, των υιών και θυγατέρων, του αδελφού των,

Λευ. 21,3 και επ αδελφή παρθένω τή εγγιζούση αυτώ, τή μη εκδεδομένη ανδρί, επί τούτοις μianθήσεται.

Λευ. 21,3 της αδελφής των η οποία είναι παρθένος, μένει μαζί των και δεν έχει ακόμη υπανδρευθή, επιτρέπεται να μianθούν πλησιάζοντες αυτούς ως νεκρούς.

Λευ. 21,4 ου μianθήσεται εξάπινα εν τώ λαώ αυτού εις βεβήλωσιν αυτού.

Λευ. 21,4 Δεν επιτρέπεται κανείς από τους υιούς Ααρών τους ιερείς να μianθή και να γίνη ακάθατος, βεβηλώνων έτσι το αξιωμα του, με το να πλησιάση άλλον τινά νεκρόν εκ του λαού.

Λευ. 21,5 και φαλάκρωμα ου ξυρηθήσεσθε την κεφαλήν επί νεκρώ και την όψιν τού πάγωνος ου ξυρήσονται και επί τας σάρκας αυτών ου κατατεμούσιν εντομίδας.

Λευ. 21,5 Δεν θα ξυρίσουν την κεφαλήν των εις ένδειξιν πένθους δια τον θάνατον τινος, ούτε θα ξυρίσουν το έμπρασθεν από την γενειάδα των και δεν θα κάμουν εντομάς στο σώμα των.

Λευ. 21,6 άγιοι έσονται τώ Θεώ αυτών και ου βεβηλώσουσι το όνομα τού Θεού αυτών· τας γάρ θυσίας Κυρίου δώρα τού Θεού αυτών αυτοί προσφέρουσι και έσονται άγιοι.

Λευ. 21,6 Πρέπει να είναι άγιοι αφιερωμένοι στον Θεόν και να μη μιαινουν το όνομα του Θεού των με τοιαύτας νομικώς ακαθάρτους πράξεις, διότι αυτοί προσφέρουν τας αιματηράς και αναϊμάκτους θυσίας προς τον Θεόν των. Δι' αυτό και πρέπει να είναι καθαροί και αμόλυντοι.

Λευ. 21,7 γυναίκα πόρνην και βεβηλωμένην ου λήψονται και γυναίκα εκβεβλημένην από ανδρός αυτής, ότι άγιός εστι Κυρίω τώ Θεώ αυτού.

Λευ. 21,7 Οι ιερείς δεν θα νυμφευθούν γυναίκα πόρνην η και απλώς απωλέσασαν την τιμήν της η γυναίκα την οποίαν διεζεύχθη ο ανήρ της, διότι ο ιερεύς είναι άγιος, αφιερωμένος εις Κυριον τον Θεόν του.

Λευ. 21,8 και αγιάσεις αυτόν· τα δώρα Κυρίου τού Θεού υμών ούτος προσφέρει· άγιος έσται, ότι άγιος εγώ Κύριος ο αγιάζων αυτούς.

Λευ. 21,8 Αυτόν τον καθαρών και αμόλυντον ιερέα θα αφιερώσης εις την υπηρεσίαν του Θεού. Αυτός θα προσφέρει τας θυσίας προς Κυριον τον Θεόν. Θα είναι άγιος, διότι και εγώ, τον οποίον αυτός υπηρετεί, είμαι άγιος Κυριος, και εγώ αγιάζω αυτούς.

Λευ. 21,9 και θυγάτηρ ανθρωπου ιερέως εάν βεβηλωθή τού εκπορνεύσαι, το όνομα τού πατρός αυτής αυτή βεβηλοί, επί πυρός κατακαυθήσεται.

Λευ. 21,9 Εάν θυγάτηρ ιερέως μολυνθή εκτραπέισα εις πορνείαν και κηλυδώση έτσι το όνομα του πατρός της, θα καταδικάζεται στον δια πυρός θάνατον.

Λευ. 21,10 Καί ο ιερεύς ο μέγας από των αδελφών αυτού, τού επικεχυμένου επί την κεφαλήν τού ελαίου τού χριστού και τετελειωμένου ενδύσασθαι τα ιμάτια, την κεφαλήν ουκ αποκιδαρώσει και τα ιμάτια ου διαρρήξει,

Λευ. 21,10 Ο μέγας όμως ιερεύς, ο αρχιερεύς μεταξύ όλου του λαού, εις την κεφαλήν του οποίου εχύθη το άγιον έλαιον και εχρίσθη και έγινε χριστός Κυρίου και κατέστη ικανός να ενδύεται τα αρχιερατικά άμφια, δεν θα αφαιρέση το κάλυμμα της κεφαλής του, δεν θα γυμνώση αυτήν εις ένδειξιν πένθους και δεν θα διαρρήξη τα ιμάτιά του.

Λευ. 21,11 και επί πάση ψυχή τετελευτηκυία ουκ εισελεύσεται, επί πατρί αυτού ουδέ επί μητρί αυτού ου μianθήσεται.

Λευ. 21,11 Δεν θα πλησιάση κανένα απολύτως νεκρόν. Ούτε τον νεκρόν πατέρα του, ούτε την νεκράν μητέρα του, δια να μη μολυνθή και καταστή νομικώς ακάθατος πλησιάζων τα νεκρά σώματα εκείνων.

Λευ. 21,12 και εκ των αγίων ουκ εξελεύσεται και ου βεβηλώσει το ηγιασμένον τού Θεού αυτού, ότι το άγιον έλαιον το χριστόν τού Θεού επ αυτώ· εγώ Κύριος.

Λευ. 21,12 Δεν θα εξέλθη από την περιοχίν των ιερών τόπων, δια να παρακολουθήση την κηδείαν, έστω και των γονέων του, δια να μη μολύνη το αγιαστήριον του Θεού του, διότι αυτός ως χριστός Κυρίου εχρίσθη με το άγιον έλαιον του Θεού, το οποίον εχύθη εις την κεφαλήν του και ευρίσκεται εις αυτόν. Εγώ ο Κυριος παραγγέλλω !

Λευ. 21,13 ούτος γυναίκα παρθένον εκ τού γένους αυτού λήψεται·

Λευ. 21,13 Ο αρχιερεύς θα λάβη ως σύζυγον παρθένον εκ του γένους του.

Λευ. 21,14 χήραν δε και εκβεβλημένην και βεβηλωμένην και πόρνην, ταύτας ου λήψεται, αλλ ή παρθένον εκ τού λαού αυτού λήψεται γυναίκα.

Λευ. 21,14 Δεν θα νυμφευθή χήραν η διεζευμένη η απολέσασαν την τιμήν της η πόρνην. Θα νυμφευθή παρθένον εκ του λαού του.

Λευ. 21,15 και ου βεβηλώσει το σπέρμα αυτού εν τώ λαώ αυτού· εγώ Κύριος ο αγιάζων αυτόν.

Λευ. 21,15 Δεν θα μολύνη τους απογόνους του εγκαταλείπων υιούς από διαβεβλημένην σύζυγον του. Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος αγιάζω και θέλω άγιον αυτόν".

Λευ. 21,16 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 21,16 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν λέγων·

Λευ. 21,17 είπον Ααρών· άνθρωπος εκ τού γένους σου εις τας γενεάς υμών, τινί εάν ή εν αυτώ μώμος, ου προσελεύσεται προσφέρειν τα δώρα τού Θεού αυτού.

Λευ. 21,17 "επέ στον Ααρών· άνθρωπος από το γένος σου και εις τας μετέπειτα γενεάς, ο οποίος θα έχη κάποιο σωματικόν ελάττωμα, δεν θα προσέλθη να γίνη ιερεύς και να προσφέρη τας θυσίας προς τον Θεόν αυτού.

Λευ. 21,18 πās άνθρωπος, ώ εστιν εν αυτώ μώμος, ου προσελεύσεται, άνθρωπος τυφλός ή χωλός ή κολοβόριν ή ωτόμητος

Λευ. 21,18 Καθε άνθρωπος, δηλαδή, από τους απογόνους του Ααρών, ο οποίος έχει κάποιο σωματικόν ελάττωμα, κάποιαν αναπηριάν, ο οποίος είναι τυφλός η χωλός η έχει κολοβήν και αντιφυσιολογικώς μικράν την ρίνα η έχει κομμένα τα αυτιά,

Λευ. 21,19 ή άνθρωπος, ώ αν ή εν αυτώ σύντριμμα χειρός, ή σύντριμμα ποδός

Λευ. 21,19 η άνθρωπος ο οποίος έχει σπασμένον το χέρι η σπασμένον το ποδί,

Λευ. 21,20 ή κυρτός ή έφηλος ή πτίλλος τους οφθαλμούς ή άνθρωπος, ώ αν ή εν αυτώ ψώρα αγρία, ή λειχήν ή μονόρχις,

Λευ. 21,20 η είναι κύρτος η έχει στίγματα ωςάν καρφιά στο πρόσωπόν του η έχει πρησμένα και μαδημένα τα βλέφαρα η έχει, αγριαν ψώραν η λειχήνας, η είναι μονόρχις,

Λευ. 21,21 πās ώ εστιν εν αυτώ μώμος εκ τού σπέρματος Ααρών τού ιερέως, ουκ εγγιεί τού προσενεγκείν τας θυσίας τώ Θεώ σου, ότι μώμος εν αυτώ· τα δώρα τού Θεού ου προσελεύσεται προσενεγκείν.

Λευ. 21,21 οιοσδήποτε από τους απογόνους του Ααρών, ο οποίος έχει κάποιο σωματικόν ελάττωμα, δεν θα πλησιάση στο θυσιαστήριον, δια να προσφέρει θυσίας στον Θεόν, διότι έχει σωματικόν μειονέκτημα· όχι, δεν θα πλησιάση να προσφέρει τα δώρα του Θεού.

Λευ. 21,22 τα δώρα τού Θεού τα άγια των αγίων, και από των αγίων φάγεται·

Λευ. 21,22 Τα δώρα του Θεού είναι αγιώτατα, και από τα άγια αυτά επιτρέπεται να φάγη ο ιερεύς ο έχων σωματικόν ελάττωμα.

Λευ. 21,23 πλην προς το καταπέτασμα ου προσελεύσεται και προς το θυσιαστήριον ουκ εγγιεί, ότι μώμον έχει και ου βεβηλώσει το άγιον τού Θεού αυτού, ότι εγώ ειμι Κύριος ο αγιάζων αυτούς.

Λευ. 21,23 Αλλά δεν θα πλησιάση στο καταπέτασμα και δεν θα εγγίση στο θυσιαστήριον, διότι έχει σωματικήν αναπηριάν. Δεν θα μολύνη τον ιερόν χώρο του Θεού του, διότι εγώ είμαι ο Κυριος ο οποίος αγιάζω τους ιερείς".

Λευ. 21,24 και ελάλησε Μωυσής προς Ααρών και τους υιούς αυτού και προς πάντας υιούς Ισραήλ.

Λευ. 21,24 Αυτάς τας εντολάς του Θεού τας ανεκοίνωσεν ο Μωϋσής στον Ααρών, στους υιούς του Ααρών και εις όλους τους Ισραηλίτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Λευ. 22,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 22,1 Ο Κυριος ομίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 22,2 είπον Ααρών και τοίς υιοίς αυτού· και προσεχέτωσαν από των αγίων των υιών Ισραήλ, και ου βεβηλώσουσι το όνομα το άγιόν μου, όσα αυτοί αγιάζουσί μοι· εγώ Κύριος.

Λευ. 22,2 "επέ στον Ααρών και τους υιούς του τους ιερείς· Να προσέχουν τας θυσίας, τας οποίας προσφέρουν οι Ισραηλίται, ώστε να είναι καθαράι και άγιαι, δια να μη μολύνουν το άγιον όνομά μου με όσα αυτοί θα μου προσφέρουν. Εγώ είμαι ο Κυριος !

Λευ. 22,3 είπον αυτοίς· εις τας γενεάς υμών πās άνθρωπος, ός αν προσέλθη από παντός τού σπέρματος υμών προς τα άγια, όσα αν αγιάζωσιν οι υιοί Ισραήλ τώ Κυρίω, και η ακαθαρσία αυτού επ αυτώ ή, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη απ εμού· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 22,3 Επέ εις αυτούς· εάν εις τας δια μέσου των αιώνων γενεάς σας ένας άνθρωπος εκ των απογόνων της ιερατικής φυλής σας προσέλθη προς τα Άγια της Σκηνης του Μαρτυρίου, δια να προσφέρει τας θυσίας, τας οποίας οι Ισραηλίται φέρουν δια τον Θεόν, και είναι αυτοί ακάθαρτος, θα εξολοθρευθή ο ιερεύς εκείνος από εμέ. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος διατάσσω αυτά.

Λευ. 22,4 και άνθρωπος εκ τού σπέρματος Ααρών τού ιερέως και ούτος λεπρά ή γονορρυεί, των αγίων ουκ έδεται, έως αν καθαρισθή· και ο απτόμενος πάσης ακαθαρσίας ψυχής ή άνθρωπος, ώ αν εξέλθη εξ αυτού κοίτη σπέρματος,

Λευ. 22,4 Άνθρωπος, απόγονος του αρχιερέως Ααρών, λεπρός η γονορρυής, δεν θα φάγη από τας αγίας θυσίας, μέχρις ότου καθαρισθή. Εκείνος επίσης ο οποίος εγγίζει ακάθαρτον άνθρωπον η ο ίδιος είναι ακάθαρτος, διότι έπαθε νυκτερινήν ρεύσιν,

Λευ. 22,5 ή όστις αν άψηται παντός ερπετού ακαθάρτου, ή μιανεί αυτόν, ή επ ανθρωπω, εν ώ μιανεί αυτόν κατά πάσαν ακαθαρσίαν αυτού·

Λευ. 22,5 η εκείνος ο οποίος θα εγγίση οιονδήποτε ακάθαρτον ζών, το οποίον θα μολύνη αυτόν η άνθρωπος ο οποίος κατά κάποιον οιονδήποτε τρόπον κατέστη ακάθαρτος και μολυσμένος από κάποιον άλλον,

Λευ. 22,6 ψυχή ήτις εάν άψηται αυτών, ακάθαρτος έσται έως εσπέρας· ουκ έδεται από των αγίων, εάν μη λούσηται το σώμα αυτού ύδατι

Λευ. 22,6 Ο άνθρωπος αυτός ο οποίος, έστω και ακουσίως, ήγγισεν αυτούς, θα είναι ακάθαρτος έως την εσπέραν. Δεν θα φάγη από τα προσφερθέντα άγια, εάν πρώτον δεν λούση το σώμα αυτού με νερό.

Λευ. 22,7 και δύη ο ήλιος και καθαρός έσται, και τότε φάγεται των αγίων, ότι άρτος αυτού εστι.

Λευ. 22,7 Θα δύση ο ήλιος και τότε αυτός θα είναι καθαρός, όποτε και θα δυνηθή να φάγη από τας προσφερθείσας θυσίας διότι αυτάί είναι η καθημερινή του διατροφή.

Λευ. 22,8 θνησιμαίον και θηριάλωτον ου φάγεται, μιανθήναι αυτόν εν αυτοίς· εγώ Κύριος.

Λευ. 22,8 Θνησιμαίον και ζών κατασπαραχθέν από θηρίον δεν θα φάγη ο ιερεύς, δια να μη μολυνθή με αυτά. Εγώ είμαι ο Κυριος !

Λευ. 22,9 και φυλάξονται τα φυλάγματά μου, ίνα μη λάβωσι δι αυτά αμαρτιαν και αποθάνωσι δι αυτά, εάν βεβηλώσωσιν αυτά· εγώ Κύριος ο Θεός ο αγιάζων αυτούς.

Λευ. 22,9 Θα φυλάξουν τα προστάγματά μου, δια να μη διαπράξουν αμαρτιαν και τιμωρηθούν με θάνατον, εάν τα παραβούν. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός, ο οποίος καθιστώ και θέλω αγίους τους ιερείς.

Λευ. 22,10 και πās αλλογενής ου φάγεται άγια· πάροικος ιερέως ή μισθωτός ου φάγεται άγια.

Λευ. 22,10 Κανένas που δεν κατάγεται από ιερατικόν γένος, δεν θα φάγη από τας αγιασθείσας αυτάς τροφάς ούτε ο φιλοξενούμενος ξένος του ιερέως ούτε ο ημερομισθιος εργάτης θα φάγη ιεράς τροφάς.

Λευ. 22,11 εάν δε ιερεύς κτήσηται ψυχὴν ἐγκτήτων ἀργυρίου, οὗτος φάγεται ἐκ τῶν ἀρτῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ οἰκογενεῖς αὐτοῦ, καὶ οὗτοι φάγονται τὸν ἄρτον αὐτοῦ.

Λευ. 22,11 Εάν ὅμως ὁ ἱερεύς ἀγοράσῃ δια χρημάτων καὶ ἀποκτήσῃ ἀνθρώπων ὡς δούλον, αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰς ἡγιασμένας τροφάς τοῦ ἱερέως. Ἐπίσης ὅσοι, γεννηθῶν στὸν οἶκον τοῦ ἱερέως ἀπὸ τὸν δούλον τοῦ καὶ θὰ εἶναι δούλοι τοῦ ἠμποροῦν νὰ φάγουν ἀπὸ τὰς τροφάς αὐτάς.

Λευ. 22,12 καὶ θυγάτηρ ἀνθρώπου ἱερέως εἴν γενήται ἀνδρὶ ἀλλογενεῖ, αὐτὴ τῶν ἀπαρχῶν ἀγίου οὐ φάγεται.

Λευ. 22,12 Θυγάτηρ ἱερέως, ἡ ὁποία ἠθέλην ὑπανδρευθῆ ἀνδρὰ μὴ ἀνεῖκοντα εἰς τὴν φυλὴν Λευῖ, δὲν δύναται νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰς προσφερομένας στὸν ναὸν θυσίας.

Λευ. 22,13 καὶ θυγάτηρ ἱερέως εἴν γενήται χήρα ἢ ἐκβεβλημένη, σπέρμα δὲ μὴ ἢ αὐτὴ, ἐπαναστρέφει ἐπὶ τὸν οἶκον τὸν πατρικὸν κατὰ τὴν νεότητά αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ἀρτῶν τοῦ πατρὸς αὐτῆς φάγεται· καὶ πᾶς ἀλλογενεῖς οὐ φάγεται ἀπ' αὐτῶν.

Λευ. 22,13 Εάν ὅμως ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱερέως χηρεύσῃ ἢ διαλευχθῆ, δὲν ἔχῃ δε ἀποκτήσῃ παιδί καὶ ἐπιστρέψῃ στὸν πατρικὸν τοῦ οἴκου, δύναται νὰ φάγῃ ἀπὸ τὴν τροφήν τοῦ πατρὸς τῆς. Ἀλλὰ κανεῖς μὴ ἀνήκων εἰς τὴν ἱερατικὴν οἰκογένειαν, κανεῖς δηλαδὴ ἐξ ἄλλης φυλῆς, δὲν πρέπει νὰ φάγῃ ἀπὸ αὐτά.

Λευ. 22,14 καὶ ἀνθρώπος, ὅς ἀν φάγῃ ἅγια κατ' ἀγνοίαν, καὶ προσθήσῃ τὸ ἐπίπεμπτον αὐτοῦ ἐπ' αὐτὸ καὶ δώσῃ τῷ ἱερεῖ τὸ ἅγιον.

Λευ. 22,14 Ὁ Ἰσραηλίτης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγνοίαν θὰ φάγῃ ἀπὸ τὰς ἁγίας τροφάς τοῦ ἱερέως, θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν τροφήν αὐτήν, προσθέτων ὡς πρόστιμον τὸ ἐν πέμπτον ἐπὶ πλεόν τῆς τροφῆς καὶ θὰ τὰ δώσῃ στὸν ἱερέα.

Λευ. 22,15 καὶ οὐ βεβηλώσουσι τὰ ἅγια τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἂ αὐτοὶ ἀφαιροῦσι τῷ Κυρίῳ,

Λευ. 22,15 Δὲν πρέπει ὅσοι δὲν εἶναι ἱερεῖς νὰ τρώγουν καὶ νὰ βεβηλώνουν ἐστὶ τὰς ἡγιασμένας προσφοράς, τὰς ὁποίας οἱ Ἰσραηλίται ἀφιερῶνουν στὸν Κύριον,

Λευ. 22,16 καὶ ἐπάξουσιν ἐφ' εαυτοὺς ἀνομίαν πλημμελείας ἐν τῷ ἐσθίειν αὐτοὺς τὰ ἅγια αὐτῶν· ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ ἀγιάζων αὐτοὺς.

Λευ. 22,16 διότι ἄλλως θὰ ἐπισύρουν τὴν τιμωρίαν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ δια τὴν παρανομίαν τῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἀμαρτίαν τῶν νὰ φάγουν τὰς ἡγιασμένας τροφάς. Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἀγιάζω τοὺς ἱερεῖς καὶ διατάσσω αὐτά".

Λευ. 22,17 Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσὴν λέγων·

Λευ. 22,17 Ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς τὸν Μωϋσῆν λέγων·

Λευ. 22,18 ἀλλήσον Δαρῶν καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ καὶ πᾶσιν συναγωγῇ Ἰσραὴλ καὶ ερεῖς πρὸς αὐτοὺς· ἀνθρώπος ἀνθρώπος ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἢ τῶν προσηλύτων τῶν προσκεμένων πρὸς αὐτοὺς ἐν Ἰσραὴλ, ὅς ἀν προσενέγκῃ τὰ δῶρα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν ὁμολογίαν αὐτῶν ἢ κατὰ πᾶσαν αἴρεσιν αὐτῶν, ὅσα ἀν προσενέγκωσι τῷ Θεῷ εἰς ὀλοκαύτωμα,

Λευ. 22,18 "ὁμίλησε πρὸς τὸν Δαρῶν, πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ τοῦ ἱερεῖς καὶ πρὸς ὅλον τὸν λαόν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· Εάν ἕνας ἀνθρώπος ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας ἢ ἀπὸ τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν μεταξὺ σας προσφέρῃ τὴν θυσίαν αὐτοῦ δι' ἰοιδήποτε τάξιμόν τοῦ ἢ δια χάποιαν ἄλλην αυτοπροαίρετον προσφορὰν, αὐτὰ τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρουν οἱ ἱερεῖς ὡς ὀλοκαυτώματα πρὸς τὸν Κύριον

Λευ. 22,19 δεκτὰ ὑμῖν ἄμωμα ἄρσενα ἐκ τῶν βουκολίων ἢ ἐκ τῶν προβάτων καὶ ἐκ τῶν αἰγῶν.

Λευ. 22,19 θὰ γίνωνται δεκτὰ ἀπὸ σας, εἴν εἶναι ἄρσενα χωρὶς κανένα σωματικὸν ἐλάττωμα ἀπὸ τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν ἢ τῶν προβάτων ἢ τῶν αἰγῶν σας.

Λευ. 22,20 πάντα, ὅσα ἀν ἔχῃ μῶμον ἐν αὐτῷ, οὐ προσάξουσι Κυρίῳ, διότι οὐ δεκτὸν ἔσται ὑμῖν.

Λευ. 22,20 Εάν κανένα ἀπὸ αὐτὰ ἔχῃ σωματικὸν τι ἐλάττωμα, δὲν θὰ τὸ προσφέρουν στὸν Κύριον, διότι δὲν θὰ γίνετα δεκτὸν ἀπὸ σας.

Λευ. 22,21 καὶ ἀνθρώπος ὅς ἀν προσενέγκῃ θυσίαν σωτηρίου τῷ Κυρίῳ διαστείλας ευχήν ἢ κατὰ αἴρεσιν ἢ ἐν ταῖς εορταῖς ὑμῶν, ἐκ τῶν βουκολίων ἢ ἐκ τῶν προβάτων ἄμωμον ἔσται εἰσδεκτὸν, πᾶς μῶμος οὐκ ἔσται ἐν αὐτῷ.

Λευ. 22,21 Ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος θὰ προσφέρῃ εἰρηνικὴν ευχαριστήριον θυσίαν πρὸς τὸν Κύριον εἰς ἐκτέλεσιν ταξίματός τοῦ ἢ ἄλλης τινὸς καλῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἢ λόγῳ τῶν εορτῶν σας, τὸ προσφερόμενον πρὸς θυσίαν ζῶων ἀπὸ τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν ἢ τῶν προβάτων θὰ γίνετα δεκτὸν ἀπὸ σας, ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι σωματικῶς ἀρτιμελές. Οὐδὲν ἐλάττωμα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς αὐτό.

Λευ. 22,22 τυφλὸν ἢ συντετριμμένον ἢ γλωσσότμητον ἢ μυρμηκίωντα ἢ ψωραγιώντα ἢ λειχήνας ἔχοντα, οὐ προσάξουσι ταῦτα τῷ Κυρίῳ· καὶ εἰς κάρπωσιν οὐ δώσετε ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Λευ. 22,22 Ζῶων τυφλὸν ἢ ἔχον κάταγμα ἢ κομμένην τὴν γλώσσαν, πάσχον ἀπὸ φαγούραν ἢ ἀπὸ ἀγρίαν ψώραν ἢ ἔχει λειχήνας, δὲν θὰ προσφέρουν τέτοια ζῶα στὸν Κύριον. Δὲν θὰ τὰ δώσετε νὰ θυσιασθῶν στὸ θυσιαστήριον τῶν ὀλοκαυτωμάτων ὡς πρόσφορὰν στὸν Κύριον.

Λευ. 22,23 καὶ μόσχον ἢ πρόβατον ὠτότμητον ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσεις αὐτὰ σεαυτῷ, εἰς δε ευχήν σου οὐ δεχθήσεται.

Λευ. 22,23 Μοσχάρι ἢ πρόβατον που ἔχουν κομμένα τὰ αὐτιά τῶν ἢ κολοβὴν τὴν οὐρὰν τῶν θὰ τὰ δεχθῆτε καὶ θὰ τὰ σφάζετε ὡς τροφήν ἰδικὴν σας. Ὡς θυσίαν ὅμως δια τὸ τάξιμόν σου δὲν θὰ γίνωνται δεκτὰ.

Λευ. 22,24 θλαδίαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον οὐ προσάξεις αὐτὰ τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν οὐ ποιήσετε.

Λευ. 22,24 Ζῶων τοῦ ὁποῖου οἱ ὄρχεις εἶναι ὀλίγον ἢ πολὺ σπασμένοι δια συνθλίψεως ἢ κομμένοι ἢ ἀπεσπασμένοι, δὲν θὰ τὸ προσφέρῃς στὸν Κύριον καὶ εἰς τὴν περιοχὴν που κατοικεῖτε δὲν θὰ κάμνετε σεῖς δι' εὐνουχισμού τέτοια ζῶα.

Λευ. 22,25 καὶ ἐκ χειρὸς ἀλλογενούς οὐ προσοίσετε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἀπὸ πάντων τούτων, ὅτι φθάρματα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, μῶμος ἐν αὐτοῖς, οὐ δεχθήσεται ταῦτα ὑμῖν.

Λευ. 22,25 Καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ξένου δὲν θὰ δεχθῆτε τέτοια ζῶα, δια νὰ τὰ προσφέρετε θυσίαν στὸν Θεόν, διότι αὐτὰ ἔχουν ὑποστή φθορὰν, ἀκρωτηριασμόν· ὑπάρχει σωματικὸν ἐλάττωμα εἰς αὐτά. Δὲν θὰ τὰ δεχθῆτε, δια νὰ τὰ προσφέρετε θυσίαν".

Λευ. 22,26 Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσὴν λέγων·

Λευ. 22,26 Ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς τὸν Μωϋσῆν λέγων·

Λευ. 22,27 μόσχον ἢ πρόβατον ἢ αἶγα, ὡς ἀν τεχθῆ, καὶ ἔσται ἐπτὰ ἡμέρας ὑπὸ τὴν μητέρα, τῆ δε ἡμέρα τῆ οὐδὴ καὶ ἐπέκεινα δεχθήσεται εἰς δῶρα, κάρπωμα Κυρίῳ.

Λευ. 22,27 "μοσχάρι η πρόβατον η, ερίφιον, όταν γεννηθή, θα μείνη επτά ημέρας κοντά εις την μητέρα του. Από την ογδόην ημέραν και πέραν δύναται να προσφερθή και να γίνη δεκτόν ως θυσία δια τον Κυριον.

Λευ. 22,28 και μόσχον και πρόβατον, αυτήν και τα παιδιά αυτής, ου σφάζεις εν ημέρα μια.

Λευ. 22,28 Μοσχάρι και πρόβατον, την μητέρα και τα τέκνα της δεν θα τα σφάζεις κατά την αυτήν ημέραν.

Λευ. 22,29 εάν δε θύσης θυσίαν ευχήν χαρμοσύνην Κυρίω, εισδεκτόν υμίν θύσετε αυτό·

Λευ. 22,29 Εάν προσφέρης θυσίαν στον Κυριον εις εκπλήρωσιν χαρμοσύνου τάματος, θα την προσφέρης κατά τον πρόποντα τρόπον, ώστε να γίνη δεκτή από τον Θεόν.

Λευ. 22,30 αυτή τή ημέρα εκείνη βρωθήσεται, ουκ απολείψετε από των κρεών εις το πρωί· εγώ ειμι Κύριος.

Λευ. 22,30 Θα φαγωθή η θυσία αυτή κατά την ημέραν, κατά την οποίαν και θα προσφερθή. Δεν θα αφήσετε υπολείμματα από τα κρέατα αυτά έως το πρωί της επομένης ημέρας. Εγώ είμαι ο Κυριος!

Λευ. 22,31 Καί φυλάξτε τας εντολάς μου και ποιήσετε αυτάς.

Λευ. 22,31 Θα φυλάξετε τας εντολάς μου και θα τας εφαρμόσετε.

Λευ. 22,32 και ου βεβηλώσετε το όνομα τού αγίου, και αγιασθήσομαι εν μέσω των υιών Ισραήλ· εγώ Κύριος ο αγιάζων υμάς,

Λευ. 22,32 Τηρούντες αυτάς δεν θα μολύνετε το άγιον όνομά μου. Ετσι θα είμαι άγιος μεταξύ σας και θα δοξάζωμαι από τους Ισραηλίτας. Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σας ηγίασα και σας καθιέρωσα εις την διακονίαν μου.

Λευ. 22,33 ο εξαγαγών υμάς εκ γής Αιγύπτου, ώστε είναι υμών Θεός, εγώ Κύριος.

Λευ. 22,33 Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος σας έβγαλα από την δουλειάν της Αιγύπτου, ώστε να είμαι ο Θεός σας. Εγώ είμαι ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Λευ. 23,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 23,1 Ο Κυριος ώμλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 23,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και ερείς προς αυτούς· αι εορταί Κυρίου, ας καλέσετε αυτάς κλητάς αγίας, αυτάί εισιν αι εορταί μου.

Λευ. 23,2 "ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Αι προς τιμήν του Κυρίου εορταί, τας οποίας θα αναγνωρίσετε ως καθιερωμένας αγίας εορτάς, είναι αι εξής·

Λευ. 23,3 έξ ημέρας ποιήσεις έργα, τή δε ημέρα τή εβδόμη σάββατα ανάπαυσις κλητή αγία τώ Κυρίω· πάν έργον ου ποιήσεις, σάββατά εστι τώ Κυρίω εν πάση κατοικία υμών.

Λευ. 23,3 εξ ημέρας θα εργάζεσαι, η δε εβδόμη ημέρα θα είναι δια σε σάββατα, δηλαδή ανάπαυσις. Η ημέρα αυτή θα είναι αγία, καθιερωμένη στον Κυριον. Κατά την ημέραν αυτήν καμμίαν εργασίαν δεν θα κάμης, διότι θα είναι ανάπαυσις προς χάριν του Κυρίου εις όλους τους οίκους σας.

Λευ. 23,4 Αυταί αι εορταί τώ Κυρίω κληταί αγιαί, ας καλέσετε αυτάς εν τοίς καιροίς αυτών.

Λευ. 23,4 Αυταί είναι αι εορταί, αι προς τιμήν του Κυρίου, αι οποιαί θα είναι καθωρισμέναί αγιαί και τας οποίας θα τηρήτε και θα εορτάζετε στους ορισμένους δι' αυτάς καιρούς.

Λευ. 23,5 εν τώ πρώτω μηνί εν τή τεσσαρεσκαίδεκάτη ημέρα τού μηνός, ανά μέσον των εσπερινών πάσχα τώ Κυρίω.

Λευ. 23,5 Κατά την δεκάτην τετάρτην του πρώτου μηνός, την εσπέραν, θα εορτάζετε το Πασχα προς τιμήν του Κυρίου.

Λευ. 23,6 και εν τή πεντεκαίδεκάτη ημέρα τού μηνός τουτου εορτή των αζύμων τώ Κυρίω· επτά ημέρας άζυμα έδεσθε.

Λευ. 23,6 Κατά την δεκάτην τέμπτην ημέραν του ιδίου μηνός θα είναι η εορτή των αζύμων προς τιμήν του Κυρίου. Επί επτά ημέρας θα τρώγετε άρτον χωρίς προζύμι.

Λευ. 23,7 και ημέρα η πρώτη κλητή αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε·

Λευ. 23,7 Η πρώτη ημέρα θα είναι δια σας αφιερωμένη προς τον Κυριον και αγία. Καμμίαν εργασίαν δεν θα κάμετε κατά την ημέραν αυτήν.

Λευ. 23,8 και προσάξετε ολοκαυτώματα τώ Κυρίω επτά ημέρας· και η ημέρα η εβδόμη κλητή αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε.

Λευ. 23,8 Κατά τας επτά ημέρας θα προσφέρετε στον Κυριον τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων. Η εβδόμη ημέρα θα είναι δια σας επίσης καθιερωμένη προς τον Θεόν, αγία. Καμμίαν βαρείαν εργασίαν δεν θα κάμετε κατά την ημέραν αυτήν".

Λευ. 23,9 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 23,9 Ο Κυριος ελάλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 23,10 είπον τοίς υιοίς Ισραήλ, και ερείς προς αυτούς· όταν εισέλθητε εις την γήν, ήν εγώ δίδωμι υμίν, και θερίζετε τον θερισμόν αυτής, και οίσετε το δράγμα απαρχήν τού θερισμού υμών προς τον ιερέα·

Λευ. 23,10 "ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Όταν εισέλθετε εις την γην, την οποίαν εγώ σας δίδω και θα θερίζετε τα σιτηρά αυτής, θα φέρετε στον ιερέα προς ευλογίαν ένα δεμάτι, απαρχήν του θερισμού σας.

Λευ. 23,11 και ανοίσει το δράγμα έναντι Κυρίου δεκτόν υμίν, τή επαύριον της πρώτης ανοίσει αυτό ο ιερεύς.

Λευ. 23,11 Ο δε ιερεύς θα προσφέρη το δεμάτι αυτό ενώπιον του Κυρίου, δια να γίνη δεκτόν από αυτόν προς χάριν ιδικήν σας. Θα το προσφέρ δε την επομένην ημέραν της πρώτης του Πασχα.

Λευ. 23,12 και ποιήσετε εν τή ημέρα, εν ή αν φέριτε το δράγμα, πρόβατον άμωμον ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα τώ Κυρίω.

Λευ. 23,12 Την ημέραν, κατά την οποίαν θα φέρετε το δεμάτι αυτό, θα προσφέρετε και ως ολοκαύτωμα δια τον Κυριον πρόβατον ενός έτους, αρτιμελές.

Λευ. 23,13 και την θυσίαν αυτού δύο δέκατα σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαιώ· θυσία τώ Κυρίω, οσμή ευωδίας Κυρίω· και σπονδήν αυτού το τέταρτον τού είν οίνου.

Λευ. 23,13 Μαζή με αυτό θα προσφέρετε ως αναίμακτον θυσίαν προς τον Κυριον δύο δέκατα (επτά και ήμισυ περίπου κιλά) σημιγάλι ζυμωμένον με λάδι. Είναι αυτό θυσία προς τον Κυριον, ευάρεστος οσμή ευωδίας προς αυτόν. Και ως σπονδήν θα προσφέρετε ένα τέταρτον του είν (ένα και ήμισυ περίπου χιλιόγραμμον) οίνου.

Λευ. 23,14 και άρτον και πεφρυγμένα χίδρα νέα ου φάγεσθε έως εις αυτήν την ημέραν ταύτην, έως αν προσενέγκητε υμείς τα δώρα τώ Θεώ υμών· νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών εν πάση κατοικία υμών.

Λευ. 23,14 Μέχρι δε της ημέρας κατά την οποίαν θα προσφέρετε αυτά τα δώρα προς τον Θεόν σας, δεν θα φάγετε νέον άρτον ούτε ξεροψημένο χονδροκομμένο φρέσκο σιτάρι. Η εντολή μου αυτή θα είναι αιώνιος νόμος εις όλας τας γενεάς σας

και εις κάθε κατοικίαν σας.

Λευ. 23,15 Καί αριθμήσετε υμίν από της επαύριον των σαββάτων, από της ημέρας ής αν προσενέγκητε το θράγμα τού επιθέματος, επτά εβδομάδας ολοκλήρους,

Λευ. 23,15 Θα μετρήσετε από την επομένη της προς ανάπαυσιν ημέρας εκείνης, κατά την οποίαν προσεφέρατε και παρεθέσατε ενώπιον του Κυρίου το δεμάτι επτά ολοκλήρους εβδομάδας.

Λευ. 23,16 έως της επαύριον της εσχάτης εβδομάδος αριθμήσετε πενήκοντα ημέρας και προσοίσετε θυσίαν νέαν τώ Κυρίω.

Λευ. 23,16 Αι ημέραι αυταί υπολογίζομεναι μέχρι της επομένης ημέρας της τελευταίας εβδομάδος είναι πενήκοντα. Κατά την πενηκοστήν αυτήν ημέραν θα προσφέρετε νέαν θυσίαν στον Κυριον.

Λευ. 23,17 από της κατοικίας υμών προσοίσετε άρτους επίθεμα, δύο άρτους· εκ δύο δεκάτων σεμιδάλεως έσονται, εξυμωμένοι πεφθήσονται πρωτογεννημάτων τώ Κυρίω.

Λευ. 23,17 Από τον οίκον σας δηλαδή, θα προσφέρετε ως θυσίαν παρουσιάσεως προς τον Κυριον δύο άρτους· αυτοί θα είναι ζυμωμένοι με δύο δέκατα σημιγάλι (επτά και ήμισυ περίπου κιλά) και ψημένοι, από τα πρωτογεννήματα του αγρού σας, χάριν του Κυρίου.

Λευ. 23,18 και προσάξετε μετά των άρτων επτά αμνούς αμώμους ενιαυσίους και μόσχον ένα εκ βουκολίου και κριούς δύο αμώμους, και έσονται ολοκαύτωμα τώ Κυρίω και αι θυσίοι αυτών και αι σπονδαί αυτών θυσία οσμή ευωδίας τώ Κυρίω.

Λευ. 23,18 Μαζή με τους άρτους αυτούς θα προσφέρετε επτά αμνούς, ενός έτους έκαστον και χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, ένα μοσχάρι από την αγέλην των βοών και δύο κριους χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα. Αυτά θα προσφερθούν ως θυσία ολοκαυτώματος προς τον Κυριον· και αι αναίμακτοι θυσίοι και αι μαζή με αυτάς σπονδαί του οίνου θα είναι θυσίοι ευάρεστοι εις οσμήν ευωδίας προς τον Κυριον.

Λευ. 23,19 και ποιήσουσι χίμαρον εξ αιγών ένα περι άμαρτίας και δύο αμνούς ενιαυσίους εις θυσίαν σωτηρίου μετά των άρτων τού πρωτογεννήματος·

Λευ. 23,19 Μαζή με τους άρτους των πρωτογεννημάτων του θερισμού θα προσφέρουν ως θυσίαν περι άμαρτίας ένα τράγον και δύο αμνούς ενός έτους έκαστον ως θυσίαν περι σωτηρίας.

Λευ. 23,20 και επιθήσει αυτά ο ιερεύς μετά των άρτων τού πρωτογεννήματος επίθεμα εναντίον Κυρίου μετά των δύο αμνών άγια έσονται τώ Κυρίω, τώ ιερεί τώ προσφέροντι αυτά αυτώ έσται.

Λευ. 23,20 Αυτά, θα τα προσφέρει ο ιερεύς μαζή με τους άρτους των πρωτογεννημάτων, οι οποίοι θα προσφερθούν ως θυσία παρουσιάσεως ενώπιον του Κυρίου μαζή με τους δύο αμνούς, θα είναι άγια ενώπιον του Θεού, θα ανήκουν δε στον ιερέα, ο οποίος τα προσέφερε.

Λευ. 23,21 και καλέσετε ταύτην την ημέραν κλητήν· αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε εν αυτή νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών εν πάση τή κατοικία υμών.

Λευ. 23,21 Θα έχετε και θα θεωρήτε την ημέραν αυτήν ως επίσημον και καθιερωμένην. Θα είναι αγία δια σας και κατ' αυτήν δεν θα κάμετε καμμίαν βαρείαν εργασίαν. Το προσταγμά μου αυτό θα είναι αιώνιος νόμος εις τας γενεάς σας και εις κάθε κατοικίαν σας.

Λευ. 23,22 και όταν θερίζητε τον θερισμόν της γής υμών, ου συντελέσετε το λοιπόν τού θερισμού τού αγρού σου εν τώ θερίζειν σε και τα αποπίπτοντα τού θερισμού σου ου συλλέξεις, τώ πτωχώ και τώ προσηλύτω υπολείψεις αυτά· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 23,22 Όταν θα θερίζετε τα σιτηρά της γης σας, δεν θα ολοκληρώσετε τον θερισμόν του αγρού σας επιστρέφοντες δια να θερίσετε τα απολειφθέντα στάχυα η δια να συλλέξετε όσα έπεσαν εις την γην. Αυτά θα τα αφήσης δια τον πτωχόν και τον ξένον. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός, που δίδω αυτήν την εντολήν”.

Λευ. 23,23 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 23,23 Ο Κυριος ωμίλησεν ακόμη προς τον Μωϋσήν και είπεν·

Λευ. 23,24 λάλησον τοις υιοίς Ισραήλ, λέγων· τού μηνός τού εβδόμου μια τού μηνός έσται υμίν ανάπαυσις, μνημόσυνον σαλπίγγων, κλητή αγία έσται υμίν·

Λευ. 23,24 “ειπέ στους Ισραηλίτας· Κατά την πρώτην του εβδόμου μηνός, θα έχετε αργίαν και ανάπαυσιν, η οποία θα εξαγγέλλεται στον λαόν δια σαλπίγγων· θα είναι επίσημος καθωρισμένη ημέρα δια σας, αφιερωμένη στον Κυριον.

Λευ. 23,25 πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε, και προσάξετε ολοκαύτωμα Κυρίω.

Λευ. 23,25 Και ένα βαρύ έργον δεν θα εκτελέσετε, και θα προσφέρετε κατά την ημέραν αυτήν ολοκαυτώματα στον Κυριον.

Λευ. 23,26 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 23,26 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 23,27 και τή δεκάτη τού μηνός τού εβδόμου τούτου ημέρα εξιλασμού, κλητή αγία έσται υμίν, και ταπεινώσετε τας ψυχάς υμών, και προσάξετε ολοκαύτωμα τώ Κυρίω.

Λευ. 23,27 “η δεκάτη του εβδόμου αυτού μηνός θα είναι ημέρα εξιλασμού. Καθιερωμένη και αγία θα είναι δια σας. Θα ταπεινώσετε με νηστείαν και μετάνοιαν τας ψυχάς σας και θα προσφέρετε ολοκαυτώματα στον Κυριον.

Λευ. 23,28 πάν έργον ου ποιήσετε εν αυτή τή ημέρα ταύτη· έστι γάρ ημέρα εξιλασμού αύτη υμίν, εξιλάσασθαι περι υμών εναντι Κυρίου τού Θεού υμών.

Λευ. 23,28 Καμμίαν απολύτως εργασίαν δεν θα κάμετε κατά την ημέραν αυτήν, διότι αυτή είναι δια σας ημέρα εξιλασμού, δια να εξιλεώνησθε από τας άμαρτίας σας ενώπιον Κυρίου του Θεού σας.

Λευ. 23,29 πάσα ψυχή, ήτις μη ταπεινωθήσεται εν αυτή τή ημέρα ταύτη, εξολοθρευθήσεται εκ τού λαού αυτής.

Λευ. 23,29 Καθε Ισραηλίτης ο οποίος κατά την ημέραν αυτήν δεν θα θλιβή και δεν θα ταπεινωθή ενώπιον του Κυρίου, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού του.

Λευ. 23,30 και πάσα ψυχή, ήτις ποιήσει έργον εν αυτή τή ημέρα ταύτη, απολείται η ψυχή εκείνη εκ τού λαού αυτής.

Λευ. 23,30 Και κάθε Ισραηλίτης, ο οποίος κατά την ημέραν αυτήν θα εκτελέση οιανδήποτε εργασίαν, έστω και ελαφράν, θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού του.

Λευ. 23,31 πάν έργον ου ποιήσετε· νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών εν πάσαις κατοικίαις υμών.

Λευ. 23,31 Ουδεμίαν απολύτως εργασίαν θα κάμετε. Αυτό θα είναι νόμος αιώνιος εις τας γενεάς σας και εις όλους τους οικους σας.

Λευ. 23,32 σάββατα σαββάτων έσται υμίν, και ταπεινώσετε τας ψυχάς υμών· από ενάτης τού μηνός, από εσπέρας έως

εσπέρας σαββατιείτε τα σάββατα υμών.

Λευ. 23,32 Σαββata σαββάτων καθιερωμένη επίσημος ημέρα αγίας θα είναι αυτή δια σας, κατά την οποίαν θα ταπεινώσετε τας ψυχάς σας με νηστείαν και μετάνοιαν. Από την εσπέραν της ενάτης του μηνός αυτού έως την εσπέραν της άλλης ημέρας θα έχετε πλήρη ανάπαυσιν και αποχήν από κάθε εργασίαν”.

Λευ. 23,33 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 23,33 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν και είπεν·

Λευ. 23,34 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, λέγων· τή πεντεκαιδεκάτη τού μηνός τού εβδόμου τούτου εορτή σκηνών επτά ημέρας τώ Κυρίω.

Λευ. 23,34 “ομίλησε και είπε στους Ισραηλίτας· Κατά την δεκάτην πέμπτην του εβδόμου αυτού μηνός θα τελήτε επί επτά ημέρας την εορτήν της Σκηνοπηγίας προς τιμήν και δόξαν του Κυρίου.

Λευ. 23,35 και η ημέρα η πρώτη η κλητή αγία· πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε.

Λευ. 23,35 Η πρώτη ημέρα θα είναι καθιερωμένη, αγία. Κανένα βαρύ έργον δεν θα κάμετε κατ’ αυτήν.

Λευ. 23,36 επτά ημέρας προσάξετε ολοκαυτώματα τώ Κυρίω, και η ημέρα η ογδόη κλητή αγία έσται υμίν, και προσάξετε ολοκαυτώματα Κυρίω· εξοδιόν εστι, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε.

Λευ. 23,36 Καθ’ όλας δε τας επτά αυτάς ημέρας θα προσφέρετε ολοκαυτώματα στον Κυριον. Και η ογδόη ημέρα θα είναι δια σας επίσημος και καθιερωμένη, αγία. Θα προσφέρετε ολοκαυτώματα προς τον Κυριον. Είναι η τελευταία εόρτιος ημέρα και κατ’ αυτήν δεν θα κάμετε κανένα βαρύ έργον.

Λευ. 23,37 Αυται εορταί Κυρίω, ας καλέσετε κλητάς αγίας, ώστε προσενέγκαι καρπώματα τώ Κυρίω, ολοκαυτώματα και θυσίας αυτών και σπονδάς αυτών το καθ ημέραν εις ημέραν·

Λευ. 23,37 Αυται είναι αι εορταί προς τιμήν του Κυρίου, τας οποίας θα έχετε και θα θεωρήτε καθιερωμένας και αγίας, ώστε να προσφέρετε κάθε ημέραν στον Κυριον θυσίας αιματηράς, ολοκαυτώματα και μαζή με αυτάς αναμιάκτους θυσίας, όπως επίσης και τας σπονδάς του οίνου.

Λευ. 23,38 πλήν των σαββάτων Κυρίου και πλήν των δομάτων υμών και πλήν πασών των ευχών υμών και πλήν των εκουσίω υμών, ά αν δώτε τώ Κυρίω.

Λευ. 23,38 Αυτά θα προσφέρωνται, εκτός των άλλων καθιερωμένων θυσιών προς τον Κυριον κατά τα σάββατα, εκτός των άλλων προσφορών σας, εκτός των θυσιών δια τα τάματα υμών και εκτός των άλλων εκουσίω προσφορών σας, τας οποίας θα προσφέρετε προς τον Κυριον.

Λευ. 23,39 Καί εν τή πεντεκαιδεκάτη ημέρα τού μηνός τού εβδόμου τούτου, όταν συντελέσητε τα γενήματα της γής, εορτάσετε τώ Κυρίω επτά ημέρας· τή ημέρα τή πρώτη ανάπαυσις και τή ημέρα τή ογδόη ανάπαυσις.

Λευ. 23,39 Κατά την δεκάτην πέμπτην ημέραν του εβδόμου αυτού μηνός, όταν τελειώσετε την συγκομιδήν των διαφόρων προϊόντων της γης, θα εορτάσετε προς τιμήν του Κυρίου επτά ημέρας. Κατά την πρώτην και την ογδόην ημέραν θα έχετε αργίαν και ανάπαυσιν.

Λευ. 23,40 και λήψεσθε τή ημέρα τή πρώτη καρπόν ξύλου ωραιόν και κάλλυνθρα φοινίκων, και κλάδους ξύλου δασείς και ιτέας και άγνου κλάδους εκ χειμάρου, ευφρανθήναι έναντι Κυρίου τού Θεού υμών επτά ημέρας τού ενιαυτού·

Λευ. 23,40 Κατά την πρώτην ημέραν θα λάβετε ωραιόν ώριμον καρπόν καλού δένδρου, κλάδους φοινίκων, πυκνοφύλλους κλάδους δένδρων, κλάδους ιτέας και λυγαριάς από χειμαρρον, δια να ευφρανθήτε ενώπιον του Κυρίου και Θεού σας κατά τας επτά αυτάς ημέρας του έτους.

Λευ. 23,41 νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών, εν τώ μηνί τώ εβδόμω εορτάσετε αυτήν.

Λευ. 23,41 Η εντολή μου αυτή θα είναι παντοτεινός νόμος εις τας γενεάς σας· κατά τον έβδομον μήνα θα πανηγυρίσετε την εορτήν αυτήν.

Λευ. 23,42 εν σκηναίς κατοικήσετε επτά ημέρας· πάς ο αυτόχθων εν Ισραήλ κατοικήσει εν σκηναίς,

Λευ. 23,42 Θα κατοικήσετε επί επτά ημέρας εις σκηνάς. Ολοι οι εντόπιοι Ισραηλίται θα κατοικήσουν εις σκηνάς,

Λευ. 23,43 όπως ιδωσιν αι γενεαί υμών, ότι εν σκηναίς κατώκισα τους υιούς Ισραήλ, εν τώ εξαγαγείν με αυτούς εκ γής Αιγύπτου· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 23,43 δια να ιδουν αι γενεαί και οι απόγονοί σας ότι εις σκηνάς εγώ εγκατέστησα τους Ισραηλίτας, όταν ελευθέρους τους έβγαλα από την χώραν της Αιγύπτου. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας” !

Λευ. 23,44 Καί ελάλησε Μωυσης τας εορτάς Κυρίου τοίς υιοίς Ισραήλ.

Λευ. 23,44 Αυτά ανεκοίνωσεν ο Μωϋσης και ώρυσεν στους Ισραηλίτας δια τας εορτάς του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Λευ. 24,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 24,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν και είπε·

Λευ. 24,2 έντειλαι τοίς υιοίς Ισραήλ, και λαβέτωσάν σοι έλαιον ελαΐνον καθαρόν κεκομμένον εις φώς, καύσαι λύχνον δια παντός.

Λευ. 24,2 “δώσε εκ μέρους μου εντολήν στους Ισραηλίτας να πάρουν και να φέρουν εις σε ελαιόλαδον καθαρόν, κοπανισμένον, κατάλληλον προς φωτισμόν, δια να καίη πάντοτε η λυχνία της Σκηνης.

Λευ. 24,3 έξωθεν τού καταπετάσματος εν τή σκηνή τού μαρτυρίου καύσουσιν αυτό Λαρών και οι υιοί αυτού από εσπέρας έως πρωΐ ενώπιον Κυρίου ενδελχώς· νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών.

Λευ. 24,3 Εντός της Σκηνης του Μαρτυρίου και έξω από το καταπέτασμα, που καλύπτει τα Αγια των Αγίων, θα ανάπτουν και θα καίουν το φως αυτό ο Λαρών και οι υιοί αυτού ενώπιον του Κυρίου από την εσπέραν έως το πρωΐ πάντοτε. Αυτό θα είναι αιώνιος νόμος εις τας γενεάς σας.

Λευ. 24,4 επί της λυχνίας της καθαράς καύσετε τους λύχνους εναντίον Κυρίου έως εις το πρωΐ.

Λευ. 24,4 Θα ανάψετε και θα μένουν έως το πρωΐ αναμμένοι ενώπιον του Κυρίου οι λύχνοι, οι οποίοι ευρίσκονται επάνω εις την επτάφωτον εκ καθαρού χρυσού λυχνίαν.

Λευ. 24,5 Καί λήψεσθε σεμίδαλιν και ποιήσετε αυτήν δώδεκα άρτους, δύο δεκάτων έσται ο άρτος ο εις·

Λευ. 24,5 Θα λάβετε σημιγδάλι και θα κάμετε με αυτό δώδεκα άρτους. Ο καθε άρτος θα είναι δύο δέκατα (επτά και ήμισυ πηρίπου κιλά).

Λευ. 24,6 και επιθήσετε αυτούς δύο θέματα, έξ άρτους το έν θέμα επί την τράπεζαν την καθαράν έναντι Κυρίου.

Λευ. 24,6 Θα θέσετε αυτούς επάνω εις την εκ καθαρού χρυσού τράπεζαν της προθέσεως ενώπιον του Κυρίου, εις δύο στήλας έξ άρτους εις την κάθε μίαν.

Λευ. 24,7 και επιθήσετε επί το θέμα λίβανον καθαρόν και άλα, και έσονται εις άρτους εις ανάμνησιν προκείμενα τώ Κυρίω.

Λευ. 24,7 Εις κάθε μίαν από τας δύο αυτάς στήλας των άρτων θα θέσετε καθαρό λιβάνι και αλάτι και θα είναι οι άρτοι αυτοί προσφορά ενώπιον του Κυρίου εις ανάμνησιν των δώδεκα φυλών του Ισραήλ.

Λευ. 24,8 τή ημέρα των σαββάτων προσθήσεται έναντι Κυρίου διά παντός ενώπιον των υιών Ισραήλ, διαθήκη αιώνιον.

Λευ. 24,8 Παντοτε κάθε Σαββατον θα αντικαθιστάτε ενώπιον του Κυρίου και ενώπιον των Ισραηλιτών τους δώδεκα αυτούς άρτους εις διαρκή ανάμνησιν της συμφωνίας εμού και των Ισραηλιτών.

Λευ. 24,9 και έσται Ααρών και τοίς υιοίς αυτού, και φάγονται αυτά εν τόπω αγίω· έστι γάρ άγια των αγίων τούτο αυτών από των θυσιαζομένων τώ Κυρίω, νόμιμον αιώνιον.

Λευ. 24,9 Αυτοί οι άρτοι θα ανήκουν στον Ααρών και τους υιούς του, οι οποίοι και θα τους τρώγουν στον ιερόν τόπον, διότι είναι αγιωτάτη προσφορά από τας προσφερομένας ως θυσία προς τον Κυριον. Αυτό θα είναι αιώνιος νόμος για σας”.

Λευ. 24,10 Καί εξήλθεν υιός γυναικός Ισραηλιτιδος, και ούτος ήν υιός Αιγυπτίου εν τοίς υιοίς Ισραήλ, και εμαχέσαντο εν τή παρεμβολή ο εκ της Ισραηλιτιδος και ο άνθρωπος ο Ισραηλίτης·

Λευ. 24,10 Μαζή με τους Ισραηλίτας οι οποίοι έφυγαν από την Αίγυπτον εξήλθε και ο υιός μιας γυναικός Ισραηλιτιδος και Αιγυπτίου ανδρός. Ο υιός αυτός της Ισραηλιτιδος εφιλονείκησε και συνεπλάκη με ένα Ισραηλίτην.

Λευ. 24,11 και επονομάσας ο υιός της γυναικός της Ισραηλιτιδος το όνομα κατηράσατο. και ήγαγον αυτόν προς Μωυσήν· και το όνομα της μητρός αυτού Σαλωμείθ θυγάτηρ Δαβρεί εκ της φυλής Δάν.

Λευ. 24,11 Επάνω δε εις την μάχην αυτήν ο υιός της Ισραηλιτιδος ανέφερε το άγιον όνομα του Θεού, το οποίον και εβλασφήμησε. Αμέσως ωδήγησαν αυτόν προς τον Μωϋσήν. Η μητηρ του ωνομάζετο Σαλωμείθ και ήτό θυγάτηρ Δαβρεί από την φυλήν Δαν.

Λευ. 24,12 και απέθεντο αυτόν εις φυλακήν διακρίναι αυτόν διά προστάγματος Κυρίου.

Λευ. 24,12 Εθεσαν τον βλάσφημον εις την φυλακήν, δια να αποφασίσουν περι της τύχης του κατόπιν εντολής του Κυρίου.

Λευ. 24,13 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 24,13 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 24,14 εξάγαγε τον καταρασάμενον έξω της παρεμβολής, και επιθήσουσι πάντες οι ακούσαντες τας χείρας αυτών επί την κεφαλήν αυτού και λιθοβολήσουσιν αυτόν πάσα η συναγωγή.

Λευ. 24,14 “βγάλε τον βλάσφημον αυτόν έξω από την κατασκήνωσιν. Ολοι εκείνοι οι οποίοι ήκουσαν την βλασφημίαν του, θα θέσουν τας χείρας των επάνω εις την κεφαλήν αυτού και θα καταθέσουν την μαρτυριαν των εναντίον του. Επειτα δε θα τον λιθοβολήσουν όλος ο λαός των Ισραηλιτών.

Λευ. 24,15 και τοίς υιοίς Ισραήλ λάλησον και ερείς προς αυτούς· άνθρωπος ός εάν καταράσεται Θεόν, αμαρτιαν λήψεται·

Λευ. 24,15 Ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπε προς αυτούς· Οιοσδήποτε άνθρωπος θα βλασφημήση τον Θεόν θα λάβη ενοχήν και τιμωριαν δια την αμαρτιαν.

Λευ. 24,16 ονομάζων δε το όνομα Κυρίου, θανάτω θανατούσθω· λίθοις λιθοβολείτω αυτόν πάσα η συναγωγή Ισραήλ· εάν τε προσήλυτος, εάν τε αυτόχθων, εν τώ ονομάσαι αυτόν το όνομα Κυρίου, τελευτάτω.

Λευ. 24,16 Εκείνος, δηλαδή, ο οποίος ασεβώς θα αναφέρει το όνομα του Θεού πρέπει να τιμωρήται δια θανάτου. Ολος ο λαός των Ισραηλιτών θα θανατώση δια λιθοβολισμού αυτόν. Είτε ξένος είναι είτε εντόπιος αυτός, που θα αναφέρει ασεβώς το όνομα του Κυρίου, θα τιμωρήται δια θανάτου.

Λευ. 24,17 και άνθρωπος ός αν πατάξη ψυχήν ανθρώπου και αποθάνη, θανάτω θανατούσθω.

Λευ. 24,17 Οπως επίσης και οποιοσδήποτε κτυπήση άνθρωπον και θανάτωση αυτόν θα τιμωρήται δια θανάτου.

Λευ. 24,18 και ός αν πατάξη κτήνος και αποθάνη, αποτισάτω ψυχήν αντι ψυχής.

Λευ. 24,18 Εκείνος που θα κτυπήση ζώνον και το ζωό θα αποθάνη εκ του κτυπήματος, θα δώση στον ιδιοκτήτην άλλο ζώνον αντι του θανατωθέντος.

Λευ. 24,19 και εάν τις δώ μώμον τώ πλησίον, ως εποίησεν αυτώ, ωσαύτως αντιποιηθήσεται αυτώ·

Λευ. 24,19 Και εκείνος ο οποίος θα πράξη κακόν τι εις βάρος του πλησίον, θα υποστή το ίδιον κακόν, το οποίον έπραξεν εναντίον του πλησίον.

Λευ. 24,20 σύντριμμα αντι συντριμματος, οφθαλμόν αντι οφθαλμού, οδόντα αντι οδόντος, καθότι αν δώ μώμον τώ ανθρώπω, ούτω δοθήσεται αυτώ.

Λευ. 24,20 Κάταγμα αντι κατάγματος, οφθαλμόν αντι οφθαλμού, οδόντα αντι οδόντος, ο,τι κακόν και οϊανδήποτε βλάβην έκαμεν στον πλησίον θα υποστή και ο ίδιος.

Λευ. 24,21 ός αν πατάξη άνθρωπον και αποθάνη, θανάτω θανατούσθω·

Λευ. 24,21 Εκείνος ο οποίος θα κτυπήση άνθρωπον και ο κτυπηθείς αποθάνη, θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Λευ. 24,22 δικαίωσις μία έσται τώ προσηλύτω και τώ εγχωρίω, ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 24,22 Μια και η αυτή θα είναι η απόδοσις δικαιοσύνης και η επιβολή κυρώσεων δια τον ξένον και δια τον εντόπιον. Εγώ δίδω αυτάς τας εντολάς, διότι εγώ ειμαι Κυριος ο Θεός σας”.

Λευ. 24,23 και ελάλησε Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ, και εξήγαγον τον καταρασάμενον έξω της παρεμβολής και ελιθοβόλησαν αυτόν εν λίθοις· και οι υιοί Ισραήλ εποίησαν καθάπερ συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Λευ. 24,23 Διέταξεν ο Μωϋσής τους Ισραηλίτας και έβγαλαν έξω από την κατασκήνωσιν τον βλάσφημον και εθανάτωσαν αυτόν δια λιθοβολισμού. έκαμαν οι Ισραηλίται, όπως ακριβώς διέταξεν ο Κυριος στον Μωϋσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Λευ. 25,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν εν τώ όρει Σινά λέγων·

Λευ. 25,1 Επάνω στο όρος Σινά μίλησε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 25,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· όταν εισέλθητε εις την γήν, ήν εγώ δίδωμι υμίν, και αναπαύσεται η γη, ήν εγώ δίδωμι υμίν, σάββατα τώ Κυρίω.

Λευ. 25,2 “ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Όταν εισέλθετε εις την γην της Χαναάν, την οποίαν εγώ θα

σας δώσω, θα αναπαύεται η γη αυτή που σας δίδω, θα έχη και αυτή σάββατα Κυρίου, δηλαδή ανάπαυσιν.

Λευ. 25,3 **έξ έτη σπερείς τον αγρόν σου και έξ έτη τεμείς την άμπελόν σου και συνάξεις τον καρπόν αυτής.**

Λευ. 25,3 **Εξ έτη κατά συνέχειαν θα σπειρης τον αγρόν σου και επί έξ έτη θα κλαδεύης την άμπελόν σου και θα συγκομίξης τον καρπόν της·**

Λευ. 25,4 **τώ δε έτει τώ εβδόμω σάββατα, ανάπαυσις έσται τή γη, σάββατα τώ Κυρίω· τον αγρόν σου ου σπερείς και την άμπελόν σου ου τεμείς,**

Λευ. 25,4 **το δε έβδομον έτος θα είναι σάββατον, δηλαδή ανάπαυσις, θα έχη και γη το σάββατον αυτής, την προς τιμήν του Κυρίου ανάπαυσίν της. Κατά το έτος αυτό δεν θα σπειρης τον αγρόν σου και δεν θα κλαδεύσης το αμπέλι σου.**

Λευ. 25,5 **και τα αυτόματα αναβαίνοντα τού αγρού σου ουκ εκθερίσεις και την σταφυλήν τού αγιάσματος σου ουκ εκτρυγήσεις· ενιαυτός αναπαύσεως έσται τή γη.**

Λευ. 25,5 **Τα αυτοφυή προϊόντα του αγρού σου δεν θα τα θερίσης και τα σταφύλια, των οποίων τας απαρχάς προσέφερες στον Θεόν, δεν θα τα τρυγήσης. Έτος αναπαύσεως θα είναι αυτό δια την γην σου.**

Λευ. 25,6 **και έσται τα σάββατα της γής βρώματά σοι. και τώ παιδί σου και τή παιδίσκη σου και τώ μισθωτώ σου και τώ παροίκω τώ προσκειμένω προς σε**

Λευ. 25,6 **Τα δε αυτοφυή προϊόντα κατά τα έτη της αναπαύσεως θα είναι τροφή δια σε, δια τον δούλον σου, την δούλην σου, τον ημερομίσθιον εργατήν σου και τον ξένον, ο οποίος παροικεί πλησίον σου,**

Λευ. 25,7 **και τοίς κτήνεσί σου, και τοίς θηρίοις τοίς εν τή γη σου έσται πάν το γένημα αυτού εις βρώσιν.**

Λευ. 25,7 **και δια τα ζώα σου, δια τα άγρια θηρία της χώρας σου, όλα τα αυτοφυή προϊόντα των αγρών σου θα είναι εις τροφήν όλων.**

Λευ. 25,8 **Και εξαριθμήσεις σεαυτώ επτά αναπαύσεις αυτών, επτά έτη επτάκις, και έσονταί σοι επτά εβδομάδες ετών εννέα και τεσσαράκοντα έτη.**

Λευ. 25,8 **Από το έτος τούτου της αγραναπαύσεως θα μετρήσης επτά φορές επτά έτη και θα έχης εν όλω επτά εβδομάδας ετών, δηλαδή τεσσαράκοντα εννέα έτη.**

Λευ. 25,9 **και διαγγεείτε σάλπιγγος φωνή εν πάση τή γη υμών εν τώ μηνί τώ εβδόμω τή δεκάτη τού μηνός· τή ημέρα τού ιλασμού διαγγεείτε σάλπιγγι εν πάση τή γη υμών.**

Λευ. 25,9 **Κατά την δεκάτην του εβδόμου, μηνός, του πεντηκοστού έτους, θα αναγγείλετε τούτο εις όλην την χώραν σας με σάλπιγγας. Κατά την ημέραν του εξιλασμού θα αναγγείλετε με σάλπιγγας εις όλην την χώραν σας την έλευσιν τούτου του έτους.**

Λευ. 25,10 **και αγιάσετε το έτος τον πεντηκοστόν ενιαυτόν και διαβοήσετε άφεςιν επί της γής πάσι τοίς κατοικούσιν αυτήν· ενιαυτός αφέσεως σημασία αυτή έσται υμίν, και απελεύσεται εις έκαστος εις την κτήσιν αυτού, και έκαστος εις την πατριάν αυτού απελεύσεσθε.**

Λευ. 25,10 **Θα αγιάσετε το πεντηκοστόν αυτό έτος και θα διακηρύξετε εις την χώραν σας ελευθερίαν εις όλους τους κατοίκους της. Έτος αφέσεως, έτος δηλαδή ελευθερίας θα είναι το νόημα του σαλπίσματος. Ο καθένας από σας θα επανέλθη ως κύριος εις την ιδιοκτησίαν του, κάθε δούλος θα επανέλθη ελεύθερος εις την φυλήν του.**

Λευ. 25,11 **αφέσεως σημασία αύτη, το έτος το πεντηκοστόν ενιαυτός έσται υμίν· ου σπερείτε, ουδέ αμήσετε τα αυτόματα αναβαίνοντα αυτής, και ου τρυγήσετε τα ηγιασμένα αυτής,**

Λευ. 25,11 **Το πεντηκοστόν έτος, το οποίον θα σημάνουν αι σάλπιγγες, θα είναι έτος απελευθερώσεως ανθρωπών, αποσβέσεως χρεών και αποδόσεως αγορασθέντων κτημάτων στον τέως ιδιοκτητήν των. Κατά το έτος αυτό δεν θα σπείρετε ούτε θα θερίσετε τα αυτοφυή προϊόντα των αγρών σας και δεν θα τρυγήσετε τα αμπέλια σας, δια να προσφέρετε θυσίας προς τον Κυριον,**

Λευ. 25,12 **ότι αφέσεως σημασία εστιν, άγιον έσται υμίν, από των πεδίων φάγεσθε τα γενήματα αυτής.**

Λευ. 25,12 **διότι το έτος τούτο είναι έτος γενικής ελευθερίας. Θα είναι δια σας άγιον και αφιερωμένον στον Κυριον και θα τραφήτε από τα αυτοφυή γεννήματα των πεδιάδων σας.**

Λευ. 25,13 **Εν τώ έτει της αφέσεως σημασίας αυτής επανελεύσεται έκαστος εις την κτήσιν αυτού.**

Λευ. 25,13 **Όταν σημάνη το έτος της αφέσεως, θα επανέλθη ο κάθε ιδιοκτήτης στο κτήμα του.**

Λευ. 25,14 **εάν δε αποδώ πράσιν τώ πλησίον σου, εάν δε και κτήση παρά τού πλησίον σου, μη θλιβέτω άνθρωπος τον πλησίον·**

Λευ. 25,14 **Εάν δε πωλήση κανείς εις άλλον η, αγοράση κάτι από τον άλλον, δεν πρέπει, εν όψει του έτους της αφέσεως, να εκμεταλλευθή και απατήση ο ένας τον άλλον.**

Λευ. 25,15 **κατά αριθμόν ετών μετά την σημασίαν κτήση παρά τού πλησίον, κατά αριθμόν ενιαυτών γεννημάτων αποδώσεται σοι.**

Λευ. 25,15 **Θα αγοράσης από τον πλησίον σου ένα κτήμα υπολογίζων τον αριθμόν των ετών, τα οποία παρεντίθενται μέχρι του έτους της αφέσεως, θα πωλήσης το κτήμα βάσει των καρπών, που θα αποδώση αυτό κατά τα έτη τα μέχρι του έτους της αφέσεως.**

Λευ. 25,16 **καθότι αν πλείον των ετών, πληθυνεί την κτήσιν αυτού, και καθότι αν έλαττον των ετών, ελαττωνώσει την κτήσιν αυτού, ότι αριθμόν γεννημάτων αυτού ούτως αποδώσεται σοι.**

Λευ. 25,16 **Όσον περισσότερα είναι τα έτη έχρι του έτους της αφέσεως, τόσοσν ακριβώτερα θα αγοράσης το κτήμα όσον δε ολιγώτερα είναι αυτά, τόσοσν και θα αλατώσης την αξίαν αυτού, διότι αυτό θα πωληθή εις σε εις τιμήν ανάλογον με τα προϊόντα, που θα σου αποδώση.**

Λευ. 25,17 **μη θλιβέτω άνθρωπος τον πλησίον, και φοβηθήση Κύριον τον Θεόν σου· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.**

Λευ. 25,17 **Ας μη εκμεταλλεύεται, λοιπόν, και ας μη εκβιάζη κανείς άνθρωπος τον πλησίον του. Πρέπει να φοβήσαι πάντοτε Κυριον τον Θεόν σου. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας !**

Λευ. 25,18 **και ποιήσετε πάντα τα δικαιώματά μου και πάσας τας κρίσεις μου και φυλάξεσθε και ποιήσετε αυτά και κατοικήσετε επί της γής πεποιθότες.**

Λευ. 25,18 **Θα εφαρμόσετε όλες τας εντολάς μου και όλες τας αποφάσεις μου· θα φυλάξετε και θα τηρήσετε αυτάς και έτσι θα κατοικήσετε εις την χώραν σας ασφαλείς με την πεποίθησιν εις την προστασίαν μου.**

Λευ. 25,19 **και δώσει η γη τα εκφόρια αυτής και φάγεσθε εις πλησμονήν και κατοικήσετε πεποιθότες επ αυτής.**

Λευ. 25,19 Η χώρα σας τότε θα αποδώσει πλούσια τα προϊόντα της, θα φάγετε και θα χορτάσετε και θα κατοικήσετε ασφαλείς εις αυτήν έχοντες πεποίθησιν εις την προστασίαν μου.

Λευ. 25,20 εάν δε λέγητε, τι φαγόμεθα εν τώ έτει τώ εβδόμω τούτω, εάν μη σπείρωμεν μηδέ συναγάγωμεν τα γενήματα ημών:

Λευ. 25,20 Εάν σας γεννηθή η απορία και είπετε· Εάν δεν σπείρωμεν και εάν δεν συγκομίσωμεν τα προϊόντα ημών, τι θα φάγωμεν κατά το έβδομον τούτο έτος της αγραναπαύσεως;

Λευ. 25,21 και αποστέλλω την ευλογίαν μου υμίν εν τώ έτει τώ έκτω, και ποιήσει τα γενήματα αυτής εις τα τρία έτη.

Λευ. 25,21 Σας πληροφορώ ότι εγώ κάθε έκτον έτος θα αποστέλλω την ευλογίαν μου, ώστε η χώρα σας να αποδώσει καρπούς δια τρία ολόκληρα έτη.

Λευ. 25,22 και σπερείτε το έτος το όγδοον και φάγεσθε από των γενημάτων παλαιά έως τού έτους τού ενάτου, έως αν έλθη το γένημα αυτής, φάγεσθε παλαιά παλαιών.

Λευ. 25,22 Θα σπείρετε το όγδοον έτος και θα έχετε παλαιά προϊόντα από το έκτον έτος να τρώγετε έως το ένατον έτος. Μέχρις ότου έλθουν τα γενήματα του ενάτου έτους, σεις θα τρώγετε από τους καρπούς του προπερασμένου έτους.

Λευ. 25,23 και η γη ου πραθήσεται εις βεβαίωσιν. εμή γάρ εστιν η γη, διότι προσήλυτοι και πάροικοι υμείς εστε εναντίον μου·

Λευ. 25,23 Τα χωράφια σας δεν θα πωλούνται οριστικώς και αμετακλήτως, διότι ιδική μου είναι η γη και σεις που κατοικείτε εις αυτήν, είσθε ξένοι και παρεπίδημοι ενώπιόν μου.

Λευ. 25,24 και κατά πάσαν γήν κατασχέσεως υμών λύτρα δώσετε της γής.

Λευ. 25,24 Δι' αυτό, όλα τα χωράφια, τα οποία θα αποκτάτε με αγοράν, θα είναι δυνατόν να εξαγοραστούν από τον πρώτον ιδιοκτήτην των.

Λευ. 25,25 εάν δε πένηται ο αδελφός σου ο μετά σου και αποδώται από της κατασχέσεως αυτού, και έλθη ο αγχιστεύων ο εγγίζων αυτό, και λυτρώσεται την πράσιν τού αδελφού αυτού.

Λευ. 25,25 Εάν, λοιπόν, ο πτωχός αδελφός σου, ο πλησίον σου, ευρεθή εις την ανάγκην και πώληση το κτήμα του και έλθη ο πλησιέστερος συγγενής του, δύναται να εξαγοράση το πωληθέν υπό του συγγενούς του κτήμα.

Λευ. 25,26 εάν δε μη ή τινι ο αγχιστεύων και ευπορηθή τή χειρί και ευρεθή αυτό το ικανόν λύτρα αυτού,

Λευ. 25,26 Εάν δε αυτός, που επώλησε το κτήμα, δεν έχη εύπορον συγγενή, ευπορήση όμως ο ίδιος και εύρη τα απαιτούμενα χρήματα δια την εξαγοράν του πωληθέντος κτήματός του, έχει το δικαίωμα να το εξαγοράση.

Λευ. 25,27 και συλλογείται τα έτη της πράσεως αυτού και αποδώσει ό υπερέχει τώ ανθρώπω, ώ απέδοτο αυτό αυτό, και απελεύσεται εις την κατάσχεσιν αυτού.

Λευ. 25,27 Θα υπολογίση και θα αφαιρέση τα έτη της πωλήσεως του κτήματος και θα καταβάλη τα υπόλοιπα στον άνθρωπον, προς τον οποίον το είχε πωλήσει και θα επιστρέφη πάλιν ως ιδιοκτήτης στο κτήμα, το οποίον και προηγουμένως κατείχε.

Λευ. 25,28 εάν δε μη ευπορηθή αυτού η χειρί το ικανόν, ώστε αποδούναι αυτό, και έσται η πράσις τώ κτησαμένω αυτά έως τού έκτου έτους της αφέσεως· και εξελεύσεται εν τή αφέσει, και απελεύσεται εις την κατάσχεσιν αυτού.

Λευ. 25,28 Εάν όμως ο πωλητής δεν ευπορηθή οικονομικώς ώστε να αγοράση το κτήμά του δια να επαναποκτήση αυτό, η ισχύς της πωλήσεως θα παραταθή μέχρι του έκτου έτους της αφέσεως. Κατά το έτος αυτό της αφέσεως ο αγοραστής θα εγκαταλείψη το κτήμα και αυτό θα περιέλθη εις την κυριότητα του πωλησαντος.

Λευ. 25,29 Εάν δε τις αποδώται οικίαν οικητήν εν πόλει τετειχισμένη, και έσται η λύτρωσις αυτής, έως πληρωθή ενιαυτός ημερών, έσται η λύτρωσις αυτής.

Λευ. 25,29 Εάν κανείς πωλήση κατοικήσιμον οικίαν εις πόλιν περιτειχισμένην, ημπορεί να εξαγοράση αυτήν, μέχρις ότου συμπληρωθή ένα έτος από της ημέρας της πωλήσεώς της.

Λευ. 25,30 εάν δε μη λυτρωθή έως αν πληρωθή αυτής ενιαυτός όλος, κυρωθήσεται η οικία η ούσα εν πόλει τή εχούση τείχος βεβαίως τώ κτησαμένω αυτήν εις τας γενεάς αυτού, και ουκ εξελεύσεται εν τή αφέσει.

Λευ. 25,30 Εάν όμως κατά το διάστημα του έτους αυτού δεν καταβληθούν τα χρήματα προς εξαγοράν της οικίας, θα κατακυρωθή οριστικώς και αμετακλήτως η εντός της περιτειχισμένης πόλεως αυτή οικία στον αγοράσαντα αυτήν και στους απογόνους του και δεν θα εξέλθη αυτός από εκείνην ούτε κατά το έτος της αφέσεως.

Λευ. 25,31 αι δε οικίαι αι εν επαύλεσιν, αίς ουκ έστιν εν αυταίς τείχος κύκλω, προς τον αγρόν της γής λογισθήσονται· λυτρώται διαπαντός έσονται και εν τή αφέσει εξελεύσονται.

Λευ. 25,31 Αλλά αι οικίαι που είναι στους αγρούς, όπου δεν υπάρχει ολόγυρα τείχος, θα θεωρηθούν κατά την πώλησιν ως αγροί. Θα είναι εξαγορασταί δια χρημάτων πάντοτε και οι αγοράσαντες αυτάς θα εξέρχωνται από αυτάς υποχρεωτικώς κατά το έτος της αφέσεως.

Λευ. 25,32 και αι πόλεις των Λευιτών, οικίαι των πόλεων κατασχέσεως αυτών, λυτρώται διαπαντός έσονται τοίς Λευίταις·

Λευ. 25,32 Αι οικίαι όμως των Λευιτών, που υπάρχουν εις τας πόλεις, τας οποίας αυτοί κατέχουν εκ κληρονομίας, θα εξαγοράζωνται δια παντός από τους Λευίτας καταβαλλομένου από αυτούς του αναλόγου τιμήματος.

Λευ. 25,33 και ός αν λυτρώσεται παρά των Λευιτών και εξελεύσεται η διάπρασις αυτών οικιών πόλεως κατασχέσεως αυτών εν τή αφέσει, ότι οικίαι των πόλεων των Λευιτών κατάσχεσις αυτών εν μέσω υιών Ισραήλ.

Λευ. 25,33 Εάν κανείς αγοράση οικίαν Λευίτου θα εξέλθη από αυτήν οπωσδήποτε κατά το έτος της αφέσεως, διότι λήγει το δικαίωμα της δι' αγοράς κατοχής της οικίας αυτής· και τούτο επειδή και αι πόλεις εντός των οποίων ευρίσκονται αι Λευιτικάί οικίαι είναι ιδιοκτησία εις μόνιμον κατοικίαν των Λευιτών εν μέσω των περιοχών του Ισραηλιτικού λαού.

Λευ. 25,34 και οι αγροί αφωρισμένοι ταις πόλεσιν αυτών ου πραθήσονται, ότι κατάσχεσις αιωνία τούτο αυτών εστιν.

Λευ. 25,34 Και οι ωρισμένοι αγροί γύρω από τας πόλεις των Λευιτών δεν θα πωλούνται ανεκκλήτως, διότι η κατοχή αυτών από τους Λευίτας θα είναι πάντοτεινή.

Λευ. 25,35 Εάν δε πένηται ο αδελφός σου ο μετά σου και αδυνατήση ταις χειροί σου, αντιλήψη αυτού ως προσηλύτου και παροίκου και ζήσεται ο αδελφός σου μετά σου.

Λευ. 25,35 Εάν ο αδελφός σου, που ζη κοντά σου, είναι πτωχός και ευρεθή εις αδυναμίαν να επαρκέση με την εργασίαν των χειρών του εις τας οικονομικάς του ανάγκας, συ πρέπει να ενδιαφερής δι' αυτόν, ως εάν πρόκειται περί ξένου και παρεπίδημου και έτσι θα ζήση μαζί σου ο πτωχός αδελφός σου.

Λευ. 25,36 ου λήψη παρ αυτού τόκον, ουδέ επί πλήθει και φοβηθήση τον Θεόν σου, εγώ Κύριος, και ζήσεται ο αδελφός σου μετά σου.

Λευ. 25,36 Δεν θα λάβης από αυτόν τόκον δια τα χρήματα, που του εδάνεισες, ούτε και περισσότερα είδη από όσα του έδωσες· να φοβήσαι τον Θεόν σου, διότι εγώ είμαι Κύριος που διατάσσω, και θα ζήση ο αδελφός σου μαζί σου.

Λευ. 25,37 το αργύριόν σου ου δώσεις αυτώ επί τόκω και επί πλεονασμώ ου δώσεις αυτώ τα βρώματά σου.

Λευ. 25,37 Δεν θα δανείσης εις αυτόν τον πτωχόν αδελφόν σου χρήματα με τόκον και ούτε θα του δώσης τροφάς με τον σκοπόν να ζητήσης από αυτόν περισσότερας.

Λευ. 25,38 εγώ Κύριος ο Θεός υμών, ο εξαγαγών υμάς εκ γής Αιγύπτου, δύναι υμίν την γήν Χαναάν, ώστε είναι υμών Θεός.

Λευ. 25,38 Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας, ο οποίος σας έβγαλα ελευθέρους από την γην της Αιγύπτου, δια να σας δώσω την γην Χαναάν, ώστε να είμαι πάντοτε Θεός σας σεβαστός και ακουστός από σας.

Λευ. 25,39 Εάν δε ταπεινωθή ο αδελφός σου παρά σοί, καιπραθή σοι, ου δουλεύσει σοι δουλείαν οικέτου·

Λευ. 25,39 Εάν δε ο αδελφός σου ευρεθή εις απόλυτον ανάγκην και ταπεινωθή ενώπιόν σου και πωληθή εις σε ως δούλος, δεν θα εργασθή κοντά σου σκληράν δουλείαν του συνήθους δούλου.

Λευ. 25,40 ως μισθωτός ή πάροικος έσται σοι, έως τού έτους της αφέσεως εργάται παρά σοί,

Λευ. 25,40 Αλλά θα είναι δια σε ως ημερομισθιος εργάτης η ως παρεπίδημος και θα εργάζεται κοντά σου μέχρι του ιωβηλαίου έτους της αφέσεως.

Λευ. 25,41 και εξελεύσεται τή αφέσει και τα τέκνα αυτού μετ αυτού και απελεύσεται εις την γενεάν αυτού, εις την κατάσχεσιν την πατρικην αποδραμείται,

Λευ. 25,41 Κατά το έτος αυτό της αφέσεως ελεύθερος πλέον θα φύγη από σε αυτός μαζί με τα τέκνα του και θα επανέλθη εις την φυλήν αυτού, θα τρέξη εις την πατρικην του κληρονομίαν,

Λευ. 25,42 διότι οικέταί μου εισιν ούτοι, ούς εξήγαγον εκ γής Αιγύπτου· ουπραθήσεται εν πράσει οικέτου.

Λευ. 25,42 διότι δούλοι ιδικοί μου είναι αυτοί, τους οποίους έβγαλα από την γην της Αιγύπτου. Δια τούτο δεν θα πωλούνται, όπως οι άλλοι, οι αλλοεθνείς δούλοι.

Λευ. 25,43 ου κατατενείς αυτόν εν τώ μόχθω, και φοβηθήση Κύριον τον Θεόν σου.

Λευ. 25,43 Δεν θα καταβαρύνης αυτόν με πολλήν και εξαντλητικήν εργασίαν. Πρέπει να σε συνέχη πάντοτε ο φόβος Κυρίου του Θεού σου.

Λευ. 25,44 και παίς και παιδίσκη, όσοι αν γένωνταί σοι από των εθνών, όσοι κύκλω σου εισιν, απ αυτών κτήσεσθε δούλον και δούλην·

Λευ. 25,44 Δούλον και δούλην θα αποκτήσετε από τα ειδωλολατρικά έθνη, που ευρίσκονται γύρω σας. Από αυτά θα αποκτήσετε δούλους και δούλας.

Λευ. 25,45 και από των υιών των παροίκων των όντων εν υμίν, από τούτων κτήσεσθε και από των συγγενών αυτών, όσοι αν γένωνται εν γη υμών, έστωσαν υμίν εις κατάσχεσιν.

Λευ. 25,45 Επίσης από τα παιδιά των ξένων, που ευρίσκονται μαζί σας από αυτά θα αποκτήσετε δούλους και δούλας και από τους συγγενείς των· όσοι θα γεννηθούν εις την χώραν σας θα είναι εις ιδιοκτησίαν σας.

Λευ. 25,46 και καταμεριείτε αυτούς τοίς τέκνοις υμών μεθ υμάς, και έσονται υμίν κατόχιμοι εις τον αιώνα· των δε αδελφών υμών των υιών Ισραήλ, έκαστος τον αδελφόν αυτού ου κατατενει αυτόν εν τοίς μόχθοις.

Λευ. 25, 46 Και θα κατανείμετε αυτούς ως κληρονομίαν εις τα τέκνα σας τα κατόπιν από σας. Θα είναι υπό την κατοχήν σας πάντοτε. Κανένας όμως από τους Ισραηλίτας δεν θα καταβαρύνη τον αδελφόν του ως δούλον με έργα συνεχή και επίπονα.

Λευ. 25,47 Εάν δε εύρη η χείρ τού προσηλύτου ή τού παροίκου τού παρά σοί, και απορηθείς ο αδελφός σουπραθή τώ προσηλύτω ή τώ παροίκω τώ παρά σοί ή εκ γενετής προσηλύτω,

Λευ. 25,47 Εάν ο ξένος η ο παρεπίδημος, που ευρίσκεται κοντά σου ευημερήση οικονομικώς, και ο αδελφός σου ο Ισραηλίτης πωληθή ως δούλος εις αυτόν τον ξένον η τον παρεπίδημον η εις κάποιον γεννηθέντα από οικογένειαν ξένον,

Λευ. 25,48 μετά τοπραθήναι αυτώ, λύτρωσις έσται αυτού· εις των αδελφών αυτού λυτρώσεται αυτόν.

Λευ. 25,48 δύναται και πρέπει να εξαγοραστή μετά την πώλησίς του. Ενας εκ των συμπατριωτών του Ισραηλιτών, κατά πρώτον λόγον συγγενής του, πρέπει να τον εξαγοράση.

Λευ. 25,49 αδελφός πατρός αυτού ή υιός αδελφού πατρός λυτρώσεται αυτόν ή από των οικείων των σαρκών αυτού, εκ της φυλής αυτού, λυτρώται αυτόν· εάν δε ευπορηθείς ταίς χερσί λυτρώται εαυτόν,

Λευ. 25,49 Θα τον εξαγοράση ο αδελφός του πατρός του η ο υιός του αδελφού του πατρός του η κάποιος από τους κατά σάρκα συγγενείς του από την φυλήν του οπωσδήποτε κάποιος πρέπει να τον εξαγοράση. Εάν δε ο ίδιος ευπορηθή οικονομικώς, θα ελευθερώση τον εαυτόν του από την δουλείαν

Λευ. 25,50 και συλλογείται προς τον κεκτημένον αυτόν από τού έτους, ου απέδοτο εαυτόν αυτώ έως τού ενιαυτού της αφέσεως, και έσται το αργύριον της πράσεως αυτού ως μισθίου· έτος εξ έτους έσται μετ αυτού.

Λευ. 25,50 Θα υπολογίση το χρέος του προς τον αγοράσαντα αυτόν από το έτος κατά το οποίον επωλήθη μέχρι του ιωβηλαίου, του έτους της γενικής αφέσεως. Τα οφειλόμενα χρήματα θα υπολογισθούν ως ημερομισθια εργάτου. Το ένα μετά το άλλο έτος θα υπολογίζωνται έτσι.

Λευ. 25,51 εάν δε τινη πλείον των ετών ή, προς ταύτα αποδώσει τα λύτρα αυτού από τού αργυρίου της πράσεως αυτού·

Λευ. 25,51 Εάν δε στον πωληθέντα ως δούλον υπολείπωνται πολλά έτη μέχρι του ιωβηλαίου, ο θέλων να εξαγοράση αυτόν θα καταβάλη τα ανάλογα χρήματα δια την εξαγοράν του.

Λευ. 25,52 εάν δε ολίγον καταλειφθή από των ετών εις τον ενιαυτόν της αφέσεως, και συλλογείται αυτώ κατά τα έτη αυτού, και αποδώσει τα λύτρα αυτού.

Λευ. 25,52 Εάν δε ολίγα έτη υπολείπωνται μέχρι του έτους της αφέσεως, θα υπολογίση και κατά τον αριθμόν των υπολειπομένων ετών θα καταβάλη τα ανάλογα χρήματα.

Λευ. 25,53 ως μισθωτός ενιαυτόν εξ ενιαυτού έσται μετ αυτού· ου κατατενείς αυτόν εν τώ μόχθω ενώπιόν σου.

Λευ. 25,53 Ο δούλος αυτός θα θεωρήται ως ημερομισθιος εργάτης σου δια τα έτη που θα είναι μαζί σου. Δεν θα τον καταθλίβης με εξαντλητικές εργασίας.

Λευ. 25,54 εάν δε μη λυτρώται κατά ταύτα, εξελεύσεται εν τώ έτει της αφέσεως αυτός και τα παιδιά αυτού μετ αυτού·

Λευ. 25,54 Εάν δε δεν εξαγορασθή αυτος σύμφωνα με τα προηγούμενα, θα φύγη οπωσδήποτε ελεύθερος κατά το έτος της αφέσεως αυτός και τα παιδιά του.

Λευ. 25,55 ότι εμοί οι υιοί Ισραήλ οικείται εισί, παίδές μου ούτοι εισιν, ούς εξήγαγον εκ γής Αιγύπτου· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 25,55 Αυτά τα διατάσσω εγώ, διότι όλοι οι Ισραηλίται είναι οικείται μου, είναι ιδικοί σου δούλοι, αυτοί τους οποίους εγώ απηλευθέρωσα από την Αίγυπτον. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Λευ. 26,1 Ου ποιήσετε υμίν αυτοίς χειροποίητα, ουδέ γλυπτά, ουδέ στήλην αναστήσετε υμίν, ουδέ λίθον σκοπόν θήσετε εν τή γη υμών προσκυνήσαι αυτώ· εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών.

Λευ. 26,1 Δεν θα κατασκευάσετε ποτέ δια τον εαυτόν σας χειροποίητα είδωλα ούτε γλυπτά αγάλματα θεών, ούτε θα στήσετε ποτέ ειδωλολατρικήν στήλην, ούτε θα θέσετε εις κανένα σημείον της χώρας σας περίοπτον λίθον, ώστε να προσκυνήτε αυτόν. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Λευ. 26,2 τα σάββατά μου φυλάξεσθε, και από των αγίων μου φοβηθήσεσθε· εγώ ειμι Κύριος.

Λευ. 26,2 Θα φυλάξετε την αργίαν και αγιότητα των σαββάτων, θα σέβεσθε και θα φοβήσθε τα άγια μου, (την Σκηνήν του Μαρτυρίου και τα εν αυτή). Εγώ είμαι ο Κυριος.

Λευ. 26,3 Εάν τοίς προστάγμασί μου πορεύησθε και τας εντολάς μου φυλάσσησθε και ποιήσητε αυτάς,

Λευ. 26,3 Εάν πορεύεσθε σύμφωνα με τα προστάγματά μου, εάν φυλάττετε και εφαρμόζετε τας εντολάς μου,

Λευ. 26,4 και δώσω τον υετόν υμίν εν καιρώ αυτού, και η γη δώσει τα γενήματα αυτής και τα ξύλα των πεδίων αποδώσει τον καρπόν αυτών.

Λευ. 26,4 εγώ θα δώσω στον κατάλληλον καιρόν την βροχήν και η γη θα αποδώση τα γεννήματά της και τα καρποφόρα δένδρα των πεδιάδων θα δώσουν τους καρπούς των.

Λευ. 26,5 και καταλήψεται υμίν ο αλοητός τον τρυγητόν, και ο τρυγητός καταλήψεται τον σπόρον, και φάγεσθε τον άρτον υμών εις πλησμονήν και κατοικήσετε μετά ασφαλείας επί της γής υμών, και πόλεμος ου διελεύσεται διά της γής υμών.

Λευ. 26,5 Η γη θα καρποφορή πλούσιως, ώστε το αλώνισμα των σιτηρών, πλούσιον καθώς θα είναι, θα διαρκή μέχρι του τρυγητού των αμπέλων και το τρύγημα των σταφυλών θα διαρκή έως την εποχήν της νέας σποράς. Θα φάγετε πλούσια τα αγαθά της γης, θα χορτάσετε από αυτά, θα κατοικήτε ασφαλής εις την χώραν σας και πόλεμος δεν θα πέραση από αυτήν.

Λευ. 26,6 και δώσω ειρήνην εν τή γη υμών, και κοιμηθήσεσθε, και ουκ έσται υμάς ο εκφοβών, και απολώ θηρία πονηρά εκ της γής υμών.

Λευ. 26,6 Θα δώσω ειρήνην εις την χώραν σας, θα κοιμάσθε ήσυχοι και δεν θα υπάρχη κανείς, που να σας εκφοβίζη. Θα καταστρέψω τα άγρια και αιμοβόρα θηρία από την χώραν σας·

Λευ. 26,7 και διώξεσθε τους εχθρούς υμών, και πεσούνται εναντίον υμών φόνω·

Λευ. 26,7 θα καταδιώξετε και θα κατανικήσετε τους εχθρούς σας και θα τους ιδετε να πίπτουν φονευμένοι ενώπιόν σας.

Λευ. 26,8 και διώξονται εξ υμών πέντε εκατόν, και εκατόν υμών διώξονται μυριάδας, και πεσούνται οι εχθροί υμών εναντίον υμών μαχαίρα.

Λευ. 26,8 Πέντε από σας θα καταδιώκουν εκατόν εχθρούς και εκατόν από σας θα καταδιώκουν αναριθμήτους εχθρούς· και οι εχθροί σας θα πίπτουν εν στόματι μαχαίρας νεκροί ενώπιόν σας.

Λευ. 26,9 και επιβλέψω εφ υμάς και αυξανώ υμάς και πληθυνώ υμάς και στήσω την διαθήκην μου μεθ υμών.

Λευ. 26,9 Εγώ θα επιβλέψω εις σας με στοργήν και ευμένειαν. Θα σας πληθύνω εις λαόν πολύν και θα κρατήσω και θα εκπληρώσω την υπόσχεσίν μου προς σας.

Λευ. 26,10 και φάγεσθε παλαιά και παλαιά παλαιών, και παλαιά εκ προσώπου νέων εξοίσετε.

Λευ. 26,10 Θα έχετε υπερπαραγωγήν αγαθών, ώστε να τρώγετε παλαιά και παλαιότερα προϊόντα της γης. Θα ρίπτετε έξω από τας αποθήκας σας παλαιά γεννήματα, δια να γεμίσετε αυτάς με τα πλούσια εισοδήματα νέας συγκομιδής.

Λευ. 26,11 και θήσω την σκηνήν μου εν υμίν, και ου βδελύξεται η ψυχή μου υμάς,

Λευ. 26,11 Θα στήσω την Σκηνήν μου και το κατοικητήριόν μου ανά μέσον σας και δεν θα σας αηδιάση η ψυχή μου.

Λευ. 26,12 και εμπριπατήσω εν υμίν· και έσομαι υμών Θεός, και υμείς έσεσθέ μοι λαός.

Λευ. 26,12 Θα περιπατώ εν μέσω υμών. Θα είμαι ο Θεός σας και σεις θα είσθε ο λαός μου.

Λευ. 26,13 εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών, ο εξαγαγών υμάς εκ γής Αιγύπτου, όντων υμών δούλων, και συνέτριψα τον δεσμόν του ζυγού υμών και ήγαγον υμάς μετά παρησίας.

Λευ. 26,13 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος, όταν ήσθε δούλοι εις την Αίγυπτον, σας έβγαλα από εκεί ελευθέρους και συνέτριψα τον ζυγόν της δουλείας σας και σας οδήγησα με δύναμιν εις την γην της επαγγελίας.

Λευ. 26,14 εάν δε μη υπακούσητέ μου, μη δε ποιήσητε τα προστάγματά μου ταύτα,

Λευ. 26,14 Εάν όμως δεν με υπακούσετε και δεν εφαρμόσετε αυτάς τας εντολάς μου,

Λευ. 26,15 αλλά απειθήσητε αυτοίς και τοίς κρίμασί μου προσοχήση η ψυχή υμών, ώστε υμάς μη ποιείν πάσας τας εντολάς μου, ώστε διασκεδάσαι την διαθήκην μου,

Λευ. 26,15 αλλά παρακούσετε και παραβήτε αυτάς, αποστραφή δε και αηδιάση η ψυχή σας τας αποφάσεις μου, ώστε με την παρακοήν σας αυτήν να διαλύσετε την συμφωνίαν μου,

Λευ. 26,16 και εγώ ποιήσω ούτως υμίν· και επιστήσω εφ υμάς την απορίαν, την τε ψώραν, και τον ίκτερα σφακελίζοντα τους οφθαλμούς υμών, και την ψυχήν υμών εκτήκουσαν, και σπερείτε διακενής τα σπέρματα υμών, και έδονται οι υπεναντίοι υμών.

Λευ. 26,16 και εγώ θα κάμω το ίδιο προς σας θα παραμερίσω την υπόσχεσιν, που σας έχω δώσει, και θα αποστείλω εναντίον σας φτώχειαν και ψώραν και ίκτερον, που εξασθενίζει τους οφθαλμούς σας και λύνει την ζωήν σας. Θα σπείρετε εις τα χαμένα τους σπόρους σας και τα προϊόντα των αγρών σας θα τα τρώγουν οι εχθροί σας.

Λευ. 26,17 και επιστήσω το πρόσωπόν μου εφ υμάς, και πεσεισθε εναντίον των εχθρών υμών, και διώξονται υμάς οι μισούντες υμάς, και φεύξεσθε ουδενός διώκοντος υμάς.

Λευ. 26,17 Θα στρέψω ωργισμένον το πρόσωπόν μου εναντίον σας και θα πέσετε νικημένοι ενώπιον των εχθρών σας και αυτοί, που σας μισούν, θα σας καταδιώκουν. Θα ελθουν δε και περιστάσεις, κατά τας οποίας πανικόβλητοι θα φύγετε,

χωρίς κανείς να σας καταδιώκη.

Λευ. 26,18 και εάν έως τούτου μη υπακούσητέ μου, και προσθήσω τού παιδεύσαι υμάς επτάκις επί ταίς αμαρτίαις υμών.

Λευ. 26,18 Και εάν, παρ' όλας τας τιμωρίας αυτάς, δεν μετανοήσετε και δεν με υπακούσετε, θα προσθέσω νέας και θα σας τιμωρήσω επτά φορές περισσότερο δια τας αμαρτίας σας.

Λευ. 26,19 και συντρίψω την ύβριν της υπερηφανείας υμών, και θήσω τον ουρανόν υμίν σιδηρούν και την γήν υμών ωσει χαλκήν.

Λευ. 26,19 Θα συντρίψω την αλαζονείαν της υπερηφανείας σας και δεν θα στείλω βροχάς, ώστε ο ουρανός να φαίνεται σαν σίδηρος και η γη από την ξηρασίαν σαν χαλκός.

Λευ. 26,20 και έσται εις κενόν η ισχύς υμών, και ου δώσει η γη υμών τον σπόρον αυτής, και το ξύλον τού αγρού υμών ου δώσει τον καρπόν αυτού.

Λευ. 26,20 Η δύναμις σας και οι κόποι σας θα είναι επί ματαιώ. Η γη δεν θα δώσει ούτε τον σπόρον, που ερρίψατε εις αυτήν, και τα καρποφόρα δένδρα των αγρών σας δεν θα φέρουν καρπούς.

Λευ. 26,21 και εάν μετά ταύτα πορεύησθε πλάγιοι, και μη βούλησθε υπακούειν μου, προσθήσω υμίν πληγάς επτά κατά τας αμαρτίας υμών.

Λευ. 26,21 Και εάν παρ' όλα αυτά εξακολουθήτε να ζητε αμετανόητοι και να φέρεσθε με δολιότητα απέναντι, μου και δεν θελήσετε να υπακούσετε εις τας εντολάς μου, εγώ θα επιφέρω εναντίον σας και άλλας πολλές τιμωρίας, σύμφωνα με τας αμαρτίας που θα διαπράττετε.

Λευ. 26,22 και αποστελώ εφ υμάς τα θηρία τα άγρια της γής και κατέδετα υμάς και εξαναλώσει τα κτήνη υμών, και ολιγοστούς ποιήσω υμάς, και ερημωθήσονται αι οδοί υμών.

Λευ. 26,22 Θα εξαπολύσω εναντίον σας τα άγρια θηρία της γης, τα οποία και σας θα κατασπαράξουν και τα ζώα σας θα καταστρέψουν· και έτσι θα σας κάμω ολιγοστούς εις την χώραν σας και θα μείνουν έρημοι από ανθρώπους οι δρόμοι σας.

Λευ. 26,23 και επί τούτοις εάν μη παιδευθήτε, αλλά πορεύησθε προς με πλάγιοι,

Λευ. 26,23 Και αν πάλιν με αυτά δεν παιδαγωγηθήτε και δεν αλλάξετε ζωήν, αλλά εξακολουθήτε να φέρεσθε με υποκρισίαν και πονηρίαν απέναντι μου,

Λευ. 26,24 πορεύσομαι καγώ μεθ υμών θυμώ πλαγίω, και πατάξω υμάς καγώ επτάκις αντί των αμαρτιών υμών.

Λευ. 26,24 Θα φερθώ και εγώ απέναντί σας με θυμόν αιφνίδιον και θα σας τιμωρήσω πολλαπλασιώς δια τας αμαρτίας σας.

Λευ. 26,25 και επάξω εφ υμάς μάχαιραν εκδικούσαν δίκην διαθήκης, και καταφεύξεσθε εις τας πόλεις υμών· και εξαποστελώ θάνατον εις υμάς, και παραδοθήσεσθε εις χείρας των εχθρών.

Λευ. 26,25 Θα φέρω εναντίον σας εκδικητικήν των εχθρών σας την μάχαιραν, η οποία θα σας τιμωρήσῃ δια την καταπάτησιν της διαθήκης μου. Και δια τον φόρον της σφαγής σας θα καταφύγετε από την ύπαιθρον εις τας πόλεις. Αλλά και εκεί δεν θα είσθε ασφαλείς· θα αποστείλω εναντίον σας θάνατον και θα παραδοθήτε εις τας χείρας των εχθρών σας.

Λευ. 26,26 εν τώ θλίψαι υμάς σιτοδεία άρτων, και πέψουσι δέκα γυναίκες τους άρτους υμών εν κλιβάνω ενί, και αποδώσουσι τους άρτους υμών εν σταθμώ, και φάγεσθε και ου μη εμπλησθήτε.

Λευ. 26,26 Όταν θα σας τιμωρήσω με έλλειψιν άρτων, δέκα γυναίκες, διότι δεν θα υπάρχουν άλευρα ικανά, θα ψήνουν τους ολίγους άρτους σας εις ένα μόνον κλίβανον. Θα σας δίδουν το ψωμί με το ζύγι και δεν θα χορταίνετε.

Λευ. 26,27 εάν δε επί τούτοις μη υπακούσητέ μου, και πορεύησθε προς με πλάγιοι,

Λευ. 26,27 Εάν δε παρ' όλα αυτά και πάλιν δεν υπακούσετε εις εμέ, αλλά πορεύεσθε εις δρόμους πλαγίους, που απομακρύνουν από εμέ,

Λευ. 26,28 και αυτοίς πορεύσομαι μεθ υμών εν θυμώ πλαγίω, και παιδεύσω υμάς εγώ επτάκις κατά τας αμαρτίας υμών.

Λευ. 26,28 και εγώ θα φερθώ απέναντί σας με θυμόν που δεν περιμένετε, και θα σας τιμωρήσω σκληρότερον ανάλογα με τας αμαρτίας σας.

Λευ. 26,29 και φάγεσθε τας σάρκας των υιών υμών και τας σάρκας των θυγατέρων υμών φάγεσθε,

Λευ. 26,29 Τοση δε θα είναι η πείνα σας και η αλλοφροσύνη σας, ώστε θα φάγετε τας σάρκας των υιών σας και τας σάρκας των θυγατέρων σας.

Λευ. 26,30 και ερημώσω τας στήλας υμών, και εξολοθρεύσω τα ξύλινα χειροποίητα υμών, και θήσω τα κώλα υμών επί τα κώλα των ειδώλων υμών, και προσοχθεί η ψυχή μου υμίν.

Λευ. 26,30 Θα κάμω ερήμους εγώ τας ειδωλολατρικάς σας στήλας, θα εξολοθρεύσω τα ξύλινα χειροποίητα αγάλματά σας και θα απορρίψω τα μέλη του σώματός σας επάνω εις τα συντρίμματα των ειδώλων σας, θα σας αποστραφή και θα σας αηδιάση η ψυχή μου.

Λευ. 26,31 και θήσω τας πόλεις υμών ερήμους και εξερημώσω τα άγια υμών, και ου μη οσφρανθώ της οσμής των θυσιών υμών.

Λευ. 26,31 Θα καταστήσω τας πόλεις σας ερήμους, έρημα θα κάμω τα άγια μέρη της Σκηνης του Μαρτυρίου και δεν θα οσφρανθώ πλέον την οσμήν των θυσιών σας.

Λευ. 26,32 και εξερημώσω εγώ την γήν υμών, και θαυμάσονται επ αυτή οι εχθροί υμών οι ενοικούντες εν αυτή.

Λευ. 26,32 Θα καταστήσω εγώ έρημον την χώραν σας, ώστε και αυτοί ακόμη οι εχθροί σας, οι οποίοι θα την κατοικήσουν, να μένουν κατάπληκτοι.

Λευ. 26,33 και διασπερώ υμάς εις τα έθνη, και εξαναλώσει υμάς επιπορευομένη η μάχαιρα· και έσται η γη υμών έρημος, και αι πόλεις υμών έσονται έρημοι.

Λευ. 26,33 Θα σας διασκορπίσω εις τα διάφορα έθνη και εκεί θα σας εξολοθρεύση εναντίον σας επερχομένη μάχαιρα. Η χώρα σας θα ερημωθή από κατοίκους και αι πόλεις σας θα μείνουν έρημοι και ακατοίκητοι.

Λευ. 26,34 τότε ευδοκήσει η γη τα σάββατα αυτής πάσας τας ημέρας της ερημώσεως αυτής, και υμείς έσεσθε εν τή γη των εχθρών υμών· τότε σαββατιεί η γη, και ευδοκήσει η γη τα σάββατα αυτής.

Λευ. 26,34 Τότε που σεις θα έχετε απαχθή ως δούλοι εις τα διάφορα έθνη, η ερημωμένη χώρα σας θα χαρή την αργίαν των σαββάτων, τότε η γη θα αναπαυθή και θα χαρή τον σαββατισμόν της αγραναπαύσεώς της, διότι δεν θα ζητε πλέον σεις εκεί, δια να καταλύετε την αργίαν του Σαββάτου και την αγρανάπαυσιν του έτους της αφέσεως.

Λευ. 26,35 πάσας τας ημέρας της ερημώσεως αυτής σαββατιεί, ά ουκ εσαββάτισεν εν τοίς σαββάτοις υμών, ηνίκα κατακείτε

αυτήν.

Λευ. 26,35 Καθ' όλον το διάστημα της ερημώσεώς της η χώρα σας θα αναπαυθή και θα έχη σάββατα, δι' όσα σάββατα δεν ανεπαύθη, όταν σεις εμένατε εις αυτήν και με την εργασίαν σας εβεβηλώνατε τα σάββατα.

Λευ. 26,36 και τοίς καταλειφθείσιν εξ υμών επάξω δουλείαν εις την καρδιαν αυτών εν τή γη των εχθρών αυτών, και διώξεται αυτούς φωνή φύλλου φερομένου, και φεύγονται ως φεύγοντες από πολέμου, και πεσούνται ουδενός διώκοντος·

Λευ. 26,36 Όσοι απολειφθούν από την σφαγήν και τον θάνατον θα γίνουν δούλοι, θα έχουν δουλικόν και περι φόβον φρόνημα εις την χώραν των εχθρών των. Το ελαφρόν θρόϊσμα του φύλλου, που παρασύρεται από τον άνεμον. Θα τους τρομάζη και θα τους τρέπη εις φυγήν. Θα φεύγουν πανικόβλητοι ωσαν εις επιδρομήν εχθρών και θα πίπτουν χωρίς κανείς να τους καταδιώκη.

Λευ. 26,37 και υπερόψεται ο αδελφός τον αδελφόν ωσει εν πολέμω, ουδενός κατατρέχοντος, και ου δυνήσεσθε αντιστήναι τοίς εχθροίς υμών.

Λευ. 26,37 Θα αδιαφορήση ο αδελφός δια τον αδελφόν του, όπως εις καιρόν μάχης· και ενώ κανείς δεν θα σας καταδιώκη, σεις δεν θα έχετε ψυχικόν σθένος να αντισταθήτε στους εχθρούς σας.

Λευ. 26,38 και απολείσθε εν τοίς έθνεσι, και κατέδεται υμάς η γη των εχθρών υμών.

Λευ. 26,38 Θα αποθάνετε ως ξένοι και δούλοι ανάμεσα στους ειδωλολατρικούς λαούς και η ξένη γη, η γη των εχθρών σας, θα σας καταφάγη.

Λευ. 26,39 και οι καταλειφθέντες αφ υμών καταφθαρήσονται διά τας αμαρτίας αυτών και διά τας αμαρτίας των πατέρων αυτών, εν τή γη των εχθρών αυτών τακήσονται.

Λευ. 26,39 Και όσοι από σας απολειφθούν, θα καταστραφούν δια τας ιδικάς των αμαρτίας και δια τας αμαρτίας των πατέρων των (τας οποίας και αυτοί θα έχουν υιοθετήσει) και θα λυώσουν αιχμάλωτοι εις την χώραν των εχθρών των.

Λευ. 26,40 και εξαγορεύθησαν τας αμαρτίας αυτών και τας αμαρτίας των πατέρων αυτών, ότι παρέβησαν και υπερείδον με, και ότι επορεύθησαν εναντίον μου πλάγιοι,

Λευ. 26,40 Και τότε συντετριμμένοι από το βάρος της ενοχής των θα εξομολογηθούν εν μετανοία τας ιδικάς των αμαρτίας και τας των πατέρων των, θα ομολογήσουν ότι παρέβησαν τας εντολάς μου, ότι δεν με ελογάριασαν ως Θεόν των και ότι επορεύθησαν δολίως εναντίον μου.

Λευ. 26,41 και εγώ επορεύθην μετ αυτών εν θυμώ πλαγίω, και απολώ αυτούς εν τή γη των εχθρών αυτών· τότε εντραπήσεται η καρδιά αυτών η απερίτμητος, και τότε ευδοκήσουσι τας αμαρτίας αυτών.

Λευ. 26,41 Θα αναγνωρίσουν ότι και εγώ εξ αιτίας των εφέρθην προς αυτούς με θυμόν και αγανάκτησιν και κατέστρεψα αυτούς εις την χώραν των εχθρών των. Τότε η σκληρά των καρδιά θα συγκινηθή και θα εντραπή, θα κατανοήσουν και θα αισθανθούν το βάρος των αμαρτιών των.

Λευ. 26,42 και μνησθήσομαι της διαθήκης Ιακώβ και της διαθήκης Ισαάκ, και της διαθήκης Αβραάμ μνησθήσομαι, και της γής μνησθήσομαι.

Λευ. 26,42 Και εγώ θα ενθυμηθώ την υπόσχεσιν, την οποίαν έδωσα στον Ιακώβ, στον Ισαάκ και στον Αβραάμ· και την χώραν θα ενθυμηθώ.

Λευ. 26,43 και η γη εγκαταλειφθήσεται απ αυτών· τότε προσδέξεται η γη τα σάββατα αυτής, εν τώ ερημωθήναι αυτήν δι αυτούς, και αυτοί προσδέξονται τας αυτών ανομίας, ανθ ών τα κρίματά μου υπερείδον, και τοίς προστάγμασί μου προσώχθισαν τή ψυχή αυτών.

Λευ. 26,43 Θα ενθυμηθώ ότι η γη Χαναάν εγκατελείφθη από σας τους Ισραηλίτας. Και καθώς έμεινεν έρημος και ακατοίκητος έλαβεν όλα τα σάββατά της, τας αργίας και αναπαύσεις της, δια την ερήμωσιν της εξ αιτίας των κατοίκων της. Και αυτοί οι ίδιοι έλαβον τιμωρίας κατά τας ανομίας αυτών, διότι κατεφρόνησαν τας εντολάς μου, εδυσφόρησαν και εβαρύνθησαν τα προστάγματά μου με όλην των την ψυχήν.

Λευ. 26,44 και ουδ ως όντων αυτών εν τή γη των εχθρών αυτών ουχ υπερείδον αυτούς, ουδέ προσώχθισα αυτοίς ώστε εξαναλώσαι αυτούς, τού διασκεδάσαι την διαθήκην μου την προς αυτούς· εγώ γάρ ειμι Κύριος ο Θεός αυτών.

Λευ. 26,44 Εγώ, και όταν ακόμη αυτοί ευρίσκοντο δούλοι εις την χώραν των εχθρών των, δεν τους κατεφρόνησα, δεν τους απεστράφην, ούτε ηγανάκτησα εναντίον των, ώστε να τους καταστρέψω και να διαλύσω την διαθήκην μου, την οποίαν έκαμα με αυτούς. Διότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός των.

Λευ. 26,45 και μνησθήσομαι διαθήκης αυτών της προτέρας, ότε εξήγαγον αυτούς εκ γής Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας έναντι των εθνών, τού είναι αυτών Θεός· εγώ ειμι Κύριος.

Λευ. 26,45 Θα ενθυμηθώ την υπόσχεσιν, που τους είχα δώσει προηγουμένως, όταν ελευθέρους τους είχα βγάλει από την γην της Αιγύπτου, από τον τόπον εκείνον της δουλείας, ενώπιον των ειδωλολατρικών εθνών, ότι θα είμαι ο Θεός των. Εγώ είμαι ο Κυριος.

Λευ. 26,46 ταύτα τα κρίματά μου και τα προστάγματά μου και ο νόμος, ον έδωκε Κύριος ανά μέσον αυτού και ανά μέσον των υιών Ισραήλ, εν τώ όρει Σινά, εν χειρί Μωυσή.

Λευ. 26,46 Αυτὰ είναι αι κρίσεις μου και αι εντολαί μου και ο νόμος, τον οποίον έδωκεν ο Κυριος μεταξύ αυτού και των Ισραηλιτών στο όρος Σινά δια μέσου του Μωϋσέως".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Λευ. 27,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Λευ. 27,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Λευ. 27,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και ερείς αυτοίς· ός αν εύξηται ευχήν ώστε τιμήν της ψυχής αυτού τώ Κυρίω,

Λευ. 27,2 "ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Ανθρωπος, ο οποίος έταξε τον εαυτόν του στον Θεόν, επιθυμεί δε να απαλλαγή αυτού του ταξίματος, η αξία δια την ζωήν του που θα καταβάλη στον Κυριον,

Λευ. 27,3 έσται η τιμή τού άρσενος από εικοσαετούς έως εξηκονταετούς, έσται αυτού η τιμή πενήκοντα δίδραχμα αργυρίου τώ σταθμώ τώ αγίω,

Λευ. 27,3 θα είναι δια μεν τον άρρενα, από είκοσι έως εξήκοντα ετών, πενήκοντα αργυρά δίδραχμα ζυγισμένα με τα ζύγια που ισχύουν στον ιερόν τόπον (το δίδραχμον είχε βάρος 10,4 γραμμαρ).

Λευ. 27,4 της δε θηλείας έσται η συντίμησις τριάκοντα δίδραχμα.

Λευ. 27,4 Εάν όμως είναι θήλυ, η τιμή της εξαγοράς θα είναι τριάκοντα δίδραγμα.

Λευ. 27,5 εάν δε από πενταετούς έως είκοσιν ετών, ἔσται ἡ τιμή τοῦ ἀρσενος εἴκοσι δίδραγμα, τῆς δε θηλείας δέκα δίδραγμα.

Λευ. 27,5 Εάν είναι από πέντε έως είκοσιν ετών, το τίμημα της εξαγοράς του ἀρσενος θα είναι εἴκοσι δίδραγμα, του δε θήλεος δέκα δίδραγμα.

Λευ. 27,6 από δε μηνιαίου έως πενταετούς ἔσται ἡ τιμή τοῦ ἀρσενος πέντε δίδραγμα, τῆς δε θηλείας τρία δίδραγμα ἀργυρίου.

Λευ. 27,6 Εάν δε είναι ενός μηνός μέχρι πέντε ετών, του ἀρσενος ἡ εξαγορά θα είναι πέντε δίδραγμα ἀργυρά, του δε θήλεος τρία.

Λευ. 27,7 εάν δε από εξηκονταετών και ἐπάνω, εάν μὲν ἀρσεν ἢ, ἔσται ἡ τιμή αὐτοῦ πεντεκαίδεκα δίδραγμα ἀργυρίου, εάν δε θήλεια, δέκα δίδραγμα.

Λευ. 27,7 Εάν δε είναι εξήκοντα ετών και ἄνω, αν μὲν είναι ἀρσην ἡ τιμή της εξαγοράς αὐτοῦ θα είναι δεκαπέντε ἀργυρά δίδραγμα, εάν δε είναι θήλυ, δέκα.

Λευ. 27,8 εάν δε ταπεινός ἢ τῆ τιμή, στήσεται ἐναντίον τοῦ ἱερέως, και τιμήσεται αὐτόν ο ἱερεύς· καθάπερ ἰσχύει ἡ χεὶρ τοῦ ευξαμένου, τιμήσεται αὐτόν ο ἱερεύς.

Λευ. 27,8 Εάν όμως κανείς είναι πτωχός και ἀδυνατῆ να καταβάλῃ τὴν τιμὴν της εξαγοράς του, θα παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, και ο ἱερεύς θα κανονίσῃ τὴν τιμὴν. Θα τὴν κανονίσῃ ἀναλόγως της οικονομικῆς ἀντοχῆς αὐτοῦ, ο οποίος ἔκαμε τὸ τάμα.

Λευ. 27,9 Εάν δε ἀπὸ των πτηνῶν των προσφερομένων ἀπ αὐτῶν δώρον τῷ Κυρίῳ, ὅς αν δώ ἀπὸ τούτων τῷ Κυρίῳ, ἔσται ἅγιον.

Λευ. 27,9 Εάν κανείς ἔχη τάξει στον Κυριον ἕνα ἀπὸ τα καθαρὰ πτηνά, που προσφέρονται ὡς θυσία, θα προσφέρῃ στον Κυριον αὐτὸ τούτο τὸ πτηνόν.

Λευ. 27,10 οὐκ ἀλλάξει αὐτὸ καλὸν πονηρῶ, οὐδέ πονηρὸν καλῶ· εάν δε ἀλλάσων ἀλλάξῃ αὐτὸ κτήνος κτήνει, ἔσται αὐτὸ και τὸ ἀλλαγμὰ ἅγια.

Λευ. 27,10 Δεν θα ἀντικαταστήσῃ τὸ καθαρὸν τούτο πτηνόν με ἄλλο κατώτερον οὔτε τὸ κατώτερον με ἄλλο καλύτερον. Εάν δε τάξης ἕνα ἀπὸ τα ζῶα σου και ἀλλάξῃ αὐτὸ με ἄλλο, θα προσφέρῃς στον Θεόν και τὸ ζῶον που ἔταξες, και τὸ ζῶον που προσέφερες ὡς ἀντάλλαγμα.

Λευ. 27,11 εάν δε πᾶν κτήνος ἀκάθαρτον, ἀφ ὧν οὐ προσφέρεται ἀπ αὐτῶν δώρον τῷ Κυρίῳ, στήσῃ τὸ κτήνος ἐναντι τοῦ ἱερέως,

Λευ. 27,11 Εάν όμως τάξης πρὸς τον Θεόν ζῶον ἀκάθαρτον, ἀπὸ ἐκείνα τα ὁποία δεν πρέπει να προσφέρονται θυσία πρὸς τον Θεόν, θα παρουσιάσῃς τὸ ζῶον ἐνώπιον τοῦ ἱερέως,

Λευ. 27,12 και τιμήσεται αὐτὸ ο ἱερεύς ἀνά μέσον καλοῦ και ἀνά μέσον πονηροῦ, και καθότι αν τιμήσῃται αὐτὸ ο ἱερεύς, οὕτω στήσεται.

Λευ. 27,12 ο δε ἱερεύς θα ἐκτιμήσῃ αὐτὸ κατὰ τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα που ἔχει, και κατὰ τὴν ἐκτίμησιν του ἱερέως θα κανονισθῆ εἰς χρῆμα ἡ ἀξία του.

Λευ. 27,13 εάν δε λυτρώμενος λυτρώσῃται αὐτὸ, προσθήσῃ τὸ ἐπίπεμπτον πρὸς τὴν τιμὴν αὐτοῦ.

Λευ. 27,13 Όταν, λοιπόν, θελήσῃ ο ἰδιοκτήτης του, να εξαγοράσῃ τὸ ζῶον του ταξίματός του, θα πληρώσῃ τὴν τιμὴν, που καθώρισεν ο ἱερεύς, εἰς τὴν ὁποίαν θα προσθέσῃ και τὸ ἐν πέμπτον της καθορισθείσης τιμῆς.

Λευ. 27,14 Καὶ ἄνθρωπος, ὅς αν ἀγιάσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἁγίαν τῷ Κυρίῳ, και τιμήσεται αὐτὴν ο ἱερεύς, ἀνά μέσον καλῆς και ἀνά μέσον πονηρᾶς· ὡς αν τιμήσῃται αὐτὴν ο ἱερεύς, οὕτω σταθῆσεται.

Λευ. 27,14 Εάν ἕνας ἄνθρωπος θελήσῃ να ἀφιερῶσῃ στον Κυριον τὴν οἰκίαν του, ο ἱερεύς θα ἐκτιμήσῃ αὐτὴν ἀναλόγως των πλεονεκτημάτων και μειονεκτημάτων της και ἡ ἐκτίμησῃς αὐτῆς του ἱερέως θα ἔχη ὕσῃν.

Λευ. 27,15 εάν δε ο ἀγιάσας αὐτὴν λυτρώται τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, προσθήσῃ ἐπ αὐτὸ τὸ ἐπίπεμπτον τοῦ ἀργυρίου της τιμῆς, και ἔσται αὐτῶ.

Λευ. 27,15 Εάν δε αὐτὸς που ἔταξε τὴν οἰκίαν του, θελήσῃ να τὴν εξαγοράσῃ, θα προσθέσῃ και τὸ ἐν πέμπτον της ἀξίας της εἰς ἀργυρον, και ἡ οἰκία θα εἶναι και θα μείνῃ ἰδικῆ του.

Λευ. 27,16 Εάν δε ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ της κατασχέσεως αὐτοῦ ἀγιάσῃ ἄνθρωπος τῷ Κυρίῳ, και ἔσται ἡ τιμή κατὰ τον σπόρον αὐτοῦ, κόρου κριθῶν πενήκοντα δίδραγμα ἀργυρίου.

Λευ. 27,16 Εάν δε κανεὶς τάξῃ στον Κυριον ἀγρὸν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν του, ἡ τιμή δια τὴν εξαγοράν αὐτοῦ θα κανονισθῆ ἀναλόγως του ριπτομένου εἰς αὐτόν σπόρου. Εάν ο σπόρος εἶναι βάρους ενός κόρου (201 περίπου κιλά), θα καταβάλῃ πενήκοντα ἀργυρά δίδραγμα.

Λευ. 27,17 εάν δε ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ της ἀφέσεως ἀγιάσῃ τον ἀγρὸν αὐτοῦ, κατὰ τὴν τιμὴν αὐτοῦ στήσεται.

Λευ. 27,17 Εάν κανεὶς τάξῃ τον ἀγρὸν του ἀπὸ τὴν ἀρχὴν του ἔτους της ἀφέσεως, θα υπολογισθῆ ὁλόκληρος ἡ ἀξία του,

Λευ. 27,18 εάν δε ἔσχατον μετὰ τὴν ἀφῆσιν ἀγιάσῃ τον ἀγρὸν αὐτοῦ, προσλογιέται αὐτῷ ο ἱερεύς τὸ ἀργύριον ἐπὶ τα ἔτη τα ἐπίλοιπα, ἕως εἰς τον ἐνιαυτὸν της ἀφέσεως, και ἀνθυφαιρεθῆσεται ἀπὸ της συντιμήσεως αὐτοῦ.

Λευ. 27,18 Εάν όμως τάξῃ τον ἀγρὸν του μετὰ τὸ ἔτος της ἀφέσεως, ο ἱερεύς θα υπολογίσῃ τὸ ἀργύριον, που πρέπει να καταβληθῆ, ἀναλόγως του ἀριθμοῦ των ετών, τα ὁποία υπολείπονται μέχρι του ἔτους της ἀφέσεως και θα ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ἀξίαν του ἀγροῦ τὸ σχετικὸν ποσόν.

Λευ. 27,19 εάν δε λυτρώται τον ἀγρὸν ο ἀγιάσας αὐτόν, προσθήσῃ τὸ ἐπίπεμπτον τοῦ ἀργυρίου πρὸς τὴν τιμὴν αὐτοῦ, και ἔσται αὐτῶ.

Λευ. 27,19 Ὅπωςδήποτε ἐκεῖνος ο οποίος θα θελήσῃ να εξαγοράσῃ τον ἀγρὸν του ταξίματός του, θα προσθέσῃ εἰς τὴν τιμὴν, που θα καθορισθῆ, και τὸ ἐν πέμπτον ἀκόμη, και ἔτσι ο ἀγρὸς θα εἶναι ἰδικός του.

Λευ. 27,20 εάν δε μὴ λυτρώται τον ἀγρὸν, και ἀποδῶται τον ἀγρὸν ἀνθρώπῳ ἐτέρῳ, οὐκέτι μὴ λυτρώσῃται αὐτόν.

Λευ. 27,20 Εάν όμως δεν θέλῃ να εξαγοράσῃ τον ἀγρὸν του, τον πωλήσῃ δε βεβαρημένον, ὅπως εἶναι, εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, δεν δύναται πλέον να τον εξαγοράσῃ.

Λευ. 27,21 ἀλλ ἔσται ο ἀγρὸς ἐξεληλυθυίας της ἀφέσεως ἅγιος τῷ Κυρίῳ, ὡσπερ ἡ γῆ ἡ ἀφωρισμένη· τῷ ἱερεὶ ἔσται κατὰσχῆσις αὐτοῦ.

Λευ. 27,21 αλλά όταν θα έλθω το έτος της αφέσεως, ο αγρός θα είναι αφιερωμένος στον Κυριον, όπως άλλωστε όλη η γη ανήκει στον Κυριον. Ο αγρός θα γίνη ιδιοκτησία των ιερέων.

Λευ. 27,22 Εάν δε από τού αγρού ού κέκτηται, ός ουκ έστιν από τού αγρού της κατασχέσεως αυτού, αγίαση τώ Κυρίω,

Λευ. 27,22 Εάν τάξη αγρόν, ο οποίος δεν περιήλθεν εις την ιδιοκτησίαν του από κληρονομίαν αλλά από αγοράν,

Λευ. 27,23 ο ιερεύς λογιείται προς αυτόν το τέλος της τιμής εκ τού ενιαυτού της αφέσεως, και αποδώσει την τιμήν εν τή ημέρα εκείνη άγιον τώ Κυρίω.

Λευ. 27,23 ο ιερεύς θα λογαριάση την αξαν του αγρού αναλόγως των ετών, που υπολείπονται μέχρι του έτους της αφέσεως, και ο θέλων να εξαγοράση αυτόν τον αγρόν του ταξιματός του θα καταβάλη προς τον Κυριον κατά την ημέραν αυτήν το κανονισθέν τίμημα.

Λευ. 27,24 και εν τώ ενιαυτώ της αφέσεως αποδοθήσεται ο αγρός τώ ανθρωπω παρ ού κέκτηται αυτόν, ού ήν η κατάσχεσις της γής.

Λευ. 27,24 Κατά δε το έτος της αφέσεως ο αγρός θα αποδοθή στον πρώτον αυτού ιδιοκτήτην, ο οποίος εκ κληρονομίας είχεν αυτόν ως ιδιοκτησίαν.

Λευ. 27,25 και πάσα τιμή έσται σταθμίοις αγίοις· είκοσιν οβολοί έσται το δίδραχμον.

Λευ. 27,25 Καθε εκτίμησις θα γίνεται σύμφωνα με τα ιερά ζύγια. Είκοσι οβολοί θα είναι ένα δίδραχμον.

Λευ. 27,26 Καί πάν πρωτότοκον ό εάν γένηται εν τοίς κτήνεσί σου, έσται τώ Κυρίω, και ου καθαγιάσει αυτό ουδείς· εάν τε μόσχον εάν τε πρόβατον, τώ Κυρίω εστίν.

Λευ. 27,26 Καθε πρωτότοκον, το οποίον θα γεννήσουν τα ζώα σου ανήκει στον Κυριον, και άρα δεν ημπορεί κανείς να το τάξη, διότι είτε μόσχος είναι είτε πρόβατον, ανήκει στον Κυριον.

Λευ. 27,27 εάν δε των τετραπόδων των ακαθάρτων αλλάξη κατά την τιμήν αυτού, και προσθήσει το επίπεμπτον προς αυτό, και έσται αυτό· εάν δε μη λυτρώται, πραθήσεται κατά το τίμημα αυτού.

Λευ. 27,27 Εάν τάξη ένα από τα τετράποδα ακάθαρτα ζώα, θα ανταλλάξη αυτό με χρήματα, θα προσθήσει το εν πέμπτον της αξίας επί πλέον, και έτσι το ζών του ταξιματος θα του ανήκη. Εάν όμως δεν το εξαγοράση, τότε αυτό θα πωληθή εις άλλον εις την τιμήν, την οποίαν έχει ορίσει ο ιερεύς.

Λευ. 27,28 πάν δε ανάθεμα, ό εάν αναθή άνθρωπος τώ Κυρίω από πάντων, όσα αυτά εστιν, από ανθρώπου έως κτήνους και από αγρού κατασχέσεως αυτού, ουκ αποδώσεται, ουδέ λυτρώσεται· πάν ανάθεμα άγιον αγίων έσται τώ Κυρίω.

Λευ. 27,28 Καθε τι που έχει αφιερώσει κανείς προς τον Θεόν, από όλα όσα του ανήκουν, με τάξιμον ανέκκλητον, από άνθρωπον έως ζών και από αγρόν της κληρονομίας του, δεν επιτρέπεται να το πωλήση εις άλλον ούτε να το εξαγοράση. Καθε τέτοιο αφιέρωμα θα είναι αγιώτατον, αφιερωμένον οριστικώς στον Κυριον.

Λευ. 27,29 και πάν, ό εάν ανατεθή από των ανθρώπων, ου λυτρωθήσεται, αλλά θανάτω θανατωθήσεται.

Λευ. 27,29 Καθε άνθρωπος, ο οποίος δια ταξιματος ανεκκλητόν θα ταχθή εξ ολοκλήρου στον Κυριον, δεν είναι δυνατόν να εξαγορασθή αλλά θα μένη αφιερωμένος μέχρι θανάτου στον Θεόν.

Λευ. 27,30 Πάσα δεκάτη της γής από τού σπέρματος της γής και τού καρπού τού ξυλίνου τώ Κυρίω εστίν, άγιον τώ Κυρίω.

Λευ. 27,30 Το εν δέκατον από όσα σπείρονται στους αγρούς και το εν δέκατον από τους καρπούς των καρποφόρων δένδρων ανήκει στον Κυριον· θα είναι αφιερωμένον εις αυτόν.

Λευ. 27,31 εάν δε λυτρώται λυτρω άνθρωπος την δεκάτην αυτού, το επίπεμπτον προσθήσει προς αυτόν, και έσται αυτό.

Λευ. 27,31 Εάν όμως θελήση κανείς να εξαγοράση αυτήν την δεκάτην, θα καταβάλη επί πλέον και το εν πέμπτον της αξίας της, και η δεκάτη θα είναι ιδική του.

Λευ. 27,32 και πάσα δεκάτη βοών, και προβάτων και πάν, ό εάν έλθω εν τώ αριθμώ υπό την ράβδον, το δέκατον έσται άγιον τώ Κυρίω.

Λευ. 27,32 Το εν δέκατον των βοών και των προβάτων, όπως επίσης και το εν δέκατον παντός άλλου ζώου, από εκείνα που αριθμούνται με την ειδικώς βαμμένην δι' ερυθρού χρώματος ράβδον, θα ανήκη στον Κυριον.

Λευ. 27,33 ουκ αλλάξεις καλόν πονηρώ, ουδέ πονηρόν καλώ· εάν δε αλλάσσων αλλάξης αυτό, και το άλλαγμα αυτού έσται άγιον, ου λυτρωθήσεται.

Λευ. 27,33 Δεν θα αντικαταστήσης το καλόν με το κατώτερον, ούτε το κατώτερον με το καλύτερον. Εάν τυχόν και κάμης αυτήν την ανταλλαγήν, θα αφιερώσης και τα δύο ζώα στον Κυριον και δεν επιτρέπεται να εξαγοράσης αυτά".

Λευ. 27,34 Αυταί εισιν αι εντολαί, ας ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή προς τους υιούς Ισραήλ εν τώ όρει Σινά.

Λευ. 27,34 Αυταί είναι αι εντολαί, τας οποίας έδωσεν ο Κυριος δια του Μωϋσέως προς τους Ισραηλίτας στο όρος Σινά.

ΑΡΙΘΜΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Αρ. 1,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν εν τή ερήμω τή Σινά, εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, εν μια τού μηνός τού δευτέρου, έτους δευτέρου εξελθόντων αυτών εκ γής Αιγύπτου λέγων·

Αρ. 1,1 Εντός της Σκηνης του Μαρτυριου εις την ερημον Σινά κατά την πρώτην του δευτέρου μηνός του δευτέρου έτους από της εξόδου των Ισραηλιτών εκ της χώρας Αιγύπτου, ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 1,2 λάβετε αρχήν πάσης συναγωγής Ισραήλ κατά συγγενείας, κατ οίκους πατριών αυτών, κατ αριθμόν εξ ονόματος αυτών, κατά κεφαλήν αυτών.

Αρ. 1,2 "συ και ο Ααρών να κάμετε απογραφήν όλου του λαου των Ισραηλιτών κατά τας φυλάς και κατά τας πατριαρχικάς οικογενείας αυτών και αριθμήσατε κατ' άτομον αυτούς.

Αρ. 1,3 πάς άρσην από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν δυνάμει Ισραήλ, επισκέψασθε αυτούς σύν δυνάμει αυτών, σύ και Ααρών επισκέψασθε αυτούς.

Αρ. 1,3 Όλους δηλαδή τους άρρενας από είκοσι ετών και άνω, καθένα από τους Ισραηλίτας, που δύναται να φέρη όπλα. Συ και ο Ααρών θα εξετάσετε και θα καταμετρήσετε αυτούς κατά ομάδας οργανωμένας.

Αρ. 1,4 και μεθ υμών έσονται έκαστος κατά φυλήν εκάστου αρχόντων, κατ οίκους πατριών έσονται.

Αρ. 1,4 Μαζή σας βοηθοί εις την καταμέτρησιν θα είναι και ένας από κάθε φυλήν και συγκεκριμένως ο άρχων της πατριαρχικής οικογενείας.

Αρ. 1,5 και ταῦτα τα ονόματα των ανδρῶν, οἵτινες παραστήσονται μεθ' ὑμῶν· των ουβήν, Ελισούρ υἱὸς Σεδιούρ·
Αρ. 1,5 Αυτὰ εἶναι τα ονόματα των βοηθῶν, οἱ οἱποῖοι θα εὐρίσκωνται μαζί σας κατὰ την ἀριθμῆσιν· Από την φυλὴν Ρουβήν, ο Ελισσούρ υἱὸς Σεδιούρ.
Αρ. 1,6 των Συμεῶν, Σαλαμιήλ υἱὸς Σουρισαδαί·
Αρ. 1,6 Από την φυλὴν του Συμεῶν, ο Σαλαμιήλ ο υἱὸς του Σουρισαδαί.
Αρ. 1,7 των Ιούδα, Ναασσῶν υἱὸς Αμιναδάβ·
Αρ. 1,7 Από την φυλὴν του Ιούδα, ο Ναασσῶν ο υἱὸς του Αμιναδάβ.
Αρ. 1,8 των Ισάχαρ, Ναθαναήλ υἱὸς Σωγάρ·
Αρ. 1,8 Από την φυλὴν του Ισάχαρ, ο Ναθαναήλ ο υἱὸς του Σωγάρ.
Αρ. 1,9 των Ζαβουλῶν, Ελιάβ υἱὸς Χαιλῶν·
Αρ. 1,9 Από την φυλὴν του Ζαβουλῶν, ο Ελιάβ ο υἱὸς του Χαιλῶν.
Αρ. 1,10 των υἱῶν Ιωσήφ, των Εφραΐμ, Ελισαμά υἱὸς Εμιούδ, των Μανασσή, Γαμαλιήλ υἱὸς Φαδασούρ·
Αρ. 1,10 Από τὰς φυλάς των υἱῶν Ιωσήφ, του μεν Εφραΐμ ο Ελισαμά ο υἱὸς του Εμιούδ, ἀπὸ δε του Μανασσή ο Γαμαλιήλ ο υἱὸς του Φαδασούρ.
Αρ. 1,11 των Βενιαμίν, Αβιδάν υἱὸς Γαδεωνί·
Αρ. 1,11 Από την φυλὴν του Βενιαμίν, ο Αβιδάν ο υἱὸς του Γαδεωνί.
Αρ. 1,12 των Δάν, Αχιέζερ υἱὸς Αμισαδαϊ·
Αρ. 1,12 Από την φυλὴν του Δαν, ο Αχιέζερ ο υἱὸς του Αμισαδαϊ.
Αρ. 1,13 των Ασήρ, Φαγαϊήλ υἱὸς Εχράν·
Αρ. 1,13 Από την φυλὴν του Ασήρ, ο Φαγαϊήλ ο υἱὸς του Εχράν.
Αρ. 1,14 των Γάδ, Ελισάφ υἱὸς αγουήλ·
Αρ. 1,14 Από την φυλὴν του Γαδ, ο Ελοσαφ ο υἱὸς του Ραγουήλ.
Αρ. 1,15 των Νεφθαλί, Αχιρέ υἱὸς Αινάν·
Αρ. 1,15 Από την φυλὴν του Νεφθαλί, ο Αχιρέ ο υἱὸς του Αινάν.
Αρ. 1,16 οὔτοι ἐπικλήτοι της συναγωγῆς, ἄρχοντες των φυλῶν κατὰ πατριᾶς αὐτῶν, χιλιάρχοι Ἰσραήλ εἰσι.
Αρ. 1,16 Αυτοὶ εἶναι οἱ ἐπίσημοι ἐκεῖνοι που ἐκλήθησαν, μεταξύ των Ἰσραηλιτῶν, ἄρχοντες των φυλῶν κατὰ τὰς πατριαρχικὰς οικογενεῖας των, ἕκαστος ἀπὸ αὐτοὺς ἄρχων χιλίων Ἰσραηλιτικῶν οικογενειῶν.
Αρ. 1,17 και ἔλαβε Μωυσῆς και Ααρῶν τοὺς ἀνδρας τούτους τοὺς ἀνακληθέντας ἐξ ονόματος
Αρ. 1,17 Ο Μωϋσῆς και ο Ααρῶν ἔλαβον ὡς βοηθοὺς των αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας, οἱ οἱποῖοι εἶχον ὀνομαστικῶς κληθῆ,
Αρ. 1,18 και πάσαν την συναγωγὴν συνήγαγον ἐν μιᾷ τού μηνός τού δευτέρου ἔτους και ἐπηξονούσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ πατριᾶς αὐτῶν, κατὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων αὐτῶν, ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, πάν ἄρσενικόν κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν,
Αρ. 1,18 συνεκέντρῳσαν ὅλον το πλῆθος των Ἰσραηλιτῶν κατὰ την πρῶτην του δευτέρου μηνός του δευτέρου ἔτους ἀπὸ της ἐξόδου ἐκ της Αιγύπτου και κατέγραψαν τοὺς ἀρρένας κατὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν συγγενείας και τοὺς πατριαρχικοὺς οἴκους κατ' ἄτομον και ὀμαδικῶς ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν και ἄνω.
Αρ. 1,19 ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ· και ἐπεσκέπησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ τού Σινά.
Αρ. 1,19 Ὅπως διέταξεν ὁ Κύριος τον Μωϋσῆν, ἔτσι και ἐμέτησαν τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς την ἐρήμον Σινά.
Αρ. 1,20 Καὶ ἐγένοντο οἱ υἱοὶ ουβήν πρῶτοτόκου Ἰσραήλ κατὰ συγγενείας αὐτῶν, κατὰ δήμους αὐτῶν, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, κατὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων αὐτῶν, κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν, πάντα ἄρσενικὰ ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος ἐν τῇ δυνάμει,
Αρ. 1,20 Ἐγενε λοιπὸν οἱ ἀριθμησις των ἀρρένων της φυλῆς Ρουβήν, του πρῶτοτόκου υἱού του Ἰακώβ, ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἄνω, ὅλων ἐκεῖνων οἱ οἱποῖοι ἠμπορούσαν να φέρουν ὄπλα, κατὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν συγγενείας, κατὰ τοὺς δήμους και κατὰ τὰς πατριαρχικὰς τῶν οικογενείας συνολικῶς και ὀνομαστικῶς.
Αρ. 1,21 η ἐπίσκεψις αὐτῶν ἐκ της φυλῆς ουβήν ἐξ και τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.
Αρ. 1,21 Ἡ ἀριθμησις των ἀνδρῶν ἐκ της φυλῆς Ρουβήν ἐφθασε τὰς σαράντα ἐξ χιλιάδας πεντακοσίου.
Αρ. 1,22 τοῖς υἱοῖς Συμεῶν κατὰ συγγενείας αὐτῶν, κατὰ δήμους αὐτῶν, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, κατὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων αὐτῶν, κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν, πάντα ἄρσενικὰ ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος ἐν τῇ δυνάμει,
Αρ. 1,22 Ἐγενε ἀριθμησις των ἀρρένων της φυλῆς του Συμεῶν κατὰ τὰς μεγάλας συγγενείας των, κατὰ τοὺς δήμους, κατὰ τὰς πατριαρχικὰς οικογενείας συνολικῶς και ἀτομικῶς, ὅλων των ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν και ἄνω, των δυναμένων να φέρουν ὄπλα.
Αρ. 1,23 η ἐπίσκεψις αὐτῶν ἐκ της φυλῆς Συμεῶν ἐννέα και πενήκοντα χιλιάδες και τριακόσιοι.
Αρ. 1,23 Οἱ ἀριθμηθέντες ἀνδρες ἐκ της φυλῆς Συμεῶν ἀνήλθον εἰς πενήκοντα ἐννέα χιλιάδας τριακοσίου.
Αρ. 1,24 τοῖς υἱοῖς Ιούδα κατὰ συγγενείας αὐτῶν, κατὰ δήμους αὐτῶν, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, κατὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων αὐτῶν, κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν, πάντα ἄρσενικὰ ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος ἐν τῇ δυνάμει,
Αρ. 1,24 Ἐγενε ἀριθμησις ὅλων των ἀρρένων ἐκ της φυλῆς Ιούδα, ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν και ἄνω των δυναμένων να φέρουν ὄπλα, κατὰ τὰς μεγάλας συγγενείας, κατὰ τοὺς δήμους, κατὰ τὰς πατριαρχικὰς οικογενείας, ἐν συνόλῳ και κατ' ἄτομον.
Αρ. 1,25 η ἐπίσκεψις αὐτῶν ἐκ της φυλῆς Ιούδα τέσσαρες και ἐβδομήκοντα χιλιάδες και ἐξακόσιοι.
Αρ. 1,25 Οἱ ἀριθμηθέντες ἀνδρες ἐκ της φυλῆς Ιούδα ἀνήλθον εἰς ἐβδομήκοντα τέσσαρας χιλιάδας ἐξακοσίου.
Αρ. 1,26 τοῖς υἱοῖς Ισάχαρ κατὰ συγγενείας αὐτῶν, κατὰ δήμους αὐτῶν, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, κατὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων αὐτῶν, κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν, πάντα ἄρσενικὰ ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος ἐν τῇ δυνάμει,
Αρ. 1,26 Ἐγενε ἡ ἀπογραφή της φυλῆς Ισάχαρ κατὰ τὰς μεγάλας συγγενείας αὐτῶν, κατὰ τοὺς δήμους, κατὰ τὰς πατριαρχικὰς οικογενείας, συνολικῶς και ἀτομικῶς, ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν και ἄνω, ὅλων των ἀνδρῶν, που ἠδύναντο να φέρουν ὄπλα,
Αρ. 1,27 η ἐπίσκεψις αὐτῶν ἐκ της φυλῆς Ισάχαρ τέσσαρες και πενήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.
Αρ. 1,27 και ὁ ἀριθμὸς αὐτός ἐκ της φυλῆς Ισάχαρ ἀφθασε τὰς πενήκοντα τέσσαρας χιλιάδας τετρακοσίου.
Αρ. 1,28 τοῖς υἱοῖς Ζαβουλῶν κατὰ συγγενείας αὐτῶν, κατὰ δήμους αὐτῶν, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, κατὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων αὐτῶν, κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν, πάντα ἄρσενικὰ ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος ἐν τῇ δυνάμει,

Αρ. 1,28 Εγινεν αρίθμησις των υιών της φυλής Ζαβουλών κατά τας μεγάλας συγγενείας των, κατά τους δήμους, κατά τας πατριαρχικάς οικογενείας των, συνολικώς και ατομικώς, δι' όλους τους από είκοσιν ετών και άνω άρρενας, τους δυναμένους να φέρουν όπλα,

Αρ. 1,29 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Ζαβουλών επτά και πενήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 1,29 και ο αριθμός αυτών από την φυλήν Ζαβουλών ανήλθεν εις πενήκοντα επτά χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 1,30 τοίς υιοίς Ιωσήφ υιοίς Εφραΐμ κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,30 Εγινεν αρίθμησις εις τας φυλάς των δύο υιών του Ιωσήφ, του Εφραΐμ πρώτον κατά τας μεγάλας συγγενείας, κατά τους δήμους, κατά τας πατριαρχικάς οικογενείας των, συνολικώς και ατομικώς όλων των αρρένων, οι οποίοι ηδύναντο να φέρουν όπλα.

Αρ. 1,31 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Εφραΐμ τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.

Αρ. 1,31 Ο αριθμός των απογραφέντων από την φυλήν Εφραΐμ ανήλθεν εις τεσσαράκοντα χιλιάδας πεντακοσίους.

Αρ. 1,32 τοίς υιοίς Μανασσή κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,32 Εγινεν αρίθμησις της φυλής του Μανασσή, υιού του Ιωσήφ, κατά τας μεγάλας συγγενείας, κατά δήμους, κατά πατριαρχικάς οικογενείας, εν συνόλω και κατ' άτομον, όλων των αρρένων από είκοσι ετών και άνω, των δυναμένων να φέρουν όπλα.

Αρ. 1,33 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Μανασσή δύο και τριάκοντα χιλιάδες και διακόσιοι.

Αρ. 1,33 Το σύνολον των απογραφέντων από την φυλήν Μανασσή ανήλθεν εις τριάκοντα δύο χιλιάδας διακοσίους.

Αρ. 1,34 τοίς υιοίς Βενιαμίν κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,34 Εγινεν αρίθμησις της φυλής Βενιαμίν κατά τας μεγάλας συγγενείας, κατά δήμους, κατά πατριαρχικάς οικογενείας, εν συνόλω και κατ' άτομον, όλων των αρρένων, όσοι ηδύναντο να φέρουν όπλα, από είκοσι ετών και άνω

Αρ. 1,35 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Βενιαμίν πέντε και τριάκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 1,35 και το σύνολον των απογραφέντων εκ της φυλής Βενιαμίν ανήλθεν εις τριάκοντα πέντε χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 1,36 τοίς υιοίς Γάδ κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,36 Εγινεν απογραφή των υιών της φυλής Γαδ κατά τας μεγάλας συγγενείας, κατά δήμους, κατά πατριαρχικάς οικογενείας, συνολικώς και ατομικώς, όλων των αρρένων, των δυναμένων να φέρουν όπλα από είκοσι ετών και άνω.

Αρ. 1,37 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Γάδ πέντε και τεσσαράκοντα χιλιάδες και εξακόσιοι και πενήκοντα.

Αρ. 1,37 Το σύνολον των απογραφέντων από την φυλήν Γαδ ανήλθεν εις τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας εξακοσίους πενήκοντα.

Αρ. 1,38 τοίς υιοίς Δάν κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,38 Εγινεν αρίθμησις των υιών της φυλής Δαν κατά τας μεγάλας αυτών συγγενείας, κατά δήμους, κατά πατριαρχικάς οικογενείας, συνολικώς και ατομικώς, όλων των αρρένων από είκοσι ετών και άνω των δυναμένων να φέρουν όπλα.

Αρ. 1,39 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Δάν δύο και εξήκοντα χιλιάδες και επτακόσιοι.

Αρ. 1,39 Οι απογραφέντες εκ της φυλής του Δαν ανήλθον εις εξήκοντα δύο χιλιάδας επτακοσίους.

Αρ. 1,40 τοίς υιοίς Ασήρ κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,40 Εγινεν αρίθμησις των υιών της φυλής Ασήρ κατά τας μεγάλας συγγενείας των, κατά δήμους, κατά πατριαρχικάς οικογενείας, συνολικώς και ατομικώς, όλων των άνω των είκοσι ετών αρρένων, των δυναμένων να φέρουν όπλα.

Αρ. 1,41 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Ασήρ μία και τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.

Αρ. 1,41 Ο αριθμός των απογραφέντων εκ της φυλής του Ασήρ ανήλθεν εις τεσσαράκοντα μίαν χιλιάδας πεντακοσίους.

Αρ. 1,42 τοίς υιοίς Νεφθαλί κατά συγγενείας αυτών, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, κατά αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, πάντα αρσενικά από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος εν τή δυνάμει,

Αρ. 1,42 Εγινε αρίθμησις της φυλής του Νεφθαλίμ κατά τας μεγάλας συγγενείας αυτών, κατά δήμους, κατά πατριαρχικάς οικογενείας, εν συνόλω και κατ' άτομον, όλων των αρρένων από είκοσι ετών και άνω των δυναμένων να φέρουν όπλα.

Αρ. 1,43 η επίσκεψις αυτών εκ της φυλής Νεφθαλί τρεις και πενήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 1,43 Ο αριθμός των απογραφέντων εκ της φυλής του Νεφθαλίμ ανήλθεν εις πενήκοντα τρεις χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 1,44 αύτη η επίσκεψις, ήν επεσκέψαντο Μωυσής και Ααρών και οι άρχοντες Ισραήλ, δώδεκα άνδρες· ανήρ εις κατά φυλήν μίαν, κατά φυλήν οίκων πατριάς ήσαν.

Αρ. 1,44 Αυτή ήτο η αρίθμησις και η απογραφή, την οποίαν έκαμαν ο Μωϋσής, ο Ααρών και οι δώδεκα Ισραηλίται άρχοντες, ένας από κάθε φυλήν, φύλαρχος μιας πατριαρχικής οικογενείας.

Αρ. 1,45 και εγένετο πάσα η επίσκεψις υιών Ισραήλ σύν δυνάμει αυτών από εικοσαετούς και επάνω, πάς ο εκπορευόμενος παρατάξασθαι εν Ισραήλ,

Αρ. 1,45 Απαντες οι αρίθμηθέντες και καταγραφέντες Ισραηλίται, κατά ομάδας οργανωμένας, από εικοσαετούς και άνω, οι οποίοι ηδύναντο να φέρουν όπλα και να παραταχθούν εις πόλεμον.

Αρ. 1,46 εξακόσια χιλιάδες και τρισχίλιοι και πεντακόσιοι και πενήκοντα.

Αρ. 1,46 ήσαν εξακόσια τρεις χιλιάδες πεντακόσιοι πενήκοντα.

Αρ. 1,47 Οι δε Λευίται εκ της φυλής πατριάς αυτών ουκ επεσκέπησαν εν τοίς υιοίς Ισραήλ.

Αρ. 1,47 Οι δε καταγόμενοι εκ της φυλής και πατριάς Λευϊ, οι Λευϊται, δεν ηριθμήθησαν και δεν κατεγράφησαν μεταξύ των Ισραηλιτών,

Αρ. 1,48 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 1,48 διότι ο Κυριος ελάλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 1,49 όρα, την φυλήν Λευί ου συνεπισκέψη, και τον αριθμόν αυτών ου λήψη εν μέσω υιών Ισραήλ.

Αρ. 1,49 "πρόσχε ! Την φυλήν του Λευϊ δεν θα την καταμετρήσης και δεν θα συμπεριλάβης τον αριθμόν των Λευϊτών μεταξύ των άλλων Ισραηλιτών,

Αρ. 1,50 και σύ επίστησον τους Λευίτας επί την σκηνήν τού μαρτυρίου και επί πάντα τα σκεύη αυτής και επί πάντα όσα εστίν εν αυτή· αυτοί αρούσι την σκηνήν και πάντα τα σκεύη αυτής, και αυτοί λειτουργήσουσιν εν αυτή και κύκλω της σκηνής παρεμβάλουσι.

Αρ. 1,50 αλλά να ορίσης τους Λευίτας εις την υπηρεσίαν της Σκηνής του Μαρτυρίου, να αναθέσης εις αυτούς την φροντίδα δι' όλα τα σκεύη της Σκηνής και δι' όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν. Αυτοί θα σηκώνουν και θα μεταφέρουν την Σκηνήν και όλα τα σκεύη της, αυτοί θα υπηρετούν εις αυτήν και γύρω από την Σκηνήν θα κατασκηνώνουν.

Αρ. 1,51 και εν τώ εξαίρειν την σκηνήν, καθελούσιν αυτήν οι Λευίται, και εν τώ παρεμβάλλειν την σκηνήν, αναστήσουσι και ο αλλογενής ο προσπορευόμενος αποθανέτω.

Αρ. 1,51 Όταν πρόκειται να μεταφέρουν την Σκηνήν, αυτοί θα την διαλύουν και όταν πρόκειται να κατασκηνώσετε, αυτοί θα την στήνουν. Καθε άλλος μη Λευίτης, ο οποίος ήθελε πλησιάσει την Σκηνήν, θα αποθνήσκη.

Αρ. 1,52 και παρεμβάλουσιν οι υιοί Ισραήλ, ανήρ εν τή εαυτού τάξει και ανήρ κατά την εαυτού ηγεμονίαν σύν δυνάμει αυτών.

Αρ. 1,52 Οι δε άλλοι Ισραηλίται θα στρατοπεδεύουν καθένας κατά την καθωρισμένην ομάδα αυτού υπό τον αρχηγόν αυτού και κατά την φυλήν εις την οποίαν ανήκει.

Αρ. 1,53 οι δε Λευίται παρεμβαλλέτωσαν εναντίο κύκλω της σκηνής τού μαρτυρίου, και ουκ έσται αμάρτημα εν υιοίς Ισραήλ· και φυλάξουσιν οι Λευίται αυτοί την φυλακήν της σκηνής τού μαρτυρίου.

Αρ. 1,53 Οι Λευίται όμως θα κατασκηνώσουν απέναντι των άλλων Ισραηλιτών κύκλω εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου ώστε οι Ισραηλίται να μη έρχωνται εις επαφήν με την Σκηνήν και έτσι αμαρτάνουν. Μονον οι Λευίται θα είναι οι φρουροί και οι φύλακες της Σκηνής του Μαρτυρίου".

Αρ. 1,54 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ κατά πάντα, ά ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή και Ααρών, ούτως εποίησαν.

Αρ. 1,54 Οι Ισραηλίται εξετέλεσαν κατά πάντα, όλα όσα ο Κυριος είχε διατάξει τον Μωϋσήν και τον Ααρών. Οπως είχε διατάξει, έτσι και έκαμαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Αρ. 2,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 2,1 Ο Κυριος ελάλησε προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών και ειπεν·

Αρ. 2,2 άνθρωπος εχόμενος αυτού κατά τάγμα, κατά σημαίας, κατ οίκους πατριών αυτών, παρεμβαλλέτωσαν οι υιοί Ισραήλ· εναντίο κύκλω της σκηνής τού μαρτυρίου παρεμβάλουσιν οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 2,2 "ας παραταχθούν οι Ισραηλίται ο ένας πλησίον του άλλου εις τα τάγματα των, υπό την ωρισμένην σημαίαν των, κατά τας φυλάς των, εις κάποιαν απόστασιν και κύκλω από την Σκηνήν του Μαρτυρίου, εκεί ας στρατοπεδεύσουν.

Αρ. 2,3 και οι παρεμβάλλοντες πρώτοι κατά ανατολάς, τάγμα παρεμβολής Ιούδα σύν δυνάμει αυτών, και ο άρχων των υιών Ιούδα, Ναασσών υιός Αμιναδάβ·

Αρ. 2,3 Το τάγμα της φυλής Ιούδα με τας στρατιωτικές του δυνάμεις και με αρχηγόν εκ της φυλής Ιούδα τον Ναασσών, υιόν του Αμιναδάβ, ας στρατοπεδεύσουν πρώτοι προς το ανατολικόν μέρος.

Αρ. 2,4 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι τέσσαρες και εβδομήκοντα χιλιάδες και εξακόσιοι.

Αρ. 2,4 Η αριθμηθείσα στρατιωτική δύναμις της φυλής αυτής ανήλθεν εις εβδομήκοντα τέσσαρας χιλιάδας εξακοσίους.

Αρ. 2,5 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι φυλής Ισσάχαρ, και ο άρχων των υιών Ισσάχαρ, Ναθαναήλ υιός Σωγάρ·

Αρ. 2,5 Οι της φυλής Ισσάχαρ ας στρατοπεδεύσουν πλησίον της φυλής Ιούδα. Αρχηγός της φυλής Ισσάχαρ ήτο ο Ναθαναήλ υιός του Σωγάρ.

Αρ. 2,6 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, τέσσαρες και πενήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 2,6 Η αριθμηθείσα στρατιωτική αυτού δύναμις ανήλθεν εις πενήκοντα τέσσαρας χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 2,7 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι φυλής Ζαβουλών, και ο άρχων των υιών Ζαβουλών, Ελιάβ υιός Χαιλών·

Αρ. 2,7 Πλησίον αυτών θα είναι στρατοπεδευμένοι οι εκ της φυλής Ζαβουλών. Αρχηγός δε της φυλής Ζαβουλών ήτο ο Ελιάβ υιός του Χαιλών.

Αρ. 2,8 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, επτά και πενήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 2,8 Η καταγραφείσα στρατιωτική αυτού δύναμις ανήλθεν εις πενήκοντα επτά χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 2,9 πάντες οι επεσκεμμένοι εκ της παρεμβολής Ιούδα εκατόν ογδοήκοντα χιλιάδες και εξακισχίλιοι και τετρακόσιοι, σύν δυνάμει αυτών πρώτοι εξαιρούσι.

Αρ. 2,9 Όλοι οι αριθμηθέντες και καταγραφέντες της στρατιωτικής δυνάμεως υπό την αρχηγίαν της φυλής Ιούδα ανήλθον εις εκατόν ογδοήκοντα εξ χιλιάδας τετρακοσίους. Αυτοί δε πρώτοι θα εκκινούν κατά την αναχώρησιν.

Αρ. 2,10 τάγμα παρεμβολής ουβήν προς λίβα δύναμις αυτών, και ο άρχων των υιών ουβήν, Ελισούρ υιός Σεδιούρ·

Αρ. 2,10 Το στρατιωτικόν σώμα της φυλής Ρουβήν θα ευρίσκεται προς νότον και αρχηγός αυτού ήτο ο Ελισούρ υιός του Σεδιούρ.

Αρ. 2,11 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, εξ και τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.

Αρ. 2,11 Η αριθμηθείσα στρατιωτική του δύναμις ανήλθεν εις τεσσαράκοντα εξ χιλιάδας πεντακοσίους.

Αρ. 2,12 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι αυτού φυλής Συμεών, και ο άρχων των υιών Συμεών, Σαλαμιήλ υιός Σουρισαδαί·

Αρ. 2,12 Πλησίον της φυλής αυτής στρατοπεδευμένοι θα είναι οι της φυλής Συμεών και αρχηγός αυτών ήτο ο Σαλαμιήλ, υιός του Σουρισαδαί.

Αρ. 2,13 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, εννέα και πενήκοντα χιλιάδες και τριακόσιοι.

Αρ. 2,13 Η αριθμηθείσα στρατιωτική της φυλής Συμεών δύναμις ήτο πενήκοντα εννέα χιλιάδας τριακόσιοι.

Αρ. 2,14 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι αυτού φυλής Γάδ, και ο άρχων των υιών Γάδ, Ελισάφ υιός αγουήλ·

Αρ. 2,14 Πλησίον της φυλής Συμεών θα στρατοπεδεύη η φυλή Γαδ. Αρχηγός αυτής της φυλής ήτο ο Ελισάφ υιός του Ραγουήλ.

Αρ. 2,15 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, πέντε και τεσσαράκοντα χιλιάδες και εξακόσιοι και πενήκοντα.

Αρ. 2,15 Η αριθμηθείσα στρατιωτική δύναμις της φυλής αυτής ανήλθεν εις τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας εξακοσίους

πεντήκοντα.

Αρ. 2,16 πάντες οι επεσκεμμένοι της παρεμβολής ουβήν, εκατόν πενήκοντα μία χιλιάδες και τετρακόσιοι και πενήκοντα, σύν δυνάμει αυτών δεύτεροι εξαρούσι.

Αρ. 2,16 Όλοι οι αριθμηθέντες της στρατιωτικής δυνάμεως υπό την αρχηγίαν της φυλής Ρουβήν ανήλθον εις εκατόν πενήκοντα μίαν χιλιάδας τετρακοσίους πενήκοντα. Αυταί αι στρατιωτικά μονάδες θα ακολουθούν δεύτεραι κατά την εκκίνησιν.

Αρ. 2,17 και αρθήσεται η σκηνή του μαρτυρίου και η παρεμβολή των Λευιτών μέσον των παρεμβολών· ως και παρεμβάλουσιν, ούτω και εξαρούσιν έκαστος εχόμενος καθ ηγεμονίας.

Αρ. 2,17 Επειτα θα ακολουθήσῃ ἡ Σκηνή του Μαρτυρίου με την παράταξιν των Λευιτών στο μέσον των άλλων στρατοπέδων. Αυτοί όπως θα στρατοπεδεύουν έτσι και θα βαδίζουν, ο καθένας πλησίον του αρχηγού του.

Αρ. 2,18 Τάγμα παρεμβολής Εφραΐμ παρά θάλασσαν σύν δυνάμει αυτών και ο άρχων των υιών Εφραΐμ, Ελισαμά υιός Εμιούδ·

Αρ. 2,18 Το στρατιωτικόν σώμα της φυλής του Εφραΐμ θα στρατοπεδεύῃ προς δυσμάς. Αρχων της φυλής Εφραΐμ ήτο ο Ελισαμά, υιός του Εμιούδ.

Αρ. 2,19 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.

Αρ. 2,19 Η αριθμηθείσα στρατιωτική του δύναμις ανήλθεν εις τεσσαράκοντα χιλιάδας πεντακοσίους.

Αρ. 2,20 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι φυλής Μανασσή, και ο άρχων των υιών Μανασσή, Γαμαλιήλ υιός Φαδασσούρ·

Αρ. 2,20 Πλησίον της φυλής Εφραΐμ θα στρατοπεδεύῃ ἡ φυλή του Μανασσή. Αρχων της φυλής αυτής ήτο ο Γαμαλιήλ, υιός Φαδασσούρ.

Αρ. 2,21 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, δύο και τριάκοντα χιλιάδες και διακόσιοι.

Αρ. 2,21 Η αριθμηθείσα στρατιωτική δύναμις αυτής της φυλής ανήλθεν εις τριάκοντα δύο χιλιάδας διακοσίους.

Αρ. 2,22 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι φυλής Βενιαμίν, και ο άρχων των υιών Βενιαμίν, Αβιδάν υιός Γαδεωνί·

Αρ. 2,22 Πλησίον της φυλής Μανασσή θα στρατοπεδεύῃ ἡ φυλή Βενιαμίν. Αρχων αυτής ήτο ο Αβιδάν, υιός του Γαδεωνί.

Αρ. 2,23 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, πέντε και τριάκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 2,23 Η απογραφείσα στρατιωτική δύναμις αυτής της φυλής ανήλθεν εις τριάκοντα πέντε χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 2,24 πάντες οι επεσκεμμένοι της παρεμβολής Εφραΐμ, εκατόν χιλιάδες και οκτακισχίλιοι και εκατόν, σύν δυνάμει αυτών τρίτοι εξαρούσι.

Αρ. 2,24 Όλοι οι αριθμηθέντες του στρατεύματος υπό την αρχηγίαν της φυλής του Εφραΐμ ήσαν εκατόν οκτώ χιλιάδες

εκατόν. Αυτοί θα ξεκινούν τρίτοι εις εκάστην αναχώρησιν.

Αρ. 2,25 Τάγμα παρεμβολής Δάν προς βοράν σύν δυνάμει αυτών, και ο άρχων των υιών Δάν, Αχιέζερ υιός Αμισαδαί·

Αρ. 2,25 Προς βοράν θα στρατοπεδεύῃ το σώμα της φυλής του Δαν με την στρατιωτικὴν του δύναμιν. Αρχων της φυλής

αυτής ήτο ο Αχιέζερ, υιός του Αμισαδαί.

Αρ. 2,26 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, δύο και εξήκοντα χιλιάδες και επτακόσιοι.

Αρ. 2,26 Η καταριθμηθείσα στρατιωτική δύναμις αυτής ανήλθεν εις εξήκοντα δύο χιλιάδας επτακοσίους.

Αρ. 2,27 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι αυτού φυλή Ασήρ, και ο άρχων των υιών Ασήρ, Φαγεήλ υιός Εχράν·

Αρ. 2,27 Πλησίον της φυλής Δαν θα στρατοπεδεύῃ ἡ φυλή του Ασήρ. Αρχων της φυλής αυτής ήτο ο Φαγεήλ, υιός του

Εχράν.

Αρ. 2,28 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, μία και τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.

Αρ. 2,28 Η αριθμηθείσα και απογραφείσα στρατιωτική δύναμις αυτής ανήλθεν εις τεσσαράκοντα μίαν χιλιάδας

πεντακοσίους.

Αρ. 2,29 και οι παρεμβάλλοντες εχόμενοι φυλής Νεφθαλί, και ο άρχων των υιών Νεφθαλί, Αχιρέ υιός Αινάν·

Αρ. 2,29 Πλησίον της φυλής Ασήρ θα στρατοπεδεύουν οι της φυλής Νεφθαλεΐμ. Αρχων της φυλής αυτής ήτο ο Αχιρέ, υιός

του Αινάν.

Αρ. 2,30 δύναμις αυτού οι επεσκεμμένοι, τρεις και πενήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.

Αρ. 2,30 Η αριθμηθείσα στρατιωτική δύναμις αυτού ανήλθεν εις πενήκοντα τρεις χιλιάδας τετρακοσίους.

Αρ. 2,31 πάντες οι επεσκεμμένοι της παρεμβολής Δάν εκατόν και πενήκονταεπτά χιλιάδες και εξακόσιοι· έσχατοι εξαρούσι

κατά τάγμα αυτών.

Αρ. 2,31 Όλοι οι αριθμηθέντες και καταγραφέντες στο στρατιωτικόν σώμα υπό την αρχηγίαν της φυλής του Δαν

ανήρχοντο εις εκατόν πενήκοντα επτά χιλιάδας εξακοσίους. Τελευταίοι αυτοί θα ξεκινούν, κατά τα τάγματα αυτών εις

εκάστην αναχώρησιν.

Αρ. 2,32 αυτή η επίσκεψις των υιών Ισραήλ κατ οίκους πατριών αυτών· πάσα η επίσκεψις των παρεμβολών σύν ταΐς

δυνάμειν αυτών, εξακόσιοι χιλιάδες και τρισχίλιοι πεντακόσιοι πενήκοντα.

Αρ. 2,32 Αυτή είναι η αριθμησις και καταγραφή των Ισραηλιτών κατά τας φυλάς αυτών. Το σύνολον των αριθμηθέντων με

τας στρατιωτικάς των δυνάμεις, ανήλθον εις εξακοσίας τρεις χιλιάδας πεντακοσίους πενήκοντα.

Αρ. 2,33 οι δε Λευΐται ου συνεπεσκέπησαν εν αυτοίς, καθά ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 2,33 Οι Λευΐται όμως δεν απεγράφησαν μαζί με τους άλλους Ισραηλίτας, διότι αυτήν την εντολήν είχε δώσει ο Κυριος

στον Μωϋσήν.

Αρ. 2,34 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ πάντα, όσα συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή· ούτω παρενέβαλον κατά τάγμα αυτών και

ούτως εξήρον, έκαστος εχόμενος κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών.

Αρ. 2,34 Οι Ισραηλίται εξετέλεσαν όλα όσα διέταξεν ο Κυριος δια του Μωϋσέως. Παρετάχθησαν κατά τα σώματα αυτών

και έτσι εξεκινούσαν πάντοτε, ο ένας πλησίον του άλλου τακτοποιημένοι κατά δήμους και πατριαρχικάς οικογενείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Αρ. 3,1 Καί αυταί αι γενέσεις Ααρών και Μωυσή, εν ἡ ἡμέρα ελάλησε Κύριος τώ Μωυσή εν όρει Σινά.

Αρ. 3,1 Οι απόγονοι του Ααρών και του Μωϋσή κατά την ἡμέραν, που ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν επάνω στο όρος Σινά, ήσαν οι εξής·

Αρ. 3,2 και ταύτα τα ονόματα των υιών Ααρών· πρωτότοκος Ναδάβ, και Αβιούδ, Ελεάζαρ, και Ιθάμαρ.

Αρ. 3,2 Τα ονόματα των υιών του Ααρών είναι· Πρωτότοκος υιός του Ααρών ήτο ο Ναβάδ· ηκολούθησαν έπειτα ο Αβιούδ, ο Ελεάζαρ και ο Ιθάμαρ.

Αρ. 3,3 ταύτα τα ονόματα των υιών Ααρών, οι ιερείς οι ηλειμμένοι, ούς ετελείωσαν τας χείρας αυτών ιερατεύειν.

Αρ. 3,3 Αυτά είναι τα ονόματα των υιών του Ααρών, οι οποίοι και έγιναν ιερείς χρисμένοι με το άγιον έλαιον και των οποίων τα χέρια έλαβον την χάριν να εκτελούν τα ιερατικά καθήκοντα.

Αρ. 3,4 και ετελεύτησε Ναδάβ και Αβιούδ έναντι Κυρίου, προσφερόντων αυτών πύρ αλλότριον έναντι Κυρίου εν τή ερήμω Σινά, και παιδιά ουκ ήν αυτοίς· και ιεράτευσεν Ελεάζαρ και Ιθάμαρ μετά Ααρών τού πατρός αυτών.

Αρ. 3,4 Ο Ναδάβ και ο Αβιούδ ετιμωρήθησαν και απέθανον ενώπιον του Κυρίου, διότι είχαν προσφέρει ενώπιόν του ξένον κοσμικόν πυρ εις την έρημον του Σινά. Αυτοί απέθανον άτεκνοι, τα δε ιερατικά καθήκοντα εξεπλήρωσαν ο Ελεάζαρ και ο Ιθάμαρ μαζί με τον πατέρα των, τον αρχιερέα Ααρών.

Αρ. 3,5 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 3,5 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 3,6 λάβε την φυλήν Λευί και στήσεις αυτούς εναντίον Ααρών τού ιερέως και λειτουργήσουσιν αυτό,·

Αρ. 3,6 "να πάρης την φυλήν Λευί και να την παρουσιάσης εμπρός στον αρχιερέα Ααρών, δια να υπηρετούν αυτόν εις τα ιερατικά του καθήκοντα.

Αρ. 3,7 και φυλάξουσι τας φυλακάς αυτού και τας φυλακάς των υιών Ισραήλ έναντι της σκηνης τού μαρτυρίου, εργάζεσθαι τα έργα της σκηνης.

Αρ. 3,7 Αυτοί, αντί του Ααρών και αντί των άλλων Ισραηλιτών, θα φρουρούν νύκτα και ημέραν κύκλω από την Σκηνήν του Μαρτυρίου κα θα υπηρετούν εις τα έργα της Σκηνης.

Αρ. 3,8 και φυλάξουσι πάντα τα σκεύη της σκηνης τού μαρτυρίου, και τας φυλακάς των υιών Ισραήλ κατά πάντα τα έργα της σκηνης.

Αρ. 3,8 Θα φυλάττουν όλα τα σκεύη της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα προσφέρουν εις αυτήν όλες τας υπηρεσίας υπέρ των Ισραηλιτών.

Αρ. 3,9 και δώσεις τους Λευίτας Ααρών και τοίς υιοίς αυτού τοίς ιερεύσι· δεδομένοι δόμα ούτοι μοί εισιν από των υιών Ισραήλ.

Αρ. 3,9 Θα δώσης τους Λευίτας ως βοηθούς στον Ααρών τον αρχιερέα και στους υιούς του, τους ιερείς. Δώρον έχουν δοθή αυτοί εις εμέ εκ μέρους των άλλων Ισραηλιτών.

Αρ. 3,10 και Ααρών και τους υιούς αυτού καταστήσεις επί της σκηνης τού μαρτυρίου, και φυλάξουσι την ιερατείαν αυτών και πάντα τα κατά τον βωμόν και έσω τού καταπετάσματος· και ο αλλογενής ο απτόμενος αποθανείται.

Αρ. 3,10 Τον Ααρών τον αρχιερέα και τους υιούς του τους ιερείς θα ορίσης δια τα της Σκηνης του Μαρτυρίου, να εκτελούν δηλαδή τα ιερατικά των καθήκοντα, τόσον τα αναφερόμενα στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, όσον και τα αναφερόμενον το εσωτερικόν του καταπετάσματος εις τα άγια. Ανθρωπος από άλλην φυλήν, ο οποίος θα εγγίση τα καθιερωμένα αυτά σκεύη, θα αποθάνη".

Αρ. 3,11 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 3,11 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 3,12 και ιδού εγώ είληφα τους Λευίτας εκ μέσου των υιών Ισραήλ αντί παντός πρωτοτόκου διανοίγοντος μήτραν παρά των υιών Ισραήλ· λύτρα αυτών έσονται και έσονται εμοί οι Λευίται·

Αρ. 3,12 "ιδού εγώ έχω πάρει τους Λευίτας εκ μέσου των Ισραηλιτών αντί όλων των πρωτοτόκων, εκείνων δηλαδή οι οποίοι δια της γεννήσεώς των ανοίγουν την μήτραν. Οι Λευίται θα αντικαθιστούν και θα λυτρώνουν τους πρωτοτόκους εκ των Ισραηλιτών. Ως εκ τούτου θα ανήκουν εις εμέ,

Αρ. 3,13 εμοί γάρ πάν πρωτότοκον· εν ή ημέρα επάταξα πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτου, ηγίασα εμοί πάν πρωτότοκον εν Ισραήλ από ανθρώπου έως κτήνους· εμοί έσονται, εγώ Κύριος.

Αρ. 3,13 διότι εις εμέ ανήκει κάθε πρωτότοκον. Κατά την ημέραν, κατά την οποίαν εθανάτωσα κάθε πρωτότοκον εις την χώραν της Αιγύπτου, έδωσα εντολήν να αφιερώνεται εις εμέ κάθε πρωτότοκον των Ισραηλιτών από άνθρωπου έως κτήνους. Ιδικά μου είναι τα πρωτότοκα· εγώ δε είμαι ο Κυριος αυτών".

Αρ. 3,14 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν εν τή ερήμω Σινά λέγων·

Αρ. 3,14 Ελάλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν εις την έρημον Σινά λέγων·

Αρ. 3,15 επίσκεψαι τους υιούς Λευί κατ οίκους πατριών αυτών, κατά δήμους αυτών, κατά συγγενείας αυτών· πάν αρσενικόν από μηνιαίου και επάνω επισκέψασθε αυτούς.

Αρ. 3,15 "κάμε επιθεώρησιν και αριθμήσιν της φυλής Λευί κατά τους πατριαρχικούς αυτών οίκους, κατά δήμους, κατά συγγενείας. Καταγράψατε και αριθμήσατε παν άρρεν τέκνον των από ενός μηνός και άνω".

Αρ. 3,16 και επεσκέψαντο αυτούς Μωυσής και Ααρών διά φωνής Κυρίου, ον τρόπον συνέταξεν αυτοίς Κύριος.

Αρ. 3,16 Ο Μωϋσής και ο Ααρών επεθεώρησαν και ηρίθμησαν αυτούς σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου, όπως τους διέταξεν ο Κυριος.

Αρ. 3,17 και ήσαν ούτοι οι υιοί Λευί εξ ονομάτων αυτών· Γεδσών, Καάθ, και Μεραρί.

Αρ. 3,17 Οι δε υιοί του Λευί ήσαν κατά τα ονόματα αυτών ο Γεδσών, ο Κααθ, και ο Μεραρί.

Αρ. 3,18 και ταύτα τα ονόματα των υιών Γερσών κατά δήμους αυτών· Λοβενί και Σεμεϊ.

Αρ. 3,18 Τα ονόματα των υιών του Γεδσών και των δήμων αυτών ήσαν, Λοβενί και Σιεμεϊ.

Αρ. 3,19 και υιοί Καάθ κατά δήμους αυτών· Αμράμ και Ισσαάφ, Χεβρών και Οζιήλ.

Αρ. 3,19 Οι υιοί του Καάθ με τους ομωνύμους δήμους των ήσαν, Αμράμ, Ιασαάφ, Χέβρων και Οζιήλ.

Αρ. 3,20 και υιοί Μεραρί κατά δήμους αυτών· Μοολί και Μουσί. ούτοι εισι δήμοι των Λευιτών κατ οίκους πατριών αυτών.

Αρ. 3,20 Οι υιοί του Μεραρί με τους ομωνύμους δήμους των ήσαν, ο Μοολί και ο Μουσί. Αυτοί είναι οι δήμοι των Λευιτών κατά τας πατριαρχικές οικογενείας των.

Αρ. 3,21 τώ Γερσών δήμος τού Λοβενί και δήμος τού Σεμεϊ· ούτοι οι δήμοι τού Γεδσών.

Αρ. 3,21 Από τον Γεδσών κατάγεται ο δήμος του Λοβενί και ο δήμος του Σεμεϊ. Αυτοί είναι οι δήμοι του Γεδσών.

Αρ. 3,22 η επίσκεψις αυτών κατά αριθμόν παντός αρσενικού από μηνιαίου και επάνω, η επίσκεψις αυτών επτακισχίλιοι και πεντακόσιοι.

Αρ. 3,22 Εγινεν επιθεώρησις και αριθμησις παντός αρσενικού από μηνός και επάνω και ευρέθησαν επτά χιλιάδες πεντακόσιοι.

Αρ. 3,23 και οι υιοί Γερσών οπίσω της σκηνης παρεμβάλουσι παρά θάλασσαν,

Αρ. 3,23 Οι υιοί του Γεδσών θα στρατοπεδεύουν προς δυσμάς, όπισθεν από την Σκηνήν.

Αρ. 3,24 και ο άρχων οίκου πατριάς τού δήμου τού Γεδσών, Ελισάφ υιός Δαήλ.

Αρ. 3,24 Αρχηγός της πατριαρχικής οικογενείας του δήμου του Γεδσών ήτο ο Ελισάφ, υιός του Δαήλ.

Αρ. 3,25 και η φυλακή υιών Γεδσών εν τή σκηνή τού μαρτυριού· η σκηνή και το κάλυμμα, και το κατακάλυμμα της θύρας της σκηνης τού μαρτυριου

Αρ. 3,25 Από τους υιούς του Γεδσών εφυλάσσοντο εκ της Σκηνης του Μαρτυριου, αυτή αύτη η Σκηνή, το κάλυμμά της, το παραπέτασμα το επί της θύρας της Σκηνης του Μαρτυριου,

Αρ. 3,26 και τα ιστία αυτης και το καταπέτασμα της πύλης της αυλής της ούσης επί της σκηνης και τα κατάλοιπα πάντων των έργων αυτού.

Αρ. 3,26 τα παραπετάσματα της αυλής, το καταπέτασμα της θύρας της αυλής, η οποία είναι απέναντι από την Σκηνήν με όλα τα εξαρτήματα αυτού.

Αρ. 3,27 τώ Καάθ δήμος ο Αμράν είς, και δήμος ο Ισαάρ είς, και δήμος ο Χεβρών είς, και δήμος ο Οζιήλ είς· ούτοί εισιν οι δήμοι τού Καάθ, κατά αριθμόν.

Αρ. 3,27 Εκ του Καάθ προήλθε πρώτος ο δήμος Αμράμ, δεύτερος ο δήμος Ισαάρ, τρίτος ο δήμος Χεβρών και τέταρτος ο δήμος Οζιήλ. Αυτοί είναι, οι τέσσαρες κατά σειράν δήμοι οι προελθόντες από τον Καάθ.

Αρ. 3,28 πάν αρσενικόν από μηνιαίου και επάνω, οκτακισχίλιοι και εξακόσιοι φυλάσσοντες τας φυλακάς των αγίων.

Αρ. 3,28 Εις τους δήμους αυτούς κατεμετρήθησαν αρσενικά από ενός μηνός και άνω οκτώ χιλιάδες εξακόσια. Αυτοί είχαν καθήκον να φρουρούν τα ιερά αντικείμενα της Σκηνης.

Αρ. 3,29 οι δήμοι των υιών Καάθ παρεμβάλουσιν εκ πλαγίων της σκηνης κατά λίβα,

Αρ. 3,29 Οι δήμοι των υιών του Καάθ θα στρατοπεδεύουν νοτίως της Σκηνης.

Αρ. 3,30 και ο άρχων οίκου πατριών των δήμων τού Καάθ Ελισαφάν, υιός Οζιήλ.

Αρ. 3,30 Αρχων δε των πατριαρχικών οίκων, των δήμων του Καάθ ήτο ο Ελισαφάν, ο υιός του Οζιήλ.

Αρ. 3,31 και η φυλακή αυτών, η κιβωτός και η τράπεζα και η λυχνία και τα θυσιαστήρια και τα σκεύη τού αγίου, όσα λειτουργούσιν εν αυτοίς και το κατακάλυμμα και πάντα τα έργα αυτών.

Αρ. 3,31 Αυτοί είχαν καθήκον να φροντίουν δια την κιβωτόν, δια την τράπεζαν της προθέσεως, δια την επτάφωτον λυχνίαν, δια τα θυσιαστήρια και δι' όλα τα σκεύη του αγίου, με τα οποία λειτουργούν, δια το επάνω σκέπασμα της Σκηνης και τα εξαρτήματα όλων αυτών.

Αρ. 3,32 και ο άρχων επί των αρχόντων των Λευιτών, Ελεάζαρ ο υιός Ααρών τού ιερέως, καθεσταμένος φυλάσσειν τας φυλακάς των αγίων.

Αρ. 3,32 Αρχηγός δε των αρχόντων της φυλής Λευί ήτο ο Ελεάζαρ, ο υιός του αρχιερέως Ααρών, έχων ως καθήκον να μεριμνά δια τήρησιν και φρουρήσιν όλων γενικώς των αγίων αυτών αντικειμένων.

Αρ. 3,33 τώ Μεραρί δήμος ο Μοολί και δήμος ο Μουσί· ούτοί εισι δήμοι τού Μεραρί.

Αρ. 3,33 Από τον Μεραρί προήλθεν ο δήμος Μοολί και ο δήμος Μουσί. Αυτοί είναι οι δήμοι του Μεραρί.

Αρ. 3,34 η επίσκεψις αυτών κατά αριθμόν, πάν αρσενικόν από μηνιαίου και επάνω, εξακισχίλιοι και πενήτηκοντα·

Αρ. 3,34 Εγινεν επιθεώρησις και καταγραφή παντός αρσενικού από μηνός και άνω και ευρέθησαν εξ χιλιάδες πενήτηκοντα.

Αρ. 3,35 και ο άρχων οίκου πατριών τού δήμου τού Μεραρί, Σουριήλ υιός Αβιχαίλ· εκ πλαγίων της σκηνης παρεμβάλουσι προς βοράν.

Αρ. 3,35 Αρχηγός του πατριαρχικού οίκου του δήμου Μεραρί ήτο ο Σουριήλ, ο υιός του Αβιχαίλ. Αυτοί θα στρατοπεδεύουν εις τα πλάγια της Σκηνης προς βοράν.

Αρ. 3,36 η επίσκεψις της φυλακής υιών Μεραρί, τας κεφαλίδας της σκηνης και τους μοχλούς αυτης και τους στύλους αυτης, και τας βάσεις αυτης και πάντα τα σκεύη αυτών και τα έργα αυτών

Αρ. 3,36 Ως έργον στους υιούς Μεραρί είχαν ανατεθή η φροντίς δια τα κιονόκρανα της Σκηνης, τους μοχλούς, τους στύλους και τα βάθρα και δι' όλα γενικώς τα εξαρτήματά των,

Αρ. 3,37 και τους στύλους της αυλής κύκλω και τας βάσεις αυτών και τους πασσάλους και τους κάλους αυτών.

Αρ. 3,37 δια τους στύλους της αυλής κύκλω, δια τας βάσεις αυτών, τους πασσάλους και τα σχοινία των.

Αρ. 3,38 οι παρεμβάλλοντες κατά πρόσωπον της σκηνης τού μαρτυριου από ανατολής, Μωυσής και Ααρών και οι υιοί αυτού φυλάσσοντες τας φυλακάς τού αγίου εις τας φυλακάς των υιών Ισραήλ· και ο αλλογενής ο απτόμενος αποθανείται.

Αρ. 3,38 Κατά πρόσωπον της Σκηνης του Μαρτυριου και προς ανατολάς θα είναι στρατοπεδευμένοι ο Μωϋσής και ο Ααρών με τους υιούς του, δια να έχουν την φροντίδα της Σκηνης και να προσφέρουν τας υπηρεσίας των προς τους Ισραηλίτας. Καθε άνθρωπος από άλλην φυλήν, ο οποίος θα εγγίση τα ιερά αυτά αντικείμενα, θα αποθνήσκη.

Αρ. 3,39 πάσα η επίσκεψις των Λευιτών, ούς επεσκέψατο Μωυσής και Ααρών διά φωνής Κυριου κατά δήμους αυτών, πάν αρσενικόν από μηνιαίου και επάνω, δύο και είκοσι χιλιάδες.

Αρ. 3,39 Όλα τα άρρενα των Λευιτών, τα οποία επεσκέφθη και ηρίθμησεν ο Μωϋσής και ο Ααρών κατά τους δήμους αυτών, σύμφωνα με την εντολήν του Κυριου, από ενός μηνός και άνω ευρέθησαν είκοσι δύο χιλιάδες.

Αρ. 3,40 Καί είπε Κύριος προς Μωυσίν λέγων· επίσκεψαι πάν πρωτότοκον άρσεν των υιών Ισραήλ από μηνιαίου και επάνω και λάβε τον αριθμόν εξ ονόματος·

Αρ. 3,40 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσίν· “αρίθμησε τώρα κάθε αρσενικόν πρωτότοκον των Ισραηλιτών από ενός μηνός και άνω και κράτησε τον συνολικόν αριθμόν.

Αρ. 3,41 και λήψη τους Λευίτας εμοί, εγώ είμαι ο Κυριος, αντι πάντων των πρωτοτόκων των υιών Ισραήλ και τα κτήνη των Λευιτών αντι πάντων των πρωτοτόκων εν τοίς κτήνεσι των υιών Ισραήλ.

Αρ. 3,41 Θα λάβης και θα αφιερώσης εις εμέ τους Λευίτας- εγώ είμαι ο Κυριος που διατάσσω- αντι όλων των πρωτοτόκων των Ισραηλιτών και τα ζώα των Λευιτών αντι όλων των πρωτοτόκων, που έχουν γεννηθή από τα ζώα των Ισραηλιτών”.

Αρ. 3,42 και επεσκέψατο Μωυσής, ον τρόπον ενετείλατο Κύριος πάν πρωτότοκον εν τοίς υιοίς Ισραήλ·

Αρ. 3,42 Ο Μωϋσής επεθεώρησε και ηρίθμησεν όλα τα πρωτότοκα των Ισραηλιτών, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος.

Αρ. 3,43 και εγένοντο πάντα τα πρωτότοκα τα αρσενικά κατά αριθμόν εξ ονόματος από μηνιαίου και επάνω εκ της επισκέψεως αυτών δύο και είκοσι χιλιάδες και τρεις και εβδομήκοντα και διακόσιοι.

Αρ. 3,43 Όλα δε τα πρωτότοκα αρσενικά, τα αριθμηθέντα ατομικώς από ενός μηνός και άνω ευρέθησαν ότι είναι είκοσι δύο χιλιάδες διακόσια εβδομήκοντα τρία.

Αρ. 3,44 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 3,44 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 3,45 λάβε τους Λευίτας αντί πάντων των πρωτοτόκων υιών Ισραήλ και τα κτήνη των Λευιτών αντί των κτηνών αυτών, και έσονται εμοί οι Λευίται· εγώ Κύριος.

Αρ. 3,45 "πάρε τους Λευίτας αντί όλων των πρωτοτόκων των Ισραηλιτών και τα ζώα των Λευιτών αντί των ζώων των άλλων Ισραηλιτών. Οι Λευίται θα είναι ιδικοί μου, θα είναι αφιερωμένοι εις την υπηρεσίαν μου, Εγώ ο Κυριος δίδω την εντολήν.

Αρ. 3,46 και τα λύτρα τριών και εβδομήκοντα και διακοσίων, οι πλεονάζοντες παρά τους Λευίτας από των πρωτοτόκων των υιών Ισραήλ,

Αρ. 3,46 Δια δε τα διακόσια εβδομήκοντα τρία πρωτότοκα των Ισραηλιτών, αυτά που πλεονάζουν εν συγκρίσει με τον αριθμόν των Λευιτών, θα λάβης χρήματα δια την λύτρωσίν των.

Αρ. 3,47 και λήψη πέντε σίκλους κατά κεφαλήν, κατά το δίδραχμον το άγιον λήψη, είκοσιν οβολούς τού σίκλου,

Αρ. 3,47 Θα πάρης δι' έκαστον άτομον πέντε σίκλους αργυρίου (60 περίπου γραμμάρια) τα οποία θα καταβληθούν βάσει του χρησιμοποιουμένου διδράχμου στον ναόν. Ο σίκλος έχει είκοσι οβολούς.

Αρ. 3,48 και δώσεις το αργύριον Ααρών και τοίς υιοίς αυτού, λύτρα των πλεοναζόντων εν αυτοίς.

Αρ. 3,48 Το αργύριον αυτό από την εξαγοράν των πρωτοτόκων θα το παραδώσης στον Ααρών και τους υιούς του".

Αρ. 3,49 και έλαβε Μωυσής το αργύριον τα λύτρα των πλεοναζόντων εις την εκλύτρωσιν των Λευιτών,

Αρ. 3,49 Ελαβον ο Μωϋσής δια την εξαγοράν των πλεοναζόντων πρωτοτόκων των Ισραηλιτών το καθορισθέν αργύριον ως λύτρον δια τους αρθμητικώς υστερούντας Λευίτας.

Αρ. 3,50 παρά των πρωτοτόκων των υιών Ισραήλ έλαβε το αργύριον, χιλίους τριακοσίους εξηκονταπέντε σίκλους, κατά τον σίκλον τον άγιον.

Αρ. 3,50 Από τους πρωτοτόκους Ισραηλίτας επήρην αργύριον, το οποίον ανήλθεν εις χιλίους τριακοσίους εξήκοντα πέντε σίκλους, (δέκα τέσσαρα και ήμισυ περίπου κιλά) σύμφωνα με τον σίκλον ο οποίος εκκυκλοφόρει και εχρησιμοποιείται στον ιερόν χώρον της Σκηνης.

Αρ. 3,51 και έδωκε Μωυσής τα λύτρα των πλεοναζόντων Ααρών και τοίς υιοίς αυτού, διά φωνής Κυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 3,51 Παρέδωσε δε τα χρήματα αυτά, τα λύτρα των πλεοναζόντων πρωτοτόκων των Ισραηλιτών, στον Ααρών και τους υιούς του σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου, όπως ο Κυριος είχε διατάξει τον Μωϋσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Αρ. 4,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 4,1 Ωμίλησεν ο Κυριος στον Μωϋσήν και τον Ααρών λέγων·

Αρ. 4,2 λάβε το κεφάλαιον των υιών Καάθ εκ μέσου υιών Λευί, κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών,

Αρ. 4,2 "αρίθμησε και λάβε από την φυλήν Λευί όλους τους απογόνους του Καάθ κατά τους δήμους αυτών, κατά τας πατριαρχικάς οικογενείας,

Αρ. 4,3 από είκοσι και πέντε ετών και επάνω έως πενήκοντα ετών, πάς ο εισπορευόμενος λειτουργείν ποιήσαι πάντα τα έργα εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,3 ηλικίας από είκοσι πέντε έως πενήκοντα ετών, όλους αυτούς οι οποίοι θα εισέρχωνται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να υπηρετούν και εκτελούν όλα τα έργα, που χρειάζονται.

Αρ. 4,4 και ταύτα τα έργα των υιών Καάθ εν τή σκηνή τού μαρτυρίου· άγιον των αγίων.

Αρ. 4,4 Αυταί θα είναι αι υπηρεσίαι των υιών Καάθ εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου· θα αναφέρονται εις τα άγια σκεύη και αντικείμενα της Σκηνης.

Αρ. 4,5 και εισελεύσεται Ααρών και οι υιοί αυτού, όταν εξαίρη η παρεμβολή, και καθελούσι το καταπέτασμα το συσκιάζον και κατακαλύψουσιν εν αυτώ την κιβωτόν τού μαρτυρίου,

Αρ. 4,5 Όταν πρόκειται να αναχωρήση ο λαός του Ισραήλ από τον τόπον της κατασκηνώσεώς του, θα εισέλθουν ο Ααρών και οι υιοί του εις την Σκηνήν, θα κατεβάσουν το καταπέτασμα, που χωρίζει τα άγια από τα άγια των αγίων και με αυτό θα σκεπάσουν εξ ολοκλήρου την κιβωτόν του Μαρτυρίου.

Αρ. 4,6 και επιθήσουσιν επ αυτό κατακάλυμμα δέρμα υακίνθινον και επιβαλούσιν επ αυτήν ιμάτιον όλον υακίνθινον άνωθεν και διεμβαλούσι τους αναφορείς.

Αρ. 4,6 Επάνω από αυτήν θα θέσουν και ένα άλλο σκέπασμα από δέρμα χρώματος κυανού. Επάνω δε και από αυτό θα θέσουν τρίτον κάλυμμα από ύφασμα χρώματος κυανού. Θα περάσουν δε τους αναφορείς στους δακτυλίους της κιβωτού.

Αρ. 4,7 και επί την τράπεζαν την προκειμένην επιβαλούσιν επ αυτήν ιμάτιον ολοπόρφυρον και τα τρυβλία και τας θυϊσκάς και τους κυάθους και τα σπονδεία, εν οίς σπένδει, και οι άρτοι οι διαπαντός επ αυτής έσονται.

Αρ. 4,7 Την τράπεζαν της προθέσεως, η οποία ευρίσκεται εμπρός από το καταπέτασμα το χωρίζον τα άγια των αγίων, θα καλύψουν με ολοπόρφυρον ύφασμα, όπως επίσης και τα πινάκια, τα οποία ευρίσκονται επάνω εις αυτήν, τα θυμιατήρια, τα ποτήρια και τα δοχεία, δια των οποίων γίνεται η σπονδή του οίνου. Θα καλυφθούν επίσης και οι δώδεκα άρτοι, οι οποίοι πρέπει να ευρίσκονται πάντοτε επάνω εις αυτήν.

Αρ. 4,8 και επιβαλούσιν επ αυτήν ιμάτιον κόκκινον και καλύψουσιν αυτήν καλύμματι δερματίνω υακινθίνω και διεμβαλούσι δι αυτής τους αναφορείς.

Αρ. 4,8 Επάνω εις την τράπεζαν αυτήν της προθέσεως θα θέσουν ως δεύτερον κάλυμμα ύφασμα ερυθρού χρώματος και τρίτον κάλυμμα δερματίνω επάνω από όλα, χρώματος κυανού. Κατόπιν δε θα περάσουν από τους δακτυλίους της τους αναφορείς.

Αρ. 4,9 και λήφονται ιμάτιον υακίνθινον και καλύψουσιν την λυχνίαν την φωτίζουσαν και τους λύχνους αυτής και τας

λαβίδας αυτής και τας επαρυστρίδας αυτής και πάντα τα αγγεία του ελαίου, οίς λειτουργούσιν εν αυτοίς,

Αρ. 4,9 Θα λάβουν ύφασμα χρώματος κυανού και θα σκεπάσουν την επτάφωτον λυχνίαν, τους λύχνους της, τας λαβίδας, τους ελαιοχύτας και όλα τα δοχεία του ελαίου τα χρησιμοποιούμενα δι' αυτήν.

Αρ. 4,10 και εμβαλούσιν αυτήν και πάντα τα σκεύη αυτής εις κάλυμμα δερμάτινον βακίνθινον και επιθήσουσιν αυτήν επ αναφορέων.

Αρ. 4,10 Θα θέσουν αυτήν και όλα τα σκεύη της εις ένα δερμάτινον κυανούν δευτερον σκέπασμα. Ετσι δε σκεπασμένην θα την θέσουν στους αναφορείς.

Αρ. 4,11 και επί το θυσιαστήριον το χρυσούν επικαλύψουσιν ιμάτιον βακίνθινον και καλύψουσιν αυτό καλύμματι δερματίνω βακινθίνω και διεμβάλουσι τους αναφορείς αυτού.

Αρ. 4,11 Θα σκεπάσουν επίσης το χρυσούν θυσιαστήριον των θυμιαμάτων με ύφασμα χρώματος κυανού, θα το καλύψουν και με δερμάτινον κάλυμμα χρώματος κυανού και θα περάσουν από τους δακτυλίους του τους αναφορείς, τους μοχλούς της μεταφοράς του.

Αρ. 4,12 και λήφονται πάντα τα σκεύη τα λειτουργικά, όσα λειτουργούσιν εν αυτοίς εν τοίς αγίοις, και εμβαλούσιν εις ιμάτιον βακίνθινον και καλύψουσιν αυτά καλύμματι δερματίνω βακινθίνω και επιθήσουσιν επί αναφορείς.

Αρ. 4,12 Θα λάβουν οι ιερείς όλα τα λειτουργικά σκεύη, τα οποία χρησιμοποιούν μέσα εις τα Αγία, θα τα θέσουν εις ύφασμα κυανούν, θα τα καλύψουν με δερμάτινον κυανούν κάλυμμα και θα τα θέσουν έτσι τυλιγμένα επάνω εις αναφορείς.

Αρ. 4,13 και τον καλυπτήρα επιθήσει επί το θυσιαστήριον και επικαλύψουσιν επ αυτό ιμάτιον ολοπόρφυρον.

Αρ. 4,13 Το δε σκέπασμα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων θα το θέση επάνω στο θυσιαστήριον ένας από τους ιερείς, το οποίον οι άλλοι ιερείς θα σκεπάσουν με ύφασμα ολοπόρφυρον.

Αρ. 4,14 και επιθήσουσιν επ αυτό πάντα τα σκεύη, όσοις λειτουργούσιν επ αυτώ εν αυτοίς, και τα πυρεία και τας κρεάγρας και τας φιάλας και τον καλυπτήρα και πάντα τα σκεύη του θυσιαστηρίου και επιβαλούσιν επ αυτό κάλυμμα δερμάτινον βακίνθινον, και διεμβάλουσι τους αναφορείς αυτού και λήφονται ιμάτιον πορφυρούν και συγκαλύψουσι τον λουτήρα και την βάσιν αυτού και εμβαλούσιν αυτά εις κάλυμμα δερμάτινον βακίνθινον και επιθήσουσιν επί αναφορείς.

Αρ. 4,14 Επί του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων θα γίνουν οι ιερείς όλα τα σκεύη, τα οποία χρησιμοποιούν κατά τας θυσίας δι' αυτό, δηλαδή τα πυρδοχεία, τας κρεάγρας, τας φιάλας, την εσχάραν και όλα γενικώς τα σκεύη του θυσιαστηρίου. Θα θέσουν επάνω εις αυτό δερμάτινον κυανούν κάλυμμα και θα περάσουν δια των δακτυλίων τους μοχλούς της μεταφοράς του. Θα λάβουν επίσης ύφασμα πορφυρούν, με το οποίον θα σκεπάσουν τον λουτήρα και την βάσιν αυτού, και θα θέσουν αυτά εις κυανούν δερμάτινον κάλυμμα. Ολα δε θα ταβάλουν επάνω στους αναφορείς.

Αρ. 4,15 και συντελέσουσιν Ααρών και οι υιοί αυτού καλύπτοντες τα άγια και πάντα τα σκεύη τα άγια εν τώ εξαίρειν την παρεμβολήν, και μετά ταύτα εισελεύσονται υιοί Καάθ αίρειν και ουχ αίφονται των αγίων, ίνα μη αποθάνωσι ταύτα αρούσιν οι υιοί Καάθ εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,15 Ο Ααρών και οι υιοί του θα αποπερατώσουν πρώτον αυτοί το έργον των σκεπάζοντες τα άγια αντικείμενα και όλα αυτών τα εξαρτήματα, όταν πρόκειται να μετακινηθή το στρατόπεδον, και έπειτα θα έλθουν οι υιοί Καάθ να μεταφέρουν αυτά. Δεν θα εγγίσουν τα άγια, δια να μη αποθάνουν. Θα μεταφέρουν μόνον αυτοί όλα τα αντικείμενα και σκεύη της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Αρ. 4,16 επίσκοπος Ελεάζαρ υιός Ααρών τού ιερέως το έλαιον τού φωτός και το θυμίαμα της συνθέσεως και η θυσία η καθ ημέραν και το έλαιον της χρίσεως, η επισκοπή όλης της σκηνής και όσα εστί εν αυτή εν τώ αγίω, εν πάσι τοίς έργοις.

Αρ. 4,16 Επόπτης δε όλων αυτών των έργων θα είναι ο Ελεάζαρ, ο υιός του αρχιερέως Ααρών. Αυτός θα φροντίζη δια το φωτιστικόν έλαιον, δια το παρεσκευασμένον θυμίαμα, δια την καθημερινήν θυσίαν, δια το ιερόν έλαιον της χρίσεως και γενικώς θα έχη την εποπτείαν επί όλης της Σκηνης, επί όλων όσα άγια υπάρχουν εις αυτήν και δι' όλα όσα γίνονται εν αυτή".

Αρ. 4,17 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 4,17 Ωμίλησε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 4,18 μη ολοθρεύσητε της φυλής τον δήμον τον Καάθ εκ μέσου των Λευιτών·

Αρ. 4,18 "προσέξατε μήπως τυχόν απροσεκτούντες εξαφανίσετε εκ της φυλής Λευι τους ανθρώπους του δήμου Καάθ.

Αρ. 4,19 τούτο ποιήσατε αυτοίς και ζήσονται και ου μη αποθάνωσι, προσπορευομένων αυτών προς τα άγια των αγίων· Ααρών και οι υιοί αυτού προσπορευέσθωσαν και καταστήσουσιν αυτούς έκαστον κατά την αναφοράν αυτού,

Αρ. 4,19 Αυτό θα κάμετε δι' αυτούς, ώστε να ζήσουν και να μη αποθάνουν, όταν πλησιάζουν τα αγιώτατα σκεύη και αντικείμενα της Σκηνης· ο Ααρών και οι υιοί του θα προηγηθούν, δια να διαλύσουν την Σκηνήν. Θα αναθέσουν κατόπιν την εντεταλμένην εις να έκαστον υπηρεσίαν.

Αρ. 4,20 και ου μη εισέλθωσιν ιδείν εξάπινα τα άγια και αποθανούνται.

Αρ. 4,20 Δεν θα εισέλθουν εις την Σκηνήν οι υιοί του Καάθ, ίνα μη τυχόν ρίψουν, έστω, και ένα βλέμμα εις τα άγια αντικείμενα και αποθάνουν δια την ασέβειάν των".

Αρ. 4,21 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 4,21 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν λέγων·

Αρ. 4,22 λάβε την αρχήν των υιών Γεδσών, και τούτους κατ οίκους πατριών αυτών, κατά δήμους αυτών,

Αρ. 4,22 "πάρε όλους τους υιούς Γεδσών κατά πατριαρχικάς οικογενείας, κατά τους δήμους αυτών,

Αρ. 4,23 από πέντε και εικοσαετούς και επάνω έως πενηνταετούς επίσκεψαι αυτούς, πάς ο εισπορευόμενος λειτουργείν και ποιείν τα έργα αυτού εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,23 από εικοσιπέντε ετών και άνω έως πενήντονα. Προσεκτικώς παρατήρησε αυτούς, που θα εισέρχονται δια να υπηρετούν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και να εκτελούν τα καθωρισμένα δι' αυτούς έργα.

Αρ. 4,24 αυτή η λειτουργία τού δήμου τού Γεδσών, λειτουργείν και αίρειν·

Αρ. 4,24 Αυτή είναι η υπηρεσία των ανηκόντων στον δήμον του Γεδσών, η εργασία των μεταφορών που θα κάμνουν.

Αρ. 4,25 και αρεί τας δέρεϊς της σκηνής και την σκηνήν τού μαρτυρίου και το κάλυμμα αυτής και το κατακάλυμμα το βακίνθινον το on επ αυτής άνωθεν και το κάλυμμα της θύρας της σκηνής τού μαρτυρίου

Αρ. 4,25 Θα πάρουν τα τριχίνα υφάσματα του δευτέρου καλύμματος της Σκηνης, ολόκληρον την στέγην της Σκηνης του Μαρτυρίου, το τρίτον δερμάτινον κάλυμμα και το επάνω από όλα τέταρτον κυανούν κάλυμμα, όπως επίσης και το

παραπέτασμα της θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Αρ. 4,26 και τα ιστία της αυλής, όσα επί της σκηνης τού μαρτυρίου, και τα περισσά και πάντα τα σκεύη τα λειτουργικά, όσα λειτουργούσιν εν αυτοίς, ποιήσουσι.

Αρ. 4,26 Θα μεταφέρουν τα παραπέτασματα της αυλής, η οποία είναι γύρω από την Σκηνήν του Μαρτυρίου, τα πλεονάζοντα και όλα τα σκεύη της ιεράς υπηρεσίας όσα χρειάζονται δια την υπηρεσίαν εις την Σκηνήν.

Αρ. 4,27 κατά στόμα Ααρών και των υιών αυτού έσται η λειτουργία των υιών Γεδσών κατά πάσας τας λειτουργίας αυτών και κατά πάντα τα έργα αυτών και επισκέψη αυτούς εξ ονόματος πάντα τα αρτά υπ αυτών.

Αρ. 4,27 Υπό την καθοδήγησιν και την εντολήν του Ααρών και των υιών του θα εκτελήται η υπηρεσία των υιών Γεδσών εις όλας τας εργασίας και μεταφοράς. Θα καθορίσης ονομαστικώς στον καθένα, ποία αντικείμενα θα μεταφέρουν.

Αρ. 4,28 αύτη η λειτουργία των υιών Γεδσών εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, και η φυλακή αυτών εν χειρί Ιθάμαρ τού υιού Ααρών τού ιερέως.

Αρ. 4,28 Αυτή η υπηρεσία των υιών Γεδσών εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου θα γίνεται υπό την εποπτείαν και δικαιοδοσίαν του Ιθάμαρ, υιού του αρχιερέως Ααρών.

Αρ. 4,29 οι υιοί Μεραρί κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών επισκέψασθε αυτούς,

Αρ. 4,29 Αριθμήσατε τους υιούς Μεραρί κατά τους δήμους αυτών, κατά τας πατριαρχικάς οικογενείας των,

Αρ. 4,30 από πέντε και εικοσαετούς και επάνω έως πενηκονταετούς επισκέψασθε αυτούς, πάς ο εισπορευόμενος λειτουργείν τα έργα της σκηνης τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,30 αριθμήσατε αυτούς από ηλικίας εικοσιπέντε ετών και άνω έως πενήκοντα ετών εκείνους, οι οποίοι θα εισέρχωνται να υπηρετούν εις τα έργα της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Αρ. 4,31 και ταύτα τα φυλάγματα των αιρομένων υπ αυτών κατά πάντα τα έργα αυτών εν τή σκηνή τού μαρτυρίου τας κεφαλίδας της σκηνης και τους μοχλούς και τους στύλους αυτής και τας βάσεις αυτής, και το κατακάλυμμα και αι βάσεις αυτών, και οι στύλοι αυτών και το κατακάλυμμα της θύρας της σκηνης

Αρ. 4,31 Τα καθήκοντα της υπ' αυτών μεταφοράς αντικειμένων της Σκηνης του Μαρτυρίου είναι: Να μεταφέρουν τα κιονόκρανα της Σκηνης, τους μοχλούς, τους στύλους αυτής και τα βάθρα της, το εξωτερικόν σκέπασμα της Σκηνης, τα βάθρα των στύλων της, τους στύλους και το παραπέτασμα της θύρας της Σκηνης.

Αρ. 4,32 και τους στύλους της αυλής κύκλω, και αι βάσεις αυτών και τους στύλους τού καταπετάσματος της πύλης της αυλής, και τας βάσεις αυτών, και τους πασσάλους αυτών και τους κάλους αυτών και πάντα τα σκεύη αυτών και πάντα τα λειτουργήματα αυτών, εξ ονομάτων επισκέψασθε αυτούς και πάντα τα σκεύη της φυλακής των αιρομένων υπ αυτών.

Αρ. 4,32 Θα μεταφέρουν ακόμη αυτοί τους γύρω από την αυλήν στύλους και τας βάσεις των, τους στύλους του καταπετάσματος της πύλης της αυλής και τας βάσεις αυτών, τους πασσάλους και τα σχοινία των, όλα τα σκεύη των και παν ο,τι χρησιμεύει ως στηρίγμα της Σκηνης. Ονομαστικώς εκλέξατε αυτούς και όλα τα αντικείμενα, δια την μεταφοράν των οποίων αυτοί θα έχουν την φροντίδα και ενθύνην.

Αρ. 4,33 αύτη η λειτουργία δήμου υιών Μεραρί εν πάσι τοίς έργοις αυτών εν τή σκηνή τού μαρτυρίου εν χειρί Ιθάμαρ τού υιού Ααρών τού ιερέως.

Αρ. 4,33 Αυτή είναι η υπηρεσία των ανηκόντων στον δήμον Μεραρί δι' όλα τα ανατιθέμενα εις αυτούς έργα εις εξυπηρέτησιν της Σκηνης, η οποία υπηρεσία θα γίνεται υπό την εποπτείαν και καθοδήγησιν του Ιθάμαρ, υιού του αρχιερέως Ααρών".

Αρ. 4,34 και επεσκέψατο Μωυσής και Ααρών και οι άρχοντες Ισραήλ τους υιούς Καάθ κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών,

Αρ. 4,34 Ο Μωϋσής, ο Ααρών και οι άρχοντες του Ισραήλ ηρίθμησαν τους υιούς Καάθ κατά τους δήμους και τας πατριαρχικάς οικογενείας των

Αρ. 4,35 από πέντε και εικοσαετούς και επάνω έως πενηκονταετούς, πάς ο εισπορευόμενος λειτουργείν και ποιείν εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,35 από εικοσιπέντε ετών έως πενήκοντα, όλους εκείνους, οι οποίοι θα εισήρχοντο εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να υπηρετούν εις αυτήν.

Αρ. 4,36 και εγένετο η επίσκεψις αυτών κατά δήμους αυτών δισχίλιοι επτακόσιοι πενήκοντα.

Αρ. 4,36 Εγινεν αυτή η κατά δήμους αριθμησις και ο αριθμός αυτών ανήλθεν εις δύο χιλιάδας επτακοσίους πενήκοντα.

Αρ. 4,37 αύτη η επίσκεψις δήμου Καάθ, πάς ο λειτουργών εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, καθά επεσκέψατο Μωυσής και Ααρών διά φωνής Κυρίου, εν χειρί Μωυσή.

Αρ. 4,37 Αυτή είναι η αριθμησις του δήμου Καάθ, η οποία περιέλαβε κάθε δυνάμενον να υπηρετήση εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, και η οποία αριθμησις έγινεν υπό του Μωϋσέως και του Ααρών σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου προς τον Μωϋσήν.

Αρ. 4,38 και επεσκέπησαν υιοί Γεδσών κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών,

Αρ. 4,38 Εγένετο αριθμησις των υιών Γεδσών κατά τους δήμους αυτών, κατά τας πατριαρχικάς των οικογενείας.

Αρ. 4,39 από πέντε και εικοσαετούς και επάνω έως πενηκονταετούς, πάς ο εισπορευόμενος λειτουργείν και ποιείν τα έργα εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,39 Από εικοσιπέντε ετών έως πενήκοντα, δι' όλους εκείνους οι οποίοι θα εισήρχοντο να υπηρετούν και να εκτελούν τα καθωρισμένα έργα εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 4,40 και εγένετο η επίσκεψις αυτών κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, δισχίλιοι εξακόσιοι τριάκοντα.

Αρ. 4,40 Η αριθμησις έγινε κατά δήμους και κατά πατριαρχικάς οικογενείας και οι απογραφέντες ανήλθαν εις δύο χιλιάδας εξακοσίους τριάκοντα.

Αρ. 4,41 αύτη η επίσκεψις δήμου υιών Γεδσών, πάς ο λειτουργών εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, ούς επεσκέψατο Μωυσής και Ααρών διά φωνής Κυρίου, εν χειρί Μωυσή.

Αρ. 4,41 Αυτή είναι η αριθμησις του δήμου των υιών Γεδσών, δι' όλους εκείνους οι οποίοι θα υπηρετούσαν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Αυτούς ηρίθμησεν ο Μωϋσής και ο Ααρών κατόπιν εντολής Κυρίου προς τον Μωϋσήν.

Αρ. 4,42 επεσκέπησαν δε και δήμος υιών Μεραρί κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών,

Αρ. 4,42 Ηριθμήθησαν δε οι υιοί Μεραρί κατά δήμους και πατριαρχικάς οικογενείας,

Αρ. 4,43 από πέντε και εικοσαετούς και επάνω έως πενήνταετούς, πὰς ο εισπορευόμενος λειτουργείν προς τα έργα της σκηνης τού μαρτυρίου.

Αρ. 4,43 από εικοσιπέντε ετών έως πενήντα, όλοι οι δυνάμενοι να εισέρχονται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και να υπηρετούν εις τα έργα αυτής.

Αρ. 4,44 και εγενήθη η επίσκεψις αυτών κατά δήμους αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, τρισχίλιοι και διακόσιοι·

Αρ. 4,44 Η κατά δήμους αυτή και πατριαρχικάς οικογενείας αριθμησιν ανήλθεν εις τρεις χιλιάδας διακοσίους.

Αρ. 4,45 αυτή η επίσκεψις δήμου υιών Μεραρί, οὐς επεσκέψατο Μωυσής και Ααρών διά φωνής Κυρίου, εν χειρί Μωυσή.

Αρ. 4,45 Αυτή είναι η αριθμησιν του δήμου των υιών Μεραρί, η οποία έγινε από τον Μωϋσὴν και τον Ααρών κατόπιν εντολής Κυρίου προς τον Μωϋσὴν.

Αρ. 4,46 πάντες οι επεσκεμμένοι, οὐς επεσκέψατο Μωυσής και Ααρών και οι άρχοντες Ισραήλ τους Λευίτας, κατά δήμους και κατ οίκους πατριών αυτών,

Αρ. 4,46 Όλοι αυτοί οι Λευίται οι αριθμηθέντες υπό του Μωϋσέως, του Ααρών και των αρχόντων του Ισραήλ, κατά δήμους και κατά πατριαρχικάς οικογενείας των,

Αρ. 4,47 από πέντε και εικοσαετούς και επάνω έως πενήνταετούς, πὰς ο εισπορευόμενος προς το έργον των έργων και τα έργα τα αιρόμενα εν τή σκηνή τού μαρτυρίου,

Αρ. 4,47 ηλικίας εικοσιπέντε ετών έως πενήντα, όλοι οι οποίοι ηδύναντο να εισέρχονται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου να εκτελούν τα διάφορα έργα και τα έργα της μεταφοράς,

Αρ. 4,48 και εγενήθησαν οι επισκεπέντες οκτακισχίλιοι πεντακόσιοι ογδοήκοντα.

Αρ. 4,48 ανήλθον εν συνόλω εις οκτώ χιλιάδας πεντακοσίους ογδοήκοντα.

Αρ. 4,49 διά φωνής Κυρίου επεσκέψατο αυτούς εν χειρί Μωυσή, άνδρα κατά άνδρα επί των έργων αυτών και επί ών αίρουσιν αυτοί· και επεσκέπησαν, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 4,49 Η αριθμησιν αυτή έγινε κατόπιν εντολής Κυρίου δια του Μωϋσέως χωριστά δι' ένα έκαστον άνδρα δια τα έργα, τα οποία θα εξετέλουν και δια τα αντικείμενα, τα οποία θα μετέφερον. Εμετρήθησαν και ετακτοποιήθησαν, όπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Αρ. 5,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσὴν λέγων·

Αρ. 5,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσὴν λέγων·

Αρ. 5,2 πρόσταξον τοίς υιοίς Ισραήλ και εξαποστείλατωσαν εκ της παρεμβολής πάντα λεπρόν και πάντα γονορρυή και πάντα ακάθαρτον επί ψυχή·

Αρ. 5,2 "διάταξέ τους Ισραηλίτας να απομακρύνουν έξω από την κατασκήνωσίν των κάθε λεπρόν, κάθε γονορρυή και καθένα, ο οποίος εμιάνηθ διότι ήγγισε νεκρόν.

Αρ. 5,3 από αρσενικού έως θηλυκού εξαποστείλατε έξω της παρεμβολής, και ου μη μιανούσι τας παρεμβολάς αυτών, εν οίς εγώ καταγίνομαι εν αυτοίς.

Αρ. 5,3 Καθε ακάθαρτον, είτε άρρην είτε θήλυς είναι, απομακρύνετε έξω από το στρατόπεδον, δια να μη μολύνουν τους τόπους τούτους των κατασκηνώσεων, στους οποίους εγώ παρίσταμαι".

Αρ. 5,4 και εποίησαν ούτως οι υιοί Ισραήλ και εξαπέστειλαν αυτούς έξω της παρεμβολής· καθά ελάλησε Κύριος Μωυσή, ούτως εποίησαν οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 5,4 Οι Ισραηλίται έκαμαν, όπως διέταξεν ο Θεός, και απεμάκρυναν τους ακαθάρτους έξω από το στρατόπεδον. Οπως έδωσεν εντολήν ο Κυριος στον Μωϋσὴν, έτσι έκαμαν οι Ισραηλίται.

Αρ. 5,5 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσὴν λέγων·

Αρ. 5,5 Ωμιλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσὴν λέγων·

Αρ. 5,6 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ λέγων· ανήρ ή γυνή, ός τις αν ποιήση από πασών των αμαρτιών των ανθρωπίων, και παριδών παρίδη και πλημμελήση η ψυχή εκείνη,

Αρ. 5,6 "επέ προς τους Ισραηλίτας τα εξής· Εάν ανήρ η γυνή διαπράξουν κάποιο εκ των ανθρωπίων αμαρτημάτων και ζημιώσουν τον πλησίον των και δια λόγους αγνοίας η αμελείας καταπατήσουν ούτω τον θείον νόμον και αμαρτήσουν, είναι υπεύθυνοι ενώπιον του Θεού.

Αρ. 5,7 εξαγορεύσει την αμαρτίαν, ήν εποίησε, και αποδώσει την πλημμέλειαν το κεφάλαιον και το επίπεμπτον αυτού προσθήσει επ αυτό, και αποδώσει, τίνι επλημμέλησεν αυτώ.

Αρ. 5,7 Ο αμαρτήσας θα ομολογήση προς εξιλέωσίν του την αμαρτίαν, την οποίαν έκαμε, θα πληρώση στον αδικηθέντα την ζημίαν εξ ολοκλήρου και θα δώσει επί πλέον και το εν πέμπτον της αξίας.

Αρ. 5,8 εάν δε μη ή τώ ανθρωπόω ο αγχιστεύων, ώστε αποδούναι αυτώ το πλημμέλημα προς αυτόν, το πλημμέλημα το αποδιδόμενον Κυρίω τώ ιερεί έσται, πλήν τού κριού τού ιλασμού, δι ού εξιλάσεται εν αυτώ περί αυτού.

Αρ. 5,8 Εάν όμως δεν υπάρχει ούτε ο ζημιωθείς ούτε άλλος τις συγγενής του, στον οποίον να καταβληθή η αποζημίωσις, τότε αυτή θα δοθή στον Κυριον και θα ανήκη στον ιερέα, στον οποίον επίσης θα ανήκη και ο εξιλαστήριος κριός, δια του οποίου θα εξιλεωθή από την αμαρτίαν του ο διαπράξας την αδικίαν.

Αρ. 5,9 και πάσα απαρχή κατά πάντα τα αγιαζόμενα εν υιοίς Ισραήλ, όσα εάν προσφέρωσι Κυρίω, τώ ιερεί αυτώ έσται.

Αρ. 5,9 Όλα τα πρωτόλεια, οι πρώτοι ώριμοι καρποί, που θα προσφέρουν οι Ισραηλίται στον Κυριον, θα ανήκουν στον ιερέα.

Αρ. 5,10 και εκάστου τα ηγιασμένα αυτου έσται· και ανήρ, ός αν δώ τώ ιερεί, αυτώ έσται.

Αρ. 5,10 Και ο,τι άλλο οιοσδήποτε από τους Ισραηλίτας προσφέρει στον ναόν, θα ανήκη στον ιερέα. Και γενικώς στον ιερέα θα ανήκη ο,τι θα δώσει κανείς εις αυτόν δι' οιανδήποτε αιτίαν".

Αρ. 5,11 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσὴν λέγων·

Αρ. 5,11 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσὴν λέγων·

Αρ. 5,12 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ, και ερείς προς αυτούς· ανδρός ανδρός, εάν παραβή η γυνή αυτου, και υπεριδούσα παρίδη αυτόν

Αρ. 5,12 "λάλησον και επέ στους Ισραηλίτας· εάν μία ύπανδρος γυνή καταφρονήση τον άνδρα της, καταπατήση την

συζυγική πίστιν

Αρ. 5,13 και κοιμηθή τις μετ αυτής κοίτην σπέρματος, και λάθη εξ οφθαλμών τού ανδρός αυτής και κρύψη, αυτή δε ή μεμιασμένη και μάρτυς μη ήν μετ αυτής, και αυτή μη ή συνειλημμένη,

Αρ. 5,13 και κοιμηθή με άλλον εις διάπραξιν αμαρτίας και διαφύγη την αντίληψιν του ανδρός της, κρύψη δε η ίδια το αμάρτημά της, είναι αυτή οπωσδήποτε μολυσμένη, έστω και αν δεν συνελήφθη επ' αυτοφώρω.

Αρ. 5,14 και επέλθη αυτό πνεύμα ζηλώσεως και ζηλώση την γυναίκα αυτού, αυτή δε μεμιάνται, ή επέλθη αυτό πνεύμα ζηλώσεως και ζηλώση την γυναίκα αυτού, αυτή δε μη ή μεμιασμένη,

Αρ. 5,14 Εάν ο σύζυγός της την υποψιασθή και την ζηλοτυπήση όχι αδικώς, διότι αυτή έχει ήδη μολυνθή, εάν ακόμη κάποιος σύζυγος εις περιπτώσιν κατά την οποίαν η σύζυγός του δεν έχει μολυνθή, υποψιασθή αυτήν αδικώς και την ζηλοτυπήση, εις τας περιπτώσεις αυτάς

Αρ. 5,15 και άξει ο άνθρωπος την γυναίκα αυτού προς τον ιερέα και προσοίσει το δώρον περι αυτής, το δέκατον τού οιφι άλευρον κρίθινον, ουκ επιχειεί επ αυτό έλαιον, ουδέ επιθήσει επ αυτό λίβανον· έστι γάρ θυσία ζηλοτυπίας, θυσία μνημοσύνου, αναμνησκουσα αμαρτίαν.

Αρ. 5,15 ο σύζυγος αυτός θα οδηγήση την σύζυγόν του εις τον ιερέα, θα προσφέρει το δώρον του δι' αυτήν, θα προσφέρει εν δέκατον του οιφι (δύο περίπου χιλιόγραμμα) αλεύρι κρίθινον, χωρίς να χύση επάνω εις αυτό έλαιον και χωρίς να θέση επάνω εις αυτό λιβάνι, διότι πρόκειται περι θυσίας ζηλοτυπίας, θυσίας η οποία υπενθυμίζει αμαρτίαν καταπατήσεως συζυγικής πίστεως.

Αρ. 5,16 και προσάξει αυτήν ο ιερεύς και στήσει αυτήν έναντι Κυρίου,

Αρ. 5,16 Ο ιερεύς θα οδηγήση και θα στήση αυτήν ορθίαν ενώπιον της Σκηνης του Κυρίου,

Αρ. 5,17 και λήψεται ο ιερεύς ύδωρ καθαρόν ζών εν αγγείω οστρακίνω και της γής της ούσης επί τού εδάφους της σκηνης τού μαρτυρίου, και λαβών ο ιερεύς εμβαλεί εις το ύδωρ.

Αρ. 5,17 θα λάβη ύδωρ καθαρόν από πηγήν μέσα εις πήλινον δοχείον, θα πάρη χρώμα από το έδαφος, όπου ευρίσκεται η Σκηνή του Μαρτυρίου, το οποίον θα ρίψη μέσα στο δοχείον του ύδατος.

Αρ. 5,18 και στήσει ο ιερεύς την γυναίκα έναντι Κυρίου και αποκαλύψει την κεφαλήν της γυναικός και δώσει επί τας χείρας αυτής την θυσίαν τού μνημοσύνου, την θυσίαν της ζηλοτυπίας, εν δε τή χειρί τού ιερέως έσται το ύδωρ τού ελεγμού τού επικαταρωμένου τούτου.

Αρ. 5,18 Ο ιερεύς θα τοποθετήση την γυναίκα ενώπιον της Σκηνης του Κυρίου, θα ξεσκεπάση την κεφαλήν της και θα δώση εις τα χέρια της την θυσίαν, που υπενθυμίζει την αμαρτίαν της, την θυσίαν της ζηλοτυπίας. Ο δε ιερεύς θα κρατή εις τα χέρια του το νερό, δια της κατάρας του οποίου θα εξακριβωθή η αθωότης η ενοχή της γυναικός.

Αρ. 5,19 και ορκιεί αυτήν ο ιερεύς, και ερεί τή γυναίκα· ει μη κεκοίμηται τις μετά σου, ει μη παραβέβηκας μianθήναι υπό τον άνδρα τον σεαυτής, αθά ίσθι από τού ύδατος τού ελεγμού τού επικαταρωμένου τούτου·

Αρ. 5,19 Θα ορκισή αυτήν ο ιερεύς και θα της είπη· Εάν δεν εκοιμήθη κανείς ανήρ μετά σου, εάν δεν κατεπάτησες την συζυγικήν πίστιν του ανδρός σου, ώστε να μολυνθής, θα είσαι ανέπαφος από, το κατηραμένον αυτό ύδωρ του ελεγμού.

Αρ. 5,20 ει δε σύ παραβέβηκας ύπανδρος ούσα, ή μεμιάνσαι και έδωκέ τις την κοίτην αυτού εν σοί, πλήν τού ανδρός σου·

Αρ. 5,20 Εάν όμως συ εξ εαυτής παρέβης την συζυγικήν πίστιν, καίτοι είσαι ύπανδρος, η οπωσδήποτε υπεχώρησες και εμολύνθης από άλλον άνδρα, που δεν είναι ιδικός σου, θα σε υποβάλω στον όρκον του ελεγμού.

Αρ. 5,21 και ορκιεί ο ιερεύς την γυναίκα εν τοίς όρκοις της αράς ταύτης, και ερεί ο ιερεύς τή γυναικί· δώη σε Κύριος εν αρά και ενόρκιον εν μέσω τού λαού σου, εν τώ δούναι Κύριον τον μηρόν σου διαπεπτωκότα, και την κοιλίαν σου πεπρησμένην,

Αρ. 5,21 Θα ορκισή ο ιερεύς την γυναίκα αυτήν με τους όρκους της κατάρας και θα της είπη· Ο Κυριος να σε καταρασθή, να σε καταστήση αποκρουστικόν παράδειγμα κατηραμένου ανθρώπου εν μέσω του λαού σου, να σαπίση και πέση ο μηρός σου, να πρησθή η κοιλία σου,

Αρ. 5,22 και εισελεύσεται το ύδωρ το επικαταρωμένον τούτο εις την κοιλίαν σου πρήσαι γαστέρα και διαπεσεΐν μηρόν σου. και ερεί η γυνή· γένοιτο, γένοιτο.

Αρ. 5,22 να εισέλθη το ύδωρ τούτο της κατάρας εις την κοιλίαν σου, ώστε αυτή να πρησθή και να πέση σάπιος ο μηρός σου". Η γυνή θα απαντήση· "Γένοιτο, γένοιτο".

Αρ. 5,23 και γράψει ο ιερεύς τας αράς ταύτας εις βιβλίον, και εξαλείψει εις το ύδωρ τού ελεγμού τού επικαταρωμένου.

Αρ. 5,23 Ο ιερεύς θα γράψη εις ένα χαρτί τας κατάρας αυτάς, τας οποίας θα σβήση βυθίζων το χαρτί στο κατηραμένον ύδωρ.

Αρ. 5,24 και ποτιεί την γυναίκα το ύδωρ τού ελεγμού τού επικαταρωμένου, και εισελεύσεται εις αυτήν το ύδωρ το επικαταρωμένον τού ελεγμού.

Αρ. 5,24 Θα ποτίση την γυναίκα με το κατηραμένον ύδωρ του ελεγμού και θα εισέλθη εις αυτήν το ύδωρ τούτο.

Αρ. 5,25 και λήψεται ο ιερεύς εκ χειρός της γυναικός την θυσίαν της ζηλοτυπίας και επιθήσει την θυσίαν έναντι Κυρίου και προσοίσει αυτήν προς το θυσιαστήριον,

Αρ. 5,25 Θα λάβη έπειτα ο ιερεύς από τας χείρας της γυναικός αυτής την θυσίαν της ζηλοτυπίας, θα παρουσιάση αυτήν ενώπιον του Κυρίου και θα την προσφέρει στο θυσιαστήριον.

Αρ. 5,26 και δράζεται ο ιερεύς από της θυσίας το μνημόσυνον αυτής και ανοίσει αυτό επί το θυσιαστήριον και μετά ταύτα ποτιεί την γυναίκα το ύδωρ.

Αρ. 5,26 Θα πάρη μίαν χούφταν από την θυσίαν την υπενθυμίζουσαν την αμαρτίαν της, θα προσφέρει το περιεχόμενον της χούφτας στο θυσιαστήριον και μετά ταύτα θα ποτίση την γυναίκα με το κατηραμένον ύδωρ του ελεγμού.

Αρ. 5,27 και έσται, εάν ή μεμιασμένη και λήθη λάθη τον άνδρα αυτής, και εισελεύσεται εις αυτήν το ύδωρ τού ελεγμού το επικαταρωμένον, και πρησθήσεται την κοιλίαν, και διαπεσεΐται ο μηρός αυτής, και έσται η γυνή εις αράν τώ λαώ αυτής.

Αρ. 5,27 Τοτε θα συμβη εν εκ των δύο. Εάν η γυνή είναι όντως μολυσμένη και έχη διαφύγει την προσοχήν του ανδρός της, θα εισέλθη το κατηραμένον ύδωρ του ελεγμού εις αυτήν, θα πρησθή η κοιλία τας, θα σαπίση και θα πέση ο μηρός της, και αυτή θα είναι κατηραμένη εν μέσω του λαού.

Αρ. 5,28 εάν δε μη μianθή η γυνή και καθαρά ή, και αθώα έσται και εκσπερματιεί σπέρμα.

Αρ. 5,28 Εάν όμως δεν έχη μολυνθή και είναι καθαρά και αθώα, δεν θα πάθη τίποτε και θα αποκτήση τέκνα.

Αρ. 5,29 ούτος ο νόμος της ζηλοτυπίας, ώ αν παραβή η γυνή ύπανδρος ούσα και μianθή·

Αρ. 5,29 Αυτός είναι ο νόμος της ζηλοτυπίας δια την περίπτωσιν, κατά την οποίαν η ύπανδρος γυνή θα καταπατήση την συζυγικήν πίστιν και θα μολυνθή,

Αρ. 5,30 ή άνθρωπος, ώ εάν επέλθη επ αυτόν πνεύμα ζηλώσεως και ζηλώση την γυναίκα αυτού, και στήση την γυναίκα αυτού έναντι Κυρίου, και ποιήση αυτή ο ιερεύς πάντα τον νόμον τούτον·

Αρ. 5,30 η, εάν ο σύζυγός της καταληφθή υπό αδικαιολογήτου ζηλοτυπίας και υποψιασθή αναιτίως την γυναίκα του, αυτός θα την παρουσιάση ενώπιον του Κυρίου και ο ιερεύς θα κάμη όλα όσα ο νόμος της ζηλοτυπίας ορίζει.

Αρ. 5,31 και αθώς έσται ο άνθρωπος από αμαρτίας, και η γυνή εκείνη λήψεται την αμαρτίαν αυτής.

Αρ. 5,31 Εάν η γυνή αποδειχθή ένοχος θα λάβη την ποινήν της αμαρτίας της, ο δε σύζυγός της θα είναι απηλλαγμένος από κάθε ευθύνην".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Αρ. 6,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 6,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 6,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· ανήρ ή γυνή, ός εάν μεγάλως εύξηται ευχήν αφαγνίσασθαι αγνεϊαν Κυρίω,

Αρ. 6,2 "κάλεσε τους Ισραηλίτας και επεί προς αυτούς· Εάν ένας άνδρας η μία γυναίκα τάξη να αφιερωθή προς τον Κυριον επί χρονικόν τι διάστημα, να γίνη δηλαδή Ναζηραίος,

Αρ. 6,3 από οίνου και σίκερα αγνισθήσεται και όξος εξ οίνου και όξος εκ σίκερα ου πίνεται και όσα κατεργάζεται εκ σταφυλής ου πίνεται και σταφυλήν πρόσφατον και σταφίδα ου φάγεται.

Αρ. 6,3 θα απέχη αυτός από οίνου και οινοπνευματώδη ποτά, από ξύδι κατασκευασμένον από κρασί η από άλλα οινοπνευματώδη ποτά. Γενικώς δεν θα πίνη κάθε τι, το οποίον γίνεται από την κατεργασίαν της σταφυλής, δεν θα φάγη νωπών σταφύλι ούτε ξηράν σταφίδα.

Αρ. 6,4 πάσας τας ημέρας της ευχής αυτού· από πάντων όσα γίνεται εξ αμπέλου, οίνου από στεμφύλων έως γιγάριου ου φάγεται.

Αρ. 6,4 Καθ' όλας τας ημέρας του ταξίματός του δεν θα φάγη τίποτε από όσα γίνονται εκ της αμπέλου, απόσταγμα στεμφύλων (τσίπουρο) μέχρι κουκούτσι σταφυλής.

Αρ. 6,5 πάσας τας ημέρας του αγνισμού ξυρόν ουκ επελεύσεται επί την κεφαλήν αυτού, έως αν πληρωθώσιν αι ημέραι, όσας ηύξατο Κυρίω· άγιος έσται τρέφων κόμην τρίχα κεφαλής.

Αρ. 6,5 Ολας τας ημέρας του εξαγνισμού ξυράφι δεν θα πέραση στο κεφάλι του, μέχρις ότου συμπληρωθούν αι ημέραι, τας οποίας έχει τάξει προς τον Κυριον. Θα είναι αφιερωμένος στον Κυριον και δια τούτο θα αφήση ανέπαφον την κόμην του.

Αρ. 6,6 Πάσας τας ημέρας της ευχής Κυρίω επί πάση ψυχή τετελετωτηκία ουκ εισελεύσεται·

Αρ. 6,6 Ολας τας ημέρας, που διαρκεί το τάξιμό του, δεν θα εισέλθη εις δωμάτιον, όπου υπάρχει νεκρός.

Αρ. 6,7 επί πατρί και μητρί και επ αδελφώ και επ αδελφή, ου μianθήσεται επ αυτοίς αποθανόντων αυτών, ότι ευχή Θεού αυτού επ αυτώ επί κεφαλής αυτού.

Αρ. 6,7 Δεν θα μianθή εισερχόμενος στο δωμάτιον, όπου υπάρχει το νεκρόν σώμα του πατρός του η, της μητρός του η του αδελφού του η της αδελφής του. Δεν θα μολυνθή πλησιάζων αυτούς τους νεκρούς, διότι επάνω εις την κεφαλήν αυτού υπάρχει το τάξιμό του προς τον Θεόν.

Αρ. 6,8 πάσας τας ημέρας της ευχής αυτού άγιος έσται Κυρίω.

Αρ. 6,8 Ολας τας ημέρας του ταξίματός του θα είναι άγιος αφιερωμένος στον Κυριον.

Αρ. 6,9 εάν δε τις αποθάνη επ αυτώ εξαπίνα, παραχρήμα μianθήσεται η κεφαλή ευχής αυτού, και ξυρήσεται την κεφαλήν αυτού ή αν ημέρα καθαρισθή· τή ημέρα τή εβδόμη ξυρηθήσεται.

Αρ. 6,9 Εάν όμως αποθάνη κανείς εξαφνα εμπρός του, αμέσως η κεφαλή του που ζει το τάξιμο θα μολυνθή· δι' αυτό θα ξυρίση την κεφαλήν του κατά την ημέραν της (μολύνσεως, οπότε η ημέρα αυτή θα είναι ημέρα καθαρισμού του, και θα ξυρίση αυτήν δια δευτέρου φοράν μετά επτά ημέρας.

Αρ. 6,10 και τή ημέρα τή ογδόη οίσει δύο τρυγόνας ή δύο νεοσσούς περιστερών προς τον ιερέα, επί τας θύρας της σκηνης του μαρτυρίου,

Αρ. 6,10 Κατά την ογδόην ημέραν θα φέρη δύο τρυγόνας η δύο νεοσσούς περιστερών προς τον ιερέα εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Αρ. 6,11 και ποιήσει ο ιερεύς μίαν περι άμαρτίας και μίαν εις ολοκαύτωμα, και εξιλάσεται περι αυτού ο ιερεύς περι ών ήμαρτε περι της ψυχής και αγιάσει την κεφαλήν αυτού εν εκείνη τή ημέρα,

Αρ. 6,11 Ο ιερεύς θα θυσιάση την μίαν περι άμαρτίας, την δε άλλην θα προσφέρει ως ολοκαύτωμα και θα εξιλεώση αυτόν δια την αμαρτίαν, εις την οποίαν υπέπεσεν ιδών νεκρόν, και θα αφιερώση πάλιν την κεφαλήν αυτού κατά την ημέραν εκείνην προς τον Κυριον,

Αρ. 6,12 ή ηγιασθή Κυρίω, τας ημέρας της ευχής, και προσάξει αμνόν ενιαύσιον εις πλημμέλειαν, και αι ημέραι αι πρότεραι άλογοι έσονται, ότι εμianθη η κεφαλή ευχής αυτού.

Αρ. 6,12 όπως είχε αφιερωθή στον Κυριον κατά τας προ της αμαρτίας του ημέρας του ταξίματος. Θα προσφέρει αυτός εν συνεχεία αμνόν ενός έτους δια την αμαρτίαν του. Αι προηγούμεναι ημέραι του ταξίματός του δεν θα ληφθούν υπ' όψει, διότι η κεφαλή του, η αφιερωμένη στον Κυριον, εμολύνθη εν τω μεταξύ.

Αρ. 6,13 Καί ούτος ο νόμος του εύξαμένου· ή αν ημέρα πληρώση ημέρας ευχής αυτού, προσοίσει αυτός παρά τας θύρας της σκηνης του μαρτυρίου

Αρ. 6,13 Αυτος είναι ο νόμος δια τον έχοντα τάξιμον, δια τον Ναζηραϊον. Κατά την ημέραν δε που θα συμπληρωθούν αι ημέραι του ταξίματός του, θα οδηγήση αυτόν ο ιερεύς πλησίον εις τας θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου·

Αρ. 6,14 και προσάξει το δώρον αυτού Κυρίω αμνόν ενιαύσιον άμωμον ένα εις ολοκαύτωσιν και αμνάδα ενιαυσίαν μίαν άμωμον εις αμαρτίαν και κριόν ένα άμωμον εις σωτήριον

Αρ. 6,14 και θα προσφέρει αυτός προς τον Κυριον το δώρον του, αμνόν ενός έτους, υγιή και αρτιμελή προς ολοκαύτωσιν, μίαν αμνάδα χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα δια θυσίαν περι άμαρτίας και ένα κριον υγιή και αρτιμελή δια θυσίαν ειρηνικήν.

Αρ. 6,15 και κανούν αζύμων σεμιδάλεως άρτους αναπεποιημένους εν ελαίω και λάγανα άζυμα κεχρισμένα εν ελαίω και θυσίαν αυτών και σπονδήν αυτών.

Αρ. 6,15 Θα προσφέρει επίσης ένα κάνιστρον με άρτους, καμωμένους από σημιγδάλι χωρίς προζύμι, ζυμωμένους με λάδι, και λαγάνες, χωρίς προζύμι, αλειμμένες με λάδι και μαζή με αυτά οίνον δια την σπονδήν.

Αρ. 6,16 και προσοίσει ο ιερεύς έναντι Κυρίου και ποιήσει το περί αμαρτίας αυτού και το ολοκαύτωμα αυτού

Αρ. 6,16 Όλα αυτά θα τα προσφέρει ο ιερεύς ενώπιον του Κυρίου και θα τελέση την θυσίαν περί αμαρτίας και την θυσίαν του ολοκαυτώματος.

Αρ. 6,17 και τον κριόν ποιήσει θυσίαν σωτηρίου τώ Κυρίω επί τώ κανώ των αζύμων, και ποιήσει ο ιερεύς την θυσίαν αυτού και την σπονδήν αυτού.

Αρ. 6,17 Ο ιερεύς θα προσφέρει επίσης τον κριον ως ειρηνικην θυσίαν προς τον Κυριον, με το κάνιστρον των αζύμων άρτων και μαζή με αυτά την σπονδήν του οίνου.

Αρ. 6,18 και ξυρήσεται ο ηγγέμενος παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου την κεφαλήν της ευχής αυτού και επιθήσει τας τρίχας επί το πύρ, ό εστιν υπό την θυσίαν τού σωτηρίου.

Αρ. 6,18 Αμέσως κατόπιν ο έχων το τάξιμον θα ξυρίση την καθιερωμένην στον Κυριον κεφαλήν αυτού πλησίον εις τας θύρας της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα θέση τας τρίχας στο πυρ του θυσιαστήριου των ολοκαυτωμάτων, στο οποίον προσεφέρθη η ειρηνική θυσία.

Αρ. 6,19 και λήψεται ο ιερεύς τον βραχίονα εφθόν από τού κριού και άρτον ένα άζυμον από τού κανού και λάγανον άζυμον έν και επιθήσει επί τας χείρας τού ηγγέμενου μετά το ξυρήσασθαι αυτόν την ευχήν αυτού.

Αρ. 6,19 Ο ιερεύς θα πάρη από τον κριον την πλάτην, αφού πρώτα την βράση, ένα άζυμον άρτον από το κάνιστρον, μίαν λαγάναν άζυμον και θα θέση αυτά εις τα χέρια του έχοντος το τάξιμον μετά το ξύρισμα της κεφαλής του.

Αρ. 6,20 και προσοίσει αυτά ο ιερεύς επίθεμα έναντι Κυρίου, άγιον έσται τώ ιερεί επί τού στηθινίου τού επιθέματος και επί τού βραχίονος τού αφαιρέματος, και μετά ταύτα πίεται ο ηγγέμενος οίνον.

Αρ. 6,20 Θα προσφέρει αυτά ο ιερεύς ως θυσίαν αφιερωμένην στον Κυριον, ως θυσίαν "επιθέματος". Αυτή η προσφορά θα είναι αγία, προωρισμένη δια τον ιερέα μαζή με το στήθος το οποίον προσεφέρθη ως θυσία επίσης επιθέματος και με το πόδι που προσεφέρθη ως "αφαίρεμα", δια υψώσεως, προς τον Κυριον. Κατόπιν από όλα αυτά θα πίνη οίνον αυτός, που είχε κάμει το τάξιμον.

Αρ. 6,21 ούτος ο νόμος τού ευξαμένου, ός αν εύξηται Κυρίω δώρον αυτού Κυρίω περί της ευχής, χωρίς ών αν εύρη η χείρ αυτού, κατά δύναμιν της ευχής αυτού, ήν αν εύξηται κατά νόμον αγνείας.

Αρ. 6,21 Αυτός είναι ο νόμος του Ναζηραίου, ο οποίος έκαμε τάξιμο αφιερώσεώς του επί τι διάστημα στον Κυριον και η υποχρέωσις του να προσφέρει την σχετικην θυσίαν δια την καθιέρωσίν του προς τον Κυριον, εκτός φυσικά άλλης τινός αυτοπροαιρέτου και κατά την οικονομικήν του δυνατότητα προσφοράς.

Αρ. 6,22 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 6,22 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 6,23 λάλησον Ααρών και τοίς υιοίς αυτού λέγων· ούτως ευλογήσετε τους υιούς Ισραήλ, λέγοντες αυτοίς·

Αρ. 6,23 "ομίλησε στον Ααρών και προς τους υιούς του, τους ιερείς, και ειπέ, ότι κατ' αυτόν τον τρόπον θα ευλογήτε τους Ισραηλίτας λέγοντες προς αυτούς·

Αρ. 6,24 ευλογήσαι σε Κύριος και φυλάξαι σε·

Αρ. 6,24 Είθε να σε ευλογήση και να σε διαφυλάξη ο Κυριος !

Αρ. 6,25 επιφάναι Κύριος το πρόσωπον αυτού επί σε και ελεήσαι σε·

Αρ. 6,25 Είθε να φανέρωση εις σε το πρόσωπόν του και να σε ελεήσει.

Αρ. 6,26 επάραι Κύριος το πρόσωπον αυτού επί σε και δώσιν σοι ειρήνην.

Αρ. 6,26 Είθε να στρέψη ευμενές και στοργικόν το πρόσωπόν του ο Κυριος προς σε και να σου δώση ειρήνην !

Αρ. 6,27 και επιθήσουσι το όνομά μου επί τους υιούς Ισραήλ, και εγώ Κύριος ευλογήσω αυτούς.

Αρ. 6,27 Κατ' αυτόν τον τροπον θα θέσουν οι ιερείς το όνομά μου εις τας ευλογίας των προς τους Ισραηλίτας. Εγώ δε ο Κυριος θα ευλογήσω αυτούς".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Αρ. 7,1 Καί εγένετο ή ημέρα συνετέλεσε Μωυσής, ώστε αναστήσαι την σκηνήν και έχρισεν αυτήν και ηγίασεν αυτήν και πάντα τα σκεύη αυτής και το θυσιαστήριον και πάντα τα σκεύη αυτού και έχρισεν αυτά και ηγίασεν αυτά,

Αρ. 7,1 Όταν έφθασεν η ημέρα, κατά την οποίαν επεράτωσεν ο Μωϋσής την κατασκευήν της Σκηνης και ήτο ετοιμή αυτή, ώστε να την στήση, την έχρισε με έλαιον, την ηγίασε και την καθιέρωσεν στον Θεόν με όλα τα σκεύη της, όπως επίσης και το θυσιαστήριον με όλα τα σκεύη του. Τα έχρισεν όλα αυτά με έλαιον, τα ηγίασε και τα αφιέρωσεν στον Θεόν.

Αρ. 7,2 και προσήνεγκαν οι άρχοντες Ισραήλ, δώδεκα άρχοντες οίκων πατριών αυτών, ούτοι οι άρχοντες φυλών, ούτοι οι παρεστηκότες επί της επισκοπής,

Αρ. 7,2 Τότε οι άρχοντες του Ισραήλ, οι δώδεκα αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών, οι άρχοντες των φυλών, οι οποίοι είχαν λάβει μέρος, ως βοηθοί του Μωϋσέως, εις την απογραφήν των Ισραηλιτών,

Αρ. 7,3 και ήνεγκαν το δώρον αυτών έναντι Κυρίου, έξ αμάξας λαμπηνικάς και δώδεκα βόας, άμαξαν παρά δύο αρχόντων, και μόσχον παρά εκάστου, και προσήγαγον εναντίον της σκηνης.

Αρ. 7,3 προσέφεραν ως δώρα αυτών προς τον Κυριον εξ κλειστάς αμάξας και δώδεκα βόδια, ανά δύο άρχοντες μίαν άμαξαν, και εκάστος άρχων ανά ένα μόσχον. Τα προσέφεραν ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Αρ. 7,4 και ειπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 7,4 Είπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν·

Αρ. 7,5 λάβε παρ αυτών, και έσονται προς τα έργα τα λειτουργικά της σκηνης τού μαρτυρίου, και δώσεις αυτά τοίς Λευίταις, εκάστω κατά την αυτού λειτουργίαν.

Αρ. 7,5 "Παρε από αυτούς τα δώρα, δια να χρησιμοποιηθούν αυτά εις τα υπηρετικά της Σκηνης του Μαρτυρίου έργα. Θα μοιράσης τα δώρα αυτά στους Λευίτας, αναλόγως της υπηρεσίας την οποίαν αυτοί προσφέρουν".

Αρ. 7,6 και λαβών Μωυσής τας αμάξας και τους βόας, έδωκεν αυτά τοίς Λευίταις·

Αρ. 7,6 Επήρην ο Μωϋσής τας αμάξας και τα βόδια και έδωκεν αυτά στους Λευΐτας.

Αρ. 7,7 και τας δύο αμάξας και τους τέσσαρας βόας έδωκε τοίς υιοίς Γεδσών κατά τας λειτουργίας αυτών

Αρ. 7,7 Τας δύο αμάξας και τα τέσσερα βόδια έδωκεν στους υιούς του Γεδσών, δια να χρησιμοποιηθούν εις τας προς την Σκηνήν υπηρεσίας των.

Αρ. 7,8 και τας τέσσαρας αμάξας και τους οκτώ βόας έδωκε τοίς υιοίς Μεραρί κατά τας λειτουργίας αυτών, διά Ιθάμαρ υιού Ααρών του ιερέως.

Αρ. 7,8 Τας τέσσαρας αμάξας και τα οκτώ υπολειπόμενα βόδια έδωκεν στους υιούς του Μεραρί δια τας υπηρεσίας αυτών προς τον ναόν υπό την εποπτείαν του Ιθάμαρ, υιού του αρχιερέως Ααρών.

Αρ. 7,9 και τοίς υιοίς Καάθ ου δέδωκεν, ότι τα λειτουργήματα του αγίου έχουσιν· επ ώμων αρούσιν.

Αρ. 7,9 Εις δε τους υιούς του Καάθ δεν έδωκεν αμάξας, διότι αυτοί είχαν ως υπηρεσίαν των να μεταφέρουν τα άγια αντικείμενα. Αυτά έπρεπε να τα φέρουν στους ώμους των.

Αρ. 7,10 και προσήνεγκαν οι άρχοντες εις τον εγκαινισμόν του θυσιαστηρίου, εν τή ημέρα ή έχρισεν αυτό, και προσήνεγκαν οι άρχοντες τα δώρα αυτών απέναντι του θυσιαστηρίου.

Αρ. 7,10 Όταν ετελούντο τα εγκαίνια του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, την ημέραν κατά την οποίαν οι ιερείς έχρισαν και καθιέρωσαν αυτό, οι άρχοντες προσέφεραν τα δώρα των απέναντι του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Αρ. 7,11 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· άρχων εις καθ ημέραν, άρχων καθ ημέραν προσοίσουσι τα δώρα αυτών εις τον εγκαινισμόν του θυσιαστηρίου.

Αρ. 7,11 Ο Κυριος είπε προς τον Μωϋσήν· "ένας άρχων εκάστην ημέραν θα προσφέρει τα δώρα του κατά τα εγκαίνια του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων".

Αρ. 7,12 Καί ήν ο προσφέρων εν τή ημέρα τή πρώτη το δώρον αυτού Ναασών υιός Αμιναδάβ, άρχων της φυλής Ιούδα.

Αρ. 7,12 Την πρώτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Ναασών, υιός του Αμιναδάβ, αρχηγός της φυλής του Ιούδα.

Αρ. 7,13 και προσήνεγκε το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,13 Αυτός προσέφερεν ως δώρον του ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων (δηλ. 1466 γραμμάρ.), μίαν αργυράν φιάλην εβδομηκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον που χρησιμοποιείται στον ναόν. Και τα δύο αυτά ήσαν πλήρη από σημιγδάλι ζυμωμένον με λάδι προς θυσίαν.

Αρ. 7,14 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,14 Προσέφερεν επίσης μίαν λιβανοθήκην χρυσήν βάρους δέκα σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,15 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,15 ένα μόσχον από τα βόδια, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους ως θυσίαν ολοκαυτώματος,

Αρ. 7,16 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι άμαρτίας·

Αρ. 7,16 ένα τράγον από την αγέλην των αιγών προς θυσίαν περι άμαρτίας.

Αρ. 7,17 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο δώρον Ναασών υιού Αμιναδάβ.

Αρ. 7,17 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους, πέντε αμνάδας ενός έτους. Αυτή ήτο η προσφορά του Ναασών υιού του Αμιναδάβ.

Αρ. 7,18 τή ημέρα τή δευτέρα προσήνεγκε Ναθαναήλ υιός Σωγάρ, ο άρχων της φυλής Ισάχαρ.

Αρ. 7,18 Κατά την δευτέραν ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Ναθαναήλ υιός του Σωγάρ, ο αρχηγός της φυλής Ισάχαρ.

Αρ. 7,19 και προσήνεγκε το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,19 Το δώρον, που προσέφερεν, ήτο ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μίαν αργυράν φιάλην εβδομήκοντα σίκλων, (αμφότερα δύο κιλών, και 100 περίπου γραμμαρίων), σύμφωνα με τον σίκλον του ναού, και τα δύο γεμάτα από σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι δι' αναίμακτον θυσίαν.

Αρ. 7,20 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,20 Προσέφερεν ακόμη μίαν λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,21 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,21 ένα μόσχον, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους εις ολοκαύτωσιν,

Αρ. 7,22 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι άμαρτίας·

Αρ. 7,22 ένα τράγον από τα γίδια δια θυσίαν περι άμαρτίας.

Αρ. 7,23 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Ναθαναήλ υιού Σωγάρ.

Αρ. 7,23 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους. Αυτή ήτο η προσφορά του Ναθαναήλ, υιού του Σωγάρ.

Αρ. 7,24 τή ημέρα τή τρίτη άρχων των υιών Ζαβουλών Ελιάβ υιός Χαιλών.

Αρ. 7,24 Κατά την τρίτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο άρχων της φυλής Ζαβουλών ο Ελιάβ, υιός του Χαιλών.

Αρ. 7,25 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,25 Προσέφερεν ως δώρον του ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μίαν αργυράν φιάλην εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον που χρησιμοποιείται στο ιερόν και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι, δι' αναίμακτον θυσίαν,

Αρ. 7,26 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,26 μίαν λιβανοθήκην βάρους δέκα χρυσών σίκλων, γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,27 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,27 ένα μόσχον από τα βόδια, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους δια την θυσίαν του ολοκαυτώματος,

Αρ. 7,28 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι άμαρτίας·

Αρ. 7,28 ένα τράγον προς θυσίαν περι άμαρτίας.

Αρ. 7,29 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε, τούτο το δώρον

Ελιάβ υιού Χαιλών.

Αρ. 7,29 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Ελιάβ υιού του Χαιλών.

Αρ. 7,30 τή ημέρα τή τετάρτη άρχων των υιών ουβήν Ελισούρ υιός Σεδιούρ.

Αρ. 7,30 Κατά την τετάρτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Ελισούρ, υιός του Σεδιούρ, ο άρχων της φυλής Ρουβήν.

Αρ. 7,31 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,31 Το δώρον του ήτο πινάκιον αργυρούν, βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία φιάλη αργυρά βάρους εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον του ιερού, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι δι' αναίμακτον θυσίαν

Αρ. 7,32 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος.

Αρ. 7,32 μία λιβανοθήκη δέκα χρυσών σίκλων, γεμάτη θυμίαμα,

Αρ. 7,33 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,33 ένα μοσχάρι, ένας κριός, ένας αμνός ενός έτους προς ολοκαύτωσιν,

Αρ. 7,34 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,34 ένας τράγος προς θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,35 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε, τούτο το δώρον Ελισούρ υιού Σεδιούρ.

Αρ. 7,35 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Ελισούρ, υιού του Σεδιούρ.

Αρ. 7,36 τή ημέρα τή πέμπτη άρχων των υιών Συμεών Σαλαμιήλ υιός Σουρισαδαί.

Αρ. 7,36 Κατά δε την πέμπτην ημέραν ο Σαλαμιήλ, υιός του Σουρισαδαί, ο άρχων της φυλής Συμεών, προσέφερε το δώρον του.

Αρ. 7,37 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,37 Το δώρον του ήτο ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία αργυρά φιάλη βάρους εβδομήκοντα σίκλων, κατά τον σίκλον του ιερού, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι δι' αναίμακτον θυσίαν.

Αρ. 7,38 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,38 Προσέφερον επίσης μίαν λιβανοθήκην βάρους δέκα χρυσών σίκλων, γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,39 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,39 ένα μόσχον, ένα κριόν, και αμνόν ενός έτους δι' ολοκάρπωσιν,

Αρ. 7,40 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,40 ένα τράγον δια θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,41 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Σαλαμιήλ υιού Σουρισαδαί.

Αρ. 7,41 Δια δε την ειρηνικήν θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Σαλαμιήλ, υιού του Σουρισαδαί.

Αρ. 7,42 τή ημέρα τή έκτη άρχων των υιών Γάδ, Ελισάφ υιός αγουήλ.

Αρ. 7,42 Κατά την έκτην ημέραν ο άρχων της φυλής Γαδ, ο Ελισάφ υιός του Ραγουήλ προσέφερε το δώρον του.

Αρ. 7,43 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,43 Το δώρον αυτού ήτο ένα πινάκιον αργυρούν βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία φιάλη αργυρά βάρους εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον του ναού, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι προς θυσίαν.

Αρ. 7,44 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,44 Προσέφερον ακόμη μίαν λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,45 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,45 ένα μοσχάρι, ένα κριόν, ένα αμνόν ένας έτους δι' ολοκαύτωμα,

Αρ. 7,46 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,46 ένα τράγον προς θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,47 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Ελισάφ υιού αγουήλ.

Αρ. 7,47 Δια δε την ειρηνικήν θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Ελισάφ, υιού του Ραγουήλ.

Αρ. 7,48 τή ημέρα τή εβδόμη άρχων των υιών Εφραίμ Ελισαμά υιός Εμιούδ.

Αρ. 7,48 Κατά την εβδόμην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Ελισαμά, υιός του Εμιούδ, ο άρχων της φυλής Εφραίμ.

Αρ. 7,49 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,49 Το δώρον του ήτο ένα πινάκιον αργυρούν βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία φιάλη αργυρά βάρους εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον του ιερού, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι, ζυμωμένο με λάδι, προς θυσίαν.

Αρ. 7,50 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών, πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,50 Προσέφερον ακόμη μίαν λιβανοθήκην βάρους δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,51 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,51 ένα μοσχάρι, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους δι' ολοκαυτωμα,

Αρ. 7,52 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,52 ένα τράγον δια θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,53 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Ελισαμά υιού Εμιούδ.

Αρ. 7,53 Δια δε την ειρηνικήν θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε

αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Ελισαμά, υιού του Εμιούδ.

Αρ. 7,54 τή ημέρα τή ογδόη άρχων των υιών Μανασσή Γαμαλιήλ υιός Φαδαασούρ.

Αρ. 7,54 Κατά την ογδόην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Γαμαλιήλ, υιός του Φαδαασούρ, άρχων της φυλής Μανασσή.

Αρ. 7,55 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,55 Το δώρον αυτού ήτο ένα αργυρούν πινάκιον, βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία αργυρά φιάλη βάρους εβδομήκοντα σίκλων, κατά τον σίκλον τον χρησιμοποιούμενον στον ναόν, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι προς αναίμακτον θυσίαν.

Αρ. 7,56 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,56 Προσέφερεν ακόμη μίαν λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων, γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,57 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,57 ένα μοσχάρι, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους δια την θυσίαν του ολοκαυτώματος,

Αρ. 7,58 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,58 και ένα τράγον δια την θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,59 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Γαμαλιήλ υιού Φαδαασούρ.

Αρ. 7,59 Δια δε την ειρηνικήν θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε προς θυσίαν δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους. Αυτό ήτο το δώρον του Γαμαλιήλ, υιού του Φαδαασούρ.

Αρ. 7,60 τή ημέρα τή ενάτη άρχων των υιών Βενιαμίν Αβιδάν υιός Γαδεωνί.

Αρ. 7,60 Κατά την ενάτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Αβιδάν, υιός του Γαδεωνί, άρχων της φυλής Βενιαμίν.

Αρ. 7,61 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,61 Το δώρον αυτού ήτο ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία αργυρά φιάλη βάρους εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον τον χρησιμοποιούμενον στο ιερόν, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι προς θυσίαν.

Αρ. 7,62 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,62 Προσέφερεν επίσης μίαν λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,63 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,63 ένα μοσχάρι, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους δια θυσίαν ολοκαυτώματος,

Αρ. 7,64 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,64 ένα τράγον δια θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,65 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Αβιδάν υιού Γαδεωνί.

Αρ. 7,65 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Αβιδάν, υιού του Γαδεωνί.

Αρ. 7,66 τή ημέρη τή δεκάτη άρχων των υιών Δάν Αχιέζερ υιός Αμισαδαί.

Αρ. 7,66 Κατά την δεκάτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Αχιέζερ υιός του Αμισαδαί, ο άρχων της φυλής Δαν.

Αρ. 7,67 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,67 Το δώρον του ήτο ένα πινάκιον αργυρούν βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία φιάλη αργυρά βάρους εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον του ιερού, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι, δι' αναίμακτον θυσίαν.

Αρ. 7,68 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,68 Προσέφερεν επίσης μίαν λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,69 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,69 Ένα μοσχάρι, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους εις ολοκαύτωσιν

Αρ. 7,70 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,70 και ένα τράγον προς θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,71 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Αχιέζερ υιού Αμισαδαί.

Αρ. 7,71 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτα η προσφορά του Αχιέζερ, υιού του Αμισαδαί.

Αρ. 7,72 τή ημέρα τή ενδεκάτη άρχων των υιών Ασήρ, Φαγεήλ υιός Εχράν.

Αρ. 7,72 Κατά δε την ενδεκάτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Φαγεήλ υιός του Εχράν, άρχων της φυλής Ασήρ.

Αρ. 7,73 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,73 Το δώρον του ήτο ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία αργυρά φιάλη βάρους εβδομήκοντα σίκλων, σύμφωνα με τον σίκλον του ιερού, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι δια θυσίαν.

Αρ. 7,74 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος·

Αρ. 7,74 Προσέφερεν ακόμη μία λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμίαμα,

Αρ. 7,75 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ενιαύσιον ένα εις ολοκαύτωμα·

Αρ. 7,75 ένα μοσχάρι, ένα κριόν, ένα αμνόν ενός έτους δια την θυσίαν του ολοκαυτώματος,

Αρ. 7,76 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,76 και ένα τράγον δια την θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,77 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Φαγεήλ υιού Εχράν.

Αρ. 7,77 Δια δε την ειρηνικήν θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε

αμνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Φαγεήλ, υιού του Εχράν.

Αρ. 7,78 τή ημέρα τή δωδεκάτη άρχων των υιών Νεφθαλί Αχιρέ υιός Αινάν.

Αρ. 7,78 Κατά την δωδεκάτην ημέραν προσέφερε το δώρον του ο Αχιρέ, υιός του Αινάν, άρχων της φυλής Νεφθαλίμ.

Αρ. 7,79 το δώρον αυτού τρυβλίον αργυρούν έν, τριάκοντα και εκατόν ολκή αυτού, φιάλην μίαν αργυράν εβδομήκοντα σίκλων κατά τον σίκλον τον άγιον, αμφότερα πλήρη σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν·

Αρ. 7,79 Το δώρον του ήτο ένα αργυρούν πινάκιον βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, μία αργυρά φιάλη βάρους εβδομήκοντα σίκλων, κατά τον ιερόν σίκλον, και τα δύο γεμάτα σημιγδάλι ζυμωμένο με λάδι δι' αναίμακτον θυσίαν.

Αρ. 7,80 θυΐσκην μίαν δέκα χρυσών πλήρη θυμιάματος.

Αρ. 7,80 Προσέφερεν επίσης μίαν λιβανοθήκην δέκα χρυσών σίκλων γεμάτην θυμιάμα,

Αρ. 7,81 μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνόν ένα ενιαύσιον εις ολοκαύτωμα.

Αρ. 7,81 ένα μοσχάρι, ένα κριόν, αμνόν ενός έτους δια την θυσίαν του ολοκαυτώματος,

Αρ. 7,82 και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας·

Αρ. 7,82 και ένα τράγον δια θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 7,83 και εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις δύο, κριούς πέντε, τράγους πέντε, αμνάδας ενιαυσίας πέντε. τούτο το δώρον Αχιρέ υιού Αινάν.

Αρ. 7,83 Δια δε την θυσίαν του σωτηρίου προσέφερε δύο δαμάλεις, πέντε κριούς, πέντε τράγους και πέντε αρνάδας ενός έτους εκάστην. Αυτή ήτο η προσφορά του Αχιρέ υιού του Αινάν.

Αρ. 7,84 ούτος ο εγκαινισμός τού θυσιαστηρίου, ή ημέρα έχρισεν αυτό παρά των αρχόντων των υιών Ισραήλ· τρυβλία αργυρά δώδεκα, φιάλαι αργυράι δώδεκα, θυΐσκαι χρυσαί δώδεκα,

Αρ. 7,84 Αυτά ήσαν τα δώρα τα προσφερθέντα από τους άρχοντας των Ισραηλιτών κατά τα εγκαίνια του θυσιαστηρίου, όταν αυτό εχρίσθη με το άγιον έλαιον· δώδεκα αργυρά πινάκια, δώδεκα αργυράι φιάλαι, δώδεκα χρυσαί λιβανοθήκαι.

Αρ. 7,85 τριάκοντα και εκατόν σίκλων το τρυβλίον το έν και εβδομήκοντα σίκλων η φιάλη η μία, πάν το αργύριον των σκευών δισχίλιοι και τετρακόσιοι σίκλοι, σίκλοι εν τώ σίκλω τώ αγίω·

Αρ. 7,85 Το κάθε πινάκιον ήτο βάρους εκατόν τριάκοντα σίκλων, και η κάθε φιάλη εβδομήκοντα σίκλων. Ολος ο αργυρός των σκευών αυτών ήτο βάρους δύο χιλιάδων τετρακοσίων σίκλων (25 περίπου κιλά), σύμφωνα με τον σίκλον τον χρησιμοποιούμενον στο ιερόν.

Αρ. 7,86 θυΐσκαι χρυσαί δώδεκα πλήρεις θυμιάματος· πάν το χρυσίον των θυΐσκών είκοσι και εκατόν χρυσοί.

Αρ. 7,86 Ησαν ακόμη δώδεκα χρυσαί λιβανοθήκαι, πλήρεις από θυμιάμα. Ολον δε το βάρος του χρυσού των λιβανοθηκών ήτο εκατόν είκοσι χρυσοί σίκλοι (ένα κιλό και 440 γραμ.).

Αρ. 7,87 πάσαι αι βόες αι εις ολοκαύτωσιν μόσχοι δώδεκα, κριοί δώδεκα, αμνοί ενιαύσιοι δώδεκα και αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών· και χίμαροι εξ αιγών δώδεκα περι αμαρτίας.

Αρ. 7,87 Ολα τα προς ολοκαύτωσιν ζώα ήσαν δώδεκα μοσχάρια, δώδεκα κριοι, δώδεκα αμνοί ενός έτους, αυτά μαζί με τας αναϊμάκτους θυσίας και τας σπονδάς του οίνου, και δώδεκα τράγοι περι αμαρτίας.

Αρ. 7,88 πάσαι αι βόες εις θυσίαν σωτηρίου δαμάλεις είκοσιτέσσαρες, κριοί εξήκοντα, τράγοι εξήκοντα ενιαύσιοι, αμνάδες εξήκοντα ενιαύσιοι άμωμοι. αύτη η εγκαίνωσις τού θυσιαστηρίου, μετά το πληρώσαι τας χείρας αυτού και μετά το χρίσαι αυτόν,

Αρ. 7,88 Ολαι αι αγελάδες δια την θυσίαν σωτηρίου ήσαν είκοσι τέσσαρες δαμάλεις, επίσης εξήκοντα κριοι, εξήκοντα τράγοι ενός έτους έκαστος, εξήκοντα αμνάδες ενός έτους εκάστη, όλα υγιή και αρτιμελή. Αυταί ήσαν αι προσφοραί εις τα εγκαίνια του θυσιαστηρίου, μετά την χρίσιν του Ααρών, του οποίου αι χείρες εξηγιασθησαν και κατέστησαν ικαναί εις προσφοράν.

Αρ. 7,89 εν τώ εισπορεύεσθαι Μωυσήν εις την σκηνήν τού μαρτυρίου λαλήσαι αυτώ και ήκουσε την φωνήν Κυρίου λαλούντος προς αυτόν άνωθεν τού ιλαστηρίου, ό εστιν επί της κιβωτού τού μαρτυρίου, ανά μέσον των δύο Χερουβίμ, και ελάλει προς αυτόν.

Αρ. 7,89 Όταν ο Μωϋσής εισήλθεν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να ομιλήση προς τον Θεόν, ήκουσε την φωνήν του Κυρίου, ο οποίος ελάλει προς αυτόν άνωθεν του ιλαστηρίου, που ευρίσκεται επάνω εις την κιβωτόν του Μαρτυρίου από τον χώρον μεταξύ των δύο Χερουβίμ. Από εκεί ωμίλει προς αυτόν ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Αρ. 8,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 8,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και ειπεν·

Αρ. 8,2 λάλησον τώ Ααρών και ερείς προς αυτόν· όταν επιτιθής τους λύχνους, εκ μέρους κατά πρόσωπον της λυχνίας φωτιούσιν οι επτά λύχνοι.

Αρ. 8,2 "ομίλησε προς τον Ααρών και ειπέ προς αυτόν· Όταν θα τοποθετής τους λύχνους επάνω εις την λυχνίαν, θα φωτίζου και οι επτά λύχνοι το εμπρός μέρος της λυχνίας".

Αρ. 8,3 και εποίησεν ούτως Ααρών· εκ τού ενός μέρους κατά πρόσωπον της λυχνίας εξήψε τους λύχνους αυτής, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 8,3 Ετοι έκαμεν ο Ααρών· ήναψε από το ένα μέρος τους λύχνους να φωτίζου το πρόσθιον αυτής τμήμα (και προς τον σκοπόν αυτόν έθηκεν όπισθεν εκάστου λύχνου αδιαπέραστον οπό το φως κάλυμμα), όπως διέταξεν ο Κυριος.

Αρ. 8,4 και αύτη η κατασκευή της λυχνίας· στερεά χρυσή, ο καυλός αυτής και τα κρινα αυτής, στερεά όλη· κατά το είδος, ό έδειξε Κύριος τώ Μωυσή, ούτως εποίησε την λυχνίαν.

Αρ. 8,4 Η κατασκευή της λυχνίας ήτο αυτή· Ολόκληρος η λυχνία ήτο χρυσή και συμπαγής όλη από το στέλεχος αυτής μέχρι των κρινών της, σύμφωνα με τον τύπον τον οποίον έδειξεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν στο όρος Σινά· έτσι κατεσκεύασεν ο Μωϋσής την λυχνίαν.

Αρ. 8,5 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 8,5 'Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 8,6 λάβε τους Λευίτας εκ μέσου υιών Ισραήλ και αφαγνίεις αυτούς.

Αρ. 8,6 "πάρε τους Λευίτας ανάμεσα από όλους τους Ισραηλίτας και άγνισε αυτούς, δια να γίνουν άξιοι προς εκτέλεσιν των

ιερών των καθηκόντων.

Αρ. 8,7 και ούτω ποιήσεις αυτοίς τον αγνισμόν αυτών· περιρανείς αυτούς ύδωρ αγνισμού, και επελεύσεται ξυρόν επί πάν το σώμα αυτών, και πλυνούσι τα μάτια αυτών, και καθαροί έσονται.

Αρ. 8,7 Κατ' αυτόν τον τρόπον θα κάμης τον αγνισμόν των· θα ραντίσης αυτούς με το ηγιασμένον ύδωρ, θα ξυρισθούν εις ολόκληρον το σώμα των, θα πλύνουν τα ενδύματά των και έτσι θα είναι καθαροί.

Αρ. 8,8 και λήψονται μόσχον ένα εκ βοών και τούτου θυσίαν σεμίδαλιν αναπεποιημένην εν ελαίω, και μόσχον ενιαύσιον εκ βοών λήψη περί αμαρτίας.

Αρ. 8,8 Θα πάρουν κατόπιν ένα μοσχάρι από τα βόδια με την ανάλογον προσφορών προς αναίμακτον θυσίαν σημιγδαλιού ζυμωμένου με λάδι, θα πάρουν επίσης από τα βόδια ένα άλλο μοσχάρι ενός έτους προς θυσίαν περί αμαρτίας.

Αρ. 8,9 και προσάξεις τους Λευίτας έναντι της σκηνης του μαρτυρίου και συνάξεις πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ

Αρ. 8,9 Θα οδηγήσης τους Λευίτας ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου, όπου και θα συγκεντρώσης όλους τους Ισραηλίτας.

Αρ. 8,10 και προσάξεις τους Λευίτας έναντι Κυρίου, και επιθήσουσιν οι υιοί Ισραήλ τας χείρας αυτών επί τους Λευίτας,

Αρ. 8,10 Θα οδηγήσης τους Λευίτας ενώπιον του Κυρίου και οι Ισραηλίται θα θέσουν τας χείρας των επάνω στους Λευίτας.

Αρ. 8,11 και αφοριεί Ααρών τους Λευίτας απόδομα έναντι Κυρίου παρά των υιών Ισραήλ, και έσονται ώστε εργάζεσθαι τα έργα Κυρίου.

Αρ. 8,11 Ο Ααρών θα ξεχωρίση τότε αυτούς και θα τους αφιερώση ως δώρον των Ισραηλιτών προς τον Κυριον, δια να είναι στο εξής οι υπηρέται του ιερού, ώστε να εργάζονται τα έργα του Κυρίου εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 8,12 οι δε Λευίται επιθήσουσι τας χείρας επί τας κεφαλάς των μόσχων, και ποιήσεις τον ένα περί αμαρτίας και τον ένα εις ολοκαύτωμα Κυρίω εξιλάσασθαι περί αυτών.

Αρ. 8,12 Οι δε Λευίται θα θέσουν τας χείρας των επάνω εις τας κεφαλάς των δύο μόσχων, και θα θυσιάσης τον ένα μόσχον περί αμαρτίας, τον δε άλλον ως ολοκαύτωμα προς τον Κυριον, δια να εξιλεωθούν αι αμαρτίαι των Λευιτών.

Αρ. 8,13 και στήσεις τους Λευίτας έναντι Κυρίου και έναντι Ααρών και έναντι των υιών αυτού και αποδώσεις αυτούς απόδομα έναντι Κυρίου·

Αρ. 8,13 Θα τοποθετήσης τους Λευίτας ενώπιον του Κυρίου, ενώπιον του Ααρών και των υιών του, και θα προσφέρης αυτούς ως δώρον προς τον Κυριον.

Αρ. 8,14 και διαστελείς τους Λευίτας εκ μέσου υιών Ισραήλ, και έσονται εμοί.

Αρ. 8,14 Θα ξεχωρίσης τους Λευίτας εκ μέσου των άλλων Ισραηλιτών, θα τους αφιερώσης και έτσι θα ανήκουν εις εμέ.

Αρ. 8,15 και μετά ταύτα εισελεύσονται οι Λευίται εργάζεσθαι τα έργα της σκηνης του μαρτυρίου, και καθαριείς αυτούς και αποδώσεις αυτούς έναντι Κυρίου·

Αρ. 8,15 Επειτα από αυτά θα εισέλθουν οι Λευίται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να υπηρετούν εις αυτήν. Θα καθαρίσης λοιπόν αυτούς και θα τους προσφέρης ως δώρον στον Κυριον,

Αρ. 8,16 ότι απόδομα αποδεδομένοι ούτοί μοί εισιν εκ μέσου υιών Ισραήλ· αντί των διανοιγόντων πάσαν μήτρην πρωτοτόκων πάντων εκ των υιών Ισραήλ είληφα αυτούς εμοί.

Αρ. 8,16 διότι αυτοί οι Λευίται έχουν δοθή εις εμέ ως δώρον εκ μέρους των Ισραηλιτών και είναι ιδικοί μου. Τους έλαβα δια τον εαυτόν μου αντί των πρωτογεννήτων, των πρωτοτόκων από τους υιούς των Ισραηλιτών.

Αρ. 8,17 ότι εμοί πάν πρωτότοκον εν υιοίς Ισραήλ από ανθρώπων έως κτήνους· ή ημέρα επάταξα πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτου, ηγίασα αυτούς εμοί

Αρ. 8,17 Διότι εις εμέ ανήκει κάθε πρωτότοκον από ανθρώπων έως κτήνους. Διότι, όταν εγώ εθανάτωσα όλα τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων, εξεχώρισα και αφιέρωσα εις εμέ τα πρωτότοκα των Ισραηλιτών

Αρ. 8,18 και έλαβον τους Λευίτας αντί παντός πρωτοτόκου εν υιοίς Ισραήλ.

Αρ. 8,18 και ελαβά τους Λευίτας αντί των πρωτοτόκων μεταξύ των υιών του Ισραήλ.

Αρ. 8,19 και απέδωκα τους Λευίτας απόδομα δεδομένους Ααρών και τοίς υιοίς αυτού εκ μέσου υιών Ισραήλ εργάζεσθαι τα έργα των υιών Ισραήλ εν τή σκηνή του μαρτυρίου και εξιλάσκεσθαι περί των υιών Ισραήλ, και ουκ έσται εν τοίς υιοίς Ισραήλ προσεγγίζων προς τα άγια.

Αρ. 8,19 Αυτούς τους Λευίτας έδωκα ως δώρον στον Ααρών και τους υιούς του μεταξύ όλων των Ισραηλιτών, δια να εργάζωνται εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου τα έργα των Ισραηλιτών και να προσφέρουν δι' αυτούς τας εξιλαστήριους θυσίας. Κανείς άλλος από τους Ισραηλίτας δεν θα πλησιάζη εις τα άγια·

Αρ. 8,20 και εποίησε Μωυσής και Ααρών και πάσα η συναγωγή υιών Ισραήλ τοίς Λευίταις καθά ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή περί των Λευιτών, ούτως εποίησαν αυτοίς οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 8,20 Ο Μωϋσής, ο Ααρών και όλος ο λαός των Ισραηλιτών έκαμαν στους Λευίτας, όπως έδωσεν εντολήν ο Κυριος στον Μωϋσήν. Έτσι έκαμαν.

Αρ. 8,21 και ηγνίσαντο οι Λευίται και έπλυναν τα μάτια, και απέδωκεν αυτούς Ααρών απόδομα έναντι Κυρίου, και εξιλάσατο περί αυτών Ααρών αφαγνίσασθαι αυτούς.

Αρ. 8,21 Οι Λευίται ηγνίσθησαν και έπλυναν τα ενδύματά των. Ο Ααρών έδωκεν αυτούς, ως δώρον, προς τον Κυριον, και έκαμε τας εξιλαστικάς δι' αυτούς και δια τον εξαγνισμόν των θυσίας.

Αρ. 8,22 και μετά ταύτα εισήλθον οι Λευίται λειτουργείν την λειτουργίαν αυτών εν τή σκηνή του μαρτυρίου έναντι Ααρών και έναντι των υιών αυτού· καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή περί των Λευιτών, ούτως εποίησαν αυτοίς.

Αρ. 8,22 Μετά ταύτα οι Λευίται εισήλθον εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να προσφέρουν τας υπηρεσίας των ενώπιον του Ααρών και ενώπιον των υιών του. Όπως διέταξε ο Κυριος τον Μωϋσήν δια τους Λευίτας, έτσι έκαμαν δι' αυτούς.

Αρ. 8,23 Και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 8,23 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 8,24 τούτό εστι το περί των Λευιτών· από πέντε και εικοσαετούς και επάνω εισελεύσονται ενεργείν εν τή σκηνή του μαρτυρίου·

Αρ. 8,24 "αυτή η εντολή μου θα ισχύη δια τους Λευίτας· θα εισέρχωνται και θα υπηρετούν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου από ηλικίας είκοσι πέντε ετών και άνω.

Αρ. 8,25 και από πεντηκονταετούς αποστήσεται από της λειτουργίας και ουκ εργάται έτι.

Αρ. 8,25 Κατά δε το πεντηκοστόν έτος θα αποχωρούν αυτοί εκ της υπηρεσίας των και δεν θα εργάζονται πλέον·

Αρ. 8,26 και λειτουργήσει ο αδελφός αυτού εν τή σκηνή τού μαρτυρίου φυλάσσειν φυλακάς, έργα δε ουκ εργάται. ούτως ποιήσεις τοίς Λευίταις εν ταίς φυλακαίς αυτών.

Αρ. 8,26 μόνον δύνатаι ο απερχόμενος εκ της υπηρεσίας αδελφός Λευίτης να προσφερθή οικειοθελώς, δια να φρουρη και βοηθή εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Δεν του επιτρέπεται όμως να εκτελή υπηρεσίαν. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα πράξης και θα κανονίσης σχετικώς με τους Λευίτας και τας υπηρεσίας των".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Αρ. 9,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν εν τή ερήμω Σινά εν τώ έτει τώ δευτέρω, εξελθόντων αυτών εκ γής Αιγύπτου εν τώ μηνί τώ πρώτῳ, λέγων·

Αρ. 9,1 Κατά τον πρώτον μήνα του δευτέρου έτους από της εξόδου των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν εις την έρημον Σινά λέγων·

Αρ. 9,2 είπον και ποιείωσαν οι υιοί Ισραήλ το πάσχα καθ' ώραν αυτού·

Αρ. 9,2 "ειπέ να τελέσουν οι Ισραηλίται το Πασχα στον καθωρισμένον χρόνον, δηλαδή

Αρ. 9,3 τή τεσσαρεσκαίδεκάτη ημέρα τού μηνός τού πρώτου προς εσπέραν ποιήσεις αυτό κατά καιρούς, κατά τον νόμον αυτού και κατά την σύγκρισιν αυτού ποιήσεις αυτό.

Αρ. 9,3 την εσπέραν της δεκάτης τετάρτης του πρώτου μηνός θα τελέσης το Πασχα στον καθωρισμένον χρόνον σύμφωνα με τον νόμον και την ερμηνείαν του νόμου, που εγώ σας έχω δώσει".

Αρ. 9,4 και ελάλησε Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ ποιήσαι το πάσχα.

Αρ. 9,4 Εδωσεν ο Μωϋσής την εντολήν του Θεού στους Ισραηλίτας να τελέσουν το Πασχα.

Αρ. 9,5 εναρχομένον τή τεσσαρεσκαίδεκάτη ημέρα τού μηνός εν τή ερήμω τού Σινά, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή, ούτως εποίησαν οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 9,5 Κατά την αρχήν της δεκάτης τετάρτης ημέρας του πρώτου μηνός έκαμαν οι Ισραηλίται το Πασχα εις την έρημον του Σινά, όπως διάταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν.

Αρ. 9,6 Καί παρεγένοντο οι άνδρες, οι ήσαν ακάθαροι επί ψυχή ανθρώπου, και ουκ ηδύναντο ποιήσαι το πάσχα εν τή ημέρα εκείνη, και προσήλθον εναντίον Μωυσή και Ααρών εν εκείνη τή ημέρα,

Αρ. 9,6 Παρουσιάσθησαν όμως εκεί μερικοί άνδρες νομικώς ακάθαροι, διότι είχαν πλησιάσει άνθρωπον νεκρόν, και οι οποίοι, καθ' ο μολυσμένοι, δεν είχαν το δικαίωμα να τελέσουν το Πασχα κατά την ημέραν εκείνην. Προσήλθον λοιπόν προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών κατά την ημέραν εκείνην

Αρ. 9,7 και είπαν οι άνδρες εκείνοι προς αυτόν· ημείς ακάθαροι επί ψυχή ανθρώπου, μη ούν υστερήσωμεν προσενέγκαι το δώρον Κυρίῳ κατά καιρόν αυτού εν μέσω υιών Ισραήλ;

Αρ. 9,7 οι άνδρες εκείνοι και είπον προς τον Μωϋσήν· "ημείς είμεθα ακάθαροι, διότι επλησιάσαμεν εις νεκρόν άνθρωπον. Μηπως λοιπόν θα αποκλεισθώμεν από του να προσφέρωμεν προς τον Κυριον κατά την ημέραν αυτήν του Πασχα τας θυσίας μας, ημείς μόνοι εκ μέσου όλων των Ισραηλιτών;"

Αρ. 9,8 και είπε προς αυτούς Μωυσής· στήτε αυτού, και ακούσομαι τι εντελείται Κύριος περί υμών.

Αρ. 9,8 Ο Μωϋσής απήντησε προς αυτούς· "σταθήτε αυτού και εγώ θα ακούσω, τι θα διατάξη ο Κυριος σχετικώς με σας".

Αρ. 9,9 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 9,9 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 9,10 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ λέγων· άνθρωπος άνθρωπος, ός εάν γένηται ακάθατος επί ψυχή ανθρώπου, ή εν οδώ μακράν υμίν, ή εν ταίς γενεαίς υμών, και ποιήσει το πάσχα Κυρίῳ·

Αρ. 9,10 "ομίλησε και ειπέ προς τους Ισραηλίτας· Εάν κανείς από σας η από τους απογόνους σας ήθελε γίνει ακάθατος εξ αιτίας προσεγγίσεώς του εις νεκρόν η ήθελεν ευρεθή μακράν κατά τον χρόνον της εορτής του Πασχα, θα κάμη και αυτός Πασχα.

Αρ. 9,11 εν τώ μηνί τώ δευτέρω, εν τή τεσσαρεσκαίδεκάτη ημέρα, το προς εσπέραν ποιήσουσιν αυτό, επ' αζύμων και πικριδών φάγονται αυτό,

Αρ. 9,11 Κατά την εσπέραν της δεκάτης τετάρτης ημέρας του δευτέρου μηνός θα εορτάσουν και αυτοί το Πασχα, θα φάγουν τον πασχάλιον αμνόν με αζύμους άρτους και πικρά χόρτα.

Αρ. 9,12 ου καταλείψουσιν απ' αυτού εις το πρώτῳ, και οστούν ου συντριψουσιν απ' αυτού· κατά τον νόμον τού πάσχα ποιήσουσιν αυτό.

Αρ. 9,12 Από τον πασχαλινόν αμνόν δεν θα μείνη τίποτε δια την επομένην ημέραν και κανένα οστούν αυτού δεν θα συντριψουν. Οι Ισραηλίται οφείλουν να εορτάζουν το Πασχα σύμφωνα με τον νόμον, που καθορίζει τα του εορτασμού.

Αρ. 9,13 και άνθρωπος, ός εάν καθαρός ή και εν οδώ μακράν ουκ έστι και υστερήση ποιήσαι το πάσχα, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ τού λαού αυτής, ότι το δώρον Κυρίῳ ου προσήνεγκε κατά τον καιρόν αυτού, αμαρτίαν αυτού λήψεται ο άνθρωπος εκείνος.

Αρ. 9,13 Ο Ισραηλίτης εκείνος, ο οποίος είναι καθαρός και δεν ευρίσκεται μακράν εις ταξίδιον, αμελήση δε να εορτάση τα Πασχα και δεν προσέφερε την καθωρισμένην θυσίαν, θα εξολοθρευθή αυτός ο άνθρωπος εκ μέσου του λαού του· διότι δεν προσέφερε την θυσίαν του προς τον Κυριον κατά ταν ωρισμένον χρόνον και θα λάβη την πρόπουσαν τιμωρίαν δια την αμέλειάν του αυτήν.

Αρ. 9,14 εάν δε προσέλθη προς υμάς προσήλυτος εν τή γη υμών και ποιήση το πάσχα Κυρίῳ, κατά τον νόμον τού πάσχα και κατά την σύνταξιν αυτού ποιήσει αυτό· νόμος εις έσται υμίν και τώ προσηλύτῳ και τώ αυτόχθονι της γής.

Αρ. 9,14 Εάν ένας ξένος προσέλθη εις την χώραν σας και εκφράση την επιθυμίαν να εορτάση το Πασχα του Κυρίου, θα το εορτάση σύμφωνα με τον νόμον και την ερμηνείαν του νόμου, που ορίζουν, τον χρόνον και τον τρόπον του εορτασμού. Ενας νόμος θα ισχύη δι' όλους ως προς την εορτήν του Πασχα, και δια τον ξένον, που ήλθεν από άλλην χώραν, και δια τον εντόπιον.

Αρ. 9,15 Καί τή ημέρα, ή εστάθη η σκηνή, εκάλυψεν η νεφέλη την σκηνήν, τον οίκον τού μαρτυρίου· και το εσπέρας ήν επί της σκηνης ως είδος πυρός έως πρώτῳ.

Αρ. 9,15 Την ημέραν κατά την οποίαν εστήθη η Σκηνή, εσκέπασεν η νεφέλη την Σκηνήν, τον οίκον αυτόν του Μαρτυρίου.

Η νεφέλη από την εσπέραν καθ' όλην την νύκτα και έως το πρωϊ η το επάνω εις την Σκηνήν ωσάν είδος πυρός.

Αρ. 9,16 ούτως εγίνετο διαπαντός· η νεφέλη εκάλυπτεν αυτήν ημέρας και είδος πυρός την νύκτα.

Αρ. 9,16 Ετσι εγίνετο πάντοτε· νεφέλη εκάλυπτε την Σκηνήν κατά το διάστημα της ημέρας και είδος τι πυρός κατά τα διάστημα της νύκτας.

Αρ. 9,17 και ηνίκα ανέβη η νεφέλη από της σκηνης, και μετά ταύτα απήραν οι υιοί Ισραήλ· και εν τώ τόπω, ου αν έστη η νεφέλη, εκεί παρενέβαλον οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 9,17 Όταν δε ανυψώνετο και απεσύρετο η νεφέλη από την Σκηνήν, οι Ισραηλίται ανεχώρουν και εστρατοπέδευαν στον τόπον, στον οποίον θα εσταματούσεν η νεφέλη.

Αρ. 9,18 διά προστάγματος Κυρίου παρεμβαλούσιν οι υιοί Ισραήλ και διά προστάγματος Κυρίου απαρούσι· πάσας τας ημέρας, εν αίς σκιάζει η νεφέλη επί της σκηνης, παρεμβαλούσιν οι υιοί Ισραήλ·

Αρ. 9,18 Δια της προσταγής αυτής του Κυρίου, της στάσεως δηλαδή και της αναχωρήσεως της νεφέλης, έπρεπε οι Ισραηλίται να στρατοπεδεύουν και να αναχωρούν. Ολας τας ημέρας κατά τας οποίας η νεφέλη θα ευρίσκεται επάνω από την Σκηνήν ρίπτουσα την σκιάν της εις αυτήν, θα στρατοπεδεύουν εκεί οι Ισραηλίται.

Αρ. 9,19 και όταν εφέλικται η νεφέλη επί της σκηνης ημέρας πλείους, και φυλάζονται οι υιοί Ισραήλ την φυλακήν του Θεού και ου μη εξάρωσι.

Αρ. 9,19 Όταν δηλαδή η νεφέλη παραμένη πολλές ημέρας επάνω από την Σκηνήν, οι Ισραηλίται δεν θα αναχωρήσουν, αλλά θα τηρήσουν την εντολήν του Θεού και θα παραμείνουν εκεί στρατοπεδευμένοι.

Αρ. 9,20 και έσται όταν σκεπάζη η νεφέλη ημέρας αριθμώ επί της σκηνης, διά φωνής Κυρίου παρεμβαλούσι, και διά προστάγματος Κυρίου απαρούσι·

Αρ. 9,20 Το αυτό θα γίνεται και όταν επί ολίγας ημέρας σκεπάζη η νεφέλη την Σκηνήν. Οι Ισραηλίται πάντοτε θα στρατοπεδεύουν κατόπιν εντολής του Κυρίου, που δίδεται με το σημείον της νεφέλης, και κατόπιν εντολής Κυρίου πάλιν θα αναχωρούν.

Αρ. 9,21 και έσται όταν γένηται η νεφέλη αφ εσπέρας έως πρωϊ και αναβή η νεφέλη το πρωϊ, και απαρούσιν ημέρας η νυκτός·

Αρ. 9,21 Όταν η νεφέλη σκεπάζη την Σκηνήν από το βράδυ έως το πρωϊ, το δε πρωϊ αποσυρθή, οι Ισραηλίται θα αναχωρήσουν κατά την ημέραν η κατά την νύκτα, σύμφωνα με την εντολήν, που θα σημάνη δι' αυτούς η νεφέλη.

Αρ. 9,22 μηνός ημέρας πλεοναζούσης της νεφέλης σκιαζούσης επ αυτής παρεμβαλούσιν οι υιοί Ισραήλ, και ου μη απάρωσιν·

Αρ. 9,22 Όταν η νεφέλη σκεπάζη και σκιάζη την Σκηνήν του Μαρτυρίου περισσότερον και από ένα μήνα, οι Ισραηλίται δεν θα βιασθούν δι' αναχώρησιν. Θα σταθμεύσουν καθ' όλον αυτό το διάστημα εκεί και δεν θα αναχωρήσουν.

Αρ. 9,23 ότι διά προστάγματος Κυρίου απαρούσι, την φυλακήν Κυρίου εφυλάξαντο διά προστάγματος Κυρίου εν χειρί Μωυσή.

Αρ. 9,23 Κατόπιν εντολής Κυρίου θα αναχωρούν". Αυτήν την εντολήν του Κυρίου, την οποίαν έδωκεν ο Θεός δια του Μωυσέως, την ετήρησαν οι Ισραηλίται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Αρ. 10,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 10,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 10,2 ποιήσον σεαυτώ δύο σάλπιγγας αργυράς, ελατάς ποιήσεις αυτάς, και έσονταί σοι ανακαλείν την συναγωγήν και εξαίρειν τας παρεμβολάς.

Αρ. 10,2 "να κατασκευάσης δύο αργυράς σάλπιγγας· με σφυρηλασίαν θα κατεργασθής αυτάς. Θα χρησιμοποιήσ αυτάς δια την συγκέντρωσιν των Ισραηλιτών και την κατά τάξιν εκκίνησιν των τμημάτων του στρατοπέδου.

Αρ. 10,3 και σαλπείεις εν αυταίς και συναχθήσεται πάσα η συναγωγή επί την θύραν της σκηνης του μαρτυρίου·

Αρ. 10,3 Όταν θα σαλπισης και με τας δύο, θα συγκεντρωθή όλον το πλήθος εμπρός εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 10,4 εάν δε εν μια σαλπίσωσι, προσελεύσονται προς σε πάντες οι άρχοντες αρχηγοί Ισραήλ.

Αρ. 10,4 Εάν σαλπίσουν με την μίαν σάλπιγγα, θα έλθουν και θα παρουσιασθούν ενώπιόν σου όλοι οι άρχοντες των Ισραηλιτών.

Αρ. 10,5 και σαλπείετε σημασίαν, και εξαρούσιν αι παρεμβολαί αι παρεμβάλλουσαι ανατολάς·

Αρ. 10,5 Εάν σαλπίσετε ένα ωρισμένον σάλπισμα, τότε θα ξεκινήσουν εις πορείαν τα τμήματα εκείνα, τα οποία είναι στρατοπεδευμένα προς ανατολάς.

Αρ. 10,6 και σαλπείετε σημασίαν δευτέραν, και εξαρούσιν αι παρεμβολαί αι παρεμβάλλουσαι λίβαν· και σαλπείετε σημασίαν τρίτην, και εξαρούσιν αι παρεμβολαί αι παρεμβάλλουσαι παρά θάλασσαν· και σαλπείετε σημασίαν τετάρτην, και εξαρούσιν αι παρεμβολαί αι παρεμβάλλουσαι προς βοράν· σημασία σαλπιδούσιν εν τή εξάρσει αυτών.

Αρ. 10,6 Θα σαλπίσετε με δεύτερον είδος σαλπίσματος και τα τμήματα τα στρατοπεδευμένα προς νότον θα αναχωρήσουν. Θα σαλπίσετε τρίτον είδος σαλπίσματος και θα αναχωρήσουν τα τμήματα, τα οποία είναι στοοθμευμένα προς δυσμάς. Θα σαλπίσετε τέταρτον είδος σαλπίσματος και θα αναχωρήσουν τα τμήματα τα ευρισκόμενα προς βορράν. Ειδικόν σάλπισμα θα σαλπίζουν δια την αναχώρησιν εκάστου τμήματος.

Αρ. 10,7 και όταν συναγάγητε την συναγωγήν, σαλπείετε και ου σημασία

Αρ. 10,7 Όταν όμως πρόκειται δια γενικήν συγκέντρωσιν των Ισραηλιτών, θα σαλπίζετε απλώς χωρίς κανένα ιδιαίτερον σάλπισμα.

Αρ. 10,8 και οι υιοί Ααρών οι ιερείς σαλπιδούσι ταις σάλπιγξι, και έσται υμίν νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς υμών.

Αρ. 10,8 Μονον οι υιοί του Ααρών θα σαλπίσουν με τας σάλπιγγας. Αυτό θα είναι κανών παντοτεινός δι' όλας τας γεγενεάς σας.

Αρ. 10,9 έναντι Κυρίου και διασωθήσεσθε από των εχθρών υμών.

Αρ. 10,9 Εάν δε εις την χώραν σας εξέλθετε εις πόλεμον εναντίον των εχθρών σας, οι οποίοι σας παρενοχλούν και σας πιέζουν, θα σαλπίσετε με τας σάλπιγγας. Θα σας ενθυμηθή ο Θεός, δια να σας δώση βοήθειαν και θα διασωθήτε από τους εχθρούς σας, τους οποίους και θα νικήσετε.

Αρ. 10,10 και εν ταίς ημέραις της ευφροσύνης υμών και εν ταίς εορταίς υμών και εν ταίς νουμηνίαις υμών σαλπείτε ταίς σάλπιγξιν επί τοίς ολοκαυτώμασι και επί ταίς θυσίαις των σωτηρίων υμών, και έσται υμίν ανάμνησις έναντι του Θεού υμών· εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Αρ. 10,10 Κατά τας ημέρας της ευφροσύνης σας, κατά τας εορτάς σας και την εορτήν της πρώτης εκάστου μηνός, θα σαλπίζετε, με τας σάλπιγγας αυτάς, όταν θα προσφέρετε τα ολοκαυτώματα και τας θυσίας του σωτηρίου, και εγώ ο Θεός θα σας ενθυμούμαι. Εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός σας”.

Αρ. 10,11 Καί εγένετο εν τώ ενιαυτώ τώ δευτέρω εν τώ μηνί τώ δευτέρω εικαδι του μηνός ανέβη η νεφέλη από της σκηνης του μαρτυρίου,

Αρ. 10,11 Κατά την εικοστήν του δευτέρου μηνός του δευτέρου έτους από της εξόδου των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου ανέβη η νεφέλη από την Σκηνήν του Μαρτυρίου,

Αρ. 10,12 και εξήραν οι υιοί Ισραήλ σύν απαρτίαις αυτών εν τή ερήμω Σινά, και έσθη η νεφέλη εν τή ερήμω του Φαράν.

Αρ. 10,12 και οι Ισραηλίται ανεχώρησαν με όλας τας αποσκευάς των από την έρημον Σινά. Η νεφέλη εσταμάτησεν εις την έρημον Φαράν.

Αρ. 10,13 και εξήραν πρώτοι διά φωνής Κυρίου εν χειρί Μωυσή.

Αρ. 10,13 Εξεκίνησαν από την έρημον Σινά πρώτην φοράν εις πορείαν οι Ισραηλίται, κατόπιν εντολής του Κυρίου, η οποία τους εδόθη δια του Μωϋσέως.

Αρ. 10,14 και εξήραν τάγμα παρεμβολής υιών Ιούδα πρώτοι σύν δυνάμει αυτών· και επί της δυνάμεως αυτών Ναασσών υιός Αμιναδάβ,

Αρ. 10,14 Πρώτον ξεκίνησε το τμήμα της φυλής του Ιούδα με όλην την πολεμικήν του δύναμιν. Επί της πολεμικής αυτής δυνάμεως αρχηγός ήτο ο Ναασών, υιός του Αμιναδάβ.

Αρ. 10,15 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Ισάχαρ Ναθαναήλ υιός Σωγάρ,

Αρ. 10,15 Επί της πολεμικής δυνάμεως της φυλής Ισάχαρ ήτο ο Ναθαναήλ, υιός του Σωγάρ.

Αρ. 10,16 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Ζαβουλών Ελιάβ υιός Χαιλών.

Αρ. 10,16 Της πολεμικής δυνάμεως της φυλής Ζαβουλών αρχηγός ήτο ο Ελιάβ, υιός του Χαιλών.

Αρ. 10,17 και καθελούσι την σκηνήν και εξαρουσιν οι υιοί Γεδσών και οι υιοί Μεραρί, οι αίροντες την σκηνήν.

Αρ. 10,17 Επειτα από αυτούς οι υιοί του Γεδσών και οι υιοί του Μεραρί λύσαντες την Σκηνήν του Μαρτυρίου ανεχώρησαν μεταφέροντες αυτήν.

Αρ. 10,18 και εξήραν τάγμα παρεμβολής ουβήν σύν δυνάμει αυτών· και επί της δυνάμεως αυτών Ελισούρ υιός Σεδιούρ,

Αρ. 10,18 Επειτα από αυτούς ξεκίνησε το τμήμα της στρατοπεδεύσεως της φυλής Ρουβήν με την στρατιωτικήν του δύναμιν. Της στρατιωτικής αυτής δυνάμεως αρχηγός ήτο ο Ελισούρ, υιός του Σεδιούρ.

Αρ. 10,19 και επί της δυνάμεως φυλής Συμεών, Σαλαμιήλ υιός Σουρισαδαί,

Αρ. 10,19 Επί της στρατιωτικής δυνάμεως της φυλής του Συμεών αρχηγός ήτο ο Σαλαμιήλ, υιός του Σουρισαδαί,

Αρ. 10,20 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Γάδ Ελισάφ ο τού αγουήλ.

Αρ. 10,20 Επί της στρατιωτικής δυνάμεως της φυλής του Γαδ αρχηγός ήτο ο Ελισάφ, υιός του Ραγουήλ.

Αρ. 10,21 και εξαρουσιν υιοί Καάθ αίροντες τα άγια και στήσουσι την σκηνήν, έως παραγένονται.

Αρ. 10,21 Επειτα από αυτούς ξεκίνησαν οι υιοί του Καάθ μεταφέροντες τα άγια σκεύη και λοιπά αντικείμενα της Σκηνης, έως ότου φθάσουν όπου η νεφέλη σταματήσει, δια να στήσουν εκεί την Σκηνήν.

Αρ. 10,22 και εξαρουσι τάγμα παρεμβολής Εφραϊμ σύν δυνάμει αυτών· και επί της δυνάμεως αυτών Ελισαμά υιός Σεμιούδ,

Αρ. 10,22 Κατόπιν από τους υιούς του Καάθ θα αναχωρήση εκ της στρατοπεδεύσεως το τμήμα της φυλής Εφραϊμ με την στρατιωτικήν αυτού δύναμιν. Της στρατιωτικής αυτής δυνάμεως αρχηγός ήτο ο Ελισαμά, υιός του Σεμιούδ.

Αρ. 10,23 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Μανασσή Γαμαλιήλ ο τού Φαδασσούρ,

Αρ. 10,23 Επί της στρατιωτικής δυνάμεως της φυλής του Μανασσή αρχηγός ήτο ο Γαμαλιήλ, υιός του Φαδασσούρ.

Αρ. 10,24 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Βενιαμίν Αβιδάν ο τού Γαδεωνί.

Αρ. 10,24 Επί της στρατιωτικής δυνάμεως της φυλής Βενιαμίν ήτο ο Αβιδάν, υιός του Γαδεωνί.

Αρ. 10,25 και εξαρουσι τάγμα παρεμβολής υιών Δάν, έσχατοι πασών των παρεμβολών, σύν δυνάμει αυτών· και επί της δυνάμεως αυτών Αχιέζερ ο τού Αμισαδαϊ,

Αρ. 10,25 Το δε στρατοπεδευμένον τμήμα της φυλής του Δαν θα αναχωρήση τελευταίον από τα άλλα τμήματα με την στρατιωτικήν του δύναμιν. Της στρατιωτικής δυνάμεως τούτων αρχηγός ήτο ο Αχιέζερ, υιός του Αμισαδαϊ.

Αρ. 10,26 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Ασήρ Φαγεήλ υιός Εχράν,

Αρ. 10,26 Επί της στρατιωτικής δυνάμεως της φυλής του Ασήρ αρχηγός ήτο ο Φαγεήλ, υιός του Εχράν.

Αρ. 10,27 και επί της δυνάμεως φυλής υιών Νεφθαλί Αχιρέ υιός Αινάν.

Αρ. 10,27 Επί της στρατιωτικής δυνάμεως της φυλής Νεφθαλίμ ήτο ο Αχιρέ, υιός του Αινάν.

Αρ. 10,28 αυτά αι στρατιαί υιών Ισραήλ, και εξήραν σύν δυνάμει αυτών.

Αρ. 10,28 Αυτά ήσαν τα στρατοπεδευμένα τμήματα των Ισραηλιτών και κατ' αυτήν την σειράν ξεκίνησαν με όλας τας στρατιωτικάς των δυνάμεις.

Αρ. 10,29 Καί ειπε Μωυσής τώ Οβάβ υιώ αγουήλ τώ Μαδιανίτη τώ γαμβρώ Μωυσή· εξαίρομεν ημείς εις τον τόπον ον ειπε Κύριος, τούτον δώσω υμίν· δέυρο μεθ ημών, και εϋ σε ποιήσομεν, ότι Κύριος ελάλησε καλά περί Ισραήλ.

Αρ. 10,29 Ο Μωϋσής ειπεν στον Οβάβ, τον υιόν του πενθερού του Ραγουήλ του Μαδιανίτου· “ημείς αναχωρούμεν τώρα, δια να μεταβώμεν στον τόπον, τον οποίον υπεσχέθη ο Κυριος ότι θα μας δώση. Ελα και συ μαζί μας, και ημείς θα σε περιποιηθώμεν, θα σου προσφέρωμεν πολλά αγαθά· διότι ο Κυριος πολλά αγαθά και ευχάριστα πράγματα υπεσχέθη δια τους Ισραηλίτας”.

Αρ. 10,30 και ειπε προς αυτόν· ου πορεύσομαι, αλλά εις την γήν μου και εις την γενεάν μου.

Αρ. 10,30 Ο Οβάβ απήντησε προς αυτόν· “δεν θα έλθω μαζί σας, αλλά θα επιστρέψω εις την πατρίδα μου και στους συγγενείς μου”.

Αρ. 10,31 και ειπε· μη εγκαταλίπης ημάς, οϋ ένεκεν ήσθα μεθ ημών εν τή ερήμω, και έση εν ημίν πρεσβύτης

Αρ. 10,31 Ο Μωϋσής ειπε και πάλιν προς αυτόν· “μη μας εγκαταλίπης. Αφού μαζί μας έμεινες εις την έρημον, μαζί μας θα είσαι και ωσάν μεγαλύτερος και ωσάν οδηγός προς την Χαναάν.

Αρ. 10,32 και έσται εάν πορευθής μεθ ημών, και έσται τα αγαθά εκείνα, όσα αν αγαθοποιήση Κύριος ημάς, και εύ σε ποιήσομεν.

Αρ. 10,32 Εάν λοιπόν έλθης μαζί μας, τα αγαθά εκείνα, τα οποία ο Κυριος εν τη καλωσύνη του θα μας δώση, θα είναι και δικά σου. Ημείς θα σε περιποιηθώμεν και θα σε ευεργετήσωμεν”.

Αρ. 10,33 Καί εξήραν εκ τού όρους Κυρίου οδόν τριών ημερών, και η κιβωτός της διαθήκης Κυρίου προεπορεύετο προτέρα αυτών οδόν τριών ημερών κατασκέφασθαι αυτοίς ανάπαισιν.

Αρ. 10,33 Οι Ισραηλίται ανεχώρησαν από το όρος του Κυρίου, το Σινά, και έκαμαν πορείαν τριών ημερών. Η κιβωτός της Διαθήκης του Κυρίου επήγαινε εμπρός από αυτούς κατά τας τρεις αυτάς ημέρας, δια να ορίση δι’ αυτής ο Θεός τον τόπον της νέας σταθμεύσεως και αναπαύσεώς των.

Αρ. 10,34 και εγένετο εν τώ εξαίρειν την κιβωτόν και είπε Μωυσής· εξεγέρθητι, Κύριε, και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί σου, φυγέτωσαν πάντες οι μισούντές σε.

Αρ. 10,34 Όταν η κιβωτός επρόκειτο να ξεκινήση, προσηυχήθη ο Μωϋσής προς τον Θεόν και είπε· “σήκω, Κυριε, και έλα μαζί μας και ας διασκορπισθούν από εμπρός μας οι εχθροί σου, ας τραπούν εις φυγήν όλοι όσοι σε μισούν”.

Αρ. 10,35 και εν τή καταπαύσει είπεν· επίστρεφε, Κύριε, χιλιάδας μυριάδας εν τώ Ισραήλ.

Αρ. 10,35 Και όταν η κιβωτός εσταματούσεν ο Μωϋσής προσηύχето πάλιν και έλεγε· “έλα, Κυριε, εν μέσω ημών των Ισραηλιτών, δια να είσαι υπερασπιστής μας περισσότερον από χιλιάδας και μυριάδας”.

Αρ. 10,36 και η νεφέλη εγένετο σκιάζουσα επ αυτοίς ημέρας εν τώ εξαίρειν αυτούς εκ της παρεμβολής.

Αρ. 10,36 Όταν οι Ισραηλίται εξεκινούσαν κατ’ εντολήν του Θεού από την κατασκήνωσίν των, η νεφέλη έρριπτεν εις αυτούς την σκιάν της κατά το διάστημα της ημέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Αρ. 11,1 Καί ήν ο λαός γογγύζων πονηρά έναντι Κυρίου, και ήκουσε Κύριος και εθυμώθη οργή, και εξεκαύθη εν αυτοίς πύρ παρά Κυρίου και κατέφαγε μέρος τι της παρεμβολής.

Αρ. 11,1 Μετά πορείαν τριών ημερών έφθασαν οι Ισραηλίται εις έρημον περιοχήν. Εκεί ο λαός εγόγγυζε και εξεφράζετο με ασέβειαν εναντίον του Κυρίου. Ηκουσεν ο Κυριος αυτά, ωργίσθη και ηγανάκτησεν εναντίον αυτών. Φωτιά εκ μέρους του Κυρίου ήναψε μεταξύ των Ισραηλιτών και κατέφαγεν ένα μέρος από το στρατόπεδον των Ισραηλιτών.

Αρ. 11,2 και εκέκραξεν ο λαός προς Μωυσήν, και ηύξατο Μωυσής προς Κύριον, και εκόπασε το πύρ.

Αρ. 11,2 Εκραύγασε τότε ο λαός προς τον Μωϋσήν ζητών την επέμβασίν του προς τον Θεόν, ο δε Μωϋσής προσηυχήθη προς τον Κυριον και εσταμάτησε το πυρ.

Αρ. 11,3 και εκλήθη το όνομα τού τόπου εκείνου Εμπυρισμός, ότι εξεκαύθη εν αυτοίς παρά Κυρίου.

Αρ. 11,3 “Εμπυρισμός” ωνομάσθη ο τόπος εκείνος, διότι εκεί ήναψε φωτιά εκ μέρους του Κυρίου εναντίον των Ισραηλιτών.

Αρ. 11,4 Καί ο επίμικτος ο εν αυτοίς επεθύμησεν επιθυμίαν, και καθίσαντες έκλαιον και οι υιοί Ισραήλ και είπαν· τις ημάς ψωμίει κρέα;

Αρ. 11,4 Πολλοί Αιγύπτιοι αναμιχθέντες με τους Ισραηλίτας εις την έρημον και ακολουθήσαντες αυτούς εκυριεύθησαν από πολλές υλικάς επιθυμίας. Εκάθισαν λοιπόν αυτοί, μαζί δε με αυτούς και οι Ισραηλίται, και έκλαιον και έλεγον· “ποιός θα μας δώση κρέας να φάγωμεν;

Αρ. 11,5 εμνήσθημεν τους ιχθύας, ούς ησθίομεν εν Αιγύπτω δωρεάν, και τους σικύους και τους πέπονας και τα πράσα και τα κρόμμυα και τα σκόρδα·

Αρ. 11,5 Ενθαμούμεθα τα ψάρια, που ετρώγαμεν δωρεάν εις την Αίγυπτον, όπως επίσης τα αγγούρια, τα πεπόνια, τα πράσα, τα κρεμμύδια και τα σκόρδα.

Αρ. 11,6 νυνί δε η ψυχή ημών κατάξηρος, ουδέν πλην εις το μάννα οι οφθαλμοί ημών·

Αρ. 11,6 Τωρα δε η ψυχή μας είναι κατάξηρος, τίποτε άλλο δεν βλέπομεν εκτός από το μάννα”.

Αρ. 11,7 το δε μάννα ωσει σπέρμα κοριού εστί, και το είδος αυτού είδος κρυστάλλου·

Αρ. 11,7 Το δε μάννα ήτο ωσαν σπόροι κοριού, και η μορφή του σαν κρυστάλλον.

Αρ. 11,8 και διεπορεύετο ο λαός και συνέλεγον και ήληθον αυτό εν τώ μύλω και έτριβον εν τή θυϊα και ήψουν αυτό εν τή χύτρα και εποίουν αυτό εγκρυφίας, και ήν η ηδονή αυτού ωσει γεύμα εγκρίς εξ ελαίου·

Αρ. 11,8 Ο λαός επορεύετο γύρω από την κατασκήνωσιν, εμάζευαν αυτό, το άλεθαν στον χειρόμυλον, το έτριβαν εις ξύλινο γουδί, το έβραζαν εις την χύτραν και κατεσκεύαζαν έπειτα με αυτό πίττες. Η ευχάριστος γεύσις του ήτο ωσαν γεύσις τηγανίτας με λάδι.

Αρ. 11,9 και όταν κατέβη η δροσος επί την παρεμβολήν νυκτός, κατέβαινε το μάννα επ αυτής.

Αρ. 11,9 Όταν έπιπτε κατά το διάστημα της νυκτός η δροσιά στο στρατόπεδον, μαζί με αυτήν κατέβαινε και το μάννα.

Αρ. 11,10 και ήκουσε Μωυσής κλαιόντων αυτών κατά δήμους αυτών, έκαστον επί της θύρας αυτού· και εθυμώθη οργή Κύριος σφόδρα, και έναντι Μωυσή ήν πονηρόν.

Αρ. 11,10 Ηκουσεν ο Μωϋσής τους Ισραηλίτας να κλαίουν κατά τους δήμους αυτών, ο καθένας εις την θύραν της σκηνής του. Ο Κυριος ηγανάκτησε και ωργίσθη πολύ εναντίον των. Αλλά και στον Μωϋσέα εφάνη πολύ κακός ο θρήνος αυτός των Ισραηλιτών.

Αρ. 11,11 και είπε Μωυσής προς Κύριον· ινατί εκάκωσας τον θεράποντά σου, και διατί ουχ εύρηκα χάριν εναντίον σου, επιθειναι την ορμήν τού λαού τούτου επ εμέ;

Αρ. 11,11 Ο Μωϋσής είπε τότε προς τον Κυριον· “διατί εταλαιπώρησες και επίκρανες εμέ τον υπηρέτην σου και διατί δεν ευρήκα κάποιαν ευμένειαν ενώπιόν σου, ώστε να μου φορτώσης τον απερισκεπτον και ορημητικόν αυτόν λαόν;

Αρ. 11,12 μη εγώ εν γαστρι έλαβον πάντα τον λαόν τούτον, ή εγώ έτεκον αυτούς, ότι λέγεις μοι, λάβε αυτόν εις τον κόλπον σου, ωσει άραι τιηνός τον θηλάζοντα, εις την γήν ήν ώμοσας τοίς πατράσιν αυτών;

Αρ. 11,12 Μηπως εγώ συνέλαβα εις την κοιλίαν μου όλον αυτόν τον λαόν η εγώ τον εγέννησα, ώστε να μου λέγης, πάρε αυτόν τον λαόν εις την αγκάλην σου, όπως η τροφός παίρνει εις την αγκάλην της το θηλάζον νήπιον, και οδήγησέ τους εις την γην, την οποίαν ωρκίσθης στους πατέρας των;

Αρ. 11,13 πόθεν μοι κρέα δούναι παντί τώ λαώ τούτω; ότι κλαίουσιν επ εμοί, λέγοντες· δός ημίν κρέα, ίνα φάγωμεν.

Αρ. 11,13 Που θα εύρω εγώ κρέατα να δώσω εις όλον αυτό το πλήθος; Διότι κλαίουν ολόγυρά μου και με στενοχωρούν

λέγοντες· Δος μας κρέας να φάγωμεν !

Αρ. 11,14 ου δυνήσομαι εγώ μόνος φέρειν τον λαόν τούτον, ότι βαρύτερόν μοί εστι το ρήμα τούτο.

Αρ. 11,14 Δεν ημπορώ εγώ μόνος μου να οδηγήω και να υποφέρω αυτόν τον λαόν, διότι, αυτό το έργον είναι πολύ βαρύτερον, από όσον δύναμαι και αντέχω.

Αρ. 11,15 ει δ ούτω σύ ποιείς μοι, απόκτεινόν με αναιρέσει, ει εύρηκα έλεος παρά σοί, ίνα μη ίδω την κάκωσίν μου.

Αρ. 11,15 Εάν όμως συ επιμένης να καταθλίβομαι εις την κατάστασιν αυτήν, πάρε την ζωήν μου, εάν έχω εύρει κάποιον έλεος κοντά σου, δια να μη βλέπω πλέον αυτήν την ταλαιπωριαν μου από τον γογγύζοντα αυτόν λαόν".

Αρ. 11,16 και ειπε Κύριος προς Μωυσήν· συνάγαγέ μοι εβδομήκοντα άνδρας από των πρεσβυτέρων Ισραήλ, ους αυτός σύ οίδας, ότι ούτοι εισι πρεσβύτεροι τού λαού και γραμματείς αυτών. και άξεις αυτούς προς την σκηνήν τού μαρτυρίου, και στήσονται εκεί μετά σου.

Αρ. 11,16 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν· "συγκέντρωσέ μου εβδομήκοντά άνδρας, από τους γεροντότερους Ισραηλίτας, τους οποίους συ γνωρίζεις ότι είναι οι γεροντότεροι του λαού, συγκέντρωσέ μου και τους γραμματείς των Ισραηλιτών. Θα τους φέρης εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και εκεί θα σταθούν όρθιοι μαζί με σε.

Αρ. 11,17 και καταβήσομαι και λαλήσω εκεί μετά σου και αφελώ από τού πνεύματος τού επί σοί και επιθήσω επ αυτούς, και συναντιλήψονται μετά σου την ορμήν τού λαού, και ουκ οίσεις αυτούς σύ μόνος.

Αρ. 11,17 Εγώ δε θα κατεβώ εκεί, θα ομιλήσω μαζί σου, θα πάρω από την χάριν και την ικανότητα που έχω δώσει εις σε, και θα δώσω εις αυτούς. Ετσι δε αυτοί, προικισμένοι με ομοίας προς τας ιδικάς σου ικανότητας, θα σε βοηθήσουν στο έργον σου, ώστε να βασταύξης την απερίσκεπτον ορμήν του λαού τούτου και δεν θα τους οδηγής πλέον μόνος σου.

Αρ. 11,18 και τώ λαώ ερείς· αγνίσασθε εις αύριον, και φάγεσθε κρέα, ότι εκλαύσατε έναντι Κυρίου λέγοντες· τις ημάς ψωμίει κρέα; ότι καλόν ημίν εστιν εν Αιγύπτω. και δώσει Κύριος υμίν φαγείν κρέα, και φάγεσθε κρέα.

Αρ. 11,18 Εις δε τον λαόν θα ειπής· Αγνισθήτε δια την επομένην ημέραν, διότι εκλαύσατε ενώπιον του Κυρίου λέγοντες· Ποιός θα μας δώσει κρέας να φάγωμεν; Καλύτερα είμεθα εις την Αίγυπτον. Λοιπόν ο Κυριος θα σας δώσει να φάγετε κρέας, και θα φάγετε κρέας, που τόσον πολύ επιθυμήσατε.

Αρ. 11,19 ουχ ημέραν μίαν φάγεσθε, ουδέ δύο, ουδέ πέντε ημέρας, ουδέ δέκα ημέρας, ουδέ είκοσιν ημέρας.

Αρ. 11,19 Και θα φάγετε όχι μόνον μίαν ημέραν, ούτε δύο, ούτε πέντε, ούτε δέκα, ούτε είκοσι ημέρας.

Αρ. 11,20 έως μηνός ημερών φάγεσθε, έως αν εξέλθη εκ των μυκτήρων υμών. και έσται υμίν εις χολέραν, ότι ηπειθήσατε Κυρίω, ός εστιν εν υμίν, και εκλαύσατε εναντίον αυτού λέγοντες· ινατί ημίν εξελθείν εξ Αιγύπτου;

Αρ. 11,20 Ολας τας ημέρας ενός μηνός ολοκλήρου θα τρώγετε κρέας, έως ότου εξέλθη από τις μύτες σας, και θα γίνη δια σας χολέρα η πολυφαγία, διότι εδείξατε παρακοήν στον Κυριον, που είναι πάντοτε μαζί σας βοηθός, και γογγύζοντες εκλαύσατε ενώπιόν του λέγοντες· Διατί εφύγαμεν από την Αίγυπτον;"

Αρ. 11,21 και ειπε Μωυσής· εξακόσiai χιλιάδες πεζών ο λαός, εν οίς ειμι εν αυτοίς. και σύ είπας, κρέα δώσω αυτοίς φαγείν, και φάγονται μήνα ημερών.

Αρ. 11,21 Ο Μωϋσής ειπε προς τον Θεόν· "εξακόσiai χιλιάδες πολεμιστών ανδρών είναι αυτός ο λαός, εν μέσω του οποίου εγώ ευρίσκομαι. Και συ μου είπες να δώσω να φάγουν αυτοί κρέας επί ένα κατά συνέχειαν μήνα !

Αρ. 11,22 μη πρόβατα και βόες σφαγήσονται αυτοίς, και αρκέσει αυτοίς; ή πάν το όψος της θαλάσσης συναχθήσεται αυτοίς, και αρκέσει αυτοίς;

Αρ. 11,22 Μηπως και αν σφαγούν όλα τα πρόβατα και όλα τα βόδια, είναι δυνατόν να επαρκέσουν δι' αυτούς; Η αν συγκεντρώσωμεν όλα τα ψάρια της θαλάσσης, θα αρκέσουν δι' αυτούς;"

Αρ. 11,23 και ειπε Κύριος προς Μωυσήν· μη χείρ Κυρίου ουκ εξαρκέσει; ήδη γνώση ει επικαταλήψεται σε ο λόγος μου ή ού.

Αρ. 11,23 Απήντησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "μήπως η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου δεν είναι ικανή να πραγματοποιήση το έργον του χορτασμού του λαού αυτού; Τωρα θα ίδης και θα μάθης, εάν ο λόγος μου θα πραγματοποιηθή αμέσως ενώπιόν μου η όχι".

Αρ. 11,24 και εξήλθε Μωυσής και ελάλησε προς τον λαόν τα ρήματα Κυρίου και συνήγαγεν εβδομήκοντα άνδρας από των πρεσβυτέρων τού λαού και έστησεν αυτούς κύκλω της σκηνης.

Αρ. 11,24 Ο Μωϋσής εβγήκε και ανεκοίνωσε προς τον λαόν τα λόγια αυτά του Κυρίου, συνήθροισε τους εβδομήκοντα πρεσβυτέρους από τους γεροντοτέρους του λαού και έθεσεν αυτούς ορθίους κύκλω από την Σκηνήν.

Αρ. 11,25 και κατέβη Κύριος εν νεφέλη και ελάλησε προς αυτόν· και παρείλατο από τού πνεύματος τού επ αυτώ και επέθηκεν επί τους εβδομήκοντα άνδρας τους πρεσβυτέρους· ως δε επανεπαύσατο πνεύμα επ αυτούς, και προφήτευσαν και ουκ έτι προσέθεντο.

Αρ. 11,25 Κατέβηκεν ο Κυριος εις την νεφέλην και ωμίλησε προς αυτόν. Επήρε από το πνεύμα, που είχε δώσει στον Μωϋσήν, και έδωσεν αυτό στους εβδομήκοντα πρεσβυτέρους. Οταν δε το Πνεύμα επανεπαύθη εις αυτούς και τους εφώτισεν, εκείνοι φωτισμένοι πλέον ωμίλησαν τότε λόγια Θεού. Αλλην όμως φοράν δεν επανελήφθη αυτό.

Αρ. 11,26 και κατελείφθησαν δύο άνδρες εν τή παρεμβολή, όνομα τώ ενί Ελδάδ και όνομα τώ δευτέρω Μωδάδ, και επανεπαύσατο επ αυτούς πνεύμα· και ούτοι ήσαν των καταγεγραμμένων και ουκ ήλθον προς την σκηνήν· και επροφήτευσαν εν τή παρεμβολή.

Αρ. 11,26 Από τους εβδομήκοντα πρεσβυτέρους έμειναν δύο άνδρες εις την κατασκήνωσιν, ο ένας εκ των οποίων ωνομάζετο Ελδάδ, ο δε δεύτερος Μωδάδ. Το πνεύμα ήλθε και εις αυτούς. Ησαν και αυτοί γραμμένοι μεταξύ των εβδομήκοντα αλλά (δια λόγους ίσως ταπεινοφροσύνης) δεν ήλθον μαζί με τους άλλους εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου· φωτισμένοι και αυτοί από τον Θεόν ωμίλησαν στο στρατόπεδον τα λόγια του Θεού.

Αρ. 11,27 και προσδραμών ο νεανίσκος απήγγειλε Μωυσή και ειπε λέγων· Ελδάδ και Μωδάδ προφητεύουσιν εν τή παρεμβολή.

Αρ. 11,27 Ένας νεαρός ανήρ έτρεξε προς τον Μωϋσήν και ειπεν· "ο Ελδάδ και ο Μωδάδ προφητεύουν εις την κατασκήνωσιν".

Αρ. 11,28 και αποκριθείς Ιησούς ο τού Ναυή ο παρεστηκώς Μωυσή, ο εκλεκτός, ειπε· κύριε Μωυσή, κώλυσον αυτούς.

Αρ. 11,28 Ο Ιησούς του Ναυή ο εκλεκτός του Μωϋσέως, ο ευρισκόμενος πάντοτε πλησίον αυτού, ειπε· "κύριε Μωϋσή, εμπόδισαν αυτούς να ομιλούν ως εκπρόσωποι του Θεού" !

Αρ. 11,29 και ειπε Μωυσής αυτώ μη ζηλοίς εμέ; και τις δώη πάντα τον λαόν Κυρίου προφήτας, όταν δώ Κύριος το πνεύμα

αυτού επ αυτούς;

Αρ. 11,29 Είπε προς αυτόν ο Μωϋσής· "διατί σε κατέλαβε ζηλοφθονία προς χάριν μου; Είθε όλον το πλήθος των Ισραηλιτών να αναδειχθούν προφήται του Θεού, όταν ο Κυριος δώσει το Πνεύμα του εις αυτούς" !

Αρ. 11,30 και απήλθε Μωϋσής εις την παρεμβολήν αυτός και οι πρεσβύτεροι Ισραήλ.

Αρ. 11,30 Επειτα από αυτά επέστρεψεν ο Μωϋσής στο στρατόπεδον και μαζή με αυτόν οι βοηθοί του, οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού.

Αρ. 11,31 και πνεύμα εξήλθε παρά Κυρίου και εξεπέρασεν ορτυγομήτραν από της θαλάσσης και επέβαλεν επί την παρεμβολήν οδόν ημέρας εντεύθεν και οδόν ημέρας εντεύθεν, κυκλω της παρεμβολής, ωσει δίτηχρ από της γής.

Αρ. 11,31 Ηγέρθη τότε παρά του Κυρίου άνεμος, ο οποίος έφεγεν από το μέρος της θαλάσσης πλήθος ορτύκια και τα έρριψεν εις την περιοχήν της κατασκηνώσεως από εδώ και από εκεί κύκλω από την κατασκηνώσιν εις έκτασιν πορείας μιας ημέρας. Το στρώμα των ορτυκιών επάνω στο έδαφος έφθασε τους δύο πήχεις (ένα και πλέον μέτρον).

Αρ. 11,32 και αναστάς ο λαός όλην την ημέραν και όλην την νύκτα και όλην την ημέραν την επαύριον και συνήγαγον την ορτυγομήτραν, ο το ολίγον, συνήγαγε δέκα κόρους, και έψυξαν εαυτοίς ψυγμούς κύκλω της παρεμβολής.

Αρ. 11,32 Ο λαός εσηκώθηκε όλην την ημέραν εκείνην και όλην την νύκτα και όλην την επομένην ημέραν και εμάζευναν ορτύκια. Τοσον πολύ ήτο το πλήθος των ορτυκιών, ώστε και ο τα ολιγώτερα μαζεύσας έφθασε τους δέκα κόρους (υπέρ τα 2000 κιλά). Εξήρναν αυτά κύκλω από την κατασκηνώσιν.

Αρ. 11,33 τα κρέα έτι ήν εν τοίς οδοούσιν αυτών πριν ή εκλείπειν, και Κύριος εθυμώθη εις τον λαόν, και επάταξε Κύριος τον λαόν πληγήν μεγάλην σφόδρα.

Αρ. 11,33 Τα κρέατα από τα ορτύκια ήσαν ακόμη εις τα δόντια των και δεν είχαν ακόμη σταματήσει να τρώγουν, όταν ο Κυριος εξωργίσθη εναντίον του λαού δια την λαιμαργίαν και εθανάτωσε πολλούς από αυτούς.

Αρ. 11,34 και εκλήθη το όνομα τού τόπου εκείνου Μνήματα της επιθυμίας, ότι εκεί έθαψαν τον λαόν τον επιθυμητήν.

Αρ. 11,34 Εδόθη δε στον τόπον εκείνον το όνομα "Μνήματα της επιθυμίας", διότι εκεί έθαψαν πολλούς από τον λαίμαργον αυτόν λαόν.

Αρ. 11,35 Από Μνημάτων επιθυμίας εξήρην ο λαός εις Ασηρώθ, και εγένετο ο λαός εν Ασηρώθ.

Αρ. 11,35 Από τα "Μνήματα της επιθυμίας" ανεχώρησεν ο λαός δια την Ασηρώθ, όπου και έφθασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Αρ. 12,1 Καί ελάλησε Μαριάμ και Ααρών κατά Μωυσή, ένεκεν της γυναικός της Αιθιοπίσσης ήν έλαβε Μωϋσής, ότι γυναίκα Αιθιοπίσσαν έλαβε,

Αρ. 12,1 Εις Ασηρώθ ωμίλησεν η Μαριάμ και ο Ααρών απρεπώς κατά του Μωϋσέως ένεκα της Αιθιοπίσσης συζύγου του, την οποίαν αυτός είχε λάβει ως σύζυγον, διότι πράγματι είχε λάβει γυναίκα Αιθιοπίσσαν.

Αρ. 12,2 και ειπαν· μη Μωυσή μόνω λελάληκε Κύριος; ουχί και ημίν ελάλησε; και ήκουσε Κύριος.

Αρ. 12,2 Και ειπαν· "μήπως στον Μωϋσήν μόνον ωμίλησεν ο Θεός; Δεν ωμίλησε και εις ημάς;" Ηκουσεν ο Θεός αυτόν τον γογγυσμόν.

Αρ. 12,3 και ο άνθρωπος Μωϋσής πραΰς σφόδρα παρά πάντας τους ανθρώπους τους όντας επί της γής.

Αρ. 12,3 Ο Μωϋσής όμως ήτο άνθρωπος πολύ πρᾶος, πραότερος από όλους τους ανθρώπους που ευρίσκοντο εις την γην, και δεν εθύμωσε δι' όσα έλεγον εναντίον του οι αδελφοί του.

Αρ. 12,4 και ειπε Κύριος παραχρήμα προς Μωυσήν και Ααρών και Μαριάμ· εξέλθετε υμείς οι τρεις εις την σκηνήν τού μαρτυρίου·

Αρ. 12,4 Ο Κυριος όμως ειπεν αμέσως προς τον Μωϋσήν, τον Ααρών και την Μαριάμ· "πηγαίνετε και οι τρεις σας εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου".

Αρ. 12,5 και εξήλθον οι τρεις εις την σκηνήν τού μαρτυρίου. και κατέβη Κύριος εν στύλω νεφέλης και έστη επί της θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και εκλήθησαν Ααρών και Μαριάμ και εξήλθσαν αμφότεροι.

Αρ. 12,5 Εκείνοι μετέβησαν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Κατέβη ο Κυριος εις νεφέλην, που είχε την μορφήν στύλου, εστάθη εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου και εκάλεσε τον Ααρών και την Μαριάμ, οι οποίοι και προσήλθον.

Αρ. 12,6 και ειπε προς αυτούς· ακούσατε των λόγων μου· εάν γένηται προφήτης υμών Κυρίω, εν οράματι αυτώ γνωσθήσομαι και εν ύπνω λαλήσω αυτώ.

Αρ. 12,6 Είπεν ο Κυριος προς αυτούς· "ακούσατε προσεκτικά τους λόγους μου· εάν κανείς από σας γίνη προφήτης Κυρίου, έγω ο Κυριος θα γίνω γνωστός και θα ομιλήσω προς αυτόν η εν οράματι η κατά τον ύπνον του.

Αρ. 12,7 ουχ ούτως ο θεράπων μου Μωϋσής· εν όλω τώ οίκω μου πιστός εστι·

Αρ. 12,7 Δεν έγινε όμως το ίδιο και δια τον υπηρετήν μου τον Μωϋσήν. Αυτός είναι ο έμπιστός μου δι' όλον τον ισραηλιτικόν λαόν μου.

Αρ. 12,8 στόμα κατά στόμα λαλήσω αυτώ, εν ειδει και ου δι αινιγμάτων, και την δόξαν Κυρίου είδε· και διατί ουκ εφοβήθητε καταλαλήσαι κατά τού θεράποντός μου Μωυσή;

Αρ. 12,8 Στόμα με στόμα ωμίλησα προς αυτόν, κατά πρόσωπον και όχι με παραβολάς και σύμβολα. Αυτός είδε την δόξαν Κυρίου. Σεις διατί δεν εφοβηθήκατε να καταλαλήσετε ένα τέτοιον υπηρετήν μου, όπως είναι ο Μωϋσής;"

Αρ. 12,9 και οργή θυμού Κυρίου επ αυτοίς, και απήλθε.

Αρ. 12,9 Ωργίσθη και ηγανάκτησεν εναντίον αυτών ο Κυριος, και πλήρης θυμού απήλθεν.

Αρ. 12,10 και η νεφέλη απέστη από της σκηνης, και ιδού Μαριάμ λεπρώσα ωσει χιών· και επέβλεψεν Ααρών επί Μαριάμ, και ιδού λεπρώσα.

Αρ. 12,10 Η νεφέλη απεμακρόνθη τότε από την Σκηνήν και ιδού η Μαριάμ εγένετο λεπρωσμένη και έγινε λευκή ωσαν το χιόνι. Ερριψε το βλέμμα του ο Ααρών εις την Μαριάμ και την είδε γεμάτην λέπραν.

Αρ. 12,11 και ειπεν Ααρών προς Μωυσήν· δέομαι, κύριε, μη συνεπιθή ημίν αμαρτίαν, διότι ηγνωήσαμεν καθ ότι ημάρομεν·

Αρ. 12,11 Εντρομος τότε ειπε προς τον Μωυσήν· "κύριε, σε παρακαλώ να μη μας αποδώση ο Θεός κατά την αμαρτίαν, την οποίαν χωρίς επίγνωσιν του βάρους της διεπράξαμεν·

Αρ. 12,12 μη γένηται ωσει ίσον θανάτω, ωσει έκτρομα εκπορευόμενον εκ μήτρας μητρός και κατεσθίει το ήμισυ των σαρκών αυτής.

Αρ. 12,12 ας μη καταντήση η Μαριάμ εξ αιτίας της λέπρας της ωσάν νεκρά, ωσάν ένα έκτρομα, το οποίον εξέρχεται από την κοιλίαν της μητρος του παρακάικρα με φαγωμένον το ήμισυ από τας σάρκας του".

Αρ. 12,13 και εβόησε Μωυσής προς Κύριον λέγων· ο Θεός δέομαι σου, ίασαι αυτήν.

Αρ. 12,13 Και ο ανεξίκακος Μωυσής εβόησε προς τον Κυριον λέγων· "ω ! Θεέ μου ! Σε θερμοπαρακαλώ θεράπευσε αυτήν" !

Αρ. 12,14 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· ει ο πατήρ αυτής πτύων ενέπτυσεν εις το πρόσωπον αυτής, ουκ εντραπήσεται επτά ημέρας· αφορισθήτω επτά ημέρας έξω της παρεμβολής και μετά ταύτα εισελεύσεται.

Αρ. 12,14 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωυσήν· "εάν ο πατέρας της την έφτυνεν στο πρόσωπον, δεν θα εντρέπετο· Και επί επτά ημέρας δεν θα έμεινεν απομονωμένη λόγω εντροπής· Προς τιμωριαν της ας απαμακρυνθή έξω από την κατασκήνωσιν επτά ημέρας και μετά ταύτα θα επανέλθη".

Αρ. 12,15 και αφωρίσθη Μαριάμ έξω της παρεμβολής επτά ημέρας· και ο λαός ουκ εξήρην, έως εκαθαρίσθη Μαριάμ.

Αρ. 12,15 Και έχωρισθη η Μαριάμ και έμεινεν έξω από την κατασκήνωσιν επτά ημέρας. Ο δε λαός δεν ανεχώρησεν από την Ασηρώθ, έως ότου εκαθαρίσθη η Μαριάμ από την λέπραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Αρ. 13,1 Καί μετά ταύτα εξήρην ο λαός εξ Ασηρώθ, και παρενέβαλον εν τή ερήμω τού Φαράν.

Αρ. 13,1 Μετά ταύτα ανεχώρησεν ο λαός από Ασηρώθ και κατεσκήνωσαν εις την έρημον του Φαράν.

Αρ. 13,2 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 13,2 Εκεί μίλησε ο Κυριος προς τον Μωυσήν λέγων·

Αρ. 13,3 απόστειλον σεαυτώ άνδρας, και κατασκεψάσθωσαν την γήν των Χανααίων, ήν εγώ δίδωμι τοίς υιοίς Ισραήλ εις κατάσχεσιν, άνδρα ένα κατά φυλήν, κατά δήμους πατριών αυτών αποστειλείς αυτούς, πάντα αρχηγόν εξ αυτών.

Αρ. 13,3 "διάλεξε και στείλε συ ο ίδιος άνδρας, δια να κατασκοπεύσουν την χώραν των Χανααίων, την οποίαν εγώ θα δώσω ως ιδιοκτησίαν στους Ισραηλίτας. Θα εκλέξης ανά ένα άνδρα από κάθε φυλήν, άρχοντα κατά τας πατριαρχικάς των οικογενείας και θα στείλεις αυτούς εις κατασκοπευσιν της Χαναάν".

Αρ. 13,4 και εξαπέστειλεν αυτούς Μωυσής εκ της ερήμου Φαράν διά φωνής Κυρίου· πάντες άνδρες αρχηγοί υιών Ισραήλ ούτοι.

Αρ. 13,4 Ο Μωυσής εξέλεξε και έστειλεν αυτούς από την έρημον Φαράν σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου. Ολοι αυτοί οι άνδρες ήσαν αρχηγοί των Ισραηλιτών.

Αρ. 13,5 και ταύτα τα ονόματα αυτών· της φυλής ουβήν Σαμουήλ υιός Ζαχούρ·

Αρ. 13,5 Αυτά δε είναι τα ονόματά των· Της φυλής Ρουβήν ο Σαιμουήλ, υιός του Ζαχούρ·

Αρ. 13,6 της φυλής Συμεών Σαφάτ υιός Σουρί·

Αρ. 13,6 της φυλής Συμεών ο Σαφάτ, υιός του Σουρί·

Αρ. 13,7 της φυλής Ιούδα Χάλεφ υιός Ιεφοννή·

Αρ. 13,7 της φυλής Ιούδα ο Χαλεφ, υιός του Ιεφοννή·

Αρ. 13,8 της φυλής Ισάχαρ Ιλαάλ υιός Ιωσήφ·

Αρ. 13,8 της φυλής Ισάχαρ ο Ιλαάλ, υιός του Ιωσήφ·

Αρ. 13,9 της φυλής Εφραίμ Αυσή υιός Ναυή·

Αρ. 13,9 της φυλής Εφραίμ ο Αυσή, υιός του Ναυή·

Αρ. 13,10 της φυλής Βενιαμίν Φαλτί υιός αφού·

Αρ. 13,10 της φυλής Βενιαμίν ο Φαλτί, υιός του Ραφού·

Αρ. 13,11 της φυλής Ζαβουλών Γουδιήλ υιός Σουδι·

Αρ. 13,11 της φυλής Ζαβουλών ο Γουδιήλ, υιός του Σουδι·

Αρ. 13,12 της φυλής Ιωσήφ των υιών Μανασσή, Γαδί υιός Σουσι·

Αρ. 13,12 της φυλής Ιωσήφ από τους απογόνους του Μανασσή ο Γαδί, υιός του Σουσι·

Αρ. 13,13 της φυλής Δάν Αμιήλ υιός Γαμαλί·

Αρ. 13,13 της φυλής Δαν ο Αμιήλ, υιός του Γαμαλί·

Αρ. 13,14 της φυλής Ασήρ Σαθούρ υιός Μιχαήλ·

Αρ. 13,14 της φυλής Ασήρ ο Σαθούρ, υιός του Μιχαήλ·

Αρ. 13,15 της φυλής Νεφθαλί Ναβί υιός Σαβί·

Αρ. 13,15 της φυλής Νεφθαλίμ ο Ναβί, υιός του Σαβί·

Αρ. 13,16 της φυλής Γάδ Γουδιήλ υιός Μακχί·

Αρ. 13,16 της φυλής Γαδ ο Γουδιήλ, υιός του Μακχί·

Αρ. 13,17 ταύτα τα ονόματα των ανδρών, ος απέστειλε Μωυσής κατασκέψασθαι την γήν. και επωνόμασε Μωυσής τον Αυσή υιόν Ναυή Ιησοούν.

Αρ. 13,17 Αυτά ήσαν τα ονόματα των ανδρών, τους οποίους απέστειλεν ο Μωυσής να κατασκοπεύσουν την χώραν Χαναάν. Ο Μωυσής επωνόμασεν Ιησοούν τον Αυσή, τον υιόν του Ναυή.

Αρ. 13,18 και απέστειλεν αυτούς Μωυσής κατασκέψασθαι την γήν Χαναάν και είπε προς αυτούς· ανάβητε ταύτη τή ερήμω και αναβήσεσθε εις το όρος,

Αρ. 13,18 Αυτούς απέστειλεν ο Μωυσής να κατασκοπεύσουν την Χαναάν και είπε προς αυτούς· "θα ανεβήτε αυτήν την έρημον και εν συνεχεία θα ανεβήτε στο όρος·

Αρ. 13,19 και ύψεσθε την γήν, τις εστι, και τον λαόν τον εγκαθήμενον επ αυτής, ει ισχυρός εστιν ή ασθενής, ει ολίγοι εισίν ή πολλοί·

Αρ. 13,19 και θα ιδετε την χώραν τι λογής είναι αυτή, τον λαόν ο οποίος κατοικεί εις αυτήν, εάν είναι ισχυρός η ασθενής, εάν είναι ολίγοι η πολλοί.

Αρ. 13,20 και τις η γη, εις ήν ούτοι εγκαθήνται επ αυτής, ει καλή εστιν ή πονηρά· και τίνες αι πόλεις, ας ούτοι κατοικούσιν εν αυταίς, ει εν τειχίρσιν ή εν ατειχίστοις·

Αρ. 13,20 Εξακριβώσατε οποία τις είναι η γη, εις την οποίαν αυτοί κατοικούν, εάν είναι ωραία και εύφορος η εάν είναι άγονος και ξηρά· ποίαι είναι αι πόλεις, εις τας οποίας αυτοί κατοικούν, εάν είναι περιτειχισμένοι η ατειχιστοι·

Αρ. 13,21 και τις η γη, ει πίων ή παρειμένη, ει εστιν εν αυτή δένδρα ή ού· και προσκατερήσαντες λήψεσθε από των καρπών της γής. και αι ημέραι ημέραι έαρος, πρόδρομοι σταφυλής.

Αρ. 13,21 ποια είναι η γη αυτή, εάν είναι πλούσια η παραμελημένη, εάν έχη δένδρα η όχι. Θα μείνετε επί ολίγον διάστημα εις την χώραν και θα πάρετε από τους ίκαρπούς αυτής". Τοτε δε που απεστάλησαν ήσαν αι τελευταία ημέραι του έαρος και η αρχή του θέρους, όταν πλέον είχαν ωριμάσει τα πρώιμα σταφύλια.

Αρ. 13,22 και αναβάντες κατεσκέψαντο την γήν από της ερήμου Σιν έως οόβ, εισπορευομένων Αιμάθ.

Αρ. 13,22 Ανέβησαν οι δώδεκα αυτοί κατάσκοποι και κατεσκόπευσαν την χώραν από την έρημον Σιν έως την Ροόβ, που κείται επί της οδού, δια της οποίας εισέρχονται εις Αιμάθ.

Αρ. 13,23 και ανέβησαν κατά την έρημον και απήλθον έως Χεβρών, και εκεί Αχιμάν και Σεσί και Θελαμί, γενεαί Ενάχ· και Χεβρών επτά έτεσιν ωκοδομήθη πρό του Τανίν Αιγύπτου.

Αρ. 13,23 Εν συνεχεία επέστρεψαν εις την έρημον, έφθασαν έως την Χεβρών, οπου κατοικούσαν οι Αχιμάν, οι Σεσί και οι Θελαμί, απόγονοι του Ενάχ. Η δε Χεβρών είχεν οικοδομηθή επτά έτη, πριν κτισθή η Τανίν της Αιγύπτου.

Αρ. 13,24 και ήλθσαν έως Φάραγγος βότρου, και κατεσκέψαντο αυτήν· και έκοψαν εκειθεν κλήμα και βότρυν σταφυλής ένα επ αυτού και ήραν αυτόν επ αναφορεύσι και από των ροών, και από των συκών.

Αρ. 13,24 Εφθασε εις μίαν φάραγγα, η οποία ονομάσθη "Φαραγξ βότρου", δια τα πολλά και εκλεκτά σταφύλια της, και την κατεσκόπευσαν. Από έχει έκοψαν ένα κλήμα με μίαν σταφυλήν εις αυτό, εσήκωσαν αυτό με αναφορείς, έκοψαν πίσης και επήραν μαζή των ρόδια και σύκα.

Αρ. 13,25 και τον τόπον εκείνον επωνόμασαν Φάραγξ βότρου δια τον βότρυν, ον έκοψαν εκειθεν οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 13,25 Τον τόπον δε αυτόν ωνόμοσαν "Φαραγξ βότρου" δια το σταφύλι, το οποίον έκοψαν από εκεί οι Ισραηλίται.

Αρ. 13,26 Καί απέστρεψαν εκειθεν κατασκεψάμενοι την γήν μετά τεσσαράκοντα ημέρας.

Αρ. 13,26 Αφού κατεσκόπευσαν επί τεσσαράκοντα ημέρας την χώραν, επέστρεψαν στο στρατόπεδον των Ισραηλιτών.

Αρ. 13,27 και πορευθέντες ήλθον προς Μωυσήν και Ααρών και προς πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ, εις την έρημον Φαράν Κάδης και απεκρίθησαν αυτοίς ρήμα και πάση συναγωγή και έδειξαν τον καρπόν της γής.

Αρ. 13,27 Επορεύθησαν και ήλθαν προς τον Μωϋσήν, προς τον Ααρών και προς όλον τον λαόν των Ισραηλιτών εις την έρημον Φαράν στον τόπον Καδης, διηγήθησαν εις αυτούς και στον λαόν όσα είδον και έδειξαν τον καρπόν της χώρας.

Αρ. 13,28 και διηγήσαντο αυτό και είπαν· ήλθαμεν εις την γήν, εις ήν απέστειλας ημάς, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, και ούτος ο καρπός αυτής·

Αρ. 13,28 Διηγήθησαν δηλαδή στον Μωϋσήν και είπαν· "επήγαμε εις την χώραν, εις την οποίαν μας έστειλες να κατασκοπεύσωμεν, εις την χώραν την ρέουσαν γάλα και μέλι, και αυτός είναι ο καρπός της.

Αρ. 13,29 αλλ ή ότι θρασύ το έθνος το κατοικούν επ αυτής, και αι πόλεις οχυραί τετειχισμένοι μεγάλοι σφόδρα, και την γενεάν Ενάχ εωράκαμεν εκεί,

Αρ. 13,29 Αλλά ο λαός, που κατοικει εις αυτήν, είναι ισχυρός, αι πόλεις είναι πολύ μεγάλοι, ωχυρωμένοι με τείχη ολόγυρά των. Εκεί είδομεν την γενεάν Ενάχ, τους γίγαντας.

Αρ. 13,30 και Αμαλήκ κατοικει εν τή γη τή προς νότον, και ο Χετταίος και ο Ευαίος και ο Ιεβουσαίος και ο Αμοραίος κατοικει εν τή ορεινή, και ο Χαναναίος κατοικει παρά θάλασσαν και παρά τον Ιορδάνην ποταμόν.

Αρ. 13,30 Ο Αμαλήκ επίσης κατοικει εις την νότιον περιοχήν της χώρας, ο δε Χετταίος, ο Ευαίος, ο Ιεβουσαίος και ο Αμορραίος κατοικούν εις την ορεινήν περιοχήν, ο δε Χαναναίος κατοικει την περιοχήν μεταξύ Μεσογειου Θαλάσσης και Ιορδάνου ποταμού". Ο λαός έμεινεν σιωπηλός και κατηφής.

Αρ. 13,31 και κατεσιώπησε Χάλεβ τον λαόν προς Μωυσήν και είπεν αυτό· ουχί, αλλά αναβάντες αναβησόμεθα και κατακληρονομήσωμεν αυτήν, ότι δυνατοί δυνησόμεθα προς αυτούς.

Αρ. 13,31 Ο Χαλεβ όμως καθισύχασε τον λαόν, ο οποίος είχαν αρχίσει να δασφορή κατά του Μωϋσέως, και είτε προς όλους· "Οχι! Θα προχωρήσωμεν, θα κατακτήσωμεν και θα κληρονομήσωμεν την χώραν αυτήν, διότι είμεθα ισχυροί και θα υπερισχύσωμεν απέναντι των κατοίκων της"!

Αρ. 13,32 και οι άνθρωποι οι συναβαίνοντες μετ αυτού είπαν· ουκ αναβαίνομεν, ότι ου μη δυνώμεθα αναβήναι προς το έθνος, ότι ισχυρότερον ημών εστι μάλλον.

Αρ. 13,32 Οι άλλοι όμως κατάσκοποι, οι οποίοι είχαν ανέβη μαζή με αυτόν, έλεγαν και ξαναέλεγαν· "όχι! Δεν αναβαίνομεν προς την χώραν αυτήν, διότι δεν ημπορούμεν να αντιπαραταχθώμεν προς τον λαόν της, επειδή είναι πολύ ισχυρότερος από ημάς".

Αρ. 13,33 και εξήνεγκαν έκστασιν της γής, ήν κατεσκέψαντο αυτήν προς τους υιούς Ισραήλ, λέγοντες· την γήν, ήν παρήλθομεν αυτήν κατασκεψασθαι, γη κατέσθουσα τους κατοικούντας επ αυτής εστι· και πάς ο λαός, ον εωράκαμεν εν αυτή, άνδρες υπερμήκεις·

Αρ. 13,33 Οι άνδρες αυτοί έδωσαν προς τους Ισραηλίτας πολύ αποθαρρυντικήν περιγραφήν δια την χώραν, που είχαν κατασκοπεύσει, λέγοντες· "η γη, την οποίαν επήγαμε να κατασκοπεύσωμεν, είναι γη που κατατρώγει τους κατοίκους της· ο δε λαός, τον οποίον εις αυτήν είδομεν, είναι άνδρες υπερμεγέθεις.

Αρ. 13,34 και εκεί εωράκαμεν τους γίγαντας και ήμεν ενώπιον αυτών ωσει ακρίδες, αλλά και ούτως ήμεν ενώπιον αυτών.

Αρ. 13,34 Εκεί είδομεν τους γίγαντας, ενώπιον των οποίων ημεις εφαινόμεθα, όπως και πράγματι είμεθα, σαν ακρίδες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Αρ. 14,1 Καί αναλαβούσα πάσα η συναγωγή ενέδωκε φωνήν, και έκλαιεν ο λαός όλην την νύκτα εκείνην.

Αρ. 14,1 Εξ αιτίας των αποθαρρυντικών αυτών πληροφοριών συνεκλονίσθη και ηγέρθη όλος ο λαός του Ισραήλ, ύψωσαν την φωνήν και εθρηναλογούσαν ολόκληρον την νύκτα.

Αρ. 14,2 και διεγόγγυζον επί Μωυσήν και Ααρών πάντες οι υιοί Ισραήλ, και είπαν προς αυτούς πάσα η συναγωγή· όφελον απεθάνομεν εν τή Αιγύπτω, ή εν τή ερήμω ταύτη ει απεθάνομεν.

Αρ. 14,2 Όλοι εγόγγυζον εναντίον του Μωϋσέως και του Ααρών. Όλον αυτό το πλήθος είπαν προς αυτούς. "Είθε να είχομεν αποθάνει εις την Αίγυπτον παρά να αποθάνωμεν εις την έρημον αυτήν τώρα.

Αρ. 14,3 και ινατί Κύριος εισάγει ημάς εις την γήν ταύτην πεσειν εν πολέμω; αι γυναίκες ημών και τα παιδιά έσονται εις διαρπαγήν· νύν ούν βέλτιον ημίν εστιν αποστραφήναι εις Αίγυπτον.

Αρ. 14,3 Διατί ο Κυριος μας εισάγει εις την χώραν αυτήν, ώστε ημείς μεν να φονευθώμεν στον πόλεμον, αι δε γυναίκες και τα παιδιά μας να πέσουν αιχμάλωτοι εις τα χέρια εκείνων; Το καλύτερον λοιπόν που έχομεν να κάμωμεν τώρα, είναι να επιστρέψωμεν εις την Αίγυπτον.

Αρ. 14,4 και είπαν έτερος τώ ετέρω· δώμεν αρχηγόν και αποστρέψωμεν εις Αίγυπτον.

Αρ. 14,4 Εν συνεχεία δε εξερεθισμένοι είπαν ο ένας προς τον άλλον· ας εκλέξωμεν αρχηγόν, δια να μας οδηγήση αυτούς πλέον και να επιστρέψωμεν εις την Αίγυπτον.

Αρ. 14,5 και έπεσε Μωυσής και Ααρών επί πρόσωπον εναντίον πάσης συναγωγής υιών Ισραήλ.

Αρ. 14,5 Όταν ήκουσεν αυτά ο Μωϋσής και ο Ααρών έπεσαν κατά γης ενώπιον όλου του λαού των Ισραηλιτών παρακαλούντες αυτούς, να μη προχωρήσουν εις την ανταρσίαν αυτήν.

Αρ. 14,6 Ιησούς δε ο τού Ναυή και Χάλεβ ο τού Ιεφοννή, των κατασκευασμένων την γήν, διέρηξαν τα μάτια αυτών

Αρ. 14,6 Ο δε Ιησούς του Ναυή και ο Χαλεβ ο υιός του Ιεφονν, εξ εκείνων που κατεσκόπευσαν την χώραν, ακούσαντες αυτά έσχισαν τα ενδύματά των

Αρ. 14,7 και είπαν προς πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ λέγοντες· η γη, ήν κατεσκευάμεθα αυτήν, αγαθή εστι σφόδρα σφόδρα·

Αρ. 14,7 και είπαν προς όλον το πλήθος των Ισραηλιτών· “η γη την οποίαν κατεσκοπέυσαμεν είναι πολύ πάρα πολύ ωραία και εύφορος.

Αρ. 14,8 ει αιρετίζει ημάς Κύριος, εισάξει ημάς εις την γήν ταύτην και δώσει αυτήν ημίν, γη ήτις εστί γέουσα γάλα και μέλι.

Αρ. 14,8 Εφ’ όσον δε ο Κυριος μας έχει εκλέξει ως λαόν του. Θα μας εισαγάγη ως κατακτητάς και κυρίους και θα δώση εις ημάς την γην αυτήν, η οποία γέει γάλα και μέλι.

Αρ. 14,9 αλλά από τού Κυρίου μη αποστάται γίνεσθε· υμείς δε μη φοβηθήτε τον λαόν της γής, ότι κατάβρωμα ημίν εστιν· αφέστηκε γάρ ο καιρός απ αυτών, ο δε Κύριος εν ημίν· μη φοβηθήτε αυτούς.

Αρ. 14,9 Λοιπόν μη επαναστατήτε εναντίον του Κυρίου και μη φοβηθήτε τον λαόν της χώρας αυτής, διότι θα τον κατακτήσωμεν και θα τον καταφάγωμεν ωσάν ένα κομμάτι ψωμιού. Εχει πλέον λήξει ο καιρός της προστασίας των ανθρώπων αυτών υπό του Θεού. Ο Κυριος είναι μαζί μας. Μη φοβηθήτε αυτούς” !

Αρ. 14,10 και είπε πάσα η συναγωγή καταλιθοβολήσαι αυτούς εν λίθοις. και η δόξα Κυρίου ώφθη εν τή νεφέλη επί της σκηνης τού μαρτυρίου πάσι τοίς υιοίς Ισραήλ.

Αρ. 14,10 Όλον όμως το πλήθος των Ισραηλιτών, εξαγριωμένον και έξαλλον, ώρμησε να λιθοβολήση τον Ιησούν του Ναυή και τον Χαλεβ. Αλλά θεία λάμψις εφάνη εις την νεφέλην επάνω από την Σκηνήν του Μαρτυρίου, ενώπιον όλων των Ισραηλιτών και τους ανεχαίτισεν από το έγκλημα.

Αρ. 14,11 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· έως τίνος παροξύνει με ο λαός ούτος και έως τίνος ου πιστεύουσί μοι επί πάσι τοίς σημείοις, οίς εποίησα εν αυτοίς;

Αρ. 14,11 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “έως πότε θα με εξοργίζη αυτός ο λαός; Εως πότε δεν θα πιστεύουν εις όλα τα θαύματά μου, τα οποία έκαμα εις αυτούς;

Αρ. 14,12 πατάξω αυτούς θανάτω και απολώ αυτούς και ποιήσω σε και τον οίκον τού πατρός σου εις έθνος μέγα και πολύ μάλλον ή τούτο.

Αρ. 14,12 Και λοιπόν θα τους κτυπήσω δια θανάτου, θα τους εξολοθρεύσω και θα αναδείξω σε και τον πατρικόν σου οίκον έθνός μέγα, πολύ ισχυρότερον από τον λαον αυτόν”.

Αρ. 14,13 και είπε Μωυσής προς Κύριον· και ακούσεται Αίγυπτος, ότι ανήγαγες τή ισχύϊ σου τον λαόν τούτον εξ αυτών,

Αρ. 14,13 Ο Μωϋσής είπε τότε προς τον Κυριον· “οι Αιγύπτιοι έχουν πλέον ακούσει και μάθει ότι συ με την ακατανίκητον δύναμίν σου εβγάλες ελεύθερον τον λαόν τούτον εκ μέσου αυτών.

Αρ. 14,14 αλλά και πάντες οι κατοικούντες επί της γής ταύτης ακηκόασιν, ότι σύ εί Κύριος εν τώ λαώ τούτω, όστις οφθαλμοίς κατ οφθαλμούς οπτάζη, Κύριε, και η νεφέλη σου εφέστηκε εν αυτών, και εν στόλω νεφέλης σύ πορεύη πρότερος αυτών την ημέραν και εν στόλω πυρός την νύκτα.

Αρ. 14,14 Αλλά και όλοι όσοι κατοικούν την χώραν αυτήν έχουν ακούσει δια τα θαύματά σου και έχουν πεισθή, ότι συ είσαι ο Κυριος και Θεός του λαού τούτου, του λαού ο οποίος σε βλέπει πρόσωπον προς πρόσωπον, και ότι η νεφέλη σου ευρίσκεται επάνω από αυτούς, συ δε προπορεύεσαι εις αυτούς ως οδηγός κατά μεν την ημέραν σαν στήλη νεφέλης κατά δε την νύκτα σαν στήλη πυρός.

Αρ. 14,15 και εκτριψεις τον λαόν τούτον ωσει άνθρωπον ένα, και ερούσι τα έθνη, όσοι ακηκόασι το όνομά σου, λέγοντες·

Αρ. 14,15 Εάν λοιπόν εξοντώσης τον λαόν αυτόν αμέσως, ως εάν πρόκειται δι’ ένα άνθρωπον, όσα έθνη έχουν ακούσει δια το θαυμαστόν και παντοδύναμον όνομα σου, θα είπουν·

Αρ. 14,16 παρά το μη δύνασθαι Κύριον εισαγαγείν τον λαόν τούτον εις την γήν, ήν ώμοσεν αυτοίς, κατέστρωσεν αυτούς εν τή ερήμω.

Αρ. 14,16 Επειδή δεν κατόρθωσε να οδηγήση ο Θεός και φέρη τον λαόν τούτον εις την χώραν, την οποίαν με όρκον είχεν υποσχεθή να τους δώση, τους κατέστρωσε νεκρούς εις την έρημον αυτήν γην !

Αρ. 14,17 και νύν υψωθήτω η ισχύς, Κύριε, ον τρόπον είπας λέγων·

Αρ. 14,17 Αλλά, Κυριε, ας φανή και ας υψωθή και τώρα το μεγαλείον της δυνάμεώς σου, όπως άλλοτε είχες διακηρύξει λέγων ότι είσαι

Αρ. 14,18 Κύριος μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός, αφαιρών ανομίας και αδικίας και αμαρτίας, και καθαρισμό ου καθαρεί τον ένοχον αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα έως τρίτης και τετάρτης γενεάς.

Αρ. 14,18 Κυριος, μακρόθυμος και πολυέλεος και αξιόπιστος εις τα λόγια σου. Είσαι συ Κυριος, ο οποίος συγχωρεί και εξαλείφει παρανομίας και αδικίας και γενικώς τας αμαρτίας, αλλά και δεν αφήνει ατιμώρητον τον ένοχον φθάνων μέχρι του σημείου να καταλογίξη ευθύνην και να τιμωρή τα τέκνα μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς δια τας αμαρτίας των πατέρων των.

Αρ. 14,19 άφες την αμαρτίαν τώ λαώ τούτω κατά το μέγα έλεός σου, καθάπερ ίλεως εγένου αυτοίς απ Αιγύπτου έως τού νύν.

Αρ. 14,19 Αλλά, συγχώρησε, Κυριε, κατά το μέγα σου έλεος την αμαρτίαν στον λαόν τούτον. Γινε εύσπλαχνος, όπως εύσπλαχνος έγινες εις αυτούς από την ημέραν της εξόδου των από της Αιγύπτου μέχρι τώρα” !

Αρ. 14,20 και είτε Κύριος προς Μωυσήν· ἰλεως αυτοίς εἰμι κατὰ το ρήμά σου
Αρ. 14,20 Εἶπε τότε ο Κύριος προς τον Μωϋσῆν· "θα γίνω εἰς αυτούς ἰλεως σύμφωνα με την παράκλησίν σου.
Αρ. 14,21 ἀλλά ζώ εγώ και ζών το ὄνομά μου και ἐμπλήσει ἡ δόξα Κυρίου πάσαν τὴν γῆν,
Αρ. 14,21 Ἀλλά εγώ ζω και ζών εἶναι το ὄνομα μου, και θα πλημμυρίσῃ ὁλόκληρον τὴν γῆν ἡ δόξα και ἡ δύναμις τῆς δικαιοσύνης μου
Αρ. 14,22 ὅτι πάντες οἱ ἄνδρες οἱ ὀρώντες τὴν δόξαν μου και τὰ σημεῖα, ἃ ἐποίησα ἐν Αἰγύπτῳ και ἐν τῇ ἐρήμῳ, και ἐπίρασάν με τούτο δέκατον, και οὐκ εἰσήκουσαν τῆς φωνῆς μου,
Αρ. 14,22 διότι ὅλοι οἱ Ἰσραηλίται, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὴν δόξαν μου και τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμα εἰς τὴν Αἴγυπτον και εἰς τὴν ἐρημον, και παρ' ὅλον τούτο με παρώργισαν τώρα δια δεκάτην φορὰν και δὲν υπήκουσαν εἰς τὴν ἐντολήν μου,
Αρ. 14,23 ἢ μὴν οὐκ ὄψονται τὴν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἀλλ' ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἃ ἐστὶ μετ' ἐμοῦ ὡδε, ὅσοι οὐκ οἶδασιν ἀγαθὸν οὐδὲ κακόν, πᾶς νεώτερος ἄπειρος, τούτοις δώσω τὴν γῆν, πάντες δε οἱ παροξύναντές με οὐκ ὄψονται αὐτήν.
Αρ. 14,23 κατ' ἀμετάκλητον ἀπόφασίν μου δὲν θα ἴδουν τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν δι' ὄρκου υπεσχέθην στους πατέρας των, ἀλλὰ θα τὴν ἴδουν μόνον τὰ τέκνα των, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐδῶ μαζὴ μου, που δὲν ἠμποροῦν ἀκόμη νὰ κάμουν διάκρισιν μεταξύ καλοῦ και κακοῦ, κάθε νεώτερος και ἄπειρος. Εἰς αὐτὰ εγώ θα δώσω τὴν χώραν. Ὅλοι δε ἐκεῖνοι, που με παρώξυναν δὲν θα τὴν ἴδουν.
Αρ. 14,24 ὁ δε παῖς μου Χάλεβ, ὅτι πνεῦμα ἕτερον ἐν αὐτῷ και ἐπηκολούθησέ μοι, εἰσάξω αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, εἰς ἣν εἰσῆλθεν ἐκεῖ, και τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει αὐτήν.
Αρ. 14,24 Τον δούλον μου ὁμως τον Χαλεβ, διότι εἶναι ἀλλοῦ πνεύματος ἀπὸ τον λαόν αὐτὸν και με ἠκολούθησε, θα τον εἰσαγάγω εἰς τὴν χώραν, ὅπου εἰσῆλθεν ὡς κατασκοπος και οἱ ἀπόγονοί του θα κληρονομήσουν αὐτήν.
Αρ. 14,25 ὁ δε Ἀμαλήκ και ὁ Χαναναῖος κατοικοῦσιν ἐν τῇ κοιλάδι· αὐρίον ἐπιστράφητε και ἀπάρατε ὑμεῖς εἰς τὴν ἐρημον, ὁδὸν θάλασσαν ἐρυθρὰν.
Αρ. 14,25 Ὁ Ἀμαλήκ και ὁ Χαναναῖος θα κατοικοῦν τώρα αὐτὴν τὴν κοιλάδα. Σεις δε αὐρίον ἀναχωρήσατε και ἐπιστρέψατε εἰς τὴν ἐρημον προς τὴν κατεύθυνσιν τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης".
Αρ. 14,26 Καί εἶπε Κύριος προς Μωυσήν και Ἀαρὼν λέγων·
Αρ. 14,26 Εἶπεν ἀκόμη ὁ Κύριος προς τον Μωϋσῆν και τον Ἀαρὼν·
Αρ. 14,27 ἕως τίνος τὴν συναγωγὴν τὴν πονηρὰν ταύτην; ἃ αυτοὶ γογγύζουσιν ἐναντίον μου, τὴν γόγγυσιν των υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν ἐγόγγυσαν περὶ υμῶν, ἀκήκοα.
Αρ. 14,27 "ἕως πότε θα ἀνέχωμαι τον πονηρὸν αὐτὸν λαόν; Ὅσα αυτοὶ γογγύζουν ἐναντίον μου, ὅπως και τον γογγυσμὸν αὐτὸν ἐναντίον σας, ὅλα τὰ ἔχω ἀκούσει.
Αρ. 14,28 εἰπὸν αυτοίς· ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ἢ μὴν ὀν τρόπον λελαλήκατε εἰς τὰ ὠτά μου, οὕτω ποιήσω υμῖν.
Αρ. 14,28 Εἶπε λοιπὸν εἰς αυτοὺς· Ζώ εγώ, λέγει Κύριος, κατ' ἀμετάκλητον ἀπόφασίν μου, ἀκριβῶς ὅπως μου εἶπατε και ἤκουσα, ἔτσι θα κάμω εἰς σας·
Αρ. 14,29 ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ πεσεῖται τὰ κώλα υμῶν, και πᾶσα ἡ ἐπισκοπὴ υμῶν και οἱ κατηριθιμημένοι υμῶν ἀπὸ εἰκοσαετοῦς και ἐπάνω, ὅσοι ἐγόγγυζον ἐπ' ἐμοί·
Αρ. 14,29 δηλαδὴ εἰς τὴν ἐρημον θα πέσουν νεκρὰ τὰ σώματά σας. Ἐδῶ θα ἀποθάνετε ὅλοι ὅσοι κατὰ τὴν ἀπογραφὴν, που ἔγινε και ἠριθμήθησαν ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν και ἄνω, ὅλοι ὅσοι ἐγόγγυσαν ἐναντίον μου.
Αρ. 14,30 εἰ ὑμεῖς εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν γῆν, ἐφ' ἣν ἐξέτεινα τὴν χεῖρά μου κατασκηνώσαι ὑμᾶς ἐπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἢ Χάλεβ υἱὸς Ἰεφοννῆ και Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ·
Αρ. 14,30 Κανεῖς ἀπὸ σας δὲν θα εἰσέλθῃ εἰς τὴν γῆν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπλωσα εγώ τὰ παντοδύναμον χέρι μου και ὠρκίσθην νὰ σας ἐγκαταστήσω, ἀλλὰ θα εἰσέλθουν εἰς αὐτὴν μόνον ὁ Χαλεβ υἱὸς του Ἰεφοννῆ, και ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς του Ναυῆ·
Αρ. 14,31 και τὰ παιδιὰ, ἃ εἶπατε ἐν διαρπαγῇ ἔσεσθαι, εἰσάξω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, και κληρονομήσουσι τὴν γῆν, ἣν ὑμεῖς ἀπέστητε ἀπ' αὐτῆς.
Αρ. 14,31 και τὰ παιδιὰ, δια τὰ ὁποῖα εἶπατε ὅτι θα πέσουν, τάχα, αἰχμάλωτα εἰς τὰ χέρια των ἐχθρῶν, θα ὠδηγήσω εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας και θα κληρονομήσουν τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν σεις δια τὰς ἀμαρτίας σας ἐχάσατε.
Αρ. 14,32 και τὰ κώλα υμῶν πεσεῖται ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ,
Αρ. 14,32 Τὰ μέλη του σώματός σας θα πέσουν και θα μείνουν εἰς τὴν ἐρημον αὐτήν,
Αρ. 14,33 οἱ δε υἱοὶ υμῶν ἔσονται νεμόμενοι ἐν τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτη και ἀνοίσουσι τὴν πορνείαν υμῶν, ἕως ἀν ἀναλωθῇ τὰ κώλα υμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ,
Αρ. 14,33 τὰ δε παιδιὰ σας, ὅσα εἶναι κάτω των εἰκοσιν ἐτῶν, θα περιπλανῶνται εἰς τὴν ἐρημον ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη και θα υποφέρουν τὰς συνεπείας τῆς ἀποστασίας σας ἀπὸ τον Θεόν, μέχρις ὅτου ἀποθάνουν εἰς τὴν ἐρημον ὅλοι οἱ ἄνω των εἰκοσιν ἐτῶν.
Αρ. 14,34 κατὰ τον ἀριθμὸν των ἡμερῶν, ὅσας κατεσκεύασθε τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, λήψεσθε τὰς ἀμαρτίας υμῶν τεσσαράκοντα ἔτη και γνῶσεσθε τον θυμὸν τῆς οργῆς μου.
Αρ. 14,34 Δια τὰς ἀμαρτίας που διεπράξατε, θα υποστήτε τὴν τιμωρίαν τῆς δικαίας ἀγανακτήσεως και οργῆς μου ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, κατὰ τον ἀριθμὸν των ἡμερῶν, τὰς ὁποίας κατεσκοπεύσατε τὴν χώραν. Καθε ἡμέρα θα υπολογισθῇ εἰς ἐν ἔτος.
Αρ. 14,35 ἐγώ Κύριος ἐλάλησα· ἢ μὴν οὕτω ποιήσω τὴν συναγωγὴν τὴν πονηρὰν ταύτην τὴν ἐπισυνισταμένην ἐπ' ἐμέ· ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἐξαναλωθήσονται και ἐκεῖ ἀποθανοῦνται.
Αρ. 14,35 Εγώ ὁ Κύριος ὠμίλησα. Ὁριστικῶς και ἀμετακλήτως θα κάμω, ὅτι εἶπα στον ἀμαρτωλὸν αὐτὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἐστασίασεν ἐναντίον μου. Εἰς τὴν ἐρημον αὐτὴν θα ἐξοντωθῶν και θα ἀποθάνουν".
Αρ. 14,36 και οἱ ἄνθρωποι, οὓς ἀπέστειλε Μωυσῆς κατασκεύασθαι τὴν γῆν και παραγενηθέντες διεγόγγυσαν κατ' αὐτῆς προς τὴν συναγωγὴν ἐξενέγκαι ῥήματα πονηρὰ περὶ τῆς γῆς,
Αρ. 14,36 Οἱ ἄνδρες, τους ὁποῖους ἔστειλεν ὁ Μωϋσῆς νὰ κατασκοπεύουν τὴν χώραν και οἱ ὁποῖοι ἐπιστρέφοντες ἐξηρέθισαν τον λαόν εἰς γόγγυσμὸν κατὰ τῆς χώρας αὐτῆς με τὸ νὰ εἶπουν δόλια και ψευδῆ δι' αὐτήν,
Αρ. 14,37 και ἀπέθανον οἱ ἄνθρωποι οἱ κατεῖπαντες πονηρὰ κατὰ τῆς γῆς ἐν τῇ πληγῇ ἐναντι Κυρίου

Αρ. 14,37 οι άνδρες αυτοί, οι οποίοι με πείσμα είπαν και διέδωσαν πονηράς πληροφορίας δια την χώραν, εκτυπήθησαν ρώτο από τον Κυριον και απέθανον.

Αρ. 14,38 και Ιησούς υιός Ναυή, και Χαλέβ υιός Ιεφοννή έζησαν από των ανθρώπων εκείνων των πεπορευμένων κατασκέψασθαι την γήν.

Αρ. 14,38 Από τους άνδρας εκείνους, οι οποίοι μετέβησαν δια να κατασκοπεύσουν την χώραν, έζησαν μόνον ο Ιησούς υιός Ναυη, και ο Χαλεβ υιός Ιεφοννή.

Αρ. 14,39 Καί ελάλησε Μωυσής τα ρήματα ταύτα προς πάντας υιούς Ισραήλ, και επένθησεν ο λαός σφόδρα.

Αρ. 14,39 Ο Μωϋσής ανεκοίνωσεν εις όλους τους Ισραηλίτας τα λόγια αυτά του Κυρίου. Ο λαός ακούσας επένθησε πολύ.

Αρ. 14,40 και ορθρίσαντες το πρωϊ ανέβησαν εις την κορυφήν του όρους λέγοντες· ιδού οίδε ημείς αναβησόμεθα εις τον τόπον, ον είπε Κύριος, ότι ημαρτομεν.

Αρ. 14,40 Δια να επανορθώσουν δε, τάχα, την παρακοήν των και αποφύγουν την τιμωρίαν, ηγέρθησαν οι Ισραηλίται πολύ πρωϊ, ανέβησαν εις την κορυφήν του όρους, λέγοντες προς τον Μωυσήν· "ιδού, ημείς τώρα θα εισέλθωμεν στον τόπον, τον οποίον είπεν ο Κυριος, διότι πράγματι με την παρακοήν μας ημαρτήσαμεν ενώπιόν του" !

Αρ. 14,41 και είπε Μωυσής· ινατί υμείς παραβαίνετε το ρήμα Κυρίου; ουκ εύοδα έσται υμίν.

Αρ. 14,41 Ο Μωϋσής απήντησε· "διατί και τώρα σεις παραβαίνετε πάλιν την εντολήν του Κυρίου; Δεν θα ευδοωθή η απόπειρά σας.

Αρ. 14,42 μη αναβαίνετε· ου γάρ εστι Κύριος μεθ υμών, και πεσεισθε πρό προσώπου των εχθρών υμών.

Αρ. 14,42 Μη προχωρήτε διότι ο Κυριος δεν είναι μαζί σας, θα νικηθήτε και θα πέσετε ενώπιον των εχθρών σας.

Αρ. 14,43 ότι ο Αμαλήκ και ο Χαναναίος εκεί έμπροσθεν υμών, και πεσεισθε μαχαίρα, ού είνεκεν απεστράφητε απειθύντες Κυρίω, και ουκ έσται Κύριος εν υμίν.

Αρ. 14,43 Οι Αμαληκίται και οι Χαναναίοι ευρίσκονται εκεί αντιμέτωποι έμπροσθέν σας και θα πέσετε εν στόματι μαχαίρας, επειδή απεστατήσατε και παρηκούσατε τον Κυριον και ο Κυριος δεν θα είναι πλέον μαζί σας".

Αρ. 14,44 και διαβιασάμενοι ανέβησαν επί την κορυφήν του όρους· η δε κιβωτός της διαθήκης Κυρίου και Μωυσής ουκ εκινήθησαν εκ της παρεμβολής.

Αρ. 14,44 Εκείνοι όμως επέμειναν εις την απερίσκεπτον απόφασίν των, επροχώρησαν και ανέβησαν εις την κορυφήν του όρους, αλλά η κιβωτός της Διαθήκης και ο Μωϋσής δεν εκινήθησαν από το στρατόπεδον.

Αρ. 14,45 και κατέβη ο Αμαλήκ και ο Χαναναίος ο εγκαθήμενος εν τώ όρει εκείνω και ετρέψαντο αυτούς και κατέκοψαν αυτούς έως Ερμάν· και απεστράφησαν εις την παρεμβολήν.

Αρ. 14,45 Οι δε Αμαληκίται και οι Χαναναίοι, οι κατοικούντες στο όρος εκείνο, κατέβησαν και επετέθησαν εναντίον των Ισραηλιτών, τους έτρεψαν εις φυγήν και κατέκοψαν αυτούς μέχρις Ερμάν. Οι δε διασωθέντες από την σφαγήν Ισραηλίται επέστρεψαν στο στρατόπεδον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Αρ. 15,1 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 15,1 Ο Κυριος είπε προς τον Μωϋσήν·

Αρ. 15,2 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· όταν εισέλθητε εις την γήν της κατοικήσεως υμών, ήν εγώ δίδωμι υμίν,

Αρ. 15,2 "ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Όταν εισέλθετε εις την χώραν της οριστικής εγκαταστάσεώς σας, την οποίαν εγώ σας δίδω,

Αρ. 15,3 και ποιήσεις ολοκαυτώματα Κυρίω, ολοκάρπωμα ή θυσίαν, μεγαλύναι ευχήν ή καθ εκούσιον ή εν ταίς εορταίς υμών ποιήσαι οσμήν ευωδίας τώ Κυρίω, ει μόν από των βοών ή από των προβάτων,

Αρ. 15,3 θα προσφέρετε προς τον Κυριον θυσίας ολοκαυτωμάτων, αιματηράν η αναίμακτον θυσίαν δια την εκπλήρωσιν ταξίματος η άλλην εκουσίαν προσφοράν η θυσίαν κατά τας εορτάς σας, ώστε αυτή να γίνη ευπρόσδεκτος ως οσμή ευωδίας προς τον Κυριον. Αν μεν η προσφορά είναι από τα βόδια η από τα πρόβατα,

Αρ. 15,4 και προσοίσει ο προσφέρων το δώρον αυτού Κυρίω θυσίαν σεμιδάλεως δέκατον τού οιφί αναπεποιημένης εν ελαίω εν τετάρτω τού ίν·

Αρ. 15,4 ο προσφέρων αυτήν την αιματηράν θυσίαν προς τον Κυριον θα προσφέρει συγχρόνως και εν δέκατον του οιφί (δύο περίπου κιλά) σεμιγδάλι, ζυμωμένο με λάδι ενός τετάρτου του ίν (840 περίπου γραμμάρ.).

Αρ. 15,5 και οίνον εις σπονδήν το τέταρτον τού ίν ποιήσετε επί της ολοκαυτώσεως, ή επί της θυσίας· τώ αμνώ τώ ενί ποιήσεις τοσοούτο, κάρπωμα οσμήν ευωδίας τώ Κυρίω.

Αρ. 15,5 Εις την αιματηράν θυσίαν του ολοκαυτώματος η εις την αναίμακτον θυσίαν θα προσφέρετε προς σπονδήν και ένα τέταρτον του ίν οίνου (840 περίπου γραμ.) εις κάθε θυσίαν αμνού θα προσφέρης και θυσίαν του οίνου, ώστε αυτή να γίνεται εύαρεστος οσμή ευωδίας στον Κυριον.

Αρ. 15,6 και τώ κριώ, όταν ποιήτε αυτόν εις ολοκαύτωμα ή εις θυσίαν, ποιήσεις θυσίαν σεμιδάλεως δύο δέκατα αναπεποιημένης εν ελαίω, το τρίτον τού ίν·

Αρ. 15,6 Και δι' εκάστην θυσίαν κριου, που προσφέρετε ως ολοκαύτωμα η ως θυσίαν άλλου είδους, θα προσφέρης και θυσίαν δύο δέκατα σεμιγδάλι ζυμωμένο με εν τρίτον του ίν ελαίου.

Αρ. 15,7 και οίνον εις σπονδήν το τρίτον τού ίν προσοίσετε εις οσμήν ευωδίας Κυρίω.

Αρ. 15,7 Θα προσφέρετε επίσης και εν τρίτον του ίν οίνου εις σπονδήν, ώστε η θυσία σας να γίνη ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας στον Κυριον.

Αρ. 15,8 εάν δε ποιήτε από των βοών εις ολοκαύτωσιν ή εις θυσίαν μεγαλύναι ευχήν, ή εις σωτήριον Κυρίω,

Αρ. 15,8 Όταν δε προσφέρετε βόδια ως θυσίαν ολοκαυτώματος η ως θυσίαν εις εκτέλεσιν ταξίματος η ως σωτήριον προς τον Κυριον,

Αρ. 15,9 και προσοίσει επί τού μόσχου θυσίαν σεμιδάλεως τρία δέκατα αναπεποιημένης εν ελαίω ήμισυ τού ίν

Αρ. 15,9 ο προσφέρων θα προσθέση στον θυσιαζόμενον μόσχον, ως αναίμακτον θυσίαν, τρία δέκατα σεμιγδάλι, ζυμωμένο με λάδι ήμισως ίν,

Αρ. 15,10 και οίνον εις σπονδήν το ήμισυ τού ίν, κάρπωμα οσμήν ευωδίας Κυρίω.

Αρ. 15,10 και οίνον προς σπονδήν ήμισυ του ιν, ώστε η θυσία να γίνη ευπρόσδεκτος οσμή ευωδίας στον Κυριον.

Αρ. 15,11 ούτω ποιήσεις τώ μόσχω τώ ενί ή τώ κριώ τώ ενί ή τώ αμνώ τώ ενί εκ των προβάτων ή εκ των αιγών

Αρ. 15,11 Το αυτό θα κάμης δια την θυσίαν ενός μόσχου η ενός κριου η ενός αμνού από τα πρόβατα η από τα γίδια.

Αρ. 15,12 κατά τον αριθμόν ών εάν ποιήσητε, ούτως ποιήσετε τώ ενί κατά τον αριθμόν αυτών.

Αρ. 15,12 Αναλόγως του αριθμού των προσφερομένων, ως θυσίαν, ζών θα κάμετε και δια την αναίμακτον προσφοράν σύμφωνα με τον αριθμόν ενός εκάστου από αυτά.

Αρ. 15,13 πās ο αυτόχθων ποιήσει ούτως τοιαύτα, προσενέγκαι καρπώματα εις οσμήν ευωδίας Κυρίω.

Αρ. 15,13 Καθε εντόπιος Ισραηλίτης έτσι θα κάμνη προκειμένου να προσφέρει θυσίαν στον Κυριον, δια να γίνη ευπρόσδεκτος ως οσμή ευωδίας στον Κυριον.

Αρ. 15,14 εάν δε προσήλυτος εν υμίν προσγένηται εν τή γη υμών, ή ός αν γένηται εν υμίν εν ταίς γενεαίς υμών, και ποιήσει καρπωμα οσμήν ευωδίας Κυρίω, ον τρόπον ποιείτε υμείς, ούτω ποιήσει η συναγωγή Κυρίω.

Αρ. 15,14 Εάν έλθη ξένος εις την χώραν σας η άλλος κανείς ευρεθή μεταξύ σας σήμεραν και εις τας κατόπιν γενεάς σας και θελήση να προσφέρει θυσίαν ευπρόσδεκτον, ως εύρεστον ευωδιαν στον Κυριον, θα πράξη όπως και σεις κάμνετε. Έτσι θα προσφέρει τας θυσίας του προς τον Κυριον όλος ο λαός του Ισραήλ.

Αρ. 15,15 νόμος εις έσται υμίν και τοίς προσηλύτοις τοίς προσκειμένοις εν υμίν, νόμος αιώνιος εις τας γενεάς υμών· ως υμείς και ο προσήλυτος έσται έναντι Κυρίου.

Αρ. 15,15 Ένας νόμος θα υπάρχη δια σας και δια τους ξένους, οι οποίοι ευρίσκονται μεταξύ σας, νόμος παντοτεινός εις όλας τας γενεάς σας. Όπως σεις, έτσι και ο ξένος θα είναι και θα ενεργή απέναντι του Κυρίου.

Αρ. 15,16 νόμος εις έσται και δικαίωμα έν έσται υμίν και τώ προσηλύτω τώ προσκειμένω εν υμίν.

Αρ. 15,16 Νομος ένας, καθήκον ένα θα υπάρχη και δια σας και δια τον ξένον, που κατοικεί μεταξύ σας”.

Αρ. 15,17 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 15,17 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 15,18 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· εν τώ εισπορεύεσθαι υμάς εις την γήν, εις ήν εγώ εισάγω υμάς εκεί,

Αρ. 15,18 “ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· Όταν εισέλθετε εις την χώραν, εις την οποίαν εγώ θα σας εισαγάγω,

Αρ. 15,19 και έσται όταν έσθητε υμείς από των άρτων της γής, αφελείτε αφάιρμα αφόρισμα Κυρίω· απαρχήν φυράματος υμών

Αρ. 15,19 και όταν πρόκειται να φάγετε σεις από τους άρτους της γης εκείνης, θα αφαιρέσετε, δια να αφιερώσετε στον Κυριον, την απαρχήν από τους ενζύμους άρτους σας.

Αρ. 15,20 άρτον αφοριείτε αφάιρμα αυτό· ως αφάιρμα από άλω, ούτως αφελείτε αυτόν,

Αρ. 15,20 Θα ξεχωρίσετε ένα άρτον ως αφιέρωμα θυσίας, ως “αφαίρμα” προς τον Κυριον. Όπως προσφέρετε τας απαρχάς από το αλώνι, έτσι θα προσφέρετε και τον ένζυμον άρτον.

Αρ. 15,21 απαρχήν φυράματος υμών, και δώσετε Κυρίω αφάιρμα εις τας γενεάς υμών.

Αρ. 15,21 Αυτός ο άρτος θα είναι η απαρχή, την οποίαν ως αφιέρωμα θα δώσετε στον Κυριον. Αυτό θα το τηρήτε εις όλας τας γενεάς σας.

Αρ. 15,22 Όταν δε διαμάρτητε και μη ποιήσητε πάσας τας εντολάς ταύτας, ας ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν,

Αρ. 15,22 Όταν δε αμαρτήσετε και δεν εκτελέσετε αυτάς τας εντολάς, τας οποίας έδωσε προς τον Μωϋσήν ο Κυριος,

Αρ. 15,23 καθά συνέταξε Κύριος προς υμάς εν χειρί Μωυσή από της ημέρας, ή συνέταξε Κύριος προς υμάς και επέκεινα εις τας γενεάς υμών,

Αρ. 15,23 όπως διέταξε δια του Μωϋσέως εις σας από την ημέραν, κατά την οποίαν έδωσε τας εντολάς αυτάς ο Κυριος προς σας και εις όλας τας κατόπιν γενεάς σας,

Αρ. 15,24 και έσται εάν εξ οφθαλμών της συναγωγής γενηθή ακουσίως, και ποιήσει πάσα η συναγωγή μόσχον ένα εκ βοών άμωμον εις ολοκαύτωμα εις οσμήν ευωδίας Κυρίω και θυσίαν τούτου και σπονδήν αυτού κατά την σύνταξιν και χίμαρον εξ αιγών ένα περι αμαρτίας.

Αρ. 15,24 εάν μεν η αμαρτία αυτή δεν υποπέση εις την αντίληψιν της συναγωγής και γίνη ακουσίως εκ μέρους του λαού, όλος ο λαός θα προσφέρει ένα μοσχάρι υγιές και αρτιμελές εις θυσίαν ολοκαυτώματος, δια να γίνη αυτή εύαρεστος ως οσμή ευωδίας στον Κυριον. Θα προσθέσετε εις την αιματηράν αυτήν θυσίαν και την ανάλογον θυσίαν του οίνου, σύμφωνα με την προαναφερθείσαν εντολήν, και ένα τράγον προς θυσίαν περι αμαρτίας.

Αρ. 15,25 και εξιλάσεται ο ιερεύς περι πάσης συναγωγής υιών Ισραήλ, και αφεθήσεται αυτοίς· ότι ακουσίον εστι, και αυτοί ήνεγκαν το δώρον αυτών καρπωμα Κυρίω περι της αμαρτίας αυτών έναντι Κυρίου, περι των ακουσίων αυτών.

Αρ. 15,25 Ο ιερεύς με όλα αυτά θα εξιλεύση ενώπιον του Θεού όλον το πλήθος των Ισραηλιτών και θα συγχωρηθή εις αυτούς η αμαρτία, διότι είναι ακουσία και διότι οι παραβάται προσέφεραν δια την αμαρτιαν των αυτήν προς τον Κυριον θυσίαν, όπως ορίζει ο νόμος δια τα ακούσια αμαρτήματά των.

Αρ. 15,26 και αφεθήσεται κατά πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ και τώ προσηλύτω τώ προσκειμένω προς υμάς, ότι παντί τώ λαώ ακούσιον.

Αρ. 15,26 Θα δοθή δε άφεσις εις όλον το πλήθος των Ισραηλιτών και στον ξένον, ο οποίος ευρίσκεται μεταξύ σας, διότι η ακουσία αυτή αμαρτία είναι όλου του λαού.

Αρ. 15,27 εάν τε ψυχή μία αμάρτη ακουσίως, προσάξει αίγα μίαν ενιαυσίαν περι αμαρτίας,

Αρ. 15,27 Εάν ένας άνθρωπος αμαρτήση ακουσίως θα προσφέρει προς θυσίαν περι αμαρτίας μίαν αίγα ενός έτους.

Αρ. 15,28 και εξιλάσεται ο ιερεύς περι της ψυχής της ακουσιασθείσης και αμαρτούσης ακουσίως έναντι Κυρίου εξιλάσασθαι περι αυτού.

Αρ. 15,28 Ο ιερεύς δια της θυσίας της αιγός θα εξιλεύση ενώπιον του Κυρίου τον άνθρωπον, ο οποίος ακουσίως και εν αγνοία του ημάρτησεν ενώπιον του Κυρίου.

Αρ. 15,29 τώ εγχωρίω εν υιοίς Ισραήλ και τώ προσηλύτω τώ προσκειμένω εν αυτοίς νόμος εις έσται αυτοίς, ός εάν ποιήση ακουσίως,

Αρ. 15,29 Δια τον εντόπιον Ισραηλίτην, όπως και δια τον ξένον που ευρίσκεται μεταξύ των Ισραηλιτών, ένας νόμος θα

ισχύη δι' αυτούς, όταν κανείς ακουσίως αμαρτήση.

Αρ. 15,30 και ψυχή, ήτις ποιήσει εν χειρί υπερηφανίας από των αυτοχθόνων ή από των προσηλύτων, τον Θεόν ούτος παροξυνεί, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ τού λαού αυτής,

Αρ. 15,30 Εκείνος όμως ο άνθρωπος, ο οποίος από υπερηφάνειαν και πείσμα θα αμαρτήση ενσυνειδήτως και εγωϊστικώς, είτε εντόπιος είναι είτε ξένος, αυτός θα εξοργίση τον Θεόν και θα εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού,

Αρ. 15,31 ότι το ρήμα Κυρίου εφάυλισε και τας εντολάς αυτού διεσκέδασεν· εκτριψεί εκτριβήσεται η ψυχή εκείνη, η αμαρτία αυτής εν αυτή.

Αρ. 15,31 διότι κατεφρόνησε τον λόγον του Κυρίου και διεσκόρπισεν ως στους ανέμους τας εντολάς αυτού. Θα εξοντωθή ο άνθρωπος αυτός, διότι η εν επιγνώσει αυτή αμαρτία του είναι ασυγχώρητος”.

Αρ. 15,32 Καί ήσαν οι υιοί Ισραήλ εν τή ερήμω και εύρον άνδρα συλλέγοντα ξύλα τή ημέρα των σαββάτων.

Αρ. 15,32 Εμεναν τότε οι Ισραηλίται εις την έρημον. Είδον ένα άνθρωπον να μαζεύη ξύλα κατά την ημέραν του Σαββάτου και να καταλύη έτσι την σαββατικήν αργίαν.

Αρ. 15,33 και προσήγαγον αυτόν οι ευρόντες συλλέγοντα ξύλα τή ημέρα των σαββάτων προς Μωυσήν και Ααρών και προς πάσαν συναγωγήν υιών Ισραήλ.

Αρ. 15,33 Αυτοί, που τον εύρον να μαζεύη ξύλα κατά την ημέραν του Σαββάτου, τον ωδήγησαν προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών και προς όλον τον λαόν των Ισραηλιτών.

Αρ. 15,34 και απέθεντο αυτόν εις φυλακήν, ου γάρ συνέκριναν τι ποιήσωσιν αυτόν.

Αρ. 15,34 Τον έθεσαν εις την φυλακήν, διότι δεν εγνώριζαν τι να κάμουν εις αυτόν, ποίαν τιμωρίαν να του επιβάλουν.

Αρ. 15,35 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· θανάτω θανατούσθω ο άνθρωπος, λιθοβολήσατε αυτόν λίθοις πάσα η συναγωγή.

Αρ. 15,35 Ο Κυριος ομίλησε προς τον Μωϋσήν και είπεν· “ο άνθρωπος αυτός πρέπει να τιμωρηθή με θάνατον· να τον λιθοβολήση όλος ο λαός”.

Αρ. 15,36 και εξήγαγον αυτόν πάσα η συναγωγή έξω της παρεμβολής, και ελιθοβόλησεν αυτόν πάσα η συναγωγή λίθοις έξω της παρεμβολής, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 15,36 Ωδήγησεν αυτόν όλος ο λαός έξω από το στρατόπεδον και ελιθοβόλησαν όλοι αυτόν έξω από το στρατόπεδον, όπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν.

Αρ. 15,37 Καί είπε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 15,37 Ο Κυριος είπε προς τον Μωϋσήν·

Αρ. 15,38 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς και ποιησάτωσαν εαυτοίς κράσπεδα επί τα πτερύγια των μιατίων αυτών εις τας γενεάς αυτών και επιθήσετε επί τα κράσπεδα των πτερυγίων κλώσμα υακίνθινον.

Αρ. 15,38 “ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· Να ράψουν ταινίαν εις τα κάτω άκρα των ενδυμάτων των, να θέσουν εις τα άκρα των μιατίων των κλώσμα κυανούν. Αυτό θα γίνεται εις όλας των τας γενεάς.

Αρ. 15,39 και έσται υμίν εν τοίς κρασπέδοις και όψεσθε αυτά και μνησθήσεσθε πασών των εντολών Κυρίου και ποιήσετε αυτάς, και ου διαστραφήσεσθε οπίσω των διανοιών υμών και των οφθαλμών υμών, εν οίς υμείς εκπορνεύετε οπίσω αυτών,

Αρ. 15,39 Θα υπάρχουν αυτά εις τα άκρα των ενδυμάτων σας, θα τα βλέπετε και θα ενθυμήσθε όλας τας εντολάς του Κυρίου, δια να τας εφαρμόζετε· και δεν θα διαφθαρήτε παρασυρόμενοι από τας αμαρτωλάς επιθυμίας της καρδίας σας και τα αμαρτωλά θεάματα των οφθαλμών σας, δια των οποίων απομακρύνεσθε από τον Θεόν εις παραστρατημένην ζωήν.

Αρ. 15,40 όπως αν μνησθήτε και ποιήσητε πάσας τας εντολάς μου και έσεσθε άγιοι τώ Θεώ υμών.

Αρ. 15,40 Δι' αυτών θα ενθυμήσθε τας εντολάς εμού του Κυρίου, θα τας τηρήτε και θα γίνεσθε άγιοι ενώπιον του Θεού σας.

Αρ. 15,41 εγώ Κύριος ο Θεός υμών ο εξαγωγών υμάς εκ γής Αιγύπτου είναι υμών Θεός, εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Αρ. 15,41 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος σας έβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον, δια να είμαι Θεός σας. Εγώ, Κυριος ο Θεός σας, δίδω αυτάς τας εντολάς”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Αρ. 16,1 Καί ελάλησε Κορέ υιός Ισσαάρ υιού Καάθ υιού Λευί και Δαθάν και Αβειρών υιοί Ελιάβ και Αύν υιός Φαλέθ υιού ουβήν,

Αρ. 16,1 Ο Κορέ, υιός του Ισσαάρ υιού του Καάθ, υιού του Λευί, συνεσκέφθη και συνώμοσε με τον Δαθάν και τον Αβειρών, οι οποίοι ήσαν υιοί του Ελιάβ, και με τον Αυν, υιόν του Φαλέθ υιού του Ρουβήν,

Αρ. 16,2 και ανέστησαν έναντι Μωυσή, και άνδρες των υιών Ισραήλ πενήτηκοντα και διακόσιοι, αρχηγοί συναγωγής, σύγκλητοι βουλής και άνδρες ονομαστοί,

Αρ. 16,2 και εστασίασαν εναντίον του Μωϋσέως. Μαζή δε με αυτούς εστασίασαν και διακόσιοι πενήτηκοντα από τους Ισραηλίτας, οι οποίοι ήσαν άρχοντες του λαού, εκλεκτά μέλη των συνελεύσεων του λαού, άνδρες με φήμην.

Αρ. 16,3 συνέστησαν επί Μωυσήν και Ααρών και είπαν· εχέτω υμίν, ότι πάσα η συναγωγή πάντες άγιοι, και εν αυτοίς Κύριος, και διατί κατανίστασθε επί την συναγωγήν Κυρίου;

Αρ. 16,3 Αυτοί επαναστάτησαν εναντίον του Μωϋσέως και του Ααρών και είπαν προς αυτούς· “ακούσατε και μάθετε σεις, ότι ο λαός είναι άγιος, και ο Κυριος είναι μαζή με τον λαόν. Διατί, λοιπόν, σεις υψώνετε τον εαυτόν σας απέναντι του λαού και κατακρατείτε την αρχηγίαν;”

Αρ. 16,4 και ακούσας Μωυσής έπεσεν επί πρόσωπον,

Αρ. 16,4 Όταν ο Μωϋσής ήκουσεν αυτά, έπεσε με το πρόσωπον κατά γης (προφανώς ένεκα του πόνου του και δια να προσευχηθή μυστικώς προς τον Κυριον).

Αρ. 16,5 και ελάλησε προς Κορέ και προς πάσαν αυτού την συναγωγήν λέγων· επέσκειπαι και έγνων ο Θεός τους όντας αυτού και τους άγιους, και προσηγάγετο προς εαυτόν, και ούς εξελέξατο εαυτώ, προσηγάγετο προς εαυτόν.

Αρ. 16,5 Ωμίλησε προς τον Κορέ και τους στασιαστές, που τον είχαν ακολουθήσει, λέγων· “ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος επεσκέφθη, εγνώρισε και εξέλεξε τους ιδικούς του ανθρώπους ως αφιερωμένους και τους ωδήγησεν εις την υπηρεσίαν του. Αυτούς, τους οποίους εξέλεξε δια τον εαυτόν του, αυτούς οδήγησε και τους κατέστησεν αξίους να τον υπηρετούν.

Αρ. 16,6 τούτο ποιήσατε· λάβετε υμίν αυτοίς πυρρεία, Κορέ και πάσα η συναγωγή αυτού,

Αρ. 16,6 Δια να καταδειχθή όμως, εάν εκείνοι η σεις είσθε οι εκλεκτοί του Θεού, κάμετε τούτο· λάβετε σεις, ο Κορέ και όλοι

όσοι τον ακολουθούν, πυροδοχεία,

Αρ. 16,7 και επίθετε επ αυτά πύρ, και επίθετε επ αυτά θυμίαμα έναντι Κυρίου αύριον· και έσται ο ανήρ, ον εκλέλεκται Κύριος, ούτος άγιος· κανούσθω υμίν υιοί Λευί.

Αρ. 16,7 θέσατε εις αυτά πυρ και επάνω στο πυρ θυμίαμα, δια να θυμιάσετε ενώπιον του Κυρίου αύριο. Αυτός δε ο άνθρωπος τον οποίον θα εκλέξη ο Κυριος, δεχόμενος το θυμιάμά του, αυτός θα είναι ο ιερεύς. Ας θεωρηθή αυτό αξιόπιστος και ικανή μαρτυρία προς σας, Λευίται επαναστάται".

Αρ. 16,8 και είπε Μωυσής προς Κορέ· εισακούσατέ μου, υιοί Λευί.

Αρ. 16,8 Είπεν ακόμη ο Μωϋσής προς τον Κορέ και τους ακολούθους του· "ακούσατε τα λόγια μου σεις, που είσθε απόγονοι του Λευι·

Αρ. 16,9 μη μικρόν εστι τούτο υμίν, ότι διέστειλεν ο Θεός Ισραήλ υμάς εκ συναγωγής Ισραήλ και προσηγάγετο υμάς προς εαυτόν λειτουργείν τας λειτουργίας της σκηνης Κυρίου και παρίστασθαι έναντι της σκηνης λατρεύειν αυτοίς;

Αρ. 16,9 μικρόν πράγμα για σας είναι το ότι ο Θεός του Ισραήλ σας εξεχώρισεν από όλον τον λαόν των Ισραηλιτών και σας προσέλαβε δια τον εαυτόν του, ώστε να υπηρετήτε και να προσφέρετε ιεράς υπηρεσίας εις την Σκηνήν του Κυρίου και να παρίστασθε ενώπιον αυτής της Σκηνης και να προσφέρετε λατρευτικές διακονίας υπέρ των αδελφών σας;

Αρ. 16,10 και προσηγάγετό σε και πάντας τους αδελφούς σου υιούς Λευί μετά σου και ζητείτε και ιερατεύειν;

Αρ. 16,10 Είναι μικρόν πράγμα ότι προσέλαβεν ο Θεός σε και μαζί με σε όλους τους αδελφούς σου από την φυλήν Λευί ως υπηρετάς εις την Σκηνήν και ζητείτε τώρα να γίνετε και ιερείς;

Αρ. 16,11 ούτως σύ και πάσα η συναγωγή σου η συνηθροισμένη προς τον Θεόν· και Ααρών τις εστιν, ότι διαγογγύζετε κατ αυτού;

Αρ. 16,11 Ετσι λοιπόν φέρεσθε συ, Κορέ και οι ομόφρονές σου, οι οποίοι ωργανώσατε συνωμοσίαν εναντίον του Θεού! Τι δε είναι ο Ααρών, εναντίον του οποίου σεις γογγύζετε; Δεν είναι αυτός, που έχει εκλογή από τον Θεόν;"

Αρ. 16,12 και απέστειλε Μωυσής καλέσαι Δαθάν και Αβειρών υιούς Ελιάβ· και είπαν· ουκ αναβαίνομεν·

Αρ. 16,12 Εστειλεν ο Μωϋσής και εκάλεσε τον Δαθάν και τον Αβειρών, τους υιούς του Ελιάβ, και εκείνοι απήντησαν· "δεν ερχόμεθα·

Αρ. 16,13 μη μικρόν τούτο, ότι ανήγαγες ημάς εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι αποκτείναι ημάς εν τή ερήμω, ότι κατάρχεις ημών άρχων;

Αρ. 16,13 μήπως είναι μικρόν αυτό που μας έκαμες, ότι μας έβγαλές από την Αίγυπτον δια να μας οδηγήσης εις γην ρέουσαν γάλα και μέλι, εις δε την πραγματικότητα μας έφερες εις την έρημον, δια να μας θανατώσης; Και θέλεις δια της βίας να καθήσης επάνω μας ως άρχων;

Αρ. 16,14 ει και εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι εισήγαγες ημάς και έδωκας ημίν κλήρον αγρού και αμπελώνας, τους οφθαλμούς των ανθρώπων εκείων αν εξέκοψας· ουκ αναβαίνομεν.

Αρ. 16,14 Που είναι η γη η ρέουσα γάλα και μέλι, εις την οποίαν μας εισήγαγες και της οποίας τους αγρούς και τους αμπελώνας μας έδωκας κληρονομίαν; Ασφαλώς προσπαθείς να τυφλώσης τους οφθαλμούς των ανθρώπων τούτων. Ημείς δεν ερχόμεθα".

Αρ. 16,15 και εβαρυνθύμησε Μωυσής σφόδρα και είπε προς Κύριον· μη πρόσχης εις την θυσίαν αυτών· ουκ επιθύμημα ουδενός αυτών είληφα, ουδέ εκάκωσα ουδένα αυτών.

Αρ. 16,15 Ελυπήθη και επικράνθη πάρα πολύ ο Μωϋσής και είπε προς τον Κυριον· "μη δώσης σημασίαν, Κυριε, και μη δεχθής την θυσίαν θυμιάματος, που θα σου προσφέρουν οι άνθρωποι αυτοί. Εγώ τίποτε δεν επεθύμησα και τίποτε δεν έλαβα από τα πράγματα των ανθρώπων αυτών και κανένα από αυτούς δεν έχω αδικήσει".

Αρ. 16,16 και είπε Μωυσής προς Κορέ· αγίασον την συναγωγήν σου και γίνεσθε έτοιμοι έναντι Κυρίου σύ και Ααρών και αυτοί αύριον.

Αρ. 16,16 Είπεν ο Μωϋσής προς τον Κορέ· "αύριον πάρε μαζί σου και ξεχώρισε τους ομόφρονάς σου και γίνεσθε έτοιμοι ενώπιον του Κυρίου συ και οι δικοί σου από το ένα μέρος, ο Ααρών δε από το άλλο.

Αρ. 16,17 και λάβετε έκαστος το πυρείον αυτού και επιθήσετε επ αυτά θυμίαμα και προσάξετε έναντι Κυρίου έκαστος το πυρείον αυτού, πενήτηκοντα και διακόσια πυρεία, και σύ και Ααρών έκαστος το πυρείον αυτού.

Αρ. 16,17 Ο καθένας σας ας πάρη το πυροδοχείον του και ας θέση εις αυτό θυμίαμα. Θα προσφέρετε ενώπιον του Κυρίου ο καθένας σας το πυροδοχείον του, διακόσια πενήτηκοντα πυροδοχεία των ομοφρόνων σου και συ το ιδικόν σου, ο δε Ααρών το ιδικόν του πυροδοχείον".

Αρ. 16,18 και έλαβεν έκαστος το πυρείον αυτού και επέθηκαν επ αυτά πύρ και επέβαλον επ αυτά θυμίαμα. και έστησαν παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου Μωυσής και Ααρών.

Αρ. 16,18 Την επομένην ημέραν επήρην ο καθένας από αυτούς το πυροδοχείον του, έθεσεν εις αυτό πυρ και επάνω στο πυρ το θυμίαμα. Ο Μωϋσής και ο Ααρών εστάθησαν ορθοί πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Αρ. 16,19 και επισυνέστησεν επ αυτούς Κορέ την πάσαν αυτού συναγωγήν παρά την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου. και ώφθη η δόξα Κυρίου πάση τή συναγωγή.

Αρ. 16,19 Ο δε Κορέ και οι ομόφρονές του συνεκεντρώθησαν απέναντι αυτών πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου. Αμέσως δε θεία λάμψις εφάνη εις όλον το πλήθος του Ισραήλ.

Αρ. 16,20 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 16,20 Και ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών λέγων·

Αρ. 16,21 αποσχίσθητε εκ μέσου της συναγωγής ταύτης, και εξαναλώσω αυτούς εισάπαξ.

Αρ. 16,21 "απομακρυνθήτε μέσα από την συγκέντρωσιν του λαού αυτού, διότι εγώ με ένα μου κτύπημα θα τους εξοντώσω".

Αρ. 16,22 και έπεσαν επί πρόσωπον αυτών και είπαν· Θεός, Θεός των πνευμάτων και πάσης σαρκός, ει άνθρωπος εις ήμαρτεν, επί πάσαν την συναγωγήν οργή Κυρίου;

Αρ. 16,22 Ο Μωϋσής και ο Ααρών έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης και είπον· "ω Θεέ! Συ ο Θεός των πνευμάτων και πάσης σαρκός, εάν ένας μόνον άνθρωπος ημάρτησεν απέναντί σου, θα εξαποστείλης την οργήν σου εναντίον όλης της συναγωγής;"

Αρ. 16,23 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 16,23 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και είπε·

Αρ. 16,24 λάλησον τή συναγωγή λέγων· αναχωρήσατε κύκλω από της συναγωγής Κορέ.

Αρ. 16,24 "ομίλησε στον λαόν και ειπέ εις αυτούς· Φυγτε και απομακρυνθήτε γύρω από τους συνωμότας του Κορέ".

Αρ. 16,25 και ανέστη Μωυσής και επορεύθη προς Δαθάν και Αβειρών, και συνεπορεύθησαν μετ αυτού πάντες οι πρεσβύτεροι Ισραήλ.

Αρ. 16,25 Ηγέρθη ο Μωϋσής, μετέβη προς τον Δαθάν και τον Αβειρών και μαζή με αυτόν επορεύθησαν όλοι οι γεροντώτεροι Ισραηλίται.

Αρ. 16,26 και ελάλησε προς την συναγωγήν λέγων· αποσχίσθητε από των σκηνών των ανθρώπων των σκληρών τούτων, και μη άπτεσθε από πάντων, ών εστιν αυτοίς, μη συναπόλησθε εν πάση τή αμαρτία αυτών.

Αρ. 16,26 Ο Μωϋσής ωμίλησε προς τον λαόν του Ισραήλ και ειπέ· "απομακρυνθήτε από τας σκηνάς των σκληρών αυτών ανθρώπων και μη εγγίζετε τίποτε, από όσα πράγματα ανήκουν εις αυτούς, δια να μη καταστραφήτε μαζή των εξ αιτίας της αμαρτίας των".

Αρ. 16,27 και απέστησαν από της σκηνής Κορέ κύκλω· και Δαθάν και Αβειρών εξήλθον και ειστήκισαν παρά τας θύρας των σκηνών αυτών και αι γυναίκες αυτών και τα τέκνα αυτών και η αποσκευή αυτών.

Αρ. 16,27 Οι Ισραηλίται απεμακρύνθησαν ολόγυρα από την σκηνήν του Κορέ. Ο Δαθάν όμως και ο Αβειρών εβγήκαν από τας σκηνάς των και εστάθησαν εγωϊσται και πείσιμονες εις τας θύρας των σκηνών των αυτοί και αι γυναίκες των και τα τέκνα των και αι αποσκευαί των.

Αρ. 16,28 και ειπέ Μωυσής· εν τούτω γνώσεσθε ότι Κύριος απέστειλέ με ποιήσαι πάντα τα έργα ταύτα, ότι ουκ απ εμαυτού·

Αρ. 16,28 Είπεν ο Μωϋσής προς όλους αυτούς· "με όσα θα γίνουν τώρα θα μάθετε ότι ο Κυριος με έστειλε να κάμω αυτά τα έργα, ότι δεν ήλθα από τον εαυτόν μου αυτόκλητος.

Αρ. 16,29 ει κατά θάνατον πάντων ανθρώπων αποθανούνται ούτοι, ει και κατ επίσκεψιν πάντων ανθρώπων επισκοπή έσται αυτών, ουχί Κύριος απέσταλκέ με·

Αρ. 16,29 Εάν ο Δαθάν και ο Αβειρών αποθάνουν φυσιολογικόν θάνατον, όπως όλοι οι άνθρωποι, εάν η επίσκεψις του Κυριου προς αυτούς είναι όπως και προς όλους τους ανθρώπους, τότε αυτό θα είναι δείγμα, ότι δεν με έχει στείλει ο Κυριος.

Αρ. 16,30 αλλ ή εν φάσματι δείξει Κύριος, και ανοίξασα η γη το στόμα αυτής καταπίεται αυτούς και τους οίκους αυτών και τας σκηνάς αυτών και πάντα, όσα εστιν αυτοίς, και καταβήσονται ζώντες εις άδου, και γνώσεσθε, ότι παρώξυναν οι άνθρωποι ούτοι τον Κύριον.

Αρ. 16,30 Αλλ' εάν ο Κυριος δείξη θαύμα τρομερόν και ανοίξη η γη το στόμα της και καταπίη αυτούς και τας οικογενείας των και τας σκηνάς των και όλα όσα τους ανήκουν, και καταβούν έτσι εις στιγμήν χρόνου ζωντανοί στον άδην, τότε θα μάθετε καλά ότι οι άνθρωποι αυτοί εξώργισαν τον Κυριον με την επανάστασιν των".

Αρ. 16,31 ως δε επαύσατο λαλών πάντας τους λόγους τούτους, εράγη η γη υποκάτω αυτών,

Αρ. 16,31 Μολις δε ο Μωϋσής έπαυσε να λέγη τα λόγια αυτά, εσχίσθη η γη κάτω από τα πόδια εκείνων,

Αρ. 16,32 και ηνοιχθη η γη και κατέπιεν αυτούς και τους οίκους αυτών και πάντας τους ανθρώπους τους όντας μετά Κορέ και τα κτήνη αυτών.

Αρ. 16,32 ήνοιξεν η γη και κατέπιεν αυτούς και τας οικογενείας των και όλους όσοι ήσαν με τον Κορέ, και τα ζώα των,

Αρ. 16,33 και κατέβησαν αυτοί και όσα εστιν αυτών ζώντα εις άδου, και εκάλυψεν αυτούς η γη, και απώλοντο εκ μέσου της συναγωγής.

Αρ. 16,33 και κατέβησαν αυτοί, και όσοι άλλοι ήσαν με το μέρος των, ζωντανοί στον άδην, τους εσκέπασεν η γη και εχάθησαν εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού.

Αρ. 16,34 και πάς Ισραήλ οι κύκλω αυτών έφυγον από της φωνής αυτών, ότι λέγοντες· μη ποτε καταπίη ημάς η γη.

Αρ. 16,34 Οι δε άλλοι Ισραηλίται, που ήσαν γύρω και εις απόστασιν από αυτούς, όταν ήκουσαν τας σπαρακτικάς φωνάς εκείνων, ετράπησαν εις φυγήν λέγοντες· "ας φύγωμεν μήπως καταπίη και ημάς η γη" !

Αρ. 16,35 και πύρ εξήλθε παρά Κυριου και κατέφαγε τους πενήτηκοντα και διακοσίους άνδρας τους προσφέροντας το θυμίαμα.

Αρ. 16,35 Πύρ δε προερχόμενον κατ' ευθειάν από τον Κυριον εξήλθε και κατέφαγε τους διακοσίους πενήτηκοντα άνδρας, οι οποίοι προσέφεραν τότε το θυμίαμά των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Αρ. 17,1 Καί ειπέ Κύριος προς Μωυσήν

Αρ. 17,1 Μετά ταύτα ειπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν,

Αρ. 17,2 και προς Ελεάζαρ τον υιόν Ααρών τον ιερέα· ανέλεσθε τα πυρρεία τα χαλκά εκ μέσου των κατακεκαυμένων και το πύρ το αλλότριον τούτο σπείρον εκεί,

Αρ. 17,2 και προς τον Ελεάζαρ τον ιερέα, τον υιόν του Ααρών· "πάρετε τα χάλκινα θυματήρια από τους κατακαέντας αυτούς άνδρας και διασκορπίσατε το ξένον πυρ εκεί μακράν·

Αρ. 17,3 ότι ηγίασαν τα πυρρεία των αμαρτωλών τούτων εν ταίς ψυχαίς αυτών· και ποιήσον αυτά λεπίδας ελατάς περιθεμα τώ θυσιαστηρίω, ότι προσηνέχθησαν έναντι Κυριου και ηγιάσθησαν και εγένοντο εις σημείον τοίς υιοίς Ισραήλ.

Αρ. 17,3 διότι και τα πυροδοχεία αυτά ηγιάσθησαν, εφ' όσον οι αμαρτωλοί αυτοί άνθρωποι επλήρωσαν με την ζωήν των την ενοχήν των. Καμε αυτά ελάσματα δια σφυρηλατήσεως και βάλε τα ως περίβλημα στο θυσιαστήριον, διότι, εφ' όσον προσεφέρθησαν προς τον Κυριον, ηγιάσθησαν και έγιναν πλέον δια τους Ισραηλίτας σημείον της δικαιοσύνης του Θεού".

Αρ. 17,4 και έλαβεν Ελεάζαρ υιός Ααρών τού ιερέως τα πυρρεία τα χαλκά, όσα προσήνεγκαν οι κατακεκαυμένοι, και προσέθηκαν αυτά περιθεμα τώ θυσιαστηρίω,

Αρ. 17,4 Ο Ελεάζαρ, ο υιός του αρχιερέως Ααρών, επήρε τα χάλκινα πυροδοχεία, όσα προσέφεραν δια να θυμιάσουν οι κατακαέντες άνδρες, τα κατεργάσθησαν και τα έθεσαν ως περίβλημα στο θυσιαστήριον των ολοκαύτωματων.

Αρ. 17,5 μνημόσυνον τοίς υιοίς Ισραήλ, όπως αν μη προσέλθη μηδείς αλλογενής, ός ουκ έστιν εκ τού σπέρματος Ααρών, επιθείναι θυμίαμα έναντι Κυριου και ουκ έσται ώσπερ Κορέ και η επισύστασις αυτού, καθά ελάλησε Κύριος εν χειρί Μωυσή αυτώ.

Αρ. 17,5 Αυτό έγινε, δια να υπενθυμίξη στους Ισραηλίτας ότι δεν πρέπει κανείς ξένος, κανείς ο οποίος δεν κατάγεται από τους απογόνους του Ααρών, να προσέλθη και να προσφέρει θυμίαμα ενώπιον του Κυριου, δια να μη συμβή εις αυτόν, οτι

στον Κορέ και τους αυτασιαστές του. Εισ τον Κορέ συνέβη ο,τι ακριβώς ανήγγειλεν ο Θεός δια του Μωϋσέως.

Αρ. 17,6 Καί εγόγγυσαν οι υιοί Ισραήλ τή επαύριον επί Μωυσήν και Ααρών λέγοντες: υμείς απεκτάγκατε τον λαόν Κυρίου.

Αρ. 17,6 Την επομένην ημέραν εγόγγυσαν πάλιν οι Ισραηλίται εναντίον του Μωϋσέως και του Ααρών κατηγορούντες αυτούς και λέγοντες: "σεις εφονεύσατε τον λαόν του Κυρίου" !

Αρ. 17,7 και εγένετο εν τώ επισυστρέφεισθαι την συναγωγήν επί Μωυσήν και Ααρών και ώρμησαν επί την σκηνήν τού μαρτυρίου, και τήνδε εκάλυψεν αυτήν η νεφέλη και ώφθη η δόξα Κυρίου.

Αρ. 17,7 Και όταν ο λαός έξαλλος εστράφη και ώρμησεν εναντίον του Μωυσέως και του Ααρών, αυτοί έσπευσαν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να αποφύγουν την μανίαν των Ισραηλιτών. Αμέσως δε εκάλυψε την Σκηνήν η νεφέλη και εφάνη θεία λάμψις περιφρουρούσα αυτούς.

Αρ. 17,8 και εισήλθε Μωυσής και Ααρών κατά πρόσωπον της σκηνης τού μαρτυρίου.

Αρ. 17,8 Ο Μωυσής και ο Ααρών ήλθον εμπρός εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 17,9 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 17,9 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωυσήν και τον Ααρών λέγων·

Αρ. 17,10 εκχωρήσατε εκ μέσου της συναγωγής ταύτης, και εξαναλώσω αυτούς εισάπαξ. και έπεσον επί πρόσωπον αυτών.

Αρ. 17,10 "απομακρυνθήτε ανάμεσα από τον λαόν αυτόν, διότι εγώ θα τους εξοντώσω όλους δια μιας". Εκείνοι όμως έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης, (παρακαλούντες προφανώς τον Θεόν δια τον στασιάσαντα λαόν),

Αρ. 17,11 και είπε Μωυσής προς Ααρών· λάβε το πυρεϊόν και επίθες επ αυτό πύρ από τού θυσιαστηρίου και επίβαλε επ αυτό θυμίαμα και απένεγκε το τάχος εις την παρεμβολήν και εξίλασαι περί αυτών· εξήλθε γάρ οργή από προσώπου Κυρίου, ήρκειται θραύειν τον λαόν.

Αρ. 17,11 εγερθείς δε ο Μωϋσής είπε προς τον Ααρών· "πάρε το πυροδοχείον, θέσε επάνω εις αυτό πυρ από το θυσιαστήριον, και βάλε επάνω θαμίαμα και φέρε το, όσον το δυνατόν ταχύτερα, στο στρατόπεδον, δια να εξευμενίσης τον Θεόν δι' αυτούς". Διότι οργή του Θεου είχαν εκσπάσει και θραύσις μεγάλη είχαν αρχίσει εναντίον του αποστάτου λαού.

Αρ. 17,12 και έλαβεν Ααρών, καθάπερ ελάλησεν αυτώ Μωυσής, και έδραμεν εις την συναγωγήν· και ήδη ενήρκετο η θραύσις εν τώ λαώ και επέβαλε το θυμίαμα και εξιλάσατο περί τού λαού

Αρ. 17,12 Ο Ααρών επήρην ο,τι είχαν είπει εις αυτόν ο Μωϋσής, έτρεξεν εις τον λαόν, εν μέσω του οποίου είχαν ήδη αρχίσει η θραύσις, έβαλε το θυμίαμα, εθυμίασε και εξιλέωσε τον Θεόν υπέρ του λαού.

Αρ. 17,13 και έστη αναμέσον των τεθνηκότων και των ζώντων, και εκόπασεν η θραύσις.

Αρ. 17,13 Ο Ααρών εστάθη μεταξύ των νεκρών και των ζωντανών και εσταμάτησε το θανατικό.

Αρ. 17,14 και εγένοντο οι τεθνηκότες εν τή θραύσει τεσσαρεσκαίδεκα χιλιάδες και επτακόσιοι, χωρίς των τεθνηκότων ένεκεν Κορέ.

Αρ. 17,14 Ο αριθμός των αποθανόντων από το κτύπημα εκείνο του Θεου ανήλθεν εις δέκα τέσσαρας χιλιάδας επτακοσίους, πλην εκείνων που είχαν αποθάνει εξ αιτίας του Κορέ.

Αρ. 17,15 και επέστρεψεν Ααρών προς Μωυσήν επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου, και εκόπασεν η θραύσις.

Αρ. 17,15 Ο Ααρών επέστρεψε προς τον Μωϋσήν εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, και κατέπαυσε το κτύπημα του θανάτου.

Αρ. 17,16 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 17,16 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 17,17 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και λάβε παρ αυτών ράβδον ράβδον κατ οίκους πατριών παρά πάντων των αρχόντων αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, δώδεκα ράβδους, και εκάστου το όνομα αυτου επίγραψον επί της ράβδου.

Αρ. 17,17 "ομίλησε προς τους Ισραηλίτας, πάρε από αυτούς ράβδον, μίαν ράβδον από κάθε φυλήν, από τους αρχηγούς της φυλής, κατά τας πατριαρχικάς οικογενείας, δώδεκα ράβδον κατά τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. Γράψε το όνομα εκάστου αρχηγού επάνω εις την ράβδον του.

Αρ. 17,18 και το όνομα Ααρών επίγραψον επί της ράβδου Λευί· έστι γάρ ράβδος μία, κατά φυλήν οίκου πατριών αυτών δώσουσι.

Αρ. 17,18 Το όνομα του Ααρών να το επιγράψης εις την ράβδον της φυλής του Λευι, διότι κάθε φυλή θα δώση μίαν ράβδον.

Αρ. 17,19 και θήσεις αυτάς εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, κατέναντι τού μαρτυρίου, εν οίς γνωσθήσομαι σοι εκεί.

Αρ. 17,19 Τας ράβδους αυτάς θα τας θέσης εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου απέναντι της Κιβωτού του Μαρτυρίου, και δι' αυτών θα αποκαλυφθώ εγώ εκεί.

Αρ. 17,20 και έσται ο άνθρωπος, ον αν εκλέξωμαι αυτόν, η ράβδος αυτου εκβλαστήσει· και περιελώ απ εμού τον γογγυσμόν υιών Ισραήλ, ά αυτοί γογγύζουσιν εφ υμίν.

Αρ. 17,20 Εκείνον, του οποίου η ράβδος θα βλαστήσει, θα τον εκλέξω εγώ ως αρχιερέα. Ετσι δε θα αφαιρέσω τον εναντίον σας γογγυσμόν των Ισραηλιτών, ο οποίος εις την πραγματικότητα στρέφεται εναντίον εμού".

Αρ. 17,21 και ελάλησε Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ, και έδωκαν αυτώ πάντες οι άρχοντες αυτών ράβδον, τώ άρχοντι τώ ενί ράβδον κατ άρχοντα, κατ οίκους πατριών αυτών, δώδεκα ράβδους, και η ράβδος Ααρών ανά μέσον των ράβδων αυτών.

Αρ. 17,21 Ανεκοίνωσεν αυτά ο Μωϋσής προς τους Ισραηλίτας και όλοι οι αρχηγοί αυτών του έδωσαν τας ράβδους των.

Εκαστος δηλαδή αρχηγός έδωσε ανά μίαν ράβδον, μίαν ράβδον δι' εκάστην φυλήν, δώδεκα εν συνόλω ράβδους. Μεταξύ δε αυτών ήτο και η ράβδος του Ααρών.

Αρ. 17,22 και απέθηκε Μωυσής τας ράβδους έναντι Κυρίου εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 17,22 Ο Μωϋσής έθεσε τας ράβδους αυτάς ενώπιον του Κυρίου εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 17,23 και εγένετο τή επαύριον και εισήλθε Μωυσής και Ααρών εν τή σκηνή τού μαρτυρίου, και ιδού εβλάστησεν η ράβδος Ααρών εις οίκον Λευί και εξήνεγκε βλαστόν και εξήνθησεν άνθη και εβλάστησε κάρυα.

Αρ. 17,23 Την επομένην ημέραν εισήλθον εις την Σκηνήν ο Μωϋσής και ο Ααρών και ιδού, είχε βλαστήσει η ράβδος του Ααρών εκ της φυλής Λευι. Εβγαλε βλαστόν, άνθη και καρύδια.

Αρ. 17,24 και εξήνεγκε Μωυσής πάσας τας ράβδους από προσώπου Κυρίου προς πάντας υιούς Ισραήλ, και είδον και έλαβον έκαστος την ράβδον αυτου.

Αρ. 17,24 Ο Μωϋσής επήρην όλας τας ράβδους από την κιβωτόν του Κυριου και έδειξεν αυτάς προς όλους τους Ισραηλίτας. Αυτοί είδον το θαύμα εις την ράβδον του Ααρών και κάθε αρχηγός της φυλής επήρε την ράβδον του.

Αρ. 17,25 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· απόθεσε την ράβδον Ααρών ενώπιον των μαρτυριών εις διατήρησιν, σημεῖον τοῖς υἱοῖς των ανηκόων, και παυσάσθω ο γογγυσμός αυτών απ' εμού, και ου μη αποθάνωσι.

Αρ. 17,25 Εἶπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσῆν· " απόθεσε την ράβδον ενώπιον των άλλων μαρτυριών, δια να μένη ως σημεῖον στους απογόνους των απειθαρχών τούτων και να παύση ἔτσι ο γογγυσμός των από εμπρός μου, δια να μη αποθάνουν ὅλοι των".

Αρ. 17,26 και ἐποίησε Μωυσῆς και Ααρών, καθά συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ, οὕτως ἐποίησαν.

Αρ. 17,26 Ἐκαμαν ο Μωϋσῆς και ο Ααρών, ὅπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσῆν. Ἐτσι ἔκαμαν.

Αρ. 17,27 και εἶπαν οι υἱοὶ Ἰσραήλ προς Μωυσῆν λέγοντες· ἰδοὺ ἐξανηλώμεθα, ἀπολώλαμεν, παρανηλώμεθα·

Αρ. 17,27 Εἶπαν τότε οι Ἰσραηλίται προς τον Μωϋσῆν· " ἐχάθημεν, ἐξωντώθημεν, ἐξεδαπανήθημεν !

Αρ. 17,28 πᾶς ο ἀπτόμενος της σκηνῆς Κυρίου ἀποθνήσκει· ἕως εις τέλος ἀποθάνωμεν;

Αρ. 17,28 Ἐπέστημεν πλέον ὅτι ἐκεῖνος, που τολμά και ἐγγίζει την Σκηνήν του Μαρτυρίου, ἀποθνήσκει ἀμέσως. Λοιπόν, ἕως τέλος θα ἀποθάνωμεν ὅλοι; (Παρακάλεσε τον Θεόν δι' ἡμᾶς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Αρ. 18,1 Καί εἶπε Κύριος προς Ααρών λέγων· σύ και οι υἱοὶ σου και ο οἶκος τοῦ πατρὸς σου λήψεσθε τας ἀμαρτίας των ἀγίων, και σύ και οι υἱοὶ σου λήψεσθε τας ἀμαρτίας της ἱερατείας υμῶν.

Αρ. 18,1 Εἶπεν ο Κυριος προς τον Ααρών· " συ και οι υἱοὶ σου και ο πατρικός σου οἶκος θα ἀναλάβετε την ευθύνην και θα εἰσθε ὑπόλογοι δι' ἀπρόσεκτον συμπεριφορὰν ἰδικήν σας και άλλων κατὰ των ἀγίων τούτων και ἱερῶν σκευῶν, συ και οι υἱοὶ σου θα ἐπωμισθήτε την ευθύνην των σφαλμάτων, τα οποία τυχόν θα διαπράξετε κατὰ την ἀσκησιν των ἱερατικῶν σας καθηκόντων.

Αρ. 18,2 και τους ἀδελφούς σου, φυλὴν Λευὶ, δῆμον τοῦ πατρὸς σου, προσαγάγου προς σεαυτὸν, και προστεθήτωσάν σοι και λειτουργεῖτωσάν σοι, και σύ και οι υἱοὶ σου μετὰ σοῦ ἀπέναντι της σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου.

Αρ. 18,2 Τους ἀδελφούς σου, την φυλὴν δηλαδὴ του Λευῖ, τους ἀπογόνους του προπάτορός σου Λευῖ, πάρε μαζὴ σου, ως βοηθούς. Ἄς προστεθούν εις σε να σε υπηρετοῦν. Ἀλλά συ, και μαζὴ με σε οι υἱοὶ σου, θα ἱεουργήτε εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 18,3 και φυλάξονται τας φυλακάς σου και τας φυλακάς της σκηνῆς, πλὴν προς τα σκευὴ τα ἅγια και προς το θυσιαστήριον ου προσελεύσονται, και ουκ ἀποθανοῦνται και οὔτοι και υμεῖς.

Αρ. 18,3 Οι ἄλλοι Λευῖται θα εἶναι φύλακες, ἀγρυπνοὶ βοηθοὶ εις την υπηρεσίαν της Σκηνῆς, ἀλλὰ εις τα ἅγια σκευὴ και στο θυσιαστήριον δεν θα προσεγγίζουσιν, δια να μη τιμωρηθούν δια θανάτου και ἐκεῖνοι και σεῖς.

Αρ. 18,4 και προστεθήσονται προς σε και φυλάξονται τας φυλακάς της σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου κατὰ πάσας τας λειτουργίας της σκηνῆς· και ο ἀλλογενὴς ου προσελεύσεται προς σε.

Αρ. 18,4 Θα προστεθούν βοηθοὶ εις σε, θα εἶναι ἀγρυπνοὶ και ἔτοιμοι βοηθοὶ εις την υπηρεσίαν της Σκηνῆς του Μαρτυρίου, εις ὅλας τας υπηρετικὰς ἀνάγκας της Σκηνῆς. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἄλλην φυλὴν δεν θα ἔλθῃ μαζὴ σου δια την ἐξυπηρέτησιν της Σκηνῆς.

Αρ. 18,5 και φυλάξεσθε τας φυλακάς των ἀγίων και τας φυλακάς τοῦ θυσιαστηρίου, και ουκ ἔσται θυμὸς ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ.

Αρ. 18,5 Σεῖς ὅμως οι ἱερεῖς θα ἀγρυπνήτε εις την υπηρεσίαν της Σκηνῆς, των ἀγίων και του θυσιαστηρίου, ἔτσι δε δεν θα δώσετε στον Κυριον αἰτίαν να ὀργισθῆ κατὰ των Ἰσραηλιτῶν.

Αρ. 18,6 και ἐγὼ εἴληφα τους ἀδελφούς υμῶν τους Λευῖτας ἐκ μέσου των υἱῶν Ἰσραήλ δόμα δεδομένον Κυρίῳ, λειτουργεῖν τας λειτουργίας της σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου·

Αρ. 18,6 Ἐγὼ ἐπῆρα ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους τους Ἰσραηλίτας τους ἀδελφούς σου τους Λευῖτας, ως δῶρον ἐκ μέρους αυτών, δια να υπηρετοῦν εις τας διαφόρους υπηρεσίας της Σκηνῆς του Μαρτυρίου.

Αρ. 18,7 και σύ και οι υἱοὶ σου μετὰ σοῦ διατηρήσετε την ἱερατεῖαν υμῶν, κατὰ πάντα τρόπον τοῦ θυσιαστηρίου και το ἐνδοθεν τοῦ καταπέτασματος και λειτουργήσετε τας λειτουργίας δόμα της ἱερατείας υμῶν· και ο ἀλλογενὴς ο προσπορευόμενος ἀποθάνειται.

Αρ. 18,7 Ἀλλά συ, και ἔπειτα ἀπὸ σε οι υἱοὶ σου, θα κρατήσετε και θα συνεχίσετε την ἱερωσύνην σας και τας ἱερατικὰς υπηρεσίας σας δια κάθε τι, που ἀναφέρεται στο θυσιαστήριον και στον χώρον που εἶναι πίσω ἀπὸ το καταπέτασμα, και θα ἐκτελήτε ἐκεῖ τα λειτουργικὰ σας καθήκοντα, τα οποία σας ἐδόθησαν ἀπὸ τον Θεόν. Ἀνθρωπος ἄλλης φυλῆς, ο ὁποῖος θα τολμήσῃ να πλησιάσῃ εις τα ἅγια και θα θελήσῃ να ἐπιτελέσῃ ἰδικήν σας ἱεουργίαν, θα τιμωρηθῆ με θάνατον".

Αρ. 18,8 Καί ἐλάλησε Κύριος προς Ααρών· και ἰδοὺ ἐγὼ δέδωκα υμῖν την διατήρησιν των ἀπαρχῶν· ἀπὸ πάντων των ἡγιασμένων μοι παρὰ των υἱῶν Ἰσραήλ σοὶ δέδωκα αὐτὰ εις γέρας και τοῖς υἱοῖς σου μετὰ σε νόμιμον αἰώνιον.

Αρ. 18,8 Ἐλάλησε κατόπιν ο Κυριος προς τον Ααρών· " ἰδοὺ ἐγὼ ἐδῶκα εις σας ὅλας τας ἀπαρχάς, οι ὁποῖαι προσφέρονται προς ἐμέ ὅλα δηλαδὴ ὅσα ἐκ μέρους των Ἰσραηλιτῶν ἀφιερώνονται εις ἐμέ τα ἔχω δώσει εις σε και τους ἀπογόνους σου ως ἀμοιβὴν σας και προνόμιον παντοτεινόν.

Αρ. 18,9 και τούτο ἔστω υμῖν ἀπὸ των ἡγιασμένων ἀγίων των καρπωμάτων, ἀπὸ πάντων των δώρων αυτών και ἀπὸ πάντων των θυσιασμάτων αυτών και ἀπὸ πάσης πλημμελείας αυτών και ἀπὸ πασῶν των ἀμαρτιῶν αυτών, ὅσα ἀποδιδάσῃ μοι ἀπὸ πάντων των ἀγίων, σοὶ ἔσται και τοῖς υἱοῖς σου.

Αρ. 18,9 Ἀπὸ αὐτά, που προσφέρονται εις ἐμέ ως θυσίαι, θα ἀνήκουν εις σας· Ὀλαί αι ἀναίμακτοι θυσίαι, ὅλαί αι αιματηραὶ θυσίαι οι ὁποῖαι προσφέρονται δια πλημμέλειαν ἢ βαρυτέραν ἀμαρτίαν. Ὀλαί αὐταὶ αι προσφοραὶ, αι ὁποῖαι προς ἐμέ προσφέρονται και εἶναι δια τούτο ἡγιασμένα, θα ἀνήκουν εις σε και στους υἱούς σου.

Αρ. 18,10 ἐν τῷ ἁγίῳ των ἀγίων φάγεσθε αὐτὰ· πᾶν ἀρσενικόν φάγεται αὐτὰ, σύ και οι υἱοὶ σου· ἅγια ἔσται σοι.

Αρ. 18,10 Θα τρώγετε αὐτὰς εις τόπους ἁγίους. Ἀλλά μόνον οι ἄρρενες, συ και οι υἱοὶ σου, θα τα τρώγετε. Θα εἶναι αὐτὰ ἅγια δια σε.

Αρ. 18,11 και τούτο ἔσται υμῖν ἀπαρχὴ δομάτων αυτών· ἀπὸ πάντων των ἐπιθεμάτων των υἱῶν Ἰσραήλ σοὶ δέδωκα αὐτὰ και τοῖς υἱοῖς σου και ταῖς θυγατράσι σου μετὰ σοῦ, νόμιμον αἰώνιον· πᾶς καθαρὸς ἐν τῷ οἴκῳ σου ἔδεται αὐτὰ.

Αρ. 18,11 Και τούτο ἀκόμη θα ἀνήκῃ εις σας· αι ἀπαρχαὶ των προϊόντων, που θα προσφέρονται ἀπὸ τους Ἰσραηλίτας ἐπίσης ὅλαί αι θυσίαι των "ἐπιθεμάτων" που προσφέρουν οι Ἰσραηλίται, τας ἔχω δώσει εις σε και εις τα παιδιὰ σου και εις

τας θυγατέρας σου, στους απογόνους σου ως παντοτεινόν δικαίωμα. Καθε καθαρός από την οικογένειάν σου και τον οίκον σου θα έχη δικαίωμα να τρώγη αυτά.

Αρ. 18,12 πάσα απαρχή ελαίου και πάσα απαρχή οίνου και σίτου, απαρχή αυτών, όσα αν δώσει τώ Κυρίω, σοί δέδωκα αυτά.

Αρ. 18,12 Καθε απαρχήν ελαίου, απαρχήν οίνου και σίτου, γενικώς κάθε απαρχήν των προϊόντων, που θα προσφέρουν στον Κυριον οι Ισραηλίται, τα δίδω εγώ εις σε.

Αρ. 18,13 τα πρωτογεννήματα πάντα, όσα εν τή γη αυτών, όσα αν ενέγκωσι Κυρίω, σοί έσται πάς καθαρός εν τώ οίκω σου έδεται αυτά.

Αρ. 18,13 Ολα τα πρωτογεννήματα των καρπών, όσα παράγονται εις την χώραν σας και τα οποία θα προσφέρουν οι Ισραηλίται στον Κυριον, θα είναι ιδικά σου. Καθε καθαρός από την οικογένειάν σου θα έχη το δικαίωμα να τρώγη από αυτά.

Αρ. 18,14 πάν ανατεθεματισμένον εν υιοίς Ισραήλ σοί έσται.

Αρ. 18,14 Καθε αυτοπροαίρετον αφιέρωμα των Ισραηλιτών προς εμέ θα είναι ιδικόν σου.

Αρ. 18,15 και πάν διανοίγον μήτραν από πάσης σαρκός, όσα προσφέρουσι Κυρίω από ανθρώπου έως κτήνους, σοί έσται αλλ ή λύτρωσις λυτρώθησεται τα πρωτότοκα των ανθρώπων, και τα πρωτότοκα των κτηνών των ακαθάρτων λυτρώση.

Αρ. 18,15 Καθε πρωτότοκον παντός ζώου, όσα προσφέρουν οι Ισραηλίται στον Κυριον, από ανθρώπου έως κατοικίδιου ζώου, θα ανήκουν εις σε. Αλλά τα πρωτότοκα των ανθρώπων και τα πρωτότοκα των ακαθάρτων ζώων θα εξαγοράζονται με χρήματα.

Αρ. 18,16 και η λύτρωσις αυτού από μηνιαίου· η συντίμησις πέντε σίκλων, κατά τον σίκλον τον άγιον, είκοσιν οβολοί εισι.

Αρ. 18,16 Η εξαγορά αυτών θα γίνεται ένα μήνα μετά την γέννησιν, η δε καταβαλλομένη τιμή θα είναι πέντε σίκλοι, κατά τον ιερόν σίκλον της Σκηνης, ο οποίος έχει είκοσι οβολούς.

Αρ. 18,17 πλήν πρωτότοκα μόσχων και πρωτότοκα προβάτων και πρωτότοκα αιγών ου λυτρώση, αγία εστι· και το αίμα αυτών προσχεύεις προς το θυσιαστήριον και το στέαρ ανοίσεις κάρπωμα εις οσμίν ευωδίας Κυρίω,

Αρ. 18,17 Τα πρωτότοκα όμως των μόσχων, τα πρωτότοκα των προβάτων και των αιγών δεν θα εξαγοράζονται· αυτά προσορίζονται δια θυσίαν. Το δε αίμα αυτών θα το χύσης κάτω από το θυσιαστήριον και το λίπος των θα προσφέρεις θυσίαν ευάρεστον στον Κυριον.

Αρ. 18,18 και τα κρέα έσται σοί· καθά και το στηθύνιον τού επιθέματος και κατά τον βραχίονα τον δεξιόν σοί έσται.

Αρ. 18,18 Τα κρέατα όμως αυτών θα ανήκουν εις σε, όπως επίσης εις σε θα ανήκη το στήθος, που έχει προσφερθή ως θυσία επιθέματος, και η δεξιά ωμοπλάτη.

Αρ. 18,19 πάν αφαίρεμα των αγίων, όσα εάν αφέλωσι οι υιοί Ισραήλ Κυρίω, δέδωκά σοι και τοίς υιοίς σου και ταίς θυγατράσι σου μετά σου, νόμιμον αιώνιον· διαθήκη αλός αιωνίου έστιν έναντι Κυρίου σοί και τώ σπέρματί σου μετά σε.

Αρ. 18,19 Γενικώς κάθε αφιέρωμα από τας αγίας προσφοράς, τας οποίας οι Ισραηλίται θα προσφέρουν προς τον Κυριον, το έχω δώσει εις σε, στους υιούς σου και τας θυγατέρας σου ως παντοτεινόν δικαίωμα. Αυτά θα είναι "συμφωνία άλατος", παντοτεινή δηλαδή συμφωνία μεταξύ εμού του Κυρίου, σου και των απογόνων σου".

Αρ. 18,20 Καί ελάλησε Κύριος προς Ααρών· εν τή γη αυτών ου κληρονομήσεις, και μερίς ουκ έσται σοι εν αυτοίς, ότι εγώ μερίς σου και κληρονομία σου εν μέσω των υιών Ισραήλ.

Αρ. 18,20 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Ααρών· "συ δεν θα πάρης καμμίαν κληρονομίαν εις την χώραν σας, κανένα μερίδιον δεν θα πάρης μεταξύ των Ισραηλιτών, διότι εγώ είμαι μεριδιόν σου και κληρονομία σου μεταξύ των υιών Ισραήλ.

Αρ. 18,21 και τοίς υιοίς Λευί ιδού δώδεκα πάν επιδέκατον εν Ισραήλ εν κλήρω αντι των λειτουργιών αυτών, όσα αυτοί λειτουργούσι λειτουργίαν εν τή σκηνή τού μαρτυρίου.

Αρ. 18,21 Εις δε τους Λευίτας έδωκα το δέκατον από όλα τα εισοδήματα των Ισραηλιτών αντι των υπηρεσιών, τας οποίας αυτοί προσφέρουν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 18,22 και ου προσελεύσονται έτι οι υιοί Ισραήλ εις την σκηνήν τού μαρτυρίου λαβείν αμαρτίαν θανατηφόρον.

Αρ. 18,22 Οι άλλοι Ισραηλίται δεν θα προσεγγίζουν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να μη διαπράξουν αμαρτίαν θανατηφόρον.

Αρ. 18,23 και λειτουργήσει ο Λευίτης αυτός την λειτουργίαν της σκηνης τού μαρτυρίου, και αυτοί λήψονται τα αμαρτήματα αυτών, νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς αυτών· και εν μέσω υιών Ισραήλ ου κληρονομήσουσι κληρονομίαν·

Αρ. 18,23 Οι Λευίται μόνον θα υπηρετούν εις τας υπηρεσίας της Σκηνης του Μαρτυρίου και θα υποβοηθούν τους ιερείς εις την κάθαρσιν του λαού από τα αμαρτήματά του. Αυτό θα είναι παντοτεινός νόμος εις τας γενεάς σας. Και οι Λευίται επίσης δεν θα πάρουν καμμίαν κληρονομίαν γης εν μέσω των Ισραηλιτών.

Αρ. 18,24 ότι τα επιδέκατα των υιών Ισραήλ, όσα εάν αφορίσωσι Κυρίω, αφαίρεμα δέδωκα τοίς Λευίταις εν κλήρω· δια τούτο είρηκα αυτοίς, εν μέσω υιών Ισραήλ ου κληρονομήσουσι κλήρον.

Αρ. 18,24 Διότι τα δέκατα των εισοδημάτων, τα οποία οι Ισραηλίται θα προσφέρουν εις εμέ ως αφιέρωμα, τα έδωκα στους Λευίτας ως κληρονομίαν. Δια τούτο και είπα εις αυτούς ότι δεν θα πάρουν κληρονομίαν από την γην της επαγγελίας, όπως θα πάρουν αι άλλοι φυλαί του Ισραήλ".

Αρ. 18,25 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 18,25 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 18,26 και τοίς Λευίταις λαλήσεις και ρεις προς αυτούς· εάν λάβητε παρά των υιών Ισραήλ το επιδέκατον, ό δέδωκα υμίν παρ αυτών εν κλήρω, και αφελείτε υμεις απ αυτού αφαίρεμα Κυρίω επιδέκατον από τού επιδεκάτου.

Αρ. 18,26 "θα ομιλήσης προς τους Λευίτας και θα είπης προς αυτούς· Όταν θα λαμβάνετε από τους Ισραηλίτας το δέκατον, το οποίον επήρα από αυτούς και το έδωκα αντι κληρονομίας εις σας, θα αφαιρήτε από αυτό το εν δέκατον, το επιδέκατον, το οποίον θα αφιερώνετε στον Κυριον.

Αρ. 18,27 και λογισθήσεται υμίν τα αφαιρέματα υμών ως σίτος από άλω και αφαιρέμα από ληνού.

Αρ. 18,27 Ως τέτοια αφιερώματα επιδεκάτου θα θεωρούνται το επιδέκατον από το σιτάρι που ευρίσκεται στο αλώνι μέχρι και του οίνου που θα είναι στον ληνόν.

Αρ. 18,28 ούτως αφελείτε αυτούς και υμεις από πάντων των αφαιρεμάτων Κυρίου από πάντων των επιδεκάτων υμών, όσα εάν λάβητε παρά των υιών Ισραήλ, και δώσετε απ αυτών αφαιρέμα Κυρίω Ααρών τώ ιερεί.

Αρ. 18,28 Ετσι λοιπόν και σεις από όλα τα δέκατα των προϊόντων, που θα προσφέρουν οι Ισραηλίται προς τον Θεόν και θα

είναι ιδικά σας, θα δώσετε από αυτά το εν δέκατον, αφιέρωμα προς τον Κυριον, στον αρχιερέα τον Ααρών.

Αρ. 18,29 από πάντων των δομάτων υμών αφελεύει αφαιρέμα Κυριώ ή από πάντων των απαρχών το ηγιασμένον απ αυτού.

Αρ. 18,29 Από όλα τα δέκατα, που θα παίρνετε, θα αφαιρήτε το δέκατον ως αφιέρωμα προς τον Κυριον και από όλες τας απαρχάς θα ξεχωρίζετε το προοριζόμενον δια τον Κυριον.

Αρ. 18,30 και ερείς προς αυτούς· όταν αφαιρήτε την απαρχήν απ αυτού, και λογισθήσεται τοίς Λευίταις ως γέννημα από άλω και ως γέννημα από ληνού.

Αρ. 18,30 Θα είπης προς τους Λευίτας· Όταν σεις οι Λευίται θα αφιερώνετε τας απαρχάς ως προσφοράς προς τον Θεόν, αυτά θα είναι από το σιτάρι, που ευρίσκεται στο αλώνι, έως τον οίνον που είναι στο πατητήρι.

Αρ. 18,31 και έδεσθε αυτό εν παντί τόπω υμείς και οι οίκοι υμών, ότι μισθός ούτος υμίν εστιν αντί των λειτουργιών υμών των εν τή σκηνή του μαρτυρίου.

Αρ. 18,31 Θα τρώγεται αυτά τα αφιερώματα σεις και αι οικογένειά σας εις κάθε τόπον, όπου θα ευρεθήτε, διότι αυτός είναι ο μισθός σας αντί του νη υπηρεσιών, τας οποίας προσφέρετε εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Αρ. 18,32 και ου λήψεσθε δι αυτό αμαρτίαν, ότι αν αφαιρήτε την απαρχήν απ αυτού και τα άγια των υιών Ισραήλ ου βεβηλώσετε, ίνα μη αποθάνητε.

Αρ. 18,32 Θα είσθε δε απηλλαγμένοι από κάθε ενοχήν αμαρτίας, εάν από τας απαρχάς, τας οποίας θα λάβετε ως αφιέρωμα, προσφέρετε το καλύτερον μέρος. Όταν δε κατ' αυτόν τον τρόπον φέρεσθε και πράττετε, δεν θα βεβηλώσετε τας προσφοράς των Ισραηλιτών και δεν θα τιμωρηθήτε δια θανάτου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Αρ. 19,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών λέγων·

Αρ. 19,1 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών λέγων·

Αρ. 19,2 αυτή η διαστολή του νόμου, όσα συνέταξε Κύριος λέγων· λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και λαβέτωσαν προς σε δάμαλιν πυράν άμωμον, ήτις ουκ έχει εν αυτή μώμον, και ή ουκ επεβλήθη επ αυτήν ζυγός.

Αρ. 19,2 "ιδού, η τελετουργική διάταξις του νόμου, την οποίαν ο Κυριος έδωσε δια τους Ισραηλίτας· επεί στους Ισραηλίτας να πάρουν και να φέρουν εις σε μίαν ερυθρωπήν δάμαλιν, άμωμον, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα, και επάνω εις την οποίαν δεν ετέθη ζυγός.

Αρ. 19,3 και δώσεις αυτήν προς Ελεάζαρ τον ιερέα, και εξαΐξουσιν αυτήν έξω της παρεμβολής εις τόπον καθαρών και σφάξουσιν αυτήν ενώπιον αυτού.

Αρ. 19,3 Θα δώσης αυτήν προς τον Ελεάζαρ τον ιερέα μερικοί δε άνδρες θα οδηγήσουν αυτήν έξω από το στρατόπεδον, εις καθαρών τόπον και θα την σφάξουν ενώπιον αυτού.

Αρ. 19,4 και λήψεται Ελεάζαρ από του αίματος αυτής και ρανεί απέναντι του προσώπου της σκηνης του μαρτυρίου από του αίματος αυτής επτάκις.

Αρ. 19,4 Ο Ελεάζαρ θα πάρη από το αίμα αυτής, θα ραντίση προς το έμπροσθεν μέρος της Σκηνης του Μαρτυρίου επτά φορές.

Αρ. 19,5 και κατακαύσουσιν αυτήν εναντίον αυτού, και το δέρμα και τα κρέα αυτής και το αίμα αυτής σύν τή κόπρω αυτής κατακαυθήσεται.

Αρ. 19,5 Κατόπιν δε θα καύσουν εξ ολοκλήρου αυτήν ενώπιόν του· θα καούν το δέρμα της, το κρέας, το αίμα και αυτή ακόμη η κόπρος της.

Αρ. 19,6 και λήψεται ο ιερεύς ξύλον κέδρινον και ύσσωπον και κόκκινον και εμβαλούσιν εις μέσον του κατακαύματος της δαμάλεως.

Αρ. 19,6 Θα λάβη ο ιερεύς ένα ξύλον κέδρινον, ένα κλωναράκι υσσώπου, μίαν κλωστήν κοκκίνην και θα ρίψη αυτά μέσα στο πυρ της καιομένης δαμάλεως.

Αρ. 19,7 και πλυνεί τα ιμάτια αυτού ο ιερεύς και λούσεται το σώμα αυτού ύδατι και μετά ταύτα εισελεύσεται εις την παρεμβολήν, και ακάθατος έσται ο ιερεύς έως εσπέρας.

Αρ. 19,7 Θα πλύνη κατόπιν τα ιμάτιά του ο ιερεύς, θα λούση το σώμα του με νερό και θα εισέλθη εις την κατασκήνωσιν. Αλλά και εκεί θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Αρ. 19,8 και ο κατακαίων αυτήν πλυνεί τα ιμάτια αυτού και λούσεται το σώμα αυτού και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Αρ. 19,8 Και ο Ισραηλίτης επίσης, ο οποίος ανέλαβε και έκαυσε την δάμαλιν, θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λούση το σώμα του, και θα είναι πάλιν ακάθατος έως την εσπέραν.

Αρ. 19,9 και συνάξει άνθρωπος καθαρός την σποδόν της δαμάλεως και αποθήσει έξω της παρεμβολής εις τόπον καθαρών, και έσται τή συναγωγή υιών Ισραήλ εις διατήρησιν, ύδωρ ραντισμού, άγνισμά εστι.

Αρ. 19,9 Ένας δε άλλος άνθρωπος, καθαρός, θα μαζεύση την στάκτην της καείσης δαμάλεως και θα τοποθετήση αυτήν εις τόπον καθαρών, έξω από το στρατόπεδον. Θα φυλάσσει εκεί από τον ισραηλιτικόν λαόν, να του χρησιμεύη δια το ύδωρ του ραντισμού, θα είναι προς εξαγνισμόν, θα είναι άγνισμα.

Αρ. 19,10 και ο συνάγων την σποδιάν της δαμάλεως πλυνεί τα ιμάτια αυτού και ακάθατος έσται έως εσπέρας· και έσται τοίς υιοίς Ισραήλ και τοίς προσηλύτοις προσκειμένοις νόμιμον αιώνιον.

Αρ. 19,10 Ο άνθρωπος, που θα μαζεύση την στάκτην της δαμάλεως, θα πλύνη και αυτός τα ενδύματά του και θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν. Αυτό θα είναι διάταξις παντοτεινή τόσον δια τους Ισραηλίτας όσον και δια τους ξένους, οι οποίοι μένουν μεταξύ αυτών.

Αρ. 19,11 Ο απτόμενος του τεθνηκότος πάσης ψυχής ανθρώπου ακάθατος έσται επτά ημέρας·

Αρ. 19,11 Εκείνος που θα εγγίση το σώμα νεκρού ανθρώπου, θα είναι ακάθατος επί επτά ημέρας.

Αρ. 19,12 ούτος αγνισθήσεται τή ημέρα τή τρίτη και τή ημέρα τή εβδόμη και καθαρός έσται· εάν δε μη αφαγνισθή τή ημέρα τή τρίτη και τή ημέρα τή εβδόμη, ου καθαρός έσται.

Αρ. 19,12 Αυτός θα καθαρισθή (δια ραντισμού) την τρίτην και την εβδόμην ημέραν, και θα είναι κατόπιν καθαρός. Εάν όμως δεν καθαρισθή την τρίτην και την εβδόμην ημέραν, δεν θα είναι καθαρός.

Αρ. 19,13 πās ο απτόμενος του τεθνηκότος από ψυχής ανθρώπου, εάν αποθάνη, και μη αφαγνισθή, την σκηνήν Κυριου εμίανεν· εκτριβήσεται η ψυχή εκείνη εξ Ισραήλ, ότι ύδωρ ραντισμού ου περιεραντίσθη επ αυτόν, ακάθατος εστιν, έτι η

ακαθαρσία αυτού εν αυτώ εστι.

Αρ. 19,13 Εκείνος ο οποίος θα εγγίση το νεκρόν σώμα οιαδήποτε ανθρώπου και δεν καθαρισθή, όπως ελέχθη ανωτέρω, εμόλυνε την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Αυτός ο άνθρωπος θα ξεριζωθή ανάμεσα από τον ισραηλιτικό λαόν, διότι δεν ερραντίσθη με το ύδωρ του εξαγνισμού, και είναι ακάθατος· ο μολυσμός μένει και θα μένη εις αυτόν.

Αρ. 19,14 Καί ούτος ο νόμος· άνθρωπος εάν αποθάνη εν οικία, πάς ο εισπορευόμενος εις την οικίαν και όσα εστίν εν τή οικία, ακάθαρτα έσται επτά ημέρας.

Αρ. 19,14 Αυτός είναι ο νόμος του καθαρισμού ειδικώτερον· εάν ένας άνθρωπος αποθάνη εις την οικίαν. Καθένας που εισέρχεται εις αυτήν και όσα υπάρχουν εις αυτήν, θα είναι ακάθαρτα επί επτά ημέρας.

Αρ. 19,15 και πάν σκεύος ανεωγμένον, όσα ουχί δεσμόν καταδέδεται επ αυτώ, ακάθαρτά εστι.

Αρ. 19,15 Καθε δοχείον ανοικτόν και όλα τα δοχεία, τα οποία δεν είναι σκεπασμένα με το κάλυμμά των, θα θεωρούνται ακάθαρτα.

Αρ. 19,16 και πάς, ός εάν άψηται επί προσώπου τού πεδίου τραυματίου ή νεκρού ή οστέου ανθρώπινου ή μνήματος, επτά ημέρας ακάθατος έσται.

Αρ. 19,16 Εκείνος ο οποίος θα εγγίση στο έδαφος πεδιάδος νεκρόν φονευθέντα η φυσικώς αποθανόντα η άνθρωπινον οστούν, η μνήμα, θα είναι ακάθατος επί επτά ημέρας.

Αρ. 19,17 και λήφονται τώ ακαθάρτω από της σποδιάς της κατακεκαυμένης τού αγνισμού και εκχεούσιν επ αυτήν ύδωρ ζών εις σκεύος·

Αρ. 19,17 Δια κάθε τέτοιον ακάθατον θα πάρουν από την προς εξαγνισμόν στάκτην της καείσης δαμάλεως θα την θέσουν εις δοχείον, που περιέχει πηγαίον ύδωρ.

Αρ. 19,18 και λήφεται ύσσωπον και βάψει εις το ύδωρ ανήρ καθαρός, και περιρανεί επί τον οίκον και επί τα σκεύη και επί τας ψυχάς, όσαι αν ώσιν εκεί, και επί τον ημμένον τού οστέου τού ανθρώπινου ή τού τραυματίου ή τού τεθνηκότος ή τού μνήματος·

Αρ. 19,18 και, άνθρωπος καθαρός θα πάρη ύσσωπον, θα βυθήση αυτόν στο ύδωρ και θα ραντίση το σπίτι και τα σκεύη και όλους τους ανθρώπους, που υπάρχουν εκεί, θα ραντίση και εκείνον που ήγγισεν ανθρώπινον οστούν η φονευμένον η φυσιολογικώς αποθανόντα η μνήμα.

Αρ. 19,19 και περιρανεί ο καθαρός επί τον ακάθατον εν τή ημέρα τή τρίτη και εν τή ημέρα τή εβδόμη, και αφαγνισθήσεται τή ημέρα τή εβδόμη και πλυνεί τα μιάτια αυτού και λούσεται ύδατι και ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Αρ. 19,19 Ενας καθαρός άνθρωπος θα ραντίση τον ακάθατον τούτον την τρίτην ημέραν και την εβδόμην η μέραν, και κατά την εβδόμην ημέραν θα εξαγνισθή αυτός από τον μολυσμόν. Θα πλύνη τα ενδύματά του, θα λουσθή με νερό και θα είναι ακάθατος έως το βράδυ.

Αρ. 19,20 και άνθρωπος, ός εάν μιανθή και μη αφαγνισθή, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ μέσου της συναγωγής, ότι τα άγια Κυρίου εμίανεν, ότι ύδωρ ραντισμού ου περιεραντίσθη επ αυτόν, ακάθατος εστι.

Αρ. 19,20 Ο άνθρωπος όμως, ο οποίος θα μολυνθή και δεν θα θελήση να εξαγνισθή κατά τα ανωτέρω, θα εξολοθρευθή ανάμεσα από τον ισραηλιτικό λαόν, διότι εμόλυνε τα Άγια του Θεού, δεν ερραντίσθη με το ύδωρ του εξαγνισμού και είναι ακάθατος.

Αρ. 19,21 και έσται υμίν νόμιμον αιώνιον· και ο περιραίνων ύδωρ ραντισμού πλυνεί τα μιάτια αυτού, και ο απότομος τού ύδατος τού ραντισμού ακάθατος έσται έως εσπέρας·

Αρ. 19,21 Αυτό θα είναι παντοτεινός νόμος δια σας. Και εκείνος ο οποίος θα ραντίση τον ακάθατον με το ύδωρ του εξαγνισμού, θα πλύνη τα ενδύματά του. Και εκείνος ακόμη που εγγίζει το ύδωρ του ραντισμού, θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

Αρ. 19,22 και παντός ού εάν άψηται αυτού ο ακάθατος, ακάθατον έσται, και ψυχή η αποτομένη ακάθατος έσται έως εσπέρας.

Αρ. 19,22 Καθε τι το οποίον θα εγγίξη ο ακάθατος, θα είναι ακάθατον· και εκείνος ακόμη που θα εγγίση τον ακάθατον, θα είναι ακάθατος έως την εσπέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Αρ. 20,1 Καί ήλθον οι υιοί Ισραήλ πάσα η συναγωγή εις την έρημον Σιν, εν τώ μηνί τώ πρώτω, και κατέμεινεν ο λαός εν Κάδης, και ετελεύτεσεν εκεί Μαριάμ και ετάφη εκεί.

Αρ. 20,1 Ηλθον οι Ισραηλίται, όλος ο ισραηλιτικός λαός, εις την έρημον Σιν κατά τον πρώτον μήνα και εγκατεστάθησαν εις Κάδης. Εκεί απέθανε και ετάφη η Μαριάμ, αδελφή του Μωϋσέως.

Αρ. 20,2 και ουκ ήν ύδωρ τή συναγωγή, και ηθροίσθησαν επί Μωυσήν και Ααρών.

Αρ. 20,2 Εις Κάδης δεν υπήρχεν ύδωρ δια τον λαόν. Οι Ισραηλίται δυσφορούντες και αγανακτούντες συνεκεντρώθησαν και ήλθον προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών.

Αρ. 20,3 και ελοιδορείτο ο λαός προς Μωυσήν λέγοντες· όφελον απεθάνομεν εν τή απωλεία των αδελφών ημών έναντι Κυρίου·

Αρ. 20,3 Αυτοί ύβριζον και κατεφέροντο εναντίον του Μωϋσέως λέγοντες· "είθε να είχαμεν αποθάνει και ημείς μαζί με τους αδελφούς μας, τον Κορέ και τους άλλους στασιαστάς ενώπιον του Κυρίου (αντί να ταλαιπωρούμεθα από την δίψαν εις την κατάξηρον αυτήν περιοχήν).

Αρ. 20,4 και ινατί ανηγάγετε την συναγωγήν Κυρίου εις την έρημον ταύτην αποκτείνει ημάς και τα κτήνη ημών;

Αρ. 20,4 Διατί σεις εφέρατε ημάς, τον λαόν του Κυρίου, εις την έρημον αυτήν γην; Θέλετε να φονεύσετε ημάς και τα ζώα μας;

Αρ. 20,5 και ινατί τούτο; ανηγάγετε ημάς εξ Αιγύπτου παραγενέσθαι εις τον τόπον τον πονηρόν τούτον, τόπος ού ου σπείρεται, ουδέ συκαί, ουδέ άμπελοι, ούτε ροαί, ούτε ύδωρ εστι πιείν.

Αρ. 20,5 Διατί το εκάματε αυτό; Μας εβγάλατε από την Αίγυπτον, δια να έλθωμεν στον άγονον και ξηρόν αυτόν τόπον, όπου ουτε σπορά υπάρχει, ουτε συκιές, ουτε άμπελια, ουτε ροδιές, ουτε νερό να πίωμεν" !

Αρ. 20,6 και ήλθε Μωυσής και Ααρών από προσώπου της συναγωγής επί την θύραν της σκηνης τού μαρτυρίου και έπεσον επί πρόσωπον, και ώφθη η δόξα Κυρίου προς αυτούς.

Αρ. 20,6 Ο Μωϋσής και ο Ααρών στενοχωρημένοι δια τον νέον αυτόν γογγυσμόν, έφυγαν από την συγκέντρωσιν εκείνην του λαού. Ηλθον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυριου και έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης. Εφάνη τότε θεία λάμψις προς αυτούς.

Αρ. 20,7 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 20,7 Και μίλησε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 20,8 λάβε την ράβδον σου και εκκλησίασον την συναγωγήν σύ και Ααρών ο αδελφός σου και λαλήσατε προς την πέτραν εναντίον αυτών, και δώσει τα ύδατα αυτής, και εξοίσετε αυτοίς ύδωρ εκ της πέτρας, και ποτιείτε την συναγωγήν και τα κτήνη αυτών.

Αρ. 20,8 "πάρε την ράβδον σου, συγκέντρωσε συ και ο Ααρών ο αδελφός σου τον λαόν και διατάξατε τον βράχον, που είναι ενώπιόν σας, και αυτός θα αναβλύση πολλά ύδατα. Θα βγάλετε από τον βράχον ύδωρ δι' αυτούς και θα δώσετε να πίνουν όλος ο λαός και τα ζώα των".

Αρ. 20,9 και έλαβε Μωυσής την ράβδον την απέναντι Κυρίου, καθά συνέταξε Κύριος,

Αρ. 20,9 Επήρην ο Μωϋσής την ράβδον, η οποία ευρίσκετο απέναντι της Κιβωτού του Μαρτυριου, όπως διέταξεν ο Κυριος,

Αρ. 20,10 και εξεκλήσιασε Μωυσής και Ααρών την συναγωγήν απέναντι της πέτρας και είπε προς αυτούς· ακούσατέ μου, οι απειθείς· μη εκ της πέτρας ταύτης εξάξομεν υμίν ύδωρ;

Αρ. 20,10 και μαζί με τον Ααρών συνεκέντρωσε τον λαόν απέναντι από τον βράχον και είπε προς αυτούς· "ακούσατέ μου, σεις οι ανυπάκοοι και οι ανυπότακτοι· μήπως είναι δυνατόν να βγάλωμεν νερό από τον βράχον αυτόν;" (Αν κάτι τέτοιο γίνη, θα είναι θαύμα Θεού).

Αρ. 20,11 και επάρας Μωυσής την χείρα αυτού επάταξε την πέτραν τή ράβδω δίς, και εξήλθεν ύδωρ πολύ, και έπιεν η συναγωγή και τα κτήνη αυτών.

Αρ. 20,11 Εσήκωσεν ο Μωϋσής το χέρι του, εκτύπησε δύο φορές με την ράβδον του τον βράχον και αμέσως ανέβλυσεν άφθονον ύδωρ και έπιε όλος ο Ισραηλιτικός λαός και τα ζώα αυτών.

Αρ. 20,12 και είπε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών· ότι ουκ επιστεύσατε αγιάσαι με εναντίον των υιών Ισραήλ, διά τούτο ουκ εισάξετε υμείς την συναγωγήν ταύτην εις την γήν, ην δέδωκα αυτοίς.

Αρ. 20,12 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών· "επειδή δεν επιστεύσατε αδιστάκτως εις εμέ, ώστε με την ζωντανήν σας πίστιν να με ευπροσωπήσετε και να με δοξάσετε ενώπιον των Ισραηλιτών, δια τούτο δεν θα οδηγήσετε και δεν θα εγκαταστήσετε στον λαόν αυτόν εις την γην, την οποίαν υπεσχέθην ότι θα δώσω εις αυτούς".

Αρ. 20,13 τούτο το ύδωρ αντιλογίας, ότι ελοιδορήθησαν οι υιοί Ισραήλ έναντι Κυρίου και ηγιασθη εν αυτοίς.

Αρ. 20,13 Αυτός ο βράχος και η πηγή ονομάσθη "ύδωρ αντιλογίας", διότι οι Ισραηλίται έφεραν εκεί αντιρρήσεις και εξεφράσθησαν ανευλαβώς ενώπιον του Κυριου, ο οποίος εν τούτοις έκαμεν εκεί θαύμα και έδειξεν εις αυτούς την δόξαν του.

Αρ. 20,14 Καί απέστειλε Μωυσής αγγέλους εκ Κάδης προς βασιλέα Εδώμ λέγων· τάδε λέγει ο αδελφός σου Ισραήλ· σύ έπίστη πάντα τον μόχθον των ευρώντα ημάς,

Αρ. 20,14 Ο Μωϋσής από την περιοχήν Καδης, όπου ευρίσκοντο, έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα των Ιδουμαίων λέγων· "αυτά λέγει ο αδελφός σου ο Ισραηλιτικός λαός· συ γνωρίζεις όλας τας ταλαιπωρίας και τας πικρίας, αι οποίαι μας ευρήκαν.

Αρ. 20,15 και κατέβησαν οι πατέρες ημών εις Αίγυπτον, και παρωκήσαμεν εν Αιγύπτω ημέρας πλείους, και εκάκωσαν ημάς οι Αιγύπτιοι και τους πατέρας ημών,

Αρ. 20,15 Πως δηλαδή οι προπάτορές μας επήγαν εις την Αίγυπτον, όπου ως ξένοι και παρεπίδημοι κατοικήσαμεν χρόνον πολύν, πως οι Αιγύπτιοι κατεβασάνισαν ημάς και τους προγόνους μας.

Αρ. 20,16 και ανεβοήσαμεν προς Κύριον, και εισήκουσε Κύριος της φωνής ημών και αποστείλας άγγελον εξήγαγεν ημάς εξ Αιγύπτου, και νύν εσμεν εν Κάδης πόλει, εκ μέρους των ορίων σου·

Αρ. 20,16 Εκραυγάσαμεν με θερμάς προσευχάς προς τον Κυριον και ο Κυριος ήκουσε την ικεσίαν μας. Εστειλεν άγγελον και μας έβγαλεν ελευθέρους από την Αίγυπτον. Και ιδού τώρα ευρισκόμεθα εις την περιοχήν Καδης κοντά εις τα σύνορά σου.

Αρ. 20,17 παρελευσόμεθα διά της γής σου, ου διελευσόμεθα δι αγρών, ουδέ δι αμπελώνων, ουδέ πίομεθα ύδωρ εκ λάκκου σου, οδώ βασιλική πορευόμεθα, ουκ εκκλινούμεν δεξιά ουδέ ενώνυμα, έως αν παρέλθωμεν τα όρια σου.

Αρ. 20,17 Σε παρακαλούμεν να μας επιτρέψης, όπως διέλθωμεν δια μέσου της χώρας σου. Σε διαβεβαιούμεν ότι δεν θα περάσωμεν δια μέσου των αγρών σου, ούτε δια μέσου των αμπελώνων σου, ούτε καν θα πίομεν νερά από τα φρεατά σου.

Θα βαδίσωμεν στον δημόσιον, στον κεντρικόν δρόμον· δεν θα παρεκκλινόμεν ούτε δεξιά ούτε αριστερά και έτσι θα περάσωμεν τα όρια της χώρας σου".

Αρ. 20,18 και είπε προς αυτόν Εδώμ· ου διελεύση δι εμού, ει δε μη, εν πολέμω εξελεύσομαι εις συνάντησίν σοι.

Αρ. 20,18 Οι Ιδουμαίοι απήντησαν προς αυτούς· "δεν θα περάσετε από την χώραν μας. Εάν τολμήσετε κάτι τέτοιο, θα εξέλθωμεν εις πόλεμον εναντίον σας".

Αρ. 20,19 και λέγουσιν αυτώ οι υιοί Ισραήλ· παρά το όρος παρελευσόμεθα, εάν δε τού ύδατός σου πίομεν εγώ τε και τα κτήνη μου, δώσω τιμήν σοι· αλλά το πράγμα ουδέν εστι, παρά το όρος παρελευσόμεθα.

Αρ. 20,19 Οι Ισραηλίται λέγουν páλιν εις αυτούς με αγγελιαφόρους· "θα περάσωμεν πλησίον από το όρος. Εάν πίομεν ύδωρ ημείς και τα ζώα μας, θα σας πληρώσωμεν την αξίαν του. Δεν θα σας δημιουργήσωμεν ουδέν ζήτημα· κοντά στο όρος θα περάσωμεν".

Αρ. 20,20 ο δε είπεν· ου διελεύση δι εμού. και εξήλθεν Εδώμ εις συνάντησιν αυτώ εν όχλω βαρεί και εν χειρί ισχυρά.

Αρ. 20,20 Οι Ιδουμαίοι απήντησαν· "κατ' ουδένα τρόπον δεν θα περάσετε από την χώραν μας". Εξήλθον δε με πολύν λαόν ισχυρώς εξοπλισμένον, δια να πολεμήσουν, κατά του ισραηλιτικού λαού.

Αρ. 20,21 και ουκ ηθέλησεν Εδώμ δούναι τώ Ισραήλ παρελθείν διά των ορίων αυτού· και εξέκλινεν Ισραήλ απ αυτού.

Αρ. 20,21 Δεν ηθέλησαν οι Ιδουμαίοι να δώσουν διόδον δια μέσου των ορίων των στους Ισραηλίτας και έτσι ο Ισραηλιτικός λαός ηναγκάσθη να παρακάμψη την χώραν των Ιδουμαίων.

Αρ. 20,22 Καί απήρην εκ Κάδης· και παρεγένοντο οι υιοί Ισραήλ, πάσα η συναγωγή εις Ωρ το όρος.

Αρ. 20,22 Ανεχώρησαν οι Ισραηλίται από την περιοχήν Καδης και όλον το πλήθος αυτών ήλθον στο όρος Ωρ.

Αρ. 20,23 και είπε Κύριος προς Μωυσήν και Ααρών εν Ωρ τώ όρει επί των ορίων της γής Εδώμ λέγων·

Αρ. 20,23 Είπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν και τον Ααρών εκεί στο όρος Ωρ, που ευρίσκετο εις τα σύνορα της χώρας των

Ιδουμαίων·

Αρ. 20,24 προστεθήτω Ααρών προς τον λαόν αυτού, ότι ου μη εισέλθητε εις την γήν, ήν δέδωκα τοίς υιοίς Ισραήλ, διότι παρωξύνάτέ με επί τού ύδατος της λαιδορίας.

Αρ. 20,24 "εδώ ας αποθάνη εν ειρήνη ο Ααρών και ας προστεθή στον εκδημήσαντα λαόν του, διότι και εκείνος και συ δεν θα εισέλθετε εις την χώραν, την οποίαν υπεσχέθη να δώσω στους Ισραηλίτας, επειδή με παρωργίσατε στο ύδωρ της αντιλογίας.

Αρ. 20,25 λάβε τον Ααρών και Ελεάζαρ τον υιόν αυτού και αναβίβασον αυτούς εις Ωρ το όρος έναντι πάσης της συναγωγής

Αρ. 20,25 Παρε τον Ααρών και τον υιόν αυτού τον Ελεάζαρ, ανεβάσε τους στο όρος Ωρ ενώπιον όλου του λαού.

Αρ. 20,26 και έκδυσον Ααρών την στολήν αυτού και ένδυσον Ελεάζαρ τον υιόν αυτού, και Ααρών προστεθεί αποθανέτω εκεί.

Αρ. 20,26 Βγάλε από τον Ααρών την αρχιερατικήν στολήν του και ένδυσε με αυτήν τον υιόν του τον Ελεάζαρ. Ο δε Ααρών ας αποθάνη εκεί, δια να προστεθή στους προγόνους του".

Αρ. 20,27 και εποίησε Μωυσής καθά συνέταξε Κύριος αυτώ, και ανεβίβασεν αυτόν εις Ωρ το όρος εναντίον πάσης της συναγωγής.

Αρ. 20,27 Ο Μωϋσής έκαμε, όπως τον διέταξεν ο Κυριος. Ωδήγησε τον Ααρών στο όρος Ωρ ενώπιον όλου του ισραηλιτικού λαού.

Αρ. 20,28 και εξέδυσε τον Ααρών τα μάτια αυτού και ενέδυσεν αυτά Ελεάζαρ τον υιόν αυτού· και απέθανεν Ααρών επί της κορυφής τού όρους, και κατέβη Μωυσής και Ελεάζαρ εκ τού όρους.

Αρ. 20,28 Εβγαλε από αυτόν τα αρχιερατικά μάτια και ενέδυσε με αυτά τον υιόν του τον Ελεάζαρ. Εις την κορυφήν του όρους απέθανεν ο Ααρών, ο δε Μωϋσής και ο Ελεάζαρ κατέβησαν από το όρος.

Αρ. 20,29 και είδε πάσα η συναγωγή, ότι απελύθη Ααρών, και έκλαυσαν τον Ααρών τριάκοντα ημέρας πάς οίκος Ισραήλ.

Αρ. 20,29 Όλος ο λαός είδεν ότι απέθανεν εν ειρήνη ο Ααρών και όλοι τον έκλαυσαν επί τριάκοντα ημέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Αρ. 21,1 Καί ήκουσεν ο Χανανείς βασιλεύς Αράδ ο κατοικών κατά την έρημον, ότι ήλθεν Ισραήλ οδόν Αθαρείν, και επολέμησε προς Ισραήλ και καταπροενόμευσεν εξ αυτών αιχμαλωσίαν.

Αρ. 21,1 Ο βασιλεύς της Αράδ, ο Χανανείς ο οποίος κατοικούσε προς την έρημον (νοτίως της Παλαιστίνης) πληροφορήθη ότι οι Ισραηλίται ήρχοντο από την οδόν Αθαρείν. Εκινήθη εναντίον των και συνέλαβε μερικούς αιχμαλώτους από αυτούς.

Αρ. 21,2 και ηύξατο Ισραήλ ευχήν Κυρίω και είπεν· εάν μοι παραδώς τον λαόν τούτον υποχείριον, αναθεματιώ αυτόν και τας πόλεις αυτού.

Αρ. 21,2 Οι Ισραηλίται, δικαίως αγανακτήσαντες, έκαμαν τάμα προς τον Κυριον και είπαν· "εάν δώσης εις τα χέρια μας νικημένον τον λαόν αυτόν, θα αφιερώσωμεν ως ανάθεμα αυτόν και τας πόλστου".

Αρ. 21,3 και εισήκουσε Κύριος της φωνής Ισραήλ και παρέδωκε τον Χανανείν υποχείριον αυτού, και αναθεμάτισεν αυτόν και τας πόλεις αυτού· και επεκάλεσαν το όνομα τού τόπου εκείνου Ανάθεμα.

Αρ. 21,3 Ο Κυριος ήκουσε την δέησιν και το τάμα των Ισραηλιτών και παρέδωκεν εις τα χέρια των τον βασιλέα Χανανείν και το βασιλείον του. Εκείνοι δε αφιέρωσαν προς τον Θεόν ως ανάθεμα αυτόν και τας πόλστου, καταστρέψαντες αυτάς, χωρίς να πάρουν τίποτε από αυτάς ως λάφυρον. Δια τούτο επωνόμασαν τον τόπον εκείνον "Ανάθεμα".

Αρ. 21,4 Καί απάραντες εξ Ωρ τού όρους οδόν επί θάλασσαν ερυθράν περιεκύκλωσαν γήν Εδώμ· και ωλιγοψύχησεν ο λαός εν τή οδώ.

Αρ. 21,4 Κατόπι οι Ισραηλίται εξεκίνησαν από το όρος Ωρ, επήραν κατέθυσιν προς την Ερυθράν Θαλασσαν και βάδισαν κύκλω από την χώραν των Ιδουμαίων. Κατά την πορείαν όμως αυτήν ωλιγοψύχησεν ο λαός·

Αρ. 21,5 και κατελάλει ο λαός προς τον Θεόν και κατά Μωυσή λέγοντες· ινατί τούτο; εξήγαγες ημάς εξ Αιγύπτου, αποκτείναι εν τή ερήμω; ότι ουκ έστιν άρτος ουδέ ύδωρ, η δε ψυχή ημών προσώχθισεν εν τώ άρτω τώ διακένω τούτω.

Αρ. 21,5 εγόγγυζον και κατεφέροντο πάλιν εναντίον του Θεού και του Μωυσέως λέγοντες· τι είναι αυτό που επάθαμεν; Μας έβγαλες από την Αίγυπτον, δια να μας θανατώσης εις την έρημον; Διότι εδώ δεν υπάρχει, ούτε ψωμί ούτε νερό. Η ψυχή μας εβαρύνθη πλέον και απήδιασε τον άνοστον και κούφιον αυτόν άρτον, το μάννα".

Αρ. 21,6 και απέστειλε Κύριος εις τον λαόν τους όφεις τους θανατούντας, και έδακνον τον λαόν, και απέθανε λαός πολύς των υιών Ισραήλ.

Αρ. 21,6 Ηγανάκτησεν ο Κυριος εναντίον του αχαρίστου αυτού λαού και έστειλε δηλητηριώδεις θανατηφόρους όφεις, οι οποίοι εδάγκωναν τους Ισραηλίτας, ώστε πολλοί από αυτούς απέθανον.

Αρ. 21,7 και παραγενόμενος ο λαός προς Μωυσήν έλεγον· ότι ημάρτομεν, ότι κατελαλήσαμεν κατά τού Κυρίου και κατά σου· εύξαι ούν προς Κύριον, και αφελέτω αφ ημών τον όφιν. και ηύξατο Μωυσής προς Κύριον περί τού λαού.

Αρ. 21,7 Συντετριμμένος τότε ο ισραηλιτικός λαός ήλθε προς τον Μωϋσήν και έλεγον εν μετανοία· "ημαρτήσαμεν, διότι κατεφέρθημεν εναντίον του Κυρίου και εναντίον σου. Προσευχήσου προς τον Κυριον και παρακάλεσέ τον να μας συγχωρήση και να διώξη εκ μέσου ημών τα φίδια". Ο Μωυσής παρεκάλεσε πράγματι τον Κυριον υπέρ του λαού.

Αρ. 21,8 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· ποιήσον σεαυτώ όφιν και θές αυτόν επί σημείου, και έσται εάν δάκη όφισ άνθρωπον, πάς ο δεδηγμένος ιδών αυτόν ζήσεται.

Αρ. 21,8 Ο δε Κυριος είπε προς τον Μωϋσήν· κατασκεύασε χάλκινον όφιν, θέσε αυτόν εις σημείον εμφανές, επάνω εις υψηλόν πάσσαλον. Εκείνος ο οποίος θα δαγκωθή από τα δηλητηριώδη φίδια, θα βλέπη προς τον χάλκινον όφιν, θα θεραπεύεται και θα διαφεύγη τον θάνατον.

Αρ. 21,9 και εποίησε Μωυσής όφιν χαλκούν και έστησεν αυτόν επί σημείου, και εγένετο όταν έδακνεν όφισ άνθρωπον, και επέβλεψεν επί τον όφιν τον χαλκούν και έζη.

Αρ. 21,9 Ο Μωϋσής κατεσκεύασεν ένα χάλκινον όφιν, εστερέωσεν αυτόν εις ένα υψηλόν πάσσαλον και όταν ένα φίδι εδάγκωνεν Ισραηλίτην, αυτός έστρεφε τα βλέμματά του προς τον χάλκινον όφιν, εθεραπεύετο και διέφευγε τον θάνατον.

Αρ. 21,10 Καί απήραν οι υιοί Ισραήλ και παρενέβαλον εν Ωβώθ.

Αρ. 21,10 Από εκεί ανεχώρησαν οι Ισραηλίται και εστρατοπέδευσαν εις Ωβώθ.

Αρ. 21,11 και εξάραντες εξ Ωβώθ, και παρενέβαλον εν Αχαλγαί εκ τού πέραν εν τή ερήμω, ή εστι κατά πρόσωπον Μωάβ, κατ

ανατολάς ηλίου.

Αρ. 21,11 Και από εκεί όμως ανεχώρησαν και εστρατοπέδευσαν πέραν από την πόλιν Αχαλγαί, μέσα εις την έρημον, η οποία ευρίσκεται εμπρός εις την Μωάβ ανατολικά από αυτήν.

Αρ. 21,12 και εκείθεν απήρσαν και παρενέβαλον εις φάραγγα Ζαρέδ.

Αρ. 21,12 Από εκεί ανεχώρησαν και εστρατοπέδευσαν εις την κοιλάδα Ζαρέδ.

Αρ. 21,13 και εκείθεν απάραντες παρενέβαλον εις το πέραν Αρνών εν τή ερημώ, το εξέχον από των ορίων των Αμορραίων· έστι γάρ Αρνών όρια Μωάβ ανά μέσον Μωάβ και ανά μέσον του Αμορραίου.

Αρ. 21,13 Αναχωρήσαντες και από εκεί, εστρατοπέδευσαν πέραν από τον χείμαρρον Αρνών εις την έρημον, εις περιοχήν που εξέρχεται από τα όρια των Αμορραίων. Διότι ο χείμαρρος Αρνών είναι σύνορον μεταξύ της χώρας των Μωαβιτών και των Αμορραίων.

Αρ. 21,14 διά τούτο λέγεται εν βιβλίω πόλεμος του Κυρίου την Ζωόβ εφλόγιζε, και τους χειμάρους Αρνών,

Αρ. 21,14 Δια τούτο και έχει γραφή στο βιβλίον των πολέμων του Κυρίου· Ο πόλεμος του Κυρίου εφλόγιζε την Ζωόβ και τον χείμαρρον Αρνών

Αρ. 21,15 και τους χειμάρους κατέστησε κατοικίσαι Ηρ, και πρόσκειται τοίς ορίοις Μωάβ.

Αρ. 21,15 και ωσάν χειμάρους ωδήγησε τους Ισραηλίτας να κατοικήσουν πλησίον της Ηρ, η οποία κείται μέσα εις τα όρια της χώρας των Μωαβιτών.

Αρ. 21,16 και εκείθεν το φρέαρ· τούτο το φρέαρ, ό είτε Κύριος προς Μωυσήν· συνάγαγε τον λαόν, και δώσω αυτοίς ύδωρ πειν.

Αρ. 21,16 Από εκεί εβάδισαν και έφθασαν εις μέρος ονομαζόμενον φρέαρ. Αυτό το φρέαρ είναι εκείνο, δια το οποίον είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "συγκέντρωσε τον λαόν, και εγώ θα δώσω εις αυτούς νερό να πούν".

Αρ. 21,17 τότε ήσεν Ισραήλ το άσμα τούτο επί του φρέατος· εξάρχετε αυτώ φρέαρ,

Αρ. 21,17 Τοτε έψαλαν οι Ισραηλίται εκεί στο φρέαρ τούτο το άσμα· "ας αρχίσωμεν άσμα γύρω από το φρέαρ· Φρέαρ !

Αρ. 21,18 ώρυσαν αυτό άρχοντες, εξελατόμησαν αυτό βασιλείς εθνών εν τή βασιλεία αυτών, εν τώ κυριεύσαι αυτών. και από φρέατος εις Μανθαναιίν·

Αρ. 21,18 Αρχοντες το ήνοιζαν, βασιλείς λαών επάνω εις την δόξαν της βασιλικής των δυνάμεως έκοψαν πέτρες δια το κτίσιμον του φρέατος, όταν εκυριεύσαν τας περιοχάς εκείνας" ! Από την περιοχήν του φρέατος αυτού ήλθον οι Ισραηλίται εις Μανθαναιίν.

Αρ. 21,19 και από Μανθαναιίν εις Νααλιήλ· και από Νααλιήλ εις Βαμώθ· και από Βαμώθ εις Ιανήν, ή εστιν εν τώ πεδίω Μωάβ από κορυφής του λελαξυμένου το βλέπον κατά πρόσωπον της ερήμου.

Αρ. 21,19 Από Μανθαναιίν ήλθον εις Νααλιήλ. Από Νααλιήλ επορεύθησαν εις Βαμώθ, και από Βαμώθ ήλθον εις Ιανήν, η οποία ευρίσκεται εις τας πεδιάδας των Μωαβιτών ολίγον απέχουσα από την κορυφήν του Λελαξυμένου (Φασγά του όρους Ναβαύ), από όπου φαίνεται η έκτασις της ερήμου.

Αρ. 21,20 Καί απέστειλε Μωυσής πρέσβεις προς Σηών βασιλέα Αμορραίων λόγοις ειρηνικοίς λέγων·

Αρ. 21,20 Εστειλεν ο Μωυσής πρέσβεις προς τον Σηών, βασιλέα των Αμορραίων, παρακαλών αυτόν με ειρηνικούς λόγους·

Αρ. 21,21 παρελυσόμεθα διά της γής σου· τή οδώ πορευσόμεθα, ουκ εκκλινούμεν ούτε εις αγρόν ούτε εις αμπελώνα,

Αρ. 21,21 "θα περάσωμεν δια μέσου της χώρας σου, θα βαδίσωμεν τον δημόσιον δρόμον, δεν θα παρεκκλίνωμεν ούτε στους αγρούς σας ούτε στους αμπελώνας σας·

Αρ. 21,22 ου πιόμεθα ύδωρ εκ φρέατός σου· οδώ βασιλική πορευσόμεθα, έως παρελθωμεν τα όριά σου.

Αρ. 21,22 ούτε νερό θα πώμεν από τα φρεατά σας. Εις τον δημόσιον δρόμον θα βαδίσωμεν, έως ότου εξέλθωμεν από τα όριά σας".

Αρ. 21,23 και ουκ έδωκε Σηών τώ Ισραήλ παρελθείν διά των ορίων αυτού, και συνήγαγε Σηών πάντα τον λαόν αυτού και εξήλθε παρατάξασθαι τώ Ισραήλ εις την έρημον και ήλθεν εις Ιασσά και παρετάξατο τώ Ισραήλ.

Αρ. 21,23 Ο Σηών όμως δεν επέτρεψεν στους Ισραηλίτας να διέλθουν δια μέσου της χώρας των, αλλά συνεκέντρωσε όλον τον λαόν του, εξήλθεν εις πόλεμον εναντίον του Ισραηλιτικού λαού εις την έρημον, ήλθεν εις πόλιν Ιασσά και αντιπαρετάχθη δια να πολεμήση κατά των Ισραηλιτών.

Αρ. 21,24 και επάταξεν αυτόν Ισραήλ φόνω μαχαίρας και κατεκυριεύσαν της γής αυτού από Αρνών έως Ιαβόκ, έως υιών Αμμάν· ότι Ιαζήρ όρια υιών Αμμάν εστι.

Αρ. 21,24 Οι Ισραηλίται όμως τον εκτύπησαν και τον εθανάτωσαν με τας μαχαίρας των, και εκυριεύσαν την χώραν του από τον χείμαρρον Αρνών έως τον παραπόταμον του Ιορδάνου Ιαβόκ, της χώρας των Αμμωνιτών. Η Ιαζήρ ήτο το νότιον σύνορον των Αμμωνιτών.

Αρ. 21,25 και έλαβεν Ισραήλ πάσας τας πόλεις ταύτας, και κατώκησεν Ισραήλ εν πάσαις ταίς πόλεσι των Αμορραίων, εν Εσεβών και εν πάσαις ταίς συγκυρούσαις αυτή.

Αρ. 21,25 Οι Ισραηλίται κατέλαβον όλας τας πόλεις της περιοχής αυτής και εγκατεστάθησαν εις τας πόλεις των Αμορραίων, εις την Εσεβών και τας πλησιοχώρους περιοχάς.

Αρ. 21,26 έστι γάρ Εσεβών πόλις Σηών του βασιλέως των Αμορραίων, και ούτος επολέμησε βασιλέα Μωάβ το πρότερον και έλαβον πάσαν την γήν αυτού από Αροήρ έως Αρνών.

Αρ. 21,26 Η πόλις Εσεβών ήτο η πρωτεύουσα του βασιλέως των Αμορραίων Σηών. Αυτός είχε πολεμήσει προ καιρού τον βασιλέα της Μωάβ και εκυριεύσεν όλην την χώραν αυτού από της πόλεως Αροήρ έως του ποταμού Αρνών.

Αρ. 21,27 διά τούτο εροΰσιν οι αιγιματισταί· έλθετε εις Εσεβών, ίνα οικοδομηθή και κατασκευασθή πόλις Σηών.

Αρ. 21,27 Δια τούτο και οι ποιηταί της περιοχής ψάλλουν "ελάτε εις την Εσεβών, δια να ανοικοδομηθή και κατασκευασθή εις κατοικίαν των ανθρωπων η πόλις αυτή του βασιλέως Σηών.

Αρ. 21,28 ότι πύρ εξήλθεν εξ Εσεβών, φλόξ εκ πόλεως Σηών και κατέφαγεν έως Μωάβ και κατέπτε στήλας Αρνών.

Αρ. 21,28 Διότι φωτιά εβγήκεν από την Εσεβών, φλόγα από την πόλιν αυτήν του βασιλέως Σηών και κατέφαγεν έως τα άκρα την χώραν των Μωαβιτών· και κατέστρεψε τας προς τιμήν των ειδώλων στήλας του ποταμού Αρνών.

Αρ. 21,29 ουαί σοι, Μωάβ· απώλου, λαός Χαμώς. απεδόθησαν οι υιοί αυτών διασώζεσθαι και αι θυγατέρες αυτών αιχμάλωτοι τώ βασιλεί των Αμορραίων Σηών·

Αρ. 21,29 Αλλοίμονον ! αλλοίμονόν σου Μωάβ ! Εχάθηκε ο λαός του Θεού σου Χαμώς. Οι υιοί των Μωαβιτών παρεδόθησαν

αιχμάλωτοι δια να σώσουν την ζωή των και αι θυγατέρες των έγιναν αιχμάλωτοι του Σηών, βασιλέως των Αμορραίων.
Αρ. 21,30 και το σπέρμα αυτών απολείται, Εσεβών έως Δαιβών, και αι γυναίκες έτι προσεξέκαυσαν πύρ επί Μωάβ.
Αρ. 21,30 Οι απόγονοι αυτών εξωλοθρεύθησαν, η Εσεβών μέχρι της Δαιβών κατεστράφη. Και αυταί ακόμη αι γυναίκες των Αμορραίων άναψαν πυρκαϊάς εις τας πόλεις των Μωαβιτών".
Αρ. 21,31 Κατώκησε δε Ισραήλ εν πάσαις ταίς πόλεσι των Αμορραίων.
Αρ. 21,31 Ο ισραηλιτικός λαός εγκατεστάθη εις τας πόλεις των Αμορραίων εις την περιοχήν, που κατείχον προηγουμένως οι Μωαβίται.
Αρ. 21,32 και απέστειλε Μωυσής κατασκέψασθαι την Ιαζήρ, και κατελάβοντο αυτήν και τας κώμας αυτής και εξέβαλον τον Αμορραίον τον κατοικούντα εκεί.
Αρ. 21,32 Από εκεί έστειλεν ο Μωυσής ανθρώπους, δια να κατασκοπεύσουν την πόλιν Ιαζήρ. Κατόπιν δε οι Ισραηλίται κατέλαβον αυτήν και τας γύρω κώμας και εξεδίωξαν τους Αμορραίους, οι οποίοι κατοικούσαν εκεί.
Αρ. 21,33 και επιστρέψαντες ανέβησαν οδόν την εις Βασάν· και εξήλθεν Ωγ βασιλεύς της Βασάν εις συνάντησιν αυτοίς και πάς ο λαός αυτού εις πόλεμον εις Εδραείν.
Αρ. 21,33 Από εκεί οι Ισραηλίται ξεκίνησαν και εβάδισαν βορειότερον δια της οδού, η οποία οδηγεί προς την χώραν Βασάν. Ο Ωγ όμως, ο βασιλεύς της Βασάν, μαζή με όλον τον λαόν του εξήλθεν εις Εδραείν, δια να συναντήση και πολεμήση τους Ισραηλίτας.
Αρ. 21,34 και είπε Κύριος προς Μωυσήν· μη φοβηθής αυτόν, ότι εις τας χείράς σου παραδέδωκα αυτόν και πάντα τον λαόν αυτού και πάσαν την γήν αυτού, και ποιήσεις αυτόν καθώς εποίησας τώ Σηών βασιλεί των Αμορραίων, ός κατώκει εν Εσεβών.
Αρ. 21,34 Αλλά ο Κυριος είπε προς τον Μωυσήν· "μη φοβηθής αυτόν, διότι εγώ έχω ήδη παραδώσει εις τα χέρια σου αυτόν, όλον τον λαόν του και όλην την χώραν του. Θα κάμης εις αυτόν, οτι έπραξες στον βασιλέα των Αμορραίων Σηών, ο οποίος κατοικούσε εις τας Εσεβών".
Αρ. 21,35 και επάταξεν αυτόν και τους υιούς αυτού και πάντα τον λαόν αυτού, έως τού μη καταλιπείν αυτού ζωοργείαν· και εκληρονόμησαν την γήν αυτού.
Αρ. 21,35 Πράγματι ο Μωυσής εκτύπησε τον Ωγ, τους υιούς του και όλον τον λαόν του, ώστε δεν έμεινε κανείς ζωντανός, δια να συλληφθή αιχμάλωτος. Οι Ισραηλίται κατέκτησαν την χώραν του Ωγ, την Βασάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Αρ. 22,1 Καί απάραντες οι υιοί Ισραήλ παρενέβαλον επί δυσμών Μωάβ παρά τον Ιορδάνην κατά Ιεριχώ.
Αρ. 22,1 Από εκεί ξεκίνησαν και επροχώρησαν οι Ισραηλίται και στρατοπέδευσαν προς δυσμάς της χώρας Μωάβ, παρά τον Ιορδάνην ποταμόν απέναντι από την Ιεριχώ.
Αρ. 22,2 και ιδών Βαλάκ υιός Σεπφώρ πάντα όσα εποίησεν Ισραήλ τώ Αμορραίω,
Αρ. 22,2 Ο Βαλάκ, υιός του Σεπφώρ, όταν είδε όσα έκαμαν οι Ισραηλίται εναντίον των Αμορραίων,
Αρ. 22,3 και εφοβήθη Μωάβ τον λαόν σφόδρα ότι πολλοί ήσαν, και προσώχθισε Μωάβ από προσώπου υιών Ισραήλ.
Αρ. 22,3 εφοβήθη πολύ, αυτός και οι Μωαβίται, τους Ισραηλίτας, διότι ήσαν πολλοί. Οι δε Μωαβίται είχαν κυριευθή από μίσος και αγανάκτησιν εναντίον των Ισραηλιτών.
Αρ. 22,4 και είπε Μωάβ τή γερουσία Μαδιάμ· νύν εκλείξει η συναγωγή αύτη πάντας τους κύκλω υμών, ωσει εκλείξει ο μόσχος τα χλωρά εκ τού πεδίου. και Βαλάκ υιός Σεπφώρ βασιλεύς Μωάβ ήν κατά τον καιρόν εκείνον.
Αρ. 22,4 Είπον δε εις την γερουσίαν των Μαδιανιτών· "ο λαός αυτός των Ισραηλιτών τώρα πλέον θα σαρώση όλους τους γύρω μας λαούς και θα γλείψη την περιοχήν, όπως το μοσχάρι γλείφει το χλωρό χορτάρι της πεδιάδος". Ο δε Βαλακ, ο υιός του Σεπφώρ, ήτο βασιλεύς των Μωαβιτών κατά τον καιρόν εκείνον.
Αρ. 22,5 και απέστειλε πρέσβεις προς Βαλαάμ υιόν Βεώρ Φαθουρά, ό εστιν επί τού ποταμού γής υιών λαού αυτού, καλέσαι αυτόν λέγων· ιδού λαός εξεληλύθεν εξ Αιγύπτου και ιδού κατεκάλυψε την όψιν της γής και ούτος εγκάθηται εχόμενός μου·
Αρ. 22,5 Αυτός λοιπόν έστειλε πρεσβευτάς προς τον Βαλαάμ, υιόν του Βεώρ, εις Φαθουρά, η οποία ευρίσκεται πλησίον του ποταμού Ευφράτου, εις την χώραν του λαού του Βαλαάμ, δια να προσκαλέσουν αυτόν, λέγοντες· "ιδού ένας λαός ισχυρός εβγήκεν από την Αίγυπτον και εκάλυψε την επιφάνειαν της γης. Αυτός είναι τώρα εγκατεστημένος πλησίον μου.
Αρ. 22,6 και νύν δέυρο άρασαί μοι τον λαόν τούτον, ότι ισχύει ούτος ή υμείς· εάν δυνάμεθα πατάξαι εξ αυτών, και εκβαλώ αυτούς εκ της γής· ότι οίδα ούς εάν ευλογήσης σύ, ευλόγηνται, και ούς εάν καταράση σύ, κεκατήρανται.
Αρ. 22,6 Ελα λοιπόν τώρα εδώ και καταράσου προς χάριν μου τον λαόν αυτόν, διότι είναι πολύ ισχυρότερος από ημάς. Ισως τότε ημπορέσωμεν να κτυπήσωμεν αυτούς, να τους νικήσωμεν και να τους εκδιώξωμεν από την χώραν μας. Σου ζητώ να τους καταρασθής, διότι γνωρίζω, ότι εκείνοι, τους οποίους συ θα ευλογήσης, θα είναι ευλογημένοι· και εκείνοι, τους οποίους συ θα κωταρασθής, θα είναι καταραμένοι".
Αρ. 22,7 και επορεύθη η γερουσία Μωάβ και η γερουσία Μαδιάμ, και τα μαντεία εν ταίς χερσίν αυτών, και ήλθον προς Βαλαάμ και είπαν αυτώ τα ρήματα Βαλάκ.
Αρ. 22,7 Η γερουσία των Μωαβιτών και των Μαδιανιτών, έχοντες εις τα χέρια των και την αμοιβήν που θα έδιναν στον Βαλαάμ δια τα μαντικά, επορεύθησαν και ήλθαν προς τον Βαλαάμ και του διεβίδασαν τα λόγια του Βαλάκ.
Αρ. 22,8 και είπε προς αυτούς· καταλύσατε αυτού την νύκτα, και αποκριθήσομαι υμίν πράγματα, ά αν λαλήση Κύριος προς με· και κατέμειναν οι άρχοντες Μωάβ παρά Βαλαάμ.
Αρ. 22,8 Ο Βαλαάμ απήντησεν εις αυτούς· "μείνατε εδώ την νύκτα αυτήν και θα απαντήσω εις σας όσα ο Κυριος θα φανερώση εις εμέ". Οι άρχοντες των Μωαβιτών έμειναν πλησίον του Βαλαάμ.
Αρ. 22,9 και ήλθεν ο Θεός προς Βαλαάμ και του είπε· τι οι άνθρωποι ούτοι παρά σοι;
Αρ. 22,9 Ηλθεν ο Θεός προς τον Βαλαάμ και του είπε· "Τι ζητούν οι άνθρωποι αυτοί, οι οποίοι ευρίσκονται πλησίον σου;"
Αρ. 22,10 και είπε Βαλαάμ προς τον Θεόν· Βαλάκ υιός Σεπφώρ, βασιλεύς Μωάβ, απέστειλεν αυτούς προς με λέγων·
Αρ. 22,10 Ο Βαλαάμ απήντησεν προς τον Θεόν· "ο Βαλάκ, υιός του Σεπφώρ και βασιλεύς των Μωαβιτών, έστειλε αυτούς τους πρεσβευτάς εις εμέ, λέγων·
Αρ. 22,11 ιδού λαός εξεληλύθεν εξ Αιγύπτου και κεκάλυψε την όψιν της γής και ούτος εγκάθηται εχόμενός μου· και νύν δέυρο άρασαί μοι αυτόν, ει άρα δυνήσομαι πατάξαι αυτόν και εκβαλώ αυτόν από της γής.

Αρ. 22,11 Ίδου λαός πολὺς και ἰσχυρὸς ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον και ἐσκέπασεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ὄψιν τῆς γῆς· ἔχει δε ἐγκατασταθῆ πλησίον μου. Ἐλα λοιπὸν τώρα να καταρασθῆς πρὸς χάριν μου αὐτὸν τον λαόν, μήπως και ἠμπορέσω να τον κτυπήσω και τον ἐκδιώξω ἀπὸ τὴν χώραν μου”.

Αρ. 22,12 και εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Βαλαάμ· οὐ πορεύσῃ μετ αὐτῶν, οὐδέ καταράσῃ τον λαόν· ἔστι γάρ εὐλογημένος.

Αρ. 22,12 Εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τον Βαλαάμ· “δεν θα πορευθῆς μαζί με τους ἀρχοντας αὐτούς, οὔτε και θα καταρασθῆς τον λαόν αὐτόν, διότι εἶναι εὐλογημένος”.

Αρ. 22,13 και ἀναστάς Βαλαάμ το πρωῖ εἶπε τοῖς ἀρχουσι Βαλάκ· ἀποτρέχετε πρὸς τον κύριον υμῶν· οὐκ ἀφήσῃ με ὁ Θεὸς πορεύεσθαι μεθ υμῶν.

Αρ. 22,13 Ἐγερθεῖς ὁ Βαλαάμ τὴν πρωῖαν εἶπεν στους ἀρχοντας του Βαλάκ· “ἐπιστρέψατε πρὸς τον κύριόν σας. Ὁ Θεὸς δεν με ἀφήνει να ἔλθω μαζί σας”.

Αρ. 22,14 και ἀναστάντες οἱ ἀρχοντες Μωάβ ἦλθον πρὸς Βαλάκ και εἶπαν· οὐ θέλει Βαλαάμ πορευθῆναι μεθ ἡμῶν.

Αρ. 22,14 Οἱ ἀρχοντες των Μωαβιτῶν ἀνεχώρησαν ἀπρακτοί, ἦλθον πρὸς τον Βαλάκ και του εἶπαν· “δεν θέλει ὁ Βαλαάμ να ἔλθῃ μαζί μας”.

Αρ. 22,15 Καί προσέθετο Βαλάκ ἐτι ἀποστῆλται ἀρχοντας πλείους και ἐντιμότερους τούτων.

Αρ. 22,15 Ὁ Βαλάκ ἀπέστειλε και πάλιν περισσοτέρους ἀρχοντας και περισσότερον ἐπισήμους ἀπὸ τους πρώτους.

Αρ. 22,16 και ἦλθον πρὸς Βαλαάμ και λέγουσιν αὐτῷ· τάδε λέγει Βαλάκ ὁ τοῦ Σεπφῶρ· ἀξιώ σε, μη οκνήσης ελθεῖν πρὸς με·

Αρ. 22,16 Ἦλθον αὐτοὶ πρὸς τον Βαλαάμ και του εἶπαν· “αὐτὰ λέγει ὁ βασιλεὺς Βαλάκ, ὁ υἱὸς του Σεπφῶρ· Ἐχω τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ σε να μη βραδύνης να ἔλθῃς πρὸς ἐμέ.

Αρ. 22,17 ἐντίμως γάρ τιμήσω σε, και ὅσα εἰπῆς, ποιήσω σοι και δεῦρο ἐπικατάρασαί μοι τον λαόν τούτον.

Αρ. 22,17 Ὅταν δε ἔλθῃς ἐγὼ θα σε τιμήσω και θα σε ἀμείψω πλουσίως και ὅσα μου εἶπῆς θα τα ἐκτελέσω. Ἐλα λοιπὸν ἐδῶ, δια να καταρασθῆς πρὸς χάριν μου αὐτόν τον λαόν”.

Αρ. 22,18 και ἀπεκρίθη Βαλαάμ και εἶπε τοῖς ἀρχουσι Βαλάκ· εἰ δὴ δώ μοι Βαλάκ πλήρη τον οἶκον αὐτοῦ ἀργυρίου και χρυσίου, οὐ δυνήσομαι παραβῆναι το ρῆμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ, ποιῆσαι αὐτὸ μικρόν ἢ μέγα ἐν τῇ διανοίᾳ μου·

Αρ. 22,18 Ὁ Βαλαάμ ἀπήντησεν στους ἀρχοντας του Βαλάκ, λέγων· “και ἀν ἀκόμη ὁ Βαλάκ μου δώσῃ ὅλον τον οἶκον του γεμάτον ἀργύριον και χρυσίον, δεν θα ἠμπορέσω να παραβῶ τον λόγον Κυρίου του Θεοῦ και να σκεφθῶ κάτι μικρόν ἢ μεγάλον ἀνίθετον πρὸς ἐκεῖνα που μου εἶπεν ὁ Θεός.

Αρ. 22,19 και νῦν υπομείνατε αὐτοῦ και υμεῖς τὴν νύκτα ταύτην, και γνῶσομαι τι προσθήσει Κύριος λαλήσαι πρὸς με.

Αρ. 22,19 Ἀλλὰ τώρα μείνατε και σεις ἐδῶ αὐτὴν τὴν νύκτα και θα μάθω τι θα θελήσῃ ὁ Θεός να μου φανερώσῃ πάλιν”.

Αρ. 22,20 και ἦλθεν ὁ Θεός πρὸς Βαλαάμ νυκτός και εἶπεν αὐτῷ· εἰ καλέσαι σε πάρεσιν οἱ ἀνθρωποὶ οὔτοι, ἀναστάς ἀκολούθησον αὐτοῖς· ἀλλὰ το ρῆμα, ὃ εἰπὼν λαλήσω πρὸς σε, τούτο ποιήσεις.

Αρ. 22,20 Ἦλθεν ὁ Θεός πρὸς τον Βαλαάμ κατὰ το διάστημα τῆς νυκτός και εἶπε πρὸς τον Βαλαάμ· “ἐφ’ ὅσον οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοὶ ἦλθαν να σε καλέσουν, σῆκω και ἀκολουθήσέ τους. Ἀλλὰ θα κάμῃς σύμφωνα με ἐκεῖνα, τα ὁποῖα ἐγὼ θα σου φανερώσω”.

Αρ. 22,21 και ἀναστάς Βαλαάμ το πρωῖ ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ και ἐπορεύθη μετὰ των ἀρχόντων Μωάβ.

Αρ. 22,21 Ἠγέρθη το πρωῖ ὁ Βαλαάμ, ἐσαμάρωσε τὴν ὄνον του και ἐπορεύθη μαζί με τους ἀρχοντας των Μωαβιτῶν, (δελεασθεῖς και ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀμοιβήν).

Αρ. 22,22 και ὠργίσθη θυμῷ ὁ Θεός, ὅτι ἐπορεύθη αὐτός, και ἀνέστη ὁ ἀγγελὸς τοῦ Θεοῦ διαβαλεῖν αὐτόν, και αὐτός ἐπιβεβῆκε ἐπὶ τῆς ὄνου αὐτοῦ, και δύο παῖδες αὐτοῦ μετ αὐτοῦ.

Αρ. 22,22 Δια τούτο ὠργίσθη ὁ Θεός, διότι ὁ Βαλαάμ ἐπορεύθη με τους ἀρχοντας και ἀγγελὸς Θεοῦ παρουσιάσθη, δια να ἀποτρέψῃ αὐτόν. Αὐτός δε ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὴν ὄνον, εἶχε δε μαζί του και δύο υπηρέτας.

Αρ. 22,23 και ἰδοῦσα ἡ ὄνος τον ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνθεστηκότα ἐν τῇ ὁδῷ και τὴν ρομφαίαν ἐσπασμένην ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, και ἐξέκλινεν ἡ ὄνος ἐκ τῆς ὁδοῦ και ἐπορεύετο εἰς τὸ πεδῖον· και ἐπάταξε τὴν ὄνον ἐν τῇ ράβδῳ αὐτοῦ τού εὐθῦναι αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ.

Αρ. 22,23 Ἡ ὄνος, ὅταν εἶδε τον ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ να τῆς ἐμποδιζῆ τον δρόμον και να κρατῆ ρομφαίαν γυμνήν στο χέρι του, παρεξέκλινε ἀπὸ τὴν ὁδόν και ἐπήγαινε εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ Βαλαάμ ἐκτύπησεν αὐτὴν με τὴν ράβδον του, δια να τὴν ἐπαναφέρῃ και κατευθύνῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Αρ. 22,24 και ἔστη ὁ ἀγγελὸς τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς αὐλάσι των ἀμπελῶν, φραγμὸς ἐντεῦθεν και φραγμὸς ἐντεῦθεν·

Αρ. 22,24 Ὁ ἀγγελὸς του Θεοῦ ἐστάθη ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ὄνον εἰς τα αὐλάκια των ἀμπελῶν· ἀπὸ τὴν μία μεριά των ὁποίων και τὴν ἄλλη υπῆρχον τοῖχοι πρὸς περίφραγμα αὐτῶν.

Αρ. 22,25 και ἰδοῦσα ἡ ὄνος τον ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ προσέθλιψεν ἐαυτὴν πρὸς τον τοῖχον και ἀπέθλιψε τον πόδα Βαλαάμ πρὸς τον τοῖχον· και προσέθετο ἐτι μαστίξαι αὐτὴν.

Αρ. 22,25 Ὅταν ἡ ὄνος εἶδε τον ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ ἐστριμώχθη στον τοῖχον και ἐπίεσε πρὸς αὐτόν τον πόδα του Βαλαάμ. Ὁ δε Βαλαάμ τὴν ἐκτύπησε και πάλιν.

Αρ. 22,26 και προσέθετο ὁ ἀγγελὸς τοῦ Θεοῦ και ἀπελθὼν ὑπέστη ἐν τόπῳ στενῷ, εἰς ὃν οὐκ ἦν ἐκκλίνει δεξιάν ἢ ἀριστεράν.

Αρ. 22,26 Ὁ ἀγγελὸς του Θεοῦ ἐπροχώρησεν, ἐσταμάτησεν εἰς διόδον στενήν, ὅπου δεν ἦτο δυνατόν εἰς τὴν ὄνον να παρεκκλίνει δεξιὰ ἢ ἀριστερά.

Αρ. 22,27 και ἰδοῦσα ἡ ὄνος τον ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ συνεκάθισεν ὑποκάτω Βαλαάμ· και ἐθυμώθη Βαλαάμ και ἐτύπτε τὴν ὄνον τῇ ράβδῳ.

Αρ. 22,27 Ὅταν εἶδεν ἡ ὄνος τον ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς, ἐκάθησεν στο ἔδαφος ἔχουσα ἐπάνω τῆς τον Βαλαάμ. Αὐτός ἐθύμωσε και ἐκτυποῦσε συνεχῶς τὴν ὄνον με τὴν ράβδον του.

Αρ. 22,28 και ἠνοιξεν ὁ Θεός τὸ στόμα τῆς ὄνου, και λέγει τῷ Βαλαάμ· τι ἐποίησά σοι ὅτι πέπαικάς με τρίτον τούτο;

Αρ. 22,28 Ἦνοιξε τότε ὁ Θεός τὸ στόμα τῆς ὄνου, ἡ ὁποία και εἶπε πρὸς αὐτόν· “τι σου ἔκαμα, ὥστε τρίτην αὐτὴν φορὰν να με κτυπάς;”

Αρ. 22,29 και εἶπε Βαλαάμ τῇ ὄνῳ· ὅτι ἐμπέπαικάς μοι και εἰ εἶχον μάχαιραν ἐν τῇ χειρὶ, ἤδη ἀν ἐξεκέντησά σε.

Αρ. 22,29 Και ὁ Βαλαάμ εἶπεν εἰς τὴν ὄνον· “σε κτυπῶ, διότι με περιπαίζεις, και ἀν εἶχα στο χέρι μου μαχαίρι, θα σε εἶχα σφάξει”.

Αρ. 22,30 και λέγει η όνος τώ Βαλαάμ· ουκ εγώ η όνος σου, εφ ής επέβαινες από νεότητός σου έως της σήμεραν ημέρας; μη υπεροράσει υπερειδούσα εποίησά σοι ούτως; ο δε είπεν· ουχί.

Αρ. 22,30 Η όνος είπε προς τον Βαλαάμ· “δεν είμαι εγώ η όνος σου, επάνω εις την οποίαν εκάθησο από την νεότητά σου μέχρι της σημερινής ημέρας; Πές μου, μήπως τυχόν μέχρι σήμερα σε παρήκουσα και εφέρθην όπως τώρα;” Εκείνος της απήντησεν “όχι”.

Αρ. 22,31 απεκάλυψε δε ο Θεός τους οφθαλμούς Βαλαάμ, και ορά τον άγγελον Κυρίου ανθεστηκότα εν τή οδώ και την μάχαιραν εσπασμένην εν τή χειρί αυτού και κύψας προσεκύνησε τώ προσώπω αυτού.

Αρ. 22,31 Τότε ο Θεός ήνοιξεν τα μάτια του Βαλαάμ και είδε τον άγγελον του Θεού να αντιστέκεται στον δρόμον και να κρατή στο χέρι του γυμνήν την μάχαιραν. Ο Βαλαάμ έσκυψε το πρόσωπόν του κατά γης και επροσκύνησε τον άγγελον.

Αρ. 22,32 και είπεν αυτώ ο άγγελος τού Θεού· διατί επάταξας την όνον σου τούτο τρίτον; και ιδού εγώ εξήλθον εις διαβολήν σου, ότι ουκ αστεία η οδός σου εναντίον μου,

Αρ. 22,32 Είπε δε προς αυτόν ο άγγελος του Θεού· “διατί εκτύπησες την όνον σου, τρίτην μάλιστα φοράν; Ιδού εγώ εβγήκα εις τον δρόμον σου, δια να σε παρεμποδίσω, διότι η πορεία σου αυτή δεν μου είναι αρεστή.

Αρ. 22,33 και ιδουσά με η όνος εξέκλινεν απ εμού τρίτον τούτο· και ει μη εξέκλινεν, νύν ούν σε μέν απέκτεινα, εκείνην δ αν περιεποιησάμην.

Αρ. 22,33 Η όνος με είδε, παραμέρισεν από εμέ τρίτην φοράν. Εάν δε δεν ελοξοδρομούσε, σε μεν θα εφόνευον, εκείνην δε θα την άφηνα να ζήση”.

Αρ. 22,34 και είπε Βαλαάμ τώ αγγέλω Κυρίου· ημάρτηκα, ου γάρ ηπιστάμην ότι σύ μοι ανθέστηκας εν τή οδώ εις συνάντησιν· και νύν ει μη σοι αρκέσει, αποστραφήσομαι.

Αρ. 22,34 Συντετριμμένος τότε ο Βαλαάμ είπε προς τον άγγελον του Κυρίου· “ημάρτησα, διότι δεν εγνώριζα ότι συ εστάθης απέναντί μου και εφραξες τον δρόμον μου. Και τώρα εάν δεν είναι αρεστόν εις σε, θα επιστρέψω στον τόπον μου”.

Αρ. 22,35 και είπεν ο άγγελος τού Θεού προς Βαλαάμ· συμπορεύθητι μετά των ανθρώπων· πλήν το ρήμα, ό εάν είπω προς σε, τούτο φυλάξη λαλήσαι. και επορεύθη Βαλαάμ μετά των αρχόντων Βαλάκ.

Αρ. 22,35 Ο δε άγγελος του Θεού, είπε προς αυτόν· “πήγαινε μαζί με τους ανθρωπους αυτούς. Αλλά πρόσεξε τα λόγια, τα οποία εγώ θα είπω προς σε, αυτά συ θα είπης προς τον Βαλάκ”. Ο Βαλαάμ επορεύθη μαζί με τους άρχοντας του Βαλάκ.

Αρ. 22,36 Καί ακούσας Βαλάκ ότι ήκει Βαλαάμ, εξήλθεν εις συνάντησιν αυτώ, εις πόλιν Μωάβ, ή εστιν επί των ορίων Αρνών, ό εστιν εκ μέρους των ορίων.

Αρ. 22,36 Ο Βαλάκ, όταν ήκουσεν ότι έρχεται ο Βαλαάμ, εβγήκεν εις συνάντησίν του εις μίαν πόλιν των Μωαβιτών, η οποία ευρίσκεται πλησίον του ποταμου Αρνών εις κάποιο μέρος των ορίων της χώρας Μωάβ.

Αρ. 22,37 και είπε Βαλάκ προς Βαλαάμ· ουχί απέστειλα προς σε καλέσαι σε; διατί ουκ ήρχου προς με; όντως ου δυνήσομαι τιμήσαι σε;

Αρ. 22,37 Είπε δε ο Βαλάκ προς τον Βαλαάμ· “δεν απέστειλα προς σε ανθρωπους μου και σε εκάλεσα; Διατί δεν ήθελες να έλθης προς εμέ; Μήπως ενόμισες ότι δεν θα ημπορούσα να σε αμείψω, όπως σου αξίζει;”

Αρ. 22,38 και είπε Βαλαάμ προς Βαλάκ· ιδού ήκω προς σε νύν· δυνατός έσομαι λαλήσαι τι· το ρήμα, ό εάν εμβάλη ο Θεός εις το στόμα μου, τούτο λαλήσω.

Αρ. 22,38 Ο Βαλαάμ απήντησεν προς τον Βαλάκ· “ιδού τώρα έχω έλθει προς σε. Μήπως όμως και έχω την δύναμιν να σου μιλήσω κάτι από τον εαυτόν μου; Εγώ θα σου ειπώ ο,τι ο Θεός θα βάλη στο στόμα μου”.

Αρ. 22,39 και επορεύθη Βαλαάμ μετά Βαλάκ, και ήλθον εις πόλεις επαύλεων.

Αρ. 22,39 Ο Βαλαάμ επορεύθη μαζί με τον Βαλάκ και ήλθαν εις πόλεις αγροτικών περιοχών.

Αρ. 22,40 και έθυσσε Βαλάκ πρόβατα και μόσχους και απέστειλε τώ Βαλαάμ και τοίς άρχουσι τοίς μετ αυτού.

Αρ. 22,40 Ο Βαλάκ εθυσίασεν εκεί πρόβατα και μοσχάρια και έστειλε τεμάχια από αυτά στον Βαλαάμ και τους άρχοντας, που ήσαν μαζί του.

Αρ. 22,41 και εγενήθη πρωϊ και παραλαβών Βαλάκ τον Βαλαάμ ανεβίβασεν αυτόν επί την στήλην τού Βαάλ και έδειξεν αυτώ εκείθεν μέρος τι τού λαού.

Αρ. 22,41 Όταν δε εξημέρωσε, παρέλαβεν ο Βαλάκ τον Βαλαάμ, τους ανεβίβασεν εις υψηλόν τόπον, όπου υπήρχε η ειδωλολατρική στήλη προς τιμήν του ειδώλου Βαάλ, και από εκεί, έδειξεν εις αυτόν ένα μέρος του ισραηλιτικού λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Αρ. 23,1 Καί είπε Βαλαάμ τώ Βαλάκ· οικοδόμησόν μοι ενταύθα επτά βωμούς και ετοιμάσόν μοι ενταύθα επτά μόσχους και επτά κριούς.

Αρ. 23,1 Ο Βαλαάμ είπεν στον Βαλάκ· “κτίσε μου εδώ επτά βωμούς και ετοιμάσέ μου επτά μοσχάρια και επτά κριούς”.

Αρ. 23,2 και εποίησε Βαλάκ ον τρόπον είπεν αυτώ Βαλαάμ, και ανήνεγκε μόσχον και κριόν επί τον βωμόν.

Αρ. 23,2 Ο Βαλάκ έκαμε όπως του είπεν ο Βαλαάμ και έφερεν ένα μοσχάρι και ένα κριον δια τον κάθε βωμόν.

Αρ. 23,3 και είπε Βαλαάμ προς Βαλάκ· παράστηθι επί της θυσίας σου, και πορεύσομαι εί μοι φανείται ο Θεός εν συναντήσει, και ρήμα, ό εάν μοι δείξη, αναγγελώ σοι. και παρέστη Βαλάκ επί της θυσίας αυτού, και Βαλαάμ επορεύθη επερωτήσαι τον Θεόν και επορεύθη ευθείαν.

Αρ. 23,3 Του είπε δε ο Βαλαάμ· “στάσου εδώ κοντά εις την θυσίαν σου, και εγώ θα προχωρήσω μήπως τυχόν και φανή ο Θεός εις συνάντησίν μου. Εάν ναι, τον λόγον τον οποίον θα μου φανερώση, θα σου τον γνωστοποιήσω”. Ο Βαλάκ εστάθη πράγματι κοντά στον βωμόν της θυσίας, ενώ ο Βαλαάμ προχώρησε να ερωτήση τον Θεόν. Κατ' ευθείαν εμπρός εβάδισε.

Αρ. 23,4 και εφάνη ο Θεός τώ Βαλαάμ, και είπε προς αυτόν Βαλαάμ· τους επτά βωμούς ητοίμασα και ανεβίβασα μόσχον και κριόν επί τον βωμόν.

Αρ. 23,4 Παρουσιάσθη όντως ο Θεός στον Βαλαάμ, και προς Αυτόν είπεν ο Βαλαάμ· “ητοίμασα επτά βωμούς, έθεσα επάνω στον καθένα από αυτούς ένα μοσχάρι και ένα κριόν”.

Αρ. 23,5 και ενέβαλεν ο Θεός ρήμα εις το στόμα Βαλαάμ και είπεν· επιστραφείς προς Βαλάκ ούτω λαλήσεις.

Αρ. 23,5 Ο Θεός έβαλεν στο στόμα του Βαλαάμ τον λόγον, που έπρεπε να πη, και του είπε· “γύρισε προς τον Βαλάκ και θα ομιλήσης προς αυτόν, όπως εγώ σε ωδήγησα”.

Αρ. 23,6 και απεστράφη προς αυτόν, και όδε εφειστήκει επί των ολοκαυτωμάτων αυτού, και πάντες οι άρχοντες Μωάβ μετ

αυτού. και εγενήθη πνεύμα Θεού επ αυτώ,

Αρ. 23,6 Επέστρεψεν ο Βαλαάμ προς τον Βαλάκ. Εκείνος δε ήτο όρθιος κοντά εις τα ολοκαυτώματα, μαζί δε με αυτόν και οι Μωαβίται άρχοντες. Πνεύμα Θεού ήλθεν στον Βαλαάμ,

Αρ. 23,7 και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπεν· εκ Μεσοποταμίας μετεπέμψατό με Βαλάκ, βασιλεύς Μωάβ, εξ ορέων απ ανατολών λέγων· δούρο άρασαί μοι τον Ιακώβ και δούρο επικατάρασαί μοι τον Ισραήλ.

Αρ. 23,7 ο οποίος ήρχισε παραβολικόν λόγον και είπεν· "ο Βαλάκ, ο βασιλεύς των Μωαβιτών, έστειλε και με εκάλεσε από την Μεσοποταμίαν, από τα όρη της Ανατολής, και μου είπε· Ελα εδώ και προς χάριν μου καταράσου τον ισραηλιτικόν λαόν.

Αρ. 23,8 τι αράσωμαι ον μη αράται Κύριος, ή τι καταράσωμαι ον μη καταράται ο Θεός;

Αρ. 23,8 Πως όμως εγώ θα καταρασσώ εκείνον, τον οποίον ο Κυριος δεν καταράται; Τι ειδός κατάρας θα είπω εναντίον εκείνου, τον οποίον ο Θεός δεν καταράται;

Αρ. 23,9 ότι από κορυφής ορέων όψομαι αυτόν και από βουνών προσνοήσω αυτόν. Ιδού λαός μόνος κατοικήσει και εν έθνεσιν ου συλλογισθήσεται.

Αρ. 23,9 Διότι βλέπω τον λαόν αυτόν από την κορυφήν των ορέων, τον εννοώ πολύ καλά από τα βουνά, επί των οποίων ευρίσκομαι. Και ιδού ότι ο λαός αυτός θα κατοική μόνος του, δεν θα σαγκαταριθμήται και δεν θα κατατάσσεται μεταξύ των άλλων λαών.

Αρ. 23,10 τις εξηκριβάσατο το σπέρμα Ιακώβ, και τις εξαριθμήσεται δήμιος Ισραήλ; αποθάνοι η ψυχή μου εν ψυχαίς δικαίων, και γένοιτο το σπέρμα μου ως το σπέρμα τούτων.

Αρ. 23,10 Ποιός εξηκρίβωσε το πλήθος των απογόνων του Ιακώβ και ποιός θα ημπορέση να μετρήση τας φυλάς του Ισραήλ; Κανείς. Είθε δε να απέθνησκα και εγώ μαζί με τους δικαίους αυτούς ανθρώπους και οι απόγονοί μου να γίνουν πολυάριθμοι και ισχυροί, όπως είναι οι απόγονοι αυτών".

Αρ. 23,11 και είπε Βαλάκ προς Βαλαάμ· τι πεποίηκάς μοι; εις κατάρασιν εχθρών μου κέκληκά σε, και ιδού ευλόγηκας ευλογίαν.

Αρ. 23,11 Ο Βαλάκ είπε τότε προς τον Βαλαάμ· "τι μου έκαμες; Εγώ σε εκάλεσα να καταρασθής τους εχθρούς μου και ιδού ότι συ τους ευλόγησες ευλογίαν μεγάλην".

Αρ. 23,12 και είπε Βαλαάμ προς Βαλάκ· ουχί όσα αν εμβάλη ο Θεός εις το στόμα μου, τούτο φυλάξω λαλήσαι;

Αρ. 23,12 Είπεν ο Βαλαάμ προς τον Βαλάκ· "δεν σου είπα, ότι όσα θα βάλη ο Θεός στο στόμα μου, αυτά θα προσέξω να σου είπω;"

Αρ. 23,13 Καί είπε προς αυτόν Βαλάκ· δούρο έτι μετ εμού εις τόπον άλλον, εξ ου ουκ όψει αυτόν εκείθεν, αλλ ή μέρος τι αυτού όψει, πάντας δε ου μη ίδης, και κατάρασαί μοι αυτόν εκείθεν.

Αρ. 23,13 Ο Βαλάκ είπε προς τον Βαλαάμ· "έλα και πάλιν μαζί μου εις άλλον τόπον, από τον οποίον δεν θα ίδης όλους τους Ισραηλίτας, αλλά ένα μέρος από τον λαόν αυτών. Δεν θα τους ίδης όλους. Από εκεί καταράσου αυτόν τον λαόν προς χάριν μου".

Αρ. 23,14 και παρέλαβεν αυτόν εις αγρού σκοπιάν επί κορυφήν λελαξευμένου και ωκοδόμησεν εκεί επτά βωμούς και ανεβίβασε μόσχον και κριόν επί τον βωμόν.

Αρ. 23,14 Παρέλαβεν αυτόν και τον ωδήγησεν εις υψηλόν μέρος ένος ορεινού αγρού εις την κορυφήν του "Λελαξευμένου", του όρους δηλ. Ναβαύ. Εκτισεν εκεί επτά βωμούς και επάνω στον κάθε βωμόν έθεσεν ανά ένα μοσχάρι και ανά ένα κριόν.

Αρ. 23,15 και είπε Βαλαάμ προς Βαλάκ· παράστηθι επί της θυσίας σου, εγώ δε πορεύσομαι επερωτήσαι τον Θεόν.

Αρ. 23,15 Ο Βαλαάμ είπε προς τον Βαλάκ· "στάσου κοντά εις την θυσίαν σου και εγώ θα προχωρήσω να ερωτήσω τον Θεόν".

Αρ. 23,16 και συνήντησεν ο Θεός τώ Βαλαάμ και ενέβαλε ρήμα εις το στόμα αυτού και είπεν· αποστράφηθι προς Βαλάκ και τάδε λαλήσεις.

Αρ. 23,16 Ο Θεός συνήντησε τον Βαλαάμ, έβαλε λόγον στο στόμα του και του είπε· "γύρισε προς τον Βαλάκ και θα του είπης, οτι εγώ θα θέσω στο στόμα σου".

Αρ. 23,17 και απεστράφη προς αυτόν, και όδε εφειστήκει επί της ολοκαυτώσεως αυτού, και πάντες οι άρχοντες Μωάβ μετ αυτού. και είπεν αυτώ Βαλάκ· τι ελάλησε Κύριος;

Αρ. 23,17 Επέστρεψεν ο Βαλαάμ προς αυτόν, που ήτο όρθιος κοντά εις τα ολοκαυτώματά του· μαζί του δε ήσαν και όλοι οι άρχοντες των Μωαβιτών. Ηρώτησε δε αυτόν ο Βαλάκ· "τι σου είπεν ο Κυριος;"

Αρ. 23,18 και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπεν· ανάστηθι Βαλάκ, και άκουε· ενώπισαι μάρτυς, υιός Σεπφώρ.

Αρ. 23,18 Ο Βαλαάμ ήρχισε τον αλληγορικόν του λόγον και είπε· "σήκω, Βαλάκ, και άκουε· παιδί του Σεπφώρ, άνοιξε τα αυτιά σου να ακούσης ο ιδιος.

Αρ. 23,19 ουχ ως άνθρωπος ο Θεός διαρτηθήναι, ουδ ως υιός ανθρώπου απειληθήναι· αυτός είπας, ουχί ποιήσει; λαλήσει, και ουχί εμμενεί;

Αρ. 23,19 Ο αληθινός Θεός δεν είναι όπως ο άνθρωπος, ώστε να εξαπατηθή, δεν είναι όπως οι υιοί των ανθρώπων, ώστε να φοβηθή απειλάς. Αυτός είπε και δεν θα το εκτελέση; Θα ομιλήση αυτός και δεν θα επιμείνη μέχρι τέλους εις αυτό που είπε;

Αρ. 23,20 ιδού ευλογείν παρείλημμαι ευλογήσω και ου μη αποστρέψω.

Αρ. 23,20 Ιδού εγώ έλαβα την διαταγήν να ευλογήσω, θα ευλογήσω και δεν θα κάμω διαφορετικά.

Αρ. 23,21 ουκ έσται μόχθος εν Ιακώβ, ουδέ οφθήσεται πόνος εν Ισραήλ· Κύριος ο Θεός αυτού μετ αυτού, τα ένδοξα αρχόντων εν αυτώ·

Αρ. 23,21 Δεν θα υπάρχη κατάθλιψις και βαρύς σωματικός κόπος στους απογόνους του Ιακώβ, καμμία λύπη και αγωνία δεν θα παρουσιασθή στους Ισραηλίτας. Κυριος ο Θεός αυτών είναι μαζί των, όλαι αι τιμαί και αι δόξαι των αρχόντων υπάρχουν στον λαόν αυτόν.

Αρ. 23,22 Θεός ο εξαγαγών αυτούς εξ Αιγύπτου· ως δόξα μονοκέρωτος αυτώ.

Αρ. 23,22 Ο Θεός είναι εκείνος, που έβγαλεν αυτούς ελευθέρους από την Αίγυπτον. Η δύναμις του λαού αυτού είναι όμοια προς την δύναμιν του ισχυρού ρινοκέρωτος.

Αρ. 23,23 ου γάρ εστιν οιωνισμός εν Ιακώβ, ουδέ μαντεία εν Ισραήλ· κατά καιρόν ρηθήσεται Ιακώβ και τώ Ισραήλ, τι επιτελέσει ο Θεός.

Αρ. 23,23 Δεν ισχύει δια τους απογόνους του Ιακώβ κανένας ειδωλολατρικός οiwνός, ούτε μαγεία και μαντεία, διότι ο Θεός κατά τον κατάλληλον καιρόν αποκαλύπτει στους Ισραηλίτας τι θα κάμη.

Αρ. 23,24 ιδού λαός ως σκύμνος αναστήσεται και ως λέων γαυρωθήσεται· ου κοιμηθήσεται, έως φάγη θήραν, και αίμα τραυματιών πίεται.

Αρ. 23,24 Ιδού ο λαός αυτός θα εγερθή ωσάν νεαρός λέων, θα καμαρώση την μεγαλοπρέπειάν του ως μέγας λέων. Δεν θα κοιμηθή πριν κατασπαράξη την λεία του και πριν πίνη το αίμα εκείνων, που θα φονεύση".

Αρ. 23,25 και είπε Βαλάκ προς Βαλαάμ· ούτε κατάραιοι καταράση μοι αυτόν ούτε ευλογών μη ευλογήσης αυτόν.

Αρ. 23,25 Καταστενοχωρημένος ο Βαλάκ είπε προς τον Βαλαάμ· "ούτε με κατάρες θα μου καταρασθής αυτόν τον λαόν, αλλ' ούτε πάλιν με ευλογίας θα τον ευλογήσης".

Αρ. 23,26 και αποκριθείς Βαλαάμ είπε τώ Βαλάκ· ουκ ελάλησά σοι λέγων, το ρήμα, ό εάν λαλήση ο Θεός, τούτο ποιήσω;

Αρ. 23,26 Απεκρίθη ο Βαλαάμ και του είπεν· "δεν ωμίλησα και δεν σου είπα, ότι εγώ θα κάμω σύμφωνα με εκείνο που θα μου είπη ο Θεός;"

Αρ. 23,27 Καί είπε Βαλάκ προς Βαλαάμ· δούρο παραλάβω σε εις τόπον άλλον, ει αρέσει τώ Θεώ, και κατάρασαί μοι αυτόν εκείθεν.

Αρ. 23,27 Είπε ο Βαλάκ προς τον Βαλαάμ· "έλα θα σε πάρω και θα σε οδηγήσω εις άλλον τόπον· μήπως τυχόν και αρέσει αυτό στον Θεόν και από εκεί μοι καταρασθής τον ισραηλιτικόν λαόν".

Αρ. 23,28 και παρέλαβε Βαλάκ τον Βαλαάμ επί κορυφήν τού Φογώρ το παρατείνον εις την έρημον.

Αρ. 23,28 Παρέλαβε, λοιπόν, ο Βαλάκ τον Βαλαάμ και τον ωδήγησεν εις την κορυφήν του όρους Φογώρ, το οποίον εκτείνεται εις την έρημον.

Αρ. 23,29 και είπε Βαλαάμ προς Βαλάκ· οικοδόμησόν μοι ώδε επτά βωμούς και ετοιμασόν μοι ώδε επτά μόσχους και επτά κριούς.

Αρ. 23,29 Είπεν ο Βαλαάμ προς τον Βαλάκ· "κτίσε μοι πάλιν εδώ επτά βωμούς και ετοιμασέ μοι επτά μοσχάρια και επτά κριούς".

Αρ. 23,30 και εποίησε Βαλάκ καθάπερ είπεν αυτώ Βαλαάμ, και ανήνεγκε μόσχον και κριόν επί τον βωμόν.

Αρ. 23,30 Ο Βαλάκ έκαμεν, όπως ακριβώς του είπεν ο Βαλαάμ, και έθεσεν επάνω στον κάθε βωμόν ανά ένα μοσχάρι και ανά ένα κριόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Αρ. 24,1 Καί ιδών Βαλαάμ ότι καλόν εστιν εναντίον Κυρίου ευλογείν τον Ισραήλ, ουκ επορεύθη κατά το ειωθός εις συνάντησιν τοίς οiwνοίς και απέστρεψε το πρόσωπον αυτού εις την έρημον.

Αρ. 24,1 Ο Βαλαάμ επειδή είδεν ότι είναι ευάρεστον στον Θεόν να ευλογή τον ισραηλιτικόν λαόν, δεν επήγεν, όπως εσυνήθιζε προηγουμένως, να συμβουλευθή τους οiwνούς, αλλά έστρεψε κατ' ευθειαν το πρόσωπόν του εις την έρημον, όπου ήσαν στρατοπεδευμένοι οι Ισραηλίται.

Αρ. 24,2 και εξάρσε Βαλαάμ τους οφθαλμούς αυτού καθορά τον Ισραήλ εστρατοπεδευκότα κατά φυλάς, και εγένετο πνεύμα Θεού εν αυτώ,

Αρ. 24,2 Εσήκωσε τα μάτια του και είδε τους Ισραηλίτας να έχουν στρατοπεδεύσει κατά φυλάς. Πνεύμα δε Θεού ήλθεν εις αυτόν.

Αρ. 24,3 και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπε· φησί Βαλαάμ υιός Βεώρ, φησίν ο άνθρωπος ο αληθινώς ορών,

Αρ. 24,3 Ηρξισε τον αλληγορικόν αυτού λόγον και είπεν· "εγώ ο Βαλαάμ, ο υιός του Βεώρ, ομιλώ ωσάν άνθρωπος, ο οποίος βλέπει πραγματικά το μέλλον.

Αρ. 24,4 φησίν ακουών λόγια ισχυρού, όστις όρασιν Θεού είδεν εν ύπνω, αποκεκαλυμμένοι οι οφθαλμοί αυτού·

Αρ. 24,4 Ομιλεί αυτός, που ακούει τα λόγια του παντοδυνάμου Θεού, αυτός που βλέπει κατά τον ύπνον του οράματα Θεού. Ομιλεί εκείνος, του οποίου τα μάτια είναι ανοικτά, ώστε να βλέπη το μέλλον. Ομιλεί και λέγει·

Αρ. 24,5 ως καλοί οι οίκοί σου Ιακώβ, αι σκηναί σου Ισραήλ!

Αρ. 24,5 Ποσον ωραίοι είναι οι οίκοί σου, Ιακώβ, αι σκηναί σου, Ισραηλιτικέ λαέ !

Αρ. 24,6 ωσει νάπαι σκιάζουσαι και ωσει παράδεισοι επί ποταμώ και ωσει σκηναί, ας έπηξε Κύριος, και ωσει κέδροι παρ ύδατα.

Αρ. 24,6 Είναι ωσάν κοιλάδες με βαθύσκια δένδρα, ωσάν κήποι πλησίον ποταμού, ωσάν σκηναί, τας οποίας έστησεν ο Κυριος, ωσάν κέδροι πλησίον εις νερά !

Αρ. 24,7 εξελεύσεται άνθρωπος εκ τού σπέρματος αυτού και κυριεύσει εθνών πολλών, και υψωθήσεται ή Γώγ βασιλεία αυτού, και αυξηθήσεται βασιλεία αυτού.

Αρ. 24,7 Από τους απογόνους του λαού αυτού θα προέλθη ένας ανήρ, ο οποίος θα γίνη κύριος εις πολλά έθνη και του οποίου η βασιλεία θα υψωθή περισσότερο από την βασιλείαν του Γωγ. Η βασιλεία του θα μεγαλυνθή !

Αρ. 24,8 Θεός ωδήγησεν αυτόν εξ Αιγύπτου, ως δόξα μονοκέρωτος αυτώ· έδεται έθνη εχθρών αυτού και τα πάχη αυτών εκμυελει και ταις βολίσιν αυτού κατατοξεύσει εχθρόν·

Αρ. 24,8 Ο Θεός ωδήγησε τον λαόν αυτόν από την Αίγυπτον, και η δύναμίς του είναι ωσάν την δύναμιν του ρινοκέρωτος. Θα καταβροχθίση τα εχθρικά προς αυτόν έθνη, θα σπάση τα κόκκαλά των και θα απομυζήση το μεδούλι των, με τα βέλη του θα κατατοξεύση και θα εξοντώση τους εχθρούς του !

Αρ. 24,9 κατακλιθείς ανεπαύσατο ως λέων και ως σκύμνος· τις αναστήσει αυτόν; οι ευλογούντές σε ευλόγηνται, και οι καταρώμενοί σε κεκαθήρανται.

Αρ. 24,9 Κατακλιθείς θα αναπαυθή ωσάν λέων και ωσάν νεαρό λιοντάρι γεμάτο δύναμιν ! Ποίος θα τολμήση να εξυπνήση αυτόν; Λαέ του Ισραήλ, εκείνοι που θα σε ευλογούν, θα είναι ευλογημένοι και όσοι σε καταρώνται, θα είναι κατηραμένοι".

Αρ. 24,10 και εθυμώθη Βαλάκ επί Βαλαάμ και συνεκρότησε ταις χερσίν αυτού, και είπε Βαλάκ προς Βαλαάμ· καταράσθαι τον εχθρόν μου κέκληκά σε, και ιδού ευλογών ευλόγησας τρίτον τούτο·

Αρ. 24,10 Εθύμωσεν ο Βαλάκ εναντίον του Βαλαάμ, εκτύπησε με οργήν τα χέρια του και του είπε· "σε εκάλεσα να καταρασθής τον εχθρόν μου και ιδού ότι συ τρίτην αυτήν φοράν τον ευλόγησες.

Αρ. 24,11 νύν ούν φεύγε εις τον τόπον σου· είπα, τιμήσω σε, και νύν εστέρησέ σε Κύριος της δόξης.

Αρ. 24,11 Τώρα λοιπόν φύγε και πήγαινε στον τόπον σου. Είπα ότι θα σε αμείψω· αλλά τώρα ο Θεός σε εστέρησεν από την αμοιβήν αυτήν, την οποίαν είχα προορίσει δια σε”.

Αρ. 24,12 και είπε Βαλαάμ προς Βαλάκ· ουχί και τοίς αγγέλοις σου, ούς απέστειλας προς με, ελάλησα λέγων·

Αρ. 24,12 Είπε ο Βαλαάμ προς τον Βαλαάκ· “εγώ και προς τους αγγελιαφόρους, που μου έστειλες, δεν τους είπα ρητώς·

Αρ. 24,13 εάν μοι δώ Βαλάκ πλήρη τον οίκον αυτού αργυρίου και χρυσίου, ου δυνήσομαι παραβήναι το ρήμα Κυρίου ποιήσαι αυτό καλόν ή πονηρόν παρ εμαυτού· όσα εάν είπη ο Θεός, ταύτα ερώ.

Αρ. 24,13 Εάν ο Βαλάκ μου δώση τον οίκον του γεμάτον αργύριον και χρυσίον, δεν θα ημπορέσω να παραβώ αυθαιρέτως την εντολήν του Κυρίου, ώστε να μεταβάλω την καλήν προφητείαν εις κακήν ή την κακήν εις καλήν; Όσα θα μου αποκαλύψη ο Θεός, αυτά εγώ θα είπω.

Αρ. 24,14 και νύν ιδού αποτρέχω εις τον τόπον μου· δούρο συμβουλεύσω σοι, τι ποιήσει ο λαός ούτος τον λαόν σου επ εσχάτου των ημερών.

Αρ. 24,14 Λοιπόν, ιδού εγώ τώρα επιστρέφω εις τον τόπον μου. Ελα όμως να σου φανερώσω, τι θα κάμη ο λαός αυτός στον λαόν σου κατά τους επομένους καιρούς”.

Αρ. 24,15 και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπε· φυσί Βαλαάμ υιός Βεώρ, φησίν ο άνθρωπος ο αληθινός ορών,

Αρ. 24,15 Ηρχισεν ο Βαλαάμ τον αλληγορικόν λόγον και είπεν· “ομιλεί ο Βαλαάμ, ο υιός του Βεώρ· ομιλεί ο άνθρωπος, ο οποίος πράγματι βλέπει το μέλλον·

Αρ. 24,16 ακούων λόγια Θεού, επιστάμενος επιστήμην παρά υψίστου και όρασιν Θεού ιδών εν ύπνω, αποκεκαλυμμένοι οι οφθαλμοί αυτού·

Αρ. 24,16 αυτός που ακούει τα λόγια του Θεού, που κατέχει την αληθινήν γνώσιν από τον Θεόν· αυτός που κατά τον ύπνον του βλέπει όρασεις Θεού και του οποίου τα μάτια είναι ανοικτά, ώστε να εισδύουν στο μέλλον.

Αρ. 24,17 δείξω αυτό, και ουχί νύν· μακαρίζω, και ουκ εγγίζει ανατελεί άστρον εξ Ιακώβ, αναστήσεται άνθρωπος εξ Ισραήλ και θραύσει τους αρχηγούς Μωάβ και προνομήσει πάντας υιούς Σήθ.

Αρ. 24,17 Θα τον ιδώ και θα τον δείξω τον Μεσσίαν, όχι όμως τώρα. Μακαρίζω αυτόν, αλλά δεν είναι πλησίον. Αργότερα θα ανατείλη άστρον από τους απογόνους του Ιακώβ, θα αναδειχθή άνθρωπος από τον ισραηλιτικόν λαόν και θα συντρίψη τους αρχηγούς των Μωαβιτών και θα λαφυραγωγήσει όλους τους απογόνους του Σηθ.

Αρ. 24,18 και έσται Εδώμ κληρονομία, και έσται κληρονομία Ησαύ ο εχθρός αυτού· και Ισραήλ εποίησεν εν ισχυί.

Αρ. 24,18 Αυτός θα κληρονομήση την Ιδουμαίαν. Κληρονομία του θα είναι οι απόγονοι του Ησαύ, οι εχθροί του. Ο ισραηλιτικός λαός επραγματοποίησεν όλα αυτά με την δύναμίν του.

Αρ. 24,19 και εξεγερθήσεται εξ Ιακώβ και απολεί σωζόμενον εκ πόλεως.

Αρ. 24,19 Και θα προέλθη από την φυλήν Ιακώβ ο άνθρωπος αυτός και θα εξολοθρεύση κάθε εχθρόν του, ο οποίος θα θελήση να σωθή φεύγων από την πόλιν”.

Αρ. 24,20 και ιδών τον Αμαλήκ και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπεν· αρχή εθνών Αμαλήκ, και το σπέρμα αυτών απολείται.

Αρ. 24,20 Στρέψας δε το βλέμμα του ο Βαλαάμ προς τους Αμαληκίτας, είπεν άλλον αλληγορικόν λόγον· “πρώτοι μεταξύ των εθνών, που επολέμησαν τους Ισραηλίτας, είναι οι Αμαληκίται. Δια τούτο οι απόγονοί των θα καταστραφούν”.

Αρ. 24,21 και ιδών τον Κεναίον και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπεν· ισχυρά η κατοικία σου· και εάν θής εν πέτρα την νοσιάν σου,

Αρ. 24,21 Ιδών δε τους Κεναίους, είπε νέον χρησμόν· “ισχυρά είναι η κατοικία σας. Αλλά εάν κτίσετε την φωλεάν σας στον βράχον,

Αρ. 24,22 και εάν γένηται τώ Βεώρ νοσιά πανουργίας, Ασσύριοι αιχμαλωτεύσουσί σε.

Αρ. 24,22 και εάν ακόμη κτισθή η φωλεά σας με την επιτηδειότητα του Βεώρ, οι Ασσύριοι θα σας αιχμαλωτίσουν”.

Αρ. 24,23 και ιδών τον Ωγ και αναλαβών την παραβολήν αυτού είπεν· ώ ώ, τις ζήσεται, όταν θή ταύτα ο Θεός;

Αρ. 24,23 Ιδών τον Ωγ, είπε νέον παραβολικόν λόγον· “Ω! Ω! Ποις θα ζήση, όταν θα στείλη ο Θεός την τιμωρίαν εναντίον σου;

Αρ. 24,24 και εξελεύσεται εκ χειρών Κιτιαίων και κακώσουσιν Ασσούρ και κακώσουσιν Εβραίους, και αυτοί ομοθυμαδόν απολούνται.

Αρ. 24,24 Στρατιωτικάί δυνάμεις θα εξέλθουν από την Κυπρον, θα ταλαιπωρήσουν και θα ταπεινώσουν τους Ασσυρίους και τους Εβραίους. Αλλά όλοι αυτοί οι λαοί και οι καταστρέψαντες αυτούς, θα καταστραφούν μαζί!”

Αρ. 24,25 και αναστάς Βαλαάμ απήλθεν αποστραφείς εις τον τόπον αυτού, και Βαλάκ απήλθε προς εαυτόν.

Αρ. 24,25 Ο Βαλαάμ ξεκίνησε και επέστρεψεν στον τόπον του, ο δε Βαλάκ επανήλθεν στον οίκον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Αρ. 25,1 Καί κατέλυσεν Ισραήλ εν Σαττείν· και εβεβηλώθη ο λαός εκπορνεύσαι εις τας θυγατέρας Μωάβ.

Αρ. 25,1 Ο ισραηλιτικός λαός εστρατοπέδευσεν εις την περιοχήν Σαττείν. Εκεί όμως εμολύνθη, διότι εκυλίσθη εις πορνείαν με τας θυγατέρας των Μωαβιτών.

Αρ. 25,2 και εκάλεσαν αυτούς εις τας θυσίας των ειδώλων αυτών, και έφαγεν ο λαός των θυσιών αυτών και προσεκύνησαν τοίς ειδώλοις αυτών.

Αρ. 25,2 Οι Μωαβίται προσεκάλεσαν τους Ισραηλίτας εις τας θυσίας των ειδώλων των. Και οι Ισραηλίται προσήλθον και έφαγον από τας θυσίας τας ειδωλολατρικάς και επροσκύνησαν τα είδωλα των Μωαβιτών.

Αρ. 25,3 και ετελέσθη Ισραήλ τώ Βεελφεγώρ· και ωργίσθη θυμό Κύριος τώ Ισραήλ.

Αρ. 25,3 Έτσι δε ο Ισραηλιτικός λαός έλαβε μέρος εις τας ειδωλολατρικάς τελετάς του Βεελφεγώρ. Ο Κυριος ωργίσθη και εθυμώθη εναντίον του ισραηλιτικού λαού δια την παρανομίαν αυτήν.

Αρ. 25,4 και είπε Κύριος τώ Μωυσή· λαβέ πάντας τους αρχηγούς τού λαού και παραδειγματίσον αυτούς Κυρίω κατέναντι τού ηλίου, και αποστραφήσεται οργή θυμού Κυρίου από Ισραήλ.

Αρ. 25,4 Είπε δε προς τον Μωϋσήν· “πάρε όλους τους παραστρατήσαντας αρχηγούς του λαού και εν πλήρει ημέρα τιμώρησέ τοε παραδειγματικώς ενώπιον όλων και έτσι θα παύση η οργή μου από τον ισραηλιτικόν λαόν”.

Αρ. 25,5 και είπε Μωυσής ταίς φυλαίς Ισραήλ· αποκτείνετε έκαστος τον οικειόν αυτού τον τετελεσμένον τώ Βεελφεγώρ.

Αρ. 25,5 Εις την εντολήν του Θεού υπακούων ο Μωϋσής είπε προς τους Ισραηλίτας· “ο καθένας σας να φονεύσῃ τον συγγενή του, ο οποίος συμμετέσχε εις τας ειδωλαλατρικὰς τελετάς του Βεελφεγώ”. Και οι Ισραηλίται υπήκουσαν.

Αρ. 25,6 Καί ιδού ἄνθρωπος των υἰών Ισραήλ ἐλθὼν προσήγαγε τον ἀδελφόν αὐτοῦ προς την Μαδιανίτιν ἐναντίον Μωυσῆ και ἐναντίον πάσης συναγωγῆς υἰών Ισραήλ, αὐτοὶ δε ἐκλαιον παρὰ την θύραν της σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου.

Αρ. 25,6 Ἀλλὰ αἰφνης ἓνας Ισραηλίτης ἐλθὼν ὠδήγησε τον ἀδελφόν του προς μία γυναίκα Μαδιανίτιν, δια να αμαρτήσῃ ἐνώπιον του Μωϋσέως και ἐνώπιον ὅλου του πλήθους των Ισραηλιτῶν, ὅταν αὐτοὶ συντετριμμένοι δια τας αμαρτίας του λαοῦ ἐκλαιον πλησίον εις την θύραν της Σκηνῆς του Μαρτυρίου.

Αρ. 25,7 και ιδὼν Φινεὲς υἱὸς Ελεάζαρ υἱοῦ Ααρῶν τοῦ ιερέως ἐξανέστη ἐκ μέσου της συναγωγῆς και λαβὼν σειρομάστην ἐν τῇ χειρὶ

Αρ. 25,7 Ὁ Φινεὲς, υἱὸς του Ελεάζαρ, υἱοῦ του ἀρχιερέως Ααρῶν, ὅταν εἶδε την ἀναισχυντίαν αὐτήν, ἠγέρθη ἐκ μέσου του ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἐπῆρε στο χέρι του λόγχην ἀκιδωτήν,

Αρ. 25,8 εἰσῆλθεν ὀπίσω τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Ισραηλίτου ἐἰς την κάμινον και ἀπεκέντησεν ἀμφοτέρους, τον τε ἄνθρωπον τον Ισραηλίτην και την γυναίκα διὰ της μήτρας αὐτῆς· και ἐπαύσατο ἡ πληγὴ ἀπὸ υἰών Ισραήλ.

Αρ. 25,8 εἰσῆλθεν ἐἰς την σκηνὴν ὀπίσω ἀπὸ τον Ισραηλίτην αὐτὸν στον κοιτώνα του, διεπέρασε με την λόγχην και τους δύο, τον Ισραηλίτην και την γυναίκα δια της μήτρας της. Ἀμέσως δε ἐπαυσε ἡ ἐκ μέρους του Θεοῦ τιμωρία των Ισραηλιτῶν.

Αρ. 25,9 και ἐγένοντο οι τεθνηκότες ἐν τῇ πληγῇ τέσσαρες και εἴκοσι χιλιάδες.

Αρ. 25,9 Ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οι ὁποῖοι ἐφονεύθησαν κατὰ την πληγὴν αὐτήν, ἐφθάσε τας εἴκοσι τέσσαρας χιλιάδας.

Αρ. 25,10 Καί ἐλάλησε Κύριος προς Μωυσῆν λέγων·

Αρ. 25,10 Ὡμίλησεν ὁ Κύριος προς τον Μωϋσῆν και εἶπεν·

Αρ. 25,11 Φινεὲς υἱὸς Ελεάζαρ υἱοῦ Ααρῶν τοῦ ιερέως κατέπαυσε τον θυμόν μου ἀπὸ υἰών Ισραήλ ἐν τῷ ζήλωσάι μου τον ζήλον ἐν αὐτοῖς, και οὐκ ἐξανήλωσα τους υἱούς Ισραήλ ἐν τῷ ζήλω μου.

Αρ. 25,11 “Ὁ Φινεὲς, ὁ υἱὸς του Ελεάζαρ, υἱοῦ του ἀρχιερέως Ααρῶν, κατέπαυσε τον θυμόν μου ἐναντίον των Ισραηλιτῶν, διότι με ζήλον ἱερόν και ἀγανάκτησιν ἱεράν ἐφόνευσε τους ἐνόχους και ἔτσι δὲν κατέστρεψα τους Ισραηλίτας ἐπάνω ἐἰς την ἱεράν ἀγανάκτησίν μου.

Αρ. 25,12 οὕτως εἶπον· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι αὐτῷ διαθήκην εἰρήνης,

Αρ. 25,12 Δια την θεάρεστον αὐτήν διαγωγὴν του, εἶπα· ἰδοὺ ἐγὼ ὁ Θεὸς συνάπτω με αὐτὸν ἓνα συμβόλαιον ἰδιαιτέρας εἰρήνης.

Αρ. 25,13 και ἔσται αὐτῷ και τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ αὐτὸν διαθήκη ἱερατείας αἰωνία, ἀνθ ὡν ἐζήλωσε τῷ Θεῷ αὐτοῦ και ἐξιλίαστο περὶ των υἰών Ισραήλ.

Αρ. 25,13 Ὑπόσχομαι να δώσω ἐἰς αὐτὸν και στους ἀπογόνους του, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν, παντοτεινὴν την ἱερωσύνην, ἕνεκα του γεγονότος, ὅτι ἐδείξε ζήλον υπὲρ ἐμοῦ του Θεοῦ του και ἐξιλίωσε ἀπέναντί μου τους Ισραηλίτας ἀπὸ τας αμαρτίας των”.

Αρ. 25,14 το δε ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Ισραηλίτου τοῦ πεπληγότες, ὅς ἐπλήγη μετὰ της Μαδιανίτιδος, Ζαμβρί υἱὸς Σαλώ, ἀρχῶν οἴκου πατριᾶς των Συμεῶν·

Αρ. 25,14 Το δε ὄνομα του Ισραηλίτου, ὁ ὁποῖος ἐθανατώθη μαζὴ με την Μαδιανίτιδα ἢτο Ζαμβρί, παιδί του Σαλώ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχῶν ἀπὸ την φυλὴν του Συμεῶν.

Αρ. 25,15 και ὄνομα τῆς γυναικὸς τῆς Μαδιανίτιδος τῆς πεπληγῆς Χασβί, θυγάτηρ Σοῦρ ἀρχοντος ἔθνους Ομμῶθ, οἴκου πατριᾶς ἐστὶ των Μαδιάμ.

Αρ. 25,15 Το δε ὄνομα της φονευθεῖσης γυναικὸς, της Μαδιανίτιδος, ἦτο Χασβί. Αὐτὴ ἦτο θυγάτηρ του Σοῦρ, του ἀρχοντος στο ἔθνος Ομμῶθ, το ὁποῖον ἦτο φυλὴ των Μαδιανιτῶν.

Αρ. 25,16 Καί ἐλάλησε Κύριος προς Μωυσῆν λέγων· λάλησον τοῖς υἱοῖς Ισραήλ λέγων·

Αρ. 25,16 Ὡμίλησεν ὁ Κύριος προς τον Μωϋσῆν και εἶπεν· “ὁμίλησε προς τους Ισραηλίτας και εἶπέ ἐἰς αὐτούς.

Αρ. 25,17 ἐχθραίνετε τοῖς Μαδιανταῖς και πατάξατε αὐτούς,

Αρ. 25,17 Να θεωρήτε πάντοτε ἐχθροὺς τους Μαδιανίτας. Κτυπήσατέ τους,

Αρ. 25,18 ὅτι ἐχθραίνουσιν αὐτοὶ ὑμῖν ἐν δολιότητι, ὅσα δολιούσιν ὑμᾶς διὰ Φογῶρ και διὰ Χασβί θυγατέρα ἀρχοντος Μαδιάμ ἀδελφῆν αὐτῶν την πεπληγῆν ἐν τῇ ἡμέρᾳ της πληγῆς διὰ Φογῶρ.

Αρ. 25,18 διότι εἶναι δόλιοι ἐχθροὶ σας, ὅπως ἐφάνη ἐκ της δολιότητος που ἐδείξαν ἐναντίον σας ἐἰς Φογῶρ και δια της Χασβί, της θυγατρὸς του ἀρχοντος των Μαδιανιτῶν, της ἀδελφῆς των, ἡ ὁποία ἐφονεύθη κατὰ την ἡμέραν που ἐτιμωροῦντο οι Ισραηλίται δια το ἀνοσιούρημα, το ὁποῖον διέπραξαν ἐἰς την πόλιν Φογῶρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Αρ. 26,1 Καί ἐγένετο μετὰ την πληγὴν και ἐλάλησε Κύριος προς Μωυσῆν και Ελεάζαρ τον ἱερέα λέγων·

Αρ. 26,1 Ἐπειτα ἀπὸ την τιμωρίαν αὐτήν, ὁ Κύριος ὠμίλησε προς τον Μωϋσῆν και τον Ελεάζαρ τον ἀρχιερέα, λέγων·

Αρ. 26,2 λαβέ την ἀρχὴν πάσης συναγωγῆς υἰών Ισραήλ ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω κατ οἴκους πατριῶν αὐτῶν, πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος παρατάξασθαι ἐν Ισραήλ.

Αρ. 26,2 “κάμε ἀριθμησιν ὅλου του ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κατὰ φυλάς ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν και ἀνω, ὅλων αὐτῶν οι ὁποῖοι δύνανται να λάβουν μέρος ἐἰς πόλεμον”.

Αρ. 26,3 και ἐλάλησε Μωυσῆς και Ελεάζαρ οἱ ἱερεὺς ἐν Αραβῶθ Μωάβ ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου κατὰ Ἰεριχώ λέγων·

Αρ. 26,3 Ὁ Μωϋσῆς και Ελεάζαρ οἱ ἀρχιερεὺς ὠμίλησαν προς τον ἰσραηλιτικὸν λαόν ἐἰς την περιοχὴν Αραβῶθ της χώρας των Μωαβιτῶν, πλησίον του Ἰορδάνου ἀπέναντι ἀπὸ την Ἰεριχώ και εἶπαν·

Αρ. 26,4 ἀπὸ εικοσαετοῦς και ἐπάνω, ὡς τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. και οι υἱοὶ Ισραήλ οι ἐξεληθόντες ἐξ Αιγύπτου·

Αρ. 26,4 “ὅλοι οι Ισραηλίται ὅσοι ἐξήλθαν ἀπὸ την γῆν Αιγύπτου και εἶναι σήμερον ἡλικίας εἴκοσι ἐτῶν και ἀνω, ἀς ἀριθμηθῶν, σύμφωνα με την διαταγὴν που ἔδωκεν ὁ Κύριος στον Μωϋσῆν.

Αρ. 26,5 οὐβὴν πρωτότοκος Ισραήλ. υἱοὶ δε οὐβὴν· Ἐνώχ και δήμος τοῦ Ἐνώχ· τῷ Φαλλοῦ δήμος τοῦ Φαλλοῦ·

Αρ. 26,5 Ὁ Ρουβὴν ἦτο πρωτότοκος υἱὸς του Ἰακώβ. Υἱοὶ δε του Ρουβὴν ἦσαν· Ὁ Ἐνώχ και ὁ δήμος, ὁ ὁποῖος προήλθεν ἀπὸ τον Ἐνώχ. Ὁ Φαλλοῦ, στον ὁποῖον ἀνήκει ὁ δήμος Φαλλοῦ·

Αρ. 26,6 τῶ Ασρών δήμος τού Ασρωνί· τῶ Χαρμί δήμος τού Χαρμί.
Αρ. 26,6 Ο Ασρών και ο δήμος του Ασρών· ο Χαρμί και ο δήμος που ανήκει στον Χαρμί.
Αρ. 26,7 οὔτοι δήμοι ουβήν· και ἐγένετο ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν τρεῖς και τεσσαράκοντα χιλιάδες και ἐπτακόσιοι και τριάκοντα.
Αρ. 26,7 Αυτοί ἦσαν οἱ δήμοι τῆς φυλῆς του Ρουβήν. Ἐγινε καταμέτρησις αὐτῶν και ευρέθη ὅτι ἦσαν τεσσαράκοντα τρεῖς χιλιάδες ἐπτακόσιοι τριάκοντα.
Αρ. 26,8 και υἱοὶ Φαλλού Ἐλιάβ.
Αρ. 26,8 Υἱός του Φαλλού ἦτο ο Ἐλιάβ.
Αρ. 26,9 και υἱοὶ Ἐλιάβ· Ναμουήλ και Δαθάν και Αβειρών· οὔτοι ἐπικλητοὶ τῆς συναγωγῆς, οὔτοι εἰσιν οἱ ἐπισυστάντες ἐπὶ Μωυσήν και Ααρών ἐν τῇ συναγωγῇ Κορέ, ἐν τῇ ἐπισυστάσει Κυρίου,
Αρ. 26,9 Υἱοὶ του Ἐλιάβ ἦσαν, ο Ναμουήλ, ο Δαθάν και ο Αβειρών. Αυτοὶ ἦσαν ἐπίσημοι μεταξύ των Ἰσραηλιτῶν. Αυτοὶ ἦσαν που ἐπανεστάτησαν ἐναντίον του Μωϋσέως και του Ααρών μαζί με τους οπαδοὺς του Κορέ, τότε που ἔκαναν ἐπανάστασιν κατὰ του Κυρίου,
Αρ. 26,10 και ἀνοίξασα ἡ γῆ το στόμα αὐτῆς κατέπιεν αὐτούς και Κορέ ἐν τῷ θανάτῳ τῆς συναγωγῆς αὐτοῦ, ὅτε κατέφαγε το πύρ τους πενήκοντα και διακοσίους, και ἐγενήθησαν ἐν σημείῳ,
Αρ. 26,10 ὅτε ἤνοιξεν ἡ γῆ το στόμα τῆς και κατέπιε και ἐθανάτωσεν αὐτούς μαζί με τον Κορέ και τους οπαδοὺς του και ὅτε πύρ κατέφαγε και τους ἄλλους διακοσίους πενήκοντα στασιαστάς. Ολοὶ αὐτοὶ ἔγιναν σημεῖον και σωφρονιστικόν γεγονός στους ἄλλους δια τῆς τιμωρίας των ἐκ μέρους τῆς δικαιοσύνης του Θεοῦ.
Αρ. 26,11 οἱ δε υἱοὶ Κορέ οὐκ ἀπέθανον.
Αρ. 26,11 Οἱ υἱοὶ ὅμως του Κορέ δὲν ἀπέθανον.
Αρ. 26,12 και οἱ υἱοὶ Συμεών· ο δήμος των υἱῶν Συμεών· τῶ Ναμουήλ δήμος ο Ναμουηλί· τῶ Ιαμίν δήμος ο Ιαμινί· τῶ Ιαχίν δήμος ο Ιαχινί·
Αρ. 26,12 Οἱ υἱοὶ του Συμεών μαζί με τους δήμους αὐτῶν ἦσαν· Ο Ναμουήλ και ο δήμος Ναμουηλί· ο Ιαμίν και ο δήμος Ιαμινί, ο Ιαχίν και ο δήμος Ιαχινί·
Αρ. 26,13 τῶ Ζαρά δήμος ο Ζαραϊ· τῶ Σαούλ δήμος ο Σαουλί.
Αρ. 26,13 ο Ζαρά και ο δήμος Ζαραϊ· ο Σαούλ και ο δήμος Σαουλί.
Αρ. 26,14 οὔτοι δήμοι Συμεών ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν, δύο και εἴκοσι χιλιάδες και διακόσιοι.
Αρ. 26,14 Αυτοὶ εἶναι οἱ δήμοι τῆς φυλῆς Συμεών, των οποίων οἱ ἄνδρες ἀριθμηθέντες ἀνήλθον εἰς εἴκοσιδυο χιλιάδας διακοσίους.
Αρ. 26,15 υἱοὶ δε Ἰούδα· Ἡρ και Αυνάν· και ἀπέθανεν Ἡρ και Αυνάν ἐν γῆ Χαναάν.
Αρ. 26,15 Υἱοὶ δε του Ἰούδα ἦσαν, ἐκτός ἐκείνων που ἀναφέρονται κατωτέρω, ο Ἡρ και ο Αυνάν. Αυτοὶ ὅμως, ο Ἡρ και ο Αυνάν, ἀπέθανον εἰς τὴν χώραν Χαναάν.
Αρ. 26,16 και ἐγένοντο οἱ υἱοὶ Ἰούδα κατὰ δήμους αὐτῶν· τῶ Σηλώμ δήμος ο Σηλωνί· τῶ Φαρές δήμος ο Φαρεσί· τῶ Ζαρά δήμος ο Ζαραϊ.
Αρ. 26,16 Οἱ ἄλλοι υἱοὶ του Ἰούδα και οἱ δήμοι αὐτῶν ἦσαν· Ο Σηλώμ και ο δήμος Σηλωνί· ο Φαρές και ο δήμος Φαρεσί· ο Ζαρά και ο δήμος Ζαραϊ.
Αρ. 26,17 και ἐγένοντο οἱ υἱοὶ Φαρές· τῶ Ασρών δήμος ο Ασρωνί· τῶ Ιαμούν, δήμος ο Ιαμουνί.
Αρ. 26,17 Υἱοὶ δε του Φαρές ἦσαν· ο Ασρών και ο δήμος Ασρωνί· ο Ιαμούν και ο δήμος Ιαμουνί.
Αρ. 26,18 οὔτοι δήμοι τού Ἰούδα κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῶν, ἕξ και ἐβδομήκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.
Αρ. 26,18 Αυτοὶ ἦσαν οἱ δήμοι τῆς φυλῆς Ἰούδα. Κατὰ δε τὴν καταμέτρησίν των ευρέθη ὅτι ἦσαν ἐβδομήκοντα ἕξ χιλιάδες πεντακόσιοι.
Αρ. 26,19 και υἱοὶ Ἰσάχαρ κατὰ δήμους αὐτῶν· τῶ Θωλά δήμος ο Θωλαϊ· τῶ Φουά δήμος ο Φουαϊ
Αρ. 26,19 Υἱοὶ του Ἰσάχαρ και οἱ δήμοι αὐτῶν ἦσαν· Ο Θωλά και ο δήμος Θωλαϊ· ο Φουά και ο δήμος Φουαϊ.
Αρ. 26,20 τῶ Ιασούβ δήμος ο Ιασουβί· τῶ Σαμράμ δήμος ο Σαμραμί.
Αρ. 26,20 ο Ιασούβ και ο δήμος Ιασουβί· ο Σαμράμ και ο δήμος Σαμραμί.
Αρ. 26,21 οὔτοι δήμοι Ἰσάχαρ ἐξ ἐπισκέψεως αὐτῶν, τέσσαρες και ἐξήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.
Αρ. 26,21 Αυτοὶ ἦσαν οἱ δήμοι τῆς φυλῆς Ἰσάχαρ. Κατὰ δε τὴν καταμέτρησίν των ευρέθη ὅτι ἦσαν ἐξήκοντα τεσσάρες χιλιάδες τετρακόσιοι ἄνδρες.
Αρ. 26,22 υἱοὶ Ζαβουλών κατὰ δήμους αὐτῶν· τῶ Σαρεδ δήμος ο Σαρεδί· τῶ Ἀλλών δήμος ο Ἀλλωνί· τῶ Ἀλλήλ δήμος ο Ἀλληλί·
Αρ. 26,22 Υἱοὶ του Ζαβουλών μαζί με τους δήμους των ἦσαν· Ο Σαρεδ και ο δήμος Σαρεδί· ο Ἀλλών και ο δήμος Ἀλλωνί· ο Ἀλλήλ και ο δήμος Ἀλληλί.
Αρ. 26,23 οὔτοι δήμοι Ζαβουλών ἐξ ἐπισκέψεως αὐτῶν, ἐξήκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.
Αρ. 26,23 Αυτοὶ ἦσαν οἱ καταμετρηθέντες δήμοι Ζαβουλών, ἐκ τῆς ἀριθμήσεως των οποίων ευρέθη ὅτι οἱ ἄνδρες ἦσαν ἐξήκοντά χιλιάδας πεντακόσιοι.
Αρ. 26,24 υἱοὶ Γάδ κατὰ δήμους αὐτῶν· τῶ Σαφών δήμος ο Σαφωνί· τῶ Ἀγγί δήμος ο Ἀγγί· τῶ Σουνί δήμος ο Σουνί·
Αρ. 26,24 Υἱοὶ του Γαδ μαζί με τους δήμους των ἦσαν· Ο Σαφών και ο δήμος Σαφωνί· ο Ἀγγί και ο δήμος Ἀγγί· ο Σουνί και ο δήμος Σουνί·
Αρ. 26,25 τῶ Ἀζενί δήμος ο Ἀζενί· τῶ Ἀδδί δήμος ο Ἀδδί·
Αρ. 26,25 ο Ἀζενί και ο δήμος Ἀζενί· ο Ἀδδί και ο δήμος Ἀδδί·
Αρ. 26,26 τῶ Ἀροαδί δήμος ο Ἀροαδί· τῶ Ἀριήλ δήμος ο Ἀριηλί.
Αρ. 26,26 ο Ἀροαδί και ο δήμος Ἀροαδί· ο Ἀριήλ και ο δήμος Ἀριηλί.
Αρ. 26,27 οὔτοι δήμοι υἱῶν Γάδ ἐξ ἐπισκέψεως αὐτῶν, τέσσαρες και τεσσαράκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.
Αρ. 26,27 Αυτοὶ ἦσαν οἱ καταμετρηθέντες δήμοι Γαδ, των οποίων οἱ ἄνδρες ευρέθη ὅτι ἦσαν τεσσαράκοντα χιλιάδες πεντακόσιοι.
Αρ. 26,28 υἱοὶ Ἀσήρ κατὰ δήμους αὐτῶν· τῶ Ιαμίν δήμος ο Ιαμινί· τῶ Ἰεσοῦ δήμος ο Ἰεσοῦϊ· τῶ Βαριά δήμος ο Βαριαϊ·
Αρ. 26,28 Υἱοὶ του Ἀσήρ μαζί με τους δήμους των ἦσαν· Ο Ιαμίν και ο δήμος Ιαμινί· ο Ἰεσοῦ και ο δήμος Ἰεσοῦϊ· ο Βαριά και ο δήμος Βαριαϊ.

Αρ. 26,29 τώ Χοβέρ δήμος ο Χοβερί· τώ Μελχιήλ δήμος ο Μελχιηλί.
Αρ. 26,29 Ο Χοβέρ και ο δήμος Χοβερί· ο Μελχιήλ και ο δήμος Μελχιηλί.
Αρ. 26,30 και το όνομα θυγατρός Ασήρ Σάρα.
Αρ. 26,30 Η θυγάτηρ του Ασήρ ωνομάζετο Σαρα.
Αρ. 26,31 οὔτοι δήμοι Ασήρ ἐξ επισκέψεως αὐτῶν, τρεῖς και τεσσαράκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.
Αρ. 26,31 Αυτοί ἦσαν οι δήμοι Ασήρ, ἐκ τῆς καταμετρήσεως των οποίων ευρέθη ὅτι οι ἄνδρες ἦσαν τεσσαράκοντα τρεῖς χιλιάδες τετρακόσιοι.
Αρ. 26,32 υἱοὶ Ἰωσήφ κατὰ δήμους αὐτῶν· Μανασσή και Εφραΐμ.
Αρ. 26,32 Υἱοὶ του Ἰωσήφ με τους δήμους των ἦσαν, ο Μανασσή και ο Εφραΐμ.
Αρ. 26,33 υἱοὶ Μανασσή· τώ Μαχίρ δήμος ο Μαχίρι· και Μαχίρ ἐγέννησε τον Γαλαάδ· τώ Γαλαάδ δήμος ο Γαλααδί.
Αρ. 26,33 Υἱοὶ του Μανασσή ἦσαν· Ο Μαχίρ και ο δήμος Μαχίρι. Ο Μαχίρ ἀπέκτησε υἱόν τον Γαλαάδ. Ἐκ δε του Γαλαάδ κατήγετο ο δήμος Γαλααδί.
Αρ. 26,34 και οὔτοι υἱοὶ Γαλαάδ· Αχιέζερ δήμος ο Αχιεζερί· τώ Χελέγ δήμος ο Χελεγί·
Αρ. 26,34 Αυτοὶ δε ἦσαν οι υἱοὶ του Γαλαάδ· Αχιέζερ και ο δήμος Αχιεζερί· ο Χελέγ και ο δήμος Χελεγί.
Αρ. 26,35 τώ Εσριήλ δήμος ο Εσριηλί· τώ Συχέμ δήμος ο Συχεμί·
Αρ. 26,35 ο Εσριήλ και ο δήμος Εσριηλί· ο Συχέμ και ο δήμος Συχεμί·
Αρ. 26,36 τώ Συμαέρ δήμος ο Συμαερί· και τώ Οφέρ δήμος ο Οφερί·
Αρ. 26,36 ο Συμαέρ και ο δήμος Συμαερί· ο Οφέρ και ο δήμος Οφερί.
Αρ. 26,37 και τώ Σαλπαάδ υἱὸς Οφέρ ουκ ἐγένοντο αὐτῶ υἱοὶ, ἀλλ ἡ θυγατέρες, και ταῦτα τα ονόματα των θυγατέρων Σαλπαάδ· Μαλά και Νουά και Εγλά και Μελχά και Θερσά.
Αρ. 26,37 Ο Σαλπαάδ, υἱὸς του Οφέρ, δεν ἀπέκτησεν υἱούς ἀλλὰ μόνον θυγατέρας. Αἱ θυγατέρες δε του Σαλπαάδ ωνομάζοντο· Μαλά, Νουά, Εγλά, Μελχά και Θερσά.
Αρ. 26,38 οὔτοι δήμοι Μανασσή ἐξ επισκέψεως αὐτῶν, δύο και πενήκοντα χιλιάδες και επτακόσιοι.
Αρ. 26,38 Αυτοὶ ἦσαν οι καταμετρηθέντες δήμοι Μανασσή, ἐκ τῆς αριθμήσεως των οποίων ευρέθη ὅτι οι ἄνδρες ἀνήρχοντο εἰς πενήκοντα δύο χιλιάδας επτακοσίους.
Αρ. 26,39 και οὔτοι υἱοὶ Εφραΐμ· τώ Σουθαλά δήμος ο Σουθαλαΐ· τώ Τανάχ δήμος ο Ταναχί.
Αρ. 26,39 Υἱοὶ του Εφραΐμ ἦσαν οι ἐξῆς· Ο Σουθαλά και ο δήμος Σουθαλαΐ· ο Τανάχ και ο δήμος Ταναχί.
Αρ. 26,40 οὔτοι υἱοὶ Σουθαλά· τώ Εδέν δήμος ο Εδενί.
Αρ. 26,40 Υἱοὶ δε του Σουθαλά ἦσαν, ο Εδέν και ο δήμος Εδενί.
Αρ. 26,41 οὔτοι δήμοι Εφραΐμ ἐξ επισκέψεως αὐτῶν, δύο και τριάκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι. οὔτοι δήμοι υἱῶν Ἰωσήφ κατὰ δήμους αὐτῶν.
Αρ. 26,41 Αυτοὶ ἦσαν οι δήμοι Εφραΐμ, ἐκ τῆς καταμετρήσεως των οποίων ευρέθη, ὅτι οι ἄνδρες ἀνήρχοντο εἰς τριάκοντα δύο χιλιάδας πεντακοσίους. Αυτοὶ ἦσαν οι υἱοὶ του Ἰωσήφ και οι δήμοι αὐτῶν.
Αρ. 26,42 υἱοὶ Βενιαμίν κατὰ δήμους αὐτῶν· τώ Βαλέ δήμος ο Βαλί· τώ Ασυβήρ δήμος ο Ασυβηρί· τώ Ιαχιράν δήμος ο Ιαχιρανί·
Αρ. 26,42 Υἱοὶ του Βενιαμίν και οι δήμοι αὐτῶν ἦσαν· Ο Βαλέ και ο δήμος Βαλί· ο Ασυβήρ και ο δήμος Ασυβηρί· ο Ιαχιράν και ο δήμος Ιαχιρανί·
Αρ. 26,43 τώ Σωφάν δήμος ο Σωφανί.
Αρ. 26,43 ο Σωφάν και ο δήμος Σωφανί.
Αρ. 26,44 και ἐγένοντο οι υἱοὶ Βαλέ Αδάρ και Νοεμάν· τώ Αδάρ δήμος ο Αδαρί και τώ Νοεμάν δήμος ο Νοεμανί.
Αρ. 26,44 Υἱοὶ του Βαλέ ἦσαν, ο Αδάρ και ο Νοεμάν· ἐκ του Αδάρ κατήγετο ο δήμος Αδαρί και ἐκ του Νοεμάν ο δήμος Νοεμανί.
Αρ. 26,45 οὔτοι οι υἱοὶ Βενιαμίν κατὰ δήμους αὐτῶν ἐξ επισκέψεως αὐτῶν, πέντε και τριάκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι.
Αρ. 26,45 Αυτοὶ ἦσαν οι υἱοὶ του Βενιαμίν και οι δήμοι των, ἐκ τῆς αριθμήσεως των οποίων ευρέθη, ὅτι οι ἄνδρες ἀνήρχοντο εἰς τριάκοντα πέντε χιλιάδας πεντακοσίους.
Αρ. 26,46 και υἱοὶ Δάν κατὰ δήμους αὐτῶν· τώ Σαμέ δήμος ο Σαμεΐ· οὔτοι δήμοι Δάν κατὰ δήμους αὐτῶν.
Αρ. 26,46 Υἱοὶ του Δαν και οι δήμοι αὐτῶν ἦσαν· Ο Σαμέ και ο δήμος Σαμεΐ. Αὐτὸς μόνος ἦτο ο δήμος τῆς φυλῆς Δαν.
Αρ. 26,47 πάντες οι δήμοι Σαμεΐ κατ' ἐπισκοπήν αὐτῶν τέσσαρες και ἐξήκοντα χιλιάδες και τετρακόσιοι.
Αρ. 26,47 Ολοὶ οι ἄνδρες του δήμου Σαμεΐ, οι καταμετρηθέντες τότε, ευρέθη ὅτι ἀνήρχοντο εἰς ἐξήκοντα τέσσαρας χιλιάδας τετρακοσίους.
Αρ. 26,48 υἱοὶ Νεφθαλί κατὰ δήμους αὐτῶν· τώ Ασιήλ δήμος ο Ασιηλί· τώ Γαυνί δήμος ο Γαυνί·
Αρ. 26,48 Υἱοὶ του Νεφθαλί με τους δήμους αὐτῶν ἦσαν· Ο Ασιήλ και ο δήμος Ασιηλί· ο Γαυνί και ο δήμος Γαυνί·
Αρ. 26,49 τώ Ιεσέρ δήμος ο Ιεσερί· τώ Σελλήμ δήμος ο Σελλημί.
Αρ. 26,49 ο Ιεσέρ και ο δήμος Ιεσερί· ο Σελλήμ και ο δήμος Σελλημί.
Αρ. 26,50 οὔτοι δήμοι Νεφθαλί ἐξ επισκέψεως αὐτῶν, τεσσαράκοντα χιλιάδες και τριακόσιοι.
Αρ. 26,50 Αυτοὶ ἦσαν οι δήμοι Νεφθαλί, ἐκ τῆς αριθμήσεως των οποίων ευρέθη ὅτι οι ἄνδρες τῆς ἦσαν τεσσαράκοντα χιλιάδες τριακόσιοι.
Αρ. 26,51 αὕτη ἡ ἐπίσκεψις υἱῶν Ἰσραήλ, ἐξακόσιοι χιλιάδες και χίλιοι και επτακόσιοι και τριάκοντα.
Αρ. 26,51 Αὕτη ἦτο ἡ νέα ἀριθμησις των Ἰσραηλιτῶν κατ' αὐτὴν δε ευρέθη ὅτι οι ἄνδρες του Ἰσραήλ ἀνήρχοντο ἐν συνόλῳ εἰς ἐξακοσίας χιλιάδας χιλίους επτακοσίους τριάκοντα.
Αρ. 26,52 Καὶ ἐλάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·
Αρ. 26,52 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσὴν και εἶπεν·
Αρ. 26,53 τούτοις μερισθήσεται ἡ γῆ κληρονομεῖν ἐξ αριθμοῦ ονομάτων·
Αρ. 26,53 "εἰς αὐτούς οι ὁποῖοι ηριθμήθησαν θα κατανεμηθῆ ἡ χώρα τῆς Χαναάν ὡς κληρονομία ἀναλόγως του αριθμοῦ των ἀτόμων.
Αρ. 26,54 τοῖς πλείοσι πλεονάσεις τὴν κληρονομίαν και τοῖς ἐλάττωσιν ἐλαττώσεις τὴν κληρονομίαν αὐτῶν· ἐκάστῳ καθὼς ἐπισκέπησαν, δοθήσεται ἡ κληρονομία αὐτῶν.

Αρ. 26,54 Οπου δηλαδή υπάρχουν μεγαλύτεροι ομάδες, θα δώσης μεγαλύτερον κλήρον γης, και όπου υπάρχουν μικρότεροι, θα δώσης μικρότερον κλήρον. Εις κάθε φυλήν και δήμον θα κατανεμηθή η γη αναλόγως του αριθμού των.

Αρ. 26,55 διά κλήρων μερισθήσεται η γη· τοῖς ονόμασι, κατά φυλάς πατριῶν αὐτῶν κληρονομήσουσιν·

Αρ. 26,55 Τα τμήματα, εἰς τα οποία θα διαιρεθῆ ἡ γη, θα δοθῶν δια κληρώσεως. Κατά τα άτομα των φυλῶν θα γίνῃ ἡ κληρώσις

Αρ. 26,56 ἐκ τοῦ κλήρου μεριεῖς τὴν κληρονομίαν αὐτῶν ἀνά μέσων πολλῶν καὶ ολίγων.

Αρ. 26,56 Διὰ τῆς κληρώσεως θα κατανείμῃς τὰς περιοχὰς τῆς χώρας ὡς κληρονομίαν εἰς τὰς μεγαλύτερας ομάδας καὶ εἰς τὰς μικροτέρας”.

Αρ. 26,57 Καὶ υἱοὶ Λευὶ κατὰ δήμους αὐτῶν· τῷ Γεδσῶν δήμος ὁ Γεδσῶν· τῷ Καάθ δήμος ὁ Κααθί· τῷ Μεραρί δήμος ὁ Μεραρί.

Αρ. 26,57 Υἱοὶ τοῦ Λευὶ με τοὺς δήμους αὐτῶν ἦσαν· Ὁ Γεδσῶν καὶ ὁ δήμος Γεδσῶν· ὁ Καάθ καὶ ὁ δήμος Κααθί· ὁ Μεραρί καὶ ὁ δήμος Μεραρί.

Αρ. 26,58 οὗτοι οἱ δήμοι υἱῶν Λευὶ· δήμος ὁ Λοβενί, δήμος ὁ Χεβρωνί, δήμος ὁ Κορέ καὶ δήμος ὁ Μουσί. καὶ Καάθ ἐγέννησε τὸν Ἀμράμ.

Αρ. 26,58 Καὶ οἱ ἐπόμενοι ἦσαν ἐπίσης δήμοι των υἱῶν Λευὶ· Ὁ δήμος Λοβενί, ὁ δήμος Χεβρωνί, ὁ δήμος Κορέ καὶ ὁ δήμος Μουσί. Ὁ Καάθ ἀπέκτησε υἱὸν τὸν Ἀμράμ.

Αρ. 26,59 τὸ δε ὄνομα τῆς γυναίκος αὐτοῦ Ἰωχαβέδ, θυγατὴρ Λευὶ, ἣ ἔτεκε τούτους τῷ Λευὶ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ ἔτεκε τῷ Ἀμράμ τὸν Ἀαρῶν καὶ Μωυσῆν καὶ Μαριάμ τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν.

Αρ. 26,59 Ἡ σύζυγός τοῦ ὠνομάζετο Ἰωχαβέδ καὶ ἦτο ἀπόγονος τῆς φυλῆς τοῦ Λευὶ. Αὐτὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐγέννησεν εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Λευὶ τοὺς ἐξῆς. Ἐκ τοῦ συζύγου τῆς Ἀμράμ ἐγέννησε τὸν Ἀαρῶν, τὸν Μωϋσῆν καὶ Μαριάμ τὴν ἀδελφὴν των.

Αρ. 26,60 καὶ ἐγεννήθησαν τῷ Ἀαρῶν ὁ τε Ναδάβ καὶ Ἀβιούδ καὶ Ἐλεάζαρ καὶ Ἰθάμαρ.

Αρ. 26,60 Ὁ Ἀαρῶν ἀπέκτησεν υἱούς τὸν Ναδάβ, τὸν Ἀβιούδ, τὸν Ἐλεάζαρ καὶ τὸν Ἰθάμαρ.

Αρ. 26,61 καὶ ἀπέθανε Ναδάβ καὶ Ἀβιούδ ἐν τῷ προσφέρειν αὐτούς πύρ ἀλλότριον ἐναντὶ Κυρίου ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινά.

Αρ. 26,61 Ὁ Ναβάδ καὶ ὁ Ἀβιούδ ἀπέθανον, τιμωρηθέντες παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημον Σινά προσέφερον ξένον κοσμικόν πυρ στο θυσιστήριον τοῦ Κυρίου.

Αρ. 26,62 καὶ ἐγενήθησαν ἐξ ἐπισκέψεως αὐτῶν τρεῖς καὶ εἴκοσι χιλιάδες, πάν ἀρσενικόν ἀπὸ μηνιαίου καὶ ἐπάνω· οὐ γὰρ συνεπεσκέπησαν ἐν μέσῳ υἱῶν Ἰσραήλ, ὅτι οὐ δίδοται αὐτοῖς κλήρος ἐν μέσῳ υἱῶν Ἰσραήλ.

Αρ. 26,62 Ἀπὸ τὴν ἀριθμησιν που ἐγένετο εἰς τὴν φυλὴν Λεὶ ἐνυλεθῆ ὅτι ὅλοι οἱ ἄρρενες, ἀπὸ ἐνός μηνός καὶ ἐπάνω, ἦσαν εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες. Δὲν συμπεριελήφθησαν αὐτοὶ εἰς τὴν καταμέτρησιν μαζὴ με τοὺς ἄλλους Ἰσραηλίτας, διότι δὲν θα ἐδίδοτο εἰς αὐτούς κλήρος γῆς ἀνά μέσον των ἄλλων Ἰσραηλιτῶν.

Αρ. 26,63 καὶ αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις Μωυσῆ καὶ Ἐλεάζαρ τοῦ ἱερέως, οἱ ἐπεσκέψαντο τοὺς υἱούς Ἰσραήλ ἐν Ἀραβῶθ Μωάβ, ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου κατὰ Ἰεριχώ.

Αρ. 26,63 Αὐτὴ εἶναι ἡ καταμέτρησις των Ἰσραηλιτῶν, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ ἀρχιερέα Ἐλεάζαρ, ὅταν ἠρίθμησαν τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς τὴν περιοχὴν Ἀραβῶθ τῆς χώρας Μωάβ, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἰεριχώ.

Αρ. 26,64 καὶ ἐν τούτοις οὐκ ἦν ἄνθρωπος των ἐπισκεμμένων ὑπὸ Μωυσῆ καὶ Ἀαρῶν, οὓς ἐπεσκέψαντο τοὺς υἱούς Ἰσραήλ ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινά·

Αρ. 26,64 Μεταξὺ αὐτῶν, που καταμετρήθησαν, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταμετρηθῆ κατὰ τὴν πρώτην φορὰν ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρῶν εἰς τὴν ἐρημον Σινά,

Αρ. 26,65 ὅτι εἶπε Κύριος αὐτοῖς· θανάτῳ ἀποθανοῦνται ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ οὐ κατελείφθη ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς, πλην Χάλεβ υἱὸς Ἰεφοννή καὶ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυή.

Αρ. 26,65 ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πραγματοποιηθῆ δι’ αὐτούς ἡ προαναγγελθεῖσα παρὰ τοῦ Κυρίου τιμωρία. Διότι ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι θα ἀποθάνουν ὅλοι εἰς τὴν ἐρημον. Καὶ τράγματι κανεὶς ἀπὸ αὐτούς δὲν ἔμενε, πλην τοῦ Χαλεβ, υἱοῦ τοῦ Ἰεφοννή, καὶ Ἰησοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναυή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Αρ. 27,1 Καὶ προσελθούσαι αἱ θυγατέρες Σαλπαὰδ υἱοῦ Ὀφέρ, υἱοῦ Γαλαὰδ, υἱοῦ Μαχίρ, τοῦ δήμου Μανασσή, των υἱῶν Ἰωσήφ (καὶ ταῦτα τα ονόματα αὐτῶν· Μααλά καὶ Νουά καὶ Ἐγλά καὶ Μελχά καὶ Θερσά)

Αρ. 27,1 Τότε προσήλθον πρὸς τὸν Μωϋσῆν αἱ θυγατέρες τοῦ Σαλπαὰδ, υἱοῦ τοῦ Ὀφέρ, υἱοῦ τοῦ Γαλαὰδ, ὁ ὁποῖός ἦτο υἱὸς τοῦ Μαχίρ, καταγόμενοι ὅλοι ἀπὸ τὴν φυλὴν Μανασσή, ἐνός ἀπὸ τοὺς υἱούς τοῦ Ἰωσήφ. (Τὰ δε ονόματα των θυγατέρων τοῦ Σαλπαὰδ ἦσαν, Μααλά, Νουα, Ἐγλά, Μελχά καὶ Θερσά).

Αρ. 27,2 καὶ στάσαι ἐναντὶ Μωυσῆ καὶ ἐναντὶ Ἐλεάζαρ τοῦ ἱερέως καὶ ἐναντὶ των ἀρχόντων καὶ ἐναντὶ πάσης συναγωγῆς ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου λέγουσιν·

Αρ. 27,2 Ἐστάθησαν ἐνώπιον τοῦ Μωϋσέως, ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως Ἐλεάζαρ, ἐνώπιον των ἀρχόντων καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ, εἰς τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου, καὶ εἶπον·

Αρ. 27,3 ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦν ἐν μέσῳ τῆς συναγωγῆς τῆς ἐπιστάσεως ἐναντὶ Κυρίου ἐν τῇ συναγωγῇ Κορέ, ὅτι δι ἀμαρτίαν αὐτοῦ ἀπέθανε, καὶ υἱοὶ οὐκ ἐγένοντο αὐτῶ· μὴ ἐξαλειφθῆτω τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐκ μέσου τοῦ δήμου αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ υἱός· δότε ἡμῖν κατὰσχεσιν ἐν μέσῳ ἀδελφῶν πατρὸς ἡμῶν.

Αρ. 27,3 “ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐρημον. Δὲν ἀνήκεν αὐτὸς εἰς τὴν ομάδα, ἡ ὁποία ἐπανεστάτησεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου μαζὴ με τοὺς οπαδοὺς τοῦ Κορέ. Ἀπέθανεν ὁμως εἰς τὴν ἐρημον διὰ τὴν ἄλλην ἀμαρτίαν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι Ἰσραηλίται. Υἱούς δὲν ἀπέκτησεν. Ἀς μὴ σβῆσῃ ὁμως τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μας ἀπὸ τὸν δήμον, στον ὁποῖον ἀνήκεν, ἐπειδὴ δὲν ἀπέκτησεν υἱούς. Ὅταν θα μοιράζετε τὴν γῆν τῆς Χαναάν δώσατε εἰς ἡμᾶς ἀνάμεσα στους Ἰσραηλίτας τὸν κλήρον, που ἀνήκει στον πατέρα μας”.

Αρ. 27,4 καὶ προσήγαγε Μωυσῆς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἐναντὶ Κυρίου.

Αρ. 27,4 Ὁ Μωϋσῆς ἔφερε τὴν υπόθεσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Αρ. 27,5 καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσῆν λέγων·

Αρ. 27,5 Ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς τὸν Μωϋσῆν καὶ εἶπεν·

Αρ. 27,6 ὀρθῶς θυγατέρες Σαλπαὰδ λελαλήκασι· δόμα δώσεις αὐταῖς κατὰσχεσιν κληρονομίας ἐν μέσῳ ἀδελφῶν πατρὸς

αυτών και περιθήσεις τον κλήρον τού πατρός αυτών αυταίς.

Αρ. 27,6 "Ορθώς ωμίλησα αι θυγατέρες Σαλπαάδ. Θα δώσης, ως ιδιοκτησίαν των, κληρονομίαν εις αυτάς μεταξύ των αδελφών του πατρός των και θα μεταβιβάσης εις αυτάς τον κλήρον, που εδικαιούτο ο πατήρ των.

Αρ. 27,7 και τοίς υιοίς Ισραήλ λαλήσεις λέγων·

Αρ. 27,7 Εις δε τους Ισραηλίτας θα είπης τα εξής·

Αρ. 27,8 άνθρωπος εάν αποθάνη και υιός μη ή αυτώ, περιθήσετε την κληρονομίαν αυτού τή θυγατρί αυτού·

Αρ. 27,8 Εάν ένας άνθρωπος αποθάνη, και δεν έχει αποκτήσει υιόν, η κληρονομία του θα περιέλθη εις την θυγατέρα του.

Αρ. 27,9 εάν δε μη ή θυγάτηρ αυτώ, δώσετε την κληρονομίαν τώ αδελφώ τού πατρός αυτού·

Αρ. 27,9 Εάν όμως δεν έχη αυτός θυγατέρα, θα δώσετε την κληρονομίαν στον αδελφόν του αποθανόντος πατρός.

Αρ. 27,10 εάν δε μη ώσιν αυτώ αδελφοί, δώσετε την κληρονομίαν τώ αδελφώ τού πατρός αυτού·

Αρ. 27,10 Εάν αυτός δεν έχη αδελφούς, θα δώσετε την κληρονομίαν στον αδελφόν του πατρός του, τον θεϊόν του.

Αρ. 27,11 εάν δε μη ώσιν αδελφοί τού πατρός αυτού, δώσετε την κληρονομίαν τώ οικείω τώ έγγιστα αυτού εκ της φυλής αυτού κληρονομήσαι τα αυτού. και έσται τούτο τοίς υιοίς Ισραήλ δικαίωμα κρίσεως, καθά συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 27,11 Εάν δε δεν υπάρχουν αδελφοί του πατρός του, θα δώσετε την κληρονομίαν στον πλησιέστερον συγγενή εκ της φυλής του, δια να παραλάβη αυτός την κληρονομίαν εκείνου". Αυτό θα είναι δια τους Ισραηλίτας το κληρονομικόν δικαίον, σύμφωνα με την εντολήν που έδωσε ο Κυριος στον Μωϋσήν.

Αρ. 27,12 Καί ειπε Κύριος προς Μωυσήν· ανέβηθι εις το όρος το εν τώ πέραν τού Ιορδάνου (τούτο το όρος Ναβαύ) και ιδέ την γήν Χαναάν, ήν εγώ δίδωμι τοίς υιοίς Ισραήλ εν κατασχέσει·

Αρ. 27,12 Ο Κυριος ειπε προς τον Μωϋσήν· "ανέβα επάνω στο όρος, που ευρίσκεται ανατολικά από τον Ιορδάνην στο όρος Νααύ - και από εκεί ιδέ την χώραν της Χαναάν, την οποίαν εγώ δίδω προς κατάκτησιν στους Ισραηλίτας.

Αρ. 27,13 και όψη αυτήν και προστεθήση προς τον λαόν σου και σύ, καθά προσετέθη Ααρών ο αδελφός σου εν Ωρ τώ όρει,

Αρ. 27,13 Θα ίδης αυτήν και κατόπιν θα αποθάνης, δια να προστεθής και συ στον λαόν σου, όπως προσετέθη ο αδελφός σου ο Ααρών, ο οποίος απέθανεν επάνω στο όρος Ωρ.

Αρ. 27,14 διότι παρέβητε το ρημά μου εν τή ερήμω Σίν εν τώ αντιπίπτειν την συναγωγήν αγιάσαι με· ουχ ηγιάσατέ με επί τώ ύδατι έναντι αυτών (τούτ έστι το ύδωρ αντιλογίας εν Κάδης εν τή ερήμω Σίν).

Αρ. 27,14 Και θα αποθάνετε, χωρίς να εισέλθητε εις την γην της Επαγγελίας, διότι παρέβητε την εντολήν μου εις την έρημον Σιν και δεν με ευπροσώπησατε ούτε με εδοξάσατε ενώπιον των Ισραηλιτών, όταν το πλήθος αυτών κατεφέρετο εναντίον μου δια την έλλειψιν του ύδατος εις την έρημον Σιν (επρόκειτο δια το ύδωρ που εδόθη στους Ισραηλίτας μετά τον γογγυσμόν των εις την πόλιν Κάδης εν τη ερήμω Σιν δια το ύδωρ της αντιλογίας).

Αρ. 27,15 και ειπε Μωυσής προς Κύριον·

Αρ. 27,15 Παρεκάλεσε δε ο Μωϋσής τον Θεόν και ειπε·

Αρ. 27,16 επισκεψάσθω Κύριος ο Θεός των πνευμάτων και πάσης σαρκός άνθρωπον επί της συναγωγής ταύτης,

Αρ. 27,16 "Συ, Κυριος ο Θεός των πνευμάτων και πάσης σαρκός, αφού εν τη δικαιοσύνη σου ώρισες να αποθάνω εγώ εν τη ερήμω, ας θελήσης να εκλέξης άνθρωπον ικανόν από τον λαόν αυτόν,

Αρ. 27,17 όστις εξελεύσεται πρό προσώπου αυτών και όστις εισελεύσεται πρό προσώπου αυτών και όστις εξάξει αυτούς και όστις εισάξει αυτούς, και ουκ έσται η συναγωγή Κυρίου ωσει πρόβατα οίς ουκ έστι ποιμήν.

Αρ. 27,17 ο οποίος ως αρχηγός θα ηγήται και θα προηγήται από όλους αυτούς και θα εισέρχεται με εξουσίαν εν μέσω αυτών και ο οποίος θα εξαγάγη αυτούς από εδώ και θα τους οδηγήση ασφαλείς και νικητάς εις την Χαναάν, και δεν θα είναι ο λαός του Κυρίου ωσαν πρόβατα, εις τα οποία δεν υπάρχει ποιμήν.

Αρ. 27,18 και ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων· λάβε προς σεαυτόν Ιησούν υιόν Ναυή, άνθρωπον ός έχει πνεύμα εν εαυτώ, και επιθήσεις τας χείρας σου επ αυτόν

Αρ. 27,18 Ο Κυριος ωμίλησεν προς τον Μωϋσήν και ειπεν· "πάρε μαζή σου τον Ιησούν, τον υιόν του Ναυή, άνδρα ο οποίος έχει πνεύμα Θεού μέσα του, θα θέσης επάνω εις αυτόν τα χέρια σου,

Αρ. 27,19 και στήσεις αυτόν έναντι Ελεάζαρ τού ιερέως και εντελή αυτώ έναντι πάσης συναγωγής και εντελή περί αυτού εναντίον αυτών

Αρ. 27,19 θα παρουσιάσης αυτόν ενώπιον του αρχιερέως Ελεάζαρ και θα δώσης εις αυτόν την εντολήν και το δικαίωμα του αρχηγού ενώπιον όλου του λαού· θα τον περιβάλης με αυτήν την εξουσίαν ενώπιον όλων·

Αρ. 27,20 και δώσεις της δόξης σου επ αυτόν, όπως αν εισακούσωσιν αυτού οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 27,20 και θα του δώσης ένα μέρος από το ιδικόν σου κύρος και από την ιδικην σου εξουσίαν, ώστε οι Ισραηλίται να υπακούουν πλέον εις αυτόν.

Αρ. 27,21 και έναντι Ελεάζαρ τού ιερέως στήσεται, και επερωτήσουσιν αυτόν την κρίσιν των δήλων έναντι Κυρίου· επί τώ στόματι αυτού εξελεύσονται και επί τώ στόματι αυτού εισελεύσονται αυτός και οι υιοί Ισραήλ ομοθυμαδόν και πάσα η συναγωγή.

Αρ. 27,21 Ενώπιον του αρχιερέως Ελεάζαρ θα παρουσιασθή αυτός. Ο λαός και ο Ιησούς του Ναυή τον Ελεάζαρ θα ερωτούν και αυτός θα αποκαλύπτη την γνώμην και το θέλημα του Κυρίου. Κατόπιν εντολής αυτού θα κινούνται και θα ενεργούν ο Ιησούς του Ναυη και οι Ισραηλίται, όλοι μαζή, όλος ο λαός του Ισραήλ με μία ψυχή".

Αρ. 27,22 και εποίησε Μωυσής, καθά ενετείλατο αυτώ Κύριος, και λαβών τον Ιησούν έστησεν αυτόν εναντίον Ελεάζαρ τού ιερέως και εναντίον πάσης συναγωγής

Αρ. 27,22 Ο Μωϋσής έκαμε όπως τον διέταξε ο Κυριος. Επήρε τον Ιησούν του Ναυή, τον παρουσίασεν ενώπιον του αρχιερέως Ελεάζαρ και ενώπιον όλου του λαού,

Αρ. 27,23 και επέθηκε τας χείρας αυτού επ αυτόν, και συνέστησεν αυτόν καθάπερ συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 27,23 έθεσε τα χέρια του επάνω εις αυτόν και εγκατέστησεν αυτόν ως αρχηγόν του λαού, όπως ο Κυριος ειχε διατάξει τον Μωϋσήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Αρ. 28,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 28,1 Ο Κυριος ομίλησε προς τον Μωϋσήν και ειπεν·

Αρ. 28,2 έντειλαι τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς λέγων· τα δώρά μου δόματά μου καρπώματά μου εις οσμὴν ευωδίας διατηρήσετε προσφέρειν εμοί εν ταίς εορταίς μου.

Αρ. 28,2 "δώσε εκ μέρους μου εντολήν στους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· Αι προς εμέ προσφοραί σας, αναίμακτοι και αιματηραί, δια να είναι ευπρόσδεκτοι ως οσμὴ ευωδίας εις εμέ, θα φροντίζετε να μου τας προσφέρετε κατά τας εορτάς, που εγώ έχω ορίσει.

Αρ. 28,3 και ερείς προς αυτούς· ταύτα τα καρπώματα όσα προσάξετε Κυρίω· αμνούς ενιαυσίους αμώμους δύο την ημέραν εις ολοκαύτωσιν ενδελεχώς,

Αρ. 28,3 Θα είπης προς αυτούς· αυταί είναι αι αιματηραί θυσίαι που θα προσφέρετε προς τον Κυριον. Δυο αμνούς ενός έτους, υγιείς και αρτιμελείς κάθε ημέραν πάντοτε προς ολοκαύτωσιν.

Αρ. 28,4 τον αμνόν τον ένα ποιήσεις το πρωϊ και τον αμνόν τον δεύτερον ποιήσεις το προς εσπέραν·

Αρ. 28,4 Τον ένα αμνόν θα προσφέρης θυσίαν το πρωϊ και τον άλλον αμνόν θα τον προσφέρης κατά την εσπέραν.

Αρ. 28,5 και ποιήσεις το δέκατον τού οϊφι σεμιδαλιν εις θυσίαν αναπεποιημένην εν ελαίω εν τετάρτω τού ίν.

Αρ. 28,5 Μαζή με αυτόν θα προσφέρης προς θυσίαν το εν δέκατον του οϊφι (δύο περίπου κιλά) σεμιγδάλι ζυμωμένον με ένα τέταρτον του ίν ελαίου (840 περίπου γραμμάρια).

Αρ. 28,6 ολοκαύτωμα ενδελεχισμού, η γενομένη εν τώ όρει Σινά εις οσμὴν ευωδίας Κυρίω·

Αρ. 28,6 Αυτά είναι τα καθημερινά ολοκαύτωματα, θυσία η οποία προσεφέρθη στο όρος Σινά ως οσμὴ ευωδίας προς τον Κυριον.

Αρ. 28,7 και σπονδήν αυτου το τέταρτον τού ίν τώ αμνώ τώ ενί, εν τώ αγίω σπείσεις σπονδήν σίκερα Κυρίω.

Αρ. 28,7 Θα προσφέρης ακόμα ως σπονδήν και ένα τέταρτόν του ίν οίνου (840 περίπου γραμμάρια) μαζή με κάθε αμνόν. Εις τον ιερόν χώρον θα προσφέρης προς τον Κυριον την θυσίαν αυτου του οίνου.

Αρ. 28,8 και τον αμνόν τον δεύτερον ποιήσεις το προς εσπέραν· κατά την θυσίαν αυτου και κατά την σπονδήν αυτου ποιήσετε εις οσμὴν ευωδίας Κυρίω.

Αρ. 28,8 Τον δεύτερον αμνόν θα τον θυσιάσης την εσπέραν. Μαζή με αυτόν θα προσφέρης την προαναφερθείσαν θυσίαν του σεμιγδαλιού και του οίνου εις οσμὴν ευωδίας προς τον Κυριον.

Αρ. 28,9 Καί τή ημέρα των σαββάτων προσάξετε δύο αμνούς ενιαυσίους αμώμους και δύο δέκατα σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω εις θυσίαν και σπονδήν,

Αρ. 28,9 Κατά δε την ημέραν του Σαββάτου θα προσφέρης και δύο ακόμη αμνούς ενός έτους, υγιείς και αρτιμελείς, δύο δέκατα σεμιγδάλι ζυμωμένον με έλαιον, ως θυσίαν αναίμακτον και την ανάλογον θυσίαν του οίνου.

Αρ. 28,10 ολοκαύτωμα σαββάτων εν τοίς σαββάτοις, επί της ολοκαυτώσεως της διά παντός και την σπονδήν αυτου.

Αρ. 28,10 Αυτοί οι δύο αμνοί είναι το επί πλέον ολοκαύτωμα του Σαββάτου, το οποίον θα προσφέρεται πάντοτε κάθε Σαββατο, πλην της καθημερινής αιματηράς θυσίας με την σχετικὴν προσφοραν του οίνου.

Αρ. 28,11 Καί εν ταίς νεομηνίαις προσάξετε ολοκαύτωμα τώ Κυρίω μόσχους εκ βοών δύο και κριόν ένα, αμνούς ενιαυσίους επτά αμώμους,

Αρ. 28,11 Κατά την πρώτην εκάστου μηνός θα προσφέρετε ολοκαύτωμα προς τον Κυριον δύο μοσχάρια, ένα κριον και επτά αμνούς, ενός έτους υγιείς και αρτιμελείς.

Αρ. 28,12 τρία δέκατα σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω τώ μόσχω τώ ενί και δύο δέκατα σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω τώ κριώ τώ ενί,

Αρ. 28,12 Θα προσφέρετε μαζή με κάθε μοσχάρι τρία δέκατα σεμιγδάλι (6 περίπου κιλά) ζυμωμένον με λάδι και μαζή με τον κριον δύο δέκατα σεμιγδάλι (4 περίπου κιλά) ζυμωμένο με λάδι.

Αρ. 28,13 δέκατον δέκατον σεμιδάλεως αναπεποιημένης εν ελαίω τώ αμνώ τώ ενί, θυσίαν οσμὴν ευωδίας κάρωμα Κυρίω.

Αρ. 28,13 Μαζή δε με κάθε αμνόν, θα προσφέρετε εν δέκατον σεμιγδάλι (δύο περίπου κιλά) ζυμωμένο με λάδι. Θα προσφερθή αυτό ολοκαύτωμα, ως οσμὴν ευωδίας προς τον Κυριον.

Αρ. 28,14 η σπονδή αυτών το ήμισυ τού ίν έσται τώ μόσχω τώ ενί, και το τρίτον τού ίν έσται τώ κριώ τώ ενί, και το τέταρτον τού ίν έσται τώ αμνώ τώ ενί οίνου. τούτο το ολοκαύτωμα μήνα εκ μηνός εις τους μήνας τού ενιαυτου.

Αρ. 28,14 Η σπονδή του οίνου, το ήμισυ του ίν, (χιλία επτακόσια γραμ. περίπου) θα είναι δι' εκάστον μόσχον· δια κάθε κριον το εν τρίτον του ίν οίνου και δια κάθε αμνόν το εν τέταρτόν του ίν οίνου. Το ολοκαύτωμα αυτό θα προσφέρεται την πρώτην εκάστου μηνός καθ' όλους τους μήνας του έτους.

Αρ. 28,15 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας Κυρίω· επί της ολοκαυτώσεως της διά παντός ποιηθήσεται και η σπονδή αυτου.

Αρ. 28,15 Θα προσφέρετε ακόμη ένα τράγον ως θυσίαν περι αμαρτίας στον Κυριον επί πλέον της καθημερινής ολοκαυτώσεως και της σχετικῆς θυσίας του οίνου.

Αρ. 28,16 Καί εν τώ μηνί τώ πρώτω τεσσαρεσκαδεκάτη ημέρα τού μηνός πάσχα Κυρίω.

Αρ. 28,16 Κατά δε την δεκάτην τετάρτην του πρώτου μηνός θα εορτάσετε το Πασχα προς τιμήν του Κυρίου.

Αρ. 28,17 και τή πεντεκαδεκάτη ημέρα τού μηνός τούτου εορτή· επτά ημέρας άζυμα έδεσθε.

Αρ. 28,17 Την δεκάτην πέμπτην ημέραν του μηνός αυτου θα είναι η εορτή. Επί επτά ημέρας που τρώγετε ψωμιά άζυμα.

Αρ. 28,18 και η ημέρα η πρώτη επίκλητος αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε.

Αρ. 28,18 Η πρώτη ημέρα θα είναι δια σας η κατ' εσοχήν επίσημος, Αγία ημέρα. Κανένα βαρύ έργον δεν θα κάμετε κατά το διάστημα αυτης.

Αρ. 28,19 και προσάξετε ολοκαυτώματα κάρωμα Κυρίω μόσχους εκ βοών δύο, κριόν ένα, αμνούς ενιαυσίους επτά, άμωμοι έσονται υμίν·

Αρ. 28,19 Την ημέραν αυτην θα προσφέρετε ως θυσίαν ολοκαυτώσεως προς τον Κυριον δύο μοσχάρια, ένα κριόν, επτά αμνούς ενός έτους, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα.

Αρ. 28,20 και η θυσία αυτών σεμιδαλις αναπεποιημένη εν ελαίω, τρία δέκατα τώ μόσχω τώ ενί και δύο δέκατα τώ κριώ τώ ενί,

Αρ. 28,20 Η δε αναίμακτος μαζή με αυτά θυσία θα είναι δια κάθε μοσχάριον σεμιγδάλι τρία δέκατα (εξ περίπου κιλά) ζυμωμένο με λάδι και δια τον κάθε κριον δύο δέκατα,

Αρ. 28,21 δέκατον δέκατον ποιήσεις τώ αμνώ τώ ενί, τοίς επτά αμνοίς·

Αρ. 28,21 δια τον καθένα δε από τους επτά αμνούς ανά εν δέκατον σεμιγδάλι.
Αρ. 28,22 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας εξιλάσασθαι περί υμών·
Αρ. 28,22 Θα προσφέρετε επίσης ένα τράγον, δια να εξιλεωθούν απέναντι του Κυρίου αι αμαρτίαι σας.
Αρ. 28,23 πλήν της ολοκαυτώσεως της διά παντός της πρωϊνής, ό εστιν ολοκαύτωμα ενδελεχισμού.
Αρ. 28,23 Ολα αυτά θα προσφέρονται εκτός της καθημερινής πρωϊνής ολοκαυτώσεως, η οποία θα προσφέρεται, πάντοτε.
Αρ. 28,24 ταύτα κατά ταύτα ποιήσετε την ημέραν εις τας επτά ημέρας, δώρον κάρπωμα εις οσμίν ευωδίας Κυρίω· επί τού ολοκαυτώματος τού διά παντός ποιήσεις την σπονδήν αυτού.
Αρ. 28,24 Αυτά θα τα προσφέρετε κατά τας επτά ημέρας του Πασχα, ως αιματηράν και αναίμακτον θυσίαν, ευάρεστον οσμίν ευωδίας στον Κυριον. Την παντοτεινήν θυσίαν της ολοκαυτώσεως θα την προσφέρετε μαζί με την σχετικήν σπονδήν του οίνου.
Αρ. 28,25 και ημέρα η εβδομή κλητή αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε εν αυτή.
Αρ. 28,25 Η εβδομή ημέρα του Πασχα θα είναι επίσης δια σας, ιδιαίτερος επίσημος, αγία. Κατ' αυτήν δεν θα κάνετε καμμίαν βαρείαν εργασίαν.
Αρ. 28,26 Καί τή ημέρα των νέων, όταν προσφέριτε θυσίαν νέαν Κυρίω των εβδομάδων, επίκλητος αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε.
Αρ. 28,26 Κατά την ημέραν των νέων σιτηρών, των πρωτογεννημάτων, όταν προσφέρετε θυσίαν από τα νέα σιτηρά, δηλαδή την εορτήν των "εβδομάδων", την Πεντηκοστήν, θα την θεωρήτε ιδιαίτερος επίσημον και αγίαν ημέραν. Κατ' αυτήν δεν θα κάνετε κανένα βαρύ έργον.
Αρ. 28,27 και προσάξετε ολοκαυτώματα εις οσμίν ευωδίας Κυρίω μόσχους εκ βοών δύο, κριόν ένα, αμνούς ενιαυσίους επτά αμώμους·
Αρ. 28,27 Θα προσφέρετε εις οσμίν ευωδίας προς τον Κυριον ολοκαυτώματα, δύο μοσχάρια, ένα κριον και επτά αμνούς ενός έτους, υγιείς και αρτιμελείς.
Αρ. 28,28 η θυσία αυτών σεμίδαλις αναπεποιημένη εν ελαίω, τρία δέκατα τώ μόσχω τώ ενί και δύο δέκατα τώ κριώ τώ ενί,
Αρ. 28,28 Εις τας θυσίας αυτάς θα πραστεθή και η ανάλογος αναίμακτος θυσία του σεμιγδαλιού ζυμωμένου με λάδι, τρία δέκατα δια τον κάθε μόσχον, δύο δέκατα δια τον κριον και ένα δέκατον δια τον κάθε αμνόν.
Αρ. 28,29 δέκατον δέκατον τώ αμνώ τώ ενί, τοίς επτά αμνοίς·
Αρ. 28,29 Ενα δέκατον σεμιγδαλιού δια τον κάθε ένα από τους επτά αμνούς.
Αρ. 28,30 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας εξιλάσασθαι περί υμών·
Αρ. 28,30 Θα προσφέρετε ακόμη και ένα τράγον εις θυσίαν περί αμαρτίας δια την εξιλέωσίν σας.
Αρ. 28,31 πλήν τού ολοκαυτώματος τού διά παντός και την θυσίαν αυτών ποιήσετέ μοι. άμωμοι έσονται υμίν, και τας σπονδάς αυτών.
Αρ. 28,31 Ολα αυτά θα τα προσφέρετε, εκτός της καθημερινής θυσίας του ολοκαυτώματος. Μαζή με τας θυσίας αυτάς των ζώων, τα οποία πρέπει να είναι υγιή και αρτιμελή, θα προσφέρετε και τας αναλόγους θυσίας του σεμιγδαλιού και του οίνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Αρ. 29,1 Καί τώ μηνί τώ εβδόμω, μια τού μηνός, επίκλητος αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε· ημέρα σημασίας έσται υμίν.
Αρ. 29,1 Η πρώτη ημέρα του εβδόμου μηνός θα είναι δια σας επίσημος και αγία ημέρα. Κατ' αυτήν δεν θα κάνετε κανένα βαρύ έργο. Η ημέρα αυτή θα αναγγέλλεται με ειδικά σαλπίσματα.
Αρ. 29,2 και ποιήσετε ολοκαυτώματα εις οσμίν ευωδίας Κυρίω, μόσχον ένα εκ βοών, κριόν ένα, αμνούς ενιαυσίους επτά αμώμους·
Αρ. 29,2 Κατ' αυτήν θα προσφέρετε ολοκαυτώματα, εις οσμίν ευωδίας προς τον Κυριον, ένα μοσχάρι, ένα κριον και επτά αμνούς ενός έτους, όλα υγιή και αρτιμελή.
Αρ. 29,3 η θυσία αυτών σεμίδαλις αναπεποιημένη εν ελαίω, τρία δέκατα τώ μόσχω τώ ενί, και δύο δέκατα τώ κριώ τώ ενί,
Αρ. 29,3 Η αναίμακτος θυσία θα είναι σεμιγδάλι ζυμωμένο με λάδι, τρία δέκατα δια τον κάθε μόσχον, δύο δέκατα δια τον κάθε κριόν,
Αρ. 29,4 δέκατον δέκατον τώ αμνώ τώ ενί, τοίς επτά αμνοίς·
Αρ. 29,4 και ένα δέκατον δια τον καθένα από τους επτά αμνούς.
Αρ. 29,5 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας εξιλάσασθαι περί υμών·
Αρ. 29,5 Θα προσφέρετε επίσης θυσίαν, περί αμαρτίας δια την εξιλέωσίν σας, ένα τράγον.
Αρ. 29,6 πλήν των ολοκαυτωμάτων της νομηνίας, και αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών και το ολοκαύτωμα το διαπαντός και αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών κατά την σύγκρισιν αυτών εις οσμίν ευωδίας Κυρίω.
Αρ. 29,6 Εκτός όμως από τα ολοκαυτώματα της πρώτης εκάστου μηνός, θα προσφέρετε κατά την ημέραν αυτήν και τας άλλας αναίμακτους θυσίας του σεμιγδαλιού και του οίνου, όπως επίσης και το καθημερινόν παντοτεινόν ολοκαύτωμα μαζί με την αναίμακτον προσφοράν του σεμιγδαλιού και του οίνου, σύμφωνα με τας δοθείσας εντολάς, εις οσμίν ευωδίας προς τον Κυριον.
Αρ. 29,7 Καί τή δεκάτη τού μηνός τούτου επίκλητος αγία έσται υμίν, και κακώσετε τας ψυχάς υμών και πάν έργον ου ποιήσετε.
Αρ. 29,7 Και η δεκάτη ημέρα του εβδόμου αυτού μηνός θα είναι δια σας επίσημος και αγία· θα την διέλθετε με νηστείαν και συντριβήν και κανένα έργον δεν θα κάνετε κατ' αυτήν.
Αρ. 29,8 και προσοίσετε ολοκαυτώματα εις οσμίν ευωδίας Κυρίω, καρπώματα Κυρίω, μόσχον εκ βοών ένα, κριόν ένα, αμνούς ενιαυσίους επτά, άμωμοι έσονται υμίν·
Αρ. 29,8 Θα προσφέρετε ολοκαυτώματα εις οσμίν ευωδίας προς τον Κυριον, θυσίας αιματηράς, ένα μοσχάρι, ένα κριόν, επτά αμνούς ενός έτους· όλα αυτά υγιή και αρτιμελή.
Αρ. 29,9 η θυσία αυτών σεμίδαλις αναπεποιημένη εν ελαίω, τρία δέκατα τώ μόσχω τώ ενί και δύο δέκατα τώ κριώ τώ ενί,
Αρ. 29,9 Η μαζί με αυτά αναίμακτος θυσία θα είναι σεμιγδάλι ζυμωμένο με λάδι, τρία δέκατα δια τον μόσχον, δύο δέκατα

δια τον κριον

Αρ. 29,10 δέκατον δέκατον τώ αμνώ τώ ενί εις τους επτά αμνούς·

Αρ. 29,10 και ανα εν δέκατον δια τον κάθε ένα από τους επτά αμνούς.

Αρ. 29,11 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας εξιλάσασθαι περί υμών· πλην το περι της αμαρτίας της εξιλάσεως και η ολοκαύτωσις η διά παντός, η θυσία αυτής και η σπονδή αυτής κατά την σύγκρισιν εις οσμήν ευωδίας κάρπωμα Κυρίω.

Αρ. 29,11 Να προσφέρετε ακόμη ένα τράγον θυσίαν περί αμαρτίας δια την εξιλέωσίν σας. Πλην όμως της θυσίας αυτής περί αμαρτίας προς εξιλέωσίν σας θα προσφέρετε και την παντοτεινήν καθημερινήν θυσίαν της ολοκαυτώσεως προς τον Κυριον μαζί με την προσφοράν του σεμιγδαλιού και του οίνου, σύμφωνα με την εντολήν, εις οσμήν ευωδίας προς τον Κυριον.

Αρ. 29,12 Καί τή πεντεκαιδέκατη ημέρα τού μηνός τού εβδόμου τούτου επίκλητος αγία έσται υμίν, πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε. και εορτάσατε αυτήν εορτήν Κυρίω επτά ημέρας.

Αρ. 29,12 Η δεκάτη πέμπτη ημέρα του εβδόμου σ΄του μηνός, θα είναι δια σας επίσημος και αγία ημέρα. Καμμίαν βαρείαν εργασίαν δεν θα κάνετε την ημέραν αυτήν. Θα εορτάσατε αυτήν προς τιμήν του Κυρίου, εορτήν επί επτά ημέρας.

Αρ. 29,13 και προσάξατε ολοκαυτώματα κάρπωμα εις οσμήν ευωδίας Κυρίω, τή ημέρα τή πρώτη μόσχους εκ βοών τρεις και δέκα, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους δεκατέσσαρας, άμωμοι έσονται·

Αρ. 29,13 Θα προσφέρετε ολοκαυτώματα προς θυσίαν, οσμήν ευωδίας προς τον Κυριον, κατά μεν την πρώτην ημέραν δεκατρία μοσχάρια, δύο κριούς, δεκατέσσαρας αμνούς ενός έτους, όλα υγιή και αρτιμελή.

Αρ. 29,14 αι θυσίαι αυτών σεμίδαλις αναπεποιημένη εν ελαίω, τρία δέκατα τώ μόσχω τώ ενί, τοίς τρισκαίδεκα μόσχοις, και δύο δέκατα τώ κριώ τώ ενί, επί τους δύο κριούς,

Αρ. 29,14 Αι αναίμακτοι θυσίαι, που θα συνοδεύουν αυτά, θα είναι σεμιγδάλι, ζυμωμένο με λάδι, δια τον κάθε μόσχον τρία δέκατα, δια τον κάθε κριον δύο δέκατα,

Αρ. 29,15 δέκατον δέκατον τώ αμνώ τώ ενί, επί τους τέσσαρας και δέκα αμνούς·

Αρ. 29,15 δια δε τον κάθε αμνον από τους δεκατέσσαρας αμνούς, ένα δέκατον.

Αρ. 29,16 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλην της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,16 Θα προσφέρετε ακόμη ένα τράγον εις θυσίαν περί αμαρτίας, εκτός της καθημερινής ολοκαυτώσεως με τας σχετικές αναίμακτους θυσίας σεμιγδαλιού και οίνου.

Αρ. 29,17 και τή ημέρα τή δευτέρα μόσχους δώδεκα, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους τέσσαρας και δέκα αμώμους·

Αρ. 29,17 Κατά την δευτέραν ημέραν θα θυσιάζετε δώδεκα μοσχάρια, δύο κριούς, δεκατέσσαρας αμνούς, όλα αυτά υγιή και αρτιμελή.

Αρ. 29,18 η θυσία αυτών και η σπονδή αυτών τοίς μόσχοις και τοίς κριοίς και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών, κατά την σύγκρισιν αυτών·

Αρ. 29,18 Η μαζί με αυτά αναίμακτος θυσία σεμιγδαλιού και οίνου θα είναι ανάλογος προς τον αριθμόν αυτών, προς τον αριθμόν δηλαδή των μόσχων, των κριών και των αμνών, σύμφωνα με τας σχετικές περί αυτών διατάξεις του Θεού.

Αρ. 29,19 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλην της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,19 Θα προσφέρετε ακόμη προς θυσίαν περί αμαρτίας και ένα τράγον, πλην της καθημερινής ολοκαυτώσεως, μαζί με τας ανάλογους αναίμακτους προσφοράς του σεμιγδαλιού και του οίνου.

Αρ. 29,20 τή ημέρα τή τρίτη μόσχους ένδεκα, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους τέσσαρας και δέκα αμώμους·

Αρ. 29,20 Κατά την τρίτην ημέραν θα προσφέρετε θυσίαν ένδεκα μοσχάρια, δύο κριους και δεκατέσσαρας αμνούς ενός έτους, όλα υγιή και αρτιμελή.

Αρ. 29,21 η θυσία αυτών και η σπονδή αυτών τοίς μόσχοις και τοίς κριοίς και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών, κατά την σύγκρισιν αυτών·

Αρ. 29,21 Η μαζί με αυτά αναίμακτος θυσία σεμιγδαλιού και οίνου θα είναι ανάλογος προς τον αριθμόν των μόσχων, των κριών και των αμνών, σύμφωνα με τας περί αυτών διατάξεις του Θεού.

Αρ. 29,22 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλην της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,22 Θα προσφέρετε ακόμη κατά την ημέραν αυτήν προς θυσίαν περί αμαρτίας και ένα τράγον, εκτός της καθημερινής ολοκαυτώσεως, μαζί με τας καθωρισμένες αναίμακτους θυσίας σεμιγδαλιού και οίνου.

Αρ. 29,23 τή ημέρα τή τετάρτη μόσχους δέκα, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους τέσσαρας και δέκα αμώμους·

Αρ. 29,23 Κατά την τετάρτην ημέραν θα προσφέρετε εις θυσίαν δέκα μόσχους, δύο κριούς, δεκατέσσαρας αμνούς ενός έτους, όλα υγιή και αρτιμελή.

Αρ. 29,24 αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών τοίς μόσχοις και τοίς κριοίς και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών κατά την σύγκρισιν αυτών·

Αρ. 29,24 Ολοι αι καθωρισμένοι αναίμακτοι θυσίαι του σεμιγδαλιού και του οίνου θα είναι ανάλογοι με τον αριθμόν των μόσχων, των κριών και των αμνών σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.

Αρ. 29,25 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλην της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,25 Θα προσφέρετε ακόμη θυσίαν περί αμαρτίας ένα τράγον, πλην της καθημερινής ολοκαυτώσεως, μαζί με τας αναλόγους αναίμακτους θυσίας σεμιγδαλιού και οίνου.

Αρ. 29,26 τή ημέρα τή πέμπτη μόσχους εννέα, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους τέσσαρας και δέκα αμώμους·

Αρ. 29,26 Κατά δε την πέμπτην ημέραν θα προσφέρετε εννέα μόσχους, δύο κριους και δεκατέσσαρας αμνούς· όλα υγιή και αρτιμελή.

Αρ. 29,27 αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών τοίς μόσχοις και τοίς κριοίς και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών, κατά την σύγκρισιν αυτών·

Αρ. 29,27 Αι μαζί με αυτά αναίμακτοι θυσίαι του σεμιγδαλιού και του οίνου, θα είναι ανάλογοι με τον αριθμόν των μόσχων, των κριών και των αμνών, σύμφωνα με τας περί αυτών διατάξεις του Θεού.

Αρ. 29,28 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλήν της ολοκαυτώσεως της διά παντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,28 Θα προσφέρετε ακόμη προς θυσίαν περί αμαρτίας ένα τράγον, πλην της καθημερινής ολοκαυτώσεως, μαζί δε με αυτά και τας σχετικές αναιμάκτους θυσίας, σεμιγδαλιού και οίνου.

Αρ. 29,29 τή ημέρα τή έκτη μόσχους οκτώ, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους δεκατέσσαρας αμώμους·

Αρ. 29,29 Κατά την έκτην ημέραν θα προσφέρετε οκτώ μόσχους, δύο κριούς, δεκατέσσαρας αμνούς ενός έτους, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα.

Αρ. 29,30 αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών τοίς μόσχους και τοίς κριοίς και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών, κατά την σύγκρισιν αυτών·

Αρ. 29,30 Αι μαζί με αυτά αναιμάκτοι θυσίαι του σεμιγδαλιού και του οίνου θα είναι ανάλογοι προς τον αριθμόν των μόσχων, των κριών και των αμνών, όπως έχει διατάξει δι' αυτά ο Θεός.

Αρ. 29,31 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλήν της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,31 Θα προσφέρετε ακόμη προς θυσίαν περί αμαρτίας ένα τράγον, εκτός της καθημερινής θυσίας, μαζί με τας σχετικές αναιμάκτους θυσίας σεμιγδαλιού και οίνου.

Αρ. 29,32 τή ημέρα τή εβδόμη μόσχους επτά, κριούς δύο, αμνούς ενιαυσίους δεκατέσσαρας αμώμους·

Αρ. 29,32 Κατά την εβδόμην ημέραν θα προσφέρετε επτά μοσχάρια, δύο κριούς και δεκατέσσαρας αμνούς, όλα χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα.

Αρ. 29,33 αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών τοίς μόσχους και τοίς κριοίς και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών, κατά την σύγκρισιν αυτών·

Αρ. 29,33 Αι μαζί με αυτά αναιμάκτοι θυσίαι του σεμιγδαλιού και του οίνου, θα είναι ανάλογοι προς τον αριθμόν των μόσχων, των κριών και των αμνών, όπως έχει διατάξει δι' αυτά ο Θεός.

Αρ. 29,34 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλήν της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,34 Τέλος θα προσφέρετε ένα τράγον προς θυσίαν περί αμαρτίας, εκτός της καθημερινής ολοκαυτώσεως, μαζί με τας καθωρισμένας αναιμάκτους θυσίας του σεμιγδαλιού και του οίνου.

Αρ. 29,35 και τή ημέρα τή ογδόη εξόδιον έσται υμίν. πάν έργον λατρευτόν ου ποιήσετε εν αυτή.

Αρ. 29,35 Η δε ογδόη ημέρα θα είναι η τελευταία της εορτής. Κανένα βαρύ έργον δεν θα κάνετε κατ' αυτήν.

Αρ. 29,36 και προσάξετε ολοκαυτώματα εις οσμίν ευωδίας καρπώματα τώ Κυρίω, μόσχον ένα, κριόν ένα, αμνούς ενιαυσίους επτά αμώμους.

Αρ. 29,36 Θα προσφέρετε προς θυσίαν ολοκαυτώματα εις οσμίν ευωδίας προς τον Κυριον, ένα μόσχον, ένα κριον και επτά αμνούς ενός έτους, χωρίς κανένα σωματικόν ελάττωμα.

Αρ. 29,37 αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών τώ μόσχω και τώ κριώ και τοίς αμνοίς κατά αριθμόν αυτών, κατά την σύγκρισιν αυτών.

Αρ. 29,37 Αι θυσίαι αυτών και αι μαζί με αυτά αναιμάκτοι θυσίαι σεμιγδαλιού και οίνου θα είναι ανάλογοι με τον αριθμόν των ζώων, του μόσχου, του κριου και των αμνών, σύμφωνα με όσα σχετικώς έχει διατάξει ο Θεός.

Αρ. 29,38 και χίμαρον εξ αιγών ένα περί αμαρτίας, πλήν της ολοκαυτώσεως της διαπαντός· αι θυσίαι αυτών και αι σπονδαί αυτών.

Αρ. 29,38 Θα προσφέρετε επίσης ένα τράγον θυσίαν περί αμαρτίας εκτός της καθημερινής ολοκαυτώσεως μαζί με τας αναλόγους αναιμάκτους θυσίας του σεμιγδαλιού και του οίνου.

Αρ. 29,39 Ταύτα ποιήσετε Κυρίω εν ταίς εορταίς υμών, πλήν των ευχών υμών, και τα εκούσια υμών και τα ολοκαυτώματα υμών και τας θυσίας υμών και τας σπονδάς υμών και τα σωτήρια υμών.

Αρ. 29,39 Αυτάς τας θυσίας θα προσφέρετε προς τον Κυριον κατά τας ημέρας των εορτών σας, εκτός των θυσιών που θα προσφέρετε εις εκπλήρωσιν των ταξιμάτων σας, εκτός από τας αυτοπροαιρέτους προσφοράς σας, τα ολοκαυτώματά σας, τας άλλας αναιμάκτους θυσίας σας, τας θυσίας του οίνου και γενικώς εκτός από τας ευχαριστηρίους και ειρηνικάς θυσίας σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Αρ. 30,1 Καί ελάλησε Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ κατά πάντα, όσα ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 30,1 Ο Μωϋσής ανεκοίνωσεν στους Ισραηλίτας όλα όσα τον είχε διατάξει ο Θεός.

Αρ. 30,2 και ελάλησε Μωυσής προς τους άρχοντας των φυλών υιών Ισραήλ λέγων· τούτο το ρήμα, ό συνέταξε Κύριος·

Αρ. 30,2 Και ωμίλησε προς τους άρχοντας των φυλών του Ισραήλ, λέγων· "Αυτή είναι η εντολή, την οποίαν διέταξεν ο Κυριος σχετικώς με τα ταξίματα.

Αρ. 30,3 άνθρωπος άνθρωπος, ός αν εύξηται ευχήν Κυρίω ή ομόση όρκον ή ορίσηται ορισμώ περί της ψυχής αυτού, ου βεβηλώσει το ρήμα αυτού· πάντα όσα αν εξέλθη εκ τού στόματος αυτού, ποιήσει·

Αρ. 30,3 Ενας άνθρωπος, ο οποίος έκανε τάξιμο προς τον Κυριον η, ωρκίσθη ότι θα στερηθή κάτι δια τον Κυριον, δεν πρέπει να παραβή τον λόγον του και να μολύνη το τάξιμό του. Ολα όσα έχει υποσχεθή πρέπει να τα εκτελέση.

Αρ. 30,4 εάν δε εύξηται γυνή ευχήν Κυρίω ή ορίσηται ορισμόν εν τώ οίκω τού πατρός αυτής εν τή νεότητι αυτής και ακούση ο πατήρ αυτής τας ευχάς αυτής και τους ορισμούς αυτής, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής, και παρασιωπήση αυτής ο πατήρ, και στήσονται πάσαι αι ευχαί αυτής,

Αρ. 30,4 Εάν δε μία γυναίκα έκαμε τάξιμο προς τον Κυριον η δια λόγους ευλαβείας ώρισε να στερηθή κάτι, όταν νέα ακόμη ευρίσκετο στον οίκον του πατρός της, ήκουσε δε ο πατήρ της το τάξιμο της η την απόφασίν της να στερηθή κάτι δια τον Κυριον, δεν έφερε δε αντίρρησιν ο πατήρ, αλλά εισώπησε και δια της σιωπής του έδειξε ότι συγκατατίθεται στο τάξιμο, τότε το τάξιμον είναι έγκυρον και πρέπει να εκπληρωθή.

Αρ. 30,5 και πάντες οι ορισμοί, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής, μενούσιν αυτή.

Αρ. 30,5 Όσα ώρισεν η γυνή να στερηθή δια τον εαυτόν της προς χάριν του Κυρίου, μένουν έγκυρα και πρέπει να εκτελεθούν.

Αρ. 30,6 εάν δε ανανεύων ανανεύση ο πατήρ αυτής, ή αν ημέρα ακούση πάσας τας ευχάς αυτής και τους ορισμούς, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής, ου στήσονται και Κύριος καθαριεί αυτήν, ότι ανένευσεν ο πατήρ αυτής.

Αρ. 30,6 Εάν όμως ο πατήρ αρνηθή να εγκρίνη τα ταξίματα της κόρης του, την ημέραν που θα τα ακούση, όπως επίσης και τας αποφάσεις της περί στερησεως της από κάποιον πράγμα, τας οποίας αυτή ανεκοίνωσε, το τάξιμό της και αι αποφάσεις της δεν είναι έγκυροι. Ο δε Κυριος θεωρεί αυτήν καθαράν και άπηλλαγμένην από τας σχετικές υποχρεώσεις, διότι ο πατήρ της δεν τας ενέκρινεν.

Αρ. 30,7 εάν δε γενομένη γένηται ανδρί και αι ευχαί αυτής επ αυτή κατά την διαστολήν των χειλέων αυτής, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής,

Αρ. 30,7 Εάν δε αυτή υπανδρευθή, και με το ίδιο της το στόμα είχε κάμει, πριν η έλθη εις γάμον, τάξιμον προς τον Κυριον η είχεν εκφράσει την απόφασιν να υποβληθή υπέρ της ψυχής της εις ωρισμένας στερήσεις,

Αρ. 30,8 και ακούση ο ανήρ αυτής και παρασιωπήση αυτή, ή αν ημέρα ακούση, και ούτω στήσονται πάσαι αι ευχαί αυτής και οι ορισμοί αυτής, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής, στήσονται.

Αρ. 30,8 μετά δε τον γάμον της ο σύζυγός της πληροφορηθή το τάμα της και σιωπηρώς συγκατατεθή, το τάξιμό της και αι άλλα ευχαί της περί στερησεως της εκ πραγμάτων τινών, είναι έγκυρα και πρέπει να εκπληρωθούν.

Αρ. 30,9 εάν δε ανανεύων ανανεύση ο ανήρ αυτής, ή εάν ημέρα ακούση, πάσαι αι ευχαί αυτής και οι ορισμοί αυτής, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής, ου μενούσιν, ότι ο ανήρ ανένευσεν απ αυτής, και Κύριος καθαριεί αυτήν.

Αρ. 30,9 Εάν όμως ο σύζυγός της, όταν πληροφορηθή το τάξιμόν της, τας ευχάς της και τας αποφάσεις της δια την στήρησίν της από κάποιον πράγμα, και αρνηθή να τας αναγνωρίση, τότε αυτά δεν είναι έγκυροι διότι ο σύζυγός της τας ηρνήθη και ο Κυριος θεωρεί αυτήν καθαράν από την υποχρέωσιν της εκπληρωσεως του τάματος η της ευχής της.

Αρ. 30,10 και ευχή χήρας και εκβεβλημένης όσα εάν εύξηται κατά της ψυχής αυτής, μενούσιν αυτή.

Αρ. 30,10 Το τάξιμο όμως της χήρας και της διεζυγμένης και όσα αυτή θα είχεν ευχηθή προς τον Κυριον δια τον εαυτόν της, μένουσιν έγκυρα και πρέπει να εκπληρωθούν.

Αρ. 30,11 εάν δε εν τώ οίκω τού ανδρός αυτής η ευχή αυτής ή ο ορισμός κατά της ψυχής αυτής μεθ όρκου

Αρ. 30,11 Εάν όμως το τάξιμον και η ένορκος υπόσχεσις περί στερησεως πράγματός τινος έγινε μετά τον γάμον της,

Αρ. 30,12 και ακούση ο ανήρ αυτής και παρασιωπήση αυτή και μη ανανεύση αυτή, και στήσονται πάσαι αι ευχαί αυτής, και πάντες οι ορισμοί αυτής, ούς ωρίσατο κατά της ψυχής αυτής, στήσονται κατ αυτής.

Αρ. 30,12 ο δε ανήρ ήκουσεν αυτά και δεν τα ηρνήθη, αλλά σιωπηρώς τα παρεδέχθη, όλα τα ταξίματά της και όσα άλλα είχεν ορίσει δια τον Κυριον είναι έγκυρα και πρέπει να εκπληρωθούν.

Αρ. 30,13 εάν δε περιελών περιέλη ο ανήρ αυτής, ή αν ημέρα ακούση, πάντα όσα εάν εξέλθη εκ των χειλέων αυτής κατά τας ευχάς αυτής και κατά τους ορισμούς τους κατά της ψυχής αυτής, ου μενεί αυτή· ο ανήρ αυτής περιείλε, και Κύριος καθαριεί αυτήν.

Αρ. 30,13 Εάν όμως ο σύζυγός της αρνηθή όλα, όσα κατά την ημέραν εκείνην ήθελεν ακούσει να εξέρχονται από τα χείλη της συζύγου του ως ταξίματα δια τον Κυριον η ευλαβείς αποφάσεις της περί στερησεως πράγματός τινος, αυτά δεν θα έχουν κύρος, διότι ο σύζυγός της τα ηρνήθη και ο Θεός θεωρεί αυτήν απηλλαγμένην από τας σχετικές υποχρεώσεις.

Αρ. 30,14 πάσα ευχή και πάς όρκος δεσμού κακώσαι ψυχήν, ο ανήρ αυτής στήσει αυτή και ο ανήρ αυτής περιείλει.

Αρ. 30,14 Καθε τάξιμον της συζύγου και κάθε ένορκον δέσμευσιν και ευλαβή απόφασιν περί στερησεως από κάποιο πράγμα και σχετικής τλαιπωρίας της, ο σύζυγός της θα καταστήση αυτάς εγκύρους και υποχρεωτικούς δια την σύζυγον του η ακύρους και ανεκτελέστους.

Αρ. 30,15 εάν δε σιωπών παρασιωπήση αυτή ημέραν εξ ημέρας, και στήσει αυτή πάσας τας ευχάς αυτής, και τους ορισμούς τους επ' αυτής στήσει αυτή, ότι εισώπησεν αυτή τή ημέρα, ή ήκουσεν.

Αρ. 30,15 Εάν ο σύζυγος ακούων το τάξιμον σιωπήση επί αρκετάς ημέρας, δια της σιωπής του αυτής θα καταστήση αποδεκτάς και εγκύρους τας ιεράς ευχάς και τας υποσχέσεις της γυναικός του, διότι ενώ τας ήκουσεν εισώπησε και δεν διεμαρτυρήθη κατά την ημέραν, που ελέχθησαν.

Αρ. 30,16 εάν δε περιελών περιέλη ο ανήρ αυτής μετά την ημέραν, ήν ήκουσε, και λήψεται την αμαρτίαν αυτού.

Αρ. 30,16 Εάν όμως ο ανήρ αρνηθή το τάξιμο της γυναικός του μετά την ημέραν, που το ήκουσεν, θα είναι αυτός υπεύθυνος ενώπιον του Θεού δια την μη εκπλήρωσιν".

Αρ. 30,17 ταύτα τα δικαιώματα, όσα ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή, ανά μέσον ανδρός και γυναικός αυτού και αναμέσον πατρός και θυγατρός εν νεότητι εν οίκω πατρός.

Αρ. 30,17 Αυταί είναι αι εντολαί, τας οποίας ο Θεός έδωσεν στον Μωϋσήν αναφορικώς με τα ταξίματα και τας άλλας ευχάς σχετικώς με τον σύζυγον και την σύζυγον, σχετικώς με τον πατέρα και την θυγατέρα, όταν αυτή είναι νέα και ανύπανδρος στον οίκον του πατρός της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Αρ. 31,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 31,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν και είπε·

Αρ. 31,2 εκδίκει την εκδίκησιν υιών Ισραήλ εκ των Μαδιανιτών, και έσχατον προστεθήση προς τον λαόν σου.

Αρ. 31,2 "πάγε προηγουμένως την εκδίκησιν των Ισραηλιτών εναντίον των Μαδιανιτών και κατόπιν θα απέλθης από τον κόσμον αυτόν και θα προστεθής στον λαόν σου".

Αρ. 31,3 και ελάλησε Μωυσής προς τον λαόν λέγων· εξοπλίσατε εξ υμών άνδρας και παρατάξασθε έναντι Κυρίου επί Μαδιάν αποδοúνα εκδίκησιν παρά τού Κυρίου τή Μαδιάν·

Αρ. 31,3 Ο Μωϋσής ωμίλησε τότε προς τους Ισραηλίτας, λέγων· "εξοπλίσατε άνδρας από σας και σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου παραταχθήτε εις πόλεμον εναντίον των Μαδιανιτών, δια να τιμωρήσετε αυτούς κατά διαταγήν του Κυρίου.

Αρ. 31,4 χιλίους εκ φυλής, χιλίους εκ φυλής, εκ πασών φυλών υιών Ισραήλ αποστείλατε παρατάξασθαι.

Αρ. 31,4 Θα πάρετε και θα στείλετε εις πόλεμον εναντίον των Μαδιανιτών χιλίους άνδρας από κάθε φυλήν των Ισραηλιτών".

Αρ. 31,5 και εξηριθμησαν εκ των χιλιάδων Ισραήλ χιλίους εκ φυλής, δώδεκα χιλιάδας ενωπλισμένοι εις παράταξιν.

Αρ. 31,5 Κατόπιν αυτής της εντολής εμέτρησαν από όλας τας χιλιάδας των Ισραηλιτών χιλίους από κάθε φυλήν, δώδεκα

εν όλω χιλιάδας άνδρας εξωπλισμένους, ικανούς προς πόλεμον.

Αρ. 31,6 και απέστειλεν αυτούς Μωυσής χιλίους εκ φυλής, χιλίους εκ φυλής σύν δυνάμει αυτών και Φινεές υιόν Ελεάζαο υιού Ααρών του ιερέως, και τα σκευή τα άγια και αι σάλπιγγες των σημασιών εν ταίς χερσίν αυτών.

Αρ. 31,6 Ο Μωϋσής απέστειλεν αυτούς τους χίλιους άνδρας από κάθε φυλήν αρτίως εξωπλισμένους, μαζή δε με αυτούς τον Φινεές, υιόν του Ελεάζαρου, υιού του αρχιερέως Ααρών, και τα ιερά σκευή μαζή με αυτούς και τας σάλπιγγας εις τα χέρια αυτών δια τα καθωρισμένα σαλπίσματα.

Αρ. 31,7 και παρετάξαντο επί Μαδιάν, καθά ενετείλατο Κύριος Μωυσή, και απέκτειναν πάν αρσενικόν·

Αρ. 31,7 Εξήλθον αυτοί και επολέμησαν εναντίον των Μαδιανιτών, όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσήν, κατενίκησαν αυτούς και εξώντωσαν κάθε αρσενικόν αυτών.

Αρ. 31,8 και τους βασιλείς Μαδιάν απέκτειναν άμα τοίς τραυματίαις αυτών, και τον Ευίν και τον οκόν και τον Σούρ και τον Ούρ και τον οβόκ, πέντε βασιλείς Μαδιάν και τον Βαλαάμ υιόν Βεώρ απέκτειναν εν ρομφαία σύν τοίς τραυματίαις αυτών.

Αρ. 31,8 Εκτός των άλλων φονευθέντων, εφόνευσαν συγχρόνως και τους βασιλείς των Μαδιανιτών, τον Ευίν, τον Ροκόν, τον Σούρ, τον Ουρ και τον Ροβόκ, τους πέντε αυτούς βασιλείς των Μαδιανιτών. Εφόνευσαν επίσης δια μαχαίρας, μαζή με τους άλλους φονευθέντας και τον Βαλαάμ, τον υιόν του Βεώρ.

Αρ. 31,9 και επρονόμειυσαν τας γυναίκας Μαδιάν και την αποσκευήν αυτών, και τα κτήνη αυτών και πάντα τα έγκτητα αυτών και την δύναμιν αυτών επρονόμειυσαν·

Αρ. 31,9 Επήραν δε ως αιχμαλώτους τας γυναίκας των Μαδιανιτών, τα παιδιά των, τα ζώα των και όλην την κινητήν περιουσίαν των, και γενικώς ελεηλάτησαν όλα τα υπάρχοντά των.

Αρ. 31,10 και πάσας τας πόλεις αυτών τας εν ταίς κατοικίαις αυτών και τας επαύλεις αυτών ενέπρησαν εν πυρί.

Αρ. 31,10 Ολας δε τας πόλεις, όπου κατοικούσαν οι Μαδιανίται, και τας αγροτικάς ακόμη οικίας των παρέδωσαν στο πυρ.

Αρ. 31,11 και έλαβον άσασιν την προνομήν αυτών και πάντα τα σκύλα αυτών από ανθρωπού έως κτήνους

Αρ. 31,11 Επήραν όλην αυτήν την λείαν και όλα τα λάφυρά των από ανθρωπού έως ζώου,

Αρ. 31,12 και ήγαγον προς Μωυσήν και προς Ελεάζαο τον ιερέα και προς πάντας υιούς Ισραήλ την αιχμαλωσίαν και τα σκύλα και την προνομήν εις την παρεμβολήν εις Αραβώθ Μωάβ, ή εστιν επί τού Ιορδάνου κατά Ιεριχώ.

Αρ. 31,12 και τα έφεραν προς τον Μωϋσήν προς τον αρχιερέα τον Ελεάζαο και προς όλους τους Ισραηλίτας, όλα όσα εκυρίευσαν, και τα λάφυρα και την λείαν, τα έφεραν στο στρατόπεδον που ευρίσκετο εις την περιοχήν Αραβώθ της χώρας Μωάβ, η οποία είναι πλησίον του Ιορδάνου απέναντι από την Ιεριχώ.

Αρ. 31,13 Καί εξήλθε Μωυσής και Ελεάζαο ο ιερεύς και πάντες οι άρχοντες της συναγωγής εις συνάντησιν αυτοίς έξω της παρεμβολής.

Αρ. 31,13 Ο Μωϋσής, ο αρχιερεύς Ελεάζαο και όλοι οι άρχοντες του Ισραηλιτικού λαού εξήλθον εις συνάντησιν των νικητών έξω από το στρατόπεδον του Ισραήλ.

Αρ. 31,14 και ωργίσθη Μωυσής επί τοίς επισκόποις της δυνάμεως, χιλιάρχοις και εκατοντάρχοις τοίς ερχομένοις εκ της παρατάξεως τού πολέμου,

Αρ. 31,14 Ο Μωϋσής, όταν είδε και γυναίκας Μαδιανίτας αιχμαλώτους, ωργίσθη εναντίον των χιλιάρχων και των εκατοντάρχων, οι οποίοι επανήρχοντο από την πολεμικήν αυτήν επιχείρησιν,

Αρ. 31,15 και είπεν αυτοίς Μωυσής· ινατί εξωργήσατε πάν θήλυ;

Αρ. 31,15 και είπεν εις αυτούς· "διατί συνελάβατε αιχμαλώτους και τας εφέρατε ζωντανάς εδώ;

Αρ. 31,16 αυτά γάρ ήσαν τοίς υιοίς Ισραήλ κατά το ρήμα Βαλαάμ τού αποστήσαι και υπεριδείν το ρήμα Κυρίου ένεκεν Φογώρ, και εγένετο η πληγή εν τή συναγωγή Κυρίου.

Αρ. 31,16 Δεν έπρεπε αυτά να ζήσουν, διότι αυτά ήσαν η αιτία, σύμφωνα με την συμβουλήν του Βαλαάμ, να αποστατήσουν οι Ισραηλίται από τον Θεόν, να καταφρονήσουν τας εντολάς του Κυρίου, να λατρεύουν το είδωλον Φογώρ, και έτσι να αποσταλή εκ μέρους του Κυρίου μεγάλη τιμωρία στον ισραηλιτικόν λαόν.

Αρ. 31,17 και νύν αποκτείνατε πάν αρσενικόν εν πάση τή απαρτία, πάσαν γυναίκα, ήτις έγνω κοίτην άρσενος, αποκτείνατε·

Αρ. 31,17 Τωρα λοιπόν φονεύσατε όλους γενικώς τους άρρενας και κάθε γυναίκα, η οποία έχει έλθει εις συνάφειαν με άνδρα.

Αρ. 31,18 και πάσαν την απαρτίαν των γυναικών, ήτις ουκ οίδε κοίτην άρσενος, ζωργήσατε αυτάς.

Αρ. 31,18 Ολας δε τας άλλας γυναίκας, τας παρθένους, αι οποιαι δεν ήλθον εις συνάφειαν με άνδρα τινά, κρατήσατέ τας αιχμαλώτους.

Αρ. 31,19 και υμείς παρεμβάλετε έξω της παρεμβολής επτά ημέρας· πάς ο ανελών και ο απότομος τού τετρωμένου αγνισθήσεται τή ημέρα τή τρίτη και τή ημέρα τή εβδόμη υμείς και η αιχμαλωσία υμών·

Αρ. 31,19 Σεις δε όλοι να στρατοπεδεύσετε επί επτά ημέρας έξω από το στρατόπεδόν μας. Εκείνος ο οποίος εφόνευσεν εχθρόν η ήγγισεν φονευμένον πρέπει να εξαγνισθή την τρίτην και την εβδόμην ημέραν, σεις και όλοι οι αιχμάλωτοί σας.

Αρ. 31,20 και πάν περιβλημα και πάν σκεύος δερμάτινον και πάσαν εργασίαν εξ αιγείας και πάν σκεύος ξύλινον αφαγνιείτε.

Αρ. 31,20 Θα καθαρίσετε δε κάθε ένδυμά σας, κάθε δερμάτινον σκεύος, κάθε τι που έχει κατασκευασθή από δέρμα αιγός και κάθε ξύλινον σκεύος·".

Αρ. 31,21 και είπεν Ελεάζαο ο ιερεύς προς τους άνδρας της δυνάμεως τους ερχομένους εκ της παρατάξεως τού πολέμου· τούτο το δικαίωμα τού νόμου, ό συντάξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 31,21 Ο αρχιερεύς Ελεάζαο, είπε προς τους άνδρας του στρατού, οι οποίοι είχαν επιστρέψει από τον πόλεμον· "Αυτή είναι η εντολή του Νομου, την οποίαν έδωσεν ο Κυριος στον Μωϋσήν.

Αρ. 31,22 πλήν τού χρυσιου και τού αργυριου και χαλκού και σιδήρου και μολίβου και κασσιτέρου,

Αρ. 31,22 Εκτός από το χρυσιον, τον άργυρον, τον χαλκόν, τον σίδηρον, τον μόλυβδον και τον κασίτερον,

Αρ. 31,23 πάν πράγμα, ό διελεύεται εν πυρί, και καθαρισθήσεται, αλλ ή τώ ύδατι τού αγνισμού αγνισθήσεται και πάντα όσα εάν μη διαπορευήται διά πυρός, διελεύεται δι ύδατος.

Αρ. 31,23 και κάθε άλλον αντικείμενον το οποίον αντέχει στο πυρ, θα καθαρισθή δια του πυρός, αλλά και με το ύδωρ του εξαγνισμού θα εξαγνισθή. Ολα δε όσα δεν αντέχουν στο πυρ θα περάσουν από το ύδωρ του εξαγνισμού, ώστε να καθαρισθούν.

Αρ. 31,24 και πλυνείσθε τα ἰμάτια τῆς ἡμέρας τῆς ἐβδόμης και καθαρισθήσεσθε και μετὰ ταῦτα εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν παρεμβολήν.

Αρ. 31,24 Και σεις οἱ ἴδιοι θα πλύνετε τὰ ἐνδύματά σας κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν και θα καταστήτε ἔτσι καθαροί. Μετὰ ταῦτα θα εἰσέλθετε στο στρατόπεδον τοῦ Ἰσραήλ”.

Αρ. 31,25 Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσὴν λέγων·

Αρ. 31,25 Ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς τὸν Μωϋσῆν και εἶπε·

Αρ. 31,26 λάβε τὸ κεφάλαιον τῶν σκύλων τῆς αἰχμαλωσίας ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, σὺ και Ἐλεάζαρ ὁ ἱερεὺς και οἱ ἄρχοντες τῶν πατριῶν τῆς συναγωγῆς,

Αρ. 31,26 “σὺ, ὁ ἀρχιερεὺς Ἐλεάζαρ και οἱ ἄρχοντες τῶν φυλῶν τοῦ λαοῦ, ἀριθμήσατε και καταγράψατε ὅλα τὰ λάφυρα, ποὺ ἐπήρατε ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτας, ἀπὸ ἀνθρώπου μέχρι ζώου·

Αρ. 31,27 και διελείτε τὰ σκύλα ἀνὰ μέσον τῶν πολεμιστῶν τῶν ἐκπεπορευμένων εἰς τὴν παράταξιν, και ἀνὰ μέσον πάσης συναγωγῆς.

Αρ. 31,27 και διαμοιράσατε τὰ λάφυρα αὐτὰ εἰς δύο ἴσα μέρη, ἓνα μέρος δια τοὺς ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐξήλθον στὸν πόλεμον, και τὸ ἄλλο δι’ ὅλον τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Αρ. 31,28 και ἀφελείτε τέλος Κυρίῳ παρὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν πολεμιστῶν τῶν ἐκπεπορευμένων εἰς τὴν παράταξιν μίαν ψυχὴν ἀπὸ πεντακοσίων, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων και ἀπὸ τῶν κτηνῶν και ἀπὸ τῶν βοῶν και ἀπὸ τῶν προβάτων και ἀπὸ τῶν ὄνων·

Αρ. 31,28 Θα ἀφαιρέσετε ὁμῶς, ὡς φόρον δια τὸν Κύριον, ἀπὸ τὴν μερίδα τῶν ἀνδρῶν, ποὺ ἐξήλθον στὸν πόλεμον, ἓνα ἄνδρα ἐπὶ πεντακοσίων αἰχμαλώτων, ἓνα ζῶον ἐπὶ πεντακοσίων ζῶων βοῶν, προβάτων και ὄνων.

Αρ. 31,29 και ἀπὸ τοῦ ἡμίσου αὐτῶν λήψεσθε και δώσεις Ἐλεάζαρ τῷ ἱερεὶ τὰς ἀπαρχὰς Κυρίου.

Αρ. 31,29 Αὐτὸ ποὺ θα βγάλετε ὡς φόρον δια τὸν Κύριον, ἀπὸ τὸ ἡμισυ, ποὺ θα ἔχουν πάρει οἱ πολεμισταί, θα τὸ δώσης στὸν ἀρχιερεῖα Ἐλεάζαρ, ὡς ἀπαρχὴν πρὸς τὸν Κύριον.

Αρ. 31,30 και ἀπὸ τοῦ ἡμίσου τοῦ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ λήψη ἓνα ἀπὸ πενήτηντα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων και ἀπὸ τῶν βοῶν και ἀπὸ τῶν προβάτων και ἀπὸ τῶν ὄνων και ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν και δώσεις αὐτὰ τοῖς Λευίταις τοῖς φυλάσσοις τὰς φυλακάς ἐν τῇ σκηνῇ Κυρίου.

Αρ. 31,30 Ἀπὸ δε τὸ ἄλλο ἡμισυ, ἀπὸ τὸ μερίδιον δηλαδὴ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, θα πάρετε ἓνα ἐπὶ πενήτηντα αἰχμαλώτων ἀνθρώπων, ἐπὶ πενήτηντα βοῶν και προβάτων και ὄνων και ἐπὶ ὅλων γενικῶς τῶν ζῶων και θα δώσης αὐτὰ στοὺς Λευίτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἐπίβλεψιν και προσφέρουν τὰς υπηρεσίας τῶν εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Κυρίου”.

Αρ. 31,31 και ἐποίησε Μωυσῆς και Ἐλεάζαρ ὁ ἱερεὺς καθὰ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ.

Αρ. 31,31 Ὁ Μωϋσῆς και ὁ ἀρχιερεὺς Ἐλεάζαρ ἔκαμαν, ὅπως διέταξεν ὁ Θεὸς τὸν Μωϋσῆν.

Αρ. 31,32 και ἐγενήθη τὸ πλεονάσμα τῆς προνομῆς, ὃ προενόμεισαν οἱ ἄνδρες οἱ πολεμισταί ἀπὸ τῶν προβάτων, ἑξακόσσια χιλιάδες και ἐβδομήκοντα και πέντε χιλιάδες

Αρ. 31,32 Το πλῆθος δε τῶν λαφύρων, τὰ ὁποῖα οἱ ἄνδρες οἱ πολεμήσαντες ἔφεραν, ἦτο ἑξακόσσια ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδες πρόβατα,

Αρ. 31,33 και βόες δύο και ἐβδομήκοντα χιλιάδες

Αρ. 31,33 ἐβδομήκοντα δύο χιλιάδες βόδια

Αρ. 31,34 και ὄνοι μία και ἐξήκοντα χιλιάδες

Αρ. 31,34 και ἐξήκοντὰ μία χιλιάδες ὄνοι.

Αρ. 31,35 και ψυχαὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν γυναικῶν, αἱ οὐκ ἐγνώσαν κοίτην ἀνδρός, πάσαι ψυχαὶ δύο και τριάκοντα χιλιάδες.

Αρ. 31,35 Ἀπὸ τοὺς αἰχμαλωτισθέντας ἀνθρώπους ἦσαν γυναῖκες παρθένοι, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον ἔλθει εἰς συνάφειαν με ἄνδρα, τριάκοντα δύο χιλιάδες.

Αρ. 31,36 και ἐγενήθη τὸ ἡμίσευμα ἡ μερίς τῶν ἐκπεπορευμένων εἰς τὸν πόλεμον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προβάτων τριακόσσια και τριάκοντα χιλιάδες και ἐπτακισχίλια και πεντακόσσια.

Αρ. 31,36 Και ἄρα τὸ ἡμισυ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ μερίδιον δηλαδὴ τῶν λαβόντων μέρος στὸν πόλεμον, ἦτο ἀπὸ μὲν τὰ πρόβατα τριακόσσια τριάκοντα ἐπτὰ χιλιάδες πεντακόσσια

Αρ. 31,37 και ἐγένετο τὸ τέλος Κυρίῳ ἀπὸ τῶν προβάτων ἑξακόσσια ἐβδομήκοντα πέντε·

Αρ. 31,37 και ὁ φόρος ἀπὸ αὐτὰ δια τὸν Κύριον ἦτο ἑξακόσσια ἐβδομήκοντα πέντε πρόβατα.

Αρ. 31,38 και βόες ἕξ και τριάκοντα χιλιάδες, και τὸ τέλος Κυρίῳ δύο και ἐβδομήκοντα·

Αρ. 31,38 Τα δε βόδια στο μερίδιον τῶν πολεμιστῶν, ἦσαν τριάκοντα ἑξ χιλιάδες, ὁ φόρος ἀπὸ αὐτὰ πρὸς τὸν Κύριον ἐβδομήκοντα δύο.

Αρ. 31,39 και ὄνοι τριάκοντα χιλιάδες και πεντακόσσιοι, και τὸ τέλος Κυρίῳ εἰς και ἐξήκοντα·

Αρ. 31,39 Οἱ ὄνοι ἦσαν τριάκοντα χιλιάδες πεντακόσιοι ὁ δε φόρος πρὸς τὸν Κύριον ἐξήκοντα ἓνας.

Αρ. 31,40 και ψυχαὶ ἀνθρώπων ἐκκαίδεκα χιλιάδες, και τὸ τέλος αὐτῶν Κυρίῳ δύο και τριάκοντα ψυχαί.

Αρ. 31,40 Αἰχμάλωτοι δε ἄνθρωποι, ἦσαν δέκα ἑξ χιλιάδες και ὁ φόρος πρὸς τὸν Κύριον τριάκοντα δύο ψυχαί.

Αρ. 31,41 και ἔδωκε Μωυσῆς τὸ τέλος Κυρίῳ τὸ ἀφαίρεμα τοῦ Θεοῦ Ἐλεάζαρ τῷ ἱερεὶ, καθὰ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ.

Αρ. 31,41 Ὁ Μωϋσῆς αὐτὸν τὸν πρὸς τὸν Κύριον φόρον, τὸν ὡς ἀφιέρωμα πρὸς τὸν Θεόν, παρέδωκε πρὸς τὸν Ἐλεάζαρ τὸν ἀρχιερεῖα, ὅπως τὸν εἶχε διατάξει ὁ Θεός.

Αρ. 31,42 ἀπὸ τοῦ ἡμισεύματος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, οὐς διείλε Μωυσῆς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τῶν πολεμιστῶν.

Αρ. 31,42 Το ἄλλο ἡμισυ τῶν λαφύρων, τὸ ὁποῖον ὁ Μωϋσῆς κατόπιν τῆς διανομῆς ποὺ εἶχε κάμει μετὰ τῶν πολεμιστῶν και τοῦ λαοῦ, τὸ ἔδωκεν στὸν λαόν.

Αρ. 31,43 και ἐγένετο τὸ ἡμίσευμα ἀπὸ τῆς συναγωγῆς ἀπὸ τῶν προβάτων τριακόσσια και τριάκοντα χιλιάδες και ἐπτακισχίλια και πεντακόσσια

Αρ. 31,43 Το ἡμισυ αὐτὸ ἦτο τριακόσσιοι τριάκοντα ἐπτὰ χιλιάδες πεντακόσσια πρόβατα,

Αρ. 31,44 και βόες ἕξ και τριάκοντα χιλιάδες,

Αρ. 31,44 τριάκοντα ἑξ χιλιάδες βόδια,

Αρ. 31,45 ὄνοι τριάκοντα χιλιάδες και πεντακόσιοι

Αρ. 31,45 τριάκοντα χιλιάδες πεντακόσιοι όνοι

Αρ. 31,46 και ψυχαί ανθρώπων έξι και δέκα χιλιάδες.

Αρ. 31,46 και δέκα εξ χιλιάδες άνθρωποι.

Αρ. 31,47 και έλαβε Μωυσής από τού ημισεύματος των υιών Ισραήλ το έν από των πενήκοντα, από των ανθρώπων και από των κτηνών, και έδωκεν αυτά τοίς Λευίταις τοίς φυλάσσουσι τας φυλακάς της σκηνης Κυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή.

Αρ. 31,47 Από αυτό το ήμισυ μερίδιον του ισραηλιτικού λαού επήρην ο Μωϋσής ένα επί πενήκοντα ανθρώπων και ένα επί πενήκοντα ζώων και έδωκεν αυτά στους Λευίτας, οι οποίοι επέβλεπον και προσέφεραν τας υπηρεσίας των εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος.

Αρ. 31,48 Καί προσήλθον προς Μωυσήν πάντες οι καθεσταμένοι εις τας χιλιαρχίας της δυνάμεως, χιλιαρχοι και εκατόνταρχοι, και είπαν προς Μωυσήν·

Αρ. 31,48 Προσήλθον προς τον Μωϋσήν όλοι οι διοικηταί των στρατιωτικών μονάδων, χιλιαρχοι και εκατόνταρχοι και είπον προς τον Μωϋσήν·

Αρ. 31,49 οι παίδές σου ειλήφασι το κεφάλαιον των ανδρών των πολεμιστών των παρ ημίν, και ου διαπεφώνηκεν απ αυτών ουδέ εις·

Αρ. 31,49 “ημείς, οι δούλοι σου, ηριθμήσαμεν τους άνδρας μας τους πολεμιστάς και είδομεν ότι κανείς δεν λείπει από αυτούς.

Αρ. 31,50 και προσενηνόχαμεν το δώρον Κυριώ, ανήρ ό εύρε σκεύος χρυσούν και χλιδώνα και ψέλλιον και δακτύλιον και περιδέξιον και εμπλόκιον, εξιλάσασθαι περί ημών έναντι Κυριού.

Αρ. 31,50 Δια τούτο εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης μας, έχομεν φέρει στον Κυριον, ως δώρον ο καθένας μας, ο,τι του ευρίσκετο, δηλαδή χρυσούν δοχείον, βραχιόλι, κρίκον χρυσόν, δακτυλίδι, βραχιόλι δεξιάς χειρός, κοσμήματα κόμης γυναικών, προς εξιλώσιν μας ενώπιον του Κυριού”.

Αρ. 31,51 και έλαβε Μωυσής και Ελεάζαρ ο ιερεύς το χρυσίον παρ αυτών πάν σκεύος ειργασμένον·

Αρ. 31,51 Ο Μωϋσής και ο Ελεάζαρ ο αρχιερεύς επήραν από αυτούς τα κατειργασμένα αυτά χρυσά αντικείμενα.

Αρ. 31,52 και εγένετο πάν το χρυσίον το αφάιρεμα, ό αφείλον Κυριώ, εκκαίδεκα χιλιάδες και επτακόσιοι και πενήκοντα σίκλοι παρά των χιλιαρχων και παρά των εκατοντάρχων.

Αρ. 31,52 Όλον δε το αφιερωθέν αυτό χρυσίον προς τον Κυριον εκ μέρους των χιλιαρχων και εκατοντάρχων ανήλθεν εις δέκα εξ χιλιάδας επτακοσίους πενήκοντα σίκλους (εκατόν εβδομήκοντα περίπου χιλιόγραμμα).

Αρ. 31,53 και οι άνδρες οι πολεμισταί επρονόμεισαν έκαστος εαυτώ.

Αρ. 31,53 Αλλά και οι άνδρες, οι οποίοι είχαν λάβει μέρος στον πόλεμον επήραν λάφυρα ο καθένας δια τον εαυτόν του.

Αρ. 31,54 και έλαβε Μωυσής και Ελεάζαρ ο ιερεύς το χρυσίον παρά των χιλιαρχων και παρά των εκατοντάρχων και εισήνεγκεν αυτά εις την σκηνήν τού μαρτυρίου, μνημόσυνον των υιών Ισραήλ έναντι Κυριού.

Αρ. 31,54 Ο Μωϋσής και ο αρχιερεύς Ελεάζαρ έλαβον το χρυσίον αυτό, το αφιερωθέν εκ μέρους των χιλιαρχων και εκατοντάρχων, και το προσέφεραν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, εις μνημόσυνον των Ισραηλιτών ενώπιον του Κυριού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Αρ. 32,1 Καί κτήνη πλήθος ήν τοίς υιοίς ουβήν και τοίς υιοίς Γάδ, πλήθος σφόδρα· και είδον την χώραν Ιαζήρ και την χώραν Γαλαάδ, και ήν ο τόπος τόπος κτήνεσι.

Αρ. 32,1 Εις την φυλήν του Ρουβήν και του Γαδ υπήρχε πολύ μεγάλο πλήθος ζώων. Παρατήρησαν την χώραν Ιαζήρ και Γαλαάδ και είδον, ότι ο τόπος αυτός ήτο βοσκότοπος, κατάλληλος δια τα ζώα των.

Αρ. 32,2 και προσελθόντες οι υιοί ουβήν και οι υιοί Γάδ είπαν προς Μωυσήν και προς Ελεάζαρ τον ιερέα και προς τους άρχοντας της συναγωγής λέγοντες·

Αρ. 32,2 Προσήλθον λοιπόν εκ της φυλής Ρουβήν και Γαδ προς τον Μωϋσήν, προς τον αρχιερέα Ελεάζαρ και προς τους άρχοντας του λαού και είπον·

Αρ. 32,3 Αταρώθ και Δαιβών και Ιαζήρ και Ναμρά και Εσεβών, και Ελεαλή και Σεβαμά και Ναβαύ και Βαιάν,

Αρ. 32,3 “αι πόλεις Αταρώθ, Δαιβών, Ιαζήρ, Ναμρά, Εσεβών, Ελεαλή, Σεβαμά, Ναβαύ και Βαιάν

Αρ. 32,4 την γήν ήν παραδέδωκε Κύριος ενώπιον των υιών Ισραήλ, γη κτηνοτρόφος εστί, και τοίς παισί σου κτήνη υπάρχει.

Αρ. 32,4 είναι εις την ανατολικώς του Ιορδάνου χώραν, την οποίαν έχει παραδώσει ο Κυριος στους Ισραηλίτας. Η χώρα αυτή είναι κτηνοτροφική, έχει βοσκότοπους. Εις ημάς δε, τους δούλους σου, υπάρχουν ζώα”.

Αρ. 32,5 και έλεγον· ει εύρομεν χάριν ενώπιόν σου, δοθήτω η γη αύτη τοίς οικέταις σου εν κατασχέσει, και μη διαβιβάσης ημάς τον Ιορδάνην.

Αρ. 32,5 Και προσέθεσαν αυτοί απευθυνόμενοι προς τον Μωϋσήν ειδικώτερον· “Εάν έχωμεν χάριν ενώπιόν σου, ας δοθή αύτη η χώρα ως ιδιοκτησία εις ημάς τους δούλους σου και μη θελήσης να μας διαπεράσης εκείθεν από τον Ιορδάνην”.

Αρ. 32,6 και είπε Μωυσής τοίς υιοίς Γάδ και τοίς υιοίς ουβήν· οι αδελφοί υμών πορεύονται εις τον πόλεμον, και υμείς καθήσεσθε αυτού·

Αρ. 32,6 Ο Μωϋσής είπεν στους υιούς των φυλών Γαδ και Ρουβήν. “Οι αδελφοί σας πορεύονται στον πόλεμον και σεις θέλετε να καθήσετε ήσυχoi εδώ·

Αρ. 32,7 και ινατί διαστρέφετε τας διανοίας των υιών Ισραήλ μη διαβήναι εις την γήν, ήν Κύριος δίδωσιν αυτοίς·

Αρ. 32,7 Διατί με τας ιδιοτελείς αυτάς προτάσεις σας διαστρέφετε τας διαθέσεις των Ισραηλιτών και τους αποθαρρύνετε, ώστε να μη διαβούν εις την γην Χαναάν, την οποίαν ο Κυριος δίδει εις αυτούς·

Αρ. 32,8 ουχ ούτως εποίησαν οι πατέρες υμών, ότε απέστειλα αυτούς εκ Κάδης Βαρνή κατανοήσαι την γήν·

Αρ. 32,8 Το ίδιο δεν έκαναν και οι πατέρες σας, όταν εγώ απέστειλα τους κατασκόπους από την περιοχίν Κάδης Βαρνή, δια να κατασκοπεύσουν την χώραν και να μας πληροφορήσουν περί αυτής·

Αρ. 32,9 και ανέβησαν Φάραγγα βότρυος και κατενόησαν την γήν και απέστησαν την καρδιαν των υιών Ισραήλ, όπως μη εισέλθωσιν εις την γήν, ήν έδωκε Κύριος αυτοίς.

Αρ. 32,9 Μετέβησαν αυτοί εις την “Κοιλάδα της σταφυλής”, είδον και επείσθησαν, ότι η χώρα ήτο εύφορος, αλλά επανελθόντες διέστρεψαν και απεμάκρυναν τας καρδιάς των Ισραηλιτών από τον Θεόν, ώστε να μη θέλουν να εισέλθουν

εις την γην, την οποίαν ο Κυριος ειχεν αποφασίσει να τους δώσει.

Αρ. 32,10 και ωργίσθη θυμώ Κύριος εν τή ημέρα εκείνη και ώμοσε λέγων·

Αρ. 32,10 Δι' αυτό δε και ωργίσθη πολύ ο Κυριος κατά την ημέραν εκείνην και ωρκίσθη λέγων·

Αρ. 32,11 ει όφονται οι άνθρωποι ούτοι οι αναβάντες εξ Αιγύπτου από εικοσαετούς και επάνω, οι επιστάμενοι το αγαθόν και το κακόν, την γήν ήν ώμοσα τώ Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, ου γάρ συνεπηκολούθησαν οπίσω μου,

Αρ. 32,11 "Δεν θα ίδουν οι άνθρωποι αυτοί, που εξήλθον ελεύθεροι από την Αίγυπτον, όσοι είναι ηλικίας είκοσι ετών και άνω και οι οποίοι γνωρίζουν τι είναι καλόν και τι κακόν, την γην την οποίαν ωρκίσθη στον Αβραάμ, στον Ισαάκ και τον Ιακώβ. Οχι, ποτέ δεν θα την ίδουν, διότι δεν συνεμορφώθησαν προς τας εντολάς μου, δεν ηκολούθησαν τον Κυριον.

Αρ. 32,12 πλην Χάλεβ υιός Ιεφοννή ο διακεχωρισμένος και Ιησούς ο τού Ναυή, ότι συνεπηκολούθησαν οπίσω Κυρίου.

Αρ. 32,12 Κανείς από αυτούς δεν θα εισέλθη, πλην του Χαλεβ, του υιού Ιεφοννή, ο οποίος εξεχώρισε τον εαυτόν του από εκείνους, και του Ιησού, υιού του Ναυη, διότι οι δύο αυτοί μόνοι υπήκουσαν και ηκολούθησαν τον Κυριον.

Αρ. 32,13 και ωργίσθη θυμώ Κύριος επί τον Ισραήλ και κατερόμβυσεν αυτούς εν τή ερήμω τεσσαράκοντα έτη, έως εξανηλώθη πάσα η γενεά οι ποιούντες τα πονηρά έναντι Κυρίου.

Αρ. 32,13 Και ωργίσθη πολύ ο Κυριος εναντίον των Ισραηλιτών και τους περιέφερε πλάνητας μέσα εις την έρημον επί τεσσαράκοντα έτη, μέχρις ότου εξωλοθρεύθη όλη εκείνη η γενεά, η οποία ειχε φερθή κατά ένα τρόπον τόσον ασεβή και κακόν προς τον Κυριον !

Αρ. 32,14 ιδού ανέστητε αντί των πατέρων υμών, σύντριμμα ανθρώπων αμαρτωλών, προσθείναι έτι επί τον θυμόν της οργής Κυρίου επί Ισραήλ.

Αρ. 32,14 Και ιδού ότι τώρα αντί των πατέρων σας παρουσιάσθηκατε σεις, ελεινά κατάλοιπα ανθρώπων αμαρτωλών, δια να αυξήσετε ακόμη περισσότερο την οργήν του Κυρίου εναντίον των Ισραηλιτών.

Αρ. 32,15 ότι αποστραφήσεθε απ αυτού προσθείναι έτι καταλιπείν αυτόν εν τή ερήμω και ανομήσετε εις όλην την συναγωγήν ταύτην.

Αρ. 32,15 Διότι σεις εάν απομακρυνθήτε τώρα από τον Θεόν, θα γίνετε αφορμή να εγκατάλειψη πάλιν ο Θεός τον λαόν εις την έρημον και σεις θα είσθε οι ένοχοι της νέας αυτής παρανομίας και τιμωρίας όλου αυτού του λαού".

Αρ. 32,16 και προσήλθον αυτώ και έλεγον· επαύλεις προβάτων οικοδομήσομεν ώδε τοίς κτήνεσιν ημών και πόλεις ταίς αποσκευαίς ημών,

Αρ. 32,16 Επλησίασαν με ταπεινώσιν τον Μωϋσήν οι εκπρόσωποι των φυλών Γαδ και Ρουβήν και του είπον· "δεν θα παρακούσωμεν ημείς την εντολήν του Κυρίου να εισέλθωμεν μαζί με τους άλλους αδελφούς μας εις την γην Χαναάν. Αλλά απλώς επιθυμούμεν να κτίσωμεν εδώ μάνδρας δια τα πρόβατα και τα κτήνη μας και πόλεις δια τα παιδιά μας και τον άλλον άμαχον πληθυσμόν μας.

Αρ. 32,17 και ημείς ενοπλισάμενοι προφυλακήν πρότεροι των υιών Ισραήλ, έως αν αγάγωμεν αυτούς εις τον εαυτών τόπον και κατοικήσει η αποσκευή ημών εν πόλει τετειχημέναις δια τους κατοικούντας την γήν.

Αρ. 32,17 Ημείς δε οι άνδρες, όταν έλθη η στιγμή, θα οπλισθώμεν και θα προπορευθώμεν από τους άλλους Ισραηλίτας στον πόλεμον, μέχρις ότου κατακτήσωμεν την γην Χαναάν και εγκαταστήσωμεν αυτούς εις τας περιοχάς των. Ο άμαχος μόνον πληθυσμός μας θα κατοικήση εις τας εντεύθεν του Ιορδάνου τετειχημένας πόλεις, δια να είναι ασφαλής από τους κατοίκους της χώρας αυτής.

Αρ. 32,18 ου μη αποστραφώμεν εις τας οικίας ημών, έως αν καταμερισθώσιν οι υιοί Ισραήλ, έκαστος εις την κληρονομίαν αυτού·

Αρ. 32,18 Δεν θα επιστρέψωμεν εις τας οικίας μας, μέχρις ότου νικηταί οι Ισραηλίται, και κύριοι της Χαναάν διαμοιρασθούν αυτήν και εγκατασταθούν κύριοι εις την κληρονομίαν των.

Αρ. 32,19 και ουκέτι κληρονομήσομεν εν αυτοίς από τού πέραν τού Ιορδάνου και επέκεινα, ότι απέχομεν τους κλήρους ημών εν τώ πέραν τού Ιορδάνου εν ανατολαίς.

Αρ. 32,19 Ημείς δε καμμίαν απολύτως αξίωσιν δεν θα έχωμεν να κληρονομήσωμεν κάτι μεταξύ των άλλων Ισραηλιτών από την πέραν του Ιορδάνου Χαναάν, διότι θα έχωμεν λάβει ως κληρονομίαν μας τας ανατολικώς του Ιορδάνου περιοχάς".

Αρ. 32,20 και είπε προς αυτούς Μωυσής· εάν ποιήσητε κατά το ρήμα τούτο, εάν εξοπλίσηθε έναντι Κυρίου εις πόλεμον

Αρ. 32,20 Ο Μωϋσής είπε προς αυτούς· "εάν εκτελέσετε αυτό το οποίον υπόσχεσθε, εάν δηλαδή οπλισθήτε δια τον πόλεμον αυτόν, τον οποίον ο Κυριος έχει διατάξει

Αρ. 32,21 και παρελεύσεται υμών πάς οπλίτης τον Ιορδάνην έναντι Κυρίου, έως αν εκτριβή ο εχθρός αυτού από προσώπου αυτού

Αρ. 32,21 και κάθε ένας από σας που ημπορεί να φέρη όπλα διαβή τον Ιορδάνην σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου και λάβη μέρος στον πόλεμον, έως ότου συντριβή ο εχθρός του Θεού από εμπρός του

Αρ. 32,22 και κατακυριευθή η γη έναντι Κυρίου, και μετά ταύτα αποστραφήσεθε, και έσεσθε αθώοι έναντι Κυρίου και από Ισραήλ, και έσται η γη αυτή υμίν εν κατασχέσει έναντι Κυρίου.

Αρ. 32,22 και κατακτηθή η πέραν του Ιορδάνου χώρα όπως ο Κυριος θέλει, έπειτα δε επιστρέψετε εις την χώραν που θέλετε να κατοικήσετε, τότε θα είσθε καθαροί και αθώοι απέναντι του Κυρίου και των Ισραηλιτών, και δικαιοματικώς με την ευλογίαν του Κυρίου θα είναι εις την κυριότητά σας η γη αυτή.

Αρ. 32,23 εάν δε μη ποιήσητε ούτως, αμαρτήσεσθε έναντι Κυρίου και γνώσεσθε την αμαρτίαν υμών, όταν υμάς καταλάβη τα κακά.

Αρ. 32,23 Εάν όμως τυχόν και δεν πράξετε έτσι, θα αμαρτήσετε και θα είσθε ένοχοι ενώπιον του Κυρίου και θα εννοήσετε καλά το μέγεθος της αμαρτίας σας, όταν επιπέσουν εναντίον σας αι συμφοραί, ως τιμωρία εκ μέρους του Θεού.

Αρ. 32,24 και οικοδομήσετε υμίν αυτοίς πόλεις τή αποσκευή υμών και επαύλεις τοίς κτήνεσιν υμών και το εκπορευόμενον εκ τού στόματος υμών ποιήσετε.

Αρ. 32,24 Λοιπόν, οικοδομήσατε δια τους εαυτούς σας και δια τον άμαχον πληθυσμόν πόλεις, μανδριά και σταύλους δια τα ζώα σας και όσα αυτήν την ώραν υπεσχέθητε, αυτά και θα κάμετε".

Αρ. 32,25 και είπαν οι υιοί ουβήν και υιοί Γαδ προς Μωυσήν λέγοντες· οι παίδές σου ποιήσουσι καθά ο Κύριος ημών εντέλλεται

Αρ. 32,25 Απήντησαν αι φυλαί του Ρουβήν και του Γαδ προς τον Μωϋσήν και είπον· "ημείς οι δούλοι σου, θα κάμωμεν,

όπως μας διατάσσει ο Κύριος·

Αρ. 32,26 η αποσκευή ημών και αι γυναίκες ημών και πάντα τα κτήνη ημών έσονται εν ταίς πόλεσι Γαλαάδ,

Αρ. 32,26 τα μεν παιδιά μας και αι γυναίκες μας και οι γέροντες και όλα τα κτήνη μας θα μείνουν εις τας πόλεις Γαλαάδ,

Αρ. 32,27 οι δε παίδές σου παρελεύσονται πάντες ενωπλισμένοι και εκτεταγμένοι έναντι Κυρίου εις τον πόλεμον, ον τρόπον ο Κύριος λέγει.

Αρ. 32,27 ημείς δε οι άνδρες, οι δούλοι σου, θα περάσωμεν όλοι πάνοπλοι και συντεταγμένοι ενώπιον του Κυρίου, δια να λάβωμεν μέρος στον πόλεμον, όπως ο Κύριος λέγει”.

Αρ. 32,28 και συνέστησεν αυτοίς Μωυσής Ελεάζαρ τον ιερέα και Ιησούν υιόν Ναυή και τους άρχοντας πατριών των φυλών Ισραήλ,

Αρ. 32,28 Τότε ο Μωϋσής ενώπιον των εκπροσώπων της φυλής Ρουβήν και Γαδ έδωκε σχετικώς με αυτούς οδηγίας στον Ελεάζαρ τον αρχιερέα, στον Ιησούν, υιόν του Ναυή, και στους άρχοντας των φυλών του Ισραήλ

Αρ. 32,29 και ειπε προς αυτούς Μωυσής· εάν διαβώσιν οι υιοί ουβήν και οι υιοί Γάδ μεθ υμών τον Ιορδάνην, πάς ενωπλισμένος εις πόλεμον έναντι Κυρίου, και κατακυριεύσητε της γής απέναντι υμών, και δώσετε αυτοίς την γήν Γαλαάδ εν κατασχέσει·

Αρ. 32,29 και ειπε προς αυτούς· “εάν μεν οι άνδρες της φυλής Ρουβήν και Γαδ διαβούν μαζί σας τον Ιορδάνην ωπλισμένοι προς πόλεμον ενώπιον του Κυρίου και κατακτήσητε την απέναντί σας χώραν, θα δώσετε εις την κυριότητά των την περιοχήν Γαλαάδ.

Αρ. 32,30 εάν δε μη διαβώσιν ενωπλισμένοι μεθ υμών εις τον πόλεμον έναντι Κυρίου, και διαβιάσετε την αποσκευήν αυτών και τας γυναίκας αυτών και τα κτήνη αυτών πρότερα υμών εις γήν Χαναάν, και συγκατακληρονομηθήσονται εν υμίν εν τή γη Χαναάν.

Αρ. 32,30 Εάν όμως δεν διαβούν μαζί με σας ωπλισμένοι εις πόλεμον ενώπιον του Κυρίου, θα μεταφέρετε εις την Χαναάν τα παιδιά και τας γυναίκας των και τα ζώα των, πριν ακόμα σεις περάσετε και θα λάβουν και αυτοί κληρονομίαν μαζί με σας εις την Χαναάν και όχι εις την Γαλαάδ”.

Αρ. 32,31 και απεκριθήσαν οι υιοί ουβήν και οι υιοί Γάδ λέγοντες· όσα ο Κύριος λέγει τοίς θεράπουσιν, ούτω ποιήσωμεν ημείς·

Αρ. 32,31 Οι εκπρόσωποι της φυλής του Ρουβήν και του Γαδ, απεκριθήσαν και είπν· “όσα διατάσσει ο Θεός τους δούλους του, έτσι και θα κάνωμεν.

Αρ. 32,32 διαβησόμεθα ενωπλισμένοι έναντι Κυρίου εις γήν Χαναάν, και δώσετε την κατάσχεσιν ημίν εν τώ πέραν τού Ιορδάνου.

Αρ. 32,32 Θα διαβώμεν ωπλισμένοι ενώπιον του Κυρίου εις την χώραν Χαναάν, και θα δώσετε από την κατοχήν μας την ανατολικώς του Ιορδάνου περιοχήν, που σας εξητήσαμεν”.

Αρ. 32,33 και έδωκεν αυτοίς Μωυσής τοίς υιοίς Γάδ και τοίς υιοίς ουβήν και τώ ημίσει φυλής Μανασσή υιών Ιωσήφ, την βασιλείαν Σηών βασιλέως Αμορραίων και την βασιλείαν Ωγ βασιλέως της Βασάν, την γήν και τας πόλεις σύν τοίς ορίοις αυτής, πόλεις της γής κύκλω.

Αρ. 32,33 Πράγματι ο Μωϋσής έδωκεν εις αυτούς, δηλαδή εις την φυλήν Γαδ και εις την φυλήν Ρουβήν και εις την ημίσειαν φυλήν του Μανασσή, ενός από τα παιδιά του Ιωσήφ, το βασιλειον του βασιλέως των Αμορραίων Σηών και το βασιλειον του Ωγ, βασιλέως της χώρας Βασάν· έδωκεν εις αυτούς όλας αυτάς τας χώρας και τας περιεχομένας πόλεις με τα περιχώρά των.

Αρ. 32,34 Καί ωκοδόμησαν οι υιοί Γάδ την Δαιβών και την Αταρώθ και την Αροήρ

Αρ. 32,34 Οι άνθρωποι της φυλής του Γαδ έκτισαν την Δαιβών, την Αταρώθ, την Αροήρ,

Αρ. 32,35 και την Σοφάρ και την Ιαζήρ και ύψωσαν αυτάς,

Αρ. 32,35 την Σοφάρ και την Ιαζήρ, τας οποίας περιέβαλον με υψηλά τείχη·

Αρ. 32,36 και την Ναμράμ και την Βαιθαράν, πόλεις οχυράς και επαύλεις προβάτων.

Αρ. 32,36 επίσης οικοδόμησαν την Ναμράμ και την Βαιθαράν, πόλεις οχυράς, και στάνες προβάτων.

Αρ. 32,37 και οι υιοί ουβήν ωκοδόμησαν την Εσεβών και Ελεάλην και Καριαθάμ

Αρ. 32,37 Οι δε άνθρωποι της φυλής Ρουβήν έκτισαν την Εσεβών, την Ελεάλην, την Καριαθάμ,

Αρ. 32,38 και την Βεελμεών, περικεκυκλωμένας, και την Σεβαμά και επωνόμασαν κατά τα ονόματα αυτών τα ονόματα των πόλεων, ας ωκοδόμησαν.

Αρ. 32,38 και την Βεελμεών, περιτειχισμένας, και την Σεβαμά. Έδωκαν δε εις αυτάς τας πόλεις, τας οποίας έκτισαν, τα ονόματα τα οποια και προηγουμένως είχαν.

Αρ. 32,39 και επορεύθη υιός Μαχίρ υιού Μανασσή εις Γαλαάδ και έλαβεν αυτήν και απώλεσε τον Αμορραίον τον κατοικούντα εν αυτή.

Αρ. 32,39 Οι απόγονοι του Μαχίρ, υιού του Μανασσή, εβάδισαν κατά της Γαλαάδ, την κατέλαβον και εξόντωσαν τους Αμορραίους, οι οποίοι κατοικούσαν εκεί.

Αρ. 32,40 και έδωκε Μωυσής την Γαλαάδ τώ Μαχίρ υιώ Μανασσή, και κατώκησεν εκεί.

Αρ. 32,40 Ο δε Μωϋσής έδωσε την χώραν Γαλαάδ στους απογόνους του Μαχίρ, υιού του Μανασσή, οι οποίοι και εγκατεστάθησαν εκεί.

Αρ. 32,41 και Ιαΐρ ο τού Μανασσή επορεύθη και έλαβε τας επαύλεις αυτών και επωνόμασεν αυτάς Επαύλεις Ιαΐρ.

Αρ. 32,41 Ο Ιαΐρ, υιός και αυτός του Μανασσή εβάδισε και κατέλαβε τας αγροτικές και κτηνοτροφικές περιοχάς των ανθρωπων της Γαλαάδ και ωνόμασεν αυτάς, αγροτικές κατοικίας του Ιαΐρ.

Αρ. 32,42 και Ναβαύ επορεύθη και έλαβε την Καάθ και τας κώμας αυτής και επωνόμασεν αυτάς Ναβώθ εκ τού ονόματος αυτού.

Αρ. 32,42 Ο δε Ναβαύ εβάδισε και κατέλαβε την Καάθ και τας κώμας της και ωνόμασεν αυτάς με το όνομά του, Ναβώθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Αρ. 33,1 Καί ούτοι οι σταθμοί των υιών Ισραήλ, ως εξήλθον εκ γής Αιγύπτου σύν δυνάμει αυτών εν χειρί Μωυσή και Ααρών·

Αρ. 33,1 Αυτοί είναι οι σταθμοί, τους οποίους έκαμαν οι Ισραηλίται, όταν μαζί με τον στρατόν των και υπό την οδηγίαν

του Μωϋσέως και του Ααρών εξήλθον από την χώραν της Αιγύπτου.

Αρ. 33,2 και έγραψε Μωυσής τας απάρσεις αυτών και τους σταθμούς αυτών διά ρήματος Κυρίου, και ούτοι οι σταθμοί της πορείας αυτών.

Αρ. 33,2 Ο Μωϋσής έγραψε τας αναχωρήσεις και τας σταθμεύσεις των Ισραηλιτών, αι οποίαι έγιναν κατά διαταγήν του Κυρίου. Αυτοί λοιπόν είναι οι σταθμοί κατά την πορείαν των.

Αρ. 33,3 απήραν εκ αμεσσή τώ μηνί τώ πρώτῳ τῆ πεντεκαδικατή ημέρα τού μηνός τού πρώτου· τῆ επαύριον τού πάσχα εξήλθον οι υιοί Ισραήλ εν χειρί υψηλή εναντίον πάντων των Αιγυπτίων,

Αρ. 33,3 Κατά την δεκάτην πέμπτην ημέραν του πρώτου μηνός ανεχώρησαν οι Ισραηλίται από την Ραμεσσή· την επομένην δηλαδή ημέραν του Πάσχα ανεχώρησαν οι Ισραηλίται, από την παντοδύναμον προστασίαν του Θεού, ενώπιον όλων των Αιγυπτίων,

Αρ. 33,4 και οι Αιγύπτιοι έθαπτον εξ αυτών τους τεθνηκότας πάντας, ούς επάταξε Κύριος, πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτῳ, και εν τοίς θεοίς αυτών εποίησε την εκδίκησιν Κύριος.

Αρ. 33,4 όταν οι Αιγύπτιοι έθαπτον κατά την ημέραν εκείνην όλους τους νεκρούς των, τα πρωτότοκα τα οποία εθανάτωσεν ο Κυριος εις την χώραν της Αιγύπτου και εξεδίκηθη τότε ο Κυριος τους θεούς των Αιγυπτίων.

Αρ. 33,5 και απάραντες οι υιοί Ισραήλ εκ αμεσσή παρενέβαλον εις Σοκχώθ.

Αρ. 33,5 Αναχωρήσαντες έπειτα οι Ισραηλίται από την Ραμεσσή εστρατοπέδευσαν εις Σοκχώθ.

Αρ. 33,6 και απάραντες εκ Σοκχώθ παρενέβαλον εις Βουθάν, ό εστι μέρος τι της ερήμου.

Αρ. 33,6 Αναχωρήσαντες από Σοκχώθ, εστρατοπέδευσαν εις την Βουθάν, η οποία είναι μέρος της ερήμου περιοχής.

Αρ. 33,7 και απήραν εκ Βουθάν και παρενέβαλον επί το στόμα Ειρώθ, ό εστιν απέναντι Βεελσεπφών, και παρενέβαλον απέναντι Μαγδώλου.

Αρ. 33,7 Ανεχώρησαν από την Βουθάν και εστρατοπέδευσαν πλησίον της Ερώθ, η οποία ευρίσκεται απέναντι της Βεελσεπφών και εστρατοπέδευσαν απέναντι της Μαγδώλου.

Αρ. 33,8 και απήραν απέναντι Ειρώθ και διέβησαν μέσον της θαλάσσης εις την έρημον και επορεύθησαν οδόν τριών ημερών διά της ερήμου αυτοί και παρενέβαλον εν Πικρίαίς.

Αρ. 33,8 Ανεχώρησαν από την απέναντι της Ειρώθ περιοχήν, διέβησαν δια μέσου της Ερυθράς Θαλάσσης εις την έρημον Σούρ, εβάδισαν δια μέσου της ερήμου δρόμον τριών ημερών και εστρατοπέδευσαν εις την περιοχήν την ονομαζομένην Πικρίαί.

Αρ. 33,9 και απήραν εκ Πικριών και ήλθον εις Αιλίμ· και εν Αιλίμ δώδεκα πηγαί υδάτων και εβδομήκοντα στελέχη φοινίκων, και παρενέβαλον εκεί παρά το ύδωρ.

Αρ. 33,9 Ανεχώρησαν από τας Πικρίας και ήλθον εις την Αιλίμ. Εις δε την Αιλίμ υπήρχον δώδεκα πηγαί υδάτων και εβδομήκοντά υψηλοί φοινίκες και κατεσκήνωσαν εκεί πλησίον εις τα ύδατα.

Αρ. 33,10 και απήραν εξ Αιλίμ και παρενέβαλον επί θάλασσαν ερυθράν.

Αρ. 33,10 Ανεχώρησαν από την Αιλίμ και εστρατοπέδευσαν πλησίον της Ερυθράς Θαλάσσης.

Αρ. 33,11 και απήραν από θαλάσσης ερυθράς, και παρενέβαλον εις την έρημον Σίν.

Αρ. 33,11 Ανεχώρησαν από την Ερυθράν θάλασσαν και εστρατοπέδευσαν εις την έρημον Σιν.

Αρ. 33,12 και απήραν εκ της ερήμου Σίν και παρενέβαλον εις αφακά.

Αρ. 33,12 Ανεχώρησαν από την έρημον Σιν και εστρατοπέδευσαν εις Ραφακά.

Αρ. 33,13 και απήραν εκ αφακά και παρενέβαλον εν Αιλούς.

Αρ. 33,13 Ανεχώρησαν από Ραφακά και εστρατοπέδευσαν εις Αιλούς.

Αρ. 33,14 και απήραν εξ Αιλούς και παρενέβαλον εν αφιδίν, και ουκ ήν εκεί ύδωρ τώ λαώ πεινί.

Αρ. 33,14 Ανεχώρησαν από Αιλούς και κατεσκήνωσαν εις Ραφιδίν· αλλ' εκεί δεν υπήρχεν ύδωρ δια να πίνη ο λαός.

Αρ. 33,15 και απήραν εκ αφιδίν και παρενέβαλον εν τῆ ερήμῳ Σινά.

Αρ. 33,15 Ανεχώρησαν από την Ραφιδίν και εστρατοπέδευσαν εις την έρημον Σινά.

Αρ. 33,16 και απήραν εκ της ερήμου Σινά και παρενέβαλον εν Μνήμασι της επιθυμίας.

Αρ. 33,16 Ανεχώρησαν από την έρημον Σινά και εστρατοπέδευσαν εις την περιοχήν, την οποίαν είχαν ονομάσει Μνήματα Επιθυμίας.

Αρ. 33,17 και απήραν εκ Μνημάτων της επιθυμίας και παρενέβαλον εν Ασηρώθ.

Αρ. 33,17 Ανεχώρησαν από την θέσιν Μνήματα Επιθυμίας και εστρατοπέδευσαν εις Ασηρώθ.

Αρ. 33,18 και απήραν εξ Ασηρώθ και παρενέβαλον εν αθαμά.

Αρ. 33,18 Ανεχώρησαν από Ασηρώθ και εστρατοπέδευσαν εις Ραθαμά.

Αρ. 33,19 και απήραν εκ αθαμά και παρενέβαλον εν εμμών Φαρές.

Αρ. 33,19 Ανεχώρησαν από Ραθαμά και εστρατοπέδευσαν εις Ρεμμών Φαρές.

Αρ. 33,20 και απήραν εκ εμμών Φαρές και παρενέβαλον εν Λεβωνά.

Αρ. 33,20 Ανεχώρησαν από Ρεμμών Φαρές και εστρατοπέδευσαν εις Λεβωνά.

Αρ. 33,21 και απήραν εκ Λεβωνά και παρενέβαλον εις εσσάν.

Αρ. 33,21 Ανεχώρησαν από Λεβωνά και εστρατοπέδευσαν εις Ρεσσάν.

Αρ. 33,22 και απήραν εκ εσσάν και παρενέβαλον εις Μακελλάθ.

Αρ. 33,22 Ανεχώρησαν από Ρεσσάν και εστρατοπέδευσαν εις Μακελλάθ.

Αρ. 33,23 και απήραν εκ Μακελλάθ και παρενέβαλον εις Σαφάρ.

Αρ. 33,23 Ανεχώρησαν από Μακελλάθ και εστρατοπέδευσαν εις Σαφάρ.

Αρ. 33,24 και απήραν εκ Σαφάρ και παρενέβαλον εις Χαραδάθ.

Αρ. 33,24 Ανεχώρησαν από Σαφάρ και εστρατοπέδευσαν εις Χαραδάθ.

Αρ. 33,25 και απήραν εκ Χαραδάθ και παρενέβαλον εις Μακηλώθ.

Αρ. 33,25 Ανεχώρησαν από Χαραδάθ και εστρατοπέδευσαν εις Μακηλώθ.

Αρ. 33,26 και απήραν εκ Μακηλώθ και παρενέβαλον εις Καταάθ.

Αρ. 33,26 Ανεχώρησαν από Μακηλώθ και εστρατοπέδευσαν εις Καταάθ.

Αρ. 33,27 και απήραν εκ Καταάθ και παρενέβαλον εις Ταράθ.

Αρ. 33,27 Ανεχώρησαν από Καταάθ και εστρατοπέδευσαν εις Ταράθ.
Αρ. 33,28 και απήραν εκ Ταράθ και παρενέβαλον εις Μαθεκκά.
Αρ. 33,28 Ανεχώρησαν από την Ταράθ και εστρατοπέδευσαν εις Μαθεκκά.
Αρ. 33,29 και απήραν εκ Μαθεκκά και παρενέβαλον εις Σελμωνά.
Αρ. 33,29 Ανεχώρησαν από την Μαθεκκά και εστρατοπέδευσαν εις Σελμωνά.
Αρ. 33,30 και απήραν εκ Σελμωνά και παρενέβαλον εις Μασουρούθ.
Αρ. 33,30 Ανεχώρησαν από Σελμωνά και εστρατοπέδευσαν εις Μασουρούθ.
Αρ. 33,31 και απήραν εκ Μασουρούθ και παρενέβαλον εις Βαναία.
Αρ. 33,31 Ανεχώρησαν από Μασουρούθ και εστρατοπέδευσαν εις Βαναίαν.
Αρ. 33,32 και απήραν εκ Βαναία και παρενέβαλον εις το όρος Γαδγιάδ.
Αρ. 33,32 Ανεχώρησαν από Βαναίαν και εστρατοπέδευσαν στο όρος Γαδγιάδ.
Αρ. 33,33 και απήραν εκ τού όρους Γαδγιάδ και παρενέβαλον εις Ετεβαθά.
Αρ. 33,33 Ανεχώρησαν εκ του όρους Γαδγιάδ και εστρατοπέδευσαν εις Ετεβαθά.
Αρ. 33,34 και απήραν εξ Ετεβαθά και παρενέβαλον εις Εβρωνά.
Αρ. 33,34 Ανεχώρησαν από τον Ετεβαθά και εστρατοπέδευσαν εις Εβρωνά.
Αρ. 33,35 και απήραν εξ Εβρωνά και παρενέβαλον εις Γεσιών Γάβερ.
Αρ. 33,35 Ανεχώρησαν από την Εβρωνά και εστρατοπέδευσαν εις Γεσιών Γαβερ.
Αρ. 33,36 και απήραν εκ Γεσιών Γάβερ και παρενέβαλον εν τή ερήμω Σίν. και απήραν εκ της ερήμου Σίν και παρενέβαλον εις την έρημον Φαράν· αυτή εστί Κάδης.
Αρ. 33,36 Ανεχώρησαν από Γεσιών Γαβερ και εστρατοπέδευσαν εις την έρημον Σιν. Ανεχώρησαν από την έρημον Σιν και εστρατοπέδευσαν εις την έρημον Φαράν· αυτή είναι η έρημος Καδης.
Αρ. 33,37 και απήραν εκ Κάδης και παρενέβαλον εις Ωρ το όρος πλησίον γής Εδώμ·
Αρ. 33,37 Ανεχώρησαν από την έρημον Καδης και εστρατοπέδευσαν εις όρος Ωρ, πλησίον της χώρας Εδώμ.
Αρ. 33,38 και ανέβη Ααρών ο ιερεύς διά προστάγματος Κυρίου και απέθανεν εκεί εν τώ τεσσαρακοστώ έτει της εξόδου των υιών Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου τώ μηνί τώ πέμπτω μια τού μηνός·
Αρ. 33,38 Εκεί ο αρχιερεύς Ααρών, κατόπιν εντολής του Κυρίου, ανέβη στο όρος, όπου και απέθανε κατά την πρώτην του πέμπτου μηνός του τεσσαρακοστού έτους από την έξοδον των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου.
Αρ. 33,39 και Ααρών ήν τριών και είκοσι και εκατόν ετών, ότε απέθνησκεν εν Ωρ τώ όρει.
Αρ. 33,39 Ητο δε ο Ααρών εκατόν είκοσι τριών ετών, όταν απέθανεν επάνω στο όρος Ωρ.
Αρ. 33,40 και ακούσας ο Χαναίς βασιλεύς Αράδ, και ούτος κατώκει εν γη Χαναάν, ότε εισεπορεύοντο οι υιοί Ισραήλ.
Αρ. 33,40 Ο δε Χαναίς βασιλεύς του Αράδ, ο οποίος κατοικούσε εις την χώραν Χαναάν, ήκουσεν ότι οι Ισραηλίται ητοιμάζοντο να εισβάλλουν εις την Χαναάν.
Αρ. 33,41 και απήραν εξ Ωρ τού όρους και παρενέβαλον εις Σελμωνά.
Αρ. 33,41 Οι Ισραηλίται όμως ανεχώρησαν από το όρος Ωρ και εστρατοπέδευσαν εις Σελμωνά.
Αρ. 33,42 και απήραν εκ Σελμωνά και παρενέβαλον εις Φινώ.
Αρ. 33,42 Ανεχώρησαν από Σελμωνά και εστρατοπέδευσαν εις Φινώ.
Αρ. 33,43 και απήραν εκ Φινώ και παρενέβαλον εν Ωβώθ.
Αρ. 33,43 Ανεχώρησαν από Φινώ και εστρατοπέδευσαν εις Ωβώθ.
Αρ. 33,44 και απήραν εξ Ωβώθ και παρενέβαλον εν Γαΐ, εν τώ πέραν επί των ορίων Μωάβ.
Αρ. 33,44 Ανεχώρησαν από Ωδώθ και εστρατοπέδευσαν εν Γαΐ, ανατολικάς από τον Ιορδάνην εις τα όρια της Μωάβ.
Αρ. 33,45 και απήραν εκ Γαΐ και παρενέβαλον εις Δαιβών Γάδ.
Αρ. 33,45 Ανεχώρησαν από την Γαΐ και εστρατοπέδευσαν εις την Δαιδών, πόλιν την οποίαν αργότερα έκτισαν οι της φυλής Γαδ.
Αρ. 33,46 και απήραν εκ Δαιβών Γάδ και παρενέβαλον εν Γελμών Δεβλαθαίμ.
Αρ. 33,46 Ανεχώρησαν από την Δαιβών της Γαδ και εστρατοπέδευσαν εις Γελμών Δεβλαθαίμ.
Αρ. 33,47 και απήραν εκ Γελμών Δεβλαθαίμ και παρενέβαλον επί τα όρη τα Αβαρίμ, απέναντι Ναβαύ.
Αρ. 33,47 Ανεχώρησαν από Γελμών Δεβλαθαίμ και εστρατοπέδευσαν εις τα όρη Αβαρίμ, απέναντι από το όρος Ναβαύ.
Αρ. 33,48 και απήραν από των ορέων Αβαρίμ και παρενέβαλον επί δυσμών Μωάβ, επί τού Ιορδάνου κατά Ιεριχώ,
Αρ. 33,48 Ανεχώρησαν από τα όρη Αβαρίμ και εστρατοπέδευσαν προς δυσμάς της χώρας των Μωαβιτών, πλησίον του Ιορδάνου απέναντι της Ιεριχούς.
Αρ. 33,49 και παρενέβαλον παρά τον Ιορδάνην ανά μέσον Αισιμώθ έως Βελσατίμ κατά δυσμάς Μωάβ.
Αρ. 33,49 Εστρατοπέδευσαν πλησίον του Ιορδάνου, μεταξύ Αισιμώθ και Βελσατίμ, προς δυσμάς της Μωάβ.
Αρ. 33,50 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν επί δυσμών Μωάβ παρά τον Ιορδάνην κατά Ιεριχώ λέγων·
Αρ. 33,50 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν, εκεί προς δυσμάς της Μωάβ, πλησίον του Ιορδάνου ποταμού, απέναντι από την Ιεριχώ και είπεν·
Αρ. 33,51 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εις γήν Χαναάν
Αρ. 33,51 "ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Σεις διέρχεσθε τώρα τον Ιορδάνην, δια να εισέλθετε εις την χώραν Χαναάν.
Αρ. 33,52 και απολείτε πάντας τους κατοικούντας εν τή γη πρό προσώπου υμών και εξαρείτε τας σκοπιάς αυτών και πάντα τα είδωλα τα χωνευτά αυτών απολείτε αυτά και πάσας τας στήλας αυτών εξαρείτε.
Αρ. 33,52 Θα εξοντώσετε όλους τους κατοίκους της χώρας από εμπρός σας και θα κατακρημνίσετε τα υψώματα τα προς τιμήν των ειδώλων των, θα καταστρέψετε όλους τους ειδωλολατρικούς χωνευτούς θεούς των και θα διαλύσετε όλας τας ειδωλολατρικάς των στήλας.
Αρ. 33,53 και απολείτε πάντας τους κατοικούντας την γήν και κατοικήσετε εν αυτή· υμίν γάρ δέδωκα την γήν αυτών εν κλήρω.
Αρ. 33,53 Θα εξολοθρευσετε όλους τους κατοίκους της χώρας και θα κατοικήσετε σεις εις αυτήν· διότι εις σας ως κληρονομίαν έδωκα την χώραν αυτών.

Αρ. 33,54 και κατακληρονομήσετε την γήν αυτών εν κλήρω κατά φυλάς υμών· τοίς πλείοσι πληθυνείτε την κατάσχεσιν αυτών και τοίς ελάττοσιν ελαττώσετε την κατάσχεσιν αυτών· εις ό αν εξέλθη το όνομα αυτού εκεί, αυτού έσται κατά φυλάς πατριών υμών κληρονομήσετε.

Αρ. 33,54 Θα διαμοιράσετε δια κλήρου εις τας φυλάς σας την χώραν αυτήν, αναλόγως προς τον πληθυσμόν εκάστης φυλής. Εις τας φυλάς που έχουν μεγαλύτερον αριθμόν θα δώσετε μεγαλύτεραν κληρονομίαν, και εις τας φυλάς που έχουν ολιγώτερον πληθυσμόν, θα δώσετε μικροτέραν κληρονομίαν. Η περιοχή, δια την οποίαν κατά την κλήρωσιν θα εξέλθη το όνομα της φυλής, θα είναι ιδική της. Η διανομή θα γίνη σύμφωνα με τας φυλάς των Ισραηλιτών.

Αρ. 33,55 εάν δε μη απολέσητε τους κατοικούντας επί της γής από προσώπου υμών, και έσται ούς εάν καταλίπητε εξ αυτών, σκόλοπες εν τοίς οφθαλμοίς υμών και βολίδες εν ταίς πλευραίς υμών και εχθρεύουσιν υμίν επί της γής, εφ ήν υμείς κατοικήσετε,

Αρ. 33,55 Εάν όμως δεν εξοντώσετε από εμπρός σας τελείως τους κατοίκους της χώρας αυτής, εκείνοι τους οποίους θα αφήσετε, θα γίνουν δια σας καρφί εις τα μάτια σας και μάχαιρα εις τα πλευρά σας. Θα είναι οι παντοτεινοί εχθροί σας εις την χώραν, όπου θα κατοικήσετε.

Αρ. 33,56 και έσται καθότι διεγνώκειν ποιήσαι αυτούς, ποιήσω υμάς.

Αρ. 33,56 Εγώ δε δια την παρακοήν σας αυτήν θα πράξω εναντίον σας ο,τι είχα την απόφασιν να κάμω εναντίον εκείνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Αρ. 34,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 34,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν, λέγων·

Αρ. 34,2 έντειλαι τοίς υιοίς Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· υμείς εισπορεύεσθε εις την γήν Χαναάν· αυτή έσται υμίν εις κληρονομίαν, γη Χαναάν σύν τοίς ορίοις αυτής.

Αρ. 34,2 "δώσε εντολήν στους Ισραηλίτας και επέ εις αυτούς· Σεις εισέρχεσθε εις την γην Χαναάν· αυτή θα είναι η κληρονομία σας, η χώρα Χαναάν εις όλην αυτής την έκτασιν.

Αρ. 34,3 και έσται υμίν το κλίτος το προς λίβα από ερήμου Σιν έως εχόμενον Εδώμ, και έσται υμίν τα όρια προς λίβα από μέρους της θαλάσσης της αλυκής από ανατολών·

Αρ. 34,3 Το νότιον αυτής τμήμα από την έρημον Σιν, εν συνεχεία καθ' όλην την έκτασιν της Ιδουμαίας· τα νότια σύνορα θα αρχίζουν εξ ανατολών από την Νεκράν Θαλασσαν,

Αρ. 34,4 και κυκλώσει υμάς τα όρια από λιβός προς ανάβασιν Ακραβίν και παρελεύσεται Σεννά, και έσται η διέξοδος αυτού προς λίβα Κάδης του Βαρνή, και εξελεύσεται εις έπαυλιν Αράδ και παρελεύσεται Ασεμωνά·

Αρ. 34,4 θα προχωρούν κυκλικώς από τον νότον και θα ανέρχωνται προς το όρος Ακραβίν, θα διέρχωνται την ταποθεσίαν Σεννά, θα φθάνουν πάλιν προς νότον, μέχρι της Κάδης του Βαρνή, θα διέρχωνται τους αγροτικούς καταυλισμούς Αράδ και θα περάσουν πλησίον της τοποθεσίας Ασεμωνά.

Αρ. 34,5 και κυκλώσει τα όρια από Ασεμωνά χειμάρουν Αιγύπτου, και έσται η διέξοδος η θάλασσα.

Αρ. 34,5 Τα όρια αυτά θα περιγράψουν κύκλον, από Ασεμωνά προς τον χειμαρρον της Αιγύπτου και θα εξέλθουν έως την Μεσόγειον Θαλασσαν.

Αρ. 34,6 και τα όρια της θαλάσσης έσται υμίν· η θάλασσα η μεγάλη ορειεί, τούτο έσται υμίν τα όρια της θαλάσσης.

Αρ. 34,6 Τα προς την Μεσόγειον Θαλασσαν σύνορά σας τα προς δυσμάς θα είναι· Η μεγάλη θάλασσα, η Μεσόγειος, το προς δυσμάς σύνορον. Αυτή θα είναι το δυτικον σύνορον όλης της γης Χαναάν.

Αρ. 34,7 και τούτο έσται υμίν τα όρια προς βοράν· από της θαλάσσης της μεγάλης καταμετρήσετε υμίν αυτοίς παρά το όρος το όρος·

Αρ. 34,7 Τα προς βορράν σύνορα θα είναι τα εξής· Παρετε ευθείαν γραμμήν από την Μεσόγειον θάλασσαν μέχρι του μεγάλου όρους, που λέγεται "Όρος" (ίσως το Ερμών η ο Λιβανός).

Αρ. 34,8 και από τού όρους το όρος καταμετρήσετε αυτοίς εισπορευομένων εις Εμάθ, και έσται η διέξοδος αυτού τα όρια Σαραδάκ·

Αρ. 34,8 Από το Όρος πάρετε νέαν γραμμήν μέχρις ότου φθάσατε εις Εμάθ. Η γραμμή αυτή θα διέρχεται μέχρις Σαραδάκ.

Αρ. 34,9 και εξελεύσεται τα όρια Δεφρωνά, και έσται η διέξοδος αυτού Αρσεναϊν· τούτο έσται υμίν όρια από βορά.

Αρ. 34,9 Από εκεί θα εξέρχεται εις τα όρια Δεφρωνά και θα φθάνη μέχρι της Αρσεναϊν. Αυτά θα είναι τα από βορρά σύνορά σας.

Αρ. 34,10 και καταμετρήσετε υμίν αυτοίς τα όρια ανατολών από Αρσεναϊν Σεπφάμαθ·

Αρ. 34,10 Τα δε σύνορά σας προς Ανατολάς θα είναι· Παρετε μίαν γραμμήν από την Αρσεναϊν μέχρι Σεπφάμαθ.

Αρ. 34,11 και καταβήσεται τα όρια από Σεπφάμ Αρβηλά από ανατολών επί πηγάς, και καταβήσεται τα όρια Βηλά επί νότου θαλάσσης Χενερέθ από ανατολών·

Αρ. 34,11 Η γραμμή αυτή θα κατεβή από Σεπφάμ εις Αρβηλά, από τα ανατολικά πάντοτε μέρη, πλησίον εις τας πηγάς, θα προχωρή εις Βηλά κατά μήκος της θαλάσσης Γεννησαρέτ προς ανατολάς αυτής.

Αρ. 34,12 και καταβήσεται τα όρια επί τον Ιορδάνην, και έσται η διέξοδος θάλασσα η αλυκή. αυτή έσται υμίν η γη και τα όρια αυτής κύκλω.

Αρ. 34,12 Η γραμμή αυτή, η καθοριστική των ορίων, κατέρχεται προς τα νότια μέρη παρά τον Ιορδάνην ποταμόν και καταλήγει μέχρι της Νεκράς Θαλάσσης. Αυτή θα είναι η χώρα σας και αυτά θα είναι τα σύνορα της κύκλω".

Αρ. 34,13 και ενετείλατο Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ λέγων· αυτή η γη, ήν κατακληρονομήσετε αυτήν μετά κλήρου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος δούναυ αυτήν ταίς εννέα φυλαίς και τώ ημίσει φυλής Μανασσή·

Αρ. 34,13 Διέταξεν ακόμη ο Μωϋσής τους Ισραηλίτας και είπεν· "αυτή είναι η χώρα, την οποίαν θα κληρονομήσετε και θα διαμοιρασθήτε με κλήρον εις τας φυλάς σας. Όπως διέταξεν ο Κυριος, θα διανείμετε αυτήν εις τας εννέα φυλάς σας και στο ήμισυ της φυλής Μανασσή,

Αρ. 34,14 ότι έλαβε φυλή υιών ουβήν και φυλή υιών Γάδ κατ οίκους πατριών αυτών, και το ήμισυ φυλής Μανασσή απέλαβον τους κλήρους αυτών,

Αρ. 34,14 διότι η φυλή Ρουβήν και η φυλή του Γαδ, όπως επίσης και το ήμισυ της φυλής Μανασσή, εξήτησαν ήδη και έλαβον δια τον εαυτόν των την κληρονομίαν των.

Αρ. 34,15 δύο φυλαί και ήμισυ φυλής έλαβον τους κλήρους αυτών πέραν του Ιορδάνου κατά Ιεριχώ από νότου κατά ανατολάς.

Αρ. 34,15 Δηλαδή αι δύο φυλαί Γαδ και Ρουβήν και το ήμισυ της φυλής Μανασσή έλαβον ως κληρονομίαν των την πέραν του Ιορδάνου περιοχόν, απέναντι της Ιεριχούς, η οποία εκτείνεται από τον νότον προς τα βορειοανατολικά”.

Αρ. 34,16 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 34,16 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν λέγων·

Αρ. 34,17 ταύτα τα ονόματα των ανδρών, οί κληρονομήσουσιν υμίν την γήν· Ελεάζαρ ο ιερεύς και Ιησούς ο τού Ναυή.

Αρ. 34,17 “αυτά είναι τα ονόματα των ανδρών, οι οποίοι, ως Επιτροπή, θα μοιράσουν την χώραν Χαναάν· Ο αρχιερεύς Ελεάζαρ και ο Ιησούς ο του Ναυη.

Αρ. 34,18 και άρχοντα ένα εκ φυλής λήψεσθε κατακληρονομήσαι υμίν την γήν.

Αρ. 34,18 Θα πάρετε έπειτα ένα άρχοντα από κάθε φυλήν δια την κατανομήν της χώρας εις σας.

Αρ. 34,19 και ταύτα τα ονόματα των ανδρών· της φυλής Ιούδα Χάλεβ υιός Ιεφοννή·

Αρ. 34,19 Αυτά είναι τα ονόματα των ανδρών από κάθε φυλήν· Από την φυλήν του Ιούδα ο Χαλεβ, ο υιός του Ιεφοννή.

Αρ. 34,20 της φυλής Συμεών Σαλαμιήλ υιός Εμιούδ·

Αρ. 34,20 Από την φυλή του Συμεών ο Σαλαμιήλ, υιός του Εμιούδ.

Αρ. 34,21 της φυλής Βενιαμίν Ελδάδ υιός Χασλών·

Αρ. 34,21 Από την φυλήν Βενιαμίν ο Ελδάδ, υιός του Χασλών.

Αρ. 34,22 της φυλής Δάν άρχων Βακχίρ υιός Εγλί·

Αρ. 34,22 Από την φυλήν Δαν ο άρχων Βακχίρ, υιός του Εγλί.

Αρ. 34,23 των υιών Ιωσήφ φυλής υιών Μανασσή άρχων Ανιήλ υιός Σουφί·

Αρ. 34,23 Από δε τους υιούς του Ιωσήφ εκ της φυλής Μανασσή ο άρχων Ανιήλ, υιός του Σουφί.

Αρ. 34,24 της φυλής υιών Εφραΐμ άρχων Καμουήλ υιός Σαβαθά·

Αρ. 34,24 Από την φυλήν Εφραΐμ ο άρχων Καμουήλ, υιός του Σαβαθά.

Αρ. 34,25 της φυλής Ζαβουλών άρχων Ελισαφάν υιός Φαρνάχ·

Αρ. 34,25 Από την φυλήν Ζαβουλών ο άρχων Ελισαφάν, υιός του Φαρνάχ.

Αρ. 34,26 της φυλής υιών Ισάχαρ άρχων Φαλιήλ υιός Οζά·

Αρ. 34,26 Από την φυλήν Ισάχαρ ο άρχων Φαλιήλ, υιός του Οζά.

Αρ. 34,27 της φυλής υιών Ασήρ άρχων Αχιώρ υιός Σελεμί·

Αρ. 34,27 Από την φυλήν Ασήρ, ο άρχων Αχιώρ, υιός του Σελεμί.

Αρ. 34,28 της φυλής Νεφθαλί άρχων Φαδαήλ υιός Ιαμιούδ·

Αρ. 34,28 Και από την φυλήν Νεφθαλί, ο άρχων Φαδαήλ, υιός του Ιαμιούδ”.

Αρ. 34,29 τούτοις ενετείλατο Κύριος καταμερίσαι τοίς υιοίς Ισραήλ εν γη Χαναάν.

Αρ. 34,29 Εις αυτούς έδωσεν ο Κυριος την εντολήν να διαμοιράσουν την χώραν της Χαναάν στους Ισραηλίτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Αρ. 35,1 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν επί δυσμών Μωάβ παρά τον Ιορδάνην κατά Ιεριχώ λέγων·

Αρ. 35,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν εκεί στο δυτικόν μέρος της χώρας Μωάβ, πλησίον του Ιορδάνου, απέναντι από την Ιεριχώ και είπεν·

Αρ. 35,2 σύνταξον τοίς υιοίς Ισραήλ και δώσουσι τοίς Λευίταις από των κλήρων κατασχέσεως αυτών πόλεις κατοικείν και τα προάστεια των πόλεων κύκλω αυτών δώσουσι τοίς Λευίταις,

Αρ. 35,2 “διάταξέ τους Ισραηλίτας να παραχωρήσουν στους Λευΐτας από την χώραν της κληρονομίας των, πόλεις προς εγκατάστασίν των· θα δώσουν επίσης εις αυτούς και περιοχόν γύρω από αυτάς τας πόλεις.

Αρ. 35,3 και έσονται αυτοίς αι πόλεις κατοικείν, και τα αφορίσματα αυτών έσται τοίς κτήνεσιν αυτών και πάσι τοίς τετράποσιν αυτών.

Αρ. 35,3 Αυταί αι πόλεις θα είναι εις κατοικίαν των Λευϊτών, αι δε καθωρισμένοι περί αυτάς περιοχαί θα είναι δια την βασκήν των ζώων των και δι' όλα τα τετράποδα αυτών.

Αρ. 35,4 και τα συγκυρούντα των πόλεων, ας δώσετε τοίς Λευίταις, από τείχους της πόλεως και έξω δισχιλίους πήχεις κύκλω·

Αρ. 35,4 Τα όρια των περί τας πόλεις περιοχών, που θα δώσετε στους Λευΐτας, θα εκτείνωνται γύρω από το τείχος κάθε πόλεως κύκλω χίλια περίπου μέτρα.

Αρ. 35,5 και μετρήσεις έξω της πόλεως το κλίτος το προς ανατολάς δισχιλίους πήχεις και το κλίτος το προς λίβα δισχιλίους πήχεις και το κλίτος το προς θάλασσαν δισχιλίους πήχεις και το κλίτος το προς βοράν δισχιλίους πήχεις, και η πόλις μέσον τούτου έσται υμίν και τα όμορα των πόλεων.

Αρ. 35,5 Προς τούτο θα μετρήσης δύο χιλιάδας πήχεις (χίλια περίπου μέτρα) προς το ανατολικόν μέρος της πόλεως, δύο χιλιάδας πήχεις προς το νότιον, δύο χιλιάδας πήχεις προς δυσμάς και δύο χιλιάδας πήχεις προς βοράν. Η περιοχή αυτή, όπως και η πόλις που θα ευρίσκεται στο μέσον αυτής, θα ανήκουν στους Λευΐτας.

Αρ. 35,6 και τας πόλεις δώσετε τοίς Λευίταις, τας έξ πόλεις των φυγαδευτηριών, ας δώσετε φυγείν εκεί τώ φονεύσαντι, και προς ταύταις τεσσαράκοντα και δύο πόλεις·

Αρ. 35,6 Πόλεις, τας οποίας θα δώσετε επίσης στους Λευΐτας, θα είναι και αι εξ πόλεις καταφύγια, εις τας οποίας θα παρέχεται άσυλον εις κάθε ακούσιον φονέα, ώστε να καταφεύγη εις αυτάς δι' ασφάλειαν. Και επί πλέον από τας πόλεις αυτάς θα δώσετε άλλας τεσσαράκοντα δύο πόλεις.

Αρ. 35,7 πάσας τας πόλεις δώσετε τοίς Λευίταις τεσσαράκοντα και οκτώ πόλεις, ταύτας, και τα προάστεια αυτών.

Αρ. 35,7 Ολοι δηλαδή αι πόλεις, τας οποίας μετά των περιοχών αυτών θα δώσετε στους Λευΐτας, θα είναι τεσσαράκοντά οκτώ.

Αρ. 35,8 και τας πόλεις, ας δώσετε από της κατασχέσεως υιών Ισραήλ, από των τα πολλά πολλά, και από των ελαττόνων ελάττω· έκαστος κατά την κληρονομίαν αυτού, ήν κατακληρονομήσουσι δώσουσιν από των πόλεων τοίς Λευίταις.

Αρ. 35,8 Αι πόλεις, τας οποίας από την χώραν, που κάθε φυλή κληρονομή, θα δώσετε στους Λευΐτας, θα είναι πολλά από

τας φυλάς που έλαβον πολλές πόλεις, και θα είναι ολίγαι, από τας φυλάς που έλαβον ολίγας. Καθε φυλή αναλόγως της εκτάσεως, την οποίαν κληρονομεί θα δώση και τον αριθμόν των πόλεων προς τους Λευΐτας”.

Αρ. 35,9 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν λέγων·

Αρ. 35,9 Ωμίλησεν ακόμη ο Κυριος προς τον Μωυσήν λέγων·

Αρ. 35,10 λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ και ερεΐς προς αυτούς· υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εις γήν Χαναάν

Αρ. 35,10 “Ομίλησε προς τους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς· Σεις διαβαίνετε τώρα τον Ιορδάνην, δια να καταλάβετε την χώραν Χαναάν.

Αρ. 35,11 και διαστελείτε υμίν αυτοίς πόλεις· φυγαδευτήρια έσται υμίν φυγείν εκεί τον φονευτήν, πάς ο πατάξας ψυχήν ακουσίως.

Αρ. 35,11 Όταν εγκατοσταθήτε εις αυτήν θα ξεχωρίσετε δια τον εαυτόν σας μερικές πόλεις, αι οποίαι θα είναι καταφύγια, δια να καταφεύγη εις αυτάς και ευρίσκη ασφάλειαν εκείνος, ο οποίος ακουσίως διέπραξε φόνον.

Αρ. 35,12 και έσονται αι πόλεις υμίν φυγαδευτήρια από τού αγχιστεύοντος το αίμα, και ου μη αποθάνη ο φονεύων έως αν στή έναντι της συναγωγής εις κρίσιν.

Αρ. 35,12 Αι πόλεις αυταί θα είναι άσυλα, δια να προφυλάξουν τον ακουσίον φονέα από εκδίκησιν συγγενούς του φονευθέντος· εις αυτάς θα διαφεύγη τον θάνατον ο φονεύς και θα μένη ατιμώρητος, έως ότου οδηγηθή ενώπιον του λαού και δικασθή.

Αρ. 35,13 και αι πόλεις ας δώσετε, τας έξι πόλεις, φυγαδευτήρια έσονται υμίν·

Αρ. 35,13 Αι έξι πόλεις, τας οποίας θα δώσετε ως καταφύγια, θα είναι·

Αρ. 35,14 τας τρεις πόλεις δώσετε πέραν τού Ιορδάνου και τας τρεις πόλεις δώσετε εν γη Χαναάν·

Αρ. 35,14 Αι τρεις από αυτάς θα ευρίσκωνται πέραν από τον Ιορδάνην και αι τρεις άλλα δυτικώς από τον Ιορδάνην εις την χώραν Χαναάν.

Αρ. 35,15 φυγαδεΐον έσται τοίς υιοίς Ισραήλ, και τώ προσηλύτω και τώ παροίκω τώ εν υμίν έσονται αι πόλεις αυταί εις φυγαδευτήριον, φυγείν εκεί παντί πατάξαντι ψυχήν ακουσίως.

Αρ. 35,15 Καταφύγια θα είναι αυταί αι πόλεις, όχι μόνον δια τους Ισραηλίτας, αλλά και δια τους ξένους, που ευρίσκονται μαζί σας και δια τους παρεπιδημούντας. Αι πόλεις αυταί θα είναι καταφύγια, δια να καταφεύγη και ασφαλίζεται εις αυτάς από κάθε εκδίκησιν ο ακουσίως φονεύσας άνθρωπον.

Αρ. 35,16 εάν δε εν σκεύει σιδήρου πατάξη αυτόν, και τελευτήση, φονευτής εστι· θανάτω θανατούσθω ο φονευτής.

Αρ. 35,16 Εάν κανείς εκουσίως κτυπήση θανασίμως κάποιον με σιδερένιο ρόπαλον και αποθάνη εκείνος, ο κτυπήσας είναι φονεύς και θα τιμωρηθή δια θάνατον.

Αρ. 35,17 εάν δε εν λίθω εκ χειρός, εν ώ αποθανείται εν αυτώ, πατάξη αυτόν, και αποθάνη, φονευτής εστι· θανάτω θανατούσθω ο φονευτής.

Αρ. 35,17 Εάν κτυπήση κάποιον με λίθον και συνεπέια του κτυπήματος αποθάνη ο πληγείς, ο πλήξας αυτόν είναι φονεύς. Με θάνατον θα τιμωρηθή και αυτός ο φονεύς.

Αρ. 35,18 εάν δε εν σκεύει ξυλίνω εκ χειρός, εξ ου αποθανείται εν αυτώ, πατάξη αυτόν, και αποθάνη, φονευτής εστι· θανάτω θανατούσθω ο φονευτής.

Αρ. 35,18 Εάν με ξυλινον σκεύος, που κρατεί εις την χείρα του, κτυπήση κάποιον και εκείνος αποθάνη, είναι φονεύς. Με θάνατον θα τιμωρηθή και ο φονεύς αυτός.

Αρ. 35,19 ο αγχιστεύων το αίμα, ούτος αποκτενεί τον φονεύσαντα· όταν συναντήση αυτώ, ούτος αποκτενεί αυτόν.

Αρ. 35,19 Ο συγγενής του φονευθέντος θα φονεύση τον φονέα· θα τον φονεύση, όπου και όταν τον συναντήση.

Αρ. 35,20 εάν δε δι έχθραν ώση αυτόν και επιρίψη επ αυτόν πάν σκεύος εξ ενέδρου, και αποθάνη,

Αρ. 35,20 Εάν κανείς από εχθρότητα κινούμενος, σπρώξη κάποιον η ενεδρεύων ρίψη εναντίον του κάποιο αντικείμενον και αποθάνη ο κτυπηθείς,

Αρ. 35,21 ή διά μήνιν επάταξεν αυτόν τή χειρί, και αποθάνη, θανάτω θανατούσθω ο πατάξας, φονευτής εστι· θανάτω θανατούσθω ο φονεύων· ο αγχιστεύων το αίμα αποκτενεί τον φονεύσαντα εν τώ συναντήσαι αυτώ.

Αρ. 35,21 η δια λόγους οργής κτυπήση αυτόν με το χέρι του και αποθάνη, ο κτυπήσας είναι φονεύς και πρέπει να τιμωρηθή με θάνατον. Ο συγγενής του φονευθέντος θα θανατώση τον φονέα, όταν και όπου τον συναντήση.

Αρ. 35,22 εάν δε εξάπινα ου δι έχθραν ώση αυτόν ή επιρίψη επ αυτόν πάν σκεύος ουκ εξ ενέδρου

Αρ. 35,22 Εάν όμως εξ απροσεξίας, όχι από εχθρότητα και μίσος, σπρώξη κανείς κάποιον η ρίψη εναντίον του κάποιο αντικείμενον, όχι πονηρώς ενεδρεύων,

Αρ. 35,23 ή παντί λίθω, εν ώ αποθανείται εν αυτώ, ουκ ειδώς, και επιπέση επ αυτόν, και αποθάνη, αυτός δε ουκ εχθρός αυτού ήν, ουδέ ζητών κακοποιήσαι αυτόν,

Αρ. 35,23 η λίθον, από το πλήγμα του οποίου θα αποθάνη ο κτυπηθείς, αυτά δε γίνουν ασυναίσθητως και ακουσίως, ο δε φονεύς δεν είχε καμμίαν προς εκείνον εχθρότητα και ούτε είχαν επιδιώξει ποτέ να του κάμη κακόν,

Αρ. 35,24 και κρινεί η συναγωγή ανά μέσον τού πατάξαντος και ανά μέσον τού αγχιστεύοντος το αίμα, κατά τα κρίματα ταύτα,

Αρ. 35,24 ο φονεύς αυτός θα κριθή και θα δικασθή υπό του λαού ενώπιον του συγγενούς του φονευθέντος και θα γίνη έρευνα εάν από τας ανωτέρω ελαφρυντικές συνθήκας έγινε ο φόνος.

Αρ. 35,25 και εξελείται η συναγωγή τον φονεύσαντα από τού αγχιστεύοντος το αίμα, και αποκαταστήσουσιν αυτόν η συναγωγή εις την πόλιν τού φυγαδευτηρίου αυτού, ου κατέφυγε, και κατοικήσει εκεί έως αν αποθάνη ο ιερεύς ο μέγας, εν έχρισαν αυτόν τώ ελαίω τώ αγίω.

Αρ. 35,25 Εάν ναι, ο λαός θα αποσπάση από τα χέρια του συγγενούς του φονευθέντος τον φονέα, θα τον οδηγήσουν εις την πόλιν καταφύγιον, όπου είχε και προηγουμένως καταφύγει, δια να ζήση εκεί μέχρι ότου αποθάνη ο αρχιερεύς, τον οποίον έχρισαν με το άγιον έλαιον.

Αρ. 35,26 εάν δε εξόδω εξέλθη ο φονεύσας τα όρια της πόλεως εις ήν κατέφυγεν εκεί,

Αρ. 35,26 Εάν όμως ο φονεύς εξέλθη από τα όρια της πόλεως, εις την οποίαν ως προς άσυλον κατέφυγεν,

Αρ. 35,27 και εύρη αυτόν ο αγχιστεύων το αίμα έξω των ορίων της πόλεως καταφυγής αυτού και φονεύση ο αγχιστεύων το αίμα τον φονεύσαντα, ουκ ένοχος εστιν·

Αρ. 35,27 και ο συγγενής του φονευθέντος εύρη αυτόν έξω από τα όρια της πόλεως- καταφύγιον και τον φονεύση, δεν θα είναι ένοχος φόνου.

Αρ. 35,28 εν γάρ τή πόλει της καταφυγής κατοικείτω, έως αν αποθάνη ο ιερεύς ο μέγας, και μετά το αποθανείν τον ιερέα τον μέγαν επαναστραφήσεται ο φονεύσας εις την γήν της κατασχέσεως αυτού.

Αρ. 35,28 Εις την πόλιν καταφύγιον πρέπει να μένη ο φονεύς μέχρι του θανάτου του αρχιερέως. Όταν αποθάνη ο αρχιερεύς, θα επιστρέψη ο φονεύς ελεύθερος εις την πατρίδα του και εις την κληρονομίαν του.

Αρ. 35,29 και έσται ταύτα υμίν εις δικαίωμα κριματος εις τας γενεάς υμών εν πάσαις ταίς κατοικίαις υμών.

Αρ. 35,29 Αυτά θα είναι και θα ισχύουν δια σας, ως νόμοι αποδόσεως δικαιοσύνης, εις όλους τους απογόνους σας και εις όλας τας περιοχάς, εις τας οποίας θα κατοικήτε.

Αρ. 35,30 πάς πατάξας ψυχήν, διά μαρτύρων φονεύσεις τον φονεύσαντα, και μάρτυς εις ου μαρτυρήσει επί ψυχήν αποθανείν.

Αρ. 35,30 Καθένας που εφόνευσεν άνθρωπον, θα τιμωρηθή δια θανάτου επί τη βάσει μαρτύρων. Δεν αρκεί η μαρτυρία ενός μάρτυρος, δια να καταδικασθή κανείς εις θάνατον.

Αρ. 35,31 και ου λήψεσθε λύτρα περι ψυχής παρά τού φονεύσαντος τού ενόχου όντος αναιρεθήναι θανάτω γάρ θανατωθήσεται.

Αρ. 35,31 Δεν θα δεχθήτε χρήματα από τον φονέα προς εξαγοράν της ζωής του, εφόσον είναι ένοχος θανάτου. Αυτός πρέπει να τιμωρηθή δια θανάτου.

Αρ. 35,32 ου λήψεσθε λύτρα τού φυγείν εις πόλιν των φυγαδευτηρίων, τού πάλιν κατοικείν επί της γής, έως αν αποθάνη ο ιερεύς ο μέγας.

Αρ. 35,32 Δεν θα λάβετε επίσης χρήματα, δια να φυγαδεύσετε φονέα εις την πόλι- καταφύγιον η δια να αφήσετε αυτόν να επιστρέψη εις την πατρίδα του, πριν αποθάνη ο αρχιερεύς.

Αρ. 35,33 και ου μη φονοκτονήσητε την γήν, εις ήν υμείς κατοικείτε· το γάρ αίμα τούτο φονοκτονεί την γήν, και ουκ εξίλασθήσεται η γη από τού αίματος τού εκχυθέντος επ αυτής, αλλ επί τού αίματος τού εκχέοντος.

Αρ. 35,33 Εάν τηρήσετε αυτά θα αποφύγετε τους φόνους εις την χώραν, όπου κατοικείτε. Το αδικώς χυνόμενον αίμα πληθύνει τους φόνους εις την χώραν, εφόσον μένει ατιμώρητος ο φονεύς. Και αυτή δεν ημπορεί να εξιλεωθή από το αδικώς χυνόμενον αίμα, ειμή μόνον με το αίμα του φονεύς.

Αρ. 35,34 και ου μιανείτε την γήν, εφ ής κατοικείτε επ αυτής, εφ ής εγώ κατασκηνώ εν υμίν· εγώ γάρ ειμι Κύριος κατασκημών εν μέσω των υιών Ισραήλ.

Αρ. 35,34 Δεν θα μολύνετε την χώραν, εις την οποίαν κατοικείτε, και επί της οποίας εν μέσω υμών κατοικώ και εγώ. Εγώ ειμαι ο Κυριος, ο οποίος κατοικώ μεταξύ των Ισραηλιτών".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Αρ. 36,1 Καί προσήλθον οι άρχοντες φυλής υιών Γαλαάδ υιού Μαχίρ υιού Μανασσή εκ της φυλής υιών Ιωσήφ και ελάλησαν έναντι Μωυσή και έναντι Ελεάζαρ τού ιερέως και έναντι των αρχόντων οίκων πατριών των υιών Ισραήλ

Αρ. 36,1 Οι αρχηγοί της οικογενείας του Γαλαάδ, ο οποίος ήτο υιός Μαχίρ υιού του Μανασσή, ενός από τους υιούς του Ιωσήφ, προσήλθον ενώπιον του Μωϋσέως, ενώπιον του αρχιερέως Ελεάζαρ και ενώπιον των αρχηγών των φυλών του Ισραήλ,

Αρ. 36,2 και είπαν· τώ κυρίω ημών ενετείλατο Κύριος αποδούναι την γήν της κληρονομίας εν κλήρω τοίς υιοίς Ισραήλ, και τώ κυρίω συνέταξε Κύριος δούναι την κληρονομίαν Σαλπαάδ τού αδελφού ημών ταίς θυγατράσιν αυτού.

Αρ. 36,2 και είπαν· "ο Κυριος διέταξε τον κύριόν μας (τον Μωϋσήν) να διαμοιράση δια κλήρου την χώραν Χαναάν στους Ισραηλίτας. Διέταξεν επίσης τον κύριόν μας να δοθή η κληρονομία του αδελφού Σαλπαάδ εις τας θυγατέρας του.

Αρ. 36,3 και έσονται ενί των φυλών υιών Ισραήλ γυναίκες, και αφαιρεθήσεται ο κληρος αυτών εκ της κατασχέσεως των πατέρων ημών και προστεθήσεται εις κληρονομίαν της φυλής, οίς αν γένωνται γυναίκες, και εκ τού κλήρου της κληρονομίας ημών αφαιρεθήσεται.

Αρ. 36,3 Εάν όμως αυτά υπανδρευθούν κάποιον από τας άλλας φυλάς των Ισραηλιτών, θα αφαιρεθή η κληρονομία των από την ιδιοκτησίαν της φυλής των και θα προστεθή εις την φυλήν του συζύγου των και έτσι θα αφαιρεθή από την ιδικήν μας κληρονομίαν το μερίδιον αυτών.

Αρ. 36,4 εάν δε γένηται η άφεις των υιών Ισραήλ, και προστεθήσεται η κληρονομία αυτών επί την κληρονομίαν της φυλής, οίς αν γένωνται γυναίκες, και από της κληρονομίας φυλής πατριάς ημών αφαιρεθήσεται η κληρονομία αυτών.

Αρ. 36,4 Όταν δε έλθη δια τους Ισραηλίτας το πεντηκοστόν έτος, το έτος της αφέσεως, το μερίδιον των γυναικών αυτών θα ενσωματωθή οριστικώς εις την κληρονομίαν της φυλής, εις την οποίαν ανήκουν οι σύζυγοί των, και έτσι από την κληρονομικώς δοθείσαν χώραν εις την φυλήν των πατέρων μας θα αφαιρεθή οριστικώς το μερίδιον εκείνων".

Αρ. 36,5 και ενετείλατο Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ διά προστάγματος Κυρίου λέγων· ούτως φυλή υιών Ιωσήφ λέγουσι·

Αρ. 36,5 Ο Μωϋσής κατόπιν εντολής του Κυρίου, διέταξεν στους Ισραηλίτας τα εξής· "αυτά λέγουν οι της φυλής του Ιωσήφ.

Αρ. 36,6 τούτο το ρήμα, ό συνέταξε Κύριος τοίς θυγατράσι Σαλπαάδ, λέγων· ού αρέσκη εναντίον αυτών, έστωσαν γυναίκες, πλην εκ τού δήμου τού πατρός αυτών έστωσαν γυναίκες,

Αρ. 36,6 Αυτή δε είναι η εντολή, την οποίαν διέταξεν ο Κυριος εις τας θυγατέρας Σαλπαάδ, λέγων· Ας γίνουν σύζυγοι, οιουδήποτε ανδρός, ο οποίος αρέσει εις αυτάς, αλλά από την φυλήν του πατρός των πρέπει να κατάγονται οι σύζυγοι της προτιμήσεως των,

Αρ. 36,7 και ουχί περιστραφήσεται κληρονομία τοίς υιοίς Ισραήλ από φυλής επί φυλήν, ότι έκαστος εν τή κληρονομία της φυλής της πατριάς αυτού προσκολληθήσονται οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 36,7 δια να μη περιφέρεται η κληρονομία από φυλής εις φυλήν, διότι καθένας από τους Ισραηλίτας θα προακολληθή εις την κληροδοτηθείσαν εις την φυλήν του χώραν.

Αρ. 36,8 και πάσα θυγάτηρ αγχιστεύουσα κληρονομίαν εκ των φυλών υιών Ισραήλ ενί των εκ τού δήμου τού πατρός αυτής έσονται γυναίκες, ίνα αγχιστεύσωσιν οι υιοί Ισραήλ έκαστος την κληρονομίαν την πατρικήν αυτού·

Αρ. 36,8 Καθε κόρη, εις την οποίαν θα περιέλθη κληρονομία από κάποιον φυλήν των Ισραηλιτών, θα λάβη ως σύζυγον ένα από την φυλήν των πατέρων της, ίνα και νυμφεύόμενοι οι Ισραηλίται, διατηρούν ο καθένας την πατρικήν του

κληρονομίαν,

Αρ. 36,9 και ου περιστραφήσεται ο κληρός εκ φυλής επί φυλήν ετέραν, αλλ έκαστος εν τή κληρονομία αυτού προσκολληθήσονται οι υιοί Ισραήλ.

Αρ. 36,9 και δεν θα περιέρχεται η κληρονομία της μιας φυλής εις την άλλην, αλλά καθένας από τους Ισραηλίτας θα προσκολλάται εις την κληρονομίαν του".

Αρ. 36,10 ον τρόπον συνέταξε Κύριος Μωυσή, ούτως εποίησαν θυγατράσι Σαλπαάδ,

Αρ. 36,10 Οπως διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν, έτσι έκαμαν αι θυγατέρες Σαλπαάδ.

Αρ. 36,11 και εγένοντο Θερσά και Εγλά και Μελχά και Νούα και Μαλαά θυγατέρες Σαλπαάδ τοίς ανειψιοίς αυτών·

Αρ. 36,11 Η Θερσά, η Εγλά, η Μελχά, η Νούα, και η Μαλαά έλαβον συζύγους τους υιούς των θείων των.

Αρ. 36,12 εκ τού δήμου του Μανασσή υιών Ιωσήφ εγενήθησαν γυναίκες, και εγενήθη η κληρονομία αυτών επί την φυλήν δήμου του πατρός αυτών.

Αρ. 36,12 Έλαβον ως συζύγους άνδρας εκ της φυλής του Μανασσή, ενός από τους υιούς του Ιωσήφ, και παρέμεινεν ούτω η κληρονομία των εις την φυλήν των πατέρων των.

Αρ. 36,13 Αύται αι εντολαί και τα δικαιώματα και τα κρίματα, ά ενετείλατο Κύριος εν χειρί Μωυσή επί δυσμών Μωάβ επί τού Ιορδάνου κατά Ιεριχώ.

Αρ. 36,13 Αυταί είναι αι εντολαί και οι νόμοι και αι κρίσεις, τας οποίας δια του Μωϋσέως διέταξεν ο Θεός στους Ισραηλίτας, εις τα δυτικά μέρη της Μωάβ, πλησίον του Ιορδάνου και απέναντι από την Ιεριχώ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Δευτ. 1,1 Ουτοί οι λόγοι, ους ελάλησε Μωυσής παντί Ισραήλ πέραν τού Ιορδάνου εν τή ερήμω προς δυσμαίς πλησίον της ερυθράς θαλάσσης ανά μέσον Φαράν Τοφól και Λοβόν και Αυλών και Καταχρύσεια·

Δευτ. 1,1 Αυτοί είναι οι λόγοι, τους οποίους ο Μωϋσής ειπεν εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν, ανατολικώς από τον Ιορδάνην, εις την προς δυσμάς έρημον, η οποία ευρίσκεται πλησίον της Ερυθράς Θαλάσσης, εις την ερήμον Φαράν και εις τας πόλεις Τοφól, Λοβόν, Αυλών και Καταχρύσεια.

Δευτ. 1,2 ένδεκα ημερών εκ Χωρήβ οδός επ όρος Σηείρ έως Κάδης Βαρνή.

Δευτ. 1,2 Ένδεκα ημερών πορεία είναι από το όρος Χωρήβ δια του όρους Σηείρ μέχρι της Καδης Βαρνή.

Δευτ. 1,3 και εγενήθη εν τώ τεσσαρακοστώ έτει εν τώ ενδεκάτω μηνί μια τού μηνός ελάλησε Μωυσής προς πάντας υιούς Ισραήλ κατά πάντα, όσα ενετείλατο Κύριος αυτώ προς αυτούς.

Δευτ. 1,3 Κατά την πρώτην του ενδεκάτου μηνός του τεσσαρακοστού έτους από την ημέραν της αναχωρήσεως των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου, ειπεν ο Μωϋσής προς όλους τους Ισραηλίτας όλα όσα διέταξεν αυτόν ο Κυριος να ειπή προς αυτούς.

Δευτ. 1,4 μετά το πατάξει Σηών βασιλέα Αμορραίων τον κατοικήσαντα εν Εσεβών και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν τον κατοικήσαντα εν Ασταράθ και εν Εδραϊν,

Δευτ. 1,4 Τα ειπεν αυτά ο Μωϋσής μετά την νίκην των Ισραηλιτών εναντίον του Σηών του βασιλέως των Αμορραίων, ο οποίος κατοικούσε εις Εσεβών, και μετά την υποταγήν του Ωγ, βασιλέως της χώρας Βασάν, ο οποίος κατοικούσε εις την πόλιν Ασταράθ και την πόλιν Εδραϊν.

Δευτ. 1,5 εν τώ πέραν τού Ιορδάνου εν γη Μωάβ, ήρξατο Μωυσής διασαφήσαι τον νόμον τούτον λέγων·

Δευτ. 1,5 Εις αυτήν την πέραν του Ιορδάνου περιοχήν, και ακριβέστερον, εις την χώραν Μωάβ, ήρχισεν ο Μωϋσής να εξαγγέλλη και αποσαφηνίζη τον Νομον τούτον, λέγων·

Δευτ. 1,6 Κύριος ο Θεός ημών ελάλησεν ημίν εν Χωρήβ λέγων· ικανούσθω υμίν κατοικείν εν τώ όρει τούτω·

Δευτ. 1,6 "Κυριος, ο Θεός ημών, ελάλησε προς ημάς στο όρος Χωρήβ και ειπέ· Αρκετόν πλέον χρόνον παροικήσατε στο όρος τούτο.

Δευτ. 1,7 επιστράφητε και απάρατε υμείς και εισπορεύεσθε εις όρος Αμορραίων και προς πάντας τους περιοίκους Άραβα, εις όρος και πεδίον και προς λίβα και παραλίαν γήν Χαναανίων και Αντιλίβανον έως τού ποταμού τού μεγάλου Ευφράτου.

Δευτ. 1,7 Στραφήτε τώρα και ξεκινήσατε, δια να εισέλθετε εις την ορεινήν περιοχήν των Αμορραίων, εις την χώραν των κατοίκων Άραβα, εις την ορεινήν και πεδινήν περιοχήν της Χαναάν, στο νότιον μέρος αυτής, στο δυτικόν προς την παραλίαν μέρος, προς δε βορράν από το όρος Αντιλίβανον μέχρι του Ευφράτου, του μεγάλου ποταμού.

Δευτ. 1,8 ιδετε, παραδέδωκεν ενώπιον υμών την γήν· εισπορευθέντες κληρονομήσατε την γήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ δούναι αυτοίς και τώ σπέρματι αυτών μετ αυτούς.

Δευτ. 1,8 Ιδέτε· έχω παραδώσει εις τα χέρια σας την χώραν αυτήν. Εισέλθετε και κληρονομήσατε την γην, την οποίαν ωρκίσθην να δώσω στους πατέρας σας, τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και στους απογόνους των έπειτα από αυτούς.

Δευτ. 1,9 και ειπα προς υμάς εν τώ καιρώ εκείνω λέγων· ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς·

Δευτ. 1,9 Κατά τον καιρόν εκείνον, ότε ανεχωρήσαμεν από την Αίγυπτον, ειπα προς σας, ότι δεν θα ημπορέσω μόνος μου να σας οδηγήω και σας κυβερνώ·

Δευτ. 1,10 Κύριος ο Θεός υμών επλήθυνεν υμάς, και ιδού εστε σήμεραν ωσει τα άστρα τού ουρανού τώ πλήθει·

Δευτ. 1,10 διότι Κυριος ο Θεός σας σας επλήθυνε και ιδού ότι σήμεραν εισθε πλήθος πολύ, ωσαν τα άστρα του ουρανού.

Δευτ. 1,11 Κύριος ο Θεός των πατέρων υμών προσθείη υμίν ως εστέ χιλιοπλασιώς και ευλογήσαι υμάς, καθότι ελάλησεν υμίν.

Δευτ. 1,11 Είθε ο Κυριος και Θεός των πατέρων σας, να σας ευλογήση και να σας πληθύνη χίλιες φορές περισσότερον από ο,τι εισθε σήμερα, όπως άλλωστε και έχει υποσχεθή προς σας.

Δευτ. 1,12 πώς δυνήσομαι μόνος φέρειν τον κόπον υμών και την υπόστασιν υμών και τας αντιλογίας υμών·

Δευτ. 1,12 Πως θα ημπορέσω εγώ μόνος μου να βαστάσω όλον το βάρος σας, την ύπαρξιν και την διαβίωσιν σας και τας αντιδικίας, που παρουσιάζετε μεταξύ σας·

Δευτ. 1,13 δότε εαυτοίς άνδρας σοφούς και επιστήμονας και συνετούς εις τας φυλάς υμών, και καταστήσω εφ υμών

ηγουμένους υμών.

Δευτ. 1,13 Δια τούτο και σας είπα τότε· εκλέξατε δια την εξυπηρέτησίν σας άνδρας σοφούς, επιστήμονας και συνετούς από τας φυλάς σας, και εγώ θα καταστήσω αυτούς αρχηγούς σας.

Δευτ. 1,14 και απεκριθήτέ μοι και είπατε· καλόν το ρήμα ό ελάλησας ποιήσαι.

Δευτ. 1,14 Τότε αποκριθήκατε εις εμέ και είπατε· καλόν είναι αυτό το έργον, που μας είπες να κάμωμεν.

Δευτ. 1,15 και έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς και επιστήμονας και συνετούς και κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ υμών χιλιάρχους και εκατοντάρχους και πενηκοντάρχους και δεκάρχους και γραμματοεισαγωγείς τοίς κριταίς υμών.

Δευτ. 1,15 Επήρα τότε από σας άνδρας σοφούς και επιστήμονας και συνετούς και ανέθεσα εις αυτούς να σας διοικούν, κατέστησα από αυτούς μεταξύ σας χιλιάρχους, εκατοντάρχους, πενηκοντάρχους και αρχηγούς δέκα ανδρών, διδασκάλους και δικαστάς μεταξύ σας.

Δευτ. 1,16 και ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω λέγων· διακούετε ανά μέσον των αδελφών υμών και κρίνατε δικαίως ανά μέσον ανδρός και ανά μέσον αδελφού και ανά μέσον προσηλύτου αυτού.

Δευτ. 1,16 Εδώσα εντολήν στους δικαστάς σας κατά τον καιρόν εκείνον, λέγων· Να ακούετε με προσοχήν τας μεταξύ των αδελφών σας παρουσιαζόμενας διαφοράς, να κρίνετε δικαίως τας διαφοράς μεταξύ των Ισραηλιτών, όπως επίσης και τας μεταξύ αυτών και ξένου τινός.

Δευτ. 1,17 ουκ επιγνώση πρόσωπον εν κρίσει, κατά τον μικρόν και κατά τον μέγαν κρινείς, ου μη υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστι· και το ρήμα, ό εάν σκληρόν ή αφ υμών, ανοίσετε αυτό επ εμέ, και ακούσομαι αυτό.

Δευτ. 1,17 Κατά την δίκην δεν θα λαμβάνης υπ' όψει σου πρόσωπον. Όπως θα κρίνης τον ταπεινόν και άσημον, έτσι θα κρίνης τον αξιωματούχον και επίσημον. Δεν θα συστέλλεσαι και δεν θα δυστάζης ενώπιον ουδενός από τους διαδίκους, διότι η απονομή δικαιοσύνης είναι έργον Θεού. Εάν δε και παρουσιασθή καμμία δύσκολος υπόθεσις, θα αναφέρετε εις εμέ την υπόθεσιν αυτήν· εγώ θα την εξετάζω, θα την κρίνω και θα αποφασίζω.

Δευτ. 1,18 και ενετειλάμην υμίν εν τώ καιρώ εκείνω πάντας τους λόγους, ούς ποιήσετε.

Δευτ. 1,18 Κατά τον καιρόν εκείνον σας εδώσα εντολήν δι' όλα όσα πρέπει να κάμετε.

Δευτ. 1,19 και απάραντες εκ Χωρήβ επορευθήμεν πάσαν την έρημον την μεγάλην και την φοβεράν εκείνην, ήν είδατε, οδόν όρους τού Αμοραίου, καθότι ενετείλατο Κύριος ο Θεός ημών ημίν, και ήλθομεν έως Κάδης Βαρνή.

Δευτ. 1,19 Εξεκινήσαμεν από το όρος Χωρήβ, εβαδίσαμεν όλην την μεγάλην και φοβεράν εκείνην έρημον, την οποίαν είδατε, επορευθήμεν προς την κατεύθυνσιν του όρους των Αμορραίων, όπως μας διέταξεν ο Κυριος και Θεός μας, και ήλθομεν έως την πόλιν Καδης Βαρνή.

Δευτ. 1,20 και είπα προς υμάς· ήλθατε έως τού όρους τού Αμοραίου, ό Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν υμίν.

Δευτ. 1,20 Και είπα προς σας· εφθάσατε έως το όρος των Αμορραίων, σύνορον της Χαναάν, την οποίαν ο Κυριος παραδίδει τώρα εις σας.

Δευτ. 1,21 ιδετε, παραδέδωκεν ημίν Κύριος ο Θεός υμών πρό προσώπου υμών την γήν· αναβάντες κληρονομήσατε, ον τρόπον είτε Κύριος ο Θεός των πατέρων υμών υμίν· μη φοβείσθε μηδέ δειλιάσητε.

Δευτ. 1,21 Ιδέτε ! Ο Κυριος και Θεός σας έχει πλέον παραδώσει εις τα χέρια σας την χώραν αυτήν. Εισέλθετε εις αυτήν, κυριεύσατέ την ως κληρονομίαν σας, όπως είπεν εις σας ο Θεός των προγόνων σας. Μη φοβηθήτε κανένα και μη δειλιάσετε.

Δευτ. 1,22 και προσήλθατέ μοι πάντες και είπατε· αποστείλωμεν άνδρας προτέρους ημών, και εφοδευσάτωσαν ημίν την γήν και αναγγειλάτωσαν ημίν απόκρισιν την οδόν, δι ής αναβησόμεθα εν αυτή, και τας πόλεις εις ας εισπορευσόμεθα εις αυτάς.

Δευτ. 1,22 Ηλθατε τότε προς εμέ όλοι και μου είπατε· Πριν ημείς εισέλθωμεν, ας αποστείλωμεν άνδρας κατασκόπους να επιθεωρήσουν και ερευνήσουν την χώραν και να μας δώσουν πληροφορίαν δια την οδόν, από την οποίαν θα διαβώμεν προς αυτήν και δια τας πόλεις, εις τας οποίας θα εισέλθωμεν.

Δευτ. 1,23 και ήρρεσεν εναντίον μου το ρήμα, και έλαβον εξ υμών δώδεκα άνδρας, άνδρα ένα κατά φυλήν.

Δευτ. 1,23 Μου ήρρεσεν αυτή η πρότασις σας και εξέλεξα από σας δώδεκα άνδρας, ένα από κάθε φυλήν.

Δευτ. 1,24 και επιστραφέντες ανέβησαν εις το όρος και ήλθοσαν έως Φάραγγος βότρουος και κατεσκόπευσαν αυτήν.

Δευτ. 1,24 Αυτοί δε ετράπησαν προς την Χαναάν, ανέβησαν προς την ορεινήν χώραν της Παλαιστίνης, έφθασαν μέχρι της κοιλάδας, που ονομάζεται "Φαραγξ Βοτρουος", και κατεσκόπευσαν την χώραν.

Δευτ. 1,25 και έλαβουσαν εν ταίς χερσίν αυτών από τού καρπού της γής και κατήνεγκαν προς υμάς και έλεγον· αγαθή η γη, ήν Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν ημίν.

Δευτ. 1,25 Επήραν εις τα χέρια των από τον καρπόν της γης αυτής, έφεραν αυτόν ως δείγμα προς ημάς και έλεγαν· Εύφορος και πλουσία είναι η χώρα αυτή, την οποίαν μας δίδει ο Κυριος.

Δευτ. 1,26 και ουκ ηθελήσατε αναβήναι, αλλ ηπειθήσατε τώ ρήματι Κυρίου τού Θεού ημών

Δευτ. 1,26 Αλλά σεις δεν ηθελήσατε να εισέλθετε εις αυτήν· δεν υπηκούσατε εις την εντολήν Κυρίου του Θεού ημών·

Δευτ. 1,27 και διεγογγύζετε εν ταίς σκιναίς υμών και είπατε· διά το μισείν Κύριον ημάς, εξήγαγεν ημάς εκ γής Αιγύπτου παραδούναί ημάς εις χείρας Αμορραίων, εξολοθρεύσαι ημάς.

Δευτ. 1,27 μάλιστα δε και εγογγύζατε εις τας σκηνάς σας, πικρώς παραπονούμενοι κατά του Θεού και λέγοντες· Μας έβγαλεν ο Κυριος από την χώραν της Αιγύπτου, επειδή μας μισεί, δια να μας παραδώση εις τα χέρια των Αμορραίων και να μας εξολοθρεύση !

Δευτ. 1,28 που ημείς αναβαίνομεν· οι δε αδελφοί υμών απέστησαν την καρδιαν υμών λέγοντες· έθνος μέγα και πολύ και δυνατώτερον ημών και πόλεις μεγάλοι και τετειχισμέναί έως τού ουρανού, αλλά και υιούς γιγάντων εωράκαμεν εκεί.

Δευτ. 1,28 Που λοιπόν ημείς τώρα θα πορευθώμεν; Οι αδελφοί μας οι κατάσκοποι κατεπτόησαν και κατέθλιψαν τας καρδιάς μας, λέγοντες· Οι άνδρες της Παλαιστίνης είναι μεγαλόσωμοι και πολύ δυνατώτεροι από ημάς, αι πόλεις των μεγάλοι και οχυραί με τείχη, που φθάνουν έως στον ουρανό. Εκτός δε τούτου είδομεν εκεί και απογόνους των ονομαστών εκείνων γιγάντων !

Δευτ. 1,29 και είπα προς υμάς· μη πτήξετε, μηδέ φοβηθήτε απ αυτών·

Δευτ. 1,29 Εγώ όμως είπα προς σας· Μη πτοηθήτε, μη φοβηθήτε από αυτούς.

Δευτ. 1,30 Κύριος ο Θεός υμών ο προπορευόμενος πρό προσώπου υμών αυτός συνεκπολεμήσει αυτούς μεθ υμών κατά

πάντα, ὅσα ἐποίησεν ὑμῖν ἐν γῆ Αἰγύπτῳ

Δευτ. 1,30 Κύριος ὁ Θεός σας, ὁ ὁποῖός ὡς ὁδηγός και προστάτης προπορεύεται ἔμπροσθέν σας, αὐτός θα πολεμήσῃ μαζί σας και θα καταικήσῃ αὐτούς, θα κάμῃ και εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, ὅσα ἔκαμε πρὸς χάριν σας εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου.

Δευτ. 1,31 και ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ, ἦν εἶδετε, ὁδὸν ὄρους τοῦ Αμοραίου, ὡς ἐτροφοφόρησέ σε Κύριος ὁ Θεός σου, ὡς εἰ τις τροφοφορήσῃ ἄνθρωπος τὸν υἱὸν αὐτοῦ, κατὰ πάσαν τὴν ὁδὸν εἰς ἣν ἐπορεύθητε, ἕως ἤλθετε εἰς τὸν τόπον τούτον.

Δευτ. 1,31 Εἶδατε και σεις οἱ ἴδιοι, πῶς εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἐρημον Φαράν, τὴν ὁποία διηρχόμεθα κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν Παλαιστίνην, πῶς Κύριος ὁ Θεός σας σας διέθρεψε με τὴν στοργὴν, ὅπως ὁ στοργικός πατέρας διατρέφει τὸ παιδί του. Και αὐτὸ εἰς ὅλην τὴν διαδρομὴν που ἐκάμετε, μέχρις που ἐφθάσατε στοῦτον τὸν τόπον.

Δευτ. 1,32 και ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ οὐκ ἐνεπιστεύσατε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν,

Δευτ. 1,32 Παρ' ὅλα ὅμως τα θαυμαστά αὐτὰ δείγματα τῆς θείας δυνάμεως και προστασίας δεν ἐπιστεύσατε εἰς Κυρίον τὸν Θεὸν μας,

Δευτ. 1,33 ὅς προπορεύεται πρότερος ὑμῶν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκλέγεσθαι ὑμῖν τόπον, ὁδηγῶν ὑμᾶς ἐν πυρὶ νυκτός, δεικνύων ὑμῖν τὴν ὁδὸν καθ' ἣν πορεύεσθε ἐπ' αὐτῆς, και ἐν νεφέλῃ ἡμέρας.

Δευτ. 1,33 ὁ ὁποῖός προπορεύεται ἔμπρὸς μας στὸν δρόμον, να ἐκλέξῃ δια σας τόπον, ὁδηγῶν συνεχῶς σας κατὰ μὲν τὴν νύκτα δια πυρός, κατὰ δε τὴν ἡμέραν δια νεφέλης, δεικνύων πρὸς σας τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον πρέπει να ἀκολουθήσετε.

Δευτ. 1,34 και ἤκουσε Κύριος τὴν φωνὴν τῶν λόγων ὑμῶν και παροξυνθεὶς ὡμοσε λέγων·

Δευτ. 1,34 Ὁ Θεός ἤκουσε τα λόγια του γογγυσμοῦ και τῆς ἀχαριστίας σας, ὠργίσθη και ὠρκίσθη λέγων·

Δευτ. 1,35 εἰ ὄψεται τις τῶν ἀνδρῶν τούτων τὴν γῆν ἀγαθὴν ταύτην, ἦν ὡμοσα τοῖς πατράσιν αὐτῶν,

Δευτ. 1,35 Ἀν ποτέ κανεῖς ἴδη ἀπὸ τους ἀνθρώπους αὐτούς τὴν ἐφορον και πλουσίαν χώραν, τὴν ὁποίαν ὠρκίσθη στὸς προπάτοράς σας !

Δευτ. 1,36 πλὴν Χάλεβ υἱὸς Ἰεφοννή, οὗτος ὄψεται αὐτήν, και τούτῳ δώσω τὴν γῆν, ἐφ' ἣν ἐπέβῃ, και τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ διὰ τὸ προσκεῖσθαι αὐτὸν τα πρὸς Κύριον.

Δευτ. 1,36 Πλὴν μόνον ὁ Χαλεβ, ὁ υἱὸς του Ἰεφοννή, αὐτός θα ἴδη τὴν χώραν αὐτήν και εἰς αὐτὸν θα δώσω τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν ἐπάτησε, δια να κατασκοπεύσῃ, εἰς αὐτὸν και στὸς ἀπογόνους του, διότι ἐστάθη με τὸ μέρος του Κυρίου.

Δευτ. 1,37 και ἐμοὶ ἐθυμώθη Κύριος δι' ὑμᾶς λέγων· οὐδέ σύ οὐ μὴ εἰσέλθῃς ἐκεῖ·

Δευτ. 1,37 Ἐξ αἰτίας σας ὠργίσθη και ἐναντίον μου ὁ Θεός και μου εἶπε· Οὔτε συ θα εἰσέλθῃς ἐκεῖ.

Δευτ. 1,38 Ἰησοὺς υἱὸς Ναυὴ ὁ παρεστηκώς σοι, οὗτος εἰσελεύσεται ἐκεῖ· αὐτὸν κατίσχυσον, ὅτι αὐτός κατακληρονομήσει αὐτήν τῷ Ἰσραήλ.

Δευτ. 1,38 Ἀλλὰ ὁ Ἰησοὺς, ὁ υἱὸς του Ναυὴ, ὁ ὁποῖός εὐρίσκεται πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν σου, αὐτός θα εἰσέλθῃ ἐκεῖ. Αὐτὸν δε συ ἐνίσχυσέ τον και κατάρτισέ τον, διότι αὐτός θα καταλάβῃ και δια κλήρου θα διαμοιράσῃ τὴν γῆν τῆς Χαναάν εἰς τους Ἰσραηλίτας.

Δευτ. 1,39 και πᾶν παιδίον νέον, ὅστις οὐκ οἶδε σήμερον ἀγαθὸν ἢ κακόν, οὗτοι εἰσελεύσονται ἐκεῖ, και τούτοις δώσω αὐτήν, και αὐτοὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν.

Δευτ. 1,39 Ἐπίσης τα μικρὰ παιδιὰ, τα ὁποία σήμερον δεν ἠμποροῦν να ξεχωρίσουν καλόν και κακόν, αὐτοὶ θα εἰσέλθουν ἐκεῖ· εἰς αὐτούς θα δώσω τὴν χώραν· αὐτοὶ θα τὴν κληρονομήσουν.

Δευτ. 1,40 και ὑμεῖς ἐπιστραφέντες ἐστρατοπεδεύσατε εἰς τὴν ἐρημον, ὁδὸν τὴν ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Δευτ. 1,40 Σεις δε τότε ἐγυρίσατε και ἐστρατοπεδεύσατε εἰς τὴν ἐρημον Σιν με κατεύθυνσιν πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Θαλάσσαν.

Δευτ. 1,41 και ἀπεκρίθητε και εἶπατε· ἡμάρτομεν ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἡμεῖς ἀναβάντες πολεμήσομεν κατὰ πάντα, ὅσα ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν ἡμῖν. και ἀναλαβόντες ἕκαστος τα σκεῦῃ τα πολεμικὰ αὐτοῦ και συναθροισθέντες ἀνεβαίνετε εἰς τὸ ὄρος.

Δευτ. 1,41 Ἀποκριθήκατε και εἶπατε· Ἠμαρτήσαμεν ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ μας. Μετανοοῦμεν και ἀποφασίζομεν τώρα να εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Χαναάν και να πολεμήσωμεν σύμφωνα με τὰς ἐντολάς, που ἔχει δώσει Κύριος ὁ Θεός μας. Ὁ κάθε Ἰσραηλίτης ἀνέλαβε τα πολεμικὰ αὐτοῦ ὅπλα και συγκεντρωθέντες ἐβαδίζατε ὅλοι πρὸς τὸ ὄρος (δια τὴν Παλαιστίνην).

Δευτ. 1,42 και εἶπε Κύριος πρὸς με· εἰπὸν αὐτοῖς· οὐκ ἀναβήσεσθε οὐδέ μὴ πολεμήσετε, οὐ γὰρ ἐμὶ μεθ' ὑμῶν· και οὐ μὴ συντριβήτε ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν·

Δευτ. 1,42 Ὁ Κύριος ὅμως εἶπε τότε πρὸς ἐμέ· Εἰπέ πρὸς αὐτούς· δεν θα ἀνεβήτε εἰς τὴν Παλαιστίνην και δεν θα πολεμήσετε τοὺς κατοίκους τῆς, διότι ἐγὼ δεν εἶμαι πλέον μαζί σας. Ἀποφύγετε τὸν μάταιον αὐτὸν πόλεμον, δια να μὴ συντριβήτε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σας.

Δευτ. 1,43 και ἐλάλησα ὑμῖν, και οὐκ εἰσηκούσατέ μου και παρέβητε τὸ ρῆμα Κυρίου και παραβιασάμενοι ἀνέβητε εἰς τὸ ὄρος.

Δευτ. 1,43 Ἀυτὰ ἐγὼ σας τα εἶπα, ἀλλὰ σεις δεν με ἀκούσατε. Και ἐτσι καταπατήσατε τὴν ἐντολὴν του Κυρίου και παραβάται ἐνώπιον του Θεοῦ ἐπροχώρησατε πρὸς τὸ ὄρος (δια τὴν Παλαιστίνην).

Δευτ. 1,44 και ἐξήλθεν ὁ Αμοραῖος ὁ κατοικῶν ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ εἰς συνάντησιν ὑμῖν και κατεδίωξαν ὑμᾶς, ὡσεὶ ποιήσαισαν αἱ μέλισσαι, και ἐτίτρωσκον ὑμᾶς ἀπὸ Σηεὶρ ἕως Ἐρμά.

Δευτ. 1,44 Οἱ Αμοραῖοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν τὴν ὀρεινὴν ἐκείνην περιοχὴν τῆς νοτίου Παλαιστίνης, ἐξήλθον εἰς πόλεμον ἐναντίον σας. Σας ἐνίκησαν και σας κατεδίωξαν, ὡσαν ἐξερεθισμένοι μέλισσαι, και σας ἐτραυμάτιζαν με τα βέλη και τὰς μαχαίρας των, ἀπὸ τὸ ὄρος Σηεὶρ ἕως τὴν πόλιν Ἐρμά.

Δευτ. 1,45 και καθίσαντες ἐκλαίετε ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, και οὐκ εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς ὑμῶν οὐδέ προσέσχεν ὑμῖν.

Δευτ. 1,45 Μετὰ τὸ τραγικόν αὐτὸ πάθημά σας ἐκαθήσατε και ἐκλαίετε ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ μας, ἀλλὰ ὁ Κύριος δεν ἤκουσε τὴν φωνὴν σας οὔτε και σας ἐπρόσεξε.

Δευτ. 1,46 και ἐνεκάθησθε ἐν Κάδης ἡμέρας πολλάς, ὅσας ποτέ ἡμέρας ἐνεκάθησθε.

Δευτ. 1,46 Και ἐκαθήσατε τότε εἰς Κάδης ἐπὶ τόσον μακρόν χρόνον, ὅσον ἐμείνατε ἐκεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Δευτ. 2,1 Καὶ ἐπιστραφέντες ἀπήραμεν εἰς τὴν ἐρημον, ὁδὸν θάλασσαν ἐρυθρὰν, ὃν τρόπον ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, και

εκυκλώσαμεν το όρος το Σηείρ ημέρας πολλές.

Δευτ. 2,1 Εστράφημεν τότε και εξεκινήσαμεν προς νότον εις την έρημον, πέραν από τον Ελανιτικόν κόλπον, όπως με διέταξεν ο Κυριος, εβαδίσσαμεν ημέρας πολλές και επορευθήμεν κύκλω από το όρος Σηείρ.

Δευτ. 2,2 και είπε Κύριος προς με·

Δευτ. 2,2 Τότε μου είπεν ο Κυριος·

Δευτ. 2,3 ικανούσθω υμίν κυκλούν το όρος τούτο, επιστράφητε ούν επί βοράν·

Δευτ. 2,3 Αρκετόν χρόνον εβαδίσατε κύκλω από το όρος τούτο· τώρα λοιπόν στραφήτε προς βοράν.

Δευτ. 2,4 και τώ λαώ έντειλαι λέγων· υμεις παραπορεύεσθε διά των ορίων των αδελφών υμών υιών Ησαύ, οί κατοικούσιν εν Σηείρ, και φοβηθήσονται υμάς και ευλαβηθήσονται υμάς σφόδρα.

Δευτ. 2,4 Δώσε εντολήν στον ισραηλιτικόν λαόν και ειπέ προς αυτούς· θα περάσετε πρώτα από τα σύνορα της χώρας των αδελφών σας, των Ιδουμαίων, των απογόνων του Ησαύ, οι οποίοι κατοικούν στο όρος Σηείρ. Αυτοί θα σας φοβηθούν και θα προσέξουν πολύ, ώστε να μη έλθουν εις σύγκρουσιν με σας.

Δευτ. 2,5 μη συνάψητε προς αυτούς πόλεμον· ου γάρ δώ υμίν από της γής αυτών ουδέ βήμα ποδός, ότι εν κλήρω δέδωκα τοίς υιοίς Ησαύ το όρος το Σηείρ.

Δευτ. 2,5 Αλλά και σεις να μου κάμετε προς αυτούς πόλεμον εναντίον των διότι εγώ δεν θα σας δώσω ουτέ ένα βήμα ποδός από την χώραν των, επειδή το όρος Σηείρ και την περιοχίν του εκληροδότησα στους απογόνους του Ησαύ.

Δευτ. 2,6 αργυρίου βρώματα αγοράσατε παρ αυτών και φάγεσθε και ύδωρ μέτρω λήψεσθε παρ αυτών αργυρίου και πίεσθε·

Δευτ. 2,6 Με χρήματα θα αγοράζετε από αυτούς τρόφιμα δια να τρώγεται, και εν μέτρω αντί χρημάτων θα παίρνετε από αυτούς νερό δια να πίνετε.

Δευτ. 2,7 ο γάρ Κύριος ο Θεός ημών ευλόγησέ σε εν παντί έργω των χειρών σου· διάγνωθι πώς διήλθες την έρημον την μεγάλην και την φοβεράν εκείνην· ιδού τεσσαράκοντα έτη Κύριος ο Θεός σου μετά σου, ουκ επεδέθης ρήματος.

Δευτ. 2,7 Να ενθυμήσθε δε ότι Κυριος ο Θεός σας σας ευλόγησεν εις κάθε έργον των χειρών σας. Μαθετε καλά και μη λησμονήτε, πως επεράσατε την μεγάλην εκείνην και φοβεράν έρημον Φαράν. Ιδού επί τεσσαράκοντα κατά συνέχειαν έτη Κυριος ο Θεός είναι μαζί σας και δεν εστρηθήκατε από τίποτε.

Δευτ. 2,8 και παρήλθομεν τους αδελφούς ημών υιούς Ησαύ, τους κατοικούντας εν Σηείρ παρά την οδόν την Άραβα από Αιλών και από Γεσιών Γάβερ και επιστρέψαντες παρήλθομεν οδόν έρημον Μωάβ.

Δευτ. 2,8 Υπακούσαντες κατά την περίστασιν αυτήν στον Θεόν παρεκάμψαμεν και δεν ενοχλήσαμεν τους αδελφούς μας, απογόνους του Ησαύ, οι οποίοι κατοικούν στο όρος Σηείρ. Εβαδίσσαμεν την οδόν, η οποία διέρχεται την περιοχίν Άραβα, επεράσαμεν από τας πόλεις Αιλών και Γεσιών Γαβερ. Επειτα εστρέψαμεν και εκινήθημεν προς την έρημον της χώρας Μωάβ.

Δευτ. 2,9 και είπε Κύριος προς με· μη εχθραίνετε τοίς Μωαβίταις και μη συνάψητε προς αυτούς πόλεμον· ου γάρ μη δώ υμίν από της γής αυτών εν κλήρω, τοίς γάρ υιοίς Λωτ δέδωκα την Αροήρ κληρονομείν.

Δευτ. 2,9 Είπε δε προς εμέ ο Κυριος· Μη τρέφετε εχθρικάς διαθέσεις κατά των Μωαβιτών και μη αναλάβετε πόλεμον εναντίον των· διότι εγώ δεν θα σας δώσω κληρονομίαν από την χώραν αυτών, επειδή στους απογόνους του Λωτ έχω δώσει ως κληρονομίαν την Αροήρ, την Μωάβ.

Δευτ. 2,10 (οι Ομμίν πρότεροι ενεκάθηντο επ αυτής έθνος μέγα και πολύ και ισχύοντες, ώσπερ οι Ενακίμ·

Δευτ. 2,10 (Προ αυτών είχαν εγκατασταθή εις την χώραν Μωάβ, οι Ομμίν, άνδρες μεγάλου αναστήματος, πολυάριθμοι και ισχυροί όπως οι Ενακίμ.

Δευτ. 2,11 αφαίν λογισθήσονται και ούτοι ώσπερ και οι Ενακίμ, και οι Μωαβίται επονομάζουσιν αυτούς Ομμίν.

Δευτ. 2,11 Εθεωρούντο Ραφαίν, δηλαδή γίγαντες και αυτοί, όπως και οι Ενακίμ. Οι Μωαβίται ονομάζουν αυτούς Ομμίν.

Δευτ. 2,12 και εν Σηείρ ενεκάθητο ο Χοραίος το πρότερον, και υιοί Ησαύ απώλεσαν αυτούς και εξέτριψαν αυτούς από προσώπου αυτών και κατωκίσθησαν αντ αυτών, ον τρόπον εποίησεν Ισραήλ την γήν της κληρονομίας αυτού, ήν δέδωκε Κύριος αυτοίς).

Δευτ. 2,12 Αλλά και εις την χώραν Σηείρ κάτοικοι προηγουμένως ήσαν οι Χορραίοι, τους οποίους οι απόγονοι του Ησαύ, οι Ιδουμαίοι, τους κατέστρεψαν και τους εξολόθρευσαν από εμπρός των και εγκατεστάθησαν αυτοί εις την χώραν αντί εκείνων. Εκαμαν οι Ιδουμαίοι στους παλαιούς κατοίκους της χώρας, ο,τι οι Ισραηλίται θα κάμουν εις την χώραν, την οποίαν ως κληρονομίαν των θα τους δώση ο Κυριος).

Δευτ. 2,13 νύν ούν ανάστητε και απάρατε υμεις και παραπορεύεσθε την φάραγγα Ζαρέτ.

Δευτ. 2,13 Τώρα λοιπόν εγερωθήτε, ξεκινήσατε και βαδίσατε παρά την φάραγγα Ζαρέτ.

Δευτ. 2,14 και αι ημέραι, ας παρεπορεύθημεν από Κάδης Βαρνή έως ού παρήλθομεν την φάραγγα Ζαρέτ, τριάκοντα και οκτώ έτη, έως ού διέπεσε πάσα γενεά ανδρών πολεμιστών αποθνήσκοντες εκ της παρεμβολής, καθότι ώμοσε Κύριος ο Θεός αυτοίς·

Δευτ. 2,14 Το χρονικόν διάστημα, κατά το οποίον επορευθήμεν από Καδης Βαρνή, μέχρις ότου διήλθαμεν την φάραγγα Ζαρέτ, ήτο τριάκοντα και οκτώ έτη, έως ότου όλη η γενεά εκείνη των ανδρών των δυναμένων να φέρουν όπλα απέθανον και εξέλιπον από το στρατόπεδον, όπως Κυριος ο Θεός είχαν ορκισθή δι' αυτούς.

Δευτ. 2,15 και η χείρ τού Θεού ήν επ αυτοίς εξαναλώσαι αυτούς εκ μέσου της παρεμβολής, έως ού διέπεσαν.

Δευτ. 2,15 Η παντοδύναμος και τιμωρός χειρ του Θεού επέπεσεν εναντίον των, δια να τους εξοντώση εκ μέσου του στρατοπέδου, μέχρις ότου όλοι πράγματι εχάθησαν.

Δευτ. 2,16 και εγενήθη επειδή έπεσαν πάντες οι άνδρες οι πολεμισταί αποθνήσκοντες εκ μέσου τού λαού,

Δευτ. 2,16 Οτε απέθαναν και έλειψαν εκ μέσου του λαού όλοι οι άνδρες οι δυνάμενοι να φέρουν όπλα,

Δευτ. 2,17 και ελάλησε Κύριος προς με λέγων·

Δευτ. 2,17 ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Δευτ. 2,18 σύ παραπορεύση σήμεραν τα όρια Μωάβ την Σηείρ

Δευτ. 2,18 Συ θα διαβής σήμεραν τα σύνορα της Μωάβ και Σηείρ το όρος αυτής.

Δευτ. 2,19 και προσάξετε εγγύς υιών Αμμάν· μη εχθραίνετε αυτοίς μηδέ συνάψητε αυτοίς εις πόλεμον· ου γάρ μη δώ από της γής υιών Αμμάν σοι εν κλήρω, ότι τοίς υιοίς Λωτ δέδωκα αυτήν εν κλήρω.

Δευτ. 2,19 Θα φθάσετε πλησίον των Αμμανιτών. Μη δείξετε εχθρικάς διαθέσεις εναντίον των και ουτέ να αναλάβετε

πόλεμον κατ' αυτών, διότι από την χώραν των υιών Αμμάν δεν θα σας δώσω κανένα μέρος προς κληρονομίαν σας, διότι έχω δώσει αυτήν την χώραν ως κληρονομίαν στους απογόνους του Λωτ.

Δευτ. 2,20 (γη αφάϊν λογισθήσεται και γάρ επ αυτής κατώκουν οι αφάϊν το πρότερον, και οι Αμμανίται επονομάζουσιν αυτούς Ζομζομμίν,

Δευτ. 2,20 (Και η χώρα αυτή θα θεωρηθή ως γη Ραφαϊν, δηλαδή χώρα γιγάντων, διότι προηγουμένως κατοικούσαν εις αυτήν οι γίγαντες, τους οποίους οι Αμμανίται, επωνόμασαν Ζομζομμίν.

Δευτ. 2,21 έθνος μέγα και πολύ και δυνατώτερον υμών, ώσπερ και οι Ενακίμ, και απώλεσεν αυτούς Κύριος πρό προσώπου αυτών, και κατεκληρονόμησαν και κατακίσθησαν αντ αυτών έως της ημέρας ταύτης·

Δευτ. 2,21 Αυτοί ήσαν ένα πολυάριθμον έθνος, του οποίου οι άνδρες ήσαν μεγαλόσωμοι και πολύ ισχυρότεροι από σας όπως και οι Ενακίμ. Αυτούς κατέστρεψεν ο Κυριος από το πρόσωπον των Αμμανιτών και έτσι οι Αμμανίται κατέλαβον αντ αυτών την χώραν και εγκατεστάθησαν εις αυτήν, μέχρι σήμερα·

Δευτ. 2,22 ώσπερ εποίησαν τοίς υιοίς Ησαύ κατοικούσιν εν Σηείρ, ον τρόπον εξέτριψαν τον Χοραϊόν από προσώπου αυτών και κατεκληρονόμησαν αυτούς και κατακίσθησαν αντ αυτών έως της ημέρας ταύτης·

Δευτ. 2,22 όπως ακριβώς έκαμεν ο Κυριος και με τους απογόνους Ησαύ, οι οποίοι κατοικούν τώρα το όρος Σηείρ, συνέτριψε δηλαδή από έμπροσθεν τους τους Χορραϊους και κατέλαβον αυτοί την χώραν των και εγκατεστάθησαν αντ αυτών μέχρι σήμερα·

Δευτ. 2,23 και οι Ευαίοι οι κατοικούντες εν Ασηδώθ έως Γάζης, και οι Καππάδοκες οι εξελθόντες εκ Καππαδοκίας εξέτριψαν αυτούς και κατακίσθησαν αντ αυτών).

Δευτ. 2,23 Το αυτό έγινε και με τους Ευαίους, οι οποίοι κατοικούσαν από Ασηδώθ έως Γαζαν. Ηλθον εναντίον των οι Καππαδοκες, ξεκινήσαντες από την Καππαδοκίαν, συνέτριψαν αυτούς και εγκατεστάθησαν αντ αυτών εις την χώραν των).

Δευτ. 2,24 νύν ούν ανάστητε και απάρατε και παρέλαθε υμείς την φάραγγα Αρνών· ιδού παραδέδωκα εις τας χείράς σου τον Σηών βασιλέα Εσεβών τον Αμορραϊόν και την γήν αυτού· ενάρχου κληρονομείν, σύναπτε προς αυτόν πόλεμον.

Δευτ. 2,24 Τώρα λοιπόν σηκωθήτε, ξεκινήσατε από εδώ και περάσατε την φάραγγα του ποταμού. Αρνών. Ιδού! Εχω παραδώσει εις τα χέρια σας τον Σηών, τον Αμορραϊόν, τον βασιλέα που μένει εις την πόλιν Εσεβών, και την χώραν αυτού. Αρχισε λοιπόν Ισραήλ, να κατακτάς την χώραν, κάμνε εναντίον αυτού πόλεμον.

Δευτ. 2,25 εν τή ημέρα ταύτη ενάρχου δούναι τον τρόπον σου και τον φόβον σου επί προσώπου πάντων των εθνών των υποκάτω τού ουρανού, οίτινες ακούσαντες το όνομά σου ταραχθήσονται και ωδίνας έξουσιν από προσώπου σου.

Δευτ. 2,25 Από την ημέραν αυτήν, κάμε αρχήν να εμπνέης τον τρόπον και τον φόβον σου, ενώπιον όλων των εθνών, που κατοικούν κάτω από τον ουρανό, και τα οποία, όταν ακούουν το όνομά σου, θα καταλαμβάνονται από ταραχήν, και θα κυριεύονται από ωδίνας, όταν σε αντικρύζουν.

Δευτ. 2,26 Και απέστειλα πρέσβεις εκ της ερήμου Κεδαμώθ προς Σηών βασιλέα Εσεβών λόγους ειρηνικούς λέγων·

Δευτ. 2,26 Εστειλα κατόπιν από την έρημον Κεδαμώθ πρέσβεις προς τον Σηών, βασιλέα της Εσεβών, και ειρηνικώς είπα προς αυτόν·

Δευτ. 2,27 παρελεύσομαι διά της γής σου, εν τή οδώ πορεύσομαι, ουκ εκκλινώ δεξιά ουδ αριστερά·

Δευτ. 2,27 θα περάσω δια μέσου της χώρας σου, θα βαδίσω στον δρόμον, δεν θα παρεκκλίνω δεξιά η αριστερά από τον δρόμον.

Δευτ. 2,28 βρώματα αργυρίου αποδώση μοι, και φάγομαι, και ύδωρ αργυρίου αποδώση μοι, και πίομαι· πλήν ότι παρελεύσομαι τοίς ποσί,

Δευτ. 2,28 Τρόφιμα θα μου δώσης δια πληρωμής, δια να φάγω από αυτά. Νερό θα μου δώσης, αφού σου καταβάλω το ανάλογον αργύριον, και έτσι θα πίο. Το μόνον, που σου ζητώ, είναι να μου επιτραπή να διέλθω πεζοπορών την χώραν σου.

Δευτ. 2,29 καθώς εποίησάν μοι οι υιοί Ησαύ οι κατοικούντες εν Σηείρ και οι Μωαβίται οι κατοικούντες εν Αροήρ, έως αν παρέλθω τον Ιορδάνην εις την γήν, ήν Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν ημίν.

Δευτ. 2,29 Όπως έκαμαν προς εμέ οι απόγονοι του Ησαύ, οι οποίοι κατοικούν εις Σηείρ, και οι Μωαβίται οι οποίοι κατοικούν εις Αροήρ, έτσι θα κάμης και συ προς εμέ, έως ότου περάσω τον Ιορδάνην και εισέλθω εις την χώραν, την οποίαν Κυριος ο Θεός δίδει εις ημάς.

Δευτ. 2,30 και ουκ ηθέλησε Σηών βασιλεύς Εσεβών παρελθείν ημάς δι αυτού, ότι εσκήρηνε Κύριος ο Θεός ημών το πνεύμα αυτού και κατίσχυσε την καρδίαν αυτού, ίνα παραδοθή εις τας χείράς σου ως εν τή ημέρα ταύτη.

Δευτ. 2,30 Αλλα ο Σηών, ο βασιλεύς της Εσεβών, δεν ηθέλησε να περάσωμεν δια της χώρας του, διότι Κυριος ο Θεός ημών επέτρεψε να σκληρυνθή το πνεύμα του και έκαμε ανάλητον την καρδίαν του, δια να παραδοθή, εξ αιτίας των αμαρτιών του, εις τα χέρια μας μέχρι σήμερα·

Δευτ. 2,31 και είπε Κύριος προς με· ιδού ήργμαι παραδούναι πρό προσώπου σου τον Σηών βασιλέα Εσεβών τον Αμορραϊόν και την γήν αυτού· ενάρξαι κληρονομήσαι την γήν αυτού.

Δευτ. 2,31 Είπε δε τότε ο Κυριος προς εμέ· Ιδού! Εχω αρχίσει να παραδίδω εις την εξουσίαν σου τον Σηών τον Αμορραϊόν, βασιλέα της Εσεβών, και την χώραν του. Καμε αρχήν να κατακτάς την χώραν του.

Δευτ. 2,32 και εξήλθε Σηών βασιλεύς Εσεβών εις συνάντησιν ημίν, αυτός και πάς ο λαός αυτού, εις πόλεμον εις Ιασσά.

Δευτ. 2,32 Ο Σηών, ο βασιλεύς της Εσεβών, εξήλθε να πολεμήση εναντίον μας αυτός και ο λαός του, εις την πόλιν Ιασσά.

Δευτ. 2,33 και παρέδωκεν αυτόν Κύριος ο Θεός ημών πρό προσώπου ημών, και επατάξαμεν αυτόν και τους υιούς αυτού και πάντα τον λαόν αυτού·

Δευτ. 2,33 Ομως Κυριος ο Θεός ημών παρέδωκεν αυτόν εις τα χέρια μας, και ημείς εκτυπήσαμεν μέχρις αφανισμού αυτόν και τους υιούς του και όλον τον λαόν του.

Δευτ. 2,34 και εκρατήσαμεν πασών των πόλεων αυτού εν τώ καιρώ εκείνω και εξωλοθρεύσαμεν πάσαν πόλιν εξής, και τας γυναίκας αυτών και τα τέκνα αυτών, ου κατελίπομεν ζωογείαν·

Δευτ. 2,34 Κατελάβομεν και εκρατήσαμεν υπό την εξουσίαν μας όλας τας πόλεις αυτού, κατεστρέψαμεν κάθε πόλιν την μίαν μετά την άλλην, εθανατώσαμεν τας γυναίκας και τα τέκνα αυτών, δεν αφήσαμεν αιχμαλώτους ζωντανούς.

Δευτ. 2,35 πλήν τα κτήνη επρονομεύσαμεν και τα σκύλα των πόλεων ελάβομεν.

Δευτ. 2,35 Μονον τα ζώα των κρατήσαμεν δια τον εαυτόν μας και τα λάφυρα των πόλεων επήραμεν.

Δευτ. 2,36 εξ Αροήρ, ή εστι παρά το χείλος χειμάρου Αρνών, και την πόλιν την ούσαν εν τή φάραγγι και έως όρους τού Γαλαάδ ουκ εγενήθη πόλις, ήτις διέφυγεν ημάς, τας πάσας παρέδωκε Κύριος ο Θεός ημών εις τας χείρας ημών

Δευτ. 2,36 Από την πόλιν Αροήρ, η οποία ευρίσκεται παρά την όχθην του χειμάρου Αρνών, και την πόλιν, η οποία ευρίσκεται εις την κοιλάδα του ποταμού τούτου, μέχρι του όρους Γαλαάδ, δεν υπήρξε πόλις και περιοχή, που διέφυγε την κατάκτησίν μας. Όλας τας πόλεις των Αμορραίων τας παρέδωκεν εις τα χέρια μας Κυριος ο Θεός ημών.

Δευτ. 2,37 πλήν εγγύς υιών Αμμάν ου προσήλθομεν, πάντα τα συγκυρούντα χειμάρου Ιαβόκ και τας πόλεις τας εν τή ορεινή, καθότι ενετείλατο Κύριος ο Θεός ημών ημίν.

Δευτ. 2,37 Δεν επλησιάσαμεν όμως στους Αμμανίτας, εις όλα τα γειτονικά μέρη προς τον χειμάρου Ιαβόκ και εις τας ορεινάς πόλεις των, διότι έτσι μας διέταξε Κυριος ο Θεός ημών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Δευτ. 3,1 Καί επιστραφέντες ανέβημεν οδόν την εις Βασάν, και εξήλθεν Ωγ βασιλεύς της Βασάν εις συνάντησιν ημίν, αυτός και πάς ο λαός αυτού, εις πόλεμον εις Εδραΐμ.

Δευτ. 3,1 Κατόπιν εστράφημεν προς τα βόρεια μέρη και ανέβημεν την οδόν προς την Βασάν. Εκεί ο Ωγ, ο βασιλεύς της Βασάν, εξήλθε να πολεμήση εναντίον μας, αυτός και όλος ο λαός του, εις την πόλιν Εδραΐμ.

Δευτ. 3,2 και είπε Κύριος προς με· μη φοβηθής αυτόν, ότι εις τας χείρας σου παραδέδωκα αυτόν και πάντα τον λαόν αυτού και πάσαν την γήν αυτού. και ποιήσεις αυτώ ώσπερ εποίησας Σηών βασιλεί των Αμορραίων, ός κατώκει εν Εσεβών.

Δευτ. 3,2 Είπε τότε ο Κυριος προς εμέ· Μη φοβηθής αυτόν, διότι έχω ήδη παραδώσει εις τα χέρια σου αυτόν, όλον τον λαόν του και όλην την χώραν του. Θα κάμης δε εις αυτόν ο,τι ακριβώς έκαμες στον βασιλέα των Αμορραίων Σηών, που κατοικούσε εις την πόλιν Εσεβών.

Δευτ. 3,3 και παρέδωκεν αυτόν Κύριος ο Θεός ημών εις τας χείρας ημών, και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν και πάντα τον λαόν αυτού, και επατάξαμεν αυτόν έως τού μη καταλιπείν αυτού σπέρμα.

Δευτ. 3,3 Πράγματι Κυριος ο Θεός ημών παρέδωκεν εις τα χέρια μας και αυτόν τον ιδιον τον Ωγ, βασιλέα της Βασάν, και όλον τον λαόν του και εξωντώσαμεν αυτόν και όλους, ώστε να μη μείνη πλέον απόγονος από αυτούς.

Δευτ. 3,4 και εκρατήσαμεν πασών των πόλεων αυτού εν τώ καιρώ εκείνω ουκ ήν πόλις, ήν ουκ ελάβομεν παρ αυτών, εξήκοντα πόλεις, πάντα τα περίχωρα Αργόβ βασιλέως Ωγ εν Βασάν,

Δευτ. 3,4 Τότε δε και κατελάβαμεν όλας τας πόλεις των και δεν υπήρξε πόλις, που να μη την έχομεν κυριεύσει· εξήντα πόλεις, μαζί με όλην την περιοχίν Αργόβ εις Βασάν, όπου βασιλεύς ήτο ο Ωγ.

Δευτ. 3,5 πάσαι πόλεις οχυραί, τείχη υψηλά, πύλαι και μοχλοί, πλήν των πόλεων των Φερεζαίων των πολλών σφόδρα.

Δευτ. 3,5 Όλα αυταί αι πόλεις ήσαν οχυραί, περιεβάλλοντο από τείχη υψηλά, είχαν στερεάς πύλας και μοχλούς πίσω από αυτάς. Και εν τούτοις κατελάβομεν όλας αυτάς, εκτός βέβαια από τας πολυαριθμους πόλεις των Φερεζαίων.

Δευτ. 3,6 εξωλοθρεύσαμεν αυτούς, ώσπερ εποίησαμεν τον Σηών βασιλέα Εσεβών, και εξωλοθρεύσαμεν πάσαν πόλιν εξής και τας γυναίκας και τα παιδιά·

Δευτ. 3,6 Εξωλοθρεύσαμεν αυτούς, όπως ακριβώς και τον Σηών, βασιλέα της Εσεβών, κατεστρέψαμεν κάθε πόλιν του Ωγ, την μίαν μετά την άλλην, και εξωντώσαμεν και αυτάς ακόμη τας γυναίκας και τα παιδιά.

Δευτ. 3,7 και πάντα τα κτήνη, και τα σκύλα των πόλεων επρονομήσαμεν εαυτοίς.

Δευτ. 3,7 Όλα δε τα ζώα και τα λάφυρα των πόλεων τα ελεηλατήσαμεν και τα επήραμεν δια τον εαυτόν μας.

Δευτ. 3,8 Καί ελάβομεν εν τώ καιρώ εκείνω την γήν εκ χειρών δύο βασιλέων των Αμορραίων, οι ήσαν πέραν τού Ιορδάνου από τού χειμάρου Αρνών και έως Αερμών

Δευτ. 3,8 Ετσι τότε κατελάβομεν την χώραν των δύο Αμορραίων βασιλέων, του Σηών και του Ωγ, οι οποίοι ήσαν εις τα ανατολικά μέρη του Ιορδάνου, από τον χειμάρου Αρνών έως το όρος Αερμών.

Δευτ. 3,9 (οι Φοίνικες επονομάζουσι το Αερμών Σανιώρ, και ο Αμορραίος επωνόμασεν αυτό Σανιό),

Δευτ. 3,9 (Οι Φοίνικες το όρος Αερμών έχουν επονομάσει Σανιώρ, οι δε Αμορραίοι το μετωνόμασαν Σανιό).

Δευτ. 3,10 πάσαι πόλεις Μισώρ και πάσα Γαλαάδ και πάσα Βασάν έως Ελάχ και Εδραΐμ, πόλεις βασιλείας τού Ωγ εν τή Βασάν.

Δευτ. 3,10 Κατελάβομεν όλας τας πόλεις Μισώρ, όλην την περιοχίν Γαλαάδ και την χώραν Βασάν, μέχρι της Ελάχ και της Εδραΐμ, αι οποιαί είναι πόλστου βασιλείου του Ωγ εις την χώραν Βασάν.

Δευτ. 3,11 ότι πλήν Ωγ βασιλεύς Βασάν κατελείφθη από των αφαϊν· ιδού η κλίνη αυτού κλίνη σιδηρά, ιδού αύτη εν τή άκρα των υιών Αμμάν, εννέα πήχεων το μήκος αυτής και τεσσάρων πήχεων το εύρος αυτής εν πήχει ανδρός.

Δευτ. 3,11 Ο Ωγ, ο βασιλεύς της Βασάν, ήτο ο μόνος που είχαν απομείνει από την γενεάν των γιγάντων. Η κλίνη του ήτο κλίνη σιδερένια. Ευρίσκεται δε αύτη σήμερα εν τή ακρόπολιν των Αμμανιτών. Το μήκος της ήτο εννέα πήχεις, (υπέρ τα τέσσερα και ήμισυ μέτρα) το δε πλάτος της τέσσαρες πήχεις, σύμφωνα με το εν χρήσει μέτρον.

Δευτ. 3,12 και την γήν εκείνην εκληρονομήσαμεν εν τώ καιρώ εκείνω από Αροήρ, ή εστι παρά το χείλος χειμάρου Αρνών, και το ήμισυ τού όρους Γαλαάδ και τας πόλεις αυτού έδωκα τώ ουβήν και τώ Γάδ.

Δευτ. 3,12 Κατά την εποχίν λοιπόν εκείνην εκυριεύσαμεν, ως ιδικά μας πλέον μέρη, την νότιον περιοχίν από την Αροήρ, η οποία ευρίσκεται πλησίον της όχθης του χειμάρου Αρνών μέχρι και του ημίσεως του όρους Γαλαάδ, μετά των πόλεων.

Όλα δε αυτά τα έδωκα εις την φυλήν Ρουβήν και εις την φυλήν Γαδ.

Δευτ. 3,13 και το κατάλοιπον τού Γαλαάδ και πάσαν την Βασάν βασιλείαν Ωγ έδωκα τώ ήμισυ φυλής Μανασσή και πάσαν περίχωρον Αργόβ, πάσαν Βασάν εκείνην· γη αφαϊν λογισθήσεται.

Δευτ. 3,13 Το δε υπόλοιπον της χώρας Γαλαάδ και όλην την χώραν Βασάν, βασιλείου του Ωγ, έδωκα στο ήμισυ της φυλής του Μανασσή, όπως επίσης και όλην την περίχωρον Αργόβ και όλην την χώραν Βασάν. Η χώρα δε αυτή εθεωρείτο ως χώρα των γιγάντων.

Δευτ. 3,14 και Ιαΐρ υιός Μανασσή έλαβε πάσαν την περίχωρον Αργόβ έως των ορίων Γαργασί και Μαχαθί· επωνόμασεν αυτάς επί τώ ονόματι αυτού την Βασάν Αυώθ Ιαΐρ έως της ημέρας ταύτης.

Δευτ. 3,14 Ο δε Ιαΐρ, υιός του Μανασσή, έλαβεν όλην την περιοχίν Αργόβ, έως εις τα όρια του Γαργασί και Μαχαθί.

Επωνόμασε δε αυτάς με το όνομά του, δηλαδή Ιαΐρ την Βασάν Αυώθ μέχρι σήμερα.

Δευτ. 3,15 και τώ Μαχίρ έδωκα την Γαλαάδ.

Δευτ. 3,15 Εις τον Μαχίρ έδωκα προς νότον την περιοχόν Γαλαάδ.

Δευτ. 3,16 και τώ ουβήν και τώ Γάδ δέδωκα από της Γαλαάδ έως χειμάρου Αρνών (μέσον τού χειμάρου όριον) και έως τού Ιαβόκ· ο χειμάρος όριον τοίς υιοίς Αμμάν.

Δευτ. 3,16 Εις τον Ρουβήν και τον Γαδ έδωκα, από την χώραν Γαλαάδ μέχρι του χειμάρου Αρνών (ακριβέστερον, μέχρι του μέσου της κοίτης του χειμάρου), προς βορράν δε μέχρι του χειμάρου Ιαβόκ. Ο χειμαρρος αυτός Ιαβόκ είναι το σύνορον των Αμμανιτών.

Δευτ. 3,17 και η Αραβα και ο Ιορδάνης όριον Μαχαναρέθ, και έως θαλάσσης Αραβα, θαλάσσης αλυκής υπό Ασηδώθ την Φασγά ανατολών

Δευτ. 3,17 Εις τας δύο αυτάς φυλάς θα ανήκη επίσης και ο Ιορδάνης, η κοιλάς του Ιορδάνου, από την λίμνην Γεννησαρέτ μέχρι της κοιλάδος, που ευρίσκεται εις την Αλμυράν (Νεκράν) θάλασσαν. Η θάλασσα αυτή ευρίσκεται εις τας υπωρείας Ασηδώθ του όρους Φασγά προς ανατολάς.

Δευτ. 3,18 και ενετειλάμην υμίν εν τώ καιρώ εκείνω λέγων· Κύριος ο Θεός υμών έδωκεν υμίν την γήν ταύτην εν κλήρω· ενοπλισάμενοι προπορεύεσθε πρό προσώπου των αδελφών υμών υιών Ισραήλ, πάς δυνατός·

Δευτ. 3,18 Τότε σας διέταξα, λέγων· Κυριος ο Θεός ημών έδωκεν εις κληρονομίαν σας, την γην αυτήν. Ολοι όσοι ημπορούν να φέρουν όπλα ας οπλισθούν και ας προπορεύωνται από τους άλλους πολεμιστάς αδελφούς σας Ισραηλίτας.

Δευτ. 3,19 πλήν αι γυναίκες υμών και τα τέκνα υμών και τα κτήνη υμών, οίδα ότι πολλά κτήνη υμίν, κατοικείωσαν εν ταίς πόλεσιν υμών, αίς έδωκα υμίν,

Δευτ. 3,19 Αι γυναίκες όμως και τα τέκνα σας και τα ζώα σας, γνωρίζω ότι έχετε πολλά ζώα, ας μείνουν εις τας πόλεις, τας οποίας σας έδωκα,

Δευτ. 3,20 έως αν καταπαύση Κύριος ο Θεός υμών τους αδελφούς υμών, ώσπερ και υμάς, και κατακληρονομήσωσι και ούτοι την γήν, ήν Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν αυτοίς εν τώ πέραν τού Ιορδάνου, και επαναστραφήσεσθε έκαστος εις την κληρονομίαν αυτού, ήν έδωκα υμίν.

Δευτ. 3,20 μέχρις ότου Κυριος ο Θεός σας εγκαταστήση τους αδελφούς σας, όπως και σας, και κληρονομήσουν και αυτοί την προς δυσμάς του Ιορδάνου χώραν, την οποίαν Κυριος ο Θεός ημών έχει δώσει εις αυτούς. Μετά δε την τακτοποίησιν αυτήν, θα επανέλθη ο καθένας από σας εις την κληρονομίαν του, την οποίαν σας έχω δώσει.

Δευτ. 3,21 Καί τώ Ιησοί ενετειλάμην εν τώ καιρώ εκείνω λέγων· οι οφθαλμοί υμών εωράκασι πάντα, όσα εποίησε Κύριος ο Θεός ημών τοίς δυσί βασιλεύσι τούτοις· ούτως ποιήσει Κύριος ο Θεός ημών πάσας τας βασιλείας, εφ' ας σύ διαβαίνεις εκεί·

Δευτ. 3,21 Κατά τον καιρόν δε εκείνον έδωσα εντολήν στον Ιησούν του Ναυή, λέγων· Είδαν τα μάτια σας όλα όσα Κυριος ο Θεός ημών έκαστεν στους δύο αυτούς βασιλείς των Αμορραίων. Έτσι θα κάμη Κυριος ο Θεός σας και θα παραδώση εις τα χέρια σας όλας τας βασιλείας, που θα συναντήσετε, αφού διαβήτε τον Ιορδάνην.

Δευτ. 3,22 ου φοβηθήσεσθε απ' αυτών, ότι Κύριος ο Θεός ημών αυτός πολεμήσει περί υμών.

Δευτ. 3,22 Μη φοβηθήτε τους ανθρώπους αυτών των εθνών, διότι Κυριος ο Θεός ημών θα πολεμήση δια σας και μαζί με σας.

Δευτ. 3,23 και εδεήθην Κυρίου εν τώ καιρώ εκείνω λέγων·

Δευτ. 3,23 Παρεκάλεσα δε τον Κυριον κατά τον καιρόν εκείνον λέγων·

Δευτ. 3,24 Κύριε Θεέ, σύ ήρξω δείξει τώ σώ θεράποντι την ισχύν σου και την δύναμίν σου και την χείρα την κραταιάν και τον βραχίονα τον υψηλόν· τις γάρ εστι Θεός εν τώ ουρανώ ή επί της γής, όστις ποιήσει καθά εποίησας σύ και κατά την ισχύν σου;

Δευτ. 3,24 Κυριε, Θεέ, Συ ήρξισες να φανερώνης εις εμέ τον δούλον σου την ισχύν και την δύναμίν σου, την παντοδύναμον δεξιάν σου και το απροσμέτρητον μεγαλείον σου· διότι ποίος άλλος Θεός υπάρχει στον ουρανόν η εις την γην, που θα ημπορέση να κάμη όσα έκαστες Συ με την παντοδυναμίαν σου;

Δευτ. 3,25 διαβάς ούν όψομαι την γήν την αγαθήν ταύτην την ούσαν πέραν τού Ιορδάνου, το όρος τούτο το αγαθόν και τον Αντιλίβανον.

Δευτ. 3,25 Σε παρακαλώ δώσε μου την άδειαν, αφού διαβώ τον Ιορδάνην ποταμόν, να ιδω την εύφορον και πλουσίαν αυτήν χώραν, την πέραν του Ιορδάνου, την ωραίαν αυτήν ορεινήν χώραν έως στον Αντιλίβανον !

Δευτ. 3,26 και υπερείδε Κύριος εμέ ένεκεν υμών και ουκ εισήκουσέ μου, και ειπε Κύριος προς με· ικανούσθω σοι, μη προσθής έτι λαλήσαι τον λόγον τούτον·

Δευτ. 3,26 Ο Κυριος όμως, εξ αιτίας των ιδικών σας αμαρτιών, απέστρεψε το πρόσωπόν του από εμέ και δεν άκουσε την παράκλησίν μου, αλλά μου ειπε· "αρκετόν έως εδώ. Μη θελήσης και άλλην φοράν να επαναλάβης αυτήν την παράκλησίν σου,

Δευτ. 3,27 ανάβηθι επί την κορυφήν τού Λελαξευμένου και αναβλέψας τοίς οφθαλμοίς σου κατά θάλασσαν και βοράν και λίβα και ανατολάς και ιδέ τοίς οφθαλμοίς σου, ότι ου διαβήση τον Ιορδάνην τούτον.

Δευτ. 3,27 αλλά ανέβα εις την κορυφήν του όρους Λελαξευμένον (Ναβαύ), άφησε το βλέμμα σου να επιθεωρήση την χώραν προς δυσμάς (όπου η Μεσόγειος Θάλασσα) προς βορράν, προς νότον και προς ανατολάς. Ιδέ με τα μάτια σου και απόλαυσε την θέαν της χώρας αυτής, διότι συ δεν θα διαβής τον Ιορδάνην τούτον ποταμόν.

Δευτ. 3,28 και έντειλαι Ιησοί και κατίσχυσον αυτόν και παρακάλεσον αυτόν, ότι ούτος διαβήσεται πρό προσώπου τού λαού τούτου, και ούτος κατακληρονομήσει αυτοίς πάσαν την γήν, ήν εώρακας.

Δευτ. 3,28 Δώσε εντολήν στον Ιησούν του Ναυή, ενίσχυσέ τον και καθοδήγησέ τον καταλλήλως, διότι αυτός θα διαβή τον Ιορδάνην, ως αρχηγός του λαού τούτου. Αυτός θα κυριεύση και δια κλήρου θα διανείμη εις τας φυλάς όλην την χώραν την οποίαν είδες".

Δευτ. 3,29 και ενεκαθήμεθα εν νάπη σύνεγγυς οίκου Φογώρ.

Δευτ. 3,29 Και έτσι εμείναμε εις κάποιαν δασώδη περιοχόν πλησίον στον ναόν του ειδώλου Φογώρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Δευτ. 4,1 Καί νύν, Ισραήλ, άκουε των δικαιωμάτων και των κριμάτων, όσα εγώ διδάσκω υμάς σήμερον ποιείν, ίνα ζητε και πολυπλασιασθήτε και εισελθόντες κληρονομήσητε την γήν, ήν Κύριος ο Θεός των πατέρων υμών δίδωσιν υμίν.

Δευτ. 4,1 Και τώρα, λαέ του Ισραήλ, άκουσε τον Νομον και τας κρίστου Θεού, όσα εγώ σας διδάσκω σήμερον να τηρήτε,

δια να ζήτε και πολλαπλασιασθήτε και, εισελθόντες εις την γην της Επαγγελίας, να κληρονομήσετε αυτήν, την οποίαν Κυριος ο Θεός των πατέρων σας δίδει προς σας.

Δευτ. 4,2 ου προσθήσετε προς το ρήμα ό εγώ εντέλλομαι υμίν, και ουκ αφελείτε απ αυτού· φυλάσσεσθε τας εντολάς Κυρίου του Θεού υμών, όσα εγώ εντέλλομαι υμίν σήμεραν.

Δευτ. 4,2 Εις τας εντολάς, τας οποίας εγώ σας δίδω, δεν θα προσθέσετε τίποτε ούτε και θα αφαιρέσετε τίποτε από αυτάς. Προσέξατε και προσπαθήσατε, ώστε να τηρήτε τας εντολάς Κυρίου του Θεού σας, όσα εγώ σήμεραν σας διατάσσω.

Δευτ. 4,3 οι οφθαλμοί υμών εωράκασι πάντα, όσα εποίησε Κύριος ο Θεός ημών τώ Βεελφεγώρ, ότι πάς άνθρωπος, όστις επορεύθη οπίσω Βεελφεγώρ, εξέτριψεν αυτόν Κύριος ο Θεός υμών εξ υμών.

Δευτ. 4,3 Με τα ίδια σας τα μάτια είδατε όλα όσα έκαμε Κυριος ο Θεός μας στο είδωλον Βεελφεγώρ· ότι δηλαδή κάθε άνθρωπος από σας, ο οποίος εξέκλινε και ηκολούθησε τον ειδωλικόν θεόν Βεελφεγώρ, συνετριβή εκ μέρους Κυρίου του Θεού σας και εξηφανίσθη απ' ανάμεσά σας.

Δευτ. 4,4 υμείς δε οι προσκείμενοι Κυρίω τώ Θεώ υμών ζήτε πάντες εν τή σήμεραν.

Δευτ. 4,4 Αλλά σεις, οι οποίοι εμείνατε πιστοί κοντά στον Κυριον, ζήτε όλοι σήμεραν.

Δευτ. 4,5 ιδετε, δέδειχα υμίν δικαίωματα και κρίσεις, καθά ενετείλατό μοι Κύριος, ποιήσαι ούτως εν τή γη, εις ήν υμείς εισπορεύεσθε εκεί κληρονομείν αυτήν·

Δευτ. 4,5 Ιδέτε ! Σας έδειξα τον Νομον του Θεού και τας κρίσους του Θεού, όπως ο Κυριος με διέταξε να εφαρμόζετε αυτά εις την γην, εις την οποίαν εισέρχεσθε, δια να την κληρονομήσετε και εγκατασταθήτε εις αυτήν.

Δευτ. 4,6 και φυλάξεσθε και ποιήσετε, ότι αυτή η σοφία και η σύνεσις υμών εναντίον πάντων των εθνών, όσοι εάν ακούσωσι πάντα τα δικαιώματα ταύτα και ερωσίν· ιδού λαός σοφός και επιστήμων το έθνος το μέγα τούτο.

Δευτ. 4,6 Θα φυλάξετε και θα εφαρμόσετε όλα αυτά, διότι αυτά είναι η σοφία και η σύνεσις, το καύχημα και η υπεροχή σας ενώπιον όλων των εθνών. Οσοι δε θα ακούσουν όλους αυτούς τους νόμους του Θεού, θα ειπουν· Ιδού λαός σοφός και συνετός, το ισχυρόν και ένδοξον αυτό έθνος !

Δευτ. 4,7 ότι ποίον έθνος μέγα, ώ εστιν αυτώ Θεός εγγίζων αυτοίς, ως Κύριος ο Θεός ημών εν πάσιν, οίς εάν αυτόν επικαλεσώμεθα;

Δευτ. 4,7 Διότι ποίον άλλο έθνος είναι τόσο μέγα, εφόσον πλησίον αυτού ευρίσκεται ο ίδιος ο Θεός και επικοινωνεί με αυτό, όπως Κυριος ο Θεός ημών, εις κάθε τι και δια κάθε τι, δια το οποίον θα τον επικαλεσθώμεν;

Δευτ. 4,8 και ποίον έθνος μέγα, ώ εστιν αυτώ δικαιώματα και κρίματα δίκαια κατά πάντα τον νόμον τούτον, ον εγώ δίδωμι ενώπιον υμών σήμεραν;

Δευτ. 4,8 Ποίον άλλο έθνος είναι τόσο μέγα, στο οποίον υπάρχουν οι νόμοι και αι δίκαιαι εντολαί, όπως είναι ο Νομος αυτός, τον οποίον εγώ δίδω προς σας σήμεραν;

Δευτ. 4,9 πρόσεχε σεαυτώ και φύλαξον την ψυχήν σου σφόδρα, μη επιλάθη πάντας τους λόγους, ούς εωράκασιν οι οφθαλμοί σου· και μη αποστήτωσαν από της καρδιάς σου πάσας τας ημέρας της ζωής σου, και συμβιβάσεις τους υιούς σου και τους υιούς των υιών σου

Δευτ. 4,9 Ισραηλιτικέ λαέ ! Πρόσεχε στον εαυτόν σου, φύλαξε πολύ την ψυχήν σου, μήπως τυχόν και λησμονήσης όλους αυτούς τους λόγους και τα γεγονότα, που είδον οι οφθαλμοί σου ! Να μη φύγουν ποτέ από την καρδιαν σου όλας τας ημέρας της ζωής σου. Θα κρατήσ αυτά με πολλήν επιμέλειαν και θα τα διδάξης εις τα παιδιά σου και εις τα παιδιά των παιδιών σου.

Δευτ. 4,10 ημέραν, ήν έστητε ενώπιον Κυρίου του Θεού ημών εν Χωρηβ τή ημέρα της εκκλησίας, ότι είπε Κύριος προς με· εκκλησίασον προς με τον λαόν, και ακουσάτωσαν τα ρήματά μου, όπως μάθωσι φοβείσθαι με πάσας τας ημέρας, ας αυτοί ζώσιν επί της γής, και τους υιούς αυτών διδάξουσι.

Δευτ. 4,10 Κρατήστε καλά εις την μνήμην σας την ημέραν, κατά την οποίαν όρθιοι εσταθήκατε ενώπιον Κυρίου του Θεού σας εις Χωρηβ, κατά την ημέραν που σας συνεκέντρωσα εκεί διότι τότε ο Κυριος μου είχε πει· Συγκέντρωσε ενώπιόν μου όλον τον λαόν και ας ακούσουν τα λόγια μου, δια να μάθουν να με ευλαβούνται και να με υπακούουν όλας τας ημέρας, που θα ζουν επί της γης και να διδάξουν αυτά εις τα παιδιά των.

Δευτ. 4,11 και προσήλθετε και έστητε υπό το όρος, και το όρος εκαίετο πυρί έως τού ουρανού, σκότος, γνόφος, θύελλα, φωνή μεγάλη.

Δευτ. 4,11 Προσήλθατε τότε και εσταθήκατε όρθιοι κοντά εις τας υπωρείας του όρους Σινά. Το όρος εκαίετο από πυρ, το οποίον έφθανεν έως τον ουρανόν, εκάλυπτετο από σκότος και γνόφον, συνεκλονίζετο από θύελλαν και ηκούετο ισχυρά η φωνή του Θεού.

Δευτ. 4,12 και ελάλησε Κύριος προς υμάς εκ μέσου τού πυρός φωνήν ρημάτων, ήν υμείς ηκούσατε, και ομοίωμα ουκ είδατε, αλλ ή φωνήν·

Δευτ. 4,12 Ωμίλησε τότε ο Κυριος προς σας μέσα από το πυρ του όρους και είπε αυτά τα λόγια, τα οποία σεις με τα αυτιά σας ηκούσατε. Την μορφήν του Θεού δεν την είδατε, αλλά μόνον την φωνήν αυτού ηκούσατε.

Δευτ. 4,13 και ανήγγειλεν υμίν την διαθήκην αυτού, ήν ενετείλατο υμίν ποιείν, τα δέκα ρήματα, και έγγραψεν αυτά επί δύο πλάκας λιθίνας.

Δευτ. 4,13 Ανήγγειλεν εις σας την διαθήκην του, την οποίαν σας διέταξε να τηρήτε, τας δέκα δηλαδή εντολάς, τας οποίας ο ίδιος εχάραξεν επάνω εις δύο λιθίνας πλάκας.

Δευτ. 4,14 και εμοί ενετείλατο Κύριος εν τώ καιρώ εκείνω διδάξαι υμάς δικαίωματα και κρίσεις, ποιείν υμάς αυτά επί της γής, εις ήν υμείς εισπορεύεσθε εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 4,14 Κατά τον καιρόν εκείνον διέταξεν ο Κυριος και εμέ τον ίδιον να σας διδάξω τον Νομον και τας εντολάς του, δια να εφαρμόζετε αυτά πάντοτε, μάλιστα δε εις την γην της Επαγγελίας, προς την οποίαν εβαδίζατε, δια να την καταλάβετε και την κληρονομήσετε.

Δευτ. 4,15 και φυλάξεσθε σφόδρα τας ψυχάς υμών, ότι ουκ είδατε ομοίωμα εν τή ημέρα, ή ελάλησε Κύριος προς υμάς εν Χωρηβ εν τώ όρει εκ μέσου τού πυρός.

Δευτ. 4,15 Προσέξατε λοιπόν πάρα πολύ στον εαυτόν σας, διότι δεν είδατε καμμίαν εικόνα, κανένα ομοίωμα κατά την ημέραν που ωμίλησε προς σας στο όρος Χωρηβ εκ μέσου του πυρός,

Δευτ. 4,16 μη ανομήσητε και ποιήσητε υμίν εαυτοίς γλυπτόν ομοίωμα πάσαν εικόνα ομοίωμα αρσενικού ή θηλυκού,

Δευτ. 4,16 προσέξατε μη παρασυσθθήτε εις παρανομίαν και κατασκευάσετε δια τον εαυτόν σας εικόνα τινά γλυπτήν, ομοίωμα προς οιονδήποτε ον, αρσενικόν η θηλυκόν,

Δευτ. 4,17 ομοίωμα παντός κτήνους των όντων επί της γής, ομοίωμα παντός ορνέου περωτού, ό πέταται υπό τον ουρανόν,

Δευτ. 4,17 ομοίωμα προς οιονδήποτε ζών από όσα υπάρχουν επάνω εις την γην, ομοίωμα παντός πτηνού που πετάει στον ουρανόν,

Δευτ. 4,18 ομοίωμα παντός ερπετού, ό έρπει επί της γής, ομοίωμα παντός ιχθύος, όσα εστίν εν τοίς ύδασι υποκάτω της γής.

Δευτ. 4,18 εικόνα οιονδήποτε ερπετού, που σύρεται εις την γην η οιονδήποτε ιχθύος, από αυτούς που υπάρχουν εις τα υπό την επιφάνειαν της γης ύδατα, (στους ποταμούς και τας θαλάσσας).

Δευτ. 4,19 και μη αναβλέψας εις τον ουρανόν και ιδών τον ήλιον και την σελήνην και τους αστέρας και πάντα τον κόσμον τού ουρανού, πλανηθείς προσκυνήσης αυτοίς και λατρεύσης αυτοίς, ά απένειμε Κύριος ο Θεός σου αυτά πάσι τοίς έθνεσι τοίς υποκάτω τού ουρανού.

Δευτ. 4,19 Προσέξατε επίσης μήπως τυχόν παρατηρούντες τον ουρανόν άνω και βλέποντες τον ήλιον και την σελήνην και τους αστέρας και όλον τον διάκοσμον του ουρανού, πλανηθήτε και προσκυνήσετε αυτά και λατρεύσετε αυτά, τα οποία Κυριος ο Θεός σας έδωσεν εις όλα τα έθνη, όσα ζουν κάτω από τον ουρανόν.

Δευτ. 4,20 υμάς δε έλαβεν ο Θεός και εξήγαγεν υμάς εκ της καμίνου της σιδηράς, εξ Αιγύπτου, είναι αυτώ λαόν έγκληρον ως εν τή ημέρα ταύτη.

Δευτ. 4,20 Σας επήρην ο Θεός και σας έβγαλε από την σιδηράν χοάνην της καμίνου, από την σκληράν δουλείαν της Αιγύπτου, δια να είσθε λαός του και κληρονόμοι της γης της επαγγελίας, όπως ακριβώς βλέπετε να πραγματοποιείται αυτό σήμεραν.

Δευτ. 4,21 και Κύριος ο Θεός εθυμώθη μοι περι των λεγομένων υφ υμών και ώμοσεν ίνα μη διαβώ τον Ιορδάνην τούτον και ίνα μη εισέλθω εις την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω

Δευτ. 4,21 Ενθυμηθήτε ακόμη ότι Κυριος ο Θεός, ωργίσθη εναντίον μου, εξ αιτίας των γογγυσμών και μεμψιμοιριών σας, και ωρκίσθη να μη διαβώ εγώ τούτον τον Ιορδάνην και να μη εισέλθω εις την γην της Επαγγελίας την οποίον ο Κυριος σας δίδει ως κληρονομίαν σας.

Δευτ. 4,22 εγώ γάρ αποθνήσκω εν τή γη ταύτη και ου διαβαίνω τον Ιορδάνην τούτον, υμείς δε διαβαίνετε και κληρονομήσετε την γήν την αγαθήν ταύτην.

Δευτ. 4,22 Εγώ θα αποθάνω εις την ξένην αυτήν γην, που τώρα ευρισκόμεθα, και δεν θα διαβώ τον Ιορδάνην. Αλλά σεις θα τον διαβήτε, θα γίνετε κληρονόμοι και κύριοι της ευφόρου και πλουσίας αυτής χώρας.

Δευτ. 4,23 προσέχετε υμείς, μη επιλάθησθε την διαθήκην Κυρίου τού Θεού ημών, ήν διέθετο προς υμάς, και ανομήσητε, και ποιήσητε υμίν εαυτοίς γλυπτόν ομοίωμα πάντων, ών συντάξέ σοι Κύριος ο Θεός σου

Δευτ. 4,23 Παλιν σας λέγω, προσέξατε, μήπως τυχόν και λησμονήσετε την διαθήκην Κυρίου του Θεού ημών, την οποίαν συνήψε με σας, και κατασκευάσετε ως θεόν σας γλυπτήν εικόνα από όλα εκείνα, τα οποάα σας έχει απαγορεύσει Κυριος ο Θεός σας.

Δευτ. 4,24 ότι Κύριος ο Θεός σου πύρ καταναλίσκον εστί, Θεός ζηλωτής.

Δευτ. 4,24 Διότι Κυριος ο Θεός σου είναι φωτιά, που καταφλέγει και εξαφανίζει, είναι Θεός ζηλότυπος.

Δευτ. 4,25 Εάν δε γεννήσης υιούς και υιούς των υιών σου και χρονίσητε επί της γής και ανομήσητε και ποιήσητε γλυπτόν ομοίωμα παντός και ποιήσητε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου τού Θεού υμών παροργίσαι αυτόν,

Δευτ. 4,25 Εάν δε αποκτήσετε παιδιά και εγγονούς και ζήσετε επί μακρά έτη εις την γην και τυχόν παρανομήσετε, ώστε να κατασκευάσετε γλυπτήν εικόνα οιονδήποτε όντος και διαπράξετε αυτό το πονηρόν ενώπιον Κυρίου του Θεού σας, ώστε να τον παροργίσετε εναντίον σας,

Δευτ. 4,26 διαμαρτύρομαι υμίν σήμεραν τον τε ουρανόν και την γήν, ότι απωλεία απολείσθε από της γής, εις ήν υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εκεί κληρονομήσαι αυτήν. ουχι πολυχρονιείτε ημέρας επ αυτής, αλλ ή εκτριβή εκτριβήσεσθε.

Δευτ. 4,26 εγώ επικαλούμαι σήμεραν ως μάρτυρας εναντίον σας τον ουρανόν και την γην, και σας διαβεβαιώνω, ότι ασφαλώς και βεβαίως θα καταστραφήτε και θα εξαφανισθήτε από την ώραν, την οποίαν, διαβαίνοντες τον Ιορδάνην, πηγαίνετε να την κληρονομήσετε. Το τονίζω· δεν θα ζήσετε πολύν χρόνον πάνω εις αυτήν, αλλά ολοκληρωτικώς θα ξεριζωθήτε από εκεί.

Δευτ. 4,27 και διασπερεί Κύριος υμάς εν πάσι τοίς έθνεσι και καταλειφθήσεσθε ολίγοι αριθμώ εν πάσι τοίς έθνεσιν, εις ούς εισάξει Κύριος υμάς εκεί.

Δευτ. 4,27 Θα σας διασκορπίση ο Κυριος εις όλα τα έθνη και θα απομείνετε ολίγοι μεταξύ των εθνών, ανάμεσα εις τα οποία θα σας διασκορπίση ο Κυριος,

Δευτ. 4,28 και λατρεύσετε εκεί θεοίς ετέροις, έργοις χειρών ανθρωπων, ξύλοις και λίθις, οί ουκ όψονται ουδέ μη ακούσωσιν ούτε μη φάγωσιν ούτε μη οσφρανθώσι.

Δευτ. 4,28 Εκεί θα λατρεύσετε άλλους θεούς, έργα χειρών ανθρωπων, ξύλα και λίθους, θεούς, οι οποίοι δεν θα βλέπουν, δεν θα ακούουν, δεν θα τρώγουν, ούτε θα οσφραίνωνται, διότι θα είναι άψυχα είδωλα.

Δευτ. 4,29 και ζητήσετε εκεί Κύριον τον Θεόν υμών και ευρησετε αυτόν, όταν εκζητήσητε αυτόν εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου εν τή θλίψει σου

Δευτ. 4,29 Εκεί εις την θλίψιν της ξορίας σας θα αναζητήσετε Κυριον τον Θεόν σας και θα τον εύρετε, όταν υπό το βάρος της θλίψεώς σας τον ζητήσετε με όλην την καρδίαν σας και με όλην την ψυχήν σας.

Δευτ. 4,30 και ευρήσουσί σε πάντες οι λόγοι ούτοι επ εσχάτω των ημερών, και επιστραφήση προς Κύριον τον Θεόν σου και εισακούση της φωνής αυτού

Δευτ. 4,30 Όλα αυτά, που λέγω εις σας σήμεραν, θα σας εύρουν, μέχρις ότου κατά τας τελευταίας ημέρας θα επιστρέψετε εν μετανοία προς Κυριον τον Θεόν σας και θα ακούσετε την φωνήν αυτού.

Δευτ. 4,31 ότι Θεός οικτίρμων Κύριος ο Θεός σου, ουκ εγκαταλείψει σε ουδέ μη εκτριψή σε, ουκ επιλήσεται την διαθήκην των πατέρων σου, ήν ώμοσεν αυτοίς Κύριος.

Δευτ. 4,31 Ο Κυριος θα σας δεχθή, διότι Κυριος Θεός σου είναι εύσπλαγχνος, δεν θα σας εγκαταλείψη, ούτε θα σας ξεριζώση εξ ολοκλήρου, ούτε θα λησμονήση την διαθήκην, την οποίαν με όρκον έκαμε προς τους πατέρας σας ο Κυριος.

Δευτ. 4,32 επερωτήσατε ημέρας προτέρας τας γενομένας προτέρας σου από της ημέρας, ής έκτισεν ο Θεός άνθρωπον επι

της γής, και επί το άκρον τού ουρανού έως τού άκρου τού ουρανού, ει γέγονε κατά το ρήμα το μέγα τούτο, ει ήκουσται τούτου·

Δευτ. 4,32 Ερωτήσατε τους ανθρώπους των προηγουμένων γενεών, από την ημέραν κατά την οποίαν εδημιούργησεν ο Θεός τον άνθρωπον επί της γης, ερωτήσατε την υφήλιον από το ένα άκρον του ουρανού έως το άλλο, εάν άλλην ποτέ φοράν έγινε κανένα άλλο πράγμα όμοιον με το μεγάλο τούτο γεγονός, η εάν ποτέ ηκούσθη κάτι τέτοιο·

Δευτ. 4,33 ει ακήκοεν έθνος φωνήν Θεού ζώντος λαλούντος εκ μέσου τού πυρός, ον τρόπον ακήκοας σύ και εξήσας·

Δευτ. 4,33 εάν δηλαδή ποτέ κανένα έθνος ήκουσε την φωνήν του Θεού του ζώντος να ομιλή εκ μέσου του πυρός, όπως ηκούσατε σεις, και οι οποίοι εν τούτοις εξήσατε και δεν απεθάνατε, υπό το βάρος του μεγαλειώδους γεγονότος·

Δευτ. 4,34 ει επέρασεν ο Θεός εισελθών λαβείν εαυτώ έθνος εκ μέσου έθνους εν πειρασμώ και εν σημείοις και εν τέρασι και εν πολέμω και εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ και εν οράμασι μεγάλοις κατά πάντα, όσα έποίησε Κύριος ο Θεός ημών εν Αιγύπτω ενώπιόν σου βλέποντος·

Δευτ. 4,34 Η εάν ο Θεός επεχείρησε να έλθη και να πάρη δια τον εαυτόν του έθνος από άλλο έθνος, χρησιμοποιούν την πανταδυναμίαν του, με δοκιμασίας και με θαύματα και με καταπληκτικά γεγονότα και με πόλεμον, δια της παντοδυναμίου δεξιός του και της ενδόξου δυνάμεώς του, με οράματα και γεγονότα μεγάλα και τρομερά, όσα έκαμε Κυριος ο Θεός μας εις την Αίγυπτον, εμπρός εις τα μάτια σας·

Δευτ. 4,35 ώστε ειδήσαι σε ότι Κύριος ο Θεός σου, ούτος Θεός εστι, και ουκ έστιν έτι πλην αυτού·

Δευτ. 4,35 Ολα αυτά έγιναν, δια να γνωρίσης συ καλά, ότι Κυριος ο Θεός σου, αυτός είναι ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος πλην αυτού·

Δευτ. 4,36 εκ τού ουρανού ακουστή εγένετο η φωνή αυτού παιδεύσαι σε, και επί της γής έδειξε σοι το πύρ αυτού το μέγα, και τα ρήματα αυτού ήκουσας εκ μέσου τού πυρός·

Δευτ. 4,36 Σε το ουρανόν ηκούσθη η φωνή αυτού προς σε, δια να σε παιδαγωγήση και μορφώση, και επί της γής έδειξεν εις σε το ισχυρόν και θαυμαστόν αυτού πυρ, και ήκουσες τα λόγια του να βγαίνουν μέσα από το πυρ·

Δευτ. 4,37 διά το αγαπήσαι αυτόν τους πατέρας σου και εξελέξατο το σπέρμα αυτών μετ αυτούς υμάς και εξήγαγέ σε αυτός εν τή ισχυί αυτού τή μεγάλη εξ Αιγύπτου

Δευτ. 4,37 Και αυτά, διότι ο Θεός ηγάπησε τους προπάτοράς σου, εξέλεξε σας τους απογόνους των, υστέρα από αυτούς, και αυτός σε έφερε με την παντοδύναμον δεξιάν του ελεύθερον από την Αίγυπτον,

Δευτ. 4,38 εξολοθρεύσαι έθνη μεγάλα και ισχυρότερα σου πρό προσώπου σου, εισαγαγείν σε δούναί σοι την γήν αυτών κληρονομείν, καθώς έχεις σήμεραν·

Δευτ. 4,38 δια να εξολοθρεύση από εμπρός σου έθνη μεγάλα και ισχυρότερα σου, να σε εισαγάγη και να δώση την χώραν αυτών εις σε ως κληρονομίαν σου, όπως βλέπετε να πραγματοποιείται αυτό σήμεραν·

Δευτ. 4,39 και γνώση σήμεραν και επιστραφήση τή διανοία ότι Κύριος ο Θεός σου ούτος Θεός εν τώ ουρανώ άνω και επί της γής κάτω, και ουκ έστιν έτι πλην αυτού·

Δευτ. 4,39 Θα μάθης σήμεραν και θα εντυπώσης στον νουν και την καρδιαν σου, ότι Κυριος ο Θεός σου αυτός είναι ο αληθινός Θεός, άνω στον ουρανόν και κάτω εις την γην, και δεν υπάρχει άλλος πλην αυτού·

Δευτ. 4,40 και φυλάξασθε τας εντολάς αυτού και τα δικαιώματα αυτού, όσα εγώ εντέλλομαί σοι σήμεραν, ίνα εύ σοι γένηται και τοίς υιοίς σου μετά σε, όπως μακροήμεροι γένησθε επί της γής, ής Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι πάσας τας ημέρας·

Δευτ. 4,40 Προσέξατε, ώστε να φυλάξετε τας εντολάς του και τον Νομον του, όλα όσα εγώ σας διατάσσω σήμεραν δια να ζήσετε ευτυχείς, συ και τα παιδιά σου έπειτα από σε, να γίνετε μακροχρόνιοι εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν σας δίδει ο Κυριος ως παντοτεινήν ιδιοκτησίαν σας··

Δευτ. 4,41 Τότε αφώρισε Μωυσής τρεις πόλεις πέραν τού Ιορδάνου από ανατολών ηλίου

Δευτ. 4,41 Τότε ο Μωϋσής εξεχώρισε και ώρισε τρεις πόλεις προς ανατολάς του Ιορδάνου,

Δευτ. 4,42 φυγείν εκεί τον φονευτήν, ός αν φονεύση τον πλησίον ουκ ειδώς, και ούτος ου μισών αυτόν πρό της χθές και της τρίτης, και καταφεύξεται εις μίαν των πόλεων τούτων και ζήσεται·

Δευτ. 4,42 δια να καταφεύγη εκεί ο φονεύς, ο οποίοςς εφόνευσε τον πλησίον του εξ αγνοίας και χωρίς να το θέλη, χωρίς να έχη κανένα μίσος εναντίον αυτού κατά το παρελθόν· Αυτός ο φονεύς θα καταφύγη εις μίαν από τας τρεις αυτάς πόλεις και θα σώση εκεί την ζωήν του·

Δευτ. 4,43 την Βοσόρ εν τή ερημίω εν τή γη τή πεδινή τώ ουβήν και την αμώθ εν Γαλαάδ τώ Γαδδί και την Γαυλών εν Βασάν τώ Μανασσή·

Δευτ. 4,43 Αι πόλεις αυταί είναι· Η Βοσόρ εις την ακατοίκητον πεδινήν περιοχήν, η οποία ανήκει εις την φυλήν Ρουβήν, η Ραμώθ εις Γαλαάδ που ανήκει εις την φυλήν Γαδ, και η Γαυλών της χώρας Βοσάν, που ανήκει εις την φυλήν Μανασσή·

Δευτ. 4,44 Ούτος ο νόμος, ον παρέθετο Μωυσής ενώπιον υιών Ισραήλ·

Δευτ. 4,44 Αυτός είναι ο Νομος, τον οποίον παρέδωκεν ο Μωϋσής στους Ισραηλίτας·

Δευτ. 4,45 ταύτα τα μαρτύρια και τα δικαιώματα και τα κρίματα, όσα ελάλησε Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ, εξελθόντων αυτών εκ γής Αιγύπτου

Δευτ. 4,45 Αυταί είναι αι εντολαί, οι νόμοι και οι θεσμοί, τους οποίους είπεν ο Μωϋσής προς τους Ισραηλίτας, ότε εξήλθον από την Αίγυπτον,

Δευτ. 4,46 εν τώ πέραν τού Ιορδάνου, εν φάραγγι, εγγύς οικου Φογώρ, εν γη Σηών βασιλέως των Αμορραίων, ός κατώκει εν Εσεβών, ον επάταξε Μωυσής και οι υιοί Ισραήλ, εξελθόντων αυτών εκ γής Αιγύπτου

Δευτ. 4,46 εις την ανατολικώς του Ιορδάνου περιοχήν, εις κάποια κοιλάδα, κοντά στον ναόν του ειδωλολατρικού θεού Φογώρ, εις την χώραν του Σηών, βασιλέως των Αμορραίων, ο οποίοςς κατοικούσε εις την Εσεβών και τον οποίον εκτύπησαν μέχρις εξοντώσεως ο Μωϋσής και οι Ισραηλίται, όταν εξήλθον από την Αίγυπτον·

Δευτ. 4,47 και εκληρονόμησαν την γήν αυτού και την γήν Ωγ βασιλέως της Βασάν, δύο βασιλέων των Αμορραίων, οι ήσαν πέραν τού Ιορδάνου κατά ανατολάς ηλίου,

Δευτ. 4,47 Εγιναν τότε κληρονόμοι και κόποχοι της χώρας του, όπως επίσης και της χώρας του Ωγ, βασιλέως της Βασάν· οι δύο αυτοί Αμορραίοι βασιλείς ήσαν πέραν από τον Ιορδάνην προς ανατολάς,

Δευτ. 4,48 από Αροήρ, ή εστιν επί τού χείλους χειμάρου Αρμών, και επί τού όρους τού Σηών ό εστιν Αερμών,

Δευτ. 4,48 και κατείχον τας χώρας από Αροήρ, η οποία ευρίσκεται εις την όχθην του χειμάρρου Αρνών, μέχρι του όρους Σιών, του επονομαζομένου Ερμών,

Δευτ. 4,49 πάσαν την Αραβα πέραν του Ιορδάνου κατά ανατολάς ηλίου υπό Ασηδώθ την λαξευτήν.

Δευτ. 4,49 όλην την κοιλάδα ανατολικώς πέραν του Ιορδάνου, έως τας υπωρείας Ασηδώθ του όρους Ναυάβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Δευτ. 5,1 Καί εκάλεσε Μωυσής πάντα Ισραήλ, και είπε προς αυτούς· άκουε, Ισραήλ, τα δικαιώματα και τα κρίματα, όσα εγώ λαλώ εν τοίς ωσίν υμών εν τή ημέρα ταύτη, και μαθήσεσθε αυτά και φυλάξεσθε ποιείν αυτά.

Δευτ. 5,1 Εκάλεσεν ο Μωυσής όλους τους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· "Άκουε λαέ του Ισραήλ, τον Νομον και τας εντολάς, όσα εγώ κατά την ημέραν αυτήν λέγω εις τα αυτιά σας, δια να μάθετε αυτά και να προσέξετε, ώστε να τα τηρήτε.

Δευτ. 5,2 Κύριος ο Θεός υμών διέθετο προς υμάς διαθήκην εν Χωρήβ·

Δευτ. 5,2 Κυριος ο Θεός σας έκαμεν επίσημον συμφωνίαν μαζί σας στο όρος Χωρήβ.

Δευτ. 5,3 ουχί τοίς πατράσιν υμών διέθετο Κύριος την διαθήκην ταύτην, αλλ ή προς υμάς, υμείς ώδε πάντες ζώντες σήμερον·

Δευτ. 5,3 Αυτήν την συμφωνίαν δεν την έκαμε ο Κυριος μόνον με τους προπάτοράς σας, αλλά και με σας όλους, οι οποίοι ζητε εδώ σήμερον.

Δευτ. 5,4 πρόσωπον κατά πρόσωπον ελάλησε Κύριος προς υμάς εν τώ όρει εκ μέσου τού πυρός,

Δευτ. 5,4 Πρόσωπον προς πρόσωπον ωμίλησεν ο Κυριος προς σας στο όρος Χωρήβ εκ μέσου του πυρός.

Δευτ. 5,5 καγώ ειστήκειν ανά μέσον Κυρίου και υμών εν τώ καιρώ εκείνω αναγγείλαι υμίν τα ρήματα Κυρίου, ότι εφοβήθητε από προσώπου τού πυρός και ουκ ανεβήτε εις το όρος, λέγων·

Δευτ. 5,5 Εγώ δε όρθιος έστεκα τότε, ως μεσίτης ανάμεσα στον Κυριον και εις σας, δια να σας αναγγείλω τα ιερά λόγια του Κυριου, επειδή σεις είχατε φοβηθή το πυρ και δεν ανεβήκατε στο όρος. Ο Κυριος είπε τότε·

Δευτ. 5,6 εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου ο εξαγαγών σε εκ γής Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας.

Δευτ. 5,6 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος σε έβγαλα ελεύθερον από την Αίγυπτον, από τον οίκον της δουλείας.

Δευτ. 5,7 ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πρό προσώπου μου.

Δευτ. 5,7 Δεν θα υπάρχουν εις σε άλλοι θεοί εκτός από εμέ.

Δευτ. 5,8 ου ποιήσεις σεαυτώ ειδωλον ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τώ ουρανώ άνω και όσα εν τή γη κάτω και όσα εν τοίς ύδασιν υποκάτω της γής.

Δευτ. 5,8 Δεν θα κατασκευάσης δια τον εαυτόν σου άγαλμα ούτε εικόνα οιουδήποτε όντος, από όσα υπάρχουν άνω στον ουρανόν, από όσα υπάρχουν κάτω εις την γην και από όσα ευρίσκονται εις τα ύδατα ποταμών και θαλάσσης και κάτω από την επιφάνειαν της γης.

Δευτ. 5,9 ου προσκυνήσεις αυτοίς ουδέ μη λατρεύσης αυτοίς, ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου, Θεός ζηλωτής, αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα επί τρίτην και τετάρτην γενεάν τοίς μισούσί με.

Δευτ. 5,9 Δεν θα προσκυνήσης αυτά ούτε θα τα λατρεύσης, διότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, τιμωρών τέκνα δια τας αμαρτίας των γονέων μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, εις εκείνους οι οποίοι με μισούν.

Δευτ. 5,10 και ποιών έλεος εις χιλιάδας τοίς αγαπώσί με και τοίς φυλάσσουσι τα προστάγματά μου.

Δευτ. 5,10 Είμαι όμως και Θεός ελεήμων, ο οποίος δεικνύω και δίδω έλεος εις χιλιάδας ανθρωπών, οι οποίοι με αγαπούν και φυλάσσουν τας εντολάς μου.

Δευτ. 5,11 ου λήψη το όνομα Κυριου τού Θεού σου επί ματαιώ· ου γάρ μη καθαρίση Κύριος ο Θεός σου τον λαμβάνοντα το όνομα αυτού επί ματαιώ.

Δευτ. 5,11 Δέν θα προφέρης επιπόλαια και μάταια το όνομα Κυριου του Θεού σου, διότι ο Κυριος δεν θα απαλλάξη από την ενοχήν, αλλά τουναντίον θα τιμωρήση οποιον παίρνει στο στόμα του το όνομα του Θεού επιπολαιώς και ανωφελώς.

Δευτ. 5,12 φύλαξαι την ημέραν των σαββάτων αγιάζειν αυτήν, ον τρόπον ενετείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου.

Δευτ. 5,12 Πρόσεξε, ώστε την ημέραν του Σαββάτου να την αφιερώνης ως αγίαν προς τον Θεόν, όπως σε διέταξε Κυριος ο Θεός σου.

Δευτ. 5,13 έξ ημέρας εργά και ποιήσεις πάντα τα έργα σου·

Δευτ. 5,13 Εξ ημέρας θα εργάζεσαι και κατ' αυτάς θα κάμνης όλα τα έργα σου.

Δευτ. 5,14 τή δε ημέρα τή εβδόμη σάββατα Κυριώ τώ Θεώ σου, ου ποιήσεις εν αυτή πάν έργον, σύ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο παίς σου και η παιδίσκη σου, ο βούς σου και το υποζύγιόν σου και πάν κτήνός σου και προσήλυτος ο παροικών εν σοί, ίνα αναπαύσεται ο παίς σου και η παιδίσκη σου και το υποζύγιόν σου, όπως και σύ·

Δευτ. 5,14 Κατά δε την εβδόμην ημέραν θα έχης σάββατον, ανάπαυσιν και αγιασμόν, ημέραν αφιερωμένην εις Κυριον τον Θεόν σου. Κανένα έργον δεν θα κάνης κατά την ημέραν αυτήν, συ και ο υιός σου και η θυγατέρα σου και ο δούλος σου και η δούλη σου και το βόδι σου και το φορτηγόν ζών σου και οιοιδήποτε άλλο ζών, και ο ξένος που ζη κοντά σου. Τούτο δε, δια να αναπαυθούν ο δούλος σου και η δούλη σου και το υποζύγιόν σου, όπως και συ.

Δευτ. 5,15 και μνησθήση ότι οικέτης ήσθα εν γη Αιγύπτω και εξήγαγέ σε Κύριος ο Θεός σου εκείθεν εν χειρί κραταιά και εν βραχιόνι υψηλώ, διά τούτο συνέταξέ σοι Κύριος ο Θεός σου, ώστε φυλάσσεσθαι την ημέραν των σαββάτων και αγιάζειν αυτήν.

Δευτ. 5,15 Πρέπει να ενθυμήσαι ότι και συ ήσουν δούλος εις την Αίγυπτον, και Κυριος ο Θεός σου σε έβγαλεν από εκεί ελεύθερον, με την παντοδύναμον δεξιάν του και με την μεγαλειώδη δύναμίν του. Δια τούτο και σε διέταξε Κυριος ο Θεός σου να τηρής την αργίαν της ημέρας του Σαββάτου και να αφιερώνης την ημέραν αυτήν στον Κυριον.

Δευτ. 5,16 τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, ον τρόπον ενετείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου, ίνα εύ σοι γένηται και ίνα μακροχρόνιος γένη επί της γής, ής Κύριος ο Θεός σου δίδωσι σοι.

Δευτ. 5,16 Τιμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, όπως Κυριος ο Θεός σου σε διέταξε, δια να σου έλθουν όλα καλά εις την ζωήν σου και να γίνης μακροχρόνιος εις την γην, την οποίαν Κυριος ο Θεός σου δίδει.

Δευτ. 5,17 ου φονεύσεις.

Δευτ. 5,17 Δεν θα φονεύσης.

Δευτ. 5,18 ου μοιχεύσεις.

Δευτ. 5,18 Δεν θα μοιχεύσεις.

Δευτ. 5,19 ου κλέψεις.

Δευτ. 5,19 Δεν θα κλέψεις.

Δευτ. 5,20 ου ψευδομαρτυρήσεις κατά τού πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδή.

Δευτ. 5,20 Δεν θα γίνης ψευδομάρτυς και δεν θα καταθέσης ποτέ ψευδομαρτυρίαν κατά του πλησίον σου.

Δευτ. 5,21 ουκ επιθυμήσεις την γυναίκα τού πλησίον σου· ουκ επιθυμήσεις την οικίαν τού πλησίον σου ούτε τον αγρόν αυτού ούτε τον παιδα αυτού ούτε την παιδίσκην αυτού ούτε τού βοός αυτού ούτε τού υποζυγίου αυτού ούτε παντός κτήνους αυτού ούτε πάντα όσα τώ πλησίον σου εστι.

Δευτ. 5,21 Δεν θα επιθυμήσης την γυναίκα του πλησίον σου· δεν θα επιθυμήσης την οικίαν του πλησίον σου ούτε τον αγρόν του, ούτε τον δούλον του, ούτε την δούλην του, ούτε το βόδι του, ούτε το υποζύγιόν του, ούτε κανένα άλλο από τα κτήνη του και γενικώς τίποτε από όλα, όσα ανήκουν στον πλησίον σου.

Δευτ. 5,22 Ταύτα τα ρήματα ελάλησε Κύριος προς πάσαν συναγωγήν υμών εν τώ όρει εκ μέσου τού πυρός, σκότος, γνόφος, θύελλα, φωνή μεγάλη, και ου προσέθηκε· και έγγραψεν αυτά επί δύο πλάκας λιθίνας και έδωκέ μοι.

Δευτ. 5,22 Αυτά είναι τα λόγια, το οποία είπε προς όλους σας τους Ισραηλίτας ο Κυριος στο όρος Χωρήβ εκ μέσου του πυρός, όταν σκότος και γνόφος εκάλυπτε το όρος, η θύελλα το συνεκλόνηζε και ηκούετο ισχυρά η φωνή. Τιποτε άλλο δεν προσέθεσεν. Εχάραξε δε αυτά εις δύο λιθίνας πλάκας, τας οποίας και έδωκεν εις εμέ.

Δευτ. 5,23 και εγένετο ως ηκούσατε την φωνήν εκ μέσου τού πυρός και το όρος εκαίετο πυρί, και προσήλθετε προς με πάντες οι ηγούμενοι των φυλών υμών και η γερουσία υμών,

Δευτ. 5,23 Συνέβη δε και τούτο τότε· όταν σεις ηκούσατε την φωνήν του Θεού εκ μέσου του πυρός και είδατε ότι το όρος εκαίετο υπό του πυρός, προσήλθατε όλοι προς εμέ, οι αρχηγοί των φυλών και οι γεροντότεροι από σας,

Δευτ. 5,24 και ελέγετε· ιδού έδειξεν ημίν Κύριος ο Θεός ημών την δόξαν αυτού, και την φωνήν αυτού ηκούσαμεν εκ μέσου τού πυρός· εν τή ημέρα ταύτη είδομεν ότι λαλήσει ο Θεός προς άνθρωπον, και ζήσεται.

Δευτ. 5,24 και ελέγατε· Ιδού ! Κυριος ο Θεός ημών έδειξεν εις ημάς κατά την ημέραν αυτήν την δόξαν του· και την φωνήν του εκ μέσου του πυρός την ηκούσαμεν· κατά την ημέραν αυτήν είδομεν ότι ομιλεί ο Θεός με τον άνθρωπον και ο άνθρωπος ζη, δεν αποθνήσκει.

Δευτ. 5,25 και νύν μη αποθάνωμεν, ότι εξαναλώσει ημάς το πύρ το μέγα τούτο, εάν προσθώμεθα ημείς ακούσαι την φωνήν Κυρίου τού Θεού ημών έτι, και αποθανούμεθα·

Δευτ. 5,25 Και τώρα, ας μη αποθάνωμεν. Διότι εάν συνεχίσωμεν να ακούωμεν την φωνήν Κυρίου του Θεού μας θα απαθάνωμεν. Το φοβερόν αυτό πυρ θα μας εξοντώση,

Δευτ. 5,26 τις γάρ σάρξ, ήτις ήκουσε φωνήν Θεού ζώντος λαλούντος εκ μέσου τού πυρός, ως ημείς, και ζήσεται;

Δευτ. 5,26 διότι ποίος ποτέ άνθρωπος ακούσας την φωνήν του Θεού του ζώντος να λαλή εκ μέσου του πυρός, όπως ημείς, έζησε;

Δευτ. 5,27 πρόσελθε σύ και άκουσον πάντα, όσα αν είπη Κύριος ο Θεός ημών, και σύ λαλήσεις προς ημάς πάντα, όσα αν λαλήση Κύριος ο Θεός ημών προς σε, και ακουσόμεθα και ποιήσωμεν.

Δευτ. 5,27 Συ μόνος πλησίασε τον Κυριον και άκουσε όλα όσα θα είπη εις σε Κυριος ο Θεός ημών, συ δε θα μας είπης όλα όσα ο Κυριος θα σου φανερώση, ημείς δε θα τα ακούσωμεν και θα τα εφαρμόσωμεν.

Δευτ. 5,28 και ήκουσε Κύριος την φωνήν των λόγων υμών λαλούντων προς με, και είπε Κύριος προς με· ήκουσα την φωνήν των λόγων τού λαού τούτου, όσα ελάλησαν προς σε· ορθώς πάντα, όσα ελάλησαν.

Δευτ. 5,28 Ο Κυριος ήκουσε τους λόγους αυτούς, τους οποίους είπατε προς εμέ, και μου είπε· Ηκουσα τα λόγια του λαού αυτού, που είπαν εις σε. Όλα όσα σου είπαν είναι ορθά.

Δευτ. 5,29 τις δώσει είναι ούτω την καρδίαν αυτών εν αυτοίς, ώστε φοβείσθαι με και φυλάσσεσθαι τας εντολάς μου πάσας τας ημέρας, ίνα εϋ ή αυτοίς και τοίς υιοίς αυτών δι αιώνος;

Δευτ. 5,29 Ποίος θα δώση εις αυτούς μίαν τέτοιαν καρδίαν, ώστε να με ευλαβούνται, να με υπακούουν και να τηρούν τας εντολάς μου, όλας τας ημέρας της ζωής των, δια να είναι πάντοτε ευτυχείς αυτοί και τα παιδιά των;

Δευτ. 5,30 βάδισον, ειπόν αυτοίς· αποστράφητε υμείς εις τους οίκους υμών·

Δευτ. 5,30 Πηγαίνε και ειπέ προς αυτούς· Γυρίστε σεις εις τας σκηνάς σας.

Δευτ. 5,31 σύ δε αυτού στήθι μετ εμού, και λαλήσω προς σε τας εντολάς και τα δικαιώματα και τα κρίματα, όσα διδάξεις αυτούς, και ποιείτωσαν ούτως εν τή γη, ήν εγώ δίδωμι αυτοίς εν κλήρω.

Δευτ. 5,31 Συ όμως έλα και στάσου κοντά εις εμέ, και εγώ θα σου είπω όλας τας εντολάς μου και τον Νομον μου και τας κρίσεις μου, όλα όσα θα διδάξης εις αυτούς. Αυτοί δε ας τα εφαρμόσουν και ας ζήσουν σύμφωνα με αυτά εις την γην της επαγγελίας, την οποίαν, ως κληρονομίαν των εγώ τους δίδω.

Δευτ. 5,32 και φυλάξεσθε ποιείν ον τρόπον εντείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου· ουκ εκκλινείτε εις δεξιά ουδέ εις αριστερά,

Δευτ. 5,32 Θα φροντίσετε, ώστε να τηρήτε τας εντολάς αυτάς, όπως Κυριος ο Θεός σας διέταξε. Δεν θα παρεκλίνετε ούτε δεξιά ούτε αριστερά.

Δευτ. 5,33 κατά πάσαν την οδόν, ήν εντείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου πορεύεσθαι εν αυτή, όπως καταπαύση σε και εϋ σοι ή και μακροημερεύσητε επί της γής, ήν κληρονομήσετε.

Δευτ. 5,33 Την οδόν, την οποίαν ο Κυριος σου έδειξε και σε διέταξε να βαδίζης, έτσι θα πορευθής αυτήν, δια να σε επαναπαύση και σε καταστήση ευτυχή και σου χαρίση μακρότητα ημερών εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν θα καταλάβετε και θα κατέχετε ως ιδικήν σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Δευτ. 6,1 Καί αύται αι εντολαί και τα δικαιώματα και τα κρίματα, όσα εντείλατο Κύριος ο Θεός ημών διδάξαι υμάς ποιείν ούτως εν τή γη, εις ήν υμείς εισπορεύεσθε εκεί κληρονομήσαι αυτήν,

Δευτ. 6,1 Αυταί είναι αι εντολαί και οι νόμοι, που Κυριος ο Θεός ημών με διέταξε να σας διδάξω, ώστε έτσι να τας εφαρμόζετε και να ζητε εις την χώραν, εις την οποίαν σεις τώρα εισέρχεσθε, να την κληρονομήσετε ως ιδικήν σας·

Δευτ. 6,2 ίνα φοβήσθε Κυριον τον Θεόν υμών, φυλάσσεσθαι πάντα τα δικαιώματα αυτού και τας εντολάς αυτού, όσας εγώ εντέλλομαι σοι σήμερον, σύ και οι υιοί σου και οι υιοί των υιών σου πάσας τας ημέρας της ζωής σου, ίνα μακροημερεύσητε.

Δευτ. 6,2 δια να φοβήσθε Κυριον τον Θεόν σας, ώστε να φυλάσσετε όλους τους νόμους και τας εντολάς του, όσας εγώ διατάσσω προς σας σήμερα, να τηρήτε αυτάς σας και τα παιδιά σας και τα παιδιά των παιδιών σας όλας τας ημέρας της ζωής σας, δια να έχετε μακρά και ευτυχισμένα χρόνια.

Δευτ. 6,3 και άκουσον, Ισραήλ, και φύλαξον ποιείν, όπως εύ σοι ή και ίνα πληθυνθήτε σφόδρα, καθάπερ ελάλησε Κύριος ο Θεός των πατέρων σου δούναί σοι γήν ρέουσαν γάλα και μέλι. και ταύτα τα δικαιώματα και τα κριματά, όσα ενετείλατο Κύριος τοίς υιοίς Ισραήλ εν τή ερήμω, εξελθόντων αυτών εκ γής Αιγύπτου.

Δευτ. 6,3 Άκουσε, λαέ του Ισραήλ, και πρόσεξε να τηρής όλα αυτά, δια να ζης ευτυχισμένος, δια να αυξηθής και πληθυνθής πολύ, όπως είπε και υπεσχέθη Κυριος ο Θεός των πατέρων σου, να δωσ εις σε την γην της Επαγγελίας, την ρέουσαν γάλα και μέλι. Αυτοί είναι οι νόμοι και αι εντολαί, τας οποίας διέταξεν ο Κυριος στους Ισραηλίτας, όταν εξήλθον ελεύθεροι από την Αίγυπτον και ήσαν εις την έρημον Σινά.

Δευτ. 6,4 Άκουε, Ισραήλ· Κύριος ο Θεός ημών Κύριος εις εστι·

Δευτ. 6,4 Άκουε, λαέ του Ισραήλ, Κυριος ο Θεός ημών ένας και μοναδικός Κυριος είναι.

Δευτ. 6,5 και αγαπήσεις Κυριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της δυνάμεώς σου.

Δευτ. 6,5 Να αγαπήσης Κυριον τον Θεόν σου με όλην σου την καρδιαν και με όλην την ψυχήν σου και με όλην την δύναμίν σου.

Δευτ. 6,6 και έσται τα ρήματα ταύτα, όσα εγώ εντέλλομαί σοι σήμερα, εν τή καρδιά σου και εν ψυχή σου·

Δευτ. 6,6 Τα λόγια, τα οποία εγώ σήμερα σε διατάσσω, θα είναι εντυπωμένα και μόνιμα εις την καρδιαν σου και την διάνοιάν σου.

Δευτ. 6,7 και προβιάσεις αυτά τους υιούς σου, και λαλήσεις εν αυτοίς καθήμενος εν οίκω και πορευόμενος εν οδώ και κοιταζόμενος και διανιστάμενος·

Δευτ. 6,7 Θα τα μεταβιβάσης και θα τα διδάξης εις τα παιδιά σου. Θα ομιλής περί αυτών και όταν κάθεται στον οίκον σου, πριν κοιμηθής, και όταν πορεύεται στον δρόμον σου και όταν εξυπνάς από τον ύπνον.

Δευτ. 6,8 και αφάψεις αυτά εις σημείον επί της χειρός σου, και έσται ασάλευτον πρό οφθαλμών σου·

Δευτ. 6,8 Θα τα κολλήσης και θα τα δέσης επάνω στο χέρι σου, δια να ευρίσκωνται πάντοτε σταθερώς κάτω από τα μάτια σου.

Δευτ. 6,9 και γράψετε αυτά επί τας φλιάς των οικιών υμών και των πυλών υμών.

Δευτ. 6,9 Θα γράψετε αυτά στους παραστάτας των οικιών σας και εις τας θύρας των αυλών σας, δια να τα έχετε παντού και πάντοτε εμπρός εις τα μάτια σας.

Δευτ. 6,10 Καί έσται όταν εισαγάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γήν, ήν ώμοσε τοίς πατράσι σου, τώ Αβραάμ και τώ Ισαάκ και τώ Ιακώβ δούναί σοι, πόλεις μεγάλας και καλάς, ας ουκ ωκοδόμησας,

Δευτ. 6,10 Όταν δε Κυριος ο Θεός σου, σε εισαγάγη εις την γην, την οποίαν ενόρκως υπεσχέθη στους προπάτοράς σου, τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, να δώση εις σε την χώραν η οποία έχει πόλεις μεγάλας και ωραιάς, τας οποίας δεν έκτισες συ,

Δευτ. 6,11 οικίας πλήρεις πάντων αγαθών ας ουκ ενέπλησας, λάκκους λελατομημένους, ούς ουκ εξελατόμησας, αμπελώνας και ελαιώνας, ούς ου κατεφύτευσας, και φαγών και εμπλησθείς

Δευτ. 6,11 οικίας πλήρεις από όλα τα αγαθά, τας οποίας δεν εγέμισες συ, φρέατα και δεξαμενάς λαξευμένας και κτισμένας, τας οποίας δεν ελάξευσες και δεν έκτισες συ, αμπέλια και ελαιώνας που δεν εφύτευσες συ. Αυτά θα είναι ιδικά σου. Θα φάγης και θα χορτάσης.

Δευτ. 6,12 πρόσεχε σεαυτώ, μη επιλάβη Κυρίου τού Θεού σου τού εξαγαγόντος σε εκ γής Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας.

Δευτ. 6,12 Πρόσεχε όμως στον εαυτόν σου, μήπως τυχόν και λησμονήσης Κυριον τον Θεόν σου, ο οποίος σε έβγαλε ελεύθερον από την Αίγυπτον, από τον οίκον εκείνου της δουλείας.

Δευτ. 6,13 Κύριον τον Θεόν σου φοβηθήση και αυτώ μόνω λατρεύσεις και προς αυτόν κολληθήση και επί τώ ονόματι αυτού ομή.

Δευτ. 6,13 Κυριον τον Θεόν σου θα ευλαβήσαι και θα υπακούης, και αυτόν μόνον θα λατρεύης, και εις αυτόν θα προσκολληθής, και στο όνομά του θα ορκίζεσαι.

Δευτ. 6,14 ου πορεύεσθε πίσω θεών ετέρων από των θεών των εθνών των περικύκλω υμών,

Δευτ. 6,14 Μη πορευθήτε πίσω από άλλους θεούς, μη λατρεύετε θεούς από εκείνους που έχουν τα ολόγυρά σας ειδωλολατρικά έθνη,

Δευτ. 6,15 ότι ο Θεός ζηλωτής Κύριος ο Θεός σου εν σοί, μη οργισθείς θυμώ Κύριος ο Θεός σου σοι εξολοθρεύση σε από προσώπου της γής.

Δευτ. 6,15 διότι Κυριος ο Θεός σου είναι Θεός ζηλότυπος δια σε. Μηπως οργισθή εναντίον σου και σε εξολοθρεύση από το πρόσωπον της γης, εάν τυχόν λατρεύσης ξένους θεούς.

Δευτ. 6,16 ουκ εκπειράσεις Κυριον τον Θεόν σου, ον τρόπον εξεπειράσατε εν τώ Πειρασμώ.

Δευτ. 6,16 Δεν θα θέσης εις πειρασμόν και δοκιμασίαν τον Κυριον, όπως ασεβώς φερόμενος επίκρανες τον Κυριον με τους γογγυσμούς σου στον τόπον εκείνον, ο οποίος ωνομάσθη δια τούτο "Πειρασμός".

Δευτ. 6,17 φυλάσσω φυλάξη τας εντολάς Κυρίου τού Θεού σου, τα μαρτύρια και τα δικαιώματα, όσα ενετείλατό σοι·

Δευτ. 6,17 Με κάθε επιμέλειαν θα φυλάττης πάντοτε τας εντολάς Κυρίου του Θεού σου, τας διατάξεις και τους νόμους, όσα σε διέταξε.

Δευτ. 6,18 και ποιήσεις το αρεστόν και το καλόν έναντι Κυρίου τού Θεού σου, ίνα εύ σοι γένηται και εισέλθης και κληρονομήσης την γήν την αγαθήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών,

Δευτ. 6,18 Θα πράττης ο,τι είναι ευάρεστον και αγαθόν ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, δια να ζήσης ευτυχής, να εισέλθης ασφαλής και να κληρονομήσης δια παντός την γην, την εύφορον και πλουσίαν, την οποίαν ωρκίσθη ο Κυριος στους προπάτοράς σας,

Δευτ. 6,19 εκδιώξαι πάντας τους εχθρούς σου πρό προσώπου σου, καθά ελάλησε Κύριος.

Δευτ. 6,19 ότι θα σας την δώση και θα εκδιώξη όλους τους εχθρούς σας από εμπρός σας, όπως ο Κυριος είπε.

Δευτ. 6,20 Καί έσται όταν ερωτήση σε ο υιός σου αύριον λέγων· τι εστι τα μαρτύρια και τα δικαιώματα και τα κριματά, όσα

ενετείλατο Κύριος ο Θεός ημών ημίν;

Δευτ. 6,20 Όταν δε στο μέλλον, θα σε ερωτήση ο υιός σου λέγων· τι είναι αύται αι εντολαί, οι νόμοι και αι διατάξεις, όλα όσα Κυριος ο Θεός μας διατάσσει ημάς;

Δευτ. 6,21 και ερείς τώ υιώ σου· οικείται ήμεν τώ Φαραώ εν γη Αιγύπτω, και εξήγαγεν ημάς Κύριος εκείθεν εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ.

Δευτ. 6,21 Συ θα απαντήσης στο παιδί σου. Υπήρξαμεν δούλοι του Φαραώ εις την χώραν της Αιγύπτου, και ο Κυριος μας έβγαλεν ελευθέρους από εκεί, με την παντοδύναμον δεξιάν Του και την μεγαλειώδη ισχύν του.

Δευτ. 6,22 και έδωκε Κύριος σημεία και τέρατα μεγάλα και πονηρά εν Αιγύπτω εν Φαραώ και εν τώ οίκω αυτού ενώπιον ημών·

Δευτ. 6,22 Έκαμε τότε ο Κυριος θαύματα καταπληκτικά, θαύματα μεγάλα και φοβερά δια τους Αιγυπτίους, δια τον Φαραώ και τον οίκον του, εμπρός εις τα μάτια μας.

Δευτ. 6,23 και ημάς εξήγαγεν εκείθεν δούναι ημίν την γήν ταύτην, ήν ώμοσε δούναι τοίς πατράσιν ημών.

Δευτ. 6,23 Μας έβγαλε από εκεί ελευθέρους, δια να μας δώση την χώραν αυτήν, την οποίαν ωρκίσθη στους προπάτοράς μας ότι θα μας έδιδε.

Δευτ. 6,24 και ενετείλατο ημίν Κύριος ποιείν πάντα τα δικαιώματα ταύτα φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν ημών, ίνα εϋ ή ημίν πάσας τας ημέρας, ίνα ζώμεν ώσπερ και σήμερον.

Δευτ. 6,24 Μας διέταξε δε ο Κυριος να τηρούμεν όλους αυτούς τους νόμους, να φοβούμεθα Κυριον τον Θεόν μας, δια να είμεθα ευτυχείς όλας τας ημέρας της ζωής μας και να ζώμεν, όπως σήμερον, ασφαλείς κάτω από την προστασίαν του.

Δευτ. 6,25 και ελεημοσύνη έσται ημίν, εάν φυλασσώμεθα ποιείν πάσας τας εντολάς ταύτας εναντίον Κυρίου τού Θεού ημών, καθά ενετείλατο ημίν.

Δευτ. 6,25 Το δε έλεος του Κυρίου θα είναι πάντοτε μαζί μας, εάν φροντίζωμεν και προσπαθούμεν να τηρούμεν όλας αυτάς τας εντολάς, ενώπιον Κυρίου του Θεού ημών, όπως μας διέταξε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Δευτ. 7,1 Εάν δε εισάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γήν, εις ήν εισπορεύη εκεί κληρονομήσαι αυτήν, και εξάρη έθνη μεγάλα από προσώπου σου, τον Χετταίον και Γεργεσσαίον και Αμοραίον και Χαναναίον και Φερεζαίον και Ευαίον και Ιεβουσαίον, επτά έθνη πολλά και ισχυρότερα υμών,

Δευτ. 7,1 Όταν δε Κυριος ο Θεός σου σε εισαγάγη εις την χώραν, προς την οποίαν τώρα πορεύεσαι, δια να την κληρονομήσης ως ιδικήν σου, και εκβάλη από εμπρός σου έθνη μεγάλα, τους Χετταίους, τους Γεργεσαίους, τους Αμορραίους, τους Χαναναίους, τους Φερεζαίους, τους Ευαίους και τους Ιεβουσαίους, επτά έθνη πολυαριθμότερα και ισχυρότερα από σας

Δευτ. 7,2 και παραδώσει αυτούς Κύριος ο Θεός σου εις τας χείράς σου και πατάξεις αυτούς, αφανισμά αφανείς αυτούς, ου διαθήση προς αυτούς διαθήκην, ουδέ μη ελεήσητε αυτούς,

Δευτ. 7,2 και θα παραδώση αυτούς Κυριος ο Θεός σου εις τα χέρια σου, θα κτυπήσης αυτούς, θα τους εξαφανίσης τελείως, δεν θα συνάψης καμμίαν συνθήκην μαζί των και δεν θα τους λυπηθήτε καθόλου.

Δευτ. 7,3 ουδέ μη γαμβρεύσητε προς αυτούς· την θυγατέρα σου ου δώσεις τώ υιώ αυτού, και την θυγατέρα αυτού ου λήψη τώ υιώ σου·

Δευτ. 7,3 Δεν θα έλθετε εις γάμους μαζί των. Ούτε την θυγατέρα σου θα δώσης ως σύζυγον στον υιόν κάποιου από αυτούς, ούτε την θυγατέρα εκείνου θα πάρης ως νύμφην δια τον υιόν σου.

Δευτ. 7,4 αποστήσει γάρ τον υιόν σου απ εμού, και λατρεύσει θεοίς ετέροις, και οργισθήσεται θυμώ Κύριος εις υμάς και εξολοθρεύσει σε το τάχος.

Δευτ. 7,4 Διότι η αλλοεθνής νύμφη θα απομακρύν τον υιόν σου από εμέ και θα λατρεύση αυτός άλλους θεούς, οπότε θα οργισθή πολύ ο Κυριος εναντίον σας και θα σε εξολοθρεύση το ταχύτερον.

Δευτ. 7,5 αλλ ούτω ποιήσετε αυτοίς· τους βωμούς αυτών καθελείτε και τας στήλας αυτών συντριψετε και τα άλση αυτών εκκόψετε και τα γλυπτά των θεών αυτών κατακαύσετε πυρί·

Δευτ. 7,5 Αλλά και αυτά ακόμη θα πράξης εναντίον των ειδωλολατρών αλλοεθνών· Θα κρημνίσετε τους βωμούς των, θα συντριψετε τας ειδωλολατρικάς των στήλας, θα κατακάψετε τα ιερά δάση των και θα κάψετε εις την φωτιά τα ξυλόγλυπτα αγάλματά των.

Δευτ. 7,6 ότι λαός άγιος εί Κυρίω τώ Θεώ σου, και σε προείλετο Κύριος ο Θεός σου είναι αυτώ λαόν περιούσιον παρά πάντα τα έθνη, όσα επί προσώπου της γής.

Δευτ. 7,6 Διότι συ εν αντιθέσει προς εκείνους είσαι λαός άγιος, αφιερωμένος στον Κυριον και Θεόν σου. Κυριος ο Θεός σου σε εξέλεξεν ανάμεσα από όλα τα άλλα έθνη της γης να είσαι ιδική του εκλεκτή περιουσία.

Δευτ. 7,7 ουχ ότι πολυπληθείτε παρά πάντα τα έθνη, προείλετο Κύριος υμάς και εξέλεξάτο Κύριος υμάς, υμείς γάρ εστε ολιγοστοί παρά πάντα τα έθνη,

Δευτ. 7,7 Σας εξέλεξε δε ο Κυριος ανάμεσα από όλα τα άλλα έθνη, όχι διότι είσθε πολυαριθμοι, τουναντίον είσθε ολιγαριθμοι εν συγκρίσει προς όλα τα άλλα έθνη,

Δευτ. 7,8 αλλά παρά το αγαπάν Κύριον υμάς και διατηρών τον όρκον, ον ώμοσε τοίς πατράσιν υμών, εξήγαγεν υμάς Κύριος εν χειρί κραταιά και βραχίονι υψηλώ και ελυτρώσατό σε Κύριος εξ οίκου δουλείας, εκ χειρός Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου.

Δευτ. 7,8 αλλά διότι σας αγαπά ο Κυριος και διότι τηρεί τον όρκον, τον οποίον έδωσεν στους προπάτοράς σας. Ο Κυριος σας έβγαλεν ελευθέρους με την παντοδύναμον αυτού δεξιάν και την ακατανίκητον δύναμίν του και σας απήλλαξεν από την χώραν της δουλείας, από τα χέρια του Φαραώ, του βασιλέως της Αιγύπτου.

Δευτ. 7,9 και γνώση ότι Κύριος ο Θεός σου, ούτος Θεός, Θεός πιστός, ο φυλάσσων διαθήκην και έλεος τοίς αγαπώσιν αυτόν και τοίς φυλάσσουσι τας εντολάς αυτού εις χιλίας γενεάς

Δευτ. 7,9 Από όλα αυτά, και από όσα άλλα θα κάμη προς χάριν σου ο Θεός, θα μάθης, ότι Κυριος ο Θεός σου αυτός είναι ο αληθινός Θεός, Θεός αξιόπιστος, ο οποίος τηρεί την υπόσχεσί του και εκδηλώνει το έλεός του εις αυτούς που τον αγαπούν και τηρούν τας εντολάς του μέχρι χιλίων γενεών.

Δευτ. 7,10 και αποδιδούς τοίς μισούσι κατά πρόσωπον εξολοθρεύσαι αυτούς· και ουχί βραδυνεί τοίς μισούσι, κατά πρόσωπον αποδώσει αυτοίς.

Δευτ. 7,10 Αλλά είναι και Θεός δίκαιος, ο οποίος ανταποδίδει προσωπικώς στους μισούντας αυτόν και αμετανοήτους κατά τα έργα αυτών και εξολοθρεύει αυτούς. Δεν θα βραδύνη δε να τιμωρήση προσωπικώς τους μισούντας αυτόν και να ανταποδώση εις αυτούς κατά τα έργα των.

Δευτ. 7,11 και φυλάξη τας εντολάς και τα δικαιώματα και τα κρίματα ταύτα, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερον ποιείν.

Δευτ. 7,11 Λοιπόν, προσέξατε, ώστε να τηρήσετε τας εντολάς, τους νόμους και τας διατάξεις αυτάς, όλα όσα εγώ εκ μέρους του Θεού σας διατάσσω σήμερον να πράττετε.

Δευτ. 7,12 Καί έσται ηνίκα αν ακούσητε τα δικαιώματα ταύτα και φυλάξητε και ποιήσητε αυτά, και διαφυλάξει Κύριος ο Θεός σου την διαθήκην και το έλεος, ό ώμοσε τοίς πατράσιν υμών,

Δευτ. 7,12 Εάν δε σε ισ ακούσετε με προσοχήν τας εντολάς αυτάς και φροντίσετε, ώστε να τας τηρήτε, θα τηρήση και Κυριος ο Θεός σας την υπόσχεσίν του και το έλεός του που ωρκίσθη στους προπάτοράς σας.

Δευτ. 7,13 και αγαπήσει σε και ευλογήσει σε και πληθυνεί σε και ευλογήσει τα έκγονα της κοιλίας σου και τον καρπόν της γής σου, τον σίτον σου και τον οίνόν σου και το έλαιόν σου, τα βουκόλια των βοών σου και τα ποιμνια των προβάτων σου επί της γής, ής ώμοσε Κύριος τοίς πατράσι σου δούναί σοι.

Δευτ. 7,13 Θα σε αγαπήση ο Κυριος, θα σε ευλογήση, θα σε πληθύνη, θα ευλογήση τα παιδιά σου και τα προϊόντα της χώρας σου, το σιτάρι σου, το κρασί σου, το λάδι σου, τα κοπάδια των βοών σου, τα κοπάδια των προβάτων σου εις την χώραν, την οποίαν ο Κυριος ωρκίσθη στους προπάτοράς σου, ότι θα δώση εις σε.

Δευτ. 7,14 ευλογητός έση παρά πάντα τα έθνη· ουκ έσται εν υμίν άγονος ουδέ στείρα και εν τοίς κτήνεσί σου.

Δευτ. 7,14 Θα είσαι ευλογημένος περισσότερον από όλα τα άλλα έθνη. Κανένας άνδρας από σας δεν θα είναι άγονος και καμμιά γυνή δεν θα είναι στείρα. Το ίδιο θα συμβή και εις τα ζώα σου· δεν θα υπάρξη εις αυτά στείρότης.

Δευτ. 7,15 και περιελεεί Κύριος ο Θεός σου από σου πάσαν μαλακίαν· και πάσας νόσους Αιγύπτου τας πονηράς, ας εώρακας, και όσα έγνωσ, ουκ επιθήσει επί σε και επιθήσει αυτά επί πάντας τους μισούντάς σε.

Δευτ. 7,15 Θα αφαιρέση και θα απομακρύνη Κυριος ο Θεός από σε και κάθε αδιαθεσίαν ακόμη. Από όλας τας ασθενείας της Αιγύπτου, τας βαρείας και σκληράς που είδες και εγνώρισες, καμμίαν δεν θα σου στείλη ο Θεός. Θα τας επιρρίψη όμως εις εκείνους, οι οποίοι σε μισούν.

Δευτ. 7,16 και φαγή πάντα τα σκύλα των εθνών, ά Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι· ου φείσεται ο οφθαλμός σου επ αυτοίς, και ου μη λατρεύσης τοίς θεοίς αυτών, ότι σκάλον τούτό εστί σοι.

Δευτ. 7,16 Συ θα απολαύσης τα λάφυρα των εθνών, τα οποία ο Κυριος σου δίδει. Πρόσεξε όμως· δεν θα λυπηθή το μάτι σου αυτούς και δεν θα λατρεύσης τους θεούς των, διότι άλλως, θα αποβή αυτό πρόσκομμα και συμφορά εις σε.

Δευτ. 7,17 εάν δε λέγης εν τή διανοία σου, ότι πολύ το έθνος τούτο ή εγώ, πώς δυνησομαι εξολοθρεύσαι αυτούς;

Δευτ. 7,17 Εάν είπης κατά νουν, ότι το εχθρικον αυτό έθνος είναι πολυαριθμότερον από εμέ και πως θα ημπορέσω εγώ να τους εξολοθρεύσω;

Δευτ. 7,18 ου φοβηθήση αυτούς· μνεία μνηστήση όσα εποίησε Κύριος ο Θεός σου τώ Φαραώ και πάσι τοίς Αιγυπτίοις,

Δευτ. 7,18 Μη τους φοβηθής! Επανάφερε ζωηρά εις την μνήμην σου, όσα έκαμε Κυριος ο Θεός σου στον Φαραώ και και εις όλους τους Αιγυπτίους, οι οποίοι, φυσικά, ήσαν ασυγκρίτως πολυαριθμότεροι από σε.

Δευτ. 7,19 τους πειρασμούς τους μεγάλους, ούς είδωσαν οι οφθαλμοί σου, τα σημεία και τα τέρατα τα μεγάλα εκείνα, την χείρα την κραταιάν και τον βραχίονα τον υψηλόν, ως εξήγαγέ σε Κύριος ο Θεός σου, ούτω ποιήσει Κύριος ο Θεός υμών πάσι τοίς έθνεσιν, ούς σύ φοβή από προσώπου αυτών.

Δευτ. 7,19 Ενθυμήσου τας μεγάλας τιμωρίας, που είδον οι οφθαλμοί σου, τα καταπληκτικά και μεγάλα εκείνα σημεία και τέρατα, την παντοδύναμον δεξιάν του Κυρίου και την ακατανίκητον δύναμίν του, όταν Κυριος ο Θεός σου, ελεύθερον σε έβγαλε από την Αιγύπτον. Τα ίδια και τώρα θα κάμη εναντίον όλων των ειδωλολατρικών και εχθρικών προς σε εθνών, ενώπιον των οποίων συ σήμερον φοβείσαι.

Δευτ. 7,20 και τας σφηκίας αποστελεί Κύριος ο Θεός σου εις αυτούς, έως αν εκτριβώσιν οι καταλελειμμένοι και οι κεκρυμμένοι από σου.

Δευτ. 7,20 Και σμήνη ακόμη από σφήκας θα αποστείλη Κυριος ο Θεός σου εναντίον αυτών, μέχρις ότου συντριβούν και εξαφανισθούν, όσοι θα έχουν γλυτώσει από την μάχην και θα έχουν κρυβή από τα μάτια σου.

Δευτ. 7,21 ου τρωθήση από προσώπου αυτών, ότι Κύριος ο Θεός σου εν σοί, Θεός μέγας και κραταιός,

Δευτ. 7,21 Συ δε ούτε καν θα πληγωθής από αυτούς, διότι Κυριος ο Θεός σου είναι μαζί σου, είναι μεταξύ σας, ο Θεός ο μέγας και παντοδύναμος.

Δευτ. 7,22 και καταναλώσει Κύριος ο Θεός σου τα έθνη ταύτα από προσώπου σου κατά μικρόν μικρόν· ου δυνήση εξαναλώσαι αυτούς το τάχος, ίνα μη γένηται η γη έρημος και πληθυνθή επί σε τα θηρία τα άγρια.

Δευτ. 7,22 Κυριος ο Θεός σου θα καταστρέψη και θα εξαφανίση ολίγον κατ' ολίγον τα έθνη αυτά από εμπρός σου. Δεν θα ημπορέσης, και δεν πρέπει, να εξαφανίσης αυτούς ταχέως, δια να μη μείνη έρημος και ακατοίκητος η χώρα από ανθρώπους και πληθυνθούν τα άγρια θηρία εναντίον σου.

Δευτ. 7,23 και παραδώσει αυτούς Κύριος ο Θεός σου εις τας χείράς σου και απολείς αυτούς απωλεία μεγάλη, έως αν εξολοθρεύσητε αυτούς.

Δευτ. 7,23 Αυτούς Κυριος ο Θεός σου θα τους παραδώση εις τα χέρια σου και θα καταστρέφης αυτούς ολοκληρωτικώς, μέχρις ότου εξολοθρευθούν και εξαφανισθούν πλήρως.

Δευτ. 7,24 και παραδώσει τους βασιλείς αυτών εις τας χείρας υμών, και απολείται το όνομα αυτών εκ τού τόπου εκείνου· ουκ αντιστήσεται ουδείς κατά πρόσωπόν σου, έως αν εξολοθρεύσης αυτούς.

Δευτ. 7,24 Ο Θεός θα παραδώση εις τα χέρια σας τους βασιλείς των εθνών αυτών, θα τους εξοντώσετε, ώστε να χαθούν και τα ονόματα αυτών από τον τόπον, όπου εβασίλευον. Κανείς δεν θα ημπορέση να αντισταθή απέναντί σας, μέχρις ότου τους εξολοθρεύσετε όλους.

Δευτ. 7,25 τα γλυπτά των θεών αυτών καύσετε πυρί ουκ επιθυμήσεις αργύριον ουδέ χρυσίον απ αυτών σύ λήψη σεαυτώ, μη πταιίσης δι αυτό, ότι βδέλυγμα Κυρίω τώ Θεώ σου εστι·

Δευτ. 7,25 Τα αγάλματα των θεών των θα τα παραδώσετε στο πυρ, δια να καούν. Δεν θα επιθυμήσης και δεν θα πάρης δια

τον εαυτόν σου το χρυσίον και το αργύριον από αυτά. Μη θελήσης να αμαρτήσης λαμβάνων το χρυσίον αυτό, διότι είναι πολύ μισητόν ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 7,26 και ουκ εισοίσεις βδελύγμα εις τον οίκόν σου και ανάθημα έση ώσπερ τούτο· προσοχθίσματι προσοχθιείς και βδελύγματι βδελύξη, ότι ανάθημά εστι.

Δευτ. 7,26 Τέτοια βδελύγματα δεν θα εισαγάγης στο σπίτι σου, διότι άλλως θα είσαι και συ αναθεματισμένος, όπως και εκείνο. Θα το αποστρέφεται με όλην σου την δύναμιν και θα αισθάνεται κάθε βδελυγμίαν εναντίον των αγαλμάτων αυτών, διότι είναι κατηραμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Δευτ. 8,1 Πάσας τας εντολάς, ας εγώ εντέλλομαι υμίν σήμερον, φυλάξεσθε ποιείν, ίνα ζήτε και πολυπλασιασθήτε και εισέλθητε και κληρονομήσητε την γήν, ήν ώμοσε Κύριος ο Θεός υμών τοίς πατράσιν υμών.

Δευτ. 8,1 Όλας αυτάς τας εντολάς, τας οποίας εγώ σήμερον σας διδώ φροντίσατε να τας τηρήσετε, δια να ζήτε ασφαλείς και μακροχρόνιοι και να πολλαπλασιασθήτε, να εισέλθετε και να κληρονομήσετε ως ιδικήν σας την χώραν, την οποίαν Κύριος ο Θεός σας ωρκίσθη στους προπάτοράς σας, ότι θα δώση εις σας.

Δευτ. 8,2 και μνησθήση πάσαν την οδόν, ήν ήγαγέ σε Κύριος ο Θεός σου εν τή ερήμω, όπως αν κακώση σε και πειράση σε και διαγνωσθή τα εν τή καρδιά σου, ει φυλάξη τας εντολάς αυτού ή ού.

Δευτ. 8,2 Θα ενθυμήσθε όλην την πορείαν, κατά την οποίαν ο Κυριος και Θεός σας σας ωδηγούσε δια μέσου της ερήμου δια να σας ταλαιπωρήση παιδαγωγικώς και σας υποβάλη εις δοκιμασίας, δια να φανερωθούν έτσι αι διαθέσεις της καρδιάς σας, εάν δηλαδή θα είχατε την απόφασιν να τηρήσετε η όχι τας εντολάς του.

Δευτ. 8,3 και εκάκωσέ σε και ελιμαγχόνησέ σε και εψώμισέ σε το μάννα, ό ουκ ήδεισαν οι πατέρες σου, ίνα αναγγείλη σοι, ότι ουκ επ άρτω μόνω ζήσεται ο άνθρωπος, αλλ επί παντί ρήματι τώ εκπορευομένω διά στόματος Θεού ζήσεται ο άνθρωπος.

Δευτ. 8,3 Σας εταλαιπώρησε, σας αφήκε να πεινάσετε και κατόπιν σας έδωσε ως καθημερινόν σας ψωμί το μάννα, το οποίον δεν εγνώριζαν οι προπάτορές σας, δια να διδάξη εις σας, ότι δέιν ζη ο άνθρωπος μόνον με τον συνήθη άρτον, αλλά ζη και με κάθε λόγον, ο οποίος εξέρχεται από το στόμα του Θεού (με θαύματα δηλαδή που κάνει ο Θεός).

Δευτ. 8,4 τα ιμάτιά σου ουκ επαλαιώθη από σου, τα υποδήματά σου ου κατετριβη από σου, οι πόδες σου ουκ ετυλώθησαν, ιδού τεσσαράκοντα έτη.

Δευτ. 8,4 Και ιδού ότι επί τεσσαράκοντα έτη τα ενδύματά σας και τα υποδήματά σας δεν επάληωσαν και δεν εφθάρησαν, τα δε πόδια σας δεν έκαμαν κάλους.

Δευτ. 8,5 και γνώση τή καρδιά σου ότι ως ει τις άνθρωπος παιδείση τον υιόν αυτού, ούτω Κύριος ο Θεός σου παιδεύσει σε, Δευτ. 8,5 Από όλα αυτά θα μάθετε, ότο, όπως ένας πατέρας θα παιδαγωγήση τα παιδί του δια μέσου διαφόρων δοκιμασιών, έτσι και Κυριος ο Θεός σας δια των θλίψεων δια σας παιδαγωγήση.

Δευτ. 8,6 και φυλάξη τας εντολάς Κυρίου του Θεού σου πορεύεσθαι εν ταίς οδοίς αυτού και φοβείσθαι αυτόν·

Δευτ. 8,6 Αυτά έχοντες υπ' όψει, θα φυλάξετε τας εντολάς Κυρίου του Θεού σας, ώστε να πορεύεσθε την οδόν των εντολών του και να φοβείσθε αυτόν.

Δευτ. 8,7 ο γάρ Κύριος ο Θεός σου εισάξει σε εις γήν αγαθήν και πολλήν, ού χείμαροι υδάτων και πηγαί αβύσσων εκπορευόμεναι διά των πεδίων και διά των ορέων·

Δευτ. 8,7 Διότι Κυριος ο Θεός σας θα σας εισαγάγη εις την γην, την εύφορον και μεγάλην, όπου υπάρχουν άφθονα ύδατα χειμάρρων και πηγαί αναβλύζουσαι από τα έγκατα της γης, των οποίων τα ύδατα θα ρέουν δια μέσου των πεδιάδων και επάνω ακόμη εις τα όρη.

Δευτ. 8,8 γη πυρού και κριθής, άμπελοι, συκαί, ροαί, γη ελαιάς ελαιού και μέλιτος·

Δευτ. 8,8 Η γη αυτή παράγει σίτον και κριθήν, έχει αμπέλους, συκιές και ροδιές· είναι γη της εληάς, του λαδιού και του μέλιτος.

Δευτ. 8,9 γη, εφ ής ου μετά πτωχείας φαγή τον άρτον σου και ουκ ενδηθήση επ αυτής ουδέν· γη, ής οι λίθοι σίδηρος, και εκ των ορέων αυτής μεταλλεύσεις χαλκόν·

Δευτ. 8,9 Χωρα, επί της οποίας δεν θα τρώγετε ολιγοστόν τον άρτον σας και δεν θα στερηθήτε τίποτε από αυτήν. Είναι χώρα, της οποίας οι λίθοι είναι ωσαν σίδηρος και από τα όρη αυτής θα βγάνετε μεταλλεύματα χαλκού.

Δευτ. 8,10 και φαγή και εμπλησθήση και ευλογήσεις Κυριον τον Θεόν σου επί της γής της αγαθής, ής δέδωκέ σοι.

Δευτ. 8,10 Θα φάτε και θα χορτάσετε και θα δοξολογήσετε Κυριον τον Θεόν σας, εγκατεστημένοι πλέον εις την εύφορον και πλουσίαν αυτήν γην, την οποίαν ο Κυριος σας έδωσε.

Δευτ. 8,11 πρόσεχε σεαυτώ, μη επιλάθη Κυρίου του Θεού σου τού μη φυλάξει τας εντολάς αυτού και τα κρίματα και τα δικαιώματα αυτού, όσα εγώ εντέλλομαί σοι σήμερον,

Δευτ. 8,11 Προσέχετε όμως στον εαυτόν σας, μήπως τυχόν και λησμονήσετε Κυριον τον Θεόν σας και δεν τηρήσετε τας εντολάς αυτού, τας διατάξεις και τους νόμους του, όσα εγώ σήμερον σας παραγγέλλω.

Δευτ. 8,12 μη φαγών και εμπλησθεις και οικίας καλās οικοδομήσας και κατοικήσας εν αυταίς

Δευτ. 8,12 Προσέχετε, μήπως, αφού φάγετε καλά και χορτασθήτε και οικοδομήσετε ωραίας και ανέτους οικίας και εγκατασταθήτε εις αυτάς,

Δευτ. 8,13 και των βοών σου και των προβάτων σου πληθυνθέντων σοι, αργυρίου και χρυσίου πληθυνθέντος σοι και πάντων, όσων σοι έσται, πληθυνθέντων σοι,

Δευτ. 8,13 πολλαπλασιασθούν δε τα βόδια σας και τα πρόβατά σας, πληθυνθή το αργύριον και το χρυσάφι σας και γενικώς αυξηθούν όλα τα υπάρχοντά σου,

Δευτ. 8,14 υψωθής τή καρδιά και επιλάθη Κυρίου του Θεού σου τού εξαγαγόντος σε εκ γής Αιγύπτου, εξ οικου δουλείας,

Δευτ. 8,14 μήπως τυχόν και υπερηφανευθή η καρδιά σας και λησμονήσετε Κυριον τον Θεόν σας, ο οποίος σας ηλευθέρωσε από την Αίγυπτον, την χώραν αυτήν της δουλείας,

Δευτ. 8,15 τού αγαγόντος σε διά της ερήμου της μεγάλης και της φοβεράς εκείνης, ού όφεις δάκνων και σκορπίος και δίψα, ού ουκ ήν ύδωρ, τού εξαγαγόντος σοι εκ πέτρας ακροτόμου πηγήν ύδατος,

Δευτ. 8,15 σας ωδήγησε δια μέσου της μεγάλης εκείνης και φοβεράς ερήμου, όπου τα δηλητηριώδη φίδια και οι σκορπιοί

και η δίψα, εις τας περιοχάς που δεν υπήρχε ύδωρ· προσέχετε μήπως λησμονήσετε τον Θεόν, ο οποίος έβγαλε από απόκρημνον βράχον πλουσίαν πηγὴν ὕδατος·

Δευτ. 8,16 τού ψωμίσαντός σε το μάννα εν τῇ ερήμῳ, ὁ οὐκ ἤδεις σύ και οὐκ ἤδεισαν οἱ πατέρες σου, ἵνα κακώση σε και εκπειράση σε και εὐ σε ποιήση επ εσχάτων των ημερῶν σου.

Δευτ. 8,16 τον Θεόν, ο οποίος αντί ἄρτου σας ἔδωσε εις την ερημον το μάννα, το οποίον ούτε σεις ούτε οἱ πρόγονοί σας εγνωρίσατε, και σας ἔστειλε δοκιμασίας, δια να σας θλίψη και καταρτίση, ἔπειτα δε κατά τους τελευταίους τούτους καιρούς, να σας ευλογήση.

Δευτ. 8,17 μη εἴπης εν τῇ καρδίᾳ σου· ἡ ἰσχύς μου και το κράτος της χειρός μου ἐποίησέ μοι την δύναμιν την μεγάλην ταύτην·

Δευτ. 8,17 Προσέξατε μήπως τυχόν και πήτε κατά διάνοιαν· Ἡ ἰσχύς μου και ἡ δύναμις της χειρός μου, μου προσεπόρισαν την μεγάλην αὐτήν ευημερίαν.

Δευτ. 8,18 και μνησθήση Κυρίου τού Θεού σου, ὅτι αὐτός σοι δίδωσιν ἰσχύν τού ποιῆσαι δύναμιν και ἵνα στήση την διαθήκην αὐτού, ἣν ὠμοσε Κύριος τοῖς πατράσι σου, ως σήμερον.

Δευτ. 8,18 Αλλά πρέπει να ενθυμήσθε Κυριον τον Θεόν σας, διότι αὐτός σας ἔδωκε την δύναμιν να ἀποκτήσετε τα πλούσια αὐτά αγαθά, δια να τηρήση την υπόσχεσίν του, που εἶχε δώσει με ὄρκον στους προπάτοράς σας, πράγμα το οποίον και ἔκαμε σήμερον.

Δευτ. 8,19 και ἔσται εἰάν λήθῃ ἐπιλάθῃ Κυρίου τού Θεού σου και πορευθῆς ὀπίσω θεῶν ἐτέρων και λατρεύσης αὐτοῖς και προσκυνήσης αὐτοῖς, διαμαρτύρομαι ὑμῖν σήμερον τον τε ουρανόν και την γῆν, ὅτι ἀπωλεία ἀπολείσθε·

Δευτ. 8,19 Εἰάν ὁμως λησμονήσετε Κυριον τον Θεόν σας, εκτραπήτε δε ὀπίσω ἄλλων ψευδῶν θεῶν και λατρεύετε αὐτούς και προσκυνήσετε αὐτούς, σας διαβεβαιῶνω σήμερον ἐνώπιον του ουρανοῦ και της γῆς, ὅτι θα υποστήτε πανωλεθρίαν.

Δευτ. 8,20 καθά και τα λοιπά ἔθνη, ὅσα Κύριος ὁ Θεός ἀπολλύει πρό προσώπου ὑμῶν, οὕτως ἀπολείσθε, ἀνθ ὧν οὐκ ηκούσατε της φωνῆς Κυρίου τού Θεοῦ ὑμῶν.

Δευτ. 8,20 Ὅπως Κυριος ὁ Θεός καταστρέφει σήμερον ἀπό εμπρός σας τα ἀλλὰ ἔθνη δια τας ἀμαρτίας των, ἔτσι και σεις θα καταστραφήτε, διότι δεν ηκούσατε τα λόγια Κυρίου του Θεού σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Δευτ. 9,1 Ἀκουε, Ἰσραήλ· σύ διαβαίνεις σήμερον τον Ἰορδάνην εἰσελθεῖν κληρονομήσαι ἔθνη μεγάλα και ἰσχυρότερα μάλλον ἢ ὑμεῖς, πόλεις μεγάλας και τειχήρεις ἕως τού ουρανοῦ,

Δευτ. 9,1 Ἀκουσε, λαέ του Ἰσραήλ, θα διαβῆς κατά τον χρόνον αὐτόν τον Ἰορδάνην, θα εἰσέλθῃς εις την γῆν της Ἐπαγγελίας δια να γίνῃς κύριος και κληρονόμος λαῶν μεγάλων κατά πολύ ἰσχυροτέρων ἀπό σε, πόλεων μεγάλων, των οποίων τα οχυρά τεῖχη φθάνουν ἕως τον ουρανόν.

Δευτ. 9,2 λαόν μέγαν και πολύν και ευμήκη, υἱούς Ἐνάκ, οὓς σύ οἴσθα και σύ ἀκήκοας· τις ἀντιστήσεται κατά πρόσωπον υἱῶν Ἐνάκ;

Δευτ. 9,2 Θα κυριεύσετε λαόν ἰσχυρόν πολυάριθμον, ἀνθρώπους μεγάλου ἀναστήματος, τους ἀπογόνους Ἐνάκ, τους οποίους γνωρίζεις και ἔχεις ἀκούσει να λέγεται δι' αὐτούς· "ποιός ἠμπορεῖ να ἀντισταθῇ εμπρός στους Ἐνακίτας;"

Δευτ. 9,3 και γνώση σήμερον, ὅτι Κύριος ὁ Θεός σου, οὗτος προπορεύεται πρό προσώπου σου· πύρ καταναλίσκον ἐστίν· οὗτος ἐξολοθρεύσει αὐτούς, και οὗτος ἀποστρέψει αὐτούς ἀπό προσώπου σου, και ἀπολεῖ αὐτούς εν τάχει, καθάπερ εἶπέ σοι Κύριος.

Δευτ. 9,3 Θα μάθῃς ὁμως σήμερον, ὅτι Κυριος ὁ Θεός σου θα προχωρή εμπρός ἀπό σε, ὡσάν καταστρεπτικόν πυρ δια τους ἐχθρούς σου. Αὐτός θα τους ἐξολοθρεύσῃ. Αὐτός θα τους τρέψῃ εις φυγὴν ἀπό εμπρός σου και ταχέως θα τους καταστρέψῃ, ὅπως σου ἔχει υποσχεθῆ ὁ Κυριος.

Δευτ. 9,4 μη εἴπης εν τῇ καρδίᾳ σου εν τῷ ἐξαναλώσαι Κύριον τον Θεόν σου τα ἔθνη ταῦτα πρό προσώπου σου λέγων· διὰ τας δικαιοσύνας μου εἰσήγαγέ με Κύριος κληρονομήσαι την γῆν την αγαθὴν ταύτην·

Δευτ. 9,4 Ὅταν ὁμως Κυριος ὁ Θεός σου συντρίψῃ και ἐξαφανίσῃ εμπρός ἀπό τα μάτια σου τα ἔθνη αὐτά, μη σου ἔλθῃ ποτέ στον νουν ἡ σκέψις και εἴπης· ὁ Κυριος με εἰσήγαγε, δια να καταλάβω ως κληρονομίαν μου την εὐφορον και πλουσίαν αὐτήν χώραν, ἕνεκα των ἀρετῶν μου.

Δευτ. 9,5 οὐχί διὰ την δικαιοσύνην σου, ουδέ διὰ την οσιότητα της καρδίας σου σύ εἰσπορεύῃ κληρονομήσαι την γῆν αὐτῶν, ἀλλά διὰ την ἀσέβειαν των ἐθνῶν τούτων Κύριος ἐξολοθρεύσει αὐτούς ἀπό προσώπου σου και ἵνα στήση την διαθήκην αὐτού, ἣν ὠμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ και τῷ Ἰσαάκ και τῷ Ἰακώβ.

Δευτ. 9,5 Ὅχι δια τας ἀρετάς σου· ούτε δια την ἀγνότητα και ευσέβειαν της καρδίας σου εἰσέρχεται συ να κληρονομήσης την χώραν αὐτῶν των ἐθνῶν, ἀλλά δια την ἀθεράπευτον ἀσέβειαν αὐτῶν των ἐθνῶν, θα τα ἐξολοθρεύσῃ ὁ Κυριος ἀπό εμπρός σου, δια να εκπληρώσῃ και την υπόσχεσίν του, την οποίαν με ὄρκον ἐπεβεβαίωσεν στους προπάτοράς μας, τον Ἀβραάμ, τον Ἰσαάκ και τον Ἰακώβ.

Δευτ. 9,6 και γνώση σήμερον ὅτι οὐχί διὰ τας δικαιοσύνας σου Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι την γῆν την αγαθὴν ταύτην κληρονομήσαι, ὅτι λαός σκληροτράχηλος εἶ.

Δευτ. 9,6 Και θα μάθῃς σήμερον, ὅτι Κυριος ὁ Θεός σου σου παραχωρεῖ την ευλογημένην αὐτήν γῆν ως κληρονομίαν, ὄχι δια τας ἀρετάς σου, διότι εις την πραγματικότητα και συ εἶσαι λαός ἀνυπότακτος και σκληρός.

Δευτ. 9,7 μνήσθητι, μη ἐπιλάθῃ ὅσα παρῶξυνας Κύριον τον Θεόν σου εν τῇ ερήμῳ· ἀφ ἥς ἡμέρας ἐξήλθετε ἐξ Αἰγύπτου ἕως ἤλθετε εις τον τόπον τούτον, ἀπειθούντες διετελεῖτε τα προς Κύριον.

Δευτ. 9,7 Ενθυμήσου, και ποτέ μη λησμονήσης, πόσον πολύ και πόσας φορές παρῶργισες Κυριον τον Θεόν σου εις την ἔρημον. Ἀπό την ἡμέραν που ἀνεχωρήσατε ἐλεύθεροι ἀπό την Αἴγυπτον, μέχρις ὅτου ἤλθατε στον τόπον τούτον, κατά συνέχειαν ἐφευθήκατε με δυστροπίαν και ἀπειθειαν ἀπέναντι του Κυρίου.

Δευτ. 9,8 και εν Χωρήβ παρῶξυνάτε Κύριον, και ἐθυμώθη Κύριος ἐφ ὑμῖν ἐξολοθρεύσαι ὑμᾶς,

Δευτ. 9,8 Ἰδιαιτέρως στο ὄρος Χωρήβ παρῶργίσατε πολύ τον Κυριον και ὁ Κυριος ἠγανάκτησε ἐναντίον σας, ὥστε ἀπεφάσισε να σας ἐξολοθρεύσῃ,

Δευτ. 9,9 ἀναβαίνοντός μου εις το ὄρος λαβεῖν τας πλάκας τας λιθίνας, πλάκας διαθήκης, ας διέθετο Κύριος προς ὑμᾶς. και κατεγινόμεν εν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας και τεσσαράκοντα νύκτας· ἄρτον οὐκ ἔφαγον και ὕδωρ οὐκ ἔπιον.

Δευτ. 9,9 τότε που εγώ ανέβαινα στο όρος Σινά, δια να πάρω τας πλάκας της Διαθήκης, την οποίαν συνήψε με σας ο Κυριος. Επί τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας παρέμεινα στο όρος. Άρτον εκεί δεν έφαγον και νερό δεν έπιον.

Δευτ. 9,10 και έδωκέ μοι Κύριος τας δύο πλάκας τας λιθίνας γεγραμμένας εν τώ δακτύλω του Θεού, και επ αυταίς εγγράπτο πάντες οι λόγοι, ούς ελάλησε Κύριος προς υμάς εν τώ όρει ημέρα εκκλησίας·

Δευτ. 9,10 Και μου έδωκε τότε ο Κυριος τας δύο λιθίνας πλάκας, γραμμένας με το θεϊον του δάκτυλον. Επάνω εις αυτάς ήσαν χαραγμένα αι εντολαί, τας οποίας ο Κυριος ειπέ προς σας στους πρόποδας του όρους, κατά την ημέραν της γενικής συγκεντρώσεώς σας.

Δευτ. 9,11 και εγένετο διά τεσσαράκοντα ημερών και διά τεσσαράκοντα νυκτών έδωκε Κύριος εμοί τας δύο πλάκας τας λιθίνας, πλάκας διαθήκης.

Δευτ. 9,11 Μετά δεκτεσάρα κοντά ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας μου έδωσεν ο Κυριος τας δύο λιθίνας αυτάς πλάκας της Διαθήκης

Δευτ. 9,12 και ειπέ Κύριος προς με· ανάστηθι, κατάβηθι το τάχος εντεύθεν, ότι ηνόμησεν ο λαός σου, ούς εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου· παρέβησαν ταχύ εκ της οδού, ής ενετείλω αυτοίς· και εποίησαν εαυτοίς χώνευμα.

Δευτ. 9,12 και μου ειπέ ο Κυριος· σήκω, κατέβα αμέσως από εδώ, διότι ο λαός σου, τον οποίον έβγαλες ελεύθερον από την χώραν της Αιγύπτου, παρηνάμησεν, εξέκλινε και εξετράπη ταχέως από την οδόν, την οποίαν διέταξες αυτούς να πορεύονται. Κατεσκεύασαν δια τον εαυτών των ειδωλον εις χωνευτήριον.

Δευτ. 9,13 και ειπέ Κύριος προς με λέγων· λελάληκα προς σε άπαξ και δίσ λέγων· εώρακα τον λαόν τούτον, και ιδού λαός σκληροτράχηλος εστι·

Δευτ. 9,13 Είπε δε πάλιν ο Κυριος προς εμέ· Εχω ομιλήσει προς σε και μίαν και δύο φορές και σου ειπα· είδα και παρακολούθησα τον λαόν τούτον και ιδού, ότι ο λαός αυτός είναι σκληρός και ανυπότακτος !

Δευτ. 9,14 και νύν έασόν με εξολοθρεύσαι αυτούς, και εξαλείψω το όνομα αυτών υποκάτωθεν τού ουρανού και ποιήσω σε εις έθνος μέγα και ισχυρόν και πολύ μάλλον ή τούτο.

Δευτ. 9,14 Και τώρα άφησέ με να τους εξολοθρεύσω και να εξαλείψω το όνομα αυτών από την υφήλιον και αναδειξω σε λαόν μεγάλον και ισχυρόν πολύ περισσότερον από αυτόν.

Δευτ. 9,15 και επιστρέψας κατέβην εκ τού όρους, και το όρος εκαίετο πυρί έως τού ουρανού, και αι δύο πλάκες των μαρτυριών επί ταίς δυσί χερσί μου.

Δευτ. 9,15 Επέστρεψα εγώ τότε και κατέβην από το όρος, ενώ το όρος εκαίετο με φωτιά που έφθανεν έως τον ουρανόν, και αι δύο πλάκες της Διαθήκης ευρίσκοντο εις τα δύο μου χέρια.

Δευτ. 9,16 και ιδών ότι ημάρτετε εναντίον Κυρίου τού Θεού υμών και εποιήσατε υμίν αυτοίς χωνευτόν και παρέβητε από της οδού, ής ενετείλατο Κύριος υμίν ποιείν,

Δευτ. 9,16 Είδα τότε και εγώ, ότι όντως είχατε αμαρτήσει ενώπιον Κυρίου του Θεού σας και είχατε κατασκευάσει σεις οι ίδιοι δια τον εαυτών σας ειδωλικόν άγαλμα χυτόν και έτσι εξακλίνατε από την οδόν, εις την οποίαν ο Κυριος σας είχε διατάξει να βαδίσετε.

Δευτ. 9,17 και επιλαβόμενος των δύο πλακών έριψα αυτάς από των δύο χειρών μου, και συνέτριψα εναντίον υμών.

Δευτ. 9,17 Λαβών τας δύο πλάκας τας επέταξα με ορμήν από τα δύο χέρια μου και τας εθρυμμάτισα ενώπιόν σας.

Δευτ. 9,18 και εδεήθην εναντίον Κυρίου δεύτερον καθάπερ και το πρότερον τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας, άρτον ουκ έφαγον και ύδωρ ουκ έπιον, περι πασών των αμαρτιών υμών, ών ημάρτετε ποιήσαι το πονηρόν εναντίον Κυρίου τού Θεού παροξύναι αυτόν.

Δευτ. 9,18 Ικέτευσα εκ βάθους καρδιάς τον Κυριον, δευτέραν αυτήν φοράν, όπως ακριβώς και προηγουμένως επί τεσσαράκοντα ημέρας και νύκτας, κατά τας οποίας άρτον δεν έφαγον και ύδωρ δεν έπιον, τον ικέτευσα δι' όλας τας αμαρτίας, τας οποίας διειπράξατε, ώστε να καταπέσετε μέχρι τέτοιου σημείου, να διαπράξετε αυτό το φοβερόν αμάρτημα της ειδωλοποιίας ενώπιον Κυρίου του Θεού σας και να τον παροξίσετε τόσον πολύ εναντίον σας.

Δευτ. 9,19 και έκφοβός εμι διά τον θυμόν και την οργήν, ότι παρωξύνθη Κύριος εφ υμίν τού εξολοθρεύσαι υμάς και εισήκουσε Κύριος εμού και εν τώ καιρώ τούτω.

Δευτ. 9,19 Ενώπιον του μεγάλου θυμού και της οργής του Κυρίου κατελήφθην από μέγαν φόβον, διότι τόσον πολύ ηγανάκτησεν εναντίον σας ο Κυριος, ώστε επήρε την απόφασιν να σας εξολοθρεύση. Αλλά ο Κυριος εισήκουσε την δέησίν μου κατά τον καιρόν εκείνον.

Δευτ. 9,20 και επί Ααρών εθυμώθη εξολοθρεύσαι αυτόν, και ηυξάμην και περι Ααρών εν τώ καιρώ εκείνω.

Δευτ. 9,20 Και εναντίον του Ααρών ηγανάκτησε τότε ο Κυριος και ηθέλησε να τον εξολοθρεύση, αλλά εγώ προσευχήθη και δι' αυτόν κατά τον καιρόν εκείνον.

Δευτ. 9,21 και την αμαρτίαν υμών, ήν εποιήσατε, τον μόσχον, έλαβον αυτόν και κατέκαυσα αυτόν εν πυρί και συνέκοψα αυτόν καταλέσας σφόδρα, έως ου έγένετο λεπτόν· και εγένετο ωσει κονιορτός, και έριψα τον κονιορτόν εις τον χειμάρρον τον καταβαίνοντα εκ τού όρους.

Δευτ. 9,21 Αυτήν δε την μεγάλην αμαρτίαν που εκάματε, το ειδωλον δηλαδή του χρυσού μόσχου που ανεκηρύξατε ως θεόν σας, εγώ το επήρα και τα μεν ξύλινα αυτού εξαρτήματα κατέκαυσα, το δε υπόλοιπον χρυσόν τμήμα το έκοψα εις μικρά κομμάτια, το άλεσα έως ότου έγινε λεπτότατη σκόνη, την οποίαν έριψα στον χειμαρρον, που κατεβαίνει από το όρος Σινά.

Δευτ. 9,22 και εν τώ Εμπυρισμώ και εν τώ Πειρασμώ, και εν τοίς Μνήμασι της επιθυμίας παροξύναντες ήτε Κύριον τον Θεόν υμών.

Δευτ. 9,22 Αλλά και εις άλλας περιστάσεις εξοργίσατε Κυριον τον Θεόν σας, όπως συνέβη εις τας τοποθεσίας, που ωνομάζοντο Εμπυρισμός, Πειρασμός, Μνήματα Επιθυμίας.

Δευτ. 9,23 και ότε εξαπέστειλεν υμάς Κύριος εκ Κάδης Βαρνή λέγων· ανάβητε και κληρονομήσατε την γήν, ήν δίδωμι υμίν, και ηπειθήσατε τώ ρήματι Κυρίου τού Θεού υμών και ουκ επιστεύσατε αυτώ και ουκ εισηκούσατε της φωνής αυτού.

Δευτ. 9,23 Και ότε ο Κυριος ηθέλησε να σας αποστείλη προς την Παλαιστίνην από την Καδης Βαρνή και σας ειπέ· Προχωρήσατε και καταλάβετε ως δικήν σας κληρονομίαν την χώραν, την οποίαν εγώ σας δίδω· σεις παρηκούσατε την εντολήν Κυρίου του Θεού ημών, δεν επιστεύσατε εις αυτόν και δεν υπετάχθητε εις την εντολήν του.

Δευτ. 9,24 απειθούντες ήτε τα προς Κύριον από της ημέρας, ής εγνώσθη υμίν.

Δευτ. 9,24 Υπήρξατε και εφανήκατε απειθείς κατά συνέχειαν εις τας προς Κυριον σχέσεις σας από την ημέραν, κατά την

οποίαν τον γνωρίζατε, και εντεύθεν.

Δευτ. 9,25 και εδεήθη εναντι Κυρίου τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας, όσας εδεήθη· είπε γάρ Κύριος εξολοθρεύσαι υμάς·

Δευτ. 9,25 Εγώ δε ικέτευσα τον Κυριον επί τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας και τον παρεκάλουν κατά το διάστημα αυτό δια σας, διότι ο Κυριος είχεν είπε ότι θα σας εξολοθρεύση.

Δευτ. 9,26 και ηυξάμην προς τον Θεόν και είπα· Κυριε βασιλεύ των θεών, μη εξολοθρεύσης τον λαόν σου και την μερίδα σου, ήν ελυτρώσω, ούς εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου εν τή ισχύϊ σου τή μεγάλη και εν τή χειρί σου τή κραταιά και εν τώ βραχιόνι σου τώ υψηλώ·

Δευτ. 9,26 Προσευχήθη προς τον Θεόν και είπα· Κυριε, βασιλεύ των θεών, μη εξολοθρεύσης τον λαόν σου, την εκλεκτήν αυτήν μερίδα σου, την οποίαν απηλευθέρωσες, του Ισραηλίτας δηλαδή τους οποίους ελευθέρους έβγαλες από την χώραν της Αιγύπτου, με την μεγάλην σου δύναμιν, τη παντοδύναμον δεξιάν σου και την μεγαλειώδη ισχύν σου.

Δευτ. 9,27 μνήσθητι Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ των θεραπόντων σου, οίς ώμοσας κατά σεαυτού· μη επιβλέψης επί την σκληρότητα τού λαού τούτου και τα ασεβήματα, και τα αμαρτήματα αυτών,

Δευτ. 9,27 Ενθυμήσου τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, τους δούλους σου, στους οποίους ωρκίσθης επί του εαυτού σου υπέρ του λαού αυτού· μη βλέπης την σκληρότητα του λαού αυτού, την ασεβειάν του και τα αμαρτήματά του.

Δευτ. 9,28 μη είπωσιν οι κατοικούντες την γήν, όθεν εξήγαγες ημάς εκείθεν, λέγοντες· παρά το μη δύνασθαι Κύριον εισαγαγείν αυτούς εις την γήν, ήν είπεν αυτοίς, και παρά το μισήσαι αυτούς εξήγαγεν αυτούς εν τή ερήμω αποκτείναι αυτούς.

Δευτ. 9,28 Μη τους καταστρέψης, Κυριε, δια να μη είπουν οι κάτοικοι της γης, από όπου μας έβγαλες ελευθέρους· Επειδή ο Κυριος δεν ηπόρεσε να εισαγάγη αυτούς εις την χώραν, την οποίαν είχεν υποσχεθή και επειδή εμίσησεν αυτούς, τους έβγαλε εις την έρημον, δια να τους θανατώση!

Δευτ. 9,29 και ούτοι λαός σου και κλήρός σου, ούς εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου εν τή ισχύϊ σου τή μεγάλη και εν τή χειρί σου τή κραταιά και εν τώ βραχιόνι σου τώ υψηλώ.

Δευτ. 9,29 Αλλά αυτοί είναι ιδικός σου λαός, ιδική σου κληρονομία αυτοί, τους οποίους έβγαλες από την χώραν της Αιγύπτου με την μεγάλην σου ισχύν, με την παντοδύναμον δεξιάν σου, με την μεγαλοπρεπή δύναμίν σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Δευτ. 10,1 Εν εκείνω τώ καιρώ είπε Κύριος προς με· λάξουσιν σεαυτώ δύο πλάκας λιθίνας, ώσπερ τας πρώτας, και ανάβηθι προς με εις το όρος· και ποιήσεις σεαυτώ κιβωτόν ξυλίνην·

Δευτ. 10,1 Κατ' εκείνον τον καιρόν μου είπεν ο Κυριος· Πελέκησε συ ο ίδιος δύο λιθίνας πλάκας, όπως ήσαν αι δύο προηγουόμεναι, και ανέβα στο όρος, προς εμέ. Επίσης συ ο ίδιος να κατασκευάσης και ένα ξύλινο κιβώτιον.

Δευτ. 10,2 και γράψεις επί τας πλάκας τα ρήματα, ά ήν εν ταις πλαξί ταις πρώταις, ας συνέτριψας, και εμβαλεις αυτάς εις την κιβωτόν.

Δευτ. 10,2 Θα γράψης εις τας λιθίνας αυτάς πλάκας τας εντολάς, αι οποίαι ήσαν χαραγμέναι εις τας δύο προηγουόμενας πλάκας, που συνέτριψες, και θα τοποθετήσης αυτάς στο κιβώτιον, την Κιβωτόν του Μαρτυρίου.

Δευτ. 10,3 και εποίησα κιβωτόν εκ ξύλων ασήπτων και ελάξευσα τας πλάκας λιθίνας, ως αι πρώται· και ανέβην εις το όρος και αι δύο πλάκες επί ταις χερσί μου.

Δευτ. 10,3 Εκαμα όπως μου είπεν ο Θεός. Κατεσκευάσα την κιβωτόν από ξύλα που δεν σήπονται, επελέκησα τας δύο λιθίνας πλάκας, όπως ήσαν αι προηγουόμεναι, και ανέβηκα στο όρος κρατών εις τας χείρας μου τας δύο πλάκας.

Δευτ. 10,4 και έγγραφεν επί τας πλάκας κατά την γραφήν την πρώτην τους δέκα λόγους, ούς ελάλησε Κύριος προς υμάς εν τώ όρει εκ μέσου τού πυρός, και έδωκεν αυτάς Κύριος εμοί.

Δευτ. 10,4 Ο δε Κυριος έγγραφεν επάνω εις τας δύο αυτάς πλάκας, οτι είχε γράψει εις τας προηγουόμενας, δηλαδή τον Δεκάλογον, τας δέκα εντολάς, τας οποίας είχεν είπε προς σας ο Κυριος στο όρος το Σινά μέσα από το πυρ. Αυτάς δε και μου τας έδωκεν.

Δευτ. 10,5 και επιστρέψας κατέβην εκ τού όρους και ενέβαλον τας πλάκας εις την κιβωτόν, ήν εποίησα, και ήσαν εκεί, καθά εντείλατό μοι Κύριος.

Δευτ. 10,5 Εγώ επέστρεψα, κατέβηκα από το όρος και έβαλα τας πλάκας μέσα εις την κιβωτόν, την οποίαν είχα κατασκευάσει, έμειναν δε και μένουν αυταί εκεί, όπως με διέταξεν ο Κυριος. Επειτα, όπως ενθυμίσθε,

Δευτ. 10,6 και οι υιοί Ισραήλ απήραν εκ Βηρώθ υιών Ιακίμ Μισαδαϊ· εκεί απέθανεν Ααρών και ετάφη εκεί, και ιεράτευσεν Ελεάζαρ υιός αυτού αντ αυτού.

Δευτ. 10,6 ανεχώρησαν οι Ισραηλίται από την Βηρώθ, την περιοχόν της φυλής Ιακίμ, και κατηρθύνθησαν προς Μισαδαϊ. Εκεί απέθανε και ετάφη ο Ααρών ο αρχιερεύς. Αντί δε του Ααρών έγινε αρχιερεύς ο υιός του, ο Ελεάζαρ.

Δευτ. 10,7 εκείθεν απήραν εις Γαδγάδ και από Γαδγάδ εις Ετεβαθά, γη χείμαρροι υδάτων.

Δευτ. 10,7 Από εκεί επροχώρησαν οι Ισραηλίται εις Γαδγάδ και από την περιοχόν Γαδγάδ εις την διεύθυνσιν Ετεβαθά, εις περιοχόν όπου υπάρχουν ύδατα και χείμαρροι.

Δευτ. 10,8 εν εκείνω τώ καιρώ διέστειλε Κύριος την φυλήν την Λευί αίρειν την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου, παρεστάναι εναντι Κυρίου, λειτουργείν και επεύχεσθαι επί τώ ονόματι αυτού έως της ημέρας ταύτης.

Δευτ. 10,8 Κατά την εποχόν δε εκείνην εξεχώρισεν ο Κυριος την φυλήν Λευί από τας άλλας φυλάς και ώρισε να μεταφέρη αυτή την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, να παρίσταται ενώπιον του Κυρίου, να λειτουργή και εν τω ονόματι του Κυρίου, να ευλογή τον λαόν, όπως γίνεται μέχρι σήμερα.

Δευτ. 10,9 διά τούτο ουκ έστι τοίς Λευίταις μερίς και κλήρος εν τοίς αδελφοίς αυτών· Κύριος αυτός κλήρος αυτού, καθότι είπεν αυτώ.

Δευτ. 10,9 Δια τούτο δεν υπάρχει μερίδιον γης και κληρονομία στους Λευίτας μεταξύ των άλλων Ισραηλιτών, διότι αυτός ο ίδιος ο Κυριος, είναι η κληρονομία της φυλής Λευί, όπως είπεν εις αυτήν.

Δευτ. 10,10 καγώ ειστήκειν εν τώ όρει τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας, και εισήκουσε Κύριος εμού και εν τώ καιρώ τούτω, και ουκ ηθέλησε Κύριος εξολοθρεύσαι υμάς.

Δευτ. 10,10 Εγώ έμεινα στο όρος Σινά τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας και προσηυχόμην δια σας· και ο

Κυριος ηκουσε την πρρασευχήν μου κατά τον καιρόν εκείνον και δεν ηθέλησε να σας εξολοθρεύση.

Δευτ. 10,11 και είπε Κύριος προς με· βάδιζε, άπαρον εναντίον του λαού τούτου, και εισπορευέσθωσαν και κληρονομήτωσαν την γήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν αυτών δούναι αυτοίς.

Δευτ. 10,11 Αλλά είπεν ο Κυριος προς εμέ· Πηγαίνε, αναχώρησε ως αρχηγός και προπορευόμενος του λαού αυτού, και ας εισέλθουν οι Ισραηλίται, δια να κληρονομήσουν την χώραν, την οποίαν με όρκον στους προπάτοράς των υπεσχέθην εγώ να δώσω εις αυτούς.

Δευτ. 10,12 Καί νύν, Ισραήλ, τι Κύριος ο Θεός σου αιτείται παρά σου, αλλ ή φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν σου και πορευέσθαι εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού και αγαπάν αυτόν και λατρεύειν Κυριώ τώ Θεώ σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου,

Δευτ. 10,12 Και τώρα, λαέ του Ισραήλ, τι άλλο ζητεί από σένα ο Θεός σου αντί όλων των ευεργεσιών του, ειμή μόνον να φοβήσαι τον Θεόν σου, να βαδίζης εις όλας τας οδούς αυτού, να αγαπάς και να λατρεύης Κυριον τον Θεόν σου, με όλην σου την καρδιάν και με όλην σου την ψυχήν,

Δευτ. 10,13 φυλάσσεσθαι τας εντολάς Κυρίου τού Θεού σου και τα δικαιώματα αυτού, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, ίνα εύ σοι ή;

Δευτ. 10,13 να τηρής τας εντολάς Κυρίου του Θεού σου και τους νόμους του, όσα εγώ σήμερα σε διατάσσω, δια να είσαι έτσι ευτυχής;

Δευτ. 10,14 ιδού Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός και ο ουρανός τού ουρανού, η γη και πάντα όσα εστίν εν αυτή;

Δευτ. 10,14 Ιδού ο ουρανός και ο υπεράνω του γήϊνου ουρανού έναστρος ουρανός, η γη και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν, ανήκουν στον Κυριον και Θεόν σου.

Δευτ. 10,15 πλήν τους πατέρας υμών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, και εξελέξατο το σπέρμα αυτών μετ αυτούς υμάς παρά πάντα τα έθνη κατά την ημέραν ταύτην.

Δευτ. 10,15 Εν τούτοις από όλους εν τη γη λαούς εξέλεξεν ο Κυριος τους προγόνους σας να τους αγαπά και τους προστατεύη ιδιαίτέρως και έπειτα από αυτούς εξέλεξε τους απογόνους των, δηλαδή σας, ανάμεσα από όλα τα έθνη κατά τους χρόνους τούτους.

Δευτ. 10,16 και περιτεμείσθε την σκληροκαρδιαν υμών και τον τράχηλον υμών ου σκληρυνείτε έτι·

Δευτ. 10,16 Απέναντι λοιπόν των δωρεών αυτών του Θεού πρέπει και σεις να περικόψετε και να πετάξετε από επάνω σας την σκληρότητα και ανυπακοήν της καρδιάς σας και να μη κρατήτε σκληρόν και άκαμπτον τον τράχηλόν σας απέναντι των εντολών του Κυρίου.

Δευτ. 10,17 ο γάρ Κύριος ο Θεός υμών ούτος Θεός των θεών και Κύριος των κυριών, ο Θεός ο μέγας και ισχυρός και φοβερός, όστις ου θαυμάζει πρόσωπον, ουδ ου μη λάβη δώρον,

Δευτ. 10,17 Διότι Κυριος ο Θεός σας, αυτός είναι ο αληθινός Θεός, Θεός των θεών και Κυριος των κυριών, ο Θεός ο μέγας, ο ισχυρός και φοβερός, ο οποίος δεν καταπλήσσεται από πρόσωπα, όσον έξοχα και αν είναι αυτά, και δεν θα δελεασθή με δώρα, ώστε να μη κρίνη δικαίως.

Δευτ. 10,18 ποιών κρίσιν προσήλυτω και ορφανώ και χήρα, και αγαπά τον προσήλυτον δούναι αυτώ άρτον και ιμάτιον.

Δευτ. 10,18 Είναι Θεός δίκαιος, ο οποίος κρίνει δικαίως και αποδίδει το δίκαιον στον ξένον, στο ορφανόν, εις την χήραν, και αγαπά τον ξένον, ώστε να δίδη και εις αυτόν άρτον και ένδυμα.

Δευτ. 10,19 και αγαπήσετε τον προσήλυτον· προσήλυτοι γάρ ήτε εν γη Αιγύπτω.

Δευτ. 10,19 Και σεις πρέπει να αγαπήσετε τον ξένον, διότι κάποτε, εκεί εις την Αίγυπτον, υπήρξατε και σεις ξένοι.

Δευτ. 10,20 Κύριον τον Θεόν σου φοβηθήση και αυτώ λατρεύεις και προς αυτόν κολληθήση και επί τώ ονόματι αυτού ομή·

Δευτ. 10,20 Κυριον τον Θεόν σου μόνον αυτόν να φοβήσαι και αυτόν να λατρεύης και εις αυτόν θα προσκολληθής και στο όνομα αυτού θα ορκίζεσαι.

Δευτ. 10,21 ούτος καύχημά σου και ούτος Θεός σου, όστις εποίησεν εν σοί τα μεγάλα και τα ένδοξα ταύτα, ά είδοσαν οι οφθαλμοί σου.

Δευτ. 10,21 Αυτός ο Θεός σου θα είναι το καύχημά σου, ο οποίος επραγματοποίησεν εις σε τα μεγάλα και ένδοξα αυτά, τα οποία είδον τα μάτια σου.

Δευτ. 10,22 εν εβδομήκοντα ψυχαίς κατέβησαν οι πατέρες σου εις Αίγυπτον, νυνί δε εποίησέ σε Κύριος ο Θεός σου ωσει τα άστρα τού ουρανού τώ πλήθει.

Δευτ. 10,22 Ενθυμήσου, ότι εβδομήκοντα ήσαν όλοι-όλοι οι, πρόγονοί σου, ο Ιακώβ με τους απογόνους του, οι οποίοι κατέβησαν από την Χαναάν εις την Αίγυπτον. Τώρα δε ο Κυριος σας επλήθυσε τόσον πολύ, ώστε κατά τον αριθμόν να είσθε όσα είναι τα άστρα του ουρανού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Δευτ. 11,1 Καί αγαπήσεις Κυριον τον Θεόν σου και φυλάξη τα φυλάγματα αυτού και τα δικαιώματα αυτού και τας εντολάς αυτού και τας κρίσεις αυτού πάσας τας ημέρας.

Δευτ. 11,1 Πρέπει, λοιπόν, να αγαπήσης Κυριον τον Θεόν σου και να τηρήσης όσα σου ζητεί να φυλάξης, δηλαδή τους νόμους του, τας εντολάς του και τας διατάξιστου, όλας τας ημέρας της ζωής σου.

Δευτ. 11,2 και γνώσεσθε σήμερα, ότι ουχί τα παιδιά υμών, όσοι ουκ οίδασιν ουδέ είδοσαν την παιδείαν Κυρίου τού Θεού σου και τα μεγαλεία αυτού και την χείρα την κραταιάν και τον βραχίονα τον υψηλόν

Δευτ. 11,2 Σας καλώ σήμερα να κατανοήσετε τας δωρεάς του Θεού. Δεν απευθύνομαι εις τα παιδιά σας, τα οποία δεν εγνώρισαν και ούτε είδον την στοργικήν και παιδαγωγικήν φροντίδα του Κυρίου δια σας, τα μεγάλα του έργα, την παντοδύναμον δεξιάν του, την μεγαλειώδη δύναμίν του,

Δευτ. 11,3 και τα σημεία αυτού και τα τέρατα αυτού, όσα εποίησεν εν μέσω Αιγύπτου Φαραώ βασιλεί Αιγύπτου και πάση τή γη αυτού,

Δευτ. 11,3 τα σημάδια της παντοδυναμίου παρουσίας του και τα καταπληκτικά θαύματα, όσα έκαμε εις όλην την Αίγυπτον, εναντίον του Φαραώ και εναντίον όλης της χώρας του,

Δευτ. 11,4 και όσα εποίησε την δύναμιν των Αιγυπτίων, τα άρματα αυτών και την ίππον αυτών, και την δύναμιν αυτών, ως επέκλυσε το ύδωρ της θαλάσσης της ερυθράς επί προσώπου αυτών καταδιωκόντων αυτών εκ των οπίσω υμών και

απόλεσεν αυτούς Κύριος έως της σήμερον ημέρας,

Δευτ. 11,4 όσα έκαμε εναντίον της στρατιωτικής δυνάμεως των Αιγυπτίων, των πολεμικών αρμάτων, του ιππικού των, εναντίον όλης της ισχυράς δυνάμεώς των, πως, δηλαδή, το ύδωρ της Ερυθράς Θαλάσσης κατεπλημμύρησεν εναντίον αυτών, τότε που σας κατεδίωκον κατά πόδας, και τους κατέστρεψεν ο Κυριος, όπως και μέχρι σήμερον το βλέπει κανείς.

Δευτ. 11,5 και όσα εποίησεν υμίν εν τή ερήμω, έως ήλθετε εις τον τόπον τούτον,

Δευτ. 11,5 Ομιλώ προς σας, δια να ενθυμηθήτε πόσα άλλα θαύματα έκαμε προς χάριν σας ο Θεός, εις την έρημον, μέχρις ότου ήλθατε στον τόπον τούτον.

Δευτ. 11,6 και όσα εποίησε τώ Δαθάν και Αβειρών υιούς Ελιαβ υιού ουβήν, ούς ανοίξασα η γη το στόμα αυτής κατέπιεν αυτούς και τους οίκους αυτών και τας σκηνάς αυτών και πάσαν αυτών την υπόστασιν την μετ αυτών εν μέσω παντός Ισραήλ,

Δευτ. 11,6 Όσα έκαμε εναντίον του Δαθάν και του Αβειρών, οι οποίοι ήσαν υιοί του Ελιαβ, υιού του Ρουβήν, τους οποίους ήνοιξεν η γη το στόμα της και κατέπιεν αυτούς και τας οικογενείας των και τας σκηνάς των και όλα τα υπάρχοντά των, εν μέσω όλου του ισραηλιτικού λαού.

Δευτ. 11,7 ότι οι οφθαλμοί υμών εώρακαν πάντα τα έργα Κυρίου τα μεγάλα, όσα εποίησεν εν υμίν σήμερον.

Δευτ. 11,7 Είδατε, με τα ίδια σας τα μάτια, όλα τα μεγάλα και θαυμαστά έργα του Κυρίου, όσα έκαμεν ο Θεός μέχρις σήμερον ενώπιόν σας.

Δευτ. 11,8 και φυλάξεσθε πάσας τας εντολάς αυτού, όσας εγώ εντέλλομαί σοι σήμερον, ίνα ζητε και πολυπλασιασθήτε και εισελθόντες κληρονομήσετε την γην, εις ήν υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εκεί κληρονομήσαι αυτήν,

Δευτ. 11,8 Φυλάξατε, λοιπόν, όλας τας εντολάς του, τας οποίας εγώ σήμερον σας παραγγέλλω, δια να ζητε και πληθυνθήτε, δια να εισέλθετε και καταλάβετε ως ιδικήν σας την γην της Επαγγελίας, προς την οποίαν διαβαίνετε τώρα τον Ιορδάνην ποταμόν, δια να γίνετε κύριοι αυτής.

Δευτ. 11,9 ίνα μακροημερεύσητε επί της γής, ής ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών δούναι αυτοίς και τώ σπέρματι αυτών μετ αυτούς, γην ρέουσαν γάλα και μέλι

Δευτ. 11,9 Συμμορφωθήτε προς το θέλημα του Θεού, δια να ζησετε πολλές ημέρας εις την χώραν, την οποίαν με όρκον υπεσχέθη να την δώση ο Κυριος στους προπάτοράς σας και έπειτα από αυτούς εις σας, τους απογόνους των, την γην της Επαγγελίας, την ρέουσαν γάλα και μέλι.

Δευτ. 11,10 έστι γάρ η γη, εις ήν εισπορεύη εκεί κληρονομήσαι αυτήν, ουχ ώσπερ γη Αιγύπτου εστιν, όθεν εκπεπόρευσθε εκείθεν, όταν σπείρωσι τον σπόρον και ποτίζωσι τοίς ποσίν αυτών ωσει κήπον λαχανείας

Δευτ. 11,10 Είναι δε η χώρα, προς την οποίαν βαδίζετε δια να την κληρονομήσετε, όχι όπως είναι η χώρα της Αιγύπτου, από την οποίαν εξήλθατε. Εκεί όταν ρίπτουν τον σπόρον, ποτίζουν την γην, ως εάν είναι λαχανόκηπος, με ποτιστικά μέσα, που τα κινούν με τα πόδια των.

Δευτ. 11,11 η δε γη, εις ήν εισπορεύη εκεί κληρονομήσαι αυτήν, γη ορεινή και πεδινή, εκ τού νετού τού ουρανού πίεται ύδωρ,

Δευτ. 11,11 Ενώ η χώρα, εις την οποίαν σεις πορεύεσθε δια να την καταλάβετε ως ιδιοκτησίαν σας, είναι χώρα ορεινή και πεδινή, ποτίζεται δε και χορταίνει από το νερό της βροχής που έρχεται εκ του ουρανού.

Δευτ. 11,12 γη, ήν Κύριος ο Θεός σου επισκοπείται αυτήν διαπαντός, οι οφθαλμοί Κυρίου τού Θεού σου επ αυτής απ αρχής τού ενιαυτού και έως συντελείας τού ενιαυτού.

Δευτ. 11,12 Είναι χώρα, την οποίαν Κυριος ο Θεός σου επιβλέπει πάντοτε και επιμελείται, επί της οποίας οι οφθαλμοί του Κυρίου με στοργήν επιβλέπουν από την αρχήν έως το τέλος εκάστου έτους.

Δευτ. 11,13 Εάν δε ακοή ακούσητε πάσας τας εντολάς, ας εγώ εντέλλομαί σοι σήμερον, αγαπάν Κύριον το Θεόν σου και λατρεύειν αυτώ εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου,

Δευτ. 11,13 Εάν, λοιπόν, ακούσετε και υπακούσετε εις πάσας τας εντολάς, τας οποίας εγώ σήμερον σας δίδω, δηλαδή να αγαπάτε Κυριον τον Θεόν σας και αυτόν να λατρεύετε με όλην σας την καρδιαν και με όλην σας την διάνοιαν,

Δευτ. 11,14 και δώσει τον νετόν τή γη σου καθ ώραν πρώϊμον και όψιμον, και εισοίσεις τον σίτον σου και τον οίνόν σου και το έλαιόν σου

Δευτ. 11,14 Ο Θεός θα στέλλη (ποτιστικήν) βροχήν εις την γην σας, πρώϊμον και όψιμον, εις τον κατάλληλον καιρόν, και θα συγκομίζετε το σιτάρι σας, τον οίνον σας και το έλαιόν σας.

Δευτ. 11,15 και δώσει χορτάσματα εν τοίς αγρούς σου τοίς κτήνεσί σου

Δευτ. 11,15 Θα δίδη επίσης ο Θεός πλούσια χόρτα στους αγρούς σας, άφθονον βοσκήν δια τα ζώα σας.

Δευτ. 11,16 και φαγών και εμπλησθείς πρόσεχε σεαυτώ, μη πλατυνθή η καρδιά σου και παραβήτε και λατρεύσητε θεοίς ετέροις και προσκυνήσητε αυτοίς,

Δευτ. 11,16 Όταν όμως φάγετε και χορτασθήτε, προσέχετε στον εαυτόν σας, μήπως τυχόν ανοίξη εις τα υλικά διάπλατα η καρδιά σας και δελεαζόμενοι από τας τέρψεις παραβήτε το θέλημα του Κυρίου και λατρεύσετε άλλους θεούς και προσκυνήσετε αυτούς,

Δευτ. 11,17 και θυμωθείς οργή Κύριος εφ υμίν και συσχή τον ουρανόν, και ουκ έσται νετός, και η γη ου δώσει τον καρπόν αυτής, και απολείσθε εν τάχει από της γής της αγαθής, ής Κύριος έδωκεν υμίν.

Δευτ. 11,17 Οπότε θα οργισθή ο Κυριος εναντίον σας και θα κλείση τον ουρανόν. Και τότε δεν θα πέση βροχή εις την γην και η χώρα δεν θα δώση τους καρπούς της και σεις θα καταστραφήτε αμέσως από το πρόσωπον της ευφόρου και πλουσίας γης, την οποίαν σας έδωκεν ο Κυριος.

Δευτ. 11,18 και εμβάλειτε τα ρήματα ταύτα εις την καρδιαν υμών και εις την ψυχήν υμών και αφάψετε αυτά εις σημείον επί της χειρός υμών, και έσται ασάλευτον πρό οφθαλμών υμών

Δευτ. 11,18 Βαλετε τα λόγια αυτά εις την διάνοιάν σας και εις την καρδιαν σας, δέσατέ τα, ως σημείον Θεού, εις τα χέρια σας, δια να είναι πάντοτε σταθερά εμπρός εις τα μάτια σας.

Δευτ. 11,19 και διδάξετε αυτά τα τέκνα υμών λαλείν εν αυτοίς καθημένους εν οίκω και πορευομένους εν οδώ και καθεύδοντας και διανισταμένους.

Δευτ. 11,19 Αυτά τα λόγια του Θεού πρέπει να τα διδάξετε εις τα παιδιά σας, δια να συνομιλούν γύρω από αυτά, όταν κάθωνται στο σπίτι, όταν περιπατούν στον δρόμον, όταν ετοιμαζώνται να κοιμηθούν και όταν σηκώνωνται από τον ύπνον.

Δευτ. 11,20 και γράψετε αυτά επί τας φλιάς των οικιών υμών και των πυλών υμών,
Δευτ. 11,20 Θα γράψετε αυτά στους παραστάτας της θύρας των οικιών σας και εις όλας τας θύρας σας.
Δευτ. 11,21 ίνα μακροημερεύσητε και αι ημέραι των υιών υμών επί της γής, ής ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών δούναί αυτοίς, καθώς αι ημέραι τού ουρανού επί της γής.
Δευτ. 11,21 Θα τηρήσετε όλα αυτά δια να μακροημερεύσητε σεις οι ίδιοι, και δια να γίνουν πολλάι και μακραί αι ημέραι των παιδιών σας επάνω εις την γην, την οποίαν ωρκίσθη ο Κυριος στους προπάτοράς σας να τους την δώση, να γίνουν όσαι αι ημέραι του ουρανού επί της γής, να διαρκέσουν μέχρι τέλους του κόσμου.
Δευτ. 11,22 και έσται εάν ακοή ακούσητε πάσας τας εντολάς ταύτας, ας εγώ εντέλλομαι σοι σήμεραν ποιείν, αγαπάν Κύριον τον Θεόν ημών και πορεύεσθαι εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού και προσκολλάσθαι αυτώ,
Δευτ. 11,22 Εάν με την καρδιά και την ψυχήν σας υπακούσετε εις όλας αυτάς τας εντολάς, τας οποίας εγώ σας δίδω δια να τηρήσετε, εάν δηλαδή αγαπάτε Κυριον τον Θεόν σας και βαδίζετε στον δρόμον των εντολών του και εισθε προσκολλημένοι με πίστιν εις αυτόν,
Δευτ. 11,23 και εκβαλεί Κύριος πάντα τα έθνη ταύτα από προσώπου υμών, και κληρονομήσετε έθνη μεγάλα και ισχυρά μάλλον ή υμείς.
Δευτ. 11,23 τότε ο Κυριος θα εκδώξη από εμπρός σας όλα τα εχθρικά προς σας ειδωλολατρικά έθνη και θα κληρονομήσετε σεις την χώραν και τα αγαθά εθνών πολύ μεγαλυτέρων και ισχυρότερων από σας.
Δευτ. 11,24 πάντα τον τόπον, ού εάν πατήση το ίχνος τού ποδός υμών, υμίν έσται από της ερήμου και Αντιλιβάνου και από τού ποταμού τού μεγάλου, ποταμού Ευφράτου, και έως της θαλάσσης της επί δυσμών έσται τα όριά σου.
Δευτ. 11,24 Καθε τόπος, τον οποίον θα πατήσουν τα πόδια σας θα είναι ιδικός σας. Από την έρημον περιοχών του νότου έως το όρος Αντιλιβανον προς βρραν, από τον μεγάλον ποταμόν τον Ευφράτην και δυτικώς μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης θα εκταθούν τα όρια της χώρας σας.
Δευτ. 11,25 ουκ αντιστήσεται ουδείς κατά πρόσωπον υμών· τον φόβον υμών και τον τρόμον υμών επιθήσει Κύριος ο Θεός υμών επί πρόσωπον πάσης της γής, εφ ής αν επιβήτε επ αυτής, ον τρόπον ελάλησε προς υμάς.
Δευτ. 11,25 Κανείς δεν θα αντισταθή ενώπιόν σας. Τον φόβον και τον τρόμον σας, θα εμβάλη Κυριος ο Θεός σας στους ανθρώπους όλων των χωρών, προς τας οποίας σεις θα απλωθήτε, όπως σας υπεσχέθη ο Θεός.
Δευτ. 11,26 Ιδού εγώ δίδωμι ενώπιον υμών σήμεραν την ευλογίαν και την κατάραν·
Δευτ. 11,26 Ιδού, εγώ σας δίδω σήμεραν και παραθέτω ενώπιόν σας την ευλογίαν μου και την κατάραν μου.
Δευτ. 11,27 την ευλογίαν, εάν ακούσητε τας εντολάς Κυρίου τού Θεού υμών, όσας εγώ εντέλλομαι υμίν σήμεραν,
Δευτ. 11,27 Την ευλογίαν, εάν υπακούσετε εις τας εντολάς Κυρίου του Θεού σας, όσας εγώ σήμεραν παραγγέλλω προς σας.
Δευτ. 11,28 και την κατάραν, εάν μη ακούσητε τας εντολάς Κυρίου τού Θεού ημών, όσα εγώ εντέλλομαι υμίν σήμεραν, και πληνηθήτε από της οδού, ής ενετειλάμην υμίν, πορευθέντες· λατρεύειν θεοίς ετέροις, ούς ουκ οίδατε.
Δευτ. 11,28 Την κατάραν δε, εάν δεν υπακούσετε εις τας εντολάς Κυρίου του Θεού μας, τας οποίας εγώ σήμεραν σας δίδω, εάν παρεκκλίνετε και απομακρυνθήτε από την οδόν, την οποίαν σας διέταξα, και πορευθήτε να λατρεύετε θεούς άλλους, τους οποίους προηγουμένως δεν εγνωρίζατε.
Δευτ. 11,29 και έσται όταν εισαγάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γήν, εις ήν διαβαίνεις εκεί κληρονομήσαι αυτήν, και δώσεις την ευλογίαν επ όρος Γαριζίν και την κατάραν επ όρος Γαιβάλ.
Δευτ. 11,29 Όταν δε Κυριος ο Θεός σας σας εισαγάγη εις την χώραν, προς την οποίαν μεταβαίνετε δια να την καταλάβετε, θα απαγγείλετε τας μεν ευλογίας στο όρος Γαριζίν, τας δε κατάρας στο όρος Γαιβάλ.
Δευτ. 11,30 (ουκ ιδού ταύτα πέραν τού Ιορδάνου οπίσω οδόν δυσμών ηλίου εν γη Χαναάν το κατοικούν επί δυσμών εχόμενον τού Γολγól πλησίον της δρυός της υψηλής·)
Δευτ. 11,30 (Τα όρη αυτά δεν ευρίσκονται πέραν του Ιορδάνου, οπίσω της οδού, που οδηγεί προς δυσμάς, εις την χώραν των Χαναανίων, οι οποίοι κατοικούν δυτικώς πλησίον του Γολγól και πλησίον της υψηλής δρυός·)
Δευτ. 11,31 υμείς γάρ διαβαίνετε τον Ιορδάνην εισελθόντες κληρονομήσαι την γήν, ήν Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν υμίν εν κλήρω πάσας τας ημέρας, και κατοικήσετε εν αυτή·
Δευτ. 11,31 Ανακοινώνω αυτά προς σας τώρα, διότι εντός ολίγου θα διαβήτε τον Ιορδάνην ποταμόν, δια να εισέλθετε και κληρονομήσετε την γην, την οποίαν Κυριος ο Θεός σας δίδει ως κλήρον σας όλας τας ημέρας της ζωής σας, δια να κατοικήσετε εις αυτήν.
Δευτ. 11,32 και φυλάξεσθε τού ποιείν πάντα τα προστάγματα αυτού και τας κρίσεις ταύτας, όσας εγώ δίδωμι ενώπιον υμών σήμεραν.
Δευτ. 11,32 Θα προσέξετε, λοιπόν, ώστε να τηρήτε όλας τας εντολάς του, όλα τα προστάγματά του και τας κρίσεις του, όσας εγώ σήμεραν παραθέτω ενώπιόν σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Δευτ. 12,1 Καί ταύτα τα προστάγματα και αι κρίσεις, ας φυλάξετε τού ποιείν εν τή γη, ήν Κύριος ο Θεός των πατέρων υμών δίδωσιν υμίν εν κλήρω πάσας τας ημέρας, ας υμείς ζητε επί της γής.
Δευτ. 12,1 Αυτά δε είναι τα προστάγματα κα αι διατάξεις, τας οποίας θα φροντίσετε να τηρήτε εις την χώραν, την οποίαν Κυριος ο Θεός των πατέρων σας δίδει ως κληρονομίαν σας όλας τας ημέρας, που θα ζήσετε επί της γής.
Δευτ. 12,2 απωλεία απολείτε πάντας τους τόπους, εν οίς ελάτρευσαν εκεί τοίς θεοίς αυτών, ούς υμείς κληρονομείτε αυτούς, επί των ορέων των υψηλών και επί των θινών και υποκάτω δένδρου δασέος.
Δευτ. 12,2 Θα καταστρέψετε εξ ολοκλήρου όλους τους τόπους, επάνω στους οποίους οι ειδωλολάτραι ελάτρευσαν τους θεούς των· τόπους οι οποίοι θα γίνουν πλέον ιδικοί σας· επάνω εις τα υψηλά όρη και στους λόφους και κάτω από βαθύσκια δένδρα.
Δευτ. 12,3 και κατασκάψετε τους βωμούς αυτών και συντριψετε τας στήλας αυτών και τα άλση αυτών εκκόψετε και τα γλυπτά των θεών αυτών κατακαύσετε πυρί, και απολείται το όνομα αυτών εκ τού τόπου εκείνου.
Δευτ. 12,3 Θα κατασκάψετε εκ θεμελίων τους βωμούς των, θα συντριψετε τας ειδωλολατρικάς στήλας των, θα κόψετε από την ρίζαν τα ιερά δάση των, θα καύσετε στο πυρ τα αγάλματα των θεών των, και αυτά ακόμη τα ονόματά των θα τα εξαλείψετε από εκείνους τους τόπους.

Δευτ. 12,4 ου ποιήσετε ούτω Κυρίω τώ Θεώ υμών,

Δευτ. 12,4 Δεν θα κάμετε όμως το ίδιο πράγμα δια τον Κυριον και Θεόν σας.

Δευτ. 12,5 αλλ ή εις τον τόπον, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου εν μια των πόλεων υμών επονομάσαι το όνομα αυτού εκεί και επικληθήναι, και εκζητήσετε και εισελεύσεσθε εκεί

Δευτ. 12,5 Αλλά θα προσέρχεσθε να ζητήτε αυτόν, στον τόπον, τον οποίον θα εκλέξη Κυριος ο Θεός σας, εις μίαν από τας πόλεις σας, δια να τιμάται ιδιαιτέρως εκεί το όνομά του.

Δευτ. 12,6 και οίσετε εκεί τα ολοκαυτώματα υμών και τα θυσιάσματα υμών και τας απαρχάς υμών και τας ευχάς υμών και τα εκούσια υμών και τας ομολογίας υμών, τα πρωτότοκα των βοών υμών και των προβάτων υμών

Δευτ. 12,6 Εκεί θα προσφέρετε τα ολοκαυτώματά σας, τας θυσίας σας, τους πρώτους καρπούς από τα προϊόντα σας, τα ταξίματά σας, τας άλλας αυτοπροαιρέτους προσφοράς σας, ο,τι άλλο ηθέλατε ξεχωρίσει δια τον Κυριον, τα πρωτότοκα από τα βόδια σας και από τα πρόβατά σας.

Δευτ. 12,7 και φάγεσθε εκεί εναντίον Κυρίου τού Θεού υμών και ευφρανθήσεσθε επί πάσιν, ού εάν επιβάλητε την χείρα, υμείς και οι οικoi υμών, καθότι ευλόγησέ σε Κύριος ο Θεός σου.

Δευτ. 12,7 Εκεί θα φάτε ενώπιον Κυρίου του Θεού σας και θα ευφρανθήτε δι' όλα αυτά, τα οποία προσφέρετε με το χέρι σας· θα είσθε ευτυχείς σεις και αι οικογενείαι σας, με όλα όσα σας ηυλόγησεν Κυριος ο Θεός σας.

Δευτ. 12,8 ου ποιήσετε πάντα όσα ημείς ποιούμεν ώδε σήμερον, έκαστος το αρεστόν ενώπιον αυτού·

Δευτ. 12,8 Δεν θα κάμετε αυτά, που ημείς σήμερον κάμνομεν εδώ, όπου ο καθένας κάμνει ο,τι του αρέσει,

Δευτ. 12,9 ου γάρ ήκατε έως τού νύν εις την κατάπαυσιν και εις την κληρονομίαν ήν Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν υμίν.

Δευτ. 12,9 διότι δεν έχετε εισέλθει ακόμη εις την ανάπαυσιν και εις την κληρονομίαν την οποίαν ο Κυριος ο Θεός μας δίδει εις σας.

Δευτ. 12,10 και διαβήσεσθε τον Ιορδάνην, και κατοικήσετε επί της γής, ής Κύριος ο Θεός ημών κατακληρονομεί υμίν, και καταπαύσει υμάς από πάντων των εχθρών υμών των κύκλω, και κατοικήσετε μετά ασφαλείας.

Δευτ. 12,10 Όταν όμως διαβήτε τον Ιορδάνην και εγκατασταθήτε εις την γην, την οποίαν Κυριος ο Θεός μας κληροδοτεί εις σας, εκεί όπου θα σας αναπαύση και θα σας κατασφαλίση από όλους τους γύρω εχθρούς σας, και σεις θα κατοικήτε εκεί με ασφάλειαν,

Δευτ. 12,11 και έσται ο τόπος, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί, εκεί οίσετε πάντα, όσα εγώ εντέλλομαι υμίν σήμερον, τα ολοκαυτώματα υμών και τα θυσιάσματα υμών και τα επιδέκατα υμών και τας απαρχάς των χειρών υμών και πάν εκλεκτόν των δώρων υμών, όσα αν εύξησθε Κυρίω τώ Θεώ υμών,

Δευτ. 12,11 τότε στον τόπον, τον οποίον θα εκλέξη ο Κυριος δια να λατρεύετε το όνομά του, εκεί θα προσφέρετε όσα εγώ σήμερον σας διατάσσω, δηλαδή τα ολοκαυτώματά σας, τας θυσίας σας, τα δέκατα των εισοδημάτων σας, τα πρωτογεννήματα από τους κόπους των χειρών σας και κάθε τι εκλεκτόν δώρον από τα δώρα σας, όσα ηθέλατε τάξει προς Κυριον τον Θεόν σας.

Δευτ. 12,12 και ευφρανθήσεσθε εναντίον Κυρίου τού Θεού υμών, υμείς και οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών και οι παίδες υμών και αι παιδίσκαι υμών και ο Λευίτης ο επί των πυλών υμών, ότι ουκ έστιν αυτό μερίς ουδέ κλήρος μεθ υμών.

Δευτ. 12,12 Θα ευφρανθήτε ενώπιον Κυρίου του Θεού σας, σεις και οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, οι δούλοι σας και αι δούλαι σας και ο Λευίτης, ο οποίος ευρίσκεται έξω από την θύραν σας, διότι αυτός δεν έχει μερίδιον και κλήρον μαζί με σας εις την γην της Επαγγελίας.

Δευτ. 12,13 πρόσεχε σεαυτώ, μη ανενέγκης τα ολοκαυτώματά σου εν παντί τόπω, ού εάν ίδης,

Δευτ. 12,13 Προσέχετε στον εαυτόν σας να μη προσφέρετε τα ολοκαυτώματά σας εις οιονδήποτε τόπον, τον οποίον σεις ηθέλατε ιδει και προτιμήσει,

Δευτ. 12,14 αλλ ή εις τον τόπον, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου αυτόν εν μια των φυλών σου, εκεί ανοίσετε τα ολοκαυτώματα υμών και εκεί ποιήσεις πάντα, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερον.

Δευτ. 12,14 αλλά μόνον στον τόπον, τον οποίον ήθελεν εκλέξει Κυριος ο Θεός σου, τον ωρισμένον τόπον εις μίαν από τας δώδεκα φυλάς σας, εκεί θα προσφέρετε τα ολοκαυτώματά σας και όλα όσα εγώ σας διατάσσω σήμερον.

Δευτ. 12,15 αλλ ή εν πάση επιθυμία σου θύσεις και φαγή κρέα κατά την ευλογίαν Κυρίου τού Θεού σου, ήν έδωκέ σοι εν πάση πόλει· ο ακάθατος εν σοί και ο καθαρός επί το αυτό φάγεται αυτό, ως δορκάδα ή έλαφον.

Δευτ. 12,15 Εάν όμως επιθυμήσης να σφάξης ένα ζώον σου και να φάγης το κρέας του, δώρον το οποίον Κυριος ο Θεός σου σου έδωκεν, ημπορείς να το σφάξης και να το φάγης εις οιανδήποτε πόλιν. Από αυτό δύναται να φάγη όχι μόνον ο καθαρός κατά τον Νομον του Θεού, αλλά και ο ακάθατος, όπως αδιαφόρως τρώγετε το ζαρκάδι η το ελάφι.

Δευτ. 12,16 πλην το αίμα ου φάγεσθε, επί την γήν εκχεείτε αυτό ως ύδωρ

Δευτ. 12,16 Αλλά το αίμα αυτόν δεν θα το φάγете· θα το χύσετε εις την γην, όπως χύνετε το νερό.

Δευτ. 12,17 ου δυνήση φαγείν εν ταις πόλεσί σου το επιδέκατον τού σίτου σου και τού οίνου σου και τού ελαίου σου, τα πρωτότοκα των βοών σου και των προβάτων σου και πάσας τας ευχάς, όσας αν εύξησθε, και τας ομολογίας υμών και τας απαρχάς των χειρών υμών,

Δευτ. 12,17 Δεν επιτρέπεται όμως να φάγης μέσα εις τας οιασδήποτε πόλεις σου το δέκατον του σίτου σου και του οίνου σου και του ελαίου σου, τα πρωτότοκα των βοών και των προβάτων σου, τα ταξίματα που ήθελες κάμει προς τον Θεόν, τας αυτοπροαιρέτους προσφοράς και τα πρωτογεννήματα των αγρών σου, που συλλέγετε με τα χέρια σας.

Δευτ. 12,18 αλλ ή εναντίον Κυρίου τού Θεού σου φαγή αυτό εν τώ τόπω, ώ αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου αυτό, σύ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο παίς σου και η παιδίσκη σου και ο προσήλυτος ο εν ταις πόλεσιν υμών, και ευφρανθήση εναντίον Κυρίου τού Θεού σου επί πάντα, ού εάν επιβάλης την χείρά σου.

Δευτ. 12,18 Αυτά, δώρα του Κυρίου και προσφοραί προς τον Κυριον, θα φαγωθούν στον ιερών τόπον, τον οποίον θα εκλέξη δια τον εαυτόν του Κυριος ο Θεός σου. Θα φάγης αυτά συ, ο υιός σου και η κόρη σου, ο δούλος και η δούλη σου και ο ξένος, που θα ευρίσκεται εις τας πόλεις σας. Θα ευφρανθήτε ενώπιον Κυρίου του Θεού σας από όλα αυτά, που θα είναι και των ιδικών σας χειρών έργα.

Δευτ. 12,19 πρόσεχε σεαυτώ, μη εγκαταλίπης τον Λευίτην πάντα τον χρόνον, όσον αν ζής επί της γής.

Δευτ. 12,19 Προσέχετε να μη εγκαταλείψετε αβοηθήτον τον Λευίτην όλον τον καιρόν, που θα ζήτε εις την χώραν σας.

Δευτ. 12,20 Εάν δε εμπλατύνη Κύριος ο Θεός σου τα όριά σου, καθάπερ ελάλησέ σοι, και ερείς· φάγομαι κρέα, εάν

επιθυμία η ψυχή σου ώστε φαγείν κρέα, εν πάση επιθυμία της ψυχής σου φαγή κρέα.

Δευτ. 12,20 Εάν Κυριος ο Θεός σας ευθύνη τα όριά σας, όπως σας υπεσχήθη, και σας δώσει τα αγαθά του, συ δε είπης· Θα φάγω κρέας. Εάν επιθυμή η ψυχή σου να φάγη κρέας, φάγε κατά την επιθυμίαν σου.

Δευτ. 12,21 εάν δε μακράν απέχρη σου ο τόπος, αν εκλέξεται Κύριος ο Θεός σου εκεί επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί, και θύσεις από των βοών σου και από των προβάτων σου, αν δώ ο Θεός σοι, αν τρόπον ενετείλάμην σοι και φαγή εν ταίς πόλεσί σου κατά την επιθυμίαν της ψυχής σου·

Δευτ. 12,21 Εάν ο τόπος, εις τον οποίον μένεις, ευρίσκεται μακράν από τον τόπον, τον οποίον εξέλεξε Κυριος ο Θεός σου, δια να λατρεύεται εκεί το όνομά του, θα σφάξης από τα βόδια του και από τα πρόβατά σου, που σου έχει δώσει ο Θεός, και, όπως σε διέταξα, θα φάγης από αυτά εις τας πόλεις σου σύμφωνα με την επιθυμίαν και την διάθεσίν σου.

Δευτ. 12,22 ως έσθεται η δορκάς και η έλαφος, ούτω φαγή αυτό, ο ακάθαρτος εν σοί και ο καθαρός ωσαύτως έδεται.

Δευτ. 12,22 Όπως αδιαφόρος τρώγεται το ζαρκάδι και το ελάφι, έτσι και συ θα φάγης αυτό. Από αυτό θα φάγη επίσης, όχι μόνον ο κατά τον Νομον του Θεού καθαρός, αλλά και ο ακάθαρτος.

Δευτ. 12,23 πρόσεχε ισχυρώς του μη φαγείν αίμα, ότι το αίμα αυτού ψυχή ου βρωθήσεται ψυχή μετά των κρεών,

Δευτ. 12,23 Πρόσσεχε όμως πολύ να μη φάγης αίμα, διότι το αίμα του ζώου είναι η ζωή του (κάθε δε ζωή ανήκει στον Θεόν). Δεν πρέπει να φαγωθή η ζωή μαζί με το κρέας.

Δευτ. 12,24 ου φάγεσθε, επί την γήν εκχεείτε αυτό ως ύδωρ·

Δευτ. 12,24 Δεν θα φάγετε το αίμα, αλλά θα το χύσετε στο χώμα, όπως το νερό.

Δευτ. 12,25 ου φαγή αυτό, ίνα εϋ σοι γένηται και τοίς υιοίς σου μετά σε, εάν ποιήσης το καλόν και το αρεστόν εναντίον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 12,25 Δεν θα φάγης, λοιπόν, το αίμα του ζώου, δια να ζήσης έτσι ευτυχής συ και οι υιοί σου έπειτα από σε, εάν θα πράξετε το καλόν και ευάρετον ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 12,26 πλήν τα άγια σου, εάν γένηταί σοι, και τας ευχάς σου λαβών ήξεις εις τον τόπον, αν εκλέξεται Κύριος ο Θεός σου επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί,

Δευτ. 12,26 Όμως τας αγίας προσφοράς σου, όταν αυτάς θα τας ετοιμάσης, και τα ταξίματά σου, λάβε τα και πρόσφερε τα στον τόπον, τον οποίον θα εκλέξη Κυριος ο Θεός σου, δια να λατρεύεται εκεί το όνομά του.

Δευτ. 12,27 και ποιήσεις τα ολοκαυτώματά σου· τα κρέα ανοίσεις επί το θυσιαστήριον Κυρίου του Θεού σου, το δε αίμα των θυσιών σου προσχεείς προς την βάση του θυσιαστηρίου Κυρίου του Θεού σου, τα δε κρέα φαγή.

Δευτ. 12,27 Εκεί θα πρoσφέρης τα ολοκαυτώματά σου, το κρέας με το αίμα επάνω στο θυσιαστήριον Κυρίου του Θεού σου. Το αίμα όμως των άλλων θυσιών, θα το χύσης εις την βάση του θυσιαστηρίου Κυρίου του Θεού σου, το δε κρέας αυτών θα το φάγετε σεις.

Δευτ. 12,28 φυλάσσου και άκουε και ποιήσεις πάντας τους λόγους, ούς εγώ εντέλλομαι σοι, ίνα εϋ σοι γένηται και τοίς υιοίς σου δι αιώνος, εάν ποιήσης το αρεστόν και το καλόν εναντίον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 12,28 Πρόσσεχε, άκουε, και θέσε εις εφαρμογήν όλας τας εντολάς, τας οποίας εγώ σε διατάσσω, δια να ζήσης ευτυχής συ και τα τέκνα σου πάντοτε, εφόσον θα πράττης το καλόν και ευάρεστον ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 12,29 Εάν δε εξολοθρεύση Κύριος ο Θεός σου τα έθνη, εις ούς εισπορεύη εκεί κληρονομήσαι την γήν αυτών, από προσώπου σου και κατακληρονομήσης αυτήν, και κατοικήσης εν τή γη αυτών,

Δευτ. 12,29 Όταν δε ο Κυριος εξολοθρεύση τα έθνη, εις τα οποία συ πορεύεσαι, δια να καταλάβης ως ιδικήν σου κληρονομίαν την χώραν αυτών, και την κληρονομήσης και εγκατασταθής εις αυτήν,

Δευτ. 12,30 πρόσσεχε σεαυτώ, μη εκζητήσης επακολουθήσαι αυτοίς μετά το εξολοθρευθήναι αυτούς από προσώπου σου λέγων· πώς ποιούσι τα έθνη ταύτα τοίς θεοίς αυτών, ποιήσω καγώ.

Δευτ. 12,30 πρόσσεχε τον εαυτόν σου, μήπως τυχόν και ζητήσης να ακολουθήσης τρόπους ζωής των εθνών αυτών μετά την εξολοθρευσίν των, λέγων, ότι όπως κάμνουν τα έθνη αυτά στους θεούς των, έτσι θα κάμνω και εγώ στον Θεόν μου.

Δευτ. 12,31 ου ποιήσεις ούτω τώ Θεώ σου· τα γάρ βδελύγματα Κυρίου, ά έμίσησεν, έποίησαν εν τοίς θεοίς αυτών, ότι τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών κατακαίουσιν εν πυρί τοίς θεοίς αυτών.

Δευτ. 12,31 Όχι· δεν θα κάμης συ έτσι στον Θεόν σου· διότι αηδιαστικά και αποκρουστικά πράγματα, τα οποία έμίσησεν ο Θεός, έκαμαν αυτοί προς τους θεούς των, αφού έφθασαν μέχρι του σημείου να καίουν τους υιούς και τας θυγατέρας των εις την φωτιάν χάριν των θεών των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Δευτ. 13,1 Πάν ρήμα ό εγώ εντέλλομαι υμίν σήμερα, τούτο φυλάξη ποιείν· ου προσθήσεις επ αυτό ουδέ αφελείς απ αυτού.

Δευτ. 13,1 Καθε εντολήν, την οποίαν εγώ σήμερα σας δίδω, θα επιμεληθήτε να την εφαρμόσετε. Ούτε θα προσθέσετε τίποτε εις αυτάς, ούτε και θα αφαιρέσετε.

Δευτ. 13,2 εάν δε αναστή εν σοί προφήτης ή ενυπνιαζόμενος το ενύπνιον και δώ σοι σημείον ή τέρας

Δευτ. 13,2 Εάν δε παρουσιασθή μεταξύ σας προφήτης (διδάσκαλος ψευδής) η άνθρωπος, ο οποίος βλέπει και ερμηνεύει όνειρα και σας, είπη ότι θα δώσει κάποιο σημάδι η, θα κάμη κάποιο καταπληκτικό θαύμα,

Δευτ. 13,3 και έλθη το σημείον ή το τέρας, ό ελάλησε προς σε λέγων· πορευθώμεν και λατρεύσωμεν θεοίς ετέροις, ούς ουκ οίδατε,

Δευτ. 13,3 και πραγματοποιήση έστω το σημάδι η το θαύμα, που σας προανήγγειλε, έπειτα δε σας είπη· "Άς πάμε να λατρεύσωμεν άλλους θεούς, τους οποίους δεν γνωρίζετε",

Δευτ. 13,4 ουκ ακούσεσθε των λόγων του προφήτου εκείνου ή του ενυπνιαζομένου το ενύπνιον εκείνο, ότι πειράζει Κύριος ο Θεός σου υμάς ειδέναι, ει αγαπάτε τον Θεόν υμών εξ όλης της καρδίας υμών και εξ όλης της ψυχής υμών.

Δευτ. 13,4 δεν θα δώσετε καμμίαν προσοχήν εις τα λόγια του ψεύδους εκείνου προφήτου η του ενυπνιαστού αλλά να σκεφθήτε ότι Κυριος ο Θεός σου επέτρεψε να γίνουν τα σημεία αυτά, δια να σας δοκιμάση και να γνωρίση, εάν πράγματι αγαπάτε τον Θεόν σας με όλην σας την καρδίαν και με όλην σας την ψυχήν.

Δευτ. 13,5 οπίσω Κυρίου του Θεού υμών πορευέσθε και τούτον φοβηθήσεσθε και της φωνής αυτού ακούσεσθε και αυτά προστεθήσεσθε.

Δευτ. 13,5 Κυριον τον Θεόν σας, αυτόν μόνον θα ακολουθήσητε, αυτόν θα φοβήσθε, αυτού τας εντολάς θα ακούετε και εις

αυτόν θα προσκολληθήτε.

Δευτ. 13,6 και ο προφήτης εκείνος ή ο τυπνιον εντυπνιζόμενος εκείνος αποθανείται· ελάλησε γάρ πλανήσαι σε από Κυριου του Θεού σου του εξαγαγόντος σε εκ γής Αιγύπτου, του λυτρωσαμένου σε εκ της δουλείας, εξώσαι σε από της οδού, ής ενετείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου πορευέσθαι εν αυτή· και αφανείς το πονηρόν εξ υμών αυτών.

Δευτ. 13,6 Ο δε προφήτης εκείνος η ο εντυπνιστής πρέπει να τιμωρηθή δια θανάτου, διότι εδίδαξε ψευδή δια να σε παραπλανήση και σε απομακρύνη από Κυριον τον Θεόν σου, ο οποίος σε έβγαλεν από την χώραν της Αιγύπτου και σε ηλευθέρωσε από την δουλείαν. Αυτός ο προφήτης ηθέλησε να σε ωθήση έξω από τον δρόμον, τον οποίον ο Θεός σε διέταξε να ακολουθής. Πρέπει να τον τιμωρήσης με θάνατον, δια να εξαφανίσης από ανάμεσά σας το κακόν, το οποίον εκείνος ήθελε να σας κάμη.

Δευτ. 13,7 Εάν δε παρακαλέση σε ο αδελφός σου εκ πατρός σου ή εκ μητρός σου ή ο υιός σου ή η θυγάτηρ ή η γυνή σου η εν κόλπω σου ή φίλος ίσος τή ψυχή σου λάθρα λέγων· βαδίσωμεν και λατρεύσωμεν θεοίς ετέροις, ούς ουκ ήδεις σύ και οι πατέρες σου,

Δευτ. 13,7 Εάν δε ακόμη και αυτός ο αδελφός σου, ο ομοπάτριος σε παρακαλέση η ο ομομήτριος, η ο υιός σου, η η κόρη σου, η η σύζυγος, που κρατείς εις την αγκάλην σου, η ο ισόψυχος φίλος σου και σου είπη κρυφίως “πάμε να λατρεύσωμεν άλλους θεούς, τους οποίους ούτε συ εγνώριζες, ούτε οι πατέρες σου,

Δευτ. 13,8 από των θεών των εθνών των περικύκλω υμών, των εγγιζόντων σοι ή των μακράν από σου, απ άκρου της γής έως άκρου της γής,

Δευτ. 13,8 οι οποίοι θεοί είναι από τους θεούς των γύρω μας ειδωλολατρικών λαών”, αυτών που ευρίσκονται πλησίον σου η μακράν από σε, στο ένα η, στο άλλο άκρον της γης,

Δευτ. 13,9 ου συνθελήσεις αυτώ και ουκ εισακούση αυτού και ου φείσεται ο οφθαλμός σου επ αυτώ, ουκ επιποθήσεις επ αυτώ ουδ ου μη σκεπάσης αυτόν·

Δευτ. 13,9 όχι μόνον δεν θα συμφωνήσης με αυτόν και δεν θα δεχθής τας πονηράς προτάσστου, αλλά δεν θα τον λυπηθή το μάτι σου, δεν θα τον λυπηθής και ούτε θα τον συγκαλύψης.

Δευτ. 13,10 αναγγέλων αναγγελείς περί αυτού, και αι χείρες σου έσονται επ αυτόν εν πρώτοις αποκτείνει αυτόν, και αι χείρες παντός του λαού επ εσχάτω,

Δευτ. 13,10 Θα τον καταγγείλης αμέσως, δια να καταδικασθή εις θάνατον· και στον λιθοβολισμόν του αι χείρες σου θα ριφουν πρώται τον λίθον εναντίον του, διότι συ υπήρξες ο μάρτυς της κατηγορίας, και έπειτα αι χείρες του λαού θα τον λιθοβολήσουν.

Δευτ. 13,11 και λιθοβολήσουσιν αυτόν εν λίθοις, και αποθανείται, ότι εξήτησεν αποστήσαι σε από Κυριου του Θεού σου του εξαγαγόντος σε εκ γής Αιγύπτου, εξ οικου δουλείας.

Δευτ. 13,11 Θα τον θανατώσουν δια λιθοβολισμού, θα τιμωρηθή δια θανάτου, διότι επεζήτησε να σε απομακρύνη από τον Κυριον και Θεόν σου, ο οποίος σε έβγαλε από την Αιγυπτον, από την χώραν της δουλείας.

Δευτ. 13,12 και πάς Ισραήλ ακούσας φοβηθήσεται και ου προσθήσωσι ποιήσαι έτι κατά το πονηρόν τούτο εν υμίν.

Δευτ. 13,12 Όταν δε οι Ισραηλίται πληροφορηθούν την τιμωρίαν αυτήν, θα φοβηθούν και δεν θα τολμήση κανείς να επαναλάβη την κακήν αυτήν πράξιν μεταξύ σας.

Δευτ. 13,13 Εάν δε ακούσης εν μια των πόλεων σου, ών Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι κατοικείν σε εκεί, λεγόντων·

Δευτ. 13,13 Εάν δε εις μίαν από τας πόλεις, την οποίαν Κυριος ο Θεός σας έδωσε ως κατοικίαν σας, ακούσης να λέγουν·

Δευτ. 13,14 εξήλθοσαν άνδρες παράνομοι εξ υμών και απέστησαν πάντας τους κατοικούντας την γήν αυτών λέγοντες πορευθώμεν και λατρεύσωμεν θεοίς ετέροις, ούς ουκ ήδειτε,

Δευτ. 13,14 “εβγήκαν παράνομοι άνδρες από σας και απεμάκρυναν από τον Θεόν τους κατοίκους της πολεώς των, λέγοντες δολίως, ας πάμε να λατρεύσωμεν άλλους θεούς, τους οποίους δεν εγνωρίζατε”,

Δευτ. 13,15 και ετάσεις και ερωτήσεις και ερευνησεις σφόδρα, και ιδού αληθής σαφώς ο λόγος, γεγένηται το βδέλυγμα τούτο εν υμίν,

Δευτ. 13,15 συ, θα εξετάσης, θα ερωτήσης, θα ερευνησης με πολλήν επιμέλειαν και προσοχήν και εάν αποδειχθή αληθινή και βεβαία αυτή η κατηγορία, εάν δηλαδή όντως έλαβε χώραν μεταξύ σας αυτό το βδελυρόν γεγονός,

Δευτ. 13,16 αναιρών ανελεύς πάντας τους κατοικούντας εν τή γη εκείνη εν φόνω μαχαίρας, αναθέματι αναθεματιείτε αυτήν και πάντα τα εν αυτή

Δευτ. 13,16 σεις τότε θα φονεύσετε όλους τους κατοίκους της πόλεως εκείνης εν στόματι μαχαίρας, θα αναθεματίσετε εξ ολοκλήρου αυτήν και όσα υπάρχουν εις αυτήν.

Δευτ. 13,17 και πάντα τα σκύλα αυτής συνάξεις εις τας διόδους αυτής και εμπρήσεις την πόλιν εν πυρί και πάντα τα σκύλα αυτής πανδημεί εναντίον Κυριου του Θεού σου, και έσται οικητος εις τον αιώνα, ουκ ανοικοδομηθήσεται έτι.

Δευτ. 13,17 Όλα δε τα λάφυρα αυτής θα τα συγκεντρώσετε στους δρόμους της και θα παραδώσετε στο πυρ, την πόλιν και όλα τα λάφυρά της, ενώπιον Κυριου του Θεού σου και θα μείνη η πόλις εκείνη ακατοίκητος παντοτεινά· ουδέποτε πλέον θα ανοικοδομηθή.

Δευτ. 13,18 και ου προσκολληθήσεται ουδέν από του αναθέματος εν τή χειρί σου, ίνα αποστραφή Κύριος από θυμού της οργής αυτού και δώση σοι έλεος και ελεήση σε και πληθύνη σε, ον τρόπον ώμοσε τοίς πατράσι σου,

Δευτ. 13,18 Τιποτε από τα αναθεματισμένα πράγματα της πόλεως εκείνης δεν θα κρατήση το χέρι σου, δια να αποστρέψη έτσι ο Κυριος τον θυμόν και την οργήν του από σας, να σας ευπλαγχνισθή, να σας ελεήση, να σας αυξήση και πολλαπλασιάση, όπως ωρκίσθη στους προγόνους σας.

Δευτ. 13,19 εάν ακούσης της φωνής Κυριου του Θεού σου, φυλάσσειν τας εντολάς αυτού, όσας εγώ εντέλλομαί σοι σήμερα, ποιείν το καλόν και το αρεστόν εναντίον Κυριου του Θεού σου.

Δευτ. 13,19 Και η ευλογία αυτή του Κυριου θα έλθη και θα μείνη εις σας, εάν ακούσετε την φωνήν του, ώστε να τηρήτε τας εντολάς του, τας οποίας εγώ σήμερα σας διατάσσω, να πράττετε το κολόν και το ευάρεστον ενώπιον Κυριου του Θεού σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Δευτ. 14,1 Υιοί εστε Κυριου του Θεού υμών· ουκ επιθήσετε φαλάκρωμα ανά μέσον των οφθαλμών υμών επί νεκρώ·

Δευτ. 14,1 Σεις είσθε τέκνα Κυριου του Θεού σας. Δεν θα ξυρίζετε την κεφαλήν η το πρόσωπόν σας δια τον θάνατον

οιουδήποτε οικείου σας·

Δευτ. 14,2 ότι λαός άγιος εί Κυριώ τώ Θεώ σου, και σε εξελέξατο Κύριος ο Θεός σου γενέσθαι σε λαόν αυτό περιούσιον από πάντων των εθνών των επί προσώπου της γής.

Δευτ. 14,2 διότι είσαι συ λαός εκλεκτός και ξεχωριστός ενώπιον Κυρίου του Θεού σου· ο Θεός σε εξέλεξεν ανάμεσα από όλα τα έθνη της υφηλίου, δια να είσαι ιδιαίτερα του περιουσία, ο εκλεκτός λαός του.

Δευτ. 14,3 Ου φάγεσθε πάν βδέλυγμα.

Δευτ. 14,3 Δεν θα φάγης κανένα ακάθαρτον ζών.

Δευτ. 14,4 ταύτα κτήνη, ά φάγεσθε, μόσχον εκ βοών και αμνόν εκ προβάτων και χίμαρον εξ αιγών,

Δευτ. 14,4 Αυτά δε είναι τα καθαρά ζώα, που έχετε δικαίωμα να τρώγετε· μοσχάρι από τα βόδια, αμνόν από τα πρόβατα, τράγον από τα γίδια.

Δευτ. 14,5 έλαφον και δορκάδα και πύγαργον, όρυγα και καμηλοπάρδαλιν·

Δευτ. 14,5 Επίσης έχετε δικαίωμα να τρώγετε ελάφι, ζαρκάδι, πύγαργον (είδος δορκάδος), όρυγα (είδος αιγάργου) και καμηλοπάρδαλιν.

Δευτ. 14,6 πάν κτήνος διχηλούν οπλήν και ονυχιστήρας ονυχίζον δύο χηλών και ανάγον μηρुकισμόν εν τοίς κτήνεσι, ταύτα φάγεσθε.

Δευτ. 14,6 Γενικώς έχετε το δικαίωμα να τρώγετε κάθε ζών δίχηλον, ζών δηλαδή που έχει δύο όνυχας στο κάθε πόδι του, χωρισμένους αναμεταξύ των, και το οποίο αναμασά την τροφήν του.

Δευτ. 14,7 και ταύτα ου φάγεσθε από των αναγόντων μηρुकισμόν και από των διχηλούντων τας οπλάς και ονυχίζόντων ονυχιστήρας· τον κάμηλον και δασύποδα και χοιρογούλλιον, ότι ανάγουσι μηρुकισμόν και οπλήν ου διχηλούσιν, ακάθαρτα ταύτα υμίν εστι·

Δευτ. 14,7 Αλλά και από αυτά τα μηρुकαστικά ζώα, η τα δίχηλα, αυτά που έχουν τους δύο ονυχάς των ξεχωριστούς, δεν θα φάγετε τα εξής· Την κάμηλον, τον λαγών, τον ακανθόχοιρον, τα οποία ναι μεν μηρुकάζουν αλλά δεν είναι δίχηλα. Αυτά λοιπόν θα είναι ακάθαρτα δια σας.

Δευτ. 14,8 και τον ύν, ότι διχηλεί οπλήν τούτο και ονυχίζει ονυχιστήρας οπλής, και τούτο μηρुकισμόν ου μηρुकάται, ακάθαρτον τούτο υμίν· από των κρεών αυτών ου φάγεσθε και των θνησιμαίων αυτών ουχ άψεσθε.

Δευτ. 14,8 Δεν θα φάτε επίσης τον χοίρον, διότι ναι μεν είναι δίχηλον ζών, έχει δηλαδή στους πόδας του δύο όνυχας χωρισμένους, αλλά δεν μηρुकάζει την τροφήν του· είναι δια σας ακάθαρτον ζών. Τα κρέατα των ζών αυτών δεν θα τα φάγετε και τα νεκρά σώματά των δεν θα τα εγγίσετε.

Δευτ. 14,9 και ταύτα φάγεσθε από πάντων των εν τώ ύδατι· πάντα όσα εστιν εν αυτοίς πτερύγια και λεπίδες, φάγεσθε.

Δευτ. 14,9 Από τα ζώα που υπάρχουν εις τα ύδατα, έχετε το δικαίωμα να τρώγετε, όσα από αυτά έχουν πτερύγια και λέπια.

Δευτ. 14,10 και πάντα όσα ουκ εστιν αυτοίς πτερύγια και λεπίδες, ου φάγεσθε, ακάθαρτα υμίν εστι.

Δευτ. 14,10 Ολα όμως όσα δεν έχουν πτερύγια και λέπια, δεν θα τα τρώγετε. Θα είναι δια σας ακάθαρτα.

Δευτ. 14,11 πάν όρνεον καθαρόν φάγεσθε.

Δευτ. 14,11 Καθε πτηνόν καθαρόν έχετε το δικαίωμα να τρώγετε.

Δευτ. 14,12 και ταύτα ου φάγεσθε απ αυτών· τον αετόν και τον γρούπα και τον αλιαίετον

Δευτ. 14,12 Αυτά δε είναι τα πτηνά, από τα οποία δεν επιτρέπεται να τρώγετε· Ο αετός, ο γρυψ (είδος αετού), ο αλιάετος

Δευτ. 14,13 και τον γύπα και τον ίκτινον και τα όμοια αυτώ

Δευτ. 14,13 ο γυψ (πτηνόν που τρώγει πτώματα), ο ιέραξ και τα όμοια προς αυτόν.

Δευτ. 14,14 και πάντα κόρακα και τα όμοια αυτώ

Δευτ. 14,14 Δεν θα φάτε κανένα είδος κόρακος και τα όμοια προς αυτόν.

Δευτ. 14,15 και στρουθόν και γλαύκα και λάρον

Δευτ. 14,15 Επίσης στρουθίον, γλαύκα, γλάρον,

Δευτ. 14,16 και ερωδιόν και κύκνον και ίβιν

Δευτ. 14,16 τον ερωδιόν, τον τσικνιάν, την ίβιν,

Δευτ. 14,17 και καταράκτην και ιέρακα και τα όμοια αυτώ και έποπα και νυκτικόρακα

Δευτ. 14,17 τον καταράκτην (είδος ορμητικοπού γλάρου), τον ιέρακα και τα όμοια προς αυτόν, τον τσαλαπετεινόν και τον νυκτοκόρακα,

Δευτ. 14,18 και πελεκάνα και χαραδριόν και τα όμοια αυτώ και πορφυρίωνα και νυκτερίδα.

Δευτ. 14,18 τον πελεκάνο, τον χαραδριόν (υποκίτρινον λαίμαργον πτηνόν) και τα όμοια προς αυτόν, τον πορφυρίωνα (πτηνόν καλοβατικόν) και την νυκτερίδα.

Δευτ. 14,19 πάντα τα ερπετά των πετεινών ακάθαρτά εστιν υμίν, ου φάγεσθε απ αυτών.

Δευτ. 14,19 Επίσης όλα όσα έρπουν και πετούν, δηλαδή τα έντομα, θα είναι δια σας ακάθαρτα και δεν θα τρώγετε από αυτά.

Δευτ. 14,20 πάν πετεινόν καθαρόν φάγεσθε.

Δευτ. 14,20 Έχετε όμως το δικαίωμα να τρώγετε κάθε καθαρόν πτηνόν.

Δευτ. 14,21 πάν θνησιμαίον ου φάγεσθε· τώ παροίκω τώ εν ταίς πόλεσί σου δοθήσεται, και φάγεται, ή αποδώση τώ αλλοτριώ· ότι λαός άγιος εί Κυριώ τώ Θεώ σου. ουχ εφήσεις άρνα εν γάλακτι μητρός αυτού.

Δευτ. 14,21 Κανένα θνησιμαίον δεν θα φάγετε. Όσα ο νόμος ορίζει δια σας ακάθαρτα ημπορείτε να τα δίδετε στον ξένον, που φιλοξενείτε εις την πόλιν σας δια να φάγη από αυτά η να τα πωλήσετε εις μη Ισραηλίτην. Σεις όμως δεν πρέπει να τρώγετε από τα ακάθαρτα, διότι είσθε λαός άγιος αφιερωμένος στον Κυριον. Δεν θα βράσης αρνί με το γάλα της μητρός του.

Δευτ. 14,22 Δεκάτην αποδεκατώσεις παντός γενήματος τού σπέρματός σου, το γένημα τού αγρού σου ενιαυτόν κατ ενιαυτόν,

Δευτ. 14,22 Από όλα τα προϊόντα των σπαρτών σας, από όλα δηλαδή όσα οι αγροί σας κάθε χρόνον σας δίδουν, θα αφαιρέσης το εν δέκατον.

Δευτ. 14,23 και φαγή αυτό εν τώ τόπω ώ εάν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου, επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί· οίσετε τα επιδέκατα τού σίτου σου και τού οίνου σου και τού ελαίου σου, τα πρωτότοκα των βοών σου και των προβάτων σου, ίνα

μάθης φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν σου πάσας τας ημέρας.

Δευτ. 14,23 Θα φάγετε αυτό στον τόπον, τον οποίον ήθελεν εκλέξει Κυριος ο Θεός σας δια να αφιερωθή στο όνομά του (δηλαδή στον ναόν). Εκεί θα φέρετε το εν δέκατον από τον σίτον σας, από τον οίνον, από το έλαιον, όπως επίσης και τα πρωτότοκα από τα βόδια και τα πρόβατά σας, δια να μάθετε να ευλαβήσθε Κυριον τον Θεόν σας όλας τας ημέρας της ζωής σας.

Δευτ. 14,24 εάν δε μακράν γένηται η οδός από σου και μη δύνη αναφέρειν αυτά, ότι μακράν από σου ο τόπος, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί, ότι ευλογήσει σε Κύριος ο Θεός σου,

Δευτ. 14,24 Εάν όμως είναι μακρά η απόστασις από την κατοικίαν σου μέχρι του ναού και δεν σου είναι δυνατόν να φέρης εκεί αυτά τα δέκατα, στον τόπον δηλαδή που εξέλεξεν ο Κυριος δια να λατρεύετε το όνομά του, συ δε θέλης πράγματι να προσφέρης, από όσα η ευλογία του Κυρίου σου έδωσε,

Δευτ. 14,25 και αποδώση αυτά αργυρίου και λήψη το αργύριον εν ταίς χερσί σου και πορεύση εις τον τόπον, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου αυτόν,

Δευτ. 14,25 θα πωλήσης αυτά, θα πάρης το αντίτιμον αυτών εις τα χέρια σου και θα μεταβής στον τόπον, τον οποίον εξέλεξε Κυριος ο Θεός σου.

Δευτ. 14,26 και δώσεις αργύριον επί παντός, ού αν επιθυμή η ψυχή σου, επί βουσίν ή επί προβάτοις, επ οίνω ή επί σίκερα ή επί παντός, ού αν επιθυμή η ψυχή σου, και φαγή εκεί εναντίον Κυρίου του Θεού σου και ευφρανθήση σύ και ο οίκός σου

Δευτ. 14,26 Εκεί δύνασαι να διαπανήσης αυτά τα χρήματα και να αγοράσης ο,τι η ψυχή σου επιθυμεί να προσφέρης προς τον Θεόν, βόδια, πρόβατα, οίνον, οινοπνευματώδη ποτά και ο,τι άλλο επιθυμείς. Εκεί δε ενώπιον Κυρίου του Θεού σου θα φάγης και θα ευφρανθής συ και η οικογένειά σου.

Δευτ. 14,27 και ο Λευίτης ο εν ταίς πόλεσί σου, ότι ουκ έστιν αυτώ μερίς ουδέ κλήρος μετά σου.

Δευτ. 14,27 Μαζή σου δε εκεί θα φάγη και ο Λευίτης, που ευρίσκεται εις τας πόλεις σου, διότι αυτός δεν έχει μερίδιον κληρονομίας, όπως συ έχεις.

Δευτ. 14,28 μετά τρία έτη εξοίσεις πάν το επιδέκατον των γεννημάτων σου· εν τώ ενιαυτώ εκείνω θήσεις αυτό εν ταίς πόλεσί σου,

Δευτ. 14,28 Καθε τρία χρόνια θα βάζης κατά μέρος ένα δέκατον από τα προϊόντα σου. Κατά το τρίτον δε αυτό έτος θα θέτης αυτό εις την πόλιν σου· δεν θα το προσφέρης στον ναόν.

Δευτ. 14,29 και ελεύσεται ο Λευίτης, ότι ουκ έστιν αυτώ μερίς ουδέ κλήρος μετά σου, και ο προσήλυτος και ο ορφανός και η χήρα η εν ταίς πόλεσί σου και φάγονται και εμπλησθήσονται, ίνα ευλογήση σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσι τοίς έργοις, οίς εάν ποιής.

Δευτ. 14,29 Θα έλθη δε ο Λευίτης, διότι αυτός δεν έχει μερίδιον και κληρονομίαν εις την γην της Επαγγελίας, θα έλθη ο ξένος και το ορφανόν και η χήρα, που ευρίσκεται εις τας πόλεις σας, και θα φάγουν από το δέκατον αυτό και θα χορτάσουν. Δια την καλήν σου δε αυτήν πράξιν θα σε ευλογήση ο Θεός εις όλα τα έργα, τα οποία θα έκαμνες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Δευτ. 15,1 Δι επτά ετών ποιήσεις άφεσιν.

Δευτ. 15,1 Καθε επτά έτη θα παρέχης άφεσιν των χρεών.

Δευτ. 15,2 και ούτω το πρόσταγμα της αφέσεως· αφήσεις πάν χρέος ιδιον, ό οφείλει σοι ο πλησίον, και τον αδελφόν σου ουκ απαιτήσεις, επικέκληται γάρ άφεσις Κυρίω τώ Θεώ σου.

Δευτ. 15,2 Ως εξής θα εφαρμόζεται ο νόμος της αφέσεως των χρεών· δηλαδή κάθε χρέος, το οποίον σου οφείλει ο πλησίον και ο αδελφός σου, δεν θα το ζητήσης, αλλά θα το χαρίσης, διότι εκ μέρους Κυρίου του Θεού σου ορίζεται και επιβάλλεται αυτή η άφεσις των χρεών.

Δευτ. 15,3 τον αλλότριον απαιτήσεις όσα εάν ή σοι παρ αυτώ, τώ δε αδελφώ σου άφεσιν ποιήσεις τού χρέους σου·

Δευτ. 15,3 Από τον ξένον θα απαιτήσης να σου δώση το χρέος του. Εις τον αδελφόν σου όμως τον Ισραηλίτην θα χαρίσης το χρέος κατά το έτος της αφέσεως.

Δευτ. 15,4 ότι ουκ έσται εν σοί ενδεής, ότι ευλογών ευλογήσει σε Κύριος ο Θεός σου εν τή γη, ή Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω κατακληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 15,4 Τούτο δε, διότι δεν πρέπει να υπάρχη μεταξύ σας πτωχός (χρεοφειλέτης αδυνατών να πληρώση τα χρέη του).

Εφόσον δε συ χαρίζοτο χρέος, θα σε ευλογήση ο Κυριος εις την χώραν, την οποίαν σου έδωκε ως κληρονομίαν.

Δευτ. 15,5 εάν δε ακοή εισακούσητε της φωνής Κυρίου του Θεού μών φυλάσσειν και ποιείν πάσας τας εντολάς ταύτας, όσας εγώ εντέλλομαί σοι σήμεραν,

Δευτ. 15,5 Εάν προθύμως υπακούσετε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας, ώστε να φυλάσετε και να πράττετε όλας τας εντολάς, τας οποίας εγώ σήμεραν σας διατάσσω,

Δευτ. 15,6 ότι Κύριος ο Θεός σου ευλόγησέ σε, ον τρόπον ελάλησέ σοι, και δανειείς έθνεσι πολλοίς, σύ δε ου δανειή, και άρξεις εθνών πολλών, σου δε ουκ άρξουσιν.

Δευτ. 15,6 τότε Κυριος ο Θεός σας θα σας ευλογήση, όπως σας έχει υποσχεθή. Θα έχης αφθονίαν αγαθών και χρήματα, ώστε να δανείζης έθνη πολλά, ενώ συ δεν θα ευρεθής εις την ανάγκην να ζητήσης δάνειον. Θα είσαι άρχων εις πολλούς λαούς, ενώ κανείς δεν θα είναι άρχων και αυθέντης εις σε.

Δευτ. 15,7 Εάν δε γένηται εν σοί ενδεής εκ των αδελφών σου εν μια των πόλεών σου εν τή γη, ή Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι, ουκ αποστέρξεις την καρδίαν σου ουδ ου μη συσφίγξης την χείρά σου από τού αδελφού σου τού επιδεομένου·

Δευτ. 15,7 Εάν συμβή, ώστε εις μίαν από τας πόλεις της χώρας, που σας έδωσε Κυριος ο Θεός, να υπάρξη πτωχός μεταξύ των αδελφών σου, συ να μη κλείσης τα σπλάχνα σου, να μη σκληρύνης και αποτραβήξης την καρδίαν σου από αυτόν, να μη κλείσης σφικτά τα χέρια σου, δια να μη δώσης τίποτε στον πεινασμένον και πονεμένον αδελφόν σου.

Δευτ. 15,8 ανοίγων ανοίξεις τας χείράς σου αυτώ και δάνειον δανειείς αυτώ όσον επιδέεται, καθότι ενδεείται.

Δευτ. 15,8 Αλλά πλούσια θα ανοίξης τα χέρια σου προς αυτόν. Θα του προσφέρης και θα του δανείσης όσον και ο,τι του χρειάζεται, αφού ευρίσκεται εις ανάγκην.

Δευτ. 15,9 πρόσεχε σεαυτώ, μη γένηται ρήμα κρυπτόν εν τή καρδιά σου ανόμημα λέγων· εγγίζει το έτος το έβδομον, έτος της αφέσεως, και πονηρευσηται ο οφθαλμός σου τώ αδελφώ σου τώ επιδεομένω, και ου δώσεις αυτώ, και καταβοήσεται

κατά σου προς Κύριον, και ἔσται εν σοί αμαρτία μεγάλη.

Δευτ. 15,9 Πρόσεχε στον εαυτόν σου, μήπως μέσα εις την διάνοιαν και την καρδίαν σου σκεφθῆς κατά παράνομον τρόπον και εἴπῃς "πλησιάζει το ἔβδομον ἔτος, το ἔτος αὐτό της ἀφέσεως των χρεών"· και ἔτσι βλέπων με πονηρόν βλέμμα τον ἀδελφόν σου και σκεπτόμενος ὅτι μετ' ὀλίγον θα εἶσαι υποχρεωμένος να του χαρίσῃς τα χρέος- και δεν τον δανείσῃς, τότε ο ἀδελφός σου αὐτός θα φωνάξῃ προς τον Κυριον εναντίον σου και θα εἶναι μεγάλη η ενοχή σου δια την πονηρίαν αὐτήν.

Δευτ. 15,10 διδούς δώσεις αὐτῶ και δάνειον δανειεῖς αὐτῶ ὅσον ἐπιδέεται, και ου λυπηθήσῃ τῆ καρδία σου διδόντος σου αὐτῶ, ὅτι διά το ρῆμα τούτο ευλογῆσει σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσι τοῖς ἔργοις και εν πάσιν, οὐ αν επιβάλῃς την χεῖρά σου·

Δευτ. 15,10 Ολοπρόθυμα πρέπει να δώσῃς εις αὐτόν δάνειον, ἀνάλογον προς την ἀνάγκην του· δεν πρέπει δε να λυπηθῇ η καρδία σου δια το δάνειον, που θα δώσῃς στον ἀδελφόν σου, διότι δια την καλήν σου αὐτήν πράξιν θα σε ευλογήσῃ ο Θεός εις ὅλας τας ἐργασίας σου, θα ευλογήσῃ ὅλα τα ἔργα των χειρῶν σου.

Δευτ. 15,11 ου γάρ μη ἐκλίπῃ ἐνδεής ἀπό της γῆς σου. διά τούτο ἐγώ σοι ἐντέλλομαι ποιεῖν το ρῆμα τούτο λέγων· ανοίγων ανοίξεις σου τῶ ἀδελφῶ σου τῶ πέννητι και τῶ ἐπιδεομένῳ τῶ ἐπί της γῆς σου.

Δευτ. 15,11 Ἐπειδή ποτέ δεν θα λείψῃ πτωχός ἀπό την ἔγγραν σου, δια τούτο σου δίδω ἐγώ αὐτήν την ἐντολήν και σε διατάσσω· Ἀπλόχερα θα ανοίξῃς τα χέρια σου στον πτωχόν ἀδελφόν σου που κατοικεῖ εις την χώραν σου και εὐρίσκεται εις ἀνάγκην.

Δευτ. 15,12 Ἐάν δε πρᾶθῇ σοι ο ἀδελφός σου ο Εβραῖος ἢ Εβραία, δουλεύσει σοι ἕξ ἔτη, και τῶ ἐβδόμῳ ἐξαποστελεῖς αὐτόν ἐλεύθερον ἀπό σου.

Δευτ. 15,12 Ἐάν ο ἀδελφός σου, Εβραῖος ἢ Εβραία, πωληθῇ εις σε ἔνεκα των οικονομικῶν του ἀναγκῶν ως δούλος, ἐπί ἕξ ἔτη θα σε δουλεύσῃ. Κατά το ἔβδομον ἔτος θα ἀποστείλῃς αὐτόν ἐλεύθερον.

Δευτ. 15,13 ὅταν δε ἐξαποστελῇς αὐτόν ἐλεύθερον ἀπό σου, ουκ ἐξαποστελεῖς αὐτόν κενόν·

Δευτ. 15,13 Ὄταν δε τον ἀφήσῃς να ἀναχωρήσῃ ἐλεύθερον πλέον ἀπό τον οἶκον σου, δεν θα τον ἀποστείλῃς με ἀδειανά τα χέρια.

Δευτ. 15,14 ἐφόδιον ἐφοδιάσεις αὐτόν ἀπό των προβάτων σου και ἀπό τού σίτου σου και ἀπό τού οἴνου σου· καθά ευλόγησέ σε Κύριος ο Θεός σου, δώσεις αὐτῶ.

Δευτ. 15,14 Θα τον ἐφοδιάσῃς ἀπό τα πρόβατά σου, ἀπό το σιτάρι σου, ἀπό το κρασί σου. Θα δώσῃς εις αὐτόν ἀνάλογα με τας ευλογίας και δωρεάς, που ἔχεις λάβῃς και συ ἀπό τον Κυριον,

Δευτ. 15,15 και μνησθήσῃ ὅτι οἰκέτης ἦσθα εν γῇ Αἰγύπτου και ἐλυτρώσατό σε Κύριος ο Θεός σου ἐκεῖθεν· διά τούτο ἐγώ σοι ἐντέλλομαι ποιεῖν το ρῆμα τούτο.

Δευτ. 15,15 Να ἐνθυμηθῆς δε, ὅτι και συ υπῆρξες δούλος εις την χώραν της Αἰγύπτου και σε ἠλευθέρωσεν ο Κυριος ἀπό ἐκεῖ. Δια τούτο και ἐγώ σου δίδω την ἐντολήν να φέρεσαι με γενναιοδωρίαν προς τον ἀπελεύθερον δούλον σου.

Δευτ. 15,16 Ἐάν δε λέγῃ προς σε, ουκ ἐξελεύσομαι ἀπό σου, ὅτι ἠγάπηκέ σε και την οἰκίαν σου, ὅτι εὐ ἐστιν αὐτῶ παρά σοί,

Δευτ. 15,16 Ἐάν ὅμως ο δούλος αὐτός σου εἴπῃ, δεν θα φύγῃ ἀπό σε, διότι ἔχω ἀγαπήσει και σε και την οἰκογένειάν σου και ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένος μένων πλησίον σου,

Δευτ. 15,17 και λήψῃ το σπήτιον, και τρυπήσεις το ωτίον αὐτοῦ προς την θύραν, και ἔσται σοι οἰκέτης εις τον αἰῶνα· και την παιδίσκην σου ὡσαύτως ποιήσεις.

Δευτ. 15,17 Θα λάβῃς το τρυπητήρι, θα τρυπήσῃς το αὐτί του εις την θύραν σου, και θα μένῃ αὐτός δούλος σου ἰσοβίως. Το ἴδιο θα κάμῃς και δια την δούλην σου, εἴν και αὐτή ἐκφράσῃ την αὐτήν ἐπιθυμίαν.

Δευτ. 15,18 ου σκληρόν ἔσται ἐναντίον σου ἐξαποστελλομένων αὐτῶν ἐλευθέρων ἀπό σου, ὅτι ἐπέτειον μισθόν τού μισθωτοῦ ἐδούλευσέ σοι ἕξ ἔτη· και ευλογῆσει σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσιν, οἷς εἴν ποιῆς.

Δευτ. 15,18 Δεν θα στενοχωρηθῆς και δεν θα δυσφορήσῃς ἐναντίον των δούλων, τους οποίους ἀφήνεις ἐλευθέρους, διότι αὐτοῖ ἐπί ἕξ ἔτη σε υπηρέτησαν ως δούλοι, σου προσέφεραν ως δούλοι ἐξ ἐτησίων υπηρεσιῶν μισθούς. Ὑπακούων εις ὅσα ἐγώ σε διατάσσω θα ἔχεις την ευλογίαν Κυρίου του Θεοῦ σου εις ὅλα τα ἔργα σου.

Δευτ. 15,19 Πάν πρωτότοκον, ὁ εἴν τεχθῇ εν ταῖς βουσί σου και εν τοῖς προβάτοις σου, τα ἀρσενικά, ἀγιάσεις Κυρίῳ τῶ Θεῶ σου· ουκ ἐργά εν τῶ πρωτοτόκῳ μόσχῳ σου και ου μη κείρῃς τα πρωτότοκα των προβάτων σου·

Δευτ. 15,19 Κάθε πρωτότοκον ἀρσενικόν, που θα γεννηθῇ εις τα βόδια σου και εις τα πρόβατά σου, θα το ἀφιερῶσῃς εις Κυριον τον Θεόν σου. Δεν θα χρησιμοποιήσῃς δι' ἰδικάς σου ἐργασίας το πρωτότοκον μοσχάρι σου οὔτε και θα κουρεύσῃς δια λογαριασμόν σου τα πρωτότοκα ἐκ των προβάτων σου.

Δευτ. 15,20 Ἐναντι Κυρίου φαγῇ αὐτό ἐνιαυτόν ἐξ ἐνιαυτοῦ εν τῶ τόπῳ, ὡ εἴν ἐκλέξῃται Κύριος ο Θεός σου, σύ και ο οἶκός σου.

Δευτ. 15,20 Ἐνώπιον του Κυρίου και στον τόπον, τον οποίον ἐκεῖνος ἤθελεν ἐκλέξει, θα τρώγῃς συ και η οἰκογένειά σου κάθε χρόνον τα πρωτότοκα αὐτά.

Δευτ. 15,21 εἴν δε ἢ εν αὐτῶ μώμος, χωλόν ἢ τυφλόν ἢ και πᾶς μώμος πονηρός, ου θύσεις αὐτό Κυρίῳ τῶ Θεῶ σου·

Δευτ. 15,21 Ἐάν ὅμως το προσφερόμενον πρωτότοκον ἔχῃ κάποιο ἐλάττωμα, εἶναι δηλαδή χωλόν η τυφλόν η με ἄλλο τι σωματικόν ἐλάττωμα, δεν θα το θυσιάσῃς εις Κυριον τον Θεόν σου.

Δευτ. 15,22 εν ταῖς πόλεσί σου φαγῇ αὐτό, ο ἀκάθαρτος εν σοί και ο καθαρός ὡσαύτως ἐδεταί ως δορκάδα ἢ ἔλαφον·

Δευτ. 15,22 Εἰς τας πόλεις σου θα το σφάξῃς και θα το φάγῃς. Ἀπό αὐτό ἔχει το δικαίωμα να φάγῃ ὄχι μόνον ο νομικῶς καθαρός ἀλλά και ο ἀκάθαρτος που μένει κοντά σου, ὅπως ἀδιαφόρως τρώγετε το κρέας της δορκάδος η της ἐλάφου.

Δευτ. 15,23 πλὴν αἷμα ου φάγεσθε, ἐπί την γῆν ἐκχεεῖς αὐτό ως ὕδωρ.

Δευτ. 15,23 Το αἷμα ὅμως δεν θα το φάγετε. Θα το χύσετε εις την γῆν, ὅπως το νερό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Δευτ. 16,1 Φύλαξαι τον μήνα των νέων και ποιήσεις το πάσχα Κυρίῳ τῶ Θεῶ σου, ὅτι εν τῶ μηνί των νέων ἐξήλθες ἐξ Αἰγύπτου νυκτός.

Δευτ. 16,1 Να φυλάτῃς τον μήνα των νέων σιτηρῶν (τον Νισάν). Κατ' αὐτόν θα εορτάσῃς το Πάσχα εις δόξαν και τιμὴν Κυρίου του Θεοῦ σου, διότι κατά τον μήνα αὐτόν των νέων σιτηρῶν ἐξήλθες ἐλεύθερος δια νυκτός ἀπό την Αἰγυπτον.

Δευτ. 16,2 και θύσεις το πάσχα Κυρίῳ τῶ Θεῶ σου πρόβατα και βόας εν τῶ τόπῳ, ὡ εἴν ἐκλέξῃται Κύριος ο Θεός σου αὐτόν ἐπικληθῆναι το ὄνομα αὐτοῦ ἐκεῖ.

Δευτ. 16,2 Προς τιμήν Κυρίου του Θεού σου θα θυσιάσης κατά το Πάσχα πρόβατα και βόδια στον τόπον, τον οποίον ο Κυριος ήθελεν εκλέξει, δια να τιμάται εκεί και λατρεύεται το όνομά του.

Δευτ. 16,3 ου φαγή επ αυτού ζύμη· επτά ημέρας φαγή επ αυτού άζυμα, άρτον κακώσεως, ότι εν σπουδή εξήλθετε εξ Αιγύπτου· ίνα μνησθήτε την ημέραν της εξοδίας υμών εκ γής Αιγύπτου πάσας τας ημέρας της ζωής υμών.

Δευτ. 16,3 Με τον πασχάλιον αμνόν δεν θα φάγης ψωμί ένζυμον. Επτά ημέρας θα τρώγης μαζί με τας πασχαλινάς θυσίας άζυμα, άρτον που θα συμβολίζη ταλαιπωρίαν και θλίψιν, διότι με πολλήν βίαν εφύγατε τότε από την Αίγυπτον. Ετσι θα πράττετε, δια να ενθυμήσθε την ημέραν της αναχωρήσεώς σας από την Αίγυπτον, όλας τας ημέρας της ζωής σας.

Δευτ. 16,4 ουκ οφθήσεται σοι ζύμη εν πάσι τοίς οριοίς σου επτά ημέρας, και ου κοιμηθήσεται από των κρεών, ών εάν θύσης το εσπέρας τή ημέρα τή πρώτη εις το πρωϊ.

Δευτ. 16,4 Επί επτά ημέρας εντός των ορίων όλης της περιοχής σου δεν θα παρουσιασθή καν προζύμι, από δε τα κρέατα των ζώων, που θα θυσιάσης την εσπέραν της πρώτης ημέρας, δεν θα μείνη τίποτε έως το πρωϊ.

Δευτ. 16,5 ου δυνήσθι θύσαι το πάσχα εν ουδεμιά των πόλεών σου, ών Κύριος ο Θεός σου δίδωσι σοι,

Δευτ. 16,5 Δεν σου επιτρέπεται να τελέσης τας θυσίας του Πάσχα εις καμμίαν από τας πόλεις, που σου έδωκεν ο Κυριος,

Δευτ. 16,6 αλλ ή εις τον τόπον, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί, θύσεις το πάσχα εσπέρας προς δυσμάς ηλίου εν τώ καιρώ, ώ εξήλθες εξ Αιγύπτου,

Δευτ. 16,6 αλλά μόνον στον τόπον τον οποίον ήθελεν εκλέξει Κυριος ο Θεός σου, δια να ακούεται και τιμάται εκεί το όνομά του. Εκεί θα προσφέρης την θυσίαν του Πάσχα την εσπέραν με την δύσιν του ηλίου εις ανάμνησιν της ώρας, κατά την οποίαν εφυγες από την Αίγυπτον.

Δευτ. 16,7 και εψησεις και οπτήσεις και φαγή εν τώ τόπω, ού εάν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου αυτόν, και αποστραφήση το πρωϊ και ελεύση εις τους οίκους σου.

Δευτ. 16,7 Θα βράσης και θα ψήσης και θα φάγης τον θυσιαζόμενον αμνόν στον τόπον, τον οποίον ήθελεν εκλέξει Κυριος ο Θεός σου και την πρωϊαν θα επιστρέψης και θα μεταβής εις την οικίαν σου.

Δευτ. 16,8 έξ ημέρας φαγή άζυμα, και τή ημέρα τή εβδόμη εξόδιον, εορτή Κυρίω τώ Θεώ σου· ου ποιήσεις εν αυτή πάν έργον πλήν όσα ποιηθήσεται ψυχή.

Δευτ. 16,8 Επί εξ ημέρας θα τρώγης άζυμον άρτον ημέρά δε η εβδόμη θα είναι η τελευταία των εορτών του Πάσχα, επίσημος εορτή προς τιμήν Κυρίου του Θεού σου. Κατ' αυτήν δεν θα κάμης καμμίαν εργασίαν πλην εκείνων, που είναι απαραίτητοι δια την συντήρησιν της ζωής σου.

Δευτ. 16,9 επτά εβδομάδας εξαριθμήσεις σεαυτώ· αρξαμένον σου δρέπανον επ αμητόν, άρξη εξαριθμήσαι επτά εβδομάδας.

Δευτ. 16,9 Θα μετρήσης επτά εβδομάδας, τεσσαράκοντα εννέα ημέρας, θα αρχίσης να μετράς από την ημέραν, που θα πάρης το δρεπάνι δια τον θερισμόν.

Δευτ. 16,10 και ποιήσεις εορτήν εβδομάδων Κυρίω τώ Θεώ σου καθώς η χείρ σου ισχύει, όσα αν δώ Κύριος ο Θεός σου·

Δευτ. 16,10 Την τελευταίαν ημέραν, δηλαδή την πεντηκοστήν, θα τελέσης την εορτήν των εβδομάδων, την Πεντηκοστής, προς χάριν Κυρίου του Θεού σου και θα προσφέρης από τα πρωτογεννήματα των αγρών σου, αναλόγως με την οικονομικήν σου κατάστασιν, αναλόγως με όσα Κυριος ο Θεός σου θα σου δώση.

Δευτ. 16,11 και ευφρανθήση εναντίον Κυρίου τού Θεού σου, σύ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο παίς σου και η παιδίσκη σου και ο Λευίτης και ο προσήλυτος και ο ορφανός και η χήρα η ούσα εν υμίν, εν τώ τόπω, ώ εάν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου αυτόν επικληθήναι το όνομα αυτού εκεί,

Δευτ. 16,11 Κατά την εορτήν αυτήν της Πεντηκοστής θα φάγης και θα ευφρανθής ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, συ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο δούλος και η δούλη σου, ο Λευίτης και ο ξένος, ο ορφανός και η χήρα, που ευρίσκεται μεταξύ σας, θα φάγετε στον τόπον, τον οποίον ήθελεν εκλέξει Κυριος ο Θεός σου, δια να επικαλήται εκεί και λατρεύεται το Ονομά του.

Δευτ. 16,12 και μνησθήση ότι οικέτης εγένον εν γη Αιγύπτω, και φυλάξη και ποιήσεις τας εντολάς ταύτας.

Δευτ. 16,12 Να ενθυμηθής δε τότε, ότι υπήρξες και συ δούλος εις την χώραν της Αιγύπτου. Δι' αυτό και πρέπει να φυλάξης και αφαρμόσης τας εντολάς μου αυτάς.

Δευτ. 16,13 εορτήν σκηνών ποιήσεις σεαυτώ επτά ημέρας εν τώ συναγαγείν σε εκ της άλλωνός σου και από της ληνού σου·

Δευτ. 16,13 Την εορτήν των Σκηνών, δηλαδή την εορτήν της Σκηνοπηγίας, επί επτά επίσης ημέρας θα την εορτάσης, όταν συγκεντρώσης από το αλώνι σου το σιτάρι και από τον ληνόν σου τον οίνον.

Δευτ. 16,14 και ευφρανθήση εν τή εορτή σου, σύ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο παίς σου και η παιδίσκη σου και ο Λευίτης και ο προσήλυτος και ο ορφανός και η χήρα η ούσα εν ταίς πόλεσι σου.

Δευτ. 16,14 Και κατά την εορτήν αυτήν θα ευφρανθής συ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου, ο δούλος σου και η δούλη σου, ο Λευίτης και ο ξένος, ο αρφανός και η χήρα, που ευρίσκεται εις τας πόλεις σου.

Δευτ. 16,15 επτά ημέρας εορτάσεις Κυρίω τώ Θεώ σου εν τώ τόπω, ώ αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου αυτό· εάν δε ευλογήση σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσι τοίς γενήμασί σου και εν παντί έργω των χειρών σου, και έση ευφραινόμενος.

Δευτ. 16,15 Επί επτά ημέρας θα εορτάσης την Σκηνοπηγίαν προς τιμήν και δόξαν Κυρίου του Θεού σου στον τόπον, στον οποίον ήθελεν εκλέξει δια τον εαυτόν του Κυριος ο Θεός σου. Ετσι δε Κυριος ο Θεός σου θα σε ευλογήση εις όλα τα προϊόντα σου, εις όλα τα έργα των χειρών σου. Και εφ' όσον θα σε έχη ευλογήσει θα είσαι ευχαριστημένος και χαρούμενος.

Δευτ. 16,16 τρεις καιρούς τού ενιαυτού οφθήσεται πάν αρσενικόν σου εναντίον Κυρίου τού Θεού σου εν τώ τόπω, ώ εάν εκλέξηται αυτόν Κύριος, εν τή εορτή των αζύμων και εν τή εορτή των εβδομάδων και εν τή εορτή της σκηνοπηγίας. ουκ οφθήση ενώπιον Κυρίου τού Θεού σου κενός·

Δευτ. 16,16 Εις τρεις καιρούς του έτους θα παρουσιάζεται κάθε άρσεν Ισραηλίτης ενώπιον του Κυρίου του Θεού σου στον τόπον, τον οποίον ο Κυριος ήθελεν εκλέξει δια τον εαυτόν του κατά την εορτήν των αζύμων, δηλαδή το Πάσχα, κατά την εορτήν των επτά εβδομάδων, δηλαδή την Πεντηκοστήν, και κατά την εορτήν της Σκηνοπηγίας. Δεν θα παρουσιασθής ενώπιον Κυρίου του Θεού σου με αδειανά τα χέρια.

Δευτ. 16,17 έκαστος κατά δύναμιν των χειρών υμών, κατά την ευλογίαν Κυρίου τού Θεού σου, ήν έδωκέ σοι.

Δευτ. 16,17 Ο καθένας θα προσφέρη τα δώρα του αναλόγως της οικονομικής του δυνατότητας, αναλόγως των ευλογιών και δωρεών, τας οποίας του έδωκεν ο Κυριος.

Δευτ. 16,18 Κριτάς και γραμματοεισαγωγείς ποιήσεις σεαυτώ εν ταίς πόλεσι σου, αίς Κύριος ο Θεός σου δίδωσι σοι, κατά

φυλάς, και κρινούσι τον λαόν κρίσιν δικαίαν.

Δευτ. 16,18 Θα διορίσης κατά φυλάς, δικαστάς και διδασκάλους εις τας πόλεις σου, τας οποίας Κύριος ο Θεός σου σου δίδει, δια να δικάζουν τον λαόν με δικαιοσύνην.

Δευτ. 16,19 ουκ εκκλινούσι κρίσιν, ουδέ επιγνώσονται πρόσωπον ουδέ λήψονται δώρον· τα γάρ δώρα αποτυφλοί οφθαλμούς σοφών και εξαίρει λόγους δικαίων.

Δευτ. 16,19 Δεν θα παρεκκλίνουν κατά την απόδοσιν της δικαιοσύνης, δεν θα επηρεασθούν από πρόσωπα, ούτε και θα λάβουν δώρα, διότι τα δώρα τυφλώνουν τους οφθαλμούς των σοφών και εκτρέπουν από την αλήθειαν και την δικαιοσύνην τους λόγους και τας αποφάσεις των δικαίων.

Δευτ. 16,20 δικαίως το δικαίον διώξη, ίνα ζητε και εισελθόντες κληρονομήσητε την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι.

Δευτ. 16,20 Κατά λόγον δικαιοσύνης θα αποδίδης αυστηρώς το δικαίον, δια να ζητε και εισέλθετε και κληρονομήσητε την γην, την οποίαν Κύριος ο Θεός σου δίδει εις σε.

Δευτ. 16,21 Ου φυτεύσεις σεαυτώ άλσος, πάν ξύλον, παρά το θυσιαστήριον τού Θεού σου ου ποιήσεις σεαυτώ.

Δευτ. 16,21 Δεν θα φυτεύσης ιερών άλσος, όπως φυτεύουν οι ειδωλολάτραι προς τιμήν των ειδώλων των, ούτε και κανένα δένδρον θα φυτεύσης πλησίον στο θυσιαστήριον του Θεού σου.

Δευτ. 16,22 ου στήσεις σεαυτώ στήλην, ά έμισησε Κύριος ο Θεός σου.

Δευτ. 16,22 Δεν θα κτίσης ούτε θα στήσης ειδωλολατρικήν στήλην. Αυτά τα έμισησε και τα μισεί Κυριος ο Θεός σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Δευτ. 17,1 Ου θύσεις Κυρίω τώ Θεώ σου μόσχον ή πρόβατον, εν ώ εστιν εν αυτώ μώμος, πάν ρήμα πονηρόν, ότι βδέλυγμα Κυρίω τώ Θεώ σου εστιν.

Δευτ. 17,1 Δεν θα θυσιάσεις εις Κυριον τον Θεόν σου μοσχάρι ή πρόβατον, στο οποίον υπάρχει κάποιο ελάττωμα η οιαδήποτε άλλη αναπηρία η ασθένεια, διότι μία τέτοια προσφορά είναι αποκρουστική ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 17,2 Εάν δε ευρεθή εν μια των πόλεών σου, ών Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι, ανήρ ή γυνή, ός ποιήσει το πονηρόν εναντίον Κυρίου τού Θεού σου παρελθύνει την διαθήκην αυτού,

Δευτ. 17,2 Εάν εις κάποιαν από τας πόλεις, τας οποίας Κυριος ο Θεός σου δίδει, ευρεθή άνδρας η γυναίκα, που θα διαπράξουν πονηρίαν ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, ώστε να παραβούν και καταπατήσουν την εντολήν του,

Δευτ. 17,3 και ελθόντες λατρεύσωσι θεοίς ετέροις και προσκυνήσωσιν αυτοίς, τώ ηλίω ή τή σελήνη ή παντί των εκ τού κόσμου τού ουρανού, ά ου προσέξατέ σοι,

Δευτ. 17,3 και μεταβούν αλλού δια να λατρεύσουν άλλους θεούς και προσκυνήσουν αυτούς, τον ήλιον, την σελήνην, η οτιδήποτε άλλο από τον ουράνιον κόσμον, τα οποία σε διέταξεν ο Κυριος να μη λατρεύης,

Δευτ. 17,4 και αναγγελή σοι, και εκζητήσεις σφόδρα, και ιδού αληθώς γέγονε το ρήμα, γεγένηται το βδέλυγμα τούτο εν Ισραήλ,

Δευτ. 17,4 και σου αναγγελή το γεγονός αυτό, τότε θα ερευνήσης με υπομονήν, δια να εξακριβώσης την αλήθειαν. Εάν δε διαπιστώσης ότι πράγματι έγινε εν αυτή η παρανομία, τούτο σημαίνει ότι έγινε μία μισητή και αποκρουστική πράξις μεταξύ των Ισραηλιτών.

Δευτ. 17,5 και εξαίξεις τον άνθρωπον εκείνον ή την γυναίκα εκείνην και λιθοβολήσετε αυτούς εν λίθοις, και τελευτήσωσιν.

Δευτ. 17,5 Αυτόν τον άνδρα η εκείνην την γυναίκα, που διέπραξαν αυτήν την παράβασιν, θα τους βγάλετε έξω από την πόλιν και θα τους λιθοβολήσετε, ώστε να αποθάνουν.

Δευτ. 17,6 επί δυσί μάρτυσιν ή επί τρισί μάρτυσιν αποθανείται ο αποθνήσκων· ουκ αποθανείται εφ ενί μάρτυρι.

Δευτ. 17,6 Κατόπιν μαρτυρίας δύο η τριών μαρτύρων θα καταδικάζεται εις θάνατον και θα εκτελήται ο ένοχος. Κανείς δεν θα καταδικάζεται εις θάνατον βάσει της μαρτυρικής καταθέσεως ενός μόνου.

Δευτ. 17,7 και η χειρ των μαρτύρων έσται επ αυτώ εν πρώτοις θανατώσαι αυτόν, και η χειρ τού λαού επ εσχάτων· και εξαίξεις τον πονηρόν εξ υμών αυτών.

Δευτ. 17,7 Κατά δε την εκτέλεσιν του δια λιθοβολισμού θανάτου πρώτη η χειρ των μαρτύρων θα ρίψη τον λίθον κατά του καταδίκου, και κατόπιν θα ρίξουν λίθους τα χέρια του λαού. Έτσι δε θα αφαιρέσετε από ανάμεσά σας τον παραβάτην της θείας εντολής.

Δευτ. 17,8 Εάν δε αδυνατήση από σου ρήμα εν κρίσει αναμέσον αίμα αίματος και αναμέσον κρίσις κρίσεως και αναμέσον αφή αφής και αναμέσον αντιλογία αντιλογίας, ρήματα κρίσεως εν ταις πόλεσιν υμών, και αναστάς αναβήση εις τον τόπον, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου εκεί,

Δευτ. 17,8 Εάν δε ως δικαστής ευρίσκεσαι εις αδυναμίαν να αποφανθής εις κάποιαν δίκην, αν πρόκειται περί φόνου και τι είδους φόνου, η υπάρχη διαφορά γνώμης μεταξύ των δικαστών και αναζητήται ποία είναι η ορθή η εις περιπτώσιν τραυματισμού περί του είδους αυτού και άρα της ενοχής του κατηγορουμένου η γενικώς εις περιπτώσιν απορίας δια την λήψιν δικαίας αποφάσεως εις δίκας που διεξάγονται εις τας πόλεις σας, θα σηκωθής και θα μεταβής στον τόπον, τον οποίον θα εκλέξη Κυριος ο Θεός σου, στον ναόν,

Δευτ. 17,9 και ελεύση προς τους ιερείς τους Λευίτας και προς τον κριτήν, ός αν γένηται εν ταις ημέραις εκείναις, και εκζητήσαντες αναγγελοúσί σοι την κρίσιν.

Δευτ. 17,9 θα προσέλθης στους Λευίτας ιερείς και προς τον καθωρισμένον δια τας ημέρας εκείνας δικαστήν. Αυτοί θα ερευνήσουν επιμελώς την υπόθεσιν και θα σου αναγγείλουν την δικαίαν κρίσιν.

Δευτ. 17,10 και ποιήσεις κατά το πράγμα, ό αν αναγγείλωσί σοι εκ τού τόπου, ού εάν εκλέξηται Κύριος ο Θεός σου, και φυλάξη ποιήσαι πάντα όσα αν νομοθετηθή σοι·

Δευτ. 17,10 Συ δε πρέπει να συμμορφωθής προς την απόφασιν, την οποίαν θα εκδώσουν και θα αναγγείλουν εις σε οι αρμόδιοι αυτοί εκ του τόπου, τον οποίον θα εκλέξη Κυριος ο Θεός σου, και θα φροντίσης να τηρήσης εκείνο πλέον, το οποίον ως νόμος θα διατυπωθή εις σε.

Δευτ. 17,11 κατά τον νόμον και κατά την κρίσιν, ήν αν είπωσί σοι, ποιήσεις, ουκ εκκλινείς από τού ρήματος, ού εάν αναγγείλωσί σοι, δεξιά ουδέ αριστερά.

Δευτ. 17,11 Συμφωνα με τον νόμον και με την απόφασιν, που εξέδωκαν και ανήγγειλαν εις σε εκείνοι, θα πράξης και δεν θα παρεκκλίνης ούτε δεξιά ούτε αριστερά από την απόφασιν, που σου έχουν αναγγείλει.

Δευτ. 17,12 και ο άνθρωπος, ός εάν ποιήση εν υπερηφανία ώστε μη υπακούσαι τού ιερέως τού παρεστηκότος λειτουργείν επί τώ ονόματι Κυρίου τού Θεού σου ή τού κριτού, ός αν ή εν ταίς ημέραις εκείναις, και αποθανείται ο άνθρωπος εκείνος, και εξαρείς τον πονηρόν εξ Ισραήλ·

Δευτ. 17,12 Ο Ισραηλίτης δε εκείνος, ο οποίος εν τω εγωϊσμό του δεν θα ήθελε να υπακούση εις την απόφασιν του αρχιερέως του προσφέροντος τας υπηρεσίας του πλησίον του Κυρίου και εις δόξαν του Κυρίου, η δεν ήθελε να υπακούση στον εντεταλμένον κριτήν, ο οποίος δικάζει κατά την περίοδον εκείνην, ο ανυπάκουος αυτός ο άνθρωπος θα τιμωρηθή δια θανάτου και έτσι θα αποβάλης τον πονηρόν εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού.

Δευτ. 17,13 και πάς ο λαός ακούσας φοβηθήσεται και ουκ ασεβήσει έτι.

Δευτ. 17,13 Οι άλλοι δε Ισραηλίται, όταν ακούσουν την τιμωρίαν αυτήν, θα φοβηθούν και δεν θα εκτραπούν στο εξής εις ασεβείας.

Δευτ. 17,14 Εάν δε εισέλθης εις την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι, και κληρονομήσης αυτήν και κατοικήσης επ αυτήν και είπης· καταστήσω επ εμαυτόν άρχοντα, καθά και τα λοιπά έθνη τα κύκλω μου,

Δευτ. 17,14 Όταν δε εισέλθης εις την γην της επαγγελίας, την οποίαν Κυριος ο Θεός σου δίδει εις σε, και την καταλάβης ως ιδικήν σου και κατοικήσης εις αυτήν και είπης· Λοιπόν θα εγκαταστήσω τώρα άρχοντα και βασιλέα μου, όπως έχουν και τα γύρω μου ειδωλολατρικά έθνη, μη λησμονήσης Κυριον τον Θεόν σου.

Δευτ. 17,15 καθιστών καταστήσεις επί σεαυτόν άρχοντα, ον αν εκλέξηται Κύριος ο Θεός αυτόν. εκ των αδελφών σου καταστήσεις επί σεαυτόν άρχοντα· ου δυνήση καταστήσαι επί σεαυτόν άνθρωπον αλλότριον, ότι ουκ αδελφός σου εστι.

Δευτ. 17,15 Θα εγκαταστήσης βεβαίως βασιλέα δια τον εαυτόν σου, εκείνον όμως τον οποίον ο Θεός θα εκλέξη εκ μέσου των αδελφών σου και θα ορίση ως βασιλέα και άρχοντα δια σε. Δεν θα εγκαταστήσης βασιλέα επί του εαυτού σου άνθρωπον ξένον, διότι αυτός δεν είναι αδελφός σου.

Δευτ. 17,16 διότι ου πληθυνεί εαυτώ ίππον ουδέ μη αποστρέψη τον λαόν εις Αίγυπτον, όπως μη πληθύνη αυτώ ίππον, ο δε Κύριος είπεν· ου προσθήσεθε αποστρέψαι τή οδώ ταύτη έτι.

Δευτ. 17,16 Ο εκ των αδελφών σου βασιλεύς, που πιστεύει εις την προστασίαν του Θεού, δεν θα συγκροτήση ιππικόν δια τον εαυτόν του, οπότε θα επαναφέρει τον λαόν εις την Αίγυπτον δια να λάβη από εκεί και άλλο ιππικόν δια τον εαυτόν του, διότι ο Κυριος είπεν· ουδέποτε θα θελήσετε να επιστρέψετε πλέον εις την οδόν προς την Αίγυπτον.

Δευτ. 17,17 και ου πληθυνεί εαυτώ γυναίκας, ίνα μη μεταστή αυτού η καρδιά· και αργύριον και χρυσίον ου πληθυνεί εαυτώ σφόδρα.

Δευτ. 17,17 Ο βασιλεύς αυτός δεν θα έχη δια τον εαυτόν του πολλές γυναίκας, δια να μη δοθή η καρδια του εις την σαρκολατρείαν. Δεν θα συγκεντρώνη πολύν χρυσόν και άργυρον δια τον εαυτόν του.

Δευτ. 17,18 και όταν καθίση επί της αρχής αυτού, και γράψει αυτώ το δευτερονόμιον τούτο εις βιβλίον παρά των ιερέων των Λευιτών,

Δευτ. 17,18 Όταν δε εγκατασταθή στον θρόνον και την εξουσίαν του, θα αντιγράψη δια τον εαυτόν του το δευτερονόμιον τούτο εις βιβλίον από το πρωτότυπον, το οποίον φυλάσσεται παρά των ιερέων της φυλής των Λευιτών.

Δευτ. 17,19 και έσται μετ αυτού, και αναγνώσεται εν αυτώ πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού, ίνα μάθη φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν σου και φυλάσσεσθαι πάσας τας εντολάς ταύτας και τα δικαιώματα ταύτα ποιείν,

Δευτ. 17,19 Θα έχη πάντοτε μαζί του το βιβλίον τούτο, θα το μελετά όλας τας ημέρας της ζωής του, δια να μάθη να φοβήται Κυριον τον Θεόν σου και να φροντίζη, ώστε να εφαρμόζη όλας αυτάς τάξεντολάς και τους νόμους.

Δευτ. 17,20 ίνα μη υψωθή η καρδια αυτού από των αδελφών αυτού, ίνα μη παραβή από των εντολών δεξιά ή αριστερά, όπως αν μακροχρονίση επί της αρχής αυτού, αυτός και οι υιοί αυτού εν τοίς υιοίς Ισραήλ.

Δευτ. 17,20 Τούτο δε, δια να μη αλαζονευθή η καρδια του απέναντι των αδελφών του, δια να μη παρεκκλίνη από τας εντολάς του Κυρίου, δεξιά η αριστερά, και δια να μείνη έτσι επί πολλά έτη εις την εξουσίαν του αυτός και μετ' αυτόν οι απόγονοί του εν μέσω των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Δευτ. 18,1 Ουκ έσται τοίς ιερεύσι τοίς Λευίταις, όλη φυλή Λευί, μερίς ουδέ κλήρος μετά Ισραήλ· καρπώματα Κυρίου ο κλήρος αυτών, φάγονται αυτά.

Δευτ. 18,1 Δεν θα υπάρξη και δεν θα δοθή στους ιερείς εκ της φυλής Λευί και εις ολόκληρον την φυλήν Λευί μερίδιον ούτε κληρονομία μεταξύ του ισραηλιτικού λαού. Πρόσοδος και κληρονομία αυτών και μέσα διατροφής των θα είναι αι προς Κυριον θυσίαι και προσφοραί των Ισραηλιτών.

Δευτ. 18,2 κλήρος δε ουκ έσται αυτοίς εν τοίς αδελφοίς αυτών· Κύριος αυτός κλήρος αυτού, καθότι είπεν αυτώ.

Δευτ. 18,2 Δεν θα έχουν αυτοί κληρονομίαν γης μεταξύ των αδελφών των Ισραηλιτών· κληρονομία των θα είναι, ο ίδιος ο Θεός, όπως και είπεν εις αυτούς.

Δευτ. 18,3 και αύτη η κρίσις των ιερέων, τα παρά τού λαού, παρά των θύόντων τα θύματα, εάν τε μόσχον εάν τε πρόβατον· και δώσεις τον βραχίονα τώ ιερεί και τα σιαγόνια και το ένυστρον.

Δευτ. 18,3 Τα δικαιώματα των ιερέων εκ μέρους του λαού από τας θυσίας των μόσχων και των προβάτων, που θα προσφέρουν οι Ισραηλίται, είναι τα εξής· Θα δώσετε στον ιερέα από τας θυσίας αυτάς την δεξιάν ωμοπλάτην μαζί με το πόδι, τας δύο σιαγόνας και τον στάμαχον του θυσιαζομένου ζώου.

Δευτ. 18,4 και τας απαρχάς τού σίτου σου και τού οίνου σου και τού ελαίου σου και την απαρχήν των κουρών των προβάτων σου δώσεις αυτώ·

Δευτ. 18,4 Επίσης θα δώσης τας απαρχάς του σίτου σου και του οίνου σου και του ελαίου σου, όπως επίσης και την απαρχήν της κουράς των προβάτων σου. Θα δώσης αυτά στους Λευίτας,

Δευτ. 18,5 ότι αυτόν εξελέξατο Κύριος εκ πασών των φυλών σου παρεσταναι έναντι Κυρίου τού Θεού, λειτουργείν και ευλογείν επί τώ ονόματι αυτού, αυτός και οι υιοί αυτού εν τοίς υιοίς Ισραήλ.

Δευτ. 18,5 διότι αυτούς εξέλεξεν ο Κυριος από όλας τας φυλάς σας να παρίστανται πλησίον Κυρίου του Θεού, να υπηρετούν αυτόν και εν τω ονόματι αυτού να σας ευλογούν. Αυτούς και τους υιούς των μεταξύ όλων των Ισραηλιτών εξέλεξεν ο Θεός δια τα διάκονηματα αυτά.

Δευτ. 18,6 εάν δε παραγένηται ο Λευίτης εκ μιάς των πόλεων εκ πάντων των υιών Ισραήλ, ού αυτός παροικεί, καθ ότι

επιθυμεί η ψυχή αυτού, εις τον τόπον ον αν εκλέξεται Κύριος.

Δευτ. 18,6 Εάν δε ένας Λευΐτης από κάποιαν πόλιν των Ισραηλιτών, όπου κατοικεί, έλθη, σύμφωνα με την επιθυμίαν της καρδιάς του, στον τόπον τον οποίον ο Κυριος θα εκλέξη δια τον εαυτόν του,

Δευτ. 18,7 και λειτουργήσει τώ ονόματι Κυρίου του Θεού αυτού, ώσπερ πάντες οι αδελφοί αυτού οι Λευΐται οι παρεστηκότες εκεί εναντίον Κυρίου του Θεού σου

Δευτ. 18,7 θελήση δε και αποφασίση να υπηρετή εκεί εν ονόματι Κυρίου του Θεού καθ' όλην του την ζωήν, όπως και όλοι οι εκεί αδελφοί του Λευΐται, οι οποίοι παρίστανται ενώπιον Κυρίου του Θεού σου,

Δευτ. 18,8 μερίδα μεμερισμένην φάγεται, πλήν της πράσεως της κατά πατριάν.

Δευτ. 18,8 θα λάβη και αυτός εις διατροφήν του την κανονισμένην και δια τους άλλους Λευΐτας μερίδα, και θα εισπράττη επί πλέον τα χρήματα εκ της πωλήσεως των εισοδημάτων της πατρικής του κληρονομίας.

Δευτ. 18,9 Εάν δε εισέλθης εις την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι, ου μαθήση ποιείν κατά τα βδελύγματα των εθνών εκείνων.

Δευτ. 18,9 Όταν δε εισέλθης εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν σου προσφέρει Κυριος ο Θεός σου, πρόσεχε, μήπως τυχόν και μάθης να πράττης τα μισητά και αηδή έργα των λαών εκείνων.

Δευτ. 18,10 ουχ ευρεθήσεται εν σοί περικαθαίρων τον υιόν αυτού ή την θυγατέρα αυτού εν πυρί, μαντεύομενος μαντείαν, κληδονιζόμενος και οιωνιζόμενος,

Δευτ. 18,10 Και συγκεκριμένως δεν πρέπει να υπάρξη ποτέ μεταξύ σας Ισραηλίτης, ο οποίος, δια να εξαγνίση τάχα τον υιόν ή την θυγατέρα του, θα περνά αυτούς δια του πυρός. Η άλλος ο οποίος θα ζητή μαντείας ή θα λέγη μαντείας, ή θα παρατηρή σημεία και οιωνούς, δια να εξακριβώνη το μέλλον.

Δευτ. 18,11 φαρμακός επαείδων επαοιδήν, εγγαστριμυθος και τερατοσκόπος, επερωτών τους νεκρούς.

Δευτ. 18,11 Δεν θα υπάρχη μεταξύ σας μάγος, που θα ψάλλη μαγικάς ωδάς, ούτε άνθρωπος που θα φαίνεται ομιλών από την κοιλιαν, ούτε τερατοσκόπος που θα παρατηρή τάχα τέρατα στον ουρανό δια να προλέγη το μέλλον, ούτε άλλος (πνευματιστής) που θα ερωτά τους νεκρούς.

Δευτ. 18,12 έστι γάρ βδελύγμα Κυρίω τώ Θεώ σου πάς ποιών ταύτα· ένεκεν γάρ των βδελυγμάτων τούτων Κύριος εξολοθρεύσει αυτούς από προσώπου σου.

Δευτ. 18,12 Εκείνος, που θα πράττη αυτά, είναι μισητός και αποκρουστικός εκ μέρους Κυρίου του Θεού σου. Δια τας βδελυρίας αυτάς των κατοίκων της Χαναάν, θα εξολοθρευθή αυτούς ο Κυριος από τα μάτια σας.

Δευτ. 18,13 τέλειος έση εναντίον Κυρίου του Θεού σου

Δευτ. 18,13 Θα προσπαθής να είσαι τέλειος και άμειπτος ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 18,14 τα γάρ έθνη ταύτα, ους σύ κατακληρονομείς αυτούς, ούτοι κληδόνων και μαντείων ακούσονται, σοί δε ουχ ούτως έδωκε Κύριος ο Θεός σου.

Δευτ. 18,14 Οι ειδωλολατρικοί λαοί, τους οποίους συ θα κληρονομήσης, θέλουν να ακούουν και να συμβουλευόνται σημεία και μαντείας. Εις σε όμως δεν έδιδασεν ούτε επιτρέπει Κυριος ο Θεός σου τιαύτας μαγείας.

Δευτ. 18,15 προφήτην εκ των αδελφών σου ως εμέ αναστήσει σοι Κύριος ο Θεός σου, αυτού ακούσεσθε

Δευτ. 18,15 Κυριος ο Θεός σου θα αναδείξη ανάμεσα από τους αδελφούς σου Ισραηλίτας ένα προφήτην ωσάν εμέ· εις αυτόν πλέον θα υπακούετε.

Δευτ. 18,16 κατά πάντα, όσα ητήσω παρά Κυρίου του Θεού σου εν Χωρηβ ή ημέρα της εκκλησίας λέγοντες· ου προσθήσομεν ακούσαι την φωνήν Κυρίου του Θεού σου και το τύρ τούτο το μέγα ουκ οψόμεθα έτι, ουδέ μη αποθάνωμεν.

Δευτ. 18,16 Σύμφωνα με όλα όσα εξητήσατε από τον Κυριον και Θεόν σας στο όρος Χωρηβ, κατά την ημέραν της γενικής σας συγκεντρώσεως, όταν είπατε να μη ομιλή κατ' ευθειαν πρως σας ο Θεός αλλ' ο Μωϋσής "διότι δεν θα ημπορέσωμεν ημείς να ακούσωμεν την φωνήν Κυρίου του Θεού ούτε θα δυνηθώμεν να αντικρύσωμεν το μέγα εκείνο πυρ και να διαφύγωμεν τον θάνατον",

Δευτ. 18,17 και είπε Κύριος προς με· ορθώς πάντα όσα ελάλησαν προς σε·

Δευτ. 18,17 ο Κυριος είπε τότε εις εμέ· Ορθά είναι όλα όσα εκείνοι ωμίλησαν και εξήτησαν από σε.

Δευτ. 18,18 προφήτην αναστήσω αυτοίς εκ των αδελφών αυτών, ώσπερ σε, και δώσω τα ρήματα εν τώ στόματι αυτού, και λαλήσει αυτοίς καθ' ότι αν εντείλωμαι αυτώ

Δευτ. 18,18 Δια τούτο θα αναδείξω ένα προφήτην εκ μέσου των Ισραηλιτών όμοιον με σε, θα βάλω τα λόγια μου στο στόμα του και αυτός θα αναγγέλλη εις εκείνους κάθε τι, το οποίον εγώ θα δίδω εις αυτόν ως εντολήν μου.

Δευτ. 18,19 και ο άνθρωπος, ός εάν μη ακούση όσα αν λαλήση ο προφήτης εκείνος επί τώ ονόματί μου, εγώ εκδικήσω εξ αυτού.

Δευτ. 18,19 Καθε δε άνθρωπον, ο οποίος θα παρακούση όσα εν τω ονόματί μου θα είπη ο προφήτης εκείνος, εγώ θα τον τιμωρήσω.

Δευτ. 18,20 πλήν ο προφήτης, ός αν ασεβήση λαλήσαι επί τώ ονόματί μου ρήμα, ό ου προσέταξα λαλήσαι, και ός αν λαλήση εν ονόματι θεών ετέρων, αποθανείται ο προφήτης εκείνος.

Δευτ. 18,20 Εάν δε και υπάρξη προφήτης, ο οποίος, ασεβών απέναντί μου, θα ομιλήση εξ ονόματός μου και θα αναγγείλη λόγον, τον οποίον εγώ δεν διέταξα, και εκείνος ο ψευδοπροφήτης ο οποίος θα ομιλήση προς τον λαόν μου εξ ονόματος άλλων θεών, θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Δευτ. 18,21 εάν δε είπης εν τή καρδια σου· πώς γνωσόμεθα το ρήμα, ό ουκ ελάλησε Κύριος;

Δευτ. 18,21 Εάν σου γενηθή απορία και διαλογισθής, πως θα ξεχωρίσω εγώ τον λόγον που ο Κυριος ελάλησε, από τα λόγια του ψευδοπροφήτου; Σε πληροφορώ,

Δευτ. 18,22 όσα εάν λαλήση ο προφήτης εκείνος τώ ονόματι Κυρίου, και μη γένηται και μη συμβή, τούτο το ρήμα ό ουκ ελάλησε Κύριος· εν ασεβεία ελάλησεν ο προφήτης εκείνος, ουκ εφέξεσθε αυτού.

Δευτ. 18,22 ότι όσα θα προείπη εξ ονόματος του Κυρίου ένας προφήτης και δεν πραγματοποιηθή εκείνο το οποίον είπε, να σκεφθής ότι εις αυτόν τον προφήτην δεν ωμίλησεν ο Κυριος. Ασεβώς και ψευδώς μίλησε. Αυτόν τον προφήτην δεν θα τον σεβασθήτε καθόλου ούτε και θα τον λυπηθήτε.

Δευτ. 19,1 Εάν δε αφανίση Κύριος ο Θεός σου τα έθνη, ά ο Θεός δίδωσί σοι την γήν αυτών, και κατακληρονομήσητε αυτούς και κατοικήσετε εν ταίς πόλεσιν αυτών και εν τοίς οίκοις αυτών,

Δευτ. 19,1 Όταν Κυριος ο Θεός σου εξαφανίση τους λαούς, των οποίων την χώραν θα δώση εις σας, και θα κληρονομήσετε αυτούς και θα εγκατασταθήτε εις τας πόλεις των και εις τας οικίας των,

Δευτ. 19,2 τρεις πόλεις διαστελείς σεαυτώ εν μέσω της γής σου, ής Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι.

Δευτ. 19,2 θα ξεχωρίσης μέσα εις την χώραν, που σου δίδει ο Κυριος ως ιδιοκτησίαν σου, τρεις πόλεις ως καταφύγια.

Δευτ. 19,3 στόχασαί σοι την οδόν και τριμερείς τα όρια της γής σου, ήν καταμερίζει σοι Κύριος ο Θεός σου, και έσται εκεί καταφυγή παντί φονευτή.

Δευτ. 19,3 Δια την θέσιν των πόλεων αυτών υπολόγισε καλά το μήκος των οδών, αι οποία οδηγούν εις αυτάς· μοίρασε την περιοχίν που ο Κυριος σου δίδει εις τρία ίσα μέρη, ώστε εις τας πόλεις- καταφύγια των τριών αυτών περιοχών να προλαμβάνη και καταφεύγη κάθε φονεύς.

Δευτ. 19,4 τούτο δε έσται το πρόσταγμα τού φονευτού, ός αν φύγη εκεί και ζήσεται· ός αν πατάξη τον πλησίον αυτού ουκ ειδώς και ούτος ου μισών αυτόν πρό της χθές και τρίτης,

Δευτ. 19,4 Αυτός δε είναι ο νόμος, τον οποίον θα τηρήτε προκειμένου περί του φονέως που καταφεύγει εκεί, δια να εξασφαλίση την ζωήν του· άνθρωπος ο οποίος θα φονεύση τον πλησίον του εν αγνοία του, χωρίς να έχη κανένα προηγουμένως μίσος εναντίον αυτού, θα σωθή εις την πόλιν αυτήν.

Δευτ. 19,5 και ός εάν εισέλθη μετά τού πλησίον εις τον δρυμόν συναγαγείν ξύλα, και εκκρουσθή η χείρ αυτού τή αξίνη κόπτοντος το ξύλον, και εκπεσόν το σιδήριον από τού ξύλου τύχη τού πλησίον, και αποθάνη, ούτος καταφεύζεται εις μίαν των πόλεων τούτων και ζήσεται,

Δευτ. 19,5 Εάν π.χ. εισέλθη κανείς με κάποιον άλλον στο δάσος δια να κόψη και συλλέξη ξύλα και καθ' ον χρόνον με το σκεούρι θα κόβη το ξύλον σκοντάψη το χέρι και ξεφύγη το σίδηρον από το στυλιάρι, επιτύχη δε τον πλησίον του και φονεύση αυτόν, ο φονεύς αυτός θα καταφύγη εις μίαν από τας τρεις πόλεις και θα ασφαλίση εκεί την ζωήν του. Κανείς δεν έχει δικαίωμα να τον φονεύση.

Δευτ. 19,6 ίνα μη διώξας ο αγχιστεών τού αίματος οπίσω τού φονεύσαντος, ότι παρατεθέρμανται τή καρδιά, και καταλάβη αυτόν, εάν μακροτέρα ή η οδός, και πατάξη αυτού ψυχήν, και αποθάνη, και τούτω ουκ έστι κρίσις θανάτου, ότι ου μισών ήν αυτόν πρό της χθές, ουδέ πρό της τρίτης.

Δευτ. 19,6 Αι αποστάσεις των καταφυγίων πόλεων θα είναι κανονικάί, ώστε ο στενώτερος συγγενής του φονευθέντος, υπό την επήρειαν της αγανακτήσεως από τας πρώτας εντυπώσεις, να μη δυνηθή να καταδιώξη και καταφθάση τον ακούσιον φονέα και τον φονεύση, ενώ είναι αθώος και ενώ δεν υπάρχει ενοχή θανάτου, διότι ο φονεύς δεν εμισούσε προηγουμένως και δεν αντιπαθούσε τον φονευθέντα. Εάν όμως είναι μακρά η οδός προς το καταφύγιον, υπάρξει φόβος να τον καταφθάση και τον φονεύση αδικώς.

Δευτ. 19,7 διά τούτο εγώ σοι εντέλλομαι το ρήμα τούτο λέγων· τρεις πόλεις διαστελείς σεαυτώ·

Δευτ. 19,7 Δια να αποφευχθή, λοιπόν ένας δεύτερος άδικος θάνατος, σου δίδω εγώ αυτήν την εντολήν· Θα ξεχωρίσης τρεις πόλεις εις την περιοχίν σου εις αναλόγους αποστάσεις.

Δευτ. 19,8 εάν δε εμπλατύνη Κύριος ο Θεός σου τα όριά σου, ον τρόπον ώμοσε τοίς πατράσι σου, και δώ σοι Κύριος πάσαν την γήν, ήν είπε δούναι τοίς πατράσι σου,

Δευτ. 19,8 Όταν Κυριος ο Θεός ευρύνη τα όρια της χώρας σου, όπως ωρκίσθη στους προπάτοράς σου, και δώση εις σε όλην την γην, που υπεσχέθη εις εκείνους,

Δευτ. 19,9 εάν ακούσης ποιείν πάσας τας εντολάς ταύτας, ας εγώ εντέλλομαί σοι σήμερον, αγαπάν Κύριον τον Θεόν σου, πορεύεσθαι εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού πάσας τας ημέρας, προσθήσεις σεαυτώ έτι τρεις πόλεις προς τας τρεις ταύτας,

Δευτ. 19,9 υπό την προϋπόθεσιν βέβαια, ότι συ θα υπακούης και θα τηρής όλας τας εντολάς, τας οποίας εγώ σου δίδω σήμερον, να αγαπάς δηλαδή Κυριον τον Θεόν σου, να πορεύσαι τον δρόμον των εντολών του όλας τας ημέρας της ζωής σου, θα προσθήσης τρεις ακόμη πόλεις εις τας τρεις προηγουμένας, ώστε να είναι εν συνόλω εξ.

Δευτ. 19,10 και ουκ εκχυθήσεται αίμα αναίτιον εν τή γη, ή Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω, και ουκ έσται εν σοί αίματι ένοχος.

Δευτ. 19,10 Τούτο δε δια να διευκολύνεται η σωτηρία των αθελήτων φονέων και να μη χύνεται αθών αίμα εις την γην, την οποίαν σου δίδει δια κλήρου Κυριος ο Θεός σου και δια να μη υπάρχη έτσι μεταξύ σας ένοχος αθών αίματος.

Δευτ. 19,11 εά δε γένηται εν σοί άνθρωπος μισών τον πλησίον και ενεδρεύση αυτόν και επαναστή επ αυτόν και πατάξη αυτού ψυχήν, και αποθάνη, και φύγη εις μίαν των πόλεων τούτων,

Δευτ. 19,11 Εάν όμως υπάρχη μεταξύ σας άνθρωπος, ο οποίος μισεί τον πλησίον του και στήση ενέδραν δι' αυτόν και επιτεθή εναντίον του και τον κτυπήση θανασίμως, ο κτυπηθείς δε αποθάνη και ο εκ προμελέτης φονεύς καταφύγη εις μίαν από τας πόλεις αυτάς,

Δευτ. 19,12 και αποστελούσιν η γερουσία της πόλεως αυτού και λήψονται αυτόν εκείθεν και παραδώσουσιν αυτόν εις χείρας των αγχιστεούντων τού αίματος, και αποθανείται·

Δευτ. 19,12 η γερουσία της πόλεως του φονέως θα στείλουν και θα συλλάβουν αυτόν από εκεί και θα τον παραδώσουν εις τα χέρια των στενωτέρων εξ αίματος συγγενών του φονευθέντος, και εκείνοι θα θανατώσουν τον ένοχον.

Δευτ. 19,13 ου φείσεται ο οφθαλμός σου επ αυτώ και καθαριείς το αίμα το αναίτιον εξ Ισραήλ, και εϋ σοι έσται.

Δευτ. 19,13 Τον εκ προμελέτης αυτόν φονέα δεν θα τον λυπηθή το μάτι σου, αλλά θα εκπλύνης την ενοχήν του αθώου αίματος εκ μέσου των Ισραηλιτών και θα ευτυχήσης.

Δευτ. 19,14 Ου μετακινήσεις όρια τού πλησίον, ά έστησαν οι πατέρες σου εν τή κληρονομία, ή κατεκληρονομήθης εν τή γη, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.

Δευτ. 19,14 Δεν θα μετακινήσης εις τα κτήματα του πλησίον σου τα σύνορα τα οποία εχάραξαν και έβαλαν οι πρόγονοί σου εις την κληρονομίαν, την οποίαν απέκτησες εις την χώραν, που ο Κυριος δια κλήρου σου έδωκε.

Δευτ. 19,15 Ουκ εμμενεί μάρτυς εις μαρτυρήσαι κατά ανθρώπου κατά πάσαν αδικίαν και κατά πάν αμάρτημα και κατά πάσαν αμαρτίαν, ήν εάν αμάρτη· επί στόματος δύο μαρτύρων και επί στόματος τριών μαρτύρων στήσεται πάν ρήμα.

Δευτ. 19,15 Δεν θα είναι αρκετός ένας μάρτυς, δια να καταθέση μαρτυρίαν κατά ανθρώπου, ο οποίος διέπραξεν οιανδήποτε αδικίαν εναντίον του πλησίον η οιουδήποτε είδους αμαρτίαν κατά του Θεού. Η καταδικαστική απόφασις

πρέπει να στηρίζεται εις την μαρτυρίαν δύο και τριών μαρτύρων.

Δευτ. 19,16 εάν δε καταστή μάρτυς άδικος κατά ανθρώπων καταλέγων αυτού ασέβειαν,

Δευτ. 19,16 Εάν δε κανείς ψευδομαρτυρήση εναντίον άλλου κατηγορών ψευδώς αυτόν δι' ασέβειαν προς τον Θεόν,

Δευτ. 19,17 και στήσονται οι δύο άνθρωποι, οίς εστιν αυτοίς η αντιλογία, έναντι Κυρίου και έναντι των ιερέων και έναντι των κριτών, οί αν ώσιν εν ταις ημέραις εκείναις,

Δευτ. 19,17 οι δύο αυτοί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων υπάρχει η αντιδικία, θα παρουσιασθούν ενώπιον του Κυρίου, δηλαδή ενώπιον των ιερέων και των εντεταλμένων δικαστών, οι οποίοι θα δικάζουν κατά τας ημέρας εκείνας.

Δευτ. 19,18 και εξετάσωσιν οι κριταί ακριβώς, και ιδού μάρτυς άδικος εμαρτύρησεν άδικα, αντέστη κατά τού αδελφού αυτού,

Δευτ. 19,18 Οι δικασταί θα εξετάσουν ακριβώς την υπόθεσιν και θα διαπιστώσουν ότι ο μάρτυς υπήρξεν άδικος και εψευδομαρτύρησε και κατεφέρθη κατά του αδελφού του.

Δευτ. 19,19 και ποιήσετε αυτόν τον τρόπον επονηρεύσατο ποιήσαι κατά τού αδελφού αυτού, και εξαρείς το πονηρόν εξ υμών αυτών.

Δευτ. 19,19 Τότε θα κάμετε εις αυτόν ο,τι κακόν ηθέλησε να κάμη εναντίον του αθώου αδελφού του, (θα του επιβάλλετε την ποινήν, με την οποίαν θα τιμωρούσατε τον κατηγορηθέντα, εάν ήτο αληθής η κατηγορία). Ετσι δε και θα εκλείψη το κακόν της ψευδομαρτυρίας εκ μέσου των Ισραηλιτών.

Δευτ. 19,20 και οι επίλοιποι ακούσαντες φοβηθήσονται και ου προσθήσουσιν έτι ποιήσαι κατά το ρήμα το πονηρόν τούτο εν υμίν.

Δευτ. 19,20 Διότι οι άλλοι Ισραηλίται, όταν ακούσουν την τιμωρίαν, που επεβλήθη στον ψευδομάρτυρα, θα φοβηθούν και δεν θα τολμήσουν πλέον να κάμουν παρομοίαν πονηράν πράξιν μεταξύ σας.

Δευτ. 19,21 ου φείσεται ο οφθαλμός σου επ αυτώ ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείρα αντί χειρός, πόδα αντί ποδός.

Δευτ. 19,21 Το μάτι σου δεν θα λυπηθή τον ψευδομάρτυρα και γενικώτερον τον ένοχον. Θα τον τιμωρήσης κατά τον νόμον της ανταποδόσεως. ζώην αντί ζωής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χέρι αντί χειρού, πόδι αντί ποδιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Δευτ. 20,1 Εάν δε εξέλθης εις πόλεμον επί τους εχθρούς σου και ίδης ίππον και αναβάτην και λαόν πλείονά σου, ου φοβηθήσῃ απ αυτών, ότι Κύριος ο Θεός σου μετά σου ο αναβιάσας σε εκ γής Αιγύπτου.

Δευτ. 20,1 Εάν δε εξέλθης εις πόλεμον εναντίον των εχθρών σου και ίδης ιππικόν και ιππείς και στρατόν πολυαριθμότερον από σε, μη φοβηθήσῃ από αυτούς, διότι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος σε έβγαλεν από την Αίγυπτον και σε έφερε μέχρις εδώ, θα είναι μαζί σου.

Δευτ. 20,2 και έσται όταν εγγίσης τώ πολέμω, και προσεγγίσας ο ιερεύς λαλήσει τώ λαώ και ερεί προς αυτούς·

Δευτ. 20,2 Όταν δε πλησιάξη η ώρα του πολέμου, ο αρχιερεύς θα έλθη, θα ομιλήση προς τον λαόν και θα είπη·

Δευτ. 20,3 άκουε, Ισραήλ· υμείς πορεύεσθε σήμερον εις τον πόλεμον επί τους εχθρούς υμών, μη εκλύεσθω η καρδιά υμών, μη φοβείσθε μηδέ θραυέσθε μηδέ εκκλίνετε από προσώπου αυτών,

Δευτ. 20,3 Ακούσατε Ισραηλίται· σεις εξέρχεσθε σήμερον εις πόλεμον εναντίον των εχθρών σας· μη λιποψυχήσετε, μη φοβηθήτε τους εχθρούς σας, μη πτοηθήτε, μη διασκορπισθήτε ενώπιον αυτών,

Δευτ. 20,4 ότι Κύριος ο Θεός υμών ο προπορευόμενος μεθ υμών συνεκπολεμήσαι υμίν τους εχθρούς υμών, διασώσαι υμάς.

Δευτ. 20,4 διότι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος πορεύεται εμπρός από σας, θα πολεμήση μαζί σας εναντίον των εχθρών σας και θα σας διασώση.

Δευτ. 20,5 και λαλήσουσιν οι γραμματείς προς τον λαόν λέγοντες· τις ο άνθρωπος ο οικοδομήσας οικίαν καινήν και ουκ ενεκαίνισεν αυτήν; πορεύεσθω και αποστραφήτω εις την οικίαν αυτού, μη αποθάνη εν τώ πολέμω και άνθρωπος έτερος εγκαινιεί αυτήν.

Δευτ. 20,5 Οι δε γραμματείς θα ομιλήσουν προς τον λαόν και θα είπουν· Ποιός από σας έκτισε οικίαν καινούργη και δεν την ενεκαίνισε; Ας επιστρέψη και ας υπάγη εις την οικίαν του, μήπως τυχόν και φονευθή κατά τον πόλεμον και άλλος άνθρωπος εγκαινιάση και χαρή την οικίαν του.

Δευτ. 20,6 και τις ο άνθρωπος, όστις εφύτευσεν αμπελώνα και ουκ ευφράνθη εξ αυτού; πορεύεσθω και αποστραφήτω εις την οικίαν αυτού, μη αποθάνη εν τώ πολέμω και άνθρωπος έτερος ευφρανθήσεται εξ αυτού.

Δευτ. 20,6 Ποιός από σας εφύτευσεν αμπέλι και δεν έφαγε σταφύλια, ώστε να ευφρανθή από αυτό; Ας επιστρέψη και ας μεταβή εις την οικίαν του, μήπως τυχόν φονευθή κατά τον πόλεμον και άλλος άνθρωπος χαρή το αμπέλι του.

Δευτ. 20,7 και τις ο άνθρωπος, όστις μεμνήσενται γυναίκα και ουκ έλαβεν αυτήν; πορεύεσθω και αποστραφήτω εις την οικίαν αυτού, μη αποθάνη εν τώ πολέμω και άνθρωπος έτερος λήψεται αυτήν.

Δευτ. 20,7 Ποιός από σας έχει μνηστευθή αλλά δεν έλαβεν ακόμη ως σύζυγον την μνηστήν του; Ας επιστρέψη και ας μεταβή εις την οικίαν του, μήπως τυχόν φονευθή κατά τον πόλεμον και άλλος άνθρωπος λάβη αυτήν ως σύζυγον.

Δευτ. 20,8 και προσθήσουσιν οι γραμματείς λαλήσαι προς τον λαόν και ερούσι· τις ο άνθρωπος ο φοβούμενος και δειλός τή καρδιά; πορεύεσθω και αποστραφήτω εις την οικίαν αυτού, ίνα μη δειλιάνη την καρδιαν τού αδελφού αυτού ώσπερ η αυτού.

Δευτ. 20,8 Επί πλέον οι γραμματείς θα ομιλήσουν προς τον λαόν και θα είπουν· Ποιός από σας είναι φοβισάρης, δειλός και λιπόψυχος; Ας επιστρέψη και ας μεταβή εις το σπίτι του, δια να μη μεταδώση πανικόν εις την καρδιαν του αδελφού του και κάμη και εκείνον δειλόν, όπως είναι αυτός.

Δευτ. 20,9 και έσται όταν παύσονται οι γραμματείς λαλούντες προς τον λαόν, και καταστήσουσιν άρχοντας της στρατιάς προηγουμένους τού λαού.

Δευτ. 20,9 Όταν δε θα παύσουν οι γραμματείς τας ανακοινώσεις των αυτών προς τον λαόν, θα διορίσουν αρχηγούς του στρατού, οι οποίοι θα διοικούν αυτόν κατά τον πόλεμον.

Δευτ. 20,10 Εάν δε προσέλθης προς πόλιν εκπολεμήσαι αυτούς, και εκκαλέσαι αυτούς μετ ειρήνης·

Δευτ. 20,10 Εάν δε πλησιάσετε προς μίαν πόλιν δια να πολεμήσετε αυτήν και να καταλάβετε τους κατοίκους της, πρέπει προηγουμένως να καλέσετε αυτούς εις ειρήνην.

Δευτ. 20,11 εάν μὲν ειρηνικά αποκριθῶσί σοι και ανοίξωσί σοι, ἔσται πᾶς ο λαός οι ευρεθέντες εν αυτῇ ἔσονταί σοι φορολόγητοι και υπήκοοί σου·

Δευτ. 20,11 Εάν δε οι κάτοικοι ανταποκριθούν εις τας ειρηνικάς σας προτάσεις, ανοίξουν τας πύλας και παραδοθούν εις σας, θα είναι ὅλοι αυτοί που κατοικούν εις την πόλιν υπήκοοί σας και φόρου υποτελείς.

Δευτ. 20,12 εάν δε μη υπακούσωσί σοι και ποιῶσι προς σε πόλεμον, περικαθαρίεις αυτῇν,

Δευτ. 20,12 Εάν ὁμως δεν δεχθούν τας ειρηνικάς σας προτάσεις και θελήσουν να κάμουν πόλεμον εναντίον σας, θα πολιορκήσετε την πόλιν,

Δευτ. 20,13 ἕως αν παραδώ σοι αυτῇν Κύριος ο Θεός σου εις τας χεῖράς σου, και πατάξεις πᾶν αρσενικόν αυτῆς εν φόνῳ μαχαίρας,

Δευτ. 20,13 μέχρις ὅτου Κυριος ο Θεός σας παραδώσῃ αυτῇν εις τα χεῖρα σας, ὁπότε σεις θα περάσετε εν στόματι μαχαίρας πάντα αρσενικόν της πόλεως.

Δευτ. 20,14 πλὴν των γυναικῶν και της αποσκευῆς και πάντα τα κτήνη και πάντα, ὅσα αν υπάρχῃ εν τῇ πόλει, και πᾶσαν την απαρτίαν προνομεύσεις σεαυτῷ και φαγῇ πᾶσαν την προνομίην των εχθρῶν σου, ὧν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι.

Δευτ. 20,14 Τας γυναίκας ὁμως και τα παιδιὰ και τα κτήνη και ὅλα ὅσα υπάρχουν εις την πόλιν και ὅλην την περιουσίαν αυτῆς θα την πάρετε δια τον εαυτὸν σας ως λείαν πολέμου, θα φάγετε και θα απολαύσετε τα τρόφιμα και τα λάφυρα των εχθρῶν σας, τα οποία ο Κυριος σας δίδει.

Δευτ. 20,15 οὕτω ποιήσεις πᾶσας τας πόλεις τας μακράν ούσας σου σφόδρα, αι ουχί εκ των πόλεων των εθνῶν τούτων, ὧν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι κληρονομίην την γῆν αυτῶν.

Δευτ. 20,15 Ἔτσι θα πράξετε εναντίον ὅλων των πόλεων, αι οποῖαι ευρίσκονται πολὺ μακράν ἀπὸ σας και δεν είναι ἀπὸ τας πόλεις των εθνῶν, των οποίων την χώραν Κυριος ο Θεός σας ἔδωκεν εις σας ως κληρονομίαν.

Δευτ. 20,16 ἰδοὺ δε ἀπὸ των πόλεων των εθνῶν τούτων, ὧν ο Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι κληρονομίην την γῆν αυτῶν, ου ζωγήσετε απ αυτῶν πᾶν εμπνέον,

Δευτ. 20,16 Ἰδοὺ ὁμως πως θα συμπεριφερθῆτε προς τας πόλεις των λαῶν τούτων, των οποίων τας χώρας ἔδωσε Κυριος ο Θεός σας εις σας ως κληρονομίαν· δεν θα αφήσετε εις την ζωῆν και δεν θα συλλάβετε ζωντανόν ως αιχμάλωτον κανένα, που αναπνέει,

Δευτ. 20,17 ἀλλ ἢ αναθέματι αναθεματιεῖτε αυτοὺς, τον Χετταῖον και Αμοραῖον και Χαναναῖον και Φερεζαῖον και Ευαῖον και Ιεβουσαῖον και Γεργεσαῖον, ον τρόπον ενετείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου,

Δευτ. 20,17 ἀλλὰ θα αναθεματίσετε και θα φονεύσετε ὅλους αυτοὺς· Τους Χετταῖους, τους Αμορραῖους, τους Χαναναῖους, τους Φερεζαῖους, τους Ευαῖους, τους Ιεβουσαῖους και τους Γεργεσαῖους, ὅπως σας ἔχει διατάξει Κυριος ο Θεός σας·

Δευτ. 20,18 ἵνα μη διδάξωσι ποιεῖν υμᾶς πάντα τα βδελύγματα αυτῶν, ὅσα ἐποίησαν τοῖς θεοῖς αυτῶν, και αμαρτήσεσθε εναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ υμῶν.

Δευτ. 20,18 και τοῦτο, μήπως αυτοὶ μένοντες εν τη ζωῇ και επικοινωνούντες μαζῇ σας σας διδάξουν και σας παρασύρουν, να πράξετε ὅλα τα μισητὰ και αηδιαστικά ἐνώπιον του Θεοῦ ἔργα των, τα οποία αυτοὶ τελούν εις λατρείαν των θεῶν των, και αμαρτήσετε ἔτσι ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ σας.

Δευτ. 20,19 Εάν δε περικαθήσῃ περι πόλιν μίαν ημέρας πλείους εκπολεμήσῃ αυτῇν εις κατάληψιν αυτῆς, ουκ ἐξολοθρεύσεις τα δένδρα αυτῆς ἐπιβαλεῖν ἐπ αυτὰ σίδηρον, ἀλλ ἢ ἀπ αυτοῦ φαγῇ, αυτό δε ουκ ἐκκόψεις. μη ἄνθρωπος το ξύλον το εν τῷ ἀγρῷ εἰσελθεῖν ἀπὸ προσώπου σου εις τον χάρακα·

Δευτ. 20,19 Εάν δε πολιορκήσετε κάποιαν πόλιν ἐπὶ πολὺν χρόνον, πολεμούντες εναντίον αυτῆς δια να την καταλάβετε, δεν θα βάλετε τσεκούρι και δεν θα καταστρέψετε τα καρποφόρα δένδρα αυτῆς, ἀλλὰ μόνον θα φάγετε ἀπὸ τους καρπούς αυτῶν. Μήπως το δένδρον που υπάρχει στον ἀγρὸν είναι ἄνθρωπος, ὥστε να φύγῃ ἀπὸ ἐμπρὸς σου και να εἰσέλθῃ εις ἀμυντικόν χαρακῶμα·

Δευτ. 20,20 ἀλλὰ ξύλον, ὁ ἐπίστασαι ὅτι ου καρπόβρωτόν ἐστι, τοῦτο ολοθρεύσεις και ἐκκόψεις και οἰκοδομήσεις χαράκωσιν ἐπὶ την πόλιν, ἥτις ποιεῖ προς σε τον πόλεμον, ἕως αν παραδοθῇ.

Δευτ. 20,20 Τα δένδρα ὁμως, τα οποία γνωρίζεις ὅτι δεν κάμουν φαγωσίμους καρπούς, θα τα κόψῃς σύρριζα και με τα ξύλα των θα κατασκευάσῃς πολιορκητικὰς μηχανὰς και θα ἐγείρῃς χαράκωμα γύρω ἀπὸ την πόλιν, η οποία πόλεμει εναντίον σας, μέχρις ὅτου παραδοθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Δευτ. 21,1 Εάν δε ευρεθῇ τραυματίας εν τῇ γῇ, ἢ Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι κληρονομήσῃ, πεπτωκώς εν τῷ πεδίῳ και ουκ οἶδαι τον πατάξαντα,

Δευτ. 21,1 Εάν ευρεθῇ κάποιος νεκρός ἐξ αιτίας θανασίμου τραύματος και κείται στο υπαιθρον της χώρας, την οποίαν Κυριος ο Θεός σου ἔχει δώσει ως κληρονομίαν, και κανεὶς δεν γνωρίζῃ τον φονέα αυτοῦ,

Δευτ. 21,2 ἐξελεύσεται η γερουσία σου και οι κριταὶ σου και ἐκμετρήσουσιν ἐπὶ τας πόλεις τας κύκλω τοῦ τραυματίου,

Δευτ. 21,2 θα ἐξέλθουν ἀπὸ τας πλησίον πόλεις οι γεροντότεροι και οι κριταὶ του λαοῦ και θα μετρήσουν την ἀπόστασιν των γύρω πόλεων μέχρι του τόπου, ὅπου κείται ο φονευθεὶς.

Δευτ. 21,3 και ἔσται η πόλις η ἐγγίζουσα τῷ τραυματίᾳ και λήψεται η γερουσία της πόλεως ἐκείνης δάμαλιν εκ βοῶν, ἥτις ουκ εἰργασται, και ἥτις ουχ εἰλκυσε ζυγόν,

Δευτ. 21,3 Οι γεροντότεροι της πόλεως ἐκείνης, η οποία ευρίσκεται πλησιέστερα προς τον φονευθέντα, θα λάβουν ἀπὸ τα βόδια δάμαλιν, η οποία δεν ἔχει χρησιμοποιηθῇ εις ἐργασίαν και δεν ἔχει σύρει ζυγόν.

Δευτ. 21,4 και καταβιάσουσιν η γερουσία της πόλεως ἐκείνης δάμαλιν εις φάραγγα τραχείαν, ἥτις ουκ εἰργασται ουδέ σπείρεται, και νευροκοπήσουσι την δάμαλιν εν τῇ φάραγγι.

Δευτ. 21,4 Αυτοὶ οι γεροντότεροι της πόλεως θα κατεβάσουν την δάμαλιν εις ἀνώμαλον φάραγγα η οποία δεν ἔχει οργωθῇ οὔτε σπαρῇ, και εις την φάραγγα αυτῇν θα φονεύσουν την δάμαλιν κόπτοντες το νεῦρον του τραχήλου της.

Δευτ. 21,5 και προσελεύσονται οι ιερεῖς οι Λευῖται, ὅτι αυτοὺς ἐπέλεξε Κύριος ο Θεός παρεστηκέναι αυτῷ και ευλογεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αυτοῦ, και ἐπὶ τῷ στόματι αυτῶν ἔσται πᾶσα ἀντιλογία και πᾶσα ἀφή.

Δευτ. 21,5 Θα προσέλθουν ἐκεῖ οι ιερεῖς, που ἀνήκουν εις την φυλὴν Λευῖ, διότι αυτοὺς ἔχει ἐκλέξει Κυριος ο Θεός να είναι πλησίον του δια να τον υπηρετοῦν και να ευλογούν ἐξ ὀνοματός του τον λαόν και τους ἔδωσε το δικαίωμα να

αποφαινώνται επί πάσης αμφισβητήσεως και αδικίας,

Δευτ. 21,6 και πάσα η γερουσία της πόλεως εκείνης οι εγγίζοντες τώ τραυματία νίφονται τας χείρας επί την κεφαλήν της δαμάλεως της νευροκοπημένης εν τή φάραγγι

Δευτ. 21,6 και όλοι οι άνθρωποι της γερουσίας της πόλεως εκείνης, που ευρίσκεται πλησιέστερα προς τον φονευθέντα, θα νίφουν τα χέρια των επάνω εις την κεφαλήν της δαμάλεως, η οποία έχει νευροκοπηθή εις την φάραγγα,

Δευτ. 21,7 και αποκριθέντες εροῦσιν· αι χείρες ημών ουκ εξέχεαν το αίμα τούτο, και οι οφθαλμοί ημών ουχ εωράκασιν·

Δευτ. 21,7 και θα είπουν ενώπιον όλων· "τα χέρια μας δεν έχυσαν το αίμα τούτο και τα μάτια μας δεν είδαν εκείνον, που το έχυσε,

Δευτ. 21,8 ίλεως γενού τώ λαώ σου Ισραήλ, ους ελυτρώσω, Κύριε, ίνα μη γένηται αίμα αναίτιον εν τώ λαώ σου Ισραήλ. και εξιλασθήσεται αυτοίς το αίμα.

Δευτ. 21,8 δείξε, Κυριε, την ευσπλαχνίαν και το έλεός σου προς τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον συ ηλευθέρωσας από την Αίγυπτον, ώστε να μη καταλογισθή στον λαόν σου το αθών αίμα". Ετσι δε αυτοί θα εξιλεωθούν και δεν θα είναι ένοχοι δια το αθών εκείνο αίμα.

Δευτ. 21,9 σύ δε εξαρείς το αίμα· το αναίτιον εξ υμών αυτών, εάν ποιήσης το καλόν και το αρεστόν έναντι Κυρίου τού Θεού σου.

Δευτ. 21,9 Συ θα αποβάλης από των εαυτών σου την ενοχήν δια το χυθέν αθών αίμα, εάν πράττης το καλόν και ανάρεστον ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 21,10 Εάν δε εξελθών εις πόλεμον επί τους εχθρούς σου και παραδώ σοι Κύριος ο Θεός σου εις τας χείράς σου και προνομήσης την προνομήν αυτών

Δευτ. 21,10 Εάν εξέλθης εις πόλεμον εναντίον των εχθρών σου και Κυριος ο Θεός σου παραδώση αυτούς εις τα χέρια σου, και κυριεύσης λάφυρα και αιχμαλώτους,

Δευτ. 21,11 και ίδης εν τή προνομή γυναίκα καλήν τώ είδει και ενθυμηθής αυτής και λάβης αυτήν σεαυτώ γυναίκα

Δευτ. 21,11 ίδης δε μεταξύ των αιχμαλώτων γυναίκα ωραιάν εις την εμφάνισιν, και επιθυμήσης αυτήν δια να την λάβης ως γυναίκα σου.

Δευτ. 21,12 και εισάξης αυτήν ένδον εις την οικίαν σου, και ξυρήσεις την κεφαλήν αυτής και περιονυχείς αυτήν

Δευτ. 21,12 Θα την εισαγάγης εις την οικίαν σου, θα ξυρίσης την κεφαλήν της, θα κόψης τα νύχια της,

Δευτ. 21,13 και περιελείς τα ιμάτια της αιχμαλωσίας απ αυτής και καθιείται εν τή οικία σου και κλαύσεται τον πατέρα και την μητέρα μηνός ημέρας, και μετά ταύτα εισελεύση προς αυτήν και συνοικισθήση αυτή, και έσται σου γυνή.

Δευτ. 21,13 Θα αφαιρέσης από αυτήν τα ενδύματα της αιχμαλωσίας της. Αυτή θα καθήση εις την οικίαν σου και θα κλάυση τον πατέρα και την μητέρα της επί ένα μήνα, κατόπιν δε συ θα έλθης εις συνάφειαν με αυτήν, θα συγκατοικής με αυτήν και θα είναι νόμιμος σύζυγός σου.

Δευτ. 21,14 και έσται εάν μη θέλεις αυτήν, εξαποστελείς αυτήν ελευθέραν και πράσει ου πραθήσεται αργυρίου· ουκ αθετήσεις αυτήν, διότι επαλείωσας αυτήν.

Δευτ. 21,14 Εάν όμως κατόπιν δεν θέλεις να κρατήσης αυτήν ως σύζυγον, θα την αφήσης ελευθέραν· κατ' ουδένα δε λόγον θα πωληθή αυτή αντί χρημάτων. Δεν θα την αρνηθής, ώστε να την πωλήσης ως δούλην, διότι συ την είχες προηγουμένως ως σύζυγον και την διέφθειρες.

Δευτ. 21,15 Εάν δε γένωνται ανθρώπω δύο γυναίκες, μία αυτών ηγαπημένη και μία αυτών μισουμένη, και τέκωσιν αυτώ η ηγαπημένη και η μισουμένη και γένηται υιός πρωτότοκος της μισουμένης,

Δευτ. 21,15 Εάν ένας Ισραηλίτης λάβη δύο γυναίκας, την μίαν εκ των οποίων αγαπά την δε άλλην μισεί, γεννήσουν δε και αι δύο η αγαπωμένη και η μισουμένη, η δε μισουμένη γεννήση πρώτη υιόν πρωτότοκον, έπειτα δε από αυτήν γεννήση η αγαπωμένη,

Δευτ. 21,16 και έσται ή αν ημέρα κατακληρονομή τοίς υιοίς αυτού τα υπάρχοντα αυτού, ου δυνήσεται πρωτοτοκεύσαι τώ υιώ της ηγαπημένης, υπεριδών τον υιόν της μισουμένης τον πρωτότοκον,

Δευτ. 21,16 κατά την ημέραν κατά την οποίαν ο πατήρ ούτος θα διανείμη εις τα παιδιά του την περιουσίαν του, δεν θα δώση τα πρωτοτόκια στον πρωτότοκον της ηγαπημένης του, καταφρονών έτσι τον πρωτότοκον υιόν της μισουμένης,

Δευτ. 21,17 αλλά τον πρωτότοκον υιόν της μισουμένης επιγνώσεται δούναι αυτώ διπλά από πάντων, ών αν ευρεθή αυτώ, ότι ούτός εστιν αρχή τέκνων αυτού, και τούτω καθήκει τα πρωτοτοκεία.

Δευτ. 21,17 αλλά ως πρωτότοκον υιόν του θα αναγνώριση τον υιόν της μισουμένης και θα δώση διπλάσιον εις αυτόν μερίδιον από όλα τα υπάρχοντά του, διότι αυτός είναι η αρχή των τέκνων του και εις αυτόν ανήκουν τα δικαιώματα ως πρωτοτόκου.

Δευτ. 21,18 Εάν δε τινι ή υιός απειθής και ερεθιστής, ουχ υπακούων φωνήν πατρός και φωνήν μητρός, και παιδεύωσιν αυτόν και μη εισακούη αυτών,

Δευτ. 21,18 Εάν ένας Ισραηλίτης έχη υιόν απειθή, φιλόνεικον και υβριστήν, ανυπάκουον εις τα λόγια του πατρός και της μητρός του και ο οποίος, παρά τας παιδαγωγικάς τιμωρίας εκ μέρους των γονέων του, δεν σέβεται και δεν υπακούει εις αυτούς,

Δευτ. 21,19 και συλλαβόντες αυτόν ο πατήρ αυτού και η μήτηρ αυτού και εξαΰξουσιν αυτόν επί την γερουσίαν της πόλεως αυτού και επί την πύλην τού τόπου

Δευτ. 21,19 θα τον πάρουν ο πατέρας και η μητέρα του και θα τον οδηγήσουν εις την γερουσίαν της πόλεως, η οποία ευρίσκεται εις την πύλην της πόλεως, τόπον του δικαστηρίου.

Δευτ. 21,20 και εροῦσι τοίς ανδράσι της πόλεως αυτών· ο υιός ημών ούτος απειθεί και ερεθίζει, ουχ υπακούει της φωνής ημών, συμβολοκοπών οιοφλυγεί·

Δευτ. 21,20 Εκεί οι γονείς θα είπουν στους πρεσβυτέρους και δικαστάς της πόλεως των· Αυτός ο υιός μας είναι απειθής, φιλόνεικος και υβριστής, δεν υπακούει εις τα λόγια μας και μεθοκοπάει εις συμπόσια.

Δευτ. 21,21 και λιθοβολήσουσιν αυτόν οι άνδρες της πόλεως αυτού εν λίθοις, και αποθανείται· και εξαρείς τον πονηρόν εξ υμών αυτών, και οι επίλοιποι ακούσαντες φοβηθήσονται.

Δευτ. 21,21 Οι άνδρες της πόλεως θα καταδικάσουν τον απειθή υιόν να εκτελεσθή δια λιθοβολισμού. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα βγάλετε τον απειθή υιόν από ανάμεσά σας, οι δε άλλοι υιοί, όταν ακούσουν, θα καταληφθούν από φόβον και θα

προσέχουν την συμπεριφοράν των.

Δευτ. 21,22 Εάν δε γέννηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και κρεμάσθη αυτόν επί ξύλου,

Δευτ. 21,22 Εάν κανείς διαπράξη βαρύ αμάρτημα συνεπαγόμενον την ποινήν του θανάτου και καταδικασθή εις θάνατον, και τον κρεμάσετε στο ξύλον,

Δευτ. 21,23 ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού επί τού ξύλου, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τή ημέρα εκείνη, ότι κεκατηραμένος υπό Θεού πάς κρεμάμενος επί ξύλου· και ου μη μιανείτε την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.

Δευτ. 21,23 το πτώμα αυτού δεν θα παραμείνη έτη του ξύλου κατά το διάστημα της νυκτός, αλλά θα το θάψετε κατά την ιδίαν ημέραν της εκτελέσεώς του, διότι κάθε κρεμάμενος επί ξύλου είναι κατηραμένος από τον Θεόν. Ετσι δε δεν θα μολύνετε την χώραν, την οποίαν ο Κυριος σας έχει δώσει ως κληρονομίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Δευτ. 22,1 Μή ιδών τον μόσχον τού αδελφού σου ή το πρόβατον αυτού πλανώμενα εν τή οδώ υπερίδης αυτά· αποστροφή αποστρέψεις αυτά τώ αδελφώ σου, και αποδώσεις αυτά.

Δευτ. 22,1 Μη αδιαφορήσης, όταν ιδης το μοσχάρι του αδελφού σου η το πρόβατον αυτού να πλανώνται στον δρόμον. Θα ενδιαφερθής να επιστρέψης αυτά στον αδελφόν σου τον Ισραηλίτην και θα τα παραδώσης εις αυτόν.

Δευτ. 22,2 εάν δε μη εγγίξη ο αδελφός σου προς σε μηδέ επίστη αυτόν, συνάξεις αυτά ένδον εις την οικίαν σου, και έσται μετά σου, έως αν ζητήση αυτά ο αδελφός σου, και αποδώσεις αυτά.

Δευτ. 22,2 Εάν όμως ο ομοεθνής αδελφός σου δεν μένη πλησίον σου και δεν τον γνωρίζης, θα φυλάξης αυτά τα πλανώμενα ζώα εντός του περιβόλου της οικίας σου και θα είναι μαζί σου, μέχρις ότου τα αναζητήση ο αδελφός σου ο Ισραηλίτης, στον οποίον και θα τα αποδώσης.

Δευτ. 22,3 ούτω ποιήσεις τον όνον αυτού και ούτω ποιήσεις το ιμάτιον αυτού και ούτω ποιήσεις κατά πάσαν απώλειαν τού αδελφού σου, όσα εάν απολήται παρ αυτού και εύρης· ου δυνήση υπεριδείν.

Δευτ. 22,3 Το ίδιο θα κάμης και δια τον όνον του αδελφού σου και δια το ένδυμά του και δια κάθε τι, το οποίον εκείνος έχασε και το οποίον ευρήκες συ. Δεν πρέπει να αδιαφορήσης δι' αυτά.

Δευτ. 22,4 ουκ όψη τον όνον τού αδελφού σου ή τον μόσχον αυτού πεπτωκότας εν τή οδώ, μη υπερίδης αυτούς· ανιστών αναστήσεις μετ αυτού.

Δευτ. 22,4 Δεν θα αδιαφορήσης επίσης δια τον όνον του αδελφού σου η δια το μοσχάρι αυτού, όταν τα ιδης να έχουν πέσει στον δρόμον. Αλλά μαζί με τον αδελφόν σου θα βοηθήσης να τα σηκώσετε.

Δευτ. 22,5 Ουκ έσται σκεύη ανδρός επί γυναικί, ουδέ μη ενδύσθαι ανήρ στολήν γυναικείαν, ότι βδέλυγμα Κυρίω τώ Θεώ σου έστι πάς ποιών ταύτα.

Δευτ. 22,5 Δεν επιτρέπεται εις γυναίκα να φορή ανδρικά ένδύματα, ούτε στον άνδρα να φορή γυναικεία ένδύματα, διότι καθένas που κάμνει αυτά, είναι αποκρουστικός και αηδιαστικός ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 22,6 Εάν δε συναντήσης νοσιά ορνέων πρό προσώπου σου εν τή οδώ ή επί παντί δένδρω ή επί της γής, νεοσοοίς ή ωοίς, και η μήτηρ θάλπη επί των νεοσσών ή επί των ώων, ου λήψη την μητέρα μετά των τέκνων·

Δευτ. 22,6 Εάν συναντήσης φωλήα μικρών πουλιών στον δρόμον σου η επάνω εις δένδρον η κάτω εις την γην, μέσα εις την οποίαν υπάρχουν πουλάκια η αυγά και η μητέρα θερμαίνη τα πουλάκια η τα αυγά, δεν θα πάρης την μητέρα με τα παιδιά της.

Δευτ. 22,7 αποστολή αποστελείς την μητέρα, τα δε παιδιά λήψη σεαυτώ, ίνα εύ σοι γέννηται και πολήμερος γένη.

Δευτ. 22,7 Θα αφήσης ελευθέραν την μητέρα και θα πάρης δια τον εαυτόν σου μόνον τα πουλιά της και έτσι θα ζήσης ευτυχής και μακροχρόνιος εις την γην.

Δευτ. 22,8 Εάν δε οικοδομήσης οικίαν καινήν, και ποιήσεις στεφάνην τώ δώματί σου· και ου ποιήσεις φόνον εν τή οικία σου, εάν πέση ο πεσών απ αυτού.

Δευτ. 22,8 Εάν κτίσης καινούργια οικία, πρέπει να κάμης στηθαίον γύρω από την ταράτσαν, μήπως τυχόν και πέση κανείς από την ταράτσαν και λάβη χώραν φόνος εις την οικίας σου (δια τον οποίον λόγω αμελείας συ θα είσαι υπεύθυνος).

Δευτ. 22,9 Ου κατασπερείς τον αμπελώνά σου διάφορον, ίνα μη αγιασθή το γέννημα και το σπέρμα, ό εάν σπείρης μετά τού γενήματος τού αμπελώνός σου.

Δευτ. 22,9 Δεν θα σπείρης στο αμπέλι σου άλλο είδος σποράς, διότι δεν θα είναι δυνατόν να προσφερθούν κατά την ιδίαν ημέραν προς αγιασμόν αι απαρχαί του αμπελώνος και της άλλης σποράς.

Δευτ. 22,10 ουκ αροτριάσεις εν μόσχω και όνω επί το αυτό.

Δευτ. 22,10 Δεν πρέπει να οργώσης το χωράφι σου χρησιμοποιών στον ίδιον ζυγόν βόδι και όνον.

Δευτ. 22,11 ουκ ενδύση κίβδηλον, έρια και λίνον, εν τώ αυτό.

Δευτ. 22,11 Δεν θα φορέσης ένδυμα κίβδηλον, το οποίον είναι υφασμένον με λινήν και μαλλινήν κλωστήν.

Δευτ. 22,12 Στρεπτά ποιήσεις σεαυτώ επί των τεσσάρων κρασπέδων των περιβολαίων σου, ά εάν περιβάλη εν αυτοίς.

Δευτ. 22,12 Θα κατασκευάσης κρόσσια εις τα τέσσαρα κάτω άκρα του ιματίου σου, με το οποίον ενδύεσαι.

Δευτ. 22,13 Εάν δε τις λάβη γυναίκα και συνοικήση αυτή και μισηση αυτήν

Δευτ. 22,13 Εάν κανείς λάβη σύζυγον και συνοικήση με αυτήν, κατόπιν δε την αποστραφή και την μισηση,

Δευτ. 22,14 και επιθή αυτή προφασιστικούς λόγους και κατενέγκη αυτής όνομα πονηρόν και λέγη την γυναίκα ταύτην είληφα και προσελθών αυτή ουκ εύρηκα αυτής τα παρθένια,

Δευτ. 22,14 και επιβαρύνη αυτήν με ψευδείς κατηγορίας και προσάψη εις αυτήν δυσφημισμένον και ανυπόληπτον όνομα και είπη· Ελαβαν την γυναίκα αυτήν ως σύζυγόν μου και ελθών εις επαφήν με αυτήν, δεν την εύρηκα παρθένον,

Δευτ. 22,15 και λαβών ο πατήρ της παιδός και η μήτηρ εξοίσουσι τα παρθένια της παιδός προς την γερουσίαν επί την πύλην,

Δευτ. 22,15 τότε ο πατήρ και η μήτηρ της γυναικός αυτής θα λάβουν τα δείγματα της παρθενικότητός της και θα τα φέρουν εις την γερουσίαν κοντά εις την πύλην της πόλεως.

Δευτ. 22,16 και ερεί ο πατήρ της παιδός τή γερουσία· την θυγατέρα μου ταύτην δέδωκα τώ ανθρώπω τούτω γυναίκα, και μισησας αυτήν

Δευτ. 22,16 Εκεί θα είπη ο πατήρ της γυναικός αυτής εις την γερουσίαν· έδωκα την κόρην μου αυτήν ως σύζυγον στον

άνθρωπον αυτόν. Και αυτός, επειδή την εμίσησεν,

Δευτ. 22,17 νύν ούτος επιτίθεισιν αυτή προφασιστικούς λόγους λέγων· ουχ εύρηκα τή θυγατρί σου παρθένια, και ταύτα τα παρθένια της θυγατρός μου· και αναπτύξουσι το μάτιον εναντίον της γερουσίας της πόλεως.

Δευτ. 22,17 επιρρίπτει εναντίον της ψευδείς κατηγορίας λέγων· δεν ευρήκα την κόρην σου παρθένον. Εκείνος θα είπη αυτά είναι τα σημάδια της παρθενίας της κόρης μου και οι γονείς θα ξεδιπλώσουν το μάτιον της θυγατρός των ενώπιον της γερουσίας της πόλεως.

Δευτ. 22,18 και λήψεται η γερουσία της πόλεως εκείνης τον άνθρωπον εκείνον και παιδεύσουσιν αυτόν

Δευτ. 22,18 Η γερουσία της πόλεως θα συλλάβη τον άνθρωπον εκείνον και θα τον τιμωρήση.

Δευτ. 22,19 και ζημιώσουσιν αυτόν εκατόν σίκλους και δώσουσι τώ πατρί της νεάνιδος, ότι εξήνεγκεν όνομα πονηρόν επί παρθένον Ισραηλίτιν· και αυτού έσται γυνή, ου δυνήσεται εξαποστείλαι αυτήν τον άπαντα χρόνον.

Δευτ. 22,19 Θα καταδικάσουν αυτόν εις πρόστιμον εκατόν σίκλων (1120 γραμμάρια) αργυρίου, το οποίον θα δώσουν στον πατέρα της νεάνιδος, διότι διέβαλε και εξητέλισε το όνομα αυτής της παρθένου Ισραηλίτιδος. Επί πλέον δε θα υποχρεωθή να κρατήση αυτήν ισοβίως ως σύζυγόν του, χωρίς να δυνηθή ποτέ να την διαζευχθή.

Δευτ. 22,20 εάν δε επ αληθείας γένηται ο λόγος ούτος και μη ευρεθή παρθένια τή νεάνιδι,

Δευτ. 22,20 Εάν όμως η κατηγορία του συζύγου είναι αληθής και όντως δεν ευρεθή παρθένος η νεάνις,

Δευτ. 22,21 και εξάξουσι την νεάνιν επί τας θύρας τού οίκου τού πατρός αυτής, και λιθοβολήσουσιν αυτήν εν λίθοις, και αποθανείται, ότι εποίησεν αφροσύνην εν υιοίς Ισραήλ εκπορνεύσαι τον οίκον τού πατρός αυτής· και εξαρείς τον πονηρόν εξ υμών αυτών.

Δευτ. 22,21 θα οδηγήσουν την γυναίκα αυτήν εις την θύραν της οικίας του πατρός της και θα την θανατώσουν δια λιθοβολισμού, διότι διέπραξεν αυτήν την αφροσύνην μεταξύ των Ισραηλιτών, και εξετράπη εις πορνείαν, όταν ευρίσκετο στον οίκον του πατρός της. Έτσι θα βγάλετε από ανάμεσά σας τον πονηρόν αυτόν άνθρωπον.

Δευτ. 22,22 Εάν δε ευρεθή άνθρωπος κοιμώμενος μετά γυναικός συνωκισμένης ανδρί, αποκτενείτε αμφοτέρους, τον άνδρα τον κοιμώμενον μετά της γυναικός και την γυναίκα· και εξαρείς τον πονηρόν εξ Ισραήλ.

Δευτ. 22,22 Εάν ευρεθή ανήρ κοιμώμενος με γυναίκα υπανδρευμένην, θα φονεύσετε και τους δύο, τον άνδρα που εκοιμήθη με την γυναίκα και την γυναίκα. Έτσι θα βγάλετε από ανάμεσά σας τον πονηρόν άνθρωπον.

Δευτ. 22,23 Εάν δε γένηται παίς παρθένος μεμνηστευμένη ανδρί και ευρών αυτήν άνθρωπος εν πόλει κοιμηθή μετ αυτής,

Δευτ. 22,23 Εάν κόρην παρθένον μνηστευμένην την συναντήση ένας ανήρ εντός της πόλεως και κοιμηθή μαζί της,

Δευτ. 22,24 εξάξετε αμφοτέρους επί την πύλην της πόλεως αυτών και λιθοβοληθήσονται εν λίθοις και αποθανούνται την νεάνιν, ότι ουκ εβόησεν εν τή πόλει, και τον άνθρωπον, ότι εταπείνωσε την γυναίκα τού πλησίον· και εξαρείς τον πονηρόν εξ υμών αυτών.

Δευτ. 22,24 θα οδηγήσετε και τους δύο εις την πύλην της πόλεως, όπου το δικαστήριον της γερουσίας, και θα καταδικάσετε αυτούς στον δια λιθοβολισμού θάνατον. Την μεν κόρην διότι, καίτοι ευρισκομένη εις την πόλιν, δεν εφώναξε, τον δε άνδρα διότι διέφθειρε την μνηστήν του πλησίον. Έτσι θα βγάλετε εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού τον πονηρόν.

Δευτ. 22,25 εάν δε εν πεδίω εύρη άνθρωπος την παίδα την μεμνηστευμένην και βιασάμενος κοιμηθή μετ αυτής, αποκτενείτε τον κοιμώμενον μετ αυτής μόνον

Δευτ. 22,25 Εάν ένας ανήρ συναντήση εις την ύπαιθρον κόρην μνηστευμένην και χρησιμοποιών βίαν κοιμηθή μαζί της, θα φονεύσετε μόνον τον άνδρα, που εκοιμήθη με αυτήν.

Δευτ. 22,26 και τή νεάνιδι ου ποιήσετε ουδέν· ουκ έστιν αμάρτημα θανάτου, ότι ως εί τις επαναστή άνθρωπος επί τον πλησίον και φονεύση αυτού ψυχήν, ούτω το πράγμα τούτο,

Δευτ. 22,26 Εις την κόρην δεν θα επιβάλετε καμμίαν τιμωρίαν. Δεν διέπραξεν αυτή αμάρτημα συνεπαγόμενον τον θάνατον· διότι το πάθημα της νεάνιδος είναι, ως εάν ένας ωπλισμένος άνθρωπος επιτεθή εναντίον αόπλου και τον φονεύση.

Δευτ. 22,27 ότι εν τώ αγρώ εύρεν αυτήν, εβόησεν η νεάνις η μεμνηστευμένη, και ουκ ήν ο βοηθήσων αυτή.

Δευτ. 22,27 Εις τον αγρόν ευρήκεν εκείνος την μνηστευμένην κόρην. Εφώναξεν εκείνη, αλλά δεν υπήρχε κανείς να σπεύση εις βοήθειάν της.

Δευτ. 22,28 Εάν δε τις εύρη την παίδα την παρθένον, ήτις ου μεμνήσεται, και βιασάμενος κοιμηθή μετ αυτής και ευρεθή,

Δευτ. 22,28 Εάν ανήρ τις συναντήση κόρην παρθένον, η οποία δεν είναι μνηστευμένη και βιάση αυτήν κοιμηθείς μαζί της, και ανακαλυφθή ο διαπραξάς το αδίκημα αυτό,

Δευτ. 22,29 δώσει ο άνθρωπος ο κοιμηθείς μετ αυτής τώ πατρί της νεάνιδος πενήτηκοντα δίδραχμα αργυρίου, και αυτοú έσται γυνή, ανθ ών εταπείνωσεν αυτήν· ου δυνήσεται εξαποστείλαι αυτήν τον άπαντα χρόνον.

Δευτ. 22,29 Θα δώσει ο άνθρωπος αυτός στον πατέρα της παρθένου κόρης πενήτηκοντα δίδραχμα αργυρίου και θα λάβη αυτήν ως σύζυγόν του, διότι την διέφθειρε. Δεν θα δυνηθή δε αυτός ποτέ να την διαζευχθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Δευτ. 23,1 Ου λήψεται άνθρωπος την γυναίκα τού πατρός αυτού και ουκ αποκαλύψει συγκάλυμμα τού πατρός αυτού.

Δευτ. 23,1 Δεν επιτρέπεται εις κανένα να λάβη ως σύζυγόν του την γυναίκα του πατρός του και να ανασύρη έτσι από αυτήν το κάλυμμα του πατρός του.

Δευτ. 23,2 Ουκ εισελεύσεται θλαδίας ουδέ αποκεκομμένος εις την εκκλησίαν Κυρίου.

Δευτ. 23,2 Δεν επιτρέπεται εις συγκεντρώσεις ενώπιον του Κυρίου να προσέρχεται άνθρωπος, του οποίου τα απόκρυφα μέλη είναι σπασμένα η κομμένα.

Δευτ. 23,3 ουκ εισελεύσεται εκ πόρνης εις εκκλησίαν Κυρίου.

Δευτ. 23,3 Επίσης εις τας συναθροίσεις αυτάς δεν επιτρέπεται να προσέλθη νόθος, υιός πόρνης.

Δευτ. 23,4 ουκ εισελεύσεται Αμμανίτης και Μωαβίτης εις εκκλησίαν Κυρίου· και έως δεκάτης γενεάς ουκ εισελεύσεται εις την εκκλησίαν Κυρίου και έως εις τον αιώνα,

Δευτ. 23,4 Εις την ενώπιον του Κυρίου συναθροίσειν δεν επιτρέπεται να προσέλθη Αμμανίτης και Μωαβίτης και έως δεκάτης ακόμη γενεάς. Εις τον αιώνα τον άπαντα δεν θα εισέλθη κανείς από αυτούς εις συγκεντρώσειν Κυρίου.

Δευτ. 23,5 παρά το μη συναντήσαι αυτούς υμίν μετά άρτων και ύδατος εν τή οδώ, εκπορευομένων υμών εξ Αιγύπτου, και ότι εμισθώσαντο επί σε τον Βαλαάμ υιόν Βεώρ εκ της Μεσοποταμίας καταράσθαι σε

Δευτ. 23,5 Και τούτο, διότι αυτοί δεν σας υπήντησαν με άρτους και ύδωρ στον δρόμον σας, όταν εφεύγατε από την Αίγυπτον, και διότι ακόμη πλήρωσαν τον Βαλαάμ, υιόν του Βεώρ από την Μεσοποταμίαν, δια να σας καταρασθή.

Δευτ. 23,6 και ουκ ηθέλησε Κύριος ο Θεός σου εισακούσαι τού Βαλαάμ, και μετέστρεψε Κύριος ο Θεός σου τας κατάρας εις ευλογίαν, ότι ηγάπησέ σε Κύριος ο Θεός σου.

Δευτ. 23,6 Κυριος όμως ο Θεός σου δεν ηθέλησε να ακούση τον Βαλαάμ, αλλά μετέστρεψε τας κατάρας του Βαλαάμ εις ευλογίαν, διότι σε ηγάπησε Κυριος ο Θεός σου.

Δευτ. 23,7 ου προσαγορεύσεις ειρηνικά αυτοίς και συμφέροντα αυτοίς πάσας τας ημέρας σου εις τον αιώνα.

Δευτ. 23,7 Δεν θα έχης ειρηνικάς ομιλίας και σχέσεις με αυτούς· ούτε και θα επιδιώξης ποτέ στον αιώνα να εξυπηρετήσης τα συμφέροντά των.

Δευτ. 23,8 ου βδελύξη Ιδουμαίον, ότι αδελφός σου εστιν· ου βδελύξη Αιγύπτιον, ότι πάροικος εγένου εν τή γη αυτού·

Δευτ. 23,8 Δεν θα μισήσης όμως τον Ιδουμαίον, διότι είναι αδελφός σου. Δεν θα μισήσης ακόμη ούτε τον Αιγύπτιον, διότι είχες φιλοξενηθή εις την χώραν του.

Δευτ. 23,9 υιοί εάν γεννηθώσιν αυτοίς, γενεά τρίτη εισελεύσονται εις εκκλησίαν Κυρίου.

Δευτ. 23,9 Οι απόγονοι, οι οποίοι ενδεχομένως θα γεννηθούν από αυτούς, γενεά τρίτη, θα έχουν το δικαίωμα να εισέλθουν εις τας συγκεντρώσεις σας ενώπιον του Κυρίου, στον ναόν.

Δευτ. 23,10 Εάν δε εξέλθης παρεμβαλίν επί τους εχθρούς σου, και φυλάξη από παντός ρήματος πονηρού.

Δευτ. 23,10 Εάν πρόκειται να εξέλθης εις πόλεμον εναντίον των εχθρών σου, πρόσεξε να αποφύγης κάθε μολυσμόν, τον οποίον απαγορεύει ο Θεός.

Δευτ. 23,11 εάν ή εν σοί άνθρωπος, ός ουκ έσται καθαρός εκ ρύσεως αυτού νυκτός, και εξελεύσεται έξω της παρεμβολής και ουκ εισελεύσεται εις την παρεμβολήν·

Δευτ. 23,11 Εάν δηλαδή υπάρξη μεταξύ του λαού άνθρωπος, ο οποίος εξ αιτίας νυκτερινής ρύσεως δεν είναι καθαρός, θα εξέλθη από το στρατόπεδον και δεν θα επανέλθη εις αυτό.

Δευτ. 23,12 και έσται το προς εσπέραν λούσεται το σώμα αυτού ύδατι και δεδυκότος ηλίου εισελεύσεται εις την παρεμβολήν.

Δευτ. 23,12 Όταν δε πλησιάξη η εσπέρα θα λούση το σώμα του με νερό και μετά την δύσιν του ηλίου θα εισέλθη στο στρατόπεδον.

Δευτ. 23,13 και τόπος έσται σοι έξω της παρεμβολής, και εξελεύση εκεί έξω·

Δευτ. 23,13 Έξω από το στρατόπεδον θα υπάρχη ωρισμένος τόπος δια τας ανάγκας σας και εκεί θα εξέρχεσθε.

Δευτ. 23,14 και πάσσαλος έσται σοι επί της ζώνης σου, και έσται όταν διακαθιζάνης έξω, και ορύξεις εν αυτώ και επαγαγών καλύψεις την ασχημοσύνην σου εν αυτώ·

Δευτ. 23,14 Θα έχεις εις την ζώνην σου ένα πάσσαλον, και όταν πρόκειται να καθήσης εκεί έξω προς σωματικήν σου ανάγκην, θα ανοίξης δια του πασσάλου λάκκον και στραφείς προς τα εκεί κατόπιν θα σκεπάσης την ακαθαρσίαν σου με χρώματα χρησιμοποιών προς τούτο τον πάσσαλον.

Δευτ. 23,15 ότι Κύριος ο Θεός σου εμπειριπατεί εν τή παρεμβολή σου εξελέσθαι σε και παραδούναι τον εχθρόν σου πρό προσώπου σου, και έσται η παρεμβολή σου αγία, και ουκ οφθίσηται εν σοί ασχημοσύνη πράγματος και αποστρέψει από σου.

Δευτ. 23,15 Τούτο δε, διότι Κυριος ο Θεός σου ευρίσκεται και τρόπον τινά περιπατεί στο στρατόπεδόν σου, δια να σε απελευθερώση από τον εχθρόν σου και να παραδώση αυτόν εις την εξουσίαν σου. Το στρατόπεδον είναι άγιον και δεν πρέπει να εμφανίζεται εις αυτό κανένα άσχημον πράγμα και απομακρυνθή έτσι ο Θεός από σε.

Δευτ. 23,16 Ου παραδώσεις παιδα τώ κυρίω αυτού, ός προστεθείται σοι παρά τού κυρίου αυτού·

Δευτ. 23,16 Δούλον, ο οποίος οικειοθελώς έφυγεν από τον τυραννικόν κύριόν του και ήλθε να μένη πλησίον σου, δεν πρέπει να τον παραδώσης στον κύριον του.

Δευτ. 23,17 μετά σου κατοικήσει, εν υμίν κατοικήσει ού αν αρέση αυτώ, ου θλίψεις αυτόν.

Δευτ. 23,17 Θα κατοική μαζί σου, θα μένη εις την πόλιν σας, όπου αρέσει εις αυτόν. Δεν θα τον καταπιέσης.

Δευτ. 23,18 Ουκ έσται πόρνη από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται πορνεύων από υιών Ισραήλ· ουκ έσται τελεσφόρος από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται τελεισκόμενος από υιών Ισραήλ.

Δευτ. 23,18 Δεν πρέπει να υπάρξη πόρνη μεταξύ των θυγατέρων του Ισραήλ, και δεν πρέπει να υπάρξη πόρνος μεταξύ των Ισραηλιτών. Δεν θα υπάρξη ιερόδουλος μεταξύ των θυγατέρων του ισραηλιτικού λαού και δεν πρέπει να υπάρξη προαγωγός εις πορνείαν μεταξύ των Ισραηλιτών.

Δευτ. 23,19 ου προσοίσεις μίσθωμα πόρνης ουδέ άλλαγμα κυνός εις τον οίκον Κυρίου τού Θεού σου προς πάσαν ευχήν, ότι βδέλυγμα Κυρίω τώ Θεώ σου εστι και αμφότερα.

Δευτ. 23,19 Συ, η γυναίκα, δεν θα προσφέρης δώρον στον οίκον του Κυρίου την αμοιβήν σου ως πόρνης, ούτε συ ο οποίος είσαι ανήρ, χρήματα που έλαβες ως κίναιδος, δεν θα προσφέρετε αυτά στον οίκον του Θεού δι' οιονδήποτε τάξιμόν σας, διότι και αι δύο αυτά πρώξεις είναι μισηταί και αποκρουστικά ενώπιον του Κυρίου.

Δευτ. 23,20 Ουκ εκτοκείς τώ αδελφώ σου τόκον αργυρίου και τόκον βρωμάτων και τόκον παντός πράγματος, ού εάν εκδανείσης.

Δευτ. 23,20 Δεν θα δώσης στον αδελφόν σου τον Ισραηλίτην δάνειον χρημάτων με τόκον, ούτε θα ζητήσης τόκον δια τα τρόφιψια η δι' οιονδήποτε άλλο πράγμα, που εδάνεισες εις αυτόν.

Δευτ. 23,21 τώ αλλοτρίω εκτοκείς, τώ δε αδελφώ σου ουκ εκτοκείς, ίνα ευλογήση σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσι τοίς έργοις σου επί της γής, εις ήν εισπορεύη εκεί κληρονομία σου αυτήν.

Δευτ. 23,21 Εις τον ξένον όμως, στον αλλοεθνή, θα δανείσης χρήματα επί τόκω όχι όμως στον αδελφόν σου, δια να σε ευλογήση ο Κυριος εις όλα τα έργα σου, εις την χώραν, προς την οποίαν εισέρχεσαι δια να την κληρονομήσης.

Δευτ. 23,22 Εάν δε εύξη ευχήν Κυρίω τώ Θεώ σου, ου χρονιεις αποδούναι αυτήν, ότι εκζητών εκζητήσει Κύριος ο Θεός σου παρά σου, και έσται εν σοί αμαρτία·

Δευτ. 23,22 Εάν δε κάμης τάξιμον εις Κυριον τον Θεόν σου, δεν πρέπει να βραδύνης εις την εκπλήρωσίν του· διότι άλλως θα σου ζητήση ευθύνην Κυριος ο Θεός σου και θα είναι ενοχή παραβάσεως εις σε.

Δευτ. 23,23 εάν δε μη θέλης εύξασθαι, ουκ έστιν εν σοί αμαρτία.

Δευτ. 23,23 Εάν όμως δεν θέλεις να κάμης τάξιμον, δεν έχεις καμμίαν ενοχήν.

Δευτ. 23,24 τα εκπορευόμενα διά των χειλέων σου φυλάξη και ποιήσεις ον τρόπον ηύξω Κυρίω τώ Θεώ σου δόμα, ό ελάλησας τώ στόματί σου.

Δευτ. 23,24 Ο,τι εξέρχεται από τα χείλη σου ως τάξιμον θα φροντίσης να το εκπληρώσης. Όπως έταξες έτσι και θα δώσης το δώρον εις Κυριον τον Θεόν σου, ο,τι υπεσχέθης με το στόμα σου.

Δευτ. 23,25 Εάν δε εισέλθης εις αμητόν τού πλησίον σου, και συλλέξης εν ταίς χερσί σου στάχυς και δρέπανον ου μη επιβάλης επ αμητόν τού πλησίον σου.

Δευτ. 23,25 Εάν συ ο πτωχός εισέλθης στον αγρόν του πλησίον σου κατά την ώραν του θερισμού, ημπορείς να μαζεύσης με τα χέρια σου στάχυα. Δρεπάνι όμως δεν θα βάλης στον θερισμόν του αγρού του πλησίον σου.

Δευτ. 23,26 εάν δε εισέλθης εις τον αμπελώνα τού πλησίον σου, φαγή σταφυλήν όσον ψυχήν σου εμπλησθήναι, εις δε άγγος ουκ εμβαλείς.

Δευτ. 23,26 Εάν δε εισέλθης στο αμπέλι του πλησίον σου, θα φάγης σταφύλια, έως ότου χορτάσης· δεν θα βάλης όμως εις δοχείον δια να πάρης μαζή σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Δευτ. 24,1 Εάν δε τις λάβη γυναίκα και συνοικήση αυτή, και έσται εάν μη εύρη χάριν εναντίον αυτού, ότι εύρεν εν αυτή άσχημον πράγμα, και γράψει αυτή βιβλίον αποστασίου και δώσει εις τας χείρας αυτής και εξαποστελεί αυτήν εκ της οικίας αυτού,

Δευτ. 24,1 Εάν κανείς λάβη σύζυγον και συγκατοικήση με αυτήν, βραδύτερον δε δεν του αρέση διότι ευρήκεν εις αυτήν άσχημον πράγμα, (κάτι που του είναι αποκρουστικόν) δύναται να δώση εις αυτήν γραπτόν διαζύγιον και αφού της το χειρίσθη θα την διώξη από το σπίτι του.

Δευτ. 24,2 και απελθούσα γένηται ανδρί ετέρω,

Δευτ. 24,2 Εκείνη όταν φύγη από τον πρώτον σύζυγόν της, δύναται να υπανδρευθή άλλον.

Δευτ. 24,3 και μισήση αυτήν ο ανήρ ο έσχατος και γράψει αυτή βιβλίον αποστασίου και δώσει εις τας χείρας αυτής και εξαποστελεί αυτήν εκ της οικίας αυτού, ή αποθάνη ο ανήρ ο έσχατος, ός έλαβεν αυτήν εαυτώ γυναίκα,

Δευτ. 24,3 Εάν όμως και ο δεύτερος ανήρ την αποστραφή και γραψη δι' αυτήν διαζύγιον και το παραδώση εις τα χέρια της και την διώξη από την οικίαν του, η εάν συμβή να αποθάνη ο δεύτερος αυτός ανήρ, που την είχε λάβει ως σύζυγόν του,

Δευτ. 24,4 ου δυνήσεται ο ανήρ ο πρότερος ο εξαποστείλας αυτήν επαναστρέψας λαβείν αυτήν εαυτώ γυναίκα, μετά το μianθήναι αυτήν, ότι βδέλυμά εστιν εναντίον Κυρίου τού Θεού σου· και ου μιανείτε την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.

Δευτ. 24,4 ο πρώτος σύζυγός της, ο οποίος την είχαν αποπέμψει, δεν επιτρέπεται να επανέλθη και να την πάρη πάλιν ως σύζυγόν του, αφού αυτή ήλθεν εις συζυγικήν ένωσιν με άλλον, διότι τούτο είναι μισητόν ενώπιον Κυρίου του Θεού σου. Δεν πρέπει να μολύνετε την χώραν, την οποίαν ο Κυριος σας δίδει ως κληρονομίαν.

Δευτ. 24,5 Εάν δε τις λάβη γυναίκα προσφάτως, ουκ εξελεύσεται εις πόλεμον, και ουκ επιβληθήσεται αυτό ουδέν πράγμα· αθώς έσται εν τή οικία αυτού ενιαυτόν ένα, ευφρανεί την γυναίκα αυτού, ήν έλαβεν.

Δευτ. 24,5 Αυτός που μόλις προ ολίγου καιρού έχει νυμφευθή, δεν θα λάβη μέρος εις πόλεμον και δεν θα επιβληθή εις αυτόν κανένα άλλο δημόσιον καθήκον. Θα είναι ελεύθερος και ανένοχος να μείνη εις την οικίαν του επί ένα έτος, δια να δώση χαράν εις την σύζυγον, την οποίαν έλαβε.

Δευτ. 24,6 Ουκ ενεχυράσεις μύλον, ουδέ επιμύλιον, ότι ψυχήν ούτος ενεχυράζει.

Δευτ. 24,6 Δεν θα πάρης ως ενέχυρον, δια δάνειον που έδωσες, τον χειρόμυλον η την επάνω πέτρα του χειρομύλου, διότι έτσι είναι ως εάν λαμβάνης ενέχυρον αυτήν την ζωήν του πτωχού.

Δευτ. 24,7 Εάν δε αλώ άνθρωπος κλέπτων ψυχήν εκ των αδελφών αυτού των υιών Ισραήλ και καταδυναστεύσας αυτόν αποδώται, αποθανείται ο κλέπτης εκείνος· και εξαρείς τον πονηρόν εξ υμών αυτών.

Δευτ. 24,7 Εάν υπάρξη άνθρωπος Ισραηλίτης και αρπάξη δολίως η βιαίως τον αδελφόν του και αφού τον κατατυραννήση, τον πωλήση ως δούλον, αυτός ο κλέπτης πρέπει να τιμωρηθή δια θανάτου. Έτσι θα βγάλης τον πονηρόν ανάμεσα από τους Ισραηλίτας.

Δευτ. 24,8 Πρόσεχε σαυτώ εν τή αφή της λέπρας· φυλάξη σφόδρα ποιείν κατά πάντα τον νόμον, ον αν αναγγείλωσιν υμίν οι ιερείς οι Λευίται· ον τρόπον ενετειλάμην υμίν, φυλάξασθε ποιείν.

Δευτ. 24,8 Πρόσεχε κατά την εμφάνισιν της λέπρας. Φρόντισε επιμελώς να τηρήσης όλα όσα λέγει ο Νομος, τον οποίον οι ιερείς Λευίται θα σας διδάξουν. Όπως σας διέταξα, έτσι και θα φροντίσετε να τον τηρήσετε.

Δευτ. 24,9 μνήσθητι όσα εποίησε Κύριος ο Θεός σου τή Μαριάμ εν τή οδώ, εκπορευομένων υμών εξ Αιγύπτου.

Δευτ. 24,9 Ενθυμήσου την τιμωρίαν, την οποίαν επέβαλε Κυριος ο Θεός σου εις την Μαριάμ καθ' οδόν, όταν εβγαίνατε από την Αίγυπτον.

Δευτ. 24,10 Εάν οφείλημα ή εν τώ πλησίον σου, οφείλημα οτιούν, ουκ εισελεύση εις την οικίαν αυτού ενεχυράσαι το ενέχυρον αυτού·

Δευτ. 24,10 Εάν ο πλησίον σου οφείλη κάτι εις σε, οιονδήποτε και αν είναι αυτό το χρέος, δεν θα εισέλθης εις την οικίαν του, δια να λάβης ενέχυρον απέναντι του χρέους.

Δευτ. 24,11 έξω στήση, και ο άνθρωπος ού το δάνειόν σου εστιν εν αυτώ, εξοίσει σοι το ενέχυρον έξω.

Δευτ. 24,11 Θα σταθής έξω από την οικίαν, και ο άνθρωπος, που έλαβεν από σε το δάνειον, θα φέρη έξω και θα δώση εις σε το ενέχυρον.

Δευτ. 24,12 εάν δε ο άνθρωπος πένηται, ου κοιμηθήση εν τώ ενεχύρω αυτού·

Δευτ. 24,12 Εάν δε ο άνθρωπος αυτός είναι πτωχός, δεν θα κοιμηθής με το ενέχυρόν του, το οποίον αυτός χρησιμοποιεί ως σκέπασμά του.

Δευτ. 24,13 αποδόσει αποδώσεις το ενέχυρον αυτού προς δυσμάς ηλίου, και κοιμηθήσεται εν τώ ιματίω αυτού και ευλογήσει σε, και έσται σοι ελεημοσύνη εναντίον Κυρίου τού Θεού σου.

Δευτ. 24,13 Θα αποδώσης εις αυτόν το ενέχυρόν του κατά την δύσιν του ηλίου, δια να σκεπασθή και κοιμηθής με το ιμάτιόν του, να σε ευλογήση και προσευχηθή δια σε και έτσι η ελεημοσύνη σου αυτή προς τον πτωχόν θα είναι προς τιμήν σου

ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 24,14 Ουκ απαδικήσεις μισθόν πένητος και ενδεούς εκ των αδελφών σου ή εκ των προσηλύτων των εν ταίς πόλεσί σου·

Δευτ. 24,14 Δεν θα ελαττώσης ούτε θα κατακρατήσης το ημεραμίσιον πτωχού και ενδεούς τόσον εκ των αδελφών σου των Ισραηλιτών, όσον και από τους ξένους που ευρίσκονται εις τας πόλεις σας.

Δευτ. 24,15 αυθημερόν αποδώσεις τον μισθόν αυτού, ουκ επιδύσεται ο ήλιος επ αυτώ, ότι πένης εστί και εν αυτώ έχει την ελπίδα· και καταβοήσεται κατά σου προς Κύριον, και έσται εν σοί αμαρτία.

Δευτ. 24,15 Θα πληρώσης αυτόν την ιδίαν ημέραν. Δεν θα δύση ο ήλιος, χωρίς αυτός να έχει λάβει το ημεραμίσιόν του, διότι είναι πτωχός και εις αυτό στηρίζει την ελπίδα του. Εάν δεν τον πληρώσης εγκαίρως, θα φωνάξη κατά σου με αγανάκτησιν προς τον Κυριον και θα καταλογισθή εις σε αμαρτία.

Δευτ. 24,16 Ουκ αποθανούνται πατέρες υπέρ τέκνων, και οι υιοί ουκ αποθανούνται υπέρ πατέρων· έκαστος εν τή εαυτού αμαρτία αποθαίνεται.

Δευτ. 24,16 Δεν θα τιμωρηθούν δια θανάτου πατέρες εξ αιτίας των τέκνων των, ούτε και τα παιδιά εξ αιτίας των πατέρων των. Ο καθένας θα τιμωρήται δια την ιδικήν του αμαρτίαν.

Δευτ. 24,17 Ουκ εκκλινείς κρίσιν προσηλύτου και ορφανού και χήρας, ουκ ενεχυράσεις ιμάτιον χήρας·

Δευτ. 24,17 Δεν θα διαστρέψης το δίκαιον του ξένου, του ορφανού και της χήρας. Δεν θα λάβης ως ενέχυρον το ιμάτιον της χήρας.

Δευτ. 24,18 και μνησθήση ότι οικέτης ήσθα εν γη Αιγύπτω και ελυτρώσατό σε Κύριος ο Θεός σου εκείθεν· διά τούτο εγώ σοι εντέλλομαι ποιείν το ρήμα τούτο.

Δευτ. 24,18 Να ενθυμήσαι δε ότι υπήρξες και συ δούλος εις την Αίγυπτον, ο δε Κυριος και Θεός σου σε απηλευθέρωσεν από εκεί. Δια τούτο εγώ σε διατάσσω να τηρής αυτάς τας εντολάς μου.

Δευτ. 24,19 Εάν δε αμήτησιν εν τώ αγρώ σου και επιλάθη δράγμα εν τώ αγρώ σου, ουκ αναστραφήση λαβείν αυτό· τώ προσηλύτω και τώ ορφανώ και τή χήρα έσται, ίνα ευλογήση σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσι τοίς έργοις των χειρών σου.

Δευτ. 24,19 Εάν θερίσης τον αγρόν σου και λησμονήσης εκεί ένα δεμάτι, δεν θα επιστρέψης να το πάρης. Αυτό θα είναι δια τον ξένον, δια το ορφανόν και την χήραν, δια να σε ευλογήση Κυριος ο Θεός σου εις όλα τα έργα των χειρών σου.

Δευτ. 24,20 εάν δε ελαιολογής, ουκ επαναστρέψεις καλαμήσασθαι τα οπίσω σου· τώ προσηλύτω και τώ ορφανώ και τή χήρα έσται και μνησθήση ότι οικέτης ήσθα εν γη Αιγύπτω, διά τούτο εγώ σοι εντέλλομαι ποιείν το ρήμα τούτο.

Δευτ. 24,20 Εάν δε μαζεύης τις εληές σου, δεν θα επιστρέψης να μαζέψης και εκείνες που έμειναν πίσω. Αυτές θα είναι δια τον ξένον και το ορφανόν και την χήραν· να ενθυμηθής δε ότι και συ υπήρξες δούλος εις την χώραν της Αιγύπτου, δια τούτο και εγώ σε διατάσσω να πράττης αυτά.

Δευτ. 24,21 εάν δε τρυγήσης τον αμπελώνά σου, ουκ επανατρυγήσεις αυτόν τα οπίσω σου· τώ προσηλύτω και τώ ορφανώ και τή χήρα έσται·

Δευτ. 24,21 Εάν δε τρυγήσης το αμπέλι σου, δεν θα γυρίσης να το ξανατρυγήσης, δια να μαζεύσης όσα τυχόν απέμειναν· αυτά θα είναι δια τον ξένον, δια το ορφανόν και την χήραν.

Δευτ. 24,22 και μνησθήση ότι οικέτης ήσθα εν γη Αιγύπτω, διά τούτο εγώ σοι εντέλλομαι ποιείν το ρήμα τούτο.

Δευτ. 24,22 Να ενθυμηθής ότι και συ ήσουνα δούλος εις την χώραν της Αιγύπτου, δια τούτο εγώ σου δίδω την εντολήν να πράττης έτσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Δευτ. 25,1 Εάν δε γένηται αντιλογία ανά μέσον ανθρωπών και προσέλθωσιν εις κρίσιν και κρίνωσι και δικαιώσωσι το δίκαιον και καταγνώσι τού ασεβούς,

Δευτ. 25,1 Εάν δύο άνθρωποι έλθουν εις αντίθεσιν και φιλονεικίαν, θα παρουσιασθούν αυτοί στο δικαστήριον και θα κριθούν. Οι δικασταί θα αθώωσουν τον δίκαιον και θα καταδικάσουν τον ένοχον.

Δευτ. 25,2 και έσται εάν άξιος ή πληγών ο ασεβών, καθιείς αυτόν έναντι των κριτών και μαστιγώσουσιν αυτόν εναντίον αυτών κατά την ασέβειαν αυτού.

Δευτ. 25,2 Εάν δε ο ένοχος καταδικασθή με την ποινήν του ραβδισμού, θα τον καθίσετε ενώπιον των δικαστών, και ενώπιον αυτών θα τον μαστιγώσουν αναλόγως της ενοχής του.

Δευτ. 25,3 αριθμός τεσσαράκοντα μαστιγώσουσιν αυτόν, ου προσθήσουσιν· εάν δε προσθής μαστιγώσαι υπέρ ταύτας τας πληγάς πλείους, ασχημονήσει ο αδελφός σου εναντίον σου.

Δευτ. 25,3 Με τεσσαράκοντα ραβδισμούς θα τον μαστιγώσουν· δεν θα προσθέσουν κανένα επί πλέον. Εάν δε τυχόν και θελήσης να καταφέρης εναντίον αυτού ραβδισμούς περισσοτέρους, θα σκυθρωπάση και θα δυσφορήση ο αδελφός σου εναντίον σου.

Δευτ. 25,4 Ου φιμώνσεις βούν αλωνόντα.

Δευτ. 25,4 Δεν πρέπει να βάλης φύμωτρον στο βόδι που αλωνίζει.

Δευτ. 25,5 Εάν δε κατοικώσιν αδελφοί επί το αυτό και αποθάνη εις εξ αυτών, σπέρμα δε μη ή αυτώ, ουκ έσται η γυνή τού τεθνηκότος έξω ανδρί μη εγγίζοντι· ο αδελφός τού ανδρός αυτής εισελεύσεται προς αυτήν και λήψεται αυτήν εαυτώ γυναίκα και συνοικήσει αυτή.

Δευτ. 25,5 Εάν δύο αδελφοί κατοικούν μαζί και αποθάνη ο ένας από αυτούς, χωρίς να αφήση τέκνον, η χήρα του αποθανόντος δεν θα υπανδρευθή άνδρα έξω από την συγγένειαν του ανδρός της. Αλλά ο αδελφός του ανδρός της θα εισέλθη προς αυτήν, θα την λάβη συζυγον και θα συγκατοικήση μαζί της.

Δευτ. 25,6 και έσται το παιδίον, ό εάν τέκη, κατασταθήσεται εκ τού ονόματος τού τετελευτηκότος, και ουκ εξαλειφθήσεται το όνομα αυτού εξ Ισραήλ.

Δευτ. 25,6 Το δε πρώτο παιδί, το οποίον αυτή θα γεννήση, θα λάβη την θέσιν και το όνομα του αποθανόντος και έτσι δεν θα εξαλειφθή εκ μέσου των Ισραηλιτών το όνομα του αποθανόντος.

Δευτ. 25,7 εάν δε μη βούληται ο άνθρωπος λαβείν την γυναίκα τού αδελφού αυτού, και αναβήσεται η γυνή επί την πύλην επί την γερουσιαν και ερεί· ου θέλει ο αδελφός τού ανδρός μου αναστήσαι το όνομα τού αδελφού αυτού εν Ισραήλ, ουκ ηθέλησεν ο αδελφός τού ανδρός μου.

Δευτ. 25,7 Εάν όμως ο αδελφός δεν θέλη να λάβη σύζυγον την γυναίκα του αποθανόντος αδελφού του, τότε η χήρα θα μεταβη εις την πύλην της πόλεως, όπου η γερουσία δικάζει, και θα είπη· Ο αδελφός του ανδρός μου δεν θέλει να αναστήση και να δώση συνέχειαν στο όνομα του αδελφού του μεταξύ των Ισραηλιτών· δεν θέλει ο αδελφός του ανδρός μου να με λάβη ως σύζυγον και να αποκτήσω τέκνον δια τον αποθανόντα.

Δευτ. 25,8 και καλέσουσιν αυτόν η γερουσία της πόλεως αυτού και εροῦσιν αὐτῷ, και στάς είπη· ου βούλομαι λαβεῖν αὐτήν·

Δευτ. 25,8 Οι αποτελούντες την γερουσίαν της πόλεως πρεσβύτεροι θα καλέσουν αυτόν και θα του ανακοινώσουν ὅσα η χήρα είπεν. Εάν εκείνος ὀρθίος ενώπιόν των είπη· Δεν θέλω να λάβω αὐτήν σύζυγόν μου,

Δευτ. 25,9 και προσελεύσῃ η γυνή τού αδελφού αυτού ἔναντι της γερουσίας και υπολύσει το υπόδημα αυτού το ἕν από τού ποδός αυτού και εμπτύσεται κατά πρόσωπον αυτού και αποκριθεῖσα ερεῖ· οὕτω ποιήσουσι τῷ ανθρωπῷ, ὅς ουκ οικοδομήσει τον οἶκον τού αδελφού αυτού εν Ισραήλ·

Δευτ. 25,9 τότε η νύμφη του θα ἔλθῃ ενώπιον της γερουσίας, θα λύση το ἕνα υπόδημα από το πόδι του ανθρωπου αυτού, θα τον πτύση κατά πρόσωπον και θα διακηρύξη "ἔτσι θα κάμουν εις εκείνον τον άνθρωπον, ο οποίος δεν θέλει να δώση συνέχειαν εις τήν οικογένειαν του αδελφού του μεταξύ των Ισραηλιτών" !

Δευτ. 25,10 και κληθήσεται το ὄνομα αυτού εν Ισραήλ Οἶκος τού υπολυθέντος το υπόδημα.

Δευτ. 25,10 Θα ονομασθῇ δε το ὄνομα του ανθρωπου αυτού μεταξύ των Ισραηλιτών "οἶκος εκείνου που του αφηρέθη το ἕνα υπόδημα" (οἶκος μονοσανδάλου).

Δευτ. 25,11 Εάν δε μάχωνται ἄνθρωποι επί το αυτό, ἄνθρωπος μετά τού αδελφού αυτού, και προσέλθῃ η γυνή ενός αυτών εξελέσθαι τον ἄνδρα αὐτῆς εκ χειρός τού τύπτοντος αὐτόν και εκτείνασα την χεῖρα επιλάβηται των διδύμων αυτού,

Δευτ. 25,11 Εάν συμπλακοῦν δύο ἄνθρωποι, Ισραηλίτης με Ισραηλίτην, και η σύζυγος του ενός δια να απαλλάξῃ τον σύζυγόν της από τα χέρια εκείνου που τον δέρει, πλησιάση και απλώσῃ το χέρι της και συλλάβῃ τα ἀπόκρυφα μέλη του δέροντος,

Δευτ. 25,12 αποκόψεις την χεῖρα αὐτῆς· ου φείσεται ο οφθαλμός σου επ αὐτή.

Δευτ. 25,12 θα κόψετε το χέρι της γυναικός αὐτῆς· δεν θα την λυπηθῃ το μάτι σας.

Δευτ. 25,13 Ουκ ἔσται εν τῷ μαρσίπτῳ σου στάθμιον και στάθμιον, μέγα ἢ μικρόν·

Δευτ. 25,13 Δεν πρέπει να υπάρχουν στο σακκούλι σου δύο ζύγια, το ἕνα βαρύτερον από το κανονικόν και το ἄλλο ελαφρότερον.

Δευτ. 25,14 ουκ ἔσται εν τῇ οικίᾳ σου μέτρον και μέτρον, μέγα ἢ μικρόν·

Δευτ. 25,14 Δεν πρέπει να υπάρχουν στο σπίτι σου δύο μέτρα, το ἕνα μεγαλύτερον και το ἄλλο μικρότερον από το κανονικόν.

Δευτ. 25,15 στάθμιον αληθινόν και δίκαιον ἔσται σοι, και μέτρον αληθινόν και δίκαιον ἔσται σοι, ἵνα πολυήμερος γένη επί της γῆς, ἡς Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρῳ·

Δευτ. 25,15 Ζυγία αληθινά και δίκαια θα υπάρχουν εις σε, μέτρα αληθινά και δίκαια θα χρησιμοποιήσῃς, δια να ζήσης χρόνια πολλά εις την χώραν, την οποίαν Κύριος ο Θεός σου ἔδωκεν εις σε ως κληρονομίαν·

Δευτ. 25,16 ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου πάς ποιῶν ταῦτα, πάς ποιῶν ἀδικον.

Δευτ. 25,16 διότι εἶναι μισητός και αποκρουστικός εις Κυριον τον Θεόν σου εκείνος, που χρησιμοποιεῖ δόλια ζύγια και διαπράττει ἀδικίαν.

Δευτ. 25,17 Μνήσθητι ὅσα ἐποίησέ σοι Ἀμαλῆκ εν τῇ οδῷ εκπορευομένου σου εκ γῆς Αἰγύπτου,

Δευτ. 25,17 Ενθυμήσου ὅσα σου ἔκαμαν οι Ἀμαληκίται στον δρόμον σου, ὅταν ἔβγαινες από την Αἴγυπτον,

Δευτ. 25,18 πῶς ἀντέστη σοι εν τῇ οδῷ, και ἔκοψέ σου την ουραγίαν, τους κοπιῶντας ὀπίσω σου, σὺ δε ἐπέινας και ἐκοπίας, και ουκ ἐφοβήθη τον Θεόν.

Δευτ. 25,18 πῶς ἀντεστάθησαν καθ' ὁδόν ἐναντίον σου, πῶς ἐφόνευσαν τους βραδυποροῦντας, αὐτούς που ἔνεκα κοπῶσως ἔμειναν ὀπίσω σου, συ δε τότε ἐπεινούσες και υπέφερες και εκείνοι δεν ἐφοβήθησαν τον Θεόν,

Δευτ. 25,19 και ἔσται ἡνίκα εἴαν καταπαύσῃ σε Κύριος ο Θεός σου από πάντων των ἐχθρών σου των κύκλω σου εν τῇ γῇ, ἡ Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι κληρονομήσαι, ἐξαλείψεις το ὄνομα Ἀμαλῆκ εκ της ὑπό τον ουρανόν και ου μη επιλάθῃ.

Δευτ. 25,19 Δια τούτο, ὅταν σε ἀναπαύσῃ Κύριος ο Θεός σου εκ των κόπων σου και σε ἀσφαλίσῃ από τους γύρω ἐχθρούς σου εις την χώραν την οποίαν ο Κύριος σου δίδει ως κληρονομίαν, τότε θα ἐξαλείψῃς το ὄνομα των Ἀμαληκιτῶν εις την ὑπό τον ουρανόν. Αυτό δεν πρέπει να το λησμονήσῃς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Δευτ. 26,1 Καί ἔσται εἴαν εισέλθῃς εις την γῆν, ἣν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι κληρονομήσαι, και κατακληρονομήσῃς αὐτήν και κατοικήσῃς επ αὐτῆς,

Δευτ. 26,1 Ὅταν δε εισέλθῃς εις την γῆν, την οποίον Κύριος ο Θεός σου δίδει εις σε ως κληρονομίαν, και κατακτήσῃς αὐτήν και ἐγκατασταθῇς εις αὐτήν,

Δευτ. 26,2 και λήψῃ από της ἀπαρχῆς των καρπῶν της γῆς σου, ἡς Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι, και ἐμβαλεῖς εις κάρταλλον και πορεύσῃ εις τον τόπον, ὃν ἀν ἐκλέξῃται Κύριος ο Θεός σου ἐπικληθῆναι το ὄνομα αυτού ἐκεῖ,

Δευτ. 26,2 θα λάβῃς ἕνα μέρος από τα πρωτογεννήματα των καρπῶν της χώρας, την οποίαν Κύριος ο Θεός σου ἔχει δώσει εις σε, θα τα θέσῃς εις ἕνα κάνιστρον και θα μεταβῇς στον τόπον, τον οποίον Κύριος ο Θεός σου θα ἔχῃ ἐκλέξει, δια να ἀκούεται ἐκεῖ και δοξάζεται το ὄνομά του.

Δευτ. 26,3 και ἐλεύσῃ προς τον ἱερέα, ὅς ἔσται εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, και ερεῖς προς αὐτόν· ἀναγγέλλω σήμερον Κυρίῳ τῷ Θεῷ μου ὅτι εισελήλυθα εις την γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν δούναί ἡμῖν.

Δευτ. 26,3 Θα προσέλθῃς στον ἱερέα, ο οποίος κατά τας ἡμέρας ἐκείνας θα ὑπηρετῇ ἐκεῖ, και θα του είπῃς· "διακηρύττω σήμερον και ὁμολογῶ προς Κυριον τον Θεόν μου ὅτι ἔχω εισέλθει εις την χώραν, την οποίαν ο Κύριος ὠρκίσθη στους προπάτοράς μας ὅτι θα δώσῃ εις ἡμᾶς".

Δευτ. 26,4 και λήψεται ο ἱερεύς τον κάρταλλον εκ των χειρῶν σου και θῆσει αὐτόν ἀπέναντι τού θυσιαστηρίου Κυρίου τού Θεού σου,

Δευτ. 26,4 Ο ἱερεύς θα πάρῃ από τα χέρια σου το κάνιστρον και θα το θέσῃ ἀπέναντι από το θυσιαστήριον του Θεού σου.

Δευτ. 26,5 και ἀποκριθεῖς ερεῖς ἔναντι Κυρίου τού Θεού σου· Συρίαν ἀπέβαλεν ο πατήρ μου και κατέβῃ εις Αἴγυπτον και

παρώκησεν εκεί εν αριθμώ βραχεί και εγένετο εκεί εις έθνος μέγα και πλήθος πολύ·

Δευτ. 26,5 Επειτα συ θα διακηρύξης και θα ομολογήσης ενώπιον Κυρίου του Θεού σου ότι "ο προγονός μου, ο Ιακώβ, εγκατέλειψε την Συριαν, κατέβη εις την Αίγυπτον, εγκατεστάθη εκεί ως ξένος μαζί με ολίγους ιδικούς του, και ανεδείχθη εκεί έθνος μέγα και πολυάριθμον.

Δευτ. 26,6 και εκάκωσαν ημάς οι Αιγύπτιοι και εταπεινώσαν ημάς και επέθηκαν ημίν έργα σκληρά·

Δευτ. 26,6 Οι Αιγύπτιοι όμως μας κατέθλιψαν και μας εξηυτέλισαν και μας υπεχρέωσαν να κάμνωμεν έργα βαρεία και επίπονα.

Δευτ. 26,7 και ανεβοήσαμεν προς Κύριον τον Θεόν ημών, και εισήκουσε Κύριος της φωνής ημών και είδε την ταπεινώσιν ημών και τον μόχθον ημών και τον θλιμμόν ημών·

Δευτ. 26,7 Εκράξαμεν τότε προς Κυριον τον Θεόν μας και ο Κυριος ήκουσε την ικεσίαν μας, είδε τον εξευτελισμόν μας, τον μόχθον μας και την θλίψιν μας,

Δευτ. 26,8 και εξήγαγεν ημάς Κύριος εξ Αιγύπτου αυτός εν ισχυί αυτού τή μεγάλη και εν χειρί κραταιά και βραχίονι υψηλώ και εν οράμασι μεγάλοις και εν σημείοις και εν τέρασι

Δευτ. 26,9 και εισήγαγεν ημάς εις τον τόπον τούτον και έδωκεν ημίν την γήν ταύτην, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι·

Δευτ. 26,9 αυτός, μας εισήγαγεν στον τόπον τούτον και μας έδωκε την χώραν αυτήν, η οποία ρέει γάλα και μέλι.

Δευτ. 26,10 και νύν ιδού ενήνοχα την απαρχήν των γεννημάτων της γής, ής έδωκάς μοι, Κύριε, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι. και αφήσεις αυτά απέναντι Κυρίου τού Θεού σου και προσκυνήσεις έναντι Κυρίου τού Θεού σου·

Δευτ. 26,10 Και τώρα, ιδού, έχω φέρει τα πρωτογεννήματα της χώρας, την οποίαν συ, Κυριε, μου έχεις δώσει και η οποία ρέει γάλα και μέλι". Θα αφήσης αυτά ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, θα προσκυνήσης ενώπιον αυτού,

Δευτ. 26,11 και ευφρανθήση εν πάσι τοίς αγαθοίς, οίς έδωκέ σοι Κύριος ο Θεός σου, και η οικία σου και ο Λευίτης και ο προσήλυτος ο εν σοί.

Δευτ. 26,11 και έπειτα θα απολαύσης και θα χαρής όλα τα αγαθά, που σου έδωκε Κυριος ο Θεός σου, συ, η οικογένειά σου, ο Λευίτης και ο ξένος που τυχόν θα ευρίσκεται κοντά σου.

Δευτ. 26,12 Εάν δε συντελέσης αποδεκατώσαι πάν το επιδέκατον των γεννημάτων σου εν τώ έτει τώ τρίτω, το δεύτερον επιδέκατον δώσεις τώ Λευίτη και τώ προσηλύτω και τώ ορφανώ και τή χήρα, και φάγονται εν ταίς πόλεσί σου και ευφρανθήσονται.

Δευτ. 26,12 Όταν δε κάθε τρίτον έτος τελειώσης την συγκέντρωσιν των δεκάτων, το δεύτερον τούτο είδος από τα δέκατά σου, θα τα δώσης στον Λευίτην, στον ξένον και το ορφανόν και την χήραν και θα φάγουν αυτά εις τας πόλεις σου και θα ευφρανθούν.

Δευτ. 26,13 και ερείς έναντι Κυρίου τού Θεού σου· εξεκάθαρα τα άγια εκ της οικίας μου και έδωκα αυτά τώ Λευίτη και τώ προσηλύτω και τώ ορφανώ και τή χήρα κατά πάσας τας εντολάς, ας εντειλώ μοι, ου παρήλθον την εντολήν σου και ουκ επελαθόμην·

Δευτ. 26,13 Θα είπης τότε ενώπιον Κυρίου του Θεού σου· "έξεχώρισα και έβγαλα από το σπίτι μου τα προς αφιέρωσιν προορισμένα αυτά δέκατα και τα έδωσα στον Λευίτην, στον ξένον, εις το ορφανόν και την χήραν, σύμφωνα με όλας τας εντολάς, τας οποίας συ μου έδωκες. Δεν παρέβην καμμίαν εντολήν σου και δεν ελησμόνησα καμμίαν.

Δευτ. 26,14 και ουκ έφαγον εν οδύνη μου απ αυτών, ουκ εκάρπωσα απ αυτών εις ακάθαρτον, ουκ έδωκα απ αυτών τώ τεθνηκότι· υπήκουσα της φωνής Κυρίου τού Θεού ημών, εποίησα καθά εντειλώ μοι.

Δευτ. 26,14 Εις καιρόν πόνου και πένθους δεν έφαγα τίποτε από αυτά· δεν προσέφερα εις ακάθαρτον άνθρωπον· δεν έδωσα από αυτά στο σπίτι πεθαμένου. Υπήκουσα εις την εντολήν σου, του Κυρίου και Θεού μας, και έπραξα, όπως με διέταξες.

Δευτ. 26,15 κάτιδε εκ τού οικου τού αγίου σου εκ τού ουρανού και ευλόγησον τον λαόν σου τον Ισραήλ και την γήν, ήν έδωκας αυτοίς, καθά ώμοσας τοίς πατράσιν ημών δούναί ημίν γήν ρέουσαν γάλα και μέλι.

Δευτ. 26,15 Και τώρα, Κυριε, επιβλεψε από τον άγιον οίκον σου, από τον ουράνιον θρόνον σου, και ευλόγησε τον ισραηλιτικόν λαόν και την γην, την οποίαν έδωκες εις αυτόν, όπως είχες ορκισθή στους προπάτοράς μας, ότι εις ημάς θα δώσης χώραν, την οποίαν θα ρέη γάλα και μέλι".

Δευτ. 26,16 Εν τή ημέρα ταύτη Κύριος ο Θεός σου εντειλάτο σοι ποιησαι πάντα τα δικαιώματα και τα κρίματα, και φυλάξεσθε και ποιήσετε αυτά εξ όλης της καρδιάς υμών και εξ όλης της ψυχής υμών.

Δευτ. 26,16 Κατά την ημέραν αυτήν Κυριος ο Θεός σου σε διέταξε να τηρήσης όλους τους νόμους του και τα προστάγματά του· θα φυλάξετε αυτά και θα τα εφαρμόσετε με όλην σας την καρδιά και με όλην σας την ψυχήν.

Δευτ. 26,17 τον Θεόν είλου σήμεραν είναιί σου Θεόν και πορεύεσθαι εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού και φυλάσσεσθαι τα δικαιώματα και τα κρίματα και υπακούειν της φωνής αυτού.

Δευτ. 26,17 Τον αληθινόν Θεόν εξέλεξες σήμεραν να είναιί Θεός σου, να πορεύεσαι εις όλας τας οδούς των εντολών του, να φυλάσσης τον Νομον του και τα προστάγματά του και να υπακούης εις την φωνήν του.

Δευτ. 26,18 και Κύριος είλατό σε σήμεραν γενέσθαι σε αυτώ λαόν περιούσιον, καθάπερ είπέ σοι, φυλάττειν τας εντολάς αυτού

Δευτ. 26,18 Αλλά και ο Θεός εξέλεξε σε σήμεραν να γίνης λαός εκλεκτός ιδικός του, όπως σου είχεν υποσχεθή, εάν φυλάττης τας εντολάς του,

Δευτ. 26,19 και είναιί σε υπεράνω πάντων των εθνών, ως εποίησέ σε ονομαστόν και καύχημα και δοξαστόν, είναιί σε λαόν άγιον Κυρίω τώ Θεώ σου, καθώς ελάλησε.

Δευτ. 26,19 και να είσαι ανώτερος από όλα τα έθνη, όπως άλλωστε και σε έκαμεν ονομαστόν και καύχημα και δοξασμένον, δια να είσαι λαός αφιερωμένος εις Κυριον τον Θεόν σου, όπως σου έχει υποσχεθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Δευτ. 27,1 Και προσέταξε Μωυσής και η γερουσία Ισραήλ λέγων· φυλάσσεσθε πάσας τας εντολάς ταύτας, όσας εγώ εντέλλομαι υμίν σήμεραν.

Δευτ. 27,1 Ο Μωυσής επί παρουσία και της γερουσίας των Ισραηλιτών διέταξε τους Ισραηλίτας λέγων· "να φυλάσσετε όλας αυτάς τας εντολάς, τας οποίας εγώ σήμεραν σας δίδω.

Δευτ. 27,2 και έσται ή αν ημέρα διαβήτε τον Ιορδάνην εις την γήν, ήν Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι, και στήσεις σεαυτώ

λίθους μεγάλους και κονιάσεις αυτούς κονία

Δευτ. 27,2 Την ημέραν δε, κατά την οποίαν θα διαβήτε τον Ιορδάνην, δια να εισέλθετε εις την γην που Κυριος ο Θεός σας δίδει εις σας, θα στήσετε λίθους μεγάλους, θα συνδέσετε και θα χρίσετε αυτούς με αμμοκονίαμα.

Δευτ. 27,3 και γράψεις επί των λίθων τούτων πάντας τους λόγους τού νόμου τούτου, ως αν διαβήτε τον Ιορδάνην, ηνίκα αν εισέλθητε εις την γήν, ην Κύριος ο Θεός των πατέρων σου δίδωσι σοι, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, ον τρόπον είπε Κύριος ο Θεός των πατέρων σου σοι:

Δευτ. 27,3 Επάνω δε στο ασβεστοκονίαμα αυτών των λίθων θα γράψετε όλας τας εντολάς του νόμου τούτου, αμέσως μόλις διαβήτε τον Ιορδάνην και εισέλθετε εις την χώραν, την οποίαν Κυριος ο Θεός των πατέρων σας δίδει εις σας, χώραν ρέουσαν γάλα και μέλι, όπως Κυριος ο Θεός των πατέρων σας υπεσχέθη εις σας.

Δευτ. 27,4 και έσται ως αν διαβήτε τον Ιορδάνην, στήσετε τους λίθους τούτους, ούς εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, εν όρει Γαιβάλ και κονιάσεις αυτούς κονία.

Δευτ. 27,4 Όταν λοιπόν διαβήτε τον Ιορδάνην θα κτίσετε εις στήλην τους λίθους αυτούς, όπως εγώ σήμερα σας διατάσσω, στο όρος Γαιβάλ και θα τους χρίσετε με ασβεστοκονίαμα.

Δευτ. 27,5 και οικοδομήσεις εκεί θυσιαστήριον Κυρίω τώ Θεώ σου, θυσιαστήριον εκ λίθων, ουκ επιβαλείς επ αυτό σίδηρον·

Δευτ. 27,5 Εκεί θα οικοδομήσετε θυσιαστήριον προς τιμήν και λατρείαν Κυρίου του Θεού σου, θυσιαστήριον από λίθους, χωρίς να χρησιμοποίησης δι' αυτό εργαλεία σιδηρά.

Δευτ. 27,6 λίθους ολοκληρους οικοδομήσεις θυσιαστήριον Κυρίω τώ Θεώ σου και ανοίσεις επ αυτό ολοκαυτώματα Κυρίω τώ Θεώ σου

Δευτ. 27,6 Με ακατεργάστους και απελεκήτους λίθους θα κτίσης το θυσιαστήριον τούτο προς τιμήν Κυρίου του Θεού και επάνω εις αυτό θα προσφέρης ως θυσίαν ολοκαυτώματα προς Κυριον τον Θεόν σου.

Δευτ. 27,7 και θύσεις εκεί θυσίαν σωτηρίου και φαγή και εμπλησθήση και ευφρανθήση έναντι Κυρίου τού Θεού σου.

Δευτ. 27,7 Εκεί θα προσφέρης επίσης ευχαριστήριον θυσίαν σωτηρίου, θα φάγης από τας θυσίας αυτάς, θα χορτάσης και θα ευφρανθής ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.

Δευτ. 27,8 και γράψεις επί των λίθων πάντα τον νόμον τούτον σαφώς σφόδρα.

Δευτ. 27,8 Κατόπιν θα γράψετε επάνω στους λίθους αυτούς όλον τούτον τον Νομον καθαρά και ευανάγνωστα".

Δευτ. 27,9 Καί ελάλησε Μωυσής και οι ιερείς οι Λευίται παντί Ισραήλ λέγοντες: σιώπα και άκουε, Ισραήλ· εν τή ημέρα ταύτη γέγονας εις λαόν Κυρίω τώ Θεώ σου·

Δευτ. 27,9 Ο Μωϋσής και οι ιερείς από την φυλήν Λευϊ ώμίλησαν ενώπιον όλων των Ισραηλιτών και είπαν: "Ισραηλίται, σιωπάτε και ακούσατε! Κατά την ημέραν αυτήν έχετε γίνει λαός Κυρίου του Θεού σας.

Δευτ. 27,10 και εισακούση της φωνής Κυρίου τού Θεού σου και ποιήσεις πάσας τας εντολάς αυτού και τα δικαιώματα αυτού, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα.

Δευτ. 27,10 Θα ακούσετε και θα υπακούσετε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας και θα τηρήσετε όλας τας εντολάς αυτού και τα προστάγματά του, όσα εγώ σήμερα σας δίδω".

Δευτ. 27,11 Καί ενετείλατο Μωυσής τώ λαώ εν τή ημέρα εκείνη λέγων·

Δευτ. 27,11 Ο Μωϋσής διέταξε τον λαόν κατά την ημέραν εκείνην λέγων·

Δευτ. 27,12 ούτοι στήσονται ευλογείν τον λαόν εν όρει Γαριζίν διαβάντες τον Ιορδάνην· Συμεών, Λευί, Ιούδας, Ισάχαρ, Ιωσήφ και Βενιαμίν.

Δευτ. 27,12 "όταν θα διαβήτε τον Ιορδάνην θα σταθούν όρθιοι στο όρος Γαριζίν και θα ευλογούν τον λαόν αι φυλαί Συμεών, Λευϊ, Ιούδα, Ισάχαρ, Ιωσήφ και Βενιαμίν.

Δευτ. 27,13 και ούτοι στήσονται επί της κατάρας εν όρει Γαιβάλ· ουβήν, Γάδ και Ασήρ, Ζαβουλών, Δάν και Νεφθαλί.

Δευτ. 27,13 Αι δε φυλαί Ρουβήν, Γαδ, Ασήρ, Ζαβουλών, Δαν και Νεφθαλί θα σταθούν όρθιοι στο όρος Γαιβάλ, δια να απαγγείλουν κατάρας.

Δευτ. 27,14 και αποκριθέντες ερούσιν οι Λευίται παντί Ισραήλ φωνή μεγάλη·

Δευτ. 27,14 Οι δε Λευϊται θα λάβουν τον λόγον και με μεγάλην φωνήν θα διακηρύξουν εις όλους τους Ισραηλίτας·

Δευτ. 27,15 Επικατάρατος άνθρωπος, όστις ποιήσει γλυπτόν και χωνευτόν, βδέλυγμα Κυρίω, έργον χειρών τεχνιτών, και θήσει αυτό εν αποκρύφω· και αποκριθείς πάς ο λαός ερούσι· γένοιτο.

Δευτ. 27,15 Επικατάρατος είναι ο άνθρωπος εκείνος ο οποίος θα κατασκευάση γλυπτόν ειδωλολατρικόν άγαλμα η χυτόν, διότι είναι μισητόν και αποκοουστικόν στον Κυριον το ειδωλολατρικόν τούτο έργον των τεχνιτών, το οποίον κατεσκευάσθη, δια να τοποθετηθή εις τόπον απόκρυφον προς λατρείαν. Απαντών δε όλος ο ισραηλιτικός λαός θα είπη· Γένοιτο!

Δευτ. 27,16 επικατάρατος ο ατιμάζων πατέρα αυτού ή μητέρα αυτού· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.

Δευτ. 27,16 Επικατάρατος εκείνος, που δεν τιμά αλλά καταφρονεί τον πατέρα του η την μητέρα του. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!

Δευτ. 27,17 επικατάρατος ο μετατιθείς όρια τού πλησίον· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.

Δευτ. 27,17 Επικατάρατος εκείνος, που μετατοπίζει εις όφελός του τα σύνορα των αγρών του πλησίον. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!

Δευτ. 27,18 επικατάρατος ο πλανών τυφλόν εν οδώ· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.

Δευτ. 27,18 Επικατάρατος εκείνος, που παραπλανά τυφλόν στον δρόμον του. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!

Δευτ. 27,19 επικατάρατος ός αν εκκλίνη κρίσιν προσηλύτου και ορφανού και χήρας· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.

Δευτ. 27,19 Επικατάρατος εκείνος, που διαστρέφει και παραβιάζει το δικαίον του ξένου, του ορφανού και της χήρας. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!

Δευτ. 27,20 επικατάρατος ο κοιμώμενος μετά γυναικός τού πατρός αυτού, ότι απεκάλυψε συγκάλυμμα τού πατρός αυτού· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.

Δευτ. 27,20 Επικατάρατος εκείνος, που κοιμάται με την σύζυγον του πατρός του, την μητέρα του δηλαδή η την μητριαν του, διότι εξεσκέπασε το κλινοσκέπασμα του πατρός του. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!

Δευτ. 27,21 επικατάρατος ο κοιμώμενος μετά παντός κτήνους· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.

Δευτ. 27,21 Επικατάρατος εκείνος, που κοιμάται με οιοδήποτε κτήνος. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!

Δευτ. 27,22 επικατάρατος ο κοιμώμενος μετά αδελφής εκ πατρός ή μητρός αυτού· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.
Δευτ. 27,22 Επικατάρατος εκείνος που κοιμάται με την αδελφήν του πατρός του η με την αδελφήν της μητρός του. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο !
Δευτ. 27,23 επικατάρατος ο κοιμώμενος μετά πενθεράς αυτού· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο. επικατάρατος ο κοιμώμενος μετά της αδελφής της γυναικός αυτού· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.
Δευτ. 27,23 Επικατάρατος εκείνος, που κοιμάται με την πενθεράν του. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο !
Επικατάρατος εκείνος, που κοιμάται με την αδελφήν της συζύγου του. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο !
Δευτ. 27,24 επικατάρατος ο τύπτων τον πλησίον δόλω· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.
Δευτ. 27,24 Επικατάρατος εκείνος, που κτυπά τον πλησίον του δολίως. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο !
Δευτ. 27,25 επικατάρατος ός αν λάβη δώρα πατάξει ψυχήν αίματος αθών· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.
Δευτ. 27,25 Επικατάρατος εκείνος που θα πληρωθή, δια να φονεύση αθών. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο!
Δευτ. 27,26 επικατάρατος πάς άνθρωπος ός ουκ εμμενεί εν πάσι τοίς λόγοις τού νόμου τούτου ποιήσαι αυτούς· και ερούσι πάς ο λαός· γένοιτο.
Δευτ. 27,26 Επικατάρατος κάθε άνθρωπος, που δεν μένει σταθερός εις όλας τας εντολάς του Νομου τούτου και δεν επιμένει να τηρή αυτάς. Και όλοι οι Ισραηλίται θα είπουν· Γένοιτο !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Δευτ. 28,1 Και έσται ως αν διαβήτε τον Ιορδάνην εις την γήν ήν Κύριος ο Θεός υμών δίδωσιν υμίν, εάν ακοή ακούσης της φωνής Κυρίου τού Θεού σου, φυλάσσειν και ποιείν πάσας τας εντολάς ταύτας, ας εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, και δώσει σε Κύριος ο Θεός σου υπεράνω πάντων των εθνών της γής,
Δευτ. 28,1 Όταν θα διαβήτε τον Ιορδάνην και εισέλθετε εις την χώραν, την οποίαν ο Κυριος σας και ο Θεός σας δίδει, εάν με προσοχήν ακούσετε την φωνήν Κυρίου του Θεού σας, ώστε να τηρήτε και να εφαρμόζετε τας εντολάς αυτάς, τας οποίας εγώ σήμερα σας δίδω, Κυριος ο Θεός σας θα σας αναδείξη ανωτέρους από όλα τα έθνη της γης.
Δευτ. 28,2 και ήξουσιν επί σε πάσαι αι ευλογίαι αύται και ευρήσουσί σε, εάν ακοή ακούσης της φωνής Κυρίου τού Θεού σου.
Δευτ. 28,2 Θα έλθουν εις σε όλα αι ευλογίαι του Θεού και θα σε εύρουν, εάν με προσοχήν ακούσης την φωνήν Κυρίου του Θεού σου.
Δευτ. 28,3 ευλογημένος σύ εν πόλει και ευλογημένος σύ εν αγρώ·
Δευτ. 28,3 Θα είσαι ευλογημένος εις την πόλιν και ευλογημένος στον αγρόν.
Δευτ. 28,4 ευλογημένα τα έκγονα της κοιλίας σου και τα γενήματα της γής σου και τα βουκόλια των βοών σου και τα ποιμνια των προβάτων σου·
Δευτ. 28,4 Ευλογημένα θα είναι τα παιδιά σου και τα προϊόντα των αγρών σου και αι αγέλαι των βοδιών σου και τα ποιμνια των προβάτων σου.
Δευτ. 28,5 ευλογημένοι αι αποθήκαί σου και τα εγκαταλείμματά σου·
Δευτ. 28,5 Ευλογημένοι αι αποθήκαι σου και τα πλεονάσματά σου.
Δευτ. 28,6 ευλογημένος σύ εν τώ εισπορεύεσθαι σε, και ευλογημένος σύ εν τώ εκπορεύεσθαι σε.
Δευτ. 28,6 Ευλογημένος θα είσαι, όταν εισέρχεσαι κάπου, και ευλογημένος όταν θα εξέρχεσαι.
Δευτ. 28,7 παραδώ Κύριος ο Θεός σου τους εχθρούς σου τους ανθεστηκότας σοι συντετριμμένους πρό προσώπου σου· οδώ μια εξελεύσονται προς σε και εν επτά οδοίς φεύξονται από προσώπου σου.
Δευτ. 28,7 Κυριος ο Θεός σου θα παραδώση εις τα χέρια σου συντετριμμένους τους εχθρούς, οι οποίοι ανθίστανται εναντίον σου. Θα πάθουν τόσην πανωλεθρίαν, ώστε, ενώ από ένα δρόμον συμπαγείς ήλθον εναντίον σου, από επτά δρόμους θα φύγουν πανικόβλητοι από εμπρός σου.
Δευτ. 28,8 αποστείλει Κύριος επί σε την ευλογίαν εν τοίς ταμείοις σου και επί πάντα, ού αν επιβάλης την χείρά σου, επί της γής, ής Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι.
Δευτ. 28,8 Είθε ο Κυριος να αποστείλη πλούσιαν εις σε την ευλογίαν του, εις τας αποθήκας σου, εις όλα τα έργα που θα απλώσης το χέρι σου, εις την χώραν που σου δίδει ο Κυριος.
Δευτ. 28,9 αναστήσαι σε Κύριος εαυτώ λαόν άγιον, ον τρόπον ώμοσε τοίς πατράσι σου, εάν ακούσης της φωνής Κυρίου τού Θεού σου και πορευθής εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού·
Δευτ. 28,9 Είθε να σε αναδείξη και να σε αξιώση να γίνης δι' αυτόν λαός άγιος όπως ωρκίσθη στους προγόνους σου, εάν ακούσης την φωνήν Κυρίου του Θεού σου και πορευθής εις όλους τους δρόμους του θελήματός του.
Δευτ. 28,10 και όψονταί σε πάντα τα έθνη της γής, ότι το όνομα Κυρίου επικέκληται σοι, και φοβηθήσονται σε.
Δευτ. 28,10 Θα σε ίδουν τότε όλοι οι λαοί της γης, θα σε θαυμάσουν, αλλά και θα σε φοβηθούν, διότι φέρεις ως προσωνυμίαν σου το όνομα του Θεού.
Δευτ. 28,11 και πληθυνεί σε Κύριος ο Θεός σου εις αγαθά εν τοίς εκγόνοις της κοιλίας σου, και επί τοίς εκγόνοις των κτηνών σου και επί τοίς γενήμασι της γής σου, επί της γής σου ής ώμοσε Κύριος τοίς πατράσι σου δούναί σοι.
Δευτ. 28,11 Κυριος ο Θεός σου θα σου δώση πλούσια τα αγαθά του πληθύνων τα παιδιά σου, τα κτήνη σου, τα προϊόντα των αγρών σου εις την χώραν, την οποίαν ο Κυριος ωρκίσθη στους προπάτοράς σου ότι θα σου δώση.
Δευτ. 28,12 ανοίξει σοι Κύριος τον θησαυρόν αυτού τον αγαθόν, τον ουρανόν, δούναί τον υετόν τή γη σου επί καιρού αυτού· ευλογήσαι πάντα τα έργα των χειρών σου, και δανειείς έθνεσι πολλοίς, σύ δε ου δανειή, και άρξεις σύ εθνών πολλών, σου δε ουκ άρξουσι.
Δευτ. 28,12 Είθε να ανοίξη δια σε ο Κυριος τον αγαθόν του θησαυρόν, τον ουρανόν δια να δίδη εις τα χωράφια σου βροχήν κατά τον κατάλληλον καιρόν. Είθε να ευλογήση όλα τα έργα των χειρών σου, ώστε να δανείζης εις πολλούς λαούς, συ όμως να μη ευρίσκεσαι εις την ανάγκην να δανείζεσαι· να άρχης και να εξουσιάζης επάνω εις πολλά έθνη, κανέννας όμως να μη εξουσιάζης εις σε.
Δευτ. 28,13 καταστήσαι σε Κύριος ο Θεός σου εις κεφαλήν και μη εις ουράν, και έση τότε επάνω και ουκ έση υποκάτω, εάν ακούσης της φωνής Κυρίου τού Θεού σου, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα φυλάσσειν και ποιείν·
Δευτ. 28,13 Είθε Κυριος ο Θεός σου να σε αναδείξη πρώτον και όχι τελευταίον, να είσαι επάνω από όλους και όχι υποκάτω.

Και αυτά θα γίνουν, εάν ακούσης την φωνήν Κυρίου του Θεού σου, όσα εγώ σήμερα σε διατάσσω να φυλάττης και να εφαρμόζης.

Δευτ. 28,14 ου παραβήση από πασών των εντολών, ών εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, δεξιά ουδέ αριστερά πορεύεσθαι οπίσω Θεών ετέρων λατρεύειν αυτοίς.

Δευτ. 28,14 Καμμίαν εντολήν, από όσας εγώ σου δίδω σήμερα, δεν θα παραβής, ώστε να βαδίζης δεξιά η αριστερά, να πορεύεσαι οπίσω από άλλους θεούς και να λατρεύης αυτούς.

Δευτ. 28,15 Καί έσται εάν μη εισακούσης της φωνής Κυρίου τού Θεού σου, φυλάσσειν και ποιείν πάσας τας εντολάς αυτού, όσας εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, και ελεύσονται επί σε πάσαι αι κατάραι αύται και καταλήψονται σε.

Δευτ. 28,15 Εάν δεν ακούσης και δεν υπακούσης εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σου, ώστε να φυλάττης και να εφαρμόζης όλας τας εντολάς αυτού, τας οποίας εγώ σήμερα σου δίδω, θα έλθουν και θα ξεσπάσουν εναντίον σου όλαι αυταί αι κατάραι.

Δευτ. 28,16 επικατάρατος σύ εν πόλει, και επικατάρατος σύ εν αγρώ·

Δευτ. 28,16 Θα είσαι κατηραμένος εις την πόλιν και στον αγρόν.

Δευτ. 28,17 επικατάρατοι αι αποθήκαί σου και τα εγκαταλείμματά σου·

Δευτ. 28,17 Κατηραμένοι θα είναι αι αποθήκαι σου και τα περισσέματά σου.

Δευτ. 28,18 επικατάρατα τα έκγονα της κοιλίας σου και τα γενήματα της γής σου, τα βουκόλια των βοών σου και τα ποιμνια των προβάτων σου·

Δευτ. 28,18 Κατηραμένα τα παιδιά σου και τα προϊόντα των αγρών σου, αι αγέλαι των βοδιών σου και τα ποιμνια των προβάτων σου.

Δευτ. 28,19 επικατάρατος σύ εν τώ εισπορεύεσθαι σε και επικατάρατος σύ εν τώ εκπορεύεσθαι σε.

Δευτ. 28,19 Κατηραμένος θα είσαι συ, όταν εισέρχεσαι και όταν θα εξέρχεσαι από το σπίτι σου, από την πατρίδα σου, από παντού.

Δευτ. 28,20 αποστείλαι Κύριος επί σε την ένδειαν και την εκλιμίαν και την ανάλωσιν επί πάντα, ού εάν επιβάλης την χείρά σου, έως αν εξολοθρεύση σε και έως αν απολέση σε εν τάχει διά τα πονηρά επιτηδεύματά σου, διότι εγκατέλιπες με.

Δευτ. 28,20 Θα στείλη εναντίον σου ο Κυριος την φτώχειαν, την μεγάλην πείναν, την φθοράν εις όλα επί των οποίων θα βάλης το χέρι σου, μέχρις ότου σε εξολοθρεύση, μέχρις ότου σε καταστρέψη συντόμως δι' όλας τας πονηρίας σου, επειδή με εγκατέλιπες, θα είπη ο Θεός.

Δευτ. 28,21 προσκολλήσαι Κύριος εις σε τον θάνατον, έως αν εξαναλώση σε επί της γής, εις ήν εισπορεύη εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 28,21 Ο Κυριος θα κολλήση επάνω σου αρρώστιες που φέρουν τον θάνατον, μέχρις ότου σε εξολοθρεύση μέσα εις την χώραν, προς την οποία πορεύεσαι τώρα να την κληρονομήσης.

Δευτ. 28,22 πατάξαι σε Κύριος εν απορία και πυρετώ και ρίγει και ερεθισμώ και ανεμοφθορία και τή ώχρα, και καταδιώξονται σε, έως αν απολέσωσί σε.

Δευτ. 28,22 Θα σε κτυπήση ο Κυριος με εξαντλητικήν αδυναμίαν, με πυρετόν και ρίγος και φαγούραν και ελονοσίαν και κιτρινίσμα. Ολαι αυταί αι ασθένειαι θα σε καταδιώξουν, μέχρις ότου σε εξολοθρεύσουν.

Δευτ. 28,23 και έσται σοι ο ουρανός ο υπέρ κεφαλής σου χαλκούς, και η γη η υποκάτω σου σιδηρά.

Δευτ. 28,23 Ο ουρανός επάνω από το κεφάλι σου θα είναι κατάξηρος, όπως ο χαλκός, και η γη κάτω από τα πόδια σου ξηρά και στεγνή σαν σιδηρός.

Δευτ. 28,24 δώη Κύριος ο Θεός σου τον υετόν της γής σου κονιορτόν, και χούς εκ τού ουρανού καταβήσεται επί σε, έως αν εκτριψη σε και έως αν απολέση σε εν τάχει.

Δευτ. 28,24 Κυριος ο Θεός σου θα δώση αντί της ευεργετικής βροχής κονιορτόν· χώμα από τον ουρανό σαν βροχή θα πέση επάνω σου, μέχρις ότου σε ξεπαστρέψη και σε καταστρέψη.

Δευτ. 28,25 δώη σε Κύριος επισκοπήν εναντίον των εχθρών σου· εν οδώ μια εξελεύση προς αυτούς, και εν επτά οδοίς φεύξη από προσώπου αυτών· και έση εν διασπορά εν πάσαις βασιλείαις της γής.

Δευτ. 28,25 Ο Κυριος θα σε επισκεφθή με οργήν αποστέλλων προς τιμωρίαν σου τους εχθρούς σου. Θα νικηθής από αυτούς· και ενώ από ένα δρόμον συμπαγής και οργανωμένος θα επιτεθής εναντίον αυτών, από επτά δρόμους θα φύγης πανικόβλητος καταδιωκόμενος από αυτούς. Και διασπαρήτε ως σιχμάλωτοι εις όλας τας βοσιλείας του κόσμου.

Δευτ. 28,26 και έσονται οι νεκροί υμών κατάβρωμα τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς θηρίοις της γής, και ουκ έσται ο αποσοβών.

Δευτ. 28,26 Οι νεκροί σου θα μένουν άταφοι, τροφή των πτηνών του ουρανού και των θηρίων της γης. Κανείς δεν θα ημπορέση να προλάβη και να σταματήση την καταστροφήν σου.

Δευτ. 28,27 πατάξαι σε Κύριος έλκει Αιγυπτίω εις την έδραν και ψώρα αγρία και κνήφη, ώστε μη δύνασθαι σε ιαθήναι.

Δευτ. 28,27 Ο Κυριος θα σε κτυπήση με τας πληγάς της Αιγύπτου στο δέρμα σου, με αγρίαν ψώραν και με φαγούραν, ώστε να μη ημπορής να εύρης θεραπείαν.

Δευτ. 28,28 πατάξαι σε Κύριος παραπληξία και αορασία και εκστάσει διανοίας,

Δευτ. 28,28 Θα σε κτυπήση ο Κυριος με παράλυσιν, με τύφλωσιν και φρενοοβλάδειαν.

Δευτ. 28,29 και έση ψηλαφών μεσημβρίας, ωσει τις ψηλαφήσαι τυφλός εν τώ σκότει, και ουκ ευοδώσει τας οδούς σου· και έση τότε αδικούμενος και διαρπαζόμενος πάσας τας ημέρας, και ουκ έσται σοι ο βοηθών.

Δευτ. 28,29 Εις το καταμεσήμερον θα ψηλαφής, δια να εύρης διάφορα αντικείμενα, όπως ψηλαφή ο τυφλός στο σκότος, και δεν θα κατευδοθοούν αι προσπάθειάι σου. Άλλοι θα σε αδικούν και θα αρπάζουν τα υπάρχοντά σου όλας τας ημέρας, και κανείς δεν θα υπάρχη να σε βοηθήση.

Δευτ. 28,30 γυναίκα λήψη, και ανήρ έτερος έξει αυτήν· οικίαν οικοδομήσεις, και ουκ οικήσεις εν αυτή· αμπελώνα φυτεύσεις, και ου μη τρυγήσης αυτόν·

Δευτ. 28,30 Συζυγον θα λάβης και άλλος άνδρας θα την έχη· οικίαν θα οικοδομήσης και δεν θα κατοικήσης εις αυτήν. Αμπέλι θα φυτεύσης και δεν θα το τρυγήσης.

Δευτ. 28,31 ο μόσχος σου εσφαγμένος εναντίον σου, και ου φάγη εξ αυτού· ο όνος σου ηρπασμένος από σού, και ουκ αποδοθήσεται σοι· τα πρόβατά σου δεδομένα τοίς εχθροίς σου, και ουκ έσται σοι ο βοηθών·

Δευτ. 28,31 Άλλος θα σφάξει εμπρός εις τα μάτια σου το μοσχάρι σου και συ δεν θα φάγης από αυτό. Τον όνον σου θα τον αρπάσουν από εμπρός σου και δεν θα σου τον αποδώσουν· τα πρόβατά σου θα δίδονται στους εχθρούς σου και δεν θα υπάρξει κανείς να σε βοηθήσει.

Δευτ. 28,32 οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου δεδομένοι έθνη ετέρω και οι οφθαλμοί σου βλέπονται σφακελίζοντες εις αυτά, ουκ ισχύσει η χείρ σου·

Δευτ. 28,32 Οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου θα παραδοθούν εις αλλοεθνείς και οι οφθαλμοί σου θα βλέπουν αυτούς απαγομένους μέχρις ότου ατονίσουν και καταληφθούν από σπασμούς. Το χέρι σου θα είναι ανίκανον να βοηθήσει αυτούς.

Δευτ. 28,33 τα εκφόρια της γής σου και πάντας τους πόρους σου φάγεται έθνος, ό ουκ επίστασαι, και έση αδικούμενος και τεθραυσμένος πάσας τας ημέρας·

Δευτ. 28,33 Τα προϊόντα των αγρών σου και όλους τους κόπους σου θα τους φάγη λαός, τον οποίον δεν γνωρίζεις. Θα αδικήσαι και θα συντριβέσαι όλας τας ημέρας της ζωής σου.

Δευτ. 28,34 και έση παράκλητος διά τα οράματα των οφθαλμών σου, ά βλέψη.

Δευτ. 28,34 Θα μένης άναυδος και έξαλλος εμπρός εις εκείνα, που θα βλέπουν οι οφθαλμοί σου.

Δευτ. 28,35 πατάξαι σε Κύριος εν έλκει πονηρώ επί τα γόνατα και επί τας κνήμας, ώστε μη δύνασθαι ιαθίναί σε από ίχνους των ποδών σου έως της κορυφής σου.

Δευτ. 28,35 Θα σε κτυπήσει ο Κυριος με σκληράς πληγάς εις τα γόνατα, εις τας κνήμας, από το πέλμα των ποδιών σου έως στο κεφάλι σου, τόσο βαρειά, ώστε να μη ημπορής να θεραπευθής.

Δευτ. 28,36 απαγάγει Κύριός σε και τους άρχοντάς σου, ούς αν καταστήσης επί σεαυτόν, επ έθνος, ό ουκ επίστασαι σύ και οι πατέρες σου, και λατρεύεις εκεί θεοίς ετέροις, ξύλοις και λίθοις.

Δευτ. 28,36 Θα απαγάγη ο Κυριος σε και τους άρχοντάς σου, τους οποίους θα έχης εκλέξει δια τον εαυτόν σου, εις άλλον λαόν τον οποίον ούτε συ ούτε οι πατέρες σου εγνωρίζατε. Και εκεί θα λατρεύσης άλλους θεούς, ξύλα και λιθάρια.

Δευτ. 28,37 και έση εκεί εν αινίγματι και παραβολή και διηγήματι εν πάσι τοίς έθνεσιν, εις ούς αν απαγάγη σε Κύριος εκεί.

Δευτ. 28,37 Και θα είσαι ανεξηγήτην αίνιγμα, παροιμία και μολόγημα μεταξύ όλων των εθνών, εις τα οποία θα σε απαγάγη ο Κυριος.

Δευτ. 28,38 σπέρμα πολύ εξοίσεις εις το πεδίον και ολίγα εισοίσεις, ότι κατέδεται αυτά η ακρίς.

Δευτ. 28,38 Πολύν σπόρον θα ρίχνης στον αγρόν σου και ολίγα εισοδήματα θα παίρνης, διότι θα καταφάγη αυτά η ακριδα.

Δευτ. 28,39 αμπελώνα φυτεύσεις και κατεργά, και οίνον ου πίεσαι, ουδέ ευφρανθήση εξ αυτού, ότι καταφάγεται αυτά ο σκώληξ.

Δευτ. 28,39 Θα φυτεύσης αμπέλι και θα το εργασθής, αλλά δεν θα πής οίνον, δεν θα ευφρανθής από αυτό, διότι το σκουλήκι θα καταφάγη τα σταφύλια.

Δευτ. 28,40 ελαίαι έσονταί σοι εν πάσι τοίς ορίοις σου, και έλαιον ου χρίση, ότι εκρυήσεται η ελαία σου.

Δευτ. 28,40 Εληές θα υπάρχουν εις όλην την έκτασιν της χώρας σου, αλλά δεν θα έχης λάδι ούτε να αλειφθής, διότι θα πέση παράκαιρα ο καρπός των ελαιών σου.

Δευτ. 28,41 υιούς και θυγατέρας γεννήσεις και ουκ έσονταί σοι, απελεύσονται γάρ εν αιχμαλωσία.

Δευτ. 28,41 Θα αποκτήσης υιούς και θυγατέρας, αλλά δεν θα τους έχης κοντά σου, διότι θα απαχθούν αιχμάλωτοι.

Δευτ. 28,42 πάντα τα ξύλινά σου και τα γενήματα της γής σου εξαναλώσει η ερισύβη.

Δευτ. 28,42 Όλα τα δένδρα σου και τα γενήματα των αγρών σου θα τα καταστρέψη αρρώστια των φυτών, η σκωρίασις.

Δευτ. 28,43 ο προσήλυτος, ός εστιν εν σοί, αναβήσεται επί σε άνω άνω, σύ δε καταβήση κάτω κάτω·

Δευτ. 28,43 Ο ξένος, που θα είναι κοντά σου, θα ευδοκιμήσει και θα ανέλθη πολύ υψηλότερα από σε, συ δε θα πέσης πολύ χαμηλά.

Δευτ. 28,44 ούτος δανειεί σοι, σύ δε τούτω ου δανειείς, σύ δε τούτω ου δανειείς· ούτος έσται κεφαλή, σύ δε έση ουρά.

Δευτ. 28,44 Εκείνος θα πλουτήση ώστε να σε δανείζη, ενώ συ δεν θα έχης την δυνατότητα να τον δανείζης. Εις τον τόπον σου εκείνος θα είναι κεφαλή και συ θα είσαι η ουρά.

Δευτ. 28,45 και ελεύσονται επί σε πάσαι αι κατάραι αύται και καταδιώξονται σε και καταλήψονται σε, έως αν εξολοθρεύση σε και έως αν απολέση σε, ότι ουκ εισήκουσας της φωνής Κυρίου τού Θεού σου, φυλάξαι τας εντολάς αυτού και τα δικαιώματα, όσα ενετείλατό σοι.

Δευτ. 28,45 Θα επιπέσουν εναντίον σου όλοι αυταί αι κατάραι, θα σε καταδιώξουν και θα σε καταλάβουν, έως ότου σε εξολοθρεύσουν, έως ότου σε καταστρέψουν, διότι δεν υπήκουσες εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σου να φυλάξης τας εντολάς του και τα προστάγματά του, όσα σε διέταξε.

Δευτ. 28,46 και έσται εν σοί σημεία και τέρατα εν τώ σπέρματί σου έως τού αιώνος,

Δευτ. 28,46 Αυταί δε αι τιμωρίαί θα είναι σημάδια και καταπληκτικά γεγονότα, όχι μόνον δια σε, αλλά και δια τους απογόνους σου πάντοτε,

Δευτ. 28,47 ανθών ουκ ελάτρευσας Κυρίω τώ Θεώ σου εν ευφροσύνη και αγαθή διανοία διά το πλήθος πάντων.

Δευτ. 28,47 ένεκα του γεγονότος ότι συ δεν ελάτρευσες Κυριον τον Θεόν σου με χαράν και με ευγνώμονα καρδιαν δι' όλα τα αναρίθμητα αγαθά που σου έδωκε.

Δευτ. 28,48 και λατρεύσεις τοίς εχθροίς σου, ούς εξαποστελεί Κύριος επί σε, εν λιμώ και εν δίψει και εν γυμνότητι και εν εκλείψει πάντων· και επιθήσει κλοιόν σιδηρούν επί τον τράχηλόν σου, έως αν εξολοθρεύση σε.

Δευτ. 28,48 Θα γίνης ευτελής δούλος στους εχθρούς σου, τους οποίους θα στείλη ο Κυριος εναντίον σου· θα πεινάς, θα διψάς, θα είσαι γυμνός, θα στερησαι από όλα· ο δε εχθρός σου θα θέση γύρω από τον τράχηλόν σου σιδερένιον κρικον, μέχρις ότου σε εξολοθρεύση.

Δευτ. 28,49 επάξει επί σε Κύριος έθνος μακρόθεν απ εσχάτου της γής ωσει όρμημα αετού, έθνος, ό ουκ ακούση της φωνής αυτού,

Δευτ. 28,49 Ο Κυριος θα οδηγήσει εναντίον σου από μακράν, από τα άκρα της γης, έθνος ορμητικόν και ταχύ ωσαν τον αετόν, έθνος του οποίου δεν θα εννοήσ την γλώσσαν·

Δευτ. 28,50 έθνος αναιδές προσώπω, όστις ου θαυμάσει πρόσωπον πρεσβύτου και νέον ουκ ελεήσει,

Δευτ. 28,50 λαόν αναισχυντον και αδιάντροπον, ο οποίος δεν θα σεβασθή τον γέροντα και δεν θα λυπηθή το παιδί.

Δευτ. 28,51 και κατέδεται τα έκγονα των κτηνών σου και τα γενήματα της γής σου, ώστε μη καταλιπέιν σοι σίτον, οίνον,

έλαιον, τα βουκόλια των βοών σου, και τα ποίμνια των προβάτων σου, έως αν απολέση σε

Δευτ. 28,51 Αυτός θα καταφάγη αυτά, που θα γεννούν τα ζώα σου, θα καταφάγη τα προϊόντα της γης σου, και δεν θα αφήση δια σε σιτάρι, οίνον, έλαιον, τα κοπάδια των βοών σου και τα ποίμνια των προβάτων σου, μέχρις ότου σε καταστρέψη,

Δευτ. 28,52 και εκτριψη σε εν ταις πόλεσί σου, έως αν καθαιρεθώσι τα τείχη τα υψηλά και τα οχυρά, εφ οίς σύ πέποιθας επ αυτοίς, εν πάση τή γη σου, και θλίψει σε εν ταις πόλεσί σου, αίς έδωκέ σοι.

Δευτ. 28,52 και σε εξοντώση από τας πόλεις σου, μέχρις ότου κρημισθούν τα υψηλά και τα οχυρά τείχη, επί των οποίων συ είχες πεποιθήσιν, εις όλην την έκτασιν της χώρας σου. Θα σε βασανίση και θα σε ταλαιπωρήση εις όλας τας πόλεις, τας οποίας σου έδωσεν ο Θεός.

Δευτ. 28,53 και φαγή τα έκγονα της κοιλίας σου, κρέα υιών σου και θυγατέρων σου, όσα έδωκέ σοι Κύριος ο Θεός σου, εν τή στενοχωρία σου και εν τή θλίψει σου, ή θλίψει σε ο εχθρός σου.

Δευτ. 28,53 Και συ, παραζαλισμένος από την συμφοράν και την πείναν, θα φάγης τον καρπόν των σπλάγχων σου, τα κρέατα των παιδιών σου και των θυγατέρων σου, όσα σου έδωκεν ο Θεός, εξ αιτίας της απογνώσεως και της θλίψεως, εις την οποίαν σε κατήντησεν ο εχθρός σου.

Δευτ. 28,54 ο απαλός ο εν σοί και ο τρυφερός σφόδρα βασκανεί τώ οφθαλμώ τον αδελφόν και την γυναίκα την εν τώ κόλπω αυτού και τα καταλελειμμένα τέκνα, ά αν καταλειφθή αυτά,

Δευτ. 28,54 Ο πλέον λεπτεπίλεπτος μεταξύ σας και ο πλέον τρυφερός, θα φθονή τον αδελφόν του, την γυναίκα του, που αυτός θα την έχη εις την αγκάλην του, και όσα παιδιά του απέμειναν από την πείναν.

Δευτ. 28,55 ώστε δούναι ενί αυτών από των σαρκών των τέκνων αυτού, ών αν κατέσθη, διά το μη καταλειφθήναι αυτό ουδέν εν τή στενοχωρία σου και εν τή θλίψει σου, ή αν θλίψωσί σε οι εχθροί σου εν πάσαις ταις πόλεσί σου.

Δευτ. 28,55 Θα σκληρυνθή τόσον, ώστε να μη δώση εις κανένα εξ αυτών από τα κρέατα των τέκνων του, τα οποία αυτός θα τρώγη, διότι δεν θα του έχη απομείνει τίποτε άλλο προς χορτασμόν της πείνας του. Τόσον μεγάλη θα είναι η στενοχωρία σου και η θλίψις σου, με την οποίαν θα σε καταθλίβουν οι εχθροί σου εις όλας τας πόλεις σου.

Δευτ. 28,56 και η απαλή εν υμίν και η τρυφερά, ής ουχί πείραν έλαβεν ο πούς αυτής βαινειν επί της γής διά την τρυφερότητα και διά την απαλότητα, βασκανεί τώ οφθαλμώ αυτής τον άνδρα αυτής τον εν κόλπω αυτής και τον υιόν και την θυγατέρα αυτής

Δευτ. 28,56 Η καλομαθημένη μεταξύ σας και η τρυφερά γυνή, η οποία δια την μεγάλην της μαλακότητα και τρυφερότητα δεν είχε πατήσει το πόδι της εις την γην, θα φθονή τον άνδρα της και το παιδί της και την θυγατέρα της,

Δευτ. 28,57 και το χόριον αυτής το εξελθόν διά των μηρών αυτής και το τέκνον, ό εάν τέκη· καταφάγεται γάρ αυτά διά την ένδειαν πάντων κρυφή εν τή στενοχωρία σου και εν τή θλίψει σου, ή θλίψει σε ο εχθρός σου εν ταις πόλεσί σου.

Δευτ. 28,57 Θα ιδή με ζηλότυπον βλέμμα τον υμένα που καλύπτει το έμβρυον, το οποίον εξήλθεν από τους μηρούς της, και το τέκνον το οποίον γενέννησε. Επάνω εις την αβάστακτον στενοχωριάν και θλίψιν, με την οποίαν θα σε καταθλίψη ο εχθρός σου εις όλας τας πόλεις σου, η καλομαθημένη γυναίκα σου, παραζαλισμένη από την πολλήν πείναν, θα καταφάγη αυτά κρυφίως.

Δευτ. 28,58 εάν μη εισακούσης ποιείν πάντα τα ρήματα τού νόμου τούτου τα γεγραμμένα εν τώ βιβλίω τούτω φοβείσθαι το όνομα το έντιμον το θαυμαστόν τούτο, Κύριον τον Θεόν σου,

Δευτ. 28,58 Εάν δεν υπακούσης, ώστε να τηρήσης όλας τας εντολάς του Νομου τούτου, αυτές που έχουν καταγραφή στο βιβλίον τούτο, και δεν ευλαβηθής το πανέντιμον και θαυμαστόν τούτο Ονομα, δηλαδή Κυριον τον Θεόν σου,

Δευτ. 28,59 και παραδοξάσει Κύριος τας πληγάς σου και τας πληγάς τού σπέρματός σου, πληγάς μεγάλας και θαυμαστάς, και νόσους πονηράς και πιστάς

Δευτ. 28,59 τότε θα στείλη ο Κυριος αυτές τας πληγάς εναντίον σου και εναντίον των απογόνων σου, πληγάς μεγάλας και τρομεράς, νόσους οδυνηράς και μακροχρονίους,

Δευτ. 28,60 και επιστρέψει πάσαν την οδύνην Αιγύπτου την πονηράν, ήν διευλαβού από προσώπου αυτών, και κολληθήσονται εν σοί.

Δευτ. 28,60 και θα στρέψη εναντίον σου όλην την φορικτήν οδύνην της Αιγύπτου, την οποίαν και συ εφοβείσο και έτρεμες, όταν ευρίσκεσο εκεί· όλα αυτά θα πέσουν και θα κολληθούν επάνω σου.

Δευτ. 28,61 και πάσαν μαλακίαν και πάσαν πληγήν την μη γεγραμμένην και πάσαν την γεγραμμένην εν τώ βιβλίω τού νόμου τούτου επάξει Κύριος επί σε, έως αν εξολοθρεύση σε.

Δευτ. 28,61 Και κάθε άλλην εσθένειαν και κάθε άλλην θλίψιν, η οποία αναφέρεται και δεν αναφέρεται στο βιβλίον τούτο του Νομου, θα εξαποστείλη επάνω σου ο Κυριος, έως ότου σε εξολοθρεύση.

Δευτ. 28,62 και καταλειφθήσεσθε εν αριθμώ βραχεί, ανθ ών ότι ήτε ωσεί τα άστρα τού ουρανού τώ πλήθει, ότι ουκ εισήκουσας της φωνής Κυρίου τού Θεού σου.

Δευτ. 28,62 Και θα μείνετε ολίγοι κατά τον αριθμόν, ενώ προηγουμένως υπήρξατε πολυπληθείς ωσάν τα άστρα του ουρανού, διότι δεν υπηκούσατε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας.

Δευτ. 28,63 και έσται ον τρόπον ευφράνθη Κύριος εφ υμίν εύ ποιήσαι υμάς και πληθύναι υμάς, ούτως ευφρανθήσεται Κύριος εφ υμίν εξολοθρεύσαι υμάς, και εξαρθήσεσθε εν τάχει από της γής, εις ήν εισπορεύεσθε εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 28,63 Και όπως προηγουμένως ο Κυριος ηυχαιστηθή δια σας και σας ηυλόγησε και σας επλήθυνε, έτσι τώρα θα ευχαριστηθή εις βάρος σας ο Κυριος με το να σας εξολοθρεύση. Θα εξολοθρευθήτε ταχύτατα από την χώραν, εις την οποίαν τώρα εισέρχεσθε να κληρονομήσετε.

Δευτ. 28,64 και διασπερεί σε Κύριος ο Θεός σου εις πάντα τα έθνη απ άκρου της γής έως άκρου της γής, και δουλεύσεις εκεί θεοίς ετέροις, ξύλοις και λίθοις, ούς ουκ ηπίστω σύ και οι πατέρες σου.

Δευτ. 28,64 Κυριος ο Θεός σας θα σας διασκορπίση εις όλα τα έθνη, από το ένα έως το άλλο άκρον της γης, και θα γίνετε εκεί δούλοι εις άλλους θεούς ψευδείς, εις ξυλίλους και λιθίνους, τους οποίους δεν εγνώριζες ούτε συ ούτε οι προπάτορές σου.

Δευτ. 28,65 αλλά και εν τοίς έθνεσιν εκείνοις ουκ αναπαύσει σε, ουδ ου μη γένηται στάσις τώ ίχνει τού ποδός σου, και δώσει σοι Κύριος εκεί καρδιαν αθυμούσαν και εκλείποντας οφθαλμούς και τηκομένην ψυχήν.

Δευτ. 28,65 Αλλά και μεταξύ των εθνών εκείνων δεν θα έχης ανάπαυσιν και ησυχίαν, ούτε και θα σταματήσουν κάπου τα πόδια σου εις μόνιμον κατοικίαν σου. Ο Κυριος θα δώση εις σε καρδιαν άθυμον και μελαγχολικήν, οφθαλμούς αλαμπίς

και μισοσβημένους, ζωήν, η οποία θα λυώνη ημέραν με την ημέραν.

Δευτ. 28,66 και έσται η ζωή σου κρεμαμένη απέναντι των οφθαλμών σου, και φοβηθήση ημέρας και νυκτός και ου πιστεύσεις τή ζωή σου·

Δευτ. 28,66 Η ζωή σου θα είναι ενώπιόν σου αβεβαία και ασταθής. Θα φοβήσαι ημέραν και νύκτα και δεν θα έχης πεποίθησιν και ελπίδα ότι θα ζήσης.

Δευτ. 28,67 το πρωϊ ερείς· πώς αν γένοιτο εσπέρα; και το εσπέρας ερείς· πώς αν γένοιτο πρωϊ; από τού φόβου της καρδιάς σου, ά φοβηθήση, και από των οραμάτων των οφθαλμών σου, ών όψη.

Δευτ. 28,67 Το πρωϊ θα λέγης· Ποτε θα έλθη το βράδυ; Και το βράδυ θα λέγης· Ποτε θα ξημερώση; Και αυτά εξ αιτίας του φόβου, που θα πλημμυρίζη την καρδιαν σου, και των τραγικών γεγονότων που θα βλέπουν τα μάτια σου.

Δευτ. 28,68 και αποστρέψει σε Κύριος εις Αίγυπτον εν πλοίοις και εν τή οδώ, ή είπα ου προσθήση έτι ιδείν αυτήν· και πραθήσεσθε εκεί τοίς εχθροίς υμών εις παίδας και παιδίσκας, και ουκ έσται ο κτώμενος.

Δευτ. 28,68 Ο Κυριος θα σε ξαναφέρει οπίσω εις την Αίγυπτον αιχμάλωτον δια πλοίων, θα σε υποχρεώση να βαδίσης οδόν, δια την οποίαν σας είχα πει, ότι δεν θα την ίδης πλέον. Εκεί θα πωληθήτε εις όφελος των εχθρών σας ως δούλοι και ως δούλαι. Θα εκτίθεσθε προς πώλησιν και δεν θα υπάρχη αγοραστής” !

Δευτ. 28,69 Ούτοι οι λόγοι της διαθήκης, ους εντείλατο Κύριος Μωυσή στήσαι τοίς υιοίς Ισραήλ εν γη Μωάβ, πλην της διαθήκης, ής διέθετο αυτοίς εν Χωρήβ.

Δευτ. 28,69 Αυτοί είναι οι λόγοι της διαθήκης, την οποίαν διέταξεν ο Κυριος τον Μωϋσήν να συνάψη με τους Ισραηλίτας εις την χώραν Μωάβ, πλην της διαθήκης την οποίαν ο Κυριος συνήψε με αυτούς στο όρος Χωρήβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Δευτ. 29,1 Καί εκάλεσε Μωυσής πάντας τους υιούς Ισραήλ και είπε προς αυτούς· υμείς εωράκατε πάντα, όσα εποίησε Κύριος εν γη Αιγύπτω ενώπιον υμών Φαραώ και τοίς θεράπουσιν αυτού και πάση τή γη αυτού,

Δευτ. 29,1 Ο Μωϋσής συνεκάλεσε όλους τους Ισραηλίτας και είπε προς αυτούς· “είδατε σεις όλα όσα έκαμεν ο Κυριος εις την Αίγυπτον εμπρός εις τα μάτια σας εναντίον του Φαραώ και των αυλικών του και όλης της χώρας του·

Δευτ. 29,2 τους πειρασμούς τους μεγάλους, ους εωράκασιν οι οφθαλμοί σου, τα σημεία και τα τέρατα τα μεγάλα εκείνα·

Δευτ. 29,2 δηλαδή τας μεγάλας δοκιμασίας, που είδαν τα μάτια σας, τα καταπληκτικά σημεία και τα συγκλονιστικά εκείνα θαύματα.

Δευτ. 29,3 και ουκ έδωκε Κύριος ο Θεός υμίν καρδιαν ειδέναι και οφθαλμούς βλέπειν και ώτα ακούειν έως της ημέρας ταύτης.

Δευτ. 29,3 Δεν τα εκαταλαβάτε όμως καλά, διότι ο Κυριος, επειδή δεν ηθελήσατε, δεν σας έδωκε μέχρι της σημερινής ημέρας καρδιαν δια να γνωρίζετε, μάτια δια να βλέπετε, αυτιά δια να ακούετε.

Δευτ. 29,4 και ήγαγεν υμάς τεσσαράκοντα έτη εν τή ερήμω· ουκ επαλαιώθη τα ιμάτια υμών, και τα υποδήματα υμών ου κατετρίβη από των ποδών υμών·

Δευτ. 29,4 Εν τούτοις σας καθωδήγησεν επί τεσσαράκοντα έτη εις την έρημον. Τα ενδύματά σας δεν επάληωσαν και δεν εφθάρησαν, και τα υποδήματα σας δεν έλυωσαν κάτω από τα πόδια σας.

Δευτ. 29,5 άρτον ουκ εφάγετε, οίνον και σίκερα ουκ επίετε, ίνα γνώτε, ότι Κύριος ο Θεός υμών εγώ.

Δευτ. 29,5 Συνηθισμένον άρτον δεν εφάγατε, οίνον και οινοπνευματώδη ποτά δεν επίετε, επίνετε όμως ύδωρ που ανέβλυζε δια θαύματος Θεού, δια να μάθετε, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Δευτ. 29,6 και ήλθετε έως τού τόπου τούτου, και εξήλθε Σηών βασιλεύς Εσεβών και Ωγ βασιλεύς Βασάν εις συνάντησιν ημίν εν πολέμω, και επατάξαμεν αυτούς

Δευτ. 29,6 Και εφθάσατε έως αυτόν τον τόπον. Εξήλθον δε από την χώραν των, δια να σας πολεμήσουν Σηών ο βασιλεύς της πρωτευούσης Εσεβών και Ωγ ο βασιλεύς της Βασάν. Αλλ' ημείς τους κατενικήσαμεν,

Δευτ. 29,7 και ελάβομεν την γήν αυτών, και έδωκα αυτήν εν κλήρω τώ ουβήν και τώ Γαδδί και τώ ημίσει φυλής Μανασσή.

Δευτ. 29,7 και κατελάβαμεν την χώραν των, την οποίαν έδωκα ως κληρονομίαν εις την φυλήν Ρουβήν, εις την φυλήν Γαδ και στο ήμισυ της φυλής του Μανασσή.

Δευτ. 29,8 και φυλάξεσθε ποιείν πάντας τους λόγους της διαθήκης ταύτης, ίνα συνήτε πάντα, όσα ποιήσετε.

Δευτ. 29,8 Φροντίσατε να τηρήτε όλας τας εντολάς της διαθήκης αυτής, δια να κατανοήτε όλα και να επιτυγχάνετε εις όλα όσα θα κάνετε.

Δευτ. 29,9 Υμείς εστήκατε πάντες σήμεραν εναντίον Κυρίου τού Θεού υμών, οι αρχίφυλοι υμών και η γερουσία υμών και οι κριταί υμών, και οι γραμματοεισαγωγείς υμών, πάς ανήρ Ισραήλ,

Δευτ. 29,9 Σεις όλοι σήμεραν έχετε παρουσιασθή ενώπιον Κυρίου του Θεού σας, οι αρχηγοί των φυλών σας, οι γεροντότεροι από σας, οι δικασταί σας, οι αξιωματούχοι σας, όλοι οι Ισραηλίται,

Δευτ. 29,10 αι γυναίκες υμών και τα έκγονα υμών και ο προσήλυτος ο εν μέσω της παρεμβολής υμών, από ξυλοκόπου υμών και έως υδροφόρου υμών,

Δευτ. 29,10 αι γυναίκες σας, τα παιδιά σας, οι ξένοι οι οποίοι ευρίσκονται στο στρατόπεδόν σας, όλοι μέχρι των ξυλοκόπων και των υδροφόρων,

Δευτ. 29,11 παρελθείν εν τή διαθήκη Κυρίου τού Θεού υμών και εν ταίς αραίς αυτού, όσα Κύριος ο Θεός σου διατίθεται προς σε σήμεραν,

Δευτ. 29,11 έχετε παρουσιασθή, δια να περιληφθήτε εις την διαθήκην Κυρίου του Θεού σας και εις τας κατάρας αυτού εις περίπτωσιν, κατά την οποίαν θα παραβήτε όσα Κυριος ο Θεός σας διατάσσει προς σας σήμεραν.

Δευτ. 29,12 ίνα στήση σε αυτό εις λαόν, και αυτός έσται σου Θεός, εν τρόπον επέ σοι, και ον τρόπον ώμοσε τοίς πατράσι σου, Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ.

Δευτ. 29,12 Εάν όμως φανήτε υπάκοοι και ευπειθείς προς αυτόν, θα σας αναδείξη λαόν του και αυτός θα είναι ο Θεός σας, όπως έχει υποσχεθή στους προπάτοράς σας, τον Αβραάμ, τον Ισαακ και τον Ιακώβ.

Δευτ. 29,13 και ουχ υμίν μόνοις εγώ διατίθεμαι την διαθήκην ταύτην και την αράν ταύτην,

Δευτ. 29,13 Και δεν συνάπτω εγώ ο Μωϋσής με σας μόνον την διαθήκην αυτήν και εις περίπτωσιν παρανομιών σας την κατάραν αυτήν,

Δευτ. 29,14 αλλά και τοίς ὡδε οὔσι μεθ υμῶν σήμερον ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ υμῶν και τοίς μη οὔσι μεθ υμῶν ὡδε σήμερον.

Δευτ. 29,14 αλλά και με εκείνους που σήμερον είναι ἐδῶ μαζί σας, καθώς και με εκείνους που δεν εὐρίσκονται εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτήν, δηλαδή με τους ἀπογόνους σας, οἱ ὁποῖοι δεν ἔχουν ἀκόμη γεννηθῆ. Αὐτὰ δε ἐνώπιον Κυρίου του Θεοῦ σας.

Δευτ. 29,15 ὅτι υμεῖς οἴδατε πῶς κατωκήσαμεν ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ὡς παρήλθομεν ἐν μέσῳ των ἐθνῶν, οὐς παρήλθετε,

Δευτ. 29,15 Διότι σεις γνωρίζετε καλά πῶς κατοικήσαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον και πῶς διήλθομεν δια μέσου των λαῶν ἀπὸ τὰς χώρας των ὁποίων ἐπεράσατε.

Δευτ. 29,16 και ἴδετε τὰ βδελύγματα αὐτῶν και τὰ εἰδῶλα αὐτῶν, ξύλον και λίθον, ἀργύριον και χρυσίον, ἃ ἐστί παρ αὐτοῖς.

Δευτ. 29,16 Εἶδατε τὰ μισητὰ και ἀηδῆ αὐτῶν πράγματα, τὰ εἰδῶλά των τὰ ξύλινα και τὰ λίθινα, τὰ ἀργυρὰ και χρυσά, που ἔχουν.

Δευτ. 29,17 μη τις ἐστὶν ἐν υμῖν ἀνὴρ ἢ γυνὴ ἢ πατριὰ ἢ φυλὴ, τίνος ἡ διάνοια ἐξέκλινεν ἀπὸ Κυρίου τοῦ Θεοῦ υμῶν πορεύεσθαι λατρεύειν τοῖς θεοῖς των ἐθνῶν ἐκείνων; μη τις ἐστὶν ἐν υμῖν ρίζα ἀνω φύουσα ἐν χολῇ και πικρίᾳ;

Δευτ. 29,17 Μηπως, τυχόν, παρ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξύ σας ἀνδρας ἢ γυναίκα, πατριὰ ἢ φυλὴ των ὁποίων ἡ καρδιά ἔχει ξεμακρύνει και ξεκόψει ἀπὸ Κυρίου τον Θεόν σας, ὥστε να ἀκολουθῆ και να λατρεύῃ τους εἰδωλικούς θεούς των ἐθνῶν ἐκείνων; Μηπως ὑπάρχει μεταξύ σας καμμιά δηλητηριασμένη ρίζα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φυτρώνει χολὴ και πικρία;

Δευτ. 29,18 και ἐστὶ ἐάν ἀκούσῃ τὰ ρήματα τῆς ἀράς ταύτης και ἐπιφημίσηται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ λέγων· ὅσια μοι γένοιτο, ὅτι ἐνὶ ἀποπλανῆσει τῆς καρδίας μου πορεύσομαι, ἵνα μη συναπολέσῃ ὁ ἀμαρτωλὸς τον ἀναμάρτητον.

Δευτ. 29,18 Ἀς ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι, ἐάν κανεῖς ἀκούσῃ τὰς κατάρας αὐτῆς τῆς διαθήκης και ἀλαζονευθῆ λέγων καθ' ἑαυτὸν "ἐγὼ θα ζῆσω σύμφωνα με τὰς ἀμαρτωλὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας μου και ὅλα θα μου πάνε καλά", θα ἐπέμβῃ και θα τον τιμωρήσῃ ὁ Θεός, δια να μη ἐπιδράσῃ ὁ ἀμαρτωλὸς αὐτὸς ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τον δίκαιον και τον παρασύρῃ στον δρόμον τῆς ἀμαρτίας.

Δευτ. 29,19 οὐ μη θελήσει ὁ Θεός εὐίλατεῦσαι αὐτῶ, ἀλλ' ἢ τότε ἐκκαυθήσεται ὀργὴ Κυρίου και ὁ ζήλος αὐτοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, και κολληθήσονται ἐν αὐτῷ πάσαι αἱ ἀραὶ τῆς διαθήκης ταύτης αἱ γεγραμμέναι ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου τούτου, και ἐξαλείψει Κύριος τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπὸ τον οὐρανόν·

Δευτ. 29,19 Δεν θα θελήσῃ ὁ Θεός να ἐλεήσῃ τον ἀλαζόνα αὐτόν, ἀλλὰ θα ἀνάψῃ ἡ ὀργὴ του Κυρίου και ἡ ζηλοτυπία ἐναντίον του ἀνθρώπου ἐκείνου και θα πέσουν ἐπάνω του ὅλαι αἱ κατάραι αὐτῆς τῆς διαθήκης, που εἶναι γραμμένοι στο βιβλίον του Νομου, και θα ἐξαλείψῃ Κύριος τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν ὑπὸ τον οὐρανόν.

Δευτ. 29,20 και διαστελεῖ αὐτόν Κύριος εἰς κακὰ ἐκ πάντων υἰῶν Ἰσραὴλ κατὰ πάσας τὰς ἀράς τῆς διαθήκης τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου τούτου.

Δευτ. 29,20 Θα ἀποχωρήσῃ αὐτόν ὁ Κύριος και θα τον ἀποκόψῃ ἀπὸ τους ἄλλους Ἰσραηλίτας, δια να τον παραδώσῃ εἰς θλίψεις και συμφορὰς, σύμφωνα με ὅλας τὰς κατάρας τῆς διαθήκης, αἱ ὁποῖαι εἶναι γραμμένοι στο βιβλίον του Νομου τούτου.

Δευτ. 29,21 και ἐρούσιν ἡ γενεὰ ἡ ἐτέρα, οἱ υἱοὶ υμῶν, οἱ ἀναστήσονται μεθ υμᾶς, και ὁ ἀλλότριος, ὅς ἐν ἔλθῃ ἐκ γῆς μακρόθεν, και ὀψονται τὰς πληγὰς τῆς γῆς ἐκείνης και τὰς νόσους αὐτῆς, ἀς ἀπέστειλε Κύριος ἐπ αὐτήν,

Δευτ. 29,21 Ἡ δε κατόπιν γενεὰ, οἱ ἀπόγονοί σας, οἱ ὁποῖοι θα ἔλθουν ἔπειτα ἀπὸ σας, και ὁ ξένος που θα ἔλθῃ ἀπὸ μακρυνὴν χώραν, ὅταν ἴδουν τὰς συμφορὰς του ἔθνους σας και τὰς νόσους που ἐστειλεν ἐναντίον τῆς χώρας σας ὁ Κύριος,

Δευτ. 29,22 θεῖον και ἄλα κατακεκαυμένον, πάσα ἡ γῆ αὐτῆς οὐ σπαρήσεται οὐδέ ἀνατελεῖ, οὐδέ μη ἀναβῆ ἐπ αὐτήν πᾶν χλωρόν, ὡσπερ κατεστράφη Σόδομα και Γόμορα, Ἀδαμὰ και Σεβῶϊμ, ἀς κατέστρεψε Κύριος ἐν θυμῷ και ὀργῇ,

Δευτ. 29,22 τὸ θειάφι και τὸ ἀλάτι που θα καίωνται, ὅλην τὴν χώραν ἡ ὁποία θα σπείρεται και δεν θα καρποφορῆ και δεν θα ὑπάρχῃ εἰς αὐτήν κανένα χλωρόν δένδρον, διότι θα ἔχῃ καταστραφῆ, ὅπως τὰ Σοδομα και Γομορρα, ἡ Ἀδαμὰ και ἡ Σεβῶϊμ, τὰς ὁποῖα ὁ Κύριος ἐπάνω εἰς τὴν δικαίαν του ἀγανάκτησιν και ὀργὴν κατέστρεψε,

Δευτ. 29,23 και ἐρούσι πάντα τὰ ἔθνη· διατί ἐποίησε Κύριος οὕτω τῇ γῆ ταύτῃ; τις ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς ὁ μέγας οὗτος;

Δευτ. 29,23 ὅλοι αὐτοὶ και ὅλα τὰ ἔθνη θα ἐρωτήσουν· Διατί ἐξαπέστειλεν ὁ Κύριος τὰς τρομερὰς καταστροφὰς ἐναντίον αὐτῆς τῆς χώρας; Εἰς τι οφείλεται ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἀγανάκτησις και ὀργή;

Δευτ. 29,24 και ἐρούσιν· ὅτι κατέλιπον τὴν διαθήκην Κυρίου τοῦ Θεοῦ των πατέρων αὐτῶν, ἃ διέθετο τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ὅτε ἐξῆγαγεν αὐτούς ἐκ γῆς Αἰγύπτου,

Δευτ. 29,24 Και θα ἀπαντήσουν· Αὐτὰ ἐγέναν διότι οἱ Ἰσραηλίται κατεπάτησαν τὴν διαθήκην Κυρίου του Θεοῦ των πατέρων των, τὴν ὁποίαν συνήψε με τους προπάτοράς των, ὅταν ἐβγαλε αὐτούς ἐλευθέρους ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου·

Δευτ. 29,25 και πορευθέντες ἐλάτρευσαν θεοὶς ἐτέροις, οὐς οὐκ ἠπίσταντο, οὐδέ διένειμεν αὐτοῖς·

Δευτ. 29,25 διότι ἠκολούθησαν και ἐλάτρευσαν ἄλλους θεούς, τους ὁποῖους δεν ἐγνώριζον προηγουμένως και τους ὁποίους οὔτε εἶχε ποτέ ἐπιτρέψει ὁ ἀληθινὸς Θεός.

Δευτ. 29,26 και ὠργίσθη θυμῷ Κύριος ἐπὶ τὴν γῆν ἐκείνην ἐπαγαγεῖν ἐπ αὐτήν κατὰ πάσας τὰς κατάρας τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου τούτου,

Δευτ. 29,26 Δια τούτο ὠργίσθη ὁ Κύριος ἐναντίον τῆς χώρας ἐκείνης και ἐστειλε κατ' αὐτῆς ὅλας τὰς κατάρας, αἱ ὁποῖαι εἶναι γραμμένοι στο βιβλίον τούτου του Νομου.

Δευτ. 29,27 και ἐξήρην αὐτούς Κύριος ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν ἐν θυμῷ και ὀργῇ και παροξυσμῷ μεγάλῳ σφόδρα, και ἐξέβαλεν αὐτούς εἰς γῆν ἐτέραν ὡσεὶ νῦν.

Δευτ. 29,27 Τους ἐξερορίζωσεν ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν χώραν των με θυμὸν και ὀργὴν, με πολὺ μέγαν ἐξερεθισμόν, τους ἐξεδίωξεν εἰς ἄλλην χώραν ὅπου σήμερον ὑπάρχουν.

Δευτ. 29,28 τὰ κρυπτὰ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὰ δε φανερά ἡμῖν και τοῖς τέκνοις ἡμῶν εἰς τον αἰῶνα, ποιεῖν πάντα τὰ ρήματα τοῦ νόμου τούτου.

Δευτ. 29,28 Αἱ ἀπόκρυφοὶ και βαθεῖαι βουλαὶ ἀνήκουν εἰς Κυρίον τον Θεόν μας. Γνωσταὶ δε και φανεραὶ εἶναι εἰς ἡμᾶς και εἰς τὰ τέκνα μας δια μέσου των αἰῶνων ὅλαι αἱ ἐντολαὶ του θεοῦ τούτου Νομου, τὰς ὁποῖας πρέπει να τηροῦμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Δευτ. 30,1 Καὶ ἐστὶ ὡς ἀν ἔλθωσιν ἐπὶ σε πάντα τὰ ρήματα ταῦτα, ἡ ἐυλογία και ἡ κατάρα, ἣν ἔδωκα πρὸ προσώπου σου,

και δέξη εις την καρδιαν σου εν πάσι τοίς έθνεσιν, ου εαν διασκορπίση σε Κύριος εκεί,

Δευτ. 30,1 Όταν όλα αυτά τα λόγια του Θεού πραγματοποιηθούν εις σας, η ευλογία του Θεού και η κατάρα που εγώ παρουσίασα ενώπιόν σας, και αποδεχθήτε αυτά με όλην σας την καρδιαν εκεί εις τα έθνη, εις τα οποία θα σας έχη διασκορπίσεις δια τας αμαρτίας σας ο Κυριος,

Δευτ. 30,2 και επιστραφήση επί Κύριον τον Θεόν σου και εισακούση της φωνής αυτού κατά πάντα, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου,

Δευτ. 30,2 και εν μετανοία επιστρέψετε προς Κυριον τον Θεόν σας, υπακούοντες με όλην σας την καρδιαν και με όλην σας την ψυχήν εις εκείνα, τα οποία εγώ σήμερα σας διατάσσω,

Δευτ. 30,3 και ιάσεται Κύριος τας αμαρτίας σου και ελεήσει σε και πάλιν συνάξει σε εκ πάντων των εθνών, εις ους διεσκορπίσέ σε Κύριος εκεί.

Δευτ. 30,3 ο Κυριος θα συγχωρήση και θα θεραπεύση τας αμαρτίας σας, θα σας ελεήσει και θα σας συγκεντρώση πάλιν εις την πατρίδα σας από όλα τα έθνη, ανάμεσα εις τα οποία σας είχε διασκορπίσει.

Δευτ. 30,4 εαν ή η διασπορά σου απ άκρου του ουρανού έως άκρου του ουρανού, εκείθεν συνάξει σε Κύριος ο Θεός σου, και εκείθεν λήψεται σε Κύριος ο Θεός σου·

Δευτ. 30,4 Και αν ακόμη έχετε διασκορπισθή από το ένα έως το άλλο άκρον του ουρανού, και από εκεί θα σας επαναφέρει Κυριος ο Θεός σας εις την πατρίδα σας και από εκεί θα σας παραλάβη.

Δευτ. 30,5 και εισάξει σε ο Θεός σου εκείθεν εις την γήν, ήν εκληρονόμησαν οι πατέρες σου, και κληρονομήσεις αυτήν· και εϋ σε ποιήσει και πλεοναστόν σε ποιήσει υπέρ τους πατέρας σου.

Δευτ. 30,5 Ο Θεός σας θα σας επαναφέρει και θα σας εισαγάγη από εκεί εις την χώραν, την οποίαν εκληρονόμησαν οι πρόγονοί σας, και την οποίαν θα κληρονομήσετε τώρα σεις. Θα σας ευλογήση ο Θεός και θα σας αναδείξη πολύ περισσοτέρους εις αριθμόν, παρ' όσον τους προπάτοράς σας.

Δευτ. 30,6 και περικαθαριεί Κύριος την καρδιαν σου και την καρδιαν του σπέρματός σου, αγαπών Κυριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου, ίνα ζής σύ.

Δευτ. 30,6 Ο Κυριος θα καθαρίση και θα εξαγνήση την καρδιαν σας και την καρδιαν των απογόνων σας, δια να αγαπάτε Κυριον τον Θεόν σας με όλην σας την καρδιαν και με όλην σας την ψυχήν, και να σας δώσει έτσι ο Θεός μακρότητα βίου.

Δευτ. 30,7 και δώσει Κύριος ο Θεός σου τας αράς ταύτας επί τους εχθρούς σου και επί τους μισούντάς σε, οί εδίωξαν σε.

Δευτ. 30,7 Εαν σεις μετανοήσετε και συμμορφωθήτε προς το θείον θέλημα, τότε ο Κυριος θα εξαποστείλη αυτάς τας κατάρας εναντίον των εχθρών σας, εναντίον εκείνων που σας μισούν και σας έχουν καταδιώξει.

Δευτ. 30,8 και σύ επιστραφήση και εισακούση της φωνής Κυρίου του Θεού σου και ποιήσεις τας εντολάς αυτού, όσα εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα,

Δευτ. 30,8 Σεις δε θα επιστρέψετε εν μετανοία προς το Κυριον, θα υπακούσετε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας και θα τηρήσετε τα εντολάς του, αυτάς τας οποίας εγώ σήμερα σας δίδω,

Δευτ. 30,9 και πολυωρήσει σε Κύριος ο Θεός σου εν παντί έργω των χειρών σου, εν τοίς εκγόνοις της κοιλίας σου και εν τοίς εκγόνοις των κτηνών σου και εν τοίς γενήμασι της γής σου· ότι επιστρέψει Κύριος ο Θεός σου ευφρανθήναι επί σοί εις αγαθά, καθότι ευφράνθη επί τοίς πατράσι σου,

Δευτ. 30,9 ο δε Κυριος θα ενδιαφερθή, θα φροντίση και θα ευλογήση σας εις όλα τα έργα των χειρών σας, εκ τα παιδιά σας, εις τα γεννήματα των ζώων σας και εις τα προϊόντα της χώρας σας. Διότι Κυριος ο Θεός σας θα επιστρέψη με ευλογίας προς σας και θα ευφρανθή με τα αγαθά που θα σας δώση, όπως ηφράνθη με τα αγαθά που είχε δώσει στους προπάτοράς σας.

Δευτ. 30,10 εαν εισακούσης της φωνής Κυρίου του Θεού σου, φυλάσσεσθαι τας εντολάς αυτού και τα δικαιώματα αυτού και τας κρίσεις αυτού τας γεγραμμένας εν τώ βιβλίω του νόμου τούτου, εαν επιστραφής επί Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου.

Δευτ. 30,10 Αυτά θα γίνουν, εαν υπακούσετε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας και τηρήσετε τας εντολάς αυτού, τον νόμον του και τα προστάγματά του, που είναι γραμμένα στο βιβλίον του Νομου τούτου, εαν δηλαδή επιστρέψετε προς Κυριον τον Θεόν σας με όλην σας την καρδιαν και με όλην σας την ψυχήν.

Δευτ. 30,11 Ότι η εντολή αυτή, ήν εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, ουχ υπέρογκός εστιν ουδέ μακράν από σου εστιν.

Δευτ. 30,11 Αυτή δε η εντολή, την οποίαν εγώ σήμερα σας δίδω, δεν είναι βαρεία και υπερβολική, ούτε ευρίσκεται μακράν από σας.

Δευτ. 30,12 ουκ εν τώ ουρανώ άνω εστί λέγων· τις αναβήσεται ημίν εις τον ουρανόν και λήψεται ημίν αυτήν, και ακούσαντες αυτήν ποιήσομεν·

Δευτ. 30,12 Δεν είναι επάνω στον ουρανόν, ώστε να αναγκασθήτε να είπητε· Ποιός είναι δυνατόν να ανεβή στον ουρανόν, να πάρη την εντολήν αυτήν, να μας την ανακοινώση, και ημείς ακούσαντες να την εφαρμόσωμεν·

Δευτ. 30,13 ουδέ πέραν της θαλάσσης εστί λέγων· τις διαπεράσει ημίν εις το πέραν της θαλάσσης και λήψεται ημίν αυτήν, και ακουστήν ημίν ποιήση αυτήν, και ποιήσομεν·

Δευτ. 30,13 Ούτε ευρίσκεται πέραν από την θάλασσαν, ώστε να είπη κανείς· Ποιός θα διαπλεύση προς χάριν ημών στο άλλο άκρον της θαλάσσης, δια να πάρη προς χάριν μας την εντολήν, να μας την καταστήση γνωστήν, ώστε ημείς να την εφαρμόσωμεν·

Δευτ. 30,14 εγγύς σου εστι το ρήμα σφόδρα εν τώ στόματί σου και εν τή καρδιά σου και εν ταίς χερσί σου ποιείν αυτό.

Δευτ. 30,14 Ο λόγος του Κυρίου είναι πολύ πλησίον σας, στο στόμα σας δια να τον ομολογήτε, εις την καρδιαν σας δια να τον πιστεύετε, εις τα χέρια σας δια να τον εφαρμόζετε.

Δευτ. 30,15 Ιδού δέδωκα πρό προσώπου σου σήμερα την ζωήν και τον θάνατον, το αγαθόν και το κακόν.

Δευτ. 30,15 Ιδού έχω θέσει ενώπιόν σας σήμερα την ζωήν και τον θάνατον, το αγαθόν και το κακόν.

Δευτ. 30,16 εαν εισακούσης τας εντολάς Κυρίου του Θεού σου, ας εγώ εντέλλομαι σοι σήμερα, αγαπών Κυριον τον Θεόν σου, πορεύεσθαι εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού και φυλάσσεσθαι τα δικαιώματα αυτού και τας κρίσεις αυτού, και ζήσεσθε, και πολλοί έσεσθε, και ευλογήσει σε Κύριος ο Θεός σου εν πάση τή γη, εις ήν εισπορεύη εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 30,16 Εαν υπακούσετε εις τας εντολάς Κυρίου του Θεού σας, τας οποίας εγώ σήμερα σας δίδω, να αγαπάτε δηλαδή Κυριον τον Θεόν σας, να πορεύεσθε εις όλας τας οδούς αυτού, να τηρήτε τους νόμους του και τας διατάξιστου, τότε θα

ζήσετε και θα γίνετε πολυάριθμοι θα σας ευλογήση Κυριος ο Θεός σας εις όλην την χώραν, εις την οποίαν εισέρχεσθε, δια να την καταλάβετε.

Δευτ. 30,17 και εάν μεταστή η καρδιά σου και μη εισακούσης και πλανηθείς προσκυνήσης θεοίς ετέροις και λατρεύσης αυτούς,

Δευτ. 30,17 Εάν όμως αλλάξη η καρδιά σας και δεν υπακούσετε τον Κυριον σας, πλανώμενοι δε προσκυνήσετε και λατρεύσετε θεούς άλλους,

Δευτ. 30,18 αναγγέλλω σοι σήμερα ότι απωλεία απολείσθε και ου μη πολυήμεροι γένησθε επί της γής, εις ήν υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 30,18 αναγγέλλω σήμερα προς σας ότι ολακληρωτικώς θα καταστραφήτε και δεν θα ζήσετε επί πολυ εις την χώραν, προς την οποίαν διαβαίνοντες τον Ιορδάνην ποταμόν πηγαίνετε να την κληρονομήσετε.

Δευτ. 30,19 διαμαρτύρομαι υμίν σήμερα τον τε ουρανόν και την γήν, την ζωήν και τον θάνατον δέδωκα πρό προσώπου υμών, την ευλογίαν και την κατάραν· έκλεξαι την ζωήν σύ, ίνα ζήσης σύ και το σπέρμα σου,

Δευτ. 30,19 Επικαλούμαι σήμερα ενώπιόν σας μάρτυρας τον ουρανόν και την γην, ότι έχω θέσει εμπρός εις σας την ζωήν και τον θάνατον, την ευλογίαν και την κατάραν. Διαλέξετε λοιπόν την ζωήν, δια να ζήσετε ευτυχιόμενοι, σεις και οι απόγονοί σας.

Δευτ. 30,20 αγαπάν Κύριον τον Θεόν σου, εισακούειν της φωνής αυτού και έχεσθαι αυτού· ότι τούτο η ζωή σου και η μακρότης των ημερών σου, κατοικείν επί της γής, ής ώμοσε Κύριος τοίς πατράσι σου Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ δούναι αυτοίς.

Δευτ. 30,20 Μα αγαπάτε Κυριον τον Θεόν σας, να υπακούετε εις την φωνήν του, να μένετε με σταθερότητα κοντά του. Διότι αυτό είναι η ζωή σας, η μακροβιότης σας, η παραμονή σας και η μόνιμος εγκατάστασις σας εις την χώραν, την οποίαν ο Κυριος ωρκίσθη στους προπάτοράς σας, τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, ότι θα δώση εις αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Δευτ. 31,1 Καί συνετέλεσε Μωυσής λαλών πάντας τους λόγους τούτους προς πάντας υιούς Ισραήλ,

Δευτ. 31,1 Ο Μωϋσής ετελείωσε διδάσκων όλα αυτά τα λόγια του Θεού προς όλους τους Ισραηλίτας.

Δευτ. 31,2 και είπε προς αυτούς· εκατόν και είκοσιν ετών εγώ εμι σήμερα· ου δυνήσομαι έτι εισπορεύεσθαι και εκπορεύεσθαι, Κύριος δε είπε προς με· ου διαβήση τον Ιορδάνην τούτον.

Δευτ. 31,2 Κατόπιν δε είπε προς αυτούς· “εγώ είμαι σήμερα εκατόν είκοσι ετών· δεν ημπορώ πλέον να πηγαίνω έρχομαι. Εξ άλλου ο Κυριος μου είχε πει· Δεν θα διαβής συ αυτόν τον Ιορδάνην ποταμόν.

Δευτ. 31,3 Κύριος ο Θεός σου ο προπορευόμενος πρό προσώπου σου, αυτός εξολοθρεύσει τα έθνη ταύτα από προσώπου σου, και κατακληρονομήσει αυτούς· και Ιησούς ο προπορευόμενος πρό προσώπου σου, καθά ελάλησε Κύριος.

Δευτ. 31,3 Επαναλαμβάνω προς σας και πάλιν· Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος προπορεύεται ενώπιόν σας, αυτός θα εξολοθρεύση από εμπρός σας αυτά τα έθνη, και σεις θα τα κληρονομήσετε. Ο δε Ιησούς του Ναυή θα είναι πλέον ο αρχηγός σας, όπως είπε προς εμέ ο Κυριος.

Δευτ. 31,4 και ποιήσει Κύριος ο Θεός σου αυτοίς καθώς εποίησε Σηών και Ωγ, τοίς δυσί βασιλεύσι των Αμορραίων, οί ήσαν πέραν τού Ιορδάνου, και τή γη αυτών, καθότι εξωλόθρευσεν αυτούς·

Δευτ. 31,4 Εναντίον των λαών εκείνων, που κατέχουν την γην της Επαγγελίας, θα κάμη ο Κυριος ο,τι έκαμε στους δύο βασιλείς των Αμορραίων, τον Σηών και τον Ωγ, οι οποίοι ήσαν ανατολικώς του Ιορδάνου, ο,τι έκαμε και εις την χώραν των, διότι, όπως γνωρίζετε, εξωλόθρευσεν αυτούς και τους λαούς των.

Δευτ. 31,5 και παρέδωκεν αυτούς Κύριος υμίν, και ποιήσετε αυτοίς, καθότι ενετειλάμην υμίν.

Δευτ. 31,5 Ετσι έχει παραδώσει τους λαούς της Χαναάν εις τα χέρια σας ο Κυριος, και θα κάμετε εις αυτούς ο,τι εγώ σας διέταξα.

Δευτ. 31,6 ανδρίζου και ίσχυε, μη φοβού μηδέ δειλιάσης μηδέ πτοηθής από προσώπου αυτών, ότι Κύριος ο Θεός σου ο προπορευόμενος μεθ υμών εν υμίν, ούτε μη σε ανή, ούτε μη σε εγκαταλίπη.

Δευτ. 31,6 Να είσθε λοιπόν ανδρείοι και θαρραλέοι· μη φοβηθήτε, μη δειλιάσετε, μη πτοηθήτε από αυτούς, διότι Κυριος ο Θεός σας, που είναι μαζί σας, προπορεύεται από σας και ούτε προς στιγμήν θα σας αφήση ούτε, πολυ περισσότερον, ολοτελώς θα σας εγκαταλείψη”.

Δευτ. 31,7 και εκάλεσε Μωυσής Ιησούν και είπεν αυτό έναντι παντός Ισραήλ· ανδρίζου και ίσχυε, σύ γάρ εισελεύση πρό προσώπου τού λαού τούτου εις την γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσι υμών δούναι αυτοίς, και σύ κατακληρονομήσεις αυτήν αυτοίς·

Δευτ. 31,7 Εκάλεσεν ο Μωϋσής τον Ιησούν και είπε προς αυτόν ενώπιον όλου του Ισραηλιτικού λαού· “έχε θάρρος, να είσαι γενναίος. Διότι συ, προπορευόμενος ως αρχηγός του λαού τούτου θα εισέλθης εις την χώραν, την οποίαν Κυριος ο Θεός ωρκίσθη στους προπάτοράς μας, ότι θα τους δώση. Συ θα κατακτήσης αυτήν και θα την διανείμης εις αυτούς.

Δευτ. 31,8 και Κύριος ο συμπορευόμενος μετά σου ουκ ανήσει σε, ουδέ μη σε εγκαταλίπη· μη φοβού μηδέ δειλία.

Δευτ. 31,8 Ο δε Κυριος, ο οποίος πορεύεται μαζί σου, δεν θα σε αφήση ουδέ προς στιγμήν ούτε ποτέ θα σε εγκαταλείψη μόνον. Μη φοβήσαι λοιπόν και μη δειλιάζης”.

Δευτ. 31,9 Καί έγγραψε Μωυσής τα ρήματα τού νόμου τούτου εις βιβλίον και έδωκε τοίς ιερεύσι τοίς υιοίς Λευί τοίς αίρουσι την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου, και τοίς προσβυτέροις των υιών Ισραήλ.

Δευτ. 31,9 Ο Μωϋσής κατέγραψε τους λόγους του Νομου τούτου εις βιβλίον, το οποίον έδωκεν στους ιερείς της φυλής Λευι, τους μεταφέροντας την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου και στους πρεσβυτέρους των Ισραηλιτών.

Δευτ. 31,10 και εντειλάτο Μωυσής αυτοίς εν τή ημέρα εκείνη λέγων· μετά επτά έτη εν καιρώ ενιαυτού αφέσεως εν εορτή σκηνοπηγίας,

Δευτ. 31,10 Κατά δε την ημέραν εκείνην διέταξεν αυτούς ο Μωϋσής λέγων· “κάθε επτά έτη κατά το έτος της απελευθέρωσης των δούλων και της αφέσεως των χρεών, κατά την εορτήν της Σκηνοπηγίας,

Δευτ. 31,11 εν τώ συμπορεύεσθαι πάντα Ισραήλ οφθῆναι ενώπιον Κυρίου τού Θεού υμών, εν τώ τόπω ώ αν εκλέξηται Κύριος, αναγνώσσεθαι τον νόμον τούτον εναντίον παντός Ισραήλ εις τα ώτα αυτών·

Δευτ. 31,11 όταν όλοι οι Ισραηλίται θα πηγαίνουν να εμφανισθούν ενώπιον Κυρίου του Θεού σας στον τόπον, τον οποίον

θα εκλέξει ο Κυριος ως ναόν του, θα αναγνώσετε τον Νομον τούτον ενώπιον όλων των Ισραηλιτών, δια να τον ακούσουν όλοι.

Δευτ. 31,12 εκκλησιάσας τον λαόν, τους άνδρας και τας γυναίκας και τα έκγονα και τον προσηλυτον τον εν ταις πόλεσιν υμών, ίνα ακούσωσι και ίνα μάθωσι φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν υμών, και ακούσονται ποιείν πάντας τους λόγους τού νόμου τούτου·

Δευτ. 31,12 Αφού συγκεντρώσετε τον λαόν, τους άνδρας, τας γυναίκας, τα παιδιά και τους ξένους που υπάρχουν εις τας πόλεις σας, θα αναγνώσετε τον νόμον, δια να τον ακούσουν όλοι και να μάθουν έτσι να ευλαβούνται και να φοβούνται Κυριον τον Θεόν σας και να τηρούν όλας τας εντολάς του νόμου τούτου.

Δευτ. 31,13 και οι υιοί αυτών, οί ουκ οίδασιν, ακούσονται και μαθήσονται φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν σου πάσας τας ημέρας, όσας αυτοί ζώσιν επί της γής, εις ήν υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 31,13 Και τα παιδιά των, τα οποία δεν γνωρίζουν τον νόμον, θα τον ακούσουν και θα μάθουν να φοβούνται Κυριον τον Θεόν σας όλας τας ημέρας, κατά τας οποίας θα ζουν εις την χώραν, προς την οποίαν σεις διαβαίνοντες τον Ιορδάνην πηγαίνετε, δια να την κληρονομήσετε·.

Δευτ. 31,14 Καί ειπε Κύριος προς Μωυσήν· ιδού εγγίκασιν αι ημέραι τού θανάτου σου· κάλεσον Ιησούν και στήτε παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και εντελούμαι αυτώ. και επορεύθη Μωυσής και Ιησούς εις την σκηνήν τού μαρτυρίου, και έστησαν παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου.

Δευτ. 31,14 Ο δε Κυριος ειπε προς τον Μωϋσήν· "ιδού επλησίασαν αι ημέραι του θανάτου σου· κάλεσε τον Ιησούν του Ναυή, σταθήτε πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου και εγώ θα δώσω εις αυτόν εντολάς". Ο Μωϋσής μαζί με τον Ιησούν του Ναυή επορεύθη εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και εστάθησαν πλησίον εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Δευτ. 31,15 και κατέβη Κύριος εν νεφέλη και έστη παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου, και έστη ο στύλος της νεφέλης παρά τας θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου.

Δευτ. 31,15 Κατέβη ο Κυριος μέσα εις την νεφέλην και εστάθη εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου. Εκεί, παρά την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου, εστάθη και ο στύλος της νεφέλης.

Δευτ. 31,16 και ειπε Κύριος προς Μωυσήν· ιδού σύ κοιμά μετά των πατέρων σου, και αναστάς ούτος ο λαός εκπορνεύσει όπισω θεών αλλοτριών της γής, εις ήν ούτος εισπορεύεται, και καταλείψουσί με και διασκεδάσουσι την διαθήκην μου, ήν διεθέμην αυτοίς.

Δευτ. 31,16 Είπεν ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· "ιδού, έφθασεν ο καιρός κατά τον οποίον θα κοιμηθής συ μαζί με τους πατέρας σου. Αλλά ο λαός αυτός θα ξεσηκωθεί και εγκαταλείπων εμέ τον αληθινόν Θεόν θα εκτραπή εις πορνεϊαν ακολουθών τους ξένους, τους φαύλους θεούς της χώρας, εις την οποίαν αυτός σήμερα εισέρχεται. Ετσι δε θα με εγκαταλείψουν και θα διαλύσουν την συμφωνίαν, την οποίαν είχα συνάψει με αυτούς.

Δευτ. 31,17 και οργισθήσμαι θυμώ εις αυτούς εν τή ημέρα εκείνη και καταλείψω αυτούς και αποστρέψω το πρόσωπόν μου απ αυτών, και έσται κατάβρωμα, και ευρήσουσιν αυτόν κακά πολλά και θλίψεις, και ερεί εν τή ημέρα εκείνη· διότι ουκ έστι Κύριος ο Θεός μου εν εμοί, εύροσάν με τα κακά ταύτα.

Δευτ. 31,17 Τοτε δε θα οργισθώ οργήν μεγάλην εναντίον των κατά την ημέραν εκείνην, θα τους εγκαταλείψω, θα αποστρέψω από αυτούς το πρόσωπόν μου και βοήθητοι πλέον αυτοί από εμέ, θα καταφαγωθούν και θα καταστραφούν από τους εχθρούς των. Θα τους ευρουν πολλά κακά και πολλαί θλίψεις, και τότε θα ειπουν· Μας ευρήκαν αυταί αι συμφοραί, διότι δεν υπάρχει πλέον μαζί μας Κυριος ο Θεός μας.

Δευτ. 31,18 εγώ δε αποστροφή αποστρέψω το πρόσωπόν μου απ αυτών εν τή ημέρα εκείνη διά πάσας τας κακίας, ας εποίησαν, ότι απέστρεψαν επί θεούς αλλοτρίους.

Δευτ. 31,18 Εγώ δε θα αποστρέψω με αγανάκτησιν το πρόσωπόν μου από αυτούς κατά την ημέραν εκείνην δι' όλας τας παρανομίας, τας οποίας διέπραξαν με το να στραφούν και ακολουθήσουν ξένους θεούς.

Δευτ. 31,19 και νύν γράψατε τα ρήματα της ωδής ταύτης και διδάξατε αυτήν τους υιούς Ισραήλ και εμβαλείτε αυτήν εις το στόμα αυτών, ίνα γένηται μοι η ωδή αύτη κατά πρόσωπον μαρτυρούσα εν υιοίς Ισραήλ.

Δευτ. 31,19 Γράψατε, λοιπόν, τώρα τα λόγια της επομένης ωδής, διδάξατέ την στους Ισραηλίτας, θέσατέ την εις τα στόματά των, ώστε αυτή η ωδή να γίνη μία καταμαρτυρία εναντίον των Ισραηλιτών.

Δευτ. 31,20 εισάξω γάρ αυτούς εις την γήν την αγαθήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν αυτών δούναι αυτοίς, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, και φάγονται και εμπλησθέντες κορήσουσι· και επιστραφήσονται επί θεούς αλλοτρίους και λατρεύσουσιν αυτοίς και παροξυνούσι με και διασκεδάσουσι την διαθήκην μου.

Δευτ. 31,20 Διότι εγώ μεν θα εισαγάγω αυτούς εις την εύφορον και πλουσίαν γην, την οποίαν ωρκίσθην στους προπάτοράς των ότι θα τους δώσω, την γην που ρέει γάλα και μέλι. Εκεί θα φάγουν και θα εμπλησθούν μέχρι κορεσμού. Επειτα όμως θα στραφούν και θα ακολουθήσουν ξένους θεούς και θα λατρεύσουν αυτούς και θα διαλύσουν την διαθήκην μου και θα γίνουν αιτία να εξοργισθώ εναντίον των.

Δευτ. 31,21 και αντικαταστήσεται η ωδή αύτη κατά πρόσωπον μαρτυρούσα, ου γάρ μη επιλησθή από στόματος αυτών και από στόματος τού σπέρματος αυτών· εγώ γάρ οίδα την πονηρίαν αυτών, όσα ποιούσιν ωδε σήμεραν πρό τού εισαγαγείν με αυτούς εις την γήν την αγαθήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν αυτών.

Δευτ. 31,21 Τοτε δε θα ορθωθεί εναντίον των αυτή η ωδή, καταμαρτυρούσα εις βάρος των· διότι δεν θα λησμονηθή αυτή και δεν θα παύση να απαγγέλλεται από το στόμα των και από το στόμα των απογόνων των. Θα γίνουν αυτα, διότι εγώ γνωρίζω πολύ καλά τας πονηρίας των, όσα διαπράττουν εδώ σήμεραν πριν τους εισαγάγω εις την εύφορον και πλουσίαν γην, την οποίαν ωρκίσθηκα στους πατέρας των·.

Δευτ. 31,22 και έγραψε Μωυσής την ωδήν ταύτην εν εκείνη τή ημέρα και εδίδαξεν αυτήν τους υιούς Ισραήλ.

Δευτ. 31,22 Ο Μωϋσής έγραψεν αυτήν την ωδήν κατά την ημέραν εκείνην και την εδίδαξεν στους Ισραηλίτας.

Δευτ. 31,23 και ενετείλατο Μωυσής Ιησοί και ειπεν· ανδρίζου και ίσχυε, σύ γάρ εισάξεις τους υιούς Ισραήλ εις την γήν, ήν ώμοσεν αυτοίς Κύριος, και αυτός έσται μετά σου·.

Δευτ. 31,23 Εδωσε δε εντολήν στον Ιησούν του Ναυή και του ειπε· "να είσαι ανδρείος, να είσαι γενναίος, διότι συ θα οδηγήσης τους Ισραηλίτας μέσα εις την γην, την οποίαν ωρκίσθη προς αυτούς ο Κυριος. Αυτός δε ο Κυριος θα είναι μαζί σου·.

Δευτ. 31,24 Ηνίκα δε συνετέλεσε Μωυσής γράφων πάντας τους λόγους τού νόμου τούτου εις βιβλίον έως εις τέλος,
Δευτ. 31,24 Οτε ο Μωυσής ετελείωσε γράφων όλους τους λόγους του νόμου τούτου εις βιβλίον μέχρι τέλος,
Δευτ. 31,25 και ενετείλατο τοις Λευίταις τοις αίρουσι την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου λέγων·
Δευτ. 31,25 διάταξέ τους Λευίτας, τους μεταφέροντας την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου λέγων·
Δευτ. 31,26 λαβόντες το βιβλίον τού νόμου τούτου θήσετε αυτό εκ πλαγίων της κιβωτού της διαθήκης Κυρίου τού Θεού υμών, και έσται εκεί εν σοί εις μαρτύριον.
Δευτ. 31,26 "λάβετε το βιβλίον του Νομου τούτου και θέσατέ το παραπλεύρως της Κιβωτού της Διαθήκης Κυρίου του Θεού σας· εκεί θα είναι πάντοτε δια να μαρτυρή εις σας το θέλημα του Θεού. Θα είναι και μάρτυς κατηγορίας,
Δευτ. 31,27 ότι εγώ επίσταμαι τον ερεθισμόν σου και τον τράχηλόν σου τον σκληρόν· έτι γάρ εμού ζώντος μεθ υμών σήμερα, παραπικραίνοντες ήτε τα προς τον Θεόν, πώς ουχί και έσχατον τού θανάτου μου;
Δευτ. 31,27 διότι εγώ γνωρίζω ότι είσθε λαός ευερέθιστος και σκληροτράχηλος, αφού, ενώ εγώ ζω ακόμη μαζί σας μέχρι σήμερα, σεις επικραίνετε συνεχώς Κυριον τον Θεόν, πως και μετά τον θάνατόν μου δεν θα πράξετε τα ίδια;
Δευτ. 31,28 εκκλησιάσατε προς με τους φυλάρχους υμών και τους πρεσβυτέρους υμών και τους κριτάς υμών και τους γραμματοεισαγωγείς υμών, ίνα λαλήσω εις τα ώτα αυτών πάντας τους λόγους τούτους, και διαμαρτύρωμαι αυτοίς τον τε ουρανόν και την γήν·
Δευτ. 31,28 Συγκεντρώσατε ενώπιόν μου τους αρχηγούς των φυλών, τους πρεσβυτέρους σας, τους δικαστάς σας και τους γραμματείς σας, δια να ομιλήσω εις τα αυτιά των όλους αυτούς τους λόγους και να καλέσω τον ουρανόν και την γην μάρτυρας εναντίον των.
Δευτ. 31,29 οίδα γάρ ότι έσχατον της τελευταίας μου ανομία ανομήσετε και εκκλινείτε εκ της οδού, ής ενετείλαμην υμίν, και συναντήσεται υμίν τα κακά έσχατον των ημερών, ότι ποιήσετε τα πονηρά εναντίον Κυρίου παροργίσει αυτόν εν τοίς έργοις των χειρών υμών.
Δευτ. 31,29 Γνωρίζω πολύ καλά ότι μετά τον θάνατόν μου θα παρανομήσετε, θα παρεκκλίνετε από τον δρόμον, τον οποίον εγώ σας έδωσα εντολήν να ακολουθήτε. Και το αποτέλεσμα θα είναι ότι θα σας εύρουν πολλά συμφοραί έπειτα από ολίγον χρόνον, διότι θα διαπράξετε πονηρίας εναντίον του Κυρίου, ώστε να τον παροργίσετε με τα αμαρτωλά έργα των χειρών σας".
Δευτ. 31,30 και ελάλησε Μωυσής εις τα ώτα πάσης εκκλησίας τα ρήματα της ωδής ταύτης έως εις τέλος.
Δευτ. 31,30 Μετά ταύτα ο Μωυσής μίλησε εις τα αυτιά όλης της συγκεντρώσεως τα λόγια της επομένης ωδής μέχρι τέλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Δευτ. 32,1 Πρόσεχε ουρανέ, και λαλήσω, και ακουέτω η γη ρήματα εκ στόματός μου.
Δευτ. 32,1 Πρόσεχε ουρανέ, διότι θα ομιλήσω και ας ακούση η γη τα λόγια του στόματός μου.
Δευτ. 32,2 προσδοκάσθω ως νετός το απόφθεγμα μου, και καταβήτω ως δρόσος τα ρήματά μου, ωσει όμβρος επ άγνωστων και ωσει νιφετός επί χόρτον.
Δευτ. 32,2 Όπως περιμένει η γη την βροχήν, έτσι και οι άνθρωποι ας περιμένουν τα βαθυστόχαστα αυτά λόγια μου. Ας κατεβούν εις την γην τα λόγια μου, όπως η δροσιά και η πλουσία βροχή εις την χλόην και όπως η χιών στο χάρτον.
Δευτ. 32,3 ότι το όνομα Κυρίου εκάλεσα· δότε μεγαλωσύνην τώ Θεώ ημών.
Δευτ. 32,3 Διότι το όνομα του Κυρίου ανέφερα. Δοξάσατε και μεγαλύνετε τον Θεόν μας !
Δευτ. 32,4 Θεός, αληθινά τα έργα αυτού, και πάσαι αι οδοί αυτού κρίσεις· Θεός πιστός, και ουκ έστιν αδικία, δίκαιος και όσιος Κύριος.
Δευτ. 32,4 Αυτός είναι Θεός, του οποίου τα έργα είναι γνήσια και αληθινά και όλαι αι εντολαί του δίκαιαι. Είναι Θεός αξιοπιστος, δεν υπάρχει εις αυτόν τίποτε το άδικον. Ο Κυριος είναι δίκαιος και άγιος.
Δευτ. 32,5 ημάρτοσαν ουκ αυτό τέκνα μωμητά, γενεά σκολιά και διεστραμμένη.
Δευτ. 32,5 Οι Ισραηλίται ημάρτησαν εναντίον του. Δια τούτο και δεν είναι ιδικά του παιδιά, είναι παιδιά γεμάτα πτώσεις και μομφάς, γενεά άδικος και διεστραμμένη.
Δευτ. 32,6 ταύτα Κυρίω ανταποδίδετε; ούτω λαός μωρός και ουχί σοφός; ουκ αυτός ούτός σου πατήρ εκτήσατό σε και εποίησέ σε και έπλασέ σε;
Δευτ. 32,6 Αυτά λοιπόν ανταποδίδετε στον Κυριον; Τοσον πολύ μωρός λαός και ασύνετος είσθε; Ο Θεός αυτός δεν είναι ο πατήρ, ο οποίος σας έκαμε ιδικούς του υιούς, σας έδωσε ύπαρξιν και σας έπλασε;
Δευτ. 32,7 μνήσθητε ημέρας αιώνος, σύνετε έτη γενεάς γενεών· επερώτησον τον πατέρα σου, και αναγγελεί σοι, τους πρεσβυτέρους σου, και ερούσί σοι.
Δευτ. 32,7 Ενθυμηθήτε τους περασμένους αιώνας, αναλογισθήτε τα έτη των περασμένων γενεών. Ρωτησε τον πατέρα σου και θα σου αναγγείλη ποίος είναι ο Θεός σου, ρώτησε τους γεροντοτέρους σου και αυτοί θα σου είπουν.
Δευτ. 32,8 ότε διεμέριζεν ο Ύψιστος έθνη, ως διέσπειρεν υιούς Αδάμ, έστησεν όρια εθνών κατά αριθμόν αγγέλων Θεού,
Δευτ. 32,8 Οτε ο Θεός διεμέριζε τα έθνη εις τα διάφορα μέρη της γης και ώριζε τας περιοχάς όπου θα μένουν, όταν διέσπειρε τους απογόνους του Αδάμ εις τα διάφορα σημεία της γης, καθώριζε και τα σύνορα των εθνών σύμφωνα με τον αριθμόν των αγγέλων, που θα ήσαν οι φύλακές των.
Δευτ. 32,9 και εγενήθη μερίς Κυρίου λαός αυτού Ιακώβ, σχοίνισμα κληρονομίας αυτού Ισραήλ.
Δευτ. 32,9 Ο Ιακώβ όμως, οι Ισραηλίται που προήλθον από αυτόν, έγιναν το ιδιαίτερον μερίδιον του Κυρίου, λαός ως ιδιαίτερα του κληρονομική μερίς.
Δευτ. 32,10 αυτάρκησεν αυτόν εν γη ερήμω, εν δίψει καύματος εν γη ανύδρω· εκύκλωσεν αυτόν και επαίδευσεν αυτόν και διεφύλαξεν αυτόν ως κόρην οφθαλμού,
Δευτ. 32,10 Ο Θεός έκαμε τον λαόν αυτόν αυτάρκη εις περιοχήν έρημον και άγονον, και εν καιρώ δίψης και καύματος ηλίου εις την γην, εις τόπον ξηρόν και άνυδρον τους έδωσεν ύδωρ. Ωδήγησεν αυτούς κύκλω δια της ερήμου, τους επαυδαγωγήσε με θλίψεις, τους διεφύλαξεν ωσαν κόρην οφθαλμού.
Δευτ. 32,11 ως αετός σκεπάσαι νοσιάν αυτού και επί τοίς νεοσοίς αυτού επεπόθησε, διείς τας πτέρυγας αυτού εδέξατο αυτούς και ανέλαβεν αυτούς επί τώ μεταφρένων αυτού.

Δευτ. 32,11 Ο Θεός είναι σαν τον αετόν ο οποίος σκεπάζει και προστατεύει την φωλεάν του, αγαπά με πάθος τους νεοσσούς του και απλώσας τας πτέρυγας του έλαβε και ετοποθέτησεν αυτούς επάνω εις την ράχιν του.

Δευτ. 32,12 Κύριος μόνος ήγεν αυτούς και ουκ ήν μετ αυτών θεός αλλότριος.

Δευτ. 32,12 Ο Κυριος, αυτός μόνος ωδηγούσε τους προπάτοράς μας και δεν υπήρχε ξένος Θεός μαζί με αυτούς.

Δευτ. 32,13 ανεβίβασεν αυτούς επί την ισχύν της γής, εψώμισεν αυτούς γενήματα αγρών· εθήλασαν μέλι εκ πέτρας και έλαιον εκ στερεάς πέτρας,

Δευτ. 32,13 Ανεβίβασεν αυτούς εις ισχυρά μέρη της γης, εις τα όρη της γης της Επαγγελίας, έδωκεν εις αυτούς άρτους τα γενήματα των αγρών. Εθήλασαν μέλι από βράχους και έλαιον από ελαιόδενδρα φυτευμένα εις πετρώδη βουνά.

Δευτ. 32,14 βούτυρον βοών και γάλα προβάτων μετά στέατος αρνών και κριών, υιών ταύρων και τράγων, μετά στέατος νεφρών πυρού, και αίμα σταφυλής έπιον οίνον.

Δευτ. 32,14 Εφαγον βούτυρον βοών, έπιαν γάλα προβάτων, εχόρτασαν με παχείς κριους και αμνούς, με μισχάρια και τράγους· έφαγον μεστωμένον σίτον, όμοιον με λιπαρούς νεφρούς και σαν κατακόκκινον αίμα έπιαν κρασί από σταφύλια.

Δευτ. 32,15 και έφαγεν Ιακώβ και ενεπλήσθη, και απελάκτισεν ο ηγαπημένος, ελιπάνθη, επαχύνθη, επλατύνθη· και εγκατέλιπε τον Θεόν τον ποιήσαντα αυτόν και απέστη από Θεού σωτήρος αυτού.

Δευτ. 32,15 Εφαγεν ο ισραηλιτικός λαός και εχόρτασε με το παραπάνω. Και όμως ο ηγαπημένος αυτός λαός εκλώπησε τον Θεόν. Ελιπάνθη, επαχύνθη, ηυξήθη εις λαόν πολύν και όμως εγκατέλιπε τον Θεόν τον δημιουργόν του και απεμακρύνθη από τον Θεόν τον σωτήρα του.

Δευτ. 32,16 παρώξυνάν με επ αλλοτρίοις, εν βδελύγμασιν αυτών παρεπίκρανάν με·

Δευτ. 32,16 Με παρώργισαν εναντίον των, διότι ελάτρευσαν ξένους θεούς, με κατεπίκραναν με τα αηδιαστικά είδωλα, που προσεκύνησαν.

Δευτ. 32,17 έθυσαν δαιμονίους και ου Θεώ, θεοίς, οίς ουκ ήδεισαν· καινοί και πρόσφατοι ήκασιν, ούς ουκ ήδεισαν οι πατέρες αυτών.

Δευτ. 32,17 Προσέφεραν θυσίας εις τα δαιμόνια και όχι εις εμέ τον αληθινόν Θεόν, εις ειδωλολατρικούς θεούς, τους οποίους δεν εγνώριζον· ήσαν αυτοί θεοί καινούργιοι, που τώρα τελευταία έχουν έλθει, και τους οποίους δεν εγνώριζαν οι πρόγονοί των.

Δευτ. 32,18 Θεόν τον γεννήσαντά σε εγκατέλιπες και επελάθου Θεού τού τρέφοντός σε.

Δευτ. 32,18 Αφήκες, ισραηλιτικέ λαέ, τον Θεόν που σε εγέννησε, και ελησμόνησες τον Θεόν που σε έθρεψε και σε τρέφει.

Δευτ. 32,19 και είδε Κύριος και εζήλωσε και παρωξύνθη δι οργήν υιών αυτού και θυγατέρων

Δευτ. 32,19 Και ο Θεός είδε την αγάπην και την λατρείαν σου προς τα είδωλα, εζηλοτύπησε και ωργίσθη με θυμόν μεγάλον εναντίον τέτοιων υιών και θυγατέρων,

Δευτ. 32,20 και είπεν· αποστρέψω το πρόσωπόν μου απ αυτών και δείξω τι έσται αυτοίς επ εσχάτων ημερών· ότι γενεά εξεστραμμένη εστιν, υιοί, οίς ουκ έστι πίστις εν αυτοίς.

Δευτ. 32,20 και είπε· θα αποστρέψω το πρόσωπόν μου από αυτούς, θα φανερώσω εις αυτούς τι θα τους συμβή αργότερα εξ αιτίας της αποστασίας των, διότι είναι γενεά διεστραμμένη, υιοί από τους οποίους έχει λείψει η πίστις των προς εμέ.

Δευτ. 32,21 αυτοί παρεζήλωσάν με επ ου Θεώ, παρώξυνάν με εν τοίς ειδώλοις αυτών· καγώ παραζηλώσω αυτούς επ ουκ έθνει, επί έθνει ασυνέτω παροργιώ αυτούς.

Δευτ. 32,21 Αυτοί έγιναν αιτία να ζηλοτυπήσω, διότι ελάτρευσαν ανύπαρκτον Θεόν, με εξηρέθισαν να οργισθώ, διότι ελάτρευσαν τα είδωλα. Θα τους κάμω και εγώ να ζηλοτυπήσουν παραδίδων αυτούς δούλους εις ειδωλολατρικά έθνη, θα τους κάμω να δυσφορήσουν και αγανακτήσουν, όταν τους παραδώσω εις βάρβαρον ειδωλολατρικόν έθνος.

Δευτ. 32,22 ότι πύρ εκκέκαυται εκ τού θυμού μου, καυθήσεται έως άδου κάτω, καταφάγεται γήν και τα γενήματα αυτής, φλέξει θεμέλια ορέων.

Δευτ. 32,22 Διότι άναψε πλέον η φωτιά του θυμού μου· το πυρ της οργής μου θα φθάση κάτω έως στον άδην, θα καταφάγη την γην και τα προϊόντα της, θα καταφλέξη και θα ζώση με φλόγες τα θεμέλια των ορέων.

Δευτ. 32,23 συνάξω εις αυτούς κακά και τα βέλη μου συντελέσω εις αυτούς.

Δευτ. 32,23 Πολλαριθμους θα επισωρεύσω εναντίον των θλίψεις και συμφοράς· θα εξαντλήσω τα βέλη μου κτυπών αυτούς.

Δευτ. 32,24 τηκόμενοι λιμώ και βρώσει ορνέων και οπισθότονος ανιάτος· οδόντας θηρίων επαποστελώ εις αυτούς μετά θυμού συρόντων επί γήν.

Δευτ. 32,24 Θα λυώνουν από την πείναν, θα γίνουν τροφή εις τα όρνεα, θα συσπάται οδυνηρώς και αθεραπεύτως η ράχιν των. Θηρία που θα τρίβουν τα δόντια των θα στείλω εναντίον των· δηλητηριώδη ερπετά εξερεθισμένα θα σύρωνται εις την γην των, δια να τους πλήξουν.

Δευτ. 32,25 έξωθεν ατεκνώσει αυτούς μάχαιρα και εκ των ταμειών φόβος· νεανίσκος σύν παρθένω, θηλάζων μετά καθεστηκότος πρεσβύτου.

Δευτ. 32,25 Εξω από τας οικίας των η εχθρική μάχαιρα θα αφήση τους γονείς χωρίς τέκνα, μέσα εις τα σπίτια θα κυριαρχή ο φόβος. Τρομοκρατημένοι θα είναι ο νεανίσκος και η παρθένος, το βρέφος που θηλάζει και ο γέρον της προχωρημένης ηλικίας.

Δευτ. 32,26 είπα· διασπερώ αυτούς, παύσω δε εξ ανθρωπών το μνημόσυνον αυτών,

Δευτ. 32,26 Είχα πει και αποφασίσει να διασκορπίσω αυτούς ανάμεσα εις τα έθνη και να εξαλείψω την ανάμνησίν των μεταξύ των ανθρωπών.

Δευτ. 32,27 ει μη δι οργήν εχθρών, ίνα μη μακροχρονίσωσιν, ίνα μη συνεπιθώνται οι υπεναντίοι, μη είπωσιν· η χείρ ημών η υψηλή και ουχι Κύριος εποίησε ταύτα πάντα.

Δευτ. 32,27 Και θα επαγματοποιουν αυτήν μου την απόφασιν, εάν δεν είχα οργισθή εναντίον των εχθρών των. Δεν θέλω να γίνουν οι εχθροί των μακροχρονιώτεροι και ισχυρότεροι από αυτούς, δια να μη καυχώνται και λέγουν· Η ιδική μας μεγάλη δύναμις επέφερε κατά των Ισραηλιτών αυτάς τας καταστροφάς και όχι ο Κυριος.

Δευτ. 32,28 ότι έθνος απολωλεκός βουλήν εστι, και ουκ έστιν εν αυτοίς επιστήμη.

Δευτ. 32,28 Ο ισραηλιτικός λαός έχει χάσει τα λογικά του, έχασε την ορθοφροσύνην του, δεν γνωρίζει τι πράττει.

Δευτ. 32,29 ουκ εφρόνησαν συνιέναι ταύτα· καταδεξάσθωσαν εις τον επιόντα χρόνον.

Δευτ. 32,29 Δεν θέλησαν να συνετισθούν και να κατανοήσουν αυτά. Ας υποστούν λοιπόν κατά τον επακολουθούντα

καιρόν τας συνεπείας της αφροσύνης και πονηρίας των.

Δευτ. 32,30 πώς διώξεται εις χιλίους και δύο μετακινήσουσι μυριάδας, ει μη ο Θεός απέδοτο αυτούς και Κύριος παρέδωκεν αυτούς;

Δευτ. 32,30 Είναι άφρονες, διότι δεν εννοούν, πως είναι δυνατόν ένας εχθρός να καταδιώξη χιλίους άνδρας του Ισραήλ, και δύο εχθροί να τρέψουν εις φυγήν δεκάδας χιλιάδων Ισραηλίτας, εάν δεν εγκατέλιπεν αυτούς ο Κυριος και δεν τους παρέδιδεν στους εχθρούς των;

Δευτ. 32,31 ότι ουκ εισίν ως ο Θεός ημών οι θεοί αυτών· οι δε εχθροί ημών ανόητοι.

Δευτ. 32,31 Διάτι ο Θεός μας δεν είναι ανίσχυρος, σαν τους θεούς των ειδωλολατρών· οι εχθροί μας είναι ανόητοι και δεν ημπορούν να ιδουν και να εννοήσουν αυτά.

Δευτ. 32,32 εκ γάρ αμπέλου Σοδόμων η άμπελος αυτών, και η κληματίς αυτών εκ Γομόρας· η σταφυλή αυτών σταφυλή χολής, βότρως πικρίας αυτοίς·

Δευτ. 32,32 Αμπελος ιδική μου ήτο ο ισραηλιτικός λαός· τώρα όμως είναι αμπέλι που προέρχεται από τα διεφθαρμένα Σοδόμα, τα κλήματα των από την διεφθαρμένην Γομόρραν. Ο καρπός της αποστασίας των, τα σταφύλια της αμπέλου αυτής, είναι χολή και πικρία.

Δευτ. 32,33 θυμός δρακόντων ο οίνος αυτών και θυμός ασπίδων ανίατος.

Δευτ. 32,33 Ο οίνος των τους μεθά και τους εξερεθίζει μέχρι του θυμού δρακόντων, τους επιφέρει αθεράπευτον θυμόν σαν της εξωργισμένης οχιάς.

Δευτ. 32,34 ουκ ιδού ταύτα συνήκται παρ εμοί και εσφράγισται εν τοίς θησαυροίς μου;

Δευτ. 32,34 Μηπως τάχα αι αποστασίαι αυταί και αι συνέπειαι των δεν έχουν συγκεντρωθή και καταγραφή εις βιβλίον που έχει σφραγισθή και αποτεθή στους θησαυρούς μου;

Δευτ. 32,35 εν ημέρα εκδικήσεως ανταποδώσω, εν καιρώ, όταν σφαλή ο πούς αυτών, ότι εγγύς ημέρα απωλείας αυτοίς, και πάρεστιν έτοιμα υμίν.

Δευτ. 32,35 Αναμβόλωσ θα τιμωρήσω αυτούς εις ημέραν, που θα εκδηλωθή η οργή μου, όταν θα σκοντάψουν τα πόδια των. Πλησιάζει η ημέρα της καταστροφής των, όλα είναι έτοιμα δια την τιμωρίαν των.

Δευτ. 32,36 ότι κρινεί Κύριος τον λαόν αυτού και επί τοίς δούλοις αυτού παρακληθήσεται· είδε γάρ παραλελυμένους αυτούς και εκλελοιπότας εν επαγωγή και παρειμένους.

Δευτ. 32,36 Ο δίκαιος Θεός θα κρίνη και θα τιμωρήση τον λαόν του και θα πάρη ικανοποίησιν εν τη δικαιοσύνη του από τους αποστατήσαντας δούλους του· διότι θα τους ιδη παραλελυμένους λιπόψυχους και εξηντλημένους από την εξορίαν, εγκαταλελειμμένους και απροστατεύτους.

Δευτ. 32,37 και είπε Κύριος· που εισιν οι θεοί αυτών, εφ οίς επεποίθεισαν επ αυτοίς;

Δευτ. 32,37 Και ο Κυριος θα είπη τότε· που είναι οι θεοί των, στους οποίους είχαν πεποίθησιν;

Δευτ. 32,38 ών το στέαρ των θυσιών αυτών ησθίετε και επιίνετε τον οίνον των σπονδών αυτών· αναστήτωσαν και βοηθησάτωσαν υμίν και γενηθήτωσαν υμίν σκεπασταί.

Δευτ. 32,38 Που είναι οι θεοί, των οποίων το λίπος των θυσιών των ετρώγατε και τον οίνον των σπονδών των επίνατε; Ας σηκωθούν τώρα, ας σας βοηθήσουν, ας γίνουν προστάται σας!

Δευτ. 32,39 ιδετε ιδετε ότι εγώ ειμι, και ουκ έστι Θεός πλην εμού· εγώ αποκτενώ και ζήν ποιήσω, πατάξω καγώ ιάσομαι, και ουκ έστιν ός εξελείται εκ των χειρών μου.

Δευτ. 32,39 Ιδέτε καλά, ιδέτε ότι εγώ είμαι ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από εμέ. Εγώ θανατώνω και εγώ ζωοποιώ· εγώ θα πλήξω και εγώ θα θεραπεύσω. Δεν υπάρχει κανείς οποίος θα ημπορήση να βγάλη άνθρωπον από τα χέρια μου.

Δευτ. 32,40 ότι αρώ εις τον ουρανόν την χειρά μου και ομούμαι τή δεξιά μου και ερώ· ζώ εγώ εις τον αιώνα,

Δευτ. 32,40 Σηκώνω στον ουρανόν το χέρι μου, ορκίζομαι εις την υψωμένην παντοδύναμον δεξιάν μου και λέγω· Εγώ είμαι ο αιώνιος και αναλλοίωτος Θεός.

Δευτ. 32,41 ότι παροξυνώ ως αστραπήν την μάχαιράν μου, και ανθέξεται κρίματος η χείρ μου, και αποδώσω δίκην τοίς εχθροίς και τοίς μισούσί με ανταποδώσω·

Δευτ. 32,41 Ορκίζομαι ότι θα κάμω κοπτεράν την μάχαιράν μου ωσάν την αστραπήν, ότι το χέρι μου θα αποστείλη την δικαίαν τιμωρίαν κατά πάσης κακίας· θα τιμωρήσω τους εχθρούς και θα ανταποδώσω ο,τι πρέπει εις εκείνους, που με μισούν.

Δευτ. 32,42 μεθύσω τα βέλη μου αφ αίματος, και η μάχαιρά μου φάγεται κρέα, αφ αίματος τραυματιών και αιχμαλωσίας, από κεφαλής αρχόντων εχθρών.

Δευτ. 32,42 Τα βέλη μου θα μεθύσουν από το αίμα, που θα χυθή, η μάχαιρά μου θα φάγη κρέατα αμαρτωλών, θα ικανοποιηθή η δικαιοσύνη μου από το αίμα των φονευομένων και των αιχμαλώτων, από κεφάλια αρχόντων, που θα πέσουν.

Δευτ. 32,43 ευφράνθητε, ουρανοί, άμα αυτώ, και προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες άγγελοι Θεού· ευφράνθητε, έθνη μετά τού λαού αυτού, και ενισχυσάτωσαν αυτώ πάντες υιοί Θεού· ότι το αίμα των υιών αυτού εκδικάται, και εκδικήσει και ανταποδώσει δίκην τοίς εχθροίς και τοίς μισούσιν ανταποδώσει, και εκκαθαριεί Κύριος την γήν τού λαού αυτού.

Δευτ. 32,43 Δια την απόδοσιν αυτήν της δικαιοσύνης ας χαρούν οι ουρανοί μαζί με τον Κυριον, ας προσκυνήσουν αυτόν όλοι οι άγγελοι του. Χαρήτε λαοί μαζί με τον λαόν του Θεού· ας ενισχύσουν τον λαόν του Θεού όλοι όσοι είναι υιοί του Θεού, διότι ο Θεος εκδικείται το αίμα των υιών του. Θα αποδώση το δίκαιον, θα τιμωρήση τους εχθρούς του και στους μισούντας αυτόν θα ανταποδώση κατά τα έργα των και έτσι θα καθαρίση την χώραν του λαού του από τα κακά στοιχεία".

Δευτ. 32,44 Καί έγγραφε Μωυσής την ωδήν ταύτην εν τή ημέρα εκείνη και εδίδαξεν αυτήν τους υιούς Ισραήλ. και εισήλθε Μωυσής και ελάλησε πάντας τους λόγους τού νόμου τούτου εις τα ώτα τού λαού, αυτός και Ιησούς ο τού Ναυή.

Δευτ. 32,44 Αυτήν την ωδήν την έγγραφεν ο Μωϋσής κατά την ημέραν εκείνην και την εδίδαξεν στους Ισραηλίτας. Εισήλθε δε στον ισραηλιτικόν λαόν και είπε εις τα αυτιά του λαού, αυτός και ο Ιησούς του Ναυή, όλους τους λόγους του νόμου τούτου.

Δευτ. 32,45 και συνετέλεσε Μωυσής λαλών παντί Ισραήλ.

Δευτ. 32,45 Ετελείωσεν έτσι ο Μωϋσής ομιλών προς τους Ισραηλίτας.

Δευτ. 32,46 και είπε προς αυτούς· προσέχετε τή καρδιά επί πάντας τους λόγους τούτους, ούς εγώ διαμαρτύρομαι υμίν σήμερον, ἄ εντελείσθε τοῖς υιοῖς υμῶν φυλάσσειν και ποιείν πάντας τους λόγους τού νόμου τούτου·

Δευτ. 32,46 Ὁμως προσέθεσε προς αυτούς και τα εξής· “δώσατε προσοχήν από την καρδιά σας εις όλους τους λόγους αυτούς, τους οποίους εγώ σήμερον κατά τον πλέον επίσημον και έντονον τρόπο σας ανεκοίνωσα, ότι θα διατάξετε τα παιδιά σας να φυλάσσουν και να τηρούν όλους τους λόγους του Νομου τούτου.

Δευτ. 32,47 ότι ουχί λόγος κενός ούτος υμίν, ότι αύτη η ζωή υμῶν, και ένεκεν τού λόγου τούτου μακροημερεύσετε επί της γής, εις ήν υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην εκεί κληρονομήσαι αυτήν.

Δευτ. 32,47 Διότι δεν είναι λόγος αυτός κενός και μάταιος, αλλά αυτή αύτη η ζωη σας· διότι εφ’ όσον θα εφαρμόσετε τον νόμον τούτον του Θεού, θα μακροημερεύσετε ασφαλείς και ευτυχείς εις την γην, δια την κληρονομίαν της οποίας τώρα διαβαίνετε τον Ιορδάνην.

Δευτ. 32,48 Καί ελάλησε Κύριος προς Μωυσήν εν τή ημέρα ταύτη λέγων·

Δευτ. 32,48 Και ο Κυριος ωμίλησε προς τον Μωϋσήν κατά την ημέραν εκείνην λέγων·

Δευτ. 32,49 ανάβηθι εις το όρος το Αβαρίμ τούτο, όρος Ναβαύ, ό εστιν εν γη Μωάβ κατά πρόσωπον Ιεριχώ, και ιδέ την γήν Χαναάν, ήν εγώ δίδωμι τοῖς υιοῖς Ισραήλ, εις κατάσχεσιν,

Δευτ. 32,49 “ ανέβα εις την οροσειράν αυτήν Αβαρίμ, στο όρος Ναβαύ, που υπάρχει εις την χώραν Μωάβ, απέναντι από την Ιεριχώ, και ιδέ την γην Χαναάν, την οποίαν εγώ δίδω στους Ισραηλίτας προς κατάκτησιν,

Δευτ. 32,50 και τελεύτα εν τώ όρει, εις ό αναβαίνεις εκεί, και προστέθητι προς τον λαόν σου, ον τρόπον απέθανεν Ααρών ο αδελφός σου εν Ωρ τώ όρει, και προσετέθη προς τον λαόν αυτού,

Δευτ. 32,50 και απόθανε εκεί επάνω στο όρος που θα ανεβής, και έτσι θα προσταθής στον λαόν σου, όπως και ο Ααρών ο αδελφός σου, ο οποίος απέθανεν στο όρος Ωρ, και προσετέθη στον λαόν του.

Δευτ. 32,51 ότι ηπειθήσατε τώ ρήματί μου εν τοῖς υιοῖς Ισραήλ επί τού ύδατος αντιλογίας Κάδης εν τή ερήμω Σίν, διότι ουχ ηγιάσατέ με εν τοῖς υιοῖς Ισραήλ·

Δευτ. 32,51 Αποθνήσκετε, συ και ο Ααρών, χωρίς να εισέλθετε εις την γην της Επαγγελίας, διότι παρηκούσατε την εντολήν μου ενώπιον των Ισραηλιτών εις την θέσιν “ύδωρ αναλογίας”, που ευρίσκεται εις Καδης μέσα εις την έρημον Σιν. Εδείξατε ανυπακοήν και δεν με εδοξάσατε ενώπιον των Ισραηλιτών.

Δευτ. 32,52 ότι απέναντι όψη την γήν και εκεί ουκ εισελεύση.

Δευτ. 32,52 Ανέβα λοιπόν στο όρος, διότι από εκεί θα ιδης την γην της Επαγγελίας, εις την οποίαν όμως δεν θα εισέλθης”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Δευτ. 33,1 Καί αύτη η ευλογία ήν ηυλόγησε Μωυσής άνθρωπος τού Θεού τους υιούς Ισραήλ πρό της τελευτής αυτού·

Δευτ. 33,1 Αυτή δε είναι η ευλογία, με την οποίαν ο Μωϋσής, ο άνθρωπος του Θεού, ευλόγησε τους Ισραηλίτας προ της τελευτής του,

Δευτ. 33,2 και είπε· Κύριος εκ Σινά ήκει και επέφανεν εκ Σηείρ ημίν και κατέσπευσεν εξ όρους Φαράν σύν μυριάσι Κάδης, εκ δεξιῶν αυτού άγγελοι μετ αυτού.

Δευτ. 33,2 και είπε· “ο Κυριος ήλθεν από το όρος Σινά, έλαμψεν η παρουσία του προς σας στο όρος Σηείρ, έφθασε ταχέως στο οροπέδιον Φαράν, εφάνηκε με τας μυριάδας των αγγέλων του ως συνοδούς του εις Καδης· μαζή του και εκ δεξιῶν του υπήρχον τα τάγματα των αγγέλων.

Δευτ. 33,3 και εφείσατο τού λαού αυτού, και πάντες οι ηγιασμένοι υπό τας χείράς σου· και ούτοι υπό σε εισι, και εδέξατο από των λόγων αυτού

Δευτ. 33,3 Ελυπήθη ο Κυριος τον λαόν του και τον έσωσε. Ολοι αυτοι οι Ισραηλίται, οι αφιερωμένοι εις σε, ευρίσκονται υπό την προστασίαν σου· επήραν από το στόμα αυτού του Θεού

Δευτ. 33,4 νόμον, ον εντείλατο ημίν Μωυσής, κληρονομίαν συναγωγαίς Ιακώβ.

Δευτ. 33,4 νόμον, τον οποίον διέταξεν ο Μωϋσής εις ημάς ως πολύτιμον πνευματικήν κληρονομίαν δια τας φυλάς του Ιακώβ.

Δευτ. 33,5 και έσται εν τώ ηγαπημένω άρχων, συναχθέντων αρχόντων λαών άμα φυλαίς Ισραήλ.

Δευτ. 33,5 Αυτός ο Θεός θα είναι άρχων του ηγαπημένου του ισραηλιτικού λαού τώρα, αλλά και όταν αι φυλαί του Ισραήλ και οι άρχοντές των συναχθούν εις την γην της Επαγγελίας.

Δευτ. 33,6 ζήτω ουβήν και μη αποθανέτω και έστω πολυς εν αριθμώ.

Δευτ. 33,6 Ας ζη η φυλή του Ρουβήμ και ας μη αποθάνη και πολυαριθμοι ας είναι οι απόγονοί της.

Δευτ. 33,7 και αύτη Ιούδα· ακουσον, Κυριε, φωνής Ιούδα, και εις τον λαόν αυτού εισέλθοισαν· αι χείρες αυτού διακρινούσιν αυτώ, και βοηθός εκ των εχθρών αυτού έση.

Δευτ. 33,7 Ιδού και η ευλογία του Ιούδα· Ακουσον, Κυριε, την δέησιν του Ιούδα. Ας ενταχθή και η φυλή αυτή στον λαόν του Θεού, τα χέρια των ανδρών αυτης θα διοικούν τον λαόν και συ ο Θεός θα είσαι βοηθός του λαού αυτού εναντίον των εχθρών του”.

Δευτ. 33,8 και τώ Λευί είπε· δότε Λευί δήλους αυτού και αλήθειαν αυτού, τώ ανδρί τώ οσίω, ον επείρασαν αυτόν εν πείρα, ελοιδόρησαν αυτόν επί ύδατος αντιλογίας·

Δευτ. 33,8 Δια δε την φυλήν του Λευί είπεν ο Μωϋσής· “δώσατε στον από την φυλήν του Λευί καταγόμενον όσιον άνδρα, στον Ααρών τον οποίον οι Ισραηλίται έθλιψαν στον τόπον του “Πειρασμού”, τον ενέπαιξαν στο “Υδωρ της αντιλογίας”, δώσατε ως αρχιερατικά διάσημά του την “Δηλωσιν” και την “Αλήθειαν”.

Δευτ. 33,9 ο λέγων τώ πατρί και τή μητρί· ουχ εώρακά σε, και τους αδελφούς αυτού ουκ επέγνω και τους υιούς αυτού απέγνω· εφύλαξε τα λόγια σου και την διαθήκην σου διετήρησε.

Δευτ. 33,9 Η φυλή του Λευί γεμάτη ιερόν ζήλον είπε κατά την κατασκευήν του χρυσού μόσχου, προς τους στενωπάτους συγγενείς, τα τέκνα προς τον πατέρα και την μητέρα· Δεν σε έχω ίδει άλλην φοράν· προς τους αδελφούς· Δεν σας αναγνωρίζω ως αδελφούς· και προς τους υιούς· σας απαρνούμαι. Η φυλή του Λευί με την σαμπεριφοράν της αυτήν εφύλαξε τα λόγια σου, ετήρησε την διαθήκην σου.

Δευτ. 33,10 δηλώσουσι τα δικαιώματά σου τώ Ιακώβ και τον νόμον σου τώ Ισραήλ· επιθήσουσι θυμίαμα εν οργή σου διά παντός επί το θυσιαστήριόν σου.

Δευτ. 33,10 Οι Λευΐται θα διδάξουν και θα κάμουν γνωστά στους Ισραηλίτας τας εντολάς και τους νόμους σου αυτοί θα θέτουν θυμίαμα πάντοτε στο θυσιαστήριόν σου, δια να σε εξευμενίσουν, όταν δικαίως οργίζεσαι κατά των Ισραηλιτών.

Δευτ. 33,11 ευλόγησον, Κύριε, την ισχύν αυτού και τα έργα των χειρών αυτού δέξαι· κατάξον οσφύν εχθρών επανεστηκότων αυτό, και οι μισούντες αυτόν μη αναστήτωσαν.

Δευτ. 33,11 Ευλόγησε λοιπόν, Κυριε, και ενίσχυσε την δύναμιν της φυλής αυτής και πρόσδεξαι τας θυσίας των χειρών των. Συντριψε την σπονδυλικήν στήλην των εχθρών της, οι οποίοι ήθελον επαναστατήσει εναντίον αυτής. Οσοι δε μισούν αυτήν την φυλήν ας μη σηκωθούν ποτέ από το χώμα".

Δευτ. 33,12 και τώ Βενιαμίν είπεν· ηγαπημένος υπό Κυρίου κατασκηνώσει πεποιθώς, και ο Θεός σκιάζει επ αυτό πάσας τας ημέρας, και ανά μέσον των ώμων αυτού κατέπαυσε.

Δευτ. 33,12 Εις δε την φυλήν Βενιαμίν είπε· "αγαπημένη από τον Θεόν αυτή η φυλή θα κατοική με πίστιν και πεποίθησιν, ο δε Θεός θα σκεπάξη προστατευτικώς αυτήν όλας τας ημέρας και ασφαλή θα την φέρη στον ωμόν του και θα την αναπαύση".

Δευτ. 33,13 και τώ Ιωσήφ είπεν· απ ευλογίας Κυρίου η γη αυτού, από ωρών ουρανού και δρόσου και από αβύσσων πηγών κάτωθεν

Δευτ. 33,13 Εις δε την φυλήν του Ιωσήφ είπε· "ευλογημένη από τον Κυριον και πλουσία θα είναι η χώρα της φυλής αυτής· θα απολαμβάνη τας δωρεάς των εποχών του ουρανού, την ευεργετικήν δρόσον και τα πηγαία ύδατα, που θα αναβλύζουν από την γην.

Δευτ. 33,14 και καθ ώραν γεννημάτων ηλίου τροπών και από συνόδων μηνών,

Δευτ. 33,14 Από τα προϊόντα εκάστης εποχής, η οποία θα κανονίζεται από τας θέστου ηλίου και την διαδοχήν των μηνών,

Δευτ. 33,15 από κορυφής ορέων αρχής και από κορυφής βουνών αενάων

Δευτ. 33,15 από τους καρπούς της κορυφής αιωνοβίων ορέων, από τους καρπούς αρχαιοτάτων λόφων·

Δευτ. 33,16 και καθ ώραν γής πληρώσεως, και τα δεκτά τώ οφθέντι εν τή βάτω έλθοισαν επί κεφαλήν Ιωσήφ, και επί κορυφής δοξασθείς επ αδελφοίς.

Δευτ. 33,16 εις εκάστην εποχήν η χώρα της φυλής αυτής θα είναι γεμάτη από αγαθά. Και κάθε τι άλλο εύαρεστον στον Θεόν, ο οποίος είχε παρουσιασθή εις την βάτον, ας έλθη ως ευλογία εις την κεφαλήν του Ιωσήφ, εις την φυλήν εκείνου ο οποίος είχε δοξασθή μεταξύ των αδελφών του.

Δευτ. 33,17 πρωτότοκος ταύρου το κάλλος αυτού, κέρατα μονοκέρωτος τα κέρατα αυτού· εν αυτοίς έθνη κερατιεί άμα έως απ άκρου γής. αύται μυριάδες Εφραΐμ, και αύται χιλιάδες Μανασσή.

Δευτ. 33,17 Θα είναι ρωμαλέα και ωραία ωσάν τον πρωτότοκον μόσχον ταύρου, η δύναμίς της, ωσάν την δύναμιν του μονοκέρωτος. Με την ισχύν της θα καταβάλη συγχρόνως λαούς μέχρι των άκρων της γης. Τέτοιοι θα είναι οι αναριθμητοί απόγονοι της φυλής του Εφραΐμ και τέτοιοι θα είναι αι χιλιάδες απόγονοι του Μανασσή, των δύο αυτών τέκνων του Ιωσήφ".

Δευτ. 33,18 και τώ Ζαβουλών είπεν· ευφράνθητι, Ζαβουλών, εν εξοδία σου και Ισάχαρ εν τοίς σκηνώμασιν αυτού.

Δευτ. 33,18 Δια δε την φυλήν του Ζαβουλών είπεν· "ας ευφρανθή ο Ζαβουλών με τα ταξίδια και τας συναλλαγάς του προς άλλους λαούς και ο Ισάχαρ εις τας αγροτικάς του περιοχάς.

Δευτ. 33,19 έθνη εξολοθρεύσουσι, και επικαλέσθεσθε εκεί και θύσετε εκεί θυσίαν δικαιοσύνης, ότι πλούτος θαλάσσης θηλάσει σε και εμπόρια παράλιον κατοικούντων.

Δευτ. 33,19 Πολλούς εχθρικούς λαούς θα καταστρέψουν αι δύο αυταί φυλαί. Εις τα μέρη εκείνα θα προσφέρετε θυσίαν δικαιοσύνης προς τον Θεόν και θα επικαλήσθε το όνομά του. Θα απολαύσετε τον πλούτον της θαλάσσης και το εμπόριον αυτών, που κατοικούν εις τας παραλίαις".

Δευτ. 33,20 και τώ Γάδ είπεν· ευλογημένος εμπλατώνων Γάδ· ως λέων ενεπαύσατο, συντρίψας βραχίονα και άρχοντα.

Δευτ. 33,20 Δια την φυλήν του Γαδ είπε· "δοξασμένος ας είναι ο Θεός, ο οποίος ευρύνει την περιοχήν της φυλής Γαδ. Η φυλή αυτή, αφού ως λέων συνέτριψεν εχθρικάς χείρας και άρχοντας λαών, ανεπαύθη.

Δευτ. 33,21 και είδεν απαρχήν αυτού, ότι εκεί εμερίσθη γη αρχόντων συνηγμένων άμα αρχηγούς λαών· δικαιοσύνην Κύριος εποίησε και κρίσιν αυτού μετά Ισραήλ.

Δευτ. 33,21 Είδε και επροτίμησε τας πρώτας ευφόρους κατακτήσεις των Ισραηλιτών ανατολικώς του Ιορδάνου, έλαβεν ως μερίδιόν της αυτήν την γην εις συγκέντρωσιν των αρχόντων του Ισραήλ, του Μωϋσέως και του Ιησού του Ναυή μαζί με τους αρχηγούς των φυλών. Ο Κυριος δικαίαν κρίσιν και απόφασιν έκαμε δια την φυλήν αυτήν, όπως και αυτή δικαίως και φιλαδέλφως έφερθη προς τας άλλας φυλάς".

Δευτ. 33,22 και τώ Δάν είπε· Δάν σκύμνος λέοντος και εκπηδήσεται εκ τού Βασάν.

Δευτ. 33,22 Δια την φυλήν Δαν είπε· "η φυλή Δαν είναι νεαρός λέων, ορμά από την χώραν Βασάν".

Δευτ. 33,23 και τώ Νεφθαλί είπε· Νεφθαλί πλησμονή δεκτών και εμπλησθήτω ευλογίας παρά Κυρίου· θάλασσαν και λιβα κληρονομήσει.

Δευτ. 33,23 Δια την φυλήν του Νεφθαλι είπε· "Νεφθαλί, γεμάτη από θείας ευλογίας, ας χορτάση από τας δωρεάς του Κυρίου. Θα πάρη ως κληρονομίας της περιοχάς προς θάλασσαν και προς Νοτον".

Δευτ. 33,24 και τώ Ασήρ είπεν· ευλογημένος από τέκνων Ασήρ και έσται δεκτός τοίς αδελφοίς αυτού. βάψει εν ελαίω τον πόδα αυτού·

Δευτ. 33,24 Δια την φυλήν Ασήρ είπεν· "ευλογημένη η φυλή Ασήρ μεταξύ των άλλων φυλών. Θα είναι η ευνοουμένη και αγαπημένη μεταξύ των άλλων φυλών· η περιοχή της θα είναι πλουσία εις ελαιόδενδρα.

Δευτ. 33,25 σίδηρος και χαλκός του υπόδημα αυτού έσται, ως αι ημέραι σου η ισχύς σου.

Δευτ. 33,25 Το υπόδημά της θα είναι από σίδηρον και χαλκόν· η δύναμίς της θα είναι καθ' όλην την διάρκειαν της ζωής της.

Δευτ. 33,26 ούκ εστιν ώσπερ ο Θεός τού ηγαπημένου· ο επιβαίνων επί τον ουρανόν βοηθός σου και ο μεγαλοπρεπής τού στερεώματος.

Δευτ. 33,26 Δεν υπάρχει άλλος Θεός, όπως ο Θεός του αγαπημένου ισραηλιτικού λαού. Ο Θεός, που επιβαίνει εις τα νέφη του ουρανού και είναι μεγαλοπρεπής στο στερέωμα της γης, θα έρχεται εις βοήθειάν σου.

Δευτ. 33,27 και σκεπάσει σε Θεού αρχή και υπό ισχύ βραχιόνων αενάων και εκβαλεί από προσώπου σου εχθρόν λέγων· απόλοιο.

Δευτ. 33,27 Θα σε προστατεύση η εξουσία του Θεού, οι αιώνιοι ακατανίκητοι βραχιόνες του. Αυτός θα εκδιώξη από εμπρός σου τους εχθρούς σου λέγων· “Κρημνισθήτε εις την καταστροφήν !

Δευτ. 33,28 και κατασκηνώσει Ισραήλ πεποιθώς μόνος επί γής Ιακώβ, επί σίτω και οίνω, και ο ουρανός αυτώ συνεφέβης δρόσω.

Δευτ. 33,28 Θα κατοικήση ο Ισραηλιτικός λαός ασφαλής και σταθερός εις την γην του Ιακώβ, η οποία θα είναι πλουσία εις σίτον και οίνον, ο δε ουρανός της θα στέλλη από τα νέφη του την κατάλληλον βροχήν.

Δευτ. 33,29 μακάριος σύ, Ισραήλ· τις όμοιός σοι λαός σωζόμενος υπό Κυρίου; υπερασπεί ο βοηθός σου, και η μάχαιρα καύχημά σου· και ψεύσονται σε οι εχθροί σου, και σύ επί τον τράχηλον αυτών επιβήση.

Δευτ. 33,29 Μακάριος είσαι συ, λαέ του Ισραήλ. Ποίος άλλος λαός είναι όμοιος με σε, ο οποίος ευρίσκεις και ασφαλίζεις την σωτηρίαν σου υπό του Κυρίου; Ο Θεός, ο βοηθός σου, θα σε υπερασπίζεται και τότε η μαχαιρά σου θα είναι καύχημα νίκης δια σε. Οι εχθροί σου θα πλανηθούν και θα ομιλήσουν ψεέδη δια σε, αλλά συ θα πατήσης επάνω στον τράχηλόν των” !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Δευτ. 34,1 Καί ανέβη Μωυσής από Αραβώθ Μωάβ επί το όρος Ναβαύ, επί κορυφήν Φασγά, ή εστιν επί προσώπου Ιεριχώ, και έδειξεν αυτώ Κύριος πάσαν την γήν Γαλαάδ έως Δάν

Δευτ. 34,1 Ανέβη ο Μωϋσής από την Αραβώθ της χώρας Μωάβ στο όρος Ναβαύ, εις την κορυφήν Φασγά, η οποία ευρίσκεται απέναντι από την Ιεριχώ. Και από την κορυφήν εκείνην έδειξεν εις αυτόν ο Κυριος όλην την χώραν Γαλαάδ μέχρι της χώρας της φυλής Δαν·

Δευτ. 34,2 και πάσαν την γήν Νεφθαλί και πάσαν την γήν Εφραΐμ και Μανασσή και πάσαν την γήν Ιούδα έως της θαλάσσης της εσχάτης

Δευτ. 34,2 όλην την χώραν του Εφραΐμ και του Μανασσή και όλην την γην της φυλής Ιούδα μέχρι της Μεσογειου Θαλάσσης.

Δευτ. 34,3 και την έρημον και τα περιχώρα Ιεριχώ, πόλιν φοινίκων έως Σηγώρ.

Δευτ. 34,3 Έδειξεν επίσης εις αυτόν την έρημον και τα περιχώρα της Ιεριχούς, η οποία είναι πόλις των φοινίκων, μέχρι της πόλεως Σηγώρ.

Δευτ. 34,4 και είτε Κύριος προς Μωυσήν· αύτη η γη, ήν ώμοσα τώ Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ λέγων· τώ σπέρματι υμών δώσω αυτήν· και έδειξα τοίς οφθαλμοίς σου, και εκεί ουκ εισελεύθη.

Δευτ. 34,4 Είπε δε ο Κυριος προς τον Μωϋσήν· “αύτη είναι η γη της Επαγγελίας, δια την οποίαν ωρκίσθην στον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ λέγων· στους απογόνους σας θα δώσω αυτήν. Λοιπόν, αυτήν την χώραν έδειξα τώρα εις τα μάτια σου. Συ όμως εκεί δεν θα εισέλθης” !

Δευτ. 34,5 και ετελεύτησε Μωυσής ο οικέτης Κυρίου εν γη Μωάβ διά ρήματος Κυρίου.

Δευτ. 34,5 Ο Μωϋσής, ο δούλος του Κυρίου, επέθανεν εις την χώραν Μωάβ, σύμφωνα με τον λόγον του Κυρίου.

Δευτ. 34,6 και έθαψαν αυτόν εν Γαί εγγύς οικου Φογώρ· και ουκ ειδεν ουδεις την ταφήν αυτού έως της ημέρας ταύτης.

Δευτ. 34,6 Έθαψαν αυτόν εις την Γαι, πλησίον του ναού του Φογώρ. Κανείς δεν ειδε τον τάφον του μέχρις αυτής της ημέρας.

Δευτ. 34,7 Μωυσής δε ήν εκατόν και είκοσιν ετών εν τώ τελευτάν αυτόν· ουκ ημαυρώθησαν οι οφθαλμοί αυτού, ουδέ εφθάρησαν τα χελώνια αυτού.

Δευτ. 34,7 Ητο δε ο Μωϋσής όταν απέθανεν εκατόν είκοσιν ετών. Η όρασίς του δεν αδυνάτισε και αι φυσικά του δυνάμεις δεν ωλιγόστευσαν.

Δευτ. 34,8 και έκλαυσαν οι υιοί Ισραήλ Μωυσήν εν Αραβώθ Μωάβ επί τού Ιορδάνου κατά Ιεριχώ τριάκοντα ημέρας· και συνετελέσθησαν αι ημέραι πένθους κλαυθμού Μωυσή.

Δευτ. 34,8 Οι Ισραηλίται έκλαυσαν τον Μωϋσήν εις την Αραβώθ της Μωάβ πλησίον του Ιορδάνου, απέναντι από την Ιεριχώ, επί τριάκοντα ημέρας. Έτσι δε ετελείωσαν αι ημέραι του πένθους και του κλαυθμού δια τον Μωϋσήν.

Δευτ. 34,9 και Ιησούς υιός Ναυή ενεπλήσθη πνεύματος συνέσεως, επέθηκε γάρ Μωυσής τας χείρας αυτού επ αυτόν· και εισήκουσαν αυτού οι υιοί Ισραήλ και εποίησαν καθότι ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή.

Δευτ. 34,9 Ο δε Ιησούς, ο υιός του Ναυή, εγέμισεν από πνεύμα σοφίας, διότι ο Μωϋσής είχε θέσει τας χείρας του επάνω εις αυτόν και του μετεβίβασε την εξουσίαν. Οι Ισραηλίται υπήκουσαν εις αυτόν και έκαμαν όπως είχε διατάξει ο Κυριος τον Μωϋσήν.

Δευτ. 34,10 και ουκ ανέστη έτι προφήτης εν Ισραήλ ως Μωυσής, ον έγνω Κύριος αυτόν πρόσωπον κατά πρόσωπον,

Δευτ. 34,10 Δεν ενεφανίσθη πλέον προφήτης όμοιος με τον Μωϋσήν, τον οποίον εγνώρισε και προς τον οποίον ωμίλησεν ο Κυριος πρόσωπον προς πρόσωπον,

Δευτ. 34,11 εν πάσι τοίς σημείοις και τέρασιν, ον απέστειλεν αυτόν Κύριος ποιήσαι αυτά εν γη Αιγύπτω Φαραώ και τοίς θεράπουσιν αυτού και πάση τή γη αυτού,

Δευτ. 34,11 εις όλα τα σημεία και θαύματα, προς εκτέλεσιν των οποίων έστειλεν αυτόν ο Κυριος εις την Αίγυπτον ενώπιον του Φαραώ και των αρχόντων του και όλης της Αιγύπτου,

Δευτ. 34,12 τα θαυμάσια τα μεγάλα και την χείρα την κραταιάν, ά εποίησε Μωυσής έναντι παντός Ισραήλ.

Δευτ. 34,12 τα αξιοθαύμαστα και τα μεγάλα έργα και την ακατανίκητον δύναμιν, τα οποία έκαμεν ο Μωϋσής ενώπιον των Ισραηλιτών.

ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

ΙτΝ. 1,1 Καί εγένετο μετά την τελευτήν Μωυσή, είπε Κύριος τώ Ιησοί υιώ Ναυή τώ υπουργώ Μωυσή λέγων·

ΙτΝ. 1,1 Όταν ο Μωϋσής ετελεύτησεν, είπεν ο Κυριος στον Ιησούν του Ναυη, τον βοηθόν του Μωϋσέως τα εξής·

ΙτΝ. 1,2 Μωυσής ο θεράπων μου τετελεύτηκε· νύν ούν αναστάς διάβηθι τον Ιορδάνην, σύ και πάς ο λαός ούτος εις την γήν,

ήν εγώ δίδωμι αυτοίς.

ItN. 1,2 "Ο Μωϋσής, ο δούλος μου, απέθανε. Τώρα, λοιπόν, σήκω να διαβής τον Ιορδάνην, συ και όλος ο ισραηλιτικός αυτός λαός, δια να εισέλθετε εις την χώραν, την οποίαν εγώ δίδω εις όλους σας.

ItN. 1,3 πάς ο τόπος, εφ'ον αν επιβήτε τώ ίχνει των ποδών υμών, υμίν δώσω αυτόν, ον τρόπον είρηκα τώ Μωυσή,

ItN. 1,3 Θα δώσω εις σας όλην την περιοχήν, την οποίαν θα πατήσουν τα πόδια σας, όπως έχω υποσχεθή στον Μωϋσήν.

ItN. 1,4 την έρημον και τον Αντιλίβανον έως τού ποταμού τού μεγάλου ποταμού Ευφράτου, και έως της θαλάσσης της εσχάτης αφ'ηλίου δυσμών έσται τα όρια υμών.

ItN. 1,4 Τα όρια της χώρας αυτής θα είναι προς νότον μεν η έρημος (Καδης), προς βορράν το όρος Αντιλίβανος, προς ανατολάς έως τον μεγάλον ποταμόν τον Ευφράτην, προς δε δυσμάς μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης.

ItN. 1,5 ουκ αντιστήσεται άνθρωπος κατενώπιον υμών πάσας τας ημέρας της ζωής σου, και ώσπερ ήμην μετά Μωυσή, ούτως έσομαι και μετά σου και ουκ εγκαταλείψω σε, ουδ' υπερόψομαί σε.

ItN. 1,5 Κανείς άνθρωπος δεν θα ημπορέση να αντισταθή ενώπιόν σας καθ'όλον το διάστημα της ζωής σου· και όπως ήμην πάντοτε κοντά στον Μωϋσήν, δύναμις και προστασία του, έτσι θα είμαι και μαζί με σε. Δεν θα σε εγκαταλείψω και ούτε ποτέ θα σε παραβλέψω.

ItN. 1,6 ίσχυε και ανδρίζου, σύ γάρ αποδιελείς τώ λαώ τούτω την γήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν υμών δούναί αυτοίς.

ItN. 1,6 Έχε θάρρος και ανδρείαν. Διότι συ θα κατακτήσης και θα διανείμης στον λαόν αυτόν την χώραν την οποίαν υπεσχέθην να δώσω στους προπάτοράς σας.

ItN. 1,7 ίσχυε ούν και ανδρίζου, φυλάσσεσθαι και ποιείν καθότι ενετείλατό σοι Μωυσής ο παίς μου, και ουκ εκκλινείς απ'αυτών εις δεξιά ουδέ εις αριστερά, ίνα συνής εν πάσιν οίς εάν πράσσης.

ItN. 1,7 Έχε λοιπόν θάρρος και ανδρείαν, και πρόσεχε να εφαρμόζης πιστώς, οτι έχει διατάξει ο δούλος μου Μωϋσής στον Νομον. Από τας εντολάς του Νομου δεν θα παρεκκλίνης καθόλου, ούτε δεξιά ούτε αριστερά, δια να αποκτήσης έτσι σύνεσιν και να φέξης εις πέρας επιτυχώς όλα τα έργα σου.

ItN. 1,8 και ουκ αποστήσεται η βίβλος τού νόμου τούτου εκ τού στόματός σου, και μελετήσεις εν αυτώ ημέρας και νυκτός, ίνα ειδής ποιείν πάντα τα γεγραμμένα τότε ευδοωθήση, και ευδοώσεις τας οδούς σου και τότε συνήσεις.

ItN. 1,8 Ποτέ δεν πρέπει να αφήσης από τα χέρια σου, από την καρδιαν και το στόμα σου το βιβλίον του Νομου τούτου. Θα το μελετάς ημέραν και νύκτα, δια να μάθης καλά και να εφαρμόζης πιστώς όλα, όσα είναι γραμμένα εις αυτό. Τότε θα ευδοωθής και θα φέξης εις αίσιον πέρας τους σκοπούς σου και θα αναδειχθής συνετός δια τον εαυτόν σου και δια τον λαόν.

ItN. 1,9 ιδού εντέταλμαί σοι· ίσχυε και ανδρίζου, μη δειλιάσης, μηδέ φοβηθής, ότι μετά σου Κύριος ο Θεός σου εις πάντα, ού εάν πορευή.

ItN. 1,9 Ιδού σου έχω δώσει την εντολήν· λάβε δύναμιν και ανδρείαν, μη δειλιάσης ποτέ, μη φοβηθής κανένα, διότι εγώ, Κυριος ο Θεός σου, είμαι μαζί σου εις όλας τας ενεργείας σου και όπου θα πορευθής".

ItN. 1,10 Καί ενετείλατο Ιησούς τοίς γραμματεύσι τού λαού λέγων·

ItN. 1,10 Ο Ιησούς του Ναυή διέταξε τότε τους γραμματείς του Ισραηλιτικού λαού, λέγων·

ItN. 1,11 εισέλθατε κατά μέσον της παρεμβολής τού λαού και εντείλασθε τώ λαώ λέγοντες· ετοιμάζεσθε επισιτισμόν, ότι έτι τρεις ημέραι και υμείς διαβαίνετε τον Ιορδάνην τούτον εισελθόντες κατασχείν την γήν, ήν Κύριος ο Θεός των πατέρων υμών δίδωσιν υμίν.

ItN. 1,11 "εισέλθετε ανά μέσον του στρατοπέδου και παραγγείλατε στον λαόν τα εξής· Ετοιμάσατε τροφάς, διότι έπειτα από τρεις ημέρας θα διαβήτε τούτον τον Ιορδάνην ποταμόν, δια να εισέλθετε και κατακτήσετε την χώραν, την οποίαν ο Κυριος ο Θεός των πατέρων σας δίδει εις σας".

ItN. 1,12 και τώ ουβήν και τώ Γαδ και τώ ημίσει φυλής Μανασσή είπεν Ιησούς·

ItN. 1,12 Εις τας φυλάς του Ρουβήν και του Γαδ και στο ήμισυ της φυλής του Μανασσή ο Ιησούς του Ναυη, είπεν·

ItN. 1,13 μνήσθητε το ρήμα, ό ενετείλατο υμίν Μωυσής ο παίς Κυρίου λέγων· Κύριος ο Θεός υμών κατέπαυσεν υμάς και έδωκεν υμίν την γήν ταύτην.

ItN. 1,13 "ενθυμηθήτε την εντολήν, την οποίαν ο Μωϋσής, ο δούλος του Κυρίου, σας έδωσε λέγων· Κυριος ο Θεός σας παρεχώρησεν εις σας αυτήν την ανατολικώς του Ιορδάνου χώραν και σας ανέπαυσεν από τας άλλας ταιλαιπωρίας.

ItN. 1,14 αι γυναίκες υμών και τα παιδιά υμών και τα κτήνη υμών κατοικείτωσαν εν τή γη, ή έδωκεν υμίν, υμείς δε διαβήσεσθε εύζωνοι πρότεροι των αδελφών υμών, πάς ο ισχύων, και συμμαχήσετε αυτοίς,

ItN. 1,14 Αι γυναίκες σας και τα παιδιά σας και τα κτήνη σας, ας παραμείνουν εις την γην, που σας έδωκεν ο Κυριος. Σεις όμως οι άνδρες με ελαφρόν οπλισμόν θα διαβήτε τον Ιορδάνην ποταμόν, προηγούμενοι από τους άλλους αδελφούς σας. Όλοι οι δυνάμενοι από σας θα συμπολεμήσουν με τους αδελφούς σας εναντίον των κατοίκων της Χαναάν,

ItN. 1,15 έως αν καταπαύση Κύριος ο Θεός ημών τους αδελφούς υμών, ώσπερ και υμάς, και κληρονομήσωσι και ούτοι την γήν, ήν Κύριος ο Θεός ημών δίδωσιν αυτοίς, και απελεύσεσθε έκαστος εις την κληρονομίαν αυτού, ήν έδωκεν υμίν Μωυσής εις το πέραν τού Ιορδάνου επ ανατολών ηλίου.

ItN. 1,15 μέχρις ότου Κυριος ο Θεός μας εγκαταστήση τους αδελφούς σας, όπως και σας, και κατακτήσουν και αυτοί την χώραν, την οποίαν Κυριος ο Θεός μας δίδει εις αυτούς. Επειτα δε θα επιστρέψη ο καθένας σας εις την κληρονομίαν του, την οποίαν σας έδωκεν ο Μωϋσής, προς ανατολάς, εις την πέραν του Ιορδάνου χώραν".

ItN. 1,16 και αποκριθέντες τώ Ιησού είπαν· πάντα όσα εάν εντείλη ημίν, ποιήσομεν και εις πάντα τόπον, ού εάν αποστείλης ημάς, πορευσόμεθα·

ItN. 1,16 Εκείνοι απεκριθήσαν στον Ιησούν του Ναυή και είπαν· "όλα όσα θα μας διατάξης θα τα εκτελέσωμεν και εις κάθε τόπον, στον οποίον θα μας αποστείλης, θα μεταβώμεν.

ItN. 1,17 κατά πάντα, όσα ηκούσαμεν Μωυσή, ακουσόμεθά σου, πλήν έστω Κύριος ο Θεός ημών μετά σου, ον τρόπον ήν μετά Μωυσή.

ItN. 1,17 Όπως δε υπηκούσαμεν εις όλα, όσα μας διέταξεν ο Μωϋσής, θα υπακούσωμεν και εις σε. Μονον ευχόμεθα να είναι μαζί σου Κυριος ο Θεός μας, όπως ήτο και μαζί με τον Μωϋσήν.

ItN. 1,18 ο δε άνθρωπος, ός αν απειθήση σοι, και όστις μη ακούση των ρημάτων σου καθότι εάν εντείλη αυτώ, αποθανέτω. αλλά ίσχυε και ανδρίζου.

ItN. 1,18 Εκείνος δε ο Ισραηλίτης, ο οποίος θα δειχθή απειθής εις σε και δεν θα υπακούση εις κάθε τι, που συ θα τον διατάξης, ας τιμωρηθή δια θανάτου. Συ δε λάβε δύναμιν και θάρρος”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

ItN. 2,1 Καί απέστειλεν Ιησούς υιός Ναυή εκ Σαττιν δύο νεανίσκους κατασκοπεύσαι λέγων· ανάβητε και ιδετε την γήν και την Ιεριχώ. και πορευθέντες οι δύο νεανίσκοι εισήλθοσαν εις Ιεριχώ και εισήλθοσαν εις οικίαν γυναικός πόρνης, ή όνομα αάβ, και κατέλυσαν εκεί.

ItN. 2,1 Ο Ιησούς του Ναυή έστειλεν από την Σαττιν, δύο νεαρούς Ισραηλίτας να κατασκοπεύσουν την χώραν, και τους είπε· “πηγαίνετε και παρατηρήσατε με προσοχήν την χώραν και ιδιαίτέρως την Ιεριχώ”. Οι δύο αυτοί νέοι μετέβησαν και εισήλθον εις την Ιεριχώ. Εισήλθον δε και έμειναν εις την οικίαν μιας γυναικός πόρνης, η οποία ωνομάζεται Ραάβ, και διενυκτέρευσαν εκεί.

ItN. 2,2 και απηγγέλη τώ βασιλεί Ιεριχώ λέγοντες· εισπεπόρευνται ώδε άνδρες των υιών Ισραήλ κατασκοπεύσαι την γήν.

ItN. 2,2 Μερικοί όμως κάτοικοι της Ιεριχούς προσήλθον στον βασιλέα της πόλεως και είπον· “έχουν εισχωρήσει εδώ άνδρες Ισραηλίται, δια να κατασκοπεύσουν την χώραν μας”.

ItN. 2,3 και απέστειλεν ο βασιλεύς Ιεριχώ και είπε προς αάβ λέγων· εξαγάγε τους άνδρας τους εισπεπορευμένους εις την οικίαν σου την νύκτα, κατασκοπεύσαι γάρ την γήν ήκασι.

ItN. 2,3 Ο δε βασιλεύς της Ιεριχούς έστειλεν ανθρωπους, δια να είπουν προς την Ραάβ· “βγάλε και παραδώσε μας τους άνδρας, οι οποίοι εισήλθον εις την οικίαν σου κατά την νύκτα, διότι έχουν έλθει να κατασκοπεύσουν την χώραν μας”.

ItN. 2,4 και λαβούσα η γυνή τους δύο άνδρας έκρυψεν αυτούς και είπεν αυτοίς λέγουσα· εισελθύθασι προς με οι άνδρες·

ItN. 2,4 Η γυναικα εκείνη επήρε τους δύο άνδρας, τους έκρυψεν ασφαλώς και κατόπιν είπεν στους απεσταλμένους του βασιλέως· “πράγματι εισήλθον εις την οικίαν μου οι άνδρες αυτοί.

ItN. 2,5 ως δε η πύλη εκλείετο εν τώ σκότει, και οι άνδρες εξήλθον, ουκ επίσταμαι που πεπόρευνται καταδιώξατε οπίσω αυτών, ει καταλήψεσθε αυτούς.

ItN. 2,5 Καθώς δε έπεφτε το σκοτάδι και επρόκειτο να κλεισθή η πύλη της πόλεως, οι άνδρες εκείνοι έφυγαν από την οικίαν μου και δεν γνωρίζω, που έχουν πορευθή. Καταδιώξατέ τους και πιθανόν να τους συλλάβετε”.

ItN. 2,6 αύτη δε ανεβίβασεν αυτούς επί το δώμα και έκρυψεν αυτούς εν τή λινοκαλάμη τή εστοιβασμένη αυτή επί τού δώματος.

ItN. 2,6 Η Ραάβ ειχεν αναβιβάσει τους κατασκόπους στο ηλιακωτό της οικίας της και ειχε κρύψει αυτούς κάτω από την καλαμιά του λιναριού, οποία ήτο στοιβαγμένη στο ηλιακωτό

ItN. 2,7 και οι άνδρες κατεδίωξαν οπίσω αυτών οδόν την επί τού Ιορδάνου επί τας διαβάσεις, και η πύλη εκλείσθη.

ItN. 2,7 Οι απεσταλμένοι του βασιλέως έτρεξαν εις καταδιώξιν των κατασκόπων, επήραν τον δρόμον, που οδηγεί εις τας διαβάστου ποταμού Ιορδάνου, και μετά την έξοδόν των εκλείσθη πάλιν η πύλη.

ItN. 2,8 και εγένετο ως εξήλθοσαν οι διώκοντες οπίσω αυτών και αυτοί δε πριν ή κοιμηθήναι αυτούς, αύτη δε ανέβη προς αυτούς επί το δώμα

ItN. 2,8 Όταν εκείνοι εξήλθον εις καταδιώξιν των δύο νέων και πριν ακόμη αυτοί κοιμηθούν στο ηλιακωτόν, όπου ευρίσκοντο, ανέβη προς αυτούς η Ραάβ,

ItN. 2,9 και είπε προς αυτούς· επίσταμαι ότι έδωκεν υμίν Κύριος την γήν, επιπέτωκε γάρ ο φόβος υμών εφ ημάς·

ItN. 2,9 και τους είπε· “γνωρίζω πλέον πολύ καλά ότι ο Κυριος έχει παραδώσει εις σας την χώραν αυτήν. Το συμπεραίνω εκ του γεγονότος ότι έχομεν φοβηθή και πανικοβληθή ημείς οι κάτοικοι της Ιεριχούς από σας.

ItN. 2,10 ακηκόαμεν γάρ ότι κατεξήρανε Κύριος ο Θεός την ερυθράν θάλασσαν από προσώπου υμών, ότε εξεπορεύεσθε εκ γής Αιγύπτου, και όσα έποίησε τοίς δυσί βασιλεύσι των Αμοραίων, οι ήσαν πέραν τού Ιορδάνου, τώ Σηών και Ωγ, ούς εξωλοθρεύσατε αυτούς.

ItN. 2,10 Και τούτο, διότι επληροφορήθημεν, ότι ο Κυριος, όταν σεις εφεύγατε από την χώραν της Αιγύπτου, κατεξήρανε ενώπιόν σας την Ερυθράν Θαλασσαν. Επληροφορήθημεν ακόμη όλα όσα ο Θεός έκαμε στους δύο βασιλείς των Αμοραίων, τους πέραν από τον Ιορδάνην, στον Σηών και τον Ωγ, τους οποίους σεις με την δύναμιν του Θεού εξωλοθρεύσατε.

ItN. 2,11 και ακούσαντες ημείς εξέστημεν τή καρδιά ημών, και ουκ έσθη έτι πνεύμα εν ουδενί ημών από προσώπου υμών, ότι Κύριος ο Θεός υμών Θεός εν ουρανώ άνω και επί της γής κάτω.

ItN. 2,11 Όταν λοιπόν επληροφορήθημεν αυτά, κατεπλάγημεν, εχάσαμεν τα λογικά μας, δεν έμεινεν εις κανένα από ημάς πνοή και θάρρος να αντισταθώμεν προς σας, διότι επείσθημεν ότι Κυριος ο Θεός σας είναι ο μόνος αληθινός Θεός στον ουρανόν άνω και εις την γη κάτω.

ItN. 2,12 και νύν ομόσατέ μοι Κύριον τον Θεόν, ότι ποιώ υμίν έλεος και ποιήσατε και υμείς έλεος εν τώ οίκω τού πατρός μου

ItN. 2,12 Και τώρα σας παρακαλώ, να μου ορκισθήτε στο όνομα Κυρίου του Θεού, ότι, όπως εγώ τώρα σας ελεώ, ετσι και σεις να ελεήσετε όλην την οικογένειαν του πατρός μου·

ItN. 2,13 και ζωγήσατε τον οίκον τού πατρός μου, την μητέρα μου και τους αδελφούς μου και πάντα τον οίκόν μου και πάντα, όσα εστίν αυτοίς, και εξελείσθε την ψυχήν μου εκ θανάτου.

ItN. 2,13 να διαφυλάξετε εις την ζωήν τον πατρικόν μου οίκον, την μητέρα μου, τους αδελφούς μου, και όλην την οικογένειάν μου, όπως επίσης να μη θίξετε τα υπάρχοντά των. Μαζή δε με αυτούς να διαφυλάξετε από τον θάνατον και την ιδικήν μου την ζωήν”.

ItN. 2,14 και είπαν αυτή οι άνδρες· η ψυχή ημών ανθ υμών εις θάνατον. και αυτή είπεν· ως αν παραδώ Κύριος υμίν την πόλιν, ποιήσατε εις εμέ έλεος και αλήθειαν.

ItN. 2,14 Αλήντησαν δε εις αυτήν οι δυο κατάσκοποι· “θα προτιμήσωμεν εν ανάγκη να αποθάνωμεν ημείς προς χάριν σας, δια να σώσωμεν την ζωήν σας”. Είπε δε η Ραάβ προς αυτούς· “όταν, λοιπόν, ο Κυριος παραδώση εις τα χέρια σας την πόλιν αυτήν, δείξατε προς εμέ έλεος και επικυρώσατε έτσι την αλήθειαν των λόγων σας”.

ItN. 2,15 και κατεχάλασεν αυτούς διά της θυρίδος

ItN. 2,15 Επειτα κατεβίβασεν αυτούς δια σχοινίου από κάποιο παράθυρον,

ItN. 2,16 και είπεν αυτοίς· εις την ορεινήν απέλθετε, μη συναντήσωσιν υμίν οι καταδιώκοντες, και κρυβήσεσθε εκεί τρεις ημέρας, έως αν αποστρέψωσιν οι καταδιώκοντες οπίσω υμών, και μετά ταύτα απελεύσεσθε εις την οδόν υμών.

ItN. 2,16 και είπεν ακόμη εις αυτούς· “πηγαίνετε εις την ορεινήν περιοχὴν, δια να μη σας συναντήσουν αυτοί, που σας καταδιώκουν. Κρυφθήτε εκεί επί τρεις ημέρας, μέχρις ότου επιστρέψουν οι διώκται σας και κατόπιν πηγαίνετε στον δρόμον σας, πέραν από τον Ιορδάνην”.

ItN. 2,17 και είπαν προς αυτήν οι άνδρες· αθώοι εσμεν τώ όρκω σου τούτω·

ItN. 2,17 Οι δύο άνδρες είπαν τότε προς αυτήν· “ημείς θα είμεθα απηλλαγμένοι από τον όρκον, που σου εδώσαμεν, εάν συ δεν συμμορφωθής προς αυτό που θα σου είπωμεν.

ItN. 2,18 ιδού ημείς εισπορευόμεθα εις μέρος της πόλεως, και θήσεις το σημείον, το σπαρτίον το κόκκινον τούτο εκδήσεις εις την θυρίδα, δι ής κατεβίβασας ημάς δι αυτής, τον δε πατέρα σου και την μητέρα σου και τους αδελφούς σου και πάντα τον οίκον τού πατρός σου συνάξεις προς σεαυτήν εις την οικίαν σου.

ItN. 2,18 Όταν δηλαδή ημείς θα εισέλθωμεν ως κατακτηταί εις την πόλιν, θα βάλης συ το εξής σημάδι· θα δέσης το κόκκινον αυτό σχοινί στο παράθυρον, από το οποίον μας κατεβίβασες, τον δε πατέρα σου και την μητέρα σου και τους αδελφούς σου και όλην την οικογένειαν του πατρός σου θα συγκεντρώσης πλησίον σου μέσα εις την οικίαν αυτήν.

ItN. 2,19 και έσται πάς, ός αν εξέλθη την θύραν της οικίας σου έξω, ένοχος εαυτώ έσται, ημείς δε αθώοι τώ όρκω σου τούτω· και όσοι εάν γένωνται μετά σου εν τή οικία σου, ημείς ένοχοι εσόμεθα.

ItN. 2,19 Εάν δε κανείς θελήση να βγη από την θύραν της οικίας σοι έξω, αυτός θα φέρη την ευθύνην δι' οτι του συμβή· ημείς δε θα είμεθα αθώοι από τον όρκον, που σου εδώσαμεν. Θα είμεθα μόνον υπεύθυνοι δι' όλους εκείνους, οι οποίοι θα παραμείνουν μαζί σου εντός της οικίας.

ItN. 2,20 εάν δε τις ημάς αδικήση ή και αποκαλύψη τους λόγους ημών τούτους, εσόμεθα αθώοι τώ όρκω σου τούτω.

ItN. 2,20 Σου λέγομεν δε και τούτο· εάν κανείς από σας μας βλάβη ή τολμήση και φανερώση και προδώση τους λόγους μας αυτούς, ημείς θα είμεθα απηλλαγμένοι από τον όρκον τούτον, που σου εδώσαμεν”.

ItN. 2,21 και είπεν αυτοίς· κατά το ρήμα υμών έστω και εξαπέστειλεν αυτούς.

ItN. 2,21 Η Ραάβ απήντησε προς αυτούς· “όπως είπατε, έτσι ας γίνη”. Επειτα δε τους αφήκε να φύγουν.

ItN. 2,22 και επορεύθησαν και ήλθοσαν εις την ορεινήν και κατέμειναν εκεί τρεις ημέρας· και εξεζήτησαν οι καταδιώκοντες πάσας τας οδούς και ουχ εύροσαν.

ItN. 2,22 Εκείνοι εβάδισαν και έφθασαν εις την ορεινήν περιοχὴν, όπου και έμειναν τρεις ημέρας. Οι διώκται των τους ανεζήτησαν εις όλας τας οδούς, αλλά δεν τους εύρον.

ItN. 2,23 και υπέστρεψαν οι δύο νεανίσκοι και κατέβησαν εκ τού όρους και διέβησαν προς Ιησούν υιόν Ναυή και διηγήσαντο αυτά πάντα τα συμβεβηκότα αυτοίς.

ItN. 2,23 Μετά τας τρεις αυτάς ημέρας οι δύο νεαροί κατάσκοποι κατέβησαν από το όρος, διέβησαν τον Ιορδάνην, ήλθον προς τον Ιησούν του Ναυή και διηγήθησαν εις αυτόν όλα, όσα τους συνέβησαν.

ItN. 2,24 και είπαν προς Ιησούν ότι παραδέδωκε Κύριος πάσαν την γήν εν χειρί ημών, και κατέπτηχε πάς ο κατοικών την γήν εκείνην αφ ημών.

ItN. 2,24 Είπαν δε ακόμη προς τον Ιησούν, ότι ο Κυριος έχει παραδώσει πλέον όλην την χώραν, διότι όλοι οι κάτοικοι αυτής έχουν καταποτηθή εξ αιτίας μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

ItN. 3,1 Καί ώρθησεν Ιησούς το πρωϊ, και απήραν εκ Σαττίν και ήλθοσαν έως τού Ιορδάνου και κατέλυσαν εκεί πρό τού διαβήναι.

ItN. 3,1 Ο Ιησούς του Ναυή εξύπνησε λίαν πρωί και ανεχώρησε μαζί με όλους τους Ισραηλίτας από την Σαττίν, ήλθον έως τον ποταμόν Ιορδάνην, όπου, πριν τον διαβούν, εστάθμευσαν.

ItN. 3,2 και εγένετο μετά τρεις ημέρας διήλθον οι γραμματείς διά της παρεμβολής

ItN. 3,2 Μετά δε τρεις ημέρας διήρχοντο οι Γραμματείς δια μέσου όλου του στρατοπέδου·

ItN. 3,3 και ενετείλαντο τώ λαώ λέγοντες· όταν ιδήτε την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου τού Θεού ημών και τους ιερείς ημών και τους Λευίτας αίροντας αυτήν, απαρείτε από τον τόπον υμών και πορεύεσθε οπίσω αυτής·

ItN. 3,3 και έδιδαν στον λαόν την εντολήν· “όταν ιδήτε την Κιβωτόν της Διαθήκης Κυρίου του Θεού ημών και τους ιερείς ημών και τους Λευίτας να την σηκώνουν, δια να την μεταφέρουν, θα ξεκινήσετε από τον τόπον, που ευρισκεσθε, και θα ακολουθήσετε οπίσω από αυτήν.

ItN. 3,4 αλλά μακράν έστω ανά μέσον υμών και εκείνης, όσον δισχιλίους πήχεις στήσεσθε· μη προσεγγίσητε αυτή, ίνα επίστησθε την οδόν, ήν πορεύεσθε αυτήν· ου γάρ πεπόρευσθε την οδόν απ εχθές και τρίτης ημέρας.

ItN. 3,4 Προσέξατε όμως θα κρατήτε απόστασιν από αυτήν δύο χιλιάδες πήχεις (χίλια περίπου μέτρα). Μη την πλησιάσετε, αλλά θα την παρακολουθήτε από την απόστασιν αυτήν, δια να γνωρίσετε τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήσετε. Διότι αυτόν τον δρόμον ποτέ άλλοτε έως τώρα δεν τον έχετε βαδίσει”.

ItN. 3,5 και είπεν Ιησούς τώ λαώ· αγνίσασθε εις αύριον, ότι αύριον ποιήσει Κύριος εν υμίν θαυμαστά.

ItN. 3,5 Είπεν ο Ιησούς του Ναυή προς τον λαόν· “αγνισθήτε δια την αυριανήν ημέραν, διότι αύριον θα κάμη ο Κυριος ενώπιόν σας θαυμαστά έργα”.

ItN. 3,6 και είπεν Ιησούς τοίς ιερεύσιν· άρατε την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου και προπορεύεσθε τού λαού· και ήραν οι ιερείς την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου και επορεύοντο εμπροσθεν τού λαού.

ItN. 3,6 Εις δε τους ιερείς είπε· “πάρατε την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου και βαδίσατε εμπρός από τον λαόν”. Οι ιερείς έλαβαν την κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου και επορεύοντο εμπρός από τον λαόν.

ItN. 3,7 και είπε Κύριος προς Ιησούν· εν τή ημέρα ταύτη άρχομαι υψώσαι σε κατενώπιον πάντων υιών Ισραήλ, ίνα γνώσιν ότι καθότι ήμην μετά Μωυσή, ούτως έσομαι και μετά σου.

ItN. 3,7 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Ιησούν· “από την ημέραν αυτήν θα αρχίσω να σε εξυψώνω και να σε αναδεικνύω ενώπιον όλων των Ισραηλιτών, δια να μάθουν ότι, όπως ήμουν μαζί με τον Μωϋσήν, έτσι θα είμαι και μαζί με σε.

ItN. 3,8 και νύν έντειλαι τοίς ιερεύσι τοίς αίρουσι την κιβωτόν της διαθήκης λέγων· ως αν εισέλθητε επί μέρους τού ύδατος τού Ιορδάνου, και εν τώ Ιορδάνη στήσεσθε.

ItN. 3,8 Και τώρα δώσε εντολή στους ιερείς, που μεταφέρουν την Κιβωτόν της Διαθήκης, και είπε προς αυτούς· Όταν φθάσετε εκεί, όπου ρέουν τα ύδατα του Ιορδάνου, και μόλις πατήσετε μέρος τι των υδάτων, σταματήσατε”.

ΙεΝ. 3,9 και είπεν Ιησούς τοίς υιοίς Ισραήλ· προσαγάγετε ὧδε και ἀκούσατε το ρήμα Κυρίου τού Θεού ημών.

ΙεΝ. 3,9 Ο Ιησούς του Ναυή είπεν προς τους Ισραηλίτας· "πλησιάσατε ἐδῶ και ἀκούσατε με προσοχῆν τον Λόγον Κυρίου του Θεού μας, δια του οποίου προαναγγέλλω σημεῖον μέγα.

ΙεΝ. 3,10 εν τούτῳ γνώσεσθε ὅτι Θεός ζῶν εν υμῖν και ὀλοθρεύων ὀλοθρεύσει ἀπό προσώπου ημών τον Χαναταῖον και τον Χετταῖον και τον Φερεζαῖον και τον Ευαῖον και τον Αμοραῖον και τον Γεργεσαῖον και τον Ιεβουσαιῖον·

ΙεΝ. 3,10 Δια του σημείου αὐτοῦ θα μάθετε και θα πεισθῆτε ὅτι ο ζων Θεός ὑπάρχει μεταξύ μας· αὐτός θα ἐξολοθρεύσει ἐξ ὀλοκλήρου ἐνώπιόν σας τους Χαναταῖους και τους Χετταῖους και τους Φερεζαῖους και τους Ευαῖους και τους Αμορραῖους και τους Γεργεσαῖους και τους Ιεβουσαιῖους.

ΙεΝ. 3,11 ἰδοῦ ἡ κιβωτός διαθήκης Κυρίου πάσης της γῆς διαβαίνει τον Ιορδάνην.

ΙεΝ. 3,11 Ἰδοῦ· ἡ Κιβωτός της Διαθήκης του Κυρίου και Θεοῦ ὅλης της γῆς διαβαίνει τώρα τον Ιορδάνην.

ΙεΝ. 3,12 προχειρίσασθε υμῖν δώδεκα ἀνδρας ἀπό των υιών Ισραήλ, ἕνα ἀφ ἐκάστης φυλῆς.

ΙεΝ. 3,12 Εκλέξατε δώδεκα ἀνδρας ἀπό τους Ισραηλίτας, ἕνα ἀπό κάθε φυλήν.

ΙεΝ. 3,13 και ἔσται ὡς αν καταπαύσωσιν οι πόδες των ιερέων των αἰρόντων την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου πάσης της γῆς εν τῷ ὕδατι τού Ιορδάνου, το ὕδωρ τού Ιορδάνου ἐκλείψει, το δε ὕδωρ το καταβαῖνον στήσεται.

ΙεΝ. 3,13 Ἀμέσως δε μόλις οι πόδες των ιερέων, οι οποίοι μεταφέρουν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Θεοῦ και Κυρίου πάσης της γῆς, πατήσουν το ὕδωρ του Ιορδάνου, τότε το ὕδωρ του Ιορδάνου, που ρεῖ προς τα κάτω, θα συνεχίσῃ την ροήν του και θα φύγῃ ἐντελῶς, το δε ὕδωρ που ἔρχεται ἀπό βορρᾶν θα σταθῆ".

ΙεΝ. 3,14 και ἀπήρην ο λαός εκ των σκηνωμάτων αὐτῶν διαβῆναι τον Ιορδάνην, οι δε ιερεῖς ἤρσαν την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου πρότεροι τού λαοῦ.

ΙεΝ. 3,14 Ο λαός ἐβγήκε ἀπό τας σκηνάς του, δια να διαβῆ τον Ιορδάνην. Οι δε ιερεῖς, οι οποίοι μετέφεραν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, ἐπορεύοντο ἐμπρός ἀπό τον λαόν.

ΙεΝ. 3,15 ὡς δε ἐσεπορεύοντο οι ιερεῖς οι αἰρόντες την κιβωτόν της διαθήκης ἐπί τον Ιορδάνην και οι πόδες των ιερέων των αἰρόντων την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου ἐβάφησαν εἰς μέρος τού ὕδατος τού Ιορδάνου· ο δε Ιορδάνης ἐπληρούτο καθ ὅλην την κρηπίδα αὐτοῦ ὡσεῖ ημέραι θερισμοῦ πυρῶν·

ΙεΝ. 3,15 Την στιγμῆν δε κατά την οποίαν οι ιερεῖς, οι μεταφέροντες την Κιβωτόν της Διαθήκης, εἰσήλθον στον Ιορδάνην και οι πόδες αὐτῶν των ιερέων ἐβράχησαν εἰς μικρόν τι μέρος του ὕδατος του Ιορδάνου, ο δε Ιορδάνης εἶχε πλημμυρίσει τότε καθ ὅλην την κοίτην αὐτοῦ, ὅπως συνήθως συμβαίνει κατά τας ἡμέρας του θερισμοῦ των σιτηρῶν,

ΙεΝ. 3,16 και ἔσθη τα ὕδατα τα καταβαῖνοντα ἀνωθεν, ἔσθη πῆγμα ἐν ἀφεστηκός μακράν σφόδρα σφοδρῶς ἕως μέρους Καριαθιαρίμ, το δε καταβαῖνον κατέβη εἰς την θάλασσαν Ἀραβα, θάλασσαν ἀλός, ἕως εἰς το τέλος ἐξέλιπε· και ο λαός εἰστήκει ἀπέναντι Ιεριχῶ.

ΙεΝ. 3,16 ἐσταμάτησαν τα ὕδατα, που κατέβαινον εκ των ἀνω, ἐσταμάτησαν σαν ἕνας ἐκτεταμένος πάγος εἰς μεγάλην, πολύ μεγάλην ἀπόστασιν, μέχρι της πόλεως Καριαθιαρίμ, ἐνῶ το ἄλλο, το κατερχόμενον ὕδωρ, κατέβη εἰς την θάλασσαν του βαθυπέδου Ἀραβα, την Αλμυρᾶν, την Νεκράν Θάλασσαν, μέχρις ὅτου ἐξέλιπε πλήρως. Ο δε λαός κατάπληκτος εἶχε σταματήσει ὀρθος εἰς την ὄχθην ἀπέναντι ἀπό την Ιεριχῶ.

ΙεΝ. 3,17 και ἔστησαν οι ιερεῖς οι αἰρόντες την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου ἐπί ξηράς εν μέσω τού Ιορδάνου· και πάντες οι υιοί Ισραήλ διέβαινον διὰ ξηράς, ἕως συνετέλεσε πᾶς ο λαός διαβαῖνων τον Ιορδάνην.

ΙεΝ. 3,17 Οι ιερεῖς, οι οποίοι μετέφεραν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, ἐπροχώρησαν και ἐστάθησαν στο μέσον της ξηράς κοίτης του Ιορδάνου. Ὀλοι δε οι Ισραηλίται διέβαινον ὡς δια ξηράς, μέχρις ὅτου ὀλόκληρος ο ἰσραηλιτικός λαός ἐτελείωσε διαβαῖνων τον Ιορδάνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

ΙεΝ. 4,1 Καί ἐπεὶ συνετέλεσε πᾶς ο λαός διαβαῖνων τον Ιορδάνην, και εἶπε Κύριος τῷ Ιησοῖ λέγων·

ΙεΝ. 4,1 Ὅταν δε ὅλος ο ἰσραηλιτικός λαός ἐτελείωσε την διάδασιν του Ιορδάνου, εἶπεν ο Κυριος στον Ιησοῦν·

ΙεΝ. 4,2 παραλαβὼν ἀνδρας ἀπό τού λαοῦ, ἕνα ἀφ ἐκάστης φυλῆς,

ΙεΝ. 4,2 "πάρε δώδεκα ἀνδρας ἀπό τον λαόν, ἕνα ἀπό κάθε φυλήν·

ΙεΝ. 4,3 σύνταξον αὐτοῖς λέγων· ἀνέλεσθε εκ μέσου Ιορδάνου ἐτοιμοὺς δώδεκα λίθους και τούτους διακομίσαντες ἅμα υμῖν αὐτοῖς, θέτε αὐτούς εν τῇ στρατοπεδείᾳ υμῶν, οὐ εἴν παρεμβάλητε ἐκεῖ την νύκτα.

ΙεΝ. 4,3 διάταξέ τους και εἶπε· "Παρέτε εκ του μέσου της κοίτης του Ιορδάνου δώδεκα ὀμαλούς λίθους, μεταφέρατε αὐτούς μαζί σας και θέσατέ τους στο στρατόπεδον, ὅπου κατά την νύκτα θα κατασκηνώσετε".

ΙεΝ. 4,4 και ἀνακαλεσάμενος Ιησούς δώδεκα ἀνδρας των ἐνδόξων ἀπό των υιών Ισραήλ, ἕνα ἀφ ἐκάστης φυλῆς,

ΙεΝ. 4,4 Ο Ιησούς του Ναυή ἐκάλεσε πλησίον του δώδεκα ἀνδρας ἀπό τους ἐπισήμους μεταξύ του ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἕνα ἀπό κάθε φυλήν,

ΙεΝ. 4,5 εἶπεν αὐτοῖς· προσαγάγετε ἐμπροσθέν μου πρό προσώπου Κυρίου εἰς μέσον τού Ιορδάνου, και ἀνελόμενος ἐκεῖθεν ἕκαστος λίθον ἀράτω ἐπί των ὠμων αὐτοῦ κατά τον ἀριθμόν των δώδεκα φυλῶν τού Ισραήλ,

ΙεΝ. 4,5 και τους εἶπε· "προχωρήσατε ἐνώπιόν μου, ἐμπρός ἀπό την Κιβωτόν του Κυρίου, εἰσέλθετε εἰς το μέσον της κοίτης του Ιορδάνου, και ο καθένας ἀπό σας ας πάρῃ στους ὠμούς του ἕνα λίθον, κατά τον ἀριθμόν των δώδεκα φυλῶν του Ισραήλ,

ΙεΝ. 4,6 ἵνα ὑπάρχωσιν υμῖν οὔτοι εἰς σημεῖον κείμενον διαπαντός, ἵνα ὅταν ἐρωτά σε ο υἱός σου ἀύριον λέγων, τι εἰσιν οι λίθοι οὔτοι ημῖν;

ΙεΝ. 4,6 δια να ὑπάρχουν αὐτοῖ εἰς σας και να μένουν ὡς αἰώνιον σημεῖον, ἵνα, ὅταν στο μέλλον σε ἐρωτά ο υἱός σου· Διατί και προς τι ὑπάρχουν αὐτοῖ οι λίθοι εἰς ημάς;

ΙεΝ. 4,7 και σύ δηλώσεις τῷ υἱῷ σου λέγων· ὅτι ἐξέλιπεν ο Ιορδάνης ποταμός ἀπό προσώπου κιβωτοῦ διαθήκης Κυρίου πάσης της γῆς, ὡς διέβαινεν αὐτόν· και ἔσονται οι λίθοι οὔτοι υμῖν μνημόσυνον τοῖς υιοῖς Ισραήλ ἕως τού αἰῶνος.

ΙεΝ. 4,7 Σὺ θα ἀπαντήσης στον υἱόν σου λέγων· Οι λίθοι οὔτοι μας ὑπενθυμίζουν ὅτι ο Ιορδάνης ποταμός ἐσταμάτησε την ροήν των ὑδάτων του ἐνώπιον της Κιβωτοῦ της Διαθήκης του Κυρίου ὅλης της γῆς, καθὼς αὐτῆ διέβαινε τον ποταμόν. Οι λίθοι αὐτοῖ θα εἶναι εἰς αἰώνιαν ἀνάμνησιν δια σας τους Ισραηλίτας".

ΙεΝ. 4,8 και ἐποίησαν οὕτως οι υιοί Ισραήλ, καθότι ἐνετείλατο Κύριος τῷ Ιησοῖ, και ἀναλαβόντες δώδεκα λίθους εκ μέσου

τού Ιορδάνου, καθάπερ συνέταξε Κύριος τῷ Ἰησοῖ ἐν τῇ συντελείᾳ τῆς διαβάσεως τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ διεκόμισαν ἅμα αὐτοὺς εἰς τὴν παρεμβολὴν καὶ ἀπέθηκαν ἐκεῖ.

ItN. 4,8 Οἱ Ἰσραηλίται ἐπράξαν, ὅπως ἀκριβῶς διέταξεν ὁ Κύριος τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυη. Ἐπήραν δώδεκα λίθους ἀπὸ τὸ μέσον τῆς κοίτης τοῦ Ἰορδάνου, ὅπως εἶχε διατάξει ὁ Κύριος τὸν Ἰησοῦν, ὅταν εἶχε τελειώσει ἡ διάβασις τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἔφεραν μαζὴ τῶν λίθους αὐτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀπέθεσαν.

ItN. 4,9 ἔστησε δὲ Ἰησοῦς καὶ ἄλλους δώδεκα λίθους ἐν αὐτῷ τῷ Ἰορδάνῃ ἐν τῷ γενομένῳ τόπῳ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἱερέων τῶν αἰρόντων τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης Κυρίου, καὶ εἰσὶν ἐκεῖ ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

ItN. 4,9 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυη ἔστησε καὶ ἄλλους δώδεκα λίθους ἐντὸς τοῦ Ἰορδάνου στὸν τόπον ὅπου εἶχον πατήσει οἱ πόδες τῶν ἱερέων τῶν μεταφερόντων τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης τοῦ Κυρίου. Οἱ λίθοι δὲ αὐτοὶ εὐρίσκονται ἐκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ γράφονται αὐτά.

ItN. 4,10 εἰστήκεισαν δὲ οἱ ἱερεῖς οἱ αἰρόντες τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἕως οὗ συνετέλεσεν Ἰησοῦς πάντα, ἃ ἐνετείλατο Κύριος ἀναγγεῖλαι τῷ λαῷ, καὶ ἔσπευσεν ὁ λαὸς καὶ διέβησαν.

ItN. 4,10 Οἱ ἱερεῖς, ποὺ μετέφεραν τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, ἦσαν ὄρθιοι μέσα εἰς τὴν κοίτην τοῦ Ἰορδάνου, ἕως οὗτο ὁ Ἰησοῦς ἔφερον εἰς πέρας ὅλα ὅσα εἶχε διατάξει ὁ Κύριος νὰ ἀναγγεῖλῃ στὸν λαόν. Οἱ δὲ Ἰσραηλίται ἔσπευσαν καὶ διέβησαν τὸν ποταμόν.

ItN. 4,11 καὶ ἐγένετο ὡς συνετέλεσε πᾶς ὁ λαὸς διαβῆναι, καὶ διέβη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης Κυρίου, καὶ οἱ λίθοι ἔμπροσθεν αὐτῶν.

ItN. 4,11 Ὄταν ὅλος ὁ λαὸς ἐτελείωσε τὴν διάβασις, τότε καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης τοῦ Κυρίου διέβη τὸν ποταμόν. Ἐμπροσθεν δὲ ἀπὸ ὅλους ἐβάδιζαν οἱ ἄνδρες ποὺ ἐκρατοῦσαν στοὺς ὤμους τῶν λίθους.

ItN. 4,12 καὶ διέβησαν οἱ υἱοὶ οὐβὴν καὶ οἱ υἱοὶ Γαδ καὶ οἱ ἡμίσεις φυλῆς Μανασσή διεσκευασμένοι ἔμπροσθεν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καθάπερ ἐνετείλατο αὐτοῖς Μωυσῆς.

ItN. 4,12 Μαζὴ με τοὺς ἄλλους Ἰσραηλίτας διέβησαν ἡ φυλὴ τοῦ Ρουβὴν, ἡ φυλὴ τοῦ Γαδ καὶ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Μανασσή ἐξωπλισμένοι, ἐμπρὸς στοὺς Ἰσραηλίτας, ὅπως εἶχε διατάξει αὐτοὺς ὁ Μωϋσῆς.

ItN. 4,13 τετρακισμῦριοι εὐζώνοι εἰς μάχην διέβησαν ἐναντίον Κυρίου εἰς πόλεμον πρὸς τὴν Ἱεριχώ πόλιν.

ItN. 4,13 Σαράντα χιλιάδες ἦσαν οἱ ελαφρῶς ὠπλισμένοι τῶν δύομισυ αὐτῶν φυλῶν, οἱ ὁποῖοι διέβησαν τὸν Ἰορδάνην ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ πολεμήσουν τὴν πόλιν Ἱεριχώ.

ItN. 4,14 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἠύξησε Κύριος τὸν Ἰησοῦν ἐναντίον τοῦ παντός γένους Ἰσραὴλ, καὶ ἐφοβούντο αὐτόν, ὥσπερ Μωυσῆν, ὅσον χρόνον ἔζη.

ItN. 4,14 Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Κύριος ἐμεγάλυνε καὶ ἐξύψωσε τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυη ἐνώπιον ὅλου τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ γένους. Ἐφοβούντο δὲ καὶ ἐσέβοντο αὐτόν οἱ Ἰσραηλίται, ὅπως ἐφοβούντο καὶ τὸν Μωϋσῆν, ὅσον χρόνον ἔζη.

ItN. 4,15 Καὶ εἶπε Κύριος τῷ Ἰησοῖ λέγων·

ItN. 4,15 Ὁ Κύριος εἶπεν στὸν Ἰησοῦν·

ItN. 4,16 ἐντεῖλαι τοῖς ἱερεῦσι τοῖς αἰρούσι τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης τοῦ μαρτυρίου Κυρίου ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Ἰορδάνου.

ItN. 4,16 "δώσε ἐντολὴν στοὺς ἱερεῖς, ποὺ μεταφέρουν τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Κυρίου νὰ ἐξέλθουν τώρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην".

ItN. 4,17 καὶ ἐνετείλατο Ἰησοῦς τοῖς ἱερεῦσι λέγων· ἐκβῆτε ἐκ τοῦ Ἰορδάνου.

ItN. 4,17 Ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν στοὺς ἱερεῖς τὴν ἐντολὴν αὐτὴν καὶ τοὺς εἶπε· "Ἀβγῆτε τώρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην".

ItN. 4,18 καὶ ἐγένετο ὡς ἐξέβησαν οἱ ἱερεῖς οἱ αἰρόντες τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης Κυρίου ἐκ τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἔθηκαν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς, ὠρμησε τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου κατὰ χώραν καὶ ἐπορεύετο καθὰ χθές καὶ τρίτην ἡμέραν δι' ὅλης τῆς κρηπίδος.

ItN. 4,18 Ἀμέσως δὲ συνέβη τούτο τὸ παράδοξον· μόλις οἱ ἱερεῖς, οἱ μεταφέροντες τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης τοῦ Κυρίου βγήκαν ἀπὸ τὴν κοίτην τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἐπάτησαν εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ, ὠρμησε τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου στὸν τόπον τοῦ καὶ ἔρρεεν, ὅπως καὶ προηγουμένως, μέσα εἰς ὅλο τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῆς κοίτης.

ItN. 4,19 καὶ ὁ λαὸς ἀνέβη ἐκ τοῦ Ἰορδάνου δεκάτῃ τοῦ μηνός τοῦ πρώτου· καὶ κατεστρατοπέδευσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν Γαλαγαλοῖς κατὰ μέρος τὸ πρὸς ἡλίου ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς Ἱεριχῶ.

ItN. 4,19 Ἡ ἡμέρα δὲ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ λαὸς ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, ἦτο ἡ δεκάτῃ τοῦ πρώτου μηνός, τοῦ Νισάν. Οἱ Ἰσραηλίται ἐστρατοπέδευσαν εἰς τὰ Γαλαγαλα, εἰς τὴν περιοχὴν τὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἱεριχῶς.

ItN. 4,20 καὶ τοὺς δώδεκα λίθους τούτους, οὓς ἔλαβεν ἐκ τοῦ Ἰορδάνου, ἔστησεν Ἰησοῦς ἐν Γαλαγαλοῖς

ItN. 4,20 Τοὺς δὲ δώδεκα λίθους, τοὺς ὁποῖους ἐπήραν ἀπὸ τὴν κοίτην τοῦ Ἰορδάνου, ἔστησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Γαλαγαλα,

ItN. 4,21 λέγων· ὅταν ἐρωτῶσιν ὑμᾶς οἱ υἱοὶ ὑμῶν λέγοντες· τί εἰσὶν οἱ λίθοι οὗτοι;

ItN. 4,21 λέγων· "ὅταν σὰς ἐρωτοῦν τὰ παιδιὰ σὰς καὶ σὰς λέγουν· τί εἶναι αὐτοὶ οἱ λίθοι;

ItN. 4,22 ἀναγγεῖλατε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν, ὅτι ἐπὶ ξηρὰς διέβη Ἰσραὴλ τὸν Ἰορδάνην τούτον,

ItN. 4,22 Σεῖς θὰ ἀναγγεῖλετε εἰς τὰ παιδιὰ σὰς, ὅτι ὡσὰν ἀπὸ ξηρὰν ἐπέρασαν οἱ Ἰσραηλίται τὸν Ἰορδάνην τούτον ποταμόν, Ἰησοῦς ἀποξηράναντος Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐκ τῶν ἔμπροσθεν αὐτῶν, μέχρις οὗ διέβησαν· καθάπερ ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἣν ἀπεξήρανε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔμπροσθεν ἡμῶν, ἕως παρήλθομεν,

ItN. 4,23 διότι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐξήρανε ἐνώπιόν μας τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου, μέχρις οὗτο διέβημεν αὐτόν ὅλοι. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν Κύριος ὁ Θεὸς μας ἔκαμεν, ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν ἀπεξήρανε ἐνώπιόν μας, ἕως οὗτο τὴν διέβημεν.

ItN. 4,24 ὅπως γνῶσι πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου ἰσχυρὰ ἐστὶ, καὶ ἵνα ὑμεῖς σέβησθε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐν παντὶ χρόνῳ.

ItN. 4,24 Καὶ ταῦτα, διὰ νὰ μάθουν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς οἰκουμένης, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου εἶναι ἰσχυρὰ, νὰ μάθετε δὲ καὶ σεῖς νὰ σέβεσθε πάντοτε Κύριον τὸν Θεὸν μας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

ItN. 5,1 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσαν οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀμοραίων, οἱ ἦσαν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Φοινίκης οἱ παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅτι ἀπεξήρανε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν τῷ

διαβαίνουν αυτούς, και ετάκησαν αυτών αι διάνοιαι και κατεπλάγησαν και ουκ ήν εν αυτοίς φρόνησις ουδεμία από προσώπου των υιών Ισραήλ.

ItN. 5,1 Οι βασιλείς των Αμορραίων, οι οποίοι ήσαν δυτικώς από τον Ιορδάνην ποταμόν, και οι βασιλείς της Φοινίκης, οι οποίοι κατοικούσαν πλησίον της Μεσογείου Θαλάσσης, όταν πληροφορήθησαν ότι Κυριος ο Θεός απεξήρανε τον Ιορδάνην ποταμόν ενώπιον των Ισραηλιτών, καθ' ον χρόνον τον διέβαιναν, έμειναν κατάπληκτοι, έλυωσαν οι καρδιές των από τον φόβον, τα έχασαν και έπεσαν εις πλήρη αμηχανίαν απέναντι των Ισραηλιτών.

ItN. 5,2 υπό δε τούτον τον καιρόν ειπέ Κύριος τώ Ιησοί· ποιήσον σεαυτώ μαχαίρας πετρίνας εκ πέτρας ακροτόμου και καθίσας περιέτεμε τους υιούς Ισραήλ εκ δευτέρου.

ItN. 5,2 Κατά τον καιρόν δε αυτών των μεγάλων τούτων γεγονότων ειπεν ο Κυριος στον Ιησούν· "κατασκεύασε πέτρινα μαχαίρια από λιθάρι αιχμηρό και κάθησε να κάμης περιτομήν στους Ισραηλίτας δια δεύτεραν φοράν".

ItN. 5,3 και εποίησεν Ιησούς μαχαίρας πετρίνας ακροτόμους και περιέτεμε τους υιούς Ισραήλ επί τού καλουμένου τόπου Βουνός των ακροβυστιών.

ItN. 5,3 Ο Ιησούς κατασκεύασε λίθινα αιχμηρά μαχαίρια και με αυτά περιέταμε τους Ισραηλίτας, στοποθεσίαν, που εκλήθη "Βουνός Ακροβυστιών".

ItN. 5,4 ον δε τρόπον περιεκάθαρεν Ιησούς τους υιούς Ισραήλ, όσοι ποτέ εγένοντο εν τή οδώ και όσοι ποτέ απερίτμητοι ήσαν των εξεληλυθότων εξ Αιγύπτου, πάντας τούτους περιέτεμεν Ιησούς·

ItN. 5,4 Αυτός δε ήτο ο τρόπος, με τον οποίον ο Ιησούς εκαθάρισε δια της περιτομής τους υιούς Ισραήλ. Οσοι είχαν γιεννηθή κατά την περιπλάνησιν των Ισραηλιτών εις την έρημον και όσοι άλλοι από τους εξελθόντας εκ της Αιγύπτου ήσαν απερίτμητοι, όλους αυτούς τους περιέταμεν ο Ιησούς του Ναυη.

ItN. 5,5 τεσσαράκοντα γάρ και δύο έτη ανέστραπται Ισραήλ εν τή ερήμω τή Μαβδαρίτιδι,

ItN. 5,5 Διότι επί τεσσαράκοντα δύο έτη οι Ισραηλίται περιεπλανώντο εις την Μαβδαρίτιδα έρημον, όπου δεν είχαν περιτμηθή.

ItN. 5,6 διό απερίτμητοι ήσαν οι πλείστοι αυτών των μαχίμων των εξεληλυθότων εκ γής Αιγύπτου οι απειθήσαντες των εντολών τού Θεού, οίς και διώρισε μη ιδείν αυτούς την γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν αυτών δούναι, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι.

ItN. 5,6 Δια τον λόγον αυτόν ήσαν απερίτμητοι οι πλείστοι από τους μαχίμους άνδρας, εκτός εκείνων, οι οποίοι είχαν απειθήσει εις τας εντολάς του Θεού και εναντίον των οποίων απεφάσισε και ώρισεν ο Θεός να μη ίδουν την γην της Επαγγελίας, την οποίαν ειχεν ορκισθή ο Κυριος στους προπάτοράς των να δώση, την γην την ρέουσαν γάλα και μέλι.

ItN. 5,7 αντι δε τούτων αντικατέστησε τους υιούς αυτών, ούς Ιησούς περιέτεμε, διά το αυτούς γεγεννησθαι κατά την οδόν απερίτμητους.

ItN. 5,7 Αντί δε τούτων, που ηπειθήσαν, έφερεν ο Θεός τους υιούς των, τους οποίους ο Ιησούς του Ναυη περιέταμε, διότι ούτοι είχαν γεννηθή κατά την διάρκειαν της περιπλανήσεως εις την έρημον και ειχαν μείνει απερίτμητοι.

ItN. 5,8 περιτμηθέντες δε ησυχίαν ειχον αυτοίθι καθήμενοι εν τή παρεμβολή, έως υγιάσθησαν.

ItN. 5,8 Ούτοι δε, μετά την περιτομήν των, εκάθησαν ήσυχοι στο στρατόπεδον, έως ότου εθεραπέυθη η πληγή και αποκατεστάθη η υγεία των.

ItN. 5,9 και ειπέ Κύριος τώ Ιησοί υιώ Ναυή· εν τή σήμερον ημέρα αφείλον τον ονειδισμόν Αιγύπτου αφ υμών. και εκάλεσε το όνομα τού τόπου εκείνου Γάλγαλα.

ItN. 5,9 Είπεν ο Κυριος στον Ιησούν, τον υιόν του Ναυη· "κατά την σημερινήν ημέρα αφήρεσα από σας το όνειδος της Αιγύπτου". δια τούτο και εκάλεσε το όνομα του τόπου εκείνου Γαλαλα (=αφαιρέσεις).

ItN. 5,10 Καί εποίησαν οι υιοί Ισραήλ το πάσχα τή τεσσαρεσκαίδεκάτη ημέρα τού μηνός αφ εσπέρας επί δυσμών Ιεριχώ εν τώ πέδω του Ιορδάνου εν τώ πεδίω

ItN. 5,10 Οι Ισραηλίται εώρτασαν το Πασχα την δεκάτην τετάρτην ημέραν του μηνός Νισάν κατά την δύσιν του ηλίου εις την πεδιάδα της Ιεριχούς, την εκτεινομένην δυτικώς του Ιορδάνου.

ItN. 5,11 και εφάγωσαν από τού σίτου της γής άζυμα και νέα.

ItN. 5,11 Εφαγαν δε οι Ισραηλίται άζυμον άρτον, τον οποίον παρεσκεύασαν από τον νέον σίτον της χώρας εκείνης.

ItN. 5,12 εν ταύτη τή ημέρα εξέλιπε το μάννα μετά το βεβρωκέναι αυτούς εκ τού σίτου της γής, και ουκέτι υπήρχε τοίς υιοίς Ισραήλ μάννα· εκαρπίσαντο δε την χώραν των Φοινίκων εν τώ ενιαυτώ εκείνω.

ItN. 5,12 Και κατά την ημέραν αυτήν, όταν εφαγαν οι Ισραηλίται σιτάρι από την χώραν εκείνην, εξέλιπε το μάννα. Δεν υπήρχε πλέον το μάννα δια τους Ισραηλίτας. Εκαρπύοντο αυτοί κατά το έτος εκείνο τα προϊόντα της χώρας των Φοινίκων, της περιοχής που ανήκεν εις την Ιεριχώ.

ItN. 5,13 Καί εγένετο ως ήν Ιησούς εν Ιεριχώ, και αναβλέψας τοίς οφθαλμοίς ειδεν άνθρωπον εστηκότα εναντίον αυτού, και η ρομφαία εσπασμένη εν τή χειρί αυτου. και προσελθών Ιησούς ειπεν αυτώ· ημέτερος εί ή των υπεναντίων;

ItN. 5,13 Συνέβη δε τότε και τούτο· Όταν ο Ιησούς ήτο πλησίον της Ιεριχούς, εσήκωσε τα μάτια του και ειδεν ένα άνδρα όρθιον ενώπιόν του, στο χέρι του οποίου υπήρχε γυμνή ρομφαία. Ο Ιησούς επλησίασεν αυτόν και του ειπεν· "ιδικός μας είσαι συ η μήπως είσαι από τους εχθρούς;"

ItN. 5,14 ο δε ειπεν αυτώ· εγώ αρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου νυνί παραγέγονα. και Ιησούς έπεσεν επί πρόσωπον επί την γήν και ειπεν αυτώ· δέσποτα, τι προστάσεις τώ σώ οικέτη;

ItN. 5,14 Εκείνος απήντησεν· "εγώ είμαι ο αρχιστράτηγος της δυνάμεως του Κυρίου· μόλις δε τώρα δα ήλθα εδώ". Ο Ιησούς έπεσε πρηγής κάτω εις την γην και ειπεν εις αυτόν· "Δεσπότα, τι διατάσεις εμέ τον δούλον σου;"

ItN. 5,15 και λέγει ο αρχιστράτηγος Κυρίου προς Ιησούν· λύσαι το υπόδημα εκ των ποδών σου· ο γάρ τόπος, εφ' ώ νύν έστηκες επ αυτου, άγιός εστι.

ItN. 5,15 Ο δε αρχιστράτηγος του Κυρίου απήντησε προς τον Ιησούν· "λύσε και αφάιρεσε το υπόδημα από τα πόδια σου, διότι ο τόπος, στον οποίον τώρα στέκεσαι, είναι άγιος".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

ItN. 6,1 Καί Ιεριχώ συγκεκλεισμένη και ωχυρωμένη, και ουδείς εξεπορεύετο εξ αυτης ουδέ εισεπορεύετο.

ItN. 6,1 Η Ιεριχώ ήτο οχυρωμένη και αι πύλαι αυτης κατάκλειστοι. Κανείς δεν εξήρχετο από αυτήν ουτε και εισήρχετο.

ItN. 6,2 και είπε Κύριος προς Ιησούν· ιδού εγώ παραδίδωμι υποχείριόν σοι την Ιεριχώ και τον βασιλέα αυτής τον εν αυτή, δυνατούς όντας εν ισχύϊ·

ItN. 6,2 Είπε δε ο Κυριος προς τον Ιησούν· “ιδού εγώ παραδίδω υπό την εξουσίαν σου την Ιεριχώ, τον εις αυτήν ευρισκόμενον βασιλέα της και όλους τους ισχυρούς της πόλεως.

ItN. 6,3 σύ δε περίστησον αυτή τους μαχίμους κύκλω,

ItN. 6,3 Συ τοποθέτησε κύκλω από αυτήν τους πολεμιστάς.

ItN. 6,4 και έσται ως αν σαλπίσητε τή σάλπιγγι, ανακραγέτω πάς ο λαός άμα·

ItN. 6,4 Όταν δε σαλπίσετε με τας ιεράς σάλπιγγας, ας κραυγάση όλος ο λαός συγχρόνως.

ItN. 6,5 και ανακραγόντων αυτών πεσείται αυτόματα τα τείχη της πόλεως, και εισελεύσεται πάς ο λαός ορμήσας έκαστος κατά πρόσωπον εις την πόλιν.

ItN. 6,5 Και καθ' ον χρόνον θα κραυγάσουν, θα πέσουν μόνα των τα τείχη της πόλεως και όλος ο λαός ορμητικώς θα εισέλθη εις την πόλιν, ο καθένας από το μέρος που ευρίσκεται απέναντί του”.

ItN. 6,6 και εισήλθεν Ιησούς ο του Ναυή προς τους ιερείς

ItN. 6,6 Μετέβη ο Ιησούς του Ναυή προς τους ιερείς

ItN. 6,7 και είπεν αυτοίς λέγων· παραγγείλατε τώ λαώ περιελθείν και κυκλώσαι την πόλιν, και οι μάχιμοι παραπορευέσθωσαν ενωπλισμένοι εναντίον Κυρίου·

ItN. 6,7 και είπε προς αυτούς· “παραγγείλατε στον λαόν να περιέλθη και κυκλώση την πόλιν, οι δε μάχιμοι ας πορευθούν ωπλισμένοι εμπρός από την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου.

ItN. 6,8 και επτά ιερείς έχοντες επτά σάλπιγγας ιεράς παρελθέτωσαν ωσαύτως εναντίον του Κυρίου και σημαινέτωσαν ευτόνως, και η κιβωτός της διαθήκης Κυρίου επακολουθείτω·

ItN. 6,8 Επτά ιερείς, κρατούντες τας επτά ιεράς σάλπιγγας, ας προπορευθούν επίσης ενώπιον της Κιβωτού του Κυρίου και ας σαλπίσουν με δύναμιν, η δε Κιβωτός της Διαθήκης του Κυρίου ας ακολουθή αυτούς.

ItN. 6,9 οι δε μάχιμοι παραπορευέσθωσαν έμπροσθεν και οι ιερείς οι ουραγούντες οπίσω της κιβωτού της διαθήκης Κυρίου πορευόμενοι σαλπίζοντες.

ItN. 6,9 Οι μάχιμοι άνδρες θα προπορεύονται από την Κιβωτόν, οι δε ιερείς, οι οποίοι θα ακολουθούν όπισθεν από την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, προχωρούντες θα σαλπίζουν”.

ItN. 6,10 τώ δε λαώ ενετείλατο Ιησούς λέγων· μη βοάτε, μηδέ ακουσάτω μηδείς την φωνήν υμών, έως αν ημέραν διαγγείλη αυτός αναβοήσαι, και τότε αναβοήσετε.

ItN. 6,10 Εις δε τον λαόν ο Ιησούς του Ναυή παρήγγειλε, λέγων· “μη κραυγάσετε· ούτε την φωνήν της ομιλίας σας να ακούση κανείς μέχρι της ημέρας, κατά την οποίαν εγώ ο ίδιος θα παραγγείλω εις σας να φωνάξετε· τότε θα φωνάξετε”.

ItN. 6,11 και περιελθούσα η κιβωτός της διαθήκης του Θεού ευθέως απήλθεν εις την παρεμβολήν και εκοιμήθη εκεί.

ItN. 6,11 Η Κιβωτός της Διαθήκης αφού με την συνοδείαν της περιήλθε τα τείχη της πόλεως, μετεφέρθη αμέσως στο στρατόπεδον και παρέμεινεν εκεί κατά την νύκτα.

ItN. 6,12 και τή ημέρα τή δευτέρα ανέστη Ιησούς το πρωϊ, και ήσαν οι ιερείς την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου,

ItN. 6,12 Ο Ιησούς κατά την δευτέραν ημέραν ηγέρθη πρωϊ. Οι ιερείς επήραν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου.

ItN. 6,13 και οι επτά ιερείς οι φέροντες τας σάλπιγγας τας επτά προεπορεύοντο εναντίον Κυρίου, και μετά ταύτα εισεπορεύοντο οι μάχιμοι και ο λοιπός όχλος όπισθεν της κιβωτού της διαθήκης Κυρίου· και οι ιερείς εσάλπισαν ταις σάλπιγγι, και ο λοιπός όχλος άπας περιεκύκλωσε την πόλιν εξάκις εγγύθεν

ItN. 6,13 Οι δε άλλοι επτά ιερείς, οι οποίοι είχαν τας επτά σάλπιγγας, επροπορεύοντο από την Κιβωτόν της Διαθήκης. Κατόπιν ηκολούθουν οι μάχιμοι όπισθεν από την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου και όλος ο άλλος λαός. Οι ιερείς εσάλπισαν με τας ιεράς σάλπιγγας και όλος ο άλλος λαός περιήλθεν εκ του πλησίον την πόλιν εξ φοράς,

ItN. 6,14 και απήλθε πάλιν εις την παρεμβολήν. ούτως εποιεί επί εξ ημέρας.

ItN. 6,14 και επέστρεψαν πάλιν στο στρατόπεδον. Ετσι έκαμαν επί εξ ημέρας.

ItN. 6,15 και τή ημέρα τή εβδόμη ανέστησαν όρθρου και περιήλθοσαν την πόλιν εν τή ημέρα εκείνη επτάκις·

ItN. 6,15 Κατά δε την εβδόμην ημέραν ηγέρθησαν πολύ πρωϊ και περιήλθαν την πόλιν επτά φορές κατά την ημέραν εκείνην.

ItN. 6,16 και εγένετο τή περιόδω τή εβδόμη εσάλπισαν οι ιερείς, και είπεν Ιησούς τοίς υιοίς Ισραήλ· κεκραάσατε, παρέδωκε γάρ Κύριος υμίν την πόλιν.

ItN. 6,16 Κατά τον έβδομον γύρον οι ιερείς εσάλπισαν, ο δε Ιησούς του Ναυή είπεν στους Ισραηλίτας· “κραυγάσατε, διότι ο Κυριος παρέδωκεν εις σας την πόλιν.

ItN. 6,17 και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστίν εν αυτή, Κυριώ Σαβαώθ· πλην αάβ την πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστίν εν τώ οικω αυτής.

ItN. 6,17 Αυτή η πόλις και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν θα είναι αφιέρωμα προς τον Κυριον Σαβαώθ, πλην της Ραάβ της πόρνης. Αυτήν και όσους άλλους εύρετε εις την οικίαν της, θα ασφαλίσετε και θα περιποιηθήτε.

ItN. 6,18 αλλά υμείς φυλάξεσθε σφόδρα από τού αναθέματος, μήποτε ενθυμηθέντες υμείς αυτοί λάβητε από τού αναθέματος και ποιήσητε την παρεμβολήν των υιών Ισραήλ ανάθεμα και εκτρίψητε ημάς·

ItN. 6,18 Σεις όμως προσέξατε πολύ και φυλαχθήτε από το ανάθεμα της πόλεως αυτής, μήπως τυχόν επιθυμήσετε και λάβετε κάτι από όσα θα είναι αφιερωμένα εις τυν Κυριον· και κάμετε ανάθεμα το στρατόπεδον των Ισραηλιτών και γίνετε αιτία να καταστραφώμεν.

ItN. 6,19 και πάν αργύριον ή χρυσίον ή χαλκός ή σίδηρος άγιον έσται τώ Κυριώ, εις θησαυρόν Κυρίου εισενεχθήσεται.

ItN. 6,19 Δηλαδή όλος ο άργυρος και ο χρυσός και ο χαλκός και ο σίδηρος της πόλεως θα αφιερωθούν στον Κυριον· θα ενταχθούν στον θησαυρόν του Κυρίου”.

ItN. 6,20 και εσάλπισαν ταις σάλπιγγιν οι ιερείς· ως δε ήκουσεν ο λαός των σαλπίγγων, ηλάλαξε πάς ο λαός άμα αλαλαγμού μεγάλω και ισχυρώ και έπεσεν άπαν το τείχος κύκλω, και ανέβη πάς ο λαός εις την πόλιν.

ItN. 6,20 Οι ιερείς εσάλπισαν με τας ιεράς σάλπιγγας. Μολις δε ο λαός ήκουσε τον ήχον των σαλπίγγων όλος μαζί εκραύγασε με αλαλαγμόν μεγάλον και ισχυρόν, και τότε όλα τα τείχη κύκλω από την Ιεριχώ έπεσαν, και όλος ο Ισραηλιτικός λαός εισήλθεν ορμητικώς εις την πόλιν.

ItN. 6,21 και ανεθεμάτισεν αυτήν Ιησούς και όσα ήν εν τή πόλει από ανδρός και έως γυναικός, από νεανίσκου και έως πρεσβύτου και έως μόσχου και υποζυγίου, εν στόματι ρομφαίας.

ItN. 6,21 Ο Ιησούς του Ναυή ανεθεμάτισε την πόλιν και παρέδωσεν εις στόμα μαχαίρας όλα όσα εξούσαν εις αυτήν, από ανδρός έως γυναικός, από μικρού έως μεγάλου και από μόσχου έως όνου.

ItN. 6,22 και τοίς δυσί νεανίσκοις τοίς κατασκοπεύσασιν είπεν Ιησούς· εισέλθατε εις την οικίαν της γυναικός και εξαγάγετε αυτήν εκείθεν και όσα εστίν αυτή.

ItN. 6,22 Είπε δε στους δύο νεαρούς κατασκόπους· “πηγαίνετε εις την οικίαν της Ραάβ και βγάλετε αυτήν από εκεί και όλους όσους ευρίσκονται μαζί της”.

ItN. 6,23 και εισήλθον οι δύο νεανίσκοι οι κατασκοπεύσαντες την πόλιν εις την οικίαν της γυναικός και εξηγάγασαν αάβ την πόρνην και τον πατέρα αυτής και την μητέρα αυτής και τους αδελφούς αυτής και την συγγένειαν αυτής και πάντα, όσα ήν αυτή, και κατέστησαν αυτήν έξω της παρεμβολής Ισραήλ.

ItN. 6,23 Οι δύο νεαροί, οι οποίοι είχαν κατασκοπεύσει προηγουμένως την πόλιν, εισήλθον εις την οικίαν Ραάβ της πόρνης, έβγαλαν αυτήν και τον πατέρα της και την μητέρα της και τους αδελφούς της, τους συγγενείς της και όσα πράγματα υπήρχον εκεί, και εγκατέστησαν αυτήν και τους ιδικούς της έξω από το στρατόπεδον των Ισραηλιτών.

ItN. 6,24 και η πόλις ενεπρόθησεν εν πυρισμώ σύν πάσι τοίς εν αυτή, πλήν αργυρίου και χρυσίου και χαλκού και σιδήρου έδωκαν εις θησαυρόν Κυρίου εισενεχθήναι.

ItN. 6,24 Η δε πόλις επυρπολήθη μαζί με όλα όσα υπήρχον εντός αυτής, πλην του αργύρου, του χρυσού, του χαλκού και του σιδήρου, τα οποία οι Ισραηλίται παρέδωσαν, δια να κατατεθούν ως θησαυρός του Κυρίου.

ItN. 6,25 και αάβ την πόρνην και πάντα τον οίκον αυτής τον πατρικόν εξώγησεν Ιησούς, και κατώκησεν εν τώ Ισραήλ έως της σήμερον ημέρας, διότι έκρουσε τους κατασκοπεύσαντας, ούς απέστειλεν Ιησούς κατασκοπεύσαι την Ιερικώ.

ItN. 6,25 Την Ραάβ όμως την πόρνην και όλην την πατρικήν της οικογένειαν διετήρησεν εν ζωή ο Ιησούς του Ναυή και εγκατέστησεν αυτούς μεταξύ του ισραηλιτικού λαού μέχρι της ημέρας που γραφόνται αυτά. Και τούτο, διότι αυτή έκρουσε και έσωσε τους κατασκόπους, τους οποίους είχαν αποστείλει ο Ιησούς του Ναυη, δια να κατασκοπεύσουν την πόλιν.

ItN. 6,26 και ώρκισεν Ιησούς εν τή ημέρα εκείνη εναντίον Κυρίου λέγων· επικατάρατος ο άνθρωπος, ός οικοδομήσει την πόλιν εκείνην· εν τώ προωτοτόκω αυτού θεμελιώσει αυτήν και εν τώ ελαχίστω αυτού επιστήσει τας πύλας αυτής. και ούτως εποίησεν Οζάν ο εκ Βαιθήλ εν τώ Αβιρών τώ προωτοτόκω εθεμελίωσεν αυτήν και εν τώ ελαχίστω διασωθέντι επέστησε τας πύλας αυτής.

ItN. 6,26 Ορκον δε αναθέματος έκαμεν ο Ιησούς του Ναυή κατά την ημέραν εκείνην ενώπιον του Κυρίου και είπε·

“Κατηραμένος θα είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα ανοικοδομήσει και θα οχυρώσει την πόλιν αυτήν. Αν τολμήσει να κάμη κάτι τέτοιο, νεκρόν θα θέσει ως θεμέλιον της πόλεως τον πρωτότοκον υιόν του και με το νεκρόν σώμα του μικροτέρου υιού του θα στήσει τας πύλας αυτής”. Αυτό έκαμε αλλά και αυτό έπαθε ο Οζάς, ο εκ της Βαιθήλ. Αυτός δια του Αβιρών, του πρωτοτόκου υιού του, εθεμελίωσε την πόλιν και με το μικρό του παιδι που τον είχε απομείνει έστησε τας πύλας αυτής.

ItN. 6,27 και ήν Κύριος μετά Ιησού, και ήν το όνομα αυτού κατά πάσαν την γήν.

ItN. 6,27 Ο δε Κυριος ήτο μετά του Ιησού, του οποίου το όνομα έγινε και έμεινε γνωστόν και θαυμαστόν εις όλην την χώραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

ItN. 7,1 Καί επλημμέλησαν οι υιοί Ισραήλ πλημμέλειαν μεγάλην και ενοσφίσαντο από τού αναθέματος· και έλαβεν Αχαρ υιός Χαρμί υιού Ζαμβρί υιού Ζαρά εκ της φυλής Ιούδα από τού αναθέματος· και εθυμώθη Κύριος οργή τοίς υιοίς Ισραήλ.

ItN. 7,1 Οι Ισραηλίται όμως περιέπεσαν εις μεγάλο παράπτωμα, διότι κάποιος από αυτούς επήγε και εκράτησε δια τον εαυτόν του από τα αφιερωμένα στον Κυριον λάφυρα της Ιερικούς. Ο Αχαρ δηλαδή, υιός του Χαρμί, ο οποίος ο υιός του Ζαμβρί, υιού του Ζαρά, από την φυλήν του Ιούδα, εκράτησεν από τα αφιερωθέντα στον Κυριον. Και ωργίσθη ο Κυριος οργήν μεγάλην εναντίον όλων των Ισραηλιτών και η οργή του εξεδηλώθη κατά τον ακόλουθον τρόπον.

ItN. 7,2 και απέστειλεν Ιησούς άνδρας εις Γαί, ή εστι κατά Βαιθήλ, λέγων· κατασκέψασθε την Γαί·

ItN. 7,2 Ο Ιησούς έστειλεν άνδρας εις την Γαι, η οποία ευρίσκεται απέναντι από την Βαιθήλ, λέγων· “κατασκοπεύσατε την πόλιν Γαι”.

ItN. 7,3 και ανέβησαν οι άνδρες και κατεσκέψαντο την Γαί. και ανέστρεψαν προς Ιησούν και είπαν προς αυτόν· μη αναβήτω πάς ο λαός, αλλ ωσει δισχίλιοι ή τρισχίλιοι άνδρες αναβήτωσαν και εκπολιορκησάτωσαν την πόλιν· μη αναγάγης εκεί τον λαόν άπαντα, ολίγοι γάρ εισι.

ItN. 7,3 Οι άνδρες αυτοί ανήλθον εις την περιοχήν της Γαι, παρετήρησαν την πόλιν, και επέστρεψαν και είπον στον Ιησούν· “Ας μη αναβή όλος ο στρατός, αλλά μόνον δύο έως τρεις χιλιάδες και ας πολιορκήσουν την πόλιν. Μη οδηγήσης εκεί όλον τον στρατόν, διότι οι κάτοικοι της πόλεως είναι ολίγοι”.

ItN. 7,4 και ανέβησαν ωσει τρισχίλιοι άνδρες και έφυγον από προσώπου ανδρών Γαί.

ItN. 7,4 Ανέβησαν πράγματι τρεις περίπου χιλιάδες άνδρες, οι οποίοι όμως καθώς αντίκρουσαν τους άνδρας της Γαι, ετράπησαν εις φυγήν.

ItN. 7,5 και απέκτειναν απ αυτών άνδρες Γαί εις τριακονταέξ άνδρας και κατεδίωξαν αυτούς από της πύλης και συνέτριψαν αυτούς από τού καταφερούς· και επτοήθη η καρδια τού λαού και εγένετο ώσπερ ύδωρ.

ItN. 7,5 Οι δε άνδρες της Γαι εφόνευσαν τριανταέξ από τους Ισραηλίτας, τους δε άλλους τους κατεδίωξαν από την πύλην της πόλεως μέχρι κάποιας καταφρερείας, όπου και τους συνέτριψαν. Ο λαός κατελήφθη από πανικόν και η καρδια του έγινε, ωσαν το νερό.

ItN. 7,6 και διέρηξεν Ιησούς τα ιμάτια αυτού, και έπεσεν Ιησούς επί την γήν επί πρόσωπον εναντίον Κυρίου έως εσπέρας, αυτός και οι πρεσβύτεροι Ισραήλ, και επεβάλοντο χούν επί τας κεφαλάς αυτών.

ItN. 7,6 Εσχισε τα ιμάτιά του από την λύπην του ο Ιησούς του Ναυη, έπεσε πρηγής κάτω εις την γην ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου μέχρις εσπέρας και μαζί με αυτόν οι πρεσβύτεροι του λαού. Ερριψαν χώμα εις τα κεφάλια των, δια να εκφράσουν την φοβεράν λύπην, που τους κατέλαβεν.

ItN. 7,7 και είπεν Ιησούς· δέομαι Κύριε· ινατί διεβίβασεν ο παίς σου τον λαόν τούτον τον Ιορδάνην παραδούναι αυτόν τώ Αμοραίω απολέσαι ημάς· και ει κατεμείναμεν και κατωκίσθημεν παρά τον Ιορδάνην.

ItN. 7,7 Ο Ιησούς του Ναυή προσυχηθή και είπε: "σε ικετεύω, Κυριε, φανέρωσε μου, διατί διεπεραίωσα εγώ ο δούλος σου τον λαόν τούτον από τον Ιορδάνην ποταμόν; Μηπως δια να παραδώσης αυτόν στους Αμορραίους και εκείνοι να μας καταστρέψουν; Είθε να εμέναμεν μονίμως και να κατοικούσαμεν εις τας πέραν του Ιορδάνου περιοχάς.

ItN. 7,8 και τι ερώ, επει μετέβαλεν Ισραήλ αυχένα απέναντι τού εχθρού αυτού;

ItN. 7,8 Τι θα σκεφθώ και τι θα είπω εγώ τώρα, που βλέπω ότι οι Ισραηλίται έστρεψαν τα νώτα στους εχθρούς των; Τρομεροί κίνδυνοι μας απειλούν.

ItN. 7,9 και ακούσας ο Χαναναίος και πάντες οι κατοικούντες την γήν περικυκλώσουσιν ημάς και εκτρίψουσιν ημάς από της γής· και τι ποιήσεις το όνομά σου το μέγα;

ItN. 7,9 Διότι όταν πληροφορηθούν το γεγονός οι Χαναναίοι και όλοι οι άλλοι κάτοικοι της χώρας, θα μας περικυκλώσουν και θα μας εξολοθρεύσουν. Και τι θα πράξης τότε δια το μέγα και Ενδοξον Ονομά Σου;"

ItN. 7,10 και είπε Κύριος προς Ιησούν· ανάστηθι, ινατί τούτο σύ πέπτωκας επί πρόσωπόν σου;

ItN. 7,10 Είπε δε ο Κυριος προς τον Ιησούν· "σήκω· διατί συ έπεσες πρηνης και καταπτοημένος κάτω εις την γην;

ItN. 7,11 ημάρτηκεν ο λαός και παρέβη την διαθήκην, ήν διεθέμην προς αυτούς, και κλέψαντες από τού αναθέματος ενέβαλον εις τα σκεύη αυτών.

ItN. 7,11 Ο λαός ημάρτησε και παρέβη την εντολήν, την οποίαν έδωκα προς αυτούς. Εκλειψαν από τα αφιερωμένα εις εμέ και τα έκρυψαν εις τας αποσκευάς των.

ItN. 7,12 και ου μη δύνωνται οι υιοί Ισραήλ υποστήναι κατά πρόσωπον των εχθρών αυτών· αυχένα επιστρέψουσιν έναντι των εχθρών αυτών, ότι εγενήθησαν ανάθεμα· ου προσθήσω έτι είναι μεθ υμών, εάν μη εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.

ItN. 7,12 Δια τούτο οι Ισραηλίται δεν ημπορούν να αντικρούσουν και αντισταθούν ενώπιον των εχθρών των. Θα στρέψουν τα νώτα και θα τρέπωνται εις φυγήν ενώπιον των εχθρών των, διότι έγιναν οι ίδιοι αναθεματισμένοι. Δεν θα μείνω πλέον μαζί σας, εάν δεν βγάλετε από ανάμεσά σας εκείνον, που διέπραξε το ανάθεμα.

ItN. 7,13 αναστάς αγίασον τον λαόν και ειπόν αγιασθήναι εις αύριον· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· το ανάθεμά εστιν εν υμίν, ου δυνήσεσθε αντιστήναι απέναντι των εχθρών υμών, έως αν εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.

ItN. 7,13 Σηκω λοιπόν να αγιάσης τον λαόν· διάταξε αυτούς να αγιασθούν και απαλλαγούν από τον ένοχον εντός της αύριον. Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Εκείνος που διέπραξε το ανάθεμα ευρίσκεται μεταξύ σας και δια τούτο δεν είναι δυνατόν να αντισταθήτε κατά των εχθρών σας, έως ότου βγάλετε τον αναθεματισμένον από ανάμεσά σας.

ItN. 7,14 και συναχθήσεσθε πάντες το πρωϊ κατά φυλάς, και έσται η φυλή, ήν αν δείξη Κύριος, προσάξετε κατά δήμους· και τον δήμον, ον εάν δείξη Κύριος, προσάξετε κατ οίκον· και τον οίκον, ον εάν δείξη Κύριος, προσάξετε κατ άνδρα·

ItN. 7,14 Αύριον το πρωϊ θα συναχθήτε όλοι κατά φυλάς. Του ενόχου δε την φυλήν, την οποίαν θα αποκαλύψη ο Κυριος, θα την οδηγήσετε κατά τους δήμους αυτής. Τον δήμον στον οποίον θα ανήκη ο ένοχος, θα τον παρουσιάσετε κατά οικογενείας· και την οικογένειαν, που θα φανερώση ο Κυριος, θα την οδηγήσετε κατ' άνδρα.

ItN. 7,15 και ός αν ενδείξηθί, κατακαυθήσεται εν πυρι και πάντα, όσα εστιν αυτώ, ότι παρέβη την διαθήκην Κυρίου και εποίησεν ανόμημα εν Ισραήλ.

ItN. 7,15 Εκείνον, ο οποίος θα καταδειχθή από τον Κυριον ως ένοχος, θα τον παραδώσετε στο πυρ αυτόν και όλα τα υπάρχοντά του, διότι παρέβη την εντολήν του Κυρίου και διέπραξε παρανομίαν μεταξύ του ισραηλιτικού λαού".

ItN. 7,16 και ώρθρισεν Ιησούς και προσήγαγε τον λαόν κατά φυλάς, και ενεδείχθη η φυλή Ιούδα·

ItN. 7,16 Ο Ιησούς ηγέρθη πρωϊ και διέταξεν τον λαόν να παρουσιασθή κατά φυλάς. Ως ένοχος εδείχθη από τον Κυριον η φυλή του Ιούδα.

ItN. 7,17 και προσήχθη κατά δήμους, και ενεδείχθη δήμος Ζαραϊ·

ItN. 7,17 Η φυλή αυτή παρουσιάσθη κατά δήμους και υπεδείχθη ένοχος ο δήμος Ζαραϊ.

ItN. 7,18 και προσήχθη κατ άνδρα, και ενεδείχθη Αχαρ υιός Ζαμβρί υιού Ζαρά.

ItN. 7,18 Παρουσιάσθη ο δήμος αυτός κατ' άνδρα και υπεδείχθη ένοχος ο Αχαρ, υιός του Ζαμβρί, υιού του Ζαρά.

ItN. 7,19 και είπεν Ιησούς τώ Αχαρ· δός δόξαν σήμερον τώ Κυρίω Θεώ Ισραήλ και δός την εξομολόγησιν και ανάγγελόν μοι τι εποίησας και μη κρύψης απ εμού.

ItN. 7,19 Είπε δε ο Ιησούς στον Αχαρ· "δόξασε σήμερον τον Θεόν, ομολόγησε και ανάγγειλον τι έπραξες και μη μου κρύψης τίποτε".

ItN. 7,20 και απεκρίθη Αχαρ τώ Ιησοϊ και είπεν· αληθώς ήμαρτον εναντίον Κυρίου τού Θεού Ισραήλ· ούτως και ούτως εποίησα·

ItN. 7,20 Απεκρίθη ο Αχαρ στον Ιησούν και είπεν· "αληθώς ημάρτησα ενώπιον Κυρίου του Θεού Ισραήλ. Ετσι και έτσι έκαμα.

ItN. 7,21 είδον εν τή προνομή ψιλήν ποικίλην καλήν και διακόσια δίδραχμα αργυρίου και γλώσσαν μίαν χρυσήν πενήτηκοντα διδράχμων και ενθυμηθείς αυτών έλαβον, και ιδού αυτά εγκέκρυπται εν τή σκηνή μου και το αργύριον κέκρυπται υποκάτω αυτών.

ItN. 7,21 Είδα μεταξύ των λαφύρων ωραιάν πολύχρωμον στολήν, διακόσια δίδραχμα αργυρίου και μίαν ράβδον χρυσήν ομοίαν προς γλώσσαν αξίας πενήτηκοντα διδράχμων, επεθύμησα αυτά και τα επήρα. Ιδού όλα αυτά είναι κρυμμένα εις την σκηνήν μου και κάτω από αυτά τα αργυρά δίδραχμα".

ItN. 7,22 και απέστειλεν Ιησούς αγγέλους, και έδραμον εις την σκηνήν εις την παρεμβολήν· και ταύτα ήν κεκρυμμένα εις την σκηνήν αυτου, και το αργύριον υποκάτω αυτών.

ItN. 7,22 Εστειλεν ο Ιησούς απεσταλμένους, οι οποίοι έσπευσαν εις την σκηνήν, που ευρίσκετο στο στρατόπεδον. Και είδον ότι πράγματι τα αντικείμενα αυτά ήσαν κρυμμένα εις την σκηνήν του Αχαρ και τα αργυρά δίδραχμα κάτω από αυτά.

ItN. 7,23 και εξήνεγκαν αυτά εκ της σκηνης και ήνεγκαν προς Ιησούν και τους πρεσβυτέρους Ισραήλ, και έθηκαν αυτά έναντι Κυρίου.

ItN. 7,23 Τα έβγαλαν από την σκηνήν, τα έφεραν στον Ιησούν και τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ και τα απέθεσαν ενώπιον της Σκηνης του Ματθουριου.

ItN. 7,24 και έλαβεν Ιησούς τον Αχαρ υιόν Ζαρά και ανήγαγεν αυτόν εις φάραγγα Αχώρ και τους υιούς αυτου και τας θυγατέρας αυτου και τους μόσχους αυτου και τα υποζύγια αυτου και πάντα τα πρόβατα αυτου και την σκηνήν αυτου και πάντα τα υπάρχοντα αυτου, και πάς ο λαός μετ αυτου· και ανήγαγεν αυτούς εις Εμεκαχώρ.

ItN. 7,24 Επήγε τότε ο Ιησούς τον Αχαρ, τον υιόν του Ζαρά, και τον ωδήγησεν εις την φάραγγα Αχώρ, αυτόν και τα παιδιά του και τας θυγατέρας του και τα μοσχάρια του, τα υποζύγια του και όλα τα πρόβατά του, την σκηνήν και όλα τα υπάρχοντά του. Μαζή δε με αυτόν επορεύθη και όλος ο λαός. Ωδήγησε δε αυτούς ο Ιησούς του Ναυή εις την κοιλάδα του Αχώρ.

ItN. 7,25 και είπεν Ιησούς τώ Άχαρ· τι ωλόθρευσας ημάς· εξολοθρεύσαι σε Κύριος καθά και σήμερον. και ελιθοβόλησαν αυτόν λίθοις πάς Ισραήλ.

ItN. 7,25 Εκεί δε είπεν ο Ιησούς του Ναυή στον Αχαρ· “διατί μας κατέστρεψες; Έτσι και σε σήμερον θα καταστρέψη ο Θεός”. Και όλοι οι Ισραηλίται ελιθοβόλησαν αυτόν και τον εφόνευσαν με τους λίθους.

ItN. 7,26 και επέστησαν αυτά σωρόν λίθων μέγαν. και επαύσατο Κύριος τού θυμού της οργής· διά τούτο επωνόμασεν αυτό Εμεκαχώρ έως της ημέρας ταύτης.

ItN. 7,26 Εμάζεψαν δε και έστησαν μεγάλον σωρόν λίθων επάνω στο πτώμα του. Έτσι δε κατέπαυσεν η οργή του Κυρίου εναντίον του λαού. Δια τούτο ο τόπος εκείνος ωνομάσθη μέχρι της σήμερον Εμέκ Αχώρ, δηλαδή κοιλάς του Αχώρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

ItN. 8,1 Καί είπε Κύριος προς Ιησοούν· μη φοβηθής μηδέ δειλιάσης, λάβε μετά σου πάντας τους άνδρας τους πολεμιστάς και αναστάς ανάβηθι εις Γαί· ιδού δέδωκα εις τας χειράς σου τον βασιλέα Γαί και την γήν αυτού.

ItN. 8,1 Είπεν ο Κυριος προς τον Ιησοούν· “μη φοβηθής, ούτε και να δειλιάσης. Παρε μαζή σου όλους τους πολεμιστάς άνδρας και ξεκίνα, δια να αναβής εις την Γαι. Ιδού έχω παραδώσει εις τα χέρια σου τον βασιλέα της Γαι και την χώραν του.

ItN. 8,2 και ποιήσεις την Γαί ον τρόπον εποίησας την Ιεριχώ και τον βασιλέα αυτής, και την προνομήν των κτηνών προνομεύσεις σεαυτώ. κατάστησον δε σεαυτώ ενέδρα τή πόλει εις τα οπίσω.

ItN. 8,2 Θα κάμης εναντίον της Γαι, οτι εναντίον της Ιεριχούς και του βασιλέως αυτής. Από τα λάφυρα μόνον τα ζώα θα πάρης δια τον εαυτόν σου. Πισω από την πόλιν να στήσης ενέδραν”.

ItN. 8,3 και ανέστη Ιησούς και πάς ο λαός ο πολεμιστής ώστε αναβήναι εις Γαί. επέλεξε δε Ιησούς τριάκοντα χιλιάδας ανδρών δυνατούς εν ισχύϊ και απέστειλεν αυτούς νυκτός.

ItN. 8,3 Εσηκώθη και ητοιμάσθη ο Ιησούς και όλοι οι μάχιμοι άνδρες με αυτόν, δια να αναβούν εις την Γαι. Εξέλεξε δε ο Ιησούς τριάκοντα χιλιάδας γενναίους άνδρας, τους έστειλε κατά την νύκτα,

ItN. 8,4 και ενετείλατο αυτοίς λέγων· υμείς ενεδρεύσατε οπίσω της πόλεως· μη μακράν γίνεσθε από της πόλεως και έσεσθε πάντες έτοιμοι.

ItN. 8,4 και διέταξεν αυτούς λέγων· “σεις θα στήσετε ενέδραν πίσω από την πόλιν, οχι όμως μακράν από αυτήν, και να είσθε όλοι έτοιμοι.

ItN. 8,5 και εγώ και πάντες οι μετ εμού προσάξομεν προς την πόλιν, και έσται ως αν εξέλθωσιν οι κατοικούντες Γαί εις συνάντησιν ημίν, καθάπερ και πρώην, και φευξόμεθα από προσώπου αυτών.

ItN. 8,5 Εγώ δε και όλοι οι άνδρες, που θα είναι μαζή μου, θα πλησιάσωμεν εις την πόλιν. Όταν δε οι κάτοικοι της Γαι εξέλθουν εναντίον μας, όπως έκαμαν και προηγουμένως, ημείς θα προσποιηθώμεν ότι τρεπόμεθα εις φυγήν από εμπρός των.

ItN. 8,6 και ως αν εξέλθωσιν οπίσω ημών, αποσπάσομεν αυτούς από της πόλεως, και ερούσι· φεύγουσιν ούτοι από προσώπου ημών, ον τρόπον και εμπροσθεν.

ItN. 8,6 Όταν δε εκείνοι εξέλθουν από την πόλιν, δια να μας καταδιώξουν, ημείς θα τους παρασύρωμεν φεύγοντες μακράν από την πόλιν και εκείνοι θα λέγουν· φεύγουν αυτοί από εμπρός μας, όπως και την προηγουμένην φοράν. Ας τους καταδιώξωμεν.

ItN. 8,7 υμείς δε εξαναστήσεσθε εκ της ενέδρας και πορευέσεσθε εις την πόλιν.

ItN. 8,7 Σεις τότε θα σηκωθήτε από την ενέδραν σας και θα εισέλθετε εις την πόλιν.

ItN. 8,8 κατά το ρήμα τούτο ποιήσετε· ιδού εντέταλμαι υμίν.

ItN. 8,8 Όπως σας είπα, έτσι θα κάμετε. Ιδού τι σας διατάσσω”.

ItN. 8,9 και απέστειλεν αυτούς Ιησούς, και επορεύθησαν εις την ενέδραν και ενεκάθισαν ανά μέσον Βαιθήλ και ανά μέσον Γαί, από θαλάσσης της Γαί.

ItN. 8,9 Ο Ιησούς απέστειλεν αυτούς και εκείνοι επορεύθησαν να στήσουν την ενέδραν. Εκρύβησαν μεταξύ των πόλεων Βαιθήλ και Γαι, προς δυσμάς της Γαι.

ItN. 8,10 και ορθρίσας Ιησούς το πρωϊ επεσκέψατο τον λαόν· και ανέβησαν αυτός και οι πρεσβύτεροι κατά πρόσωπον τού λαού επί Γαί.

ItN. 8,10 Ο Ιησούς ηγέρθη λίαν πρωϊ και επεθεώρησε τον λαόν. Έπειτα δε αυτός και οι πρεσβύτεροι προπορευόμενοι του στρατού εβάδισαν κατά της πόλεως Γαι.

ItN. 8,11 και πάς ο λαός ο πολεμιστής μετ αυτού ανέβησαν και πορευόμενοι ήλθον εξεναντίας της πόλεως από ανατολών,

ItN. 8,11 Όλος δε ο μάχιμος ισραηλιτικός λαός ανέβαινε μαζή του. Πορευόμενοι δε ήλθον απέναντι της πόλεως Γαι από το ανατολικόν μέρος.

ItN. 8,12 και τα ενέδρα της πόλεως από θαλάσσης.

ItN. 8,12 Η ενέδρα ευρίσκετο δυτικώς της πόλεως.

ItN. 8,14 και εγένετο ως είδε βασιλεύς Γαί, έσπευσε και εξήλθεν εις συνάντησιν αυτοίς επ ευθείας εις τον πόλεμον, αυτός και πάς ο λαός ο μετ αυτού. και αυτός ουκ ήδει ότι ενέδρα αυτώ εστιν οπίσω της πόλεως.

ItN. 8,14 Όταν ο βασιλεύς της Γαι είδε τον στρατόν του Ισραήλ έσπευσε και εξήλθεν από την πόλιν, δια να επιτεθή εναντίον των κατ' ευθείαν, χωρίς να ασφαλίση τα νώτα του, αυτός και όλος ο λαός που ευρίσκετο μαζή του. Δεν εγνώριζε δε ότι πίσω από την πόλιν είχε στήθη ενέδρα εναντίον του.

ItN. 8,15 και είδε και ανεχώρησεν Ιησούς και Ισραήλ από προσώπου αυτών.

ItN. 8,15 Ο Ιησούς και οι Ισραηλίται πολεμισταί, όταν είδαν εξερχομένους αυτούς, έφυγαν απ' αυτούς, τραπέντες τάχα εις φυγήν.

ItN. 8,16 και κατεδίωξαν οπίσω των υιών Ισραήλ και αυτοί απέστησαν από της πόλεως·

ItN. 8,16 Εκείνοι κατεδίωξαν τους Ισραηλίτας και έτσι απεμακρύνθησαν από την πόλιν.

ItN. 8,17 ου κατελείφθη ουδείς εν τή Γαί, ός ου κατεδίωξεν οπίσω Ισραήλ· και κατέλιπον την πόλιν ηνεωγμένην και κατεδίωξαν οπίσω Ισραήλ.

ItN. 8,17 Κανείς δεν έμεινεν εις την Γαι, ο οποίος να μη εξήλθεν εις καταδίωξιν των Ισραηλιτών. Εγκατέλειψαν την πόλιν ανοικτήν και αφρούρητον και κατεδίωξαν τους Ισραηλίτας.

ItN. 8,18 και ειπε Κύριος προς Ιησούν· έκτεινον την χείρά σου εν τώ γαισώ τώ εν τή χειρί σου επί την πόλιν, εις γάρ τας χείράς σου παραδέδωκα αυτήν, και τα ένεδρα εξαναστήσονται εν τάχει εκ τού τόπου αυτών. και εξέτεινεν Ιησούς την χείρα αυτού, τον γαισόν, επί την πόλιν,

ItN. 8,18 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Ιησούν· “ύψωσε το χέρι σου και τον κοντόν που κρατάς προς το μέρος της πόλεως, διότι παρέδωκα αυτήν εις τα χέρια σου, και οι ενεδρευόντες στρατιώται θα εγερθούν αμέσως από τον τόπον των και θα ορμήσουν”. Υψωσεν ο Ιησούς το χέρι του και τον κοντόν προς την κατεύθυνσιν της πόλεως.

ItN. 8,19 και τα ένεδρα εξανέστησαν εν τάχει εκ τού τόπου αυτών και εξήλθοσαν, ότε εξέτεινε την χείρα, και εισήλθοσαν επί την πόλιν και κατελάβοντο αυτήν και σπεύσαντες ενέπρησαν την πόλιν εν πυρί.

ItN. 8,19 Οι ενεδρευόντες τότε Ισραηλίται εσηκώθησαν από τον τόπον της ενέδρας των αμέσως μόλις ύψωσε το χέρι του ο Ιησούς, εισήλθον εις την πόλιν, την κατέλαβον και την παρέδωσαν αμέσως στο πυρ.

ItN. 8,20 και περιβλέψαντες οι κάτοικοι Γαί εις τα οπίσω αυτών και εθεώρουν καπνόν αναβαίνοντα εκ της πόλεως εις τον ουρανόν· και ουκ έτι είχαν που φύγωσιν ώδε ή ώδε.

ItN. 8,20 Οι κάτοικοι της Γαι όταν έστρεψαν τα βλέματά των προς τα οπίσω, είδον έντρομοι καπνόν να ανεβαίνει από την πόλιν των στον ουρανόν. Και δεν είχαν πλέον που να φύγουν από έδω η από εκεί.

ItN. 8,21 και Ιησούς και πάς Ισραήλ είδον ότι έλαβον τα ένεδρα την πόλιν και ότι ανέβη ο καπνός της πόλεως εις τον ουρανόν, και μεταβαλόμενοι επάταξαν τους άνδρας της Γαί.

ItN. 8,21 Ο Ιησούς και όλος ο στρατός του Ισραήλ είδον ότι κατέλαβον την πόλιν οι ενεδρευόντες και ότι ο καπνός από την καιομένην πόλιν ανέβαινεν στον ουρανόν. Εκαμαν μεταβολήν και επετέθησαν εναντίον των ανδρών της Γαι.

ItN. 8,22 και ούτοι εξήλθοσαν εκ της πόλεως εις συνάντησιν και εγενήθησαν ανά μέσον της παρεμβολής, ούτοι εντεύθεν και ούτοι εντεύθεν· και επάταξαν αυτούς έως τού μη καταλειφθήναι αυτών σεσωσμένον και διαπεφευγότα.

ItN. 8,22 Οι ενεδρευόντες δε, που κατέλαβον την πόλιν, εξήλθαν από αυτήν εις συνάντησιν των εχθρών και έτσι οι κάτοικοι της Γαι ευρέθησαν ανάμεσα στους δύο στρατούς του Ισραήλ, διότι ούτοι μεν από τους Ισραηλίτας ευρίσκοντο από έδω και οι άλλοι από εκεί. Οι Ισραηλίται εκτύπησαν και εφόνευσαν όλους, μέχρις ότου κανείς δεν εσώθη και κανείς δεν κατώρθωσε να διαφύγη.

ItN. 8,23 και τον βασιλέα της Γαί συνέλαβον ζώντα και προσήγαγον αυτόν προς Ιησούν.

ItN. 8,23 Συνέλαβον δε ζώντα και τον βασιλέα της Γαι και τον οδήγησαν ενώπιον του Ιησού.

ItN. 8,24 και ως επαύσαντο οι υιοί Ισραήλ αποκτεινοντες πάντας τους εν τή Γαί, τους εν τοίς πεδίοις και εν τώ όρει επί της καταβάσεως, ού κατεδίωξαν αυτούς απ αυτής εις τέλος, και επέστρεψεν Ιησούς εις Γαί και επάταξεν αυτήν εν στόματι ρομφαίας.

ItN. 8,24 Όταν οι Ισραηλίται ετελείωσαν να φονεύουν όλους τους κατοίκους της Γαι, οι οποίοι ήσαν εις τας πεδιάδας και στο όρος και εις την κατωφέρεια, όπου και κατεδίωξαν αυτούς εκεί μέχρι τέλους, επέστρεψεν ο Ιησούς εις την Γαι και επέρασεν εν στόματι μαχαίρας όσους είχαν απομείνει εκεί.

ItN. 8,25 και εγενήθησαν οι πεσόντες εν τή ημέρα εκείνη από ανδρός και έως γυναικός δώδεκα χιλιάδες, πάντας τους κατοικούντας Γαί,

ItN. 8,25 Κατά την ημέραν εκείνην όλοι οι φονευθέντες από ανδρός έως γυναικός, όλοι οι κάτοικοι της Γαι, έφθασαν τας δώδεκα χιλιάδας.

ItN. 8,27 πλήν των κτηνών και των σκύλων των εν τή πόλει, πάντα ά επρονόμεισαν εαυτοίς οι υιοί Ισραήλ κατά πρόσταγμα Κυρίου, ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Ιησοί.

ItN. 8,27 Από όσα υπήρχον εις την πόλιν μόνον τα ζώα και τα λάφυρα επήραν οι Ισραηλίται, τα οποία επήραν ως λείαν πολέμου, σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου, όπως διέταξεν ο Κυριος.

ItN. 8,28 και ενεπύρσιεν Ιησούς την πόλιν εν πυρί· χώμα αοίκητον εις τον αιώνα έθηκεν αυτήν έως της ημέρας ταύτης.

ItN. 8,28 Ο Ιησούς κατέκαυσεν εξ ολοκλήρου την πόλιν. Εις ερείπια και εις χώμα ακατοίκητον μετέβαλεν αυτήν έως σήμερα.

ItN. 8,29 και τον βασιλέα της Γαί εκρέμασεν επί ξύλου διδύμου, και ήν επί τού ξύλου έως εσπέρας· και επιδύνοντος τού ηλίου συνέταξεν Ιησούς και καθειλοσαν το σώμα αυτού από τού ξύλου και έριψαν αυτό εις τον βόθρον και επέστησαν αυτώ σωρόν λίθων, έως της ημέρας ταύτης.

ItN. 8,29 Τον δε βασιλέα της Γαι εκρέμασεν εις διχαλωτόν ξύλον και τον αφήκεν εκεί έως την εσπέραν. Κατά την δύσιν του ηλίου διέταξεν ο Ιησούς και κατεβίβασαν το πτώμα του από το ξύλον, το έρριψαν στον λάκκον και εσώριασαν επάνω εις αυτό λίθους, οι οποίοι και υπάρχουν εκεί μέχρι σήμερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

ItN. 9,1 Ως δε ήκουσαν οι βασιλείς των Αμοραίων οι εν τώ πέραν τού Ιορδάνου, οι εν τή ορεινή και οι εν τή πεδινή και οι εν πάση τή παραλία της θαλάσσης της μεγάλης και οι προς τώ Αντιλιβάνω και οι Χετταίοι και οι Χαναναίοι και οι Φερεζαίοι και οι Ευαίοι και οι Αμοραίοι και οι Γεργεσαίοι και οι Ιεβουσαίοι,

ItN. 9,1 Όταν δε επληροφορήθησαν τα γεγονότα αυτά οι βασιλείς των Αμορραίων που ευρίσκοντο εις την ορεινήν και πεδινήν περιοχήν δυτικώς του Ιορδάνου, και όσοι κατοικούσαν εις όλην την παραλιαν της μεγάλης θαλάσσης, της Μεσογείου, και οι προς τα μέρη του Αντιλιβάνου, όπως επίσης οι Χετταίοι και οι Χαναναίοι και οι Φερεζαίοι, οι Ευαίοι, οι Αμορραίοι, οι Γεργεσαίοι και οι Ιεβουσαίοι,

ItN. 9,2 συνήλθοσαν επί το αυτό εκπολεμήσαι Ιησούν και Ισραήλ άμα πάντες.

ItN. 9,2 συνεκεντρώθησαν όλοι συγχρόνως επί το αυτό, δια να πολεμήσουν μαζί τον Ιησούν και τον ισραηλιτικόν λαόν.

ItN. 9,2α Τότε ωκοδόμησεν Ιησούς θυσιαστήριον Κυρίω τώ Θεώ Ισραήλ εν όρει Γαιβάλ,

ItN. 9,2^α Τότε ο Ιησούς έκτισε θυσιαστήριον στο όρος Γαιβάλ, προς τιμήν και λατρείαν Κυρίου του Θεού του Ισραήλ,

ItN. 9,2β καθότι ενετείλατο Μωυσής ο θεράπων Κυρίου τοίς υιοίς Ισραήλ, καθά γέγραπται εν τώ νόμω Μωυσή,

θυσιαστήριον λίθων ολοκλήρων, εφ' οὓς οὐκ επεβλήθη σίδηρος, και ανεβίβασεν εκεί ολοκαυτώματα Κυρίω και θυσίαν σωτηρίου.

ItN. 9,2β ὅπως ο Μωϋσής, ο δούλος του Κυρίου, είχε δώσει εντολήν στους Ισραηλίτας, σύμφωνα με ὅσα ἔχουν γραφή στον Νομον του Μωϋσή, να κτισθῆ δηλαδή θυσιαστήριον ἀπὸ ακατεργάστους λίθους, ἐπὶ τῶν ὁποίων δεν ἐκτύπησε και δεν ἐιργάσθη σιδηροῦν εργαλεῖον. Ο Ιησούς ἐθυσίασεν ἐκεῖ ολοκαυτώματα εἰς τιμὴν του Κυρίου και ευχαριστήριον θυσίαν δια την σωτηρίαν των.

ItN. 9,2γ και ἔγραψεν Ιησούς ἐπὶ τῶν λίθων το δευτερονόμιον, νόμον Μωυσή, ὃν ἔγραψεν ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ

ItN. 9,2γ Ἐχάραξε δε ἐπάνω στους λίθους το Δευτερονόμιον, τον νόμον του Μωϋσή, τον ὁποῖον αὐτός εἶχε γράψει ἐμπρὸς στους Ἰσραηλίτας.

ItN. 9,2δ και πᾶς Ἰσραὴλ και οἱ πρεσβύτεροι αὐτῶν και οἱ δικασταὶ και οἱ γραμματεῖς αὐτῶν παρεπορεύοντο ἐνθεν και ἐνθεν τῆς κιβωτοῦ ἀπέναντι, και οἱ ἱερεῖς και οἱ Λευῖται ἦσαν την κιβωτόν τῆς διαθήκης Κυρίου, και ο προσήλυτος και ο ἀπόχθων, οἱ ἦσαν ἡμῖσιν πλησίον ὄρους Γαριζίν, και οἱ ἦσαν ἡμῖσιν πλησίον ὄρους Γαιβάλ, καθὸτι ἐνετείλατο Μωυσής ο θεράπων Κυρίου εὐλογήσαι τον λαόν ἐν πρώτοις.

ItN. 9,2δ Ὁλος ο ἰσραηλιτικός λαός, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ δικασταὶ και οἱ γραμματεῖς αὐτῶν ἐπορεύοντο ἀπὸ το ἓνα και ἀπὸ το ἄλλο μέρος τῆς Κιβωτοῦ και ἀπέναντι. Οἱ δε ἱερεῖς και οἱ Λευῖται μετέφεραν την Κιβωτόν τῆς Διαθήκης του Κυρίου. Οἱ ξένοι και οἱ Ἰσραηλίται, ἦσαν οἱ μισοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πλησίον του ὄρους Γαριζίν και οἱ ἄλλοι μισοὶ πλησίον του ὄρους Γαιβάλ, ὅπως εἶχε διατάξει προηγουμένως ο Μωϋσής ο ὑπηρέτης του Θεοῦ, δια να εὐλογηθῆ ὁ λαός κατὰ πρώτον.

ItN. 9,2ε και μετὰ ταῦτα οὕτως ἀνέγνω Ιησούς πάντα τα ρήματα τοῦ νόμου τούτου, τας εὐλογίας και τας κατάρας, κατὰ πάντα τα γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωυσή·

ItN. 9,2ε Μετὰ ταῦτα ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως ο Ιησούς ὅλους τους λόγους του Νομου τούτου, τας εὐλογίας δηλαδή και τας κατάρας, ὅπως ακριβῶς ἦσαν γραμμένα στον Νομον του Μωϋσή.

ItN. 9,2ζ οὐκ ἦν ρήμα ἀπὸ πάντων ὧν ἐνετείλατο Μωυσής τῷ Ἰησοῖ, ὃ οὐκ ἀνέγνω Ιησούς εἰς τα ὠτα πάσης ἐκκλησίας υἱῶν Ἰσραὴλ, τοῖς ἀνδράσι και ταῖς γυναιξὶ και τοῖς παιδίοις και τοῖς προσηλύτοις τοῖς προσπορευομένοις τῷ Ἰσραὴλ.

ItN. 9,2ζ Δεν ὑπῆρξε κανένας λόγος, ἀπὸ ὅσους διέταξεν ο Μωϋσής στον Ἰησοῦν, τον ὁποῖον να μὴ ἀνέγνωσεν ο Ιησούς εἰς ἐπήκοον ὅλης τῆς συγκεντρώσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν, στους ἀνδρας και τας γυναῖκας και τα παιδιά και τους ξένους, οἱ ὁποῖοι συνεβάδιζαν με τους Ἰσραηλίτας.

ItN. 9,3 Καὶ οἱ κατοικοῦντες Γαβαὼν ἤκουσαν πάντα, ὅσα ἐποίησε Κύριος τῇ Ἰερικῷ και τῇ Γαί.

ItN. 9,3 Οἱ κάτοικοι τῆς Γαβαὼν ἐπληροφορήθησαν ὅλα, ὅσα ἔκαμεν ὁ Κυριος εἰς την Ἰερικῷ και την Γαί.

ItN. 9,4 και ἐποίησαν και γε αὐτοὶ μετὰ πανουργίας και ἐλθόντες ἐπεσιτίσαντο και ἠτοιμάσαντο και λαβόντες σάκκους παλαιούς ἐπὶ τῶν ὄνων αὐτῶν και ἀσκούς οἴνου παλαιούς και κατερωγότας ἀποδεδεμένους,

ItN. 9,4 Αὐτοὶ ὅμως ἐπενόησαν ἓνα πανούργον τρόπον διαφυγῆς των. Ἐξέκίνησαν εἰς συνάντησιν τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀφού ἔλαβον προμηθείας δια την πορείαν των. Ἐλαβον δηλαδή και ἐφόρτωσαν στους ὄνους τῶν παλαιῶν σάκκους και ἀσκούς με κρασί παλαιούς, σκιςμένους και δεμένους.

ItN. 9,5 και τα κοῖλα των υποδημάτων αὐτῶν, και τα σανδάλια αὐτῶν παλαιά και καταπεπελματομένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. και τα ἱμάτια αὐτῶν πεπαλαιωμένα ἐπάνω αὐτῶν, και ὁ ἄρτος αὐτῶν τοῦ ἐπισιτισμοῦ ξηρὸς και ἐυρωτιῶν και βεβρωμένος.

ItN. 9,5 Τα πέλματα των υποδημάτων των και τα υποδήματά των ἦσαν παλαιά και μπαλωμένα. Επίσης δε και τα ἐνδύματα που ἔφεραν ἐπάνω τους ἦσαν παλαιά. Ὅλο το ψωμί το ὁποῖον ἔφεραν μαζὴ των προς διατροφήν των, ἦτο ξηρόν, μουχλιασμένον και ἀποσυντεθειμένον.

ItN. 9,6 και ἤλθον προς Ἰησοῦν εἰς την παρεμβολὴν Ἰσραὴλ εἰς Γάλαγα και εἶπαν προς Ἰησοῦν και Ἰσραὴλ· ἐκ γῆς μακρόθεν ἤκαμεν, και νῦν διάθεσθε ἡμῖν διαθήκην.

ItN. 9,6 Αὐτοὶ ἤλθαν προς τον Ἰησοῦν στο ἰσραηλιτικὸν στρατόπεδον, που εὐρίσκετο εἰς τα Γαλαγα, και εἶπον προς αὐτόν και τους Ἰσραηλίτας· “ἔχομεν ἔλθει ἀπὸ μακρυνὴν χώραν· και τώρα σας παρακαλοῦμεν συνάψατε συμφωνίαν με ἡμᾶς”.

ItN. 9,7 και εἶπαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ προς τον Χοραίων· ὅρα μὴ ἐν ἐμοὶ κατοικεῖς, και πῶς σοι διαθῶμαι διαθήκην;

ItN. 9,7 Οἱ Ἰσραηλίται ἀπήντησαν προς αὐτοὺς, τους Χορραίους· “προσέξατε μήπως μένετε πολὺ πλησίον μας. Διότι ἐστὶ πῶς εἶναι δυνατόν να συνάψωμεν με σας συμφωνίαν φιλίας;”

ItN. 9,8 και εἶπαν προς Ἰησοῦν· οἰκέται σου ἐσμεν. και εἶπε προς αὐτοὺς Ἰησούς· πόθεν ἐστέ και πόθεν παραγεγόνατε;

ItN. 9,8 Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν προς τον Ἰησοῦν· “εἰμεθα δούλοι σου”. Εἶπε δε προς αὐτοὺς ὁ Ἰησούς· “ἀπὸ που κατὰγεσθε και ἀπὸ που ἤλθατε;”

ItN. 9,9 και εἶπαν· ἐκ γῆς μακρόθεν σφόδρα ἤκασιν οἱ παῖδες σου ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· ἀκηκόαμεν γάρ το ὄνομα αὐτοῦ και ὅσα ἐποίησεν ἐν Αἰγύπτῳ

ItN. 9,9 Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν· “ἡμεῖς οἱ δούλοι σου, ἔχομεν ἔλθει ἀπὸ χώραν πολὺ μακρυνὴν ἐν ὀνόματι Κυρίου του Θεοῦ σας. Διότι ἠκούσαμεν το ὄνομά του και ὅσα θαύματα ἔκαμεν εἰς την Αἰγύπτῳν.

ItN. 9,10 και ὅσα ἐποίησε τοῖς βασιλευσὶ των Ἀμοραίων, οἱ ἦσαν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τῷ Σηὼν βασιλεὶ των Ἀμοραίων και τῷ Ὠγ βασιλεὶ τῆς Βασάν, ὃς κατῶκει ἐν Ἀσταρῶθ και ἐν Ἐδραῖν.

ItN. 9,10 Και ὅσα ἔκαμεν ἐναντίον τῶν βασιλέων των Ἀμορραίων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀνατολικῶς πέραν του Ἰορδάνου, στον Σηὼν, τον βασιλέα των Ἀμορραίων και στον Ὠγ, βασιλέα τῆς χώρας Βασάν, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε εἰς τας πόλεις Ἀσταρῶθ και Ἐδραῖν.

ItN. 9,11 και ἀκούσαντες εἶπαν προς ἡμᾶς οἱ πρεσβύτεροι ἡμῶν και πάντες οἱ κατοικοῦντες την γῆν ἡμῶν λέγοντες· λάβετε εαυτοῖς ἐπισιτισμόν εἰς την ὁδόν και πορεύθητε εἰς συνάντησιν αὐτῶν και ἐρεῖτε προς αὐτοὺς· οἰκέται σου ἐσμεν, και νῦν διάθεσθε ἡμῖν την διαθήκην.

ItN. 9,11 Πληροφορηθέντες τα γεγονότα αὐτὰ οἱ πρεσβύτεροι ἀρχηγὸι μας και ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας μας εἶπαν· Παρέτε μαζὴ σας τροφοδοσίαν δια τον δρόμον, πηγαίνετε να συναντήσετε τους Ἰσραηλίτας και θα εἰπέτε προς αὐτοὺς· εἰμεθα δούλοι σας, κλείσατε μαζὴ μας συμφωνίαν φιλίας.

ItN. 9,12 οὗτοι οἱ ἄρτοι, θερμούς ἐφωδιάσθημεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἡμέρῳ, ἢ ἐξήλθομεν παραγενέσθαι προς υμᾶς. νῦν δε ἐξηράνθησαν και γεγόνασι βεβρωμένοι.

ItN. 9,12 Αὐτοὶ οἱ ἄρτοι, με τους ὁποῖους ἐφωδιάσθημεν, ἦσαν ζεστοὶ την ἡμέραν που ἐξήλθομεν προς συνάντησίν σας.

Τώρα έγιναν ξηροί και μουχλιασμένοι.

ΙεΝ. 9,13 και ούτοι οι ασκοί τού οίνου, ούς επλήσαμεν καινούς, και ούτοι ερώγασιν και τα μιάτια ημών και τα υποδήματα ημών πεπαλαίωται από της πολλής οδού σφόδρα.

ΙεΝ. 9,13 Οι ασκοί αυτοί του οίνου ήσαν καινούργιοι, όταν τους εγεμίσαμεν, και τώρα έχουν σχισθή. Τα ενδύματά μας και τα υποδήματά μας επάληωσαν και εφθάρησαν από την πολύ μακρυνήν πορείαν, που εκάμαμε έως εδώ".

ΙεΝ. 9,20 και έλαβον οι άρχοντες τού επισιτισμού αυτών και Κύριον ουκ επηρώτησαν.

ΙεΝ. 9,20 Οι άρχοντες του ισραηλιτικού λαού επήραν από τους άρτους εκείνων (τους είδαν μουχλιασμένους και παρεδέχθησαν ως αληθινήν την ιστορίαν των Γαβαωνιτών) και επροχώρησαν εις σύναψιν συνθήκης, χωρίς να ερωτήσουν τον Κυριον.

ΙεΝ. 9,21 και εποίησεν Ιησούς προς αυτούς ειρήνην και διέθεντο προς αυτούς διαθήκην τού διασώσαι αυτούς, και ώμοσαν αυτοίς οι άρχοντες της συναγωγής.

ΙεΝ. 9,21 Ο Ιησούς έκλεισε με αυτούς ειρήνην και συνήψε μαζί των συνθήκην να σεβασθή την ζωήν των. Οι άρχοντες του λαού ωρκίσθησαν εις αυτούς δια την συμφωνίαν.

ΙεΝ. 9,22 και εγένετο μετά τρεις ημέρας μετά το διαθέσθαι προς αυτούς διαθήκην, ήκουσαν ότι εγγύθεν αυτών εισι, και ότι εν αυτοίς κατοικούσι.

ΙεΝ. 9,22 Μετά τρεις ημέρας αφού συνήφη η συνθήκη με τους Γαβαωνίτας, επληροφορήθησαν ότι αυτοί ευρίσκοντο πλησίον των, ότι κατοικούν εκεί κοντά των.

ΙεΝ. 9,23 και απήραν οι υιοί Ισραήλ και ήλθον εις τας πόλεις αυτών· αι δε πόλεις αυτών Γαβαών και Κεφιρά και Βηρώθ και πόλεις Ιαρίν.

ΙεΝ. 9,23 Οι Ισραηλίται ανεχώρησαν και ήλθαν εις τας πόλεις των Γαβαωνιτών. Αι πόλεις των ήσαν· Η Γαβαών, η Κεφιρά, η Βηρώθ και αι πόλεις Ιαρίν.

ΙεΝ. 9,24 και ουκ εμαχέσαντο αυτοίς οι υιοί Ισραήλ, ότι ώμοσαν αυτοίς πάντες οι άρχοντες Κύριον τον Θεόν Ισραήλ· και διεγόγγυσαν πάσα η συναγωγή επί τοίς άρχουσι.

ΙεΝ. 9,24 Οι Ισραηλίται δεν επολέμησαν εναντίον των και δεν τους εφόνευσαν, διότι όλοι οι άρχοντες είχαν δώσει δι' αυτό όρκον εις Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ. Δια τούτο όλον το πλήθος του ισραηλιτικού λαού εγόγγυζαν εναντίον των αρχόντων.

ΙεΝ. 9,25 και είπαν οι άρχοντες πάση τή συναγωγή· ημείς ωμόσαμεν αυτοίς Κύριον τον Θεόν Ισραήλ και νύν ου δυνησόμεθα άψασθαι αυτών·

ΙεΝ. 9,25 Είπαν τότε οι άρχοντες εις όλην την συγκέντρωσιν του λαού· "ημείς εδώσαμεν δι' αυτούς όρκον ενώπιον Κυρίου του Θεού των Ισραηλιτών. Εχομεν δεσμευθή και δεν ημπορούμεν να τους εγγίσωμεν.

ΙεΝ. 9,26 τούτο ποιήσομεν, ζωγήσαι αυτούς, και περιποιησόμεθα αυτούς, και ουκ έσται καθ ημών οργή διά τον όρκον, ον ωμόσαμεν αυτοίς·

ΙεΝ. 9,26 Τούτο μόνον θα κάμωμεν. Θα τους αφήσωμεν ζωντανούς, θα σεβασθώμεν την ζωήν των και έτσι δεν θα οργισθή ο Κυριος εναντίον μας, διότι επηρήσαμεν τον όρκον που εδώσαμεν εις αυτούς.

ΙεΝ. 9,27 ζήσονται και έσονται ξυλοκόποι και υδροφόροι πάση τή συναγωγή, καθάπερ είπαν αυτοίς οι άρχοντες.

ΙεΝ. 9,27 Θα ζήσουν λοιπόν αυτοί, θα είναι όμως ξυλοκόποι και νεροφόροι όλου του Εβραϊκού λαού, όπως είπαν προς αυτούς οι άρχοντες".

ΙεΝ. 9,28 και συνεκάλεσεν αυτούς Ιησούς και είπεν αυτοίς· διατί παρελογίσασθέ με λέγοντες, μακράν από σού εσμεν σφόδρα, υμείς δε εγχώριοι εστε των κατοικούντων εν ημίν·

ΙεΝ. 9,28 Προσεκάλεσε κατόπιν ο Ιησούς τους Γαβαωνίτας και τους είπε· "διατί με εξηπατήσατε και μου είπατε ότι ανήκετε εις χώραν πολύ μακρυνήν, ενώ σεις είσθε εις την πραγματικότητα εντόπιοι και κατοικείτε εις την περιοχήν μας·

ΙεΝ. 9,29 και νύν επικατάρατοι εστε· ου μη εκλίπη εξ υμών δούλος ουδέ ξυλοκόπος ουδέ υδροφόρος εμοί και τώ Θεώ μου.

ΙεΝ. 9,29 Επικατάρατοι να είσθε τώρα. Ποτέ δεν θα λείψουν από σας δούλοι, ξυλοκόποι και υδροφόροι δι' εμέ και τον Θεόν".

ΙεΝ. 9,30 και απεκριθησαν τώ Ιησοί λέγοντες· ανηγγέλη ημίν όσα συνέταξε Κύριος ο Θεός σου Μωυσή τώ παιδι αυτου, δούναι υμίν την γήν ταύτην και εξολοθρεύσαι ημάς και πάντας τους κατοικούντας επ αυτής πρό προσώπου υμών, και εφοβήθημεν σφόδρα περί των ψυχών ημών από προσώπου υμών και εποίησαμεν το πράγμα τούτο.

ΙεΝ. 9,30 Οι Γαβαωνίται απεκριθησαν στον Ιησούν και είπαν· "ανηγγέλησαν εις ημάς όλα εκείνα, που διέταξε Κυριος ο Θεός σου στον Μωϋσήν τον δούλον του, ότι δηλαδή θα δώση εις σας την χώραν αυτήν και θα εξολοθρευση από εμπρός σας όλους ημάς που κατοικούμεν εις αυτήν, και εφοβήθημεν πάρα πολύ από σας δια την ζωήν μας, δια τούτο δε και κατεφύγαμεν εις την πράξιν αυτήν.

ΙεΝ. 9,31 και νύν ιδού ημείς υποχείριοι υμίν· ως αρέσκει υμίν και ως δοκει υμίν, ποιήσατε ημίν.

ΙεΝ. 9,31 Και τώρα ιδού, ημείς είμεθα δούλοι σας. Όπως θέλετε και όπως νομίζετε, κάμετε εις ημάς".

ΙεΝ. 9,32 και εποίησαν αυτοίς ούτως· και εξείλατο αυτούς Ιησούς εν τή ημέρα εκείνη εκ χειρών υιών Ισραήλ, και ουκ ανείλον αυτούς.

ΙεΝ. 9,32 Οι Ισραηλίται έκαμαν εις αυτούς, όπως είχαν είπει. Ο Ιησούς του Ναυή τους εγλύτωσεν από τα χέρια των Ισραηλιτών και δεν τους εφόνευσαν.

ΙεΝ. 9,33 και κατέστησεν αυτούς Ιησούς εν τή ημέρα εκείνη ξυλοκόπους και υδροφόρους πάση τή συναγωγή και τώ θυσιαστηρίω τού Θεού· διά τούτο εγένοντο οι κατοικούντες Γαβαών ξυλοκόποι και υδροφόροι τού θυσιαστηρίου τού Θεού έως της σήμερον ημέρας, και εις τον τόπον, ον αν εκλέξεται Κύριος.

ΙεΝ. 9,33 Αλλά από την ημέραν εκείνην υπεχρέωσεν αυτούς να είναι ξυλοκόποι και νεροφόροι εις όλον τον εβραϊκόν λαόν και στο θυσιαστήριον του Θεού. Δια τούτο έγιναν οι κάτοικοι της Γαβαών ξυλοκόποι και νεροφόροι στο θυσιαστήριον του Θεού, δηλαδή την Σκηνήν του Μαρτυρίου, μέχρι σήμερον, θα είναι δε και βραδύτερον εις ιερόν τόπον, τον οποίον θα εκλέξει ο Κυριος, ως ναόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

ΙεΝ. 10,1 Ως δε ήκουσεν Αδωνιβεζέκ βασιλεύς Ιερουσαλήμ ότι έλαβεν Ιησούς την Γαί και εξωλόθρευσεν αυτήν, ον τρόπον εποίησαν την Ιεριχώ και τον βασιλέα αυτής, ούτως εποίησαν και την Γαί και τον βασιλέα αυτής, και ότι ηντομόλησαν οι

κατοικούντες Γαβαών προς Ιησούν και προς Ισραήλ,

ΙεΝ. 10,1 Ο Αδωνιβεζέκ, βασιλεύς της Ιερουσαλήμ, όταν πληροφορήθη, ότι ο Ιησούς του Ναυή κατέλαβε την Γαι και εξωλόθρευσε αυτήν, όταν μάλιστα ειδικώτερον έμαθεν όσα οι Ισραηλίται έκαναν εις την Γαι και τον βασιλέα της, οτι είχαν κάμει εις την Ιεριχώ και τον βασιλέα αυτής, όταν ακόμη έμαθεν ότι οι κάτοικοι της Γαβαών παρεδόθησαν στον Ιησούν και τους Ισραηλίτας,

ΙεΝ. 10,2 και εφοβήθησαν απ αυτών σφόδρα· ήδει γάρ ότι πόλις μεγάλη Γαβαών, ωσει μία των μητροπόλεων, και πάντες οι άνδρες αυτής ισχυροί·

ΙεΝ. 10,2 αυτοί και ο λαός του εφοβήθησαν πάρα πολύ. Εφοβήθησαν, διότι εγνώριζαν ότι η Γαβαών είναι πόλις μεγάλη, όπως είναι αι μητροπόλεις, και ότι όλοι οι άνδρες της είναι δυνατοί και ανδρείοι.

ΙεΝ. 10,3 και απέστειλεν Αδωνιβεζέκ βασιλεύς Ιερουσαλήμ προς Ελάμ βασιλέα Χεβρών και προς Φιδών βασιλέα Ιεριμούθ και προς Ιεφθά βασιλέα Λαχίς και προς Δαβίν βασιλέα Οδολλάμ λέγων·

ΙεΝ. 10,3 Ο Αδωνιδεζέκ λοιπόν, ο βασιλεύς της Ιερουσαλήμ, έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Ελάμ, βασιλέα της Χεβρών, προς τον Φιδών, βασιλέα Ιεριμούθ, προς τον Ιεφθά, βασιλέα Λαχίς και προς τον Δαβίν, βασιλέα της Οδολλάμ και είπεν·

ΙεΝ. 10,4 δεύτε, ανάβητε προς με και βοηθήσατέ μοι, και εκπολεμήσωμεν Γαβαών· ηντομόλησαν γάρ προς Ιησούν και προς τους υιούς Ισραήλ.

ΙεΝ. 10,4 “ελάτε, αναβήτε προς εμέ και βοηθήσατέ με να πολεμήσωμεν μαζί εναντίον των Γαβαωνιτών, διότι αυτοί ηντομόλησαν προς τον Ιησούν και τους Ισραηλίτας”.

ΙεΝ. 10,5 και ανέβησαν οι πέντε βασιλείς των Ιεβουσαιών, βασιλεύς Ιερουσαλήμ και βασιλεύς Χεβρών και βασιλεύς Ιεριμούθ και βασιλεύς Λαχίς και βασιλεύς Οδολλάμ, αυτοί και πάς ο λαός αυτών και περιεκάθισαν την Γαβαών και εξεπολιόρκουν αυτήν.

ΙεΝ. 10,5 Συνενόηθησαν μεταξύ των, συνεφώνησαν οι πέντε βασιλείς των Ιεβουσαιών, ο βασιλεύς της Ιερουσαλήμ, ο βασιλεύς της Χεβρών, ο βασιλεύς της Ιεριμούθ, ο βασιλεύς της Λαχίς και ο βασιλεύς της Οδολλάμ και ανέβησαν αυτοί και όλος ο στρατός των, εστρατοπέδευσαν γύρω από την Γαβαών και ήρχισαν να την πολιορκούν στενά.

ΙεΝ. 10,6 και απέστειλαν οι κατοικούντες Γαβαών προς Ιησούν εις την παρεμβολήν Ισραήλ εις Γάλαγα λέγοντες· μη εκλύσης τας χείράς σου από των παιδων σου· ανάβηθι προς ημάς το τάχος και βοήθησον ημίν και εξελού ημάς· ότι συνηγμένοι εισίν εφ ημάς πάντες οι βασιλείς των Αμορραίων, οι κατοικούντες την ορεινήν.

ΙεΝ. 10,6 Οι κάτοικοι της Γαβαών έστειλαν τότε αγγελιαφόρους προς τον Ιησούν στο Ισραηλιτικόν στρατόπεδον, που ευρίσκετο εις Γαλαγα και είπαν· “μη αποσύρης τα προστατευτικά σου χέρια από τους δούλους σου. Ελα όσον το δυνατόν συντομώτερον, βοήθησέ μας και γλύτωσέ μας, διότι συνησπίσθησαν εναντίον μας και συνεκεντρώθησαν γύρω από την πόλιν όλοι οι βασιλείς των Αμορραίων, οι οποίοι κατοικούν την ορεινήν περιοχήν”.

ΙεΝ. 10,7 και ανέβη Ιησούς εκ Γαλαγών, αυτός και πάς ο λαός ο πολεμιστής μετ αυτού, πάς δυνατός εν ισχύϊ.

ΙεΝ. 10,7 Ο Ιησούς και όλος ο μάχιμος λαός, όλοι οι πολεμισταί, κάθε ένας που ήτο ισχυρός να κρατή όπλα ανέβησαν από τα Γαλαγα, δια να βοηθήσουν τους Γαβαωνίτας.

ΙεΝ. 10,8 και είπε Κύριος προς Ιησούν· μη φοβηθής αυτούς, εις γάρ τας χείράς σου παραδέδωκα αυτούς, ουχ υπολειφθήσεται εξ αυτών ουδείς ενώπιον υμών.

ΙεΝ. 10,8 Ο δε Κυριος είπε προς τον Ιησούν. “Μη φοβηθής αυτούς τους βασιλείς και τους στρατούς των. Τους έχω ήδη παραδώσει εις τα χέρια σας. Κανείς δεν θα υπολειφθί ενώπιόν σας”.

ΙεΝ. 10,9 και επεί παρεγένετο Ιησούς επ αυτούς άφνω, όλην την νύκτα εισεπορεύθη εκ Γαλαγών.

ΙεΝ. 10,9 Και ο λόγος του Κυρίου επραγματιοήθη· διότι ο Ιησούς του Ναυή κατέφθασεν αιφνιδίως εναντίον των όλην την νύκτα επορεύθη με τον στρατόν του από τα Γαλαγα εις Γαβαών.

ΙεΝ. 10,10 και εξέστηεν αυτούς Κύριος από προσώπου των υιών Ισραήλ, και συνέτριψεν αυτούς Κύριος συντρίψει μεγάλη εν Γαβαών, και κατεδίωξαν αυτούς οδόν αναβάσεως Ωρωνίν και κατέκοπτον αυτούς έως Αζηκά και έως Μακηδά.

ΙεΝ. 10,10 Ο δε Κυριος ενέβαλε τρόμον και πανικόν εις αυτούς, καθώς αντίκρουσαν τους Ισραηλίτας, και τους συνέτριψεν ο Κυριος δια μεγάλης καταστροφής εις την περιοχήλ Γαβαών. Οι δε Ισραηλίται κατεδίωκαν και εφόνευαν αυτούς στον δρόμον, που ανέβαιναν εις Ωρωνίν μέχρι της Αζηκά και Μακηδά.

ΙεΝ. 10,11 εν δε τώ φεύγειν αυτούς από προσώπου των υιών Ισραήλ επί της καταβάσεως Ωρωνίν και Κύριος επέριψεν αυτοίς λίθους χαλάζης εκ τού ουρανού έως Αζηκά, και εγένοντο πλείους οι αποθανόντες διά τους λίθους της χαλάζης ή ούς απέκτειναν οι υιοί Ισραήλ μαχαίρα εν τώ πολέμω.

ΙεΝ. 10,11 Καθώς δε εκείνοι πανικόβλητοι έφευγαν ενώπιον των Ισραηλιτών εις την κατάβασιν Ωρωνίν, έρριψεν ο Κυριος εναντίον των χαλάζι ωσάν πέτρες από τον ουρανόν μέχρι της Αζηκά. Περισσότεροι δε ήσαν εκείνοι που εφονεύθησαν από τα λιθάρια της χαλάζης, παρά εκείνοι που εσφάγησαν από τους Ισραηλίτας κατά την μάχην.

ΙεΝ. 10,12 Τότε ελάλησεν Ιησούς προς Κύριον, ή ημέρα παρέδωκεν ο Θεός τον Αμορραίων υποχείριον Ισραήλ, ηνίκα συνέτριψεν αυτούς εν Γαβαών και συνετρίβησαν από προσώπου υιών Ισραήλ, και είπεν Ιησούς· στήτω ο ήλιος κατά Γαβαών και η σελήνη κατά φάραγγα Αιλών.

ΙεΝ. 10,12 Κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν είχεν ήδη αποφασίσει και παραδώσει ο Κυριος υποχειρίους τους Αμορραίους στους Ισραηλίτας, όταν δηλαδή συνέτριψεν αυτούς ο Ιησούς εις την Γαβαών και συνετρίβησαν πράγματι ενώπιον των Ισραηλιτών, είπε τότε ο Ιησούς προς τον Κυριον· “α σταθή ο ήλιος επάνω από την Γαβαών και η σελήνη επάνω από την κοιλάδα Αιλών”.

ΙεΝ. 10,13 και έστη ο ήλιος και η σελήνη εν στάσει, έως ημύνατο ο Θεός τους εχθρούς αυτών. και έστη ο ήλιος κατά μέσον τού ουρανού, ου προεπορεύετο εις δυσμάς εις τέλος ημέρας μίας.

ΙεΝ. 10,13 Και πράγματι εστάθη ο ήλιος και έμεινεν εις την θέσιν της η σελήνη, μέχρις ότου ο Θεός απέκρουσε τελείως τους εχθρούς των Ισραηλιτών. Ο ήλιος εσταμάτησεν ακίνητος στο μέσον του ουρανού. Δεν επροχώρει προς δυσμάς επί μίαν ολόκληρον ημέραν.

ΙεΝ. 10,14 και ουκ εγένετο ημέρα τοιαύτη ουδέ το πρότερον ουδέ το έσχατον, ώστε επακούσαι Θεόν ανθρώπου, ότι Κύριος συνεξεπολέμησε τώ Ισραήλ.

ΙεΝ. 10,14 Τόσον μεγάλη και επιφανής ημέρα δεν έγινε ποτέ προηγουμένως, ούτε στο απώτατον, ούτε στο εγγύς παρελθόν, να ακούση δηλαδή ο Θεός τοιαύτην αίτησιν από άνθρωπον. Εγινε δε αυτό το πρωτοφανές και μοναδικόν θαύμα, διότι ο

Κυριος επολέμησε μαζί με τους Ισραηλίτας.

ItN. 10,16 **Και έφυγον οι πέντε βασιλείς ούτοι και κατεκρύβησαν εις το σπήλαιον το εν Μακηδά.**

ItN. 10,16 **Οι πέντε βασιλείς πανικόβλητοι ετράπησαν εις φυγήν και εκρύφθησαν επιμελώς στο σπήλαιον, που ευρίσκετο εις Μακηδά.**

ItN. 10,17 **και απηγγέλη τώ Ιησού λέγοντες· εύρηνται οι πέντε βασιλείς κεκρυμμένοι εν τώ σπηλαίω τώ εν Μακηδά.**

ItN. 10,17 **Μερικοί όμως που τους είδαν, ανήγγειλαν στον Ιησούν, ότι οι πέντε βασιλείς ευρίσκονται κρυμμένοι στο σπήλαιον της Μακηδά.**

ItN. 10,18 **και είπεν Ιησούς· κυλίσατε λίθους επί το στόμα τού σπηλαίου και καταστήσατε άνδρας φυλάσσειν επ αυτούς,**

ItN. 10,18 **Ο Ιησούς είπεν στους στρατιώτας του· “κυλίσατε λίθους μεγάλους εις την είσοδον του σπηλαίου και εγκαταστήσατε άνδρας να τους φυλάσσουν·**

ItN. 10,19 **υμείς δε μη εστήκατε καταδιώκοντες οπίσω των εχθρών υμών και καταλάβετε την ουραγίαν αυτών και μη αφήτε εισελθειν εις τας πόλεις αυτών· παρέδωκε γάρ αυτούς Κύριος ο Θεός ημών εις τας χείρας ημών.**

ItN. 10,19 **σεις δε μη σταματήσατε την καταδιώξιν των εχθρών σας. Κτυπήσατε τα μετόπισθεν αυτών τμήματα και μη τους αφήσετε να εισέλθουν εις τας πόλεις των· διότι Κυριος ο Θεός τους παρέδωκεν εις τα χέρια σας”.**

ItN. 10,20 **και εγένετο ως κατέπαυσεν Ιησούς και πάς υιός Ισραήλ κόπτοντες αυτούς κοπήν μεγάλην σφόδρα έως εις τέλος, και οι διασωζόμενοι διεσώθησαν εις τας πόλεις τας οχυράς,**

ItN. 10,20 **Όταν τέλος ο Ιησούς και όλος ο Ισραηλιτικός λαός έπαυσαν την εξοντωτικήν καταστροφήν των Αμορραίων, εκείνοι που κατώρθωσαν να διασωθούν, κατέφυγαν δι' ασφάλειάν των εις τας οχυράς πόλεις των.**

ItN. 10,21 **και απεστράφη πάς ο λαός προς Ιησούν εις Μακηδά υγίεις, και ουκ έγρυξεν ουδείς των υιών Ισραήλ τή γλώσση αυτού.**

ItN. 10,21 **Τοτε όλος ο ισραηλιτικός λαός σώος και ακέραιος επέστρεψε προς τον Ιησούν εις Μακηδά, κανείς δεν εγκρίνιαξε και δεν εμουρμούρισέ με την γλώσσαν του, μολονότι επίπονος και θευλλάδης υπήρξεν ο πόλεμος.**

ItN. 10,22 **και είπεν Ιησούς· ανοίξατε το σπήλαιον και εξαγάγετε τους πέντε βασιλείς τούτους εκ τού σπηλαίου.**

ItN. 10,22 **Είπεν ο Ιησούς· “ανοίξατε το σπήλαιον και βγάλτε από αυτό τους πέντε βασιλείς”.**

ItN. 10,23 **και εξηγάγosan τους πέντε βασιλείς εκ τού σπηλαίου, τον βασιλέα Ιερουσαλήμ και τον βασιλέα Χεβρών και τον βασιλέα Ιεριμούθ και τον βασιλέα Λαχίς και τον βασιλέα Οδολλάμ.**

ItN. 10,23 **Εβγαλαν τους πέντε βασιλείς από το σπήλαιον, τον βασιλέα της Ιερουσαλήμ, τον βασιλέα της Χεβρών, τον βασιλέα της Ιεριμούθ, τον βασιλέα της Λαχίς και τον βασιλέα της Οδολλάμ.**

ItN. 10,24 **και επει εξήγαγον αυτούς προς Ιησούν, και συνεκάλεσεν Ιησούς πάντα Ισραήλ, και τους εναρχομένους τού πολέμου τους συμπορευομένους αυτώ, λέγων αυτοίς· προπορεύεσθε και επίθετε τους πόδας υμών επί τους τραχήλους αυτών, και προσελθόντες επέθηκαν τους πόδας αυτών επί τους τραχήλους αυτών.**

ItN. 10,24 **Ο Ιησούς, όταν έφεραν αυτούς ενώπιόν του, συνεκάλεσεν όλους τους Ισραηλίτας, και τους αρχηγούς του πολέμου που είχαν συνεκστρατεύσει με αυτό και τους είπε· “πλησιάσατε προς τους βασιλείς και θέσατε τα ποδια σας στους τραχήλους των”. Προσήλθαν οι αρχηγοί και έθεσαν τα πόδια των στους τραχήλους των πέντε βασιλέων.**

ItN. 10,25 **και είπεν Ιησούς προς αυτούς· μη φοβηθήτε αυτούς μηδέ δειλιάσατε· ανδρίζεσθε και ισχύετε, ότι ούτω ποιήσει Κύριος πάσι τοίς εχθροίς υμών, ούς υμείς καταπολεμείτε αυτούς.**

ItN. 10,25 **Είπεν ο Ιησούς προς τους αρχηγούς του στρατού· “μη φοβηθήτε από αυτούς και μη δειλιάσατε ενώπιον των οiwνδήποτε εχθρών σας. Φανήτε ανδρείοι και γενναίοι, διότι ο Κυριος έτσι θα κάμη εναντίον όλων των εχθρών σας, τους οποίους σεις θα καταπολεμήσατε.**

ItN. 10,26 **και απέκτεινεν αυτούς Ιησούς και εκρέμασεν αυτούς επί πέντε ξύλων, και ήσαν κρεμάμενοι επί των ξύλων έως εσπέρας.**

ItN. 10,26 **Κατόπιν διέταξεν ο Ιησούς και εφόνευσαν αυτούς και τους εκρέμασαν εις πέντε ξύλα. Εμειναν δε κρεμασμένοι επί των ξύλων μέχρι της εσπέρας.**

ItN. 10,27 **και εγενήθη προς ηλίου δυσμάς ενετείλατο Ιησούς και καθειλον αυτούς από των ξύλων και έριψαν αυτούς εις το σπήλαιον, εις ό κατεφύγosan εκεί, και επεκύλισαν λίθους επί το σπήλαιον έως της σήμερον ημέρας.**

ItN. 10,27 **Κατά την δύσιν του ηλίου διέταξεν ο Ιησούς και τους εξεκρέμασαν από τα ξύλα, τους έριψαν στο σπήλαιον στο οποίον είχαν καταφύγει και εκύλισαν λίθους μεγάλους εις την είσοδον του σπηλαίου, οι οποίοι και υπάρχουν μέχρι σήμερον.**

ItN. 10,28 **Και την Μακηδά ελάβosan εν τή ημέρα εκείνη και εφόνευσαν αυτήν εν στόματι ξίφους και εξωλόθρευσαν πάν εμπνέον, ό ήν εν αυτή, και ου κατελείφθη ουδείς εν αυτή διασεσωσμένος και διαπεφευγώς· και εποίησαν τώ βασιλεί Μακηδά ον τρόπον εποίησαν τώ βασιλεί Ιεριχώ.**

ItN. 10,28 **Κατά την ιδίαν ημέραν κατέλαβον οι Ισραηλίται την πόλιν Μακηδά, επέρασαν εν στόματι μαχαίρας κάθε άνθρωπον και εξωλόθρευσαν κάθε τι που ανέπνεε και εξούσε εις την πόλιν αυτήν, ώστε δεν απέμεινε κανείς εις αυτήν, δεν διεσώθη και δεν διέφυγε τον θάνατον κανείς. Εφέρθησαν προς τον βασιλέα της Μακηδά, όπως εφέρθησαν προς τον βασιλέα της Ιεριχούς.**

ItN. 10,29 **και απήλθεν Ιησούς και πάς Ισραήλ μετ αυτού εκ Μακηδά εις Λεβνά και επολιόρκει Λεβνά.**

ItN. 10,29 **Επειτα ο Ιησούς με όλον τον ισραηλιτικόν λαόν μαζί του μετέβη από την Μακηδά εις την πόλιν Λεβνά και την επολιόρκει.**

ItN. 10,30 **και παρέδωκεν αυτήν Κύριος εις χείρας Ισραήλ, και έλαβον αυτήν και τον βασιλέα αυτής και εφόνευσαν αυτήν εν στόματι ξίφους και πάν εμπνέον εν αυτή, και ου κατελείφθη εν αυτή διασεσωσμένος και διαπεφευγώς· και εποίησαν τώ βασιλεί αυτής ον τρόπον εποίησαν τώ βασιλεί Ιεριχώ.**

ItN. 10,30 **Ο δε Κυριος παρέδωκε και αυτήν την πόλιν εις τα χέρια των Ισραηλιτών, οι οποίοι και την κατέλαβον. Επέρασαν εν στόματι μαχαίρας τον βασιλέα της, τον λαόν της και κάθε τι που ανέπνεε και εξούσε εις αυτήν. Δεν διεσώθη και δεν διέφυγε κανείς. Έκαμαν στον βασιλέα αυτής, οτι είχαν κάμη στον βασιλέα της Ιεριχούς.**

ItN. 10,31 **και απήλθεν Ιησούς και πάς Ισραήλ μετ αυτού εκ Λεβνά εις Λαχίς και περιεκάθισεν αυτήν και επολιόρκει αυτήν.**

ItN. 10,31 **Επειτα ο Ιησούς μαζί με όλον τον ισραηλιτικόν λαόν ανεχώρησεν από την Λεβνά εις την Λαχίς, περιεκύκλωσεν αυτήν και την επολιόρκεισεν.**

ItN. 10,32 και παρέδωκε Κύριος την Λαχίς εις τας χείρας Ισραήλ, και έλαβεν αυτήν εν τή ημέρα τή δευτέρα και εφόνευσαν αυτήν εν στόματι ξίφους και εξωλόθρευσαν αυτήν, ον τρόπον εποίησαν την Λεβνά.

ItN. 10,32 Ο Κυριος παρέδωκε την Λαχίς εις τας χείρας των Ισραηλιτών. Ο Ιησούς κατέλαβεν αυτήν την επομένην ημέραν της πολιορκίας της. Οι Ισραηλίται επέρασαν εν στόματι μαχαίρας τους κατοίκους της και εξωλόθρευσαν αυτήν όπως είχαν εξολοθρεύσει την Λεβνά.

ItN. 10,33 τότε ανέβη Ελάμ βασιλεύς Γαζέρ βοηθήσων τή Λαχίς, και επάταξεν αυτόν Ιησούς εν στόματι ξίφους και τον λαόν αυτού έως τού μη καταλειφθήναι αυτών σεσωσμένον και διαπεφευγότα.

ItN. 10,33 Τοτε ο βασιλεύς της πόλεως Γαζέρ μετέβη να βοηθήση την Λαχίς. Ο Ιησούς όμως εκτύπησεν αυτόν, τον ενίκησε και επέρασεν εν στόματι μαχαίρας αυτόν και τον λαόν του, ώστε κανείς δεν εσώθη από τον θάνατον. Κανείς δεν εγλύτωσε δια φυγής.

ItN. 10,34 και απήλθεν Ιησούς και πάς Ισραήλ μετ αυτού εκ Λαχίς εις Οδολλάμ και περιεκάθισεν αυτήν και εξεπολιόρκησεν αυτήν.

ItN. 10,34 Επειτα ο Ιησούς και όλος ο ισραηλιτικός λαός μαζί του επροχώρησαν από την Λαχίς εις την πόλιν Οδολλάμ, την περιεκύκλωσε και την επολιόρκησεν.

ItN. 10,35 και παρέδωκεν αυτήν Κύριος εν χειρί Ισραήλ, και έλαβεν αυτήν εν τή ημέρα εκείνη και εφόνευσεν αυτήν εν στόματι ξίφους, και πάν εμπνέον εν αυτή εφόνευσαν, ον τρόπον εποίησαν τή Λαχίς.

ItN. 10,35 Ο Κυριος παρέδωκεν και αυτήν εις τα χέρια των Ισραηλιτών. Ο Ιησούς την κατέλαβε κατά την ιδίαν εκείνην ημέραν, επέρασεν εν στόματι μαχαίρας κάθε άνθρωπον, εξωλόθρευσε κάθε τι που είχε ζωήν και αναπνοήν, όπως είχαν κάμει και εις την Λαχίς.

ItN. 10,36 και απήλθεν Ιησούς και πάς Ισραήλ μετ αυτού εις Χεβρών και περιεκάθισεν αυτήν.

ItN. 10,36 Από εκεί μετέβη ο Ιησούς και όλος ο ισραηλιτικός λαός μαζί με αυτόν εις την Χεβρών και την περιεκύκλωσαν.

ItN. 10,37 και επάταξεν αυτήν εν στόματι ξίφους και πάν το εμπνέον, όσα ήν εν αυτή, ουκ ήν διασεσωσμένον· ον τρόπον εποίησαν την Οδολλάμ, εξωλόθρευσαν αυτήν και όσα ήν εν αυτή.

ItN. 10,37 Την εκτύπησαν, την κατέλαβον και επέρασαν εν στόματι μαχαίρας τους κατοίκους της και κάθε τι που εξούσε και ανέπνεεν εις αυτήν. Τιποτε δεν διέφυγε τον όλεθρον. Οπως έκαμαν εις την Οδολλάμ, έτσι εξωλόθρευσαν και την Χεβρών και όλα όσα εξούσαν εις αυτήν.

ItN. 10,38 και απέστρεψεν Ιησούς και πάς Ισραήλ εις Δαβίρ και περικαθισαντες αυτήν

ItN. 10,38 Ο Ιησούς και όλος ο Ισραηλιτικός λαός εστράφησαν εναντίον της πόλεως Δαβίρ και την περιεκύκλωσαν.

ItN. 10,39 έλαβον αυτήν και τον βασιλέα αυτής και τας κώμας αυτής και επάταξεν αυτήν εν στόματι ξίφους και εξωλόθρευσαν αυτήν και πάν εμπνέον εν αυτή και ου κατέλιπον αυτή ουδένα διασεσωσμένον· ον τρόπον εποίησαν τή Χεβρών και τώ βασιλεί αυτής, ούτως εποίησαν τή Δαβίρ και τώ βασιλεί αυτής.

ItN. 10,39 Κατέλαβαν αυτήν και τον βασιλέα της και τας κωμοπόλεις αυτής. Επέρασαν εν στόματι μαχαίρας τους κατοίκους της και κάθε τι που ανέπνεεν εντός αυτής, και δεν αφήκαν τίποτε να διαφύγη τον όλεθρον. Οπως έκαμαν εις την Χεβρών και τον βασιλέα της έτσι έκαμαν εις την Δαβίρ και τον βασιλέα της.

ItN. 10,40 και επάταξεν Ιησούς πάσαν την γήν της ορεινής και την Ναγέβ και την πεδινήν και την Ασηδών και τους βασιλείς αυτής, ου κατέλιπον αυτών σεσωσμένον· και πάν εμπνέον ζωής εξωλόθρευσεν, ον τρόπον ενετείλατο Κύριος ο Θεός Ισραήλ.

ItN. 10,40 Ο Ιησούς εκτύπησε και κατενίκησεν όλην την ορεινήν περιοχήν της νοτίου Παλαιστίνης, την Ναγέβ της νοτίου Παλαιστίνης, την πεδινήν περιοχήν και την Ασιδών και τους βασιλείς αυτής. Δεν αφήκαν κανένα εν ζωή. Εξωλόθρευσαν κάθε ζώσαν ύπαρξιν, όπως τους είχε διατάξει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ.

ItN. 10,41 από Κάδης Βαρνή έως Γάζης, πάσαν την Γοσόμ έως της Γαβαών,

ItN. 10,41 Από την Καδης Βαρνη έως την Γαζαν, όλην την χώραν Γοσόμ μέχρι της Γαβαών,

ItN. 10,42 και πάντας τους βασιλείς αυτών και την γήν αυτών επάταξεν Ιησούς εισάπαξ, ότι Κύριος ο Θεός Ισραήλ συνεπολέμει τώ Ισραήλ.

ItN. 10,42 όλους τους βασιλείς και τους κατοίκους των χωρών αυτών ενίκησε και συνέντριψεν ο Ιησούς κατά μίαν και μόνην εκστρατείαν, διότι Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού επολεμούσε μαζί με τον λαόν εναντίον των εχθρών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

ItN. 11,1 Ως δε ήκουσεν Ιαβίν βασιλεύς Ασώρ, απέστειλε προς Ιαβάβ βασιλέα Μαρών και προς βασιλέα Συμοών και προς βασιλέα Αζίφ

ItN. 11,1 Ο Ιαβιν, ο βασιλεύς της Ασώρ, όταν πληροφορήθη αυτά τα γεγονότα, έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Ιωβάβ, βασιλέα της Μαρών, προς τον βασιλέα της Συμοών, προς τον βασιλέα της Αζίφ

ItN. 11,2 και προς βασιλείς τους κατά Σιδώνα την μεγάλην, εις την ορεινήν και εις Αραβα απέναντι Κενερώθ και εις το πεδίον και εις Φεναεδδώρ

ItN. 11,2 και προς τους βασιλείς, οι οποίοι ήσαν εις την Σιδώνα την μεγάλην πόλιν, εις την ορεινήν χώραν, εις την Αραβα απέναντι της Γεννησαρέτ, εις την πεδιάδα και εις την Φεναεδδώρ.

ItN. 11,3 και εις τους παραλίους Χαναναίους από ανατολών και εις τους παραλίους Αμορραίους και τους Χετταίους και Φερεζαίους και Ιεβουσαιούς τους εν τώ όρει και τους Ευαίους και τους υπό την Αερμών εις γήν Μασσηφά.

ItN. 11,3 Εστειλεν στους προς δυσμάς και τους προς ανατολάς Χαναναίους, στους Αμορραίους που κατοικούσαν τα παράλια της Μεσογείου και στους Χετταίους, στους Φερεζαίους και τους Ιεβουσαιούς που κατοικούσαν την ορεινήν περιοχήν, στους Ευαίους και τους κατοικούντας εις τας υψωρείας του Αερμών εις την χώραν Μασσηφά.

ItN. 11,4 και εξήλθον αυτοί και οι βασιλείς αυτών μετ αυτών, ώσπερ η άμμος της θαλάσσης τώ πλήθει, και ίπποι και άρματα πολλά σφόδρα.

ItN. 11,4 Εκάλεσεν όλους αυτούς εις πόλεμον κατά των Ισραηλιτών. Εξήλθον οι λαοί αυτοί μαζί με τους βασιλείς των, αναρίθμητοι όπως η άμμος της θαλάσσης, με ίππους και άρματα πάρα πολλά.

ItN. 11,5 και συνήλθον πάντες οι βασιλείς αυτοί και παρεγένοντο επί το αυτό και παρενέβαλον επί τού ύδατος Μαρών πολεμήσαι τον Ισραήλ.

ItN. 11,5 Συνεκεντρώθησαν όλοι αυτοί οι βασιλείς, επροχώρησαν μαζί και εστρατοπέδευσαν πλησίον των υδάτων της λίμνης Μαρών, δια να πολεμήσουν εναντίον των Ισραηλιτών.

ItN. 11,6 και είπε Κύριος προς Ιησούν· μη φοβηθής από προσώπου αυτών, ότι αύριον ταύτην την ώραν εγώ παραδίδωμι τετροπωμένους αυτούς εναντίον τού Ισραήλ· τους ίππους αυτών νευροκοπήσεις και τα άρματα αυτών κατακαύσεις εν πυρί.

ItN. 11,6 Ο Κυριος είπε τότε προς τον Ιησούν· “μη φοβηθής από αυτούς, διότι αύριον, αυτήν την ώραν θα παραδώσω αυτούς πανικοβλήτους εις φυγήν ενώπιον των Ισραηλιτών. Θα κόψης τα νεύρα των ίππων δια να τους αχρηστεύσης, τα δε άρματά των θα τα παραδώσης στο πυρ.

ItN. 11,7 και ήλθεν Ιησούς και πάς ο λαός ο πολεμιστής επ αυτούς επί το ύδωρ Μαρών εξάπινα και επέπεσαν επ αυτούς εν τή ορεινή.

ItN. 11,7 Ο Ιησούς και όλος ο μάχιμος λαός ήλθεν αιφνιδίως εναντίον αυτών εις την λίμνην Μαρών και επέπεσε κατ' αυτών εις την ορεινήν περιοχήν.

ItN. 11,8 και παρέδωκεν αυτούς Κύριος υποχειρίους Ισραήλ, και κόπτοντες αυτούς κατεδίωκον έως Σιδώνας της μεγάλης και έως Μασερών και έως των πεδίων Μασσώχ κατ ανατολάς και κατέκοψαν αυτούς έως τού μη καταλειφθήναι αυτών διασεσωσμένον.

ItN. 11,8 Ο Κυριος παρέδωκεν αυτούς εις τα χέρια των Ισραηλιτών. Οι δε Ισραηλίται εκτυπούσαν και κατεδίωκον αυτούς έως την Σιδώνα την πόλιν την μεγάλην, έως την λίμνην Μασερών και έως εις τας πεδιάδας Μασσώχ προς ανατολάς. Κατετρόπωσαν και εφόνευσαν αυτούς μέχρις ότου κανείς δεν διεσώθη.

ItN. 11,9 και εποίησεν αυτοίς Ιησούς ον τρόπον ενετείλατο αυτώ Κύριος· τους ίππους αυτών ενευροκόπησε και τα άρματα αυτών ενέπρησε πυρί.

ItN. 11,9 Εκαμεν ο Ιησούς εις αυτούς, όπως τον είχε διατάξει ο Κυριος· έκοψε τα νεύρα των ίππων και παρέδωκεν εις την φωτιάν τα άρματά των.

ItN. 11,10 Καί απεστράφη Ιησούς εν τώ καιρώ εκείνω και κατελάβετο Ασώρ και τον βασιλέα αυτής· ήν δε Ασώρ το πρότερον άρχουσα πασών των βασιλειών τούτων.

ItN. 11,10 Χωρίς δε να σταματήση εστράφη και κατέλαβε την Ασώρ και τον βασιλέα της. Η Ασώρ ήτο προηγουμένως πρωτεύουσα εις όλας αυτάς τας βασιλείας.

ItN. 11,11 και απέκτειναν πάν εμπνέον εν αυτή εν ξίφει και εξωλόθρευσαν πάντας, και ου κατελείφθη εν αυτή εμπνέον· και την Ασώρ ενέπρησαν εν πυρί.

ItN. 11,11 Οι Ισραηλίται επέρασαν εν στόματι μαχαίρας κάθε τι που ανέπνεε και εξούσε, εξωλόθρευσαν όλους και δεν αφήκαν τίποτε το ζωντανόν. Την δε Ασώρ παρέδωσαν στο πυρ.

ItN. 11,12 και πάσας τας πόλεις των βασιλειών και τους βασιλείς αυτών έλαβεν Ιησούς και ανείλεν αυτούς εν στόματι ξίφους, και εξωλόθρευσαν αυτούς, ον τρόπον συνέταξε Μωυσής ο παίς Κυρίου.

ItN. 11,12 Ο Ιησούς κατέλαβεν όλας τας πόλεις των βασιλειών αυτών, συνέλαβε τους βασιλείς των και επέρασεν όλους αυτούς εν στόματι μαχαίρας, τους εξωλόθρευσεν, όπως είχε διατάξει ο Μωϋσής ο δούλος του Κυρίου.

ItN. 11,13 αλλά πάσας τας πόλεις τας κεχωματισμένας ουκ ενέπρησεν Ισραήλ, πλην Ασώρ μόνην ενέπρησεν Ισραήλ

ItN. 11,13 Αλλά οι Ισραηλίται δεν έκαυσαν τας πόλεις που ήσαν κτισμένες επάνω εις υψώματα, πλην της Ασώρ, την οποίαν και μόνην επυρπόλησαν.

ItN. 11,14 και πάντα τα σκύλα αυτής επρονόμευσαν εαυτοίς οι υιοί Ισραήλ, αυτούς δε πάντας εξωλόθρευσαν εν στόματι ξίφους, έως απώλεσεν αυτούς, ου κατέλιπον εξ αυτών ουδέν εμπνέον.

ItN. 11,14 Επίσης δεν έκαυσαν τα λάφυρα των εχθρών, άλλα τα επήραν δια τον εαυτών των. Ολους όμως τους άλλους τους εξωλόθρευσαν εν στόματι μαχαίρας μέχρις ότου τους κατέστρεψαν τελείως και δεν αφήκαν καμμίαν ζωντανήν ύπαρξιν.

ItN. 11,15 ον τρόπον συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή τώ παιδί αυτού, και Μωυσής ωσαύτως ενετείλατο τώ Ιησοί, και ούτως εποίησεν Ιησούς ου παρέβη ουδέν από πάντων, ών συνέταξεν αυτώ Μωυσής.

ItN. 11,15 Οπως διέταξεν ο Κυριος τον δούλον του Μωϋσήν και όπως επίσης διέταξεν ο Μωϋσής τον Ιησούν, έτσι εκαμεν ο Ιησούς. Δεν παρέβη τίποτε από όλα όσα τον διέταξεν ο Μωϋσής.

ItN. 11,16 Καί έλαβεν Ιησούς πάσαν την γήν την ορεινήν και πάσαν την γήν Ναγέβ και πάσαν την γήν Γοσόμ και την πεδινήν και την προς δυσμαίς και το όρος Ισραήλ και τα ταπεινά τα προς τώ όρει

ItN. 11,16 Ο Ιησούς κατέλαβεν όλην την ορεινήν χώραν, όλην την χώραν Ναγέβ, όλην την χώραν Γοσόμ και την πεδινήν πεοιοχήν, την προς δυσμάς, το όρος του Ισραήλ και τα χαμηλώματα τα πλησίον του όρους τούτου.

ItN. 11,17 από όρους Χελχά και ό προσαναβαίνει εις Σηείρ και έως Βααλγάδ και τα πεδία τού Λιβάνου υπό το όρος το Αερμών και πάντας τους βασιλείς αυτών έλαβε και ανείλε και απέκτεινε.

ItN. 11,17 Κατέλαβεν επίσης από το όρος Χελχά, το οποίον υψώνεται εις την περιοχήν Σηείρ έως Βααλγάδ και τας πεδιάδας του Λιβάνου έως πρόποδας του Αερμών. Συνέλαβε δε και όλους τους βασιλείς αυτών των χωρών τους οποίους και εφόνευσεν.

ItN. 11,18 και ημέρας πλείους εποίησεν Ιησούς προς τους βασιλείς τούτους τον πόλεμον,

ItN. 11,18 Επί αρκετόν χρόνον επολέμησεν ο Ιησούς κατά των βασιλέων τούτων.

ItN. 11,19 και ουκ ήν πόλις, ήν ουκ έλαβεν Ισραήλ, πάντα ελάβοσαν εν πολέμω.

ItN. 11,19 Αλλά και δεν υπήρξε πόλις, την οποίαν δεν κατέλαβον οι Ισραηλίται. Τα πάντα κατέλαβον δια του νικηφόρου πολέμου των.

ItN. 11,20 ότι διά Κυρίου εγένετο κατισχύσαι αυτών την καρδιαν συναντάν εις πόλεμον προς Ισραήλ, ίνα εξολοθρευθώσιν, όπως μη δοθή αυτοίς έλεος, αλλ ίνα εξολοθρευθώσιν, ον τρόπον είπε Κύριος προς Μωυσήν.

ItN. 11,20 Τούτο δε έγινε με την δύναμιν του Κυρίου, ο οποίος έκαμε τας καρδιάς των λαών αυτών να σκληρυνθούν, να επιχειρήσουν πόλεμον εναντίον των Ισραηλιτών δια να εξολοθρευθούν και να μη εύρουν έλεος· να εξολοθρευθούν όπως είχαν είπει ο Κυριος προς τον Μωϋσήν.

ItN. 11,21 Καί ήλθεν Ιησούς εν τώ καιρώ εκείνω και εξωλόθρευσε τους Ενακίμ εκ της ορεινής, εκ Χεβρών και εκ Δαβίρ και εκ Αναβώθ και εκ παντός γένους Ισραήλ και εκ παντός όρους Ιούδα σύν ταίς πόλεσιν αυτών, και εξωλόθρευσεν αυτούς Ιησούς.

ItN. 11,21 Ο Ιησούς κατά τον καιρόν εκείνον επροχώρησε και εξωλόθρευσε τους Ενακίμ (τους γίγαντας) από τας ορεινάς

περιοχάς, από την Χεβρών, από την Δαβίρ, από την Αναβώθ και από παντού όπου είχαν απλωθή ο ισραηλιτικός λαός, από τα όρη της φυλής Ιούδα μαζί με τας πόλεις των· εξωλόθρευσε όλους αυτούς.

ItN. 11,22 ου κατελείφθη των Ενακίμ από των υιών Ισραήλ, αλλά πλήν εν Γάζη και εν Γέθ και εν Ασεδών κατελείφθη.

ItN. 11,22 Δεν απέμεινε κανείς από τους Ενακίμ μεταξύ των Ισραηλιτών. Μονον υπελείφθησαν μερικοί εις την Γαζαν, εις την Γεθ και εις την Ασεδών.

ItN. 11,23 και έλαβεν Ιησούς πάσαν την γήν, καθότι ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή και έδωκεν αυτούς Ιησούς εν κληρονομία Ισραήλ εν μερισμώ κατά φυλάς αυτών. και η γη κατέπαυσε πολεμουμένη.

ItN. 11,23 Ο Ιησούς κατέλαβεν όλην την χώραν, όπως ο Κυριος είχε διατάξει στον Μωϋσήν, και έδωκεν αυτήν ο Ιησούς ως κληρονομίαν στους Ισραηλίτας, δια διανομής αυτής κατά τμήματα εις τας φυλάς των Ισραηλιτών. Έτσι δε ησύχασε και ανεπαύθη η χώρα από τον πόλεμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

ItN. 12,1 Καί ούτοι οι βασιλείς της γής, ούς ανείλον οι υιοί Ισραήλ και κατεκληρονόμησαν την γήν αυτών πέραν του Ιορδάνου αφ ηλίου ανατολών από φάραγγος Αρνών έως του όρους Αερμών και πάσαν την γήν Αραβα απ ανατολών·

ItN. 12,1 Οι βασιλείς των χωρών τους οποίους εφόνευσαν οι Ισραηλίται και εκληρονόμησαν τας χώρας των πέραν του Ιορδάνου προς ανατολάς, από την κοιλάδα Αρνών έως το όρος Αερμών και το βαθύπεδον Αραβα το ανατολικώς του Ιορδάνου είναι οι εξής·

ItN. 12,2 Σηών τον βασιλέα των Αμορραίων, ός κατώκει εν Εσεβών κυριεύων από Αροήρ, ή εστιν εν τή φάραγγι, κατά μέρος της φάραγγος, και το ήμισυ της Γαλαάδ έως Ιαβόκ, όρια υιών Αρμών,

ItN. 12,2 Ο Σηών, ο βασιλεύς των Αμορραίων, ο οποίος κατοικούσεν εις την πόλιν Εσεβών. Αυτός εκυριαρχούσε από την Αροήρ, η οποία ευρίσκετο εις την κοιλάδα, παραπλεύρως της κοιλάδος μέχρι και του ημίσεος Γαλαάδ έως στον χείμαρρον Ιαβόκ και τα σύνορα των Αρμωνιτών·

ItN. 12,3 και Αραβα έως της θαλάσσης Χενερέθ κατ ανατολάς και έως της θαλάσσης Αραβα, θάλασσαν των αλών από ανατολών, οδόν την κατά Ασειμώθ, από Θαιμάν την υπό Ασηδών Φασγά·

ItN. 12,3 από Αραβα το βαθύπεδον του Ιορδάνου, προς βορράν μέχρι της λίμνης Γεννησαρέτ και προς ανατολάς μέχρι της λίμνης που κείται στο βαθύπεδον αυτό, μέχρι δηλαδή της Νεκράς Θαλάσσης που περνά ο δρόμος προς την Ασειμώθ, δηλαδή από Θαιμάν προς την Ασηδών, η οποία ευρίσκετο στο όρος Φασγά.

ItN. 12,4 και Ωγ βασιλεύς Βασάν υπελείφθη εκ των γιγάντων ο κατοικών εν Ασταρώθ και εν Εδραϊν,

ItN. 12,4 Ο Ωγ, ο βασιλεύς της Βασάν, ο μόνος από την γενεάν των γιγάντων, ο οποίος κατοικούσε εις τας πόλεις Ασταρώθ και Εδραϊν.

ItN. 12,5 άρχων από όρους Αερμών και από Σελχοί και πάσαν την γήν Βασάν έως ορίων Γεσουρί και την Μαχί και το ημισυ Γαλαάδ ορίων Σηών βασιλέως Εσεβών.

ItN. 12,5 Η κυριαρχία αυτού εξετείνετο από το όρος Αερμών από Σελχούς εις όλην την χώραν Βασάν μέχρι των συνόρων Γεσουρί και Μαχί, και στο ήμισυ της χώρας Γαλαάδ, η οποία ευρίσκετο εις τα σύνορα του Σηών, του βασιλέως της Εσεβών.

ItN. 12,6 Μωυσής ο παίς Κυρίου και υιοί Ισραήλ επάταξαν αυτούς, και έδωκεν αυτήν Μωυσής εν κληρονομία ουβήν και Γάδ και τώ ημίσει φυλής Μανασσή.

ItN. 12,6 Ο Μωϋσής ο δούλος του Κυρίου εκτύπησε και κατενίκησεν αυτούς, κατέλαβε την χώραν των, την οποίαν ο Μωϋσής έδωκεν ως κληρονομίαν εις τας δύο φυλάς Ρουβήν και Γαδ και στο το ήμισυ της φυλής Μανασσή.

ItN. 12,7 Καί ούτοι οι βασιλείς των Αμορραίων, ούς ανείλεν Ιησούς και υιοί Ισραήλ εν τώ πέραν του Ιορδάνου παρά θάλασσαν Βααλαάδ εν τώ πεδίω του Λιβάνου και έως όρους του Χελχά αναβαινόντων εις Σηείρ, και έδωκεν αυτήν Ιησούς ταις φυλαίς Ισραήλ κληρονομείν κατά κλήρον αυτών,

ItN. 12,7 Αυτοί δε ήσαν οι βασιλείς των Αμορραίων, που τους εφόνευσαν οι Ισραηλίται εις την δυτικώς του Ιορδάνου περιοχήν, από της Βααλαάδ εις την πεδιάδα του Λιβάνου, έως το όρος Χελχά, το οποίον ανυψώνεται εις Σηείρ και τας οποίας περιοχάς μοίρασε δια κλήρου ο 'Ιησους του Ναυή εις τας φυλάς του Ισραήλ.

ItN. 12,8 εν τώ όρει και εν τώ πεδίω και εν Αραβα και εν Ασηδών και εν τή ερήμω και Ναγέβ, τον Χετταίον και τον Αμορραίον και τον Χαναναίον και τον Φερεζαίον και τον Ευαίον και τον Ιεβουσαίον·

ItN. 12,8 Εκυριεύσεν επίσης ο Ιησούς του Ναυή την ορεινήν περιοχήν, όπως και την πεδινήν έως στο βαθύπεδον του Ιορδάνου και εις την Ασηδών, έως εις την έρημον και την Ναγέβ. Κατέλαβον δε τους Χετταίους, τους Αμορραίους, τους Χαναναίους, τους Φερεζαίους, τους Ευαίους και τους Ιεβουσαίους. Αυτοί δε είναι οι νικηθέντες και συλληφθέντες βασιλείς·

ItN. 12,9 τον βασιλέα Ιεριχώ και τον βασιλέα της Γαί, ή εστι πλησίον Βαιθήλ,

ItN. 12,9 Ο βασιλεύς της Ιεριχούς και ο βασιλεύς της Γαι, η οποία ευρίσκεται πλησίον της Βαιθήλ,

ItN. 12,10 βασιλέα Ιερουσαλήμ, βασιλέα Χεβρών,

ItN. 12,10 ο βασιλεύς της Ιερουσαλήμ και ο βασιλεύς της Χεβρών,

ItN. 12,11 βασιλέα Ιεριμούθ, βασιλέα Λαχίς,

ItN. 12,11 ο βασιλεύς της Ιεριμούθ και ο βασιλεύς της Λαχίς,

ItN. 12,12 βασιλέα Αιλάμ, βασιλέα Γαζέρ,

ItN. 12,12 ο βασιλεύς του Αιλάμ και ο βασιλεύς της Γαζέρ,

ItN. 12,13 βασιλέα Δαβίρ, βασιλέα Γαδέρ,

ItN. 12,13 ο βασιλεύς της Δαβίρ και ο βασιλεύς της Γαδέρ,

ItN. 12,14 βασιλέα Ερμάθ, βασιλέα Αράθ,

ItN. 12,14 ο βασιλεύς Ερμάθ και ο βασιλεύς Αράθ,

ItN. 12,15 βασιλέα Λεβνά, βασιλέα Οδολλάμ,

ItN. 12,15 ο βασιλεύς της Λεβνά και ο βασιλεύς της Οδολλάμ,

ItN. 12,16 βασιλέα Ηλάθ,

ItN. 12,16 ο βασιλεύς Ηλάθ,

ItN. 12,17 βασιλέα Ταφούγ, βασιλέα Οφέρ,

ItN. 12,17 ο βασιλεύς Ταφούγ και ο βασιλεύς Οφέρ,

ΙεΝ. 12,18-22 βασιλέα Αφέκ της Σαρών, βασιλέα Ασώρ, βασιλέα Συμοών, βασιλέα Μαρών, βασιλέα Αζίφ, βασιλέα Κάδης, βασιλέα Τανάχ, βασιλέα Μαγεδών, βασιλέα Ιεκονάμ του Χερμέλ,
ΙεΝ. 12,18-22 ο βασιλεύς της Αφέκ, της πεδιάδος Σαρών, ο βασιλεύς Ασώρ, ο βασιλεύς Συμοών, ο βασιλεύς Μαρών, ο βασιλεύς Αζίφ, ο βασιλεύς Κάδης, ο βασιλεύς Τανάχ, ο βασιλεύς Μαγεδών, ο βασιλεύς Ιεκονάμ του όρους Καρμηλος
ΙεΝ. 12,23 βασιλέα Δώρ του Ναφεδδώρ, βασιλέα Γωϊμ της Γαλιλαίας,
ΙεΝ. 12,23 ο βασιλεύς Δωρ του Ναφεδδώρ, ο βασιλεύς Γωϊμ της Γαλιλαίας
ΙεΝ. 12,24 βασιλέα Θαρσά· πάντες ούτοι βασιλείς είκοσιν εννέα.
ΙεΝ. 12,24 και ο βασιλεύς Θαρσά. Είκοσι εννέα ήσαν εν συνόλω αυτοί οι βασιλείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

ΙεΝ. 13,1 Καί Ιησούς πρεσβύτερος προβεβηκώς των ημερών. και είπε Κύριος προς Ιησούν· σύ προβέβηκας των ημερών, και η γη υπολείπεται πολλή εις κληρονομίαν.
ΙεΝ. 13,1 Ο Ιησούς του Ναυή ήτο γέρον πλέον προχωρημένος εις την ηλικίαν. Είπε δε τότε ο Κυριος προς τον Ιησούν· " συ έχεις πλέον προχωρήσει πολύ εις την ηλικίαν, η δε χώρα που υπολείπεται εις κατάκτησιν είναι μεγάλη.
ΙεΝ. 13,2 και αύτη η γη καταλειμμένη· όρια Φυλιστιειμ, ο Γεσιρί και ο Χαναανίος·
ΙεΝ. 13,2 Η χώρα που περικλείεται εις τα όρια των Φυλισταίων, χώρα των Γεσιρί και των Χαναανίων.
ΙεΝ. 13,3 από της οικήτου της κατά πρόσωπον Αιγύπτου έως των ορίων Ακκαρών εξ ευωνύμων των Χαναανίων προσλογίζεται ταις πέντε σατραπειαις των Φυλιστιειμ, τώ Γαζαίω και τώ Αζωτίω και τώ Ασκαλωνίτη και τώ Γετθαίω και τώ Ακκαρωνίτη· και τώ Ευαίω
ΙεΝ. 13,3 Επίσης η χώρα η οποία αρχίζει νοτιώς από την έρημον ανατολικώς της Αιγύπτου και προς βορράν φθάνει μέχρι της Ακκαρών, αριστερά της χώρας των Χαναανίων. Η χώρα αυτή περιλαμβάνει τας πέντε σατραπείας των Φυλισταίων, δηλαδή των Γαζαίων, των Αζωτιών, των Ασκαλωνιτών, των Γετθαίων, των Ακκαρωνιτών και των Ευαίων.
ΙεΝ. 13,4 εκ Θαιμάν και πάση γη Χαναάν εναντίον Γάζης, και οι Σιδωνίοι έως Αφέκ, έως των ορίων των Αμορραίων,
ΙεΝ. 13,4 Επίσης η χώρα από Θαιμάν, η οποία περιλαμβάνει όλην την χώραν των Χαναανίων που είναι απέναντι της Γάζης, και την χώραν των Σιδωνίων έως την Αφέκ και έως τα σύνορα των Αμορραίων.
ΙεΝ. 13,5 και πάσαν την γήν Γαβλί Φυλιστιειμ· και πάντα τον Λιβανον από ανατολών ηλίου, από Γαλγάλ υπό το όρος το Αερμών έως της εισόδου Εμάθ·
ΙεΝ. 13,5 Επίσης όλη η χώρα των Γαβλιτών Φυλισταίων, όλον το όρος Λιβανον προς ανατολάς από το Γαλγάλ, το κείμενον εις τας υπωρείας του όρους Αερμών μέχρι και της εισόδου της χώρας Εμάθ.
ΙεΝ. 13,6 πάς ο κατοικών την ορεινήν από τού Λιβάνου έως της Μασερεφωθαίμ, πάντας τους Σιδωνίους, εγώ αυτούς εξολοθρεύσω από προσώπου Ισραήλ· αλλά διάδος αυτήν εν κλήρω τώ Ισραήλ, ον τρόπον σοι ενετειλάμην.
ΙεΝ. 13,6 Όλους αυτούς που κατοικούν εις την ορεινήν περιοχην του Λιβάνου μέχρι της Μασερεφωθαίμ και όλους τους Σιδωνίους, εγώ θα τους εξολοθρεύσω από το πρόσωπον των Ισραηλιτών. Συ όμως διαμοίρασε από τώρα με κληρον στους Ισραηλίτας τας χώρας όπως εγώ σε διέταξα.
ΙεΝ. 13,7 και νύν μέρισον την γήν ταύτην εν κληρονομία ταις εννέα φυλαίς και τώ ημίσει φυλής Μανασσή· από τού Ιορδάνου έως της θαλάσσης της μεγάλης κατά δυσμάς ηλίου δώσεις αυτήν, η θάλασσα η μεγάλη ορειεί.
ΙεΝ. 13,7 Τωρα δηλαδή μοίρασε την χώραν αυτήν εις κληρονομίαν των εννέα φυλών και του ημίσεος της φυλής Μανασσή, από την ανατολικώς του Ιορδάνου περιοχην και μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης προς δυσμάς. Η Μεσόγειος θα αποτελή τα όρια της χώρας την οποίαν δια κλήρου θα δώσης στους Ισραηλίτας".
ΙεΝ. 13,8 ταις δυσί φυλαίς και τώ ημίσει φυλής Μανασσή, τώ ουβήν και τώ Γάδ, έδωκε Μωυσής εν τώ πέραν τού Ιορδάνου· κατ ανατολάς ηλίου δέδωκεν αυτήν Μωυσής ο παίς Κυρίου,
ΙεΝ. 13,8 Εις τας δύο φυλάς Ρουβήν και Γαδ και στο ήμισυ της φυλής Μανασσή, ο Μωϋσής έδωκε προς κληρονομίαν την πέραν του Ιορδάνου χώραν· την ανατολικώς του Ιορδάνου την έδωκεν εις αυτούς ο Μωϋσής ο δούλος Κυρίου.
ΙεΝ. 13,9 από Αροήρ, ή εστιν επί τού χείλους χειμάρου Αρνών, και την πόλιν την εν μέσω της φάραγγος και πάσαν την Μισώρ από Μαιδαβά έως Δαιβάν,
ΙεΝ. 13,9 Η χώρα αυτή αρχίζει από την Αροήρ, η οποία ευρίσκεται επί της όχθης του Χειμάρου Αρνών, από την πόλιν, η οποία ευρίσκεται, στο μέσον της κοιλάδος, όλην την περιοχην Μισώρ από Μαιδαβά έως Δαιβάν.
ΙεΝ. 13,10 πάσας τας πόλεις Σηών βασιλέως Αμορραίων, ός εβασίλευσεν εν Εσεβών, έως των ορίων υιών Αμμών,
ΙεΝ. 13,10 "Όλας τας πόλιν του Σηών, βασιλέως των Αμορραίων, ο οποίος εβασίλευσεν εις την πόλιν Εσεβών, μέχρι των συνόρων των Αμμωνιτών.
ΙεΝ. 13,11 και την Γαλααδίτιδα και τα όρια Γεσιρί και τού Μαχατί, πάν όρος Αερμών και πάσαν την Βασανίτιν έως Σελλά,
ΙεΝ. 13,11 Όλην την χώραν Γαλααδ, την περιοχην Γεσιρί και Μαχατί, όλον το όρος Αερμών και όλην την Βασανίτιδα χώραν έως την Σελλά.
ΙεΝ. 13,12 πάσαν την βασιλείαν Ωγ εν τή Βασανίτιδι, ός εβασίλευσεν εν Ασταρώθ και εν Εδραϊν· ούτος κατελείφθη από των γιγάντων, και επάταξεν αυτόν Μωυσής και εξωλόθρευσε.
ΙεΝ. 13,12 Όλην την χώραν Βασάν, βασιλείαν του Ωγ, ο οποίος είχεν ως πρωτεύουσαν την Ασταρώθ και την Εδραϊν. Ο Ωγ είναι ο μόνος που απέμεινε από την φυλήν των γιγάντων. Αυτόν εκτύπησεν ο Μωϋσής και τον εξωλόθρευσεν.
ΙεΝ. 13,13 και ουκ εξωλόθρευσαν οι υιοί Ισραήλ τον Γεσιρί και τον Μαχατί και τον Χαναανίον, και κατώκει βασιλεύς Γεσιρί και ο Μαχατί εν τοίς υιοίς Ισραήλ έως της σημερον ημέρας.
ΙεΝ. 13,13 Οι Ισραηλίται δεν εξωλόθρευσαν όμως τους Γεσιρί, τους Μαχατί και τους Χαναανίους. Ο δε βασιλεύς των Γεσιρί και των Μαχατί ευρίσκεται μέχρι της ημέρας αυτής μεταξύ των Ισραηλιτών.
ΙεΝ. 13,14 πλήν της φυλής Λευί ουκ εδόθη κληρονομία· Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ούτος κληρονομία αυτών, καθά είπεν αυτοίς Κύριος. και ούτος ο καταμερισμός, ον κατεμέρισε Μωυσής τοίς υιοίς Ισραήλ εν Αραβώθ Μωάβ εν τώ πέραν τού Ιορδάνου κατά Ιεριχώ.
ΙεΝ. 13,14 Εις την φυλήν όμως του Λευί δεν εδόθη καμμία κληρονομία. Κληρονομία αυτών είναι Κυριος ο Θεός του Ισραήλ, όπως έχει ορίσει ο ίδιος ο Θεός. Αυτή είναι η διανομή την οποίαν έκαμεν ο Μωϋσής μεταξύ των Ισραηλιτών, των δύομιση δηλαδή φυλών, όταν ήτο εις την Αραβώθ Μωάβ, ανατολικώς του Ιορδάνου, απέναντι από την Ιεριχώ.

ItN. 13,15 Καί ἔδωκε Μωυσῆς τή φυλή ουβήν κατά δήμους αὐτῶν.

ItN. 13,15 Ὁ Μωϋσῆς διένειμεν εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ρουβὴν τὴν κληρονομίαν κατὰ τοὺς δήμους αὐτῆς.

ItN. 13,16 καὶ ἐγενήθη αὐτῶν τὰ ὅρια ἀπὸ Ἀροήρ, ἡ ἐστὶ κατὰ πρόσωπον φάραγγος Ἀρνῶν, καὶ ἡ πόλις ἡ ἐν τῇ φάραγγι Ἀρνῶν, καὶ πᾶσαν τὴν Μισώρ ἕως Ἐσεβῶν

ItN. 13,16 Τα ὅρια τῆς φυλῆς αὐτῆς ἤρχιζαν ἀπὸ τὴν Ἀροήρ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς ὄχθης ἀνατολικῶς τοῦ χειμάρρου Ἀρνῶν. Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ρουβὴν, ἦσαν· Ἡ πόλις ποὺ εὐρίσκεται εἰς τὴν κοιλάδα Ἀρνῶν, ὅλη ἡ περιοχὴ Μισώρ ἕως τὴν Ἐσεβῶν.

ItN. 13,17 καὶ πᾶσας τὰς πόλεις τὰς οὐσὰς ἐν τῇ Μισώρ καὶ Δαιβῶν καὶ Βαμωθβάαλ καὶ οἴκου Βεελμῶν

ItN. 13,17 Ὅλα ἡ πόλεις αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὴν περιοχὴν Μισώρ, ἡ Δαιβῶν, ἡ Βαμωθβάαλ, ὁ οἶκος Βεελμῶν,

ItN. 13,18 καὶ Ἰασσά καὶ Κεδημῶθ καὶ Μεφαάθ

ItN. 13,18 ἡ Ἰασσά, ἡ Κεδημῶθ, ἡ Μεφαάθ,

ItN. 13,19 καὶ Καριαθαίμ καὶ Σεβαμά καὶ Σεραδά καὶ Σιώρ ἐν τῷ ὄρει Ἐμάκ

ItN. 13,19 ἡ Καριαθαίμ, ἡ Σεβαμά, ἡ Σεραδά, ἡ Σιώρ στὸ ὄρος Ἐμάκ·

ItN. 13,20 καὶ Βαιθφογὸρ καὶ Ἀσηδῶθ Φασγά καὶ Βαιθασειμῶθ

ItN. 13,20 ἡ Βαιθφογὸρ, ἡ Ἀσηδῶθ Φασγά καὶ ἡ Βαιθασειμῶθ·

ItN. 13,21 καὶ πᾶσας τὰς πόλεις τοῦ Μισώρ καὶ πᾶσαν τὴν βασιλείαν τοῦ Σηὼν βασιλέως τῶν Ἀμοραίων, ὃν ἐπάταξε Μωυσῆς αὐτόν καὶ τοὺς ἡγουμένους Μαδιάμ καὶ τὸν Εὐϊ καὶ τὸν οὐκὸμ καὶ τὸν Σούρ καὶ τὸν Οὐρ καὶ τὸν οβέ ἀρχοντας παρὰ Σηὼν καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν.

ItN. 13,21 ὅλα ἡ πόλεις τῆς περιοχῆς Μισώρ, ἐν συνόλῳ ἡ βασιλεία τοῦ Σηὼν τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμοραίων. Αὐτόν ἐφόνευσεν ὁ Μωϋσῆς, ὅπως ἐπίσης τοὺς ἀρχηγούς τῆς Μαδιάμ, τὸν Εὐϊ, τὸν Ροκὸμ, τὸν Σούρ, τὸν Οὐρ καὶ τὸν Ροβέ, ἀξιωματοῦχος πλησίον τοῦ βασιλέως Σηὼν καὶ ὅσους κατοικοῦσαν εἰς τὴν γῆν αὐτήν·

ItN. 13,22 καὶ τὸν Βαλαάμ τὸν τοῦ Βεῶρ, τὸν μάντιν, ἀπέκτειναν ἐν τῇ ῥοπῇ.

ItN. 13,22 Καὶ ὁ μάγος Βαλαάμ, ὁ υἱὸς τοῦ Βεῶρ ἢ τοῦ Βεῶρ, ὁ ἐξ ἐκείνων ποὺ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

ItN. 13,23 ἐγένετο δὲ τὰ ὅρια ουβήν· Ἰορδάνης ὄριον, αὕτη ἡ κληρονομία υἱῶν ουβήν κατὰ δήμους αὐτῶν, αἱ πόλεις αὐτῶν καὶ αἱ ἐπαύλεις αὐτῶν.

ItN. 13,23 Τα δυτικὰ ὅρια τῆς φυλῆς Ρουβὴν ἦτο ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς. Αὕτη εἶναι ἡ κληρονομία, αἱ πόλεις καὶ αἱ ἀγροικίαι τῆς φυλῆς Ρουβὴν κατὰ δήμους.

ItN. 13,24 ἔδωκε δὲ Μωυσῆς τοῖς υἱοῖς Γάδ κατὰ δήμους αὐτῶν.

ItN. 13,24 Ὁ Μωϋσῆς ἔδωκεν στοὺς υἱούς Γαδ κατὰ δήμους ἄλλας χώρας.

ItN. 13,25 καὶ ἐγένετο τὰ ὅρια αὐτῶν Ἰαζήρ, πᾶσαι πόλεις Γαλαὰδ καὶ τὸ ἡμισυ γῆς υἱῶν Ἀμμῶν ἕως Ἀροήρ, ἡ ἐστὶ κατὰ πρόσωπον ἀββά,

ItN. 13,25 Τα σύνορα αὐτῶν ἤρχιζαν ἀπὸ τὴν Ἰαζήρ. Περιλαμβάνοντο εἰς αὐτὰ αἱ πόλεις Γαλαὰδ, τὸ ἡμισυ τῆς χώρας τῶν Ἀμμωνιτῶν μέχρι τῆς Ἀροήρ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἀπέναντι τῆς Ραββά,

ItN. 13,26 καὶ ἀπὸ Ἐσεβῶν ἕως ἀμῶθ κατὰ τὴν Μασσηφά καὶ Βοτανίμ καὶ Μααναῖν ἕως τῶν ὀριῶν Δαβίρ,

ItN. 13,26 ἀπὸ τὴν Ἐσεβῶν ἕως τὴν Ραμῶθ πλησίον τῆς Μασσηφά, τὴν Βοτανίμ καὶ Μααναῖν ἕως τὰ ὅρια τῆς Δαβίρ·

ItN. 13,27 καὶ Ἐμέκ Βαιθαράμ Βανθαναβρά καὶ Σοκχωθά καὶ Σαφάν καὶ τὴν λοιπὴν βασιλείαν Σηὼν βασιλέως Ἐσεβῶν, καὶ ὁ Ἰορδάνης ὀριεῖ ἕως μέρους τῆς θαλάσσης Χενερέθ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἀπ ἀνατολῶν.

ItN. 13,27 τὴν Ἐμέκ, τὴν Βαιθαράμ, τὴν Βανθαναβρά, τὴν Σοκχωθά καὶ τὴν Σαφάν καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς βασιλείας τοῦ Σηὼν, βασιλέως τῆς Ἐσεβῶν. Ὀριον πρὸς δυσμὰς ἦτο ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς μέχρι τῆς λίμνης Γεννησαρέθ ὅλη ἡ πρὸς ἀνατολὰς αὐτοῦ περιοχὴ.

ItN. 13,28 αὕτη ἡ κληρονομία υἱῶν Γάδ κατὰ δήμους αὐτῶν, αἱ πόλεις αὐτῶν καὶ αἱ ἐπαύλεις αὐτῶν.

ItN. 13,28 Αὕτη ἦτο ἡ κληρονομία εἰς πόλεις καὶ ἀγροικίας τῆς φυλῆς Γαδ, ἡ διανεμηθεῖσα κατὰ τοὺς δήμους αὐτῆς.

ItN. 13,29 καὶ ἔδωκε Μωυσῆς τῷ ἡμίσει φυλῆς Μανασσὴ κατὰ δήμους αὐτῶν.

ItN. 13,29 Ἐδωκεν ὁ Μωυσῆς στὸ ἡμισυ τῆς φυλῆς Μανασσὴ, κατὰ τοὺς δήμους αὐτῆς τὴν ἐξῆς χώραν·

ItN. 13,30 καὶ ἐγένετο τὰ ὅρια αὐτῶν ἀπὸ Μααναῖμ καὶ πᾶσα βασιλεία Βασανί καὶ πᾶσα βασιλεία Ὠγ βασιλέως τῆς Βασάν καὶ πᾶσας τὰς κώμας Ἰαῖρ, αἱ εἰσιν ἐν τῇ Νασανίτιδι, ἐξήκοντα πόλεις,

ItN. 13,30 Τα ὅρια τῆς χώρας αὐτῆς ἤρχιζαν ἀπὸ τὴν Μααναῖμ καὶ περιελάμβαναν ὅλην τὴν βασιλείαν Βασάν, ὅλην τὴν χώραν τοῦ βασιλέως τῆς Βασάν Ὠγ, ὅλας τὰς κώμας τῆς περιοχῆς Ἰαῖρ, ἐξήκοντα ἐν ὅλῳ πόλεις αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο εἰς τὴν χώραν Βασάν·

ItN. 13,31 καὶ τὸ ἡμισυ τῆς Γαλαὰδ καὶ ἐν Ἀσταρῶθ καὶ ἐν Ἐδραῖν, πόλεις βασιλείας Ὠγ ἐν τῇ Βασανίτιδι καὶ ἐδόθησαν τοῖς υἱοῖς Μαχίρ υἱοῦ Μανασσὴ, κατὰ δήμους αὐτῶν.

ItN. 13,31 τὸ ἡμισυ τῆς χώρας Γαλαὰδ, τὰς πόλεις Ἀσταρῶθ καὶ Ἐδραῖν τῆς βασιλείας τοῦ Ὠγ εἰς τὴν χώραν Βασάν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τὰς οἰκογενεῖας Μαχίρ, υἱοῦ τοῦ Μανασσὴ κατὰ τοὺς δήμους αὐτῶν.

ItN. 13,32 οὗτοι οὐς κατεκληρονόμησε Μωυσῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐν Ἀραβῶθ Μωάβ ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου τοῦ κατὰ Ἰεριχώ ἀπ ἀνατολῶν.

ItN. 13,32 Αὐταῖ εἶναι αἱ χώραι, αἱ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὰς ὁποίας ὁ Μωϋσῆς ἔδωκεν εἰς ἐκείνους κληρονομίαν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς Ἀραβῶθ τῆς Μωάβ, ἀνατολικῶς τοῦ Ἰορδάνου ἀπέναντι τῆς Ἰεριχούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

ItN. 14,1 Καὶ οὗτοι οἱ κατακληρονόμησαντες υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν τῇ γῇ Χαναάν, οἷς κατεκληρονόμησαν αὐτοῖς Ἐλεάζαρ ὁ ἱερεὺς καὶ Ἰησοὺς ὁ τοῦ Ναυὴ καὶ οἱ ἀρχοντες πατριῶν φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ.

ItN. 14,1 Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἰσραηλίται ποὺ ἐπῆραν κληρονομίαν εἰς τὴν χώραν Χαναάν· Εἰς αὐτοὺς δια κλήρου εμοίρασαν τὴν χώραν Ἐλεάζαρ ὁ ἀρχιερεὺς, Ἰησοὺς τοῦ Ναυὴ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν καὶ τῶν πατριῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν.

ItN. 14,2 κατὰ κλήρους ἐκληρονόμησαν, ὃν τρόπον ἐνετείλατο Κύριος ἐν χειρὶ Ἰησοῦ ταῖς ἐννέα φυλαῖς καὶ τῷ ἡμίσει φυλῆς ἀπὸ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου,

ItN. 14,2 Δια κλήρου ἔλαβον αὐτοὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπως εἶχε διατάξει ὁ Κύριος. Δια τῆς χειρὸς τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυὴ ἐγένετο ἡ διανομὴ αὐτῆ εἰς τὰς δυτικῶς τοῦ Ἰορδάνου ἐννέα φυλάς καὶ στὸ ἡμισυ τῆς μιᾶς φυλῆς

ItN. 14,3 και τοίς Λευίταις ουκ ἔδωκε κλήρον εν αυτοίς,

ItN. 14,3 Εἰς τοὺς Λευίτας δεν ἔδωκε κληρονομίαν μεταξύ αὐτῶν.

ItN. 14,4 ὅτι ἦσαν οἱ υἱοὶ Ἰωσήφ δύο φυλαὶ Μανασσή και Εφραΐμ, και ουκ ἐδόθη μερίς εν τῇ γῆ τοίς Λευίταις, ἀλλ ἡ πόλις κατοικεῖν και τα ἀφωρισμένα αὐτῶν τοίς κτήνεσι και τα κτήνη αὐτῶν.

ItN. 14,4 Οἱ δε υἱοὶ του Ἰωσήφ ἀπετέλουν δύο φυλάς την φυλὴν Μανασσή και την φυλὴν Εφραΐμ. Εἰς του Λευίτας δεν ἐδόθη μερίδιον γῆς παρά μόνον πόλεις να κατοικοῦν αὐτοὶ και αἱ γύρω βοσκήσιμοι περιοχαὶ δια τα κτήνη των

ItN. 14,5 ὃν τρόπον ἐνετείλατο Κύριος τῷ Μωϋσῆ, οὕτως ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ και ἐμέρισαν την γῆν.

ItN. 14,5 Ὅπως διέταξεν ὁ Κυριος τον Μωϋσῆν ἐτσι ἐκαμαν οἱ Ἰσραηλίται και διεμοίρασαν την χώραν.

ItN. 14,6 Καὶ προσήλθοσαν οἱ υἱοὶ Ἰούδα προς Ἰησοῦν εν Γαλαλά, και εἶπε προς αὐτὸν Χάλεβ ὁ τοῦ Ἰεφονῆ ὁ Κενεζαῖος· σὺ ἐπίστη το ρῆμα, ὃ ἐλάλησε Κύριος προς Μωϋσῆν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ περὶ ἐμοῦ και σοῦ εν Κάδης Βαρνή·

ItN. 14,6 Οἱ της φυλῆς του Ἰούδα προσήλθον εἰς τα Γαλαλα προς τον Ἰησοῦν, και εἶπε προς αὐτὸν ὁ Χαλεβ ὁ υἱὸς του Ἰεφονῆ ὁ Κενεζαῖος· "συ γνωρίζστον λόγον τον ὁποῖον εἶπεν ὁ Κυριος προς το Μωϋσῆν, τον ἄνθρωπον του Θεοῦ, περὶ ἐμοῦ

και σου εἰς Καδης Βαρνή.

ItN. 14,7 τεσσαράκοντα γάρ ετῶν ἤμην ὅτε ἀπέστειλέ με Μωϋσῆς ὁ παῖς τοῦ Θεοῦ εκ Κάδης Βαρνή κατασκοπεύσαι την γῆν, και ἀπεκρίθην αὐτῷ λόγον κατὰ τον νοῦν αὐτοῦ,

ItN. 14,7 Τεσσαράκοντα ετῶν ἤμην, ὅταν ὁ Μωϋσῆς ὁ δούλος του Θεοῦ με ἐστείλεν ἀπὸ την Καδης Βαρνή να κατασκοπεύσω την γην. Και ὅταν ἐπέστρεψα ἔδωσα ἀπάντησιν εἰς αὐτὸν σύμφωνα με την ἀγαθὴν του διάθεσιν.

ItN. 14,8 οἱ ἀδελφοὶ μου οἱ ἀναβάντες μετ ἐμοῦ μετέστησαν την καρδίαν τοῦ λαοῦ, ἐγὼ δε προσετέθην ἐπακολουθήσαι Κυρίῳ τῷ Θεῷ μου,

ItN. 14,8 Οἱ ἄλλοι ὅμως ἀδελφοὶ μου, ὁ ὁποῖοι ἀνέβησαν μαζί με ἐμὲ να κατασκοπεύσουν την χώραν, μετέστρεψαν και κατεπτόησαν την καρδίαν του λαοῦ, εν ἐγὼ ηκολούθησα Κυριον τον Θεόν μου και εἶπα την ἀληθειαν.

ItN. 14,9 και ὠμοσε Μωϋσῆς εν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ λέγων· ἡ γῆ, ἐφ ἣν ἐπέβης, σοὶ ἐστὶ εν κλήρῳ και τοίς τέκνοις σου εἰς τον αἰῶνα, ὅτι προσετέθης ἐπακολουθήσαι ὀπίσω Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

ItN. 14,9 Κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην ὁ Μωϋσῆς ὑπεσχέθη με ὄρκον και εἶπεν· ἡ χώρα εἰς την ὁποία εἰσήλθες θα εἶναι δικὴ σου κληρονομία και των παιδιῶν σου δια παντός, διότι συ ηκολούθησες πιστῶς Κυριον τον Θεο μας.

ItN. 14,10 και νῦν διέθρεψέ με Κύριος, ὃν τρόπον εἶπε, τοῦτο τεσσαρακοστόν και πέμπτον ἔτος, ἀφ οὗ ἐλάλησε Κύριος το ρῆμα τοῦτο προς Μωϋσῆν και ἐπορεύθη Ἰσραὴλ εν τῇ ἐρήμῳ. και νῦν ἰδοὺ ἐγὼ σήμερον ογδοήκοντα και πέντε ετῶν·

ItN. 14,10 Ἰδοὺ λοιπὸν τώρα, ὅτι ὁ Κυριος με διετήρησεν εἰς την ζωὴν ὅπως μου ὑπεσχέθη. Αὐτὸ δε εἶναι το τεσσαροκοστόν πέμπτον ἔτος, ἀπὸ τότε που εἶπεν ὁ Κυριος προς τον Μωϋσῆν τον λόγο αὐτὸν, ὅταν οἱ Ἰσραηλίται ἐβάδιζαν ἀκόμη εἰς την ἐρήμον. Και να ὅτι τώρα εἶμαι ἐγὼ ογδοήκοντα πέντε ετῶν.

ItN. 14,11 ἐτι ἐμὶ σήμερον ἰσχύων, ὡσεὶ ὅτε ἀπέστειλέ με Μωϋσῆς, ὡσαύτως ἰσχύω νῦν ἐξελθεῖν και εἰσελθεῖν εἰς τον πόλεμον.

ItN. 14,11 Εἶμαι ἀκόμη σήμερον ἰσχυρὸς και ἀκμαῖος ὅπως τότε που με ἐστείλεν ὁ Μωϋσῆς. Ἐχω και τώρα ἐπίσης την ἰδίαν δύναμιν να ἐξέρχωμαι ἀπὸ τας πόλεις και να λαμβάνω μέρος εἰς τας μάχας.

ItN. 14,12 και νῦν αἰτούμαι σε τὸ ὄρος τοῦτο, καθὰ εἶπε Κύριος τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ὅτι σὺ ἀκήκοας το ρῆμα τοῦτο εν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. νῦν δε οἱ Ἐνακίμ ἐκεῖ εἰσι, πόλεις οχυραὶ και μεγάλαι· ἐάν σὺν Κύριος μετ ἐμοῦ ἢ, ἐξολοθρεύσω αὐτούς, ὃν τρόπον εἶπέ μοι Κύριος.

ItN. 14,12 Και τώρα σε παρακαλῶ δος μου τὸ ὄρος τοῦτο, ὅπως ὑπεσχέθη ὁ Κυριος κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην· διότι και συ ἤκουσες τον λόγον αὐτὸν κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην. Τώρα ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖ οἱ Ἐνακίμ, οἱ γίγαντες, ὑπάρχουν πόλεις μεγάλαι και ὠχυρωμένα. Αλλά, ἐφόσον ὁ Κυριος εἶναι μαζί μου, θα ἐξολοθρεύσω αὐτούς, ὅπως μου το εἶπεν ὁ Κυριος".

ItN. 14,13 και ἐυλόγησεν αὐτὸν Ἰησοῦς και ἔδωκε Χεβρών τῷ Χάλεβ υἱῷ Ἰεφονῆ υἱῷ Κενέζ εν κλήρῳ.

ItN. 14,13 Ὁ Ἰησοῦς ἐυλόγησεν αὐτὸν και ἔδωκεν στον Χαλεβ, τον υἱὸν του Ἰεφονῆ, υἱὸν του Κενέζ, την Χεβρών ως κληρονομίαν.

ItN. 14,14 διὰ τοῦτο ἐγενήθη ἡ Χεβρών τῷ Χάλεβ τῷ τοῦ Ἰεφονῆ τοῦ Κενεζαῖου εν κλήρῳ ἕως της ἡμέρας ταύτης, διὰ τὸ αὐτὸν ἐπακολουθήσαι τῷ προστάγματι Κυρίου Θεοῦ Ἰσραὴλ.

ItN. 14,14 Διο τοῦτο ἡ πόλις Χεβρών ἐγενε πλέον κληρονομία και ἰδιοκτησία στον Χαλεβ, τον υἱὸν του Ἰεφονῆ του Κενεζαῖου, μέχρι της ἡμέρας αὐτῆς, διότι αὐτὸς ηκολούθησε πιστῶς την ἐντολὴν Κυρίου του Θεοῦ των Ἰσραηλιτῶν.

ItN. 14,15 τὸ δε ὄνομα της Χεβρών ἦν τὸ πρότερον πόλις Ἀρβόκ· μητρόπολις των Ἐνακίμ αὐτῆ. και ἡ γῆ ἐκόπασε τὸν πόλεμον.

ItN. 14,15 Το δε ὄνομα της Χεβρών ἦτο προηγουμένως Ἀρβόκ, πρωτεύουσα των Ἐνακίμ. Ἡ χώρα πλέον ησύχασεν ἀπὸ τον πόλεμον και ἀνεπαύθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

ItN. 15,1 Καὶ ἐγένετο τα ὄρια φυλῆς Ἰούδα κατὰ δήμους αὐτῶν ἀπὸ των ὀρίων της Ἰδουμαίας ἀπὸ της ἐρήμου Σίν ἕως Κάδης προς λίβα.

ItN. 15,1 Τα ὄρια της χώρας ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς την φυλὴν του Ἰούδα και διενεμήθη κατὰ τους δήμους αὐτῆς εἶναι προς τα νοτιοδυτικὰ ἀπὸ τα σύνορα της Ἰδουμαίας και της ἐρήμου Σιν μέχρι Καδης.

ItN. 15,2 και ἐγενήθη αὐτῶν τα ὄρια ἀπὸ λιβὸς ἕως μέρους θαλάσσης της ἀλυκῆς, ἀπὸ της λοφίας της φερουσῆς ἐπὶ λίβα

ItN. 15,2 Δηλαδή τα ὄρια της περιοχῆς αὐτῆς ἐκτείνονται νοτιοδυτικῶς μέχρι της Νεκρᾶς Θαλάσσης και ἀπὸ την λωρίδα της θαλάσσης καταευθύνονται προς νότον,

ItN. 15,3 και διαπορεύεται ἀπέναντι της προσαναβάσεως Ἀκραβίν και ἐκπεριπορεύεται Σενά και ἀναβαίνει ἀπὸ λιβὸς ἐπὶ Κάδης Βαρνή και ἐκπορεύεται Ἀσωρών και προσαναβαίνει εἰς Σάραδα και ἐκπορεύεται την κατὰ δυσμὰς Κάδης

ItN. 15,3 διέρχονται ἀπέναντι της ἀνωφερείας Ἀκραβίν, παρακάμπτουν την Σενά, ἀνέρχονται ἀπὸ τα νοτιοδυτικὰ προς Καδης Βαρνή, προχωροῦν εἰς Ἀσωρών, ἀνέρχονται εἰς Σαραδα, και ἐξέρχονται προς δυσμὰς της Καδης.

ItN. 15,4 και ἐκπορεύεται ἐπὶ Σελμωνάν και διεκβάλλει ἕως φάραγγος Αἰγύπτου, και ἐστὶ αὐτοῦ ἡ διέξοδος των ὀρίων ἐπὶ την θάλασσαν· τούτο ἐστὶν αὐτῶν ὄρια ἀπὸ λιβὸς.

ItN. 15,4 Διέρχονται κατόπιν εἰς την Σελμωνάν, ἐξέρχονται ἕως την κοιλάδα προς τὸ μέρος της Αἰγύπτου και ἐτσι τα

μεσημβρινά όρια της φυλής Ιούδα καταλήγουν εις την Μεσόγειον Θαλασσαν. Αυτά είναι τα όρια από τα νοτιοδυτικά.

ΙεΝ. 15,5 και τα όρια από ανατολών· πάσα η θάλασσα η αλυκή έως του Ιορδάνου. και τα όρια αυτών από βορά και από της λοφιάς της θαλάσσης και από του μέρους του Ιορδάνου·

ΙεΝ. 15,5 Τα δε νοτιοανατολικά είναι· Ολη η Νεκρά Θαλασσα μέχρι τις εκβολής του Ιορδάνου. Τα βόρεια σύνορα αρχίζουν από την προς βορράν λωρίδα της Νεκράς Θαλάσσης από το μέρος όπου εκβάλλει εις αυτήν ο Ιορδάνης.

ΙεΝ. 15,6 επιβαίνει τα όρια επί Βαιθαγά και παραπορεύεται από βορά επί Βαιθάραβα, και προσαναβαίνει τα όρια επί λίθον Βαιών υιού ουβήν,

ΙεΝ. 15,6 Ανέρχονται προς Βαιθαγά, παρακάμπτουν από βορρά την Βαιθάραβα και ανέρχονται τα όρια αυτά μέχρι της τοποθεσίας «Λιθος Βαιών» της φυλής Ρουβήν.

ΙεΝ. 15,7 και προσαναβαίνει τα όρια επί το τέταρτον της φάραγγος Αχώρ και καταβαίνει επί Γαλαάλ, ή εστιν απέναντι της προσβάσεως Αδδαμίν, ή εστι κατά λίβα τή φάραγγι, και διεκβάλλει επί το ύδωρ πηγής του ηλίου, και έσται αυτού η διέξοδος πηγή ωγήλ,

ΙεΝ. 15,7 Ανέρχονται έπειτα στο τέταρτον τμήμα της κοιλάδος Αχώρ, καταβαίνουν προς τα Γαλαλα, τα οποία είναι απέναντι της ανωφερείας Αδδαμίν, η οποία ευρίσκεται νοτιώς της κοιλάδος. Τα όρια εν συνεχεία διέρχονται προ της πηγής "του Ηλίου" και καταλήγουν εις την πηγήν "Ρωγήλ".

ΙεΝ. 15,8 και αναβαίνει τα όρια εις φάραγγα Ονόμ επί νώτου Ιεβούς από λιβός (αυτή εστιν Ιερουσαλήμ) και διεκβάλλει τα όρια επί κορυφήν όρους, ή εστι κατά πρόσωπον φάραγγος Ονόμ προς θαλάσσης, ή εστιν εκ μέρους γής αφάϊν επί βορά,

ΙεΝ. 15,8 Επειτα ανέρχονται δια της κοιλάδος Ονόμ επί της μεσημβρινής πλευράς της Ιεβούς (αυτή είναι η Ιερουσαλήμ) φθάνουν εις την κορυφήν του όρους, η οποία κορυφή είναι απέναντι της κοιλάδος Ονόμ προς δυσμάς και εις την ακραίαν περιοχήν της χώρας των Ραφαϊν προς βορράν.

ΙεΝ. 15,9 και διεκβάλλει το όριον από κορυφής του όρους επί πηγήν ύδατος Ναφθώ και διεκβάλλει εις το όρος Εφρών, και άξει το όριον εις Βαάλ (αυτή εστι πόλις Ιαρίμ),

ΙεΝ. 15,9 Από την κορυφήν του όρους εξέρχονται τα όρια μέχρι των υδάτων της πηγής Ναφθώ, φθάνουν στο όρος Εφρών και προχωρούν μέχρι της πόλεως Βαάλ (αυτή είναι η πόλις Ιαρίμ).

ΙεΝ. 15,10 και περιελεύσεται όριον από Βαάλ επί θάλασσαν και παρελεύσεται εις όρος Ασσάρ επί νώτου, Πόλιν Ιαρίν από βορά (αυτή εστι Χασλών) και καταβήσεται επί Πόλιν ηλίου και παρελεύσεται επί λίβα,

ΙεΝ. 15,10 Από την Βαάλ περιελίσσονται προς την Μεσόγειον Θαλασσαν, παρέρχονται προς νότον την πλευράν του όρους Ασσάρ, προς βορράν την πόλιν Ιαρίν (αυτή είναι η Χασλών), κατόπιν κατέρχονται εις την "Ηλίον Πολιν" και προχωρούν προς νότον.

ΙεΝ. 15,11 και διεκβάλλει το όριον κατά νώτου Ακκαρών επί βοράν, και διεκβαλεί τα όρια εις Σοκχώθ και παρελεύσεται όρια επί λίβα και διεκβαλεί επί Λεβνά, και έσται η διέξοδος των ορίων επί θάλασσαν. και τα όρια αυτών από θαλάσσης· η θάλασσα η μεγάλη ορειά.

ΙεΝ. 15,11 Από εκεί τα όρια κατευθύνονται επί της βορείας πλευράς του όρους Ακκαρών, διέρχονται εις την Σοκχώθ, προχωρούν προς νότον και καταλήγουν εις Λεβνά. Ετσι δε τα βόρεια αυτά σύνορα φθάνουν μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης. Τα δε δυτικά ορίζονται από την μεγάλην θάλασσαν, δηλαδή την Μεσόγειον.

ΙεΝ. 15,12 ταύτα τα όρια υιών Ιούδα κύκλω κατά δήμους αυτών.

ΙεΝ. 15,12 Αυτά είναι τα όρια που περικλείουν την χώραν της φυλής Ιούδα την διανεμηθείσαν κατά τους δήμους αυτής.

ΙεΝ. 15,13 και τώ Χάλεβ υιώ Ιεφονή έδωκε μερίδα εν μέσω υιών Ιούδα διά προστάγματος του Θεού, και έδωκεν αυτώ Ιησούς την πόλιν Αρβόκ μητροπόλιν Ενάκ (αυτή εστι Χεβρών).

ΙεΝ. 15,13 Εις τον Χαλεβ, τον υιόν του Ιεφονή, έδωκεν ο Ιησούς του Ναυη, σύμφωνα προς την εντολήν του Θεού, την πόλιν Αρβόκ (δηλαδή την Χεβρών), η οποία ήτο πρωτεύουσα των Ενακίμ (γιγάντων).

ΙεΝ. 15,14 και εξωλόθρευσεν εκείθεν Χάλεβ υιός Ιεφονή τους τρεις υιούς του Ενάκ, τον Σουσί και Θολαμί και τον Αχιμά.

ΙεΝ. 15,14 Ο Χαλεβ, ο υιός του Ιεφονή, εξωλόθρευσε τους τρεις υιούς του Ενάκ, τον Σουσί, τον Θολαμί και τον Αχιμά.

ΙεΝ. 15,15 και ανέβη εκείθεν Χάλεβ επί τους κατοικούντας Δαβίρ· το δε όνομα Δαβίρ ήν το πρότερον Πόλις γραμμάτων.

ΙεΝ. 15,15 Από εκεί ο Χαλεβ ανέβη εναντίον των κατοίκων της Δαβίρ. Προηγουμένως το όνομα της Δαβίρ ήτο "Πολις Γραμμάτων".

ΙεΝ. 15,16 και είπε Χάλεβ· ός εάν λάβη και εκκόψη την Πόλιν των γραμμάτων και κυριεύση αυτής, δώσω αυτώ την Ασχάν θυγατέρα μου εις γυναίκα·

ΙεΝ. 15,16 Είπε δε ο Χαλεβ στους περι αυτόν άνδρας· "Θα δώσω την θυγατέρα μου Ασχάν ως σύζυγον εις εκείνον, ο οποίος θα κυριεύση και θα καταστρέψη την Πολιν των Γραμμάτων".

ΙεΝ. 15,17 και έλαβεν αυτήν Γοθονιήλ υιός Κενέζ αδελφός Χάλεβ ο νεώτερος και έδωκεν αυτώ την Ασχάν θυγατέρα αυτού γυναίκα.

ΙεΝ. 15,17 Ο Γοθονιήλ, ο υιός του Κενέζ, νεώτερος ανεψιός του Χαλεβ, αυτός κατέλαβε την πόλιν. Ο δε Χαλεβ έδωκε εις αυτόν την θυγατέρα του Ασχάν, ως σύζυγον.

ΙεΝ. 15,18 και εγένετο εν τώ εκπορευέσθαι αυτήν και συνεβουλεύσατο αυτώ λέγουσα· αιτήσομαι τον πατέρα μου αγρόν· και εβόησεν εκ του όνου. και είπεν αυτή Χάλεβ· τι εστί σοι;

ΙεΝ. 15,18 Όταν δε αυτή, συνοδευομένη από τους συγγενείς αυτής και του συζύγου της, επορεύετο προς τον οίκον του Γοθονιήλ, συνεβουλεύθη τυν σύζυγόν της λέγουσα· "θα ζητήσω από τον πατέρα μου ένα αγρόν". Καθώς δε εκάθητο επί του όνου, εβόησεν. Ο δε Χαλεβ είπε προς αυτήν "τι σου συμβαίνει;"

ΙεΝ. 15,19 και είπεν αυτώ· δός μοι ευλογίαν, ότι εις γήν Ναγέβ δέδωκάς με· δός μοι την Γολαθμαίν. και έδωκεν αυτή Χάλεβ την Γολαθμαίν την άνω και την Γολαθμαίν την κάτω.

ΙεΝ. 15,19 Εκείνη του απήντησε· "δός μοι ένα δώρον ως ευλογίαν, διότι με υπάνδρυσες και με στέλνεις τώρα εις την χώραν Ναγέβ. Δός μοι την Γολαθμαίν". Ο Χαλεβ έδωσε προς αυτήν την άνω και την κάτω Γολαθμαίν.

ΙεΝ. 15,20 αυτή η κληρονομία φυλής υιών Ιούδα.

ΙεΝ. 15,20 Αυτή είναι η περιοχή από την γην της Επαγγελίας, την οποίαν εκληρονόμησεν η φυλή του Ιούδα.

ΙεΝ. 15,21 Εγενήθησαν δε πόλεις αυτών· πόλις πρώτη φυλής υιών Ιούδα εφ ορίων Εδώμ επί της ερημού,

ΙεΝ. 15,21 Αι εξής δε πόλεις περιείχοντο εις την φυλήν του Ιούδα· Η πρώτη πόλις της φυλής Ιούδα ευρίσκετο εις τα σύνορα

της Ιδουμαίας εις την ἔρημον. Προς δε νότον ἦσαν αὶ κάτωθι πόλεις·

ItN. 15,22 καὶ Βαισελεήλ καὶ Αῤῥά καὶ Ασώρ καὶ Ἰκάμ καὶ εγγιά καὶ Αρουήλ

ItN. 15,22 Ἡ Βαισελεήλ, ἡ Αῤῥά, ἡ Ασώρ, ἡ Ἰκάμ, ἡ Ρεγγιά, ἡ Αρουήλ,

ItN. 15,23 καὶ Κάδης καὶ Ασοριωναίν καὶ Μαινάμ

ItN. 15,23 ἡ Κάδης, ἡ Ασοριωναίν, ἡ Μαινάμ,

ItN. 15,24 καὶ Βαλμεινάν καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν

ItN. 15,24 ἡ Βαλμεινάν καὶ αὶ κωμοπόλεις αὐτῶν,

ItN. 15,25 καὶ αὶ πόλεις Ασερών (αὕτη Ασώρ)

ItN. 15,25 αὶ πόλεις Ασερών (αὕτη εἶναι ἡ Ασώρ),

ItN. 15,26 καὶ Σήν καὶ Σαλμαά καὶ Μωλαδά

ItN. 15,26 ἡ Σην, ἡ Σαλμαά, ἡ Μαλαδά,

ItN. 15,27 καὶ Σερί καὶ Βαιφαλάδ

ItN. 15,27 ἡ Σερί, ἡ Βαιφαλάδ,

ItN. 15,28 καὶ Χολασεωλά καὶ Βηρσαβεέ καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν καὶ αὶ επαύλεις αὐτῶν,

ItN. 15,28 ἡ Χολασεωλά, ἡ Βηρσαβεέ, αὶ κωμοπόλεις καὶ αὶ ἀγροκατοικίαι αὐτῶν,

ItN. 15,29 Βαλά καὶ Βακώκ καὶ Ασόμ

ItN. 15,29 ἡ Βαλά, ἡ Βακώκ, ἡ Ασόμ,

ItN. 15,30 καὶ Ελβωῦδάδ καὶ Βαιθήλ καὶ Ερμά

ItN. 15,30 ἡ Ελβωῦδάδ, ἡ Βαιθήλ, ἡ Ερμά,

ItN. 15,31 καὶ Σεκελάκ καὶ Μαχαρίμ καὶ Σεθεννάκ

ItN. 15,31 ἡ Σεκελάκ, ἡ Μαχαρίμ, ἡ Σεθεννάκ,

ItN. 15,32 καὶ Λαβώς καὶ Σαλή καὶ Ερωμώθ, πόλεις εικοσιεννέα, καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν.

ItN. 15,32 ἡ Λαβώς, ἡ Σαλή, ἡ Ερωμώθ, εικοσιεννέα ἐν συνόλω πόλεις καὶ αὶ κωμοπόλεις αὐτῶν.

ItN. 15,33 ἐν τῇ πεδινή· Ασταώλ καὶ ἄα καὶ Ασσα

ItN. 15,33 Εἰς τὴν πεδιάδα ἦσαν αὶ κάτωθι πόλεις· Ἡ Ασταώλ, ἡ Ραα, ἡ Ασσα,

ItN. 15,34 καὶ ἄμεν καὶ Τανώ καὶ Ἰλουθώθ καὶ Μαιανί

ItN. 15,34 ἡ Ραμεν, ἡ Τανώ, ἡ Ἰλουθώθ, ἡ Μαιανί,

ItN. 15,35 καὶ Ἰερμούθ καὶ Οδολλάμ καὶ Μεμβρά καὶ Σαωχώ καὶ Αζηκά

ItN. 15,35 ἡ Ἰερμούθ, ἡ Οδολλάμ, ἡ Μεμβρά, ἡ Σαωχώ, ἡ Αζηκά,

ItN. 15,36 καὶ Σακαρίμ καὶ Γάδηρα καὶ αὶ επαύλεις αὐτῆς, πόλεις δεκατέσσαρες καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν·

ItN. 15,36 ἡ Σακαρίμ, ἡ Γάδηρα καὶ αὶ ἀγροκατοικίαι αὐτῶν, δεκατέσσαρες ἐν συνόλω πόλεις καὶ αὶ κωμοπόλεις αὐτῶν.

ItN. 15,37 Σεννά καὶ Αδασάν καὶ Μαγαδαλαγὰδ

ItN. 15,37 Ἡ Σεννά, ἡ Αδασάν, ἡ Μαγαδαλαγὰδ,

ItN. 15,38 καὶ Δαλάλ καὶ Μασφά καὶ Ἰαχαρεήλ καὶ Λαχίς

ItN. 15,38 ἡ Δαλάλ, ἡ Μασφά, ἡ Ἰαχαρεήλ, ἡ Λαχίς,

ItN. 15,39 καὶ Βασηδῶθ καὶ Ἰδαδαλέα

ItN. 15,39 ἡ Βασηδῶθ, ἡ Ἰδαδαλέα,

ItN. 15,40 καὶ Χαβρά καὶ Μαχές καὶ Μααχώς

ItN. 15,40 ἡ Χαβρά, ἡ Μαχές, ἡ Μααχώς,

ItN. 15,41 καὶ Γεδδώρ καὶ Βαγαδιήλ καὶ Νωμάν καὶ Μαχηδάν, πόλεις ἐκκαίδεκα καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν·

ItN. 15,41 ἡ Γεδδώρ, ἡ Βαγαδιήλ, ἡ Νωμάν, ἡ Μαχηδάν, δέκα ἐξ ἐν συνόλω πόλεις καὶ αὶ κωμοπόλεις αὐτῶν.

ItN. 15,42 Λεβνά καὶ Ἰθάκ καὶ Ἀνώχ

ItN. 15,42 Ἡ Λεβνά, ἡ Ἰθάκ, ἡ Ἀνώχ,

ItN. 15,43 καὶ Ἰανὰ καὶ Νασίβ

ItN. 15,43 ἡ Ἰανὰ, ἡ Νασίβ,

ItN. 15,44 καὶ Κεϊλάμ καὶ Ἀκιεζί καὶ Κεζίβ καὶ Βαθησάρ καὶ Αιλώμ, πόλεις δέκα καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν·

ItN. 15,44 ἡ Κεϊλάμ, ἡ Ἀκιεζί, ἡ Κεζίβ, ἡ Βαθησάρ, ἡ Αιλώμ, δέκα ἐν συνόλω πόλεις καὶ αὶ κωμοπόλεις αὐτῶν.

ItN. 15,45 Ἀκκαρῶν καὶ αὶ κώμαι αὐτῆς καὶ αὶ επαύλεις αὐτῶν·

ItN. 15,45 Ἡ Ἀκκαρῶν μετὰ τῶν κωμοπόλεων τῆς καὶ αὶ ἀγροκατοικίαι αὐτῶν.

ItN. 15,46 ἀπὸ Ἀκκαρῶν Γεμνά καὶ πάσαι, ὅσαι εἰσὶ πλησίον Ἀσηδῶθ, καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν·

ItN. 15,46 Ἀπὸ τῆς Ἀκκαρῶν Γεμνά μέχρις ὅλων ἐκείνων τῶν πόλεων ποὺ ἦσαν πλησίον τῆς Ἀσηδῶθ μετὰ τῶν κωμοπόλεων αὐτῶν, ἦσαν αὶ κάτωθι πόλεις·

ItN. 15,47 Ἀσιεδῶθ καὶ αὶ κώμαι αὐτῆς καὶ αὶ επαύλεις αὐτῆς· Γάζα καὶ αὶ κώμαι αὐτῆς καὶ αὶ επαύλεις αὐτῆς ἕως τοῦ χειμάρου Αἰγύπτου· καὶ ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη διορίζει.

ItN. 15,47 Ἡ Ἀσιεδῶθ, αὶ κωμοπόλεις καὶ αὶ ἀγροκατοικίαι αὐτῆς· Ἡ Γάζα, αὶ κωμοπόλεις καὶ αὶ ἀγροκατοικίαι αὐτῆς μέχρι τῆς κοιλάδας τῆς Αἰγύπτου. Το τελευταῖον πρὸς δυσμὰς ὄριον εἶναι ἡ μεγάλη θάλασσα, ἡ Μεσόγειος.

ItN. 15,48 καὶ ἐν τῇ ὀρεινῇ· Σαμίρ καὶ Ἰεθέρ καὶ Σωχά

ItN. 15,48 Εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν ἦσαν αὶ κάτωθι πόλεις· Ἡ Σαμίρ, ἡ Ἰεθέρ, ἡ Σωχά,

ItN. 15,49 καὶ ἐννὰ καὶ Πόλις γραμμάτων (αὕτη Δαβίρ)

ItN. 15,49 ἡ Ρεννά, ἡ "Πολις τῶν Γραμμάτων (αὕτη εἶναι ἡ Δαβίρ),

ItN. 15,50 καὶ Ἀνών καὶ Εσκαϊμάν καὶ Αισάμ

ItN. 15,50 ἡ Ἀνών, ἡ Εσκαϊμάν, ἡ Αισάμ,

ItN. 15,51 καὶ Γοσόμ καὶ Χαλού καὶ Χαννά, πόλεις ἑνδεκα καὶ αὶ κώμαι αὐτῶν·

ItN. 15,51 ἡ Γοσόμ, ἡ Χαλού καὶ ἡ Χαννά, ἑνδεκα ἐν συνόλω πόλεις μετὰ τῶν κωμοπόλεων αὐτῶν.

ItN. 15,52 Αιρέμ καὶ ἐμνά καὶ Σομά

ItN. 15,52 Ἡ Αιρέμ, ἡ Ρεμνά, ἡ Σομά,

ItN. 15,53 καὶ Ἰεμαΐν καὶ Βαιθαχού καὶ Φακούά

ItN. 15,53 η Ιεμαϊν, η Βαιθαχού, η Φακούα,
 ItN. 15,54 και Ευμά και πόλις Αρβόκ (αυτή εστί Χεβρών) και Σωραϊθ, πόλεις εννέα και αι επαύλεις αυτών·
 ItN. 15,54 η Ευμά, η πόλις 'Αρβόκ (αυτή είναι η Χεβρών) και η Σωραϊθ, εννέα εν συνόλω πόλεις και αι αγροκατοικίαι αυτών.
 ItN. 15,55 Μαώρ και Χερμέλ και Οζιβ και Ιτάν
 ItN. 15,55 Η Μαώρ, η Χερμέλ, η Οζιβ, η Ιτάν,
 ItN. 15,56 και Ιαριήλ και Αρικάμ και Ζακαναϊμ
 ItN. 15,56 η Ιαριήλ, η Αρικάμ, η Ζακαναϊμ,
 ItN. 15,57 και Γαβαά και Θαμναθά, πόλεις εννέα και αι κώμαι αυτών·
 ItN. 15,57 η Γαβαά και η Θαμναθά, εννέα εν συνόλω πόλεις και αι κωμοπόλεις αυτών.
 ItN. 15,58 Αλουά και Βαιθσούρ και Γεδδών
 ItN. 15,58 Η Αλουά, η Βαιθσούρ, η Γεδδών,
 ItN. 15,59 και Μαγαρώθ και Βαιθανάμ και Θεκούμ, πόλεις έξ και αι κώμαι αυτών· Θεκώ και Εφραθά (αυτή εστί Βηθλεέμ)
 και Φαγώρ και Αιτάν και Κουλόν και Τατάμ και Θωβής και Καρέμ και Γαλέμ και Θεθήρ και Μανοχώ, πόλεις ένδεκα και αι
 κώμαι αυτών·
 ItN. 15,59 η Μαγαρώθ, η Βαιθανάμ και η Θεκούμ, έξ εν συνόλω πόλεις και αι κωμοπόλεις αυτών. Η Θεκώ, η Εφραθά (αυτή
 είναι η Βηθλεέμ), η Φαγώρ, η Αιτάν, η Κουλόν, η Τατάμ, η Θωβής, η Καρέμ, η Γαλέμ, η Θεθήρ και η Μανοχώ, ένδεκα εν
 συνόλω πόλεις και αι κωμοπόλεις αυτών.
 ItN. 15,60 Καριαθβαάλ (αυτή η πόλις Ιαρίμ) και Σωθηβά, πόλεις δύο και αι επαύλεις αυτών
 ItN. 15,60 Η Καριαθβαάλ (αυτή είναι η πόλις Ιαρίμ) και η Σωθηβά, δύο πόλεις και αι αγροκατοικίαι αυτών.
 ItN. 15,61 και Βαδδαργείς και Θαραδαάμ και Αινών
 ItN. 15,61 Η Βαδδαργείς, η Θαραδαάμ, η Αινών,
 ItN. 15,62 και Αιχιοζά και Ναφλαζών και αι πόλεις Σαδών και Αγκάδης, πόλεις επτά και αι κώμαι αυτών.
 ItN. 15,62 η Αιχιοζά, η Ναφλαζών και αι πόλεις Σαδών και Αγκάδης, επτά εν συνόλω πόλεις και αι κωμοπόλεις αυτών.
 ItN. 15,63 και ο Ιεβουσαιός κατώκει εν Ιερουσαλήμ, και ουκ ηδυνάστησαν οι υιοί Ιούδα απολέσαι αυτούς· και κατώκησαν
 οι Ιεβουσαιοί εν Ιερουσαλήμ έως της ημέρας ταύτης.
 ItN. 15,63 Οι Ιεβουσαιοί κατοικούσαν εις την Ιερουσαλήμ. Οι της φυλής του Ιούδα δεν ηδυνήθησαν να εξολοθρεύσουν
 αυτούς. Έτσι οι Ιεβουσαιοί κατοικούσαν εις την Ιερουσαλήμ, έως αυτής της ημέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

ItN. 16,1 Καί εγένετο τα όρια υιών Ιωσήφ από τού Ιορδάνου τού κατά Ιεριχώ από ανατολών και αναβήσεται από Ιεριχώ εις
 την ορεινήν, την έρημον, εις Βαιθίλ Λουζά,
 ItN. 16,1 Τα όρια της περιοχής της φυλής Ιωσήφ ήρχιζον από ανατολάς από το μέρος εκείνο του Ιορδάνου που είναι
 πλησίον της Ιεριχούς. Από εκεί ανέβαιναν δια της Ιεριχούς εις την ορεινήν περιοχήν, εις την έρημον και εις Βαιθίλ Λουζά.
 ItN. 16,2 και εξελεύσεται εις Βαιθίλ και παρελεύσεται επί τα όρια τού Αχαταρωθί
 ItN. 16,2 Από την Βαιθίλ εξεκινούσαν, διήρχοντο τα σύνορα του Αχαταρωθί,
 ItN. 16,3 και διελεύσεται επί την θάλασσαν επί τα όρια Απταλίμ έως των ορίων Βαιθωρών την κάτω, και έσται η διέξοδος
 αυτών επί την θάλασσαν.
 ItN. 16,3 κατήρχοντο προς δυσμάς προς την Μεσόγειον Θάλασσαν εις τα σύνορα Απταλίμ έως εις τα σύνορα της κάτω
 Βαιθωρών και κατέληγον εις την Μεσόγειον Θάλασσαν.
 ItN. 16,4 και εκληρονόμησαν οι υιοί Ιωσήφ Εφραϊμ και Μανασσή·
 ItN. 16,4 Αι δύο φυλαί Εφραϊμ και Μανασσή, των υιών του Ιωσήφ εκληρονόμησαν ως εξής·
 ItN. 16,5 και εγενήθη όρια υιών Εφραϊμ κατά δήμους αυτών· και εγενήθη τα όρια της κληρονομίας αυτών απ ανατολών
 Αταρώθ και Ερώκ έως Βαιθωρών την άνω και Γαζαρά,
 ItN. 16,5 τα όρια της φυλής Εφραϊμ κατά τους δήμους αυτής, τα όρια δηλαδή της κληρονομηθείσης περιοχής ήσαν από
 ανατολών η Αταρώθ και η Ερώκ έως την άνω Βαιθωρών και Γαζαρά·
 ItN. 16,6 και διελεύσεται τα όρια επί την θάλασσαν εις Ικασμών από βορά Θερμά, περιελεύσεται επ ανατολάς εις Θηνασά
 και Σελλησά και παρελεύσεται απ ανατολών εις Ιανωκά
 ItN. 16,6 διήρχοντο προς δυσμάς προς την Μεσόγειον Θάλασσαν, προς Ικασμών βορείως της Θερμά. Έπειτα εστρέφοντο εις
 τα ανατολικά προς Θηνασά και Σελλησά και κατόπιν διηυθύνοντο πάλιν προς ανατολάς εις Ιανωκά,
 ItN. 16,7 και εις Μαχώ, και Αταρώθ και αι κώμαι αυτών και ελεύσεται επί Ιεριχώ και διεκβαλεί επί τον Ιορδάνην.
 ItN. 16,7 εις Μαχώ και Αταρώθ εις τας κώμας των οποίων τα όρια συναντούν την Ιεριχώ και καταλήγουν στον Ιορδάνην
 ποταμόν.
 ItN. 16,8 και από Τάφου πορεύσεται τα όρια επί θάλασσαν επί Χελκανά, και έσται η διέξοδος αυτών επί θάλασσαν· αυτή η
 κληρονομία φυλής Εφραϊμ κατά δήμους αυτών.
 ItN. 16,8 Εκ της Ταφου έπειτα προχωρούν εις δυσμάς εις Χελκανά και καταλήγουν εις την Μεσόγειον Θάλασσαν. Αυτά
 είναι τα όρια της κληρονομηθείσης περιοχής από την φυλήν Εφραϊμ κατά τους δήμους αυτής.
 ItN. 16,9 και αι πόλεις αι αφορισθείσαι τοίς υιοίς Εφραϊμ ανά μέσον της κληρονομίας υιών Μανασσή, πάσαι αι πόλεις και
 αι κώμαι αυτών.
 ItN. 16,9 Η φυλή του Εφραϊμ είχε κληρονομήσει και ιδιαίτερας πόλεις από τας πόλεις της κληρονομίας της φυλής
 Μανασσή. Είχε πόλεις και τας κώμας αι οποίαι ήσαν προσηρητημένοι εις αυτάς.
 ItN. 16,10 και ουκ απώλεσεν Εφραϊμ τον Χαναναϊον τον κατοκούντα εν Γαζέρ, και κατώκει ο Χαναναϊός εν τώ Εφραϊμ έως
 της ημέρας ταύτης, έως ανέβη Φαραώ βασιλεύς Αιγύπτου και έλαβεν αυτήν και ενέπρησεν αυτήν εν πυρί, και τους
 Χαναναϊούς και τους Φερεζαϊούς και τους κατοκούντας εν Γαζέρ εξεκέντησαν, και έδωκεν αυτήν Φαραώ εν φερνή τή
 θυγατρί αυτού.
 ItN. 16,10 Η φυλή του Εφραϊμ δεν εξωλόθρευσε τους Χαναναϊούς οι οποίοι κατοικούσαν εις Γαζέρ και έτσι οι Χαναναϊοί
 κατοικούσαν μέσα εις την περιοχήν της φυλής Εφραϊμ μέχρι της ημέρας εκείνης, κατά την οποίαν ο Φαραώ, ο βασιλεύς
 της Αιγύπτου, επήλθεν εναντίον της φυλής Εφραϊμ, κατέλαβεν και κατέκαυσεν αυτήν, τους δε Χαναναϊούς και τους

Φερεζαίους που κατοικούσαν εις την Γαζέρ εφόνευσε. Την πόλιν Γαζέρ έδωκεν ο Φαραώ εις την θυγατέρα του ως προίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

ΙεΝ. 17,1 Καί εγένετο τα όρια φυλής υιών Μανασσή, ότι ούτος πρωτότοκος τώ Ιωσήφ· τώ Μαχίρ πρωτοτόκω Μανασσή πατρί Γαλαάδ (ανήρ γάρ πολεμιστής ήν) εν τή Γαλααδίτιδι και εν τή Βασανίτιδι.

ΙεΝ. 17,2 Τα όρια της φυλής του Μανασσή, ο οποίος ήτο πρωτότοκος του Ιωσήφ, ετακτοποιήθησαν ως εξής· Ο Μαχίρ ο πρωτότοκος του Μανασσή και πατήρ της Γαλαάδ, επειδή ήτο πολεμικός ανήρ έλαβε την Γαλαάδ και την Βασανίτιδα.

ΙεΝ. 17,2 και εγενήθη τοίς υιοίς Μανασσή τοίς λοιποίς κατά δήμους αυτών, τοίς υιοίς Ιεζέρ και τοίς υιοίς Κελέζ και τοίς υιοίς Ιεζήλ και τοίς υιοίς Συχέμ και τοίς υιοίς Συμαρίμ και τοίς υιοίς Οφέρ· ούτοι άρσενες κατά δήμους αυτών.

ΙεΝ. 17,2 Εις τους άλλους υιούς του Μανασσή, κατά τους δήμους αυτών, στους υιούς δηλαδή του Ιεζέρ, τους υιούς Κελέζ, τους υιούς του Ιεζήλ, στους υιούς του Συχέμ, στους υιούς Συμαρίμ και στους υιούς Οφέρ, εις τα άρσενα αυτά τέκνα του Μανασσή έγινε, κατά τους δήμους αυτών, δια κλήρου κατανομή της γης.

ΙεΝ. 17,3 και τώ Σαλπαάδ υιώ Οφέρ ουκ ήσαν αυτό υιοί, αλλ ή θυγατέρες, και ταύτα τα ονόματα των θυγατέρων Σαλπαάδ· Μααλά και Νουά και Εγλά και Μελχά και Θερσά.

ΙεΝ. 17,3 Ο Σαλπαάδ όμως, ο υιός του Οφέρ, δεν είχε υιούς αλλά μόνον θυγατέρας. Τα ονόματα των θυγατέρων του Σαλπαάδ ήσαν· Μααλά, Νουα, Εγλά, Μελχά και Θερσά.

ΙεΝ. 17,4 και έστησαν εναντίον Ελεάζαρ τού ιερέως, και εναντίον Ιησού, και εναντίον των αρχόντων λέγουσαι· ο Θεός ενετείλατο διά χειρός Μωσσή δούναι ημίν κληρονομίαν εν μέσω των αδελφών ημών. και εδόθη αιταίς διά προστάγματος Κυρίου κλήρος εν τοίς αδελφοίς τού πατρός αυτών.

ΙεΝ. 17,4 Αυταί παρουσιάσθησαν ενώπιον του αρχιερέως Ελεάζαρ, ενώπιον του Ιησού και των αρχηγών των φύλων και είπον· “ο Θεός δια μέσου του Μωσσή διέταξε να δοθή εις ημάς η κληρονομία μεταξύ άλλων Ισραηλιτών”. Και πράγματι, συμφωνώσως προς την διαταγήν του Κυρίου εδόθη εις αυτάς μερίδιον μεταξύ των αδελφών του πατρός των.

ΙεΝ. 17,5 και έπεσεν ο σχοινισμός αυτών από Ανάσσα και πεδιον Λαβέκ εκ της γής Γαλαάδ, ή εστι πέραν τού Ιορδάνου·

ΙεΝ. 17,5 Η δια κλήρου δοθείσα εις αυτάς περιοχή έπεσεν από της Ανάσσα και της πεδιάδος Λαβέκ εις την χώραν Γαλαάδ, η οποία ευρίσκεται ανατολικώς του Ιορδάνου.

ΙεΝ. 17,6 ότι θυγατέρες υιών Μανασσή εκληρονόμησαν κλήρον εν μέσω των αδελφών αυτών· η δε γη Γαλαάδ εγενήθη τοίς υιοίς Μανασσή τοίς καταλειμμένοις.

ΙεΝ. 17,6 Έτσι δε αι θυγατέρες των υιών Μανασσή εκληρονόμησαν περιοχήν μεταξύ των αδελφών των. Η δε χώρα Γαλαάδ εδόθη ως κληρονομία επίσης και εις υπολειφθέντας υιούς του Μανασσή.

ΙεΝ. 17,7 και εγενήθη όρια υιών Μανασσή Δηλανάθ, ή εστι κατά πρόσωπον υιών Ανάθ, και πορεύεται επί τα όρια επί Ιαμίν και Ιασσίβ επί πηγών Θαφθώθ·

ΙεΝ. 17,7 Τα όρια της φυλής Μανασσή ήρχιζον από την Δηλανάθ, η οποία είναι εμπρός εις την χώραν της φυλής Ανάθ, εκτείνεται εις τα όρια Ιαμίν και Ιασσίβ, εις την πηγών Θαφθώθ.

ΙεΝ. 17,8 τώ Μανασσή έσται, και Θαφέθ επί των ορίων Μανασσή, τοίς υιοίς Εφραίμ.

ΙεΝ. 17,8 Η χώρα Θαφέθ ανήκει εις την φυλήν Μανασσή. Η εις τα σύνορα Μανασσή Θαφέθ ανήκεν εις την φυλήν Εφραίμ.

ΙεΝ. 17,9 και καταβήσεται τα όρια επί φάραγμα Καρανά επί λίβα κατά φάραγμα Ιαριήλ, τερέβινθος τώ Εφραίμ ανά μέσον πόλεως Μανασσή και όρια Μανασσή επί τον βοράν εις τον χειμάρουν, και έσται αυτού η διέξοδος θάλασσα.

ΙεΝ. 17,9 Τα όρια κατεβαίνουν κατόπιν εις την κοιλάδα Καρανά προς νότον, προχωρούν εις την άλλην κοιλάδα Ιαριήλ, όπου δένδρον τι τερέβινθος καιτοι υπήρχεν εις τα όρια της φυλής Μανασσή ανήκεν εις την φυλήν Εφραίμ. Το όρια της φυλής Μανασσή ευρίσκοντο προς βορράν του χειμάρρου και έφθανεν έως την Μεσόγειον Θαλασσαν.

ΙεΝ. 17,10 από λιβός τώ Εφραίμ, και επί βοράν Μανασσή, και έσται η θάλασσα όρια αυτοίς· και επί Ασήβ συνάψουσιν επί βοράν και τώ Ισάχαρ από ανατολών.

ΙεΝ. 17,10 Κατ' αυτόν τον τρόπον το νότιον μέρος της χώρας ανήκεν εις την φυλήν Εφραίμ, το δε βόρειον εις την φυλήν Μανασσή. Και των δύο φυλών τα όρια έφθαναν εις την Μεσόγειον Θαλασσαν. Προς βορράν δε συνορεύουν με την φυλήν Ασήβ και προς ανατολάς με την φυλήν Ισάχαρ.

ΙεΝ. 17,11 και έσται Μανασσή εν Ισάχαρ και εν Ασήρ Βαιθσάν και αι κόμαι αυτών και τους κατοικούντας Δώρ και τας κόμας αυτής, και τους κατοικούντας Μαγεδδώ, και τας κόμας αυτής, και το τρίτον της Ναφετά και τας κόμας αυτής.

ΙεΝ. 17,11 Η φυλή του Μανασσή είχεν εις την περιοχήν των φυλών Ισάχαρ και Ασήρ, ιδικήν της την Βαιθσάν και τας κόμας που εξηρτώντο από αυτήν, τους κατοικούντας εις την Δωρ και τας κόμας που εξηρτώντο από αυτήν, τους κατοικούντας εις Μαγεδδώ και τας κόμας που εξηρτώντο από αυτήν, είχαν επίσης υπό την κυριότητά της το εν τρίτον της Ναφετά και τας κόμας που εξηρτώντο από αυτήν.

ΙεΝ. 17,12 και ουκ ηδυνάστησαν οι υιοί Μανασσή εξολοθρεύσαι τας πόλεις ταύτας, και ήρχετο ο Χαναναίος κατοικείν εν τή γη ταύτη·

ΙεΝ. 17,12 Η φυλή του Μανασσή δεν κατώρθωσε να καταλάβη αυτάς τας πόλεις και εξολοθρεύση τους κατοίκους της. Οι Χαναναίοι εξακολουθούσαν να κατοικούν εις την περιοχήν αυτήν.

ΙεΝ. 17,13 και εγενήθη και επεί κατίσχυσαν οι υιοί Ισραήλ, και εποίησαν τους Χαναναίους υπηκόους, εξολοθρεύσαι δε αυτούς ουκ εξωλόθρευσαν.

ΙεΝ. 17,13 Αλλά και όταν έγιναν ισχυροί οι Ισραηλίται και έκαναν υποτελείς τους Χαναναίους, δεν ηθέλησαν να τους εξολοθρεύσουν.

ΙεΝ. 17,14 αντείπαν δε οι υιοί Ιωσήφ τώ Ιησοί λέγοντες· διατί εκληρονόμησας ημάς κλήρον ένα και σχοίνισμα έν· εγώ δε λαός πολός ειμι, και ο Θεός ευλόγησέ με.

ΙεΝ. 17,14 Η φυλή όμως του Ιωσήφ δυσφορούσα είπεν στον Ιησούν· “διατί ηθέλησες ώστε ένα μερίδιον κληρονομικώς να πάρωμεν και ημείς αφού ο Θεός μας ηυλόγησε και είμεθα πολός λαός;”

ΙεΝ. 17,15 και είπεν αυτοίς Ιησούς· ει λαός πολός εί, ανάβηθι εις τον δρυμόν και εκκάθαρον σεαυτώ, ει στενωχωρεί σε το όρος το Εφραίμ.

ΙεΝ. 17,15 Ο δε Ιησούς τους απήντησε· εάν εισθε πολός λαός και στενόχωρα ζήτε στο όρος Εφραίμ, αναβήτε και ξεχερώσαστε ένα μέρος από το δάσος”.

ItN. 17,16 και είπαν· ουκ αρέσκει ημίν το όρος το Εφραΐμ, και ίππος επίλεκτος και σίδηρος τώ Χαναναίω τώ κατοικούντι εν αυτώ εν Βαιθσάν και εν ταις κώμαις αυτης, εν τή κοιλάδι Ισραέλ.

ItN. 17,16 Η φυλή του Ιωσήφ αντείπον· “δεν μας αρέσει το όρος Εφραΐμ. Πλην όμως υπάρχει εκλεκτόν ιππικόν και ο σίδηρος πολύς στους Χαναναίους, οι οποίοι κατοικούν στο όρος αυτό, εις την Βαιθσάν και τας κωμοπόλεις της και εις την κοιλάδα Ισραέλ”.

ItN. 17,17 και είπεν Ιησούς τοίς υιοίς Ιωσήφ· ει λαός πολύς εί, και ισχύν μεγάλην έχεις, ουκ έσται σοι κλήρος εις·

ItN. 17,17 Είπεν ο Ιησούς εις την φυλήν του Ιωσήφ· “επειδή είσαι πράγματι πολύς λαός και έχεις μεγάλην δύναμιν δεν θα μείνης με ένα μόνον κλήρον·

ItN. 17,18 ο γάρ δρυμός έσται σοι, ότι δρυμός εστι και εκκαθαριεις αυτόν, και έσται σοι· και όταν εξολοθρευσης τον Χαναναίον, ότι ίππος επίλεκτος αυτώ εστι, σύ γάρ υπερισχύεις αυτού.

ItN. 17,18 διότι το δάσος θα είναι ιδικόν σου. Θα ξεχερσώσης αυτό και θα ανήκη εις σε. Επί πλέον θα καταλάβης και θα εξολοθρευσης τους Χαναναίους, έστω και αν αυτοί έχουν εκλεκτόν ιππικόν, διότι συ θα δειχθής ισχυρότερος από εκείνους”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

ItN. 18,1 Καί εξεκκλησιάσθη πάσα συναγωγή υιών Ισραήλ εις Σηλώ και έπηξαν εκεί την σκηνήν τού μαρτυρίου, και η γη εκρατήθη υπ αυτών.

ItN. 18,1 Συνκεντρώθη όλον το πλήθος των Ισραηλιτών εις Σηλώ και έστησαν εκεί την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Η χώρα είχε κατά το πλείστον κατακτηθή από αυτούς.

ItN. 18,2 και κατελείφθησαν οι υιοί Ισραήλ, οί ουκ εκληρονόμησαν, επτά φυλαί.

ItN. 18,2 Μεταξύ όμως των Ισραηλιτών είχαν υπολειφθή επτά φυλαί, αι οποίαι δεν έλαβον μερίδιον κατά την διανομήν της κατακτηθείσης χώρας.

ItN. 18,3 και είπεν Ιησούς τοίς υιοίς Ισραήλ· έως τίνος εκλυθήσεσθε κληρονομήσαι την γήν, ήν έδωκε Κύριος ο Θεός ημών·

ItN. 18,3 Ο δε Ιησούς του Ναυή είπε προς τους Ισραηλίτας· “έως πότε σαν παραλελυμένοι θα αμελήτε να κατακτήσετε την γην, την οποίαν Κυριος ο Θεός μας έχει δώσει προς σας·

ItN. 18,4 δότε εξ υμών άνδρας τρεις εκ φυλής, και αναστάντες διελθέτωσαν την γήν και διαγραψάτωσαν αυτήν εναντίον μου, καθά δεήσει διελείν αυτήν (και διήλθοσαν προς αυτόν,

ItN. 18,4 Εκλέξατε τρεις άνδρας από κάθε φυλήν και αυτοί ας σηκωθούν και ας διέλθουν την χώραν της Χαναάν. Κατόπιν ας περιγράψουν αυτήν ενώπιόν μου όπως την είδαν και ας μας είπουν πως πρέπει να διαιρεθή αυτή. Οι άνδρες εξεπλήρωσαν την αποστολήν των και επανήλθον προς τον Ιησούν, τον οποίον και ενημέρωσαν σχετικώς.

ItN. 18,5 και διείλεν αυτοίς επτά μερίδας). Ιούδας στήσεται αυτοίς όριον από λιβός, και οι υιοί Ιωσήφ στήσονται αυτοίς από βορά.

ItN. 18,5 Ο Ιησούς διεμοίρασεν εις τας επτά φυλάς την χώραν. Η φυλή του Ιούδα θα παραμείνη εντός των ορίων της προς νότον. Η φυλή του Ιωσήφ θα εγκατασταθή και θα παραμείνη εντός των ορίων της που θα είναι προς βορράν.

ItN. 18,6 υμείς δε μερίσατε την γήν επτά μερίδας και ενέγκατε ώδε προς με, και εξοίσω υμίν κλήρον έναντι Κυρίου τού Θεού ημών.

ItN. 18,6 Σεις δε διαιρέσατε την χώραν εις επτά μερίδια και παρουσιάσατέ μου εδώ εν σχεδιώ την κατανομήν. Κατόπιν εγώ θα βγάλω κλήρον δια σας ενώπιον Κυρίου του Θεού μας.

ItN. 18,7 ου γάρ εστι μερίς τοίς υιοίς Λευί εν υμίν, ιερατεία γάρ Κυρίου μερίς αυτου· και Γάδ και ουβήν και το ήμισυ φυλής Μανασσή ελάβωσαν την κληρονομίαν αυτών πέραν τού Ιορδάνου επ ανατολάς, ήν έδωκεν αυτοίς Μωυσης ο παίς Κυρίου.

ItN. 18,7 Εις την φυλήν του Λευί δεν θα εξαχθώ μερίδιον· μερίδιόν της είναι η ιερατεία. Αι δε φυλαί Γαδ και Ρουβήν και το ήμισυ της φυλής Μανασσή έλαβον την κληρονομίαν των πέραν ανατολικώς του Ιορδάνου, την οποίαν κληρονομίαν έδωκεν εις αυτάς ο Μωϋσής, ο δούλος του Κυρίου”.

ItN. 18,8 και αναστάντες οι άνδρες επορεύθησαν, και ενετείλατο Ιησούς τοίς ανδράσι τοίς πορευομένους χωροβατήσαι την γήν λέγων· πορεύεσθε και χωροβατήσατε την γήν και παραγενήθητε προς με, και ώδε εξοίσω υμίν κλήρον έναντι Κυρίου εν Σηλώ.

ItN. 18,8 Όταν δε ητοιμάσθησαν οι άνδρες αυτοί δια να αναχωρήσουν, ο Ιησούς τους διέταξε, καθώς ήσαν έτοιμοι να αναχωρήσουν, να μετρήσουν την χώραν και τους είπε· “πηγαίνετε μετρήσατε καλά την χώραν, έπειτα δε επανέλθετε και κατατοπίσατέ με. Εγώ δε εδώ εις Σηλώ θα βγάλω δια σας κλήρον ενώπιον του Κυρίου δια την διανομήν της χώρας”.

ItN. 18,9 και επορεύθησαν και εχωροβάτησαν την γήν και είδοσαν αυτήν και έγγραφαν αυτήν κατά πόλεις, επτά μερίδας εις βιβλίον, και ήνεγκαν προς Ιησούν.

ItN. 18,9 Οι άνδρες ανεχώρησαν, περιήλθον και εμέτρησαν την χώραν, είδον και περιέγραψαν αυτήν κατά πόλεις, την διήρεσαν εις σχεδιάγραμμα βιβλίον εις επτά μερίδια και παρουσίασαν το βιβλίον αυτό στον Ιησούν.

ItN. 18,10 και ενέβαλεν αυτοίς Ιησούς κλήρον εν Σηλώ έναντι Κυρίου.

ItN. 18,10 Ο Ιησούς έβαλε δι' αυτούς κλήρον εις Σηλώ ενώπιον Κυρίου.

ItN. 18,11 Καί εξήλθεν ο κλήρος φυλής Βενιαμίν πρώτος κατά δήμους αυτών, και εξήλθεν όρια τού κλήρου αυτών ανά μέσον υιών Ιούδα και ανά μέσον των υιών Ιωσήφ.

ItN. 18,11 Ο πρώτος κλήρος που εβγήκεν ήτο της φυλής Βενιαμίν κατά δήμους. Τα όρια δε του κληροδοτηθέντος εις αυτήν μεριδίου ήσαν μεταξύ των φυλών Ιούδα και Ιωσήφ.

ItN. 18,12 και εγενήθη αυτών τα όρια από βορά, από τού Ιορδάνου προσαναβήσεται τα όρια κατά νότου Ιεριχώ από βορά και αναβήσεται επί το όρος επί την θάλασσαν, και έσται αυτου η διέξοδος η Μαβδαρίτις Βαιθών,

ItN. 18,12 Δηλαδή τα βορεινά όρια της φυλής αυτής ήρχιζαν από τον Ιορδάνην, ανέβαιναν εις τα πρηνή του υψώματος της Ιεριχούς, ηκολούθουν προς δυσμάς και κατέληγον εις την Μαβδαρίτιδα Βαιθών.

ItN. 18,13 και διελεύσεται εκείθεν τα όρια Λουζά επί νότου Λουζά από λιβός (αυτή εστί Βαιθίλ), και καταβήσεται τα όρια Μααταρωθορέχ επί την ορεινήν, ή εστι προς λίβα Βαιθωρών η κάτω,

ItN. 18,13 Από εκεί τα όρια διέρχονται την Λουζά και εις τα πρηνή του υψώματος της πόλεως αυτής προς νότον (Λουζά δε είναι η Βαιθίλ). Εν συνεχεία κατέρχονται τα όρια προς Μααταρωθορέχ εις την ορεινήν περιοχήν που ευρίσκεται νοτίως της κάτω Βαιθωρών.

ItN. 18,14 και διελεύσεται τα όρια και περιελεύσεται επί το μέρος το βλέπον παρά θάλασσαν από λιβός από τού όρους επί πρόσωπον Βαιθωρών λίβα, και έσται αυτού η διέξοδος εις Καριαθβάαλ (αυτή εστί Καριαθιαρίν, πόλις υιών Ιούδα)· τούτό εστι το μέρος το προς θάλασσαν.

ItN. 18,14 Επειτα προχωρούν και στρέφονται από το μέρος που βλέπει προς την θάλασσαν προς νότον του όρους το οποίον ευρίσκεται απέναντι της Βαιθωρών. Τέλος τα όρια καταλήγουν εις την πόλιν Καριαθβάαλ (αυτή είναι η Καριαθιαρίν πόλις της φυλής Ιούδα). Αυτά είναι τα προς δυσμάς όρια της φυλής αυτής.

ItN. 18,15 και μέρος το προς λίβα από μέρους Καριαθβάαλ, και διελεύσεται όρια εις Γασίν επί πηγήν ύδατος Ναφθώ,

ItN. 18,15 Εις την νοτιάν πλευράν τα όρια ήρχιζαν από το άκρον της Καριαθβάαλ διέρχονται εις Γασίν πλησίον της πηγής των υδάτων Ναφθώ,

ItN. 18,16 και καταβήσεται τα όρια επί μέρους τού όρους, ό εστι κατά πρόσωπον νάπης Οννάμ, ό εστιν εκ μέρους

Εμεκραφαϊν από βορά, και καταβήσεται Γαίεννα επί νότον Ιεβουσαί από λιβός και καταβήσεται επί πηγήν ωγήλ

ItN. 18,16 καταβαίνουν από το άκρον του όρους, το οποίον ευρίσκεται απέναντι από την δασώδη περιοχήν Οννάμ, στο άκρον της Εμεκραφαϊν από βορρά. Από εκεί τα όρια κατέχονται εις Γαίεννα εις τα πλευρά της Ιεβουσαί από νότον.

Καταλήγουν δε εις την πηγήν Ρωγήλ.

ItN. 18,17 και διελεύσεται επί πηγήν Βαιθσαμύς και παρελεύσεται επί Γαλιλώθ, ή εστιν απέναντι προς ανάβασαιν Αιθαμίν, και καταβήσεται επί λίθον Βαιών υιών ουβήν

ItN. 18,17 Από εκεί διέρχονται εις την πηγήν Βαιθσαμύς και στρέφουν προς Γαλιλώθ, η οποία ευρίσκεται απέναντι από τα υψώματα Αιθαμίν, κατέχονται εις περιοχήν ονομαζομένην "Λιθον Βαιών", η οποία ανήκει εις την φυλήν Ρουβήν.

ItN. 18,18 και διελεύσεται κατά νότου Βαιθάραβα από βορά, και καταβήσεται επί τα όρια επί νότου θάλασσαν από βορά,

ItN. 18,18 Εν συνεχεία διέρχονται επί της βορείας πλευράς του όρους Βαιθάραβα και κατεβαίνουν εις την βορείαν πλευράν της Νεκράς Θαλάσσης.

ItN. 18,19 και έσται η διέξοδος των ορίων επί λοφιάν της θαλάσσης των αλών επί βοράν εις μέρος τού Ιορδάνου από λιβός ταύτα τα όρια εστιν από λιβός.

ItN. 18,19 Καταλήγουν στο βορειον άκρον της Νεκράς Θαλάσσης, το οποίον είναι και το νοτιώτερον μέρος του Ιορδάνου. Αυτά είναι τα όρια προς νότον.

ItN. 18,20 και ο Ιορδάνης οριεί από μέρους ανατολών. αυτή η κληρονομία υιών Βενιαμίν, τα όρια αυτής κύκλω κατά δήμους.

ItN. 18,20 Ανατολικά δε όρια της φυλής αυτής είναι ο Ιορδάνης. Αυτή είναι η υπό της φυλής Βενιαμίν κληρονομηθείσα περιοχή, τα γύρω όρια αυτής κατά δήμους.

ItN. 18,21 και εγενήθησαν αι πόλεις των υιών Βενιαμίν κατά δήμους αυτών Ιεριχώ και Βεθεγαϊώ και Αμεκασίς,

ItN. 18,21 Αι δε πόλεις αι οποίαι ανήκουν εις την φυλήν Βενιαμίν κατά δήμους είναι αι εξής· Ιεριχώ, Βεθεγαϊώ, Αμεκασίς,

ItN. 18,22 και Βαιθαβαρά και Σαρά και Βησανά

ItN. 18,22 Βαιθαβαρά, Σαρά, Βησανά,

ItN. 18,23 και Αιείν και Φαρά και Εφραθά

ItN. 18,23 Αιείν, Φαρά, Εφραθά,

ItN. 18,24 και Καραφά και Κεφιρά και Μονί και Γαβαά, πόλεις δώδεκα και αι κώμαι αυτών·

ItN. 18,24 Καραφά, Κεφιρά, Μονί, Γαβαά. Δώδεκα πόλεις και αι κωμοπόλεις αυτών·

ItN. 18,25 Γαβαών και αμά και Βηρωθά

ItN. 18,25 αι Γαβαών, Ραμά, Βηρωθά,

ItN. 18,26 και Μασσημά και Μιρών και Αμωκή

ItN. 18,26 Μασσημά, Μιρών, Αμωκή,

ItN. 18,27 και Φιρά και Καφάν και Νακάν και Σεληκάν και Θαρηλά

ItN. 18,27 Φιρά, Καφάν, Νακάν, Σεληκάν, Θαρηλά,

ItN. 18,28 και Ιεβούς (αυτή εστί Ιερουσαλήμ) και Γαβαωθιαρίμ, πόλεις δεκατρείς και αι κώμαι αυτών. αυτή η κληρονομία υιών Βενιαμίν κατά δήμους αυτών.

ItN. 18,28 Ιεβούς (η πόλις αυτή είναι η Ιερουσαλήμ) και η Γαβαωθιαρίμ· πόλεις δεκατρείς και αι κωμοπόλεις που εξηρτώντο από αυτές. Αυτή ήτο η κληρονομία της φυλής του Βενιαμίν κατά τους δήμους αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

ItN. 19,1 Καί εξήλθεν ο δεύτερος κλήρος των υιών Συμεών, και εγενήθη η κληρονομία αυτών αναμέσον κλήρων υιών Ιούδα.

ItN. 19,1 Ο δεύτερος κλήρος που εβγήκε ήτο δια την φυλήν του Συμεών. Η κληρονομία αυτής της φυλής έπεσεν στο μέσον της κληρονομίας της φυλής Ιούδα.

ItN. 19,2 και εγενήθη ο κλήρος αυτών Βηρσαβεέ και Σαμαά και Κωλαδάμ

ItN. 19,2 Περιελαμβάνοντο δε εις αυτήν αι εξής πόλεις· Η Βηρσαβεέ, Σαμαά, η Κωλαδάμ,

ItN. 19,3 και Αρσωλά και Βωλά και Ασόμ

ItN. 19,3 η Αρσωλά, η Βωλά, η Ασόμ,

ItN. 19,4 και Ελθουλά και Βουλά και Ερμά

ItN. 19,4 η Ελθουλά, η Βουλά, η Ερμά,

ItN. 19,5 και Σικελάκ και Βαιθμαχερέβ και Σαρσουσίν

ItN. 19,5 η Σικελάκ, η Βαιθμαχερέβ, η Σαρσουσίν,

ItN. 19,6 και Βαθαρώθ και οι αγροί αυτών, πόλεις δεκατρείς και αι κώμαι αυτών·

ItN. 19,6 η Βαθαρώθ και οι αγροί των. Δέκα τρεις πόλεις εν συνόλω και αι κώμαι αυτών.

ItN. 19,7 Ερεμμών και Θαλχά και Εθέρ και Ασάν, πόλεις τέσσαρες και αι κώμαι αυτών

ItN. 19,7 Η Ερεμμών, η Θαλχά, η Εθέρ και η Ασάν· πόλεις τέσσαρες και αι κώμαι αυτών,

ItN. 19,8 κύκλω των πόλεων αυτών έως Βαρέκ πορευομένων Βαμέθ κατά λίβα. αυτή η κληρονομία φυλής υιών Συμεών κατά δήμους αυτών.

ItN. 19,8 κύκλω των πόλεων αυτών μέχρι της Βαρέκ η οποία ευρίσκεται προς νότον του πορευομένου προς την Βαμέθ. Αυτή ήτο η κληρονομηθείσα περιοχή εις την φυλήν Συμεών κατά τους δήμους αυτής.

ItN. 19,9 από τού κλήρου τού Ιούδα η κληρονομία φυλής υιών Συμεών, ότι εγενήθη η μερίς υιών Ιούδα μείζων της αυτών και εκληρονόμησαν οι υιοί Συμεών εν μέσω τού κλήρου αυτών.

ItN. 19,9 Αυτή δε η κληρονομηθείσα περιοχή της φυλής του Συμεών ήτο από την κληρονομίαν της φυλής Ιούδα, διότι το μερίδιον της φυλής Ιούδα ήτο μεγαλύτερον απ' ο,τι εχρειάζετο και έπρεπεν εις αυτούς. Δια τούτο η φυλή του Συμεών εκληρονόμησε περιοχίην εν μέσω της φυλής του Ιούδα.

ItN. 19,10 Καί εξήλθεν ο κλήρος ο τρίτος τώ Ζαβουλών κατά δήμους αυτών. έσται τα όρια της κληρονομίας αυτών Εσεδεκωλά όρια αυτών

ItN. 19,10 Εβγήκεν ο τρίτος κλήρος ο οποίος έπεσεν εις την φυλήν Ζαβουλών κατά τους δήμους αυτής. Τα όρια της κληρονομηθείσης εις αυτήν περιοχής είναι η Εσεδεκωλά. Από εκεί τα όρια

ItN. 19,11 η θάλασσα και Μαραγγιλά και συνάψει επί Βαιθάραβα εις την φάραγγα, ή εστι κατά πρόσωπον Ιεκμάν,

ItN. 19,11 προχωρούν προς δυσμάς εις Μαραγγιλά, η οποία συνορεύει με την Βαιθάραβα εις την κοιλάδα του Ιορδάνου, απέναντι από την Ιεκμάν.

ItN. 19,12 και ανέστρεψεν από Σεδδούκ εξ εναντίας από ανατολών Βαιθσαμύς επί τα όρια Χασελωθαιθ και διελεύσεται επί Δαβιρώθ και προσαναβήσεται επί Φαγγαί

ItN. 19,12 Από εκεί τα όρια γυρίζουν δια της Σεδδούκ απέναντι ανατολικώς από την Βαιθσαμύς εις τα όρια Χασελωθαιθ. Διέρχονται προς Δαβιρώθ και αναβαίνουν εις Φαγγαί.

ItN. 19,13 και εκείθεν περιελεύσεται εξ εναντίας επ ανατολάς επί Γεβερέ, επί πόλιν Κατασέμ, και διελεύσεται επί εμμονά Αμαθάρ Αοζά

ItN. 19,13 Από εκεί στρέφονται κατ' ευθείαν ανατολικώς εις Γεβερέ, εις πόλιν Κατασέμ. Εκτείνονται εις Ρεμμονά, Αμαθάρ, Αοζά,

ItN. 19,14 και περιελεύσεται όρια επί βοράν επί Αμώθ, και έσται η διεξοδος αυτών επί Γαιφαήλ

ItN. 19,14 και στρέφονται προς βορράν εις την Αμώθ, δια να καταλήξουν εις την Γαιφαήλ

ItN. 19,15 και Κατανάθ και Ναβαάλ και Συμοών και Ιεριχώ και Βαιθμάν.

ItN. 19,15 εις την Κατανάθ, την Ναβαάλ, την Συμοών, την Ιεριχώ και την Βαιθμάν.

ItN. 19,16 αυτή η κληρονομία της φυλής υιών Ζαβουλών κατά δήμους αυτών, πόλεις και αι κώμαι αυτών.

ItN. 19,16 Αυτή ήτο η κληρονομία της φυλής Ζαβουλών κατά τους δήμους αυτής με τας πόλεις και τας κώμας που εξηρτώντο από αυτάς.

ItN. 19,17 Καί τώ Ισάχαρ εξήλθεν ο κλήρος ο τέταρτος.

ItN. 19,17 Ο τέταρτος κλήρος εβγήκε δια την φυλήν Ισάχαρ.

ItN. 19,18 και εγενήθη τα όρια αυτών Ιαζήλ και Χασαλώθ και Σουνάμ

ItN. 19,18 Εις τα όρια αυτής περιλαμβάνοντα αι πόλεις Ιαζήλ, Χασαλώθ, Σουνάμ,

ItN. 19,19 και Αγίν και Σιωνά και ηερώθ

ItN. 19,19 Αγίν, Σιωνά, Ρηρώθ,

ItN. 19,20 και Αναχερέθ και Δαβιρών και Κισών και εβές

ItN. 19,20 Αναχερέθ, Δαβιρών, Κισών, Ρεβές,

ItN. 19,21 και εμμάς και Ιεών και Τομμάν και Αιμαρέκ και Βηρσαφής,

ItN. 19,21 Ρεμμάς, Ιεών, Τομμάν, Αιμαρέκ και Βηρσαφής.

ItN. 19,22 και συνάψει τα όρια επί Γαιθβώρ και επί Σαλίμ κατά θάλασσαν και Βαιθσαμύς, και έσται αυτού η διεξοδος των οριών ο Ιορδάνης.

ItN. 19,22 Τα όρια αυτά ευρίσκονται εις επαφήν με το Γαιθβώρ και προς δυσμάς με την Σαλίμ και Βαιθσαμύς καταλήγουν δε στον Ιορδάνην ποταμόν.

ItN. 19,23 αυτή η κληρονομία φυλής υιών Ισάχαρ κατά δήμους αυτών, αι πόλεις και αι κώμαι αυτών.

ItN. 19,23 Αυτή είναι η κληρονομηθείσα περιοχή της φυλής Ισάχαρ κατά τους δήμους αυτής, αι πόλεις και αι κώμαι αυτών.

ItN. 19,24 Καί εξήλθεν ο κλήρος ο πέμπτος Ασήρ κατά δήμους αυτών.

ItN. 19,24 Ο πέμπτος κλήρος εβγήκε δια την φυλήν Ασήρ και τους δήμους αυτής.

ItN. 19,25 και εγενήθη τα όρια αυτών Εξελεκέθ και Αλέφ και Βαιθόκ και Κεάφ

ItN. 19,25 Τα όρια της κληρονομηθείσης περιοχής απετέλουν αι πόλεις Εξελεκέθ, Αλέφ, Βαιθόκ, Κεάφ,

ItN. 19,26 και Ελιμελέχ και Αμιήλ και Μαασά και συνάψει τώ Καρμήλω κατά θάλασσαν και τώ Σιών και Λαβανάθ

ItN. 19,26 Ελιμελέχ, Αμιήλ και Μαασά. Τα όρια αυτά προς δυσμάς συνορεύουν με το όρος Καρμηλον, το Σιών και το Λαβανάθ.

ItN. 19,27 και επιστρέψει από ανατολών ηλίου και Βαιθεγενέθ και συνάψει τώ Ζαβουλών και Εκγαί και Φθαιήλ κατά βοράν, και εισελεύσεται όρια Σαφθαιβαιθμέ και Ιναήλ και διελεύσεται εις Χωβαμασομέλ

ItN. 19,27 Επειτα στρέφουν προς ανατολάς μέχρι της Βαιθεγενέθ, εφάπτονται με την φυλήν Ζαβουλών, την Εκγαί, και την Φθαιήλ προς βορράν. Εισέρχονται εις την Σαφθαιβαιθμέ και την Ιναήλ και από εκεί κατευθύνονται εις Χωβαμασομέλ,

ItN. 19,28 και Ελβών και αάβ και Εμεμαών και Κανθάν έως Σιδώνος της μεγάλης,

ItN. 19,28 εις Ελβών, Ραάβ, Εμεμαών, και Κανθάν μέχρι της μεγάλης πόλεως της Σιδώνος.

ItN. 19,29 και αναστρέψει τα όρια εις αμά και έως πηγής Μασφασσάτ και των Τυρίων, και αναστρέψει τα όρια επί Ιασίφ, και έσται η διεξοδος αυτού η θάλασσα και Απολέβ και Εχοζόβ

ItN. 19,29 Γυρίζουν έπειτα τα όρια εις Ραμά μέχρι της πηγής Μασφασσάτ και της πόλεως των Τυρίων. Στρέφονται έπειτα προς Ιασίφ και καταλήγουν εις την Μεσόγειον Θάλασσαν εις τας πόλεις Απολέβ, Εχοζόβ,

ItN. 19,30 και Αρχόβ και Αφέκ και ααύ.

ItN. 19,30 Αρχόβ, Αφέκ, και Ρααύ.

ItN. 19,31 αυτή η κληρονομία φυλής υιών Ασήρ κατά δήμους αυτών, πόλεις και αι κώμαι αυτών.

ItN. 19,31 Αυτή είναι η κληρονομηθείσα περιοχή εις την φυλήν Ασήρ και τους δήμους αυτής, αι πόλεις και αι κώμαι των

πόλεων.

ItN. 19,32 Καί τώ Νεφθαλί ἐξήλθεν ὁ κλήρος ὁ ἕκτος.

ItN. 19,32 Ὁ ἕκτος κλήρος ἐπέσεν εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Νεφθαλί.

ItN. 19,33 καὶ ἐγενήθη τα ὄρια αὐτῶν Μοολάμ καὶ Μωλά καὶ Βεσεμιῖν καὶ Αρμέ καὶ Ναβόκ καὶ Ιεφθαμαί ἕως Δωδάμ, καὶ ἐγενήθησαν αὐτῶν διέξοδοι αὐτοῦ Ἰορδάνης·

ItN. 19,33 Εἰ τα ὄρια αὐτῆς ἦσαν αἱ πόλεις Μοολάμ, Μωλά, Βεσεμιῖν, Αρμέ, Ναβόκ καὶ Ιεφθαμαί μέχρι τῆς Δωδάμ.

Κατέληγον δὲ στὸν Ἰορδάνην ποταμὸν.

ItN. 19,34 καὶ ἐπιστρέψῃ τα ὄρια ἐπὶ θάλασσαν ἐνὰθ Θαβώρ καὶ διελεύσεται ἐκεῖθεν Ἰακανά καὶ συνάψῃ τῷ Ζαβουλὸν ἀπὸ νότου καὶ Ἀσὴρ συνάψῃ κατὰ θάλασσαν, καὶ ὁ Ἰορδάνης ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου.

ItN. 19,34 Ἐπειτα ἐστρέφοντο πρὸς δυσμὰς εἰς ἐνὰθ καὶ Θαβώρ. Ἀπὸ ἐκεῖ διήρχοντο εἰς Ἰακανά, συνώρευαν πρὸς νότον μετὰ τὴν φυλὴν Ζαβουλὸν καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν φυλὴν Ἀσὴρ· πρὸς ἀνατολὰς ἦτο ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς.

ItN. 19,35 καὶ αἱ πόλεις τευχῆρες τῶν Τυρίων, Τύρος καὶ Ὠμαθά, Δακέθ καὶ Κενερέθ

ItN. 19,35 Αἱ οὐχραὶ πόλεις τῶν κατοίκων τῆς Τυροῦ ἦσαν ἡ Τυρος, ἡ Ὠμαθά, ἡ Δακέθ, ἡ Κενερέθ,

ItN. 19,36 καὶ Αρμαῖθ καὶ Αραήλ καὶ Ἀσώρ

ItN. 19,36 ἡ Αρμαῖθ, ἡ Αραήλ, ἡ Ἀσώρ,

ItN. 19,37 καὶ Κάδες καὶ Ἀσσαρί καὶ πηγὴ Ἀσόρ

ItN. 19,37 ἡ Κάδες, ἡ Ἀσσαρί, ἡ πηγὴ Ἀσόρ,

ItN. 19,38 καὶ Κερωέ καὶ Μεγαλά Ἀρίμ καὶ Βαιθθαμέ καὶ Θεσσαμύς.

ItN. 19,38 ἡ Κερωέ, ἡ Μεγαλά Ἀρίμ, ἡ Βαιθθαμέ καὶ ἡ Θεσσαμύς.

ItN. 19,39 αὕτη ἡ κληρονομία φυλῆς υἱῶν Νεφθαλί.

ItN. 19,39 Αὕτη εἶναι ἡ διακλήρου δοθεῖσα περιοχὴ εἰς τὴν φυλὴν Νεφθαλί.

ItN. 19,40 Καί τώ Δάν ἐξήλθεν ὁ κλήρος ὁ ἕβδομος.

ItN. 19,40 Ὁ ἕβδομος κλήρος ἐβγήκε διατὴν φυλὴν Δαν.

ItN. 19,41 καὶ ἐγενήθη τα ὄρια αὐτῶν Σαράθ καὶ Ἀσά καὶ πόλεις Σαμμάνς

ItN. 19,41 Εἰς τα ὄρια τῆς κληρονομηθείσης περιοχῆς ἦσαν ἡ Σαράθ, ἡ Ἀσά καὶ αἱ πόλεις·

ItN. 19,42 καὶ Σαλαμίν καὶ Ἀμμών καὶ Σιλαθά

ItN. 19,42 ἡ Σαμάνς, ἡ Σαλαμίν, ἡ Ἀμμών, ἡ Ἐφαθά,

ItN. 19,43 καὶ Ἐλών καὶ Θαμναθά καὶ Ἀκκαρῶν

ItN. 19,43 ἡ Ἐλών, ἡ Θαμναθά, ἡ Ἀκκαρῶν,

ItN. 19,44 καὶ Ἀλκαθά καὶ Βεγεθῶν καὶ Γεβεελάν

ItN. 19,44 ἡ Ἀλκαθά, ἡ Βεγεθῶν, ἡ Γεβεελάν,

ItN. 19,45 καὶ Ἀζώρ καὶ Βαναιβακάτ καὶ Γεθρεμῶν,

ItN. 19,45 ἡ Ἀζώρ, ἡ Βαναιβακάτ καὶ ἡ Γεθρεμῶν.

ItN. 19,46 καὶ ἀπὸ θαλάσσης Ἰεράκων ὄριον πλησίον Ἰόπτης.

ItN. 19,46 Ἀπὸ δυσμὰς δὲ τα ὄρια ἐφθάναν εἰς Ἰεράκων, πλησίον τῆς Ἰόπτης.

ItN. 19,47 αὕτη ἡ κληρονομία φυλῆς υἱῶν Δάν κατὰ δήμους αὐτῶν, αἱ πόλεις αὐτῶν καὶ αἱ κώμαι αὐτῶν. καὶ οὐκ ἐξέθλιψαν οἱ υἱοὶ Δάν τὸν Ἀμορραῖον τὸν θλίβοντα αὐτοὺς ἐν τῷ ὄρει καὶ οὐκ εἶον αὐτοὺς οἱ Ἀμορραῖοι καταβῆναι εἰς τὴν κοιλάδα καὶ ἐθλίψαν ἀπ' αὐτῶν τὸ ὄριον τῆς μερίδος αὐτῶν.

ItN. 19,47 Αὕτη ἦτο ἡ κληρονομηθεῖσα περιοχὴ εἰς τὴν φυλὴν Δαν καὶ τοὺς δήμους αὐτῆς, αἱ πόλεις καὶ αἱ κώμαι τῶν. Οἱ τῆς φυλῆς Δαν δὲν κατεδίωξαν τοὺς Ἀμορραῖους, οἱ ὅποιοι ἐν τούτοις ἐπιέζαν τὴν φυλὴν Δαν εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν. Οἱ Ἀμορραῖοι δὲν ἀφῆναν τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς Δαν νὰ καταβαίνουν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ γενικῶς ἐστενοχωροῦσαν οἱ Ἀμορραῖοι καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῆς περιοχῆς τῆς φυλῆς Δαν.

ItN. 19,48 καὶ ἐπορεύθησαν οἱ υἱοὶ Δάν καὶ ἐπολέμησαν τὴν Λαχίς καὶ κατέλαβον αὐτὴν καὶ ἐπάταξαν αὐτὴν ἐν στόματι μαχαίρας καὶ κατώκησαν αὐτὴν καὶ ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα αὐτῆς Λασενδάκ καὶ ὁ Ἀμορραῖος ὑπέμεινε τοῦ κατοικεῖν ἐν Ἐλώμ καὶ ἐν Σαλαμίν· καὶ ἐβαρύνθη ἡ χεὶρ τοῦ Ἐφραὶμ ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐγένοντο αὐτοῖς εἰς φόρον.

ItN. 19,48 Οἱ ἄνδρες τότε τῆς φυλῆς Δαν ἐπορεύθησαν καὶ ἐπολέμησαν τὴν Λαχίς, τὴν ὁποίαν κατέλαβαν καὶ ἐπέρασαν ἐν στόματι μαχαίρας τοὺς κατοίκους αὐτῆς. Ἐγκατεστάθησαν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν μετωνόμασαν Λασενδάκ. Οἱ Ἀμορραῖοι ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσαν νὰ κατοικοῦν εἰς Ἐλώμ καὶ εἰς Σαλαμίν. Ἡ φυλὴ ὅμως τοῦ Ἐφραὶμ τοὺς ἐξηνάγκασεν εἰς ὑποταγὴν καὶ τοὺς ἔκαμε φόρου ὑποτελεῖς.

ItN. 19,49 Καὶ ἐπορεύθησαν ἐμβατεύσαι τὴν γῆν κατὰ τὸ ὄριον αὐτῶν. καὶ ἔδωκαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ κλήρον τῷ Ἰησοὶ τῷ υἱῷ Ναυὴ ἐν αὐτοῖς

ItN. 19,49 Ἀφοῦ ἔληξεν ἡ διανομὴ ἐπορεύθησαν αἱ φυλαὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν δια νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν κληρωθεῖσαν δι' ἐκάστην ἀπὸ αὐτὰς περιοχὴν. Οἱ Ἰσραηλίται ἔδωσαν κληρονομίαν μετὰξὺ τῶν στὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ναυη,

ItN. 19,50 διὰ προστάγματος τοῦ Θεοῦ· καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ἣν ἠτήσατο, Θαμνασαράχ, ἣ ἐστὶν ἐν τῷ ὄρει Ἐφραὶμ· καὶ ὠκοδόμησε τὴν πόλιν καὶ κατῶκει ἐν αὐτῇ.

ItN. 19,50 σύμφωνα μετὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ· ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς μερίδιον τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε, τὴν Θαμνασαράχ, ἣ ὁποία εὐρίσκετο στὸ ὄρος Ἐφραὶμ. Ἀνοικοδόμησε καὶ ὠχύρωσεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς αὐτὴν.

ItN. 19,51 αὐταὶ αἱ διαιρέσεις αὐτῶν κατεκληρονόμησεν Ἐλεάζαρ ὁ ἱερεὺς καὶ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυὴ καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν πατριῶν ἐν ταῖς φυλαῖς Ἰσραὴλ κατὰ κλήρους ἐν Σηλώ, ἐναντὶ Κυρίου, παρὰ τὰς θύρας τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἐπορεύθησαν ἐμβατεύσαι τὴν γῆν.

ItN. 19,51 Αὐταὶ εἶναι αἱ κληροδοτηθεῖσαι περιοχαί, τὰς ὁποίας ὁ Ἀρχιερεὺς Ἐλεάζαρ, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἔδωσαν διακλήρου εἰς τὰς φυλάς ἐν Σηλώ, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου πλησίον δηλαδὴ εἰς τὰς θύρας τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν διανομὴν μετέβησαν αἱ φυλαὶ δια νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν κληρονομηθεῖσαν γῆν.

ItN. 20,1 Καί ελάλησε Κύριος τῷ Ἰησοῖ λέγων·

ItN. 20,1 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὠμίλησεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ἰησοῦν λέγων·

ItN. 20,2 Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λέγων· δότε τὰς πόλεις τῶν φυγαδευτηρίων, ὡς εἶπα πρὸς ὑμᾶς διὰ Μωϋσῆ.

ItN. 20,2 “εἰπέ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας τὰ ἐξῆς· Δωσατε τὰς πόλεις ποὺ θα χρησιμεύσουν ὡς ἀσυλα, ὅπως σας διέταξα ἄλλοτε δια τοῦ Μωϋσῆ.

ItN. 20,3 φυγαδευτήριον τῷ φονευτῇ τῷ πατάξαντι ψυχὴν ἀκουσίως, καὶ ἔσονται ὑμῖν αἱ πόλεις φυγαδευτήριον, καὶ οὐκ ἀποθανεῖται ὁ φονευτὴς ὑπὸ τοῦ ἀγχιστεύοντος το αἷμα, ἕως ἀν καταστή ἐναντίον τῆς συναγωγῆς εἰς κρίσιν [(Ἐκ τοῦ κώδ. Α)

ItN. 20,3 Καθε μία ἀπὸ τὰς πόλεις ἀσυλα θα εἶναι καταφύγιον δια τὸν φονέα ὁ ὁποῖος ἀκουσίως ἐφόνευσεν ἄνθρωπον. Αἱ πόλεις αὐταὶ θα εἶναι ἀπαραβίαστα καταφύγια ὅπου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ συγγενὴς τοῦ φονευθέντος νὰ ἐκτελέσῃ τὸν φονευτὴν, μέχρις ὅτου αὐτὸς προσαχθῆ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ εἰσαχθῆ εἰς δίκην.

ItN. 20,4 Καὶ φεύξεται εἰς μίαν τῶν πόλεων τούτων καὶ στήσεται ἐπὶ τὴν θύραν τῆς πόλεως καὶ λαλήσει ἐν τοῖς ὤσι τῶν πρεσβυτέρων τῆς πόλεως ἐκείνης τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐπιστρέψουσιν αὐτὸν ἡ συναγωγὴ πρὸς αὐτοὺς καὶ δώσουσιν αὐτῷ τόπον καὶ κατοικήσει μετ’ αὐτῶν

ItN. 20,4 Ὁ φονεὺς θα τρέξῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις αὐτάς, θα σταθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως καὶ θα ἀναφέρῃ στους πρεσβυτέρους τῆς πόλεως ἐκείνης τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἠνάγκασαν νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτήν. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι θα δεχθῶν πλησίον τῶν τῶν ἀκούσιον φονέα καὶ θα παραχωρήσουν εἰς αὐτὸν τόπον, δια νὰ κατοικήσῃ μαζὴ τῶν,

ItN. 20,5 καὶ ὅτι διώξεται ὁ ἀγχιστεύων τὸ αἷμα ὀπίσω αὐτοῦ καὶ οὐ συγκλείσουσι τὸν φονεύσαντα ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ εἰδὼς ἐπάταξε τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ οὐ μισῶν αὐτὸν ἀπ’ ἐχθρῆς καὶ τῆς τρίτης

ItN. 20,5 διότι ὁ συγγενὴς τοῦ φονευθέντος θα καταδιώξῃ τὸν φονέα. Δὲν θα παραδώσουν οἱ πρεσβύτεροι τὸν φονέα εἰς τὰ χεῖρα τοῦ συγγενοῦ τοῦ φονευθέντος, διότι ἐκεῖνος ἐφόνευσε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸν πλησίον τοῦ, χωρὶς νὰ ἔχη κανένα μῖσος καὶ καμμίαν ἀφορμὴν μαζὴ τῶν κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας.

ItN. 20,6 καὶ κατοικήσει ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἕως στή κατά πρόσωπον τῆς συναγωγῆς εἰς κρίσιν ἕως ἀποθάνῃ ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας, ὅς ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· τότε ἐπιστρέψῃ ὁ φονεὺς καὶ ἐλεύσεται εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ πρὸς πόλιν ὅθεν ἐφυγεν ἐκεῖθεν.].

ItN. 20,6 Ὁ φονεὺς θα παραμείνῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, μέχρις ὅτου ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, δια νὰ δικασθῆ νομίμως ἡ μέχρις ὅτου ἀποθάνῃ ὁ ἀρχιερεὺς, ὁ ὁποῖος ἦτο κατὰ τὴν περιόδον ἐκείνην. Τότε θα ἐπιστρέψῃ ὁ ἀκούσιος φονεὺς καὶ θα ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ, στὸν οἶκον τοῦ, εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ ὅπου ἐφυγε”.

ItN. 20,7 καὶ διέστειλε τὴν Κάδης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῷ Νεφθαλί καὶ Συχέμ ἐν τῷ ὄρει τῷ Εφραΐμ καὶ τὴν πόλιν Ἀρβὸκ (αὕτη ἐστὶ Χεβρών) ἐν τῷ ὄρει τῷ Ἰούδα.

ItN. 20,7 Ὁ Ἰησοῦς ἐξεχώρισεν ὡς ἀσυλον πόλιν τὴν Καδης εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς φυλῆς Νεφθαλί· τὴν Συχέμ, εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς φυλῆς Εφραΐμ, καὶ τὴν πόλιν Ἀρβὸκ (αὕτη εἶναι ἡ Χεβρών) εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα.

ItN. 20,8 καὶ ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἔδωκε Βοσόρ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν τῷ πεδίῳ ἀπὸ τῆς φυλῆς οὐβὴν καὶ Ἀρημῶθ ἐν τῇ Γαλαὰδ ἐκ τῆς φυλῆς Γάδ, καὶ τὴν Γαυλῶν ἐν τῇ Βασανίτιδι ἐκ τῆς φυλῆς Μανασσή.

ItN. 20,8 Ἀνατολικῶς δὲ τοῦ Ἰορδάνου ὠρισε τὴν Βοσόρ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐρημον περιοχὴν τῆς πεδιάδος ἐπὶ τῆς φυλῆς Ρουβὴν, τὴν Ἀρημῶθ εἰς τὴν περιοχὴν Γαλαὰδ τῆς φυλῆς τοῦ Γαδ καὶ τὴν Γαυλῶν εἰς τὴν περιοχὴν Βασάν τῆς φυλῆς Μανασσή.

ItN. 20,9 αὐταὶ αἱ πόλεις αἱ ἐπικλητοὶ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ καὶ τῷ προσηλύτῳ τῷ προσκειμένῳ ἐν αὐτοῖς καταφυγεῖν ἐκεῖ παντὶ παῖοντι ψυχὴν ἀκουσίως, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἐν χειρὶ τοῦ ἀγχιστεύοντος το αἷμα, ἕως ἀν καταστή ἐναντι τῆς συναγωγῆς εἰς κρίσιν.

ItN. 20,9 Αὐταὶ εἶναι αἱ καθροισθεῖσαι ὡς ἀσυλα-πόλεις δια τοὺς Ἰσραηλίτας, ὅπως καὶ δια κάθε ξένον ποὺ θα ἔμενε πλησίον τῶν, δια νὰ κοαφεύγῃ ἐκεῖ κάθε ἀκούσιος φονεὺς καὶ νὰ μὴ φονευθῆ ἀπὸ τὸ χεῖρι συγγενοῦ τοῦ φονευθέντος μέχρις ὅτου ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ δικασθῆ νομίμως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

ItN. 21,1 Καὶ προσήλθοσαν οἱ ἀρχιπατριῶται τῶν υἱῶν Λευὶ πρὸς Ἐλεάζαρ τὸν ἱερέα καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυὴ καὶ πρὸς τοὺς ἀρχιφύλους πατριῶν ἐκ τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ

ItN. 21,1 Προσήλθον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν οἰκογενειῶν τῆς φυλῆς Λευὶ πρὸς τὸν Ἐλεάζαρ, πρὸς τὸν Ἰησοῦν υἱὸν τοῦ Ναυὴ καὶ πρὸς τοὺς ἀρχοντας τῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἰσραὴλ,

ItN. 21,2 καὶ εἶπον πρὸς αὐτοὺς ἐν Σηλῶ ἐν γῆ Χαναάν λέγοντες· ἐνετείλατο Κύριος ἐν χειρὶ Μωϋσῆ δούναί ἡμῖν πόλεις κατοικεῖν καὶ τὰ περισπόρια τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν.

ItN. 21,2 εἰς Σηλῶ τῆς γῆς Χαναάν καὶ εἶπαν πρὸς αὐτοὺς· “ὁ Κύριος ἔδωκεν ἐντολὴν δια τοῦ Μωϋσέως νὰ δώσετε καὶ εἰς ἡμᾶς πόλεις δια νὰ κατοικοῦμε καὶ βοσκησίμους περιοχὰς δια τὰ κτήνη μας”.

ItN. 21,3 καὶ ἔδωκαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τοῖς Λευίταις ἐν τῷ κατακληρονομεῖν διὰ προστάγματος Κυρίου τὰς πόλεις καὶ τὰ περισπόρια αὐτῶν.

ItN. 21,3 Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Ἰσραὴλ παρεχώρησαν πράγματι στους Λευίτας ἀπ’ τὴν ἰδικὴν τῶν κληρονομίαν, ὅπως εἶχε διατάξῃ ὁ Κύριος, πόλεις καὶ βοσκησίμους περιοχὰς.

ItN. 21,4 καὶ ἐξήλθεν ὁ κληρὸς τῷ δήμῳ Καάθ, καὶ ἐγένετο τοῖς υἱοῖς Ἀαρῶν τοῖς ἱερεύσι τοῖς Λευίταις ἀπὸ φυλῆς Ἰούδα καὶ ἀπὸ φυλῆς Συμεὼν καὶ ἀπὸ φυλῆς Βενιαμίν κληρωτὶ πόλεις δεκατριεῖς·

ItN. 21,4 Ὁ πρῶτος κληρὸς ἦτο δια τὸν δήμον Καάθ. Οἱ υἱοὶ τοῦ ἀρχιερέως Ἀαρῶν, οἱ ἱερεῖς μεταξὺ τῶν Λευιτῶν, ἐπῆραν ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἰούδα, ἀπὸ τὴν φυλὴν Συμεὼν καὶ ἀπὸ τὴν φυλὴν Βενιαμίν δια κλήρου δέκα τρεῖς πόλεις.

ItN. 21,5 καὶ τοῖς υἱοῖς Καάθ καταλελειμμένοις ἐκ τῆς φυλῆς Εφραΐμ καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Δάν καὶ ἀπὸ τοῦ ἡμίσου τῆς φυλῆς Μανασσή κληρωτὶ πόλεις δέκα·

ItN. 21,5 Οἱ ἄλλοι, οἱ ὑπόλοιποι ἀπόγονοι τοῦ Καάθ ἔλαβον ἀπὸ τὴν φυλὴν Εφραΐμ, ἀπὸ τὴν φυλὴν Δαν καὶ ἀπὸ τὸ ἡμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή, δια κλήρου, δέκα πόλεις.

ItN. 21,6 καὶ τοῖς υἱοῖς Γεδσῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἰσάχαρ καὶ ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἀσήρ καὶ ἀπὸ τῆς φυλῆς Νεφθαλί καὶ ἀπὸ τοῦ

ημίσιους φυλής Μανασσή εν τή Βασάν πόλεις δεκατρείς·

ItN. 21,6 Οι απόγονοι του Γεδσών επήραν δια κλήρου από την φυλήν Ισάχαρ, από την φυλήν Ασήρ, από την φυλήν Νεφθαλί και από το ήμισυ της φυλής Μανασσή εις την Βασάν δέκα τρεις πόλεις.

ItN. 21,7 και τοίς υιοίς Μεραρί κατά δήμους αυτών από φυλής ουβήν και από φυλής Γάδ και από φυλής Ζαβουλών κληρωτί πόλεις δώδεκα.

ItN. 21,7 Οι απόγονοι του Μεραρί έλαβον κατά τους δήμους αυτών από την φυλήν Ρουβήν, από την φυλήν Γαδ και από την φυλήν Ζαβουλών δια κλήρου δώδεκα πόλεις.

ItN. 21,8 και έδωκαν οι υιοί Ισραήλ τοίς Λευίταις τας πόλεις και τα περισπόρια αυτών, ον τρόπον ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή, κληρωτί.

ItN. 21,8 Έτσι οι Ισραηλίται έδωκαν δια κλήρου στους Λευίτας τας πόλεις αυτάς και τας βοσκήσιμους περιοχάς των, όπως είχε διατάξει ο Θεός τον Μωϋσήν.

ItN. 21,9 και έδωκεν η φυλή υιών Ιούδα και η φυλή υιών Συμεών και από της φυλής υιών Βενιαμίν τας πόλεις ταύτας, και επεκλήθησαν

ItN. 21,9 Η φυλή Ιούδα, η φυλή του Συμεών και η φυλή του Βενιαμίν έδωσαν τας πόλεις αυτάς αι οποιαί και παρεχωρήθησαν

ItN. 21,10 τοίς υιοίς Ααρών από τού δήμου τού Καάθ των υιών Λευί, ότι τούτοις εγενήθη ο κλήρος.

ItN. 21,10 στους υιούς του Ααρών, στον δήμον του Καάθ της φυλής Λευι, διότι εις αυτούς έπεσεν ο κλήρος.

ItN. 21,11 και έδωκεν αυτοίς την Καριαθαρβόκ μητρόπολιν των Ενάκ (αυτή εστί Χεβρών) εν τώ όρει Ιούδα· τα δε περισπόρια κύκλω αυτής

ItN. 21,11 Έδωκεν εις αυτούς την Καριαθαρβόκ, μητρόπολιν τα Ενάκ (αυτή είναι η Χεβρών) στο όρος του Ιούδα και τας βοσκησίμους περιοχάς γύρω από αυτήν,

ItN. 21,12 και τους αγρούς της πόλεως και τας κώμας αυτής έδωκεν Ιησούς τοίς υιοίς Χάλεβ υιού Ιεφοννή εν κατασχέσει·

ItN. 21,12 τους δε αγρούς της πόλεως και τας κώμας αυτής, ο Ιησούς του Ναυή έδωκεν εις κατοχήν στους υιούς του Χαλεβ, υιού του Ιεφοννή.

ItN. 21,13 και τοίς υιοίς Ααρών έδωκε την πόλιν φυγαδευτήριον τώ φονεύσαντι, την Χεβρών και τα αφωρισμένα τα σύν αυτή και την Λεμνά και τα αφωρισμένα τα προς αυτή.

ItN. 21,13 Εις τους απογόνους του Ααρών έδωκε πόλιν- άσυλον δια τον φονέα, την Χεβρών και τα γύρω αυτής μέρη, την Λεμνά και την περί αυτήν καθωρισμένην περιοχήν,

ItN. 21,14 και την Αιλώμ και τα αφωρισμένα αυτή και την Τεμά και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,14 Την Αιλώμ με την περιοχήν της, την Τεμά έτήν περιοχήν της,

ItN. 21,15 και την Γελλά και τα αφωρισμένα αυτή και την Δαβίρ και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,15 την Γελλά με την περιοχήν της, την Δαβίρ με την περιοχήν της,

ItN. 21,16 και Ασά και τα αφωρισμένα αυτή και Τανύ και τα αφωρισμένα αυτή και Βαιθσαμύς και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις εννέα παρά των δύο φυλών τούτων.

ItN. 21,16 την Ασά με την βοσκήσιμον περιοχήν της, την Τανύ με την γύρω περιοχήν της, και την Βαιθσαμύς με την γύρω περιοχήν της, εννέα πόλεις από τας δύο αυτάς φυλάς.

ItN. 21,17 και παρά της φυλής Βενιαμίν την Γαβαών και τα αφωρισμένα αυτή και Γαθέθ και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,17 Από την φυλήν Βενιαμίν έδωσε την Γαβαών με την γύρω περιοχήν της, την Γαθέθ με την περιοχήν της,

ItN. 21,18 και Αναθώθ και τα αφωρισμένα αυτή και Γάμαλα και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις τέσσαρες.

ItN. 21,18 την Αναθώθ με την γύρω περιοχήν της και την Γαμαλα με την περιοχήν της, εν όλω τέσσαρας πόλεις.

ItN. 21,19 πάσαι αι πόλεις υιών Ααρών των ιερέων δεκατρείς.

ItN. 21,19 Όλαι αι πόλεις των απογόνων του Ααρών, των ιερέων, ήσαν δέκα τρεις.

ItN. 21,20 και τοίς δήμοις υιοίς Καάθ τοίς Λευίταις τοίς καταλειμμένοις από των υιών Καάθ και εγενήθη η πόλις των ιερέων αυτών από φυλής Εφραίμ,

ItN. 21,20 Εις δε τας οικογενείας των υιών Καάθ, των Λευιτών που ήσαν οι υπόλοιποι απόγονοι του Καάθ εδόθησαν δι' αυτούς τους ιερείς πόλεις από την φυλήν Εφραίμ.

ItN. 21,21 και έδωκαν αυτοίς την πόλιν τού φυγαδευτηρίου την τού φονεύσαντος, την Συχέμ και τα αφωρισμένα αυτή και Γάζαρα και τα προς αυτήν και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,21 Έτσι οι Ισραηλίται έδωκαν εις αυτούς ως πόλιν- άσυλον δια τον ακούσιον φονέα την Συχέμ με την περιοχήν της, την Γάζαρα με την γύρω περιοχήν της,

ItN. 21,22 και Βαιθωρών και τα αφωρισμένα τα αυτή, πόλεις τέσσαρες.

ItN. 21,22 την Βαιθωρών με την γύρω περιοχήν της, πόλεις τέσσαρας εν συνόλω.

ItN. 21,23 και εκ της φυλής Δάν την Ελκωθαίμ και τα αφωρισμένα αυτή και την Γεθεδάν και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,23 Από την φυλήν Δαν έδωκαν την Ελκωθαίμ και την γύρω περιοχήν της, την Γεθεδάν και την γύρω περιοχήν της,

ItN. 21,24 και Αιλών και τα αφωρισμένα αυτή και την Γεθερεμμών και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις τέσσαρες.

ItN. 21,24 την Αιλών και την γύρω περιοχήν της και την Γεθερεμμών με την γύρω περιοχήν της, πόλεις εν συνόλω τέσσαρας.

ItN. 21,25 και από τού ημίσιους φυλής Μανασσή την Τανάχ και τα αφωρισμένα αυτή και την Ιεβαθά και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις δύο.

ItN. 21,25 Από το ήμισυ της φυλής του Μανασσή έδωκαν οι Ισραηλίται την Τανάχ με την γύρω περιοχήν της και την Ιεβαθά με την γύρω περιοχήν της, πόλεις δύο.

ItN. 21,26 πάσαι πόλεις δέκα και τα αφωρισμένα αυτή τα προς αυταίς τοίς δήμοις υιών Καάθ τοίς υπολειμμένοις.

ItN. 21,26 Όλαι δηλαδή αι πόλεις με τας περιοχάς των που εδόθησαν εις τας υπολοίπους οικογενείας του Καάθ ήσαν δέκα.

ItN. 21,27 και τοίς υιοίς Γεδσών τοίς Λευίταις εκ τού ημίσιους φυλής Μανασσή τας πόλεις τας αφωρισμένας τοίς φονεύσαντι, την Γαυλών εν τή Βασανίτιδι και τα αφωρισμένα αυτή και την Βοσοράν και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις δύο.

ItN. 21,27 Εις τους απογόνους του Γεδσών, τους Λευίτας, παρεχώρησαν οι Ισραηλίται από την κληρονομίαν του ημίσεος

της φυλής Μανασσή ως πόλεις- άσυλα με τας περιοχάς των δια τους ακουσίως φονείς, την Γαυλών εις την Βασανίτιδα χώραν με την περιοχὴν της και την Βοσοράν με την περιοχὴν της, πόλεις εν όλω δύο.

ItN. 21,28 και εκ της φυλής Ισάχαρ την Κισών και τα αφωρισμένα αυτή και την Δεββά και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,28 Από την φυλήν Ισάχαρ έδωκαν την Κισών με τους βοσκοτόπους της, την Δεββά με τους βοσκοτόπους της,

ItN. 21,29 και την εμμάθ και τα αφωρισμένα αυτή και Πηγὴν γραμμάτων και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις τέσσαρες,

ItN. 21,29 την Ρεμμάθ με τους βοσκοτόπους της και την Πηγὴν Γραμμάτων με τους βοσκοτόπους της, πόλεις εν συνόλω τέσσαρας.

ItN. 21,30 και εκ της φυλής Ασήρ την Βασελλάν και τα αφωρισμένα αυτή και την Δαββών και τα αφωρισμένα αυτή

ItN. 21,30 Από την φυλήν Ασήρ την Βασελλάν με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, την Δαββών με την βοσκήσιμον περιοχὴν της,

ItN. 21,31 και Χελκάτ και τα αφωρισμένα αυτή και την αάβ και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις τέσσαρες.

ItN. 21,31 την Χελκάτ με την βοσκήσιμον περιοχὴν της και την Ραάβ με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, πόλεις εν όλω τέσσαρας.

ItN. 21,32 και εκ της φυλής Νεφθαλί την πόλιν την αφωρισμένην τώ φονεύσαντι, την Κάδης εν τῇ Γαλιλαία και τα αφωρισμένα αυτή και την Εμμάθ και τα αφωρισμένα αυτή και Θεμμών και τα αφωρισμένα αυτή, πόλεις τρεις.

ItN. 21,32 Από δε την φυλήν Νεφθαλί έδωκαν ως πόλιν- άσυλον δια τον ακουσίως φονεύσαντα, την Καδης εις την Γαλιλαίαν και την βοσκήσιμον περιοχὴν της, την Εμμάθ με την βοσκήσιμον περιοχὴν της και την Θεμμών με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, πόλεις εν όλω τρεις.

ItN. 21,33 πάσαι αι πόλεις τού Γεδσών κατά δήμους αυτών πόλεις δεκατρείς.

ItN. 21,33 Ολοι αι πόλεις των απογόνων του Γεδσών κατά τους δήμους αυτών ήσαν εν συνόλω δέκα τρεις.

ItN. 21,34 και τώ δήμω υιών Μεραρί τοίς Λευίταις τοίς λοιποίς εκ της φυλής Ζαβουλών την Μαάν και τα περισπόρια αυτής και την Κάδης και τα περισπόρια αυτής

ItN. 21,34 Εις τον δήμον των απογόνων του Μεραρί, στους άλλους αυτούς Λευίτας, έδωσαν οι Ισραηλίται από την φυλήν Ζαβουλών την Μαάν και την βοσκήσιμον περιοχὴν της, την Καδης και την βοσκήσιμον περιοχὴν της

ItN. 21,35 και Σελλά και τα περισπόρια αυτής, πόλεις τρεις.

ItN. 21,35 και την Σελλά με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, πόλεις εν συνόλω τρεις.

ItN. 21,36 και πέραν τού Ιορδάνου τού κατά Ιεριχώ εκ της φυλής ουβὴν, την πόλιν το φυγαδευτήριον τού φονεύσαντος, την Βοσόρ εν τῇ ερήμω τῇ Μισώρ και τα περισπόρια αυτής και την Ιαζήρ και τα περισπόρια αυτής

ItN. 21,36 Έδωκαν επίσης ως πόλιν- καταφύγιον δια τον ακουσίως φονεύσαντα, από την περιοχὴν της φυλής Ρουβὴν, ανατολικώς του Ιορδάνου και απέναντι από την Ιεριχώ, την Βοσόρ εις την έρημον Μισώρ με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, την Ιαζήρ και την βοσκήσιμον περιοχὴν της,

ItN. 21,37 και την Δεκμών και τα περισπόρια αυτής και την Μαφά και τα περισπόρια αυτής, πόλεις τέσσαρες.

ItN. 21,37 την Δεκμών με την βοσκήσιμον περιοχὴν της και την Μαφά με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, πόλεις εν όλω τέσσαρας.

ItN. 21,38 και από φυλής Γάδ την πόλιν το φυγαδευτήριον τού φονεύσαντος, την αμώθ εν τῇ Γαλαάδ και τα περισπόρια αυτής και την Καμίν και τα περισπόρια αυτής

ItN. 21,38 Από δε την φυλήν Γαδ παρεχώρησαν ως πόλιν- καταφύγιον δια τον ακουσίως φονεύσαντα, την Ραμώθ εις την Γαλαάδ με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, την Καμίν με την βοσκήσιμον περιοχὴν της,

ItN. 21,39 και την Εσεβών και τα περισπόρια αυτής και την Ιαζήρ και τα περισπόρια αυτής, πάσαι αι πόλεις τέσσαρες.

ItN. 21,39 την Εσεβών με την βοσκήσιμον περιοχὴν της και την Ιαζήρ με την βοσκήσιμον περιοχὴν της, πόλεις εν συνόλω τέσσαρας.

ItN. 21,40 πάσαι αι πόλεις τοίς υιοίς Μεραρί κατά δήμους αυτών των καταλελειμμένων από της φυλής της Λευί και εγενήθη τα όρια πόλεις δεκαδύο.

ItN. 21,40 Ολοι δε αι πόλεις, αι οποίαι παρεχωρήθησαν στους απογόνους του Μεραρί, κατά τας υπολοίπους οικογενείας αυτών από την φυλήν Λευι, ήσαν δώδεκα με τας περιοχάς των.

ItN. 21,41 πάσαι αι πόλεις των Λευιτών εν μέσω κατασχέσεως υιών Ισραήλ τεσσαράκοντα οκτώ πόλεις και τα περισπόρια αυτών κύκλω των πόλεων τούτων,

ItN. 21,41 Εν συνόλω δε αι πόλεις των Λευιτών εν μέσω των κληρονομηθεισών εις τας φυλάς του Ισραήλ περιοχών ήσαν τεσσαράκοντα οκτώ πόλεις με την βοσκήσιμον περιοχὴν της εκάστη.

ItN. 21,42 πόλις και τα περισπόρια κύκλω της πόλεως πάσαις ταίς πόλεσι ταύταις.

ItN. 21,42 Καθε πόλις από αυτάς είχε γύρω από αυτήν βοσκήσιμον περιοχὴν.

ItN. 21,42α Καί συνετέλεσεν Ιησούς διαμερίσας την γήν εν τοίς ορίοις αυτών.

ItN. 21,42^α Έτσι δε ετελείωσεν ο Ιησούς του Ναυή τον καθορισμόν των ορίων δι' εκάστην φυλήν εις την γην Χαναάν.

ItN. 21,42β και έδωκαν οι υιοί Ισραήλ μερίδα τώ Ιησοί κατά πρόσταγμα Κυρίου· έδωκαν αυτό την πόλιν, ήν ητήσατο· την Θαμνασαράχ έδωκαν αυτό εν τώ όρει Εφραΐμ.

ItN. 21,42β Οι δε Ισραηλίται έδωσαν στον Ιησούν το μεριδίον του σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου. Έδωκαν δηλαδή εις αυτόν την πόλιν την οποίαν εζήτησε· του έδωκαν την Θαμνασαράχ στο όρος Εφραΐμ.

ItN. 21,42γ και ωκοδόμησεν Ιησούς την πόλιν και ώκησεν εν αυτή.

ItN. 21,42γ Ο δε Ιησούς ανοικοδόμησε και ωχύρωσε την πόλιν και εγκατεστάθη εις αυτήν.

ItN. 21,42δ και έλαβεν Ιησούς τας μαχαίρας τας πετρίνας, εν αίς περιέτεμε τους υιούς Ισραήλ τους γενομένους εν τῇ οδώ εν τῇ ερήμω, και έθηκεν αυτάς εν Θαμνασαράχ.

ItN. 21,42δ Έλαβε δε ο Ιησούς τας πετρίνας μαχαίρας με τας οποίας είχε περιτάμει τους Ισραηλίτας, αυτούς που εγεννήθησαν καθ' όδόν μετά την διάβασιν της Ερυθράς Θαλάσσης, και τας έθεσεν εις την πόλιν Θαμνασαράχ.

ItN. 21,43 Καί έδωκε Κύριος τώ Ισραήλ πάσαν την γήν, ήν ώμοσε δούναι τοίς πατράσιν αυτών, και κατεκληρονόμησαν αυτήν και κατώκησαν εν αυτή.

ItN. 21,43 Έτσι ο Κυριος έδωκεν στον ισραηλιτικόν λαόν όλην την χώραν, την οποίαν είχαν υποσχεθή με όρκον στους πατριάρχας των ότι θα δώση. Οι Ισραηλίται έλαβον την κληρονομίαν αυτήν και εγκατεστάθη κάθε φυλή εις την περιοχὴν

της.

ΙεΝ. 21,44 και κατέπαυσεν αυτούς Κύριος κυκλόθεν, καθά ὡμοσε τοῖς πατράσιν αὐτῶν· οὐκ ἀντέστη οὐθίς κατενώπιον αὐτῶν ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν· πάντας τοὺς ἐχθρούς αὐτῶν παρέδωκε Κύριος εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν.

ΙεΝ. 21,44 Ὁ Κύριος ἐγκατέστησε καὶ ἠσφάλισεν αὐτούς ἀπὸ τοὺς γύρω λαούς, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ στους πατριάρχας τῶν. Κανείς ἀπὸ τοὺς γύρω τῶν ἐχθρούς δεν ἀντεστάθη εἰς αὐτούς. Ὁ Κύριος παρέδωκεν εἰς τὰ χέρια αὐτῶν ὅλους τοὺς ἐχθρούς τῶν.

ΙεΝ. 21,45 οὐ διέπεσεν ἀπὸ πάντων τῶν ρημάτων τῶν καλῶν, ὧν ἐλάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· πάντα παρεγένετο.

ΙεΝ. 21,45 Ἀπὸ ὅλας τὰς ὠραίας ὑποσχέσεις, πού εἶχε δώσει ὁ Κύριος στους Ἰσραηλίτας, καμμία δεν ἔμεινε ἀνεκπλήρωτος. Ὅλοι ἐξεπληρώθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

ΙεΝ. 22,1 Τότε συνεκάλεσεν Ἰησοῦς τοὺς υἱοὺς οὐβὴν καὶ τοὺς υἱοὺς Γάδ καὶ τὸ ἥμισυ φυλῆς Μανασσή

ΙεΝ. 22,1 Τότε ὁ Ἰησοῦς προσεκάλεσε τὴν φυλὴν Ρουβὴν, τὴν φυλὴν Γαδ καὶ τὴν ἡμίσειαν ἀπὸ τὴν φυλὴν Μανασσή,

ΙεΝ. 22,2 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἀκηκόατε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο ὑμῖν Μωυσῆς ὁ παῖς Κυρίου, καὶ ὑπηκούσατε τῆς φωνῆς μου κατὰ πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν.

ΙεΝ. 22,2 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· “σεῖς ἔχετε πράγματι ὑπακούσει εἰς ὅλα ὅσα ὁ Μωϋσῆς, ὁ δούλος τοῦ Κυρίου, σας διέταξε. Ὑπηκούσατε ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μου φωνήν, εἰς ὅλα ὅσα ἐγὼ σας διέταξα.

ΙεΝ. 22,3 οὐκ ἐγκαταλείπατε τοὺς ἀδελφούς ὑμῶν ταύτας τὰς ἡμέρας καὶ πλείους ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας· ἐφυλάξασθε τὴν ἐντολὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν.

ΙεΝ. 22,3 Δεν ἐγκατελείψατε τοὺς ἀδελφούς σας Ἰσραηλίτας καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα δια τὴν κατάκτησιν τῆς Χαναάν μέχρι τὴν σημερινὴν ἡμέραν. Ἐτηρήσατε τὴν ἐντολὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σας.

ΙεΝ. 22,4 νῦν δε κατέπαυσε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, ὃν τρόπον εἶπεν αὐτοῖς· νῦν οὖν ἀποστραφέντες ἀπέλθατε εἰς τοὺς οἴκους ὑμῶν καὶ εἰς τὴν γῆν τῆς κατασχέσεως ὑμῶν, ἣν ἔδωκεν ὑμῖν Μωυσῆς ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

ΙεΝ. 22,4 Τώρα Κύριος ὁ Θεὸς μας ἐγκατέστησε τοὺς ἀδελφούς μας, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτούς. Καὶ λοιπὸν τώρα ἐπιστρέψατε καὶ σεῖς καὶ πηγαίnete στους οἴκους σας, εἰς τὴν χώραν τῆς ἰδιοκτησίας σας, τὴν ὁποίαν σας ἔδωκεν ὁ Μωϋσῆς ἀνατολικῶς ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην.

ΙεΝ. 22,5 ἀλλὰ φυλάξασθε σφόδρα ποιεῖν τὰς ἐντολάς καὶ τὸν νόμον, ὃν ἐνετείλατο ἡμῖν ποιεῖν Μωυσῆς ὁ παῖς Κυρίου, ἀγαπᾶν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, πορευέσθαι πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, φυλάξασθαι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ προσκεῖσθαι αὐτῷ καὶ λατρεύειν αὐτῷ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ὑμῶν καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς ὑμῶν.

ΙεΝ. 22,5 Προσέξατε ὁμῶς πάρα πολὺ ὥστε νὰ τηρήτε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλον γενικῶς τὸν νόμον τοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Μωϋσῆς ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ, διέταξεν ἡμᾶς νὰ τηροῦμεν καὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν· δηλαδὴ νὰ ἀγαπῶμεν Κύριον τὸν Θεὸν μας, νὰ πορευώμεθα στους δρόμους τῶν ἐντολῶν τοῦ, νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολάς τοῦ, νὰ εἴμεθα προσκεκολλημένοι εἰς αὐτόν. Αὐτόν μόνον νὰ λατρεύετε με ὅλην σας τὴν καρδίαν καὶ με ὅλην σας τὴν ψυχήν”.

ΙεΝ. 22,6 καὶ εὐλόγησεν αὐτούς Ἰησοῦς καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτούς, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν.

ΙεΝ. 22,6 Εὐλόγησε τότε αὐτούς ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς κατευῶδωσεν. Αὐτοὶ δε ἐπορεύθησαν στους οἴκους τῶν.

ΙεΝ. 22,7 καὶ τῷ ἡμίσει φυλῆς Μανασσή ἔδωκε Μωυσῆς ἐν τῇ Βασανίτιδι, καὶ τῷ ἡμίσει ἔδωκεν Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου παρὰ τὴν θάλασσαν. καὶ ἠνίκα ἐξαπέστειλεν αὐτούς Ἰησοῦς εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ εὐλόγησεν αὐτούς,

ΙεΝ. 22,7 Ὁ Μωϋσῆς εἶχε δώσει στο ἥμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή ἓνα τμήμα ἀπὸ τὴν χώραν Βασάν, ὁ δε Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔδωκεν ἐπίσης μερίδιον στο ἄλλο ἥμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου πρὸς δυσμᾶς περιοχὴν, ὅπως ἔδωκε καὶ εἰς τὰς ἄλλας φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ὅταν δε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλεν αὐτούς στους οἴκους τῶν τοὺς ἠυλόγησεν.

ΙεΝ. 22,8 καὶ ἐν χρήμασι πολλοῖς ἀπῆλθον εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ κτήνη πολλὰ σφόδρα καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ σίδηρον καὶ ἱματισμὸν πολὺν διεῖλαντο τὴν προνομίαν τῶν ἐχθρῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν.

ΙεΝ. 22,8 Ἐκεῖνοι δε με ἐφόδια πολλὰ ἀπῆλθον εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν πέραν τοῦ Ἰορδάνου με κτήνη πάρα πολλὰ, με πολὺ χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ σίδηρον καὶ πολὺν ἱματισμὸν, διότι οὗτοι διεμοιράσθησαν μαζὶ με τοὺς ἄλλους ἀδελφούς τῶν Ἰσραηλίτας τὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν τῶν.

ΙεΝ. 22,9 Καὶ ἐπορεύθησαν οἱ υἱοὶ οὐβὴν καὶ οἱ υἱοὶ Γάδ καὶ τὸ ἥμισυ φυλῆς Μανασσή ἀπὸ τῶν υἰῶν Ἰσραὴλ ἐκ Σηλῶ ἐν γῆ Χαναάν ἀπελθεῖν εἰς τὴν Γαλαὰδ εἰς γῆν κατασχέσεως αὐτῶν, ἣν ἐκληρονόμησαν αὐτὴν διὰ προστάγματος Κυρίου ἐν χειρὶ Μωυσῆ.

ΙεΝ. 22,9 Ἡ φυλὴ τοῦ Ρουβὴν, ἡ φυλὴ τοῦ Γαδ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς φυλῆς τοῦ Μανασσή ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Σηλῶ πού εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν Χαναάν, δια νὰ πορευθοῦν εἰς τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον πλέον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν, καὶ τὴν ὁποίαν ἔλαβον ὡς κληρονομίαν ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Κυρίου.

ΙεΝ. 22,10 καὶ ἦλθον εἰς Γάλαγα τὸ Ἰορδάνου, ἣ ἐστὶν ἐν γῆ Χαναάν, καὶ ὠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ οὐβὴν καὶ οἱ υἱοὶ Γάδ καὶ τὸ ἥμισυ φυλῆς Μανασσή ἐκεῖ βωμόν ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, βωμόν μέγαν τοῦ ἰδεῖν.

ΙεΝ. 22,10 Ἦλθον εἰς Γαλαγα, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ἡ πόλις αὐτὴ εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν Χαναάν καὶ ἀνοικοδόμησαν αἱ φυλαὶ αὐταί, Ρουβὴν, Γαδ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή, βωμόν ἐκεῖ μέγαν καὶ περιβλεπτον.

ΙεΝ. 22,11 καὶ ἤκουσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ λεγόντων· ἰδοὺ ὠκοδομήκασιν οἱ υἱοὶ οὐβὴν καὶ οἱ υἱοὶ Γάδ καὶ τὸ ἥμισυ φυλῆς Μανασσή βωμόν ἐφ' ὁρίων γῆς Χαναάν ἐπὶ τοῦ Γαλαὰδ τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῷ πέραν υἰῶν Ἰσραὴλ.

ΙεΝ. 22,11 Οἱ ἄλλοι Ἰσραηλίται ἤκουσαν νὰ λέγεται· “ἰδοὺ ! Ἡ φυλὴ Ρουβὴν, ἡ φυλὴ Γαδ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή ἀνοικοδόμησιν βωμόν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Χαναάν, εἰς τὴν χώραν Γαλαὰδ τοῦ Ἰορδάνου ἀνατολικῶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἰσραηλίτας”.

ΙεΝ. 22,12 καὶ συνθηροῖσθησαν πάντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς Σηλῶ, ὥστε ἀναβάντες ἐκπολεμήσαι αὐτούς.

ΙεΝ. 22,12 Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἰσραηλίται συνεκεντρώθησαν εἰς Σηλῶ δια νὰ πολεμήσουν αὐτούς ἐκεῖ.

ΙεΝ. 22,13 καὶ ἀπέστειλαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς τοὺς υἱοὺς οὐβὴν καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς Γάδ καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς ἥμισυ φυλῆς Μανασσή εἰς γῆν Γαλαὰδ τὸν τε Φινεὲς υἱὸν Ἐλεάζαρ υἱοῦ Ααρῶν τοῦ ἀρχιερέως

ΙεΝ. 22,13 Προηγουμένως ὁμῶς ἀπέστειλαν οἱ Ἰσραηλίται πρὸς τὴν φυλὴν Ρουβὴν, τὴν φυλὴν Γαδ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή εἰς τὴν χώραν Γαλαὰδ τὸν Φινεὲς υἱὸν τοῦ Ἐλεάζαρ υἱοῦ τοῦ ἀρχιερέως Ααρῶν,

ItN. 22,14 και δέκα των αρχόντων μετ' αυτού, ἄρχων εἰς ἀπό οἴκου πατριάς ἀπό πασῶν φυλῶν Ἰσραὴλ· ἄρχοντες οἴκων πατριῶν εἰσι, χιλιάρχου Ἰσραὴλ.

ItN. 22,14 και μαζή με αυτόν δέκα ἄρχοντας, ἓνα ἀπό κάθε πατριαρχικήν οἰκονέειαν ἀπό ὅλας τας φυλάς του Ἰσραὴλ. Αὐτοὶ ἦσαν ἄρχοντες τῶν πατριαρχικῶν οἰκογενειῶν χιλιάρχου μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

ItN. 22,15 και παρεγένοντο πρὸς τοὺς υἱοὺς ουβὴν και πρὸς τοὺς υἱοὺς Γάδ και πρὸς τοὺς ἡμίσει φυλῆς Μανασσή εἰς γῆν Γαλαὰδ και ἐλάλησαν πρὸς αὐτοὺς λέγοντες·

ItN. 22,15 Αὐτοὶ ἦλθαν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν αἱ φυλαὶ Ρουβὴν, Γαδ και τὸ ἡμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή, εἰς τὴν χώραν Γαλαὰδ και εἶπαν πρὸς αὐτοὺς.

ItN. 22,16 τάδε λέγει πάσα ἡ συναγωγὴ Κυρίου· τις ἡ πλημμέλεια αὕτη, ἣν ἐπλημμέλησατε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ, ἀποστραφῆναι σήμερον ἀπὸ Κυρίου οἰκοδομήσαυτες ὑμῖν εαυτοὺς βωμόν, ἀποστάτας ὑμᾶς γενέσθαι ἀπὸ τοῦ Κυρίου;

ItN. 22,16 "Αὐτὰ λέγει πρὸς σας ὁλος ὁ λαὸς του Κυρίου. Ἐσκεφθήκατε πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀμαρτία αὕτη, τὴν ὁποίαν διεπράξατε ἐνώπιον του Θεοῦ του Ἰσραὴλ, ὥστε να ἀποστατήσετε σήμερον ἀπὸ τον Κυριον οἰκοδομοῦντες σεἰς δια τον εαυτὸν σας βωμόν και να γίνετε ἔτσι ἀποστάται ἀπὸ τον Κυριον;

ItN. 22,17 μη μικρόν ὑμῖν τὸ ἀμάρτημα Φογῶρ; ὅτι οὐκ ἐκαθαρίσθημεν ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης και ἐγενήθη πληγὴ ἐν τῇ συναγωγῇ Κυρίου.

ItN. 22,17 Μὴπως εἶναι μικρόν και ἀσήμαντον τὸ ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον διεπράξατε εἰς Φογῶρ; Εἶναι βαρὺ και μέγα. Και ἀπόδειξις ὅτι μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς δεν ἔχομεν ἐξαγνισθῆ ἀκόμη καίτοι σκληρῶς ἐτιμωρήθη ὁ λαὸς του Κυρίου.

ItN. 22,18 και ὑμεῖς ἀπεστράφητε σήμερον ἀπὸ Κυρίου; και ἔσται ἐάν ἀποστήτε σήμερον ἀπὸ Κυρίου, και αὖριον ἐπὶ πάντα Ἰσραὴλ ἔσται ἡ οργή.

ItN. 22,18 Και παρ' ὅλα αὐτὰ σεἰς σήμερον ἀπεστατήσατε ἀπὸ τον Κυριον; Ἐάν πράγματι σήμερον ἐγινετε ἀποστάται ἀπὸ τον Κυριον, αὖριον θα ἐκσπάση ἡ οργὴ του Κυρίου ἐναντίον ὅλου του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

ItN. 22,19 και νῦν εἰ μικρὰ ἡ γῆ ὑμῶν τῆς κατασχέσεως ὑμῶν, διάβητε εἰς τὴν γῆν τῆς Κυρίου κατασχέσεως, οὐ κατασκευοὶ ἐκεῖ ἡ σκηνὴ Κυρίου, και κατακληρονομήσατε ἐν ἡμῖν· και μη ἀπὸ Θεοῦ ἀποστάται γενήθητε και ὑμεῖς μηδ' ἀπόστητε ἀπὸ Κυρίου διὰ τὸ οἰκοδομήσαι ὑμᾶς βωμόν ἔξω τοῦ θυσιαστηρίου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

ItN. 22,19 Και τώρα, ἐάν ἔχετε τὴν γνώμην ὅτι ἡ χώρα τῆς κληρονομίας σας εἶναι μικρά, διαβήτε τον Ἰορδάνην, ἐπιστρέψατε εἰς τὴν περιοχὴν που ἀνήκει στον Κυριον ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἡ Σκηνὴ του Μαρτυρίου και ἐγκατασταθήτε μεταξύ μας. Ἀλλὰ μη ἀποστατήτε ἀπὸ τον Θεόν. Μη ἀποστατήτε ἀπὸ τον Κυριον και μη οἰκοδομήτε βωμόν ἔξω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον Κυρίου του Θεοῦ μας.

ItN. 22,20 οὐκ ἰδοὺ Ἀχαρ ὁ τοῦ Ζαρά πλημμελεῖα ἐπλημμέλησεν ἀπὸ τοῦ ἀναθέματος και ἐπὶ πάσαν συναγωγὴν Ἰσραὴλ ἐγενήθη οργή; και οὗτος εἰς αὐτὸς ἀπέθανε τῇ εαυτοῦ ἀμαρτία.

ItN. 22,20 Δεν ἐνθυμίσθε, ὅτι, ὅταν ὁ Αχαρ ὁ υἱὸς του Ζαρά διέπραξεν ἀμάρτημα κρατήσας ἀπὸ τα ἀφιερῶματα του Θεοῦ, ἡ θεία οργὴ ἐξέσπασεν ἐναντίον ὅλου του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ; Και αὐτὸς ὁ ἀμαρτήσας ἦτο ἓνας, ὁ ὁποῖος ἀλλῶστε και ἐτιμωρήθη δια τὴν ἀμαρτίαν του".

ItN. 22,21 Καὶ ἀπεκρίθησαν οἱ υἱοὶ ουβὴν και οἱ υἱοὶ Γάδ και τὸ ἡμισυ φυλῆς Μανασσή και ἐλάλησαν τοῖς χιλιάρχοις Ἰσραὴλ λέγοντες·

ItN. 22,21 Ἡ φυλὴ του Ρουβὴν, ἡ φυλὴ του Γαδ και τὸ ἡμισυ τῆς φυλῆς Μανασσή ἀπεκρίθησαν και εἶπαν στους χιλιάρχους του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ·

ItN. 22,22 ὁ Θεὸς Θεὸς Κύριός ἐστι, και ὁ Θεὸς Θεὸς αὐτὸς οἶδε, και Ἰσραὴλ αὐτὸς γινώσεται εἰ ἐν ἀποστασίᾳ ἐπλημμέλησαμεν ἐναντι τοῦ Κυρίου, μη ρύσαιτο ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ·

ItN. 22,22 "ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς και Κυριος. Αὐτὸς ὁ Θεὸς και Κυριος γνωρίζει τὴν σκέψιν και τὴν πράξιν μας, θα μάθῃ δε και ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός. Ἐάν εἰς ἐνδείξει ἀποστασίας διεπράξαμεν τούτο ἀπέναντι του Κυρίου, ἀς μας τιμωρήσῃ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν!

ItN. 22,23 και εἰ οἰκοδομήσαμεν εαυτοὺς βωμόν ὥστε ἀποστήναι ἀπὸ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὥστε ἀναβιβᾶσαι ἐπ' αὐτὸν θυσίαν ολοκαυτωμάτων ἢ ὥστε ποιῆσαι ἐπ' αὐτοῦ θυσίαν σωτηρίου, Κύριος ἐκζητήσῃ.

ItN. 22,23 Ἐάν ἐκτίσαμεν τον βωμόν αὐτὸν δια τους εαυτοὺς μας, ὥστε να ἀποστατήσωμεν ἀπὸ Κυριον τον Θεόν μας και να ἀναβιβᾶσωμεν στον βωμόν θυσίαν ολοκαυτώματος ἢ να προσφέρωμεν θυσίαν σωτηρίας, ὁ Κυριος ἀς μας ζητήσῃ εὐθύνας και ἀς μας τιμωρήσῃ.

ItN. 22,24 ἀλλ' ἐνεκεν εὐλαβείας ῥήματος ἐποιήσαμεν τούτο λέγοντες· ἵνα μη εἰπωσιν αὖριον τα τέκνα ὑμῶν τοῖς τέκνοις ἡμῶν, τι ὑμῖν και Κυρίῳ τῷ Θεῷ Ἰσραὴλ;

ItN. 22,24 Ἀλλὰ μάθετε ὅτι αὐτὸ που ἐκάμαμεν τὸ ἐκάμαμεν ἀπὸ εὐλαβῆς ἐλατήρια σκεφθέντες ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον αὖριον τα τέκνα σας να εἰποῦν εἰς τα ἰδικὰ μας τέκνα· Τι τὸ κοινὸν ὑπάρχει εἰς σας και εἰς Κυριον τον Θεόν του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ;

ItN. 22,25 και ὅρια ἔθηκε Κύριος ἀνά μέσον ἡμῶν και ὑμῶν τον Ἰορδάνην, και οὐκ ἔστιν ὑμῖν μερίς Κυρίου. και ἀπαλλοτριώσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν τους υἱοὺς ἡμῶν, ἵνα μη σέβωνται Κύριον.

ItN. 22,25 Ὁ Κυριος ἔθεσεν ὅρια μεταξύ μας και μεταξύ σας τον Ἰορδάνην ποταμόν. Καμμίαν λοιπὸν μερίδα κληρονομίας δεν ἔχετε σεἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας του Κυρίου. Ἐτσι δε τα παιδιὰ σας θα ἀποξενώσουν τα παιδιὰ μας, ὥστε να μη σέβωνται πλέον τον Κυριον.

ItN. 22,26 και εἶπαμεν ποιῆσαι οὕτω, τοῦ οἰκοδομήσαι τον βωμόν τούτον οὐχ ἐνεκεν καρπωμάτων οὐδὲ ἐνεκεν θυσιῶν,

ItN. 22,26 Λια τούτο ἡμεῖς εἶπομεν και ἀπεφασίσσαμεν να ἐνεργήσωμεν τοιοῦτοτρόπως, να κτίσωμεν δηλαδή τον βωμόν αὐτὸν, ὄχι δια να προσφέρωμεν θυσίας αιματηρᾶς και ἀναιμάκτους,

ItN. 22,27 ἀλλ' ἵνα ἡ τούτο μαρτύριον ἀνά μέσον ἡμῶν και ὑμῶν και ἀνά μέσον τῶν γενεῶν ἡμῶν μεθ' ἡμᾶς, τοῦ λατρεύειν λατρείαν Κυρίου ἐναντίον αὐτοῦ, ἐν τοῖς καρπώμασιν ἡμῶν και ἐν ταῖς θυσίαις ἡμῶν και ἐν ταῖς θυσίαις τῶν σωτηριῶν ἡμῶν· και οὐκ ἐροῦσιν τα τέκνα ὑμῶν τοῖς τέκνοις ἡμῶν αὖριον· οὐκ ἔστιν ὑμῖν μερίς Κυρίου.

ItN. 23,27 ἀλλὰ δια να γίνῃ μία μαρτυρία ὁ βωμός αὐτὸς μεταξύ σας και μεταξύ μας και στους ἀπογόνους μας ὑστερα ἀπὸ ἡμᾶς, δια να προσφέρωμεν ὅλοι λατρείαν ἐνώπιον του αὐτοῦ Κυρίου με αιματηρᾶς και ἀναιμάκτους θυσίας και με τας θυσίας μας του σωτηρίου· και ἔτσι δεν θα εἰποῦν αὖριον τα τέκνα σας εἰς τα τέκνα μας, ὅτι δεν ἔχετε μέρος ἐνώπιον του Κυρίου.

ItN. 22,28 και εἶπομεν· ἐάν γένηται ποτε και λαλήσωσι πρὸς ἡμᾶς και ταῖς γενεαῖς ἡμῶν αὖριον, και ἐροῦσιν· ἴδετε

μοιόωμα τού θυσιαστηρίου Κυρίου, ό εποίησαν οι πατέρες ημών ουχ ένεκεν καρπωμάτων ουδέ ένεκεν θυσιών, αλλά μαρτύριόν εστιν ανά μέσον υμών και ανά μέσον ημών και ανά μέσον των υιών ημών.

ItN. 22,28 Εσκέφθημεν και είπομεν, εάν συμβή και ομιλήσουν ποτέ έτσι οι απόγονοί σας εις ημάς και τους απογόνους μας, οι απόγονοί μας θα είπουν· Ιδέτε, μοιόωμα του θυσιαστηρίου του Κυρίου είναι ο βωμός, τον οποίον έκτισαν οι πατέρες μας όχι δια να προσφέρουν θυσίας αιματηράς και αναϊμάκτους, αλλά δια να είναι τρανή μαρτυρία μεταξύ σας και μεταξύ μας και μεταξύ των απογόνων μας.

ItN. 22,29 μη γένοιτο ούν ημάς αποστραφήναι από Κυρίου εν τή σήμερον ημέρα αποστήναι από Κυρίου, ώστε οικοδομήσαι ημάς θυσιαστήριον τοίς καρπώμασι και ταις θυσιαις Σαλαμίν και τή θυσία τού σωτηρίου, πλην τού θυσιαστηρίου Κυρίου, ό εστιν εναντίον της σκηνης αυτού.

ItN. 22,29 Μη γένοιτο λοιπόν ποτέ να απομακρυνθώμεν ημείς και να αποστατήσωμεν από τον Κυριον κατά την ημέραν αυτήν, ώστε να ανοικοδομήσωμεν ημείς άλλο θυσιαστήριον δια τας αιματηράς και αναϊμάκτους θυσίας, δια τας θυσίας σωτηρίου, εκτός από τού ένα και μόνον θυσιαστήριον του Κυρίου, το οποίο υπάρχει ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου”.

ItN. 22,30 Καί ακούσας Φινεές ο ιερεύς και πάντες οι άρχοντες της συναγωγής Ισραήλ, οί ήσαν μετ αυτού, τους λόγους, ούς ελάλησαν οι υιοί ουβήν και οι υιοί Γάδ και το ήμισυ φυλής Μανασσή, και ήρρεσεν αυτοίς.

ItN. 22,30 Ο ιερεύς Φινεές και όλοι οι άρχοντες του ισραηλιτικού λαού, που ήσαν μαζί του, όταν ήκουσαν τας εξηγήσεις, τας οποίας είπαν η φυλή Ρουβήν, η φυλή Γαδ και το ήμισυ της φυλής Μανασσή ηυχαριστήθησαν.

ItN. 22,31 και είπε Φινεές ο ιερεύς τοίς υιοίς ουβήν και τοίς υιοίς Γάδ και τώ ημίσει φυλής Μανασσή· σήμερον εγνώκαμεν ότι μεθ ημών Κύριος, διότι ουκ επλημμελήσατε εναντίον Κυρίου πλημμέλειαν και ότι ερύσασθε τους υιούς Ισραήλ εκ χειρός Κυρίου.

ItN. 22,31 Είπε δε ο ιερεύς Φινεές εις την φυλήν Ρουβήν, εις την φυλήν Γαδ και στο ήμισυ της φυλής Μανασσή· “σήμερον εγνωρίσαμεν καλά και επείσθημεν ότι ο Κυριος είναι μαζί μας, διότι δεν διεπράξατε αμαρτίαν ενώπιον του Κυρίου και ότι εγλυτώσατε τους Ισραηλίτας από την τιμωρόν χείρα του Κυρίου”.

ItN. 22,32 και απέστρεψε Φινεές ο ιερεύς και οι άρχοντες από των υιών ουβήν και από των υιών Γάδ και από τού ημίσιου φυλής Μανασσή εκ της Γαλαάδ εις γήν Χαναάν προς τους υιούς Ισραήλ και απεκρίθησαν αυτοίς τους λόγους,

ItN. 22,32 Ο Φινεές ο ιερεύς μαζί δε με αυτόν οι άρχοντες της φυλής Ρουβήν, της φυλής Γαδ και του ημίσιου της φυλής Μανασσή επέστρεψαν από την περιοχόν Γαλαάδ εις την Χαναάν προς τους Ισραηλίτας και ανεκοίνωσαν εις αυτούς τους ανωτέρω λόγους.

ItN. 22,33 και ήρρεσε τοίς υιοίς Ισραήλ. και ελάλησαν προς τους υιούς Ισραήλ, και ευλόγησαν τον Θεόν υιών Ισραήλ και είπαν μηκέτι αναβήναι προς αυτούς εις πόλεμον εξολοθρεύσαι την γήν των υιών ουβήν και των υιών Γάδ και τού ημίσιου φυλής Μανασσή. και κατώκησαν επ αυτής.

ItN. 22,33 Ηυχαριστήθησαν δε οι Ισραηλίται από αυτά. Οι δε κήρυκες τα διελάλησαν στον λαόν. Και οι Ισραηλίται εδοξολόγησαν τον Θεόν των, έλαβον και είπον την απόφασίν των να μη ξεκινήσουν προς πόλεμον εναντίον αυτών, δια να εξολοθρεύσουν την χώραν της φυλής Ρουβήν, της φυλής Γαδ και του ημίσιου της φυλής Μανασσή. Και κατώκησαν όλοι εις την ορισθείσαν δι' αυτούς περιοχόν.

ItN. 22,34 και επωνόμασεν Ιησούς τον βωμόν των ουβήν και των Γάδ και τού ημίσιου φυλής Μανασσή και είπεν ότι μαρτύριόν εστιν ανά μέσον αυτών, ότι Κύριος ο Θεός αυτών εστι.

ItN. 22,34 Ο δε Ιησούς επωνόμασε τον βωμόν, τον οποίον είχαν ανοικοδομήσει η φυλή Ρουβήν, η φυλή Γαδ και το ήμισυ της φυλής Μανασσή και είπεν· “ο βωμός αυτός είναι μαρτυρία μεταξύ των ότι Κυριος ο Θεός είναι αληθώς ο Θεός των”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

ItN. 23,1 Καί εγένετο μεθ ημέρας πλείους μετά το καταπαύσαι Κύριον τον Ισραήλ από πάντων των εχθρών αυτού κυκλόθεν, και Ιησούς πρεσβύτερος προβεβηκώς ταις ημέραις,

ItN. 23,1 Επειτα από πολύν καιρόν, αφού κατέπαυσαν οι πόλεμοι από όλους τους κύκλω εχθρούς και εγκατέστησεν ο Κυριος τους Ισραηλίτας, ο Ιησούς εγήρασε πλέον και είχε προχωρήσει πολύ εις την ηλικίαν.

ItN. 23,2 και συνεκάλεσεν Ιησούς πάντας τους υιούς Ισραήλ και την γερουσίαν αυτών και τους άρχοντας αυτών και τους δικαστάς αυτών και τους γραμματείς αυτών και είπε προς αυτούς· εγώ γεγήρακα και προβέβηκα ταις ημέραις.

ItN. 23,2 Προσεκάλεσε τότε όλους τους Ισραηλίτας, την γερουσίαν αυτών, τους αρχηγούς των, τους δικαστάς των και τους γραμματείς αυτών και τους είπεν· “εγώ εγήρασα πλέον, έχω προχωρήσει εις τα χρόνια της ζωής μου.

ItN. 23,3 υμείς δε εωράκατε όσα εποίησε Κύριος ο Θεός ημών πάσι τοίς έθνεσι τούτοις από προσώπου ημών, ότι Κύριος ο Θεός υμών ο εκπολεμήσας υμίν.

ItN. 23,3 Σεις είδατε όλα όσα έκαμε Κυριος ο Θεός μας εις όλα τα έθνη αυτά ενώπιον των οφθαλμών σας· ότι δηλαδή Κυριος ο Θεός σας ήτο εκείνος, ο οποίος επολέμησε δια σας.

ItN. 23,4 ιδετε ότι επέριφα υμίν τα έθνη τα καταλειμμένα υμίν ταύτα εν τοίς κλήροις εις τας φυλάς υμών· από τού Ιορδάνου πάντα τα έθνη, ά εξωλόθρευσα, και από της θαλάσσης της μεγάλης ορει επί δυσμάς ηλίου.

ItN. 23,4 Είδατε ότι τας χώρας των λαών, οι οποίοι απέμειναν εις την περιοχόν Χαναάν, εμοίρασα εις τας φυλάς σας δια κλήρων, όπως ακριβώς έκαμα και δια τας χώρας των λαών τους οποίους εξωλοθρεύσαμεν ανατολικώς από του Ιορδάνου ποταμού και δυτικώς μέχρι των ορίων της Μεσογειού Θαλάσσης.

ItN. 23,5 Κύριος δε ο Θεός ημών ούτος εξολοθρεύσει αυτούς από προσώπου ημών, έως αν απόλωνται, και αποστελεί αυτοίς τα θηρία τα άγρια, έως αν εξολοθρευθή αυτοίς και τους βασιλείς αυτών από προσώπου υμών, και κατακληρονομήσετε την γήν αυτών, καθά ελάλησε Κύριος ο Θεός ημών υμίν.

ItN. 23,5 Κυριος ο Θεός μας αυτός και θα εξολοθρευθή από εμπρός σας τους απομειναντας εχθρούς σας μέχρις ότου καταστραφούν εξ ολοκλήρου· τα θηρία τα άγρια θα εξαπολύση εναντίον των δια να εξολοθρευθή από εμπρός σας αυτούς και τους βασιλείς των και έτσι να γίνετε σεις κύριοι και κληρονόμοι της χώρας των, όπως έχει υποσχεθή εις σας Κυριος ο Θεός μας.

ItN. 23,6 κατισχύσατε ούν σφόδρα φυλάσσειν και ποιείν πάντα τα γεγραμμένα εν τώ βιβλίω τού νόμου Μωυσή, ίνα μη εκκλίνητε εις δεξιά ή ευώνυμα,

ItN. 23,6 Λοιπόν ενισχυθήτε και πάρετε σταθεράν την απόφασιν να φυλάσσετε και να εφαρμόζετε όλα όσα είναι γραμμένα

στο βιβλίο του νόμου του Μωϋσή δια να μη παρεκκλίνετε δεξιά η αριστερά.

ItN. 23,7 όπως μη εισέλθете εις τα έθνη τα καταλελειμμένα ταύτα, και τα ονόματα των θεών αυτών ουκ ονομασθήσεται εν υμίν, ουδέ μη λατρεύσητε ουδέ μη προσκυνήσητε αυτοίς,

ItN. 23,7 Προσέξατε επίσης να μη έλθετε εις επικρινώνιαν και φιλιαν με τα απομείναντα εις την γην Χαναάν ειδωλολατρικά έθνη· ουτε καν και τα ονόματα των θεών των δεν θα αναφέρονται μεταξύ σας· πολυ δε περισσοτερον δεν θα λατρεύσετε ουτε και θα προσκυνήσετε αυτούς.

ItN. 23,8 αλλα Κυριω τω Θεω υμών προσκολληθήσεσθε, καθάπερ εποιήσατε εως της ημερας ταύτης.

ItN. 23,8 Αλλα θα προσκολληθήτε με πιστιν και υπακοήν και λατρειαν εις Κυριον τον Θεόν σας, όπως εκάματε μέχρις αυτης της ημερας.

ItN. 23,9 και εξολοθρεύσει αυτούς Κύριος από προσώπου υμών έθνη μεγάλα και ισχυρά, και ουδεις αντέστη κατενώπιον ημών εως της ημερας ταύτης.

ItN. 23,9 Ο δε Κυριος θα εξολοθρεύση από εμπρός σας τους υπολειφθέντας μεγάλους και ισχυρούς εχθρούς, διότι άλλωστε κανεις έχει σήμερον δεν ημπορέσε να αντισταθή, ενώπιόν σας.

ItN. 23,10 εις υμών ειδώξε χιλίους, ότι Κύριος ο Θεός ημών ούτος εξεπολέμει υμίν, καθάπερ ειπεν ημίν.

ItN. 23,10 Εις το παρελθόν ένας από σας κατεδίωξε χιλίους, διότι αυτός ούτος ο Κυριος και Θεός σας επολεμούσε δια σας, όπως σας είχαν υποσχεθή.

ItN. 23,11 και φυλάξασθε σφόδρα του αγαπάν Κυριον τον Θεόν ημών.

ItN. 23,11 Προσέξατε λοιπόν πάρα πολυ να αγαπάτε πάντοτε Κυριον τον Θεόν μας.

ItN. 23,12 εάν γάρ αποστραφήτε και προσθήσθε τοίς υπολειφθείσιν έθνεσι τούτοις τοίς μεθ υμών και επιγαμίας ποιήσητε προς αυτούς και συγκαταμιγήτε αυτοίς και αυτοί υμίν,

ItN. 23,12 Εάν όμως και εγκαταλείψετε τον Θεόν προσκολληθήτε δε και έλθετε εις επικοινωνιαν με τα απομείναντα εν μέσω υμών ειδωλολατρικά έθνη και συνάψετε γάμους με αυτά και ανακατευθήτε (και συμφυρθήτε) με αυτούς και εκείνοι με σας,

ItN. 23,13 γινώσκετε ότι ου μη προσθή Κύριος του εξολοθρεύσαι τα έθνη ταύτα από προσώπου υμών, και έσονται υμίν εις παγίδας και εις σκάνδαλα και εις ήλους εν ταίς πτέρναις υμών και εις βολιδας εν τοίς οφθαλμοίς υμών, εως αν απόλησθε από της γής της αγαθής ταύτης, ήν έδωκεν υμίν Κύριος ο Θεός υμών.

ItN. 23,13 μάθετε ότι ο Κυριος δεν θα συνεχίση να εξολοθρεύση από εμπρός σας τα έθνη αυτά. Θα τα αφήση να υπάρχουν και θα γίνουν δια σας παγίδες και σκάνδαλα, καρφιά εις τας πτέρνας σας και αγκάθια εις τα μάτια σας, εως ότου καταστραφήτε σεις από την γην αυτην την εύφορον και πλουσιαν, την οποιαν Κυριος ο Θεός σας έχει δώσει προς σας.

ItN. 23,14 εγω δε αποτρέχω την οδόν, καθά και πάντες οι επί της γής, και γνώσεσθε τή καρδια υμών και τή ψυχή υμών, διότι ουκ έπεσεν εις λόγος από πάντων των λόγων, ών ειπε Κύριος ο Θεός ημών προς πάντα τα ανήκοντα ημίν, ου διεφώνησεν εξ αυτών.

ItN. 23,14 Εγω δε βαδίζω και τελειώνω την οδόν της επιγειου μου ζωής, την οποιαν εβάδισαν όλοι οι άνθρωποι επί της γης. Σεις δε θα αναγνωρίσετε και θα ομολογήσετε με όλην την ψυχήν και την καρδιαν σας την αλήθειαν των λόγων του Κυριου, διότι κανεις μέχρι σήμερα από όλους τους λόγους τους οποιους ειπεν ο Κυριος και απέβλεπαν εις ημάς δεν παρεπέσε και δεν επραγματοποιήθη.

ItN. 23,15 και εσται ον τρόπον ηκει προς ημάς πάντα τα ρήματα τα καλά, α ελάλησε Κύριος εφ υμάς, ούτως επάξει Κύριος ο Θεός εφ υμάς πάντα τα ρήματα τα πονηρά εως αν εξολοθρεύση υμάς από της γής της αγαθής ταύτης, ής έδωκε Κύριος υμίν,

ItN. 23,15 Και στο μέλλον θα γίνη όπως και στο παρελθόν. Οπως δηλαδή επραγματοποιήθησαν όλα ια καλά υποσχέςεις, τας οποιας έδωσε προς σας ο Κυριος, έτσι αυτός ούτος ο Κυριος και Θεός θα επιφέρει εναντιον σας τιμωρίας δι' όλα τα πονηρά έργα σας, εως ότου σας εξολοθρεύση από την εύφορον και πλουσιαν αυτην γην την οποιαν σας έχει δώσει.

ItN. 23,16 εν τω παραβήναι υμάς την διαθήκην Κυριου του Θεου ημών, ήν ενετείλατο ημίν, και πορευθέντες λατρεύσητε θεοίς ετέροις και προσκυνήσητε αυτοίς.

ItN. 23,16 τούτο δε εάν παραβήτε την συμφωνιαν σας με Κυριον τον Θεόν μας, την συμφωνιαν την οποιαν και ως εντολήν σας έδωκε, και προρευθήτε να λατρεύσετε και να προσκυνήσετε θεούς άλλους και όχι αυτόν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

ItN. 24,1 Καί συνήγαγεν Ιησούς πάσας φυλάς Ισραήλ εις Σηλώ και συνεκάλεσε τους πρεσβυτέρους αυτών και τους γραμματείς αυτών και τους δικαστάς αυτών και έστησεν αυτούς απέναντι του Θεου.

ItN. 24,1 Συνεκέκρωσε παλιν ο Ιησούς όλες τας φυλάς του Ισραήλ εις Σηλώ. Προσεκάλεσεν ιδιαιτέρως τους πρεσβυτέρους αυτών, τους γραμματείς και τους δικαστάς των και παρήγγειλε να σταθούν όρθιοι ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυριου.

ItN. 24,2 και ειπεν Ιησούς προς πάντα τον λαόν· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· πέραν του ποταμου παρώκησαν οι πατέρες υμών το απ αρχής, Θάρα ο πατήρ Αβραάμ και ο πατήρ Ναχώρ, και ελάτρευσαν θεοίς ετέροις.

ItN. 24,2 Και ειπεν ο Ιησούς προς όλον τον λαόν· "αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικου λαου· οι πρόγονοι σας κατώκησαν κατ' αρχάς πέραν και ανατολικώς από τον Ευφράτην ποταμόν, ο Θαρα ο πατήρ του Αβραάμ και πατήρ του Ναχώρ και ελάτρευσαν άλλους θεούς.

ItN. 24,3 και ελαβον τον πατέρα υμών τον Αβραάμ εκ του πέραν του ποταμου και ωδήγησα αυτόν εν πάση τή γη και επλήθυνα αυτου σπέρμα

ItN. 24,3 Επήρα δε τον πατριάρχην σας Αβραάμ από την πέραν του Ευφράτου ποταμου περιοχήν και ωδήγησα αυτόν εις όλην την χώραν Χαναάν και εκαμα πλήθος πολυ τους απογόνους του.

ItN. 24,4 και έδωκα αυτόν τον Ισαάκ, και τω Ισαάκ τον Ιακώβ και τον Ησαύ· και έδωκα τω Ησαύ το όρος το Σηείρ κληρονομήσαι αυτό, και Ιακώβ και οι υιοι αυτου κατέβησαν εις Αιγυπτον και εγένοντο εκεί εις έθνος μέγα και πολυ και κραταιόν, και εκάκωσαν αυτούς οι Αιγύπτιοι,

ItN. 24,4 Έδωκα υιόν αυτου τον Ισαάκ εις δε τον Ισαάκ έδωκα υιούς τον Ιακώβ και τον Ησαύ. Εις τον Ησαύ έδωσα ως κληρονομιαν του και ιδιοκτησιαν του το όρος Σηείρ, ο δε Ιακώβ και οι υιοι του κατέβησαν εις την Αιγυπτον και εκεί έγιναν έθνος μέγα, πολυάριθμον και ισχυρόν. Οι Αιγύπτιοι όμως τους εταλαιπώρησαν και τους εβασάνισαν.

ItN. 24,5 και επάταξε Κύριος την Αιγυπτον εν σημείοις, οίς εποίησεν εν αυτοίς.

ItN. 24,5 ΑΛΛ' ο Κυριος εκτύπησε την Αίγυπτον θαυματουργικώς με σκληράς τιμωρίας, τας οποίας απέστειλεν εναντίον των.

ItN. 24,6 και μετά ταύτα εξήγαγε τους πατέρας ημών εξ Αιγύπτου, και εισήλθατε εις την θάλασσαν την ερυθράν. και κατεδίωξαν οι Αιγύπτιοι οπίσω των πατέρων ημών εν άρμασι και εν ίπποις εις την θάλασσαν την ερυθράν,

ItN. 24,6 Κατόπιν δε έβγαλεν ελευθέρους τους προγόνους μας από την Αίγυπτον και θαυματουργικώς εισήλθον και διήλθον την Ερυθράν Θαλασσαν. Οι Αιγυπτιοι κατεδίωξαν κατά πόδας τους προγόνους μας με άρματα και με ιππικόν μέσα εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

ItN. 24,7 και ανεβοήσαμεν προς Κύριον, και έδωκε νεφέλην και γνόφον αναμέσον ημών και αναμέσον των Αιγυπτίων και επήγαγεν επ αυτούς την θάλασσαν, και εκάλυψεν αυτούς, και είδοσαν οι οφθαλμοί υμών όσα εποίησε Κύριος εν γη Αιγύπτω, και ήτε εν τή ερήμω ημέρας πλείους.

ItN. 24,7 Τότε ανεβοήσαμεν όλοι προς τον Κυριον και εκείνος έστειλε νεφέλην και πυκνήν ομίχλην μεταξύ ημών και των Αιγυπτίων, επέφερον εναντίον των την θάλασσαν, η οποία και τους εσκέπασε. Με τα ίδια σας τα μάτια είδατε όλα όσα έκαμεν ο Κυριος εις την Αίγυπτον. Κατόπιν δε εμείνατε εις την έρημον επί πολύν χρόνον.

ItN. 24,8 και ήγαγεν ημάς εις γήν Αμορραίων των κατοικούντων πέραν τού Ιορδάνου, και παρετάξαντο υμίν και παρέδωκεν αυτούς Κύριος εις τας χείρας υμών, και κατεκληρονομήσατε την γήν αυτών και εξωλοθρεύσατε αυτούς από προσώπου υμών.

ItN. 24,8 Και δια μέσου της ερήμου μας ωδήγησεν ο Κυριος εις την χώραν των Αμορραίων, αυτών οι οποίοι κατοικούν ανατολικώς από τον Ιορδάνην. Αυτοί παρετάχθησαν εις πόλεμον εναντίον σας, αλλά ο Κυριος τους παρέδωσε νικημένους εις τα χέρια σας και έτσι σεις εγίνατε κύριοι και κληρονόμοι της χώρας των και εξωλοθρεύσατε αυτούς από τα μάτια σας.

ItN. 24,9 και ανέστη Βαλάκ ο τού Σεπφώρ βασιλεύς Μωάβ και παρετάξατο τώ Ισραήλ και αποστείλας εκάλεσε τον Βαλαάμ αράσασθαι ημίν

ItN. 24,9 Εσηκώθη τότε εχθρικώς εναντίον σας ο Βαλάκ υιός του Σεπφώρ, βασιλεύς της Μωάβ και αντιπαρετάχθη κατά του Ισραηλιτικού λαού. Αυτός δε έστειλε και εκάλεσε τον Βαλαάμ, δια να σας καταρασθή.

ItN. 24,10 και ουκ ηθέλησε Κύριος ο Θεός σου απολέσαι σε, και ευλογίαις ευλόγησεν υμάς, και εξείλατο υμάς εκ χειρών αυτών, και παρέδωκεν αυτούς.

ItN. 24,10 Κυριος όμως ο Θεός σας δεν ηθέλησε να σας καταστρέψη με κατάρας αλλά τουναντίον με ευλογίας πολλές σας ηυλόγησε, και όχι μόνον σας εγλύτωσε από τα χέρια των εχθρών σας άλλα και παρέδωκεν αυτούς εις τας χείρας σας.

ItN. 24,11 και διέβητε τον Ιορδάνην και παρεγενήθητε εις Ιεριχώ και επολέμησαν προς ημάς οι κατοικούντες Ιεριχώ, ο Αμορραίος και ο Χαναναίος και ο Φερεζαίος και ο Ευαίος και ο Ιεβουσαιός και ο Χετταίος και ο Γεργεσαιός, και παρέδωκεν αυτούς Κύριος εις τας χείρας υμών.

ItN. 24,11 Επεράσατε τον Ιορδάνην και εφθάσατε εις την Ιεριχώ. Οι κάτοικοί της επολέμησαν εναντίον σας· επολέμησαν επίσης εναντίον σας οι Αμορραίοι, οι Χαναναίοι, οι Φερεζαίοι, οι Ευαίοι, οι Ιεβουσαιίοι, οι Χετταίοι και οι Γεργεσαιίοι. Ο Κυριος όμως παρέδωκεν όλους αυτούς εις τα χέρια σας.

ItN. 24,12 και εξαπέστειλε προτέραν υμών την σφηκιάν, και εξαπέστειλεν αυτούς από προσώπου υμών, δώδεκα βασιλείς των Αμορραίων, ουκ εν τή ρομφαία σου ουδέ εν τώ τόξω σου.

ItN. 24,12 Εξαπέλυσεν εμπρός από σας σμήνη από σφήκας και εξεδίωξεν αυτούς από τα μάτια σας και τους δώδεκα βασιλείς των Αμορραίων. Με την δύναμιν του Κυρίου κατετροπώθησαν αυτοί και όχι με το ιδικόν σου σπαθί και το τόξον σου.

ItN. 24,13 και έδωκεν υμίν γήν, εφ ήν ουκ εκοπιάσατε επ αυτής, και πόλεις, ας ουκ ωκοδομήκατε, και κατωκίσθητε εν αυταίς· και αμπελώνας και ελαιώνας, ούς ουκ εφυτεύσατε υμείς, έδεσθε.

ItN. 24,13 Και έδωκεν ο Κυριος εις σας την χώραν, δια την οποίαν δεν εκοπιάσατε, και πόλεις τας οποίας δεν εκτίσατε σεις και εγκατεστάθητε εις αυτάς. Σας έδωσεν αμπελώνας και ελαιώνας τους οποίους δεν εφυτεύσατε σεις, αλλά των οποίων απολαμβάνετε τους καρπούς.

ItN. 24,14 και νύν φοβήθητε Κύριον, και λατρεύσατε αυτώ εν ευθύτητι και εν δικαιοσύνη και περιέλεσθε τους θεούς τους αλλοτρίους, οίς ελάτρευσαν οι πατέρες ημών εν τώ πέραν τού ποταμού και εν Αιγύπτω, και λατρεύσατε Κυρίω.

ItN. 24,14 Και τώρα να φοβηθήτε τον Κυριον και να λατρεύσετε αυτόν με ειλικρίνεια και με αρετήν. Αφαιρέσατε και πετάξατε από την χώραν σας τους ξένους θεούς, τους οποίους κάποτε είχαν λατρεύσει οι προπάτορές σας όταν ευρίσκοντο πέραν από τον ποταμόν τον Ευφράτην και εις την Αίγυπτον και λατρεύσατε τον Κυριον.

ItN. 24,15 ει δε μη αρέσκει υμίν λατρεύειν Κυρίω, εκλέξασθε υμίν αυτοίς σήμερον, τίνι λατρεύσητε, είτε τοίς θεοίς των πατέρων υμών, τοίς εν τώ πέραν τού ποταμού, είτε τοίς θεοίς των Αμορραίων, εν οίς υμείς κατοικείτε επί της γής αυτών· εγώ δε και η οικία μου λατρεύσομεν Κυρίω, ότι άγιός εστι.

ItN. 24,15 Εάν όμως δεν σας αρέση να λατρεύετε τον Κυριον, εκλέξατε σεις δια τον εαυτόν σας σήμερον, ποίον θεόν θέλετε να λατρεύσετε, είτε τους θεούς των προγόνων σας που ήσαν πέραν από τον Ευφράτην, είτε τους θεούς των Αμορραίων μεταξύ των οποίων και εις την γην των οποίων κατοικείτε. Σεις κάμετε οτι σας αρέσει. Εγώ όμως και η οικογένειά μου θα λατρεύσωμεν τον Κυριον διότι αυτός είναι ο Άγιος".

ItN. 24,16 Καί αποκριθείς ο λαός είπε· μη γένοιτο ημίν καταλιπέιν Κύριον, ώστε λατρεύειν θεοίς ετέροις.

ItN. 24,16 Όλος τότε ο λαός απεκριθή και είπε· "μη γένοιτο να εγκαταλείψωμεν τον Κυριον και να λατρεύσωμεν άλλους θεούς.

ItN. 24,17 Κύριος ο Θεός ημών, αυτός Θεός εστιν· αυτός ανήγαγεν ημάς και τους πατέρας ημών εξ Αιγύπτου και διεφύλαξεν ημάς εν πάση τή οδώ, ή επορευθήμεν εν αυτή, και εν πάσι τοίς έθνεσιν, ούς παρήλθομεν δι αυτών.

ItN. 24,17 Κυριος ο Θεός μας αυτός είναι ο αληθινός Θεός. Αυτός ανεβίβασεν ελευθέρους ημάς και τους πατέρας μας από την Αίγυπτον και μας έφερον έως έδω. Αυτός μας διεφύλαξεν εις όλον τον δρόμον τον οποίον εβαδίσσαμεν εις την έρημον και δια μέσου όλων των εθνών, από τα οποία επεράσαμεν.

ItN. 24,18 και εξέβαλε Κύριος τον Αμορραίον και πάντα τα έθνη τα κατοικούντα την γήν από προσώπου ημών. αλλά και ημείς λατρεύσομεν Κυρίω· ούτος γάρ Θεός ημών εστι.

ItN. 24,18 Ο Κυριος εξεδίωξεν από εμπρός μας τους Αμορραίους και όλα τα ειδωλολατρικά έθνη τα οποία κατοικούσαν την χώραν αυτήν. Δι' αυτό, όχι μόνον συ, αλλά και ημείς θα λατρεύσωμεν τον Κυριον διότι αυτός είναι ο Θεός μας".

ItN. 24,19 και είπεν Ιησούς προς τον λαόν· ου μη δύνησθε λατρεύειν Κυρίω, ότι ο Θεός άγιός εστι, και ζηλώσας ούτος ουκ ανήσει τα αμαρτήματα υμών και τα ανομήματα υμών·

ItN. 24,19 Είπεν ο Ιησούς προς τον ισραηλιτικόν λαόν· “σκεφθήτε όμως τούτο· ότι δεν θα ημπορήτε να λατρεύετε τον αληθινόν Θεόν, συγχρόνως δε να λατρεύετε και άλλους θεούς, διότι ο Κυριος είναι ο Θεός ο Άγιος· ζηλοτυπεί εάν λατρεύσετε άλλους θεούς και δεν θα ανεχθή τας αμαρτίας σας και τας παρανομίας σας.

ItN. 24,20 ηνίκα αν εγκαταλίπητε Κύριον και λατρεύσητε θεοίς ετέροις, και επελθών κακώσει υμάς και εξαναλώσει υμάς ανθ'ών ευ'εποίησεν υμάς.

ItN. 24,20 Όταν δηλαδή εγκαταλείψετε τον Κυριον και λατρεύσετε άλλους θεούς θα επέλθη με οργήν εναντίον σας, θα σας τιμωρήσει με αστηρότητα και εάν επιμένετε εις την ειδωλολατρείαν σας θα σας καταστρέψη δια την αχαριστίαν που θα δείξετε εις αυτόν απέναντι των ευεργεσιών που σας έχει κάμει”.

ItN. 24,21 και είπεν ο λαός προς Ιησούν· ουχι, αλλά Κυρίω λατρεύσομεν.

ItN. 24,21 Είπε δε ο λαός στον Ιησούν· “οχι, αυτό δεν θα γίνη ποτέ. Δεν θα λατρεύσωμεν άλλους θεούς αλλά τον Κυριον θα λατρεύσωμεν”.

ItN. 24,22 και είπεν Ιησούς προς τον λαόν· μάρτυρες υμείς καθ'υμών, ότι υμείς εξελέξασθε Κυρίω λατρεύειν αυτό.

ItN. 24,22 Είπε τότε προς τον λαόν ο Ιησούς· “σεις εις περίπτωσιν αλλαξοπιστίας σας είσθε μάρτυρες εναντίον του εαυτού σας, διότι σεις εξελέξατε τον Κυριον ως Θεόν σας και ωμολογήσατε ότι αυτόν μόνον θα λατρεύετε.

ItN. 24,23 και νύν περιέλεσθε τους θεούς τους αλλοτρίους τους εν υμίν και ευθύνατε την καρδιαν υμών προς Κύριον Θεόν Ισραήλ.

ItN. 24,23 Και τώρα αφαιρέσατε από ανάμεσά σας και πετάξατε τους ξένους θεούς, κατευθύνατε και δώσατε την καρδιαν σας προς τον Κυριον και Θεόν του Ισραήλ”.

ItN. 24,24 και είπεν ο λαός προς Ιησούν· Κυρίω λατρεύσομεν και της φωνής αυτού ακουσόμεθα.

ItN. 24,24 Είπε πάλιν ο λαός προς τον Ιησούν· “τον Κυριον θα λατρεύσωμεν και εις τας εντολάς αυτού θα υπακούωμεν”.

ItN. 24,25 και διέθετο Ιησούς διαθήκην προς τον λαόν εν τή ημέρα εκείνη και έδωκεν αυτό νόμον και κρίσιν εν Σηλώ ενώπιον της σκηνης τού Θεού Ισραήλ.

ItN. 24,25 Έτσι δε συνήψε και έκλεισε συμφωνίαν κατά την ημέραν εκείνην ο Ιησούς με τον λαόν και έδωκε προς αυτόν τον νόμον και τας διατάξεις εις Σηλώ ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου του Θεού του Ισραήλ.

ItN. 24,26 και έγγραψε τα ρήματα ταύτα εις βιβλίον νόμων τού Θεού· και έλαβε λίθον μέγαν και έστησεν αυτόν Ιησούς υπό την τερέμινθον απέναντι Κυρίου.

ItN. 24,26 Έγραψε δε τα λόγια αυτά στο βιβλίον των Νομων του Θεού. Επειτα επήρην ένα μεγάλον λίθον και έστησεν αυτόν όρθιον κάτω από ένα δένδρον τερέβινθον που ευρίσκετο απέναντι της Σκηνης του Μαρτυρίου.

ItN. 24,27 και είπεν Ιησούς προς τον λαόν· ιδού ο λίθος ούτος έσται εν υμίν εις μαρτύριον, ότι αυτός ακήκοε πάντα τα λεχθέντα αυτό υπό Κυρίου, ότι ελάλησε προς υμάς σήμερον· και ούτος έσται εν υμίν εις μαρτύριον επ'εσχάτων των ημερών, ηνίκα αν ψεύσησθε Κυρίω τώ Θεώ μου.

ItN. 24,27 Και είπεν ο Ιησούς προς τον ισραηλιτικόν λαόν· “ιδού, αυτός ο λίθος θα είναι μεταξύ σας μάρτυς, διότι και αυτός ήκουσε όλους τους λόγους τους οποίους είπεν ο Κυριος ενώπιόν του όλα όσα είπε προς σας σήμερον. Αυτός ο λίθος θα είναι μεταξύ σας μάρτυς μέχρι τας τελευταίας εκείνας ημέρας, κατά τας οποίας θα είχατε τυχόν ψευστή ενώπιον του Θεού και θα είχατε σγραφή προς ειδωλολατρικούς θεούς”.

ItN. 24,28 και απέστειλεν Ιησούς τον λαόν, και επορεύθησαν έκαστος εις τον τόπον αυτού.

ItN. 24,28 Απέλυσε τότε ο Ιησούς τον λαόν. Εκείνοι δε επορεύθησαν ο καθένας στον τόπον του.

ItN. 24,29 και ελάτρευσεν Ισραήλ τώ Κυρίω πάσας τας ημέρας Ιησού και πάσας τας ημέρας των πρεσβυτέρων, όσοι εφείλκυσαν τον χρόνον μετά Ιησού και όσοι είδωσαν πάντα τα έργα Κυρίου, όσα εποίησε τώ Ισραήλ.

ItN. 24,29 Οι Ισραηλίται ελάτρευσαν πράγματι τον Κυριον καθ' όλον τον χρόνον που εζούσεν ο Ιησούς του Ναυη, όλον τον χρόνον που εζούσαν ακόμη οι πρεσβύτεροι εκείνοι όσοι συνέζησαν με τον Ιησούν και είχον ιδει όλα τα θαυμαστά έργα, τα οποία ο Κυριος είχε κάμει δια τον ισραηλιτικόν λαόν.

ItN. 24,30 Καί εγένετο μετ'εκείνα και απέθανεν Ιησούς υιός Ναυή δούλος Κυρίου εκατόν δέκα ετών.

ItN. 24,30 Επειτα δε από τα γεγονότα αυτά απέθανεν ο δούλος του Κυρίου ο Ιησούς, υιός του Ναυη, εις ηλικίαν εκατόν δέκα ετών.

ItN. 24,31 και έθαψαν αυτόν προς τοίς ορίοις τού κλήρου αυτού εν Θαμνασασάχ εν τώ όρει τώ Εφραίμ από βορά τού όρους Γαάς· εκεί έθηκαν μετ'αυτού εις το μνήμα, εις ό έθαψαν αυτόν εκεί, τας μαχαίρας τας πετρίνας, εν αίς περιέτεμε τους υιούς Ισραήλ εν Γαλαάλοις, ότε εξήγαγεν αυτούς εξ Αιγύπτου, καθά συνέταξεν αυτοίς Κύριος, και εκεί εισιν έως της σήμερον ημέρας.

ItN. 24,31 Έθαψαν αυτόν εις την περιοχίν, την οποίαν είχε λάβει ως μεριδιόν του, εις Θααμνασασάχ στο όρος Εφραίμ, βορειώς από το όρος Γαάς. Εκεί οι Ισραηλίται, στο μνήμα στο οποίον τον έθαψαν, έθεσαν μαζή του και τας πετρίνας μαχαίρας, με τας οποίας είχε περιτάμει τους Ισραηλίτας εις Γαλαλα, όπως διέταξεν ο Θεός, όταν έβγαλεν αυτούς ελευθέρους από την Αίγυπτον. Εκεί δε είναι αι πέτρινοι αυταί μάχαιραι μέχρι της σημερινής ημέρας.

ItN. 24,32 και τα οστά Ιωσήφ ανήγαγον οι υιοί Ισραήλ εξ Αιγύπτου και κατώρυσαν εν Σικίμοις, εν τή μεριδι τού αγρού, ού εκτήσατο Ιακώβ παρά των Αμορραίων των κατοικούντων εν Σικίμοις αμνάδων εκατόν και έδωκεν αυτήν Ιωσήφ εν μεριδι.

ItN. 24,32 Τα δε οστά του Ιωσήφ τα οποία οι Ισραηλίται είχον μεταφέρει από την Αίγυπτον, τα έθαψαν εις την Συχέμ εις ένα σημειον του αγρού, τον οποίον είχεν αγοράσει ο Ιακώβ αντί εκατόν αμνάδων από τους Αμορραίους που κατοικούσαν εις Συχέμ, και τον οποίον έδωκεν στους απογόνους του Ιωσήφ ως κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν των.

ItN. 24,33 και εγένετο μετά ταύτα και Ελεάζαρ υιός Ααρών ο αρχιερεύς ετελεύτησε και ετάφη εν Γαβαάρ Φινεές τού υιού αυτού, ήν έδωκεν αυτό εν τώ όρει Εφραίμ. εν εκείνη τή ημέρα λαβόντες οι υιοί Ισραήλ την κιβωτόν τού Θεού περιεφέροσαν εν εαυτοίς, και Φινεές ιεράτευσεν αντί Ελεάζαρ τού πατρός αυτού, έως απέθανε και κατωρύγη εν Γαβαάρ τή εαυτού. οι δε υιοί Ισραήλ απήλθωσαν έκαστος εις τον τόπον αυτών και εις την εαυτών πόλιν. και εσέβοντο οι υιοί Ισραήλ την Αστάρτην και Ασταρώθ και τους θεούς των εθνών των κύκλω αυτών· και παρέδωκεν αυτούς Κύριος εις χείρας Εγλώμ τώ βασιλεί Μωάβ, και εκυρίευσεν αυτών έτη δεκαοκτώ.

ItN. 24,33 Μετά ταύτα και ο Ελεάζαρ ο αρχιερεύς, ο υιός του Ααρών, απέθανε και ετάφη εις Γαβαάρ, πόλιν του υιού του

Φινεές, την οποίαν είχε δώσει προς αυτόν στο όρος Εφραΐμ. Κατά την ημέραν εκείνην της τελευταίας του αρχιερέως έλαβον οι Ισραηλίται και περιέφερον ανά μέσον αυτών μετά κατανύξεως την Κιβωτόν της Διαθήκης. Ο Φινεές αρχιεράτευσε αντί του πατρός του Ελεάζαρ, μέχρις ότου απέθανε και ετάφη εις την πόλιν του Γαβαάρ. Οι δε Ισραηλίται απήλθον έκαστος εις τας περιοχάς των και τας πόλεις των. Αλλά μετ' ολίγον οι Ισραηλίται ήρχισαν να λατρεύουν την Ασάρτην και Ασταρώθ και τους θεούς των κύκλω ειδωλολατρικών εθνών. Δι' αυτό δε ο Κυριος παρέδωκεν αυτούς εις τα χέρια Εγλώμ βασιλέως της Μωάβ, ο οποίος και κατεδούλωσεν αυτούς επί δέκα οκτώ έτη.

Κ Ρ Ι Τ Α Ι

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Κρ. 1,1 Καί εγένετο μετά την τελευταίην Ιησού και επηρώτων οι υιοί Ισραήλ διά τού Κυρίου λέγοντες· τις αναβήσεται ημίν προς τους Χαναανίους αφηγούμενος τού πολεμήσαι προς αυτούς;

Κρ. 1,1 Μετά τον θάνατον του Ιησού του Ναυή ηρώτησαν οι Ισραηλίται τον Κυριον λέγοντες· "ποία από τας φυλάς μας θα αναλάβη να επιτεθή κατά των Χαναανίων ως αρχηγός του πολέμου εναντίον αυτών".

Κρ. 1,2 και είπε Κύριος· Ιούδας αναβήσεται. ιδού δέδωκα την γήν εν χειρί αυτού.

Κρ. 1,2 Ο Κυριος απήντησε· "η φυλή του Ιούδα θα αναλάβη ως αρχηγός τον πόλεμον αυτόν. Ιδού, έχω παραδώσει εις τα χέρια αυτής την χώραν των Χαναανίων".

Κρ. 1,3 και είπεν Ιούδας τώ Συμεών αδελφώ αυτού· ανάβηθι μετ εμού εν τώ κλήρω μου, και παραταξόμεθα προς τους Χαναανίους, και πορεύσομαι καγώ μετά σου εν τώ κλήρω σου. και επορεύθη μετ αυτού Συμεών.

Κρ. 1,3 Η δε φυλή του Ιούδα είπε τότε εις την γειτονικήν της φυλήν του Συμεών· "έλα και συ μαζή μου εις την κληρονομίαν μου, δια να αντιπαραταχθώμεν μαζή εναντίον των Χαναανίων. Επειτα δε και εγώ θα έλθω μαζή σου δια να εκκαθαρίσωμεν την ιδικην σου κληρονομίαν". Πράγματι η φυλή του Συμεών επορεύθη μαζή με την φυλήν Ιούδα στον πόλεμον.

Κρ. 1,4 και ανέβη Ιούδας, και παρέδωκε Κύριος τον Χαναανίον και τον Φερεζαίον εις τας χείρας αυτών. και έκοψαν αυτούς εν Βεζάκ εις δέκα χιλιάδας ανδρών.

Κρ. 1,4 Η φυλή του Ιούδα εβάδισε κατά των Χαναανίων, ο δε Κυριος παρέδωκε τους Χαναανίους και τους Φερεζαίους εις τας χείρας αυτών. Εφόνευσαν δε από αυτούς εις την πόλιν Βεζέκ δέκα χιλιάδας άνδρας.

Κρ. 1,5 και κατέλαβον τον Αδωνιβεζέκ εν τή Βεζέκ και παρετάξαντο προς αυτόν και έκοψαν τον Χαναανίον και Φερεζαίον.

Κρ. 1,5 Κατέλαβαν δε τον Αδωνιβεζέκ δηλαδή τον βασιλέα της Βεζέκ εντός της πόλεως, επετέθησαν εναντίον αυτού και εφόνευσαν τους Χαναανίους και Φερεζαίους.

Κρ. 1,6 και έφυγεν Αδωνιβεζέκ, και κατέδραμον οπίσω αυτού και ελάβοσαν αυτόν και απέκοψαν τα άκρα των χειρών αυτού και τα άκρα τώ ποδών αυτού.

Κρ. 1,6 Ο βασιλεύς της Βεζέκ επράπη εις φυγήν. Αλλά τον κατεδίωξαν οι Ισραηλίται, τον συνέλαβαν και του έκοψαν τα μεγάλα δάκτυλα από τας χείρας και τους πόδας του.

Κρ. 1,7 και είπεν Αδωνιβεζέκ· εβδομήκοντα βασιλείς τα άκρα των χειρών αυτών και τα άκρα των ποδών αυτών αποκεκομμένοι ήσαν συλλέγοντες τα υποκάτω της τραπέζης μου· καθώς ούν εποίησα, ούτως ανταπέδωκέ μοι ο Θεός. και άγουσιν αυτόν εις Ιερουσαλήμ, και απέθανεν εκεί.

Κρ. 1,7 Είπε δε ο Αδωνιβεζέκ· "εγώ έκοψα τα δάκτυλα των χειρών και των ποδών εβδομήκοντά βασιλέων, οι οποίοι και συνέλεγαν κάτω από την τράπεζάν μου τα μικρά κομματάκια ψωμιού και τροφών που έπιπτον. Οπως λοιπόν εγώ έκαμα εναντίον εκείνων, έτσι και με ετιμώρησε τώρα ο Θεός". Οι Ισραηλίται ωδήγησαν αυτόν εις την Ιερουσαλήμ, όπου και απέθανεν.

Κρ. 1,8 Καί επολέμουν υιοί Ιούδα την Ιερουσαλήμ και κατελάβοντο αυτήν και επάταξαν αυτήν εν στόματι ρομφαίας και την πόλιν ενέπρησαν εν πυρί.

Κρ. 1,8 Οι άνδρες της φυλής του Ιούδα ανέλαβον πόλεμον εναντίον της Ιερουσαλήμ, κατέλαβον αυτήν και επέρασαν εν στόματι μαχαίρας τους κατοίκους της, την δε πόλιν παρέδωσαν στο πυρ.

Κρ. 1,9 και μετά ταύτα κατέβησαν οι υιοί Ιούδα πολεμήσαι προς τον Χαναανίον τον κατοικούντα την ορεινήν και το νότιον και την πεδινήν.

Κρ. 1,9 Μετά ταύτα οι άνδρες της φυλής Ιούδα κατέβησαν προς νότον, δια να πολεμήσουν τους Χαναανίους, οι οποίοι κατοικούσαν την ορεινήν και την νότιον πεδινήν περιοχήν.

Κρ. 1,10 και επορεύθη Ιούδας προς τον Χαναανίον τον κατοικούντα εν Χεβρών, και εξήλθε Χεβρών εξ εναντίας· και το όνομα ήν Χεβρών το πρότερον Καριαθαρβοκσεφέρ. και επάταξαν τον Σεσσί και Αχιναάν και Θολμί, γεννήματα τού Ενάκ.

Κρ. 1,10 Εδάδισαν εναντίον των Χαναανίων οι οποίοι κατοικούσαν εις Χεβρών. Οι πολεμισταί της Χεβρών εξήλθον να αντιπαραταχθούν εναντίον εκείνων το όνομα της Χεβρών ήτο προηγουμένως Καριαθαρβοκσεφέρ. Εκεί εκτύπησαν οι Ιουδαίοι και κατέλαβον τας φυλάς Σεσσί, Αχιναάν και Θολμί, απογόνους των Ενακίμ, της φυλής των γιγάντων.

Κρ. 1,11 και ανέβησαν εκείθεν προς τους κατοικούντας Δαβίρ· το δε όνομα της Δαβίρ ήν έμπροσθεν Καριαθσεφάρ, Πόλις γραμμάτων.

Κρ. 1,11 Από εκεί εβάδισαν προς τους κατοίκους της Δαβίρ. Το όνομα της Δαβίρ ήτο προηγουμένως Καριαθσεφάρ, Πολις Γραμμάτων.

Κρ. 1,12 και είπε Χάλεβ· ός αν πατάξη την Πόλιν των γραμμάτων και προκαταλάβηται αυτήν, δώσω αυτό την Ασχά θυγατέρα μου εις γυναίκα.

Κρ. 1,12 Ο Χαλεβ είπεν· "εις εκείνον, ο οποίος θα κτυπήση και θα κυριεύση την Πολιν των Γραμμάτων, θα δώσω εγώ ως σύζυγόν του την θυγατέρα μου Ασχά".

Κρ. 1,13 και προκατελάβετο αυτήν Γοθονιήλ υιός Κενέζ αδελφού Χάλεβ ο νεώτερος, και έδωκεν αυτό Χάλεβ την Ασχά θυγατέρα αυτού εις γυναίκα.

Κρ. 1,13 Εκυρίευσε την πόλιν ο Γοθονιήλ, υιός του Κενέζ ο οποίος ήτο αδελφός νεώτερος του Χαλεβ. Ο δε Χαλεβ έδωκε σύμφωνα με την υπόσχεσίν του, εις αυτόν ως σύζυγον την θυγατέρα του.

Κρ. 1,14 και εγένετο εν τή εισόδω αυτής και επέσεισεν αυτήν Γοθονιήλ τού αιτήσαι παρά τού πατρός αυτής αγρόν, και εγόγγυζε και έκραξεν από τού υποζυγίου· εις γήν νότου εκδέδοσαί με. και είπεν αυτή Χάλεβ· τι εστί σοι;

Κρ. 1,14 Όταν δε αυτή εβάδιζε να εισέλθῃ στον οἶκον του Γοθονιήλ εκείνος την επέισε να ζητήσῃ ἀπὸ τον πατέρα της ἕνα ἀγρόν. Αυτὴ δὲ ἀπὸ τον ὄνον, ἐπὶ του οὐοίου ἐκάθητο, ἐγόγγυσε καὶ ἔκραξε δὴθεν παραπονουμένη· "με ἔδωκες ὡς σύζυγον εἰς χώραν μακρυνήν πρὸς νότον". Ὁ δε Χαλεβ τὴν ἠρώτησε· "τί σου συμβαίνει;"

Κρ. 1,15 καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἀσχά· δός δὴ μοι εὐλογίαν, ὅτι εἰς γῆν νότου ἐκδέδοσαί με, καὶ δώσεις μοι λύτρωσιν ὕδατος. καὶ ἔδωκεν αὐτῇ Χάλεβ κατὰ τὴν καρδίαν αὐτῆς λύτρωσιν μετεώρων καὶ λύτρωσιν ταπεινῶν.

Κρ. 1,15 Ἡ Ἀσχά του ἀπήντησε· "δός μου μίαν εὐλογημένην περιοχὴν γῆς διότι με στέλνεις εἰς τὴν κατάξῃρον γῆν του νότου· θέλω να μου δώσης μέρος να ποτίζεται ἀπὸ ὕδατα". Ὁ Χαλεβ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν, σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμίαν της καρδίας της, περιοχὴν εἰς υψηλά καὶ χαμηλά μέρη διαρρεόμενα ἀπὸ ὕδατα.

Κρ. 1,16 Καὶ οἱ υἱοὶ Ἰοθὸρ τοῦ Κιναίου τοῦ γαμβροῦ Μωυσῆ ἀνέβησαν ἐκ πόλεως των φοινίκων μετὰ των υἱῶν Ἰούδα εἰς τὴν ἔρημον τὴν οὐσαν ἐν τῷ νότῳ Ἰούδα, ἡ ἐστὶν ἐπὶ καταβάσεως Ἀράδ, καὶ κατώκησαν μετὰ τοῦ λαοῦ.

Κρ. 1,16 Οἱ ἀπόγονοι του Ἰοθὸρ, του Κιναίου, πενθεροῦ του Μωϋσέως ἀνέβησαν ἀπὸ τὴν πόλιν των Φοινίκων, δηλαδὴ τὴν Ἰεριχώ, μαζὶ με τὴν φυλὴν Ἰούδα εἰς τὴν ἔρημον νοτίως εἰς τὴν περιοχὴν της φυλῆς Ἰούδα, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν καταφέρθειαν της Ἀράδ, καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ μαζὶ με τον λαόν.

Κρ. 1,17 καὶ ἐπορεύθη Ἰούδας μετὰ Συμεὼν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ ἔκοψε τον Χαναναῖον τον κατοικούντα Σεφέκ· καὶ ἐξωλόθρευσε αὐτούς, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα της πόλεως Ἀνάθεμα.

Κρ. 1,17 Ἡ φυλὴ του Ἰούδα μαζὶ με τὴν γειτονικὴν της φυλὴν του Συμεὼν εβάδισε καὶ κατέκοψε τους Χαναναῖους, οἱ ὁποῖοι, κατοικοῦσαν τὴν Σεφέκ· ἐξωλόθρευσε αὐτούς καὶ ὠνόμασαν τὴν πόλιν ἐκείνην "Ἀνάθεμα".

Κρ. 1,18 καὶ οὐκ ἐκληρονόμησεν Ἰούδας τὴν Γάζαν οὐδὲ τὰ ὄρια αὐτῆς, οὐδὲ τὴν Ἀσκάλωνα οὐδὲ τὰ ὄρια αὐτῆς, οὐδὲ τὴν Ἀκκαρῶν οὐδὲ τὰ ὄρια αὐτῆς, τὴν Ἀζωτον οὐδὲ τὰ περισπόρια αὐτῆς.

Κρ. 1,18 Ἀλλὰ ἡ φυλὴ του Ἰούδα δὲν κατέκτησε τὴν Γάζαν οὔτε τὴν γύρω αὐτῆς περιοχὴν, οὔτε τὴν Ἀσκάλωνα με τὴν περιοχὴν της, οὔτε τὴν Ἀκκαρῶν με τὴν περιοχὴν της, οὔτε τὴν Ἀζωτον με τὴν γύρω αὐτῆς καλλιεργήσιμον περιοχὴν.

Κρ. 1,19 καὶ ἦν Κύριος μετὰ Ἰούδα καὶ ἐκληρονόμησε τὸ ὄρος, ὅτι οὐκ ἠδυνάσθησαν ἐξολοθρεῦσαι τους κατοικούντας τὴν κοιλάδα, ὅτι ἠγάβ δισετείλατο αὐτοῖς.

Κρ. 1,19 Ὁ Κύριος ἤτο με τὴν φυλὴν Ἰούδα, ἡ ὁποία κατέλαβε καὶ ἐκληρονόμησε τὴν ορεινὴν περιοχὴν· ἐγκατεστάθη δε ἐκεῖ διότι δὲν ἠμπόρεσαν να ἐξολοθρεύσουν τους κατοικούντας εἰς τὰ πεδινὰ μέρη, ὁ δε Ρηχάβ συνέστησεν εἰς αὐτούς να μὴ καταλάβουν τὴν πεδινὴν περιοχὴν.

Κρ. 1,20 καὶ ἔδωκεν τῷ Χάλεβ τὴν Χεβρών, καθὼς ἐλάλησε Μωυσῆς, καὶ ἐκληρονόμησεν ἐκεῖθεν τὰς τρεῖς πόλεις των υἱῶν Ἐνάκ.

Κρ. 1,20 Οἱ Ἰσραηλίται ἔδωκαν στον Χαλεβ τὴν Χεβρών ὅπως εἶχε παραγγείλει ὁ Μωϋσῆς, ὁ δε Χαλεβ ἐξώρμησεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κατέλαβε τὰς τρεῖς πόλεις των ἀπογόνων του Ἐνάκ.

Κρ. 1,21 καὶ τον Ἰεβουσαῖον τον κατοικούντα ἐν Ἱερουσαλήμ οὐκ ἐκληρονόμησαν οἱ υἱοὶ Βενιαμίν, καὶ κατώκησεν ὁ Ἰεβουσαῖος μετὰ των υἱῶν Βενιαμίν ἐν Ἱερουσαλήμ ἕως της ἡμέρας ταύτης.

Κρ. 1,21 Ἡ φυλὴ Βενιαμίν δὲν ἐξεδίωξαν τους Ἰεβουσαῖους οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ δὲν κατέλαβαν τὴν περιοχὴν των· ἔτσι δε οἱ Ἰεβουσαῖοι κατοικοῦσαν μαζὶ με τὴν φυλὴν Βενιαμίν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν περιοχὴν μέχρι της ἡμέρας αὐτῆς.

Κρ. 1,22 καὶ ἀνέβησαν οἱ υἱοὶ Ἰωσήφ καὶ γε αὐτοὶ εἰς Βαιθὴλ, καὶ Κύριος ἦν μετ' αὐτῶν.

Κρ. 1,22 Ἡ φυλὴ των υἱῶν του Ἰωσήφ εβάδισε καὶ αὐτὴ ἐναντίον της Βαιθὴλ ὁ δε Κύριος ἦτο μαζὶ των.

Κρ. 1,23 καὶ παρενέβαλον καὶ κατεσκέψαντο Βαιθὴλ· τὸ δε ὄνομα της πόλεως ἦν ἐμπροσθεν Λουζά.

Κρ. 1,23 Ἐπολιόρησαν καὶ κατεσκόπευσαν τὴν Βαιθὴλ, της ὁποίας τὸ ὄνομα προηγουμένως ἦτο Λουζά.

Κρ. 1,24 καὶ εἶδον οἱ φυλάσσοντες, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἐξεπορεύετο ἐκ της πόλεως· καὶ ἔλαβον αὐτόν καὶ εἶπον αὐτῷ· δεῖξον ἡμῖν τὴν πόλεως τὴν εἰσόδον, καὶ ποιήσομεν μετὰ σοῦ ἔλεος.

Κρ. 1,24 Οἱ Ἰσραηλίται κατὰσκοποὶ ἐπρόσεξαν καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἕνας ἄνδρας ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν. Τον συνέλαβαν καὶ του εἶπον· "δεῖξε μας τὴν εἰσόδον της πόλεως καὶ ἡμεῖς θα δεῖξωμεν πρὸς σε ἔλεος καὶ δὲν θα σε φονεύσωμεν".

Κρ. 1,25 καὶ ἐδείξεν αὐτοῖς τὴν εἰσόδον της πόλεως, καὶ ἐπάταξαν τὴν πόλιν ἐν στόματι ρομφαίας, τον δε ἄνδρα καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ ἐξαπέστειλαν.

Κρ. 1,25 Ἐκεῖνος τους εἰδείξε τὴν εἰσόδον της πόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ Ἰσραηλίται εἰσήλθον καὶ κατέλαβον τὴν πόλιν καὶ ἐπέρασαν ἐν στόματι μαχαίρας ὅλους τους κατοίκους της. Ἀφήκαν ὁμως ἐλευθέρους τον ἄνδρα ἐκείνον που τους εἰδείξε τὴν εἰσόδον καὶ τους συγγενεῖς του.

Κρ. 1,26 καὶ ἐπορεύθη ὁ ἀνὴρ εἰς γῆν Χεττίν καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ πόλιν καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῆς Λουζά· τούτο ὄνομα αὐτῆς ἕως της ἡμέρας ταύτης.

Κρ. 1,26 Ὁ ἄνθρωπος δε ἐκεῖνος μετέβη εἰς τὴν χώραν των Χετταίων, ἔκτισεν ἐκεῖ πόλιν καὶ της ἔδωσε τὸ ὄνομα Λουζά. Αυτό δε καὶ εἶναι τὸ ὄνομα της πόλεως μέχρις αὐτῆς της ἡμέρας.

Κρ. 1,27 καὶ οὐκ ἐξήρε Μανασσὴ τὴν Βαιθσάν, ἡ ἐστὶ Σκυθῶν πόλις, οὐδὲ τὰς θυγατέρας αὐτῆς οὐδὲ τὰ περίοικα αὐτῆς οὐδὲ τὴν Θανάκ οὐδὲ τὰς θυγατέρας αὐτῆς, οὐδὲ τους κατοικούντας Δῶρ οὐδὲ τὰς θυγατέρας αὐτῆς, οὐδὲ τον κατοικούντα Βαλάκ οὐδὲ τὰ περίοικα αὐτῆς οὐδὲ τὰς θυγατέρας αὐτῆς, οὐδὲ τους κατοικούντας Μαγεδώ οὐδὲ τὰ περίοικα αὐτῆς καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῆς, οὐδὲ τους κατοικούντας Ἰεβλαάμ οὐδὲ τὰ περίοικα αὐτῆς οὐδὲ τὰς θυγατέρας αὐτῆς· καὶ ἤρξατο ὁ Χαναναῖος κατοικεῖν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ.

Κρ. 1,27 Ἡ ἡμίσεια φυλὴ του Μανασσὴ δὲν ἐξεδίωξε τους κατοίκους της πόλεως Βαιθσάν αὐτὴ εἶναι ἡ Σκυθόπολις οὔτε τους κατοίκους των χωρίων της καὶ της γύρω περιοχῆς. Δὲν ἐξεδίωξεν ἐπίσης τους κατοίκους της Θανάκ οὔτε τους κατοίκους των χωρίων της, οὔτε καὶ τους κατοικούντας εἰς τὴν Βαλάκ, εἰς τὴν γύρω περιοχὴν καὶ τὰ χωρία της, οὔτε τους κατοικούντας εἰς Μαγεδώ εἰς τὴν γύρω περιοχὴν καὶ τὰ χωρία της, οὔτε τους κατοικούντας Ἰεβλαάμ οὐδὲ τὰς θυγατέρας αὐτῆς· καὶ ἤρξατο ὁ Χαναναῖος κατοικεῖν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ.

Κρ. 1,28 καὶ ἐγένετο ὅτε ἐνίσχυσεν Ἰσραὴλ, καὶ ἐποίησε τον Χαναναῖον εἰς φόρον καὶ ἐξαίρων οὐκ ἐξήρην αὐτόν.

Κρ. 1,28 Οἱ Ἰσραηλίται ἐγίναν βεβαίως ἰσχυροὶ ἀλλὰ δὲν ἐξώντωσαν τους Χαναναῖους τελείως. Ἠρκέσθησαν να τους κάμουν φόρον ὑποτελεῖς.

Κρ. 1,29 καὶ Εφραΐμ οὐκ ἐξήρε τον Χαναναῖον τον κατοικούντα ἐν Γαζέρ· καὶ κατώκησεν ὁ Χαναναῖος ἐν μέσω αὐτοῦ ἐν

Γαζέρ και εγένετο εις φόρον.

Κρ. 1,29 Και οι της φυλής Εφραΐμ δεν εξεδίωξαν τους Χαναανίους τους κατοικούντας εις Γαζέρ. Ετσι δε οι Χαναανίοι εγκατεστάθησαν εν μέσω των Ισραηλιτών και εις την Γαζέρ γινόμενοι μόνον φόρου υποτελείς εις αυτούς.

Κρ. 1,30 και Ζαβουλών ουκ εξήρη τους κατοικούντας Κέδρων, ουδέ τους κατοικούντας Δωμανά· και κατώκησεν ο Χαναανίος εν μέσω αυτών και εγένετο αυτώ εις φόρον.

Κρ. 1,30 Και η φυλή Ζαβουλών δεν εξεδίωξε τους κατοίκους της πόλεως Κέδρων ούτε τους κατοίκους Δωμανά. Δια τούτο οι Χαναανίοι κατοικούσαν εν μέσω των Ισραηλιτών, πληρώνοντες μόνον εις αυτούς φόρον υποτελείας.

Κρ. 1,31 και Ασήρ ουκ εξήρη τους κατοικούντας Ακχώ, και εγένετο αυτώ εις φόρον, και τους κατοικούντας Δώρ και τους κατοικούντας Σιδώνα και τους κατοικούντας Ααλάφ, τον Ασχαζι και τον Χελβά και τον Ναϊ και τον Ερεώ.

Κρ. 1,31 Και η φυλή του Ασήρ δεν εξεδίωξε τους κατοίκους της Ακχώ οι οποίοι έγιναν μόνον φόρου υποτελείς εις αυτήν. Δεν εξεδίωξαν επίσης τους κατοίκους της Δωρ, τους κατοίκους της Σιδώνας, τους κατοίκους της Ααλάφ, τας φυλάς Ασχαζι, Χελβά, Ναϊ και Ερεώ.

Κρ. 1,32 και κατώκησεν ο Ασήρ εν μέσω τού Χαναανίου τού κατοικούντος την γήν, ότι ουκ ηδυνήθη εξάραι αυτόν.

Κρ. 1,32 Ετσι δε η φυλή του Ασήρ συγκατώκησε μαζί με τους Χαναανίους, τους κατοίκους της περιοχής, διότι δεν έδειξε διάθεσιν να εκδιώξη αυτούς.

Κρ. 1,33 και Νεφθαλί ουκ εξήρη τους κατοικούντας Βαιθσαμύς και τους κατοικούντας Βαιθανάθ, και κατώκησε Νεφθαλί εν μέσω τού Χαναανίου τού κατοικούντος την γήν· οι δε κατοικούντες Βαιθσαμύς και την Βαιθενέθ εγένοντο αυτοίς εις φόρον.

Κρ. 1,33 Ομοίως και η φυλή του Νεφθαλί δεν εξεδίωξε τους κατοίκους της Βαιθσαμύς και τους κατοίκους της Βαιθανάθ. Ετσι δε η φυλή αυτή κατώκησεν εν μέσω των Χαναανίων, οι οποίοι ήσαν εγκατεστημένοι εις την χώραν των. Μονον ότι οι κάτοικοι της Βαιθσαμύς και της Βαιθανάθ έγιναν φόρου υποτελείς εις την φυλήν Νεφθαλί.

Κρ. 1,34 και εξέθλιψεν ο Αμορραίος τους υιούς Δάν εις το όρος, ότι ουκ αφήκαν αυτόν καταβήναι εις την κοιλάδα.

Κρ. 1,34 Οι Αμορραίοι μάλιστα ανεθάρησαν και εστενοχώρησαν πολύ τους υιούς της φυλής Δαν που κατοικούσαν στο όρος και δεν τους επέτρεπαν να κατέρχωνται εις την πεδιάδα.

Κρ. 1,35 και ήρξατο ο Αμορραίος κατοικείν εν τώ όρει τώ οστρακώδει, εν ώ αι άρκοι και εν ώ αι αλώπεκες, εν τώ Μυρσινώνη και εν Θαλαβίν· και εβαρύνθη η χείρ οίκου Ιωσήφ επί τον Αμορραίον, και εγενήθη αυτοίς εις φόρον.

Κρ. 1,35 Ηρχισαν δε οι Αμορραίοι να ανέρχωνται και να κατοικούν στο όρος το οστρακώδες στο οποίον υπήρχον άρκοι και αλώπεκες, στον Μυρσινώνα και Θαλαβίν. Οι απόγονοι όμως της φυλής του Ιωσήφ επεβλήθησαν με την ισχύν των στους Αμορραίους και τους ηνάγκασαν να γίνουν φόρου υποτελείς εις αυτούς.

Κρ. 1,36 και το όριον τού Αμορραίου από της αναβάσεως Ακραβίν από της Πέτρας και επάνω.

Κρ. 1,36 Η δε περιοχή την οποίαν κατείχον οι Αμορραίοι εξετεινέτο από την ανωφέρειαν Ακραβίν, από την πόλιν Πέτρα και επάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Κρ. 2,1 Καί ανέβη άγγελος Κυρίου από Γαλαλ επί τον Κλαυθμόνα και επί Βαιθήλ και επί τον οίκον Ισραήλ και είπε προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ανεβίβασα υμάς εξ Αιγύπτου και εισήγαγον υμάς εις την γήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν υμών, και είπα· ου διασκεδάσω την διαθήκην μου την μεθ υμών εις τον αιώνα·

Κρ. 2,1 Άγγελος Κυρίου ανεβη από τα Γαλαλα στοποθεσίαν την οποίαν ωνόμαζον "Κλαυθμόνα" και εις την Βαιθήλ, όπου κατοικούσαν οι Ισραηλίται, και είπεν εις αυτούς· "αυτά λέγει ο Κυριος· σας έβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον και σας ωδήγησα εις την χώραν αυτήν, δια την οποίαν ωρκίσθηκα στους προπάτορας σας και είπα· Ουδέποτε θα αθετήσω την συμφωνίαν μου με σας.

Κρ. 2,2 και υμείς ου διαθήσεσθε διαθήκην τοίς εγκαθημένοις εις την γήν ταύτην, ουδέ τοίς θεοίς αυτών προσκυνήσετε, αλλά τα γλυπτά αυτών συντριψετε, τα θυσιαστήρια αυτών καθελείτε. και ουκ εισηκούσατε της φωνής μου, ότι ταύτα εποιήσατε.

Κρ. 2,2 Ούτε όμως και σεις θα έλθετε εις συμφωνίαν με τους κατοίκους της χώρας αυτής, ούτε και τους θεούς των ποτέ θα προσκυνήσετε αλλά τα είδωλά των θα συντριψετε και τα θυσιαστήριά των θα καταστρέψετε. Σεις όμως δεν υπηκούσατε εις την εντολήν μου και εκάματε αυτά που σας είχα απαγορεύσει.

Κρ. 2,3 καγώ είπον· ου μη εξάρω αυτούς εκ προσώπου υμών, και έσονται υμίν εις συνοχάς, και οι θεοί αυτών έσονται υμίν εις σκάνδαλον.

Κρ. 2,3 Και εγώ είπα και απεφάσισα· Δεν θα εκδιώξω και δεν θα εξαφανίσω από εμπρός σας τους Χαναανίους, και έτσι αυτοί παραμένοντες μεταξύ σας θα είναι δια σας διαρκής στενοχωρία, οι δε θεοί των θα είναι δια σας συνεχές σκάνδαλον προς το πονηρόν".

Κρ. 2,4 και εγένετο ως ελάλησεν ο άγγελος Κυρίου τους λόγους τούτους προς πάντας υιούς Ισραήλ, και επήραν ο λαός την φωνήν αυτών και έκλαυσαν.

Κρ. 2,4 Όταν ο άγγελος διελάλησε τα λόγια αυτά προς όλους τους Ισραηλίτας, όλος ο λαός έβγαλε κραυγήν και έκλαυσε.

Κρ. 2,5 και επωνόμασαν το όνομα τού τόπου εκείνου, Κλαυθμώνες· και εθυσίασαν εκεί τώ Κυρίω.

Κρ. 2,5 Δια τούτο δε και ωνόμασαν τον τόπον εκείνον "Κλαυθμώνες". Εκεί προσέφεραν θυσίας προς τον Κυριον.

Κρ. 2,6 Καί εξαπέστειλεν Ιησούς τον λαόν, και ήλθεν ανήρ εις την κληρονομίαν αυτου κατακληρονομήσαι την γήν.

Κρ. 2,6 Ο Ιησούς του Ναυή απέλυσε τον λαόν και κάθε Ισραηλίτης μετέβη εις την κληρονομίαν του, δια να γίνη κύριος της χώρας.

Κρ. 2,7 και εδούλευσεν ο λαός τώ Κυρίω πάσας τας ημέρας Ιησού και πάσας τας ημέρας των πρεσβυτέρων, όσοι εμακροήμερευσαν μετά Ιησού, όσοι έγνωσαν πάν το έργον Κυρίου το μέγα, ό εποίησεν εν τώ Ισραήλ.

Κρ. 2,7 Ο ισραηλιτικός λαός υπήκουε και ελάτρευε τον Κυριον όλον το διάστημα κατά το οποίον εξούσεν ο Ιησούς του Ναυη, και όλον το διάστημα κατά το οποίον εξούσαν οι γεροντότεροι, οι σύγχρονοι του Ιησού του Ναυη, οι οποίοι είχον ιδει και γνωρίσει όλα τα μεγάλα και θαυμαστά έργα, τα οποία εκαμεν ο Κυριος προς χάριν του Ισραηλιτικού λαού.

Κρ. 2,8 και ετελεύτησεν Ιησούς υιός Ναυή δούλος Κυρίου, υιός εκατόν δέκα ετών.

Κρ. 2,8 Ο Ιησούς του Ναυη, ο πιστός αυτός δούλος του Κυρίου, απέθανε εις ηλικίαν εκατόν δέκα ετών.

Κρ. 2,9 και έθαψαν αυτόν εν οριώ της κληρονομίας αυτου εν Θαυμαθαρές, εν όρει Εφραΐμ από βορά τού όρους Γαάς.

Κρ. 2,9 Εθαψαν δε αυτόν οι Ισραηλίται εις την περιοχὴν της κληρονομίας του, την πόλιν Θαμναθαρές, στο ὄρος Εφραΐμ βορείως του ὄρους Γαάς.

Κρ. 2,10 και γε πάσα η γενεά εκείνη προσετέθησαν προς τους πατέρας αυτών, και ανέστη γενεά ἐτέρα μετ αυτους, οί ουκ ἐγνώσαν τον Κύριον και γε το ἔργον, ὁ ἐποίησεν εν τῷ Ισραήλ.

Κρ. 2,10 Αλλά και ὅλη εκείνη η γενεά η σύγχρονος του Ιησού του Ναυή προσετέθη με την σειράν της στους προγόνους της, και υστερα από αυτους ανεφάνη ἄλλη γενεά, της οποίας οι ἄνθρωποι δεν ἐγνώριζαν τον Κυριον οὔτε και τα μεγάλα ἔργα, τα οποία εἶχε κάμει προς χάριν των Ισραηλιτών. Επαυσαν να τον λατρεύουν.

Κρ. 2,11 Καί ἐποίησαν οι υιοί Ισραήλ το πονηρόν ἐνώπιον Κυρίου και ἐλάτρευσαν τοῖς Βααλίμ.

Κρ. 2,11 Ἐτσι δε οι Ισραηλίται ἐξέκλιναν και ἐπραξαν ἔργα πονηρά, μισητά ἐνώπιον του Κυρίου, και ἐλάτρευσαν τον εἰδωλολατρικόν θεόν Βααλ.

Κρ. 2,12 και ἐγκατέλιπον τον Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών τον εξαγαγόντα αυτους εκ γῆς Αιγύπτου και ἐπορεύθησαν ὀπίσω θεῶν ἐτέρων ἀπό των θεῶν των ἐθνῶν των περικύκλω αυτών και προσεκύνησαν αυτοῖς και παρώργισαν τον Κύριον

Κρ. 2,12 Εγκατέλιπον Κυριον τον Θεόν των προγόνων των, ο οποίος τους εἶχε βγάλει ἐλευθέρους ἀπό την χώραν της Αιγύπτου και ηκολούθησαν ἄλλους θεούς ἀπό τους εἰδωλολατρικούς θεούς των γύρω ἐθνῶν και προσεκύνησαν αυτοῖς. Ἐτσι ὁμως ἐξώργισαν τον Κυριον,

Κρ. 2,13 και ἐγκατέλιπον αυτόν και ἐλάτρευσαν τῷ Βάαλ και ταῖς Αστάρταις.

Κρ. 2,13 διότι ἐγκατέλιπον αυτόν και ἐλάτρευσαν ως θεούς τον Βααλ και την Αστάρτην.

Κρ. 2,14 και ὠργίσθη θυμὸς Κύριος εν τῷ Ισραήλ και παρέδωκεν αυτους εις χεῖρας προνομευόντων, και κατεπρονόμευσαν αυτοῖς· και ἀπέδοτο αυτοῖς εν χερσὶ των ἐχθρῶν αυτών κυκλόθεν, και ουκ ἠδυνήθησαν ἐτι ἀντιστήναι κατὰ πρόσωπον των ἐχθρῶν αυτών.

Κρ. 2,14 Δια την ἀσέβειαν και ἀχαριστίαν των αὐτὴν ὠργίσθη ὀργὴν μεγάλην ἐναντίον των ο Θεός και τους παρέδωκεν εις χεῖρας ἐπιδρομέων οι οποίοι ἐληλατούσαν την χώραν των, και τους κατελήστευσαν. Τους παρέδωσεν ἐξ ὀλοκλήρου εις τα χέρια των γύρω ἐχθρῶν των και δεν ἠμπόρεσαν πλέον να ἀντισταθοῦν ἐνώπιον αυτών.

Κρ. 2,15 εν πάσιν, οἷς ἐπορεύοντο, και χεῖρ Κυρίου ἦν ἐπ αυτους εις κακά, καθὼς ἐλάλησε Κύριος και καθὼς ὠμοσε Κύριος αυτοῖς, και ἐξέθλιψεν αυτοῖς σφόδρα.

Κρ. 2,15 Οπου και αν ἐπήγαιναν, η παντοδύναμος και τιμωρός χεῖρ του Κυρίου ἦτο ἐναντίον των και τους παρέδιδεν εις θλίψεις, ὅπως ἄλλωστε εἶχε με ὄρκον προαναγγέλλει εις αυτους ο Κυριος. Δι' αὐτὸ και τους κατέθλιψε πολὺ.

Κρ. 2,16 και ἤγειρε Κύριος κριτάς, και ἐσωσεν αυτοῖς Κύριος εκ χειρός των προνομευόντων αυτους. και γε των κριτῶν ουχ υπήκουσαν,

Κρ. 2,16 Ο Κυριος ὁμως, δια το πολὺ του ἔλεος, ἀνέδειξεν ευσεβεῖς ἡγέτας, τους Κριτάς, και δι' αυτών τους ἐσωσεν ἀπό τα χέρια των ἐχθρῶν οι οποίοι τους ἐληλατούσαν. Δυστυχῶς ὁμως οι Ισραηλίται και εις αυτους ἀκόμη τους Κριτάς δεν υπήκουσαν πάντοτε.

Κρ. 2,17 ὅτι ἐξεπόνρευσαν ὀπίσω θεῶν ἐτέρων και προσεκύνησαν αυτοῖς· και ἐξέκλιναν ταχύ εκ της οδοῦ, ἧς ἐπορεύθησαν οι πατέρες αυτών τού εἰσακοῦειν των λόγων Κυρίου, ουκ ἐποίησαν οὕτως.

Κρ. 2,17 Διότι ἐξετράπησαν και ἐλάτρευσαν ἄλλους θεούς και προσεκύνησαν αυτοῖς. Πολὺ σύντομα παρεξέκλιναν ἀπό τον δρόμον, που εἶχαν ἀκολουθήσει οι πατέρες των οι οποίοι υπήκουαν εις τας ἐντολάς του Κυρίου. Αυτοῖ ὁμως δεν ἐπραξαν σύμφωνα με το καλόν παρὰδειγμα ἐκείνων.

Κρ. 2,18 και ὅτι ἤγειρε Κύριος αυτοῖς κριτάς, και ἦν Κύριος μετὰ τού κριτοῦ και ἐσωσεν αυτους εκ χειρός ἐχθρῶν αυτών πάσας τας ἡμέρας τού κριτοῦ, ὅτι παρεκλήθη Κύριος ἀπό τού στεναγμοῦ αυτών ἀπό προσώπου των πολιορκούντων αυτους και ἐκθλιβόντων αυτους.

Κρ. 2,18 Καθε φορὰν που ο Κυριος ἀνεδείκνυε Κριτάς, ἦτο μαζὴ με τον ἐκάστοτε Κριτὴν και ἔτσι ἐσωζε και ἠλευθέρωνεν αυτους ἀπό τα χέρια των ἐχθρῶν των, ὅσον χρόνον εἰούσεν ο Κριτής. Τούτο δε διότι ο Κυριος τους ἐλυπεῖτο βλέπων αυτους να θλιβῶνται και να στεναζοῦν ἐξ αἰτίας των ἐχθρῶν των, οι οποίοι τους κατέθλιβον και τους ἐβασάνιζον.

Κρ. 2,19 και ἐγένετο ως ἀπέθνησκεν ο κριτής, και ἀπέστρεψαν και πάλιν διέφθειραν ὑπὲρ τους πατέρας αυτών πορεύεσθαι ὀπίσω θεῶν ἐτέρων, λατρεύειν αυτοῖς και προσκυνεῖν αυτοῖς· ουκ ἀπέριψαν τα ἐπιτηδεύματα αυτών, και τας οδοῦς αυτών τας σκληράς.

Κρ. 2,19 Οταν ὁμως ο Κριτής ἀπέθνησκεν, οι Ισραηλίται ἀπεμακρύνοντο ἀπό τον Θεόν, ἐξέκλιναν προς το κακόν, διεφβείροντο περισσότερο ἀπό τους πατέρας των, ὥστε να πορεύωνται ὀπίσω ἄλλων θεῶν, να λατρεύουν αυτους και να προσκυνοῦν αυτους. Δεν ἠθελαν να ἀπαρνηθοῦν τας πονηράς συνηθείας των, τους σκληροῦς και διεστραμμένους τρόπους της ζωῆς των.

Κρ. 2,20 και ὠργίσθη θυμὸς Κύριος εν τῷ Ισραήλ και εἶπεν· ανθ ὧν ὅσα ἐγκατέλιπον το ἔθνος τούτο την διαθήκην μου, ἦν ἐνετειλάμην τοῖς πατράσιν αυτών, και ουκ εἰσήκουσαν της φωνῆς μου,

Κρ. 2,20 Δι' αὐτὸ και ὠργίσθη ὀργὴν μεγάλην ο Κυριος ἐναντίον των Ισραηλιτών και εἶπεν· "ἐπειδὴ ο λαός αὐτός ἐγκατέλειψε και κατεπάτησε την διαθήκην μου, την ὁποίαν ἐγὼ εἶχα διατάξει προς τους προγόνους των, και δεν υπήκουσαν εις την ἐντολήν μου,

Κρ. 2,21 και ἐγὼ ου προσθήσω τού ἐξάραι ἄνδρα εκ προσώπου αυτών ἀπό των ἐθνῶν, ὧν κατέλιπεν Ιησοῦς υἱός Ναυή εν τῇ γῇ

Κρ. 2,21 ἐγὼ δεν θα ενδιαφερθῶ πλέον δια να ἐκδιώξω ἀπό ἐμπρός των οὔτε ἓνα ἄνδρα ἀπό τα εἰδωλολατρικά ἔθνη, τα ὁποία ἀφήκεν εις την χώραν των ο Ιησοῦς του Ναυή".

Κρ. 2,22 και ἀφήκε, τού πειράσαι εν αυτοῖς τον Ισραήλ, ἐι φυλάσσονται την ὁδόν Κυρίου πορεύεσθαι εν αὐτῇ, ὃν τρόπον ἐφύλαξαν οι πατέρες αυτών, ἢ οὐ.

Κρ. 2,22 Ο Θεός ἐπέτρεψε να μείνουν οι λαοί αυτοῖ δια να δοκιμάσῃ δι' αυτών τους 'Ισραηλιτας, ἐάν θα ενδιαφερθοῦν και θα φροντίσουν να βαδίζουν την ὁδόν του Κυρίου και να τηροῦν τας ἐντολάς του, ὅπως τας εἶχαν τηρήσει οι πατέρες των η οχι.

Κρ. 2,23 και ἀφήκε Κύριος τα ἔθνη ταῦτα τού μη ἐξάραι αὐτὰ το τάχος και ου παρέδωκεν αὐτὰ εν χειρὶ Ιησού.

Κρ. 2,23 Δι' αὐτὸ και ἀφήκεν ο Κυριος τα ἔθνη αὐτὰ και δεν τα ἐξεδίωξεν ἀμέσως και δεν τα παρέδωκεν εις τα χέρια Ιησού του Νση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Κρ. 3,1 Καί ταῦτα τα ἔθνη, ἃ ἀφῆκε Κύριος αὐτά ὥστε πειράσαι ἐν αὐτοῖς τὸν Ἰσραήλ, πάντας τοὺς μὴ ἐγνωκότας τοὺς πολέμους Χαναάν.

Κρ. 3,1 Αὐτά δε εἶναι τα ἔθνη, τα ὁποῖα ἀφῆκεν ἀνυπότακτα ὁ Κύριος μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὥστε νὰ δοκιμάζῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοήν ὅλων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώρισαν καὶ δὲν ἔλαβον μέρος στους κατὰ τῶν Χανααναίων πολέμους.

Κρ. 3,2 πλὴν διὰ τὰς γενεὰς υἰῶν Ἰσραήλ τοῦ διδάξαι αὐτοὺς πόλεμον, πλὴν οἱ ἐμπροσθεν αὐτῶν οὐκ ἐγνώσαν αὐτά·

Κρ. 3,2 Ἀκόμη δε καὶ διὰ νὰ διδάξῃ τὰς κατόπιν γενεὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν πρὸς πόλεμον, διότι αἱ μεταγενέστεροι αὐταὶ γενεαὶ δὲν ἔλαβον μέρος καὶ δὲν ἐγνώρισαν τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν προγόνων τῶν.

Κρ. 3,3 τὰς πέντε σατραπείας τῶν ἀλλοφύλων καὶ πάντα τὸν Χανααναῖον καὶ τὸν Σιδώνιον καὶ τὸν Εὐαῖον τὸν κατοικοῦντα τὸν Λίβανον ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Ἀερμών ἕως Λαβωεμάθ.

Κρ. 3,3 Τα εἰδωλολατρικὰ δε αὐτὰ ἔθνη εἶναι τα ἐξῆς· Αἱ πέντε σατραπείαι τῶν ἀλλοφύλων (Φιλιστῆων), ὅλοι οἱ Χανααναῖοι, οἱ Σιδώνιοι καὶ οἱ Εὐαῖοι οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν τὸ ὄρος Λίβανον, ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀερμών μέχρι τῆς Λαβωεμάθ.

Κρ. 3,4 καὶ ἐγένετο ὥστε πειράσαι ἐν αὐτοῖς τὸν Ἰσραήλ, γινῶναι εἰ ἀκούσονται τὰς ἐντολὰς Κυρίου, ἅς ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἐν χειρὶ Μωϋσῆ.

Κρ. 3,4 Ἀφῆκε δηλαδὴ ὁ Κύριος αὐτὰ τα ἔθνη διὰ νὰ δοκιμάσῃ δι' αὐτῶν τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ νὰ μάθῃ εἴναι αὐτοὶ ὑπακούουν καὶ τηροῦν τὰς ἐντολὰς τὰς ὁποίας διὰ μέσου τοῦ Μωϋσῆως εἶχε δώσει ὁ Κύριος στους προγόνους τῶν.

Κρ. 3,5 καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ κατώκησαν ἐν μέσῳ τοῦ Χανααναίου καὶ τοῦ Χετταίου καὶ τοῦ Ἀμορραίου καὶ τοῦ Φερεζαίου καὶ τοῦ Εὐαῖου καὶ τοῦ Ἰεβουσαίου

Κρ. 3,5 Οἱ Ἰσραηλίται κατώκησαν καὶ ἀνέμιχθησαν μαζί με τοὺς Χανααναίους, τοὺς Χετταίους, τοὺς Ἀμορραίους, τοὺς Φερεζαίους, τοὺς Εὐαῖους καὶ τοὺς Ἰεβουσαίους.

Κρ. 3,6 καὶ ἔλαβον τὰς θυγατέρας αὐτῶν εαυτοῖς εἰς γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἔδωκαν τοῖς υἱοῖς αὐτῶν καὶ ἐλάτρευσαν τοὺς θεοὺς αὐτῶν.

Κρ. 3,6 Οἱ Ἰσραηλίται ἔλαβον ὡς συζύγους τῶν τὰς θυγατέρας ἐκείνων καὶ ἔδωκαν εἰς ἐκείνους ὡς συζύγους τὰς θυγατέρας τῶν, καὶ ἐλάτρευσαν τοὺς εἰδωλολατρικοὺς θεοὺς ἐκείνων.

Κρ. 3,7 Καὶ ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου καὶ ἐπελάθοντο Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτῶν καὶ ἐλάτρευσαν τοὺς Βααλίμ καὶ τοὺς ἄλσεσι.

Κρ. 3,7 Διέπραξαν ἔτσι οἱ Ἰσραηλίται φαῦλα καὶ παράνομα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἐλησμόνησαν Κύριον τὸν Θεὸν τῶν καὶ ἐλάτρευσαν τὰ εἰδῶλα τοῦ Βααλ καὶ τὰ ἱερά ἄλση ὅπου ὑπῆρχον καὶ οἱ βωμοὶ τῶν εἰδῶλων.

Κρ. 3,8 καὶ ὠργίσθη θυμῷ Κύριος ἐν τῷ Ἰσραήλ καὶ ἀπέδοτο αὐτοὺς ἐν χειρὶ Χουσαρσαθαίμ βασιλέως Συρίας ποταμῶν. καὶ ἐδούλευσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ τῷ Χουσαρσαθαίμ ἔτη ὀκτῶ.

Κρ. 3,8 Δι' αὐτὸ καὶ ἠνάψεν ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς δούλους εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Χουσαρσαθαίμ, βασιλέως τῆς Μεσοποταμίας. Καὶ ἐγέναν οἱ Ἰσραηλίται δούλοι καὶ φόρου ὑποτελεῖς ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη στον Χουσαρσαθαίμ.

Κρ. 3,9 καὶ ἐκέκραξαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ πρὸς Κύριον· καὶ ἤγειρε Κύριος σωτήρα τῷ Ἰσραήλ, καὶ ἔσωσε αὐτοὺς, τὸν Γοθονιήλ υἱὸν Κενέζ ἀδελφοῦ Χάλεβ τὸν νεώτερον ὑπὲρ αὐτόν,

Κρ. 3,9 Οἱ Ἰσραηλίται μέσα ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς θλίψεως τῶν ἐκέραξαν πρὸς τὸν Κύριον ζητοῦντες τὴν λύτρωσιν. Ὁ δε Κύριος ἀνέδειξε τότε σωτήρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ τὸν Γοθονιήλ, υἱὸν τοῦ Κενέζ, νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Χαλεβ.

Κρ. 3,10 καὶ ἐγένετο ἐπ' αὐτόν πνεῦμα Κυρίου, καὶ ἐκρίνε τὸν Ἰσραήλ. καὶ ἐξήλθεν εἰς πόλεμον πρὸς Χουσαρσαθαίμ καὶ παρέδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ τὸν Χουσαρσαθαίμ βασιλέα Συρίας ποταμῶν, καὶ ἐκραταιώθη χεὶρ αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Χουσαρσαθαίμ.

Κρ. 3,10 Πνεῦμα Κυρίου ἦλθεν εἰς αὐτόν καὶ τὸν ἀνέδειξε Κριτὴν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Τότε αὐτὸς ἐξήλθεν μαζί με Ἰσραηλίτας πολεμιστὰς εἰς πόλεμον ἐναντίον τοῦ Χουσαρσαθαίμ. Ὁ δε Κύριος παρέδωκεν εἰς τὰ χεῖρα αὐτοῦ νικημένον τὸν Χουσαρσαθαίμ, βασιλέα τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἀνεδείχθη ἔτσι ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις τοῦ Γοθονιήλ ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη ἐπὶ τοῦ Χουσαρσαθαίμ.

Κρ. 3,11 καὶ ἠσύχασεν ἡ γῆ ἔτη τεσσαράκοντα· καὶ ἀπέθανε Γοθονιήλ υἱὸς Κενέζ.

Κρ. 3,11 Ἠσύχασε δε τότε ἡ χώρα ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη· καὶ ἀπέθανεν ὁ Γοθονιήλ ὁ υἱὸς τοῦ Κενέζ.

Κρ. 3,12 Καὶ προσέθεντο οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου. καὶ ἐνίσχυσε Κύριος τὸν Εὐλάμ βασιλέα Μωάβ ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ διὰ τὸ πεποικῆναι αὐτοὺς τὸ πονηρὸν ἐναντὶ Κυρίου.

Κρ. 3,12 Καὶ πάλιν ὁμοῦ οἱ Ἰσραηλίται διέπραξαν φαῦλα καὶ ἀμαρτωλὰ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ὁ δε Κύριος ἐνεδυνάμωσε τὸν Εὐλάμ, τὸν βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν νὰ ἐπέλθῃ ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν, διότι αὐτοὶ εἶχαν διαπράξει τὸ πονηρὸν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Κρ. 3,13 καὶ συνήγαγε πρὸς εαυτὸν πάντας τοὺς υἱοὺς Ἀμμῶν καὶ Ἀμαλήκ καὶ ἐπορεύθη καὶ ἐπάταξε τὸν Ἰσραήλ καὶ ἐκληρονόμησε τὴν πόλιν τῶν φοινίκων.

Κρ. 3,13 Ὁ Εὐλάμ συνεκέντρωσε γύρω του τοὺς Ἀμμωνίτας καὶ Ἀμαληκίτας, ἐβάδισεν ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν, τοὺς ἐνίκησε καὶ κατέλαβε τὴν Ἰεριχὼ.

Κρ. 3,14 καὶ ἐδούλευσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ τῷ Εὐλάμ βασιλεὶ Μωάβ ἔτη δεκαοκτῶ.

Κρ. 3,14 Οἱ Ἰσραηλίται ἐγέναν δούλοι, φόρου ὑποτελεῖς στον Εὐλάμ, βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν, ἐπὶ δέκα ὀκτῶ ἔτη.

Κρ. 3,15 καὶ ἐκέκραξαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ πρὸς Κύριον· καὶ ἤγειρεν αὐτοῖς σωτήρα τὸν Αῶδ υἱὸν Γηρά υἱὸν τοῦ Ἰεμενί, ἄνδρα ἀμφοτεροδέξιον. καὶ ἐξαπέστειλαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ δῶρα ἐν χειρὶ αὐτοῦ τῷ Εὐλάμ βασιλεὶ Μωάβ.

Κρ. 3,15 Ἐκραξαν οἱ Ἰσραηλίται πρὸς τὸν Κύριον ζητοῦντες τὴν ἐπέμβασίν του, ὁ δε Κύριος ἀνέδειξε τότε δι' αὐτοὺς σωτήρα τὸν Αῶδ, υἱὸν Γηρά, υἱὸν τοῦ Ἰεμενί, ἄνδρα πρὸς ἐχρησιμοποίησι καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα του ὡς δεξιάν. Οἱ Ἰσραηλίται ἐστειλαν δῶρα πρὸς τὸν Εὐλάμ βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν, δι' ἐπιτροπῆς τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Αῶδ.

Κρ. 3,16 καὶ ἐποίησεν εαυτῷ Αῶδ μάχαιραν δίστομον, σπιθαμῆς τὸ μήκος αὐτῆς, καὶ περιεζώσατο αὐτὴν ὑπὸ τὸν μανδύαν ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ τὸν δεξιόν.

Κρ. 3,16 Ὁ Αῶδ κατεσκεύασε μίαν δικοπὸν μάχαιραν μήκους μίας σπιθαμῆς, καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν Εὐλάμ ἐκρέμασεν αὐτὴν κάτω ἀπὸ τὸν μανδύαν στον δεξιὸν μηρὸν του.

Κρ. 3,17 και επορεύθη και προσήνεγκε τα δώρα τῷ Εγλώμ βασιλεὶ Μωάβ· και Εγλώμ ανήρ αστειός σφόδρα.

Κρ. 3,17 Μετέβη μαζί με τους άλλους άνδρας της αποστολής και παρέδωσε τα δώρα, τον φόρον δηλαδή υποτελείας, στον Εγλώμ τον βασιλέα των Μωαβιτών. Ο δε Εγλώμ ήτο πολύ ωραίος και εὐσωμος ανήρ.

Κρ. 3,18 και εγένετο ηνίκα συνετέλεσεν Αώδ προσφέρων τα δώρα, και εξαπέστειλε τους φέροντας τα δώρα·

Κρ. 3,18 Όταν ετελείωσεν ο Αώδ προσφέρων τα δώρα, διέταξε τους άνδρας που τα έφεραν να απέλθουν. Μαζί δε με αυτούς ανεχώρησε και ο ίδιος μέχρι πλησίον εις την τοποθεσίαν Γαλαάλ.

Κρ. 3,19 και αυτός υπέστρεψεν από των γλυπτών των μετά της Γαλαάλ. και είπεν Αώδ· λόγος μοι κρύφιος προς σε, βασιλεῦ. και είπεν Εγλώμ προς αυτόν· σιώπα· και εξαπέστειλεν αφ εαυτού πάντας τους εφεστώτας επ αυτόν.

Κρ. 3,19 Ο Αώδ όμως επέστρεψε μόνος του από την περιοχὴν των ειδωλολατρικῶν αγαλμάτων, που ήσαν πλησίον της Γαλαάλ προς τον βασιλέα Εγλώμ. Είπε δε προς αυτόν· "βασιλεῦ, έχω κάποιο μυστικόν να ανακοινώσω προς σε". Ο Εγλώμ του είπε· "σιώπα, μη ομιλήσ". Αμέσως δε διέταξε και έφυγαν από κοντά του όλοι όσοι υπήρχον γύρω του.

Κρ. 3,20 και Αώδ εισήλθε προς αυτόν, και αυτός εκάθητο εν τῷ υπερῶ τῷ θερινῶ τῷ εαυτοῦ μονώτατος. και είπεν Αώδ· λόγος Θεοῦ μοι προς σε, βασιλεῦ· και εξανέστη από τού θρόνον Εγλώμ εγγύς αυτού.

Κρ. 3,20 Ο Αώδ κατά διαταγὴν του Εγλώμ ανήλθεν στο υπερῶν προς τον Εγλώμ, ο οποίος εκάθητο στο θερινόν υπερῶν του εντελῶς μόνος. Ο Αώδ τότε του είπε· "βασιλεῦ, ο Θεός μου με έστειλε να σου φανερώσω θείαν αποκάλυψιν". Ο Εγλώμ ηγέρθη με ορμὴν από τον θρόνον του και επλησίασε με ενδιαφέρον τον Αώδ.

Κρ. 3,21 και εγένετο άμα τῷ αναστήναι αυτόν και εξέτεινεν Αώδ την χείρα την αριστεράν αυτού και έλαβε την μάχαιραν επάνωθεν τού μηρού αυτού τού δεξιού και ενέπηξεν αυτήν εν τῇ κοιλίᾳ αυτού

Κρ. 3,21 Όταν ο Εγλώμ ηγέρθη, ήπλωσε την αριστεράν του χείρα ο Αώδ ετράβηξε την μάχαιραν, η οποία εκρέματο επάνω στον δεξιόν μηρόν του και την εβύθισεν εις την κοιλίαν του Εγλώμ.

Κρ. 3,22 και επεισήνεγκε και γε την λαβὴν οπίσω της φλογός, και επέκλεισε το στέαρ κατά της φλογός, ότι ουκ εξέσπασε την μάχαιραν εκ της κοιλίας αυτού.

Κρ. 3,22 Ωθησε δε και την λαβὴν της μαχαιρας και την εισήγαγεν εις την κοιλίαν μαζί με την λεπίδα. Το δε λίπος της κοιλίας του Εγλώμ εσκεπάσε όλην την μάχαιραν, διότι ο Αώδ δεν την ανέσπασε από την κοιλίαν εκείνου.

Κρ. 3,23 και εξήλθεν Αώδ την προστάδα και εξήλθε τους διατεταγμένους και απέκλεισε τας θύρας τού υπερῶου κατ αυτού και εσφήνωσε·

Κρ. 3,23 Κατόπιν ο Αώδ εβγήκεν στον προθάλαμον, επέρασεν εμπρός από τους φρουρούς, αφού προηγουμένως έκλεισε την θύραν του υπερῶου και έσυρε το σχοινί, ώστε να σφηνώση εκ των έσω η θύρα.

Κρ. 3,24 και αυτός εξήλθε. και οι παίδες αυτού εισήλθον και είδον και ιδού αι θύραι τού υπερῶου εσφηνωμέναι, και είπαν μη ποτε αποκενοί τους πόδας αυτού εν τῷ ταμείῳ τῷ θερινῶ·

Κρ. 3,24 Όταν ο Αώδ εξήλθεν, οι σωματοφύλακες του βασιλέου εισήλθον στον προθάλαμον και είδον ότι αι θύραι του υπερῶου, όπου έμενεν ο βασιλεύς, ήσαν κλεισται έσωτερικῶς. Είπαν δε μεταξύ των· "αι θύραι είναι κλεισμέναι· μήπως ο βασιλεύς βγάξη τα πόδια του από τα υποδήματα προς ανάπαισιν στο ιδιαίτερον μέρος του θερινού δωματίου του;"

Κρ. 3,25 και υπέμειναν έως ησχύνοντο, και ιδού ουκ έστιν ο ανοίγων τας θύρας τού υπερῶου· και έλαβον την κλειδα και ήνοιξαν, και ιδού ο κύριος αυτών πεπτωκῶς επί την γῆν τεθνηκῶς.

Κρ. 3,25 Έπεριμεναν στον προθάλαμον, μέχρις ότου ανησύχησαν και εντράπησαν να περιμένουν περισσότερον. Εκτύπησαν, και ιδού κανείς δεν ανοίγει από μέσα τας θύρας του υπερῶου. Επήραν το κλειδί, ήνοιξαν και είδον αίφνης τον βασιλέα των νεκρόν πεσμένον κατά γης.

Κρ. 3,26 και Αώδ διεσώθη έως εθορβούντο, και ουκ ήν ο προσνοών αυτώ· και αυτός παρήλθε τα γλυπτά και διεσώθη εις Στειρωθά.

Κρ. 3,26 Ο Αώδ, μέχρις ότου εκείνοι συνέλθουν από την ταραχὴν των, εσώθη δια της φυγῆς και κανείς δεν έστρεψε προς αυτόν τον νουν και την προσοχὴν του. Διήλθεν από την τοποθεσίαν των ειδωλολατρικῶν αγαλμάτων και έφθασε σώος και ανενόχλητος εις Στειρωθά.

Κρ. 3,27 και εγένετο ηνίκα ήλθεν Αώδ εις γῆν Ισραήλ, και εσάλπισεν εν κερατίνῃ εν τῷ ὄρει Εφραΐμ· και κατέβησαν σύν αυτώ οι υιοί Ισραήλ από τού ὄρους, και αυτός έμπροσθεν αυτών.

Κρ. 3,27 Όταν δε ο Αώδ έφθασεν στο ισραηλιτικόν έδαφος, εσάλπισα με κερατίνην σάλπιγγα πολεμικόν σάλπισμα στο ὄρος Εφραΐμ. Οι Ισραηλίται ήκουσαν και υπήκουσαν στο πολεμικόν γεργτήριον, συνεκεντρώθησαν γύρω του, κατέβησαν μαζί του από το ὄρος και αυτός προηγείτο ως αρχηγός και οδηγός των εμπρός από αυτούς.

Κρ. 3,28 και είπε προς αυτούς· κατέβητε οπίσω μου, ότι παρέδωκε Κύριος ο Θεός τους εχθρούς ημών την Μωάβ εν χειρί ημών. και κατέβησαν οπίσω αυτού και προκατελάβοντο τας διαβάσεις τού Ιορδάνου της Μωάβ, και ουκ αφήκεν άνδρα διαβήναι.

Κρ. 3,28 Είπε δε προς αυτούς· "καταβήτε από το ὄρος και ελάτε μαζί μου, διότι Κυριος ο Θεός παρέδωσεν εις τα χέρια μας τους εχθρούς μας Μωαβίτας". Οι Ισραηλίται πολεμικῶς συντεταγμένοι τον ηκολούθησαν, κατέλαβον τας προς την Μωάβ διαβάσστου Ιορδάνου και απέκλεισαν την διόδον εις όλους τους εχθρούς των.

Κρ. 3,29 και επάταξαν την Μωάβ τῇ ημέρα εκείνη ὡσει δέκα χιλιάδας ανδρών, πάν λιπαρόν και πάντα άνδρα δυνάμεως, και ου διεσώθη ο ανήρ.

Κρ. 3,29 Εκτύπησαν δε τους Μωαβίτας τους εντεύθεν του Ιορδάνου κατά την ημέραν εκείνην και εφόνευσαν δέκα περίπου χιλιάδας άνδρας. Εφόνευσαν κάθε εύρωστον και ισχυρόν άνδρα και δεν διέφυγε κανείς από τους Μωαβίτας τον θάνατον.

Κρ. 3,30 και ενετράπη Μωάβ εν τῇ ημέρα εκείνη υπό χείρα Ισραήλ, και ησύχασεν η γη ογδοήκοντα έτη, και έκρινεν αυτούς Αώδ έως ού απέθανε.

Κρ. 3,30 Ετσι δε εταπεινώθη και εφοβήθη η χώρα των Μωαβιτών κατά την ημέραν εκείνην κάτω από τα χέρια των Ισραηλιτών. Ησύχασε δε η χώρα των Ισραηλιτών επί ογδοήκοντα έτη. Ο Αώδ έμεινε Κριτής εις αυτούς, μέχρις ότου απέθανε.

Κρ. 3,31 Καί μετ αυτόν ανέστη Σαμεγάρ υιός Δινάχ και επάταξε τους αλλοφύλους εις εξακοσίους άνδρας εν τῷ αροτρόποδι των βοών· και έσωσε και γε αυτός τον Ισραήλ.

Κρ. 3,31 Επειτα από αυτόν ενεφανίσθη ως Κριτής των Ισραηλιτών ο Σαμεγάρ, υιός του Δινάχ, ο οποίος εφόνευσε με ένα αλετροπόδι εξακοσίους αλλοφύλους Φιλισταιούς, και έσωσε και αυτός τους Ισραηλίτας από τους εχθρούς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Κρ. 4,1 Καί προσέθεντο οι υιοί Ισραήλ ποιήσαι το πονηρόν ενώπιον Κυρίου· και Αώδ απέθανε.

Κρ. 4,1 Και πάλιν όμως οι Ισραηλίται διέπραξαν το κακόν της ειδωλολατρείας και της αμαρτίας ενώπιον του Κυρίου, αφού ήδη είχαν αποθάνει ο Αώδ.

Κρ. 4,2 και απέδοτο τους υιούς Ισραήλ Κύριος εν χειρί Ιαβίν βασιλέως Χαναάν, ός εβασίλευσεν εν Ασώρ· και ο άρχων της δυνάμεως αυτού Σισάρα, και αυτός κατώκει εν Αρισώθ των εθνών.

Κρ. 4,2 Ο Κυριος παρέδωκεν αυτούς εις τα χέρια του Ιαβίν, βασιλέως της Χαναάν, ο οποίος είχεν ως πρωτεύουσαν του βασιλείου του την Ασώρ. Αρχιστράτηγος των πολεμικών του δυνάμεων το ο Σισάρα, ο οποίος κατοικούσεν εις την πάλιν Αρισώθ, εις περιοχήν ονομαζομένην "Χωρα Εθνών".

Κρ. 4,3 και εκέκραξαν οι υιοί Ισραήλ προς Κύριον, ότι εννακόσια άρματα σιδηρά ήν αυτώ, και αυτός έθλιψε τον Ισραήλ κατά κράτος είκοσιν έτη.

Κρ. 4,3 Οι Ισραηλίται με κραυγήν μεγάλην παρεκάλεσαν τον Κυριον διότι ο εχθρός, πολύ δυνατός με τα εννεακόσια σιδηρά άρματά που είχε, κατέθλιβε τους Ισραηλίτας πάρα πολύ επί είκοσιν έτη.

Κρ. 4,4 και Δεββώρα γυνή προφήτις γυνή Λαφιδώθ, αύτη έκρινε τον Ισραήλ εν τώ καιρώ εκείνω.

Κρ. 4,4 Τοτε έζη μία γυνή Δεββώρα ονόματι προφήτις σύζυγος του Λαφιδώθ, η οποία ήτο Κριτής του ισραηλιτικού λαού κατά τον καιρόν εκείνον.

Κρ. 4,5 και αυτή εκάθητο υπό φοίνικα Δεββώρα ανά μέσον της αμά και ανά μέσον της Βαιθήλ εν τώ όρει Εφραΐμ, και ανέβαινον προς αυτήν οι υιοί Ισραήλ εις κρίσιν.

Κρ. 4,5 Η γυνή αυτή, η Δεββώρα, είχε την κατοικίαν της κάτω από ένα φοίνικα, μεταξύ των πόλεων Ραμά και Βαιθήλ στο όρος Εφραΐμ και ανέβαιναν προς αυτήν οι Ισραηλίται, δια να κρίνη και δικάση τας μεταξύ των διαφοράς.

Κρ. 4,6 και απέστειλε Δεββώρα και εκάλεσε τον Βαράκ υιόν Αβινεέμ εκ Κάδης Νεφθαλί και ειπε προς αυτόν· ουχί ενετείλατο Κύριος ο Θεός Ισραήλ σοι και απελεύση εις όρος Θαβώρ και λήψη μετά σεαυτού δέκα χιλιάδας ανδρών εκ των υιών Νεφθαλί και εκ των υιών Ζαβουλών·

Κρ. 4,6 Η Δεββώρα έστειλε και εκάλεσεν από την πόλιν Καδης της φυλής Νεφθαλί, τον Βαράκ, υιόν του Αβινεέμ, και ειπε προς αυτόν· "εσένα δεν σε διέταξε Κυριος ο Θεός να μεταβής στο όρος Θαβώρ, αφού πρώτον συγκαλέσης και καταρτίσης στρατόν εκ δέκα χιλιάδων ανδρών από τας φυλάς Νεφθαλί και Ζαβουλών·

Κρ. 4,7 και επάξω προς σε εις τον χειμάρρον Κισών τον Σισάρα άρχοντα της δυνάμεως Ιαβίν και τα άρματα αυτού και το πλήθος αυτού και παραδώσω αυτόν εις χειράς σου.

Κρ. 4,7 Εγώ θα οδηγήσω προς σε, στον χειμάρρον Κισών, τον Σισάρα, αρχιστράτηγον του στρατού του βασιλέως Ιαβίν, τα άρματά του και το πλήθος των στρατιωτών του, και θα παραδώσω αυτόν εις τα χέρια σου".

Κρ. 4,8 και ειπε προς αυτήν Βαράκ· εάν πορευθής μετ εμού, πορευέσομαι, και εάν μη πορευθής, ου πορευέσομαι· ότι ουκ οίδα την ημέραν, εν ή ευδοοί Κύριος τον άγγελον μετ εμού.

Κρ. 4,8 Απήντησε δε προς αυτήν ο Βαράκ· "εάν πορευθής και συ μαζί μου, θα πορευθώ και εγώ. Εάν όμως δεν έλθης μαζί μου, ούτε εγώ θα προχωρήσω· διότι δεν γνωρίζω την ημέραν, κατά την οποίαν με τον άγγελόν του ο Θεός θα κατευδώση εις επιτυχίαν τας προσπάθειάς μου".

Κρ. 4,9 και ειπε· πορευομένη πορευέσομαι μετά σου· πλήν γίνωσκε ότι ουκ έσται το προτέρημά σου επί την οδόν, ήν σύ πορεύη, ότι εν χειρί γυναικός αποδώσεται Κύριος τον Σισάρα. και ανέστη Δεββώρα και επορευθή μετά του Βαράκ εκ Κάδης.

Κρ. 4,9 Η Δεββώρα του ειπε· "μάλιστα, θα πορευθώ οπωσδήποτε μαζί σου. Πλην όμως γνωρίζε τούτο, ότι η δόξα δια το κατορθωμά σου στον δρόμον, τον οποίον συ τώρα βαδίζεις δεν θα είναι ιδική σου, διότι εις τα χέρια γυναικός θα παραδώση ο Κυριος τον Σισάρα". Ηγέρθη η Δεββώρα ητοιμάσθη και εβάδισε μαζί με τον Βαράκ εκ Κάδης.

Κρ. 4,10 και εβόησε Βαράκ τον Ζαβουλών και τον Νεφθαλί εκ Κάδης, και ανέβησαν κατά πόδας αυτού δέκα χιλιάδες ανδρών· και ανέβη Δεββώρα μετ αυτού.

Κρ. 4,10 Μεγαλοφώνως δε ο Βαράκ προσεκάλεσε τας φυλάς Ζαβουλών και Νεφθαλί εις Καδης και εστρατολόγησεν άνδρας, οι οποίοι τον ηκολούθησαν δέκα χιλιάδας. Μαζή του επορευθή και η Δεββώρα.

Κρ. 4,11 και Χαβέρ ο Κιναιός εχωρίσθη από Καινά από των υιών Ιωβάβ γαμβρού Μωυσή και έπηξε την σκηνήν αυτού έως δρυός πλεονεκτούντων, ή εστιν εχόμενα Κεδές.

Κρ. 4,11 Ο Χαβέρ ο Κιναιός εχωρίσθη από τους άλλους Κιναιούς, απογόνους του Ιωβάβ, του πενθερού του Μωϋσέως και εγκατεστάθη μέχρι της τοποθεσίας, που λέγεται "Δρυς των πλεονεκτούντων" η οποία τοποθεσία είναι πλησίον της πόλεως Κεδές.

Κρ. 4,12 και ανηγγέλη Σισάρα, ότι ανέβη Βαράκ υιός Αβινεέμ εις όρος Θαβώρ.

Κρ. 4,12 Ανηγγέλη δε στον αρχιστράτηγον Σισάρα, ότι ο Βαράκ, ο υιός του Αβινεέμ, ανέβη στο όρος Θαβώρ με στρατόν.

Κρ. 4,13 και εκάλεσε Σισάρα πάντα τα άρματα αυτού εννακόσια άρματα σιδηρά, και πάντα τον λαόν τον μετ αυτού από Αρισώθ των εθνών εις τον χειμάρρον Κισών.

Κρ. 4,13 Εκάλεσε τότε ο Σισάρα και επήρε μαζί του όλα τα εννεακόσια σιδηρά άρματα και όλον τον στρατόν του από την Αρισώθ της περιοχής των εθνών, και ήλθεν στον χειμάρρον Κισών.

Κρ. 4,14 και ειπε Δεββώρα προς Βαράκ· ανάστηθι, ότι αύτη η ημέρα, εν ή παρέδωκε Κύριος τον Σισάρα εν τή χειρί σου, ότι Κύριος εξελεύσεται έμπροσθέν σου. και κατέβη Βαράκ κατά το όρος Θαβώρ και δέκα χιλιάδες ανδρών οπίσω αυτού.

Κρ. 4,14 Είπε δε η Δεδδώρα προς τον Βαράκ· "σήκω και ετοιμάσου, διότι αύτη η ημέρα είναι εκείνη, κατά την οποίαν ο Κυριος παρέδωσε τον Σισάρα εις τα χέρια σου· διότι ο Κυριος σαν παντοδύναμος αρχιστράτηγος, θα προηγήται από σε και τον στρατόν σου". Ο Βαράκ κατέβη από το όρος το Θαβώρ και μαζί του ακολουθούσαν αι δέκα χιλιάδες των στρατιωτών του.

Κρ. 4,15 και εξέστησε Κύριος τον Σισάρα και πάντα τα άρματα αυτού και πάσαν την παρεμβολήν αυτού εν στόματι ρομφαίας ενώπιον Βαράκ· και κατέβη Σισάρα επάνωθεν του άρματος αυτού και έφυγε τοίς ποσίν αυτού.

Κρ. 4,15 Ενέβαλε δε ο Κυριος φόβον και τρόμον στον Σισάρα, εις όλα τα άρματά του και εις όλον τον στρατόν του, όταν αντίκρουσαν τας ρομφαίας του στρατού του Βαράκ. Ο Σισάρα τόσον ετρομάξε και εταράχθη, ώστε κατέβη από το άρμα του και ετράπη πεζός εις φυγήν.

Κρ. 4,16 και Βαράκ διώκων οπίσω των αρμάτων και οπίσω της παρεμβολής έως Αρισώθ των εθνών· και έπεσε πάσα παρεμβολή Σισάρα εν στόματι ρομφαίας, ου κατελείφθη έως ενός.

Κρ. 4,16 Ο Βαράκ ήχησεν αμέσως να καταδιώκη πίσω από τα άρματα και πίσω από τον εχθρικών στρατόν μέχρι εις την Αρισώθ, της περιοχής των εθνών. Ολος ο στρατός του Σισάρα έπεσεν εν στόματι μαχαίρας από τον στρατόν του Βαράκ, και δεν διεσώθη ούτε ένας.

Κρ. 4,17 και Σισάρα έφυγε τοίς ποσίν αυτού εις σκηνήν Ιαήλ γυναικός Χαβέρ εταίρου τού Κιναιίου, ότι ειρήνη ήν αναμέσον Ιαβίν βασιλέως Ασώρ και αναμέσον τού οίκου Χαβέρ τού Κιναιίου.

Κρ. 4,17 Ο δε Σισάρα έφυγε πεζός και έφθασεν εις την σκηνήν της Ιαήλ συζύγου του Χαβέρ του Κιναιίου, διότι υπήρχεν ειρήνη μεταξύ Ιαβίν του βασιλέως Ασώρ και του οίκου του Χαβέρ του Κιναιίου.

Κρ. 4,18 και εξήλθεν Ιαήλ εις συνάντησιν Σισάρα και είπεν αυτώ· έκκλινον, κύριέ μου, έκκλινον προς με, μη φοβού· και εξέκλινε προς αυτήν εις την σκηνήν· και περιέβαλεν αυτόν επιβολαίω.

Κρ. 4,18 Η Ιαήλ εβγήκεν από την σκηνήν της εις συνάντησιν του Σισάρα και είπε προς αυτόν· "κύριέ μου, έλα προς το μέρος μου, έλα εις την σκηνήν μου να αναπαυθής και μη φοβησαι". Ο Σισάρα εισήλθε πράγματι εις την σκηνήν αυτής δια να αναπαυθή και εκείνη τον εσκέπασε με ένα σκέπασμα.

Κρ. 4,19 και είπε Σισάρα προς αυτήν· πότισόν με δή μικρόν ύδωρ, ότι εδίψησα· και ήνοιξε τον ασκόν τού γάλακτος, και επότισεν αυτόν και περιέβαλεν αυτόν.

Κρ. 4,19 Είπε δε ο Σισάρα προς αυτήν· "δος μου λίγο νερό να πιάω, διότι εδίψησα". Εκείνη ήνοιξε τον ασκόν που περιείχε γάλα, έδωσεν εις αυτόν να πή και εσκέπασεν αυτόν.

Κρ. 4,20 και είπε προς αυτήν Σισάρα· στήθι δή επί την θύραν της σκηνης, και έσται εάν ανήρ έλθη προς σε και ερωτήση σε και είπη· ει έστιν ύδε ανήρ; και ερείς· ουκ έστι.

Κρ. 4,20 Ο δε Σισάρα είπε προς αυτήν· "στάσου τώρα εις την θύραν της σκηνης· και εάν τυχόν παρουσιασθή κανένας άνθρωπος και σε ερωτήση. Μηπως είναι κανένας άνδρας εντός της σκηνης; Εσύ θα απαντήσης, δεν είναι".

Κρ. 4,21 και έλαβεν Ιαήλ γυνή Χαβέρ τον πάσσαλον της σκηνης και έθηκε την σφύραν εν τή χειρί αυτής και εισήλθε προς αυτόν εν κρυφή και έπηξε τον πάσσαλον εν τώ κροτάφω αυτού, και διεξήλθεν εν τή γη· και αυτός εξεστώς εσκοτώθη και απέθανε.

Κρ. 4,21 Η Ιαήλ, η σύζυγος του Χαβέρ, εβγήκεν από την σκηνήν επήρε στο ένα χέρι της πάσσαλον της σκηνης και στο άλλο χέρι της το σφυρί και, ενώ ο Σισάρα κοιμάτο, εισήλθεν ήσυχα εις την σκηνήν επλησίασε τον Σισάρα και εκάρφωσε τον πάσσαλον δια της σφύρας στον κροτάφον αυτού, εξήλθεν ο πάσσαλος από το άλλο μέρος και εσφηνώθη εις την γην. Ο δε Σισάρα, κοιμισμένος καθώς ήτο, περιήλθεν αμέσως στο επιθανάτιον σκότος και απέθανε.

Κρ. 4,22 και ιδού Βαράκ διώκων τον Σισάρα, και εξήλθεν Ιαήλ εις συνάντησιν αυτώ και είπεν αυτώ· δεύρο και δείξω σοι τον άνδρα, ον σύ ζητείς. και εισήλθε προς αυτήν, και ιδού Σισάρα εριμμένους νεκρός και ο πάσσαλος εν τώ κροτάφω αυτού.

Κρ. 4,22 Και ιδού ο Βαράκ, καταδιώκων τον Σισάρα παρουσιάσθη εκεί, η δε Ιαήλ εξήλθεν εις συνάντησιν του και του είπε· "έλα να σου δείξω τον άνδρα τον οποίον καταδιώκεις". Ο Βαράκ εισήλθεν εις την σκηνήν και ιδού ότι ο Σισάρα ήτο ξαπλωμένος κάτω νεκρός, ο δε πάσσαλος έμενε σφηνωμένος στον κροτάφον του.

Κρ. 4,23 και επρόπωσεν ο Θεός τον Ιαβίν βασιλέα Χαναάν εν τή ημέρα εκείνη έμπροσθεν των υιών Ισραήλ.

Κρ. 4,23 Έτσι ο Θεός κατετρόπωσε κατά την ημέραν εκείνην ενώπιον των Ισραηλιτών τον Ιαβίν τον βασιλέα της Χαναάν.

Κρ. 4,24 και επορεύετο χείρ των υιών Ισραήλ πορευομένη και σκληρνομένη επί Ιαβίν βασιλέα Χαναάν, έως ου εξωλόθρευσαν τον Ιαβίν βασιλέα Χαναάν.

Κρ. 4,24 Από την ημέραν δε εκείνην εγίνοντο ολονέν και ισχυρότεροι οι Ισραηλίται εναντίον του Ιαβίν βασιλέως της Χαναάν, μέχρις ότου αυτοί εξωλόθρευσαν τον Ιαβίν βασιλέα της Χαναάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Κρ. 5,1 Καί ήσαν Δεββώρα και Βαράκ υιός Αβινεέμ εν τή ημέρα εκείνη λέγοντες·

Κρ. 5,1 Η Δεββώρα και ο Βαράκ υιός του Αβινεέμ έψαλαν επινίκιον ύμνον κατά την ημέραν εκείνην λέγοντες·

Κρ. 5,2 Απεκαλύφθη αποκάλυμμα εν Ισραήλ· εν τώ εκουσιασθήναι λαόν, ευλογείτε Κύριον.

Κρ. 5,2 "ελευθερά και χαρούμενη απεκαλύφθη η κεφαλή του ισραηλιτικού λαού ύστερα από τον ολοπρόθυμον και νικηφόρον πόλεμον που έκαμαν. Ευλογείτε τον Κυριον·

Κρ. 5,3 ακούσατε, βασιλείς, και ενώτισασθε, σατραπά· εγώ ειμι τώ Κυρίω, εγώ ειμι, άσομαι, ψαλώ τώ Κυρίω τώ Θεώ Ισραήλ.

Κρ. 5,3 βασιλείς ακούσατε, σατράτται ανοίξατε τα αυτιά σας· εγώ ανήκω στον Κυριον, εγώ υπάρχω χάρις εις αυτόν. Θα τραγουδήσω και με μουσικά όργανα θα ψάλω δοξολογίας στον Κυριον τον Θεόν Ισραήλ.

Κρ. 5,4 Κύριε, εν τή εξόδω σου εν Σηείρ, εν τώ απαιρείν σε εξ αγρού Εδώμ, γη εσεισθη και ο ουρανός έσταξε δρόσους, και αι νεφέλαι έσταξαν ύδωρ·

Κρ. 5,4 Κυριε, κατά την εξοδόν σου από το όρος Σηείρ, όταν εξεκινούσες και αναχωρούσες από τας πεδιάδας της Ιδουμιαίας, η γη εσεισθη, ο ουρανός έσταξε δροσιές και αι νεφέλαι έβρεξαν ύδωρ.

Κρ. 5,5 όρη εσαλεύθησαν από προσώπου Κυρίου Ελωϊ, τούτο Σινά από προσώπου Κυρίου Θεού Ισραήλ.

Κρ. 5,5 Τα όρη συνεκλονίσθησαν ενώπιον Κυρίου Ελωϊ. Τούτο το όρος Σινά εσεισθη από την εμφάνισιν Κυρίου του Θεού του Ισραήλ όπως και τώρα που με την δύναμιν του Κυρίου συνετριβή ο Σισάρα.

Κρ. 5,6 εν ημέραις Σαμεγάρ υιού Ανάθ, εν ημέραις Ιαήλ εξέλιπον οδούς και επορεύθησαν ατραπούς, επορεύθησαν οδούς διεστραμμένας·

Κρ. 5,6 Κατά την εποχήν Σαμεγάρ του υιού Ανάθ, κατά τας ημέρας εκείνας της Ιαήλ, ήσαν χωρίς ανθρώπους αι μεγάλαι οδοί, διότι οι άνθρωποι ένεκα φόβου εβάδιζαν από τα μονοπάτια, εκυκλοφορούσαν από ανωμάλους παρόδους.

Κρ. 5,7 εξέλιπον δυνατοί εν Ισραήλ, εξέλιπον, έως ου ανέστη Δεββώρα, έως ου ανέστη μήτηρ εν Ισραήλ.

Κρ. 5,7 Δεν υπήρχον τότε ισχυροί άνδρες μεταξύ των Ισραηλιτών, μέχρις ότου ενεφανίσθη η Δεββώρα, μέχρις ότου παρουσιάσθη αυτή, η μητέρα του ισραηλιτικού λαού.

Κρ. 5,8 εξελέξαντο θεούς καινούς· τότε επολέμησαν πόλεις αρχόντων· θυρεός εάν οφθή και λόγχη εν τεσσαράκοντα χιλιάσιν εν Ισραήλ.

Κρ. 5,8 Είχον παραστρατήσῃ οι Ισραηλίται εις την ειδωλολατρείαν. Εξέλεξαν νέους ψευδείς θεούς. Αι πόλεις αντεμάχοντο η μία την άλλην δια τους άρχοντας. Ούτε μία ασπίδα, ούτε μία λόγχη δεν υπήρχε εις σαράντα χιλιάδας Ισραηλίτας !

Κρ. 5,9 η καρδιά μου εις τα διατεταγμένα τώ Ισραήλ· οι εκουσιαζόμενοι εν λαώ ευλογείτε Κύριον.

Κρ. 5,9 Η ιδική μου όμως καρδιά ήτο πειθαρχική εις τας εντολάς του Θεού προς τον Ισραηλιτικόν λαόν. Οσοι από τον λαόν αυτόν με την θέλησίν σας λατρεύετε τον Θεόν, ευλογείτε τον Κυριον.

Κρ. 5,10 επιβεβηκότες επί όνου θηλείας μεσημβρίας, καθήμενοι επί κριτηρίου και πορευόμενοι επί οδούς συνόδων εφ' οδώ, Κρ. 5,10 Οσοι είσθε ανεβασμένοι επάνω εις θήλειαν όνον, όσοι καθέσθε εις δικαστικήν έδραν και οι πεζοί που βαδίζετε την οδόν των δικαστηρίων,

Κρ. 5,11 διηγείσθε από φωνής ανακρουομένων ανά μέσον υδρευομένων· εκεί δώσουσι δικαιοσύνας Κυρίω, δικαιοσύνας αύξησον εν Ισραήλ. τότε κατέβη εις τας πόλεις λαός Κυρίου.

Κρ. 5,11 διηγηθήτε την μεγάλην αυτήν νίκην με ήχον μουσικών οργάνων, εν μέσω γυναικών που παίρνουν νερό από τας πηγάς· ιστορήσατε την νίκην. Ετσι θα εκφράσετε την ευγνωμοσύνην και θα δοξολογήσετε τον Θεόν τον ευεργέτην του Ισραήλ. Ω ! Κυριε, πολλαπλασίασε τας ευεργεσίας σου στον λαόν σου. Τοτε είχε κατεβή εις τας πόλεις ο λαός του Κυρίου και έκαμε τον νικηφόρον πόλεμον.

Κρ. 5,12 εξεγείρου, εξεγείρου, Δεββώρα. εξεγείρου, εξεγείρου, λάλησον ωδήν· ανάστα Βαράκ, και αιχμαλώτισον αιχμαλωσίαν σου, υιός Αβινεέμ.

Κρ. 5,12 Σηκω ορθή, σήκω Δεββώρα ! Σηκω, σήκω και ψάλε την ωδήν. Σηκω και συ Βαράκ, και δείξε το πλήθος των αιχμαλώτων σου, υιέ Αβινεέμ.

Κρ. 5,13 τότε κατέβη κατάλειμμα τοίς ισχυροίς, λαός Κυρίου κατέβη αυτώ εν τοίς κραταιοίς.

Κρ. 5,13 Τοτε κατά τον πόλεμον κατέβη η υπόλοιπος δύναμις των ισχυρών του Ισραήλ, κατέβη ο λαός του Κυρίου ο ισχυρός μαζί με τον Βαράκ.

Κρ. 5,14 εξ' εμού Εφραίμ εξερίζωσεν αυτούς εν τώ Αμαλήκ· οπίσω σου Βενιαμίν εν τοίς λαοίς σου. εν εμοί Μαχίρ κατέβησαν εξερευνώντες και από Ζαβουλών έλκοντες εν ράβδω διηγήσεως γραμματέως.

Κρ. 5,14 Από την φυλήν Εφραίμ ήλθον και έλαβον μέρος στον πόλεμον όσοι είχαν εγκατασταθή εις την περιοχόν των Αμαληκικών. Ω ! Εφραίμ, πίσω από σε ακολουθούσε η φυλή του Βενιαμίν μαζί μου κατέβησαν η φυλή του Μαχίρ με τους προπορευόμενους της δια την ανακάλυψιν των εχθρών και από την φυλήν Ζαβουλών οι κρατούντες γραφίδα, δια να ιστορούν ως γραμματείς τα γεγονότα.

Κρ. 5,15 και αρχηγοί εν Ισάχαρ μετά Δεββώρας και Βαράκ, ούτω Βαράκ εν κοιλάσιν απέστειλεν εν ποσίν αυτού. εις τας μερίδας ουβήν μεγάλοι εξικνούμενοι καρδιαν.

Κρ. 5,15 Εις τον πόλεμον αυτόν ηκολούθησαν οι αρχηγοί της φυλής Ισάχαρ μαζί με τον Βαράκ και την Δεββώραν. Ετσι ο Βαράκ έστειλε τον στρατόν δια μέσου της πεδιάδος και αυτός μαζί με αυτούς. Η φυλή Ρουβήν είχε διασπασθή εις φατριάς· δεν έλαβε μέρος στον πόλεμον έως εις τα βάθη της καρδιάς της μεγάλου οι ενδοιασμοί της.

Κρ. 5,16 εις τι εκάθισαν ανά μέσον της διγομίας τού ακούσαι συρισμού αγγέλων· εις διαιρέσεις ουβήν μεγάλοι εξετασμοί καρδιάς.

Κρ. 5,16 Διати εκάθησαν ανά μέσον των φορτωμένων ζώων των και επερίμεναν αργοί να ακούσουν ειδοποίησιν αγγέλων· Οι μεγάλοι ενδοιασμοί έφεραν εις αυτούς διάσπασιν.

Κρ. 5,17 Γαλαάδ εν τώ πέραν τού Ιορδάνου εσκίησσε· και Δάν εις τι παροικεί πλοίοις· Ασήρ εκάθισε παραλίαν θαλασσών και επί διεξόδοις αυτού σκηνώσσει.

Κρ. 5,17 Και η φυλή του Γαλααδ αδιάφορος έμενεν εις τας κατασκηνώσεις της πέραν του Ιορδάνου. Συ δε η φυλή του Δαν διати μένεις ασυγκίνητος πλησίον εις τα πλοία σου· Η φυλή του Ασήρ εκάθησε και αυτή αδιάφορος εις τα παραλία της και στους λιμένας, διεξόδους των πλοίων, έχει εγκατασταθή.

Κρ. 5,18 Ζαβουλών λαός ανείδισε ψυχήν αυτού εις θάνατον και Νεφθαλί επί ύψη αγρού.

Κρ. 5,18 Αι φυλαί όμως Ζαβουλών και Νεφθαλί εξέθεσαν εις κίνδυνον την ζωήν των επάνω εις τα οροπέδια.

Κρ. 5,19 ήλθον αυτών βασιλείς, παρετάξαντο, τότε επολέμησαν βασιλείς Χαναάν εν Θαναάχ επί ύδατι Μαγεδδών· δώρον αργυρίου ουκ έλαβον.

Κρ. 5,19 Ηλθον εναντίον των οι αρχηγοί των εχθρικών δυνάμεων, παρετάχθησαν κατ' αυτών, επολέμησαν οι ηγεμόνες των Χανααίων κατά των φύλων Ζαβουλών και Νεφθαλί πλησίον της Θαναάχ και των υδάτων της Μαγεδδών. Ηττήθησαν όμως και κανένα λάφυρον δεν έλαβον.

Κρ. 5,20 εξ ουρανού παρετάξαντο οι αστέρες, εκ τριβών αυτών παρετάξαντο μετά Σισάρα.

Κρ. 5,20 Από τον ουρανό αντιπαρετάχθησαν εναντίον αυτών οι αστέρες, αι οδοί των εστράφησαν κατά του Σισάρα.

Κρ. 5,21 χειμάρους Κισών εξέσυρεν αυτούς, χειμάρους αρχαίων, χειμάρους Κισών· καταπατήσῃ αυτόν ψυχή μου δυνατή.

Κρ. 5,21 Ο χειμάρρος Κισών παρέσυρε τα πτώματά των, ο αρχαίος αυτός χειμάρρος, ο χειμάρρος Κισών. Η ψυχή μου, ισχυρά και ακατάβλητος με την συμπαράστασιν του Θεού, θα καταπατήσῃ τον εχθρόν.

Κρ. 5,22 ότε ενεποδίσθησαν πέτραι ίππου, σπουδή έσπευσαν ισχυροί αυτού.

Κρ. 5,22 Όταν οι πόδες των ίππων περιεπλάκησαν, πεζή έσπευσαν να σωθούν δια της φυγής οι ισχυροί εχθροί.

Κρ. 5,23 καταράσθε Μηρώζ, είπεν άγγελος Κυρίου, καταράσθε, επικατάρατος πάς ο κατοικών αυτήν, ότι ουκ ήλθοσαν εις βοήθειαν Κυρίου, εις βοήθειαν εν δυνατοίς.

Κρ. 5,23 Καταραστήτε την Μηρώζ είπεν ο άγγελος Κυρίου, καταραστήτέ την· κατηραμένος ας είναι κάθε κάτοικος αυτής, διότι δεν ήλθον να βοηθήσουν τους Ισραηλίτας στον παρά Κυρίου ιερόν αυτόν πόλεμον, δεν ήλθον εις βοήθειαν των αδελφών των με τας δυνάμεις των.

Κρ. 5,24 ευλογηθείη εν γυναιξίν Ιαήλ γυνή Χαβέρ τού Κιναιού, από γυναικών εν σκιηαίς ευλογηθείη.

Κρ. 5,24 Ας είναι ευλογημένη μεταξύ των γυναικών η Ιαήλ, η σύζυγος Χαβέρ του Κιναιού. Αυτή ας είναι ευλογημένη μεταξύ των άλλων γυναικών που ζουν εις σκιηάς.

Κρ. 5,25 ύδωρ ήτησε, γάλα έδωκεν, εν λεκάνη υπερεχόντων προσήνεγκε βούτυρον.

Κρ. 5,25 Νερό της εζήτησεν ο Σισάρα, γάλα του έδωκεν αυτή και με λεκάνην αρχοντικήν του προσέφερε βούτυρον.

Κρ. 5,26 χείρα αυτής αριστεράν εις πάσσαλον εξέτεινε και δεξιάν αυτής εις σφύραν κοπιώντων και εσφυροκόπησε Σισάρα, διήλωσε κεφαλήν αυτού και επάταξε, διήλωσε κρόταφον αυτού.

Κρ. 5,26 Κατόπιν όμως ήπλωσε το αριστερόν της χέρι και επήγε πάσσαλον και με το δεξί της την σφύρα των εργατών και εσφυροκόπησε τον Σισάρα. Διεπέρασε σαν με τεράστιο καρφί την κεφαλήν του, εκτύπησε τον πάσσαλον, διεπέρασε και εκάρφωσε τον κρόταφόν του.

Κρ. 5,27 ανά μέσον των ποδών αυτής κατεκλίσθη, έπεσε και εκοιμήθη· ανά μέσον των ποδών αυτής κατακλιθείς έπεσε· καθώς κατεκλίθη, εκεί έπεσαν εξοδευθείς.

Κρ. 5,27 Ο Σισάρα εμπρός εις τα πόδια της εκυλίσθη με σφαδασμούς, έως ότου απέθανε. Μπροστά εις τα πόδια της έπέσε και εξεψύχησεν ο περίφημος Σισάρα. Από εκεί που έπεσε νεκρός μετεφέρθη έπειτα δια να κηρευθή εις την πατρίδα του.

Κρ. 5,28 διά της θυρίδος παρέκλυψε μήτηρ Σισάρα εκτός τού τοξικού, διότι ησχύνθη άρμα αυτού, διότι εχρόνισαν πόδες αρμάτων αυτού.

Κρ. 5,28 Η μητέρα του Σισάρα έσκυψε από την θυρίδα έξω από την πολέμιστρα και παρατηρούσε· εκουράσθη περιμένουσα να ιδη επιστρέφον το άρμα του παιδιού της, διότι εβράδυναν πολύ οι τροχοί του άρματος δια την μεταφοράν αυτού.

Κρ. 5,29 αι σοφαί άρχουσαι αυτής απεκριθήσαν προς αυτήν, και αυτή απέστρεψε λόγους αυτής εαυτή.

Κρ. 5,29 Αι συνεταί αρχόντισσαι που την περιεστοίχιζαν απηύθυναν προς αυτήν λόγους παρηγορίας και αυτή πενθούσα έλεγε προς τον εαυτόν της·

Κρ. 5,30 ουχ ευρήσουσιν αυτόν διαμερίζοντα σκύλα; οικτίρων οικτειρήσει εις κεφαλήν ανδρός· σκύλα βαμμάτων τώ Σισάρα, σκύλα βαμμάτων ποικιλίας, βάμματα ποικιλτών αυτά, τώ τραχήλω αυτού σκύλα.

Κρ. 5,30 "εάν μεταβούν μερικοί προς συνάντησίν του δεν θα τον εύρουν να διαμοιράζη τα λάφυρα της νίκης; Μεγολόκαρδος, θα λυπηθή και δεν θα κόψη τας κεφαλάς των αιχμαλώτων. Πολλά λάφυρα, ενδύματα διαφόρων χρωμάτων, κεντητά πολύχρωμα, λάφυρα του πολέμου θα κρέμονται στον λαμόν αυτού! Αλλά ο υιός μου είναι νεκρός".

Κρ. 5,31 ούτως απόλοιτο πάντες οι εχθροί σου, Κύριε· και οι αγαπώντες αυτόν ως έξοδος ηλίου εν δυνάμει αυτού. Και ησύχασεν η γη τεσσαράκοντα έτη.

Κρ. 5,31 Είθε, Κυριε, έτσι, όπως ο Σισάρα να απολεσθούν όλοι οι εχθροί σου. Οσοι δε σε αγαπούν, ας λάμψουν ωσάν τον ανατέλλοντα ήλιον κατά την μεγάλην του δύναμιν". Επειτα από αυτά ησύχασεν η χώρα επί τεσσαράκοντα έτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Κρ. 6,1 Καί εποίησαν οι υιοί Ισραήλ το πονηρόν ενώπιον Κυρίου, και έδωκεν αυτούς Κύριος εν χειρί Μαδιάμ επτά έτη.

Κρ. 6,1 Παλιν όμως οι Ισραηλίται ημάρτησαν, εξέκλιναν εις την ειδωλολατρείαν και την αμαρτίαν ενώπιον του Θεού, δι' αυτό και τους παρέδωκεν ο Θεός εις τα χέρια των Μαδιανιτών επί επτά έτη.

Κρ. 6,2 και ισχυσε χείρ Μαδιάμ επί Ισραήλ· και εποίησαν εαυτοίς οι υιοί Ισραήλ από προσώπου Μαδιάμ τας τρυμαλιάς τας εν τοίς όρεσι και τα σπήλαια και τα κρεμαστά.

Κρ. 6,2 Οι δε Μαδιανίται τους κατέθλιβον πάρα πολύ. Οι Ισραηλίται φεύγοντες τας καταπιέσεις των Μαδιανιτών ετράπησαν και εκρύβησαν εις όπας που ήνοιγον εις τα όρη, εις τα σπήλαια και εις αποτόμους βράχους.

Κρ. 6,3 και εγένετο εάν έσπειραν οι υιοί Ισραήλ, και ανέβαινον Μαδιάμ και Αμαλήκ, και οι υιοί ανατολών συνανέβαινον αυτοίς· και παρενέβαλον εις αυτούς

Κρ. 6,3 Όταν οι Ισραηλίται έσπερναν και επλησίαζεν ο καιρός του θερισμού, ήρχοντο οι Μαδιανίται και οι Αμαληκίται μαζί δε με αυτούς και νομάδες της αραβικής ερήμου και επετίθεντο εναντίον των,

Κρ. 6,4 και κατέφθειραν τους καρπούς αυτών έως ελθείν εις Γάζαν και ου κατελείποντο υπόστασιν ζωής εν τή γη Ισραήλ ουδέ εν τοίς ποιμνίοις ταύρον και όνων·

Κρ. 6,4 εθερίζαν αυτοί τα γεννήματά των και κατέστρεφαν την άλλην παραγωγήν μέχρι της Γαζης και δεν αφήναν καμμίαν τροφήν προς συντήρησιν εις την χώραν των Ισραηλιτών, μεταξύ δε των κοπαδιών ούτε ταυρον ούτε όνον.

Κρ. 6,5 ότι αυτοί και αι κτήσεις αυτών ανέβαινον και αι σκηναί αυτών παρεγίνοντο καθώς ακρίς εις πλήθος, και αυτοίς και ταίς καμήλοις αυτών ουκ ήν αριθμός, και ήρχοντο εις την γήν Ισραήλ και διέφθειρον αυτήν.

Κρ. 6,5 Οι εχθροί εισωρούσαν εις την Παλαιστίνην αυτοί και τα ζώα των και όλος ο όχλος των, πολυάριθμοι ωσάν τας ακρίδας. Αυτοί και αι κάμηλοι των ήσαν αναρίθμητοι. Εισωρούσαν εις την γην του Ισραήλ και την κατέστρεφαν εξ ολοκλήρου.

Κρ. 6,6 και επτώχευσεν Ισραήλ σφόδρα από προσώπου Μαδιάμ,

Κρ. 6,6 Ετσι δε οι Ισραηλίται κατήνησαν εις μεγάλην πτωχείαν και πείναν εξ αιτίας των λεηλασιών και καταπιέσεων από τους Μαδιανίτας.

Κρ. 6,7 και εβόησαν υιοί Ισραήλ προς Κύριον από προσώπου Μαδιάμ.

Κρ. 6,7 Εκραξαν τότε οι Ισραηλίται προς τον Κυριον με πίστιν και εξήτησαν σωτηρίαν από την μάστιγα των Μαδιανιτών.

Κρ. 6,8 και εξαπέστειλε Κύριος άνδρα προφήτην προς τους υιούς Ισραήλ, και ειπεν αυτοίς· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· εγώ ειμι ός ανήγαγον υμάς εκ γής Αιγύπτου και εξήγαγον υμάς εξ οίκου δουλείας υμών

Κρ. 6,8 Τότε ο Κυριος έστειλε προς τους Ισραηλίτας άνδρα προφήτην, ο οποίος και ειπε προς αυτούς· "αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Εγώ ειμαι εκείνος ο ποίος σας ανεβίβασα από την Αίγυπτον, εγώ σας έβγαλα από την χώραν εκείνην της δουλείας σας.

Κρ. 6,9 και ερυσάμην υμάς εκ χειρός Αιγύπτου και εκ χειρός πάντων των θλιβόντων υμάς και εξέβαλον αυτούς εκ προσώπου υμών και έδωκα υμίν την γήν αυτών

Κρ. 6,9 Σας απήλλαξα από την τυραννίαν της Αιγύπτου, από την καταπίεσιν εκείνων που σας κατέθλιβαν· τους απεμάκρυνα από κοντά σας, σας έφερα εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν και έδωκα ως ιδικήν σας.

Κρ. 6,10 και ειπα υμίν· εγώ Κύριος ο Θεός υμών, ου φοβηθήσεσθε τους θεούς τού Αμοραίου, εν οίς υμείς κάθησθε εν τή γη αυτών· και ουκ εισηκούσατε της φωνής μου.

Κρ. 6,10 Και σας ειπα· Εγώ θα ειμαι Κυριος ο Θεός σας· δεν θα σεβασθήτε και δεν θα λατρεύσετε τους θεούς των Αμορραίων, εις την χώραν των οποίων σεις μεταξύ αυτών έχετε εγκατασταθή. Αλλά σεις δεν υπηκούσατε εις την εντολήν μου".

Κρ. 6,11 Καί ήλθεν άγγελος Κυρίου και εκάθισεν υπό την τερέμινθον την εν Εφραθά την Ιωάς πατρός τού Εσδρί, και Γεδεών ο υιός αυτού ραβδίζων σίτον εν ληνώ εις εκφυγείν από προσώπου τού Μαδιάμ.

Κρ. 6,11 Αγγελος δε Κυρίου ήλθε και εκάθησε κάτω από την τερέβινθον την ευρισκομένην εις την πόλιν Εφραθά η οποία

ανήκεν στον Ιωάσ, τον καταγόμενον από την πατριάν Εσδρί. Την ώραν εκείνην ο Γεδεών, υιός του Ιωάσ ερράβδιζε τα στάχυα κρυπτόμενος εντός του ληνού, δια να αποφύγη τους Μαδιανίτας.

Κρ. 6,12 και ώφθη αυτός ο άγγελος Κυρίου και είπε προς αυτόν· Κύριος μετά σου, ισχυρός των δυνάμεων.

Κρ. 6,12 Είς αυτόν παρουσιάσθη ο άγγελος Κυρίου και του είπε· “ο Κυριος, ο ισχυρός και κραταιός είναι μαζί σου”!

Κρ. 6,13 και είπε προς αυτόν Γεδεών· εν εμοί, Κύριέ μου, και ει εστι Κύριος μεθ ημών, εις τι εύρεν ημάς τα κακά ταύτα; και που εστι πάντα τα θαυμάσια αυτού, ά διηγήσαντο ημίν οι πατέρες ημών λέγοντες, μη ουχί εξ Αιγύπτου ανήγαγεν ημάς Κύριος; και νύν εξέρριψεν ημάς και έδωκεν ημάς εν χειρί Μαδιάμ.

Κρ. 6,13 Ο Γεδεών απήντησε προς τον άγγελο· “Κυριέ μου, είναι μαζί μας ο Θεός; Εάν πράγματι ο Κυριος είναι μαζί μας, τότε διατί μας ευρήκαν τα φοβερά και ατελείωτα αυτά κακά; Και που είναι τα θαυμαστά εκείνα έργα αυτού, τα οποία διηγήθησαν εις ημάς οι πατέρες μας λέγοντες· Ο Κυριος δεν είναι εκείνος, ο οποίος μας έβγαλεν ελευθέρους από την Αίγυπτον; Τώρα όμως μας απέρριψε και μας παρέδωκεν εις τα χέρια των Μαδιανιτών”!

Κρ. 6,14 και επέστρεψε προς αυτόν ο άγγελος Κυρίου και είπε· πορεύου εν τή ισχύϊ σου ταύτη και σώσεις τον Ισραήλ εκ χειρός Μαδιάμ· ιδού εξαπέστειλά σε.

Κρ. 6,14 Εστράφη ο άγγελος Κυρίου προς αυτόν και του είπε· “πήγαινε και με αυτήν την δύναμιν που έχεις θα ελευθερώσης τους Ισραηλίτας από τα χέρια των Μαδιανιτών. Ιδού εγώ σε έχω στείλει δια τον σκοπόν αυτόν”.

Κρ. 6,15 και είπε προς αυτόν Γεδεών· εν εμοί, Κύριέ μου, εν τίνι σώσω τον Ισραήλ; ιδού η χιλιάς μου ησθένησεν εν Μανασσή, και εγώ ειμι μικρότερος εν οίκω τού πατρός μου.

Κρ. 6,15 Ο Γεδεών είπε προς αυτόν· “εγώ, Κυριέ μου; Και με ποίαν δύναμιν θα σώσω τους Ισραηλίτας; Ιδού η πολυάριθμος γενεά μου εις την φυλήν του Μανασσή έχει εξασθενήσει και εγώ ειμαι ο μικρότερος μέσα εις την πατρικην μου οικογένειαν”.

Κρ. 6,16 και είπε προς αυτόν ο άγγελος Κυρίου· Κύριος εσται μετά σου, και πατάξεις την Μαδιάμ ωσει άνδρα ένα.

Κρ. 6,16 Ο δε άγγελος Κυρίου του είπε· “ο Κυριος θα είναι μαζί σου και θα εξοντώσης τους Μαδιανίτας, ωσάν να είναι ένας άνθρωπος”.

Κρ. 6,17 και είπε προς αυτόν Γεδεών· ει δή εύρον έλεος εν οφθαλμοίς σου και ποιήσεις μοι σήμερον πάν ό,τι ελάλησας μετ εμού,

Κρ. 6,17 Ο Γεδεών είπε προς αυτόν· “εάν εγώ ευρίσκω κάποιον συμπάθειαν και καλωσύνην ενώπιόν σου και πραγματοποίησης εις εμέ σήμερον ολα όσα μου είπες,

Κρ. 6,18 μη χωρισθής εντεύθεν έως τού ελθείν με προς σε, και εξοίσω την θυσιάν και θύσω ενώπιόν σου. και είπεν· εγώ ειμι, καθήσομαι έως τού επιστρέψαι σε.

Κρ. 6,18 μη απομακρυνθης από εδώ, μέχρις ότου επανέλθω κοντά σου και φέρω ζών προς θυσιάν, δια να θυσιάσω ενώπιόν σου”. Εκείνος είπεν· “να, θα καθήσω εδώ μέχρις ότου επιστρέψης”.

Κρ. 6,19 και Γεδεών εισήλθε και εποίησεν ερίφον αιγών και οιφί αλεύρου άζυμα και τα κρέα έθηκεν εν τώ κοφίνω και τον ζωμόν έβαλεν εν τή χύτρα και εξήνεγκεν αυτά προς αυτόν υπό την τερέμινθον και προσήγγισε.

Κρ. 6,19 Ο Γεδεών εισήλθεν στον οίκον του, έσφαξε και έβρασε ένα ερίφιον, κατεσκεύασε λαγάνες άζυμες με ένα οιφί αλεύρου (20 περίπου κιλά), έβαλεν αυτάς και τα κρέατα εντός κοφίνου, τον δε ζωμόν εις μίαν χύτραν και έφερεν αυτά στον άγγελο ο οποίος εκάθητο κάτω από την τερέβινθον και επλησίασε προς αυτόν.

Κρ. 6,20 και είπε προς αυτόν ο άγγελος τού Θεού· λαβέ τα κρέα και τα άζυμα και θές προς την πέτραν εκείνην και τον ζωμόν εχόμενα έκχεε· και εποίησεν ούτως.

Κρ. 6,20 Ο άγγελος του Θεού του είπε· “πάρε τα κρέατα και τα άζυμα και βάλε αυτά επάνω εις την πέτραν εκείνην, χύσε δε τον ζωμόν κοντά εις αυτά”. Ο Γεδεών έκαμεν όπως του είπεν ο άγγελος.

Κρ. 6,21 και εξέτεινεν ο άγγελος Κυρίου το άκρον της ράβδου της εν τή χειρί αυτού και ήψατο των κρεών και των αζύμων, και ανέβη πύρ εκ της πέτρας και κατέφαγε τα κρέα και τους αζύμους· και ο άγγελος Κυρίου επορεύθη απ οφθαλμών αυτού.

Κρ. 6,21 Ο δε άγγελος του Κυρίου ήπλωσε την ράβδον που εκρατούσε στο χέρι του και με το άκρον αυτής ήγγισε τα κρέατα και τα άζυμα. Αμέσως ανεπήδησε φωτιά από την πέτραν, η οποία κατέκαυσε και τα κρέατα και τα άζυμα. Επειτα δε ο άγγελος ανεχώρησε και εχάθη από τα μάτια του Γεδεών.

Κρ. 6,22 και είδε Γεδεών ότι άγγελος Κυρίου ούτός εστι, και είπε Γεδεών· , Κύριέ μου Κύριε, ότι είδον τον άγγελο Κυρίου πρόσωπον προς πρόσωπον.

Κρ. 6,22 Ο Γεδεών εκατάλαβε ότι αυτός ήτο άγγελος Κυρίου και είπε· “α! α, Κυριε μου, Κυριε, είδον πρόσωπον προς πρόσωπον τον άγγελο Κυρίου. Λοιπόν θα αποθάνω”!

Κρ. 6,23 και είπεν αυτώ Κύριος· ειρήνη σοι, μη φοβού, ου μη αποθάνης.

Κρ. 6,23 Ο Κυριος όμως είπε προς αυτόν· “ειρήνευσον, μη φοβήσαι, δεν θα αποθάνης”!

Κρ. 6,24 και ωκοδόμησεν εκεί Γεδεών θυσιαστήριον τώ Κυρίω και επεκάλεσεν αυτώ Ειρήνη Κυρίου έως της ημέρας ταύτης, έτι αυτού όντος εν Εφραθά πατρός τού Εσδρί.

Κρ. 6,24 Ο Γεδεών έκτισεν εκεί προς τιμήν του Κυρίου θυσιαστήριον και εκάλεσεν αυτό “Ειρήνη Κυρίου”. Μέχρι δε της ημέρας αυτής το θυσιαστήριον αυτό ευρίσκεται εις Εφραθά, η οποία ανήκει εις την πατριάν του Εσδρί.

Κρ. 6,25 Καί εγένετο εν τή νυκτί εκείνη και είπεν αυτώ Κύριος· λαβέ τον μόσχον τον ταύρον, ός εστι τώ πατρί σου, και μόσχον δεύτερον επταετή και καθελείς το θυσιαστήριον τού Βαάλ ό εστι τώ πατρί σου, και το άλσος το επ αυτό ολοθρεύσεις.

Κρ. 6,25 Κατά την επακολουθήσασαν νύκτα είπεν ο Κυριος προς τον Γεδεών· “πάρε μοσχάρι που ανήκει στον πατέρα σου, και ένα άλλο μοσχάρι επτά ετών. Πηγαινε να κρημνίσης το θυσιαστήριον του Βααλ που ευρίσκεται εις περιοχην ανήκουσαν στον πατέρα σου, να καταστρέψης και το ιερόν δάσος, που είναι εκεί κοντά στο θυσιαστήριον του Βααλ.

Κρ. 6,26 και οικοδομήσεις θυσιαστήριον τώ Κυρίω τώ Θεώ σου επί κορυφήν τού Μαουέκ τούτου εν τή παρατάξει και λήψη τον μόσχον τον δεύτερον και ανοίσεις ολοκαυτώματα εν τοίς ξύλοις τού άλσους, ού εξολοθρεύσεις.

Κρ. 6,26 Επειτα θα οικοδομήσης εις την κορυφήν του οχυρωμένου υψώματος προς χάριν Κυρίου του Θεού σου θυσιαστήριον τακτοποιημένον καθ' όλα. Θα λάβης τον δεύτερον μόσχον τον οποίον θα προσφέρης ως ολοκαύτωμα καίων αυτό με τα ξύλα του δάσους, το οποίον θα καταστρέψης”.

Κρ. 6,27 και έλαβε Γεδεών δέκα άνδρας από των δούλων εαυτού και εποίησεν ον τρόπον ελάλησε προς αυτόν Κύριος· και

εγενήθη ως εφοβήθη τον οίκον τού πατρός αυτού και τους άνδρας της πόλεως τού ποιήσαι ημέρας, και εποίησε νυκτός.
Κρ. 6,27 Ο Γεδεών επήρε δέκα από τους δούλους του και έκαμε, όπως ακριβώς του είχαν είπει ο Κυριος. Επειδή δε εφοβήθη τους ανθρώπους του πατρικού του οίκου και τους άνδρας της πόλεως δεν έκαμεν ο,τι του είπεν ο Θεός κατά την ημέραν, αλλά κατά την νύκτα.

Κρ. 6,28 και ώρθρισαν οι άνδρες της πόλεως το πρωϊ, και ιδού καθήρητο το θυσιαστήριον τού Βάαλ, και το άλσος το επ αυτώ ωλόθρευτο· και είδαν τον μύσχον τον δεύτερον, ον ανήνεγκεν επί το θυσιαστήριον το ωκοδομημένον.

Κρ. 6,28 Όταν οι άνδρες της πόλεως εξύπνησαν πρωϊ-πρωϊ, είδον αίφνης ότι είχε κατακρημνισθή το θυσιαστήριον του Βααλ, όπως επίσης ότι είχαν εξαφανισθή και το ιερόν δάσος αυτού. Είδαν ακόμη και ανοικοδομημένον νέον θυσιαστήριον επάνω στο οποίον υπήρχον υπολείμματα του θυσιασθέντος δευτέρου μύσχου.

Κρ. 6,29 και είπεν ανήρ προς τον πλησίον αυτού· τις εποίησε το ρήμα τούτο; και επεζήτησαν και ηρεύνησαν και έγνωσαν ότι Γεδεών υιός Ιωάς εποίησε το ρήμα τούτο.

Κρ. 6,29 Ελεγε δε ο ένας προς τον άλλον· "ποιός έκαμε το έργον αυτό;" Εζήτησαν πληροφορίας, ηρεύνησαν και έμαθαν ότι ο Γεδεών, υιός του Ιωάς, ούτος έκαμε το έργον τούτο.

Κρ. 6,30 και είπαν οι άνδρες της πόλεως προς τον Ιωάς· εξένεγκε τον υιόν σου και αποθανέτω, ότι καθείλε το θυσιαστήριον τού Βάαλ και ότι ωλόθρευσε το άλσος το επ αυτώ.

Κρ. 6,30 Είπαν τότε οι άνδρες της πόλεως προς τον Ιωάς· "φέρε εδώ τον υιόν σου δια να θανατωθή, επειδή εκρήμνισε το θυσιαστήριον του Βααλ και εξηφάνισε το άλσος του"

Κρ. 6,31 και είπε Γεδεών υιός Ιωάς τοίς ανδράσι πάσιν, οί επανέστησαν αυτώ· μη υμείς νύν δικάζεσθε υπέρ τού Βάαλ; ή υμείς σώσετε αυτόν; ός εάν δικάσηται αυτώ, θανατωθήτω έως πρωϊ· ει Θεός εστι, δικαζέσθω αυτώ, ότι καθείλε το θυσιαστήριον αυτού.

Κρ. 6,31 Ο Γεδεών όταν επληροφορήθη αυτά παρουσιάσθη εις όλους τους άνδρας, που είχαν επαναστατήσει εναντίον του και τους είπε· "σεις λοιπόν τώρα θα εκδικηθήτε τον Βααλ; Σεις θα σώσετε αυτόν; Εκείνος που θα τολμήση να εκδικηθή το κρήμισμα του θυσιαστηρίου, θα έχη αποθάνει έως τυ πρωι. Εάν ο Βααλ είναι αληθινός θεός, ας αναλάβη ο ίδιος την εκδίκησίν του δια το κρήμισμα του θυσιαστηρίου του".

Κρ. 6,32 και εκάλεσεν αυτό εν τή ημέρα εκείνη Ιεροβάαλ λέγων· δικαζέσθω εν αυτώ ο Βάαλ, ότι κατηρέθη το θυσιαστήριον αυτού.

Κρ. 6,32 Κατά δε την ημέραν εκείνην ο Γεδεών ωνόμασε τον εαυτόν του Ιεροβάαλ λέγων· "ας εκδικηθή ο ίδιος ο Βααλ δια το κρήμισμα του θυσιαστηρίου του".

Κρ. 6,33 και πάσα Μαδιάμ και Αμαλήκ και υιοί ανατολών συνήχθησαν επί το αυτό και παρενέβαλον εν τή κοιλάδι Ιεζραέλ.

Κρ. 6,33 Κατά την εποχήν εκείνην όλοι οι Μαδιανίται, οι Αμαληκίται και οι νομάδες της ανατολής συνηθροίσθησαν και εισέβαλον εις την πεδιάδα Ιεζραέλ.

Κρ. 6,34 και πνεύμα Κυρίου ενεδυνάμωσε τον Γεδεών, και εσάλπισεν εν κερατίνη και εφοβήθη Αβιέζερ οπίσω αυτού.

Κρ. 6,34 Τοτε πνεύμα Κυρίου ενεδυνάμωσε τον Γεδεών δια να αντισταθή κατά των επιδρομέων. Με σάλπιγγα κερατίνην εσάλπισεν αυτός συναγερόν εις πόλεμον. Οι άνδρες των φυλών Αβιέζερ εφοβήθησαν, ετάχθησαν με το μέρος του Γεδεών και τον ηκολούθησαν.

Κρ. 6,35 και αγγέλους απέστειλεν εις πάντα Μανασσή και εν Ασήρ και εν Ζαβουλών και εν Νεφθαλί και ανέβη εις συνάντησιν αυτών.

Κρ. 6,35 Ο Γεδεών έστειλεν αγγελιαφόρους εις τας φυλάς Μανασσή, Ασήρ, Ζαβουλών και Νεφθαλί, και ο ίδιος μετέβη προσωπικώς να συναντήση αυτάς.

Κρ. 6,36 και είπε Γεδεών προς τον Θεόν· ει σύ σώζεις εν χειρί μου τον Ισραήλ καθώς ελάλησας,

Κρ. 6,36 Είπε δε ο Γεδεών προς τον Θεόν· "εάν συ Κυριε θα σώσης δια της χειρός μου τους Ισραηλίτας, όπως είπες, δείξε το με το εξής σημεϊον·

Κρ. 6,37 ιδού εγώ τίθημι τον πόκον τού ερίου εν τή άλωνι· εάν δρόσος γένηται επί τον πόκον μόνον και επί πάσαν την γήν ξηρασία, γνώσομαι ότι σώσεις εν χειρί μου τον Ισραήλ, καθώς ελάλησας.

Κρ. 6,37 Ιδού εγώ θέτω ένα ποκάρι μαλλιά στο αλώνι. Εάν δρόσος πέση μόνον στο ποκάρι αυτό, εις δε την άλλην γην θα είναι ξηρασία, θα μάθω και θα πεισθώ, ότι πράγματι θα σώσης δια της χειρός μου τον Ισραήλ όπως είπες".

Κρ. 6,38 και εγένετο ούτως· και ώρθρισε τή επαύριον και εξεπίασε τον πόκον, και έσταξε δρόσος από τού πόκου, πλήρης λεκάνη ύδατος.

Κρ. 6,38 Έτσι και έγινε· εξύπνησε την επομένην πρωϊαν ο Γεδεών, επέισε τον πόκον και έσταξε από τα μαλλιά του ποκαριού δροσιά, μία λεκάνη νερό γεμάτη.

Κρ. 6,39 και είπε Γεδεών προς τον Θεόν· μη δή οργισθήτω ο θυμός σου εν εμοί, και λαλήσω έτι άπαξ· πειράσω δή και γε έτι άπαξ εν τώ πόκω, και γενέσθω η ξηρασία επί τον πόκον μόνον, και επί πάσαν την γήν γενηθήτω δρόσος.

Κρ. 6,39 Ο δε Γεδεών είπε πάλιν προς τον Θεόν· "ας μη ανάψη ο θυμός του Κυρίου εναντίον μου, διότι θα ομιλήσω μίαν ακόμη φοράν. Θα δοκιμάσω μίαν ακόμη φοράν το ποκάρι των μαλλιών. Ας μείνη κατάξηρος ο πόκος και εις όλην την άλλην χώραν ας πέση η δροσιά".

Κρ. 6,40 και εποίησεν ο Θεός ούτως εν τή νυκτί εκείνη· και εγένετο ξηρασία επί τον πόκον μόνον, και επί πάσαν την γήν εγενήθη δρόσος.

Κρ. 6,40 Ο Θεός έκαμε και αυτό το σημεϊον κατά την νύκτα εκείνην· το ποκάρι έμεινε κατάξηρον, ενώ εις όλην την άλλην χώραν έπεσε δροσιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Κρ. 7,1 Καί ώρθρισεν Ιεροβάαλ (αυτός εστι Γεδεών) και πάς ο λαός μετ αυτού και παρενέβαλον επί πηγην Αραδ, και παρεμβολή Μαδιάμ ήν αυτώ από βορά από Γαβαάθ Αμωρά εν κοιλάδι.

Κρ. 7,1 Ο Ιεροβάαλ (αυτός είναι ο Γεδεών) εξυπνησε πολύ πρωϊ και όλος ο λαός μαζί του και εστρατοπέδευσαν πλησίον της πηγής Αραδ. Το δε στρατόπεδον των Μαδιανιτών ευρίσκετο βορείως, πλησίον της Γαβαάθ Αμωρά εις την κοιλάδα.

Κρ. 7,2 και είπε Κύριος προς Γεδεών· πολός ο λαός ο μετά σου, ώστε μη παραδούναί με την Μαδιάμ εν χειρί αυτών, μη ποτε καυχήσηται Ισραήλ επ εμέ λέγων· η χείρ μου έσωσε με·

Κρ. 7,2 Είπε δε ο Κυριος προς τον Γεδεών· "πολύς λαός είναι μαζή σου και δεν θέλω να παραδώσω τους Μαδιανίτας εις τα χέρια αυτών, δια να μη καυχηθή ενώπιόν μου ο Ισραηλιτικός λαός και είπη· Η δύναμίς μου με έσωσε.

Κρ. 7,3 και νύν λάλησον δή εν ωσί του λαού λέγων· τις ο φοβούμενος και δειλός; επιστρεφέτω και εκχωρείτω από όρους Γαλαάδ. και επέστρεψεν από του λαού είκοσι και δύο χιλιάδες, και δέκα χιλιάδες υπελείφθησαν.

Κρ. 7,3 Είπε λοιπόν τώρα δυνατά να ακούση με τα αυτιά του όλος ο λαός· Ποός από σας είναι φοβητσίαρης και δειλός; Ας επιστρέψη στο σπίτι του, ας φύγη από το όρος Γαλαάδ". Κατόπιν της διακηρύξεως αυτής απεχώρησαν είκοσι δύο χιλιάδες Ισραηλίται· και απέμειναν δέκα χιλιάδες.

Κρ. 7,4 και είπε Κύριος προς Γεδεών· έτι ο λαός πολύς εστι· κατένεγκον αυτούς προς το ύδωρ, και εκκαθαρώ σοι αυτόν εκεί και έσται ον εάν είπω προς σε, ούτος πορεύσεται σύν σοί, αυτός πορεύσεται σύν σοί· και πάς, ον εάν είπω προς σε· ούτος ου πορεύσεται μετά σου, αυτός ου πορεύσεται μετά σου.

Κρ. 7,4 Είπε πάλιν ο Κυριος προς τον Γεδεών· "πολύς είναι ακόμη ο λαός· κατέβασέ τους εις την πηγήν του ύδατος και εγώ εκεί θα σου κάμω εκκαθάρισιν του λαού. Οποιος σου είπω ότι θα έλθη μαζή σου, αυτός θα έλθη μαζή σου. Και καθένας δια τον οποίον θα σου είπω ότι αυτός δεν θα πορευθή μαζή σου, αυτός θα φύγη από κοντά σου".

Κρ. 7,5 και κατήνεγκε τον λαόν προς το ύδωρ και είπε Κύριος προς Γεδεών· πάς, ός αν λάψη τή γλώσση αυτού από του ύδατος ως εάν λάψη ο κύων, στήσεις αυτόν κατά μόνας, και πάς, ός εάν κλίνη επί τα γόνατα αυτού πιείν.

Κρ. 7,5 Ο Γεδεών κατεβίβασε τον λαόν του προς την πηγήν του ύδατος. Είπεν ο Κυριος προς τον Γεδεών· "όποιος θα πίνη νερο από την πηγήν με την γλώσσαν του, όπως με την γλώσσαν του πίνει ο κύων, αυτόν θα τον θέσης χωριστά· και εκείνος που θα πίνη νερό γονατιστός πάλιν θα τεθή χωριστά".

Κρ. 7,6 και εγένετο ο αριθμός των λαψάντων εν χειρί αυτών προς το στόμα αυτών τριακόσιοι άνδρες, και πάν το κατάλοιπον του λαού έκλιναν επί τα γόνατα αυτών πιείν ύδωρ.

Κρ. 7,6 Ο αριθμός των ανδρών, που έπιαν νερό με την γλώσσαν των από το κοίλον της παλάμης των ήσαν τριακόσιοι. Όλοι δε οι άλλοι εκ του λαού εγονάτισαν δια να πίνουν ύδωρ.

Κρ. 7,7 και είπε Κύριος προς Γεδεών· εν τοις τριακοσίοις ανδράσι τοις λάψασι σώσω υμάς και δώσω την Μαδιάμ εν χειρί σου, και πάς ο λαός πορεύσονται ανήρ εις τον τόπον αυτού.

Κρ. 7,7 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Γεδεών· "με τους τριακοσίους αυτούς άνδρας, οι οποίοι έπιαν νερό δια της γλώσσης των από το κοίλον της παλάμης των, θα, σας σώσω και θα παραδώσω εις τα χέρια σου τους Μαδιανίτας. Όλοι οι άλλοι Ισραηλίται ας επιστρέψουν ο καθένας στον τόπον του".

Κρ. 7,8 και έλαβον τον επισιτισμόν του λαού εν χειρί αυτών και τας κερατίνας αυτών, και τον πάντα άνδρα Ισραήλ εξαπέστειλεν άνδρα εις σκηνήν αυτού και τους τριακοσίους άνδρας κατίσχυσε. και η παρεμβολή Μαδιάμ ήσαν αυτού υποκάτω εν τή κοιλάδι.

Κρ. 7,8 Οι απομειναντες αυτοί τριακόσιοι επήραν τα τρόφιμα και τας κερατίνας σάλπιγγας των άλλων Ισραηλιτών που έφυγαν. Όλους τους άλλους Ισραηλίτας έστειλεν ο Γεδεών εις την σκηνήν του τον καθένα· τους δε τριακοσίους άνδρας εκράτησε και ενίσχυσε δια τον πόλεμον. Το στρατόπεδον των Μαδιανιτών ήτο κάτω από το στρατόπεδον του Γεδεών εις την κοιλάδα.

Κρ. 7,9 και εγενήθη εν τή νυκτί εκείνη και είπε προς αυτόν Κύριος· αναστάς κατάβηθι εν τή παρεμβολή, ότι παρεδώκα αυτήν εν τή χειρί σου·

Κρ. 7,9 Κατά την νύκτα εκείνην είπεν ο Κυριος προς τον Γεδεών· "σήκω και κατέβα στο στρατόπεδον των Μαδιανιτών, διότι εγώ το έχω ήδη παραδώσει εις σε.

Κρ. 7,10 και ει φοβή σύ καταβήναι, κατάβηθι σύ και Φαρά το παιδάριόν σου εις την παρεμβολήν

Κρ. 7,10 Εάν όμως φοβήσαι να καταβής μόνος σου στο εχθρικόν στρατόπεδον, πήγαινε μαζή με τον υπηρέτην σου Φορά.

Κρ. 7,11 και ακούση, τι λαλήσουσι και μετά τούτο ισχύσουσιν αι χείρες σου, καταβήση εν τή παρεμβολή. και κατέβη αυτός και Φαρά το παιδάριον αυτού προς αρχήν των πενήκοντα, οι ήσαν εν τή παρεμβολή.

Κρ. 7,11 Εκεί θα ακούσης τι λέγουν οι εχθροί σου. Απ' αυτά δε που θα ακούσης θα πάρης θάρρος και κατόπιν θα επιτεθής εναντίον του στρατοπέδου". Πράγματι ο Γεδεών κατέβη μαζή με τον υπηρέτην του Φαρά προς την εμπροσθοφυλακήν του στρατοπέδου, η οποία περιελάμβανε πενήκοντα άνδρας.

Κρ. 7,12 και Μαδιάμ και Αμαλήκ και πάντες οι υιοί ανατολών βεβλημένοι εν τή κοιλάδι ωσει ακρίς εις πλήθος, και ταίς καμήλοις αυτών ουκ ήν αριθμός, αλλ ήσαν ως η άμμος η επί χείλους της θαλάσσης εις πλήθος.

Κρ. 7,12 Οι Μαδιανίται, οι Αμαληκίται και οι άλλοι από ανατολών νομάδες είχαν διασκορπισθή εις την κοιλάδα, πολυάριθμοι ωσαν τας ακρίδας. Αλλά και αι κάμηλοι αυτών ήσαν αναριθμητοι, όσον οι κόκκοι της άμμου εις την παραλίαν.

Κρ. 7,13 και ήλθε Γεδεών, και ιδού ανήρ εξηγούμενος τώ πλησίον αυτού ενύπνιον και είπεν· ιδού ενυπνιασάμην ενύπνιον, και ιδού μαγίς άρτου κριθίνου στρεφομένη εν τή παρεμβολή Μαδιάμ και ήλθεν έως της σκηνης και επάταξεν αυτήν, και έπεσε, και ανέστρεψεν αυτήν άνω, και έπεσεν η σκηνή.

Κρ. 7,13 Επλησίασεν ο Γεδεών εις την εμπροσθοφυλακήν και ιδού ακούει εναν άνδρα να διηγήται στον πλησίον αυτού το όνειρόν του και να του λέγη· "είδον ότι ενας κριθινος άρτος κυλιόμενος στο στρατόπεδον των Μαδιανιτών έφθασεν έως την σκηνήν του αρχηγού μας και την εκτύπησεν· η σκηνή έπεσεν. Ο κριθινος αυτός άρτος την αναποδογύρισεν. Ετσι έπεσε και κατεστράφη η σκηνή του αρχηγού μας".

Κρ. 7,14 και απεκρίθη ο πλησίον αυτού και είπεν· ουκ έστιν αύτη ει μη ρομφαία Γεδεών υιού Ιωάς ανδρός Ισραήλ· παρεδώκεν ο Θεός εν χειρί αυτού την Μαδιάμ και πάσαν την παρεμβολήν.

Κρ. 7,14 Ο πλησίον αυτού στρατιώτης που ήκουσε το όνειρον είπεν· "ο κριθινος αυτός άρτος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ρομφαία του Γεδεών, του Ισραηλίτου, του υιού Ιωάς. Παρέδώκεν ο Θεός εις τα χέρια του τους Μαδιανίτας και όλον το στρατόπεδον μας".

Κρ. 7,15 και εγένετο ως ήκουσε Γεδεών την εξήγησιν του ενυπνίου και την σύγκρισιν αυτού, και προσεκύνησε Κυρίω και υπέστρεψεν εις την παρεμβολήν Ισραήλ και είπεν· ανάστητε, ότι παρέδώκε Κύριος εν χειρί ημών την παρεμβολήν Μαδιάμ.

Κρ. 7,15 Όταν ο Γεδεών ήκουσε την διήγησιν και την εξήγησιν του ονείρου, προσεκύνησε τον Θεόν και επέστρεψεν στο Ισραηλιτικόν στρατόπεδον και είπε· "σηκωθήτε και ετοιμασθήτε, διότι ο Κυριος παρεδώκεν εις τα χέρια μας το στρατόπεδον των Μαδιανιτών".

Κρ. 7,16 και διείλε τους τριακοσίους άνδρας εις τρεις αρχάς και έδωκε κερατίνας εν χειρί πάντων και υδρίας κενάς και λαμπάδας εν ταίς υδρίαις

Κρ. 7,16 Εχώρισεν εις τρία τμήματα ανά εκατό τους τριακοσίους άνδρας και τους ετοποθέτησεν εις τρία σημεία γύρω από το εχθρικών στρατεύμα. Έδωκεν εις τα χέρια του καθένος από αυτούς τας κερατίνας σάλπιγγας, τας κενάς υδρίας και λαμπάδας μέσα εις τας υδρίας,

Κρ. 7,17 και είπε προς αυτούς· απ εμού όψεσθε και ούτω ποιήσετε· και ιδού εγώ εισπορεύομαι εν αρχή της παρεμβολής, και έσται καθώς αν ποιήσω, ούτω ποιήσετε·

Κρ. 7,17 και είπε προς αυτούς· "θα βλέπετε προς εμέ και ο,τι εγώ κάμνω θα κάμετε και σεις. Εγώ θα μεταβώ εις την εμπροσθοφυλακήν των εχθρών· ο,τι δε θα κάμω εγώ εκεί, το ίδιο θα κάμετε και σεις.

Κρ. 7,18 και σαλπιά εν τή κερατίνη εγώ, και πάντες μετ εμού σαλπιάτε εν ταίς κερατίναις κύκλω όλης της παρεμβολής και ερείτε· τώ Κυρίω και τώ Γεδεών.

Κρ. 7,18 Εγώ θα σαλπιάω με την κερατίνη σάλπιγγα, σεις δε όλοι μαζί με εμέ θα σαλπιάτε με τας κερατίνας σάλπιγγας γύρω από το εχθρικών στρατόπεδον και θα φωνάξετε· Ρομφαία τω Κυρίω και τω Γεδεών".

Κρ. 7,19 και εισήλθε Γεδεών και οι εκατόν άνδρες οι μετ αυτού εν αρχή της παρεμβολής εν αρχή της φυλακής μέσης και εγείροντες ήγειραν τους φυλάσσοντας και εσάλπισαν εν ταίς κερατίναις και εξετίναξαν τας υδρίας τας εν ταίς χερσίον αυτών.

Κρ. 7,19 Ο Γεδεών μαζί με τους εκατόν άνδρας του επλησίασεν αθέατος εις την άκραν του εχθρικού στρατεύματος κατά την αλλαγήν της μεσαία, φουράς, και ακριβώς κατά την στιγμήν κατά την οποίαν οι άνδρες της πρώτης φουράς έξυπνούσαν τους της δευτέρας δια να αναλάβουν υπηρεσίαν, οι περι τον Γεδεών εσάλπισαν με τας κερατίνας σάλπιγγας, έρριψαν με ορμήν κάτω και έθραυσαν τας υδρίας που είχαν εις τα χέρια των.

Κρ. 7,20 και εσάλπισαν αι τρεις αρχαί εν ταίς κερατίναις και συνέτριψαν τας υδρίας και εκράτησαν εν χερσίον αριστεραίς αυτών τας λαμπάδας και εν χερσί δεξιαίς αυτών τας κερατίνας τού σαλπιάειν και ανέκραξαν· ρομφαία τώ Κυρίω και τώ Γεδεών.

Κρ. 7,20 Αμέσως εσάλπισαν οι άνδρες και των τριών τμημάτων με τας κερατίνας σάλπιγγάς των, συνέτριψαν τας υδρίας και, κρατούντες στο αριστερόν των χέρι τας λαμπάδας στο δεξιόν την κερατίνη σάλπιγγα, σαλπίζοντες εκραύγασαν· "ρομφαία τω Κυρίω και τω Γεδεών".

Κρ. 7,21 και έστησεν ανήρ εφ εαυτώ κύκλω της παρεμβολής, και έδραμε πάσα η παρεμβολή και εσήμαναν και έφυγον.

Κρ. 7,21 Εμεινε δε ο καθένος των όρθιος και ακίνητος γύρω από το εχθρικών στρατεύμα. Όλοι δε οι εχθροί, νομίσαντες ότι είχαν περικυκλωθή ετράπησαν εις φυγήν, έδωσαν δια σαλπίγγων το σύνθημα της φυγής και έφυγον πανικοβλητοι.

Κρ. 7,22 και εσάλπισαν εν ταίς τριακοσίαις κερατίναις, και έθηκε Κύριος την ρομφαίαν ανδρός εν τώ πλησίον αυτού εν πάση τή παρεμβολή,

Κρ. 7,22 Αλλά και οι τριακόσιοι εσάλπισαν páλιν με τας κερατίνας σάλπιγγας. Ο Κυριος ενέβαλλε τέτοιαν σύγχυσιν στο εχθρικών στρατεύμα, ώστε εις όλον το στρατόπεδον ο ενας έστρεφε την μάχαιραν εναντίον του άλλου και αλληλοεφονεύοντο,

Κρ. 7,23 και έφυγεν η παρεμβολή έως Βηθσεεδτά Γαραγαθά έως χείλους Αβωμεουλά επί Ταβάθ. και εβόησαν ανήρ Ισραήλ από Νεφθαλί και από Ασήρ και από παντός Μανασσή και εδίωξαν οπίσω Μαδιάμ.

Κρ. 7,23 Έτσι έφυγεν ο εχθρικός στρατός και έφθασεν μέχρι της Βηθσεεδτά Γαραγαθά έως στο άκρον του Αβωμεουλά πλησίον Ταβάθ. Τοτε ένα μέρος από την φυλήν Νεφθαλι και Ασήρ και ολόκληρος η φυλή Μανασσή κατεδίωξαν με κραυγάς και αλλαλαγμούς, τους φεύγοντας Μαδιανίτας.

Κρ. 7,24 και αγγέλους επέστειλε Γεδεών εν παντί όρει Εφραίμ λέγων· κατάβητε εις συνάντησιν Μαδιάμ και καταλάβετε εαυτοίς το ύδωρ έως Βαιθηρά και τον Ιορδάνην· και εβόησε πάς ανήρ Εφραίμ και προκατελάβοντο το ύδωρ έως Βαιθηρά και τον Ιορδάνην.

Κρ. 7,24 Ο Γεδεών έστειλεν αγγελιαφόρους εις όλους τους κατοικούντας το όρος Εφραίμ και είπε προς αυτούς· "καταβήτε και σεις από το όρος εις καταδίωξιν των Μαδιανιτών. Τρέξατε και καταλάβετε σεις τας υδατίνας διαβάσεις μέχρι Βαιθηρά και τον Ιορδάνην, ώστε να μη έχουν τόπον διαφυγής οι Μαδιανίται". Όλη η φυλή Εφραίμ με αλλαλαγμόν ώρμησαν και κατέλαβον εγκαίρως τας διόδους εντεύθεν του Ιορδάνου έως Βαιθηρά.

Κρ. 7,25 και συνελάβοντο τους άρχοντας Μαδιάμ και τον Ωρήβ και τον Ζήβ και απέκτειναν τον Ωρήβ εν Σούρ και τον Ζήβ απέκτειναν εν Ιακεφζήφ και κατεδίωξαν Μαδιάμ· και την κεφαλήν Ωρηβ και Ζήβ ήνεγκαν προς Γεδεών από πέραν του Ιορδάνου.

Κρ. 7,25 Συνέλαβαν τους αρχηγούς των Μαδιανιτών, τον Ωρηβ και Ζηβ. Τον μεν Ωρηβ εφόνευσαν εις Σούρ, τον δε Ζηβ εφονευσαν εις Ιακεφζήφ, και κατεδίωξαν πέραν του Ιορδάνου τους διαφυγόντας Μαδιανίτας. Επιστρέφοντες δε από την πέραν του Ιορδάνου περιοχήν έγεραν προς τον Γεδεών την κεφαλήν του Ωρηβ και του Ζηβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Κρ. 8,1 Καί είπαν προς Γεδεών ανήρ Εφραίμ· τι το ρήμα τούτο εποίησας ημίν τού μη καλέσαι ημάς, ότε επορεύθης παρατάξασθαι εν Μαδιάμ· και διελέξαντο προς αυτόν ισχυρώς.

Κρ. 8,1 Οι άνδρες της φυλής Εφραίμ είπαν διαμαρτυρόμενοι προς τον Γεδεών· "διατί εφέρθης έτσι απέναντι μας και δεν μας εκάλεσες ευθύς εξ αρχής όταν ξεεστράτευσες εναντίον των Μαδιανιτών;" Και εφιλόνικησαν εναντίον αυτού με πολύ οξύν τρόπον.

Κρ. 8,2 και είπε προς αυτούς· τι εποίησα νύν καθώς υμείς· ή ουχί κρείσσον επιφυλλίς Εφραίμ ή τρυγητός Αβιέζερ;

Κρ. 8,2 Ο δε Γεδεών είπε προς αυτούς· "τι έκαμα εγώ προς σας και τι εκάματε σεις; Δεν είναι πλουσιώτερον το τσαμπιδολόγημα που έκαμαν οι της φυλής Εφραίμ εις βάρος των φευγόντων Μαδιανιτών εν συγκρίσει προς τον τρυγητόν που έκαμε το γένος μου Αβιέζερ;

Κρ. 8,3 εν χειρί υμών παρέδωκε Κύριος τους άρχοντας Μαδιάμ, τον Ωρηβ και τον Ζήβ· και τι ηδυνήθην ποιήσαι ως υμείς; τότε ανέθη το πνεύμα αυτών απ αυτού εν τώ λαλήσαι αυτόν τον λόγον τούτον.

Κρ. 8,3 Εις τα ιδικά σας χέρια παρέδωσεν ο Κυριος τους αρχηγούς των Μαδιανιτών, τον Ωρηβ και Ζηβ. Τι δε κατόρθωσα εγώ εμπρός στο ιδικόν σας κατόρθωμα;" Με αυτόν τον ειρηνικόν τρόπον ωμίλησεν ο Γεδεών και ειρήνευσαν τα πνεύματα

εκείνων.

Κρ. 8,4 και ήλθε Γεδεών επί τον Ιορδάνην, και διέβη αυτός και οι τριακόσιοι άνδρες οι μετ αυτού πεινώντες και διώκοντες.
Κρ. 8,4 Κατόπιν ο Γεδεών ήλθεν στον Ιορδάνην ποταμόν, τον διέβη αυτός και οι μετ' αυτού 300 άνδρες, οι οποίοι καιτοι πεινώντες κατεδίωκον τους εχθρούς.

Κρ. 8,5 και είπε τοίς ανδράσι Σοκχώθ· δότε δή άρτους εις τροφήν τώ λαώ τούτω τώ εν ποσί μου, ότι εκλείπουσι, και ιδού εγώ ειμι διώκων οπίσω τού Ζεβεέ και Σελμανά βασιλέων Μαδιάμ.

Κρ. 8,5 Εφθασαν εις Σοκχώθ και ο Γεδεών είπεν στους κατοίκους της πόλεως αυτής· “δώσατέ μας σας παρακαλώ άρτους, δια να φάγουν οι άνδρες που με ακολουθούν, διότι έχουν παραλύσει από την πείναν. Και όμως πρέπει να με ακολουθήσουν εις καταδίωξιν του Ζεβεέ και Σελμανά, βασιλέων της Μαδιάμ”.

Κρ. 8,6 και είπον οι άρχοντες Σοκχώθ· μη χείρ Ζεβεέ και Σελμανά νύν εν χειρί σου; ου δώσομεν τή δυνάμει σου άρτους;

Κρ. 8,6 Οι άρχοντες της Σοκχώθ, καιροσκοποί, απήντησαν· “μήπως τάχα και έχουν περιέλθει εις τα χέρια σου ο Ζεβεέ και ο Σελμανά, ώστε να δώσωμεν ημείς άρτους στους στρατιώτας σου;”

Κρ. 8,7 και είπε Γεδεών· διά τούτο εν τώ δούναι Κύριον τον Ζεβεέ και τον Σελμανά εν χειρί μου, και εγώ αλοήσω τας σάρκας υμών εν ταίς ακάνθαις της ερήμου και εν ταίς Βαρκηνίμ.

Κρ. 8,7 Αγανακτήσας ο Γεδεών είπε προς αυτούς· “δια την καιροσκοπικήν αυτήν συμπεριφοράν σας, όταν ο Κυριος παραδώση εις τα χέρια μου τον Ζεβεέ και τον Σελμανά, εγώ θα αλωνίσω και θα διασκορπίσω και θα σχίσω τα σώματά σας εις τα αγκάθια της ερήμου και εις τα βάτα”.

Κρ. 8,8 και ανέβη εκείθεν εις Φανουήλ και ελάλησε προς αυτούς ωσαύτως, και απεκριθησαν αυτώ οι άνδρες Φανουήλ ον τρόπον απεκριθήσαν άνδρες Σοκχώθ.

Κρ. 8,8 Από την Σοκχώθ ανέβη ο Γεδεών με τους ιδικούς του εις Φανουήλ και είπεν εις αυτούς τα ίδια. Οι δε κάτοικοι της πόλεως Φανουήλ απήντησαν κατά τον ίδιον τρόπον, όπως και οι κάτοικοι της Σοκχώθ.

Κρ. 8,9 και είπε Γεδεών προς άνδρας Φανουήλ· εν επιστροφή μου μετ ειρήνης κατασκάψω τον πύργον τούτον.

Κρ. 8,9 Ο Γεδεών είπε προς τους άνδρας της Φανουήλ· “όταν μετά την νίκην μου θα επιστρέψω, θα κρημνίσω και θα κατασκάψω τον πύργον τούτον”.

Κρ. 8,10 και Ζεβεέ και Σελμανά εν Καρκάρ, και η παρεμβολή αυτών μετ αυτών ωσει δεκαπέντε χιλιάδες, πάντες οι καταλελειμμένοι από πάσης παρεμβολής αλλοφύλων, και οι πεπτωκότες εκατόν είκοσι χιλιάδες ανδρών σπαμένων ρομφαίαν.

Κρ. 8,10 Οι βασιλείς Ζεβεέ και Σελμανά ήσαν εις Καρκάρ. Μαζή δε με αυτούς ήτο και στρατός περί τας δέκα πέντε χιλιάδας. Αυτοί ήσαν όλοι οι απομειναντες από τον στρατόν των αλλοφύλων, ενώ οι φονευθέντες ένοπλοι στρατιώται έφθασαν τας εκατόν είκοσι χιλιάδας.

Κρ. 8,11 και ανέβη Γεδεών οδόν των σκηνοφύτων εν σκηναίς από ανατολών της Ναβαί και Ιεγεβάλ· και επάταξε την παρεμβολήν, και η παρεμβολή ήν πεποιθυία.

Κρ. 8,11 Ο Γεδεών επροχώρησεν εναντίον των εχθρών του από την οδόν των σκηνιτών, ανατολικά της Ναβαί και Ιεγεβάλ. Εκεί δε εκτύπησε τον εχθρικόν στρατόν, ο οποίοςς εθεώρει τον εαυτόν του εν ασφαλεία.

Κρ. 8,12 και έφυγον Ζεβεέ και Σελμανά, και εδίωξαν οπίσω αυτών και εκράτησε τους δύο βασιλείς Μαδιάμ, τον Ζεβεέ και τον Σελμανά, και πάσαν την παρεμβολήν εξέστησε.

Κρ. 8,12 Οι εχθροί ενικήθησαν, οι δε δύο βασιλείς Ζεβεέ και Σελμανά ετράπησαν εις φυγήν. Ο Γεδεών τους κατεδίωξε, συνέλαβε τους δύο βασιλείς και επέφερεν αναστάτωσιν και σύγχυσιν εις όλον τον εχθρικόν στρατόν.

Κρ. 8,13 και επέστρεψε Γεδεών υιός Ιωάς από της παρατάξεως από επάνωθεν της παρατάξεως Αρές.

Κρ. 8,13 Νικητής ο Γεδεών, ο υιός του Ιωάς, επέστρεψεν εκ της μάχης από το επάνω μέρος της Αρές, εις Σοκχώθ.

Κρ. 8,14 και συνέλαβε παιδάριον από των ανδρών Σοκχώθ και επηρώτησεν αυτόν, και έγγραψε προς αυτόν ονόματα των αρχόντων Σοκχώθ και των πρεσβυτέρων αυτών, εβδομήκοντα και επτά άνδρας.

Κρ. 8,14 Εξω από την Σοκχώθ συνέλαβεν ένα παιδάριον από τους κατοίκους της πόλεως και το ηρώτησε δια τα ονόματα των αρχόντων και των πρεσβυτέρων της πόλεως. Το παιδάριον έγγραψε τα ονόματα εβδομήκοντα επτά ανδρών και τα έδωκεν στον Γεδεών.

Κρ. 8,15 και παρεγένετο Γεδεών προς τους άρχοντας Σοκχώθ και είπεν· ιδού Ζεβεέ και Σελμανά, εν οίς ωνειδισατέ με λέγοντες· μη χείρ Ζεβεέ και Σελμανά νύν εν χειρί σου, ότι δώσομεν τοίς ανδράσι σου τοίς εκλείπουσιν άρτους;

Κρ. 8,15 Εισηήλθεν ο Γεδεών εις την πόλιν και είπεν στους άρχοντας Σοκχώθ· “ιδού, είναι τώρα εις τα χέρια μου ο Ζεβεέ και ο Σελμανά δια τους οποίους τότε με ειρωνευθήκατε και μου είπατε· Μηπως τάχα και είναι τώρα εις τα χέρια σου ο Ζεβεέ και ο Σελμανά ώστε να δώσωμεν άρτους στους εξηνητημένους από την πείναν άνδρας;”

Κρ. 8,16 και έλαβε τους πρεσβυτέρους της πόλεως εν ταίς ακάνθαις της ερήμου και ταίς Βαρκηνίμ και ηλόησεν εν αυτοίς τους άνδρας της πόλεως.

Κρ. 8,16 Συνέλαβε κατόπιν ο Γεδεών τους πρεσβυτέρους της Σοκχώθ, επήρην αγκάθια από την έρημον και βατά και με αυτά αλώνισε τους άνδρας της πόλεως.

Κρ. 8,17 και τον πύργον Φανουήλ κατέσκαψε και απέκτεινε τους άνδρας της πόλεως.

Κρ. 8,17 Τον πύργον Φανουήλ εκρήμνισεν εκ θεμελίων και τους άνδρας της πόλεως εφόνευσε.

Κρ. 8,18 και είπε προς Ζεβεέ και Σελμανά· που οι άνδρες, ούς απέκτεινατε εν Θαβώρ; και είπαν· ως σύ, ως αυτοί εις ομοίωμα υιού βασιλέως.

Κρ. 8,18 Ηρώτησε δε τον Ζεβεέ και τον Σελμανά· “πως ήσαν οι άνδρες τους οποίους εφονεύσατε στο Θαβώρ;” Εκείνοι απήντησαν· “όπως είσαι συ. Είχαν όσιν υιών βασιλέως όπως και συ”.

Κρ. 8,19 και είπε Γεδεών· αδελφοί μου και υιοί της μητρός μου ήσαν· ζή Κύριος, ει εξωγονήκειτε αυτούς, ουκ αν απέκτεινα υμάς.

Κρ. 8,19 Ο Γεδεών είπεν· “αυτοί ήσαν πραγματικοί αδελφοί μου, παιδιά της μητρός μου. Ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν, εάν τους αφήνατε εν τη ζωή, ούτε εγώ θα σας εφόνευα”.

Κρ. 8,20 και είπεν Ιεθέρ τώ πρωτοτόκω αυτού· αναστάς απόκτεινον αυτούς· και ουκ έσπασε το παιδάριον την ρομφαίαν αυτού, ότι εφοβήθη, ότι έτι νεώτερος ήν.

Κρ. 8,20 Αμέσως δε είπεν στον πρωτοτόκον υιόν του, τον Ιεθέρ· “σήκω και θανάτωσέ τους”. Αλλά τα παιδάριον τούτο δεν

ανέσυρε την μάχαιράν του διότι του έλειπε το θάρρος· ήτο ακόμη μικρός.

Κρ. 8,21 και είπε Ζεβεέ και Σελμανά· ανάστα σύ και συνάντησον ημίν, ότι ως ανδρός η δύναμίς σου. και ανέστη Γεδεών και απέκτεινε τον Ζεβεέ και τον Σελμανά και έλαβε τους μηνίσκους τους εν τοίς τραχήλοις των καμήλων αυτών.

Κρ. 8,21 Ο Ζεβεέ και ο Σελμανά είπον προς τον Γεδεών· "σήκω συ και έλα εναντίον μας να μας φονεύσης διότι η δύναμίς σου είναι πράγματι δύναμις ανδρός". Ο Γεδεών ηγέρθη και εφόνευσε τον Ζεβεέ και τον Σελμανά. Έλαβε δε από τους τραχήλους των καμήλων τα εις σχήμα ημισελήνου κοσμημάτά των.

Κρ. 8,22 Καί είπον ανήρ Ισραήλ προς Γεδεών· κύριε, άρξον ημών και σύ και ο υιός σου και ο υιός τού υιού σου, ότι σύ έσωσας ημάς εκ χειρός Μαδιάμ.

Κρ. 8,22 Οι Ισραηλίται ευγνωμονούντες και ενθουσιασμένοι δια την νίκην του Γεδεών του είπαν· "κύριε, γίνε συ αρχηγός μας και έπειτα από σε ο υιός σου και κατόπιν ο έγγονός σου, διότι συ μας έσωσες από την τυραννικήν κυριαρχίαν των Μαδιανιτών".

Κρ. 8,23 και είπε προς αυτούς Γεδεών· ουκ άρξω εγώ, και ουκ άρξει ο υιός μου εν υμίν· Κύριος άρξει υμών.

Κρ. 8,23 Ο Γεδεών απήντησε προς αυτούς· "ούτε εγώ θα γίνω αρχηγός σας ούτε ο υιός μου θα γίνη αρχηγός σας. Ο Κυριος θα είναι ο μοναδικός αρχηγός σας".

Κρ. 8,24 και είπε προς αυτούς Γεδεών· αιτήσομαι παρ υμών αίτημα και δότε μοι ανήρ ενώτιον εκ σκύλων αυτού· ότι ενώτια χρυσά αυτοίς, ότι ήσαν Ισμαηλίται.

Κρ. 8,24 Είπε δε προς αυτούς ο Γεδεών· "θα υποβάλω εις σας ένα αίτημα· ο καθένας σας ας μου δώση από τα λάφυρα του πολέμου ο,τι σκουλαρίκι έχει. Διότι οι εχθροί, καθ' ο Ισμαηλίται, είχαν χρυσά σκουλαρίκια".

Κρ. 8,25 και είπαν· διδόντες δώσομεν· και ανέπτυξε το ιμάτιον αυτού, και έβαλεν εκεί ανήρ ενώτιον σκύλων αυτού.

Κρ. 8,25 Οι Ισραηλίται απήντησαν· "με όλην μας την καρδιά θα σου δώσωμεν". Ο Γεδεών ήπλωσε το ιμάτιόν του και κάθε Ισραηλίτης έρριψεν εις αυτό από τα λάφυρα του πολέμου ο,τι σκουλαρίκι είχε.

Κρ. 8,26 και εγένετο ο σταθμός των ενωτίων των χρυσών, ών ήτησε, χίλιοι και επτακόσιοι χρυσοί, πάρεξ των μηνίσκων και των στραγαλιδών και των ιματιών και πορφυριδών των επί βασιλεύσει Μαδιάμ και εκτός των περιθεμάτων, ά ήν εν τοίς τραχήλοις των καμήλων αυτών.

Κρ. 8,26 Το βάρος των χρυσών σκουλαρικιών, τα οποία εζήτησε και έλαβεν ο Γεδεών, έφθασε τους χιλίους επτακοσίους χρυσούς σίκλους (ήτοι υπέρ τα δέκα οκτώ χιλιόγραμμα), εκτός των κοσμημάτων που είχαν σχήμα ημισελήνου, των πολύπλοκων κόμβων, των πολυτελών και πορφυρών ιματιών των βασιλέων της Μαδιάμ, και εκτός των περιδεραίων που εκρέμαντο στους τραχήλους των καμήλων.

Κρ. 8,27 και εποίησεν αυτό Γεδεών εις Εφώδ και έστησεν αυτό εν πόλει αυτού Εφραθά· και εξεπόρνευσε πάς Ισραήλ οπίσω αυτού εκεί, και εγένετο τώ Γεδεών και τώ οίκω αυτού εις σκάλων.

Κρ. 8,27 Με τον χρυσόν αυτόν έδωσεν ο Γεδεών και κατεσκευασεν Εφώδ (είδος τι αρχιερατικού αμφίου) το οποίον ετοποθέτησεν εις την πόλιν του την Εφραθά. Ο ισραηλιτικός όμως λαός ξέκλινε και πάλιν εις την ειδωλολατρείαν αι διαφθοράν και έγινε δια τον Γεδεών και το γένος του σκάνδαλον και πρόσκομισε.

Κρ. 8,28 και συνεστάλη Μαδιάμ ενώπιον υιών Ισραήλ και ου προσέθηκαν άραι κεφαλήν αυτών. και ησύχασεν η γη τεσσαράκοντα έτη εν ημέραις Γεδεών.

Κρ. 8,28 Οι Μαδιανίται, έπειτα από την συντριβήν των, εταπεινώθησαν και εσυμαζεύθησαν ενώπιον των Ισραηλιτών, και εν ετόλμησαν πλέον να ξανασηκώσουν, κεφάλι. Ετσι δε η Παλαιστίνη ησύχασεν επί τεσσαράκοντα έτη κατά τας ημέρας του Γεδεών.

Κρ. 8,29 και επορεύθη Ιεροβάαλ υιός Ιωάς και εκάθισεν εν οίκω αυτού.

Κρ. 8,29 Ο Ιεροβάαλ, δηλαδή ο Γεδεών, ο υιός του Ιωάς, εγκατεστάθη και πάλιν στον οίκον του εν Εφραθά.

Κρ. 8,30 και τώ Γεδεών ήσαν υιοί εβδομήκοντα εκπορευόμενοι εκ μηρών αυτού, ότι γυναίκες πολλαί ήσαν αυτώ.

Κρ. 8,30 Απέκτησε δε εβδομήκοντα υιούς, διότι είχε πολλάς συζύγους.

Κρ. 8,31 και παλλακή αυτού ήν εν Συχέμ· και έτεκεν αυτώ και γε αυτή υιόν, και έθηκε το όνομα αυτού Αβιμέλεχ.

Κρ. 8,31 Μια από αυτάς παλλακή δηλαδή δευτέρασ σειράς σύζυγος ευρίσκετο εις Συχέμ. Και αυτή εγέννησεν στον Γεδεών υιόν, στον οποίον έδωσε το όνομα Αβιμέλεχ.

Κρ. 8,32 και απέθανε Γεδεών υιός Ιωάς εν πόλει αυτού και ετάφη εν τώ τάφω Ιωάς τού πατρός αυτού εν Εφραθά Αβιεσδρί.

Κρ. 8,32 Ο Γεδεών, ο υιός του Ιωάς, απέθανεν εις την πόλιν του και ετάφη στον τάφον του πατρός του Ιωάς του Αβιεσδρίτου εις την Εφραθά.

Κρ. 8,33 Καί εγενήθη ως απέθανε Γεδεών, και επέστρεψαν οι υιοί Ισραήλ και εξεπόρνευσαν οπίσω των Βααλίμ και έθηκαν εαυτοίς τώ Βάαλ διαθήκην τού είναι αυτοίς αυτόν εις θεόν.

Κρ. 8,33 Όταν όμως απέθανεν ο Γεδεών, οι Ισραηλίται απεμακρύνθησαν και πάλιν από τον Θεόν, εξέκλιναν εις την ειδωλολατρείαν και διαφθοράν, ελάτρευσαν τα είδωλα του Βααλ και έκαμαν συμφωνίαν προς τον ειδωλικόν θεόν Βααλ, να είναι αυτός εις αυτούς θεός.

Κρ. 8,34 και ουκ εμνήσθησαν οι υιοί Ισραήλ Κυρίου τού Θεού τού ρουσαμένου αυτούς εκ χειρός πάντων των θλιβόντων αυτούς κυκλόθεν.

Κρ. 8,34 Ετσι δε οι Ισραηλίται ελησμόνησαν τον αληθινόν Κυριον και Θεόν ο οποίος τους εγλύτωσεν από την δυναστείαν και τυραννίαν των κύκλω από αυτούς λαών.

Κρ. 8,35 και ουκ εποίησαν έλεος μετά τού οίκου Ιεροβάαλ (αυτός εστι Γεδεών) κατά πάντα τα αγαθά, ά εποίησε μετά Ισραήλ.

Κρ. 8,35 Σκοτισμένοι δε από την ειδωλολατρείαν ούτε και προς την οικογένειαν του Ιεροβάαλ, του Γεδεών, δεν εφέρθησαν με καλωσύνην και σεβασμόν αναλόγως με τα καλά τα οποία αυτός είχε κάμει προς τους Ισραηλίτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Κρ. 9,1 Καί επορεύθη Αβιμέλεχ υιός Ιεροβάαλ εις Συχέμ προς αδελφούς μητρός αυτού και ελάλησε προς αυτούς και προς πάσαν συγγένειαν οίκου πατρός μητρός αυτού λέγων·

Κρ. 9,1 Ο Αβιμέλεχ ο υιός του Ιεροβάαλ επήγεν εις την Συχέμ προς τους αδελφούς της μητρός του, ωμίλησε προς αυτούς και προς όλους τους συγγενείς του πατρικού οίκου της μητρός του και είπε·

Κρ. 9,2 λαλήσατε δή εν τοίς ωσί πάντων των ανδρών Συχέμ· τι το αγαθόν υμίν, κυριεύσαι υμών εβδομήκοντα άνδρας, πάντας υιούς Ιεροβάαλ, ή κυριεύειν υμών άνδρα ένα; και μνήσθητε ότι οστούν υμών και σάρξ υμών ειμι.

Κρ. 9,2 "είπατε σας παρακαλώ, ώστε να ακούσουν όλοι οι άνδρες της Συχέμ· Τι είναι το καλύτερον δια σας, να βασιλεύουν εις σας εβδομήκοντα άνδρες, όλοι δηλαδή οι υιοί του Ιεροβάαλ, η να είναι ένας ο άρχων σας, δηλαδή εγώ; Ενθυμηθήτε δε ότι εγώ είμαι ιδικόν σας οστούν και ιδική σας σαρξ".

Κρ. 9,3 και ελάλησαν περι αυτού οι αδελφοί της μητρός αυτού εν τοίς ωσί πάντων των ανδρών Συχέμ πάντας τους λόγους τούτους, και έκλινεν η καρδιά αυτών οπίσω Αβιμέλεχ, ότι είπαν· αδελφός ημών εστι.

Κρ. 9,3 Οι θείοι αυτού, δηλαδή οι αδελφοί της μητρός του, ωμίλησαν περι αυτού και ανεκοίνωσαν όλους αυτούς τους λόγους του προς όλους τους άνδρας της Συχέμ, και η καρδιά εκείνων έκλινεν υπέρ του Αβιμέλεχ, διότι εσκέφθησαν και είπαν· "αδελφός μας είναι αυτός".

Κρ. 9,4 και έδωκαν αυτώ εβδομήκοντα αργυρίου εξ οίκου Βααλβερίθ, και εμισθώσατο εαυτώ Αβιμέλεχ άνδρας κενούς και δειλούς, και επορεύθησαν οπίσω αυτού.

Κρ. 9,4 Επήραν δε από τον ναόν του Βααλ και έδωκαν εις αυτόν εβδομήκοντα σίκλους αργυρίου. Με τα χρήματα αυτά επεστράτευσεν ο Αβιμέλεχ ως μισθοφόρους του άνδρα αδιστάκτους και τυχοδιώκτας οι οποίοι και τον ηκολούθησαν.

Κρ. 9,5 και εισήλθεν εις τον οίκον τού πατρός αυτού εις Εφραθά και απέκτεινε τους αδελφούς αυτού υιούς Ιεροβάαλ εβδομήκοντα άνδρας επί λίθον ένα· και κατελείφθη Ιωάθαμ υιός Ιεροβάαλ ο νεώτερος, ότι εκρύβη.

Κρ. 9,5 Εισήλθε μαζή με αυτούς στον πατρικόν του οίκον εις Εφραθά και εφόνευσε τους αδελφούς του, τους υιούς του Γεδεών, εβδομήκοντα εν όλω άνδρας επάνω εις την αυτήν πέτραν. Διέφυγεν όμως τον θάνατον ο νεώτερος υιός του Γεδεών, ο Ιωάθαμ, διότι εκρύφθη.

Κρ. 9,6 και συνήχθησαν πάντες άνδρες Σικίμων και πάς οίκος Βηθμααλών και επορεύθησαν και εβασίλευσαν τον Αβιμέλεχ προς τή βαλάνω τή ευρετή της στάσεως της εν Σικίμοις.

Κρ. 9,6 Τοτε συνεκεντρώθησαν όλοι οι άνδρες της Συχέμ και όλος ο οίκος Βηθμααλών, μετέβησαν και ανεκήρυξαν βασιλέα τον Αβιμέλεχ πλησίον εις την βαλανιδιάν την ευρισκομένην εις κάποιαν τοποθεσίαν της Συχέμ.

Κρ. 9,7 Καί ανηγγέλη τώ Ιωάθαμ, και επορεύθη και έστη επί κορυφήν όρους Γαριζίν και επήρε την φωνήν αυτού και έκλαυσε και είπεν αυτοίς· ακούσατέ μου, άνδρες Σικίμων, και ακούσεται υμών ο Θεός.

Κρ. 9,7 Ανεκοινώθη το γεγονός αυτό στον Ιωάθαμ, ο οποίος επήγε και εστάθη όρθιος εις κάποιαν κορυφήν του Γαριζίν και αφού έκλαυσε δια τα θλιβερά αυτά γεγονότα, εφώναξε δυνατά προς τους Συχεμίτας και τους είπεν· "ακούσατέ μου άνδρες της Συχέμ δια να ακούση και σας ο Θεός.

Κρ. 9,8 πορευόμενα επορεύθη τα ξύλα τού χρίσαι εφ εαυτά βασιλέα και είπον τή ελαία· βασίλευσον εφ ημών.

Κρ. 9,8 Τα δένδρα επήγαν να ανακηρύξουν βασιλέα των και είπαν εις την εληά· Γινε εσύ βασιλεύς μας.

Κρ. 9,9 και είπεν αυτοίς η ελαία· μη απολείψασα την ποιότητά μου, εν ή δοξάσουσι τον Θεόν άνδρες, πορεύσομαι κινείσθαι επί των ξύλων;

Κρ. 9,9 Η εληά απήντησεν εις αυτούς· Εγώ να εγκαταλείψω τους καρπούς μου, το έλαιόν μου, με το οποίον οι άνθρωποι δοξάζουν τον Θεόν και να σείωμαι μόνον επιδεικτικώς ως βασίλισσα των άλλων δένδρων; Δεν θέλω να γίνω βασίλισσα.

Κρ. 9,10 και είπαν τα ξύλα τή συκή· δεύρο βασίλευσον εφ ημών.

Κρ. 9,10 Τοτε τα δένδρα είπαν εις την συκήν· Ελα συ να βασιλεύσης εις ημάς.

Κρ. 9,11 και είπεν αυτοίς η συκή· μη απολείψασα εγώ την γλυκύτητά μου και τα γενήματά μου τα αγαθά, πορεύσομαι κινείσθαι επί των ξύλων;

Κρ. 9,11 Η συκή απήντησεν εις αυτά· Εγώ να αφήσω την γλυκύτητά μου, τους γευστικούς και ωφελίμους καρπούς μου και να αρκεσθώ μόνον να σείωμαι επιδεικτικώς ως βασίλισσα των άλλων δένδρων; Οχι.

Κρ. 9,12 και είπαν τα ξύλα προς την άμπελον· δεύρο βασίλευσον εφ ημών.

Κρ. 9,12 Τα δένδρα μετέβησαν προς την άμπελον και της είπαν· Ελα συ να γίνης βασίλισσά μας.

Κρ. 9,13 και είπεν αυτοίς η άμπελος· μη απολείψασα τον οίνόν μου τον ευφραίνοντα Θεόν και ανθρώπους, πορεύσομαι κινείσθαι επί των ξύλων;

Κρ. 9,13 Η άμπελος απήντησεν εις αυτά· Να εγκαταλείψω εγώ τον οίνον μου, ο οποίος ευφραίνει Θεόν και ανθρώπους και να αρκεσθώ να σείωμαι μόνον ως βασίλισσα των άλλων δένδρων; Αυτό δεν το δέχομαι.

Κρ. 9,14 και είπαν πάντα τα ξύλα τή ράμνω· δεύρο σύ βασίλευσον εφ ημών.

Κρ. 9,14 Είπαν τότε όλα τα δένδρα εις ένα ευτελή και ακανθώδη θάμνον, την ράμνον· Ελα συ να γίνης βασίλισσά μας.

Κρ. 9,15 και είπεν η ράμνος προς τα ξύλα· ει εν αληθεία χριτέ με υμείς τού βασιλεύειν εφ υμάς, δεύτε υπόστητε εν τή σκιά μου· και ει μη, εξέλθοι πυρ απ εμού και καταφάγοι τας κέδρους τού Λιβάνου.

Κρ. 9,15 Η χωρίς αξίαν και μωροφιλόδοξος ράμνος είπε τότε εις τα δένδρα· Εάν πράγματι θέλετε να με χρίσετε βασιλίσσάν σας, ελάτε και πέσετε κάτω από την σκιάν μου! Ει δ' άλλως φωτιά θα βγη από εμέ και θα κατακαύση τας κέδρους του Λιβάνου (αυτός είναι ο μύθος).

Κρ. 9,16 και νύν ει εν αληθεία και τελειότητι εποιήσατε και εβασιλεύσατε τον Αβιμέλεχ, και ει αγαθωσύνην εποιήσατε μετά Ιεροβάαλ, και μετά τού οίκου αυτού, και ει ως ανταπόδοσις χειρός αυτού εποιήσατε αυτώ,

Κρ. 9,16 Και τώρα ας σας ερωτήσω, εάν εν αληθεία και δικαιοσύνη επράξατε ανακηρύττοντες βασιλέα τον Αβιμέλεχ· εάν εφερθήκατε καλά πρως την μνήμην του Γεδεών και προς τα παιδιά του και εάν αυτό που εκάματε αποτελή ανταπόδοσιν της ευεργεσίας που ελάβατε από αυτόν.

Κρ. 9,17 ως παρετάξατο ο πατήρ μου υπέρ υμών και εξέριψε την ψυχήν αυτού εξεναντίας και ερύσατο υμάς εκ χειρός Μαδιάμ,

Κρ. 9,17 Ενθυμείσθε πως εξήλθε κατά των εχθρών και επολέμησεν ο πατήρ μου προς χάριν σας; Και εξέθεσεν εις κίνδυνον την ζωήν του ενώπιόν σας, και πως σας εγλύτωσε από τα χέρια των Μαδιανιτών.

Κρ. 9,18 και υμείς επανέστητε επί τον οίκον τού πατρός μου σήμεραν και απεκτεινάτε τους υιούς αυτού εβδομήκοντα άνδρας επί λίθον ένα, και εβασιλεύσατε τον Αβιμέλεχ υιόν παιδίσκης αυτού επί τους άνδρας Σικίμων, ότι αδελφός υμών εστι,

Κρ. 9,18 Σεις όμως εκάματε σήμεραν επανάστασιν κατά του πατρικού μου οίκου, εφονεύσατε τους υιούς του Γεδεών, εβδομήκοντα άνδρας, επάνω εις την ιδίαν πέτραν και ανεκηρύξατε βασιλέα σας τον Αβιμέλεχ, υιόν της δούλης του, διότι

είναι συγγενής σας !

Κρ. 9,19 και ει εν αληθεία και τελειότητι εποιήσατε μετά Ιεροβάαλ και μετά του οίκου αυτού εν τή ημέρα ταύτη, ευφρανθείτε εν Αβιμέλεχ, και ευφρανθείη και γε αυτός εφ υμίν.

Κρ. 9,19 Εάν λοιπόν κατ' αλήθειαν και δικαιοσύνην ηργάζατε απέναντι του Γεδεών και του οίκου του κατά την ημέραν αυτήν, να χαίρεσθε στον Αβιμέλεχ και εκείνος να χαίρεται σας !

Κρ. 9,20 ει δε ου, εξέλθοι πύρ από Αβιμέλεχ και καταφάγοι τους άνδρας Σικίμων και τον οίκον Βηθμααλών και εξέλθοι πύρ από ανδρών Σικίμων και εκ του οίκου Βηθμααλών και καταφάγοι τον Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,20 Εάν όμως δεν έχετε φερθή καλά, φωτιά θα βγη από τον Αβιμέλεχ και θα κατακαύση τους κατοίκους της Συχέμ και τον οίκον Βηθμααλών. Αλλά και από σας τους κατοίκους της Συχέμ και από τον οίκον Βηθμααλών φωτιά θα βγη και θα κατακαύση τον 'Αβιμέλεχ".

Κρ. 9,21 και έφυγεν Ιωάθαμ και απέδρα και επορεύθη έως Βαιήρ και ώκησεν εκεί από προσώπου Αβιμέλεχ αδελφού αυτού.

Κρ. 9,21 Επειτα από τους λόγους αυτούς έφυγεν ο Ιωάθαμ δρομέως, έφθασεν εις Βαιήρ, όπου και εγκατεστάθη, μακράν από τον αδελφόν του τον Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,22 Καί ήρξεν Αβιμέλεχ επί Ισραήλ τρία έτη.

Κρ. 9,22 Ο Αβιμέλεχ τρία μόνον έτη εβασίλευσεν στους Ισραηλίτας.

Κρ. 9,23 και εξαπέστειλεν ο Θεός πνεύμα πονηρόν ανά μέσον Αβιμέλεχ και ανά μέσον των ανδρών Σικίμων, και ηθέτησαν άνδρες Σικίμων εν τώ οίκω Αβιμέλεχ,

Κρ. 9,23 Διότι επέτρεψεν ο Θεός να εμφιλοχωρήση μεταξύ του Αβιμέλεχ και των κατοίκων της Συχέμ πνεύμα δυσφορίας και διχονοίας, εξ αιτίας του οποίου απεκήρυξαν οι άνδρες της Συχέμ τον οίκον του Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,24 τού επαγαγείν την αδικίαν των εβδομήκοντα υιών Ιεροβάαλ και τα αίματα αυτών τού θείναι επί Αβιμέλεχ τον αδελφόν αυτών, ός απέκτεινεν αυτούς, και επί άνδρας Σικίμων, ότι ενίσχυσαν τας χείρας αυτού αποκτείναι τους αδελφούς αυτού.

Κρ. 9,24 Επέτρεψεν ο Θεός (να αναστατώση εκείνους το πνεύμα) αυτό (της διχονοίας), διότι ηθέλησε να τιμωρήση την άδικον σφαγήν των εβδομήκοντα υιών του Γεδεών επιρρίπτων το αδικοχυμένον αίμα των εις την κεφαλήν του αδελφού των Αβιμέλεχ, ο οποίος τους εφόνευσεν, αλλά και στους κατοίκους της Συχέμ οι οποίοι έδωσαν εις αυτόν τα μέσα και τον ενίσχυσαν να φονεύση τους αδελφούς του.

Κρ. 9,25 και έθηκαν αυτώ οι άνδρες Σικίμων ενεδρεύοντας επί τας κεφαλάς των ορέων και διήρπαζον πάντα, ός παροπορεύετο επ αυτούς εν τή οδώ και απηγγέλη τώ βασιλεί Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,25 Οι άνδρες της Συχέμ ετοποθέτουν ενέδρας εις τας κορυφάς των ορέων εναντίον του Αβιμέλεχ. Οι δε ενεδρεύοντες ελήστευαν κάθε άνθρωπον ο οποίος διήρχετο πλησίον των στον δρόμον. Τα γεγονότα αυτά ανηγγέλησαν στον βασιλέα Αβιμέλεχ, ο οποίος και εξήλθεν να τιμωρήση εκείνους.

Κρ. 9,26 και ήλθε Γαάλ υιός Ιωβήλ και οι αδελφοί αυτού και παρήλθον εν Σικίμοις, και ήλπισαν εν αυτώ οι άνδρες Σικίμων.

Κρ. 9,26 Τοτε ο Γαάλ, ο υιός του Ιωβήλ, μαζή με τους αδελφούς του ήλθον εις την Συχέμ. Οι δε Συχεμίται εις αυτόν πλέον εστήριξαν τας ελπίδας των, εγκαταλείψαντες τον Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,27 και εξήλθον εις αγρόν και ετρύγησαν τους αμπελώνας αυτών και επάτησαν και εποίησαν Ελλουλίμ και εισήνεγκαν εις οίκον Θεού αυτών και έφαγον και έπιον και κατηράσαντο τον Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,27 Εξήλθον δε από την Συχέμ στους αγρούς των, ετρύγησαν τα αμπέλια των, επάτησαν τα σταφύλια και έκαμαν εορτήν. Εισήλθον εν συνεχεία στον ναόν του Θεού των, έφαγον, έπιον και εκεί εν συνεχεία ανεθεμάτισαν τον Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,28 και είπε Γαάλ υιός Ιωβήλ· τις εστιν Αβιμέλεχ και τις εστιν υιός Συχέμ, ότι δουλεύσομεν αυτώ; ουχ υιός Ιεροβάαλ, και Ζεβούλ επίσκοπος αυτού δούλος αυτού σύν τοίς ανδράσιν Εμμώρ πατρός Συχέμ; και τι ότι δουλεύσομεν αυτώ ημείς;

Κρ. 9,28 Ο Γαάλ, ο υιός του Ιωβήλ, ο αρχηγός των είπε με περιφρόνησιν· "και ποιός είναι αυτός ο Αβιμέλεχ; Ποιός είναι αυτός ο Συχεμίτης, ώστε ημεις να είμεθα εις αυτόν δούλοι; Δεν είναι αυτός παιδί του Ιεροβάαλ που έχει ως τοποτηρητήν του εις την Συχέμ τον δούλον του, τον Ζεβούλ, μαζή με μερικούς άνδρας απογόνους του Εμμώρ, πατρός της Συχέμ; Διατί ημεις να είμεθα δούλοι εις εκείνον;

Κρ. 9,29 και τις δώη τον λαόν τούτον εν χειρί μου; και μεταστήσω τον Αβιμέλεχ και ερώ προς αυτόν· πλήθυνον την δύναμίν σου και εξέλθε.

Κρ. 9,29 Ποιός τάχα θα δώση υπό την εξουσίαν μου τον λαόν τούτον της Συχέμ; Εάν εγώ αποκτήσω αυτήν την εξουσίαν, θα διώξω από εδώ τον Αβιμέλεχ και θα του είπω· Αύξησε όσον θέλστον στρατόν σου και εβγα έξω ! εγώ θα σε κάμω να φύγης από εδώ".

Κρ. 9,30 και ήκουσε Ζεβούλ άρχων της πόλεως τους λόγους Γαάλ υιού Ιωβήλ και ωργίσθη θυμώ αυτός.

Κρ. 9,30 Ο Ζεβούλ, ο εκπρόσωπος του Αβιμέλεχ και διοικητής της πόλεως ήκουσε τα λόγια αυτά του Γαάλ, υιού του Ιωβήλ και κατελήφθη από μεγάλην οργήν.

Κρ. 9,31 και απέστειλεν αγγέλους προς Αβιμέλεχ εν κρυφή λέγων· ιδού Γαάλ υιός Ιωβήλ και οι αδελφοί αυτού έρχονται εις Συχέμ, και ιδού αυτοί περικάθηται την πόλιν επί σε·

Κρ. 9,31 Αμέσως δε έστειλε κρυφίως προς τον Αβιμέλεχ αγγελιαφόρους και του είπε· "ιδού ο Γαάλ, ο υιός του Ιωβήλ, και οι αδελφοί του ήλθον εις την Συχέμ και αναταράσσουν εις εξέγερσιν εναντίον σου την πόλιν.

Κρ. 9,32 και νύν ανάστηθι νυκτός, σύ και ο λαός ο μετά σου, και ενέδρευσον εν τώ αγρώ,

Κρ. 9,32 Λοιπόν, χωρίς να χάσης καιρόν σήκω κατά την νύκτα συ και ο λαός που είναι μαζή σου και στήσε ενέδραν στους αγρούς έξω από την Συχέμ.

Κρ. 9,33 και έσται το προΐμα τώ ανατείλει τον ήλιον, ορθοίς και εκτενείς επί την πόλιν, και ιδού αυτός και ο λαός ο μετ αυτού εκπορεύονται προς σε, και ποιήσεις αυτώ όσα αν εύρη η χείρ σου.

Κρ. 9,33 Κατά δε την πρωϊαν συγχρόνως με την ανατολήν του ηλίου θα βαδίσης κατά της πόλεως. Αυτός δε και όσοι είναι μαζή του θα εξέλθουν εναντίον σου. Τοτε συ θα τους καταπολεμήσης και θα κάμης εναντίον των όσα ημπορεί το χέρι σου".

Κρ. 9,34 και ανέστη Αβιμέλεχ και πάς ο λαός μετ αυτού νυκτός και ενήδρευσαν επί Συχέμ τέτρασιν αρχαίς.

Κρ. 9,34 Πράγματι ο Αβιμέλεχ εσηκώθη αυτός και ο λαός που ήτο μαζή του και έστησαν ενέδρας εναντίον της Συχέμ με τέσσαρας ομάδας στρατού.

Κρ. 9,35 και εξήλθε Γαάλ υιός Ιωβήλ και έστη προς τή θύρα της πύλης της πόλεως, και ανέστη Αβιμέλεχ και ο λαός ο μετ

αυτού από τού ενέδρου.

Κρ. 9,35 Ο Γαάλ, υιός του Ιωβήλ, εβγήκεν από την πόλιν και εστάθη πλησίον εις την πύλην του τείχους. Τότε ο Αβιμέλεχ και ο λαός που ήτο μαζί του εξήλθον από τας ενέδρας των.

Κρ. 9,36 και είδε Γαάλ υιός Ιωβήλ τον λαόν και είπε προς Ζεβούλ· ιδού λαός καταβαίνει από των κεφαλών των ορέων· και είπε προς αυτόν Ζεβούλ· την σκιάν των ορέων σύ βλέπεις ως άνδρας.

Κρ. 9,36 Ο Γαάλ, υιός του Ιωβήλ, είδε τον λαόν εκείνον και είπε προς τον Ζεβούλ· “ιδού ο λαός καταβαίνει από τας κορυφάς των ορέων, τι συμβαίνει;” Ο Ζεβουλ του απήντησε· “βλέπεις τας σκιας των ορέων και τας νομίζεις ως άνδρας”.

Κρ. 9,37 και προσέθετο έτι Γαάλ τού λαλήσαι και είπεν· ιδού λαός καταβαίνων κατά θάλασσαν από τού εχόμενα ομφαλού της γής, και αρχή ετέρα έρχεται δι οδού Ηλωνμαωνενίμ.

Κρ. 9,37 Ο Γαάλ επανήλθε και πάλιν εις τα λόγια του και είπε· “ιδού, καταβαίνει στρατός προς δυσμάς από περιοχην ευρισκομένην πλησίον στο κέντρον της χώρας, ενώ άλλο τμήμα στρατού έρχεται από την οδόν Ηλωνμαωνενίμ”.

Κρ. 9,38 και είπε προς αυτόν Ζεβούλ· και που εστι το στόμα σου ως ελάλησας, τις εστιν Αβιμέλεχ, ότι δουλεύσομεν αυτό; μη ουχί ούτος ο λαός, ον εξουδένωσας; έξελθε δή νύν και παράταξαι αυτό.

Κρ. 9,38 Ο Ζεβούλ είπε τότε προς αυτόν ειρωνικώς· “που είναι το στόμα σου που ωμίλησες με περιφρόνησιν και είπες· Ποιός είναι αυτός ο Αβιμέλεχ, ώστε ημείς να γίνωμεν δούλοι του; Ιδέ· μήπως τάχα αυτός ο λαός που έρχεται είναι εκείνος τον οποίον συ κατεφρόνησες; Εμπρός λοιπόν τώρα έβγα να τον πολεμήσης”.

Κρ. 9,39 και εξήλθε Γαάλ ενώπιον ανδρών Συχέμ και παρετάξατο προς Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,39 Ο Γαάλ, αρχηγός των Συχεμιτών εξήλθε μαζί των, επολέμησε κατά του Αβιμέλεχ και ενίκηθη.

Κρ. 9,40 και εδίδωξεν αυτόν Αβιμέλεχ, και εφυγεν από προσώπου αυτού· και έπεσον τραυματίαι πολλοί έως της θύρας της πύλης.

Κρ. 9,40 Τον κατεδίωξεν ο Αβιμέλεχ αλλ' εκείνος εστράπη εις φυγήν και διέφυγε την σύλληψίν του από τον Αβιμέλεχ. Πολλοί όμως εφονεύθησαν από τους ανθρώπους του έως εις την πύλην του τείχους.

Κρ. 9,41 και εισήλθεν Αβιμέλεχ εν Αρημά· και εξέβαλε Ζεβούλ τον Γαάλ και τους αδελφούς αυτού μη οικείν εν Συχέμ.

Κρ. 9,41 Ο Αβιμέλεχ νικητής εισήλθεν εις την πόλιν Αρημά. Ο Ζεβούλ εξεδίωξε τον Γαάλ και τους αδελφούς του ώστε να μη μένουν πλέον εις την Συχέμ.

Κρ. 9,42 και εγένετο τή επαύριον και εξήλθεν ο λαός εις τον αγρόν, και ανήγγειλε τώ Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,42 Κατά την επομένην ημέραν οι Συχεμίται εξήλθον στους αγρούς των. Τούτο έγινε γνωστόν στον Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,43 και έλαβε τον λαόν, και διείλεν αυτούς εις τρεις αρχάς και ενήδρυσεν εν αγρώ· και είδε και ιδού λαός εξήλθεν εκ της πόλεως, και ανέστη επ αυτούς και επάταξεν αυτούς.

Κρ. 9,43 Επήρην αυτός τον στρατόν του τον κατένειμεν εις τρεις ομάδας και έστησεν ενέδρας στους αγρούς. Και ιδού είδε λαόν πολύν να εξέρχεται από την πόλιν. Ωρημισαν από την ενέδραν του, επετέθη εναντίον των και τους ενίκησε.

Κρ. 9,44 και Αβιμέλεχ και οι αρχηγοί οι μετ αυτού εξέτειναν και έστησαν παρά την θύραν της πύλης της πόλεως, και αι δύο αρχαί εξέτειναν επί πάντας τους εν τώ αγρώ και επάταξαν αυτούς.

Κρ. 9,44 Ο Αβιμέλεχ και οι άλλοι αρχηγοί που ήσαν μαζί του εβάδισαν και εσταμάτησαν πλησίον εις την πύλην του τείχους της πόλεως, ενώ τα δυο άλλα τμήματα του στρατού ώρημισαν εναντίον όλων των Συχεμιτών που ευρίσκοντο στους αγρούς και τους εφόνευσαν.

Κρ. 9,45 και Αβιμέλεχ παρετάσσετο εν τή πόλει όλην την ημέραν εκείνην και κατελάβετο την πόλιν και τον λαόν τον εν αυτή απέκτεινε και την πόλιν καθείλε και έσπειρεν αυτήν άλας.

Κρ. 9,45 Ο Αβιμέλεχ επετέθη καθ' όλην την ημέραν εκείνην εναντίον της πόλεως, την κατέλαβε και τους μεν κατοίκους αυτής εφόνευσε, την δε πόλιν κατεδάφισε και την έσπειραν άλατι.

Κρ. 9,46 και ήκουσαν πάντες οι άνδρες πύργων Συχέμ και ήλθον εις συνέλευσιν Βαιθηλβεριθ.

Κρ. 9,46 Τα γεγονότα αυτά επληροφορήθησαν όλοι οι άνδρες, που έμεναν στους πύργους της Συχέμ, και συνεκεντρώθησαν στον ναόν του Βαιθηλβεριθ (του Βααλ).

Κρ. 9,47 και ανηγγέλη τώ Αβιμέλεχ ότι συνήχθησαν πάντες οι άνδρες πύργων Συχέμ.

Κρ. 9,47 Εγνωστοποιήθη στον Αβιμέλεχ ότι όλοι οι άνδρες των πύργων της Συχέμ είχαν συγκεντρωθή εκεί.

Κρ. 9,48 και ανέβη Αβιμέλεχ εις όρος Ερμών και πάς ο λαός ο μετ αυτού, και έλαβεν Αβιμέλεχ τας αξίνας εν τή χειρί αυτού και έκοψε κλάδον ξύλου και ήρε και έθηκεν επι ώμων αυτού και είπε τώ λαώ τώ μετ αυτού· ό ειδετέ με ποιούντα, ταχέως ποιήσατε ως εγώ.

Κρ. 9,48 Ο 'Αβιμέλεχ και όλος ο στρατός μαζί του ανέβησαν στο όρος Ερμών. Επήρην όλοι πελέκεις εις τα χέρια των και ο Αβιμέλεχ έκοψε κλάδον από ένα δένδρον, τον έθεσεν στους ώμους του και είπεν στον λαόν, που ήτο μαζί του· “αυτό που με είδατε να κάμνω, κάμετε και σεις ταχέως”.

Κρ. 9,49 και έκοψαν και γε ανήρ κλάδον πάς ανήρ και επορεύθησαν οπίσω Αβιμέλεχ και επέθηκαν επί την συνέλευσιν και ενεπύρισαν επ αυτούς την συνέλευσιν εν πυρί, και απέθανον και γε πάντες οι άνδρες πύργου Σικίμων ωσει χίλιοι άνδρες και γυναίκες.

Κρ. 9,49 Καθένας από τους άνδρας έκοψαν από ένα κλάδον, έθεσαν αυτόν στους ώμους των, ηκολούθησαν τον Αβιμέλεχ και έθεσαν τους κλάδους κολλητά στον ναόν όπου ήτο η συγκέντρωσις των ανδρών της Συχέμ. Ηναψαν φωτιά και όλοι οι άνδρες των πύργων της Συχέμ απέθανον από το πυρ, χίλιοι περίπου άνδρες και γυναίκες.

Κρ. 9,50 Καί επορεύθη Αβιμέλεχ εκ Βαιθηλβεριθ και παρενέβαλεν εν Θήβης και κατέλαβεν αυτήν.

Κρ. 9,50 Από τον ναόν του θεού Βαιθηλβεριθ εβάδισεν ο Αβιμέλεχ, επολιόρκησε την Θηβην και την κατέλαβε.

Κρ. 9,51 και πύργος ισχυρός ήν εν μέσω της πόλεως, και εφύγον εκεί πάντες οι άνδρες και αι γυναίκες της πόλεως και έκλεισαν έξωθεν αυτών και ανέβησαν επί το δώμα τού πύργου.

Κρ. 9,51 Εις το μέσον της πόλεως υπήρχε πύργος οχυρός. Προς αυτόν κατέφυγον όλοι οι κάτοικοι της πόλεως, άνδρες και γυναίκες, έκλεισαν τας εξωτερικάς θύρας και ανέβησαν στο ηλιακωτό του πύργου.

Κρ. 9,52 και ήλθεν Αβιμέλεχ έως τού πύργου, και παρετάξαντο αυτό· και ήγγισεν Αβιμέλεχ έως της θύρας τού πύργου τού εμπρήσαι αυτόν εν πυρί.

Κρ. 9,52 Εφθασεν έως τον πύργον ο Αβιμέλεχ και επετέθη εναντίον αυτού· επλησίασε δε μέχρι της θύρας του πύργου, δια να θέση πυρ εις αυτόν.

Κρ. 9,53 και έριψε γυνή μία κλάσμα επιμύλιον επί κεφαλήν Αβιμέλεχ και έκλασε το κρανίον αυτού.

Κρ. 9,53 Μια όμως γυνή έρριψεν από το ηλιακωτό του πύργου τεμάχιον μυλόπετρας εις την κεφαλήν του Αβιμέλεχ και του έθραυσε το κρανίον.

Κρ. 9,54 και εβόησε ταχύ προς το παιδάριον το αίρον τα σκεύη αυτού και είπεν αυτό· σπάσον την ρομφαίαν μου και θανάτωσόν με, μη ποτε είπωσι γυνή απέκτεινεν αυτόν. και εξεκένησεν αυτόν το παιδάριον αυτού, και απέθανε.

Κρ. 9,54 Ο Αβιμέλεχ εφώνησεν αμέσως προς τον υπηρέτην του, ο οποίος του εκρατούσε τα όπλα και του είπε· "τράβηξε την μάχαιράν σου και σκότωσέ με, δια να μη είπουν ποτέ· Γυναίκα τον εθανάτωσε". Πράγματι ο υπηρέτης τον διετρόπησε με την μάχαιραν και έτσι απέθανεν ο Αβιμέλεχ.

Κρ. 9,55 και είδεν ανήρ Ισραήλ ότι απέθανεν Αβιμέλεχ, και επορεύθησαν ανήρ εις τον τόπον αυτού.

Κρ. 9,55 Όταν οι Ισραηλίται είδον ότι ο Αβιμέλεχ εφονεύθη, επήγεν έκαστος εις την πατρίδα του.

Κρ. 9,56 και επέστρεψεν ο Θεός την πονηριάν Αβιμέλεχ, ήν εποίησε τώ πατρί αυτού αποκτείναι τους εβδομήκοντα αδελφούς αυτού.

Κρ. 9,56 Εφερεν ο Θεός έτσι τα πράγματα, ώστε να επιστρέψη εις την κεφαλήν του Αβιμέλεχ η αδικία, την οποίαν αυτός διέπραξε εναντίον του πατρός του φονεύσας τους εβδομήκοντα αδελφούς του.

Κρ. 9,57 και την πάσαν πονηριάν ανδρών Συχέμ επέστρεψεν ο Θεός εις κεφαλήν αυτών, και επήλθεν επ αυτούς η κατάρα Ιωάθαμ υιού Ιεροβάαλ.

Κρ. 9,57 Αφήκεν επίσης ο Θεός να πέση εις τας κεφαλάς των ανδρών της Συχέμ η αδικία, την οποίαν ως συνένοχοι του Αβιμέλεχ είχαν διαπραξει. Έτσι δε εξέσπασεν εναντίον των η κατάρα του Ιωάθαμ, υιού του Ιεροβάαλ, δηλαδή του Γεδεών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Κρ. 10,1 Καί ανέστη μετά Αβιμέλεχ τού σώσαι τον Ισραήλ Θωλά υιός Φουά, υιός πατραδέλφου αυτού, ανήρ Ισάχαρ, και αυτός ώκει εν Σαμίρ εν όρει Εφραΐμ.

Κρ. 10,1 Έπειτα από τον Αβιμέλεχ παρουσιάσθη Κριτής να σώση τον ισραηλιτικόν λαόν ο Θωλά, υιός του Φουα, ο οποίος ήτο αδελφός του Γεδεών. Αυτός ήτο ανήρ της φυλής Ισάχαρ και κατοικούσεν εις την Σαμίρ η οποία ευρίσκετο στο όρος Εφραΐμ.

Κρ. 10,2 και έκρινε τον Ισραήλ είκοσι τρία έτη και απέθανε και ετάθη εν Σαμίρ.

Κρ. 10,2 Αυτός εκυβέρνησε τον ισραηλιτικόν λαόν επί είκοσι τρία έτη, μετά τα οποία απέθανε και ετάφη εις την πόλιν Σαμίρ.

Κρ. 10,3 Καί ανέστη μετ αυτόν Ιαΐρ ο Γαλαάδ, και έκρινε τον Ισραήλ είκοσι δύο έτη.

Κρ. 10,3 Έπειτα από αυτόν παρουσιάσθη ο Ιαΐρ, από την χώραν Γαλαάδ, ο οποίος εκυβέρνησε και έσωσε τον Ισραήλ επί είκοσι δύο έτη.

Κρ. 10,4 και ήσαν αυτώ τριάκοντα και δύο υιοί επιβαινοντες επί τριάκοντα δύο πώλους· και τριάκοντα δύο πόλεις αυτοίς, και εκάλουν αυτάς επαύλεις Ιαΐρ έως της ημέρας ταύτης εν γη Γαλαάδ.

Κρ. 10,4 Αυτός είχε τριάκοντα δύο υιούς οι οποίοι ως πλούσιοι που ήσαν, επέβαιναν εις τριάκοντα δύο πώλους, είχαν δε αυτοί εις την Γαλαάδ τριάκοντα δύο πόλεις όπου κατοικούσαν και τας οποίας ωνόμαζαν μέχρι της ημέρας αυτής "Επαύλστου Ιαΐρ".

Κρ. 10,5 και απέθανεν Ιαΐρ και ετάφη εν αμνών.

Κρ. 10,5 Ο Ιαΐρ απέθανε και ετάφη εις την Ραμνών.

Κρ. 10,6 Καί προσέθεντο οι υιοί Ισραήλ τού ποιήσαι το πονηρόν ενώπιον Κυρίου και εδούλευσαν τοίς Βααλίμ και τοίς Ασταρώθ και τοίς θεοίς Αραά και τοίς θεοίς Σιδώνος και τοίς θεοίς Μωάβ και τοίς θεοίς υιών Αμμών και τοίς θεοίς Φυλιστιΐμ και εγκατέλιπον τον Κύριον και ουκ εδούλευσαν αυτόν.

Κρ. 10,6 Οι Ισραηλίται όμως διέπραξαν και πάλιν το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου, ελάτρευαν τα αγάλματα του Βααλ και της Ασταρτης, τους θεούς της Αραά, τους θεούς της Σιδώνος, τους θεούς των Μωαβιτών, τους θεούς των Αμμωνιτών και τους θεούς των Φιλιστaiών. Εγκατέλειψαν τον Κυριον και δεν τον ελάτρευαν πλέον.

Κρ. 10,7 και ωργίσθη θυμώ Κύριος εν Ισραήλ και επέδοτο αυτούς εν χειρί Φυλιστιΐμ και εν χειρί υιών Αμμών.

Κρ. 10,7 Διο τούτο ωργίσθη οργήν μεγάλην εναντίον των ο Κυριος και τους παρεδωσεν εις τα χέρια των Φιλιστaiών και εις τα χέρια των Αμμωνιτών.

Κρ. 10,8 και έθλιψαν και έθλασαν τους υιούς Ισραήλ εν τώ καιρώ εκείνω οκτωκαίδεκα έτη, τους πάντας υιούς Ισραήλ τους εν τώ πέραν του Ιορδάνου εν γη του Αμορί τού εν Γαλαάδ.

Κρ. 10,8 Εκείνοι δε κατέθλιψαν και συνέτριψαν τους Ισραηλίτας κατά την περίοδον εκείνην επί δέκα οκτώ έτη, μάλιστα δε όλους τους Ισραηλίτας, οι οποίοι κατοικούσαν ανατολικάς πέραν από τον Ιορδάνην εις την χώραν των Αμορραιών της περιοχής Γαλαάδ.

Κρ. 10,9 και διέβησαν οι υιοί Αμμών τον Ιορδάνην παρατάξασθαι προς Ιούδα και Βενιαμίν και προς Εφραΐμ και εθλίβη Ισραήλ σφόδρα.

Κρ. 10,9 Οι Αμμωνίται αποθρασυνθέντες επέρασαν τον Ιορδάνην ποταμόν, επολέμησαν και ενίκησαν τας φυλάς του Ιούδα, του Βενιαμίν και του Εφραΐμ. Έτσι δε και αυταί αι φυλαί κατετρυαννήθησαν πολύ.

Κρ. 10,10 και εβόησαν οι υιοί Ισραήλ προς Κύριον λέγοντες· ημάρτομέν σοι, ότι εγκατελίπομεν τον Θεόν και εδουλεύσαμεν τώ Βααλίμ.

Κρ. 10,10 Τότε οι Ισραηλίται εφώνησαν εν μετανοία προς τον Θεόν λέγοντες· "ημαρτήσαμεν απέναντί σου, διότι εγκατελείψαμεν σε τον αληθινόν Θεόν και ελατρεύσαμεν τα αγάλματα του Βααλ".

Κρ. 10,11 και είπε Κύριος προς τους υιούς Ισραήλ· μη ουχί εξ Αιγύπτου και από τού Αμοραίου και από υιών Αμμών και από Φυλιστιΐμ

Κρ. 10,11 Είπε δε ο Κυριος προς τους Ισραηλίτας· "εγώ δεν είμαι εκείνος ο οποίος σας απηλευθέρωσα από τους Αιγυπτίους και σας έσωσα από τους Αμορραιους τους Αμμωνίτας και Φιλιστaiους·

Κρ. 10,12 και Σιδωνίων και Αμαλήκ και Μαδιάμ, οί έθλιψαν υμάς, και εβοήσατε προς με, και έσωσα υμάς εκ χειρός αυτών·

Κρ. 10,12 Εγώ δεν σας έσωσα από τα χέρια των Σιδωνίων και των Αμαληκιτών και των Μαδιανιτών, οι οποίοι σας κατατρυαννούσαν όταν με πίστιν και ευλάβειάν με είχατε παρακαλέσει·

Κρ. 10,13 και υμείς εγκατελίπετέ με και εδουλεύσατε θεοίς ετέροις· διά τούτο ου προσθήσω τού σώσαι υμάς.
Κρ. 10,13 Παρ' όλα όμως αυτά σεις επανειλημμένως με εγκαταλείψατε και ελατρεύσατε άλλους θεούς. Δια τούτο εγώ δεν θα σας σώσω άλλην φοράν.
Κρ. 10,14 πορεύεσθε και βοήσατε προς τους θεούς, ούς εξελέξασθε εαυτοίς, και αυτοί σωσάτωσαν υμάς εν καιρώ θλίψεως υμών.
Κρ. 10,14 Πηγαίνετε και φωνάξατε προς τους θεούς, τους οποίους σεις μόνοι δια τον εαυτόν σας εδιαλέξατε, και ας έλθουν αυτοί να σας σώσουν κατά τον καιρόν αυτόν της θλίψεως σας".
Κρ. 10,15 και είπαν οι υιοί Ισραήλ προς Κύριον· ημάρτομεν, ποιήσον σύ ημίν κατά πάν το αγαθόν εν οφθαλμοίς σου, πλήν εξελού ημάς εν τή ημέρα ταύτη.
Κρ. 10,15 Συντετριμμένοι οι Ισραηλίται είπαν προς τον Κυριον· "πράγματι ημαρτήσαμεν ! Δεν είμεθα άξιοι της προστασίας σου ! Καμε προς ημάς ο,τι φανή καλόν στους οφθαλμούς σου. Αλλά σε παρακαλούμεν απάλλαξέ μας και κατά την περιόδον αυτήν από την θλίψιν μας".
Κρ. 10,16 και εξέκλιναν τους θεούς τους αλλοτρίους εκ μέσου αυτών και εδούλευσαν τώ Κυρίω μόνω, και ωλιγώθη η ψυχή αυτού εν κόπω Ισραήλ.
Κρ. 10,16 Οι Ισραηλίται επέταξαν τους ξένους θεούς από ανάμεσα των και ελάτρευσαν πάλιν τον Κυριον. Η καρδιά του Κυρίου επόνεσε δια τας ταλαιπωρίας του ισραηλιτικού λαού.
Κρ. 10,17 Καί ανέβησαν οι υιοί Αμμών, και παρενέβαλον εν Γαλαάδ. και συνήχθησαν οι υιοί Ισραήλ και παρενέβαλον εν τή σκοπιά.
Κρ. 10,17 Τότε οι Αμμωνίται μετέβησαν και εστρατοπέδευσαν εις την χώραν Γαλαάδ. Οι Ισραηλίται συνεκεντρώθησαν και εστρατοπέδευσαν εις την Σκοπιάν.
Κρ. 10,18 και είπον ο λαός οι άρχοντες Γαλαάδ, ανήρ προς τον πλησίον αυτού· τις ο ανήρ, όστις αν άρξεται παρατάξασθαι προς υιούς Αμμών; και έσται εις άρχοντα πάσι τοίς κατοικούσι Γαλαάδ.
Κρ. 10,18 Ο ισραηλιτιτικός λαός και οι άρχοντές του, εκεί εις την χώραν Γαλαάδ, είπαν μεταξύ των· "ποιός ανήρ θα γίνη αρχιστράτηγος δια να παραταχθή και πολεμήση κατά των Αμμωνιτών; Αυτός θα γίνη και άρχων όλων όλων κατοικούν εις την περιοχίν Γαλαάδ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Κρ. 11,1 Καί Ιεφθάε ο Γαλααδίτης επηρμένος δυνάμει και αυτός υιός γυναικός πόρνης, ή εγέννησε τώ Γαλαάδ τον Ιεφθάε.
Κρ. 11,1 Υπήρχεν εκεί μεταξύ των Ισραηλιτών ένας Ισραηλίτης, Ιεφθάε ο Γαλααδίτης, πολύ ισχυρός κατά το σώμα. Αυτός ήτο υιός γυναικός πόρνης, η οποία δια του Γαλαάδ εγέννησε τον Ιεφθάε.
Κρ. 11,2 και έτεκεν η γυνή Γαλαάδ αυτώ υιούς· και ηδρύνθησαν οι υιοί της γυναικός και εξέβαλον τον Ιεφθάε και είπαν αυτώ· ου κληρονομήσιν εν τώ οίκω του πατρός ημών, ότι υιός γυναικός εταίρας σύ.
Κρ. 11,2 Η νόμιμος όμως σύζυγος του Γαλαάδ εγέννησε και αυτή στον Γαλαάδ υιούς. Οι υιοί της νομίμου συζύγου, όταν εμεγάλωσον και έγιναν άνδρες, εξεδίωξαν τον Ιεφθάε και του είπαν· "δεν θα κληρονομήσης και συ μαζί με μας την πατρικήν περιουσίαν, διότι είσαι παιδί γυναικός πόρνης".
Κρ. 11,3 και έφυγεν Ιεφθάε από προσώπου των αδελφών αυτού και ώκησεν εν γη Τώβ, και συνεστράφησαν προς Ιεφθάε άνδρες κενοί και εξήλθον μετ αυτού.
Κρ. 11,3 Ο Ιεφθάε έφυγε μακράν από τους αδελφούς του και εγκατεστάθη εις την περιοχίν Τωβ. Εκεί δε τον ηκολούθησαν και συνεκεντρώθησαν γύρω του μερικοί τοιχοδιώκται.
Κρ. 11,4 και εγένετο ηνίκα παρετάξαντο οι υιοί Αμμών μετά Ισραήλ,
Κρ. 11,4 Όταν δε μετά τινα χρόνον οι Αμμωνίται εξήλθον εις πόλεμον εναντίον των Ισραηλιτών,
Κρ. 11,5 και επορεύθησαν οι πρεσβύτεροι Γαλαάδ λαβείν τον Ιεφθάε από της γής Τώβ
Κρ. 11,5 οι άρχοντες των Ισραηλιτών οι οποίοι κατοικούσαν εις Γαλαάδ μετέβησαν εις την χώραν Τωβ, δια να πάρουν από εκεί μαζί των ως αρχηγόν τον Ιεφθάε.
Κρ. 11,6 και είπαν τώ Ιεφθάε· δεύρο και έση ημίν εις αρχηγόν, και παραταξόμεθα προς υιούς Αμμών.
Κρ. 11,6 Όταν έφθασαν του είπαν· "έλα μαζί μας και γίνε αρχηγός μας δια να πολεμήσωμεν εναντίον των Αμμωνιτών".
Κρ. 11,7 και είπεν Ιεφθάε τοίς πρεσβυτέροις Γαλαάδ· ουχί υμείς εμισήσατέ με και εξεβάλατέ με εκ του οίκου του πατρός μου και εξαπεστείλατέ με αφ υμών; και διατί ήλθατε προς με νύν, ηνίκα χρήζετε;
Κρ. 11,7 Ο Ιεφθάε, ενθυμούμενος την αδικίαν που του έκαμαν, είπεν στους άρχοντας της Γαλαάδ· "σεις δεν είσθε εκείνοι που με εμισήσατε και με εξεδίωξατε από τον οίκον του πατρός μου και με εστείλατε μακράν από σας; Και διότι ήλθατε προς εμέ τώρα, που με έχετε ανάγκην;"
Κρ. 11,8 και είπαν οι πρεσβύτεροι Γαλαάδ προς Ιεφθάε· διά τούτο νύν επεστρέψαμεν προς σε, και πορεύση μεθ ημών και παρατάξη προς υιούς Αμμών· και έση ημίν εις άρχοντα πάσι τοίς κατοικούσι Γαλαάδ.
Κρ. 11,8 Οι άρχοντες της χώρας Γαλαάδ απήντησαν προς τον Ιεφθάε· "ακριβώς διότι έχομεν την ανάγκην σου ήλθομεν προς σε και σε παρακαλούμεν να έλθης μαζί μας δια να αντιπαραταχθής εναντίον των Αμμωνιτών. Ημείς δε εις επανόρθωσιν της αδικίας, που σου εκάμαμεν, θα σε ανακηρύξωμεν αρχηγόν όλων των Ισραηλιτών που κατοικούν εις την Γαλαάδ".
Κρ. 11,9 και είπεν Ιεφθάε προς τους πρεσβυτέρους Γαλαάδ· ει επιστρέφετέ με υμείς παρατάξασθαι εν υιοίς Αμμών και παραδώ αυτούς Κύριος ενώπιον εμού, και εγώ υμίν έσομαι εις άρχοντα.
Κρ. 11,9 Είπε δε ο Ιεφθάε προς τους άρχοντας της Γαλαάδ· "εάν πράγματι θέλετε να επιστρέψω μαζί σας, να αντιπαραταχθώ ως αρχηγός σας εναντίον των Αμμωνιτών και ευδοκήση ο Κυριος να παραδώσω αυτούς νικημένους υπό την εξουσίαν μου, τότε πρέπει να με αναγνωρίσετε ως ισόβιον αρχηγόν σας".
Κρ. 11,10 και είπαν οι πρεσβύτεροι Γαλαάδ προς Ιεφθάε· Κύριος έστω ακούων ανά μέσον ημών, ει μη κατά το ρημά σου ούτω ποιήσομεν.
Κρ. 11,10 Απήντησαν οι άρχοντες Γαλαάδ προς τον Ιεφθάε· "ο Κυριος που μας ακούει ας είναι μάρτυς μεταξύ μας ότι ημείς θα πράξωμεν σύμφωνα με τον λόγον σου αυτόν".
Κρ. 11,11 και επορεύθη Ιεφθάε μετά των πρεσβυτέρων Γαλαάδ, και έθηκαν αυτόν ο λαός επ αυτούς εις κεφαλήν και εις

αρχηγόν. και ελάλησεν Ιεφθάε πάντας τους λόγους αυτού ενώπιον Κυρίου εν Μασσηφά.

Κρ. 11,11 Τότε ο Ιεφθάε μετέβη μαζή με τους Ισραηλίτας άρχοντας της Γαλαάδ εις Μασσηφά, όπου ο ισραηλιτικός λαός τον ανεγνώρισε και τον ανεκήρυξεν ως κεφαλήν και ως αρχηγόν του. Εκεί ο Ιεφθάε επανέλαβεν ενώπιον του Κυρίου τους λόγους, τους οποίους είχεν είπει στους πρεσβυτέρους δια την ισόβιον αρχηγίαν του.

Κρ. 11,12 Καί απέστειλεν Ιεφθάε αγγέλους προς βασιλέα υιών Αμμών λέγων· τι εμοί και σοί, ότι ήλθες προς με τού παρατάξασθαι εν τή γη μου;

Κρ. 11,12 Εστειλεν ο Ιεφθάε αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα των Αμμωνιτών και του παρήγγειλε· “τι διαφορά υπάρχει μεταξύ μας ώστε να έλθης συ εις την χώραν μου, δια να με πολεμήσης;”

Κρ. 11,13 και είπε βασιλεύς υιών Αμμών προς τους αγγέλους Ιεφθάε· ότι έλαβεν Ισραήλ την γήν μου εν τώ αναβαίνειν αυτόν εξ Αιγύπτου από Αρνών έως Ιαβόκ και έως του Ιορδάνου· και νύν επίστρεψον αυτάς εν ειρήνη, και πορεύσομαι.

Κρ. 11,13 Ο βασιλεύς των Αμμωνιτών απήτησε προς τους αγγελιαφόρους του Ιεφθάε· “έρχομαι να πολεμήσω εναντίον σου, διότι σεις οι Ισραηλίται όταν ανεβήκατε από την Αίγυπτον, κατελάβατε την χώραν μου από του παραποτάμου Αρνών μέχρι του άλλου παραποτάμου, του Ιαβόκ, και δυτικώς μέχρι του Ιορδάνου. Απόδωσε λοιπόν αυτάς ειρηνικώς προς ημάς και εγώ θα αναχωρήσω από την χώραν σου”.

Κρ. 11,14 και προσέθηκεν έτι Ιεφθάε και απέστειλεν αγγέλους προς βασιλέα υιών Αμμών.

Κρ. 11,14 Ο Ιεφθάε απέστειλε και πάλιν αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα των Αμμωνιτών,

Κρ. 11,15 και είπεν αυτό· ούτω λέγει Ιεφθάε· ουκ έλαβεν Ισραήλ την γήν Μωάβ και την γήν υιών Αμμών·

Κρ. 11,15 δια να του είπουν· “αυτά παραγγέλλει ο Ιεφθάε· Οι Ισραηλίται δεν κατέλαβαν ούτε την χώραν των Μωαβιτών ούτε την χώραν των Αμμωνιτών (αλλά μόνον την χώραν των Αμορραίων).

Κρ. 11,16 ότι εν τώ αναβαίνειν αυτούς εξ Αιγύπτου επορεύθη Ισραήλ εν τή ερήμω έως θαλάσσης Σίφ και ήλθεν εις Κάδης.

Κρ. 11,16 Διότι οι Ισραηλίται, όταν ελεύθεροι εξήλθον από την Αίγυπτον, εβάδισαν δια της ερήμου Σινά μέχρι της Ερυθράς Θαλάσσης και ήλθον εις Κάδης.

Κρ. 11,17 και απέστειλεν Ισραήλ αγγέλους προς βασιλέα Εδώμ λέγων· παρελύσομαι δή εν τή γη σου· και ουκ ήκουσε βασιλεύς Εδώμ. και γε προς βασιλέα Μωάβ απέστειλε, και ουκ ευδόκησε. και εκάθισεν Ισραήλ εν Κάδης.

Κρ. 11,17 Από εκεί έστειλαν αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα των Ιδουμαίων και του είπαν· Ημείς σκεπτόμεθα να περάσωμεν δια μέσου της χώρας σου. Αλλά ο βασιλεύς των Ιδουμαίων δεν εδέχθη την πρότασίν μας. Τότε οι Ισραηλίται έστειλαν αγγελιαφόρους και προς τον βασιλέα των Μωαβιτών, αλλά και εκείνος απέρριψε την πρότασιν αυτήν. Έτσι οι Ισραηλίται ηναγκάσθησαν και έμειναν εις την Κάδης.

Κρ. 11,18 και επορεύθη εν τή ερήμω και εκύκλωσε την γήν Εδώμ και την γήν Μωάβ και ήλθεν από ανατολών ηλίου τή γη Μωάβ και παρενέβαλεν εν πέραν Αρνών και ουκ εισήλθεν εν ορίοις Μωάβ, ότι Αρνών όριον Μωάβ.

Κρ. 11,18 Κατόπιν επορεύθηεν εις την έρημον, παρεκάμψαμεν την χώραν των Ιδουμαίων και την χώραν των Μωαβιτών προχωρούντες προς ανατολάς της Μωάβ. Εστρατοπεδεύσαμεν πέραν από τον χείμαρρον Αρνών και δεν εισήλθομεν εις την χώραν των Μωαβιτών, διότι ο Αρνών είναι το βόρειον σύνορον της Μωάβ.

Κρ. 11,19 και απέστειλεν Ισραήλ αγγέλους προς Σηών βασιλέα τού Αμορραίου βασιλέα Εσεβών, και είπεν αυτό Ισραήλ· παρέλθωμεν δή εν τή γη σου έως τού τόπου ημών.

Κρ. 11,19 Από εκεί έστειλαμεν αγγελιαφόρους προς Σηών τον βασιλέα των Αμορραίων, ο οποίος είχεν ως πρωτεύουσάν του την Εσεβών και του είπομεν· Θα περάσωμεν δια μέσου της ιδικής σου χώρας, μέχρις ότου φθάσωμεν στον τόπον μας, δηλαδή εις την Χαναάν.

Κρ. 11,20 και ουκ ενεπίστευσε Σηών τώ Ισραήλ παρελθείν εν τώ οριώ αυτού· και συνήξε Σηών πάντα τον λαόν αυτού, και παρενέβαλον εις Ιασά, και παρετάξατο προς Ισραήλ.

Κρ. 11,20 Ο Σηών όμως δεν έδωσεν εμπιστοσύνην στους λόγους μας και δεν επέτρεψεν στους Ισραηλίτας να περάσουν δια μέσου της χώρας του. Εξ αντιθέτου δε συνεκέντρωσεν όλον τον στρατόν του, εστρατοπέδευσε εις Ιασά και επολέμησε, χωρίς λόγον και αφορμήν, τους Ισραηλίτας.

Κρ. 11,21 και παρέδωκε Κύριος ο Θεός Ισραήλ τον Σηών και πάντα τον λαόν αυτού εν χειρί Ισραήλ, και επάταξεν αυτόν· και εκληρονόμησεν Ισραήλ πάσαν την γήν τού Αμορραίου τού κατοικούντος την γήν εκείνην.

Κρ. 11,21 Δια τούτο και ο Κυριος, κατά την γενομένην σύγκρουσιν, παρέδωκε τον Σηών και όλον τον λαόν του εις τα χέρια του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος και τους εξωλόθρευσε. Έτσι δε οι Ισραηλίται επήραν υπό την κατοχήν των ως κληρονομίαν όλην εκείνην την χώραν, την οποίαν κατοικούσαν οι Αμορραίοι.

Κρ. 11,22 από Αρνών και έως τού Ιαβόκ και από τού ερήμου έως τού Ιορδάνου.

Κρ. 11,22 δηλαδή από του παραποτάμου Αρνών μέχρι του παραποτάμου Ιαβόκ, και από της ερήμου μέχρι του Ιορδάνου. (Αρα οι Ισραηλίται κατέλαβον χώραν Αμορραίων και όχι Αμμωνιτών).

Κρ. 11,23 και νύν Κύριος ο Θεός Ισραήλ εξήγε τον Αμορραίον από προσώπου λαού αυτού Ισραήλ, και σύ κληρονομήσεις αυτόν;

Κρ. 11,23 Εν συνεχεία δε Κυριος ο Θεός του Ισραήλ εξεδίωξε τους Αμορραίους απ' έμπροσθεν του λαού του. Λοιπόν με ποία δικαιώματα τώρα συ θέλεις να κληρονομήσης χώραν που μας ανήκει;

Κρ. 11,24 ουχι ά εάν κληρονομήσει σε Χαμώς ο θεός σου, αυτά κληρονομήσεις, και τους πάντας, ούς εξήγε Κύριος ο Θεός ημών από προσώπου υμών, αυτούς κληρονομήσομεν;

Κρ. 11,24 Δεν είναι ορθόν και δίκαιον, συ μεν να κληρονομήσης όλα όσα ο θεός σου Χαμώς σου έδωσε, ημείς δε να κληρονομήσωμεν όλους εκείνους, τους οποίους ο ιδικός μας Κυριος και Θεός εξεδίωξεν από εμπρός μας;

Κρ. 11,25 και νύν μη εν αγαθώ αγαθώτερος σύ υπέρ Βαλάκ υιόν Σεφώρ βασιλέως Μωάβ; μη μαχόμενος εμαχέσατο μετά Ισραήλ ή πολεμών επολέμησεν αυτόν;

Κρ. 11,25 Αλλά εκτός αυτού μήπως συ εισαι καλύτερος και ισχυρότερος από τον Βαλάκ, υιόν του Σεφώρ βασιλέα των Μωαβιτών; Μήπως αυτός ήλθεν εις αντιλογίαν και φιλονεικίαν με τους Ισραηλίτας η επολέμησεν εναντίον αυτών, όταν ούτοι κατέλαβον την χώραν, την οποίαν συ τώρα διεκδικείς;

Κρ. 11,26 εν τώ οικήσαι εν Εσεβών και εν τοίς ορίοις αυτής και εν γη Αροήρ και εν τοίς ορίοις αυτής και εν πάσαις ταίς πόλεσι ταίς παρά τον Ιορδάνην τριακόσια έτη, και διατί ουκ ερύσω αυτούς εν τώ καιρώ εκείνω;

Κρ. 11,26 Επί τούτοις ημείς επί τριακόσια χρόνια κατοικούμεν εις την πρωτεύουσαν των Αμορραίων την Εσεβών και τας

πόλεις που εξαρτώνται από αυτήν, την χώραν Αροήρ και τας πόλεις που εξαρτώνται από αυτήν και όλας τας πόλεις πλησίον του Ιορδάνου, και επομένως έχομεν ήδη αποκτήσει δικαιώματα εις τας χώρας αυτάς. Επί τρεις αιώνας διατί σεις δεν επιχειρήσατε να αποσπάσετε την χώραν αυτήν και να την κάμετε ιδικήν σας;

Κρ. 11,27 και νύν εγώ ειμι ουχ ήμαρτόν σοι, και σύ ποιείς μετ εμού πονηρίαν τού παρατάξασθαι εν εμοί· κρίναι Κύριος ο κρίνων σήμερον ανά μέσον υιών Ισραήλ και ανά μέσον υιών Αμμών.

Κρ. 11,27 Ημείς μεν δεν διεπράξαμεν αδικίαν τινά απέναντί σας μένοντες εις την χώραν που κατέχομεν. Σεις όμως διαπράττετε αδικίαν με το να θέλετε να μας πολεμήσετε. Κριτής και δικαστής σήμερον εις την υπόθεσιν αυτήν είναι ο Κυριος. Αυτός ας κρίνη και ας δικάση μεταξύ Ισραηλιτών και Αμμωνιτών".

Κρ. 11,28 και ουκ ήκουσε βασιλεύς Αμμών των λόγων Ιεφθάε, ών απέστειλε προς αυτόν.

Κρ. 11,28 Ο βασιλεύς όμως των Αμμωνιτών δεν εδέχθη τους συνετούς λόγους, τους οποίους ο Ιεφθάε δι' αγγελιαφόρων του παρήγγειλε. Επέμενε να πολεμήση.

Κρ. 11,29 Καί εγένετο επί Ιεφθάε πνεύμα Κυρίου, και παρήλθε τον Γαλαάδ και τον Μανασσή και παρήλθε την σκοπιάν Γαλααδ εις το πέραν υιών Αμμών.

Κρ. 11,29 Το Πνεύμα όμως του Κυρίου ήλθεν επί τον Ιεφθάε και τον ενίσχυσε. Αυτός δε διήλθε την χώραν Γαλααδ και την χώραν Μανασσή, δια να ενισχύση τους Ισραηλίτας, έπειτα επέστρεψεν εις την Σκοπιάν της χώρας Γαλααδ και από εκεί εβάδισε προς πόλεμον εναντίον των Αμμωνιτών, οι οποίοι ευρίσκοντο απέναντι.

Κρ. 11,30 και ηύξατο Ιεφθάε ευχήν τώ Κυρίω και είπεν· εάν διδούς δώς μοι τους υιούς Αμμών εν τή χειρί μου,

Κρ. 11,30 Εκαμε δε ο Ιεφθάε και ένα τάξιμον προς τον Κυριον και είπε· "εάν θελήσης, Κυριε, και παραδώσης εις τα χέρια μου τους Αμμωνίτας,

Κρ. 11,31 και έσται ο εκπορευόμενος, ός αν εξέλθη από της θύρας τού οίκου μου εις συνάντησίν μου εν τώ επιστρέφειν με εν ειρήνη από υμών Αμμών, και έσται τώ Κυρίω ανοίσιμα αυτόν ολοκαύτωμα.

Κρ. 11,31 σου τάζω, ότι εκείνη που θα εξέλθη από την θύραν της οικίας μου εις συνάντησίν μου, όταν θα επιστρέψω νικητής από τον πόλεμον κατά των Αμμωνιτών, θα προσφερθή ολοκαύτωμα εις σε, τον Κυριον".

Κρ. 11,32 και παρήλθεν Ιεφθάε προς υιούς Αμμών παρατάξασθαι προς αυτούς, και παρέδωκεν αυτούς Κύριος εν χειρί αυτού.

Κρ. 11,32 Ο Ιεφθάε εβάδισεν εναντίον των Αμμωνιτών δια να τους πολεμήση, και ο Κυριος παρέδωκεν αυτούς νικημένους εις τα χέρια του.

Κρ. 11,33 και επάταξεν αυτούς από Αροήρ έως ελθειν άχρις Αρνών εν αριθμώ εικοσι πόλεις και έως Εβελχαρμίμ πληγήν μεγάλην σφόδρα, και συνεστάλησαν οι υιοί Αμμών από προσώπου υιών Ισραήλ.

Κρ. 11,33 Οι Ισραηλίται εκτύπησαν αυτούς από Αροήρ μέχρις Αρνών κατέλαβον εικοσι πόλεις μέχρι της χώρας Εβελχαρμίμ και επέφεραν μεγάλην καταστροφήν. Οι Αμμωνίται νικηθέντες εταπεινώθησαν και εσυμμαζεύθησαν ενώπιον των Ισραηλιτών

Κρ. 11,34 Καί ήλθεν Ιεφθάε εις Μασσηφά εις τον οίκον αυτού, και ιδού η θυγάτηρ αυτού εξεπορευέτο εις υπάντησιν εν τυμπάνοις και χοροίς· και αύτη ήν μονογενής, ουκ ήν αυτώ έτερος υιός ή θυγάτηρ.

Κρ. 11,34 Ο Ιεφθάε επέστρεφε νικητής εις την πόλιν Μασσηφά, στον οίκον του. Αίφνης είδε την κόρην του να εξέρχεται με τύμπανα και χορούς εις συνάντησίν του. Αυτή δε ήτο μονογενής θυγάτηρ του και δεν είχεν άλλον υιόν η άλλην θυγατέρα.

Κρ. 11,35 και εγένετο ως είδεν αυτήν αυτός, διέρηξε τα μάτια αυτού και είπεν· ά ά, θυγάτηρ μου, ταραχή ετάραξάς με και σύ ής εν τώ ταραχώ μου, και εγώ ειμι ήνοιξα κατά σου το στόμα μου προς Κύριον και ου δυνήσομαι αποστρέψαι.

Κρ. 11,35 Όταν ο Ιεφθάε την είδεν, έσχισε το μάτιά του και έκραξεν· "πω ! πω ! κόρη μου ! Συ με συνεκλόμισες, συ είσαι η πηγή και η αιτία της ταραχής μου ! Εγώ ο ταλαίπωρος ήνοιξα το στόμα μου προς τον Κυριον εναντίον σου και δεν θα ημπορέσω τώρα να αρνηθώ το τάμα μου".

Κρ. 11,36 η δε είπε προς αυτόν· πάτερ, ήνοιξας το στόμα σου προς Κύριον; ποιήσόν μοι ον τρόπον εξήλθεν εκ στόματός σου, εν τώ ποιήσαι σοι Κύριον εκδίκησιν των εχθρών σου από των υιών Αμμών.

Κρ. 11,36 Εκείνη δε του είπε· "πατέρα μου, ήνοιξες το στόμα σου και υπεσχέθης κάποιο τάμα στον Κυριον; Καμε ο,τι έταξες, αφού ο Κυριος σου έδωσε την νίκην κι ετιμώρησες τους εχθρούς σου τους Αμμωνίτας".

Κρ. 11,37 και ήδε είπε προς τον πατέρα αυτής· ποιησάτω δή ο πατήρ μου τον λόγον τούτον· έασόν με δύο μήνας, και πορεύσομαι και καταβήσομαι επί τα όρη και κλαύσομαι επί τα παρθενιά μου, εγώ ειμι και αι συνεταιρίδες μου.

Κρ. 11,37 Όταν δε έμαθε το τάξιμον του πατρός της προσέθεσε· "ας μου κάμη ο πατέρας μου μίαν μόνην χάριν· άφήσε με να ζήσω δύο μήνας ακόμη. Θέλω να ανεβώ και να κατεβώ τα όρη κι να κλαύσω την παρθενίαν μου εγώ μαζί μα άλλας συντρόφους μου".

Κρ. 11,38 και είπε· πορεύου· και απέστειλεν αυτήν δύο μήνας, και επορεύθη, αυτή και αι συνεταιρίδες αυτής, και έκλαυσεν επί τα παρθενία αυτής επί τα όρη.

Κρ. 11,38 Ο πατήρ της απήνητησε· "πήγαινε". Και την έστειλεν επί δύο μήνας. Και αυτή μαζί με τας συντρόφους της μετέβη και έκλαυσε την παρθενικότητά της επάνω εις τα όρη.

Κρ. 11,39 και εγένετο εν τέλει των δύο μηνών και επέστρεψε προς τον πατέρα αυτής, και εποίησεν εν αυτή ευχήν αυτού, ήν ηύξατο· και αύτη ουκ έγνω άνδρα. και εγένετο εις πρόσταγμα εν Ισραήλ·

Κρ. 11,39 Όταν δε επέρασαν οι δύο μήνες επέστρεψεν στον πατέρα της, ο οποίος και εξεπλήρωσε το τάξιμο που είχε κάμη δι' αυτήν. Αυτή δε δεν είχε γνωρίσει άνδρα. Ητο παρθένος. Εκτοτε επεκράτησε συνήθεια μεταξύ των Ισραηλιτών,

Κρ. 11,40 από ημερών εις ημέρας επορεύοντο θυγατέρες Ισραήλ θρηνείν την θυγατέρα Ιεφθάε τού Γαλααδίτου επί τέσσαρας ημέρας εν τώ ενιαυτώ.

Κρ. 11,40 και κάθε έτος επί τέσσαρας ημέρας αι ισραηλίτιδες θυγατέρες μετέβαινον να θρηνούν την θυγατέρα του Ιεφθάε του Γαλααδίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Κρ. 12,1 Καί εβόησεν ανήρ Εφραίμ, και παρήλθαν εις βοράν και είπαν προς Ιεφθάε· διατί παρήλθες παρατάξασθαι εν υιοίς Αμμών και ημάς ου κέκληκας πορευθήναι μετά σου; τον οίκόν σου εμπρήσομεν επί σε εν πυρί.

Κρ. 12,1 Οι άνθρωποι της φυλής Εφραίμ, όταν έμαθαν τας νίκας του Ιεφθάε, αντί να χαρούν εφθόνησαν, συνεκεντρώθησαν

αλαλάζοντες και εβάδισαν προς βορράν και, κρύπτοντες τον φθόνον των, είπεν προς τον Ιεφθάε· "διότι εβγήκες να πολεμήσης τους Αμμωνίτας μόνος σου και δεν εκάλεσες και ημάς να πορευθώμεν και να πολεμήσωμεν μαζί σου; Θα κάψωμε το σπίτι σου και σε τον ίδιον μαζί με αυτό".

Κρ. 12,2 και είπε προς αυτούς Ιεφθάε· ανήρ μαχητής ήμην εγώ και ο λαός μου, και οι υιοί Αμμών σφόδρα· και εβόησα υμάς, και ουκ εσώσατέ με εκ χειρός αυτών.

Κρ. 12,2 Ο Ιεφθάε απήντησε προς αυτούς· "ανδρείος μαχητής ήμουνα και εγώ και ο λαός μου· αλλά και οι Αμμωνίται ήσαν πολλοί και ισχυροί. Εφώναξα προς σας να μας σώσετε από τα χέρια εκείνων, και δεν μας εδώσατε καμμίαν βοήθειαν.

Κρ. 12,3 και είδον ότι ουκ εί σωτήρ, και έθηκα την ψυχήν μου εν χειρί μου και παρήλθον προς υιούς Αμμών, και εδωκεν αυτούς Κύριος εν χειρί μου· και εις τι ανέβητε επ εμέ εν τή ημέρα ταύτη παρατάξασθαι εν εμοί;

Κρ. 12,3 Επειδή είδα ότι καμμίαν ελπίδα σωτηρίας δεν είχα από σας εξέθεσα εγώ ο ίδιος τον εαυτόν μου εις κίνδυνον και εβάδισα κατά των Αμμωνιτών. Τους ενίκησα, διότι ο Κυριος τους είχε παραδώσει εις τα χέρια μου. Διατί λοιπόν σεις τώρα, μετά την νίκην ήλθατε εναντίον μου δια να με πολεμήσετε;"

Κρ. 12,4 και συνέστρεψεν Ιεφθάε πάντας τους άνδρας Γαλαάδ και παρετάξατο τώ Εφραίμ, και επάταξαν άνδρες Γαλαάδ τον Εφραίμ, ότι είπαν, οι διασωζόμενοι τού Εφραίμ ημείς, Γαλαάδ εν μέσω του Εφραίμ και εν μέσω του Μανασσή.

Κρ. 12,4 Συνεκέντρωσεν ο Ιεφθάε όλους τους άνδρας της χώρας Γαλαάδ, επολέμησεν εναντίον της φυλής Εφραίμ και ο στρατός των Γαλααδιτών ενίκησε τους άνδρας της φυλής Εφραίμ οι οποίοι κομπάζοντες έλεγαν· Φυγάδες της φυλής Εφραίμ είσθε σεις οι Γαλααδίται, οι οποίοι κατοικείτε μεταξύ των φυλών Εφραίμ και Μανασσή.

Κρ. 12,5 και προκατελάβετο Γαλαάδ τας διαβάσεις τού Ιορδάνου τού Εφραίμ, και είπαν αυτοίς οι διασωζόμενοι Εφραίμ· διαβώμεν, και είπαν αυτοίς οι άνδρες Γαλαάδ· μη Εφραθίτης εί; και είπεν· ου·

Κρ. 12,5 Οι άνδρες Γαλαάδ, μετά την νίκην των κατέλαβαν εγκαίρως τας διαβάσσει του Ιορδάνου, αι οποίαι έφερον προς την χώραν Εφραίμ. Οι άνδρες της φυλής Εφραίμ, οι διασωθέντες κατά την μάχην ήλθον εις τας διαβάσεις αυτάς, δια να περάσσουν εις την χώραν των και είπαν στους φρουρούνας Γαλααδίτας· "αφήστε μας να περάσωμεν". Οι Γαλααδίται ερωτούσαν τον καθένα τους· "μήπως ήσαι Εφραθίτης;" Εκείνος απαντούσε· "οχι".

Κρ. 12,6 και είπαν αυτώ· είπον δή Στάχυς και ου κατεύθυνε τού λαλήσαι ούτως. και επελάβοντο αυτού, και έθυσαν αυτόν προς τας διαβάσεις τού Ιορδάνου, και έπεσαν εν τώ καιρώ εκείνω από Εφραίμ δύο και τεσσαράκοντα χιλιάδες.

Κρ. 12,6 Οι Γαλααδίται έλεγον εις αυτόν· "επέ την λέξιν· Στάχυς". Κανείς όμως από τους Εφραιμίτας δεν την επρόφερον ορθώς. Ετσι οι φρουροί Γαλααδίται συνελάμβανον τον κάθε Εφραιμίτην και τον εφόνευον εις τα περάσματα αυτά του Ιορδάνου. Κατά τον πόλεμον εκείνον εφονεύθησαν σαράντα δύο χιλιάδες Εφραιμίται.

Κρ. 12,7 και έκρινεν Ιεφθάε τον Ισραήλ εξ έτη. και απέθανεν Ιεφθάε ο Γαλααδίτης, και ετάφη εν πόλει αυτού Γαλαάδ.

Κρ. 12,7 Ο Ιεφθάε έμεινεν επί εξ έτη Κριτής, μετά τα οποία απέθανε και ετάφη εις την πόλιν του, εις την χώραν Γαλαάδ.

Κρ. 12,8 Καί έκρινε μετ αυτόν τον Ισραήλ Αβαισσάν από Βαιθλεέμ.

Κρ. 12,8 Επειτα από τον Ιεφθάε Κριτής του Ισραήλ ανεδείχθη ο Αβαισσάν, ο οποίος κατήγετο από την Βηθλεέμ.

Κρ. 12,9 και ήσαν αυτώ τριάκοντα υιοί και τριάκοντα θυγατέρας, ας εξαπέστειλεν έξω, και τριάκοντα θυγατέρας εισήνεγκε τοίς υιοίς αυτού έξωθεν. και έκρινε τον Ισραήλ επτά έτη.

Κρ. 12,9 Αυτός είχε τριάκοντα υιούς και τριάκοντα θυγατέρας. Τας μεν θυγατέρας του εδωκεν ως συζύγους εις άνδρας μακράν από τον οίκον του, δια δε τους υιούς του έλαβεν άλλας τριάκοντα νύμφας εντός του οίκου του. Αυτός έκρινε τον Ισραήλ επί επτά έτη.

Κρ. 12,10 και απέθανεν Αβαισσάν και ετάφη εν Βαιθλεέμ.

Κρ. 12,10 Απέθανε δε και ετάφη εις την Βηθλεέμ.

Κρ. 12,11 και έκρινε μετ αυτόν τον Ισραήλ Αιλώμ ο Ζαβουλωνίτης δέκα έτη.

Κρ. 12,11 Επειτα από αυτόν Κριτής του Ισραήλ εγενεν ο Αιλώμ ο καταγόμενος από την φυλήν Ζαβουλών. Εκυβέρνησε τον λαόν του Ισραήλ επί δέκα έτη.

Κρ. 12,12 και απέθανεν Αιλώμ ο Ζαβουλωνίτης και ετάφη εν Αιλώμ εν γη Ζαβουλών.

Κρ. 12,12 Απέθανεν Αιλώμ ο εκ της φυλής Ζαβουλών και ετάφη εις την πόλιν Αιλώμ της χώρας Ζαβουλών.

Κρ. 12,13 και έκρινε μετ αυτόν τον Ισραήλ Αβδών υιός Ελλήλ ο Φαραθωνίτης.

Κρ. 12,13 Επειτα από αυτόν Κριτής του Ισραήλ ανεδείχθη ο Αβδών, υιός του Ελλήλ, ο καταγόμενος από την Φαραθών.

Κρ. 12,14 και ήσαν αυτώ τεσσαράκοντα υιοί και τριάκοντα υιών υιοί επιβαίνοντες επί εβδομήκοντα πώλους. και έκρινε τον Ισραήλ οκτώ έτη.

Κρ. 12,14 Αυτός είχε σαράντα υιούς και τριάντα εγγονούς οι οποίοι επέβαινον εις εβδομόκοντα πώλους. Εκυβέρνησε τους Ισραηλίτας επί οκτώ έτη.

Κρ. 12,15 και απέθανεν Αβδών υιός Ελλήλ ο Φαραθωνίτης και ετάφη εν Φαραθών εν γη Εφραίμ εν όρει τού Αμαλήκ.

Κρ. 12,15 Απέθανε και ο Αβδών, ο υιός του Ελλήλ, ο Φαραθωνίτης και ετάφη εις την πόλιν Φαραθών της περιοχής Εφραίμ εις όρος των Αμαληκιδών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Κρ. 13,1 Καί προσέθηκαν έτι οι υιοί Ισραήλ ποιήσαι το πονηρόν ενώπιον Κυρίου, και παρεδωκεν αυτούς Κύριος εν χειρί Φυλιστιίμ τεσσαράκοντα έτη.

Κρ. 13,1 Και πάλιν οι Ισραηλίται εξέκλιναν εις την ειδωλολατρείαν και την φαυλότητα ενώπιον του Κυρίου δια τούτο και παρεδωκεν αυτούς ο Κυριος εις τα χέρια των Φυλισταιίων επί τεσσαράκοντα έτη.

Κρ. 13,2 και ήν ανήρ εις από Σαραά από δήμου συγγενείας τού Δανί, και όνομα αυτώ Μανωέ, και γυνή αυτου στείρα και ουκ έτεκε.

Κρ. 13,2 Υπήρχε τότε μεταξύ των Ισραηλιτών ανήρ καταγόμενος από την πόλιν Σαραά η οποία ανήκεν εις την φυλήν του Δαν, ονόματι Μανωέ. Η σύζυγός του ήτο στείρα και δεν ετεκνοποιεί.

Κρ. 13,3 και ώφθη άγγελος Κυρίου προς την γυναίκα, και είπε προς αυτην· ιδού σύ στείρα και ου τέτοκας, και συλλήψη υιόν.

Κρ. 13,3 Άγγελος Κυρίου παρουσιάσθη εις την γυναίκα αυτην και της είπεν· "ιδού συ είσαι στείρα και έως τώρα δεν εγέννησες υιόν. Τωρα όμως θα συλλαβης υιόν.

Κρ. 13,4 και νύν φύλαξαι δὴ και μη πῆς οἶνον και μέθυσμα και μη φάγης πᾶν ἀκάθαρτον·

Κρ. 13,4 Από τώρα λοιπόν πρόσεξε να μη πῆς οἶνον η ἄλλο μεθυστικόν ποτόν· πρόσεξε ἐπὶ πλέον να μη φάγης τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα, τα οποία ο νόμος του Θεοῦ χαρακτηρίζει ἀκάθαρτα.

Κρ. 13,5 ὅτι ἰδοὺ σὺ ἐν γαστρὶ ἔχεις και τέξη υἱόν, και σίδηρος ἐπὶ την κεφαλὴν αὐτοῦ οὐκ ἀναβήσεται, ὅτι ναζιὶ Θεοῦ ἔσται το παιδάριον ἀπὸ της κοιλίας, και αὐτὸς ἀρξεται σώσαι τον Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς Φυλιστιῖμ.

Κρ. 13,5 Διότι συ θα συλλάβης ἐν γαστρὶ και θα γεννήσης υἱόν. Ψαλλίδι δεν θα ἀνεβῆ εἰς την κεφαλὴν αὐτοῦ δια να κόψη την κόμην του, διότι το παιδίον τούτο θα εἶναι ναζιραῖος (ἀφιερωμένος δηλαδή στον Θεόν) ἐκ κοιλίας μητρὸς του. Και αὐτὸς θα κάμη ἀρχὴν του ἔργου της σωτηρίας και ἀπελευθερώσεως των Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ την ἐξουσίαν των Φιλισταίων".

Κρ. 13,6 και εἰσήλθεν η γυνὴ και εἶπε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς λέγουσα· ἄνθρωπος Θεοῦ ἦλθε πρὸς με, και εἶδος αὐτοῦ ὡς εἶδος ἀγγέλου Θεοῦ, φοβερόν σφόδρα· και οὐκ ἠρώτησα αὐτόν, πόθεν ἐστὶ, και το ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ἀπήγγειλέ μοι.

Κρ. 13,6 Ἡ γυναίκα αὐτῆ εἰσήλθε κατόπιν στον οἶκον της και εἶπεν στον ἀνδρα της· "ενας ἄνθρωπος του Θεοῦ, ο οποίος εἶχε την ἐμφάνισιν ἀγγέλου, συγκλονιστικὴν και πολὺ φοβεράν, ἦλθε πρὸς ἐμέ. Δεν τον ἠρώτησα πόθεν κατάγεται οὔτε και ο ἴδιος μου ἐγνωστοποίησε το ὄνομά του.

Κρ. 13,7 και εἶπέ μοι ἰδοὺ σὺ ἐν γαστρὶ ἔχεις και τέξη υἱόν· και νύν μη πῆς οἶνον και μέθυσμα και μη φάγης πᾶν ἀκάθαρτον, ὅτι Θεοῦ ἅγιον ἔσται το παιδάριον ἀπὸ γαστροῦ ἕως ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ.

Κρ. 13,7 Μου εἶπεν ὁμως τα ἐξῆς· Ἰδοὺ συ θα μείνης ἐγκυος και θα γεννήσης υἱόν. Από τώρα και στο ἐξῆς μη πῆς οἶνον η ἄλλο μεθυστικόν ποτόν οὔτε και να φάγης τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα, τα οποία ο νόμος του Θεοῦ χαρακτηρίζει ἀκάθαρτα. Και τούτο διότι το παιδίον αὐτό θα εἶναι ἀφιερωμένον στον Κυριον ἐκ κοιλίας μητρὸς μέχρι της ἡμέρας του θανάτου του".

Κρ. 13,8 και προσήξατο Μανωὲ πρὸς Κύριον και εἶπεν· ἐν ἐμοί, Κύριε Ἀδωναῖε, τον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀπέστειλας, ἐλθέτω δὴ ἐπὶ πρὸς ἡμᾶς και συμβιβασάτω ἡμᾶς τι ποιήσωμεν τῷ παιδίῳ τῷ τικτομένῳ.

Κρ. 13,8 Ὁ Μανωὲ προσηχήθη πρὸς τον Κυριον και εἶπε· "Κυριε Ἀδωναῖε, σε παρακαλῶ, ὁ ἄνθρωπος του Θεοῦ, τον οποίον συ ἀπέστειλες, ἀς ἔλθῃ πάλιν πρὸς ἡμᾶς και ἀς μας συμβουλευσῆ τι πρέπει να πράξωμεν δια το παιδίον, το οποίον μέλλει να γεννηθῆ.

Κρ. 13,9 και εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς της φωνῆς Μανωὲ, και ἦλθεν ὁ ἀγγελος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πρὸς την γυναίκα, και αὐτὴ ἐκάθητο ἐν ἀγρῷ, και Μανωὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς οὐκ ἦν μετ' αὐτῆς.

Κρ. 13,9 Ὁ Θεὸς ἤκουσε την δέησιν του Μανωὲ και ὁ ἀγγελος του ἦλθε πάλιν πρὸς την γυναίκα, ὅταν αὐτὴ ἐκάθητο στον ἀγρόν, ὁ δε σύζυγός της ὁ Μανωὲ δεν εὐρίσκετο μαζί της.

Κρ. 13,10 και ἐτάχυνεν η γυνὴ και ἔδραμε και ἀνήγγειλε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς και εἶπε πρὸς αὐτόν· ἰδοὺ ὥπται πρὸς με ὁ ἀνὴρ, ὃς ἦλθεν ἐν ἡμέρα πρὸς με.

Κρ. 13,10 Ἡ γυνὴ ἔσπευσε δρομέως και συνήντησε τον ἀνδρα της στον οποίον ἀνήγγειλε· "ἰδοὺ παρουσιάσθη εἰς ἐμέ και πάλιν ὁ ἀνὴρ, ὁ οποίος και προηγουμένως μου εἶχεν ἐμφανισθῆ".

Κρ. 13,11 και ἀνεῖστη και ἐπορεύθη Μανωὲ ὀπίσω της γυναίκος αὐτοῦ και ἦλθε πρὸς τον ἀνδρα και εἶπεν αὐτῷ· εἰ σὺ εἶ ὁ ἀνὴρ ὁ λαλήσας πρὸς την γυναίκα; και εἶπεν ὁ ἀγγελος· ἐγώ.

Κρ. 13,11 Ὁ Μανωὲ ἠγέρθη, ἠκολούθησε την σύζυγόν του, ἦλθε πρὸς τον ἀγνωστον αὐτόν ἀνδρα και του εἶπε· "συ εἶσαι πράγματι ὁ ἀνὴρ ὁ οποίος συνωμίλησες με την γυναίκα μου;" Ὁ δε ἀγγελος ἀπήντησεν· "ἐγώ εἰμαι".

Κρ. 13,12 και εἶπε Μανωὲ· νύν ἐλεύσεται ὁ λόγος σου· τις ἔσται κρίσις τοῦ παιδίου και τα ποιήματα αὐτοῦ;

Κρ. 13,12 Ὁ Μανωὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· "τώρα ὅταν ὁ λόγος σου γίνῃ πραγματικότης και ἀποκτήσω υἱόν, ποῖος θα εἶναι ὁ νόμος, που θα ρυθμίζῃ την ζωὴν του παιδίου, και ποῖα τα ἔργα αὐτοῦ;"

Κρ. 13,13 και εἶπεν ὁ ἀγγελος Κυρίου πρὸς Μανωὲ· ἀπὸ πάντων, ὧν εἶρηκα πρὸς την γυναίκα, φυλάξεται·

Κρ. 13,13 Ἀπήντησεν ὁ ἀγγελος του Κυρίου πρὸς τον Μανωὲ· "το παιδί που θα γεννηθῆ θα φυλαχθῆ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, που εἶπα πρὸς την γυναίκα σου·

Κρ. 13,14 ἀπὸ παντός, ὃ ἐκπορεύεται ἐξ ἀμπέλου τοῦ οἴνου, οὐ φάγεται και οἶνον και μέθυσμα μη πιέτω και πᾶν ἀκάθαρτον μη φαγέτω· πάντα ὅσα ἐνετειλάμην αὐτῆ, φυλάξεται.

Κρ. 13,14 κάθε προϊόν το οποίον παράγεται ἀπὸ ἀμπέλου, με τας σταφυλὰς της οποίας γίνεται ὁ οἶνος, δεν θα φάγῃ· οἶνον και μεθυστικὰ ποτὰ δεν θα πῆ· Καθε τι που ὁ νόμος του Θεοῦ χαρακτηρίζει ἀκάθαρτον, δεν θα φάγῃ. Ὅλα ὅσα διέταξα αὐτὴν να φυλάξῃ, θα τα φυλάξῃ και το παιδίον".

Κρ. 13,15 και εἶπε Μανωὲ πρὸς τον ἀγγελον Κυρίου· κατάσχωμεν ὠδέ σε και ποιήσωμεν ἐνώπιόν σου ἐρίφον αἰγῶν.

Κρ. 13,15 Εἶπε τότε ὁ Μανωὲ πρὸς τον ἀγγελον του Κυρίου· "θα μας επιτρέψῃς να σε κρατήσωμεν ἐδῶ, δια να σου προσφέρωμεν να φάγῃς ἀπὸ τας αἰγὰς μας ἐρίφιον;"

Κρ. 13,16 και εἶπεν ὁ ἀγγελος Κυρίου πρὸς Μανωὲ· εἰάν κατάσχῃς με, οὐ φάγομαι ἀπὸ των ἀρτων σου, και εἰάν ποιήσης ὀλοκαύτωμα, τῷ Κυρίῳ ἀνοίσεις αὐτό· ὅτι οὐκ ἐγνω Μανωὲ ὅτι ἀγγελος Κυρίου αὐτός.

Κρ. 13,16 Ὁ ἀγγελος του Κυρίου εἶπε πρὸς τον Μανωὲ· "εἰάν με κρατήσῃς θα μείνω, ἀλλὰ δεν θα φάγω ἀπὸ την τράπεζάν σου. Εἰάν θελήσῃς να κάμῃς θυσίαν ὀλοκαυτώματος, στον Κυριον θα προσφέρῃς αὐτήν". Παρεκάλεσεν ὁ Μανωὲ τον ξένον να μείνῃ, διότι δεν εἶχεν ἀντιληφθῆ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀγγελος Κυρίου.

Κρ. 13,17 και εἶπε Μανωὲ πρὸς τον ἀγγελον Κυρίου· τι το ὄνομά σοι; ὅτι ἔλθοι το ρῆμά σου, και δοξάσομέν σε.

Κρ. 13,17 Ὁ Μανωὲ εἶπε πρὸς τον ἀγγελον του Κυρίου· "εἶπέ μοι, ποῖον εἶναι το ὄνομά σου, ὥστε ὅταν ἐκκληρωθῶν τα λόγια σου να σου προσφέρωμεν εἰς ἐνδείξιν ἐκτιμῆσεως και ευγνωμοσύνης ἕνα δῶρον".

Κρ. 13,18 και εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀγγελος Κυρίου· εἰς τι τούτο ἐρωτάς το ὄνομά μου; και αὐτό ἐστὶ θαυμαστόν.

Κρ. 13,18 Ὁ ἀγγελος του ἀπήντησε· "διατί ἐρωτάς να μάθῃς το ὄνομά μου; Το ὄνομά μου εἶναι σεβαστόν και ἀνέκφραστον".

Κρ. 13,19 και ἔλαβε Μανωὲ τον ἐρίφον των αἰγῶν και την θυσίαν και ἀνήνεγκεν ἐπὶ την πέτραν τῷ Κυρίῳ· και διεχώρισε ποιῆσαι, και Μανωὲ και γυνὴ αὐτοῦ βλέποντες.

Κρ. 13,19 Ὁ Μανωὲ ἐπήρε τὸν ἐρίφιον ἀπὸ τα γίδια του και την ἄλλην ἀναίμακτον θυσίαν και προσέφερεν αὐτὰ θυσίαν πρὸς τον Κυριον ἐπάνω εἰς λίθον, ὁ οποίος ἐπειχε θεῖσιν θυσιαστηρίῳ. Ὁ ἀγγελος ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ αὐτούς δια να προσφέρῃ την θυσίαν, ὁ δε Μανωὲ και η γυνὴ του παρετήρουν.

Κρ. 13,20 και ἐγένετο ἐν τῷ ἀναβῆναι την φλόγα ἐπάνω τοῦ θυσιαστηρίου ἕως τοῦ οὐρανοῦ και ἀνέβῃ ὁ ἀγγελος Κυρίου ἐν τῇ φλογὶ τοῦ θυσιαστηρίου, και Μανωὲ και η γυνὴ αὐτοῦ βλέποντες και ἔπεσαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν ἐπὶ την γῆν.

Κρ. 13,20 Ὅταν ἦναψεν η φλόγα ἐπάνω στο θυσιαστήριον και ἀνέβαινε πρὸς τον οὐρανόν, ἀνέβῃ και ὁ ἀγγελος Κυρίου δια

της φλογός αυτής του θυσιαστηρίου. Ο Μανωέ και η γυνή του έβλεπον αυτόν έκπληκτοι και έπεσαν πρηνείς κάτω στο έδαφος.

Κρ. 13,21 και ου προσέθηκεν έτι ο άγγελος Κυρίου οφθίηναι προς Μανωέ και προς την γυναίκα αυτού· τότε έγνω Μανωέ ότι άγγελος Κυρίου ούτος.

Κρ. 13,21 Ο άγγελος του Κυρίου δεν ενεφανίσθη πλέον ούτε προς τον Μανωέ, ούτε προς την γυναίκα αυτού. Τοτε ενόησεν ο Μανωέ ότι ο άγνωστος εκείνος ανήρ ήτο άγγελος Κυρίου.

Κρ. 13,22 και είπε Μανωέ προς την γυναίκα αυτού· θανάτω αποθανούμεθα, ότι Θεόν είδομεν.

Κρ. 13,22 Γεμάτος φόβον ο Μανωέ είπε προς την σύζυγόν του· "θα αποθάνωμεν, διότι είδομεν τον Θεόν".

Κρ. 13,23 και είπεν αυτό η γυνή αυτού· ει ήθελεν ο Κύριος θανατώσαι ημάς, ουκ αν έλαβεν εκ χειρός ημών ολοκαύτωμα και θυσίαν και ουκ αν έδειξεν ημίν ταύτα πάντα και καθώς καιρός ουκ αν ηκούτισεν ημάς ταύτα.

Κρ. 13,23 Η γυναίκα του όμως του είπε· "εάν ο Κυριος ήθελε να μας θανατώσει, δεν θα εδέχετο από τα χέρια μας την αιματηράν θυσίαν του ολοκαυτώματος και την αναίμακτον θυσίαν. Δεν θα εφανέρωνεν εις η μας όλα όσα εξαιρέτα είδομεν και δεν θα συγκατέβαινεν ώστε να ακρυσωμεν κατά την ημέραν αυτήν αυτά, που ηκούσαμεν".

Κρ. 13,24 και έτεκεν η γυνή υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Σαμφών· και ηδρύνθη το παιδάριον, και ευλόγησεν αυτό Κύριος.

Κρ. 13,24 Όταν ήλθεν ο καιρός, εγέννησεν η σύζυγος του Μανωέ υιόν και ωνόμασεν αυτόν Σαμφών. Εμεγάλωσε το παιδίον, ο δε Κυριος ευλόγησεν αυτό.

Κρ. 13,25 και ήρξατο πνεύμα Κυρίου συνεκπορευέσθαι αυτό εν παρεμβολή Δάν και ανά μέσον Σαραά και ανά μέσον Εσθαόλ.

Κρ. 13,25 Πνεύμα δε Κυρίου ήρχισε να συνοδεύη αυτό εντός και εκτός του στρατοπέδου της φυλής Δαν, το οποίον στρατόπεδον ευρίσκετο μεταξύ Σαραά και Εσθαόλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Κρ. 14,1 Καί κατέβη Σαμφών εις Θαμναθά και είδε γυναίκα εν Θαμναθά από των θυγατέρων των αλλοφύλων.

Κρ. 14,1 Όταν πλέον είχε μεγαλώσει ο Σαμφών κατέβη μίαν ημέραν από την πόλιν Σαραά εις την πόλιν Θαμναθά. Εκεί είδε μίαν γυναίκα από τας θυγατέρας των Φιλισταίων, την οποίαν και συνεπάθησε.

Κρ. 14,2 και ανέβη και απήγγειλε τώ πατρί αυτού και τή μητρί αυτού και είπε· γυναίκα εώρακα εν Θαμναθά από των θυγατέρων Φυλιστιίμ, και νύν λάβετε αυτήν εμοί εις γυναίκα.

Κρ. 14,2 Επέστρεψεν εις την Σαραά, ανήγγειλε το γεγονός στον πατέρα και την μητέρα του και είπε· "είδα εις Θαμναθά μίαν γυναίκα από τας θυγατέρας των Φιλισταίων, την οποίαν και συνεπάθησα. Λαβετε λοιπόν αυτήν και δώσατέ την εις εμέ ως σύζυγόν μου".

Κρ. 14,3 και είπεν αυτό ο πατήρ αυτού και η μήτηρ αυτού· μη ουκ εισί θυγατέρες των αδελφών σου και εκ παντός τού λαού μου γυνή, ότι σύ πορευή λαβείν γυναίκα από των αλλοφύλων των απεριτιμήτων· και είπε Σαμφών προς τον πατέρα αυτού· ταύτην λάβε μοι, ότι αυτή ευθεία εν οφθαλμοίς μου.

Κρ. 14,3 Ο πατήρ και η μήτηρ αυτού του είπον· "μήπως δεν υπάρχουν θυγατέρες μεταξύ των ομοεθνών σου, γυνή κατάλληλος δια σε μεταξύ του λαού μου και μετέβης να εκλέξης γυναίκα από τους αλλοφύλους αυτούς και απεριτιμήτους;" Ο Σαμφών επιμένων είπε προς τον πατέρα του· "αυτήν πάρε δι' εμέ ως σύζυγον διότι αυτή είναι ωραία και συμπαθής εις τα μάτια μου".

Κρ. 14,4 και ο πατήρ αυτού και η μήτηρ αυτού ουκ έγνωσαν ότι παρά Κυρίου εστί, ότι εκδίκησιν αυτός ζητεί εκ των αλλοφύλων· και εν τώ καιρώ εκείνω οι αλλόφυλοι κυριεύοντες εν Ισραήλ.

Κρ. 14,4 Ο πατήρ και η μήτηρ αυτού δεν εγνωρίζαν, ότι κατά παραχώρησιν Θεου έγινε τούτο, δια να γίνη, το γεγονός αυτό αφορμή να τιμωρηθούν οι Φιλισταίοι. Κατά την εποχήν δε εκείνην οι Φιλισταίοι ήσαν αυθένται και κύριοι των Ισραηλιτών.

Κρ. 14,5 και κατέβη Σαμφών και ο πατήρ αυτού και η μήτηρ αυτού εις Θαμναθά. και ήλθεν έως τού αμπελώνος Θαμναθά, και ιδού σκύμνος λέοντος ωρούμενος εις συνάντησιν αυτού·

Κρ. 14,5 Ο Σαμφών κατέβαινε μαζί με τον πατέρα του και την μητέρα του προς την πάλιν Θαμναθά, εις την οποίαν εκείνοι και επορεύθησαν. Όταν ο Σαμφών έφθασεν στους αμπελώνας Θαμναθά, ιδού ένας νεαρός λέων ώρησεν εναντίον του ωρούμενος.

Κρ. 14,6 και ήλατο επ αυτόν πνεύμα Κυρίου, και συνέτριψεν αυτόν, ωσει συντρίψει έριφον αιγών, και ουδέν ήν εν ταίς χειράς αυτού. και ουκ απήγγειλε τώ πατρί αυτού και τή μητρί αυτού ό έποίησε.

Κρ. 14,6 Πνεύμα όμως Κυρίου επλημμύρισε τον Σαμφών, ο οποίος ενισχυθείς συνέτριψε τον λέοντα, όπως ένας άλλος θα συνέτριβεν ένα έριφιον, καίτοι δεν εκρατούσεν εις τα χέρια του κανένα όπλον. Το κατόρθωμά του αυτό δεν το ανέφερεν ο Σαμφών στον πατέρα του και την μητέρα του.

Κρ. 14,7 και κατέβησαν και ελάλησαν τή γυναικί, και ηυθύνθη εν οφθαλμοίς Σαμφών.

Κρ. 14,7 Οι γονείς του και αυτός ήλθον εις την Θαμναθά και συνωμίλησαν με την γυναίκα, η οποία είχαν αρέσει στους οφθαλμούς του Σαμφών. Εκανόνισαν τα του γάμου και ανεχώρησαν.

Κρ. 14,8 και υπέστρεψε μεθ' ημέρας λαβείν αυτήν και εξέκλινεν ιδείν το πτώμα τού λέοντος, και ιδού συναγωγή μελισσών εν τώ στόματι τού λέοντος και μέλι.

Κρ. 14,8 Μετά παρέλευσιν μερικών ημερών επέστρεψεν ο Σαμφών εις Θαμναθά, δια να λάβη αυτήν επισήμως ως σύζυγόν του. Καθ' οδόν ελοξοδρομήσε προς την άμπελον, δια να ιδη το πτώμα του λέοντος. Και ιδού ένα σμήνος μελισσών είχε φωληγάσει στο στόμα του λέοντος και κηρύθρα με μέλι υπήρχεν εις αυτό.

Κρ. 14,9 και εξείλεν αυτό εις χείρας αυτού και επορεύετο πορευόμενος και εσθίων· και επορεύθη προς τον πατέρα αυτού και προς την μητέρα αυτού και έδωκεν αυτοίς, και έφαγον· και ουκ ανήγγειλεν αυτοίς ότι από στόματος τού λέοντος εξείλε το μέλι.

Κρ. 14,9 Επήρε την κηρύθραν του μέλιτος εις τα χέρια του και εβάδιζε τρώγων αυτό. Επέστρεψε προς τον πατέρα και την μητέρα του, έδωκεν εις αυτούς κηρύθραν και έφαγον, αλλά δεν τους ανέφερε ότι αφήρησε το μέλι από το στόμα του λέοντος. Κατόπιν μετέβη εις την Θαμναθά.

Κρ. 14,10 και κατέβη ο πατήρ αυτού προς την γυναίκα και εποίησεν εκεί Σαμψών πότον ημέρας επτά, ότι ούτως ποιούσιν οι νεανίσκοι.

Κρ. 14,10 Κατέβηκεν ο πατήρ του Σαμψών εις Θαμναθά προς την γυναίκα του παιδιού του. Εκεί ο Σαμψών είχεν επταήμερον συμπόσιον εις πανηγυρισμόν του γάμου του, διότι αυτό το έθιμον επικρατούσε κατά την τέλει των γάμων των νέων.

Κρ. 14,11 και εγένετο ότε είδον αυτόν, και έλαβον τριάκοντα κλητούς, και ήσαν μετ αυτού.

Κρ. 14,11 Οι γονείς της νύμφης όταν εδαν τον Σαμψών εκάλεσαν τριάκοντα παρανύμφους και τους έθεσαν τιμητικώς πλησίον του.

Κρ. 14,12 και είπεν αυτοίς Σαμψών· πρόβλημα υμίν προβάλλομαι· εάν απαγγέλλοντες απαγγείλητε αυτό εν ταίς επτά ημέραις τού πότου και εύρητε, δώσω υμίν τριάκοντα σινδόνας και τριάκοντα στολάς ιματίων·

Κρ. 14,12 Ο Σαμψών είπεν εις αυτούς· "θα σας προτείνω ένα αίνιγμα. Εάν το λύσετε κατά τας επτά ημέρας του συμποσίου, εάν βρήτε την εξήγησίν του, θα σας δώσω τριάκοντα χιτώνας λινούς και τριάκοντα στολάς.

Κρ. 14,13 και εάν μη δύνησθε απαγγείλαι μοι, δώσετε υμείς εμοί τριάκοντα οθόνια και τριάκοντα αλλασσομένας στολάς ιματίων· και είπαν αυτό· προβάλλου το πρόβλημά σου, και ακουσόμεθα αυτό.

Κρ. 14,13 Εάν όμως δεν ημπορέσετε να μου το ερμηνεύσετε, θα μου δώσετε σεις τριάκοντα λινούς χιτώνας και τριάκοντα καινουργείς στολάς". Εκείνοι του είπαν· "πές μας το αίνιγμά σου και ημείς θα το ακούσωμεν".

Κρ. 14,14 και είπεν αυτοίς· τι βρωτών εξήλθεν εκ βιβρώσκοντος και από ισχυρού γλυκού; και ουκ ηδύναντο απαγγείλαι το πρόβλημα επί τρεις ημέρας.

Κρ. 14,14 Ο Σαμψών τους είπεν· "ποίον είναι το βρώσιμον εκείνο που εξήλθεν από κατατρώγοντα, και ποίον το γλυκό που εξήλθεν από κάποιον ισχυρόν; Εκείνοι επί τρεις ημέρας δεν ηπόρεσαν να εξηγήσουν το αίνιγμα.

Κρ. 14,15 και εγένετο εν τή ημέρα τή τετάρτη και είπαν τή γυναίκή Σαμψών· απάτησον δή τον άνδρα σου και απαγγείλατω σοι το πρόβλημα, μη ποτε κατακαύσωμέν σε και τον οίκον του πατρός σου εν πυρί· ή εκβιάσαι ημάς κεκλήκατε;

Κρ. 14,15 Κατά την τετάρτην ημέραν είπαν εις την γυναίκα του Σαμψών· "κύτταξε να ξεγελάσης τον άνδρα σου, δια να σου αναγγείλη την λύσιν του αινίγματος. Εάν όμως και δεν κάμης αυτό που σου λέγομεν θα κατακαύσωμεν σε και την πατρικήν σου οικογένειαν. Η μήπως και μας εκαλέσατε εδώ δια να μας ληστεύσετε με τα αινίγματα;"

Κρ. 14,16 και έκλαυσεν η γυνή Σαμψών προς αυτόν και είπε· πλήν μεμίσηκάς με και ουκ ηγάπησάς με, ότι το πρόβλημα, ό προεβάλου τοίς υιοίς τού λαού μου, ουκ απήγγειλάς μοι αυτό· και είπεν αυτή Σαμψών· ει τώ πατρί μου και τή μητρί μου ουκ απήγγελκα, σοί απαγγείλω;

Κρ. 14,16 Εκλαυσεν η γυνή του Σαμψών ενώπιον αυτού και μετά δακρύων του είπε· "με εμίσησες και δεν με αγάπησες. Και αυτό το συμπεραίνω εκ του γεγονότος, ότι το αίνιγμα, το οποίον επρότεινες εις τους συμπατριώτας μου δεν μου το εξήγησες". Ο Σαμψών της είπε· "μη σου φαίνεται παράδοξον αυτό. Αφού ούτε στον πατέρα μου και την μητέρα μου δεν το ανέφερα, και θα το είπω εις σε;"

Κρ. 14,17 και έκλαυσε προς αυτόν επί τας επτά ημέρας, ας ήν αυτοίς ο πότος· και εγένετο εν τή ημέρα τή εβδόμη και απήγγειλεν αυτή, ότι παρηνώλησεν αυτό· και αυτή απήγγειλε τοίς υιοίς τού λαού αυτής.

Κρ. 14,17 Η γυνή επί επτά ημέρας, κατά τας οποίας διήρκει το συμπόσιον του γάμου, έκλαιε και παρεκάλει τον Σαμψών. Κατά την εβδόμην ημέραν της είπεν ο Σαμψών την εξήγησιν του αινίγματος, διότι τον είχε πολύ στενοχωρήσει. Εκείνη δε κατέστησεν αμέσως τούτο γνωστόν στους συμπατριώτας της.

Κρ. 14,18 και είπαν αυτό οι άνδρες της πόλεως εν τή ημέρα τή εβδόμη πρό τού ανατείλαι τον ήλιον· τι γλυκύτερον μέλιτος, και τι ισχυρότερον λέοντος; και είπεν αυτοίς Σαμψών· ει μη ηροτριάσατε εν τή δαμάλει μου, ουκ αν έγνωτε το πρόβλημά μου.

Κρ. 14,18 Κατά την εβδόμην και τελευταίαν ημέραν του συμποσίου, πριν ανατείλη ο ήλιος, οι άνδρες της Θαμναθά είπον την εξήγησιν του αινίγματος στον Σαμψών· "τι γλυκύτερον υπάρχει από το μέλι, και τι ισχυρότερον από τον λέοντα;" Είπεν εις αυτούς ο Σαμψών· "εάν δεν εξεβιάζατε με απειλάς την σύζυγόν μου, δεν θα ημπορούσατε να εύρετε ποτέ την ερμηνείαν του αινίγματος μου".

Κρ. 14,19 και ήλατο επ αυτόν πνεύμα Κυρίου, και κατέβη εις Ασκάλωνα και επάταξεν εξ αυτών τριάκοντα άνδρας και έλαβε τα ιμάτια αυτών και έδωκε τας στολάς τοίς απαγγείλασι το πρόβλημα. και ωργίσθη θυμώ Σαμψών και ανέβη εις τον οίκον τού πατρός αυτού.

Κρ. 14,19 Επέπεσεν στον Σαμψών πνεύμα Κυρίου, ενισχύθη, κατέβη εις την Ασκάλωνα, πόλιν των Φιλισταίων, εφόνησε τριάκοντα άνδρας εκεί, επήρξε τα ιμάτια και τας στολάς των και τα έδωκεν στους τριάκοντα νέους που είχαν λύσει το αίνιγμα. Εκυριεύθη από οργήν δια την απάτην που του είχαν κάμει και επέστρεψεν εις τον πατρικόν του οίκον εγκαταλείψας την γυναίκα του.

Κρ. 14,20 και εγένετο η γυνή Σαμψών ενί των φίλων αυτού, ών εφιλίασεν.

Κρ. 14,20 Η σύζυγος όμως αυτή του Σαμψών υπανδρευθή ένα από τους τριάκοντα παρανύμφους με τους οποίους προηγουμένως είχε φιλικώς συμφάγει ο Σαμψών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Κρ. 15,1 Καί εγένετο μεθ ημέρας εν ημέραις θερισμού πυρών και επεσκεψάτο Σαμψών την γυναίκα αυτού εν ερίφω αιγών και είπεν· εισελεύσομαι προς την γυναίκά μου και εις το ταμειόν· και ουκ έδωκεν αυτόν ο πατήρ αυτής εισελθείν.

Κρ. 15,1 Επειτα από χρόνον τινά, κατά την εποχήν του θερισμού των σιτηρών, επεσκεψέθη ο Σαμψών την γυναίκα του, φέρων προς αυτήν ως δώρον ένα ερίφιον. Είπε δε προς τον πατέρα της· "θα εισέλθω στο δωμάτιον προς την γυναίκά μου". Ο πατέρας όμως εκείνης δεν του επέτρεψε να εισέλθη,

Κρ. 15,2 και είπεν ο πατήρ αυτής λέγων· είπα ότι μισόν εμίσησας αυτήν, και έδωκα αυτήν ενί των εκ των φίλων σου· μη ουχί η αδελφή αυτής η νεωτέρα αγαθωτέρα υπέρ αυτήν; έστω δή σοι αντί αυτής.

Κρ. 15,2 και του είπεν· "εγώ ενόμισα ότι εμίσησες αυτήν πάρα πολύ και ότι την εγκατέλειψες οριστικώς. Δια τούτο και εγώ την έδωκα εις ένα από τους φίλους σου, με τους οποίους συνέφαγες κατά το επταήμερον συμπόσιον. Αλλά το πράγμα ημπορεί να τακτοποιηθή. Η μικρότερα αδελφή της μήπως δεν είναι πολύ ωραιότερα από εκείνην; Ας είναι λοιπόν αυτή αντί εκείνης σύζυγός σου".

Κρ. 15,3 και είπεν αυτοίς Σαμψών· ηθώωμαι και το άπαξ από αλλοφύλων, ότι ποιώ εγώ μετ αυτών πονηρίαν.

Κρ. 15,3 Ο Σαμψών είπε τότε ωργισμένος προς αυτούς· “αυτήν την φοράν δεν θα έχω καμμίαν ενοχήν δι’ όσα κακά θα προξενήσω εναντίον των Φιλισταιών”.

Κρ. 15,4 και επορεύθη Σαμψών και συνέλαβε τριακοσίας αλώπεκας και έλαβε λαμπάδας και επέστρεψε κέρκον προς κέρκον και έθηκε λαμπάδα μίαν αναμέσον των δύο κέρκων και έδησε·

Κρ. 15,4 Ο Σαμψών μετέβη και συνέλαβε τριακοσίας αλώπεκας και κατόπιν επήρε εκατόν πενήντα ρητινώδεις δαυλούς. Εποποθέτησεν ανά δύο τας αλώπεκας, ώστε να έχουν τας ουράς των την μίαν απέναντι της άλλης, έθεσεν ένα ρητινώδες δαυλί ανάμεσα εις τας δύο ουράς και έδεσεν αυτό με εκείνας.

Κρ. 15,5 και εξέκαυσε πύρ εν ταίς λαμπάσι και εξαπέστειλεν εν τοίς στάχυσι των αλλοφύλων, και εκάησαν από άλωνος και έως σταχύων ορθών και έως αμπελώνος και ελαιάς.

Κρ. 15,5 Ηναψε κατόπιν το ρητινώδες δαυλί και εξαπέλυσε τας αλώπεκας εις τα σιτηρά των Φιλισταιών. Εκάησαν όλα, τόσον τα ευρισκόμενα εις τα αλώνια όσον και τα αθέριστα στους αγρούς. Η πυρκαϊά επεξετάθη μέχρι των αμπελώνων και των ελαιώνων.

Κρ. 15,6 και είπαν οι αλλόφυλοι τις εποίησε ταύτα; και είπαν· Σαμψών ο νυμφίος τού Θαμνί, ότι έλαβε την γυναίκα αυτού και έδωκεν αυτήν τώ εκ των φίλων αυτού· και ανέβησαν οι αλλόφυλοι και ενέπρησαν αυτήν και τον οίκον τού πατρός αυτής εν πυρί.

Κρ. 15,6 Οι Φιλισταίοι ηρώτησαν· “ποιός έκαμε αυτά;” Και είπαν· “ο Σαμψών, ο γαμβρός του Θαμνί, διότι αυτός επήρε την γυναίκα του Σαμψών και την έδωκεν εις ένα από τους φίλους του”. Οι Φιλισταίοι αγανακτισμένοι μετέβησαν εις Θαμναθά, έκαυσαν την γυναίκα του Σαμψών και όλον τον πατρικόν της οίκον.

Κρ. 15,7 και είπεν αυτοίς Σαμψών· εάν ποιήσητε ούτως ταύτην, ότι ή μην εκδικήσω εν υμίν και έσχατον κοπάσω.

Κρ. 15,7 Ο Σαμψών παρηγγειλε προς αυτούς· “επειδή έτσι εφερθήκατε προς την γυναίκα μου, εγώ θα σας εκδικηθώ οπωσδήποτε και έπειτα θα ησυχάσω”.

Κρ. 15,8 και επάταξεν αυτούς κνήμην επί μηρόν πληγήν μεγάλην· και κατέβη και εκάθισεν εν τρυμαλιά της πέτρας Ητάμ.

Κρ. 15,8 Και πράγματι ο Σαμψών τους εκτύπησε κατά σκληρόν τρόπον, τους επέφερε μεγάλην καταστροφήν και έπειτα εκάθησεν εις ένα σπήλαιον του βράχου Ητάμ.

Κρ. 15,9 Καί ανέβησαν οι αλλόφυλοι και παρενέβαλον εν Ιούδα και εξερίφησαν εν Λεχί.

Κρ. 15,9 Οι Φιλισταίοι, στρατός πολύς, ανέβησαν και εστρατοπέδευσαν εις την χώραν της φυλής του Ιούδα και εξεχύθησαν προς καταστροφήν εις Λεχί.

Κρ. 15,10 και είπαν ανήρ Ιούδα· εις τι ανέβητε εφ ημάς; και είπον οι αλλόφυλοι· δήσαι τον Σαμψών ανέβημεν και ποιήσαι αυτώ τον τρόπον εποίησεν ημίν.

Κρ. 15,10 Οι άνδρες της φυλής του Ιούδα ηρώτησαν τους Φιλισταίους· “διατί εισωρμήσατε εις την χώραν μας εναντίον μας;” Και οι Φιλισταίοι τους απήντησαν· “ήλθομεν δια να συλλάβωμεν και δέσωμεν τον Σαμψών και να κάμωμεν εις αυτόν ο,τι αυτός έκαμεν εις ημάς”.

Κρ. 15,11 και κατέβησαν τρισχίλιοι από Ιούδα άνδρες εις τρυμαλιάν πέτρας Ητάμ και είπαν προς Σαμψών· ουκ οίδας ότι κυριεύουσιν οι αλλόφυλοι ημών, και τι τούτο εποίησας ημίν; και είπεν αυτοίς Σαμψών· τον τρόπον εποίησάν μοι, ούτως εποίησα αυτοίς.

Κρ. 15,11 Τρεις χιλιάδες άνδρες από την φυλήν Ιούδα κατέβησαν στο σπήλαιον του βράχου Ητάμ και είπαν προς τον Σαμψών· “δεν γνωρίζεις ότι ευρισκόμεθα κάτω από την κυριαρχίαν των Φιλισταιών; Τι είναι αυτό το οποίον μας έκαμες;” Απήντησεν εις αυτούς ο Σαμψών· “ο,τι μου έκαμαν εκείνοι το ίδιο έκαμα και εγώ εις εκείνους”.

Κρ. 15,12 και είπαν αυτώ· δήσαι σε κατέβημεν τού δούναί σε εν χειρί αλλοφύλων. και είπεν αυτοίς Σαμψών· ομόσατέ μοι μη ποτε συναντήσητε εν εμοί υμείς.

Κρ. 15,12 Οι άνδρες της φυλής Ιούδα του είπαν· “ημείς κατέβημεν δια να σε δέσωμεν και δεμένον να σε παραδώσωμεν εις τα χέρια των αλλοφύλων”. Ο Σαμψών τους είπε· “δέσατέ με. Ορκισθήτε μου όμως ότι δεν θα επιτεθήτε δια να με φονεύσετε”.

Κρ. 15,13 και είπον αυτώ λέγοντες· ουχί, ότι αλλ ή δεσμά δήσομέν σε και παραδώσομέν σε εν χειρί αυτών και θανάτω ου θανατώσομέν σε· και έδησαν αυτόν εν δυσί καλωδίσι καινούς και ανήνεγκαν αυτόν από της πέτρας εκείνης.

Κρ. 15,13 Εκείνοι του απήντησαν· “οχι δεν θα σε φονεύσωμεν, αλλά μόνον θα σε δέσωμεν στερεά και δεμένον θα σε παραδώσωμεν εις τα χέρια των Φιλισταιών”. Πράγματι τον έδεσάν με δύο καινούρια σχοινιά και μετέφεραν αυτόν από τον βράχον εκείνον.

Κρ. 15,14 και ήλθον έως Σιαγόνος· και οι αλλόφυλοι ηλάλαξαν και έδραμον εις συνάντησιν αυτού· και ήλατο επ αυτόν πνεύμα Κυρίου, και εγενήθη τα καλώδια τα επί βραχίσιον αυτού ωςεί στυππίον, ό εξακαύθη εν πυρί, και ετάκησαν δεσμοί αυτού από χειρών αυτού.

Κρ. 15,14 Ηλθον φέροντες δεμένον τον Σαμψών έως την τοποθεσίαν, η οποία λέγεται· “Σιαγών”. Οι αλλόφυλοι όταν είδαν δεμένον τον Σαμψών ώρμησαν με αλαλαγμούς χαράς εναντίον του. Τοτε ήλθεν εις αυτόν Πνεύμα Κυρίου, του έδωσε δύναμιν μεγάλην, και τα σχοινιά με τα οποία είχαν δεθή τα χέρια του έγιναν σαν στουπί που το είχε κάψει η φωτιά. Διελύθησαν και έπεσαν από τα χέρια του.

Κρ. 15,15 και εύρε σιαγόνα όνου εξεριμένη και εξέτεινε την χείρα αυτού και έλαβεν αυτήν και επάταξεν εν αυτή χιλίους άνδρας.

Κρ. 15,15 Ο Σαμψών εύρε κάπου εκεί πεταγμένην μίαν σιαγόνα όνου, άπλωσε το χέρι του και την επήρε και με αυτήν εξωλόθρευσε χιλίους Φιλισταίους.

Κρ. 15,16 και είπε Σαμψών· εν σιαγόνι όνου εξαλείφωμ εξήλειψα αυτούς, ότι εν τή σιαγόνι τού όνου επάταξα χιλίους άνδρας.

Κρ. 15,16 Είπε δε τότε ο Σαμψών· “με μίαν σιαγόνα όνου εκτύπησα και εξωλόθρευσα αυτούς· με την σιαγόνα του όνου εξώντωσα χιλίους Φιλισταίους” !

Κρ. 15,17 και εγένετο ως επαύσατο λαλών, και έριψε την σιαγόνα εκ της χειρός αυτού· και εκάλεσε τον τόπον εκείνον Αναίρεις σιαγόνος.

Κρ. 15,17 Όταν ετελείωσε τα λόγια του αυτά, επέταξε την σιαγόνα από το χέρι του και ωνόμασε τον τόπον εκείνον· “Αναίρεις σιαγόνος”.

Κρ. 15,18 και εδίψησε σφόδρα, και έκλαυσε προς Κύριον και είπε· σύ ευδόκησας εν χειρί δούλου σου την σωτηρίαν την μεγάλην ταύτην, και νύν αποθανούμαι τώ δίψει και εμπεισούμαι εν χειρί των απεριτιμήτων.

Κρ. 15,18 Εκεί όμως εδίψασε πάρα πολύ και μετά δακρύων παρεκάλεσε τον Κυριον λέγων· “συ, Κυριε, ευδόκησας με το χέρι εμού του δούλου σου να πραγματοποιηθή η μεγάλη αυτή νίκη κατά των Φιλισταίων εις σωτηρίαν του λαού σου. Λοιπόν τώρα θα αποθάνω από την δίψαν και θα πέσω εις τα χέρια αυτών των απεριτιμήτων”.

Κρ. 15,19 και έρηξεν ο Θεός τον λάκκον τον εν τή σιαγόνι, και εξήλθεν εξ αυτού ύδωρ, και έπιε, και επέστρεψε το πνεύμα αυτού και έζησε. διά τούτο εκλήθη το όνομα αυτής Πηγή του επικαλουμένου, ή εστιν εν Σιαγόνι, έως της ημέρας ταύτης.

Κρ. 15,19 Ο Θεός διέρρηξε και ήνοιξε λάκκον εις την τοποθεσίαν “Σιαγών”, ανέβλυσεν από αυτήν ύδωρ και έπιεν ο Σαμφών. Συνήλθεν από την κατάστασιν της ατονίας και λιποθυμίας, έζησε και δεν απέθανε. Δια τούτο ωνομάσθη η τοποθεσία εκείνη “Πηγή του επικαλουμένου”. Αυτή δε η πηγή υπάρχει μέχρι σήμερα εις την τοποθεσίαν, που λέγεται “Σιαγών”.

Κρ. 15,20 και έκρινε τον Ισραήλ εν ημέραις αλλοφύλων είκοσιν έτη.

Κρ. 15,20 Ο Σαμφών έμεινε Κριτής, του Ισραηλιτικού λαού επί είκοσιν έτη από τα τεσσαράκοντα, κατά τα οποία οι Φιλισταίοι κατείχον την γην Ισραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Κρ. 16,1 Καί επορεύθη Σαμφών εις Γάζαν· και είδεν εκεί γυναίκα πόρνην και εισήλθε προς αυτήν.

Κρ. 16,1 Ο Σαμφών επήγε εις την πόλιν Γάζαν. Είδεν εκεί γυναίκα πόρνην και εισήλθεν στον οίκον της.

Κρ. 16,2 και ανηγγέλη τοίς Γαζαίοις λέγοντες· ήκει Σαμφών ώδε· και εκύκλωσαν και ενήδρυσαν επ αυτόν όλην την νύκτα εν τή πύλη της πόλεως και εκώφευσαν όλην την νύκτα λέγοντες· έως διαφάυση ο όρθρος, και φονεύσωμεν αυτόν.

Κρ. 16,2 Διεδόθη το γεγονός στους κατοίκους της Γαζης και ελέχθη ότι έχει ελθει εδώ ο Σαμφών. Οι κάτοικοι της Γαζης καθ' όλην την νύκτα περιεκύκλωσαν την πόλιν και έστησαν ενέδραν εις την πύλην της πόλεως και ετήρουν σιγήν καθ' όλον το διάστημα της νυκτός λέγοντες μεταξύ των· Ας περιμένωμεν εδώ έως ότου φωτίση η πρωΐα, δια να φονεύσωμεν αυτόν όταν εξέλθη.

Κρ. 16,3 και εκοιμήθη Σαμφών έως μεσονυκτίου· και ανέστη εν ημίσει της νυκτός και επελάβετο των θυρών της πύλης της πόλεως σύν τοίς δυσί σταθμοίς και ανεβάσταζεν αυτάς σύν τώ μοχλώ και έθηκεν επί ώμων αυτού και ανέβη επί την κορυφήν τού όρους τού επί προσώπου τού Χεβρών και έθηκεν αυτά εκεί.

Κρ. 16,3 Ο Σαμφών εκοιμήθη μέχρι του μεσονυκτίου. Κατά δε το μεσονύκτιον ηγέρθη, εβγήκεν από την οικίαν και ελθών εις την θύραν της πόλεως επήρε τα θυρόφυλλα της πύλης μαζί με τους δύο ορθοστάτας και τον μοχλόν, ανεσήκωσε και εφορτώθη αυτά στους ώμους του, ανέβη εις την κορυφήν του όρους από όπου φαίνεται η περιοχή της πόλεως Χεβρών και απέθεσεν αυτά εκεί.

Κρ. 16,4 Καί εγένετο μετά τούτο και ηγάπησε γυναίκα εν Αλσωρήχ, και όνομα αυτή Δαλιδά.

Κρ. 16,4 Επειτα από το γεγονός αυτό ηγάπησεν ο Σαμφών εις την πόλιν Αλσωρήχ μίαν γυναίκα, ονόματι Δαλιδά.

Κρ. 16,5 και ανέβησαν προς αυτήν οι άρχοντες των αλλοφύλων και είπαν αυτή· απάτησον αυτόν, και ιδέ εν τίνι η ισχύς αυτού η μεγάλη και εν τίνι δυνησόμεθα αυτό και δήσομεν αυτόν τού ταπεινώσαι αυτόν, και ημείς δώσομέν σοι ανήρ χιλίους και εκατόν αργυρίου.

Κρ. 16,5 Επήγαν προς αυτήν οι άρχοντες των Φιλισταίων και της είπαν· “κοίταξε να ξεγελάσης τον Σαμφών και μάθε που έγκειται η δύναμις αυτού η μεγάλη και με ποιον τρόπον θα κατορθώσωμεν ημείς να τον δέσωμεν και ταπεινωμένον να τον έχωμεν εις τα χέρια μας. Εάν μας δώσης αυτήν την πληροφοριαν, ο καθένας από ημάς θα σου δώση χίλια εκατόν αργυρά νομίσματα (σίκελους)”.

Κρ. 16,6 και είπε Δαλιδά προς Σαμφών· απάγγειλον δή μοι εν τίνι η ισχύς σου η μεγάλη και εν τίνι δεθήση τού ταπεινωθήναι σε.

Κρ. 16,6 Η Δαλιδά ηρώτησε τον Σαμφών· “πές μου λοιπόν που έγκειται η μεγάλη δύναμις σου, και με τι τάχα είναι δυνατόν να δεθής, ώστε να σε καταστήση κανείς υποχείριόν του;”

Κρ. 16,7 και είπε προς αυτήν Σαμφών· εάν δήσωσί με εν επτά νευραίς υγραίς μη διεφθαρμέναις, και ασθενήσω και έσομαι ως εις των ανθρώπων.

Κρ. 16,7 Ο Σαμφών της είπε· “εάν με δέσουν με επτά υγράς καινουργείς νευράς αι οποίαι δεν έχουν καθόλου ψθαρή, τότε εγώ θα χάσω την μεγάλην μου δύναμιν και θα είμαι ως ένας από τους συνήθεις ανθρώπους”.

Κρ. 16,8 και ανήνεγκαν αυτή οι άρχοντες των αλλοφύλων επτά νευράς υγράς μη διεφθαρμένας, και έδησεν αυτόν εν αυταίς·

Κρ. 16,8 Οι άρχοντες των Φιλισταίων έφεραν εις την Δαλιδά επτά σχοινία κατασκευασμένα από νεύρα υγρά και αχρησιμοποίητα, και με αυτά εκείνη τον έδεσε.

Κρ. 16,9 και το ένεδρον αυτή εκάθητο εν τώ ταμείω· και είπεν αυτό· αλλόφυλοι επί σε, Σαμφών· και διέσπασε τας νευράς, ως εί τις αποσπάσοι στρέμμα στυπίου εν τώ οσφρανθήναι αυτό πυρός· και ουκ εγνώσθη η ισχύς αυτού.

Κρ. 16,9 Εις το παράπλευρον εσωτερικών δωμάτων είχαν στήσει ενέδραν οι Φιλισταίοι. Η Δαλιδά είπε τότε στον Σαμφών· “Σαμφών, αλλόφυλοι ορμουν εναντίον σου” ! Ο Σαμφών έκοψε τότε τας νευράς, όπως ημπορεί να κόψη κανείς μίαν κλωστήν από στουπί την οποίαν έχει εγγίσει η φωτιά. Ετσι δε δεν έγινε γνωστόν πως θα ηχρηστεύετο η δύναμις αυτού.

Κρ. 16,10 και είπε Δαλιδά προς Σαμφών· ιδού επλάνησάς με και ελάλησας προς με ψευδή· νύν σύν ανάγγειλόν μοι εν τίνι δεθήση.

Κρ. 16,10 Η Δαλιδά είπεν στον Σαμφών· “ιδού, ότι με εγέλασες. Μου είπες ψέματα. Τωρα όμως πές μου την αλήθειαν· με τι πρέπει να δεθής, ώστε να μη ημπορής να λυθής”.

Κρ. 16,11 και είπε προς αυτήν· εάν δεσμεύοντες δήσωσί με εν καλωδίσι καινοίς, οίς ουκ εγένετο εν αυτοίς έργον, και ασθενήσω και έσομαι ως εις των ανθρώπων.

Κρ. 16,11 Ο Σαμφών της απήντησεν· “εάν με δέσουν καλά με καινούργια σχοινία τα οποία δεν έχουν καθόλου χρησιμοποιηθή, τότε θα είμαι ένας αδύνατος άνθρωπος ωσάν τους άλλους”.

Κρ. 16,12 και έλαβε Δαλιδά καλώδια καινά και έδησεν αυτόν εν αυτοίς· και τα ένεδρα εξήλθεν εκ τού ταμείου· και είπεν· αλλόφυλοι επί σε, Σαμφών· και διέσπασεν αυτά από βραχιόνων αυτού ωσει σπαρτίον.

Κρ. 16,12 Η Δαλιδά επήρε σχοινία καινούργια και με αυτά τον έδεσε. Οι ενεδρευόντες Φιλισταίοι εξήλθον από το δωμάτιον,

έτοιμοι να τον συλλάβουν. Η Δαλιδά εφώνασε προς αυτόν· "Σαμψών, αλλόφυλοι έρχονται εναντίον σου". Εκείνος έσπασε τα δεσμά των χειρών του ως εάν αυτά ήσαν κάποιο αδύνατον νήμα.

Κρ. 16,13 και είπε Δαλιδά προς Σαμψών· "ιδού επλάνησάς με και ελάλησας προς με ψευδή· ανάγγειλον δή μοι εν τίνι δεθήση· και είπε προς αυτήν· εάν υφάνης τας επτά σειράς της κεφαλής μου σύν τώ διάσματι και εγκρούσης τώ πασσάλω εις τον τοίχον, και έσομαι ως εις των ανθρώπων ασθενής.

Κρ. 16,13 Του είπε πάλιν η Δαλιδά· "ιδού, με εγέλασες πάλιν και μου είπες ψέματα. Τώρα όμως πές μου, με τι πρέπει να δεθής ώστε να μη σου είναι δυνατόν να λυθής;" Εκείνος της είπε· "εάν υφάνης τας επτά πλεξίδας της κεφαλής μου με το στημόνι του αργαλειού σου και στερεώσης αυτά με ένα πάσσαλον στον τοίχον, θα είμαι τότε τόσο αδύνατος, όσον και ένας από τους άλλους ανθρώπους".

Κρ. 16,14 και εγένετο εν τώ κοιμάσθαι αυτόν και έλαβε Δαλιδά τας επτά σειράς της κεφαλής αυτού και ύφανεν εν τώ διάσματι και έπηξε τώ πασσάλω εις τον τοίχον και είπεν· αλλόφυλοι επί σε, Σαμψών· και εξυπνίσθη από τού ύπνου αυτού και εζήρε τον πάσσαλον τού υφάσματος εκ τού τοίχου.

Κρ. 16,14 Όταν κατόπιν ο Σαμψών απεκοιμήθη επήρεν η Δαλιδά τας επτά πλεξίδας της κεφαλής του, τας ύφανε με το στημόνι του αργαλειού της, τας εκάρφωσεν στον τοίχον με πάσσαλον και εφώνασε· "αλλόφυλοι επί σε Σαμψών". Ο Σαμψών εξύπνησεν από τον ύπνον του και εξακάρφωσε τον πάσσαλον, επί του οποίου ετυλίγετο το ύφασμα από τον τοίχον όπου ήτο στερεωμένος.

Κρ. 16,15 και είπε προς Σαμψών Δαλιδά· πώς λέγεις, ηγάπηκά σε, και η καρδιά σου ουκ έστι μετ εμού; τούτο τρίτον επλάνησάς με και ουκ απήγγειλάς μοι εν τίνι η ισχύς σου η μεγάλη.

Κρ. 16,15 Τότε παραπονουμένη δήθεν η Δαλιδά του είπε· "πως λέγεις ότι με έχεις αγαπήσει ενώ η καρδιά σου δεν είναι μαζί μου; Τρίτην αυτήν φοράν με εγέλασες και δεν μου είπές που έγκειται η μεγάλη δύναμής σου".

Κρ. 16,16 και εγένετο ότε εξέθλιψεν αυτόν εν λόγοις αυτής πάσας τας ημέρας και εστενοχώρησεν αυτόν, και ωλιγοψύχησεν έως τού αποθανείν·

Κρ. 16,16 Με τέτοιους λόγους εταλαιπωρούσε κάθε ημέραν η Δαλιδά τον Σαμψών και τον εστενοχωρούσε τόσο μάλιστα πολύ, ώστε εκείνος ελιποθύμησε μέχρι σημείου να πλησίαση τον θάνατον.

Κρ. 16,17 και ανήγγειλεν αυτή πάσαν την καρδιαν αυτού και είπεν αυτή· σίδηρος ουκ ανέβη επί την κεφαλήν μου, ότι άγιος Θεός εγώ ειμι από κοιλίας μητρός μου· εάν ούν ξυρήσωμαι, αποστήσεται απ εμού η ισχύς μου, και ασθενήσω και έσομαι ως πάντες οι άνθρωποι.

Κρ. 16,17 Αποκαμωμένος πλέον ο Σαμψών ήνοιξεν εις αυτήν την καρδιαν του και της εφανέρωσε το μυστικόν του λέγων· "ψαλλίδι δεν έχει ανεβή εις την κεφαλήν μου δια να μου κόψη την κόμην, διότι εγώ είμαι αφιερωμένος στον Θεόν εκ κοιλίας μητρός μου. Εάν λοιπόν ξυρίσω την κεφαλήν μου, θα φύγη από εμέ η δύναμής μου, θα εξασθενήσω και θα είμαι όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι".

Κρ. 16,18 και είδε Δαλιδά, ότι απήγγειλεν αυτή πάσαν την καρδιαν αυτού, και απέστειλε και εκάλεσε τους άρχοντας των αλλοφύλων, λέγουσα· ανάβητε έτι το άπαξ τούτο, ότι απήγγειλέ μοι πάσαν την καρδιαν αυτού· και ανέβησαν προς αυτήν οι άρχοντες των αλλοφύλων και ανήνεγκαν το αργύριον εν χερσίν αυτών.

Κρ. 16,18 Η Δαλιδά αντελήφθη ότι αυτήν την φοράν ο Σαμψών ήνοιξε την καρδιαν του και της είπεν όλην την αλήθειαν. Εστειλεν ανθρώπους και εκάλεσε τους αρχηγούς των Φιλισταιών, στους οποίους είπεν· "ελάτε δια μίαν ακόμη φοράν, διότι τώρα ο Σαμψών μου εφανέρωσεν όλην την αλήθειαν". Ηλθον αρχηγοί των Φιλισταιών φέροντες εις τα χέρια των τους αργυρούς σίκλους, που της είχαν υποσχεθή.

Κρ. 16,19 και εκοίμισε Δαλιδά τον Σαμψών επί τα γόνατα αυτής· και εκάλεσεν άνδρα, και εξύρησε τας επτά σειράς της κεφαλής αυτού· και ήρξατο ταπεινώσαι αυτόν, και απέστη η ισχύς αυτού απ αυτού.

Κρ. 16,19 Η Δαλιδά απεκοιμήσε τον Σαμψών εις τα γόνατά της και προσεκάλεσεν εναν άνδρα, ο οποίος εξύρισε τας επτά πλεξίδας της κεφαλής του Σαμψών. Ο Σαμψών από τότε περιήλθεν εις τα χέρια των Φιλισταιών και ήρχισεν ο εξευτελισμός του, διότι έφυγε πλέον από αυτόν η θεία δύναμις·

Κρ. 16,20 και είπε Δαλιδά· αλλόφυλοι επί σε, Σαμψών· και εξυπνίσθη εκ τού ύπνου αυτού και είπεν· εξελεύσομαι ως άπαξ και άπαξ και εκτιναχθήσομαι· και αυτός ουκ έγνω ότι ο Κύριος απέστη απάνωθεν αυτού.

Κρ. 16,20 διότι όταν είπεν εις αυτόν η Δαλιδά· "αλλόφυλοι έρχονται εναντίον σου, Σαμψών·"· εκείνος εξύπνησεν από τον ύπνον του και είπεν· "θα εξέλθω από εδώ όπως έκαμα και τας άλλας φορές και θα εκτιναχθώ με δύναμιν". Αλλά δεν εγνώριζεν ότι ο Κυριος και η δύναμις του Κυρίου είχαν πλέον απομακρυνθή από αυτόν.

Κρ. 16,21 και εκράτησαν αυτόν οι αλλόφυλοι και εξέκοψαν τους οφθαλμούς αυτού· και κατήνεγκαν αυτόν εις Γάζαν και επέδησαν αυτόν εν πέδαις χαλκείαις, και ήν αλήθων εν οικω τού δεσμοτηρίου.

Κρ. 16,21 Αδύνατον πλέον τον συνέλαβον οι αλλόφυλοι και του έβγαλαν τους οφθαλμούς. Τον κατεβίβασαν εις την Γάζαν και έδεσαν με χαλκίνας χειροπέδας αυτόν και τον υπεχρέωσαν να γυρίζη μυλόπετραν και να αλέθη σίτον εις την φυλακήν.

Κρ. 16,22 Καί ήρξατο θορίξ της κεφαλής αυτού βλαστάνειν, καθώς εξυρήσατο.

Κρ. 16,22 Μετά το ξυρίσμα στο οποίον υπεβλήθη, ήρχισαν να φυτρώνουν πάλιν και να αυξάνουν αι τρίχες της κεφαλής του.

Κρ. 16,23 και οι άρχοντες των αλλοφύλων συνήχθησαν θυσιάσαι θυσίασμα μέγα τώ Δαγών θεώ αυτών και ευφρανθήναι και είπαν· έδωκεν ο Θεός εν χειρί ημών τον Σαμψών τον εχθρόν ημών.

Κρ. 16,23 Μιαν από τας ημέρας εκείνας οι άρχοντες των Φιλισταιών συνεκεντρώθησαν δια να προσφέρουν μεγάλην θυσιαν στον θεόν των Δαγών και να ευφρανθούν λέγοντες· "ο θεός παρέδωσεν εις τα χέρια μας τον Σαμψών, τον εχθρόν μας.

Κρ. 16,24 και είδον αυτόν ο λαός και ύμνησαν τον θεόν αυτών, ότι παρέδωκεν ο θεός ημών τον εχθρόν ημών εν χειρί ημών, τον ερημιούντα την γήν ημών, και ός επλήθυνε τους τραυματίας ημών.

Κρ. 16,24 Ο λαός των Φιλισταιών είδον δέσμιον τον Σαμψών και εδοξολόγησαν τον θεόν των λέγοντες ότι "ο θεός μας παρέδωκεν εις τα χέρια μας τον εχθρόν μας, αυτόν που ερήμωνε την χώραν μας και εφόνευε πολλούς από ημάς".

Κρ. 16,25 και ότε ηγαθύνθη η καρδιά αυτών, και είπαν· καλέσατε τον Σαμψών εξ οίκου φυλακής, και παιξάτω ενώπιον ημών· και εκάλεσαν τον Σαμψών εξ οίκου δεσμοτηρίου, και έπαιζεν ενώπιον αυτών, και εράπιζον αυτόν και έστησαν αυτόν ανά μέσον των κιόνων.

Κρ. 16,25 Όταν δε αι καρδιαί των είχαν ευφρανθή από την εορτήν, είπαν "καλέσατε και φέρετε από την φυλακήν εδώ τον Σαμψών και ας παίξη ενώπιόν μας, δια να διασκεδάσωμεν"· Πράγματι μετέφεραν τον Σαμψών από την φυλακήν, τον

υπεχρέωναν να παίζη ενώπιόν των, τον ερράπιζαν και τον ετοποθέτησαν όρθιον ανάμεσα από δύο στύλους του οικοδομήματος.

Κρ. 16,26 και είπε Σαμφών προς τον νεανίαν τον κρατούντα την χείρα αυτού· άφες με και ψηλαφήσω τους κίονας, εφ οίς ο οίκος επ αυτούς, και επιστηριχθήσομαι επ αυτούς.

Κρ. 16,26 Είπε δε ο Σαμφών προς τον άνδρα ο οποίος τον κρατούσε από το χέρι, δια να τον οδηγή· “άφησέ με να ψηλαφήσω τους δύο στύλους οι οποίοι υποβαστάζουν το οικοδόμημα τούτο και να στηριχθώ ολίγον εις αυτούς”.

Κρ. 16,27 και ο οίκος πλήρης των ανδρών και των γυναικών, και εκεί πάντες οι άρχοντες των αλλοφύλων, και επί το δώμα ωσει τρισχίλιοι άνδρες και γυναίκες οι θεωρούντες εν παγνίαις Σαμφών.

Κρ. 16,27 Το οικοδόμημά ήτο γεμάτο από άνδρας και γυναίκας. Εκεί ήσαν όλοι οι άρχοντες των Φιλισταιών, επάνω δε στο ηλιακωτόν τρεις περίπου χιλιάδες άνδρες και γυναίκες, οι οποίοι παρηκολούθουν τους εμπαιγμούς και εξευτελισμούς του Σαμφών.

Κρ. 16,28 και έκλαυσε Σαμφών προς Κύριον, και είπεν· Αδωναϊέ Κύριε, μνήσθητι δή μου νύν και ενίσχυσόν με έτι το άπαξ τούτο, Θεέ, και ανταποδώσω ανταπόδοσιν μίαν περί των δύο οφθαλμών μου τοίς αλλοφύλοις.

Κρ. 16,28 Ο Σαμφών μέσα εις την θλίψιν του συνησθάνθη το σφάλμα του, έκλαυσε ενώπιον του Θεού και προσηυχήθη προς αυτόν λέγων· “Αδωναϊέ Κυριε, μνήσθητί μου και τώρα, ενίσχυσέ με μίαν ακόμη φοράν, Θεέ μου, δια να ανταποδώσω σκληράν τιμωρίαν κατά των Φιλισταιών οι οποίοι μου έβγαλαν τα δυο μου μάτια”.

Κρ. 16,29 και περιέλαβε Σαμφών τους δύο κίονας τού οίκου, εφ ούς ο οίκος ειστήκει, και επεστηρίχθη επ αυτούς και εκράτησεν ένα τή δεξιά αυτού και ένα τή αριστερά αυτού.

Κρ. 16,29 Αγκάλιασε ο Σαμφών τους δύο στύλους επάνω στους οποίους υπεβαστάζετο ο οίκος, εστηρίχθη εις αυτούς, εκράτησε τον ένα στύλον με το δεξί του χέρι και τον άλλον με το αριστερόν,

Κρ. 16,30 και είπε Σαμφών· αποθανέτω ψυχή μου μετά των αλλοφύλων· και εβάσταξεν εν ισχυί, και έπεσεν ο οίκος επί τους άρχοντας και επί πάντα τον λαόν τον εν αυτώ· και ήσαν οι τεθνηκότες, ούς εθανάτωσε Σαμφών εν τώ θανάτω αυτού, πλείους ή ούς εθανάτωσεν εν τή ζωή αυτού.

Κρ. 16,30 και είπε μεγαλοφώνως· “ας αποθάνω μαζί με τους αλλοφύλους”. Εκράτησε και συνεκλόνησε με δύναμιν τους στύλους και κατεκρημνίσθη όλον το οικοδόμημα επάνω στους άρχοντας και επάνω στον λαόν των Φιλισταιών που ευρίσκοντο εντός αυτού. Αυτοί τους οποίους εφόνευσεν ο Σαμφών εκεί κατά τον θάνατόν του ήσαν περισσότεροι από όσους είχε φονεύσει κατά το διάστημα της ζωής του.

Κρ. 16,31 και κατέβησαν οι αδελφοί αυτού και ο οίκος τού πατρός αυτού και έλαβον αυτόν και ανέβησαν και έθαψαν αυτόν ανά μέσον Σαραά και ανά μέσον Εσθαόλ εν τώ τάφω Μανωέ τού πατρός αυτού. και αυτός έκρινε τον Ισραήλ είκοσιν έτη.

Κρ. 16,31 Οι ομοεθνείς του Σαμφών και οι συγγενείς αυτού κατέβησαν εις την Γαζαν, έλαβαν το νεκρόν σώμα του Σαμφών, ανέβησαν και έθαψαν αυτόν μεταξύ Σαραά και Εσθαόλ στον τάφον του πατρός του, του Μανωέ. Ο Σαμφών έκρινε τον Ισραήλ επί είκοσιν έτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Κρ. 17,1 Καί εγένετο ανήρ από όρους Εφραΐμ, και όνομα αυτώ Μιχαίας.

Κρ. 17,1 Εζούσε τότε ενας άνθρωπος καταγόμενος από την ορεινήν περιοχόν της φυλής Εφραΐμ, ονόματι Μιχαίας.

Κρ. 17,2 και είπε τή μητρί αυτού· οι χίλιοι και εκατόν, ούς έλαβες αργυρίου σεαυτή και με ηράσω και προσείπας εν ωσί μου, ιδού το αργύριον παρ εμοί, εγώ έλαβον αυτό. και είπεν η μήτηρ αυτού· ευλογητός ο υιός μου τώ Κυρίω.

Κρ. 17,2 Είπεν αυτός εις την μητέρα του· “οι χίλιοι εκατόν αργυροί σίκλοι, τους οποίους εκρατούσες δια τον εαυτόν σου και κατηράσθης αυτόν που σου τους εκλέψε, εμέ κατηράσθης, όπως το ήκουσα με τα αυτιά μου, διότι εγώ έκλεψα τα χρήματα. Ιδού το αργύριον ευρίσκεται πλησίον μου”. Είπε τότε η μητέρα του· “ας είναι ευλογημένος από τον Κυριον ο υιός μου”.

Κρ. 17,3 και απέδωκε τους χίλιους και εκατόν τού αργυρίου τή μητρί αυτού· και είπεν η μήτηρ αυτού· αγιάζουσα ηγίασα το αργύριον τώ Κυρίω εκ της χειρός μου τώ υιώ μου τού ποιήσαι γλυπτόν και χωνευτόν, και νύν αποδώσω αυτό σοι.

Κρ. 17,3 Ο Μιχαίας έδωσεν εις την μητέρα του τους χίλιους εκατόν σίκλους αργυρίου. Η δε μητέρα του είπεν· “έταξα να αφιερώσω με τα ίδια μου τα χέρια στον Κυριον το αργύριον αυτό προς χάριν του υιού μου δια να κατασκευασθή χωνευτόν και γλυπτόν άγαλμα. Τωρα όμως θα παραδώσω εις σε αυτό”.

Κρ. 17,4 και απέδωκε το αργύριον τή μητρί αυτού· και έλαβεν η μήτηρ αυτού διακοσίους αργυρίου και έδωκεν αυτό αργυροκόπω, και εποίησεν αυτό γλυπτόν και χωνευτόν· και εγενήθη εν οίκω Μιχαία.

Κρ. 17,4 Ο Μιχαίας όμως επέστρεψε το πόσον εις την μητέρα του. Εκείνη επήρεν από αυτό διακοσίους αργυρούς σίκλους, έδωσεν αυτούς εις αργυροκόπον και εκείνος τους έλυσε εις χωνευτήριον και κατεσκεύασεν άγαλμα χωνευτόν και γλυπτόν. Αυτό δε μετεφέρθη στον οίκον του Μιχαία.

Κρ. 17,5 και ο οίκος Μιχαία, αυτώ οίκος Θεού· και εποίησεν εφώδ και θεραφίν και επλήρωσε την χείρα από ενός υιών αυτού, και εγένετο αυτώ εις ιερέα.

Κρ. 17,5 Έτσι δε ο οίκος Μιχαία έγινε δι' αυτόν ναός Θεού. Κατεσκεύασεν επίσης ο Μιχαίας ένα ιερατικόν άμφιον, εφώδ και ένα άγαλμα θεραφίν, καθιέρωσε δε και χειροτόνησεν έναν από τους υιούς του ως ιερέα, τον οποίον και είχαν ιερέα του στον ναόν αυτόν.

Κρ. 17,6 εν δε ταίς ημέραις εκείναις ουκ ήν βασιλεύς εν Ισραήλ· ανήρ το ευθές εν οφθαλμοίς αυτού εποίει.

Κρ. 17,6 Κατά την εποχήν δηλαδή εκείνην δεν υπήρχε βασιλεύς στον ισραηλιτικόν λαόν και ο καθένας έκανε ο,τι του εφάινετο ορθόν και ευχάριστον εις τα μάτια του.

Κρ. 17,7 Καί εγενήθη νεανίας εκ Βηθλεέμ δήμου Ιούδα, και αυτός Λευίτης, και ούτος παρώκει εκεί.

Κρ. 17,7 Εζούσεν επίσης τότε ενας νέος από την Βηθλεέμ της φυλής Ιούδα, ο οποίος ήτο Λευίτης και κατοικούσεν εις την Βηθλεέμ.

Κρ. 17,8 και επορεύθη ο ανήρ από Βηθλεέμ της πόλεως Ιούδα παροικήσαι εν ώ εάν εύρη τόπω, και ήλθεν έως όρους Εφραΐμ και έως οίκου Μιχαία τού ποιήσαι οδόν αυτού.

Κρ. 17,8 Αυτός μετέβη από την Βηθλεέμ, την πόλιν της Ιουδαίας, να εγκατασταθή, όπου θα εύρισκε τόπον κατάλληλον. Ηλθεν εις την ορεινήν περιοχόν της φυλής Εφραΐμ, έφθασε έως στον οίκον του Μιχαία, δια να συνεχίση τον δρόμον του.

Κρ. 17,9 και είπεν αυτώ Μιχαίας· πόθεν έρχη; και είπε προς αυτόν· Λευίτης εμί εκ Βηθλεέμ Ιούδα, και εγώ πορεύομαι

παροικῆσαι ἐν ὧ ἐάν εὕρω τόπων.

Κρ. 17,9 Ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Μιχαίας· "ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;" Ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησεν· "ἐγὼ εἶμαι Λευίτης ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας καὶ πηγαίνω νὰ ἐγκατασταθῶ ὅπου εὕρω κατάλληλον δι' ἐμέ τόπον".

Κρ. 17,10 καὶ εἶπεν αὐτῷ Μιχαίας· κάθου μετ' ἐμοῦ καὶ γίνου μοι εἰς πατέρα καὶ εἰς ἱερέα, καὶ ἐγὼ δώσω σοι δέκα ἀργυρίου εἰς ἡμέραν καὶ στολὴν ἱματίων καὶ τα πρὸς ζωὴν σου.

Κρ. 17,10 Ὁ Μιχαίας τοῦ εἶπε· "μείνε μαζί μου καὶ γίνε δι' ἐμέ πνευματικὸς πατήρ καὶ ἱερεὺς. Ἐγὼ δὲ θὰ σου δίδω κάθε ἡμέραν δέκα ἀργυρὰ νομίσματα, τὰ ἐνδύματά σου καὶ ὅλα ὅσα χρειάζονται πρὸς συντήρησίν σου".

Κρ. 17,11 καὶ ἐπορεύθη ὁ Λευίτης καὶ ἤρξατο παροικεῖν παρὰ τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἐγενήθη ὁ νεανίας αὐτῷ ὡς εἰς ἀπὸ υἱῶν αὐτοῦ.

Κρ. 17,11 Ὁ Λευίτης ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ χωρὶς ἀναβολὴν ἐγκατεστάθη πλησίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Λευίτης ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Μιχαίαν καὶ ἐγένετο ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ.

Κρ. 17,12 καὶ ἐπλήρωσε Μιχαίας τὴν χεῖρα τοῦ Λευίτου, καὶ ἐγένετο αὐτῷ εἰς ἱερέα καὶ ἐγένετο ἐν τῷ οἴκῳ Μιχαία.

Κρ. 17,12 Ὁ Μιχαίας καθιέρωσεν αὐτὸν ὡς ἱερέα τοῦ καὶ αὐτὸς ἐγένετο ἱερεὺς στὸν οἶκον τοῦ Μιχαία.

Κρ. 17,13 καὶ εἶπε Μιχαίας· νῦν ἐγνων ὅτι ἀγαθὸν εἶμι μοι Κύριος, ὅτι ἐγένετό μοι ὁ Λευίτης εἰς ἱερέα.

Κρ. 17,13 Εἶπε δὲ τότε ὁ Μιχαίας· "τώρα ἀνετλήφθην καλὰ ὅτι ὁ Κύριος θὰ με ἐλεήσῃ καὶ θὰ μου στείλῃ ἀγαθὰ, διότι ἔχω αὐτὸν τὸν Λευίτην ὡς ἱερέα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Κρ. 18,1 Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἦν βασιλεὺς ἐν Ἰσραὴλ. καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἡ φυλὴ Δάν ἐζήτει ἑαυτὴ κληρονομίαν κατοικῆσαι, ὅτι οὐκ ἐνέπεσεν αὐτὴ ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν μέσῳ φυλῶν υἱῶν Ἰσραὴλ κληρονομία.

Κρ. 18,1 Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχε βασιλεὺς μετὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὰς ἡμέρας δὲ ἐκείνας ἡ φυλὴ τοῦ Δαν ἀναζητοῦσε δια τὸν ἐαυτὸν τῆς περιοχὴν δια νὰ ἐγκατασταθῇ, περὶ ἧς ἕως τότε δὲν εἶχεν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς τῆν περιοχὴν ποῦ εἶχε κληροδοτηθῆ εἰς αὐτὴν μετὰ τῶν ἄλλων φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ.

Κρ. 18,2 καὶ ἀπέστειλαν οἱ υἱοὶ Δάν ἀπὸ δῆμων αὐτῶν πέντε ἀνδρας υἱοὺς δυνάμειος ἀπὸ Σαραὰ καὶ ἀπὸ Ἐσθαὸλ τοῦ κατασκέψασθαι τὴν γῆν καὶ ἐξιχνιάσαι αὐτὴν καὶ εἶπαν πρὸς αὐτοὺς· πορεύεσθε καὶ ἐξιχνιάσατε τὴν γῆν. καὶ ἦλθον ἕως ὄρους Ἐφραὶμ ἕως οἴκου Μιχαία καὶ ἠυλίσθησαν αὐτοὶ ἐκεῖ

Κρ. 18,2 Οἱ τῆς φυλῆς Δαν ἐξέλεξαν ἀπὸ τὰς οἰκογενεῖας τῆς φυλῆς πέντε γενναίους ἀνδρας καὶ τοὺς ἐστειλαν ἀπὸ τὰς πόλεις Σαραὰ καὶ Ἐσθαὸλ νὰ κατασκοπεύσουν τὴν χώραν, νὰ ἐξερευνηθῶσιν αὐτὴν καὶ τοὺς εἶπαν· "πηγαίνετε καὶ ἐξερευνήσατε τὴν χώραν τῆς Παλαιστίνης". Οἱ πέντε αὐτοὶ κατάσκοποι ἦλθον εἰς τὴν ορεινὴν περιοχὴν Ἐφραὶμ, ἐφθασαν ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Μιχαία καὶ κατέλυσαν ἐκεῖ,

Κρ. 18,3 ἐν οἴκῳ Μιχαία, καὶ αὐτοὶ ἐπέγνωσαν τὴν φωνὴν τοῦ νεανίσκου τοῦ Λευίτου καὶ ἐξέκλιναν ἐκεῖ καὶ εἶπαν αὐτῷ· τίς ἠνεγκέ σε ὧδε, καὶ σὺ τί ποιεῖς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ τί σοι ὧδε;

Κρ. 18,3 στὸν οἶκον τοῦ Μιχαία. Αὐτοὶ ἀνεγνώρισαν ἀπὸ τὴν λαλίαν τοῦ νεαροῦ ἐκείνου Λευίτην, ἐλοξοδρόμησαν ἐκεῖ καὶ τὸν ἠρώτησαν· "ποῖός σε ἔφερον ἐδῶ καὶ τί κάνεις στὸν τόπον τούτον; Ποία ἡ ἀπασχόλησίς σου ἐδῶ;"

Κρ. 18,4 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· οὕτω καὶ οὕτως ἐποίησέ μοι Μιχαίας καὶ ἐμισθώσατό με, καὶ ἐγενόμην αὐτῷ εἰς ἱερέα.

Κρ. 18,4 Ἐκεῖνος τοὺς ἀπήντησε· "αὐτὰ καὶ αὐτὰ μοι ἐπρότεινε ὁ Μιχαίας, ἐγὼ ἐδέχθην, ἐγὼ εἰς αὐτὸν ἱερεὺς καὶ ἐργάζομαι ἐδῶ ὡς μισθωτὸς τοῦ".

Κρ. 18,5 καὶ εἶπαν αὐτῷ· ἐπερώτησον δὴ ἐν τῷ Θεῷ, καὶ γνωσόμεθα εἰ εὐδοθήσεται ἡ ὁδὸς ἡμῶν, ἐν ἧ ἡμεῖς πορευόμεθα ἐν αὐτῇ.

Κρ. 18,5 Ἐκεῖνοι εἶπαν πρὸς αὐτόν· "ερώτησε, σε παρακαλούμεν, τὸν Θεόν δια νὰ μάθωμεν ἐάν θὰ κατευδοθῇ τὸ ταξιδιὸν μας, ὁ σκοπὸς δια τὸν ὁποῖον πορευόμεθα".

Κρ. 18,6 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἱερεὺς· πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ· ἐνώπιον Κυρίου ἡ ὁδὸς ὑμῶν, ἐν ἧ πορεύεσθε ἐν αὐτῇ.

Κρ. 18,6 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Λευίτης ἐκεῖνος ἱερεὺς· "πηγαίνετε εἰρηνικοί, ὁ δρόμος καὶ ὁ σκοπὸς σας εἶναι με τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου".

Κρ. 18,7 καὶ ἐπορεύθησαν οἱ πέντε ἀνδρες καὶ ἦλθον εἰς Λαισά· καὶ εἶδαν τὸν λαόν τὸν ἐν μέσῳ αὐτῆς καθήμενον ἐπ' ἐλπίδι, ὡς κρίσις Σιδωνίων ἠσυχάζουσα, καὶ οὐκ ἔστι διατρέπων ἢ καταισχύνων λόγον ἐν τῇ γῇ, κληρονόμος ἐκπιέζων θησαυροὺς, καὶ μακρὰν εἰσι Σιδωνίων καὶ λόγον οὐκ ἔχουσι πρὸς ἀνθρώπων.

Κρ. 18,7 Οἱ πέντε ἐκεῖνοι ἀνδρες συνέχισαν τὴν πορείαν τῶν καὶ ἦλθον εἰς Λαισά. Εἶδον τὸν λαόν τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν νὰ κάθεται ἀμέριμος καὶ ὕσυχος ὅπως ἡσυχὸι κατοικοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς μεγάλης πόλεως Σιδῶν. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν Λαισά δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ποῦ νὰ φιλονικῇ με τὸν ἄλλον, νὰ ἐντροπιάζῃ καὶ νὰ ἐξευτελίξῃ με τὰ λόγια τοῦ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, οὔτε καὶ κληρονόμος ἐπιζητῶν δια τῆς βίας νὰ κληρονομήσῃ θησαυροὺς. Ἐπὶ πλέον ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς τῆς Σιδῶνος καὶ δὲν εἶχαν καμμίαν διαφορὰν πρὸς κανένα ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς γύρω λαοὺς.

Κρ. 18,8 καὶ ἦλθον οἱ πέντε ἀνδρες πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν εἰς Σαραὰ καὶ Ἐσθαὸλ καὶ εἶπον τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῶν· τί ὑμεῖς κάθησθε;

Κρ. 18,8 Οἱ πέντε κατάσκοποι ἐπανήλθον στους ἀδελφούς τῶν εἰς Σαραὰ καὶ Ἐσθαὸλ καὶ εἶπαν πρὸς αὐτούς· "τί καθέσθε ἐδῶ καὶ χάνετε τὸν καιρὸν σας;"

Κρ. 18,9 καὶ εἶπαν· ἀνάστητε καὶ ἀναβῶμεν ἐπ' αὐτούς, ὅτι εἶδομεν τὴν γῆν καὶ ἰδοὺ ἀγαθὴ σφόδρα· καὶ ὑμεῖς ἠσυχάζετε; μὴ ὀκνήσητε τοῦ πορευθῆναι καὶ εἰσελθεῖν τοῦ κληρονομήσαι τὴν γῆν.

Κρ. 18,9 Καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς εἶπαν· "σηκωθῆτε καὶ ἐτοιμασθῆτε νὰ βαδίσωμεν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, διότι κατεσκοπεύσαμεν τὴν χώραν τῶν καὶ τὴν εἶδομεν πολὺ εὐφορον καὶ πλουσίαν. Καὶ σεις ἀκόμη ἠσυχάζετε ἐδῶ; Μὴ ἀμελήσετε νὰ βαδίσετε καὶ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ νὰ τὴν κατακτήσετε ὡς ἰδικὴν σας πλέον.

Κρ. 18,10 καὶ ἠνίκα ἐάν ἐλήθητε, εἰσελεύσεσθε πρὸς λαόν ἐπ' ἐλπίδι, καὶ ἡ γῆ πλατεία, ὅτι ἐδῶκεν αὐτὴν ὁ Θεὸς ἐν χειρὶ ὑμῶν, τόπος, ὅπου οὐκ ἔστιν ἐκεῖ ὑστέρημα παντὸς ρήματος τῶν ἐν τῇ γῇ.

Κρ. 18,10 Ὅταν δὲ εἰσέλθετε δια τὴν κατάκτησιν αὐτῆς τῆς χώρας θὰ βρῆτε ἓνα λαόν ἡσυχον καὶ εἰρηνικόν καὶ μίαν χώραν ευρείαν καὶ πλουσίαν. Ὁ δὲ Θεὸς, ὅπως μας ἐπληροφόρησεν ὁ Λευίτης ἱερεὺς, ἔχει παραδώσει εἰς τὰ χεῖρά σας τὴν χώραν αὐτὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τίποτε δὲν λείπει".

Κρ. 18,11 Καὶ ἀπῆραν ἐκεῖθεν ἀπὸ δῆμων τοῦ Δάν ἀπὸ Σαραὰ καὶ ἀπὸ Ἐσθαὸλ ἑξακόσιοι ἀνδρες ἐζωσμένοι σκευὴ παρατάξεως.

Κρ. 18,11 Αμέσως εξακόσιοι άνδρες από τους δήμους της φυλής Δαν ξεκίνησαν ζωσμένοι με τα πολεμικά των όπλα, από τις πόλεις Σαραά και Εσθαόλ.

Κρ. 18,12 και ανέβησαν και παρενέβαλον εν Καριαθιαρίμ εν Ιούδα· διά τούτο εκλήθη εν εκείνω τώ τόπω Παρεμβολή Δάν έως της ημέρας ταύτης, ιδού οπίσω Καριαθιαρίμ.

Κρ. 18,12 Ανέβησαν και εστρατοπέδευσαν εις την πόλιν Καριαθιαρίμ της φυλής Ιούδα. Δι' αυτό και ο τόπος εκείνος ωνομάσθη "Στρατόπεδον Δαν" μέχρι της ημέρας αυτής. Η τοποθεσία αυτή ευρίσκεται εις τα δυτικά της Καριαθιαρίμ.

Κρ. 18,13 και παρήλθον εκείθεν όρος Εφραίμ και ήλθον έως οίκου Μιχαία.

Κρ. 18,13 Από εκεί ανέβησαν εις την ορεινήν περιοχήν της φυλής Εφραίμ και ήλθον έως στον οίκον του Μιχαία.

Κρ. 18,14 και απεκριθήσαν οι πέντε άνδρες οι πορευόμενοι κατασκέψασθαι την γήν Λαισά και είπαν προς τους αδελφούς· έγνωτε ότι εστίεν εν τώ οίκω τούτω εφώδ και θεραφίν και γλυπτόν και χωνευτόν; και νύν γνώτε ό,τι ποιήσετε.

Κρ. 18,14 Οι πέντε άνδρες οι οποίοι είχαν προηγουμένως πορευθή δια να κατασκοπεύσουν την χώραν Λαισά, είπαν τότε προς τους ομοφύλους των· "γνωρίζετε ότι στον οίκον τούτον του Μιχαία υπάρχει ιερατικών άμφιον εφώδ, θεραφίν, χωνευτόν και γλυπτόν άγαλμα; Μαθετέ το τώρα και κάμετε ό,τι νομίζετε".

Κρ. 18,15 και εξέκλιναν εκεί και εισήλθον εις τον οίκον τού νεανίσκου τού Λευίτου, εις τον οίκον Μιχαία, και ηρώτησαν αυτόν εις ειρήνην.

Κρ. 18,15 Οι πέντε αυτοί άνδρες ελοξοδόμησαν προς τα εκεί, εισήλθον στον οίκον του νεαρού Λευίτου ιερέως, στον οίκον του Μιχαία και χαιρέτησαν αυτόν χαιρετισμόν ειρήνης.

Κρ. 18,16 και οι εξακόσιοι άνδρες οι ανεζωσμένοι τα σκεύη της παρατάξεως αυτών εσώτες παρά θύρας της πύλης, οι εκ των υιών Δάν.

Κρ. 18,16 Οι δε άλλοι εξακόσιοι άνδρες, οι της φυλής Δαν, οι ωπλισμένοι με τα πολεμικά των σκεύη, έμειναν όρθιοι εις την εξωτερικήν πύλην της αγροτικής αυτής κατοικίας.

Κρ. 18,17 και ανέβησαν οι πέντε άνδρες οι πορευθέντες κατασκέψασθαι την γήν και εισήλθον εκεί εις οίκον Μιχαία, και ο ιερεύς εσώς·

Κρ. 18,17 Εν τω μεταξύ οι πέντε άνδρες, οι οποίοι είχαν προηγουμένως κατασκοπεύσει την χώραν, εισήλθον στον οίκον του Μιχαία. Ο Λευίτης ιερεύς ήτο όρθιος.

Κρ. 18,18 και έλαβον το γλυπτόν και το εφώδ και το θεραφίν και το χωνευτόν. και είπε προς αυτούς ο ιερεύς· τι υμείς ποιείτε;

Κρ. 18,18 Εκείνοι ήρπασαν το γλυπτόν άγαλμα, το ιερατικόν ένδυμα εφώδ και το χυτόν άγαλμα. Ο Λευίτης- ιερεύς είπε προς αυτούς· "τι είναι αυτό που κάνετε;"

Κρ. 18,19 και είπαν αυτώ· κώφευσον, επίθες την χειρά σου επί το στόμα σου και δέυρο μεθ ημών και γένου ημίν εις πατέρα και εις ιερέα· μη αγαθόν είναι σε ιερέα οίκου ανδρός ενός ή γενέσθαι σε ιερέα φυλής και οίκου εις δήμον Ισραήλ;

Κρ. 18,19 Εκείνοι του είπαν· "πάψε· βούλωσε το στόμα σου με το χέρι σου, έλα μαζί μας και γίνε εις ημάς πνευματικός πατήρ και ιερεύς. Είναι, τάχα, καλύτερον δια σε να είσαι ιερεύς στον οίκον ενός μόνον ανδρός η να γίνης ιερεύς μιας ολοκλήρου φυλής, μιας μεγάλης οικογενείας του ισραηλιτικού λαού;"

Κρ. 18,20 και ηγαθύνθη η καρδιά τού ιερέως, και έλαβε το εφώδ και το θεραφίν και το γλυπτόν και το χωνευτόν και ήλθεν εν μέσω τού λαού.

Κρ. 18,20 Η καρδιά του ιερέως ηχαριστήθη από την πρότασιν αυτήν. Επήρην ο ίδιος το εφώδ, το θεραφίν, το γλυπτόν και το χωνευτόν άγαλμα και ήλθε μαζί των εν μέσω των εξακοσίων εκείνων στρατιωτών.

Κρ. 18,21 και επέστρεψαν και απήλθαν· και έθηκαν τα τέκνα και την κτήσιν και το βάρος έμπροσθεν αυτών.

Κρ. 18,21 Επέστρεψαν κατόπιν όλοι και έφυγαν από εκεί. Εβαλαν εμπρός από την παράταξιν των τα παιδιά των, τα ζώα των και όλα τα άλλα πράγματά των.

Κρ. 18,22 αυτοί εμάκρυναν από οίκου Μιχαία και ιδού Μιχαίας και οι άνδρες οι εν ταίς οικίαις ταίς μετά οίκου Μιχαία εβόησαν και κατελάβοντο τους υιούς Δάν.

Κρ. 18,22 Είχον πλέον απομακρυνθή από την έπαυλιν του Μιχαία και ιδού ο Μιχαίας και οι άνδρες οι οποίοι κατοικούσαν εις οικίας κοντά στον οίκον του Μιχαία, ενεφανίσθησαν, εφώναξαν και επλησίασαν τους άνδρας της φυλής Δαν.

Κρ. 18,23 και επέστρεψαν οι υιοί Δάν το πρόσωπον αυτών και είπαν τώ Μιχαία· τι εστί σοι, ότι εβόησας;

Κρ. 18,23 Οι άνδρες της φυλής Δαν εστράφησαν οπίσω προς αυτούς και είπαν στον Μιχαίαν· "τι έχεις και κραυγάζεις;" Ο Μιχαίας απήντησε·

Κρ. 18,24 και είπε Μιχαίας· ότι το γλυπτόν μου, ό εποίησα, ελάβετε και τον ιερέα και επορεύθητε· και τι μοι έτι; και τι τούτο λέγετε προς με· τι κραζεις;

Κρ. 18,24 "φωναζώ διότι μου επήρατε το γλυπτόν το οποίον κατεσκεύασα και τον ιερέα μου και εφύγατε. Τι άλλο ηθέλατε να μου κάμετε και μου λέγετε τώρα τι κραυγάζεις;"

Κρ. 18,25 και είπαν προς αυτόν οι υιοί Δάν· μη ακουστήτω δή φωνή σου μεθ ημών, μη ποτε συναντήσωσιν ημίν άνδρες πικροί ψυχή και προσθήσουσι ψυχήν σου και την ψυχήν τού οίκου σου.

Κρ. 18,25 Οι άνδρες της φυλής Δαν του είπαν· "μη ακουστήη πλέον φωνή από το στόμα σου προς ημάς, διότι υπάρχουν μεταξύ μας άνδρες οξύθυμοι και σκληροί μήπως και ορμήσουν εναντίον σου και αφαιρέσουν την ζωήν την ιδικήν σου και την ζωήν όλων των ανθρώπων του οίκου σου".

Κρ. 18,26 και επορεύθησαν οι υιοί Δάν εις οδόν αυτών· και ειδε Μιχαίας ότι δυνατώτεροί εισιν υπέρ αυτόν, και επέστρεψεν εις τον οίκον αυτού.

Κρ. 18,26 Επειτα από τους λόγους αυτούς οι άνδρες της φυλής Δαν συνέχισαν τον δρόμον των. Ο Μιχαίας είδεν ότι εκείνοι είναι ισχυρότεροι από αυτόν και επέστρεψεν στον οίκον του.

Κρ. 18,27 και οι υιοί Δάν έλαβον ό εποίησε Μιχαίας, και τον ιερέα, ός ήν αυτώ, και ήλθον επί Λαισά, επί λαόν ησυχάζοντα και πεποιθότα επ ελπίδι και επάταξαν αυτούς εν στόματι ρομφαίας και την πόλιν ενέπρησαν εν πυρί·

Κρ. 18,27 Οι άνδρες της φυλής Δαν έχοντες μαζί των όσα ιερά αντικείμενα είχε κατασκευάσει ο Μιχαίας και τον ιερέα του, ήλθον εις την πόλιν Λαισά, την οποίαν κατοικούσαν άνθρωποι ήσυχοι με ακλόνητον την ελπίδα δια την ησυχίαν των. Οι άνδρες της φυλής Δαν επετέθησαν εναντίον των και τους κατέστρεψαν, την δε πόλιν των παρέδωκαν στο πυρ.

Κρ. 18,28 και ουκ ήν ο ρυόμενος, ότι μακράν εστιν από Σιδωνίων, και λόγος ουκ έστιν αυτοίς μετά ανθρώπου, και αυτή εν τή κοιλάδι τού οίκου αάβ. και ωκοδόμησαν την πόλιν και κατεσκήνωσαν εν αυτή

Κρ. 18,28 Κανείς δεν έσπευσε να τους γλυτώσει διότι η πόλις των ήτο πολύ μακράν από την Σιδώνα και διότι ακόμη δεν είχαν καμμίαν αυτοί επικοινωνίαν με άλλον τινά γειτονικόν λαόν. Εξ άλλου η πόλις των ευρίσκετο μεμονωμένη και ανοχύρωτος εις την κοιλάδα του οίκου Ραάβ. Οι άνδρες της φυλής Δαν ανοικοδόμησαν την πόλιν και εγκατεστάθησαν εις αυτήν.

Κρ. 18,29 και εκάλεσαν το όνομα της πόλεως Δάν εν ονόματι Δάν πατρός αυτών, ός ετέχθη τώ Ισραήλ· και ήν Ουλαμαΐς όνομα της πόλεως το πρότερον.

Κρ. 18,29 Εδωσαν δε νέον όνομα εις αυτήν, το όνομα του προπάτορός των, του Δαν, ο οποίος ήτο υιός του Ισραήλ. Το προηγούμενον όνομα της πόλεως ήτο Ουλαμαΐς.

Κρ. 18,30 και έστησαν εαυτοίς οι υιοί Δάν το γλυπτόν· και Ιωνάθαν υιός Γηρσών υιός Μανασσή, αυτός και οι υιοί αυτού ήσαν ιερείς τή φυλή Δάν έως ημέρας της αποικίας της γής.

Κρ. 18,30 Εκεί οι άνδρες της φυλής Δαν έστησαν το γλυπτόν άγαλμα. Ο δε Ιωνάθαν, υιός του Γηρσών, υιού του Μανασσή, αυτός και οι υιοί του έγιναν ιερείς εις την φυλήν Δαν μέχρι της εποχής κατά την οποίαν αυτοί εξούσαν μακράν από την πατρίδα των.

Κρ. 18,31 και έθηκαν εαυτοίς το γλυπτόν, ό εποίησε Μιχαΐας πάσας τας ημέρας, ας ήν ο οίκος του Θεού εν Σηλώμ.

Κρ. 18,31 Εκεί εχρησιμοποίησαν δια τον εαυτόν των το γλυπτόν άγαλμα που είχε κατασκευάσει ο Μιχαΐας, όταν ακόμη η Σκηνή του Μαρτυρίου ευρίσκετο εις Σηλώμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Κρ. 19,1 Καί εγένετο εν ταίς ημέραις εκείναις ουκ ήν βασιλεύς εν Ισραήλ· και εγένετο ανήρ Λευίτης παροικίων εν μηροίς όρους Εφραΐμ και έλαβεν αυτώ γυναίκα παλλακίην από Βηθλεέμ Ιούδα.

Κρ. 19,1 Κατά την εποχήν εκείνην δεν υπήρχεν ακόμη βασιλεύς στον ισραηλιτικόν λαόν· εξούσεν ένας ανήρ Λευίτης, ο οποίος κατοικούσε εις κάποιο πρσανές της ορεινής περιοχής της φυλής Εφραΐμ. Αυτός έλαβεν ως παλλακίην, σύζυγον δηλαδή δευτέρας σειράς, μίαν γυναίκα από την Βηθλεέμ της Ιουδαίας.

Κρ. 19,2 και επορεύθη απ αυτού η παλλακή αυτού και απήλθε παρ αυτού εις οίκον πατρός αυτής εις Βηθλεέμ Ιούδα και ήν εκεί ημέρας μηνών τεσσάρων.

Κρ. 19,2 Η παλλακή όμως αυτή έφυγεν από αυτόν, τον εγκατέλειψε και επανήλθεν στον οίκον του πατρός της, εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας. Εκεί έμεινεν επί τέσσαρας μήνας.

Κρ. 19,3 και ανέστη ο ανήρ αυτής και επορεύθη οπίσω αυτής τού λαλήσαι επί καρδίαν αυτής τού επιστρέψαι αυτήν αυτώ, και νεανίας αυτού μετ αυτού και ζεύγος όνων· η δε εισήνεγκεν αυτόν εις οίκον πατρός αυτής, και είδεν αυτόν ο πατήρ της νεάνιδος και ηυφράνθη εις συνάντησιν αυτού.

Κρ. 19,3 Κατόπιν ο σύζυγός της μετέβη προς αυτήν, να ομιλήση εις την καρδίαν της και να την πείση να επιστρέψη πλησίον του. Μαζή του επήρην ως συνοδόν ένα νεαρόν υπηρέτην του και ένα ζεύγος όνων. Εκείνη τον υπεδέχθη εις την Βηθλεέμ και τον εισήγαγεν στον πατρικόν της οίκον. Ο δε πατήρ της όταν είδεν αυτόν ηυχαριστήθη πάρα πολύ από την συνάντησίν του.

Κρ. 19,4 και κατέσχεν αυτόν ο γαμβρός αυτού ο πατήρ της νεάνιδος και εκάθισε μετ αυτού επί τρεις ημέρας, και έφαγον και έπιον και ηυλίσθησαν εκεί.

Κρ. 19,4 Αυτός ο πενθερός του, ο πατήρ της νεάνιδος, τον εκράτησε μαζή του και εκείνος έμεινεν επί τρεις ημέρας. Εφαγον, έπιον και παρέμειναν εκεί μαζή.

Κρ. 19,5 και εγένετο τή ημέρα τή τετάρτη και ώρθρισαν το πρωΐ και ανέστη τού πορευθήναι και είπεν ο πατήρ της νεάνιδος προς τον νυμφίον αυτού· στήρισον την καρδίαν σου ψωμί άρτου, και μετά τούτο πορεύεσθε.

Κρ. 19,5 Κατά την τετάρτην ημέραν ηγέρθησαν πολύ πρωΐ και ο Λευίτης ητοιμάσθη να αναχωρήση. Ο πατήρ όμως της νεάνιδος είπεν στον γαμβρόν του· “στήλωσε και τόνωσε την καρδιά σου με ένα κόμματι ψωμί και έπειτα αναχωρείτε”.

Κρ. 19,6 και εκάθισαν και έφαγον οι δύο επί το αυτό και έπιον· και είπεν ο πατήρ της νεάνιδος προς τον άνδρα· άγε δή αυλίσθητι, και αγαθυνθήσεται η καρδιά σου.

Κρ. 19,6 Εκάθησαν και οι δύο μαζή έφαγον και έπιον. Εν συνεχεία δε του είπεν ο πατήρ της νεάνιδος· “μη διάζεσαι να φύγης. Ας περάσωμεν μαζή και αυτήν την νύκτα και θα ευφρανθή η καρδιά σου”. Εκείνος υπεχώρησε.

Κρ. 19,7 και ανέστη ο ανήρ τού πορευέσθαι αυτός· και εβιάσατο αυτόν ο γαμβρός αυτού, και εκάθισε και ηυλίσθη εκεί.

Κρ. 19,7 Την άλλην όμως πρωΐαν ηγέρθη ο γαμβρός και ητοιμάζετο να αναχωρήση. Ο πενθερός του όμως επέμενε και τον επειθανάγκασε να μείνη, ο δε Λευίτης υποχωρών παρέμεινε και την ημέραν εκείνην.

Κρ. 19,8 και ώρθρισε το πρωΐ τή ημέρα τή πέμπτη τού πορευθήναι· και είπεν ο πατήρ της νεάνιδος· στήρισον δή την καρδίαν σου και στράτευσον έως κλίνας την ημέραν· και έφαγον οι δύο.

Κρ. 19,8 Την πέμπτην ημέραν το πρωΐ ηγέρθη δια να αναχωρήση πλέον οριστικώς. Ο πατέρας όμως της νεάνιδος του είπε· “τόνωσε και πάλιν την καρδιά σου με φάγητον και αναχώρησε όταν θα κλίνη προς την δύσιν της η ημέρα”. Εφαγον και πάλιν οι δύο μαζή.

Κρ. 19,9 και ανέστη ο ανήρ τού πορευθήναι, αυτός και η παλλακή αυτού και ο νεανίας αυτού· και είπεν αυτώ ο γαμβρός αυτού ο πατήρ της νεάνιδος· ιδού δή ησθένησεν ημέρα εις την εσπέραν· αυλίσθητι ώδε, και αγαθυνθήσεται η καρδιά σου, και ορθριείτε αύριον εις οδόν υμών και πορεύση εις το σκήνωμά σου.

Κρ. 19,9 Ο Λευίτης εσηκώθη δια να αναχωρήση αυτός και η σύζυγός του και ο νεαρός υπηρέτης του. Ο πατέρας της νεάνιδος του είπε· “τώρα η ημέρα κλίνει προς την δύσιν της. Διανυκτέρευσε πάλιν εδώ, δια να ευφρανθή η καρδιά σου και αύριον λίαν πρωΐ αναχωρείτε δια να επανέλθετε στον οίκον σας”.

Κρ. 19,10 και ουκ ευδόκησεν ο ανήρ αυλίσθηναι και ανέστη και απήλθε και ήλθεν έως απέναντι Ιεβούς (αύτη εστίν Ιερουσαλήμ), και μετ αυτού ζεύγος όνων επισεσαγμένων, και η παλλακή αυτού μετ αυτού.

Κρ. 19,10 Ο Λευίτης όμως δεν συγκατετέθη να διανυκτερεύση και πάλιν εκεί. Εσηκώθη, ανεχώρησε και έφθασεν απέναντι της Ιεβούς (Ιεβούς είναι η Ιερουσαλήμ), επήρε μαζή του τους δύο σαμαρωμένους όνους και μαζή του ανεχώρησεν η της δευτέρας σειράς αυτή σύζυγός του.

Κρ. 19,11 και ήλθοσαν έως Ιεβούς, και η ημέρα προβεβήκει σφόδρα· και είπεν ο νεανίας προς τον κύριον αυτού· δεύρο δή και εκκλίνωμεν εις πόλιν τού Ιεβουσί ταύτην και αυλίσθωμεν εν αυτή.

Κρ. 19,11 Όταν έφθασαν μέχρι της Ιερούς, η ημέρα είχε πολύ προχωρήσει. Είπε τότε ο νεαρός υπηρέτης προς τον κύριόν του: "ας λοξοδρομήσωμεν και ας εισέλθωμεν εις την πόλιν αυτήν του Ιεβουσί, δια να διανυκτερεύσωμεν εις αυτήν".

Κρ. 19,12 και είπε προς αυτόν ο κύριος αυτού: ουκ εκκλινούμεν εις πόλιν αλλοτρίαν, εν ή ουκ έστιν από υιών Ισραήλ ώδε, και παρελευσόμεθα έως Γαβαά.

Κρ. 19,12 Ο κύριός του του απήντησε: "δεν θα μεταβώμεν να μείνωμεν εις πόλιν ξένην, εις την οποίαν δεν κατοικεί κανείς Ισραηλίτης, αλλά θα προχωρήσωμεν έως εις την πόλιν Γαβαά".

Κρ. 19,13 και είπε τώ νεανία αυτού: δέυρο και εγγίσωμεν ενί των τόπων και αυλισθησόμεθα εν Γαβαά ή εν αμά.

Κρ. 19,13 Είπε δε ακόμη ο Λευίτης προς τον νεαρόν υπηρέτην του: "εμπρός, ας πλησιάσωμεν το συντομώτερον εις μίαν από τας δύο πόλεις, την Γαβαά η την Ραμά, δια να διανυκτερεύσωμεν εκεί".

Κρ. 19,14 και παρήλθον και επορεύθησαν, και έδυσ αυτοίς ο ήλιος εχόμενα της Γαβαά, ή εστι τώ Βενιαμίν.

Κρ. 19,14 Συνέχισαν την πορείαν των και επροχώρησαν. Όταν δε έδυσεν ο ήλιος, αυτοί ήσαν πλησίον της Γαβαά πόλεως, η οποία ανήκει εις την φυλήν του Βενιαμίν.

Κρ. 19,15 και εξέκλιναν εκεί τού εισελθείν αυλισθήναι εν Γαβαά: και εισήλθον και εκάθισαν εν τή πλατεία της πόλεως, και ουκ ήν ανήρ συνάγων αυτούς εις οικίαν αυλισθήναι.

Κρ. 19,15 Επροχώρησαν προς τα εκεί δια να εισέλθουν και διανυκτερεύσουν εις την Γαβαά. Εισήλθον πράγματι και εκάθισαν εις την πλατείαν της πόλεως. Αλλά δεν παρουσιάσθη κανείς να τους παραλάβη δια να διανυκτερεύσουν στον οίκον του.

Κρ. 19,16 και ιδού ανήρ πρεσβύτης ήρχετο εξ έργων αυτού εξ αγρού εν εσπέρα και ο ανήρ ήν εξ όρους Εφραΐμ, και αυτός παρώκει εν Γαβαά, και οι άνδρες τού τόπου υιοί Βενιαμίν.

Κρ. 19,16 Αλλά ιδού, ότι κατά την ώραν εκείνην ένας γέρων επέστρεφε την εσπέραν από τας εργασίας του αγρού του. Αυτός κατήγετο από την ορεινήν περιοχήν της φυλής Εφραΐμ και κατοικούσε εις Γαβαά. Οι κάτοικοι όμως της Γαβαά ανήκον εις την φυλήν του Βενιαμίν.

Κρ. 19,17 και ήρε τους οφθαλμούς αυτού και είδε τον οδοιπόρον άνδρα εν τή πλατεία της πόλεως: και είπεν ο ανήρ ο πρεσβύτης: που πορεύη και πόθεν έρχη;

Κρ. 19,17 Εσήκωσεν αυτός τα μάτια του και είδεν εις την πλατείαν τον οδοιπόρον αυτόν άνθρωπον. Τον επλησίασε και τον ηρώτησε: "που πηγαίνεις και από που έρχεσαι;"

Κρ. 19,18 και είπεν προς αυτόν: παραπορευόμεθα ημείς από Βηθλεέμ Ιούδα έως μηρών όρους Εφραΐμ: εκείθεν εγώ εμι και επορεύθη εν Βηθλεέμ Ιούδα, και εις τον οίκόν μου εγώ πορεύομαι, και ουκ έστιν ανήρ συνάγων με εις την οικίαν·

Κρ. 19,18 Ο Λευίτης του απήντησε: "ερχόμεθα από την Βηθλεέμ της φυλής Ιούδα και πηγαίνομεν εις την ορεινήν περιοχήν της φυλής Εφραΐμ. Από εκεί εγώ κατάγομαι. Είχα μεταβή εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας και τώρα επανέρχομαι στον οίκόν μου. Εδώ όμως δεν ευρέθη κανείς άνθρωπος να με φιλοξενήση στο σπίτι του.

Κρ. 19,19 και γε άχυρα και χορτάσματά εστι τοίς όνοις ημών, και άρτος και οίνος εστιν εμοί και τή παιδίσκη και τώ νεανίσκω μετά των παιδών σου, ουκ έστιν υστέρημα παντός πράγματος.

Κρ. 19,19 Μολονότι έχω άχυρα και άλλας τροφάς δια τους όνους μας, όπως επίσης άρτον και οίνον δια τον εαυτόν μου, δια την δούλην μου και τον νεαρόν ηγρέτην μου. Εις τους τρεις ημάς, τους δούλους σου, δεν λείπει τίποτε. Εχομεν όσα μας χρειάζονται".

Κρ. 19,20 και είπεν ο ανήρ πρεσβύτης: ειρήνη σοι, πλήν πάν το υστέρημά σου επ εμέ: πλήν εν τή πλατεία ου μη αυλισθήση.

Κρ. 19,20 Ο γέρων εκείνος απήντησε: "η ειρήνη ας είναι μαζί σου. Κάθε τι που σου λείπει εγώ θα σου το δώσω. Και εις την πλατείαν δεν θα διανυκτέρευσης".

Κρ. 19,21 και εισήνεγκεν αυτόν εις τον οίκον αυτού και τόπον εποίησε τοίς όνοις, και αυτοί ενίψαντο τους πόδας αυτών και έφαγον και έπιον.

Κρ. 19,21 Ωδήγησεν αυτόν στον οίκον του και έκαμε τόπον στους σταύλους δια τους όνους. Οι ταξιδιώται έπλυναν τους πόδας των και κατόπιν έφαγον και έπιον μαζί με τον οικοδεσπότην.

Κρ. 19,22 αυτοί δε αγαθύνοντες καρδίαν αυτών και ιδού άνδρες της πόλεως υιοί παρανόμων εκύκλωσαν την οικίαν κρούοντες επί την θύραν. και είπον προς τον άνδρα τον κύριον τού οίκου τον πρεσβύτην λέγοντες: εξένεγκε τον άνδρα, ός εισήλθεν εις την οικίαν σου, ίνα γνώμεν αυτόν.

Κρ. 19,22 Καθ' ον χρόνον αυτοί ηφραίνοντο εις την κοινήν τράπεζαν ιδού, οι άνδρες της πόλεως, ασεβείς και διεφθαρμένοι, υιοί παρανόμων, περιεκύκλωσαν την οικίαν, έκρουον συνεχώς την θύραν και εφώναζαν προς τον γέροντα οικοδεσπότην της οικίας εκείνης: "βγάλε και δος μας τον άνδρα ο οποίος εισήλθεν εις την οικίαν σου, δια να ασελήσωμεν επάνω εις αυτόν".

Κρ. 19,23 και εξήλθε προς αυτούς ο ανήρ ο κύριος τού οίκου και είπε: μη αδελφοί, μη κακοποιήσητε δή μετά το εισελθείν τον άνδρα τούτον εις την οικίαν μου, μη ποιήσητε την αφροσύνην ταύτην·

Κρ. 19,23 Ο γέρων εκείνος, ο οικοδεσπότης, εξήλθεν από την οικίαν και τους είπε: "μη αδελφοί! Σας παρακαλώ μη κακοποιήσητε τον άνδρα αυτόν ο οποίος φιλοξενείται εις την οικίαν μου· μη διαπράξετε αυτήν την αφροσύνην.

Κρ. 19,24 ιδέ η θυγάτηρ μου η παρθένος και η παλλακή αυτού, εξαίω αυτάς, και ταπεινώσατε αυτάς και ποιήσατε αυταίς το αγαθόν εν οφθαλμοίς υμών: και τώ ανδρί τούτω μη ποιήσητε το ρήμα της αφροσύνης ταύτης.

Κρ. 19,24 Ιδού, η παρθένος θυγάτηρ μου και η παλλακή του ανθρώπου αυτού είναι εις την διάθεσίν σας. Θα τας φέρω προς σας εξευτελισατέ τας. Καμετε εις αυτάς κατά τας ορέξεις σας, ο,τι σας αρέσει. Αλλά στον άνδρα αυτόν μη θελήσητε να πραγματοποιήσητε την αφροσύνην αυτήν".

Κρ. 19,25 και ουκ ευδόκησαν οι άνδρες τού εισακούσαι αυτού. και επελάβετο ο ανήρ της παλλακής αυτού και εξήγαγεν αυτήν προς αυτούς έξω, και έγνωσαν αυτήν και ενέπαιζον εν αυτή όλην την νύκτα έως το πρωΐ και εξαπέστειλαν αυτήν, ως ανέβη το πρωΐ.

Κρ. 19,25 Οι άνδρες όμως εκείνοι δεν ηθέλησαν να υπακούσουν εις αυτόν. Τοτε ο Λευίτης έπιασε την γυναίκα του και την έβγαλεν έξω από το σπίτι και την παρέδωσεν εις αυτούς. Οι δε διεφθαρμένοι εκείνοι άνδρες ικανοποίησαν τας ορέξεις των και την εξητελείζαν καθ' όλην την νύκτα έως το πρωι. Όταν δε ήρχισε να εξημερώνη την εγκατέλειψαν ελευθέραν.

Κρ. 19,26 και ήλθεν η γυνή προς τον όρθρον και έπεσε παρά την θύραν τού οίκου, ού ήν αυτής εκεί ο ανήρ, έως ού διέφασε.

Κρ. 19,26 Ενώ ακόμη ήτο όρθρος ήλθεν η γυναίκα εκείνη μέχρι της θύρας του οίκου, όπου ήτο ο σύζυγός της, έπεσεν

αναίσθητος εμπρός εις την θύραν και έμεινεν εκεί έως ότου εφώτισεν.

Κρ. 19,27 και ανέστη ο ανήρ αυτής το πρωί και ήνοιξε τας θύρας τού οίκου, και εξήλθε τού πορευθήναι την οδόν αυτού, και ιδού η γυνή αυτού η παλλακή πεπτωκυία παρά τας θύρας τού οίκου, και αι χείρες αυτής επί το πρόθυρον.

Κρ. 19,27 Την πρωίαν εσηκώθη ο σύζυγός της, ήνοιξε τας θύρας της οικίας και εξήλθε δια να συνεχίση τον δρόμον του. Αίφνης είδε την σύζυγόν του πεσμένην προ της θύρας και τας χείρας της να εγγίζουν το κατώφλιον.

Κρ. 19,28 και είπε προς αυτήν· ανάστα και απέλθωμεν· και ουκ απεκρίθη, ότι ήν νεκρά. και έλαβεν αυτήν επί τον όνον και επορεύθη εις τον τόπον αυτού.

Κρ. 19,28 Είπε προς αυτήν· "σήκω δια να φύγωμεν". Εκείνη όμως δεν απεκρίθη διότι ήτο νεκρά. Την επήρην αυτός και την ετοποθέτησεν επάνω στον όνον τοθυ και επέστρεψεν στον τόπον του.

Κρ. 19,29 και έλαβε την ρομφαίαν και εκράτησε την παλλακήν αυτού και εμέλισεν αυτήν εις δώδεκα μέλη και απέστειλεν αυτά εν παντί ορίω Ισραήλ.

Κρ. 19,29 Όταν έφθασεν επήρε την μάχαιράν του, εκράτησε την νεκράν γυναίκα του, την διεμέλισε εις δώδεκα τεμάχια, τα οποία και απέστειλεν εις όλην την περιοχόν των φυλών του Ισραήλ.

Κρ. 19,30 και εγένετο πάς ο βλέπων έλεγεν· ουκ εγένετο και ουχ εώραται από ημέρας αναβάσεως υιών Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου έως της ημέρας ταύτης θέσθε υμίν αυτοίς βουλήν επ αυτήν και λαλήσατε.

Κρ. 19,30 Όλοι οι Ισραηλίται οι οποίοι είδον αυτά και έμαθαν το γεγονός έλεγαν· «ποτέ δεν συνέβη ούτε και είδαμε τέτοιο φρικτό κακούργημα από την ημέραν που έφυγαν οι Ισραηλίται εκ της Αιγύπτου μέχρι σήμερα. Σκεφθήτε δια το εγκλημα αυτό, πάρετε απόφασιν και αναλόγως να πράξετε".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Κρ. 20,1 Καί εξήλθον πάντες οι υιοί Ισραήλ, και εξεκλησιάσθη η συναγωγή ως ανήρ εις από Δάν και έως Βηρσαβεέ και γη τού Γαλαάδ προς Κύριον εις Μασσηφά.

Κρ. 20,1 Οτον όλοι οι Ισραηλίται ήκουσαν το ανοσιούργημα αυτό, εβγήκαν όλοι ωσάν ένας άνθρωπος από την περιοχόν Δαν μέχρι της Βηρσαδεέ, και από την χώραν Γαλαάδ έως την Μασσηφά όπου και συνεκεντρώθησαν ενώπιον του Κυρίου.

Κρ. 20,2 και εστάθησαν κατά πρόσωπον Κυρίου πάσαι αι φυλαί τού Ισραήλ εν εκκλησία τού λαού τού Θεού, τετρακόσiai χιλιάδες ανδρών πεζών έλκοντες ρομφαίαν.

Κρ. 20,2 Εστάθησαν όλοι οι άνδρες του ισραηλιτικού λαού όρθιοι ενώπιον του Κυρίου. Τετρακόσiai χιλιάδες άνδρες πεζοί ωπλισμένοι με ρομφαίας ήτο η συγκέντρωσις αυτή του λαού του Θεού.

Κρ. 20,3 και ήκουσαν οι υιοί Βενιαμίν ότι ανέβησαν οι υιοί Ισραήλ εις Μασσηφά. και ελθόντες είπαν οι υιοί Ισραήλ· λαλήσατε, που εγένετο η πονηρία αύτη;

Κρ. 20,3 Οι άνδρες της φυλής Βενιαμίν πληροφορήθησαν ότι οι άλλοι Ισραηλίται ήλθον εις Μασσηφά. Αυτοί λοιπόν οι Ισραηλίται όταν ήλθον εις Μασσηφά ηρώτησαν· "πέστε μας που διεπράχθη το κακούργημα αυτό;"

Κρ. 20,4 και απεκρίθη ο ανήρ ο Λευίτης, ο ανήρ της γυναικός της φονευθείσης, και είπεν· εις Γαβαά της Βενιαμίν ήλθον εγώ και η παλλακή μου τού αυλισθήναι.

Κρ. 20,4 Ο Λευίτης, ο σύζυγος της φονευθείσης γυναικός απήντησεν· "εις την πόλιν Γαβαά της φυλής Βενιαμίν ήλθον εγώ και η σύζυγός μου να διανυκτερεύσωμεν.

Κρ. 20,5 και ανέστησαν επ εμέ οι άνδρες της Γαβαά και εκύκλωσαν επ εμέ επί την οικίαν νυκτός· εμέ ηθέλησαν φονεύσαι και την παλλακήν μου εταπείνωσαν και απέθανε.

Κρ. 20,5 Οι άνδρες όμως της πόλεως Γαβαά ηγέρθησαν εναντίον μου, περιεκύκλωσαν κατά την νύκτα την οικίαν με ελεεινάς διαθέσεις εναντίον μου. Εμέ μεν ηθέλησαν να φονεύσουν, την δε σύζυγόν μου εξηυτέλισαν κατά τας ορεξεις των μέχρι σημείου που αυτή απέθανε.

Κρ. 20,6 και εκράτησα την παλλακήν μου και εμέλισα αυτήν και εξαπέστειλα εν παντί ορίω κληρονομίας υιών Ισραήλ, ότι εποίησαν ζέμα και απόπτωμα εν Ισραήλ.

Κρ. 20,6 Επήρα εγώ αυτήν νεκράν πλέον, την ετεμάχισα και απέστειλα τα κομμάτια εις όλην την χώραν του Ισραήλ δια να μάθουν όλοι ότι αυτό το εξοργιστικόν και εξευτελιστικόν ανοσιούργημα διέπραξαν οι κάτοικοι της Γαβαά εν μέσω των Ισραηλιτών.

Κρ. 20,7 ιδού πάντες υμείς, υιοί Ισραήλ, δότε εαυτοίς λόγον και βουλήν εκεί.

Κρ. 20,7 Ιδού λοιπόν τώρα σεις όλοι οι Ισραηλίται, σκεφθήτε, συζητήσατε και αποφασίσατε επ' αυτού".

Κρ. 20,8 και ανέστη πάς ο λαός ως ανήρ εις, λέγοντες· ουκ απελευσόμεθα ανήρ εις σκήνωμα αυτού και ουκ επιστρέψομεν ανήρ εις τον οίκον αυτού.

Κρ. 20,8 Συσσωμος ο ισραηλιτικός λαός, ως εάν ήτο ένας άνθρωπος, εσηκώθη και είπε· "κανένas από ημάς δεν θα επιστρέψη εις την σκηνήν του, κανείς δεν θα επανέλθη στον οίκον του, εάν δεν τιμωρήσωμεν τους κακούς εκείνους ανθρώπους.

Κρ. 20,9 και νύν τούτο το ρήμα, ό ποιηθήσεται τή Γαβαά· αναβησόμεθα επ αυτήν εν κλήρω,

Κρ. 20,9 Λοιπόν, ιδού τώρα η τιμωρία την οποίαν θα επιβάλωμεν εις την πόλιν Γαβαά. Θα εκστρατεύσωμεν εναντίον της, όλοι εκείνοι οι οποίοι θα επιλεγούν δια κλήρου.

Κρ. 20,10 πλήν ληψόμεθα δέκα άνδρας τοίς εκατόν εις πάσας φυλάς Ισραήλ και εκατόν τοίς χιλίοις και χιλίους τοίς μυριοις, λαβείν επισιτισμόν τού ποιήσαι ελθείν αυτούς εις Γαβαά Βενιαμίν, ποιήσαι αυτή κατά πάν το απόπτωμα, ό εποίησεν εν Ισραήλ.

Κρ. 20,10 Θα πάρωμεν δηλαδή από όλας τας φυλάς του Ισραήλ δια κλήρου δέκα άνδρας εκ των εκατόν, εκατόν από τους χιλίους, χιλίους από τας δέκα χιλιάδας. Αυτοί θα πάρουν μαζή των τροφάς, δια να επέλθουν κατά της Γαβαά, πόλεως της φυλής Βενιαμίν, και θα ανταποδώσουν εις αυτήν τιμωριαν ανάλογον προς το έγκλημα, το οποίον διέπραξαν μεταξύ των Ισραηλιτών".

Κρ. 20,11 και συνήχθη πάς ανήρ Ισραήλ εις την πόλιν ως ανήρ εις.

Κρ. 20,11 Όλοι οι Ισραηλίται συνήχθησαν ως ένας άνθρωπος εις την πόλιν Μασσηφά.

Κρ. 20,12 Καί απέστειλαν αι φυλαί Ισραήλ άνδρας εν πάση φυλή Βενιαμίν λέγοντες· τις η πονηρία αύτη η γενομένη εν υμίν;

Κρ. 20,12 Αι φυλαί του Ισραήλ απέστειλαν άνδρας εις όλην την φυλήν Βενιαμίν και τους είπαν· "ποιόν φοβερόν έγκλημα

διεπράχθη από σας;

Κρ. 20,13 και νύν δότε τους άνδρας υιούς παρανόμων τους εν Γαβαά, και θανατώσομεν αυτούς και εκκαθαριούμεν πονηρίαν από Ισραήλ. και ουκ ευδόκησαν οι υιοί Βενιαμίν ακούσαι της φωνής των αδελφών αυτών υιών Ισραήλ.

Κρ. 20,13 Και τώρα παραδώσατέ μας αμέσως τους διεστραμμένους αυτούς κατοίκους της Γαβαά, δια να τους θανατώσωμεν και ξεπλύνωμεν έτσι εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού την φοβεράν αυτήν παρανομίαν". Οι άνθρωποι όμως της φυλής Βενιαμίν δεν ηθέλησαν να ακούσουν τους λόγους αυτούς των αδελφών των Ισραηλιτών.

Κρ. 20,14 και συνήχθησαν οι υιοί Βενιαμίν από των πόλεων αυτών εις Γαβαά εξελθείν εις παράταξιν προς υιούς Ισραήλ.

Κρ. 20,14 Εξ αντιθέτου συνεκεντρώθησαν από όλας τας πόλεις των εις την Γαβαά, δια να εξέλθουν και πολεμήσουν εναντίον των Ισραηλιτών.

Κρ. 20,15 και επεσκέπησαν οι υιοί Βενιαμίν εν τή ημέρα εκείνη από των πόλεων είκοσι τρεις χιλιάδες, ανήρ έλκων ρομφαίαν, εκτός των οικούντων την Γαβαά, οί επεσκέπησαν επτακόσιοι άνδρες

Κρ. 20,15 Οι ετοιμοπόλεμοι αυτοί άνδρες από τας διαφόρους πόλεις της φυλής Βενιαμίν εμετρήθησαν κατά την ημέραν εκείνην και ευρέθησαν είκοσιτρείς χιλιάδες ωπλισμένοι όλοι με ρομφαίαις, εκτός των επτακοσίων ανδρών οι οποίοι κατοικούσαν εις την Γαβαά,

Κρ. 20,16 εκλεκτοί εκ παντός λαού αμφοτεροδέξιοι πάντες ούτοι σφενδονήται εν λίθοις προς τρίχα, και ουκ εξαμαρτάνοντες.

Κρ. 20,16 και οι οποίοι ήσαν εκλεκτοί από όλον τον λαόν, αμφοτεροδέξιοι, ικανοί να χρησιμοποιούν με ίσην ευχέρειαν και τας δύο χείρας. Όλοι αυτοί οι επτακόσιοι άνδρες εχρησιμοποιούσαν με καταπληκτικήν δεξιότητα την σφενδόνην, ώστε με τον ριπτόμενον λίθον να επιτυγχάνουν και την τρίχα, και ποτέ δεν έχαναν τον στόχον των.

Κρ. 20,17 και ανήρ Ισραήλ επεσκέπησαν εκτός τού Βενιαμίν, τετρακόσια χιλιάδες ανδρών ελκόντων ρομφαίαν· πάντες ούτοι άνδρες παρατάξεως.

Κρ. 20,17 Εκ παραλήλου όμως προς τους άνδρας της φυλής Βενιαμίν εμετρήθησαν και οι άλλοι Ισραηλίται και ευρέθησαν τετρακόσιοι χιλιάδες άνδρες ωπλισμένοι με μαχαίρας. Όλοι αυτοί ήσαν ικανοί προς πόλεμον.

Κρ. 20,18 και ανέστησαν και ανέβησαν εις Βαιθήλ και ηρώτησαν εν τώ Θεώ και είπαν οι υιοί Ισραήλ· τις αναβήσεται ημίν εν αρχή εις παράταξιν προς υιούς Βενιαμίν; και είπε Κύριος· Ιούδας εν αρχή αναβήσεται αφηγούμενος.

Κρ. 20,18 Συνετάχθησαν, ανέβησαν εις την πόλιν Βαιθήλ και εκεί οι Ισραηλίται αυτοί ηρώτησαν τον Θεόν· "ποιός θα είναι ο αρχηγός εις την εκστρατείαν αυτήν κατά της φυλής Βενιαμίν;" Ο δε Κυριος απήντησεν· "η φυλή του Ιούδα θα είναι αρχηγός της εκστρατείας".

Κρ. 20,19 και ανέστησαν οι υιοί Ισραήλ το πρωί και παρενέβαλον επί Γαβαά.

Κρ. 20,19 Ηγέρθησαν οι Ισραηλίται την πρωίαν και εστρατοπέδεδυσαν απέναντι της πόλεως Γαβαά.

Κρ. 20,20 και εξήλθον πάς ανήρ Ισραήλ εις παράταξιν προς Βενιαμίν και συνήψαν αυτοίς επί Γαβαά.

Κρ. 20,20 Όλοι οι Ισραηλίται άνδρες εξήλθον εις πόλεμον εναντίον της φυλής Βενιαμίν και συνήψαν μάχην κατά των ανδρών της πόλεως Γαβαά.

Κρ. 20,21 και εξήλθον οι υιοί Βενιαμίν από της Γαβαά και διέφθειραν εν Ισραήλ εν τή ημέρα εκείνη δύο και είκοσι χιλιάδας ανδρών επί την γήν.

Κρ. 20,21 Οι άνδρες της φυλής Βενιαμίν εξώρμησαν από την Γαβαά και εξήπλωσαν νεκρούς εις την γην κατά την ημέραν εκείνην είκοσι δύο χιλιάδας Ισραηλίτας.

Κρ. 20,22 και ενίσχυσαν ανήρ Ισραήλ και προσέθηκαν συνάψαι παράταξιν εν τώ τόπω, όπου συνήψαν εν τή ημέρα τή πρώτη.

Κρ. 20,22 Οι Ισραηλίται όμως δεν επτοηθήσαν αλλά με θάρρος απεφάσισαν να συνάψουν νέαν μάχην στον ίδιον τόπον, όπου επολέμησαν προηγουμένως.

Κρ. 20,23 και ανέβησαν οι υιοί Ισραήλ και έκλαυσαν ενώπιον Κυρίου έως εσπέρας και ηρώτησαν εν Κυρίω λέγοντες· ει προσθώμεν εγγίσαι εις παράταξιν προς υιούς Βενιαμίν αδελφούς ημών; και είπε Κύριος· ανάβητε προς αυτούς.

Κρ. 20,23 Προ της μάχης όμως ανέβησαν οι Ισραηλίται εκεί όπου ήτο η Κιβωτός του Μαρτυρίου, έκλαυσαν ενώπιον του Κυρίου μέχρι της εσπέρας και κατόπιν ηρώτησαν τον Κυριον· "να επιχειρήσωμεν και πάλιν πόλεμον κατά των αδελφών μας, των ανδρών της φυλής Βενιαμίν;" Ο δε Κυριος τους απήντησε· "βαδίσατε εναντίον των".

Κρ. 20,24 και προσήλθον οι υιοί Ισραήλ προς υιούς Βενιαμίν εν τή ημέρα τή δευτέρα.

Κρ. 20,24 Εβάδισαν πράγματι οι Ισραηλίται κατά την δευτέραν ημέραν εις πόλεμον εναντίον των ανδρών της φυλής Βενιαμίν.

Κρ. 20,25 και εξήλθον οι υιοί Βενιαμίν εις συνάντησιν αυτοίς από της Γαβαά εν τή ημέρα τή δευτέρα και διέφθειραν από υιών Ισραήλ έτι οκτωκαίδεκα χιλιάδας ανδρών επί την γήν· πάντες ούτοι έλκοντες ρομφαίαν.

Κρ. 20,25 Εκείνοι δε εξήλθον από την Γαβαά εις πολεμικήν συνάντησιν κατά την δευτέραν ημέραν εναντίον των Ισραηλιτών και εφόνευσαν εξαπλώσαντες στο έδαφος νεκρούς δέκα οκτώ χιλιάδας άνδρας. Όλοι δε αυτοί ήσαν ικανοί εις πόλεμον διότι εγνώριζαν να χειρίζωνται την ρομφαίαν.

Κρ. 20,26 και ανέβησαν πάντες οι υιοί Ισραήλ και πάς ο λαός και ήλθον εις Βαιθήλ και έκλαυσαν, και εκάθισαν εκεί ενώπιον Κυρίου και ενήστευσαν εν τή ημέρα εκείνη έως εσπέρας και ανήνεγκαν ολοκαυτώσεις και τελείας ενώπιον Κυρίου·

Κρ. 20,26 Όλοι οι πολεμισταί Ισραηλίται και όλος ο λαός ανέβησαν και ήλθον πάλιν εις την Βαιθήλ, εκαθησαν κλαίοντες εκεί ενώπιον του Κυρίου, ενήστευσαν όλην την ημέραν εκείνην έως την εσπέραν και προσέφεραν στον Θεόν ολοκαυτώματα και ειρηνικάς θυσίας.

Κρ. 20,27 ότι εκεί κιβωτός διαθήκης Κυρίου τού Θεού,

Κρ. 20,27 Εκεί δε εις την Βαιθήλ ευρίσκετο η Κιβωτός της Διαθήκης του Κυρίου.

Κρ. 20,28 και Φινεές υιός Ελεάζαρ υιού Ααρών παρεστηκώς ενώπιον αυτής εν ταίς ημέραις εκείναις. και επηρώτησαν οι υιοί Ισραήλ εν Κυρίω λέγοντες· ει προσθώμεν έτι εξελθείν εις παράταξιν προς υιούς Βενιαμίν αδελφούς ημών ή επίσχωμεν; και είπε Κύριος· ανάβητε, ότι αύριον δώσω αυτούς εις χείρας υμών.

Κρ. 20,28 Εκεί επίσης ευρίσκετο κατά τας ημέρας εκείνας, αρχιερεύς ενώπιον της Κιβωτού, ο Φινεές υιός του Ελεάζαρ, υιού του Ααρών. Ηρώτησαν δε οι Ισραηλίται τον Κυριον· "να εξέλθωμεν και πάλιν εις πόλεμον εναντίον των αδελφών μας, των ανδρών της φυλής Βενιαμίν η να σταματήσωμεν;" Ο δε Κυριος τους απήντησε· "πηγαίνετε, διότι εγώ αύριον θα παραδώσω

αυτούς εις τα χέρια σας”.

Κρ. 20,29 Καί ἐθήκαν οι υιοί Ισραήλ ἐνέδρα τῆ Γαβαά κύκλω.

Κρ. 20,29 Οι Ισραηλίται ἐστήσαν ἐνέδραν γύρω ἀπό την Γαβαά.

Κρ. 20,30 και ἀνέβησαν οι υιοί Ισραήλ πρὸς υιοὺς Βενιαμίν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ τρίτῃ και συνήψαν πρὸς την Γαβαά ὡς ἀπαξ και ἀπαξ.

Κρ. 20,30 Εβάρδισαν ἐναντίον των ἀνδρῶν Βενιαμίν τρίτην ἡμέραν, συνήψαν πρὸς αὐτούς μάχην ὅπως και κατὰ τας δύο τφογγουμένας.

Κρ. 20,31 και ἐξήλθον οι υιοί Βενιαμίν εις συνάντησιν τοῦ λαοῦ και ἐξεκενώθησαν ἐκ της πόλεως και ἤρξαντο πατάσσειν ἀπό τοῦ λαοῦ τραυματίας ὡς ἀπαξ και ἀπαξ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἢ ἐστὶ μία ἀναβαίνουσα εις Βαιθήλ και μία εις Γαβαά ἐν ἀγρῶ, ὡς τριάκοντα ἀνδρας ἐν Ισραήλ.

Κρ. 20,31 Οι ἀνδρες της φυλῆς Βενιαμίν ἐξήλθον και πάλιν εις πόλεμον και ἐξεκενώθη ἡ πόλις ἀπό τους μαχίμους ἀνδρας της. Ἡρχισαν δε να κτυποῦν και να φονεύουν ἀπό τον ἰσραηλιτικὸν λαὸν ὅπως ἕκαμαν και κατὰ τας δύο προηγουμένας φορὰς στους δρόμους, ἐκ των ὁποίων ο ενας ὠδηγοῦσε πρὸς την Βαιθήλ, ο δε ἄλλος στους ἀγρούς της Γαβαά. Και κατὰ την ἡμέραν αὐτὴν ἐφόνευσαν τριάκοντα Ισραηλίτας.

Κρ. 20,32 και εἶπαν οι υιοί Βενιαμίν· πίπτουσιν ἐνώπιον ἡμῶν ὡς το πρῶτον. και οι υιοί Ισραήλ εἶπαν· φύγωμεν και ἐκκενώσωμεν αὐτούς ἀπό της πόλεως εις τας ὁδοὺς· και ἐποίησαν οὕτω.

Κρ. 20,32 Εἶπαν τότε μεταξύ των οι Βενιαμίται· “πάλιν οι Ισραηλίται φονεύονται και υποχωροῦν ἐνώπιον μας, ὅπως και προηγουμένας”. Οι δε Ισραηλίται εἶπαν· “ας προσποιηθῶμεν ὅτι φεύγομεν δια να ἐκκενώσουν ἐκεῖνοι την πόλιν των και να ἐξέλθουν ἀπ’ αὐτὴν στους δρόμους των ἀγρῶν”. Ἐτσι και ἕκαμαν.

Κρ. 20,33 και πὰς ἀνὴρ ἀνέστη ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν και συνήψαν ἐν Βααλθαμάρ, και το ἐνέδρον Ισραήλ ἐπήρχετο ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἀπὸ Μαοραγαβέ.

Κρ. 20,33 Ὅλοι οι Ισραηλίται τότε ἐσηκώθησαν και ἀνεχώρησαν ἀπό τας θέσεις που κατείχον και ἐφύγαν εις Βααλθαμάρ, ὅπου και συνήψαν μάχην με τους Βενιαμίτας που τους εἶχαν ἀκολουθήσει. Τότε, ὅταν οι Βενιαμίται εἶχαν πλέον ἐξέλθει ἀπὸ την πόλιν των, ἐξώρμησεν ἡ ἐνέδρα των Ισραηλιτῶν ἀπὸ τον τόπον της, ἀπὸ την Μαοραγαβέ.

Κρ. 20,34 και ἦλθον ἐξ ἐναντίας Γαβαά δέκα χιλιάδες ἀνδρῶν ἐκλεκτῶν ἐκ παντός Ισραήλ και παρὰταξις βαρεία· και αὐτοὶ οὐ ἐγνώσαν, ὅτι φθάνει ἐπ αὐτούς ἡ κακία.

Κρ. 20,34 Ἐτσι δέκα χιλιάδες ἐκλεκτοὶ Ισραηλίται ἀνδρες ἐφθασαν ἀπέναντι της Γαβαά. Ἡ μάχη υπήρξε σφοδρά. Οι Βενιαμίται, ἐν μέσῳ των δύο παρατάξεων, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα να πληρώσουν την κακίαν των.

Κρ. 20,35 και ἐπάταξε Κύριος τον Βενιαμίν ἐνώπιον υἱῶν Ισραήλ, και διέφθειραν οι υιοί Ισραήλ ἐκ τοῦ Βενιαμίν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἑικοσι και πέντε χιλιάδας και ἑκατὸν ἀνδρας· πάντες οὗτοι εἶλκον ρομφαίαν.

Κρ. 20,35 Ὁ Κύριος ἐκτύπησε τους Βενιαμίτας ἐνώπιον των Ισραηλιτῶν. Οι Ισραηλίται ἐξώντωσαν κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην ἑικοσι πέντε χιλιάδας ἑκατὸν ἀνδρας Βενιαμίτας. Ἦσαν δε ὅλοι αὐτοὶ ἀξιοὶ πολεμισταί, διότι ἐγνώριζαν να χειρίζονται την ρομφαίαν.

Κρ. 20,36 και εἶδον οι υιοί Βενιαμίν ὅτι ἐπλήγησαν· και ἔδωκεν ἀνὴρ Ισραήλ τῷ Βενιαμίν τόπον, ὅτι ἦλπισαν πρὸς το ἐνέδρον, ὃ ἐθήκαν ἐπὶ τῇ Γαβαά.

Κρ. 20,36 Οι Βενιαμίται εἶδαν πλέον ὅτι εἶχαν νικηθῆ. Οι Ισραηλίται υπεχώρησαν κατ’ ἀρχὰς ἐνώπιον των Βενιαμιτῶν, διότι εἶχαν πεποιθησιν εις την ἐνέδραν, που εἶχαν στήσει πλησίον της Γαβαά.

Κρ. 20,37 και ἐν τῷ αὐτοῦς υποχωρήσαι και το ἐνέδρον ἐκινήθη και ἐξέτειναν ἐπὶ την Γαβαά, και ἐξεχύθη το ἐνέδρον και ἐπάταξαν την πόλιν ἐν στόματι ρομφαίας.

Κρ. 20,37 Ὅταν λοιπὸν αὐτοὶ υποχωροῦσαν και οι Βενιαμίται τους κατεδίωκαν, ἐκινήθησαν οι ἐνεδρεῦντες Ισραηλίται, ἠπλώθησαν πρὸς την Γαβαά, ἐξώρμησαν ἐναντίον της, ἐκτύπησαν την πόλιν και ἐπέρασαν ἐν στόματι μαχαίρας τους κατοίκους της.

Κρ. 20,38 και σημείον ἦν τοῖς υιοῖς Ισραήλ μετὰ τοῦ ἐνέδρου της μάχης ἀνεῖγκαι αὐτούς σύσσημον καπνοῦ ἀπὸ της πόλεως.

Κρ. 20,38 Εἶχαν δε συνεννοηθῆ οι ἄλλοι Ισραηλίται με τους ἐνεδρεῦντας, ὥστε ὅταν αὐτοὶ θα κατελάμβαναν την πόλιν να ἀνάψουν φωτιά της ὁποίας ο καπνὸς θα ἦτο σημεῖον ὅτι κατελήφθη ἡ πόλις.

Κρ. 20,39 και εἶδον οι υιοί Ισραήλ ὅτι προκατελάβετο το ἐνέδρον την Γαβαά, και ἐστήσαν ἐν τῇ παρατάξει, και Βενιαμίν ἤρξατο πατάσσειν τραυματίας ἐν ἀνδράσιν Ισραήλ ὡς τριάκοντα ἀνδρας, ὅτι εἶπαν· πάλιν πτώσει πίπτουσιν ἐνώπιον ἡμῶν ὡς ἡ παρατάξις ἡ πρώτη.

Κρ. 20,39 Ἐτσι και ἐγένε. Οι Ισραηλίται εἶδον τον καπνὸν, ἐνόησαν ὅτι οι ἀνδρες της ἐνέδρας κατέλαβον την πόλιν και ἐσταμάτησαν να υποχωροῦν. Τότε οι Βενιαμίται ἤρχισαν να κτυποῦν τους Ισραηλίτας, ἐφόνευσαν τους τριάκοντα ἀνδρας και εἶπαν· “πάλιν πίπτουν ἐνώπιόν μας ὅπως και κατὰ την μάχην της πρώτης ἡμέρας”.

Κρ. 20,40 και το σύσσημον ἀνέβη ἐπὶ πλεῖον ἐπὶ της πόλεως ὡς στύλος καπνοῦ· και ἐπέβλεψε Βενιαμίν ὀπίσω αὐτοῦ, και ἰδοὺ ἀνέβη συντέλεια της πόλεως ἕως ουρανοῦ.

Κρ. 20,40 Το συμφωνηθὲν ὁμως σημεῖον, στύλος καπνοῦ, ὅλονεν και πυκνότερος ἀνέβαινεν ἀπὸ την πόλιν. Οι Βενιαμίται ἐστρεψαν τα βλέμματά των πρὸς τα ὀπίσω και εἶδαν αἴφνης τον πυκνὸν καπνὸν να ἀνεβαίνῃ ἕως τον ουρανὸν και ἀντελήφθησαν ὅτι κατεστράφη πλέον ἡ πόλις των.

Κρ. 20,41 και ἀνὴρ Ισραήλ ἐπέστρεψε, και ἐσπευσαν ἀνδρες Βενιαμίν, ὅτι εἶδον ὅτι συνήνητησεν ἐπ αὐτούς ἡ πονηρία.

Κρ. 20,41 Ἀνέκοψαν τότε την υποχώρησιν των οι Ισραηλίται, ἐστράφησαν ἐναντίον των Βενιαμιτῶν, οι ὁποῖοι ἐσπευσαν να σωθοῦν δια της φυγῆς διότι εἶδαν ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα της τιμωρίας των δια τας πονηρίας των.

Κρ. 20,42 και ἐπέβλεψαν ἐνώπιον υἱῶν Ισραήλ εις την ὁδὸν της ἐρήμου και ἐφύγον, και ἡ παρατάξις ἐφθασεν ἐπ αὐτούς, και οι ἀπὸ των πόλεων διέφθειρον αὐτούς ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Κρ. 20,42 Ἐστράφησαν πρὸς την ἐρήμον και ἐτράπησαν εις φυγὴν ἐνώπιον των Ισραηλιτῶν. Οι Ισραηλίται ὁμως τους κατέφθασαν, τους ἐφόνευσαν, και οι ἀνδρες ἀκόμη των γύρω πόλεων, εις τας ὁποίας ἐζήτησαν αὐτοὶ να σωθοῦν, τους ἐφόνευσαν.

Κρ. 20,43 και κατέκοπτον τον Βενιαμίν και ἐδίωξαν αὐτὸν ἀπὸ Νουά κατὰ πόδα αὐτοῦ ἕως ἀπέναντι Γαβαά πρὸς ἀνατολάς ἡλίου.

Κρ. 20,43 Έτσι δε οι Ισραηλίται κατέκοπτον εν συνεχεία τους Βενιαμίτας και τους κατεδίωξαν κατά πόδας από την Νουά μέχρι και των ανατολικών μερών της Γαβαά.

Κρ. 20,44 και έπεσον από Βενιαμίν οκτακαίδεκα χιλιάδες ανδρών· οι πάντες ούτοι άνδρες δυνάμειως.

Κρ. 20,44 Εφονεύθησαν από τους Βενιαμίτας δέκα οκτώ χιλιάδες άνδρες ισχυροί και εμπειροπόλεμοι.

Κρ. 20,45 και επέβλεψαν οι λοιποί και έφευγον εις την έρημον προς την πέτραν τού εμμών, και εκαλαμήσαντο εξ αυτών οι υιοί Ισραήλ πεντακισχιλίους άνδρας· και κατέβησαν οπίσω αυτών οι υιοί Ισραήλ έως Γεδάν και επάταξαν εξ αυτών δισχιλίους άνδρας.

Κρ. 20,45 Οι υπόλοιποι ετράπησαν εις φυγήν εις την έρημον προς τον βράχον Ρεμμών. Αλλά και εκεί επελέκησαν οι Ισραηλίται από αυτούς πέντε χιλιάδας. Άλλους από αυτούς κατεδίωξαν οι Ισραηλίται μέχρι της Γεδάν και εφόνευσαν δύο χιλιάδας άνδρας.

Κρ. 20,46 και εγένοντο πάντες οι πεπτωκότες από Βενιαμίν εικοσιπέντε χιλιάδες ανδρών ελκόντων ρομφαίαν εν τή ημέρα εκείνη· οι πάντες ούτοι άνδρες δυνάμειως.

Κρ. 20,46 Ανήλθον δε όλοι οι φονευθέντες Βενιαμίται κατά την ημέραν εκείνην εις είκοσι πέντε χιλιάδας, άνδρες ικανοί να χειρίζονται επιτυχώς την ρομφαίαν. Όλοι ήσαν ισχυροί και εμπειροπόλεμοι.

Κρ. 20,47 και επέβλεψαν οι λοιποί και έφευγον εις την έρημον προς την πέτραν τού εμμών, εξακόσιοι άνδρες, και εκάθισαν εν πέτρα εμμών τέσσαρας μήνας.

Κρ. 20,47 Οι υπόλοιποι, εξακόσιοι άνδρες, έστρεψαν τα νότα των και κατέφυγον εις την έρημον, στον βράχον Ρεμμών, όπου και έμειναν επί τέσσαρας μήνας.

Κρ. 20,48 και οι υιοί Ισραήλ επέστρεψαν προς υιούς Βενιαμίν και επάταξαν αυτούς εν στόματι ρομφαίας από πόλεως Μεθλά και έως κτήνους και έως παντός τού ευρισκομένου εις πάσας τας πόλεις· και τας πόλεις τας ευρεθείσας ενέπρησαν εν πυρί.

Κρ. 20,48 Οι Ισραηλίται εκυνήγησαν τους άνδρας της φυλής Βενιαμίν, επέρασαν εν στόματι μαχαίρας όλους, από ανθρώπους κατοικούντας εις την πόλιν Μεθλά μέχρι ζώου και μέχρι παντός που τυχόν ευρίσκετο εις όλας τας πόλεις.

Αυτάς δε τας κυριευθείσας πόλεις των Βενιαμιτών παρέδωσαν οι Ισραηλίται στο πυρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Κρ. 21,1 Καί οι υιοί Ισραήλ ώμοσαν εν Μασσηφάθ λέγοντες· ανήρ εξ ημών ου δώσει θυγατέρα αυτού τώ Βενιαμίν εις γυναίκα.

Κρ. 21,1 Οι Ισραηλίται είχαν ορκισθή εις Μασσηφάθ λέγοντες· “ κανείς από ημάς δεν θα δώση σύζυγον την θυγατέρα του εις άνδρα της φυλής Βενιαμίν”.

Κρ. 21,2 και ήλθεν ο λαός εις Βαιθήλ και εκάθισαν εκεί έως εσπέρας ενώπιον τού Θεού και ήραν φωνήν αυτών και έκλαυσαν κλαυθμιόν μέγαν

Κρ. 21,2 Ο Ισραηλιτικός λαός, μετά την νίκην του, ήλθεν εις Βαιθήλ, εκάθισαν εκεί έως την εσπέραν ενώπιον της Κιβωτού της Διαθήκης, ύψωσαν την φωνήν των και έκλαυσαν με μέγαν σπαραγγμόν,

Κρ. 21,3 και είπαν· εις τι, Κύριε Θεέ Ισραήλ, εγενήθη αύτη τού επισκεπήναι σήμερον από Ισραήλ φυλήν μίαν;

Κρ. 21,3 και είπαν· “ διατί, Κυριε, και Θεέ του Ισραηλιτικού λαού έγινε αύτη η μεγάλη συμφορά, ώστε να εξοντωθή σήμερον ολόκληρος φυλή του Ισραήλ;”

Κρ. 21,4 και εγένετο τή επαύριον και ώρθρισεν ο λαός και ωκοδόμησαν εκεί θυσιαστήριον, και ανήνεγκαν ολοκαυτώσεις και τελείας.

Κρ. 21,4 Την επομένην ημέραν ηγέρθησαν οι Ισραηλίται, οικοδόμησαν εκεί θυσιαστήριον και προσέφεραν ολοκαυτώματα και άλλας ειρηνικάς θυσίας.

Κρ. 21,5 και είπαν οι υιοί Ισραήλ· τις ουκ ανέβη εν τή εκκλησία από πασών φυλών Ισραήλ προς Κύριον; ότι ο όρκος μέγας ήν τοίς ουκ αναβεβηκόσι προς Κύριον εις Μασσηφάθ λέγοντες· θανάτω θανατωθήσεται.

Κρ. 21,5 Εκεί δε ηρώτησαν· “ ποίος από τους Ισραηλίτας δεν εβάδισε μαζί με τους συγκεντρωθέντας Ισραηλίτας εναντίον των Βενιαμιτών, όπως είχε διατάξει ο Κυριος;” Ηρεύνησαν δε να μάθουν, διότι είχαν κάμει βαρύν όρκον ενώπιον του Κυρίου εις Μασσηφάθ, εναντίον εκείνων που δεν είχαν ακολουθήσει εις την κατά των Βενιαμιτών εκστρατείαν λέγοντες· “ ότι αυτός θα θανατωθή”.

Κρ. 21,6 και παρεκλήθησαν οι υιοί Ισραήλ προς Βενιαμίν αδελφόν αυτών και είπαν· εξεκόπη σήμερον φυλή μία από Ισραήλ·

Κρ. 21,6 Οι Ισραηλίται, κατόπιν όλων αυτών, ελυπήθησαν τους αδελφούς των τους Βενιαμίτας και είπαν· “ εξωλοθρευθή σήμερον μία από τας φυλάς του Ισραήλ.

Κρ. 21,7 τι ποιήσωμεν αυτοίς τοίς περισσοίς τοίς υπολειφθείσιν εις γυναίκας; και ημείς ωμόσαμεν εν Κυρίω τού μη δούναι αυτοίς από των θυγατέρων ημών εις γυναίκας.

Κρ. 21,7 Τι λοιπόν πρέπει να κάμωμεν δια τους υπολειφθέντας εξακοσίους Βενιαμίτας; Θα δώσωμεν εις αυτούς συζύγους; Ημείς όμως ωρκίσθημεν ενώπιον του Κυρίου να μη τους δώσωμεν συζύγους από τας θυγατέρας μας”.

Κρ. 21,8 και είπαν· τις εις από φυλών Ισραήλ, ός ουκ ανέβη προς Κύριον εις Μασσηφάθ; και ιδού ουκ ήλθεν ανήρ εις την παρεμβολήν από Ιαβίς Γαλαάδ εις την εκκλησίαν.

Κρ. 21,8 Εσκέφθησαν όμως και είπαν· “ ποίος από τας φυλάς του Ισραήλ δεν ηκολούθησεν εις Μασσηφάθ ενώπιον του Κυρίου;” Εγνωστοποιήθη τότε εις αυτούς ότι κανένας από τους Ισραηλίτας της πόλεως Ιαβίς της χώρας Γαλαάδ δεν ήλθεν στο στρατόπεδον κατά την συγκέντρωσιν του λαού.

Κρ. 21,9 και επεσκέπη ο λαός, και ουκ ήν εκεί ανήρ από οικούντων Ιαβίς Γαλαάδ.

Κρ. 21,9 Εγινεν έρευνα και διεπιστώθη ότι πράγματι κανείς δεν ευρέθη εκεί από τους κατοικούντας την Ιαβίς της χώρας Γαλαάδ.

Κρ. 21,10 και απέστειλεν εκεί η συναγωγή δώδεκα χιλιάδας ανδρών από υιών της δυνάμειως και ενετείλατο αυτοίς λέγοντες· πορεύεσθε και πατάξατε τους οικούντας Ιαβίς Γαλαάδ εν στόματι ρομφαίας.

Κρ. 21,10 Τότε ο ισραηλιτικός λαός έστειλε δώδεκα χιλιάδας πολεμιστάς άνδρας και έδωσεν εις αυτούς την εντολήν· “ πηγαίνετε και φονεύσατε τους κατοίκους της Ιαβίς εις Γαλαάδ περνώντες αυτούς εν στόματι μαχαίρας.

Κρ. 21,11 και τούτο ποιήσετε· πάν άρσεν και πάσαν γυναίκα ευδυίαν κοίτην άρσενος αναθεματιείτε, τας δε παρθένους

περιποιήσεσθε. και εποίησαν ούτως.

Κρ. 21,11 Θα κάμετε όμως και τούτο ακόμη· κάθε άνδρα και κάθε γυναίκα η οποία έχει έλθει εις γάμον με άνδρα, θα τους αναθεματίσετε και θα τους εξοντώσετε. Τας παρθένους όμως θα τας διαφυλάξετε εν τη ζωή και θα τας περιποιηθήτε". Ετσι και έκαμαν.

Κρ. 21,12 και εύρον από οικούντων Ιαβίς Γαλαάδ τετρακοσίας νεάνιδας παρθένους, αίτινες ουκ έγνωσαν άνδρα εις κοίτην άρσενος, και ήνεγκαν αυτάς εις την παρεμβολήν εις Σηλώμ την εν γη Χαναάν.

Κρ. 21,12 Οι Ισραηλίται που ήλθον εις την Ιαβίς της Γαλαάδ ευρήκαν τετρακοσίας νεαράς παρθένους, αι οποιαι δεν είχαν έλθει εις ουδεμίαν συνάφειαν με άνδρα. Τας έφεραν στο στρατόπεδον, το οποίον ευρίσκετο εις Σηλώμ της χώρας Χαναάν.

Κρ. 21,13 και απέστειλαν πάσα η συναγωγή και ελάλησαν προς τους υιούς Βενιαμίν εν τή πέτρα εμμών και εκάλεσαν αυτούς εις ειρήνην.

Κρ. 21,13 Οι Ισραηλίται, όλος ο λαός, έστειλαν αγγελιαφόρους, οι οποιοι ωμίλησαν προς τους Βενιαμίτας, που ευρίσκοντο στον βράχον Ρεμμών, και τους προσεκάλεσαν εις ειρήνην και συμφιλίωσιν.

Κρ. 21,14 και επέστρεψε Βενιαμίν προς τους υιούς Ισραήλ εν τώ καιρώ εκείνω, και έδωκαν αυτοίς οι υιοι Ισραήλ τας γυναίκας, ας εξωποίησαν από των θυγατέρων Ιαβίς Γαλαάδ· και ήρσεν αυτοίς ούτω.

Κρ. 21,14 Οι Βενιαμίται, πεισθέντες, επέστρεψαν κατά τον καιρόν εκείνον προς τους Ισραηλίτας, οι οποιοι και έδωκαν εις αυτούς ως συζύγους τας παρθένους, τας οποιας από τας θυγατέρας των κατοίκων της Ιαβίς είχαν διατηρήσει εν τη ζωή. Αυτό ηγαρήσθησε τους Βενιαμίτας.

Κρ. 21,15 Καί ο λαός παρεκληθη επί τώ Βενιαμίν, ότι εποίησε Κύριος διακοπήν εν ταίς φυλαίς Ισραήλ.

Κρ. 21,15 Ο ισραηλιτικός λαός ησθάνθη συμπάθειαν προς τους Βενιαμίτας και μετεμελήθη τρόπον τινά, διότι ο Κύριος ήνοιξεν ένα ρήγμα εις τας φυλάς του Ισραήλ.

Κρ. 21,16 και είπον οι πρεσβύτεροι της συναγωγής· τι ποιήσωμεν τοίς περισσοίς εις γυναίκας; ότι ηφανίσθη από Βενιαμίν γυνή.

Κρ. 21,16 Οι άρχοντες όμως της Ισραηλιτικής κοινότητος είπον· "τι θα κάμωμεν τώρα δια τους υπολοίπους Βενιαμίτας δια την εξεύρεσιν συζύγων προς αυτούς; Διότι εξωντώθησαν όλαι αι γυναίκες της φυλής Βενιαμίν".

Κρ. 21,17 και είπαν· Κληρονομία διασωζομένων των Βενιαμίν, και ουκ εξαλειφθήσεται φυλή από Ισραήλ·

Κρ. 21,17 Είπαν και απεφάσισαν· "η δια κλήρου δοθείσα περιοχή εις την φυλήν Βενιαμίν παραμένεις στους διωσθέντος Βενιαμίτας διότι ουδεμία φυλή εκ των Ισραηλιτών δεν πρέπει να εξαφανισθή.

Κρ. 21,18 ότι ημεις ου δυνήσομεθα δούναι αυτοίς γυναίκας από των θυγατέρων ημών, ότι ωμόσαμεν εν υιοίς Ισραήλ λέγοντες· επικατάρατος ο διδούς γυναίκα τώ Βενιαμίν.

Κρ. 21,18 Ημεις όμως δεν ημπορούμεν να δώσωμεν εις αυτούς συζύγους από τας θυγατέρας μας, διότι ωρκίσθημεν μεταξύ μας λέγοντες· Κατηραμένος θα είναι εκείνος που θα δώση σύζυγον στους άνδρας της φυλής Βενιαμίν".

Κρ. 21,19 και είπαν· ιδού δή εορτή Κυρίου εν Σηλώμ αφ ημερών εις ημέρας, ή εστιν από βορά της Βαιθήλ κατ ανατολάς ηλίου επί της οδού της αναβαινούσης από Βαιθήλ εις Συχέμ και από νότου της Λεβωνά.

Κρ. 21,19 Εσκέφθησαν όμως μεταξύ των και είπον· "ιδού, κατά το διάστημα του έτους τελούνται εορταί προς τιμήν του Κυρίου εις Σηλώμ". Η πόλις αυτή ευρίσκεται προς βορράν της Βαιθήλ, ανατολικώς της οδού η οποία ανεβαίνει από Βαιθήλ εις Συχέμ και προς νότον της πόλεως Λεβωνά.

Κρ. 21,20 και ενετείλαντο τοίς υιοίς Βενιαμίν λέγοντες· πορεύεσθε και ενεδρεύσατε εν τοίς αμπελώσι·

Κρ. 21,20 Παρηγγειλαν λοιπόν στους άνδρας της φυλής Βενιαμίν και τους είπαν· "πηγαίνετε και στήσατε ενέδρας στους αμπελώνας έξω από την πόλιν.

Κρ. 21,21 και ύψεσθε και ιδού, εάν εξέλθωσιν αι θυγατέρες των οικούντων Σηλώ χορεύειν εν τοίς χοροίς, και εξελεύσεσθε εκ των αμπελώνων και αρπάξατε εαυτοίς ανήρ γυναίκα, από των θυγατέρων Σηλώμ και πορεύεσθε εις γήν Βενιαμίν.

Κρ. 21,21 Προσέξατε ώστε όταν εξέλθουν αι θυγατέρες των κατοίκων Σηλώμ και πηγαίνετε εις την χώραν της φυλής Βενιαμίν. μίαν γυναίκα ως σύζυγόν του από τας θυγατέρας των κατοίκων Σηλώμ και πηγαίνετε εις την χώραν της φυλής Βενιαμίν.

Κρ. 21,22 και έσται όταν έλθωσιν οι πατέρες αυτών ή οι αδελφοί αυτών κρίνεσθαι προς ημάς, και ερούμεν αυτοίς· έλεος ποιήσατε ημίν αυτάς, ότι ουκ ελάβομεν ανήρ γυναίκα αυτού εν τή παρατάξει, ότι ουχ υμεις εδώκατε αυτοίς· ως κλήρος πλημμελήσατε.

Κρ. 21,22 Εάν δε οι πατέρες η οι αδελφοί αυτών των γυναικών έλθουν να αντιδικήσουν προς σας, ημεις θα είπωμεν προς αυτούς· Δείξατε κατανόησιν και καλωσύνην προς χάριν ημών, διότι κατά την μάχην της Ιαβίς δεν ηγαλωτίσαμεν γυναίκας ώστε να επαρκέσουν δι' ένα έκαστον άνδρα από τους διωσθέντος Βενιαμίτας. Αλλωστε δεν εδώσατε σεις τας θυγατέρας σας εις αυτούς, ώστε να θεωρηθή αυτό αμαρτημα της φυλής σας δια παράβασιν όρκου".

Κρ. 21,23 και εποίησαν ούτως οι υιοι Βενιαμίν και έλαβον γυναίκας εις αριθμόν αυτών από των χορευουσών, ών ήρπασαν και επορεύθησαν και υπέστρεψαν εις την κληρονομίαν αυτών και ωκοδόμησαν τας πόλεις και εκάθισαν εν αυταίς.

Κρ. 21,23 Οι άνδρες της φυλής Βενιαμίν έτσι έκαμαν. Επήραν από εκείνας που εχόρευαν τόσας εις αριθμόν, όσαι τους έλειπον. Ηρπασαν τας γυναίκας, ανεχώρησαν και επέστρεψαν εις την χώραν των. Ανοικοδόμησαν τας κατεστραμμένας πόλεις των και εγκατεστάθησαν εις αυτάς.

Κρ. 21,24 και περιπάτησαν εκείθεν οι υιοι Ισραήλ εν τώ καιρώ εκείνω ανήρ εις φυλήν αυτού και εις συγγένειαν αυτού, και εξήλθον εκείθεν ανήρ εις την κληρονομίαν αυτού.

Κρ. 21,24 Μετά δε το πέρας των πολεμικών αυτών συρράξεων επανήλθον οι Ισραηλίται ο καθένας εις την φυλήν του και την οικογένειάν του. Επέστρεψεν έτσι ο καθένας από εκεί στον τόπον του.

Κρ. 21,25 εν δε ταίς ημέραις εκείναις ουκ ήν βασιλεύς εν Ισραήλ· ανήρ το ευθές ενώπιον αυτού εποίει.

Κρ. 21,25 Κατά την εποχήν εκείνην δεν υπήρχεν ακόμη βασιλεύς μεταξύ των Ισραηλιτών και ο καθένας από αυτούς έκανεν ο,τι ενόμιζεν ορθόν.

Ρ Ο Υ Θ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ρουθ. 1,1 Καί εγένετο εν τώ κρίνειν τους κριτάς και εγένετο λιμός εν τή γη, και επορεύθη ανήρ από Βηθλεέμ της Ιουδα τού

παροικήσαι εν αγρώ Μωάβ, αυτός και η γυνή αυτού και οι δύο υιοί αυτού.

Ρουθ. 1,1 Κατά την εποχήν εκείνην που οι Κριταί εκυβερνούσαν τους Ισραηλίτας έπεσε λιμός εις την χώραν αυτών. Εξ αιτίας του λιμού ένας ανήρ από την Βηθλεέμ, της φυλής του Ιούδα, ανεχώρησε να κατοικήση αυτός, η σύζυγός του και οι δύο υιοί του εις την αγροτικήν περιοχίν της Μωάβ.

Ρουθ. 1,2 και όνομα τώ ανδρί Ελιμέλεχ, και όνομα τή γυναικί αυτού Νεωμίν, και όνομα τοίς δυσίν υιοίς αυτού Μααλών και Χελαιών, Εφραθαιοί εκ Βηθλεέμ της Ιούδα· και ήλθοσαν εις αγρόν Μωάβ και ήσαν εκεί.

Ρουθ. 1,2 Ο ανήρ ωνομάζετο Ελιμέλεχ, η σύζυγός του ωνομάζετο Νωεμίν, τα δε δύο τέκνα του ο ένας Μααλών και ο άλλος Χελαιών. Ησαν Εφραθαιοί, διότι κατήγοντο από την Εφραθά, δηλαδή από την Βηθλεέμ της Ιουδαίας. Αυτοί ήλθον εις αγροτικήν περιοχίν της Μωάβ και εγκατεστάθησαν εκεί.

Ρουθ. 1,3 και απέθανεν Ελιμέλεχ ο ανήρ της Νεωμίν, και κατελείφθη αυτή και οι δύο υιοί αυτής.

Ρουθ. 1,3 Εκεί όμως υστέρα από ολίγον χρόνον απέθανεν ο Ελιμέλεχ, ο σύζυγος της Νωεμίν, και έμεινεν αυτή μόνη με τα δύο τέκνα της.

Ρουθ. 1,4 και ελάβωσαν εαυτοίς γυναίκας Μωαβιτίδας, όνομα τή μια Ορφά, και όνομα τή δευτέρα ούθ· και κατώκησαν εκεί ως δέκα έτη.

Ρουθ. 1,4 Οι δύο υιοί της επήραν εκεί ως συζύγους γυναίκας Μωαβιτίδας, η μία των οποίων ελέγετο Ορφά η δε άλλη Ρούθ. Παρέμειναν στους αγρούς της χώρας Μωάβ έτι. δέκα έτη.

Ρουθ. 1,5 και απέθανον και γε αμφότεροι, Μααλών και Χελαιών, και κατελείφθη η γυνή από τού ανδρός αυτής και από των δύο υιών αυτής.

Ρουθ. 1,5 Επειτα απέθαναν και οι δύο υιοί, ο Μααλών και ο Χελαιών, και έτσι έμειναν η Νωεμίν χήρα από άνδρα και ερήμη από τα δυο παιδιά της.

Ρουθ. 1,6 και ανέστη αυτή και αι δύο νύμφαι αυτής και απέστρεψαν εξ αγρού Μωάβ, ότι ήκουσεν εν αγρώ Μωάβ ότι επέσκεπται Κύριος τον λαόν αυτού δούναι αυτοίς άρτους,

Ρουθ. 1,6 Εξ αιτίας της θλίψεώς της και επειδή πληροφορήθη ότι ο Θεός ηλέησε τον ισραηλιτικόν λαόν και έδωσεν εις αυτόν άρτους, εξεκίνησεν η Νωεμίν και αι δύο νύμφαι της, εγκατέλειψαν την αγροτικήν περιοχίν της Μωάβ,

Ρουθ. 1,7 και εξήλθεν εκ τού τόπου, ού ήν εκεί, και αι δύο νύμφαι αυτής μετ αυτής· και επορεύοντο εν τή οδώ τού επιστρέψαι εις την γήν Ιούδα.

Ρουθ. 1,7 και ανεχώρησαν από τον τόπον, όπου ευρίσκοντο. Μαζή δε με την Νωεμίν ηκολούθησαν και αι δύο νύμφαι της. Επρωχωρούσαν στον δρόμον της επιστροφής των εις την χώραν της φυλής του Ιούδα.

Ρουθ. 1,8 και είπε Νωεμίν ταίς δυσί νύμφαις αυτής· πορεύεσθαι δη, αποστράφητε εκάστη εις οίκον μητρός αυτής· ποιήσαι Κύριος μετ υμών έλεος, καθώς εποιήσατε μετά των τεθνηκόταν και μετ εμού·

Ρουθ. 1,8 Εις κάποιον σημειόν της πορείας των είπεν η Νωεμίν εις τας δύο νύμφας της· “επιστρέψατε, σας παρακαλώ, και πηγαίνετε κάθε μία στον οίκον της μητρός της. Εύχομαι να δείξη ο Κυριός καλωσύνην και στοργήν προς σας, όπως και σεις εδειξατε καλωσύνην προς τα αποθανόντα τέκνα μου και προς εμέ.

Ρουθ. 1,9 δώη Κύριος υμίν και εύροιτε ανάπαυσιν εκάστη εν οίκω ανδρός αυτής· και κατεφίλησεν αυτάς, και επήραν την φωνήν αυτών και έκλαυσαν.

Ρουθ. 1,9 Είθε ο Κυριός να δώση προς σας την χάριν και προστασίαν του, ώστε κάθε μία από σας να εύρη ανάπαυσιν στον οίκον του νέου ανδρός, που θα λάβη”. Επειτα η Νωεμίν κατεφίλησεν αυτάς και εκείναι ύψωσαν την φωνήν, έκλαυσαν,

Ρουθ. 1,10 και είπαν αυτή· μετά σου επιστρέφομεν εις τον λαόν σου.

Ρουθ. 1,10 και είπαν προς αυτήν· “μαζή σου θα γυρίσωμεν στον λαόν σου”.

Ρουθ. 1,11 και είπε Νωεμίν· επιστράφητε δη, θυγατέρες μου· και ινατί πορεύεσθε μετ εμού; μη έτι μοι υιοί εν τή κοιλία μου και έσονται υμίν εις άνδρας;

Ρουθ. 1,11 Η Νωεμίν απήντησε προς αυτάς· “επιστρέψατε σας παρακαλώ, θυγατέρες μου, οπίσω. Τι λόγος υπάρχει να πορευθήτε μαζή μου; Μηπως έχω άλλα τέκνα εις την κοιλίαν μου, δια να γίνουν αυτά σύζυγοί σας;

Ρουθ. 1,12 επιστράφητε δη, θυγατέρες μου, διότι γεγήρακα τού μη είναι ανδρί· ότι είπα, ότι έστι μοι υπόστασις τού γενηθήναί με ανδρί και τέξομαι υιούς,

Ρουθ. 1,12 Επιστρέψατε, σας παρακαλώ, θυγατέρες μου, διότι εγώ έχω πλέον γηράσει και δεν πρόκειται να υπανδρευθώ, ώστε να γεννήσω παιδιά.

Ρουθ. 1,13 μη αυτούς προσδέξεσθαι έως ού αδρυνθώσιν; ή αυτοίς κατασχεθήσεσθε τού μη γενέσθαι ανδρί; μη δη, θυγατέρες μου, ότι επικράνθη μοι υπέρ υμάς, ότι εξήλθον εν εμοί χείρ Κυρίου.

Ρουθ. 1,13 Και αν αυτό το αδύνατον γίνη, μήπως σεις θα περιμένετε, έως ότου αυτά γίνουν άνδρες; Η μήπως προς χάριν αυτών θα συγκρατήσετε αυτάς, ώστε να μην υπανδρευθήτε άλλον; Μη λοιπόν, θυγατέρες μου, επιμένετε να έλθετε μαζή μου. Επιστρέψατε εις τας οικογενείας σας, διότι εγώ είμαι λυπημένη και δια σας, επειδή το χέρι του Κυρίου έπεσεν επάνω μου”.

Ρουθ. 1,14 και επήραν την φωνήν αυτών και έκλαυσαν έτι· και κατεφίλησεν Ορφά την πενθεράν αυτής και επέστρεψεν εις τον λαόν αυτής, ούθ δε ηκολούθησεν αυτή.

Ρουθ. 1,14 Και πάλιν εκείναι ύψωσαν φωνήν και έκλαυσαν ακόμη. Και η μεν Ορφά, υποχωρήσασα εις τας προτροπάς της πενθεράς της, εφίλησεν αυτήν με σπαραγμόν καρδιας και επέστρεψεν στον λαόν της, η Ρούθ όμως ηκολούθησε την πενθεράν της.

Ρουθ. 1,15 και είπε Νωεμίν προς ούθ· ιδού ανέστρεψεν η συννυμφός σου προς λαόν αυτής και προς τους θεούς αυτής· επιστράφηθι δη και σύ οπίσω της συννύμφου σου.

Ρουθ. 1,15 Είπε τότε η Νωεμίν προς την Ρούθ· “ιδού, η συννυφάδα σου επέστρεψεν στον λαόν της και στους θεούς της. Επιστρέψε, σε παρακαλώ, και συ και πήγαινε μαζή με την συννυφάδα σου”.

Ρουθ. 1,16 είπε δε ούθ· μη απάντησαι μοι τού καταλιπείν σε ή αποστρέψαι όπισθέν σου· ότι σύ όπου εάν πορευθής, πορεύσομαι, και ού εάν αυλισθής, αυλισθήσομαι· ο λαός σου λαός μου, και ο Θεός σου Θεός μου·

Ρουθ. 1,16 Η Ρούθ όμως απήντησε· “μη επιμένης και μη με στενοχωρής να σε εγκαταλείψω και να γυρίσω οπίσω, διότι όπου συ πορευθής και εγώ θα πορευθώ μαζή σου· όπου συ κατοικήσης, εκεί θα κατοικήσω και εγώ. Ο λαός σου θα είναι λαός μου και ο Θεός σου θα είναι Θεός μου.

Ρουθ. 1,17 και ού εάν αποθάνης, αποθανούμαι, κακέι ταφήσομαι τάδε ποιήσαι μοι Κύριος και τάδε προσθειή, ότι θάνατος διαστελεί αναμέσον εμού και σου.

Ρουθ. 1,17 Οπου αποθάνης και ταφής, εκεί και εγώ θα αποθάνω και θα ταφώ. Ο Κυριος ας μου ανταποδώση και ας με τιμωρήση, αν πράξω διαφορετικά. Ο θάνατος μόνον θα χωρήση εμέ από σε".

Ρουθ. 1,18 ιδούσα δε Νωεμίν ότι κραταιούται αυτή τού πορευέσθαι μετ αυτής, εκόπασε τού λαλήσαι προς αυτήν έτι.

Ρουθ. 1,18 Όταν η Νωεμίν είδεν ότι η Ρουθ είχε σταθεράν και αμετακίνητον απόφασιν να πορευθή μαζί της, έπαυσε πλέον να ομιλή προς αυτήν επί του ζητήματος τούτου.

Ρουθ. 1,19 επορευθήσαν δε αμφοτέραι, έως τού παραγενέσθαι αυτάς εις Βηθλεέμ. και εγένετο εν τώ ελθείν αυτάς εις Βηθλεέμ, και ήχησε πάσα η πόλις επ αυταίς και είπον· ει αυτή εστί Νωεμίν;

Ρουθ. 1,19 Συνέχισαν και αι δύο τον δρόμον των, έως ότου έφθασαν εις την Βηθλεέμ. Όταν δε έφθασαν εις την Βηθλεέμ, ολόκληρος η πόλις, μάλιστα δε αι γυναίκες της Βηθλεέμ, συνεκινήθησαν δια τας δύο γυναίκας και έλεγαν μεγαλοφώνως· "άραγε αυτή είναι η Νωεμίν;"

Ρουθ. 1,20 και είπε προς αυτάς· μη δή καλείτέ με Νωεμίν, καλέσατέ με Πικράν, ότι επικράνθη εν εμοί ο ικανός σφόδρα·

Ρουθ. 1,20 Εκείνη δε απήντησε προς αυτάς· "μη με καλήτε Νωεμίν (δηλαδή ευχάριστον και γλυκείαν), αλλά ονομάσατέ με Πικράν, διότι ο Παντοδύναμος μου έστειλε πολλές πικρίας.

Ρουθ. 1,21 εγώ πλήρης επορευθήν, και κενήν απέστρεψέ με ο Κύριος· και ινατί καλείτέ με Νωεμίν; και Κύριος εταπεινώσε με, και ο ικανός εκάκωσε με.

Ρουθ. 1,21 Εγώ, οικογενειακάς με τον άνδρα μου και τα δύο τέκνα μου, επήγα εις την Μωάβ, και ο Κυριος με επανέφερε τώρα μόνην, χήραν και άτεκνον. Διατί λοιπόν, με καλείτε Νωεμίν; Ο Κυριος με εταπεινώσεν, ο Παντοδύναμος με έθλιψεν".

Ρουθ. 1,22 και επέστρεψε Νωεμίν και ούθ η Μωαβίτις η νύμφη αυτής επιστρέφουσαι εξ αγρού Μωάβ· αύται δε παρεγενήθησαν εις Βηθλεέμ εν αρχή θερισμού κριθών.

Ρουθ. 1,22 Ετσι επέστρεψεν η Νωεμίν και η Μωαβίτις νύμφη της Ρούθ από τους αγρούς της Μωάβ. Εφθασαν δε αυται εις την Βηθλεέμ, όταν ήρχιζεν ο θερισμός της κριθής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ρουθ. 2,1 Καί τή Νωεμίν ανήρ γνώριμος τώ ανδρί αυτής· ο δε ανήρ δυνατός ισχυϊ εκ της συγγενείας Ελιμέλεχ, και όνομα αυτώ Βοόζ.

Ρουθ. 2,1 Εις την Νωεμίν ήτο γνωστός ένας ανήρ, συγγενής του ανδρός της. Αυτός δε ο ανήρ ήτο πλούσιος και επίσημος, κατήγετο από την οικογένειαν του Ελιμέλεχ του ανδρός της, και ωνομάζετο Βοόζ.

Ρουθ. 2,2 και είπε ούθ η Μωαβίτις προς Νωεμίν· πορευθώ δή εις αγρόν και συνάξω εν τοίς στάχυσι κατόπισθεν ού εάν εύρω χάριν εν οφθαλμοίς αυτου· είπε δε αυτή· πορευού, θύγατερ.

Ρουθ. 2,2 Η Ρούθ η Μωαβίτις είπε προς την Νωεμίν· "να μεταβώ λοιπόν εις αγρόν να μαζέψω στάχυα όπισθεν εκείνου, ο οποίος θα μου κάμη αυτήν την χάριν και την καλωσύνην;" Η Νωεμίν είπε προς αυτήν· "πήγαινε, κόρη μου".

Ρουθ. 2,3 και επορευθή και ελθούσα συνέλεξεν εν τώ αγρώ κατόπισθεν των θεριζόντων· και περιέπεσε περιπτώματι τή μερίδι τού αγρού Βοόζ τού εκ της συγγενείας Ελιμέλεχ.

Ρουθ. 2,3 Η Ρούθ επήγεν, ήλθεν εις κάποιον αγρόν και εμάζευε στάχυα πίσω από τους θεριστάς. Κατά αγαθήν δε σύμπτωσιν συνέβη να έλθη εις αγρόν, ο οποίος ανήκεν στον Βοόζ, τον καταγόμενον από την οικογένειαν του Ελιμέλεχ.

Ρουθ. 2,4 και ιδού Βοόζ ήλθεν εκ Βηθλεέμ και είπε τοίς θερίζουσιν· Κύριος μεθ υμών· και είπον αυτώ· ευλογήσαι σε Κύριος.

Ρουθ. 2,4 Και ιδού εις κάποιον ώραν ήλθεν από την Βηθλεέμ ο Βοόζ και είπε προς τους θεριστάς· "ο Κυριος μαζί σας". Εκείνοι δε του απήντησαν· "είθε να σε ευλογήση ο Κυριος".

Ρουθ. 2,5 και είπε Βοόζ τώ παιδαρίω αυτου τώ εφεστώτι επί τους θερίζοντας· τίνος η νεάνις αύτη;

Ρουθ. 2,5 Είπε δε ο Βοόζ στον νεαρόν δούλον του, ο οποίος ήτο επιστάτης στους θεριστάς· "τίνος είναι αυτή η νεαρά γυνή;"

Ρουθ. 2,6 και απεκριθη το παιδάριον το εφεστώς επί τους θερίζοντας και είπεν· η παίς η Μωαβίτις εστιν η αποστραφείσα μετά Νωεμίν εξ αγρού Μωάβ

Ρουθ. 2,6 Ο νεαρός δούλος, ο επιστάτης των θεριστών, είπε προς αυτόν· "αυτή είναι Μωαβίτις, η οποία επέστρεψε μαζί με την Νωεμίν από τους αγρούς της Μωάβ.

Ρουθ. 2,7 και είπε· συλλέξω δή και συνάξω εν τοίς δράγμασιν όπισθεν των θεριζόντων· και ήλθε και έστη από πρωΐθεν και έως εσπέρας, ου κατέπαυσεν εν τώ αγρώ μικρόν.

Ρουθ. 2,7 Με παρεκάλεσε δε και μου είπε· Δος μου την άδειαν να μαζέψω και να συγκεντρώσω μερικά στάχυα μεταξύ των δεματιών πίσω από τους θεριστάς. Ηλθε και από το πρωί έως το βράδυ δεν εσταμάτησεν ούτε επ' ολίγον να μαζεύη στάχυα στο χωράφι".

Ρουθ. 2,8 και είπε Βοόζ προς ούθ· ουκ ήκουσας, θύγατερ; μη πορευθής εν αγρώ συλλέξαι ετέρω, και σύ ου πορευήση εντεύθεν· ώδε κολλήθητι μετά των κορασιών μου·

Ρουθ. 2,8 Ο Βοόζ εκάλεσε την Ρούθ και της είπεν· "δεν άκουσες, κόρη μου, τι είπα στον επιστάτην μου; Να μην πας εις άλλον αγρόν, δια να μαζέψης στάχυα και να μη απομακρυνθής από εδώ. Προσκολλήσου εδώ μαζί με τας υπηρετριάς μου.

Ρουθ. 2,9 οι οφθαλμοί σου εις τον αγρόν, ού εάν θερίζωσι, και πορευήση κατόπισθεν αυτών· ιδού ενετειλάμην τοίς παιδαρίοις τού μη άψαισθαι σου· και ότε διψήσεις και πορευθήση εις τα σκεύη και πίεσαι όθεν εάν υδρευώνται τα παιδάρια.

Ρουθ. 2,9 Κυτταξε ποιός είναι ο αγρός στον οποίον οι θερισταί μου θερίζουν, και πήγαινε πίσω από αυτούς, δια να μαζεύης στάχυα. Ιδού εγώ έδωσα εντολήν στους υπηρέτας μου, να μη σε πειράξη κανείς. Όταν διψήσης θα πας εις τα δοχεία του ύδατος και θα πιής από εκεί, όπου πίνουν και οι δούλοι μου".

Ρουθ. 2,10 και έπεσεν επί πρόσωπον αυτής και προσεκύνησεν επί την γήν και είπε προς αυτόν· τι ότι εύρον χάριν εν οφθαλμοίς σου τού επιγνώναί με, και εγώ εμι ξένη;

Ρουθ. 2,10 Επεσεν εκείνη με το πρόσωπον κατά γης, προσεκύνησεν αυτόν μέχρις εδάφους και του είπε· "πως συνέβη, ώστε εγώ μία ξένη γυναίκα να εύρω χάριν ενώπιόν σου και με τόσην ευμένειαν να ενδιαφερθής δι' εμέ;"

Ρουθ. 2,11 και απεκριθη Βοόζ και είπεν αυτή· απαγγελία απηγγέλη μοι όσα πεποίηκας μετά της πενθεράς σου μετά το αποθανείν τον άνδρα σου και πώς κατέλιπες τον πατέρα σου και την μητέρα σου και την γήν γενέσεώς σου και επορευθής προς λαόν, ον ουκ ήδεις εχθές και τρίτης

Ρουθ. 2,11 Ο Βοός της απήντησεν· “επληροφορήθην λεπτομερώς, πόσον καλά εφέρθης απέναντι της πενθεράς σου, όταν απέθανεν ο άνδρας σου, και πως χάριν αυτής εγκατέλειψες τον πατέρα σου και την μητέρα σου, τον τόπον όπου εγεννήθης και επορεύθης προς ένα λαόν, τον οποίον προηγουμένως δεν είχες γνωρίσει.

Ρουθ. 2,12 αποτίσαι Κύριος την εργασίαν σου και γένοιτο ο μισθός σου πλήρης παρά Κυρίου Θεού Ισραήλ, προς τον ήλθες πεποιθέναι υπό τας πτέρυγας αυτού.

Ρουθ. 2,12 Εύχομαι να βραβεύση ο Κυριος αυτό το έργον σου, πλούσιος να είναι ο μισθός σου εκ μέρους Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, προς τον οποίον ήλθες δια να τεθής με πίστιν κάτω από τας προστατευτικές του πτέρυγας”.

Ρουθ. 2,13 η δε είπεν· εύρομι χάριν εν οφθαλμοίς σου, κύριε, ότι παρεκάλεσάς με και ότι ελάλησας επί καρδίαν της δούλης σου, και ιδού εγώ έσομαι ως μία των παιδισκών σου.

Ρουθ. 2,13 Η δε Ρούθ είπεν· “είθε να είμαι πάντοτε υπό την ευμένειάν σου αυτήν, κύριε, διότι με παρηγόρησες και ωμίλησες εις την καρδίαν της δούλης σου. Και ιδού εγώ θα είμαι μία από τας δούλας σου”.

Ρουθ. 2,14 και είπεν αυτή Βοός· ήδη ώρα τού φαγείν, πρόσσελθε ώδε και φάγεσαι των άρτων και βάψεις τον ψωμόν σου εν τώ όξει. και εκάθισε ούθ εκ πλαγίων των θεριζόντων, και εβούνισεν αυτή Βοός άλφιτον, και έφαγε και ενεπλήσθη και κατέλιπε.

Ρουθ. 2,14 Ο Βοός κατόπιν της είπεν· “είναι τώρα ώρα φαγητού. Πλησίασε εδώ να φάγης άρτον και να βουτήξης το κομμάτι του άρτου στο ξύδι”. Η Ρουθ εκάθισε κοντά στους θεριστάς, ο δε Βοός εσώρευσεν εις αυτήν άρτον από αποφλοιωμένη κριθήν. Η Ρούθ έφαγεν, εχόρτασε και αφήκε περισσευμα.

Ρουθ. 2,15 και ανέστη τού συλλέγειν, και ενετείλατο Βοός τοίς παιδαρίοις αυτού λέγων· και γε ανά μέσον των δραγμάτων συλλεγέτω, και μη καταισχύνητε αυτήν·

Ρουθ. 2,15 Κατόπιν δε ηγήθη και ήρχισε να συλλέγη στάχνα. Ο Βοός έδωσεν εντολήν στους δούλους του και είπεν· “η Ρούθ ας μαζεύη στάχνα ανάμεσα ακόμη και από τα δεμάτια· να μη την διώξετε και την εντροσιάσετε.

Ρουθ. 2,16 και βαστάζοντες βαστάσατε αυτή και γε παραβάλλοντες παραβαλείτε αυτή εκ των βεβουλισμένων· και φάγεται και συλλέξει, και ουκ επιτιμήσετε αυτή.

Ρουθ. 2,16 Ακόμη δε από τα δεμάτια, που μεταφέρετε, αφήσατε να πίπτουν στάχνα χάριν αυτής και από τα συσσωρευμένα δεμάτια ρίψατε ακόμη μερικά. Αυτή δε θα έχη το δικαίωμα να τα συλλέξη δια την διατροφήν της, χωρίς κανείς από σας να της κάμη παρατήρησιν”.

Ρουθ. 2,17 και συνέλεξεν εν τώ αγρώ έως εσπέρας· και εράβδισεν ά συνέλεξε, και εγενήθη ως οίφι κριθών.

Ρουθ. 2,17 Η Ρούθ συνέλεξεν στον αγρόν στάχνα μέχρι της εσπέρας οπότε και τα ερράβδισε. Το προϊόν από τα συγκεντρωθέντα στάχνα της κριθής ένα οίφι (είκοσι περίπου κιλά).

Ρουθ. 2,18 και ήρε και εισήλθεν εις την πόλιν, και είδεν η πενθερά αυτής ά συνέλεξε, και εξενέγκασα ούθ έδωκεν αυτή ά κατέλιπεν, εξ ών ενεπλήσθη.

Ρουθ. 2,18 Επήρε τα φορτίον της αυτό και μετέβη εις την πόλιν προς την πενθεράν της, η οποία και είδεν όλον αυτό, που είχε συλλέξει η Ρούθ. Η Ρούθ παρουσίασε και έδωκεν εις την πενθεράν της και το φαγητόν που της επερίσσευσεν αφού αυτή είχε χορτάσει.

Ρουθ. 2,19 και είπεν αυτή η πενθερά αυτής· που συνέλεξας σήμερα και που εποίησας; είη ο επιγνούς σε ευλογημένος. και ανήγγειλε ούθ τή πενθερά αυτής που εποίησε, και είπε· το όνομα τού ανδρός, μεθ ού εποίησα σήμερα, Βοός.

Ρουθ. 2,19 Η πενθερά της την ερώτησε· “που εσταχυολόγησες σήμερα, που εμάζευσες αυτήν την κριθήν; Ας είναι ευλογημένος εκείνος, ο οποίος εφρόντισε δια σε”. Η Ρουθ ανήγγειλεν εις την πενθεράν της, που εσταχυολόγησε και προσέθεσεν· “ο ανήρ, στον αγρόν του οποίου σήμερα ειργάσθην, ονομάζεται Βοός”.

Ρουθ. 2,20 είπε δε Νωεμίν τή νύμφη αυτής· ευλογητός εστι τώ Κυρίω, ότι ουκ εγκατέλιπε το έλεος αυτού μετά των ζώντων και μετά των τεθνηκότων. και είπεν αυτή Νωεμίν· εγγίζει ημίν ο ανήρ, εκ των αγχιστευόντων ημίν εστι.

Ρουθ. 2,20 Η δε Νωεμίν είπε προς την νύμφην της· “είναι άξιος των ευλογιών του Κυρίου ο άνθρωπος αυτός, διότι έδειξε καλωσύνην και ευμένειαν και προς ημάς, που ζώμεν, και προς τους οικείους μας, οι οποίοι έχουν αποθάει”. Και προσέθεσεν ακόμη η Νωεμίν· “με τον άνθρωπον αυτόν συγγενεύομεν· είναι μάλιστα από τους στενούς συγγενείς μας”.

Ρουθ. 2,21 και είπε ούθ προς την πενθεράν αυτής· και γε ότι είπε προς με· μετά των κορασιών των εμών προσκολληθήτι έως αν τελέσωσιν όλον τον αμητόν, ός υπάρχει μοι.

Ρουθ. 2,21 Είπεν η Ρουθ προς την πενθεράν της· “μου είπεν ακόμη αυτός ο άνθρωπος· Να ηγαίνης μαζί με τας υπηρετριάς μου, μέχρις ότου τελειώση όλος ο θερισμός, που υπάρχει στους αγρούς μου”.

Ρουθ. 2,22 και είπε Νωεμίν προς ούθ την νύμφην αυτής· αγαθόν, θύγατερ, ότι εξήλθες μετά των κορασιών αυτού, και ουκ απαντήσονται σοι εν αγρώ ετέρω.

Ρουθ. 2,22 Η Νωεμίν είπε προς την Ρουθ την νύμφην της· “είναι καλόν, κόρη μου, ότι εξέρχεσαι εις σταχυολογίαν με τας υπηρετριάς του ανθρώπου αυτού, και έτσι δεν υπάρχει φόβος μεταβαίνουσα εις άλλον αγρόν να σε συναντήσουν και σε κακομεταχειρισθούν άλλοι”.

Ρουθ. 2,23 και προσεκολληθή ούθ τοίς κορασίοις τού Βοός τού συλλέγειν έως τού συντελέσαι τον θερισμόν των κριθών και των πυρών.

Ρουθ. 2,23 Η Ρούθ ενετάχθη εις την ομάδα των κορασιών του Βοός, ώστε να συλλέγη στάχνα κριθής και σίτου μέχρι πέρατος του θερισμού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ρουθ. 3,1 Καί εκάθισε μετά της πενθεράς αυτής. είπε δε αυτή Νωεμίν η πενθερά αυτής· θύγατερ, ου μη ζητήσω σοι ανάπαισιν, ίνα εύ γένηται σοι;

Ρουθ. 3,1 Εκάθισεν η Ρούθ μετά το πέρας του θερισμού μαζί με την πενθεράν της. Η Νωεμίν, η πενθερά της, της είπε· “κόρη μου, εγώ δεν είμαι υποχρεωμένη να αναζητήσω και εύρω δια σε τόπον και τρόπον αναπαύσεώς σου, ώστε να ζήσης από εδώ και πέρα ευτυχισμένη;

Ρουθ. 3,2 και νύν ουχί Βοός γνώριμος ημών, ού ής μετά των κορασιών αυτού; ιδού αυτός λικμά τον άλωνα των κριθών ταύτη τή νυκτί.

Ρουθ. 3,2 Λοιπόν, δεν ηξεύρεις ότι ο Βοός, εις τας υπηρετριάς του οποίου έχεις προσκολληθή, είναι συγγενής μας; Ιδού, ότι

αυτός λιχνίζει το κριθάρι του στο αλώνι κατά την νύκτα αυτήν.

Ρουθ. 3,3 σύ δε λούση και αλείψη και περιθήσεις τον ιματισμόν σου επί σεαυτή και αναβήση επί τον άλω μη γνωρισθής τώ άνδρί έως τού συντελέσαι αυτόν τού φαγείν και πιείν·

Ρουθ. 3,3 Συ να λουσθής, να αλειφθής με αρωματικόν έλαιον, να φορέσης το καλύτερόν σου φόρεμα και να μεταβής στο αλώνι του. Πρόσεξε όμως να μη σε γνωρίση, έως ότου τελείωση το φαγητόν και το ποτόν.

Ρουθ. 3,4 και έσται εν τώ κοιμηθήναι αυτόν, και γνώση τον τόπον όπου κοιμάται εκεί, και ελεύση και αποκαλύψεις τα προς ποδών αυτού και κοιμηθήση, και αυτός απαγγελεί σοι ά ποιήσεις.

Ρουθ. 3,4 Όταν δε θα μεταβή αυτός να κοιμηθή θα προσέξης τον τόπον, όπου θα κοιμάται. Θα πλησιάσης και συ εκεί, θα ανασύρης το σκέπασμα από τα πόδια του και θα κοιμηθής εκεί. Αυτός δε όταν εξυπνήσης, θα σου πη, τι πρέπει να κάμης”.

Ρουθ. 3,5 είπε δε ούθ προς αυτήν· πάντα όσα αν είπης, ποιήσω.

Ρουθ. 3,5 Η Ρούθ απήντησε προς αυτήν· “όλα όσα μου είπες θα πράξω”.

Ρουθ. 3,6 και κατέβη εις τον άλω και εποίησε κατά πάντα, όσα ενετείλατο αυτή η πενθερά αυτής.

Ρουθ. 3,6 Κατέβηκε πράγματι στο αλώνι και έκαμε όλα όσα της είχε δώσει εντολήν η πενθερά της.

Ρουθ. 3,7 και έφαγε Βοός και έπινε και ηγαθύνθη η καρδιά αυτού, και ήλθε κοιμηθήναι εν μερίδι της στοιβής· η δε ήλθε κρυφή και απεκάλυψε τα προς ποδών αυτού.

Ρουθ. 3,7 Ο Βοός έφαγεν, έπινε, ηψφράνθη η καρδιά του και έπειτα ήλθε να κοιμηθή εις κάποιο άκρον της θημωνιάς. Η Ρούθ ήλθεν εκεί κρυφίως, ανέσυρε το σκέπασμα των ποδών του Βοός και εκοιμήθη εκεί.

Ρουθ. 3,8 εγένετο δε εν τώ μεσονυκτίω και εξέστη ο άνήρ και εταράχθη, και ιδού γυνή κοιμάται προς ποδών αυτού.

Ρουθ. 3,8 Κατά το μεσονύκτιον εξύπνησεν ο Βοός, ξεπλάγη και εταράχθη, διότι χωρίς να το φαντάζεται, είδε μίαν γυναίκα να κοιμάται κοντά εις τα πόδια του.

Ρουθ. 3,9 είπε δε· τις εί σύ; η δε είπεν· εγώ ειμι ούθ η δούλη σου, και περιβαλείς το πτερύγιόν σου επί την δούλην σου, ότι αγχιστεύς εί σύ.

Ρουθ. 3,9 Ο Βοός την ηρώτησε· “ποία είσαι συ;” Εκείνη είπεν· “εγώ είμαι η Ρούθ, η δούλη σου. Σκέπασε την δούλην σου με το άκρον του ιματίου σου εις δείγμα της προστασίας, την οποίαν πρέπει να της προσφέρης, διότι είσαι συγγενής μου”.

Ρουθ. 3,10 και είπε Βοός· ευλογημένη σύ τώ Κυρίω Θεώ, θύγατερ, ότι ηγάθυνας το έλεός σου το έσχατον υπέρ το πρώτον, μη πορευθήναι σε οπίσω νεανιών, είτοι πτωχός είτοι πλούσιος.

Ρουθ. 3,10 Ο Βοός είπε προς αυτήν· “κόρη μου, ας είσαι ευλογημένη από τον Κυριον και Θεόν, διότι αυτή η στοργή και η καλωσύνη σου είναι μεγαλύτερα από την προηγούμενην, που έδειξες προς την πενθεράν σου, αφού δεν εξέλεξες να υπανδρευθής νέους, είτε πτωχοί είτε πλούσιοι είναι αυτοί.

Ρουθ. 3,11 και νύν, θύγατερ, μη φοβού· πάντα, όσα εάν είπης, ποιήσω σοι· οίδε γάρ πάσα φυλή λαού μου ότι γυνή δυνάμεως εί σύ.

Ρουθ. 3,11 Και τώρα, κόρη μου, μη φοβήσαι· όλα όσα μου είπες θα κάμω προς χάριν σου, διότι όλος ο λαός της πόλεώς μου αυτής γνωρίζει ότι συ είσαι γυνή ενάρετος και ισχυράς θελήσεως.

Ρουθ. 3,12 και νύν ο αληθώς αγχιστεύς εγώ ειμι. και γέ εστιν αγχιστεύς εγγίων υπέρ εμέ.

Ρουθ. 3,12 Λοιπόν, πράγματι, εγώ είμαι συγγενής σου. Υπάρχει όμως εδώ και ένας άλλος, ο οποίος είναι στενωτέρος συγγενής σου από εμέ.

Ρουθ. 3,13 αυλίσθητι την νύκτα, και έσται το πρωϊ, εάν αγχιστεύση σε, αγαθόν, αγχιστευέτω· εάν δε μη βούληται αγχιστεύσαι σε, αγχιστεύσω σε εγώ, ζή Κύριος· κοιμήθητι έως το πρωϊ.

Ρουθ. 3,13 Κοιμήσου αυτήν την νύκτα εδώ και αύριον το πρωϊ θα ερωτήσω αυτόν σχετικώς· αν θελήση εκείνος να σε νυμφευθή, καλώς. Ας σε παρή σύζυγόν του. Εάν όμως εκείνος δεν θελήση να σε νυμφευθή, θα σε πάρω εγώ σύζυγόν μου. Ζων ενώπιόν μας είναι ο Κυριος που με ακούει. Κοιμήσου εδώ έως το πρωι”.

Ρουθ. 3,14 και εκοιμήθη προς ποδών αυτού έως πρωϊ. η δε ανέστη πρό τού επιγνώναι άνδρα τον πλησίον αυτού· και είπε Βοός· μη γνωσθήτω ότι ήλθε γυνή εις τον άλω.

Ρουθ. 3,14 Εκοιμήθη πράγματι η Ρούθ κοντά εις τα πόδια του Βοός έως το πρωι. Πολύ δε πρωϊ εξύπνησεν εις ώραν, κατά την οποίαν, λόγω του σκότους, δεν ημπορούσε να αναγνωρίση ο ένας άνθρωπος τον άλλον. Εξ άλλου δε και ο Βοός είπεν στους περι αυτόν· “προσέξατε, κανείς δεν πρέπει να μάθη ότι ήλθεν αυτή η γυναίκα στο αλώνι”.

Ρουθ. 3,15 και είπεν αυτή· φέρε το περιζώμα το επάνω σου. και εκράτησεν αυτό, και εμέτρησεν έξ κριθών και επέθηκεν επ αυτήν· και εισήλθεν εις την πόλιν.

Ρουθ. 3,15 Είπε δε ο Βοός εις την Ρούθ· “φέρε το ιμάτιον, που έχεις ρίξει επάνω σου”. Το επήρην ο Βοός, έβαλεν εις αυτό εξ μέτρα κριθής και το εφόρτωσεν εις αυτήν. Αυτός δε εισήλθεν εις την πόλιν Βηθλεέμ.

Ρουθ. 3,16 και ούθ εισήλθε προς την πενθεράν αυτής· η δε είπεν αυτή· θύγατερ· και είπεν αυτή πάντα, όσα εποίησεν αυτή ο άνήρ.

Ρουθ. 3,16 Η Ρούθ επανήλθεν προς την πενθεράν της, η οποία και την ηρώτησε· “κόρη μου, τι έκαμες;” Εκείνη δε διηγήθη εις αυτήν όλα όσα της είπε και έπραξεν ο Βοός.

Ρουθ. 3,17 και είπεν αυτή· τα έξ των κριθών ταύτα έδωκέ μοι, ότι είπε προς με· μη εισέλθης κενή προς την πενθεράν σου.

Ρουθ. 3,17 Προσέθεσε δε ακόμη· “αυτά τα εξ μέτρα κριθής μου τα έδωκεν ο Βοός και μου είπε· Παρε τα δια να μην επανέλθης εις την πενθεράν σου με αδειανά τα χέρια”.

Ρουθ. 3,18 η δε είπε· κάθου, θύγατερ, έως τού επιγνώναι σε πώς ου πεσείται ρήμα· ου γάρ μη ησυχάση ο άνήρ, έως αν τελεσθή το ρήμα σήμεραν.

Ρουθ. 3,18 Η δε Νωεμίν της είπε· “κάθησε εδώ, κόρη μου, μέχρις ότου μάθης, ποίαν έκβασιν θα λάβη αυτή η υπόθεσις. Διότι ο άνθρωπος αυτός δεν θα ησυχάση, μέχρις ότου φέρη εις πέρας το ζήτημα αυτό”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ρουθ. 4,1 Καί Βοός ανέβη επί την πύλην, και εκάθισεν εκεί, και ιδού ο αγχιστεύς παρεπορεύετο, ον ελάλησε Βοός. και είπε προς αυτόν Βοός· εκκλίνας κάθισον ώδε, κρύφιε. και εξέκλινε και εκάθισεν.

Ρουθ. 4,1 Ο Βοός πράγματι επήγεν εις την πύλην της Βηθλεέμ και εκάθησεν εκεί. Και ιδού, διήρχετο από εκεί ο συγγενής της Ρούθ, που είχε περισσότερα δικαιώματα γάμου με αυτήν. Τον εκάλεσεν ο Βοός και του είπε· “φιλε, γύρισε προς τα εδώ

και κάθησε". Εκείνος κατηθύνθη προς τον Βοόζ και εκάθησεν εκεί.

Ρουθ. 4,2 και έλαβε Βοόζ δέκα άνδρας από των πρεσβυτέρων της πόλεως και είπε· καθίσατε ώδε· και εκάθησαν.

Ρουθ. 4,2 Αμέσως ο Βοόζ εκάλεσε δέκα από τους γεροντοτέρους της πόλεως και τους είπε· "καθήσατε και σεις εδώ". Εκείνοι εκάθησαν.

Ρουθ. 4,3 και είπε Βοόζ τώ αγχιστεί· την μερίδα του αγρού, ή εστι του αδελφού ημών του Ελιμέλεχ, ή δέδοται Νωεμίν ή επιστρεφούση εξ αγρού Μωάβ,

Ρουθ. 4,3 Είπε δε ο Βοόζ στον συγγενή της Ρούθ· "το μερίδιον του αγρού, το οποίον ανήκεν στον συγγενή μας τον Ελιμέλεχ, έχει δοθή και ευρίσκεται εις την κυριότητα της Νωεμίν, η οποία επέστρεψεν από τους αγρούς της Μωάβ. Αυτό δε έχει εκτεθή προς πάλησιν.

Ρουθ. 4,4 καγώ είπα· αποκαλύψω το ούς σου λέγων· κτήσαι εναντίον των καθημένων και εναντίον των πρεσβυτέρων του λαού μου· ει αγχιστεύεις, αγχιστενε· ει δε μη αγχιστεύεις, αναγγειλόν μοι και γνώσομαι· ότι ουκ έστι πάρεξ σου του αγχιστεύσαι, καγώ ειμι μετά σε. ο δε είπεν· εγώ ειμι, αγχιστεύσω.

Ρουθ. 4,4 Εσκέφθηκα λοιπόν και είπα· θα ανακοινώσω εις σε αυτό το ζήτημα προτείνων να αγοράσης αυτόν τον αγρόν επί παρουσία των δέκα τούτων μαρτύρων, που κάθονται κοντά μας και ενώπιον των άλλων πρεσβυτέρων του λαού μου. Εάν λοιπόν, ως στενώτερος συγγενής του Ελιμέλεχ, θέλης να το αγοράσης, αγόρασέ το. Ειπέ το δε και εις εμέ, δια να γνωρίζω. Σου προτείνω αυτά διότι έπειτα από σε εγώ είμαι ο στενώτερος συγγενής του Ελιμέλεχ". Εκείνος απήντησεν· "εγώ είμαι πράγματι ο στενώτερος συγγενής και εγώ θα αγοράσω το τμήμα αυτό του αγρού".

Ρουθ. 4,5 και είπε Βοόζ· εν ημέρα του κτήσασθαί σε τον αγρόν εκ χειρός Νωεμίν και παρά ούθ της Μωαβιτιδος γυναικός του τεθνηκότος, και αυτήν κτήσασθαί σε δει ώστε αναστήσαι το όνομα του τεθνηκότος επί της κληρονομίας αυτού.

Ρουθ. 4,5 Ο Βοόζ προσέθεσε· "την ημέραν όμως, κατά την οποίαν θα αγοράσης τον αγρόν από την Νωεμίν και από την Ρουθ την Μωαβίτιδα, σύζυγον του αποθανόντος υιού του Ελιμέλεχ, είσαι υποχρεωμένος να λάβης και ως σύζυγον την Ρούθ, ώστε να αναδείξης κληρονόμος του αποθανόντος και να αναζήσω το όνομά του εις την κληρονομίαν".

Ρουθ. 4,6 και είπεν ο αγχιστεύς· ου δυνήσομαι αγχιστεύσαι εμαυτώ, μη ποτε διαφθείρω την κληρονομίαν μου· αγχιστευσον σεαυτώ την αγχιστείαν μου, ότι ου δυνήσομαι αγχιστεύσαι.

Ρουθ. 4,6 Ο στενός εκείνος συγγενής είπε τότε· "δεν θα ημπορέσω εγώ να αγοράσω δια λογαριασμόν μου τον αγρόν, μήπως τυχόν και φθείρω την ιδικήν μου κληρονομίαν. Αγόρασε συ αυτήν μου την κληρονομίαν, διότι εγώ δεν θέλω και δεν θα ημπορέσω υπό τοιούτους όρους να την εξαγοράσω".

Ρουθ. 4,7 και τούτο το δικαίωμα έμπροσθεν εν τώ Ισραήλ επί την αγχιστείαν και επί το αντάλλαγμα του στήσαι πάντα λόγον, και υπελύετο ανήρ το υπόδημα αυτού και εδίδου τώ πλησίον αυτού τώ αγχιστεύοντι την αγχιστείαν αυτού, και τούτο ήν μαρτύριον εν Ισραήλ.

Ρουθ. 4,7 Ο δε νομικός όρος, η νομική πράξις, μεταξύ των Ισραηλιτών δια την μεταβίβασιν κυριότητας εις περιπτώσιν αγοράς η ανταλλαγής, ώστε να είναι έγκυρος η συμφωνία, ήτο εξής· Εκείνος, που μετεβίβαζε την κυριότητα του κτήματος, έλυε και αφαιρούσε το υπόδημά του και έδιδεν αυτό εις εκείνον, στον οποίον περιήρχοντο πλέον τα δικαιώματα κτήσεως. Αυτό το σύμβολον ήτο επίσημος μαρτυρία της γενομένης πράξεως.

Ρουθ. 4,8 και είπεν ο αγχιστεύς τώ Βοόζ· κτήσαι σεαυτώ την αγχιστείαν μου· και υπελύσατο το υπόδημα αυτού και έδωκεν αυτώ.

Ρουθ. 4,8 Ο έχων, λοιπόν, τα πρώτα δικαιώματα της αγοράς είπεν στον Βοόζ· "αγόρασε συ δια λογαριασμόν σου το κτήμα τούτο". Ελυσε δε αμέσως το υπόδημά του και το παρέδωσεν στον Βοόζ.

Ρουθ. 4,9 και είπε Βοόζ τοίς πρεσβυτέροις και παντί τώ λαώ· μάρτυρες υμείς σήμερα, ότι κέκτημαι πάντα τα του Ελιμέλεχ και πάντα, όσα υπάρχει τώ Χελαιών και τώ Μααλών εκ χειρός Νωεμίν·

Ρουθ. 4,9 Είπε τότε ο Βοόζ στους γεροντοτέρους και εις όλους όσοι έτυχε να ευρεθούν εκεί· "όλοι σεις είσθε σήμερα μάρτυρες ότι εγώ αγοράζω από τα χέρια της Νωεμίν όλα όσα ανήκουν στον Ελιμέλεχ, επομένως και όλα όσα ανήκουν στους δύο υιούς του τον Χελαιών και Μααλών.

Ρουθ. 4,10 και γε ούθ την Μωαβίτιν την γυναίκα Μααλών κέκτημαι εμαυτώ εις γυναίκα του αναστήσαι το όνομα του τεθνηκότος επί της κληρονομίας αυτού, και ουκ εξολοθρευθήσεται το όνομα του τεθνηκότος εκ των αδελφών αυτού και εκ της φυλής λαού αυτού· μάρτυρες υμείς σήμερα.

Ρουθ. 4,10 Επί πλέον λαμβάνω ως σύζυγόν μου την Ρούθ, την Μωαβίτιδα, σύζυγον του αποθανόντος Μααλών, δια να αναζήσω το όνομα του αποθανόντος επί της κληρονομίας του. Ετσι δε δεν θα χαθή το όνομά του μεταξύ των συγγενών του και της φυλής του λαού του. Σεις είσθε σήμερα μάρτυρες".

Ρουθ. 4,11 και είποσαν πάς ο λαός οι εν τή πύλη· μάρτυρες. και οι πρεσβύτεροι είποσαν· δώη Κύριος την γυναίκα σου την εισπορευομένην εις τον οίκόν σου ως αχήλ και ως Λείαν, αι ωκοδόμησαν αμφοτέροι τον οίκον του Ισραήλ και εποίησαν δύναμιν εν Εφραθά, και έσται όνομα εν Βηθλεέμ·

Ρουθ. 4,11 Όλος ο λαός που ευρίσκετο εις την πύλην, απήντησαν· "ναι, είμεθα μάρτυρες". Οι δε πρεσβύτεροι προσέθεσαν· "είθε ο Κυριος να αξιώση την γυναίκα σου, η οποία σήμερα εισέρχεται στον οίκον σου, να ομοιάση με την Ραχήλ και την Λείαν, αι οποίαι με τα γεννηθέντα από αυτάς τέκνα εδημιούργησαν το μεγάλο έθνος του Ισραήλ και απέκτησαν τιμήν και δύναμιν εις την Εφραθά και όνομα εις την Βηθλεέμ.

Ρουθ. 4,12 και γένοιτο ο οίκός σου ως ο οίκος Φαρές, ον έτεκε Θάμαρ τώ Ιούδα, εκ του σπέρματος ου δώσει Κύριός σοι εκ της παιδίσκης ταύτης.

Ρουθ. 4,12 Ευχόμεθα επίσης να αναδειχθή η οικογένειά σου ωσάν την οικογένειαν του Φαρές, τον οποίον εγέννησεν η Θαμαρ δια του Ιούδα, να αναδειχθή δια του απογόνου, τον οποίον θα δώση εις σε αυτή η δούλη σου, η Ρούθ".

Ρουθ. 4,13 και έλαβε Βοόζ την ούθ, και εγενήθη αυτώ εις γυναίκα, και εισήλθε προς αυτήν, και έδωκεν αυτή Κύριος κήσιν, και έτεκεν υιόν.

Ρουθ. 4,13 Ενυμφεύθη λοιπόν ο Βοόζ την Ρούθ, έλαβεν αυτήν ως σύζυγόν του και ήλθεν εις συνάφειαν με αυτήν. Ο δε Κυριος την ηυλόγησεν, ώστε να συλλάβη και να γεννήσῃ υιόν.

Ρουθ. 4,14 και είπαν αι γυναίκες προς Νωεμίν· ευλογητός Κύριος, ός ου κατέλυσε σοι σήμερα τον αγχιστέα, και καλέσαι το όνομά σου εν Ισραήλ,

Ρουθ. 4,14 Αι δε γυναίκες της Βηθλεέμ έλεγαν με συγκίνησιν εις την Νωεμίν· "ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, ο οποίος δεν σε

αφήκε σήμερον χωρίς στενόν συγγενή σου και έτσι θα συνεχισθή και θα δοξασθή το όνομά σου μεταξύ των Ισραηλιτών.
Ρουθ. 4,15 και είναι σοι εις επιστρέφοντα ψυχὴν και τού διαθρέψαι την πολίαν σου, ότι η νύμφη η αγαπήσασά σε έτεκεν αυτόν, ή εστιν αγαθή σοι υπέρ επτά υιούς.

Ρουθ. 4,15 Θα ανακουφίση δε την ψυχὴν σου, θα είναι τροφή και στήριγμα εις τα γηρατεία σου, διότι η νύμφη σου, η οποία τόσον πολύ σε ηγάπησεν, εγέννησεν αυτόν τον υιόν, και η οποία δια τούτο αξίζει περισσότερον από επτά υιούς".

Ρουθ. 4,16 και έλαβε Νωεμίν το παιδίον και έθηκεν εις τον κόλπον αυτής και εγενήθη αυτός εις τιτηνόν.

Ρουθ. 4,16 Επήρην η Νωεμίν το παιδί της Ρούθ, το έθεσεν εις την αγκάλην της και ανέλαβεν αυτή να το αναθρέψη.

Ρουθ. 4,17 και εκάλεσαν αυτού αι γείτονες όνομα λέγουσαι· ετέχθη υιός τή Νωεμίν· και εκάλεσαν το όνομα αυτού Ωβήδ· ούτος πατήρ Ιεσσαί πατρός Δαυίδ.

Ρουθ. 4,17 Αι γειτόνισσαι έδωσαν εις αυτό όνομα λέγουσαι· "εγενήθη παιδί εις την Νωεμίν". Ωνόμασαν αυτό Ωβήδ. Αυτός είναι ο πατήρ του Ιεσσαί, πατρός του Δαυίδ.

Ρουθ. 4,18 και αυτά αι γενέσεις Φαρές· Φαρές εγέννησε τον Εσρώμ,

Ρουθ. 4,18 Αυτοί δε είναι οι απόγονοι του Φαρές· ο Φαρές εγέννησε τον Εσρώμ,

Ρουθ. 4,19 Εσρώμ δε εγέννησε τον Αράν, και Αράν εγέννησε τον Αμιναδάβ,

Ρουθ. 4,19 ο Εσρώμ δε εγέννησε τον Αράν, ο Αράν εγέννησε τον Αμιναδάβ,

Ρουθ. 4,20 και Αμιναδάβ εγέννησε τον Ναασών, και Ναασών εγέννησε τον Σαλμάν,

Ρουθ. 4,20 Ο Αμιναδάβ εγέννησε τον Ναασών, ο Ναασών εγέννησε τον Σαλμάν

Ρουθ. 4,21 και Σαλμάν εγέννησε τον Βοόζ, και Βοόζ εγέννησε τον Ωβήδ,

Ρουθ. 4,21 ο Σαλμάν εγέννησε τον Βοόζ, ο Βοόζ εγέννησε τον Ωβήδ,

Ρουθ. 4,22 και Ωβήδ εγέννησε τον Ιεσσαί, και Ιεσσαί εγέννησε τον Δαυίδ.

Ρουθ. 4,22 ο Ωβήδ εγέννησε τον Ιεσσαί και ο Ιεσσαί εγέννησε τον Δαυίδ.

Β Α Σ Ι Δ Ε Ι Ω Ν Α' (Μασ. Σαμουήλ Α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Βασ. 1,1 Άνθρωπος ήν εξ Αρμαθαίμ Σιφά, εξ όρους Εφραίμ, και όνομα αυτώ Ελκανά υιός Ιερεμεήλ υιού Ηλιού υιού Θεοκέ εν Νασιβ Εφραίμ.

Α Βασ. 1,1 Κατά την εποχήν εκείνην των Κριτών εξούσε ένας άνθρωπος, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Αρμαθαίμ, την περιοχήν Σιφά, η οποία ευρίσκετο εις την ορεινήν χώραν, όπου κατοικούσεν η φυλή του Εφραίμ. Ο άνθρωπος αυτός ονομάζετο Ελκανά και ήτο υιός του Ιερεμεήλ, υιού του Ηλιού, ο οποίος Ηλιού ήτο υιός του Θεοκέ από την Νασιβ, της φυλής Εφραίμ.

Α Βασ. 1,2 και τούτω δύο γυναίκες· όνομα τή μια Άννα, και όνομα τή δευτέρα Φεννάνα· και ήν τή Φεννάνα παιδία, και τή Άννα ουκ ήν παιδίον.

Α Βασ. 1,2 Ο Ελκανά είχε δυο συζύγους, η μία ονομάζετο Άννα, η δε άλλη ονομάζετο Φεννάνα. Η Φεννάνα είχε παιδία, η Άννα όμως δεν είχε παιδί.

Α Βασ. 1,3 και ανέβαινεν ο άνθρωπος εξ ημερών εις ημέρας εκ πόλεως αυτού εξ Αρμαθαίμ προσκυνείν και θύειν Κυριώ τώ Θεώ Σαβαώθ εις Σηλώ· και εκεί Ηλί και οι δύο υιοί αυτού Οφνί και Φινεές ιερείς τού Κυρίου.

Α Βασ. 1,3 Ο άνθρωπος αυτός, ευσεβής καθώς ήτο, ανέβαινε κάθε χρόνο από την πατρίδα του την Αρμαθαίμ εις Σηλώ, τον ιερόν τόπον, δια να προσκυνή και να προσφέρει θυσίας στον Κυριον τον Θεόν τον παντοκράτορα. Εις Σηλώ αρχιερεύς ήτο τότε ο Ηλί, ιερείς δε οι δύο υιοί του, ο Οφνί και ο Φινεές.

Α Βασ. 1,4 και εγενήθη ημέρα και έθυσεν Ελκανά και έδωκε τή Φεννάνα, γυναικί αυτού, και τοίς υιοίς αυτής μερίδας·

Α Βασ. 1,4 Καποίαν ημέραν, κατά την οποίαν ο Ελκανά προσέφερε την καθιερωμένην ειρηνικήν θυσίαν, έδωσεν εις την Φεννάναν και τους υιούς της πολλάς μερίδας, αναλόγους προς τον αριθμόν αυτών, από τα υπόλοιπα των θυσιών.

Α Βασ. 1,5 και τή Άννα έδωκε μερίδα μίαν, ότι ουκ ήν αυτή παιδίον, πλην ότι την Άνναν ηγάπα Ελκανά υπέρ ταύτην. και Κύριος απέκλεισε τα περι την μήτραν αυτής,

Α Βασ. 1,5 Εις την Άνναν όμως, επειδή δεν είχε παιδία, έδωκε μίαν μόνον μερίδα δι' αυτήν την ιδίαν. Αλλ' ο Ελκανά ηγάπα την Άνναν περισσότερον από την Φεννάναν. Ο Κυριος όμως είχε δώσει εις αυτήν στείρότητα και δεν αποκτούσε παιδία.

Α Βασ. 1,6 ότι ουκ έδωκεν αυτή Κύριος παιδίον κατά την θλίψιν αυτής και κατά την αθυμίαν της θλίψεως αυτής, και ηθύμει διά τούτο, ότι συνέκλεισε Κύριος τα περι την μήτραν αυτής τού μη δούναι αυτή παιδίον.

Α Βασ. 1,6 Δεν έδωκεν εις αυτήν ο Κυριος παιδίον, πράγμα το οποίον προεκάλει θλίψιν εις αυτήν, και υπό το βάρος της θλίψεως ήτο διαρκώς μελαγχολική και άθυμος, διότι ο Κυριος είχε καταστήσει αυτήν στείραν και δεν της έδιδε παιδί.

Α Βασ. 1,7 ούτως εποίει ενιαυτόν κατ ενιαυτόν, εν τώ αναβαίνειν αυτήν εις οίκον Κυρίου· και ηθύμει και έκλαιε και ουκ ήσθιε.

Α Βασ. 1,7 Έτσι έκανε κάθε έτος ο Ελκανά, όταν ανέβαινεν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια να προσφέρει τας καθιερωμένας θυσίας, η δε σύζυγός του η Άννα κατελαμβάνετο από αθυμίαν, έκλαιε και δεν έτρωγε.

Α Βασ. 1,8 και είπεν αυτή Ελκανά ο ανήρ αυτής· Άννα. και είπεν αυτώ· ιδού εγώ, κύριε. και είπεν αυτή· τι έστι σοι, ότι κλαίεις; και ινατί ουκ εσθιεις; και ινατί τύπτει σε η καρδιά σου; ουκ αγαθός εγώ σοι υπέρ δέκα τέκνα;

Α Βασ. 1,8 Ο Ελκανά, ο σύζυγός της, είπεν εις αυτήν· "Άννα"! Εκείνη του απήντησεν· "Ιδού εγώ, κύριε". Εκείνος πάλιν της λέγει· "τι συμβαίνει και διατί κλαίεις, και διατί δεν τρώγεις, και διατί σε πληγώνει η καρδιά σου και είσαι περίλυπος; Εγώ δεν είμαι δια σε καλύτερος και από δέκα ακόμη παιδία;"

Α Βασ. 1,9 και ανέστη Άννα μετά το φαγείν αυτούς εν Σηλώ και κατέστη ενώπιον Κυρίου, και Ηλί ο ιερεύς εκάθητο επί τού δίφρου επί των φλιών ναού Κυρίου.

Α Βασ. 1,9 Επειτα από αυτό το οικογενειακό, μετά την θυσίαν, φαγητόν εις Σηλώ, η Άννα εσηκώθη, μετέβη και εστάθη ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου. Ο αρχιερεύς ο Ηλί εκάθητο επάνω εις ένα ανάκλιτρον εις την είσοδον της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Α Βασ. 1,10 και αυτή κατώδυνος ψυχή και προσηύξατο προς Κύριον και κλαίουσα έκλαυσε

Α Βασ. 1,10 Η Άννα ήτο βαθύτατα λυπημένη και προσηυχήθη προς τον Κυριον. Καθ' ον δε χρόνον προσηύχετο, έκλαιε και

έχυνεν άφθονα δάκρυα.

Α Βασ. 1,11 και ηύξατο ευχήν Κυρίω λέγουσα· Αδωναϊ Κύριε Ελωε Σαβαώθ, εάν επιβλέπων επιβλέψης επί την ταπεινώσιν της δούλης σου και μνηστής μου και δώς τή δούλη σου σπέρμα ανδρών, και δώσω αυτόν ενώπιόν σου δοτόν έως ημέρας θανάτου αυτού, και οίνον και μέθυσμα ου πίεται, και σίδηρος ουκ αναβήσεται επί την κεφαλήν αυτού.

Α Βασ. 1,11 Κατά την ώραν εκείνην της προσευχής έκαμε ένα τάμα προς τον Θεόν λέγουσα· “Αδωναϊ, Κυριε, Ελωε Σαβαώθ, εάν ρίψης βλέμμα ευσπλαγχνίας και ίδης την θλίψιν και την εντροπήν της δούλης σου εκ του γεγονότος ότι είμαι στείρα, με ενθυμηθής στο έλεός σου και μου δώσης τέκνον, εγώ σου υπόσχομαι να αφιερώσω αυτό ενώπιόν σου, δια να σε υπηρετή διαρκώς μέχρι της ημέρας του θανάτου του. Υπόσχομαι επί πλέον ότι οίνον και οινοπνευματώδη γενικώς ποτά δεν θα πίνω το παιδί αυτό εις όλην του την ζωήν· ψαλλίδι δεν θα ανέβη επί της κεφαλής του, δια να του κόψη την κόμην”.

Α Βασ. 1,12 και εγενήθη ότε επλήθυνε προσευχομένη ενώπιον Κυρίου, και Ηλί ο ιερεύς εφύλαξε το στόμα αυτής·

Α Βασ. 1,12 Επειδή δε αυτή επί πολλήν ώραν παρέτεινε την προσευχήν της ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου, ο αρχιερεύς Ηλί παρετήρει το στόμα αυτής·

Α Βασ. 1,13 και αυτή ελάλει εν τή καρδια αυτής και τα χείλη αυτής εκινείτο, και φωνή αυτής ουκ ηκούετο· και ελογίσατο αυτή Ηλί εις μεθύουσαν.

Α Βασ. 1,13 παρετήρει δηλαδή ότι αυτή ωμιλούσε από την καρδιαν της, τα δε χείλη της μόλις εκινούντο και η φωνή της δεν ηκούετο καθόλου. Ο Ηλί την ενόμισε μεθυσμένην.

Α Βασ. 1,14 και είπεν αυτή το παιδάριον Ηλί· έως πότε μεθυσθήση; περιελού τον οίνόν σου και πορεύου εκ προσώπου Κυρίου.

Α Βασ. 1,14 Είπε δε ο υπηρέτης του Ηλί, κατ' εντολήν του Ηλί· “έως πότε θα είσαι μεθυσμένη; Σταμάτησε την επήρειαν του κρασιού σου και απομακρύνσου από την Σκηνήν του Μαρτυρίου”.

Α Βασ. 1,15 και απεκρίθη Άννα και είπεν· ουχί, κύριε· γυνή, ή σκληρά ημέρα, εγώ ειμι και οίνον και μέθυσμα ου πέτωκα και εκχέω την ψυχήν μου ενώπιον Κυρίου·

Α Βασ. 1,15 Απεκρίθη δε η Άννα και του είπε· “οχι, κύριε, δεν είμαι μεθυσμένη. Είμαι μία σύζυγος, η οποία διέρχεται πολύ πικράς ημέρας. Οίνον και αλλά οινοπνευματώδη ποτά δεν έχω πίνει, αλλά ξεχύνω τον πόνον της ψυχής μου ενώπιον του Κυρίου.

Α Βασ. 1,16 μη δώς την δούλην σου εις θυγατέρα λοιμήν, ότι εκ πλήθους αδολεσχίας μου εκτέτακα έως νύν.

Α Βασ. 1,16 Μη θεωρήσης εμέ την δούλην σου ως αμαρτωλήν και ασεβή γυναίκα. Δεν είμαι εγώ τέτοια, αλλά ο υπερβολικός πόνος έχει λυώσει την ψυχήν μου και δι' αυτό απευθύνω την μακράν αυτήν προσευχήν προς τον Κυριον”.

Α Βασ. 1,17 και απεκρίθη Ηλί και είπεν αυτή· πορεύου εις ειρήνην· ο Θεός Ισραήλ δώη σοι πάν αίτημά σου, ό ήτήσω παρ αυτού.

Α Βασ. 1,17 Ο Ηλί απεκρίθη προς αυτήν και της είπε· “πήγαινε στο καλό· εύχομαι να εκπληρώση ο Θεός του Ισραήλ ολόκληρον το αίτημά σου και σου δώση αυτό το οποίον εζήτησες”.

Α Βασ. 1,18 και είπεν· εύρεν η δούλη σου χάριν εν οφθαλμοίς σου. και επορεύθη η γυνή εις την οδόν αυτής και εισήλθεν εις το κατάλυμα αυτής και έφαγε μετά τού ανδρός αυτής και έπινε, και το πρόσωπον αυτής ου συνέπεσεν έτι.

Α Βασ. 1,18 Είπε τότε η Άννα· “είθε εγώ, η δούλη σου, να εύρω χάριν ενώπιόν σου και ο Κυριος να εισακούση την ευχήν σου”. Ανεχώρησεν έπειτα η Άννα από την Σκηνήν του Μαρτυρίου και μετέβη στο προσωρινόν κατάλυμα του συζύγου της, εις Σηλώ. Εκεί έφαγε και έπινε και το πρόσωπόν της δεν εφαινετο πλέον θλιμμένον.

Α Βασ. 1,19 και ορθρίζουσι το πρωϊ και προσκυνούσι τώ Κυρίω και πορεύονται την οδόν αυτών. και εισήλθεν Ελκανά εις τον οίκον αυτού Αρμαθαίμ και έγνω την Άνναν γυναίκα αυτού, και εμνήσθη αυτής Κύριος, και συνέλαβε.

Α Βασ. 1,19 Την επομένην πολύ πρωϊ εσηκώθησαν, προσεκύνησαν ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου και επορεύθησαν προς την ιδιαιτέραν των πόλιν, την Αρμαθαίμ. Ο Ελκανά εισήλθεν στον οίκον του εις Αρμαθαίμ, ήλθεν εις συνάφειαν με την σύζυγόν του την Άνναν, ο δε Κυριος την επεσκέφθη και έμεινεν αυτή έγκυος.

Α Βασ. 1,20 και εγενήθη τώ καιρώ των ημερών και έτεκεν υιόν· και εκάλεσε το όνομα αυτού Σαμουήλ και είπεν· ότι παρά Κυρίου Θεού Σαβαώθ ητησάμην αυτόν.

Α Βασ. 1,20 Κατά τον κανονικόν χρόνον, τον ένατον δηλαδή μήνα, εγέννησεν υιόν και ωνόμασεν αυτόν Σαμουήλ λέγουσα· “ονομάζω αυτόν Σαμουήλ, διότι από τον Κυριον τον Θεόν τον παντοκράτορα εζήτησα και τον έλαβα”.

Α Βασ. 1,21 Και ανέβη ο άνθρωπος Ελκανά και πάς ο οίκος αυτού θύσαι εν Σηλώμ την θυσιαν των ημερών και τας ευχάς αυτού και πάσας τας δεκάτας της γής αυτού·

Α Βασ. 1,21 Μετά ένα έτος ο άνθρωπος αυτός, ο Ελκανά και όλη η οικογένειά του, ανέβησαν κατά την συνθηειάν των εις Σηλώμ, δια να προσφέρη ο Ελκανά την ετησίαν θυσιαν, το τάξιμόν του, και το υπό του Μωσαϊκού Νομου οριζόμενον δέκατον από τα γεωργικά του προϊόντα.

Α Βασ. 1,22 και Άννα ουκ ανέβη μετ αυτού, ότι είπε τώ ανδρί αυτής· έως τού αναβήναι το παιδάριον, εάν απογαλακτίσω αυτό, και οφθήσεται τώ προσώπω Κυρίου και καθήσεται έως αιώνος εκεί.

Α Βασ. 1,22 Η Άννα όμως δεν ανέβη μαζί του και είπεν στον άνδρα της· “εγώ θα παραμείνω και δεν θα αναβώ στον ναόν του Κυρίου, μέχρις ότου έλθη εποχή και είναι εις θέσιν να αναβή και το τέκνον μας αυτό μετά τον απογαλακτισμόν του. Τότε θα το παρουσιάσωμεν ενώπιον του Κυρίου, δια να παραμένη εκεί ισοβίως”.

Α Βασ. 1,23 και είπεν αυτή Ελκανά ο ανήρ αυτής· ποίει το αγαθόν εν οφθαλμοίς σου, κάθου έως αν απογαλακτίσης αυτό· αλλά στήσαι Κύριος το εξελθόν εκ τού στόματός σου. και εκάθισεν η γυνή και εθήλασε τον υιόν αυτής, έως αν απογαλακτίση αυτόν.

Α Βασ. 1,23 Ο Ελκανά, ο σύζυγος της, της είπε· “κάμε αυτό που νομίζεις ότι είναι καλόν. Καθησε, δηλαδή, εδώ μέχρις ότου απογαλακτίσης το παιδιον. Εύχομαι δε, να εκπληρώση ο Κυριος το τάμα σου, όπως το είπες”. Η Άννα παρέμεινεν στον οίκον της, μέχρις ότου απογαλακτίση τον υιόν της.

Α Βασ. 1,24 και ανέβη μετ αυτού εις Σηλώμ εν μόσχω τριετιζοντι και άρτοις και οιφι σμιμιάλεως και νέβελ οίνου και εισήλθεν εις οίκον Κυρίου εν Σηλώμ, και το παιδάριον μετ αυτών.

Α Βασ. 1,24 Κατόπιν ανέβη και αυτή με τον σύζυγόν της εις Σηλώμ φέρουσα μαζί της ως θυσιαν αιματηράν ένα μόσχον τριών ετών και την ανάλογον αναίμακτον θυσιαν από άρτους, είκοσι περίπου χιλιόγραμμα σημιγδάλι και ένα ασκί κρασί. Εισήλθον εις την αυλήν της Σκηνης του Μαρτυρίου, που ευρίσκετο εις την Σηλώμ. Το δε παιδιον ήτο μαζί τους.

A Βασ. 1,25 και προσήγαγον ενώπιον Κυρίου, και έσφαξεν ο πατήρ αυτού την θυσίαν, ήν έποίηε εξ ημερών εις ημέρας τώ Κυρίω, και προσήγαγε το παιδάριον και έσφαξε τον μόσχον. και προσήγαγεν Άννα η μήτηρ του παιδιου προς Ηλί

A Βασ. 1,25 Προσέφεραν τα προς θυσίαν στον οίκον του Κυριου. Ο πατήρ έσφαξε το ζών, το οποιον κάθε έτος προσέφεραν εις την Σκηνήν του Μαρτυριου ως θυσίαν. Επειτα δε ωδήγησε και παρέδωσε το παιδί στον Κυριον, έσφαξε και εθυσίασε τον τριετή μόσχον και η Άννα η μητέρα του παιδιου επλησίασε προς τον Ηλί

A Βασ. 1,26 και ειπεν· εν μοί, κύριε· ζή η ψυχή σου, εγώ η γυνή η καταστάσα ενώπιόν σου μετά σου εν τώ προσεύεσθαι προς Κύριον·

A Βασ. 1,26 και του ειπε· “ παρατηρήσατέ με, κύριε όσον είναι αληθινόν ότι σεις εισθε ο Ηλί, άλλο τόσον είναι αληθινόν ότι εγώ είμαι η γυναίκα εκείνη, η οποία ευρέθη κάποτε ενώπιόν σου προσευχομένη προς τον Θεόν.

A Βασ. 1,27 υπέρ του παιδαριου τούτου προσηυξάμην, και έδωκέ μοι Κύριος το αίτημά μου, ό ητησάμην παρ αυτού·

A Βασ. 1,27 Δια το παιδιον τούτο εγώ τότε προσηυχήθην. Ο δε Κυριος εδέχθη το αίτημά μου και επραγματοποίησεν αυτό το οποιον του εξητούσα.

A Βασ. 1,28 καγώ κιχρώ αυτόν τώ Κυρίω πάσας τας ημέρας, ας ζή αυτός, χρήσιν τώ Κυρίω. Καί ειπεν.

A Βασ. 1,28 Και εγώ σήμερον αφιερώνω αυτό το παιδί μου στον Κυριον, δια να υπηρετή τον Κυριον ισοβίως”. Η Άννα ειπε κατόπιν την κατωτέρω ωδήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

A Βασ. 2,1 Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου· επλατύνθη επ εχθρούς μου το στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρία σου.

A Βασ. 2,1 Η λυπημένη και κλονισμένη καρδιά μου εστερεώθη με την δύναμιν και την χάριν του Κυριου. Εξυψώθη η δύναμίς μου δια του Θεού μου, το στόμα μου διάπλατα ήνοιξεν εναντιον των εχθρών μου. Είμαι γεμάτη χαράν από την σωτηριώδη δύναμιν του Κυριου.

A Βασ. 2,2 ότι ουκ έστιν άγιος ως Κύριος, και ουκ έστι δικαιος ως ο Θεός ημών· ουκ έστιν άγιος πλην σου.

A Βασ. 2,2 Διότι δεν υπάρχει απολύτως κανένας άλλος άγιος, όπως είναι ο Κυριος, ούτε κανένας άλλος δικαιος όπως είναι ο δικαιος Θεός μας. Δεν υπάρχει κανένας άλλος άγιος, πλην από σε Κυριε.

A Βασ. 2,3 μη καυχάσθε, και μη λαλείτε υψηλά, μη εξελθέτω μεγαλορημοσύνη εκ τού στόματος υμών, ότι Θεός γνώσεων Κύριος και Θεός ετοιμάζων επιτηδεύματα αυτού.

A Βασ. 2,3 Ανθρωποι, μη καυχάσθε και μη λαλήτε υπερήφανα λόγια. Ας μη εξέλθουν από το στόμα σας αλαζονικά λόγια, διότι ο Θεός είναι ο μόνος παντογνώστης Κυριος. Αυτός είναι, που φέρει εις άριστον πέρας τα τέλεια αυτού έργα.

A Βασ. 2,4 τόξον δυνατών ησθένησε, και ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν·

A Βασ. 2,4 Δυνατών πολεμιστών τα τόξα απεδείχθησαν ανίσχυρα, ενώ εξ αντιθέτου άνθρωποι ασθενείς και αδύνατοι περιεζώσθησαν και απέκτησαν δύναμιν.

A Βασ. 2,5 πλήρεις άρτων ηλαττώθησαν, και οι πεινώντες παρήκαν γήν· ότι στείρα έτεκεν επτά, και η πολλή εν τέκνοις ησθένησε.

A Βασ. 2,5 Ανθρωποι πλούσιοι εις υλικά αγαθά επτώχυναν και επείνασαν, ενώ άνθρωποι πτωχοί, οι οποιοι επεινούσαν, έγιναν πλούσιοι τόσον πολύ, ώστε εγκατεστάθησαν εις εύφορον χώραν. Υπήρξε στείρα, η οποία εγέννησε πολλά παιδιά και εξ αντιθέτου υπήρξε πολύτεκνος με πολλά παιδιά, η οποία εν τέλει έμεινε μόνη της και απωρφανισμένη.

A Βασ. 2,6 Κύριος θανατοί και ζωογονεί, κατάγει εις άδου και ανάγει·

A Βασ. 2,6 Ο Θεός είναι ο κύριος του θανάτου και της ζωής. Αυτός θανατώνει και αυτός ζωογονεί, αυτός κατεβάζει τους ανθρώπους στον τάφον και αυτός τους επαναφέρει πάλιν εις την ζωήν.

A Βασ. 2,7 Κύριος πτωχίζει και πλουτίζει, ταπεινοί και ανυψοί.

A Βασ. 2,7 Ο Κυριος είναι εκείνος ο οποιος καθιστά πτωχούς τους πλουσίους και κάμνει πλουσίους τους πτωχούς. Ταπεινώνει και ανυψώνει.

A Βασ. 2,8 ανιστά από γής πένητα και από κοπριάς εγείρει πτωχόν καθισαι μετά δυναστών λαού και θρόνον δόξης κατακληρονομών αυτοίς.

A Βασ. 2,8 Αυτός ανεγείρει από την γην τον κατάκοιτον πτωχόν· πεινώντα και στερούμενον, που κοιμάται εις την κοπριάν, τον ανυψώνει και τον ενθρονίζει ως ισχυράν μεταξύ των ισχυρών της γης. Αυτός αναδεικνύει τους πτωχούς και αποκλήρους κληρονόμους θρόνων ενδόξων.

A Βασ. 2,9 διδούς ευχήν τώ ευχομένω και ευλόγησεν έτη δικαίου· ότι ουκ εν ισχύϊ δυνατός ανήρ,

A Βασ. 2,9 Αυτός είναι εκείνος, ο οποιος εκπληρώνει το αίτημα του ευσεβούς. Αυτός επλήθυνε τα έτη της ζωής του δικαίου δυνατός εις την πραγματικότητα δεν είναι εκείνος, ο οποιος έχει σωματικήν δύναμιν.

A Βασ. 2,10 Κύριος ασθενή ποιήσει αντιδικον αυτού, Κύριος άγιος, μη καυχάσθω ο φρόνιμος εν τή φρονήσει αυτού, και μη καυχάσθω ο δυνατός εν τή δυνάμει αυτού, και μη καυχάσθω ο πλούσιος εν τώ πλούτω αυτού, αλλ εν τούτω καυχάσθω ο καυχώμενος, συνιεν και γινώσκειν τον Κύριον και ποιείν κρίμα και δικαιοσύνην εν μέσω της γής. Κύριος ανέβη εις ουρανούς και εβρόντησεν, αυτός κρινεί άκρα γής, και δίδωσιν ισχύν τοίς βασιλεύσιν ημών και υψώσει κέρας χριστού αυτού.

A Βασ. 2,10 Ο Κυριος καθιστά ανίσχυρον τον οιονδήποτε εχθρόν του. Ο Κυριος είναι ο μόνος άγιος. Λοιπόν, ας μη καυχάται ο σοφός με την σοφίαν αυτού ούτε ο δυνατός με την δύναμίν του, ούτε ο πλούσιος δια τον πλούτον του. Αλλά στούτο πρέπει να καυχάται ο συνετός άνθρωπος, στο γεγονός ότι γνωρίζει και σκέπτεται τον Κυριον και προ παντός στο ότι εφαρμόζει δικαιοσύνην εν μέσω των άλλων ανθρώπων. Ο Κυριος ανέβη στους ουρανούς και από εκεί εξαπέλυσε βροντάς και κεραυνούς. Αυτός κρινει και δικάζει την οικουμένην μέχρι των περάτων της γης. Διδει δύναμιν στους βασιλείς μας, αυτός μεγαλώνει την δύναμιν του βασιλέως, τον οποιον αυτός θα έχη χρίσει”.

A Βασ. 2,11 Καί κατέλιπεν αυτόν εκεί ενώπιον Κυριου και απήλθεν εις Αρμαθαίμ, και το παιδάριον ήν λειτουργών τώ προσώπω Κυριου ενώπιον Ηλί τού ιερέως.

A Βασ. 2,11 Η Άννα αφήκε το παιδιον της, τον Σαμουήλ, εκεί ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυριου και επανήλθεν εις την Αρμαθαίμ. Το παιδιον της ανέλαβε να υπηρετή τον Θεόν κοντά στον Ηλί τον αρχιερέα.

A Βασ. 2,12 Καί οι υιοί Ηλί τού ιερέως υιοί λοιμοί ουκ ειδότες τον Κύριον. και το δικαίωμα τού ιερέως παρά τού λαού,

παντός του θύοντος·

Α Βασ. 2,12 Οι υιοί όμως του αρχιερέως Ηλί ήσαν ελεεινοί και κακοήθεις, εστία μολύνσεως. Δεν εσέβοντο τον Κυριον και δεν εξούσαν σύμφωνα με τον θείον νόμον. Εκανον κατάχρησιν των δικαιωμάτων του ιερέως ενώπιον του λαού, ενώπιον παντός Ισραηλίτου, ο οποίος προσήρχετο να προσφέρει την θυσίαν.

Α Βασ. 2,13 και ήρχετο το παιδάριον του ιερέως, ως αν ηψήθη το κρέας, και κρεάγγρα τριόδους εν τή χειρί αυτού,

Α Βασ. 2,13 Ο δούλος του αρχιερέως Ηλί, κατόπιν εντολής του Οφνί και Φινεές, προσήρχετο, πριν βράση το κρέας της θυσίας, κρατών εις τα χέρια του ένα μεγάλο πηρούνι με τρία δοντια.

Α Βασ. 2,14 και επάταξεν αυτήν εις τον λέβητα τον μέγαν ή εις το χαλκείον ή εις την χύτραν· και πάν, ό εάν ανέβη εν τή κρεάγγρα, ελάμβανεν εαυτώ ο ιερεύς· κατά τάδε εποίουν παντί Ισραήλ τοίς ερχομένοις θύσαι Κυρίω εν Σηλώμ.

Α Βασ. 2,14 Εβύθιζε το πηρούνι στον μεγάλο λέβητα η εις την χαλκίνην χύτραν η εις την μικροτέραν χύτραν, και κάθε τι το οποίον ήρχαζε το πηρούνι, ο δούλος το έπαιρνε δια τον ιερέα τον κύριόν του. Κατά πορόμοιον τρόπον οι υιοί του Ηλί εφέροντο προς κάθε Ισραηλίτην, ο οποίος προσήρχετο να θυσιάση εις Σηλώμ.

Α Βασ. 2,15 και πριν θυμιαθήναι το στέαρ, ήρχετο το παιδάριον του ιερέως και έλεγε τώ ανδρί τώ θύοντι· δός κρέας οπτήσαι τώ ιερεί, και ου μη λάβω παρά σου κρέας εφθόν εκ τού λέβητος.

Α Βασ. 2,15 Πριν δε τεθή το λίπος των θυσιαζομένων ζώων στο θυσιαστήριον, δια να ανέλθη ως θυμίαμα ο καπνός από αυτό, ήρχετο ο δούλος του ιερέως και έλεγεν στον άνδρα, ο οποίος προσέφερε την θυσίαν· “δος μου κρέας να ψήσωμε δια τον ιερέα και δεν θα πάρω από σένα κρέας, το οποίον βράζει στον λέβητα”.

Α Βασ. 2,16 και έλεγεν ο ανήρ ο θύων· θυμιαθήτω πρώτον, ως καθήκει, το στέαρ, και λάβε σεαυτώ εκ πάντων, ών επιθυμεί η ψυχή σου. και είπεν· ουχί, ότι νύν δώσεις, και εάν μη, λήψομαι κραταιώς.

Α Βασ. 2,16 Ο δε Ισραηλίτης ο οποίος προσέφερε την θυσίαν έλεγεν· “ας καή πρώτα το λίπος επάνω στο θυσιαστήριον, όπως ο Θεός διατάσσει, και έπειτα πάρε από όλα όσα επιθυμεί η ψυχή σου”. “Οχι, απαντούσε ο δούλος. Τωρα θα μου δώσης. Και αν υποτεθεί ότι δεν μου δώσης, εγώ θα το πάρω δια της βίας”.

Α Βασ. 2,17 και ήν η αμαρτία ενώπιον Κυρίου των παιδαρίων μεγάλη σφόδρα, ότι ηθέτουν την θυσίαν Κυρίου.

Α Βασ. 2,17 Αυτό ήτο ενώπιον του Κυρίου αμαρτία των υπηρετών των ιερέων, πάρα πολύ μεγάλη, διότι καταφρονούσαν την θυσίαν του Κυρίου και ασεβούσαν προς αυτόν τον Κυριον.

Α Βασ. 2,18 και Σαμουήλ ήν λειτουργών ενώπιον Κυρίου παιδάριον περιεζωσμένον εφούδ βάθ,

Α Βασ. 2,18 Το παιδιον Σαμουήλ προσέφερε τας υπηρεσίας του προς τον Κυριον· ήτο δε εξωσμένον με ένα λινόν εφούδ.

Α Βασ. 2,19 και διπλοΐδα μικράν εποίησεν αυτώ η μήτηρ αυτου και ανέφερεν αυτώ εξ ημερών εις ημέρας εν τώ αναβαίνειν αυτήν μετά τού ανδρός αυτής θύσαι την θυσίαν των ημερών.

Α Βασ. 2,19 Εκτός τούτου, η μητέρα του είχε κατασκευάσει δι' αυτόν ένα μικρόν επενδυτήν, τον οποίον ανανέωνε κάθε έτος φέροσσα καινούργιον, όταν ήρχετο μαζί με τον σύζυγόν της, δια να προσφέρει την θυσίαν.

Α Βασ. 2,20 και ευλόγησεν Ηλί τον Ελκανά και την γυναίκα αυτου λέγων· αποτίσαι σοι Κύριος σπέρμα εκ της γυναικός ταύτης αντί τού χρέους, ού έχρησας τώ Κυρίω. και απήλθεν ο άνθρωπος εις τον τόπον αυτου,

Α Βασ. 2,20 Ο Ηλί, ο αρχιερεύς, ηυλόγησε τον Ελκανά και την γυναίκα του λέγων· “είθε ο Κυριος να σου δώση πολλά παιδιά από την γυναίκα αυτήν αντί του τάματος, το οποίον έδωκες εις αυτόν, αντί του παιδιού σας τούτου”. Ο Ελκανά επέστρεψεν εις την πατρίδα του την Αρμαθαίμ.

Α Βασ. 2,21 και επεσκέψατο Κύριος την Άνναν, και έτεκεν έτι τρεις υιούς και δύο θυγατέρας. και εμεγαλύνθη το παιδάριον Σαμουήλ ενώπιον Κυρίου.

Α Βασ. 2,21 Ο Κυριος επεσκέφθη και πάλιν την ευσεβή Άνναν. Ετσι δε αυτή απέκτησε τρεις ακόμη υιούς και δύο θυγατέρας. Το παιδιον Σαμουήλ εμεγάλωνεν ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυριου.

Α Βασ. 2,22 Και Ηλί πρεσβύτης σφόδρα· και ήκουσεν ά εποίουν οι υιοί αυτου τοίς υιοίς Ισραήλ,

Α Βασ. 2,22 Ο Ηλί, ο αρχιερεύς, εγήρασε πλέον πολύ, επληροφορείτο δε εκείνα, τα οποία έκανον οι υιοί του μεταξύ των Ισραηλιτών.

Α Βασ. 2,23 και είπεν αυτοίς· ινατί ποιείτε κατά το ρήμα τούτο, ό εγώ ακούω εκ στόματος παντός τού λαού Κυρίου;

Α Βασ. 2,23 Ελεγε δε προς τα παιδιά του· “διατί πράττετε αυτό το κακόν, το οποίον πληροφορούμαι από το στόμα όλου του λαού του Κυριου;

Α Βασ. 2,24 μη, τέκνα, ότι ουκ αγαθή η ακοή, ήν εγώ ακούω· μη ποιείτε ούτως, ότι ουκ αγαθαί αι ακοαί, ας εγώ ακούω, τού μη δουλεύειν λαόν Θεώ.

Α Βασ. 2,24 Μη, παιδιά μου, μη πράττετε αυτά, διότι όσα ακούω δια σας δεν είναι καθόλου καλά και τιμητικά. Μη φέρεσθε έτσι, διότι δεν είναι καθόλου καλαί αι πληροφορίαί, τας οποίας εγώ ακούω δια την κακήν συμπεριφοράν σας και επί πλέον γίνονται σκάνδαλον στον λαόν, ώστε να μη σέβωνται και να μη υπηρετούν τον Θεόν.

Α Βασ. 2,25 εάν αμαρτάνων αμάρτη ανήρ εις άνδρα, και προσεύξονται υπέρ αυτου προς Κύριον· και εάν τώ Κυρίω αμάρτη, τις προσεύξεται υπέρ αυτου; και ουκ ήκουον της φωνής τού πατρός αυτών, ότι βουλόμενος εβούλετο Κύριος διαφθείραι αυτούς.

Α Βασ. 2,25 Εάν ένας άνθρωπος πταιση απέναντι ενός άλλου, είναι δυνατόν να προσευχηθούν άλλοι δια τον πταιστήν και να ζητήσουν συγχώρησιν από τον Κυριον δι' αυτόν. Εάν όμως κανείς αμαρτήση απέναντι του Κυριου, ποιός είναι εκείνος ο οποίος θα προσευχηθή δι' αυτόν;” Αλλά τα παιδιά του Ηλί δεν ήκουον τας συμβουλάς του πατρός των. Εσκληρύνοντο εις την ασέβειάν των. Ο δε Κυριος είχε λάβει οριστικήν απόφασιν να καταστρέψη αυτούς.

Α Βασ. 2,26 και το παιδάριον Σαμουήλ επορευέτο και εμεγαλύνετο και ήν αγαθόν μετά Κυρίου και μετά ανθρωπων.

Α Βασ. 2,26 Ο νεαρός Σαμουήλ, όσον παρήρχετο ο χρόνος, τόσοσν και εμεγάλωνε· και ήτο ενάρετος ενώπιον Θεού και ανθρωπων.

Α Βασ. 2,27 και ήλθεν ο άνθρωπος Θεού προς Ηλί και είπε· τάδε λέγει Κύριος· αποκαλυφθείς απεκαλύφθην προς οίκον τού πατρός σου όντων αυτών εν γη Αιγύπτω δούλων τώ οίκα Φαραώ

Α Βασ. 2,27 Κατά τον καιρόν εκείνον ενας προφήτης του Θεού ήλθε προς τον Ηλί και του είπε· “αυτά λέγει ο Κυριος. Εγώ απεκαλύφθην βεβαίως στους προγόνους σου, οι οποίοι ανήκουν εις την πατρικήν σου οικογένειαν, στον Ααρών και τον Μωϋσήν, όταν ο ισραηλιτικός λαός ευρίσκετο ακόμη εις την Αίγυπτον, δούλος του Φαραώ και στον οίκον του Φαραώ.

Α Βασ. 2,28 και εξελεξάμην τον οίκον τού πατρός σου εκ πάντων των σκλήπτρων Ισραήλ εμοί ιερατεύειν και αναβαίνειν επί

θυσιαστήριόν μου και θυμιάν θυμίαμα και αίρειν εφούδ και έδωκα τώ οίκω τού πατρός σου τα πάντα τού πυρός υιών Ισραήλ εις βρώσιν·

Α Βασ. 2,28 Μεταξύ δε όλου του Ισραηλιτικού λαού εξέλεξα από την ιδικήν σου φυλήν τους ιερείς οι οποίοι θα έπρεπε να με υπηρετούν και έτσι να έχουν το δικαίωμα να ανέρχωνται τας βαθμίδας του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, να θυμιούν στο θυσιαστήριον των θυμιμάτων και να φέρουν το ιερατικόν ένδυμα εφούδ. Επίσης εις την πατρικήν σου φυλήν έδωσα εντολήν να περιέρονται προς διατροφήν των τα υπόλοιπα από ωρισμένας θυσίας των Ισραηλιτών, αι οποίαι θυσίαι περνούν από το πυρ του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Α Βασ. 2,29 ινατί επέβλεψας επί το θυμιάμά μου και εις την θυσίαν μου αναιδεί οφθαλμώ και εδόξασας τους υιούς σου υπέρ εμέ ευελογείσθαι απαρχής πάσης θυσίας τού Ισραήλ έμπροσθέν μου;

Α Βασ. 2,29 Συ όμως διατί εκύτταξες όχι με ευλάβειαν αλλά με αναιδές βλέμμα εις τα προσφερόμενα ολοκαυτώματα και εις τα θυμιάματα επάνω στο θυσιαστήριον; Διατί επρωτίμησες και ετίμησες περισσότερον τους υιούς σου από εμέ και διατί ανέχεσαι να γεύωνται από τας προσφερομένας θυσίας των Ισραηλιτών, ευθύς αμέσως μόλις αυταί παρουσιάζονται, πριν ακόμη προσφερθούν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων;

Α Βασ. 2,30 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· είπα· ο οίκός σου και ο οίκος τού πατρός σου διελεύσεται ενώπιόν μου έως αιώνος· και νύν φησί Κύριος· μηδαμώς εμοί, ότι αλλ ή τους δοξάζοντάς με δοξάσω, και ο εξουθενών με ατιμασθήσεται.

Α Βασ. 2,30 Δια την χλιαράν και ασεβή συμπεριφοράν σου αυτά λέγει Κυριος, ο Θεός του Ισραήλ· Σου είπα άλλοτε και υπεσχέθην ότι οι πατρικοί σου πρόγονοι, επομένως και ο ιδικός σου οίκος, θα είναι πάντοτε μαζή μου δια να με υπηρετούν. Αλλά τώρα ο Κυριος λέγει· Κατ' ουδένα λόγον και τρόπον δεν ανέχομαι πλέον αυτό. Αλλά εγώ θα δοξάζω εκείνους, που με με δοξάζουν και με σέβωνται, και θα καταφρονήσω και θα εξουθενώσω εκείνους, οι οποίοι με καταφρονούν.

Α Βασ. 2,31 ιδού έρχονται ημέραι και εξολοθρεύσω το σπέρμα σου και το σπέρμα οίκου πατρός σου,

Α Βασ. 2,31 Θα έλθη καιρός, κατά τον οποίον θα εξολοθρεύσω τους απογόνους σου και τους απογόνους της οικογενείας σου,

Α Βασ. 2,32 και ουκ έσται σοι πρεσβύτης εν οίκω μου πάσας τας ημέρας·

Α Βασ. 2,32 και κανένας στο μέλλον από τους απογόνους σου δεν θα φθάνη εις γεροντικήν ηλικίαν, άλλα θα αποθνήσκει πολύ ενωρίς.

Α Βασ. 2,33 και άνδρα ουκ εξολοθρεύσω σοι από τού θυσιαστηρίου μου εκλείπειν τους οφθαλμούς αυτού και καταρείν την ψυχήν αυτού, και πάς περισσεύων οίκου σου πεσούνται εν ρομφαία ανδρών.

Α Βασ. 2,33 Εάν δε και δεν εξολοθρεύσω κάποιον άνδρα από εκείνους, που υπηρετούν στο θυσιαστήριόν μου, τούτο θα οφείλεται στο ότι αυτού θα έχουν σβήσει οι οφθαλμοί και θα έχη καταρρεύσει η ζωη του. Κατά κανόνα όμως όλοι οι απόγονοι του οίκου σου θα πέσουν από κτυπήματα ρομφαίας.

Α Βασ. 2,34 και τούτο σοι το σημείον, ό ήξει επί τους δύο υιούς σου, Οφνί και Φινεές· εν μια ημέρα αποθανούνται αμφότεροι.

Α Βασ. 2,34 Απόδειξις και επικύρωσις αυτών, τα οποία σου λέγω, θα είναι αυτό που θα επέλθη εναντίον των δύο παιδιών σου, του Οφνί και του Φινεές. Εις μίαν και την αυτήν ημέραν θα αποθάνουν και οι δύο.

Α Βασ. 2,35 και αναστήσω εμαυτώ ιερέα πιστόν, ός πάντα τα εν τή καρδιά μου και τα εν τή ψυχή μου ποιήσει και οικοδομήσω αυτώ οίκον πιστόν, και διελεύσεται ανώπιον χριστού μου πάσας τας ημέρας.

Α Βασ. 2,35 Εγώ δε θα αναδείξω δια τον εαυτόν μου αρχιερέα πιστόν εις εμέ ο οποίος θα εφαρμόση όλα όσα έχω εις την καρδιάν μου. Θα αναδείξω τον οίκον του πιστόν και αφωσιωμένον εις εμέ. Και αυτός θα διέρχεται όλας τας ημέρας της ζωής του πλησίον του χρισμένου βασιλέως.

Α Βασ. 2,36 και έσται ο περισσεύων εν οίκω σου ήξει προσκυνείν αυτώ οβολού αργυρίου λέγων· παράριψόν με επί μίαν των ιερατειών σου φαγείν άρτον.

Α Βασ. 2,36 Εκείνος δε ο οποίος θα απολειφθή από τους απογόνους σου, θα έλθη στοιαύτην αξιολάκρυτον κατάστασιν, ώστε θα μεταβή και θα προσκυνήση αυτόν τον αρχιερέα ζητών υπηρεσίαν αντί ελαχίστης αμοιβής, αντί ενός αργυρού οβολού λέγων· Πέταξέ με εις κάποιαν ιερατικήν υπηρεσίαν, δια να τρώγω και εγώ έστω και άρτον μόνον".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Βασ. 3,1 Και το παιδάριον Σαμουήλ ήν λειτουργών τώ Κυρίω ενώπιον Ηλί τού ιερέως· και ρήμα Κυρίου ήν τίμιον εν ταίς ημέραις εκείναις, ουκ ήν όρασις διαστέλλουσα.

Α Βασ. 3,1 Ο δε νεαρός Σαμουήλ εξηκολούθει να υπηρετή στον ναόν του Κυρίου με ευλάβειαν και σεμνότητα, καθοδηγούμενος και παρακολουθούμενος από τον αρχιερέα Ηλί. Ο προφητικός λόγος κατά την εποχήν εκείνην ήτο σπάνιος, δεν υπήρχε δε και προφητεία δι' οραμάτων, η οποία να διατάσση τα δέοντα και να ξεχωρίζη ρητώς το ορθόν από του ψεύδους.

Α Βασ. 3,2 και εγένετο εν τή ημέρα εκείνη και Ηλί εκάθευδεν εν τώ τόπω αυτού, και οι οφθαλμοί αυτού ήρξαντο βαρύνεσθαι, και ουκ ηδύναντο βλέπειν.

Α Βασ. 3,2 Ο Ηλί κατά την ιστορικήν δι' αυτόν εκείνην ημέραν εκοιμάτο στον τόπον, όπου συνήθως έμενε. Οι Οφθαλμοί του, λόγω της γεροντικής ηλικίας, ήρχισαν να χάνουν το φως των, ώστε να μη δύναται πλέον να βλέπη καθαρά.

Α Βασ. 3,3 και ο λύχνος τού Θεού πριν επισκευασθήναι, και Σαμουήλ εκάθευδεν εν τώ ναώ, ού η κιβωτός τού Θεού.

Α Βασ. 3,3 Ητο η ώρα, κατά την οποίαν η επτάφωτος λυχνία έκαίεν ακόμη, ο δε Σαμουήλ εκοιμάτο εις κάποιο άκρον του ναού, εντός του οποίου υπήρχεν η Κιβωτός του Θεού.

Α Βασ. 3,4 και εκάλεσε Κύριος· Σαμουήλ Σαμουήλ· και είπεν· ιδού εγώ.

Α Βασ. 3,4 Ο Κυριος εκάλεσε τον Σαμουήλ και είπε· "Σαμουήλ, Σαμουήλ". Ο δε Σαμουήλ απήντησεν· "ιδού εγώ, κύριε".

Α Βασ. 3,5 και έδραμε προς Ηλί και είπεν· ιδού εγώ, ότι κέκληκάς με· και είπεν· ου κέκληκά σε, ανάστρεφε, κάθευδε· και ανέστρεψε και εκάθευδε.

Α Βασ. 3,5 Ετρεξε προς τον Ηλί και του είπεν· "ιδού εγώ είμαι παρώ· ήλθα, διότι με εκάλεσες". Ο Ηλί απήντησε· "δεν σε εκάλεσα· γύρισε πίσω και κοιμήσου". Επέστρεψε και εκοιμήθη.

Α Βασ. 3,6 και προσέθετο Κύριος και εκάλεσε· Σαμουήλ Σαμουήλ· και επορεύθη προς Ηλί το δεύτερον και είπεν· ιδού εγώ,

ὅτι κέκληκάς με· και εἶπεν· ου κέκληκά σε, ἀνάστρεφε, κάθευδε·

Α Βασ. 3,6 Ο Κυριος και πάλιν ἐκάλεσε τον Σαμουήλ λέγων· “Σαμουήλ, Σαμουήλ”. Ο Σαμουήλ νομίσας ὅτι ο Ηλί τον ἐκάλεσε, παρουσιάσθη δευτέραν φορὰν προς αὐτόν και εἶπε· “ιδού εγώ, ἦλθον διότι με ἐκάλεσες”. Εἶπεν ὁμως εἰς αὐτόν ο Ηλί· “ὄχι, δεν σε ἐκάλεσα, γύρισε και κοιμήσου πάλιν”.

Α Βασ. 3,7 και Σαμουήλ πριν ἢ γνῶναι Θεόν και ἀποκαλυφθῆναι αὐτῷ ῥῆμα Κυρίου.

Α Βασ. 3,7 Αὐτὰ ἐγιναν πριν η ο Σαμουήλ γνωρίση σαφῶς τον καλούντα Θεόν, και πριν λάβη καμμίαν ἀποκάλυψιν ἐκ μέρους του Κυρίου.

Α Βασ. 3,8 και προσέθετο Κύριος καλέσαι Σαμουήλ ἐν τρίτῳ· και ἀνέστη και ἐπορεύθη προς Ηλί και εἶπεν· ιδού εγώ, ὅτι κέκληκάς με. και ἐσοφίσατο Ηλί ὅτι Κύριος κέκληκε το παιδάριον,

Α Βασ. 3,8 Δια τρίτην πάλιν φορὰν ο Κυριος προσεκάλεσε τον Σαμουήλ. Ο Σαμουήλ ἐσηκώθη, μετέβη προς τον Ηλί και εἶπεν· “ιδού εγώ, εἰμαι παρών, ἦλθα διότι με προσεκάλεσες”. Ο Ηλί ἐνόησε τότε, ὅτι ο Κυριος εἶχε καλέσει τον νεαρόν Σαμουήλ,

Α Βασ. 3,9 και εἶπεν· ἀνάστρεφε, κάθευδε, τέκνον, και ἐσται ἐάν καλέση σε και ερεῖς· λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ο δούλος σου. και ἐπορεύθη Σαμουήλ και ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ.

Α Βασ. 3,9 και εἶπε προς αὐτόν· “πήγαινε πίσω, παιδί μου, και κοιμήσου· και ἀν σε καλέση πάλιν η φωνή αὐτή που ἤκουσες, θα εἴπης· Λαλει, Κυριε, διότι ο δούλος σου ἀκούει”. Ο Σαμουήλ ἐπήγε πράγματι και ἐκοιμήθη πάλιν στον τόπον του.

Α Βασ. 3,10 και ἦλθε Κύριος και κατέστη και ἐκάλεσεν αὐτόν ὡς ἀπαξ και ἀπαξ, και εἶπε Σαμουήλ· λάλει, ὅτι ἀκούει ο δούλος σου.

Α Βασ. 3,10 Ο δε Κυριος ἦλθε, ἐστάθη κάπου ἐκεῖ και ἐκάλεσεν αὐτόν, ὅπως και προηγουμένως, και εἶπεν ο Σαμουήλ· “λαλεῖ, διότι ο δούλος σου ἀκούει”.

Α Βασ. 3,11 και εἶπε Κύριος προς Σαμουήλ· ιδού εγώ ποιῶ τα ῥήματά μου ἐν Ἰσραήλ, ὥστε παντός ἀκούοντος αὐτὰ ἠχῆσει ἀμφότερα τα ὠτα αὐτοῦ.

Α Βασ. 3,11 Ο Κυριος εἶπε προς τον Σαμουήλ· “ιδού, εγώ θα πραγματοποιήσω τα λόγια μου ἐνώπιον του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κατὰ τέτοιον θαυμαστόν τρόπον, ὥστε θα ἀντηχήσουν και τα δύο αὐτιά παντός, ο οποίος ἤθελε ἀκούσει αὐτά.

Α Βασ. 3,12 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπεγερώ ἐπὶ Ηλί πάντα, ὅσα ἐλάλησα εἰς τον οἶκον αὐτοῦ, ἀρξομαι και ἐπιτελέσω.

Α Βασ. 3,12 Κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην θα ἐπιφέρω κατὰ του Ηλί ὅλα ὅσα εἶπα ἐναντίον του οἴκου του. Θα ἀρχίσω, ἀλλά και θα φέρω εἰς πέρας, τας ἐναντίον αὐτοῦ τιμωρίας μου.

Α Βασ. 3,13 και ἀνήγγελα αὐτῷ ὅτι ἐκδικῶ εγώ τον οἶκον αὐτοῦ ἕως αἰῶνος ἐν ἀδικίαις υἰῶν αὐτοῦ, ὅτι κακολογούντες Θεόν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, και οὐκ ἐνουθετεῖ αὐτούς

Α Βασ. 3,13 Ἐχῶ προαναγγεῖλει εἰς αὐτόν, ὅτι θα τιμωρήσω την οἰκγένειάν του εἰς αἰῶνα τον ἀπαντα ἐξ αἰτίας των ἀμαρτιῶν, που διαπραττουν οἱ υἱοὶ του, διότι οἱ υἱοὶ του βλασφημοῦν τον Θεόν, ο δε Ηλί δεν ἐπέπλητε και δεν ἐνουθετοῦσε αὐτούς, ὅπως ἐπρεπε.

Α Βασ. 3,14 και οὐδ οὕτως. ὡμοσα τῷ οἴκῳ Ηλί· εἰ ἐξιλασθήσεται ἀδικία οἴκου Ηλί ἐν θυμιάματι και ἐν θυσίαις ἕως αἰῶνος.

Α Βασ. 3,14 Δεν θα συνεχισθῇ ὁμως αὐτή η κατὰστασις. Ὁρκίσθηκα ἐναντίον της οἰκογενείας του Ηλί και εἶπα· Ἡ ἀμαρτία των παιδιῶν του Ηλί οὐδέποτε θα ἐξιλεωθῇ οὔτε με θυμιάματα οὔτε με ἀναιμάκτους και ἀιματηράς θυσίας”.

Α Βασ. 3,15 και κοιμάται Σαμουήλ ἕως πρωῆ και ὠρθησε το πρωῆ και ἤνοιξε τας θύρας οἴκου Κυρίου· και Σαμουήλ ἐφοβήθη ἀπαγγεῖλαι την ὥρασιν τῷ Ηλί.

Α Βασ. 3,15 Ο Σαμουήλ ἐκοιμήθη μέχρι της πρωῆας, ὁπότε λίαν πρωῆ ἐξύπνησε και ἀνοιξε τας θύρας του οἴκου του Κυρίου. Ο Σαμουήλ ἐφοβήθη να ἀνακοινῶσιν στον Ηλί την ὥρασιν και προφητεῖαν την ὁποῖαν ἤκουσε.

Α Βασ. 3,16 και εἶπεν Ηλί προς Σαμουήλ· Σαμουήλ τέκνον· και εἶπεν· ιδού εγώ.

Α Βασ. 3,16 Ο Ηλί εἶπεν ὁμως προς τον Σαμουήλ· “Σαμουήλ, τέκνον μου”. Και Σαμουήλ εἶπεν· “ιδού εγώ, κύριε, εἰμαι παρών”.

Α Βασ. 3,17 και εἶπε· τι το ῥῆμα το λαληθέν προς σε; μη δὴ κρύψης ἀπ ἐμοῦ· τάδε ποιῆσαι σοι ο Θεός και τάδε προσθεῖη, ἐάν κρύψης ἀπ ἐμοῦ ῥῆμα ἐκ πάντων των λόγων των λαληθέντων σοι ἐν τοῖς ὠσί σου.

Α Βασ. 3,17 Εἶπεν ο Ηλί· “ποῖος εἶναι ο λόγος, τον ὁποῖον ἐλάλησε προς σε ο Κυριος; Μη μου ἀποκρύψης τίποτε ἀπολύτως. Θα σε τιμωρήσῃ ο Θεός, ἐάν μου ἀποκρύψης, ἐστω και ἓνα λόγον ἀπό ὅλα τα λόγια, τα ὁποῖα ἐλαλήθησαν εἰς τα αὐτιά σου”.

Α Βασ. 3,18 και ἀπήγγειλε Σαμουήλ πάντας τους λόγους και οὐκ ἐκρύψεν ἀπ αὐτοῦ. και εἶπεν Ηλί· Κύριος αὐτός, το ἀγαθόν ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῆσει.

Α Βασ. 3,18 Ο Σαμουήλ ἐφανέρωσε τότε στον Ηλί ὅλα τα λόγια και δεν ἐκρύψε τίποτε ἀπό αὐτόν. Εἶπε δε ο Ηλί· “ο Κυριος εἶναι αὐτός και ἀς κάμη το καλόν και το πρέπον ἐνώπιόν του”.

Α Βασ. 3,19 και ἐμεγαλύνθη Σαμουήλ, και ἦν Κύριος μετ αὐτοῦ, και οὐκ ἐπέσεν ἀπό πάντων των λόγων αὐτοῦ ἐπὶ την γῆν.

Α Βασ. 3,19 Ο Σαμουήλ δια την ἀρετὴν του και την σύνεσίν του ἐγίνε μέγας και πολὺς. Ο Κυριος ἦτο μαζὴ του και τίποτε ἀπό ὅλα τα λόγια, τα ὁποῖα ο Σαμουήλ εἶπε, δεν ἐπέσεν εἰς την γῆν, δεν ἐλέχθη ἐπὶ ματαίῳ.

Α Βασ. 3,20 και ἐγνώσαν πᾶς Ἰσραήλ ἀπό Δάν και ἕως Βηρσαβεεῖ ὅτι πιστός Σαμουήλ εἰς προφήτην τῷ Κυρίῳ.

Α Βασ. 3,20 Ὅλοι δε οἱ Ἰσραηλίται, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν ἀπό την περιοχὴν Δαν και ἕως την περιοχὴν Βηρσαβεεῖ, ἐπίεσθησαν ὅτι ο Σαμουήλ ἦτο πιστός και ἀληθινός προφήτης του Κυρίου.

Α Βασ. 3,21 και προσέθετο Κύριος δηλωθῆναι ἐν Σηλῳμ, ὅτι ἀπεκαλύφθη Κύριος προς Σαμουήλ· και ἐπιστεῦθη Σαμουήλ τοῦ προφήτης γενέσθαι τῷ Κυρίῳ εἰς πάντα Ἰσραήλ ἀπ ἀκρων της γῆς και ἕως ἀκρων. και Ηλί πρεσβύτης σφόδρα, και οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πορευόμενοι ἐπορεύοντο και πονηρὰ η ὁδός αὐτῶν ἐνώπιον Κυρίου.

Α Βασ. 3,21 Ο Κυριος ἐπανελημμένως ἐξεδήλωσε το θέλημά του ἐν Σηλῳμ δια του Σαμουήλ, διότι ἀπεκαλύφθη ο Κυριος προς τον Σαμουήλ. Ἀπό ὅλους δε τους Ἰσραηλίτας ἀπό το ἓνα ἀκρον της γῆς Παλαιστίνης ἕως το ἄλλο ἀκρον ἐγίνε πιστευτόν και ἀποδεκτόν ὅτι ο Σαμουήλ εἶναι προφήτης του Κυρίου. Ο Ηλί ἐγήρασε πλέον πολὺ, οἱ δε υἱοὶ του ἐξηκολούθουν να φέρωνται κατὰ τον ἴδιον τρόπον και ο τρόπος της ζωῆς των ἦτο πονηρός ἐνώπιον του Κυρίου.

A Βασ. 4,1 Καί εγενήθη εν ταίς ημέραις εκείναις και συναθροίζονται αλλόφυλοι επί Ισραήλ εις πόλεμον· και εξήλθεν Ισραήλ εις απάντησιν αυτοίς εις πόλεμον και παρεμβάλλουσιν επί Αβενέζερ, και οι αλλόφυλοι παρεμβάλλουσιν εν Αφέκ.
A Βασ. 4,1 Κατά τας ημέρας εκείνας οι Φιλισταίοι συνεκεντρώθησαν, δια να πολεμήσουν εναντίον των Ισραηλιτών. Οι Ισραηλίται εξήλθον από τας πόλεις των, δια να αντιπαραταχθούν και πολεμήσουν τους Φιλισταίους. Ηλθον και εστρατοπέδευσαν εις Αβενέζερ, ενώ οι Φιλισταίοι είχαν στρατοπεδεύσει εις Αφέκ.

A Βασ. 4,2 και παρατάσσονται αλλόφυλοι εις πόλεμον επί Ισραήλ· και έκλινεν ο πόλεμος, και έπταισεν ανήρ Ισραήλ ενώπιον αλλοφύλων, και επλήγησαν εν τή παρατάξει εν αγρώ τέσσαρες χιλιάδες ανδρών.

A Βασ. 4,2 Παρετάχθησαν οι αλλόφυλοι, οι Φιλισταίοι, εις μάχην εναντίον των Ισραηλιτών. Κατά την μάχην οι Ισραηλίται ενικήθησαν από τους αλλοφύλους και κατά την σύγκρουσιν, η οποία έγινε εις την πεδιάδα, εφονεύθησαν τέσσαρες χιλιάδες άνδρες από αυτούς.

A Βασ. 4,3 και ήλθεν ο λαός εις την παρεμβολήν, και είπαν οι πρεσβύτεροι Ισραήλ· κατά τι έπταισεν ημάς Κύριος σήμερον ενώπιον αλλοφύλων; λάβωμεν την κιβωτόν του Θεού ημών εκ Σηλώμ, και εξελθέτω εκ μέσου ημών, και σώσει ημάς εκ χειρός εχθρών ημών.

A Βασ. 4,3 Ο υπόλοιπος στρατός των Ισραηλιτών επανήλθεν στο στρατόπεδόν του. Οι γεροντότεροι Ισραηλίται διηρωτήθησαν αναμεταξύ των και είπαν· "διατί παρεχώρησεν ο Κυριος σήμερον να νικηθώμεν από τους Φιλισταίους; Ας παρώμεν από την Σηλώμ την ιεράν Κιβωτόν του Θεού μας και μαζή με ημάς και εν μέσω ημών ας εξέλθη και αυτή εις την μάχην κατά των Φιλισταιών. Αυτή θα μας σώση από τα χέρια των εχθρών μας".

A Βασ. 4,4 και απέστειλεν ο λαός εις Σηλώμ, και αίρουσιν εκείθεν την κιβωτόν Κυρίου καθημένου Χερουβίμ· και αμφοτέροι οι υιοί Ηλί μετά της κιβωτού, Οφνί και Φινεές.

A Βασ. 4,4 Απέστειλαν λοιπόν οι Ισραηλίται ανθρώπους εις Σηλώμ και μετέφεραν από εκεί την κιβωτόν του Κυρίου, ο οποίος εκάθητο επάνω εις τα Χερουβίμ τα ευρισκόμενα επί της Κιβωτού. Μαζή με την Κιβωτόν ηκολούθησαν και οι δύο υιοί του Ηλί, ο Οφνί και ο Φινεές.

A Βασ. 4,5 και εγενήθη ως ήλθεν η κιβωτός Κυρίου εις την παρεμβολήν, και ανέκραξε πάς Ισραήλ φωνή μεγάλη, και ήχησεν η γη.

A Βασ. 4,5 Συνέβη δε τούτο το γεγονός. Όταν έφθασεν η Κιβωτός του Κυρίου στο στρατόπεδον των Ισραηλιτών, όλοι οι Ισραηλίται εκραύγασαν με φωνήν μεγάλην, από την οποίαν αντήχησεν όλη η γύρω περιοχή.

A Βασ. 4,6 και ήκουσαν οι αλλόφυλοι της κραυγής, και είπον οι αλλόφυλοι· τις η κραυγή η μεγάλη αυτή εν τή παρεμβολή των Εβραίων; και έγνωσαν ότι κιβωτός Κυρίου ήκει εις την παρεμβολήν.

A Βασ. 4,6 Οι αλλόφυλοι, οι Φιλισταίοι, όταν ήκουσαν τους αλαλαγμούς εκείνους διηρωτήθησαν μεταξύ των λέγοντες· "που οφείλεται αυτή η μεγάλη κραυγή στο στρατόπεδον των Εβραίων; Εμαθον δε ότι η Κιβωτός του Κυρίου είχεν έλθει στο στρατόπεδον εκείνων.

A Βασ. 4,7 και εφοβήθησαν οι αλλόφυλοι και είπον· ούτοι οι θεοί ήκασι προς αυτούς εις την παρεμβολήν· ουαί ημίν· εξελού ημάς, κύριε, σήμερον, ότι ου γέγονε τοιαύτη εχθές και τρίτην.

A Βασ. 4,7 Εφοβήθησαν οι αλλόφυλοι και είπον αναμεταξύ των· "αυτοί είναι οι θεοί, οι οποίοι ήλθον προς αυτούς στο στρατόπεδόν των. Αλλοίμονον εις ημάς. Γλύτωσέ μας, Κυριε, από την σημερινήν συμφοράν, όμοια της οποίας δεν έχει γίνει εις ημάς κατά τον προηγούμενον καιρόν !

A Βασ. 4,8 ουαί ημίν· τις εξελείται ημάς εκ χειρός των θεών των στερεών τούτων; ούτοι οι θεοί, οι πατάξαντες την Αίγυπτον εν πάση πληγή και εν τή ερήμω.

A Βασ. 4,8 Αλλοίμονον εις ημάς· ποιός θα μας απαλλάξη από τα παντοδύναμα χέρια των ισχυρών αυτών θεών; Αυτοί οι θεοί είναι εκείνοι, οι οποίοι εκτύπησαν με κάθε ειδός πληγής την Αίγυπτον και εβοήθησαν τους Ισραηλίτας εις την έρημον.

A Βασ. 4,9 κραταιούσθε και γίνεσθε εις άνδρας αλλόφυλοι, όπως μη δουλεύσητε τοίς Εβραίοις, καθώς εδούλευσαν ημίν, και έσεσθε εις άνδρας και πολεμήσατε αυτούς.

A Βασ. 4,9 Αλλά πάρετε θάρρος, ω Φιλισταίοι. Φανήτε πραγματικοί άνδρες, δια να μη νικηθήτε και υποδουλωθήτε στους Εβραίους, όπως εκείνοι είχαν υποδουλωθή εις ημάς. Φανήτε άνδρες και πολεμήσατε γενναίως εναντίον αυτών !

A Βασ. 4,10 και επολέμησαν αυτούς· και πταίει ανήρ Ισραήλ, και έφυγεν έκαστος εις σκίνημα αυτού· και εγένετο πληγή μεγάλη σφόδρα, και έπεσον εξ Ισραήλ τριάκοντα χιλιάδες ταγματών.

A Βασ. 4,10 Οι Φιλισταίοι επολέμησαν πράγματι με ανδρείαν εναντίον των Ισραηλιτών. Οι Ισραηλίται ενικήθησαν και ο καθένας από αυτούς ετράπη εις πανικόβλητον φυγήν δια το σπίτι του. Οι Ισραηλίται υπέστησαν πολύ μεγάλην συμφοράν, διότι στο πεδίον της μάχης έπεσαν τριάκοντα χιλιάδες πεζοί.

A Βασ. 4,11 και κιβωτός του Θεού ελήφθη, και αμφοτέροι οι υιοί Ηλί απέθανον, Οφνί και Φινεές.

A Βασ. 4,11 Η δε Κιβωτός του Θεού έπεσεν εις τα χέρια των Φιλισταιών. Και οι δύο δε υιοί του Ηλί, ο Οφνί και ο Φινεές, εφονεύθησαν.

A Βασ. 4,12 Καί έδραμεν ανήρ Ιεμιναιός εκ της παρατάξεως και ήλθεν εις Σηλώμ εν τή ημέρα εκείνη, και τα μάτια αυτού διερωγότα, και γη επί της κεφαλής αυτού.

A Βασ. 4,12 Ένας δε ανήρ Ισραηλίτης, ανήκων εις την φυλήν του Βενιαμίν, έτρεξεν από το πεδίον της μάχης και ήλθεν εις Σηλώμ κατά την ιδίαν εκείνην ημέραν. Τα ενδύματά του ήσαν σχισμένα και χώμα ήτο επάνω εις την κεφαλήν αυτού.

A Βασ. 4,13 και ήλθε, και ιδού Ηλί επί του δίφρου παρά την πύλη σκοπεύων την οδόν, ότι ήν καρδια αυτού εξεστηκυια περί της κιβωτού του Θεού· και ο άνθρωπος εισήλθεν εις την πόλιν απαγγείλαι, και ανεβόησεν η πόλις.

A Βασ. 4,13 Όταν ο άνθρωπος αυτός έφθασε, την ώραν εκείνην ο Ηλί εκάθητο επάνω εις ένα κάθισμα πλησίον της πύλης της Σκηνής, παρατηρών την οδόν, από όπου περιμένεν αγγελίαν δια την έκβασιν της μάχης. Τον κατείχεν αγωνία, διότι η καρδια του εφοβείτο δια την Κιβωτόν του Κυρίου. Ο άνθρωπος εκείνος εισήλθεν εις την πόλιν, δια να αναγγείλη τα γεγονότα· και ανήγγειλε την συμφοράν. Όλοι οι κάτοικοι εξέβαλον γοεράς κραυγάς.

A Βασ. 4,14 και ήκουσεν Ηλί την φωνήν της βοής και είπε· τις η φωνή της βοής ταύτης; και ο άνθρωπος σπεύσας εισήλθε και απήγγειλε τώ Ηλί.

A Βασ. 4,14 Ο Ηλί ήκουσε την βοήν των κραυγών και ηρώτησεν· εις ποίαν αιτίαν οφείλεται ο θόρυβος αυτός των κραυγών"; Αμέσως ο άνθρωπος εκείνος έσπευσεν, ήλθε και ανεκοίνωσεν στον Ηλί τα συμβάντα.

A Βασ. 4,15 και Ηλί υιός ενενήκοντα ετών, και οι οφθαλμοί αυτού επανέστησαν και ουκ επέβλεπε·

A Βασ. 4,15 Ητο τότε ο Ηλί ενενήκοντα ετών. Οι οφθαλμοί του ήσαν απλανείς· είχαν άκαμπτον το βλέμμα και δεν έβλεπε.

A Βασ. 4,16 και είπεν Ηλί τοίς ανδράσι τοίς περιεστηκόσιν αυτώ· τις η φωνή τού ήχου τούτου; και ο ανήρ σπεύσας προσήλθε προς Ηλί και είπεν αυτώ· εγώ ειμι ο ήκων εκ της παρεμβολής, καγώ πέφευγα εκ της παρατάξεως σήμερον. και είπεν Ηλί· τι το γεγονός ρήμα, τέκνον;

A Βασ. 4,16 Ηρώτησε λοιπόν ο Ηλί πάλιν τους άνδρας, οι οποίοι ήσαν γύρω του· “που οφείλεται ο θόρυβος αυτών των κραυγών;” Ο αγγελιαφόρος εκείνος έσπευσεν, πλησίασε τον Ηλί και του είπε· “εγώ ειμαι εκείνος, ο οποίος έχω έλθει από το στρατόπεδον, και εγώ κατώρθωσα να φύγω σήμερον από την μάχην”. Τον ηρώτησεν ο Ηλί· “τι λοιπόν συνέβη, παιδί μου;”

A Βασ. 4,17 και απεκρίθη το παιδάριον και είπε· πέφευγεν ανήρ Ισραήλ εκ προσώπου αλλοφύλων, και εγένετο πληγή μεγάλη εν τώ λαώ, και αμφότεροι οι υιοί σου τεθνήκασι, και η κιβωτός τού Θεού ελήφθη.

A Βασ. 4,17 Ο νεαρός εκείνος Ισραηλίτης απήντησεν· “οι Ισραηλίται ενικήθησαν, κατελήφθησαν από πανικόν και ετράπησαν εις φυγήν ενώπιον των αλλοφύλων. Εγινε μεγάλη συμφορά στον στρατόν, οι δύο υιοί σου απέθανον, η δε Κιβωτός περιήλθεν εις χείρας των εχθρών”.

A Βασ. 4,18 και εγένετο ως εμνήσθη της κιβωτού τού Θεού, και έπεσεν από τού δίφρου οπισθίως εχόμενος της πύλης, και συνετρίβη ο νώτος αυτου και απέθανεν, ότι πρεσβύτες ο άνθρωπος και βαρύς· και αυτός έκρινε τον Ισραήλ είκοσιν έτη.

A Βασ. 4,18 Αμέσως μόλις ο άνθρωπος εκείνος ανέφερε την απώλειαν της Κιβωτού του Θεού, ο Ηλί κατελήφθη από τοιαύτην οδύνην, ώστε έπεσεν από το κάθισμά του προς τα οπίσω πλησίον της πύλης και συνετρίβη ο νώτος του και απέθανε, διότι ο Ηλί ήτο γέρων πλέον και βαρύς. Αυτός υπήρξε Κριτής του Ισραηλιτικού λαου επί είκοσιν έτη.

A Βασ. 4,19 Καί νύμφη αυτου γυνή Φινεές συνειληφύια τού τεκείν· και ήκουσε την αγγελίαν ότι ελήφθη η κιβωτός τού Θεού και ότι τέθηκεν ο πενθερός αυτης και ο ανήρ αυτης, και έκλαυσε και έτεκεν, ότι επεστράφησαν επ αυτήν ωδίνες αυτης.

A Βασ. 4,19 Η νύμφη του Ηλί, η σύζυγος του Φινεές, ήτο έγκυος, έτοιμη να γεννήση. Οταν ήκουσε την αγγελίαν, ότι η Κιβωτός είχε κυριευθή από τους εχθρούς και ότι ο πενθερός της απέθανεν, ο δε σύζυγός της εφονεύθη, έκλαυσε και εγέννησε, διότι τότε της ήλθαν απότομα αι ωδίνες του τοκετού.

A Βασ. 4,20 και εν τώ καιρώ αυτης αποθνήσκει, και είπον αυτη αι γυναίκες αι παρεστηκυία αυτη· μη φοβού, ότι υιόν τέτοκας· και ουκ απεκρίθη, και ουκ ενόησεν η καρδια αυτης.

A Βασ. 4,20 Οταν δε εγέννησε περιήλθεν εις κατάστασιν θανάτου. Αι παρευρισκόμενοι εκεί γυναίκες είπαν εις αυτην· “μη φοβήσαι διότι εγέννησες υιόν”. Εκείνη δεν απήντησε, διότι ευρίσκετο εις την επιθανάτιον αγωνίαν. Δεν εκατάλαβε τίποτε.

A Βασ. 4,21 και εκάλεσε το παιδάριον Ουαί Βαρχαβώθ υπέρ της κιβωτού τού Θεού και υπέρ τού πενθερού αυτης και υπέρ τού ανδρός αυτης.

A Βασ. 4,21 Επρόλαβεν όμως και ωνόμασε το νεογέννητον παιδί “Ουαί Βαρχαβώθ”, δηλαδή “εχάθη η δόξα” ! Του έδωσε δε αυτο το όνομα δια την αιχμαλωσίαν της Κιβωτού, δια τον θάνατον του πενθερού της και δια τον φόνον του συζύγου της.

A Βασ. 4,22 και είπαν· απώκισται δόξα Ισραήλ εν τώ ληφθήναι την κιβωτόν Κυριου.

A Βασ. 4,22 Οι Ισραηλίται κατόπιν αυτών των συμφορών είπαν· “η δόξα του Ισραηλιτικού λαου έφυγε πλέον λόγω της αιχμαλωσίας της Κιβωτού του Κυριου !”

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

A Βασ. 5,1 Καί αλλόφυλοι έλαβον την κιβωτόν τού Θεού και εισήνεγκαν αυτην εξ Αβενέζερ εις Αζωτον.

A Βασ. 5,1 Οι αλλόφυλοι, οι Φιλισταίοι, επήραν την Κιβωτόν του Κυριου και την μετέφεραν από τον τόπον της μάχης, από την Αβενέζερ, εις την Αζωτον, την πόλιν των.

A Βασ. 5,2 και έλαβον αλλόφυλοι την κιβωτόν Κυριου και εισήνεγκαν αυτην εις οίκον Δαγών και παρεστήσαν αυτην παρά Δαγών.

A Βασ. 5,2 Επήραν, λοιπόν, οι Φιλισταίοι την Κιβωτόν αυτην του Κυριου και την έφεραν στον ναόν του θεου των Δαγών. Την ετοποθέτησαν δε πλησίον του αγάλματος του θεου Δαγών.

A Βασ. 5,3 και ώρθρισαν οι Αζώτιοι και εισήλθον εις οίκον Δαγών και είδον και ιδού Δαγών πεπτωκώς επί πρόσωπον αυτου ενώπιον κιβωτού τού Θεού· και ήγειραν τον Δαγών και κατέστησαν εις τον τόπον αυτου. και εβαρύνθη χειρ Κυριου επί τους Αζωτίους και εβασάνισεν αυτους και επάταξεν αυτους εις τας έδρας αυτών, την Αζωτον και τα όρια αυτης.

A Βασ. 5,3 Οι κάτοικοι της Αζώτου εσηκώθησαν πολύ πρωϊ και εισήλθον στον ναόν του θεου Δαγών, προφανώς δια να προσκυνήσουν. Αίφνης είδον ότι το άγαλμα του θεου των Δαγών είχε πέσει κατά γης με το πρόσωπον στο έδαφος ενώπιον της Κιβωτού του Θεού. Εσήκωσαν το άγαλμα του θεου των και το ετοποθέτησαν πάλιν εις την προτέραν του θέσιν. Αλλά η τιμωρός χειρ του Κυριου έπεσε βαρεία και εβασάνισεν αυτους. Επέφερε δε νόσον στους αφεδρώννας όλων των κατοίκων της Αζώτου και των περιχώρων της.

A Βασ. 5,4 και εγένετο οτε ώρθρισαν το πρωϊ, και ιδού Δαγών πεπτωκώς επί πρόσωπον αυτου ενώπιον κιβωτού διαθήκης Κυριου, και η κεφαλή Δαγών και αμφότερα τα ίχνη χειρών αυτου αφηρημένα επί τα εμπρόσθια αμαφέθ έκαστον, και αμφότεροι οι καρποί των χειρών αυτου πεπτωκότες επί το πρόθυρον, πλην η ράχις Δαγών υπελείφθη.

A Βασ. 5,4 Οταν την πρωϊαν οι κάτοικοι της Αζώτου ηγήρθησαν και εισήλθον πάλιν στον ναόν, είδόν με έκπληξιν, των, ότι το άγαλμα του θεου των Δαγών είχε και πάλιν πέσει κατά γης ενώπιον της Κιβωτού του Θεού με το πρόσωπον στο έδαφος. Η κεφαλή δε του Δαγών και αι δύο παλάμαι των χειρών του αγάλματός του είχαν αφαιρεθή και είχαν αποχωρισθή από το άλλο σώμα προς τα εμπρός. Οι καρποί και αι παλάμαι των χειρών του είχαν πέσει στο κατώφλι του ναού. Μονον ο κορμός του αγάλματος είχε μείνει (εις την θέσιν, όπου είχε τοποθετηθή προηγουμένως).

A Βασ. 5,5 δια τούτο ουκ επιβαίνουσιν οι ιερείς Δαγών και πάς ο εισπορευόμενος εις οίκον Δαγών επί βαθμόν οικου Δαγών εν Αζώτω έως της ημέρας ταύτης, ότι υπερβαίνοντες υπερβαίνουσι.

A Βασ. 5,5 Δια τούτο οι ιερείς του ναού του Δαγών και όλοι εκείνοι οι οποίοι εισέρχονται στον ναόν τούτον του θεου Δαγών, δεν πατούν στο κατώφλι του ναού τούτου, που ευρίσκεται εις την Αζωτον, μέχρι της ημέρας που γράφονται αυτά, αλλά διασκελίζουν με πολλήν προσοχήν το κατώφλι της εισόδου του ναού.

A Βασ. 5,6 και εβαρύνθη η χειρ Κυριου επί Αζωτον, και επήγαγεν αυτοίς και εξέξεσεν αυτοίς εις τας ναύς, και μέσον της χώρας αυτης ανεφύησαν μύες, και εγένετο σύγχυσις θανάτου μεγάλη εν τή πόλει.

A Βασ. 5,6 Εν τω μεταξύ η τιμωρός χειρ του Κυριου έπεσε βαρύτερη στους κατοίκους της Αζώτου, τους ετιμώρησε και

επέφεραν εις αυτοὺς ἐκζέματα στους ἀφεδρώνας, ἐνὼ εἰς ὅλην τὴν χώραν τῶν ἐνεφανίσθησαν σμήνη ποντικῶν. Ἐξ αἰτίας ὁλῶν αὐτῶν τῶν πληγῶν εἰς τὰς πόλεις τῶν κατέλαβεν τὴν χώραν πανικός καὶ ἐξηπλώθη ὁ θάνατος.

Α Βασ. 5,7 καὶ εἶδον οἱ ἄνδρες Αζώτου ὅτι οὕτως, καὶ λέγουσιν· ὅτι οὐ καθήσεται κιβωτός τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ μεθ' ἡμῶν, ὅτι σκληρὰ χεὶρ αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ Δαγῶν θεὸν ἡμῶν.

Α Βασ. 5,7 Οἱ κάτοικοι τῆς Αζώτου, ὅταν εἶδον ὅτι προσεβλήθησαν ἀπὸ τοιαύτης συμφορᾶς, συνεκεντρώθησαν καὶ εἶπαν· “δὲν πρέπει νὰ παραμείνῃ ἡ Κιβωτός τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ μαζί μας, διότι ἔπεσαν ἐναντίον μας βαρεῖα ἡ τιμωρός χεὶρ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐναντίον καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Θεοῦ μας Δαγῶν”.

Α Βασ. 5,8 καὶ ἀποστέλλουσι καὶ συνάγουσι τοὺς σατράπας τῶν ἀλλοφύλων πρὸς αὐτοὺς καὶ λέγουσι· τί ποιήσωμεν τῇ κιβωτῷ Θεοῦ Ἰσραὴλ; καὶ λέγουσιν οἱ Γεθαῖοι· μετελθέτω κιβωτός τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς· καὶ μετήλθε κιβωτός τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ εἰς Γέθ.

Α Βασ. 5,8 Ἀπέστειλαν λοιπὸν ἀνθρώπους καὶ προσεκάλεσαν εἰς σύσκεψιν τοὺς ἀρχοντας τῶν Φιλισταίων καὶ τοὺς ἠρώτησαν· “τί θὰ κάνωμεν σχετικῶς με τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ”; Οἱ κάτοικοι τῆς Γεθ ἀπήντησαν· “ἀς μεταφέρθῃ ἡ Κιβωτός τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πόλιν μας”. Πράγματι ἡ Κιβωτός τοῦ Θεοῦ μετεφέρθη εἰς τὴν πόλιν Γέθ.

Α Βασ. 5,9 καὶ ἐγενήθη μετὰ τὸ μετελθεῖν αὐτὴν καὶ γίνεται χεὶρ Κυρίου τῇ πόλει, τάρραχος μέγας σφόδρα, καὶ ἐπάταξε τοὺς ἄνδρας τῆς πόλεως ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς εἰς τὰς ἐδρας αὐτῶν, καὶ ἐποίησαν οἱ Γεθαῖοι εαυτοὺς ἐδρας.

Α Βασ. 5,9 Ἀλλὰ συνέβη τότε τοῦτο τὸ γεγονός· ὅταν αὐτὴ μετεφέρθη ἐκεῖ, ἔπεσε βαρεῖα ἡ τιμωρός χεὶρ τοῦ Κυρίου ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ μεγάλη ἀναταραχὴ συνέβη μετὰ τὴν, διότι προσέβαλε δια νόσου ὁ Κύριος τοὺς ἀφεδρώνας τῶν. Δια τοῦτο οἱ κάτοικοι τῆς Γεθ κατεσκεύασαν εἰδικὰ καθίσματα, δια νὰ κάθωνται.

Α Βασ. 5,10 καὶ ἐξαποστέλλουσι τὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ εἰς Ἀσκάλωνα. καὶ ἐγενήθη ὡς εἰσήλθε κιβωτός Θεοῦ εἰς Ἀσκάλωνα, καὶ ἐβόησαν οἱ Ἀσκαλωνῖται λέγοντες· τί ἀπεστρέψατε τὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ πρὸς ἡμᾶς θανατώσαι ἡμᾶς καὶ τὸν λαὸν ἡμῶν;

Α Βασ. 5,10 Ἐστειλαν τότε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα. Ὅταν ὁμως ἡ Κιβωτός τοῦ Θεοῦ εἰσήλθεν εἰς τὴν Ἀσκάλωνα, ἐφάναξαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσκάλωνος λέγοντες· “διατί ἐστειλάτε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς ἡμᾶς; Δια νὰ θανατώσετε ἡμᾶς καὶ ὅλον τὸν λαὸν μας;”

Α Βασ. 5,11 καὶ ἐξαποστέλλουσι καὶ συνάγουσι τοὺς σατράπας τῶν ἀλλοφύλων καὶ εἶπον· ἐξαποστείλατε τὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ, καὶ καθισάτω εἰς τὸν τόπον αὐτῆς καὶ οὐ μὴ θανατώσῃ ἡμᾶς καὶ τὸν λαὸν ἡμῶν·

Α Βασ. 5,11 Ἀπέστειλαν λοιπὸν ἀγγελιαφόρους καὶ προσεκάλεσαν τοὺς σατράπας τῶν Φιλισταίων καὶ εἶπαν· “πάρατε καὶ ἀπομακρύνετε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀς σταλή αὐτὴ νὰ τοποθετηθῇ στὸν τόπον τῆς, δια νὰ διαφύγωμεν ἔτσι τὸν θάνατον ἡμεῖς καὶ ὁ λαὸς μας.

Α Βασ. 5,12 ὅτι ἐγενήθη σύγχυσις ἐν ὅλῃ τῇ πόλει βαρεῖα σφόδρα, ὡς εἰσήλθε κιβωτός Θεοῦ Ἰσραὴλ ἐκεῖ, καὶ οἱ ζῶντες καὶ οὐκ ἀποθανόντες ἐπλήγησαν εἰς τὰς ἐδρας, καὶ ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς πόλεως εἰς τὸν οὐρανόν.

Α Βασ. 5,12 Πρέπει δε νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερον, διότι ἀπὸ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Κιβωτός τοῦ Θεοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰσήλθεν εἰς τὴν πόλιν μας, ἐξηπλώθη καὶ ἐπεκράτησε μία βαρεῖα καὶ πρωτοφανὴς σύγχυσις καὶ πανικός ἐξ αἰτίας τῶν θανάτων. Ὅσοι ἐζήσαν καὶ δὲν ἀπέθαναν, προσεβλήθησαν ἀπὸ νόσον στους ἀφεδρώνας τῶν”. Ὅσον δε μεγάλη ἦτο ἡ κραυγὴ τῆς πόλεως, ὥστε ἐφθασεν ἕως στὸν οὐρανόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Α Βασ. 6,1 Καὶ ἦν κιβωτός ἐν ἀγρῷ τῶν ἀλλοφύλων ἐπτὰ μῆνας, καὶ ἐξέξεσεν ἡ γῆ αὐτῶν μύας.

Α Βασ. 6,1 Ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης εἶχεν ἀφεθῆ στους ἀγρούς τῶν Φιλισταίων ἐπὶ ἐπτὰ μῆνας. Ἡ χώρα τῶν ἐξέβρασε ποντικούς.

Α Βασ. 6,2 καὶ καλοῦσιν ἀλλοφύλοι τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς μάντις καὶ τοὺς επαοιδούς αὐτῶν λέγοντες· τί ποιήσωμεν τῇ κιβωτῷ Κυρίου; γνωρίσατε ἡμῖν ἐν τίνι ἀποστελούμεν αὐτὴν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς.

Α Βασ. 6,2 Οἱ Φιλισταῖοι τότε προσεκάλεσαν τοὺς ἱερεῖς, τοὺς μάντις καὶ τοὺς μάγους, οἱ ὁποῖοι ψάλλουν μαγικὰς ὠδὰς, καὶ τοὺς ἠρώτησαν· “τί πρέπει νὰ κάμωμεν με τὴν Κιβωτὸν τοῦ Κυρίου; Πληροφορήσατέ μας, πῶς πρέπει νὰ ἀποστείλωμεν αὐτὴν στὸν τόπον τῆς”.

Α Βασ. 6,3 καὶ εἶπαν· εἰ ἐξαποστελέτε ὑμεῖς τὴν κιβωτὸν διαθήκης Κυρίου Θεοῦ Ἰσραὴλ, μὴ δὴ ἐξαποστείλητε αὐτὴν κενὴν, ἀλλ ἀποδίδόντες ἀπόδοτε αὐτῇ τῆς βασάνου, καὶ τότε ἰαθήσεται, καὶ ἐξίλασθήσεται ὑμῖν, μὴ οὐκ ἀποστή ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἀφ' ὑμῶν.

Α Βασ. 6,3 Οἱ ἱερεῖς, οἱ μάντις καὶ οἱ μάγοι ἀπήντησαν· “ἐάν θὰ ἐπιστρέψετε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ μὴ τὴν στείλετε κενὴν, χωρὶς δῶρα, ἀλλὰ δια τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἀναξιοπρεποῦς συμπεριφορᾶς σας πρὸς τὴν Κιβωτὸν, προσφέρετε προθύμως δῶρα καὶ τότε θὰ θεραπευθῆτε καὶ θὰ ἐξίλασθητε. Ἐάν ὁμως δὲν ἐνεργήσετε ἔτσι, ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ σας ἡ τιμωρός χεὶρ τοῦ Κυρίου”.

Α Βασ. 6,4 καὶ λέγουσι· τί το τῆς βασάνου ἀποδώσωμεν αὐτῇ; καὶ εἶπαν· κατ' ἀριθμὸν τῶν σατραπῶν τῶν ἀλλοφύλων πέντε ἐδρας χρυσᾶς, ὅτι πταίσμα ἐν ὑμῖν καὶ τοῖς ἀρχουσιν ὑμῶν καὶ τῷ λαῷ,

Α Βασ. 6,4 Οἱ Φιλισταῖοι ἠρώτησαν· “τί πρέπει νὰ τῆς προσφέρωμεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀσεβείας μας καὶ τῆς ἀναξιοπρεποῦς συμπεριφορᾶς μας πρὸς τὴν Κιβωτὸν;” Ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν· “ἀναλόγως με τὸν ἀριθμὸν τῶν σατραπειῶν θὰ προσφέρετε ὁμοιώματα ἐδρῶν χρυσῶν ὡς ἀφιέρωματα, διότι αὐτὴ ἡ ἐνοχὴ βαρύνει κυρίως σας, τοὺς ἀρχοντας καὶ τὸν λαόν.

Α Βασ. 6,5 καὶ μύς χρυσοῦς ὁμοίωμα τῶν μυῶν ὑμῶν τῶν διαφθειρόντων τὴν γῆν· καὶ δώσατε τῷ Κυρίῳ δόξαν, ὅπως κοφίσῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀφ' ὑμῶν καὶ ἀπὸ τῶν θεῶν ὑμῶν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ὑμῶν.

Α Βασ. 6,5 Ἐπίσης θὰ προσφέρετε ὡς ἀφιέρωματα χρυσὰ ὁμοιώματα ποντικῶν, οἱ ὁποῖοι κατέστρεψαν τὴν χώραν σας, καὶ ἔτσι θὰ ἀποδώσατε τὴν πρέπουσαν τιμὴν καὶ δόξαν στὸν Θεόν. Αὐτός δε θὰ ἀπαλύνη καὶ θὰ ἀποσύρη τὴν τιμωρόν χεῖρα τοῦ ἀπὸ σας, ἀπὸ τοὺς θεοὺς σας, ἀπὸ τὴν χώραν σας.

Α Βασ. 6,6 καὶ ἵνα τί βαρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐβάρυνεν Αἴγυπτος καὶ Φαραὼ τὴν καρδίαν αὐτῶν; οὐχὶ ὅτε ἐνέπαιξεν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν αὐτοὺς, καὶ ἀπῆλθον;

Α Βασ. 6,6 Διατί σκληρύνετε τὰς καρδίας σας καὶ δὲν θέλετε νὰ ἀποστείλετε τὴν Κιβωτὸν; Σκληρύνετε, λοιπὸν, τὰς

καρδίας σας, όπως άλλοτε οι Αιγύπτιοι και ο Φαραώ και δεν αφήκαν ελευθέρους τους Ισραηλίτες; Διατί δεν ενθυμείσθε, ότι οι Αιγύπτιοι και ο Φαραώ, αφού ο Θεός τους ετιμώρησέ με σκληράς πληγάς, ηναγκάσθησαν να αφήσουν τους Ισραηλίτες να απέλθουν ελεύθεροι;

Α Βασ. 6,7 και νύν λάβετε και ποιήσατε άμαξαν καινήν και δύο βόας πρωτοτοκούσας άνευ των τέκνων και ζεύξατε τας βόας εν τή αμάξη και απαγάγετε τα τέκνα από όπισθεν αυτών εις οίκον·

Α Βασ. 6,7 Τώρα λοιπόν σεις κατασκευάσατε μίαν καινουργή άμαξαν, πάρετε δύο αγελάδες, αι οποίαι μόλις το πρώτον εγέννησαν, αλλά χωρίς τα τέκνα των. Αυτάς τας αγελάδας ζεύξατέ τας εις την άμαξαν, τα δε τέκνα των απομακρύνετε τα από αυτάς και κλείσατέ τα στον σταύλον.

Α Βασ. 6,8 και λήψεσθε την κιβωτόν και θήσετε αυτήν επί την άμαξαν και τα σκεύη τα χρυσά αποδώσετε αυτή της βασάνου και θήσετε εν θέματι βερσεχθάν εκ μέρους αυτής και εξαποστελείτε αυτήν και απελάσατε αυτήν, και απελεύσεται·

Α Βασ. 6,8 Θα παρέτε την Κιβωτόν και θα την θέσετε εις την άμαξαν. Ως προς δε τα χρυσά σκεύη, τα οποία θα προσφέρετε ως αφιερώματα εις επανόρθωσιν της ασεβείας σας προς αυτήν, θα τα θέσετε εις δοχείον παραπλεύρως. Τας αγελάδας με την άμαξαν και με τα αντικείμενα τα επάνω αυτής, θα αφήσετε να φύγουν από κοντά σας θα τα αφήσετε ελεύθερα να απέλθουν.

Α Βασ. 6,9 και όψεσθε, ει εις οδόν ορίων αυτής πορεύσεται κατά Βαιθσαμύς, αυτός πεποίηκεν ημίν την κακίαν την μεγάλην ταύτην, και εάν μη, και γνωσόμεθα ότι ου χείρ αυτού ήπται ημών, αλλά σύμπτωμα τούτο γέγονεν ημίν.

Α Βασ. 6,9 Θα προσέξετε δε, εάν αι αγελάδες θα κατευθυνθούν προς την Βαιθσαμύς, προς το μέρος των Ισραηλιτών, αυτό θα σημαίνει, ότι πράγματι ο Θεός επέφερεν εναντίον σας τας καταστροφάς εκείνας τας μεγάλας. Εάν όμως δεν κατευθυνθούν προς την περιοχίν του Ισραήλ, είναι σημείον ότι αι συμφοραί δεν προήλθον από την τιμωρόν χείρα του Θεού, αλλά συνέβησαν τυχαίως".

Α Βασ. 6,10 και εποίησαν οι αλλόφυλοι ούτω. και έλαβον δύο βόας πρωτοτοκούσας και έξευξαν αυτάς εν τή αμάξη και τα τέκνα αυτών απεκώλυσαν εις οίκον

Α Βασ. 6,10 Οι Φιλιστιαίοι έπραξαν, όπως τους είπαν οι μάντεις και οι μάγοι. Επήραν δηλαδή δύο αγελάδας, αι οποίαι το πρώτον προ ολίγου είχαν γεννήσει, έξευξαν αυτάς εις την άμαξαν, τα δε τέκνα των τα έκλεισαν εις σταύλον.

Α Βασ. 6,11 και έθεντο την κιβωτόν Κυρίου επί την άμαξαν και το θέμα εργάβ και τους μύς τους χρυσούς.

Α Βασ. 6,11 Έθεσαν την Κιβωτόν του Κυρίου επάνω εις την άμαξαν, όπως επίσης και το δοχείον το εργάβ, εντός του οποίου ήσαν τα χρυσά ομοιώματα των ποντικών.

Α Βασ. 6,12 και κατεύθυναν αι βόες εν τή οδώ εις οδόν Βαιθσαμύς, εν τρίβω ενί επορεύοντο και εκοπίων και ου μεθίσταντο δεξιά ουδέ αριστερά και οι σατράπαι των αλλοφύλων επορεύοντο οπίσω αυτής έως ορίων Βαιθσαμύς.

Α Βασ. 6,12 Αι αγελάδες επήραν την κατεύθυνσιν της οδού, η οποία ωδηγούσε εις την πάλιν Βαιθσαμύς. Ηκολούθουν δε πάντοτε τον ίδιον δρόμον, χωρίς να παρεκκλίνουν ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Οι σατράπαι των Φιλιστιαίων ακολουθούσαν όπισθεν από την άμαξαν έως τα σύνορα της Βαιθσαμύς.

Α Βασ. 6,13 και οι εν Βαιθσαμύς εθερίζον θερισμόν πυρών εν κοιλάδι και ήραν οφθαλμούς αυτών και είδον κιβωτόν Κυρίου και ηυφράνθησαν εις απάντησιν αυτής.

Α Βασ. 6,13 Κατά την εποχίν εκείνην οι κάτοικοι της Βαιθσαμύς εθερίζον τα σιτηρά των εις την πεδιάδα. Εσήκωσαν τους οφθαλμούς των, είδον αίφνης την Κιβωτόν του Κυρίου και ευχαριστήθησαν πάρα πολύ, μόλις την αντίκρυσαν.

Α Βασ. 6,14 και η άμαξα εισήλθεν εις αγρόν Ωσηέ τον εν Βαιθσαμύς, και έστησαν εκεί παρ αυτή λίθον μέγαν και σχίζουσι τα ξύλα της αμάξης και τας βόας ανήνεγκαν εις ολοκαύτωσιν τώ Κυρίω.

Α Βασ. 6,14 Η άμαξα, συνεχίζουσα την πορείαν της, εισήλθεν στον αγρόν του Ωσηέ, που ευρίσκετο εις την περιοχίν της Βαιθσαμύς, εσταμάτησαν δε αι αγελάδες εκεί πλησίον ενός μεγάλου λίθου. Οι κάτοικοι της Βαιθσαμύς έσχισαν τα ξύλα της αμάξης και προσέφεραν ως θυσίαν ολοκαυτώματος προς τον Κυριον τας αγελάδας αυτάς.

Α Βασ. 6,15 και οι Λευίται ανήνεγκαν την κιβωτόν τού Κυρίου και το θέμα εργάβ μετ αυτής και τα επ αυτής σκεύη τα χρυσά και έθεντο επί τού λίθου τού μεγάλου, και οι άνδρες Βαιθσαμύς ανήνεγκαν ολοκαυτώσεις και θυσίας εν τή ημέρα εκείνη τώ Κυρίω.

Α Βασ. 6,15 Οι ιερείς Λευίται επήραν και έφεραν την Κιβωτόν του Κυρίου και το δοχείον, το εργάβ, με τα χρυσά αντικείμενα, που περιείχε, και έθεσαν αυτά επάνω στον μεγάλον εκείνον λίθον. Οι κάτοικοι της Βαιθσαμύς προσέφεραν κατά την ημέραν εκείνην ολοκαυτώματα και άλλας θυσίας προς τον Κυριον.

Α Βασ. 6,16 και οι πέντε σατράπαι των αλλοφύλων εώρων και ανέστρεψαν εις Ασκάλωνα τή ημέρα εκείνη.

Α Βασ. 6,16 Οι δε πέντε σατράπαι των Φιλιστιαίων, όταν είδαν αυτά, επέστρεψαν την ιδίαν ημέραν εις την πόλιν Ασκάλωνα.

Α Βασ. 6,17 και αύται αι έδραι αι χρυσαί, ας απέδωκαν οι αλλόφυλοι της βασάνου τώ Κυρίω· της Αζώτου μίαν, της Γάζης μίαν, της Ασκάλωνος μίαν, της Γέθ μίαν, της Ακκαρών μίαν.

Α Βασ. 6,17 Τα πέντε χρυσά ομοιώματα των εδρών, το οποία οι Φιλιστιαίοι προσέφεραν στον Κυριον δια να απαλλαγούν από την τιμωρίαν των εξ αιτίας της ασεβείας των που έδειξαν απέναντι της Κιβωτού του Κυρίου, προήρχοντο από τας εξής πόλεις· Μια έδρα από την πόλιν Αζωτον, μια έδρα από την πόλιν Γαζαν, μία έδρα από την Ασκάλωνα, μία από την Γεθ και μία από την Ακκαρών,

Α Βασ. 6,18 και μύς οι χρυσοί κατ αριθμόν πασών πόλεων των αλλοφύλων των πέντε σατραπών εκ πόλεως εστερεωμένης και έως κώμης τού Φερεζαίου και έως λίθου τού μεγάλου, ού επέθηκαν επ αυτού την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου, τού εν αγρώ Ωσηέ τού Βαιθσαμουσίτου.

Α Βασ. 6,18 Τα δε χρυσά ομοιώματα των ποντικών ήσαν εις αριθμόν ανάλογα με όλας τας πόλεις και των πέντε σατραπειών των Φιλιστιαίων από της πλέον χωρνωμένης πόλεως μέχρι του ανοχωρώτου χωριού του Φερεζαίου. Εκεί ακόμη ευρίσκεται ο μέγας λίθος, επάνω στον οποίον έθεσαν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, στον αγρόν του Ωσηέ του κατοίκου της Βαιθσαμύς.

Α Βασ. 6,19 Καί ουκ ησμένισαν οι υιοί Ιεχονίου εν τοίς ανδράσι Βαιθσαμύς, ότι είδον κιβωτόν Κυρίου· και επάταξεν εν αυτοίς εβδομήκοντα άνδρας, και πεντήκοντα χιλιάδας ανδρών, και επένθησεν ο λαός, ότι επάταξε Κύριος εν τώ λαώ πληγήν μεγάλην σφόδρα.

Α Βασ. 6,19 Τα παιδιά του Ιεχονίου δεν έμειναν ικανοποιημένα με τους κατοίκους της Βαιθσαμύς διότι εκείνοι είδον την

Κιβωτόν με κάποιαν περιέργειαν μάλλον και όχι με την πρόεπουσαν ευσέβειαν. Δια τούτο ο Κυριος εφόνευσεν εβδομήκοντα άνδρας και πενήντα άλλας χιλιάδας ανδρών. Ο λαός κατελήφθη από μεγάλο πένθος, διότι ο Κυριος εκτύπησε τον λαόν με την μεγάλην αυτήν τιμωρίαν.

Α Βασ. 6,20 και είπαν οι άνδρες οι εκ Βαιθσαμύς· τις δυνήσεται διελθείν ενώπιον Κυρίου του Θεού του αγίου τούτου; και προς τίνα αναβήσεται κιβωτός Κυρίου εφ ημών;

Α Βασ. 6,20 Είπαν δε οι κάτοικοι της πόλεως Βαιθσαμύς· "ποιός ημπορεί να παρουσιασθή ενώπιον του Αγίου Θεού, του Κυρίου ημών; Προς ποιόν μέρος θα μεταφερθή η Κιβωτός του Κυρίου, δια να απομακρυνθή από ημάς;"

Α Βασ. 6,21 και αποστέλλουσιν αγγέλους προς τους κατοικούντας Καριαθιαρίμ λέγοντες· απεστρόφασιν αλλόφυλοι την κιβωτόν Κυρίου· κατάβητε και αναγάγετε αυτήν προς εαυτούς.

Α Βασ. 6,21 Απέστειλαν, λοιπόν, αγγελιαφόρους προς τους κατοίκους της Καριαθιαρίμ, δια να είπουν εις αυτούς· "οι Φιλισταίοι επέστρεψαν εις ημάς την Κιβωτόν του Κυρίου. Ελάτε να την πάρετε και να την μεταφέρετε στον τόπον σας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Α Βασ. 7,1 Καί έρχονται οι άνδρες Καριαθιαρίμ και ανάγουσι την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου και εισάγουσιν αυτήν εις οίκον Αμιναδάβ τον εν τώ βουνώ και τον Ελεάζαρ τον υιόν αυτού ηγίασαν φυλάσσειν την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου.

Α Βασ. 7,1 Έρχονται οι κάτοικοι της Καριαθιαρίμ και μεταφέρουν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου και εισήγαγαν αυτήν στον οίκον του Αμιναδάβ, ο οποίος οίκος ευρίσκετο εις κάποιο υψωμα. Καθιέρωσαν δε και ώρισαν τον υιόν αυτού τον Ελεάζαρ, να φυλάττη την Κιβωτόν της Διαθήκης.

Α Βασ. 7,2 Καί εγενήθη αφ ής ημέρας ήν η κιβωτός εν Καριαθιαρίμ, επλήθυναν αι ημέραι και εγένετο είκοσι έτη, και επέβλεψε πάς οίκος Ισραήλ οπίσω Κυρίου.

Α Βασ. 7,2 Από την ημέραν όμως, κατά την οποίαν η Κιβωτός του Κυρίου ευρίσκετο εις την Καριαθιαρίμ, επέρασε πολύ χρονικόν διάστημα, εικόσιν ολόκληρα έτη. Αλλ Α κατόπιν όλοι οι Ισραηλται έστρεψαν τα βλέμματά των εν μετανοία, προς τον Θεόν.

Α Βασ. 7,3 και είπε Σαμουήλ προς πάντα οίκον Ισραήλ λέγων· ει εν όλη καρδια υμών υμείς επιστρέφετε προς Κύριον, περιέλετε θεούς αλλοτρίους εκ μέσου υμών και τα άλση και ετοιμάσατε τας καρδιας υμών προς Κύριον και δουλεύσατε αυτώ μόνω, και εξελείται υμάς εκ χειρός αλλοφύλων.

Α Βασ. 7,3 Τότε τους είπεν ο Σαμουήλ τα εξής· "εάν με όλην σας την καρδιαν μετανοήτε και επιστρέφετε προς τον Κυριον, αφαιρέσατε τα αγάλματα των ξένων θεών τα οποία ευρίσκονται μεταξύ σας. Καταστρέψατε τα δάση και τα αγάλματα της Αστάρτης, ετοιμάσατε τας καρδιας σας δια τον Κυριον και εις αυτόν μόνον να υπακούσετε και να δουλεύσετε· και τότε ο Κυριος θα σας απαλλάξη από την κυριαρχίαν των αλλοφύλων".

Α Βασ. 7,4 και περιείλον οι υιοί Ισραήλ τας Βααλίμ και τα άλση Ασταρώθ και εδούλευσαν Κυρίω μόνω.

Α Βασ. 7,4 Οι Ισραηλίται πράγματι αφήρσαν τα διάφορα αγάλματα του θεού Βααλ, τα διάφορα αγάλματα της θεάς Αστάρτης και ελάτρευσαν έκτοτε μόνον τον Κυριον.

Α Βασ. 7,5 και είπε Σαμουήλ· αθροίσατε πάντα Ισραήλ εις Μασσηφάθ, και προσεύξομαι περι υμών προς Κύριον.

Α Βασ. 7,5 Ο Σαμουήλ δε είπε· "συγκεντρωθήτε όλοι οι Ισραηλίται εις την πόλιν Μασσηφάθ, εγώ δε θα προσευχηθώ δια σας προς τον Κυριον".

Α Βασ. 7,6 και συνήχθησαν εις Μασσηφάθ και υδρευονται ύδωρ και εξέχεαν ενώπιον Κυρίου επί την γήν. και ενήστευσαν εν τή ημέρα εκείνη και είπαν· ημαρτήκαμεν ενώπιον Κυρίου· και εδίκασε Σαμουήλ τους υιούς Ισραήλ εις Μασσηφάθ.

Α Βασ. 7,6 Οι Ισραηλίται συνεκεντρώθησαν πράγματι εις Μασσηφάθ. Εκεί, εις εκδήλωσιν της μετανοίας των και της αποκηρύξεως των αμαρτιών των, αντλούσαν ύδωρ και έχυναν αυτό εις την γην. Επίσης ενήστευσαν κατά την ημέραν εκείνην και διεκήρυξαν εν μετανοία· "ημαρτήσαμεν ενώπιον του Κυρίου". Ο δε Σαμουήλ ήτο Κριτής του Ισραηλιτικού λαού και έμενεν εις Μασσηφάθ.

Α Βασ. 7,7 και ήκουσαν οι αλλόφυλοι ότι συνηθροίσθησαν πάντες οι υιοί Ισραήλ εις Μασσηφάθ, και ανέβησαν σατραπαι αλλοφύλων επί Ισραήλ· και ακούουσιν οι υιοί Ισραήλ και εφοβήθησαν από προσώπου αλλοφύλων.

Α Βασ. 7,7 Οι Φιλισταίοι πληροφορήθησαν ότι όλοι οι Ισραηλίται είχαν συγκεντρωθή εις Μασσηφάθ. Ενόμισαν, ότι πρόκειται περι πολεμικής παρατάξεως, δια τούτο όλοι οι σατραπαι των Φιλισταιών με τον στρατόν των ανέβησαν εκεί, δια να πολεμήσουν εναντίον των Ισραηλιτών. Οι Ισραηλίται, όταν πληροφορήθησαν την παρατάξιν αυτήν των Φιλισταιών, κατελήφθησαν από φόβον και δεν ετόλμησαν να αντιπαραταχθούν εναντίον αυτών.

Α Βασ. 7,8 και είπαν οι υιοί Ισραήλ προς Σαμουήλ· μη παρασιωπήσης αφ ημών τού μη βοάν προς Κύριον Θεόν σου, και σώσει ημάς εκ χειρός αλλοφύλων.

Α Βασ. 7,8 Είπαν δε προς τον Σαμουήλ· "μη παύσης με φωνήν μεγάλην να προσεύχεσαι υπέρ ημών προς τον Κυριον τον Θεόν σου, διότι έτσι θα μας σώση ο Θεός από τα χέρια των Φιλισταιών".

Α Βασ. 7,9 και έλαβε Σαμουήλ άρνα γαλαθινόν ένα, και ανήνεγκεν αυτόν ολοκαύτωσιν σύν παντί τώ λαώ τώ Κυρίω. και εβόησε Σαμουήλ προς Κύριον περι Ισραήλ, και επήκουσεν αυτου Κύριος.

Α Βασ. 7,9 Ο Σαμουήλ επήρεν ένα αρνί που εθήλαζεν ακόμη, και μαζί με όλον τον λαόν το προσέφερεν ως ολοκαύτωμα προς τον Κυριον. Ο Σαμουήλ εκραύγασεν εις την προσευχήν του προς τον Κυριον υπέρ του Ισραηλιτικού λαού. Ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν του Σαμουήλ.

Α Βασ. 7,10 και ήν Σαμουήλ αναφέρων την ολοκαύτωσιν, και αλλόφυλοι προσήγον εις πόλεμον επί Ισραήλ. και εβρόντησε Κύριος εν φωνή μεγάλη εν τή ημέρα εκείνη επί τους αλλοφύλους, και συνεχύθησαν και έπταισαν ενώπιον Ισραήλ.

Α Βασ. 7,10 Κατά την ώραν λοιπόν που ο Σαμουήλ προσέφερε το ολοκαύτωμα ως θυσίαν στον Κυριον, οι Φιλισταίοι πλησίαζα δια να επιτεθούν εναντίον των Ισραηλιτών. Τότε ο Κυριος, κατά την ιστορικήν εκείνην ημέραν, απέστειλε βροντάς εκκωφαντικάς κατά των Φιλισταιών. Οι Φιλισταίοι κατελήφθησαν από πανικόν και έτσι ενικήθησαν από τους Ισραηλίτας.

Α Βασ. 7,11 και εξήλαθον άνδρες Ισραήλ εκ Μασσηφάθ και κατεδίωξαν τους αλλοφύλους και επάταξαν αυτούς έως υποκάτω τού Βαιθχώρ.

Α Βασ. 7,11 Εξώρμησαν οι Ισραηλίται από την Μασσηφάθ, κατεδίωξαν τους Φιλισταιούς και εφόνευσαν αυτούς μέχρι του κάτω τμήματος της Βαιθχώρ.

Α Βασ. 7,12 και έλαβε Σαμουήλ λίθον ένα και έστησεν αυτόν ανά μέσον Μασσηφάθ και ανά μέσον της παλαιάς και εκάλεσε το όνομα αυτού Αβενέζερ, Λίθος τού βοηθού, και είπεν· έως ενταύθα εβοήθησεν ημίν Κύριος.

Α Βασ. 7,12 Ο δε Σαμουήλ, εις ανάμνησιν της θαυμαστής αυτής θείας επεμβάσεως, επήρην έναν λίθον και τον έστησε μεταξύ Μασσηφάθ και Παλαιάς. Ωνόμασε δε αυτόν τον λίθον "Αβενέζερ" όνομα το οποίον σημαίνει "Λίθος του βοηθούντος Θεού". Και προσέθεσε· "μέχρις εδώ μας εβοήθησεν ο Κυριος".

Α Βασ. 7,13 και εταπεινώσε Κύριος τους αλλοφύλους, και ου προσέθεντο έτι προσελθείν εις όριον Ισραήλ· και εγενήθη χείρ Κυρίου επί τους αλλοφύλους πάσας τας ημέρας τού Σαμουήλ.

Α Βασ. 7,13 Έτσι δε ο Κυριος εξητέλισε τους Φιλιστaiους οι οποίοι δεν ετόλμησαν άλλην φοράν εισβάλουν εις την χώραν του ισραηλιτικού λαού, διότι τους εβάρυνεν η τιμωρός χείρ του Κυρίου όλας τας ημέρας της ζωής του Σαμουήλ.

Α Βασ. 7,14 και απεδόθησαν αι πόλεις, ας έλαβον οι αλλοφύλοι παρά των υιών Ισραήλ, και απέδωκαν αυτάς τώ Ισραήλ από Ασκάλωνος έως Αζόβ, και το όριον Ισραήλ αφείλοντο εκ χειρός αλλοφύλων. και ήν ειρήνη ανά μέσον Ισραήλ και ανά μέσον τού Αμορραίου.

Α Βασ. 7,14 Αι πόλεις, τας οποίας οι Φιλιστaiοι είχαν αφαιρέσει από τους Ισραηλίτας, ανακατελήφθησαν από του Ισραηλίτας, οι δε Φιλιστaiοι επέστρεψαν αυτάς τας πόλεις από την Ασκάλωνα μέχρι της Αβόζ. Έτσι οι Ισραηλίται αφήρσαν την χώραν των από τους Φιλιστaiους και την ανέκτησαν. Συνήφθη δε μεταξύ Ισραηλιτών και Αμορραίων ειρήνη.

Α Βασ. 7,15 και εδίκασε Σαμουήλ τον Ισραήλ πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού.

Α Βασ. 7,15 Ο Σαμουήλ έμεινε Κριτής του Ισραηλιτικού λαού όλας τας ημέρας της ζωής του.

Α Βασ. 7,16 και επορεύετο κατ ενιαυτόν και εκύκλου Βαιθήλ και την Γαλαγά και την Μασσηφάθ και εδίκασε τον Ισραήλ εν πάσι τοίς ηγιασμένοις τούτοις·

Α Βασ. 7,16 Καθε δε έτος περιώδευε και έκαμνε τον κύκλον των πόλεων Βαιθήλ Γαλαγά, Μασσηφάθ, και εδίκασε τας διαφοράς των Ισραηλιτών, οι οποίοι κατοικούσαν τους ιερούς αυτούς τόπους της γης της επαγγελίας.

Α Βασ. 7,17 η δε αποστροφή αυτού εις Αρμαθαίμ ότι εκεί ήν ο οίκος αυτού, και εδίκασεν εκεί τον Ισραήλ και ωκοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον τώ Κυρίω.

Α Βασ. 7,17 Η μόνη όμως κατοικία του ήτο εις Αρμαθαίμ, διότι εκεί ήτο το σπίτι του, η πατρίδα του και εκεί κυρίως έλυε τας διαφοράς των Ισραηλιτών. Εκεί δε και έκτισε θυσιαστήριον εις τιμήν του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Α Βασ. 8,1 Καί εγένετο ως εγήρασε Σαμουήλ, και κατέστησε τους υιούς αυτού δικαστάς τώ Ισραήλ.

Α Βασ. 8,1 Ο Σαμουήλ, επειδή πλέον είχε γηράσει, κατέστησεν ως δικαστάς του Ισραηλιτικού λαού τα παιδιά του.

Α Βασ. 8,2 και ταύτα τα ονόματα των υιών αυτού· πρωτότοκος Ιωήλ, και όνομα τού δευτέρου Αβιά, δικασταί εν Βηρσαβεέ.

Α Βασ. 8,2 Τα δε ονόματα των υιών του είναι τα εξής· Ο πρωτότοκος ονομάζετο Ιωήλ, ο δε δευτερότοκος ονομάζετο Αβιά. Και οι δύο αυτοί ήσαν δικασταί των Ισραηλιτών και εδίκασαν εις την πόλιν Βηρσαβεέ.

Α Βασ. 8,3 και ουκ επορεύθησαν οι υιοί αυτού εν οδώ αυτού και εξέκλιναν οπίσω της συντελείας και ελάμβανον δώρα και εξέκλινον δικαίωματα.

Α Βασ. 8,3 Τα παιδιά όμως του Σαμουήλ δεν ηκολούθησαν το ευσεβές παράδειγμα του πατρός των, αλλά κυριευθέντες από φιλαργυριαν παρεξέκλιναν από τον νόμον του Θεού, εδωροδοκούντο κατά την απονομήν της δικαιοσύνης και καταπατούσαν τοιουτοτρόπως την δικαιοσύνην του Θεού.

Α Βασ. 8,4 και συναθροίζονται άνδρες Ισραήλ και παραγίνονται εις Αρμαθαίμ προς Σαμουήλ

Α Βασ. 8,4 Τότε αντιπρόσωποι του Ισραηλιτικού λαού συνεκεντρώθησαν, ήλθον εις την πόλιν Αρμαθαίμ προς τον Σαμουήλ

Α Βασ. 8,5 και είπαν αυτώ· ιδού σύ γεγήρακας, και οι υιοί σου ου πορεύονται εν τή οδώ σου· και νύν κατάστησον εφ ημάς βασιλέα δικάζειν ημάς, καθά και τα λοιπά έθνη.

Α Βασ. 8,5 και του είπαν· "ιδού, συ πλέον έχεις γηράσει, τα δε παιδιά σου δεν ακολουθούν το ιδικόν σου ευσεβές παράδειγμα. Δια τούτο ζητούμεν να εγκαταστήσης εις ημάς βασιλέα, δια να λύη αυτός τας διαφοράς μας, όπως ακριβώς βασιλέα έχουν και τα άλλα έθνη".

Α Βασ. 8,6 και πονηρόν το ρήμα εν οφθαλμοίς Σαμουήλ, ως είπαν, δός ημίν βασιλέα δικάζειν ημάς· και προσηύξατο Σαμουήλ προς Κύριον.

Α Βασ. 8,6 Ο λόγος αυτός, τον οποίον είπαν οι Ισραηλίται "δος μας βασιλέα δια να μας διοική", δεν εφάνη καλός στον Σαμουήλ. Δια τούτο ο Σαμουήλ προσηυχήθη προς τον Θεόν και εξήτησε να του φανερώση τι πρέπει να κάμη.

Α Βασ. 8,7 και είπε Κύριος προς Σαμουήλ· άκουε της φωνής τού λαού, καθά αν λαλώσι σοι· ότι ου σε εξουθενήκασιν, αλλ ή εμέ εξουθενήκασι τού μη βασιλεύειν επ αυτών.

Α Βασ. 8,7 Ο Κυριος απήντησε προς τον Σαμουήλ και του είπεν· "άκουσε το αίτημα του λαού, κάμε ο,τι αυτοί σου εξήτησαν, διότι με το αίτημά των αυτό δεν περιφρονούν σε, αλλά εμέ περιφρονούν, επειδή δεν θέλουν να βασιλεύω εγώ εις αυτούς.

Α Βασ. 8,8 κατά πάντα τα ποιήματα, ά ποίησάν μοι αφ ής ημέρας ανήγαγον αυτούς εξ Αιγύπτου έως της ημέρας ταύτης και εγκατέλιπόν με και εδούλευον θεοίς ετέροις, ούτως αυτοί ποιούσι και σοί.

Α Βασ. 8,8 Όπως στο παρελθόν εφέρθησαν προς εμέ από την ημέραν κατά την οποίαν τους έβγαλα από την Αίγυπτον, όπως δηλαδή εγκατέλιπον εμέ και ελάτρευσαν άλλους θεούς, έτσι συμπεριφέρονται και αυτοί τώρα προς σε.

Α Βασ. 8,9 και νύν άκουε της φωνής αυτών· πλην ότι διαμαρτυρόμενος διαμαρτύρη αυτοίς και απαγγελεύς αυτοίς το δικαίωμα τού βασιλέως, ός βασιλεύσει επ αυτούς.

Α Βασ. 8,9 Και τώρα άκουσε το αίτημά των. Μονον θα διαμαρτυρηθής εντόνωσ προς αυτούς και θα προβάλης τα δικαιώματα, τα οποία θα έχη επάνω των ο βασιλεύς".

Α Βασ. 8,10 και είπε Σαμουήλ πάν το ρήμα τού Κυρίου προς τον λαόν τους αιτούντας παρ αυτού βασιλέα

Α Βασ. 8,10 Ο Σαμουήλ ανεκοίνωσε τον λόγον αυτόν του Κυρίου στον λαόν, εις αυτούς που ζητούσαν βασιλέα

Α Βασ. 8,11 και είπε· τούτο έσται το δικαίωμα τού βασιλέως, ός βασιλεύσει εφ υμάς· τους υιούς υμών λήψεται, και θήσεται αυτούς εν άρμασιν αυτού και εν ιππεύσιν αυτού και προτρέχοντας των αρμάτων αυτού

Α Βασ. 8,11 και τους είπεν· "αυτά θα είναι τα δικαιώματα του βασιλέως, ο οποίος θα βασιλεύση εις σας· Θα πάρη τους

υιούς σας και θα βάλη αυτούς οδηγούς εις τα άρματά του, ιππείς στο ιππικόν του, προπορευόμενους εμπρός από τα άρματά του.

A Βασ. 8,12 και θέσθαι αυτούς εκατοντάρχους και χιλιάρχους και θερίζειν θερισμόν αυτού και τρυγάν τρυγητόν αυτού και ποιείν σκευή πολεμικά αυτού και σκευή αρμάτων αυτού·

A Βασ. 8,12 Θα πάρη από αυτούς και θα τοποθετήση προς εξυπηρέτησίν του άλλους μεν εκατοντάρχους και χιλιάρχους, άλλους δε εργάτας δια να θερίζουν τα σπαρτά του, να τρυγούν τα αμπέλια του, να κατασκευάζουν τα πολεμικά του όπλα και τα εξαρτήματα δια τα άρματά του.

A Βασ. 8,13 και τας θυγατέρας υμών λήψεται εις μυρμηκούς και εις μαγειρίσσας και εις πεσοσούσας·

A Βασ. 8,13 Θα πάρη τας θυγατέρας σας, τας οποίας θα κάμη μυρμηκοπούς, μαγειρίσσας και αρτοποιούς.

A Βασ. 8,14 και τους αγρούς υμών και τους αμπελώνας υμών και τους ελαιώνας υμών τους αγαθούς λήψεται και δώσει τοίς δούλοις εαυτού.

A Βασ. 8,14 Θα πάρη τους αγρούς σας και τα αμπέλια σας και τους καρποφόρους ελαιώνας σας, και θα τα δώση στους δούλους του.

A Βασ. 8,15 και τα σπέρματα υμών και τους αμπελώνας υμών αποδεκατώσει και δώσει τοίς ενούχοις αυτού και τοίς δούλοις αυτού·

A Βασ. 8,15 Θα πάρη το δέκατον από την εσοδείαν των σπαρτών σας και των αμπελιών σας, και θα τα δώση στους ενούχους και τους δούλους του.

A Βασ. 8,16 και τους δούλους υμών και τας δούλας υμών και τα βουκόλια υμών τα αγαθά και τους όνους υμών λήψεται, και αποδεκατώσει εις τα έργα αυτού

A Βασ. 8,16 Ακόμη δε θα πάρη τους δούλους σας και τας δούλας σας, τα παχειά βόδια σας και τους όνους σας και το δέκατον από τα εισοδήματά σας δια τα έργα του.

A Βασ. 8,17 και τα ποιμνία υμών αποδεκατώσει και υμείς έσεσθε αυτώ δούλοι.

A Βασ. 8,17 Και από τα ποιμνιά σας θα πάρη το δέκατον. Και επί πλέον σεις θα είσθε δούλοι του.

A Βασ. 8,18 και βοήσεσθε εν τή ημέρα εκείνη εκ προσώπου βασιλέως υμών, ού εξελέξασθε εαυτοίς, και ουκ επακούσεται Κύριος υμών εν ταίς ημέραις εκείναις, ότι υμείς εξελέξασθε εαυτοίς βασιλέα.

A Βασ. 8,18 Κατά την εποχήν δε εκείνην καταπικραμμένοι σεις από την καταθλιπτικήν αυτήν μεταχείρισιν εκ μέρος του βασιλέως, τον οποίον οι ίδιοι δια τον εαυτόν σας έχετε εκλέξει, θα φωνάξετε προς τον Κυριον. Αλλά ο Κυριος δεν θα σας ακούση τότε, επειδή σεις αυτοβούλως εξελέξατε δια τον εαυτόν σας βασιλέα".

A Βασ. 8,19 και ουκ εβούλετο ο λαός ακούσαι του Σαμουήλ και είπαν αυτώ ουχί, αλλ ή βασιλεύς έσται εφ ημάς,

A Βασ. 8,19 Ο λαός όμως δεν ήθελε να υπακούση στον Σαμουήλ και απήντησαν εις αυτόν. "οχι ! Ημείς θέλομεν οπωσδήποτε να έχωμεν βασιλέα.

A Βασ. 8,20 και εσόμεθα και ημείς καθά πάντα τα έθνη, και δικάσει ημάς βασιλεύς ημών και εξελεύσεται έμπροσθεν ημών και πολεμήσει τον πόλεμον ημών.

A Βασ. 8,20 Θέλομεν και ημείς να είμεθα και να διοικούμεθα, όπως και τα άλλα έθνη. Ο βασιλεύς θα μας κυβερνά και θα δικάζη τας διαφοράς μας. Εις περίπτωσιν δε πολέμου αυτός θα εξέρχεται και θα προπορεύεται εμπρός από ημάς και θα διεξάγη τον πόλεμόν μας".

A Βασ. 8,21 και ήκουσε Σαμουήλ πάντας τους λόγους του λαού και ελάλησεν αυτούς εις τα ώτα Κυρίου.

A Βασ. 8,21 Ο Σαμουήλ ήκουσε τα λόγια αυτά του Ισραηλιτικού λαού και τα ανέφερεν ενώπιον του Κυρίου.

A Βασ. 8,22 και είτε Κύριος προς Σαμουήλ· άκουε της φωνής αυτών και βασιλευσον αυτοίς βασιλέα. και είτε Σαμουήλ προς άνδρας Ισραήλ· αποτρεχέτω έκαστος εις την πόλιν αυτού.

A Βασ. 8,22 Ο Κυριος απήντησεν στον Σαμουήλ· "να υπακούσης εις την απαίτησιν αυτών και να αναδείξης εις αυτούς βασιλέα". Ο Σαμουήλ είπε τότε προς τους αντιπροσώπους του λαού· "πηγαίνετε ο καθένας σας εις την πόλιν του και το αίτημά σας θα πραγματοποιηθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

A Βασ. 9,1 Καί ανήρ εξ υιών Βενιαμίν, και όνομα αυτώ Κις, υιός Αβιήλ, υιού Ιαρέδ, υιού Βαχίρ, υιού Αφέκ, υιού ανδρός Ιεμιναιίου, ανήρ δυνατός.

A Βασ. 9,1 Εξούσε τότε ένας ανήρ από την φυλήν Βενιαμίν, ο οποίος ωνομάζετο Κις. Αυτός ήτο υιός του Αβιήλ, υιού του Ιαρέδ, ο οποίος Ιαρέδ ήτο υιός του Βαχίρ, ο δε Βαχίρ ήτο υιός του Αφέκ και ο Αφέκ ήτο υιός ανδρός Βενιαμίτου. Αυτός ο Κις ήτο πλούσιος και ισχυρός.

A Βασ. 9,2 και τούτω υιός, και όνομα αυτώ Σαούλ, ευμεγέθης, ανήρ αγαθός, και ουκ ήν εν υιοίς Ισραήλ αγαθός υπέρ αυτόν, υπερωμίαν και επάνω υψηλός υπέρ πάσαν την γήν.

A Βασ. 9,2 Είχε δε υιόν ο οποίος ωνομάζετο Σαούλ. Αυτός ο Σαούλ ήτο άνδρας υψηλόσωμος και ωραιός. Κανείς άλλος μεταξύ των Ισραηλιτών δεν ήτο ωραιότερος από αυτόν. Ητο υψηλός, υψηλότερος από τους ανθρώπους όλης της χώρας του.

A Βασ. 9,3 και απώλοντο αι όνοι Κις πατρός Σαούλ, και είτε Κις προς Σαούλ τον υιόν αυτού· λαβέ μετά σεαυτού έν των παιδαριών και ανάστητε και πορεύθητε και ζητήσατε τας όνους.

A Βασ. 9,3 Μιαν ημέραν αι όνοι του πατρός του Κις εχάθησαν. Είπε δε ο Κις προς τον υιόν του, τον Σαούλ· "πάρε μαζή σου ένα από τους νεαρούς υπηρέτας και σηκωθήτε και πηγαινέτε εις αναζήτησιν των όνων". Αυτό και εγινε.

A Βασ. 9,4 και διήλθον δι όρους Εφραίμ και διήλθον διά της γής Σελχά και ουκ εύρον· και διήλθον διά της γής Σεγαλείμ, και ουκ ήν· και διήλθον διά της γής Ιαμίν και ουκ εύρον.

A Βασ. 9,4 Ο Σαούλ με τον υπηρέτην επέρασαν την ορεινήν περιοχήν της φυλής Εφραίμ, εφθασαν εις την χώραν Σελχά, αλλά δεν εύρον τας όνους. Ηλθον επίσης εις την χώραν Σεγαλείμ και ούτε εκεί τας εύρον. Ηλθον εις την χώραν της φυλής Βενιαμίν και δεν τας ευρήκαν.

A Βασ. 9,5 αυτών δε ελθόντων εις την Σίφ, και Σαούλ είτε τώ παιδαριώ αυτού τώ μετ αυτού· δέυρο και αποστρέψωμεν, μη ανείς ο πατήρ μου τας όνους φροντίζη τα περι ημών·

A Βασ. 9,5 Όταν εφθασαν εις την χώραν Σιφ, είπεν ο Σαούλ στον δούλον του, τον οποίον είχε μαζή του· "έλα να

επανελέωμεν, μήπως ο πατήρ μου αφήσει πλέον την φροντίδα δια τας όνους του και φροντίξη να εύρη ημάς".

Α Βασ. 9,6 και είπεν αυτώ το παιδάριον· ιδού δὴ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐνδοξός, πάν, ὁ εἰς λαλήσῃ, παραγινόμενον παρέσται· καὶ νῦν πορευθώμεν, ὅπως ἀπαγγείλῃ ἡμῖν τὴν ὁδὸν ἡμῶν, ἐφ' ἣν ἐπορεύθημεν ἐπ' αὐτήν.

Α Βασ. 9,6 Ὁ δούλος ἐκεῖνος εἶπεν στον Σαούλ· "ιδού, εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὑπάρχει εἷς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος αὗτός ἐστιν ὀνομαστός. Καθε τι τὸ ὁποῖον θὰ προεῖπῃ, ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ. Ἄς πάμε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν νὰ μας πληροφορήσῃ, ποῖαν ὁδὸν πρέπει νὰ πάρωμεν, δια νὰ εὕρωμεν τὰς ὄνους μας".

Α Βασ. 9,7 καὶ εἶπε Σαούλ τῷ παιδαρίῳ αὐτοῦ τῷ μετ' αὐτοῦ· καὶ ιδού πορευσόμεθα, καὶ τι οἴσομεν τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ Θεοῦ· ὅτι οἱ ἄρτοι ἐκλελοίπασιν ἐκ τῶν ἀγγείων ἡμῶν, καὶ πλεῖον οὐκ ἔστι μεθ' ἡμῶν εἰσενεγκεῖν τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ Θεοῦ τὸ ὑπάρχον ἡμῖν.

Α Βασ. 9,7 Ὁ Σαούλ ἀπήντησεν στον δούλον του· "ναί, νὰ πάμε. Τι θὰ δώσωμεν ὁμῶς στον ἄνθρωπον αὐτὸν τοῦ Θεοῦ; Οἱ ἄρτοι εἰς τὰ σακκίδια μας ἔχουν ἐξαντληθῆ, οὔτε καὶ κανένα ἄλλο δῶρον ἔχομεν μαζὴ μας, δια νὰ προσφέρωμεν στον ἄνθρωπον αὐτὸν τοῦ Θεοῦ".

Α Βασ. 9,8 καὶ προσέθετο τὸ παιδάριον ἀποκριθῆναι τῷ Σαούλ καὶ εἶπεν· ιδού εὕρηται ἐν τῇ χειρὶ μου τέταρτον σίκλου ἀργυρίου, καὶ δώσεις τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπαγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν ἡμῶν.

Α Βασ. 9,8 Ὁ νεαρός δούλος ἐκινήθη νὰ ἀπαντήσῃ πάλιν καὶ εἶπε· "ιδού, εἰς τὰ χέρια μου ὑπάρχει εἷς τέταρτον ἀργυροῦ σίκλου. Αὐτὸ θὰ δώσῃς στον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, τὸν προφήτην τούτον, καὶ θὰ μας εἴπῃ, ποῖον δρόμον πρέπει νὰ ὀκολουθήσωμεν δια νὰ εὕρωμεν τὰς ὄνους μας;

Α Βασ. 9,9 καὶ ἐμπροσθεν ἐν Ἰσραὴλ τὰδε ἔλεγεν ἕκαστος ἐν τῷ πορευέσθῳ ἐπερωτᾶν τὸν Θεόν· δέυρο καὶ πορευθώμεν πρὸς τὸν βλέποντα· ὅτι τὸν προφήτην ἐκάλεῖ ὁ λαός ἐμπροσθεν Ὁ βλέπων.

Α Βασ. 9,9 Ἄλλοτε οἱ Ἰσραηλίται, ὅταν ἐπήγαιναν ἐν ἐρωτήσῳ τον Θεόν, ἔλεγαν μεταξύ των· "Ἐλα νὰ πάμε πρὸς τὸν βλέποντα. Ἐστὶ ὁ λαός ὀνόμαζε τὸν προφήτην τὸν Θεοῦ· "Ὁ Βλέπων".

Α Βασ. 9,10 καὶ εἶπε Σαούλ πρὸς τὸ παιδάριον αὐτοῦ· ἀγαθὸν τὸ ρῆμα, δέυρο καὶ πορευθώμεν. καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν πόλιν, οὗ ἦν ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ τοῦ Θεοῦ.

Α Βασ. 9,10 Ὁ Σαούλ εἶπε πρὸς τὸν νεαρόν ὑπηρέτην του· "καλὰ εἶπες, ἔλα νὰ πάμε". Ἐπήγαν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου εὐρίσκετο ὁ ἄνθρωπος αὗτός τοῦ Θεοῦ, ὁ προφήτης.

Α Βασ. 9,11 αὐτῶν ἀναβαινόντων τὴν ἀνάβασιν τῆς πόλεως καὶ αὐτοὶ εὐρίσκουσι τὰ κοράσια ἐξεληλυθότα ὑδρεύεσθαι ὕδωρ καὶ λέγουσιν αὐταῖς· εἰ ἔστιν ἐνταῦθα Ὁ βλέπων;

Α Βασ. 9,11 Ἐνῶ αὐτοὶ ἀνέβαιναν τὸν ἀνωφερὴ δρόμον πρὸς τὴν πόλιν, συνήντησαν τὰς νεάνιδας τῆς πόλεως, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐξέλθει, δια νὰ πάρουν νερὸ ἀπὸ κάποιαν ἐκεῖ πηγὴν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ὁ Σαούλ καὶ ὁ ὑπηρέτης ἠρώτησαν τὰς νεάνιδας αὐτάς· "μήπως εὐρίσκεται ἐδῶ ὁ "βλέπων", ὁ προφήτης;"

Α Βασ. 9,12 καὶ ἀπεκρίθη τὰ κοράσια αὐτοῖς καὶ λέγουσιν αὐτοῖς· ἔστιν, ιδού κατὰ πρόσωπον ὑμῶν· νῦν διὰ τὴν ἡμέραν ἴκει εἰς τὴν πόλιν, ὅτι θυσία σήμερον τῷ λαῷ ἐν Βαμὰ.

Α Βασ. 9,12 Αἱ νεάνιδες ἀπήντησαν εἰς αὐτούς· "ναί, ἐδῶ εἶναι, ιδού εὐρίσκεται ἐμπροσθέν σας. Σήμερον ἀκριβῶς ἔχει ἔλθει εἰς τὴν πόλιν λόγω τῆς ἡμέρας, διότι πρόκειται κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν νὰ μεταβῇ καὶ νὰ προσφέρῃ θυσίαν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ εἰς κάποιον ὑψωμα, στον λόφον.

Α Βασ. 9,13 ὡς ἂν εἰσελθῆτε εἰς τὴν πόλιν, οὕτως ἐυρήσετε αὐτὸν ἐν τῇ πόλει πρὶν ἀναβῆναι αὐτὸν εἰς Βαμὰ τοῦ φαγεῖν· ὅτι οὐ μὴ φάγῃ ὁ λαός ἕως τοῦ εἰσελθεῖν αὐτὸν, ὅτι οὗτος εὐλογεῖ τὴν θυσίαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσθίουσιν οἱ ξένοι καὶ νῦν ἀνάβητε, ὅτι διὰ τὴν ἡμέραν ἐυρήσετε αὐτόν.

Α Βασ. 9,13 Ἀμέσως μόλις εἰσελθετε εἰς τὴν πόλιν θὰ τὸν συναντήσετε, πρὶν αὐτὸς ἀνέβῃ στον λόφον, ὅπου θὰ παρακαθῆσῃ στο μετὰ τὴν θυσίαν γεύμα. Ὁ λαός, ἄλλωστε, δὲν πρόκειται νὰ φάγῃ ἐκεῖ, ἂν αὐτὸς προηγουμένως δὲν μεταβῇ δια νὰ εὐλογήσῃ τὴν θυσίαν καὶ κατόπιν θὰ φάγουν οἱ ξένοι, οἱ προσκυνηταί. Πηγαίνετε λοιπὸν τώρα καὶ θὰ τὸν εὐρήτε ἐκεῖ λόγω ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας αὐτῆς".

Α Βασ. 9,14 καὶ ἀναβαίνουνσι τὴν πόλιν. αὐτῶν εἰσπορευομένων εἰς μέσον τῆς πόλεως καὶ ιδού Σαμουὴλ ἐξήλθεν εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν τοῦ ἀναβῆναι εἰς Βαμὰ.

Α Βασ. 9,14 Πράγματι μετέβησαν ὁ Σαούλ καὶ ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν πόλιν. Καθὼς δὲ αὐτοὶ εἰσῆρχοντο ἐντὸς τῆς πόλεως, ιδού ὁ Σαμουὴλ ἐξήλθεν εἰς συνάντησίν των, δια νὰ ἀναβῇ κατόπιν στον λόφον δια τὴν θυσίαν.

Α Βασ. 9,15 καὶ Κύριος ἀπεκάλυψε τὸ ὠτίον Σαμουὴλ ἡμέρα μίαν ἐμπροσθεν τοῦ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν Σαούλ λέγων·

Α Βασ. 9,15 Ὁ Κύριος εἶχεν ὀμιλήσει πρὸς τὸν Σαμουὴλ καὶ μίαν ἡμέραν πρὶν ἔλθῃ ὁ Σαούλ πρὸς αὐτόν εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὰ ἐξῆς·

Α Βασ. 9,16 ὡς ὁ καιρὸς, αὐρίον ἀποστελῶ πρὸς σε ἄνδρα ἐκ γῆς Βενιαμίν, καὶ χρίσεις αὐτόν εἰς ἄρχοντα ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ, καὶ σώσει τὸν λαόν μου ἐκ χειρὸς ἀλλοφύλων· ὅτι ἐπέβλεψα ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τοῦ λαοῦ μου, ὅτι ἦλθε βοή αὐτῶν πρὸς με.

Α Βασ. 9,16 "Αὐρίον, κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν, θὰ στείλω πρὸς σε ἕνα ἄνδρα ἀπὸ τὴν φυλὴν Βενιαμίν, τὸν ὁποῖον θὰ χρίσῃς βασιλεῖα δια τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραηλιτικόν. Αὐτὸς θὰ ἀπαλλάξῃ τὸν λαόν μου ἀπὸ τὰ χέρια των Φιλισταίων. Θὰ τοὺς σώσω τους Ἰσραηλίτας, διότι εἶδα με εὐσπλαγχνικόν βλέμμα τὴν δυστυχίαν τοῦ λαοῦ μου καὶ διότι ἡ βοή του στεναγμοῦ των ἐφθασεν ἕως εἰς ἐμέ".

Α Βασ. 9,17 καὶ Σαμουὴλ εἶδε τὸν Σαούλ· καὶ Κύριος ἀπεκρίθη αὐτῷ· ιδού ὁ ἄνθρωπος, ὃν εἶπά σοι, οὗτος ἄρξει ἐν τῷ λαῷ μου.

Α Βασ. 9,17 Ὁ Σαμουὴλ εἶδε τὸν Σαούλ καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς τὸν Σαμουὴλ· "ιδού, αὗτός ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, δια τὸν ὁποῖον σου ὀμίλησα. Αὗτός θὰ γίνῃ βασιλεὺς τοῦ λαοῦ μου".

Α Βασ. 9,18 καὶ προσήγαγε Σαούλ πρὸς Σαμουὴλ εἰς μέσον τῆς πόλεως καὶ εἶπεν· ἀπάγγειλον δὴ ποῖος ὁ οἶκος τοῦ βλέποντος.

Α Βασ. 9,18 Ὁ Σαούλ ἐπλησίασε τὸν Σαμουὴλ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τὸν ἠρώτησε· "εἰπέ μου, σε παρακαλῶ, ποῖός ἐστὶν τὸ σπῆτι τοῦ βλέποντος, τοῦ προφήτου;"

Α Βασ. 9,19 καὶ ἀπεκρίθη Σαμουὴλ τῷ Σαούλ καὶ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι αὗτός· ἀνάβηθι ἐμπροσθέν μου εἰς Βαμὰ καὶ φάγε μετ' ἐμοῦ σήμερον, καὶ ἐξαποστελῶ σε πρῶτ' καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἀπαγγελῶ σοι·

Α Βασ. 9,19 Ο Σαμουήλ απήντησε προς τον Σαούλ· “είμαι εγώ ο ίδιος. Ανέβα μαζί μου στον λόφον και φάγε εκεί μαζί με εμέ σήμερα. Αύριον θα σε αφήσω ελεύθερον να αναχωρήσης, αφού προηγουμένως σου αποκαλύψω όλα όσα απασχολούν τον νουν σου.

Α Βασ. 9,20 και περί των όνων σου των απολωλυιών σήμεραν τριταίων μη θής την καρδίαν σου αυταίς, ότι εύρηται και τίτι τα ωραία τού Ισραήλ; ου σοί και τώ οίκω τού πατρός σου;

Α Βασ. 9,20 Δια δε τας όνους τας οποίας έχασατε προ τριών ημερών, μην ανησυχής, διότι ευρέθησαν. Εις ποίον, άλλωστε, άλλον ειμή στον οίκον του πατρός σου θα αποδοθούν όλα τα αγαθά του Ισραηλιτικού λαού;”

Α Βασ. 9,21 και απεκρίθη Σαούλ και είπεν· ουχί ανδρός υιός Ιεμινάιου εγώ ειμι τού μικρού σκήπτρου φυλής Ισραήλ και της φυλής της ελαχίστης εξ όλους σκήπτρου Βενιαμίν; και ινατί ελάλησας προς εμέ κατά το ρήμα τούτο;

Α Βασ. 9,21 Ο Σαούλ απήντησεν· “ αυτό δεν είναι δυνατόν, διότι εγώ ειμαι υιός ανδρός, ο οποίος ανήκει εις την φυλήν Βενιαμίν, της μικροτέρας από όλας τας άλλας φυλάς του Ισραηλιτικού λαού. Η δε οικογένειά μου είναι μικροτέρα από όλας τας οικογενείας της φυλής του Βενιαμίν. Διατί λοιπόν ωμίλησες προς εμέ και είπες αυτά τα λόγια;”

Α Βασ. 9,22 και έλαβε Σαμουήλ τον Σαούλ και το παιδάριον αυτού και εισήγαγεν αυτούς εις το κατάλυμα και έθετο αυτούς εκεί τόπον εν πρώτοις των κεκλημένων ωσει εβδομήκοντα ανδρών.

Α Βασ. 9,22 Ο Σαμουήλ επήρε τον Σαούλ και τον νεαρόν υπηρέτην του, τους ωδήγησε στον οίκον του και τους έβαλε να καθίσουν εις τιμητικήν θέσιν μεταξύ των άλλων εβδομήκοντα περίπου προσκεκλημένων επισήμων ανδρών.

Α Βασ. 9,23 και είπε Σαμουήλ τώ μαγειρώ· δός μοι την μερίδα, ήν έδωκά σοι, ήν είπά σοι θείναι αυτήν παρά σοι.

Α Βασ. 9,23 Είπε δε ο Σαμουήλ στον μάγειρον· “δός μου την μερίδα του κρέατος, την οποίαν σου έδωκα και δια την οποίαν σου είπα να την θέσης κατά μέρος”.

Α Βασ. 9,24 και ήψησεν ο μάγειρος την κωλέαν, και παρέθηκεν αυτήν ενώπιον Σαούλ· και είπε Σαμουήλ τώ Σαούλ· ιδού υπόλειμμα, παράθεσ αυτό ενώπιόν σου και φάγε, ότι εις μαρτύριον τέθειται σοι παρά τους άλλους· απόκνιζε. και έφαγε Σαούλ μετά Σαμουήλ εν τή ημέρα εκείνη.

Α Βασ. 9,24 Ο μάγειρος είχε ψήσει την μερίδα αυτήν, η οποία ήτο το παχύ σαρκώδες μέρος του μηρού, και την παρέθεσε πλησίον του Σαμουήλ. Ο Σαμουήλ είπεν στον Σαούλ· “ιδού, αυτή η μερίς έχει φυλαχθή δια σε. Παρε την εμπρός σου και φάγε, διότι αυτή είναι δείγμα, που μαρτυρεί την ιδιαιτέραν μου προτίμησιν προς σε, και τίθεται εμπρός σου επί παρουσία όλων των άλλων. Φαγε λοιπόν”. Και έφαγε πράγματι ο Σαούλ κατά την ημέραν εκείνην μαζί με τον Σαμουήλ.

Α Βασ. 9,25 και κατέβη εκ της Βαμά εις την πόλιν· και διέστρωσαν τώ Σαούλ επί τώ δώματι, και εκοιμήθη.

Α Βασ. 9,25 Ο Σαμουήλ κατέβη από το ύψωμα του λόφου μαζί με τον Σαούλ και τον δούλον του εις την πόλιν. Διέταξε δε να στρώσουν δια τον Σαούλ στο επάνω διαμέρισμα του σπιτιού. Του έστρωσαν και εκεί εκοιμήθη.

Α Βασ. 9,26 και εγένετο ως ανέβαινεν ο όρθρος, και εκάλεσε Σαμουήλ τον Σαούλ επί τώ δώματι λέγων· ανάστα, και εξαποστελώ σε· και ανέστη Σαούλ, και εξήλθεν αυτός και Σαμουήλ έως έξω.

Α Βασ. 9,26 Όταν εξημέρωσεν, ο Σαμουήλ εκάλεσε τον Σαούλ από το δώμα, στο οποίον εκοιμάτο, και του είπε· “σήκω, θα σε αφήσω τώρα ελεύθερον να φύγης”. Ο Σαούλ εσηκώθη και εξήλθον μαζί με τον Σαμουήλ έξω από την πόλιν.

Α Βασ. 9,27 αυτών καταβαινόντων εις μέρος της πόλεως και Σαμουήλ είπε τώ Σαούλ· είπόν τώ νεανίσκω και διελθέτω εμπροσθεν ημών, και σύ στήθι ως σήμεραν και άκουσον ρήμα Θεού.

Α Βασ. 9,27 Όταν κατέβαιναν στο άκρον της πόλεως, ο Σαμουήλ είπεν στον Σαούλ· “πες στον νεαρόν δούλον σου να προχωρήση εμπρός από ημάς, συ δε στάσου τώρα εδώ, και πρόσεξε να ακούσης τον λόγον του Κυρίου”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Α Βασ. 10,1 Καί έλαβε Σαμουήλ τον φακόν τού ελαίου και επέχεεν επί την κεφαλήν αυτού και εφίλησεν αυτόν και είπεν αυτό· ουχί κέκρικε σε Κύριος εις άρχοντα επί τον λαόν αυτού, επί Ισραήλ; και σύ άρξεις εν λαώ Κυρίου, και σύ σώσεις αυτόν εκ χειρός εχθρών αυτού κυκλόθεν.

Α Βασ. 10,1 Ο Σαμουήλ επήρε τότε το δοχείον του ελαίου και έχυσε επάνω εις την κεφαλήν του Σαούλ, τον εφίλησε και του είπεν· “ο Κυριος σε δεν έχει χρίσει άρχοντα και βασιλέα στον ισραηλιτικόν λαόν του; Ναι, συ θα είσαι αρχηγός του λαού του Κυρίου· συ θα σώσης αυτόν από τα χέρια των γύρω εχθρών του.

Α Βασ. 10,2 και τούτό σοι το σημείον ότι έχρισέ σε Κύριος επί κληρονομίαν αυτού εις άρχοντα· ως αν απέλθης σήμεραν απ εμού, και ευρήσεις δύο άνδρας προς τοίς τάφοις αχρή εν τώ όρει Βενιαμίν αλλομένους μεγάλα, και ερωσί σοι εύρηται αι όνοι, ας επορεύθητε ζητείν, και ιδού ο πατήρ σου αποτετίνακται το ρήμα των όνων και εδαφιλεύσατο δι υμάς λέγων· τι ποιήσω υπέρ τού υιού μου;

Α Βασ. 10,2 Αυτά δε είναι δια σε τα σημεία, από τα οποία θα πεισθής, ότι πράγματι ο Κυριος σε έχρισεν ως άρχοντα του εκλεκτού λαού του. Πρώτον· αμέσως μόλις σήμεραν αναχωρήσης από εμέ, θα εύρης πλησίον στον τάφον της Ραχήλ, εις τα νοτία όρια της φυλής Βενιαμίν, δύο άνδρας που θα πηδούν από την χαράν των και οι οποίοι θα σου είπουν· Ευρέθησαν αι όνοι, τας οποίας επήγατε να αναζητήσετε, και ο πατήρ σου έπαυσε πλέον να ασχολήται με το ζήτημα των όνων. Έχει όμως κυριευθή από ανησυχίαν να εύρη σας και λέγει· Τι πρέπει να κάμω δια να εύρω τον υιόν μου;

Α Βασ. 10,3 και απελεύση εκείθεν και επέκεινα ήξεις έως της δρυός Θαβώρ και ευρήσεις εκεί τρεις άνδρας αναβαίνοντας προς τον Θεόν εις Βαιθήλ, ένα αίροντα τρία αιγίδια και ένα αίροντα τρία αγγεία άρτων και ένα αίροντα ασκόν οίνου.

Α Βασ. 10,3 Δεύτερον σημείον· θα φύγης από εκεί, θα προχωρήσης και θα φθάσης μέχρι της τοποθεσίας, η οποία λέγεται “Δρυς Θαβώρ”. Εκεί θα συναντήσης τρεις άνδρας, οι οποίοι θα ανερχονται προς την Σκηνήν του Μαρτυρίου, εις την Βαιθήλ. Ο ένας από αυτούς θα οδηγή τρία ερίφια, ο δεύτερος θα φέρη τρία αγγεία, μέσα εις τα οποία θα υπάρχουν άρτοι, και ο τρίτος θα φέρη ένα ασκί με κρασί.

Α Βασ. 10,4 και ερωτήσουσί σε τα εις ειρήνην και δώσουσί σοι δύο απαρχάς άρτων, και λήψη εκ της χειρός αυτών.

Α Βασ. 10,4 Αυτοί θα σε χαιρετήσουν ειρηνικώς και θα σου δώσουν δύο άρτους, τους οποίους συ θα λάβης από τα χέρια των.

Α Βασ. 10,5 και μετά ταύτα εισελεύση εις τον βουνόν τού Θεού, ού εστιν εκεί το ανάστημα των αλλοφύλων, εκεί Νασίβ ο αλλόφυλος. και εσται ως αν εισέλθητε εκεί εις την πόλιν, και απαντήσεις χορώ προφητών καταβαινόντων εκ της Βαμά, και εμπροσθεν αυτών νάβλα και τύμπανον και αυλός και κινύρα, και αυτοί προφητεύοντες·

Α Βασ. 10,5 Τρίτον σημείον· έπειτα από αυτά θα ανεβής εις ένα ύψωμα αφιερωμένον στον Θεόν, όπου υπάρχει κάποιος

φυλάκιον των Φιλισταιών. Εκεί είναι ο Φιλισταίος Νασιβ. Θα συμβή δε τούτο· Όταν εισέλθετε εις την πόλιν, επάνω στο ύψωμα, θα συναντήσης μία ομάδα προφητών, οι οποίοι θα κατεβαίνουν από αυτό το ύψωμα. Εμπρός από αυτούς θα προηγούνται μουσικά όργανα, λύρα, τύμπανον, αυλός και κιθάρα. Η ομάς αυτή των προφητών θα προφέρη λόγια ιερά και ιερά άσματα, από την έμπνευσιν του Πνεύματος του Κυρίου.

Α Βασ. 10,6 και εφαιλείται επί σε πνεύμα Κυρίου, και προφητεύσεις μετ αυτών και στραφήση εις άνδρα άλλον.

Α Βασ. 10,6 Τότε θα έλθη έξαφνα και εις σε και θα σε καταλάβη Πνεύμα Κυρίου και μαζί με αυτούς θα λέγης και συ ιερά λόγια και ιερά άσματα. Θα γίνης άλλος άνθρωπος.

Α Βασ. 10,7 και έσται όταν ήξει τα σημεία ταύτα επί σε, ποίει πάντα, όσα εάν εύρη η χείρ σου, ότι Θεός μετά σου.

Α Βασ. 10,7 Όταν δε πραγματοποιηθούν εις σε αυτά τα τρία σημεία, κάμε όλα όσα αι περιστάσεις σου επιβάλλουν, διότι ο Κυριος είναι πλέον μαζί σου.

Α Βασ. 10,8 και καταβήση έμπροσθεν της Γαλαλά, και ιδού καταβαίνω προς σε ανευεγκείν ολοκαύτωσιν και θυσίας ειρηνικάς· επτά ημέρας διαλείψεις έως του έλθειν με προς σε, και γνωρίσω σοι ά ποιήσεις.

Α Βασ. 10,8 Κατόπιν θα προχωρήσης εμπρός και θα έλθης εις Γαλαλα. Σου δηλώνω δε ότι θα έλθω και εγώ εκεί προς σε, δια να προσφέρω ολοκαυτώματα και γενικάς θυσίας προς τον Θεόν. Θα περιμένης επτά ημέρας μέχρις ότου έλθω και εγώ εκεί, όπου και θα σου είπω, τι πρέπει να κάμης”.

Α Βασ. 10,9 και εγενήθη ώστε επιστραφήναι τώ ώμω αυτού απελθείν από Σαμουήλ, μετέστρεψεν αυτό ο Θεός καρδιαν άλλην· και ήλθε πάντα τα σημεία εν τή ημέρα εκείνη.

Α Βασ. 10,9 Αμέσως μόλις ο Σαούλ, έκπληκτος δι’ όσα ήκουσε, έστρεψε τα νώτα του δια να αναχωρήση από τον Σαμουήλ, ο Θεός μετέβαλε αυτού την καρδιαν, ώστε να γίνη ο Σαούλ άλλος άνθρωπος. Επραγματοποιήθησαν δε κατά την ημέραν εκείνην όλα εκείνα τα σημεία, που του είχε προείπει ο Σαμουήλ.

Α Βασ. 10,10 και έρχεται εκείθεν εις τον βουνόν, και ιδού χορός προφητών εξεναντίας αυτού· και ήλατο επ αυτόν πνεύμα Θεού, και προεφήτευσεν εν μέσω αυτών.

Α Βασ. 10,10 Ηλθεν από εκεί ο Σαούλ στο ύψωμα και ιδού μία ομάς προφητών απέναντί του. Επεσεν εις αυτόν Πνεύμα Θεού και εδίδασκε και αυτός εν μέσω αυτών λόγια Θεού.

Α Βασ. 10,11 και εγενήθησαν πάντες οι ειδότες αυτόν εχθές και τρίτης και είδον και ιδού αυτός εν μέσω των προφητών. και είπεν ο λαός έκαστος προς τον πλησίον αυτού· τι τούτο το γεγονός τώ υιώ Κίς; ή και Σαούλ εν προφήταις;

Α Βασ. 10,11 Όλοι δε εκείνοι, οι οποίοι εγνώριζον αυτόν προηγουμένως και είδον και ιδού ότι αυτός ευρίσκετο εν μέσω των προφητών προφητεύων, διηρωτήθησαν και έλεγεν ο ένας προς τον άλλον· “τι είναι αυτό το οποίον συνέβη στο παιδί του Κίς; Πράγματι και ο Σαούλ ανήκει εις την τάξιν των προφητών;”

Α Βασ. 10,12 και απεκριθή τις αυτών και είπε· και τις πατήρ αυτού; και διά τούτο εγενήθη εις παραβολήν, ή και Σαούλ εν προφήταις;

Α Βασ. 10,12 Καποιοι δε από τον λαόν απεκριθή περιφρονητικώς και είπε· “ποιός είναι ο πατέρας του;” Δια τούτο η φράσις αυτή “πράγματι και ο Σαούλ είναι μεταξύ των προφητών;” Εγινε πλέον παροιμιώδης μεταξύ των Ισραηλιτών.

Α Βασ. 10,13 και συνετέλεσε προφητεύων και έρχεται εις τον βουνόν.

Α Βασ. 10,13 Όταν ο Σαούλ ετελείωσε τους ιερούς λόγους, μετέβη στο ύψωμα του Θεού.

Α Βασ. 10,14 και είπεν ο οικείος αυτού προς αυτόν και προς το παιδάριον αυτού· που επορευθήτε; και είπαν· ζητείν τας όνους· και είδαμεν ότι ουκ εισί, και εισήλθομεν προς Σαμουήλ.

Α Βασ. 10,14 Ένας συγγενής του είπεν εις αυτόν και στον νεαρόν δούλον του· “που επήγατε;” Εκείνοι απάντησαν· “επήγαμεν εις αναζήτησιν των όνων. Επειδή όμως δεν τους ευρήκαμε πουθενά, επανήλθομεν εις την πόλιν όπου ήτο ο Σαμουήλ”.

Α Βασ. 10,15 και είπεν ο οικείος προς Σαούλ· απαγγείλον δή μοι, τι είπέ σοι Σαμουήλ;

Α Βασ. 10,15 Ο συγγενής αυτός του Σαούλ είπεν στον Σαούλ· “πές μου λοιπόν, τι είπεν εις σε ο Σαμουήλ;”

Α Βασ. 10,16 και είπε Σαούλ προς τον οικείον αυτού· απήγγειλεν απαγγέλλων μοι ότι εύρηνται αι όνοι. το δε ρήμα της βασιλείας ουκ απήγγειλεν αυτό.

Α Βασ. 10,16 Ο Σαούλ απήντησε προς τον συγγενή του· “μας επληροφόρησεν ότι ευρέθησαν αι όνοι”. Το ζήτημα της βασιλείας δεν το ανέφερεν στον συγγενή του.

Α Βασ. 10,17 Καί παρήγγειλε Σαμουήλ παντί τώ λαώ προς Κύριον εις Μασσηφάθ

Α Βασ. 10,17 Ο Σαμουήλ παρήγγειλε και ήλθεν όλος ο λαός ο ισραηλιτικός εις Μασσηφάθ ενώπιον του Κυρίου.

Α Βασ. 10,18 και είπε προς υιούς Ισραήλ· τάδε είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ λέγων· εγώ ανήγαγον τους υιούς Ισραήλ εξ Αιγύπτου και εξελάμην υμάς εκ χειρός Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου και εκ πασών των βασιλείων των θλιβουσών υμάς·

Α Βασ. 10,18 Είπε δε προς τους συγκεντρωθέντος Ισραηλίτας· “αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Εγώ έβγαλα ελευθέρους τους Ισραηλίτας από την Αίγυπτον· σας έβγαλα από τα χέρια του Φαραώ του βασιλέως της Αιγύπτου και κατόπιν σας έσωσα από όλα τα έθνη, τα οποία σας κατέθλιβον.

Α Βασ. 10,19 και υμείς σήμερα εξουδενήκατε τον Θεόν, ός αυτός εστιν υμών σωτήρ εκ πάντων των κακών υμών και θλίψεων υμών, και είπατε· ουχί, αλλ ή ότι βασιλέα καταστήσεις εφ ημών· και νύν κατάστητε ενώπιον Κυρίου κατά τα σκήπτρα υμών και κατά τας φυλάς υμών.

Α Βασ. 10,19 Σεις όμως σήμερα περιεφρονήσατε εμέ τον Θεόν σας, ο οποίοςς υπήρξα ο σωτήρ σας από όλας τας περιπετείας και τας συμφοράς σας, και είπατε· Τιποτε άλλο δεν θέλομεν πλην του να εγκαταστήσης βασιλέα εις ημάς. Παρουσιασθήτε λοιπόν ενώπιον του Κυρίου κατά φυλάς και κατά δήμους”.

Α Βασ. 10,20 και προσήγαγε Σαμουήλ πάντα τα σκήπτρα Ισραήλ, και κατακληρούται σκήπτρον Βενιαμίν·

Α Βασ. 10,20 Ο Σαμουηλ, προκειμένου να κάμη την εκλογήν του βασιλέως, διέταξε να προσέλθουν όλοι αι φυλαί των Ισραηλιτών. Εβαλε δε κλήρους και ο κλήρος έπεσεν εις την φυλήν του Βενιαμίν, εκ της οποίας θα έπρεπε να εκλεγή ο βασιλεύς.

Α Βασ. 10,21 και προσάγει σκήπτρον Βενιαμίν εις φυλάς, και κατακληρούται φυλή Ματταρί· και προσάγουσι την φυλήν Ματταρί εις άνδρας, και κατακληρούται Σαούλ υιός Κίς. και εζήτει αυτόν, και ουχ ευρίσκετο.

Α Βασ. 10,21 Προσήλθεν η φυλή Βενιαμίν κατά δήμους, έγινε πάλιν κλήρωσις και δια κλήρου ωρίσθη ο δήμος Ματταρί, από όπου έπρεπε να εκλεγή ο βασιλεύς. Ενεφανίσθη ο δήμος Ματταρί κατ’ άνδρας και ερρίφθη κλήρος και ο κλήρος έπεσεν στον Σαούλ, τον υιόν του Κίς. Ο Σαμουήλ εζήτει αυτόν αλλά δεν τον εύρικεν.

Α Βασ. 10,22 και επηρώτησε Σαμουήλ έτι εν Κυρίω· ει έρχεται ο ανήρ ενταύθα; και είπε Κύριος· ιδού αυτός κέκρυπται εν τοίς σκεύεσι.

Α Βασ. 10,22 Ο Σαμουήλ ηρώτησε και πάλιν τότε τον Κυριον· “θα έλθη αυτός ο άνθρωπος εδώ;” Ο Κυριος απήντησεν· “ιδού, αυτός είναι κρυμμένος εις τας αποσκευάς”.

Α Βασ. 10,23 και έδραμε και λαμβάνει αυτόν εκείθεν και κατέστησεν εν μέσω του λαού, και υψώθη υπέρ πάντα τον λαόν υπερωμίαν και επάνω.

Α Βασ. 10,23 Ο Σαμουήλ έτρεξε, επήρην αυτόν από εκεί και τον ετοποθέτησεν εν μέσω του Ισραηλιτικού λαού. Ο Σαούλ, χάρις στο μεγάλο ανάστημά του, ήτο υψηλότερος ανάμεσα εις όλους τους άλλους, από τους ώμους και επάνω, και διεκρίνετο μεταξύ των Ισραηλιτών.

Α Βασ. 10,24 και είπε Σαμουήλ προς πάντα τον λαόν· ει εωράκατε ον εκλέλεκται εαυτώ Κύριος, ότι ουκ έστιν όμοιος αυτός εν πάσιν υμίν; και έγνωσαν πάς ο λαός και είπαν· ζήτω ο βασιλεύς.

Α Βασ. 10,24 Ο Σαμουήλ είπε προς όλον τον λαόν· “δεν είδατε αυτόν, τον οποίον ο Κυριος εξέλεξεν ως βασιλέα σας; Δεν υπάρχει άλλος όμοιος με αυτόν μεταξύ όλων των Ισραηλιτών”. Όλος ο λαός ανεγνώρισε και παρεδέχθη την εκλογήν αυτήν του βασιλέως και εφώναξαν· “ζήτω ο βασιλεύς”.

Α Βασ. 10,25 και είπε Σαμουήλ προς τον λαόν το δικαίωμα του βασιλέως και έγγραψεν εν βιβλίω και έθηκεν ενώπιον Κυρίου. και εξαπέστειλε Σαμουήλ πάντα τον λαόν, και απήλθεν έκαστος εις τον τόπον αυτού.

Α Βασ. 10,25 Ανεκοίνωσε τότε ο Σαμουήλ στον λαόν τα δικαιώματα του βασιλέως και έγγραψεν αυτά εις βιβλίον, το οποίον και ετοποθέτησε πλησίον εις την Ιεράν Κιβωτόν. Μετά ταύτα ο Σαμουήλ διέλυσεν όλον τον λαόν και ο κάθε Ισραηλίτης μετέβη εις την πόλιν του.

Α Βασ. 10,26 και Σαούλ απήλθεν εις τον οίκον αυτού εις Γαβαά· και επορεύθησαν υιοί δυνάμεων, ών ήψατο Κύριος καρδιάς αυτών μετά Σαούλ.

Α Βασ. 10,26 Και ο Σαούλ μετέβη στον οίκον του εις Γαβαά. Μερικοί δε γενναίοι άνδρες, των οποίων τας καρδιάς ο Κυριος είχε παρακινήσει, επορεύθησαν μαζί με τον Σαούλ.

Α Βασ. 10,27 και υιοί λοιμοί είπαν· τис σώσει υμάς ούτος; και ητίμασαν αυτόν και ουκ ήνεγκαν αυτός δώρα.

Α Βασ. 10,27 Παρ όλα όμως αυτά τα σημεία ευρέθησαν και μερικοί ασεβείς άνθρωποι, οι οποίοι είπαν περιφρονητικώς· “ποιός είναι αυτός ο Σαούλ, ο οποίος θα μας σώση;” Έτσι δε περιεφρόνησαν τον Σαούλ και δεν προσέφεραν κανένα δώρον προς αυτόν ως προς βασιλέα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Α Βασ. 11,1 Καί εγενήθη ως μετά μήνα και ανέβη Νάας ο Αμμωνίτης και παρεμβάλλει επί Ιαβίς Γαλαάδ. και είπαν πάντες οι άνδρες Ιαβίς προς Νάας τον Αμμωνίτην· διάθου ημίν διαθήκην, και δουλεύσομέν σοι.

Α Βασ. 11,1 Ένα μήνα έπειτα από τα γεγονότα αυτά ο Νάας ο βασιλεύς των Αμμωνιτών επροχώρησε με στρατόν προς βορράν και εστρατοπέδευσε πλησίον της Ιαβίς της πρωτευούσης της χώρας Γαλαάδ. Οι Ισραηλίται, οι κάτοικοι της Ιαβίς, είπαν προς τον Νάας τον Αμμωνίτην· “κάμε συμφωνίαν φιλίας με ημάς και ημείς θα γίνωμεν δούλοι σου.

Α Βασ. 11,2 και είπε προς αυτούς Νάας ο Αμμωνίτης· εν ταύτη διαθήσομαι διαθήκην υμίν, εν τώ εξορύξαι υμών πάντα οφθαλμόν δεξιόν, και θήσομαι όνειδος επί Ισραήλ.

Α Βασ. 11,2 Ο Νάας με αγερωχίαν πολλήν απήντησε προς αυτούς· “ιδού υπό ποιόν όρον θα κλείσω συμφωνίαν φιλίας μαζί σας· αν θα βγάλω το δεξι μάτι από όλους τους Ισραηλίτας και έτσι θα προσάψω εντροπήν εις όλον τον λαόν του Ισραήλ”.

Α Βασ. 11,3 και λέγουσιν αυτό οι άνδρες Ιαβίς· άνες ημίν επτά ημέρας, και αποστελούμεν αγγέλους εις πάν όριον Ισραήλ· εάν μη ή ο σώζων ημάς, εξελευσόμεθα προς υμάς.

Α Βασ. 11,3 Οι κάτοικοι της Ιαβίς απήντησαν εις αυτόν· “δώσε μας προθεσίαν επτά ημερών, δια να στείλωμεν αγγελιοφόρους εις όλην την χώραν των Ισραηλιτών. Εάν δε δεν παρουσιασθή κανείς να μας σώση, θα εξέλθωμεν και θα παραδοθώμεν χωρίς όρους εις τα χέρια σας”.

Α Βασ. 11,4 και έρχονται οι άγγελοι εις Γαβαά προς Σαούλ και λαλούσι τους λόγους εις τα ώτα του λαού, και ήραν πάς ο λαός την φωνήν αυτών και έκλαυσαν.

Α Βασ. 11,4 Αγγελιαφόροι της Ιαβίς μετέβησαν εις Γαβαά, πλησίον του Σαούλ, και ανέφεραν την δεινήν θέσιν των ενώπιον όλου του εκεί λαού. Όλος ο λαός, μόλις ήκουσαν την φοβεράν θέσιν των, εφώναξαν δυνατά και έκλαυσαν.

Α Βασ. 11,5 και ιδού Σαούλ ήρχετο μετά το πρωί εξ αγρού, και είπε Σαούλ· τι ότι κλαίει ο λαός; και διηγούνται αυτά τα ρήματα των ανδρών Ιαβίς.

Α Βασ. 11,5 Και ιδού, ο Σαούλ επέστρεφεν από τους αγρούς του, όταν η ημέρα είχε πλέον προχωρήσει. Ηρώτησε τότε· “διατί κλαίει αυτός ο λαός;” Ανέφεραν εις αυτόν τα λόγια των κατοίκων της Ιαβίς.

Α Βασ. 11,6 και εφήλατο πνεύμα Κυρίου επί Σαούλ ως ήκουσε τα ρήματα ταύτα, και εθυμώθη επ αυτούς οργή αυτού σφόδρα.

Α Βασ. 11,6 Ο Σαούλ, αμέσως μόλις ήκουσε τα λόγια αυτά, συνηρπάσθη από πνεύμα Θεού, ωργίσθη με πάρα πολύ μεγάλον θυμόν εναντίον των Αμμωνιτών και του Νάας.

Α Βασ. 11,7 και έλαβε δύο βόας και εμέλισεν αυτάς και απέστειλεν εις πάν όριον Ισραήλ εν χειρί αγγέλων λέγων· ός ουκ έστιν εκπορευόμενος οπίσω Σαούλ και οπίσω Σαμουήλ, κατά τάδε ποιήσουσι τοίς βουσίν αυτού. και επήλθεν έκστασις Κυρίου επί τον λαόν Ισραήλ, και εβόησαν ως ανήρ εις.

Α Βασ. 11,7 Επήρε δύο αγελάδας τας διεμέλισε και τα κομμάτια των απέστειλε με αγγελιαφόρους εις όλην την περιοχήν του Ισραηλιτικού λαού λέγων· “εκείνος, που δεν θα ακολουθήση τον Σαούλ και τον Σαμουήλ στον πόλεμον εναντίον των Αμμωνιτών, αυτός θα τιμωρηθή· αυτήν την τύχην θα έχουν τα βόδια του”. Τρόμος δε από Θεού έπεσεν εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν και όλοι εφώναζαν, ως εάν ήσαν ένας άνθρωπος, και εδέχθησαν την πρόσκλησιν του Σαούλ.

Α Βασ. 11,8 και επισκέπτεται αυτούς Αβιεζέκ εν Βαμά, πάντα άνδρα Ισραήλ εξακοσίας χιλιάδας και άνδρας Ιούδα εβδομήκοντα χιλιάδας.

Α Βασ. 11,8 Συνεκέντρωσεν ο Σαούλ εις Αβιεζέκ, η οποία ευρίσκετο εις υψηλόν τόπον, όλους τους Ισραηλίτας, οι οποίοι ανήλθον εις εξακοσίας χιλιάδας ανδρών. Μονη η φυλή του Ιούδα έδωσε στρατιώτας, οι οποίοι ανήλθον εις εβδομήκοντα

χιλιάδας άνδρας.

Α Βασ. 11,9 και έπτε τοίς αγγέλοισ τοίς ερχομένοισ· τάδε ερείτε τοίς ανδράσιν Ιαβίς· αύριον υμίν η σωτηρία διαθερμάναντος του ήλιου. και ήλθον οι άγγελοι εις την πόλιν και απαγγέλλουσι τοίς ανδράσιν Ιαβίς, και ευφράνθησαν.

Α Βασ. 11,9 Ο Σαούλ ειπέ τότε στους αγγελιαφόρους της Ιαβίς· "αυτά θα πήτε στους κατοίκους της Ιαβίς· Αύριον το πρωί, μόλις ο ήλιος αρχίσει να θερμαίνει, η σωτηρία σας θα γίνη πραγματικότης". Οι αγγελιαφόροι ήλθον εις την πόλιν των την Ιαβίς και ανήγγειλαν στους κατοίκους αυτά, και όλοι εχάρησαν.

Α Βασ. 11,10 και ειπον οι άνδρες Ιαβίς προς Νάας τον Αμμωνίτην· αύριον εξελευσόμεθα προς υμάς, και ποιήσετε ημίν το αγαθόν ενώπιον υμών.

Α Βασ. 11,10 Οι κάτοικοι της Ιαβίς ειπαν στον Ναας τον Αμμωνίτην· "αύριον θα εξέλθωμεν από την πόλιν μας και κάμετέ μας, όπως σας αρέσει".

Α Βασ. 11,11 και εγενήθη μετά την αύριον και έθετο Σαούλ τον λαόν εις τρεις αρχάς, και εισπορεύονται μέσον της παρεμβολής εν φυλακή τή εωθινή και έτυπον τους υιούς Αμμών έως διεθερμάνθη η ημέρα, και εγενήθη και υπολειμμένοι διεσπάθησαν, και ουχ υπελείφθησαν εν αυτοίς δύο κατά το αυτό.

Α Βασ. 11,11 Κατά την επομένην ημέραν ο Σαούλ διήρσε τον στρατόν του εις τρία τμήματα και επετέθη με δύναμιν στο κέντρον της παρατάξεως των Αμμωνιτών κατά τας πρωϊνάς ώρας. Οι Ισραηλίται θαρραλέοι εκτυπούσαν και εφόνευαν τους εχθρούς των, μέχρις ότου εξέστανεν η ημέρα. Οι απομείναντες από τους Αμμωνίτας διεσκορπίσθησαν και εκυριεύθησαν από τόσον μεγάλον φόβον, ώστε δεν υπήρχον ούτε δύο μαζί.

Α Βασ. 11,12 και ειπεν ο λαός προς Σαμουήλ· τις ο ειπας ότι Σαούλ ου βασιλεύσει ημών· παράδος τους άνδρας, και θανατώσομεν αυτούς.

Α Βασ. 11,12 Ο λαός ειπέ τότε προς τον Σαμουήλ· "ποίοι είναι αυτοί, οι οποίοι ειπαν ότι ο Σαούλ δεν θα είναι βασιλεύς μας; Φέρετε αυτούς τους άνδρας εδώ, δια να τους φονεύσωμεν".

Α Βασ. 11,13 και ειπέ Σαούλ· ουκ αποθανείται ουδείς εν τή ημέρα ταύτη, ότι σήμεραν εποίησε Κύριος σωτηρίαν εν Ισραήλ.

Α Βασ. 11,13 Ο Σαούλ όμως ειπέ· "κανείς δεν θα φονευθη κατά την ημέραν αυτήν, διότι σήμεραν ο Κυριος έστειλε την σωτηρίαν στον ισραηλιτικόν λαόν".

Α Βασ. 11,14 και ειπέ Σαμουήλ προς τον λαόν λέγων· πορευθόμεν εις Γάλαλα, και εγκαινιάσωμεν εκεί την βασιλείαν.

Α Βασ. 11,14 Ο Σαμουήλ ειπέ προς τον λαόν· "ας πάμε εις τα Γαλαλα, δια να εγκαινιάσωμεν επισήμως την εκλογήν του Σαούλ ως βασιλέως".

Α Βασ. 11,15 και επορεύθη πάς ο λαός εις Γάλαλα, και έχρισε Σαμουήλ εκεί τον Σαούλ εις βασιλέα ενώπιον Κυρίου εν Γαλαλαίς και έθυσεν εκεί θυσίας και ειρηνικάς ενώπιον Κυρίου· και ευφράνθη Σαμουήλ και πάς Ισραήλ ώστε λίαν.

Α Βασ. 11,15 Πράγματι μετέβησαν εις τα Γαλαλα, όπου ο Σαμουήλ έχρισε δι' ελαιού τον Σαούλ βασιλέα εις τα Γαλαλα ενώπιον του Θεού. Εκεί ο Σαμουήλ προσέφερε διαφόρους θυσίας και θυσίας ειρηνικάς προς τον Κυριον. Ηυφράνθησαν δε πάρα πολύ ο Σαμουήλ και όλος ο ισραηλιτικός λαός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Α Βασ. 12,1 Καί ειπέ Σαμουήλ προς πάντα Ισραήλ· ιδού ήκουσα φωνής υμών εις πάντα, όσα ειπάτέ μοι, και εβασίλευσα εφ υμάς βασιλέα.

Α Βασ. 12,1 Ειπέ τότε ο Σαμουήλ προς όλους τους Ισραηλίτας· "ιδού, εγώ ήκουσα το αίτημά σας, όλα όσα μου ειπατε, και εγκατέστησα ως κυβερνήτην σας βασιλέα.

Α Βασ. 12,2 και νύν ιδού ο βασιλεύς διαπορεύεται ενώπιον υμών, καγώ γεγήρακα και καθήσομαι, και οι υιοί μου ιδού εν υμίν· καγώ ιδού διελήλυθα ενώπιον υμών εκ νεότητος και έως της ημέρας ταύτης.

Α Βασ. 12,2 Και τώρα ιδού, ο βασιλεύς σας πηγαίνει έρχεται αναμεταξύ σας. Εγώ όμως έχω γηράσει πλέον και πρέπει να αναπαυθώ. Τα παιδιά μου ευρίσκονται μεταξύ σας, χωρίς να έχουν καμμίαν αξίωσιν δια να με διαδεχθούν εις την εξουσίαν. Εγώ επέρασα την ζωήν μου ενώπιόν σας από της νεότητός έως την ημέραν αυτήν.

Α Βασ. 12,3 ιδού εγώ, αποκρίθητε κατ εμού ενώπιον Κυρίου και ενώπιον χριστού αυτού· μόσχον τίνος είληφα ή όνον τίνος είληφα ή τίνα κατεδυνάστευσα υμών ή τίνα εξεπίεσα ή εκ χειρός τίνος είληφα εξίλασμα και υπόδημα· αποκρίθητε κατ εμού, και αποδώσω υμίν.

Α Βασ. 12,3 Ιδού εγώ θέτω τώρα τον εαυτόν μου και την συμπεριφοράν μου ως Κριτού υπό την κρίσιν σας. Ενώπιον του Θεού και του βασιλέως ειπατε ελεύθερα, εάν έχετε κανένα παράπονον εναντίον μου. Μηπως τυχόν και αφήρεσα τον μόσχον από κανένα σας, η τον όνον του; Μηπως ετυράνησα η απλώς επίεσα κανένα από σας; Μηπως επήρα δώρον από κάποιον, δια να εξιλεωθή αυτός απέναντί μου η επήρα έστω και υποδήματα; Εάν σας έχω αδικήσει ειπέτε το, δια να επιστρέψω εις σας ο,τι αδικώς έλαβα".

Α Βασ. 12,4 και ειπαν προς Σαμουήλ· ουκ ηδίκησας ημάς και ου κατεδυνάστευσας ημάς και ουκ έθλασας ημάς και ουκ είληφας εκ χειρός ουδενός ουδέν.

Α Βασ. 12,4 Ο ισραηλιτικός λαός απήντησε προς τον Σαμουήλ· "ούτε μας ηδίκησες, ούτε μας ετυράνησες, ούτε μας συνέτριψες και τίποτε δεν επήρες από τα χέρια κανενός".

Α Βασ. 12,5 και ειπέ Σαμουήλ προς τον λαόν· μάρτυς Κύριος εν υμίν και μάρτυς χριστός αυτού σήμεραν εν ταύτη τή ημέρα, ότι ουχ ευρήκατε εν χειρί μου ουδέν. και ειπαν· μάρτυς.

Α Βασ. 12,5 Ο Σαμουήλ ειπέ τότε προς τον λαόν· "επομένως είναι μάρτυς ενώπιόν σας ο Κυριος και ο χρισθείς βασιλεύς Σαούλ κατά την ημέραν αυτήν, ότι τίποτε το άδικον δεν ευρήκατε εις την ζωήν μου και τας χείράς μου". Ο λαός απήντησε· "ναι, μάρτυρες των όσων ειπομεν είναι ο Θεός και ο βασιλεύς μας".

Α Βασ. 12,6 και ειπέ Σαμουήλ προς τον λαόν λέγων· μάρτυς Κύριος ο ποιήσας τον Μωυσήν και τον Ααρών, ο αναγαγών τους πατέρας ημών εξ Αιγύπτου.

Α Βασ. 12,6 Ο Σαμουήλ ωμίλησε τότε προς τον λαόν και ειπέ· "μάρτυς είναι πράγματι ο Κυριος, ο οποίος έφερεν εις την ζωήν τον Μωυσήν και τον Ααρών και ο οποίος έβγαλε τους προγόνους μας από την Αίγυπτον.

Α Βασ. 12,7 και νύν κατάστητε, και δικάσω υμάς ενώπιον Κυρίου και απαγγελώ υμίν την πάσαν δικαιοσύνην Κυρίου, ά εποίησεν εν υμίν και εν τοίς πατράσιν υμών·

Α Βασ. 12,7 Και τώρα ελάτε και σταθήτε να σας δικάσω ενώπιον του Κυρίου και να διακηρύξω την αχαριστιαν σας

απέναντι της καλωσύνης του Κυρίου και της δικαιοσύνης την οποίαν ο Κύριος έδειξεν εις σας και στους προγόνους σας. Α Βασ. 12,8 ως εισήλθεν Ιακώβ και οι υιοί αυτού εις Αίγυπτον, και εταπείνωσεν αυτούς Αίγυπτος, και εβόησαν οι πατέρες ημών προς Κύριον, και απέστειλε Κύριος τον Μωυσήν και τον Ααρών και εξήγαγον τους πατέρας ημών εξ Αιγύπτου και κατώκισεν αυτούς εν τώ τόπω τούτω.

Α Βασ. 12,8 Όταν ο Ιακώβ μαζί με τα παιδιά του εισήλθον εις την Αίγυπτον, οι Αιγύπτιοι τους επίεσαν και τους εξουθένωσαν. Τότε οι πρόγονοί μας εβόησαν δια της προσευχής των προς τον Κυριον ζητούντες απελευθέρωσιν. Ο Κύριος έστειλε τον Μωϋσήν και τον Ααρών, οι οποίοι έβγαλαν πράγματι τους προπάτορας μας από την Αίγυπτον και τους έφερεν ο Θεός και τους εγκατέστησεν στον τόπον αυτόν, εις την γην της επαγγελίας.

Α Βασ. 12,9 και επελάθοντο Κυρίου τού Θεού αυτών, και απέδοτο αυτούς εις χείρας Σισάρα αρχιστρατήγῳ Ιαβίν βασιλέως Ασώρ και εις χείρας αλλοφύλων και εις χείρας βασιλέως Μωάβ, και επολέμησαν εν αυτοίς.

Α Βασ. 12,9 Εκείνοι όμως ελησμόνησαν τον Θεόν και δια τούτο ο Θεός τους παρέδωσεν ως δούλους εις τα χέρια του Σισάρα, του αρχιστρατήγῳ του βασιλέως Ιαβίν, ο οποίος είχε την έδραν του εις την πόλιν Ασώρ. Τους παρέδωσεν επίσης ως δούλους εις την εξουσίαν των Φιλισταίων και εις την εξουσίαν του βασιλέως των Μωαβιτών, εναντίον των οποίων και επολέμησαν, αλλά ματαιώς.

Α Βασ. 12,10 και εβόησαν προς Κύριον και έλεγον· ημάρτομεν, ότι εγκατελίπομεν τον Κύριον και εδουλεύσαμεν τοίς Βααλίμ και τοίς άλσεσι· και νύν εξελού ημάς εκ χειρός εχθρών ημών, και δουλεύσομέν σοι.

Α Βασ. 12,10 Παρεκάλεσαν τότε τον Κυριον και εβόησαν προς αυτόν· Ημαρτήσαμεν, διότι εγκατελείψαμεν τον Κυριον και ελατρεύσαμεν τα αγάλματα του Βααλ, τα ιερά άλση και τα αγάλματα της Αστάρτης, και τώρα γλύτωσέ μας από τα χέρια των εχθρών μας και υποσχόμεθα να λατρεύσωμεν σε.

Α Βασ. 12,11 και απέστειλε Κύριος τον Ιεροβάαλ και τον Βαράκ και τον Ιεφθάε και τον Σαμουήλ και εξείλατο ημάς εκ χειρός εχθρών ημών των κυκλόθεν, και κατωκείτε πεποιθότες.

Α Βασ. 12,11 Ο Κύριος έστειλε τότε ελευθερωτάς τους Κριτάς Γεδεών, Βαράκ, Ιεφθάε και εμέ τον Σαμουήλ και σας έβγαλεν από τα χέρια των γύρω εχθρών μας και έτσι τώρα σεις κατοικείτε εδώ ασφαλείς και ήσυχoi.

Α Βασ. 12,12 και ιδετε ότι Νάας βασιλεύς υιών Αμμών ήλθεν εφ υμάς, και είπατε· ουχί, αλλ ή ότι βασιλεύς βασιλεύσει εφ ημών· και Κύριος ο Θεός ημών βασιλεύς ημών.

Α Βασ. 12,12 Και όταν είδατε ότι ο βασιλεύς των Αμμωνιτών επήλθεν εναντίον σας, είπατε· Δεν θέλομεν παρά ο βασιλεύς να μας κυβερνά, αν και υπήρχε βασιλεύς ιδικός σας, ο Κύριος μας.

Α Βασ. 12,13 και νύν ιδού ο βασιλεύς, ον εξελέξασθε, και ιδού δέδωκε Κύριος εφ υμάς βασιλέα.

Α Βασ. 12,13 Και τώρα ιδού ο βασιλεύς, τον οποίον εξελέξατε να σας κυβερνά. Ιδού σας έδωκεν ο Κυριος βασιλέα.

Α Βασ. 12,14 εάν φοβηθήτε τον Κύριον και δουλεύσητε αυτό και ακούσητε της φωνής αυτού και μη ερίσητε τώ στόματι Κυρίου και ήτε και υμείς και ο βασιλεύς ο βασιλεύων εφ υμών οπίσω Κυρίου πορευόμενοι·

Α Βασ. 12,14 Εάν λοιπόν τώρα φοβήσθε τον Κυριον και λατρεύετε αυτόν και υπακούετε εις τας εντολάς του και δεν γογγύζετε δια τας εντολάς τας οποίας αυτός έχει ορίσει, τουναντίον δε σεις και ο βασιλεύς σας συνεχίζετε να υπακούετε εις τας εντολάς του Κυρίου και να πορεύεσθε σύμφωνα με αυτάς, τότε ο Θεός θα σας ευλογήση.

Α Βασ. 12,15 εάν δε μη ακούσητε της φωνής Κυρίου και ερίσητε τώ στόματι Κυρίου, και έσται χείρ Κυρίου εφ υμάς και επί τον βασιλέα υμών.

Α Βασ. 12,15 Εάν όμως δεν υπακούετε εις την φωνήν του Κυρίου, γογγύζετε δε και ανθίστασθε εις την εκπλήρωσιν των εντολών του, η τιμωρός χείρ του Κυρίου βαρεία θα πέση επάνω σας και επάνω στον βασιλέα σας.

Α Βασ. 12,16 και νύν κατάστητε και ιδετε το ρήμα το μέγα τούτο, ό ο Κύριος ποιήσει εν οφθαλμοίς υμών.

Α Βασ. 12,16 Και τώρα σταθήτε, να ιδήτε το μέγα και θαυμαστόν γεγονός, το οποίον ο Κυριος θα πραγματοποιήση εμπρός εις τα μάτια σας.

Α Βασ. 12,17 ουχί θερισμός πυρών σήμερον; επικαλέσομαι Κύριον, και δώσει φωνάς και υετόν, και γνώτε και ιδετε ότι η κακία υμών μεγάλη, ήν εποιήσατε ενώπιον Κυρίου, αιτήσαντες εαυτοίς βασιλέα.

Α Βασ. 12,17 Εποχή θερισμού είναι τώρα και επομένως είναι εποχή ξηρασίας. Εγώ όμως θα παρακαλέσω τον Κυριον και θα δώση αστραπάς και βροντάς και βροχήν. Από το θαύμα δε αυτό θα πεισθήτε, ότι η αμαρτία, την οποίαν διεπράξατε ενώπιον του Κυρίου, ήτο μεγάλη, με το να ζητήσετε δηλαδή δια τον εαυτόν σας και να έχετε βασιλέα, όπως τα γύρω σας ειδωλολατρικά έθνη".

Α Βασ. 12,18 και επεκαλέσατο Σαμουήλ τον Κύριον, και έδωκε Κύριος φωνάς και υετόν εν τή ημέρα εκείνη· και εφοβήθησαν πάς ο λαός τον Κύριον σφόδρα και τον Σαμουήλ.

Α Βασ. 12,18 Πράγματι ο Σαμουήλ παρεκάλεσε τον Κυριον και ο Κυριος έδωσε κατά την ημέραν εκείνην αστραπάς και βροντάς και βροχήν. Από το γεγονός αυτό όλος ο ισραηλιτικός λαός εφοβήθη πολύ τον Θεόν και τον Σαμουήλ.

Α Βασ. 12,19 και είπαν πάς ο λαός προς Σαμουήλ· πρόσευξαι υπέρ των δούλων σου προς Κύριον Θεόν σου, και ου μη αποθάνωμεν, ότι προστεθείκαμεν προς πάσας τας αμαρτίας ημών κακίαν αιτήσαντες εαυτοίς βασιλέα.

Α Βασ. 12,19 Όλος τότε ο Ισραηλιτικός λαός είπε προς τον Σαμουήλ· "να προσεύχεσαι προς τον Θεόν δι' ημάς τους δούλους σου, δια να μη θανατωθώμεν. Διότι μέσα εις όλας τας άλλας αμαρτίας μας προσεθέσαμεν και αυτήν, με το να ζητήσωμεν δια τον εαυτόν μας βασιλέα".

Α Βασ. 12,20 και είπε Σαμουήλ προς τον λαόν· μη φοβείσθε· υμείς πεποιήκατε την πάσαν κακίαν ταύτην, πλήν μη εκκλίνητε από όπισθεν Κυρίου και δουλεύσατε τώ Κυρίῳ εν όλη καρδιά υμών

Α Βασ. 12,20 Ο Σαμουήλ είπε προς τον λαόν· "μη φοβείσθε τώρα. Είναι αλήθεια ότι σεις διεπράξατε όλην αυτήν την κακίαν ζητήσαντες βασιλέα, πλην όμως μη απομακρύνεσθε από τον Κυριον, αλλά να λατρεύετε τον Κυριον με όλην σας την καρδίαν.

Α Βασ. 12,21 και μη παραβήτε οπίσω των μηθέν όντων, οί ου περανούσιν ουθέν και οί ουκ εξελούνται, ότι ουθέν εισιν.

Α Βασ. 12,21 Μη ακολουθήσετε και μη πορευθήτε οπίσω από τα είδωλα, τα οποία εις την πραγματικότητα είναι ανύπαρκτοι θεοί και οι οποίοι δεν κατορθώνουν ποτέ να φέρουν τίποτε εις πέρας και δεν έχουν την δύναμιν να σας απαλλάξουν από τας συμφοράς σας, διότι δεν είναι τίποτε είναι ανύπαρκτοι.

Α Βασ. 12,22 ότι ουκ απώσεται Κύριος τον λαόν αυτού διά το όνομα αυτού το μέγα, ότι επιεικώς Κύριος προσελάβετο υμάς εις λαόν.

Α Βασ. 12,22 Μη αποκαρδιώνεσθε όμως, διότι ο Κυριος χάριν του ονόματός του δεν θα απορρίψη τον λαόν του. Θα δείξη επιείκειαν και ευσπλαγγιάν προς σας, διότι σας έχει προσλάβει ως ιδιαίτερόν του λαόν.

Α Βασ. 12,23 και εμοί μηδαμώς τού αμαρτείν τώ Κυρίω ανιέναι τού προσεύχεσθαι περί υμών, και δουλεύσω τώ Κυρίω και δείξω υμίν την οδόν την αγαθήν και την ευθείαν·

Α Βασ. 12,23 Εγώ δε ποτέ δεν θα διαπράξω την αμαρτίαν να σταματήσω προσευχόμενος δια σας. Εξ αντιθέτου, θα εξακολουθώ να υπηρετώ τον Κυριον, να διδάσκω εις σας την καλήν και την ευθείαν οδόν του Κυρίου.

Α Βασ. 12,24 πλήν φοβείσθε τον Κύριον και δουλεύσατε αυτώ εν αληθεία και εν όλη καρδια υμών, ότι ιδετε ά εμεγάλυνε μεθ υμών,

Α Βασ. 12,24 Σεις όμως να φοβήσθε τον Κυριον, να λατρεύετε αυτόν εν αληθεία και με όλην σας την καρδιαν, διότι είδατε ποίας και πόσας θαυμαστάς ενεργεσίας έκαμε προς σας ο Θεός.

Α Βασ. 12,25 και εάν κακία κακοποιήσητε, και υμείς και ο βασιλεύς υμών προστεθήσεσθε.

Α Βασ. 12,25 Εάν όμως τυχόν και εκτραπήτε και επιμείνετε εις την κακίαν σας, τότε και σεις και ο βασιλεύς σας μαζί θα καταστραφήτε".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Α Βασ. 13,1 Καί εκλέγεται εαυτώ Σαούλ τρεις χιλιάδας ανδρών εκ των ανδρών Ισραήλ, και ήσαν μετά Σαούλ δισχιλιοι οι εν Μαχμάς, και εν τώ όρει Βαιθήλ, και χιλιοι ήσαν μετά Ιωνάθαν εν Γαβαά τού Βενιαμίν, και το κατάλοιπον τού λαού εξαπέστειλεν έκαστον εις το σκήνωμα αυτού.

Α Βασ. 13,1 Ο Σαούλ εξέλεξε από όλον τον ισραηλιτικόν λαόν ως σωματοφύλακάς του τρεις χιλιάδας άνδρας. Από αυτούς αι μεν δύο χιλιάδες ήσαν μαζί με τον Σαούλ εις Μαχμάς, εις την ορεινήν περιοχήν της Βαιθήλ. Οι άλλοι χιλιοι ήσαν μαζί με τον Ιωνάθαν εις Γαβαά της φυλής Βενιαμίν. Τους υπολοίπους Ισραηλίτας ο Σαούλ έστειλε τον καθένα εις την κατοικίαν του.

Α Βασ. 13,3 και επάταξεν Ιωνάθαν τον Νασιβ τον αλλόφυλον τον εν τώ βουνώ και ακούουσιν οι αλλόφυλοι. και Σαούλ σάλπιγγι σαλπίζει εις πάσαν την γήν λέγων· ηθετήκασιν οι δούλοι.

Α Βασ. 13,3 Ο Ιωνάθαν εκτύπησε τον Νασιβ τον Φιλισταίον, ο οποίος ευρίσκετο με φρουράν εις ένα ύψωμα. Οι Φιλισταίοι πληροφορήθησαν την επιχείρησιν του Ιωνάθαν εναντίον της φρουράς των. Ο Σαούλ επήρε θάρρος από την νίκην αυτήν του Ιωνάθαν και διέταξε να σαλπίσουν εις όλην την χώραν της Παλαιστίνης, ότι οι έως τώρα σκλαβωμένοι Ισραηλίται επανεστάτησαν εναντίον των Φιλισταίων.

Α Βασ. 13,4 και πάς Ισραήλ ήκουσε λεγόντων· πέπαικε Σαούλ τον Νασιβ τον αλλόφυλον, και ησχύνθησαν Ισραήλ εν τοίς αλλοφύλοις. και ανέβησαν οι υιοι Ισραήλ οπίσω Σαούλ εν Γαλγάλοις.

Α Βασ. 13,4 Όλοι οι Ισραηλίται πληροφορήθησαν την ειδήσιν, ότι ο Σαούλ προσέβαλε τον αλλόφυλον Νασιβ και εκυριεύσε το φυλάκιον εκείνο των Φιλισταίων, δια τούτο ο Ισραηλιτικός λαός κατεφρονήθη περισσότεροον από τους Φιλισταίους. Ο ισραηλιτικός λαός ηκολούθησε τον Σαούλ και συνεκεντρώθη εις τα Γαλγαλα.

Α Βασ. 13,5 και οι αλλόφυλοι συνάγονται εις πόλεμον επί Ισραήλ, και αναβαίνουσιν επί Ισραήλ τριάκοντα χιλιάδες αρμάτων και έξ χιλιάδες ιππέων και λαός ως η άμμος η παρά την θάλασσαν τώ πλήθει· και αναβαίνουσι και παρεμβάλλουσιν εν Μαχμάς εξ εναντίας Βαιθωρών κατά νότου.

Α Βασ. 13,5 Οι Φιλισταίοι συνηθροίσθησαν, δια να πολεμήσουν τους Ισραηλίτας. Ανέβησαν εναντίον των Ισραηλιτών με τριάκοντα χιλιάδας πολεμικά άρματα και έξ χιλιάδας ιππεις και με στρατόν τόσον κατά το πλήθος, όση είναι η άμμος η πλησίον της θαλάσσης. Οι Φιλισταίοι συνεκεντρώθησαν και εστρατοπέδευσαν εις Μαχμάς, απέναντι και προς νότον της Βαιθωρών.

Α Βασ. 13,6 και ανήρ Ισραήλ είδεν ότι στενώς αυτώ μη προσάγειν αυτόν, και εκρύβη ο λαός εν τοίς σπηλαίοις και εν ταίς μάνδραις και εν ταίς πέτραις και εν τοίς βόθροις και εν τοίς λάκκοις,

Α Βασ. 13,6 Οι Ισραηλίται, ολιγάριθμοι καθώς ήσαν, όταν είδαν ότι ευρίσκοντο εις αδυναμίαν να πολεμήσουν εναντίον τόσον πολλών εχθρών, εκρύβησαν άλλοι εις τα σπήλαια, άλλοι εις τας μάνδρας, άλλοι στους βράχους, άλλοι στους βόθρους και άλλοι στους λάκκους.

Α Βασ. 13,7 και οι διαβαίνοντες διέβησαν τον Ιορδάνην εις γήν Γάδ και Γαλαάδ. και Σαούλ έτι ήν εν Γαλγάλοις, και πάς ο λαός εξέστη οπίσω αυτού.

Α Βασ. 13,7 Μερικοί δε διέβησαν τον Ιορδάνην ποταμόν και ήλθαν εις την χώραν Γαδ και την χώραν Γαλαάδ. Ο Σαούλ όμως ευρίσκετο ακόμη εις τα Γαλγαλα και ο άλλος Ισραηλιτικός λαός, ο οποίος τον ακολουθούσε, ήτο καταπτοημένος.

Α Βασ. 13,8 και διέλιπεν επτά ημέρας τώ μαρτυρίω, ως είπε Σαμουήλ, και ου παρεγένετο Σαμουήλ εις Γάλγαλα, και διεσπάρη ο λαός αυτου απ αυτού.

Α Βασ. 13,8 Ο Σαούλ επερίμενε τον Σαμουήλ επί επτά ημέρας σύμφωνα με την εντολήν του Σαμουήλ, αλλά ακόμη δεν είχεν έλθει ο Σαμουήλ εις τα Γαλγαλα. Ο ισραηλιτικός λαός διεσπάρη και έφυγε μακράν από τον Σαούλ.

Α Βασ. 13,9 και είπε Σαούλ· προσαγάγετε, όπως ποιήσω ολοκαύτωσιν και ειρηνικάς· και ανήνεγκε την ολοκαύτωσιν.

Α Βασ. 13,9 Είπε τότε ο Σαούλ· "φέρετέ μου να προσφέρω εγώ θυσίαν ολοκαυτώματος και θυσίαν ειρηνικήν". Ο Σαούλ προσέφερε πράγματι την θυσίαν του ολοκαυτώματος.

Α Βασ. 13,10 και εγένετο ως συνετέλεσεν αναφέρων την ολοκαύτωσιν, και Σαμουήλ παραγίνεται· και εξήλθε Σαούλ εις απάντησιν αυτου ευλογήσαι αυτόν.

Α Βασ. 13,10 Όταν ετελείωσε την προσφοράν της θυσίας, ήλθεν ο Σαμουήλ. Ο Σαούλ εβγήκεν εις προϋπάντησίν του, δια να τον χαιρετήση ειρηνικώς.

Α Βασ. 13,11 και είπε Σαμουήλ· τι πεποίηκας; και είπε Σαούλ· ότι είδον ως διεσπάρη ο λαός απ εμού και σύ ου παρεγένου ως διετάξω εν τώ μαρτυρίω των ημερών, και οι αλλόφυλοι συνηχθησαν εις Μαχμάς,

Α Βασ. 13,11 Ο Σαμουήλ ηρώτησε τότε τον Σαούλ· "τι έκαμες; Διατί εθυσίασες;" Ο Σαούλ απήνητησεν· "εθυσιασα διότι είδον ότι ο λαός διεσκορπίσθη μακράν από εμέ και διότι ακόμη συ δεν είχες έλθει, όπως μου είχες υποσχεθή, κατά την ωρισμένην ημέραν. Και επί πλέον, διότι οι Φιλισταίοι ευρίσκονται εις Μαχμάς.

Α Βασ. 13,12 και είπα· νύν καταβήσονται οι αλλόφυλοι προς με εις Γάλγαλα και τού προσώπου τού Κυρίου ουκ εδεήθην· και ενεκρατευσάμην και ανήνεγκα την ολοκαύτωσιν.

Α Βασ. 13,12 Ενώπιον αυτής της καταστάσεως εσκέφθη και είπα· Τώρα θα επέλθουν οι Φιλισταίοι εναντίον μου εις Γαλαλα και ακόμη δεν έχω παρακαλέσει τον Κυριον. Τότε επέισα τον εαυτόν μου και απεφάσισα και εθυσίασα το ολοκαύτωμα”.

Α Βασ. 13,13 και είπε Σαμουήλ προς Σαούλ· μεματαιώται σοι, ότι ουκ εφύλαξας την εντολήν μου, ήν ενετείλατό σοι Κύριος, ως νύν ητοίμασε Κύριος την βασιλείαν σου επί Ισραήλ έως αιώνος·

Α Βασ. 13,13 Ο Σαμουήλ είπεν στον Σαούλ· “ενήργησες κατά τρόπον ανόητον και αμαρτωλόν, διότι δεν εσεβάσθης την εντολήν μου, την οποίαν εντολήν ο Κυριος σε διέταξε. Εάν δεν εφέρεσο με αυτόν τον τρόπον, ο Κυριος είχεν ετοιμάσει, ώστε να είναι παντοτεινή η βασιλεία σου.

Α Βασ. 13,14 και νύν η βασιλεία σου ου στήσεται σοι, και ζητήσεται Κύριος εαυτώ άνθρωπον κατά την καρδίαν αυτού, και εντελείται Κύριος αυτώ εις άρχοντα επί τον λαόν αυτού, ότι ουκ εφύλαξας όσα ενετείλατό σοι Κύριος.

Α Βασ. 13,14 Αλλά τώρα η βασιλεία σου δεν θα παραμείνη πλέον εις σε. Ο Κυριος θα ζητήσῃ και θα εύρη άνδρα, όπως τον ποθεί ο ίδιος. Ο Κυριος θα δώσῃ εις αυτόν την εντολήν να βασιλεύσῃ, επειδή συ δεν ετήρησες όσα σε διέταζεν ο Κυριος”.

Α Βασ. 13,15 και ανέστη Σαμουήλ και απήλθεν εκ Γαλαλά εις οδόν αυτού, και το κατάλειμμα τού λαού ανέβη οπίσω Σαούλ εις απάντησιν οπίσω τού λαού τού πολεμιστού. αυτών παραγενομένων εκ Γαλαλά εις Γαβαά Βενιαμίν και επεσκέφατο Σαούλ τον λαόν τον ευρεθέντα μετ αυτού ως εξακόσιους άνδρας.

Α Βασ. 13,15 Ο Σαμουήλ ηγέρθη και έφυγεν από τα Γαλαλα ακολουθών τον δρόμον του. Οι υπόλοιποι άνδρες του Ισραηλιτικού λαού ηκολούθησαν τον Σαούλ, δια να συναντήσουν τον στρατόν και ασφαλισθούν εις τα μετόπισθεν. Όταν αυτοί ήλθον από τα Γαλαλα εις την Γαβαά, της φυλής Βενιαμίν, ο Σαούλ επιθεώρησε τον στρατόν του, ο οποίος ευρέθη μαζί του, και είδε ότι ήσαν εξακόσιοι μόνον άνδρες.

Α Βασ. 13,16 και Σαούλ και Ιωνάθαν υιός αυτού και ο λαός οι ευρεθέντες μετ αυτών εκάθισαν εν Γαβαά Βενιαμίν και έκλαιον, και οι αλλόφυλοι παρεμβεβλήκεισαν εν Μαχμάς.

Α Βασ. 13,16 Ο Σαούλ και ο υιός του Ιωνάθαν και ο λαός, ο οποίος ευρίσκετο μαζί του, εκάθισαν εις την Γαβαά της φυλής Βενιαμίν και έκλαιον, επειδή οι Φιλισταίοι είχαν πλέον στρατοπεδεύσει πλησίον των εις την Μαχμάς.

Α Βασ. 13,17 και εξήλθε διαφθείρων εξ αγρού αλλοφύλων τρισίν αρχαίς· η αρχή η μία επιβλέπουσα οδόν Γοφερά επί γήν Σωγάλ,

Α Βασ. 13,17 Από κάποιον δε αγρόν των Φιλισταίων εβγήκαν τρία τμήματα στρατού των αλλοφύλων, δια να λεηλατήσουν την χώραν των Ισραηλιτών. Το πρώτον τμήμα του εχθρικού στρατού εστράφη προς την οδόν, η οποία ωδηγούσε εις Γοφεράν, εις την χώραν Σωγάλ.

Α Βασ. 13,18 και η αρχή η μία επιβλέπουσα οδόν Βαιθωρών, και η αρχή η μία επιβλέπουσα οδόν Γαβαά την εισκύπτουσαν επί Γαί την Σαβίμ.

Α Βασ. 13,18 Το δεύτερον τμήμα του στρατού εστράφη προς την πόλιν Βαιθωρών και το τρίτον τμήμα του στρατού έλαβε την οδόν, η οποία κατευθύνεται προς την Γαβαά την πόλιν Γαι της Σαβίμ.

Α Βασ. 13,19 και τέκτων σιδήρου ουκ ευρίσκετο εν πάση γη Ισραήλ, ότι είπον οι αλλόφυλοι· μη ποιήσωσιν οι Εβραίοι ρομφαίαν και δόρυ.

Α Βασ. 13,19 Σιδηρουργός δεν υπήρχεν εις όλην την ώραν των Ισραηλιτών, διότι οι αλλόφυλοι είχαν διατάξει να μη κατασκευάσουν οι Εβραίοι ρομφαίας και δόρατα.

Α Βασ. 13,20 και κατέβαινον πάς Ισραήλ εις γήν αλλοφύλων χαλκεύειν έκαστος το θερίστρον αυτού και το σκεύος αυτού και έκαστος την αξίνην αυτού και το δρέπανον αυτού.

Α Βασ. 13,20 Δια τούτο όλοι οι Ισραηλίται κατέβαιναν εις την χώραν των Φιλισταίων, δια να σφυρηλατήσῃ ο καθένας το θεριστήριόν του και κάθε άλλο οικιακόν εργαλείον, δηλαδή την αξίνην του, το δρέπανόν του.

Α Βασ. 13,21 και ήν ο τρυγητός έτοιμος τού θερίζειν· τα δε σκεύη ήν τρεις σίκλοι εις τον οδόντα, και τή αξίνη και τώ δρεπάνω υπόστασις ήν η αυτή.

Α Βασ. 13,21 Ο θερισμός επλησίαζεν, τα δε γεωργικά εργαλεία ήσαν πανάκριβα. Τρεις σίκλους εστοίχιζε το νύ και η αυτή τιμή ήτο δια την αξίναν και δια το δρέπανον.

Α Βασ. 13,22 και εγενήθη εν ταίς ημέραις τού πολέμου Μαχμάς και ουκ ευρέθη ρομφαία και δόρυ εν χειρί παντός τού λαού τού μετά Σαούλ και μετά Ιωνάθαν, και ευρέθη τώ Σαούλ και τώ Ιωνάθαν υιό αυτού.

Α Βασ. 13,22 Συνέβη όμως κατά τας ημέρας του πολέμου εις την Μαχμάς μεταξύ Φιλισταίων και Ισραηλιτών να μη ευρίσκεται ούτε δόρυ, ούτε ρομφαία εις τα χέρια του λαού, ο οποίος ήτο μαζί με τον Σαούλ και με τον Ιωνάθαν. Μονον ο Σαούλ και ο υιός του ο Ιωνάθαν είχαν όπλον.

Α Βασ. 13,23 και εξήλθεν εξ υποστάσεως των αλλοφύλων την εν τώ πέραν Μαχμάς.

Α Βασ. 13,23 Και ιδού ότι ένα τμήμα του στρατού των Φιλισταίων ήλθε και επροχώρησεν σε τοποθεσίαν, η οποία ευρίσκετο πέραν από την περιοχίην Μαχμάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Α Βασ. 14,1 Καί γίνεται η ημέρα και είπεν Ιωνάθαν υιός Σαούλ τώ παιδαρίω τώ αίροντι τα σκεύη αυτού· δέυρο, και διαβώμεν εις Μεσάβ των αλλοφύλων την εν τώ πέραν εκείνω· και τώ πατρί αυτού ουκ απήγγειλε.

Α Βασ. 14,1 Όταν εξημέρωσεν, ο Ιωνάθαν ο υιός του Σαούλ είπεν εις ένα νεαρόν δούλον του, ο οποίος έφερε τον οπλισμόν του· “έλα, ας περάσωμεν στο φυλάκιον των Φιλισταίων, που ευρίσκεται εκεί εις την άλλην πλευράν”. Δεν ανέφερε δε τίποτε στον πατέρα του δια το διάβημα αυτό.

Α Βασ. 14,2 και Σαούλ εκάθητο επ άκρου τού βουνού υπό την ροάν την εν Μαγδών, και ήσαν μετ αυτού ως εξακόσιοι άνδρες·

Α Βασ. 14,2 Ο Σαούλ ευρίσκετο στο άκρον του υψώματος και εκάθητο κάτω από μίαν ροδιάν εις Μαγδών. Μαζί του ήσαν εξακόσιοι περίπου άνδρες.

Α Βασ. 14,3 και Αχιά υιός Αχιτώβ αδελφού Ιωχαβήδ υιού Φινεές υιού Ηλί ιερεύς τού Θεού εν Σηλώμ αίρων εφούδ. και ο λαός ουκ ήδει ότι πεπόρευται Ιωνάθαν.

Α Βασ. 14,3 Επίσης μαζί του ήτο και ο αρχιερεύς Αχιά, υιός του Αχιτώβ του αδελφού του Ιωχαβήδ, ο οποίος ήτο υιός του Φινεές υιού του Ηλί. Ο Αχιά ήτο αρχιερεύς εις Σηλώμ φορών το αρχιερατικόν εφούδ. Ούτε δε ο λαός εγνώριζε τίποτε δια το

διάβημα αυτό του Ιωνάθαν.

Α Βασ. 14,4 και ανά μέσον της διαβάσεως, ού εξήτει Ιωνάθαν διαβήναι εις την υπόστασιν των αλλοφύλων, και οδούς πέτρας εκ τούτου και οδούς πέτρας εκ τούτου, όνομα τώ ενί Βασές και όνομα τώ άλλω Σεννά·

Α Βασ. 14,4 Από το ένα μέρος και το άλλο της στενωπού, που ήθελε να διαβή ο Ιωνάθαν δια να φθάση εκεί όπου υπήρχον οι Φιλισταιίοι, ήσαν δύο απότομοι βράχοι, ο ένας εις την μίαν πλευράν και ο άλλος εις την άλλην. Το όνομα του ενός βράχου ήτο Βασές, το δε όνομα του δευτέρου Σεννά.

Α Βασ. 14,5 η οδός η μία από βορά ερχομένω Μαχμάς και η οδός η άλλη από νότου ερχομένω Γαβαέ.

Α Βασ. 14,5 Δυο δε δρόμοι ωδηγούσαν προς τους Φιλισταιίους, ο ένας προς βορράν απέναντι της Μαχμάς, ο δε άλλος δρόμος ήτο προς νότον απέναντι της Γαβαά.

Α Βασ. 14,6 και είπεν Ιωνάθαν προς το παιδάριον το αίρων τα σκεύη αυτού· δούρο διαβώμεν εις Μεσσάβ των απεριτιμήτων τούτων, είτι ποιήσαι Κύριος ημίν· ότι ουκ έστι τώ Κυρίω συνεχόμενον σώζειν εν πολλοίς ή εν ολίγοις.

Α Βασ. 14,6 Ο Ιωνάθαν είπεν στον νεαρόν δούλον του, ο οποίος εκρατούσε τον οπλισμόν του· “έλα, ας περάσωμεν το φυλάκιον των απεριτιμήτων αυτών. Πιθανόν ο Κυριος να μας βοηθήση, διότι τίποτε δεν ημπορεί να εμποδίση τον Κυριον στο να σώση, δια πολλών η δι' ολίγων, κάποιον, που ευρίσκεται εις στενόχωρον θέσιν”.

Α Βασ. 14,7 και είπεν αυτώ ο αίρων τα σκεύη αυτού· ποίει πάν, ό εάν η καρδιά σου εκκλίνη, ιδού εγώ μετά σου, ως η καρδιά σου καρδιά μου.

Α Βασ. 14,7 Ο νεαρός δούλος, ο φέρων το οπλισμόν του Ιωνάθαν, είπεν εις αυτόν· “κάμε ο,τι ποθεί η καρδιά σου. Εγώ ιδού, θα είμαι μαζί σου. Η καρδιά σου είναι καρδιά μου, το θέλημά σου θέλημά μου”.

Α Βασ. 14,8 και είπεν Ιωνάθαν· ιδού ημείς διαβαίνομεν προς τους άνδρας και κατακυλισθησόμεθα προς αυτούς·

Α Βασ. 14,8 Ο Ιωνάθαν είπεν· “ιδού, ημείς μεταβαίνομεν προς τους Φιλισταιίους, του άνδρας της προφυλακής. Θα παρουσιασθώμεν έξαφνα ενώπιόν των.

Α Βασ. 14,9 εάν τάδε είπωσι προς ημάς· απόστητε εκεί έως αν απαγγείλωμεν υμίν, και στησόμεθα εφ εαυτοίς και ου μη αναβώμεν επ αυτούς·

Α Βασ. 14,9 Εάν λοιπόν εκείνοι οι άνδρες μας είπουν· Σταθήτε αυτου και θα σας δώσωμεν απάντησιν δεν θα προχωρήσωμεν εναντίον των.

Α Βασ. 14,10 εάν τάδε είπωσι προς ημάς· ανάβητε προς ημάς, και αναβησόμεθα, ότι παραδέδωκεν αυτούς Κύριος εις χείρας ημών· τούτο ημίν το σημείον.

Α Βασ. 14,10 Εάν όμως μας είπουν· Ελάτε κοντά μου θα μεταβώμεν τότε προς αυτούς, διότι αυτό σημαίνει ότι ο Κυριος τους παρέδωκεν εις τα χέρια μας. Αυτό θα είναι το σημείον της νίκης μας”.

Α Βασ. 14,11 και εισήλθον αμφότεροι εις Μεσσάβ των αλλοφύλων· και λέγουσιν οι αλλόφυλοι· ιδού Εβραίοι εκπορεύονται εκ των τρωγλών αυτών, ού εκρύβησαν εκεί.

Α Βασ. 14,11 Και οι δύο, ο Ιωνάθαν και ο δούλος του, ενεφανίσθησα στο φυλάκιον των Φιλισταιών. Οι άνδρες του φυλακίου εκείνου είπαν μεταξύ των· “ιδού, οι Εβραίοι βγαίνουν από τας τρώγλας όπου είχαν κρυφθή”.

Α Βασ. 14,12 και απεκριθήσαν οι άνδρες Μεσσάβ προς Ιωνάθαν και προς τον αίροντα τα σκεύη αυτού και λέγουσιν· ανάβητε προς ημάς, και γνωριούμεν υμίν ρήμα. και είπεν Ιωνάθαν προς τον αίροντα τα σκεύη αυτού· ανάβηθι οπίσω μου, ότι παρέδωκεν αυτούς Κύριος εις χείρας Ισραήλ.

Α Βασ. 14,12 Ωμίλησαν δε οι άνδρες του φυλακίου προς τον Ιωνάθαν και προς τον υπηρέτην, που είχαν τον πολεμικόν οπλισμόν του Ιωνάθαν, και τους είπαν· “ανεβήτε προς ημάς και έχομεν να σας ανακοινώσωμεν κάτι”. Είπε τότε ο Ιωνάθαν προς αυτόν, που έφερε τον οπλισμόν του· “ανέβα υστέρα από εμέ, διότι ο Κυριος έχει παραδώσει αυτούς εις τα χέρια ημών των Ισραηλιτών”.

Α Βασ. 14,13 και ανεβή Ιωνάθαν επί τας χείρας αυτου και επί τους πόδας αυτου και ο αίρων τα σκεύη αυτου μετ αυτου· και επέβλεψαν κατά πρόσωπον Ιωνάθαν, και επάταξεν αυτούς, και ο αίρων τα σκεύη αυτου επεδίδου οπίσω αυτου.

Α Βασ. 14,13 Ο Ιωνάθαν ανερχιχθή με τα χέρια και με τα πόδια και μαζί του, έπειτα από αυτόν, ακολουθούσε και ο νεαρός δούλος του, που έφερε τον οπλισμόν του. Ο Φιλισταιίοι είδον ενώπιόν των τον Ιωνάθαν. Ο Ιωνάθαν ώρμησε τότε και εφόνευσεν αυτούς. Πισω από αυτόν ο δούλος που έφερε τον οπλισμόν του, έδιδεν ει τον Ιωνάθαν ακόντια και λίθους, δια να κτυπά τους Φιλισταιίους.

Α Βασ. 14,14 και εγενήθη η πληγή η πρώτη, ήν επάταξεν Ιωνάθαν και ο αίρων τα σκεύη αυτου, ως είκοσιν άνδρες εν βολισι και εν πετροβόλοις και εν κόχλαξι τού πεδίου.

Α Βασ. 14,14 Η αιφνιδιαστική αυτή και ορμητική επίθεσις του Ιωνάθαν και του δούλου, που έφερε τον οπλισμόν του, εναντίον των Φιλισταιών τούτων, είχαν ως αποτέλεσμα τον θάνατον είκοσι ανδρών, οι οποίοι εφονεύθησαν με ακόντιον, με πετροβολισμούς και με χαλίκια ακόμα της υπαίθρου.

Α Βασ. 14,15 και εγενήθη έκστασις εν τή παρεμβολή και εν αγρώ, και πάς ο λαός ο εν Μεσσάβ και οι διαφθειρόντες εξέστησαν, και αυτοί ουκ ήθελον ποιείν· και εθάμβησεν η γη, και εγενήθη έκστασις παρά Κυρίου.

Α Βασ. 14,15 Συγχυσις και πανικός επεκράτησεν στο στρατόπεδον των Φιλισταιών εις την υπαίθρου και εις όλον τον λαόν του φυλακίου. Και αυτό το κύριον σώμα του στρατου των Φιλισταιών κατελήφθη από τρόμον και δεν ήθελαν να κάμουν τίποτε εις απόκρουσιν της επιθέσεως. Εσείσθη η γη και τρόμος παρά Κυρίου κατέλαβεν όλους

Α Βασ. 14,16 και είδον οι σκοποί τού Σαούλ εν Γαβαά Βενιαμίν και ιδού η παρεμβολή τεταραγμένη ένθεν και ένθεν.

Α Βασ. 14,16 Οι σκοποί του Σαούλ, που ήσαν εκ Γαβαά της φυλής Βενιαμίν, παρετήρησαν με έκπληξιν ότι το στρατόπεδον των Φιλισταιών είχε περιέλθει εις μεγάλην ταραχήν και σύγχυσιν, οι δε στρατιώται επγαινοήρχοντο από εδώ και από εκεί.

Α Βασ. 14,17 και είπε Σαούλ τώ λαώ τώ μετ αυτου· επισκέψασθε δή και ιδετε τις πεπόρευται εξ υμών· και επεσκέψαντο, και ιδού ουχ ευρίσκετο Ιωνάθαν και ο αίρων τα σκεύη αυτου.

Α Βασ. 14,17 Είπε τότε ο Σαούλ στους ανθρώπους, τους στρατιώτας που τον περιέβαλλαν· “εξετάσατε, λοιπόν, και εξακριβώσατε ποιός έχει φύγει από ημάς”. Εξήτασαν, και αίφνης είδον ότι δεν ευρίσκετο ο Ιωνάθαν μαζί των και ο φέρων τον οπλισμόν νεαρός δούλος του.

Α Βασ. 14,18 και είπε Σαούλ τώ Αχιά· προσάγαγε το εφούδ· ότι αυτός ήρε το εφούδ εν τή ημέρα εκείνη ενώπιον Ισραήλ.

Α Βασ. 14,18 Ο Σαούλ είπεν στον Αχιά· “φέρε εδώ το εφούδ και ρώτησε τον Θεόν, τι πρέπει να κάμωμεν”. Αυτός, ο Αχιά, ως αρχιερεύς που ήτο, εφορούσε κατά την εποχήν εκείνην ενώπιον των Ισραηλιτών το ιερατικόν άμφιον, το εφούδ.

Α Βασ. 14,19 και εγενήθη ως ελάλει Σαούλ προς τον ιερέα, και ο ήχος εν τή παρεμβολή των αλλοφύλων επορεύετο πορευόμενος και επλήθυνε· και είπε Σαούλ προς τον ιερέα· συναγάγε τας χείρας σου.

Α Βασ. 14,19 Καθ' ον χρόνον ωμιλούσεν ο Σαούλ προς τον αρχιερέα τον Αχιά, ο θούρβος και η οχλοβοή, που προήρχετο από το πανικοβληθέν στρατόπεδον των Φιλισταίων, ολοένα και εμεγάλωνεν. Ο Σαούλ είπε τότε προς τον αρχιερέα Αχιά· "απόσυρε τα χέρια σου και πάυσε να ερωτάς τον Θεόν".

Α Βασ. 14,20 και ανέβη Σαούλ και πάς ο λαός ο μετ αυτού και έρχονται έως τού πολέμου, και ιδού εγένετο ρομφαία ανδρός επί τον πλησίον αυτού, σύγχυσις μεγάλη σφόδρα.

Α Βασ. 14,20 Επειτα ο ίδιος ο Σαούλ και όλος ο στρατός, που ήτο μαζή του, επροχώρησαν και έφθασαν στο στρατόπεδον των Φιλισταίων εις την πεδιάδα της μάχης. Και ιδού, είδον ότι η ρομφαία του ενός Φιλισταίου εστρέφετο φονική κατά του άλλου και έτσι επικρατούσε μεταξύ των πολύ μεγάλη σύγχυσις.

Α Βασ. 14,21 και οι δούλοι οι όντες εχθές και τρίτην ημέραν μετά των αλλοφύλων οι αναβάντες εις την παρεμβολήν επεστράφησαν και αυτοί είναι μετά Ισραήλ των μετά Σαούλ και Ιωνάθαν.

Α Βασ. 14,21 Οι δε δούλοι των Φιλισταίων, οι Εβραίοι, οι οποίοι είχαν λιποτακτήσει προηγουμένως στο στρατόπεδον των Φιλισταίων, επέστρεψαν προς τους ομοεθνείς των τους Ισραηλίτας, οι οποίοι ήσαν μαζή με τον Σαούλ και με τον Ιωνάθαν.

Α Βασ. 14,22 και πάς Ισραήλ οι κρυπτόμενοι εν τώ όρει Εφραΐμ και ήκουσαν ότι πεφεύγασιν οι αλλοφύλοι, και συνάπτουσι και αυτοί οπίσω αυτών εις πόλεμον.

Α Βασ. 14,22 Όλοι δε οι Ισραηλίται, οι οποίοι εκρύπτοντο εις την ορεινήν περιοχήν της φυλής Εφραΐμ, όταν επληφορήθησαν ότι οι Φιλισταίοι ετράπησαν εις φυγήν, έσπευσαν και ηνώθησαν με τους άλλους Ισραηλίτας και έλαβον μέρος εις την καταδίωξιν των Φιλισταίων.

Α Βασ. 14,23 και έσωσε Κύριος εν τή ημέρα εκείνη τον Ισραήλ. Και ο πόλεμος διήλθε την Βαμώθ, και πάς ο λαός ήν μετά Σαούλ ως δέκα χιλιάδες ανδρών· και ήν ο πόλεμος διεσπαρμένος εις όλην την πόλιν εν τώ όρει Εφραΐμ.

Α Βασ. 14,23 Ετσι ο Κυριος έσωσε κατά την ημέραν εκείνην τον ισραηλιτικόν λαόν από τους Φιλισταίους. Η μάχη όμως εσυνεχίζετο και έφθασε μέχρι της Βαμώθ. Όλος ο ισραηλιτικός λαός, ο οποίος ήτο μαζή με τον Σαούλ, ανήρχετο τώρα εις δέκα χιλιάδες ανδρας. Ο δε πόλεμος είχεν επεκταθή εις όλας τας πόλεις της ορεινής περιοχής της φυλής Εφραΐμ.

Α Βασ. 14,24 και Σαούλ ηγνόησεν άγνοιαν μεγάλην εν τή ημέρα εκείνη και αράται τώ λαώ λέγων· επικατάρατος ο άνθρωπος, ός φάγεται άρτον έως εσπέρας, και εκδικήσω τον εχθρόν μου· και ουκ εγεύσατο πάς ο λαός άρτου. και πάσα η γη ηριστά.

Α Βασ. 14,24 Κατά την ημέραν εκείνην της καταδίωξεως των Φιλισταίων ο Σαούλ διέπραξε μίαν μεγάλην απεισκευσίαν, διότι ώρκισε τον λαόν του ειπών· "κατηραμένος θα είναι ο άνθρωπος εκείνος, που θα φάγη κάτι κατά την ημέραν αυτήν έως την εσπέραν. Διότι θέλω να εξοντώσω τους εχθρούς μου τους Φιλισταίους". Κανείς πράγματι από τον λαόν δεν έφαγε τίποτε. Όλοι ενήστευσαν.

Α Βασ. 14,25 και Ιάαλ δρυσμός ήν μελισσώνος κατά πρόσωπον τού αγρού,

Α Βασ. 14,25 Εις το δάσος της Ιάαλ υπήρχε μελισσών εις μίαν ανοικτήν περιοχήν.

Α Βασ. 14,26 και εισήλθεν ο λαός εις τον μελισσώνα, και ιδού επορεύετο λαλών, και ιδού ουκ ήν επιστρέφων την χείρα αυτού εις το στόμα αυτού, ότι εφοβήθη ο λαός τον όρκον Κυρίου.

Α Βασ. 14,26 Ο ισραηλιτικός λαός διήλθε δια του μελισσώνος αυτού και επροχωρούσε συζητών. Κανείς όμως δεν ετόλμησε να φέρη με το χέρι του στο στόμα του τροφήν και να φάγη κάτι, διότι όλοι εφοβήθησαν το τάξιμον που είχε κάμει ο Σαουλ στον Κυριον.

Α Βασ. 14,27 και Ιωνάθαν ουκ ακηκόει εν τώ ορκίζειν τον πατέρα αυτού τον λαόν· και εξέτεινε το άκρον τού σκήπτρου αυτού τού εν τή χειρί αυτού και έβαψεν αυτό εις το κηρίον τού μέλιτος και επέστρεψε την χείρα αυτού εις το στόμα αυτού, και ανέβλεψαν οι οφθαλμοί αυτού.

Α Βασ. 14,27 Ο Ιωνάθαν όμως δεν είχαν ακούσει τον πατέρα του, όταν ενόρκως εδέσμευε τον λαόν να μη φάγη τίποτε έως την εσπέραν. Δι' αυτό άπλωσε την ράβδον, που κρατούσε εις το χέρι του, και εβύθισε το άκρον αυτής εις κηρήθραν. Εστρεψε κατόπιν το άκρον της ράβδου του, που κρατούσε στο χέρι του, το έφερε στο στόμα του και έφαγε το μέλι που είχε κολλήσει εις αυτήν. Ετσι οι οφθαλμοί του με την ελαχίστην αυτήν τροφήν εζωήρευσαν.

Α Βασ. 14,28 και απεκρίθη εις εκ τού λαού και είπεν· ορκίσας ώρκισε τον λαόν ο πατήρ σου λέγων· επικατάρατος ο άνθρωπος, ός φάγεται άρτον σήμεραν, και εξελύθη ο λαός.

Α Βασ. 14,28 Ένας δε εκ του λαού απεκρίθη και είπεν στον Ιωνάθαν· "ο πατήρ σου εδέσμευσε με όρκον τον λαόν και είπε· Καταράμενος ο άνθρωπος, που θα φάγη σήμεραν οποιαδήποτε τροφήν". Ετσι δε ο λαός είχεν εξαντηληθή από την πείναν.

Α Βασ. 14,29 και έγνων Ιωνάθαν και είπεν· απήλλαχεν ο πατήρ μου την γήν· ιδέ δή ότι είδον οι οφθαλμοί μου ότι εγευσάμην βραχύ τι τού μέλιτος τούτου·

Α Βασ. 14,29 Όταν ο Ιωνάθαν έμαθε τον όρκον του πατρός του, είπεν· "ο πατέρας μου έβλαψε τον λαόν. Κυττάξτε ότι το φως των οφθαλμών μου εζωήρευσε με το ολίγον μέλι το οποίον εγεύθην.

Α Βασ. 14,30 αλλ' ότι ει έφαγεν έσθων σήμεραν ο λαός των σκύλων των εχθρών αυτών, ών εύρεν, ότι νύν αν μειζων ήν η πληγή η εν τοίς αλλοφύλοις.

Α Βασ. 14,30 Εάν ο λαός έτρωγε σήμεραν από την πολεμικήν λείαν, από τα λάφυρα που περιήλθον εις τα χέρια του, θα ενισχυέτο και η θραύσις κατά των Φιλισταίων θα ήτο πολύ μεγαλύτερα".

Α Βασ. 14,31 και επάταξεν εν τή ημέρα εκείνη εκ των αλλοφύλων εν Μαχμάς, και εκοπίασεν ο λαός σφόδρα.

Α Βασ. 14,31 Ο Ισραηλιτικός λαός εν τούτοις κατά την ημέραν αυτήν εκτύπησε το τμήμα των Φιλισταίων, που ευρίσκετο εις Μαχμάς, αλλά εκοπίασε πολύ και περιέπεσεν εις μεγάλην εξάντλησιν λόγω της πείνης.

Α Βασ. 14,32 και εκλήθη ο λαός εις τα σκύλα, και έλαβεν ο λαός ποιμνία και βουκόλια και τέκνα βοών και έσφαξεν επί την γήν, και ήσθιεν ο λαός σύν τώ αίματι.

Α Βασ. 14,32 Μετά το πέρας της ηνστείας, ο λαός προσεκλήθη εις τα λάφυρα των Φιλισταίων να λάβη και να φάγη.

Ελαβαν λοιπόν πρόβατα, βόδια, μοσχάρια, τα οποία έσφαζαν κάτω στο χώμα και έφαγαν το κρέας πριν ακόμη στραγγίση το αίμα.

Α Βασ. 14,33 και απηγγέλη Σαούλ λέγοντες· ημάρτηκεν ο λαός τώ Κυρίω φαγών σύν τώ αίματι. και είπε Σαούλ εκ Γεθθαίμ· κυλίσατέ μοι λίθον ενταύθα μέγαν.

Α Βασ. 14,33 Εγνωστοποιήθη στον Σαούλ τούτο, ότι δηλαδή ο λαός ημάρτησεν απέναντι του Κυρίου, διότι έφαγε κρέας μαζί με το αίμα, πράγμα το οποίον απηγόρευεν ο Θεός. Ο Σαούλ ο οποίος ευρίσκετο εις Γεθθαίμ, είπε: "κυλίσατέ μου και φέρετε εδώ ένα μεγάλον λίθον.

Α Βασ. 14,34 και είπε Σαούλ· διασπάρητε εν τώ λαώ και είπατε αυτοίς προσαγαγείν ενταύθα έκαστος τον μόσχον αυτού και έκαστος το πρόβατον αυτού, και σφαζέτω επί τούτου, και ου μη αμαρτήτε τώ Κυρίω τού εσθίειν σύν τώ αίματι· και προσήγεν ο λαός έκαστος το εν τή χειρί αυτού και έσφαζον εκεί.

Α Βασ. 14,34 Είπεν ακόμη Σαούλ· "διασκορπισθήτε ανάμεσα εις όλον τον λαόν και είπατε στους ανθρώπους να φέρη ο καθένας από αυτούς εδώ το μωσχάρι του, το πρόβατόν του και ας σφάζουν αυτά εις το μέρος τούτο. Ετσι, δεν θα αμαρτήσετε τρώγοντες τας σάρκας μαζί με το αίμα". Πράγματι ο καθένας εκ του λαού έφερε το ζών, που ήτο εις την κατοχήν του, το έσφαζεν εκεί και το αίμα εχύνετο κοντά στον λίθον, που επείχε θέσιν θυσιαστηρίου.

Α Βασ. 14,35 και ωκοδόμησεν εκεί Σαούλ θυσιαστήριον τώ Κυρίω· τούτο ήρξατο Σαούλ οικοδομήσαι θυσιαστήριον τώ Κυρίω.

Α Βασ. 14,35 Ετσι ο Σαούλ οικοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου. Αυτό δε ήτο το πρώτον θυσιαστήριον, το οποίον οικοδόμησεν ο Σαούλ προς τιμήν του Κυρίου.

Α Βασ. 14,36 Καί είπε Σαούλ· καταβώμεν οπίσω των αλλοφύλων την νύκτα και διαρπάσωμεν εν αυτοίς έως διαφύση ημέρα, και μη υπολείπωμεν εν αυτοίς άνδρα. και είπαν· πάν το αγαθόν ενώπιόν σου ποίει. και είπεν ο ιερεύς· προσέλθωμεν ενταύθα προς τον Θεόν.

Α Βασ. 14,36 Είπε τότε ο Σαούλ στον λαόν του· "ας καταβώμεν και να συνεχίσωμεν την καταδίωξιν των Φιλισταίων κατά την νύκτα. Ας λεηλατήσωμεν αυτούς, έως ότου εξημερώση, και ας μη αφήσωμεν κανένα από αυτούς να ζήση". Οι Ισραηλίται απήντησαν· "οτι σου φαίνεται καλόν, αυτό και κάμε". Ο δε αρχιερεύς Αχιά επρότεινε· "ας πλησιάσωμεν και ας ερωτήσωμεν δια τούτο τον Θεόν".

Α Βασ. 14,37 και επηρώτησε Σαούλ τον Θεόν· ει καταβώ οπίσω των αλλοφύλων, ει παραδώσεις αυτούς εις χείρας Ισραήλ; και ουκ απεκρίθη αυτώ εν τή ημέρα εκείνη.

Α Βασ. 14,37 Ο Σαούλ ηρώτησε τον Θεόν· "να καταβώ και να συνεχίσω την καταδίωξιν των Φιλισταίων; Θα παραδώσής αυτούς εις τα χέρια ημών των Ισραηλιτών;» Ο Θεός δεν του απήντησε κατά την ημέραν εκείνην.

Α Βασ. 14,38 και είπε Σαούλ· προσαγάγετε ενταύθα πάσας τας γωνίας τού Ισραήλ και γνώτε και ιδετε εν τίνι γέγονεν η αμαρτία αύτη σήμεραν·

Α Βασ. 14,38 Ο Σαούλ έδωσεν εντολήν και είπε· "φέρετε εδώ όλους τους αρχηγούς του λαού. Εξετάσατε και μάθετε, ποίος διέπραξε την αμαρτίαν αυτήν σήμεραν.

Α Βασ. 14,39 ότι ζή Κύριος ο σώσας τον Ισραήλ, ότι εάν αποκριθή κατά Ιωνάθαν τού υιού μου, θανάτω αποθανείται. και ουκ ήν ο αποκρινόμενος εκ παντός τού λαού.

Α Βασ. 14,39 Διότι, ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον, ο οποίος έσωσε τον ισραηλιτικόν λαόν, ότι και αν ακόμη η απάντησις είναι εναντίον του υιού μου του Ιωνάθαν, θα καταδικασθή και αυτός εις θάνατον". Κανείς όμως από τον λαόν δεν απήντησεν εις την ένορκον αυτήν έκκλησιν του Σαούλ.

Α Βασ. 14,40 και είπε παντί άνδρι Ισραήλ· υμείς έσεσθε εις δουλείαν, και εγώ και Ιωνάθαν ο υιός μου εσόμεθα εις δουλείαν. και είπεν ο λαός προς Σαούλ· το αγαθόν ενώπιόν σου ποίει.

Α Βασ. 14,40 Ο Σαούλ είπε τότε στους σιωπώντας Ισραηλίτας· "σεις με την σιωπήν σας, που δεν αποκαλύπτετε τον ένοχον, οδηγείτε τον εαυτόν σας εις υποδούλωσιν. Μαζή δε με σας θα γίνωμεν δούλοι των Φιλισταίων και εγώ και ο Ιωνάθαν". Ο λαός τότε απήντησε· "κάμε οτι θέλεις".

Α Βασ. 14,41 και είπε Σαούλ· Κύριε ο Θεός Ισραήλ, τι ότι ουκ απεκρίθης τώ δούλω σου σήμεραν; ει εν εμοί ή εν Ιωνάθαν τώ υιώ μου η αδικία; Κύριε ο Θεός Ισραήλ δός δήλους; και εάν τάδε είπης, εν τώ λαώ σου Ισραήλ, δός δή οσιότητα. και κληροῦται Ιωνάθαν και Σαούλ, και ο λαός εξήλθε.

Α Βασ. 14,41 Είπε τότε ο Σαούλ προς τον Θεόν· "Κυριε, Θεέ του Ισραηλιτικού λαού, διατί δεν απήντησες εις εμέ τον δούλον σου σήμεραν, που σε ηρώτησα; Εάν η παράβασις έγινεν από εμέ ή από τον Ιωνάθαν, ω Κυριε, Θεέ του Ισραηλιτικού λαού, φανέρωσε τούτο με την δήλωσιν που υπάρχει στο αρχιερατικόν εφούδ. Εάν όμως η ενοχή βαρύνη τον λαόν, φανέρωσον τούτο με την αλήθειαν που υπάρχει στο εφούδ". Εγινε κλήρος και ο κλήρος έπεσε και ώρισεν ως ενόχους τον Ιωνάθαν και τον Σαούλ. Ο λαός απηλλάγη από κάθε ευθύνην.

Α Βασ. 14,42 και είπε Σαούλ· βάλετε ανά μέσον εμού και ανά μέσον Ιωνάθαν τού υιού μου· ον αν κατακληρώσεται Κύριος, αποθανέτω. και είπεν ο λαός προς Σαούλ· ουκ έστι το ρήμα τούτο. και κατεκράτησε Σαούλ τού λαού, και βάλλουσιν ανά μέσον αυτού και ανά μέσον Ιωνάθαν τού υιού αυτού, και κατακληροῦται Ιωνάθαν.

Α Βασ. 14,42 Είπε τότε ο Σαούλ· "βάλτε κλήρους δι' εμέ και δια τον υιόν μου τον Ιωνάθαν. Εκείνος δε, τον οποίον δια του κλήρου θα δείξη ο Κυριος, θα καταδικασθή εις θάνατον". Ο λαός απήντησε· "δεν ημπορεί να γίνη κάτι τέτοιο". Αλλά, η γνώμη του Σαούλ επεκράτησεν. Εγινε κλήρωσις μεταξύ αυτού και του υιού του του Ιωνάθαν, ο δε κλήρος έδειξεν ως ένοχον τον Ιωνάθαν.

Α Βασ. 14,43 και είπε Σαούλ προς Ιωνάθαν· απάγγελμόν μοι τι πεποίηκας. και απήγγειλεν αυτώ Ιωνάθαν και είπε· γευόμενος εγευσάμην εν άκρω τώ σκήπτρω τώ εν τή χειρί μου βραχύ μέλι, και ιδού εγώ αποθνήσκω.

Α Βασ. 14,43 Ο Σαούλ ηρώτησε τον Ιωνάθαν· "πές μου, τι έκαμες;" Ο Ιωνάθαν ανέφερεν εις αυτόν και είπεν· "με το άκρον της ράβδου μου, που ευρίσκετο εις τα χέρια μου, επήρα και γευέθην ολίγον μέλι. Και να, τώρα εγώ δια τούτο καταδικάζομαι εις θάνατον".

Α Βασ. 14,44 και είπεν αυτώ Σαούλ· τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθείη, ότι θανάτω αποθανή σήμεραν.

Α Βασ. 14,44 Ο Σαούλ είπεν εις αυτόν· "οιανδήποτε τιμωρίαν και αν θέλη ας μου επιβάλη ο Κυριος, και την ακόμη βαρύτεραν ας προσθήση, εάν δεν καταδικασθής σήμεραν εις θάνατον".

Α Βασ. 14,45 και είπεν ο λαός προς Σαούλ· ει σήμεραν θανατωθήσεται ο ποιήσας την σωτηρίαν την μεγάλην ταύτην εν Ισραήλ; ζή Κύριος, ει πεσειται τριχός της κεφαλής αυτού επί την γήν· ότι ο λαός τού Θεού εποίησε την ημέραν ταύτην. και προσήξατο ο λαός περι Ιωνάθαν εν τή ημέρα εκείνη, και ουκ απέθανε.

Α Βασ. 14,45 Ο ισραηλιτικός όμως λαός είπεν στον Σαούλ· "θα θανατωθή λοιπόν ο Ιωνάθαν σήμεραν, αυτός ο οποίος υπήρξεν ο αίτιος της μεγάλης νίκης των Ισραηλιτών; Ο Κυριος ζη και δεν θα πέση ούτε τρίχα από την κεφαλήν του

Ιωνάθαν". Ο λαός του Θεού, ο οποίος επέτυχε την νίκη εκείνη, αυτός προσηυχήθη υπέρ του Ιωνάθαν κατά την ημέραν εκείνην και έτσι δεν κατεδικάσθη αυτός εις θάνατον.

Α Βασ. 14,46 και ανέβη Σαούλ από όπισθεν των αλλοφύλων, και οι αλλοφύλοι απήλθον εις τον τόπον αυτών.

Α Βασ. 14,46 Ο Σαούλ συνέχισε την καταδίωξιν των Φιλισταίων εις Γαβαά, οι δε Φιλισταίοι πανικόβλητοι επανήλθον εις την χώραν των.

Α Βασ. 14,47 Καί Σαούλ κατακληρούται έργον επί Ισραήλ. και επολέμει κύκλω πάντας τους εχθρούς αυτού, εις τον Μωάβ και εις τους υιούς Αμμών και εις τους υιούς Εδώμ και εις τον Βαιθεώρ και εις βασιλέα Σουβά και εις τους αλλοφύλους· ού αν εστράφη, εσώζετο.

Α Βασ. 14,47 Ο Σαούλ είχε λάβει με θείον κλήρον την βασιλικήν εξουσίαν επί του Ισραηλιτικού λαού και επολέμησε τους γύρω εχθρούς του, δηλαδή τους Μωαβίτας, τους Αμμωνίτας, τους Ιδουμαίους, τους κατοικούντας Βαιθεώρ, τον βασιλέα Σουβά και τους Φιλισταίους. Οπουδήποτε δε και αν έστρεφε τας πολεμικάς του επιχειρήσεις, ενικούσε.

Α Βασ. 14,48 και έποίησε δύναμιν και επάταξε τον Αμαλήκ και εξείλατο τον Ισραήλ εκ χειρός των καταπατούντων αυτόν.

Α Βασ. 14,48 Συνεκέντρωσε δε πολύν στρατόν και επολέμησε τους Αμαληκίτας, τους ενίκησε και έτσι απήλλαξε τον ισραηλιτικόν λαόν από τα χέρια των εχθρών των, κάτω από την εξουσίαν των οποίων ευρίσκοντο και συνεχώς ελεηλατούντο.

Α Βασ. 14,49 και ήσαν οι υιοί Σαούλ Ιωνάθαν και Ιεσσιού και Μελχισά· και ονόματα των δύο θυγατέρων αυτού, όνομα τή πρωτοτόκω Μερόβ, και όνομα τή δευτέρα Μελχόλ·

Α Βασ. 14,49 Οι υιοί του Σαούλ ήσαν· Ο Ιωνάθαν, ο Ιεσσιού και ο Μελχισά. Αι δε δύο θυγατέρες του ωνομάζοντο, η μεν πρωτοτόκος ωνομάζετο Μερόβ, η δε δευτερότοκος ωνομάζετο Μελχόλ.

Α Βασ. 14,50 και όνομα τή γυναικί αυτού Αχινοόμ θυγάτηρ Αχιμάας. και όνομα τώ αρχιστρατήγω αυτού Αβεννήρ, υιός Νήρ, υιού οικείου Σαούλ·

Α Βασ. 14,50 Η σύζυγος του Σαούλ ωνομάζετο Αχινοόμ, ήτο δε θυγάτηρ του Αχιμάας. Ο αρχιστρατήγός του ωνομάζετο Αβεννήρ και ήτο υιός του Νηρ, υιού του θείου του Σαούλ.

Α Βασ. 14,51 και Κίς πατήρ Σαούλ και Νήρ πατήρ Αβεννήρ υιός Ιαμίν υιού Αβιήλ.

Α Βασ. 14,51 Ο πατήρ του Σαούλ ωνομάζετο Κίς. Ο δε πατήρ του Αβεννήρ ωνομάζετο Νηρ, ήτο δε υιός του Ιαμίν, ο οποίος πάλιν ήτο υιός του Αβιήλ.

Α Βασ. 14,52 και ήν ο πόλεμος κραταιός επί τους αλλοφύλους πάσας τας ημέρας Σαούλ. και ιδών Σαούλ πάντα άνδρα δυνατόν και πάντα άνδρα υιόν δυνάμεως και συνήγαγεν αυτούς προς αυτόν.

Α Βασ. 14,52 Καθ' όλον το διάστημα της ζωής του Σαούλ ο πόλεμος των Ισραηλιτών εναντίον των Φιλισταίων υπήρξεν έντονος. Ο Σαούλ, όταν έβλεπε άνδρα δυνατόν και ικανόν, τον προσελάμβανεν εις την υπηρεσίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Α Βασ. 15,1 Καί ειπε Σαμουήλ προς Σαούλ· εμέ απέστειλε Κύριος χρίσαι σε εις βασιλέα επί Ισραήλ, και νύν άκουε της φωνής Κυρίου·

Α Βασ. 15,1 Ο Σαμουήλ ειπεν στον Σαούλ· "εμέ έστειλεν ο Θεός να σε χρίσω βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού. Ακουσε λοιπόν τώρα την εντολήν του Κυρίου.

Α Βασ. 15,2 τάδε ειπε Κύριος Σαβαώθ· νύν εκδικήσω ά εποίησεν Αμαλήκ τώ Ισραήλ, ως απήντησεν αυτώ εν τή οδώ αναβαίνοντος αυτού εξ Αιγύπτου·

Α Βασ. 15,2 Αυτά διατάσσει Κυριος ο παντοκράτωρ· Τωρα εγώ θα τιμωρήσω τους Αμαλικίτας δι' όσα εκείνοι έπραξαν εναντίον των Ισραηλιτών, όταν τους συνήνητησαν καθ' οδόν, καθώς ανέβαιναν από την Αίγυπτον.

Α Βασ. 15,3 και νύν πορεύου και πατάξεις τον Αμαλήκ και Ιερίμ και πάντα τα αυτού και ου περιποιήση εξ αυτού και εξολοθρεύσεις αυτόν και αναθεματιείς αυτόν και πάντα τα αυτού και ου φείση απ αυτού και αποκτενείς από ανδρός και έως γυναικός και από νηπίου έως θηλάζοντος και από μόσχου έως προβάτου και από καμήλου έως όνου.

Α Βασ. 15,3 Πηγαινε λοιπόν τώρα να κτυπήσης τους Αμαληκίτας και αναθεμάτισε αυτούς και όλα τα υπάρχοντά των. Δεν θα λυπηθής κανένα, αλλά θα εξολοθρεύσης αυτούς, θα αναθεματίσης αυτούς και τα υπάρχοντά των. Κανένα από αυτούς δεν θα λυπηθής αλλά θα φονεύσης όλους, από άνδρα έως γυναίκα, από νήπιον μέχρι και θηλάζον, από μοσχάρι μέχρι προβάτον, από καμήλαν μέχρι όνον".

Α Βασ. 15,4 και παρήγγειλε Σαούλ τώ λαώ και επισκέπτεται αυτούς εν Γαλγάλοις τετρακοσίας χιλιάδας ταγμάτων και τον Ιούδαν τριακόνα χιλιάδας ταγμάτων.

Α Βασ. 15,4 Ο Σαούλ έκαμε αυτά γνωστά εις όλον τον λαόν και ώρισεν ως συγκέντρωσιν του στρατού τα Γαλαλα. Εκεί επεθεώρησε και ηρίθμησεν ο Σαούλ τον στρατόν του, ο οποίος ευρέθη από μεν τας άλλας φυλάς ότι ανήρχετο εις τετρακοσίας χιλιάδας πεζών, από δε την φυλήν του Ιούδα εις τριακόνα χιλιάδας πεζούς.

Α Βασ. 15,5 και ήλθε Σαούλ έως των πόλεων Αμαλήκ και ενήδρευσεν εν τώ χειμάρω.

Α Βασ. 15,5 Ο Σαούλ με τον στρατόν αυτόν επροχώρησεν έως εις τας πόλεις των Αμαληκικών και έστησεν ενέδρας εις κάποιον ξηροπόταμον.

Α Βασ. 15,6 και ειπε Σαούλ προς τον Κιναιόν· άπελθε και έκκλινον εκ μέσου τού Αμαληκίτου, μη προσθώ σε μετ αυτού, και σύ εποίησας έλεος μετά των υιών Ισραήλ εν τώ αναβαίνειν αυτούς εξ Αιγύπτου· και εξέκλινεν ο Κιναιός εκ μέσου Αμαλήκ.

Α Βασ. 15,6 Ο Σαούλ, πριν επιχειρήση τι κατά των Αμαληκικών, ειπεν στους Κιναιούς απογόνους του πενθερού του Μωυσέως· "φύγετε, εξέλθετε εκ μέσου των Αμαληκικών, δια να μη συμπεριλάβη και σας η τιμωρία, που θα επιπέση εναντίον εκείνων, πράγμα που δεν επιθυμώ, διότι οι πρόγονοί σας εβοήθησαν τους Ισραηλίτας, όταν ανέβαιναν από την Αίγυπτον". Οι Κιναιοί πράγματι απεμακρύνθησαν εκ μέσου των Αμαληκικών.

Α Βασ. 15,7 και επάταξε Σαούλ τον Αμαλήκ από Ευιλάτ έως Σούρ επί προσώπου Αιγύπτου.

Α Βασ. 15,7 Κατόπιν ο Σαούλ επετέθη και κατενίκησε τους Αμαληκίτας από την Ευιλάτ έως την Σουρ ανατολικά από την Αίγυπτον.

Α Βασ. 15,8 και συνέλαβε τον Αγάγ βασιλέα Αμαλήκ ζώντα και πάντα τον λαόν και Ιερίμ απέκτεινεν εν στόματι ρομφαίας.

Α Βασ. 15,8 Συνέλαβε δε αιχμάλωτον τον Αγάγ τον βασιλέα των Αμαληκικών, τον οποίον και εκράτησεν εις την ζωήν, ενώ όλον τον άλλον λαόν των Αμαληκικών κατά τον αναθεματισμόν τον επέρασεν εν στόματι μαχαίρας.

Α Βασ. 15,9 και περιεποιήσατο Σαούλ και πᾶς ο λαός τον Αγάγ ζώντα και τα αγαθά των ποιμνίων και των βουκολίων και των εδεσμάτων και των αμπελώνων και πάντων των αγαθών και ουκ εβούλοντο εξολοθρεύσαι αυτά· και πάν ἔργον ητιμωμένον και εξουδενωμένον εξωλόθρευσαν.

Α Βασ. 15,9 Ο Σαούλ και ο ισραηλιτικός λαός ελυπήθησαν και δεν εφόδευσαν τον Αγάγ, τον εκράτησαν ζώντα. Και δεν κατέστρεψαν τα εκλεκτά από τα πρόβατά του, από τα βόδια του, από τα φαγητά του, τους αμπελώνας του και γενικώς όλα εκείνα τα εκλεκτά αγαθά που είχε. Δεν ηθέλησαν να τα καταστρέψουν, όπως ο Θεός τους είχε διατάξει, αλλά κατέστρεψαν κάθε τι μηδαμινόν και ευτελές.

Α Βασ. 15,10 Καί εγενήθη ρήμα Κυρίου προς Σαμουήλ λέγων·

Α Βασ. 15,10 Ο Κυριος ειπε τότε προς τον Σαμουήλ τα εξής·

Α Βασ. 15,11 παρακέκλημαι ότι εβασίλευσα τον Σαούλ εις βασιλέα, ότι απέστρεψεν από όπισθέν μου και τους λόγους μου ουκ ετήρησε. και ηθύμησε Σαμουήλ και εβόησε προς Κύριον όλην την νύκτα.

Α Βασ. 15,11 "μετεμεληθην διότι κατέστησα τον Σαούλ βασιλέα, επειδή αυτός απεμακρύνθη από τον δρόμον μου και δεν ετήρησε τας εντολάς μου". Ο Σαμουήλ όταν ήκουσεν αυτά, περιέπεσεν εις μεγάλην λύπην και με θερμήν προσευχήν όλην την νύκτα εβόησε προς τον Κυριον.

Α Βασ. 15,12 και ώρθησε Σαμουήλ και επορεύθη εις απάντησιν Ισραήλ το πρωϊ. και απηγγέλη τώ Σαούλ λέγοντες· ήκει Σαμουήλ εις Κάρμηλον και ανέστακεν αυτώ χείρα και επέστρεψε το άρμα. και κατέβη εις Γάλγαλα προς Σαούλ, και ιδού αυτός ανέφερεν ολοκαύτωνιν τώ Κυριώ τα πρώτα των σκύλων, ών ήνεγκεν εξ Αμαλήκ.

Α Βασ. 15,12 Εσηκώθη δε λιαν πρωϊ και επορεύθη, δια να συναντήση τους Ισραηλίτας. Εγνωστοποιήθη στον Σαούλ το γεγονός και του ειπαν· "έχει έλθει ο Σαμουήλ στο Καρμηλον όρος". Εκεί ο Σαούλ ειχεν ανεγείρει τρόπαιον. Ο Σαμουήλ ιδών το τρόπαιον αυτου ήλλαξε κατεύθυνσιν του άρματός του. Κατέβη εις τα Γαλγαλα προς τον Σαούλ. Και ιδού ειδεν αυτόν να προσφέρει θυσίαν ολοκαυτώματος προς τον Κυριον τα εκλεκτότερα από τα λάφυρα, που ειχε πάρει κατά τον πόλεμον εναντίον των Αμαληκιδών.

Α Βασ. 15,13 και παρεγένετο Σαμουήλ προς Σαούλ, και ειπεν αυτώ Σαούλ· ευλογητός σύ τώ Κυριώ· έστησα πάντα, όσα ελάλησε Κύριος.

Α Βασ. 15,13 Ο Σαμουήλ ήλθε προς τον Σαούλ, ο δε Σαούλ τον χαιρέτησεν ειρηνικώς και ειπε προς αυτόν· "ευλογημένος ασ είσαι από τον Κυριον. Εγώ ετήρησα όλα όσα ο Κυριος ειχε διατάξει".

Α Βασ. 15,14 και ειπε Σαμουήλ· και τις η φωνή τού ποιμνίου τούτου εν τοίς ωσί μου και φωνή των βοών, ών εγώ ακούω;

Α Βασ. 15,14 Ο Σαμουήλ τον ηρώτησε· "τι είναι αυτά τα βελάσματα προβάτων, που φθάνουν εις τα αυτιά μου και τι σημαίνουν οι μυκηθμοί αυτοί των βοών, που ακούω;"

Α Βασ. 15,15 και ειπε Σαούλ· εξ Αμαλήκ ήνεγκα αυτά, ά περιεποιήσατο ο λαός τα κράτιστα τού ποιμνίου και των βοών, όπως τυθή Κυριώ τώ Θεώ σου, και τα λοιπά εξωλόθρευσα.

Α Βασ. 15,15 Ο Σαούλ απήντησεν· "αυτά προέρχονται από τους Αμαληκίτας. Είναι δε τα καλύτερα από τα πρόβατά τους και από τα βόδια τους, τα οποία ο λαός δεν εξωλόθρευσε, δια να τα προσφέρει θυσίαν εις Κυριον τον Θεόν· όλα δε τα αλλά τα κατέστρεψα".

Α Βασ. 15,16 και ειπε Σαμουήλ προς Σαούλ· άνες και απαγγελώ σοι ά ελάλησε Κύριος προς με την νύκτα· και ειπεν αυτώ· λάλησον.

Α Βασ. 15,16 Ειπε τότε ο Σαμουήλ προς τον Σαούλ· "άφησε αυτάς τας δικαιολογίας. Θα σου αναγγείλω όσα μου ειπεν ο Θεός κατά την νύκτα αυτήν". Ο Σαούλ απήντησεν· "ειπέ τα".

Α Βασ. 15,17 και ειπε Σαμουήλ προς Σαούλ· ουχι μικρός εί σύ ενώπιον αυτου ηγούμενος σκήπτρου φυλής Ισραήλ; και έχρισέ σε Κύριος εις βασιλέα επί Ισραήλ.

Α Βασ. 15,17 Ο Σαμουήλ ειπε τότε προς αυτόν· "συ δεν ήσουνα πολύ μικρός ενώπιον του Θεού, όταν έγινες βασιλεύς και έλαβες εις τα χέρια σου το σκήπτρον των φύλων του Ισραηλιτικού λαού, τότε που ο Θεός σε εχρισε βασιλέα του λαού αυτου;

Α Βασ. 15,18 και απέστειλέ σε Κύριος εν οδώ και ειπέ σοι· πορευθήτη και εξολόθρευσον τους αμαρτάνοντας εις εμέ, τον Αμαλήκ, και πολεμήσεις αυτους έως συντελέσης αυτους.

Α Βασ. 15,18 Ο Θεός σε ωδήγησεν στον δρόμον εκείνον της καταστροφής των Αμαληκιδών και ειπε προς σε· Πηγαине, εξολόθρευσε αυτους, οι οποίοι ημάρτησαν απέναντί μου, τους Αμαληκίτας. Θα πολεμήσης, μέχρις ότου ότι ολοκληρώσης τον όλεθρόν των.

Α Βασ. 15,19 και ινατί ουκ ήκουσας φωνής Κυριού, αλλ ώρμησας τού θέσθαι επί τα σκύλα και εποίησας το πονηρόν ενώπιον Κυριού;

Α Βασ. 15,19 Διати δεν ήκουσες την εντολήν του Κυριού, αλλά ερρίφθης και άπλωσες τα χέρια σου εις τα λάφυρα και έτσι διέπραξες την μεγάλην αυτήν παράβασιν ενώπιον του Κυριού;"

Α Βασ. 15,20 και ειπε Σαούλ προς Σαμουήλ· διά το ακούσαι με της φωνής τού λαού· και επορεύθην τή οδώ, ή απέστειλέ με Κύριος, και ήγαγον τον Αγάγ βασιλέα Αμαλήκ και τον Αμαλήκ εξωλόθρευσα·

Α Βασ. 15,20 Ο Σαούλ απήντησε προς τον Σαμουήλ· "υπήκουσα εις την φωνήν του λαού. Επορεύθην στον δρόμον, στον οποίον με ειχε στείλει ο Κυριος και έφερα ζωντανόν τον βασιλέα των Αμαληκιδών τον Αγάγ, αλλά τους Αμαληκίτας τους εξωλόθρευσα.

Α Βασ. 15,21 και έλαβεν ο λαός των σκύλων ποιμνια και βουκόλια, τα πρώτα τού εξολοθρευμάτος, θύσαι ενώπιον Κυριου Θεού ημών εν Γαλγαλοισ.

Α Βασ. 15,21 Ο λαός επήρην από τα καλύτερα εκ των αναθεματισμένων λαφύρων, πρόβατα και βόδια, δια να θυσιάση αυτά προς τον Κυριον εις τα Γαλγαλα".

Α Βασ. 15,22 και ειπε Σαμουήλ· ει θελητόν τώ Κυριώ ολοκαυτώματα και θυσίας ως το ακούσαι φωνής Κυριού; ιδού ακοή υπέρ θυσίαν αγαθήν και η επακρόασις υπέρ στέαρ κριών·

Α Βασ. 15,22 Ο Σαμουήλ ειπε· "νομίζεις ότι είναι προτιμότερα δια τον Κυριον τα ολοκαυτώματα και αι άλλαι θυσίαι, από το να υπακούη κανείς εις την εντολήν του; Η υπακοή εις την εντολήν του είναι ανωτέρα από κάθε θυσίαν και η προσεκτική ακρόασις του θελήματός του είναι προτιμότερα και από το λίπος των κριών.

Α Βασ. 15,23 ότι αμαρτία οιώνισμά εστιν, οδύνην και πόνους θεραφίν επαγουσιν· ότι εξουδένωσας το ρήμα Κυριού, και εξουδενώσει σε Κύριος μη είναι βασιλέα επί Ισραήλ.

Α Βασ. 15,23 Είναι δε αμαρτία, ομοιάζει με ειδωλολατρικήν θυσίαν και φέρει οδύνην και πόνον η προσφορά θυσιών χωρίς υπακοήν στο θεϊόν θέλημα. Επειδή δε κατεφρόνησες την εντολήν του Κυρίου, δια τούτο θα σε αποδοκιμάση ο Κυριος, ώστε να μη είσαι πλέον βασιλεύς στους Ισραηλίτας”.

Α Βασ. 15,24 και είπε Σαούλ προς Σαμουήλ· ημάρτηκα ότι παρέβην τον λόγον Κυρίου και το ρημά σου, ότι εφοβήθην τον λαόν και ήκουσα της φωνής αυτών·

Α Βασ. 15,24 Είπε τότε συγκινημένος ο Σαουλ προς τον Σαμουήλ· “ημάρτηκα, διότι παρέβην την εντολήν του Κυρίου και τον ιδικόν σου λόγον. Εκαμα όμως αυτό, διότι εφοβήθην τον λαόν και την φωνήν του λαού ήκουσα.

Α Βασ. 15,25 και νύν άρον δή το αμάρτημά μου και ανάστρεψον μετ εμού, και προσκυνήσω Κυρίω τώ Θεώ σου.

Α Βασ. 15,25 Τώρα συγχώρησέ με και εξάλειψε το αμάρτημά μου και έλα πάλιν μαζί μου και θα λατρεύσω τον Κυριον τον Θεόν σου”.

Α Βασ. 15,26 και είπε Σαμουήλ προς Σαούλ· ουκ αναστρέφω μετά σου, ότι εξουδένωσας το ρήμα Κυρίου, και εξουδένωσε σε Κύριος τού μη είναι βασιλέα επί τον Ισραήλ.

Α Βασ. 15,26 Ο Σαμουήλ είπε προς τον Σαούλ· “δεν θα είμαι πλέον μαζί σου, διότι κατεφρόνησες την εντολήν του Κυρίου. Δια τούτο θα σε εξουθενώση ο Κυριος, ώστε να μη είσαι πλέον βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού”.

Α Βασ. 15,27 και επέστρεψε Σαμουήλ το πρόσωπον αυτού τού απελθειν, και εκράτησε Σαούλ τού περυγίου της διπλοΐδος αυτού και διέρηξεν αυτό·

Α Βασ. 15,27 Και ο Σαμουήλ εγύρισε το πρόσωπόν του, δια να απομακρυνθή από τον Σαούλ. Εκείνος εκράτησε το άκρον από το επανωφόριον του Σαμουήλ και το έσχισεν.

Α Βασ. 15,28 και είπε προς αυτόν Σαμουήλ· διέρηξε Κύριος την βασιλείαν σου από Ισραήλ εκ χειρός σου σήμερα και δώσει αυτήν τώ πλησίον σου τώ αγαθώ υπέρ σε·

Α Βασ. 15,28 Ο Σαμουήλ του είπε τότε· “έσχισεν ο Κυριος την βασιλείαν σου επί του Ισραηλιτικού λαού σήμερα. Την επήρξε από τα χέρια σου και θα την δώση στον πλησίον σου, ο οποίος θα είναι πολύ καλύτερος από σε.

Α Βασ. 15,29 και διαιρεθήσεται Ισραήλ εις δύο, και ουκ αποστρέψει ουδέ μετανοήσει, ότι ουχ ως άνθρωπός εστι τού μετανοήσαι αυτός.

Α Βασ. 15,29 Ο δε Ισραηλιτικός λαός θα διαιρεθή εις δύο βασιλεία. Ο Θεός θα πραγματοποιήση τούτο και δεν θα αλλάξη γνώμην, ούτε θα μετανοήση, διότι δεν είναι άνθρωπος ώστε να μετανοή”.

Α Βασ. 15,30 και είπε Σαούλ· ημάρτηκα, αλλά δόξασόν με δή ενώπιον πρεσβυτέρων Ισραήλ και ενώπιον λαού μου και ανάστρεψον μετ εμού, και προσκυνήσω Κυρίω τώ Θεώ σου.

Α Βασ. 15,30 Ο Σαούλ είπε πάλιν· “ομολογώ ότι ημάρτησα. Σε παρακαλώ όμως αποκατάστησέ με, όπως ήμουν πριν ενώπιον των πρεσβυτέρων και του Ισραηλιτικού λαού. Ελα και συ μαζί μου και σου υπόσχομαι ότι θα λατρεύσω Κυριον τον Θεόν σου”.

Α Βασ. 15,31 και ανέστρεψε Σαμουήλ οπίσω Σαούλ και προσεκύνησε τώ Κυρίω.

Α Βασ. 15,31 Ο Σαμουήλ επέστρεψε πράγματι και ηκολούθησε τον Σαούλ, ο οποίος και ελάτρευσε τον Κυριον.

Α Βασ. 15,32 και είπε Σαμουήλ· προσαγάγετέ μοι τον Αγάγ βασιλέα Αμαλήκ. και προσήλθε προς αυτόν Αγάγ τρέμων, και είπεν Αγάγ· ει ούτω πικρός ο θάνατος·

Α Βασ. 15,32 Ο Σαμουήλ έδωσεν εντολήν και είπε· “φέρετε εδώ τον Αγάγ τον βασιλέα των Αμαληκιτών”. Και τον έφεραν. Προσήλθεν ο Αγάγ πλησίον στον Σαμουήλ τρέμων. Βλέπων δε τον θάνατον που επήρχετο, είπε· “τόσον λοιπόν πικρός είναι ο θάνατος!”

Α Βασ. 15,33 και είπε Σαμουήλ προς Αγάγ· καθότι ητέκνωσε γυναίκα η ρομφαία σου, ούτως ατεκνωθήσεται εκ γυναικών η μήτηρ σου, και έσφαξε Σαμουήλ τον Αγάγ ενώπιον Κυρίου εν Γαλαλά.

Α Βασ. 15,33 Ο Σαμουήλ είπε προς τον Αγάγ· “όπως η ρομφαία σου αφήκε μητέρας χωρίς παιδιά, έτσι και εν μέσω των άλλων μητέρων η δική σου μητέρα θα μείνη χωρίς σε, το τέκνον της”. Ο Σαμουήλ έσφαξε τον Αγάγ εις Γαλαλα ενώπιον του Κυρίου.

Α Βασ. 15,34 και απήλθε Σαμουήλ εις Αρμαθαίμ, και Σαούλ ανέβη εις τον οίκον αυτού εις Γαβαά.

Α Βασ. 15,34 Ανεχώρησεν ο Σαμουήλ δια την ιδιαιτέραν του πατρίδα, την Αρμαθαίμ, ο δε Σαούλ ανέβη στον οίκον του εις Γαβαά.

Α Βασ. 15,35 και ου προσέθετο έτι Σαμουήλ ιδείν τον Σαούλ έως ημέρας θανάτου αυτού, ότι επένθει Σαμουήλ επί Σαούλ· και Κύριος μετεμελήθη ότι εβασιλευσε τον Σαούλ επί Ισραήλ.

Α Βασ. 15,35 Ο Σαμουήλ δεν επεδίωξε να επανίδη πλέον τον Σαούλ μέχρι του θανάτου του και εθήνηε δια το κατάντημα του Σαούλ. Ο δε Κυριος μετεμελήθη, διότι κατέστησε βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού τον Σαούλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Α Βασ. 16,1 Και είπε Κύριος προς Σαμουήλ· έως πότε σύ πενθείς επί Σαούλ, καγώ εξουδένωκα αυτόν μη βασιλεύειν επί Ισραήλ; πλήσον το κέρας σου ελαίου, και δέυρο αποστείλω σε προς Ιεσσαί έως Βηθλεέμ, ότι εώρακα εν τοίς υιοίς αυτού εμοί βασιλέα.

Α Βασ. 16,1 Είπε δε ο Κυριος προς τον Σαμουήλ· “έως πότε συ θα πένθής δια τον Σαούλ; Εγώ εξουθένωσα και απέρριψα αυτόν, ώστε να μη είναι πλέον βασιλεύς στον ισραηλιτικόν λαόν. Γέμισε το δοχείον σου με έλαιον και έλα, διότι θα σε στείλω προς τον Ιεσσαί έως την Βηθλεέμ, επειδή είδα μεταξύ των υιών του εκείνον, ο οποίος θα είναι βασιλεύς όπως εγώ τον θέλω”.

Α Βασ. 16,2 και είπε Σαμουήλ· πώς πορευθώ; και ακούσεται Σαούλ και αποκτενεί με. και είπε Κύριος· δάμαλιν βοών λαβέ εν τή χειρί σου και ερείς· θύσαι τώ Κυρίω ήκω·

Α Βασ. 16,2 Ο Σαμουήλ απήντησε· “πως να πορευθώ; Ο Σαούλ θα πληροφορηθή το γεγονός αυτό και θα με φονεύση”. Ο Κυριος απήντησε· “πάρε μίαν δάμαλιν από τα βόδια, την οποίαν θα οδηγήσης μέχρι της Βηθλεέμ, και εκεί θα πης· Ηλθα να θυσιάσω αυτήν στον Κυριον.

Α Βασ. 16,3 και καλέσεις τον Ιεσσαί εις την θυσίαν, και γνωριώ σοι ά ποιήσεις, και χρίσεις ον αν είπω προς σε.

Α Βασ. 16,3 Κατά δε την θυσίαν θα προσκαλέσης τον Ιεσσαί και εκεί εγώ θα σου αποκαλύψω, τι πρέπει να κάμης. Θα χρίσης δηλαδή βασιλέα εκείνον, τον οποίον εγώ θα σου υποδείξω”.

Α Βασ. 16,4 και εποίησε Σαμουήλ πάντα, ἃ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος, καὶ ἦλθεν εἰς Βηθλεέμ. καὶ ἐξέστησαν οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως τῇ ἀπαντήσῃ αὐτοῦ καὶ εἶπαν· εἰρήνη ἡ εἰσοδός σου, ὁ βλέπων;

Α Βασ. 16,4 Ὁ Σαμουήλ ἔκαμεν ὅλα ὅσα διέταξεν αὐτὸν ὁ Κύριος. Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βηθλεέμ. Οἱ πρεσβύτεροι τῆς Βηθλεέμ, ὅταν τὸν εἶδαν ἐκεῖ, ἐξεπλάγησαν καὶ εἶπαν· "ὁ ἐρχομός σου εἶναι εἰρηνικός καὶ ευχάριστος δι' ἡμᾶς, ὡ προφήτα·"

Α Βασ. 16,5 καὶ εἶπεν· εἰρήνη· θύσαι τῷ Κυρίῳ ἡκῶ, ἀγιάσθητε καὶ ευφράνθητε μετ' ἐμοῦ σήμερον, καὶ ἠγίασε τὸν Ἰεσοαὶ καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς εἰς τὴν θυσίαν.

Α Βασ. 16,5 Ὁ Σαμουήλ ἀπήντησε "ναί, εἰρηνικός καὶ ευχάριστος εἶναι. Ἦλθα νὰ θυσιάσω πρὸς τὸν Κύριον. Ἐτοιμασθήτε νὰ λάβετε μέρος καὶ σεῖς μαζὴ μου εἰς τὴν θυσίαν σήμερον". Ὁ Σαμουήλ ἐξήγησε, σύμφωνα με τὸν Νόμον, τὸν Ἰεσοαὶ καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ἔπειτα προσεκάλεσε καὶ αὐτούς εἰς τὴν θυσίαν.

Α Βασ. 16,6 καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ εἰσιέναι αὐτούς καὶ εἶδε τὸν Ἐλιάβ καὶ εἶπεν· ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον Κυρίου χριστός αὐτοῦ.

Α Βασ. 16,6 Μετὰ τὴν θυσίαν, ὅταν ὁ Σαμουήλ μαζὴ με τὸν Ἰεσοαὶ καὶ τὰ παιδιὰ του εἰσήλθαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰεσοαὶ, εἶδε τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τοῦ Ἰεσοαὶ τὸν Ἐλιάβ, καὶ ἐσκεφθῆ ἀπὸ μέσῃ του καὶ εἶπε· "αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου θὰ εἶναι ἀξίος νὰ χρυσθῆ βασιλεὺς".

Α Βασ. 16,7 καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Σαμουήλ· μὴ ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ μηδὲ εἰς τὴν ἔξιν μεγέθους αὐτοῦ, ὅτι ἐξουδένωκα αὐτόν· ὅτι οὐχ ὡς ἐμβλέπεται ἄνθρωπος, ὄψεται ὁ Θεός, ὅτι ἄνθρωπος ὄψεται εἰς πρόσωπον, ὁ δὲ Θεός ὄψεται εἰς καρδίαν.

Α Βασ. 16,7 Ὁ Κύριος ὁμῶς εἶπεν στὸν Σαμουήλ· "μὴ προσέχῃς καὶ μὴ παρασύρῃσαι ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ὄψιν, ἀπὸ τὴν ὠραιότητά του, οὔτε ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του, διότι ἐγὼ ἀπέρριψα αὐτόν. Ὁ Θεός δὲν βλέπει, ὅπως βλέπουν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὸ πρόσωπον. Ὁ Θεός βλέπει τὴν καρδίαν".

Α Βασ. 16,8 καὶ ἐκάλεσεν Ἰεσοαὶ τὸν Ἀμιναδάβ, καὶ παρήλαθε κατὰ πρόσωπον Σαμουήλ, καὶ εἶπεν· οὐδὲ τούτον ἐξελέξατο ὁ Θεός.

Α Βασ. 16,8 Ὁ Ἰεσοαὶ ἐκάλεσε κατόπιν τὸν ἄλλον υἱὸν τοῦ Ἀμιναδάβ, ὁ ὁποῖος προσήλθεν ἐνώπιον τοῦ Σαμουήλ. Ὁ Σαμουήλ εἶπεν· "οὔτε αὐτόν ἐξελέξεν ὁ Θεός ὡς βασιλέα".

Α Βασ. 16,9 καὶ παρήγαγεν Ἰεσοαὶ τὸν Σαμὰ καὶ εἶπε· καὶ ἐν τούτῳ οὐκ ἐξελέξατο Κύριος.

Α Βασ. 16,9 Κατόπιν ὁ Ἰεσοαὶ ὠδήγησεν ἐνώπιον τοῦ Σαμουήλ τὸν τρίτον υἱὸν του, τὸν Σαμὰ. Ὁ Σαμουήλ εἶπεν ἀπὸ μέσῃ του· "οὔτε αὐτόν ἐξελέξεν ὁ Κύριος ὡς βασιλέα".

Α Βασ. 16,10 καὶ παρήγαγεν Ἰεσοαὶ τοὺς ἐπτὰ υἱούς αὐτοῦ ἐνώπιον Σαμουήλ· καὶ εἶπε Σαμουήλ· οὐκ ἐξελέξατο Κύριος ἐν τούτοις.

Α Βασ. 16,10 Ὁ Ἰεσοαὶ ὠδήγησεν ἐνώπιον τοῦ Σαμουήλ καὶ τοὺς ἄλλους τέσσαρας υἱούς του, ἐν ὅλῳ ἐπτὰ. Ὁ Σαμουήλ εἶπε· "κανένα ἀπὸ αὐτούς δὲν ἐξελέξεν ὁ Κύριος ὡς βασιλέα".

Α Βασ. 16,11 καὶ εἶπε Σαμουήλ πρὸς Ἰεσοαὶ· ἐκλελοίπασι τὰ παιδάριά σου καὶ εἶπεν· ἔτι ὁ μικρός ἰδοὺ ποιμαίνει ἐν τῷ ποιμνίῳ. καὶ εἶπε Σαμουήλ πρὸς Ἰεσοαὶ· ἀπόστειλον καὶ λαβέ αὐτόν, ὅτι οὐ μὴ κατακλιθῶμεν ἕως τοῦ ελθεῖν αὐτόν.

Α Βασ. 16,11 Ἡρώτησε τότε ὁ Σαμουήλ τὸν Ἰεσοαὶ· "δὲν ἔχεις ἄλλα παιδιὰ;" Ὁ Ἰεσοαὶ ἀπήντησεν· "ἔχω καὶ κάποιον νεαρόν, ὁ ὁποῖος βόσκει τὰ πρόβατα". Του εἶπεν ὁ Σαμουήλ· "στεῖλε ἄνθρωπον καὶ φέρε τὸν ἐδῶ, διότι δὲν θὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ, πρὶν ἔλθῃ καὶ αὐτός".

Α Βασ. 16,12 καὶ ἀπέστειλε καὶ εἰσήγαγεν αὐτόν· καὶ αὐτὸς πυράκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν καὶ ἀγαθὸς ὀράσει Κυρίῳ. καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Σαμουήλ· ἀνάστα καὶ χρίσον τὸν Δαυὶδ, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀγαθός.

Α Βασ. 16,12 Ὁ Ἰεσοαὶ ἔστειλε καὶ ἔφερεν αὐτόν καὶ τὸν παρουσίασεν στὸν Σαμουήλ. Ὁ νεαρός αὐτός υἱὸς τοῦ Ἰεσοαὶ ἦτο ξανθός, εἶχεν ὠραία μάτια καὶ ἦτα ἀγαθός ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Εἶπε τότε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Σαμουήλ· "σῆκω καὶ χρίσε ὡς βασιλέα τὸν Δαυὶδ, διότι αὐτός εἶναι ἀγαθός καὶ ἀξίος ἐνώπιόν μου".

Α Βασ. 16,13 καὶ ἔλαβε Σαμουήλ τὸ κέρας τοῦ ἐλαίου καὶ ἐχρίσεν αὐτό ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ ἐφήλατο πνεῦμα Κυρίου ἐπὶ Δαυὶδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω. καὶ ἀνέστη Σαμουήλ καὶ ἀπήλθεν εἰς Ἀρμαθαίμ.

Α Βασ. 16,13 Ὁ Σαμουήλ ἐπήγε τὸ δοχεῖον με τὸ ἐλαίον καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀδελφούς αὐτόν ἐχρίσεν ὡς βασιλέα. Ἀπὸ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἔπειτα Πνεῦμα Κυρίου ἐπλημμύρισε τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν καθωδηγούσε. Κατόπιν αὐτῶν ὁ Σαμουήλ ἐσηκώθη καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν πατρίδα του τὴν Ἀρμαθαίμ.

Α Βασ. 16,14 Καὶ πνεῦμα Κυρίου ἀπέστη ἀπὸ Σαοὺλ, καὶ ἐπνίγεν αὐτόν πνεῦμα πονηρὸν παρὰ Κυρίου.

Α Βασ. 16,14 Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ Σαοὺλ. Ἐνὰ δὲ ἄλλο πνεῦμα, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, πνεῦμα πονηρὸν ἐτάρασεν αὐτόν.

Α Βασ. 16,15 καὶ εἶπαν οἱ παῖδες Σαοὺλ πρὸς αὐτόν· ἰδοὺ δὴ πνεῦμα Κυρίου πονηρὸν πνίγει σε·

Α Βασ. 16,15 Οἱ δούλοι τοῦ Σαοὺλ τοῦ εἶπαν· "ἰδοὺ, λοιπόν, ὅτι ἕνα πνεῦμα πονηρὸν κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κυρίου σε πνίγει.

Α Βασ. 16,16 ἐπιάτῳσαν δὴ οἱ δούλοι σου ἐνώπιόν σου, καὶ ζητησάτωσαν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ἄνδρα εἰδοτά ψάλλειν ἐν κινύρα, καὶ ἔσται ἐν τῷ εἶναι πνεῦμα πονηρὸν ἐπὶ σοὶ καὶ ψαλὴ ἐν τῇ κινύρα αὐτοῦ καὶ ἀγαθὸν σοὶ ἔσται καὶ ἀναπαύσει σε.

Α Βασ. 16,16 Καὶ τῶρα ἀκουσε καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν τῶν δούλων σου. Ἐπίτρεψόν μας νὰ ζητήσωμεν διὰ σε τὸν κύριόν μας ἕνα ἄνδρα, πῶς νὰ γνωρίζῃ νὰ παίξῃ κιθάραν, ὥστε, ὅταν τὸ πονηρὸν πνεῦμα σε καταλαμβάνῃ, νὰ παίξῃ αὐτὸς τὴν κιθάραν του καὶ τὸ παίξιμόν του θὰ σου κάμῃ καλόν, διότι θὰ σου φέρῃ ἀνάπαυσιν καὶ ἠρεμίαν".

Α Βασ. 16,17 καὶ εἶπε Σαοὺλ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ· ἰδετε δὴ μοὶ ἄνδρα ὀρθῶς ψάλλοντα καὶ εἰσαγάγετε αὐτόν πρὸς με.

Α Βασ. 16,17 Εἶπε τότε ὁ Σαοὺλ πρὸς τοὺς δούλους του· "εἰρηνύσατε, λοιπόν, καὶ εὑρετε ἕνα τέτοιον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος νὰ παίξῃ καλὰ τὴν κιθάραν καὶ φέρετέ τον πρὸς ἐμέ".

Α Βασ. 16,18 καὶ ἀπεκριθῆ εἰς τῶν παιδαρίων αὐτοῦ καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἐώρακα υἱὸν τῷ Ἰεσοαὶ Βηθλεεμίτην καὶ αὐτόν εἰδοτά ψαλμόν, καὶ ὁ ἀνὴρ συνετός καὶ πολεμιστής καὶ σοφός λόγῳ, καὶ ὁ ἀνὴρ ἀγαθός τῷ εἶδει, καὶ Κύριος μετ' αὐτοῦ.

Α Βασ. 16,18 Ἐνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς δούλους του εἶπε πρὸς τὸν Σαοὺλ· "ἰδοὺ, ἐγὼ γνωρίζω τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσοαὶ τοῦ Βηθλεεμίτου, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ παίξῃ κιθάραν. Ἐπὶ πλεόν ὁ ἀνὴρ αὐτός εἶναι συνετός, πολεμιστής, σοφός εἰς τὰ λόγια του, ἀνὴρ ὠραῖος κατὰ τὴν ὄψιν ὁ δὲ Κύριος εἶναι μαζὴ του".

Α Βασ. 16,19 καὶ ἀπέστειλε Σαοὺλ ἀγγέλους πρὸς Ἰεσοαὶ λέγων· ἀπόστειλον πρὸς με τὸν υἱὸν σου Δαυὶδ τὸν ἐν τῷ ποιμνίῳ σου.

Α Βασ. 16,19 Ὁ Σαοὺλ ἔστειλεν ἀγγελιαφόρους πρὸς τὸν Ἰεσοαὶ καὶ τοῦ εἶπαν· "στεῖλε μου τὸ παιδί σου, τὸν Δαυὶδ, ὁ ὁποῖος

τώρα φυλάσσει τα πρόβατά σου".

Α Βασ. 16,20 και έλαβεν Ιεσσαί γομόρ άρτων και ασκόν οίνου και έριφον αιγών ένα και εξαπέστειλεν εν χειρί Δαυίδ τού υιού αυτού προς Σαούλ.

Α Βασ. 16,20 Ο Ιεσσαί επήρε δύο περίπου κιλά άρτους, ένα ασκί κρασί ένα εριφίον από τα γίδια του και έστειλεν αυτά δια του Δαυίδ ως δώρα προς τον Σαούλ.

Α Βασ. 16,21 και εισήλθε Δαυίδ προς Σαούλ και παρειστήκει ενώπιον αυτού· και ηγάπησεν αυτόν σφόδρα, και εγενήθη αυτώ αίρων τα σκεύη αυτού.

Α Βασ. 16,21 Ο Δαυίδ εισήλθεν εις τα ανάκτορα του Σαούλ και παρουσιάσθη ενώπιόν του. Ο Σαούλ τον ηγάπησε πάρα πολύ και τον έκαμε οπλοφόρον του.

Α Βασ. 16,22 και απέστειλε Σαούλ προς Ιεσσαί λέγων· παριστάσθω δή Δαυίδ ενώπιον εμού, ότι εύρε χάριν εν οφθαλμοίς μου.

Α Βασ. 16,22 Έστειλε δε ο Σαούλ προς τον Ιεσσαί ανθρώπους, δια να του είπουν· "ας παραμένη κοντά μου ο Δαυίδ, διότι τον έχω εκτιμήσει και αγαπήσει πολύ".

Α Βασ. 16,33 και εγενήθη εν τώ είναι πνεύμα πονηρόν επί Σαούλ και ελάμβανε Δαυίδ την κινύραν και έψαλλεν εν χειρί αυτού· και ανέψυχε Σαούλ, και αγαθόν αυτώ· και αφίστατο απ αυτού το πνεύμα το πονηρόν.

Α Βασ. 16,23 Όταν λοιπόν το πονηρόν πνεύμα κατελάμβανε και συνετάρασε τον Σαούλ, ο Δαυίδ έπαιρνε την κιθάραν, έπαιζεν αυτήν με τα δάκτυλά του και έφερεν αναψυχήν και ανακούφισιν στον Σαούλ, ο οποίος και εγαλήνευσε, διότι το πονηρόν πνεύμα απεμακρύνετο από αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Α Βασ. 17,1 Καί συναύγουσιν αλλόφυλοι τας παρεμβολάς αυτών εις πόλεμον και συνάγονται εις Σοκχώθ της Ιουδαίας και παρεμβάλλουσιν ανά μέσον Σοκχώθ και ανά μέσον Αζηκά Εφερμέμ.

Α Βασ. 17,1 Οι Φιλισταίοι συνήθροισαν τα στρατεύματα των προς πόλεμον κατά των Ισραηλιτών, συνεκεντρώθησαν εις Σοκχώθ της Ιουδαίας και εκεί εστρατοπέδευσαν εις Εφερμέμ μεταξύ της Σοκχώθ και της Αζηκά.

Α Βασ. 17,2 και Σαούλ και οι άνδρες Ισραήλ συνάγονται και παρεμβάλλουσιν εν τή κοιλάδι αυτοί και παρατάσσονται εις πόλεμον εξεναντίας των αλλοφύλων.

Α Βασ. 17,2 Ο δε Σαούλ και οι στρατιώται του Ισραήλ συνεκεντρώθησαν και εστρατοπέδευσαν εις την κοιλάδα.

Παρετάχθησαν δε απέναντι από τους Φιλισταίους, έτοιμοι δια την μάχην.

Α Βασ. 17,3 και αλλόφυλοι ιστανται επί τού όρους ενταύθα, και Ισραήλ ισταται επί τού όρους ενταύθα, και ο αυλών ανά μέσον αυτών.

Α Βασ. 17,3 Έτσι οι Φιλισταίοι ευρίσκοντο εις την πλαγιάν του ενός βουνού, οι δε Ισραηλίται εις την πλαγιάν του άλλου, μεταξύ δε αυτών υπήρχεν η κοιλάς.

Α Βασ. 17,4 και εξήλθεν ανήρ δυνατός εκ της παρατάξεως των αλλοφύλων Γολιάθ όνομα αυτών εκ Γέθ, ύψος αυτού τεσσάρων πήχεων και σπιθαμής·

Α Βασ. 17,4 Από την παρατάξιν των Φιλισταίων εξήλθεν ενας ανήρ ισχυρός ονομαζόμενος Γολιάθ, καταγόμενος από την πόλιν Γέθ, του οποίου το ύψος του σώματος ήτο δύόμισυ περίπου μέτρα.

Α Βασ. 17,5 και περικεφαλαία επί της κεφαλής αυτού, και θώρακα αλυσιδωτόν αυτός ενδεδυκώς, και ο σταθμός τού θώρακος αυτού πέντε χιλιάδες σίκλων χαλκού και σιδήρου·

Α Βασ. 17,5 Εις την κεφαλήν του έφερε περικεφαλαίαν, εις δε το στήθος του είχε φορέσει αλυσιδωτόν θώρακα. Αυτός ο θώραξ ήτο κατασκευασμένος από σίδηρον και χαλκόν, το δε βάρος του ήτο πενήντα περίπου χιλιόγραμμα.

Α Βασ. 17,6 και κνημίδες χαλκαί επί των σκελών αυτού, και ασπίς χαλκή ανά μέσον των ώμων αυτού·

Α Βασ. 17,6 Εις τα πόδια του εφορούσε χάλκινες περικνημίδες και στον ώμον του έφερεν ασπίδα χαλκίνην.

Α Βασ. 17,7 και ο κοντός τού δόρατος αυτού ωσει μέσακλον υφαινότων, και η λόγχη αυτού εξακοσίων σίκλων σιδήρου· και ο αίρων τα όπλα αυτού προεπορεύετο αυτού.

Α Βασ. 17,7 Ο κοντός του δόρατός του ήτο χονδρός και μεγάλος ωσάν το αντί του υφαντού. Η σιδερένια λόγχη του εζύγιζεν εξ και πλέον κιλά. Ο οπλοφόρος του επροπορεύετο από αυτόν.

Α Βασ. 17,8 και έστη και ανεβόησεν εις την παρατάξιν Ισραήλ και είπεν αυτοίς· τι εκπορεύεσθε παρατάξασθαι πολέμω εξεναντίας ημών; ουκ εγώ ειμι αλλόφυλος και υμείς Εβραίοι τού Σαούλ; εκλέξασθε εαυτοίς άνδρα και καταβήτω προς με,

Α Βασ. 17,8 Έσταμάτησε λοιπόν αλαζονικός ο Γολιάθ και εκραύγασε με φωνήν μεγάλην στο στρατόπεδον των Ισραηλιτών και είπε προς αυτούς· "διατί εξήλθετε να παραταχθήτε εναντίον μας; Εγώ δεν είμαι Φιλισταίος και σεις δεν είστε Εβραίοι με τον βασιλέα Σαούλ; Εκλέξατε ένα άνδρα, δια να αντιπαραταχθή αυτός εναντίον μου.

Α Βασ. 17,9 και εάν δυνηθή πολεμήσαι προς με και εάν πατάξω με, και εσόμεθα υμίν εις δούλους· εάν δε εγώ δυνηθώ και πατάξω αυτόν, έσεσθε ημίν εις δούλους και δουλεύσετε ημίν.

Α Βασ. 17,9 Εάν αυτός τολήμησιν και ημπορέσιν να μονομαχήσιν μαζί μου και με καταβάλη, ημείς οι Φιλισταίοι θα είμεθα δούλοι δικοί σας. Εάν όμως εγώ φανώ ισχυρότερος από αυτόν και τον καταβάλω, σεις θα είσθε δούλοι εις ημάς και θα μας υπηρετήτε πάντοτε".

Α Βασ. 17,10 και είπεν ο αλλόφυλος· ιδού εγώ ωνειδίσα την παρατάξιν Ισραήλ σήμερα εν τή ημέρα ταύτη· δότε μοι άνδρα, και μονομαχήσομεν αμφοτέροι.

Α Βασ. 17,10 Ο Φιλισταίος αυτός προσέθεσεν ακόμη· "ιδού, εγώ σήμερα υβρίζω και προκαλώ την παρατάξιν του Ισραήλ κατά την ημέραν αυτήν. Δώστε ένα άνδρα και να μονομαχήσομεν οι δύο μας".

Α Βασ. 17,11 και ήκουσε Σαούλ και πάς Ισραήλ τα ρήματα τού αλλοφύλου ταύτα και εξέστησαν και εφοβήθησαν σφόδρα.

Α Βασ. 17,11 Ο Σαούλ και όλοι οι Ισραηλίται ήκουσαν τα αλαζονικά αυτά λόγια του αλλοφύλου, κατεπλάγησαν και ετρόμαξαν πάρα πολύ.

Α Βασ. 17,12 [Και είπε Δαυίδ υιός ανθρώπου Εφραθαίου· ούτος εκ Βηθλεέμ Ιούδα, και όνομα αυτώ Ιεσσαί, και αυτώ οκτω υιοί· και ο ανήρ εν ταίς ημέραις Σαούλ πρεσβύτερος εηλυθώς εν ανδράσι.

Α Βασ. 17,12 Είπε τότε ο Δαυίδ, υιός ανθρώπου Εφραθαίου· αυτός κατήγετο από την Βηθλεέμ της Ιουδαίας και ονομάζετο Ιεσσαί. Είχε δε οκτώ υιούς. Ο άνθρωπος αυτός ο Ιεσσαί κατά τας ημέρας του Σαούλ ήτο ο γεροντότερος μεταξύ των Ισραηλιτών.

Α Βασ. 17,13 και επορεύθησαν οι τρεις υιοί Ιεσσαί οι μείζονες οπίσω Σαούλ εις πόλεμον, και όνομα των υιών αυτού των πορευθέντων εις τον πόλεμον, Ελιάβ ο πρωτότοκος αυτού και ο δευτέρος αυτού Αμιναδάβ και ο τρίτος αυτού Σαμμά.

Α Βασ. 17,13 Οι τρεις μεγαλύτεροι υιοί του Ιεσσαί είχαν μεταβή στον πόλεμον, τον οποίον διεξήγεν ο Σαούλ εναντίον των Φιλισταίων. Τα ονόματα των τριών αυτών παιδιών, οι οποίοι είχαν πορευθή στον πόλεμον ήσαν· Ο πρωτότοκος Ελιάβ, ο δευτερότοκος Αμιναδάβ και ο τρίτος Σαμμά.

Α Βασ. 17,14 και Δαυίδ αυτός εστιν ο νεώτερος και οι τρεις οι μείζονες επορεύθησαν οπίσω Σαούλ.

Α Βασ. 17,14 Ο δε Δαυίδ ήτο ο νεώτερος από όλους. Οι τρεις μεγαλύτεροι ηκολούθησαν τον Σαούλ δια τον πόλεμον.

Α Βασ. 17,15 Καί Δαυίδ απήλθε και ανέστρεψεν από τού Σαούλ, ποιμαίνων τα πρόβατα τού πατρός αυτού εν Βηθλεέμ.

Α Βασ. 17,15 Ο Δαυίδ είχε αναχωρήσει από την βασιλικήν αυλήν του Σαουλ, επέστρεψεν εις την πατρίδα του την Βηθλεέμ, όπου έβασκε τα πρόβατα του πατρός του.

Α Βασ. 17,16 και προήγεν ο αλλόφυλος ορθορίζων και οψίζων και εστηλώθη τεσσαράκοντα ημέρας.

Α Βασ. 17,16 Ο αλλόφυλος, αυτός ο Φιλισταίος, προχωρούσε εμπρός από το στρατεύμα των Φιλισταίων με στάσιν προκλητικήν κάθε πρωί και κάθε βράδυ. Τούτο διήρκει επί τεσσαράκοντα ημέρας.

Α Βασ. 17,17 και είπεν Ιεσσαί προς Δαυίδ· λαβέ δή τοίς αδελφοίς σου οίφι τού αλφίτου και δέκα άρτους τούτους και διάδραμε εις την παρεμβολήν και δός τοίς αδελφοίς σου,

Α Βασ. 17,17 Είπε δε ο Ιεσσαί στον Δαυίδ τον υιόν του· "πάρε ένα οίφι (είκοσι περίπου κιλά) χονδραλεσμένο σιτάρι η κριθάρι και τους δέκα αυτούς άρτους και πήγαινέ τα προς τους αδελφούς σου, οι οποίοι ευρίσκονται στον πόλεμον.

Α Βασ. 17,18 και τας δέκα τρυφαλίδας τού γάλακτος τούτου εισοίσεις τώ χιλιάρχω, και τους αδελφούς σου επισκέψη εις ειρήνην, και όσα αν χρήζωσι γνώση.

Α Βασ. 17,18 Επίσης πάρε και δέκα κομμάτια τυρί, τα οποία θα προσφέρης ως δώρον στον χιλίαρχον. Να ιδής πως έχουν οι αδελφοί σου και θα μάθης αν χρειάζονται τίποτε".

Α Βασ. 17,19 και Σαούλ αυτός και πάς ανήρ Ισραήλ εν τή κοιλάδι της δρυός πολεμούντες μετά των αλλοφύλων.

Α Βασ. 17,19 Ο ίδιος ο Σαούλ και όλος ο ισραηλιτικός στρατός ευρίσκοντο εις την κοιλάδα της δρυός, εις πόλεμον εναντίον των Φιλισταίων.

Α Βασ. 17,20 και ώρθρισε Δαυίδ το πρωϊ, και αφήκε τα πρόβατα φύλακι, και έλαβε και απήλθε, καθά ενετείλατο αυτώ Ιεσσαί· και ήλθεν εις την στρογγύλωσιν και δύναμιν την εκπορευομένην εις την παράταξιν· και ηλάλαξαν εν τώ πολέμω.

Α Βασ. 17,20 Ο Δαυίδ εσηκώθη πολύ πρωϊ, παρέδωκε προσωρινώς τα πρόβατά του εις κάποιον φύλακα, επήρε τα τροφίμα και ανεχώρησεν εις συνάντησιν των αδελφών του, όπως τον είχε διατάξει ο πατήρ του ο Ιεσσαί. Ηλθεν στο οχύρωμα την στιγμήν, κατά την οποίαν μία στρατιωτική δύναμις έβγαινε από το στρατόπεδον, δια να παραταχθή εις μάχην και εκραύγαζαν τας πολεμικάς των ιαχάς.

Α Βασ. 17,21 και παρετάξαντο Ισραήλ και οι αλλόφυλοι παράταξιν εξεναντίας παρατάξεως.

Α Βασ. 17,21 Οι Ισραηλίται από το ένα μέρος και οι Φιλισταίοι από το άλλο παρετάχθησαν κατά τμήματα δια τον πόλεμον.

Α Βασ. 17,22 και αφήκε Δαυίδ τα σκεύη αυτού αφ εαυτού επί χείρα φύλακος και έδραμεν εις την παράταξιν και ήλθε και ηρώτησε τους αδελφούς αυτού εις ειρήνην.

Α Βασ. 17,22 Ο Δαυίδ αφήκε τας αποσκευάς του εις ένα φύλακα, δια να τας φυλάττη, έτρεξεν εμπρός εις την πρώτην γραμμήν. Και όταν ήλθεν εκεί ηρώτησε τους αδελφούς του τι κανούν, πως έχουν.

Α Βασ. 17,23 και αυτου λαλούντος μετ αυτών, ιδού ανήρ ο μεσαιος ανέβαινε, Γολιάθ ο Φιλισταίος όνομα αυτώ εκ Γέθ, εκ των παρατάξεων των αλλοφύλων, και ελάλησε κατά τα ρήματα ταύτα και ήκουσε Δαυίδ.

Α Βασ. 17,23 Ενώ αυτός συνωμιλούσε με τους αδελφούς του, ιδού ο γίγας εκείνος εν τω μέσω των στρατευμάτων Ισραηλιτών και Φιλισταίων ενεφανίσθη και ανέβαινε προκλητικώς. Ο Φιλισταίος αυτός ονομάζετο Γολιάθ και κατήγετο από την Γέθ, από το στρατόπεδον των Φιλισταίων. Αυτός λοιπόν ωμίλησεν υβριστικώς και εμπαικτικώς, όπως συνήθως, εναντίον των Ισραηλιτών. Ο Δαυίδ ήκουσε τα αλαζονικά εκείνα λόγια.

Α Βασ. 17,24 Καί πάς ανήρ Ισραήλ εν τώ ιδείν αυτούς τον άνδρα, και έφυγον εκ προσώπου αυτού και εφοβήθησαν σφόδρα.

Α Βασ. 17,24 Όλοι οι Ισραηλίται όταν είδαν τον Φιλισταίον αυτόν, ετράπησαν εις φυγήν, διότι εφοβήθησαν πάρα πολύ.

Α Βασ. 17,25 και είπεν ανήρ Ισραήλ· ει εωράκατε τον άνδρα τον αναβαίνοντα τούτον, ότι ονειδίσαι τον Ισραήλ ανέβη; και έσται ανήρ, ός αν πατάξη αυτόν, πλουτίσει αυτόν ο βασιλεύς πλούτον μέγαν και την θυγατέρα αυτού δώσει αυτώ και τον οικον τού πατρός αυτού ποιήσει ελεύθερον εν τώ Ισραήλ.

Α Βασ. 17,25 Καποιοι Ισραηλίτης, (κήρυξ ίσως του βασιλέως), είπε· "είδατε αυτόν τον άνδρα τον Φιλισταίον, ο οποίος προχωρεί; Ερχεται δια να προκαλέση τους Ισραηλίτας. Εκείνος ο Ισραηλίτης ο οποίος θα τον φονεύση, θα πάρη από τον βασιλέα πολύν πλούτον και την θυγατέρα του βασιλέως θα την λάβη ως σύζυγόν του. Ο δε βασιλεύς θα απαλλάξη και την οικογένειαν αυτου από κάθε φορολογίαν".

Α Βασ. 17,26 και είπε Δαυίδ προς τους άνδρας τους συνεστηκότας μετ αυτου λέγων· ή ποιηθήσεται τώ ανδρι, ός αν πατάξει τον αλλόφυλον εκείνον, και αφελεί ονειδισμόν από Ισραήλ· ότι τις αλλόφυλος ο απερίτμητος αυτός, ότι ονειδισε παράταξιν Θεού ζώντος;

Α Βασ. 17,26 Ο Δαυίδ ηρώτησε τους άνδρας, οι οποίοι ευρίσκοντο εκεί κοντά του· "θα αμειφθή λοιπόν ο άνδρας εκείνος, ο οποίος θα καταβάλη τον Φιλισταίον τούτον και θα εξαλείψη έτσι την προσβολήν του κατά του Ισραηλιτικού λαου; Ποίος είναι αυτός ο απερίτμητος Φιλισταίος, ο οποίος υβρίζει τον στρατόν του αληθινού και αιωνίου Θεού;"

Α Βασ. 17,27 και είπεν αυτώ ο λαός κατά το ρήμα τούτο λέγων· ούτως ποιηθήσεται τώ ανδρι, ός αν πατάξει αυτόν.

Α Βασ. 17,27 Οι εκεί γύρω άνθρωποι απήντησαν στον Δαυίδ και του είπον· "ναι, έτσι θα αμειφθή ο άνδρας εκείνος, ο οποίος θα νικήση και θα φονεύση τον Γολιάθ".

Α Βασ. 17,28 και ήκουσεν Ελιάβ ο αδελφός αυτου ο μείζων εν τώ λαλείν αυτόν προς τους άνδρας και ωργίσθη θυμώ Ελιάβ εν τώ Δαυίδ και είπεν· ινατί τούτο κατέβης και επί τίνα αφήκας τα μικρά πρόβατα εκείνα εν τή ερήμω; εγώ οίδα την υπερηφανίαν σου και την κακίαν της καρδιάς σου, ότι ένεκεν τού ιδείν τον πόλεμον κατέβης.

Α Βασ. 17,28 Ο Ελιάβ, ο μεγαλύτερος αδελφός του Δαυίδ, ωργίσθη εναντίον του Δαυίδ, όταν τον είδε να συνομιλή με τους ανθρώπους του στρατού και είπεν εις αυτόν· "διατί ήλθες εδώ, εις ποιόν αφήκας τα λίγα πρόβατά μας εις την έρημον; Εγώ ξέρω την υπερηφάνειάν σου και την κακήν σου καρδίαν. Εγκατέλειψες τα πρόβατα και ήλθες εδώ, δια να ιδής τον πόλεμον".

A Βασ. 17,29 και είπε Δαβίδ· τι εποίησα νύν; ουχί ρημά εστι;

A Βασ. 17,29 Ο Δαβίδ απήντησε· "τι έκαμα λοιπόν τώρα. Ένα απλούν λόγον δεν είπα;"

A Βασ. 17,30 και επέστρεψε παρ αυτού εις εναντίον ετέρου και είπε κατά το ρήμα τούτο, και άπεκρίθη αυτώ ο λαός κατά το ρήμα τού πρώτου.

A Βασ. 17,30 Ο Δαβίδ απεμακρύνθη από τον αδελφόν του δια να ερωτήση άλλον, στον οποίον και απηύθυνε τα ίδια λόγια. Ολοι του απήντησαν, όπως του είχαν απαντήσει και οι πρώτοι.

A Βασ. 17,31 και ηκούσθησαν οι λόγοι, ούς ελάλησε Δαβίδ, και ανηγγέλησαν οπίσω Σαούλ και παρέλαβεν αυτόν.]

A Βασ. 17,31 Οι λόγοι, τους οποίους αντήλλαξεν ο Δαβίδ με τους ανθρώπους του λαού, έφθασαν εις τα αυτιά του βασιλέως. Ο βασιλεύς έστειλεν ένα άνθρωπον και παρέλαβεν αυτόν και τον ωδήγησε προς τον Σαούλ.

A Βασ. 17,32 Καί είπε Δαβίδ προς Σαούλ· μη δή συμπεσέτω καρδιά τού Κυρίου μου επ αυτόν· ο δούλος σου πορεύσεται και πολεμήσει μετά τού αλλοφύλου τούτου.

A Βασ. 17,32 Ο Δαβίδ είπε τότε προς τον Σαούλ· "ας μη ταραχθή. Και ας μη πτοηθή καθόλου η καρδια του κυρίου μου, του βασιλέως· εγώ ο δούλος σου θα μεταβώ και θα πολεμήσω εναντίον αυτού του Φιλισταίου".

A Βασ. 17,33 και είπε Σαούλ προς τον Δαβίδ· ου μη δυνήση πορευθήναι προς τον αλλόφυλον τού πολεμείν μετ αυτού, ότι παιδάριον εί σύ, και αυτός ανήρ πολεμιστής εκ νεότητος αυτού.

A Βασ. 17,33 Απήντησεν ο Σαουλ προς τον Δαβίδ· "δεν είναι δυνατόν να βαδίσης εναντίον του Φιλισταίου αυτού και να πολεμήσης αυτόν, διότι είσαι μικρός κατά την ηλικίαν και το σώμα, ενώ εκείνος είναι πολεμιστής αξιόλογος από την νεαράν του ηλικίαν".

A Βασ. 17,34 και είπε Δαβίδ προς Σαούλ· ποιμαίνων ήν ο δούλος σου τώ πατρί αυτού εν τώ ποιμινίω, και όταν ήρχετο ο λέων και η άρκος και ελάμβανε πρόβατον εκ της αγέλης,

A Βασ. 17,34 Ο Δαβίδ του απήντησε και είπεν· "εγώ ο δούλος σου ήμουνα βοσκός, που έβοσκα τα πρόβατα του πατρός μου. Όταν συνέβαινε να έλθη λιοντάρι η αρκούδα, και ήρπαζε πρόβατον από την αγέλην των προβάτων μου,

A Βασ. 17,35 και εξεπορευόμην οπίσω αυτού και επάταξα αυτόν και εξέσπασα εκ τού στόματος αυτού, και ει επανίστατο επ εμέ, και εκράτησα τού φάρυγγος αυτού και επάταξα και εθανάτωσα αυτόν.

A Βασ. 17,35 έτρεχα προς καταδίωξιν αυτών, εφόνευα το θηρίον τούτο και αποσπούσα το πρόβατον από το στόμα του. Αν δε το θηρίον επετίθετο εναντίον μου, το έπιανα από τον λαιμόν, το εκτυπούσα και το εφόνευα.

A Βασ. 17,36 και τον λέοντα και την άρκον έτυπεν ο δούλος σου, και έσται ο αλλόφυλος ο απερίτμητος ως εν τούτων· ουχί πορεύσομαι και πατάξω αυτόν, και αφελώ σήμερον όνειδος εξ Ισραήλ; διότι τις ο απερίτμητος ούτος, ός ωνειδίσει παράταξιν Θεού ζώντος;

A Βασ. 17,36 Λέοντα και άρκον εγώ ο δούλος σου εκτύπησα και εφόνευσα. Ο απερίτμητος, λοιπόν, αυτός Φιλισταίος, θα γίνη εις τα χέρια μου σαν ένα από τα θηρία αυτά. Αφού τέτοια έχω κατορθώσει, δεν πρέπει λοιπόν τώρα να μεταβώ και να φονεύσω τον Φιλισταίον και να εξαλείψω την προσβολήν την οποίαν κάνει κατά του ισραηλιτικού λαού; Ποιός είναι αυτός ο απερίτμητος ο οποίος ετόλμησε να ομιλήση περιφρονητικώς δια τον στρατόν του αληθινού Θεού;

A Βασ. 17,37 Κύριος, ός εξείλατό με εκ χειρός τού λέοντος και εκ χειρός της άρκου, αυτός εξελείται με εκ χειρός τού αλλοφύλου τού απεριτμήτου τούτου. και είπε Σαούλ προς Δαβίδ· πορεύου, και έσται Κύριος μετά σου.

A Βασ. 17,37 Ο Κυριος ο οποίος με εγλύτωσε από το στόμα του λέοντος και από τα χέρια της αρκούδας, αυτός θα με γλυτώση και από τα χέρια του απερίτμητου αυτού Φιλισταίου". Ο Σαούλ είπε τότε προς τον Δαβίδ· "πήγαινε και ο Κυριος είτε να είναι μαζί σου".

A Βασ. 17,38 και ενέδυσσε Σαούλ τον Δαβίδ μανδύαν και περικεφαλαίαν χαλκήν περι την κεφαλήν αυτού

A Βασ. 17,38 Ο Σαούλ εφόρεσεν στον Δαβίδ στρατιωτικόν μανδύαν και έθεσεν εις την κεφαλήν του χαλκήνην περικεφαλαίαν.

A Βασ. 17,39 και έζωσε τον Δαβίδ την ρομφαίαν αυτού επάνω τού μανδύου αυτού. και εκοπίασε περιπατήσας άπαξ και δίσ; και είπε Δαβίδ προς Σαούλ· ου μη δύνωμαι πορευθήναι εν τούτοις, ότι ου πεπειράμαι. και αφαιρούσιν αυτά απ αυτού.

A Βασ. 17,39 Ακόμη δε έζωσε τον Δαβίδ με την ρομφαίαν του επάνω από τον μανδύαν. Ο Δαβίδ έτσι εξωπλισμένος προσεπάθησε να βαδίση μίαν και δύο φορές, αλλά μόλις και μετά κόπου το κατώρθωσεν. Ο Δαβίδ είπε προς τον βασιλέα· "δεν ημπορώ να βαδίσω με αυτά, διότι δεν έχω συνηθίσει". Κατ' εντολήν του βασιλέως αφήρησαν την πανοπλίαν αυτήν από τον Δαβίδ.

A Βασ. 17,40 και έλαβε την βακτηρίαν αυτού εν τή χειρί αυτού και εξελέξατο εαυτώ πέντε λίθους λείους εκ τού χειμάρου και έθετο αυτούς εν τώ καδίω τώ ποιμαινικώ τώ όντι αυτώ εις συλλογή και σφενδόνην αυτού εν τή χειρί αυτού και προσήλθε προς τον άνδρα τον αλλόφυλον.

A Βασ. 17,40 Ο Δαβίδ επήρε την ράβδον του στο χέρι του, εδιάλεξε πέντε λείους λίθους από τον χείμαρρον και έθεσεν αυτούς στο ποιμεικόν του σακκίδιον, το οποίον είχε πάντοτε μαζί του, δια να θέτη μέσα εις αυτό τα διάφορα πράγματα. Επίσης επήρε και την σφενδόνην του στο χέρι και εβάδισεν εναντίον του ανδρός αυτού, του Φιλισταίου.

A Βασ. 17,41 [Και επορευθή ο αλλόφυλος πορευόμενος και εγγίζων προς Δαβίδ, και ανήρ ο αίρων τον θυρεόν έμπροσθεν αυτού, και επέβλεψεν ο αλλόφυλος.]

A Βασ. 17,41 Ο Φιλισταίος επροχώρησε προς τον Δαβίδ και επλησίασε προς αυτόν, ο δε οπλοφόρος του Φιλισταίου, ο οποίος έφερε την ασπίδα εκείνου, εβάδιζεν έμπρος από τον Γολιάθ. Ο Γολιάθ παρετήρησε προσεκτικά,

A Βασ. 17,42 και είδε Γολιάθ τον Δαβίδ και εξητίμασεν αυτόν, ότι αυτός ήν παιδάριον και αυτός πυράκης μετά κάλλους οφθαλμών.

A Βασ. 17,42 είδε τον Δαβίδ και τον κατεφρόνησε, διότι τον είδε μικρόν παιδίον ξανθόν με ωραία μάτια.

A Βασ. 17,43 και είπεν ο αλλόφυλος προς Δαβίδ· ωσει κύων εγώ ειμι, ότι σύ έρχη επ εμέ εν ράβδω και λίθοις; και είπε Δαβίδ· ουχί, αλλ ή χείρων κυνός. και κατηράσατο ο αλλόφυλος τον Δαβίδ εν τοίς θεοίς αυτού.

A Βασ. 17,43 Ο αλλόφυλος λοιπόν αυτός είπε προς τον Δαβίδ· "ως εάν είμαι σκυλί έρχεσαι εναντίον μου με ράβδον και με πέτρες;" Ο Δαβίδ απήντησεν· "όχι, αλλά είσαι χειρότερος από το σκυλί". Ο Φιλισταίος κατηράσθη τον Δαβίδ εν ονόματι των θεών του.

A Βασ. 17,44 και είπεν ο αλλόφυλος προς Δαβίδ· δεύρο προς με, και δώσω τας σάρκας σου τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς κτήνεσι της γης.

Α Βασ. 17,44 Είπε δε τότε ο αλλόφυλος προς τον Δαβίδ· “έλα εδώ και θα δώσω τας σάρκας σου εις τα πτηνά του ουρανού και εις τα θηρία της γης”.

Α Βασ. 17,45 και είπε Δαβίδ προς τον αλλόφυλον· σύ έρχη προς με εν ρομφαία και εν δόρατι και εν ασπίδι, καγώ πορεύομαι προς σε εν ονόματι Κυρίου Θεού Σαβαώθ παρατάξω Ισραήλ, ήν ωνειδίσας σήμερον·

Α Βασ. 17,45 Είπε δε ο Δαβίδ προς τον αλλόφυλον· “σν έρχεσαι εναντίον μου με ρομφαίαν και με δόρυ και με ασπίδα. Εγώ δε προχωρώ εναντίον σου εν ονόματι Κυρίου του Θεού του Παντοκράτορος, του Θεού του Ισραηλιτικού λαού, τον οποίον συ σήμερον ενέπαιξες και ύβρισες.

Α Βασ. 17,46 και αποκλείσει σε Κύριος σήμερον εις την χείρά μου, και αποκτενώ σε και αφελώ την κεφαλήν σου από σου και δώσω τα κώλά σου και τα κώλα παρεμβολής αλλοφύλων εν ταύτη τή ημέρα τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς θηρίοις της γής, και γνώσεται πάσα η γη, ότι έστι Θεός εν Ισραήλ·

Α Βασ. 17,46 Σήμερον θα σε παραδώση ο Κυριος εις τα χέρια μου, θα σε φονεύσω, θα αποκόψω την κεφαλήν σου και θα δώσω τα μέλη σου και τα μέλη του στρατού των Φιλισταίων κατά την ημέραν αυτήν εις τα πτηνά του ουρανού και εις τα θηρία της γης και θα μάθουν όλοι οι άνθρωποι ότι ο αληθινός Θεός ευρίσκεται στον Ισραηλιτικόν λαόν.

Α Βασ. 17,47 και γνώσεται πάσα η εκκλησία αυτή ότι ουκ εν ρομφαία και δόρατι σώζει Κύριος, ότι τού Κυρίου ο πόλεμος, και παραδώσει Κύριος υμάς εις χείρας ημών.

Α Βασ. 17,47 Ολον δε αυτό το πλήθος του λαού θα μάθη ότι ο Κυριος δεν σώζει μόνον με το δόρυ και με την ρομφαίαν, ότι ο Θεός είναι ο κυριαρχος και του πολέμου και ότι ο Κυριος θα σας παραδώση εις τα χέρια μας”.

Α Βασ. 17,48 και ανέστη ο αλλόφυλος και επορεύθη εις συνάντησιν Δαβίδ.

Α Βασ. 17,48 Εσηκώθη ο αλλόφυλος και επορεύθη εις συνάντησιν του Δαβίδ.

Α Βασ. 17,49 και εξέτεινε Δαβίδ την χείρα αυτού εις το κάδιον και έλαβεν εκείθεν λίθον ένα και εσφενδόνισε και επάταξε τον αλλόφυλον επί το μέτωπον αυτού, και διέθυ ο λίθος διά της περικεφαλαίας εις το μέτωπον αυτού, και έπεσεν επί πρόσωπον αυτού επί την γήν.

Α Βασ. 17,49 Ο Δαβίδ άπλωσε το χέρι του στο σακκιδίον του, επήρην από εκεί ένα λίθον τον οποίον και εξεσφενδόνισεν εναντίον του Φιλισταίου και τον εκτύπησεν στο μέτωπον. Ο λίθος αυτός διετρύπησε την περικεφαλαίαν, εισήλθεν στο μέτωπον του Φιλισταίου και τον επλήγωσε θανασίμως. Ο Γολιάθ έπεσε πρηνης κάτω στο χώμα.

Α Βασ. 17,50 [Και εκραταίωσε Δαβίδ υπέρ τον αλλόφυλον εν τή σφενδόνη και εν τώ λίθω, και επάταξε τον αλλόφυλον και εθανάτωσεν αυτόν· και ρομφαία ουκ ήν εν χειρί Δαβίδ.]

Α Βασ. 17,50 Έτσι ο Δαβίδ ανεδείχθη ισχυρότερος από τον αλλόφυλον και νικητής εναντίον του με μίαν σφενδόνην και ένα λίθον. Εκτύπησε τον Φιλισταίον και τον εφόνευσε. Ο Δαβίδ δεν είχε ρομφαίαν εις τα χέρια του.

Α Βασ. 17,51 και έδραμε Δαβίδ και επέστη επ αυτόν και έλαβε την ρομφαίαν αυτού και εθανάτωσεν αυτόν και αφείλε την κεφαλήν αυτού, και ειδόν οι αλλόφυλοι ότι τέθνηκεν ο δυνατός αυτών, και έφυγον.

Α Βασ. 17,51 Δια τούτου έτρεξε και εστάθη επάνω από τον βαρῶς τραυματισμένον Φιλισταίον, επήρῃ την ρομφαίαν εκείνου, τον εθανάτωσε και του απέκοψε την κεφαλήν. Οι Φιλισταίοι ειδαν ότι ο ακατανίκητος, όπως επίστευαν, πρόμαχος των εφονεύθη, κατελήφθησαν από πανικόν και ετράπησαν εις φυγήν.

Α Βασ. 17,52 και ανίστανται άνδρες Ισραήλ και Ιούδα και ηλάλαξαν και κατεδίωξαν οπίσω αυτών έως εισόδου Γέθ και έως της πύλης Ασκάλωνος, και έπεσον τραυματαί των αλλοφύλων εν τή οδώ των πυλών και έως Γέθ και έως Ακκαρών.

Α Βασ. 17,52 Οι Ισραηλίται ηγέρθησαν τότε με αλαλαγμόν, κατεδίωξαν τους Φιλισταίους έως την εισοδον της Γεθ και έως την πύλην της Ασκάλωνος. Από τους Φιλισταίους εφονεύθησαν πολλοί και οι νεκροί κατέκειντο εις την οδόν των πυλών μέχρι της Γεθ και μέχρι της Ακκαρών.

Α Βασ. 17,53 και ανέστρεψαν άνδρες Ισραήλ εκκλίνοντες οπίσω των αλλοφύλων και κατεπάτουν τας παρεμβολάς αυτών.

Α Βασ. 17,53 Οι Ισραηλίται επιστρέφοντες από την καταδίωξιν των Φιλισταίων καταπατούσαν και ελεηλατούσαν τα στρατόπεδά των.

Α Βασ. 17,54 και έλαβε Δαβίδ την κεφαλήν τού αλλοφύλου, και ήνεγκεν αυτήν εις Ιερουσαλήμ και τα σκεύη αυτού έθηκεν εν τώ σκηνώματι αυτού.

Α Βασ. 17,54 Ο Δαβίδ επήρῃ την κεφαλήν του Γολιάθ, έφερεν αυτήν εις την Ιερουσαλήμ, τα δε όπλα του εχθρού τα απέθεσεν ο Δαβίδ εις την σκηνήν του.

Α Βασ. 17,55 [Και ως είδε Σαούλ τον Δαβίδ εκπορευόμενον εις απάντησιν τού αλλοφύλου, είπε προς Αβεννήρ τον άρχοντα της δυνάμεως· Υιός τίνος ο νεανίσκος ούτος; και είπεν Αβεννήρ· ζή η ψυχή σου, βασιλεύ, ει οίδα.

Α Βασ. 17,55 Όταν ο Σαούλ είδε τον Δαβίδ να προχωρή εις μονομαχίαν κατά του Γολιάθ είπε προς τον Αβεννήρ τον αρχηγόν του στρατού του· “τίνος είναι υιός αυτός ο νεαρός;” Ο Αβεννήρ απήντησεν· “ορκίζομαι εις την ζωήν μου, βασιλεύ, ότι δεν τον γνωρίζω”.

Α Βασ. 17,56 και είπεν ο βασιλεύς· επερώτησον σύ, υιός τίνος ο νεανίσκος ούτος.

Α Βασ. 17,56 Ο βασιλεύς ειπ· “ρώτησε συ, τίνος είναι υιός ο νεαρός αυτός”.

Α Βασ. 17,57 και ως επέστρεψε Δαβίδ τού πατάξει τον αλλόφυλον, και παρελάβεν αυτόν Αβεννήρ και εισήγαγεν αυτόν ενώπιον Σαούλ, και η κεφαλή τού αλλοφύλου εν τή χειρί αυτού.

Α Βασ. 17,57 Όταν ο Δαβίδ επέστρεψεν από την νίκην του εναντίον του Φιλισταίου Γολιάθ τον παρελάβεν ο Αβεννήρ και τον παρουσίασεν ενώπιον του Σαούλ. Η δε κεφαλή του Γολιάθ ήτο εις τα χέρια του.

Α Βασ. 17,58 και είπε προς αυτόν Σαούλ· υιός τίνος εί, παιδάριον, και είπε Δαβίδ· υιός δούλου σου Ιεσσαί τού Βηθλεεμίτου.]

Α Βασ. 17,58 Ο Σαούλ ηρώτησεν αυτόν· “νεαρέ, τίνος είσαι υιός;” Ο Δαβίδ απήντησεν· “είμαι υιός του δούλου σου του Ιεσσαί, ο οποίος κατάγεται από την Βηθλεέμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Α Βασ. 18,1 Και εγένετο ως συνετέλεσε λαλών προς Σαούλ, και η ψυχή Ιωνάθαν συνεδέθη τή ψυχή Δαβίδ και ηγάπησεν αυτόν Ιωνάθαν κατά την ψυχήν αυτού.

Α Βασ. 18,1 Όταν ο Δαβίδ ετελείωσε την συνομιλίαν του με τον Σαούλ, η ψυχή του Ιωνάθαν συνεδέθη με στενήν φιλίαν με την ψυχήν του Δαβίδ. Ο Ιωνάθαν τον ηγάπησεν, όπως και τον εαυτόν του.

Α Βασ. 18,2 και έλαβεν αυτόν Σαούλ εν τή ημέρα εκείνη και ουκ έδωκεν αυτόν επιστρέψαι εν τώ οίκω τού πατρός αυτού.

Α Βασ. 18,2 Επήρην ο Σαούλ τον Δαβίδ κατά την ημέραν εκείνην μαζί του και δεν τον αφήκε να επιστρέψη εις την οικογένειαν του πατρός του.

Α Βασ. 18,3 και διέθετο Ιωνάθαν και Δαβίδ εν τώ αγαπών αυτόν κατά την ψυχήν αυτού.

Α Βασ. 18,3 Ο Ιωνάθαν συνεδέθη δια στενής φιλίας με τον Δαβίδ, διότι τον ηγάπα όπως και τον εαυτόν του.

Α Βασ. 18,4 και εξεδύσατο Ιωνάθαν τον επενδύτην τον επάνω και έδωκεν αυτόν τώ Δαβίδ και τον μανδύαν αυτού και έως της ρομφαίας αυτού και έως τού τόξου αυτού και έως της ζώνης αυτού.

Α Βασ. 18,4 Και, επάνω εις την μεγάλην του αυτήν προς αυτόν αγάπην, έβγαλεν ο Ιωνάθαν το επανωφόρι του και το έδωκεν στον Δαβίδ, όπως επίσης τον στρατιωτικόν μανδύαν του, την ρομφαίαν, το τόξον του και την ζώνην του.

Α Βασ. 18,5 και εξεπορεύετο Δαβίδ, εν πάσιν, οίς απέστειλεν αυτόν Σαούλ, συνήκε· και κατέστησεν αυτόν Σαούλ επί τους άνδρας τού πολέμου, και ήρρεσεν εν οφθαλμοίς παντός τού λαού και γε εν οφθαλμοίς δούλων Σαούλ.]

Α Βασ. 18,5 Ο Δαβίδ ανελάμβανε προθύμως κάθε επιχειρήσιν, προς την οποίαν τον έστελλεν ο Σαούλ, και την έφερε πάντοτε εις πέρας. Δια τούτο ο Σαούλ διώρισεν αυτόν αρχηγόν του στρατού του. Η πράξις αυτή ήρρεσεν εις όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν και εις αυτούς ακόμη τους αυλικούς του Σαούλ.

Α Βασ. 18,6 Καί εξήλθον αι χορεύουσαι εις συνάντησιν Δαβίδ εκ πασών πόλεων Ισραήλ εν τυμπάνοις και εν χαρμωσύνη και εν κυμβάλοις.

Α Βασ. 18,6 Όταν ο Δαβίδ επέστρεψε μετά τον φόνον του Φιλισταίου, αι γυναίκες εβγήκαν από όλας τας πόλεις των Ισραηλιτών, χορεύουσαι και τραγουδούσαι, εις συνάντησιν του Δαβίδ με τύμπανα και κύμβαλα και με χαράν μεγάλην.

Α Βασ. 18,7 και εξήρχον αι γυναίκες και έλεγον· επάταξε Σαούλ εν χιλιάσιν αυτού και Δαβίδ εν μυριάσιν αυτού.

Α Βασ. 18,7 Αι δε γυναίκες, που διηθύθουν τον χορόν των γυναικών, έλεγαν· "ο Σαούλ εφόνευσε χιλιάδες εχθρών, ο δε Δαβίδ εφόνευσε μυριάδες εχθρών".

Α Βασ. 18,8 και πονηρόν εφάνη το ρήμα εν οφθαλμοίς Σαούλ περι τού λόγου τούτου, και ειπε· τώ Δαβίδ έδωκαν τας μυριάδας και εμοί έδωκαν τας χιλιάδας.

Α Βασ. 18,8 Το εγκώμιον αυτό των γυναικών προς τον Δαβίδ δεν ήρρεσεν στον Σαούλ. Αυτός δε παραπονούμενος έλεγεν· "στον Δαβίδ απέδωκαν τας μυριάδας, εις εμέ δε τας χιλιάδας".

Α Βασ. 18,9 [Καί ήν Σαούλ υποβλεπόμενος τον Δαβίδ από της ημέρας εκείνης και επέκεινα.

Α Βασ. 18,9 Από την ημέραν εκείνην και εντεύθεν ο Σαούλ υπέβλεπε τον Δαβίδ.

Α Βασ. 18,10 και εγενήθη από της επαύριον και έπεσε πνεύμα Θεού πονηρόν επί Σαούλ και προεφήτευσεν εν μέσω οίκου αυτού. Καί Δαβίδ έψαλλεν εν χειρί αυτού ως καθ εκάστην ημέραν, και το δόρυ εν τή χειρί Σαούλ.

Α Βασ. 18,10 Δια τούτο την επομένην ημέραν κατέλαβε τον Σαούλ, κατά παραχώρησιν Θεού, ένα πονηρόν πνεύμα και τον περιέφερην εις έκστασιν μέσα στον οίκον του. Ο Δαβίδ έπαιζε με τα χέρια του κιθάραν, όπως συνήθως, το δε δόρυ ευρίσκετο στο χέρι του Σαούλ.

Α Βασ. 18,11 και ήρε Σαούλ το δόρυ και ειπε· πατάξω εν Δαβίδ και εν τώ τοίχω και εξέκλινε Δαβίδ από προσώπου αυτού δίς.]

Α Βασ. 18,11 Εσήκωσε ο Σαούλ το δόρυ του και ειπε από μέσα του· "θα καρφώσω τον Δαβίδ στον τοίχον". Ο Δαβίδ όμως δύο φορές εφυλάχθη και εσώθη.

Α Βασ. 18,12 και εφοβήθη Σαούλ από προσώπου Δαβίδ,

Α Βασ. 18,12 Ο Σαούλ εφοβήθη και δεν ήθελε πλέον να βλέπη τον Δαβίδ.

Α Βασ. 18,13 και απέστησεν αυτόν απ αυτού και κατέστησεν αυτόν εαυτώ χιλίαρχον, και εξεπορεύετο και εισεπορεύετο εμπροσθεν τού λαού.

Α Βασ. 18,13 Τον απεμάκρυνεν από εμπρός του και τον διώρισεν αρχηγόν χιλίων μόνον ανδρών. Ο Δαβίδ πηγαينوήρχετο ανάμεσα στον λαόν.

Α Βασ. 18,14 και ήν Δαβίδ εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού συνιών, και Κύριος ήν μετ αυτού.

Α Βασ. 18,14 Ο Δαβίδ υπήρξε συνετός εις όλας τας ενεργείας του, διότι ο Κυριος ήτο μαζί του.

Α Βασ. 18,15 και ειδε Σαούλ ως αυτός συνιεί σφόδρα, και ευλαβείτο από προσώπου αυτού.

Α Βασ. 18,15 Είδεν ο Σαούλ, ότι ο Δαβίδ ενεργεί με πολλήν σύνεσιν και κατελήφθη από ένα δέος προς αυτόν.

Α Βασ. 18,16 και πάς Ισραήλ και Ιούδας ηγάπα τον Δαβίδ, ότι αυτός εισεπορεύετο και εξεπορεύετο πρό προσώπου τού λαού.

Α Βασ. 18,16 Όλοι όμως οι Ισραηλίται και μάλιστα οι Ιουδαίοι αγαπούσαν τον Δαβίδ, ο οποίος επικοινωνούσε με τον λαόν και πηγαينوήρχετο ανάμεσα από τους ανθρώπους.

Α Βασ. 18,17 [Καί ειπε Σαούλ προς Δαβίδ· ιδού η θυγάτηρ μου η μείζων Μερόβ, αυτήν δώσω σοι εις γυναίκα, και πλήν γίνου μοι εις υιόν δυνάμεως και πολέμει τους πολέμους Κυρίου. και Σαούλ ειπε· μη έστω χείρ μου επ αυτώ, και έσται επ αυτόν χείρ αλλοφύλων.

Α Βασ. 18,17 Ο Σαούλ ειπε κάποιαν ημέραν προς τον Δαβίδ· "η μεγαλυτέρα μου κόρη είναι η Μερόβ. Αυτήν θα σου δώσω ως σύζυγον υπό τον όρον ότι συ θα αναδειχθής γενναίος πολεμιστής και θα λαμβάνης μέρος στους πολέμους, τους οποίους ορίζει ο Κυριος". Επρότεινε δε αυτό ο Σαούλ συλλογιζόμενος καθ' εαυτόν και λέγων· "ας μην απλώσω εγώ φονικόν το χέρι μου εναντίον του. Ας αφήσω να φονευθή από τα χέρια των αλλοφύλων".

Α Βασ. 18,18 και ειπε Δαβίδ προς Σαούλ· τις εγώ ειμι και τις η ζωή της συγγενείας τού πατρός μου εν Ισραήλ, ότι έσομαι γαμβρός τού βασιλέως;

Α Βασ. 18,18 Ο Δαβίδ όμως ειπε προς τον Σαούλ· "ποιός ειμαι εγώ και ποιά είναι η ζωή και η αξία της συγγενείας του πατρός μου μεταξύ των Ισραηλιτών, ώστε εγώ να γίνω γαμβρός του βασιλέως; Είναι δι' εμέ αυτό πάρα πολύ".

Α Βασ. 18,19 και εγενήθη εν τώ καιρώ τού δοθήναι την Μερόβ θυγατέρα Σαούλ τώ Δαβίδ, και αυτή εδόθη τώ Ισραήλ τώ Μοθυλαθείτη εις γυναίκα. εν σοί ο βασιλεύς, και πάντες οι παίδες αυτού αγαπώσι σε, και σύ επιγάμβρευσον τώ βασιλει.

Α Βασ. 18,19 Όταν όμως ήλθεν ο καιρός να δοθή η κόρη του Σαούλ η Μερόβ ως σύζυγος εις τον Δαβίδ εδόθη αυτή εις ένα Ισραηλιτήν Μοθυλαθείτην.

Α Βασ. 18,20 Καί ηγάπησε Μελχόλ η θυγάτηρ Σαούλ τον Δαβίδ, και απηγγέλη τώ Σαούλ, και ηυθύνθη εν τοίς οφθαλμοίς αυτού.

Α Βασ. 18,20 Η Μελχόλ όμως, η άλλη κόρη του Σαούλ, ηγάπησε τον Δαβίδ και έγινεν αυτό γνωστόν στον Σαούλ, πράγμα το οποίον ιδιαιτέρως τον ηγαρίστησε.

Α Βασ. 18,21 και είπε Σαούλ· δώσω αυτήν αυτώ, και έσται αυτώ εις σκάνδαλον. και ήν επί Σαούλ χείρ αλλοφύλων.

Α Βασ. 18,21 Ο Σαούλ είπεν από μέσα του· "θα δώσω την Μελχόλ ως σύζυγον στον Δαυίδ και αυτή θα γίνη δι' αυτόν πρόσκομμα και πειρασμός". Κατά την εποχήν εκείνην οι Φιλιισταίοι επέιζαν πάλιν τους Ισραηλίτας.

Α Βασ. 18,22 και ενετείλατο Σαούλ τοίς παισίν αυτού λέγων· λαλήσετε υμείς λάθρα τώ Δαυίδ λέγοντες· ιδού θέλει εν σοί ο βασιλεύς, και πάντες οι παίδες αυτού αγαπήσιν σε, και σύ επιγάμβρυσον τώ βασιλεί.

Α Βασ. 18,22 Ο Σαούλ διέταξε τους δούλους του και είπε προς αυτούς· "είπατε εις τον Δαυίδ εμπιστευτικώς ότι να, ο βασιλεύς θέλει να σου δώση την κόρην του ως σύζυγον. Ολοι δε οι αυλικοί σε αγαπούν. Γινε λοιπόν γαμβρός του βασιλέως".

Α Βασ. 18,23 και ελάλησαν οι παίδες Σαούλ εις τα ώτα Δαυίδ τα ρήματα ταύτα, και είπε Δαυίδ· ει κούφον εν οφθαλμοίς υμών επιγαμβρεύσαι βασιλεί; καγώ ανήρ ταπεινός και ουχί ένδοξος.

Α Βασ. 18,23 Οι αυλικοί του Σαούλ είπαν αυτά εμπιστευτικώς στον Δαυίδ. Ο Δαυίδ απήντησε· "και εις σας τους ιδίους δεν φαίνεται ανόητον να θελήσω εγώ να γίνω γαμβρός του βασιλέως; Εγώ είμαι άσημος και πτωχός άνθρωπος. Επομένως δεν έχω ως προσφέρω στον βασιλέα ως δώρον κάτι, που να αξίζει".

Α Βασ. 18,24 και απήγγειλαν οι παίδες Σαούλ αυτώ κατά τα ρήματα ταύτα, ά ελάλησε Δαυίδ.

Α Βασ. 18,24 Οι δούλοι του Σαούλ ανήγγειλαν εις αυτόν την απάντησιν, την οποίαν τους είχε δώσει ο Δαυίδ.

Α Βασ. 18,25 και είπε Σαούλ· τάδε ερεΐτε τώ Δαυίδ· ου βούλεται ο βασιλεύς εν δόματι, αλλ ή εν εκατόν ακροβυστίαις αλλοφύλων εκδικήσαι εχθρούς τού βασιλέως· και Σαούλ ελογίσαστο εμβαλείν αυτόν εις χείρας των αλλοφύλων.

Α Βασ. 18,25 Ο Σαούλ είπε τότε· "αυτά θα πήτε στον Δαυίδ· Ο βασιλεύς δεν θέλει κανένα γαμήλιον δώρον. Ενα μόνον θέλει. Εκατόν ακροβυστίας αλλοφύλων, δια να εκδικηθής έτσι τους εχθρούς του βασιλέως". Ο Σαούλ είπεν αυτά σκεπτόμενος να ρίψη τον Δαυίδ εις τα χέρια των Φιλισταίων.

Α Βασ. 18,26 και απαγγέλλουσιν οι παίδες Σαούλ τώ Δαυίδ τα ρήματα ταύτα, και ηυθύνθη ο λόγος εν οφθαλμοίς Δαυίδ επιγαμβρεύσαι τώ βασιλεί.

Α Βασ. 18,26 Οι δούλοι του Σαούλ εγνωστοποίησαν στον Δαυίδ αυτά τα λόγια του βασιλέως και ήρεσεν στον Δαυίδ να γίνη κατ' αυτόν τον τρόπον γαμβρός του βασιλέως.

Α Βασ. 18,27 και ανέστη Δαυίδ και επορεύθη αυτός και οι άνδρες αυτού και επάταξεν εν τοίς αλλοφύλοις εκατόν άνδρας και ανήνεγκε τας ακροβυστίας αυτών. και επιγαμβρεύεται τώ βασιλεί και δίδωσιν αυτώ την Μελχόλ θυγατέρα αυτού αυτώ εις γυναίκα.

Α Βασ. 18,27 Ο Δαυίδ ητοιμάσθη, μετέβη αυτός και οι άνδρες του εναντίον των Φιλισταίων. Εφόνευσαν πράγματι εκατόν Φιλισταίους και έφερε τας ακροβυστίας των στον Σαούλ. Εγινε τότε γαμβρός του βασιλέως, διότι ο βασιλεύς του έδωσε την θυγατέρα του Μελχόλ ως σύζυγον.

Α Βασ. 18,28 και είδε Σαούλ ότι Κύριος μετά Δαυίδ και πάς Ισραήλ ηγάπα αυτόν,

Α Βασ. 18,28 Ο Σαούλ είδεν ότι ο Κυριος ήτο μαζή με τον Δαυίδ και ότι όλος ο Ισραηλιτικός λαός τον αγαπούσε.

Α Βασ. 18,29 και προσέθετο ευλαβείσθαι από Δαυίδ έτι.]

Α Βασ. 18,29 Αυτό δε το γεγονός του ενέβαλε ακόμη μεγαλύτερον δέος απέναντι του Δαυίδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Α Βασ. 19,1 Και ελάλησε Σαούλ προς Ιωνάθαν τον υιόν αυτού και προς πάντας τους παίδας αυτού θανατώσαι τον Δαυίδ.

Α Βασ. 19,1 Ο Σαούλ, εις στιγμήν παροξυσμού του φθονού του, ωμίλησε προς τον Ιωνάθαν, τον υιόν του, και προς όλους τους δούλους του και συνέστησεν εις αυτούς να θανατώσουν τον Δαυίδ.

Α Βασ. 19,2 και Ιωνάθαν ο υιός Σαούλ ηρείτο τον Δαυίδ σφόδρα, και απήγγειλεν Ιωνάθαν τώ Δαυίδ λέγων· Σαούλ ζητεί θανατώσαι σε· φύλαξαι ούν αύριον πρωΐ και κρύβηθι και κάθισον κρυφή,

Α Βασ. 19,2 Ο Ιωνάθαν όμως, ο υιός του Σαούλ, είχε πολύ μεγάλην φιλίαν προς τον Δαυίδ. Δια τούτο και επληροφόρησεν αυτόν λέγων "ο Σαούλ ζητεί να σε φονεύση. Φυλάξου αύριον το πρωΐ. Κρύψου, μείνε εις άγνωστον μέρος, εις κάποια κρυπτην.

Α Βασ. 19,3 και εγώ εξελεύσομαι και στήσομαι εχόμενος τού πατρός μου εν αγρώ, ου εάν ής εκεί, και εγώ λαλήσω περι σου προς τον πατέρα μου και ύψομαι ό,τι εάν ή, και απαγγελώ σοι.

Α Βασ. 19,3 Εγώ δε θα εξέλθω στον αγρόν, όπου θα έχης κρυβή, θα σταθώ όρθιος πλησίον του πατρός μου. Εκεί θα του ομιλήσω δια σε και θα ιδώ, τι θα μου είπη. Αυτό δε θα σου το καταστήσω γνωστόν".

Α Βασ. 19,4 και ελάλησεν Ιωνάθαν περι Δαυίδ αγαθά προς Σαούλ τον πατέρα αυτού και είπε προς αυτόν· μη αμαρτησάτω ο βασιλεύς εις τον δούλόν σου Δαυίδ, ότι ουχ ημάρτηκεν εις σε, και τα ποιήματα αυτού αγαθά σφόδρα,

Α Βασ. 19,4 Πράγματι ο Ιωνάθαν, στον τόπον εκείνον, ωμίλησεν ευνοϊκά υπέρ του Δαυίδ προς τον πατέρα του τον Σαούλ και είπε μεταξύ των άλλων εις αυτόν· "ο βασιλεύς ασ μη αμαρτήση φονεύων τον δούλον του Δαυίδ, διότι ποτέ αυτός δεν έπταισεν απέναντι του βασιλέως, άλλα και τα κατορθώματά του είναι πάρα πολύ ωφέλιμα.

Α Βασ. 19,5 και έθετο την ψυχήν αυτού εν τή χειρι αυτού και επάταξε τον αλλόφυλον, και εποίησε Κύριος σωτηρίαν μεγάλην, και πάς Ισραήλ είδον και εχάρησαν· και ινατί αμαρτάνεις εις αίμα αθών θανατώσαι τον Δαυίδ δωρεάν;

Α Βασ. 19,5 Ο Δαυίδ αυτός εξέθεσε την ζωήν του εις κίνδυνον και εφόνευσε τον αλλόφυλον Γολιάθ. Ετσι δε ο Κυριος δια του Δαυίδ έσωσε τον ισραηλιτικόν λαόν από μεγάλον όλεθρον. Ολοι δε οι Ισραηλίται είδον την νίκην αυτήν και εχάρησαν. Διατί λοιπόν αμαρτάνεις ενώπιον του Θεού και επιθυμείς να χύσης αίμα αθών χωρίς λόγον;"

Α Βασ. 19,6 και ήκουσε Σαούλ της φωνής Ιωνάθαν, και ώμοσε Σαούλ λέγων· ζή Κύριος, ει αποθανείται.

Α Βασ. 19,6 Ο Σαούλ ήκουσε και παρεδέχθη τα ορθά λόγια του Ιωνάθαν και ωρκίσθη λέγων· "ορκίζομαι ενώπιον του ζώντος Κυρίου ότι ο Δαυίδ δεν θα φονευθή".

Α Βασ. 19,7 και εκάλεσεν Ιωνάθαν τον Δαυίδ, και απήγγειλεν αυτώ πάντα τα ρήματα ταύτα, και εισήγαγεν Ιωνάθαν τον Δαυίδ προς Σαούλ, και ήν ενώπιον αυτού ως εχθές και τρίτην ημέραν.

Α Βασ. 19,7 Ο Ιωνάθαν εκάλεσε τότε τον Δαυίδ, κατέστησεν εις αυτόν γνωστά τα λόγια, τα οποία αντήλλαξε και τον παρουσίασεν στον Σαούλ. Ο δε Δαυίδ υπηρετούσε πιστώσ τον Σαούλ όπως και κατά το παρελθόν.

Α Βασ. 19,8 και προσέθετο ο πόλεμος γενέσθαι προς Σαούλ, και κατίσχυσε Δαυίδ και επολέμησε τους αλλοφύλους και επάταξεν εν αυτοίς πληγήν μεγάλην σφόδρα, και έφηνον εκ προσώπου αυτού.

Α Βασ. 19,8 Νέος πόλεμος έγινε τότε εκ μέρους των Φιλισταίων κατά του Σαούλ. Ο Δαβίδ και πάλιν κατά τας μάχας αυτάς ανεδείχθη νικητής. Επολέμησε και επέφερε πολύ μεγάλην καταστροφήν στους Φιλισταίους. Οι δε Φιλιισταίοι πανικόβλητοι ετράπησαν εις φυγήν έμπροσθέν του

Α Βασ. 19,9 Και εγένετο πνεύμα Θεού πονηρόν επί Σαούλ, και αυτός εν οίκω καθεύδων, και δόρυ εν τή χειρί αυτού, και Δαβίδ έψαλλε ταις χερσίν αυτού·

Α Βασ. 19,9 Άλλα ένα πνεύμα πονηρόν, κατά παραχώρησιν Θεού, κατέλαβε πάλιν τον Σαούλ. Και όταν αυτός έπεφτε να κοιμηθή το δόρυ του ευρίσκετο πάντοτε στο χέρι του. Τοτε ο Δαβίδ έπαιζε την κιθάραν με τα δάκτυλά του, δια να κατευιάζη την μελαγχολίαν του Σαούλ.

Α Βασ. 19,10 και εξήτει Σαούλ πατάξαι το δόρυ εις Δαβίδ, και απέστη Δαβίδ εκ προσώπου Σαούλ και επάταξε το δόρυ εις τον τοίχον, και Δαβίδ ανεχώρησε και διεσώθη.

Α Βασ. 19,10 Εν τούτοις ο Σαούλ επεζήτησε να φονεύση τον Δαβίδ με το δόρυ του. Ο Δαβίδ όμως απεμακρύνθη από τον Σαούλ και έτσι το δόρυ εκτύπησε τον τοίχον. Ο Δαβίδ προ του φανερού πλέον αυτού κινδύνου έφυγε και εσώθη.

Α Βασ. 19,11 και εγενήθη εν τή νυκτί εκείνη και απέστειλε Σαούλ αγγέλους εις οίκον Δαβίδ φυλάξαι αυτόν τού θανατώσαι αυτόν πρωϊ· και απήγγειλε τώ Δαβίδ Μελχόλ η γυνή αυτού λέγουσα· εάν μη σύ σώσης την ψυχήν σαυτού την νύκτα ταύτην, αύριον θανατωθήση.

Α Βασ. 19,11 Κατά την ιδίαν εκείνην νύκτα ο Σαούλ έστειλεν ανθρώπους του στον οίκον του Δαβίδ να παραφυλάξουν, δια να φονεύσουν αυτόν την πρωϊαν, όταν θα έβγαινε από τον οίκον του. Η Μελχολ όμως, η σύζυγος του Δαβίδ, κατέστησε εις αυτόν γνωστόν το γεγονός τούτο και του υπέδειξεν ότι, αν δεν διαφύγη εκείνην την νύκτα, το πρωϊ θα φονευθή.

Α Βασ. 19,12 και κατάγει η Μελχόλ τον Δαβίδ διά της θυρίδος, και απήλθε και έφυγε και σώζεται.

Α Βασ. 19,12 Ο Δαβίδ εδέχθη την υπόδειξιν της Μελχόλ. Επειδή όμως αι θύραι εφρουρούντο από τους ανθρώπους του Σαούλ, η Μελχόλ κατεβίβασε τον Δαβίδ από κάποιο παράθυρον της οικίας. Ο Δαβίδ τοιουτοτρόπως έφυγεν από την οικίαν και εσώθη.

Α Βασ. 19,13 και έλαβεν η Μελχόλ τα κενοτάφια και έθετο επί την κλίνην και ήπαρ των αιγών έθετο προς κεφαλής αυτού και εκάλυψεν αυτά ιματίω.

Α Βασ. 19,13 Η Μελχόλ επήρε κάτι σαν ομοίωμα ανθρώπου και έθεσεν αυτό εις την κλίνην του. Εις την θέσιν δε της κεφαλής έβαλε ένα συκώτι αιγών. Εσκέπασε και τα δύο με το επανωφόρι του Δαβίδ, ώστε να φαίνεται ότι ο Δαβίδ κοιμάται.

Α Βασ. 19,14 και απέστειλε Σαούλ αγγέλους λαβείν τον Δαβίδ, και λέγουσιν ενοχλείσθαι αυτόν·

Α Βασ. 19,14 Ο Σαούλ είχαν αποστείλει ανθρώπους να συλλάβουν τον Δαβίδ. Ούτοι επανήλθον και είπον στον Σαούλ, ότι ο Δαβίδ είναι αδιάθετος εις την κλίνην.

Α Βασ. 19,15 και αποστέλλει επί τον Δαβίδ λέγων· αγάγετε αυτόν επί της κλίνης προς με τού θανατώσαι αυτόν.

Α Βασ. 19,15 Ο Σαούλ απέστειλε και πάλιν τους ανθρώπους του και τους είπε· “φέρετε τον Δαβίδ προς εμέ επάνω εις την κλίνην του δια να τον φονεύσω”.

Α Βασ. 19,16 και έρχονται οι άγγελοι, και ιδού τα κενοτάφια επί της κλίνης, και ήπαρ των αιγών προς κεφαλής αυτού.

Α Βασ. 19,16 Οι άνθρωποι αυτοί εισήλθον αιφνιδίως εις την οικίαν και στο δωμάτιον του Δαβίδ και αίφνης βλέπουν επάνω εις την κλίνην σαν ομοίωμα ανθρώπου και συκώτι αιγών στο μέρος της κεφαλής.

Α Βασ. 19,17 και είπε Σαούλ τή Μελχόλ· ινατί ούτως παρελογίσω με και εξαπέστειλας τον εχθρόν μου και διεσώθη; και είπε Μελχόλ τώ Σαούλ· αυτός είπεν· εξαπόστειλόν με, ει δε μη, θανατώσω σε.

Α Βασ. 19,17 Ανεκοίνωσαν αυτά στον Σαούλ ο δε Σαουλ είπεν εις την Μελχόλ· “διατί με ενέπαιξες έτσι και έδωσες καιρόν στον εχθρόν μου να φύγη και να σωθή;” Η Μελχόλ απήντησεν· “αυτός μου είπε· Βοήθησέ με να φύγω, ειδ' άλλως θα σε θανατώσω”.

Α Βασ. 19,18 Καί Δαβίδ έφυγε και διεσώθη και παραγίνεται προς Σαμουήλ εις Αρμαθαίμ και απαγγέλλει αυτώ πάντα, όσα εποίησεν αυτώ Σαούλ, και επορεύθη Σαμουήλ και Δαβίδ και εκάθισαν εν Ναυάθ εν αμά.

Α Βασ. 19,18 Ο Δαβίδ έφυγε και έτσι διεσώθη. Ηλθε προς τον Σαμουήλ, που ευρίσκετο εις την Αρμαθαίμ, και του απήγγειλεν όλα όσα έκαμε εναντίον του ο Σαούλ. Ο Σαμουήλ και ο Δαβίδ επορεύθησαν και εκάθισαν εις Ναυάθ Ραμά.

Α Βασ. 19,19 και απηγγέλη τώ Σαούλ λέγοντες· ιδού Δαβίδ εν Ναυάθ εν αμά.

Α Βασ. 19,19 Μερικοί όμως καταδόται ανέφεραν στον Σαούλ και είπαν· “ιδού, ο Δαβίδ ευρίσκεται εις Ναυάθ εν Ραμά”.

Α Βασ. 19,20 και απέστειλε Σαούλ αγγέλους λαβείν τον Δαβίδ, και είδαν την εκκλησίαν των προφητών, και Σαμουήλ ειστήκει καθεστηκώς επ αυτών, και εγενήθη επί τους αγγέλους τού Σαούλ πνεύμα Θεού, και προφητεύουσι.

Α Βασ. 19,20 Ο Σαούλ αμέσως απέστειλεν εκεί άνδρας, δια να συλλάβουν τον Δαβίδ. Εκείνοι όταν ήλθαν, είδαν μίαν συγκέντρωσιν προφητών και τον Σαμουήλ να ισταται εν μέσω αυτών, δια να τους καθοδηγή. Ηλθεν όμως και στους ανθρώπους του Σαούλ πνεύμα Θεού και ήρχισαν να ψάλλουν ιερά άσματα.

Α Βασ. 19,21 και απηγγέλη τώ Σαούλ, και απέστειλεν αγγέλους ετέρους, και επροφήτευσαν και αυτοί. και προσέθετο Σαούλ αποστείλαι αγγέλους τρίτους, και επροφήτευσαν και αυτοί.

Α Βασ. 19,21 Αυτό έγινε γνωστόν στον Σαούλ, ο οποίος έστειλεν άλλους ανθρώπους, αλλά και εκείνοι δια πνεύματος Θεού ήρχισαν να ψάλλουν ιερά άσματα. Ο Σαούλ απέστειλε και τρίτην ομάδα ανθρώπων, στους οποίους συνέβησαν τα ίδια, διότι και αυτοί ήρχισαν να ψάλλουν ιερά άσματα.

Α Βασ. 19,22 και εθιμώθη οργή Σαούλ και επορεύθη και αυτός εις Αρμαθαίμ και έρχεται έως τού φρέατος τού άλω τού εν τώ Σεφί και ηρώτησε και είπε· που Σαμουήλ και Δαβίδ; και είπαν· ιδού εν Ναυάθ εν αμά.

Α Βασ. 19,22 Ο Σαούλ κατελήφθη από μεγάλην οργήν και επορεύθη αυτοπροσώπως εις Αρμαθαίμ. Όταν έφθασε έως το φρέαζ του αλωνίου, που ευρίσκεται εις Σεφί, ηρώτησε και είπε· “που είναι ο Σαμουήλ και ο Δαβίδ;” Εκείνοι δε του είπαν· “ιδού, ευρίσκεται εις Ναυάθ Ραμά”.

Α Βασ. 19,23 και επορεύθη εκείθεν εις Ναυάθ εν αμά, και εγενήθη και επ αυτώ πνεύμα Θεού, και επορεύετο προφητεύων έως τού ελθείν αυτόν εις Ναυάθ εν αμά.

Α Βασ. 19,23 Μετέβη από εκεί εις Ναυάθ Ραμά. Ηλθεν όμως και εις αυτόν καθ' οδόν πνεύμα Θεού και εβάδιζεν απαγγέλλων ιερά άσματα, μέχρις ότου έφθασεν εις Ναυάθ Ραμά.

Α Βασ. 19,24 και εξεδύσατο τα ιμάτια αυτού και επροφήτευσεν ενώπιον αυτών και έπεσε γυμνός όλην την ημέραν εκείνην και όλην την νύκτα· διά τούτο έλεγον· ει και Σαούλ εν προφήταις;

Α Βασ. 19,24 Εκεί αφήρεσε τα ενδύματά του και απήγγειλεν ιερά άσματα ενώπιον του Σαμουήλ και του Δαυίδ. Επεσε γυμνός όλην εκείνην την ημέραν και όλην την νύκτα. Οι άνθρωποι έκπληκτοι δι' αυτό, έλεγαν· "αλήθεια ο Σαούλ είναι μεταξύ των προφητών;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Α Βασ. 20,1 Καί απέδρα Δαυίδ εκ Ναυάθ εν αμά και έρχεται ενώπιον Ιωνάθαν και είπε· τι πεποίηκα και τι το αδίκημά μου και τι ημάτηκα ενώπιον τού πατρός σου, ότι επιζητεί την ψυχήν μου;

Α Βασ. 20,1 Ο Δαυίδ έφυγεν από την Ραμά Ναυάθ, ήλθε και συνήτησε τον Ιωνάθαν, στον οποίον και είπε· "τι κακόν έχω πράξει; Ποίον είναι το αδίκημά μου; Είς τι εγώ έχω πταίσει απέναντι του πατρός σου, ο οποίοςς ζητεί να με θανατώση;"

Α Βασ. 20,2 και είπεν αυτώ Ιωνάθαν· μηδαμώς σοι, ου μη αποθάνης· ιδού ου μη ποιήσει ο πατήρ μου ρήμα μέγα ή μικρόν και ουκ αποκαλύψει το ωτίον μου· και τι ότι κρύψει ο πατήρ μου απ' εμού το ρήμα τούτο; ουκ έστι τούτο.

Α Βασ. 20,2 Ο Ιωνάθαν είπεν στον Δαυίδ· "καθόλου· δεν πρόκειται, να φονευθής. Οχι. Ιδού, ο πατήρ μου δεν κάμνει καμμίαν μεγάλην ή μικράν πράξιν, αν προηγουμένως δεν μου την εκμυστηρευθή. Πως λοιπόν θα κρύψη ο πατέρας μου ένα τέτοιο πράγμα από εμέ; Αυτό δεν πρόκειται να γίνη".

Α Βασ. 20,3 και απεκριθή Δαυίδ τώ Ιωνάθαν και είπε· γινώσκων οίδεν ο πατήρ σου ότι εύρηκα χάριν εν οφθαλμοίς σου, και είπε· μη γνώτω τούτο Ιωνάθαν, μη ου βούληται· αλλά ζή Κύριος και ζή η ψυχή σου, ότι, καθώς είπον, εμπέπλησται ανά μέσον εμού και τού θανάτου.

Α Βασ. 20,3 Ο Δαυίδ απήντησεν στον Ιωνάθαν και είπε· "γνωρίζει πολύ καλά ο πατήρ σου ότι έχω την συμπάθειάν σου. Δεν αποκλείεται να πη· Ας μη μάθη αυτό ο Ιωνάθαν, διότι δεν θα εγκρίνη την πράξιν μου. Σου ορκίζομαι λοιπόν στον Κυριον και εις την ζωήν σου, ότι όπως σου είπα πιστεύω ότι έφθασε πλέον ο καιρός του θανάτου μου".

Α Βασ. 20,4 και είπεν Ιωνάθαν προς Δαυίδ· τι επιθυμεί η ψυχή σου και τι ποιήσω σοι;

Α Βασ. 20,4 Ο Ιωνάθαν ηρώτησε τον Δαυίδ· "τι λοιπόν επιθυμεί η ψυχή σου; Τι θέλεις να κάμω εγώ δια σε;"

Α Βασ. 20,5 και είπε Δαυίδ προς Ιωνάθαν· ιδού δη νεομηνία αύριον, και εγώ καθίσας ου καθήσομαι φαγείν, και εξαποστελείς με, και κρυβήσομαι εν τώ πεδίω έως δειλής.

Α Βασ. 20,5 Ο Δαυίδ απήντησε προς τον Ιωνάθαν· "ιδού, αύριον είναι η εορτή της πρώτης του νέου μηνός. Εγώ δεν πρόκειται να παρακαθήσω όπως συνήθως εις την τράπεζαν και να συμφάγω με τον πατέρα σου. Αφησέ με να φύγω και να κρυφθώ εις την πεδιάδα έως το απόγευμα.

Α Βασ. 20,6 και εάν επισκεπτόμενος επισκέψηται με ο πατήρ σου, και ερείς· παραιτούμενος παρητήσατο απ' εμού Δαυίδ δραμείν έως εις Βηθλεέμ την πόλιν αυτου, ότι θυσία των ημερών εκεί όλη τή φυλή.

Α Βασ. 20,6 Εάν δε ο πατήρ σου παρατηρήση την απουσίαν μου και σε ερωτήση δι' εμέ, να του απαντήσης· Ο Δαυίδ μου εξήτησεν άδειαν να μεταβή έως την πατρίδα του την Βηθλεέμ, διότι εκεί πρόκειται να ποοσφερθή η ετησία θυσία δι' όλην την οικογενειάν του.

Α Βασ. 20,7 εάν τάδε είπη· αγαθώς, ειρήνη τώ δούλω σου· και εάν σκληρώς αποκριθή σοι, γνώθι ότι συντετέλεσται η κακία παρ' αυτου.

Α Βασ. 20,7 Εάν σου απαντήση· Πολύ καλά η ειρήνη ας είναι με τον δούλον σου, τότε καλά θα είναι δι' εμέ τα πράγματα.

Εάν όμως σου απαντήση με θυμόν και σκληρότητα, γνώριζε ότι η κακία του έχει φθάσει πλέον στο αποκορύφωμά της.

Α Βασ. 20,8 και ποιήσεις έλεος μετά τού δούλου σου, ότι εισήγαγες εις διαθήκην Κυριου τον δούλόν σου μετά σεαυτου· και ει έστιν αδικία εν τώ δούλω σου, θανάτωσόν με σύ, και έως τού πατρός σου ινατί ούτως εισάγεις με;

Α Βασ. 20,8 Δείξε τότε συ καλωσύνην προς εμέ, τον δούλον σου. Αλλωστε συ είχες την πρωτοβουλίαν να συνάψης ένορκον δεσμόν φιλίας με εμέ ενώπιον του Θεού. Εάν βλέπης ότι εγώ ο δούλος σου διέπραξα μίαν αδικίαν, θανάτωσέ με συ. Διατί να με οδηγήσης προς τον πατέρα σου, ώστε να με φονεύση εκείνος;"

Α Βασ. 20,9 και είπεν Ιωνάθαν· μηδαμώς σοι, ότι εάν γινώσκων γνώ ότι συντετέλεσται η κακία παρ' α τού πατρός μου τού ελθείν επί σε, και εάν μη ή εις τας πόλεις σου, εγώ απαγγελώ σοι.

Α Βασ. 20,9 Ο Ιωνάθαν είπε· "κατ' ουδένα λόγον και τρόπον δεν θα γίνη αυτό. Διότι εγώ εάν αντιληφθώ, ότι η κακία του πατρός μου έχει φθάσει στο απροχώρητον εναντίον σου και έχει την απόφασιν να σε φονεύση, και αν ακόμη δεν έχη φθάσει η πληροφορία αυτή εις οιανδήποτε πόλιν, εις την οποίαν συ θα είσαι, εγώ ο ίδιος θα σου αναγγείλω αυτό".

Α Βασ. 20,10 και είπε Δαυίδ προς Ιωνάθαν· τις απαγγείλη μοι, εάν αποκριθή ο πατήρ σου σκληρώς;

Α Βασ. 20,10 Ο Δαυίδ ηρώτησε τότε τον Ιωνάθαν· "ποιός θα με ειδοποιήση, εάν ο πατέρας σου αποκριθή κατά ένα σκληρόν τροπον προς σε;"

Α Βασ. 20,11 και είπεν Ιωνάθαν προς Δαυίδ· πορεύου και μένε εις αγρόν. και εκπορευόνται αμφότεροι εις αγρόν.

Α Βασ. 20,11 Ο Ιωνάθαν είπεν στον Δαυίδ· "πήγαινε και μέινε στον αγρόν". Ανεχώρησαν δε και οι δύο δια τον αγρόν εκείνον.

Α Βασ. 20,12 και είπεν Ιωνάθαν προς Δαυίδ· Κύριος ο Θεός Ισραήλ είδεν, ότι ανακρινώ τον πατέρα μου ως αν ο καιρός τρισσώς, και ιδού αγαθόν ή περι Δαυίδ, και ου μη αποστείλω προς σε εις αγρόν·

Α Βασ. 20,12 Είπε δε ο Ιωνάθαν στον Δαυίδ· "Κυριος ο Θεός του Ισραήλ γνωρίζει, ότι εγώ θα ξεψαχνίσω τον πατέρα μου στον κατάλληλον καιρόν μεθαύριον. Εάν έχη αγαθάς διαθέσεις δια σε τον Δαυίδ, δεν θα αποστείλω άνθρωπον προς σε να σε ειδοποιήση στον αγρόν.

Α Βασ. 20,13 τάδε ποιήσαι ο Θεός τώ Ιωνάθαν και τάδε προσθείη, ότι ανοίσω τα κακά επί σε και αποκαλύψω το ωτίον σου και εξαποστελώ σε και απελεύση εις ειρήνην· και έσται Κύριος μετά σου, καθώς ήν μετά τού πατρός μου.

Α Βασ. 20,13 Αλλως, εγώ θα σου αποκαλύψω όσα κακά απειλεί εναντίον σου ο πατήρ μου, και θα προσπαθήσω να σε φυγαδεύσω, και συ θα απέλθης εν ειρήνη. Ο Θεός να με τιμωρήση με κάθε τιμωρίαν, αν δεν ενεργήσω έτσι. Ο Κυριος θα είναι μαζί σου, όπως ήτο και με τον πατέρα μου προηγουμένως.

Α Βασ. 20,14 και εάν μόν έτι μου ζώντος και ποιήσεις έλεος μετ' εμού, και εάν θανάτω αποθάνω,

Α Βασ. 20,14 Όταν όμως συ γίνης βασιλεύς και ζω ακόμη εγώ, θα δείξης καλωσύνην προς εμέ. Εάν όμως έχω αποθάνει,

Α Βασ. 20,15 ουκ εξαρείς έλεός σου από τού οίκου μου έως τού αιώνος· και ει μη, εν τώ εξαίρειν Κύριον τους εχθρούς Δαυίδ έκαστον από τού προσώπου της γής ευρεθήναι το όνομα τού Ιωνάθαν από τού οίκου Δαυίδ, και εκζητήσαι Κύριος εχθρούς τού Δαυίδ.

Α Βασ. 20,15 σου ζητώ να μη στερήσης ποτέ τους απογόνους μου από την καλωσύνην σου, ακόμη και όταν ο Κυριος απομακρύνη τον ένα κατόπιν του άλλου όλους τους εχθρούς από σένα τον Δαυίδ και τους εξαλείψη από το πρόσωπον της γης. Το όνομα του Ιωνάθαν πρέπει δια των απογόνων του να επιζήση χάρις εις την προστασίαν του οίκου Δαυίδ. Είθε ο Κυριος να αναζητήση και να τιμωρήση τους εχθρούς του Δαυίδ”.

Α Βασ. 20,17 και προσέθετο έτι Ιωνάθαν ομόσαι τώ Δαυίδ, ότι ηγάπησε ψυχήν αγαπώντος αυτόν.

Α Βασ. 20,17 Ο Ιωνάθαν ωρκίσθη προς τον Δαυίδ και πάλιν ότι τον αγαπά, όπως αγαπά τον εαυτόν του.

Α Βασ. 20,18 και είπεν Ιωνάθαν· αύριον νεομηνία, και επισκεπήση, ότι επισκεπήσεται καθέδρα σου.

Α Βασ. 20,18 Προσέθεσε δε ακόμη ο Ιωνάθαν· “αύριον είναι εορτή επί τη πρώτη του νέου μηνός. Ο πατήρ μου θα προσέξη την κενήν ιδιικήν σου θέσιν.

Α Βασ. 20,19 και τρισσεύσεις και επισκεπή και ήξεις εις τον τόπον σου, ού κρυβής εν τή ημέρα τή εργασίμη, και καθήση παρά το εργάβ εκείνο.

Α Βασ. 20,19 Συ επί τρεις ημέρας θα απουσιάσης. Θα επανέλθης στον τόπον σου, όπου θα κρυφθής κατά την ημέραν την εργασίμων. Θα καθίσης πλησίον στο γνωστόν μας εκείνο κοίλωμα.

Α Βασ. 20,20 και εγώ τρισσεύσω ταις σχίζαις ακοντίων, εκπέμπων εις την αματταρί.

Α Βασ. 20,20 Εγώ δε την τρίτην ημέραν θα κάμω σκοποβολήν και θα ρίψω βέλη εις ένα στόχον.

Α Βασ. 20,21 και ιδού αποστέλλω το παιδάριον λέγων· δέυρο ευρέ μοι την σχίζαν·

Α Βασ. 20,21 Κατόπιν θα στείλω τον νεαρόν δούλον μου λέγων προς αυτόν· Ελα, πήγαινε να βρης το βέλος μου.

Α Βασ. 20,22 εάν είπω λέγων τώ παιδαρίω· ώδε η σχίζα από σου και ώδε, λάβε αυτήν, παραγίνου, ότι ειρήνη σοι, και ουκ έστι λόγος, ζή Κυριος· εάν τάδε είπω τώ νεανίσκω· ώδε η σχίζα από σου και επέκεινα, πορεύου ότι εξαπέσταλκέ σε Κυριος.

Α Βασ. 20,22 Εάν είπω στον νεαρόν δούλον, το βέλος είναι εδώ, δηλαδή ανάμεσα από εμέ και από σε, πάρε συ ο ίδιος το βέλος και έλα, διότι τα πράγματα είναι ειρηνικά, και δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος δια σε. Ορκίζομαι ότι έτσι θα ενεργήσω. Εάν όμως είπω στον νεαρόν δούλον μου· Το βέλος είναι εκεί, πέραν από την θέσιν, που συ ευρίσκεσαι, φύγε διότι ο Θεός σε διατάσσει να αναχωρήσης.

Α Βασ. 20,23 και το ρήμα ό ελαλήσαμεν εγώ και σύ, ιδού Κυριος μάρτυς ανά μέσον εμού και σου έως αιώνος.

Α Βασ. 20,23 Δια τα λόγια αυτά, τα οποία αντηλλάξαμεν συ και εγώ, ιδού, θα είναι μάρτυς παντοτεινός μεταξύ μας ο Κυριος και Θεός μας”.

Α Βασ. 20,24 Καί κρύπτεται Δαυίδ εν αγρώ, και παραγίνεται ο μην, και έρχεται ο βασιλεύς επί την τράπεζαν τού φαγείν.

Α Βασ. 20,24 Ο Δαυίδ εκρύφθη πράγματι στον αγρόν. Εφθασεν η πρώτη του μηνός. Ο βασιλεύς Σαούλ ήλθεν εις την τράπεζαν, δια να φάγη.

Α Βασ. 20,25 και εκάθισεν επί την καθέδραν αυτού ως άπαξ και άπαξ, επί της καθέδρας παρά τοίχον, και προέφθασε τον Ιωνάθαν, και εκάθισεν Αβεννήρ εκ πλαγίων Σαούλ, και επεσκέπη ο τόπος Δαυίδ.

Α Βασ. 20,25 Εκάθισεν εις την ωρισμένην καθέδραν του, όπως και προηγουμένως, εις την καθέδραν πλησίον του τοίχου. Ο Ιωνάθαν εκάθισεν απέναντί του. Παραπλεύρως και εκ πλαγίων του Σαούλ εκάθισεν ο Αβεννήρ, ο στρατηγός. Εγινε δε αισθητόν το γεγονός ότι ήτο κενή η θέσις του Δαυίδ.

Α Βασ. 20,26 και ουκ ελάλησε Σαούλ εν τή ημέρα εκείνη, ότι ειρηκε· σύμπτωμα φαίνεται μη καθαρός είναι, ότι ου κεκαθάρισται.

Α Βασ. 20,26 Ο Σαούλ δεν είπε τίποτε κατά την ημέραν εκείνην, διότι εσκέφθη καθ' εαυτόν, ότι ίσως ο Δαυίδ να μη ήτο νομικώς καθαρός και δεν του είχε δοθή η ευκαιρία να κάμη τον νομικόν καθαρισμόν.

Α Βασ. 20,27 και εγενήθη τή επαύριον τού μηνός τή ημέρα τή δευτέρα και επεσκέπη ο τόπος τού Δαυίδ, και είπε Σαούλ προς Ιωνάθαν τον υιόν αυτού· τι ότι ου παραγέγονεν ο υιός Ιεσσαί και εχθές και σήμεραν επί την τράπεζαν;

Α Βασ. 20,27 Την επομένην ημέραν, δευτέρα του μηνός, έκαμεν εντύπωσιν πάλιν ότι η θέσις του Δαυίδ ήτο κενή. Ο Σαουλ ηρώτησε τον Ιωνάθαν, τον υιόν του· “διατι το παιδί του Ιεσσαί δεν ήλθε χθες και σήμεραν εις την τράπεζάν μας;”

Α Βασ. 20,28 και απεκρίθη Ιωνάθαν τώ Σαούλ και είπεν αυτώ· παρήτηται παρ εμού Δαυίδ έως εις Βηθλεέμ την πόλιν αυτού πορευθήναι.

Α Βασ. 20,28 Ο Ιωνάθαν απεκρίθη και είπεν στον Σαούλ· “ο Δαυίδ εξήτησεν από εμέ άδειαν να μεταβή έως εις την Βηθλεέμ, την πατρίδα του.

Α Βασ. 20,29 και είπεν· εξαπόστειλον δή με, ότι θυσία της φυλής ημίν εν τή πόλει, και ενετείλαντο προς με οι αδελφοί μου, και νύν ει εύρηκα χάριν εν οφθαλμοίς σου, διαβήσομαι δή και όψομαι τους αδελφούς μου· διά τούτο ου παραγέγονεν επί την τράπεζαν τού βασιλέως.

Α Βασ. 20,29 Μου είπε δηλαδή· Αφήσέ με, σε παρακαλώ, διότι η οικογένειά μου θα τελέση θυσίαν εις την πόλιν Βηθλεέμ και οι αδελφοί μου μου παρήγγειλαν να μεταβώ και εγώ εκεί. Εάν λοιπόν έχω κάποιαν χάριν ενώπιόν σου, δος μου την άδειαν να μεταβώ και να ιδώ τους αδελφούς μου. Δι' αυτό δεν ήλθεν εις την τράπεζαν του βασιλέως ο Δαυίδ”.

Α Βασ. 20,30 και εθυμώθη οργή Σαούλ επί Ιωνάθαν σφόδρα και είπεν αυτώ· υιέ κορασίων αυτομολούντων, ου γάρ οίδα ότι μέτοχος εί σύ τώ υιώ Ιεσσαί εις αισχύνην σου και εις αισχύνην αποκαλύψεως μητρός σου;

Α Βασ. 20,30 Ο Σαούλ κατελήφθη από ισχυρόν θυμόν εναντίον του Ιωνάθαν και είπεν εις αυτόν· “νόθε υιέ, τέκνον διεφθαρμένων γυναικών, νομίζεις ότι εγώ δεν γνωρίζω, πως είσαι φίλος και συνενοχος του υιού του Ιεσσαί προς εντροπήν σου και προς εντροπήν της μητρός, η οποία σε εγέννησε;

Α Βασ. 20,31 ότι πάσας τας ημέρας, ας ο υιός Ιεσσαί ζή επί της γής, ουχ ετοιμασθήσεται η βασιλεία σου· νύν ούν αποστειλας λάβε τον νεανίαν, ότι υιός θανάτου ούτος.

Α Βασ. 20,31 Λότι, εφ' όσον ο υιός του Ιεσσαί ζη επί της γης, δεν πρόκειται συ να γίνης βασιλεύς. Λοιπόν στείλε αμέσως και φέρε εδώ τον νεαρόν, διότι είναι άξιος θανάτου και πρέπει να θανατωθή”.

Α Βασ. 20,32 και απεκρίθη Ιωνάθαν τώ Σαούλ· ινατί αποθνήσκει; τι πεποίηκε;

Α Βασ. 20,32 Ο Ιωνάθαν απήντησε προς τον Σαούλ· “διατι να θανατωθή; Τι κακόν έχει κάμει;”

Α Βασ. 20,33 και επήρε Σαούλ το δόρυ επί Ιωνάθαν τού θανατώσαι αυτόν. και έγνω Ιωνάθαν ότι συντετέλεσται η κακία αυτή παρά τού πατρός αυτού θανατώσαι τον Δαυίδ,

Α Βασ. 20,33 Ο Σαούλ τυφλωμένος από τον θυμόν εσήκωσε το δόρυ εναντίον του Ιωνάθαν, δια να τον θανατώση. Ο Ιωνάθαν επείσθη ότι η κακία αυτή του πατρός του εφθασεν στο αποκορύφωμά της και τυν οδηγήι πλέον, ώστε να

θανατώση τον Δαβίδ.

Α Βασ. 20,34 και ανεπήδησεν Ιωνάθαν από της τραπέζης εν οργή θυμού και ουκ έφαγεν εν τή δευτέρω τού μηνός άρτον, ότι εθαύσθη επί τον Δαβίδ, ότι συνετέλεσεν επ αυτόν ο πατήρ αυτού.

Α Βασ. 20,34 Ο Ιωνάθαν γεμάτος και εκείνος θυμόν ανεπήδησεν από την τράπεζαν, δεν έφαγε κατά την δευτέραν ημέραν του μηνός εκ του φαγητού, διότι συνετρίβη η καρδιά του από τον πόνον δια τον Δαβίδ, όταν είχε πλέον πεισθή, ότι ο πατέρας του επήρην οριστικήν και αμετάκλητον απόφασιν εναντίον του Δαβίδ.

Α Βασ. 20,35 Καί εγενήθη πρωϊ και εξήλθεν Ιωνάθαν εις αγρόν, καθώς ετάξατο εις το μαρτύριον Δαβίδ, και παιδάριον μικρόν μετ αυτού.

Α Βασ. 20,35 Την πρωϊαν της επομένης ημέρας, εξήλθεν ο Ιωνάθαν στον αγρόν, όπως είχε συμφωνήσει προηγουμένως με τον Δαβίδ. Μαζή του δε ήτο και ένας νεαρός δούλος.

Α Βασ. 20,36 και ειπε τώ παιδαρίω· δράμε, ευρέ μοι τας σχίζας, εν αις εγώ ακοντίζω. και το παιδάριον έδραμε, και αυτός ηκόντιζε τή σχίζη και παρήγαγεν αυτήν.

Α Βασ. 20,36 Ειπε δε ο Ιωνάθαν στον νεαρόν δούλον· "τρέξε δια να βρης και να μου φέρης πάλιν τα βέλη, τα οποία εγώ ρίχνω δια του τόξου". Πράγματι ο Ιωνάθαν έκαμε σκοποβολήν και έρριψε τα βέλη του. Ο νεαρός δούλος του έτρεξε να τα φέρη.

Α Βασ. 20,37 και ήλθε το παιδάριον έως τού τόπου της σχίζης, ού ηκόντιζεν Ιωνάθαν, και ανεβόησεν Ιωνάθαν οπίσω τού νεανίου και ειπεν· εκεί η σχίζα από σου και επέκεινα·

Α Βασ. 20,37 Ο νεαρός δούλος του Ιωνάθαν έφθασεν στον τόπον, όπου είχαν εξακοντίσει το βέλος ο Ιωνάθαν. Εφώναξε τότε ο Ιωνάθαν και ειπε· "το βέλος είναι εκεί πέρα, πίσω από σένα. Εκεί είναι το βέλος".

Α Βασ. 20,38 και ανεβόησεν Ιωνάθαν οπίσω τού παιδαρίου αυτού λέγων· ταχύνας σπεύσον και μη στής. και ανέλεξε το παιδάριον Ιωνάθαν τας σχίζας και ήνεγκε τας σχίζας προς τον κύριον αυτού.

Α Βασ. 20,38 Ο Ιωνάθαν εφώναξε τον υπηρέτην καθώς εκείνος επήγαινε· "φύγε γρήγορα, μη σταματάς". Ο νεαρός δούλος εμάζεψε τα βέλη και έφερεν αυτά προς τον κύριον του.

Α Βασ. 20,39 και το παιδάριον ουκ έγνων ουθεν, πάρεξ Ιωνάθαν και Δαβίδ έγνωσαν το ρήμα.

Α Βασ. 20,39 Αυτός ο δούλος δεν εκατάλαβε τίποτε από όσα ελέχθησαν, ειμή μόνον ο Ιωνάθαν και ο Δαβίδ κατενόησαν την σημασίαν των λεχθέντων.

Α Βασ. 20,40 και Ιωνάθαν έδωκε τα σκεύη αυτού επί το παιδάριον αυτού και ειπε τώ παιδαρίω αυτού· πορεύου, εισελθε εις την πόλιν.

Α Βασ. 20,40 Ο Ιωνάθαν έδωκε τον οπλισμόν του στο παιδάριον και του ειπε· "πήγαινε, γύρισε εις την πόλιν".

Α Βασ. 20,41 και ως εισήλθε το παιδάριον, και Δαβίδ ανέστη από τού εργάβ και έπεσεν επί πρόσωπον αυτού και προσεκύνησεν αυτώ τρίς, και κατεφίλησεν έκαστος τον πλησίον αυτού, και έκλαυσεν έκαστος τώ πλησίον αυτού έως συντελείας μεγάλης.

Α Βασ. 20,41 Όταν ο νεαρός δούλος έφυγε δια την πόλιν, ο Δαβίδ εσηκώθη από το κούλωμα, όπου ήτο κρυμμένος, έπεσέ με το πρόσωπον αυτού προς την γην και προσεκύνησε τρεις φορές τον Ιωνάθαν. Και οι δύο ησπάσθησαν ο ένας τον άλλον, έκλαυσαν επί πολύ και με πολλά δάκρυα.

Α Βασ. 20,42 και ειπεν Ιωνάθαν τώ Δαβίδ· πορεύου εις ειρήνην, και ως ομωμόκαμεν ημείς αμφοτέροι εν ονόματι Κυρίου λέγοντες· Κύριος έσται μάρτυς ανά μέσον εμού και σου και ανά μέσον τού σπέρματός μου και ανά μέσον τού σπέρματός σου έως αιώνος.

Α Βασ. 20,42 Ο Ιωνάθαν ειπεν στον Δαβίδ· "πήγαινε στο καλό. Θα γίνη, όπως οι δύο μας ωρκίσθημεν ενώπιον του Κυρίου λέγοντες ότι ο Κυριος θα είναι παντοτεινός μάρτυς της φιλίας μας η οποία θα επικρατή μεταξύ ημών των δύο και μεταξύ των απογόνων μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Α Βασ. 21,1 Καί ανέστη Δαβίδ και απήλθε, και Ιωνάθαν εισήλθεν εις την πόλιν.

Α Βασ. 21,1 Επειτα από αυτά, ο Δαβίδ εσηκώθη και ανεχώρησεν, ο δε Ιωνάθαν επανήλθεν εις την πόλιν.

Α Βασ. 21,2 και έρχεται Δαβίδ εις Νομβά προς Αβιμέλεχ τον ιερέα. και εξέστη Αβιμέλεχ τή απαντήσει αυτού και ειπεν αυτώ· τι ότι σύ μόνος και ουθείς μετά σου;

Α Βασ. 21,2 Ο Δαβίδ ήλθεν εις πόλιν Νομβά προς τον αρχιερέα τον Αβιμέλεχ. Ο Αβιμέλεχ εξεπλάγη πολύ, όταν είδε τον Δαβίδ και του ειπε· "διατί είσαι μόνος σου και διατί κανείς άλλος δεν υπάρχει μαζή σου;"

Α Βασ. 21,3 και ειπε Δαβίδ τώ ιερεί· ο βασιλεύς εντέταλται μοι ρήμα σήμερον και ειπέ μοι μηδείς γνώτω το ρήμα, περι ού εγώ αποστέλλω σε και υπέρ ου εγώ εντέταλμαί σοι και τοις παιδαρίοις διαμεμαρτύρημαι εν τώ τόπω τώ λεγομένω Θεού πίστις, Φελλανί Αλεμωνί· και νύν ει εισίν υπό την χείρά σου πέντε άρτοι, δός εις χείρά μου το ευρεθέν.

Α Βασ. 21,3 Απήντησεν ο Δαβίδ στον Αρχιερέα· "ο βασιλεύς μου ανέθεσε σήμερον κάποιον έργον και μου ειπε· Πρόσεξε, κανείς να μη μάθη την αποστολήν, δια την οποίαν εγώ σε στέλνω και δια την οποίαν σου έχω δώσει εντολάς. Δια τούτο εγώ εντόνως συνέστησα στους νεαρούς που με ακολουθούν να με περιμείνουν στον τόπον που λέγεται "Θεού πίστις", Φελλανί Αλεμωνί. Και τώρα σε παρακαλώ, εάν σου ευρίσκωνται πέντε άρτοι να μου τους δώσης, η όσοι σου ευρίσκονται".

Α Βασ. 21,4 και απεκρίθη ο ιερεύς τώ Δαβίδ, και ειπεν· ουκ εισίν άρτοι βέβηλοι υπό την χείρά μου, ότι αλλ ή άρτοι άγιοί εισιν· ει πεφυλαγμένα τα παιδάριά εστιν από γυναικός, και φάγεται.

Α Βασ. 21,4 Ο αρχιερεύς απήντησεν στον Δαβίδ και του ειπε· "δεν έχω εις την διάθεσίν μου άρτους κοινούς και συνήθεις, αλλά μόνον υπάρχουν οι άγιοι άρτοι της προθέσεως, οι προσωρισμένοι δια τους ιερείς. Εάν οι νεαροί ακόλουθοί σου έχουν φυλαχθή από γυναίκα, ημπορούν να τους φάγουν".

Α Βασ. 21,5 και απεκρίθη Δαβίδ τώ ιερεί και ειπεν αυτώ· αλλά από γυναικός απεσχίμεθα εχθές και τρίτην ημέραν· εν τώ εξελθείν με εις οδόν γέγονε πάντα τα παιδία ηγνισμένα, και αυτή η οδός βέβηλος, διότι αγιασθήσεται σήμερον δια τα σκεύη μου.

Α Βασ. 21,5 Ο Δαβίδ απήντησεν στον αρχιερέα και του ειπεν· "από γυναίκα έχομεν φυλαχθή εδώ και τρεις ημέρες. Όταν δε ανεχωρήσαμεν από την πόλιν, οι μεν νεαροί ακόλουθοί μου εκαθαρίσθησαν από κάθε νομικήν ακαθαρσίαν. Ο δρόμος όμως και ο σκοπός, δια τον οποίον πορευόμεθα δεν είναι άγιος, αλλά κοσμικός. Τα σακκιδιά μας όμως θα είναι καθαρά,

ώστε να δεχθούν τους καθιερωμένους άρτους, τους οποίους σήμερα θα πάρωμεν”.

Α Βασ. 21,6 και έδωκεν αυτώ Αβιμέλεχ ο ιερεύς τους άρτους της προθέσεως, ότι ουκ ήν εκεί άρτος, αλλ ή άρτοι του προσώπου οι αφηρημένοι εκ προσώπου Κυρίου του παρατεθίναί άρτον θερμόν ή ημέρα έλαβεν αυτούς.

Α Βασ. 21,6 Ο αρχιερεύς, ο Αβιμέλεχ, έπειτα από την διαβεβαίωσιν αυτήν του Δαυίδ, έδωκεν εις αυτόν τους άρτους της προθέσεως, διότι δεν υπήρχον εκεί άλλοι άρτοι, εμ ή μόνον οι άρτοι οι οποίοι είχαν τεθή προ του Κυρίου· οι άρτοι, οι οποίοι θα αφηρούντο από έμπροσθεν του Κυρίου, δια να αντικατασταθούν από άλλους θερμούς και προσφάτους άρτους, όπως γίνεται κάθε εβδομάδα.

Α Βασ. 21,7 και εκεί ήν εν των παιδαρίων του Σαούλ εν τή ημέρα εκείνη συνεχόμενος νεεσσαράν ενώπιον Κυρίου, και όνομα αυτώ Δωήκ ο Σύρος νέμων τας ημιόνους Σαούλ.

Α Βασ. 21,7 Εκεί, ενώπιον του Κυρίου, ευρίσκετο και ένας δούλος του Σαούλ κατά την ημέραν εκείνην έγκλειστος στον ναόν του Κυρίου. Ο δούλος αυτός ονομάζετο Δωήκ ο Συρος. Εβόσκε δε τας ημιόνους του Σαούλ.

Α Βασ. 21,8 και είπε Δαυίδ προς Αβιμέλεχ· ιδέ ει έστιν ενταύθα υπό την χειρά σου δόρυ ή ρομφαία, ότι την ρομφαίαν μου και τα σκεύη ουκ είληφα εν τή χειρί μου, ότι ήν το ρήμα του βασιλέως κατά σπουδήν.

Α Βασ. 21,8 Ο Δαυίδ ηρώτησε τον Αβιμέλεχ, μήπως είναι εδώ μαζί σου κανένα δόρυ η καμμία ρομφαία, διότι την ιδικήν μου ρομφαίαν και τα άλλα όπλα μου δεν τα επήρα μαζί μου, επειδή ήτο βιαστική και δεν επεδέχето αναβολήν η εντολή του βασιλέως”.

Α Βασ. 21,9 και είπεν ο ιερεύς· ιδού η ρομφαία Γολιάθ του αλλοφύλου, ον επάταξας εν τή κοιλάδι Ηλά, και αυτήν ενειλημμένη ήν εν ιματίω· ει ταύτην λήψη, σεαυτώ λαβέ, ότι ουκ έστιν τέρα πάρεξ ταύτης ενταύθα. και είπε Δαυίδ· ιδού ουκ έστιν ώσπερ αυτή, δός μοι αυτήν.

Α Βασ. 21,9 Ο αρχιερεύς είπεν στον Δαυίδ· “ιδού, η ρομφαία του Γολιάθ του αλλοφύλου, τον οποίον συ εκτύπησες εις την κοιλάδα Ηλά, υπάρχει εδώ και είναι τυλιγμένη στο ιμάτιον. Εάν θέλεις να πάρης αυτήν, πάρε την δια τον εαυτόν σου. Αλλη εκτός αυτής δεν υπάρχει”. Και είπεν ο Δαυίδ· “και αν υπήρχε καμμία άλλη, δεν θα ήτο περισσότερον κατάλληλος από αυτήν δι’ εμέ. Δος μου την.

Α Βασ. 21,10 και έδωκεν αυτήν αυτώ και ανέστη Δαυίδ και έφυγεν εν τή ημέρα εκείνη εκ προσώπου Σαούλ. Καί ήλθε Δαυίδ προς Αγχούς βασιλέα Γέθ.

Α Βασ. 21,10 Ο αρχιερεύς του την έδωκεν. Ο Δαυίδ εσηκώθη και έφυγε κατά την ημέραν εκείνην μακράν από τον Σαούλ. Ηλθε δε προς τον Αγχούς βασιλέα της Γέθ.

Α Βασ. 21,11 και είπον οι παίδες Αγχούς προς αυτόν· ουχί ούτος Δαυίδ ο βασιλεύς της γής· ουχί τούτω εξήρχον αι χορεύουσαι λέγουσαι· επάταξε Σαούλ εν χιλιάσιν αυτού και Δαυίδ εν μυριάσιν αυτού;

Α Βασ. 21,11 Οι δούλοι του Αγχούς είπαν προς αυτόν· “αυτός δεν είναι ο Δαυίδ ο βασιλεύς της χώρας των Ισραηλιτών; Προς χάριν αυτού και δια την δόξαν αυτού αι προεξάρχουσαι του χορού δεν έψαλλαν και δεν έλεγαν· Ο Σαούλ εφόνευσε χιλιάδας εχθρών ο Δαυίδ όμως εφόνευσε μυριάδας;”

Α Βασ. 21,12 και έθετο Δαυίδ τα ρήματα εν τή καρδια αυτού και εφοβήθη σφόδρα από προσώπου Αγχούς βασιλέως Γέθ.

Α Βασ. 21,12 Ο Δαυίδ ήκουσε και επρόσεξε τα λόγια αυτά και εφοβήθη πολύ τον Αγχούς τον βασιλέα, μήπως τυχόν και τον εκδικηθή.

Α Βασ. 21,13 και ηλλοίωσε το πρόσωπον αυτού ενώπιον αυτού και προσεποιήσατο εν τή ημέρα εκείνη και ετυμπάνιζεν επί ταις θύραις της πόλεως και παρεφέρετο εν ταις χερσίν αυτού και έπιπτεν επί τας θύρας της πύλης, και τα σιέλα αυτού κατέρει επί τον πάγωνα αυτού.

Α Βασ. 21,13 Δι’ αυτό άλλαξε το πρόσωπόν του ενώπιον του βασιλέως και προσεποιήθη κατά την ημέραν εκείνην τον παράφρονα. Εκτυπούσε τας θύρας των οικιών της πόλεως, εκινούσε κατά έξαλλον τρόπον τα χέρια του, έπεφτε εμπρός εις τας θύρας των πυλώνων της πόλεως, καθ’ ον χρόνον ο σιελός του έτρεχεν στο γένειόν του, όπως ακριβώς συμβαίνει με τους τρελλούς.

Α Βασ. 21,14 και είπεν Αγχούς προς τους παίδας αυτού· ιδού ιδετε άνδρα επιλήπτον, ινατί εισηγάγετε αυτόν προς με;

Α Βασ. 21,14 Ο Αγχούς είπε προς τους δούλους του· “ιδού, για κυττάξετε, ο άνθρωπος αυτός είναι τρελλός. Διατί τον εφέρατε προς εμέ;

Α Βασ. 21,15 μη ελαττούμαι επιλήπτων εγώ, ότι εισαγήχατε αυτόν επιληπτεύεσθαι προς με; ούτος ουκ εισελεύσεται εις οικίαν.

Α Βασ. 21,15 Μήπως εγώ έχω έλλειψιν από επιληπτικούς ανθρώπους και εφέρατε αυτόν να κάμνη εξάλλους πράξεις, όπως οι επιληπτικοί; Μη τον αφήσετε να εισέλθη εις καμμίαν οικίαν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Α Βασ. 22,1 Και απήλθεν εκείθεν Δαυίδ και διεσώθη και έρχεται εις το σπήλαιον το Οδολλάμ. και ακούουσιν οι αδελφοί αυτού και ο οίκος του πατρός αυτού και καταβαίνουσι προς αυτόν εκεί.

Α Βασ. 22,1 Ο Δαυίδ έφυγεν από την Γεθ και ήλθε σώος και αβλαβής στο σπήλαιον της Οδολλάμ. Οι αδελφοί του και όλοι οι άλλοι άνθρωποι του σπιτιού του, όταν επληροφορήθησαν αυτό, κατήλθον από την Βηθλεέμ στο σπήλαιον, πλησίον της πόλεως, προς αυτόν.

Α Βασ. 22,2 και συνήγοντο προς αυτόν πάς εν ανάγκη και πάς υπόχρεως και πάς κατώδυνος ψυχή, και ήν επ αυτών ηγούμενος· και ήσαν μετ αυτού ως τετρακόσιοι άνδρες.

Α Βασ. 22,2 Συνεκεντρώθησαν γύρω από τον Δαυίδ και πολλοί ενδεείς χρεωφειλέται και καθέννας, ο οποίος ήτο λυπημένος κατά την καρδιαν. Εις όλους αυτούς αρχηγός ήτο ο Δαυίδ. Όλοι αυτοί, οι οποίοι ήσαν μαζί του, ανήρχοντο εις τετρακοσίους περίπου άνδρας.

Α Βασ. 22,3 και απήλθε Δαυίδ εκείθεν εις Μασσηφάθ της Μωάβ και είπε προς βασιλέα Μωάβ· γινέσθωσαν δή ο πατήρ μου και η μήτηρ μου παρά σοί, έως ότου γνώ τι ποιήσει μοι ο Θεός.

Α Βασ. 22,3 Ο Δαυίδ έφυγεν από το σπήλαιον της Οδολλάμ και ήλθεν εις την páλιν Μασσηφάθ της χώρας Μωάβ. Είπε δε προς τον βασιλέα των Μωαβιτών· “ας παραμείνουν, σε παρακαλώ, κοντά σου ο πατέρας μου και η μητέρα μου, μέχρις ότου ιδώ τι θα κάμη δι’ εμέ ο Θεός”.

Α Βασ. 22,4 και παρεκάλεσε το πρόσωπον του βασιλέως Μωάβ, και κατώκουν μετ αυτού πάσας τας ημέρας όντος του Δαυίδ

εν τή περιοχή.

Α Βασ. 22,4 Αυτά παρακάλεσεν ο Δαυίδ τον βασιλέα των Μωαβιτών. Εκείνος εδέχθη την παράκλησιν του Δαυίδ και έτσι οι γονεὶς αὐτοῦ ἔμειναν εἰς τὴν χώραν Μωάβ καθ' ὅλον το διάστημα, κατὰ το οποίον ο Δαυίδ εὐρίσκετο εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην.

Α Βασ. 22,5 καὶ εἶπε Γάδ ὁ προφήτης πρὸς Δαυίδ· μη κάθου ἐν τή περιοχῇ, πορεύου καὶ ἦξεις εἰς γῆν Ιουδα. καὶ ἐπορεύθη Δαυίδ καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ἐν πόλει Σαρίχ.

Α Βασ. 22,5 Ὁ προφήτης Γαδ εἶπε πρὸς τὸν Δαυίδ· “μη κάθου εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, ἀλλὰ φύγε καὶ πῆγαινε εἰς τὴν χώραν τῆς Ιουδαίας”. Ὁ Δαυίδ πράγματι μετέβη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῆς Ιουδαίας καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν πόλιν Σαρίχ.

Α Βασ. 22,6 Καὶ ἤκουσε Σαούλ, ὅτι ἐγνώσται Δαυίδ καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ' αὐτοῦ· καὶ Σαούλ ἐκάθητο ἐν τῷ βουνῷ ὑπὸ τῆν ἀρουραν τὴν ἐν ἀμὰ, καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ παῖδες αὐτοῦ παρεστήκεισαν αὐτῷ.

Α Βασ. 22,6 Ὁ Σαούλ ἐπληροφορήθη τὸ γεγονός, διότι εἶχε γίνῃ πλέον γνωστός ὁ τόπος, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Δαυίδ καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ οποίοι ἦσαν μαζὴ του. Ὁ Σαούλ ἐκάθισεν εἰς κάποιον ὑψωμα ἐπάνω ἀπὸ ἕνα χωράφι εἰς τὴν Ραμά. Εἰς τὰ χέρια του δὲ ἐκρατούσε τὸ δόρυ καὶ ὅλοι οἱ δούλοι του ἴσταντο ὄρθιοι πλησίον του.

Α Βασ. 22,7 καὶ εἶπε Σαούλ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ τοὺς παρεστηκότας αὐτῷ· ἀκούσατε δὴ υἱοὶ Βενιαμίν· εἰ ἀληθῶς πάσιν ὑμῖν δώσει ὁ υἱὸς Ιεσσαὶ ἀγρούς καὶ ἀμπελώνας καὶ πάντας ὑμᾶς τάξει ἑκατοντάρχους καὶ χιλιάρχους;

Α Βασ. 22,7 Εἶπε ὁ Σαούλ πρὸς τοὺς δούλους του, οἱ οποίοι τὸν περιεστοίχιζαν· “ἀκούσατε, λοιπόν, σεις ποὺ ἀνήκετε εἰς τὴν φυλὴν Βενιαμίν. Ὁ υἱὸς τοῦ Ιεσσαὶ θὰ σας δώσει πράγματι ἀγρούς καὶ ἀμπελώνας καὶ θὰ διορίσῃ ὅλους σας ἑκατοντάρχους καὶ χιλιάρχους; Πιστεῦετε εἰς τέτοιες υποσχέσεις;

Α Βασ. 22,8 ὅτι σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ' ἐμέ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀποκαλύπτων τὸ ὤτιόν μου ἐν τῷ διαθέσθαι τὸν υἱόν μου διαθήκην μετὰ τοῦ υἱοῦ Ιεσσαὶ, καὶ οὐκ ἔστι πονῶν περὶ ἐμοῦ ἐξ ὑμῶν καὶ ἀποκαλύπτων τὸ ὤτιόν μου, ὅτι ἐπήγειρεν ὁ υἱὸς μου τὸν δούλον μου ἐπ' ἐμέ εἰς ἐχθρόν, ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη.

Α Βασ. 22,8 Καὶ ὁμως ὅλοι σεις, σὰν νὰ ἐχετε συναμοτήσῃ ἐναντίον μου, διότι κανεὶς ἀπὸ σας δὲν μου ἀνέφερεν ὅτι ὁ υἱὸς μου ἔκαμε ἔνορκον συμφωνίαν φιλίας με τὸν υἱόν τοῦ Ιεσσαὶ. Κανεὶς ἀπὸ σας δὲν ενδιαφέρεται καὶ δὲν πονεῖ γιὰ μένα, διότι ἄλλως θὰ μου εἶχεν ἀναφέρει ὅτι τὸ παιδί μου ἐξήγειρεν αὐτὸν τὸν δούλον μου καὶ τὸν ἔκαμε ἐχθρόν ἐναντίον μου μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας”.

Α Βασ. 22,9 καὶ ἀποκρίνεται Δωὴκ ὁ Σύρος ὁ καθεστηκὸς ἐπὶ τὰς ἡμιόνας Σαούλ καὶ εἶπεν· εἶδρακα τὸν υἱόν Ιεσσαὶ παραγινόμενον εἰς Νομβά πρὸς Αβιμέλεχ υἱόν Αχιτώβ τὸν ιερέα,

Α Βασ. 22,9 Ὁ Δωὴκ, ὁ Σύρος, ὁ οποίος ἦτο ἀρχηγὸς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐφύλασσαν τὰς ἡμιόνας τοῦ Σαουλ, ἐσηκώθη καὶ εἶπεν· “ἐγὼ εἶδα τὸν υἱόν τοῦ Ιεσσαὶ, ὅτι ἦλθεν εἰς Νομβά πρὸς τὸν ἀρχιερέα Αβιμέλεχ, τὸν υἱόν τοῦ Αχιτώβ.

Α Βασ. 22,10 καὶ ἠρώτα αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπισιτισμόν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν ρομφαίαν Γολιάθ τοῦ ἀλλοφύλου ἔδωκεν αὐτῷ.

Α Βασ. 22,10 Ὁ ἀρχιερεὺς δὲ ἠρώτησε χάριν αὐτοῦ τὸν Θεόν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τροφάς. Καὶ τὴν ρομφαίαν τοῦ Γολιάθ τοῦ ἀλλοφύλου τοῦ ἔδωκεν”.

Α Βασ. 22,11 καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς καλέσαι τὸν Αβιμέλεχ υἱόν Αχιτώβ καὶ πάντας τοὺς υἱοὺς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοὺς ιερεῖς τοὺς ἐν Νομβά, καὶ παρεγένοντο πάντες πρὸς τὸν βασιλέα.

Α Βασ. 22,11 Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τότε ἀνθρώπους τοῦ καὶ ἐκάλεσαν τὸν Αβιμέλεχ, τὸν υἱόν τοῦ Αχιτώβ, καὶ ὅλους τοὺς υἱοὺς τοῦ πατρὸς τοῦ, τοὺς ιερεῖς ποὺ εὐρίσκοντο εἰς Νομβά. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ ἦλθον καὶ παρουσιάσθησαν στὸν βασιλέα.

Α Βασ. 22,12 καὶ εἶπε Σαούλ· ἀκουε δὴ, υἱὲ Αχιτώβ· καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγὼ, λάλει κύριε.

Α Βασ. 22,12 Εἶπεν ὁ Σαούλ· “ἀκουσε, λοιπόν, παιδί τοῦ Αχιτώβ”. Εκείνος ἀπήντησεν· “ἰδοὺ ἐγὼ, λαλεῖ, Κυριε”.

Α Βασ. 22,13 καὶ εἶπεν αὐτῷ Σαούλ· ἰνατί συνέθου κατ' ἐμοῦ σύ καὶ ὁ υἱὸς Ιεσσαὶ δούναί σε αὐτῷ ἄρτον καὶ ρομφαίαν καὶ ἐρωτᾶν αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ θέσθαι αὐτὸν ἐπ' ἐμέ εἰς ἐχθρόν, ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη;

Α Βασ. 22,13 Ὁ Σαούλ εἶπε· “διὰ τί ἐχετε συναμοτήσῃ ἐναντίον μου σὺ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ιεσσαὶ, ὥστε νὰ δώσης εἰς αὐτὸν ἄρτον καὶ νὰ δώσης τὴν ρομφαίαν τοῦ Γολιάθ καὶ νὰ συμβουλευθῆς δι' αὐτὸν τὸν Θεόν καὶ ἔτσι νὰ γίνῃ αὐτὸς ἐχθρὸς μου μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς;”

Α Βασ. 22,14 καὶ ἀπεκρίθη τῷ βασιλεῖ καὶ εἶπε· καὶ τις ἐν πάσι τοῖς δούλοις σου ὡς Δαυίδ πιστὸς καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἀρχῶν παντὸς παραγγέλματός σου καὶ ἔνδοξος ἐν τῷ οἴκῳ σου;

Α Βασ. 22,14 Ὁ ἀρχιερεὺς ἀπήντησεν στὸν βασιλέα καὶ εἶπε· “ποιὸς ἄλλος ἀπὸ ὅλους τοὺς δούλους σου εἶναι τόσο πιστὸς εἰς σε, ὅσον ὁ Δαυίδ, ὁ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως ὁ προεξάρχων πάντοτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κάθε ἐντολῆς σου, ἔνδοξος μετὰ τῶν ὅλων τῶν αὐλικῶν σου;

Α Βασ. 22,15 ἢ σήμερον ἤργμα ἐρωτᾶν αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ; μηδαμῶς. μη δότω ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦ δούλου αὐτοῦ λόγον καὶ ἐφ' ὅλον τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, ὅτι οὐκ ἦδει ὁ δούλός σου ἐν πάσι τούτοις ρῆμα μικρὸν ἢ μέγα.

Α Βασ. 22,15 Μηπως, τάχα, σήμερον ἑκαμα ἀρχὴν νὰ ἐρωτῶ δι' αὐτὸν τὸν Θεόν; Καθόλου. Μη θελήσῃ ὁ βασιλεὺς νὰ καταλογίσῃ εὐθύνην εἰς ἐμέ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ μου διὰ τὴν διαγωγὴν μου πρὸς τὸν Δαυίδ, διότι ἐγὼ ὁ δούλος σου οὔτε ὅλην τὴν υπόθεσιν γνωρίζω οὔτε καν μικρὰν γνώσιν αὐτῆς ἔχω”.

Α Βασ. 22,16 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Σαούλ· θανάτω ἀποθανή, Αβιμέλεχ, σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς σου.

Α Βασ. 22,16 Εἶπεν ὁ βασιλεὺς Σαούλ· “θὰ ἐκτελεσθῆς σὺ, Αβιμέλεχ, καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ πατρὸς σου”.

Α Βασ. 22,17 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς παρατρέχουσι τοῖς ἐφεστηκόσι πρὸς αὐτόν· προσαγάγετε καὶ θανατοῦτε τοὺς ιερεῖς τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῶν μετὰ Δαυίδ, καὶ ὅτι ἐγνώσαν ὅτι φεύγει αὐτός, καὶ οὐκ ἀπεκάλυψαν τὸ ὤτιόν μου. καὶ οὐκ ἐβουλήθησαν οἱ παῖδες τοῦ βασιλέως ἐπενεγκεῖν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἀπαντήσαι εἰς τοὺς ιερεῖς Κυρίου.

Α Βασ. 22,17 Διέταξεν ὁ βασιλεὺς ἀμέσως τοὺς ἀνδρας τῆς σωματοφυλακῆς του, ποὺ ἴσταντο πλησίον του, καὶ εἶπε· “φέρετε ἐδῶ καὶ ἐκτελέσατε τοὺς ιερεῖς τοῦ Κυρίου, διότι αὐτοὶ ἔχουν συμμαχήσει με τὸν Δαυίδ. Ἐνῶ δὲ ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Δαυίδ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ ἐμέ δια νὰ μὴ τιμωρηθῆ, δὲν μου ἀπεκάλυψαν τὸ γεγονός”. Οἱ ἀνδρες τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως, δὲν ἐτόλμησαν νὰ σηκώσουν τὰ χέρια τῶν καὶ νὰ φονεύσουν τοὺς ιερεῖς τοῦ Κυρίου.

Α Βασ. 22,18 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Δωὴκ· ἐπιστρέφου σὺ καὶ ἀπάντα εἰς τοὺς ιερεῖς. καὶ ἐπεστράφη Δωὴκ ὁ Σύρος καὶ ἐθανάτωσε τοὺς ιερεῖς τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τριακοσίους καὶ πέντε ἀνδρας, πάντας αἰρόντας ἐφουδῷ.

Α Βασ. 22,18 Εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Δωὴκ· “γύρισε σὺ καὶ κτύπα τοὺς ιερεῖς”. Ὁ Δωὴκ ὁ Σύρος ἐγύρισε πράγματι καὶ ἐθανάτωσε τοὺς ιερεῖς τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τριακοσίους καὶ πέντε ἀνδρας ἐφόνευσε, ὅλους ἔχοντας τὸ

ιερατικόν ένδυμα εφούδ.

Α Βασ. 22,19 και την Νομβά την πόλιν των ιερέων επάταξεν εν στόματι ρομφαίας απ ανδρός έως γυναικός, από νηπίου έως θηλάζοντος και μόσχου και όνου και προβάτου.

Α Βασ. 22,19 Ο δε Σαούλ εν στόματι μαχαίρας επέρασε την πόλιν Νομβά, όλους τους κατοίκους της πόλεως αυτής των ιερέων από ανδρός έως γυναικός, από νηπίου μέχρι θηλάζοντος, από μόσχου μέχρι όνου και προβάτου.

Α Βασ. 22,20 και διασώζεται υιός εις τώ Αβιμέλεχ υιό Αχιτώβ, και όνομα αυτώ Αβιάθαρ, και έφυγεν οπίσω Δαυίδ.

Α Βασ. 22,20 Από δε την σφαγήν αυτήν διεσώθη ένας μόνον υιός του Αβιμέλεχ, υιού του Αχιτώβ. Το όνομα του διασωθέντος ήτο Αβιάθαρ. Αυτός έσπευσε και κατέφυγε πλησίον του Δαυίδ.

Α Βασ. 22,21 και απήγγειλεν Αβιάθαρ τώ Δαυίδ, ότι εθανάτωσε Σαούλ πάντας τους ιερείς τού Κυρίου.

Α Βασ. 22,21 Ο Αβιάθαρ ανήγγειλεν στον Δαυίδ ότι ο Σαούλ εθανάτωσεν όλους τους ιερείς του Κυρίου.

Α Βασ. 22,22 και ειπε Δαυίδ τώ Αβιάθαρ· ήδειν ότι εν τή ημέρα εκείνη ότι Δωήκ ο Σύρος ότι απαγγέλλον απαγγελεί τώ Σαούλ· εγώ ειμι αίτιος τού ψυχός σου·

Α Βασ. 22,22 Ο δε Δαυίδ απήντησεν στον Αβιάθαρ· “καλά το είχα αντιληφθή κατά την ημέραν εκείνην ότι ο Δωήκ ο Συρος θα έσπευδε να αναγγείλη όλα στον Σαούλ. Εγώ ειμαι η αίτια του φόνου των ανθρώπων της πατρικής σου οικογενείας.

Α Βασ. 22,23 κάθου μετ εμού, μη φοβού, ότι ού εάν ζητώ τή ψυχή μου τόπον, ζητήσω και τή ψυχή σου, ότι πεφύλαξαι σύ παρ εμοί.

Α Βασ. 22,23 Καθισε μαζί μου και μη φοβήσαι. Διότι εγώ, όπως φροντίζω δια τον εαυτόν μου, θα φροντίσω και δια την ιδικήν σου ζωήν. Μεινε πλησίον μου και θα ευρίσκεσαι εν ασφαλεία”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Α Βασ. 23,1 Καί απηγγέλη τώ Δαυίδ λέγοντες· ιδού οι αλλόφυλοι πολεμούσιν εν τή Κεϊλά, και αυτοί διαρπάζουσι, καταπατούσι τους άλλω.

Α Βασ. 23,1 Ηλθον μερικοί και ανήγγειλαν στον Δαυίδ· “ιδού, οι Φιλισταίοι κάνουν πολεμικάς επιχειρήσεις εναντίον της πόλεως Κεϊλά, καταπατούν τα αλώνια των και ληλατούν τα σιτηρά των κατοίκων της πόλεως”.

Α Βασ. 23,2 και επηρώτησε Δαυίδ διά τού Κυρίου λέγων· ει πορευθώ και πατάξω τους αλλοφύλους τούτους; και ειπε Κύριος· πορεύου και πατάξεις εν τοίς αλλοφύλοις τούτοις και σώσεις την Κεϊλά.

Α Βασ. 23,2 Ο Δαυίδ συνεβουλευθη τον Κυριον και ηρώτησε· “να μεταβώ και να κτυπήσω τους Φιλισταίους;” Ο Κυριος του απήντησε· “πήγαινε, και θα κτυπήσης τους αλλοφύλους τούτους και θα σώσης την πόλιν Κεϊλά”. Ο Δαυίδ ανεκοίνωσε την απάντησιν αυτήν του Κυρίου στους άνδρας του.

Α Βασ. 23,3 και ειπαν οι άνδρες τού Δαυίδ προς αυτόν· ιδού ημείς ενταύθα εν τή Ιουδαία φοβούμεθα, και πώς έσται εάν πορευθώμεν εις Κεϊλά; εις τα σκύλα των αλλοφύλων εισπορευσόμεθα;

Α Βασ. 23,3 Και εκείνοι ειπαν προς αυτόν· “ιδού, ημείς φοβούμεθα, μολονότι ευρισκόμεθα στο κέντρον της Ιουδαίας. Και πως θα τολμήσωμεν να πορευθώμεν εις την Κεϊλά; Θα ριψώμεν τον εαυτόν μας ανάμεσα εις τα λάφυρα των αλλοφύλων;”

Α Βασ. 23,4 και προσέθετο Δαυίδ έτι επερωτήσαι διά τού Κυρίου, και απεκρίθη αυτώ Κύριος και ειπεν αυτώ· ανάστηθι και κατάβηθι εις Κεϊλά, ότι εγώ παραδίδωμι τους αλλοφύλους εις χείράς σου.

Α Βασ. 23,4 Συνεβουλευθή καιάλιν ο Δαυίδ τον Κυριον και ο Κυριος ειπε προς αυτόν· “σήκω, και κατέβα εις την πόλιν Κεϊλά, διότι εγώ παραδίδω τους αλλοφύλους εις τα χέρια σου”.

Α Βασ. 23,5 και επορεύθη Δαυίδ και οι άνδρες οι μετ αυτού εις Κεϊλά και επολέμησε τοίς αλλοφύλοις, και έφυγον εκ προσώπου αυτού, και απήγαγε τα κτήνη αυτών και επάταξεν εν αυτοίς πληγήν μεγάλην, και έσωσε Δαυίδ τους κατοικούντας Κεϊλά.

Α Βασ. 23,5 Πλήρης πίστεως στους λόγους του Κυρίου εβάδισεν ο Δαυίδ και οι άνδρες, που ήσαν μαζί του, εις την Κεϊλά και επολέμησαν τους Φιλισταίους. Εκείνοι δε νικημένοι ετράπησαν εις φυγήν. Ο Δαυίδ τότε επήρε τα κτήνη αυτών και επέφερε τρομεράν καταστροφήν εις αυτούς. Ετσι δε έσωσε τους κατοίκους της Κεϊλά.

Α Βασ. 23,6 Καί εγένετο εν τώ φεύγειν Αβιάθαρ υιόν Αβιμέλεχ προς Δαυίδ και αυτός μετ Δαυίδ εις Κεϊλά κατέβη έχων εφούδ εν τή χειρι αυτού.

Α Βασ. 23,6 Ο Αβιάθαρ, ο υιός του Αδιμέλεχ, ο οποίος είχε καταφύγει κοντά στον Δαυίδ, κατέβηκε μαζί με αυτόν εις την πόλιν Κεϊλά, έχων το αρχιερατικόν άμφιον του εφούδ.

Α Βασ. 23,7 και απηγγέλη τώ Σαούλ ότι ήκει ο Δαυίδ εις Κεϊλά, και ειπε Σαούλ· πέπρακεν αυτόν ο Θεός εις τας χείράς μου, ότι αποκέκλεισται εισελθών εις πόλιν θυρών και μοχλών.

Α Βασ. 23,7 Αυτό το ανήγγειλαν στον Σαούλ, ότι δηλαδή ο Δαυίδ έχει έλθει εις την Κεϊλά. Ο Σαούλ ειπε τότε· “ο Θεός τον έχει πλέον οριστικώς παραδώσει εις τα χέρια μου, διότι είναι αποκλεισμένος εις την πόλιν αυτήν. Τα τείχη της έχουν θύρας και μοχλούς, ώστε να, μη ημπορή να διαφύγη”.

Α Βασ. 23,8 και παρήγγειλε Σαούλ παντί τώ λαώ καταβαίνειν εις πόλεμον εις Κεϊλά συνέχειν τον Δαυίδ και τους άνδρας αυτού.

Α Βασ. 23,8 Ο Σαούλ έδωσεν εντολήν εις όλους τους Ισραηλίτας, που ημπορούσαν να φέρουν όπλα, να κατεβούν εις Κεϊλά και να αποκλείσουν εκεί τον Δαυίδ και τους άνδρας του.

Α Βασ. 23,9 και έγνω Δαυίδ ότι ου παρασιωπά Σαούλ περι αυτού την κακίαν, και ειπε Δαυίδ προς Αβιάθαρ τον ιερέα· προσάγαγε το εφούδ Κυριου.

Α Βασ. 23,9 Ο Δαυίδ ανετλήθη ότι η μοχθηρία του Σαούλ εναντίον του δεν είχε καθόλου κατευνασθή. Και ειπε προς τον Αβιάθαρ τον αρχιερέα· “φέρε το εφούδ και ερώτησε δια μέσου αυτού τον Κυριον”.

Α Βασ. 23,10 και ειπε Δαυίδ· Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ακούων ακήκοεν ο δούλος σου ότι ζητεί Σαούλ ελθειν επί Κεϊλά διαφθείραι την πόλιν δι εμέ.

Α Βασ. 23,10 Και ο ίδιος προσηχηθή και ειπε· “Κυριε, Θεέ του Ισραηλιτικού λαού, εγώ ο δούλος σου έχω πληροφορηθή ότι ο Σαούλ έχει απόφασιν να έλθη εις Κεϊλά, να καταστρέψη την πόλιν εξ αιτίας μου.

Α Βασ. 23,11 ει αποκλεισθήσεται; και νύν ει καταβήσεται Σαούλ, καθώς ήκουσεν ο δούλος σου; Κύριε ο Θεός Ισραήλ, απάγγελον τώ δούλω σου, και ειπε Κύριος· αποκλεισθήσεται.

Α Βασ. 23,11 Σε παρακαλώ, λοιπόν, φανέρωσέ μου αν θα κατεβή πράγματι ο Σαούλ δια να κάμη αποκλεισμόν εις την πόλιν

αυτήν, όπως ο δούλος σου, εγώ, έχω πληροφορηθή; Κυριε, Θεέ του Ισραήλ, απάντησε εις την ερώτησίν μου αυτήν". Ο Κυριος απήντησε: "ναι. Θα αποκλεισθή η πόλις αυτή από τον Σαούλ".

Α Βασ. 23,12 [Και είπε Δαβίδ· ει παραδώσουσι παρά της Κεϊλά εμέ και τους άνδρας μου εις χείρας Σαούλ; και είπε Κύριος· παραδώσουσι.]

Α Βασ. 23,12 Πάλιν ο Δαβίδ ηρώτησε τον Κυριον· "οι κάτοικοι της Κεϊλά θα παραδώσουν εμέ και τους άνδρας μου εις τα χέρια του Σαούλ;" Και ο Κυριος απήντησε· "ναι, θα σας παραδώσουν".

Α Βασ. 23,13 και ανέστη Δαβίδ και οι άνδρες οι μετ αυτού ως τετρακόσιοι και εξήλθον εκ Κεϊλά και επορεύοντο ού εάν επορεύοντο· και τώ Σαούλ απηγγέλη ότι, διασέσωσται Δαβίδ εκ Κεϊλά, και ανήκε τού ελθειν.

Α Βασ. 23,13 Ο Δαβίδ και οι τετρακόσιοι περίπου άνδρες του, εσηκώθησαν, έφυγαν από την Κεϊλά και επορεύοντο ασκόπως ανά τα διάφορα μέρη. Ανηγγέλη δε στον Σαούλ ότι έφυγεν ο Δαβίδ από την Κεϊλά. Ο Σαούλ έτσι εματαίωσε την μετάβασίν του εις την πόλιν αυτήν.

Α Βασ. 23,14 Καί εκάθισε Δαβίδ εν τή ερήμω, εν Μασερέμ εν τοίς στενοίς, και εκάθητο εν τή ερήμω εν τώ όρει Ζίφ, εν τή γη τή αυχμώδει· και εξήτει αυτόν Σαούλ πάσας τας ημέρας, και ου παρέδωκεν αυτόν Κύριος εις τας χείρας αυτού.

Α Βασ. 23,14 Ο Δαβίδ εκάθησεν εις την έρημον, εις Μασερέμ, εις στενούς τόπους. Εκάθητο εις την έρημον στο όρος Ζιφ, εις γην δηλαδή ξηράν και άνυδρον. Ο Σαούλ αναζητούσε να εύρη αυτόν, όπως και όλας τας προηγουμένας ημέρας. Ο Κυριος όμως δεν επέτρεψε να πέση ο Δαβίδ εις τα χέρια του Σαούλ.

Α Βασ. 23,15 και είδε Δαβίδ ότι εξέρχεται Σαούλ τού ζητείν τον Δαβίδ· και Δαβίδ ήν εν τώ όρει τώ αυχμώδει εν τή Καινή Ζίφ.

Α Βασ. 23,15 Επληροφορήθη όμως ο Δαβίδ ότι ο Σαούλ εξήλθεν εις αναζήτησίν του. Ο Δαβίδ ευρίσκετο στο γυμνόν και τραχύ όρος, εις την Καινήν Ζιφ.

Α Βασ. 23,16 και ανέστη Ιωνάθαν υίός Σαούλ και επορεύθη προς Δαβίδ εις Καινήν και εκραταίωσε τας χείρας αυτού εν Κυρίω.

Α Βασ. 23,16 Ο Ιωνάθαν, ο υίός του Σαούλ, εσηκώθη και μετέβη προς τον Δαβίδ, εις Καινήν και με την δύναμιν του Κυρίου ενίσχυσε τον Δαβίδ.

Α Βασ. 23,17 και είπε προς αυτόν· μη φοβού, ότι ου μη εύρη σε η χείρ Σαούλ τού πατρός μου, και σύ βασιλεύσεις επί Ισραήλ, και εγώ έσομαι σοι εις δεύτερον· και Σαούλ ο πατήρ μου οίδεν ούτως.

Α Βασ. 23,17 Είπε λοιπόν ο Ιωνάθαν προς αυτόν· "μη φοβήσαι, δεν θα πέσης εις τα χέρια του πατρός μου. Συ θα γίνης βασιλεύς στον ισραηλιτικόν λαόν. Εγώ δε θα είμαι δια σε δεύτερος κατά την αξίαν. Ο πατήρ μου ο Σαούλ το γνωρίζει αυτό, ότι έτσι θα εξελιχθούν τα πράγματα".

Α Βασ. 23,18 και διέθεντο αμφότεροι διαθήκη ενώπιον Κυρίου· και ακάθητο Δαβίδ εν Καινή, και Ιωνάθαν απήλθεν εις οίκον αυτού.

Α Βασ. 23,18 Ο Ιωνάθαν και ο Δαβίδ ανενέωσαν ενώπιον του Κυρίου την συμφωνίαν της φιλίας των. Κατόπιν εχωρίσθησαν. Ο Δαβίδ εκάθησεν εις την Καινήν, Ο δε Ιωνάθαν επέστρεψεν στον οίκον του.

Α Βασ. 23,19 Καί ανέβησαν οι Ζιφάιοι εκ της αυχμώδους προς Σαούλ επί τον βουνόν λέγοντες· ουκ ιδού Δαβίδ κέκρυπται παρ ημίν εν Μεσσαρά, εν τοίς στενοίς, εν τή Καινή εν τώ βουνώ τού Εχελά τού εκ δεξιών τού Ιεσσαιμούν;

Α Βασ. 23,19 Οι Ζιφάιοι ανέβησαν από την ξηράν και τραχειάν χώραν των στο βουνόν, όπου ευρίσκετο ο Σαούλ, και του είπαν· "ο Δαβίδ είναι κρυμμένος πλησίον μας εις Μεσσαρά, εις στενάς και δυσβάτους περιοχάς, εις την τοποθεσίαν Καινήν, στον λόφον Εχελά δεξιά του Ιεσσαιμούν.

Α Βασ. 23,20 και νύν πάν το προς ψυχήν τού βασιλέως εις κατάβασιν καταβαινέτω προς ημάς· κεκλείκασιν αυτόν εις χείρας τού βασιλέως.

Α Βασ. 23,20 Και τώρα ο βασιλεύς, κατά την επιθυμίαν της καρδιάς του, ας κατεβή προς ημάς. Οι Ζιφάιοι έχουν αποκλείσει τον Δαβίδ, δια να τον παραδώσουν εις τα χέρια του βασιλέως".

Α Βασ. 23,21 και είπεν αυτοίς Σαούλ· ευλογημένοι υμείς τώ Κυρίω, ότι επονέσατε περὶ εμού·

Α Βασ. 23,21 Είπε προς αυτούς ο Σαούλ· "σείς είσθε ευλογημένοι παρά του Θεού, διότι επονέσατε δι' εμέ.

Α Βασ. 23,22 πορεύθητε δή και ετοιμάσατε έτι και γνώτε τον τόπον αυτού, ού έσται ο πούς αυτού εν τάχει εκεί, ού είπατε, μη ποτε πανουργεύσηται·

Α Βασ. 23,22 Πηγαίνετε λοιπόν εκεί και ετοιμάσατε τα της συλλήψεώς του. Πληροφορηθήτε ακριβώς και ταχέως τον τόπον, όπου αυτός ευρίσκεται και προσέξατε να μην είπητε τίποτε, μήπως τυχόν ο Δαβίδ, πανούργος καθώς είναι, διαφύγη από τα χέρια σας.

Α Βασ. 23,23 και ίδετε και γνώτε, και πορεύσομαι μεθ υμών, και έσται ει έστιν επί της γής, και εξερευνήσω αυτόν εν πάσαις χιλιάσιν Ιούδα.

Α Βασ. 23,23 Εξακριβώσατε και μάθετε καλώς, που είναι· και εγώ θα έλθω μαζί σας. Σας λέγω δε ότι και αν ακόμη έχη χωθή μέσα εις την γην, εγώ θα ερευνήσω και θα τον εύρω μεταξύ των χιλιάδων των οικογενειών της φυλής του Ιούδα".

Α Βασ. 23,24 και ανέστησαν οι Ζιφάιοι και επορεύθησαν έμπροσθεν Σαούλ· και Δαβίδ και οι άνδρες αυτού εν τή ερήμω τή Μαάν καθ εσπέραν εκ δεξιών τού Ιεσσαιμούν.

Α Βασ. 23,24 Οι Ζιφάιοι εξεκίνησαν και επροχώρησαν έμπρος από τον Σαούλ. Ο Δαβίδ και οι άνδρες του ευρίσκοντο κατά την εσπέραν εκείνην εις την έρημον Μαάν, εκ δεξιών του Ιεσσαιμούν.

Α Βασ. 23,25 και επορεύθη Σαούλ και οι άνδρες αυτού ζητείν αυτόν· και απήγγειλαν τώ Δαβίδ, και κατέβη εις την πέτραν την εν τή ερήμω Μαάν· και ήκουσε Σαούλ και κατεδίωξεν οπίσω Δαβίδ εις την έρημον Μαάν.

Α Βασ. 23,25 Ο Σαούλ και οι άνδρες του επροχώρησαν εις αναζήτησιν του Δαβίδ. Μερικοί όμως άνθρωποι ανήγγειλαν στον Δαβίδ το γεγονός. Δια τούτο ο Δαβίδ κατέβηκε από τον βράχον, που ευρίσκετο, εις την έρημον Μαάν. Ο Σαούλ πάλιν πληροφορήθη αυτό και κατεδίωξε τον Δαβίδ εις την έρημον Μαάν.

Α Βασ. 23,26 και πορεύονται Σαούλ και οι άνδρες αυτού εκ μέρους τού όρους τούτου, και ήν Δαβίδ και οι άνδρες αυτού εκ μέρους τού όρους τούτου· και ήν Δαβίδ σκεπαζόμενος πορεύεσθαι από προσώπου Σαούλ, και Σαούλ και οι άνδρες αυτού παρενέβαλον επί Δαβίδ και τους άνδρας αυτού συλλαβείν αυτούς.

Α Βασ. 23,26 Ο Σαούλ και οι άνδρες του εβάδιζαν από την μίαν πλευράν του όρους, ο δε Δαβίδ και οι άνδρες του από την άλλην πλευράν του όρους. Ησαν δε πολύ πλησίον, ώστε ο Δαβίδ επροχωρούσε προφυλακτικά από τον Σαούλ. Ο Σαούλ και οι άνδρες του εστρατοπέδευσαν σε κάποιαν τοποθεσίαν εναντίον του Δαβίδ και των ανδρών του δια να τους συλλάβουν.

Α Βασ. 23,27 και προς Σαούλ ήλθεν άγγελος λέγων· σπεύδε και δεύρο, ότι αλλόφυλοι επέθεντο επί την γήν.

Α Βασ. 23,27 Την ώραν εκείνην ήλθε προς τον Σαούλ ένας αγγελιαφόρος και του είπε· "σπεύδε εδώ, διότι οι αλλόφυλοι επιτίθενται εναντίον της χώρας μας".

Α Βασ. 23,28 και ανέστρεψε Σαούλ μη καταδιώκειν οπίσω Δαυίδ και επορεύθη εις συνάντησιν των αλλοφύλων· διά τούτο επεκλήθη ο τόπος εκείνος Πέτρα η μερισθείσα.

Α Βασ. 23,28 Ο Σαούλ εσταμάτησε πλέον να καταδιώκη τον Δαυίδ και προχώρησε να συναντήση τους αλλοφύλους. Δια τούτο ο τόπος εκείνος ωνομάσθη "Βράχος διαχωρισμού", διότι εχωρίσθη ο Σαούλ από τον Δαυίδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Α Βασ. 24,1 Και ανέστη Δαυίδ εκείθεν και εκάθισεν εν τοίς στενοίς Εγγαδδί.

Α Βασ. 24,1 Ο Δαυίδ εσηκώθη, ανεχώρησεν από εκεί και εστρατοπέδευσεν εις τας στενωπούς και τα καταφύγια της περιοχής Εγγαδδί.

Α Βασ. 24,2 και εγενήθη ως ενέστρεψε Σαούλ από όπισθεν των αλλοφύλων, και απηγγέλη αυτώ λεγόντων, ότι Δαυίδ εν τή ερήμω Εγγαδδί.

Α Βασ. 24,2 Όταν ο Σαούλ επέστρεψεν από την καταδίωξιν των αλλοφύλων, του ανήγγειλαν ότι ο Δαυίδ ευρίσκεται εις την έρημον Εγγαδδί.

Α Βασ. 24,3 και έλαβε μεθ εαυτού τρεις χιλιάδας ανδρών εκλεκτούς εκ παντός Ισραήλ και επορεύθη ζητείν τον Δαυίδ και τους άνδρας αυτου επί πρόσωπον Σαδαιέμ.

Α Βασ. 24,3 Ο Σαουλ επήρε μαζή του τρεις χιλιάδας άνδρας εκλεκτούς από όλους τους Ισραηλίτας και επορεύθη, δια να αναζητήση και εύρη τον Δαυίδ και τους άνδρας του εις την περιοχήν Σαδαιέμ.

Α Βασ. 24,4 και ήλθεν εις τας αγέλας των ποιμνίων τας επί της οδού, και ήν εκεί σπήλαιον, και Σαούλ εισήλθε παρασκευάσασθαι και Δαυίδ και οι άνδρες αυτου εσώτερον του σπηλαιου εκάθηντο.

Α Βασ. 24,4 Εφθασε εις τα ποιμνιοστάσια, που ευρίσκοντο παραπλευρώς από κάποιον δρόμον. Εκεί υπήρχεν ένα σπήλαιον. Εις αυτό εισήλθεν ο Σαούλ, δια να ανακουφισθή και ξεκουραστή. Εις το εσωτερικόν όμως του σπηλαιου εκάθηντο ο Δαυίδ και οι άνδρες του.

Α Βασ. 24,5 και είπον οι άνδρες Δαυίδ προς αυτόν· ιδού η ημέρα αύτη, ήν είπε Κύριος προς σε παραδούναι τον εχθρόν σου εις τας χείράς σου, και ποιήσεις αυτώ ως αγαθόν εν οφθαλμοίς σου. και ανέστη Δαυίδ και αφείλε το πτερύγιον της διπλοΐδος του Σαούλ λαθραίως.

Α Βασ. 24,5 Οι άνδρες του Δαυίδ είπαν προς αυτόν· "ιδού, έφθασεν η ημέρα, κατά την οποίαν ο Κυριος απεφάσισε και σου παρέδωσεν εις τα χέρια τον εχθρόν σου. Καμε λοιπόν εις αυτόν ο,τι σου φαίνεται καλόν". Ο Δαυίδ εσηκώθηκε, επλησίασε τον κοιμώμενον Σαούλ και αφήρησε ένα άκρον από το επανωφόρι του Σαούλ κρυφίως.

Α Βασ. 24,6 και εγενήθη μετά ταύτα και επάταξε καρδια Δαυίδ αυτόν, ότι αφείλε το πτερύγιον της διπλοΐδος αυτου,

Α Βασ. 24,6 Κατόπιν όμως ο Δαυίδ ησθάνθη μεγάλην στενοχωριαν εις την καρδιαν του, διότι αφήρησε το άκρον από το επανωφόρι του Σαούλ.

Α Βασ. 24,7 και είπε Δαυίδ προς τους άνδρας αυτου· μηδαμώς μοι παρά Κυρίου, ει ποιήσω το ρήμα τούτο τώ κυρίω μου τώ χριστώ Κυρίου επενέγκαι χείρά μου επ αυτόν, ότι χριστός Κυρίου εστιν ούτος·

Α Βασ. 24,7 Είπε δε προς τους άνδρας του· "ποτέ να μη επιτρέψη ο Κυριος και κάμω το πράγμα αυτό, το κακόν που υπονοείτε, στον κύριόν μου τον Σαούλ, ο οποίος έχει χρισθή βασιλεύς από τον Θεόν. Ποτέ εγώ δεν θα βάλω το χέρι μου εις αυτόν, δια να τον φονεύσω, διότι αυτός έχει χρισθή από τον Κυριον ως βασιλεύς και είναι βασιλεύς".

Α Βασ. 24,8 και έπεισε Δαυίδ τους άνδρας αυτου εν λόγοις και ουκ έδωκεν αυτοίς αναστάντας θανατώσαι τον Σαούλ. και ανέστη Σαούλ και κατέβη την οδόν.

Α Βασ. 24,8 Με τα λόγια αυτά έπεισεν ο Δαυίδ τους άνδρας του και δεν τους αφήκε να ξεσηκωθούν και να φονεύσουν τον Σαούλ. Ο Σαούλ έπειτα εσηκώθηκε και κατέβαινε την οδόν αυτου.

Α Βασ. 24,9 και ανέστη Δαυίδ οπίσω αυτου εκ του σπηλαιου, και εβόησε Δαυίδ οπίσω Σαούλ λέγων· κύριε βασιλεύ· και επέβλεψε Σαούλ εις τα οπίσω αυτου, και έκυψε Δαυίδ επί πρόσωπον αυτου επί την γήν και προσεκύνησεν αυτώ.

Α Βασ. 24,9 Ο Δαυίδ εσηκώθη από το σπήλαιον έπειτα από την αναχώρησιν του Σαούλ και εφώναξε πίσω από αυτόν λέγων· "κύριε, βασιλεύ !" Ο Σαούλ εγύρισε την κεφαλήν προς τα οπίσω και τότε ο Δαυίδ έσκυψε το πρόσωπον αυτου εις την γην και προσεκύνησε τον Σαούλ.

Α Βασ. 24,10 και είπε Δαυίδ προς Σαούλ· ινατί ακούεις των λόγων του λαού λεγόντων· ιδού Δαυίδ ζητεί την ψυχήν σου;

Α Βασ. 24,10 Είπε δε ο Δαυίδ προς τον Σαούλ· "διατί πειθεσαι εις τας συκοφαντίας ανθρωπων αναξιοπίστων, οι οποίοι σου λέγουν· Ιδού, ο Δαυίδ ζητεί την ζωήν σου.

Α Βασ. 24,11 ιδού εν τή ημέρα ταύτη εωράκασιν οι οφθαλμοί σου ως παρέδωκέ σε Κύριος σήμερα εις χείράς μου εν τώ σπηλαίω, και ουκ ηβουλήθην αποκτείναι σε και εφεισάμην σου και είπα· ουκ εποίησω χείρά μου επί κύριόν μου, ότι χριστός Κυρίου ούτός εστι.

Α Βασ. 24,11 Ιδού, κατά την ημέραν αυτήν είδες με τα μάτια σου, ότι ο Κυριος σήμερα σε είχε παραδώσει εις τα χέρια μου μέσα στο σπήλαιον. Δεν ηθέλησα όμως να σε φονεύσω. Σε ελυπήθην. Εσκέφθην και είπα· Δεν θα απλώσω εγώ το χέρι μου εναντίον του κυριου και βασιλέως μου, δια να τον φονεύσω. Διότι αυτός έχει χρισθή βασιλεύς από τον Κυριον και Θεόν.

Α Βασ. 24,12 και ιδού το πτερύγιον της διπλοΐδος σου εν τή χειρι μου· εγώ αφήρηκα το πτερύγιον και ουκ απέκταγκά σε. και γνώθι και ιδέ σήμερα ότι ουκ έστι κακία εν τή χειρι μου ουδέ ασέβεια και αθέτησις, και ουχ ημάρτηκα εις σε· και σύ δεσμεύεις την ψυχήν μου λαβείν αυτήν.

Α Βασ. 24,12 Ιδού δε το άκρον από το επανωφόρι σου ευρίσκεται εις τα χέρια μου. Εγώ σου αφήρησα την άκραν αυτήν του ενδύματός σου και δεν σε εφόνευσα. Ιδέ λοιπόν σήμερα και μάθε ότι δεν υπάρχει εις την καρδιαν μου καμμία κακή διάθεσις εναντίον σου, ούτε ασέβεια, ούτε επανάστασις. Μαθε ότι δεν σου έχω πταίσει εις τίποτε. Εσύ όμως με κατατρέχεις και μου στήνεις παγίδας, δια να μου αφαιρέσης την ζωήν.

Α Βασ. 24,13 δικάσαι Κύριος ανά μέσον εμου και σου, και εκδικήσαι με Κύριος εκ σου· και η χείρ μου ουκ έσται επί σοί,

Α Βασ. 24,13 Ας κρίνη και ας δικάση ο Κυριος μεταξύ σου και εμου. Ας μου αποδώση ο Κυριος το δίκαιον απέναντί σου. Το ιδικόν μου όμως χέρι ποτέ δεν θα πέση φονικόν εναντίον σου.

A Βασ. 24,14 καθώς λέγεται η παραβολή η αρχαία· εξ ανόμων εξελεύσεται πλημμύλεια· και η χείρ μου ουκ έσται επί σε.
A Βασ. 24,14 Όπως λέγει και κάποια αρχαία παροιμία· Από τους κακούς προέχεται η κακία. Εγώ όμως δεν θα απλώσω το χέρι μου επάνω σου.
A Βασ. 24,15 και νύν οπίσω τίνος σύ εκπορεύη, βασιλεύ Ισραήλ; οπίσω τίνος καταδιώκεις σύ; οπίσω κυνός τεθηγκός και οπίσω ψύλλου ενός;
A Βασ. 24,15 Τώρα δε σε ερωτώ, βασιλεύ του Ισραηλιτικού λαού, εναντίον τίνος επιτίθεσαι; Ποιόν συ ο βασιλεύς καταδιώκεις; Καταδιώκεις εμέ, ο οποίος είμαι ένα ψόφιο σκυλί, ένας ψύλλος;
A Βασ. 24,16 γένοιτο Κύριος εις κριτήν και δικαστήν ανά μέσον εμού και ανά μέσον σου· ίδοι Κύριος και κρίναι την κρίσιν μου και δικάσαι μοι εκ χειρός σου.
A Βασ. 24,16 Είθε ο Κυριος να γίνη κριτής και δικαστής μεταξύ εμού και σου. Ο Κυριος ας ίδη, ας κρίνη και ας με υπερασπισθή και ας με γλυτώση από τα δικά σου τα χέρια".
A Βασ. 24,17 και εγένετο ως συνετέλεσε Δαυίδ τα ρήματα ταύτα λαλών προς Σαούλ, και είπε Σαούλ· η φωνή σου αυτή τέκνον Δαυίδ; και ήρε Σαούλ την φωνήν αυτού και έκλαυσε.
A Βασ. 24,17 Όταν ετελείωσεν ο Δαυίδ τα λόγια αυτά προς τον Σαούλ, είπεν ο Σαούλ· "παιδί μου Δαυίδ, αυτή είναι η φωνή σου;" Και έβγαλε μεγάλην φωνήν ο Σαούλ και έκλαυσε.
A Βασ. 24,18 και είπε Σαούλ προς Δαυίδ· δίκαιος σύ υπέρ εμέ, ότι σύ ανταπέδωκάς μοι αγαθά, εγώ δε ανταπέδωκά σοι κακά.
A Βασ. 24,18 Είπε δε προς τον Δαυίδ· "συ Δαυίδ είσαι πολύ καλύτερος από εμέ, διότι με ευεργετείς με πολλά αγαθά, εγώ δε αντί των ευεργεσιών σου σου ανταπέδωκα κακά.
A Βασ. 24,19 και σύ απήγγειλάς μοι σήμεραν ά εποίησάς μοι αγαθά, ως απέκλεισέ με Κύριος εις χείράς σου σήμεραν και ουκ απέκτεινάς με·
A Βασ. 24,19 Συ μου είπες σήμεραν το καλόν, το οποίον μου έκαμες, όταν ο Θεός με παρέδωσεν εις τα χέρια σου και δεν με εφόνευσες.
A Βασ. 24,20 και ότι ει εύροι τις τον εχθρόν αυτού εν θλίψει και εκπέμψει αυτόν εν οδώ αγαθή, και Κύριος αποτίσει αυτό αγαθά, καθώς πεποιήκας σήμεραν.
A Βασ. 24,20 Εκείνος δε ο οποίος θα εύρη τον εχθρόν του εις δύσκολον θέσιν, από την οποίαν δεν θα ημπορή να του ξεφύγη και τον αφήση να φύγη ελεύθερος στον δρόμον του, όπως έκαμες συ σήμεραν, θα αμειφθή με πολλά αγαθά από τον Κυριον.
A Βασ. 24,21 και νύν ιδού εγώ γινώσκω ότι βασιλεύων βασιλεύσεις και στήσεται εν χειρί σου η βασιλεία Ισραήλ.
A Βασ. 24,21 Και τώρα ιδού, εγώ γνωρίζω ότι συ οπωσδήποτε θα γίνης βασιλεύς και με το δικό σου χέρι θα στερεωθή η βασιλεία των Ισραηλιτών.
A Βασ. 24,22 και νύν όμοσον μοι εν Κυρίω ότι ουκ εξολοθρεύσεις το σπέρμα μου οπίσω μου, ουκ αφανείς το όνομά μου εκ τού οίκου τού πατρός μου.
A Βασ. 24,22 Ορκισου μου λοιπόν σήμεραν ενώπιον του Κυρίου, ότι δεν θα εξολοθρεύσης τους απογόνους μου και δεν θα εξαφανίσης το όνομά μου από τον πατρικόν μου οίκον".
A Βασ. 24,23 και ώμοσε Δαυίδ τώ Σαούλ. και απήλθε Σαούλ εις τον τόπον αυτού, και Δαυίδ και οι άνδρες αυτού ανέβησαν εις την Μεσσαρά στενήν.
A Βασ. 24,23 Ο Δαυίδ ωρκίσθη στον Σαούλ ότι έτσι θα πράξη. Ο Σαούλ επανήλθεν εις την πόλιν του ο δε Δαυίδ και οι άνδρες του ανεχώρησαν εις τας στενωπούς της Μεσσαράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

A Βασ. 25,1 Καί απέθανε Σαμουήλ, και συναθροίζονται πάς Ισραήλ και κόπτονται αυτόν και θάπτουσιν αυτόν εν οίκω αυτού εν Αρμαθαίμ. και ανέστη Δαυίδ και κατέβη εις την έρημον Μαάν.
A Βασ. 25,1 Ο Σαμουήλ απέθανε, και συνεκεντρώθησαν όλοι οι Ισραηλίται, οι οποίοι και τον επένθησαν μετά θρήνων και τον έθαψαν εις την αυλήν αυτού εις Αρμαθαίμ. Τοτε ο Δαυίδ ητοιμάσθη και κατέβηκε από την έρημον Μαάν.
A Βασ. 25,2 και ήν άνθρωπος εν τή Μαάν, και τα ποιμνια αυτού εν τώ Καρμηλώ· και ο άνθρωπος μέγας σφόδρα, και τούτω ποιμνια τρισχίλια και αίγες χίλιαι· και εγενήθη εν τώ κείρειν το ποιμνιον αυτού εν τώ Καρμηλώ.
A Βασ. 25,2 Εκεί εις την Μαάν υπήρχεν ένας άνθρωπος, του οποίου τα ποιμνια ευρίσκοντο στο Καρμηλον. Ο άνθρωπος αυτός ήτο πολύ πλούσιος. Είχε τρεις χιλιάδες πρόβατα και χιλίας αίγας. Ηλθεν η εποχή, που θα εκούρευε τα ποιμνιά του στο Καρμηλον.
A Βασ. 25,3 και όνομα τώ ανθρωπω Νάβαλ, και όνομα τή γυναικι αυτού Αβιγαία· και η γυνή αυτού αγαθή συνέσει και καλή τώ ειδει σφόδρα, και ο άνθρωπος σκληρός και πονηρός εν επιτηδεύμασι, και ο άνθρωπος κυνικός.
A Βασ. 25,3 Ο άνθρωπος αυτός ωνομάζετο Ναβαλ, η δε γυναίκα του ωνομάζετο Αβιγαία. Η γυναίκα του ήτο πολύ συνετή και ωραιότατη εις την όψιν. Εξ αντιθέτου ο σύζυγός της ήτο σκληρός, άνθρωπος των κακών έργων, αναιδής και κτηνώδης.
A Βασ. 25,4 και ήκουσε Δαυίδ εν τή ερήμω ότι κείρει Νάβαλ ο Καρμηλιος το ποιμνιον αυτού,
A Βασ. 25,4 Ο Δαυίδ, εκεί εις την έρημον, που ευρίσκετο, πληροφορηθή ότι ο Ναβαλ κουρεύει τα γιδοπρόβατά του εις Καρμηλον.
A Βασ. 25,5 και απέστειλε Δαυίδ δέκα παιδάρια και είπε τοίς παιδαρίοις· ανάβητε εις Κάρμηλον και απέλθατε προς Νάβαλ και ερωτήσατε αυτόν επί τώ ονόματί μου εις ειρήνην
A Βασ. 25,5 Εστειλε προς αυτόν δέκα νεαρούς και είπεν εις αυτούς· "ανεβήτε στο Καρμηλον, πηγαίνετε προς τον Ναβαλ και χαιρετήσατό τον ειρηνικώς εκ μέρους μου.
A Βασ. 25,6 και ερείτε τάδε· εις ώρας· και σύ υγιάινων, και ο οίκός σου, και πάντα τα σά υγιάινοντα.
A Βασ. 25,6 Να του πήτη τα εξής· Καλή σου ώρα· ευχόμεθα υγείαν εις σε και στους ανθρώπους του σπιτιού σου και εις όλα όσα σου ανήκουν.
A Βασ. 25,7 και νύν ιδού ακήκοα ότι κείρουσί σοι νύν οι ποιμένες σου, οί ήσαν μεθ ημών εν τή ερήμω, και ουκ απεκάλυσαμεν αυτούς και ουκ εντειλάμεθα αυτοίς ουθέν πάσας τας ημέρας όντων αυτών εν Καρμηλώ·
A Βασ. 25,7 Τώρα δε εγώ έμαθα, ότι οι ποιμένες σου, οι οποίοι ευρίσκοντο μαζί μου εις την έρημον, κουρεύουν τα αιγοπρόβατά σου. Αυτούς τους ποιμένας σου ουδέποτε ημείς τους ενοχλήσαμεν και ούτε τους εμποδίσαμεν να βόσκουν τα

ποιμνιά σου, ούτε τους διατάξαμεν να μας κάμουν κάτι, να μας εξυπηρετήσουν εις κάτι καθ' όλον το χρονικόν διάστημα, που ευρίσκοντο στο Καρμηλον.

Α Βασ. 25,8 ερώτησον τα παιδάριά σου και απαγγελοῦσί σοι. και ευρέτωσαν τα παιδάρια χάριν εν οφθαλμοῖς σου, ὅτι εφ' ἡμέραν αγαθὴν ἤκομεν· δός δὲ ὅ εἰάν εὕρη ἡ χεὶρ σου τῷ υἱῷ σου τῷ Δαυίδ.

Α Βασ. 25,8 Ερώτησε τους υπηρέτας σου δι' αυτά, που σου λέγω, και θα τα πληροφορηθῆς ἀπὸ αὐτούς. Ἀς βρουν λοιπὸν χάριν και ἀς γίνουν ευμενῶς δεκτοὶ ἀπὸ σε οἱ νεαροὶ αὐτοί, τους οποίους ἀποστέλλω. Ἐχομεν ἔλθει εις καλὴν ἡμέραν, τὴν εὐρῆτιον ἡμέραν τῆς κουράς. Δοσε σε παρακαλῶ εις αὐτούς, ὅτι σου ευρεθῆ πρόχειρον δι' ἐμέ, τὸ παιδί σου, τὸν Δαυίδ".

Α Βασ. 25,9 και ἔρχονται τα παιδάρια και λαλοῦσι τους λόγους τούτους πρὸς Νάβαλ κατὰ πάντα τα ρήματα ταῦτα εν τῷ ὀνόματι Δαυίδ. και ἀνεπήδησε

Α Βασ. 25,9 Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ τοῦ Δαυίδ ἦλθαν και εἶπαν τους λόγους αὐτούς πρὸς τὸν Ναβαλ ἐκ μέρους τοῦ Δαυίδ, ὅπως τους εἶχε διατάξει ὁ Δαυίδ.

Α Βασ. 25,10 και ἀπεκρίθη Νάβαλ τοῖς παισὶ Δαυίδ και εἶπε· τις ὁ Δαυίδ και τις ὁ υἱὸς Ἰεσσαί; σήμερον πεπληθυμμένοι εἰσὶν οἱ δούλοι ἀναχωροῦντες ἕκαστος ἐκ προσώπου τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Α Βασ. 25,10 Εκείνος ὁμῶς κατελήφθη ἀπὸ θυμόν, ἀνεπήδησε και ἀπεκρίθη εις τα παιδιά τοῦ Δαυίδ και εἶπε· "Και ποῖός ἐστὶν αὐτός ὁ Δαυίδ, ποῖός ἐστὶν αὐτός ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεσσαί; Σήμερον ἔχουν πληθυνθῆ οἱ δούλοι, που ἐδραπέτευσαν κρυφίως ἀπὸ τους κυρίους αὐτῶν. Δεν ἀποκλείεται εἷς ἀπὸ αὐτούς να εἶναι και ὁ Δαυίδ.

Α Βασ. 25,11 και λήψομαι τους ἄρτους μου και τὸν οἶνόν μου και τα θύματά μου, ἃ τέθυκα τοῖς κείρουσί μου τα πρόβατα, και δώσω αὐτὰ ἀνδράσιν, οἷς οὐκ οἶδα πόθεν εἰσὶ;

Α Βασ. 25,11 Θα πάρω λοιπὸν ἐγὼ τα ψωμιά μου και τὸ κρασί μου και τα σφαχτά μου, τα οποία ἔσφαξα δι' ἐκείνους που κουρεύουν τα πρόβάτά μου, και θα δώσω αὐτὰ πρὸς ἀνθρώπους, τους οποίους δεν γνωρίζω ἀπὸ που εἶναι και ἀπὸ που κατάγονται;"

Α Βασ. 25,12 και ἀπεστράφησαν τα παιδάρια Δαυίδ εις ὁδὸν αὐτῶν και ἀνέστρεψαν και ἦλθον και ἀνήγγειλαν τῷ Δαυίδ κατὰ τα ρήματα ταῦτα.

Α Βασ. 25,12 Οἱ νεαροὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ Δαυίδ ἀνεχώρησαν ὀπίσω στὸν δρόμον των, ἐπέστρεψαν, ἦλθαν και ἀνήγγειλαν στὸν Δαυίδ ὅλα αὐτὰ τα λόγια τοῦ Ναβαλ.

Α Βασ. 25,13 και εἶπε Δαυίδ τοῖς ἀνδράσιν αὐτοῦ· ζώσασθε ἕκαστος τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ· και ἀνέβησαν ὀπίσω Δαυίδ ὡς τετρακόσιοι ἄνδρες, και οἱ διακόσιοι ἐκάθισαν μετὰ των σκευῶν.

Α Βασ. 25,13 Εἶπε τότε ὁ Δαυίδ στους ἄνδρας του· "ἀς ζωσθῆ ὁ καθένας τὴν ρομφαίαν του". Και τετρακόσιοι ἄνδρες ἀπὸ αὐτούς ἀνέβησαν μαζὴ με τὸν Δαυίδ, ἐνῶ διακόσιοι ἄλλοι ἐκάθισαν με τὰς ἀποσκευάς.

Α Βασ. 25,14 και τῆ Ἀβιγαία γυναίκα Νάβαλ ἀπήγγειλεν ἐν των παιδαρίων λέγων· ἰδοὺ Δαυίδ ἀπέστειλεν ἀγγέλους ἐκ τῆς ἐρήμου, εὐλογοῦσιν τὸν κύριον ἡμῶν, και ἐξέκλινεν ἀπ' αὐτῶν.

Α Βασ. 25,14 Ἐνας ἀπὸ τους νεαροῦς δούλους τοῦ Ναβαλ ἀνήγγειλεν εις τὴν Ἀβιγαίαν, τὴν γυναίκα τοῦ Ναβαλ. Και τῆς εἶπεν· "ἰδοὺ, ὁ Δαυίδ ἔστειλεν ἀπὸ τὴν ἐρήμον, που ευρίσκεται, ἀγγελιαφόρους να χαιρετήσῃ τὸν κύριον μας και ἐκεῖνος τους ἀπέπεμψε με τραχύτητα.

Α Βασ. 25,15 και οἱ ἄνδρες αγαθοὶ ἡμῖν σφόδρα· οὐκ ἀπεκώλυσαν ἡμᾶς οὐδὲ ἐνετείλαντο ἡμῖν οὐδὲν πάσας τὰς ἡμέρας, ἀς ἤμεν παρ' αὐτοῖς·

Α Βασ. 25,15 Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἐφέρθησαν πολὺ καλὰ ἀπέναντί μας. Δεν μας ἠμπόδισαν εις τίποτε, οὔτε μας διέταξαν να τους δώσωμεν κάτι ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς οποίας ευρισκόμεθα κοντὰ των.

Α Βασ. 25,16 και ἐν τῷ εἶναι ἡμᾶς ἐν ἀγρῷ ὡς τείχος ἦσαν περὶ ἡμᾶς και τὴν νύκτα και τὴν ἡμέραν πάσας τὰς ἡμέρας, ἀς ἤμεθα παρ' αὐτοῖς ποιμαίνοντες τὸ ποῖμνιον.

Α Βασ. 25,16 Ἐπὶ πλέον, ὅταν εἴμεθα εις τὴν ἐξοχὴν, αὐτοὶ μας ἐφύλατταν ὀλόγυρά μας σαν τείχος νύκτα και ἡμέραν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἐβόσκαμεν τα ποῖμνιά μας.

Α Βασ. 25,17 και νῦν γινώθι και ἰδέ σύ τι ποιήσεις, ὅτι συντετέλεσται ἡ κακία εις τὸν κύριον ἡμῶν και εις τὸν οἶκον αὐτοῦ· και οὗτος υἱὸς λοιμός, και οὐκ ἔστι λαλήσαι πρὸς αὐτόν.

Α Βασ. 25,17 Και τώρα σκέψου και ἰδέ σύ, τι θα κάμῃς. Διότι ἡ κακία τοῦ κυρίου μας ἔχει ἀποκορυφωθῆ και θα ξεσπάσῃ ἐναντίον ὅλου τοῦ οἴκου του. Διότι αὐτός ἐστὶν τραχὺς και χυδαῖος και κανεὶς δεν ἠμπορεῖ να του ομιλήσῃ".

Α Βασ. 25,18 και ἔσπευσεν Ἀβιγαία και ἔλαβε διακοσίους ἄρτους και δύο ἀγγεῖα οἴνου και πέντε πρόβατα πεποιημένα και πέντε οἰφί ἀλφίτου και γόμοιο ἐν σταφίδος και διακοσίας παλάθας και ἔθετο ἐπὶ τους ὄνους

Α Βασ. 25,18 Ἡ Ἀβιγαία ἔσπευσεν ἀμέσως, ἐπήρε διακοσίους ἄρτους, δύο ἀσκούς κρασί, πέντε πρόβατα ἠτοιμασμένα δια τὸ φαγητόν, ἑκατὸ και πλέον κιλὰ κοπανισμένην κριθὴν, πέντε περίπου κιλὰ ξηρὰν σταφίδα, διακόσιες τσαπέλες σῦκα, και ὅλα αὐτὰ τα εφόρτωσεν στους ὄνους.

Α Βασ. 25,19 και εἶπε τοῖς παιδαρίοις αὐτῆς· προπορεύεσθε ἐμπροσθέν μου, και ἰδοὺ ἐγὼ ὀπίσω ὑμῶν παραγίνομαι. και τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς οὐκ ἀπήγγειλε.

Α Βασ. 25,19 Εἶπε δε στους νεαροῦς δούλους τῆς· "πηγαίνετε σεῖς ἐμπρὸς και ἐγὼ θα σας ἀκολουθήσω". Εἰς τὸν συζυγόν τῆς δεν εἶπε τίποτε.

Α Βασ. 25,20 και ἐγενήθη αὐτῆς ἐπιβεβηκυῖς ἐπὶ τὴν ὄνον και καταβαινούσης ἐν σκέπη τοῦ ὄρου και ἰδοὺ Δαυίδ και οἱ ἄνδρες αὐτοῦ κατέβαινον εις συνάντησιν αὐτῆς, και ἀπήντησεν αὐτοῖς·

Α Βασ. 25,20 Ὄταν αὐτὴ καβάλα εις τὴν ὄνον τῆς, κατέβαινε μίαν ἀναδίπλωσιν τοῦ ὄρου, ἰδοὺ ὁ Δαυίδ και οἱ ἄνδρες αὐτοῦ κατέβαιναν πρὸς συνάντησίν τῆς. Και συνητήθησαν.

Α Βασ. 25,21 και Δαυίδ εἶπεν· ἴσως εις ἀδικὸν πεφύλακα πάντα τα αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ και οὐκ ἐνετειλάμεθα λαβεῖν ἐκ πάντων των αὐτοῦ οὐθέν, και ἀνταπέδωκέ μοι πονηρὰ ἀντὶ αγαθῶν·

Α Βασ. 25,21 Ἐλεγε δε ὁ Δαυίδ πρὸς τους ἄνδρας του· "ματαιῶς ἐγὼ ἐφύλαξα ὅλα ὅσα ἀνήκουν εις αὐτόν τὸν ἄνθρωπον εις τὴν ἐρήμον και ἐδῶσα ἐντολὴν στους ἀνθρώπους μου να μὴ πάρουν ἀπολύτως τίποτε, ἀπὸ ὅσα του ἀνήκουν. Αὐτός μου ἀνταπέδωσε κακὰ ἀντὶ των αγαθῶν που του ἔκαμα.

Α Βασ. 25,22 τάδε ποιήσαι ὁ Θεὸς τῷ Δαυίδ και τάδε προσθεῖη, εἰ υπολείψομαι ἐκ πάντων των τοῦ Νάβαλ ἕως πρῶτῃ σουρούνητα πρὸς τοίχον.

Α Βασ. 25,22 Ἀς με τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς με πολλὰς τιμωρίας, ἐάν ἕως αὐρίου τὸ πρῶτῃ ἀφήσω ἔστω και ἕνα ἄνδρα ζωντανόν

από όσους ανήκουν στον Ναβαλ".

Α Βασ. 25,23 και είδεν Αβιγαία τον Δαυίδ και έσπευσε και κατεπήδησεν από της όνου και έπεσεν ενώπιον Δαυίδ επί πρόσωπον αυτής και προσεκύνησεν αυτό επί την γήν

Α Βασ. 25,23 Η Αβιγαία είδε τον Δαυίδ, έσπευσε και κατεπήδησεν από την όνον της, έπεσε με το πρόσωπον κατά γης ενώπιον του Δαυίδ και προσεκύνησεν αυτόν βαθύτατα έως το έδαφος

Α Βασ. 25,24 επί τους πόδας αυτού και είπεν· εν εμοί κύριέ μου η αδικία· λαλησάτω δή η δούλη σου εις τα ώτά σου, και άκουσον λόγων της δούλης σου.

Α Βασ. 25,24 έμπρος εις τα πόδια του και του είπε· "κύριέ μου, εις εμέ ας καταλογισθή η αδικία, την οποίαν ο σύζυγός μου έκαμε εναντίον σου. Επίτρεψέ μου, σε παρακαλώ, να ομιλήσω εγώ η δούλη σου ενώπιόν σου. Άκουσε τα λόγια της δούλης σου.

Α Βασ. 25,25 μη δή θέσθω ο κύριός μου καρδιάν αυτού επί τον άνθρωπον τον λοιμόν τούτον, ότι κατά το όνομα αυτού ούτός εστι· Νάβαλ όνομα αυτό, και αφροσύνη μετ αυτού· και εγώ η δούλη σου ουκ είδον τα παιδάκια τού κυρίου μου, ά απέστειλας.

Α Βασ. 25,25 Σε παρακαλώ να μη δώσης καμμίαν σημασίαν στον τρόπον του ανθρώπου αυτού, διότι είναι άνθρωπος βάββαρος και αγροίκος, άξιος του ονόματος το οποίον έχει. Ναβαλ είναι το όνομά του (=ανόητος) και η αφροσύνη και απερισκεψία τον χαρακτηρίζουν. Εγώ, η δούλη σου, δεν είδα τους δούλους του κυρίου μου, τους οποίους συ έστειλες προς τον σύζυγόν μου.

Α Βασ. 25,26 και νύν, κύριέ μου, ζή Κύριος και ζή η ψυχή σου, καθώς εκάλυσέ σε Κύριος τού μη ελθείν εις αίμα αθών και σώζειν την χείρά σου, και νύν γένονται ως Νάβαλ οι εχθροί σου και οι ζητούντες τώ κυρίω μου κακά.

Α Βασ. 25,26 Και τώρα, κύριέ μου, ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν και Κυριον και εις την ιδικήν σου ζωήν και σε διαβεβαιώ, ότι με το να έλθω εγώ εις σε, σε ημποδίσεν ο Κυριος να μη ευρεθής εις θέσιν, ώστε να χύσης αίμα αθών και προεφύλαξε το χέρι σου από αυτό το αμάχημα. Εύχομαι δε όπως όλοι οι εχθροί σου, εκείνοι που ζητούν το κακό σου, να έχουν την τύχη του Ναβαλ.

Α Βασ. 25,27 και νύν λαβέ την ευλογίαν ταύτην, ήν ενήνοχεν η δούλη σου τώ κυρίω μου, και δώσεις τοίς παιδαρίοις τοίς παρεστηκόσι τώ κυρίω μου.

Α Βασ. 25,27 Και τώρα πάρε τα δώρα αυτά, τα οποία εγώ η δούλη σου έχω προσφέρει εις σε τον κύριόν μου. Δος τα στους δούλους σου, στους στρατιώτας σου οι οποίοι σε περιστοιχίζουν.

Α Βασ. 25,28 άρον δή το ανόμημα της δούλης σου, ότι ποιών ποιήσει Κύριος τώ κυρίω μου οίκον πιστόν, ότι πόλεμον κυρίου μου ο Κύριος πολεμεί, και κακία ουχ ευρεθήσεται εν σοί πώποτε.

Α Βασ. 25,28 Συγχώρησε, λοιπόν, την παρανομίαν της δούλης σου, την απρεπή δηλαδή συμπεριφοράν του συζύγου μου. Εάν δε ούτε πράξης, ο Κυριος ετοιμάζει δια σε ευσεβείς απογόνους, οι οποίοι δεν θα λείψουν ποτέ. Ο πόλεμος δε, τον οποίον συ διεξάγεις, είναι πόλεμος εν ονόματι του Κυρίου και ουδέποτε πρέπει να διαπραχθή από σε ούτε η παραμικροτέρα αδικία.

Α Βασ. 25,29 και αναστήσεται άνθρωπος καταδιώκων σε και ζητών την ψυχήν σου, και έσται ψυχή κυρίου μου ενδεδεμένη εν δεσμώ της ζωής παρά Κυρίω τώ Θεώ, και ψυχήν εχθρών σου σφενδονήσεις εν μέσω της σφενδόνης.

Α Βασ. 25,29 Οποιοσδήποτε δε άνθρωπος και αν εξεγερθή εναντίον σου, δια να σε καταδιώξη και να ζητήσει την ζωήν σου, μη φοβηθής, διότι η ζωή του κυρίου μου θα είναι ασφαλισμένη μέσα εις ασύντριπτον δεσμόν ζωής, τον οποίον Κυριος ο Θεός χορηγεί, ενώ η ζωή των εχθρών σου θα είναι σαν μέσα εις σφενδόνην, τους οποίους συ θα εκσφενδονίσης μακράν.

Α Βασ. 25,30 και έσται ότι ποιήση Κύριος τώ κυρίω μου πάντα, όσα ελάλησεν αγαθά επί σε, και εντελείται σοι εις ηγούμενον επί Ισραήλ,

Α Βασ. 25,30 Όταν δε Κυριος ο Θεός πραγματοποιήση εις σε τον κύριόν μου όλα τα αγαθά, τα οποία σου έχει υποσχεθή, όταν σου δώση την εντολήν να γίνης βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού,

Α Βασ. 25,31 και ουκ έσται σοι τούτο βδελυγμός και σκάνδαλον τώ κυρίω μου, εκχέαι αίμα αθών δωρεάν και σώσαι χείρα κυρίω μου αυτό, και αγαθώσει Κύριος τώ κυρίω μου, και μνησθήση της δούλης σου αγαθώσει αυτή.

Α Βασ. 25,31 δεν θα έχης βάρος εις την καρδιάν σου και τύψεις της συνειδήσεως, ότι έχυσες αίμα αθών ανθρώπων και έτσι το χέρι του κυρίου μου θα διατηρηθή καθαρόν. Όταν δε ο Κυριος θα αποστείλη τα αγαθά εις σε τον κύριόν μου, ας ενθυμηθής και εμέ την δούλην σου με καλωσύνην".

Α Βασ. 25,32 και είπε Δαυίδ τή Αβιγαία· ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ός απέστειλέ σε σήμεραν εν ταύτη εις απάντησίν μοι.

Α Βασ. 25,32 Είπεν ο Δαυίδ εις την Αβιγαίαν· "ας είναι ευλογημένος Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος έστειλε σήμεραν σε εις συνάντησίν μου.

Α Βασ. 25,33 και ευλογητός ο τρόπος σου, και ευλογημένη σύ η αποκωλύσασά με σήμεραν εν ταύτη μη ελθείν εις αίματα και σώσαι χείρά μου εμοί.

Α Βασ. 25,33 Ευλογημένος και ο τρόπος αυτός, που εφέρθης απέναντί μου, και αξιέπαινη είσαι συ, η οποία σήμεραν εις τον τόπον αυτόν με ημποδίσες να χύσω αθώα αίματα και να διατηρήσω το χέρι μου καθαρόν και ανένοχον.

Α Βασ. 25,34 πλήν ότι ζή Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ός απεκάλυσέ με σήμεραν τού κακοποιήσάι σε, ότι ει μη έσπευσας και παρεγένου εις απάντησίν μοι, τότε είπα· ει υπολειφθήσεται τώ Νάβαλ έως φωτός τού πρωϊ ουρών προς τοίχον.

Α Βασ. 25,34 Σε πληροφορώ έως ότι είχα ορκισθή εις Κυριον τον Θεόν του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος με ημποδισε σήμεραν να σε κακοποιήσω, ότι, αν δεν έσπευδες να έλθης εις συνάντησίν μου, είχα πει· Κανείς από τους άνδρας ου Ναβαλ δεν θα ζη έως αύριον το πρωϊ".

Α Βασ. 25,35 και έλαβε Δαυίδ εκ χειρός αυτής πάντα, ά έφερεν αυτό, και είπεν αυτή· ανάβηθι εις ειρήνην εις οίκόν σου· βλέπε, ήκουσα της φωνής σου και ηρέτισα το πρόσωπόν σου.

Α Βασ. 25,35 Επήρεν ο Δαυίδ από τα χέρια της Αβιγαίας όλα τα δώρα, τα οποία αυτή έφερε προς αυτόν, και της είπεν· "πήγαινε πάλιν ειρηνική και ήσυχος στον οίκον σου και μη λησμονής ότι ήκουσα την παράκλησίν σου και εξετίμησα το πρόσωπόν σου"

Α Βασ. 25,36 και παρεγενήθη Αβιγαία προς Νάβαλ, και ιδού αυτός πότος εν οίκω αυτού ως πότος βασιλέως, και η καρδιά Νάβαλ αγαθή επ αυτόν, και αυτός μεθύων έως σφόδρα· και ουκ απήγγειλεν αυτό ρήμα μικρόν ή μέγα έως φωτός τού πρωϊ.

Α Βασ. 25,36 Η Αβιγαία επέστρεψε προς τον Ναβαλ και ιδού, βλέπει ότι είχε παρατεθή στον οίκον της συμπόσιον πλούσιον,

βασιλικόν. Ο Ναβαλ είχε περιέλθει εις ευθυμίαν και σιγά σιγά περιέπιπτεν εις μεγάλην μέθην. Η Αβιγαία δεν είπε τίποτε, ούτε το παραμικρότερον από όλα εκείνα, τα οποία έλαβον χώραν μεταξύ αυτής και του Δαυίδ, έως ότου ανέτειλεν η επομένη ημέρα.

Α Βασ. 25,37 και εγένετο πρωϊ, ως εξένηψεν από τού οίνου Νάβαλ, απήγγειλεν η γυνή αυτού τα ρήματα ταύτα, και εναπέθανεν η καρδιά αυτού εν αυτώ, και αυτός γίνεται ως λίθος.

Α Βασ. 25,37 Όταν ανέτειλεν η πρωϊα της επομένης και ο Ναβαλ ανένηψεν από την μέθην του, εγνωστοποίησεν εις αυτόν η γυναίκα του όλα εκείνα τα γεγονότα. Αμέσως δε η καρδιά του Ναβαλ έπαθε προσβολήν και αυτός έμεινεν αναισθητος ως άν ψυχος λίθος.

Α Βασ. 25,38 και εγένετο ωσει δέκα ημέραι και επάταξε Κύριος τον Νάβαλ, και απέθανε.

Α Βασ. 25,38 Επειτα από δέκα περίπου ημέρας ο Κυριος εκτύπησε τον Ναβαλ και αυτός απέθανε.

Α Βασ. 25,39 και ήκουσε Δαυίδ και είπεν· ευλογητός Κύριος, ός έκρινε την κρίσιν τού ονειδισμού μου εκ χειρός Νάβαλ, και τον δούλον αυτού περιεποίησατο εκ χειρός κακών, και την κακίαν Νάβαλ απέστρεψε Κύριος εις κεφαλήν αυτού. και απέστειλε Δαυίδ και ελάλησε περί Αβιγαίας, λαβείν αυτήν εαυτώ εις γυναίκα.

Α Βασ. 25,39 Ο Δαυίδ ο οποίος επληροφορήθη τον θάνατον του Ναβαλ, είπεν "ευλογημένος ας είναι ο Κυριος, ο οποίος έκαμε δικαίαν κρίσιν δια τον ονειδισμόν, τον οποίον υπέστην εκ μέρους του Ναβαλ, ετιμώρησεν αυτόν δια τούτο, εμέ δε τον δούλον του με προφύλαξε, ώστε να μη μολύνω τα χέρι μου με αδικίας. Επέρριψε δε την κακίαν Ναβαλ εις την κεφαλήν του". Ο Δαυίδ έστειλε τότε αγγελιαφόρους να είπουν εις την Αβιγαίαν, εάν θέλη, να λάβη αυτήν ως σύζυγόν του.

Α Βασ. 25,40 και ήλθον οι παίδες Δαυίδ προς Αβιγαίαν εις Κάρμηλον και ελάλησαν αυτή λέγοντες· Δαυίδ απέστειλεν ημάς προς σε λαβείν σε αυτώ εις γυναίκα.

Α Βασ. 25,40 Οι δούλοι του Δαυίδ ήλθαν προς την Αβιγαίαν στο Καρμηλον και είπαν εις αυτήν τα εξής· "ο Δαυίδ μας έστειλε προς σε, δια να σου αναγγειλωμεν ότι επιθυμεί να σε λάβη ως σύζυγόν του".

Α Βασ. 25,41 και ανέστη και προσεκύνησεν επί την γήν επί πρόσωπον και είπεν· ιδού η δούλη σου εις παιδίσκην νίψαι πόδας των παιδών σου.

Α Βασ. 25,41 Εκείνη αμέσως ηγέρθη, μετέβη προς τον Δαυίδ, έπεσε με το πρόσωπον επί του εδάφους και προσεκύνησεν αυτόν και του είπεν· "ιδού, η δούλη σου, γίνομαι δούλη σου, δια να νίπτω τα πόδια των δούλων σου".

Α Βασ. 25,42 και ανέστη Αβιγαία και επέβη επί την όνον και πέντε κοράσια ηκολούθουν αυτή, και επορεύθη οπίσω των παιδών Δαυίδ, και γίνεται αυτώ εις γυναίκα.

Α Βασ. 25,42 Η Αβιγαία ητοιμάσθη, ανέβηκε εις την όνον της και πέντε κοράσια την ηκολούθησαν. Ηκολούθησεν αυτή τους δούλους του Δαυίδ, ήλθε προς αυτόν και έγινε σύζυγος του.

Α Βασ. 25,43 και την Αχινόομ έλαβε Δαυίδ εξ Ιεζραέλ, και αμφότεραι ήσαν αυτώ γυναίκες.

Α Βασ. 25,43 Ο Δαυίδ έλαβε και δευτέραν ακόμη γυναίκα την Αχινόομ, η οποία κατήγετο από την πόλιν Ιεζραέλ, και αι δύο αυταί ήσαν σύζυγοι του Δαυίδ.

Α Βασ. 25,44 και Σαούλ έδωκε Μελχόλ την θυγατέρα αυτού την γυναίκα Δαυίδ τώ Φαλτί υιώ Αμίσ τώ εκ ομμά.

Α Βασ. 25,44 Ο Σαούλ, προφανώς δια να εκδικηθή τον Δαυίδ, έδωσε την Μελχόλ, την θυγατέρα του, την γυναίκα του Δαυίδ, ως σύζυγον στον Φαλτί υιόν του Αμίσ, ο οποίος κατήγετο από την Ρομμά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Α Βασ. 26,1 Και έρχονται οι Ζιφάιοι εκ της αυχμάδους προς τον Σαούλ εις τον βουνόν λέγοντες· ιδού Δαυίδ σκεπάζεται μεθ ημών εν τώ βουνώ τού Εχελά τού κατά πρόσωπον τού Ιεσσαιμούν.

Α Βασ. 26,1 Οι Ζιφάιοι ήλθον από την ξηράν και τραχείαν χώραν των εις Γαβαά, όπου ήτο ο Σαούλ, και του είπαν· "ιδού, ο Δαυίδ κρύπτεται εις την χώραν μας, στον λόφον Εχελά, ο οποίος ευρίσκεται απέναντι του Ιεσσαιμούν".

Α Βασ. 26,2 και ανέστη Σαούλ και κατέβη εις την έρημον Ζιφ και μετ αυτού τρεις χιλιάδες ανδρών εκλεκτοί εξ Ισραήλ ζητείν τον Δαυίδ εν τή ερήμω Ζιφ.

Α Βασ. 26,2 Ηγέρθη ο Σαούλ και κατέβη εις την έρημον Ζιφ έχων μαζί του τρεις χιλιάδας άνδρας εκλεκτούς από όλους τους Ισραηλίτας, δια να αναζητήση τον Δαυίδ εις την έρημον Ζιφ.

Α Βασ. 26,3 και παρενέβαλε Σαούλ εν τώ βουνώ τού Εχελά τώ επί προσώπου τού Ιεσσαιμούν επί της οδού, και Δαυίδ εκάθισεν εν τή ερήμω. και είδε Δαυίδ ότι ήκει Σαούλ οπίσω αυτού εις την έρημον,

Α Βασ. 26,3 Ο Σαούλ ήλθε και εστρατοπέδευσεν στον λόφον Εχελά, ο οποίος ευρίσκετο απέναντι του Ιεσσαιμούν· εστρατοπέδευσεν εις την οδόν. Ο Δαυίδ ευρίσκετο εις την έρημον. Εμαθε δε ότι ο Σαούλ ήλθε πίσω από αυτόν εις την έρημον.

Α Βασ. 26,4 και απέστειλε Δαυίδ κατασκόπους και έγνω ότι ήκει Σαούλ έτοιμος εκ Κεϊλά.

Α Βασ. 26,4 Απέστειλε κατασκόπους και εβεβαιώθη ότι πράγματι ο Σαούλ είχεν ελθει από την Κεϊλά έτοιμος με στρατόν, δια να τον συλλάβη.

Α Βασ. 26,5 και ανέστη Δαυίδ λάθρα και εισπορεύεται εις τον τόπον, ού εκάθευden εκεί Σαούλ, και εκεί Αβεννήρ υιός Νήρ αρχιστράτηγος αυτού, και Σαούλ εκάθευden εν λαμπήνη, και ο λαός παρεμβεβληκώς κύκλω αυτού.

Α Βασ. 26,5 Ο Δαυίδ ηγέρθη και απεφάσισε να εισδύση κρυφίως στον τόπον, όπου κοιμάτο ο Σαούλ. Εκεί δε κοιμάτο και ο αρχιστράτηγος του Σαούλ, ο Αβεννήρ, ο υιός του Νηρ. Ο Σαούλ κοιμάτο εις την σκηνήν του, οι δε στρατιώται κοιμώντο κύκλω από την σκηνήν του.

Α Βασ. 26,6 και απεκρίθη Δαυίδ και είπε προς Αβιμέλεχ τον Χετταϊόν και προς Αβεσσά υιόν Σαρουϊας αδελφόν Ιωάβ λέγων· τις εισελεύσεται μετ εμού προς Σαούλ εις την παρεμβολήν; και είπεν Αβεσσά· εγώ εισελεύσομαι μετά σου.

Α Βασ. 26,6 Ο Δαυίδ είπε προς τον Αβιμέλεχ, ο οποίος κατήγετο από την φυλήν των Χετταϊών, και προς τον ανειψιόν του τον Αβεσσά, υιόν της αδελφής του της Σαρουϊας και αδελφόν του Ιωάβ, και είπε· "ποιός θάρθη μαζί μου, δια να εισχωρήσωμεν κρυφίως στο στρατόπεδον του Σαούλ;" Ο Αβεσσά απήντησεν· "εγώ θα έλθω μαζί σου".

Α Βασ. 26,7 και εισπορεύεται Δαυίδ και Αβεσσά εις τον λαόν την νύκτα, και ιδού Σαούλ καθεύδων ύπνω εν λαμπήνη, και το δόρυ αυτού εμπεπηγός εις την γήν προς κεφαλής αυτού, και Αβεννήρ και ο λαός αυτού εκάθευde κύκλω αυτού.

Α Βασ. 26,7 Ο Δαυίδ πράγματι εισχώρησε μαζί με τον Αβεσσά ανάμεσα από τους στρατιώτας του Σαούλ κατά την νύκτα. Και ιδού ο Σαούλ κοιμάτο βαθέως εις την σκηνήν του, το δε βασιλικόν δόρυ του ήτο μπηγμένον στο χώμα, κοντά στο

κεφάλι του. Ο Αβεννή και ο στρατός του εκοιμώντο γύρω από αυτόν.

Α Βασ. 26,8 και είπε Αβεσσά προς Δαβίδ· απέκλεισε Κύριος σήμερον τον εχθρόν σου εις χείράς σου, και νύν πατάξω αυτόν τώ δόρατι εις την γήν άπαξ και ου δευτερώσω αυτόν.

Α Βασ. 26,8 Ο Αβεσσά είπε τότε προς τον Δαβίδ· "ο Θεός σήμερον σου έχει παραδώσει εις τα χέρια σου τον εχθρόν σου. Και τώρα άφησέ με να κτυπήσω αυτόν με το δόρυ μου μίαν μόνην φοράν και το δόρυ μου θα φθάση εις την γην, χωρίς να παραστή ανάγκη να κτυπήσω δεύτερη φορά".

Α Βασ. 26,9 και είπε Δαβίδ προς Αβεσσά· μη ταπεινώσης αυτόν, ότι τις εποίσει χείρα αυτού επί χριστόν Κυρίου και αθωωθήσεται;

Α Βασ. 26,9 Ο Δαβίδ απήντησε προς τον Αβεσσά· "μη φονεύσης και μη εξευτελίσης αυτόν, διότι ποιός θα τολμήση να απλώση το χέρι του εναντίον βασιλέως, τον οποίον έχρισεν ο Θεός και θα θεωρηθή αθώς και ανένοχος;"

Α Βασ. 26,10 και είπε Δαβίδ· ζή Κύριος, εάν μη Κύριος παίση αυτόν, ή η ημέρα αυτού έλθη και αποθάνη, ή εις πόλεμον καταβή και προστεθή·

Α Βασ. 26,10 Ο Δαβίδ προσέθεσεν· "ορκίζομαι στον Κυριον ότι δεν πρέπει να γίνη κάτι τέτοιο. Ο Κυριος μόνον δύναται να κτυπήση τον Σαούλ η να τον αφήση εν τη ζωή έως την ημέραν κατά την οποίαν θα έλθη η ώρα να αποθάνη ειρηνικώς η όταν μεταβή εις πόλεμον και φονευθή από τους εχθρούς του.

Α Βασ. 26,11 μηδαμώς μοι παρά Κυρίου επενεγκείν χείρά μου επί χριστόν Κυρίου· και νύν λαβέ δή το δόρυ από προσκεφαλής αυτού και τον φακόν τού ύδατος, και απέλθωμεν ημείς καθ εαυτούς.

Α Βασ. 26,11 Ο Κυριος να μη δώση ποτέ και απλώσω το χέρι μου εναντίον βασιλέως, τον οποίον Αυτός έχρισε. Και τώρα πάρε το δόρυ, που ευρίσκεται κοντά εις την κεφαλήν του, και το δοχείον του ύδατος και ας φύγωμεν απ' εδώ, δια να επανέλθωμεν στο στρατόπεδον μας".

Α Βασ. 26,12 και έλαβε Δαβίδ το δόρυ και τον φακόν τού ύδατος από προσκεφαλής αυτού, και απήλθον καθ εαυτούς· και ουκ ήν ο βλέπων και ουκ ήν ο γινώσκων και ουκ ήν ο εξεγειρόμενος, πάντες υπνούντες, ότι θάμβος Κυρίου επέπεσεν επ αυτούς.

Α Βασ. 26,12 Ο Δαβίδ επήρε το δόρυ και το φακοειδές δοχείον του ύδατος που ευρίσκοντο κοντά εις την κεφαλήν του Σαούλ, και έφυγαν δια το στρατόπεδόν των. Κανείς δεν τους είδε, κανείς δεν τους αντελήφθη, κανείς δεν εσηκώθη, όλοι εκοιμώντο βαθείά, διότι ο Κυριος τους εθάμπωσε.

Α Βασ. 26,13 και διέβη Δαβίδ εις το πέραν και έστη επί την κορυφήν τού όρους μακρόθεν, και πολλή η οδός ανά μέσον αυτών.

Α Βασ. 26,13 Κατόπιν ο Δαβίδ επέρασε εις την απέναντι πλευράν του όρους, ανέβη και εστάθη όρθιος από μακρυνά εις την κορυφήν. Η δε απόστασις μεταξύ του στρατοπέδου του Σαούλ και αυτού ήτο μεγάλη.

Α Βασ. 26,14 και προσεκαλέσατο Δαβίδ τον λαόν και τώ Αβεννήν ελάλησε λέγων· ουκ αποκριθήση Αβεννή; και απεκριθή Αβεννή; και είπε· τις εί σύ ο καλόν με;

Α Βασ. 26,14 Ο Δαβίδ εφώναξε τον λαόν και ωμίλησε προς τον Αβεννή λέγων· "Αβεννή, δεν θα μου απαντήσης;" Ο Αβεννή απήντησε και είπε· "ποιός είσαι συ, ο οποίος με φωνάζεις;"

Α Βασ. 26,15 και είπε Δαβίδ προς Αβεννή· ουκ ανήρ σύ; και τις ως σύ εν Ισραήλ; και διατί ου φυλάσσεις τον κύριόν σου τον βασιλέα; ότι εισήλθεν εις εκ τού λαού διαθφείραι τον κύριόν σου τον βασιλέα.

Α Βασ. 26,15 Ο Δαβίδ επε προς τον Αβεννή· "δεν είσαι συ πράγματι γενναίος ανήρ; Ποιός άλλος είναι τόσον ανδρείος μεταξύ των Ισραηλιτών, όσον συ; Διατί λοιπόν δεν φρουρείς και δεν προφυλάσσοτον κύριόν σου και βασιλέα; Αυτό σου το λέγω, διότι κάποιος Ισραηλίτης εισήλθεν στο στρατόπεδόν σου, δια να φονεύση τον βασιλέα.

Α Βασ. 26,16 και ουκ αγαθόν το ρήμα τούτο, ό πεποίηκας· ζή Κύριος, ότι υιοί θανατώσεως υμείς οι φυλάσσοντες τον βασιλέα τον κύριον υμών τον χριστόν Κυρίου. και νύν ιδέ δή· το δόρυ τού βασιλέως και ο φακός τού ύδατος που εστι τα προς κεφαλής αυτού;

Α Βασ. 26,16 Η αμέλεια, την οποίαν έδειξες, δεν είναι καθόλου καλή. Ορκίζομαι στον Θεόν ότι συ και όσοι άλλοι φυλάσσουν τον βασιλέα και κύριόν σου τον χριστόν Κυρίου είσθε άξιοι θανάτου. Και τώρα ιδού η απόδειξις ότι δεν φρουρείτε τον βασιλέα σας. Το βασιλικόν δόρυ και το δοχείον του ύδατος, τα οποία ήσαν κοντά εις την κεφαλήν του βασιλέως, που ευρίσκονται τώρα;"

Α Βασ. 26,17 και επέγνω Σαούλ την φωνήν Δαβίδ και είπεν· η φωνή σου αύτη, τέκνον Δαβίδ; και είπε Δαβίδ· δούλος σου, κύριε βασιλεύ.

Α Βασ. 26,17 Ο Σαούλ ανεγνώρισε την φωνήν του Δαβίδ και είπε· "παιδί μου Δαβίδ, η φωνή σου είναι αυτή;" Ο Δαβίδ απήντησεν· "ναι, εγώ είμαι, ο δούλος σου, κύριε βασιλεύ".

Α Βασ. 26,18 και είπεν· ινατί τούτο καταδιώκει ο κύριος οπίσω τού δούλου αυτού; ότι τι ημάρτηκα και τι ευρέθη εν εμοί άδικημα;

Α Βασ. 26,18 Και προσέθεσε· "διατί εμέ τον δούλον σου καταδιώκεις πάντοτε; Εις τι έχω πταίσει απέναντί σου και ποίον είναι το άδικημά μου;

Α Βασ. 26,19 και νύν ακουσάτω ο κύριός μου ο βασιλεύς το ρήμα τού δούλου αυτού· ει ο Θεός επισείει σε επ εμέ, οσφανθείη θυσίας σου· και ει υιοί ανθρωπών, επικατάρατοι ούτοι ενώπιον Κυρίου, ότι εξέβαλόν με σήμερον μη εστηρίχθαι εν κληρονομία Κυρίου λέγοντες· πορεύου, δούλευε θεοίς ετέροις.

Α Βασ. 26,19 Και τώρα ο κύριός μου και ο βασιλεύς μου ας καταδεχθή να ακούση τα λόγια εμού του δούλου του· Εάν μεν ο Θεός σε αποστέλλη εναντίον μου, δια να με φονεύσης, ας προσφερθή η ζωη μου ως ευάρεστος θυσία στον Θεόν. Εάν όμως πονηροί άνθρωποι σε εξεθερίζουν εναντίον μου, ας είναι κατηγορημένοι ενώπιον του Κυρίου, διότι σήμερον με έχουν εκδιώξει και δεν με αφήνουν να ζήσω εις την κληρονομίαν του Θεού, την γην της επαγγελίας, και μου λέγουν· Φυγε, πήγαινε να λατρεύσης άλλου θεού.

Α Βασ. 26,20 και νύν μη πέσοι το αίμά μου επί την γήν εξεναντίας προσώπου Κυρίου, ότι εξελήλυθεν ο βασιλεύς Ισραήλ ζητειν ψυχήν μου, καθώς καταδιώκει ο νυκτικόραξ εν τοίς όρεσι.

Α Βασ. 26,20 Και τώρα είτε να μη χυθή το αίμά μου εις ξένην γην, μακράν από το πρόσωπον του Κυρίου μου, διότι ο βασιλεύς των Ισραηλιτών έχει εξέλθει και με αναζητεί, δια να με θανατώση. Με καταδιώκει όπως καταδιώκουν τον νυκτοκόρακα εις τα βουνά".

Α Βασ. 26,21 και είπε Σαούλ· ημάρτηκα· επιστρέφε τέκνον Δαβίδ, ότι ου κακοποιήσω σε ανθ' ών έντιμος ψυχή μου εν οφθαλμοίς σου και εν τή σήμερον· μεματαίωμαι και ηγηνόηκα πολλά σφόδρα.

Α Βασ. 26,21 Απήντησεν ο Σαούλ και ειπεν· "εσφαλα απέναντί σου. Γυρισε πίσω, παιδί μου Δαβίδ και δεν θα σε κακοποιήσω, διότι σεβάσθης σήμερον την ζωήν μου. Εγώ εφέρθην κατά τρόπον ανόητον απέναντί σου και έχω παραπλανηθή και εξαπατηθή πάρα πολύ".

Α Βασ. 26,22 και απεκριθή Δαβίδ και ειπεν· ιδού το δόρυ του βασιλέως· διελθέτω εις των παιδαριών και λαβέτω αυτό.

Α Βασ. 26,22 Απήντησεν ο Δαβίδ και ειπεν· "ιδού, το δόρυ του βασιλέως ευρίσκεται εδώ. Ας έλθη ένας από τους νεαρούς δούλους και ας το πάρη.

Α Βασ. 26,23 και Κύριος επιστρέψει εκάστω κατά τας δικαιοσύνας αυτού και την πίστιν αυτού, ως παρέδωκέ σε Κύριος σήμερον εις χείράς μου και ουκ ηθέλησα επενεγκείν χείρά μου επί χριστόν Κυρίου·

Α Βασ. 26,23 Ο δε Θεός θα ανταποδώση στον καθένα αναλόγως των έργων του και της πίστεως που έδειξεν απέναντι του Θεού. Διότι ο Κυριός σε παρέδωκε σήμερα εις τα χέρια μου και δεν ηθέλησα να απλώσω το χέρι μου εναντίον του βασιλέως, τον οποίον ο Θεός έχρισε.

Α Βασ. 26,24 και ιδού καθώς εμεγαλύνθη η ψυχή σου σήμερον εν ταύτη εν οφθαλμοίς μου, ούτως μεγαλυνθήη η ψυχή μου ενώπιον Κυρίου και σκεπάσαι με και εξελείται με εκ πάσης θλίψεως.

Α Βασ. 26,24 Ιδού, όπως εγώ σήμερον στον τόπον τούτον, εθεώρησα αξίαν πολλού σεβασμού την ζωήν σου, είτε και ο Κυριός κατά παρόμοιον τρόπον να θεωρήση αξίαν την ζωήν μου και να με σκεπάση, να με προφυλάξη και να με απαλλάξη από κάθε κίνδυνον και περιπέτειαν".

Α Βασ. 26,25 και είπε Σαούλ προς Δαβίδ· ευλογημένος σύ, τέκνον, και ποιών ποιήσεις και δυνάμενος δυνήση. και απήλθε Δαβίδ εις την οδόν αυτού, και Σαούλ ανέστρεψεν εις τον τόπον αυτού.

Α Βασ. 26,25 Ο Σαούλ ειπεν στον Δαβίδ· "τέκνον μου, συ είσαι ευλογημένος. Θα πραγματοποιήσης μεγάλα έργα και με δύναμιν πολλήν θα επικρατήσης". Ο Δαβίδ συνέχισε τον δρόμον του και ο Σαούλ επέστρεψεν στον τόπον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Α Βασ. 27,1 Καί είπε Δαβίδ εν τή καρδια αυτού λέγων· νύν προστεθήσομαι εν ημέρα μια εις χείρας Σαούλ, και ουκ έστι μοι αγαθόν, εάν μη σωθώ εις γήν αλλοφύλων και ανή Σαούλ τού ζητείν με εις πάν όριον Ισραήλ, και σωθήσομαι εκ χειρός αυτού.

Α Βασ. 27,1 Ο Δαβίδ εσκεφέθη και ειπε καθ' εαυτόν· "θα έλθη, φαίνεται, κάποια ημέρα, κατά την οποίαν θα πέσω εις τα χέρια του Σαούλ, πράγμα το οποίον δεν είναι καθόλου καλόν οι εμέ. Καλύτερα να φύγω και να σωθώ εις την γην των αλλοφύλων και έτσι ο Σαούλ θα σταματήσει να με αναζητή μέσα εις τα όρια της χώρας των Ισραηλιτών και θα γλυτώσω από τα χέρια του".

Α Βασ. 27,2 και ανέστη Δαβίδ και οι εξακόσιοι άνδρες οι μετ αυτού και επορεύθη προς Αγχούς υιόν Αμμάχ βασιλέα Γέθ.

Α Βασ. 27,2 Εξεκίνησεν ο Δαβίδ και οι εξακόσιοι άνδρες μαζί του και επορεύθησαν προς τον Αγχούς, τον υιόν του Αμμάχ, βασιλέα της Γέθ.

Α Βασ. 27,3 και εκάθισε Δαβίδ μετά Αγχούς, αυτός και οι άνδρες αυτού, έκαστος και ο οίκος αυτού, και Δαβίδ και αμφοτέραι αι γυναίκες αυτού, Αχινάαχ Ιεζραηλίτις και Αβιγαία η γυνή Νάβαλ τού Καρμηλίου.

Α Βασ. 27,3 Ο Δαβίδ μαζί με τους εξακοσίους άνδρας του εγκατεστάθη εκεί, εις την περιοχήν του Αγχούς, ο καθένας με την οικογένειάν του. Και ο Δαβίδ είχε μαζί του και τας δύο συζύγους του, την Αχινάαμ την Ισραηλίτιδα, και την Αβιγαίαν την σύζυγον του Ναβαλ του Καρμηλίου.

Α Βασ. 27,4 και ανηγγέλη τώ Σαούλ ότι πέφευγε Δαβίδ εις Γέθ, και ου προσέθετο έτι ζητείν αυτόν.

Α Βασ. 27,4 Ανηγγέλη δε στον Σαούλ ότι έχει φύγει πλέον ο Δαβίδ από την χώραν του Ισραήλ εις την χώραν της Γεθ και έτσι ο Σαούλ έπαυσε πλέον να τον αναζητή και να τον καταδιώκη.

Α Βασ. 27,5 και ειπε Δαβίδ προς Αγχούς· ειδή εύρηκεν ο δούλος σου χάριν εν οφθαλμοίς σου, δότωσαν δή μοι τόπον εν μια των πόλεων των κατ αγρόν και καθήσομαι εκεί· και ινατί κάθηται ο δούλος σου εν πόλει βασιλευομένη μετά σου;

Α Βασ. 27,5 Είπε δε ο Δαβίδ προς τον Αγχούς· "εάν εγώ ο δούλος σου ευρήκα χάριν ενώπιόν σου, ας μου δώσης ως τοπον εγκαταστάσεώς μου μίαν από τας αγροτικές πόλεις, δια να καθήσω εκεί. Διати να κάθημαι εγώ ο δούλος σου εις την πόλιν αυτήν, όπου συ ως βασιλεύς έχεις την έδραν σου;"

Α Βασ. 27,6 και έδωκεν αυτώ εν τή ημέρα εκείνη την Σεκελάκ· διά τούτο εγενήθη Σεκελάκ τώ βασιλεί της Ιουδαίας έως της ημέρας ταύτης.

Α Βασ. 27,6 Πράγματι ο Αγχούς παρεχώρησεν εις αυτόν κατά την ημέραν εκείνην την πόλιν Σεκελάκ. Δια τούτο δε η πόλις Σεκελάκ ανήκει μέχρι της ημέρας που γράφονται αυτά, στον βασιλέα της Ιουδαίας.

Α Βασ. 27,7 και εγενήθη ο αριθμός των ημερών, ών εκάθισε Δαβίδ εν αγρώ των αλλοφύλων τέσσαρας μήνας.

Α Βασ. 27,7 Εμεινεν ο Δαβίδ εις την αγροτικήν εκείνην περιοχήν των Φιλισταιών επί τέσσαρες μήνας.

Α Βασ. 27,8 και ανέβαινε Δαβίδ και οι άνδρες αυτού και επετίθεντο επί πάντα τον Γεσιρί και επί τον Αμαληκίτην· και ιδού η γη κατωκείτο από ανηκόντων η από Γελαμφούρ τετειχισμένων και έως γής Αιγύπτου.

Α Βασ. 27,8 Από εκεί εξήρχετο ο Δαβίδ και οι άνδρες του και έκαναν επιδρομάς εναντίον της φυλής Γεσιρί και των Αμαληκίτων. Η δε περιοχή, την οποίαν κατοικούσαν οι ανήκοντες εις τας φυλάς αυτάς, εξετεινέτο από τα οχυρά της Γελαμφούρ μέχρι της χώρας Αιγύπτου.

Α Βασ. 27,9 και έτυπτε την γήν και ουκ εξωογόνει άνδρα ή γυναίκα και ελάμβανον ποιμνια και βουκόλια και όνους και καμήλους και ιματισμόν, και ανέστρεψαν και ήρχοντο προς Αγχούς.

Α Βασ. 27,9 Ο Δαβίδ έκανεν επιδρομάς εις την χώραν αυτήν, εκτυπούσε τους κατοίκους, εθανάτωνεν άνδρας και γυναίκας και έπαιγνε τα πρόβατα, τα βόδια, τους όνους, τας καμήλους, τα ενδύματα και επέστρεφαν πάλιν προς τον Αγχούς.

Α Βασ. 27,10 και ειπεν Αγχούς προς Δαβίδ· επί τίνα επέθεσθε σήμερον; και ειπε Δαβίδ προς Αγχούς· κατά νότον της Ιουδαίας και κατά νότον Ισμεγά και κατά νότον τού Κενεζί.

Α Βασ. 27,10 Ο Αγχούς ηρώτα τον Δαβίδ· "εναντίον τίνος σήμερον έχεις επιτεθή;" Και ο Δαβίδ έλεγε προς τον Αγχούς· "στο νότια μέρη της Ιουδαίας, προς νότον Ισμεγά και προς νότον των Κενεζαίων".

Α Βασ. 27,11 και άνδρα και γυναίκα ουκ εξωογόνησα τού εισαγαγείν εις Γέθ λέγων· μη αναγγείλωσιν εις Γέθ καθ ημών

λέγοντες· τάδε Δαυίδ ποιεί, και τότε το δικαίωμα αυτού πάσας τας ημέρας, ας εκάθητο Δαυίδ εν αγρώ των αλλοφύλων.
Α Βασ. 27,11 Δεν άφηνεν εν τη ζωή ούτε άνδρα ούτε γυναίκα, δια να μη έλθουν ζώντες εις Γέθ, μήπως τυχόν, όπως έλεγε· “και καταθέσουν καταμαρτυρίαν εναντίον ημών λέγοντες· Ιδού, αυτά και αυτά πράττει ο Δαυίδ. Ιδού ο τρόπος της ενεργείας του Δαυίδ καθ' όλον το διάστημα, που παρέμενεν εις την περιοχίν των Φιλισταιών”.

Α Βασ. 27,12 και επιστεύθη Δαυίδ εν τώ Αγχούς σφόδρα λέγων· ήσυχνται αισχυνόμενος εν τώ λαώ αυτού εν Ισραήλ και έσται μοι δούλος εις τον αιώνα.

Α Βασ. 27,12 Ετσι δε ο Δαυίδ απέκτησε πολύ μεγάλην εμπιστοσύνην εκ μέρους του Αγχούς, διότι αυτός εσκέπτετο και έλεγε· “ο Δαυίδ πολεμών εναντίον των Ισραηλιτών έχει μισηθή από τους Ισραηλίτας. Δια τούτο δε και θα είναι εις εμέ παντοτεινός υπηρέτης και δούλος”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Α Βασ. 28,1 Και εγενήθη εν ταίς ημέραις εκείναις και συναθροίζονται αλλόφυλοι εν ταίς παρεμβολαίς αυτών εξελθείν πολεμείν μετά Ισραήλ, και είπεν Αγχούς προς Δαυίδ· γινώσκων γνώση ότι μετ εμού εξελεύση εις πόλεμον σύ και οι άνδρες σου.

Α Βασ. 28,1 Κατά τας ημέρας εκείνας συνηθροίσθησαν τα επί μέρους στρατεύματα των Φιλισταιών εις μίαν στρατιάν, δια να πολεμήσουν εναντίον των Ισραηλιτών. Ο Αγχούς είπε τότε προς τον Δαυίδ· “γνωρίζεις βέβαια καλά, ότι θα εξέλθης εις πόλεμον συ και οι άνδρες σου μαζί με εμέ”.

Α Βασ. 28,2 και είπε Δαυίδ προς Αγχούς· ούτω νύν γνώση ά ποιήσει ο δούλος σου και είπεν Αγχούς προς Δαυίδ· ούτως αρχισωματοφύλακα θήσομαι σε πάσας τας ημέρας.

Α Βασ. 28,2 Ο Δαυίδ απήντησε προς τον Αγχούς· “έτσι τώρα θα μάθης καλύτερα εκείνα τα κατορθώματα, τα οποία θα πραγματοποιήση ο δούλος σου”. Ο Αγχούς απήντησε προς τον Δαυίδ· “και εγω σε εγκαθιστώ αρχηγόν της προσωπικής μου σωματοφυλακής”.

Α Βασ. 28,3 Και Σαμουήλ απέθανε, και εκόψαντο αυτόν πάς Ισραήλ και θάπτουσιν αυτόν εν Αρμαθαίμ εν πόλει αυτού. και Σαούλ περιείλε τους εγαστριμύθους και τους γνώστας από της γής.

Α Βασ. 28,3 Ο Σαμουήλ απέθανεν, όπως προηγουμένως ελέχθη, όλοι δε οι Ισραηλίται εθρήνησαν αυτόν μετά κοπετών και δακρύων και τον έθαψαν εις την πόλιν Αρμαθαίμ. Πριν η αποθάνη ο Σαμουήλ, ο Σαούλ είχε καταδιώξει τους εγαστριμύθους και εκείνους, οι οποίοι εκαλούσαν, δήθεν, νεκρούς από τον άδην.

Α Βασ. 28,4 και συναθροίζονται οι αλλόφυλοι και έρχονται και παρεμβάλλουσιν εις Σωμάν, και συναθροίζει Σαούλ πάντα άνδρα Ισραήλ, και παρεμβάλλουσιν εις Γελβουέ.

Α Βασ. 28,4 ΟΙ Φιλισταιοί λοιπόν συνηθροίσθησαν, ήλθον και εστρατοπέδευσαν εις την πόλιν Σωμάν. Ο δε Σαούλ συνεκέντρωσεν όλους τους Ισραηλίτας πολεμιστάς, οι οποίοι και εστρατοπέδευσαν απέναντι στο όρος Γελβουέ.

Α Βασ. 28,5 και είδε Σαούλ την παρεμβολήν των αλλοφύλων και εφοβήθη, και εξέστη η καρδιά αυτού σφόδρα.

Α Βασ. 28,5 Ο Σαούλ είδε το στρατόπεδον των Φιλισταιών και κατελήφθη από φόβον. Εδειλίασεν η καρδιά του πάρα πολύ.

Α Βασ. 28,6 και επηρώτησε Σαούλ διά Κυρίου, και ουκ απεκρίθη αυτός Κύριος εν τοίς ενυπνίοις και εν τοίς δήλοις και εν τοίς προφήταις.

Α Βασ. 28,6 Ηθέλησε να μάθη δια την έκβασιν του πολέμου και ηρώτησε τον Κυριον. Ο Κυριος όμως δεν απήντησεν εις αυτόν, ούτε με τα ενύπνια, ούτε με την “δήλωσιν” και την “αλήθειαν”, ούτε με κανέναν από τους προφήτας.

Α Βασ. 28,7 και είπε Σαούλ τοίς παισίν αυτού· ζητήσατέ μοι γυναίκα εγαστριμυθον, και πορεύσομαι προς αυτήν και ζητήσω εν αυτή· και είπαν οι παίδες αυτού προς αυτόν· ιδού γυνή εγαστριμυθος εν Αενδώρ.

Α Βασ. 28,7 Είπε τότε ο Σαούλ στους δούλους του· “αναζητήσατε και φροντίσατε να μου βρήςτε γυναίκα μάντισσαν, δια να μεταβώ προς αυτήν και να την συμβουλευθώ”. Είπαν οι δούλοι του προς αυτόν· “ιδού, υπάρχει μία μάντισσα εις Αενδώρ”.

Α Βασ. 28,8 και συνεκαλύφατο Σαούλ και περιβάλετο μιάτια έτερα και πορεύεται αυτός και δύο άνδρες μετ αυτού και έρχονται προς την γυναίκα νυκτός και είπεν αυτή· μάντευσαι δή μοι εν τώ εγαστριμύθω και ανάγαγέ μοι ον εάν είπω σοι.

Α Βασ. 28,8 Μετημφέσθη ο Σαούλ, έβγαλε τα βασιλικά ενδύματα και εφόρεσεν άλλα και με δύο άνδρας μαζί του ήλθον προς την γυναίκα την μάντισσαν κατά το διάστημα της νυκτός και ο Σαουλ της είπε· “φανέρωσε σε παρακαλώ, εις ημάς το μέλλον φέρουσα από τον άδην πνεύμα, το οποίον εγω θα σου είπω και το οποίον θα ομιλήση δια της κοιτίας σου”.

Α Βασ. 28,9 και είπεν αυτός η γυνή· ιδού δή σύ οίδας όσα εποίησε Σαούλ, ως εξωλόθρευσε τους εγαστριμύθους και τους γνώστας από της γής· και ινατί σύ παγιδεύεις την ψυχήν μου θανατώσαι αυτήν;

Α Βασ. 28,9 Απήντησε προς αυτόν η μάντισσα· “συ γνωρίζεις πολύ καλά όσα έκαμε εναντίον των μάντεων ο Σαούλ, πως δηλαδή εξωλόθρευσε τους μάντιες και εκείνους οι οποίοι γνωρίζουν να καλούν πνεύματα από την γην. Διατί λοιπόν συ εκθέτεις εις παγίδα κινδύνου την ζωήν μου, ώστε να με θανατώση ο Σαούλ;”

Α Βασ. 28,10 και ώμοσεν αυτή Σαούλ λέγων· ζή Κύριος, ει απαντήσεται σοι αδικία εν τώ λόγω τούτω.

Α Βασ. 28,10 Ο Σαουλ ωρκίσθη εις την γυναίκα και είπε· “ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον ότι κανένα απολύτως κακόν δεν θα επέλθη εις σε από αυτήν την πράξιν σου.

Α Βασ. 28,11 και είπεν η γυνή· τίνα αναγάγω σοι; και είπε· τον Σαμουήλ ανάγαγέ μοι.

Α Βασ. 28,11 Η γυνή ηρώτησε· “ποιόν θέλεις από τους νεκρούς να καλέσω;” Και ο Σαουλ είπε· “κάλεσέ μου τον Σαμουήλ”.

Α Βασ. 28,12 και είδεν η γυνή τον Σαμουήλ και ανεβόησε φωνή μεγάλη· και είπεν η γυνή προς Σαούλ· ινατί παρελογίσω με; και σύ εί Σαούλ.

Α Βασ. 28,12 Η γυνή είδε τον Σαμουήλ να ανεβαίνει και έκραξε με φωνήν μεγάλην και είπεν η γυναίκα προς τον Σαούλ· “διατί με εξηπάτησες; Συ είσαι ο Σαούλ”!

Α Βασ. 28,13 και είπεν αυτή ο βασιλεύς· μη φοβού, ειπόν τίνα εώρακας. και είπεν αυτός η γυνή· θεός εώρακα αναβαίνοντας εκ της γής.

Α Βασ. 28,13 Ο βασιλεύς της απήντησε· “μη φοβήσαι. Πές μου ποιόν είδες”. Είπεν εις αυτόν η γυναίκα· “εγω είδα θεούς να αναβαίνουν από την γην”.

Α Βασ. 28,14 και είπεν αυτή· τι έγνωσ; και είπεν αυτός άνδρα όρθιον αναβαίνοντα εκ της γής, και ούτος διπλοΐδα αναβεβλημένος. και έγνω Σαούλ, ότι ούτος Σαμουήλ, και έκυψεν επί πρόσωπον αυτού επί την γην και προσεκύνησεν αυτόν.

Α Βασ. 28,14 Ο βασιλεύς την ηρώτησε· “τι ακριβώς είδες;” Εκείνη απήντησεν· “είδα ένα όρθιον άνδρα να ανεβαίνει από τον

άδην και αυτός ήτο ενδεδυμένος διπλοΐδα". Αμέσως ο Σαουλ αντελήφθη ότι αυτός ήτο ο Σαμουήλ. Εσκυψε μέχρις εδάφους το πρόσωπόν του και επροσκύνησε τον Σαμουήλ.

Α Βασ. 28,15 και είπε Σαμουήλ· ινατί παρηνώχλησάς μοι αναβήναί με; και είπε Σαούλ· θλίβομαι σφόδρα, και οι αλλόφυλοι πολεμούσιν εν εμοί, και ο Θεός αφέστηκεν απ εμού και ουκ επακήκοέ μοι έτι και εν χειρί των προφητών και εν τοίς ενυπνίοις· και νύν κέκληκά σε γνωρίσαι μοι τι ποιήσω.

Α Βασ. 28,15 Ο Σαμουήλ είπε προς τον Σαούλ· "διατί με ηνώχλησες και με εκάλεσες να αναβώ εδώ;" Απήντησεν ο Σαούλ· "ευρίσκομαι υπό το κράτος μεγάλης θλίψεως. Οι αλλόφυλοι πολεμούν εναντίον μου, ο Θεός έχει απομακρυνθή από εμέ, δεν με ακούει πλέον, αν και τον παρακαλώ προς τούτο. Δεν μου απαντά ούτε δια των προφητών ούτε με τα ενύπνια. Και τώρα σε έχω καλέσει, δια να μου καταστήσης γνωστόν και να με συμβουλεύσης τι πρέπει να κάμω".

Α Βασ. 28,16 και είπε Σαμουήλ· ινατί επερωτάς με; και Κύριος αφέστηκεν από σου και γέγονε μετά τού πλησίον σου·

Α Βασ. 28,16 Ο Σαμουήλ του απήντησε· "διατί με ερωτάς; Εγώ δεν ημπορώ πλέον εις τίποτε να σε βοηθήσω, διότι ο Κυριος έχει απομακρυνθή από σε και συμπαρίσταται προστάτης και βοηθός του πλησίον σου, δηλαδή του Δαυίδ.

Α Βασ. 28,17 και πεποίηκε Κύριός σοι καθώς ελάλησε Κύριος εν χειρί μου, και διαρρήξει Κύριος την βασιλείαν σου εκ χειρός σου και δώσει αυτήν τώ πλησίον σου τώ Δαυίδ.

Α Βασ. 28,17 Ο Κυριος έκαμεν εναντίον σου ο,τι είχε προφητεύσει δι' εμού. Θα διαρρήξη ο Κυριος και θα αφαιρέση από σε την βασιλείαν σου και θα την δώσει στον πλησίον σου, στον Δαυίδ.

Α Βασ. 28,18 διότι ουκ ήκουσας φωνής Κυρίου και ουκ εποίησας θυμόν οργής αυτού εν Αμαλήκ, διά τούτο το ρήμα εποίησε Κύριός σοι εν τή ημέρα ταύτη.

Α Βασ. 28,18 Τούτο δε, διότι δεν υπήκουσες εις την φωνήν του Κυρίου, ώστε να πολεμήσης τους Αμαληκίτας και να εκτελέσης εναντίον αυτών όσα η δικαία οργή του επέβαλλε. Δι' αυτόν τον λόγον θα επιφέρη ο Κυριος κατά την ημέραν αυτήν τιμωρίαν εναντίον σου.

Α Βασ. 28,19 και παραδώσει Κύριος τον Ισραήλ μετά σου εις χείρας αλλοφύλων, και αύριον σύ και οι υιοί σου μετά σου πεσούνται, και την παρεμβολήν Ισραήλ δώσει Κύριος εις χείρας αλλοφύλων.

Α Βασ. 28,19 Ο Κυριος θα παραδώση μαζί με σε και όλους τους Ισραηλίτας εις τα χέρια των αλλοφύλων. Αύριον συ και τα παιδιά σου θα φονευθούν από τους Φιλισταίους και ολόκληρος η παρεμβολή των Ισραηλιτών θα δοθή από τον Κυριον εις τα χέρια των Φιλισταίων".

Α Βασ. 28,20 και έσπευσε Σαούλ και έπεσεν εσθηκώς επί την γήν και εφοβήθη σφόδρα από των λόγων Σαμουήλ· και εν αυτώ ουκ ήν ισχύς έτι, ου γάρ έφαγεν άρτον όλην την ημέραν και όλην την νύκτα εκείνην.

Α Βασ. 28,20 Ανεστατώθη πολύ ο Σαούλ από τον λόγον εκείνον, έπεσε καθ' όλον το μήκος του σώματός του εις την γην και κατέκειτο εις αυτήν, διότι εφοβήθη πάρα πολύ από τα λόγια του Σαμουήλ. Δεν έμεινε πλέον καμμία δύναμις μέσα του. Δεν έφαγε τίποτε όλην εκείνην την ημέραν και όλην την νύκτα".

Α Βασ. 28,21 και εισήλθεν η γυνή προς Σαούλ και είδεν ότι έσπευσε σφόδρα, και είπε προς αυτόν· ιδού δή ήκουσεν η δούλη σου της φωνής σου και εθέμην την ψυχήν μου εν τή χειρί μου και ήκουσα τους λόγους, ους ελάλησάς μοι·

Α Βασ. 28,21 Η μάντισσα γυνή επλησίασε προς τον Σαούλ, τον είδε τόσον πολύ θλιμμένον και είπε προς αυτόν· "ιδού λοιπόν ήκουσεν η δούλη σου την παράκλησίν σου και εξέθεσα την ζωήν μου εις κίνδυνον, διότι υπήκουσα εις τα λόγια, τα οποία μου είπες.

Α Βασ. 28,22 και νύν άκουσον δή φωνής της δούλης σου, και παραθήσω ενώπιόν σου ψωμόν άρτου, και φάγε, και έσται σοι ισχύς, ότι πορεύη εν οδώ.

Α Βασ. 28,22 Άκουσε λοιπόν τώρα και την παράκλησιν της δούλης σου· Θα παραθέσω ενώπιόν σου ένα κομμάτι ψωμί να φάγης και έτσι θα επανέλθη εις σε η δύναμις, διότι θα βαδίσης δρόμον πολύν".

Α Βασ. 28,23 και ουκ εβουλήθη φαγείν· και παρεβιάζοντο αυτόν οι παίδες αυτού και η γυνή, και ήκουσε της φωνής αυτών και ανέστη από της γής και εκάθισεν επί τον δίφρον.

Α Βασ. 28,23 Ο Σαούλ δεν ηθέλησε να φάγη. Επέμεναν όμως στούτο οι συνοδοί του δούλοι και η γυνή η μάντισσα. Ηκουσεν επί τέλους την παράκλησιν των, εσηκώθη από το έδαφος και εκάθησεν εις ένα δίφρον.

Α Βασ. 28,24 και τή γυναικί ήν δάμαλις νομάς εν τή οικία, και έσπευσε και έθυσεν αυτήν και έλαβεν άλευρα και εφύρασε και έπεψεν άζυμα

Α Βασ. 28,24 Η γυναικα αυτή είχε μίαν καλοθρεμμένην δάμαλιν στο σπίτι της, έσπευσε και την έσφαξεν επήρην αλεύρι, το εζύμωσε και έψησε λαγάνες.

Α Βασ. 28,25 και προσήγαγεν ενώπιον Σαούλ και ενώπιον των παιδών αυτού, και έφαγον. και ανέστησαν και απήλθον την νύκτα εκείνην.

Α Βασ. 28,25 Προσέφερεν αυτά στον Σαούλ και στους συνοδούντας αυτόν νεαρούς υπηρέτας του, οι οποίοι και έφαγον. Επειτα δε εσηκώθησαν και ανεχώρησαν την ιδίαν εκείνην νύκτα δια το στρατόπεδόν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Α Βασ. 29,1 Καί συναθροίζουσιν αλλόφυλοι πάσας τας παρεμβολάς αυτών εις Αφέκ, και Ισραήλ παρενέβαλεν εν Αενδώ την εν Ιεζραέλ.

Α Βασ. 29,1 Οι Φιλισταίοι συνεκέντρωσαν όλα τα στρατεύματά των εις Αφέκ, οι δε Ισραηλίται εστρατοπέδευσαν εις Αενδώ, εις την κοιλάδα της Ιεζραέλ.

Α Βασ. 29,2 και οι σατράπαι των αλλοφύλων παρεπορεύοντο εις εκατοντάδας και χιλιάδας, και Δαυίδ και οι άνδρες αυτού παρεπορεύοντο επ εσχάτων μετά Αγχούς.

Α Βασ. 29,2 Οι σατράπαι των Φιλισταίων επροπορεύοντο επί κεφαλής στρατιωτικών τμημάτων εκατόν και χιλίων ανδρών, ο δε Δαυίδ και οι άνδρες του ακολουθούσαν τελευταίοι μαζί με τον Αγχούς.

Α Βασ. 29,3 και είπον οι σατράπαι των αλλοφύλων· τίνες οι διαπορευόμενοι ούτοι; και είπεν Αγχούς προς τους στρατηγούς των αλλοφύλων· ουχ ούτος Δαυίδ ο δούλος Σαούλ βασιλέως Ισραήλ; γέγονε μεθ ημών ημέρας τούτο δεύτερον έτος, και ουχ εύρηκα εν αυτώ ουθέν αφ ής ημέρας ενέπεσε προς με και έως της ημέρας ταύτης.

Α Βασ. 29,3 Οι σατράπαι των Φιλισταίων, όταν είδαν τον Δαυίδ, είπαν προς τον Αγχούς· "ποίοι είναι αυτοί, οι οποίοι προχωρούν μαζί μας;" Ο Αγχούς απήντησεν στους στρατηγούς τούτους των Φιλισταίων· "δεν τον γνωρίζετε; Αυτός είναι ο

Δαβίδ, ο δούλος του βασιλέως των Ισραηλιτών, του Σαούλ. Ευρίσκεται μαζί μας δεύτερον τούτο έτος. Τιποτε κατά το διάστημα αυτό άξιον μομφής δεν ευρήκα εις αυτόν από την ημέραν, που έπεσεν εις τα χέρια μου μέχρι της σημερινής ημέρας”.

Α Βασ. 29,4 και ελυπήθησαν επ αυτώ οι στρατηγοί των αλλοφύλων και λέγουσιν αυτώ απόστρεψον τον άνδρα και αποστραφήτω εις τον τόπον αυτού, ού κατέστησας αυτόν εκεί, και μη ερχέσθω μεθ ημών εις τον πόλεμον και μη γινέσθω επίβουλος της παρεμβολής· και εν τίνι διαλλαγήσεται ούτος τώ κυρίω αυτού; ουχι εν ταίς κεφαλαίς των ανδρών εκείνων;

Α Βασ. 29,4 Οι στρατηγοί των αλλοφύλων επικράνθησαν εναντίον του Αγκούς και του είπαν· “πες στον άνδρα αυτόν να επιστρέψη στον τόπον του, εκεί όπου συ τον έχεις εγκαταστήσει και να μη έλθη μαζί μας στον πόλεμον, διότι υπάρχει φόβος να γίνη προδότης των στρατευμάτων μας. Και ποιός ημπορεί να γνωρίζη τον τρόπον, με τον οποίον ο Δαβίδ θα ήθελε να συνδιαλλαγή με τον κύριόν του; Πιθανόν να προτείνη εις αυτόν τας κεφαλάς των ανδρών του στρατεύματός μας.

Α Βασ. 29,5 ουχ ούτος Δαβίδ, ώ εξήρχον εν χοροίς λέγοντες· επάταξε Σαούλ εν χιλιάσιν αυτού και Δαβίδ εν μυριάσιν αυτού;

Α Βασ. 29,5 Αυτός δεν είναι ο Δαβίδ, προς χάριν του οποίου έσυραν τον χορόν αι γυναίκες και έψαλλαν· Εφόνευσεν ο Σαούλ χιλιάδας και ο Δαβίδ εφόνευσε μυριάδας;

Α Βασ. 29,6 και εκάλεσεν Αγκούς τον Δαβίδ και είπεν αυτώ· ζή Κύριος, ότι ευθής σύ και αγαθός εν οφθαλμοίς μου, και η έξοδος σου και η είσοδος σου μετ εμού εν τή παρεμβολή, και ότι ουχ εύρηκα κατά σου κακίαν αφ ής ημέρας ήκεις προς με έως της σήμερον ημέρας· και εν οφθαλμοίς των σατραπών ουκ αγαθός σύ·

Α Βασ. 29,6 Ο Αγκούς εκάλεσε τον Δαβίδ και του είπεν· “ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν, ότι συ υπήρξες έντιμος και ειλικρινής ενώπιόν μου και γενικώς η συμπεριφορά σου στο στρατεύμα ήτο τέτοια, ώστε τίποτε το αξιοκατάκριτον δεν έχω να σου κατηγορήσω από την ημέραν, που έχεις έλθει μαζί μου μέχρι σήμερα. Εις τα μάτια όμως των σατραπών δεν είσαι ευάρεστος.

Α Βασ. 29,7 και νύν ανάστρεφε και πορεύου εις ειρήνην, και ου μη ποιήσης κακίαν εν οφθαλμοίς των σατραπών των αλλοφύλων.

Α Βασ. 29,7 Τωρα λοιπόν γύρισε πίσω, πήγαινε εις οδόν ειρήνης, δια να μη τυχόν και ιδής την κακίαν των σατραπών να εκσπά εναντίον σου”.

Α Βασ. 29,8 και είπε Δαβίδ προς Αγκούς· τι πεποίηκά σοι και τι εύρες εν τώ δούλω σου αφ ής ημέρας ήμην ενώπιόν σου και έως της ημέρας ταύτης, ότι ου μη έλθω πολεμήσας τους εχθρούς τού κυρίου μου τού βασιλέως;

Α Βασ. 29,8 Είπεν ο Δαβίδ προς τον Αγκούς· “τι κακόν έκαμα εις σε και τι αδίκημα ευρήκες εις εμέ τον δούλον σου, από την ημέραν κατά την οποίαν παρουσιάσθην ενώπιόν σου μέχρι της ημέρας αυτής, ώστε να μη λάβω μέρος στον πόλεμον του κυρίου μου, του βασιλέως, εναντίον των εχθρών του;”

Α Βασ. 29,9 και απεκρίθη Αγκούς προς Δαβίδ· οίδα ότι αγαθός σύ εν οφθαλμοίς μου, αλλ οι σατράπαι των αλλοφύλων λέγουσιν· ουχ ήξει μεθ ημών εις πόλεμον.

Α Βασ. 29,9 Ο Αγκούς απήντησε προς τον Δαβίδ· “γνωρίζω πολύ καλά ότι συ εφάνης έντιμος και καλός ενώπιόν μου, αλλά οι σατράπαι των αλλοφύλων λέγουν και επιμένουν· Αυτός δεν θα έλθη μαζί μας στον πόλεμον.

Α Βασ. 29,10 και νύν όρθρισον το πρωϊ σύ και οι παίδες τού κυρίου σου οι ήκοντες μετά σου, και πορεύεσθε εις τον τόπον, ού κατέστησα υμάς εκεί, και λόγον λοιμόν μη θής εν καρδια σου, ότι αγαθός σύ ενώπιόν μου· και ορθρίσατε εν τή οδώ, και φωτισάτω υμίν, και πορεύθητε.

Α Βασ. 29,10 Και τώρα, λοιπόν, σηκωθήτε λίαν πρωι, συ και οι άνδρες που σε ακολουθούν, οι δούλοι αυτοί του πρώην κυρίου σου του Σαούλ, και επανέλθετε στον τόπον, όπου εγώ σας έχω εγκαταστήσει. Καμμίαν δε κακήν σκεψιν μη βάλης στο μυαλό σου, ότι τάχα, εγώ έχω κάτι εναντίον σου, διότι συ απεδείχθης αγαθός και καλός ενώπιόν μου. Σηκωθήτε, λοιπόν, συ και οι άνδρες σου πρωϊ και μόλις φωτίση αναχωρήσατε”.

Α Βασ. 29,11 και ώρθρισε Δαβίδ αυτός και οι άνδρες αυτού απελθείν και φυλάσσειν την γήν των αλλοφύλων, και οι αλλόφυλοι ανέβησαν πολεμείν επί Ισραήλ.

Α Βασ. 29,11 Ο Δαβίδ και οι μετ' αυτού άνδρες ηγέρθησαν λίαν πρωϊ, δια να αναχωρήσουν και να επιστρέψουν και φυλάξουν την χώραν των αλλοφύλων. Οι αλλόφυλοι ανέβησαν και ήρχισαν τον πόλεμόν των εναντίον των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Α Βασ. 30,1 Και εγενήθη εισελθόντος Δαβίδ και των ανδρών αυτού την Σεκελάκ τή ημέρα τή τρίτη, και Αμαλήκ επέθετο επί τον νότον και επί την Σεκελάκ και επάταξε την Σεκελάκ και ενεπύρισαν αυτήν εν πυρί·

Α Βασ. 30,1 Ο Δαβίδ κατά την τρίτην ημέραν από της αναχωρήσεώς του επέστρεψε μαζί με τους άνδρας του εις την Σεκελάκ. Οι Αμαληκίται εν τω μεταξύ είχαν επιτεθή νοτίως της Παλαιστίνης εναντίον της Σεκελάκ, την κατέλαβαν και την παρέδωσαν στο πυρ.

Α Βασ. 30,2 και τας γυναίκας και πάντα τα εν αυτή από μικρού έως μεγάλου ουκ εθανάτωσαν άνδρα και γυναίκα, αλλ ηχημαλώτευσαν και απήλθον εις την οδόν αυτών.

Α Βασ. 30,2 Κανένα όμως από τους κατοίκους δεν εφόνευσαν, αλλα όλους όσοι ευρίσκοντο εις αυτήν, από μικρού έως μεγάλου, άνδρας και γυναίκας, τους επήραν αιχημαλώτους και επανήλθον εις την πατρίδα των.

Α Βασ. 30,3 και ήλθε Δαβίδ και οι άνδρες αυτού εις την πόλιν, και ιδού εμπεπύρισται εν πυρί, αι δε γυναίκες αυτών και οι υιοί αυτών και αι θυγατέρες αυτών ηχημαλωτευμένοι.

Α Βασ. 30,3 Εφθασεν ο Δαβίδ με τους άνδρας του εις την πόλιν Σεκελάκ και ιδού, ήτο ολόκληρος παραδεδομένη εις τας φλόγας, αι δε γυναίκες αυτών και τα παιδιά των και αι θυγατέρες των είχαν αιχημαλωτισθή.

Α Βασ. 30,4 και ήρε Δαβίδ και οι άνδρες αυτού την φωνήν αυτών και έκλαυσαν, έως ότου ουκ ήν εν αυτοίς ισχύς έτι τού κλαίειν.

Α Βασ. 30,4 Ο Δαβίδ και όλοι οι άνδρες, που ήσαν μαζί του, έβγαλαν μεγάλην κραυγήν και έκλαυσαν τόσον πολύ, ώστε δεν τους είχαν απομείνει πλέον ισχύς να κλαύσουν περισσότερον.

Α Βασ. 30,5 και αμφότεραι αι γυναίκες Δαβίδ ηχημαλωτεύθησαν, Αχινόομ η Ιεζραηλίτις και Αβιγαία η γυνή Νάβαλ τού Καρμηλίου.

Α Βασ. 30,5 Και αι δύο γυναίκες του Δαβίδ είχαν επίσης αιχημαλωτισθή, η Αχινόομ η Ισραηλίτις και η Αβιγαία η σύζυγος του Ναβαλ του Καρμηλίου.

Α Βασ. 30,6 και εθλίβη Δαβίδ σφόδρα, ότι είπεν ο λαός λιθοβολήσαι αυτόν, ότι κατάδυνος ψυχή παντός τού λαού, εκάστου επί τους υιούς αυτού και επί τας θυγατέρας αυτού· και εκραταιώθη Δαβίδ εν Κυρίω Θεώ αυτού.

Α Βασ. 30,6 Ο Δαβίδ ελυπήθη πάρα πολύ δι' αυτά και διότι ο λαός του είχαν αποφασίσει να τον λιθοβολήση. Η ψυχή όλων επονούσε βαθύτατα, διότι τα παιδιά και αι θυγατέρες ενός εκάστου από αυτούς, είχαν αιχμαλωτισθή. Ο Δαβίδ μέσα εις την μεγάλην του αυτήν οδύνην ενισχύθη από τον Κυριον και Θεόν του.

Α Βασ. 30,7 και είπε Δαβίδ προς Αβιάθαρ τον ιερέα υιόν Αβιμέλεχ· προσάγαγε το εφούδ.

Α Βασ. 30,7 Είπε τότε ο Δαβίδ προς τον αρχιερέα Αβιάθαρ, τον υιόν του Αχιμέλεχ· "φέρε εδώ και φόρεσε το εφούδ".

Α Βασ. 30,8 και επηρώτησε Δαβίδ διά τού Κυρίου λέγων· ει καταδιώξω οπίσω τού γεδδούρ τούτου, ει καταλήψομαι αυτούς; και είπεν αυτό· καταδιώκε, ότι καταλαμβάνων καταλήψη αυτούς και εξαιρούμενος εξελή.

Α Βασ. 30,8 Αφού ο αρχιερέας εφόρεσε το εφούδ, ο Δαβίδ ηρώτησε τον Κυριον μέσω του εφούδ και είπε· "να επιτεθώ εναντίον αυτών των ληστών; Θα τους καταβάλω;" Ο Κυριος απήντησε προς αυτόν· "καταδιώξέ τους διότι ασφαλώς θα τους καταβάλης και θα απελευθερώσης τους αιχμαλώτους".

Α Βασ. 30,9 και επορεύθη Δαβίδ, αυτός και οι εξακόσιοι άνδρες μετ αυτού, και έρχονται έως τού χειμάρου Βοσόρ, και οι περισσοί έστησαν.

Α Βασ. 30,9 Ο Δαβίδ εβάδισεν αυτός και οι εξακόσιοι άνδρες του και έφθασαν μέχρι του χειμάρου Βοσόρ. Εκεί οι βραδυπορήσαντες έμειναν πίσω.

Α Βασ. 30,10 και κατεδιώξεν εν τετρακοσίοις ανδράσιν, υπέστησαν δε διακόσιοι άνδρες, οίτινες εκάθισαν πέραν τού χειμάρου τού Βοσόρ.

Α Βασ. 30,10 Ο Δαβίδ με τους υπολοίπους τετρακοσίους άνδρας συνέχισε την πορείαν εις καταδιώξιν των Αμαληκίων, ενώ οι άλλοι διακόσιοι άνδρες εκάθισαν πέραν από τον χειμάρου Βοσόρ.

Α Βασ. 30,11 και ευρίσκουσιν άνδρα Αιγύπτιον εν αγρώ και λαμβάνουσιν αυτόν και άγουσιν αυτόν προς Δαβίδ·

Α Βασ. 30,11 Καθώς προωρούσαν οι τετρακόσιοι με τον Δαβίδ, ευρήκαν εις κάποιον αγρόν ένα άνδρα Αιγύπτιον, τον συνέλαβαν και τον ωδήγησαν ενώπιον του Δαβίδ.

Α Βασ. 30,12 και διδόασιν αυτό άρτον, και έφαγε, και επότισαν αυτόν ύδωρ· και διδόασιν αυτό κλάσμα παλάθης, και έφαγε, και κατέστη το πνεύμα αυτού εν αυτό, ότι ου βεβρώκει άρτον και ου πετώκει ύδωρ τρεις ημέρας και τρεις νύκτας.

Α Βασ. 30,12 Έδωσαν εις αυτόν τροφήν και έφαγε, έδωσαν νερό και έπιε. Του έδωσαν επίσης μερικά σύκα, τα οποία έφαγε, και τοιουτοτρόπως αυτός συνήλθεν από την λιποθυμίαν του, διότι είχε τρεις ημέρας και τρεις νύκτας να φάγη άρτον και να πih νερό.

Α Βασ. 30,13 και είπεν αυτό Δαβίδ· τίνος σύ εί και πόθεν εί; και είπε το παιδάριον το Αιγύπτιον· εγώ ειμι δούλος ανδρός Αμαληκίτου, και κατέλιπέ με ο Κύριός μου, ότι ηνωχλήθην εγώ σήμεραν τριταίος.

Α Βασ. 30,13 Τον ηρώτησεν ο Δαβίδ· "τίνος είσαι συ; Από που κατάγεσαι;" Και ο νεαρός εκείνος Αιγύπτιος είπεν· "εγώ είμαι δούλος ενός Αμαληκίτου και ο κύριός μου με εγκατέλιπε, διότι τρίτην αυτήν ημέραν εγώ ήμην ασθενής.

Α Βασ. 30,14 και ημείς επεθέμεθα επί τον νότον τού Χολθί και επί τα της Ιουδαίας μέρη και επί νότον Χελούβ και την Σεκελάκ ενεπυρίσαμεν εν πυρί.

Α Βασ. 30,14 Ημείς είμεθα εκείνοι, οι οποίοι είχομεν επιτεθή προς τας νοτίας περιοχάς της Παλαιστίνης, εναντίον των φυλών Χολθί, εις τα μέρη της Ιουδαίας προς νότον, εις την περιοχήν εκείνην, η οποία ανήκει στον Χαλεβ και ημείς επίσης παρεδώσαμεν στο πυρ την Σεκελάκ".

Α Βασ. 30,15 και είπεν αυτό Δαβίδ· ει κατάξεις με επί το γεδδούρ τούτο; και είπεν· όμοσον δή μοι κατά τού Θεού μη θανατώσειν με και μη παραδούναί με εις χείρας τού κυρίου μου, και κατάξω σε επί το γεδδούρ τούτο.

Α Βασ. 30,15 Του είπεν ο Δαβίδ· "ημπορείς να με οδηγήσης εις αυτήν την συμμοριαν;" Ο δε Αιγύπτιος απήντησεν· "ορκίσου μου ενώπιον του Θεού ότι δεν θα με φονεύσης η δεν θα με παραδώσης εις τα χέρια του κυρίου μου, και εγώ αναλαμβάνω να σε οδηγήσω εναντίον της συμμορίας".

Α Βασ. 30,16 και κατήγαγεν αυτόν εκεί, και ιδού ούτοι διακεχυμένοι επί πρόσωπον πάσης της γής εσθιοντες και πινοντες και εορτάζοντες εν πάσι τοίς σκύλοις τοίς μεγάλοις, οίς έλαβον εκ γής αλλοφύλων και εκ γής Ιούδα.

Α Βασ. 30,16 Πράγματι ο νεαρός εκείνος Αιγύπτιος δούλος, ωδήγησε τον Δαβίδ στο μέρος, όπου ευρίσκετο η συμμορία των Αμαληκίων. Και ιδού, οι Αμαληκίται είχαν διασκορπισθή εις την περιοχήν εκείνην τρώγοντες και πινοντες και πανηγυρίζοντες δια τα πολλά και μεγάλα λάφυρα, τα οποία είχαν πάρει από την γην των αλλοφύλων και από την γην του Ιούδα.

Α Βασ. 30,17 και ήλθεν επ αυτούς Δαβίδ και επάταξεν αυτούς από εωσφόρου έως δειλης και τή επαύριον, και ουκ εσώθη εξ αυτών ανήρ ότι αλλ ή τετρακόσια παιδάρια, ά ήν επιβεβηκότα επί τας καμήλους και έφυγον.

Α Βασ. 30,17 Ο Δαβίδ επετέθη αιφνιδίως εναντίον των και τους εκτύπα από το πρωϊ έως το βράδυ και έως την άλλην ημέραν. Κανείς από αυτούς δεν εσώθη ει μη μόνον τετρακόσιοι νέοι, οι οποίοι είχαν καβαλικεύσει καμήλας και έφυγαν ολοταχώς.

Α Βασ. 30,18 και αφείλατο Δαβίδ πάντα, ά έλαβον οι Αμαληκίται, και αμφοτέρας τας γυναίκας αυτού εξείλατο.

Α Βασ. 30,18 Ο Δαβίδ ξαναπήρε πάλιν και διέσωσεν όλα όσα είχαν λαφυραγωγήσει οι Αμαληκίται, διέσωσε δε και τας δύο γυναίκας του.

Α Βασ. 30,19 και ου διεφώνησεν αυτοίς από μικρού έως μεγάλου και από των σκύλων και έως υιών και θυγατέρων και έως πάντων, ών έλαβον αυτών· τα πάντα επέστρεψε Δαβίδ.

Α Βασ. 30,19 Τιποτε από όσα είχαν οι Ισραηλίται δεν εχάθηκε ούτε μικρόν ούτε μεγάλον από τα λάφυρα ούτε φυσικά οι αιχμαλωτισθέντες υιοί και αι θυγατέρες των. Γενικώς όλα όσα είχαν λαφυραγωγήσει οι Αμαληκίται, ο Δαβίδ τα επήρε πίσω και επέστρεφεν εις την Σεκελάκ.

Α Βασ. 30,20 και έλαβε πάντα τα ποιμνια και τα βουκόλια και απήγαγεν έμπροσθεν των σκύλων, και τοίς σκύλοις εκείνοις ελέγετο· ταύτα τα σκύλα Δαβίδ.

Α Βασ. 30,20 Επήρην ο Δαβίδ τα πρόβατα και τα βόδια· ωδηγούσαν δε αυτά εμπρός από τα άλλα λάφυρα και διαλαλούσαν· "αυτά είναι τα λάφυρα του Δαβίδ".

Α Βασ. 30,21 και παραγίνεται Δαβίδ προς τους διακοσίους άνδρας τους υπολειφθέντας τού πορεύεσθαι οπίσω Δαβίδ και εκάθισεν αυτούς εν τώ χειμάρω τού Βοσόρ, και εξήλθον εις απάντησιν Δαβίδ και εις απάντησιν τού λαού τού μετ αυτού, και

προσήγαγε Δαβίδ έως τού λαού, και ηρώτησαν αυτόν τα εις ειρήνην.

Α Βασ. 30,21 Ο Δαβίδ μαζή με τους τετρακοσίους άνδρας του, ήλθεν στους διακοσίους άλλους άνδρας, οι οποίοι βραδυπορούντες είχαν υπολειφθή πίσω από τον Δαβίδ και είχαν παραμείνει στον χείμαρρον Βοσόρ. Αυτοί εξήλθον εις προυπάντησιν του Δαβίδ και εις προυπάντησιν των άλλων στρατιωτών που ήσαν μαζή με αυτόν. Όταν επλησίασεν ο Δαβίδ έως αυτούς, εκείνοι τον εχαιρέτησαν ειρηνικώς και τον ηρώτησαν δια τα συμβάντα.

Α Βασ. 30,22 και απεκριθή πάς ανήρ λοιμός και πονηρός των ανδρών των πολεμιστών των πορευθέντων μετά Δαβίδ και είπον, ότι ου κατεδίωξαν μεθ ημών, ου δώσωμεν αυτοίς εκ των σκύλων, ών εξειλόμεθα, ότι αλλ ή έκαστος την γυναίκα αυτού και τα τέκνα αυτού απαγέσθωσαν και αποστρεφέτωσαν.

Α Βασ. 30,22 Από τον στρατόν του Δαβίδ μερικοί φαύλοι και πονηροί άνδρες, από εκείνους τους πολεμιστάς που είχαν πορευθή μαζή με τον Δαβίδ, είπαν· "αυτοί οι βραδυπορήσαντες δεν μας ηκολούθησαν εις την εκστρατείαν· λοιπόν δεν θα δώσωμεν εις αυτούς τίποτε από τα λάφυρα, τα οποία επήραμεν. Ειμή μόνον ο καθένας των θα πάρη την γυναίκα του και τα παιδιά του και ας γυρίσουν πίσω".

Α Βασ. 30,23 και είπε Δαβίδ· ου ποιήσετε ούτως μετά το παραδούναί τον Κύριον ημίν και φυλάξαι ημάς και παρέδωκε Κύριος τον γεδδούρ τον επερχόμενον εφ ημάς εις χείρας ημών.

Α Βασ. 30,23 Ο Δαβίδ απήντησε· "δεν θα κάμετε έτσι, διότι ο Κυριος παρέδωσε τους εχθρούς μας εις τα χέρια μας. Ο Κυριος μας διεφύλαξεν από την επιδρομήν των ληστών τους οποίους και παρέδωκεν εις τα χέρια μας.

Α Βασ. 30,24 και τις επακούσεται υμών των λόγων τούτων; ότι ουχ ήττον ημών εισι· διότι κατά την μερίδα τού καταβαίνοντος εις τον πόλεμον, ούτως έτσι η μερίς τού καθημένου επί τα σκεύη· κατά το αυτό μεριούνται.

Α Βασ. 30,24 Ποιός δε ποτέ θα ακούση αυτά τα λόγια σας και θα τα εγκρίνη; Αυτοί που, βραδυπορούντες έμειναν πίσω, δεν είναι καθόλου κατώτεροι από ημάς. Δι' αυτό όποια μερίδα θα πάρη εκείνος, που έλαβε μέρος στον πόλεμον, την ίδια μερίδα από τα λάφυρα θα πάρη και εκείνος ο οποίος εκάθισε και εφύλασσε τας αποσκευάς των πολεμούντων. Η αυτή μερίς θα δοθή εις όλους".

Α Βασ. 30,25 και εγενήθη από της ημέρας εκείνης και επάνω, και εγένετο εις πρόσταγμα και εις δικαίωμα τώ Ισραήλ έως της σήμερον.

Α Βασ. 30,25 Από την ημέραν εκείνην και έπειτα έγινε αυτό εντολή και νόμος στον ισραηλιτικόν λαόν μέχρι της ημέρας αυτής.

Α Βασ. 30,26 Καί ήλθε Δαβίδ εις Σεκελάκ και απέστειλε τοίς πρεσβυτέροις των σκύλων Ιούδα και τοίς πλησίον αυτού λέγων· ιδού από των σκύλων των εχθρών Κυρίου·

Α Βασ. 30,26 Ο Δαβίδ ήλθεν εις την Σεκελάκ και έστειλεν από τα λάφυρα στους πρεσβυτέρους της φυλής Ιούδα και στους συνδεομένους με αυτόν δια φιλίας λέγων· "ιδού, ένα δώρον από τα λάφυρα των εχθρών του Θεού".

Α Βασ. 30,27 τοίς εν Βαιθσούρ και τοίς εν αμά νότου και τοίς εν Ιεθθόρ

Α Βασ. 30,27 Τα δώρα αυτά εδόθησαν εις αυτούς, που κατοικούσαν την Βαιθσούρ, εις αυτούς που κατοικούσαν την Ραμά, προς νότον της Παλαιστίνης, και εις εκείνους που κατοικούσαν εις την Ιεθθόρ.

Α Βασ. 30,28 και τοίς εν Αροήρ και τοίς εν Αμμαδί και τοίς εν Σαφί και τοίς εν Εσθιέ

Α Βασ. 30,28 Ακόμη δε και εις εκείνους οι οποίοι ήσαν εις την Αροήρ, εις την Αμμαδί, εις την Σαφί και εις την Εσθιέ.

Α Βασ. 30,29 και τοίς εν Γέθ και τοίς εν Κινάν και τοίς εν Σαφέκ και τοίς εν Θιμάθ και τοίς εν Καρμηλω και τοίς εν ταίς πόλεσι τού Ιεραμηλί και τοίς εν ταίς πόλεσι τού Κενεζί

Α Βασ. 30,29 Και εις εκείνους οι οποίοι κατοικούσαν την Γέθ, την Κινάν, την Σαφέκ, εις αυτούς που κατοικούσαν εις Θιμάθ, στο Καρμηλον, εις την πόλιν Ιεραμηλί και στους κατοίκους των πόλεων Κενεζί.

Α Βασ. 30,30 και τοίς εν Ιεριμούθ και τοίς εν Βηρσαβεέ και τοίς εν Νομβέ

Α Βασ. 30,30 Επίσης εδωκεν εις όσους κατοικούσαν εις Ιεριμούθ, εις Βηρσαβεέ και εις Νομβέ.

Α Βασ. 30,31 και τοίς εν Χεβρών και εις πάντας τους τόπους, ούς διήλθε Δαβίδ εκεί, αυτός και οι άνδρες αυτού.

Α Βασ. 30,31 Εδωσεν στους κατοίκους της Χεβρών και γενικώς έστειλε δώρα εις όλους τους τόπους από τους οποίους επέρασαν αυτός και οι άνδρες του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Α Βασ. 31,1 Και οι αλλόφυλοι επολέμουν επί Ισραήλ, και έφυγον οι άνδρες Ισραήλ εκ προσώπου των αλλοφύλων, και πίπτουσι τραυματία εν τώ όρει τώ Γελβουέ.

Α Βασ. 31,1 Οι αλλόφυλοι επολέμησαν εναντίον των Ισραηλιτών, οι Ισραηλίται ενικήθησαν και ετράπησαν εις φυγήν. Επεσαν δε πολλοί Ισραηλίται νεκροί, στο όρος Γελβουέ.

Α Βασ. 31,2 και συνάπτουσιν οι αλλόφυλοι τώ Σαούλ και τοίς υιοίς αυτού, και τύπτουσιν αλλόφυλοι τον Ιωνάθαν και τον Αμιναδάβ και τον Μελχισά υιούς Σαούλ.

Α Βασ. 31,2 Οι Φιλισταίοι κατεδίωξαν τον Σαούλ και τους υιούς του και εφόνευσαν οι αλλόφυλοι τον Ιωνάθαν, τον Αμιναδάβ και τον Μελχισά, υιούς του Σαούλ.

Α Βασ. 31,3 και βαρύνεται ο πόλεμος επί Σαούλ, και ευρίσκουσιν αυτόν οι ακοντισταί, άνδρες τοξόται, και ετραυματίσθη εις τα υποχόνδρια.

Α Βασ. 31,3 Ο πόλεμος διεξήγετο με ιδιαίτεραν σκληρότητα εις την περιοχήν, όπου ευρίσκετο ο Σαούλ. Ευρήκαν αυτόν οι Φιλισταίοι ακοντισταί, οι οποίοι και τον ετραυμάτισαν επάνω από τον ομφαλόν.

Α Βασ. 31,4 και είπε Σαούλ προς τον αίρωντα τα σκεύη αυτού· σπάσαι την ρομφαίαν σου και αποκέντησόν με εν αυτή, μη έλθωσιν οι απερίτμητοι ούτοι και αποκεντήσωσί με και εμπαιξώσι μοι. και ουκ εβούλετο ο αίρων τα σκεύη αυτού, ότι εφοβήθη σφόδρα· και έλαβε Σαούλ την ρομφαίαν και επέπεσεν επ αυτήν.

Α Βασ. 31,4 Ο Σαούλ είπε προς τον υπηρέτην, που εβάσταζε τα όπλα· "βγάλε την ρομφαίαν σου και φόνευσέ με με αυτήν, δια να μη έλθουν οι απερίτμητοι Φιλισταίοι και με διατρυπήσουν με τας λόγχας των και με εξευτελίσουν. Αλλά ο υπηρέτης, που εβάσταζε τα όπλα του Σαούλ, δεν ηθέλησε να τον φονεύση, διότι εφοβήθη πάρα πολύ. Επήρην ο Σαούλ την ρομφαίαν του και έπεσεν επάνω εις αυτήν.

Α Βασ. 31,5 και ειδεν ο αίρων τα σκεύη αυτού ότι τέθηκε Σαούλ, και επέπεσε και αυτός επί την ρομφαίαν αυτού και απέθανε μετ αυτού.

Α Βασ. 31,5 Ο υπηρέτης που εβάσταζε τα όπλα του Σαούλ, όταν είδεν ότι εκείνος απέθανεν, έπεσε και αυτός επάνω εις την ρομφαίαν του και απέθανε μαζί με τον Σαούλ.

Α Βασ. 31,6 και απέθανε Σαούλ και οι τρεις υιοί αυτού και ο αίρων τα σκεύη αυτού εν τή ημέρα εκείνη κατά το αυτό.

Α Βασ. 31,6 Έτσι, κατά την ημέραν εκείνην, απέθανον μαζί ο Σαουλ, τα τρία του παιδιά και αυτός που εβάσταζε τα όπλα του.

Α Βασ. 31,7 και είδον οι άνδρες Ισραήλ οι εν τώ πέραν της κοιλάδος και οι εν τώ πέραν του Ιορδάνου ότι έφυγον οι άνδρες Ισραήλ και ότι τέθηκε Σαούλ και οι υιοί αυτού, και καταλείπουσι τας πόλεις αυτών και φεύγουσι· και έρχονται οι αλλόφυλοι και κατοικούν εν αυταίς.

Α Βασ. 31,7 Οι Ισραηλίται, οι οποίοι ευρίσκοντο πέραν από την κοιλάδα και όσοι ήσαν πέραν από τον Ιορδάνην, όταν είδαν ότι οι άλλοι Ισραηλίται ετράπησαν εις φυγήν, ότι ο Σαούλ και οι υιοί του εφονεύθησαν, αφήκαν και αυτοί τας πόλεις των και έφυγαν. Ηλθον οι Φιλισταίοι και εγκατεστάθησαν εις τας πόλεις αυτάς.

Α Βασ. 31,8 και εγενήθη τή επαύριον έρχονται οι αλλόφυλοι εκδιδύσκουν τους νεκρούς και ευρίσκουσι τον Σαούλ και τους τρεις υιούς αυτού πεπτωκότας επί τα όρη Γελβουέ.

Α Βασ. 31,8 Την επομένην ημέραν οι αλλόφυλοι ήλθαν να λεηλατήσουν τους νεκρούς. Ευρήκαν τον Σαούλ και τα τρία του παιδιά να κατάκεινται νεκροί στο όρος Γελδουέ.

Α Βασ. 31,9 και αποστρέφουσιν αυτόν και εξέδυσαν τα σκεύη αυτού και αποστέλλουσιν αυτά εις γήν αλλοφύλων κύκλω ευαγγελίζοντες τοίς ειδώλοις αυτών και τώ λαώ.

Α Βασ. 31,9 Αναποδογύρισαν τον Σαούλ, τον εξέδυσαν, επήραν τα όπλα του ως τρόπαια της νίκης των και τα περιέφεραν εις τας χώρας των Φιλισταίων, εντός των ναών όπου υπήρχον τα είδωλα, εις όλον τον λαόν, διαλαλόντες την νίκην των.

Α Βασ. 31,10 και ανέθηκαν τα σκεύη αυτού εις το Ασαρτεϊόν και το σώμα αυτού κατέπηξαν εν τώ τείχει Βαιθσάν.

Α Βασ. 31,10 Τα όπλα του Σαουλ τα αφιέρωσαν στον ναόν της Ασάρτης, το δε σώμα του το εκάρφωσαν στο τείχος της Βαιθσάν.

Α Βασ. 31,11 και ακούουσιν οι κατοικούντες Ιαβίς της Γαλααδίτιδος ά εποίησαν οι αλλόφυλοι τώ Σαούλ·

Α Βασ. 31,11 Οι κάτοικοι της Ιαβίς η οποία ανήκει εις την περιοχίν Γαλαάδ, πληροφορήθησαν τι εκαμαν οι Φιλισταίοι στον Σαούλ.

Α Βασ. 31,12 και ανέστησαν πάς ανήρ δυνάμεως και επορευθήσαν όλην την νύκτα και έλαβον το σώμα Σαούλ και το σώμα Ιωνάθαν του υιού αυτού από του τείχους Βαιθσάν και φέρουσιν αυτούς εις Ιαβίς και κατακαίουσιν αυτούς εκεί.

Α Βασ. 31,12 Μερικοί δε γενναίοι άνδρες ηγέρθησαν, εβάδισαν όλην την νύκτα και επήραν το σώμα του Σαούλ και το σώμα του παιδιού του, του Ιωνάθαν, από το τείχος Βαιθσάν, τα έφεραν εις την Ιαβίς και τα έκαυσαν εκεί.

Α Βασ. 31,13 και λαμβάνουσι τα οστά αυτών και θάπτουσιν υπό την άρουραν την εν Ιαβίς και νηστεύουσιν επτά ημέρας.

Α Βασ. 31,13 Επήραν τα απολειφθέντα από το πυρ οστά και τα έθαψαν κάτω από καλλιεργημένην γην εις την Ιαβίς. Εις ένδειξιν δε πένθους ενήστευσαν επί επτά ημέρας.

Β Α Σ Ι Δ Ε Ι Ω Ν Β' (Μασ. Σαμουήλ Β')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Β Βασ. 1,1 Καί εγένετο μετά το αποθανείν Σαούλ και Δαυίδ ανέστρεψε τύπτων τον Αμαλήκ, και εκάθισε Δαυίδ εν Σεκελάκ ημέρας δύο.

Β Βασ. 1,1 Μετά τον θάνατον του Σαούλ ο Δαυίδ επέστρεψεν από την επιτυχή εκστρατείαν κατά των Αμαληκίων και εκάθισεν επί δύο ημέρας εις την πόλιν Σεκελάκ.

Β Βασ. 1,2 και εγενήθη τή ημέρα τή τρίτη και ιδού ανήρ ήλθεν εκ της παρεμβολής εκ τού λαού Σαούλ, και τα ιμάτια αυτού διερωγότα, και γη επί της κεφαλής αυτού, και εγένετο εν τώ εισελθειν αυτόν προς Δαυίδ και έπεσεν επί την γήν και προσεκύνησεν αυτόν.

Β Βασ. 1,2 Κατά την τριτην ημέραν κατέφθασεν αίφνης από το στρατόπεδον του Σαούλ ένας άνθρωπος με εσχισμένα τα ενδύματά του και με χόμα επάνω στο κεφάλι του. Όταν αυτός ήλθε προς τον Δαυίδ, έπεσε πρηνής και τον προσεκύνησε.

Β Βασ. 1,3 και είπεν αυτόν Δαυίδ· πόθεν σύ παραγίνη; και είπε προς αυτόν· εκ της παρεμβολής Ισραήλ εγώ διασέσωσμαι.

Β Βασ. 1,3 Τον ηρώτησε τότε ο Δαυίδ· "από που συ έρχεσαι;" Και εκείνος είπεν· "από το στρατόπεδον των Ισραηλιτών εγώ έχω διασωθή".

Β Βασ. 1,4 και είπεν αυτόν Δαυίδ· τις ο λόγος ούτος; απαγγειλόν μοι. και είπεν ότι έφυγεν ο λαός εκ τού πολέμου και πεπτώκασιν πολλοί εκ τού λαού και απέθανον· και Σαούλ και Ιωνάθαν ο υιός αυτού απέθανε.

Β Βασ. 1,4 Του είπεν ο Δαυίδ· "πως έχουν τα πράγματα εκεί; Πληροφόρησέ με". Εκείνος απήντησεν, ότι ο στρατός ηττήθη κατά τον πόλεμον και ετράπη εις φυγήν, ότι έχουν φονευθή πολλοί από τον λαόν και απέθανον. Ο δε Σαούλ και ο Ιωνάθαν, ο υιός του, επίσης εφονεύθησαν.

Β Βασ. 1,5 και είπε Δαυίδ τώ παιδαρίω τώ απαγγέλλοντι αυτόν· πώς οίδας ότι τέθηκε Σαούλ και Ιωνάθαν ο υιός αυτού;

Β Βασ. 1,5 Ο Δαυίδ ηρώτησε τον νεαρόν αυτόν αγγελιαφόρον· "πως συ γνωρίζεις ότι εφονεύθη ο Σαουλ και ο υιός του ο Ιωνάθαν;"

Β Βασ. 1,6 και είπε το παιδαρίον το απαγγέλλον αυτόν· περιπτώματι περιέπεσον εν τώ όρει τώ Γελβουέ, και ιδού Σαούλ επεστήρικτο επί το δόρυ αυτού, και ιδού τα άρματα και οι ιππάρχαι συνήψαν αυτόν.

Β Βασ. 1,6 Ο αγγελιαφόρος του είπε· "συνέβη να περιπλανώμαι στο όρος Γελδουέ και ιδού, ότι ο Σαούλ είχε πέσει πληγωμένος επάνω στο δόρυ του. Τα δε άρματα και το ιππικόν των Φιλισταίων είχαν πλησιάσει προς αυτόν.

Β Βασ. 1,7 και επέβλεψεν επί τα οπίσω αυτού και είδέ με και εκάλεσέ με, και είπα· ιδού εγώ.

Β Βασ. 1,7 Εγώρτησεν ο Σαουλ την κεφαλήν του προς τα οπίσω, με είδε, με εκάλεσε και εγώ είπα· Ιδού εγώ· είμαι εις τας διαταγάς σου.

Β Βασ. 1,8 και είπέ μοι· τις εί σύ; και είπα· Αμαληκίτης εγώ ειμι.

Β Βασ. 1,8 Εκείνος μου είπε· Ποιός είσαι συ; Του είπα ότι εγώ είμαι Αμαληκίτης.

Β Βασ. 1,9 και είπε προς με· στήθι δή επάνω μου και θανάτωσόν με, ότι κατέσχε με σκότος δεινόν, ότι πάσα η ψυχή μου εν εμοί.

B Βασ. 1,9 Εκείνος τότε μου είπε· Ελα, σε παρακαλώ εδώ κοντά μου και θανάτωσέ με, διότι με κατέλαβε μεγάλη σκοτοδίνη θανάτου. Εν τούτοις η ζωή μου υπάρχει ακόμη εντός μου.

B Βασ. 1,10 και επέστην επ αυτόν και εθανάτωσα αυτόν, ό τι ήδεν ότι ου ζήσεται μετά το πεσείν αυτόν· και έλαβον το βασιλειον το επί την κεφαλήν αυτού και τον χλιδώνα τον επί του βραχιόνος αυτού και ενήνοχα αυτά τώ κυρίω μου ώδε.

B Βασ. 1,10 Τον επλησίασα και τον εθανάτωσα, διότι εγνώριζα ότι δεν επρόκειτο πλέον να ζήση ύστερα από την πληγήν, που είχε λάβει. Επήρα κατόπιν το βασιλικόν διάδημα, που είχε εις την κεφαλήν του, και το βραχιόλι αυτό το οποίον έφερον εις τον βραχιόνά του, και αυτά τα έχω φέρει εδώ εις σε τον κύριόν μου”.

B Βασ. 1,11 και εκράτησε Δαυίδ των ιματιών αυτού και διέρηξεν αυτά, και πάντες οι άνδρες οι μετ αυτού διέρηξαν τα ιμάτια αυτών.

B Βασ. 1,11 Ο Δαυίδ επόνεσεν από την αγγελίαν αυτήν, έπιασε τα ενδύματά του και τα διέρρηξε και όλοι οι άλλοι άνδρες, όσοι ήσαν μαζί με αυτόν, έσχισαν τα ενδύματά των.

B Βασ. 1,12 και εκόψαντο και έκλαυσαν και ενήστευσαν έως δείλης επί Σαούλ και επί Ιωνάθαν τον υιόν αυτού και επί τον λαόν Ιούδα και επί τον οίκον Ισραήλ, ότι επλήγησαν εν ρομφαία.

B Βασ. 1,12 Εκτυπούσαν τα στήθη των, έκλαυσαν και ενήστευσαν έως το απόγευμα δια τον θάνατον του Σαούλ, δια τον θάνατον του υιού του Ιωνάθαν, δια τον ισραηλιτικόν στρατόν, δι’ όλον τον λαόν του Ισραήλ, δι’ όλους εκείνους οι οποίοι έπεσαν εν στόματι ρομφαίας.

B Βασ. 1,13 και είπε Δαυίδ τώ παιδαρίω τώ απαγγέλλοντι αυτό· πόθεν εί σύ; και είπεν· υιός ανδρός παροίκου Αμαληκίτου εγώ ειμι.

B Βασ. 1,13 Ο Δαυίδ ηρώτησε τον νεαρόν αυτόν αγγελιαφόρον· “από που είσαι συ;” Εκείνος είπεν· “εγώ είμαι υιός ενός Αμαληκίτου, ο οποίος παροικεί εις την γην των Ιουδαίων”.

B Βασ. 1,14 και είπεν αυτό Δαυίδ· πώς ουκ εφοβήθης επενεγκείν χειρά σου διαφθείραι τον χριστόν Κυρίου;

B Βασ. 1,14 Ο Δαυίδ είπε προς αυτόν· “πώς, λοιπόν, δεν εφοβήθης να καταφέρης φονικήν την χειρά σου εναντίον του Σαούλ και να φονεύσης τον βασιλέα, τον οποίον ο Κυριος είχε χρίσει;”

B Βασ. 1,15 και εκάλεσε Δαυίδ έν των παιδαρίων αυτού και είπε· προσελθών απάντησον αυτό· και επάταξεν αυτόν, και απέθανε.

B Βασ. 1,15 Προσεκάλεσε τότε ο Δαυίδ ένα από τους νεαρούς άνδρας του και είπε προς αυτόν· “πάρε τον και θανάτωσέ τον”. Εκείνος τον εκτύπησε και τον εφόνευσεν.

B Βασ. 1,16 και είπε προς αυτόν Δαυίδ· το αίμά σου επί την κεφαλήν σου, ότι στό στόμα σου απεκριθη κατά σου λέγων ότι, εγώ εθανάτωσα τον χριστόν Κυρίου.

B Βασ. 1,16 Είπε δε ο Δαυίδ προς τον εκτελεσθέντα εκείνον Αμαληκίτην· “το αίμα σου, που εχύθη, θα πέση στο κεφάλι σου, διότι συ είσαι ένοχος. Με το ίδιο σου το στόμα κατέθεσες εναντίον σου, ότι συ εθανάτωσες τον βασιλέα τον χριστόν του Κυρίου”.

B Βασ. 1,17 Καί εθρήνησε Δαυίδ τον θρήνον τούτον επί Σαούλ και επί Ιωνάθαν τον υιόν αυτού.

B Βασ. 1,17 Συνέθεσε ο Δαυίδ θλιβερό μοιρολόγι, θρήνον, δια τον Σαούλ και τον υιόν αυτού Ιωνάθαν.

B Βασ. 1,18 και είπε τού διδάξει τους υιούς Ιούδα· ιδού γέγραπται επί βιβλίου τού ευθούς.

B Βασ. 1,18 Διέταξε δε να διδαχθούν αυτό το θρηνώδες άσμα και να το μάθουν οι της φυλής Ιούδα. Αυτό δε έχει καταγραφή στο ποιητικόν βιβλίον, το ονομαζόμενον “Βιβλίον του Δικαίου”.

B Βασ. 1,19 Στήλωσον, Ισραήλ, υπέρ των τεθνηκότων επί τα ύψη σου τραυματιών· πώς έπεσαν δυνατοί;

B Βασ. 1,19 “Ανεγείρατε στήλας, Ισραηλίται, δι’ αυτούς, οι οποίοι απέθαναν επάνω στο υψηλόν όρος Γελβουέ. Πως έπεσαν οι δυνατοί αυτοί ήρωες, ο Σαούλ και ο Ιωνάθαν;

B Βασ. 1,20 μη αναγγείλιητε εν Γέθ και μη ευαγγελίσησθε εν ταίς εξόδοις Ασκάλωνος, μη ποτε ευφρανθώσι θυγατέρες αλλοφύλων, μη ποτε αγαλλιάσονται θυγατέρες των απεριτμήτων.

B Βασ. 1,20 Φροντίσατε, να μη γίνη αυτο γνώστον εις την πόλιν Γέθ. Να μη το μάθουν οι δρόμοι της Ασκάλωνος ως ευαγγέλιον χαράς, δια να μη ευφρανθούν αι θυγατέρες των αλλοφύλων και να μη χαρούν οι κόρες των απεριτμήτων.

B Βασ. 1,21 όρη τα εν Γελβουέ μη καταβάτω δρόσος και μη υετός εφ υμάς και αγροί απαρχών, ότι εκεί προσωχθίσθη θυρεός δυνατών, θυρεός Σαούλ ουκ εχρίσθη εν ελαίω.

B Βασ. 1,21 Όρος Γελβουέ, να μη πέση ποτέ επάνω σου δροσιά· και βροχή να μη σε ποτίση να μη καρποφορήσουν οι αγροί σου, διότι εκεί κατέπεσε καταφρονημένη η ασπίς των δυνατών. Η ασπίδα του Σαούλ δεν ηλείφθη με έλαιον και εσκουρίασε.

B Βασ. 1,22 αφ αίματος τραυματιών και από στέατος δυνατών τόξον Ιωνάθαν ουκ απεστράφη κενόν εις τα οπίσω, και ρομφαία Σαούλ ουκ ανέκαμψε κενή.

B Βασ. 1,22 Από το αίμα και το λίπος των φονευομένων εχθρών ποτέ δεν εγύριζε χωρίς επιτυχίας το ένδοξον τόξον του Ιωνάθαν! Το ίδιο και η ρομφαία του Σαούλ· ποτέ δεν επέστρεψεν αδειανή από ηρωικά κατορθώματα.

B Βασ. 1,23 Σαούλ και Ιωνάθαν, οι ηγαπημένοι και ωραίοι, ου διακεχωρισμένοι, ευπρεπείς εν τή ζωή αυτών και εν τώ θανάτω αυτών ου διεχωρίσθησαν· υπέρ αετούς κούφοι και υπέρ λέοντας εκραταιώθησαν.

B Βασ. 1,23 Σαούλ και Ιωνάθαν, σεις οι τόσον αγαπημένοι και ωραίοι, δεν εχωρισθήκατε κατά το διάστημα της ζωής σας. Ευπρεπείς και ωραίοι υπήρξατε εις την ζωήν σας· και εις αυτόν ακόμη τον θάνατόν των δεν εχωρίσθησαν αναμεταξύ των. Ελαφρότεροι από τους αετούς και περισσότερον ισχυροί από τους λέοντας!

B Βασ. 1,24 θυγατέρες Ισραήλ, επί Σαούλ κλαύσατε, τον ενδιδύσκοντα υμάς κόκκινα μετά κόσμου υμών, τον αναφέροντα κόσμον χρυσούν επί τα ενδύματα υμών.

B Βασ. 1,24 Θυγατέρες Ιερουσαλήμ, θρηνήσατε δια τον Σαούλ, ο οποίος σας ενέδνε με εορταστικά κόκκινα ενδύματα και με κοσμήματα, λάφουρα των εχθρών, ο οποίος σας προσέφερε χρυσά κοσμήματα επάνω εις τα ενδύματά σας.

B Βασ. 1,25 πώς έπεσαν δυνατοί εν μέσω του πολέμου Ιωνάθαν επί τα ύψη σου τραυματίας.

B Βασ. 1,25 Πως έπεσαν οι δυνατοί αυτοί ήρωες κατά τον πόλεμον! Ο Ιωνάθαν εις τα υψηλά μέρη του όρους Γελβουέ εφονεύθη.

B Βασ. 1,26 αλγώ επί σοί, αδελφέ μου Ιωνάθαν· ωραιώθης μοι σφόδρα, εθαυμαστώθη η αγάπησίς σου εμοί υπέρ αγάπησιν γυναικών.

B Βασ. 1,26 Αδελφέ μου Ιωνάθαν, πονώ δια τον θάνατόν σου! Υπήρξες δι’ εμέ το ωραιότερον πρόσωπον. Σε ηγάπησα

περισσότερον, από όσον είναι δυνατόν να αγαπηθή μία γυναίκα. Πως έπεσαν οι δυνατοί !

Β Βασ. 1,27 πως έπεσαν δυνατοί και απώλοντο σκευή πολεμικά;

Β Βασ. 1,27 Πως εχάθησαν τα ένδοξα πολεμικά των όπλα" !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Β Βασ. 2,1 Καί εγένετο μετά ταύτα και επηρώτησε Δαυίδ εν Κυρίω λέγων· ει αναβώ εις μίαν των πόλεων Ιούδα; και είπε Κύριος προς αυτόν· ανάβηθι. και είπε Δαυίδ· που αναβώ; και είπεν· εις Χεβρών.

Β Βασ. 2,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά ο Δαυίδ ηρώτησε τον Κυριον λέγων· "να μεταβώ, δια να εγκατασταθώ εις μίαν από τας πόλεις της φυλής του Ιούδα;" Ο Κυριος του απήντησε· "πήγαινε". Ο Δαυίδ ηρώτησε καιάλιν· "που να μεταβώ;" Ο δε Κυριος του είπεν· "εις την Χεβρών".

Β Βασ. 2,2 και ανέβη εκεί Δαυίδ εις Χεβρών και αμφότεραι αι γυναίκες αυτού, Αχινόομ η Ιεζραηλίτις και Αβιγαία η γυνή Νάβαλ τού Καρμηλίου,

Β Βασ. 2,2 Ο Δαυίδ μετέβη πράγματι εις την Χεβρών, μαζί δε με αυτόν και αι δύο σύζυγοί του, η Αχινόομ η Ιεζραηλίτις, και η Αβιγαία η γυνή Ναβαλ του Καρμηλίου.

Β Βασ. 2,3 και οι άνδρες οι μετ αυτού, έκαστος και ο οίκος αυτού, και κατώκουν εν ταίς πόλεσι Χεβρών.

Β Βασ. 2,3 Μαζή του επίσης ανέβησαν και οι άνδρες του, ο καθένας με την οικογενειάν του, και κατοικούσαν εις τας πόλεις της Χεβρών.

Β Βασ. 2,4 και έρχονται άνδρες της Ιουδαίας και χρίουσι τον Δαυίδ εκεί τού βασιλεύειν επί τον οίκον Ιούδα. Και απήγγειλαν τώ Δαυίδ λέγοντες· ότι οι άνδρες Ιαβίς της Γαλααδίτιδος έθαψαν τον Σαούλ.

Β Βασ. 2,4 Ηλθον τότε εκεί άνδρες εκ της φυλής του Ιούδα και έχρισαν τον Δαυίδ βασιλέα, δια να βασιλεύση εις την φυλήν του Ιούδα. Ανήγγειλαν δε στον Δαυίδ και είπαν, ότι οι άνδρες της Ιαβίς, η οποία ευρίσκεται εις χώραν Γαλααδ, επήραν και έθαψαν το σώμα του Σαούλ.

Β Βασ. 2,5 και απέστειλε Δαυίδ αγγέλους προς τους ηγουμένους Ιαβίς της Γαλααδίτιδος και είπε προς αυτούς Δαυίδ· ευλογημένοι υμείς τώ Κυρίω, ότι εποιήσατε το έλεος τούτο επί τον κύριον υμών, επί Σαούλ τον χριστόν Κυρίου και εθάψατε αυτόν και Ιωνάθαν τον υιόν αυτού.

Β Βασ. 2,5 Ο Δαυίδ έστειλε προς τους άρχοντας της Ιαβίς αγγελιαφόρους και τους είπεν· "ευλογημένοι ας είσθε σεις από τον Θεόν, διότι εδείξατε αυτήν την μεγάλην καλωσύνην προς τον κύριόν σας, προς τον Σαούλ, τον υπό του Θεού χρισθέντα βασιλέα, και εθάψατε αυτόν και τον οίον του τον Ιωνάθαν.

Β Βασ. 2,6 και νύν ποιήσαι Κύριος μεθ υμών έλεος και αλήθειαν, και γε εγώ ποιήσω μεθ υμών τα αγαθά ταύτα, ότι εποιήσατε το ρήμα τούτο·

Β Βασ. 2,6 Και τώρα εύχομαι και παρακαλώ τον Θεόν, να δείξη προς σας το έλεός του και την προστασίαν του. Αλλά και εγώ ο ιδιος θα σας προσφέρω προς αμοιβήν σας αγαθά, διότι εδείξατε τέτοιαν καλήν διαγωγήν απέναντι του Σαούλ.

Β Βασ. 2,7 και νύν κραταιούσθωσαν αι χείρες υμών και γίνεσθε εις υιούς δυνατούς, ότι τέθηκεν ο κύριος υμών Σαούλ, και γε εμέ κέχρικεν ο οίκος Ιούδα εφ εαυτόν εις βασιλέα.

Β Βασ. 2,7 Και τώρα λάβετε θάρρος, αναδειχθήτε γενναίοι, διότι αν ο κύριός σας ο Σαούλ απέθανεν, η φυλή όμως του Ιούδα έχει χρίσει εμέ βασιλέα της. Εγώ θα σας έχω υπό την προστασίαν μου".

Β Βασ. 2,8 Καί Αβεννήρ υιός Νήρ αρχιστράτηγος τού Σαούλ έλαβε τον Ιεβοσθέ υιόν Σαούλ και ανεβίβασεν αυτόν εκ της παρεμβολής εις Μαναέμ

Β Βασ. 2,8 Ο Αβεννήρ όμως, ο υιός του Νηρ, ο αρχιστράτηγος του Σαούλ, παρέλαβε τον Ιεβοσθέέ τον υιόν του Σαούλ, και τον μετέφερε από το στρατόπεδον, όπου είχε γίνει η μάχη Μαναέμ,

Β Βασ. 2,9 και εβασίλευσεν αυτόν επί την Γαλααδίτιν και επί τον Θασιρί και επί την Ιεζράελ και επί τον Εφραίμ και επί τον Βενιαμίν και επί πάντα Ισραήλ.

Β Βασ. 2,9 και τον ανεκήρυξε βασιλέα στους Ισραηλίτας της χώρας Γαλααδ, Θασιρί, Ιεζράελ, Εφραίμ, Βενιαμίν και εις όλους τους άλλους Ισραηλίτας.

Β Βασ. 2,10 τεσσαράκοντα ετών Ιεβοσθέ υιός Σαούλ, ότε εβασίλευσεν επί Ισραήλ, και δύο έτη εβασίλευσε, πλην τού οίκου Ιούδα, οί ήσαν οπίσω Δαυίδ·

Β Βασ. 2,10 Ο Ιεβοσθέ, ο υιός αυτός του Σαούλ, ήτο τεσσαράκοντα ετών, όταν ανεκηρύχθη βασιλεύς επί του Ισραηλιτικού λαού. Δυο μόνον έτη εβασίλευσεν εις τας άλλας περιοχάς, πλην της φυλής του Ιούδα, η οποία είχεν ως βασιλέα της τον Δαυίδ.

Β Βασ. 2,11 και εγένοντο αι ημέραι, ας Δαυίδ εβασίλευσεν εν Χεβρών επί τον οίκον Ιούδα, επτά έτη και μήνας έξ.

Β Βασ. 2,11 Το χρονικόν διάστημα, κατά το οποίον ο Δαυίδ είχεν εγκατασταθή ως βασιλεύς εις Χεβρών επί της φυλής του Ιούδα, ήτο επτά έτη και έξ μήνες.

Β Βασ. 2,12 Καί εξήλθεν Αβεννήρ υιός Νήρ και οι παίδες Ιεβοσθέ υιού Σαούλ εκ Μαναέμ εις Γαβαών·

Β Βασ. 2,12 Τοτε ο Αβεννήρ, ο υιός του Νηρ, και οι άνδρες του Ιεβοσθέ, του υιού του Σαούλ, εξεστράτευσαν κατά του Δαυίδ από την Μαναέμ και ήρχοντο προς την Γαβαών.

Β Βασ. 2,13 και Ιωάβ υιός Σαρουΐας και οι παίδες Δαυίδ εξήλθωσαν εκ Χεβρών και συναντώσιν αυτοίς επί την κρήνην την Γαβαών επί το αυτό, και εκάθισαν ούτοι επί τή κρήνην εντεύθεν, και ούτοι επί την κρήνην εντεύθεν.

Β Βασ. 2,13 Εκ μέρους δε του Δαυίδ εξεστράτευσαν εναντίον αυτών ο Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας, και οι άνδρες του Δαυίδ από την Χεβρών. Συνητήθησάν με τους στρατιώτας του Αβεννήρ εις την κρήνην, πλησίον της Γαβαών, και εστρατοπέδευσαν οι μεν από την μίαν πλευράν της πηγής, οι δε από την άλλην.

Β Βασ. 2,14 και είπεν Αβεννήρ προς Ιωάβ· αναστήτωσαν δή τα παιδάκια και παιζάτωσαν ενώπιον ημών· και είπεν Ιωάβ· αναστήτωσαν.

Β Βασ. 2,14 Ο Αβεννήρ είπε προς τον Ιωάβ· "ας σηκωθούν μερικοί νέοι και ας μονομαχήσουν ενώπιον ημών". Ο Ιωάβ είπεν· "ας ετοιμασθούν, δια να αγωνισθούν".

Β Βασ. 2,15 και ανέστησαν και παρήλθον εν αριθμώ των παιδων Βενιαμίν δώδεκα των Ιεβοσθέ υιού Σαούλ και δώδεκα εκ των παιδων Δαυίδ.

Β Βασ. 2,15 Εσηκώθησαν και προσήλθον δια τον αγώνα δώδεκα Βενιαμίται από τους άνδρας του Ιεβοσθέ και δώδεκα από

τους άνδρας του Δαυίδ.

Β Βασ. 2,16 και εκράτησαν έκαστος τή χειρί την κεφαλήν τού πλησίον αυτού, και μάχαιρα αυτού εις πλευράν τού πλησίον αυτού, και πίπτουσι κατά το αυτό· και εκλήθη το όνομα τού τόπου εκείνου Μέρϊς των επιβούλων, ή εστιν εν Γαβαών.

Β Βασ. 2,16 Ο καθένας από αυτούς ήρπασε με το ένα χέρι του τον εχθρόν από την κεφαλήν, και με το άλλο χέρι εβύθισε την μάχαιραν εις την πλευράν αυτού, τον οποίον εκρατούσε. Επεσαν δε όλοι επί το αυτό. Ωνομάσθη δε το όνομα του τόπου εκείνου "Μέρος των επιβούλων". Η τοποθεσία κείται πλησίον της Γαβαών.

Β Βασ. 2,17 και εγένετο ο πόλεμος σκληρός ώστε λίαν εν τή ημέρα εκείνη, και έπταισεν Αβεννήρ και άνδρες Ισραήλ ενώπιον παιδων Δαυίδ.

Β Βασ. 2,17 Συνήφθη κατόπιν, κατά την ιδίαν εκείνην ημέραν, σκληρός πόλεμος. Κατά την μάχην αυτήν ενικήθησαν από τους άνδρας του Δαυίδ ο Αβεννήρ και οι άνδρες οι Ισραηλίται.

Β Βασ. 2,18 και εγένοντο εκεί τρεις υιοί Σαρουΐας, Ιωάβ και Αβεσσά και Ασαήλ, και Ασαήλ κούφος τοίς ποσίν αυτού ωσει μία δορκάς εν αγρώ.

Β Βασ. 2,18 Εις την μάχην αυτήν έλαβον μέρος και οι τρεις υιοί της Σαρουΐας, ο Ιωάβ, ο Αβεσσά και ο Ασαήλ. Ο Ασαήλ ήτο ελαφρός και ταχύς στους πόδας, ωσάν ένα ζαρκάδι στους αγρούς.

Β Βασ. 2,19 και κατεδίωξεν Ασαήλ οπίσω Αβεννήρ και ουκ εξέκλινε τού πορεύεσθαι εις δεξιά ουδέ εις αριστερά κατόπισθεν Αβεννήρ.

Β Βασ. 2,19 Ο Ασαήλ εκυνήγησε τον φεύγοντα Αβεννήρ και δεν εξέκλινεν ούτε εις τα δεξιά ούτε εις τα αριστερά, αλλά είχε τεθή εις καταδίωξιν του Αβεννήρ.

Β Βασ. 2,20 και επέβλεψεν Αβεννήρ εις τα οπίσω αυτού και είπεν· ει σύ εί αυτός Ασαήλ; και είπεν· εγώ ειμι.

Β Βασ. 2,20 Όταν ο Ασαήλ επλησίασε τον Αβεννήρ, αυτός εγύρισε πίσω και του είπε· "συ είσαι ο Ασαήλ ο ίδιος;" Εκείνος απήντησε· "ναι, εγώ είμαι".

Β Βασ. 2,21 και είπεν αυτό Αβεννήρ· έκλινον σύ εις τα δεξιά ή εις τα αριστερά και κάτασχε σεαυτώ έν των παιδαριών και λαβέ σεαυτώ την πανοπλιαν αυτού· και ουκ ηθέλησεν Ασαήλ εκκλίναι εκ των όπισθεν αυτού.

Β Βασ. 2,21 Του είπεν ο Αβεννήρ· "στρέψε δεξιά η αριστερά, διάλεξε ένα όποιον θέλεις από τους στρατιώτας, πάρε του την πανοπλιαν ως δείγμα της νίκης σου και γύρισε πίσω". Αλλά ο Ασαήλ δεν ηθέλησε να εγκαταλείψη την καταδίωξιν του Αβεννήρ.

Β Βασ. 2,22 και προσέθετο έτι Αβεννήρ λέγων τώ Ασαήλ· απόστηθι απ εμού, ίνα μη πατάξω σε εις την γήν· και πώς αρώ το πρόσωπόν μου προς Ιωάβ;

Β Βασ. 2,22 Ο Αβεννήρ και πάλιν επανέλαβε τα ίδια και είπεν στον Ασαήλ· "φύγε από κοντά μου, δια να μη σε ρίψω νεκρόν κάτω εις την γην. Και πώς τότε θα σηκώσω το πρόσωπόν μου να αντικρύσω τον Ιωάβ;

Β Βασ. 2,23 και που εστι ταύτα; επίστρεφε προς Ιωάβ τον αδελφόν σου. και ουκ εβούλετο τού αποστήναι. και τύπτει αυτόν Αβεννήρ εν τώ οπίσω τού δόρατος επί την ψόαν, και διεξήλθε το δόρυ εκ των οπίσω αυτού, και πίπτει εκεί και αποθνήσκει υποκάτω αυτού. και εγένετο πάς ο ερχόμενος έως τού τόπου, ού έπεσεν εκεί Ασαήλ και απέθανε, και υφίστατο.

Β Βασ. 2,23 Που και πώς θα εύρω δικαιολογίας; Γύρισε λοιπόν προς τον Ιωάβ τον αδελφόν σου". Εκείνος δεν ήθελε να απομακρυνθή. Ο Αβεννήρ επετέθη και εκτύπησε τον Ασαήλ εις τα νεφρά με το πίσω μέρος του δόρατός του, ώστε το δόρυ διεπέρασε αυτόν και εξήλθεν από το πίσω μέρος του σώματός του. Ο Ασαήλ, κτυπηθείς, έπέσε κατά γης και απέθανεν εις την θέσιν εκείνην. Οι άλλοι άνδρες του Ιούδα υπό την αρχηγίαν του Ιωάβ, που ήρχοντο κατόπιν, έφθασαν στο μέρος εκείνο, όπου έπεσε και απέθανεν Ο Ασαήλ, και εσταμάτησαν.

Β Βασ. 2,24 και κατεδίωξεν Ιωάβ και Αβεσσά οπίσω Αβεννήρ· και ο ήλιος έδυνε. και αυτοί εισήλθον έως τού βουνού Αμμάν, ό εστιν επί προσώπου Γαιί, οδόν έρημον Γαβαών.

Β Βασ. 2,24 Ο Ιωάβ όμως και ο Αβεσσά κατεδίωξαν τον Αβεννήρ. Ο ήλιος επλησίαζε να δύση και αυτοί έφθασαν έως στον λύφον Αμμάν, ο οποίος ευρίσκειται απέναντι της Γαι, εις την έρημον της Γαβαών.

Β Βασ. 2,25 και συναθροίζονται οι υιοί Βενιαμίν οι οπίσω Αβεννήρ και εγενήθησαν εις συνάντησιν μίαν και έστησαν επί κεφαλήν βουνού ενός.

Β Βασ. 2,25 Εκεί συνηθροίσθησαν οι της φυλής Βενιαμίν, οι ακολουθούντες των Αβεννήρ, και απήρτισαν ένα σώμα, το οποίον και εστρατοπέδευσεν εις την κορυφήν του βουνού.

Β Βασ. 2,26 και εκάλεσεν Αβεννήρ Ιωάβ και είπε· μη εις νίκος καταφάγεται η ρομφαία; ή ουκ οίδας ότι πικρά έσται εις τα έσχατα; και έως πότε ου μη είπης τώ λαώ αποστρέφειν από όπισθεν των αδελφών ημών;

Β Βασ. 2,26 Από εκεί εφώνασεν ο Αβεννήρ στον Ιωάβ και είπε· "θα αλληλοφαγωθώμεν, λοιπόν, και θα πέσωμεν από τας αδελφικάς ρομφαίας; Δεν γνωρίζεις, πόσον πικρά είναι τα αποτελέσματα του αλληλοφαγώματος; Εως πότε δεν θα είπης στον λαόν σου, να επιστρέψη εις τα οπίσω και να απομακρυνθή από τους αδελφούς μας;"

Β Βασ. 2,27 και είπεν Ιωάβ· ζή Κύριος, ότι ει μη ελάλησας, διότι τότε εκ πρωϊόθεν ανέβη αν ο λαός έκαστος κατόπισθεν τού αδελφού αυτού.

Β Βασ. 2,27 Είπε τότε ο Ιωάβ· "ζή Κυριος. Εάν δεν ειχες ομιλήσει έτσι, μέχρι της πρωΐας ο στρατός μου θα κυνηγούσε ο καθένας τον αδελφόν του".

Β Βασ. 2,28 και εσάλπισεν Ιωάβ τή σάλπιγγι, και απέστησαν πάς ο λαός και ου κατεδίωξαν οπίσω τού Ισραήλ και ου προσέθεντο έτι τού πολεμίν.

Β Βασ. 2,28 Ο Ιωάβ εσάλπισε με την σάλπιγγα και ανήγγειλε την παύσιν του πολέμου. Ετσι όλος ο στρατός του Ιωάβ έπαυσε να καταδιώκη τους Ισραηλίτας και εσταμάτησεν ο πόλεμος.

Β Βασ. 2,29 και Αβεννήρ και οι άνδρες αυτού απήλθον εις δυσμάς όλην την νύκτα εκείνην και διέβαιναν τον Ιορδάνην και πορεύθησαν όλην την παρατείνουσαν και έρχονται εις την παρεμβολήν.

Β Βασ. 2,29 Ο Αβεννήρ και οι άνδρες του έφυγαν προς δυσμάς καθ' όλην την νύκτα εκείνην, διέβησαν τον Ιορδάνην και επροχώρησαν και ήλθαν στοποθεσίαν πέραν του Ιορδάνου ονομαζομένην "Παρεμβολαί".

Β Βασ. 2,30 και Ιωάβ ανέστρεψεν όπισθεν από τού Αβεννήρ και συνήθροισε πάντα τον λαόν, και επεσκέπησαν των παιδων Δαυίδ εννεακαίδεκα άνδρες και Ασαήλ.

Β Βασ. 2,30 Και ο Ιωάβ επέστρεψεν από την καταδίωξιν του Αβεννήρ, συνηθροισεν όλον τον στρατόν του, έκαμεν αριθμησιν και ευρέθη ότι λείπουν από τους στρατιώτας του Δαυίδ δέκα εννέα άνδρες και ο Ασαήλ.

Β Βασ. 2,31 και οι παίδες Δαυίδ επέταξαν των υιών Βενιαμίν των ανδρών Αβεννήρ τριακοσίους εξήκοντα άνδρας παρ αυτού.

Β Βασ. 2,31 Οι στρατιώται όμως του Δαυίδ εκτύπησαν και εφόνευσαν από τους της φυλής Βενιαμίν, από τους άνδρας αυτούς οι οποίοι ήσαν υπό τας διαταγάς του Αβεννήρ, τριακοσίους εξήντα.

Β Βασ. 2,32 και αίρουσι τον Ασαήλ και θάπτουσιν αυτόν εν τώ τάφω του πατρός αυτού εν Βηθλεέμ. και επορεύθη Ιωάβ και οι άνδρες οι μετ αυτού όλην την νύκτα, και διέφαιυσεν αυτοίς εν Χεβρών.

Β Βασ. 2,32 Εσήκωσαν τον νεκρόν του Ασαήλ και έθαψαν αυτόν στον τάφον του πατρός του, εις την Βηθλεέμ. Ο Ιωάβ και οι άνδρες αυτού εβάδισαν όλην την νύκτα και κατά τα εξημερώματα έφθασαν εις την Χεβρών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Β Βασ. 3,1 Καί εγένετο ο πόλεμος επί πολύ ανά μέσον του οίκου Σαούλ και ανά μέσον του οίκου Δαυίδ· και ο οίκος Δαυίδ επορεύετο και εκραταιούτο, και ο οίκος Σαούλ επορεύετο και ησθένει.

Β Βασ. 3,1 Επί πολύν χρόνον εγινετο πόλεμος μεταξύ των της οικογενείας του Σαούλ και των ανθρώπων του Δαυίδ. Κατά τον πόλεμον αυτόν οι άνθρωποι του Δαυίδ προώδευαν συνεχώς και ενισχύοντο, ενώ αντιθέτως οι απόγονοι του Σαούλ εξασθενούσαν ολίγον κατ' ολίγον.

Β Βασ. 3,2 Καί ετέχθησαν τώ Δαυίδ υιοί εν Χεβρών, και ήν ο πρωτότοκος αυτού Αμνών της Αχινόομ της Ιεζραηλίτιδος,

Β Βασ. 3,2 Ο Δαυίδ απέκτησεν εις την Χεβρών τους εξής υιούς· Πρωτότοκος αυτού ήτο ο Αμνών, ο οποίοςς εγεννήθη από την Αχινόομ, την Ιεζραηλίτιδα.

Β Βασ. 3,3 και ο δεύτερος αυτού Δαλουΐα της Αβιγαιίας της Καρμηλίας, και ο τρίτος Αβεσσαλώμ υιός Μααχά θυγατρός Θολμί βασιλέως Γεσίρ,

Β Βασ. 3,3 Δεύτερος αυτού υιός ήτο ο Δαλουΐα, ο γεννηθείς από την Αβιγαιάν την καταγομένην από την πόλιν Καρμηλον. Τρίτος ήτο ο Αβεσσαλώμ, ο υιός της συζύγου του Μααχά, η οποία ήτο θυγάτηρ του Θολμί του Βασιλέως Γεσίρ.

Β Βασ. 3,4 και ο τέταρτος Ορνία υιός Φεγγίθ, και ο πέμπτος Σαβατία της Αβιτάλ,

Β Βασ. 3,4 Τέταρτος υιός του ήτο ο Ορνία, ο οποίοςς εγεννήθη από την Φεγγίθ. Πέμπτος υιός του ήτο ο Σαβατία εκ της Αβιτάλ.

Β Βασ. 3,5 και ο έκτος Ιεθεραάμ της Αιγλά γυναικός Δαυίδ· ούτοι ετέχθησαν τώ Δαυίδ εν Χεβρών.

Β Βασ. 3,5 Εκτος υιός του ήτο ο Ιεθεραάμ εκ της Αιγλά συζύγου του Δαυίδ. Αυτοί εγεννήθησαν, όταν ο Δαυίδ ευρίσκετο εις την Χεβρών.

Β Βασ. 3,6 Καί εγένετο εν τώ είναι τον πόλεμον ανά μέσον του οίκου Σαούλ και ανά μέσον του οίκου Δαυίδ, και Αβεννήρ ήν κρατών του οίκου Σαούλ.

Β Βασ. 3,6 Κατά τον χρόνον κατά τον οποίον επικρατούσε ο πόλεμος μεταξύ των ανθρώπων του Σαούλ και των ανθρώπων του Δαυίδ, ο Αβεννήρ ήτο κυρίαρχος στον οίκον του Σαούλ.

Β Βασ. 3,7 και τώ Σαούλ παλλακή εσφά θυγάτηρ Ιάλ· και είπεν Ιεβοσθέ υιός Σαούλ προς Αβεννήρ· τι ότι εισήλθες προς την παλλακήν του πατρός μου;

Β Βασ. 3,7 Εις τον Σαούλ ανήκεν άλλοτε μία παλλακή σύζυγος δευτέρας σειράς, ονόματι Ρεσφά θυγάτηρ του Ιάλ. Ο

Ιεβοσθέ, ο υιός του Σαούλ, είπε προς τον Αβεννήρ· "διατί ήλθες εις συνάφειαν με την παλλακήν του πατρός μου;"

Β Βασ. 3,8 και εθυμώθη σφόδρα Αβεννήρ περι τού λόγου τούτου τώ Ιεβοσθέ, και είπεν Αβεννήρ προς αυτόν· μη κεφαλή κυνός εγώ ειμι; εποίησα σήμερον έλεος μετά του οίκου Σαούλ του πατρός σου και περι αδελφών και περι γνωρίμων και ουκ ηυτομόλησα εις τον οίκον Δαυίδ· και επίζητείς επ εμέ σύ υπέρ αδικίας γυναικός σήμερον;

Β Βασ. 3,8 Ο Αβεννήρ εθύμωσε πάρα πολύ δια τον έλεγχον αυτόν του Ιεβοσθέ και είπε προς αυτόν· "μήπως ενόμισες, ότι εγώ ειμι κεφαλή σκυλιού και μου ομιλείς κατ' αυτόν τον τρόπον; Γνωρίζεις ότι εγώ εφάνηκα συγκαταβατικός και καλός στον οίκον του Σαούλ, του πατρός σου, στους συγγενείς σου και στους γνωρίμους σου, και δεν ηυτομόλησα προς τον οίκον του Δαυίδ. Και συ τολμάς σήμερον να με κατηγορής δια παρανομίαν εις βάρος κάποιας γυναικός;

Β Βασ. 3,9 τάδε ποιήσαι ο Θεός τώ Αβεννήρ και τάδε προσθήη αυτώ, ότι καθώς ώμοσε Κύριος τώ Δαυίδ, ότι ούτως ποιήσω αυτώ εν τή ημέρα ταύτη

Β Βασ. 3,9 Ας με τιμωρήση ο Θεός με πολλές τιμωρίας, αν δεν πράξω δια τον Δαυίδ κατά την σημερινήν ημέραν ο,τι ενόρκως υπεσχέθη προς αυτόν ο Θεός.

Β Βασ. 3,10 περιλείν την βασιλείαν από του οίκου Σαούλ, και τού αναστήσαι τον θρόνον Δαυίδ επί Ισραήλ και επί τον Ιούδαν από Δάν έως Βηρσαβεέ.

Β Βασ. 3,10 Ο Θεός υπεσχέθη, ότι θα αφαιρεθή η βασιλεία από τον οίκον του Σαούλ και θα στερεωθή ο βασιλικός θρόνος δια τον Δαυίδ εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν και επί της φυλής Ιούδα, από την βορειοτέραν πόλιν την Δαν και μέχρι της νοτιωτέρας πόλεως, της Βηρσαβεέ".

Β Βασ. 3,11 και ουκ ηδυνάσθη έτι Ιεβοσθέ αποκριθίηναι τώ Αβεννήρ ρήμα από τού φοβείσθαι αυτόν.

Β Βασ. 3,11 Ο Ιεβοσθέ δεν ημπούρεσε καθόλου να απαντήση στον Αβεννήρ, διότι τον εφοβείτο.

Β Βασ. 3,12 Καί απέστειλεν Αβεννήρ αγγέλους προς Δαυίδ εις Θαιλάμ ού ήν, παραχρήμα λέγων· διάθου διαθήκην σου μετ εμού, και ιδού η χείρ μου μετά σου επιστρέψαι προς σε πάντα τον οίκον Ισραήλ.

Β Βασ. 3,12 Ο Αβεννήρ έστειλεν αμέσως αγγελιοφόρους προς τον Δαυίδ, ο οποίοςς ευρίσκετο τότε εις Θαιλάμ, και του είπε· "κάμε συμφωνίαν μαζί μου και ιδού, θα ενεργήσω εγώ έτσι, ώστε να στρέψω όλον τον ισραηλιτικόν λαόν με το μέρος σου".

Β Βασ. 3,13 και είπε Δαυίδ· καλώς εγώ διαθήσομαι προς σε διαθήκην, πλην λόγον ένα εγώ αιτούμαι παρά σου λέγων· ουκ όψει το πρόσωπόν μου, εάν μη αγάγης την Μελχόλ θυγατέρα Σαούλ παραγινόμενου σου ιδείν το πρόσωπόν μου.

Β Βασ. 3,13 Ο Δαυίδ απήντησεν· "έχει καλώς. Εγώ κλείω με σε συμφωνίαν, αλλά υπό ένα όρον. Ιδού τι ζητώ από σένα· Δεν θα παρουσιασθής ενώπιόν μου, εάν δεν μου φέρης την Μελχόλ, την θυγατέρα του Σαούλ, την σύζυγόν μου, όταν θα έλθης να με συναντήσης".

Β Βασ. 3,14 και εξαπέστειλε Δαυίδ προς Ιεβοσθέ υιόν Σαούλ αγγέλους λέγων· απόδος μοι την γυναϊκά μου την Μελχόλ, ήν έλαβον εν εκατόν ακροβυστίαις αλλοφύλων.

Β Βασ. 3,14 Ο Δαυίδ έστειλεν αγγελιοφόρους και προς τον Ιεβοσθέ, τον υιόν του Σαούλ, και του είπε· "δος μου πίσω την γυναϊκά μου την Μελχόλ, την οποίαν εγώ επήρα ως σύζυγόν μου, αφού έφερα στον πατέρα σου τον Σαούλ τας

ακροβυστίας εκατόν αλλοφύλων".

Β Βασ. 3,15 και απέστειλεν Ιεβοσθέ και έλαβεν αυτήν παρά του άνδρός αυτής, παρά Φαλιτήλ υιού Σελλής.

Β Βασ. 3,15 Ο Ιεβοσθέ έστειλεν άνθρωπον και επήρε την Μελχόλ από τον άνδρα αυτής, τον Φαλιτήλ υιόν του Σελλής.

Β Βασ. 3,16 και επορεύετο ο ανήρ αυτής μετ αυτής κλαίων οπίσω αυτής έως Βαρακίμ· και είτε προς αυτόν Αβεννήρ· πορεύου, ανάστρεφε· και ανέστρεψε.

Β Βασ. 3,16 Ο σύζυγός της αυτός την ακολουθούσε κλαίων έως την Βαρακίμ. Είπεν όμως προς αυτόν ο Αβεννήρ· "γύρισε πίσω, επίστρεψε στον τόπον σου". Και εκείνος επέστρεψεν.

Β Βασ. 3,17 και είπεν Αβεννήρ προς τους πρεσβυτέρους Ισραήλ λέγων· χθές και τρίτην εξητείτε τον Δαυίδ βασιλεύειν εφ υμών·

Β Βασ. 3,17 Ο Αβεννήρ ειπέ προς τους άρχοντας του Ισραήλ τα εξής· "προ καιρού, σεις οι ίδιοι εξητούσατε τον Δαυίδ ως βασιλέα σας.

Β Βασ. 3,18 και νύν ποιήσατε, ότι Κύριος ελάλησε περί Δαυίδ λέγων· εν χειρί του δούλου μου Δαυίδ σώσω τον Ισραήλ εκ χειρός αλλοφύλων και εκ χειρός πάντων των εχθρών αυτών.

Β Βασ. 3,18 Τώρα, λοιπόν, πράξατε τούτο, διότι ο Κυριος ωμίλησε περί του Δαυίδ λέγων· Δια του Δαυίδ εγώ θα σώσω τους Ισραηλίτας από τας χείρας των αλλοφύλων και από τα χέρια όλων των εχθρών των".

Β Βασ. 3,19 και ελάλησεν Αβεννήρ εν τοίς ωσί Βενιαμίν· και επορεύθη Αβεννήρ του λαλήσαι εις τα ώτα του Δαυίδ εις Χεβρών πάντα, όσα ήρσεν εν οφθαλμοίς Ισραήλ και εν οφθαλμοίς οίκου Βενιαμίν.

Β Βασ. 3,19 Ο Αβεννήρ ωμίλησεν επίσης καλά υπέρ του Δαυίδ και στους Βενιαμίτας. Κατόπιν δε μετέβη εις Χεβρών, δια να συνομιλήση με τον ίδιον τον Δαυίδ περί όλων αυτών, όσα εφάνησαν αρεστά, στον ισραηλιτικόν λαόν και εις αυτούς ειδικώς τους άνδρας της φυλής του Βενιαμίν.

Β Βασ. 3,20 Καί ήλθεν Αβεννήρ προς Δαυίδ εις Χεβρών και μετ αυτού είκοσιν άνδρες. και εποίησε Δαυίδ τώ Αβεννήρ και τοίς άνδράσι τοίς μετ αυτού πότον.

Β Βασ. 3,20 Ο Αβεννήρ και άλλοι είκοσι άνδρες μαζί του, ήλθον προς τον Δαυίδ εις την Χεβρών. Ο Δαυίδ παρέθεσεν στον Αβεννήρ και στους άνδρας του συμπόσιον.

Β Βασ. 3,21 και είπεν Αβεννήρ προς Δαυίδ· αναστήσομαι δή και πορεύσομαι και συναθροίσω προς κύριόν μου τον βασιλέα πάντα Ισραήλ και διαθήσομαι μετ αυτού διαθήκην, και βασιλεύσεις επί πάσιν, οίς επιθυμεί η ψυχή σου. και απέστειλε Δαυίδ τον Αβεννήρ, και επορεύθη εν ειρήνη.

Β Βασ. 3,21 Είπε τότε ο Αβεννήρ προς τον Δαυίδ· "θα σηκωθώ λοιπόν και θα μεταβώ να συναθροίσω όλον τον ισραηλιτικόν λαόν δια σε, τον κύριόν μου και βασιλέα. Θα κάμω με αυτούς συμφωνίαν και συ θα γίνης βασιλεύς επί όλων, όπως ακριβώς επιθυμεί η καρδιά σου". Ο Δαυίδ έστειλε τον Αβεννήρ, ο οποίος και επορεύθη ειρηνικώς δια την αποστολήν του.

Β Βασ. 3,22 και ιδού οι παιδες Δαυίδ και Ιωάβ παρεγένοντο εκ της εξοδίας, και σκύλα πολλά έφερον μεθ εαυτών· και Αβεννήρ ουκ ήν μετά Δαυίδ εις Χεβρών, ότι απεστάλκει αυτόν και απεληλύθει εν ειρήνη.

Β Βασ. 3,22 Και ιδού, αμέσως μετά την αναχώρησιν του Αβεννήρ, έφθασαν εις Χεβρών οι άνδρες του Δαυίδ και ο αρχιστρατήγος Ιωάβ, επιστρέφοντες από κάποιαν εκστρατείαν και φέροντες μαζί των πολλά λάφυρα. Ο δε Αβεννήρ δεν ευρίσκετο πλέον μαζί με τον Δαυίδ εις την Χεβρών, διότι είχεν αποσταλή από τον Δαυίδ και είχεν απέλθει ειρηνικώς, δια να εκτελέση την ανατεθείσαν εις αυτόν αποστολήν.

Β Βασ. 3,23 και Ιωάβ και πάσα η στρατιά αυτού ήλθοσαν, και απηγγέλη τώ Ιωάβ λέγοντες· ήκει Αβεννήρ υιός Νήρ προς Δαυίδ, και απέσταλκεν αυτόν και απήλθεν εν ειρήνη.

Β Βασ. 3,23 Ο δε Ιωάβ και όλος ο στρατός του ήλθον εις την Χεβρών. Εγνωστοποιήθη τότε εκεί προς τον Ιωάβ το γεγονός από ανθρωπούς, οι οποίοι του είπαν· "ήλθεν ο υιός του Νηρ, ο Αβεννήρ, προς τον Δαυίδ. Ο Δαυίδ τον απέστειλε προς κάποιαν αποστολήν και εκείνος έφυγεν ειρηνικώς".

Β Βασ. 3,24 και εισήλθεν Ιωάβ προς τον βασιλέα και είπε· τι τούτο εποίησας; ιδού ήλθεν Αβεννήρ προς σε, και ινατί εξαπέσταλκας αυτόν και απελήλυθεν εν ειρήνη;

Β Βασ. 3,24 Ο Ιωάβ εισήλθε προς τον βασιλέα και είπε· "τι είναι αυτό, το οποίον έκαμες; Ηλθεν ο Αβεννήρ εις σε, και διατί τον αφήκες να αναχωρήση και απήλθεν εν ειρήνη;

Β Βασ. 3,25 ή ουκ οίδας την κακίαν Αβεννήρ υιού Νήρ, ότι απατήσαι σε παρεγένετο και γνώναι την έξοδόν σου και την είσοδόν σου και γνώναι άπαντα, όσα σύ ποιείς;

Β Βασ. 3,25 Η δεν γνωρίζεις την κακίαν του Αβεννήρ, του υιού του Νηρ, ότι ήλθε με τον σκοπόν να σε εξαπατήση, να γνωρίση τα κατατόπια σου και γενικώς να μάθη όλα, όσα συ κάμνεις;"

Β Βασ. 3,26 και ανέστρεψεν Ιωάβ από του Δαυίδ και απέστειλεν αγγέλους προς Αβεννήρ οπίσω, και επιστρέφουσιν αυτόν από του φρέατος του Σεειράμ και Δαυίδ ουκ ήδει.

Β Βασ. 3,26 Ο Ιωάβ ανεχώρησεν από τον Δαυίδ και έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Αβεννήρ, οι οποίοι και τον επέστρεψαν από το φρέαρ Σεειράμ, όπου αυτός είχε φθάσει. Ο Δαυίδ δεν είχεν ιδέαν περί αυτών.

Β Βασ. 3,27 και επέστρεψε τον Αβεννήρ εις Χεβρών, και εξέκλινεν αυτόν Ιωάβ εκ πλαγίων της πύλης λαλήσαι προς αυτόν ενεδρεύων και επάταξεν αυτόν εκεί εις την ψόαν, και απέθανεν εν τώ αιματι Ασαήλ του αδελφού Ιωάβ.

Β Βασ. 3,27 Ο Αβεννήρ επέστρεψεν εις την Χεβρών και ο Ιωάβ τον επήρε κατά μέρος στο εσωτερικόν της πύλης της πόλεως, διότι δήθεν ήθελε να συνομιλήση με αυτόν. Εκεί τον εκτύπησε δολίως εις τα νεφρά, εις την κοιλίαν. Ο Αβεννήρ εφονεύθη και έτσι εχύθη το αίμα του αντί του φονευθέντος Ασαήλ, αδελφού του Ιωάβ.

Β Βασ. 3,28 Καί ήκουσε Δαυίδ μετά ταύτα και είπεν· αθώός ειμι εγώ και η βασιλεία μου από Κυρίου και έως αιώνος από των αιμάτων Αβεννήρ υιού Νήρ·

Β Βασ. 3,28 Επληροφορήθη κατόπιν ο Δαυίδ τα φοβερά αυτά γεγονότα και είπεν· "είμαι δια παντός αθώος ενώπιον του Κυρίου εγώ και η βασιλεία μου δια το αδικοχυμένον αίμα του Αβεννήρ, του υιού του Νηρ.

Β Βασ. 3,29 καταντησάτωσαν επί κεφαλήν Ιωάβ και επί πάντα τον οίκον του πατρός αυτού, και μη εκλείποι εκ του οίκου Ιωάβ γονορής και λεπρός και κρατών σκυτάλης και πίπτων εν ρομφαία και ελασσούμενος άρτοις.

Β Βασ. 3,29 Το αίμα του Αβεννήρ ας πέση εις την κεφαλήν του Ιωάβ και εις όλην την πατρικήν του οικογένειαν. Είθε να μη εκλείψη από την οικογένειαν του Ιωάβ γονορής και λεπρός και άνθρωπος χωλός και τυφλός κρατών ράβδον εις τα χέρια,

δια να στηρίζεται, θανατούμενος από την ρομφαία των εχθρών και στερούμενος και από αυτό ακόμη το ψωμί του" !

Β Βασ. 3,30 Ιωάβ δε και Αβессά ο αδελφός αυτού διαπαρηγορούντο τον Αβεννήρ ανθ' ών εθανάτωσε τον Ασαήλ τον αδελφόν αυτών εν Γαβαών, εν τώ πολέμω.

Β Βασ. 3,30 Ο Ιωάβ και ο Αβессά, ο αδελφός αυτού, εκαιροφυλακτούσαν από καιρόν να θανατώσουν τον Αβεννήρ, διότι αυτός είχε φονεύσει τον Ασαήλ, τον αδελφόν των, εις την Γαβαών κατά την περίοδον του πολέμου.

Β Βασ. 3,31 και είπε Δαυίδ προς Ιωάβ και προς πάντα τον λαόν τον μετ αυτού· διαρήξατε τα ιμάτια υμών και περιζώσασθε σάκκους και κόπτεσθε έμπροσθεν Αβεννήρ· και ο βασιλεύς Δαυίδ επορεύετο οπίσω της κλίνης.

Β Βασ. 3,31 Είπε δε ο Δαυίδ προς τον Ιωάβ και προς όλους εκείνους, που ήσαν μαζί του· "σχίσατε τα ενδύματά σας, φορέσατε σάκκους, κλαύσατε με κοπετούς και θρήνους δια τον θάνατον του Αβεννήρ". Ο ίδιος δε ο βασιλεύς Δαυίδ ακολουθούσε πενθών το νεκρικόν φέρετρον.

Β Βασ. 3,32 και θάπτουσι τον Αβεννήρ εν Χεβρών· και ήρην ο βασιλεύς την φωνήν αυτού και έκλαυσεν επί τού τάφου αυτού, και έκλαυσε πάς ο λαός επί Αβεννήρ.

Β Βασ. 3,32 Εθαψαν τον Αβεννήρ εις την Χεβρών. Ο δε βασιλεύς Δαυίδ κατά τον ενταφιασμόν του Αβεννήρ ύψωσε φωνήν μεγάλην και έκλαυσε. Μαζή δε με τον Δαυίδ έκλαυσε και όλος ο στρατός δια τον θάνατον του Αβεννήρ.

Β Βασ. 3,33 και εθρήνησεν ο βασιλεύς επί Αβεννήρ και είπεν· ει κατά τον θάνατον Νάβαλ αποθανείται Αβεννήρ;

Β Βασ. 3,33 Ο βασιλεύς Δαυίδ έψαλε τότε και ένα θρηνώδες άσμα δια τον Αβεννήρ και είπεν· "έπρεπε λοιπόν, να αποθάνη ο Αβεννήρ, όπως απέθανεν ο χυδαίος και κακός Ναβαλ;

Β Βασ. 3,34 αι χείρες σου ουκ εδέθησαν, οι πόδες σου ουκ εν πέδαις· ου προσήγαγεν ως Νάβαλ, ενώπιον υιών αδικίας έπεσας, και συνήχθη πάς ο λαός τού κλαύσαι αυτόν.

Β Βασ. 3,34 Δεν εδέθησαν τα χέρια σου, και δεν επεράσθησαν τα πόδια σου εις σιδερένια δεσμά ως εις ηττημένον κατά τον πόλεμον. Δεν απέθανες κερανόπληκτος, όπως ο Ναβαλ. Επεσες δολοφονηθείς από υιούς της παρανομίας". Συνήχθη όλος ο λαός δια να κλαύση αυτόν.

Β Βασ. 3,35 και ήλθε πάς ο λαός περιδειπνήσαι τον Δαυίδ άρτοις έτι ούσης ημέρας, και ώμοσε Δαυίδ λέγων· τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθείη, ότι εάν μη δύη ο ήλιος, ου μη γεύσωμαι άρτου ή από παντός τινος.

Β Βασ. 3,35 Όλος σχεδόν ο στρατός του Δαυίδ ήλθε προς αυτόν και τον παρακαλούσε να φάγη άρτον, καθ' ον χρόνον διαρκούσεν η ημέρα, διότι ο Δαυίδ δια την δολοφονίαν του Αβεννήρ ωρκίσθη και είπεν· "ας με τιμωρήση ο Θεός, εάν φάγω άρτον η κάτι άλλο, πριν δύση ο ήλιος".

Β Βασ. 3,36 και έγνω πάς ο λαός, και ήρσεσεν ενώπιον αυτών πάντα, όσα εποίησεν ο βασιλεύς ενώπιον τού λαού.

Β Βασ. 3,36 Εμαθεν αυτό όλος ο λαός· ήρσεσεν δε στον λαόν όλα, όσα έκαμεν ο βασιλεύς ενώπιον του λαού.

Β Βασ. 3,37 και έγνω πάς ο λαός και πάς Ισραήλ εν τή ημέρα εκείνη, ότι ουκ εγένετο παρά τού βασιλέως θανατώσαι τον Αβεννήρ υιόν Νήρ.

Β Βασ. 3,37 Από όλα αυτά αντελήφθη όλος ο λαός και επείσθη κατά την ημέραν εκείνην, ότι όσα έγιναν δια τον θάνατον του Αβεννήρ, του υιού του Νηρ, δεν ήτο καθόλου υπεύθυνος ο βασιλεύς Δαυίδ.

Β Βασ. 3,38 και είπεν ο βασιλεύς προς τους παίδας αυτού· ουκ οίδατε ότι ηγούμενος μέγας πέπτωκεν εν τή ημέρα ταύτη εν τώ Ισραήλ;

Β Βασ. 3,38 Είπε δε ο βασιλεύς προς τους άνδρας του δια την απώλειαν του Αβεννήρ· "δεν γνωρίζετε ότι κατά την ημέραν αυτήν ένας μεγάλος άρχων του Ισραηλιτικού λαού εφονεύθη;"

Β Βασ. 3,39 και ότι εγώ ειμι συγγενής σήμεραν και καθεσταμένος υπό βασιλέως; οι δε άνδρες ούτοι υιοί Σαρουΐας σκληρότεροί μου εισιν· αποδώ Κύριος τώ ποιούντι τα πονηρά κατά την κακίαν αυτού.

Β Βασ. 3,39 Θέλων δε να προλάβη κάθε κατηγορίαν, επειδή δεν ετιμώρησε τον Ιωάβ, είπε· "πως να φονεύσω αυτόν, αφού είναι, συγγενής μου, ο δε θρόνος μου προ ολίγου μόλις έχει αποκατασταθή; Εκτός δε τούτου οι αδελφοί αυτοί, Ιωάβ και Ιεσαά, οι υιοί της αδελφής μου της Σαρουΐας, είναι ισχυρότεροί μου σήμερα. Είθε εις καθένα, ο οποίος διαπραττει εγκλήματα, να αποδώση ο Κυριος την πρέπουσαν τιμωρίαν, ανάλογον προς την διαπραττομένην κακήν πράξιν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Β Βασ. 4,1 Καί ήκουσεν Ιεβοσθέ υιός Σαούλ ότι τέθηκεν Αβεννήρ υιός Νήρ εν Χεβρών, και εξελύθησαν αι χείρες αυτού, και πάντες οι άνδρες Ισραήλ παρείθησαν.

Β Βασ. 4,1 Ο Ιεβοσθέ, ο υιός του Σαούλ, επληροφορήθη, ότι εφονεύθη ο Αβεννήρ, ο υιός του Νηρ, εις την Χεβρών και παρέλυσαν τα χέρια του από τον φόβον. Ολοι δε οι Ισραηλίται κατελήφθησαν από φόβον μεγάλον.

Β Βασ. 4,2 και δύο άνδρες ηγούμενοι συστρεμμάτων τώ Ιεβοσθέ υιό Σαούλ, όνομα τώ ενί Βαανά και όνομα τώ δευτέρω ηχάβ, υιοί εμμών τού Βηρωθαίου εκ των υιών Βενιαμίν· ότι Βηρώθ ελογίζετο τοίς υιοίς Βενιαμίν,

Β Βασ. 4,2 Υπήρχον δύο άνδρες, αρχηγοί στρατιωτικών τμημάτων, που ανήκαν στον Ιεβοσθέ, τον υιόν του Σαούλ, εκ των οποίων ο ένας ωνομάζετο Βαανά και ο δεύτερος ωνομάζετο Ρηχάβ. Ησαν δε παιδιά του Ρεμμών του Βηρωθαίου, ο οποίος ανήκεν εις την φυλήν του Βενιαμίν. Διότι η Βηρώθ περιελαμβάνετο εις την φυλήν του Βενιαμίν.

Β Βασ. 4,3 και απέδρασαν οι Βηρωθαίοι εις Γεθθαίμ και ήσαν εκεί παροικούντες έως της ημέρας ταύτης.

Β Βασ. 4,3 Οι δύο αυτοί Βηρωθαίοι απέδρασαν και κατέφυγαν εις Γεθθαίμ, όπου και έμειναν ως παρεπιδημούντες μέχρι της ημέρας εκείνης, κατά την οποίαν είχε διαπραχθή η δολοφονία του Αβεννήρ.

Β Βασ. 4,4 και τώ Ιωνάθαν υιό Σαούλ υιός πεπληγώς τους πόδας υιός ετών πέντε ούτος εν τώ ελθείν την αγγελίαν Σαούλ και Ιωνάθαν τού υιού αυτού εξ Ιεζραήλ, και ήρην αυτόν η τιθηνός αυτού και έφυγε, και εγένετο εν τώ σπεύδειν αυτόν και αναχωρείν, και έπεσε και εχωλάνθη, και όνομα αυτός Μεμφιβοσθέ.

Β Βασ. 4,4 Ο Ιωνάθαν, ο υιός του Σαούλ, είχε υιόν χωλόν, ανάπηρον εις τα πόδια. Εγινε δε χωλός εις ηλικίαν πέντε ετών, τότε που ήλθεν η πληροφορία από την κοιλάδα του Ιεζραήλ δια την ήτταν και τον θάνατον του Σαούλ και του υιού του Σαούλ, του Ιωνάθαν. Η τροφός του τον επήρε και έφυγε. Καθώς δε αυτός κατά την αναχώρησιν έτρεχεν, έπεσεν, εκτύπησε και έγινε χωλός. Αυτός ωνομάζετο Μεμφιβοσθέ.

Β Βασ. 4,5 και επορεύθησαν υιοί εμμών τού Βηρωθαίου εκθά και Βαανά και εισήλθον εν τώ καύματι της ημέρας εις οίκον Ιεβοσθέ, και αυτός εκάθευδεν εν τή κοίτη της μεσημβρίας,

Β Βασ. 4,5 Οι υιοί του Ρεμμών, ο οποίος κατήγετο από την Βηρώθ, ο Ρεκχά και ο Βαανά, κατά την μεσημβρίαν, εις ώραν

καύσωνος, εισήλθον στον οίκον του Ιεβοσθέ. Αυτός εκοιμάτο εις την κλίνην του κατά την μεσημβρίαν εκείνην.

Β Βασ. 4,6 και ιδού η θυρωρός του οίκου εκάθαιρε πυρούς και ενύσταξε και εκάθευδε, και εκχά και Βαανά οι αδελφοί διέλαθον

Β Βασ. 4,6 Η δε θυρωρός του σπιτιού εκαθάριζε σιτάρι, ενύσταξε και απεκοιμήθη. Ο Ρεκχά και ο Βαανά οι αδελφοί εισήλθον απαρατήρητοι στον οίκον.

Β Βασ. 4,7 και εισήλθον εις τον οίκον, και Ιεβοσθέ εκάθευδεν επί της κλίνης αυτού εν τώ κοιτώνι αυτού, και τύπτουσιν αυτόν και θανατούσι και αφαιρούσι την κεφαλήν αυτού και έλαβον την κεφαλήν αυτού και απήλθον οδόν την κατά δυσμάς όλην την νύκτα.

Β Βασ. 4,7 Ο Ιεβοσθέ εκοιμάτο επάνω εις την κλίνην του, στο ιδιαίτερον δωμάτιόν του. Αυτοί τον εκτύπησαν, τον εφόνευσαν, απέκοψαν την κεφαλήν του, την οποίαν επήραν μαζί των και έφυγαν προς δυσμάς καθ' όλην την νύκτα.

Β Βασ. 4,8 και ήνεγκαν την κεφαλήν Ιεβοσθέ τώ Δαυίδ εις Χεβρών και είπαν προς τον βασιλέα· ιδού η κεφαλή Ιεβοσθέ υιού Σαούλ του εχθρού σου, ός εξήτει την ψυχήν σου, και έδωκε Κύριος τώ κυρίω βασιλεί εκδίκησιν των εχθρών αυτού, ως η ημέρα αυτή, εκ Σαούλ του εχθρού σου και εκ του σπέρματος αυτού.

Β Βασ. 4,8 Ηλθον εις την Χεβρών και έφεραν την κεφαλήν του Ιεβοσθέ στον Δαυίδ και είπαν προς τον βασιλέα· "ιδού, αυτή είναι η κεφαλή του Ιεβοσθέ, υιού του Σαούλ του εχθρού σου, ο οποίος εξήτει να σε θανατώση. Ο Κυριος όμως ετιμώρησε τους εχθρούς σου, του κυρίου και βασιλέως μας, κατά την ημέραν αυτήν, διότι ετιμώρησε τον εχθρόν σου, τον Σαούλ, και τους απογόνους του".

Β Βασ. 4,9 και απεκριθη Δαυίδ τώ εκχά και τώ Βαανά αδελφώ αυτού υιοίς εμμών τού Βηρωθαίου και είπεν αυτοίς· ζή Κύριος, ός ελυτρώσατο την ψυχήν μου εκ πάσης θλίψεως,

Β Βασ. 4,9 Ο Δαυίδ απήντησεν στον Ρεκχά και τον αδελφόν του Βαανά, οι οποίοι ήσαν παιδιά του Ρεμμών του Βηρωθαίου, και τους είπεν· "επικαλούμαι μάρτυρα τον Κυριον, ο οποίος έσωσε την ζωήν μου από πολλούς θανασίμους κινδύνους,

Β Βασ. 4,10 ότι ο απαγγείλας μοι ότι τέθνηκε Σαούλ, και αυτός ήν ως ευαγγελιζόμενος ενώπιόν μου, και κατέσχον αυτόν και απέκτεινα αυτόν εν Σεκελάκ, ώ έδει με δούναι ευαγγέλια.

Β Βασ. 4,10 και σας καθιστώ γνωστόν ότι αυτός, που ανήγγειλεν εις εμέ πως εφονεύθη ο Σαούλ, μου ανέφερε την είδησιν, νομίζων ότι αυτή θα μου ήτο ευχάριστος. Εγώ όμως τον συνέλαβα και τον εφόνευσα εις την πόλιν Σεκελάκ, ενώ ο οιοσδήποτε θα ενόμιζεν ότι έπρεπε να του δώσω δώρα δι' ευχάριστον είδησιν.

Β Βασ. 4,11 και νύν άνδρες πονηροί απεκτάγκασιν άνδρα δίκαιον εν τώ οίκω αυτού επί της κοίτης αυτού· και νύν εκζητήσω το αίμα αυτού εκ χειρός υμών και εξολοθρεύσω υμάς εκ της γής.

Β Βασ. 4,11 Και ιδού σήμερα άνδρες πονηροί εφόνευσαν αθών άνδρα εις την κλίνην του εντός του δωματίου του. Εγώ τώρα θα σας τιμωρήσω δια το αθών αυτό αίμα, που εχύσατε και θα σας εξολοθρεύσω από την γην".

Β Βασ. 4,12 και ενετείλατο Δαυίδ τοίς παιδαρίοις αυτού και αποκτείνουσιν αυτούς και κολοβούσι τας χείρας αυτών και τους πόδας αυτών και εκρέμασαν αυτούς επί της κρήνης εν Χεβρών· και την κεφαλήν Ιεβοσθέ έθαψαν εν τώ τάφω Αβεννήρ υιού Νήρ.

Β Βασ. 4,12 Ο Δαυίδ διέταξε τους άνδρας του να θανατώσουν αυτούς τους δύο δολοφόνους αδελφούς. Εκείνοι τους εξετέλεσαν αμέσως, έκοψαν τα χέρια και τα πόδια των και εκρέμασαν αυτούς εις την πηγήν Χεβρών. Την δε κεφαλήν του Ιεβοσθέ την έθαψαν εις Χεβρών στον τάφον, όπου προηγουμένως είχαν θάψει και τον Αβεννήρ, τον υιόν του Νηρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Β Βασ. 5,1 Καί παραγίνονται πάσαι αι φυλαί Ισραήλ προς Δαυίδ εις Χεβρών και είπαν αυτώ· ιδού οστά σου και σάρκες σου ημείς·

Β Βασ. 5,1 Ολοι αι ισραηλιτικά φυλαί ήλθον κατόπιν προς τον Δαυίδ, ο οποίος ευρίσκετο εις την Χεβρών, τον ανεγνώρισαν ως βασιλέα των και είπαν προς αυτόν· "ιδού, ημείς είμεθα οστά σου και σάρκες σου.

Β Βασ. 5,2 και εχθές και τρίτην όντος Σαούλ βασιλέως εφ ημίν, σύ ήσθα ο εξάγων και εισάγων τον Ισραήλ, και είτε Κύριος προς σε· σύ ποιμανείς τον λαόν μου τον Ισραήλ, και σύ έση εις ηγούμενον επί τον λαόν μου Ισραήλ.

Β Βασ. 5,2 Κατά τα παρελθόντα έτη, όταν ο Σαούλ ήτο βασιλεύς μας, συ εις την πραγματικότητα ήσο ο πραγματικός άρχων, που ωδηγούσες εις όλα τον λαόν του Ισραήλ, και προς σε είπεν ο Κυριος· Συ θα κυβερνάς τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν, συ θα είσαι ο βασιλεύς στον λαόν μου τον Ισραήλ. Σε αναγνωρίζομεν, λοιπόν, ως βασιλέα".

Β Βασ. 5,3 και έρχονται πάντες οι πρεσβύτεροι Ισραήλ προς τον βασιλέα εις Χεβρών, και διέθετο αυτοίς ο βασιλεύς Δαυίδ διαθήκην εν Χεβρών ενώπιον Κυρίου, και χριούσι τον Δαυίδ εις βασιλέα επί πάντα Ισραήλ.

Β Βασ. 5,3 Ηλθαν όλοι οι άρχοντες του Ισραηλιτικού λαού προς τον βασιλέα Δαυίδ εις Χεβρών και ο Δαυίδ έκλεισε με αυτούς συμφωνίαν ενώπιον του Κυρίου εις την Χεβρών, να είναι βασιλεύς των. Εκείνοι δε έχρισαν και ανεγνώρισαν αυτόν ως βασιλέα επί όλου του ισραηλιτικού λαού.

Β Βασ. 5,4 υιός τριάκοντα ετών Δαυίδ εν τώ βασιλεύσαι αυτόν και τεσσαράκοντα έτη εβασίλευσεν,

Β Βασ. 5,4 Τριάκοντα ετών ήτα ο Δαυίδ, όταν έγινε βασιλεύς όλου του ισραηλιτικού λαού. Εβασίλευσε δε εν συνόλω τεσσαράκοντα έτη.

Β Βασ. 5,5 επτά έτη και μήνας έξ εβασίλευσεν εν Χεβρών επί τον Ιούδαν και τριάκοντα τρία έτη εβασίλευσεν επί πάντα Ισραήλ και Ιούδαν εν Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 5,5 Επτά έτη και ες μήνας ήτο βασιλεύς εις την φυλήν Ιούδα έχων την έδραν του εις Χεβρών. Τριάκοντα τρία δε έτη έχων την έδραν του εις την Ιερουσαλήμ εβασίλευσεν επί όλου του Ισραηλιτικού λαού, συμπεριλαμβανομένης βέβαια και της φυλής του Ιούδα.

Β Βασ. 5,6 Καί απήλθε Δαυίδ και οι άνδρες αυτού εις Ιερουσαλήμ προς τον Ιεβουσαιόν τον κατοικούντα την γήν. και ερέθη τώ Δαυίδ· ουκ εισελεύθη ώδε, ότι αντέστησαν οι τυφλοί και οι χωλοί λέγοντες ότι ουκ εισελεύσεται Δαυίδ ώδε.

Β Βασ. 5,6 Ο Δαυίδ και άνδρες του ήλθον εις την Ιερουσαλήμ, δια να πολεμήσουν εναντίον των Ιεβουσαίων, οι οποίοι κατείχον την χώραν εκείνην. Οι Ιεβουσαιοί παρήγγειλαν στον Δαυίδ· "δεν πρόκειται να εισέλθης και να καταλάβης την πόλιν, διότι είναι πολύ οχυρά και διότι όλοι θα αντισταθώμεν και αυτοί ακόμα οι τυφλοί και οι χωλοί, οι οποίοι και λέγουν, ότι δεν θα εισέλθη εδώ ο Δαυίδ".

Β Βασ. 5,7 και κατελάβετο Δαυίδ την περιοχήν Σιών (αυτή η πόλις τού Δαυίδ).

B Βασ. 5,7 Εν τούτοις ο Δαβίδ κατέλαβε την Σιών, την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ αυτή ωνομάσθη βραδύτερον "πόλις Δαβίδ".

B Βασ. 5,8 και είπε Δαβίδ τή ημέρα εκείνη· πάς τύπτων Ιεβουσαίον απέσθω εν παραξιφίδι και τους χωλούς και τους τυφλούς και τους μισούντας την ψυχήν Δαβίδ· διά τούτο ερούσι τυφλοί και χωλοί ουκ εισελεύονται εις οίκον Κυρίου.

B Βασ. 5,8 Κατά την ημέραν εκείνην ο Δαβίδ είπε· "καθένας, που συναντά Ιεβουσαίον, ας τον κτυπά με το εγχειρίδιον. Το ίδιο θα γίνεται και με τους χωλούς και τους τυφλούς Ιεβουσαίους, οι οποίοι κατεφρόνησαν τον Δαβίδ. Από αυτό δε το γεγονός και επεκράτησεν η παροιμία· Τυφλοί και χωλοί δεν θα εισέλθουν στον οίκον του Κυρίου".

B Βασ. 5,9 και εκάθισε Δαβίδ εν τή περιοχή, και εκλήθη αύτη η πόλις Δαβίδ· και ωκοδόμησεν αυτήν πόλιν κύκλω από της άκρας και τον οίκον αυτού.

B Βασ. 5,9 Ο Δαβίδ εγκατεστάθη στο φρούριον της Σιών και αυτή η περιοχή ωνομάσθη "πόλις Δαβίδ". Ωκοδόμησεν ο Δαβίδ και ωχύρωσε την πόλιν αυτήν από του φρουρίου και γύρω, μέσα στο οποίον περιεκλείετο και ο ιδικός του οίκος.

B Βασ. 5,10 και διεπορεύετο Δαβίδ πορευόμενος και μεγαλυνόμενος, και Κύριος παντοκράτωρ μετ αυτού.

B Βασ. 5,10 Ο Δαβίδ ολονέν και περισσότερον εμεγαλύνετο και ανεδεικνύετο, διότι Κυριος ο παντοκράτωρ ήτο μαζί του.

B Βασ. 5,11 και απέστειλε Χειράμ βασιλεύς Τύρου αγγέλους προς Δαβίδ και ξύλα κέδρινα και τέκτονας ξύλων και τέκτονας λίθων και ωκοδόμησαν οίκον τώ Δαβίδ.

B Βασ. 5,11 Ο Χειράμ, ο βασιλεύς της Τυρου, απέστειλεν ανθρώπους του προς τον Δαβίδ, όπως επίσης ξύλα κέδρινα, ξυλουργούς, κτίστας, και εκείνοι έκτισαν ανάκτορον δια τον Δαβίδ.

B Βασ. 5,12 και έγνω Δαβίδ ότι ητοιμασεν αυτόν Κύριος εις βασιλέα επί Ισραήλ, και ότι επήρθη η βασιλεία αυτού διά τον λαόν αυτού Ισραήλ.

B Βασ. 5,12 Ο Δαβίδ κατενόησε τότε ότι ο Κυριος εγκατέστησε πράγματι αυτόν βασιλέα στον ισραηλιτικόν λαόν και ότι η βασιλεία του ανήλθεν εις μεγάλην ακμήν δια τον λαόν αυτού τον ισραηλιτικόν.

B Βασ. 5,13 και έλαβε Δαβίδ έτι γυναίκας και παλλακάς εξ Ιερουσαλήμ μετά το ελθείν αυτόν εκ Χεβρών, και εγένοντο τώ Δαβίδ έτι υιοί και θυγατέρες.

B Βασ. 5,13 Ο Δαβίδ έλαβε και άλλας γυναίκας πρώτης και δευτέρας σειράς, από την Ιερουσαλήμ, όταν ήλθεν εκεί από την Χεβρών. Απέκτησε δε από αυτάς υιούς και θυγατέρας.

B Βασ. 5,14 και ταύτα τα ονόματα των γεννηθέντων αυτώ εν Ιερουσαλήμ· Σαμμούς και Σωβάβ και Νάθαν και Σαλωμών

B Βασ. 5,14 Αυτά δε είναι τα ονόματα των υιών του, οι οποίοι εγεννήθησαν εις την Ιερουσαλήμ· Σαμμούς, Σωβάβ, Ναθαν, Σαλωμών.

B Βασ. 5,15 και Εβεάρ και Ελισούς και Ναφέκ και Ιεφιάς

B Βασ. 5,15 Εβεάρ, Ελισούς, Ναφέκ, Ιεφιάς.

B Βασ. 5,16 και Ελισαμά και Ελιδαέ και Ελιφαλάθ, Σαμαέ, Ιεσιβάρθ, Νάθαν, Γαλαμαάν, Ιεβαάρ, Θεησούς, Ελιφαλάτ, Ναγέδ, Ναφέκ, Ιωνάθαν, Λεασαμύς, Βααλιμάθ, Ελιφαάθ.

B Βασ. 5,16 Ελισαμά, Ελιδαέ, Ελιφαλάθ, Σαμαέ, Ιεσιβάρθ, Ναθαν, Γαλαμαάν, Ιεβαάρ, Θεησούς, Ελιφαλάτ, Ναγέδ, Ναφέκ, Ιανάθαν, Λεασαμύς, Βααλιμάθ και Ελιφαάθ.

B Βασ. 5,17 Καί ήκουσαν οι αλλόφυλοι ότι κέχρισται Δαβίδ βασιλεύς επί Ισραήλ, και ανέβησαν πάντες οι αλλόφυλοι ζητείν τον Δαβίδ· και ήκουσε Δαβίδ και κατέβη εις την περιοχήν.

B Βασ. 5,17 Οι Φιλισταίοι, οι αλλόφυλοι, ήκουσαν ότι ο Δαβίδ εχρίσθη βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού και εξεστράτευσαν όλοι, δια να αναζητήσουν και πολεμήσουν τον Δαβίδ. Ο Δαβίδ έμαθε τούτο και κατέβη στο φρούριον.

B Βασ. 5,18 και οι αλλόφυλοι παραγίνονται και συνέπεσαν εις την κοιλάδα των Τιτάνων

B Βασ. 5,18 Φιλισταίοι ήλθον και διεχύθησαν εις την "κοιλάδα των Τιτάνων".

B Βασ. 5,19 και ηρώτησε Δαβίδ διά Κυρίου λέγων· ει αναβώ προς τους αλλοφύλους και παραδώσεις αυτούς εις τας χειράς μου; και είπε Κύριος προς Δαβίδ· ανάβαινε, ότι παραδίδους παραδώσω τους αλλοφύλους εις τας χειράς σου.

B Βασ. 5,19 Ο Δαβίδ ηρώτησε τον Κυριον λέγων· "εάν βαδίσω εναντίον των Φιλισταίων, θα παραδώσης αυτούς εις τα χέρια μου;" Και ο Κυριος του απήντησε· "πήγαινε, διότι ασφαλώς και βεβαίως θα παραδώσω εγώ αυτούς εις τα χέρια σου".

B Βασ. 5,20 και ήλθε Δαβίδ εκ των επάνω διακοπών και έκοψε τους αλλοφύλους εκεί, και είπε Δαβίδ· διέκοψε Κύριος τους εχθρούς αλλοφύλους ενώπιον εμού, ως διακόπτεται ύδατα· διά τούτο εκλήθη το όνομα τού τόπου εκείνου, Επάνω διακοπών.

B Βασ. 5,20 Ο Δαβίδ από την τοποθεσίαν, η οποία ωνομάζετο "Επάνω Διακοπαί", ήλθον εκεί, όπου ήσαν οι Φιλισταίοι, επετέθη εναντίον των και τους εξωλόθρευσε. Ο Δαβίδ είπε τότε· "Ο Κυριος διεσκόρπισε τους εχθρούς αυτού, τούτους τους Φιλισταίους, ενώπιόν μου, όπως διακόπτεται η ροή και διασκορπίζονται τα ορμητικά ύδατα". Δια τούτο ωνομάσθη το όνομα της περιοχής εκείνης "Επάνω Διακοπαί".

B Βασ. 5,21 και καταλιμπάνουσιν εκεί τους θεούς αυτών, και ελάβοσαν αυτούς Δαβίδ και οι άνδρες οι μετ αυτού.

B Βασ. 5,21 Οι Φιλισταίοι, κατά την πανικόβλητον φυγήν των, εγκατέλειψαν και τα αγάλματα των θεών των, τα οποία επήραν οι άνδρες του Δαβίδ ως λάφυρα μαζί των.

B Βασ. 5,22 και προσέθεντο έτι αλλόφυλοι τού αναβήναι και συνέπεσαν εν τή κοιλάδι των Τιτάνων.

B Βασ. 5,22 Οι Φιλισταίοι απεφάσισαν και εξεστράτευσαν páλιν κατά του Δαβίδ και ήσαν τόσοι, ώστε διεχύθησαν και εγέμισαν páλιν την κοιλάδα των Τιτάνων.

B Βασ. 5,23 και επηρώτησε Δαβίδ διά Κυρίου και είπε Κύριος ουκ αναβήση εις συνάντησιν αυτών, αποστρέφου απ αυτών και παρέση αυτοίς πλησίον τού Κλαυθμώνος

B Βασ. 5,23 Ο Δαβίδ ηρώτησε και páλιν, κατά τον καθιερωμένον τροπον, τον Κυριον, αν πρέπει να επιτεθή εναντίον των Φιλισταίων. Ο Κυριος του απήντησε· "δεν θα επιτεθής εναντίον των κατά μέτωπον, αλλά θα βαδίσης όπισθέν των. Κατόπιν πλησίασε προς αυτούς εις την τοποθεσίαν του Κλαυθμώνος.

B Βασ. 5,24 και έσται εν τώ ακούσαι σε την φωνήν τού συγκλεισμού από τού άλσους τού Κλαυθμώνος, τότε καταβήση προς αυτούς, ότι τότε εξελεύσεται Κύριος έμπροσθέν σου κόπτειν εν τώ πολέμω των αλλοφύλων.

B Βασ. 5,24 Όταν ακούσης ισχυράν βοήν του ανέμου εις τα δένδρα του δάσους του Κλαυθμώνος, τότε ο Κυριος θα προηγήται από σε σκορπίζων και εξολοθρεύων κατά τον πόλεμον αυτόν τους Φιλισταίους".

B Βασ. 5,25 και εποίησε Δαβίδ καθώς ενετείλατο αυτώ Κύριος, και επάταξε τους αλλοφύλους από Γαβαών έως της γής

Γαζηρά.

Β Βασ. 5,25 Ο Δαβίδ έκαμεν, όπως τον διέταξεν ο Κυριος. Εκτύπησε και κατετρόπωσε τους Φιλισταίους από την Γαβαών ως εις την χώραν της Γαζηρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Β Βασ. 6,1 Καί συνήγαγεν έτι Δαβίδ πάντα νεανίαν εξ Ισραήλ, ως εβδομήκοντα χιλιάδας.

Β Βασ. 6,1 Ο Δαβίδ προσεκάλεσε και πάλιν όλους τους νεαρούς άνδρας του Ισραηλιτικού λαού, εβδομήκοντα περίπου χιλιάδες άνδρας.

Β Βασ. 6,2 και ανέστη και επορεύθη Δαβίδ και πάς ο λαός ο μετ αυτού και από των αρχόντων Ιούδα εν αναβάσει του αναγαγειν εκειθεν την κιβωτόν του Θεού, εφ ήν επεκλήθη το όνομα του Κυρίου των δυνάμεων καθημένου επί των Χερουβίν επ αυτής.

Β Βασ. 6,2 Ητοιμάσθη ο Δαβίδ και όλος ο λαός, που ήτο μαζί του, μαζί με τους αρχηγούς της φυλής Ιούδα και από την Ιερουσαλήμ επορεύθησαν, δια να μεταφέρουν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Θεού από τον τόπον, στον οποίον αυτή ευρίσκετο. Επάνω δε εις την Κιβωτόν αυτήν είχε γραφή το όνομα του Θεού, του Κυρίου των αγγελικών δυνάμεων, ο οποίος αναπαύεται επί των Χερουβίμ.

Β Βασ. 6,3 και επεβίβασαν την κιβωτόν Κυρίου εφ άμαξαν καινήν και ήσαν αυτήν εξ οικου Αμιναδάβ του εν τώ βουνώ και Οζά και οι αδελφοί αυτού υιοί Αμιναδάβ ήγον την άμαξαν σύν τή κιβωτώ,

Β Βασ. 6,3 Εποποθέτησαν την Κιβωτόν επάνω εις μίαν καινουργή άμαξαν. Επήραν δε την Κιβωτόν από την οικίαν του Αμιναδάβ, ο οποίος κατοικούσεν εις κάποιον εκεί λόφον. Μεταξύ δε εκεινων, που ακολουθούσαν, ήσαν ο Οζά και οι αδελφοί του, παιδιά του Αμιναδάβ. Ο Οζά ωδηγούσε την άμαξαν, επί της οποίας ήτο η Κιβωτός.

Β Βασ. 6,4 και οι αδελφοί αυτού επορεύοντο εμπροσθεν της κιβωτού.

Β Βασ. 6,4 Οι αδελφοί αυτού εβάδιζαν με σεβασμόν εμπρός από την Κιβωτόν.

Β Βασ. 6,5 και Δαβίδ και υιοί Ισραήλ παίζοντες ενώπιον Κυρίου εν οργάνοις ηρμωσμένοις εν ισχύϊ, και εν ωδαίς και εν κινύραις και εν νάβλαις και εν τυμπάνοις και εν κυμβάλοις και εν αυλοίς.

Β Βασ. 6,5 Ο Δαβίδ και οι άλλοι Ισραηλίται επανηγύριζαν, παίζοντες ενώπιον της Κιβωτού όργανα μουσικά, κατάλληλα δια ισχυρούς τόνους, και άδοντες ωδάς. Τα δε μουσικά όργανα ήσαν κινύραι, νάβλαι, τύμπανα, κύμβαλα και αυλοί.

Β Βασ. 6,6 και παραγίνονται έως άλω Ναχών, και εξέτεινεν Οζά την χείρα αυτού επί την κιβωτόν του Θεού κατασχέιν αυτήν και εκράτησεν αυτήν, ότι περιέσπασεν αυτήν ο μόσχος.

Β Βασ. 6,6 Η ιερά αυτή πομπή έφθασεν στο αλώνι του Ναχών. Εκεί ο Οζάς άπλωσε το χέρι του επάνω εις την Κιβωτόν του Θεού, να την κρατήσει και την, εκράτησε, διότι τα βόδια, που έσυραν την Κιβωτόν, την εταλάντευσαν και υπήρχε φόβος να πέση.

Β Βασ. 6,7 και εθυμώθη οργή Κυριος τώ Οζά, και έπαισεν αυτόν εκεί ο Θεός, και απέθανεν εκεί παρά την κιβωτόν του Κυρίου ενώπιον του Θεού.

Β Βασ. 6,7 Ο Θεός ωργίσθη πολύ εναντίον του Οζά, εκτύπησεν αυτόν και τον εθανάτωσεν στον τόπον εκεινον πλησίον της Κιβωτού, ενώπιον αυτού τούτου του Κυρίου.

Β Βασ. 6,8 και ηθύμησε Δαβίδ υπέρ ου διέκοψε Κυριος διακοπήν εν τώ Οζά και εκλήθη ο τόπος εκεινος Διακοπή Οζά έως της ημέρας ταύτης.

Β Βασ. 6,8 Ο Δαβίδ ελυπήθη πολύ, διότι δια του θανάτου διέκοψεν ο Κυριος την ζωήν του Οζά. Δια τούτο ο τόπος εκεινος ωνομάσθη "Διακοπή Οζά" μέχρι της ημέρας αυτής.

Β Βασ. 6,9 και εφοβήθη Δαβίδ τον Κύριον εν τή ημέρα εκεινή λέγων· πώς εισελεύσεται προς με η κιβωτός Κυρίου;

Β Βασ. 6,9 Ο Δαβίδ εφοβήθη τον Κυριον κατά την ημέραν εκεινήν και ειπε· "πως θα εισέλθη η Κιβωτός εις την πόλιν μου, πλησίον μου;"

Β Βασ. 6,10 και ουκ εβούλετο Δαβίδ του εκκλίνας προς αυτόν την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου εις την πόλιν Δαβίδ, και απέκλινεν αυτήν Δαβίδ εις οίκον Αβεδδαρά του Γεθθαίου.

Β Βασ. 6,10 Δια τούτο δεν ήθελεν ο Δαβίδ να φέρη την Κιβωτόν του Κυρίου εις την πόλιν Δαβίδ, αλλά την ωδήγησεν στον οίκον του Αβεδδαρά, ο οποίος κατήγετο από την Γέθ.

Β Βασ. 6,11 και εκάθισεν η κιβωτός του Κυρίου εις οίκον Αβεδδαρά του Γεθθαίου μήνας τρεις και ευλόγησε Κυριος όλον τον οίκον Αβεδδαρά και πάντα τα αυτού.

Β Βασ. 6,11 Η Κιβωτός του Κυρίου παρέμεινεν στον οίκον Αβεδδαρά του Γεθθαίου επί τρεις μήνας. Ο δε Κυριος ηυλόγησε τον οίκον του Αβεδδαρά και όλα όσα ανήκον εις αυτόν.

Β Βασ. 6,12 και απηγγέλη τώ βασιλεί Δαβίδ λέγοντες· ευλόγησε Κυριος τον οίκον Αβεδδαρά και πάντα τα αυτού ένεκα της κιβωτού του Θεού, και επορεύθη Δαβίδ και ανήγαγε την κιβωτόν του Κυρίου εκ του οικου Αβεδδαρά εις την πόλιν Δαβίδ εν ευφροσύνη.

Β Βασ. 6,12 Εγνωστοποίησαν στον βασιλέα Δαβίδ το γεγονός και του ειπαν· "ο Κυριος ηυλόγησε την οικογένειαν του Αβεδδαρά και όλα όσα ανήκουν εις αυτόν λόγω της Κιβωτού, που μένει εις την οικίαν του". Ο Δαβίδ γεμάτος θάρρος και σεβασμόν προς τον Θεόν μετέβη και μετέφερε την Κιβωτόν του Κυρίου από τον οίκον του Αβεδδαρά εις την πόλιν Δαβίδ, με χαρμόσυνον πομπήν.

Β Βασ. 6,13 και ήσαν μετ αυτού αίροντες την κιβωτόν επτά χοροί και θύμα μόσχος και άρνες.

Β Βασ. 6,13 Επτά χοροί ήσαν μαζί του, οι οποίοι μετέφεραν την Κιβωτόν, αφού προηγουμένως προσέφεραν θυσίαν ένα μόσχον και αμνούς.

Β Βασ. 6,14 και Δαβίδ ανεκρούετο εν οργάνοις ηρμωσμένοις ενώπιον Κυρίου, και ο Δαβίδ ενδεδυκώς στολήν έξαλλον.

Β Βασ. 6,14 Ο ίδιος ο Δαβίδ έπαιζεν εκλεκτά μουσικά όργανα ενώπιον του Κυρίου, έφερε δε ενδυμασίαν όχι την βασιλικήν, αλλά άλλην απλήν και ταπεινήν.

Β Βασ. 6,15 και Δαβίδ και πάς ο οίκος Ισραήλ ανήγαγον την κιβωτόν Κυρίου μετά κραυγής και μετά φωνής σάλπιγγος.

Β Βασ. 6,15 Ο Δαβίδ και όλος ο ισραηλιτικός λαός μετέφεραν την Κιβωτόν με κραυγάς αγαλλιάσεως και με ήχους σαλπίγγων.

Β Βασ. 6,16 και εγένετο της κιβωτού παραγινομένης έως πόλεως Δαβίδ και Μελχόλ η θυγάτηρ Σαούλ διέκυπτε διά της

θυρίδος και είδε τον βασιλέα Δαβίδ ορχούμενον και ανακρουόμενον ενώπιον Κυρίου και εξουδένωσεν αυτόν εν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Β Βασ. 6,16 Όταν ἡ Κιβωτός ἐφθασεν εἰς τὴν “πόλιν Δαβίδ”, ἡ σύζυγος τοῦ Δαβίδ, ἡ Μελχόλ, θυγάτηρ τοῦ Σαούλ, ἐκύψεν ἀπὸ τοῦ παράθυρόν της καὶ εἶδε τὸν σύζυγόν της, τὸν βασιλέα, νὰ χορεύῃ καὶ νὰ παίζῃ μουσικὰ ὄργανα ενώπιον της Κιβωτοῦ τοῦ Κυρίου. Ἐσωτερικῶς τὸν ἐπέκρινε καὶ τὸν ἐξουδένωσε.

Β Βασ. 6,17 καὶ φέρουσι τὴν κιβωτὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἀνέθησαν αὐτὴν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς εἰς μέσον της σκηνῆς, ἥς ἐπήξεν αὐτὴ Δαβίδ· καὶ ἀνήνεγκε Δαβίδ ὀλοκαυτώματα ενώπιον Κυρίου καὶ εἰρηνικάς.

Β Βασ. 6,17 Μετέφεραν ἐν τέλει τὴν Κιβωτὸν της Διαθήκης τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἐτοποθέτησαν στὸν τόπον της, στὸ μέσον της σκηνῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε στήσει ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην προσέφερεν ὀλοκαυτώματα καὶ ἄλλας εἰρηνικὰς θυσίας.

Β Βασ. 6,18 καὶ συνετέλεσε Δαβίδ συναναφέρων τὰς ὀλοκαυτώσεις καὶ τὰς εἰρηνικάς καὶ εὐλόγησε τὸν λαόν ἐν ὀνόματι Κυρίου τῶν δυνάμεων.

Β Βασ. 6,18 Όταν ὁ Δαβίδ ἐπεράτωσε τὴν προσφορὰν τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ τῶν εἰρηνικῶν θυσιῶν, εὐλόγησε τὸν λαόν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων.

Β Βασ. 6,19 καὶ διεμέρισε παντὶ τῷ λαῷ εἰς πάσαν τὴν δύναμιν τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ Δάν ἕως Βηρσαβέε καὶ ἀπὸ ἀνδρῶς ἕως γυναικῶς, ἐκάστω κολλυρίδα ἄρτου καὶ ἐσχαρίτην καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου· καὶ ἀπῆλθε πᾶς ὁ λαὸς ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Β Βασ. 6,19 Ἐμοίρασε δε εἰς ὅλον τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν καὶ εἰς ὅλον τὸν στρατόν, ἀπὸ τὴν πόλιν Δαν μέχρι καὶ της Βηρσαβέε, εἰς ἀνδρας καὶ εἰς γυναῖκας, ἀπὸ ἑνὸς περιποιημένον ἄρτον, ἑνὸς κομματί κρέας ψητὸ καὶ ἑνὸς σταφιδοψῆμο. Κατόπιν ὅλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπιτία των.

Β Βασ. 6,20 καὶ ἐπέστρεψε Δαβίδ εὐλογῆσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε Μελχόλ ἡ θυγάτηρ Σαούλ εἰς ἀπάντησιν Δαβίδ καὶ εὐλόγησεν αὐτόν καὶ εἶπε· τί δεδόξασται σήμερον ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ, ὅς ἀπεκαλύφθη σήμερον ἐν ὀφθαλμοῖς παιδισκῶν τῶν δούλων αὐτοῦ, καθὼς ἀποκαλύπτεται ἀποκαλυφθεὶς εἰς τῶν ορχουμένων;

Β Βασ. 6,20 Ἐπέστρεψε καὶ ὁ Δαβίδ στὸ σπίτι του καὶ ἠυλόγησεν αὐτό. Ἡ Μελχόλ, ἡ σύζυγός του, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σαούλ, ἐβῆκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ καὶ νὰ του εὐχηθῇ τὸ “καλῶς ὤρισε”. Κατόπιν δε τοῦ εἶπεν εἰρωνικῶς· “πόσον πολὺ ἐδοξάσθη σήμερον ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖός δια νὰ χορεύσῃ ἐβγαλε τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἐμπρὸς εἰς τὰς δούλας καὶ στοὺς δούλους του καὶ ἐγυμνώθη, ὅπως γυμνώνεται ὁ οἰσοδῆποτε κοινὸς χορευτὴς!”

Β Βασ. 6,21 καὶ εἶπε Δαβίδ πρὸς Μελχόλ· ενώπιον Κυρίου ορχήσομαι· εὐλογητὸς Κύριος, ὅς ἐξελέξατό με ὑπὲρ τὸν πατέρα σου καὶ ὑπὲρ πάντα τὸν οἶκον αὐτοῦ τοῦ καταστήσασαί με εἰς ἠγούμενον ἐπὶ τὸν λαόν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ· καὶ παίξομαι καὶ ορχήσομαι ενώπιον Κυρίου

Β Βασ. 6,21 Ὁ Δαβίδ ἀπήντησε πρὸς αὐτὴν “ἐγὼ θὰ χορεύσω, χωρὶς νὰ ἐντρέπωμαι, ενώπιον τοῦ Κυρίου μου, ὁ ὁποῖός με ἐξέλεξε βασιλέα ἀντὶ τοῦ πατρὸς σου καὶ ἀντὶ της οἰκογενείας σου, δια νὰ γίνω ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ του, τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ. Θὰ παίξω, λοιπόν, μουσικὰ ὄργανα καὶ θὰ χορεύσω ενώπιον τοῦ Κυρίου, δια νὰ δοξάσω τὸν Κύριον.

Β Βασ. 6,22 καὶ ἀποκαλυφθήσομαι ἐτι οὕτως καὶ ἔσομαι ἀχρεῖος ἐν ὀφθαλμοῖς σου καὶ μετὰ τῶν παιδισκῶν, ὧν εἶπάς με μὴ δοξασθῆναι.

Β Βασ. 6,22 Θὰ βγάλω τὰ βασιλικά μου ἐνδύματα, ἔστω καὶ ἀν πρόκειται νὰ φανῶ τιποτένιος εἰς τὰ μάτια σου, καὶ θὰ χορεύσω μαζί με τὰς δούλας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων μου εἶπες νὰ μὴ ταπεινώνομαι ἐτσι”.

Β Βασ. 6,23 καὶ τῇ Μελχόλ θυγατρὶ Σαούλ οὐκ ἐγένετο παιδίον ἕως της ἡμέρας τοῦ ἀποθανεῖν αὐτὴν.

Β Βασ. 6,23 Ἐπειδὴ ἐτσι ὠμίλησεν ἡ Μελχόλ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σαούλ πρὸς τὸν Δαβίδ, δὲν ἀπέκτησε παιδί μέχρι τοῦ θανάτου της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Β Βασ. 7,1 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐκάθισεν ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ Κύριος κατεκληρονόμησεν αὐτόν κύκλῳ ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τῶν κύκλῳ,

Β Βασ. 7,1 Όταν ὁ βασιλεὺς Δαβίδ ἐγκατεστάθῃ στὸ ἀνάκτορόν του, ὁ Κύριος τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τοὺς πολέμους καὶ τοῦ ἔδωσε κληρονομίαν ἀπὸ τὰς χώρας ὅλων τῶν γύρω ἐχθρικών του λαῶν.

Β Βασ. 7,2 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς Νάθαν τὸν προφῆτην· ἰδοὺ δὴ ἐγὼ κατοικῶ ἐν οἴκῳ κεδρίνῳ, καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ κάθηται ἐν μέσῳ της σκηνῆς.

Β Βασ. 7,2 Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Δαβίδ πρὸς τὸν Νάθαν, τὸν προφῆτην· “ἰδοὺ, λοιπόν, ἐγὼ κατοικῶ τώρα εἰς τὸν βασιλικὸν οἶκον κατεσκευασμένον ἀπὸ πολὺτιμα ξύλα κέδρου, ἡ δε Κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ εὐρίσκεται μέσα εἰς μίαν ἀπλὴν σκηνήν”.

Β Βασ. 7,3 καὶ εἶπε Νάθαν πρὸς τὸν βασιλέα· πάντα, ὅσα ἀν τῇ καρδίᾳ σου, βᾶδιζε καὶ ποίει, ὅτι Κύριος μετὰ σοῦ.

Β Βασ. 7,3 Ὁ Νάθαν εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα· “ὅλα ὅσα ἔχεις εἰς τὴν καρδίαν σου νὰ κάμῃς σχετικῶς με τὸν ναόν τοῦ Κυρίου, πῆγαινε καὶ ἐκτέλεσέ τα. Διότι ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου”.

Β Βασ. 7,4 καὶ ἐγένετο τῇ νυκτὶ ἐκείνη καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Νάθαν λέγων·

Β Βασ. 7,4 Ἀλλὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὠμίλησεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν προφῆτην Νάθαν καὶ τοῦ εἶπε·

Β Βασ. 7,5 πορεύου, καὶ εἰπὸν πρὸς τὸν δούλόν μου Δαβίδ· τὰδε λέγει Κύριος· οὐ σύ οἰκοδομήσεις μοι οἶκον τοῦ κατοικήσασαί με·

Β Βασ. 7,5 “πῆγαινε καὶ εἰπέ στὸν δούλον μου τὸν Δαβίδ, ὅτι αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Δὲν θὰ ανοικοδομήσῃς συ τὸν ναόν μου, δια νὰ κατοικήσω εἰς αὐτόν,

Β Βασ. 7,6 ὅτι οὐ κατώκηκα ἐν οἴκῳ ἀφ ἥς ἡμέρας ἀνήγαγον τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου ἕως της ἡμέρας ταύτης καὶ ἡμῃν ἐμπεριπατῶν ἐν καταλύματι καὶ ἐν σκηνῇ,

Β Βασ. 7,6 διότι ἕως τώρα ποτὲ δὲν ἔχω κατοικήσει εἰς μόνιμον ναόν, ἀπὸ τότε που ἐβγάλα τοὺς Ἰσραηλίτας ἐλευθέρους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, μέχρι της σημερινῆς ἡμέρας. Παντοτε ἐπορευόμεν, εὐρισκόμενος, εἰς πτωχικὸν ξύλινον παράπηγμα, σκεπασμένον με σκεπάσματα.

Β Βασ. 7,7 ἐν πάσιν, οἷς διήλθον ἐν παντὶ Ἰσραὴλ, εἰ λαλῶν ἐλάλησα πρὸς μίαν φυλὴν τοῦ Ἰσραὴλ, ὧ ἐνετειλάμην ποιμαίνειν τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ λέγων· ἰνατί οὐκ ὠκοδομήκατέ μοι οἶκον κέδρινον;

Β Βασ. 7,7 Εἰς ὅλην τὴν διαδρομὴν, που εἶχα με τοὺς Ἰσραηλίτας ἕως ἐδῶ, μήπως διετύπωσα παράπονον, ἔστω καὶ πρὸς

μίαν φυλήν του Ισραηλιτικού λαού, εις την οποίαν εγώ παρεχώρησα την ηγεμονίαν επί των άλλων φυλών, δια το γεγονός ότι δεν μου είχατε κτίσει ναόν από πολύτιμα κέδρα; Ποτέ.

Β Βασ. 7,8 και νύν τάδε ερείς τώ δούλω μου Δαυίδ· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· έλαβόν σε εκ της μάνδρας των προβάτων τού είναι σε εις ηγούμενον επί τον λαόν μου επί τον Ισραήλ

Β Βασ. 7,8 Τώρα, λοιπόν, αυτά θα πης στον δούλον μου τον Δαυίδ· Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· Σε επήρα από βοσκόν, που εφύλαττες τα πρόβατα, και σε ανέδειξα βασιλέα, αρχηγόν του λαού μου του Ισραηλιτικού.

Β Βασ. 7,9 και ήμην μετά σου εν πάσιν, οίς επορεύου, και εξωλόθρευσα πάντας τους εχθρούς σου από προσώπου σου και εποίησά σε ονομαστόν κατά το όνομα των μεγάλων των επί της γής.

Β Βασ. 7,9 Ημouνα μαζί σου συμπαραστάτης και βοηθός εις όλας τας ενεργείας σου. Εξωλόθρευσα από εμπρός σου όλους τους εχθρούς σου, σε κατέστησα περιώνυμον, σου έδωσα όνομα, όπως τα ονόματα των μεγάλων ανδρών της οικουμένης.

Β Βασ. 7,10 και θήσομαι τόπον τώ λαώ μου τώ Ισραήλ και καταφυτεύσω αυτόν, και κατασκευάσει καθ' εαυτόν και ου μεριμνήσει ουκέτι, και ου προσθήσει υιός αδικίας του ταπεινώσει αυτόν καθώς απ αρχής,

Β Βασ. 7,10 Και επί πλέον, εγώ τώρα θα ετοιμάσω τόπον δια τον λαόν μου, τον ισραηλιτικόν. Θα τον φυτεύσω εκεί, και εκείνος θα εγκατασταθή εις ιδικόν του τόπον, ειρηνικός και αμέριμος. Αδικοι και εχθρικοί λαοί δεν θα τον υποτάξουν, όπως έγινε στους αρχαιότερους χρόνους,

Β Βασ. 7,11 από των ημερών, ών έταξα κριτάς επί τον λαόν μου Ισραήλ, και αναπαύσω σε από πάντων των εχθρών σου, και απαγγελί σοι Κύριος ότι οίκον οικοδομήσεις αυτό.

Β Βασ. 7,11 εις τας ημέρας δηλαδή εκείνας, κατά τας οποίας εγώ είχα αναδείξει Κριτάς δια τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν. Θα σε απαλλάξω από όλους τους εχθρούς σου. Ο Κυριος θα σου είπη τότε να οικοδομήσης εις αυτόν οίκον.

Β Βασ. 7,12 και έσται εάν πληρωθώσιν αι ημέραι σου και κοιμηθήση μετά των πατέρων σου, και αναστήσω το σπέρμα σου μετά σε, ός έσται εκ της κοιλίας σου, και ετοιμάσω την βασιλείαν αυτού·

Β Βασ. 7,12 Όταν δε συμπληρωθούν αι ημέραι της ζωής σου και κοιμηθής μαζί με τους προγόνους σου, θα αναδείξω εγώ έπειτα από σε τον υιόν σου, ο οποίος θα κατάγεται από σένα, και θα στερεώσω την βασιλείαν του.

Β Βασ. 7,13 αυτός οικοδομήσει μοι οίκον τώ ονόματί μου, και ανορθώσω τον θρόνον αυτού έως εις τον αιώνα.

Β Βασ. 7,13 Αυτός θα ανοικοδομήση επί τω ονόματί μου ναόν, εγώ δε θα ανορθώσω και θα στερεώσω τον θρόνον του ακατάλυτον.

Β Βασ. 7,14 εγώ έσομαι αυτό εις πατέρα, και αυτός έσται μοι εις υιόν· και εάν έλθη η αδικία αυτού, και ελέγξω αυτόν εν ράβδω ανδρών και εν αφαίς υιών ανθρωπών·

Β Βασ. 7,14 Εγώ θα είμαι δι' αυτόν πατήρ και αυτός θα είναι δι' εμέ υιός. Εάν δε αυτός αμαρτήση, θα τον τιμωρήσω με ραβδισμούς και με κτυπήματα προερχόμενα από άλλους ανθρώπους.

Β Βασ. 7,15 το δε έλεός μου ουκ αποστήσω απ αυτού, καθώς απέστησα αφ ών απέστησα εκ προσώπου μου.

Β Βασ. 7,15 Δεν θα απομακρύνω όμως το έλεός μου από αυτόν, όπως είχα απομακρύνει τα μάτια μου από άλλους, που είχαν προηγουμένως αμαρτήσει.

Β Βασ. 7,16 και πιστωθήσεται ο οίκος αυτού και η βασιλεία αυτού έως αιώνος ενώπιόν μου. και ο θρόνος αυτού έσται ανωρθωμένος εις τον αιώνα.

Β Βασ. 7,16 Έτσι οι απόγονοί του και η βασιλεία του θα στερεωθούν ενώπιόν μου δια παντός. Και θα είναι αιωνία η βασιλεία του, στερεά και ακατάλυτος στον αιώνα".

Β Βασ. 7,17 κατά πάντας τους λόγους τούτους και κατά πάσαν την όρασιν ταύτην, ούτως ελάλησε Νάθαν προς Δαυίδ.

Β Βασ. 7,17 Αυτά είπεν ο Θεός προς τον Ναθαν και σύμφωνα με την όρασιν και τα λόγια αυτά του Θεού ωμίλησεν ο Ναθαν προς τον Δαυίδ.

Β Βασ. 7,18 και εισήλθεν ο βασιλεύς Δαυίδ και εκάθισεν ενώπιον Κυρίου και είπε· τις ειμι εγώ, Κύριέ μου Κύριε, και τις ο οίκός μου, ότι ηγάπησάς με έως τούτων;

Β Βασ. 7,18 Ο βασιλεύς Δαυίδ εισήλθεν εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, έμεινεν ενώπιον του Κυρίου και προσευχηθείς είπε· "ποιός είμαι εγώ, Κυριέ μου Κυριε, και ποιά είναι η οικονένειά μου, ώστε να με έχης αγαπήσει μέχρι τοιούτου σημείου;

Β Βασ. 7,19 και κατεσμικρύνθην μικρόν ενώπιόν σου, Κύριέ μου Κύριε. και ελάλησας υπέρ τού οίκου τού δούλου σου εις μακράν· ούτος δε ο νόμος τού ανθρώπου, Κύριέ μου Κύριε.

Β Βασ. 7,19 Είδα, Κυριέ μου Κυριε, περισσότερον τώρα την μικρότητά μου ενώπιόν σου, με όσα θαυμαστά υπεσχέθης δια την οικογένειάν μου και δι' εμέ τον δούλον σου και δια το μακρυνόν μέλλον. Εφέρθης απέναντί μου, Κυριέ μου Κυριε, ωσάν φίλος προς φίλον.

Β Βασ. 7,20 και τι προσθήσει Δαυίδ έτι τού λαλήσαι προς σε; και νύν σύ οίδας τον δούλόν σου, Κύριέ μου Κύριε.

Β Βασ. 7,20 Τι επί πλέον έχω τώρα να ζητήσω από σε εγώ ο Δαυίδ; Συ γνωρίζεις εμέ τον δούλον σου, Κυριέ μου Κυριε.

Β Βασ. 7,21 διά τον λόγον σου πεποίηκας, και κατά την καρδίαν σου εποίησας πάσαν την μεγαλωσύνην ταύτην γνωρίζαι τώ δούλω σου

Β Βασ. 7,21 Σύμφωνα με την υπόσχесίν σου και με την αγίαν θέλησί σου έκαμες όλα αυτά τα θαυμάσια, τα οποία απεκάλυψες εις εμέ τον δούλον σου.

Β Βασ. 7,22 ένεκεν τού μεγαλύναι σε, Κύριέ μου Κύριε, ότι ουκ έστιν ως σύ και ουκ έστι Θεός πλήν σου εν πάσιν, οίς ηκούσαμεν εν τοίς ωσίν ημών.

Β Βασ. 7,22 Εγιναν αυτά, δια να σε δοξάζω, Κυριέ μου Κυριε, διότι δεν υπάρχει άλλος, όπως είσαι συ, ούτε υπάρχει άλλος Θεός όπως συ, ο μόνος ικανός και δυνατός δια τα θαυμάσια, τα οποία έκαμες και ηκούσαν τα αυτιά μας.

Β Βασ. 7,23 και τις ως ο λαός σου Ισραήλ έθνος άλλο εν τή γη; ως ωδήγησεν αυτόν ο Θεός τού λυτρώσασθαι αυτόν λαόν, τού θέσθαι σε όνομα, τού ποιήσαι μεγαλωσύνην και επιφάνειαν, τού εκβαλείν σε εκ προσώπου τού λαού σου, ούς ελυτρώσω σεαυτώ εξ Αιγύπτου, έθνη και σκηνώματα;

Β Βασ. 7,23 Ποιός άλλος λαός εις την οικουμένην είναι τόσο ευλογημένος από σε, όπως ο Ισραηλιτικός λαός σου; Γνωρίζομεν, πως συ ο Θεός ηλευθέρωσας αυτόν από τους Αιγυπτίους και τον καθωδήγησες και του έδωσες δοξασμένον όνομα και προς χάριν του επραγματοποίησες εξαιρέτα και μεγάλα θαύματα, ώστε χάριν αυτού του λαού, τον οποίον απηλευθέρωσας από την δουλειαν της Αιγύπτου, να απομακρύνης άλλα έθνη από τας κατοικίας των.

Β Βασ. 7,24 και ητοιμάσας σεαυτώ τον λαόν σου Ισραήλ εις λαόν έως αιώνος, και σύ, Κύριε, εγένου αυτοίς εις Θεόν.

Β Βασ. 7,24 Επαιδαγώγησες και εστερέωσες τον λαόν σου αυτόν τον Ισραηλιτικόν μέχρι πέρατος των αιώνων. Συ, Κυριε, έγινες αυτού Θεός.

Β Βασ. 7,25 και νύν, Κύριέ μου Κύριε, το ρήμα, ό ελάλησας περί τού δούλου σου και τού οίκου αυτού, πίστωσον έως τού αιώνος, Κύριε παντοκράτωρ Θεέ τού Ισραήλ· και νύν καθώς ελάλησας,

Β Βασ. 7,25 Και τώρα, Κυριέ μου Κυριε, τον λόγον, τον οποίον είπες δι' εμέ τον δούλον σου και δια τον οίκον μου, πραγματοποιήσέ τον εις αιώνας αιώνων.

Β Βασ. 7,26 μεγαλυνθείη το όνομά σου έως αιώνος.

Β Βασ. 7,26 Κυριε παντοκράτωρ, Θεέ του Ισραήλ, όπως είπες, ας γίνη, δια να δοξασθή αιωνίως το όνομά σου.

Β Βασ. 7,27 Κύριε παντοκράτωρ Θεός Ισραήλ, απεκάλυψας το ωτίον τού δούλου σου, λέγων· οίκον οικοδομήσω σοι· δια τούτο εύρεν ο δούλός σου την καρδιάν εαυτού τού προσεύξασθαι προς σε την προσευχήν ταύτην.

Β Βασ. 7,27 Κυριε παντοκράτωρ, Θεέ του Ισραήλ, συ εφανέρωσας εις εμέ τον δούλον σου τα μέλλοντα λέγων· Θα οικοδομήσω δια σε οίκον. Δια τούτο εγώ ο δούλός σου έσπευσα να ανοίξω την καρδιάν μου και να κάμω προς σε αυτήν την προσευχήν.

Β Βασ. 7,28 και νύν, Κύριέ μου Κύριε, σύ εί ο Θεός, και οι λόγοι σου έσονται αληθινοί, και ελάλησας υπέρ τού δούλου σου τα αγαθά ταύτα·

Β Βασ. 7,28 Και τώρα, Κυριέ μου Κυριε, ομολογώ και διακηρύσσω, ότι συ είσαι ο αληθινός Θεός και οι λόγοι σου αληθινοί και θα εκπληρωθούν οι λόγοι, τους οποίους ελάλησες προς εμέ τον δούλον σου δια τα αγαθά αυτά.

Β Βασ. 7,29 και νύν άρξαι και ευλόγησον τον οίκον τού δούλου σου τού είναι εις τον αιώνα ενώπιόν σου, ότι σύ, Κύριέ μου Κύριε, ελάλησας, και από της ευλογίας σου ευλογηθήσεται ο οίκος τού δούλου σου τού είναι εις τον αιώνα.

Β Βασ. 7,29 Καμε τώρα αρχήν, Κυριε, και ευλόγησε τον οίκον εμού, του δούλου σου, δια να μένη πάντοτε αιώνιος ενώπιόν σου. Δίότι συ, Κυριέ μου Κυριε, έδωσες την υπόσχεσιν και με την ιδικήν σου ευλογίαν θα ευλογηθή ο οίκος εμού ου δούλου σου, ώστε να μένη στον αιώνα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Β Βασ. 8,1 Καί εγένετο μετά ταύτα και επάταξε Δαυίδ τους αλλοφύλους και ετροπώσατο αυτούς· και έλαβε Δαυίδ την αφωρισμένην εκ χειρός των αλλοφύλων.

Β Βασ. 8,1 Επειτα από τα ανωτέρω γεγονότα ο Δαυίδ εκτύπησε τους Φιλισταίους και τους κατετρόπωσε. Κατέλαβε δε και αφήρσε από την εξουσίαν των την χώραν, την οποίαν εκείνοι κατείχον.

Β Βασ. 8,2 και επάταξε Δαυίδ την Μωάβ και διεμέτρησεν αυτούς εν σχοινίοις κοιμίσας αυτούς επί την γήν, και εγένετο τα δύο σχοινίσματα τού θανατώσαι, και τα δύο σχοινίσματα εζώγησε, και εγένετο Μωάβ τώ Δαυίδ εις δούλους φέροντας ξένια.

Β Βασ. 8,2 Κατόπιν ο Δαυίδ εκτύπησε την χώραν των Μωαβιτών και την κατέλαβε. Διέταξε τους αιχμαλώτους να πέσουν πρηνείς στο έδαφος και τους εμέτρησε χρησιμοποιήσας ως μέτρον μήκους σχοινία. Τους διήρσε εν δύο ομάδας και διέταξεν οι μεν ημίσεις να θανατωθούν οι δε άλλοι να αφεθούν εις την ζωήν. Οι επιζήσαντες Μωαβίται έγιναν φόρου υποτελείς στον Δαυίδ.

Β Βασ. 8,3 και επάταξε Δαυίδ τον Αδρααζάρ υιόν αάβ, βασιλέα Σουβά, πορευομένου αυτού επιστήσαι την χείρα αυτού επί τον ποταμόν Ευφράτην.

Β Βασ. 8,3 Κατόπιν ο Δαυίδ εκτύπησε τον Αδρααζάρ, τον υιόν του Ραάβ, βασιλέα της Σουβά, όταν αυτός εβάνιζε δια να θέση υπό την κυριαρχίαν του τους λαούς, που ευρίσκοντο πλησίον στον ποταμόν Ευφράτην.

Β Βασ. 8,4 και προκατελάβετο Δαυίδ των αυτού χίλια άρματα και επτά χιλιάδας ιππέων και είκοσι χιλιάδας ανδρών πεζών, και παρέλυσε Δαυίδ πάντα τα άρματα και υπελίπετο εαυτώ εκατόν άρματα.

Β Βασ. 8,4 Ο Δαυίδ τον ενίκησεν, εκυριεύσε χίλια άρματα του, επτά χιλιάδας ιππέων και είκοσι χιλιάδας άνδρας πεζούς. Διέλυσε δε και ηγήρησεν όλα τα άρματα πλην εκατόν, τα οποία εκράτησε δια τον εαυτόν του.

Β Βασ. 8,5 και παραγίνεται Συρία Δαμασκού βοηθήσαι τώ Αδρααζάρ βασιλεί Σουβά, και επάταξε Δαυίδ εν τώ Σύρω είκοσι δύο χιλιάδας ανδρών.

Β Βασ. 8,5 Ηλθον οι Συροι, που είχαν ως πρωτεύουσάν των την Δαμασκόν, να βοηθήσουν τον Αδρααζάρ, βασιλέα Σουβά. Ο δε Δαυίδ εκτύπησε και ενίκησεν είκοσι δύο χιλιάδας Συρων.

Β Βασ. 8,6 και έθετο Δαυίδ φρουράν εν Συρία τή κατά Δαμασκόν, και εγένετο ο Σύρος τώ Δαυίδ εις δούλους φέροντας ξένια. και έσωσε Κύριος τον Δαυίδ εν πάσιν, οίς επορευέτο.

Β Βασ. 8,6 Εγκατέστησε δε εις την Δαμασκόν της Συρίας στρατιωτικήν φρουράν και οι Συροι έγιναν φόρου υποτελείς στον Δαυίδ. Ετσι δε ο Κυριος έσωσε τον Δαυίδ και τον βοήθησεν, ώστε να φέρη εις πέρας όλες τας πολεμικάς του ενεργείας.

Β Βασ. 8,7 και έλαβε Δαυίδ τους χλιδώνας τους χρυσούς, οί ήσαν επί των παιδων των Αδρααζάρ βασιλέως Σουβά, και ήνεγκεν αυτά εις Ιερουσαλήμ· και έλαβεν αυτά Σουσακίμ βασιλεύς Αιγύπτου εν τώ αναβήναι αυτόν εις Ιερουσαλήμ εν ημέραις οβοάμ υιού Σολομώντος.

Β Βασ. 8,7 Ο Δαυίδ επήρε τα χρυσά βραχιόλια, τα οποία εφορούσαν οι σωματοφύλακες του Αδρααζάρ, του βασιλέως της Σουβά, και τα έφερεν εις την Ιερουσαλήμ. Αυτά τα ελαφυραγώγησεν αργότερα ο Σουσακίμ ο βασιλεύς της Αιγύπτου, όταν ανέβη εις τα Ιεροσόλυμα κατά τας ημέρας, που βασιλεύς της Ιερουσαλήμ ήτο ο Ροβοάμ, ο υιός του Σολομώντος.

Β Βασ. 8,8 και εκ της Μασβάκ και εκ των εκλεκτών πόλεων τού Αδρααζάρ έλαβεν ο βασιλεύς Δαυίδ χαλκόν πολύν σφόδρα· εν αυτώ εποίησε Σολομών την θάλασσαν την χαλκήν και τους στύλους και τους λουτήρας και πάντα τα σκεύη.

Β Βασ. 8,8 Ο βασιλεύς Δαυίδ συνεκέντρωσε πάρα πολύν χαλκόν από την πόλιν Μασβάκ και από άλλας πόστου Αδρααζάρ. Με τον χαλκόν δε αυτόν κατεσκεύασεν αργότερα ο Σολομών την λεγομένην χαλκήν θάλασσαν, τους στύλους και τους λουτήρας και όλα τα ιερά χάλκινα σκεύη του ναού.

Β Βασ. 8,9 και ήκουσε Θεού ο βασιλεύς Ημάθ ότι επάταξε Δαυίδ πάσαν την δύναμιν Αδρααζάρ,

Β Βασ. 8,9 Ο Θεού, ο βασιλεύς της Ημάθ, επληροφορήθη, ότι ο Δαυίδ κατενίκησεν όλον τον στρατόν του Αδρααζάρ και εχάρη.

Β Βασ. 8,10 και απέστειλε Θεού Ιεδδουράν τον υιόν αυτού προς βασιλέα Δαυίδ ερωτήσαι αυτόν τα εις ειρήνην και ευλογήσαι αυτόν υπέρ ου επολέμησε τον Αδρααζάρ και επάταξεν αυτόν, ότι αντικείμενος ήν τώ Αδρααζάρ, και εν ταίς

χερσίν αυτού ήσαν σκεύη αργυρά και σκεύη χρυσά και σκεύη χαλκά.

Β Βασ. 8,10 Ο Θεός απέστειλε τον υιόν του Ιεδδουράν, προς τον Δαυίδ τον βασιλέα, να τον χαιρετήση και να τον συγκαρή δια τας νίκας του εναντίον του Αδρααζάρ. Διότι ο Αδρααζάρ ήτο εχθρός του Θεού. Ο υιός του Θεού προσέφερεν ως δώρα στον Δαυίδ δοχεία αργυρά, χρυσά και χάλκινα.

Β Βασ. 8,11 και ταύτα ηγίασεν ο βασιλεύς Δαυίδ τώ Κυρίω μετά τού αργυρίου και μετά τού χρυσιού, ού ηγίασεν εκ πασών των πόλεων, ών κατεδυνάστευσεν,

Β Βασ. 8,11 Ο Δαυίδ αφιέρωσε και αυτά στον Θεόν μαζί με τον άργυρον και τον χρυσόν, που είχε πάρει ως λάφυρα από όλας τας άλλας πόλεις τας οποίας είχε κυριεύσει.

Β Βασ. 8,12 εκ της Ιδουμαίας και εκ της Μωάβ και εκ των υιών Αμμών και εκ των αλλοφύλων και εξ Αμαλήκ και εκ των σκύλων Αδρααζάρ υιού αάβ βασιλέως Σουβά.

Β Βασ. 8,12 δηλαδή από τας πόλεις της Ιδουμαίας, από τας πόλεις των Μωαβιτών, των Αμμωνιτών, των Φιλισταίων, των Αμαληκιτών και από τα λάφυρα του Αδρααζάρ, του υιού του Ραάβ, βασιλέως της Σουβά.

Β Βασ. 8,13 και εποίησε Δαυίδ όνομα· και εν τώ ανακάμπτειν αυτόν επάταξε την Ιδουμαίαν εν Γεβελέμ εις οκτωκαίδεκα χιλιάδας.

Β Βασ. 8,13 Έτσι δε ο Δαυίδ κατέστη περιώνυμος. Όταν δε επέστρεψεν από τας ανωτέρω πολεμικές επιχειρήσεις, εκτύπησε την Ιδουμαίαν εις την Γεβελέμ με δέκα οκτώ χιλιάδας άνδρας.

Β Βασ. 8,14 και έθετο εν τή Ιδουμαία φρουράν, εν πάση τή Ιδουμαία, και εγένοντο πάντες οι Ιδουμαίοι δούλοι τώ βασιλεί. και έσωσε Κύριος τον Δαυίδ εν πάσιν, οίς επορεύετο.

Β Βασ. 8,14 Την κατέλαβε και εγκατέστησεν εις όλην την Ιδουμαίαν φρουράν ιδικών του στρατιωτών. Όλοι δε οι Ιδουμαίοι έγιναν όλοι στον βασιλέα Δαυίδ. Έτσι δε ο Κυριος έσωσε τον Δαυίδ και τον εβοήθησεν εις όλας αυτού τας πολεμικές ενεργείας.

Β Βασ. 8,15 και εβασίλευσε Δαυίδ επί πάντα Ισραήλ. και ήν Δαυίδ ποιών κρίμα και δικαιοσύνην επί πάντα τον λαόν αυτού.

Β Βασ. 8,15 Ο Δαυίδ έγινε βασιλεύς πλέον εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν. Ως βασιλεύς δε έκρινε και εδίκασε δικαίως τας διαφοράς, αι οποίαι παρουσιάζοντα μεταξύ των Ισραηλιτών.

Β Βασ. 8,16 και Ιωάβ υιός Σαρουΐας επί της στρατιάς και Ιωσαφάτ υιός Αχιιάδ επί των υπομνημάτων,

Β Βασ. 8,16 Ο Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας, αδελφής του Δαυίδ, ήτο αρχηγός όλης της στρατιάς του Δαυίδ. Ο δε Ιωσαφάτ, υιός του Αχιιάδ, είχε την φροντίδα των υπομνημάτων.

Β Βασ. 8,17 και Σαδούκ υιός Αχιτώβ και Αχιμέλεχ υιός Αβιάθαρ ιερείς, και Ασά ο γραμματεύς,

Β Βασ. 8,17 Ο Σαδούκ υιός του Αχιτώβ, και ο Αχιμέλεχ υιός του Αβιάθαρ, ήσαν ιερείς. Ο δε Ασά ήτο ο γραμματεύς.

Β Βασ. 8,18 και Βαναίας υιός Ιωδαέ σύμβουλος, και ο Χελεθθί και ο Φελεττί· και οι υιοί Δαυίδ αυλάρχαι ήσαν.

Β Βασ. 8,18 Ο Βαναίας, υιός του Ιωδαέ, ήτο ο σύμβουλος του Δαυίδ. Σωματοφύλακες δε του βασιλέως ήσαν ξένοι, Χελεθθί και Φελεττί. Οι δε υιοί του Δαυίδ ήσαν οι αυλάρχαι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Β Βασ. 9,1 Καί ειπε Δαυίδ· ει έστιν έτι υπολεειμμένος εν τώ οίκω Σαούλ και ποιήσω μετ αυτού έλεος ένεκεν Ιωνάθαν·

Β Βασ. 9,1 Ο Δαυίδ ηρώτησε· “μήπως, τάχα, και ζη κανείς από την οικογένειαν του Σαούλ, δια να ανταποδώσω προς αυτόν ευεργεσίας από ευγνωμοσύνην προς τον Ιωνάθαν;”

Β Βασ. 9,2 και εκ τού οίκου Σαούλ ήν παίς, και όνομα αυτώ Σιβά, και καλοούσιν αυτόν προς Δαυίδ· και ειπε προς αυτόν ο βασιλεύς· σύ εί Σιβά; και ειπεν· εγώ δούλος σός.

Β Βασ. 9,2 Έζούσε τότε από τον οίκον του Σαούλ ενας δούλος, ο οποίος ωνομάζετο Σιβά. Τον εκάλεσαν και τον οδήγησαν προς τον Δαυίδ. Ο Δαυίδ ειπε προς αυτόν· “συ είσαι ο Σιβά;” Και εκείνος απήντησεν· “εγώ, ο δούλος σου”.

Β Βασ. 9,3 και ειπεν ο βασιλεύς· ει υπολείπεται εκ τού οίκου Σαούλ έτι ανήρ και ποιήσω μετ αυτού έλεος Θεού; και ειπε Σιβά προς τον βασιλέα· έτι εστιν υιός τώ Ιωνάθαν πεπληγός τους πόδας.

Β Βασ. 9,3 Ο βασιλεύς τον ηρώτησε· “μήπως έχει επιζήσει κανείς από την οικογένειαν του Σαούλ, δια να του προσφέρω ευεργεσίαν, παρά του Θεού ευλογημένην;” Είπε δε ο Σιβά προς τον βασιλέα· “υπάρχει ακόμη ενας υιός του Ιωνάθαν, ο οποίος όμως είναι χωλός και από τα δύο πόδια”.

Β Βασ. 9,4 και ειπεν ο βασιλεύς· που ούτος; και ειπε Σιβά προς τον βασιλέα· ιδού εν οίκω Μαχίρ υιού Αμιήλ εκ της Λαδάβαρ.

Β Βασ. 9,4 Είπεν ο βασιλεύς· “που είναι αυτός;” Ο Σιβά απήντησε προς τον βασιλέα· “ιδού, αυτός ευρίσκεται στον οίκον του Μαχίρ, υιού του Αμιήλ, του καταγομένου από την πόλιν Λαδάβαρ”.

Β Βασ. 9,5 και απέστειλεν ο βασιλεύς Δαυίδ και έλαβεν αυτόν εκ τού οίκου Μαχίρ υιού Αμιήλ εκ της Λαδάβαρ.

Β Βασ. 9,5 Ο Δαυίδ έστειλεν άνθρωπον και έφερεν αυτόν από τον οίκον του Μαχίρ, του υιού του Αμιήλ, του καταγομένου από την Λαδάβαρ.

Β Βασ. 9,6 και παραγίνεται Μεμφιβοσθέ υιός Ιωνάθαν υιού Σαούλ προς τον βασιλέα Δαυίδ και έπεσεν επί πρόσωπον αυτού και προσεκύνησεν αυτώ. και ειπεν αυτώ Δαυίδ· Μεμφιβοσθέ· και ειπεν· ιδού ο δούλος σου.

Β Βασ. 9,6 Ο Μεμφιβοσθέ, υιός αυτός του Ιωνάθαν, υιού του Σαούλ, παρουσιάσθη στον βασιλέα Δαυίδ. Επεσε με το πρόσωπον αυτού στο έδαφος, και τον προσεκύνησεν. Ο Δαυίδ του ειπε· Μεμφιβοσθέ! Εκείνος απήντησεν· Ιδού ο δούλος σου!

Β Βασ. 9,7 και ειπεν αυτώ Δαυίδ· μη φοβού, ότι ποιών ποιήσω μετά σου έλεος διά Ιωνάθαν τον πατέρα σου και

αποκαταστήσω σοι πάντα αγρόν Σαούλ πατρός τού πατρός σου, και σύ φαγή άρτον επί της τραπέζης μου διαπαντός.

Β Βασ. 9,7 Ο Δαυίδ ειπε προς αυτόν· “μη φοβήσαι. Προς χάριν του πατρός σου, του Ιωνάθαν, θα δείξω καλωσύνην προς σε. Θα σου αποδώσω όλην την κτηματικήν περιουσίαν του πάππου σου Σαούλ, και συ θα τρώγης άρτον εις το ίδιο τραπέζι με εμέ δια παντός”.

Β Βασ. 9,8 και προσεκύνησε Μεμφιβοσθέ και ειπε· τις εimi ο δούλος σου, ότι επέβλεψας επί τον κύνα τον τεθηκότα τον όμοιον εμοί;

Β Βασ. 9,8 Ο Μεμφιβοσθέ προσεκύνησε πάλιν τον Δαυίδ και ειπε· “ποιός είμαι εγώ ο δούλος σου, στον οποίον έρριψες να τόσοσν σπλαγχνικόν βλέμμα; Εγώ είμαι όμοιος με ένα ψόφιο σκυλί”.

Β Βασ. 9,9 και εκάλεσεν ο βασιλεύς Σιβά το παιδάριον Σαούλ και ειπε προς αυτόν· πάντα όσα εστι τώ Σαούλ και όλω τώ

οίκω αυτού δέδωκα τώ υιῷ τοῦ κυρίου σου·

Β Βασ. 9,9 Ο βασιλεὺς Δαυὶδ ἐκάλεσε τον δούλον του Σαούλ, τον Σιβά, και του εἶπεν· “ὅλα ὅσα ἄλλοτε ἀνῆκον εἰς τον Σαούλ και εἰς ὅλην την οικογένειαν του τα ἔχω δώσει στον υἱόν του κυρίου σου, στον Μεμφιβοσθέ.

Β Βασ. 9,10 και ἐργά αὐτῶ την γῆν, σύ και οι υἱοὶ σου και οι δούλοι σου, και εἰσοίσεις τώ υιῷ τοῦ κυρίου σου ἄρτους, και ἔδεται αὐτούς· και Μεμφιβοσθέ υἱὸς τοῦ κυρίου σου φάγεται διαπαντός ἄρτον ἐπὶ της τραπέζης μου. (και τώ Σιβά ἦσαν πεντεκαίδεκα υἱοὶ και εἴκοσι δούλοι).

Β Βασ. 9,10 Σὺ δε και τα παιδιὰ σου και οι δούλοι σου θα ἐργάζεσθε τους ἀγρούς του προς χάριν αὐτοῦ. Και προς τον υἱόν του κυρίου σου θα προσφέρης τα εἰσοδήματα, τα οποία αὐτός θα τα ἀπολαμβάνη. Ο Μεμφιβοσθέ, ο υἱὸς του κυρίου σου, θα τρώγη πάντοτε στο ἴδιο τραπέζι με ἐμέ”. (Ο Σιβά εἶχε δέκα πέντε υἱούς και εἴκοσι δούλους).

Β Βασ. 9,11 και εἶπε Σιβά προς τον βασιλέα· κατά πάντα, ὅσα ἐντέταλται ο κύριός μου ο βασιλεὺς τώ δούλω αὐτοῦ, οὕτω ποιήσει ο δούλός σου· και Μεμφιβοσθέ ἤσθιεν ἐπὶ της τραπέζης Δαυὶδ καθὼς εἰς των υἱῶν αὐτοῦ τοῦ βασιλέως.

Β Βασ. 9,11 Ο Σιβά ἀπήντησε προς τον βασιλέα· “σύμφωνα με ὅλα ὅσα συ, ο κύριός μου και ο βασιλεὺς, διέταξες ἐμέ τον δούλον σου, ἐγὼ θα ἐνεργήσω”. Ο Μεμφιβοσθέ συνέτρωγε ἕκτοτε μαζί με τον Δαυὶδ εἰς την βασιλικὴν τράπεζαν, σαν ἓνα ἀπὸ τα παιδιὰ του βασιλέως.

Β Βασ. 9,12 και τώ Μεμφιβοσθέ υἱὸς μικρός ἦν, και ὄνομα αὐτῶ Μιχά. και πάσα η κατοίκησις τοῦ οἴκου Σιβά δούλοι τοῦ Μεμφιβοσθέ.

Β Βασ. 9,12 Ο Μεμφιβοσθέ εἶχεν ἓνα μικρόν υἱόν, ο οποίος ὠνομάζετο Μιχά. Ολοι δε ἐκεῖνοι, οι οποίοι κατοικοῦσαν στον οἶκον του Σιβά, ἦσαν δούλοι του Μεμφιβοσθέ.

Β Βασ. 9,13 και Μεμφιβοσθέ κατῶκει ἐν Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἐπὶ της τραπέζης τοῦ βασιλέως αὐτός διαπαντός ἤσθιε· και αὐτός ἦν χωλὸς ἀμφοτέροις τοῖς ποσίν αὐτοῦ.

Β Βασ. 9,13 Ο Μεμφιβοσθέ κατοικοῦσε πλέον εἰς την Ἱερουσαλήμ, διότι συνέτρωγε πάντοτε εἰς την ἰδίαν τράπεζάν με τον βασιλέα. Ἦτο δε χωλὸς και εἰς τα δύο του πόδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Β Βασ. 10,1 Καί ἐγένετο μετὰ ταῦτα και ἀπέθανε βασιλεὺς υἱῶν Ἀμμῶν, και ἐβασίλευσεν Ἀννῶν υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ.

Β Βασ. 10,1 Ἐπειτα ἀπὸ τα γεγονότα αὐτὰ ἀπέθανεν ο βασιλεὺς των Ἀμμωνιτῶν και ἐβασίλευσε ἀντ' αὐτοῦ ο υἱὸς του ο Ἀννῶν.

Β Βασ. 10,2 και εἶπε Δαυὶδ ποιήσω ἔλεος μετὰ Ἀννῶν υἱοῦ Ναάς, ὃν τρόπον ἐποίησεν ο πατήρ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἔλεος· και ἀπέστειλε Δαυὶδ παρακαλέσαι αὐτόν ἐν χειρὶ των δούλων αὐτοῦ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. και παρεγένοντο οι παῖδες Δαυὶδ εἰς την γῆν υἱῶν Ἀμμῶν.

Β Βασ. 10,2 Ο Δαυὶδ ἐσκέφθη και εἶπε· “πρέπει προς τον Ἀννῶν, τον υἱόν του Ναάς, να δείξω την ἰδίαν καλωσύνην, την οποίαν ο πατέρας του εἶδειε προς ἐμέ”. Ἐστειλε λοιπὸν δούλους του, δια να συλλυπηθῆ τον Ἀννῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ του πατρὸς του. Οι ἀπεσταλμένοι του Δαυὶδ ἦλθον εἰς την χώραν των Ἀμμωνιτῶν.

Β Βασ. 10,3 και εἶπον οι ἄρχοντες υἱῶν Ἀμμῶν προς Ἀννῶν τον κύριον αὐτῶν· μη παρά το δοξάζειν Δαυὶδ τον πατέρα σου ἐνώπιόν σου, ὅτι ἀπέστειλέ σοι παρακαλόντας· ἀλλ οὐχὶ ὅπως ἐρευνήσωσι την πόλιν και κατασκοπήσωσιν αὐτήν και τοῦ κατασκέψασθαι αὐτήν ἀπέστειλε Δαυὶδ τους παῖδας αὐτοῦ προς σε·

Β Βασ. 10,3 Οι ἄρχοντες ὁμῶς των Ἀμμωνιτῶν εἶπαν προς τον βασιλέα τους, τον Ἀννῶν· “μήπως φαντάζεσαι, ὅτι δια να τιμήσῃ πρᾶγματι ἐνώπιόν σου τον πατέρα σου, ἀπέστειλεν εἰς σε τους ἀνθρώπους του να σε συλλυπηθῶν; Οχι· τους ἔστειλε, δια να ἐξερευνήσουν την πόλιν και την κατασκοπεύσουν και ἔπειτα να την καταστρέψουν”.

Β Βασ. 10,4 και ἔλαβεν Ἀννῶν τους παῖδας Δαυὶδ και ἐξύρησε τους πῶγωνα αὐτῶν και ἀπέκοψε τους μανδύας αὐτῶν ἐν τῷ ἡμίσει ἕως των ἰσχιῶν αὐτῶν και ἐξαπέστειλεν αὐτούς.

Β Βασ. 10,4 Ο Ἀννῶν ἐπέισθη εἰς τας εἰσηγήσεις ἐκείνων, συνέλαβε τους ἀπεσταλμένους του Δαυὶδ, ἐξύρησε τον πῶγωνα αὐτῶν, ἔκοψε κατά το ἡμισυ τα ἐνδύματά των ἕως εἰς την μέσην. Ἐπειτα δε τους ἀφήκεν ἐλευθέρους να φύγουν.

Β Βασ. 10,5 και ἀπήγγειλαν τώ Δαυὶδ ὑπὲρ των ἀνδρῶν, και ἀπέστειλεν εἰς ἀπαντήν αὐτῶν, ὅτι ἦσαν οι ἄνδρες ἠτιμασμένοι σφόδρα· και εἶπεν ο βασιλεὺς· καθίσατε ἐν Ἱεριχώ ἕως τοῦ ἀνατεῖλαι τους πῶγωνα υμῶν, και ἐπιστραφήσεσθε.

Β Βασ. 10,5 Ἐγνωστοποίησαν στον Δαυὶδ ὅσα ἔγιναν εἰς βάρος των ἀπεσταλμένων του. Ο Δαυὶδ ἔστειλεν ἀνθρώπους, δια να τους προαπαντήσουν, ἐπειδὴ ἦσαν πάρα πολὺ ντροπισασμένοι ἀπὸ το πάθημά των. Τους εἶπε δε ο βασιλεὺς· “μείνατε εἰς την Ἱεριχώ, μέχρις ὅτου αὐξηθῶν τα γένηια σας και κατόπιν ἐπανέρχεσθε εἰς την Ἱερουσαλήμ”.

Β Βασ. 10,6 και εἶδον οι υἱοὶ Ἀμμῶν, ὅτι κατησχύνθησαν ο λαὸς Δαυὶδ, και ἀπέστειλαν οι υἱοὶ Ἀμμῶν και ἐμισθώσαντο την Συρίαν Βαιθραάμ και την Συρίαν Σουβά, εἴκοσι χιλιάδας πεζῶν, και τον βασιλέα Μααχά, χιλίους ἀνδρας, και Ἰσῶβ, δώδεκα χιλιάδας ἀνδρῶν.

Β Βασ. 10,6 Οι Ἀμμωνίται συνησθάνθησαν ἔπειτα, ὅτι με την πρᾶξιν των αὐτὴν προσέβαλαν τον λαόν του Δαυὶδ και ἐφοβήθησαν ἐκδίκησιν. Δια τούτο οι Ἀμμωνίται ἔστειλαν ἀνθρώπους των και ἐπήραν μισθοφόρους στρατιώτας ἀπὸ την Βαιθραάμ της Συρίας, ἀπὸ την Σουβά της Συρίας, εἴκοσι χιλιάδας πεζοῦς· ἐπήραν τον βασιλέα της Μααχά με χιλίους ἀνδρας και δώδεκα χιλιάδας πολεμιστὰς της πόλεως Ἰσῶβ.

Β Βασ. 10,7 και ἤκουσε Δαυὶδ, και ἀπέστειλε τον Ἰωάβ και πάσαν την δύναμιν, τους δυνατούς.

Β Βασ. 10,7 Ἐπληροφορήθη ο Δαυὶδ το γεγονός και ἔστειλεν ἐναντίον των Ἀμμωνιτῶν τον ἀρχιστράτηγόν του τον Ἰωάβ με ὅλον τον στρατόν του και με τους ἀνδρείους πολεμιστὰς του.

Β Βασ. 10,8 και ἐξήλθον οι υἱοὶ Ἀμμῶν και παρετάξαντο πόλεμον παρά τῆ θύρα της πύλης Συρίας Σουβά και οἰώβ και Ἰσῶβ και Μααχά μόνοι ἐν ἀγρῷ.

Β Βασ. 10,8 Οι Ἀμμωνίται ἐξήλθον να πολεμήσουν ἐναντίον των Ἰσραηλιτῶν και ἐστρατοπέδευσαν πλησίον εἰς την πύλην της πόλεως. Οι δε μισθοφόροι της Συρίας, των πόλεων Σουβά, Ροῶβ, Ἰσῶβ και ο Μααχά, εἶχον στρατοπεδεύσει ξεχωριστὰ εἰς την πεδιάδα.

Β Βασ. 10,9 και εἶδεν Ἰωάβ ὅτι ἐγενήθη προς αὐτόν ἀντιπρόσωπον τοῦ πολέμου, ἐκ τοῦ κατά πρόσωπον ἐξεναντίας και ἐκ τοῦ ὀπισθεν, και ἐπελέξατο ἐκ πάντων των νεανιῶν Ἰσραήλ, και παρετάξαντο ἐξεναντίας Συρίας.

Β Βασ. 10,9 Ο Ἰωάβ, ὅταν ἦλθεν στο πεδῖον της μάχης, εἶδεν ὅτι εἶχε δύο παρατάξεις ἀπέναντί του. Ἐνα μέτωπον ἐχθρῶν ἐκ των ἔμπροσθεν και ἄλλο ἐκ των ὀπισθεν. Ἀπὸ ὅλους τους νεαροὺς Ἰσραηλίτας ἐδιαλέξε τους καλύτερους και παρετάχθη

απέναντι του στρατεύματος των Συρων.

Β Βασ. 10,10 και το κατάλοιπον τού λαού έδωκεν εν χειρί Αβεσσά τού αδελφού αυτού, και παρετάξαντο εξεναντίας υιών Αμμών.

Β Βασ. 10,10 Τους υπολοίπους από τον ισραηλιτικόν στρατόν έθεσεν υπό την διοίκεισιν του αδελφού του Αβεσσά, ο οποίος και παρετάχθη απέναντι των Αμμωνιτών.

Β Βασ. 10,11 και είπεν· εάν κραταιωθή Συρία υπέρ εμέ, και έσεσθέ μοι εις σωτηρίαν, και εάν κραταιωθώσιν υιοί Αμμών υπέρ σε, και εσόμεθα τού σώσαί σε·

Β Βασ. 10,11 Ο Ιωάβ είπεν στον Αβεσσά· "εάν οι Συροι υπερισχύσουν εναντίον μου, σεις θα είσθε η σωτηρία μου· θα έλθετε να με βοηθήσετε. Εάν δε οι Αμμωνίται υπερισχύσουν εναντίον σου, ημεις θα έλθωμεν να σας σώσωμεν.

Β Βασ. 10,12 ανδρίζου και κραταιωθώμεν υπέρ τού λαού ημών και περί των πόλεων τού Θεού ημών, και Κύριος ποιήσει το αγαθόν εν οφθαλμοίς αυτού.

Β Βασ. 10,12 Εχε θάρρος, πολέμα με γενναϊότητα και ας δειχθώμεν ισχυροί υπέρ του ισραηλιτικού λαού και υπέρ των πόλεων της χώρας μας, η οποία ανήκει στον Θεόν. Ο δε Κυριος ας κάμη ο,τι φαίνεται ενώπιόν του καλόν".

Β Βασ. 10,13 και προσήλθεν Ιωάβ και ο λαός αυτού μετ αυτού εις πόλεμον προς Συρίαν, και έφυγαν από προσώπου αυτού.

Β Βασ. 10,13 Ο Ιωάβ και ο στρατός του εξήλθον εις πόλεμον εναντίον των Συρων, τους οποίους ενίκησαν και έτρεψαν εις φυγήν.

Β Βασ. 10,14 και οι υιοί Αμμών είδαν ότι έφυγε Συρία, και έφυγαν από προσώπου Αβεσσά και εισήλθον εις την πόλιν. και ανέστρεψεν Ιωάβ από των υιών Αμμών και παρεγένετο εις Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 10,14 Οι Αμμωνίται, όταν είδαν ότι οι Συροι ετράπησαν εις φυγήν, έφυγαν και αυτοί πανικόβλητοι εμπρός από τον Αβεσσά και εισήλθον εις την πόλιν των. Ο Ιωάβ, έπειτα από αυτήν την νίκην κατά των Αμμωνιτών, επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 10,15 και είδε Συρία ότι έπταισεν έμπροσθεν Ισραήλ, και συνήχθησαν επί το αυτό.

Β Βασ. 10,15 Οι Συροι, όταν είδαν το μέγεθος της συμφοράς των, κατεπικράνθησαν, διότι ενικήθησαν από τους Ισραηλίτας, και συνεκεντρώθησαν, δια να πολεμήσουν και ανακτήσουν την τιμήν των.

Β Βασ. 10,16 και απέστειλεν Αδρααζάρ και συνήγαγε την Συρίαν την εκ τού πέραν τού ποταμού Χαλαμάκ, και παρεγένοντο εις Αιλάμ, και Σωβάκ άρχων της δυνάμεως Αδρααζάρ έμπροσθεν αυτών.

Β Βασ. 10,16 Ο Αδρααζάρ έστειλεν ανθρώπους του και συνεκέντρωσε Συρους στρατιώτας από την πέραν του Ιορδάνου περιοχήν, της οποίας βασιλεύς ήτο ο Χαλαμάκ. Αυτοί δε ήλθον εις την περιοχήν Αιλαμ. Ολων των στρατευμάτων του Αδρααζάρ αρχηγός ήτο ο Σωβάκ.

Β Βασ. 10,17 και απηγγέλη τώ Δαυίδ, και συνήγαγε τον πάντα Ισραήλ και διέβη τον Ιορδάνην και παρεγένετο εις Αιλάμ· και παρετάξατο Συρία απέναντι Δαυίδ, και επολέμησαν μετ αυτού.

Β Βασ. 10,17 Αυτό ανηγέλη στον Δαυίδ, ο οποίος συνεκέντρωσεν όλον τον ισραηλιτικόν στρατόν, διέβη δε τον ποταμόν Ιορδάνην και έφθασεν εις Αιλάμ. Ο στρατός των Συρων παρετάχθη απέναντι του Δαυίδ και επολέμησεν εναντίον αυτού.

Β Βασ. 10,18 και έφυγε Συρία από προσώπου Ισραήλ, και ανείλε Δαυίδ εκ της Συρίας επτακόσια άρματα και τεσσαράκοντα χιλιάδας ιππέων· και τον Σωβάκ τον άρχοντα της δυνάμεως αυτού επάταξε, και απέθανεν εκεί.

Β Βασ. 10,18 Κατά τον συμπλοκήν οι Συροι ενικήθησαν και ετράπησαν εις φυγήν ενώπιον των Ισραηλιτών. Ο Δαυίδ κατέστρεψε επτακόσια άρματα και εφόνευσε σαράντα χιλιάδας ιππείς. Εκτύπησε δε και επλήγωσε τον αρχιστράτηγον του στρατού των Συρων, τον Σωβάκ, ο οποίος και απέθανεν εκεί στο πεδίον της μάχης.

Β Βασ. 10,19 και είδαν πάντες οι βασιλείς οι δούλοι Αδρααζάρ ότι έπταισαν έμπροσθεν Ισραήλ, και ηυτομόλησαν μετά Ισραήλ και εδούλευσαν αυτοίς. και εφοβήθη Συρία τού σώσαι έτι τους υιούς Αμμών.

Β Βασ. 10,19 Οι βασιλείς, οι οποίοι ήσαν υπόδουλοι στον Αδρααζάρ, όταν είδαν ότι ενικήθησαν από τους Ισραηλίτας, προσεχώρησαν προς αυτούς και έγιναν φόρου υποτελείς στους Ισραηλίτας. Έτσι δε οι Συροι εφοβήθησαν και δεν ετόλμησαν να βοηθήσουν πλέον τους Αμμωνίτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Β Βασ. 11,1 Καί εγένετο επιστρέψαντος τού ενιαυτού εις τον καιρόν της εξοδίας των βασιλέων, και απέστειλε Δαυίδ τον Ιωάβ και τους παίδας αυτού μετ αυτού και τον πάντα Ισραήλ, και διέφθειραν τους υιούς Αμμών και διεκάθισαν επί αββάθ· και Δαυίδ εκάθισεν εν Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 11,1 Κοιτά το επόμενον έτος, εις εποχήν δηλαδή κατά την οποίαν οι βασιλείς εξέρχονται συνήθως εις εκστρατείας, ο Δαυίδ έστειλε τον Ιωάβ, μαζή δε με αυτόν τους σωματοφύλακάς του και όλον τον ισραηλιτικόν στρατόν και κατέστρεψαν την χώραν των Αμμωνιτών. Επολιόρκησαν δε την πρωτεύουσαν την Ραββάθ. Ο Δαυίδ έμενεν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 11,2 και εγένετο προς εσπέραν και ανέστη Δαυίδ από της κοίτης αυτού και περιεπάτει επί τού δώματος τού οίκου τού βασιλέως και είδε γυναίκα λουομένην από τού δώματος, και η γυνή καλή τώ είδει σφόδρα.

Β Βασ. 11,2 Κατά τας απογευματινάς ώρας ο Δαυίδ εξύπνησεν από τον μεσημβρινόν του ύπνον και περιπατούσε στο βασιλικόν δώμα. Από εκεί είδε κάποιαν γυναίκα να λούεται, η οποία ήτο πάρα πολύ ωραία κατά την εμφάνισιν.

Β Βασ. 11,3 και απέστειλε Δαυίδ και εξήτησε την γυναίκα και είπεν· ουχί αύτη Βηρσαβεέ θυγάτηρ Ελιάβ γυνή Ουριού τού Χετταίου;

Β Βασ. 11,3 Εζήτησε πληροφορίας δια την γυναίκα αυτήν και είπε· "αυτή δεν είναι η Βηρσαβεέ, η θυγάτηρ του Ελιάβ, η σύζυγος του Ουριού του Χετταίου;"

Β Βασ. 11,4 και απέστειλε Δαυίδ αγγέλους και έλαβεν αυτήν, και εισήλθε προς αυτήν, και εκοιμήθη μετ αυτής, και αυτή αγιαζομένη από ακαθαρσίας αυτής, και απέστρεψεν εις τον οίκον αυτής.

Β Βασ. 11,4 Έστειλεν ανθρώπους του, την επήρε, εκοιμήθη μαζή της και ήλθεν εις συνάφειαν με αυτήν. Η γυναίκα κατόπι με λουτρόν εκαθαρίσθη από την νομικήν ακαθαρσίαν της συναφείας της με τον Δαυίδ και επανήλθεν στον οίκον της.

Β Βασ. 11,5 και εν γαστρί έλαβεν η γυνή· και αποστείλασα απήγγειλε τώ Δαυίδ και είπεν· εγώ ειμι εν γαστρί έχω.

Β Βασ. 11,5 Η γυναίκα αυτή έμεινεν έγκυος. Απέστειλε δε άνθρωπον και γνωστοποίησεν στον Δαυίδ το γεγονός και του είπεν· "εγώ είμαι έγκυος".

Β Βασ 11,6 και απέστειλε Δαυίδ προς Ιωάβ λέγων· απόστειλον προς με τον Ουριάν τον Χετταίου· και απέστειλεν Ιωάβ τον

Ουριαν προς Δαβίδ.

Β Βασ. 11,6 Έστειλε τότε ο Δαβίδ αγγελιαφόρον προς τον Ιωάβ και του είπε· “στείλε μου τον Ουριαν τον Χετταίον”. Ο Ιωάβ απέστειλε πράγματι τον Ουριαν προς τον Δαβίδ.

Β Βασ. 11,7 και παραγίνεται Ουρίας και εισήλθε προς αυτόν, και επηρώτησε Δαβίδ εις ειρήνην Ιωάβ και εις ειρήνην τού λαού και εις ειρήνην τού πολέμου.

Β Βασ. 11,7 Ηλθεν ο Ουρίας και εισήλθεν στον οίκον του βασιλέως Δαβίδ. Ο Δαβίδ τον ηρώτησε κατ' αρχάς δια τον Ιωάβ, δια τον στρατόν, δια την πολεμικήν εν γένει κατάστασιν.

Β Βασ. 11,8 και είπε Δαβίδ τώ Ουρία· κατάβηθι εις τον οίκόν σου και νίψαι τους πόδας σου· και εξήλθεν Ουρίας εξ οίκου τού βασιλέως, και εξήλθεν οπίσω αυτού άρσις τού βασιλέως.

Β Βασ. 11,8 Είπε δε κατόπιν στον Ουριαν· “πήγαινε στον οίκον σου και νίψε τους πόδας σου και αναπαύσου”. Εβγήκεν ο Ουρίας από τον βασιλικόν οίκον και οπίσω από αυτόν ηκολούθησαν δώρα από την βασιλικήν τράπεζαν.

Β Βασ. 11,9 και εκοιμήθη Ουρίας παρά τή θύρα τού βασιλέως μετά των δούλων τού κυρίου αυτού και ου κατέβη εις τον οίκον αυτού.

Β Βασ. 11,9 Ο Ουρίας όμως εκοιμήθη εις την θύραν του βασιλικού ανακτόρου, μαζί με τους δούλους του βασιλέως και δεν μετέβη εις την οικίαν του.

Β Βασ. 11,10 και ανήγγειλαν τώ Δαβίδ λέγοντες, ότι ου κατέβη Ουρίας εις τον οίκον αυτού. και είπε Δαβίδ προς Ουριαν· ουχί εξ οδού σύ έρχη; τι ότι ου κατέβης εις τον οίκόν σου;

Β Βασ. 11,10 Εγνωστοποίησαν το πράγμα στον βασιλέα Δαβίδ, ότι δηλαδή ο Ουρίας δεν είχε μεταβή στον οίκον του. Ο Δαβίδ ηρώτησε τον Ουριαν· “από δρόμον δεν έρχεσαι; Διατί δεν επήγες στον οίκον σου να αναπαυθής, εφ' όσον έχεις άλλωστε ανάγκην αναπαύσεως;”

Β Βασ. 11,11 και είπεν Ουρίας προς Δαβίδ· η κιβωτός και Ισραήλ και Ιούδας κατοικούνσιν εν σκηναίς, και ο κύριός μου Ιωάβ και οι δούλοι τού κυρίου μου επί πρόσωπον τού αγρού παρεμβάλλουσιν· και εγώ εισελεύσομαι εις τον οίκόν μου τού φαγείν και πιείν και κοιμηθῆναι μετά της γυναίκός μου; πώς; ζή η ψυχή σου, ει ποιήσω το ρήμα τούτο.

Β Βασ. 11,11 Ο Ουρίας απήντησε προς τον Δαβίδ· “η ιερὰ Κιβωτός του Μαρτυρίου, όλος ο ισραηλιτικός και ιουδαϊκός λαός κατοικούν εις τας σκηνάς. Ο κύριός μου, ο Ιωάβ και οι δούλοι του, έχουν στρατοπεδεύσει εις την πεδιάδα. Εγώ, λοιπόν, θα εισέλθω εις την οικίαν μου, δια να φάγω, να πλώ και να κοιμηθώ με την γυναίκα μου; Πως είναι δυνατόν να γίνη τούτο; Ορκίζομαι εις την ζωήν σου, ότι αυτό δεν θα γίνη”.

Β Βασ. 11,12 και είπε Δαβίδ προς Ουριαν· κάθισον ενταύθα και γε σήμερον, και αύριον εξαποστελώ σε. και εκάθισεν Ουρίας εν Ιερουσαλήμ εν τή ημέρα εκείνη και τή επαύριον.

Β Βασ. 11,12 Ο Δαβίδ είπε τότε προς τον Ουριαν· “κάθισε εδώ σήμερον και αύριον θα σε στείλω πάλιν προς τον Ιωάβ”. Ο Ουρίας έμεινεν εις την Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν εκείνην και την επομένην.

Β Βασ. 11,13 και εκάλεισεν αυτόν Δαβίδ, και έφαγεν ενώπιον αυτού και έπιε και εμέθυσεν αυτόν· και εξήλθεν εσπέρας τού κοιμηθῆναι επί της κοίτης αυτού μετά των δούλων τού κυρίου αυτού, και εις τον οίκον αυτού ου κατέβη.

Β Βασ. 11,13 Ο Δαβίδ τον προσεκάλεσεν στο φαγητόν. Ο Ουρίας έφαγε και έπιεν ενώπιον του βασιλέως, ο οποίος και τον εμέθυσε. Κατά το βράδυ εβγήκεν από το βασιλικόν ανάκτορον, δια να κοιμηθῆ. Εκοιμήθη εις την κλίνην του, μαζί με τους άλλους δούλους του βασιλέως. Εις το σπίτι του δεν επήγε.

Β Βασ. 11,14 και εγένετο πρωΐ και έγγραψε Δαβίδ βιβλίον προς Ιωάβ και απέστειλεν εν χειρί Ουρίου.

Β Βασ. 11,14 Όταν εξημέρωσεν, ο Δαβίδ έγγραψε μίαν επιστολήν προς τον Ιωάβ, την οποίαν έστειλε με τον ίδιον τον Ουριαν.

Β Βασ. 11,15 και έγγραψεν εν βιβλίω λέγων· εισάγαγε τον Ουριαν εξ εναντίας τού πολέμου τού κραταιού, και αποστραφήσεσθε από όπισθεν αυτού, και πληγήσεται από όπισθεν αυτού, και πληγήσεται και αποθάνειται.

Β Βασ. 11,15 Εις την επιστολήν αυτήν έγγραφε τα εξής· “Βαλε τον Ουριαν εις επικίνδυνον θέσιν των πολεμικών επιχειρήσεων. Κατόπιν σεις θα αποσυρθητε μακράν από αυτόν, δια να μείνη έτσι αυτός αβοήθητος ενώπιον των εχθρών, να κτυπηθῆ και να φονευθῆ”.

Β Βασ. 11,16 και εγενήθη εν τώ φυλάσσειν Ιωάβ επί την πόλιν και έθηκε τον Ουριαν εις τον τόπον, ού ήδει ότι άνδρες δυνάμεως εκεί.

Β Βασ. 11,16 Ο Ιωάβ, ο οποίος συνέχιζε την πολιορκίαν της πόλεως, ετοποθέτησε πράγματι τον Ουριαν εις επικίνδυνον μέρος, όπου εγνώριζεν ότι υπήρχον άνδρες γενναίοι και ισχυροί.

Β Βασ. 11,17 και εξήλθον οι άνδρες της πόλεως και επολέμουν μετά Ιωάβ, και έπεσαν εκ τού λαού εκ των δούλων Δαβίδ, και απέθανε και γε Ουρίας ο Χετταίος.

Β Βασ. 11,17 Οι άνδρες της πολιορκουμένης πόλεως εξώρμησαν και συνήψαν μάχην εναντίον του Ιωάβ. Κατά την μάχην εκείνην εφονεύθησαν από τους στρατιώτας τους Ισραηλίτας και από τους δούλους του Δαβίδ πολλοί. Μεταξύ δε αυτών εφονεύθη και ο Ουρίας ο Χετταίος.

Β Βασ. 11,18 και απέστειλεν Ιωάβ και απήγγειλε τώ Δαβίδ πάντας τους λόγους τού πολέμου λαλήσαι προς τον βασιλέα

Β Βασ. 11,18 Ο Ιωάβ, έπειτα από τα γεγονότα αυτά, έστειλεν αγγελιαφόρον στον Δαβίδ και έδωκεν εις αυτόν την εντολήν να αναφέρη στον βασιλέα τα συμβάντα του πολέμου.

Β Βασ. 11,19 και ενετείλατο τώ αγγέλω λέγων· εν τώ συντελέσαι πάντας τους λόγους τού πολέμου λαλήσαι προς τον βασιλέα

Β Βασ. 11,19 Εις τον αγγελιαφόρον δε προσέθεσεν ο Ιωάβ επί πλέον και τούτο· “όταν τελειώσης την αναφοράν σου προς τον βασιλέα δι' όλα τα συμβάντα του πολέμου

Β Βασ. 11,20 και έσται εάν αναβή ο θυμός τού βασιλέως, και είπη σοι· τι ότι ηγγίσατε προς την πόλιν πολεμήσαι; ουκ ήδειτε ότι τοξεύουσιν απάνωθεν τού τείχους;

Β Βασ. 11,20 και ίδης ότι κατέλαβε θυμός τον βασιλέα και σου είπη· Διατί επλησιάσατε και επολεμήσατε τόσο κοντά εις την πόλιν; Δεν εγνωρίζατε ότι θα σας τοξεύσουν από τα τείχη της πόλεως;

Β Βασ. 11,21 τις επάταξε τον Αβιμέλεχ υιόν Ιεροβάαλ υιού Νηρ; ουχί γυνή έριψε κλάσμα μύλου επ αυτόν από άνωθεν τού τείχους και απέθανεν εν Θαμασί; ινατί προσηγάγετε προς το τείχος; και ερείς; και γε ο δούλός σου Ουρίας ο Χετταίος απέθανε.

Β Βασ. 11,21 Ποιός εφόνευσεν τον Αβιμέλεχ, τον υιόν του Ιεροβάαλ, υιού του Νηρ; Δεν έρριψε εναντίον του θραύσμα

μυλόπετρας επάνω από τον τοίχον μία γυναίκα και τον εφόνευσεν εις την Θαμασί; Διατί, λοιπόν, επλησιάσατε προς το τείχος; Συ θα του απαντήσης· Ο δούλος σου, ο Ουρίας ο Χετταίος, εφονεύθη εκεί”.

Β Βασ. 11,22 και επορεύθη ο άγγελος Ιωάβ προς τον βασιλέα εις Ιερουσαλήμ, και παρεγένετο και απήγγειλε τώ Δαυίδ πάντα, όσα απήγγειλεν αυτώ Ιωάβ πάντα τα ρήματα του πολέμου. και εθυμώθη Δαυίδ προς Ιωάβ και ειπε προς τον άγγελον· ινατί προσηγάγετε προς την πόλιν του πολεμήσαι; ουκ ήδειτε ότι πληγήσεσθε από του τείχους; τις επάταξε τον Αβιμέλεχ υιόν Ιεροβάαλ; ουχί γυνή έρριψεν επ αυτόν κλάσμα μύλου από του τείχους και απέθανεν εν Θαμασί; ινατί προσηγάγετε προς το τείχος;

Β Βασ. 11,22 Ο αγγελιαφόρος του Ιωάβ επήγγε προς τον βασιλέα Δαυίδ εις την Ιερουσαλήμ, έφθασεν εκεί και ανήγγειλεν στον Δαυίδ όλα όσα ειχε διατάξει αυτόν ο Ιωάβ να του ειπή σχετικώς με τα γεγονότα του πολέμου. Ο Δαυίδ κατελήφθη από θυμόν εναντίον του Ιωάβ και ειπε προς τον αγγελιαφόρον· “διατί επλησιάσατε τόσον πολύ εις την πόλιν και συνήψατε εκεί μάχην; Δεν εγνωρίζατε ότι θα κτυπηθήτε από τους στρατιώτας, που εφύλατταν το τείχος; Ποίος εφόνευσε τον ' Αβιμέλεχ, τον υιόν του Ιεροβάαλ; Δεν τον εφόνευσε κάποια γυναίκα, η οποία έρριψεν εναντίον του από τα τείχος ένα θραύσμα από μυλόπετραν και απέθανεν εκείνος εις Θαμασί; Διατί επλησιάσατε προς το τείχος;”

Β Βασ. 11,23 και ειπεν ο άγγελος προς Δαυίδ ότι εκραταίωσαν εφ ημάς οι άνδρες και εξήλθαν εφ ημάς εις τον αγρόν, και εγενήθημεν επ αυτούς έως της θύρας της πύλης,

Β Βασ. 11,23 Ο αγγελιαφόρος ειπε τότε προς τον Δαυίδ· “ότι οι εχθροί εφάνησαν ισχυρότεροι από ημάς, εξήλθον εναντίον μας στον αγρόν και μας επετέθησαν έξω από την πόλιν εις την πεδιάδα. Ημείς όμως τους απεκρούσαμεν έως εις την πύλην της πόλεως.

Β Βασ. 11,24 και ετόξευσαν οι τοξεύοντες προς τους παιδάς σου απάνωθεν του τείχους, και απέθανον των παιδων του βασιλέως, και γε ο δούλος σου Ουρίας ο Χετταίος απέθανε.

Β Βασ. 11,24 Τοτε από το ύψος του τείχους οι εχθροί έρριψαν με τα τόξα τους βέλη εναντίον μας. Εκεί εφονεύθησαν πολλοί δούλοι του βασιλέως, μεταξύ δε αυτών εφονεύθη και αυτός ακόμη ο δούλος σου ο Ουρίας”.

Β Βασ. 11,25 και ειπε Δαυίδ προς τον άγγελον· τάδε ερείς προς Ιωάβ· μη πονηρόν έστω εν οφθαλμοίς σου το ρήμα τούτο, ότι ποτέ μέν ούτως και ποτέ ούτως φάγεται η μάχαιρα· κραταίωσον τον πόλεμόν σου εις την πόλιν και κατάσπασον αυτήν και κραταίωσον αυτήν.

Β Βασ. 11,25 Ο Δαυίδ ειπε τότε προς τον αγγελιαφόρον· “αυτά θα πεή εκ μέρους μου στον Ιωάβ· Μη θεωρήσης και πολύ μεγάλο κακό αυτό το γεγονός, διότι η μάχαιρα του πολέμου άλλοτε κατατρώγει τον ένα και άλλοτε τον άλλον. Συ δε να εντεινης τας πολεμικάς σου επιχειρήσεις εναντίον της πόλεως αυτής, να την καταλάβης και να την καταστρέψης”.

Β Βασ. 11,26 και ήκουσεν η γυνή Ουρίου ότι απέθανεν Ουρίας ο ανήρ αυτής, και εκόψατο τον άνδρα αυτής.

Β Βασ. 11,26 Όταν η σύζυγος του Ουρίου έμαθεν ότι εφονεύθη ο σύζυγός της, τον επένθησε με κοπετούς και θρήνους.

Β Βασ. 11,27 και διήλθε το πένθος και απέστειλε Δαυίδ, και συνήγαγεν αυτήν εις τον οίκον αυτου, και εγενήθη αυτώ εις γυναίκα, και έτεκεν αυτώ υιόν. και πονηρόν εφάνη το ρήμα, ό εποίησε Δαυίδ, εν οφθαλμοίς Κυρίου.

Β Βασ. 11,27 Όταν δε επέρασαν αι ημέραι του πένθους της, έστειλεν ο Δαυίδ άνθρωπον και την έφερεν στο ανάκτορόν του. Εκεί δε αυτή έγινε πλέον νόμιμος σύζυγος του Δαυίδ και εγέννησεν εις αυτόν υιόν. Εις τα μάτια όμως του Θεού εφάνη πολύ κακή η πράξις αυτή, την οποίαν έκαμεν ο Δαυίδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Β Βασ. 12,1 Καί απέστειλε Κύριος τον Νάθαν τον προφήτην προς Δαυίδ, και εισήλθε προς αυτόν και ειπεν αυτώ δύο ήσαν άνδρες εν πόλει μια, εις πλούσιος, και εις πένης·

Β Βασ. 12,1 Ο Κυριος έστειλε προς τον Δαυίδ τον προφήτην Ναθαν, ο οποίος εισήλθεν στο ανάκτορον εκείνου και ειπε προς αυτόν· “εις μίαν πόλιν εξούσαν δύο άνδρες, ο ένας πλούσιος και ο άλλος πτωχός.

Β Βασ. 12,2 και τώ πλουσίω ήν ποιμνία και βουκόλια πολλά σφόδρα,

Β Βασ. 12,2 Ο πλούσιος ειχε πάρα πολλά πρόβατα και βόδια.

Β Βασ. 12,3 και τώ πένητι ουδέν αλλ ή αμνάς μία μικρά, ήν εκτήσατο και περιεποίησατο και εξέθρεψεν αυτήν και ηδρύνθη μετ αυτου και μετά των υιών αυτου επί το αυτό, εκ του άρτου αυτου ήσθιε και εκ του ποτηρίου αυτου έπινε και εν τώ κόλπω αυτου εκάθευδε και ήν αυτώ ως θυγάτηρ·

Β Βασ. 12,3 Ο πτωχός δεν ειχε τίποτε άλλο, παρά μίαν μόνον αμνάδα μικράν, την οποίαν ειχεν αγοράσει. Αυτός προσωπικώς την περιποίηθη, την ανέθρεψε, την εμεγάλωσε μαζί με τα παιδιά του. Αυτή έτρωγε από το ψωμί του και έπινε νερό από το ποτήρι του. Εις την αγκάλην του κοιμάτο και την ειχεν ωσαν θυγατέρα του.

Β Βασ. 12,4 και ήλθε πάροδος τώ ανδρί τώ πλουσίω, και εφείσατο λαβείν εκ των ποιμνίων αυτου και εκ των βουκολίων αυτου τού ποιήσαι τώ ξένω οδοιπόρω τώ ελθόντι προς αυτόν και έλαβε την αμνάδα του πένητος και εποίησεν αυτήν τώ ανδρί τώ ελθόντι προς αυτόν.

Β Βασ. 12,4 Καποίος οδοιπόρος επισκέπτης ήλθεν στον άλλον, τον πλούσιον άνθρωπον. Αυτός, προκειμένου να φιλοξενήση τον ξένον του, ελυπήθη να σφάξη από τα πρόβατά του και από τα βόδια του, δια να παραθέση τράπεζαν φιλοξενίας στον οδοιπόρον, που τον ειχεν επισκεφθή. Και επήγε την αμνάδα του πτωχού, την οποίαν έσφαξε και ηγοίμασε δια τον ξένον υδοιπόρον, που ειχεν ελθει προς αυτόν”.

Β Βασ. 12,5 και εθυμώθη οργή Δαυίδ σφόδρα τώ ανδρί, και ειπε Δαυίδ προς Νάθαν· ζή Κύριος, ότι υιός θανάτου ο ανήρ ο ποιήσας τούτο

Β Βασ. 12,5 Ο Δαυίδ εκυριεύθη από μεγάλην οργήν εναντίον του ανθρώπου εκείνου και ειπε προς τον Ναθαν· “ορκίζομαι ενώπιον του ζώντος Κυρίου, ότι αυτός ο άνθρωπος, που έκαμε τούτο, είναι οπωσδήποτε άξιος θανάτου και θα θανατωθή.

Β Βασ. 12,6 και την αμνάδα αποτίσει επταπλασίονα, ανθ ών ότι εποίησε το ρήμα τούτο και περι ού ουκ εφείσατο.

Β Βασ. 12,6 Θα επιστρέψη δε στον αδικηθέντα επτά αμνάδας, διότι έκαμε την κακήν αυτήν πράξιν, δεν ελυπήθη δηλαδή τον πτωχόν κύριον της μιας αμνάδος”.

Β Βασ. 12,7 και ειπε Νάθαν προς Δαυίδ· σύ ει ο ανήρ ο ποιήσας τούτο· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· εγώ ειμι ο χρισας σε εις βασιλέα επί Ισραήλ, και εγώ ειμι ερυσάμην σε εκ χειρός Σαούλ

Β Βασ. 12,7 Ο Ναθαν ειπε τότε προς τον Δαυίδ· “συ εισαι ο άνθρωπος εκείνος, που έπραξε τούτο. Δι' αυτό τα εξής λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος σε έχρισα βασιλέα του Ισραηλτικού λαού, και εγώ είμαι εκείνος ο

οποίος σε εγλύτωσα από τα χέρια του Σαούλ.

Β Βασ. 12,8 και έδωκά σοι τον οίκον του κυρίου σου και τας γυναίκας του κυρίου σου εν τώ κόλπῳ σου και έδωκά σοι τον οίκον Ισραήλ και Ιούδα· και ει μικρόν εστι, προσθήσω σοι κατά ταύτα.

Β Βασ. 12,8 Σου έδωκα δε όλην την περιουσίαν του Σαούλ. Και τας γυναίκας του σου έφερα εις την αγκάλην σου και όλους τους Ισραηλίτας τους έθεσα υπό την εξουσίαν σου. Εάν όλα αυτά αι ευεργεσίαί ήσαν ολίγαι, εγώ ηδυνάμην και είχα την πρόθεσιν να προσθέσω και άλλας περισσοτέρας.

Β Βασ. 12,9 τι ότι εφάυλισας τον λόγον Κυρίου τού ποιήσαι το πονηρόν εν οφθαλμοίς αυτού; τον Ουρίαν τον Χετταίον επάταξας εν ρομφαία και την γυναίκα αυτού έλαβες σεαυτώ εις γυναίκα και αυτόν απέκτεινας εν ρομφαία υιών Αμμών.

Β Βασ. 12,9 Διατί όμως συ κατεφρόνησες και κατεξηυτέλισες τον νόμον του Κυρίου, ώστε να διαπράξης αυτό το κακόν ενώπιον των οφθαλμών του; Συ εφόνευσες τον Ουρίαν τον Χετταίον με μάχαιραν και επήρες την γυναίκα του ως ιδικήν σου γυναίκα. Διότι συ έδωσες διαταγήν και ενήργησες εσκεμμένως να φονευθή από την ρομφαίαν των Αμμωνιτών.

Β Βασ. 12,10 και νύν ουκ αποστήσεται ρομφαία εκ τού οίκου σου έως αιώνος ανθ'ών ότι εξουδένωσάς με και έλαβες την γυναίκα τού Ουρίου τού Χετταίου τού είναι σοι εις γυναίκα.

Β Βασ. 12,10 Από τώρα και πέρα δεν θα σταματήσουν πλέον οι φόνοι εις την οικογένειάν σου, διότι με περιεφρόνησες και με κατεξηυτέλισες και επήρες την γυναίκα του Ουρίου του Χετταίου, δια να είναι ως σύζυγός σου.

Β Βασ. 12,11 τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ εξεγείρω επί σε κακά εκ τού οίκου σου και λήψομαι τας γυναίκας σου κατ'οφθαλμούς σου και δώσω τώ πλησίον σου, και κοιμηθήσεται μετά των γυναικών σου εναντίον τού ηλίου τούτου·

Β Βασ. 12,11 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα παραχωρήσω να παρουσιασθούν παρόμοιαι συμφοραί εναντίον του οίκου σου, και θα αφήσω ενώπιον των οφθαλμών σου τας γυναίκας σου να παραδοθούν εις άνθρωπον ιδικόν σου, ο οποίος αναισχύντως και από το φως του ηλίου θα κοιμηθή με τας γυναίκας σου.

Β Βασ. 12,12 ότι σύ εποίησας κρυβή, καγώ ποιήσω το ρήμα τούτο εναντίον παντός Ισραήλ και απέναντι τού ηλίου τούτου.

Β Βασ. 12,12 Δια το κακόν, το οποίον συ διέπραξες κρυφίως, εγώ θα σε τιμωρήσω ενώπιον όλου του ισραηλιτικού λαού υπό το φως του ηλίου".

Β Βασ. 12,13 και είπε Δαυίδ τώ Νάθαν· ημάρτηκα τώ Κυρίῳ· και είπε Νάθαν προς Δαυίδ· και Κύριος παρεβίβασε το αμάρτημά σου, ου μη αποθάνης·

Β Βασ. 12,13 Είπε τότε, βαθύτατα μετανοήσας, ο Δαυίδ προς τον Ναθαν· "ημάρτησα ενώπιον του Κυρίου". Απήντησε δε ο Ναθαν προς τον Δαυίδ· "ο Κυριος παρεβέβησε και συνεχώρησε το αμάρτημά σου και δεν θα τιμωρηθής δια θανάτου.

Β Βασ. 12,14 πλήν ότι παροργίζων παρώργισας τους εχθρούς Κυρίου εν τώ ρήματι τούτω, και γε ο υιός σου ο τεχθείς σοι θανάτω αποθανείται.

Β Βασ. 12,14 Επειδή όμως με την αμαρτίαν σου αυτήν με έκαμες να οργισθώ πολύ και να αφήσω εγώ ο Θεός τους εχθρούς σου να σας νικήσουν, δια τούτο θα αποθάνη αμέσως το παιδί, που εγεννήθη από την γυναίκα τον Ουρίου".

Β Βασ. 12,15 και απήλθε Νάθαν εις τον οίκον αυτού· και έθραυσε Κύριος το παιδίον, ό έτεκεν η γυνή Ουρίου τού Χετταίου τώ Δαυίδ, και ηρώστησε.

Β Βασ. 12,15 Αυτά είπεν ο Ναθαν και επανήλθεν στον οίκον του. Ο δε Κυριος εκτύπησε το παιδί, το οποίον εγέννησεν η γυναίκα του Ουρίου του Χετταίου στον Δαυίδ, και αυτό αρρώστησε.

Β Βασ. 12,16 και εξήτησε Δαυίδ τον Θεόν περί τού παιδαρίου, και ενήστευσε Δαυίδ νηστείαν και εισήλθε και ηυλίσθη εν σάκκῳ επί της γής.

Β Βασ. 12,16 Ο Δαυίδ προσυχητήη προς τον Θεόν δια την υγείαν του παιδίου και ενήστευσεν αυστηράν νηστείαν, διήλθε δε την νύκτα κοιμηθείς στο δάπεδον, ενδεδυμένος με σάκκον.

Β Βασ. 12,17 και ανέστησαν επ'αυτόν οι πρεσβύτεροι τού οίκου αυτού εγείραι αυτόν από της γής, και ουκ ηθέλησε και ου συνέφαγεν αυτοίς άρτον.

Β Βασ. 12,17 Κοντά του έμειναν οι γεροντότεροι του οίκου του και προσεπάθουν να τον σηκώσουν από το πάτωμα. Εκείνος όμως δεν ήθελε. Και δεν έφαγε μαζί των τίποτε.

Β Βασ. 12,18 και εγένετο εν τή ημέρα τή εβδόμη και απέθανε το παιδάριον· και εφοβήθησαν οι δούλοι Δαυίδ αναγγείλαι αυτώ ότι τέθηκε το παιδάριον, ότι είπαν· ιδού εν τώ το παιδάριον έτι ζήν ελαλήσαμεν προς αυτόν, και ουκ εισήκουσε της φωνής ημών· και πώς είπωμεν προς αυτόν ότι τέθηκε το παιδάριον; και ποιήσει κακά.

Β Βασ. 12,18 Κατά την εβδόμην ημέραν από της ασθeneίας απέθανε το παιδί. Οι δε δούλοι εφοβήθησαν να αναγγείλουν στον Δαυίδ, ότι απέθανε το παιδί, διότι είπαν· "να, όταν ακόμη εξούσε το παιδί ωμιλήσαμεν προς αυτόν και δεν ήθελε να ακούση τίποτε. Πως λοιπόν θα είπωμεν εις αυτόν τώρα, ότι το παιδί απέθανε; Η ενεργεία μας αυτή πιθανόν να γίνη αιτία κακών δι' αυτόν και δι' ημάς".

Β Βασ. 12,19 και συνήκε Δαυίδ ότι οι παιδες αυτού ψιθυρίζουσι, και ενόησε Δαυίδ ότι τέθηκε το παιδάριον· και είπε Δαυίδ προς τους παίδας αυτού· ει τέθηκε το παιδάριον; και είπαν· τέθηκε.

Β Βασ. 12,19 Ο Δαυίδ αντελήφθη ότι οι δούλοι αυτού κάτι εψιθυρίζον και εκατάλαβε, ότι το παιδί είχε πλέον αποθάνει. Είπε τότε ο Δαυίδ προς τους δούλους του· "λοιπόν αλήθεια, απέθανε το παιδί;" Και εκείνοι του είπον· "απέθανε".

Β Βασ. 12,20 και ανέστη Δαυίδ εκ της γής και ελούσατο και ηλείψατο και ήλλαξε τα ιμάτια αυτού και εισήλθεν εις τον οίκον τού Θεού και προσεκύνησεν αυτώ· και εισήλθεν εις τον οίκον αυτού, και ήτησεν άρτον φαγείν και παρέθηκαν αυτώ άρτον, και έφαγε.

Β Βασ. 12,20 Τότε ο Δαυίδ εσηκώθη από το έδαφος, ελούσθη, ηλείφθη με μύρα, άλλαξε τα ενδύματά του και εισήλθεν στον οίκον του Θεού και προσεκύνησεν αυτόν. Κατόπιν δε επανήλθεν στον οίκον του, εξήτησε φαγητόν να φάγη και παρέθεσαν εις αυτόν άρτον και φαγητόν και έφαγε.

Β Βασ. 12,21 και είπαν οι παιδες αυτού προς αυτόν· τι το ρήμα τούτο, ό εποίησας ένεκα τού παιδαρίου; έτι ζώντος ενήστευες και έκλαιες και ηγρύνεις, και ηνίκα απέθανε το παιδάριον, ανέστης και έφαγες άρτον και πέπωκας;

Β Βασ. 12,21 Είπαν τότε οι δούλοι του προς αυτόν· "τι είναι αυτό, το οποίον έκαμες σχετικώς με το θλιβερόν γεγονός του παιδίου σου; Ενώ εκείνο ακόμη εξούσε, συ ενήστευες και έκλαιες και αγρυπνούσες. Όταν δε απέθανε το παιδί, ηγήρθης, έφαγες και έπιες;"

Β Βασ. 12,22 και είπε Δαυίδ· εν τώ το παιδάριον έτι ζήν ενήστευσα και έκλαυσα, ότι είπα· τις οίδεν ει ελεήσει με Κύριος και ζήσεται το παιδάριον;

Β Βασ. 12,22 Απήντησεν ο Δαυίδ εις αυτούς· "εφ' ὅσον εζούσε το παιδί, ἐνήστευσα και ἐκλαυσα, διότι ἐσκέφθην, τις οἶδε, μήπως ο Κυριος με ἐλεήση και ζήση το παιδί;

Β Βασ. 12,23 και νῦν τέθνηκεν· ἵνατί τούτο ἐγὼ νηστεύω; μη δυνήσομαι ἐπιστρέψαι αὐτόν ἐτι; ἐγὼ πορεύσομαι πρὸς αὐτόν, και αὐτός οὐκ ἀναστρέψει πρὸς με.

Β Βασ. 12,23 Τώρα ὁμως ἀπέθανε. Διὰ τί πλέον ἐγὼ να νηστεύω; Μήπως θα ἠμπορέσω να το ἐπαναφέρω εις την ζώην; Ἐγὼ θα πορευθῶ πρὸς αὐτό. Αὐτό δε ποτέ δεν θα ἐπιστρέψῃ πρὸς ἐμέ".

Β Βασ. 12,24 και παρεκάλεσε Δαυίδ Βηρσαβεε την γυναίκα αὐτοῦ και εισηλθε πρὸς αὐτήν και ἐκοιμήθη μετ αὐτῆς και συνέλαβε και ἔτεκεν υἱόν, και ἐκάλεσε το ὄνομα αὐτοῦ Σαλωμών, και Κύριος ἠγάπησεν αὐτόν.

Β Βασ. 12,24 Παρηγόρησεν ο Δαυίδ και την Βηρσαβεε την γυναίκα του δια τον θάνατον του παιδιοῦ. Εισηλθε πρὸς αὐτήν, ἐκοιμήθη μαζί της, ἐκείνη δε συνέλαβε και ἐγέννησεν ἄλλον υἱόν, στον ὁποῖον ἔδωσε το ὄνομα Σαλωμών. Ο δε Κυριος ἠγάπησεν αὐτόν.

Β Βασ. 12,25 και ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ Νάθαν τού προφήτου, και ἐκάλεσε το ὄνομα αὐτοῦ Ἰεδεδί, ἐνεκεν Κυρίου.

Β Βασ. 12,25 Ἐδωσε δε ἐντολήν ο Θεός δια μέσου του προφήτου Ναθαν, σύμφωνα πρὸς την ὁποῖαν ο Δαυίδ ἐκάλεσε το ὄνομα του παιδιοῦ Ἰεδεδί, το ὁποῖον σημαίνει "ἠγαπημένος παρὰ Κυρίου".

Β Βασ. 12,26 Καί ἐπολέμησεν Ἰωάβ ἐν ἀββάθ υἱὸν Ἀμμών και κατέλαβε την πόλιν της βασιλείας.

Β Βασ. 12,26 Ἐν τῷ μεταξύ ο Ἰωάβ ἐπολεμούσε και πολιορκούσε την Ραββάθ, πόλιν των Ἀμμωνιτῶν, την ὁποῖαν και κατέλαβε, αὐτήν την βασιλικήν πόλιν και πρῶτεύουσαν των Ἀμμωνιτῶν.

Β Βασ. 12,27 και ἀπέστειλεν Ἰωάβ ἀγγέλους πρὸς Δαυίδ και εἶπεν· ἐπολέμησα ἐν ἀββάθ και κατελαβόμην την πόλιν των υδάτων·

Β Βασ. 12,27 Ἐστειλε δε ἀγγελιαφόρον πρὸς τον Δαυίδ και ἐγνωστοποίησεν εις αὐτόν· "ἐπολέμησα την Ραββάθ και κατέλαβαν την πόλιν, την κτισμένην πλησίον των υδάτων του ποταμοῦ Ἰαβώκ.

Β Βασ. 12,28 και νῦν συνάγαγε το κατάλοιπον τού λαοῦ και παρεμβάλε ἐπὶ την πόλιν και προκαταλαβοῦ αὐτήν, ἵνα μη προκαταλάβωμαι ἐγὼ την πόλιν και κληθῆ το ὄνομά μου ἐπ αὐτήν.

Β Βασ. 12,28 Και τώρα συγκέντρωσε συ τον ὑπόλοιπον λαόν, στρατοπέδευσε κοντά εις την πόλιν και κάμη ἐπίθεσιν, δια να καταλάβῃς το ὑπόλοιπον μέρος αὐτῆς, δια να μη κυριεύσω ἐγὼ και το μέρος τούτο της πόλεως και ἀποδοθῆ στο ὄνομά μου ἢ κατὰληψίς της".

Β Βασ. 12,29 και συνήγαγε Δαυίδ πάντα τον λαόν και ἐπορεύθη εις ἀββάθ και ἐπολέμησεν ἐν αὐτῇ και κατελάβετο αὐτήν.

Β Βασ. 12,29 Ο Δαυίδ συνεκέντρωσε πρᾶγματι ὅλον τον ὑπόλοιπον λαόν και ἐβάδισεν ἐναντίον της Ραββάθ, ἐπολέμησε κατ' αὐτῆς και την ἐκυριεύσε.

Β Βασ. 12,30 και ἔλαβε τον στέφανον Μολχὸμ τού βασιλέως αὐτῶν ἀπὸ της κεφαλῆς αὐτοῦ, και ο σταθμὸς αὐτοῦ τάλαντον χρυσοῦ και λίθου τιμίου, και ἦν ἐπὶ της κεφαλῆς Δαυίδ· και σκύλα της πόλεως ἐξήνεγκε πολλά σφόδρα.

Β Βασ. 12,30 Ἀφήρσε δε τον χρυσοῦν στέφανον, το διάδημα, ἀπὸ την κεφαλὴν του βασιλέως των Μολχὸμ. Το βάρος του στεφάνου ἦτο ἓνα τάλαντον χρυσοῦ, εἶχε δε κατασκευασθῆ ἀπὸ χρυσόν και πολυτίμους λίθους. Τον βασιλικόν αὐτόν στέφανον ἐφόρσεσεν ο Δαυίδ εις την κεφαλὴν του. Ἐπήρσε και πάρα πολλά ἄλλα λάφυρα ἀπὸ την πόλιν αὐτήν.

Β Βασ. 12,31 και τον λαόν τον ὄντα ἐν αὐτῇ ἐξήγαγε και ἐθήκεν ἐν τῷ πρίονι και ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς και ὑποτομῆσι σιδηροῖς και διήγαγεν αὐτούς διὰ τού πλινθίου· και οὕτως ἐποίησε πάσαις ταῖς πόλεσιν υἱὸν Ἀμμών. και ἐπέστρεψε Δαυίδ και πᾶς ο λαός εις Ἱερουσαλήμ.

Β Βασ. 12,31 Τον δε λαόν, ο ὁποῖος ἐυρίσκετο μέσα εις την πόλιν, τον ἐβγάλεν ἔξω ἀπὸ αὐτήν και ἐφόρνευσεν ἄλλους με πρίονια και ἄλλους με σιδηροῦς κοπτήρας και ἄλλους ἠνάγκασε να περάσουν ἀπὸ καλούπια πλινθῶν. Το ἴδιο ἔκαμε και στους κατοίκους ὅλων των ἄλλων πόλεων των Ἀμμωνιτῶν. Κατόπιν ο Δαυίδ ἐπέστρεψε με ὅλον τον στρατόν του εις την Ἱερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Β Βασ. 13,1 Καί ἐγενήθη μετὰ ταῦτα και τῷ Ἀβεσσαλὼμ υἱὸ Δαυίδ ἀδελφῆ καλῆ τῷ εἶδει σφόδρα, και ὄνομα αὐτῆ Ἰθιμάρ, και ἠγάπησεν αὐτήν Ἀμμών υἱὸς Δαυίδ.

Β Βασ. 13,1 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ συνέβησαν τα ἐξῆς θλιβερά γεγονότα· Ἀδελφῆ του Ἀβεσσαλὼμ, υἱοῦ του Δαυίδ, ἦτο ἡ ὠραιότατη κατὰ την μορφήν Ἰθιμάρ. Αὐτήν την ἐρωτεύθηκε σφοδρῶς ο Ἀμμών, ο υἱὸς του Δαυίδ.

Β Βασ. 13,2 και ἐθλίβετο Ἀμμών ὥστε ἀρρωστεῖν διὰ Ἰθιμάρ την ἀδελφὴν αὐτοῦ, ὅτι παρθένος ἦν αὐτή, και ὑπέρογκον ἐν ὀφθαλμοῖς Ἀμμών τού ποιήσαι τι αὐτῇ.

Β Βασ. 13,2 Ο Ἀμμών ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ την ἀγάπην του αὐτῆν, ὥστε ἠσθένησεν ἐξ αἰτίας του ἔρωτος του πρὸς την Ἰθιμάρ, την ἀδελφὴν του. Ὑπέφερε δε, διότι αὐτῇ ἦτο παρθένος και ἦτο τρομερόν δι' αὐτόν, να κάμη κάτι κακόν εις ἐκείνην.

Β Βασ. 13,3 και ἦν τῷ Ἀμμών ἐταίρος, και ὄνομα αὐτῷ Ἰωναδάβ, υἱὸς Σαμαά τού ἀδελφοῦ Δαυίδ· και Ἰωναδάβ ἀνὴρ σοφός σφόδρα.

Β Βασ. 13,3 Ο Ἀμμών εἶχε ἓνα φίλον ὀνομαζόμενον Ἰωναδάβ, ο ὁποῖος ἦτο υἱὸς του Σαμαά, ἀδελφοῦ του Δαυίδ. Αὐτός ο Ἰωναδάβ ἦτο ευφύεστατος ἄνθρωπος.

Β Βασ. 13,4 και εἶπεν αὐτῷ· τι σοι ὅτι σύ οὕτως ἀσθενῆς, υἱέ τού βασιλέως, το πρῶτ' πρῶτ'· οὐκ ἀπαγγέλλεις μοι; και εἶπεν αὐτῷ Ἀμμών· Ἰθιμάρ την ἀδελφὴν Ἀβεσσαλὼμ τού ἀδελφοῦ μου ἐγὼ ἀγαπῶ.

Β Βασ. 13,4 Ἠρώτησε τον Ἀμμών· "τι σου συμβαίνει, υἱέ του βασιλέως, ὥστε κάθε πρῶτ' να φαίνεσαι τόσο μελαγχολικός και καταβεβλημένος; Δεν θα μου εἴπῃς την αἰτίαν;" Ο Ἀμμών εἶπε πρὸς αὐτόν· "ἐγὼ ἀγαπῶ την Ἰθιμάρ, την ὁμομήτριον ἀδελφὴν του Ἀβεσσαλὼμ, του ἑτεροθαλοῦς τούτου ἀδελφοῦ μου".

Β Βασ. 13,5 και εἶπεν αὐτῷ Ἰωναδάβ· κοιμήθητι ἐπὶ της κοίτης σου και μαλακίσθητι, και εἰσελεύσεται ο πατήρ σου τού ιδεῖν σε, και ἐρεῖς πρὸς αὐτόν· ἐλθέτω δὴ Ἰθιμάρ ἡ ἀδελφῆ μου και ψωμισάτω με και ποιησάτω κατ ὀφθαλμούς μου βρώμα, ὅπως ἴδω και φάγω ἐκ των χειρῶν αὐτῆς.

Β Βασ. 13,5 Συνεβούλευσεν αὐτόν ο Ἰωναδάβ και του εἶπε· "πέσε στο κρεβάτι σου και προσποιήσου τον ἀσθενή. Ο πατήρ σου θα ἔλθῃ να σε ἰδῇ και συ θα πῃς πρὸς αὐτόν· Ἄς ἔλθῃ, παρακαλῶ, ἐδὼ ἡ Ἰθιμάρ, ἡ ἀδελφῆ μου, να μου δώσῃ να φάγω φάγητον, το ὁποῖον θα παρασκευάσῃ ἐνώπιόν μου. Θέλω να ἴδω αὐτήν και φάγω ἀπὸ τα χέρια της το φάγητον".

Β Βασ. 13,6 και ἐκοιμήθη Ἀμμών και ἠρώστησε, και εισηλθεν ο βασιλεὺς ιδεῖν αὐτόν, και εἶπεν Ἀμμών πρὸς τον βασιλέα·

ελθέτω δὴ Θημάρ ἡ ἀδελφή μου πρὸς με καὶ κολλυρισάτω ἐν ὀφθαλμοῖς μου δύο κολλυρίδας, καὶ φάγομαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς.

Β Βασ. 13,6 Ὁ Ἀμνὼν ἔπεσεν στο κρεββάτι καὶ προσεποιήθη τὸν ἀρρωστον. Ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ εἰσήλθεν στο δωμάτιόν του, νὰ τον ἐπισκεφθῆ, Ὁ δε Ἀμνὼν εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα· “ἀς ἔλθῃ ἐδὼ πλησίον μου ἡ ἀδελφή μου, ἡ Θημάρ, καὶ ἀς ψῆσῃ ἐδὼ μπροστά μου δύο κουλούρες καὶ θὰ φάγω ἀπὸ τὸν ἄρτον, που θὰ μου δώσῃ με τὰ χέρια τῆς”.

Β Βασ. 13,7 καὶ ἀπέστειλε Δαυὶδ πρὸς Θημάρ εἰς τὸν οἶκον λέγων· πορεύθητι δὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ποίησον αὐτῷ βρώμα.

Β Βασ. 13,7 Ὁ Δαυὶδ ἔστειλεν στὸν οἶκον τῆς Θημάρ ἀνθρωπον καὶ παρήγγειλε πρὸς αὐτήν· “πήγαινε, σε παρακαλῶ, στο σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ σου Ἀμνὼν καὶ παρασκευάσε δι’ αὐτὸν φαγητόν”.

Β Βασ. 13,8 καὶ ἐπορεύθη Θημάρ εἰς τὸν οἶκον Ἀμνὼν ἀδελφοῦ αὐτῆς, καὶ αὐτὸς κοιμώμενος, καὶ ἔλαβε τὸ σταῖς καὶ ἐφύρασε καὶ ἐκολλύρισε κατ’ ὀφθαλμούς αὐτοῦ καὶ ἤψησε τὰς κολλυρίδας·

Β Βασ. 13,8 Ἡ Θημάρ ἐπήρῃ στο σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀμνὼν. Εκείνος δε ἦτο ἐξηπλωμένος στο κρεββάτι του. Ἐπήρῃ αὐτὴ το ζυμάρι, τὸ ἐζύμωσε, κατεσκευάσε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του κουλούρες, τὶς ὁποῖες καὶ ἔψησε.

Β Βασ. 13,9 καὶ ἔλαβε τὸ τηγανον καὶ κατεκένωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠθέλησε φαγεῖν. καὶ εἶπεν Ἀμνὼν· ἐξαγάγετε πάντα ἄνδρα ἀπὸ ἐπάνωθέν μου· καὶ ἐξήγαγον πάντα ἄνδρα ἐπάνωθεν αὐτοῦ.

Β Βασ. 13,9 Ἐπήρῃ ἐπειτα τὸ τηγάνι καὶ ἀδείασεν ἐνώπιόν του τὸ φαγητόν αὐτό. Ὁ Ἀμνὼν ὁμως δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ. Ἀλλὰ εἶπεν στους παρισταμένους ἐκεῖ· “νὰ φύγουν ἔξω ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀπὸ ἐμπρὸς μου”. Πράγματι ἐβγήκαν ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀπὸ ἐκεῖ.

Β Βασ. 13,10 καὶ εἶπεν Ἀμνὼν πρὸς Θημάρ· εἰσένεγκε τὸ βρώμα εἰς τὸ ταμιεῖον, καὶ φάγομαι ἐκ τῆς χειρὸς σου. καὶ ἔλαβε Θημάρ τὰς κολλυρίδας, ἀς ἐποίησε, καὶ εἰσήνεγκε τῷ Ἀμνὼν ἀδελφῷ αὐτῆς εἰς τὸν κοιτώνα

Β Βασ. 13,10 Ὁ Ἀμνὼν εἶπε τότε πρὸς τὴν Θημάρ· “πήγαινε τὸ φαγητόν μου στο ἐσωτερικόν τοῦ κοιτώνα μου καὶ ἐκεῖ θὰ φάγω τὸ φαγητόν ἀπὸ τὰ χέρια σου”. Ἡ Θημάρ ἀνύποπτος ἐπήρῃ τὶς κουλούρες, που εἶχε κατασκευάσει, τὰς ἔφερεν στὸν κοιτώνα τοῦ Ἀμνὼν καὶ τὰς ἔδωσεν εἰς αὐτόν.

Β Βασ. 13,11 καὶ προσήγαγεν αὐτῷ τοῦ φαγεῖν, καὶ ἐπελάβετο αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῇ· δεῦρο κοιμήθητι μετ’ ἐμοῦ, ἀδελφή μου.

Β Βασ. 13,11 Εκεί αὐτὴ ἔφερε πρὸς αὐτόν νὰ φάγῃ. Εκείνος τότε τὴν συνέλαβε καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν· “ἔλα καὶ κοιμήσου μαζί μου, ἀδελφή μου”.

Β Βασ. 13,12 καὶ εἶπεν αὐτῷ· μη, ἀδελφέ μου· μη ταπεινώσῃς με, διότι οὐ ποιηθήσεται οὕτως ἐν Ἰσραὴλ, μη ποιήσῃς τὴν ἀφροσύνην ταύτην·

Β Βασ. 13,12 Εκείνη ἀπῆντησε πρὸς αὐτόν· “μη, ἀδελφέ μου, μη με ἐξευτελίσῃς, διότι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ μία τέτοια παρανομία μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Μη διαπράξῃς ποτὲ μία τέτοια ἀφροσύνην.

Β Βασ. 13,13 καὶ ἐγὼ που ἀποῖσω τὸ ὄνειδός μου; καὶ σύ ἔσῃ ὡς εἰς τῶν ἀφρόνων ἐν Ἰσραὴλ· καὶ νῦν λάλησον δὴ πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι οὐ μὴ καλύσῃ με ἀπὸ σοῦ.

Β Βασ. 13,13 Ἐγὼ εἰς ποῖον θὰ ἐκμυστηρευθῶ τὸν ἐξευτελισμόν μου αὐτόν; Σὺ δε θὰ εἶσαι ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀφρόνας μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἀλλὰ εἰπέ στὸν βασιλέα τὴν ἐπιθυμίαν σου αὐτήν καὶ εκείνος δὲν θὰ σε ἐμποδίσῃ νὰ με νυμφευθῆς”.

Β Βασ. 13,14 καὶ οὐκ ἠθέλησεν Ἀμνὼν τοῦ ἀκούσαι τῆς φωνῆς αὐτῆς καὶ ἐκραταίωσεν ὑπὲρ αὐτήν καὶ ἐταπεινώσεν αὐτήν καὶ ἐκοιμήθη μετ’ αὐτῆς.

Β Βασ. 13,14 Ὁ Ἀμνὼν δὲν ἠθέλησε νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν ὑπόδειξιν τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ, ἰσχυρότερός τῆς καθὼς ἦτο, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν κλίνην, ἐκοιμήθη μαζί τῆς καὶ τὴν διέφθειρε.

Β Βασ. 13,15 καὶ ἐμίσησεν αὐτήν Ἀμνὼν μίσος μέγα σφόδρα, ὅτι μέγα τὸ μίσος, ὃ ἐμίσησεν αὐτήν ὑπὲρ τὴν ἀγάπην, ἦν ἠγάπησεν αὐτήν, καὶ εἶπεν αὐτῇ Ἀμνὼν· ἀνάστηθι καὶ πορεύου.

Β Βασ. 13,15 Ὁ Ἀμνὼν ἔπειτα ἀπὸ τὴν βδελυρὰν αὐτῆν πρᾶξιν ἐμίσησεν αὐτήν πάρα πολὺ. Αὐτὸ δε τὸ μίσος τοῦ ἦτο πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν εἶχεν πρὸς αὐτήν πρὸ τῆς αμαρτίας. Εἶπε δε τότε πρὸς αὐτήν· “σῆκω καὶ φύγε”.

Β Βασ. 13,16 καὶ εἶπεν αὐτῷ Θημάρ· μη, ἀδελφέ, ὅτι μεγάλη ἡ κακία ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρῶτην, ἦν ἐποίησας μετ’ ἐμοῦ τοῦ ἐξαποστείλαί με. καὶ οὐκ ἠθέλησεν Ἀμνὼν ἀκούσαι τῆς φωνῆς αὐτῆς.

Β Βασ. 13,16 Εἶπε δε πρὸς αὐτόν ἡ Θημάρ· “μη ἀδελφέ μου, μη με ἀποπέμψῃς ἔτσι, διότι αὐτὴ ἡ ἀποπομπή μου θὰ εἶναι μεγαλύτερα ἐντροπή καὶ δυστυχία δι’ ἐμὲ ἀπὸ τὴν πρῶτην μου”. Ἀλλὰ ὁ Ἀμνὼν δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ τὴν παρακλήσιν τῆς.

Β Βασ. 13,17 καὶ ἐκάλεσε τὸ παιδάριον αὐτοῦ τὸν προεσθηκότα τοῦ οἴκου καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐξαποστείλατε δὴ ταύτην ἀπ’ ἐμοῦ ἔξω καὶ ἀπόκλεισον τὴν θύραν ὀπίσω αὐτῆς.

Β Βασ. 13,17 Ἐκάλεσε δε ἓνα νεαρόν δούλον, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσεν στὸν οἶκον του, καὶ του εἶπε· “διώξε αὐτήν ἔξω ἀπὸ ἐμὲ καὶ κλείσε τὴν θύραν ὀπισθὲν τῆς”.

Β Βασ. 13,18 καὶ ἐπ’ αὐτῆς ἦν χιτῶν καρπωτός, ὅτι οὕτως ἐνεδιδύσκοντο αἱ θυγατέρες τοῦ βασιλέως αἱ παρθένοι τοὺς ἐπενδύτας αὐτῶν· καὶ ἐξήγαγεν αὐτήν ὁ λειτουργὸς αὐτοῦ ἔξω καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν ὀπίσω αὐτῆς.

Β Βασ. 13,18 Ἡ Θημάρ ἐφορούσε ἓνα χιτῶνα μακρόν με μακρὰ μανίκια, διότι ἓνα τέτοιο ἔνδυμα ἐφορούσαν αἱ παρθένοι, θυγατέρες τοῦ βασιλέως. Ὁ νεαρὸς δούλος ἐβγάλε πρᾶγματι αὐτήν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του καὶ κατόπιν ἐκλείσε πίσω ἀπὸ αὐτήν τὴν θύραν.

Β Βασ. 13,19 καὶ ἔλαβε Θημάρ σποδόν καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ τὸν χιτῶνα τὸν καρπωτόν τὸν ἐπ’ αὐτῆς διέρηξε καὶ ἐπέθηκε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ ἐπορεύθη πορευομένη καὶ κρᾶζουσα.

Β Βασ. 13,19 Ἡ Θημάρ, ἀφοῦ ἐβγήκεν, ἐπήρῃ χῶμα, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς, ἐσχίσε τὸν μακρόν χιτῶνα τῆς, ἔβαλε τὰ χεῖρα τῆς ἐπάνω τῆς καὶ καθὼς ἐπορεύετο ἐκράζε καὶ ὠλοφύρετο δια τὴν δυστυχίαν τῆς.

Β Βασ. 13,20 καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν Ἀβεσσαλώμ ὁ ἀδελφός αὐτῆς· μη Ἀμνὼν ὁ ἀδελφός σου ἐγένετο μετὰ σοῦ; καὶ νῦν, ἀδελφή μου, κώφευσον, ὅτι ἀδελφός σου ἐστὶ· μη θῆς τὴν καρδίαν σου τοῦ λαλήσαι το ρήμα τοῦτο. καὶ ἐκάθισε Θημάρ χηρεύουσα ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβεσσαλώμ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς.

Β Βασ. 13,20 Ὁ ἀδελφός τῆς ὁ Ἀβεσσαλώμ εἶπε πρὸς αὐτήν· “μήπως ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἀμνὼν σε διέφθειρε;” Εκείνη του ἀπῆντησε· “ναί”. Ὁ δε Ἀβεσσαλώμ τῆς εἶπε· “τώρα, ἀδελφή μου, πάψε· μη φωνάζῃς, διότι εἶναι ἀδελφός σου. Μη βάλῃς στὸν νουν καὶ τὴν καρδία σου καὶ μη πάρῃς ἀπόφασιν νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν πρᾶξιν αὐτήν”. Ἡ Θημάρ ἦτο περίλυπος, ὡς

εάν ήτο χήρα, και έμενεν στον οίκον του αδελφού της Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 13,21 και ήκουσεν ο βασιλεύς Δαυίδ πάντας τους λόγους τούτους και εθυμώθη σφόδρα· και ουκ ελύπησε το πνεύμα Αμνών τού υιού αυτού, ότι ηγάπα αυτόν, ότι πρωτότοκος αυτού ήν.

Β Βασ. 13,21 Ο βασιλεύς Δαυίδ επληροφορήθη το γεγονός αυτό και ωργίσθη πάρα πολύ. Αλλά δεν ετιμώρησε τον Αμνών, διότι δεν ήθελε να τον λυπήση, επειδή ήτο πρωτοτόκος υιός του και τον αγαπούσεν ιδιαιτέρως.

Β Βασ. 13,22 και ουκ ελάλησεν Αβεσσαλώμ μετά Αμνών από πονηρού έως αγαθού, ότι εμίσει Αβεσσαλώμ τον Αμνών επί λόγου, ού εταπείνωσε Θημάρ την αδελφήν αυτού.

Β Βασ. 13,22 Αλλά και ο Αβεσσαλώμ δεν είπε κανένα λόγον, καλόν η κακόν, εναντίον του Αμνών δια την κακήν του πράξιν. Οχι διότι τον ηγάπα, αλλά διότι τον εμισούσε θανασίμως δια τον εξευτελισμόν, τον οποίον έκαμεν εις την αδελφήν του την Θημάρ.

Β Βασ. 13,23 Καί εγένετο εις διητηρίδα ημερών και ήσαν κείροντες τώ Αβεσσαλώμ εν Βελασώρ τή εχόμενα Εφραΐμ, και εκάλεσεν Αβεσσαλώμ πάντας τους υιούς τού βασιλέως.

Β Βασ. 13,23 Επέρασαν δύο έτη από την ημέραν εκείνην. Ο Αβεσσαλώμ επρόκειτο να κουρεύση τα πρόβατά του εις Βελασώρ στοποθεσίαν, η οποία συνώρευε με την περιοχίν της φυλής Εφραΐμ. Εις αυτήν απεφάσισε να προσκαλέση όλα τα παιδιά του βασιλέως, δια να φάγουν μαζί.

Β Βασ. 13,24 και ήλθεν Αβεσσαλώμ προς τον βασιλέα και είπεν· ιδού δή κείρουσι τώ δούλω σου, πορευθήτω δή ο βασιλεύς και οι παίδες αυτού μετά τού δούλου σου.

Β Βασ. 13,24 Μετέβη, λοιπόν, ο Αβεσσαλώμ προς τον βασιλέα Δαυίδ και είπε προς αυτόν· "ιδού, οι δούλοι μου θα κουρεύσουν τα πρόβατά μου, εμού του δούλου σου. Παρακαλώ, όπως θελήσης συ ο βασιλεύς και το περιβάλλον του σπιτιού σου, να έλθετε στον δούλον σου κατά την ευχάριστον αυτήν ημέραν".

Β Βασ. 13,25 και είπεν ο βασιλεύς προς Αβεσσαλώμ· μη δή, υιέ μου, μη πορευθώμεν πάντες ημείς, και ου μη καταβαρυνθώμεν επί σε. και εβιάσατο αυτόν, και ουκ ηθέλησε τού πορευθηναι και ευλόγησεν αυτόν.

Β Βασ. 13,25 Είπεν ο βασιλεύς προς τον Αβεσσαλώμ· "όχι σε παρακαλώ, παιδί μου, όχι. Δεν είναι ανάγκη να έλθωμεν όλοι ημείς, δια να μη σε επιβαρύνωμεν". Ο Αβεσσαλώμ επέμενεν επί του σημείου αυτού στον βασιλέα. Ο βασιλεύς όμως Δαυίδ δεν συγκατετέθη να μεταβή, αλλά μόνον τον ηυλόγησε και τον ηυχήθη.

Β Βασ. 13,26 και είπεν Αβεσσαλώμ προς αυτόν· και ει μη, πορευθήτω δή μεθ ημών Αμνών ο αδελφός μου. και είπεν αυτό ο βασιλεύς· ινατί πορευθή μετά σου;

Β Βασ. 13,26 Είπε τότε ο Αβεσσαλώμ προς τον Δαυίδ· "αφού δεν έρχεσαι συ, ας έλθη παρακαλώ ο Αμνών ο αδελφός μου". Και είπε προς αυτόν ο βασιλεύς· "γιατί να έλθη μαζί σου; Τι να κάμη;"

Β Βασ. 13,27 και εβιάσατο αυτόν Αβεσσαλώμ, και απέστειλε μετ αυτού τον Αμνών και πάντας τους υιούς τού βασιλέως. και εποίησεν Αβεσσαλώμ πότον κατά τον πότον τού βασιλέως.

Β Βασ. 13,27 Ο Αβεσσαλώμ επέμενε πολύ και ο Δαυίδ έδωσε την άδειαν να μεταβή προς αυτόν ο Αμνών και όλα τα άλλα παιδιά του βασιλέως. Ο Αβεσσαλώμ παρέθεσε πλούσιον συμπόσιον, όπως συνήθως γίνεται εις τα βασιλικά τραπέζια.

Β Βασ. 13,28 και ενετείλατο Αβεσσαλώμ τοίς παιδαρίοις αυτού λέγων· ιδετε ως αν αγαθυνθή η καρδια Αμνών εν τώ οίνω και είπω προς υμάς πατάξατε τον Αμνών, και θανατώσατε αυτόν· μη φοβηθήτε, ότι ουχί εγώ ειμι ο εντελλόμενος υμίν; ανδρίζεσθε και γίνεσθε εις υιούς δυνάμεως.

Β Βασ. 13,28 Ο Αβεσσαλώμ διάταξε τους δούλους του και είπε· "προσέξατε, όταν ο Αμνών έλθη εις κατάστασιν ευθυμίας από τον οίνον, εις κατάστασιν μέθης, και σας διατάξω να τον κτυπήσετε, κτυπήσατέ τον και μη φοβηθήτε τίποτε, διότι εγώ διατάσσω, εγώ και είμαι ο υπεύθυνος. Παρετε θάρρος και αναδειχθήτε δυνατοί και γενναίοι".

Β Βασ. 13,29 και εποίησαν τα παιδάκια Αβεσσαλώμ τώ Αμνών καθά ενετείλατο αυτοίς Αβεσσαλώμ. και ανέστησαν πάντες οι υιοί τού βασιλέως και επεκάθισαν ανήρ επί την ημίονον αυτού και έφυγαν.

Β Βασ. 13,29 Οι νεαροί δούλοι του Αβεσσαλώμ έπραξαν εναντίον του Αμνών, όπως τους είχε διατάξει ο Αβεσσαλώμ, δηλαδή τον εφόνευσαν. Επειτα από το τραγικόν αυτό γεγονός όλα τα παιδιά του βασιλέως ανέβηκαν, ο καθένας εις την ημίονόν του, και έφυγαν.

Β Βασ. 13,30 και εγένετο αυτών όντων εν τώ οδώ και η ακοή ήλθε προς Δαυίδ λέγων· επάταξεν Αβεσσαλώμ πάντας τους υιούς τού βασιλέως, και ου κατελείφθη εξ αυτών ουδέ εις.

Β Βασ. 13,30 Ενώ τα παιδιά του βασιλέως ευρίσκοντο ακόμη στον δρόμον, διεδόθη η φήμη, η οποία έφθασε μέχρι του βασιλέως Δαυίδ, ότι δηλαδή ο Αβεσσαλώμ εφόνευσεν όλα τα παιδιά του βασιλέως και δεν διεσώθη κανένα από αυτά.

Β Βασ. 13,31 και ανέστη ο βασιλεύς και διέρρηξε τα ιμάτια αυτού και εκοιμήθη επί την γήν, και πάντες οι παίδες αυτού οι περιεστώτες αυτό διέρρηξαν τα ιμάτια αυτών.

Β Βασ. 13,31 Ο βασιλεύς εσηκώθηκεν, έσχισε τα ενδύματά του από την λύπην του και εξηπλώθη πρηγής στο έδαφος. Όλοι δε οι δούλοι, οι οποίοι ευρίσκοντο πλησίον του, έσχισαν και αυτοί τα ενδύματά των.

Β Βασ. 13,32 και απεκριθή Ιωναδάβ υιός Σαμαά αδελφού Δαυίδ και είπε· μη ειπάτω ο κύριός μου ο βασιλεύς, ότι πάντα τα παιδάκια τους υιούς τού βασιλέως εθανάτωσεν, ότι Αμνών μονώτατος απέθανεν· ότι επί στόματος Αβεσσαλώμ ήν κείμενος από της ημέρας, ής εταπείνωσε Θημάρ την αδελφήν αυτού·

Β Βασ. 13,32 Ο Ιωναδάβ, ο υιός του Σαμαά, του αδελφού του Δαυίδ, είπε προς τον Δαυίδ· "δεν είναι αληθές αυτό και ας μη πιστεύση ο κύριός μου, ο βασιλεύς, ότι εφονεύθησαν όλοι οι υιοί, οι δούλοι του βασιλέως μου, διότι μόνον ο Αμνών εφονεύθη. Αυτό δε έγινε, διότι ο Αβεσσαλώμ τον εμίσει θανασίμως από την ημέραν, κατά την οποίαν ο Αμνών διέφθειρε την αδελφήν του την Θημάρ.

Β Βασ. 13,33 και νύν μη θέσθω ο κύριός μου ο βασιλεύς επί την καρδιαν αυτού ρήμα λέγων· πάντες οι υιοί τού βασιλέως απέθανον, ότι αλλ ή Αμνών μονώτατος απέθανε.

Β Βασ. 13,33 Και τώρα ας μη πιστεύση ο βασιλεύς μου Δαυίδ, ότι όλα τα παιδιά του εφονεύθησαν, αλλά μόνον ο Αμνών εφονεύθη και κανένας άλλος".

Β Βασ. 13,34 και απέδρα Αβεσσαλώμ. και ήρε το παιδάριον ο σκοπός τους οφθαλμούς αυτού και είδε και ιδού λαός πολύς πορευόμενος εν τή οδώ όπισθεν αυτού εκ πλευράς τού όρους εν τή καταβάσει και παρεγένετο ο σκοπός και απήγγειλε τώ βασιλεί και είπεν· άνδρας εώρακα εκ της οδού της Ωρωνήν εκ μέρους τού όρους.

Β Βασ. 13,34 Ο Αβεσσαλώμ, έπειτα από την αδελφοκτονίαν αυτήν, εδραπέτευσεν. Ενας νεαρός δούλος, ο οποίος είχε

τοποθετηθή ως σκοπός, ύψωσε τα μάτια του και είδεν αίφνης σαν στρατόν πολύν να βαδίζη στον ορόμον, που ευρίσκετο όπισθέν του, εις κάποιαν καταφύρειαν του βουνού. Τοτε ο νεαρός αυτός σκοπός έτρεξε προς τον βασιλέα Δαυίδ και του είπε: "είδον άνδρας εις την οδόν της Ωρωνήν, που ευρίσκεται από τας πλευράς του όρους".

Β Βασ. 13,35 και είπεν Ιωναδάβ προς τον βασιλέα· ιδού οι υιοί τού βασιλέως πάρεϊσι· κατά τον λόγον τού δούλου σου, ούτως εγένετο.

Β Βασ. 13,35 Ο Ιωναδάβ είπε τότε προς τον βασιλέα· "ιδού, αυτοί είναι τα παιδιά του βασιλέως, που έφθασαν. Όπως εγώ ο δούλος σου είπα, έτσι και έγινε".

Β Βασ. 13,36 και εγένετο ηνίκα συνετέλεσε λαλών, και ιδού οι υιοί τού βασιλέως ήλθαν και επήραν την φωνήν αυτών και έκλαυσαν, και γε ο βασιλεύς και πάντες οι παίδες αυτού έκλαυσαν κλαυθμόν μέγαν σφόδρα.

Β Βασ. 13,36 Όταν δε ετελείωσε τα λόγια του αυτά ο Ιωναδάβ, αίφνης έφθασαν τα παιδιά του βασιλέως, ύψωσαν φωνήν και έκλαυσαν. Μαζή με αυτούς έκλαυσεν ο βασιλεύς και οι δούλοι του. Ο θρήνος των ήτο πολύ μέγας.

Β Βασ. 13,37 και Αβεσσαλώμ έφυγε και επορεύθη προς Θολμί υιόν Εμιούδ βασιλέα Γεδσούρ εις γήν Μαχάδ. και επένθησεν ο βασιλεύς Δαυίδ επί τον υιόν αυτού πάσας τας ημέρας.

Β Βασ. 13,37 Ο Αβεσσαλώμ δια να σωθή κατέφυγεν στον Θολμί, υιόν του Εμιούδ, τον βασιλέα Γεδσούρ, στον χώρον Μαχάδ. Ο βασιλεύς Δαυίδ επένθησε τον θάνατον του υιού του Αμνών καθ' όλον το διάστημα της ζωής του.

Β Βασ. 13,38 και Αβεσσαλώμ απέδρα και επορεύθη εις Γεδσούρ και ήν εκεί έτη τρία.

Β Βασ. 13,38 Ο Αβεσσαλώμ, ο οποίος εδραπέτευσε και κατέφυγεν εις Γεδσούρ, παρέμεινεν εκεί επί τρία έτη.

Β Βασ. 13,39 και εκόπασε το πνεύμα τού βασιλέως τού εξελθείν οπίσω Αβεσσαλώμ, ότι παρεκλήθη επί Αμνών ότι απέθανε.

Β Βασ. 13,39 Εν τω μεταξύ επραϋνθη ο θυμός του βασιλέως Δαυίδ και δεν εξήλθε να καταδιώξη τον Αβεσσαλώμ, διότι είχε παρηγορηθή δια τον θάνατον του Αμνών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Β Βασ. 14,1 Και έγνω Ιωάβ υιός Σαρουΐας ότι η καρδιά τού βασιλέως επί Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 14,1 Ο Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας, αδελφός του Δαυίδ, ανεληφθη ότι η καρδιά του βασιλέως είχε πραϋνθή και διέκειτο συμπαθώς προς τον Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 14,2 και απέστειλεν Ιωάβ εις Θεκωέ, και έλαβεν εκείθεν γυναίκα σοφήν και είπε προς αυτήν· πένθησον δή και ένδυσαι μιάτια πενθικά και μη αλειψη έλαιον και έση ως γυνή πενθούσα επί τεθνηκότι τούτο ημέρας πολλάς

Β Βασ. 14,2 Έστειλε λοιπόν εις την πόλιν Θεκωέ ένα άνθρωπον, ο οποίος επήρεν από εκεί μίαν σοφήν γυναίκα και την οδήγησε προς τον Ιωάβ. Ο Ιωάβ είπε προς αυτήν· "προσοποίησου, ότι πενθείς. Φορεσε πένθιμα ενδύματα, μη αλειφθής με αρωματώδες έλαιον και γενικώς θα φαίνεσαι σαν γυναίκα, η οποία πενθεί δια κάποιον νεκρόν και ότι το πένθος αυτό χρονολογείται από πολύν χρόνον.

Β Βασ. 14,3 και ελεύση προς τον βασιλέα και λαλήσεις προς αυτόν κατά το ρήμα τούτο· και έθηκεν Ιωάβ τους λόγους εν τώ στόματι αυτής.

Β Βασ. 14,3 Έτσι, θα παρουσιασθής προς τον βασιλέα και θα πης προς αυτόν, όπως εγώ θα σε συμβουλευσω". Ο Ιωάβ την συνεβούλευσε, τι συγκεκριμένως να πη.

Β Βασ. 14,4 και εισήλθεν η γυνή η Θεκωίτις προς τον βασιλέα και έπεσεν επί πρόσωπον αυτής εις την γήν και προσεκύνησεν αυτώ και είπε· σώσον, βασιλεύ, σώσον.

Β Βασ. 14,4 Η γυναίκα αυτή από την πόλιν Θεκωέ παρουσιάσθη στον βασιλέα Δαυίδ, έπεσε με το πρόσωπον κατά γης, προσεκύνησεν αυτόν και του είπε· "σώσε με, βασιλεύ, σώσε με"

Β Βασ. 14,5 και είπε προς αυτήν ο βασιλεύς· τι εστί σοι; η δε είπε· και μάλα γυνή χήρα εγώ ειμι, και απέθανεν ο άνηρ μου.

Β Βασ. 14,5 Ο βασιλεύς την ηρώτησε "τι σου συμβαίνει;" Εκείνη απήντησεν· "είμαι εγώ μια δυστυχισμένη χήρα. Ο σύζυγός μου έχει αποθάνει.

Β Βασ. 14,6 και γε τή δούλη σου δύο υιοί, και εμαχέσαντο αμφότεροι εν τώ αγρώ, και ουκ ήν ο εξαιρούμενος ανά μέσον αυτών, και έπαισεν ο εις τον ένα αδελφόν αυτού και εθανάτωσεν αυτόν.

Β Βασ. 14,6 Είχα δε εγώ η δούλη σου δύο παιδιά, τα οποία κάποιαν ημέραν φιλονεικήσαν μεταξύ των στους αγρούς εις έρημον τόπον. Κανείς δεν ήτο να τους χωρίση. Ο ένας εκτύπησε τον αδελφόν του και τον εφόνευσε.

Β Βασ. 14,7 και ιδού επανέστη όλη η πατριά προς την δούλην σου και είπαν· δός τον παίσαντα τον αδελφόν αυτού και θανατώσομεν αυτόν αντί της ψυχής τού αδελφού αυτού, ού απέκτεινε, και εξαρούμεν και γε τον κληρονόμον υμών· και σβέσουσι τον άνθρακά μου τον καταλειφθέντα, ώστε μη θέσθαι τώ ανδρί μου κατάλειμμα και όνομα επί προσώπου της γής.

Β Βασ. 14,7 Και να, ολο το συγγενολόγι μου ηγέρθη και ήλθε προς εμέ, την δούλην σου, και μου είπαν· Παράδωσε εις ημάς τον φονέα του αδελφού του, τον υιόν σου, δια να τον θανατώσωμεν και έτσι να πληρώση αυτός με την ζωήν του την ζωήν του αδελφού του, τον οποίον εφόνευσε και θα εξοντώσωμεν αυτόν, τον κληρονόμον της περιουσίας σας. Έτσι δε αυτοί θέλουν να σβήσουν τον τελευταίον και μοναδικόν σπινθήρα, τον κληρονόμον, ώστε να μη ευρεθή κανείς διάδοχος και κληρονόμος του ανδρός μου και χαθή τοιουτοτρόπως το όνομά του από το πρόσωπον της γης".

Β Βασ. 14,8 και είπεν ο βασιλεύς προς την γυναίκα· υγαιίνουσα βάδιζε εις τον οίκόν σου, καγώ εντελούμαι περι σού.

Β Βασ. 14,8 Είπεν ο βασιλεύς προς την γυναίκα· "πήγαινε στο σπίτι σου και εγώ θα δώσω την σχετικήν εντολήν δια σε".

Β Βασ. 14,9 και είπεν η γυνή η Θεκωίτις προς τον βασιλέα· επ εμέ, κύριέ μου βασιλεύ, η ανομία και επί τον οίκον τού πατρός μου, και ο βασιλεύς και ο θρόνος αυτού αθώς.

Β Βασ. 14,9 Η γυναίκα, η οποία κατήγετο από την πόλιν Θεκωέ, είπε με κάποιον ανησυχίαν προς τον βασιλέα· "ας τιμωρηθώ εγώ και η πατρική μου οικογένεια, διότι δεν εφήρμοσα τον νόμον της ανταποδόσεως εναντίον του υιού μου. Εύχομαι δε ο βασιλεύς μου και ο θρόνος του να μείνουν αθώοι από την υπόθεσιν αυτήν".

Β Βασ. 14,10 και είπεν ο βασιλεύς· τις ο λαλών προς σε; και αξεις αυτόν προς εμέ, και ου προσθήσει έτι άψασθαι αυτού.

Β Βασ. 14,10 Ο βασιλεύς είπε τότε προς αυτήν· "Ποιός είναι εκείνος, που θα σου αντιμιλήση; Θα τον οδηγήσης αμέσως προς εμέ και δεν θα τολμήση ούτε να εγγίση απλώς τον υιόν σου".

Β Βασ. 14,11 και είπε· μνημονευσάτω δή ο βασιλεύς τον Κύριον Θεόν αυτού πληθυνθήναι αγχιστέα τού αίματος τού διαφθείραι και ου μη εξαίρωσι τον υιόν μου· και είπε· ζή Κύριος, ει πεσειται από της τριχός τού υιού σου επί την γήν.

B Βασ. 14,11 Είπε τότε εκείνη προς τον Δαυίδ· “ας ευαρεστηθή ο βασιλεύς μου να προφέρη το όνομα Κυρίου του Θεού του, ορκιζόμενος εις αυτό, ότι δεν θα επιτρέψη να παρουσιασθή εκδικητής, συγγενής του φονευθέντος υιού μου, και ότι δεν θα εξοντώσουν τον ζώντα υιόν μου”. Είπεν ο Δαυίδ· “ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον, ότι ούτε μια τρίχα δεν θα πέση από την κεφαλήν του παιδιού σου εις την γην”.

B Βασ. 14,12 και είπεν η γυνή· λαλησάτω δή η δούλη σου προς τον κύριόν μου βασιλέα ρήμα. και είπτε· λάλησον.

B Βασ. 14,12 Η γυνή είπε τότε προς τον βασιλέα· “θα μου επιτρέψης, σε παρακαλώ, να ομιλήσω και πάλιν εγώ η δούλη σου προς τον κύριόν μου τον βασιλέα ένα ακόμη λόγον”. Ο βασιλεύς απήντησεν· “ομίλησον”.

B Βασ. 14,13 και είπεν η γυνή· ινατί ελογίσω τοιούτο επί λαόν Θεού; ή εκ στόματος τού βασιλέως ο λόγος ούτος ως πλημμέλεια τού μη επιστρέψαι τον βασιλέα τον εξωσμένον αυτού;

B Βασ. 14,13 Προσέθεσε τότε η γυνή· “διατι συ εσκέφθης ένα τέτοιο παρόμοιον κακόν εναντίον του Ισραηλιτικού λαού, του λαού του Θεού; Η διαταγή, η οποία εβγήκεν από το στόμα του βασιλέως, να μη επιστρέψη ο Αβεσσαλώμ, ο διωγμένος μακράν την Ιερουσαλήμ, δεν αποτελεί αδικίαν;

B Βασ. 14,14 ότι θανάτω αποθανούμεθα, και ώσπερ το ύδωρ το καταφερόμενον επί της γής, ό ου συναχθήσεται και λήψεται ο Θεός ψυχήν, και λογιζόμενος τού εξώσαι απ αυτού εξεωσμένον.

B Βασ. 14,14 Ας μη λησμονούμεν δε ότι όλοι θα αποθάνωμεν. Και όπως το νερό, το οποίον χύνεται και ρέει εις την γην, δεν είναι δυνατόν να μαζευθή, έτσι είμεθα και όλοι ημείς. Εκείνος ο οποίος απέθανε, δεν ημπορεί να επανέλθη εις την ζωήν. (Ο Αμνών έφυγε από τον κόσμον αυτόν. Δεν επανέρχεται). Ο δε Θεός θα θέση υπό την προστασίαν του εκείνον, ο οποίος σκέπτεται να επαναφέρη τον εξωρισμένον Αβεσσαλώμ.

B Βασ. 14,15 και νύν ό ήλθον λαλήσαι προς τον βασιλέα τον κύριόν μου το ρήμα τούτο, ότι όψεται με ο λαός, και ερεί η δούλη σου· λαλησάτω δή προς τον κύριόν μου τον βασιλέα, είπως ποιήσει ο βασιλεύς το ρήμα της δούλης αυτού·

B Βασ. 14,15 Και τώρα ήλθα να θέσω υπ' όψιν του βασιλέως μου και κυρίου μου αυτά τα πράγματα, ότι με έχει τρομάξει το συγγενολόγι μου (μήπως και ζητήση να εφαρμόσω τον νόμον της αντιδικίας). Απεφάσισα λοιπόν, να αναφερθώ εις σε, μήπως συ ο βασιλεύς μου, ημπορέσης να εκπληρώσης το αίτημα της χάριτος εμού της δούλης σου.

B Βασ. 14,16 ότι ακούσει ο βασιλεύς· ρυσάσθω την δούλην αυτού εκ χειρός τού ανδρός τού ζητούντος εξάραι με και τον υιόν μου από κληρονομίας Θεού.

B Βασ. 14,16 Εσκέφθην και είπιστευσα ότι ο βασιλεύς θα ακούση αυτήν την αίτησί μου. Ας απαλλάξη εμέ την δούλην του από τα χέρια του ανδρός, ο οποίος ζητεί να βγάλη εμέ και τον υιόν μου από την κληρονομίαν, που μας έχει δώσει ο Θεός”.

B Βασ. 14,17 και είπεν η γυνή· είη δή ο λόγος τού κυρίου μου τού βασιλέως εις θυσίαν, ότι καθώς άγγελος Θεού, ούτως ο κύριός μου ο βασιλεύς τού ακούειν το αγαθόν και το πονηρόν, και Κύριος ο Θεός σου έσται μετά σου.

B Βασ. 14,17 Η γυναίκα συνεχίζουσα είπε· “ας είναι λοιπόν ο ευμενής αυτός λόγος του κυρίου μου και βασιλέως μου ως θυσία ενώπιον του Θεού. Διότι ο κύριός μου και βασιλεύς μου είναι σαν άγγελος Θεού, που ακούει το αγαθόν και το κακόν. Και ο Κυριος ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί σου”.

B Βασ. 14,18 και απεκριθή ο βασιλεύς και είπε προς την γυναίκα· μη δή κρύψης απ εμού ρήμα, ό εγώ επερωτώ σε. και είπεν η γυνή· λαλησάτω δή ο κύριός μου ο βασιλεύς.

B Βασ. 14,18 Ο βασιλεύς, κάτι υποπτευθείς, απήντησε προς αυτήν την γυναίκα· “μη αρνηθής, σε παρακαλώ, να μου πης καθαράν την αλήθειαν εις ο,τι θα σε ερωτήσω”. Η γυναίκα απήντησεν· “ας ομιλήση, λοιπόν, ο βασιλεύς και κύριός μου και εγώ θα απαντήσω”.

B Βασ. 14,19 και είπεν ο βασιλεύς· μη η χείρ Ιωάβ εν παντί τούτω μετά σου; και είπεν η γυνή τώ βασιλεί· ζή η ψυχή σου, κύριέ μου βασιλεύ, ει έστιν εις τα δεξιά ή εις τα αριστερά εκ πάντων, ών ελάλησεν ο κύριός μου ο βασιλεύς, ότι ο δούλος σου Ιωάβ αυτός ενετείλατό μοι, και αυτός έθετο εν τώ στόματι της δούλης σου πάντας τους λόγους τούτους·

B Βασ. 14,19 Ο βασιλεύς Δαυίδ την ηρώτησε· “μήπως ο Ιωάβ σε συνεβούλευσε να μου πης όλα αυτά;” Απήντησεν η γυναίκα προς τον βασιλέα· “ορκίζομαι εις την ζωήν σου, κύριέ μου βασιλεύ, ότι δεν ημπορεί ενώπιόν σου να διαφύγη κανείς ούτε προς τα δεξιά ούτε προς τα αριστερά· και εγώ δεν ημπορώ να αποκρύψω η να αρνηθώ τίποτε από όσα είπες συ, ο κύριός μου και βασιλεύς μου. Οτι δηλαδή πράγματι ο δούλος σου ο Ιωάβ, αυτός μου έδωσε την εντολήν και αυτός έβαλεν στο στόμα της δούλης σου όλα τα λόγια αυτά.

B Βασ. 14,20 ένεκεν τού περιελθείν το πρόσωπον τού ρήματος τούτου εποίησεν ο δούλος σου Ιωάβ τον λόγον τούτον, και ο κύριός μου σοφός καθώς σοφία αγγέλου τού Θεού τού γνώναι πάντα τα εν τή γη.

B Βασ. 14,20 Δια να δώση άλλην τροπήν στο θλιβερόν τούτο ζήτημα, εχρησιμοποίησεν ο δούλος σου ο Ιωάβ τον τρόπον αυτόν. Συ όμως, ο κύριός μου, είσαι σοφός. Η σοφία σου είναι σαν του αγγέλου του Θεού, ώστε να γνωρίζης όλα όσα συμβαίνουν εις την γην”.

B Βασ. 14,21 και είπεν ο βασιλεύς προς Ιωάβ· ιδού δή εποίησά σοι κατά τον λόγον σου τούτον· πορεύου, είπιστρεψον το παιδάριον τον Αβεσσαλώμ.

B Βασ. 14,21 Εκάλεσεν ο βασιλεύς τον Ιωάβ και του είπεν· “ιδού, λοιπόν, θα σου κάμω την χάριν, την οποίαν μου εζήτητες. Πηγαίνε να επαναφέρης το παιδί μου, τον Αβεσσαλώμ”.

B Βασ. 14,22 και έπεσεν Ιωάβ επί πρόσωπον αυτού επί την γήν και προσεκύνησε και ευλόγησε τον βασιλέα, και είπεν Ιωάβ· σήμερον έγνω ο δούλος σου ότι εύρον χάριν εν οφθαλμοίς σου, κύριέ μου βασιλεύ, ότι εποίησεν ο κύριός μου ο βασιλεύς τον λόγον τού δούλου αυτού.

B Βασ. 14,22 Ο Ιωάβ έπεσε κατά γης με το πρόσωπον στο έδαφος, προσεκύνησε και ηυχαρίστησε τον βασιλέα. Είπε δε στον Δαυίδ· “σήμερα εγώ ο δούλος σου επείσθην, ότι απολαμβάνω εκτιμήσεως πλησίον σου, κύριέ μου βασιλεύ, διότι εξεπλήρωσες αυτό το αίτημα του δούλου σου”.

B Βασ. 14,23 και ανέστη Ιωάβ εις πορεύθη εις Γεδσοούρ και ήγαγε τον Αβεσσαλώμ εις Ιερουσαλήμ.

B Βασ. 14,23 Αμέσως ο Ιωάβ εσηκώθη, μετέβη εις την Γεδσοούρ, επήρην από εκεί και επανέφερε τον Αβεσσαλώμ εις την Ιερουσαλήμ.

B Βασ. 14,24 και είπεν ο βασιλεύς· αποστραφήτω εις τον οίκον αυτού και το πρόσωπόν μου μη βλεπέτω και απέστρεψεν Αβεσσαλώμ εις τον οίκον αυτού και το πρόσωπον τού βασιλέως ουκ είδε.

B Βασ. 14,24 Ο βασιλεύς είπεν· “ο Αβεσσαλώμ ας επιστρέψη και ας μείνη στον οίκον του. Αλλά ας μη ιδή ποτέ το πρόσωπόν μου”. Ο Αβεσσαλώμ επέστρεψε πράγματι στον οίκον του και δεν έβλεπε πλέον το πρόσωπον του βασιλέως· δεν

παρουσιάσθη ποτέ εις αυτόν.

Β Βασ. 14,25 και ως Αβεσσαλώμ ουκ ήν ανήρ εν παντί Ισραήλ αινετός σφόδρα, από ίχνους ποδός αυτού και έως κορυφής αυτού ουκ ήν εν αυτώ μώμος.

Β Βασ. 14,25 Μεταξύ των Ισραηλιτών δεν υπήρχεν άλλος τόσον θαυμαστός, όσον ήτο ο Αβεσσαλώμ, κατά την ωραιότητα. Ούτος από του άκρου των ποδών του μέχρι και της κεφαλής του δεν είχε κανένα ψεγάδι.

Β Βασ. 14,26 και εν τώ κείρεσθαι αυτόν την κεφαλήν αυτού -και εγένετο απ αρχής ημερών εις ημέρας, ως αν εκείρετο, ότι κατεβαρύνετο επ αυτόν- και κειρόμενος αυτήν έστησε την τρίχα της κεφαλής αυτού διακοσίους σίκλους εν τώ σίκλω τώ βασιλικώ.

Β Βασ. 14,26 Αυτός εκουρεύετο μια φορά το έτος, διότι ηύξανεν υπερβολικά και τον εβάρυνεν η κόμη του. Όταν δε εκούρευε την κεφαλήν του, το βάρος της κουρεμένης κόμης του εξύγιζεν· διακοσίους βασιλικούς σίκλους, δύο και πλέον χιλιόγραμμα.

Β Βασ. 14,27 και ετέχθησαν τώ Αβεσσαλώμ τρεις υιοί και θυγάτηρ μία, και όνομα αυτή Θημάρ· αυτή ήν γυνή καλή σφόδρα και γίνεται γυνή τώ οβοάμ υιώ Σαλωμών και τίκτει αυτόν τον Αβιά.

Β Βασ. 14,27 Απέκτησε δε ο Αβεσσαλώμ τρεις υιούς και μίαν θυγατέρα. Η θυγάτηρ του ωνομάζετο Θημάρ. Αυτή ήτο ωραιοτάτη γυναίκα και έγινε σύζυγος του Ροβοάμ, του υιού του Σολομώντος. Αυτή εγέννησεν στον Ροβοάμ παιδί, τον Αβιά.

Β Βασ. 14,28 και εκάθισεν Αβεσσαλώμ εν Ιερουσαλήμ δύο έτη ημερών, και το πρόσωπον τού βασιλέως ουκ ειδε.

Β Βασ. 14,28 Ο Αβεσσαλώμ παρέμεινεν εις την Ιερουσαλήμ επί δύο έτη, κατά το διάστημα των οποίων δεν ειδε το πρόσωπον του βασιλέως Δαυίδ.

Β Βασ. 14,29 και απέστειλεν Αβεσσαλώμ προς Ιωάβ αποστείλαι αυτόν προς τον βασιλέα, και ουκ ηθέλησεν ελθείν προς αυτόν· και απέστειλεν εκ δευτέρου προς αυτόν, και ουκ ηθέλησε παραγενέσθαι.

Β Βασ. 14,29 Έστειλε δε άνθρωπόν του στον Ιωάβ και εξήτησεν από αυτόν να μεσιτεύση, δια να παρουσιασθή προς τον βασιλέα. Ο Ιωάβ όμως δεν ενέκρινε και δεν ηθέλησε να έλθη αυτός προς τον βασιλέα. Ο Αβεσσαλώμ απέστειλε δεύτερον φοράν άνθρωπον προς τον Ιωάβ καλών αυτόν, αλλά εκείνος δεν ηθέλησε να προσέλθη.

Β Βασ. 14,30 και είπεν Αβεσσαλώμ προς τους παίδας αυτού· ιδετε, η μερίς εν αγρώ τού Ιωάβ εχόμενά μου, και αυτώ εκεί κριθαί, πορεύεσθε και εμπρήσατε αυτήν εν πυρί· και ενέπηρσαν οι παίδες Αβεσσαλώμ την μερίδα. και παραγίνονται οι δούλοι Ιωάβ προς αυτόν διερηχότες τα μιάτια αυτών και είπον· ενεπύρισαν οι δούλοι Αβεσσαλώμ την μερίδα εν πυρί.

Β Βασ. 14,30 Είπε τότε ο Αβεσσαλώμ στους δούλους του· "προσέξατε, ένας αγρός του Ιωάβ ευρίσκεται κοντά στον ιδικόν μου. Εις αυτόν έχει καλλιεργηθή δι' αυτόν κριθαί, που είναι ώριμος προς θερισμόν. Πηγαίνετε και βάλετε φωτιά και καύσατέ το". Οι δούλοι του Αβεσσαλώμ ήλθον, έβαλαν φωτιά και έκαυσαν το κριθαί του αγρού του Ιωάβ. Οι δε δούλοι του Ιωάβ ήλθον προς τον κύριόν των με σχισμένα τα μιάτια των και είπαν· "οι δούλοι του Αβεσσαλώμ έκαυσαν το σπαρμένον χωράφι σου".

Β Βασ. 14,31 και ανέστη Ιωάβ και ήλθε προς Αβεσσαλώμ εις τον οίκον και είπε προς αυτόν· ινατί ενεπύρισαν οι παιδές σου την μερίδα την εμήν εν πυρί;

Β Βασ. 14,31 Ο Ιωάβ αγανακτών ηγέρθη και μετέβη στον οίκον του Αβεσσαλώμ και του είπε· "διατί οι δούλοι σου έκαυσαν το σπαρμένον χωράφι μου;"

Β Βασ. 14,32 και είπεν Αβεσσαλώμ προς Ιωάβ· ιδού απέστειλα προς σε λέγων· ήκε ώδε, και αποστειλώ σε προς τον βασιλέα λέγων· ινατί ήλθον εκ Γεδσούρ; αγαθόν μοι ήν είναι εκεί και νύν ιδού το πρόσωπον τού βασιλέως ουκ είδον· ει δε εστιν εν εμοί αδικία, και θανάτωσόν με.

Β Βασ. 14,32 Ο Αβεσσαλώμ του απήντησεν· "ιδού, εγώ έστειλα άνθρωπον εις σε και σου είπα· Ελα εδώ, διότι θέλω να σε στείλω σαν πρεσβευτήν προς τον βασιλέα και να του πης· Διατί επέστρεψα από την Γεδσούρ; Προτιμότερον ήτο να έμενα εκεί, διότι μέχρι τώρα δεν είδα καθόλου το πρόσωπον του βασιλέως μου. Εάν έχω διαπράξει θανάσιμον έγκλημα, ας με θανατώση".

Β Βασ. 14,33 και εισήλθεν Ιωάβ προς τον βασιλέα, και απήγγειλεν αυτώ, και εκάλεσε τον Αβεσσαλώμ. και εισήλθε προς τον βασιλέα και προσεκύνησεν αυτώ και έπεσεν επί πρόσωπον αυτού επί την γήν κατά πρόσωπον τού βασιλέως, και κατεφίλησεν ο βασιλεύς τον Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 14,33 Ο Ιωάβ παρουσιάσθη τότε ενώπιον του βασιλέως και ανέφερεν εις αυτόν, οτι του είχε πει ο Αβεσσαλώμ. Ο δε βασιλεύς εκάλεσε τον Αβεσσαλώμ. Ο Αβεσσαλώμ παρουσιάσθη στον βασιλέα, έπεσε με το πρόσωπον αυτού κάτω εις την γην ενώπιον του βασιλέως. Ο δε βασιλεύς κατεφίλησε τον Αβεσσαλώμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Β Βασ. 15,1 Καί εγένετο μετά ταύτα και εποίησεν εαυτώ Αβεσσαλώμ άρματα και ίππους και πενήκοντα άνδρας παρατρέχειν έμπροσθεν αυτού.

Β Βασ. 15,1 Έπειτα από τα γεγονότα αυτά, την συμφιλίωσιν δηλαδή του Αβεσσαλώμ προς τον πατέρα του, ο Αβεσσαλώμ κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του άρματα, ηγόρασε δε και ίππους. Πενήντα άνδρες ωσαν σωματοφύλακες και τιμητική συνοδεία έτρεχαν έμπροσθέν του.

Β Βασ. 15,2 και ώρθησεν Αβεσσαλώμ και έστη ανά χείρας της οδού της πύλης και εγένετο πάς ανήρ, ώ εγένετο κρίσις, ήλθε προς τον βασιλέα εις κρίσιν, και εβόησε προς αυτόν Αβεσσαλώμ και έλεγεν αυτώ· εκ ποίας πόλεως σύ εί; και είπεν· εκ μιάς φυλών Ισραήλ ο δούλός σου.

Β Βασ. 15,2 Ο Αβεσσαλώμ εξυπνούσε πολύ πρωϊ, έβγαινε από την πόλιν και ίστατο πλησίον εις την οδόν, που οδηγούσε εις την πύλην της πόλεως Ιερουσαλήμ. Εφώναζε δε κάθε άνθρωπον, ο οποίος είχε διαφοράς προς άλλον και ήρχετο να δικάσθη ενώπιον του βασιλέως και του έλεγε με πολλήν φιλοφροσύνην· "από ποίαν πόλιν κατάγεσαι;" Εκείνος ευχαριστημένος απαντούσε· "εγώ, ο δούλος σου, κατάγομαι από μίαν πόλιν του Ισραηλιτικού λαού".

Β Βασ. 15,3 και είπε προς αυτόν ο Αβεσσαλώμ· ιδού οι λόγοι σου αγαθοί και εύκολοι, και ο ακούων ουκ έστι σοι παρά τού βασιλέως.

Β Βασ. 15,3 Ο Αβεσσαλώμ έλεγε και διεβεβαίωνεν αυτόν· "η υπόθεσίς σου είναι ολοφάνερα δικαία και εύκολα ημπορεί να τακτοποιηθή. Δεν υπάρχει όμως κανένας διωρισμένος από τον βασιλέα δικαστής, δια να δικάση την υπόθεσίν σου".

Β Βασ. 15,4 και είπεν Αβεσσαλώμ· τις με καταστήσει κριτήν εν τή γη, και επ εμέ ελεύσεται πάς ανήρ, ώ εάν ή αντιλογία και

κρίσις, και δικαίωσω αυτόν;

Β Βασ. 15,4 Και ο Αβεσσαλώμ προσέθετε· "ποιός τάχα θα με εγκαταστήσει δικαστήν εις την χώραν αυτήν; Αν γίνω, εις εμέ θα έρχονται τότε όλοι οι Ισραηλίται, που έχουν διαφοράς προς άλλους, και εγώ θα δικάζω δικαίως".

Β Βασ. 15,5 και εγένετο εν τώ εγγίξειν άνδρα τού προσκυνήσαι αυτώ και εξέτεινε την χείρα αυτού και επελαμβάνετο αυτού και κατεφίλησεν αυτόν.

Β Βασ. 15,5 Όταν δε κανείς Ισραηλίτης τον επλησίαζε να τον προσκυνήσει, ο Αβεσσαλώμ άπλωνε το χέρι του, την έπιανε φιλικώς και τον καταφιλούσε.

Β Βασ. 15,6 και εποίησεν Αβεσσαλώμ κατά το ρήμα τούτο παντί Ισραήλ τοίς παραγινόμενοις εις κρίσιν προς τον βασιλέα, και ιδιοποιείτο Αβεσσαλώμ την καρδιαν ανδρών Ισραήλ.

Β Βασ. 15,6 Έτσι δε συμπεριφερόμενος ο Αβεσσαλώμ προς κάθε Ισραηλίτην, που ήρχετο να δικασθή ενώπιον του βασιλέως, κατακτούσε τας καρδιάς των Ισραηλιτών.

Β Βασ. 15,7 και εγένετο από τέλους τεσσαράκοντα ετών και είπεν Αβεσσαλώμ προς τον πατέρα αυτού· πορευέσμαι δή και αποτίσω τας ευχάς μου, ας ηυξάμην τώ Κυρίω εν Χεβρών·

Β Βασ. 15,7 Όταν ο Αβεσσαλώμ συνεπλήρωνε το τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας του, είπε προς τον πατέρα του· "δος μου την άδειαν να μεταβώ εις την Χεβρών, δια να εκτελέσω ένα τάξιμο, το οποίον έχω κάμει προς τον Κυριον.

Β Βασ. 15,8 ότι ευχήν ηύξατο ο δούλος σου εν τώ οικείν με εν Γεδσούρ εν Συρία λέγων· εάν επιστρέφων επιστρέψη με Κύριος εις Ιερουσαλήμ, και λατρεύσω τώ Κυρίω.

Β Βασ. 15,8 Διότι εγώ, ο δούλος σου, όταν έμενα εξόριστος εις την Γεδσούρ της Συρίας, έκαμα μίαν ευχήν στον Κυριον και είπα· Εάν ευδοκήση ο Κυριος και επιστρέψω εις την Ιερουσαλήμ, θα του προσφέρω δώρον της λατρείας μου προς αυτόν".

Β Βασ. 15,9 και είπεν αυτώ ο βασιλεύς· βάδιζε εις ειρήνην· και αναστάς επορεύθη εις Χεβρών.

Β Βασ. 15,9 Ο βασιλεύς Δαυίδ ανύποπτος απήντησε προς τον Αβεσσαλώμ· "πήγαινε εις οδόν ειρήνης". Εκείνος δε εξεκίνησε και μετέβη εις την Χεβρών.

Β Βασ. 15,10 και απέστειλεν Αβεσσαλώμ κατασκόπους εν πάσαις φυλαίς Ισραήλ λέγων· εν τώ ακούσαι υμάς την φωνήν της κερατίνης και ερείτε· βεβασίλευκε βασιλεύς Αβεσσαλώμ εν Χεβρών.

Β Βασ. 15,10 Έστειλε δε κατασκόπους ο Αβεσσαλώμ εις όλας τας φυλάς του Ισραήλ, δια να αναγγείλουν τα εξής· Αμέσως μόλις ακούσετε τον ήχον κερατίνης σάλπιγγας θα πήτε· «ανεκηρύχθη βασιλεύς εις την Χεβρών ο Αβεσσαλώμ".

Β Βασ. 15,11 και μετά Αβεσσαλώμ επορεύθησαν διακόσιοι άνδρες εξ Ιερουσαλήμ κλητοί και πορευόμενοι τή απλότητι αυτών και ουκ έγνωσαν πάν ρήμα.

Β Βασ. 15,11 Μαζή δε με τον Αβεσσαλώμ επορεύθησαν προς την Χεβρών από την Ιερουσαλήμ διακόσιοι άλλοι επίσημοι άνδρες. Αυτοί επήγαν μαζή του με όλην των την απλότητα, χωρίς να γνωρίζουν τίποτε από όσα πονηρά είχε κατά νουν ο Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 15,12 και απέστειλεν Αβεσσαλώμ και εκάλεσε τον Αχιτόφελ τον Γελμωναίον τον σύμβουλον Δαυίδ εκ της πόλεως αυτού εκ Γωλά εν τώ θυσιάζειν αυτόν. και εγένετο σύστρεμμα ισχυρόν, και ο λαός ο πορευόμενος και πολύς μετά Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 15,12 Ο Αβεσσαλώμ, όταν είχε κατεβή εις την Χεβρών, δια να προσφέρει την θυσιάν του τάματός του, έστειλεν άνθρωπον και προσεκάλεσε τον Αχιτόφελ τον Γελμωναίον, ο οποίος ήτο σύμβουλος του Δαυίδ και κατήγετο από την πόλιν Γωλά. Έτσι δε το συνωμοτικόν στράτευμα του Αβεσσαλώμ εγένετο ολονέν και ισχυρότερον, διότι πολύς λαός συνεχώς επορεύετο και ακολουθούσε τον Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 15,13 και παρεγένετο ο απαγγέλλων προς Δαυίδ λέγων· εγενήθη η καρδια ανδρών Ισραήλ οπίσω Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 15,13 Ηλθεν όμως ενας αγγελιαφόρος προς τον Δαυίδ και του είπεν· "όλοι οι Ισραηλίται έχουν ακολουθήσει τον Αβεσσαλώμ".

Β Βασ. 15,14 και είπε Δαυίδ πάσι τοίς παισίν αυτού τοίς μετ αυτού τοίς εν Ιερουσαλήμ· ανάστητε και φύγωμεν, ότι ουκ έστιν ημίν σωτηρία από προσώπου Αβεσσαλώμ· ταχύνατε τού πορευθήναι, ίνα μη ταχύνη και καταλάβη ημάς και εξώση εφ ημάς την κακίαν και πατάξη την πόλιν εν στόματι μαχαίρας.

Β Βασ. 15,14 Ο Δαυίδ, ο οποίος αντελήφθη πλέον τους πονηρούς σκοπούς του Αβεσσαλώμ, είπε προς τους δούλους του, που ευρίσκοντο μαζή του εις την Ιερουσαλήμ· "σηκωθήτε και ας φύγωμεν. Διότι εάν συναντηθώμεν με τον Αβεσσαλώμ, δεν θα υπάρξη καμμία σωτηρία δι' ημάς. Σπεύσατε να φύγωμεν, μήπως τυχόν εκείνος τρέξη και μας καταλάβη και αφήση να πέση επάνω μας όλη η κακία του και περάση τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ εν στόματι μαχαίρας".

Β Βασ. 15,15 και είπον οι παίδες τού βασιλέως προς τον βασιλέα· κατά πάντα, όσα αιρείται ο κύριος ημών ο βασιλεύς, ιδού οι παίδές σου.

Β Βασ. 15,15 Οι δούλοι του βασιλέως είπαν προς αυτόν· "όλα όσα αποφασίση να πράξη ο κύριός μας και βασιλεύς μας, ημείς είμεθα πρόθυμοι να υπακούσωμεν και να πράξωμεν".

Β Βασ. 15,16 και εξήλθεν ο βασιλεύς και πάς ο οίκος αυτού τοίς ποσίν αυτών· και αφήκεν ο βασιλεύς δέκα γυναίκας των παλλακών αυτού φυλάσσειν τον οίκον.

Β Βασ. 15,16 Ο βασιλεύς πεζοπορών, μαζή δε με αυτόν και όλος ο βασιλικός του οίκος, έφυγαν από την Ιερουσαλήμ. Αφήκε δε μόνον δέκα από τας γυναίκας του της δευτέρας σειράς, να φυλάττουν τον βασιλικόν του οίκον.

Β Βασ. 15,17 και εξήλθεν ο βασιλεύς και πάντες οι παίδες αυτού πεζή και έστησαν εν οίκω τώ μακράν.

Β Βασ. 15,17 Εβγήκεν ο βασιλεύς και όλη η αυλή του πεζοπορούντες και εσταμάτησαν εις ένα μακρυνόν οίκον.

Β Βασ. 15,18 και πάντες οι παίδες αυτού ανά χείρα αυτού παρήγον και πάς Χελεθί και πάς ο Φελεθί και έστησαν επί της ελαίας εν τή ερήμω· και πάς ο λαός παρεπορεύετο εχόμενος αυτού και πάντες οι περι αυτόν και πάντες οι αδροί και πάντες οι μαχηταί εξακόσιοι άνδρες, και παρήσαν επί χείρα αυτού· και πάς ο Χελεθί και πάς ο Φελεθί και πάς οι Γεθθαίοι, οι εξακόσιοι άνδρες οι ελθόντες τοίς ποσίν αυτών εκ Γέθ, πορευόμενοι επί πρόσωπον τού βασιλέως.

Β Βασ. 15,18 Όλοι οι αυλικοί του και οι δούλοι του τον περιεστοίχιζαν και εβάδιζαν μαζή του. Επίσης μαζή του επορευόντο όλοι οι της προσωπικής του φρουράς, οι Χελεθί και Φελεθί, και εσταμάτησαν εις κάποιαν εληάν, η οποία ευρίσκετο εις έρημον περιοχήν. Όλος ο λαός εβάδιζε πλησίον του, όπως επίσης και οι επίσημοι και όλοι οι μαχηταί, εν όλω εξακόσιοι άνδρες υπό την εξουσίαν του. Πλησίον του ήσαν η σωμαμαφυλακή του από τους Χελεθί και Φελεθί, όλοι οι Γεθθαίοι, οι εξακόσιοι άνδρες, οι οποίοι είχαν έλθει πεζοπορούντες από την Γέθ, και εβάδιζαν μαζή με τον βασιλέα.

B Βασ. 15,19 και είπεν ο βασιλεύς προς Εθθί τον Γεθθαίον· ινατί πορεύη και σύ μεθ ημών; επίστρεφε και οίκει μετά του βασιλέως, ότι ξένος εί σύ και ότι μετώκησας σύ εκ του τόπου σου.

B Βασ. 15,19 Ο βασιλεύς Δαυίδ είπε προς τον Εθθί, τον Γεθθαίον· “διατί και συ ερχεσαι μαζί μας; Γυρισε πίσω και μένε μαζί με τον βασιλέα Αβεσσαλώμ, διότι συ είσαι απλώς ένας φιλοξενούμενός μας και δεν έχεις μετοικήσει από τον τόπον σου, δια να εγκατασταθής οριστικώς πλησίον μας.

B Βασ. 15,20 ει εχθές παραγέγονας, και σήμερα κινήσω σε μεθ ημών; και γε μεταναστήσεις τον τόπον σου; εχθές η εξέλευσίς σου, και σήμερα μετακινήσω σε μεθ ημών του πορευθήναι; και εγώ πορεύσομαι ού εάν εγώ πορευθώ. επιστρέφον και επίστρεφον τους αδελφούς σου μετά σου, και Κύριος ποιήσει μετά σου έλεος και αλήθειαν.

B Βασ. 15,20 Εφόσον χθες ήλθες, πως είναι δυνατόν να σε μετακινήσω μαζί μας σήμερα; Λοιπόν, θα μεταναστεύσης από τον τόπον σου; Επαναλαμβάνω, χθες εβγήκες από την πατρίδα σου και πως θα σε υποχρεώσω εγώ σήμερα, να με ακολουθήσης εις την πορείαν μας; Αλλωστε εγώ θα πορευθώ, όπου ημπορέσω να πορευθώ. Γυρισε λοιπόν πίσω, επίστρεψε στους αδελφούς σου, στους ιδικούς σου. Ο δε Θεός θα δείξη το έλεός του και την αλήθειάν του προς σε”.

B Βασ. 15,21 και απεκρίθη Εθθί τώ βασιλεί και είπε· ζή Κύριος και ζή ο κύριός μου ο βασιλεύς, ότι εις τον τόπον, ού εάν ή ο κύριός μου, και εάν εις θάνατον και εάν εις ζωήν, ότι εκεί έσται ο δούλός σου.

B Βασ. 15,21 Απεκρίθη ο Εθθί προς τον βασιλέα Δαυίδ και είπεν· “ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον τον Θεόν μου και στον κύριόν μου τον βασιλέα ότι, όπου ο κύριός μου θα μεταβή στον θάνατον η εις την ζωήν, εκεί και εγώ ο δούλος σου θα είμαι μαζί σου”.

B Βασ. 15,22 και είπεν ο βασιλεύς προς Εθθί· δούρο και διάβαινε μετ εμού· και παρήλθεν Εθθί ο Γεθθαίος και ο βασιλεύς και πάντες οι παίδες αυτού και πάς ο όχλος ο μετ αυτού.

B Βασ. 15,22 Ο βασιλεύς Δαυίδ συγκινημένος είπε προς τον Εθθί· “έλα, βάδιζε μαζί μας”. Ο Εθθί ο Γεθθαίος, συνεπορεύετο μαζί με τον βασιλέα και με όλους τους δούλους και με όλον τον στρατόν αυτού.

B Βασ. 15,23 και πάσα η γη έκλαιε φωνή μεγάλη. και πάς ο λαός παρεπορεύοντο εν τώ χειμάρω των Κέδρων, και ο βασιλεύς διέβη τον χειμάρων Κέδρων και πάς ο λαός και ο βασιλεύς παρεπορεύοντο επί πρόσωπον οδού την έρημον.

B Βασ. 15,23 Όλοι δε όσοι ήσαν μαζί με τον φεύγοντα Δαυίδ έκλαιαν με φωνήν μεγάλην. Όλος ο λαός διεπέρασε τον χειμάρων των Κέδρων. Επίσης ο βασιλεύς Δαυίδ και όλος ο λαός, αφού διέβησαν τον χειμάρων των Κέδρων, εσκόπευαν να πορευθούν δια της οδού, η οποία ωδηγούσε εις την έρημον του Ιορδάνου.

B Βασ. 15,24 και ιδού και γε Σαδώκ και πάντες οι Λευίται μετ αυτού αίροντες την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου από Βαιθάρ και έστησαν την κιβωτόν τού **B Βασ. 15** Θεού. και ανέβη Αβιάθαρ, έως επαύσατο πάς ο λαός παρελθείν εκ της πόλεως.

B Βασ. 15,24 Και ιδού, κατά την διάβασιν του χειμάρρου, παρουσιάσθη και ο Σαδώκ, ο αρχιερέυς, και μαζί με αυτόν όλοι οι Λευίται, οι οποίοι μετέφεραν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου από την Βαιθάρ. Αυτοί ετοποθέτησαν εκεί την ιεράν Κιβωτόν. Ανέβη δε και ο αρχιερέυς Αβιάθαρ, ο οποίος παρέμενεν εκεί, έως ότου έπαυσε πλέον να εξέρχεται από την Ιερουσαλήμ ο λαός, που ακολουθούσε τον Δαυίδ.

B Βασ. 15,25 και είπεν ο βασιλεύς προς τον Σαδώκ· απόστρεψον την κιβωτόν τού Θεού εις την πόλιν· εάν εύρω χάριν εν οφθαλμοίς Κυρίου, και επιστρέψει με και δείξει μοι αυτήν και την ευπρέπειαν αυτής.

B Βασ. 15,25 Ο βασιλεύς Δαυίδ είπε τότε προς τον Σαδώκ· “επανάφερε την Κιβωτόν εις την πόλιν. Εάν δε εύρω χάριν ενώπιον του Κυρίου και ευδοκήση να με επαναφέρει εις την πόλιν, θα μου δείξη πάλιν την Κιβωτόν και την ωραιότητά της.

B Βασ. 15,26 και εάν είπη ούτως ουκ ηθέληκα εν σοί, ιδού εγώ ειμι, ποιείτω μοι κατά το αγαθόν εν οφθαλμοίς αυτού.

B Βασ. 15,26 Εάν όμως μου ομιλήση κατ' αυτόν τον τρόπον “δεν ευαρεστούμαι εις σε” θα είπω· Ιδού εγώ είμαι έτοιμος. Ας κάμη ο Θεός δι' εμέ οτι είναι καλόν ενώπιόν του”.

B Βασ. 15,27 και είπεν ο βασιλεύς τώ Σαδώκ τώ ιερεί· ιδετε, σύ επιστρέφεις εις την πόλιν εν ειρήνη, και Αχιμάας ο υιός σου και Ιωνάθαν ο υιός Αβιάθαρ οι δύο υιοί υμών μεθ υμών·

B Βασ. 15,27 Είπε δε ο βασιλεύς στον Σαδώκ, τον αρχιερέα· “κυττάξτε, συ επιστρέφεις ειρηνικώς εις την πόλιν. Μαζή δε με σας επιστρέφουν και τα παιδιά σας, ο Αχιμάας ο ιδικός σου υιός, και Ιωνάθαν ο υιός του Αβιάθαρ.

B Βασ. 15,28 ιδετε, εγώ ειμι στρατεύομαι εν Αραβώθ της ερήμου έως τού ελθείν ρήμα παρ υμών τού απαγγείλαι μοι.

B Βασ. 15,28 Ιδέτε, εγώ θα ευρίσκομαι εις κατάστασιν εκστρατείας εις την έρημον Αραβώθ, μέχρις ότου λάβω κάποιαν καλήν πληροφορίαν από σας”.

B Βασ. 15,29 και απέστρεψε Σαδώκ και Αβιάθαρ την κιβωτόν τού Θεού εις Ιερουσαλήμ και εκάθισεν εκεί.

B Βασ. 15,29 Ο Σαδώκ και ο Αβιάθαρ επέστρεψαν φέροντες την Κιβωτόν του Θεού εις την Ιερουσαλήμ και εγκατεστάθησαν εκεί.

B Βασ. 15,30 και Δαυίδ ανέβαινον εν τή αναβάσει των ελαιών αναβαίνων και κλαίων και την κεφαλήν επικεκαλυμμένος, και αυτός επορεύετο ανυπόδητος, και πάς ο λαός ο μετ αυτού επεκάλυψεν ανήρ την κεφαλήν αυτού και ανέβαινον αναβαίνοντες και κλαίοντες.

B Βασ. 15,30 Ο δε Δαυίδ ανήρχετο τον λόφον των Ελαιών κλαίων και έχων σκεπασμένην την κεφαλήν του εις ένδειξιν πένθους. Επορεύετο δε ανυπόδητος. Όλοι οι άνδρες, οι οποίοι ήσαν μαζί του, εσκέπασαν την κεφαλήν των και ανέβαιναν τον ανήφορον του Ορους Ελαιών κλαίοντες και εκείνοι.

B Βασ. 15,31 και ανηγγέλη Δαυίδ λέγοντες· και Αχιτόφελ εν τοίς συστρεφομένοις μετά Αβεσσαλώμ· και είπε Δαυίδ· διασκέδασον δή την βουλήν Αχιτόφελ, Κύριε ο Θεός μου.

B Βασ. 15,31 Τότε εγνωστοποιήθη στον Δαυίδ ότι και αυτός ο Αχιτόφελ ευρίσκετο μαζί με τους στασιαστές, με το μέρος του Αβεσσαλώμ. Προσηυχήθη δε ο Δαυίδ προς τον Κυριον και είπε· “Κυριε και Θεέ μου, σε παρακαλώ, ματαιώσε τα εναντίον εμού πονηρά σχέδια του Αχιτόφελ”.

B Βασ. 15,32 και ήν Δαυίδ ερχόμενος έως τού οώς, ού προσεκύνησεν εκεί τώ Θεώ, και ιδού εις απαντήν αυτόν Χουσί ο αρχιεταιίρος Δαυίδ διερχούς τον χιτώνα αυτού και γη επί της κεφαλής αυτού.

B Βασ. 15,32 Κατόπιν ο Δαυίδ έφθασε μέχρι της θέσεως Ρωός, όπου και προσεκύνησεν εκεί τον Θεόν. Και ιδού, εις απάντησιν του Δαυίδ παρουσιάσθη ο Χουσί, ο στενός αυτού φίλος, με σχισμένον τον χιτώνα του και με χώμα επάνω εις την κεφαλήν του.

B Βασ. 15,33 και είπεν αυτόν Δαυίδ· εάν μίν διαβής μετ εμού, και έση επ εμέ εις βάσταγμα·

B Βασ. 15,33 Είπε δε ο Δαυίδ προς αυτόν· “εάν διαβής και έλθης μαζί μου, θα είσαι εις εμέ βάρος.

Β Βασ. 15,34 και εάν επιστρέψης επί την πόλιν, και ερείς τώ Αβεσσαλώμ· διεληλύθασιν οι αδελφοί σου, και ο βασιλεύς κατόπισθέν μου διεληλύθεν ο πατήρ σου, και νύν παίς σου είμι, βασιλεύ, έασόν με ζήσαι, παίς τού πατρός σου ήμην τότε και αρτίως, και νύν εγώ δούλος σός· και διασκεδάσεις μοι την βουλήν Αχιτόφελ.

Β Βασ. 15,34 Εάν όμως επιστρέψης εις την πόλιν, εκεί θα είπης στον Αβεσσαλώμ· Οι αδελφοί σου ανεχώρησαν. Εφυγεν επίσης από εμέ ο βασιλεύς, ο πατήρ σου. Εγώ είμαι τώρα δούλος ιδικός σου, βασιλεύ. Αφησέ με να ζήσω. Δούλος του πατρός σου ήμουν προηγουμένως, μέχρι προ ολίγου. Τώρα εγώ θα γίνω δούλος ιδικός σου. Μένων δε συ πλησίον του Αβεσσαλώμ, θα κατορθώσης να διαλύσης τα εναντίον εμού πονηρά σχέδια του Αχιτόφελ.

Β Βασ. 15,35 και ιδού εκεί μετά σου Σαδώκ και Αβιάθαο οι ιερείς, και έσται πάν ρήμα, ό εάν ακούσης εξ οίκου τού βασιλέως, και απαγγελείς τώ Σαδώκ και τώ Αβιάθαο τοίς ιερεύσιν.

Β Βασ. 15,35 Μαζή σου δε εις την Ιερουσαλήμ θα είναι και οι αρχιερείς Σαδώκ και Αβιάθαο. Οτι ακούεις από τον βασιλικόν οίκον του Αβεσσαλώμ, θα το γνωστοποιής στους αρχιερείς Σαδώκ και Αβιάθαο.

Β Βασ. 15,36 ιδού εκεί μετ αυτών δύο υιοί αυτών, Αχιμάας υιός τώ Σαδώκ και Ιωνάθαν υιός τώ Αβιάθαο, και αποστελείτε εν χειρί αυτών προς με πάν ρήμα, ό εάν ακούσητε.

Β Βασ. 15,36 Επίσης μαζή με αυτούς είναι τα δυό παιδιά των. Ο Αχιμάας υιός του Σαδώκ, και ο Ιωνάθαν υιός του Αβιάθαο. Δια μέσου αυτών θα μου γνωστοποιήτε κάθε τι, το οποίον θα ακούσετε".

Β Βασ. 15,37 και εισήλθε Χουσί ο εταίρος Δαυίδ εις την πόλιν, και Αβεσσαλώμ άρτι εισεπορεύετο εις Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 15,37 Ο Χουσί, ο στενός φίλος του Δαυίδ, επανήλθεν εις την πόλιν, όταν ο Αβεσσαλώμ εισήρχετο εις την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Β Βασ. 16,1 Καί Δαυίδ παρήλθε βραχύ τι από της οώς και ιδού Σιβά το παιδάριον Μεμφιβοσθέ εις απαντήν αυτού και ζεύγος όνων επίσεσαγμένον, και επ αυτοίς διακόσιοι άρτοι και εκατόν σταφίδες και εκατόν φοίνικες και νέβελ οίνου.

Β Βασ. 16,1 Όταν ο Δαυίδ επροχώρησε εις μικρόν τι διάστημα από την Ροώς, ιδού ήλθεν εις προϋπάντησίν του ο Σιβά, ο δούλος του Μεμφιβοσθέ, με δύο σαμαρωμένους όνους. Επάνω στους όνους αυτούς ήσαν φορτωμένοι διακόσιοι άρτοι, εκατό μεγάλα τσαμπιά σταφίδες, εκατό φοίνικες και ένας ασκός με οίνον.

Β Βασ. 16,2 και είπεν ο βασιλεύς προς Σιβά· τι ταύτά σοι; και είπε Σιβά· τα υποζύγια τή οικία τού βασιλέως τού επικαθήσθαι, και οι άρτοι και οι φοίνικες εις βρώσιν τοίς παιδαρίοις, και ο οίνος πειν τοίς εκκληλυμένοις εν τή ερήμω.

Β Βασ. 16,2 Ο βασιλεύς είπε προς τον Σιβά· "προς ποιόν σκοπόν τα έχεις αυτά;" Ο Σιβά απήντησε· "τα ζώα είναι, δια να καθήσουν τα μέλη της βασιλικής οικογενείας, οι δε άρτοι και οι φοίνικες είναι φαγητόν των ανδρών σου. Ο οίνος είναι, δια να τον πιουν εκείνοι, που είναι εξητλημένοι από την πορείαν εις την έρημον".

Β Βασ. 16,3 και είπεν ο βασιλεύς· και που ο υιός τού κυρίου σου; και είπε Σιβά προς τον βασιλέα· ιδού κάθηται εν Ιερουσαλήμ, ότι είπε· σήμερα επιστρέψουσί μοι οίκος Ισραήλ την βασιλείαν τού πατρός μου.

Β Βασ. 16,3 Ο βασιλεύς τον ηρώτησε πάλιν· "που είναι το παιδί του κυρίου σου;" Ο Σιβά απήντησε προς τον βασιλέα· "ιδού, κάθεται εις την Ιερουσαλήμ, διότι είπε· Σήμερα οι Ισραηλίται θα με αποκαταστήσουν εις την βασιλείαν του πατρός μου".

Β Βασ. 16,4 και είπεν ο βασιλεύς τώ Σιβά· ιδού σοι πάντα, όσα εστί Μεμφιβοσθέ. και είπε Σιβά προσκυνήσας· εύροίμι χάριν εν οφθαλμοίς σου, κύριέ μου βασιλεύ.

Β Βασ. 16,4 Ο βασιλεύς είπεν στον Σιβά· "ιδού, εγώ σου δίδω όλα όσα ανήκουν στον Μεμφιβοσθέ". Ο Σιβά προσεκύνησε τον Δαυίδ και είπεν· "είθε να εύρω την χάριν αυτήν ενώπιόν σου, κύριέ μου και βασιλεύ".

Β Βασ. 16,5 και ήλθεν ο βασιλεύς Δαυίδ έως Βαουρίμ· και ιδού εκείθεν ανήρ εξεπορεύετο εκ συγγενείας οίκου Σαούλ, και όνομα αυτώ Σεμεΐ υιός Γηρά· εξήλθεν εκπορευόμενος και καταρώμενος

Β Βασ. 16,5 Ο βασιλεύς Δαυίδ ήλθεν από εκεί εις Βαουρίμ. Και ιδού προσήλθεν εκεί ένας ανήρ, συγγενής της οικογενείας του Σαούλ. Ονομάζετο Σεμεΐ και ήτο υιός του Γηρά. Αυτός επροχώρουσε καταρώμενος

Β Βασ. 16,6 και λιθάζων εν λίθοις τον Δαυίδ και πάντας τους παίδας τού βασιλέως Δαυίδ. και πάς ο λαός ήν και πάντες οι δυνατοί εκ δεξιών και εξ ευωνύμων τού βασιλέως.

Β Βασ. 16,6 και ρίπτων λίθους εναντίον του Δαυίδ και εναντίον όλων των δούλων του βασιλέως. Ολος ο λαός και όλοι οι ισχυροί πολεμιστάί ήσαν εκ δεξιών και εξ αριστερών του βασιλέως.

Β Βασ. 16,7 και ούτως έλεγε Σεμεΐ εν τώ καταράσθαι αυτόν· έξελθε, έξελθε ανήρ αιμάτων και ανήρ ο παράνομος·

Β Βασ. 16,7 Αυτά δε έλεγεν ο Σεμεΐ καταρώμενος τον Δαυίδ· "φύγε, φύγε, άνθρωπε πνιγμένε εις τα αίματα, άνθρωπε της παρανομίας.

Β Βασ. 16,8 επέστρεψεν επί σε Κύριος πάντα τα αίματα τού οίκου Σαούλ, ότι εβασίλευσας αντ αυτού, και έδωκε Κύριος την βασιλείαν εν χειρί Αβεσσαλώμ τού υιού σου· και ιδού σύ εν τή κακία σου, ότι ανήρ αιμάτων σύ.

Β Βασ. 16,8 Ο Κυριος έρριψε τώρα επάνω σου όλους τους αδίκους φόνους, τους οποίους διέπραξες εναντίον της βασιλικής οικογενειας του Σαούλ, ώστε να γίνης συ αντί εκείνου βασιλεύς. Παρέδωκε τώρα την βασιλείαν σου εις τα χέρια του παιδιού σου, του Αβεσσαλώμ. Και να, τώρα συ υφίστασαι τας τιμωρίας των κακών σου πράξεων, διότι είσαι ανήρ πνιγμένος εις αθώα αίματα".

Β Βασ. 16,9 και είπεν Αβεσσά υιός Σαρουΐας προς τον βασιλέα· ινατί καταράται ο κύων ο τεθνηκώς ούτος τον κύριόν μου τον βασιλέα; διαβήσομαι δή και αφελώ την κεφαλήν αυτού.

Β Βασ. 16,9 Ο Αβεσσά, ο υιός της Σαρουΐας, ειπέ προς τον βασιλέα· "πως τολμά αυτό το ψόφιο σκυλί και καταράται τον κύριόν μου και βασιλέα μου; Θα περάσω προς τα εκεί και θα του αποκόψω την κεφαλήν".

Β Βασ. 16,10 και είπεν ο βασιλεύς· τι εμοί και υμίν, υιοί Σαρουΐας; άφετε αυτόν και ούτως καταράσθω, ότι Κύριος είπεν αυτά καταράσθαι τον Δαυίδ, και τις ερεί, ως τι εποίησας ούτως;

Β Βασ. 16,10 Είπεν ο βασιλεύς· "διατί αναμιγνύσθε σε, οι υιοί της Σαρουΐας, εις τας ιδικάς μου υποθέσεις; Αφήστε τον αυτόν να με καταράται έτσι, διότι ο Κυριος του είπε να καταράται εμέ τον Δαυίδ. Ποιός, λοιπόν, ημπορεί να είπη εις αυτόν διατί έπραξες και εφέρθης τοιουτοτρόπως;"

Β Βασ. 16,11 και είπε Δαυίδ προς Αβεσσά και προς πάντας τους παίδας αυτού· ιδού ο υιός μου ο εξελθών εκ της κοιλίας μου ζητεί την ψυχήν μου, και προσέτι νύν ο υιός τού Ιεμινί· άφετε αυτόν καταράσθαι, ότι είπεν αυτώ Κύριος·

Β Βασ. 16,11 Ο Δαυίδ είπε προς τον Αβεσσά και προς όλους τους γύρω αυλικούς του και στρατιώτας του· "Αφού ο υιός μου,

ο οποίος είναι ιδικός μου γόνος, ζητεί την ζωήν μου, πόσον μάλλον ο Σεμεϊ, αυτός ο Βενιαμίτης; Αφήστε τον να με καταράται, διότι είπε τούτο εις αυτόν ο Κύριος.

Β Βασ. 16,12 είπας ίδιο Κύριος εν τή ταπεινώσει μου και επιστρέψει μοι αγαθά αντί της κατάρας αυτού τή ημέρα ταύτη.

Β Βασ. 16,12 Υπομένω τας κατάρας του, μήπως ο Θεός ίδη αυτόν τον εξευτελισμόν μου και με ανταμείψη με αγαθά, αντί της κατάρας η οποία κατά την ημέραν αυτήν εξεσφενδονίσθη εναντίον μου".

Β Βασ. 16,13 και επορεύθη Δαυίδ και πάντες οι άνδρες αυτού εν τή οδώ, και Σεμεϊ επορεύετο εκ πλευράς τού όρους εχόμενα αυτού πορευόμενος και καταρώμενος και λιθάζων εν λίθοις εκ πλαγίων αυτού και τώ χοϊ πάσσων.

Β Βασ. 16,13 Ο Δαυίδ συνέχισε τον δρόμον του και μαζή του συνεπορεύοντο όλοι όσοι τον ακολουθούσαν. Εβάδιζε δε και ο Σεμεϊ εις κάποιον πλευράν του όρους πλησίον του Δαυίδ. Ενώ δε επροχωρούσε, κατηράτο συνεχώς τον Δαυίδ και έρριπτε λίθους εναντίον του και εσκόρπιζε χώμα κατά του Δαυίδ.

Β Βασ. 16,14 και ήλθεν ο βασιλεύς και πάς ο λαός μετ αυτού εκλελυμένοι και ανέψυξαν εκεί.

Β Βασ. 16,14 Ο βασιλεύς και όλος ο λαός, που ήσαν μαζή του κατάκοποι από την μεγάλην πορείαν ήλθαν εις κάποιο εκεί μέρος και ανεπαύθησαν.

Β Βασ. 16,15 Καί Αβεσσαλώμ και πάς ανήρ Ισραήλ εισήλθον εις Ιερουσαλήμ και Αχιτόφελ μετ αυτού.

Β Βασ. 16,15 Εν τω μεταξύ ο Αβεσσαλώμ και όλος ο ισραηλιτικός στρατός, που ήτο μαζή του, εισήλθον εις την Ιερουσαλήμ. Μαζή του δε ήτο και ο Αχιτόφελ.

Β Βασ. 16,16 και εγενήθη ηνίκα ήλθε Χουσί ο αρχιεταίρος Δαυίδ προς Αβεσσαλώμ, και είπε Χουσί προς Αβεσσαλώμ· ζήτω ο βασιλεύς.

Β Βασ. 16,16 Όταν ο φίλος του Δαυίδ, ο Χουσί, ήλθε προς τον Αβεσσαλώμ, είπε προς αυτόν· "ζήτω ο βασιλεύς".

Β Βασ. 16,17 και είπεν Αβεσσαλώμ προς Χουσί· τούτο το έλεός σου μετά τού εταίρου σου; ινατί ουκ απήλθες μετά τού εταίρου σου;

Β Βασ. 16,17 Ο Αβεσσαλώμ ηρώτησε τον Χουσί· "αυτή είναι η ευγνωμοσύνη και η καλωσύνη σου απέναντι του φίλου σου, του Δαυίδ; Διατί δεν επήγες και συ μαζή με τον φίλον σου;"

Β Βασ. 16,18 και είπε Χουσί προς Αβεσσαλώμ· ουχί, αλλά κατόπισθεν ού εξελέξατο Κύριος και ο λαός ούτος και πάς ανήρ Ισραήλ, αυτώ έσομαι και μετά αυτού καθήσομαι·

Β Βασ. 16,18 Απήντησεν ο Χουσί προς τον Αβεσσαλώμ και είπε· "όχι δεν επήγα με εκείνον, διότι θα ακολουθήσω αυτόν, τον οποίον ο Κύριος και όλος ο λαός του Ισραήλ εξέλεξεν ως βασιλέα. Εις αυτόν θα ανήκω και μαζή του θα μένω.

Β Βασ. 16,19 και το δεύτερον, τίνι εγώ δουλεύσω; ουχί ενώπιον τού υιού αυτού; καθάπερ εδούλευσα ενώπιον τού πατρός σου, ούτως έσομαι ενώπιόν σου.

Β Βασ. 16,19 Εξ άλλου, ποίον εγώ θα υπηρετήσω; Τον υιόν του δεν θα υπηρετήσω; Όπως εδούλευσα τον πατέρα σου, έτσι πιστώσ θα δουλεύω και σε".

Β Βασ. 16,20 και είπεν Αβεσσαλώμ προς Αχιτόφελ· φέρετε εαυτοίς βουλήν τι ποιήσωμεν;

Β Βασ. 16,20 Ο Αβεσσαλώμ είπε προς τον Αχιτόφελ· "σκεφθήτε μεταξύ σας και αποφασίσατε, τι θα κάμωμεν".

Β Βασ. 16,21 και είπεν Αχιτόφελ προς Αβεσσαλώμ· είσελθε προς τας παλλακάς τού πατρός σου, ας κατέλιπε φυλάσσειν τον οίκον αυτού, και ακούσεται πάς Ισραήλ ότι κατήσχυνας τον πατέρα σου, και ενισχύσουσιν αι χείρες πάντων των μετά σου.

Β Βασ. 16,21 Ο Αχιτόφελ είπε προς τον Αβεσσαλώμ· "είσελθε προς τας συζύγους της δευτέρας σειράς του πατρός σου, τας οποίας αυτός αφήκε να φυλάττουν τον οίκον του. Όλοι οι Ισραηλίται θα μάθουν ότι με τον τρόπον αυτόν εξηυτέλισες και έδειξες το μίσος σου εναντίον του πατρός σου και θα ενισχυθούν οι άνδρες, που είναι μαζή σου, ώστε να σου είναι πλέον αφοσιωμένοι".

Β Βασ. 16,22 και έπηξαν την σκηνήν τώ Αβεσσαλώμ επί το δώμα, και εισήλθον Αβεσσαλώμ προς τας παλλακάς τού πατρός αυτού κατ οφθαλμούς παντός Ισραήλ.

Β Βασ. 16,22 Οι άνδρες του Αβεσσαλώμ έστησαν την σκηνήν του επάνω στο ηλιακωτόν του οίκου του Δαυίδ, ο δε Αβεσσαλώμ ενώπιον όλων των Ισραηλιτών ήλθεν εις ένωσην με τας συζύγους του πατρός του.

Β Βασ. 16,23 και η βουλή Αχιτόφελ, ήν εβουλεύσατο εν ταις ημέραις ταις πρώταις, ον τρόπον επερωτήθη τις εν λόγω τού Θεού, ούτως πάσα η βουλή τού Αχιτόφελ και γε τώ Δαυίδ και γε τώ Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 16,23 Αι γνώμαι δε, τας οποίας ο Αχιτόφελ εσκεπτετο και έδιδε κατά τας πρώτας αυτάς ημέρας στον Αβεσσαλώμ, ήσαν ως εάν κανείς ερωτούσε τον Θεόν. Τέτοιες ήσαν αι γνώμαι και αι συμβουλαί, τας οποίας ο Αχιτόφελ προηγουμένως μεν έδιδε προς τον Δαυίδ, τώρα δε έδιδε προς τον Αβεσσαλώμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Β Βασ. 17,1 Καί είπεν Αχιτόφελ προς Αβεσσαλώμ· επιλέξω δή εμαυτώ δώδεκα χιλιάδας ανδρών και αναστήσομαι και καταδιώξω οπίσω Δαυίδ την νύκτα·

Β Βασ. 17,1 Ο Αχιτόφελ είπε κατόπιν προς τον Αβεσσαλώμ· "δος μου, σε παρακαλώ, την άδειαν να διαλέξω δώδεκα χιλιάδας άνδρας και με αυτούς να σηκωθώ και να καταδιώξω τον Δαυίδ, αυτήν την νύκτα.

Β Βασ. 17,2 και επελεύσομαι επ αυτόν, και αυτός κοπιών και εκλελυμένος χερσί, και εκστήσω αυτόν, και φεύζεται πάς ο λαός ο μετ αυτού, και πατάξω τον βασιλέα μονώτατον·

Β Βασ. 17,2 Θα επέλθω αιφνιδίως εναντίον του. Αυτός θα είναι κουρασμένος από την πορείαν και επομένως ανίκανος εις αντίστασιν. Θα τον αιφνιδιάσω και όλος ο στρατός, ο οποίος είναι μαζή του, θα τραπή εις φυγήν. Και θα μείνη αυτός τελειώς μόνος· έτσι δε εγώ θα φονεύσω τον βασιλέα.

Β Βασ. 17,3 και επιστρέψω πάντα τον λαόν προς σε, ον τρόπον επιστρέφει η νύμφη προς τον άνδρα αυτής· πλήν ψυχήν ανδρός ενός σύ ζητείς και παντί τώ λαώ έσται ειρήνη.

Β Βασ. 17,3 Θα επαναφέρω δε κατόπιν όλον τον λαόν υποτεταγμένον προς σε, όπως η νύμφη επιστρέφει υποτεταγμένη στον άνδρα της. Ενός ανθρώπου την ζωήν συ θα αφαιρέσης και εις όλον τον λαόν έπειτα θα επικρατήση ειρήνη".

Β Βασ. 17,4 και ευθύς ο λόγος εν οφθαλμοίς Αβεσσαλώμ και εν οφθαλμοίς πάντων των πρεσβυτέρων Ισραήλ·

Β Βασ. 17,4 Η συμβουλή αυτή εφάνη λογική και ωφέλιμος ενώπιον του Αβεσσαλώμ και ενώπιον όλων των πρεσβυτέρων του Ισραήλ.

Β Βασ. 17,5 και είπεν Αβεσσαλώμ· καλέσατε δή και γε τον Χουσί τον Αραχί, και ακούσωμεν τι εν τώ στόματι αυτού και γε

αυτού.

B Βασ. 17,5 Διέταξε δε ο Αβεσσαλώμ· “προσκαλέσατε εδώ και τον Χουσί, τον υιόν του Αραχί, δια να ακούσωμεν, τι θα μας είπη και αυτός”.

B Βασ. 17,6 και εισήλθε Χουσί προς Αβεσσαλώμ· και είπεν Αβεσσαλώμ προς αυτόν λέγων· κατά το ρήμα τούτο ελάλησεν Αχιτόφελ· ει ποιήσομεν κατά τον λόγον αυτού; ει δε μη, σύ λάλησον·

B Βασ. 17,6 Παρουσιάσθη ο Χουσί στον Αβεσσαλώμ και ο Αβεσσαλώμ τον ηρώτησεν· “αυτά μας είπεν ο Αχιτόφελ. Να εφαρμόσωμεν την συμβουλήν αυτού; Εάν έχης διάφορον γνώμην, ομίλησε”.

B Βασ. 17,7 και είπε Χουσί προς Αβεσσαλώμ· ουκ αγαθή αύτη η βουλή, ήν εβουλεύσατο Αχιτόφελ το άπαξ τούτο.

B Βασ. 17,7 Είπε δε ο Χουσί προς τον Αβεσσαλώμ· “είναι η μοναδική φορά, κατά την οποίαν δεν είναι ορθή και ωφέλιμος αυτή η συμβουλή, την οποίαν εσκέφθη και έδωσεν ο Αχιτόφελ”.

B Βασ. 17,8 και είπε Χουσί· σύ οίδας τον πατέρα σου και τους άνδρας αυτού, ότι δυνατοί εισι σφόδρα και κατάπικροι τή ψυχή αυτών, ως άρκος ητεκνωμένη εν αγρώ και ως ύς τραχεία εν τώ πεδίω, και ο πατήρ σου ανήρ πολεμιστής και ου μη καταλύση τον λαόν·

B Βασ. 17,8 Και εν συνεχεία προσέθεσε· “συ γνωρίζστον πατέρα σου και τους άνδρας του, ότι είναι πολύ ισχυροί και γεμάτοι πικρίαν εις την ψυχήν των. Ομοιάζουν με άρκτον εις την ύπαιθρον, η οποία έχασε τα παιδιά της. Ομοιάζουν με αγριόχοιρον εις τα χωράφια. Ο πατέρας σου είναι έμπειρος εις πολέμους και δεν θα διαλύση τον στρατόν του. Θα τον έχη μαζί του, δια να πολεμήση.

B Βασ. 17,9 ιδού γάρ αυτός νύν κέκρυπται εν ενί των βουνών ή εν ενί των τόπων, και έσται εν τώ επιπεσειν αυτοίς εν αρχή και ακούση ο ακούων και είπη· εγενήθη θραύσις εν τώ λαώ τώ οπίσω Αβεσσαλώμ,

B Βασ. 17,9 Και να, κάπου αυτός τώρα κρύβεται εις κάποιο ύψωμα η εις κάποιον άλλον τόπον. Εάν λοιπόν επιτεθώμεν τώρα εναντίον του και κατά την αρχήν αυτήν του πολέμου ητηθώμεν, θα γίνη τούτο γνωστόν και θα διαδοθή, ότι έγινε μεγάλη θραύσις στον στρατόν, που ακολουθεί τον Αβεσσαλώμ.

B Βασ. 17,10 και γε αυτός υιός δυνάμεως, ού η καρδιά καθώς η καρδιά τού λέοντος, τηκομένη τακήσεται, ότι οίδε πάς Ισραήλ ότι δυνατός ο πατήρ σου και υιοί δυνάμεως οι μετ αυτού.

B Βασ. 17,10 Θα επιπέσή δε τόσος πανικός εις όλους μας, ώστε και ο πλέον ψύχραιμος και δυνατός από ημάς, του οποίου η καρδιά είναι σαν την καρδιά του λιονταριού, θα λύση από τον φόβον, διότι όλος ο ισραηλιτικός λαός γνωρίζει καλά, ότι ο πατέρας σου είναι δυνατός και όλοι όσοι τον ακολουθούν είναι επίσης δυνατοί.

B Βασ. 17,11 ότι ούτως συμβουλεύων εγώ συνεβούλευσα, και συναγόμενος συναχθήσεται επί σε πάς Ισραήλ από Δάν και έως Βηρσαβέ ως η άμμος η επί της θαλάσσης εις πλήθος, και το πρόσωπόν σου πορευόμενον εν μέσω αυτών,

B Βασ. 17,11 Δια τούτο εγώ, σου δίδω την εξής συμβουλήν και επιμένω εις αυτήν· Να συγκεντρωθή ολόγουρά σου όλος ο ισραηλιτικός λαός, όλοι όσοι κατοικούν από την βορειότεραν πόλιν την Δαν, μέχρι και την νοτιωτέραν πόλιν την Βηρσαβέ. Ο στρατός αυτός θα είναι τόσον πολυάριθμος, όση είναι η άμμος της θαλάσσης· αρχηγός δε του πολυαριθμού αυτού στρατού θα είσαι συ προσωπικώς.

B Βασ. 17,12 και ήξομεν προς αυτόν εις ένα των τόπων, ού εάν εύρωμεν αυτόν εκεί, και παρεμβαλούμεν επ αυτόν, ως πίπτει δρόσος επί την γήν, και ουχ υπολειψόμεθα εν αυτώ και τοίς ανδράσι τοίς μετ αυτού και γε ένα·

B Βασ. 17,12 Ετσι θα εξορμήσωμεν εναντίον του πατρός σου στο μέρος, όπου τυχόν θα κρύπτεται, θα στρατοπεδεύσωμεν γύρω του και θα επιπέσωμεν από όλα τα σημεία εναντίον του, όπως πέφτει η δροσιά επάνω εις την γην. Δεν θα αφήσωμεν να διαφύγη ούτε αυτός ούτε κανείς από τους άνδρας, οι οποίοι είναι μαζί του.

B Βασ. 17,13 και εάν εις την πόλιν συναχθή, και λήψεται πάς Ισραήλ προς την πόλιν εκείνην σχοινία και συρούμεν αυτήν έως εις τον χειμάρρον, όπως μη καταλειφθή εκεί μηδέ λίθος.

B Βασ. 17,13 Και εάν ακόμη ο Δαυίδ, μαζί με τον λαόν που τον ακολουθεί, αποσυρθή και αναβή εις πόλιν τινά επάνω εις ύψωμα, όλοι οι Ισραηλίται, που ακολουθούν ημάς, θα φέρουν σχοινία προς την πόλιν εκείνην, θα την δέσωμεν και θα την σύρωμεν εις την χαράδραν, ώστε να μη μείνη ούτε ενας λίθος εις την πόλιν εκείνην”.

B Βασ. 17,14 και είπεν Αβεσσαλώμ και πάς ανήρ Ισραήλ· αγαθή η βουλή Χουσί τού Αραχί υπέρ την βουλήν Αχιτόφελ· και Κύριος ενετείλατο διασκεδάσαι την βουλήν τού Αχιτόφελ την αγαθήν, όπως αν επαγάγη Κύριος επί Αβεσσαλώμ τα κακά πάντα.

B Βασ. 17,14 Ο Αβεσσαλώμ και οι Ισραηλίται, που παρευρίσκοντο εις την συνομιλίαν αυτήν, απήντησαν· “η γνώμη του Χουσί είναι καλύτερα και προτιμότερα από την γνώμην του Αχιτόφελ”. Ετσι δε ο ίδιος ο Κυριος ηθέλησε και εξουδετέρωσε την γνώμην του Αχιτόφελ, την τόσον συμφέρουσαν δια τον Αβεσσαλώμ, δια να τιμωρήση αυτόν δια τας κακάς του πράξεις.

B Βασ. 17,15 και είπε Χουσί ο τού Αραχί προς Σαδώκ και Αβιάθαρ τους ιερείς· ούτως και ούτως συνεβούλευσεν Αχιτόφελ τώ Αβεσσαλώμ και τοίς πρεσβυτέροις Ισραήλ, και ούτως και ούτως συνεβούλευσα εγώ.

B Βασ. 17,15 Ο Χουσί, ο υιός του Αραχί, εγνωστοποίησε προς τον Σαδώκ και τον Αβιάθαρ, τους αρχιερείς, αυτά. “Αυτά και αυτά συνεβούλευσεν ο Αχιτόφελ τον Αβεσσαλώμ και τους γεροντότερους εκ των Ισραηλιτών. Αυτό και αυτό συνεβούλευσα εγώ αυτόν.

B Βασ. 17,16 και νύν αποστείλατε ταχύ και αναγγείλατε τώ Δαυίδ λέγοντες· μη αυλισθής την νύκτα εν Αραβώθ της ερήμου και γε διαβαίνων στεύσον, μη ποτε καταπέιση τον βασιλέα και πάντα τον λαόν τον μετ αυτού.

B Βασ. 17,16 Και λοιπόν, τώρα στείλτε αμέσως και ειδοποιήστε τον Δαυίδ λέγοντες· Να μη παραμείνης κατά την νύκτα αυτήν εις την πεδιάδα της ερήμου της Αραβώθ. Αλλά σπύεσε να περάσης τον Ιορδάνην, μήπως τυχόν ο Αχιτόφελ αλλάξη την γνώμην του βασιλέως και οδηγήση αυτόν και όλον τον στρατόν του εναντίον σου”.

B Βασ. 17,17 και Ιωνάθαν και Αχιμάας ειστήκισαν εν τή πηγή ωγήλ, και επορεύθη η παιδίσκη και ανήγγειλεν αυτοίς, και αυτοί πορεύονται και αναγγέλλουσι τώ βασιλεί Δαυίδ, ότι ουκ ηδύναντο οφθίηναι τού εισελθείν εις την πόλιν.

B Βασ. 17,17 Ο Ιωνάθαν και ο Αχιμάας ίσταντο πλησίον εις την πηγήν Ρωγήλ. Προς αυτούς μετέβη κάποια υπηρετρια και τους ανήγγειλε τα γεγονότα αυτά. Αυτοί δε έρχονται και τα αναγγέλλουν στον βασιλέα Δαυίδ. Ο Ιωνάθαν και ο Αχιμάας έμεναν εις την πηγήν Ρωγήλ, (δια να λαμβάνουν εκεί τας πληροφορίας), επειδή δεν ημπορούσαν να φαίνωνται ότι εισέρχονται εις την πόλιν Ιερουσαλήμ.

B Βασ. 17,18 και είδεν αυτούς παιδάριον και ανήγγειλε τώ Αβεσσαλώμ, και επορεύθησαν οι δύο ταχέως και εισήλθαν εις

οικίαν ανδρός εν Βαουρίμ, και αυτώ λάκκος εν τή αυλή, και κατέβησαν εκεί.

Β Βασ. 17,18 Καποιος όμως νεαρός τους αντελήφθη και κατέστησε γνωστόν τούτο στον Αβεσσαλώμ, ο οποίος και απέστειλεν ανθρώπους, δια να τους συλλάβουν. Ο Ιωνάθαν όμως και ο Αχιμάας επέσπευσαν το βήμα των και εισήλθαν εις την οικίαν ενός ανδρός εις την πόλιν Βαουρίμ. Εις την αυλήν της οικίας του ανθρώπου αυτού υπήρχε κάποιος λάκκος. Κατέβηκαν και εκρύφθησαν εκεί.

Β Βασ. 17,19 και έλαβεν η γυνή και διεπέτασε το επικάλυμμα επί πρόσωπον του λάκκου και έψυξεν επ αυτώ αραφώθ, και ουκ εγνωσθη ρήμα.

Β Βασ. 17,19 Η σύζυγος του ανθρώπου εκείνου, επήρε και έβαλε το σκέπασμα στο στόμιον αυτού του λάκκου και εσκορπίσεν επάνω εις αυτό το σκέπασμα, δήθεν δια να ξηρανη, σίτον κοπανισμένον και έτσι δεν εφαινέτο, τι ήτο κάτω από αυτόν.

Β Βασ. 17,20 και ήλθαν οι παίδες Αβεσσαλώμ προς την γυναίκα εις την οικίαν και είπαν· που Αχιμάας και Ιωνάθαν; και είπεν αυτοίς η γυνή· παρήλθαν μικρόν του ύδατος, και εζήτησαν και ουχ εύραν και ανέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 17,20 Οι δούλοι του Αβεσσαλώμ έφθασαν εις την οικίαν προς την γυναίκα και την ηρώτησαν· "που είναι ο Αχιμάας και ο Ιωνάθαν;" Εκείνη όμως τους απήντησεν· "περασαν προ ολίγου αυτό το ρυάκιον". Οι απεσταλμένοι ηρεύνησαν προς όλας τας κατευθύνσεις, δεν τους εύρον και επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 17,21 εγένετο δε μετά το απελθειν αυτούς και ανέβησαν εκ τού λάκκου και επορεύθησαν και απήγγειλαν τώ βασιλεί Δαυίδ και είπαν προς Δαυίδ· ανάστητε και διάβητε ταχέως το ύδωρ, ότι ούτως εβουλεύσατο περι υμών Αχιτόφελ.

Β Βασ. 17,21 Μετά την αναχώρησιν των δούλων του Αβεσσαλώμ, ο Ιωνάθαν και ο Αχιμάας εβγήκαν από τον λάκκον, επορεύθησαν και έφθασαν στον βασιλέα Δαυίδ, στον οποίον και απήγγειλαν τα εξής· "ετοιμασθήτε και διαβήτε γρήγορα τον Ιορδάνην, διότι αυτό και αυτό συνεβούλευσεν ο Αχιτόφελ τον Αβεσσαλώμ εναντίον σας".

Β Βασ. 17,22 και ανέστη Δαυίδ και πάς ο λαός ο μετ αυτού και διέβησαν τον Ιορδάνην έως τού φωτός τού πρωϊ, έως ενός ουκ έλαθεν ός ου διήλθε τον Ιορδάνην.

Β Βασ. 17,22 Πράγματι ο Δαυίδ ηγέρθη αμέσως, μαζί του δε και όλος ο λαός, και διέβησαν τον Ιορδάνην ποταμόν μέχρι της επομένης ημέρας. Κανείς δεν έμεινε, που να μη διήλθε κρυφίως τον Ιορδάνην ποταμόν.

Β Βασ. 17,23 και Αχιτόφελ είδεν ότι ουκ εγενήθη η βουλή αυτού, και επέσαξε την όνον αυτού, και ανέστη και απήλθεν εις τον οίκον αυτού εις την πόλιν αυτού· και ενετείλατο τώ οίκω αυτού και απήγγεατο και απέθανε και ετάφη εν τώ τάφω τού πατρός αυτού.

Β Βασ. 17,23 Ο Αχιτόφελ είδεν, ότι δεν έγινε δεκτή η συμβουλή του, εσαμάρωσε την όνον του, εσηκώθη, επήγεν εις την πόλιν του και εισήλθεν εις την οικίαν του. Αφού ετακτοποίησε τας υποθέσεις της οικογενείας του, εκρεμάσθη και απέθανε. Ετάφη δε στον τάφον του πατρός του.

Β Βασ. 17,24 και Δαυίδ διήλθεν εις Μαναΐμ, και Αβεσσαλώμ διέβη τον Ιορδάνην αυτός και πάς ανήρ Ισραήλ μετ αυτού.

Β Βασ. 17,24 Ο Δαυίδ εν τω μεταξύ διέβη τον Ιορδάνην ποταμόν και έφθασεν εις την Μαναΐμ. Διέβη δε τον ποταμόν και ο Αβεσσαλώμ, μαζί δε με αυτόν και όλος ο Ισραηλιτικός στρατός του.

Β Βασ. 17,25 και τον Αμεσσαϊ κατέστησεν Αβεσσαλώμ αντί Ιωάβ επί της δυνάμεως· και Αμεσσαϊ υιός ανδρός και όνομα αυτώ Ιοθός ο Ισραηλίτης, ούτος εισήλθε προς Αβιγαϊαν θυγατέρα Νάας αδελφήν Σαρουϊας μητρός Ιωάβ.

Β Βασ. 17,25 Ο Αβεσσαλώμ διώρισε αντί του Ιωάβ αρχιστράτηγον του Ισραηλιτικού στρατού τον Αμεσσαϊ. Αυτός δε ο Αμεσσαϊ ήτο υιός του Ισραηλίτου Ιοθός, ο οποίος ήλθεν εις ένωσιν με την Αβιγαϊαν, την θυγατέρα Ναας, αδελφήν δε Σαρουϊας της μητρός του Ιωάβ.

Β Βασ. 17,26 και παρενέβαλε πάς Ισραήλ και Αβεσσαλώμ εις την γήν Γαλαάδ.

Β Βασ. 17,26 Έτσι όλοι οι Ισραηλίται και ο Αβεσσαλώμ εστρατοπέδευσαν εις την χώραν Γαλαάδ.

Β Βασ. 17,27 και εγένετο ηνικα ήλθε Δαυίδ εις Μαναΐμ, και Ουεσβί υιός Νάας εκ αββάθ υιών Αμμών και Μαχίρ υιός Αμιήλ εκ Λωδαβάρ και Βερζελλί ο Γαλααδίτης εκ ωγελλίμ

Β Βασ. 17,27 Όταν δε ο Δαυίδ ήλθεν εις Μαναΐμ, ο Ουεσβί, υιός του Ναας, από την πρωτεύουσαν των Αμμωνιτών την Ραββάθ, ήλθε προς τον Δαυίδ. Επίσης και ο Μαχίρ, ο υιός του Αμιήλ από την Λωδαβάρ, και ο Βερζελλί ο Γαλααδίτης, ο οποίος κατήγετο από την Ρωνελλίμ.

Β Βασ. 17,28 ήνεγκαν δέκα κοίτας και αμφιτάπους και λέβητας δέκα και σκεύη κεράμου και πυρούς και κριθάς και άλευρον και άλφιτον και κύαμον και φακόν

Β Βασ. 17,28 Αυτοί έφεραν και έδωκαν στον Δαυίδ δέκα κρεββάτια, πολυτελείς τάπητας, δέκα λέβητας, οικιακά πήλινα σκεύη, σιτάρι, κριθάρι, αλεύρι, χονδροαλεσμένην κριθήν, κουκιά, φακές,

Β Βασ. 17,29 και μέλι και βούτυρον και πρόβατα και σαφφώθ βοών και προσήνεγκαν τώ Δαυίδ και τώ λαώ τώ μετ αυτού φαγείν, ότι είπαν· ο λαός πεινών και εκλελυμένος και διψών εν τή ερήμω.

Β Βασ. 17,29 μέλι, βούτυρον, πρόβατα και τυρί από αγελάδες. Αυτά προσέφεραν στον Δαυίδ και στον στρατόν, που τον ακολουθούσε, δια να φάγουν, επειδή εσκέφθησαν και είπαν, ότι ο λαός αυτός είναι πεινασμένος και ταλαιπωρημένος και διψασμένος εις αυτήν την έρημον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Β Βασ. 18,1 Καί επεσκέψατο Δαυίδ τον λαόν τον μετ αυτού και κατέστησεν επ αυτών χιλιάρχους και εκατοντάρχους.

Β Βασ. 18,1 Ο Δαυίδ επεθεώρησε τον στρατόν, που ήτο μαζί του, και διώρισεν εις αυτούς χιλιάρχους και εκατοντάρχους.

Β Βασ. 18,2 και απέστειλε Δαυίδ τον λαόν, το τρίτον εν χειρί Ιωάβ και το τρίτον εν χειρί Αβεσσαϊ υιού Σαρουϊας αδελφού Ιωάβ και το τρίτον εν χειρί Εθθί τού Γεθθαίου. και είπε Δαυίδ προς τον λαόν· εξελθών εξελεύσομαι και γε εγώ μεθ υμών.

Β Βασ. 18,2 Διήρσε δε τον στρατόν του εις τρία τμήματα. Το ένα τρίτον το έθεσεν υπό την αρχηγίαν του Ιωάβ. Το δεύτερον τμήμα το έθεσεν υπό την αρχηγίαν του Αβεσσαϊ, του υιού της Σαρουϊας, αδελφού του Ιωάβ. Και το τρίτον τμήμα υπό την αρχηγίαν του Εθθί του Γεθθαίου. Είπε δε προς τον στρατόν του· "θα έλθω και εγώ μαζί σας, δια να λάβω μέρος στον πόλεμον".

Β Βασ. 18,3 και είπαν· ουκ εξελεύση, ότι εάν φυγή φύγωμεν, ου θήσουσιν εφ ημάς καρδίαν, και εάν αποθάνωμεν το ήμισυ ημών, ου θήσουσιν εφ ημάς καρδίαν, ότι σύ ως ημεις δέκα χιλιάδες· και νύν αγαθόν ότι έση ημίν εν τή πόλει βοήθεια τού βοηθείν.

Β Βασ. 18,3 Οι στρατιώται του απήντησαν· “όχι, δεν πρέπει να εκστρατεύσης μαζί μας. Διότι εάν ημείς νικηθώμεν και τραπώμεν εις φυγήν, το πράγμα δεν θα έχη και μεγάλην σημασίαν. Ούτε εάν οι μισοί από ημάς φονευθούν, θα μας υπολογίσουν και πολύ. Συ όμως, αξίζεις όσον δέκα χιλιάδες από ημάς. Δι’ ημάς είναι καλύτερον και ωφελιμώτερον να μείνης εις την πόλιν και να μας βοηθήσης, εάν παραστή ανάγκη”.

Β Βασ. 18,4 και είπε προς αυτούς ο βασιλεύς· “ο εάν αρέση εν οφθαλμοίς υμών, ποιήσω. και έστη ο βασιλεύς ανά χείρα της πύλης, και πάς ο λαός εξεπορεύετο εις εκατοντάδας και εις χιλιάδας.

Β Βασ. 18,4 Ο βασιλεύς Δαυίδ είπε προς αυτούς· “εγώ θα πράξω αυτό, το οποίον σεις νομίζετε καλόν”. Εμεινεν ο βασιλεύς πλησίον εις την πύλην της πόλεως. Ο δε στρατός εξήρχετο από την πόλιν συντεταγμένος κατά εκατόν και κατά χιλίους άνδρας.

Β Βασ. 18,5 και εντειλάτο ο βασιλεύς τώ Ιωάβ και τώ Αβεσσά και τώ Εθθί λέγων· φείσασθέ μοι τού παιδαριού τού Αβεσσαλώμ· και πάς ο λαός ήκουσεν εντελλομένου τού βασιλέως πάσι τοίς άρχουσιν υπέρ Αβεσσαλώμ,

Β Βασ. 18,5 Ο βασιλεύς διέταξε τους στρατηγούς του, τον Ιωάβ, τον Αβεσσά και τον Εθθί λέγων· “λυπηθήτε μου το παιδί μου, τον Αβεσσαλώμ” ! Ολος δε ο στρατός επληροφόρηθη την εντολήν αυτήν του βασιλέως προς τους στρατηγούς υπέρ του Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 18,6 και εξήλθε πάς ο λαός εις τον δρυμόν εξεναντίας Ισραήλ, και εγένετο ο πόλεμος εν τώ δρυμώ Εφραΐμ.

Β Βασ. 18,6 Εξήλθεν όλος ο στρατός του Δαυίδ από την πόλιν στο δάσος, δια να αντιμετωπίση τον ισραηλιτικόν στρατόν. Και έγινε πόλεμος στο δάσος Εφραΐμ.

Β Βασ. 18,7 και έπταισεν εκεί ο λαός Ισραήλ ενώπιον των παιδών Δαυίδ, και εγένετο η θραύσις μεγάλη εν τή ημέρα εκείνη, είκοσι χιλιάδες άνδρών.

Β Βασ. 18,7 Εκεί ο ισραηλιτικός στρατός του Αβεσσαλώμ ενικήθη από τον στρατόν του Δαυίδ. Αι απώλειαι του στρατού του Αβεσσαλώμ, κατά την ημέραν εκείνην, ήσαν είκοσι χιλιάδες άνδρες.

Β Βασ. 18,8 και εγένετο εκεί ο πόλεμος διεσπαρμένος επί πρόσωπον πάσης της γής, και επλεόνασεν ο δρυμός τού καταφαγείν εκ τού λαού υπέρ ούς κατέφαγεν εν τώ λαώ η μάχαιρα τή ημέρα εκείνη.

Β Βασ. 18,8 Η μάχη εξηπλώθη εις όλην την περιοχήν εκείνην. Κατά δε την φυγήν στο δάσος εφονεύθησαν εκ των στρατιωτών του Αβεσσαλώμ πολύ περισσότεροι, παρά στο πεδίον της μάχης κατά την ημέραν εκείνην.

Β Βασ. 18,9 και συνήντησεν Αβεσσαλώμ ενώπιον των παιδών Δαυίδ, και Αβεσσαλώμ ήν επιβεβηκώς επί τού ημιόνου αυτού, και εισήλθεν ο ημίονος υπό το δάσος της δρυός της μεγάλης, και περιεπλάκη η κεφαλή αυτού εν τή δρυϊ, και εκρεμάσθη ανά μέσον τού ουρανού και ανά μέσον της γής, και ο ημίονος υποκάτω αυτού παρήλθε.

Β Βασ. 18,9 Ο Αβεσσαλώμ ευρέθη αίφνης ενώπιον των στρατιωτών του Δαυίδ. Εκάθητο δε στον ημιόνόν του, ο υποίος εισήλθε τρέχον στο δάσος της μεγάλης δρυός. Η κόμη του Αβεσσαλώμ περιεπλάκη στους κλάδους της δρυός. Εκρεμάσθη από την κόμην του και αιωρείτο μεταξύ ουρανού και γης, διότι η ημίονος, εις την οποίαν αυτός εκάθητο, επροσπέρασε και έφυγε τρέχουσα.

Β Βασ. 18,10 και είδεν ανήρ εις και ανήγγειλε τώ Ιωάβ και είπεν· ιδού εώρακα τον Αβεσσαλώμ κρεμάμενον εν τή δρυϊ.

Β Βασ. 18,10 Ένας στρατιώτης του Δαυίδ τον είδε και γνωστοποίησεν αυτά στον Ιωάβ ειπών· “είδα τον Αβεσσαλώμ κρεμασμένον κάτω από την δρυν”.

Β Βασ. 18,11 και είπεν Ιωάβ τώ ανδρι τώ αναγγέλλοντι αυτόν· και ιδού εώρακας· τι ότι ουκ επάταξας αυτόν εκεί εις την γήν; και εγώ αν εδεδώκειν σοι δέκα αργυριου και παραζώνην μίαν.

Β Βασ. 18,11 Ο Ιωάβ απήντησεν στον αγγελιοφόρον· “τον είδες λοιπόν; Διατί δεν τον εκτυπούσες και να τον εξαπλώσης νεκρόν εις την γην; Αν το έκανες αυτό, εγώ θα σου έδιδα ως αμοιβήν δέκα σίκλους αργυρούς και μίαν ζώνην”.

Β Βασ. 18,12 είπε δε ο ανήρ προς Ιωάβ· και εγώ ειμι ίστημι επί τας χείρας μου χιλίους σίκλους αργυρίου, ου μη επιβάλω την χείρά μου επί τον υιόν τού βασιλέως, ότι εν τοίς ωσίν ημών εντειλάτο ο βασιλεύς σοι και τώ Αβεσσά και τώ Εθθί λέγων· φυλάξατέ μοι τον παιδάριον τον Αβεσσαλώμ

Β Βασ. 18,12 Ο στρατιώτης εκείνος απήντησε προς τον Ιωάβ· “εγώ είμαι τέτοιος, ώστε και χιλίους αργύρους σίκλους εάν έβαζες να βαρύνουν το χέρι μου, δεν θα άπλωνα φονικόν το χέρι μου εναντίον του υιού του βασιλέως, διότι ηκούσαμεν με τα ίδια μας τα αυτιά, αυτά τα οποία διέτασσε σε και τον Αβεσσά και τον Εθθί ο Δαυίδ λέγων· Φυλάξατέ μου το παιδί μου, τον Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 18,13 μη ποιήσαι εν τή ψυχή αυτού άδικον· και πάς ο λόγος ου λήσεται από τού βασιλέως, και σύ στήση εξεναντίας.

Β Βασ. 18,13 Μη κάμετε τίποτε κακόν εναντίον της ζωής του. Ο βασιλεύς δεν λησμονεί τίποτε, από όσα διατάσσει. Και αν εγώ διέπραττον κάτι εναντίον του παιδιού του, θα ετιμωρούμην από αυτόν. Τοτε και συ ο ίδιος θα ήσουν εναντίον μου”.

Β Βασ. 18,14 και είπεν ο Ιωάβ· τούτο εγώ άρξομαι· ουχ ούτως μενώ ενώπιόν σου. και έλαβεν Ιωάβ τρία βέλη εν τή χειρι αυτού και ενέπηξεν αυτά εν τή καρδιά Αβεσσαλώμ έτι αυτού ζώντος εν τή καρδιά της δρυός.

Β Βασ. 18,14 Ο Ιωάβ απήντησε· “αυτό το οποίον συ δεν έκαμες, θα το κάμω εγώ. Δεν θα μείνω άπρακτος, όπως συ”. Επήρε ο Ιωάβ στο χέρι του τρία βέλη και εκάρφωσεν αυτά εις την καρδιαν του Αβεσσαλώμ, καθ’ ον χρόνον εκείνος ακόμη εξούσε κρεμασμένος στο μέσον της δρυός.

Β Βασ. 18,15 και εκύκλωσαν δέκα παιδάρια αίροντα τα σκεύη Ιωάβ και επάταξαν τον Αβεσσαλώμ και εθανάτωσαν αυτόν.

Β Βασ. 18,15 Κατόπιν περιεκύκλωσαν αυτόν δέκα στρατιώται του Ιωάβ, οι οποίοι εκρατούσαν τα όπλα του, εκτύπησαν και εκείνοι τον Αβεσσαλώμ με τελειωτικάς βολάς και τον εθανάτωσαν.

Β Βασ. 18,16 και εσάλπισεν Ιωάβ εν κερατίνη, και απέστρεψεν ο λαός τού μη διώκειν οπίσω Ισραήλ, ότι εφείδετο Ιωάβ τού λαού.

Β Βασ. 18,16 Ο Ιωάβ εσάλπισε με την κερατίνην σάλπιγγα να καταπαύση ο πόλεμος. Ολος δε ο στρατός του Δαυίδ έπαυσε να καταδιώκη τους στρατιώτας του Αβεσσαλώμ, διότι ο Ιωάβ ελυπήθη δι’ αυτήν την καταστροφήν του Ισραηλιτικού στρατού του Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 18,17 και έλαβε τον Αβεσσαλώμ και έριψεν αυτόν εις χάσμα μέγα εν τώ δρυμώ εις τον βόθυνον τον μέγαν και εστήλωσεν επ αυτόν σωρόν λίθων μέγαν σφόδρα. και πάς Ισραήλ έφυγεν ανήρ εις το σκήνωμα αυτού.

Β Βασ. 18,17 Επήρε, το πτώμα του Αβεσσαλώμ, το έρριψεν εις ένα μέγalon εκεί λάκκον, μέσα εις βαθύ χάσμα στο δάσος, εσώρευσεν επάνω εις αυτό λίθους πολλούς και ανήγειρε μεγάλην στήλην από αυτούς τους λίθους. Οι άλλοι Ισραηλίται έφυγαν και επέστρεψαν εις τας οικίας των.

Β Βασ. 18,18 και Αβεσσαλώμ έτι ζών έλαβε και έστησεν εαυτώ την στήλην, εν ή ελήφθη, και εστήλωσεν αυτήν λαβείν την στήλην την εν τή κοιλάδι τού βασιλέως, ότι είπεν· ουκ έστιν αυτώ υιός ένεκα τού αναμνήσαι το όνομα αυτού· και εκάλεσε την στήλην Χείρ Αβεσσαλώμ έως της ημέρας ταύτης.

Β Βασ. 18,18 Κατά σύμπτωσιν δε ο Αβεσσαλώμ, όταν ακόμη έζη, είχαν εγείρει εκεί δια τον εαυτόν του αναμνηστικήν στήλην, εκεί όπου τώρα αυτός είχε συλληφθή και ταφή. Ανήγειρε δε αυτήν την στήλην εις την κοιλάδα του βασιλέως, διότι είπεν· “επειδή δεν έχω υιόν, δια να διαιωνίση το όνομά μου, ανεγείρω αυτήν την στήλην”. Η στήλη ωνομάσθη μέχρι της ημέρας αυτής “Χείρ Αβεσσαλώμ”.

Β Βασ. 18,19 και Αχιμάας υιός Σαδώκ είπε· δράμω δή και ευαγγελιώ τώ βασιλεί, ότι έκρινε Κύριος εκ χειρός των εχθρών αυτού.

Β Βασ. 18,19 Ο Αχιμάας, ο υιός του Σαδώκ, είπε· “θα τρέξω λοιπόν και θα αναγγείλω τα ευχάριστα γεγονότα στον βασιλέα, ότι δηλαδή ο Κυριος εφάνη δίκαιος και απήλλαξεν αυτόν από τους εχθρούς του”.

Β Βασ. 18,20 και είπεν αυτώ Ιωάβ· ουκ ανήρ ευαγγελίας σύ εν τή ημέρα ταύτη και ευαγγελιή εν ημέρα άλλη, εν δε τή ημέρα ταύτη ουκ ευαγγελιή, ού είνεκεν ο υιός τού βασιλέως απέθανε.

Β Βασ. 18,20 Ο Ιωάβ είπεν εις αυτόν· “δεν θα είσαι δια τον βασιλέα αγγελιαφόρος καλών ειδήσεων κατά την ημέραν αυτήν. Αφησε, λοιπόν, να το αναγγείλεις κάποιαν άλλην ημέραν. Δεν πρέπει σήμερα να του καταστήσης γνωστόν, διότι και πως εφονεύθη ο υιός του βασιλέως”.

Β Βασ. 18,21 και είπεν Ιωάβ τώ Χουσί· βαδίσας ανάγγειλον τώ βασιλεί όσα είδες· και προσεκύνησε Χουσί τώ Ιωάβ και εξήλθε.

Β Βασ. 18,21 Ο Ιωάβ στον Χουσί είπε· “πήγαινε και κατάστησε γνωστά στον βασιλέα, όσα είδες”. Ο Χουσί προσεκύνησεν τον Ιωάβ και έφυγε.

Β Βασ. 18,22 και προσέθετο έτι Αχιμάας υιός Σαδώκ και είπε προς Ιωάβ· και έστω ότι δράμω και γε εγώ οπίσω τού Χουσί. και είπεν Ιωάβ· ινατί σύ τούτο τρέχεις, υιέ μου; δούρο, ουκ έστι σοι ευαγγέλια εις ωφέλειαν πορευομένω.

Β Βασ. 18,22 Ο Αχιμάας, ο υιός του Σαδώκ, παρεκάλεσε και πάλιν τον Ιωάβ λέγων· “δος μου την άδειαν να τρέξω και εγώ πίσω από τον Χουσί”. Ο Ιωάβ του είπε· “διατί θέλεις να τρέξης συ, παιδί μου; Ελα εδώ. Δεν πρόκειται να φέρησ στον βασιλέα ευχαρίστους αγγελίας”.

Β Βασ. 18,23 και είπε· τι γάρ εάν δράμω; και είπεν αυτώ Ιωάβ· δράμε. και έδραμεν Αχιμάας την οδόν την τού Κεχάρ και υπερέβη τον Χουσί.

Β Βασ. 18,23 Εκείνος είπε· “τι πειράζει, εάν τρέξω και εγώ;” Ο Ιωάβ του είπε· “λοιπόν τρέξε”. Ετρεξε πράγματι ο Αχιμάας εις την οδόν του Κεχάρ και επροσπέρασε τον Χουσί.

Β Βασ. 18,24 και Δαυίδ εκάθητο ανά μέσον των δύο πυλών. και επορεύθη ο σκοπός εις το δώμα της πύλης προς το τείχος και επήρε τους οφθαλμούς αυτού και είδε και ιδού ανήρ τρέχων μόνος ενώπιον αυτού

Β Βασ. 18,24 Ο Δαυίδ εκάθητο ανάμεσα εις τας δύο θύρας της πύλης της πόλεως. Ο σκοπός ανέβη στο ηλιακωτόν της πύλης επάνω εις το τείχος, εσήκωσε τα μάτια του και παρετήρησε. Αίφνης είδε να τρέχη προς την κατεύθυνσίν του ένας άνδρας μόνος του.

Β Βασ. 18,25 και ανεβόησεν ο σκοπός και απήγγειλε τώ βασιλεί. και είπεν ο βασιλεύς· ει μόνος εστί, ευαγγελία εν τώ στόματι αυτού. και επορεύετο πορευόμενος και εγγίζων.

Β Βασ. 18,25 Εφώναξεν ο σκοπός και ανήγγειλε τούτο στον βασιλέα. Ο βασιλεύς είπεν· “εάν είναι μόνος του, έχει ασφαλώς κάποιον ευχάριστον πληροφορίαν να μας αναγγείλη”. Ο άνθρωπος αυτός έτρεχε και επλησίαζε.

Β Βασ. 18,26 και είδεν ο σκοπός άνδρα έτερον τρέχοντα, και εβόησεν ο σκοπός προς τή πύλη και είπε· και ιδού ανήρ έτερος τρέχων μόνος. και είπεν ο βασιλεύς· και γε ούτος ευαγγελιζόμενος.

Β Βασ. 18,26 Ο σκοπός είδε και άλλον κατόπιν άνθρωπον να τρέχη και εφώναξε προς τον βασιλέα, που ευρίσκετο εις την πύλην, και του είπε· “ιδού, και άλλος άνθρωπος μόνος του τρέχει”. Ο βασιλεύς απήντησε· “και αυτός, βεβαίως, καλās αγγελίας έχει να μας φέρη”.

Β Βασ. 18,27 και είπεν ο σκοπός· εγώ ορώ τον δρόμον τού πρώτου ως δρόμον Αχιμάας υιού Σαδώκ. και είπεν ο βασιλεύς· ανήρ αγαθός ούτος και γε εις ευαγγελίαν αγαθήν ελεύσεται.

Β Βασ. 18,27 Ο σκοπός προσέθεσε· “εγώ βλέπω τον πρώτον να τρέχη, όπως τρέχει ο Αχιμάας, ο υιός του Σαδώκ”. Είπε δε προς αυτόν ο βασιλεύς· “καλός άνθρωπος είναι αυτός και έρχεται, δια να μας φέρη ασφαλώς κάποιον καλήν ειδήσιν”.

Β Βασ. 18,28 και εβόησεν Αχιμάας και είπε προς τον βασιλέα· ειρήνη· και προσεκύνησε τώ βασιλεί επί πρόσωπον αυτού επί την γήν και είπεν· ευλογητός Κύριος ο Θεός σου, ός απέκλεισε τους άνδρας τους επαραμένους την χείρα αυτών εν τώ κυρίω μου τώ βασιλεί.

Β Βασ. 18,28 Ο Αχιμάας έφθασε και εφώναξε και είπε στον βασιλέα· “ειρήνη”. Προσεκύνησε τον βασιλέα μέχρις εδάφους και είπεν· “ας έχη δόξαν Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος εξεδίωζε τους ανθρώπους, που είχαν σηκώσει το χέρι των εναντίον σου του κυρίου μου και βασιλέως”.

Β Βασ. 18,29 και είπεν ο βασιλεύς· ειρήνη τώ παιδαρίω τώ Αβεσσαλώμ; και είπεν Αχιμάας· είδον το πλήθος το μέγα τού αποστειλαι τον δούλον τού βασιλέως Ιωάβ και τον δούλόν σου, και ουκ έγνων τι εκεί.

Β Βασ. 18,29 Ο βασιλεύς αμέσως τον ηρώτησε· “το παιδί μου, ο Αβεσσαλώμ, είναι καλά;” Ο Αχιμάας απήντησε· “είδα πολύ πλήθος ανθρώπων, όταν ο Ιωάβ, ο δούλος του βασιλέως έστειλεν εμέ τον δούλον σου, να έλθω προς σε. Δεν γνωρίζω, τι ακριβώς έγινε εκεί”.

Β Βασ. 18,30 και είπεν ο βασιλεύς· επιστρέψον, στηλώθητι ώδε· και επεστράφη και έστη.

Β Βασ. 18,30 Είπεν ο βασιλεύς· “παραμέρισε και στάσου εκεί όρθιος”. Ο Αχιμάας εστράφη προς τα εκεί και εστάθη όρθιος.

Β Βασ. 18,31 και ιδού ο Χουσί παρεγένετο και είπε τώ βασιλεί· ευαγγελισθήτω ο κύριός μου ο βασιλεύς, ότι έκρινέ σοι Κύριος σήμερα εκ χειρός πάντων των επεγειρομένων επί σε.

Β Βασ. 18,31 Ιδού, ότι έφθασε και ο Χουσί, ο οποίος είπεν στον βασιλέα· “ας μάθη ο κύριός μου, ο βασιλεύς, την καλήν και ευχάριστον αγγελίαν. Οτι ο Κυριος έβγαλε σήμερα δικαίαν απόφασιν και σε απήλλαξεν από τας χείρας όλων εκείνων, οι οποίοι είχαν εξεγερθή εναντίον σου”.

Β Βασ. 18,32 και είπεν ο βασιλεύς προς τον Χουσί· ει ειρήνη τώ παιδαρίω τώ Αβεσσαλώμ; και είπεν ο Χουσί· γένοιτο ως το παιδαρίον οι εχθροί τού κυρίου μου τού βασιλέως και πάντες, όσοι επανέστησαν επ αυτόν εις κακά.

Β Βασ. 18,32 Ο βασιλεύς ηρώτησε τον Χουσί· “τι κάνει το παιδί μου, ο Αβεσσαλώμ;” Ο Χουσί απήντησεν· “οι εχθροί, οι ιδικοί σου, του κυρίου μου και βασιλέως μου, και γενικώς όλοι όσοι εστασίασαν εναντίον σου, δια να σου κάμουν κακόν, ας έχουν την τύχην του παιδιού σου του Αβεσσαλώμ”.

Β Βασ. 18,33 και εταράχθη ο βασιλεύς και ανέβη εις το υπερών της πύλης και έκλαυσε· και ούτως είπεν εν τώ πορεύεσθαι αυτόν· υιέ μου Αβεσσαλώμ, υιέ μου, υιέ μου Αβεσσαλώμ, τις δώη τον θάνατόν μου αντί σου; εγώ αντί σου, Αβεσσαλώμ, υιέ μου υιέ μου.

Β Βασ. 18,33 Εταράχθη ο βασιλεύς, ανέβηκεν στο δωμάτιον, το οποίον ευρίσκετο επάνω από την πύλην, και έκλαυσε. Και καθώς ανέβαινε προς το δωμάτιον αυτό έλεγε· “παιδί μου Αβεσσαλώμ, παιδί μου, Αβεσσαλώμ παιδί μου, διατί να μη αποθάνω εγώ αντί για σένα; Εγώ έπρεπε να αποθάνω Αβεσσαλώμ, υιέ μου, υιέ μου” !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Β Βασ. 19,1 Καί ανηγγέλη τώ Ιωάβ λέγοντες· ιδού ο βασιλεύς κλαίει και πενθεί επί Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 19,1 Ηλθον προς τον Ιωάβ μερικοί και του ανήγγειλαν· “ιδού, ο βασιλεύς μας πενθεί και κλαίει δια τον θάνατον του Αβεσσαλώμ”.

Β Βασ. 19,2 και εγένετο η σωτηρία εν τή ημέρα εκείνη εις πένθος παντί τώ λαώ, ότι ήκουσεν ο λαός εν τή ημέρα εκείνη λέγων, ότι λυπείται ο βασιλεύς επί τώ υιώ αυτού.

Β Βασ. 19,2 Έτσι δε η ημέρα εκείνη της νίκης και της σωτηρίας μετεβλήθη δι' όλον τον λαόν εις πένθος, διότι ήκουσεν ότι ο βασιλεύς λυπείται δια τον φονευθέντα υιόν του.

Β Βασ. 19,3 και διεκλέπτετο ο λαός εν τή ημέρα εκείνη τού εισελθείν εις την πόλιν, καθώς διακλέπτεται ο λαός οι αισχυνόμενοι εν τώ αυτούς φεύγειν εν τώ πολέμω.

Β Βασ. 19,3 Ο στρατός, αντί να εισέλθη θριαμβευτικώς κατά την ημέραν εκείνην εις την πόλιν, εισήρχετο ωσάν κλέπτης κρυφά κρυφά, σαν στρατός, ο οποίος ήτο εντροπιασμένος, διότι είχεν ηττηθή και φύγει ενώπιον του εχθρού κατά τον πόλεμον.

Β Βασ. 19,4 και ο βασιλεύς έκρυψε το πρόσωπον αυτού· και έκραξεν ο βασιλεύς φωνή μεγάλη λέγων· υιέ μου Αβεσσαλώμ, Αβεσσαλώμ υιέ μου.

Β Βασ. 19,4 Ο βασιλεύς Δαυίδ εσκέπασε το πρόσωπον αυτού και έκραξε με φωνήν μεγάλην λέγων· “παιδί μου Αβεσσαλώμ, Αβεσσαλώμ παιδί μου” !

Β Βασ. 19,5 και εισήλθεν Ιωάβ προς τον βασιλέα εις τον οίκον και είπε· κατήσχυνας σήμερον τα πρόσωπα πάντων των δούλων σου των εξαιρουμένων σε σήμερον και την ψυχήν των υιών σου και των θυγατέρων σου και την ψυχήν των γυναικών σου και των παλλακών σου,

Β Βασ. 19,5 Ο Ιωάβ εισήλθεν στον οίκον, όπου ευρίσκετο ο βασιλεύς, και είπε προς αυτόν· “κατεντρόπιασες σήμερον όλους ημάς τους ανθρωπούς σου, οι οποίοι έσωσαν σήμερα την ζωήν σου, την ζωήν των παιδιών και θυγατέρων σου, την ζωήν των γυναικών σου και των γυναικών της δευτέρας σειράς.

Β Βασ. 19,6 τού αγαπάν τους μισούντάς σε και μισείν τους αγαπώντάς σε και ανήγγειλας σήμερον ότι ουκ εισίν οι άρχοντές σου, ουδέ παίδες· ότι έγνωκα σήμερον ότι ει Αβεσσαλώμ έζη, πάντες ημείς σήμερον νεκροί, ότι τότε το ευθές ήν εν οφθαλμοίς σου.

Β Βασ. 19,6 Και τούτο, διότι φαίνεται ότι αγαπάς εκείνους, οι οποίοι σε μισούν, και μισείς εκείνους, οι οποίοι σε αγαπούν. Διότι έδειξες σήμερον, ότι καμμίαν αξίαν δεν έχουν δια σε οι άρχοντες και οι δούλοι σου ενώπιον του στασιαστού παιδιού σου. Εγώ όμως ξεύρω, ότι αν εξούσε ο Αβεσσαλώμ σήμερον, όλοι ημείς θα είμεθα νεκροί. Το γεγονός δε αυτό θα ήτο ευχάριστον ενώπιόν σου !

Β Βασ. 19,7 και νύν αναστάς έξελθε και λάλησον εις την καρδιάν των δούλων σου, ότι εν Κυρίω ώμοσα ότι ει μη εκπορεύση σήμερον, ει αυλισθήσεται ανήρ μετά σου την νύκτα ταύτην· και επίγνωθι σεαυτώ και κακόν σοι τούτο υπέρ πάν το κακόν το επελθόν σοι εκ νεότητός σου έως τού νύν.

Β Βασ. 19,7 Λοιπόν, σήκω τώρα, έβγα από την οικίαν και μίλησε λόγια ευχάριστα εις τις καρδιές των δούλων σου, διότι έκαμα όρκον στον Κυριον ότι, εάν δεν βγης σήμερον από την οικίαν σου, δεν θα μείνη μαζή σου ούτε ένας άνθρωπος σου κατά την νύκτα αυτήν. Σκέψου τον εαυτόν σου και εννόησε καλά ότι το κακόν, το οποίον θα κάμης εις σε τον ίδιον με την στάσιν σου αυτήν, θα είναι χειρότερον από όσα κακά συνήνητησες από τα νειάτα σου μέχρι σήμερα”.

Β Βασ. 19,8 και ανέστη ο βασιλεύς και εκάθισεν εν τή πύλη, και πάς ο λαός ανήγγειλαν λέγοντες· ιδού ο βασιλεύς κάθηται εν τή πύλη και εισήλθε πάς ο λαός κατά πρόσωπον τού βασιλέως επί την πύλην· και Ισραήλ έφυγεν ανήρ εις τα σκηνώματα αυτού.

Β Βασ. 19,8 Ο βασιλεύς εσηκώθη και εκάθισεν εις την πύλην της πόλεως. Εγινε δε γνωστόν αυτό εις όλον τον λαόν, διότι ανήγγειλαν προς αυτόν· “ιδού, ο βασιλεύς κάθηται εις την πύλην της πόλεως”. Όλος ο στρατός παρήλασεν ενώπιον του βασιλέως και εισήλθεν εις την πόλιν. Οι δε εναπομείναντες στρατιώται του Αβεσσαλώμ επέστρεψαν ο καθένας εις την πόλιν του.

Β Βασ. 19,9 Καί ήν πάς ο λαός κρινόμενος εν πάσαις φυλαίς Ισραήλ λέγοντες· ο βασιλεύς Δαυίδ ερύσατο ημάς από πάντων των εχθρών ημών, και αυτός εξείλετο ημάς εκ χειρός αλλοφύλων, και νύν πέφενεν από της γής και από της βασιλείας αυτού, και από Αβεσσαλώμ·

Β Βασ. 19,9 Όλοι οι Ισραηλίται των βορείων φυλών του Ισραήλ συνεζήτουν ζωηρά μεταξύ των τα γεγονότα του πολέμου και έλεγαν· “ο βασιλεύς Δαυίδ μας εγλύτωσεν από όλους τους εχθρούς μας. Μας έβγαλεν από τα χέρια και την δουλειαν των αλλοφύλων και τώρα έχει εγκαταλείψει την χώραν και το βασιλείόν του εξ αιτίας του πολέμου του Αβεσσαλώμ.

Β Βασ. 19,10 και Αβεσσαλώμ, ον εχρίσαμεν εφ ημών, απέθανεν εν τώ πολέμω, και νύν ινατί υμείς κωφεύετε τού επιστρέψαι τον βασιλέα; και το ρήμα παντός Ισραήλ ήλθε προς τον βασιλέα.

Β Βασ. 19,10 Ο δε Αβεσσαλώμ, τον οποίον ημείς ανεκηρύξαμεν βασιλέα, εφονεύθη κατά τον πόλεμον και δεν υπάρχει πλέον. Διατί κλείετε τα αυτιά σας και δεν ομιλείτε να επανέλθη βασιλεύς μας ο Δαυίδ;” Αι σκέψεις, τα λόγια και αι αποφάσεις αυταί των Ισραηλιτών έφθασαν εις τα αυτιά του βασιλέως.

Β Βασ. 19,11 και ο βασιλεύς Δαυίδ απέστειλε προς Σαδώκ και προς Αβιάθαρ τους ιερείς λέγων· λαλήσατε προς τους πρεσβυτέρους Ιούδα λέγοντες· ινατί γίνεσθε έσχατοι τού επιστρέψαι τον βασιλέα εις τον οίκον αυτού; και λόγος παντός

Ισραήλ ήλθε προς τον βασιλέα.

Β Βασ. 19,11 Ο βασιλεύς Δαβίδ έστειλε τότε και εκάλεσε τους αρχιερείς, τον Σαδώκ και τον Αβιάθαρ, και τους είπε να ομιλήσουν εκ μέρους του προς τους πρεσβυτέρους του Ιούδα και να τους ειπουν: "διατί σεις μένετε τελευταίοι στο να προσκαλέσετε τον βασιλέα Δαβίδ, να επανέλθη στον οίκον του; Η πρόσκλησις όλων των άλλων Ισραηλιτών, που κατοικούν εις τα βόρεια μέρη της Παλαιστίνης, έχει φθάσει πλέον εις τα αυτιά του βασιλέως. Προς αυτήν την φυλήν του Ιούδα θα είπατε ακόμη.

Β Βασ. 19,12 αδελφοί μου υμείς, οστά μου και σάρκες μου υμείς, ινατί γίνεσθε έσχατοι τού επιστρέψαι τον βασιλέα εις τον οίκον αυτού;

Β Βασ. 19,12 Σεις είσθε αδελφοί μου, οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου. Διατί τώρα μένετε τελευταίοι στο να προσκαλέσετε τον βασιλέα σας, τον Δαβίδ, να επιστρέψη στον οίκον του;

Β Βασ. 19,13 και τώ Αμεσσαϊ έρειτε: ουχί οστούν μου και σάρξ μου σύ; και νύν τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθείη, ει μη άρχων δυνάμεως έση ενώπιον εμού πάσας τας ημέρας αντί Ιωάβ.

Β Βασ. 19,13 Εις δε τον Αμεσσαϊ θα πήτε εκ μέρους μου. Και συ δεν είσαι σαρξ εκ της σαρκός μου και οστούν εκ των οστέων μου; Σου ορκίζομαι ότι είθε να με τιμωρήση ο Θεός με οιανδήποτε τιμωρίαν θέλει, αν εγώ δεν σε καταστήσω αντί του Ιωάβ αρχιστρατήγον όλης της δυνάμεώς μου καθ' όλον το διάστημα, κατά το οποίον εγώ ζω".

Β Βασ. 19,14 και έκλινε την καρδιαν παντός ανδρός Ιούδα ως ανδρός ενός, και απέστειλαν προς τον βασιλέα λέγοντες: επιστράφηθι σύ και πάντες οι δούλοι σου.

Β Βασ. 19,14 Ο Δαβίδ είλκυσε με τον τρόπον αυτόν τας καρδίας όλων των ανδρών της φυλής Ιούδα, ως εάν ήσαν ένας μόνον άνθρωπος. Αυτοί, λοιπόν, έστειλαν ανθρώπους προς τον βασιλέα Δαβίδ και του ειπαν: "σε παρακαλούμεν να επανέλθης εις την Ιερουσαλήμ και όλοι ημείς θα είμεθα δούλοι σου".

Β Βασ. 19,15 και επέστρεψεν ο βασιλεύς και ήλθεν έως του Ιορδάνου, και άνδρες Ιούδα ήλθαν εις Γάλαγαλ τού πορεύεσθαι εις απαντήν τού βασιλέως διαβιβάσαι τον βασιλέα τον Ιορδάνην.

Β Βασ. 19,15 Ο βασιλεύς επέστρεψεν από την Μαναΐμ, όπου ευρίσκετο, και έφθασε μέχρι του Ιορδάνου. Οι άνδρες της φυλής του Ιούδα ήλθαν εις Γαλαγαλ, δια να μεταβούν από εκεί εις προϋπάντησιν του βασιλέως και να τον βοηθήσουν να διαβή τον Ιορδάνην.

Β Βασ. 19,16 και ετάχυνε Σεμεϊ υιός Γηρά υιού τού Ιεμινί εκ Βαουριμ και κατέβη μετά ανδρός Ιούδα εις απαντήν τού βασιλέως Δαβίδ

Β Βασ. 19,16 Ο Σεμεϊ, υιός του Γηρά, ο Βενιαμίτης, έσπευσε και κατέβη από την περιοχίν Βαουριμ, μαζί με ένα άνδρα της φυλής Ιούδα, δια να προαπαντήση τον βασιλέα.

Β Βασ. 19,17 και χίλιοι άνδρες μετ αυτού εκ τού Βενιαμίν και Σιβά το παιδάριον τού οίκου Σαούλ και πεντεκαίδεκα υιοί αυτού μετ αυτού και είκοσι δούλοι αυτού μετ αυτού και κατεύθυναν τον Ιορδάνην έμπροσθεν τού βασιλέως

Β Βασ. 19,17 Μαζή του δε ήσαν και χίλιοι άνδρες από την φυλήν Βενιαμίν. Εκεί επίσης ήλθεν και ο νεαρός δούλος της οικογενείας του Σαούλ, ο Σιβά, και μαζή με αυτόν οι δέκα πέντε υιοί του και οι είκοσι δούλοι του. Αυτοί κατηυθύνθησαν στον Ιορδάνην ποταμόν εμπρός από τον βασιλέα Δαβίδ.

Β Βασ. 19,18 και ελειτούργησαν την λειτουργίαν τού διαβιβάσαι τον βασιλέα, και διέβη η διάβασις τού εξεγείραι τον οίκον τού βασιλέως και τού ποιήσαι το ευθές εν οφθαλμοίς αυτού. και Σεμεϊ υιός Γηρά έπεσεν επί πρόσωπον αυτού ενώπιον τού βασιλέως διαβαίνοντος αυτού τον Ιορδάνην

Β Βασ. 19,18 Ειργάσθησαν δε προθύμως και ευσυνειδήτως, δια να διαβιβάσουν τον βασιλέα εις την απέναντι όχθην. Και χάρις εις αυτούς διέβη ολόκληρος ο οίκος του βασιλέως, διότι αυτοί ευσυνειδήτως ειργάσθησαν ενώπιον του βασιλέως Δαβίδ. Όταν δε ο Δαβίδ και η οικογενεία του απεβιβάσθησαν εις την απέναντι όχθην, ο Σεμεϊ, ο υιός του Γηρά, προσέτεπεν ενώπιον του βασιλέως Δαβίδ,

Β Βασ. 19,19 και είπε προς τον βασιλέα μη δή λογισάσθω ο κύριός μου ανομίαν και μη μνησθής όσα ηδίκησεν ο παίς σου εν τή ημέρα, ή ο κύριός μου εξεπορεύετο εξ Ιερουσαλήμ, τού θέσθαι τον βασιλέα εις την καρδιαν αυτού,

Β Βασ. 19,19 και είπε προς αυτόν: "ο κύριός μου και ο βασιλεύς μου ας μη μου καταλογίση το σφάλμα, το οποίον έκαμα. Ας λησμονήση την αδικίαν, την οποίαν διέπραξα εγώ ο δούλος σου προς σε κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν συ ο κύριός μου έφευγες από την Ιερουσαλήμ. Μη κρατήσης κακίαν εις την καρδιαν σου δια το σφάλμα μου.

Β Βασ. 19,20 ότι έγνω ο δούλός σου ότι εγώ ήμαρτον, και ιδού εγώ ήλθον σήμεραν πρότερος παντός Ισραήλ και οίκου Ιωσήφ τού καταβήναι με εις απαντήν τού κυρίου μου τού βασιλέως.

Β Βασ. 19,20 Διότι εγώ ο δούλος σου ανεγνώρισα ότι ημαρτήσα τότε απέναντί σου. Και ιδού, ήλθα σήμεραν εγώ, πρώτος από όλους τους άνδρας των Ισραηλιτών της φυλής του Ιωσήφ, δια να προαπαντήσω σε, τον κύριόν μου και βασιλέα μου".

Β Βασ. 19,21 και απεκρίθη Αβεσσά υιός Σαρουϊας και είπε: μη αντί τούτου ου θανατωθήσεται Σεμεϊ, ότι κατηράσατο τον χριστόν Κυρίου;

Β Βασ. 19,21 Ο Αβεσσά, ο υιός της Σαρουϊας, αγανακτημένος είπε τότε: "μήπως εξ αιτίας της μεταμελείας του αυτής δεν θα θανατωθή ο Σεμεϊ, αυτός ο οποίος κατηράσθη τον βασιλέα, που ο Κυριος τον είχε χρίσει;"

Β Βασ. 19,22 και είπε Δαβίδ: τι εμοί και υμίν, υιοί Σαρουϊας, ότι γίνεσθέ μοι σήμεραν εις επίβουλον; σήμεραν ου θανατωθήσεται τις ανήρ εξ Ισραήλ, ότι ουκ οίδα ει σήμεραν βασιλεύω εγώ επί τον Ισραήλ.

Β Βασ. 19,22 Ο Δαβίδ είπε προς αυτόν: "διατί επεμβαίνετε εις τα ιδικά μου ζητήματα, παιδιά της Σαρουϊας; Διότι με το διάβημά σας αυτό γίνεσθε σήμεραν ολέθριοι και κακοί σύμβουλοι και αιτία σκανδάλου. Σήμεραν κανέναν ανήρ από τους Ισραηλίτας δεν θα θανατωθή, διότι δεν διαφεύγει την αντίληψίν μου, ότι σήμεραν εγώ ξαναγίνομαι βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού".

Β Βασ. 19,23 και είπεν ο βασιλεύς προς Σεμεϊ ου μη αποθάνης και ώμοσεν αυτό ο βασιλεύς.

Β Βασ. 19,23 Ο βασιλεύς είπε προς Σεμεϊ "Δεν θα φονευθής". Και έδωσεν εις αυτόν επί τούτω όρκον.

Β Βασ. 19,24 και Μεμφιβοσθέ υιός υιού Σαούλ κατέβη εις απαντήν τού βασιλέως και ουκ εθεράπευσε τους πόδας αυτού, ουδέ ωνυχίσατο, ουδέ έποίησε τον μύστακα αυτού, και τα ιμάτια αυτού ουκ απέπλυνεν από της ημέρας, ής απήλθεν ο βασιλεύς, έως της ημέρας ής αυτός παρεγένετο εν ειρήνη.

Β Βασ. 19,24 Εις προαπάντησιν του βασιλέως Δαβίδ κατέβη και ο Μεμφιβοσθέ, ο έγγονος του Σαούλ. Αυτός δια να δείξη το πένθος του, από την ημέραν, κατά την οποίαν ο βασιλεύς Δαβίδ έφυγεν από την Ιερουσαλήμ διωκόμενος από τον

Αβεσσαλώμ, μέχρι σήμερα που νικητής και ειρηνικός επέστρεψε, δεν περιποιήθηκε τα πόδια του, δεν έκοψε τα νύχια του, δεν έφτιασε τον μύστακά του, ούτε και έπλυνε τα ενδύματά του.

Β Βασ. 19,25 και εγένετο ότε εισήλθεν εις Ιερουσαλήμ εις απάντησιν τού βασιλέως, και είπεν αυτώ ο βασιλεύς· τι ότι ουκ επορεύθης μετ εμού, Μεμφιβοσθέ;

Β Βασ. 19,25 Όταν, λοιπόν, αυτός εισήλθεν εις την Ιερουσαλήμ εις προαπάντησιν του βασιλέως, τον ηρώτησεν ο Δαβίδ· “Μεμφιβοσθέ, γιατί δεν ήλθες μαζί μου;”

Β Βασ. 19,26 και είπε προς αυτόν Μεμφιβοσθέ· κύριέ μου βασιλεύ, ο δούλος μου παρελογίσάτο με, ότι είπεν ο παίς σου αυτώ· επίσαζόν μοι την όνον και επιβώ επ αυτήν και πορεύσομαι μετά τού βασιλέως, ότι χωλός ο δούλος σου·

Β Βασ. 19,26 Ο Μεμφιβοσθέ απήντησε· “κύριέ μου και βασιλιά μου, με εξηπάτησεν ο δούλος μου. Διότι εγώ, ο δούλος σου, είπα προς αυτόν· Ετοιμάσέ μου την όνον, δια να αναβώ εις αυτήν και να ακολουθήσω τον βασιλέα. Όπως γνωρίζεις εγώ ο δούλος σου είμαι χωλός.

Β Βασ. 19,27 και μεθώδευσεν εν τώ δούλω σου προς τον κύριόν μου τον βασιλέα, και ο κύριός μου ο βασιλεύς ως άγγελος τού Θεού, και ποιήσεν το αγαθόν εν οφθαλμοίς σου·

Β Βασ. 19,27 Ο δούλος μου όμως εκείνος με διέβαλεν εις σε τον κύριόν μου, τον βασιλέα μου. Συ όμως ο κύριός μου και βασιλεύς μου έχεις φωτεινήν κρίσιν σαν άγγελος Θεού. Θα διακρίνης τα πράγματα. Καμε λοιπόν ο,τι φαίνεται καλόν ενώπιόν σου.

Β Βασ. 19,28 ότι ουκ ήν πάς ο οίκος τού πατρός μου, αλλ ή ότι άνδρες θανάτου τώ κυρίω μου τώ βασιλεί, και έθηκας τον δούλόν σου εν τοίς εσθίουσι την τράπεζάν σου· και τι έστι μοι έτι δικαίωμα και τού κεκραγέναι με έτι προς τον βασιλέα;

Β Βασ. 19,28 Άλλωστε όλη η οικογένεια του πατρός μου, επομένως και εγώ, είμεθα άξιοι θανάτου ενώπιόν σου, του κυρίου μου και βασιλέως μου. Συ όμως έκαμες εμέ τον δούλον σου ομοτράπεζόν σου. Ποίον, λοιπόν, δικαίωμα έχω να ομιλώ και να κραζώ ακόμη προς σε τον βασιλέα;”

Β Βασ. 19,29 και είπεν αυτώ ο βασιλεύς· ινατί λαλείς έτι τους λόγους σου; είπον· σύ και Σιβά διελεύσθης τον αγρόν.

Β Βασ. 19,29 Ο βασιλεύς του απήντησε· “διατί κατατριβεσαι εις τόσους πολλούς λόγους; Συ και ο Σιβά θα μοιρασθήτε τους αγρούς του βασιλικού οίκου του Σαούλ”.

Β Βασ. 19,30 και είπε Μεμφιβοσθέ προς τον βασιλέα· και γε τα πάντα λαβέτω μετά το παραγενέσθαι τον κύριόν μου τον βασιλέα εν ειρήνη εις τον οίκον αυτου.

Β Βασ. 19,30 Ο Μεμφιβοσθέ είπε προς τον βασιλέα· “ας τα λάβη όλα ο Σιβά. Δι' εμέ είναι αρκετόν το γεγονός ότι ο βασιλεύς μου επέστρεψεν υγιής και νικητής στον οίκον αυτου, εις την Ιερουσαλήμ”.

Β Βασ. 19,31 και Βερζελλί ο Γαλααδίτης κατέβη εκ ωγελλίμ και διέβη μετά τού βασιλέως τον Ιορδάνην εκπέμψαι αυτόν τον Ιορδάνην·

Β Βασ. 19,31 Ο Βερζελλί ο Γαλααδίτης κατέβη και αυτός από την Ρωγελλίμ, επέρασε μαζί με τον βασιλέα τον Ιορδάνην, δια να προπέμψη και κατευοδώσει αυτόν πέραν από τον Ιορδάνην.

Β Βασ. 19,32 και Βερζελλί ανήρ πρεσβύτερος σφόδρα, υιός ογδοήκοντα ετών, και αυτός διέθρεψε τον βασιλέα εν τώ οικείν αυτόν εν Μαναΐμ, ότι ανήρ μέγας ήν σφόδρα.

Β Βασ. 19,32 Ο Βερζελλί αυτός ήτο γέρον, προχωρημένος πολύ εις την ηλικίαν, ογδοήκοντα ετών. Αυτός είχε διαθρέψει τον βασιλέα Δαβίδ καθ' όλον το διάστημα, που ο Δαβίδ κατοικούσε εις την Μαναΐμ, διότι ήτο άνθρωπος πολύ πλούσιος.

Β Βασ. 19,33 και είπεν ο βασιλεύς προς Βερζελλί· σύ διαβήσθης μετ εμού, και διαθρέψω το γηράς σου μετ εμού εν Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 19,33 Ο βασιλεύς είπε προς τον Βερζελλί· “έλα κοντά μου, δια να ζήσης μαζί μου. Εγώ θα σε διαθρέψω εις τα γηρατεία σου εις την Ιερουσαλήμ”.

Β Βασ. 19,34 και είπε Βερζελλί προς τον βασιλέα· πόσαι ημέραι ετών ζωής μου, ότι αναβήσομαι μετά τού βασιλέως εις Ιερουσαλήμ;

Β Βασ. 19,34 Ο Βερζελλί είπε προς τον βασιλέα· “πόσαι ημέραι ακόμη ζωής μου υπολείπονται, ώστε να σκεφθώ και να αποφασίσω να ανεβώ μαζί με τον βασιλέα μου εις την Ιερουσαλήμ;

Β Βασ. 19,35 υιός ογδοήκοντα ετών εγώ ειμι σήμερα· μη γνώσομαι ανά μέσον αγαθού και κακού; ει γεύσεται ο δούλος σου έτι ό φάγομαι ή πίομαι; ή ακούσομαι έτι φωνήν αδόντων και αδουσών; και ινατί έσται έτι ο δούλος σου εις φορτίον επί τον κύριόν μου τον βασιλέα;

Β Βασ. 19,35 Είμαι τώρα άνθρωπος ογδοήκοντα ετών. Μηπως, τάχα, μπορώ εις αυτήν την ηλικίαν να αισθανθώ και να απολαύσω τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα της ζωής; Μηπως δηλαδή εγώ ο δούλος σου ημπορώ να χαρώ εκείνο, που θα φάγω η θα πιώ; Η ημπορώ να ακούσω πλέον άσματα από τραγουδιστάς και τραγουδιστριας εις την βασιλικήν σου πόλιν; Επειτα διατί να γίνω εγώ, ο δούλος σου, βάρος εις σε τον κύριόν μου, τον βασιλέα μου;

Β Βασ. 19,36 ως βραχύ διαβήσεται ο δούλος σου τον Ιορδάνην μετά τού βασιλέως· και ινατί ανταποδίδωσί μοι ο βασιλεύς την ανταπόδοσιν ταύτην;

Β Βασ. 19,36 Επί ολίγον διάστημα πέραν του Ιορδάνου εγώ ο δούλος σου θα συνοδεύσω σε, τον βασιλέα μου. Διατί ο βασιλεύς μου θέλει να με αμείψη με τέτοιον τρόπον, ώστε να με απομακρύνη από την πατρίδα μου;

Β Βασ. 19,37 καθισάτω δη ο δούλος σου και αποθανούμαι εν τή πόλει μου παρά τώ τάφω τού πατρός μου και της μητρός μου· και ιδού ο δούλος σου Χαμαάμ διαβήσεται μετά τού κυρίου μου τού βασιλέως, και ποιήσεν αυτώ το αγαθόν εν οφθαλμοίς σου.

Β Βασ. 19,37 Δος μου, σε παρακαλώ, την άδειαν να μείνω εγώ, ο δούλος σου, και να αποθάνω εις την πόλιν μου και να ταφώ στον τάφον του πατρός μου και της μητρός μου. Και ιδού, ο δούλος σου ο Χαμαάμ, το παιδί μου, θα έλθη αντι εμού μαζί με σε, τον κύριόν μου και βασιλέα μου. Καμε εις αυτόν ο,τι σου φαίνεται καλόν”.

Β Βασ. 19,38 και είπεν ο βασιλεύς· μετ εμού διαβήτω Χαμαάμ, καγώ ποιήσω αυτώ το αγαθόν εν οφθαλμοίς σου και πάντα, όσα αν εκλέξη επ εμοί, ποιήσω σοι.

Β Βασ. 19,38 Ο βασιλεύς είπε· “μάάλιστα· ας έλθη μαζί μου ο Χαμαάμ και εγώ θα πράξω δι' αυτόν ο,τι συ νομίσης και εκλέξης καλόν. Και όλα, όσα μου ζητήσης δι' αυτόν θα τα κάμω, προς χάριν ιδικήν σου”.

Β Βασ. 19,39 και διέβη πάς ο λαός τον Ιορδάνην, και ο βασιλεύς διέβη· και κατεφίλησεν ο βασιλεύς τον Βερζελλί και ευλόγησεν αυτόν, και επέστρεψεν εις τον τόπον αυτου.

Β Βασ. 19,39 Όλος ο στρατός και ο λαός διέβησαν τον Ιορδάνην. Κατόπιν δε διέβη αυτόν και ο βασιλεύς. Ο βασιλεύς

κατεφίλησε τον Βερζελλί και τον ηυλόγησεν. Ο Βερζελλί επέστρεψεν εις τον τόπον του.

Β Βασ. 19,40 και διέβη ο βασιλεύς εις Γάλγαλα, και Χαμαάμ διέβη μετ αυτού, και πάς ο λαός Ιούδα διαβαίνοντες μετά τού βασιλέως και γε το ήμισυ τού λαού Ισραήλ.

Β Βασ. 19,40 Επέρασεν ο βασιλεύς από τον Ιορδάνην ποταμόν εις Γαλαγαλα. Ο Χαμαάμ επέρασε μαζί με αυτόν. Μαζί με τον βασιλέα ήσαν και όλοι οι άνδρες της φυλής του Ιούδα και το ήμισυ από τους άνδρας του Ισραηλιτικού λαού.

Β Βασ. 19,41 και ιδού πάς ανήρ Ισραήλ παρεγένοντο προς τον βασιλέα και είπε προς τον βασιλέα· τι ότι έκλειψάν σε οι αδελφοί ημών ανήρ Ιούδα και διεβίβασαν τον βασιλέα και τον οίκον αυτού τον Ιορδάνην και πάντες άνδρες Δαυίδ μετ αυτού;

Β Βασ. 19,41 Απροσδοκήτως όλοι οι άνδρες των δέκα φυλών του Ισραήλ παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως και του είπαν· “διατί οι αδελφοί μας, οι άνδρες της φυλής του Ιούδα, σαν να σε ήρπασαν κρυφίως και διεπέρασαν σε και ολόκληρον την οικογένειάν σου και την συνοδείαν σου δια του Ιορδάνου ποταμού;”

Β Βασ. 19,42 και απεκριθή πάς ανήρ Ιούδα προς άνδρα Ισραήλ και είπαν· διότι εγγίζει προς με ο βασιλεύς· και ινατί ούτως εθυμώθης περι τού λόγου τούτου; μη βρώσει εφάγαμεν εκ τού βασιλέως, ή δόμα έδωκεν ή άρσιν ήρεν ημίν;

Β Βασ. 19,42 Όλοι τότε οι άνδρες της φυλής του Ιούδα απήντησαν προς τους άνδρας των άλλων Ισραηλιτικών φυλών· “αυτό έγινε, διότι ο βασιλεύς από απόψεως συγγενείας και καταγωγής ευρίσκεται πλησιέστερον προς ημάς. Διατί λοιπόν σεις επικραθήκατε και εθυμώσατε; Μηπως, τάχα, ημείς εξήσαμεν μέχρι σήμερα με έξοδα του βασιλέως; Η μας απήλλαξεν από κανένα φόρον;”

Β Βασ. 19,43 και απεκριθή ανήρ Ισραήλ τώ ανδρί Ιούδα και είπε· δέκα χείρες μοι εν τώ βασιλεί, και πρωτότοκος εγώ ή σύ, και γε εν τώ Δαυίδ ειμι υπέρ σε· και ινατί τούτο ύβρισάς με και ουκ ελογίσθη ο λόγος μου πρώτος μοι τού επιστρέψαι τον βασιλέα εμοί; και εσκληρύνθη ο λόγος ανδρός Ιούδα υπέρ τον λόγον ανδρός Ισραήλ.

Β Βασ. 19,43 Οι άνδρες των άλλων φυλών είπαν τότε προς τους άνδρας της φυλής Ιούδα· “ημείς είμεθα δέκα φυλαι ενώπιον του βασιλέως. Μεταξύ ημών υπάρχουν και αι δέκα φυλαί των μεγαλυτέρων υιών του Ιακώβ. Από απόψεως δε αριθμού και δικαιωμάτων είμεθα ενώπιον του Δαυίδ ανώτεροι από σας, της φυλής του Ιούδα. Διατί, λοιπόν, μας κατεφρονήσατε και δεν εσκεφθήκατε να καλέσετε και ημάς, οι οποίοι πρώτοι είχομεν κάνει λόγον δια την επιστροφήν του βασιλέως;” Εκ μέρους των ανδρών της φυλής Ιούδα εδόθη απάντησις σκληροτέρα από τα λόγια, που είπαν οι άνδρες των άλλων ισραηλιτικών φυλών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Β Βασ. 20,1 Καί εκεί επικαλούμενος υιός παράνομος, και όνομα αυτώ Σαβεέ, υιός Βοχορί ανήρ ο Ιεμίνι, και εσάλπισε τή κερατίνη και είπεν· ουκ έστιν ημίν μερίς εν Δαυίδ ουδέ κληρονομία ημίν εν τώ υιώ Ιεσσαί· ανήρ εις τα σκηνώματά σου, Ισραήλ.

Β Βασ. 20,1 Εζούσε εις τα Γαλαγαλα, γνωστός από όλους ως κακός άνθρωπος, κάποιος ονομαζόμενος Σαβεέ, υιός του Βοχόρ, που ανήκεν εις την φυλήν του Βενιαμίν. Αυτός με την κερατίνην σάλπιγγα εσάλπισε και είπε προς τους Ισραηλίτας· “ημείς δεν έχομεν καμμίαν σχέσιν με τον Δαυίδ, ούτε και υπάρχει καμμιά κληρονομία μεταξύ ημών και του παιδιού αυτού του Ιεσσαί. Δια τούτο κάθε Ισραηλίτης ας επανέλθη στο σπίτι του”.

Β Βασ. 20,2 και ανέβη πάς ανήρ Ισραήλ από όπισθεν Δαυίδ οπίσω Σαβεέ υιού Βοχορί. και ανήρ Ιούδα εκολλήθη τώ βασιλεί αυτών από τού Ιορδάνου και έως Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 20,2 Όλοι οι άλλοι Ισραηλίται απεμακρύνθησαν και απεστάτησαν από τον Δαυίδ και ηκολούθησαν τον Σαβεέ, τον υιόν αυτόν του Βοχόρ. Η φυλή όμως του Ιούδα, η οποία εξετίνετο από τον Ιορδάνην ποταμόν μέχρι και της Ιερουσαλήμ, προσεκολλήθη στενωτέρω στον βασιλέα Δαυίδ.

Β Βασ. 20,3 και εισήλθε Δαυίδ εις οίκον αυτού εις Ιερουσαλήμ, και έλαβεν ο βασιλεύς τας δέκα γυναίκας τας παλλακάς αυτού, ας αφήκε φυλάσσειν τον οίκον, και έδωκεν αυτάς εν οίκω φυλακής και διέθρεψεν αυτάς και προς αυτάς ουκ εισήλθε, και ήσαν συνεχόμεναι έως θανάτου αυτών, χήραι ζώσαι.

Β Βασ. 20,3 Ο Δαυίδ επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ και εισήλθεν στον οίκον του. Ελαβε τας δέκα συζύγους του της δευτέρας σειράς, τας οποίας, όταν έφευγεν, είχαν αφήσει να φυλάσσουν τον οίκον του. Εκλεισεν αυτάς εις κάποιον άλλον οίκον. Εδιδεν όλα όσα τους εχρειάζοντο εις διατροφήν των, αλλά αυτός ποτέ δεν ήλθεν πλέον εις συνάφειαν με αυτάς. Εμειναν έτσι αυταί κλεισμέναι μέχρι θανάτου των, ως εάν ήσαν ζωντοχήραι.

Β Βασ. 20,4 και είπεν ο βασιλεύς προς Αμεσσαϊ· βόησόν μοι τον άνδρα Ιούδα τρεις ημέρας, σύ δε αυτού στήθι.

Β Βασ. 20,4 Ο βασιλεύς Δαυίδ είπε προς τον Αμεσσαϊ· φρόντισε να κληθούν και να παρουσιασθούν εδώ όλοι οι άνδρες της φυλής Ιούδα εντός τριών ημερών, Συ δε έλα κατόπιν και στάσου εδώ”.

Β Βασ. 20,5 και επορεύθη Αμεσσαϊ τού βοήσαι τον Ιούδαν και εχρόνισεν από τού καιρού, ού ετάξατο αυτώ Δαυίδ.

Β Βασ. 20,5 Ο Αμεσσαϊ ανεχώρησε, δια να προσκαλέση την φυλήν του Ιούδα. Εβράδυνεν όμως από την προθεσίαν, που του έδωκεν ο Δαυίδ.

Β Βασ. 20,6 και είπε Δαυίδ προς Αμεσσαϊ· νύν κακοποιήσει ημάς Σαβεέ υιός Βοχορί υπέρ Αβεσσαλώμ, και νύν σύ λάβε μετά σεαυτού τους παιδας τού κυρίου σου και καταδίωξον οπίσω αυτού, μήποτε εαυτώ εύρη πόλεις οχυράς και σκιάσει τους οφθαλμούς ημών.

Β Βασ. 20,6 Όταν επέστρεψε, του είπεν ο Δαυίδ· “μάθε ότι ο Σαβεέ, ο υιός Βοχορί, έχει κατά νουν να επιφέρει τώρα εναντίον μας κακά μεγαλύτερα από εκείνα, τα οποία μας επροξένησεν ο Αβεσσαλώμ. Λοιπόν, συ τώρα πάρε μαζί σου το στράτευμα του κυρίου σου και καταδίωξε αυτόν, μήπως τυχόν εύρη πόλεις οχυράς και μας διαφύγη και μας φέρη εις δύσκολον θέσιν.

Β Βασ. 20,7 και εξήλθον οπίσω αυτού οι άνδρες Ιωάβ και ο Χερεθί και ο Φελεθί και πάντες οι δυνατοί και εξήλθον εξ Ιερουσαλήμ διώξαι οπίσω Σαβεέ υιού Βοχορί.

Β Βασ. 20,7 Μαζί με τον Αμεσσαϊ ηκολούθησαν και οι άνδρες του αρχιστρατήγου Ιωάβ, οι σωματοφύλακες του Δαυίδ Χερεθί και Φελεθί, όλοι γενναίοι άνδρες. Αυτοί εξήλθαν από την Ιερουσαλήμ, δια να καταδιώξουν τον Σαβεέ, τον Βοχορίτην.

Β Βασ. 20,8 και αυτοί παρά τώ λίθω τώ μεγάλω τώ εν Γαβαών, και Αμεσσαϊ εισήλθεν έμπροσθεν αυτών. και Ιωάβ περιεζωσμένος μανδύαν το ένδυμα αυτού και επ αυτώ εξωσμένος μάχαιραν εξευγμένην επί της οσφύος αυτού εν κολεώ αυτής, και η μάχαιρα εξήλθε και έπεσε.

B Βασ. 20,8 Όταν ο στρατός του Δαυίδ ευρίσκετο εις την Γαβαών, πλησίον του μεγάλου βράχου, παρουσιάσθη ενώπιον αυτών ο Αμεσσαΐ. Ο Ιωάβ είχε φορέσει τον στρατιωτικόν του μανδύαν και επάνω από τον μανδύαν αυτόν είχε ζωσθή μάχαιραν, που εκρέματο από την μέσην του. Η δε μάχαιρα ήτο εντός της θήκης της. Η μάχαιρα όμως εβγήκεν από την θήκην και έπεσε κατά γης.

B Βασ. 20,9 και είπεν Ιωάβ τώ Αμεσσαΐ· ει υγιαίνεις σύ αδελφέ; και εκράτησεν η χείρ η δεξιά Ιωάβ τού πάγωνος Αμεσσαΐ τού καταφιλήσαι αυτόν.

B Βασ. 20,9 Ο Ιωάβ είπεν στον Αμεσσαΐ· "αδελφέ μου, τι κάνεις; Πως είναι η υγεία σου;" Ο Ιωάβ επήρε με την δεξιάν του χείρα τον πάγονα του Αμεσσαΐ εις ένδειξιν αγάπης με σκοπόν να τον φιλήση.

B Βασ. 20,10 και Αμεσσαΐ ουκ εφυλάξατο την μάχαιραν την εν τή χειρί Ιωάβ, και έπαισεν αυτόν εν αυτή Ιωάβ εις την ψόαν, και εξεχύθη η κοιλία αυτού εις την γήν, και ουκ εδευτέρωσεν αυτό, και απέθανε. και Ιωάβ και Αβεσσαΐ ο αδελφός αυτού εδίωξεν οπίσω Σαβεέ υιού Βοχορί·

B Βασ. 20,10 Και ο Αμεσσαΐ δεν επρόσεξε την μάχαιραν, την οποίαν εν τω μεταξύ είχαν λάβει από την γην ο Ιωάβ. Ο Ιωάβ εκτύπησε με αυτήν τον Αμεσσαΐ εκεί παρά τους νεφρούς και εκύθηκαν τα έντερα της κοιλίας του εις την γην. Δεν εκτύπησε δε δια δευτέραν φοράν, διότι ο Αμεσσαΐ απέθανεν αμέσως. Ετσι ο Ιωάβ και ο αδελφός του ο Αβεσσαΐ κατεδίωξαν τον Σαβεέ τον Βοχορίτην.

B Βασ. 20,11 και ανήρ έστη επ αυτόν των παιδαρίων Ιωάβ και είπε· τις ο βουλόμενος Ιωάβ και τις τού Δαυίδ, οπίσω Ιωάβ;

B Βασ. 20,11 Ενας από τους άνδρας του Ιωάβ εστάθη όρθιος επάνω από το πτώμα του Αμεσσαΐ και έλεγεν στους διερχομένους· "αυτός που θέλει τον Ιωάβ και αγαπά τον Δαυίδ, ας ακολουθήση τον Ιωάβ και ας φύγη από εδώ".

B Βασ. 20,12 και Αμεσσαΐ πεφυρμένος εν τώ αίματι εν μέσω της τρίβου, και είδεν ανήρ, ότι ειστήκει πάς ο λαός, και απέστρεψε τον Αμεσσαΐ εκ της τρίβου εις αγρόν και επέρριψεν επ αυτόν ιμάτιον, καθότι είδε πάντα τον ερχόμενον επ αυτόν εστηκότα·

B Βασ. 20,12 Ο Αμεσσαΐ ήτο βουτηγμένος στο αίμα του και ευρίσκετο στο μέσον της οδού. Ο άνθρωπος αυτός του Ιωάβ είδεν, ότι όλος ο λαός είχε μαζευθή και εστέκετο εκεί. Δια τούτο απεμάκρυνε το πτώμα του Αμεσσαΐ από την οδόν, το μετέφερεν εις κάποιο χωράφι και έρριψεν επάνω εις αυτό ένα ιμάτιον, δια να το σκεπάση. Αυτό έκαμε, διότι έβλεπεν ότι όλος ο λαός ήρχετο προς το σώμα του Αβεσσαΐ και ίστατο όρθιος κοντά του.

B Βασ. 20,13 ηνίκα δε έφθασεν εκ της τρίβου, παρήλθε πάς ανήρ Ισραήλ οπίσω Ιωάβ τού διώξει οπίσω Σαβεέ υιού Βοχορί.

B Βασ. 20,13 Όταν δε μετεφέρθη το πτώμα από την οδόν στο χωράφι, όλοι οι Ισραηλίται έφυγαν και ηκολούθησαν τον Ιωάβ, δια να καταδιώξουν τον Σαβεέ τον Βοχορίτην.

B Βασ. 20,14 και διήλθεν εν πάσαις φυλαίς Ισραήλ εις Αβέλ και εις Βαιθμαχά και πάντες εν Χαρί, και εξεκκλησιάσθησαν, και ήλθον κατόπισθεν αυτού.

B Βασ. 20,14 Ο Ιωάβ από την περιοχίην εκείνην επέρασεν όλας τας φυλάς του Ισραήλ μέχρι την πόλιν Αβέλ και Βαιθμαχά. Εις Χαρί συνεκεντρώθησαν όλοι οι οπαδοί του Ιωάβ και τον ηκολούθησαν.

B Βασ. 20,15 και παρεγενήθησαν και επολιόρκουν επ αυτόν την Αβέλ και Βαιθμαχά και εξέχεαν πρόσχωμα προς την πόλιν, και έστη εν τώ προτειχίσματι, και πάς ο λαός μετά Ιωάβ ενοούσαν καταβαλείν το τείχος.

B Βασ. 20,15 Επλησίασαν οι στρατιώται του Ιωάβ προς την Αβέλ και την Βαιθααχά εναντίον του Σαβεέ και έστησαν πολιορκίαν. Ανήγειραν γύρω από την πόλιν Αβέλ ένα τεχνητόν λόφον έως το ύψος, που είχε το τείχος της πόλεως. Όλος ο στρατός μαζί με τον Ιωάβ προσεπάθησαν να καταστρέψουν τα τείχη της πόλεως.

B Βασ. 20,16 και εβόησε γυνή σοφή εκ τού τείχους και είπεν· ακούσατε ακούσατε, είπατε δή προς Ιωάβ· έγγισον έως ώδε, και λαλήσω προς αυτόν.

B Βασ. 20,16 Τότε μία συνετή γυναίκα εφώναξεν από το τείχος και είπεν· "ακούσατε, ακούσατε, και είπατε αυτά, σας παρακαλώ, στον Ιωάβ· Ας έλθη έως εδώ ο Ιωάβ, δια να ομιλήσω προς αυτόν".

B Βασ. 20,17 και προσήγγισε προς αυτήν, και είπεν η γυνή· ει σύ εί Ιωάβ; ο δε είπεν· εγώ· είπε δε αυτό· άκουσον τους λόγους της δούλης σου. και είπεν Ιωάβ· ακούω εγώ ειμι.

B Βασ. 20,17 Ο Ιωάβ επλησίασε πράγματι προς αυτήν και η γυνή εκείνη του είπε· "συ είσαι ο Ιωάβ;" Εκείνος απήντησε· "ναι, εγώ είμαι". Η γυναίκα του είπε· "άκουσε τα λόγια της δούλης σου". Ο Ιωάβ είπε· "ακούω. Πρόθυμος είμαι να σε ακούσω".

B Βασ. 20,18 και είπε λέγουσα· λόγον ελάλησαν εν πρώτοις λέγοντες ηρωτημένος ηρωτήθη εν τή Αβέλ και εν Δάν ει εξέλιπον ά έθεντο οι πιστοί τού Ισραήλ, ερωτώντες επερωτήσουσιν εν Αβέλ, και ούτως ει εξέλιπον.

B Βασ. 20,18 Η γυναίκα του είπε τα εξής· "λέγεται από αρχαιοτέραν εποχήν· Όσοι ηρώτησαν την Αβέλ και την Δαν, εάν ηστόχησαν στους σκοπούς των οι πιστοί Ισραηλίται, δεν κατεστράφησαν. Αυτοί που θα ερωτήσουν την Αβέλ, πριν η πραγματοποιήσουν μίαν των απόφασιν, δεν θα χαθούν.

B Βασ. 20,19 εγώ ειμι ειρηνικά των στηριγμάτων Ισραήλ, σύ δε ζητείς θανατώσαι πόλιν και μητρόπολιν εν Ισραήλ· ινατί καταποντίξεις κληρονομίαν Κυρίου;

B Βασ. 20,19 Εγώ και η πόλις μου είμεθα τα ειρηνικά στηρίγματα του Ισραηλιτικού λαού. Συ επιδιώκεις να καταστρέψης την πόλιν αυτήν, η οποία είναι μήτηρ και άρχουσα εις πολλές άλλας πόλστου Ισραηλιτικού λαού. Διατί λοιπόν θέλεις να καταποντίσης εις όλεθρον κληρονομίαν, η οποία ανήκει στον Κυριον;"

B Βασ. 20,20 και απεκριθη Ιωάβ, και είπεν· ιλεώς μοι ιλεώς μοι, ει καταποντιώ και ει διαφθερώ·

B Βασ. 20,20 Απήντησεν ο Ιωάβ και είπε· "δι' όνομα Θεού, εάν εγώ θέλω να εξαφανίσω η και να καταστρέψω την πόλιν σας.

B Βασ. 20,21 ουχ ούτως ο λόγος, ότι ανήρ εξ όρους Εφραΐμ, Σαβεέ υιός Βοχορί όνομα αυτού, και επήρε την χείρα αυτού επί τον βασιλέα Δαυίδ· δότε αυτόν μοι μόνον, και απελεύσομαι απάνωθεν της πόλεως. και είπεν η γυνή προς Ιωάβ· ιδού η κεφαλή αυτού ριφήσεται προς σε διά τού τείχους.

B Βασ. 20,21 Ο λόγος, δια τον οποίον ευρίσκομαι εδώ, είναι, διότι ζητώ κάποιον άνθρωπον εκ του όρους Εφραΐμ, ο οποίος ονομάζεται Σαβεέ ο Βοχορίτης και ο οποίος επανεστάτησεν εναντίον του βασιλέως Δαυίδ. Παραδώσατέ μας αυτόν μόνον, και ημείς θα φύγωμεν από την πόλιν σας". Η γυναίκα εκείνη είπε προς τον Ιωάβ· "ιδού, η κεφαλή του Σαβεέ θα ριφή προς σε από το τείχος".

B Βασ. 20,22 και εισήλθεν η γυνή προς πάντα τον λαόν και ελάλησε προς πάσαν την πόλιν εν τή σοφία αυτής· και αφείλε την κεφαλήν Σαβεέ υιού Βοχορί. και αφείλε και έβαλε προς Ιωάβ. και εσάλπισεν εν κερατίνη, και διεσπάρησαν από της

πόλεως απ αυτού ανήρ εις τα σκηνώματα αυτού· και Ιωάβ απέστρεψεν εις Ιερουσαλήμ προς τον βασιλέα.

Β Βασ. 20,22 Η γυναικα αυτή επέστρεψεν εις την πόλιν και ωμίλησεν εις όλους τους κατοίκους με την σύνεσιν και την σοφίαν, η οποία την διέκρινε. Οι Ισραηλίται επείσθησαν εις αυτήν, εφόνευσαν τον Σαβεέ, απέκοψαν την κεφαλήν του και την έριψαν προς τον Ιωάβ. Ο Ιωάβ τότε εσάλπισε με την κερατινήν σάλπιγγα να καταπαύση ο πόλεμος. Οι στρατιώται του απεμακρύνθησαν από την πόλιν, μετέβησαν εις τας οικίας των, ο δε Ιωάβ επέστρεψεν στον βασιλέα Δαυίδ εις την Ιερουσαλήμ.

Β Βασ. 20,23 Καί ο Ιωάβ προς πάση τή δυνάμει Ισραήλ, και Βαναίας υιός Ιωδαέ επί τού Χερεθί και επί τού Φελεθί,

Β Βασ. 20,23 Ο Ιωάβ ήτο αρχιστράτηγος όλου του στρατού του Δαυίδ. Ο Βαναίας δε, ο υιός του Ιωδαέ, ήτο αρχηγός της σωματοφυλακής του βασιλέως των Χερεθί και Φελεθί.

Β Βασ. 20,24 και Αδωνιράμ επί τού φόρου, και Ιωσαφάτ υιός Αχιλούθ αναμιμνήσκων,

Β Βασ. 20,24 Ο Αδωνιράμ ήτο ο επιβλέπων επί των φόρων. Ο Ιωσαφάτ, ο υιός του Αχιλούθ, ήτο επί των υπομνημάτων, ο αρχαιοφύλαξ.

Β Βασ. 20,25 και Σουσά γραμματεύς, και Σαδώκ και Αβιάθαρ ιερείς,

Β Βασ. 20,25 Ο Σουσά ήτο γενικός γραμματεύς, ο δε Σαδώκ και ο Αβιάθαρ ήσαν αρχιερείς.

Β Βασ. 20,26 και γε Ιράς ο Ιαρίν ήν ιερεύς τού Δαυίδ.

Β Βασ. 20,26 Ο Ιράς, ο υιός του Ιαρίν, ήτο ιερεύς και σύμβουλος του βασιλέως Δαυίδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Β Βασ. 21,1 Καί εγένετο λιμός εν ταίς ημέραις Δαυίδ τρία έτη, ενιαυτός ο εχόμενος ενιαυτού, και εξήτησε Δαυίδ το πρόσωπον Κυρίου. και ειπε Κύριος· επί Σαούλ και επί τον οίκον αυτού αδικία εν θανάτω αιμάτων αυτού, περι ού εθανάτωσε τους Γαβαωνίτας.

Β Βασ. 21,1 Κατά την εποχήν, που εβασίλευσεν ο Δαυίδ, έγινενας ένας λιμός, ο οποίος διήρκεσεν επί τρία κατά συνέχειαν έτη. Ο Δαυίδ παρεκάλεσε τον Κυριον να μάθη την αιτίαν της θλίψεως αυτής. Ο Κυριος απήντησεν· "η θλίψις αυτή είναι τιμωρία, η οποία επήλθεν εναντίον σας εξ αιτίας του Σαούλ και της οικογενείας του. Δια την παρασπονδιαν, την οποίαν έκαμαν αυτοί, όταν έχυσαν αίματα των κατοίκων της Γαβαών".

Β Βασ. 21,2 και εκάλεσεν ο βασιλεύς Δαυίδ τους Γαβαωνίτας και ειπε προς αυτούς· και οι Γαβαωνίται ουχ υιοί Ισραήλ εισιν, ότι αλλ ή εκ τού λείμματος τού Αμορραίου, και οι υιοί Ισραήλ ώμοσαν αυτοίς· και εξήτησε Σαούλ πατάξαι αυτούς εν τώ ζηλώσαι αυτόν τους υιούς Ισραήλ και Ιούδα.

Β Βασ. 21,2 Ο βασιλεύς Δαυίδ προσεκάλεσε τους Γαβαωνίτας και τους ειπε· (οι Γαβαωνίται, ως γνωστόν, δεν ήσαν Ισραηλίται αλλά υπολείμματα από το γένος των Αμορραίων. Προς αυτούς δε είχαν ορκισθή οι υιοί του Ισραήλ να μη τους θανατώσουν· Ο Σαούλ όμως προς χάριν, τάχα, των Ισραηλιτών και των Ιουδαίων επεζήτησε να τους εξόντώση).

Β Βασ. 21,3 και ειπε Δαυίδ προς τους Γαβαωνίτας· τι ποιήσω ημίν και εν τίνι εξιλάσομαι και ευλογήσετε την κληρονομίαν Κυρίου·

Β Βασ. 21,3 Ο Δαυίδ, λοιπόν, ειπε προς τους Γαβαωνίτας· "τι θέλετε να κάμω προς σας και με ποιό μέσον θα ημπορέσω να εξιλεωθώ απέναντί σας, δια να ευχηθήτε, ώστε να σωθή ο λαός αυτός, που είναι κληρονομία του Κυρίου·"

Β Βασ. 21,4 και ειπαν αυτώ οι Γαβαωνίται· ουκ έστιν ημίν αργύριον ή χρυσίον μετά Σαούλ και μετά τού οίκου αυτού, και ουκ έστιν ημίν ανήρ θανατώσαι εν Ισραήλ.

Β Βασ. 21,4 Είπαν προς αυτόν οι Γαβαωνίται· "η διαφορά μας δεν είναι ζήτημα αργυρίου η χρυσιού με τον Σαούλ και με τους απογόνους του, και ούτε ημείς έχομεν την αξίωσιν να θανατωθή οιοσδήποτε από τους άλλους Ισραηλίτας".

Β Βασ. 21,5 και ειπε· τι υμείς λέγετε και ποιήσω υμίν· και ειπαν προς τον βασιλέα· ο ανήρ, ός συνετέλεσεν εφ ημάς και

εδίωξεν ημάς, ός παρελογίσαστο εξολοθρεύσαι ημάς· αφανίσωμεν αυτόν, τού μη εστάναι αυτόν εν παντί ορίω Ισραήλ·

Β Βασ. 21,5 Ο Δαυίδ τους ηρώτησε· "λοιπόν, τι λέγετε σεις, ότι πρέπει να κάμω·" Οι Γαβαωνίται απήντησαν προς τον βασιλέα· "ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος μας εξηφάνισε και μας κατεδίωξε, αυτός ο οποίος εσκέφθη να μας εξολοθρεύση, πρέπει να θανατωθή από ημάς και να μη έχη πλέον θέσιν εις την χώραν του Ισραηλιτικού λαού.

Β Βασ. 21,6 δότω ημίν επτά άνδρας εκ των υιών αυτού, και εξηλιάσωμεν αυτούς τώ Κυρίω εν τώ Γαβαών Σαούλ εκλεκτούς Κυρίου. και ειπεν ο βασιλεύς· εγώ δώσω.

Β Βασ. 21,6 Δώστε μας, λοιπόν, επτά από τα παιδιά του Σαούλ, που σεις θα εκλέξετε, να τους κρεμάσωμεν εις την Γαβαών απέναντι του ηλίου προς εξιλέωσιν του Κυρίου". Ο βασιλεύς Δαυίδ απήντησε· "μάλιστα εγώ θα σας τους δώσω".

Β Βασ. 21,7 και εφείσαστο ο βασιλεύς επί Μεμφιβοσθέ υιόν Ιωνάθαν υιού Σαούλ διά τον όρκον Κυρίου τον ανά μέσον αυτών και ανά μέσον Δαυίδ και ανά μέσον Ιωνάθαν υιού Σαούλ·

Β Βασ. 21,7 Ο βασιλεύς όμως ελυπήθη και δεν ηθέλησε να δώση τον Μεμφιβοσθέ, τον υιόν του Ιωνάθαν, υιού του Σαούλ. Τούτο δε, δια τον όρκον που είχε δοθή ενώπιον του Κυρίου μεταξύ του Δαυίδ και του Ιωνάθαν, του υιού του Σαούλ.

Β Βασ. 21,8 και έλαβεν ο βασιλεύς τους δύο υιούς εσφά θυγατρός Αϊά, ούς έτεκε τώ Σαούλ, τον Ερμωνί και τον Μεμφιβοσθέ, και τους πέντε υιούς της Μιχόλ θυγατρός Σαούλ, ούς έτεκε τώ Εσδριήλ υιά Βερζελλί τώ Μουλαθί,

Β Βασ. 21,8 Επήρε λοιπόν ο βασιλεύς τους δύο υιούς της Ρεσφά, θυγατρός του Αϊά, τον Ερμωνί και τον Μεμφιβοσθέ, τους οποίους εγέννησεν αυτή ως σύζυγος του Σαούλ. Επίσης επήρε τους πέντε υιούς της Μιχόλ θυγατρός του Σαούλ, τους οποίους εγέννησεν αυτή ως σύζυγος του Εσδριήλ του υιού Βερζελλί, ο οποίος κατήγετο από τον Μουλά.

Β Βασ. 21,9 και έδωκεν αυτούς εν χειρι των Γαβαωνιτών, και εξηλιάσαν αυτούς εν τώ όρει έναντι Κυρίου, και έπεσαν οι επτά αυτοί επί το αυτό· και αυτοί δε εθανατώθησαν εν ημέραις θερισμού εν πρώτοις, εν αρχή θερισμού κριθών.

Β Βασ. 21,9 Αυτούς τους επτά παρέδωσεν ο βασιλεύς εις τα χέρια των Γαβαωνιτών, οι οποίοι και τους εκρέμασαν στο όρος ενώπιον του Κυρίου. Και οι επτά αυτοί εθανατώθησαν μαζί. Εξετελεσθησαν δε κατά την εποχήν, κατά την οποίαν γίνεται ο πρώτος θερισμός, ο θερισμός της κριθής, εις την αρχήν μάλιατα του θερισμού της κριθής.

Β Βασ. 21,10 και έλαβε εσφά θυγάτηρ Αϊά τον σάκκον και έπηξεν αυτή προς την πέτραν εν αρχή θερισμού κριθών, έως έσταξεν επ αυτούς ύδωρ εκ τού ουρανού, και ουκ έδωκε τα πετεινά τού ουρανού καταπαύσαι επ αυτούς ημέρας και τα θηρία τού αγρού νυκτός.

Β Βασ. 21,10 Η Ρεσφά, η θυγάτηρ Αϊά, συντετριμμένη από την μητρικήν λύπην, επήρε ενά σάκκον, τον ήπλωσε εις κάποιον βράχον, τον έκαμε σκηνήν δια τον εαυτόν της και έμεινεν εκεί από τας πρώτας ημέρας του θερισμού, μέχρις ότου έπεσε

βροχή από τον ουρανό. Εκεί δε μένουσα δεν αφήκε τα πτηνά του ουρανού κατά την ημέραν και τα θηρία της γης κατά την νύκτα να φάγουν τα πτώματα των κρεμασθέντων παιδιών της.

Β Βασ. 21,11 και απηγγέλη τώ Δαυίδ όσα εποίησε εσφά θυγάτηρ Αϊά παλλακή Σαούλ· και εξελύθησαν, και κατέλαβεν αυτούς Δάν υιός Ιωά εκ των απογόνων των γιγάντων,

Β Βασ. 21,11 Επληροφόρησαν τον Δαυίδ αυτά, τα οποία έκαμεν Ρεσφά η θυγάτηρ Αϊά η σύζυγος δευτέρας σειράς του Σαούλ. Κατεπλάγησαν δε όλοι από την στοργήν της μητρός αυτής, ο δε Δαν, ο υιός του Ιωά, ένας από τους απογόνους των γιγάντων παρέλαβε τα κρεμασμένα πτώματα.

Β Βασ. 21,12 και επορεύθη Δαυίδ και έλαβε τα οστά Σαούλ και τα οστά Ιωνάθαν τού υιού αυτού παρά των ανδρών υιών Ιαβίς Γαλαάδ, οι έκλειψαν αυτούς εκ της πλατείας Βαιθσάν, ότι έστησαν αυτούς εκεί οι αλλόφυλοι εν τή ημέρα, ή επάταξαν οι αλλόφυλοι τον Σαούλ εν Γελβουέ,

Β Βασ. 21,12 Και ο Δαυίδ τότε μετέβη και επήρε τα οστά του Σαούλ, τα οστά του παιδιού του Ιωνάθαν από τους άνδρας της πόλεως Ιαβίς εις την περιοχήν Γαλαάδ, οι οποίοι είχαν αφαιρέσει κρυφίως τα πτώματα αυτών από την πλατείαν της πόλεως Βαιθσάν. Διότι εκεί είχαν κρεμάσει τον Σαούλ και τον Ιωνάθαν οι Φιλιισταίοι, όταν εφόνευσαν τον Σαούλ στο όρος Γελβουέ.

Β Βασ. 21,13 και ανήνεγκεν εκείθεν τα οστά Σαούλ και τα οστά Ιωνάθαν τού υιού αυτού και συνήγαγε τα οστά των εξηλιασμένων.

Β Βασ. 21,13 Ο Δαυίδ επήρε και μετέφερεν από εκεί τα οστά του Σαούλ και τα οστά του Ιωνάθαν του υιού του, όπως και τα οστά των άλλων, που είχαν κρεμασθή.

Β Βασ. 21,14 και έθαψαν τα οστά Σαούλ και τα οστά Ιωνάθαν τού υιού αυτού και τα οστά των ηλιασθέντων εν γη Βενιαμίν εν τή πλευρά εν τώ τάφω Κίς τού πατρός αυτού και εποίησαν πάντα, όσα ενετείλατο ο βασιλεύς. και επήκουσεν ο Θεός τή γη μετά ταύτα.

Β Βασ. 21,14 Έθαψαν τα οστά του Σαούλ, τα οστά του παιδιού του Ιωνάθαν και τα οστά όσων άλλων είχαν κρεμασθή εις την χώραν της φυλής του Βενιαμίν. Αυτούς λοιπόν τους έθαψαν εις κάποιαν πλευράν στον τάφον του Κίς, του πατρός του Σαούλ. Όλα αυτά έγιναν, διότι έτσι είχε διατάξει ο βασιλεύς. Ο δε Θεός κατόπιν αυτών ήκουσε την προσευχήν του Δαυίδ και απήλλαξε το βασιλείον του από την μάστιγα του λιμού.

Β Βασ. 21,15 Καί εγενήθη έτι πόλεμος τοίς αλλοφύλοις μετά Ισραήλ. και κατέβη Δαυίδ και οι παίδες αυτού μετ αυτού και επολέμησαν μετά των αλλοφύλων, και εξελύθη Δαυίδ.

Β Βασ. 21,15 Κατόπιν των γεγονότων αυτών έγινε νέος πόλεμος μεταξύ των αλλοφύλων και των Ισραηλιτών. Έλαβε δε μέρος στον πόλεμον αυτόν ο Δαυίδ μαζί με τον στρατόν του και επολέμησαν εναντίον αυτών των αλλοφύλων. Ο δε Δαυίδ πολεμών εκουράσθη.

Β Βασ. 21,16 και Ιεσβί, ός ήν εν τοίς εκγόνοις τού αφά και ο σταθμός τού δόρατος αυτού τριακοσίων σίκλων ολκή χαλκού και αυτός περιεζωσμένος κορύνην, και διενοείτο τού πατάξει τον Δαυίδ.

Β Βασ. 21,16 Εκεί εις την μάχην, μεταξύ των εχθρών, ήτο και ο Ιεσβί, ένας από τους απογόνους του Ραφά, γίγας και αυτός. Το βάρος του χαλκίνου δόρατός του ήτο επάνω από τριακοσίους σίκλους. Είχε ζωσθή ένα φονικόν ρόπαλον και με αυτό επεχείρησε να φονεύση τον Δαυίδ.

Β Βασ. 21,17 και εβοήθησεν αυτό Αβεσσά υιός Σαρουΐας και επάταξε τον αλλόφυλον και εθανάτωσεν αυτόν. τότε ώμοσαν οι άνδρες Δαυίδ λέγοντες· ουκ εξελεύθη έτι μεθ ημών εις πόλεμον και ου μη σβέσης τον λύχνον Ισραήλ.

Β Βασ. 21,17 Ο Αβεσσά όμως, ο υιός της Σαρουΐας, έσπευσε και εβοήθησε τον Δαυίδ και εκτύπησε και εφόνευσεν αυτόν τον αλλόφυλον. Τότε οι άνδρες του Δαυίδ ωρκίσθησαν και του είπαν· "άλλην φοράν δεν θα βγης μαζί μας στον πόλεμον συ ο βασιλεύς, δια να μη φονευθής και σβήσης έτσι τον μοναδικόν αυτόν λύχνον του Ισραηλιτικού λαού".

Β Βασ. 21,18 και εγενήθη μετά ταύτα έτι πόλεμος εν Γέθ μετά των αλλοφύλων. τότε επάταξε Σεβοχά ο Αστατωθί τον Σέφ εν τοίς εκγόνοις τού αφά.

Β Βασ. 21,18 Κατόπιν αυτών έγινε πάλιν πόλεμος εις την περιοχήν Γεθ μεταξύ των Φιλισταιών και του Ισραηλιτικού λαού. Τότε ο Σεβοχά, ο οποίος κατήγετο από την Αστατώθ, εφόνευσε τον Σέφ, ένα από τους απογόνους του Ραφά.

Β Βασ. 21,19 και εγένετο ο πόλεμος εν Γόβ μετά των αλλοφύλων. και επάταξεν Ελεανάν υιός Αριωργίμ ο Βηθλεεμίτης τον Γολιάθ τον Γεθθαίον, και το ξύλον τού δόρατος αυτού ως αντίον υφαινόντων.

Β Βασ. 21,19 Και νέος πόλεμος έγινε μεταξύ Ισραηλιτών και αλλοφύλων εις την περιοχήν Γοβ. Εκεί ο Ελεανάν, ο υιός του Αριωργίμ, ο οποίος κατήγετο από την Βηθλεέμ, εφόνευσεν ένα γίγαντα, Γολιάθ ονόματι, τον καταγόμενον από την Γέθ, και του οποίου το ξύλον του δόρατός του ήτο σαν το αντί του αργαλειού.

Β Βασ. 21,20 και εγένετο έτι πόλεμος εν Γέθ. και ήν ανήρ μαδών, και οι δάκτυλοι των χειρών αυτού και οι δάκτυλοι των ποδών αυτού έξ και έξ, εικοσιτέσσαρες αριθμώ, και γε αυτός ετέχθη τώ αφά.

Β Βασ. 21,20 Εγινε και άλλος πόλεμος εις την περιοχήν Γέθ. Εκεί υπήρχεν ένας ανήρ φαλακρός. Αυτός είχε εξ δάκτυλα εις κάθε του χέρι και εξ δάκτυλα εις κάθε του ποδί. Εν όλω δηλαδή εικοσι τέσσαρας δακτύλους και αυτός ήτο απόγονος του γίγαντος Ραφά.

Β Βασ. 21,21 και ωνείδισε τον Ισραήλ, και επάταξεν αυτόν Ιωνάθαν υιός Σεμεϊ αδελφού Δαυίδ.

Β Βασ. 21,21 Υβριζε τον ισραηλιτικόν λαόν. Ο Ιωνάθαν, ο υιός του Σεμεϊ, αδελφού του Δαυίδ, εφόνευσεν αυτόν.

Β Βασ. 21,22 οι τέσσαρες ούτοι ετέχθησαν απόγονοι των γιγάντων εν Γέθ τώ αφά οίκος, και έπεσαν εν χειρί Δαυίδ, και εν χειρί των δούλων αυτού.

Β Βασ. 21,22 Οι τέσσαρες αυτοί άνδρες ήσαν απόγονοι των γιγάντων εις την Γέθ, και ανήκον εις την οικογένειαν Ραφά. Αυτοί εφονεύθησαν με τα χέρια του Δαυίδ και με τα χέρια των στρατιωτών του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Β Βασ. 22,1 Καί ελάλησε Δαυίδ τώ Κυρίω τους λόγους της ωδής ταύτης εν ή ημέρα εξείλετο αυτόν Κύριος εκ χειρός πάντων των εχθρών αυτού και εκ χειρός Σαούλ,

Β Βασ. 22,1 Έψαλε τότε ο Δαυίδ προς τον Κυριον τα λόγια της παρακάτω ωδής, όταν ο Κυριος εγλύτωσεν αυτόν από όλους τους εχθρούς του, και μάλιστα από τα χέρια του Σαούλ.

Β Βασ. 22,2 και είπεν· Κύριε, πέτρα μου και οχύρωμά μου και εξαιρούμένος με εμοί,

Β Βασ. 22,2 Και είπε· "Κυριε, συ είσαι ο βράχος μου και το οχύρωμά μου. Συ είσαι εκείνος, ο οποίος με εγλύτωσες από τους

κινδύνους και μου εχάρισες σωτηρίαν.

Β Βασ. 22,3 ο Θεός μου φύλαξ μου έσται μοι, πεποιθώς έσομαι επ αυτώ, υπερασπιστής μου και κέρας σωτηρίας μου, αντιλήπτωρ μου και καταφυγή μου σωτηρίας μου, εξ αδικου σώσεις με.

Β Βασ. 22,3 Ο Θεός μου θα είναι και στο μέλλον ο φρουρός και προστάτης μου. Εις αυτόν θα έχω την πεποίθησίν μου. Αυτός θα είναι ο υπερασπιστής μου, η δύναμις της σωτηρίας μου, ο προστάτης μου, η καταφυγή της σωτηρίας μου. Συ, Κυριε, θα με σώσης από κάθε άδικον άνθρωπον.

Β Βασ. 22,4 αινετόν επικαλέσομαι Κύριον και εκ των εχθρών μου σωθήσομαι.

Β Βασ. 22,4 Τον πανένδοξον και απειροϋμνητον Κυριον, θα επικαλεσθώ δια της προσευχής μου και με την βοήθειαν αυτού θα σωθώ από τα χέρια των εχθρών μου.

Β Βασ. 22,5 ότι περιέσχον με συντριμμοί θανάτου, χείμαροι ανομίας εθάμβησάν με·

Β Βασ. 22,5 Θα επικαλεσθώ τον Κυριον, διότι θανάσιμοι συμφοραί με έχουν περικυκλώσει, ορμητικά και αιφνίδια, σαν χειμάρροι, αι κακίαι των ανθρώπων με κατεζάλισαν.

Β Βασ. 22,6 ωδίνες θανάτου εκύκλωσάν με, προέφθασάν με σκληρότητες θανάτου.

Β Βασ. 22,6 Ωδίνες θανάτου με περιεκύκλωσαν. Σκληροί πόνοι, που προμηνύουν τον θάνατον, με έχουν προφθάσει.

Β Βασ. 22,7 εν τώ θλίβεσθαι με επικαλέσομαι τον Κύριον και προς τον Θεόν μου βοήσομαι και επακούσεται εκ ναού αυτού φωνής μου, και η κραυγή μου εν τοίς ωσίν αυτού.

Β Βασ. 22,7 Εις την συγκλονιστικήν αυτήν θλίψιν κατέφυγον δια της προσευχής προς τον Κυριον, και προς τον Θεόν μου με όλην μου την φωνήν εφώναξα. Ο Κυριος από τον ναόν τον άγιον αυτού με ήκουσε και η κραυγή μου έφθασεν έως εις τα αυτιά του.

Β Βασ. 22,8 και εταράχθη και εσειέσθη η γη, και τα θεμέλια τού ουρανού συνεταράχθησαν και εσπαράχθησαν, ότι εθυμώθη Κύριος αυτοίς.

Β Βασ. 22,8 Εταράχθη η γη και εσειέσθη, και αυτά ακόμη τα θεμέλια του ουρανού συνεταράχθησαν και διερράγησαν, διότι εθύμωσεν ο Κυριος εναντίον των ασεβών ανθρώπων.

Β Βασ. 22,9 ανέβη καπνός εν τή οργή αυτού, και πύρ εκ στόματος αυτού κατέδεται, άνθρακες εξεκαύθησαν απ αυτού.

Β Βασ. 22,9 Σαν καπνός ανέβη η οργή του Κυρίου, και καταστρεπτική φωτιά εβγήκεν από το στόμα του. Κατακόκκινον, πυρακτωμένοι άνθρακες εξεσφενδονίσθησαν από αυτόν.

Β Βασ. 22,10 και έκλινεν ουρανούς και κατέβη, και γνόφος υποκάτω των ποδών αυτού.

Β Βασ. 22,10 Εχαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβη εις την γην. Κατω δε από τα πόδια του υπήρχε κατασκότεινον νέφος.

Β Βασ. 22,11 και επεκάθισεν επί Χερουβίμ και επετάσθη και ώφθη επί πτερυγών ανέμου.

Β Βασ. 22,11 Κατέβη εις την γην καθήμενος επάνω εις χερουβικόν θρόνον. Παρουσιάσθη, σαν να πετούσε επάνω εις τας πτέρυγας του ανέμου.

Β Βασ. 22,12 και έθετο σκότος αποκρυφήν αυτού κύκλω αυτού, η σκηνή αυτού σκότος υδάτων· επάχυνεν εν νεφέλαις αέρος.

Β Βασ. 22,12 Γυρω του, σαν να ήθελε να αποκρύψη την παρουσίαν του, εσκόρπισε σκοτάδι. Και η σκηνή αυτή απετελείτο από σκοτεινά σύννεφα, έτοιμα να αναλυθούν εις βροχήν. Και ολίγον κατ' ολίγον τα σύννεφα της θυέλλης επυκνώνοντο.

Β Βασ. 22,13 από τού φέγγους εναντίον αυτού εξεκαύθησαν άνθρακες πυρός.

Β Βασ. 22,13 Από τας αστραπάς, που ενώπιόν του εφεγγοβολούσαν, εξετοξεύοντο κεραυνοί, σαν πυρωμένα κάρβουνα.

Β Βασ. 22,14 εβρόντησεν εξ ουρανού Κύριος, και ο ύψιστος έδωκε φωνήν αυτού

Β Βασ. 22,14 Ο Κυριος έστειλε βροντάς από τον ουρανό. Ο Υψιστος έδωκεν αυτήν την φωνήν του από τα ύψη του ουρανού.

Β Βασ. 22,15 και απέστειλε βέλη και εσκόρπισεν αυτούς, και ήστραψεν αστραπήν και εξέστησεν αυτούς.

Β Βασ. 22,15 Εστειλε τους κεραυνούς σαν βέλη και διεσκόρπισε τους εχθρούς. Εστειλεν αστραπάς και τους κατέπληξε και τους εφόβησε.

Β Βασ. 22,16 και ώφθησαν αφέσεις θαλάσσης, και απεκαλύφθη θεμέλια της οικουμένης εν τή επιτιμήσει Κυρίου, από πνοής πνεύματος θυμού αυτού.

Β Βασ. 22,16 Από την βιαίαν πνοήν της οργής του, από την επιτίμησίν του, εφάνησαν οι πυθμένες των θαλασσών, απεκαλύφθησαν τα θεμέλια της γης.

Β Βασ. 22,17 απέστειλεν εξ ύψους και έλαβέ με, ειλκυσέ με εξ υδάτων πολλών·

Β Βασ. 22,17 Και την ώραν εκείνην της φοβεράς αναστατάσεως μου έστειλεν ο Θεός βοήθειαν. Απλώσε το χέρι του και με έπιασε. Με ανέστυρεν ανάμεσα από τα πολλά ύδατα, όπου εκινδύνευα να πνιγώ.

Β Βασ. 22,18 ερύσατό με εξ εχθρών μου ισχύος, εκ των μισούντων με, ότι εκραταιώθησαν υπέρ εμέ.

Β Βασ. 22,18 Ο Κυριος με εγλύτωσεν από τους ισχυρούς εχθρούς μου, οι οποίοι με εμισούσαν, και είχαν γίνει πολύ ισχυρότεροί μου.

Β Βασ. 22,19 προέφθασάν με ημέραι θλίψεώς μου και εγένετο Κύριος επιστήριγμά μου

Β Βασ. 22,19 Ημέραι θλίψεως με εκυρίευσαν εξ αιτίας των εχθρών μου, αλλ' ο Κυριος έγινε το μεγάλο στήριγμά μου.

Β Βασ. 22,20 και εξήγαγέ με εις πλατυσμόν και εξείλετό με, ότι ηυδόκησεν εν εμοί.

Β Βασ. 22,20 Ο Κυριος με έβγαλεν από τους εχθρούς μου και με ετοποθέτησεν εις άνετον, ευχάριστον περιοχήν, διότι με ηγάπησε.

Β Βασ. 22,21 και ανταπέδωκέ μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου, και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ανταπέδωκέ μοι.

Β Βασ. 22,21 Ο Κυριος μου ανταπέδωκε σύμφωνα με την δικαιοσύνην μου, και σύμφωνα με την καθαριότητα των χειρών μου από κάθε αδικίαν με εβράβευσε.

Β Βασ. 22,22 ότι εφύλαξα οδούς Κυρίου και ουκ ησέβησα από τού Θεού μου,

Β Βασ. 22,22 Διότι εγώ εφύλαξα όλας τας εντολάς του Κυρίου. Δεν εδείχθην ασεβής απέναντι του Θεού.

Β Βασ. 22,23 ότι πάντα τα κρίματα αυτού κατεναντίον μου, και τα δικαιώματα αυτού, ουκ απέστην απ αυτών.

Β Βασ. 22,23 Διότι είχα πάντοτε ενώπιόν μου όλας τας εντολάς του, και όλα τα δικαιώματά του. Ποτέ δεν απεμακρύνθην από αυτά.

Β Βασ. 22,24 και έσομαι άμωμος αυτώ και προφυλάξομαι από της ανομίας μου.

Β Βασ. 22,24 Ημην και θα είμαι άμωμος ενώπιόν του και θα προφυλαχθώ από κάθε παρανομίαν μου.

B Βασ. 22,25 και αποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ενώπιον των οφθαλμών αυτού.

B Βασ. 22,25 Ο Κυριος με εβράβευσε και θα με βραβεύη δια την δικαιοσύνην μου και δια την καθαρότητα των χειρών μου ενώπιον των οφθαλμών του.

B Βασ. 22,26 μετά οσίου οσιωθήση και μετά ανδρός τελείου τελειωθήση

B Βασ. 22,26 Ο Κυριος φέρεται με οσιότητα απέναντι του οσίου ανθρώπου και απέναντι του τελείου ανθρώπου φέρεται με τελειότητα.

B Βασ. 22,27 και μετά εκλεκτού εκλεκτός έση και μετά στρεβλού στρεβλωθήση.

B Βασ. 22,27 Απέναντι των εκλεκτών σου θα είσαι, Κυριε, εκλεκτός, αλλά απέναντι των διεστραμμένων θα φερθής με ανάλογον προς την κακότητά των τρόπων.

B Βασ. 22,28 και τον λαόν τον πτωχόν σώσεις και οφθαλμούς επί μετεώρων ταπεινώσεις.

B Βασ. 22,28 Συ, Κυριε, λαόν πτωχόν και θλιμμένον θα σώσης, και αυτούς, που έχουν υπερηφάνους τους οφθαλμούς, θα τους ταπεινώσης.

B Βασ. 22,29 ότι σύ ο λύχνος μου, Κύριε, και Κύριος εκλάμψει μοι το σκότος μου.

B Βασ. 22,29 Συ, Κυριε, είσαι ο λύχνος και το φως της ευτυχίας μου. Ναι, ο Κυριος θα λάμψη ενώπιόν μου και θα διαλύση τα σκοτάδια της θλίψεως και της δυστυχίας μου.

B Βασ. 22,30 ότι εν σοί δραμούμαι μονόζωνος και εν τώ Θεώ μου υπερβήσομαι τείχος.

B Βασ. 22,30 Με την ιδιικήν σου δύναμιν θα τρέξω σαν ελαφρώς ωπλισμένος και με την δύναμιν του Θεού μου εγώ θα εισπηδήσω εις υψηλά τείχη και θα κυριεύσω ωχυρωμένας πόλεις.

B Βασ. 22,31 ο ισχυρός, άμωμος η οδός αυτού, το ρήμα Κυρίου κραταιόν, πεπυρωμένον, υπερασπιστής εστι πάσι τοίς πεποιθόσιν επ αυτών.

B Βασ. 22,31 Ισχυρός είναι ο Θεός, άμωμος η οδός του. Ο τρόπος της ενεργείας του πανίσχυρος, και πυρακτωμένος ο λόγος του. Ο Θεός είναι πάντοτε κραταιός υπερασπιστής όλων εκείνων, οι οποίοι έχουν πίστιν εις αυτόν.

B Βασ. 22,32 τις ισχυρός πλήν Κυρίου; και τις κτίστης έσται πλήν του Θεού ημών;

B Βασ. 22,32 Ποιός άλλος είναι ισχυρότερος από τον Κυριον; Και ποιός άλλος είναι δημιουργός του σύμπαντος, πλην του Θεού μας;

B Βασ. 22,33 ο ισχυρός ο κραταιών με δυνάμει, και εξετίναξεν άμωμον την οδόν μου

B Βασ. 22,33 Αυτός ο πανίσχυρος Θεός είναι εκείνος, ο οποίος με ενίσχυσε με την δύναμίν του. Αυτός άπλωσεν εμπρός μου και κατέστησεν άμωμον τον δρόμον της ζωής μου.

B Βασ. 22,34 τιθείς τους πόδας μου ως ελάφων και επί τα ύψη ιστών με

B Βασ. 22,34 Αυτός είναι εκείνος, ο οποίος έκαμε τα πόδια μου ελαφρά σαν των ελάφων και με ανυψώνει με την δύναμίν του επάνω εις τα υψώματα, υπεράνω από τους εχθρούς μου.

B Βασ. 22,35 διδάσκων χείράς μου εις πόλεμον και κατάξας τόξον χαλκού εν βραχίονί μου.

B Βασ. 22,35 Αυτός είναι, που έδίδαξε τα χέρια μου δια νικηφόρους πολέμους και κατέστησε τον βραχίονά μου ισχυρόν, ώστε να κρατή χάλκινον τόξον.

B Βασ. 22,36 και έδωκάς μοι υπερασπισμόν σωτηρίας μου, και η υπακοή σου επλήθυνέ με

B Βασ. 22,36 Συ, Κυριε, με υπερησπίσθης ενώπιον των εχθρών μου και η ευμένειά σου με έκαμε μέγαν.

B Βασ. 22,37 εις πλατυσμόν εις τα διαβήματά μου υποκάτω μου, και ουκ εσαλεύθησαν τα σκέλη μου.

B Βασ. 22,37 Η συγκατάβασις σου και η προθυμία σου να ακούης την προσευχήν μου υπήρξε μεγάλη, ώστε να βαδίζω με ανοικτά βήματα και τα βήματα αυτά να είναι σταθερά εις την ζωήν μου.

B Βασ. 22,38 διώξω εχθρούς μου και αφανιώ αυτούς και ουκ αναστρέψω έως αν συντελέσω αυτούς

B Βασ. 22,38 Με την ιδιικήν σου δύναμιν θα καταδιώξω τους εχθρούς μου και θα τους εξαφανίσω και δεν θα επιστρέψω, εάν δεν φέρω εις πέρας την καταστροφήν των.

B Βασ. 22,39 και θλάσω αυτούς και ουκ αναστήσονται και πεσούντι υπό τους πόδας μου.

B Βασ. 22,39 Θα τους συντρίψω και θα τους ποδοπατήσω και δεν θα εγερθούν· θα πέσουν κάτω από τα πόδια μου.

B Βασ. 22,40 και ενισχύσεις με δυνάμει εις πόλεμον, κάμψεις τους επιστανομένους μοι υποκάτω μου

B Βασ. 22,40 Συ, Κυριε, θα με ενισχύσης με την δύναμίν σου εις καιρόν πολέμου. Θα κάμψης και θα θέσης κάτω από την εξουσίαν μου εκείνους, οι οποίοι επαναστατούν εναντίον μου.

B Βασ. 22,41 και τους εχθρούς μου έδωκάς μοι νότον, τους μισούντάς με, και εθανάτωσας αυτούς.

B Βασ. 22,41 Τους εχθρούς μου, οι οποίοι με μισούν, τους έτρεψες εις φυγήν και συ εθανάτωσας αυτούς.

B Βασ. 22,42 βοήσονται, και ουκ έστι βοηθός, προς Κύριον, και ουκ επήκουσεν αυτών.

B Βασ. 22,42 Οι εχθροί μου θα φωνάξουν προς τους θεούς των ζητούντες βοήθειαν και δεν θα υπάρξη κανείς να τους βοηθήση. Θα επικαλεσθούν τότε τον Κυριον ημών, αλλά ο Κυριος δεν θα ακούση την προσευχήν των.

B Βασ. 22,43 και ελέαυα αυτούς ως χούν γής, ως πηλόν εξόδων ελέπτυνα αυτούς.

B Βασ. 22,43 Τους εκονιορτοποίησα, όπως είναι το χώμα της γης, και όπως είναι η λάσπη τους έκαμα λεπτούς και αδυνάτους.

B Βασ. 22,44 και ρύση με εκ μάχης λαών, φυλάξεις με εις κεφαλήν εθνών. λαός, ον ουκ έγνω, εδούλευσάν μοι,

B Βασ. 22,44 Συ, Κυριε, θα με περιφρουρήσης από ερίδας και μάχας λαών. Συ θα με διαφυλάξης και θα με αναδείξης επί κεφαλής εθνών. Λαός, τον οποίον δεν εγνώριζα, αυτός ο λαός έγινε δούλος μου με την ιδιικήν σου βοήθειαν.

B Βασ. 22,45 υιοί αλλότριου εψεύσαντό μοι, εις ακοήν ωτιον ήκουσάν μου

B Βασ. 22,45 Ξένο λαοί εφέρθησαν με υποκρισίαν και δολιότητα απέναντί μου. Αλλά υπετάχθησαν εις εμέ.

B Βασ. 22,46 υιοί αλλότριου απορριφθήσονται και σφαλοούν εκ των συγκλεισμών αυτών.

B Βασ. 22,46 Ξένοι λαοί θα απορριφθούν από τας πόλεις των, θα παραπατήσουν και θα εξέλθουν από τας οχυράς και κλεισμένας πόλεις των.

B Βασ. 22,47 ζή Κύριος, και ευλογητός ο φύλαξ μου, και υψωθήσεται ο Θεός μου, ο φύλαξ της σωτηρίας μου.

B Βασ. 22,47 Ζη Κυριος ο Θεός μου. Ας είναι ευλογημένος ο φύλακάς μου αυτός. Θα μεγαλυνθή και θα δοξασθή ο Θεός μου, ο φρουρός μου και σωτήρ μου.

B Βασ. 22,48 ισχυρός Κύριος ο διδούς εκδικήσεις εμοί, παιδεύων λαούς υποκάτω μου

B Βασ. 22,48 Ο Κυριος, ο οποίος τιμωρεί τους εχθρούς μου, είναι παντοδύναμος. Αυτός είναι εκείνος, που παιδεύει τους λαούς και τους θέτει κάτω από την ιδικήν μου την εξουσίαν.

B Βασ. 22,49 και εξάγων με εξ εχθρών μου, και εκ των επεγειρομένων μοι υψώσεις με, εξ ανδρός αδικημάτων ρύση με.

B Βασ. 22,49 Ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος με έβγαλεν εκ μέσου των εχθρών μου. Ο Θεός με ύψωσε και θα με υψώσει υπεράνω από τους εχθρούς μου αυτός ο οποίος με απήλλαξε από τον άνδρα εκείνον των αδικιών (τον Σαούλ).

B Βασ. 22,50 διά τούτο εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν τοίς έθνεσι και εν τώ ονόματί σου ψαλώ,

B Βασ. 22,50 Δια τούτο εγώ, Κυριε, θα σε δοξάζω εν μέσω όλων των εθνών και θα ψάλλω ύμνους εις δόξαν και τιμήν του ονόματός σου.

B Βασ. 22,51 μεγαλύνων τας σωτηρίας βασιλέως αυτού και ποιών έλεος τώ χριστώ αυτού, τώ Δαυίδ και τώ σπέρματι αυτού έως αιώνος.

B Βασ. 22,51 Θα υμνολογώ και θα διαλαλώ τας θαυμαστάς σωτηρίας, τας οποίας ο Θεός πραγματοποίησεν εις εμέ, τον βασιλέα του, ευσπλαγχνιζόμενος εμέ τον Δαυίδ, τον οποίον αυτός έχρισε βασιλέα, ευσπλαγχνιζόμενος ακόμη και τους απογόνους μου στους αιώνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

B Βασ. 23,1 Καί ούτοι οι λόγοι Δαυίδ οι έσχατοι· Πιστός Δαυίδ υιός Ιεσσαί, και πιστός ανήρ, ον ανέστησε Κύριος επί χριστόν Θεού Ιακώβ, και ευπρεπείς ψαλμοί Ισραήλ.

B Βασ. 23,1 Αυτοί ξε είναι οι τελευταίοι λόγοι, τους οποίους είπεν ο Δαυίδ. Αξίόπιστος είναι ο Δαυίδ, ο υιός του Ιεσσαί. Αξίόπιστος είναι ο ανήρ αυτός, τον οποίον ο Κυριος ανύψωσε και ανέδειξε, ώστε να χρισθή βασιλεύς υπό του Θεού του Ιακώβ και αυτοί είναι οι ωραίοι και σεμνοί ψαλμοί μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού.

B Βασ. 23,2 πνεύμα Κυρίου ελάλησεν εν εμοί, και ο λόγος αυτού επί γλώσσης μου.

B Βασ. 23,2 Ο Δαυίδ είπεν· "Το Πνεύμα του Κυρίου ωμίλησεν εις εμέ και ο ιδικός του λόγος ευρίσκεται εις την γλώσσαν μου.

B Βασ. 23,3 λέγει ο Θεός Ισραήλ, εμοί ελάλησε φύλαξ Ισραήλ· παραβολήν ειπόν εν ανθρώπω· πώς κραταιώσητε φόβον Θεού;

B Βασ. 23,3 Ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ο φρουρός αυτός του Ισραήλ, μου ωμίλησε και μου είπε· Δια παραβολικού τρόπου θα ενισχυθή μεταξύ των ανθρώπων ο φόβος του Θεού.

B Βασ. 23,4 και εν Θεώ φωτί πρωΐας ανατείλει ήλιος, το πρωΐ παρήλθεν εκ φέγγους και ως εξ νετού χλόης από γής.

B Βασ. 23,4 Φως Θεού, σαν άλλος ήλιος την πρωΐαν, θα ανατείλη, θα εμφανισθή σαν φως, που ομοιάζει με χλόην της γης έπειτα από βροχήν.

B Βασ. 23,5 ου γάρ ούτως ο οίκός μου μετά ισχυρού; διαθήκην γάρ αιώνιον έθετό μοι, ετοιμήν εν παντί καιρώ πεφυλαγμένην, ότι πάσα σωτηρία μου και πάν θέλημα, ότι ου μη βλαστήση ο παράνομος.

B Βασ. 23,5 Τέτοιος δεν θα είναι ο ιδικός μου οίκος και οι απόγονοί μου κάτω από την παντοδύναμον προστασίαν και ενίσχυσιν του Θεού; Μαλιστα· διότι ο Θεός μου έδωσε την αιωνίαν αυτήν υπόσχεσιν, η οποία είναι ακλόνητος, παντοτεινή, αμετακίνητος. Καθε ιερός μου πόθος και η ασφαλής σωτηρία μου θα προέλθη από την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως αυτής. Ετσι δε δεν θα αναβλαστήσουν και δεν θα ενισχυθούν οι παράνομοι εναντίον μου.

B Βασ. 23,6 ώσπερ άκανθα εξωσμένη πάντες ούτοι, ότι ου χειρί ληφθήσονται,

B Βασ. 23,6 Αυτοί θα τεθούν κατά μέρος, σαν πεταμένα αγκάθια, τα οποία δεν εγγίζει κανείς με τα χέρια του.

B Βασ. 23,7 και ανήρ ου κοπιάσει εν αυτοίς, και πλήρες σιδήρου και ξύλον δόρατος, και εν πυρί καύσει καιυθήσονται αισχύνην αυτών.

B Βασ. 23,7 Ο άνθρωπος δε, ο οποίος θα καταπιασθή με αυτά, δεν θα καρφωθή, διότι θα τα πετάξη με την βοήθειαν κάποιου σιδηρού μέσου η ξυλίνου δόρατος. Θα τα στοιβάξη και θα τα κατακαύση εις την φωτιά. Αυτό θα είναι το κατάντημα των αδιαντρόπων εχθρών του Θεού".

B Βασ. 23,8 Ταύτα τα ονόματα των δυνατών Δαυίδ· Ιεβοσθέ ο Χαναναίος, άρχων τού τρίτου εστί, Αδινών ο Ασωναίος· ούτος εσπάσατο την ρομφαίαν αυτού επί οκτακοσίους στρατιώτας εισάπαξ.

B Βασ. 23,8 Τα ονόματα των ισχυρών ανδρών της αυλής του Δαυίδ είναι αυτά· Ο Ιεβοσθέ ο Χαναναίος, είναι ένας από τους τρεις εκλεκτούς άνδρας και ο Αδινών ο Ασωναίος. Αυτός έσυρε το ξίφος του και επετέθη συγχρόνως εναντίον οκτακοσίων στρατιωτών.

B Βασ. 23,9 και μετ αυτόν Ελεανάν υιός πατραδέλφου αυτού υιός Σουδίτου εν τοίς τρισί δυνατοίς. ούτος μετά Δαυίδ ήν εν Σεράν, και εν τώ ονειδίσαι αυτόν εν τοίς αλλοφύλοις συνήχθησαν εκεί εις πόλεμον, και ανέβησαν ανήρ Ισραήλ·

B Βασ. 23,9 Επειτα από αυτόν ένας από τους εκλεκτούς ήτο ο Ελεανάν, ανειψίος του προηγούμενου, υιός Σουδίτου. Ητο και αυτός ένας από τους άνδρας μαζί με τον Δαυίδ εις Σερράν, όταν οι συγκεντρωθέντες εκεί αλλόφυλοι εχλεύαζαν και επροκάλεσαν κάθε γενναίον Ισραηλίτην εις μονομαχίαν. Εκεί είχαν συγκεντρωθή και όλοι οι Ισραηλίται.

B Βασ. 23,10 αυτός ανέστη και επάταξεν εν τοίς αλλοφύλοις, έως ου εκοπίασεν η χείρ αυτού και προσεκολλήθη η χείρ αυτού προς την μάχαιραν, και εποίησε Κύριος σωτηρίαν μεγάλην εν τή ημέρα εκείνη· και ο λαός εκάθητο οπίσω αυτού πλήν εκδιδύσκειν.

B Βασ. 23,10 Αυτός ηγέρθη, εκτύπησε τους Φιλισταίους, μέχρις ότου εκουράσθη το χέρι του και εκόλλησεν η παλάμη του εις την λαβήν της μαχαίρας του. Ο Κυριος δι' αυτού πραγματοποίησε μεγάλην νίκην κατά την ημέραν εκείνην προς σωτηρίαν του Ισραηλιτικού λαού. Ο δε λαός, ο οποίος ήτο όπισθεν αυτού, ελαφυραγωγούσε μόνον και απεγύμνωνε τους νεκρούς.

B Βασ. 23,11 και μετ αυτόν Σαμαΐα υιός Ασά ο Αρουχαιός. και συνήχθησαν οι αλλόφυλοι εις Θηρία, και ήν εκεί μερίς τού αγρού πλήρης φακού, και ο λαός έφυγεν εκ προσώπου αλλοφύλων·

B Βασ. 23,11 Επειτα από αυτόν ένας από τους τρεις εκλεκτούς ήτο ο Σαμαΐα, ο υιός του Ασά, ο οποίος κατήγετο από την Αρούχ. Οι Φιλισταίοι είχαν συγκεντρωθή εις κάποιαν τοποθεσίαν υνομαζομένην Θηρία. Εκεί δε υπήρχεν αγρός, ο οποίος είχε σπαρή με φακήν. Ο Ισραηλιτικός λαός ετράπη εις φυγήν, όταν αντίκρουσε τους Φιλισταίους.

B Βασ. 23,12 και εστηλώθη εν μέσω της μερίδος και εξείλατο αυτήν και επάταξε τους αλλοφύλους, και εποίησε Κύριος σωτηρίαν μεγάλην.

Β Βασ. 23,12 Ο Σαμαΐα όμως εστάθηκε ακίνητος εν μέσω του αγρού εκείνου, ηγωνίσθη εις υπεράσπισίν του και εφόνευσε τους αλλοφύλους. Ο Κυριος δι' αυτού κατόρθωσε μίαν μεγάλην και σωτηριώδη νίκην.

Β Βασ. 23,13 και κατέβησαν τρεις από των τριάκοντα και ήλθαν εις Κασών προς Δαυίδ εις το σπήλαιον Οδολλάμ, και τάγμα των αλλοφύλων παρενέβαλον εν τή κοιλάδι αφαΐμ·

Β Βασ. 23,13 Οι τρεις ανωτέρω εκλεκτοί από τους τριάκοντα γενναίους κατέβηκαν και ήλθαν εις Κασών, προς τον Δαυίδ, στο σπήλαιον Οδολλάμ. Ενα στρατιωτικόν τμήμα των Φιλισταίων είχε στρατοπεδεύσει εις την κοιλάδα των Ραφαΐμ.

Β Βασ. 23,14 και Δαυίδ τότε εν τή περιοχή, και το υπόστημα των αλλοφύλων τότε εν Βηθλεέμ.

Β Βασ. 23,14 Ο Δαυίδ τότε ευρίσκετο εις ένα φρούριον, το δε στρατιωτικόν τμήμα των αλλοφύλων είχε στρατοπεδεύσει εις την Βηθλεέμ.

Β Βασ. 23,15 και επεθύμησε Δαυίδ και είπε· τις ποτιέ με ύδωρ εκ τού λάκκου τού εν Βηθλεέμ τού εν τή πύλη; το δε σύστημα των αλλοφύλων τότε εν Βηθλεέμ.

Β Βασ. 23,15 Ο Δαυίδ εξέφρασε μίαν επιθυμίαν "Ποιός τάχα ημπορεί να μου φέρη να πλώ νερό από το φρέαρ, που ευρίσκεται πλησίον εις την πύλην του τείχους της πόλεως Βηθλεέμ;" Στρατιωτικόν τμήμα των αλλοφύλων τότε είχε στρατοπεδεύσει εκεί.

Β Βασ. 23,16 και διέρηξαν οι τρεις δυνατοί εν τή παρεμβολή των αλλοφύλων και υδρεύσαντο ύδωρ εκ τού λάκκου τού εν Βηθλεέμ τού εν τή πύλη και έλαβαν και παρεγένοντο προς Δαυίδ, και ουκ ηθέλησε πειν αυτό και έσπεισεν αυτό τώ Κυρίω

Β Βασ. 23,16 Οι τρεις, λοιπόν, αυτοί γενναίοι άνδρες διέσπασαν το στρατόπεδον των Φιλισταίων, ήντλησαν νερό από το φρέαρ, που ευρίσκετο εις την πύλην του τείχους της πόλεως Βηθλεέμ, επήραν αυτό και ήλθαν στον Δαυίδ. Ο Δαυίδ όμως δεν ηθέλησε να το πίνη. Το προσέφερε θυσίαν προς τον Κυριον

Β Βασ. 23,17 και είπεν· ίλεώς μοι, Κυριε, τού ποιήσαι τούτο, ει αίμα των ανδρών των πορευθέντων εν ταίς ψυχαίς αυτών πίομαι· και ουκ ηθέλησε πειν αυτό. ταύτα εποίησαν οι τρεις δυνατοί.

Β Βασ. 23,17 και είπε τούτο· "Λυπήσου με, Κυριε, να μη χορτάσω την επιθυμίαν μου με το νερο αυτό. Κατ' ουδένα λόγον θα πλώ αυτό, διότι είναι το αίμα εκείνων, που με κίνδυνον της ζωής των επήγαν να μου το προμηθεύσουν". Και ηρνήθη να το πίνη. Αυτά τα κατορθώματα έκαμαν οι τρεις εκείνοι δυνατοί.

Β Βασ. 23,18 και Αβεσσά ο αδελφός Ιωάβ υιός Σαρουΐας αυτός άρχων εν τοίς τρισί. και αυτός εξήγειρε το δόρυ αυτου επί τριακοσίους τραυματίας, και αυτώ όνομα εν τοίς τρισίν·

Β Βασ. 23,18 Ο Αβεσσά, ο αδελφός του Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας ήτο ο επιφανέστερος μεταξύ τριών άλλων δευτέρας σειράς εκλεκτών ανδρών. Αυτός εσήκωσε το δόρυ του εναντίον τριακοσίων ανδρών, τους εφόνευσε και έγινε ονομαστός μεταξύ των τριών αυτών εκλεκτών.

Β Βασ. 23,19 εκ των τριών εκείνων ένδοξος, και εγένετο αυτοίς εις άρχοντα, και έως των τριών ουκ ήλθε.

Β Βασ. 23,19 Αυτός ήτο ο πλέον ένδοξος μεταξύ των τριών εκείνων, ο πρωτεύων μεταξύ αυτών. Αλλά δεν έφθασεν, από απόψεως αξίας, κανένα από τους τρεις της πρώτης τριάδος.

Β Βασ. 23,20 και Βαναΐας υιός Ιωδαέ ανήρ αυτός πολλοστός έργους από Καβεσεήλ, και αυτός επάταξε τους δύο υιούς Αριήλ τού Μωάβ· και αυτός κατέβη και επάταξε τον λέοντα εν μέσω τού λάκκου εν τή ημέρα της χιόνος·

Β Βασ. 23,20 Επίσης ο Βαναΐας, ο υιός του Ιωδαέ, ο οποίος κατήγετο από την Καβεσεήλ, είχε πολλά θαυμαστά έργα να επιδείξη. Αυτός εφόνευσε τους δύο υιούς του Αριήλ του Μωαβίτου. Ο ίδιος δε κατέβηκε εις ένα λάκκον και εφόνευσε λέοντα, ο οποίος εις ημέραν, που χιόνιζε, είχε πέσει εντός αυτού.

Β Βασ. 23,21 αυτός επάταξε τον άνδρα τον Αιγύπτιον, άνδρα ορατόν, εν δε τή χειρί τού Αιγυπτίου δόρυ ως ξύλον διαβάθρας, και κατέβη προς αυτόν εν ράβδω και ήρπασε το δόρυ εκ της χειρός τού Αιγυπτίου και απέκτεινεν αυτόν εν τώ δόρατι αυτου.

Β Βασ. 23,21 Ο ίδιος εκτύπησε και εφόνευσε ένα πανύψηλον Αιγύπτιον άνδρα. Εις τα χέρια του ο Αιγύπτιος εκρατούσε δόρυ μεγάλο σαν ένα ξύλο γεφύρας, το οποίον συνδέει πλοίον με την ξηράν. Ο Βαναΐας επλησίασε προς αυτόν, ωπλισμένος με την ράβδον του μόνον, ήρπασε το δόρυ από το χέρι του Αιγυπτίου και με το ίδιο αυτό δόρυ τον εφόνευσε.

Β Βασ. 23,22 ταύτα εποίησε Βαναΐας υιός Ιωδαέ, και αυτώ όνομα εν τοίς τρισί τοίς δυνατοίς·

Β Βασ. 23,22 Αυτά τα κατορθώματα έκαμε ο Βαναΐας, ο υιός του Ιωδαέ. Ανεδείχθη ονομαστός μεταξύ των τριών δυνατών της δευτέρας τριάδος.

Β Βασ. 23,23 εκ των τριών ένδοξος, και προς τους τρεις ουκ ήλθε· και έταξεν αυτόν Δαυίδ προς τας ακοάς αυτου. και ταύτα τα ονόματα των δυνατών Δαυίδ τού βασιλέως·

Β Βασ. 23,23 Αυτός, βέβαια, ήτο ο πλέον ένδοξος μεταξύ των εκλεκτών ανδρών της δευτέρας τριάδος. Αλλά δεν έφθασεν, από απόψεως γενναιότητας και κατορθωμάτων, τους τρεις της πρώτης τριάδος. Αυτόν ο Δαυίδ τον ενέταξε μεταξύ των ανδρών, των οποίων τας συμβουλάς ήκουε. Τα δε ονόματα των τριάκοντα γενναίων ανδρών της αυλής του Δαυίδ ήσαν τα εξής·

Β Βασ. 23,24 Ασαήλ αδελφός Ιωάβ (ούτος εν τοίς τριάκοντα), Ελεανάν υιός Δουδι πατραδέλφου αυτου εν Βηθλεέμ.

Β Βασ. 23,24 Ο Ασαήλ, ο αδελφός του Ιωάβ. Αυτός ήτο μεταξύ των τριάκοντα γενναίων ανδρών. Ο Ελεανάν, υιός του Δουδι πατραδέλφου του εις την Βηθλεέμ.

Β Βασ. 23,25 Σαμαΐ ο Αρουνδαΐος, Ελικά ο Αρωδαΐος,

Β Βασ. 23,25 Σαμαΐ ο Αρουνδαΐος, ο Ελικά ο Αρωδαΐος.

Β Βασ. 23,26 Σελλής ο Κελωθί, Ιρας υιός Εκκάς ο Θεκωΐτης,

Β Βασ. 23,26 Σελλής ο εκ Κελωθί, ο Ιρας ο υιός του Εκκάς από την Θεκωΐ.

Β Βασ. 23,27 Αβιέζερ ο Αναθωθίτης εκ των υιών τού Ασωθίτου,

Β Βασ. 23,27 Ο Αβιέζερ ο Αναθωθίτης από τους υιούς του Ασωθίτου,

Β Βασ. 23,28 Ελλών ο Αωΐτης, Μοορέ ο Νετωφαθίτης,

Β Βασ. 23,28 Ο Ελλών ο Αωΐτης, Μοορέ ο Νετωφαθίτης.

Β Βασ. 23,29 Εθθί υιός ιβά εκ Γαβαέθ υιός Βενιαμίν,

Β Βασ. 23,29 Ο Εθθί, υιός του Ριβά, από την Γαβαέθ της φυλής Βενιαμίν.

Β Βασ. 23,30 Βαναΐας ο Φαραθενίτης, Ουρί εκ Ναχαλιγαίας,

Β Βασ. 23,30 Βαναΐας ο Φαραθενίτης, Ουρί ο από την Ναχαλιγαΐαν.

Β Βασ. 23,31 Αβιήλ υιός τού Αραβωθίτου, Αζμώθ ο Βαρσαμίτης,

B Βασ. 23,31 Αβιήλ ο υιός του Αραβωθίτου, ο Αζμώθ ο Βαρσαμίτης,
B Βασ. 23,32 Ελιασού ο Σαλαβωνίτης, υιοί Ιαβάν, Ιωνάθαν,
B Βασ. 23,32 ο Ελιασού ο Σαλαβωνίτης, υιός του Ιαβάν, ο Ιωνάθαν,
B Βασ. 23,33 Σαμνάν ο Αρωδίτης, Αχιάν υιός Αραϊ Σαραουρίτης,
B Βασ. 23,33 ο Σαμνάν ο Αρωδίτης, ο Αχιάν, υιός του Αραϊ, ο Σαραουρίτης,
B Βασ. 23,34 Αλιφαλέθ υιός του Ασβίτου, υιός του Μααχαθί, Ελιάβ υιός Αχιτόφελ του Γελωνίτου,
B Βασ. 23,34 ο Αλιφαλέθ υιός του Ασβίτου, υιός του Μααχαθί, ο Ελιάβ ο υιός του Αχιτόφελ του Γελωνίτου,
B Βασ. 23,35 Ασραϊ ο Καρμήλιος, Φαραϊ ο Ερχί,
B Βασ. 23,35 ο Ασραϊ ο Καρμήλιος, ο Φαραϊ, ο Ερχί,
B Βασ. 23,36 Γάαλ υιός Νάθαν από δυνάμεως, υιός Γαλααδεί,
B Βασ. 23,36 ο Γααλ ο υιός του Ναθαν από δυνάμεων, υιός Γαλααδεί,
B Βασ. 23,37 Ελιέ ο Αρμανίτης, Γελωραϊ ο Βηρωθαίος αίρων τα σκευή Ιωάβ υιού Σαρουϊας,
B Βασ. 23,37 ο Ελιέ ο Αρμανίτης, ο Γελωραϊ ο Βηρωθαίος ο υπασπιστής του Ιωάβ, του υιού της Σαρουϊας,
B Βασ. 23,38 Ιράς ο Ιεθραίος, Γαρήθ ο Εθθεναίος,
B Βασ. 23,38 ο Ιράς ο Ιεθραίος, ο Γαρήθ ο Εθθεναίος,
B Βασ. 23,39 Ουρίας ο Χετταίος· οι πάντες τριάκοντα και επτά.
B Βασ. 23,39 ο Ουρίας ο Χετταίος. Όλοι αυτοί ήσαν τριάκοντα επτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

B Βασ. 24,1 Καί προσέθετο οργήν Κύριος εκκαίηαι εν Ισραήλ, και επέσεισε τον Δαυίδ εν αυτοίς λέγων· βάδιζε, αρίθμησον τον Ισραήλ και τον Ιούδα.
B Βασ. 24,1 Ηναψε πάλιν η οργή του Κυρίου εναντίον του Ισραηλιτικού λαού, διότι ο διάβολος παρώθησε τον Δαυίδ εις μίαν πτώσιν υποβαλών εις αυτόν την κατωτέρω ιδέαν· “Εμπρός, πήγαινε και κάμε αρίθμησιν του ισραηλιτικού λαού και της φυλής του Ιούδα”.
B Βασ. 24,2 και είπεν ο βασιλεύς προς Ιωάβ άρχοντα της ισχύος τον μετ αυτού· διελθε δή πάσας φυλάς Ισραήλ και Ιούδα, από Δάν και έως Βηρσαβεέ και επίσκεψαι τον λαόν, και γνώσομαι τον αριθμόν του λαού.
B Βασ. 24,2 Ο βασιλεύς, παρασθρηθείς από τον πειρασμόν αυτόν, είπε προς τον αρχηγόν του στρατεύματός του τον Ιωάβ, ο οποίος ήτο πάντοτε μαζή του· “σε παρακαλώ να διαβής από όλας τας φυλάς του Ισραηλιτικού βασιλείου και από την φυλήν Ιούδα, από την βορεινήν Δαν μέχρι την Βηρσαβεέ, που ευρίσκεται προς νότον, και κάμε καταμέτρησιν όλων αυτών, δια να μάθω τον αριθμόν του στρατού”.
B Βασ. 24,3 και είπεν Ιωάβ προς τον βασιλέα· και προσθείη Κύριος ο Θεός προς τον λαόν ώσπερ αυτούς και ώσπερ αυτούς εκατονταπλασιονα, και οφθαλμοί του κυρίου μου του βασιλέως ορώντες· και ο κύριός μου ο βασιλεύς ινατί βούλεται εν τώ λόγω τούτω·
B Βασ. 24,3 Ο Ιωάβ απήντησε προς τον βασιλέα· “είθε Κυριος ο Θεός να πολλαπλασιάση τον λαόν σου, ώστε να είναι εκατόν φορές περισσότεροι, από όσοι είναι σήμερα και έτσι οι οφθαλμοί του κυρίου μου, του βασιλέως, να τους βλέπουν και να χαίρωνται από το πλήθος αυτό. Διατί όμως ο κύριός μου και βασιλεύς θέλει να γίνη αυτή η αρίθμησις, η οποία προφανώς δεν είναι σύμφωνος με το θέλημα του Θεού;”
B Βασ. 24,4 και υπερίσχυσεν ο λόγος του βασιλέως προς Ιωάβ και εις τους άρχοντας της δυνάμεως. και εξήλθεν Ιωάβ και οι άρχοντες της ισχύος ενώπιον του βασιλέως επισκέψασθαι τον λαόν τον Ισραήλ.
B Βασ. 24,4 Ο βασιλεύς όμως επέμενε και επεκράτησεν η διαταγή του προς τον Ιωάβ και προς τους κατωτέρους άρχοντας του στρατού. Ο Ιωάβ και οι άλλοι άρχοντες του στρατεύματος υπακούοντες εις την διαταγήν του βασιλέως εξήλθον από τον βασιλικόν οίκον και επροχώρησαν, δια να κάμουν καταμέτρησιν του Ισραηλιτικού λαού.
B Βασ. 24,5 και διέβησαν τον Ιορδάνην και παρενέβαλον εν Αροήρ εκ δεξιών της πόλεως της εν μέσω της φάραγγος Γάδ και Ελιέζερ.
B Βασ. 24,5 Επέρασαν τον Ιορδάνην ποταμόν και ήρχισαν από την Αροήρ και από την πόλιν, που ευρίσκεται εκ δεξιών στο μέσον της κοιλάδος Γαδ και Ελιέζερ.
B Βασ. 24,6 και ήλθον εις Γαλαάδ και εις γήν Θαβασών, ή εστιν Αδασαί, και παρεγένοντο εις Δανιδάν και Ουδάν και εκύκλωσαν εις Σιδώνα.
B Βασ. 24,6 Από εκεί επροχώρησαν εις την χώραν Γαλαάδ και εις την χώραν Θαβασών, η οποία είναι η Αδασαί, έφθασαν εις Δανιδάν και Ουδάν και επροχώρησαν κύκλω προς την Σιδώνα.
B Βασ. 24,7 και ήλθον εις Μάψαρ Τύρου και εις πάσας τας πόλεις του Ευαίου και του Χαναναίου και ήλθαν κατά νότον Ιούδα εις Βηρσαβεέ
B Βασ. 24,7 Από εκεί ήλθον εις Μαψαρ της Τυρου και εις όλας τας πόλεις των Ευαίων και των άλλων Χαναναίων. Επροχώρησαν και έφθασαν στο νότιον μέρος της φυλής Ιούδα εις την Βηρσαβεέ.
B Βασ. 24,8 και περιώδευσαν εν πάση τή γη και παρεγένοντο από τέλους εννέα μηνών και είκοσιν ημερών εις Ιερουσαλήμ.
B Βασ. 24,8 Περιώδευσαν όλην την χώραν και έπειτα από πορείαν εννέα μηνών και είκοσι ημερών επανήλθον εις την Ιερουσαλήμ.
B Βασ. 24,9 και έδωκεν Ιωάβ τον αριθμόν της επισκέψεως του λαού προς τον βασιλέα, και εγένετο Ισραήλ οκτακόσiai χιλιάδες ανδρών δυνάμεως σπωμένων ρομφαίαν και ανήρ Ιούδα πεντακόσiai χιλιάδες ανδρών μαχητών.
B Βασ. 24,9 Ο Ιωάβ παρέδωκεν στον βασιλέα Δαυίδ τον αριθμόν της καταμετρήσεως του λαού. Ησαν οκτακόσiai χιλιάδες ανδρών από τας άλλας φυλάς των Ισραηλιτών και πεντακόσiai χιλιάδες από την φυλήν του Ιούδα, όλοι αυτοί οι οποίοι ημπορούσαν να μάχωνται χειριζόμενοι την σπάθην.
B Βασ. 24,10 και επάταξε καρδιά Δαυίδ αυτόν μετά το αριθμήσαι τον λαόν, και είπε Δαυίδ προς Κύριον· ήμαρτον σφόδρα, ό εποίησα νύν, Κύριε· παραβίβασον δή την ανομίαν του δούλου σου, ότι εμωράνθην σφόδρα.
B Βασ. 24,10 Ο Δαυίδ όμως ησθάνθη τύψεις συνειδήσεως έπειτα από την καταμέτρησιν αυτήν του λαού και είπε προς τον Κυριον· “Κυριε, ημάρτησα πάρα πολύ δι' αυτό το οποίον έκαμα. Σε παρακαλώ συγχώρησε την αμαρτιαν αυτήν του δούλου σου, διότι συμπεριεφέρθη κατά ένα πολύ μωρόν τρόπον”.

Β Βασ. 24,11 και ανέστη Δαβίδ το πρωί. και λόγος Κυρίου εγένετο προς Γάδ τον προφήτην τον ορώντα λέγων·

Β Βασ. 24,11 Εξύπνησε την άλλην ημέραν το πρωί ο Δαβίδ, ο δε Κυριος ειπε προς τον προφήτην Γαδ, τον βλέποντα τα μέλλοντα·

Β Βασ. 24,12 πορεύθητι και λάλησον προς Δαβίδ λέγων· τάδε λέγει Κύριος· τρία εγώ ειμι αίρω επί σε, και έκλεξαι σεαυτώ έν εξ αυτών και ποιήσω σοι.

Β Βασ. 24,12 “Πήγαινε και ειπέ στον Δαβίδ· Αυτά λέγει ο Κυριος· Εγώ ο Κυριος θέτω ενώπιόν σου τρία τινά. Διάλεξε συ ένα από αυτά και εγώ θα το θέσω εις εφαρμογήν”.

Β Βασ. 24,13 και εισήλθε Γάδ προς Δαβίδ και ανήγγειλε και ειπεν αυτώ· έκλεξαι σεαυτώ γενέσθαι, ει έλθη σοι τρία έτη λιμός εν τή γη σου, ή τρεις μήνας φεύγειν σε έμπροσθεν των εχθρών σου και έσονται διώκοντές σε, ή γενέσθαι τρεις ημέρας θάνατον εν τή γη σου· νύν ούν γνώθι και ιδέ τι αποκριθώ τώ αποστειλαντί με ρήμα.

Β Βασ. 24,13 Ο Γαδ ήλθε προς τον Δαβίδ, ανήγγειλεν εις αυτόν τα λόγια του Θεού και του ειπε· “διάλεξε δια τον εαυτόν σου, τι προτιμάς να γίνη· να πέση επί τρία έτη τρινα εις την χώραν σου η επί τρεις μήνας να φύγης καταδιωκόμενος από τους εχθρούς σου η να πέση θανατικόν επί τρεις ημέρας στον λαόν της χώρας σου. Τωρα λοιπόν σκέψου και πές μου, τι να απαντήσω στον Κυριον, ο οποίος με απέστειλε”.

Β Βασ. 24,14 και ειπε Δαβίδ προς Γάδ· στενά μοι πάντοθεν σφόδρα εστιν· εμπεισούμαι δή εις χείρας Κυρίου, ότι πολλοί οι οικτιρμοί αυτού σφόδρα, εις δε χείρας ανθρωπου ου μη εμπέσω·

Β Βασ. 24,14 Ο Δαβίδ ειπε προς τον Γαδ «μεγάλη στενοχώρια και θλίψις ολόγυρά μου. Αντί να πέσω εις τα χέρια εχθρών ανθρωπων, προτιμώ να πέσω εις τα χέρια του Κυρίου, διότι αυτός είναι πολυέλεος”.

Β Βασ. 24,15 και εξελέξατο εαυτώ Δαβίδ τον θάνατον. και ημέραι θερισμού πυρών, και έδωκε Κύριος θάνατον εν Ισραήλ από πρωΐθεν έως ώρας αρίστου, και ήρξατο η θραύσις εν τώ λαώ, και απέθανεν εκ τού λαού από Δάν και έως Βηρσαβέ έβδομήκοντα χιλιάδες ανδρών.

Β Βασ. 24,15 Και ο Δαβίδ επροτίμησε την θανατηφόρον επιδημίαν. Ησαν δε τότε αι ημέραι του θερισμού των σιτηρών. Εστειλεν ο Κυριος θανατικόν μεταξύ των Ισραηλιτών από την πρωΐαν έως τας απογευματινάς ώρας. Ηοχισεν η θραύσις του θανάτου μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού και απέθανον από τον λαόν, από την πόλιν Δαν μέχρι και την Βηρσαβέ, εβδομήκοντα χιλιάδες άνδρες.

Β Βασ. 24,16 και εξέτεινεν ο άγγελος τού Θεού την χείρα αυτού εις Ιερουσαλήμ τού διαφθείραι αυτήν, και παρεκλήθη Κύριος επί τή κακία και ειπε τώ αγγέλω τώ διαφθείροντι εν τώ λαώ· πολύ νύν, άνες την χείρά σου και ο άγγελος Κυρίου ήν παρά τή άλω Ορνά τού Ιεβουσαιου.

Β Βασ. 24,16 Ο τιμωρός, άγγελος του Θεού άπλωσε το χέρι του εναντίον της Ιερουσαλήμ, δια να καταστρέψη και αυτήν. Ο Κυριος όμως ηρεκέσθη με την έως εδώ τιμωρίαν και ανεκάλεσε την απόφασίν του δια την επέκτασίν του θανάτου και ειπεν στον άγγελον, τον εντεταλμένον να αποστείλη θάνατον στον λαόν· “αρκετά έως εδώ. Σταμάτησε το χέρι σου”. Και ο άγγελος του Κυρίου ενρισκετο τότε στο αλώνι του Ορνά του Ιεβουσαιου.

Β Βασ. 24,17 και ειπε Δαβίδ προς Κύριον εν τώ ιδείν αυτόν τον άγγελον τον τύπτοντα εν τώ λαώ και ειπεν· ιδού εγώ ειμι ηδίκησα και εγώ ειμι ο ποιμήν εκακοποίησα, και ούτοι τα πρόβατα τι εποίησαν; γενέσθω δή η χείρ σου εν εμοί και εν τώ οίκω τού πατρός μου.

Β Βασ. 24,17 Ο Δαβίδ βλέπων τον άγγελον να αποστέλλη θάνατον στον λαόν ειπε προς τον Κυριον· “ιδού, εγώ είμαι εκείνος ο οποίος ημάτησα. Εγώ είμαι ο ποιμήν, ο οποίος διέπραξα αυτήν την αδικίαν. Εκείνοι είναι τα πρόβατα, εις τι πταίουν; Ας πέση, λοιπόν, η τιμωρός δεξιά σου εναντίον εμού και εναντίον του οίκου του πατρός μου”.

Β Βασ. 24,18 και ήλθε Γάδ προς Δαβίδ εν τή ημέρα εκείνη και ειπεν αυτώ· ανάβηθι και στήσον τώ Κυρίω θυσιαστήριον εν τώ άλωνι Ορνά τού Ιεβουσαιου.

Β Βασ. 24,18 Ο Γαδ μετέβη κατά την ημέραν εκείνην προς τον Δαβίδ και του ειπε· “πήγαινε να ανεγείρης θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου στο αλώνι του Ορνά του Ιεβουσαιου”.

Β Βασ. 24,19 και ανέβη Δαβίδ κατά τον λόγον Γάδ, καθ ον τρόπον ενετείλατο αυτώ Κύριος.

Β Βασ. 24,19 Ο Δαβίδ, σύμφωνα, με τον λόγον αυτόν του προφήτου Γαδ, ανέβηκεν εκεί και έκαμεν, όπως τον διέταξεν ο Κυριος.

Β Βασ. 24,20 και διέκυψεν Ορνά και ειδη τον βασιλέα και τους παιδας αυτού παραπορευομένους επάνω αυτού, και εξήλθεν Ορνά και προσεκύνησε τώ βασιλεί επί πρόσωπον αυτού επί την γήν.

Β Βασ. 24,20 Ο Ορνά εκύτταξε προς τα κάτω, ειδη τον βασιλέα του με τους ακολουθούντας αυτόν δούλους του, εβγήκε και προσεκύνησε τον βασιλέα έως εδάφους.

Β Βασ. 24,21 και ειπεν Ορνά· τι ότι ήλθεν ο κύριός μου ο βασιλεύς προς τον δούλον αυτού; και ειπε Δαβίδ· κτήσασθαι παρά σου τον άλωνα τού οικοδομήσαι θυσιαστήριον τώ Κυρίω, και συσχεθή η θραύσις επάνω τού λαού.

Β Βασ. 24,21 Ειπε δε ο Ορνά προς τον βασιλέα· “διατί, τάχα, ήλθεν ο κύριός μου ο βασιλεύς προς εμέ, τον δούλον του;” Ο Δαβίδ του απήνητησεν· “ήλθον να αγοράσω από σε το αλώνι σου, δια να ανοικοδομήσω εδώ θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου και να σταματήση έτσι το θανατικό εναντίον του λαού”.

Β Βασ. 24,22 και ειπεν Ορνά προς Δαβίδ· λαβέτω και ανενεγκάτω ο κύριός μου ο βασιλεύς τώ Κυρίω το αγαθόν εν οφθαλμοίς αυτού· ιδού οι βόες εις ολοκαύτωμα, και οι τροχοί και τα σκευή των βοών εις ξύλα.

Β Βασ. 24,22 Ο Ορνά ειπε τότε προς τον Δαβίδ· “ας πάρη ο κύριός μου ο βασιλεύς το αλώνι μου και ας το διαθέση δια θυσιαστήριον προς τον Κυριον, όπως αυτός νομίζει καλόν. Ιδού και το βόδια μου ας τα προσφέρη ο βασιλεύς ολοκαύτωμα προς τον Κυριον. Τα αμάξια και ο ζυγός των ζώων ας είναι ξύλα δια την φωτιάν της θυσίας”.

Β Βασ. 24,23 τα πάντα έδωκεν Ορνά τώ βασιλεί, και ειπεν Ορνά προς τον βασιλέα· Κύριος ο Θεός σου ευλογήσαι σε.

Β Βασ. 24,23 Ολα τα προσέφευεν ο Ορνά προς τον βασιλέα και ειπε προς αυτόν· “ειθε Κυριος ο Θεός να σε ευλογήση”.

Β Βασ. 24,24 και ειπεν ο βασιλεύς προς Ορνά· ουχί, ότι αλλά κτώμενος κτήσομαι παρά σου εν αλλάγματι, και ουκ ανοίσω τώ Κυρίω μου Θεώ ολοκαύτωμα δωρεάν· και εκτήσατο Δαβίδ τον άλωνα και τους βόας εν αργυρίω σίκλων πενήτηκοντα.

Β Βασ. 24,24 Ο βασιλεύς ειπε προς τον Ορνά· “οχι, δεν δέχομαι την δωρεάν, αλλά θα αγοράσω το αλώνι σου από σε με χρήματα και δεν θέλω να προσφέρω στον Κυριον και Θεόν μου δωρεάν τα ολοκαυτώματα”. Ο Δαβίδ ηγόρασε πράγματι το αλώνι και τα βόδια αντί πενήτηκοντα αργυρών σίκλων.

Β Βασ. 24,25 και ωκοδόμησεν εκεί Δαβίδ θυσιαστήριον Κυρίω. και ανήνεγκεν ολοκαυτώσεις και ειρηνικάς. και προσέθηκε

Σαλωμών επί το θυσιαστήριον επ εσχάτω, ότι μικρόν ἦν εν πρώτοις. και επήκουσε Κύριος τή γη, και συνεσχέθη η θραύσις επάνωθεν Ισραήλ.

Β Βασ. 24,25 Εκεί δε έκτισε θυσιαστήριον προς τον Κυριον και προσέφερεν επάνω εις αυτό ολοκαυτώματα και άλλας ειρηνικάς θυσίας. Αργότερα δε ο Σολωμών εμεγάλωσεν αυτό το θυσιαστήριον, διότι ἦτο μικρόν. Ο Κυριος ἤκουσε την δέησιν του Δαυίδ δια την σωτηρίαν της χώρας, ἐπραΐνθη και εσταμάτησε την θραύσιν την εναντίον του Ισραηλιτικού λαού.

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ Γ' (Μασ. Βασιλέων Α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Γ Βασ. 1,1 Καί ο βασιλεύς Δαυίδ πρεσβύτερος προβεβηκώς ημέραις, και περιέβαλλον αυτόν ιματίοις, και ουκ εθερμαίνετο.

Γ Βασ. 1,1 Ο βασιλεύς Δαυίδ, όταν εγήρασε και είχε προχωρήσει πολύ εις την ηλικίαν, δεν ημπορούσε να θερμανθή, αν και τον περιέβαλλαν με πολλά ενδύματα.

Γ Βασ. 1,2 και είπον οι παίδες αυτού· ζητησάτωσαν τώ βασιλεί παρθένον νεάνιδα, και παραστήσεται τώ βασιλεί και ἔσται αυτόν θάλπουσαν και κοιμηθήσεται μετ αυτού και θερμανθήσεται ο κύριός μου ο βασιλεύς.

Γ Βασ. 1,2 Οι δούλοι είπαν τότε αναμεταξύ των· "ας αναζητηθή και ας ευρεθή δια τον βασιλέα μας μία νεαρά παρθένος, η οποία θα ευρίσκειται πλησίον αυτού, δια να τον εξυπηρετή. Αυτή θα κοιμάται μαζί του και θα θερμαίνει τον κύριόν μας, τον βασιλέα".

Γ Βασ. 1,3 και εξήτησαν νεάνιδα καλήν εκ παντός ορίου Ισραήλ και εύρον την Αβισάγ την Σωμανίτιν και ἤνεγκαν αυτήν προς τον βασιλέα.

Γ Βασ. 1,3 Πράγματι ανεζήτησαν νεαράν παρθένον ωραιάν μεταξύ όλων των ορίων του Ισραηλιτικού λαού. Και ευρήκαν την Αβισάγ την Σωμανίτιδα, την οποίαν και ἔφεραν προς τον βασιλέα.

Γ Βασ. 1,4 και η νεάνις καλή ἔως σφόδρα και ἦν θάλπουσα τον βασιλέα και ελειτούργει αυτό, και ο βασιλεύς ουκ ἔγνω αυτήν.

Γ Βασ. 1,4 Η νεάνις αυτή ἦτο πάρα πολύ ωραία. Αυτή λοιπόν εθερμαίνει τον βασιλέα και γενικώς τον εξυπηρετούσε. Ο δε βασιλεύς δεν ἤλθε ποτέ εις σαρκικὴν σχέσιν με αυτήν.

Γ Βασ. 1,5 Καί Αδωνίας υἱός Αγγίθ επήρετο λέγων· εγώ βασιλεύσω και ἐποίησεν εαυτῷ ἄρματα και ιππεῖς και πενήντα ἄνδρας παρατρέχειν ἔμπροσθεν αυτού.

Γ Βασ. 1,5 Ο Αδωνίας, ο υἱός της Αγγίθ, υπερηφανεύετο και διαλαλούσε· "εγώ θα γίνω βασιλεύς". Προς τούτο κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του πολεμικά ἄρματα και προσέλαβεν ιππεῖς. Εἶχε δε ως σωματοφυλακὴν του πενήντα ἄνδρας, οι οποίοι και ἔτρεχαν τιμητικῶς ἔμπρός από αυτόν.

Γ Βασ. 1,6 και ουκ απεκόλυσεν αυτόν ο πατήρ αυτού ουδέποτε λέγων· διατί σύ ἐποίησας; και γε αυτός ωραίος τή ὄψει σφόδρα, και αυτόν ἔτεκεν οπίσω Αβεσσαλώμ.

Γ Βασ. 1,6 Ο Δαυίδ, ο πατέρας, ἔβλεπεν όλα αυτά, ἀλλά ποτέ δεν ημποδισε τον Αδωνίαν και ποτέ δεν του εἶπε· "διατί φέρεσαι ἔτσι;" Ο δε Αδωνίας ἦτο ωραιότατος κατά την μορφήν και το παράστημα. Αυτόν εἶχε γεννήσει η Αγγίθ ἔπειτα από τον Αβεσσαλώμ.

Γ Βασ. 1,7 και ἐγένοντο οι λόγοι αυτού μετά Ιωάβ τού υἱού Σαρουϊας και μετά Αβιάθαρ τού ιερέως, και εβοήθουν οπίσω Αδωνίου·

Γ Βασ. 1,7 Ο Αδωνίας συνενόηθηκε σχετικῶς με τον Ιωάβ, τον υἱόν της Σαρουϊας, και με τον αρχιερέα τον Αβιάθαρ, οι οποίοι και τον ηκολούθησαν.

Γ Βασ. 1,8 και Σαδώκ ο ιερεύς και Βαναίας υἱός Ιωδαέ και Νάθαν ο προφήτης και Σεμεϊ και ησι και υιοί δυνατοί τού Δαυίδ ουκ ἦσαν οπίσω Αδωνίου.

Γ Βασ. 1,8 Ο αρχιερεύς ὁμως Σαδώκ, ο Βαναίας υἱός του Ιωδαέ, ο προφήτης Ναθαν, ο Σεμεϊ, ο Ρησί και οι άλλοι ισχυροί ἄνδρες του Δαυίδ δεν ηκολούθουν τον Αδωνίαν. Ο Αδωνίας ἤλθεν στον βράχον Ζωελεθί, ο οποίοςς ἦτο πλησίον της πηγῆς Ρωγήλ,

Γ Βασ. 1,9 και εθυσίασεν Αδωνίας πρόβατα και μόσχους και ἄρνας παρά τον λίθον τού Ζωελεθί, ὅς ἦν ἐχόμενα της ωγήλ, και ἐκάλεσε πάντας τους ἀδελφούς αυτού και πάντας τους ἀδρούς Ιουδα παιδας τού βασιλέως·

Γ Βασ. 1,9 και εθυσίασε πρόβατα, μόσχους και αμνούς· ἐκεῖ προσεκάλεσεν ὅλους τους ἀδελφούς του, ὅλους τους ἐπισήμους από τους Ιουδαίους, αυλικούς του βασιλέως.

Γ Βασ. 1,10 και Νάθαν τον προφήτην και Βαναίαν και τους δυνατούς, και τον Σαλωμών ἀδελφόν αυτού ουκ ἐκάλεσε.

Γ Βασ. 1,10 Δεν προσεκάλεσεν ὁμως Ναθαν τον προφήτην, τον Βαναίαν, τους ἐμπειροπολέμους σωματοφύλακας του βασιλέως καίτὸν Σολομώντα, τον ἀδελφόν αυτού.

Γ Βασ. 1,11 Καί εἶπε Νάθαν προς Βηρσαβεέ μητέρα Σαλωμών λέγων· ουκ ἤκουσας ὅτι εβασίλευσεν Αδωνίας υἱός Αγγίθ; και ο κύριος ημών Δαυίδ ουκ ἔγνω.

Γ Βασ. 1,11 Ο Ναθαν ο προφήτης εἶπε τότε προς την Βηρσαβεέ, την μητέρα του Σολομώντος· "δεν ἤκούσες, ὅτι ο Αδωνίας, ο υἱός της Αγγίθ, ἀνεκήρυξε τον εαυτόν του βασιλέα, ἐνώ ο κύριος ημών, ο βασιλεύς Δαυίδ, δεν ἔχει ουδεμίαν γνώσιν του γεγονότος αυτού;

Γ Βασ. 1,12 και νύν δεύρο συμβουλεύσω σοι δὴ συμβουλίαν, και ἐξελεύ την ψυχὴν σου και την ψυχὴν τού υἱού σου Σαλωμών.

Γ Βασ. 1,12 Και τώρα ἀκουσε μίαν συμβουλήν, που θα σου δώσω, δια να ημπορέσης να σώσης την ζωὴν σου και την ζωὴν του παιδιού σου, του Σολομώντος.

Γ Βασ. 1,13 δεύρο εἰσελθε προς τον βασιλέα Δαυίδ και ερεῖς προς αυτόν λέγουσα· ουχί σύ, κύριέ μου βασιλεύ, ὠμοσας τή δούλη σου λέγων ὅτι ο υἱός σου Σαλωμών βασιλεύσει μετ ἐμέ και αυτός καθιέται ἐπὶ τού θρόνου μου; και τι ὅτι εβασίλευσεν Αδωνίας;

Γ Βασ. 1,13 Πηγαίνε ἀμέσως προς τον βασιλέα Δαυίδ και εἶπε προς αυτόν τα ἐξῆς· Κυριέ μου, βασιλεύ, συ δεν ὠρκίσθης εις ἐμέ την δούλην σου λέγων ὅτι το παιδί σου, ο Σολομών, θα βασιλεύσῃ ὑστερα από ἐμέ και αυτός θα καθῆσῃ ἐπὶ του θρόνου μου; Διατί λοιπόν τώρα εβασίλευσεν ο Αδωνίας;

Γ Βασ. 1,14 και ιδού έτι λαλούσης σου εκεί μετά τού βασιλέως και εγώ εισελεύσομαι οπίσω σου και πληρώσω τους λόγους σου.

Γ Βασ. 1,14 Την ώραν δε, κατά την οποίαν συ θα ομιλήσ εκεί με τον βασιλέα, θα έλθω και εγώ έπειτα από σε και θα επιβεβαιώσω τα λόγια σου".

Γ Βασ. 1,15 και εισήλθε Βηρσαβεέ προς τον βασιλέα εις το ταμειών, και ο βασιλεύς πρεσβύτης σφόδρα, και Αβισάγ η Σωμανίτις ήν λειτουργούσα τώ βασιλεί.

Γ Βασ. 1,15 Η Βηρσαβεέ εισήλθεν στο δωμάτιον, όπου ευρίσκετο ο βασιλεύς, ο οποίος ήτα πολύ προχωρημένος πλέον εις την ηλικίαν και δια τούτο εξυπηρετείτο από την Αβισάγ την Σωμανίτιδα.

Γ Βασ. 1,16 και έκυψε Βηρσαβεέ και προσεκύνησε τώ βασιλεί και είπεν ο βασιλεύς· τι έστι σοι;

Γ Βασ. 1,16 Η Βηρσαβεέ έσκυψε και προσεκύνησε τον βασιλέα. Εκείνος δε την ηρώτησε· "τι σου συμβαίνει;"

Γ Βασ. 1,17 η δε είπε· κύριέ μου βασιλεύ, σύ ώμοσας εν Κυρίω τώ Θεώ σου τή δούλη σου λέγων· ότι ο υιός σου Σαλωμών βασιλεύσει μετ εμέ και αυτός καθήσεται επί τού θρόνου μου.

Γ Βασ. 1,17 Η Βηρσαβεέ απήντησε· "κύριέ μου βασιλεύ, συ ωρκίσθησ στο όνομα Κυρίου του Θεού σου και υπεσχέθησ εις εμέ την δούλην σου ειπών· Το παιδί σου, ο Σολομών, θα βασιλεύση έπειτα από εμέ. Αυτός θα καθήση στον θρόνον μου.

Γ Βασ. 1,18 και νύν ιδού Αδωνίας εβασιλεύσε, και σύ, κύριέ μου βασιλεύ, ουκ έγνωσ·

Γ Βασ. 1,18 Και ιδού τώρα ο Αδωνίας ανεκηρύχθη βασιλεύς, χωρίς συ, κύριέ μου και βασιλεύ, να πληροφορηθής το γεγονός.

Γ Βασ. 1,19 και εθυσίασε μόσχους και άρνas και πρόβατα εις πλήθος και εκάλεσε πάντας τους υιούς τού βασιλέως και Αβιάθαρ τον ιερέα και Ιωάβ τον άρχοντα της δυνάμεως, και τον Σαλωμών τον δούλόν σου ουκ εκάλεσε.

Γ Βασ. 1,19 Εκείνος εθυσίασε μοσχάρια, αρνιά και πολυάριθμα πρόβατα και προσεκάλεσεν εκεί όλους τους υιούς του βασιλέως, όπως επίσης τον αρχιερέα Αβιάθαρ, τον αρχιστράτηγον Ιωάβ· τον Σολομώντα όμως, τον υιόν σου, δεν τον εκάλεσε.

Γ Βασ. 1,20 και σύ, κύριέ μου βασιλεύ, οι οφθαλμοί παντός Ισραήλ προς σε. απαγγείλαι αυτοίς τις καθήσεται επί τού θρόνου τού κυρίου μου τού βασιλέως μετ αυτόν.

Γ Βασ. 1,20 Προς σε δε, κύριέ μου βασιλεύ, είναι εστραμμένοι οι οφθαλμοί όλου του Ισραηλιτικού λαού, δια να αναγγείλης εις αυτούς ποίος πράγματι θα καθήση στον θρόνον σου έπειτα από σε.

Γ Βασ. 1,21 και έσται ως αν κοιμηθή ο κύριός μου ο βασιλεύς μετά των πατέρων αυτού, και έσομαι εγώ και Σαλωμών ο υιός μου αμαρτωλοί.

Γ Βασ. 1,21 Εάν δε ο κύριός μου και ο βασιλεύς κοιμηθή και προστεθή στους προπάτορας αυτού, θελήση δε ο υιός μου ο Σολομών να διεκδικήση τον θρόνον, τότε αυτός και εγώ θα θεωρηθώμεν ως ένοχοι".

Γ Βασ. 1,22 και ιδού έτι αυτής λαλούσης μετά τού βασιλέως και Νάθαν ο προφήτης ήλθε.

Γ Βασ. 1,22 Και ιδού, ενώ ακόμη αυτή ωμιλούσε με τον βασιλέα, έφθασεν ο προφήτης Ναθαν.

Γ Βασ. 1,23 και ανηγγέλη τώ βασιλεί· ιδού Νάθαν ο προφήτης· και εισήλθε κατά πρόσωπον τού βασιλέως και προσεκύνησε τώ βασιλεί κατά πρόσωπον αυτού επί την γήν.

Γ Βασ. 1,23 Ανήγγειλαν στον βασιλέα· "ιδού, ο Ναθαν ο προφήτης ήλθε". Εξήλθεν η Βηρσαβεέ και ο Ναθαν εισήλθε και παρουσιάσθη ενώπιον του βασιλέως, προσεκύνησεν αυτόν, κύψας το πρόσωπόν του μέχρις εδάφους.

Γ Βασ. 1,24 και είπε Νάθαν· κύριέ μου βασιλεύ, σύ είπας Αδωνίας βασιλεύσει οπίσω μου και αυτός καθήσεται επί τού θρόνου μου;

Γ Βασ. 1,24 Ο Ναθαν ηρώτησε· "Κυριέ μου βασιλεύ, συ απεφάσισες και ανήγγειλες, ότι ο Αδωνίας θα βασιλεύση έπειτα από σε και θα καθήση στον θρόνον σου;

Γ Βασ. 1,25 ότι κατέβη σήμερον και εθυσίασε μόσχους και άρνas και πρόβατα εις πλήθος και εκάλεσε πάντας τους υιούς τού βασιλέως και τους άρχοντας της δυνάμεως και Αβιάθαρ τον ιερέα, και ιδού εισίν εσθίοντες και πίνοντες ενώπιον αυτού και είπαν· ζήτω ο βασιλεύς Αδωνίας.

Γ Βασ. 1,25 Διότι αυτός σήμερον κατέβηκε και εθυσίασε μοσχάρια, αρνιά και πρόβατα πολυάριθμα, προσεκάλεσεν εκεί όλους τους υιούς του βασιλέως, τους αρχηγούς του στρατού και τον αρχιερέα Αβιάθαρ. Και ιδού εκείνοι τρώγουν και πίνουν μαζή του και ανακράζουσ· Ζητω ο βασιλεύς Αδωνίας.

Γ Βασ. 1,26 και εμέ αυτόν τον δούλόν σου και Σαδώκ τον ιερέα και Βαναϊάν υιόν Ιωδαέ και Σαλωμών τον δούλόν σου ουκ εκάλεσεν.

Γ Βασ. 1,26 Εμέ δε τον δούλον σου και τον Σαδώκ τον αρχιερέα, τον Βαναϊάν τον υιόν του Ιωδαέ και τον Σολομώντα τον υιόν σου δεν εκάλεσεν.

Γ Βασ. 1,27 ει διά τού κυρίου μου τού βασιλέως γέγονε το ρήμα τούτο και ουκ εγνώρισας τώ δούλω σου τις καθήσεται επί τον θρόνον τού κυρίου μου τού βασιλέως μετ αυτόν;

Γ Βασ. 1,27 Εάν το πράγμα αυτό έγινε κατόπιν εντολής του κυρίου μου του βασιλέως, πως δεν μου το κατέστησες γνωστόν, ώστε να γνωρίζω και εγώ ο δούλός σου, ποίος θα καθήση στον θρόνον του κυρίου μου του βασιλέως έπειτα από αυτόν;"

Γ Βασ. 1,28 και απεκρίθη ο βασιλεύς Δαυίδ και είπε· καλέσατέ μοι την Βηρσαβεέ· και εισήλθεν ενώπιον τού βασιλέως και έστη ενώπιον αυτού.

Γ Βασ. 1,28 Απεκρίθη ο Δαυίδ και είπε· "φωναξάτε να έλθη η Βηρσαβεέ". Η Βηρσαβεέ εισήλθε και εστάθη ενώπιον του βασιλέως.

Γ Βασ. 1,29 και ώμοσεν ο βασιλεύς και είπε· ζή Κύριος, ός ελυτρώσατο την ψυχήν μου εκ πάσης θλίψεως,

Γ Βασ. 1,29 Ο βασιλεύς ενώπιον αυτής και του Ναθαν ωρκίσθη και είπεν· "ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον και Θεόν, ο οποίος μέχρι σήμερον εγλύτωσε την ζωήν μου από πολλούς και διαφόρους κινδύνους,

Γ Βασ. 1,30 ότι καθώς ώμοσά σοι εν Κυρίω Θεώ Ισραήλ λέγων ότι Σαλωμών ο υιός σου βασιλεύσει μετ εμέ και αυτός καθήσεται επί τού θρόνου μου αντ εμού, ότι ούτω ποιήσω τή ημέρα ταύτη.

Γ Βασ. 1,30 ότι, όπως υπεσχέθησ εις σε ορκισθείς στο όνομα του Θεού του Ισραήλ λέγων, ότι ο Σολομών, ο υιός σου, θα βασιλεύση έπειτα από εμέ και αυτός θα καθήση στον θρόνον μου ως διάδοχός μου, έτσι σου λέγω και τώρα, ότι τούτο θα κάμω κατά την ημέραν αυτήν".

Γ Βασ. 1,31 και έκυψε Βηρσαβεέ επί πρόσωπον επί την γήν και προσεκύνησε τώ βασιλεί και είπε· ζήτω ο κύριός μου ο

βασιλεύς Δαβίδ εις τον αιώνα.

Γ Βασ. 1,31 Η Βηρσαβέ έσκυψε το πρόσωπόν της μέχρις εδάφους, προσεκύνησε τον βασιλέα και είπε: "είθε να ζη ο κύριός μου και βασιλεύς Δαβίδ αιωνίως".

Γ Βασ. 1,32 και είπεν ο βασιλεύς Δαβίδ· καλέσατέ μοι Σαδώκ τον ιερέα και Νάθαν τον προφήτην και Βαναϊάν υιόν Ιωδαέ· και εισήλθον ενώπιον τού βασιλέως,

Γ Βασ. 1,32 Ο βασιλεύς Δαβίδ είπε: "καλέσατε να παρουσιασθούν ενώπιόν μου ο αρχιερέυς Σαδώκ, ο προφήτης Ναθαν, ο Βαναϊάς ο υιός του Ιωδαέ". Αυτοί δε και παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως.

Γ Βασ. 1,33 και είπεν ο βασιλεύς αυτοίς· λάβετε τους δούλους τού κυρίου υμών μεθ υμών και επιβιάσατε τον υιόν μου Σαλωμών επί την ημίονον την εμήν και καταγάγετε αυτόν εις την Γιών,

Γ Βασ. 1,33 Ο βασιλεύς είπε προς αυτούς· "πάρετε μαζί σας την σωματοφυλακήν εμού του κυρίου σας και αναβιάσατε εις την ιδικήν μου ημίονον τον υιόν μου τον Σολομώντα και οδηγήσατε αυτόν εις την Γιών.

Γ Βασ. 1,34 και χρισάτω αυτόν εκεί Σαδώκ ο ιερέυς και Νάθαν ο προφήτης εις βασιλέα επί Ισραήλ, και σαλπίατε κερατίνη και ερείτε· ζήτω ο βασιλεύς Σαλωμών.

Γ Βασ. 1,34 Εκεί ο αρχιερέυς Σαδώκ ενώπιον και του προφήτου Ναθαν ας χρίση αυτόν ως βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού. Κατόπιν με την κερατίνη σάλπιγγα σαλπίατε και διαλαλήσατε· Ζητω ο βασιλεύς Σολομών.

Γ Βασ. 1,35 και καθήσεται επί τού θρόνου μου και βασιλεύσει αντ' εμού, και εγώ ενετειλάμην τού είναι εις ηγούμενον επί Ισραήλ και Ιούδα.

Γ Βασ. 1,35 Αυτός θα καθήση επί του θρόνου μου και θα βασιλεύση αντί εμού. Εγώ έδωσα την εντολήν να είναι αυτός άρχων εις όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν και εις την φυλήν του Ιούδα".

Γ Βασ. 1,36 και απεκρίθη Βαναϊάς υιός Ιωδαέ τώ βασιλεί και είπε· γένοιτο ούτως· πιστώσαι Κύριος ο Θεός τού κυρίου μου τού βασιλέως.

Γ Βασ. 1,36 Ο Βαναϊάς, ο υιός του Ιωδαέ, απεκρίθη και είπε στον βασιλέα· "ας γίνη, όπως διέταξεν ο βασιλεύς. Κυριος ο Θεός του κυρίου μου του βασιλέως ας επαληθεύση και ας πραγματοποιήση τους λόγους σου.

Γ Βασ. 1,37 καθώς ήν Κύριος μετά τού κυρίου μου τού βασιλέως, ούτως εή μετά Σαλωμών και μεγαλύναι τον θρόνον αυτού υπέρ τον θρόνον τού κυρίου μου τού βασιλέως Δαβίδ.

Γ Βασ. 1,37 Είθε δε, όπως Κυριος ο Θεός ήτο μαζί με τον κύριόν μου τον βασιλέα, κατά παρόμοιον τρόπον να είναι μαζί με τον Σολομώντα, και να δοξάση την βασιλείαν του περισσότερον από την βασιλείαν του κυρίου μου του βασιλέως Δαβίδ".

Γ Βασ. 1,38 και κατέβη Σαδώκ ο ιερέυς και Νάθαν ο προφήτης και Βαναϊάς υιός Ιωδαέ και ο Χερεθί και ο Φελεθί και επεκάθισαν τον Σαλωμών επί την ημίονον τού βασιλέως Δαβίδ και απήγαγον αυτόν εις την Γιών.

Γ Βασ. 1,38 Πράγματι ο αρχιερέυς Σαδώκ, ο προφήτης Ναθαν και ο Βαναϊάς ο υιός του Ιωδαέ, όπως επίσης και η βασιλική φρουρά, που απετελείτο από τα Χερεθί και Φελεθί, ήλθον. Αυτοί εβοήθησαν και εκάθησεν εις την ημίονον του βασιλέως Δαβίδ ο Σολομών και ωδήγησαν αυτόν εις την Γιών.

Γ Βασ. 1,39 και έλαβε Σαδώκ ο ιερέυς το κέρας τού ελαίου εκ της σκηνης και έχρισε τον Σαλωμών και εσάλπισε τή κερατίνη, και είπε πάς ο λαός· ζήτω ο βασιλεύς Σαλωμών.

Γ Βασ. 1,39 Ο αρχιερέυς Σαδώκ επήρε την κερατίνην φιάλην, η οποία περιείχεν ιερόν έλαιον από την Σκηνήν του Μαρτυρίου και έχρισε τον Σολομώντα. Κατόπιν εσάλπισε με την κερατίνην σάλπιγγα και όλος ο παριστάμενος λαός εφώναζε· Ζητω ο βασιλεύς ο Σολομών.

Γ Βασ. 1,40 και ανέβη πάς ο λαός όπισω αυτού και έχορευον εν χοροίς και ευφραινόμενοι ευφροσύνην μεγάλην, και εράγη η γη εν τή φωνή αυτών.

Γ Βασ. 1,40 Όλος ο Ισραηλιτικός λαός ανεγνώρισε και ηκολούθησε τον Σολομώντα ως βασιλέα. Οι Ισραηλίται έχορευσαν τότε πολλούς χορούς και διεσκέδασαν με χαράν μεγάλην ζητωκραυγάζοντες, ώστε σαν να εσειέτο και να εσχίζετο η γη από τας φωνάς αυτών.

Γ Βασ. 1,41 Καί ήκουσεν Αδωνίας και πάντες οι κλητοί αυτού, και αυτοί συνετέλεσαν φαγείν· και ήκουσεν Ιωάβ την φωνήν της κερατίνης και είπε· τις η φωνή της πόλεως ηχούσης;

Γ Βασ. 1,41 Ο Αδωνίας και όλοι οι επίσημοι άνδρες, που ήσαν μαζί του, ήκουσαν αυτόν τον θόρυβον, όταν πλέον είχε τελειώσει το συμπόσιόν των. Ο δε Ιωάβ, όταν ήκουσε τον ήχον της σάλπιγγος, ηρώτησε· "τι σημαίνουν αι κραυγαί αυταί, από τας οποίας αντηχεί ολόκληρος η πόλις;"

Γ Βασ. 1,42 έτι αυτού λαλούντος και ιδού Ιωνάθαν υιός Αβιάθαρ τού ιερέως εισήλθε, και είπεν Αδωνίας· εισελθε, ότι ανήρ δυνάμειος εί σύ, και αγαθά ευαγγέλισαι.

Γ Βασ. 1,42 Ενώ δε έλεγεν αυτά, ιδού ο Ιωνάθαν, ο υιός του αρχιερέως Αβιάθαρ, προσήλθεν εις την συγκέντρωσιν αυτήν και ο Αδωνίας του είπεν· "έλα, διότι είσαι γενναίος άνθρωπος και ασφαλώς αγγελιαφόρος καλών ειδήσεων".

Γ Βασ. 1,43 και απεκρίθη Ιωνάθαν και είπε· και μάλα ο κύριος ημών ο βασιλεύς Δαβίδ εβασίλευσε τον Σαλωμών·

Γ Βασ. 1,43 Ο Ιωνάθαν απήντησε και είπε· "βεβαιότατα ο κύριος μας, ο βασιλεύς Δαβίδ, ανεκήρυξε τον Σολομώντα ως βασιλέα.

Γ Βασ. 1,44 και απέστειλε μετ' αυτού ο βασιλεύς τον Σαδώκ τον ιερέα και Νάθαν τον προφήτην και Βαναϊάν τον υιόν Ιωδαέ και τον Χερεθί και τον Φελεθί και επεκάθισαν αυτόν επί την ημίονον τού βασιλέως·

Γ Βασ. 1,44 Ο βασιλεύς έστειλε μαζί με τον Σολομώντα τον αρχιερέα Σαδώκ, τον προφήτην Ναθαν, τον Βαναϊάν τον υιόν του Ιωδαέ, την βασιλικήν φρουράν των Χερεθί και Φελεθί, οι οποίοι εβοήθησαν τιμητικώς να ανεβή ο Σολομών εις την βασιλικήν ημίονον.

Γ Βασ. 1,45 και έχρισαν αυτόν Σαδώκ ο ιερέυς και Νάθαν ο προφήτης εν τή Γιών, και ανέβησαν εκείθεν ευφραινόμενοι και ήχησεν η πόλις· αύτη η φωνή ήν ηκούσατε.

Γ Βασ. 1,45 Ο αρχιερέυς Σαδώκ ενώπιον και του προφήτου Ναθαν έχρισε τον Σολομώντα βασιλέα εις την Γιών. Από εκεί επέστρεψαν ευφραινόμενοι εις την Ιερουσαλήμ και όλη η πόλις αντήχησεν από τας ζητωκραυγάς. Αυταί είναι αι φωναί τας οποίας ηκούσατε".

Γ Βασ. 1,46 και εκάθισε Σαλωμών επί θρόνον βασιλείας,

Γ Βασ. 1,46 Έτσι ο Σολομών εκάθησεν στον βασιλικόν θρόνον.

Γ Βασ. 1,47 και εισήλθον οι δούλοι τού βασιλέως ευλογήσαι τον κύριον ημών τον βασιλέα Δαβίδ λέγοντες· αγαθύναι ο Θεός

το όνομα Σαλωμών υπέρ το όνομά σου και μεγαλύναι τον θρόνον αυτού υπέρ τον θρόνον σου· και προσεκύνησεν ο βασιλεύς επί την κοίτην,

Γ Βασ. 1.47 Όλοι δε οι αυλικοί και το περιβάλλον του βασιλέως Δαβίδ εισήλθεν εις την αίθουσαν αυτού, δια να τον τιμήσουν και τον δοξάσουν λέγοντες· “είθε ο Θεός να δοξάση το όνομα του Σολομώντος περισσότερον από το ιδικόν σου όνομα και να αναδείξη την βασιλείαν του ανωτέραν από την βασιλείαν την ιδικήν σου”. Ο δε βασιλεύς ηυχαιστήθη και προσεκύνησεν από την κλίνην του τον Θεόν.

Γ Βασ. 1.48 και γε ούτως είπεν ο βασιλεύς· ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ός έδωκε σήμερον εκ τού σπέρματός μου καθημενον επί τού θρόνου μου, και οι οφθαλμοί μου βλέπουσι.

Γ Βασ. 1.48 Ο βασιλεύς ηυχήθη κατά τον ίδιον τρόπον και είπε· “δοξασμένος ας είναι Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος σήμερον έδωκεν από τους υιούς μου βασιλέα να καθήση στον θρόνον μου και τον οποίον βασιλέα βλέπω εγώ με τα ίδια μου τα μάτια”.

Γ Βασ. 1.49 Καί εξέστησαν πάντες οι κλητοί τού Αδωνίου και ήλθον ανήρ εις την οδόν αυτού.

Γ Βασ. 1.49 Κατόπιν αυτών όλοι οι επίσημοι προσκεκλημένοι του Αδωνίου εταράχθησαν και διεσκορπίσθησαν και ο καθένας επήγε τον δρόμον δια το σπίτι του.

Γ Βασ. 1.50 και Αδωνίας εφοβήθη από προσώπου Σαλωμών και ανέστη και απήλθε και επελάβετο των κεράτων τού θυσιαστηρίου.

Γ Βασ. 1.50 Ο ίδιος ο Αδωνίας εφοβήθη τον Σολομώντα, εσηκώθη και ήλθεν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και έπιασε τα κέρατα του θυσιαστηρίου.

Γ Βασ. 1.51 και ανηγγέλη τώ Σαλωμών λέγοντες· ιδού Αδωνίας εφοβήθη τον βασιλέα Σαλωμών και κατέχει των κεράτων τού θυσιαστηρίου λέγων· ομοσάτω μοι σήμερον Σαλωμών, ει ου θανατώσει τον δούλον αυτού εν ρομφαία.

Γ Βασ. 1.51 Αυτό ανέφεραν μερικοί στον Σολομώντα και του είπαν· “ιδού, ο Αδωνίας εφοβήθη τον βασιλέα Σολομώντα και κρατεί με τα χέρια του τα κέρατα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων λέγων· Ας μου ορκισθή σήμερον ο Σολομών, ότι δεν θα θανατώση δια ρομφαίας εμέ, τον δούλον του”.

Γ Βασ. 1.52 και είπε Σαλωμών· εάν γένηται εις υιόν δυνάμεων, ει πεσειται των τριχών αυτού επί την γήν· και εάν κακία ευρεθή εν αυτώ, θανατωθήσεται.

Γ Βασ. 1.52 Ο Σολομών είπεν· “εάν στο μέλλον αναδειχθή καλός και τίμιος άνθρωπος, ούτε τρίχα δεν θα πέση από το κεφάλι του. Εάν όμως συλληφθή εις νέον ολίσθημα, θα καταδικασθή εις θάνατον”.

Γ Βασ. 1.53 και απέστειλεν ο βασιλεύς Σαλωμών και κατήνεγκαν αυτόν απάνωθεν τού θυσιαστηρίου· και εισήλθε και προσεκύνησεν τώ βασιλεί Σαλωμών, και είπεν αυτώ Σαλωμών· δέυρο εις τον οίκόν σου.

Γ Βασ. 1.53 Ο βασιλεύς Σολομών έστειλεν ανθρώπους, οι οποίοι κατέβασαν τον Αδωνίαν από το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Εκείνος παρουσιάσθη ενώπιον του βασιλέως Σολομώντος και τον προσεκύνησεν. Ο δε Σολομών του είπε· “πήγαινε στο σπίτι σου”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Γ Βασ. 2.1 Καί ήγγισαν αι ημέραι Δαβίδ αποθανείν αυτόν, και απεκρίνατο Σαλωμών υιό αυτού λέγων·

Γ Βασ. 2.1 Επλησίασαν πλέον αι ημέραι, κατά τας οποίας ο Δαβίδ θα απέθνησκειν. Εκάλεσε τον Σολομώντα και κατά τρόπον επίσημον του είπε·

Γ Βασ. 2.2 εγώ ειμι πορευόμεν εν οδώ πάσης της γής· και ισχύσεις και έση εις άνδρα.

Γ Βασ. 2.2 “εγώ ο Δαβίδ βαδίζω τώρα τον δρόμον προς τον θάνατον, τον οποίον βαδίζουν και όλοι οι άνθρωποι της γης. Συ δε πρέπει να αναδειχθής ισχυρός και ανδρείος.

Γ Βασ. 2.3 και φυλάξεις φυλακήν Κυρίου Θεού σου τού πορευέσθαι εν ταίς οδοίς αυτού, φυλάσσειν τας εντολάς αυτού και τα δικαιώματα και τα κρίματα τα γεγραμμένα εν τώ νόμω Μωυσέως· ίνα συνήσης ά ποιήσεις κατά πάντα, όσα αν εντείλωμαί σοι,

Γ Βασ. 2.3 Προς τούτο θα προσπαθήσης και θα καταβάλης κάθε φροντίδα να φυλάξης όλα, όσα διέταξε Κυριος ο Θεός σου, να πορεύεσαι στους δρόμους, τους οποίους αυτός σου έχαραξε. Αυτό δε θα το επιτύχης, αν τηρής τας εντολάς του, τα δικαιώματά του και τα κρίματά του, τα οποία είναι γραμμένα στον Νομον του Μωϋσέως. Ετσι όταν ζης και πορεύεσαι, θα ενοήσης όλα όσα εγώ σε διατάσω να κάμης.

Γ Βασ. 2.4 ίνα στήση Κύριος τον λόγον αυτού, ον ελάλησε λέγων· εάν φυλάξωσιν οι υιοί σου την οδόν αυτών πορευέσθαι ενώπιόν μου εν αληθεία εν όλη καρδιά αυτών λέγων· ουκ εξολοθρευθήσεται σοι ανήρ επάνωθεν θρόνου Ισραήλ.

Γ Βασ. 2.4 Ετσι και ο Κυριος θα εκπληρώση την υπόσχεσίν του, την οποίαν έδωσε λέγων· Εάν τα παιδιά σου προσέξουν την πορείαν της ζωής των και βαδίζουν με όλην αυτών την καρδίαν κατά αλήθειαν ενώπιόν μου, τότε δεν θα εξολοθρευθή διάδοχός σου από τον βασιλικόν θρόνον επί του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 2.5 και γε σύ έγνωσ όσα εποίησέ μοι Ιωάβ υιός Σαρουΐας, όσα εποίησε τοίς δυσίν άρχουσι των δυνάμεων Ισραήλ, τώ Αβεννήρ υιό Νήρ και τώ Αμессαΐ υιό Ιεθέρ, και απέκτεινεν αυτούς και έταξε τα αίματα πολέμου εν ειρήνη και έδωκεν αίμα αθών εν τή ζώνη αυτού τή εν τή οσφύϊ αυτού και εν τώ υποδήματι αυτού τώ εν τώ ποδί αυτού·

Γ Βασ. 2.5 Γνωρίζεις δε και συ προσωπικώς, όσα κακά έκαμε εναντίον μου ο Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας. Οσα έκαμε εναντίον των δύο στρατηγών του Ισραηλιτικού λαού, του Αβεννήρ, υιού του Νηρ, και του Αμессαΐ υιού του Ιεθέρ. Εφόνευsen αυτούς κατά τρόπον δολοφονικόν, έχυσεν ανδρεία αίματα εις καιρόν ειρήνης και έτσι το αθών αίμα των θυμάτων του έτρεξεν εις την ζώνην του, εις την ζώνην της οσφύος του και εις τα υποδήματά του, που εφορούσεν εις τα πόδια του.

Γ Βασ. 2.6 και ποιήσεις κατά την σοφίαν σου και ου κατάξεις την πολιάν αυτού εν ειρήνη εις άδου·

Γ Βασ. 2.6 Θα πράξης και θα φερθής απέναντι του σύμφωνα με την σύνεσίν σου και σοφίαν σου και δεν θα αποθάνη αυτός, ο ασπρομάλλης γέρον, με φυσικόν θάνατον.

Γ Βασ. 2.7 και τοίς υιοίς Βερζελλί τού Γαλααδίτου ποιήσεις έλεος, και έσονται εν τοίς εσθίουσι την τράπεζάν σου, ότι ούτως ήγγισάν μοι εν τώ με αποδιδράσκειν από προσώπου Αβεσσαλώμ τού αδελφού σου.

Γ Βασ. 2.7 Εις τους υιούς όμως του Βερζελλί, ο οποίος κατάγεται από την Γαλααδ, θα συμπεριφερθής με πολλήν καλωσύνην, διότι έτσι συμπεριφέρθησαν και αυτοί απέναντί μου, όταν εδραπέτευσα από την πατρίδα μας φεύγων την καταδίωξιν του αδελφού σου, του Αβεσσαλώμ.

Γ Βασ. 2,8 και ιδού μετά σου Σεμεϊ υιός Γηρά υιός του Ιεμενί εκ Βαουρίμ, και αυτός κατηράσατό με κατάραν οδυνηράν τή ημέρα, ή επορευόμενη εις Παρεμβολάς, και αυτός κατέβη εις απαντήν μου εις τον Ιορδάνην, και ώμοσα αυτώ εν Κυρίω λέγων· ει θανατώσω σε εν ρομφαία·

Γ Βασ. 2,8 Ιδού, μαζί σου ευρίσκειται ο Σεμεϊ, ο υιός του Γηρά, ο Βενιαμίτης από την πόλιν Βαουρίμ. Αυτός αδικώς με κατηράσθη με φρικτήν κατάραν κατά την ημέραν, κατά την οποίαν έφευγα εις τας Παρεμβολάς. Αυτός όμως ο ίδιος κατά την επιστροφήν μου κατέβη εις προϋπάντησίν μου στον Ιορδάνην ποταμόν. Εγώ δε ωρκίσθηκα εις αυτόν ενώπιον του Κυρίου και είπα· Δια την ένοχον προτέραν διαγωγήν δεν θα διατάξω εγώ να σε εκτελέσουν με ρομφαίαν.

Γ Βασ. 2,9 και ου μη αθώωσης αυτόν, ότι ανήρ σοφός εί σύ και γνώση ά ποιήσεις αυτώ, και κατάξεις την πολιάν αυτού εν αίματι εις άδου.

Γ Βασ. 2,9 Συ όμως δεν θα τον αφήσεις ατιμώρητον. Είσαι σοφός και γνωρίζεις, τι θα πράξης προς αυτόν, ώστε με βίαιον θάνατον να στείλεις τον ασπρομάλλην αυτόν στον τάφον·

Γ Βασ. 2,10 και εκοιμήθη Δαυίδ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν πόλει Δαυίδ.

Γ Βασ. 2,10 Ο Δαυίδ εκοιμήθη και προσετέθη στους προπάτορας αυτού. Ετάφη δε εις την πόλιν Δαυίδ.

Γ Βασ. 2,11 και αι ημέραι, ας εβασίλευσε Δαυίδ επί τον Ισραήλ τεσσαράκοντα έτη· εν Χεβρών εβασίλευσεν επτά έτη και εν Ιερουσαλήμ τριακοντατρία έτη.

Γ Βασ. 2,11 Τα έτη, κατά τα οποία εβασίλευσεν ο Δαυίδ επί του ισραηλιτικού λαού, ήσαν τεσσαράκοντα. Επτά έτη εβασίλευσεν εις την Χεβρών και τριάκοντα τρία έτη εις την Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 2,12 Καί Σαλωμών εκάθισεν επί θρόνου Δαυίδ του πατρός αυτού υιός ετών δώδεκα και ητοιμάσθη η βασιλεία αυτού σφόδρα.

Γ Βασ. 2,12 Ο Σολομών εκάθισεν στον θρόνον του πατρός του Δαυίδ εις ηλικίαν δώδεκα ετών, η δε βασιλεία του ετακτοποιήθη και εστερεώθη πολύ.

Γ Βασ. 2,13 και εισήλθεν Αδωνίας υιός Αγγίθ προς Βηρσαβεέ μητέρα Σαλωμών και προσεκύνησεν αυτή· η δε είπεν· ειρήνη η είσοδός σου; και είπεν· ειρήνη·

Γ Βασ. 2,13 Ο Αδωνίας, ο υιός της Αγγίθ, παρουσιάσθη προς την Βηρσαβεέ την μητέρα του Σολομώντος και την προσεκύνησεν. Εκείνη τον ηρώτησεν· “έρχουσαι δι' ειρηνικών σκοπόν;” Εκείνος απήντησεν· “ο σκοπός μου είναι, ειρηνικός.

Γ Βασ. 2,14 λόγος μοι προς σε· και είπεν αυτώ· λάλησον.

Γ Βασ. 2,14 Εχω να ανακοινώσω κάτι προς σε”. Εκείνη δε του είπε· “ομίλησε”.

Γ Βασ. 2,15 και είπεν αυτή· σύ οίδας, ότι εμοί ήν βασιλεία και επ εμέ έθετο πάς Ισραήλ το πρόσωπον αυτού εις βασιλέα, και εστράφη η βασιλεία και εγένετο τώ αδελφώ μου, ότι παρά Κυρίου εγενήθη αυτώ·

Γ Βασ. 2,15 Ο Αδωνίας ειπέ προς αυτήν· “συ γνωρίζεις ότι εις εμέ, ως προς πρεσβύτερον υιόν του Δαυίδ, ανήκεν η βασιλεία και προς εμέ εστράφησαν οι Ισραηλίται, οι οποίοι και με ανεκηρυξαν βασιλέα των. Ομως η βασιλεία αυτή περιήλθεν στον αδελφόν μου, διότι ο Κυριος ηθέλησε να περιέλθη εις αυτόν.

Γ Βασ. 2,16 και νύν αίτησιν μίαν εγώ αιτούμαι παρά σου, μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου. και είπεν αυτώ Βηρσαβεέ· λάλει.

Γ Βασ. 2,16 Τωρα υποβάλλω προς σε μίαν αίτησιν, μίαν παράκλησιν. Μη αρνηθής να την ακούσης”. Η Βηρσαβεέ του είπε· “ομίλησε”.

Γ Βασ. 2,17 και είπεν αυτή· ειπόν δή προς Σαλωμών τον βασιλέα, ότι ουκ αποστρέψει το πρόσωπον αυτού από σου, και δώσει μοι την Αβισάγ την Σωμανίτιν εις γυναίκα.

Γ Βασ. 2,17 Εκείνος πονηρά σκεπτόμενος της είπε· “ειπέ, σε παρακαλώ, στον βασιλέα Σολομώντα συ, διότι θα σε ακούση εκείνος με ευμένειαν και προσοχήν, να μου δώση ως σύζυγον την Αβισάγ την Σωμανίτιδα”.

Γ Βασ. 2,18 και είπε Βηρσαβεέ· καλώς· εγώ λαλήσω περι σου τώ βασιλεί.

Γ Βασ. 2,18 Η Βηρσαβεέ είπεν εις αυτόν· “πολύ καλά. Εγώ θα ομιλήσω στον Σολομώντα δια σε”.

Γ Βασ. 2,19 και εισήλθε Βηρσαβεέ προς τον βασιλέα Σαλωμών λαλήσαι αυτώ περι Αδωνίου. και εξανέστη ο βασιλεύς εις απαντήν αυτή και κατεφίλησεν αυτήν και εκάθισεν επί του θρόνου, και ετέθη θρόνος τή μητρί του βασιλέως και εκάθισεν εκ δεξιών αυτού.

Γ Βασ. 2,19 Η Βηρσαβεέ παρουσιάσθη πράγματι προς τον βασιλέα Σολομώντα, δια να ομιλήση προς αυτόν περι του Αδωνίου. Ο βασιλεύς ηγέρθη, δια να έλθη εις προϋπάντησίν της. Την ήσπασθη με στοργήν και κατόπιν εκάθησεν στον θρόνον του. Επί δε τη ευκαιρία ετέθη δεξιά άλλος θρόνος δια την μητέρα του βασιλέως, η οποία έτσι και εκάθισεν εκ δεξιών αυτού.

Γ Βασ. 2,20 και είπεν αυτώ· αίτησιν μίαν μικράν εγώ αιτούμαι παρά σου, μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου. και είπεν αυτή ο βασιλεύς· αίτησαι, μήτερ εμή, και ουκ αποστρέψω σε.

Γ Βασ. 2,20 Η Βηρσαβεέ είπεν εις αυτόν· “ζητώ εγώ από σε μίαν μικράν χάριν. Μη αρνηθής να μου την εκπληρώσης”. Ο βασιλεύς της είπε· “μητέρα μου, ζητησέ μου ο,τι θέλεις και εγώ δεν θα σου το αρνηθώ”.

Γ Βασ. 2,21 και είπε· δοθήτω δή Αβισάγ η Σωμανίτις τώ Αδωνία τώ αδελφώ σου εις γυναίκα.

Γ Βασ. 2,21 Η Βηρσαβεέ είπε· “σε παρακαλώ να δοθή η Αβισάγ η Σωμανίτις ως σύζυγος στον αδελφόν σου τον Αδωνίαν”.

Γ Βασ. 2,22 και απεκρίθη ο βασιλεύς Σαλωμών και είπε τή μητρί αυτού· και ινατί σύ ήτησαι την Αβισάγ τώ Αδωνία; και αίτησαι αυτώ την βασιλείαν, ότι ούτος αδελφός μου ο μέγας υπέρ εμέ, και αυτώ Αβιάθαρ ο ιερές και αυτώ Ιωάβ υιός Σαρουΐας αρχιστράτηγος εταίρος.

Γ Βασ. 2,22 Ο βασιλεύς Σολομών, ο οποίος κατενόησε την πονηρίαν του Αδωνίου, απήντησε και είπεν εις την μητέρα του· “διατί συ εξήτησες την Αβισάγ σύζυγον δια τον Αδωνίαν; Είναι σαν να εξήτησες δι' αυτόν την βασιλείαν, αφού θέλεις να του δοθή ως σύζυγος εκείνη, η οποία εχηματίσε λευκή σύζυγος του βασιλέως Δαυίδ. Γνωρίζεις δε ότι αυτός από απόψεως ηλικίας είναι μεγαλύτερος από εμέ και προς αυτόν έχει προσκολληθή ο Αβιάθαρ ο αρχιερέυς, ο δε αρχιστράτηγος Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας, είναι φίλος και σύμβουλος του”.

Γ Βασ. 2,23 και ώμοσεν ο βασιλεύς Σαλωμών κατά του Κυρίου λέγων· τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθειή, ότι κατά της ψυχής αυτού ελάλησεν Αδωνίας τον λόγον τούτον·

Γ Βασ. 2,23 Τοτε ο βασιλεύς Σολομών ωρκίσθη στον Θεόν και είπεν· “α με τιμωρήση ο Θεός με οιανδήποτε τιμωρίαν θέλει, αν δεν τιμωρήσω τον Αδωνίαν, διότι κατά τρόπον πονηρόν ωμίλησεν εναντίον αυτής ταύτης της ζωής του με το να

υποβάλει την δολίαν αυτήν αίτησιν.

Γ Βασ. 2,24 και νύν ζή Κύριος, ός ητοιμάσέ με και έθετό με επί τον θρόνον Δαυίδ τού πατρός μου, και αυτός εποίησέ μοι οίκον, καθώς ελάλησε Κύριος, ότι σήμερον θανατωθήσεται Αδωνίας.

Γ Βασ. 2,24 Και λοιπόν, ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον, ο οποίος με προητοιμάσε και με έβαλεν στον θρόνον του Δαυίδ του πατρός μου, που μου έδωσε τον βασιλικόν αυτόν οίκον, όπως ο Κυριος μίλησε, ορκίζομαι ότι σήμερον θα θανατωθή ο Αδωνίας".

Γ Βασ. 2,25 και εξαπέστειλεν ο βασιλεύς Σαλωμών εν χειρί Βαναίου υιού Ιωδαέ και ανείλεν αυτόν, και απέθανεν Αδωνίας εν τή ημέρα εκείνη.

Γ Βασ. 2,25 Ο βασιλεύς Σολομών έστειλε τον Βαναίαν, υιόν του Ιωδαέ, δια να εκτελέση τον Αδωνίαν. Πράγματι κατά την ημέραν εκείνην εθανατώθη ο Αδωνίας.

Γ Βασ. 2,26 Καί τώ Αβιάθαρ τώ ιερεί είπεν ο βασιλεύς· απότρεχε σύ εις Αναθώθ εις αγρόν σου, ότι ανήθ θανάτου εί σύ εν τή ημέρα ταύτη, και ου θανατώσω σε, ότι ήρας την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου ενώπιον τού πατρός μου, και ότι εκακουχήθη εν πάσιν, οίς εκακουχήθη ο πατήρ μου.

Γ Βασ. 2,26 Ο βασιλεύς Σολομών είπε προς τον αρχιερέα Αβιάθαρ· "συ πήγαινε εις την Αναθώθ και μένε εκεί στον αγρόν σου, διότι είσαι άξιός θανάτου κατά την ημέραν αυτήν. Ομως δεν θα σε φονεύσω, διότι μετέφερες την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, καθ' ου χρόνον εξούσεν ακόμη ο πατήρ μου, και διότι υπέστης και συ όλας τας ταλαιπωρίας, τας οποίας υπέστη και ο πατήρ μου".

Γ Βασ. 2,27 και εξέβαλε Σαλωμών τον Αβιάθαρ τού μη είναι ιερέα τού Κυρίου, πληρωθήναι το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν επί τον οίκον Ηλί εν Σηλώμ.

Γ Βασ. 2,27 Ο Σολομών εξεδίωξε τον Αβιάθαρ, ώστε να μη είναι πλέον αυτός αρχιερεύς του Κυρίου, και έτσι εξεπληρώθη ο λόγος του Κυρίου, τον οποίον είπε δια την οικογένειαν του Ηλί εις Σηλώμ.

Γ Βασ. 2,28 και η ακοή ήλθεν έως Ιωάβ υιού Σαρουΐας (ότι Ιωάβ ήν κεκλικώς οπίσω Αδωνίου, και οπίσω Σαλωμών ουκ έκλινε), και έφυγεν Ιωάβ εις το σκήνωμα τού Κυρίου και κατέσχε των κεράτων τού θυσιαστηρίου.

Γ Βασ. 2,28 Ο Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας, ο οποίος ήτο με το μέρος του Αδωνίου και όχι με το μέρος του Σολομώντος, επληροφορήθη την εκδίωξιν και τον περιορισμόν του Αβιάθαρ και εφοβήθη. Κατέφυγε, λοιπόν, εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και εκρατήθη από τας εξοχάς του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Γ Βασ. 2,29 και απηγγέλη τώ Σαλωμών λέγοντες ότι πέφυγεν Ιωάβ εις την σκηνήν τού Κυρίου και ιδού κατέχει των κεράτων τού θυσιαστηρίου. και απέστειλε Σαλωμών ο βασιλεύς προς Ιωάβ λέγων· τι γεγονός σοι, ότι πέφυγας εις το θυσιαστήριον; και είπεν Ιωάβ· ότι εφοβήθην από προσώπου σου, και έφυγον προς Κύριον. και απέστειλε Σαλωμών τον Βαναίου υιόν Ιωδαέ λέγων· πορεύου και άνελε αυτόν και θάψον αυτόν.

Γ Βασ. 2,29 Ανήγγειλαν στον Σολομώντα το γεγονός και είπαν, ότι ο Ιωάβ έχει καταφύγει εις την Σκηνήν του Κυρίου και ιδού κρατεί εκεί τα κέρατα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων. Ο βασιλεύς Σολομών έστειλεν άνθρωπον προς τον Ιωάβ και του είπε· "τι σου συνέβη; Διατί κατέφυγες στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων;" Ο Ιωάβ απήντησεν· "εφοβήθην από σε και κατέφυγον προς τον Κυριον". Ο Σολομών έστειλε τότε τον Βαναίαν, τον υιόν του Ιωδαέ, και του είπε· "πήγαινε και θανάτωσε τον Ιωάβ και θάψε τον".

Γ Βασ. 2,30 και ήλθε Βαναίας υιός Ιωδαέ προς Ιωάβ εις την σκηνήν τού Κυρίου και είπεν αυτό· τάδε λέγει ο βασιλεύς· έξελθε. και είπεν Ιωάβ· ουκ εκπορεύομαι, ότι ώδε αποθανούμαι. και επέστρεψε Βαναίας υιός Ιωδαέ και είπε τώ βασιλεί λέγων· τάδε λελάληκεν Ιωάβ και τάδε αποκέκριται μοι.

Γ Βασ. 2,30 Ο Βαναίας, ο υιός του Ιωδαέ, μετέβη προς τον Ιωάβ εις την Σκηνήν του Κυρίου και του είπε· "αυτά λέγει ο βασιλεύς· Εβγα από αυτού". Ο Ιωάβ απήντησε· "δεν θα έξέλθω διότι προτιμώ να αποθάνω εδώ". Ο Βαναίας, ο υιός του Ιωδαέ, επέστρεψεν στον βασιλέα και του είπεν· "αυτά μου είπεν ο Ιωάβ. Αυτήν την απάντησιν μου έδωκεν εις την διαταγήν σου".

Γ Βασ. 2,31 και είπεν αυτό ο βασιλεύς· πορεύου και ποιήσον αυτό καθώς ειρήκε, και άνελε αυτόν και θάψεις αυτόν και εξαρείς σήμερον το αίμα, ό δωρεάν εξέχεεν απ εμού και από τού οίκου τού πατρός μου·

Γ Βασ. 2,31 Ο βασιλεύς είπεν εις αυτόν· "πήγαινε και κάμε του, όπως σου είπε· θανάτωσέ τον και θάψε τον. Ετσι δε θα αποπλύνης σήμερα από εμέ και από τον οίκον του πατρός μου το αθών αίμα το οποίον αναιτίως έχυσεν εκείνος.

Γ Βασ. 2,32 και επέστρεψε Κύριος το αίμα της αδικίας αυτού εις κεφαλήν αυτού, ως απήντησε τοίς δυσίν ανθρώποις τοίς δικαίοις και αγαθοίς υπέρ αυτόν και απέκτεινεν αυτούς εν ρομφαία, και ο πατήρ μου Δαυίδ ουκ έγνω το αίμα αυτών, τον Αβεννήν υιόν Νήρ αρχιστράτηγον Ισραήλ και τον Αμεσσά υιόν Ιεθέρ αρχιστράτηγον Ιούδα·

Γ Βασ. 2,32 Ετσι ο Κυριος έρριψεν επάνω στο κεφάλι αυτού το αδικοχυμένον από αυτόν αίμα δύο ανθρώπων, οι οποίοι ήσαν αγαθότεροι και δικαιοτέροι από αυτόν και τους οποίους εκείνος εφόνευσε με την ρομφαίαν του. Ο πατήρ μου Δαυίδ δεν είχε γνώσιν εκ των προτέρων ούτε ενέκρινεν εκ των υστέρων τους φόνους εκείνους. Οι δε φονευθέντες υπό του Ιωάβ ήσαν ο Αβεννήρ ο υιός του Νηρ αρχιστράτηγος του Ισραηλιτικού λαού και ο Αμεσσά ο υιός του Ιεθέρ, αρχιστράτηγος της φυλής Ιούδα.

Γ Βασ. 2,33 και επεστράφη τα αίματα αυτών εις κεφαλήν αυτού και εις κεφαλήν τού σπέρματος αυτού εις τον αιώνα, και τώ Δαυίδ και τώ σπέρματι αυτού και τώ οίκω αυτού και τώ θρόνω αυτού γένοιτο ειρήνη έως αιώνος παρά Κυρίου.

Γ Βασ. 2,33 Ετσι δε έπεσαν τα αθώα αίματα εκείνων εις την κεφαλήν αυτού και εις τας κεφαλάς των απογόνων του στον αιώνα. Εις τον Δαυίδ όμως και στους απογόνους του, μάλιστα στον οίκον του και στον θρόνον του, είθε να βασιλεύη αιωνίως η ειρήνη παρά του Θεου".

Γ Βασ. 2,34 και ανέβη Βαναίας υιός Ιωδαέ και απήντησε αυτό και εθανάτωσεν αυτόν και έθαψεν αυτόν εν τώ οίκω αυτού εν τή ερήμω.

Γ Βασ. 2,34 Ο Βαναίας ο υιός του Ιωδαέ μετέδη πράγματι στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, ευρήκεν εκεί τον Ιωάβ, τον εθανάτωσε και τον έθαψεν στο υπόγειον του οίκου του, που ευρίσκεται εις την έρημον.

Γ Βασ. 2,35 και έδωκεν ο βασιλεύς τον Βαναίου υιόν Ιωδαέ αντ αυτού επί την στρατηγίαν· και η βασιλεία κατωρθούτο εν Ιερουσαλήμ και Σαδώκ τον ιερέα έδωκεν αυτόν ο βασιλεύς εις ιερέα πρώτον αντί Αβιάθαρ.

Γ Βασ. 2,35 Ο βασιλεύς εγκατέστησε τότε τον Βαναίαν, τον υιόν του Ιωδαέ, αντί του Ιωάβ, ως αρχιστράτηγον. Η δε βασιλεία του Σολομώντος εστρεφούτο και ενισχύετο εις την Ιερουσαλήμ. Τον Σαδώκ τον αρχιερέα εγκατέστησεν ο βασιλεύς

ως αρχιερέα, αντί του Αβιάθαρ.

Γ Βασ. 2,35α Καί ἔδωκε Κύριος φρόνησιν τῷ Σαλωμών και σοφίαν πολλήν σφόδρα και πλάτος καρδίας, ως ἡ ἄμμος ἡ παρά τὴν θάλασσαν.

Γ Βασ. 2,35^α Ὁ Κύριος ἔδωκεν στον Σολομώντα σύνεσιν και σοφίαν πάρα πολύ μεγάλην και ευρύτητα διανοίας, ὅπως ἡ ἄμμος ἡ παρά τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

Γ Βασ. 2,35β και ἐπληθύνθη ἡ φρόνησις Σαλωμών σφόδρα ὑπὲρ τὴν φρόνησιν πάντων υἱῶν ἀρχαίων και ὑπὲρ πάντας φρονίμους Αἰγύπτου.

Γ Βασ. 2,35β Ἡ σοφία του Σολομώντος ηὐξήθη και ἐπληθύνθη πάρα πολύ, περισσότερον ἀπὸ τὴν σύνεσιν και τὴν σοφίαν ὅλων των ἀρχαίων σοφῶν και ὅλων των σοφῶν τῆς Αἰγύπτου.

Γ Βασ. 2,35γ και ἔλαβε τὴν θυγατέρα Φαραῶ και εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς πόλιν Δαυὶδ ἕως συντελεῖσαι αὐτὸν οἰκοδομήσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ. και τὸν οἶκον Κυρίου ἐν πρώτοις και τὸ τείχος Ἱερουσαλήμ κυκλόθεν· ἐν ἐπτὰ ἔτεσιν ἐποίησε και συνετέλεσε.

Γ Βασ. 2,35γ Ὁ Σολομών ἐπήρε ως σύζυγον τὴν θυγατέρα του Φαραῶ, τὴν ὁποίαν και ἐγκατέστησεν εἰς τὴν πόλιν του Δαυὶδ στο ὄρος Σιών, μέχρις ὅτου ἀποτελειώσῃ τὴν ἀνοικοδόμησιν του βασιλικοῦ ἀνακτόρου. Πρῶτον ἔκτισε τὸν ναὸν του Κυρίου και κατόπιν συνέχισε τὸ κτίσιμον του τείχους τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτὰ ἤρchiσε και ἐτελείωσεν εἰς διάστημα ἐπτὰ ἐτῶν.

Γ Βασ. 2,35δ και ἦν τῷ Σαλωμών εβδομήκοντα χιλιάδας αἰρόντες ἄρσιν και ογδοήκοντα χιλιάδας λατόμων ἐν τῷ ὄρει.

Γ Βασ. 2,35δ Εἰς τὴν υπηρεσίαν του Σολομώντος δια τα ἔργα αὐτὰ ἦσαν εβδομήκοντα χιλιάδες ἀχθοφόροι και ογδοήκοντα χιλιάδες λατόμοι στο ὄρος.

Γ Βασ. 2,35ε και ἐποίησε Σαλωμών τὴν θάλασσαν και τα ὑποστηρίγματα και τοὺς λουτήρας τοὺς μεγάλους και τοὺς στύλους και τὴν κρήνην τῆς αὐλῆς και τὴν θάλασσαν τὴν χαλκὴν.

Γ Βασ. 2,35ε Ὁ Σολομών κατεσκεύασε τότε και τα ἱερὰ σκεύη, δηλαδή τὴν θάλασσαν, τα ὑποστηρίγματα, τοὺς μεγάλους λουτήρας, τοὺς στύλους, τὴν κρήνην τῆς αὐλῆς, τὴν θάλασσαν τὴν χαλκὴν.

Γ Βασ. 2,35ζ και ἠκοδόμησε τὴν ἀκρὰν και τὰς ἐπάλλξεις αὐτῆς και διέκοψε τὴν πόλιν Δαυὶδ· οὕτως θυγάτηρ Φαραῶ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς πόλεως Δαυὶδ εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ὃν ἠκοδόμησεν αὐτῇ· τότε ἠκοδόμησε τὴν ἀκρὰν.

Γ Βασ. 2,35ζ Ἀνοικοδόμησεν ἐπίσης τὴν ἀκρόπολιν και τὰς ἐπάλλξεις τῆς και διέκοψεν ἔτσι τὴν ἐπικοινωνίαν τῆς πόλεως Δαυὶδ με τὴν ἔξω περιοχὴν. Ἐτσι δε ἡ θυγάτηρ του Φαραῶ ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν πόλιν Δαυὶδ στον οἶκον τῆς, τὸν ὁποῖον δι' αὐτὴν εἶχε κτίσει ὁ Σολομών. Τότε ἀνοικοδόμησε και τὴν ἀκρόπολιν.

Γ Βασ. 2,35η και Σαλωμών ἀνέφερε τρεῖς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ὀλοκαυτώσεις και εἰρηνικὰς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ὃ ἠκοδόμησε τῷ Κυρίῳ, και ἐθυμία ἐνώπιον Κυρίου, και συνετέλεσε τὸν οἶκον.

Γ Βασ. 2,35η Ὁ Σολομών προσέφερε κάθε ἔτος τρεῖς θυσίας ὀλοκαυτωμάτων και εἰρηνικῶν θυσιῶν στο θυσιαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀνοικοδόμησε πρὸς τιμὴν του Κυρίου. Προσέφερεν ἀκόμη και θυμίαμα πρὸς τὸν Κύριον. Ἐτσι ἀπετελείωσε τὸν ναὸν πρὸς δόξαν και τιμὴν του Κυρίου.

Γ Βασ. 2,35θ και οὕτοι οἱ ἀρχόντες οἱ καθεσταμένοι ἐπὶ τα ἔργα τοῦ Σαλωμών· τρεῖς χιλιάδες και ἑξακόσιοι ἐπιστάται τοῦ λαοῦ των ποιούντων τα ἔργα.

Γ Βασ. 2,35θ Οἱ ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι εἶχον διορισθῆ ὡς ἐπόπται εἰς τα ἔργα του Σολομώντος, ἦσαν τρεῖς χιλιάδες ἑξακόσιοι ἐπιστάται ἐπὶ των ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζοντο εἰς αὐτὰ τα ἔργα.

Γ Βασ. 2,35ι και ἠκοδόμησε τὴν Ἀσσοῦρ και τὴν Μαγδώ και τὴν Γαζέρ και τὴν Βαιθωρὼν τὴν ἐπάνω και τα Βααλάθ.

Γ Βασ. 2,35ι Ὁ Σολομών ἀνοικοδόμησε τὴν Ἀσσοῦρ, τὴν Μαγδώ, τὴν Γαζέρ, τὴν ἐπάνω Βαιθωρὼν και τα Βααλάθ.

Γ Βασ. 2,35κ πλὴν μετὰ τὸ οἰκοδομήσαι αὐτὸν τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου και τὸ τείχος Ἱερουσαλήμ κύκλω, μετὰ ταῦτα ἠκοδόμησε τὰς πόλεις ταύτας.

Γ Βασ. 2,35κ Τὰς πόλεις ὅμως αὐτὰς οἰκοδόμησε, ἀφοῦ πρῶτον ἀνοικοδόμησε τὸν οἶκον του Κυρίου και τὸ τείχος τὸ περὶ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Γ Βασ. 2,35λ και ἐν τῷ ἔτι Δαυὶδ ζῆν ἐνετείλατο τῷ Σαλωμών λέγων· ἰδοὺ μετὰ σοῦ Σεμεΐ υἱὸς Γηρά υἱὸς τοῦ σπέρματος τοῦ Ἰεμεΐ ἐκ Χεβρών·

Γ Βασ. 2,35λ Ὅταν ἀκόμη ἐξοῦσεν ὁ Δαυὶδ, εἶχε δώσει ἐντολήν στον Σολομώντα λέγων· “ἰδοὺ, μαζὴ σου εὐρίσκεται ὁ Σεμεΐ, ὁ υἱὸς του Γηρά, ἀπὸ τὴν φυλὴν Βενιαμὶν ἐκ τῆς πόλεως Χεβρών.

Γ Βασ. 2,35μ οὗτος κατηράσατό με κατὰραν ὀδυνηρὰν ἐν ἡμέρᾳ ἐπορευομένη εἰς Παρεμβολάς,

Γ Βασ. 2,35μ Αὐτὸς ἐξέφερε φοβεράς κατὰρας ἐναντίον μου κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφευγα εἰς τὰς Παρεμβολάς.

Γ Βασ. 2,35ν και αὐτὸς κατέβαινεν εἰς ἀπαντὴν μοι ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην και ὡμοσα αὐτῷ κατὰ τοῦ Κυρίου λέγων· εἰ θανατωθήσεται ἐν ρομφαίᾳ·

Γ Βασ. 2,35ν Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου ὅμως ἤλθεν εἰς προὔπαντησίν μου και με συνήντησεν στον Ἰορδάνην. Ἐκεῖ ἐγὼ του ὠρκίσθη ἐνώπιον του Κυρίου, ὅτι δὲν θα ἐκτελεσθῆ δια ρομφαίας.

Γ Βασ. 2,35ξ και νῦν μὴ ἀθώωσης αὐτὸν, ὅτι ἀνὴρ φρόνιμος σὺ και γνώση ἂ ποιήσεις αὐτῷ, και κατὰξεις τὴν πολιάν αὐτοῦ ἐν αἵματι εἰς ἄδου.

Γ Βασ. 2,35ξ Σὺ ὅμως να μὴ τὸν ἀπαλλάξης ἀπὸ τὴν ἐνοχὴν του. Εἴσαι σοφὸς και συνετὸς και γνωρίζεις, τι πρέπει να πράξης εἰς αὐτὸν, ὥστε να κρημνίσῃς τα γηρατεία του στον ἄδην ἐκτελών αὐτὸν δια τὸ ἀμάρτημά του”.

Γ Βασ. 2,36 Καί ἐκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὸν Σεμεΐ και εἶπεν αὐτῷ· οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλήμ και κάθου ἐκεῖ και οὐκ ἐξελεύσῃ ἐκεῖθεν οὐδαμού·

Γ Βασ. 2,36 Ὁ βασιλεὺς Σολομών ἐκάλεσε τὸν Σεμεΐ και του εἶπε· “κτίσε δια τὸν εαυτὸν σου οἶκον ἐντὸς τῆς Ἱερουσαλήμ. Να ἐγκατασταθῆς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν και δὲν θα ἐξέλθῃς ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς οἰονδήποτε μέρος.

Γ Βασ. 2,37 και ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐξόδου σου και διαβῆσῃ τὸν χειμάρουν Κέδρων, γινώσκων γνώση ὅτι θανάτω ἀποθανῆ, τὸ αἷμά σου ἔσται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου. και ὠρκίσειν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Γ Βασ. 2,37 Διότι κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θα ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ και θα περάσῃς τὸν χειμάρουν των Κέδρων, μάθε καλά, ὅτι θα καταδικασθῆς εἰς θάνατον. Και συ θα εἴσαι υπεύθυνος δια τὴν τιμωρίαν σου αὐτὴν”. Τὸν ὠρκίσε δε ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, να σεβασθῇ τὴν ἐντολήν του.

Γ Βασ. 2,38 και εἶπε Σεμεΐ πρὸς τὸν βασιλέα· ἀγαθὸν τὸ ρῆμα, ὃ ἐλάλησας, κύριέ μου βασιλεῦ· οὕτω ποιήσει ὁ δούλός σου. και ἐκάθισε Σεμεΐ ἐν Ἱερουσαλήμ τρία ἔτη.

Γ Βασ. 2,38 Ὁ Σεμεΐ ἀπήντησε πρὸς τὸν βασιλέα· “εἶναι πράγματι καλὸς ὁ λόγος αὐτὸς, τὸν ὁποῖον μου εἶπες, κύριέ μου

βασιλεύ. Όπως διέταξες, έτσι θα κάμη ο δούλος σου". Και ο Σεμεϊ έμεινε πράγματι εις την Ιερουσαλήμ τρία έτη, χωρίς να εξέλθη από αυτήν.

Γ Βασ. 2.39 και εγενήθη μετά τα τρία έτη και απέδρασαν δύο δούλοι του Σεμεϊ προς Αγκούς υιόν Μααχά βασιλέα Γέθ, και απηγγέλη τώ Σεμεϊ λέγοντες· ιδού οι δούλοι σου εν Γέθ.

Γ Βασ. 2.39 Επειτα όμως από τα τρία αυτά έτη δύο δούλοι του Σεμεϊ εδραπέτευσαν προς τον Αγκούς, τον υιόν Μααχά τον βασιλέα της Γέθ. Ανήγγειλαν δε στον Σεμεϊ μερικοί και του είπαν· "ιδού οι δούλοι σου ευρίσκονται εις την Γέθ".

Γ Βασ. 2.40 και ανέστη Σεμεϊ και επέσαξε την όνον αυτού και επορεύθη εις Γέθ προς Αγκούς τού εκζητήσαι τού δούλους αυτού, και επορεύθη Σεμεϊ και ήγαγε τους δούλους αυτού εκ Γέθ.

Γ Βασ. 2.40 Ο Σεμεϊ εσηκώθη, εσαμάρωσε την όνον του και μετέβη εις Γεθ προς τον βασιλέα Αγκούς, δια να ζητήσει τους δούλους του. Ο Σεμεϊ μετέβη πράγματι και επανέφερε τους δούλους του από την Γέθ.

Γ Βασ. 2.41 και απηγγέλη τώ Σαλωμών λέγοντες ότι επορεύθη Σεμεϊ εξ Ιερουσαλήμ εις Γέθ, και απέστρεψε τους δούλους αυτού,

Γ Βασ. 2.41 Ανήγγειλαν όμως στον Σολομώντα μερικοί το γεγονός αυτό και του είπαν· "ο Σεμεϊ μετέβη από την Ιερουσαλήμ εις Γεθ και επανέφερε τους δούλους του".

Γ Βασ. 2.42 και απέστειλεν ο βασιλεύς και εκάλεσε τον Σεμεϊ και ειπε προς αυτόν· ουχί ώρκισά σε κατά τού Κυρίου και επεμαρτυράμη σοι λέγων· εν ή αν ημέρα εξέλθης εξ Ιερουσαλήμ και πορευθής εις δεξιά ή αριστερά, γινώσκων γνώση ότι θανάτω αποθανή;

Γ Βασ. 2.42 Ο Σολομών έστειλεν άνθρωπον και εκάλεσε τον Σεμεϊ και του ειπε "δεν σε έβαλα και ωρκίσθης στο όνομα του Κυρίου και δεν σου ετόνισα λέγων· Οτι κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα εξέλθης από την Ιερουσαλήμ και θα μεταβής αριστερά ή δεξιά, να γνωρίζης καλά ότι θα εκτελεσθής;

Γ Βασ. 2.43 και τι ότι ουκ εφύλαξας τον όρκον Κυρίου και την εντολήν, ήν εντειλάμη κατά σου;

Γ Βασ. 2.43 Διατι δεν εφύλαξες την εντολήν μου, την οποίαν με όρκον ενώπιον του Κυρίου σου είχα δώσει;"

Γ Βασ. 2.44 και ειπεν ο βασιλεύς προς Σεμεϊ· σύ οίδας πάσαν την κακίαν σου, ήν οίδεν η καρδιά σου, ά εποίησας Δαυιδ τώ πατρί μου, και ανταπέδωκε Κύριος την κακίαν σου εις κεφαλήν σου·

Γ Βασ. 2.44 Ο βασιλεύς προσέθεσε τότε προς τον Σεμεϊ· "συ γνωρίζεις όλην την κακίαν σου και ενθυμείσαι βεβαίως, τι έκαμες στον Δαυιδ τον πατέρα μου. Και να ότι σήμερα ο Κυριος θα ρίψη την κακίαν σου αυτήν εις την κεφαλήν σου.

Γ Βασ. 2.45 και ο βασιλεύς Σαλωμών ευλογημένος, και ο θρόνος Δαυιδ έσται έτοιμος ενώπιον Κυρίου εις τον αιώνα.

Γ Βασ. 2.45 Εγώ δε ο βασιλεύς Σολομών, πράττων τούτο, θα είμαι ευλογημένος ενώπιον του Θεού και ο βασιλικός μου θρόνος στερεωμένος από τον Κυριον στους αιώνας των αιώνων".

Γ Βασ. 2.46 και εντειλάτο ο βασιλεύς Σαλωμών τώ Βαναία υιό Ιωδαέ, και εξήλθε και ανείλεν αυτόν και απέθανε.

Γ Βασ. 2.46 Ο βασιλεύς Σολομών διέταξε σχετικώς τον Βαναϊαν, τον υιόν του Ιωδαέ, ο οποίος εξήλθε και εξετέλεσε τον Σεμεϊ.

Γ Βασ. 2.46α Καί ήν ο βασιλεύς Σαλωμών φρόνιμος σφόδρα, και σοφός, και Ιούδα και Ισραήλ πολλοί σφόδρα, ως η άμμος η επί της θαλάσσης εις πλήθος, εσθιοντες και πινοντες και χαίροντες.

Γ Βασ. 2.46^α Ο βασιλεύς Σολομών ήτο πάρα πολύ συντετός και σοφός. Πολυάριθμοι δε ήσαν οι Ισραηλίται και οι Ιουδαίοι, που ευρίσκοντο υπό την εξουσίαν του. Αυτοί ήσαν τόσοι, όση είναι η άμμος η πλησίον της θαλάσσης. Αυτοί ήσαν τρώγοντες και πινοντες και ευφραϊνόμενοι.

Γ Βασ. 2.46β και Σαλωμών ήν άρχων εν πάσαις ταις βασιλείαις, και ήσαν προσφέροντες δώρα και εδούλευον τώ Σαλωμών πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού.

Γ Βασ. 2.46β Ο Σολομών ήτο άρχων όλων των βασιλείων, των οποίων οι κάτοικοι και προσέφεραν δώρα και ήσαν υποτελείς εις αυτόν όλας τας ημέρας της ζωής του.

Γ Βασ. 2.46γ και Σαλωμών ήρξατο ανοίγειν τα δυναστεύματα τού Λιβάνου,

Γ Βασ. 2.46γ Ο Σολομών ήρχισε τότε να εκμεταλλεύεται τα δάση, τα λατομεία και τα μεταλλεία του όρους Λιβάνου.

Γ Βασ. 2.46δ και αυτός ωκοδόμησε την Θερμαί εν τή ερήμω.

Γ Βασ. 2.46δ Ετσι δε ανοικοδόμησε την Θερμαί εις την έρημον.

Γ Βασ. 2.46ε και τούτο το άριστον τώ Σαλωμών· τριάκοντα κόροι σεμιδάλεως και εξήκοντα κόροι αλεύρου κεκοπανισμένου, δέκα μόσχοι εκλεκτοί και είκοσι βόες νομάδες και εκατόν πρόβατα, εκτός ελάφων και δορκάδων και ορνίθων εκλεκτών νομάδων·

Γ Βασ. 2.46^ε Το δε μεσημβρινόν φαγητόν της αυλής και ακολουθίας του Σολομώντος ήτο τριάκοντα κόροι σημιγδάλι, εξήκοντα κόροι αλεύρι χονδροκοπανισμένο, δέκα εκλεκτά μοσχάρια, είκοσι βόδια καλοθρεμμένα και εκατόν πρόβατα, εκτός από τα ελάφια, τα ζαρκάδια και τα άλλα εκλεκτά και ευτραφή ορνίθια.

Γ Βασ. 2.46ζ ότι ήν άρχων εν παντί πέραν τού ποταμού από αφί έως Γάζης, εν πάσι τοίς βασιλεύσι πέραν τού ποταμού·

Γ Βασ. 2.45ζ Ητο βασιλεύς εις όλην την χώραν, η οποία επεκτείνεται πέραν του Ευφράτου ποταμού, από Ραφι μέχρι Γαζης· ήτο βασιλεύς εις όλας τας βασιλείας τας πέραν του ποταμού.

Γ Βασ. 2.46η και ήν αυτώ ειρήνη εκ πάντων των μερών αυτού κυκλόθεν, και κατώκει Ιούδα και Ισραήλ πεποιθότες έκαστος υπό την άμπελον αυτού και υπό την σκκήν αυτού, εσθιοντες και πινοντες και εορτάζοντες από Δάν και έως Βηρσαβεέ πάσας τας ημέρας Σαλωμών.

Γ Βασ. 2.46^η Επί των ημερών του επικρατούσε από όλα τα γύρω μέρη ειρήνη εις όλην την χώραν και όλοι οι Ισραηλίται κατοικούσαν ήσυχoi και ασφαλείς, καθένας στο αμπέλι του και κάτω από τις σκιές του, τρώγοντες, πινοντες και εορταζοντες από την Δαν μέχρι της Βηρσαβεέ όλας τας ημέρας, κατά τας οποίας έζησε και εβασίλευσεν ο Σολομών,

Γ Βασ. 2.46θ και ούτοι οι άρχοντες τού Σαλωμών· Αζαριου υιός Σαδώκ τού ιερέως και Ορνίου υιός Νάθαν άρχων των εφεστηκότων και Εδράμ επί τον οίκον αυτού και Σουβά γραμματεύς και Βασά υιός Αχιθαλάμ αναμιμνήσκων και Αβί υιός Ιωάβ αρχιστράτηγος και Αχιρέ υιός Εδραϊ επί τας άρσεις και Βαναϊας υιός Ιωδαέ επί της αυλαρχίας και επί τού πλινθίου και Ζαχούρ υιός Νάθαν ο σύμβουλος.

Γ Βασ. 2.46θ Αυτοί δε είναι οι άρχοντες του περιβάλλοντος του Σολομώντος· Αζαρίας ο υιός του αρχιερέως Σαδώκ, ο Ορνίας υιός του Ναθαν άρχων των επί μέρους αρχόντων, Εδράμ αρχηγός του βασιλικού οίκου, Σουβά ο γενικός γραμματεύς του κράτους, Βασά ο υιός του Αχιθαλάμ ο υπομνηματογράφος, Αβί ο υιός του Ιωάβ αρχιστράτηγος, Αχιρέ ο υιός του Εδραϊ δια

τας μεταφοράς, ο Βαναίας ο υιός του Ιωδαέ αυλάρχης και επόπτης επί της πλινθοποιίας και Ζαχούρ ο υιός του Ναθαν ήτο σύμβουλος του.

Γ Βασ. 2,46ι και ήσαν τώ Σαλωμών τεσσαράκοντα χιλιάδες τοκάδες ίπποι εις άρματα και δώδεκα χιλιάδες ίππων.

Γ Βασ. 2,46ι Είχε δε ο Σολομών δια τα πολεμικά του άρματα σαράντα χιλιάδας φορβάδας και δώδεκα χιλιάδας ίππους.

Γ Βασ. 2,46κ και ήν άρχων εν πάσι τοίς βασιλεύσιν από τού ποταμού και έως γής αλλοφύλων και έως ορίων Αιγύπτου.

Γ Βασ. 2,46κ Εβασίλευε δε ο Σολομών εις τα βασιλεία από τον ποταμόν Ευφράτην προς ανατολάς μέχρι των αλλοφύλων προς δυσμάς και μέχρι των συνόρων της Αιγύπτου προς νότον.

Γ Βασ. 2,46λ και Σαλωμών υιός Δαυίδ εβασίλευσεν επί Ισραήλ και Ιούδα εν Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 2,46λ Ο Σολομών, ο υιός του Δαυίδ, εβασίλευσεν επί όλων των Ισραηλιτών έχων πρωτεύουσαν του βασιλείου του την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Γ Βασ. 3,1 Τής δε βασιλείας εδρασθείσης εν χειρί Σαλωμών επιγαμίαν εποίησατο Σαλωμών προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και έλαβε την θυγατέρα Φαραώ και εισήγαγεν αυτήν εις την πόλιν Δαυίδ, έως ου συνετέλεσεν οικοδομών τον οίκον εαυτού και τον οίκον Κυρίου και το τείχος Ιερουσαλήμ κύκλω.]

Γ Βασ. 3,1 Αφού δε εστρεωθή πλέον η βασιλεία δια της χειρός του Σολομώντος, ο Σολομών ήλθεν εις συμπεθεριάν με τον Φαραώ τον βασιλέα της Αιγύπτου και επήρην ως συζυγόν του την θυγατέρα αυτού του Φαραώ, την οποίαν έφερεν εις την πόλιν Δαυίδ, μέχρις ότου ετελείωσε την ανοικοδόμησιν του ιδιού του οίκου, του ναού του Κυρίου και του τείχους του κύκλω από την Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 3,2 Πλήν ο λαός ήσαν θυμιώντες επί τοίς υψηλοίς, ότι ουκ ωκοδομήθη οίκος τώ Κυρίω έως τού νύν.

Γ Βασ. 3,2 Ο λαός όμως προσέφερε θυσίαν θυμιάματος επάνω εις υψηλούς τόπους, διότι δεν είχαν ακόμη οικοδομηθή ο ναός του Κυρίου μέχρι της ημέρας εκείνης.

Γ Βασ. 3,3 και ηγάπησε Σαλωμών τον Κύριον πορευέσθαι εν τοίς προστάγμασι Δαυίδ τού πατρός αυτού, πλήν εν τοίς υψηλοίς έθυε και εθυμία.

Γ Βασ. 3,3 Ο Σολομών ηγάπησε τον Κυριον, επορευέτο σύμφωνα με τας εντολάς, τας οποίας ο Δαυίδ ο πατήρ του του είχε δώσει, αλλά προσέφερε θυσίας και θυμιάματα προς τον Θεόν στους υψηλούς τόπους, διότι δεν είχαν ανοικοδομηθή ο ναός.

Γ Βασ. 3,4 και ανέστη και επορευθή εις Γαβαών θύσαι εκεί, ότι αυτή υψηλοτάτη και μεγάλη χιλίαν ολοκαύτωσιν ανήνεγκε Σαλωμών επί το θυσιαστήριον εν Γαβαών.

Γ Βασ. 3,4 Εσηκώθη, λοιπόν, κάποτε και επήγε εις την Γαβαών, δια να προσφέρη και εκεί θυσίαν προς τον Θεόν, διότι η μεγάλη αυτή πόλις ευρισκετο εις ένα πολύ υψηλόν τόπον. Ο Σολομών προσέφερεν ως θυσίαν ολοκαυτώματος χίλια ζώα στο θυσιαστήριον της Γαβαών.

Γ Βασ. 3,5 και ώφθη Κύριος τώ Σαλωμών εν ύπνω την νύκτα, και είπε Κύριος προς Σαλωμών· αίτησαι τι αίτημα σεαυτώ.

Γ Βασ. 3,5 Εκεί δε ο Κυριος παρουσιάσθη στον Σολομώντα κατά την νύκτα στον ύπνον του και του είπεν· “ζήτησέ μου κάτι δια τον εαυτόν σου”.

Γ Βασ. 3,6 και είπεν Σαλωμών· σύ εποίησας μετά τού δούλου σου Δαυίδ τού πατρός μου έλεος μέγα, καθώς διήλθεν ενώπιόν σου εν αληθεία και εν δικαιοσύνη και εν ευθύτητι καρδιάς μετά σου, και εφύλαξας αυτώ το έλεος το μέγα τούτο δούναι τον υιόν αυτού επί τού θρόνου αυτού, ως η ημέρα αυτή·

Γ Βασ. 3,6 Ο Σολομών απήντησε· “συ, Κυριε, έδειξες μεγάλην καλωσύνην προς τον δούλον σου τον Δαυίδ τον πατέρα μου, διότι έζησεν αυτός ενώπιόν σου με πίστιν προς σε, με δικαιοσύνην και ευθύτητα καρδιάς απέναντί σου. Συ δε του επεδαψίλευσες το μέγα τούτο καλόν, το να δώσης δηλαδή τον υιόν του να καθήση επί του θρόνου του, όπως μαρτυρεί η ημέρα αυτή.

Γ Βασ. 3,7 και νύν, Κύριε ο Θεός μου, σύ έδωκας τον δούλον σου αντί Δαυίδ τού πατρός μου, και εγώ ειμι παιδάριον μικρόν και ουκ οίδα την έξοδόν μου και την εισοδόν μου,

Γ Βασ. 3,7 Και τώρα, Κυριέ μου και Θεέ μου, συ έδωκας εμέ τον δούλον σου αντί του Δαυίδ του πατρός μου. Εγώ δε είμαι μικρόν παιδίον ακόμη και δεν γνωρίζω, πως να πορευώμαι και να συμπεριφέρωμαι εις την ζωήν μου.

Γ Βασ. 3,8 ο δε δούλος σου εν μέσω τού λαού σου, ον εξελέξω λαόν πολύν, ός ουκ αριθμηθήσεται.

Γ Βασ. 3,8 Εγώ ο δούλος σου ευρισκομαι εν μέσω λαού, τον οποίον συ εξέλεξες και ο οποίος είναι αναρίθμητος.

Γ Βασ. 3,9 και δώσεις τώ δούλω σου καρδιαν ακούειν και διακρίνειν τον λαόν σου εν δικαιοσύνη και τού συνιείν ανά μέσον αγαθού και κακού· ότι τις δυνηθήσεται κρίνειν τον λαόν σου τον βαρύν τούτον·

Γ Βασ. 3,9 Δια τούτο επιθυμώ, να δώσης εις εμέ τον δούλον σου διάνοιαν προσεκτικήν να ακούη και να κρίνη τον λαόν με δικαιοσύνην, να διακρίνη το δίκαιον από το άδικον· διότι ποιός χωρίς την ιδικήν σου βοήθειαν θα ημπορή να κυβερνά τον πολύν και δυσκυβέρνητον τούτον λαόν σου;”

Γ Βασ. 3,10 και ήρσεσεν ενώπιον Κυρίου, ότι ητήσατο Σαλωμών το ρήμα τούτο,

Γ Βασ. 3,10 Ο λόγος και το αίτημα αυτό του Σολομώντος εφάνη αρεστόν ενώπιον του Κυρίου.

Γ Βασ. 3,11 και είπε Κύριος προς αυτόν· ανθ ών ητήσω παρ εμού το ρήμα τούτο και ουκ ητήσω σεαυτώ ημέρας πολλάς και ουκ ητήσω πλούτον, ουδέ ητήσω ψυχάς εχθρών σου, αλλ ητήσω σεαυτώ τού συνιείν τού εισακούειν κριμα,

Γ Βασ. 3,11 Και ο Κυριος του είπεν· “επειδή εξήτησες από εμέ αυτό το πράγμα και δεν εξήτησες δια τον εαυτόν σου μακρότητα ημερών, δεν εξήτησες πλούτη, δεν εξήτησες τον θάνατον των εχθρών σου, αλλά εξήτησες δια τον εαυτόν σου σοφίαν και νοητικήν ικανότητα, ώστε να δύνασαι να κρίνης δικαίως,

Γ Βασ. 3,12 ιδού πεποίηκα κατά το ρημά σου· ιδού δέδωκά σοι καρδιαν φρονίμην και σοφήν, ως σύ ου γέγονεν έμπροσθέν σου και μετά σε ουκ αναστήσεται όμοίός σοι.

Γ Βασ. 3,12 Ιδού έκαμα εις σε, όπως μου είπες. Ιδού, σου έδωσα διάνοιαν συνετήν και σοφήν, ομοίαν προς την οποίαν κανείς προηγουμένως από σε δεν είχε και ούτε θα υπάρξη υστερα από σε όμοίός σου.

Γ Βασ. 3,13 και ά ουκ ητήσω, δέδωκά σοι, και πλούτον και δόξαν, ως ου γέγονεν ανήρ όμοίός σοι εν βασιλεύσει·

Γ Βασ. 3,13 Αλλά και όσα δεν μου εξήτησες θα σου τα δώσω δηλαδή πλούτον και δόξαν, ώστε να μη υπάρξή άλλος όμοίός σου μεταξύ όλων των βασιλέων.

Γ Βασ. 3,14 και εάν πορευθής εν τή οδώ μου φυλάσσειν τας εντολάς μου και τα προστάγματά μου, ως επορευθή Δαυίδ ο

πατήρ σου, και πληθυνώ τας ημέρας σου.

Γ Βασ. 3,14 Εάν δε πορευθής κατά το διάστημα της ζωής σου σύμφωνα με τας εντολάς και τα προστάγματά μου, όπως επορεύθη ο Δαβίδ ο πατήρ σου, θα σου δώσω και μακρότητα ημερών".

Γ Βασ. 3,15 και εξυπνίσθη Σαλωμών, και ιδού ενύπνιον· και ανέστη και παραγίνεται εις Ιερουσαλήμ και έστη κατά πρόσωπον του θυσιαστηρίου του κατά πρόσωπον κιβωτού διαθήκης Κυρίου εν Σιών και ανήγαγεν ολοκαυτώσεις και εποίησεν ειρηνικάς και εποίησε πότον μέγα εαυτώ και πάσι τοίς παισίν αυτού.

Γ Βασ. 3,15 Ο Σολομών εξύπνησε και ενόησε, ποίον ήτο το όνειρόν του. Ηγέρθη, ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ, εστάθη ενώπιον του θυσιαστηρίου απέναντι της Κιβωτού της Διαθήκης του Κυρίου εις την Σιών. Εκεί προσέφερεν ολοκαυτώματα και θυσίας ειρηνικάς. Παρέθεσε δε δια τον εαυτόν του και δι' όλους τους δούλους του μέγα συμπόσιον.

Γ Βασ. 3,16 Τότε ώφθησαν δύο γυναίκες πόρναι τώ βασιλεί και έστησαν ενώπιον αυτού.

Γ Βασ. 3,16 Κατά τας ημέρας εκείνας παρουσιάσθησαν στον βασιλέα δύο κοιναί γυναίκες, αι οποίαι εστάθησαν όρθιαι ενώπιόν του.

Γ Βασ. 3,17 και είπεν η γυνή μία· εν εμοί, κύριε· εγώ και η γυνή αύτη ωκούμεν εν οίκω ενί και ετέκομεν εν τώ οίκω.

Γ Βασ. 3,17 Η μία από αυτάς του είπεν· "άκουσέ με, σε παρακαλώ, κύριε· Εγώ και αυτή η γυναίκα εμέναμεν στον ίδιον οίκον, και εγεννήσαμεν στον οίκον αυτόν.

Γ Βασ. 3,18 και εγενήθη εν τή ημέρα τή τρίτη τεκούσης μου, έτεκε και η γυνή αύτη· και ημείς κατά το αυτό, και ουκ έστιν ουθείς μεθ ημών πάρεξ αμφοτέρων ημών εν τώ οίκω.

Γ Βασ. 3,18 Κατά την τρίτην ημέραν μετά την γέννησιν του τέκνου μου εγέννησε και η γυναίκα αυτή. Είμεθα μαζί στο ίδιο το κρεβάτι. Δεν υπήρξε κανένας άλλος μαζί μας, πλην από ημάς τας δύο.

Γ Βασ. 3,19 και απέθανεν ο υιός της γυναίκος ταύτης την νύκτα, ως επεκοιμήθη επ αυτόν·

Γ Βασ. 3,19 Συνέβη όμως να αποθάνη το παιδί της γυναίκος αυτής κατά την νύκτα, διότι αυτή έπεσε και εκοιμήθη επάνω του.

Γ Βασ. 3,20 και ανέστη μέσης της νυκτός και έλαβε τον υιόν μου εκ των αγκαλών μου και εκοίμισεν αυτόν εν τώ κόλπω αυτής και τον υιόν αυτής τον τεθνηκότα εκοίμισεν εν τώ κόλπω μου.

Γ Βασ. 3,20 Εσηκώθη όμως κατά το μεσονύκτιον, επήρξε το παιδί μου από την αγκαλιά μου, το εκοίμισεν εις την ιδικήν της αγκαλιάν, τον δε υιόν της τον νεκρόν τον απέθεσεν εις την ιδικήν μου αγκάλην.

Γ Βασ. 3,21 και ανέστην το πρωί θηλάσαι τον υιόν μου, και εκείνος ήν τεθνηκώς· και ιδού κατενόησα αυτόν πρωί, και ιδού ουκ ήν ο υιός μου, ον έτεκον.

Γ Βασ. 3,21 Εσηκώθηκα εγώ το πρωί να θηλάσω το παιδί μου, και είδα ότι εκείνο ήτο νεκρόν. Όταν έγινε πρωι, παρετήρησα και είδα ότι αυτό δεν ήτο το παιδί, το οποίον εγώ είχα γεννήσει".

Γ Βασ. 3,22 και είπεν η γυνή η ετέρα· ουχί, αλλά ο υιός μου ο ζών, ο δε υιός σου ο τεθνηκώς. και ελάλησαν ενώπιον τού βασιλέως.

Γ Βασ. 3,22 Η άλλη όμως γυναίκα είπε προς αυτήν· "όχι, το παιδί, που ζη, είναι το δικό μου το παιδί. Το ιδικόν σου το παιδί είναι νεκρόν". Έτσι ωμίλησαν αι δύο αυταί γυναίκες ενώπιον του βασιλέως.

Γ Βασ. 3,23 και είπεν ο βασιλεύς αυταίς· σύ λέγεις· ούτος ο υιός μου ο ζών, και ο υιός ταύτης ο τεθνηκώς. και σύ λέγεις· ουχί, αλλά ο υιός μου ο ζών, και ο υιός σου ο τεθνηκώς.

Γ Βασ. 3,23 Ο βασιλεύς Σολομών είπεν εις την μίαν· "συ λέγεις ότι αυτό είναι το παιδί σου, που ζη, και ότι το παιδί εκείνης είναι νεκρόν". Και εις την άλλην είπε· "συ λέγεις· όχι, όχι· αντιθέτως το ζωντανό παιδί είναι ο υιός μου και το νεκρό παιδί είναι ο υιός σου".

Γ Βασ. 3,24 και είπεν ο βασιλεύς· λάβετέ μοι μάχαιραν· και προσήνεγκαν την μάχαιραν ενώπιον τού βασιλέως.

Γ Βασ. 3,24 Είπε τότε ο βασιλεύς· "πάρετε και φέρετε εδώ μίαν μάχαιραν". Εφεραν πράγματι την μάχαιραν ενώπιον του βασιλέως.

Γ Βασ. 3,25 και είπεν ο βασιλεύς· διέλετε το παιδίον το ζών το θηλάζον εις δύο και δότε το ήμισυ αυτού ταύτη και το ήμισυ αυτού ταύτη.

Γ Βασ. 3,25 Είπε τότε ο βασιλεύς· "κόψτε εις δύο το ζωντανό παιδί, το οποίον θηλάζει, και δώστε το ήμισυ εις την γυναίκα αυτήν και το άλλο ήμισυ εις την άλλην γυναίκα".

Γ Βασ. 3,26 και απεκρίθη η γυνή, ής ήν ο υιός ο ζών, και είπε προς τον βασιλέα, ότι εταράχθη η μήτρα αυτής επί τώ υιά αυτής, και είπεν· εν εμοί, κύριε, δότε αυτή το παιδίον και θανάτω μη θανατώσητε αυτό· και αυτή είπε· μήτε εμοί μήτε αυτή έστω, διέλετε.

Γ Βασ. 3,26 Εταράχθησαν τα μητρικά σπλάγχνα της γυναίκος, εις την οποίαν ανήκε το ζωντανόν βρέφος, και είπε προς τον βασιλέα· "κάμε, σε παρακαλώ, καλωσύνην προς εμέ, κύριε, και δώσατε εις αυτήν το παιδί και μη το φονεύσετε". Η άλλη όμως γυναίκα είπεν· "ούτε εις εμέ ούτε εις αυτήν να δοθή. Διαμελισατό το".

Γ Βασ. 3,27 και απεκρίθη ο βασιλεύς και είπε· δότε το παιδίον τή ειπούση· δότε αυτή αυτό και θανάτω μη θανατώσητε αυτό· αύτη η μήτηρ αυτού.

Γ Βασ. 3,27 Απήντησεν τότε ο βασιλεύς· "δώσατε το παιδί εις την γυναίκα, που είπε· Δώστε αυτό εις εκείνην και μη το θανατώσετε. Αυτή είναι η πραγματική του μητέρα".

Γ Βασ. 3,28 και ήκουσαν πάς Ισραήλ το κρίμα τούτο, ό έκρινεν ο βασιλεύς, και εφοβήθησαν από προσώπου τού βασιλέως, ότι είδον ότι φρόνησις Θεού εν αυτώ τού ποιείν δικαίωμα.

Γ Βασ. 3,28 Όλοι οι Ισραηλίται ήκουσαν την απόφασιν αυτήν, την οποίαν εξέδωκεν ο βασιλεύς, και κατελήφθησαν από ιερόν δέος προς το πρόσωπον του βασιλέως, διότι είδον ότι η συνέσις του Θεού υπήρχεν εις αυτόν, ώστε να κρίνη κατά δικαίον τρόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Γ Βασ. 4,1 Καί ήν ο βασιλεύς Σαλωμών βασιλεύων επί Ισραήλ.

Γ Βασ. 4,1 Ο βασιλεύς Σολομών εβασίλευσεν εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν.

Γ Βασ. 4,2 και ούτοι άρχοντες οί ήσαν αυτώ· Αζαρίας υιός Σαδάκ

Γ Βασ. 4,2 Οι άρχοντες δε, οι οποίοι εβοηθούσαν αυτόν, ήσαν οι εξής· Αζαρίας ο υιός του Σαδάκ.

Γ Βασ. 4,3 και Ελιαρέφ και Αχιά υιός Σαβά γραμματεῖς. και Ιωσαφάτ υιός Αχιλίδ αναμνηστικῶν

Γ Βασ. 4,3 Ο Ελιαρέφ και ο Αχιά, ο υιός του Σαβά, οι γραμματεῖς του βασιλέως. Ο Ιωσαφάτ ο υιός του Αχιλίδ, ο φυλάττων τα αρχεῖα του βασιλείου.

Γ Βασ. 4,4 και Βαναίας υιός Ιωδαέ επί της δυνάμεως και Σαδώκ και Αβιάθαρ ιερεῖς

Γ Βασ. 4,4 Ο Βαναίας υιός του Ιωδαέ, ο αρχηγός των στρατιωτικῶν δυνάμεων, ο Σαδώκ και ο Αβιάθαρ, οι αρχιερεῖς.

Γ Βασ. 4,5 και Ορνία υιός Νάθαν επί των καθεσταμένων και Ζαβούθ υιός Νάθαν εταῖρος τού βασιλέως

Γ Βασ. 4,5 Ο Ορνίας ο υιός του Ναθαν, ο οποίος ἦτο αρχηγός των κατά περιοχάς αρχόντων, ο Ζαβούθ ο υιός του Ναθαν, ο ἔμπιστος φίλος του βασιλέως,

Γ Βασ. 4,6 και Αχιήλ ἦν οικονόμος και Ελιάβ υιός Σάφ επί της πατριάς και Αδωνιράμ υιός Εφρά επί των φόρων.

Γ Βασ. 4,6 ο Αχιήλ, ο οποίος ἦτο οικονόμος του παλατίου, ο Ελιάβ ο υιός του Σαφ, ο οποίος ἦτο επί του οἴκου του βασιλέως, ο Αδωνιράμ ο υιός του Εφρά, ο οποίος ἦτο επί των μεταφορῶν.

Γ Βασ. 4,7 και τῶ Σαλωμών δώδεκα καθεσταμένοι επί πάντα Ἰσραήλ χορηγεῖν τῷ βασιλεῖ και τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· μήνα εν τῷ ενιαυτῷ ἐγίνετο επί τον ἕνα χορηγεῖν.

Γ Βασ. 4,7 Ο Σολομών εἶχε δώδεκα ἀρχοντας εἰς ἰσαριθμούς περιοχάς ἐπί ὅλου του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, δια να προμηθεύουν εἰς αὐτόν και τον οἶκον του ὅσα ἐχρειάζοντο προς συντήρησίν του. Ἐνα μήνα κάθε ἔτος εἶχεν ἀναλάβει ἕκαστος ἀπό αὐτούς να χορηγή στον βασιλέα τα προς διατροφήν.

Γ Βασ. 4,8 και τὰυτα τα ονόματα αὐτῶν· Βενώρ εν ὄρει Εφραῖμ, εἰς·

Γ Βασ. 4,8 Αὐτά δε ἦσαν τα ονόματα των κατά περιοχάς αρχόντων αὐτῶν· Ο Βενώρ εἰς την ορεινήν περιοχὴν Εφραῖμ,

Γ Βασ. 4,9 υιός Δακάρ εν Μαχεμάς και εν Σαλαβίν και Βαιθσαμύς και Αιλών ἕως Βηθανάν, εἰς·

Γ Βασ. 4,9 ο υιός Δακάρ εἰς την περιοχὴν Μεχαμάς, εἰς Σαλαβίν, εἰς Βαιθσαμύς και εἰς Αιλών ἕως Βηθανάν·

Γ Βασ. 4,10 υιός Εσδί εν Αραβῶθ, αὐτοῦ Σωχώ και πάσα η γη Οφέρ·

Γ Βασ. 4,10 ο υιός του Εσδί εἰς Αραβῶθ. Εἰς αὐτόν ὑπήγετο η Σωχώ και ὅλη η χώρα Οφέρ.

Γ Βασ. 4,11 Χαναδάβ και Αναφαθέ, ἀνὴρ Ταβλήθ, θυγάτηρ Σαλωμών ἦν αὐτῷ εἰς γυναῖκα, εἰς·

Γ Βασ. 4,11 Εἰς Χαναδάβ και Αναφαθέ ο ἀνὴρ της Ταβλήθ, μιας θυγατρὸς του Σολομώντος, την οποίαν αὐτός εἶχε λάδει ως σύζυγον.

Γ Βασ. 4,12 Βαανά υιός Αχιλίδ Θαανάχ και Μαγεδδώ και πᾶς ο οἶκος Σάν ο παρὰ Σεσαθάν ὑποκάτω τού Εσραέ και εκ Βηθσάν ἕως Σαβελμαουλά, ἕως Μαεβέρ Λουκάμ, εἰς·

Γ Βασ. 4,12 Ο Βαανά ο υιός του Αχιλίδ, ἔχων δικαιοδοσίαν εἰς Θαανάχ και Μαγεδδώ και ἐπί ὅλου του οἴκου του Σαν, του ευρισκομένου πλησίον της Σεσαθάν κάτω του Εσραέ και ἀπό την Βηθσάν μέχρι Σαβελμαουλά, μέχρι του Μαεβέρ Λουκάμ.

Γ Βασ. 4,13 υιός Γαβέρ εν ἐμάθ Γαλαάδ, τούτῳ σχοινοσίμα Εγεραβά, ἢ εν τῇ Βασάν, ἐξήκοντα πόλεις μεγάλαι τειχήρεις και μοχλοὶ χαλκοί, εἰς·

Γ Βασ. 4,13 Ο υιός Γαβέρ ἔχων δικαιοδοσίαν εἰς Ρεμάθ Γαλαάδ. Εἰς αὐτόν ὑπήγετο η περιοχὴ Εγεραβά, η οποία περιλαμβάνετο εἰς την Βασάν. Ἐκεῖ ὑπήρχον ἐξήκοντα μεγάλαι πόλεις ὠχυρωμέναί με τείχη, εἰς τας πύλας των οποίων ὑπήρχαν μοχλοὶ χάλκινοι.

Γ Βασ. 4,14 Αχιναδάβ υιός Σαδδώ Μααναῖμ, εἰς·

Γ Βασ. 4,14 Ο Αχιναδάβ, ο υιός του Σαδδώ, εἰς Μααναῖμ,

Γ Βασ. 4,15 Αχιμαάς εν Νεφθαλίμ, και οὗτος ἔλαβε την Βασεμμάθ θυγατέρα Σαλωμών εἰς γυναῖκα, εἰς·

Γ Βασ. 4,15 ο Αχιμαάς εἰς Νεφθαλίμ. Αὐτός ἔλαβεν ως σύζυγόν του την Βασεμμάθ, θυγατέρα του Σολομώντος.

Γ Βασ. 4,16 Βαανά υιός Χουσί εν Ασήρ και εν Βααλώθ, εἰς·

Γ Βασ. 4,16 Ο Βαανά ο υιός Χουσί εἰς την Ασήρ και την Βααλώθ,

Γ Βασ. 4,17 Σαμαά υιός Ηλά εν τῷ Βενιαμίν·

Γ Βασ. 4,17 Ο Σαμαά υιός του Ηλά εἰς την περιοχὴν Βενιαμίν,

Γ Βασ. 4,18 Γαβέρ υιός Αδαῖ εν τῇ γη Γάδ, και Σηών βασιλέως τού Εσεβών και Ωγ βασιλέως τού Βασάν· και νασίφ εἰς εν γη Ιούδα·

Γ Βασ. 4,18 Ο Γαβέρ υιός του Αδαῖ εἰς την χώραν Γαδ και την χώραν του Σηών του βασιλέως της πόλεως Εσεβών και του Ωγ του βασιλέως της χώρας Βασάν. Ο Νασίφ ἦτο εἰς την Ἰουδαίαν.

Γ Βασ. 4,19 Ιωσαφάτ υιός Φουασούδ εν Ἰσάχαρ.

Γ Βασ. 4,19 Δωδέκατος δε ἦτο ο Ιωσαφάτ ο υιός του Φουασούδ, εἰς την περιοχὴν Ἰσάχαρ.

Γ Βασ. 20 και Ἰσραήλ πολλοὶ ως η ἄμμος η ἐπί της θαλάσσης εἰς πλῆθος ἐσθοντες και πίνοντες και ευφραίνόμενοι.]

Γ Βασ. 4,20 Οἱ Ἰουδαῖοι και οἱ Ἰσραηλίται ἦσαν πολλοί, ὡσάν την ἄμμον της θαλάσσης κατά το πλῆθος. Αὐτοὶ ἐτρώγαν και ἔπιναν και ηυφραίνοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Γ Βασ. 5,1 [Καὶ Σαλωμών ἦν ἐξουσιάζων εν πάσι τοῖς βασιλείοις ἀπό τού ποταμοῦ γῆς αλλοφύλων και ἕως ορίου Αιγύπτου προσεγγίζοντες δῶρα και δουλεύοντες τῷ Σαλωμών πάσας ἡμέρας ζωῆς αὐτοῦ.] Καὶ ἐχορήγουν οἱ καθεσταμένοι οὕτως τῷ βασιλεῖ Σαλωμών και πάντα τα διαγγέλματα ἐπί την τράπεζαν τού βασιλέως, ἕκαστος μήνα αὐτοῦ, ου παραλλάσσουσι λόγον·

Γ Βασ. 5,1 Ο Σολομών ἐξουσίαζεν εἰς ὅλας τας βασιλείας ἐκεῖνας, αἱ οποῖαι ἐξετείνοντο ἀπό τον ποταμόν Ευφράτην ἕως την χώραν των Φιλισταίων και ἕως εἰς τα σύνορα της Αιγύπτου. Οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ προσέφεραν δῶρα στον Σολομώντα και ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς αὐτόν ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς του. Οἱ δε προαναφερθέντες δώδεκα τοπάρχαι ἐπρομήθευον στον βασιλέα Σολομώντα, σύμφωνα με τας ἐντολάς τας οποῖας εἶχον λάβει, ὅλα ὅσα ἐχρειάζετο δια την βασιλικὴν τράπεζαν. Καθε ενας ἀπό αὐτούς δι' ἕνα μήνα ἀνελάμβανε την χορηγήσιν, Ὅλοι δε αὐτοὶ ἐτηροῦσαν με ἀκριβείαν την ὑποχρέωσίν των αὐτήν.

Γ Βασ. 5,2 και τας κριθᾶς και το ἄχυρον τοῖς ἵπποις και τοῖς ἄρμασιν ἦρον εἰς τον τόπον, οὐ αν ἡ ο βασιλεύς, ἕκαστος κατά την σύνταξιν αὐτοῦ. και τὰυτα τα δέοντα τῷ Σαλωμών εν ἡμέρα μια· τριάκοντα κόροι σεμιδάλεως και ἐξήκοντα κόροι ἀλεύρου κεκοπανισμένου.

Γ Βασ. 5,2 Οἱ τοπάρχαι αὐτοὶ ἐφρόντιζαν να προμηθεύουν κριθὴν και ἄχυρα δι' ὅλους τους ἵππους και δι' ἐκείνους, που

ήσαν ζευγμένοι εις τα βασιλικά πολεμικά άρματα. Αυτήν δε την τροφοδοσίαν των ίππων έφεραν στον τόπον, όπου εκάστοτε ευρίσκετο ο βασιλεύς. Καθένας από τους τοπάρχας αυτούς έφερε το μεριδίόν του. Τα δε προς διατροφήν απαιτούμενα δια την βασιλικήν τράπεζαν του Σολομώντος ήσαν εκάστην ημέραν τα εξής: Τριάκοντα κόροι σημιγδάλι, εξήκοντα κόροι αλεύρου κοπανισμένου,

Γ Βασ. 5,3 και δέκα μόσχοι εκλεκτοί και είκοσι βόες νομάδες και εκατόν πρόβατα εκτός ελάφων και δορκάδων εκλεκτών, σιτευτά·

Γ Βασ. 5,3 δέκα εκλεκτά μοσχάρια καλοθρεμμένα, είκοσι βόδια από εκείνα που βόσκουν εις τα λειβάδια, εκατόν πρόβατα, εκτός βέβαια από τα ελάφια και τα ζαρκάδια, τα οποία ήσαν εκλεκτά και καλοθρεμμένα.

Γ Βασ. 5,4 ότι ήν άρχων πέραν ποταμού, και ήν αυτώ ειρήνη εκ πάντων των μερών κυκλόθεν.

Γ Βασ. 5,4 Ο Σολομών ήτο μέγας βασιλεύς, διότι εκυριαρχούσεν εις χώρας και πέραν του Ευφράτου ποταμού. Και μολοντί τοιαύτην έκτασιν είχεν η βασιλεία του, επικρατούσε εις όλην την περιοχήν εντός και γύρω της αυτοκρατορίας του ειρήνη.

Γ Βασ. 5,5 Καί έδωκε Κύριος φρόνησιν τώ Σαλωμών και σοφίαν πολλήν σφόδρα και χύμα καρδιάς ως η άμμος η παρά την θάλασσαν.

Γ Βασ. 5,5 Ο Κυριος έδωκεν στον Σολομώντα σύνεσιν και σοφίαν πολλήν και μεγάλην ευρύτητα αντιλήψεως, όση είναι η άμμος, που ευρίσκεται πλησίον εις την θάλασσαν.

Γ Βασ. 5,10 και επληθύνθη Σαλωμών σφόδρα υπέρ την φρόνησιν πάντων αρχαίων ανθρώπων και υπέρ πάντας φρονίμους Αιγύπτου

Γ Βασ. 5,10 Ο Σολομών απέκτησε πολύ μεγάλην σοφίαν και σύνεσιν, μεγαλυτέραν από την σοφίαν και σύνεσιν όλων των αρχαίων ανδρών και αυτών ακόμη των σοφών της Αιγύπτου.

Γ Βασ. 5,11 και εσοφίσατο υπέρ πάντας τους ανθρώπους και εσοφίσατο υπέρ Γαιθάν τον Ζαρείτην και τον Αινάν και τον Χαλκάλ και Δαρδά υιούς Μάλ.

Γ Βασ. 5,11 Εγινε σοφώτερος από όλους τους ανθρώπους. Σοφώτερος από τον Γαιθάν τον Ζαρείτην, τον Αινάν, τον Χαλκάλ, τον Δαρδά, οι οποίοι ήσαν υιοί του Μαλ.

Γ Βασ. 5,12 και ελάλησε Σαλωμών τρισχιλίαις παραβολάς, και ήσαν ωδαί αυτού πεντακισχίλια.

Γ Βασ. 5,12 Ο Σολομών έγγραψε τρεις χιλιάδες αποφθέγματα και παροιμίας και πέντε χιλιάδας ωδάς.

Γ Βασ. 5,13 και ελάλησεν υπέρ των ξύλων από της κέδρου της εν τώ Λιβάνω και έως της υσσώπου της εκπορευομένης διά του τοίχου και ελάλησε περί των κτηνών και περί των πετεινών και περί των ερπετών και περί των ιχθύων.

Γ Βασ. 5,13 Ωμίλησε δι' όλα τα δένδρα από τα μεγάλα κέδρα, που υπάρχουν στον Λιβανον, μέχρι του μικρού φυτού του υσσώπου, που φυτρώνει στους τοίχους. Ωμίλησε δια τα ζώα, δια τα πτηνά, δια τα ερπετά και δια τους ιχθύς.

Γ Βασ. 5,14 και παρεγίνοντο πάντες οι λαοί ακούσαι της σοφίας Σαλωμών και ελάμβανε δώρα παρά πάντων των βασιλέων της γής, όσοι ήκουον της σοφίας αυτού.

Γ Βασ. 5,14 Όλοι οι άνθρωποι προσήρχοντο να ακούσουν την σοφίαν του Σολομώντος. Ο δε Σολομών ελάμβανε δώρα από όλους τους βασιλείς της γης, όσοι ήρχοντο να ακούσουν την σοφίαν του.

Γ Βασ. 5,14α Καί έλαβε Σαλωμών την θυγατέρα Φαραώ αυτώ εις γυναίκα και εισήγαγεν αυτήν εις την πόλιν Δαυίδ έως συντελέσαι αυτόν τον οίκον Κυρίου και τον οίκον εαυτού και το τείχος Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 5,14^α Ο Σολομών επήρην ως σύζυγόν του την θυγατέρα του Φαραώ της Αιγύπτου, την οποίαν και έφερεν εις την πόλιν Δαυίδ και την εγκατέστησεν εκεί, μέχρις ότου ετελείωσε την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου και του ιδιικού του ανακτόρου και του τείχους, το οποίον περιέβαλλε την Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 5,14β τότε ανέβη Φαραώ βασιλεύς Αιγύπτου και προκατελάβετο την Γαζέρ και ενεπύρριεν αυτήν και τον Χαναίτην τον κατοικούντα εν Μεργάβ, και έδωκεν αυτάς Φαραώ αποστολάς θυγατρί αυτού γυναικί Σαλωμών, και Σαλωμών ωκοδόμησε την Γαζέρ.

Γ Βασ. 5,14β Τότε δε ο Φαραώ ο βασιλεύς της Αιγύπτου εξεστράτευσε και κατέλαβε κατ' αρχάς την Γαζέρ, την οποίαν και επυρπόλησε. Κατόπιν υπέταξε τους Χαναναίους, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Μεργάβ. Αυτάς δε τας χώρας έδωκεν ο Φαραώ ως προίκα εις την θυγατέρα του, την σύζυγον του Σολομώντος. Ο Σολομών ανοικοδόμησε τότε την πυρποληθείσαν Γαζέρ.

Γ Βασ. 5,15 Καί απέστειλε Χιράμ βασιλεύς Τύρου τους παίδας αυτού χρίσαι τον Σαλωμών αντί Δαυίδ τού πατρός αυτού, ότι αγαπών ήν Χιράμ τον Δαυίδ πάσας τας ημέρας.

Γ Βασ. 5,15 Ο δε βασιλεύς της πόλεως Τυρου, ο Χιράμ, έστειλεν ανθρώπους, δια να συγχαρή τον Σολομώντα, ο οποίος ανεδείχθη βασιλεύς αντί του πατρός του, διότι ο Χιράμ ήτο φίλος του Δαυίδ όλας τας ημέρας της ζωής του.

Γ Βασ. 5,16 και απέστειλε Σαλωμών προς Χιράμ λέγων·

Γ Βασ. 5,16 Ο Σολομών έστειλεν ανθρώπους και παρεκάλεσε τον Χιράμ λέγων·

Γ Βασ. 5,17 σύ οίδας τον πατέρα μου Δαυίδ ότι ουκ ηδύνατο οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού μου από προσώπου των πολέμων των κυκλωσάντων αυτόν έως τού δούναι Κύριον αυτούς υπό τα ίχνη των ποδών αυτού.

Γ Βασ. 5,17 "συ γνωρίζεις ότι ο πατήρ μου ο Δαυίδ δεν ημπορούσε να ανοικοδομήση ναόν προς δόξαν και τιμήν του ονόματος του Κυρίου του Θεού μου εξ αιτίας των πολέμων, τους οποίους είχε διεξαγάγει ολόγυρα, μέχρις ότου ο Κυριος υπέταξεν υπό τους πόδας του Δαυίδ όλους αυτούς τους εχθρούς του.

Γ Βασ. 5,18 και νύν ανέπαυσε Κύριος ο Θεός μου εμοί κυκλόθεν· ουκ έστιν επίβουλος και ουκ έστιν αμάρτημα πονηρόν.

Γ Βασ. 5,18 Και τώρα Κυριος ο Θεός έδωσεν εις εμέ ειρήνην και ησυχίαν από τους γύρω μου εχθρούς. Κανείς πλέον εχθρός δεν υπάρχει, ούτε και υφίσταται κανένα θέμα επικίνδυνον και πονηρόν, ικανόν να διαταράξη την ειρήνην.

Γ Βασ. 5,19 και ιδού εγώ λέγω οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού μου, καθώς ελάλησε Κύριος ο Θεός προς Δαυίδ τον πατέρα μου, λέγων· ο υιός σου, ον δώσω αντί σου επί τον θρόνον σου, ούτος οικοδομήσει τον οίκον τώ ονόματί μου.

Γ Βασ. 5,19 Και έτσι εγώ λέγω και επήρα την απόφασιν, να οικοδομήσω ναόν στο όνομα Κυρίου του Θεού μου, όπως είπε Κυριος ο Θεός προς τον πατέρα μου τον Δαυίδ λέγων· Ο υιός σου, τον οποίον εγώ προορίζω να σε διαδεχθή στον βασιλικόν σου θρόνον, αυτός θα οικοδομήση τον ναόν επ' ονόματί μου.

Γ Βασ. 5,20 και νύν έντειλαι και κοφάτωσάν μοι ξύλα εκ τού Λιβάνου, και ιδού οι δούλοί μου μετά των δούλων σου· και τον μισθόν δουλείας σου δώσω σοι κατά πάντα, όσα αν είπης, ότι σύ οίδας ότι ουκ έστιν ημίν ειδώς ξύλα κόπτειν καθώς οι Σιδώνιοι.

Γ Βασ. 5,20 Και τώρα δώσε εντολήν να κόψουν δι' εμέ ξύλα από τα δένδρα του όρους Λιβάνου. Ιδού οι δούλοι μου είναι εις την διάθεσίν σου, δια να συνεργασθούν με τους ιδικούς σου δούλους. Εγώ δε θα δώσω ως μισθόν δια τους δούλους σου ο,τι συ μου ζητήσης. Ας αναλάβουν οι δούλοι σου το κόψιμο των δένδρων, διότι, όπως και συ γνωρίζεις, δεν υπάρχουν εις την περιοχήν μας ξυλοκόποι ικανοί, όπως είναι οι Σιδώνιοι”.

Γ Βασ. 5,21 και εγενήθη καθώς ήκουσε Χιράμ των λόγων Σαλωμών, εχάρη σφόδρα και είπεν· ευλογητός ο Θεός σήμερον, ός έδωκε τώ Δαυίδ υιόν φρόνιμον επί τον λαόν τον πολύν τούτον

Γ Βασ. 5,21 Όταν ο Χιράμ ήκουσε τα λόγια αυτά του Σολομώντος εχάρη πάρα πολύ και είπε· “δοξασμένος ας είναι σήμερον ο Θεός, ο οποίος έδωσεν στον Δαυίδ υιόν τόσον συνετόν ως κυβερνήτην δια τον πολυάριθμον αυτόν λαόν του Ισραήλ”.

Γ Βασ. 5,22 και απέστειλε προς Σαλωμών λέγων· ακήκοα περί πάντων, ών απέσταλκας προς με· εγώ ποιήσω πάν θέλημά σου, ξύλα κέδρινα και πεύκινα·

Γ Βασ. 5,22 Ο Χιράμ απήντησε προς τον Σολομώντα και του είπε· “ήκουσα με προσοχήν όλα εκείνα, τα οποία μου παρήγγειλες. Εγώ θα κάμω κάθε τι, που μου εξήτησες, δηλαδή να προμηθεύσω εις σε ξύλα από κέδρον και πεύκην.

Γ Βασ. 5,23 οι δούλοί μου κατάξουσιν αυτά εκ τού Λιβάνου εις την θάλασσαν, εγώ θήσομαι αυτά σχεδιάς έως τού τόπου, ού εάν αποστείλης προς με, και εκτινάξω αυτά εκεί, και σύ αρεις· και ποιήσεις το θέλημά μου, τού δούναι άρτους τώ οίκω μου.

Γ Βασ. 5,23 Οι δούλοι μου θα κόψουν και θα καταβιβάσουν αυτά από το όρος Λιβανον εις την θάλασσαν, θα τα τοποθετήσω επάνω εις σχεδιάς και θα τα μεταφέρω δια θαλάσσης έως εις την παράλιον περιοχήν, την οποίαν συ θα μου ορίσης. Εκεί εγώ θα τα αποθέσω, και από εκεί εσύ θα τα πάρης. Συ δε θα εκπληρώσης και το ιδικόν μου θέλημα θα δώσης δηλαδή τροφήμα στον οίκον μου”.

Γ Βασ. 5,24 και ήν Χιράμ διδούς τώ Σαλωμών κέδρους και πεύκας και πάν θέλημα αυτού.

Γ Βασ. 5,24 Πράγματι ο Χιράμ εχορηγούσε στον Σολομώντα κέδρα και πεύκα και ο,τι άλλο εκείνος ήθελε.

Γ Βασ. 5,25 και Σαλωμών έδωκε τώ Χιράμ είκοσι χιλιάδας κόρους πυρού και μαχείρ τώ οίκω αυτού και είκοσι χιλιάδας βαιθ ελαίου κεκομμένον· κατά τούτο εδίδου Σαλωμών τώ Χιράμ και ενιαυτόν.

Γ Βασ. 5,25 Ο δε Σολομών έδιδε τακτικώς στον Χιράμ τέσσαρα και πλέον εκατομμύρια κιλά σίτου και τροφάς δια τον βασιλικόν του οίκον. Ακόμη δε τετρακοσίας είκοσι χιλιάδας και πλέον κιλά ελαίου από τα ελαιοπιεστήρια. Αυτό το ποσόν έδιδε κάθε έτος ο Σολομών στον Χιράμ.

Γ Βασ. 5,26 και Κύριος έδωκε σοφίαν τώ Σαλωμών, καθώς ελάλησεν αυτώ· και ήν ειρήνη ανά μέσον Χιράμ και ανά μέσον Σαλωμών, και διέθεντο διαθήκην ανά μέσον αυτών.

Γ Βασ. 5,26 Ο Κυριος έδωσε σοφίαν στον Σολομώντα, όπως είχεν υποσχεθή εις αυτόν. Και επικρατούσε ειρήνη μεταξύ του Χιράμ και του Σολομώντος. Αυτοί συνήψαν συμφωνίαν μεταξύ των.

Γ Βασ. 5,27 και ανήνεγκεν ο βασιλεύς φόρον εκ παντός Ισραήλ, και ήν ο φόρος τριάκοντα χιλιάδες ανδρών.

Γ Βασ. 5,27 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού, ο Σολομών, ώρισεν ως αχθοφόρους από όλους τους Ισραηλίτας τριάντα χιλιάδες άνδρας.

Γ Βασ. 5,28 και απέστειλεν αυτούς εις τον Λιβανον, δέκα χιλιάδες εν τώ μηνί, αλλασσόμενοι, μήνα ήσαν εν τώ Λιβάνω και δύο μήνας εν οίκω αυτών· και Αδωνιράμ επί τού φόρου.

Γ Βασ. 5,28 Εστειλε δε αυτούς εις τα όρος Λιβανον, δια να εργάζωνται ανά δέκα χιλιάδες κατά μήνα. Αυτοί ενηλλάσσοντο, ώστε ένα μήνα ήσαν στον Λιβανον και δύο μήνας ευρίσκοντο εις τα σπίτια των. Επόπτης δε αυτών ήτο ο Αδωνιράμ.

Γ Βασ. 5,29 και ήν τώ Σαλωμών εβδομήκοντα χιλιάδες αίροντες άρσιν και ογδοήκοντα χιλιάδες λατόμων εν τώ όρει,

Γ Βασ. 5,29 Υπήρχον ακόμη εις την υπηρεσίαν του Σολομώντος εβδομήκοντα χιλιάδες αχθοφόροι και ογδοήκοντα χιλιάδες λατόμοι στο όρος.

Γ Βασ. 5,30 χωρίς των αρχόντων των καθεσταμένων επί των έργων τώ Σαλωμών, τρεις χιλιάδες και εξακόσιοι επιστάται οι ποιούντες τα έργα.

Γ Βασ. 5,30 Εις αυτούς δεν συμπεριλαμβάνοντο οι επόπται των έργων, τους οποίους είχε διορίσει ο Σολομών και των οποίων ο αριθμός ανήρχετο εις τρεις χιλιάδας εξακοσίους.

Γ Βασ. 5,32 και ητοίμασαν τους λίθους και τα ξύλα τρία έτη.

Γ Βασ. 5,32 Αυτοί εργαζόμενοι επί τρία κατά συνέχειαν έτη ητοίμασαν όλους τους λίθους και τα ξύλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Γ Βασ. 6,1 Καί εγενήθη εν τώ τεσσαρακοστώ και τετρακοσιοστώ έτει της εξόδου υιών Ισραήλ εξ Αιγύπτου, τώ έτει τώ τετάρτω εν μηνί τώ δευτέρω βασιλεύοντος τού βασιλέως Σαλωμών επί τον Ισραήλ, (Κεφ. Ε 31)

Γ Βασ. 6,1 Κατά το τετρακοσιοστόν τεσσαρακοστόν έτος από της εξόδου των Ισραηλιτών εκ της Αιγύπτου και κατά τον δεύτερον μήνα του τετάρτου έτους, που εβασίλευεν ο Σολομών στον ισραηλιτικόν λαόν,

Γ Βασ. 6,1α και ενετείλατο ο βασιλεύς ίνα αίρωσι λίθους μεγάλους τιμίους εις τον θεμέλιον τού οίκου, και λίθους απελεκήτους. (Κεφ. Ε 32)

Γ Βασ. 6,1^α ο βασιλεύς Σολομών διέταξε και μετέφεραν τους μεγάλους και ωραιούς λίθους δια τα θεμέλια του ναού. Αυτοί δε οι λίθοι ήσαν απελέκητοι.

Γ Βασ. 6,1β και επελέκησαν οι υιοί Σαλωμών και οι υιοί Χιράμ και έβαλαν αυτούς.

Γ Βασ. 6,1β Αυτούς τους λίθους είχαν κόψει προηγουμένως οι δούλοι του Σολομώντος και οι δούλοι του Χιράμ από το όρος και κατόπιν, αφού τους επελέκησαν, τους έθεσαν ως θεμέλιον του ναού.

Γ Βασ. 6,1γ εν τώ έτει τώ τετάρτω εθεμελίωσε τον οίκον Κυρίου εν μηνί Νισώ, και τώ δευτέρω μηνί

Γ Βασ. 6,1γ Κατά δε το τέταρτον έτος και τον μήνα Νισώ, τον δεύτερον αυτόν μήνα, εθεμελίωσεν ο Σολομών τον ναόν του Κυρίου.

Γ Βασ. 6,1δ εν ενδεκάτω ενιαυτώ, εν μηνί Βαάλ (ούτος ο μην ο όγδοος) συνετελέσθη ο οίκος εις πάντα λόγον αυτού και εις πάσαν διάταξιν αυτού.

Γ Βασ. 6,1δ Κατά δε το ενδέκατον έτος, τον μήνα Βαάλ (αυτός είναι ο όγδοος μην) απεπερατώθη ο ναός του Θεού καθ' όλην την αρχιτεκτονικήν αυτού και την άλλην τάξιν.

Γ Βασ. 6,2 και ο οίκος, ον ωκοδόμησεν ο βασιλεύς τώ Κυρίω, τεσσαράκοντα εν πήχει μήκος αυτού και είκοσιν εν πήχει πλάτος αυτού και πέντε και είκοσιν εν πήχει το ύψος αυτού.

Γ Βασ. 6.2 Ο οίκος αυτός του Κυρίου, τον οποίον ανοικοδόμησεν ο βασιλεύς Σολομών προς τιμήν του Κυρίου, είχε μήκος μεν τεσσαράκοντα εβραϊκούς πήχεις, πλάτος είκοσι πήχεις και οψος είκοσι πέντε πήχεις.

Γ Βασ. 6.3 και το αιλάμ κατά πρόσωπον τού ναού, είκοσιν εν πήχει μήκος αυτού εις το πλάτος τού οίκου και δέκα εν πήχει το πλάτος αυτού κατά πρόσωπον τού οίκου. και ωκοδόμησε τον οίκον και συνετέλεσεν αυτόν.

Γ Βασ. 6.3 Εμπρός στον ναόν υπήρχεν η στοά. Το μήκος της προσόψεώς της ήτο τόσοι, πήχεις, όσον ήτο το πλάτος του ναού, δηλαδή είκοσι πήχεις. Το δε βάθος της στοάς, που έφθανε μέχρι του ναού, ήτο δέκα πήχεις. Ετσι ανοικοδόμησε και έφερεν εις πέρας ο Σολομών τον ναόν τούτον του Κυρίου.

Γ Βασ. 6.4 και εποίησε τώ οίκω θυρίδας παρακρυπτομένας κρυπτάς.

Γ Βασ. 6.4 Ο βασιλεύς διέταξε και κατεσκεύασαν στον ναόν παράθυρα με κιγκλιδώματα.

Γ Βασ. 6.5 και έδωκεν επί τον τοίχον τού οίκου μέλαθρα κυκλόθεν τώ ναώ και τώ δαβίβ και εποίησε πλευράς κυκλόθεν.

Γ Βασ. 6.5 Προς τον παρά τον τοίχον του κυρίως ναού χώρον και γύρω από τον ναόν τούτον και από το άδυτον του ναού διέταξεν ο Σολομών και κατεσκεύασαν δωμάτια. Τα δωμάτια ήσαν εις επαλήλους ορόφους γύρω από τον ναόν.

Γ Βασ. 6.6 η πλευρά η υποκάτω πέντε πήχεων εν πήχει το πλάτος αυτής, και το μέσον έξ, και η τρίτη επτά εν πήχει το πλάτος αυτής· ότι διάστημα έδωκε τώ οίκω κυκλόθεν έξωθεν τού οίκου, όπως μη επιλαμβάνονται των τοίχων τού οίκου.

Γ Βασ. 6.6 Ο πρώτος όροφος, ο κατώτερος, είχε πλάτος πέντε πήχεις, ο μεσαιός έξ πήχεις και ο τρίτος επτά πήχεις. Μεταξύ των οικοδομημάτων αυτών και του κυρίως ναού υπήρχε, σεβασμού ένεκεν, μία απόστασις, δια να μη εγγίξουν αυτά τα οικοδομήματα στον τοίχον του ναού.

Γ Βασ. 6.7 και ο οίκος εν τώ οικοδομείσθαι αυτόν λίθοις ακροτόμοις αργίοις ωκοδομήθη, και σφύρα και πέλεκυς και πάν σκεύος σιδηρούν ουκ ηκούσθη εν τώ οίκω εν τώ οικοδομείσθαι αυτόν.

Γ Βασ. 6.7 Δια την ανοικοδόμησιν του ναού εχρησιμοποιήθησαν συμπαγείς λίθοι, οι οποίοι δεν είχαν ανάγκην κατεργασίας. Ήσαν μεγάλοι και έτοιμοι. Ετσι δε κανένα σιδερένιο εργαλείον, κανείς πέλεκυς και κανένα σφυρι δεν ηκούσθη στον ναόν κατά το διάστημα της ανοικοδομήσεως.

Γ Βασ. 6.8 και ο πυλών της πλευράς της υποκάτωθεν υπό την ωμίαν τού οίκου την δεξιάν, και ελικτή ανάβασις εις το μέσον και εκ της μέσης επί τα τριώροφα,

Γ Βασ. 6.8 Εις το δεξιόν μέρος του ναού, στο ισόγειον των παραπλεύρωσ οικοδομημάτων, υπήρχε μία πύλη, η οποία με ελικοειδή κλίμακα ωδηγούσε στον μεσαιόν όροφον και από εκεί στον τρίτον όροφον.

Γ Βασ. 6.9 και ωκοδόμησε τον οίκον και συνετέλεσεν αυτόν· και εκοιλοστάθμησε τον οίκον κέδροις.

Γ Βασ. 6.9 Ο Σολομών οικοδόμησε και έφερεν εις πέρας τον ναόν. Εχρησιμοποίησε δε δια τον ναόν ξυλείαν από κέδρους.

Γ Βασ. 6.10 και ωκοδόμησε τους ενδέσμους δι όλου τού οίκου πέντε εν πήχει το ύψος αυτού, και συνέσχε τον σύνδεσμον εν ξύλοις κεδρίνοις.

Γ Βασ. 6.10 Ανοικοδόμησε γύρω από τον ναόν και δωμάτια. Το ύψος του κάθε δωματίου ήτο πέντε πήχεις. Δια το όλον αυτό οικοδομικόν συγκρότημα εχρησιμοποίησε κέδρους.

Γ Βασ. 6.11 [Και εγένετο λόγος Κυρίου προς Σαλωμών λέγων·

Γ Βασ. 6.11 Είπε δε τότε ο Κυριος προς τον Σολομώντα·

Γ Βασ. 6.12 ο οίκος ούτος, ον σύ οικοδομείς, εάν οδεύης τοίς προστάγμασί μου και τα κρίματά μου ποιήσ και φυλάσσης πάσας τας εντολάς μου αναστρέφεισθαι εν αυταίς, στήσω τον λόγον μου, ον ελάλησα προς Δαυίδ τον πατέρα σου

Γ Βασ. 6.12 “ο ναός αυτός, τον οποίον συ οικοδομείς, θα δοξασθή και θα με δόξαση, εάν συ πορευθής σύμφωνα με τα προστάγματά μου και εφαρμόσσης τας αποφάσεις μου και φυλάξης όλας τας εντολάς μου, αναστρεφόμενος και ζων σύμφωνα με αυτά. Και τότε εγώ θα τηρήσω και θα εφαρμόσω την υπόσχεσιν, την οποίαν έδωκα στον πατέρα σου Δαυίδ·

Γ Βασ. 6.13 θα κατασκηνώσω εν μέσω υιών Ισραήλ και ουκ εγκαταλείψω τον λαόν μου Ισραήλ.

Γ Βασ. 6.13 θα κατασκηνώσω δηλαδή εν μέσω του Ισραηλιτικού λαού και δεν θα εγκαταλείψω ποτέ τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν”.

Γ Βασ. 6.14 και ωκοδόμησε Σαλωμών τον οίκον και συνετέλεσε αυτόν.]

Γ Βασ. 6.14 Ο Σολομών, οικοδομών κατ' αυτόν τον τρόπον, επεράτωσε την ανοικοδόμησιν του ναού.

Γ Βασ. 6.15 και ωκοδόμησε τους τοίχους τού οίκου έσωθεν διά ξύλων κεδρίνων από τού εδάφους τού οίκου και έως των τοίχων και έως των δοκών· εκοιλοστάθμησε συνεχόμενα ξύλοις έσωθεν και περιέσχε το έσω τού οίκου εν πλευραίς πευκίνας.

Γ Βασ. 6.15 Ενέδυσε δε τους εσωτερικούς τοίχους του ναού από το έδαφος έως εις τας δοκούς της οροφής με ξύλα κέδρινα εφαρμοστά. Ολον το δάπεδον του ναού έστρωσε με σανίδας εκ πεύκων.

Γ Βασ. 6.16 και ωκοδόμησε τους είκοσι πήχεις απ άκρου τού τοίχου το πλευρόν το έν από τού εδάφους έως των δοκών, και εποίησε εκ τού δαβίβ εις το άγιον των αγίων.

Γ Βασ. 6.16 Εις το εσωτερικόν του ναού και εις απόστασιν είκοσι πήχεων από την οπισθίαν πλευράν του κυρίως ναού ανήγειρεν από το έδαφος έως εις την οροφήν το δαβίβ, τα άγια των αγίων.

Γ Βασ. 6.17 και τεσσαράκοντα πήχεων ήν ο ναός [ο εσώτατος

Γ Βασ. 6.17 Ο κυρίως ναός είχε μήκος τεσσαράκοντα πήχεις.

Γ Βασ. 6.18 και διά κέδρου προς τον οίκον έσω πλοκήν επαναστήσεις και πέταλον και ανάγλυφα πάντα κέδρινα ουκ εφάινετο λίθος.]

Γ Βασ. 6.18 “Με σανίδας εκ κέδρων θα επενδύσης, είπεν ο Θεός, το εσωτερικόν του ναού. Με σανίδας εκ κέδρου, επί των οποίων θα είναι ανάγλυφα σκαλισματα ανθέων. Αι σανίδες θα εφαρμόζουν μία προς την άλλην, ώστε να μη φαίνεται ο λίθινος τοίχος του ναού”.

Γ Βασ. 6.19 κατά πρόσωπον τού δαβίβ εν μέσω τού οίκου έσωθεν δούναι εκεί την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου.

Γ Βασ. 6.19 Το τμήμα του ναού, που ελέγετο Αγία, ήτο εμπροσθεν του άδυτου, το οποίον ευρίσκετο εις το βάθος του ναού. Εχρησίμευε δε το άδυτον, δια να τοποθετήται εκεί η Κιβωτός της Διαθήκης του Κυρίου.

Γ Βασ. 6.20 είκοσι πήχεις μήκος και είκοσι πήχεις πλάτος και είκοσι πήχεις το ύψος αυτού, και παριέσχεν αυτό χρυσίω συγκεκρισιμένω. και εποίησε θυσιαστήριον [κέδρου

Γ Βασ. 6.20 Το άδυτον, τα Αγία των Αγίων, είχαν μήκος είκοσι πήχεις και πλάτος επίσης είκοσι πήχεις και ύψος είκοσι πήχεις. Τα εσωτερικά δε τοιχώματα τούτου είχαν καλύψει με καθαρόν χρυσόν. Κατεσκεύασεν επίσης και το θυσιαστήριον

του θυμιάματος από ξύλα κέδρινα.

Γ Βασ. 6,21 και περιεπύλωσε Σαλωμών τον οίκον ένδοθεν χρυσίω αποκλειστώ και παρήγαγεν εν καθηλώμασι χρυσίου.]

Γ Βασ. 6,21 Ο Σολομών ενένδυσεν εσωτερικώς τον ναόν με ελάσματα από καθαρόν χρυσόν, τα οποία εκάρφωσε με χρυσά καρφία.

Γ Βασ. 6,21 κατά πρόσωπον τού δαβίρ, και περιέσχεν αυτό χρυσίω.

Γ Βασ. 6,21 Ετοποθέτησε δε εμπρός εις τα Αγια των Αγίων το θυσιαστήριον του θυμιάματος, το οποίον εκάλυψεν επίσης με χρυσόν.

Γ Βασ. 6,22 και όλον τον οίκον περιέσχε χρυσίω έως συντελείας παντός τού οίκου [και όλον το έσω τού δαβίρ επετάλωσε χρυσίω.]

Γ Βασ. 6,22 Όλα τα εσωτερικά τοιχώματα του ναού, από το δάπεδον και έως την οροφήν, εκάλυψε με χρυσόν. Όλον τον εσωτερικόν χώρον του Αδύτου εκάλυψεν επίσης με ελάσματα χρυσού.

Γ Βασ. 6,23 και εποίησεν εν τώ δαβίρ δύο Χερουβίμ δέκα πήχεων μέγεθος εσταθμωμένον.

Γ Βασ. 6,23 Μέσα δε στον χώρον αυτόν, εις τα Αγια Αγίων, ετοποθέτησε δύο Χερουβίμ, των οποίων το ύψος ήτο δέκα πήχεις με ακρίβειαν μετρημένους.

Γ Βασ. 6,24 και πέντε πήχεων πτερύγιον τού Χερουβίμ τού ενός και πέντε πήχεων πτερύγιον αυτού το δεύτερον, εν πήχει δέκα από μέρους πτερυγίου αυτού εις μέρος πτερυγίου αυτού·

Γ Βασ. 6,24 Η μία πτέρυξ του ενός Χερουβίμ είχε μήκος πέντε πήχεις. Πέντε πήχεις είχε και η άλλη πτέρυξ του ιδίου Χερουβίμ. Έτσι δε ήσαν δέκα πήχεις από το ένα άκρον της μιας πτέρυγος έως το άλλο άκρον της άλλης πτέρυγος του ιδίου Χερουβίμ.

Γ Βασ. 6,25 ούτως τώ Χερουβίμ τώ δευτέρω, εν μέτρω ενί συντέλεια μία αμφοτέροις.

Γ Βασ. 6,25 Τας αυτάς διαστάσεις είχε και το δεύτερον Χερουβίμ. Αι διαστάσεις και η μορφή ήσαν τα ίδια και δια τα δύο Χερουβίμ.

Γ Βασ. 6,26 και το ύψος τού Χερουβ τού ενός δέκα εν πήχει, και ούτω τώ Χερουβ τώ δευτέρω.

Γ Βασ. 6,26 Το ύψος του ενός Χερουβίμ ήτο δέκα πήχεις. Επίσης δε δέκα πήχεις ήτο και το ύψος του άλλου Χερουβίμ.

Γ Βασ. 6,27 και αμφότερα τα Χερουβίμ εν μέσω τού οίκου τού εσωτάτου· και διεπέτασε τας πτέρυγας αυτών, και ήπτετο πτέρυξ μία τού τοίχου, και πτέρυξ Χερουβ τού δευτέρου ήπτετο τού τοίχου τού δευτέρου, και αι πτέρυγες αυτών εν μέσω τού οίκου ήπτοντο πτέρυξ πτέρυγος.

Γ Βασ. 6,27 Και τα δύο Χερουβίμ ευρίσκοντο στο μέσον του χώρου, που ονομάζεται Αγια Αγίων. Είχον ανοικτάς τας πτέρυγας των και η μία πτέρυξ του ενός Χερουβίμ ήγγιζεν στον τοίχον, η δε άλλη πτέρυξ του άλλου Χερουβίμ στον απέναντι τοίχον. Αι δε δύο άλλαι πτέρυγες των Χερουβίμ ήγγιζαν η μία την άλλην.

Γ Βασ. 6,28 και περιέσχε τα Χερουβίμ χρυσίω.

Γ Βασ. 6,28 Ο Σολομών περιέβαλε και αυτά τα Χερουβίμ με χρυσόν.

Γ Βασ. 6,29 και πάντας τους τοίχους τού οίκου κύκλω εγκολαπτά έγγραψε γραφίδι Χερουβίμ, και φοίνικες τώ εσωτέρω και τώ εξωτέρω.

Γ Βασ. 6,29 Με ειδικόν δε εργαλείον εχάραξεν εις όλας τας εσωτερικάς και εξωτερικάς πλευράς του τοίχου του ναού και του αδύτου αναγλύφους μορφάς Χερουβίμ και φοινίκων.

Γ Βασ. 6,30 και το έδαφος τού οίκου περιέσχε χρυσίω, τού εσωτάτου και τού εξωτάτου.

Γ Βασ. 6,30 Το δάπεδον δε του ναού, τόσον του εσωτάτου, του Αγίου των Αγίων, όσον και του εξωτερικού, των Αγίων, εκάλυψε με χρυσόν.

Γ Βασ. 6,31 και τώ θυρώματι τού δαβίρ εποίησε θύρας ξύλων αρκευθίνων εις φλιάς πενταπλάς

Γ Βασ. 6,31 Κατεσκεύασε δε και θύραν του αδύτου, της οποίας τα πενταπλά θυρόφυλλα ήσαν από ξύλον αρκεύθου.

Γ Βασ. 6,32 και δύο θύρας ξύλων πευκίνων και εγκολαπτόν επ αυτών εγκεκολαμμένα Χερουβίμ και φοίνικας και πέταλα διαπεπετασμένα· και περιέσχε χρυσίω και κατέβαιναν επί τα Χερουβίμ και επί τους φοίνικας το χρυσίον.

Γ Βασ. 6,32 Εις τα θυρόφυλλα δε, που είχαν κατασκευασθή από ξύλα πεύκου, είχαν χαραχθή ανάγλυφοι μορφαί Χερουβίμ, φοινίκων και ανοιγμένων ανθέων. Και αυτά τα ενένδυσε με χρυσόν. Ο χρυσός αυτός κατέβαινε και εις τας αναγλύφους μορφάς των Χερουβίμ και των φοινίκων.

Γ Βασ. 6,33 και ούτως εποίησε τώ πυλώνι τού ναού, φλιαί ξύλων αρκευθίνων, στοαί τετραπλώς.

Γ Βασ. 6,33 Καθ' όμοιον τρόπον κατεσκεύασε θύραν δια τα Αγια του κυρίως ναού. Οι παραστάται αυτής ήσαν από ξύλον αρκεύθου. Το δε άνοιγμά της είχε σχήμα τετραπλεύρου.

Γ Βασ. 6,34 και εν αμφοτέραις ταίς θύραις ξύλα πεύκινα· δύο πτυχαί η θύρα η μία και στροφείς αυτών, και δύο πτυχαί η θύρα η δεύτερα, στρεφόμενα·

Γ Βασ. 6,34 Και τα δύο θυρόφυλλα είχαν κατασκευασθή από ξύλα πεύκης. Το ένα θυρόφυλλον απετελείτο από δύο ξύλινα τμήματα, τα οποία δια στροφίγγων ανοιγόκλειαν. Επίσης και το άλλο θυρόφυλλον είχε κατασκευασθή από δύο ξύλινα τεμάχια, τα οποία δια στροφίγγων επίσης ανοιγόκλειαν.

Γ Βασ. 6,35 εγκεκολαμμένα Χερουβίμ και φοίνικες και διαπεπετασμένα πέταλα και περιεχόμενα χρυσίω καταγομένω επί την εκτύπωσιν.

Γ Βασ. 6,35 Επάνω εις αυτά είχαν χαραχθή Χερουβίμ, φοίνικες και άνθη με ανοικτά τα πέταλα. Είχον δε καλυφθή και αυτά με χρυσόν, ο οποίοςς εξετέινετο μέχρι και των αναγλύφων παραστάσεων.

Γ Βασ. 6,36 και ωκοδόμησε την αυλήν την εσωτάτην τρεις στίχους απελεκήτων, και στίχος κατειργασμένης κέδρου κυκλόθεν.

Γ Βασ. 6,36 Εκτίσε κύκλω την εσωτερικήν αυλήν με τρεις σειράς απελεκήτων λίθων και με μίαν σειράν από κέδρινα δοκάρια.

Γ Βασ. 6,36^α και ωκοδόμησε το καταπέτασμα της αυλής τού αιλάμ τού οίκου τού κατά πρόσωπον τού ναού.

Γ Βασ. 6,36^α Επίσης κατεσκεύασε το καταπέτασμα του προνάου, ο οποίοςς ευρίσκετο εμπρός στον κυρίως ναόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Γ Βασ. 7,1 Καί απέστειλεν ο βασιλεύς Σαλωμών και έλαβε τον Χιράμ εκ Τύρου,

Γ Βασ. 7,1 Ο βασιλεύς Σολομών έστειλε και εκάλεσε από την Τυρον τον Χιράμ.

Γ Βασ. 7,2 υιόν γυναικός χήρας, και ούτος από της φυλής της Νεφθαλίμ, και ο πατήρ αυτού ανήρ Τύριος, τέκτων χαλκού και πεπληρωμένος της τέχνης και συνέσεως και επιγνώσεως τού ποιείν πάν έργον εν χαλκῷ· και εισηνέχθη προς τον βασιλέα Σαλωμών και εποίησε πάντα τα έργα.

Γ Βασ. 7,2 Αυτός ήτο υιός μιας χήρας από την φυλήν Νεφθαλίμ. Ο δε πατήρ του κατήγετο από την Τυρον. Είχεν ειδικότητα εις την κατασκευασίαν του χαλκού. Είχεν ανεπτυγμένην την καλαισθησίαν και ήτο πλήρης σοφίας και αντιλήψεως, στο να κατασκευάζη κάθε έργον δια του χαλκού. Αυτός ωδηγήθη στον βασιλέα τον Σολομώντα και ανέλαβε να κατασκευάση όλα τα ιερά σκεύη.

Γ Βασ. 7,3 και εχώνευσε τους δύο στήλους τῷ αιλάμ τού οίκου, οκτωκαίδεκα πήχεις ύψος τού στύλου, και περίμετρον τεσσαρεσκαίδεκα πήχεις εκύκλου αυτόν, και το πάχος τού στύλου τεσσάρων δακτύλων τα κοιλώματα, και ούτως ο στύλος ο δεύτερος.

Γ Βασ. 7,3 Εχυσε και κατασκεύασε δύο στύλους δια την είσοδον του ναού. Το ύψος του ενός στύλου ήτο δέκα οκτώ πήχεις, η δε περίμετρος του ήτο δέκα τέσσαρες πήχεις. Αι προεξοχαί των κοίλων ραβδώσεών του είχαν πάχος τέσσαρας δακτύλους. Καθ' όμοιον τρόπον κατασκευάσθη και ο δεύτερος στύλος.

Γ Βασ. 7,4 και δύο επιθέματα εποίησε δούναί επί τας κεφαλάς των στύλων, χωνευτά χαλκά· πέντε πήχεις το ύψος τού επιθέματος τού ενός, και πέντε πήχεις το ύψος τού επιθέματος τού δευτέρου.

Γ Βασ. 7,4 Κατεσκεύασεν επίσης δύο κιονόκρανα, δια να τοποθετηθούν εις τας κορυφάς αυτών των στύλων. Τα έκαμε χωνευτά χάλκινα. Το ύψος του ενός κιονοκράνου ήτο πέντε πήχεις. Πέντε επίσης πήχεις ήτο και το ύψος του κιονοκράνου του άλλου στύλου.

Γ Βασ. 7,5 και εποίησε δύο δίκτυα περικαλύψαι το επίθεμα των στύλων, και δίκτυον τῷ επιθέματι τῷ ενί, και δίκτυον τῷ επιθέματι τῷ δευτέρῳ.

Γ Βασ. 7,5 Κατεσκεύασε δύο δικτυωτά, δια να περικαλύψη το κιονόκρανον των στύλων. Ενα δικτυωτόν στο κιονόκρανον του ενός στύλου και άλλο δικτυωτόν στο κιονόκρανον του δευτέρου.

Γ Βασ. 7,6 και έργον κρεμαστόν, δύο σίχοι ροών χαλκῶν δεδικτυωμένοι, έργον κρεμαστόν, σίχος επί σίχον· και ούτως εποίησε τῷ επιθέματι τῷ δευτέρῳ.

Γ Βασ. 7,6 Επίσης κατασκεύασε δια το κάθε κιονόκρανον ένα καλλιτεχνικόν κρεμαστόν ανάγλυφον. Αυτό απετελείτο από δύο σειράς χαλκῶν ομοιωμάτων καρπῶν ροδιάς εντός του δικτύου. Ητο δε κρεμαστόν εις δύο σειράς παραλλήλους. Το ίδιο καλλιτεχνικόν έργον έκαμε και δια το δεύτερον κιονόκρανον.

Γ Βασ. 7,7 και έστησε τους στύλους τού αιλάμ τού ναού· και έστησε τον στύλον τον ένα και επεκάλεσε το όνομα αυτού Ιαχούμ· και έστησε τον στύλον τον δεύτερον και επεκάλεσε το όνομα αυτού Βαάς.

Γ Βασ. 7,7 Τους δύο αυτούς στύλους ετοποθέτησεν εις την είσοδον του ναού. Ετοποθέτησε τον πρώτον στύλον, τον οποίον ωνόμασεν Ιαχούμ. Ετοποθέτησεν έπειτα τον δεύτερον στύλον, τον οποίον ωνόμασε Βαάς.

Γ Βασ. 7,8 και επί των κεφαλών των στύλων έργον κρίνου κατά το αιλάμ τεσσάρων πηχῶν.

Γ Βασ. 7,8 Επάνω δε από τους στύλους αυτούς, που είχαν τοποθετηθή εις την είσοδον του ναού, ετοποθετήθη χάλκινον ομοίωμα κρίνου ύψους τεσσάρων πήχεων.

Γ Βασ. 7,9 και μέλαθρον επ' αμφοτέρων των στύλων, και επάνωθεν των πλευρῶν επίθεμα το μέλαθρον τῷ πάχει.

Γ Βασ. 7,9 Επάνω δε από αυτό υπήρχεν επιστύλιον και στους δύο στύλους. Εις την άνω επιφάνειαν των επιστυλίων υπήρχε κιονόκρανον με πάχος ίσον προς το επιστύλιον.

Γ Βασ. 7,10 και εποίησε την θάλασσαν δέκα εν πήχει από τού χείλους αυτής έως τού χείλους αυτής, στρογγύλον κύκλω το αυτό· πέντε εν πήχει το ύψος αυτής, και συνηγμένοι τρεις και τριάκοντα εν πήχει εκύκλου αυτήν.

Γ Βασ. 7,10 Κατεσκεύασεν επίσης την χαλκῆν θάλασσαν. Η απόστασις του ενός χείλους από το άλλο, η διάμετρος δηλαδή της επιφανείας της θαλάσσης, ήτο δέκα πήχεις. Αυτή ήτο ολόγυρα στρογγυλή. Το ύψος της ήτο πέντε πήχεις, η δε περίμετρος, που περιέβαλλε το χείλος της, ήτο τριάκοντα τρεις πήχεις.

Γ Βασ. 7,11 και υποστηρίγματα υποκάτωθεν τού χείλους αυτής κυκλόθεν εκύκλου αυτήν, δέκα εν πήχει κυκλόθεν

Γ Βασ. 7,11 Κατω από το χείλος και γύρω-γύρω περιέβαλλον την θάλασσαν αυτήν δέκα υποστηρίγματα απέχοντα το ένα από το άλλο ένα πήχυν.

Γ Βασ. 7,12 και το χείλος αυτής ως έργον χείλους ποτηρίου, βλαστός κρίνου, και το πάχος αυτού παλαιστής.

Γ Βασ. 7,12 Το χείλος της θαλάσσης ήτο ωσαν το χείλος του ποτηρίου, όπως ο βλαστός του κρίνου, το δε πάχος του χείλους αυτού ήτο μία παλάμη.

Γ Βασ. 7,13 και δώδεκα βόες υποκάτω της θαλάσσης, οι τρεις επιβλέποντες βοράν και οι τρεις επιβλέποντες θάλασσαν και οι τρεις επιβλέποντες νότον και οι τρεις επιβλέποντες ανατολήν, και πάντα τα όπισθια εις τον οίκον, και η θάλασσα επ' αυτών επάνωθεν.

Γ Βασ. 7,13 Κατω από την χαλκῆν αυτήν θάλασσαν υπήρχον δώδεκα ομοιώματα χαλκῶν βοών. Οι τρεις από αυτούς έστρεφον το πρόσωπόν των προς βοράν, οι άλλοι τρεις έβλεπαν προς την Μεσόγειον Θάλασσαν, δηλαδή προς δυσμάς, οι άλλοι τρεις προς νότον και οι άλλοι τρεις έβλεπαν προς ανατολάς. Τα πίσω μέρη των ήσαν εστραμμένα προς το κέντρον εντός της αυλής του ναού. Επάνω εις αυτούς εστηρίζετο η χαλκῆν θάλασσα.

Γ Βασ. 7,14 και εποίησε δέκα μεχωνῶθ χαλκάς· πέντε πήχεις μήκος της μεχωνῶθ της μιάς, και τέσσαρες πήχεις το πλάτος αυτής, και έξ εν πήχει το ύψος αυτής.

Γ Βασ. 7,14 Κατεσκεύασεν επίσης δέκα κινητά χάλκινα πλυντήρια. Το μήκος κάθε τοιούτου δοχείου ήτο πέντε πήχεις, το πλάτος του τέσσαρες πήχεις και το ύψος του εξ πήχεις.

Γ Βασ. 7,15 και τούτο το έργον των μεχωνῶθ συγκλειστόν αυτοίς, και συγκλειστόν ανά μέσον των εξεχομένων.

Γ Βασ. 7,15 Τα πλυντήρια δε αυτά είχαν την εξής κατασκευήν· Ησαν κλεισμένα υδατοστεγῶς με παραπλευρούς πλάκας. Αι πλάκες αυταί ευρίσκοντο μέσα εις πλαίσια, που προεξείχον.

Γ Βασ. 7,16 και επί τα συγκλείσματα αυτών ανά μέσον των εξεχομένων λέοντες και βόες και Χερουβίμ, και επί των εξεχομένων ούτως· και επάνωθεν και υποκάτωθεν των λεόντων και των βοών χώραι, έργον καταβάσεως

Γ Βασ. 7,16 Εις τας πλευράς μεταξύ των πλασιών των προεξεχόντων ήσαν σκαλισμένοι λέοντες, βόες και Χερουβίμ. Αι ίδιαι παραστάσεις υπήρχον και εις τα προεξέχοντα πλαίσια. Επάνω και υποκάτω από τας παραστάσεις των λεόντων και

των βοών υπήρχον ανάγλυφοι παραστάσεις, που προεξείχαν τόσο, ώστε να φαίνονται ότι εκρέμαντο επάνω από τις παραστάσεις των λεόντων και των βοών.

Γ Βασ. 7,17 και τέσσαρες τροχοί χαλκοί τή μεχωνώθ τή μια, και τα προσέχοντα χαλκά και τέσσαρα μέρη αυτών, ωμίας υποκάτω των λουτήρων.

Γ Βασ. 7,17 Εις κάθε δε τέτοιο δοχείον- λουτήρα υπήρχον τέσσαρες χάλκινοι τροχοί και οι άξονες αυτών, οι εξέχοντες, επίσης χαλκοί. Εις τα τέσσαρα προς τα έξω μέρη των τροχών υπήρχον υποστηρίγματα χάλκινα ομοιάζοντα με ώμον, που υπεβάσταζαν τους λουτήρας αυτούς.

Γ Βασ. 7,18 και χείρες εν τοίς τροχοίς εν τή μεχωνώθ, και το ύψος τού τροχού τού ενός πήχεος και ημίσιους.

Γ Βασ. 7,18 Επάνω στους τροχούς του κάθε λουτήρος εστηρίζοντο χάλκινοι βραχιόνες. Το ύψος εκάστου τροχού ήτο ένας και ήμισυς πήχυς.

Γ Βασ. 7,19 και το έργον των τροχών έργον τροχών άρματος· αι χείρες αυτών και οι νότοι αυτών και η πραγματεία αυτών, τα πάντα χωνευτά.

Γ Βασ. 7,19 Οι τροχοί αυτοί ήσαν κατεσκευασμένοι όπως οι τροχοί ενός άρματος· δηλαδή οι βραχιόνες των, τα πλευρά και η όλη αυτών κατασκευή ήσαν χωνευτά.

Γ Βασ. 7,20 αι τέσσαρες ωμίας επί των τεσσάρων γωνιών της μεχωνώθ της μιάς, εκ της μεχωνώθ οι ώμοι αυτής.

Γ Βασ. 7,20 Εις κάθε λουτήρα υπήρχον τέσσαρα υποστηρίγματα, ένα εις κάθε γωνίαν. Τα υποστηρίγματα αυτά ήσαν κολλημένα στον λουτήρα.

Γ Βασ. 7,21 και επί της κεφαλής της μεχωνώθ ήμισυ τού πήχεος μέγεθος αυτής στρογγύλον κύκλω επί της κεφαλής της μεχωνώθ, και αρχή χειρών αυτής και τα συγκλείσματα αυτής, και ηνοιγετο επί τας αρχάς των χειρών αυτής.

Γ Βασ. 7,21 Εις το άλλο μέρος του λουτήρος υπήρχε το σκέπασμα καθ' όλην την επιφάνειαν, σχήματος κυρτού με κυρτότητα ημίσειος πήχεως. Εις το επάνω μέρος του λουτήρος υπήρχον αι χειρολαβαί, εκεί όπου ήτο το μέρος, στο οποίον ηνοιγε και έκλεινε ο λουτήρ. Ηνοιγε δε και έκλειε με αυτάς τας χειρολαβάς.

Γ Βασ. 7,22 και τα συγκλείσματα αυτής Χερουβίμ και λέοντες και φοίνικες εστώτα, εχόμενον έκαστον κατά πρόσωπον αυτού έσω και τα κυκλόθεν.

Γ Βασ. 7,22 Επάνω δε εις τα χάλκινα αυτά τεμάχια, τα δια το κλείσιμον και άνοιγμα του λουτήρος, είχαν σκαλισθή Χερουβίμ, λέοντες, και φοίνικες όρθιοι. Η κάθε μία δε από τας παραστάσεις αυτές κατείχε την θέσιν της εσωτερικώς και κύκλω.

Γ Βασ. 7,23 κατ αυτήν εποίησε πάσας τας δέκα μεχωνώθ, τάξιν μίαν και μέτρον εν πάσαις.

Γ Βασ. 7,23 Κατά παρόμοιον τρόπον έκαμε όλους τους δέκα λουτήρας. Είχαν όλοι τας ίδιαις διαστάσεις και την αυτήν μορφήν εξ ολοκλήρου.

Γ Βασ. 7,24 και εποίησε δέκα χυτροκαύλους χαλκούς, τεσσαράκοντα χοείς χωρούντα τον ένα χυτρόκαυλον μετρήσει τεσσάρων πηχών· ο χυτρόκαυλος ο εις επί της μεχωνώθ της μιάς ταις δέκα μεχωνώθ.

Γ Βασ. 7,24 Κατεσκεύασεν επίσης δέκα μεγάλας χάλκιναις χύτρας. Καθε χύτρα είχε μήκος τέσσαρας πήχεις και εχωρούσε σαράντα αττικούς χόας. Εις κάθε λουτήρα αντιστοιχούσε και μία από τας δέκα αυτές χύτρας.

Γ Βασ. 7,25 και έθετο τας πέντε μεχωνώθ από της ωμίας τού οίκου εκ δεξιών και πέντε από της ωμίας τού οίκου εξ αριστερών και η θάλασσα από της ωμίας τού οίκου εκ δεξιών κατ ανατολάς από τού κλίτους τού νότου.

Γ Βασ. 7,25 Διέταξε δε ο Σολομών και ετοποθέτησαν τους πέντε λουτήρας εις την δεξιάν πλευράν του ναού και τους άλλους πέντε εις την αριστεράν πλευράν του ναού, την δε χαλκίνην θάλασσαν ετοποθέτησαν προς τα δεξιά του ναού, μεταξύ ανατολής και νότου, ήτοι νοτιοανατολικώς.

Γ Βασ. 7,26 και εποίησε Χιράμ τους λέβητας και τας θερμάστρες και τας φιάλας, και συνετέλεσε Χιράμ ποιών πάντα τα έργα, ά εποίησε τώ βασιλεί Σαλωμών εν οίκω Κυρίου,

Γ Βασ. 7,26 Κατεσκεύασεν ακόμη ο Χιράμ τους λέβητας, τας θερμάστρας και τας φιάλας. Εφερεν εις πέρας όλα τα έργα του ναού, τα οποία του είχαν αναθήσει ο βασιλεύς Σολομών να κατασκευάση στον οίκον του Κυρίου.

Γ Βασ. 7,27 στύλους δύο και τα στρεπτά των στύλων επί των κεφαλών των στύλων δύο και τα δίκτυα δύο τού καλύπτειν αμφοτέρα τα στρεπτά των γλυφών τα όντα επί των στύλων,

Γ Βασ. 7,27 Κατεσκεύασε, δηλαδή, τους δύο στύλους και τα περί τας κεφαλάς των δύο αυτών στύλων περιστρεπτά καλλιτεχνήματα. Τα δύο δίκτυα, δια να σκεπάζουν τα ανάγλυφα ομοιώματα αλυσίδων με τας ελικοειδείς στροφάς που υπήρχον στους στύλους.

Γ Βασ. 7,28 τας ροάς τετρακοσίας αμφοτέροις τοίς δικτύοις, δύο σίχοι ροών τώ δικτύω τώ ενί περικαλύπτειν αμφοτέρα τα όντα τα στρεπτά της μεχωνώθ επ αμφοτέροις τοίς στύλοις,

Γ Βασ. 7,28 Κατεσκεύασε τετρακόσια ομοιώματα καρπών ροδιάς, που υπήρχον εις τα δύο δικτυωτά ανάγλυφα. Δυο σειραί από καρπούς ροδιάς υπήρχον στο κάθε δικτυωτόν. Αυτά εχρησίμευαν, δια να σκεπάζουν τας δύο αναγλύφους ελκοειδείς στροφάς των κιονοκράνων.

Γ Βασ. 7,29 και τα μεχωνώθ δέκα και τους χυτροκαύλους δέκα επί των μεχωνώθ

Γ Βασ. 7,29 Έτσι κατεσκεύασε τους δέκα λουτήρας και τας δέκα χύτρας, αι οποίαι θα ήσαν επάνω στους λουτήρας.

Γ Βασ. 7,30 και την θάλασσαν μίαν και τους βόας δώδεκα υποκάτω της θαλάσσης

Γ Βασ. 7,30 Κατεσκεύασε μίαν θάλασσαν και υποκάτω από αυτήν τα δώδεκα χάλκινα ομοιώματα βοδιών.

Γ Βασ. 7,31 και τους λέβητας και τας θερμάστρες και τας φιάλας και πάντα τα σκεύη, ά εποίησε Χιράμ τώ βασιλεί Σαλωμών τώ οίκω Κυρίου· και οι στύλοι τεσσαράκοντα και οκτώ τού οίκου τού βασιλέως και τού οίκου Κυρίου· πάντα τα έργα τού βασιλέως, ά εποίησε Χιράμ, χαλκά άρδην·

Γ Βασ. 7,31 Κατεσκεύασε τους λέβητας, τας θερμάστρας, τας φιάλας και όλα τα άλλα ιερά σκεύη, τα οποία ο Χιράμ κατ' εντολήν του βασιλέως Σολομώντος ανέλαβε να κατασκευάση δια τον ναόν του Κυρίου. Οι στύλοι, που κατεσκευάσθησαν στον οίκον του βασιλέως και εις τον ναόν του Κυρίου, ήσαν τεσσαράκοντα οκτώ. Όλα δε αυτά ήσαν εξ ολοκλήρου από χαλκόν.

Γ Βασ. 7,32 ουκ ήν σταθμός τού χαλκού, ού εποίησε πάντα τα έργα ταύτα, εκ πλήθους σφόδρα· ουκ ήν τέρμα των σταθμών τού χαλκού.

Γ Βασ. 7,32 Δεν ήτο δυνατόν δε να υπολογισθή ο χαλκός, ο οποίος εχρησιμοποιήθη δι' όλα αυτά τα έργα, επειδή ήτο πάρα

πολύς. Ο χαλκός αυτός ήτο ανυπολόγιστος.

Γ Βασ. 7,33 εν τώ περιοίκω τού Ιορδάνου εχώνευεν αυτά εν τώ πάχει της γής ανά μέσον Σοκχώθ και ανά μέσον Σειρά.

Γ Βασ. 7,33 Το χυτήριον δε, όπου κατασκεύασαν όλα αυτά τα χάλκινα είδη, ευρίσκειτο εις την περιοχίην του Ιορδάνου εις κάποιον αργιλλώδη τόπον μεταξύ Σοκχώθ και Σειρά.

Γ Βασ. 7,34 και έδωκεν ο βασιλεύς Σαλωμών τα σκευή, ά εποίησεν, εν οίκω Κυρίου, το θυσιαστήριον το χρυσούν και την τράπεζαν, εφ ής οι άρτοι της προσφοράς, χρυσήν,

Γ Βασ. 7,34 Έδωσεν εντολήν ο βασιλεύς Σολομών να κατασκευασθούν επίσης και τα άλλα ιερά χρυσά σκευή, τα οποία ο ίδιος ο Χιράμ κατασκεύασε δια τον οίκον του Κυρίου. Δηλαδή το χρυσούν θυσιαστήριον του θυμιάματος, η χρυσή τράπεζα, επάνω εις την οποίαν ετοποθετούντο οι άρτοι της προθέσεως.

Γ Βασ. 7,35 και τας λυχνίας πέντε εξ αριστερών και πέντε εκ δεξιών κατά πρόσωπον τού δαβίρ, χρυσάς συγκλειομένας, και τα λαμπάδια και τους λύχνους και τας επαρυστρίδας χρυσάς

Γ Βασ. 7,35 Αι χρυσαί λυχνίαί πέντε εξ αριστερών και πέντε εκ δεξιών εντός του χώρου των Αγίων εμπρός εις τα Αγία των Αγίων. Αι λυχνίαί αυταί ήσαν κατασκευασμένα από καθαρόν χρυσόν μαζί με τα λαμπάδια και τους λύχνους και τα χρυσά λαδικά.

Γ Βασ. 7,36 και τα πρόθυρα και οι ήλιοι και αι φιάλαι και τα τρυβλία και αι θυΐσκαι χρυσαί, σύγκλειστα, και τα θυρώματα των θυρών τού οίκου τού εσωτάτου, αγίου των αγίων, και τας θύρας τού ναού χρυσάς.

Γ Βασ. 7,36 Επίσης αι θύραι, τα καρφιά, αι φιάλαι, τα πινάκια, τα χρυσά θυαιατήρια, ήσαν κατασκευασμένα από καθαρόν χρυσόν. Τα θυρόφυλλα της θύρας του εσωτάτου μέρους του ναού, δηλαδή του Αδύτου, όπως και αι θύραι του ναού, ήτοι των Αγίων, και αυταί ήσαν χρυσά.

Γ Βασ. 7,37 και ανεπληρώθη πάν το έργον, ό εποίησε Σαλωμών οίκου Κυρίου, και εισήνεγκε Σαλωμών τα άγια Δαυίδ τού πατρός αυτού και πάντα τα άγια Σαλωμών, το αργύριον και το χρυσόν και τα σκευή, έδωκεν εις τους θησαυρούς οίκου Κυρίου.

Γ Βασ. 7,37 Έτσι δε ωλοκληρώθη όλον το έργον, το οποίον έκαμεν ο Σολομών, δηλαδή ο οίκος του Κυρίου. Κατόπιν ο Σολομών έφερε και έθεσεν στον ναόν του Κυρίου όλα τα αφιερώματα του πατρός του Δαυίδ και κάθε τι, που αυτός ο ίδιος ο Σολομών είχαν αφιερώσει εις άργυρον, χρυσόν και σκευή. Ολα αυτά τα αφιέρωσεν στο θησαυροφυλάκιον του ναού του Κυρίου.

Γ Βασ. 7,38 Καί τον οίκον εαυτώ ωκοδόμησε Σαλωμών τρισκαίδεκα έτεσι.

Γ Βασ. 7,38 Ο Σολομών ανοικοδόμησε και δια τον εαυτόν του ανάκτορον εις χρονικόν διάστημα δέκα τριών ετών.

Γ Βασ. 7,39 και ωκοδόμησε τον οίκον δρυμό τού Λιβάνου· εκατόν πήχεις μήκος αυτού, και πενήτηνonta πήχεις πλάτος αυτού, και τριάκοντα πηχών ύψος αυτού· και τριών στίχων στύλων κεδρίνων, και ωμίαί κέδρινοι τοίς στύλοις.

Γ Βασ. 7,39 Ανοικοδόμησεν επίσης και άλλον οίκον, ο οποίος ως εκ των πολλών κέδρων, που εχρησιμοποιήθησαν, υπενθύμιζε το δάσος του Λιβάνου. Το οικοδόμημα αυτό είχε μήκους εκατόν εβραϊκούς πήχεις, πλάτος πενήτηνonta πήχεις και ύψος τριάκοντα πήχεις. Εις το οικοδόμημα αυτό υπήρχον τρεις σειραί από κεδρίνους στύλους, επάνω δε στους στύλους αυτούς υπήρχον δοκάρια κέδρινα.

Γ Βασ. 7,40 και εφάτνωσε τον οίκον άνωθεν επί των πλευρών των στύλων, και ο αριθμός των στύλων τεσσαράκοντα και πέντε ο στίχος·

Γ Βασ. 7,40 Εστέγασε δε τον οίκον με σκεπήν από ξύλα κέδρου επάνω από τους στύλους. Ο δε αριθμός των στύλων ήτο εν συνόλω σαράντα πέντε τακτοποιημένων εις τρεις σειράς.

Γ Βασ. 7,41 και μέλαθρα τρία και χώρα επί χώραν τρισσών·

Γ Βασ. 7,41 Υπήρχον δε τρεις όροφοι, οι οποίοι διαιρούσαν έτσι το οικοδόμημα από την μίαν πλευράν έως εις την άλλην εις τρία επάλληλα τμήματα.

Γ Βασ. 7,42 και πάντα τα θυρώματα και αι χώραι τετράγωνοι μεμελαθρωμένοι και από τού θυρώματος επί θύραν τρισσών.

Γ Βασ. 7,42 Ολοι αι θύραι και οι παραστάται αυτών ήσαν κατασκευασμένα από τετραγώνους σανίδας, θύραι και παράθυρα του οικοδομήματος εξετείνοντο εις τρεις σειράς.

Γ Βασ. 7,43 και το αιλάμ των στύλων πενήτηνonta μήκος και πενήτηνonta εν πλάτει, εξυγωμένα, αιλάμ επί πρόσωπον αυτών, και στύλοι και πάχος επί πρόσωπον αυτής τοίς αιλαμμίμ.

Γ Βασ. 7,43 Μια δε άλλη στοά μήκους πενήτηνonta πήχεων και πλάτους πενήτηνonta επίσης πήχεων υπήρχε με στύλους συμμετρικώς τοποθετημένους. Εμπρός από αυτήν υπήρχεν άλλη επίσης στοά με στύλους. Εμπρός δε εις αυτήν την στοάν υπήρχεν υψωμένον έδαφος με κλίμακα δια τας άλλας στοάς.

Γ Βασ. 7,44 και το αιλάμ των θρόνων, ού κρινεί εκεί, αιλάμ τού κριτηρίου.

Γ Βασ. 7,44 Ακόμη δε υπήρχε και η στοά των θρόνων, εκεί όπου εδικαζεν ο βασιλεύς· η στοά δηλαδή του δικαστηρίου.

Γ Βασ. 7,45 και ο οίκος αυτών, εν ώ καθήσεται εκεί, αυλή μία εξελισσομένη τούτοις κατά το έργον τούτο· και οίκον τή θυγατρί Φαραώ, ήν έλαβε Σαλωμών, κατά το αιλάμ τούτο.

Γ Βασ. 7,45 Επί πλέον υπήρχε και ο οίκος, στον οποίον παρέμενεν ο βασιλεύς μαζί με τους αυλικούς του. Ο οίκος αυτός ήτο κτισμένος εις μίαν αυλήν με στοάς κατά παρόμοιον τρόπον κατασκευασμένος. Κατεσκεύασεν επίσης ο Σολομών δια την θυγατέρα του Φαραώ, την οποίαν είχε λάβει ως σύζυγόν του, όμοιον με την στοάν αυτήν οίκον.

Γ Βασ. 7,46 πάντα ταύτα εκ λίθων τιμίων κεκολαμμένα εκ διαστήματος έσωθεν και εκ τού θεμελίου έως των γεισών και έξωθεν εις την αυλήν την μεγάλην

Γ Βασ. 7,46 Ολα δε αυτά τα οικοδομήματα είχαν κατασκευασθή από ωραίους λίθους, οι οποίοι εκόπησαν και εσκαλίσθησαν κανονικά και είχαν τοποθετηθή από το θεμέλιον έως στους γείσους της οροφής, στο εσωτερικόν των οικοδομημάτων και εις την μεγάλην εξωτερικήν αυλήν.

Γ Βασ. 7,47 την θεμελιωμένην εν τιμίσι λίθις μεγάλοις, λίθις δεκαπήχεσι και τοίς οκταπήχεσι,

Γ Βασ. 7,47 Αυτή δε η αυλή είχε θεμελιωθή με ωραίους μεγάλους λίθους μήκους δέκα η οκτώ πήχεων.

Γ Βασ. 7,48 και επάνωθεν τιμίσι κατά το μέτρον απελεκήτων και κέδροις.

Γ Βασ. 7,48 Επάνω δε από αυτούς υπήρχον προσηρμοσμένοι άλλοι ωραιότατοι λίθοι, σύμφωνα με το μέτρον των απελεκήτων λίθων, και ξύλα από κέδρους.

Γ Βασ. 7,49 της αυλής της μεγάλης κύκλω τρεις στίχοι απελεκήτων και στίχος κεκολαμμένης κέδρου. και συνετέλεσε

Σαλωμών όλον τον οίκον αυτού.

Γ Βασ. 7,49 Αυτήν δε την αυλήν την περιέβαλλον κύκλω τρεις σειραί από μεγάλους απελέκητους λίθους και μία σειρά δοκάκια από κέδρα καλοκομμένα. Ετσι δε ο Σολομών έφερεν εις πέρας όλον το ανάκτορόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Γ Βασ. 8,1 Καί εγένετο ως συνετέλεσε Σαλωμών τού οικοδομήσαι τον οίκον Κυρίου και τον οίκον αυτού μετά είκοσιν έτη, τότε εξεκκλησίασεν ο βασιλεύς Σαλωμών πάντας τους πρεσβυτέρους Ισραήλ εν Σιών τού ανενεγκείν την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου εκ πόλεως Δαυίδ (αυτή εστί Σιών)

Γ Βασ. 8,1 Όταν δε ο Σολομών ετελείωσε την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου και του ιδικού του ανακτόρου εις χρονικόν διάστημα είκοσι ετών, εκάλεσεν όλους τους πρεσβυτέρους του Ισραηλιτικού λαού εις την Σιών, δια να μεταφέρουν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου από την πόλιν Δαυίδ (αυτή είναι η Σιών).

Γ Βασ. 8,2 εν μηνί Αθανίν.

Γ Βασ. 8,2 Αυτό έγινε κατά τον μήνα Αθανίν.

Γ Βασ. 8,3 και ήραν οι ιερείς την κιβωτόν

Γ Βασ. 8,3 Οι ιερείς εσήκωσαν και μετέφεραν την Κιβωτόν της Διαθήκης

Γ Βασ. 8,4 και το σκηνώμα τού μαρτυρίου και τα σκεύη τα άγια τα εν τώ σκηνώματι τού μαρτυρίου,

Γ Βασ. 8,4 και την Σκηνήν του Μαρτυρίου και τα άγια σκεύη, τα οποία υπήρχον εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Γ Βασ. 8,5 και ο βασιλεύς και πάς Ισραήλ έμπροσθεν της κιβωτού θύοντες πρόβατα και βόας αναριθμητα.

Γ Βασ. 8,5 Κατά την επίσημον εκείνην πομπήν επροπορεύετο της Κιβωτού ο βασιλεύς και όλος ο Ισραηλιτικός λαός. Καθ' οδόν δε εθυσίαζον αναριθμητα πρόβατα και βόδια.

Γ Βασ. 8,6 και εισφέρουσιν οι ιερείς την κιβωτόν εις τον τόπον αυτής εις το δαβίρ τού οίκου, εις τα άγια των αγίων υπό τας πτέρυγας των Χερουβίμ·

Γ Βασ. 8,6 Όταν η πομπή έφθασεν στον ναόν, οι ιερείς έφεραν και ετοποθέτησαν την Κιβωτόν εις την θέσιν της, στο άδυτον του ναού, εις τα Άγια των Αγίων, κάτω από τας πτέρυγας των Χερουβίμ.

Γ Βασ. 8,7 ότι τα Χερουβίμ διαπεπετασμένα ταις πτέρυξιν επί τον τόπον της κιβωτού, και περιεκάλυπτον τα Χερουβίμ επί την κιβωτόν και επί τα άγια αυτής επάνωθεν,

Γ Βασ. 8,7 Διότι τα Χερουβίμ είχαν τας πτέρυγας των ανοιγμένας επάνω από τον τόπον, όπου ευρίσκετο η Κιβωτός, και εσκέπαζαν με τας πτέρυγας των την Κιβωτόν και τα άγια, τα οποία υπήρχαν εις αυτήν.

Γ Βασ. 8,8 και υπερείχον τα ηγιασμένα, και ενεβλέποντο αι κεφαλαί των ηγιασμένων εκ των αγίων εις πρόσωπον τού δαβίρ και ουκ ωπτάνοντο έξω.

Γ Βασ. 8,8 Τα άκρα δε των ιερών ράβδων της Κιβωτού εξείχαν και εφάινοντο αι κεφαλαί των και από τον άλλον χώρον του ναού. Από τον χώρον όμως τον εκτός του ναού δεν εφάινοντο αι ράβδοι.

Γ Βασ. 8,9 ουκ ήν εν τή κιβωτώ πλήν δύο πλάκες λίθιναι, πλάκες της διαθήκης, ας έθηκεν εκεί Μωυσής εν Χωρηβ, ας διέθετο Κύριος μετά των υιών Ισραήλ εν τώ εκπορευέσθαι αυτούς εκ γής Αιγύπτου.

Γ Βασ. 8,9 Μέσα εις την Κιβωτόν δεν υπήρχε τίποτε άλλο, παρά μόνον αι δύο λίθιναι πλάκες της Διαθήκης, τας οποίας ο Μωυσής είχε τοποθετήσει μέσα εις αυτήν στο όρος Χωρηβ. Αυταί δε αι πλάκες περιείχον την Διαθήκην, που έκαμεν ο Θεός με τους Ισραηλίτας, όταν αυτοί είχαν εξέλθει από την χώραν της Αιγύπτου και είχαν φθάσει στο όρος Σινά.

Γ Βασ. 8,10 και εγένετο ως εξήλθον οι ιερείς εκ τού αγίου, και η νεφέλη έπλησε τον οίκον·

Γ Βασ. 8,10 Όταν οι ιερείς, μετά την επίσημον αυτήν τελετήν, εξήλθον από τον ναόν, η νεφέλη εγένετο τον ναόν.

Γ Βασ. 8,11 και ουκ ηδύνατο οι ιερείς στήκειν λειτουργείν από προσώπου της νεφέλης, ότι έπλησε δόξα Κυρίου τον οίκον.

Γ Βασ. 8,11 Οι ιερείς δεν ημπορούσαν να παραμείνουν εκεί και να προσφέρουν τας υπηρεσίας των εξ αιτίας της νεφέλης, διότι το φως και η θεία λάμψις της εγένετο τον ναόν τούτον του Κυρίου.

Γ Βασ. 8,14 Καί απέστρεψεν ο βασιλεύς το πρόσωπον αυτού, και ευλόγησεν ο βασιλεύς πάντα Ισραήλ, και πάσα εκκλησία Ισραήλ ειστήκει·

Γ Βασ. 8,14 Επειτα ο βασιλεύς εγύρισε το πρόσωπόν του προς τον ισραηλιτικόν λαόν και ευλόγησεν όλον αυτόν τον λαόν. Όλοι δε οι Ισραηλίται εστέκοντο όρθιοι.

Γ Βασ. 8,15 και είπεν· ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ σήμερον, ός ελάλησεν εν τώ στόματι αυτού περί Δαυίδ τού πατρός μου και εν ταις χερσίν αυτού επλήρωσε λέγων·

Γ Βασ. 8,15 Ο βασιλεύς ανέπεμψεν αυτήν την προσευχήν· "Ευλογημένος ας είναι σήμερον ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος εξεπλήρωσε την υπόσχεσιν, που με το ίδιο του το στόμα είχε δώσει προς τον πατέρα μου τον Δαυίδ, την ανοικοδόμησιν δηλαδή του ναού, λέγων·

Γ Βασ. 8,16 αφ ής ημέρας εξήγαγον τον λαόν μου τον Ισραήλ εξ Αιγύπτου, ουκ εξελεξάμην εν πόλει εν ενί σκήπτρω Ισραήλ τού οικοδομήσαι οίκον τού είναι το όνομά μου εκεί. και εξελεξάμην εν Ιερουσαλήμ είναι το όνομά μου εκεί και εξελεξάμην τον Δαυίδ τού είναι επί τον λαόν μου τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 8,16 Από την ημέραν, που έβγαλα ελεύθερον τον λαόν μου τον Ισραηλιτικόν εκ της Αιγύπτου, δεν εξέλεξα άλλην πόλιν από την περιοχήν του Ισραηλιτικού λαού, δια να οικοδομήσω τον ναόν μου, δια να είναι και να δοξάζεται εκεί το όνομά μου. Εδιάλεξα την Ιερουσαλήμ ως τόπον, όπου θα αναφέρονται αι δοξολογίαι και και προσευχαί στο όνομά μου. Ως βασιλέα δε εδιάλεξα τον Δαυίδ, δια να κυβερνήση αυτός τον ισραηλιτικόν λαόν μου.

Γ Βασ. 8,17 και εγένετο επί της καρδιάς τού πατρός μου οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού Ισραήλ.

Γ Βασ. 8,17 Ο πατήρ μου επεθύμησε με όλην του την καρδιαν να ανοικοδομήση τον ναόν προς δόξαν και τιμήν του ονόματος Κυρίου του Θεού τού Ισραήλ.

Γ Βασ. 8,18 και είπε Κύριος προς Δαυίδ τον πατέρα μου· ανθ ών ήλθεν επί την καρδιαν σου τού οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι μου, καλώς εποίησας ότι εγενήθη επί την καρδιαν σου·

Γ Βασ. 8,18 Ο Κυριος όμως απήντησε προς τον πατέρα μου τον Δαυίδ· Καλή είναι η επιθυμία της καρδιάς σου να οικοδομήσης ναόν προς δόξαν του ονόματός μου. Καλώς έπραξες, που εγενήθη αυτή η επιθυμία μέσα εις την καρδιαν σου.

Γ Βασ. 8,19 πλήν σύ ουκ οικοδομήσεις τον οίκον, αλλ ή ο υιός σου ο εξελθών εκ των πλευρών σου, ούτος οικοδομήσει τον οίκον τώ ονόματι μου.

Γ Βασ. 8,19 Αλλά δεν θα οικοδομήσης συ τούτον τον ναόν, ει μη μόνον ο υιός σου, ο οποίος εβγήκεν από τα σπλάγχνα σου. Αυτός θα οικοδομήση τον ναόν προς δόξαν και τιμήν του ονόματός μου.

Γ Βασ. 8,20 και ανέστησε Κύριος το γήμα αυτού, ό ελάλησε, και ανέστην αντί Δαυίδ τού πατρός μου και εκάθισα επί τού θρόνου Ισραήλ, καθώς ελάλησε Κύριος, και ωκοδόμησα τον οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού Ισραήλ.

Γ Βασ. 8,20 Ο Θεός εξεπλήρωσεν αυτήν την υπόσχεσιν, την οποίαν είπε προς τον πατέρα μου, διότι εγώ ήλθον εις την θέσιν του πατρός μου, εκάθισα στον θρόνον του Ισραηλιτικού λαού, όπως ακριβώς είχε προαναγγείλει ο Κυριος, και οικοδόμησα τον ναόν αυτόν προς δόξαν του ονόματος Κυρίου του Θεού του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 8,21 και εθέμην εκεί τόπον τή κιβωτώ, εν ή εστιν εκεί διαθήκη Κυρίου, ήν διέθετο Κύριος μετά των πατέρων ημών εν τώ εξαγαγείν αυτόν αυτούς εκ γής Αιγύπτου.

Γ Βασ. 8,21 Εκεί καθώρισα τον τόπον δια την Κιβωτόν, εντός της οποίας υπάρχουν αι πλάκες της Διαθήκης, την οποίαν συνήψεν ο Κυριος με τους προπάτοράς μας, αφού τους έβγαλεν ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου”.

Γ Βασ. 8,22 Καί ανέστη Σαλωμών κατά πρόσωπον τού θυσιαστηρίου Κυρίου ενώπιον πάσης εκκλησίας Ισραήλ και διεπέτασε τας χείρας αυτού εις τον ουρανόν,

Γ Βασ. 8,22 Εστάθη ο Σολομών όρθιος εμπρός από το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων του Κυρίου ενώπιον όλης της συγκεντρώσεως του Ισραηλιτικού λαού, ήπλωσε τας χείρας του προς τον ουρανόν

Γ Βασ. 8,23 και είπε· Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ουκ έστιν ως σύ Θεός εν τώ ουρανώ άνω και επί της γής κάτω, φυλάσσων διαθήκην και έλεος τώ δούλω σου τώ πορευομένω ενώπιόν σου εν όλη τή καρδιά αυτού,

Γ Βασ. 8,23 και είπε· “Κυριε, Θεέ του Ισραηλιτικού λαού, δεν υπάρχει άλλος Θεός, όπως συ, ούτε άνω στον ουρανόν ούτε κάτω εις την γην. Διότι συ εκπληρώνεις την υπόσχεσιν σου και παρέχστο έλεός σου εις εμέ τον δούλον σου, ο οποίος με όλην του την καρδιαν πορεύεται κατά το θέλημά σου ενώπιόν σου,

Γ Βασ. 8,24 ά εφύλαξας τώ δούλω σου Δαυίδ τώ πατρί μου και γάρ ελάλησας εν τώ στόματί σου και εν χερσί σου επλήρωσας ως η ημέρα αύτη.

Γ Βασ. 8,24 όπως εξεπλήρωσες αυτά στον δούλον σου, τον πατέρα μου τον Δαυίδ· διότι όσα με το ίδιο σου το στόμα του υπεσχέθης, τα εξεπλήρωσες σήμερα, κατά την ημέραν αυτήν δια της δυνάμεώς σου.

Γ Βασ. 8,25 και νύν, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, φύλαξον τώ δούλω σου Δαυίδ τώ πατρί μου ά ελάλησας αυτώ λέγων· ουκ εξαρθήσεται σου ανήρ εκ προσώπου μου καθήμενος επί θρόνου Ισραήλ, πλην εάν φυλάξωνται τα τέκνα σου τας οδούς αυτών τού πορεύεσθαι ενώπιόν μου, καθώς επορεύθης ενώπιον εμού.

Γ Βασ. 8,25 Και τώρα, Κυριε ο Θεός του Ισραήλ, εκπλήρωσε στον δούλον σου τον Δαυίδ, τον πατέρα μου, όσα υπεσχέθης εις αυτόν λέγων· Δεν θα λείψη άνθρωπος ενώπιόν μου από τους απογόνους σου, ο οποίος θα κάθεται στον βασιλικόν θρόνον του ισραηλιτικού λαού, υπό τον όρον όμως ότι οι απόγονοί σου θα τηρούν τας εντολάς μου και θα πορεύωνται ενώπιόν μου, όπως επορεύθης και συμπεριφέρθης συ ενώπιόν μου.

Γ Βασ. 8,26 και νύν, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, πιστωθήτω δή το ρήμά σου τώ Δαυίδ τώ πατρί μου.

Γ Βασ. 8,26 Και τώρα παρακαλώ, Κυριε, Θεέ του ισραηλιτικού λαού, ας αποδειχθή αληθινή και ας πραγματοποιηθή η υπόσχεσις, την οποίαν είπες προς τον πατέρα μου Δαυίδ·

Γ Βασ. 8,27 ότι ει αληθώς κατοικήσει ο Θεός μετά ανθρωπων επί της γής; ει ο ουρανός και ο ουρανός τού ουρανού ουκ αρκέσουσί σοι, πλην και ο οίκος ούτος, ον ωκοδόμησα τώ ονόματί σου;

Γ Βασ. 8,27 ότι δηλαδή, συ ο Θεός θα κατοικήσης μαζί με τους ανθρώπους εις την γην. Εάν ο ουρανός και ο ουρανός του ουρανού δεν είναι ικανοί να σε χωρέσουν, πως θα γίνη κατοικητήριόν σου ο ναός αυτός, τον οποίον εγώ οικοδόμησα προς δόξαν του Ονόματός σου;

Γ Βασ. 8,28 και επιβλέψη επί την δέησίν μου, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ακούειν της προσευχής, ής ο δούλός σου προσεύχεται ενώπιόν σου προς σε σήμερα,

Γ Βασ. 8,28 Σε παρακαλώ όμως, Κυριε, ρίψε ευμενές βλέμα εις την δέησίν μου. Κυριε και Θεέ του ισραηλιτικού λαού, άκουσε την προσευχήν μου, την οποίαν ο δούλός σου απευθύνει προς σε σήμερα.

Γ Βασ. 8,29 τού είναι τους οφθαλμούς σου ηνεωγμένους εις τον οίκον τούτον ημέρας και νυκτός, εις τον τόπον, ον είπας· έσται το όνομά μου εκεί, τού εισακούειν της προσευχής, ής προσεύχεται ο δούλός σου εις τον τόπον τούτον ημέρας και νυκτός.

Γ Βασ. 8,29 Ας είναι σε παρακαλώ οι οφθαλμοί σου ανοικτοί ημέραν και νύκτα προς τον ναόν τούτον, στον τόπον αυτόν, δια τον οποίον είπες· Θα είμαι εγώ εκεί, δια να ακούω την προσευχήν, την οποίαν θα απευθύνη ο δούλος μου στον τόπον τούτον, ημέραν και νύκτα.

Γ Βασ. 8,30 και εισακούση της δεήσεως τού δούλου σου και τού λαού σου Ισραήλ, ά αν προσεύξωνται εις τον τόπον τούτον, και σύ εισακούση εν τώ τόπω της κατοικήσεώς σου εν ουρανώ και ποιήσεις και ίλεως έση.

Γ Βασ. 8,30 Ναι θα ακούης την προσευχήν εμού του δούλου σου και τας προσευχάς του ισραηλιτικού λαού, τας οποίας θα απευθύνουν προς σε από τον ιερόν τούτον τόπον. Θα ακούης τας προσευχάς μας από την ουράνιον κατοικίαν σου και θα κάμης ο,τι σε παρακαλέσουν, δεικνύων έλεος και ευσπλαγχνίαν προς όλους μας.

Γ Βασ. 8,31 όσα αν αμάρτη έκαστος τώ πλησίον αυτού, και εάν λάβη επ αυτόν αράν τού αράσασθαι αυτόν, και έλθη και εξαγορεύση κατά πρόσωπον τού θυσιαστηρίου σου εν τώ οίκω τούτω,

Γ Βασ. 8,31 Εάν κανείς αδικήση τον πλησίον του και εκείνος αναγκάση τον αδικήσαντα να πάρη όρκον, θα έλθη ο αδικήσας στο θυσιαστήριον τούτο των ολοκαυτωμάτων του ναού και θα δώση μετά κατάρας ένορκον διαβεβαίωσιν.

Γ Βασ. 8,32 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού και ποιήσεις και κρινεις τον λαόν σου Ισραήλ ανομηθηναι άνομον, δούναι την οδόν αυτού εις κεφαλήν αυτού και τού δικαιώσαι δικαίον, δούναι αυτά κατά την δικαιοσύνην αυτού.

Γ Βασ. 8,32 Συ δε θα ακούσης από τον ουρανόν την ένορκον αυτήν διαβεβαίωσιν και θα δικάσης αυτόν, όπως και κάθε άλλον Ισραηλίτην, εκφέρων την δικαίαν απόφασίν σου, ώστε να πέση η δικαία τιμωρία σου επί την κεφαλήν του παρανομήσαντος και να δικαιωθή ο δίκαιος, σύμφωνα με το δίκαιόν του.

Γ Βασ. 8,33 εν τώ πταίσει τον λαόν σου Ισραήλ ενώπιον εχθρών, ότι αμαρτήσονται σοι, και επιστρέψουσι και εξομολογήσονται τώ ονόματί σου και προσεύξονται και δεηθήσονται εν τώ οίκω τούτω,

Γ Βασ. 8,33 Όταν ο ισραηλιτικός λαός νικηθή από τους εχθρούς του, διότι ημάρτησεν εις σε, και κατόπιν μετανοήσουν και επιστρέψουν και δοξάσουν το Ονομά σου και σου απευθύνουν προσευχάς και δεήσεις εστραμμένοι προς τον ναόν τούτον,

Γ Βασ. 8,34 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού και ίλεως έση ταίς αμαρτίαις τού λαού σου Ισραήλ και επιστρέψεις αυτούς εις την γήν, ήν έδωκας τοίς πατράσιν αυτών.

Γ Βασ. 8,34 συ θα ακούσης τας δεήσεις των από τον ουρανό, θα φανής ευσπλαχνικός εις τας αμαρτίας του ισραηλιτικού λαού, θα απελευθερώσης αυτούς από την αιχμαλωσίαν και ελευθέρους θα τους επαναφέρης εις την χώραν αυτήν, την οποίαν συ έδωκες ως κληρονομίαν στους προπάτοράς των.

Γ Βασ. 8,35 εν τώ συσχεθίην τον ουρανό και μη γενέσθαι υετόν, ότι αμαρτήσονται σοι, και προσεύξονται εις τον τόπον τούτον και εξομολογήσονται τώ ονόματί σου και από των αμαρτιών αυτών αποστρέψουσιν, όταν ταπεινώσης αυτούς,

Γ Βασ. 8,35 Όταν δε κλείση ο ουρανός και δεν θα πέση βροχή εις την γην, διότι ημάτησαν απέναντί σου οι Ισραηλίται, προσευχηθούν δε στον τόπον αυτόν, δοξολογήσουν το Ονομά σου και ξεκόψουν από τας αμαρτίας των, όταν δια της ανομβρίας τιμωρής αυτούς,

Γ Βασ. 8,36 και εισακούση εκ τού ουρανού και ίλεως έση ταίς αμαρτίαις τού δούλου σου και τού λαού σου Ισραήλ· ότι δηλώσεις αυτοίς την οδόν την αγαθήν πορεύεσθαι εν αυτή και δώσεις υετόν επί την γήν, ήν έδωκας τώ λαώ σου εν κληρονομία.

Γ Βασ. 8,36 θα εισακούσης την προσευχήν των από τον ουρανό, θα γίνης ίλεως εις τας αμαρτίας των δούλων σου των Ισραηλιτών. Θα διδάξης αυτούς και πάλιν την αγαθήν οδόν να βαδίζουν αυτήν, και τότε θα δώσης την βροχήν εις την γην, την οποίαν συ έδωκες ως κληρονομίαν στον λαόν σου τον ισραηλιτικόν.

Γ Βασ. 8,37 λιμός εάν γένηται, θάνατος εάν γένηται, ότι έσται εμπυρισμός, βρούχος, ερυσίβη εάν γένηται, και εάν θλίψη αυτόν ο εχθρός αυτού εν μια των πόλεων αυτού, πάν συνάντημα, πάντα πόνον,

Γ Βασ. 8,37 Εάν δε πέση λιμός εις την χώραν, εάν απλωθή επιδημία θανατικής νόσου, εάν πνεύση καυστικός άνεμος, εάν πέσουν σμήνη ακριδών, εάν προσβάλη τα φυτά η ερυσίβη, εάν ο εχθρός πολιορκήση μίαν από τας πόλεις και την φέρη εις δύσκολον θέσιν, γενικώς εάν συμβή κάποιο κακό γεγονός η οδυνηρά νόσος,

Γ Βασ. 8,38 πάσαν προσευχήν, πάσαν δέησιν, εάν γένηται παντί ανθρώπω ως αν γνώσιν έκαστος αφήν καρδιάς αυτού και διαπετάση τας χείρας αυτού εις τον οίκον τούτον,

Γ Βασ. 8,38 και κάθε Ισραηλίτης, στον οποίον θα πέση η θλίψις αυτή, σου απευθύνη ολόθερμον προσευχήν και δέησιν, υψώση δε τας χείρας του προς τον ναόν τούτον και προσευχηθή,

Γ Βασ. 8,39 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού εξ ετοιμού κατοικητηρίου σου και ίλεως έση και ποιήσεις και δώσεις ανδρί κατά τας οδούς αυτού, καθώς αν γνώς την καρδιαν αυτού, ότι σύ μονώτατος οίδας την καρδιαν πάντων υιών ανθρώπων,

Γ Βασ. 8,39 συ θα εισακούσης την δέησίν του από τον ουρανό, από το άριστον και πανυπερέλειον κατοικητήριόν σου, και θα γίνης ίλεως προς αυτόν και θα δώσης στον άνθρωπον αυτόν ανάλογα με την διαγωγήν του, ανάλογα με τας διαθέσεις της καρδιάς του, διότι συ μόνος, και κανείς άλλος, γνωρίζεις τας καρδιάς των ανθρώπων.

Γ Βασ. 8,40 όπως φοβώνται σε πάσας τας ημέρας, όσας αυτοί ζώσιν επί της γής, ής έδωκας τοίς πατράσιν ημών.

Γ Βασ. 8,40 Αι πράξεις δε αυταί του ελέους και της τιμωρίας σου προς τους ανθρώπους θα έχουν αποτέλεσμα να σε φοβούνται και σε σέβωνται όλας τας ημέρας της ζωής των, όσας θα ζουν εις την γην, την οποίαν συ έδωκες κληρονομίαν στους προπάτοράς μας.

Γ Βασ. 8,41 και τώ αλλοτρίω, ός ουκ έστιν από λαού σου ούτος,

Γ Βασ. 8,41 Ακόμη δε και την προσευχήν εκείνου του ξένου, ο οποίος δεν είναι Ισραηλίτης,

Γ Βασ. 8,42 και ήξουσι και προσεύξονται εις τον τόπον τούτον,

Γ Βασ. 8,42 θα έλθη όμως εις τον τόπον αυτόν να προσευχηθή,

Γ Βασ. 8,43 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού εξ ετοιμού κατοικητηρίου σου και ποιήσεις κατά πάντα, όσα αν επικαλέσθαι σε ο αλλότριος, όπως γνώσι πάντες οι λαοί το όνομά σου, και φοβώνται σε, καθώς ο λαός σου Ισραήλ, και γνώσιν ότι το όνομά σου επικέκληται επί τον οίκον τούτον, ον ωκοδόμησα.

Γ Βασ. 8,43 συ, Κυριε, θα την εισακούσης από τον ουρανό, από το τέλειον κατοικητήριόν σου, και θα δώσης εις αυτόν όλα όσα σε παρακαλεί ο ξένος ούτος. Ετσι δε όλοι οι λαοί θα γνωρίσουν το Ονομά σου, θα σε σέβωνται και θα σε φοβούνται, όπως ο ισραηλιτικός λαός, και θα μάθουν ότι είναι αφιερωμένους στο ένδοξον Ονομά σου ο ναός αυτός, τον οποίον εγώ οικοδόμησα.

Γ Βασ. 8,44 ότι εξελεύσεται ο λαός σου εις πόλεμον επί τους εχθρούς αυτού εν οδώ, ή επιστρέψεις αυτούς, και προσεύξονται εν ονόματι Κυρίου οδόν της πόλεως, ής εξελέξω εν αυτή, και τού οίκου, ού ωκοδόμησα τώ ονόματί σου,

Γ Βασ. 8,44 Όταν δε ο λαός σου εξέλθη εις πόλεμον εναντίον των εχθρών του στον δρόμον, τον οποίον συ υπέδειξες εις αυτούς, και προσευχηθή εν τω ονόματί σου του Κυρίου στρεφόμενος προς την πόλιν, την οποίαν συ εξέλεξες και προς τον ναόν, τον οποίον εγώ οικοδόμησα εις δόξαν του Ονόματός σου,

Γ Βασ. 8,45 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού της δεήσεως αυτών και της προσευχής αυτών και ποιήσεις το δικαίωμα αυτοίς.

Γ Βασ. 8,45 συ από τον ουρανό θα ακούσης την δέησιν αυτών και θα αποδώσης εις αυτούς το δικαίον των.

Γ Βασ. 8,46 ότι αμαρτήσονται σοι ότι ουκ έστιν άνθρωπος, ός ουχ αμαρτήσεται και επάξεις αυτούς και παραδώσεις αυτούς ενώπιον εχθρών και αιχμαλωτιούσιν οι αιχμαλωτίζοντες εις γήν μακράν και εγγύς,

Γ Βασ. 8,46 Εάν δε αμαρτήσουν απέναντί σου, διότι δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος να μη αμαρτήση, και τιμωρήσης αυτούς και παραδώσης αυτούς στους εχθρούς των, οι οποίοι θα τους αιχμαλωτίσουν και θα τους μεταφέρουν εις χώραν ευρισκομένην μακράν η πλησίον,

Γ Βασ. 8,47 και επιστρέψουσι καρδιάς αυτών εν τή γη, ού μετήχθησαν εκεί, και επιστρέψουσιν εν γη μετοικίας αυτών και δεηθώσί σου λέγοντες· ημάρτομεν, ηδικήσαμεν, ηνομήσαμεν,

Γ Βασ. 8,47 τότε, εάν μετανοήσουν με όλην των την καρδιαν εις την χώραν όπου ωδηγήθησαν αιχμάλωτοι, εάν εις την χώραν της αιχμαλωσίας επιστρέψουν προς σε και προσευχηθούν και είπουν· Ημαρτήσαμεν, ηδικήσαμεν, ηνομήσαμεν·

Γ Βασ. 8,48 και επιστρέψουσι προς σε εν όλη καρδιά αυτών και εν όλη ψυχή αυτών εν τή γη εχθρών αυτών, ού μετήγαγες αυτούς, και προσεύξονται προς σε, οδόν γής αυτών, ής έδωκας τοίς πατράσιν αυτών, και της πόλεως, ής εξελέξω, και τού οίκου, ού ωκοδόμηκα τώ ονόματί σου,

Γ Βασ. 8,48 εάν μετανοήσουν και επιστρέψουν προς σε με όλην των την καρδιαν και με όλην των την ψυχήν εις την χώραν των εχθρών των, όπου ωδηγήσες αυτούς και εκεί προσευχηθούν προς σε με το πρόσωπον και την καρδιαν των προς την

γην, την οποίαν συ εξέλεξες δι' αυτούς, και προς τον ναόν, τον οποίον εγώ οικοδόμησα προς δόξαν του Ονόματός σου,

Γ Βασ. 8.49 και εισακούση εκ τού ουρανού εξ ετοιμού κατοικητηρίου σου

Γ Βασ. 8.49 συ θα εισακούσης την προσευχήν των από τον ουρανόν από το πανυπερέλειον κατοικητήριόν σου

Γ Βασ. 8.50 και ίλεως έση ταίς αδικίαις αυτών, αίς ήμαρτόν σοι, και κατά πάντα τα αθετήματα αυτών, ά ηθέτησάν σοι, και δώσεις αυτούς εις οικτιρημούς ενώπιον αιχμαλωτευόντων αυτούς, και οικτειρήσουσιν αυτούς·

Γ Βασ. 8.50 και θα γίνης ίλεως δια τας αδικίας, τας οποίας διέπραξαν ενώπιόν σου και γενικώς δι' όλας τας παραβάσεις και τας ανομίας, τας οποίας διέπραξαν ενώπιόν σου. Θα εμβάλης εις τας καρδίας αυτών, που τους αιχμαλώτισαν, συναισθήματα καλωσύνης και ελέους δι' αυτούς και θα τους ευπλαχνισθούν.

Γ Βασ. 8.51 ότι λαός σου και κληρονομία σου, ούς εξήγαγες εκ γής Αιγύπτου εκ μέσου χωνευτηρίου σιδήρου.

Γ Βασ. 8.51 Τούτο δε, διότι αυτός ο λαός σου είναι ιδικός σου, είναι κληρονομία σου, αυτοί τους οποίους συ ελευθέρους έβγαλες από την Αίγυπτον, από την σιδηράν κάμινον, εις την οποίαν έλυσαν.

Γ Βασ. 8.52 και έστρωσαν οι οφθαλμοί σου και τα ώτα σου ηνεωγμένα εις την δέησιν τού δούλου σου και εις την δέησιν τού λαού σου Ισραήλ εισακούειν αυτών εν πάσιν, οίς αν επικαλέσωνταί σε,

Γ Βασ. 8.52 Ας είναι λοιπόν οι οφθαλμοί σου, Κυριε, και τα ώτα σου ανοικτά εις την δέησιν του κάθε Ισραηλίτου και εις την δέησιν όλου του Ισραηλιτικού λαού, δια να εισακούης αυτούς εις όλα, όσα θα σε παρακαλέσουν.

Γ Βασ. 8.53 ότι σύ διέστειλας αυτούς σεαυτώ εις κληρονομίαν εκ πάντων των λαών της γής, καθώς ελάλησας εν χειρί δούλου σου Μωυσή εν τώ εξαγαγείν σε τους πατέρας ημών εκ γής Αιγύπτου, Κύριε Κύριε.

Γ Βασ. 8.53 Διότι συ εξεχώρισες αυτούς από όλους τους άλλους λαούς της γης, δια να γίνουν ιδική σου κληρονομία, όπως εδήλωσες δια του δούλου σου του Μωϋσέως, όταν, Κυριε, Κυριε, έβγαλες τους προγόνους ημών ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου".

Γ Βασ. 8.53α Τότε ελάλησε Σαλωμών υπέρ τού οίκου, ως συνετέλεσε τού οικοδομήσαι αυτόν, Ήλιον εγνώρισεν εν ουρανώ Κύριος, είπε τού κατοικείν εν γνόφω· οικοδόμησον οίκόν μου, οίκον ευπρεπή σεαυτώ, τού κατοικείν επί καινότητος. ουκ ιδού αύτη γέγραπται εν βιβλίω της ωδής;

Γ Βασ. 8.53^α Εις την περίστασιν αυτήν, όταν δηλαδή ο Σολομών απεπεράτωσε την ανοικοδόμησιν του ναού, ωμίλησε δια τον ναόν και είπεν· "Ο Κυριος εν τη σοφία του έθεσε τον ήλιον στον ουρανόν, δια να φωτίζη τους ανθρώπους, ενώ αυτός ο ίδιος κατοικεί στον γνόφον και μένει άόρατος. Αυτός με διέταξε και μου είπε· Οικοδόμησε τον ναόν μου, σεμνόν και ωραίον στους οφθαλμούς μου, δια να κατοικώ στον καινούργιον αυτόν οίκον". Αυτά δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον εκείνο που ονομάζεται ωδή;

Γ Βασ. 8.54 Καί εγένετο ως συνετέλεσε Σαλωμών προσευχόμενος προς Κύριον όλην την προσευχήν και την δέησιν ταύτην, και ανέστη από προσώπου τού θυσιαστηρίου Κυρίου οκλακώς επί τα γόνατα αυτού και αι χείρες αυτού διαπεπετασμένα εις τον ουρανόν.

Γ Βασ. 8.54 Όταν ο Σολομών γονατιστός εμπρός στο θυσιαστήριον του Κυρίου και με τας χείρας υψωμένας προς τον ουρανόν ετελείωσεν όλην την προσευχήν του, την δέησιν αυτήν, ηγήρθη από έμπροσθεν του θυσιαστηρίου,

Γ Βασ. 8.55 και έστη και ευλόγησε πάσαν εκκλησίαν Ισραήλ φωνή μεγάλη λέγων·

Γ Βασ. 8.55 εστάθη και ευλόγησεν όλην την συγκέντρωσιν των Ισραηλιτών με μεγάλην φωνήν και είπεν·

Γ Βασ. 8.56 ευλογητός Κύριος σήμερα, ός έδωκε κατάπαυσιν τώ λαώ αυτού Ισραήλ κατά πάντα, όσα ελάλησεν· ου διεφώνησε λόγος εις εν πάσι τοίς λόγοις αυτού τοίς αγαθοίς, οίς ελάλησεν εν χειρί δούλου αυτού Μωυσή.

Γ Βασ. 8.56 "ας είναι δοξασμένος ο Κυριος σήμερα, ο οποίος ανέπαυσε τον ισραηλιτικόν του λαόν και επραγματοποίησεν όλα, όσα υπεσχέθη ότι θα κάμη. Καμμία από τας αγαθάς υποσχέσεις, τας οποίας έδωσε δια του Μωϋσέως στον ισραηλιτικόν λαόν, δεν έμεινεν ανεκπλήρωτος.

Γ Βασ. 8.57 γένοιτο Κύριος ο Θεός ημών μεθ ημών, καθώς ήν μετά των πατέρων ημών· μη εγκαταλίποιο ημάς μηδέ αποστρέψοιτο ημάς,

Γ Βασ. 8.57 Είθε Κυριος ο Θεός ημών να είναι μαζί μας, όπως ήτο μαζί με τους προπάτοράς μας. Είθε να μη αποστρέψη ποτέ το πρόσωπόν του από ημάς και να μη μας εγκαταλείψη.

Γ Βασ. 8.58 επικλίνει καρδίας ημών επ αυτόν τού πορεύεσθαι εν πάσαις οδοίς αυτού και φυλάσσειν πάσας εντολάς αυτού και τα προστάγματα αυτού, ά εντείλατο τοίς πατράσιν ημών.

Γ Βασ. 8.58 Ας ελκύση τας καρδίας μας προς αυτόν, δια να πορευώμεθα συμφώνως προς τας οδούς αυτού, να τηρούμεν όλας τας εντολάς του και τα προστάγματα του, τα οποία διέταξεν στους προπάτοράς μας.

Γ Βασ. 8.59 και έστρωσαν οι λόγοι ούτοι, ως δεδήμαι ενώπιον Κυρίου Θεού ημών, εγγίζοντες προς Κύριον Θεόν ημών ημέρας και νυκτός, τού ποιείν το δικαίωμα τού δούλου σου και το δικαίωμα λαού Ισραήλ ρήμα ημέρας εν ημέρα ενιαυτού,

Γ Βασ. 8.59 Οι ικεντικοί αυτοί λόγοι, τους οποίους ως δέησιν απηύθυνα προς τον Κυριον και Θεόν μας, ας είναι ενώπιον Κυρίου του Θεού μας ημέραν και νύκτα ως δίκαιον αίτημα εμού του δούλου σου, αλλά και όλου του Ισραηλιτικού λαού καθ' όλας τας ημέρας του έτους,

Γ Βασ. 8.60 όπως γνώσιν πάντες οι λαοί της γής, ότι Κύριος ο Θεός, αυτός Θεός και ουκ έστιν έτι.

Γ Βασ. 8.60 δια να μάθουν όλοι οι λαοί της γης ότι Κυριος ο Θεός ημών αυτός είναι ο αληθινός Θεός, και δεν υπάρχει άλλος πλην αυτού.

Γ Βασ. 8.61 και έστρωσαν οι καρδία ημών τέλειαι προς Κύριον Θεόν ημών και οσίως πορεύεσθαι εν τοίς προστάγμασιν αυτού και φυλάσσειν εντολάς αυτού ως η ημέρα αύτη.

Γ Βασ. 8.61 Αι καρδίαί μας ας είναι αγνοί και καθαράι προς Κυριον τον Θεόν μας, ώστε να πορευώμεθα με οσιότητα σύμφωνα με τα προστάγματά του και να φυλάσσωμεν τας εντολάς του, όπως γίνεται κατά την ημέραν αυτήν".

Γ Βασ. 8.62 Καί ο βασιλεύς και πάντες οι υιοί Ισραήλ έθυσαν θυσίαν ενώπιον Κυρίου.

Γ Βασ. 8.62 Ο βασιλεύς και όλοι οι Ισραηλίται προσέφεραν κατά την ημέραν εκείνην θυσίας ενώπιον του Κυρίου.

Γ Βασ. 8.63 και έθυσεν ο βασιλεύς Σαλωμών τας θυσίας των ειρηνικών, ας έθυσε τώ Κυρίω, βοών δύο και είκοσι χιλιάδας και προβάτων εκατόν και είκοσι χιλιάδας· και ενεκαίνισε τον οίκον Κυρίου ο βασιλεύς και πάντες οι υιοί Ισραήλ.

Γ Βασ. 8.63 Ο Σολομών προσέφερεν ειρηνικάς θυσίας προς τον Κυριον είκοσιδύο χιλιάδες βόδια, εκατόν είκοσι χιλιάδες πρόβατα και εγκαινίασε ναόν του Κυρίου ο βασιλεύς και όλοι οι Ισραηλίται μαζί με αυτόν.

Γ Βασ. 8.64 τή ημέρα εκείνη ηγίασεν ο βασιλεύς το μέσον της αυλής το κατά πρόσωπον τού οίκου Κυρίου· ότι εποίησεν εκεί

την ολοκαύτωσιν και τας θυσίας και τα στέατα των ειρηνικών, ότι το θυσιαστήριον το χαλκού το ενώπιον Κυρίου μικρόν του μη δύνασθαι την ολοκαύτωσιν και τας θυσίας των ειρηνικών υπενεγκείν.

Γ Βασ. 8,64 Κατά την ιδίαν εκείνην ημέραν ηγίασεν ο βασιλεύς την εσωτερικήν αυλήν, η οποία ευρίσκεται εμπρός στον ναόν του Κυρίου. Διότι εκεί προσέφερε τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων, τας αναμάκτους θυσίας και τα επί των ειρηνικών θυσιών, επειδή το χαλκού θυσιαστήριον, που ευρίσκετο ενώπιον του ναού του Κυρίου, ήτο μικρόν και δεν επαρκούσε δια την προσφοράν των ολοκαυτωμάτων και των ειρηνικών θυσιών.

Γ Βασ. 8,65 και εποίησε Σαλωμών την εορτήν εν τή ημέρα εκείνη, και πάς Ισραήλ μετ αυτού, εκκλησία μεγάλη από της εισόδου Ημάθ έως ποταμού Αιγύπτου, ενώπιον Κυρίου Θεού ημών εν τώ οίκω, ώ ωκοδόμησεν, εσθίων και πίνων και ευφραίνόμενος ενώπιον Κυρίου Θεού ημών επτά ημέρας.

Γ Βασ. 8,65 Ο Σολομών κατά την ημέραν εκείνην των εγκαινίων ετέλεσε και την εορτήν της Σκηνοπηγίας και μαζί με αυτόν όλος ο ισραηλιτικός λαός. Ητο μεγάλη συγκέντρωσις ανθρώπων, οι οποίοι ήλθον από βορρά μεν από την είσοδον της Ημάθ, από δε νότον μέχρι και από τον ποταμόν, που υπάρχει εις τα όρια της Παλαιστίνης και της Αιγύπτου. Αυτοί συνεκεντρώθησαν ενώπιον Κυρίου του Θεού μας στον ναόν, τον οποίον οικοδόμησαν. Όλοι δε έτρωγαν και έπιναν και ευφραίνοντο ενώπιον Κυρίου του Θεού μας επί επτά κατά συνέχειαν ημέρας.

Γ Βασ. 8,66 και εν τή ημέρα τή ογδόη εξαπέστειλε τον λαόν και ευλόγησαν τον βασιλέα, και απήλθεν έκαστος εις τα σκηνώματα αυτού χαίροντες και αγαθή καρδιά επί τοίς αγαθοίς, οίς εποίησε Κύριος τώ Δαυίδ δούλω αυτού και τώ Ισραήλ λαώ αυτού.

Γ Βασ. 8,66 Κατά την ογδόην ημέραν ο βασιλεύς απέλυσε τον λαόν, δια να αναχωρήσουν, και ο λαός εδόξασε τον βασιλέα. Καθένας από τους Ισραηλίτας επανήλθεν εις την κατοικίαν του χαίρων και με ευφραϊνομένην την καρδίαν δια τα αγαθά, που ο Κυριος έδωσεν στον δούλον του Δαυίδ και στον λαόν του τον ισραηλιτικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Γ Βασ. 9,1 Καί εγενήθη ως συνετέλεσε Σαλωμών οικοδομείν τον οίκον Κυρίου και τον οίκον τού βασιλέως και πάσαν την πραγματείαν Σαλωμών, όσα ηθέλησε ποιήσαι,

Γ Βασ. 9,1 Όταν ο Σολομών έφερεν εις πέρας την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου και του βασιλικού του ανακτόρου και γενικώς όλα τα άλλα οικοδομήματα, που ηθέλησε να κάμη,

Γ Βασ. 9,2 και ώφθη Κύριος τώ Σαλωμών δεύτερον, καθώς ώφθη εν Γαβαών,

Γ Βασ. 9,2 ο Κυριος παρουσιάσθη εις αυτόν δευτέραν φοράν, όπως είχε παρουσιασθή δια πρώτην φοράν εις την Γαβαών,

Γ Βασ. 9,3 και είπε προς αυτόν Κύριος ήκουσα της φωνής της προσευχής σου και της δεήσεώς σου, ής εδέηθης ενώπιόν μου· πεποίηκά σοι κατά πάσαν την προσευχήν σου, ηγίακα τον οίκον τούτον, ον ωκοδόμησας τού θέσθαι το όνομά μου εκεί εις τον αιώνα, και έσονται οι οφθαλμοί μου εκεί και η καρδιά μου πάσας τας ημέρας.

Γ Βασ. 9,3 και είπε προς αυτόν: " ήκουσα τα λόγια της προσευχής και της δεήσεώς σου, την οποίαν απήρθυνας προς εμέ. Εξεπλήρωσα όσα μου είχες ζητήσει. Ηγίασα τον ναόν τούτον, τον οποίον οικοδόμησες, δια να δοξάζεται εκεί αιωνίως το όνομά μου και θα είναι εστραμμένοι οι οφθαλμοί μου και η καρδιά μου προς τα εκεί πάντοτε.

Γ Βασ. 9,4 και σύ εάν πορευθής ενώπιον εμού, καθώς επορευθή Δαυίδ ο πατήρ σου, εν οσιότητι καρδίας και εν ευθύτητι και τού ποιείν κατά πάντα, ά εντειλάμην αυτώ, και τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου φυλάξης,

Γ Βασ. 9,4 Εάν δε συ πορευθής ενώπιόν μου, όπως έζησε και επορευθή ο πατήρ σου Δαυίδ, με οσιότητα καρδίας, με ειλικρίνειαν και ευθύτητα, δια να τηρής όλα όσα παρήγγειλα προς εκείνον και να εφαρμόζης τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου,

Γ Βασ. 9,5 και αναστήσω τον θρόνον της βασιλείας σου εν Ισραήλ εις τον αιώνα, καθώς ελάλησα Δαυίδ πατρί σου λέγων· ουκ εξαρθήσεται σοι ανήρ ηγούμενος εν Ισραήλ.

Γ Βασ. 9,5 εγώ θα δοξάσω και θα στερεώσω τον θρόνον της βασιλείας σου επί του ισραηλιτικού λαού αιωνίως, όπως υπεσχέθην στον πατέρα σου τον Δαυίδ λέγων, ότι δεν θα λείψη απόγονός σου άρχων επί του ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 9,6 εάν δε αποστραφέντες αποστραφήτε υμείς και τα τέκνα υμών απ εμού, και μη φυλάξητε τας εντολάς μου και τα προστάγματά μου, ά έδωκε Μωυσής ενώπιον υμών, και πορευθήτε και δουλεύσητε θεοίς ετέροις και προσκυνήσητε αυτοίς,

Γ Βασ. 9,6 Εάν όμως αποστραφήτε και απομακρυνθήτε από εμέ σεις και τα παιδιά σας και δεν φυλάξετε τας εντολάς μου και τα προστάγματά μου, τα οποία έδωκεν ο Μωϋσής ενώπιόν σας, και πορευθήτε να λατρεύσετε άλλους θεούς και προσκυνήσετε αυτούς,

Γ Βασ. 9,7 και εξαρώ τον Ισραήλ από της γής ήν έδωκα αυτοίς, και τον οίκον τούτον, ον ηγίασα τώ ονόματι μου, απορίψω εκ προσώπου μου, και έσται Ισραήλ εις αφανισμόν και εις λάλημα εις πάντας τους λαούς.

Γ Βασ. 9,7 εγώ θα ξερριζώσω τον ισραηλιτικόν λαόν από την γην, την οποίαν έχω δώσει εις αυτούς· και τον ναόν, τον οποίον αφιέρωσα στο όνομά μου, θα τον απορρίψω από το πρόσωπόν μου. Ο ισραηλιτικός λαός θα εξαφανισθή από την πατρίδα του και θα γίνη περιγελως μεταξύ όλων των λαών της γης.

Γ Βασ. 9,8 και ο οίκος ούτος έσται ο υψηλός, πάς ο διαπορευόμενος δι αυτού εκστήσεται και συρρεί και ερούσιν· ένεκεν τίνος εποίησε Κύριος ούτως τή γη ταύτη και τώ οίκω τούτω;

Γ Βασ. 9,8 Ο δε μεγαλοπρεπής και υψηλός αυτός ναός θα έλθη εις τέτοιο κατάντημα, ώστε καθένας, που θα διέρχεται από εμπρός του, θα εκπλήρσεται, θα συρίζη δε εις έκφρασιν απορίας και θα λέγη· Δια ποίαν αιτίαν ο Κυριος έστειλεν αυτό το κακόν εις την γην αυτήν και εις αυτόν τον ναόν;

Γ Βασ. 9,9 και ερούσιν· ανθ ών εγκατέλιπον Κύριον Θεόν αυτών, ός εξήγαγε τους πατέρας αυτών εξ Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας, και αντελάβοντο θεών αλλοτρίων και προσεκύνησαν αυτοίς και εδούλευσαν αυτοίς, διά τούτο επήγαγε Κύριος επ αυτούς την κακίαν ταύτην.

Γ Βασ. 9,9 Θα τους δίδεται δε η απάντησις· Επειδή εγκατέλιπαν Κυριον τον Θεόν των, ο οποίος τους έβγαλεν ελευθέρους από την Αίγυπτον, από την χώραν της δουλείας, και παρεδέχθησαν ξένους θεούς και προσεκύνησαν αυτούς και υπεδουλώθησαν εις αυτούς, δια τούτο έστειλεν ο Κυριος εναντίον των αυτήν την τιμωρίαν".

Γ Βασ. 9,9^α Τότε ανήγαγε Σαλωμών την θυγατέρα Φαραώ εκ πόλεως Δαυίδ εις οίκον αυτού, ον ωκοδόμησεν εαυτώ εν ταίς ημέραις εκείναις.

Γ Βασ. 9,9^α Τότε ο Σολομών οδήγησε την θυγατέρα του Φαραώ από την πόλιν Δαυίδ στο ανάκτορόν του, το οποίον

οικοδόμησε δια τον εαυτόν του κατά τας ημέρας εκείνας.

Γ Βασ. 9,10 Είκοσιν ἔτη εν οἷς ὠκοδόμησε Σαλωμών τους δύο οἶκους, τον οἶκον Κυρίου και τον οἶκον τού βασιλέως,

Γ Βασ. 9,10 Εἰς διάστημα εἰκοσιν ἐτών ὠκοδόμησεν ο Σολομών τα δύο κτιριακά συγκροτήματα, τον ναόν του Κυρίου και το βασιλικόν του ἀνάκτορον.

Γ Βασ. 9,11 Χιράμ ο βασιλεύς Τύρου ἀντελάβετο τού Σαλωμών εν ξύλοις κεδρίνοις και εν ξύλοις πευκίνοις και εν χρυσίω και εν παντί θελήματι αὐτοῦ. τότε ἔδωκεν ο βασιλεύς τῷ Χιράμ εἴκοσι πόλεις εν τῇ γῆ τῇ Γαλιλαίᾳ.

Γ Βασ. 9,11 Ὁ Χιράμ, ο βασιλεύς της Τυρου, ἐβοήθησε τον Σολομώντα με κέδρινα ξύλα και με ξύλα ἀπό πεύκην, με χρυσόν και με ὀ,τι ἄλλο ἠθέλησεν ο Σολομών. Τότε ο βασιλεύς Σολομών ἔδωσεν στον Χιράμ εἴκοσι πόλεις εἰς την Γαλιλαίαν.

Γ Βασ. 9,12 και ἐξήλθε Χιράμ εκ Τύρου και ἐπορεύθη εἰς την Γαλιλαίαν τού ἰδεῖν τας πόλεις, ας ἔδωκεν αὐτῷ Σαλωμών, και οὐκ ἤρσαν αὐτῷ.

Γ Βασ. 9,12 Ὁ δε Χιράμ ἐβγήκεν ἀπό την Τυρον και ἐπορεύθη, προς την Γαλιλαίαν, δια να ἰδῆ τας πόλεις, τας ὁποίας του ἔδωσεν ο Σολομών και αἱ ὁποῖαι δεν του ἤρσαν.

Γ Βασ. 9,13 και εἶπε· τι αἱ πόλεις αὐται, ας ἔδωκάς μοι, ἀδελφέ; και ἐκάλεσεν αὐτάς Ὀριον ἕως της ἡμέρας ταύτης.

Γ Βασ. 9,13 Ὁ Χιράμ εἶπε τότε προς τον Σολομώντα· “τι πόλεις εἶναι αὐται, τας ὁποίας μου ἔδωσες, ἀδελφέ μου; Ὠνόμασε δε αὐτάς “Ὀριον” και ἔτσι αὐταἱ ὀνομάζονται μέχρι της ἡμέρας αὐτῆς.

Γ Βασ. 9,14 και ἤνεγκε Χιράμ τῷ Σαλωμών ἑκατόν και εἴκοσι τάλαντα χρυσοῦ

Γ Βασ. 9,14 Ὁ Χιράμ ἔφερε και προσέφερε προς τον Σολομώντα ἑκατόν εἴκοσι τάλαντα χρυσοῦ.

Γ Βασ. 9,26 και ναὺν υπέρ οὐ ἐποίησεν ο βασιλεύς Σαλωμών εν Γασιῶν Γαβέρ την οὐσαν ἐχομένην Αἰλάθ ἐπὶ τού χείλους της ἐσχάτης θαλάσσης εν γῆ Ἐδώμ.

Γ Βασ. 9,26 Ἐδωσεν ἐπίσης στον Σολομώντα ναυτικόν, δια το ὁποῖον ο βασιλεύς κατεσκεύασε ναύσταθμον εἰς Γασιῶν Γαβέρ, που εὐρίσκειται πλησίον της Αἰλάθ, εἰς την παραλίαν της Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης παρά την περιοχὴν της Ἰδουμαίας.

Γ Βασ. 9,27 και ἀπέστειλε Χιράμ εν τῇ νεῖ των παιδῶν αὐτοῦ ἄνδρας ναυτικούς ἐλαύνειν εἰδῶτας θάλασσαν μετὰ των παιδῶν Σαλωμών.

Γ Βασ. 9,27 Δια την ἐπὶ ἀνδρωσιν δε του ναυτικού τούτου ἔστειλεν ο Χιράμ ἀπό το ἰδικόν του ναυτικόν πλήρωμα, ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν την θάλασσαν και την τέχνην της ναυσιπλοΐας. Αὐτοὶ ἦσαν μαζὴ με το πλήρωμα των ἀνδρῶν του Σολομώντος.

Γ Βασ. 9,28 και ἦλθον εἰς Σωφηρά και ἔλαβον ἐκεῖθεν χρυσοῦ ἑκατόν εἴκοσι τάλαντα και ἤνεγκαν τῷ βασιλεὶ Σαλωμών.

Γ Βασ. 9,28 Το ναυτικόν τούτο ἐπλευσεν εἰς Σωφηρά και ἔλαβεν ἀπὸ ἐκεῖ ἑκατόν εἴκοσι τάλαντα χρυσοῦ, τα ὁποῖα ἔφεραν στον Σολομώντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Γ Βασ. 10,1 Καὶ βασιλίσσα Σαβὰ ἤκουσε το ὄνομα Σαλωμών και το ὄνομα Κυρίου και ἦλθε πειράσαι αὐτόν εν ἀινίγμασι·

Γ Βασ. 10,1 Ἡ βασιλίσσα της χώρας Σαβὰ ἤκουσε την φήμην του ὀνόματος του Σολομώντος, ὅπως και τα περὶ του ὀνόματος του Κυρίου και ἦλθε προς τον Σολομώντα, δια να τον γνωρίσῃ προσωπικῶς και να ὑποβάλῃ εἰς αὐτόν μερικά ἀινιγματώδη ἐρωτήματα.

Γ Βασ. 10,2 και ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ εν δυνάμει βαρεῖα σφόδρα, και κάμηλοι αἴρουνσαι ἠδύσματα και χρυσόν πολὺν σφόδρα και λίθον τίμιον, και εἰσήλθε προς Σαλωμών και ἐλάλησεν αὐτῷ πάντα ὅσα ἦν εν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Γ Βασ. 10,2 Ἦλθεν εἰς την Ἱερουσαλήμ με πολὺ μεγάλην συνοδείαν, με καμήλους, αἱ ὁποῖαι ἦσαν φορτωμέναι με ἀρωματικά προϊόντα, με πολὺν χρυσόν και με πολύτιμους λίθους. Παρουσιάσθη στον Σολομώντα και του εἶπεν ὅλα, ὅσα ἀινιγματώδη εἶχεν εἰς την διάνοιάν της.

Γ Βασ. 10,3 και ἀπήγγειλεν αὐτῇ Σαλωμών πάντας τους λόγους αὐτῆς· οὐκ ἦν λόγος παρεωραμένος παρά τού βασιλέως, ον οὐκ ἀπήγγειλεν αὐτῇ.

Γ Βασ. 10,3 Ὁ Σολομών ἀπήντησεν εἰς ὅλους τους ἀινιγματώδεις αὐτῆς λόγους. Καμμία ἀπορία και ἐρωτησίς της δεν ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησιν εκ μέρους του βασιλέως Σολομώντος. Εἰς ὅλας ἐκεῖνος ἀπήντησε.

Γ Βασ. 10,4 και εἶδε βασιλίσσα Σαβὰ πάσαν την φρόνησιν Σαλωμών και τον οἶκον, ον ὠκοδόμησε,

Γ Βασ. 10,4 Ἡ βασιλίσσα της χώρας Σαβὰ ἐγνώρισε προσωπικῶς πλέον ὅλην την σοφίαν του Σολομώντος. Εἶδε δε και τον οἶκον, τον ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ὠκοδομήσει.

Γ Βασ. 10,5 και τα βρώματα Σαλωμών και την καθέδραν παιδῶν αὐτοῦ και την στάσιν λειτουργῶν αὐτοῦ και τον ἱματισμόν αὐτοῦ και τους οἰνοχόους αὐτοῦ, και την ὀλοκαύτωσιν αὐτοῦ, ἦν ἀνέφερεν εν οἴκῳ Κυρίου, και ἐξ ἐαυτῆς ἐγένετο.

Γ Βασ. 10,5 Εἶδε την ποικίλιαν των φαγητῶν του Σολομώντος, τας κατοικίας, ὅπου ἔμειναν οἱ δούλοι του, την συμπεριφορὰν των υπηρετῶν του, τα ἐνδύματά του, τους οἰνοχόους του και τα ζῶα, τα ὁποῖα καθημερινῶς προσεφέροντο προς ὀλοκαύτωσιν στον Κυριον και ἐξεπλάγη πάρα πολὺ.

Γ Βασ. 10,6 και εἶπε προς τον βασιλέα Σαλωμών· ἀληθινὸς ο λόγος, ον ἤκουσα εν τῇ γῆ μου περὶ τού λόγου σου και περὶ της φρονήσεώς σου,

Γ Βασ. 10,6 Εἶπε δε αὐτῇ προς τον βασιλέα Σολομώντα· “ἀληθινὴ ἦτο ἡ μεγάλη φήμη σου, την ὁποίαν ἐγὼ ἤκουσα εἰς την χώραν μου σχετικῶς με το πρόσωπόν σου και ἐιδικώτερα σχετικῶς με την σοφίαν σου.

Γ Βασ. 10,7 και οὐκ ἐπίστευσα τοῖς λαλούσί μοι, ἕως ὅτου παρεγενόμην και ἐωράκασιν οἱ ὀφθαλμοὶ μου, και ἰδοὺ οὐκ εἰσὶ το ἡμῖς καθὼς ἀπήγγειλάν μοι προστέθεικας ἀγαθὰ προς αὐτὰ ἐπὶ πάσαν την ἀκοήν, ἦν ἤκουσα εν τῇ γῆ μου·

Γ Βασ. 10,7 Τότε δεν ἐπίστευσα εἰς αὐτὰ, τα ὁποῖα μου ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι, μέχρις ὅτου ἦλθα ἐδῶ και εἶδα με τα ἴδια μου τα μάτια. Ἰδοὺ· ἐκεῖνα τα ὁποῖα μου εἶπαν εἶπει, δεν εἶναι οὔτε τα μισὰ ἀπὸ ὅσα πράγματι ὑπάρχουν. Σὺ με την προσωπικὴν μας γνωριμίαν μου προσέθεσες και με ἔκαμες να καταλάβω, ὅτι τα ἀγαθὰ τα ἰδικὰ σου εἶναι πολὺ ἀνώτερα, ἀπὸ ὅσα εἶχα ἀκούσει εἰς την χώραν μου.

Γ Βασ. 10,8 μακάριαι αἱ γυναῖκές σου, μακάριοι οἱ παῖδες σου οὔτοι οἱ παρεστηκότες ἐνώπιόν σου διόλου, οἱ ἀκούοντες πάσαν την φρόνησίν σου·

Γ Βασ. 10,8 Εὐτυχισμέναι εἶναι αἱ γυναῖκές σου, εὐτυχισμένοι οἱ δούλοι σου, οἱ ὁποῖοι παρίστανται πάντοτε ἐνώπιόν σου και ἀκούουν καθημερινῶς ὅλην την σοφίαν σου.

Γ Βασ. 10,9 γένοιτο Κύριος ο Θεός σου ευλογημένος, ός ηθέλησεν εν σοί δούναί σε επί θρόνον Ισραήλ· διά το αγαπών Κύριον τον Ισραήλ στήσαι εις τον αιώνα και έθετό σε βασιλέα επ αυτούς τού ποιείν κρίμα εν δικαιοσύνη και εν κρίμασιν αυτών.

Γ Βασ. 10,9 Ευλογημένος ας είναι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος ευηρεστήθη εις σε και ευδόκησε να σε εγκαταστήση στον θρόνον βασιλέα του ισραηλιτικού λαού. Τούτο δε έγινε, διότι ο Θεός αγαπά τον ισραηλιτικόν λαόν και θέλει να στερεώσει αυτόν στους αιώνας των αιώνων. Δια τούτο εγκατέστησε σε βασιλέα εις αυτούς, δια να αποδώης εις αυτούς το δίκαιον, όταν αυτοί παρουσιάζονται να κριθούν σχετικώς με τας διαφοράς των".

Γ Βασ. 10,10 και έδωκε τώ Σαλωμών εκατόν είκοσι τάλαντα χρυσιού και ηδύσματα πολλά σφόδρα και λίθον τίμιον· ουκ εληλύθει κατά τα ηδύσματα εκείνα έτι εις πλήθος, ά έδωκε βασίλισσα Σαβά τώ βασιλεί Σαλωμών.

Γ Βασ. 10,10 Η βασίλισσα έδωσεν στον Σολομώντα εκατόν είκοσι τάλαντα χρυσιού, πολλά λίαν αρωματώδη είδη και πολυτίμους λίθους. Ουδέποτε δε άλλοτε δεν προσεφέρθησαν τόσα πολλά αρωματώδη προϊόντα εις άλλον βασιλέα, από όσα προσέφερεν η βασίλισσα της χώρας Σαβά στον βασιλέα Σολομώντα.

Γ Βασ. 10,11 (και η ναύς Χιράμ η αίρουσα το χρυσίον εκ Σουφίρ ήνεγκε ξύλα πελεκητά πολλά σφόδρα και λίθον τίμιον·

Γ Βασ. 10,11 (Το δε ναυτικόν το οποίον είχε δώσει ο Χιράμ στον Σολομώντα και το οποίον μετέφερεν από Σουφίρ χρυσίον, έφερεν επίσης στον Σολομώντα πάρα πολλά πολύτιμα ξύλα και πολυτίμους λίθους.

Γ Βασ. 10,12 και εποίησεν ο βασιλεύς τα ξύλα τα πελεκητά υποστηρίγματα τού οίκου Κυρίου και τού οίκου τού βασιλέως και νάβλας και κινύρας τοίς ωδοίς· ουκ εληλύθει τοιαύτα ξύλα απελέκητα επί της γής, ουδέ ώφθησάν που έως της ημέρας ταύτης).

Γ Βασ. 10,12 Και ο βασιλεύς Σολομών με τα πολύτιμα αυτά ξύλα κατεσκεύασε πελεκητά υποστηρίγματα δια τον ναόν του Κυρίου και δια το βασιλικόν ανάκτορον. Κατεσκεύασεν επίσης μουσικά όργανα, νάβλας και κινύρας δια τους μουσικούς, που έψαλλον στον ναόν. Τέτοια δε πολύτιμα ξύλα δεν είχαν βγη ποτέ από άλλα σημεία της γης, ούτε και είχαν παρουσιασθή πουθενά μέχρι της ημέρας εκείνης).

Γ Βασ. 10,13 και ο βασιλεύς Σαλωμών έδωκε τή βασίλισση Σαβά πάντα, όσα ηθέλησεν, όσα ητήσατο, εκτός πάντων ών εδεδοκει αυτή διά χειρός τού βασιλέως Σαλωμών· και απεστράφη και ήλθεν εις την γήν αυτής, αυτή και πάντες οι παίδες αυτής.

Γ Βασ. 10,13 Ο βασιλεύς Σολομών έδωσεν εις την βασίλισσαν Σαβά όλα όσα εκείνη ηθέλησεν, όλα όσα του εξήτησεν, εκτός βέβαια εκείνων τα οποία αυτός οικειοθελώς έδωσε προς αυτήν. Η βασίλισσα επέστρεψε κατόπιν αυτών και ήλθεν εις την χώραν της, αυτή και όλοι οι συνοδεύοντες αυτήν δούλοι.

Γ Βασ. 10,14 Καί ήν ο σταθμός τού χρυσιού τού εληλυθότος τώ Σαλωμών εν ενιαυτώ ενί εξακόσια και εξηκονταέξ τάλαντα χρυσιού,

Γ Βασ. 10,14 Ο δε χρυσός, ο οποίος κάθε έτος εισήρχετο στο ταμείον του Σολομώντος ήτο εξακόσια εξήκοντα εξ τάλαντα χρυσού.

Γ Βασ. 10,15 χωρίς των φόρων των υποτεταγμένων και των εμπόρων και πάντων των βασιλέων τού πέραν και των σατραπών της γής.

Γ Βασ. 10,15 Εις αυτά δεν συμπεριλαμβάνοντο οι φόροι των υποτελών εις αυτόν, δηλαδή των εμπόρων και όλων των βασιλέων, των εκτός της χώρας, και των διοικητών διαφόρων περιοχών.

Γ Βασ. 10,16 και εποίησε Σαλωμών τριακόσια δόρατα χρυσά ελατά. -τριακόσιοι χρυσοί επήσαν επί το δόρυ το έν-

Γ Βασ. 10,16 Από τον χρυσόν αυτόν κατεσκεύασεν ο Σολομών τριακόσια δόρατα σφυρηλατημένα. Δια κάθε δε δόρυ εχρειάσθησαν τριακόσιοι χρυσοί σίκοι.

Γ Βασ. 10,17 και τριακόσια όπλα χρυσά ελατά -και τρεις μναι ένήσαν χρυσού εις το όπλον το έν- και έδωκεν αυτά ο βασιλεύς εις οίκον δρυμού τού Λιβάνου.

Γ Βασ. 10,17 Κατεσκεύασε τριακόσια όπλα από σφυρηλατημένον χρυσόν, δια κάθε όπλον απητήθησαν τρεις μναι χρυσού, και έδωκεν αυτά ο βασιλεύς, να φυλαχθούν στο οικοδόμημα, το οποίον ωνομάζετο δάσος του Λιβάνου.

Γ Βασ. 10,18 και εποίησεν ο βασιλεύς θρόνον ελεφάντινον μέγαν και περιεχρύσωσεν αυτόν χρυσίω δοκίμω·

Γ Βασ. 10,18 Κατεσκεύασεν ακόμη ο βασιλεύς ένα μέγαν θρόνον από ελεφαντοστούν, τον οποίον επεχρύσωσε με καθαρόν χρυσίον.

Γ Βασ. 10,19 έξ αναβαθμοί εν θρόνω και προτομαί μόσχων τώ θρόνω εκ των οπίσω αυτού και χείρες ένθεν και ένθεν επί τού τόπου της καθέδρας, και δύο λέοντες εστηκότες παρά τας χείρας,

Γ Βασ. 10,19 Εις τον θρόνον αυτόν υπήρχον έξ σκαλοπάτια. Εις το όπισθεν μέρος του θρόνου υπήρχον προτομαί κεφαλών μόσχων, εκατέρωθεν δε του καθίσματος του θρόνου βραχιόνες, δια να στηρίζονται τα χέρια. Υπήρχον δε ακόμη και δύο αγάλματα ορθίων λεόντων πλησίον των βραχιόνων αυτών.

Γ Βασ. 10,20 και δώδεκα λέοντες εστώτες εκεί επί των έξ αναβαθμών ένθεν και ένθεν· ου γέγονεν ούτως πάση βασιλεία.

Γ Βασ. 10,20 Εις δε τα εκατέρωθεν άκρα των έξ βαθμίδων υπήρχον δώδεκα άλλοι λέοντες. Τέτοιος θρόνος δεν υπήρξεν εις κανένα άλλο βασίλειον.

Γ Βασ. 10,21 και πάντα τα σκεύη τα υπό τού Σαλωμών γεγονότα χρυσά και λουτήρες χρυσοί, και πάντα τα σκεύη οίκου δρυμού τού Λιβάνου χρυσίω συγκεκρικλεισμένα, ουκ ήν αργύριον, ότι ουκ ήν λογιζόμενον εν ταίς ημέραις Σαλωμών·

Γ Βασ. 10,21 Επί πλέον δε όλα τα οικιακά σκεύη του Σολομώντος ήσαν χρυσά και οι λουτήρες ακόμη ήσαν χρυσοί. Όλα τα σκεύη του οικοδομήματος, που ελέγετο "δάσος Λιβάνου", είχαν κατασκευασθή από εξαίρετον χρυσόν. Αργυρος δεν υπήρχε, διότι κατά τας ημέρας του Σολομώντος δεν ελαμβάνετο καθόλου υπ' όψει.

Γ Βασ. 10,22 ότι ναύς Θαρσίς τώ βασιλεί Σαλωμών εν τή θαλάσση μετά των νηών Χιράμ, μία διά τριών ετών ήρχετο τώ βασιλεί ναύς εκ θαρσίς χρυσιού και αργυρίου και λίθων τορευτών και πελεκητών.

Γ Βασ. 10,22 Το ναυτικόν του Σολομώντος μαζί με το ναυτικόν του Χιράμ μετέβαινε δια της Μεσογείου Θαλάσσης εις Θαρσίς. Καθε δε τρία έτη το ναυτικόν του Σολομώντος επέστρεφεν από την Θαρσίς με χρυσίον, με άργυρον, με πολυτίμους λίθους και με πολύτιμα ξύλα.

Γ Βασ. 10,22α Αυτή ήν η πραγματεία της προνομής, ής ανήνεγκεν ο βασιλεύς Σαλωμών οικοδομήσαι τον οίκον Κυρίου και τον οίκον τού βασιλέως και το τείχος Ιερουσαλήμ και την άκραν, τού περιφράξει τον φραγμόν της πόλεως Δαυίδ και την Ασσούρ και την Μαγδάλ και την Γαζέρ και την Βαιθωρών την ανωτέρω και την Ιεθαρμάθ και πάσας τας πόλεις των αρμάτων και πάσας τας πόλεις των ιππέων και την πραγματείαν Σαλωμών, ήν επραγματεύσατο οικοδομήσαι εν

Ιερουσαλήμ και εν πάση τή γη, τού μη κατάρξαι αυτού.

Γ Βασ. 10,22^α Αυτή δε ήτο η μεριμνά και η προσεκτική συγκέντρωσις και επιλογή ανθρώπων και πραγμάτων, την οποίαν έκαμεν ο βασιλεύς Σολομών, δια την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου, του ιδικού του ανακτόρου, του τείχους της Ιερουσαλήμ, του φρουρίου, δια την ειδικήν περιφραξιν του τμήματος εκείνου της Ιερουσαλήμ, που ελέγετο "πόλις Δαυίδ", δια το κτίσιμον και την οχύρωσιν της Ασσούρ, της Μαγδάλ, της Γαζέρ, της άνω Βαιθωρών, της Ιεθερμάθ και όλων των πόλεων, όπως επίσης των πολεμικών αρμάτων και των πόλεων, που έμεναν οι ιππείς. Αυτό ήτο το έργον, το οποίον επραγματοποίησεν ο Σολομών δια την ανοικοδόμησιν και οχύρωσιν της Ιερουσαλήμ και των άλλων πόλεων της υπαίθρου, ώστε να μη επέλθη και τας κυριεύση οιοσδήποτε εχθρός.

Γ Βασ. 10,22β πάντα τον λαόν τον υπολελειμμένον υπό τού Χετταίου και τού Αμορραίου και τού Φερεζαίου και τού Χανααίου και τού Ευαίου και τού Ιεβουσαίου και τού Γεργεσαίου, των μη εκ των υιών Ισραήλ όντων, τα τέκνα αυτών τα υπολελειμμένα μετ αυτού εν τή γη, ους ουκ εδύναντο οι υιοί Ισραήλ εξολοθρεύσαι αυτούς, και ανήγαγεν αυτούς Σαλωμών εις φόρον έως της ημέρας ταύτης.

Γ Βασ. 10,22β Όλους τους κατοίκους της Χαναάν, οι οποίοι δεν ανήκον εις την φυλήν του Ισραήλ, δηλαδή τους Χετταίους, τους Αμορραίους, τους Φερεζαίους, Χανααίους, Ευαίους, Ιεβουσαίους, Γεργεσαίους και οι οποίοι είχαν εναπομείνει μετά την κατά κτήσιν της Παλαιστίνης από τους Ισραηλίτας και εζούσαν με τους Ισραηλίτας, αυτούς, τους οποίους οι Ισραηλίται δε ημπόρεσαν να εξολοθρεύσουν, τους υποχρέωσεν ο Σολομών εις μεταφοράς και αγγαρείας μέχρι της ημέρας αυτής.

Γ Βασ. 10,22γ και εκ των υιών Ισραήλ ουκ έδωκε Σαλωμών πράγμα, ότι αυτοί ήσαν άνδρες οι πολεμιστάι και παίδες αυτού και άρχοντες και τρισσοί αυτού και άρχοντες των αρμάτων αυτού και ιππείς αυτού.

Γ Βασ. 10,22γ Τους Ισραηλίτας όμως ο Σολομών δεν υπεχρέωσεν στοιαύτας μεταφοράς και αγγαρείας, διότι αυτοί ήσαν στρατιώται ασχολούμενοι με τους πολέμους. Ήσαν αυλικόι του, άρχοντες, ανώτεροι αξιωματικοί και αρχηγοί των αρμάτων του και ιππείς αυτού.

Γ Βασ. 10,23 Καί εμεγαλύνθη Σαλωμών υπέρ πάντας τους βασιλείς της γής πλούτω και φρονήσει.

Γ Βασ. 10,23 Με αυτά δε τα έργα του, μάλιστα δε με τον πλούτον και την σοφίαν, εδοξάσθη ο Σολομών περισσότερον από όλους τους βασιλείς της γης.

Γ Βασ. 10,24 και πάντες βασιλείς της γής εξήτουν το πρόσωπον Σαλωμών τού ακούσαι της φρονήσεως αυτού, ής έδωκε Κύριος τή καρδιά αυτού.

Γ Βασ. 10,24 Όλοι δε οι βασιλείς της γης εξητούσαν να ίδουν τον Σολομώντα και να ακούσουν την σοφίαν, την οποίαν ο Κυριος είχε δώσει εις την διάνοιαν αυτού.

Γ Βασ. 10,25 και αυτοί έφερον έκαστος τα δώρα, σκεύη χρυσά και ιματισμόν, στακτήν και ηδύσματα και ίππους και ημιόνους το κατ ενιαυτόν ενιαυτό.

Γ Βασ. 10,25 Προσέφεραν δε ο καθένας από αυτούς κάθε έτος διάφορα δώρα, σκεύη χρυσά, ιματισμόν, στακτήν και άλλα αρώματα, όπως επίσης ίππους και ημιόνους.

Γ Βασ. 10,26 και ήσαν τώ Σαλωμών τέσσαρες χιλιάδες θήλειαι ίπποι εις άρματα και δώδεκα χιλιάδες ιππέων, και έθετο αυτάς εν ταίς πόλεσι των αρμάτων και μετά τού βασιλέως εν Ιερουσαλήμ. 26α και ήν ηγούμενος πάντων των βασιλέων από τού ποταμού και έως γής αλλοφύλων και έως ορίων Αιγύπτου.

Γ Βασ. 10,26 Ο Σολομών είχε τέσσαρας χιλιάδας φορβάδας δια τα πολεμικά του άρματα και δώδεκα χιλιάδας ιππείς. Είχε δε κατανείμει τας φορβάδας αυτάς εις τας πόλεις, όπου υπήρχον τα πολεμικά άρματα εκτός εκείνων, τας οποίας είχαν εις την Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 10,27 και έδωκεν ο βασιλεύς το χρυσίον και το αργύριον εν Ιερουσαλήμ ως λίθους, και τας κέδρους έδωκεν ως συκαμίνας εν τή πεδινή εις πλήθος,

Γ Βασ. 10,27 Ο βασιλεύς Σολομών διέθεσε τον χρυσόν και τον άργυρον εις την Ιερουσαλήμ εις τόσην αφθονίαν, ως εάν ήσαν λίθοι. Κατώρθωσεν επίσης, ώστε τα ξύλα εκ της κέδρου να είναι τόσον αφθονα, όπως αι συκαμίνοι εις την πεδιάδα των Φιλισταιών.

Γ Βασ. 10,28 και η έξοδος Σαλωμών των ιππέων και εξ Αιγύπτου και εκ Θεκουέ, έμποροι τού βασιλέως ελάμβανον εκ Θεκουέ εν αλλάγματι

Γ Βασ. 10,28 Έστelle δε και αγόραζεν εις την Θεκουέ της Παλαιστίνης δια τους ιππείς του ίππους προερχομένους από την Αίγυπτον, τους οποίους έφερον εκεί οι έμποροι του βασιλέως. Τους ηγόραζε δε με ανταλλάγματα.

Γ Βασ. 10,29 και ανέβαινεν η έξοδος εξ Αιγύπτου, άρμα αντί εκατόν αργυριου και ίππος αντί πενήκοντα αργυριού· και ούτως πάσι τοίς βασιλεύσι Χεττιϊν και βασιλεύσι Συρίας κατά θάλασσαν εξεπορεύοντο.

Γ Βασ. 10,29 Καθε πολεμικόν άρμα, που έβγαίνει από την Αίγυπτον, ηγοράζετο εις την Θεκουέ αντί εκατόν αργυρών σίκλων. Καθε δε ίππος αντί πενήκοντα αργυρών σίκλων. Αυτοί δε οι έμποροι μετέβαινον κατόπιν και μετεπώλουν τα άρματα και τους ίππους, που τους περιόσσευαν, στους Χετταίους βασιλείς και στους βασιλείς της Συρίας και στους κατοικούντας τα παράλια της Μεσογείου Θαλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Γ Βασ. 11,1 Καί ο βασιλεύς Σαλωμών ήν φιλογύνης. και ήσαν αυτώ γυναίκες άρχουσαι επτακόσiai και παλλακαί τριακόσiai. και έλαβε γυναίκας αλλοτρίας και την θυγατέρα Φαραώ, Μωαβίτιδας, Αμμανίτιδας, Σύρας και Ιδουμαίας, Χετταίας και Αμορραίας,

Γ Βασ. 11,1 Όμως ο βασιλεύς Σολομών αγαπούσε τας γυναίκας. Είχε δε ως συζύγους πρώτης σειράς επτακοσίας ευγενούς καταγωγής και ως συζύγους δευτέρας σειράς τριακοσίας. Αι δε γυναίκες των ξένων λαών, τας οποίας έλαβεν, ήσαν· Η θυγάτηρ του Φαραώ, ήσαν κόραι Μωαβίτισσαι, Αμμανίτισσαι, όπως επίσης και κόραι από την Συρίαν, την Ιδουμαίαν, από τους Χετταίους και τους Αμορραίους.

Γ Βασ. 11,2 εκ των εθνών, ών απείπε Κύριος τοίς υιοίς Ισραήλ· ουκ εισελεύσεσθε εις αυτούς, και αυτοί ουκ εισελεύσονται εις υμάς, μη εκκλίνωσι τας καρδίας υμών οπίσω ειδώλων αυτών· εις αυτούς εκολλήθη Σαλωμών τού αγαπήσαι

Γ Βασ. 11,2 Έτσι δε επήρε γυναίκας από τα έθνη τα ειδωλολατρικά, πράγμα το οποίον είχαν απαγορεύσει ο Κυριος στους Ισραηλίτας ειπών· "δεν θα συνάψετε με τους ειδωλολατρικούς αυτούς λαούς γάμους ούτε αυτοί θα νυμφευθούν ιδικάς σας

γυναίκας, δια να μη εκτρέψουν τας καρδίας σας και ακολουθήσετε την λατρείαν των ειδώλων". Ο Σολομών όμως προσεκολλήθη και ηγάπησεν, εξ αιτίας των γυναικών αυτών, τα έθνη των.

Γ Βασ. 11,3 [Καί ήσαν αυτό γυναίκες άρχουσαι επτακόσiai και παλλακαί τριακόσiai και εξέκλιναν γυναίκες αυτού την καρδιαν αυτού.]

Γ Βασ. 11,3 Είχε δε ως συζύγους πρώτης σειράς επτακοσίας πριγκίπισσας και ως συζύγους δευτέρας σειράς άλλας τριακοσίας. Αυταί δε και εξέκλιναν την καρδιαν του Σολομώντος από τον δρόμον του Θεού.

Γ Βασ. 11,4 και εγενήθη εν καιρώ γήρους Σαλωμών και ουκ ήν η καρδια αυτού τελεία μετά Κυρίου Θεού αυτού, καθώς η καρδια Δαυίδ τού πατρός αυτού, και εξέκλιναν γυναίκες αι αλλότριαι την καρδιαν αυτού οπίσω θεών αυτών.

Γ Βασ. 11,4 Όταν δε ο Σολομών επροχώρησεν εις την ηλικίαν, δεν είχε πλέον την καρδιαν του αγνήν και καθαράν απέναντι του Θεού, όπως ήτο η καρδια του πατρός του Δαυίδ, διότι αι αλλόφυλοι γυναίκες εξέκλιναν αυτόν από την λατρείαν του αληθινού Θεού, ώστε να λατρεύη ξένους ειδωλικους θεούς.

Γ Βασ. 11,5 τότε ωκοδόμησε Σαλωμών υψηλόν τώ Χαμώς, ειδώλω Μωάβ και τώ βασιλεί αυτών ειδώλω υιών Αμμών

Γ Βασ. 11,5 Τότε ο Σολομών ανοικοδόμησε εις ένα υψηλόν τόπον ιερών δια τον θεόν Χαμώς, ειδώλων των Μωαβιτών, δια δε τον βασιλέα των στο ειδώλων των Αμμωνιτών.

Γ Βασ. 11,6 και τή Ασάρτη βδελύγματι Σιδωνίων,

Γ Βασ. 11,6 επίσης και δια την Ασάρτην, την αισχράν και αποκρουστικήν θεότητα των Σιδωνίων.

Γ Βασ. 11,7 και ούτως εποίησε πάσαις ταίς γυναιξίν αυτού ταίς αλλοτρίαις, αι εθυμίαν και έθνον τοίς ειδώλοις αυτών.

Γ Βασ. 11,7 Τέτοια ειδωλολατρικά θυσιαστήρια ανοικοδόμησεν ο Σολομών προς χάριν όλων των αλλοφύλων γυναικών του, αι οποίαι και προσέφεραν θυμίαμα και θυσίας στους θεούς των.

Γ Βασ. 11,8 και εποίησε Σαλωμών το πονηρόν ενώπιον Κυρίου· ουκ επορεύθη οπίσω Κυρίου ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού.

Γ Βασ. 11,8 Έτσι δε ο Σολομών διέπραξε την πονηράν αυτήν πράξιν ενώπιον του Κυρίου και δεν επορεύθη ενώπιον του Κυρίου κατά το παράδειγμα του πατρός αυτού Δαυίδ.

Γ Βασ. 11,9 και ωργίσθη Κύριος επί Σαλωμών, ότι εξέκλινε καρδιαν αυτού από Κυρίου Θεού Ισραήλ τού οφθέντος αυτώ δις

Γ Βασ. 11,9 Δια τούτο και ωργίσθη ο Κυριος εναντίον του Σολομώντος, επειδή η καρδια του είχε πλέον παρεκκλίνει από τον Κυριον τον Θεόν του Ισραηλιτικού λαού, ο οποίος μάλιστα δύο φορές είχε παρουσιασθή εις αυτόν

Γ Βασ. 11,10 και εντειλαμένον αυτώ υπέρ τού λόγου τούτου, το παράπαν μη πορευθήναι οπίσω θεών ετέρων και φυλάσθαι ποιήσαι, ά εντειλάτο αυτώ Κύριος ο Θεός, ουδ ήν η καρδια αυτού τελεία μετά Κυρίου κατά την καρδιαν Δαυίδ τού πατρός αυτού.

Γ Βασ. 11,10 και του είχε δώσει ρητήν εντολήν να προσέξη πολύ και κατ' ουδένα λόγον να μη πορευθή οπίσω ειδωλολατρικών θεών και λατρεύση αυτούς, και του επέστησε την προσοχήν να τηρήση όλα, όσα ο Κυριος τον είχε διατάξει να κάμη. Έτσι δε η καρδια του Σολομώντος δεν υπήρξεν αγνή και καθαρά απέναντι του Κυρίου, όπως ήτο η καρδια του πατρός αυτού του Δαυίδ.

Γ Βασ. 11,11 και είπε Κύριος προς Σαλωμών· ανθ ών εγένετο ταύτα μετά σου και ουκ εφύλαξας τας εντολάς μου και τα προστάγματά μου, ά εντειλάμην σοι, διαρήσων διαρήξω την βασιλείαν σου εκ χειρός σου και δώσω αυτήν τώ δούλω σου.

Γ Βασ. 11,11 Είπε δε τότε ο Κυριος προς τον Σολομώντα· "επειδή συ, μολονότι έλαβες τόσας μεγάλας δωρεάς εκ μέρους μου, δεν εφύλαξες όμως τας εντολάς μου και τα προστάγματά μου, τα οποία εγώ σε διέταξα να τηρήσης, δια τούτο εγώ θα διασπάσω την βασιλείαν σου από τα χέρια σου και θα δώσω αυτήν στον δούλον σου.

Γ Βασ. 11,12 πλήν εν ταίς ημέραις σου ου ποιήσω αυτά διά Δαυίδ τον πατέρα σου· εκ χειρός υιού σου λήψομαι αυτήν.

Γ Βασ. 11,12 Αλλά προς χάριν του πατρός σου Δαυίδ δεν θα πραγματοποιήσω την απόφασίν μου αυτήν εις τας ιδικίας σου ημέρας. Θα πάρω όμως την βασιλείαν σου από τα χέρια του παιδιού σου.

Γ Βασ. 11,13 πλήν όλην την βασιλείαν ου μη λάβω· σκήπτρον εν δώσω τώ υιώ σου διά Δαυίδ τον δούλόν μου και διά Ιερουσαλήμ την πόλιν, ήν εξελεξάμην.

Γ Βασ. 11,13 Αλλά και από τα χέρια του παιδιού σου δεν θα αφαιρέσω ολόκληρον την βασιλείαν. Θα αφήσω εις αυτό μίαν φυλήν και τούτο προς χάριν του δούλου μου Δαυίδ και της πόλεως Ιερουσαλήμ, την οποίαν εγώ έχω εκλέξει ως κατοικίαν μου".

Γ Βασ. 11,14 Καί ήγειρε Κύριος σατάν τώ Σαλωμών τον Άδερ τον Ιδουμαίον και τον Εσρώμ υιόν Ελιαδαέ, τον εν αεμμάθ Αδραζάρ βασιλέα Σουβά κύριον αυτού· και συνθηροίσθησαν επ αυτόν άνδρες, και ήν άρχων συστρέμματος και προκατελάβετο την Δαμασέκ· και ήσαν σατάν τώ Ισραήλ πάσας τας ημέρας Σαλωμών· και Άδερ ο Ιδουμαίος εκ τού σπέρματος της βασιλείας εν Ιδουμαία·

Γ Βασ. 11,14 Παρεχώρησεν όμως ο Κυριος να εγερθούν προς τιμωρίαν του Σολομώντος πειρασμοί και πολέμιοι. Τέτοιοι δε πολέμιοι ήσαν ο Άδερ ο Ιδουμαίος, ο Εσρώμ ο υιός του Ελιαδαέ ο εις Ραεμμάθ, ο οποίος ήτο δούλος του Αδραζάρ, βασιλέως Σουβά. Γνω δε από τον Εσρώμ ως περι αρχηγόν συνεκεντρώθησαν αρκετοί άνδρες και δι' αυτών ο Εσρώμ κατέλαβε την Δαμασκόν. Με ορμητήριον δε την Δαμασκόν κατέστη μάλιστα και πειρασμός των Ισραηλιτών όλας τας ημέρας, κατά τας οποίας εβασίλευεν ο Σολομών. Αλλά και ο Άδερ ο Ιδουμαίος, ο οποίος κατήγγοτο από βασιλικόν γένος της Ιδουμαίας, υπήρξεν εξ ίσου μάλιστα των Ισραηλιτών.

Γ Βασ. 11,15 και εγένετο εν τώ εξολοθρεύσει Δαυίδ τον Εδώμ εν τώ πορευθήναι Ιωάβ άρχοντα της στρατιάς θάπτειν τους τραυματίας, και έκοψαν πάν αρσενικόν εν τή Ιδουμαία

Γ Βασ. 11,15 Η ιστορία δε του Άδερ είναι η εξής· Όταν ο Δαυίδ εις κάποιαν εκστρατείαν του εξωλόθρευσε τους Ιδουμαίους και ο αρχιστρατήγος του στρατού του ο Ιωάβ επορεύθη να θάψη τους νεκρούς, οι Ισραηλίται εφόνευσαν τότε κάθε άρρενα Ιδουμαίον.

Γ Βασ. 11,16 ότι έξ μήνας ενεκάθητο εκεί Ιωάβ και πάς Ισραήλ εν τή Ιδουμαία, έως ότου εξωλόθρευσε πάν αρσενικόν εν τή Ιδουμαία-

Γ Βασ. 11,16 Επί έξ μήνας ο Ιωάβ και ο ισραηλιτικός στρατός είχαν εγκατασταθή εις την Ιδουμαίαν, μέχρις ότου εφόνευσαν όλα τα αρσενικά των Ιδουμαίων.

Γ Βασ. 11,17 και απέδρα Άδερ, αυτός και πάντες άνδρες Ιδουμαίοι των παιδων τού πατρός αυτού μετ αυτού, και εισήλθον εις Αίγυπτον· και Άδερ παιδάριον μικρόν.

Γ Βασ. 11,17 Τότε ο Αδερ, ο οποίος ήτο μικρό παιδί, και όλοι οι Ιδουμαίοι άνδρες του βασιλικού περιβάλλοντος του πατρός του, οι οποίοι διέφυγον την σφαγήν, εδραπέτευσαν και εισήλθαν εις την Αίγυπτον.

Γ Βασ. 11,18 και ανίστανται άνδρες εκ της πόλεως Μαδιάμ και έρχονται εις Φαράν και λαμβάνουσιν άνδρας μεθ' εαυτών και έρχονται προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου, και εισήλθεν Αδερ προς Φαραώ, και έδωκεν αυτώ οίκον και άρτους διέταξεν αυτώ.

Γ Βασ. 11,18 Εξεκίνησαν άνδρες από την πόλιν Μαδιάμ, ήλθον εις την Φοράν, παρέλαβον από εκεί και άλλους άνδρας και όλοι μαζί ήλθον προς τον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου. Ο Αδερ παρουσιάσθη ενώπιον του Φαραώ. Ο Φαραώ του παρεχώρησε προς κατοικίαν οίκον και έδωσεν εντολήν να δίδουν εις αυτόν τροφάς.

Γ Βασ. 11,19 και εύρεν Αδερ χάριν εναντίον Φαραώ σφόδρα, και έδωκεν αυτώ γυναίκα αδελφήν της γυναίκος αυτού, αδελφήν Θεκεμίνας την μείζω.

Γ Βασ. 11,19 Ο Αδερ απέκτησε την ιδιαιτέραν στοργήν και ευμένειαν του Φαραώ, ο οποίος και έδωσεν εις αυτόν ως γυναίκα την αδελφήν της συζύγου του, την μεγαλυτέραν αδελφήν της βασιλίσσης Θεκεμίνας.

Γ Βασ. 11,20 και έτεκεν αυτώ η αδελφή Θεκεμίνας τώ Αδερ τον Γανηβάθ υιόν αυτής, και εξέθρεψεν αυτόν Θεκεμίνα εν μέσω υιών Φαραώ, και ήν Γανηβάθ εν μέσω υιών Φαραώ.

Γ Βασ. 11,20 Η αδελφή δε της βασιλίσσης Θεκεμίνας εγέννησεν στον Αδερ ένα υιόν, τον οποίον ωνόμασαν Γανηβάθ. Η βασίλισσα Θεκεμίνα διέθρεψε και ανέθρεψεν αυτόν εν μέσω των υιών του Φαραώ. Έτσι δε ο Γανηβάθ ήτο μεταξύ των υιών του Φαραώ.

Γ Βασ. 11,21 και Αδερ ήκουσεν εν Αιγύπτω ότι κεκοιμηται Δαυίδ μετά των πατέρων αυτού, και ότι τέθηκεν Ιωάβ ο άρχων της στρατίας· και είπεν Αδερ προς Φαραώ· εξαπόστειλόν με και αποστρέψω εις την γήν μου.

Γ Βασ. 11,21 Όταν ο Αδερ έμεινεν εις την Αίγυπτον, πληροφορήθη ότι είχαν αποθάνει ο Δαυίδ και είχε ταφή με τους πατέρας του. Και ότι επίσης είχαν αποθάνει ο αρχιστράτηγος της στρατίας του Δαυίδ, ο Ιωάβ. Είπε δε τότε ο Αδερ προς τον Φαραώ· “δος μου την άδειαν να επανέλθω εις την πατρίδα μου”.

Γ Βασ. 11,22 και είπε Φαραώ τώ Αδερ· τίνι σύ ελαττονή μετ' εμού; και ιδού σύ ζητείς απελθείν εις την γήν σου. και είπεν αυτώ Αδερ, ότι εξαποστέλλων εξαποστειλεις με· και ανέστρεψεν Αδερ εις την γήν αυτού. αυτή η κακία, ήν εποίησεν Αδερ· και εβαρυσθήσεν εν Ισραήλ και εβασίλευσεν εν γη Εδώμ

Γ Βασ. 11,22 Ο Φαραώ είπε προς τον Αδερ· “τι σου λείπει εδώ κοντά μου, και συ ζητείς να επανέλθης εις την πατρίδα σου;” Ο Αδερ είπε προς αυτόν· “σε παρακαλώ, δος μου την άδειαν να επιστρέψω”. Και πράγματι με την άδειαν του Φαραώ ο Αδερ επέστρεψεν εις την πατρίδα του, την Ιδουμαίαν. Εκεί ανεκηρύχθη βασιλεύς και με τας επιδρομάς του παρενωχλούσε συνεχώς τους Ισραηλίτας, ώστε οι Ισραηλίται βαρέως έφεραν αυτήν την θλίψιν.

Γ Βασ. 11,23 [Και ήγειρε Κύριος σατάν τώ Σαλωμών τον αζών υιόν Ελιαδαέ τον Βαραμεέθ Αδαδεζέρ βασιλέα Σουβά κύριον αυτού.

Γ Βασ. 11,23 Ο Κυριος παρεχώρησεν εν συνεχεία, να αναφανή και άλλος πειρασμός εις βάρος του Σολομώντος. Αυτός δε ήτο ο Ραζών, ο υιός του Ελιαδαέ ο Βαραμεθίτης, ο οποίος είχε καταφύγει στον αυθέντην του τον Αδαδεζέρ, τον βασιλέα της Σουβά.

Γ Βασ. 11,24 και συνθηροίσθησαν επ' αυτόν άνδρες και ήν άρχων συστρέμματος εν τώ αποκτείνειν Δαυίδ αυτούς, και επορεύθησαν εις Δαμασκόν και εκάθισαν εν αυτώ και εβασίλευσεν εν Δαμασκώ

Γ Βασ. 11,24 Αυτός επίσης είχε συγκεντρώσει γύρω του άνδρας, των οποίων έγινε αρχηγός, όταν ο Δαυίδ είχαν εξολοθρεύσει τους στρατιώτας του κυρίου του. Τώρα αυτοί μετέβησαν εις την Δαμασκόν και ανεκήρυξαν τον Ραζών ως βασιλέα των.

Γ Βασ. 11,25 και εγένετο αντικείμενος τώ Ισραήλ πάσας τας ημέρας Σαλωμών.

Γ Βασ. 11,25 Αυτός λοιπόν ο Ραζών υπήρξεν εχθρός των Ισραηλιτών καθ' όλον το διάστημα της ζωής του Σολομώντος.

Γ Βασ. 11,26 Και Ιεροβοάμ υιός Ναβάτ ο Εφραθί εκ της Σαριρά υιός γυναικός χήρας δούλος Σαλωμών.

Γ Βασ. 11,26 Άλλος τρίτος εχθρός ήτο ο Ιεροβοάμ ο υιός του Ναβάτ, ο οποίος κατήγετο εκ της φυλής Εφραίμ από την πόλιν Σαριρά. Ητο δε υιός μιας χήρας γυναικός και δούλος του Σολομώντος.

Γ Βασ. 11,27 και τούτο το πράγμα ως επήρατο χείρας επί βασιλέα Σαλωμών. και ο βασιλεύς Σαλωμών ωκοδόμησε την άκραν, συνέκλεισε τον φραγμόν της πόλεως Δαυίδ τού πατρός αυτού.

Γ Βασ. 11,27 Ιδού δε πως ήλθαν τα πράγματα, ώστε ο Ιεροβοάμ να σηκώση χέρια εναντίον του βασιλέως Σολομώντος. Ο βασιλεύς Σολομών ανοικοδόμησε το φρούριον της πόλεως του Δαυίδ και έκλεισε τον φραγμόν, που ευρίσκετο πλησίον αυτής της πόλεως του πατρός του Δαυίδ.

Γ Βασ. 11,28 και ο άνθρωπος Ιεροβοάμ ισχυρός δυνάμει, και είδε Σαλωμών το παιδάριον ότι ανήρ έργων εστί, και κατέστησεν αυτόν επί τας άρσεις οίκου Ιωσήφ.

Γ Βασ. 11,28 Ο άνθρωπος αυτός, ο Ιεροβοάμ, εφάνη εις την περιστάσιν αυτήν ρωμαλέος και δυνατός. Ο Σολομών είδε τον νεαρόν ότι ήτο ανήρ έργων, και τον διώρισεν επόπτην εις τας αγγαρείας, τας οποίας εξετέλει τότε η φυλή του Ιωσήφ.

Γ Βασ. 11,29 και εγενήθη εν τώ καιρώ εκείνω και Ιεροβοάμ εξήλθεν εξ Ιερουσαλήμ και εύρεν αυτόν Αχιά ο Σηλωνίτης ο προφήτης εν τή οδώ και απέστησεν αυτόν εκ της οδού· και Αχιά περιβεβλημένος ιματίω καινώ, και αμφότεροι μόνοι εν τώ πεδίω.

Γ Βασ. 11,29 Συνέβη δε κατά την εποχήν εκείνην ο Ιεροβοάμ εξήλθεν από την Ιερουσαλήμ και τον συνήντησε καθ' οδόν ο προφήτης Αχιά ο Σηλωνίτης, ο οποίος και τον απετράβηξεν από τον δρόμον του. Ο Αχιά δε εφορούσε τότε ένα καινουργές ιμάτιον. Οι δύο μόνοι των ευρίσκοντο εις την πεδιάδα.

Γ Βασ. 11,30 και επελάβετο Αχιά τού ιματίου αυτού τού καινού τού επ' αυτώ και διέρηξεν αυτόν δώδεκα ρήγματα

Γ Βασ. 11,30 Ο Αχιά επήγε το καινούργιο ιμάτιόν του, το οποίον εφορούσε, το έσχισεν εις δώδεκα κομμάτια,

Γ Βασ. 11,31 και είπε τώ Ιεροβοάμ· λάβε σεαυτώ δέκα ρήγματα, ότι τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ιδού εγώ ρήσσω την βασιλείαν εκ χειρός Σαλωμών και δώσω σοι δέκα σκήπτρα.

Γ Βασ. 11,31 και είπεν στον Ιεροβοάμ· “πάρε δια τον εαυτόν σου ως ιδικά σου δέκα κομμάτια, διότι αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού εγώ θα διασπάσω την βασιλείαν από τα χέρια του Σολομώντος και θα δώσω εις σε τον Ιεροβοάμ την αρχηγίαν των δέκα φυλών.

Γ Βασ. 11,32 και δύο σκήπτρα έσονται αυτώ διά τον δούλόν μου Δαυίδ και διά Ιερουσαλήμ την πόλιν, ήν εξελεξάμην εν

αυτή εκ πασών φυλών Ισραήλ,

Γ Βασ. 11,32 Δυο φυλαί θα μείνουν στον Σολομώντα και τούτο προς χάριν του δούλου μου Δαβίδ και της πόλεως Ιερουσαλήμ, την οποίαν εγώ έχω εκλέξει από όλες τας φυλάς των Ισραηλιτών ως κατοικίαν μου.

Γ Βασ. 11,33 και ανθών εγκατέλιπέ με και εποίησε τή Αστάρτην βδελύγματι Σιδωνίων και τώ Χαμώς και τοίς ειδώλοις Μωάβ και τώ βασιλεί αυτών προσοχθίσματι υιών Αμμών και ουκ επορεύθη εν ταίς οδοίς μου τού ποιήσαι το ευθές ενώπιον εμού, ως Δαβίδ ο πατήρ αυτού.

Γ Βασ. 11,33 Αι τιμωρίαι δε αυτάι θα επέλθουν εναντίον του Σολομώντος, διότι με εγκατέλιπε και προσέφερε θυσίας εις την Αστάρτην την αισχράν θεάν των Σιδωνίων και στον ειδωλικόν θεόν Χαμώς και εις τα είδωλα των Μωαβιτών και στο αποκρουστικόν είδωλον του βασιλέως των υιών Αμμών και δεν επορεύθη στους δρόμους μου, ώστε να εκτελή το ορθόν ενώπιόν μου, όπως ετήρει αυτό ο Δαβίδ ο πατήρ του.

Γ Βασ. 11,34 και ου μη λάβω την βασιλείαν όλην εκ χειρός αυτού, διότι αντιτασσόμενος αντιτάξομαι αυτό πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού, διά τον Δαβίδ τον δούλόν μου, ον εξελεξάμην αυτόν.

Γ Βασ. 11,34 Δεν θα αφαιρέσω όλον το βασιλείόν του από τα χέρια του, αλλά θα αντιταχθώ υπέρ αυτού και θα διατηρήσω αυτόν εις την βασιλείαν του, εφ' όσον χρόνον ζη. Τούτο δε προς χάριν του δούλου μου Δαβίδ, τον οποίον εγώ εξέλεξα ως βασιλέα.

Γ Βασ. 11,35 και λήψομαι την βασιλείαν εκ χειρός τού υιού αυτού και δώσω σοι τα δέκα σκήπτρα,

Γ Βασ. 11,35 Μετά τον θάνατον του όμως θα αφαιρέσω την βασιλείαν από τα χέρια του παιδιού του και θα δώσω εις σε την αρχηγίαν των δέκα φυλών.

Γ Βασ. 11,36 τώ δε υιώ αυτού δώσω τα δύο σκήπτρα, όπως ή θέσις τώ δούλω μου Δαβίδ πάσας τας ημέρας ενώπιον εμού εν Ιερουσαλήμ τή πόλει, ήν εξελεξάμην εμαυτώ τού θέσθαι το όνομά μου εκεί.

Γ Βασ. 11,36 Εις δε τον υιόν του θα δώσω την αρχηγίαν των δύο φυλών, δια να υπάρχη έτσι προς χάριν του δούλου μου Δαβίδ τύπος εις την πόλιν Ιερουσαλήμ πάντοτε ενώπιόν μου, διότι την πόλιν αυτήν Ιερουσαλήμ εγώ έχω εκλέξει δια τον εαυτόν μου, δια να θέσω και δοξάσω εκεί το όνομά μου.

Γ Βασ. 11,37 και σε λήψομαι και βασιλεύσεις εν οίς επιθυμεί η ψυχή σου, και σύ έση βασιλεύς επί τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 11,37 Θα πάρω, λοιπόν, σε και θα σε εγκαταστήσω ως βασιλέα και θα βασιλεύσης, όπως επιθυμεί η ψυχή σου. Και θα είσαι βασιλεύς στον μεγαλύτερον τμήμα του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 11,38 και έσται εάν φυλάξης πάντα, όσα αν εντείλωμαί σοι, και πορευθής εν ταίς οδοίς μου και ποιήσης το ευθές ενώπιον εμού τού φυλάξασθαι τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου, καθώς εποίησε Δαβίδ ο δούλός μου, και έσομαι μετά σου και οικοδομήσω σοι οίκον πιστόν, καθώς ωκοδόμησα τώ Δαβίδ.

Γ Βασ. 11,38 Εάν δε συ τηρήσης όλα όσα εγώ σε διατάσσω και πορευθής στους δρόμους των εντολών μου και κάμης το ορθόν ενώπιόν μου, εάν τηρήσης, δηλαδή, και φυλάξης τας εντολάς και τα προστάγματά μου, όπως ετήρησεν αυτός ο δούλος μου ο Δαβίδ, εγώ θα είμαι μαζί σου και θα στερεώσω τον βασιλικόν σου οίκον, όπως υπεσχέθηκα και εστερέωσα αυτόν δια τον Δαβίδ".

Γ Βασ. 11,40 και εζήτησε Σαλωμών θανατώσαι τον Ιεροβοάμ, και ανέστη και απέδρα εις Αίγυπτον προς Σουσακίμ βασιλέα Αιγύπτου και ήν εν Αιγύπτω, έως ού απέθανε Σαλωμών.

Γ Βασ. 11,40 Όταν ο Σολομών έμαθε τα γεγονότα αυτά, ηθέλησε να θανατώση τον Ιεροβοάμ. Αυτός όμως εδραπέτευσεν αμέσως εις την Αίγυπτον προς τον βασιλέα της Αιγύπτου Σουσακίμ. Εμεινε δε εκεί μέχρι της ημέρας, που απέθανε ο Σολομών.

Γ Βασ. 11,41 Καί τα λοιπά των λόγων Σαλωμών και πάντα, όσα εποίησε, και πάσαν την φρόνησιν αυτού, ουκ ιδού ταύτα γέγραπται εν βιβλίω ρημάτων Σαλωμών;

Γ Βασ. 11,41 Τα υπόλοιπα δε από τους λόγους του Σολομώντος και όλα όσα αυτός έκαμε και όλη η σοφία του, ιδού, δεν είναι γραμμένα αυτά στο βιβλίον, το οποίον επιγράφεται "ρήματα Σολομώντος";

Γ Βασ. 11,42 και αι ημέραι, ας εβασίλευε Σαλωμών εν Ιερουσαλήμ επί πάντα Ισραήλ τεσσαράκοντα έτη.

Γ Βασ. 11,42 Το χρονικόν δε διάστημα, κατά το οποίον ο Σολομών εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ επί όλου του Ισραηλιτικού λαού ήτο τεσσαράκοντα έτη.

Γ Βασ. 11,43 και εκοιμήθη Σαλωμών μετά των πατέρων αυτού, και έθαψαν αυτόν εν πόλει Δαβίδ τού πατρός αυτού. και εγενήθη ως ήκουσεν Ιεροβοάμ υιός Ναβάτ, -και αυτού έτι όντος εν Αιγύπτω ως έφυγεν εκ προσώπου Σαλωμών και εκάθητο εν Αιγύπτω- κατευθύνει και έρχεται εις την πόλιν αυτού εις την γήν Σαριρά την εν όρει Εφραίμ.

Γ Βασ. 11,43 Ο Σολομών απέθανε και ανεπαύθη με τους προπάτορας αυτού, έθαψαν δε αυτόν εις την πόλιν Δαβίδ του πατρός του. Ο Ιεροβοάμ, ο υιός Ναβάτ,- ο οποίος ευρίσκετο ακόμη εις την Αίγυπτον, όπου είχε δραπετεύσει, δια να αποφύγη την εκτέλεσίν του από τον Σολομώντα και έμενεν εκεί,- όταν πληροφορήθη τον θάνατον του Σολομώντος, επήρε κατευθύνσιν προς την πόλιν του εις την χώραν Σαριρά, η οποία ευρίσκετο στο όρος Εφραίμ.

Γ Βασ. 11,44 και ο βασιλεύς Σαλωμών εκοιμήθη μετά των πατέρων αυτού, και εβασίλευσε οβοάμ ο υιός αυτού αντ' αυτού.

Γ Βασ. 11,44 Έτσι δε ο βασιλεύς Σολομών απέθανε και ανεπαύθη με τους προπάτορας αυτού. Εγινε δε βασιλεύς αντ' αυτού ο υιός του ο Ροβοάμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Γ Βασ. 12,1 Καί πορεύεται βασιλεύς οβοάμ εις Σίκιμα, ότι εις Σίκιμα ήρχοντο πάς Ισραήλ βασιλεύσαι αυτόν.

Γ Βασ. 12,1 Ο βασιλεύς Ροβοάμ μετέβη εις την πόλιν Σικιμα, διότι εκεί είχαν έλθει όλοι οι Ισραηλίται, δια να τον ανακηρύξουν ως βασιλέα των δώδεκα φύλων.

Γ Βασ. 12,2 [Και εγένετο ως ήκουσεν Ιεροβοάμ υιός Ναβάτ και αυτού έτι όντος εν Αιγύπτω, και έφυγεν εκ προσώπου τού βασιλέως Σαλωμών και επέστρεψεν Ιεροβοάμ εξ Αιγύπτου,

Γ Βασ. 12,2 Ο Ιεροβοάμ, ο υιός του Ναβάτ, ο οποίος ήτο ακόμη εις την Αίγυπτον, όπου είχε καταφύγει δια να διαφύγη την οργήν του Σολομώντος, όταν πληροφορήθη αυτά τα γεγονότα, επέστρεψεν από την Αίγυπτον και ήλθεν εις την πατρίδα του.

Γ Βασ. 12,3 [και απέστειλαν και εκάλεσαν αυτόν και ήλθεν Ιεροβοάμ και πάσα η εκκλησία Ισραήλ.] και ελάλησεν ο λαός προς τον βασιλέα οβοάμ λέγοντες:

Γ Βασ. 12,3 Εστειλαν δε οι Ισραηλίται και προσεκάλεσαν αυτόν εις την συγκέντρωσίν των. Ο Ιεροβοάμ προσήλθε ποάγματι εκεί, όπου ήτο η συγκέντρωσις όλων των Ισραηλιτών. Αντιπρόσωποι δε όλου του λαού, και μάλιστα των δέκα φυλών, ωμίλησαν προς τον Ροβοάμ και του είπαν·

Γ Βασ. 12,4 ο πατήρ σου εβάρυνε τον κλοιόν ημών, και σύ νύν κούφισον από της δουλείας τού πατρός σου της σκληράς και από τού κλοιού αυτού τού βαρέως, ού έδωκεν εφ ημάς, και δουλεύσομέν σοι.

Γ Βασ. 12,4 "ο πατήρ σου κατεβάρυνεν ημάς με σκληρόν ζυγόν. Συ, σε παρακαλούμεν, ανακούφισέ μας τώρα από την σκληράν αυτήν δουλείαν, που μας είχεν επιβάλει ο πατήρ σου, και από τον βαρύν αυτόν ζυγόν, τον οποίον επέβαλεν εις ημάς. Ημείς δε προθύμως θα γίνωμεν δούλοι σου".

Γ Βασ. 12,5 και είπεν προς αυτούς· απέλθετε έως ημερών τριών και αναστρέψατε προς με· και απήλθον.

Γ Βασ. 12,5 Ο Ροβοάμ απάντησε προς αυτούς· "πηγαίνετε τώρα και μετά τρεις ημέρας επιστρέψατε προς εμέ". Εκείνοι πράγματι απήλθον.

Γ Βασ. 12,6 και απήγγειλεν ο βασιλεύς τοίς πρεσβυτέροις, οί ήσαν παρεστώτες ενώπιον Σαλωμών τού πατρός αυτού έτι ζώντος αυτού λέγων· πώς υμείς βουλευέσθε και αποκριθώ τώ λαώ τούτω λόγον;

Γ Βασ. 12,6 Ο βασιλεύς ηρώτησε τους πρεσβυτέρους, οι οποίοι ήσαν σύμβουλοι του πατρός του, καθ' ον χρόνον ακόμη εκείνος εξούσε, και τους είπε· "πως και τι με συμβουλεύετε σεις να απαντήσω στον λαόν αυτόν επί του ζητήματός των;"

Γ Βασ. 12,7 και ελάλησαν προς αυτόν λέγοντες· ει εν τή ημέρα ταύτη έση δούλος τώ λαώ τούτω και δουλεύσεις αυτοίς και λαλήσεις προς αυτούς λόγους αγαθούς, και έσονταί σοι δούλοι πάσας τας ημέρας.

Γ Βασ. 12,7 Οι πρεσβύτεροι του απήντησαν και είπαν· "εάν κατά την ημέραν αυτήν προσφέρης αυτήν την εκδούλευσιν στον λαόν σου και εξυπηρετήσης αυτούς και ομιλήσης προς αυτούς λόγους καλωσύνης, αυτοί θα είναι δούλοι σου εις όλας τας ημέρας της ζωής σου".

Γ Βασ. 12,8 και εγκατέλιπε την βουλήν των πρεσβυτέρων, ά συνεβουλευσαντο αυτό, και συνεβουλεύσατο μετά των παιδαρίων των εκτραφέντων μετ αυτού των παρεστηκότων προς προσώπου αυτού

Γ Βασ. 12,8 Ο Ροβοάμ όμως εγκατέλιπε την συμβουλήν των πρεσβυτέρων και δεν έδωσε καμμίαν σημασίαν εις αυτά, που εκείνοι τον είχαν συμβουλεύσει. Εζήτησε δε την συμβουλήν μερικών νεαρών, με τους οποίους είχεν ανατραφή και οι οποίοι συνεχώς τον περιεστοίχιζον,

Γ Βασ. 12,9 και είπεν αυτοίς· τι υμείς συμβουλεύετε, και τι αποκριθώ τώ λαώ τούτω τοίς λέγουσι προς με λεγόντων· κούφισον από τού κλοιού, ού έδωκεν ο πατήρ σου εφ ημάς;

Γ Βασ. 12,9 και τους ηρώτησε· "σεις τι με συμβουλεύετε να απαντήσω στους εκπροσώπους του λαού, οι οποίοι ειπόν προς εμέ· Ανακούφισέ μας από τον ζυγόν, τον οποίον έχει επιβάλει ο πατήρ σου εις ημάς".

Γ Βασ. 12,10 και ελάλησαν προς αυτόν τα παιδάρια τα εκτραφέντα μετ αυτού, οι παρεστηκότες πρό προσώπου αυτού λέγοντες· τάδε λαλήσεις τώ λαώ τούτω τοίς λαλήσασι προς σε λέγοντες· ο πατήρ σου εβάρυνε τον κλοιόν ημών και σύ νύν κούφισον αφ ημών, τάδε λαλήσεις προς αυτούς· η μικρότης μου παχύτερα της οσφύος τού πατρός μου·

Γ Βασ. 12,10 Οι νεαροί εκείνοι, που είχαν μεγαλώσει μαζί με αυτόν και τον περιεστοίχιζαν συνεχώς, του είπαν· "Αυτά θα απαντήσης στους αντιπροσώπους αυτούς του λαού, οι οποίοι σου είπαν· Ο πατέρας σου κατεβάρυνεν ημάς με σκληρόν ζυγόν και τώρα σε παρακαλούμεν ελάφρωσέ μας από αυτόν. Αυτά, λοιπόν, θα απαντήσης προς εκείνους. Το μικρότερόν μου δάκτυλον είναι παχύτερον και ισχυρότερον από την μέσην του πατρός μου.

Γ Βασ. 12,11 και νύν ο πατήρ μου επεσάσσετο υμάς κλοιώ βαρεί, καγώ προσθήσω επί τον κλοιόν υμών· ο πατήρ μου επαίδευσεν υμάς εν μάστιξιν, εγώ δε παιδεύσω υμάς εν σκορπίοις.

Γ Βασ. 12,11 Και να το νόημα των λόγων μου· Ο πατήρ μου επέβαλλεν επάνω σας, σαν σαμάρι, βαρύν ζυγόν. Εγώ θα προσθέσω και θα κάμω βαρύτερον τον ζυγόν σας. Ο πατήρ μου σας ετιμωρούσε με απλά μαστίγια, εγώ θα σας τιμωρήσω με αγκαθωτά μαστιγία".

Γ Βασ. 12,12 και παρεγένοντο πάς Ισραήλ προς τον βασιλέα οβοάμ εν τή ημέρα τή τρίτη, καθότι ελάλησεν αυτοίς ο βασιλεύς λέγων· αναστρέφητε προς με τή ημέρα τή τρίτη.

Γ Βασ. 12,12 Κατά την τρίτην ημέραν προσήλθον αντιπρόσωποι των δέκα φυλών προς τον βασιλέα Ροβοάμ, όπως είχε παραγγείλει εις αυτούς ο βασιλεύς λέγων· Να επανέλθετε εις εμέ κατά την τρίτην ημέραν.

Γ Βασ. 12,13 και απεκριθη ο βασιλεύς προς τον λαόν σκληρά, και εγκατέλιπε οβοάμ την βουλήν των πρεσβυτέρων, ά συνεβουλευσαντο αυτό,

Γ Βασ. 12,13 Ο βασιλεύς Ροβοάμ απήντησε προς αυτούς με τρόπον σκληρόν. Κατεφρόνησεν ο Ροβοάμ την συμβουλήν των πρεσβυτέρων, όσα εκείνοι τον είχαν συμβουλεύσει,

Γ Βασ. 12,14 και ελάλησε προς αυτούς κατά την βουλήν των παιδαρίων λέγων· ο πατήρ μου εβάρυνε τον κλοιόν υμών, καγώ προσθήσω επί τον κλοιόν υμών· ο πατήρ μου επαίδευσεν υμάς εν μάστιξι, καγώ παιδεύσω υμάς εν σκορπίοις.

Γ Βασ. 12,14 και ωμίλησε προς αυτούς σύμφωνα με την βουλήν των νεαρών λέγων· "ο πατήρ μου σας εβάρυνε με σκληρόν ζυγόν, εγώ θα προσθέσω και θα κάμω βαρύτερον τον ζυγόν σας. Ο πατήρ μου σας ετιμωρούσε με μάστιγας, εγώ θα σας τιμωρώ με μάστιγας αγκαθωτάς".

Γ Βασ. 12,15 και ουκ ήκουσεν ο βασιλεύς τού λαού, ότι ήν μεταστροφή παρά Κυρίου, όπως στήση το ρήμα αυτού, ό ελάλησεν εν χειρί Αχιά τού Σηλωνίτου περί Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ.

Γ Βασ. 12,15 Ετοι δε ο βασιλεύς δεν έδωσε προσοχήν, δεν εδέχθη την παράκλησιν του λαού, διότι τούτο ήτο και τροπή των πραγμάτων υπό του Κυρίου, ώστε να εκπληρωθή ο λόγος του, τον οποίον είπεν ο Κυριος δια του Αχιά του Σηλωνίτου προς τον Ιεροβοάμ, τον υιόν του Ναβάτ.

Γ Βασ. 12,16 και είδον πάς Ισραήλ, ότι ουκ ήκουσεν ο βασιλεύς αυτών, και απεκριθη ο λαός τώ βασιλεί λέγων· τις ημίν μερίς εν Δαυίδ; και ουκ έστιν ημίν κληρονομία εν υιώ Ιεσσαί απότρεχε, Ισραήλ, εις τα σκηνώματά σου· νύν βόσκε τον οίκόν σου, Δαυίδ, και απήλθεν Ισραήλ εις τα σκηνώματα αυτού.

Γ Βασ. 12,16 Αι δέκα φυλαί του Ισραήλ, όταν επληροφορήθησαν, ότι ο βασιλεύς δεν εδέχθη την παράκλησίν των, απήντησαν προς τον βασιλέα και του είπον· "τι μερίδιον και ποίαν σχέσιν ημπορεί να έχωμεν ημείς με τους απογόνους του Δαυίδ; Καμμίαν κοινήν κληρονομίαν δεν έχομεν με τους απογόνους του Δαυίδ, του υιού Ιεσσαί. Και τώρα σεις, αι δέκα φυλαί του Ισραήλ, επανέλθετε εις τας κατοικίας σας. Συ δε Ροβοάμ, απόγονε του Δαυίδ, ποιμάινει μόνον την φυλήν σου". Αι δέκα φυλαί του Ισραηλιτικού λαού επέστρεψαν εις τας κατοικίας των.

Γ Βασ. 12,18 και απέστειλεν ο βασιλεύς τον Αδωνιράμ τον επί τού φόρου, και ελιθοβόλησαν αυτόν εν λίθοις και απέθανε· και ο βασιλεύς οβοάμ έφθασεν αναβήναι τού φυγείν εις Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 12,18 Επειτα από τα γεγονότα αυτά ο βασιλεύς Ροβοάμ έστειλε δια συμβιβασμόν προς τας δέκα φυλάς τον Αδωνιράμ, ο οποίος ήτο επόπτης των αχθοφορικών έργων. Αυτόν όμως οι Ισραηλίται τον ελιθοβόλησαν και τον εφόνευσαν. Μολις δε ο ίδιος ο βασιλεύς Ροβοάμ επρόλαβε να ανεβή στο άρμα του και να καταφύγη εις Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 12,19 και ηθέτησεν Ισραήλ εις τον οίκον Δαυίδ έως της ημέρας ταύτης.

Γ Βασ. 12,19 Έτσι απεστάτησαν αι δέκα φυλαί του Ισραήλ από τον βασιλικόν οίκον του Δαυίδ έως την ημέραν αυτήν.

Γ Βασ. 12,20 και εγένετο ως ήκουσε πάς Ισραήλ ότι ανέκαμψεν Ιεροβοάμ εξ Αιγύπτου, και απέστειλαν και εκάλεσαν αυτόν εις την συναγωγήν και εβασίλευσαν αυτόν επί Ισραήλ· και ουκ ήν οπίσω οίκου Δαυίδ πάρεξ σκήπτρου Ιούδα και Βενιαμίν μόνοι.

Γ Βασ. 12,20 Όταν δε αι δέκα φυλαί του Ισραηλιτικού λαού πληροφόρηθησαν, ότι επανήλθεν από την Αίγυπτον ο Ιεροβοάμ, έστειλαν και τον προσεκάλεσαν εις την συγκέντρωσίν των και τον ανεκήρυξαν βασιλέα επί των δέκα φυλών. Έτσι δε δεν απέμειναν με την οικογένειαν Δαυίδ υπό την βασιλείαν του Ροβοάμ, ει μη μόνον αι φυλαί του Ιούδα και του Βενιαμίν.

Γ Βασ. 12,21 και οβοάμ εισήλθεν εις Ιερουσαλήμ και εξεκλησίασε την συναγωγήν Ιούδα και σκήπτρον Βενιαμίν εκατόν και είκοσι χιλιάδας νεανιών ποιούντων πόλεμον, τού πολεμείν προς οίκον Ισραήλ, επιστρέψαι την βασιλείαν οβοάμ υιού Σαλωμών.

Γ Βασ. 12,21 Ο βασιλεύς Ροβοάμ εισήλθε κατόπιν αυτών εις την Ιερουσαλήμ και συνεκέντρωσε όλους τους άνδρας των φυλών Ιούδα και Βενιαμίν, οι οποίοι ήσαν ικανοί να πολεμήσουν, εκατόν είκοσιν χιλιάδας άνδρας, δια να πολεμήση εναντίον των δέκα φυλών του Ισραηλιτικού λαού, με τον σκοπόν να επιστραφή και αποδοθή η βασιλεία στον Ροβοάμ, τον υιόν του Σολομώντος.

Γ Βασ. 12,22 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Σαμαίαν άνθρωπον τού Θεού λέγων·

Γ Βασ. 12,22 Τότε ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Σαμαίαν άνθρωπον του Θεου και του ειπε·

Γ Βασ. 12,23 ειπόν τώ οβοάμ υιού Σαλωμών βασιλεί Ιούδα και προς πάντα οίκον Ιούδα και Βενιαμίν και τώ καταλοιπω τού λαού λέγων·

Γ Βασ. 12,23 “Ειπέ εις τον βασιλέα Ροβοάμ, τον υιόν του Σολομώντος, και εις όλην την φυλήν του Ιούδα και του Βενιαμίν, όπως επίσης και προς όσους εκ των άλλων φυλών ευρίσκονται μαζί των, τα εξής·

Γ Βασ. 12,24 τάδε λέγει Κύριος· ουκ αναβήσεσθε ουδέ πολεμήσετε μετά των αδελφών υμών υιών Ισραήλ· αποστρεφέτω έκαστος εις τον οίκον εαυτού, ότι παρ εμου γέγονε το ρήμα τούτο. και ήκουσαν τού λόγου Κυρίου και κατέπαυσαν τού πορευθήναι κατά το ρήμα Κυρίου.

Γ Βασ. 12,24 Αυτά διατάσσει ο Κυριος. Δεν θα κάμετε εκστρατείαν και δεν θα πολεμήσετε εναντίον των αδελφών σας, των δέκα φυλών του Ισραήλ. Ο καθένας σας να επανέλθη στον οίκον του, διότι κατόπιν ιδικής μου αποφάσεως επραγματοποιήθη το γεγονός της αποσπάσεως των δέκα φυλών”. Αι δύο φυλαί Ιούδα και Βενιαμίν υπήκουσαν εις την εντολήν του Κυρίου και σύμφωνα με αυτήν εματαιώσαν την εκστρατείαν των εναντίον των δέκα φυλών.

Γ Βασ. 12,24α Και ο βασιλεύς Σαλωμών κοιμάται μετά των πατέρων αυτου και θάπτεται μετά των πατέρων αυτου εν πόλει Δαυίδ. και εβασίλευσε οβοάμ υιός αυτου εν Ιερουσαλήμ υιός ών εκκαίδεκα ετών εν τώ βασιλευειν αυτον, και δώδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ. και όνομα της μητρος αυτου Ναανάν, θυγάτηρ Ανάν υιού Ναάσ βασιλέως υιών Αμμών· και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου, και ουκ επορεύθη εν οδώ Δαυίδ τού πατρος αυτου.

Γ Βασ. 12,24^α Ο βασιλεύς Σολομών εκοιμήθη με τους προπάτορας αυτου και ετάφη στους προγονικούς τάφους εις την πόλιν Δαυίδ. Έγινε δε αντ' αυτου βασιλεύς της Ιερουσαλήμ ο υιός του Ροβοάμ εις ηλικίαν δέκα εξ ετών. Επί δώδεκα έτη εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Ναανάν, ήτο θυγάτηρ του Ανάν, υιού του Ναάσ βασιλέως των Αμμωνιτών. Ο Ροβοάμ διέπραξε πονηρίας ενώπιον του Κυρίου και δεν επορεύθη κατά την οδόν του Δαυίδ, του πατρος του.

Γ Βασ. 12,24β και ήν άνθρωπος εξ όρους Εφραΐμ δούλος τώ Σαλωμών, και όνομα αυτώ Ιεροβοάμ, και όνομα της μητρος αυτου Σαριρά, γυνή πόρνη· και έδωκεν αυτον Σαλωμών εις άρχοντα σκυτάλης επί άρσεις οίκου Ιωσήφ, και ωκοδόμησε τώ Σαλωμών την Σαριρά την εν όρει Εφραΐμ, και ήσαν αυτώ τριακόσια άρματα ίππων· ουτος ωκοδόμησε την άκραν εν ταΐς άρσεισιν οίκου Εφραΐμ, ουτος συνέκλεισε την πόλιν Δαυίδ και ήν επαιρόμενος επί την βασιλείαν.

Γ Βασ. 12,24β Εζούσε τότε κάποιος άνθρωπος καταγόμενος από την ορεινήν περιοχήν της φυλής του Εφραΐμ, δούλος του Σολομώντος. Αυτός ωνομάζετο Ιεροβοάμ, η δε μητέρα του ωνομάζετο Σαριρά και ήτο γυνή πόρνη. Αυτόν ο Σολομών ειχε διορίσει επόπτην επί των μεταφορών, δια να επιβλέπη εις τας αγγαρείας των ανδρών της φυλής του Ιωσήφ.

Ανοικοδόμησεν αυτός τότε, τη εντολή του Σολομώντος, την πόλιν Σαριρά εις την ορεινήν περιοχήν της φυλής Εφραΐμ και ειχεν υπό την δικαιοδοσίαν του τριακόσια πολεμικά άρματα. Αυτός επίσης ανοικοδόμησε και το φρούριον της Ιερουσαλήμ με αγγαρείας των ανδρών της φυλής Εφραΐμ. Επέβλεψε δε και απεπεράτωσε και την οχύρωσιν της πόλεως Δαυίδ. Αυτός, λοιπόν, υπερχεφανεύετο δια τα έργα του και εφιλοδοξούσε να γίνη βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 12,24γ και εζήτηι Σαλωμών θανατώσαι αυτον, και εφοβήθη και απέδρα αυτός προς Σουσακίμ βασιλέα Αιγύπτου και ήν μετ αυτου έως απέθανε Σαλωμών.

Γ Βασ. 12,24γ Ο Σολομών, όταν πληροφόρηθη τας επιδιώξεις και φιλοδοξίας αυτάς του Ιεροβοάμ, εζήτησε να τον συλλάβη και να τον θανατώση. Αυτός δε φοβηθείς εδραπέτευσε και κατέφυγεν στον Σουσακίμ βασιλέα της Αιγύπτου, κοντά στον οποίον παρέμεινεν, έως ότου απέθανεν ο Σολομών.

Γ Βασ. 12,24δ και ήκουσεν Ιεροβοάμ εν Αιγύπτω ότι τέθηκε Σαλωμών, και ελάλησεν εις τα ώτα Σουσακίμ βασιλέως Αιγύπτου λέγων· εξαπόστειλόν με και απελεύσομαι εγώ εις την γήν μου· και ειπεν αυτώ Σουσακίμ· αίτησαι τι αίτημα και δώσω σοι.

Γ Βασ. 12,24δ Ο Ιεροβοάμ πληροφόρηθη εις την Αίγυπτον, όπου παρέμενε, τον θάνατον του Σολομώντος. Ηλθε τότε και ωμίλησε προς τον Σουσακίμ βασιλέα της Αιγύπτου λέγων· “δος μου την άδειαν να φύγω, δια να επανέλθω και εγώ εκ την πατρίδα μου”. Είπε προς αυτον ο Σουσακίμ· “ζήτησέ μου ως δώρον κάτι, δια να σου το προσφέρω και να μη αναχωρήσης”.

Γ Βασ. 12,24ε και Σουσακίμ έδωκε τώ Ιεροβοάμ την Ανώ, αδελφήν Θεκεμίνας την πρεσβυτέραν της γυναικός αυτου αυτώ εις γυναίκα· αυτή ήν μεγάλη εν μέσω των θυγατέρων τού βασιλέως και έτεκε τώ Ιεροβοάμ τον Αβιά υιόν αυτου.

Γ Βασ. 12,24^ε Ο Σουσακίμ έδωσε στον Ιεροβοάμ ως σύζυγον την Ανώ, αδελφήν πρεσβυτέραν της Θεκεμίνας, συζύγου του

βασιλέως. Αυτή θεωρείτο επίσημος μεταξύ των θυγατέρων του Φαραώ. Εγέννησε δε στον Ιεροβοάμ υιόν, ο οποίος ωνομάσθη Αβιά.

Γ Βασ. 12,24ζ και είπεν Ιεροβοάμ προς Σουσακίμ· ὄντως εξαπόστειλόν με και απελεύσομαι. και ἐξήλθεν Ιεροβοάμ ἐξ Αἰγύπτου και ἦλθεν εἰς γῆν Σαριρά την ἐν ὄρει Εφραΐμ· και συνάγεται ἐκεῖ πᾶν σκήπτρον Εφραΐμ· και ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἰεροβοάμ χάρακα.

Γ Βασ. 12,24ζ Ο Ιεροβοάμ παρεκάλεσεν επιμόνως τον Σουσακίμ λέγων· "εἶναι ἀνάγκη ὡσωδῆποτε να μου δώσης την ἀδειαν να φύγω". Ο Ιεροβοάμ ανεχώρησεν ἀπὸ την Αἴγυπτον, και ἦλθεν εἰς την πόλιν Σαριρά, ἡ ὁποία εὐρίσκετο στο ὄρος Εφραΐμ. Ἐκεῖ δε συνηθοίσθη πρὸς υποδοχὴν του ὅλη ἡ φυλὴ του Εφραΐμ. Ο Ιεροβοάμ κατεσκεύασεν ἐκεῖ ἕνα οχυρωματικὸν ἔργον.

Γ Βασ. 12,24η Καὶ ἠρώσθησε το παιδάριον αὐτοῦ ἀρωστίαν κραταιὰν σφόδρα, και ἐπορεύθη Ἰεροβοάμ ἐρωτῆσαι περὶ τοῦ παιδαρίου· και εἶπε πρὸς Ἀνώ την γυναῖκα αὐτοῦ· ἀνάστηθι και πορεύου, ἐπερώτησον τον Θεόν περὶ τοῦ παιδαρίου, εἰ ζῆσται ἐκ τῆς ἀρωστίας αὐτοῦ.

Γ Βασ. 12,24^π Το μικρὸ παιδί του Ιεροβοάμ ἠσθένησεν ἀπὸ μίαν ἐπικίνδυνον και βαρείαν ἀσθένειαν. Ο Ιεροβοάμ ἀπεφάσισε να ἐρωτήσῃ τον Θεόν δια την υγείαν του παιδιοῦ του. Καὶ εἰπέ πρὸς την Ἀνώ την γυναῖκα του· "σῆκω, πῆγαινε και ἐρώτησε τον Θεόν δια το παιδί μας, εἴνθα ζῆσται ἀπὸ την ἀσθένειάν του αὐτῆν".

Γ Βασ. 12,24θ και ἀνθρώπος ἦν ἐν Σηλωμ και ὄνομα αὐτῷ Ἀχιά, και οὗτος ἦν υἱὸς ἐξήκοντα ἐτῶν, και ρῆμα Κυρίου μετ αὐτοῦ. και εἶπεν Ἰεροβοάμ πρὸς την γυναῖκα αὐτοῦ· ἀνάστηθι και λαβέ εἰς την χεῖρά σου τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ Θεοῦ ἄρτους και κολλύρια τοῖς τέκνοις αὐτοῦ και σταφυλὴν και στάμνον μέλιτος. και ἀνέστη ἡ γυνὴ

Γ Βασ. 12,24θ Εἰς την Σηλωμ ἐζούσεν ἕνας ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἀχιά. Ἦτο δε ἡλικίας ἐξήκοντα ἐτῶν και ὁ Θεὸς ὠμιλοῦσε μαζὴ του. Εἶπεν ὁ Ἰεροβοάμ εἰς την γυναῖκα του· "σῆκω, πάρε μαζὴ σου δια τον ἀνθρώπον αὐτὸν του Θεοῦ ἄρτους και κολλούρια. Δια δε τα τέκνα του πάρε ξηρὰν σταφίδα και μία στάμνα μέλι".

Γ Βασ. 12,24ι και ἔλαβεν εἰς την χεῖρα αὐτῆς ἄρτους και δύο κολλύρια και σταφυλὴν και στάμνον μέλιτος τῷ Ἀχιά· και ὁ ἀνθρώπος πρεσβύτερος, και οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἠμβλυώπων τῷ ἰδεῖν,

Γ Βασ. 12,24ι Ἡ σύζυγος ἐσηκώθη, ἐπῆρε μαζὴ τῆς ἄρτους, δύο κολλούρες, σταφίδα και μίαν στάμναν μέλι δια τον Ἀχιά. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦτο γέρον και οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔβλεπαν θαμπά.

Γ Βασ. 12,24κ και ἀνέστη ἐκ Σαριρά και πορεύεται, και ἐγένετο ἐλθούσης αὐτῆς εἰς την πόλιν πρὸς Ἀχιά τον Σηλωνίτην και εἶπεν Ἀχιά τῷ παιδαρίῳ αὐτοῦ· ἐξέλθε δὴ εἰς ἀπαντὴν Ἀνώ τῆς γυναῖκί Ἰεροβοάμ και ἐρεῖς αὐτῇ· εἰσελθε και μη στής, ὅτι τάδε λέγει Κύριος· σκληρὰ ἐγὼ ἐπαποστέλλω ἐπὶ σε.

Γ Βασ. 12,24κ Ἡ γυνὴ του Ιεροβοάμ ανεχώρησεν ἀπὸ την Σαριρά και ἦλθε πρὸς αὐτόν. Ὄταν δε ἡ γυνὴ αὐτῆ εἰσῆρχετο εἰς την Σηλωμ πρὸς τον Ἀχιά, αὐτὸς εἶπε πρὸς τον ὑπηρέτην του· "ἔβγα ἀπὸ την οἰκίαν και θα συναντήσης την Ἀνώ, την σύζυγον του Ιεροβοάμ, και εἰπέ εἰς αὐτὴν· Πηγαινε στον Ἀχιά και να μη χασομερήσης ἐκεῖ, διότι αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Θα στείλω ἐναντίον σου σκληρὰς θλίψεις".

Γ Βασ. 12,24λ και εἰσήλθεν Ἀνώ πρὸς τον ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ, και εἶπεν αὐτῇ Ἀχιά· ἰνατί ἐνήνοχάς μοι ἄρτους και σταφυλὴν και κολλύρια και στάμνον μέλιτος; τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ σύ ἀπελεύση ἀπ ἐμοῦ, και ἔσται εἰσελθούσης σου την πόλιν εἰς Σαριρά και τα κοράσιά σου ἐξελεύσονται σοι εἰς συνάντησιν και ἐροῦσί σοι· το παιδάριον τέθνηκεν.

Γ Βασ. 12,24λ Ἡ Ἀνώ παρουσιάσθη ἐν τούτοις στον ἀνθρώπον του Θεοῦ και ὁ Ἀχιά εἶπε πρὸς αὐτὴν· "πρὸς ποῖον σκοπὸν μου ἔφερες ἄρτους, σταφίδα, κολλούρας και στάμναν με μέλι; Αὐτὰ δεν θα ἀλλάξουν την βουλήν του Θεοῦ. Διότι αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ἰδοὺ, συ θα φύγῃς ἀπὸ ἐμὲ και ὅταν θα εἰσέρχῃσαι εἰς την πόλιν Σαριρά, αἱ δούλαι σου θα ἐξέλθουν πρὸς συνάντησίν σου και θα σου εἴπουν· Το παιδί ἀπέθανε.

Γ Βασ. 12,24μ ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐξολοθρεύσω τὸ Ἰεροβοάμ ουρῶντα πρὸς τοῖχον, και ἔσονται οἱ τεθνηκότες τοῦ Ἰεροβοάμ ἐν τῇ πόλει καταφάγονται οἱ κύνες, και τον τεθνηκότα ἐν τῷ ἀγρῷ καταφάγεται τα πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, και το παιδάριον κόψονται οὐαὶ Κυρίε, ὅτι ἐυρέθη ἐν αὐτῷ ρῆμα καλὸν περὶ τοῦ Κυρίου.

Γ Βασ. 12,24μ Διότι αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ἰδοὺ, ἐγὼ θα ἐξολοθρεύσω ἀπὸ την οἰκογένειαν του Ιεροβοάμ κάθε ἀρσενικόν. Ὅσοι δε ἐκ τῆς οἰκογενείας του Ιεροβοάμ θα ἀποθάνουν εἰς την πόλιν, θα φαγωθῶν ἀπὸ τα σκυλιὰ. Ὅσοι δε θα ἀποθάνουν στους ἀγρούς, θα φαγωθῶν ἀπὸ τα πτηνὰ του οὐρανοῦ. Δια δε το παιδίον θα πενθήσουν και θα ολολύξουν λέγοντες· Ἀλλοίμονον, Κυρίε. Δια το παιδίον ὅμως αὐτὸ κατὰ καλὸν θα γίνῃ ἐκ μέρους του Κυρίου, ὅτι δηλαδὴ δεν θα φαγωθῇ το σῶμα του ἀπὸ τα σκυλιὰ".

Γ Βασ. 12,24ν και ἀπήλθεν ἡ γυνὴ, ὡς ἤκουσε, και ἐγένετο ὡς εἰσήλθεν εἰς την Σαριρά, και το παιδάριον ἀπέθανε, και ἐξήλθεν ἡ κραυγὴ εἰς ἀπαντὴν.

Γ Βασ. 12,24ν Ἡ γυναῖκα ανεχώρησεν ἀπὸ τον Ἀχιά, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ. Μολις δε εἰσήλθεν εἰς Σαριρά, το παιδίον ἀπέθανε και ἐξήλθαν αἱ δούλαι πρὸς προὔπαντησίν τῆς ολολύξουσαι με μεγάλην φωνήν.

Γ Βασ. 12, 24ξ Καὶ ἐπορεύθη Ἰεροβοάμ εἰς Σίκιμα την ἐν ὄρει Εφραΐμ και συνῆθορῖσεν ἐκεῖ τας φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, και ἀνέβη ἐκεῖ ὀβοάμ υἱὸς Σαλωμών. και λόγος Κυρίου ἐγένετο πρὸς Σαμαίαν τον Ελαμί λέγων· λαβέ σεαυτῷ ἰμάτιον καινόν το οὐκ εἰσεληλυθὸς εἰς ὕδωρ και ρήξον αὐτὸ δώδεκα ρήγματα και δώσεις τῷ Ἰεροβοάμ και ἐρεῖς αὐτῷ· τάδε λέγει Κύριος· λάβε σεαυτῷ δέκα ρήγματα τοῦ περιβαλέσθαι σε. και ἔλαβεν Ἰεροβοάμ· και εἶπε Σαμαίας· τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τας δέκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ.

Γ Βασ. 12,24ξ Ο Ιεροβοάμ ἐπῆγεν εἰς τα Σικιμα στο ὄρος Εφραΐμ. Ἐκεῖ δε συνεκέντρωσε τας δέκα φυλάς του Ἰσραὴλ. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπορεύθη και ὁ Ἰεροβοάμ, ὁ υἱὸς του Σαλωμώντος. Ἐδόθη ὅμως ἐκ μέρους του Κυρίου στον Σαμαίαν τον Ελαμίτην ἡ ἐξῆς ἐντολή· Παρε μαζὴ σου ἕνα καινούργιο ἰμάτιον, το ὁποῖον ἀκόμη δεν ἔχει μῆρ στο νερό, σχίσε το εἰς δώδεκα κομμάτια και θα δώσης στον Ιεροβοάμ τα δέκα κομμάτια και θα του εἴπῃς· Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος. Παρε δια τον εαυτὸν σου δέκα κομμάτια, δια να τα φορέσῃς". Ο Ιεροβοάμ τα ἐπῆρε. Ο Σαμαίας προσέθεσε· "Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος δια τας δέκα φυλάς του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ".

Γ Βασ. 12,24ο Καὶ εἶπεν ὁ λαὸς πρὸς ὀβοάμ υἱὸν Σαλωμών· ὁ πατήρ σου ἐβάρυνε τον κλοιὸν αὐτοῦ ἐφ ἡμᾶς και ἐβάρυνε τα βρῶματα τῆς τραπέζης αὐτοῦ· και νῦν εἰ κουφίεις ἐφ ἡμᾶς και δουλεύσομέν σοι. και εἶπε ὀβοάμ πρὸς τον λαόν· ἐτι τριῶν ἡμερῶν και ἀποκριθῆσομαι ὑμῖν ρῆμα.

Γ Βασ. 12,24^ο Αἱ δέκα φυλαὶ του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ εἶπαν πρὸς τον Ἰεροβοάμ, τον υἱὸν του Σαλωμώντος. Ὁ πατέρας σου κατέστησε βαρὺν τον ζυγὸν του ἐπάνω μας, διότι ἐπλήθυνε τας πολυδάπανους τροφάς τῆς τραπέζης του. Τώρα εἴνθα συ

ελαφρύνης τον ζυγόν αυτόν εις ημάς, ημεῖς θα εἴμεθα δούλοι σου. Ο Ροβοάμ εἶπε πρὸς τὸν λαόν· Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας θα σὰς δώσω ἀπάντησιν.

Γ Βασ. 12,24π και εἶπε οὐβοάμ· εἰσαγάγετέ μοι τοὺς πρεσβυτέρους και συμβουλευσομαι μετ' αὐτῶν τι ἀποκριθῶ τῷ λαῷ ῥήμα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. και ἐλάλησε οὐβοάμ εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν καθὼς ἀπέστειλεν ὁ λαὸς πρὸς αὐτόν και εἶπον οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ· οὕτως ἐλάλησε πρὸς σε ὁ λαός.

Γ Βασ. 12,24π Ο Ροβοάμ ἐστειλε τοὺς δούλους του και εἶπε· «φέρετε ἐνώπιόν μου τοὺς πρεσβυτέρους, δια να ζητήσω τὴν γνώμην των, ὥστε να γνωρίζω, τι να ἀποκριθῶ στον λαόν κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν». Οἱ πρεσβύτεροι ἦλθον, ὁ δε Ροβοάμ ἐγνωστοποίησεν εἰς αὐτοὺς, τι του εἶχε προτείνει ὁ λαός. Οἱ πρεσβύτεροι του λαοῦ του ἀπήντησαν· “Ὁρθῶς ὠμίλησε πρὸς σε ὁ λαός”.

Γ Βασ. 12,24ρ και διεσκέδασε οὐβοάμ τὴν βουλήν αὐτῶν, και οὐκ ἤρρεσεν ἐνώπιον αὐτοῦ· και ἀπέστειλε και εἰσήγαγε τοὺς συντρόφους αὐτοῦ και ἐλάλησεν αὐτοῖς· ταῦτα και ταῦτα ἀπέσταλκεν ὁ λαός πρὸς με λέγων. και εἶπαν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ· οὕτως λαλήσεις πρὸς τὸν λαόν λέγων· ἡ μικρότης μου παχυτέρα ὑπὲρ τὴν ὀσφύν τοῦ πατρός μου· ὁ πατήρ μου εμαστίγουν ὑμᾶς μᾶστιξιν, ἐγὼ δε κατάρξω ὑμᾶς ἐν σκορπίοις.

Γ Βασ. 12,24ρ Ο Ροβοάμ ὁμως ἀπέρριψε τὴν συμβουλήν των πρεσβυτέρων, διότι δεν του ἐφάνη ἀρεστή, και ἐστειλεν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐφέραν ἐνώπιόν του τοὺς νεαροὺς, που εἶχαν ἀνατραφῆ μαζὴ του, και τοὺς εἶπε· “Αὐτὰ και αὐτὰ μου εἶπεν ὁ λαός των δέκα φυλῶν δια των ἀπεσταλμένων του”. Οἱ νεαροὶ σύντροφοὶ του του εἶπαν· “Ἔτσι θα ἀπαντήσης πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους του λαοῦ· Το μικρὸ μου δάκτυλο εἶναι παχύτερο ἀπὸ τὴν μέσην του πατρός μου. Ο πατέρας μου σὰς εμαστίγανε με ἀπλὰ μαστίγια, ἐγὼ ὁμως θα κατεξουσιάσω ἐπάνω σὰς μαστιγῶνων με μαστίγια, που θα ἔχουν ἀγκάθια”.

Γ Βασ. 12,24σ και ἤρρεσε τὸ ῥήμα ἐνώπιον οὐβοάμ, και ἀπεκρίθη τῷ λαῷ καθὼς συνεβούλευσαν αὐτῷ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ τὰ παιδάκια.

Γ Βασ. 12,24σ Αὐτὴ ἡ συμβουλή ἤρρεσεν στον Ροβοάμ, ὁ ὁποῖος ἐτσι και ἀπήντησεν στον λαόν, ὅπως τον συνεβούλευσαν οἱ νεαροὶ σύντροφοι του.

Γ Βασ. 12,24τ και εἶπε πᾶς ὁ λαός ὡς ἀνὴρ εἰς, ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ, και ἀνέκραξαν ἀπαντες λέγοντες· οὐ μερίς ἡμῖν ἐν Δαυὶδ οὐδὲ κληρονομία ἐν υἱῷ Ἰεσσαί· ἕκαστος εἰς τὰ σκηνώματά σου Ἰσραὴλ, ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος οὐκ εἰς ἀρχοντα οὐδὲ εἰς ἡγούμενον.

Γ Βασ. 12,24τ Τότε αἱ δέκα φυλαὶ του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ὡσάν να ἦσαν ἐνας ἀνθρώπος, εἶπαν ὁ ἕνας στον ἄλλον με κραυγὴν μεγάλην· “Δεν ὑπάρχει καμμία σχέσις και κανένα μερίδιον κληρονομίας μας με τον Δαυὶδ, τον υἱόν του Ἰεσσαί. Ἐκαστος, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας ἀς ἐπανέλθῃ στο σπίτι του, διότι ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὁ Ροβοάμ, δεν πρέπει να εἶναι οὔτε βασιλεὺς μας οὔτε ἀρχηγός μας”.

Γ Βασ. 12,24υ και διεσπάρη πᾶς ὁ λαός ἐκ Σικίμων, και ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὸ σκηνώμα αὐτοῦ. και κατεκράτησε οὐβοάμ και ἀπῆλθε και ἀνέβη ἐπὶ τὸ ἄρμα αὐτοῦ και εἰσῆλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ, και πορεύονται ὀπίσω αὐτοῦ πᾶν σκῆπτρον Ἰούδα και πᾶν σκῆπτρον Βενιαμίν.

Γ Βασ. 12,24υ Ο λαός των δέκα φυλῶν του Ἰσραὴλ διεσκορπίσθη ἀπὸ τὰ Σικιμα και ὁ καθένας ἦλθεν στο σπίτι του. Ὁ δε Ροβοάμ ἐπρόλαβε και ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἀνέβη εἰς τὰ ἄρμα του και ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἠκολούθησαν δε αὐτόν ὅλη ἡ φυλὴ του Ἰούδα και ὅλη ἡ φυλὴ του Βενιαμίν.

Γ Βασ. 12,24φ και ἐγένετο ἐνισταμένου τοῦ ἐνιαυτοῦ και συνῆθροισε οὐβοάμ πάντα ἀνδρα Ἰούδα και Βενιαμίν και ἀνέβη τοῦ πολεμῆν πρὸς Ἱεροβοάμ εἰς Σικιμα.

Γ Βασ. 12,24φ Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ὁ Ροβοάμ συνεκέντρωσεν ὅλους τοὺς ἀνδρας πολεμιστὰς τῆς φυλῆς του Ἰούδα και τῆς φυλῆς του Βενιαμίν και ἀπεφάσισε να ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον του Ἱεροβοάμ εἰς τὴν πόλιν Σικιμα.

Γ Βασ. 12,24χ και ἐγένετο ῥήμα Κυρίου πρὸς Σαμαίαν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ λέγων· εἰπὸν τῷ οὐβοάμ βασιλεῖ Ἰούδα και πρὸς πάντα οἶκον Ἰούδα και Βενιαμίν και πρὸς τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ λέγων· τάδε λέγει Κύριος· οὐκ ἀναβήσεσθε οὐδὲ πολεμήσετε πρὸς τοὺς ἀδελφούς ὑμῶν υἱούς Ἰσραὴλ· ἀναστρέφετε ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι παρ' ἐμοῦ γέγονε τὸ ῥήμα τοῦτο.

Γ Βασ. 12,24χ Ἐδόθη ὁμως πρὸς τὸν Σαμαίαν, τὸν ἀνθρώπον του Θεοῦ, ἐντολή ἐκ μέρους του Κυρίου, ὁ ὁποῖος του εἶπε· “στον Ροβοάμ, τον βασιλέα του Ἰούδα, και πρὸς ὅλην τὴν φυλὴν του Ἰούδα και τὴν φυλὴν του Βενιαμίν και πρὸς ὅσους ἄλλους ἀπὸ τὰς δέκα φυλάς ἐμείναν μαζὴ του ἐπὶ τούτο· Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· δεν θα ἐκστρατεύσετε και δεν θα πολεμήσετε τοὺς ἀδελφούς σὰς τοὺς Ἰσραηλίτας. Ὁ καθένας να ἐπιστρέψῃ στο σπίτι του. Διότι ἐγὼ ἐπέτρεψα να πραγματοποιηθῆ τὸ γεγονός αὐτό”.

Γ Βασ. 12,24ψ και ἤκουσαν τοῦ λόγου Κυρίου και ἀνέσχον μη πορευθῆναι κατὰ τὸ ῥήμα Κυρίου.

Γ Βασ. 12,24ψ Αὐτοὶ ἤκουσαν και ὑπήκουσαν εἰς τὴν ἐντολήν του Κυρίου και συνεκρατήθησαν, ὥστε να μη ἐκστρατεύσουν, ὅπως τοὺς εἶχεν εἶπει ὁ Κύριος, ἐναντίον των δέκα φυλῶν.

Γ Βασ. 12,25 Καὶ ὠκοδόμησεν Ἱεροβοάμ τὴν Σικιμα τὴν ἐν ὄρει Ἐφραὶμ και κατῶκει ἐν αὐτῇ· και ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν και ὠκοδόμησε τὴν Φανουήλ.

Γ Βασ. 12,25 Ὁ Ἱεροβοάμ ὠχύρωσε τὴν πόλιν Σικιμα, που εὐρίσκετο στο ὄρος Ἐφραὶμ, και κατοικοῦσε εἰς αὐτήν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξῆλθε και ὠχύρωσε και τὴν πόλιν Φανουήλ.

Γ Βασ. 12,26 και εἶπεν Ἱεροβοάμ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· ἰδοὺ νῦν ἐπιστρέψει ἡ βασιλεία εἰς οἶκον Δαυὶδ·

Γ Βασ. 12,26 Ὁ Ἱεροβοάμ ἐσεκέφη και εἶπε καθ' ἑαυτόν· “ἰδοὺ, ὑπάρχει τῶρα φόβος να ἐπανέλθῃ ἡ βασιλεία εἰς τὴν οἰκογένειαν του Δαυὶδ.

Γ Βασ. 12,27 ἐάν ἀναβῆ ὁ λαός οὗτος ἀναφέρειν θυσίαν ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς Ἱερουσαλήμ, και ἐπιστραφήσεται καρδιά τοῦ λαοῦ πρὸς Κύριον και κύριον αὐτῶν, πρὸς οὐβοάμ βασιλέα Ἰούδα, και ἀποκτενοῦσί με.

Γ Βασ. 12,27 Αὐτὸ θα γίνῃ, ἐάν μεταβῆ αὐτός ὁ λαός των Ἰσραηλιτῶν εἰς Ἱερουσαλήμ, δια να προσφέρῃ θυσίαν στον ναόν του Κυρίου. Ἐκεῖ ὑπάρχει φόβος να ἐπιστραφῆ ἡ καρδιά του λαοῦ πρὸς τὸν Κύριον τον Θεόν και πρὸς τὸν βασιλέα αὐτῶν, τον Ροβοάμ, βασιλέα Ἰούδα, ὁπότε ἐμὲ θα θανατώσουν”.

Γ Βασ. 12,28 και ἐβουλεύσατο ὁ βασιλεὺς και ἐπορεύθη και ἐποίησε δύο δαμάλεις χρυσᾶς· και εἶπε πρὸς τὸν λαόν· ἰκανοῦσθω ὑμῖν ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ θεοὶ σου, Ἰσραὴλ, οἱ ἀναγαγόντες σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Γ Βασ. 12,28 Ὁ βασιλεὺς Ἱεροβοάμ, δια να προλάβῃ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον, ἐπορεύθη και κατεσκεύασε δύο δαμάλεις χρυσᾶς και εἶπε πρὸς τὸν λαόν· “ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἐπηγαίνατε ἕως τῶρα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, δια να λατρεύετε τον Θεόν. Ἰδοὺ

όμως οι θεοί σου, ισραηλιτικές λαέ, οι οποίοι σε έβγαλαν από την Αίγυπτον".

Γ Βασ. 12,29 και έθετο την μίαν εν Βαιθήλ και την μίαν έδωκεν εν Δάν.

Γ Βασ. 12,29 Την μίαν από τας χρυσάς δαμάλεις έθεσεν εις την πόλιν Βαιθήλ, την δε άλλην έδωσεν εις πόλιν Δαν.

Γ Βασ. 12,30 και εγένετο ο λόγος ούτος εις αμαρτίαν· και επορευέτο ο λαός πρό προσώπου της μιάς έως Δάν. και είασαν τον οίκον Κυρίου.

Γ Βασ. 12,30 Η πράξις αυτή του Ιεροβοάμ έγινε αφορμή να παρασυρθή ο λαός εις μεγάλην αμαρτίαν. Διότι ο λαός μετέβαινε να προσκυνήση την μίαν χρυσήν δάμαλιν, η οποία ευρίσκετο εις την Βαιθήλ, και την άλλην, η οποία ευρίσκετο εις Δαν. Έτσι δε εγκατέλειψαν τον ναόν του Κυρίου.

Γ Βασ. 12,31 και εποίησεν οίκους εφ υψηλών και εποίησεν ιερείς μέρος τι εκ τού λαού, οί ουκ ήσαν εκ των υιών Λευί.

Γ Βασ. 12,31 Ο Ιεροβοάμ κατεσκεύασεν επί πλέον ναούς στους υψηλούς τόπους και καθιέρωσεν ως ιερείς μερικούς από τον λαόν, οι οποίοι δεν κατήγοντο από την φυλήν Λευί.

Γ Βασ. 12,32 και εποίησεν Ιεροβοάμ εορτήν εν τώ μηνί τώ ογδόω εν τή πεντεκαιδεκάτη ημέρα τού μηνός κατά την εορτήν την εν γη Ιούδα και ανέβη επί το θυσιαστήριον, ό εποίησεν εν Βαιθήλ, τού θύειν ταις δαμάλεσιν, αις εποίησε, και παρέστησεν εν Βαιθήλ τους ιερείς των υψηλών, ών εποίησε.

Γ Βασ. 12,32 Ο Ιεροβοάμ καθιέρωσεν επίσης και μίαν εορτήν κατά την δεκάτην πέμπτην ημέραν του ογδόου μηνός, ομοίαν με την εορτήν της Σκηνοπηγίας, που εωρτάζετο στο βασιλείον του Ιούδα εις την Ιερουσαλήμ. Κατά την ημέραν αυτήν ο Ιεροβοάμ ανέβη στο θυσιαστήριον, που είχε κάμει εις την Βαιθήλ, δια να προσφέρει θυσίαν εις τας δαμάλεις, τας οποίας είχε κατασκευάσει. Εις τους ευκτηρίους δε εκεί οίκους εγκατέστησε και τους ιερείς, τους οποίους ο ίδιος είχαν αναδείξει.

Γ Βασ. 12,33 και ανέβη επί το θυσιαστήριον, ό εποίησε, τή πεντεκαιδεκάτη ημέρα εν τώ μηνί τώ ογδόω εν τή εορτή, ή επλάσατο από καρδιάς αυτού, και εποίησεν εορτήν τοίς υιοίς Ισραήλ και ανέβη επί το θυσιαστήριον τού επιθύσαι.

Γ Βασ. 12,33 Ο Ιεροβοάμ, λοιπόν, ανέβη στο θυσιαστήριον, που είχε κατασκευάσει, κατά την δεκάτην πέμπτην ημέραν του ογδόου μηνός, την εορτήν της Σκηνοπηγίας, την οποίαν αυτός διεμόρφωσεν, όπως ήθελε. Ωρισε, λοιπόν, αυτήν την εορτήν δια τους Ισραηλίτας και ετόλμησε να ανέλθη ο ίδιος στο θυσιαστήριον, δια να προσφέρει θυσίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Γ Βασ. 13,1 Καί ιδού άνθρωπος τού Θεού εξ Ιούδα παρεγένετο εν λόγω Κυρίου εις Βαιθήλ, και Ιεροβοάμ ειστήκει επί το θυσιαστήριον επιθύσαι.

Γ Βασ. 13,1 Ιδού όμως, ότι κατά την ώραν εκείνην ένας άνθρωπος του Θεού, που κατήγετο από την Ιουδαίαν, ήλθε κατόπιν διαταγής του Θεού εις την πόλιν Βαιθήλ. Ο Ιεροβοάμ εστεκετο όρθιος εκεί επί του θυσιαστηρίου, έτοιμος να προσφέρει θυσίαν.

Γ Βασ. 13,2 και επεκάλεσε προς το θυσιαστήριον εν λόγω Κυρίου και είπε· θυσιαστήριον θυσιαστήριον, τάδε λέγει Κύριος· ιδού υιός τικτεται τώ οίκω Δαυίδ, Ιωσίας όνομα αυτώ, και θύσει επί σε τους ιερείς των υψηλών τους επιθύοντας επί σε και οστά ανθρώπων καύσει επί σε.

Γ Βασ. 13,2 Ο άνθρωπος του Θεού, κατ' εντολήν του Κυρίου, προσεφώνησε το θυσιαστήριον και είπε "θυσιαστήριον, θυσιαστήριον, αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, θα γεννηθή κάποιος από τους απογόνους του Δαυίδ, του οποίου το όνομα θα είναι Ιωσίας. Αυτός θα σφάξη επάνω εις σε τους ιερείς των υψηλών τόπων, εκείνους που θυσιάζουν εις σε, και θα καύση οστά ανθρώπων επάνω σου.

Γ Βασ. 13,3 και δώσει εν τή ημέρα εκείνη τέρας λέγων· τούτο το ρήμα ό ελάλησε Κύριος λέγων· ιδού το θυσιαστήριον ρήγγυται, και εκχυθήσεται η πιότης η επ αυτώ.

Γ Βασ. 13,3 Και εις πίστωσιν του μελλοντικού γεγονότος της ημέρας εκείνης θα δώση τώρα αμέσως ένα θαυματουργικόν σημείον. Ιδού, το θυσιαστήριον διαρρήγγυται και θα χυθή η λιπαρά τέφρα των θυσιασθέντων ζώων, που ευρίσκεται εις αυτό".

Γ Βασ. 13,4 και εγένετο ως ήκουσεν ο βασιλεύς Ιεροβοάμ των λόγων τού ανθρώπου τού Θεού τού επικαλεσαμένου επί το θυσιαστήριον το εν Βαιθήλ, και εξέτεινεν ο βασιλεύς την χείρα αυτού από τού θυσιαστηρίου λέγων· συλλάβετε αυτόν· και ιδού εξηράνθη η χείρ αυτού, ήν εξέτεινεν επ αυτόν, και ουκ εδυνήθη επιστρέψαι αυτήν προς αυτόν,

Γ Βασ. 13,4 Όταν ο βασιλεύς Ιεροβοάμ ήκουσε τα λόγια αυτά του ανθρώπου του Θεού, ο οποίος έτσι ωμίλησε κατά του θυσιαστηρίου εις Βαιθήλ, άπλωσε το χέρι του από το θυσιαστήριον λέγων· "συλλάβετε αυτόν". Και ιδού, το χέρι του, το οποίον άπλωσε εναντίον του ανθρώπου του Θεού, έμεινε ξηρόν και δεν ημπορούσε να το επαναφέρει εις την θέσιν του.

Γ Βασ. 13,5 και το θυσιαστήριον εράγη, και εξεχύθη η πιότης από τού θυσιαστηρίου κατά το τέρας, ό έδωκεν ο άνθρωπος τού Θεού εν λόγω Κυρίου.

Γ Βασ. 13,5 Το δε θυσιαστήριον διερράγη πράγματι την ώραν εκείνην και εκύθη η λιπαρά στάκτη από το θυσιαστήριον σύμφωνα με το σημείον, το οποίον έδωκεν ο άνθρωπος του Θεού κατόπιν εντολής του Κυρίου

Γ Βασ. 13,6 και είπεν ο βασιλεύς Ιεροβοάμ τώ ανθρώπω τού Θεού· δεήθητι τού προσώπου Κυρίου τού Θεού σου, και επιστρεψάτω η χείρ μου προς εμέ. και εδεήθη ο άνθρωπος τού Θεού τού προσώπου Κυρίου, και επέστρεψε την χείρα τού βασιλέως προς αυτόν, και εγένετο καθώς το πρότερον.

Γ Βασ. 13,6 Ο βασιλεύς Ιεροβοάμ είπε τότε στον άνθρωπον του Θεού· "παρακάλεσε τον Κυριον τον Θεόν σου, να αποκατασταθή υγιής η χείρ μου και να επανέλθη εις την θέσιν της". Ο άνθρωπος του Θεού παρεκάλεσε τον Κυριον και η ξηρανθείσα χείρ απέκτησε την υγειάν της, όπως και πριν, και επανήλθεν εις την θέσιν της.

Γ Βασ. 13,7 και ελάλησεν ο βασιλεύς προς τον άνθρωπον τού Θεού· είσελθε μετ εμού εις οίκον και αρίστησον, και δώσω σοι δόμα.

Γ Βασ. 13,7 Ο βασιλεύς παρεκάλεσε τον άνθρωπον του Θεού και του είπε· "έλα στο σπίτι μου, δείπνησε και θα σου δώσω και κάποιο δώρον".

Γ Βασ. 13,8 και είπεν ο άνθρωπος τού Θεού προς τον βασιλέα· εάν δώς μοι το ήμισυ τού οίκου σου, ουκ εισελεύσομαι μετά σου ουδέ μη φάγω άρτον ουδέ μη πίνω ύδωρ εν τώ τόπω τούτω·

Γ Βασ. 13,8 Ο άνθρωπος όμως του Θεού είπε προς τον βασιλέα· "και εάν ακόμη μου δώσης το ήμισυ από το ανάκτορόν σου, δεν πρόκειται να έλθω μαζί σου να φάγω φαγητόν, ούτε και να πίνω ύδωρ από τον τόπον αυτόν.

Γ Βασ. 13,9 ότι ούτως ενετείλατό μοι Κύριος εν λόγω λέγων· μη φάγης άρτον και μη πίνης ύδωρ και μη επιστρέψης εν τή

οδώ, ή επορεύθης εν αυτή.

Γ Βασ. 13,9 Διότι έτσι ρητάς ο Κυριος με διέταξε και μου είπε: Να μη φάγης άρτον και να μη πής ύδωρ και επανερχόμενος εις την πατριδα σου να μη επανέλθης από τον ίδιον δρόμον".

Γ Βασ. 13,10 και απήλθεν εν οδώ άλλη και ουκ ανέστρεψεν εν τή οδώ, ή ήλθεν εν αυτή εις Βαιθήλ.

Γ Βασ. 13,10 Ο άνθρωπος του Θεού έφυγε πράγματι δι' άλλης οδού και δεν επέστρεψεν από τον ίδιον δρόμον, τον οποίον είχαν ακολουθήσει ερχόμενος εις Βαιθήλ.

Γ Βασ. 13,11 Καί προφήτης εις πρεσβύτης κατώκει εν Βαιθήλ, και έρχονται οι υιοί αυτού και διηγήσαντο αυτώ πάντα τα έργα, ά εποίησεν ο άνθρωπος του Θεού εν τή ημέρα εκείνη εν Βαιθήλ, και τους λόγους, ούς ελάλησε τώ βασιλεί· και επέστρεψαν το πρόσωπον του πατρός αυτών.

Γ Βασ. 13,11 Εκεί εις την Βαιθήλ κατοικούσεν ένας γέρων προφήτης. Ηλθον, λοιπόν, προς αυτόν τα παιδιά του και του διηγήθησαν όλα τα έργα, τα οποία είχε κάμει ο άνθρωπος του Θεού εις την Βαιθήλ κατά την ημέραν εκείνην, όπως επίσης και τους λόγους, τους οποίους είπεν στον βασιλέα. Εκίνησαν δε το ενδιαφέρον του πατρός των δια τον άνθρωπον αυτόν του Θεού.

Γ Βασ. 13,12 και ελάλησε προς αυτούς ο πατήρ αυτών λέγων· ποία οδώ πεπόρευται; και δεικνύουσιν αυτώ οι υιοί αυτού την οδόν, εν ή ανήλθεν ο άνθρωπος του Θεού ο ελθών εξ Ιούδα.

Γ Βασ. 13,12 Ο πατήρ των τους ηρώτησε λέγων· "από ποίαν οδόν επορεύθη ο άνθρωπος του Θεού;" Τα παιδιά του του έδειξαν την οδόν, από την οποίαν είχαν αναχωρήσει ο άνθρωπος του Θεού, που είχαν έλθει από την φυλήν Ιούδα.

Γ Βασ. 13,13 και είπε τοίς υιοίς αυτού· επισάξατέ μοι τον όνον· και επέσαξαν αυτώ τον όνον, και επέβη επ αυτόν.

Γ Βασ. 13,13 Είπεν εις τα παιδιά του· "σαμαρώσατέ μου τον όνον". Και εσαμάρωσαν δι' αυτόν τον όνον, επί του οποίου και εκάθησε.

Γ Βασ. 13,14 και επορεύθη κατόπισθεν του ανθρώπου του Θεού και εύρεν αυτόν καθήμενον υπό δρύν και είπεν αυτώ· ει σύ εί ο άνθρωπος του Θεού ο εληλυθώς εξ Ιούδα; και είπεν αυτώ· εγώ.

Γ Βασ. 13,14 Επορεύθη δε οπίσω από τον άνθρωπον του Θεού και τον συνήτησε να κάθεται κάτω από την δρυν και του είπεν· "αλήθεια, συ είσαι ο άνθρωπος του Θεού, που ήλθες από την φυλήν Ιούδα;" Εκείνος του είπεν· "εγώ είμαι".

Γ Βασ. 13,15 και είπεν αυτώ· δέυρο μετ εμού και φάγε άρτον.

Γ Βασ. 13,15 Λέγει προς αυτόν· "έλα μαζί μου να φάγης άρτον".

Γ Βασ. 13,16 και είπεν· ου μη δύναμαι του επιστρέψαι μετά σου ουδέ μη φάγομαι άρτον ουδέ πίομαι ύδωρ εν τώ τόπω τούτω·

Γ Βασ. 13,16 Ο άνθρωπος του Θεού της φυλής Ιούδα είπε· "δεν δύναμαι να επιστρέψω μαζί σου και ούτε να φάγω άρτον, ούτε να πίνω νερό στον τόπον τούτον·

Γ Βασ. 13,17 ότι ούτως εντέταλται μοι εν λόγω Κύριος λέγων· μη φάγης άρτον εκεί και μη πής ύδωρ και μη επιστρέψης εκεί εν τή οδώ, ή επορεύθης εν αυτή.

Γ Βασ. 13,17 διότι έτσι με διέταξεν ο Κυριος· Ούτε ψωμί θα φάγης εκεί, ούτε νερό θα πής, ούτε θα επιστρέψης εις την πατριδα σου από τον ίδιον δρόμον, δια του οποίου ήλθες εις την Βαιθήλ".

Γ Βασ. 13,18 και είπε προς αυτόν· καγώ προφήτης εμί καθώς σύ, και άγγελος λελάληκε προς με εν ρήματι Κυρίου λέγων· επιστρέψον αυτόν προς σεαυτόν εις τον οίκόν σου, και φαγέτω άρτον, και πιέτω ύδωρ· και εψεύσατο αυτώ.

Γ Βασ. 13,18 Ο προφήτης της Βαιθήλ του είπε· "και εγώ είμαι προφήτης, όπως συ. Ενας δε άγγελος μου ωμίλησε εν ονόματι του Κυρίου και μου είπε· Επανάφερε αυτόν στον οίκον σου προς σε, δια να φάγη φαγητόν και να πη ύδωρ". Αυτά δε έλεγε ψευδόμενος προς αυτόν.

Γ Βασ. 13,19 και επέστρεψεν αυτόν και έφαγεν άρτον και έπιεν ύδωρ εν τώ οίκω αυτού.

Γ Βασ. 13,19 Ο προφήτης της Βαιθήλ επανέφερε τον προφήτην εκ της φυλής Ιούδα και έφαγεν άρτον και έπιεν ύδωρ στον οίκον αυτού.

Γ Βασ. 13,20 και εγένετο αυτών καθιμένων επί της τραπέζης, και εγένετο λόγος Κυρίου προς τον προφήτην τον επιστρέψαντα αυτόν

Γ Βασ. 13,20 Καθ' ον χρόνον εκάθηντο στο τραπέζι του φαγητού, έγινεν αποκαλύψις Κυρίου προς τον προφήτην της Βαιθήλ, ο οποίος είχε επαναφέρει εκείνον στον οίκον του,

Γ Βασ. 13,21 και είπε προς τον άνθρωπον του Θεού τον ήκοντα εξ Ιούδα λέγων· τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών παρεπίκρανας το ρήμα Κυρίου και ουκ εφύλαξας την εντολήν, ήν ενετείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου,

Γ Βασ. 13,21 και είπε προς τον άνθρωπον του Θεού, ο οποίος είχε έλθει από την φυλήν του Ιούδα· "αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή επίκρανες τον Θεόν και δεν ετήρησες την εντολήν, την οποίαν σου έδωσε Κυριος ο Θεός σου,

Γ Βασ. 13,22 και επέστρεψας και έφαγες άρτον και έπιες ύδωρ εν τώ τόπω τούτω, ώ ελάλησε προς σε λέγων· ου μη φάγης άρτον και μη πής ύδωρ, ου μη εισέλθη το σώμά σου εις τον τάφον των πατέρων σου.

Γ Βασ. 13,22 και έτσι επέστρεψες εδώ και έφαγες άρτον και έπιες ύδωρ στον τόπον αυτόν, δια τον οποίον σου έδωσε ρητήν εντολήν ο Κυριος λέγων· Δεν θα φάγης άρτον και δεν θα πής νερό, δια τούτο το σώμα σου δεν θα ταφή στον τάφον των προγόνων σου".

Γ Βασ. 13,23 και εγένετο μετά το φαγείν αυτόν άρτον και πιείν ύδωρ, και επέσαξεν αυτώ τον όνον, και επέστρεψε.

Γ Βασ. 13,23 Ο από την Ιουδαίαν προφήτης, αφού έφαγεν άρτον και έπιεν ύδωρ, εσαμάρωσε τον όνον του και επανήρχετο εις την Ιουδαίαν.

Γ Βασ. 13,24 και απήλθε, και εύρεν αυτόν λέγων εν τή οδώ και εθανάτωσεν αυτόν, και ήν το σώμα αυτού εριμμένον εν τή οδώ, και ο όνος ειστήκει παρ αυτό, και ο λέων ειστήκει παρ ά το σώμα.

Γ Βασ. 13,24 Όταν όμως απεμακρύνθη, συνήτησεν αυτόν καθ' οδόν ένας λέων, ο οποίος και τον εθανάτωσε. Το σώμα του προφήτου έμεινεν εριμμένον εις την οδόν. Ο όνος δε ίστατο όρθιος πλησίον του και ο λέων επίσης ίστατο όρθιος πλησίον του νεκρού σώματος.

Γ Βασ. 13,25 και ιδού άνδρες παραπορευόμενοι και είδον το θνησιμαίον εριμμένον εν τή οδώ και ο λέων ειστήκει εχόμενα του θνησιμαίου· και εισήλθον και ελάλησαν εν τή πόλει, ού ο προφήτης ο πρεσβύτης κατώκει εν αυτή.

Γ Βασ. 13,25 Ιδού δε ότι κατά την ώραν εκείνην δύο άνδρες, διερχόμενοι από εκεί, είδαν το πτώμα του προφήτου κείμενον εις την οδόν και τον λέοντα, ο οποίος ίστατο όρθιος πλησίον του πτώματος. Αυτοί εισήλθον εις την πόλιν, όπου ευρίσκετο ο γέρων προφήτης, και ανήγγειλαν εις την πόλιν τα συμβάντα.

Γ Βασ. 13,26 και ήκουσεν ο επιστρέψας αυτόν εκ της οδού και είπεν· ο άνθρωπος τού Θεού ούτός εστιν, ός παρεπίκρανε το ρήμα Κυρίου.

Γ Βασ. 13,26 Ο εκ Βαιθήλ προφήτης, που είχαν επαναφέρει από τον δρόμον τον προφήτην της Ιουδαίας, είπεν· “αυτός είναι ο άνθρωπος του Θεού, ο οποίος παρέβη την εντολήν του Κυρίου, και έτσι παρεπίκρανε τον Θεόν”.

Γ Βασ. 13,28 και επορεύθη και εύρε το σώμα αυτού εριμμένον εν τή οδώ, και ο όνος και ο λέων ειστήκεισαν παρά το σώμα, και ουκ έφαγεν ο λέων το σώμα τού ανθρώπου τού Θεού και ου συνέτριψε τον όνον.

Γ Βασ. 13,28 Ο γέρων αυτός προφήτης μετέβη και ευρήκε το πτώμα κείμενον στον δρόμον, ο όνος δε και ο λέων ήσαν όρθιοι πλησίον του σώματος. Ο λέων δεν κατέφαγε το σώμα του ανθρώπου του Θεού, ούτε και τον όνον συνέτριψεν.

Γ Βασ. 13,29 και ήρην ο προφήτης το σώμα τού ανθρώπου τού Θεού και επέθηκεν αυτό επί τον όνον, και επέστρεψεν αυτόν εις την πόλιν ο προφήτης τού θάψαι αυτόν

Γ Βασ. 13,29 Ο προφήτης αυτός επήρε το νεκρόν σώμα του ανθρώπου του Θεού, το έθεσεν επάνω στον όνον και το έφερεν εις την πόλιν, δια να το θάψη στον τάφον του.

Γ Βασ. 13,30 εν τώ τάφω αυτού, και εκόψαντο αυτόν· ουαί αδελφέ.

Γ Βασ. 13,30 Εκεί εθρήνησαν αυτόν οι άνθρωποι λέγοντες· “αλλοίμονον, αδελφέ”.

Γ Βασ. 13,31 και εγένετο μετά το κόψασθαι αυτόν και είπε τοίς υιοίς αυτού λέγων· εάν αποθάνω, θάψατέ με εν τώ τάφω τούτω ου ο άνθρωπος τού Θεού τέθαιπται εν αυτώ· παρά τα οστά αυτού θέτε με, ίνα σωθώσι τα οστά μου μετά των οστών αυτού·

Γ Βασ. 13,31 Επειτα δε από τον θρήνον αυτόν είπεν ο γέρων προφήτης εις τα παιδιά του· “όταν αποθάνω, να με θάψετε στον τάφον αυτόν, όπου έχει ταφή ο άνθρωπος του Θεού. Θέσατέ με κοντά εις τα οστά αυτού, δια να σωθούν και τα ιδικά μου οστά με τα οστά εκείνου.

Γ Βασ. 13,32 ότι γινόμενον έσται το ρήμα, ό ελάλησεν εν λόγω Κυρίου επί το θυσιαστήριον εν Βαιθήλ και επί τους οίκους τους υψηλούς τους εν Σαμαρεία.

Γ Βασ. 13,32 Διότι οπωσδήποτε θα πραγματοποιηθη ο λόγος, τον οποίον ωμίλησεν αυτός κατ' εντολήν του Κυρίου δια το θυσιαστήριον τούτο της Βαιθήλ και δια τους ναούς, οι οποίοι έχουν οικοδομηθή στους υψηλούς τόπους της Σαμαρείας”.

Γ Βασ. 13,33 και μετά το ρήμα τούτο ουκ επέστρεψεν Ιεροβοάμ από της κακίας αυτού, και επέστρεψε και εποίησεν εκ μέρους τού λαού ιερεις υψηλών· ο βουλόμενος επλήρου την χείρα αυτού, και εγένετο ιερεύς εις τα υψηλά.

Γ Βασ. 13,33 Εν τούτοις ο Ιεροβοάμ παρά τον λόγον αυτόν του προφήτου δεν εσυνετίσθη και δεν μετενόησε δια την ασέβειάν του, αλλά συνέχισε την παρανομίαν του και εγκατέστησεν στους υψηλούς τόπους της ειδωλολατρείας ιερεις εκ του λαού, οι οποίοι δεν κατήγοντο από την φυλήν του Λευι. Ο οιοσδήποτε δε εγένετο τότε ιερεύς στους ειδωλολατρικούς αυτούς ευκτηρίους οίκους.

Γ Βασ. 13,34 και εγένετο το ρήμα τούτο εις αμαρτίαν τώ οίκω Ιεροβοάμ και εις όλεθρον και εις αφανισμόν από προσώπου της γής.

Γ Βασ. 13,34 Η ασεβής αυτή πράξις κατελογίσθη ως βαρεία αμαρτία στον οίκον του Ιεροβοάμ και έγινεν αιτία ολέθρου και αφανισμού αυτού από το πρόσωπον της γης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Γ Βασ. 14,1 [Εν τώ καιρώ εκείνω ηρώστησεν Αβιά υιός Ιεροβοάμ

Γ Βασ. 14,1 Κατά τον καιρόν εκείνον αρρώστησεν ο Αβιά, ο υιός του Ιεροβοάμ.

Γ Βασ. 14,2 και είπεν ο Ιεροβοάμ προς την γυναίκα αυτού· ανάστηθι και αλλοιωθήση, και ου γνώσονται ότι σύ γυνή Ιεροβοάμ, και πορευθήση εις Σηλώ· και ιδού εκεί Αχιά ο προφήτης, αυτός ελάλησεν εμέ τού βασιλεύσαι επί τον λαόν τούτον.

Γ Βασ. 14,2 Ο Ιεροβοάμ είπεν εις την γυναίκα του· “σήκω, άλλαξε ενδύματα, ώστε να μη σε αναγνωρίσουν ότι είσαι η σύζυγος του Ιεροβοάμ, και πήγαινε εις την Σηλώ. Ιδού εκεί ευρίσκεται ο προφήτης Αχιά. Αυτός ωμίλησεν εις εμέ εκ μέρους του Θεού, ότι θα γίνω βασιλεύς των δέκα τούτων φύλων.

Γ Βασ. 14,3 και λαβέ εις την χείρά σου τώ ανθρώπω τού Θεού άρτους και κολλυρίδα τοίς τέκνοις αυτού και σταφίδας και στάμνον μέλιτος, και ελεύση προς αυτόν. αυτός αναγγείλη σοι τι έσται τώ παιδί.

Γ Βασ. 14,3 Παρε μαζί σου δια τον άνθρωπον αυτόν του Θεού ως δώρον άρτους και κολλούρια δια τα τέκνα του και σταφίδες και μίαν στάμναν μέλι, και θα μεταβής προς αυτόν. Αυτός δε θα σου αναγγείλη, τι θα συμβή σχετικώς με την ασθένειαν του παιδιού μας”.

Γ Βασ. 14,4 και εποίησεν ούτως γυνή Ιεροβοάμ· και ανέστη και επορεύθη εις Σηλώ, και εισήλθεν εν οίκω Αχιά· και ο άνθρωπος πρεσβύτερος τού ιδείν, και ημβλυώπων οι οφθαλμοί αυτού από γήρους αυτού.

Γ Βασ. 14,4 Η γυναίκα του Ιεροβοάμ έκαμε, όπως εκείνος της είχε πη. Εσηκώθη, ητοιμάσθη και επορεύθη εις Σηλώ.

Εισήλθεν στον οίκον του Αχιά. Ο άνθρωπος αυτός ήτο γέρον και θαμπά έβλεπαν τα μάτια του εξ αιτίας του γήρατός του.

Γ Βασ. 14,5 και Κύριος είπε προς Αχιά· ιδού γυνή τού Ιεροβοάμ εισέρχεται τού εκζητήσαι ρήμα παρά σου περι υιού αυτής, ότι άρωστός εστι· κατά τούτο και κατά τούτο λαλήσεις προς αυτήν. και εγένετο εν τώ εισέρχεσθαι αυτήν και αυτή απεξενούτο.

Γ Βασ. 14,5 Ο Κυριος είπε προς τον Αχιά· “ιδού, έρχεται η γυνή του Ιεροβοάμ, δια να ζητήση την γνώμην σου σχετικώς με το παιδί της, που είναι άρρωστο. Ετσι και έτσι θα ομιλήσης προς αυτήν, όπως εγώ θα σου αποκαλύψω”. Όταν η γυνή του Ιεροβοάμ εισήλθεν στον οίκον του Αχιά, προσεποιείτο ότι δεν είναι σύζυγος του Ιεροβοάμ.

Γ Βασ. 14,6 και εγένετο ως ήκουσεν Αχιά την φωνήν ποδών αυτής, εισερχομένης αυτής εν τώ ανοίγματι, και είπεν· εισελθε, γυνή Ιεροβοάμ· ινατί σύ τούτο αποξενούσαι; και εγώ ειμι απόστολος προς σε σκληρός.

Γ Βασ. 14,6 Ο Αχιά, όταν ήκουσε τον θόρυβον των βηματών της και καθ' ην στιγμήν εκείνη εισήρχετο δια της θύρας του οίκου, είπε προς αυτήν· “είσελθε, γυνή του Ιεροβοάμ· διατι προσπαθείς να παρουσιασθής ως άλλη γυναίκα; Εγώ είμαι διέ σε αγγελιαφόρος σκληρών ειδήσεων.

Γ Βασ. 14,7 πορευθείσα ειπόν τώ Ιεροβοάμ· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ανθ ου όσον ύψωσά σε από μέσου λαού και έδωκά σε ηγούμενον επί τον λαόν μου Ισραήλ,

Γ Βασ. 14,7 Πηγαινε και ειπέ στον Ιεροβοάμ· Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· εγώ σε ύψωσα και σε ανέδειξα εκ μέσου

του λαού αυτού και σε κατέστησα βασιλέα επί τον λαόν μου τούτον των δέκα φυλών του Ισραήλ.

Γ Βασ. 14,8 και έρηξα σύν το βασιλείον από τού οίκου Δαυίδ και έδωκα αυτό σοι και ουκ εγένον ως ο δούλος μου Δαυίδ, ός εφύλαξε τας εντολάς μου και ός επορεύθη οπίσω μου εν πάση καρδιά αυτού ποιήσαι έκαστος το ευθές εν οφθαλμοίς μου

Γ Βασ. 14,8 Διέρρηξα το βασιλείον του οίκου Δαυίδ και έδωσα αυτό εις σε. Συ όμως δεν ανεδείχθης, όπως ο δούλος μου ο Δαυίδ, ο οποίος ετήρησε τας εντολάς μου και με ηκολούθησε με όλην του την καρδιαν, ώστε να πράττη το ορθόν πάντοτε ενώπιόν μου.

Γ Βασ. 14,9 και επονηρεύσω τού ποιήσαι παρά παντός, όσοι εγένοντο εις πρόσωπόν σου και επορεύθης και εποίησας σεαυτώ θεούς ετέρους χωνευτά τού παροργίσαι με και εμέ έριψας οπίσω σώματός σου·

Γ Βασ. 14,9 Συ όμως διέπραξες πονηρίας μεγαλυτέρας από όλους τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είχαν ζήσει προηγουμένως από σε. Επορεύθης και κατεσκεύασες άλλους θεούς από μέταλλον, που εχύθη εις ειδικόν καλούπι, ώστε να με ξεοργίσης εναντίον σου, επειδή με επέταξες έτσι όπισθέν σου.

Γ Βασ. 14,10 διά τούτο εγώ άγω κακίαν προς σε εις οίκον Ιεροβοάμ· εξολοθρεύσω τού Ιεροβοάμ ουρούντα προς τοίχον εχόμενον και εγκαταλελειμμένον εν Ισραήλ και επιλέξω οίκου Ιεροβοάμ, καθώς επιλέγεται η κόπρος, ως τελειωθήναι αυτόν·

Γ Βασ. 14,10 Δια τούτο εγώ αποστέλλω τιμωρίαν εναντίον σου και εναντίον του οίκου Ιεροβοάμ. Θα εξολοθρεύσω από την οικογένειαν του Ιεροβοάμ κάθε αρσενικόν, δούλον η ελεύθερον. Θα σαρώσω την οικογένειαν του Ιεροβοάμ, όπως σαρώνεται η κόπρος, έως ότου θα ολοκληρωθή η καταστροφή της.

Γ Βασ. 14,11 οι τεθνηκότες τού Ιεροβοάμ εν τή πόλει, καταφάγονται οι κύνες, και τον τεθνηκότα εν τώ αγρώ καταφάγονται τα πετεινά τού ουρανού, ότι Κύριος ελάλησε.

Γ Βασ. 14,11 Όσοι εκ της οικογενείας του Ιεροβοάμ αποθνήσκουν μέσα εις την πόλιν, θα κατατρώγωνται από τους κύνας. Εκείνος δε ο οποίος πεθαίνει στον αγρόν, θα κατατρώγεται από τα πετεινά του ουρανού. Αυτά θα γίνουν, διότι ο Κυριος τα προανήγγειλε.

Γ Βασ. 14,12 και σύ αναστάσα πορεύητι εις τον οίκόν σου· εν τώ εισέρχεσθαι πόδα σου την πόλιν, αποθανείται το παιδάριον·

Γ Βασ. 14,12 Συ, λοιπόν, σήκω τώρα και πήγαινε στον οίκον σου. Την ώραν, δε κατά την οποίαν το πόδι σου θα πατήση εις την πόλιν, το παιδί σου θα αποθάνη.

Γ Βασ. 14,13 και κόψονται αυτόν πάς Ισραήλ και θάψουσιν αυτόν, ότι ουτός μόνος εισελεύσεται τώ Ιεροβοάμ προς τάφον, ότι ευρέθη εν αυτώ ρήμα καλόν περί τού Κυρίου Θεού Ισραήλ εν οίκω Ιεροβοάμ·

Γ Βασ. 14,13 Θα θηρήσουν αυτό όλοι οι Ισραηλίται και θα το θάψουν, διότι αυτό μόνον από την οικογένειαν του Ιεροβοάμ θα ταφή κανονικά στον τάφον, επειδή δι' αυτό ευρέθη κάποιος καλός λόγος παρά Κυρίου του Θεού του Ισραήλ μεταξύ όλης της οικογενείας Ιεροβοάμ.

Γ Βασ. 14,14 και αναστήσεται Κύριος εαυτώ βασιλέα επί Ισραήλ, ός πλήξει τον οίκον Ιεροβοάμ ταύτη τή ημέρα· και τι και νύν·

Γ Βασ. 14,14 Ο ίδιος δε ο Κυριος θα αναδείξει άλλο βασιλέα εις τας δέκα φυλάς του Ισραήλ, ο οποίος θα κτυπήσει αποφασιστικά τον οίκον του Ιεροβοάμ κατά την ημέραν εκείνην. Αλλά τι λέγω; Εχει ήδη αρχίσει η τιμωρία αυτή.

Γ Βασ. 14,15 Κύριος πλήξει τον Ισραήλ, καθά κινείται ο άνεμος εν τώ ύδατι, και εκτελεί τον Ισραήλ από άνω της χθονός της αγαθής ταύτης, ής έδωκε τοίς πατράσιν αυτών, και λικμήσει αυτούς από πέραν τού ποταμού· ανθ ού όσον εποίησαν τα άλση αυτών παροργίζοντες τον Κύριον·

Γ Βασ. 14,15 Ο Κυριος θα πλήξει τον ισραηλιτικόν λαόν, όπως αναταράσσει η θύελλα τα ύδατα, και θα ξεριζώση το βασιλείον του Ισραήλ από αυτήν την γην την εύφορον και γόνιμον, την οποίαν έδωκεν στους προπάτοράς του, και θα τους διασκορπίσει πέραν από τον ποταμόν Ευφράτην. Τούτο δε, διότι οικοδόμησαν ειδωλικούς ναούς και κατεσκεύασαν ειδώλα μέσα εις ιερά άλση και παρώργισαν έτσι τον Κυριον.

Γ Βασ. 14,16 και παραδώσει Κύριος τον Ισραήλ χάριν αμαρτιών Ιεροβοάμ, ός ήμαρτε και ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 14,16 Θα παραδώσει δε ο Κυριος τον ισραηλιτικόν λαόν εις αυτάς τας τιμωρίας εξ αιτίας των αμαρτιών του Ιεροβοάμ, ο οποίος ημάρτησεν ο ίδιος, αλλά και τον ισραηλιτικόν λαόν παρέσυρεν εις αμαρτίαν·.

Γ Βασ. 14,17 και ανέστη η γυνή Ιεροβοάμ και επορεύθη εις γήν Σαριρά· και εγένετο ως εισήλθεν εν τώ προθύρω τού οίκου και το παιδάριον απέθανε.

Γ Βασ. 14,17 Η γυνή του Ιεροβοάμ εσηκώθη και επέστρεψεν εις την πόλιν Σαριρά. Όταν δε εισήλθεν στο κατώφλι του σπιτιού της, το παιδί απέθανε.

Γ Βασ. 14,18 και έθαψαν αυτόν και εκόψαντο αυτόν πάς Ισραήλ, κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν εν χειρί δούλου αυτού Αχιά τού προφήτου.

Γ Βασ. 14,18 Εθαψαν αυτό και το εθρήνησαν όλοι οι Ισραηλίται σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον είπεν ο Κυριος δια του δούλου αυτού του προφήτου Αχιά.

Γ Βασ. 14,19 και περισόν ρημάτων Ιεροβοάμ, όσα επολέμησε και όσα εβασίλευσεν, ιδού αυτά γεγραμμένα επί βιβλίον ρημάτων των ημερών των βασιλέων Ισραήλ.

Γ Βασ. 14,19 Τα δε άλλα έργα του Ιεροβοάμ, τα πολεμικά του έργα και όσα άλλα έργα έκαμε κατά το διάστημα της βασιλείας του, όλα αυτά είναι γραμμένα στο βιβλίον, που επιγράφεται " έργα και ημέραι των βασιλέων του Ισραήλ".

Γ Βασ. 14,20 και αι ημέραι, ας εβασίλευσεν Ιεροβοάμ είκοσι δύο έτη· και εκοιμήθη μετά των πατέρων αυτού και εβασίλευσε Ναβάτ υιός αυτού αντ αυτού.]

Γ Βασ. 14,20 Τα έτη δε, κατά τα οποία εβασίλευσεν ο Ιεροβοάμ, ανήλθαν εις είκοσι δύο. Απέθανε και ετάφη με τους πατέρας αυτού και τον διεδέχθη στον βασιλικόν θρόνον ο υιός του, ο Ναβάτ.

Γ Βασ. 14,21 Καί οβοάμ υιός Σαλωμών εβασίλευσεν επί Ιούδαν· υιός τεσσαράκοντα και ενός ενιαυτών οβοάμ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και επτακαίδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ τή πόλει, ήν εξελέξατο Κύριος θέσθαι το όνομα αυτού εκεί εκ πασών φυλών τού Ισραήλ· και το όνομα της μητρός αυτού Νααμά η Αμμωνίτις.

Γ Βασ. 14,21 Βασιλεύς στο βασιλείον του Ιούδα ήτο τότε ο Ροβοάμ, ο υιός του Σολομώντος. Τεσσαράκοντα και ενός ετών ήτο, όταν αυτός ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δεκαεπτά έτη εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, την οποίαν ο Κυριος εξέλεξεν από όλας τας ισραηλιτικάς πόλεις, δια να δοξάζεται και λατρεύεται εκεί το Ονομά του. Το όνομα της μητρός του Ροβοάμ ήτο Νααμά. Αυτή δε κατήγετο από την φυλήν των Αμμωνιτών.

Γ Βασ. 14,22 και εποίησε οβοάμ το πονηρόν ενώπιον Κυρίου και παρεζήλωσεν αυτόν εν πάσιν, οίς εποίησαν οι πατέρες αυτών εν ταις αμαρτίαις αυτών, αίς ήμαρτον,

Γ Βασ. 14,22 Και ο Ροβοάμ διέπραξεν επίσης πονηρά ενώπιον του Κυρίου και εξώργισε τον Θεόν εναντίον του περισσότερον, από όσον τον είχαν εξοργίσει οι προπάτορές του με τας ιδικάς των αμαρτίας, τας οποίας είχαν διαπράξει.

Γ Βασ. 14,23 και ωκοδόμησαν εαυτοίς υψηλά και στήλας και άλση επί πάντα βουνόν υψηλόν και υποκάτω παντός ξύλου συσκίου.

Γ Βασ. 14,23 Αυτοί εξέλεξαν υψώματα, όπου έστησαν ειδωλικάς στήλας και αγάλματα ειδωλικών θεών εις κάθε υψηλόν λόφον και κάτω από ευσκιόφυλλα δένδρα.

Γ Βασ. 14,24 και σύνδεσμος εγενήθη εν τή γη, και εποίησαν από πάντων των βδελυγμάτων των εθνών, ών εξήρε Κύριος από προσώπου υιών Ισραήλ.

Γ Βασ. 14,24 Ετσι ολόκληρος η χώρα παρεσύρθη εις την ειδωλολατρείαν και αποστασίαν, διότι κατεσκεύασαν συχαμερά είδωλα όλων των ειδωλικών θεοτήτων, που είχαν τα άλλα εθνη, και τα οποία είδωλα ο Κυριος ειχεν εξαφανίσει εκ μέσου των Ισροηλιτών.

Γ Βασ. 14,25 και εγένετο εν τώ ενιαυτώ τώ πέμπτω βασιλεύοντος οβοάμ, ανέβη Σουσακίμ βασιλεύς Αιγύπτου επί Ιερουσαλήμ

Γ Βασ. 14,25 Κατά το πέμπτον έτος της βασιλείας του Ροβοάμ ανέβη από την Αίγυπτον ο βασιλεύς Σουσακίμ και εισήλθεν εις την Ιερουσαλήμ.

Γ Βασ. 14,26 και έλαβε πάντας τους θησαυρούς οίκου τού βασιλέως και τα δόρατα τα χρυσά, ά έλαβε Δαυίδ εκ χειρός των παιδών Αδραζάρ βασιλέως Σουβά, και εισήνεγκεν αυτά εις Ιερουσαλήμ τα πάντα, ά έλαβεν, όπλα τα χρυσά, όσα εποίησε Σαλωμών, και επήνεγκεν αυτά εις Αίγυπτον.

Γ Βασ. 14,26 Νικητής δε καθώς ήτο, επήρεν όλους τους θησαυρούς από τον ναόν του Κυρίου και τους θησαυρούς από το ανάκτορον του βασιλέως και τα χρυσά δόρατα, τα οποια ο Δαυίδ ειχε πάρει από τα χέρια των δούλων του Αδραζάρ, βασιλέως Σουβά, και τα οποια ειχε φέρει εις την Ιερουσαλήμ. Ολα αυτά τα επήρεν ο Σουσακίμ, όπλα χρυσά όσα έκαμεν ο Σολομών, και τα έφερεν εις την Αίγυπτον.

Γ Βασ. 14,27 και εποίησε οβοάμ ο βασιλεύς όπλα χαλκά αντ αυτών. και επέθεντο επ αυτόν οι ηγούμενοι των παρατρεχόντων οι φυλάσσοντες τον πυλώνα οίκου βασιλέως.

Γ Βασ. 14,27 Ο Ροβοάμ κατεσκεύασεν αντί αυτών των χρυσών όπλων χάλκινα όπλα. Αυτά δε οι αρχηγοί της βασιλικής σωματοφυλακής, οι οποιοί εφρουρούσαν την πύλην του βασιλικού ανακτόρου, τα ετοποθέτησαν εις την θέσιν, όπου προηγουμένως υπήρχον τα χρυσά όπλα.

Γ Βασ. 14,28 και εγένετο ότε εισεπορεύετο ο βασιλεύς εις οίκον Κυρίου, και ήρον αυτά οι παρατρέχοντες και απηρείδοντο αυτά εις το θεέ των παρατρεχόντων.

Γ Βασ. 14,28 Καθε φοράν δε που ο βασιλεύς εν επισήμω πομπή εισήρχετο στον ναόν του Κυρίου, οι σωματοφύλακες οι συνοδεύοντες αυτόν ελάμβανον τα όπλα. Μετά δε την επίσημον πομπήν, τα ετοποθετούσαν páλιν εις την αίθουσαν των φρουρών.

Γ Βασ. 14,29 και τα λοιπά των λόγων οβοάμ και πάντα, ά εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Γ Βασ. 14,29 Τα υπόλοιπα έργα του Ροβοάμ και όλα όσα έκαμεν, αυτά δεν περιέχονται εις τα χρονικά των βασιλέων του βασιλείου Ιούδα;

Γ Βασ. 14,30 και πόλεμος ήν ανά μέσον οβοάμ και ανά μέσον Ιεροβοάμ πάσας τας ημέρας.

Γ Βασ. 14,30 Πολεμος δε υπήρχε μεταξύ του Ροβοάμ και του Ιεροβοάμ όλας τας ημέρας της βασιλείας των.

Γ Βασ. 14,31 και εκοιμήθη οβοάμ μετά των πατέρων αυτού και θάπτεται μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Αβιού ο υιός αυτού αντ αυτού.

Γ Βασ. 14,31 Απέθανεν ο Ροβοάμ και ετάφη, όπου είχαν ταφή οι πατέρες του, εις την πόλιν Δαυίδ. Αντ' αυτού δε έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Αβιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Γ Βασ. 15,1 Καί εν τώ οκτωκαιδεκάτω έτει βασιλεύοντος Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, βασιλεύει Αβιού υιός οβοάμ επί Ιούδα.

Γ Βασ. 15,1 Ο Αβιού, ο υιός του Ροβοάμ, έγινε βασιλεύς της Ιουδαίας κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ιεροβοάμ, του υιού του Ναβάτ.

Γ Βασ. 15,2 και τρία έτη εβασίλευσεν επί Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Μααχά, θυγάτηρ Αβεσσαλώμ,

Γ Βασ. 15,2 Αυτός εβασίλευσε τρία έτη επί της Ιουδαίας έχων πρωτεύουσάν του την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Μααχά και ήτο εγγονή του Αβεσσαλώμ.

Γ Βασ. 15,3 και επορεύθη εν ταις αμαρτίαις τού πατρός αυτού, αίς εποίησεν ενώπιον αυτού, και ουκ ήν η καρδια αυτού τελεία μετά Κυρίου Θεού αυτού ως η καρδια τού πατρός αυτού.

Γ Βασ. 15,3 Αλλά και ο Αβιού επορεύθη εις τας αμαρτίας, τας οποίας ειχε διαπράξει και ο πατήρ του προ αυτού. Ετσι δε η καρδια του δεν ήτο τελεία απέναντι του Θεού, όπως ήτο η καρδια του προπάτορός του Δαυίδ.

Γ Βασ. 15,4 ότι διά Δαυίδ έδωκεν αυτώ Κύριος κατάλειμμα, ίνα στήση τα τέκνα αυτού μετ αυτόν και στήση την Ιερουσαλήμ,

Γ Βασ. 15,4 Προς χάριν όμως του Δαυίδ έδωκεν εις αυτόν ο Κυριος υιόν ως διάδοχον του βασιλικού θρόνου, δια να αναδείξη έτσι τέκνα ύστερα από αυτόν ως βασιλείς και να σταθεροποιήση την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσαν του βασιλείου του.

Γ Βασ. 15,5 ως εποίησε Δαυίδ το ευθές ενώπιον Κυρίου, ουκ εξέκλινεν από πάντων, ών ενετείλατο αυτώ, πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού.

Γ Βασ. 15,5 Διότι ο Δαυίδ έπραξε το ορθόν ενώπιον του Κυρίου και όλας τας ημέρας της ζωής του δεν παρεξέκλινεν από όλα, όσα ειχε διατάξει εις αυτόν ο Κυριος.

Γ Βασ. 15,7 και τα λοιπά των λόγων Αβιού τα πάντα, ά εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα; και πόλεμος ήν ανά μέσον Αβιού και ανά μέσον Ιεροβοάμ.

Γ Βασ. 15,7 Όλα τα άλλα έργα του Αβιού, όλα όσα έκαμε δεν υπάρχουν αυτά γραμμένα στο βιβλίο "Έργα και ημέραι των βασιλέων του Ιούδα;" Πολέμος δε υπήρχε κατά το διάστημα της ζωής των μεταξύ Αβιού και μεταξύ Ιεροβοάμ.

Γ Βασ. 15,8 και εκοιμήθη Αβιού μετά των πατέρων αυτού εν τώ εικοστώ και τετάρτω έτει τού Ιεροβοάμ και θάπτεται μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαυίδ, και βασιλεύει Ασά υιός αυτού αντ' αυτού.

Γ Βασ. 15,8 Απέθανεν ο Αβιού και ετάφη μαζί με τους προγόνους αυτού κατά το εικοστόν τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιεροβοάμ και ετάφη, όπου και οι πρόγονοί του εις την πόλιν Δαυίδ. Εβασίλευσε δε αντ' αυτού ο υιός του ο Ασά.

Γ Βασ. 15,9 Εν τώ ενιαυτώ τετάρτω και εικοστώ τού Ιεροβοάμ βασιλέως Ισραήλ βασιλεύει Ασά επί Ιούδαν

Γ Βασ. 15,9 Κατά το εικοστόν τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιεροβοάμ, βασιλέως του Ισραήλ, έγινε βασιλεύς στο βασίλειον του Ιούδα ο Ασά.

Γ Βασ. 15,10 και τεσσαράκοντα και έν έτος εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Ανά θυγάτηρ Αβεσσαλώμ.

Γ Βασ. 15,10 Αυτός με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ εβασίλευσεν επί τεσσαράκοντα και εν έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Ανά, ήτο δε απόγονος του Αβεσσαλώμ.

Γ Βασ. 15,11 και εποίησεν Ασά το ευθές ενώπιον Κυρίου ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού.

Γ Βασ. 15,11 Ο Ασά έπραξε το ορθόν ενώπιον του Κυρίου, όπως και ο προπάτωρ αυτού ο Δαυίδ.

Γ Βασ. 15,12 και αφείλε τας τελετάς από της γής και εξαπέστειλε πάντα τα επιτηδεύματα, ά εποίησαν οι πατέρες αυτού.

Γ Βασ. 15,12 Κατήργησε τας ειδωλολατρικάς τελετάς από την χώραν του και απεμάκρυνε όλα τα είδωλα και τας ειδωλολατρικάς συνηθείας, τας οποίας είχαν εισαγάγει οι πρόγονοί του.

Γ Βασ. 15,13 και την Ανά την μητέρα εαυτού μετέστησε τού μη είναι ηγουμένην, καθώς εποίησε σύνοδον εν τώ άλσει αυτής, και εξέκοψεν Ασά τας καταδύσεις αυτής και ενέπηρσε πυρί εν τώ χειμάρῳ Κέδρων.

Γ Βασ. 15,13 Από δε την μητέρα του την Ανά αφήρησε κάθε εξουσίαν, ώστε να μη κατέχη αυτή κααμίαν εξέχουσαν θέσιν και τούτο διότι κατεσκεύασεν αυτή ευκτήριον οίκον στο άλσος και ετοποθέτησεν ειδωλικόν θεόν. Ο Ασά κατέστρεψε τα μυστικά σπήλαια της λατρείας των ειδώλων και παρέδωσεν στο πυρ τα είδωλα στον χειμαρρον των Κέδρων.

Γ Βασ. 15,14 τα δε υψηλά ουκ εξήρη· πλήν η καρδιά Ασά ήν τελεία μετά Κυρίου πάσας τας ημέρας αυτού.

Γ Βασ. 15,14 Τους υψηλούς όμως ειδωλολατρικούς τόπους δεν κατέστρεψεν. Εν τούτοις η καρδιά του Ασά ήτο καθ' όλον τον χρόνον της ζωής του αφιερωμένη στον Κυριον.

Γ Βασ. 15,15 και εισήνεγκε τους κίονας τού πατρός αυτού και τους κίονας αυτού εισήνεγκεν εις τον οίκον Κυρίου, αργυρούς και χρυσούς και σκεύη.

Γ Βασ. 15,15 Ο Ασά επανέφερεν στον ναόν του Κυρίου τους κίονας του πατρός του και τους ιδικούς του αργυρούς και χρυσούς κίονας, όπως και τα ιερά σκεύη.

Γ Βασ. 15,16 και πόλεμος ήν ανά μέσον Ασά και ανά μέσον Βαασά βασιλέως Ισραήλ πάσας τας ημέρας αυτών.

Γ Βασ. 15,16 Αλλά μεταξύ του Ασά και του Βαασά, βασιλέως του βασιλείου Ισραήλ, εσυνεχίζετο πόλεμος όλας τας ημέρας της ζωής των.

Γ Βασ. 15,17 και ανέβη Βαασά βασιλεύς Ισραήλ επί Ιούδαν και ωκοδόμησε την αμά τού μη είναι εκπορευόμενον και εισπορευόμενον τώ Ασά βασιλεί Ιούδα.

Γ Βασ. 15,17 Ο Βαασά, ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού βασιλείου, εξεστράτευσεν εναντίον του βασιλείου Ιούδα και ωχύρωσε την Ραμά, ώστε να μη ημπορή κανείς άνθρωπος του Ασά, του βασιλέως Ιούδα, να εισέρχεται και να εξέρχεται εις την χώραν του.

Γ Βασ. 15,18 και έλαβεν Ασά σύμπαν το αργύριον και το χρυσίον το ευρεθέν εν τοίς θησαυροίς οίκου Κυρίου και εν τοίς θησαυροίς τού οίκου τού βασιλέως και έδωκεν αυτά εις χείρας παιδων αυτού, και εξαπέστειλεν αυτούς ο βασιλεύς Ασά προς υιόν Αδερ υιόν Ταβερεμμάν υιού Αζίν βασιλέως Συρίας τού κατοικούντος εν Δαμασκώ λέγων·

Γ Βασ. 15,18 Επήγε τότε ο Ασά όλον το αργύριον και το χρυσίον, που υπήρχον στο θησαυροφυλάκιον του ναού του Κυρίου και στο θησαυροφυλάκιον του βασιλικού του ανακτόρου, παρέδωσεν αυτά εις τα χέρια εμπίστων δούλων του και τα έστειλεν ο βασιλεύς Ασά προς τον υιόν Αδερ, υιόν του Ταβερεμμάν, υιού του Αζίν βασιλέως της Συρίας, ο οποίος κατοικούσεν εις την Δαμασκόν και του παρήγγειλε·

Γ Βασ. 15,19 διάθου διαθήκην ανά μέσον εμού και ανά μέσον σου και ανά μέσον τού πατρός μου και τού πατρός σου· ιδού εξαπέσταλκά σοι δώρα αργύριον και χρυσίον, δέυρο διασκεδάσον την διαθήκην σου την προς Βαασά βασιλέα Ισραήλ, και αναβήσεται απ' εμού.

Γ Βασ. 15,19 "ας συνάψωμεν συμφωνίαν φιλίας μεταξύ μας ομοίαν προς εκείνην, η οποία υπήρχε μεταξύ του ιδικού μου πατρός και του ιδικού σου πατρός. Ιδού, σου έστειλα ως δώρα αργύριον και χρυσίον. Εμπρός, λοιπόν, διάλυσε την συμφωνίαν σου με τον Βαασά, τον βασιλέα Ισραήλ, δια να απομακρυνθή έτσι αυτός από την χώραν μου".

Γ Βασ. 15,20 και ήκουσεν υιός Αδερ τού βασιλέως Ασά και απέστειλε τους άρχοντας των δυνάμεων αυτού ταίς πόλεσι τού Ισραήλ και επάταξαν την Αϊν, την Δάν και την Αβελμαά και πάσαν την Χεννερέθ έως πάσης της γής Νεφθαλί.

Γ Βασ. 15,20 Ο υιός Αδερ ήκουσε και εδέχθη την πρότασιν του βασιλέως Ασά και απέστειλε τους αρχηγούς των στρατιωτικών του δυνάμεων εναντίον των πόλεων του βασιλείου Ισραήλ. Εκείνοι δε προσέβαλαν και κατέλαβαν την πόλιν Αϊν, την Δαν, την Αβελμαά και όλην την περιοχόν της Γεννησαρέτ μέχρι και όλης της χώρας, η οποία ανήκεν εις την φυλήν Νεφθαλί.

Γ Βασ. 15,21 και εγένετο ως ήκουσε Βαασά, και διέλιπε τού οικοδομείν την αμά και ανέστρεψεν εις Θερσά.

Γ Βασ. 15,21 Ο Βαασά όταν ήκουσε τα γεγονότα αυτά, εσταμάτησε πλέον να οχυρώνη την Ραμά και επέστρεψεν εις την πόλιν Θερσά.

Γ Βασ. 15,22 και ο βασιλεύς Ασά παρήγγειλε παντί Ιούδα εις Αινακίμ, και αίρουσι τους λίθους της αμά και τα ξύλα αυτής, ά ωκοδόμησε Βαασά, και ωκοδόμησεν εν αυτοίς ο βασιλεύς Ασά πάν βουνόν Βενιαμίν και την σκοπιάν.

Γ Βασ. 15,22 Τοτε δε ο βασιλεύς Ασά έδωσεν εντολήν εις όλους τους άνδρας της φυλής Ιούδα εις Αινακίμ, να σηκώσουν και να μεταφέρουν τους λίθους της Ραμά και τα ξύλα αυτής, τα οποία είχε χρησιμοποιήσει προς οχύρωσιν της ο Βαασά. Δι' αυτών δε ωχύρωσεν ο βασιλεύς Ασά όλους τους λόφους και τα υψώματα της φυλής Βενιαμίν και την σκοπιάν.

Γ Βασ. 15,23 και τα λοιπά των λόγων Ασά και πάσα η δυναστεία αυτού, ήν εποίησε, και τας πόλεις, ας ωκοδόμησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εστίν επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα· πλήν εν τώ καιρώ τού γήρως αυτού

επόνεσε τους πόδας αυτού.

Γ Βασ. 15,23 Τα δε αλλά έργα του Ασά και όλα τα μεγάλα αυτού κατορθώματα, που είχε πράξει, και αι πόλεις τας οποίας ωχύρωσε, όλα αυτά δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των λόγων και των έργων των βασιλέων Ιούδα; Αλλά κατά τον καιρόν των γηρατειών του υπέφερον αυτός από πόνους των ποδών του.

Γ Βασ. 15,24 και εκοιμήθη Ασά μετά των πατέρων αυτού και θάπτεται μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαβίδ πατρός αυτού, και βασιλεύει Ιωσαφάτ υιός αυτού αντ αυτού.

Γ Βασ. 15,24 Ο Ασά εκοιμήθη και προσετέθη στους προγόνους του και ετάφη στους τάφους των προγόνων του εις την πόλιν Δαβίδ, του προπάτορός του. Αντ' αυτού δε εβασίλευσεν στο βασιλείον του Ιούδα ο υιός του ο Ιωσαφάτ.

Γ Βασ. 15,25 Καί Ναδάβ υιός Ιεροβοάμ βασιλεύει επί Ισραήλ εν έτει δευτέρω τού Ασά βασιλέως Ιούδα και εβασίλευσεν εν Ισραήλ έτη δύο.

Γ Βασ. 15,25 Ο Ναδάβ, ο υιός του Ιεροβοάμ, εβασίλευσεν στο βασιλείον του Ισραήλ κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Ασά, βασιλέως του βασιλείου Ιούδα. Εβασίλευσε δε δύο έτη στο βασιλείον του Ισραήλ.

Γ Βασ. 15,26 και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου και επορεύθη εν οδώ τού πατρός αυτού και εν ταίς αμαρτίαις αυτού, αίς εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 15,26 Αυτός όμως διέπραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου και επορεύθη τον δρόμον των αμαρτιών του πατρός του, δια των οποίων εκείνος είχε παρασύρει τους Ισραηλίτας προς την αμαρτίαν.

Γ Βασ. 15,27 και περιεκάθισεν αυτόν Βαασά υιός Αχιά επί τον οίκον Βελαάν και εκάραξεν αυτόν εν Γαβαθών τή των αλλοφύλων, και Ναδάβ και πάς Ισραήλ περιεκάθητο επί Γαβαθών.

Γ Βασ. 15,27 Ο Βαασά, υιός του Αχιά, περιεκύκλωσε τον Ναδάβ ευρισκόμενον στον ειδωλολατρικόν ναόν Βεελάν και δι' οχυρώματος περιέκλεισεν αυτόν εις την Γαβαθών, την πόλιν των αλλοφύλων. Ο δε Ναδάβ και όλος ο ισραηλιτικός λαός είχαν τότε περικυκλώσει την Γαβαθών.

Γ Βασ. 15,28 και εθανάτωσεν αυτόν Βαασά εν έτει τρίτω τού Ασά υιού Αβιού βασιλέως Ιούδα και εβασίλευσεν αντ αυτού.

Γ Βασ. 15,28 Ο Βαασά εθανάτωσε τον Ναδάβ κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του Ασά, υιού Αβιού του βασιλέως Ιούδα και εβασίλευσεν αυτός αντί εκείνου.

Γ Βασ. 15,29 και εγένετο ως εβασίλευσε, και επάταξεν όλον τον οίκον Ιεροβοάμ και ουχ υπελίπετο πάσαν πνοήν τού Ιεροβοάμ έως τού εξολοθρευθείν αυτόν κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν εν χειρι δούλου αυτού Αχιά τού Σηλωνίτου

Γ Βασ. 15,29 Όταν δε αυτός έγινε βασιλεύς, εξωλόθρευσεν όλην την οικογένειαν του Ιεροβοάμ. Δεν αφήκε κανένα μέλος της οικογενείας του Ιεροβοάμ εις την ζωήν. Τους εξωλόθρευσεν όλους σύμφωνα με την προφητείαν του Κυρίου, την οποίαν είχαν είπει δια μέσου του δούλου του, του προφήτου Αχιά του Σηλωνίτου.

Γ Βασ. 15,30 περί των αμαρτιών Ιεροβοάμ, ως εξήμαρτε τον Ισραήλ, και εν τώ παροργισμώ αυτού, ώ παρώργισε τον Κύριον Θεόν τού Ισραήλ.

Γ Βασ. 15,30 Η φοβερά αυτή τιμωρία είχε προφητευθή τότε εξ αιτίας των αμαρτιών του Ιεροβοάμ και διότι αυτός είχε παροργίσει τον Κυριον τον Θεόν του Ισραηλιτικού λαού, με το να παρακινήση και να εξωθήση τον λαόν εις την ειδωλολατρείαν.

Γ Βασ. 15,31 και τα λοιπά των λόγων Ναδάβ και πάντα, ά εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εστί εν βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ;

Γ Βασ. 15,31 Τα υπόλοιπα έργα του Ναδάβ, όλα όσα έκαμε, ιδού, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον " έργα και ημέραι των βασιλέων του Ισραήλ";

Γ Βασ. 15,33 Καί εν τώ έτει τώ τρίτω τού Ασά βασιλέως Ιούδα βασιλεύει Βαασά υιός Αχιά επί Ισραήλ εν Θερσά είκοσι και τέσσαρα έτη.

Γ Βασ. 15,33 Κατά δε το τρίτον έτος της βασιλείας του Ασά, βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα, εβασίλευσεν ο Βαασά, ο υιός του Αχιά, στο βασιλείον του Ισραήλ με πρωτεύουσαν την Θερσά επί είκοσι τέσσαρα έτη.

Γ Βασ. 15,34 και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου και επορεύθη εν οδώ Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ και εν ταίς αμαρτίαις αυτού, ως εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 15,34 Και αυτός όμως έπραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου. Παρεσύρθη εις την ειδωλολατρείαν και εβάδισε τον δρόμον του Ιεροβοάμ, του υιού του Ναβάτ, υποπεσών εις τας ίδιαις αμαρτίαις, δια των οποίων εκείνος είχαν οδηγήσει τον ισραηλιτικόν λαόν εις την ειδωλολατρείαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Γ Βασ. 16,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου εν χειρι Ιού υιού Ανανί προς Βαασά:

Γ Βασ. 16,1 Ο Κυριος δια του Ιού, υιού του Ανανί, ωμίλησε προς τον βασιλέα Βαασά και είπεν·

Γ Βασ. 16,2 ανθ ών ύψωσά σε από της γής και έδωκά σε ηγούμενον επί τον λαόν μου Ισραήλ και επορεύθης εν τή οδώ Ιεροβοάμ και εξήμαρτες τον λαόν μου τον Ισραήλ, τού παροργίσει με εν τοίς ματαίοις αυτών,

Γ Βασ. 16,2 "Ενώ εγώ σε ανέδειξα εκ του μηδενός και σε εγκατέστησα βασιλέα του Ισραηλιτικού μου λαού, συ ηκολούθησες τον αμαρτωλόν δρόμον του Ιεροβοάμ και παρέσυρες τον λαόν μου εις την αμαρτίαν, δια να με παροργίσουν έτσι οι Ισραηλίται με την ειδωλολατρείαν των.

Γ Βασ. 16,3 ιδού εγώ εξεγειρω οπίσω Βαασά και όπισθεν τού οίκου αυτού και δώσω τον οίκόν σου ως τον οίκον Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ·

Γ Βασ. 16,3 Δια τούτο θα αναδείξω εγώ έπειτα από σε και την οικογένειάν σου άλλον βασιλέα και θα παραδώσω εις όλεθρον την οικογένειάν σου, όπως παρέδωσα την οικογένειαν Ιεροβοάμ του υιού Ναβάτ.

Γ Βασ. 16,4 τον τεθνηκότα τού Βαασά εν τή πόλει καταφάγονται αυτόν οι κύνες, και τον τεθνηκότα αυτού εν τώ πεδίω καταφάγονται αυτόν τα πετεινά τού ουρανού.

Γ Βασ. 16,4 Όσοι από την οικογένειαν του Βαασά θα πεθαίνουν εις την πόλιν θα τους κατατρώγουν τα σκυλιά. Τους νεκρούς δε στους αγρούς θα τους φάγουν τα σαρκοβόρα όρνεα του ουρανού".

Γ Βασ. 16,5 και τα λοιπά των λόγων Βαασά και πάντα ά εποίησε, και αι δυναστείαι αυτού, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών των βασιλέων Ισραήλ;

Γ Βασ. 16,5 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Βαασά, που έκαμε, και τα κατορθώματά του είναι γραμμένα στο βιβλίον λόγων

και έργων των βασιλέων του Ισραήλ.

Γ Βασ. 16,6 και εκοιμήθη Βαασά μετά των πατέρων αυτού και θάπτεται εν Θερσά, και βασιλεύει Ηλά υιός αυτού εν τώ εικοστώ έτει βασιλέως Ασά.

Γ Βασ. 16,6 Ο Βαασά εκοιμήθη με τους πατέρας αυτού και ετάφη εις Θερσά. Αντ' αυτού δε εβασίλευσεν ο Ηλά, ο υιός του, κατά το εικοστόν έτος της βασιλείας του Ασά.

Γ Βασ. 16,7 και εν χειρί Ιού υιού Ανανί ελάλησε Κύριος επί Βαασά και επί τον οίκον αυτού πάσαν την κακίαν, ήν εποίησεν ενώπιον Κυρίου τού παροργίσει αυτόν εν τοίς έργοις των χειρών αυτού, τού είναι κατά τον οίκον Ιεροβοάμ, και υπέρ τού πατάξει αυτόν.

Γ Βασ. 16,7 Ο Κυριος δια του στόματος του Ιού, υιού του Ανανί, ωμίλησεν εναντίον του Βαασά και της οικογενείας του εξ αιτίας της κακίας, την οποίαν έπραξεν αυτός ενώπιον του Κυρίου, ώστε να παροργίση αυτόν, με εκείνα που έκαμε, γενόμενος όμοιος με τον Ιεροβοάμ, του οποίου την οικογένειαν αυτός ούτος ο Βαασά ειχεν εξολοθρεύσει.

Γ Βασ. 16,8 Καί Ηλά υιός Βαασά εβασίλευσεν επί Ισραήλ δύο έτη εν Θερσά.

Γ Βασ. 16,8 Ο Ηλά, ο υιός του Βαασά, έγινε βασιλεύς του ισραηλιτικού βασιλείου επί δύο έτη εις την πόλιν Θερσά.

Γ Βασ. 16,9 και συνέστρεψεν επ αυτόν Ζαμβρί ο άρχων της ημίσεος της ίππου, και αυτός ήν εν Θερσά πίνων μεθύων εν τώ οίκω Ωσά τού οικονόμου εν Θερσά.

Γ Βασ. 16,9 Ο Ζαμβρί, ο αρχηγός του ημίσεος του ιππικού, συνωμότησεν εναντίον του Ηλά. Ο Ηλά έμενεν εις την πόλιν Θερσά πίνων και μεθύων στον οίκον Ωσά, ο οποίος ήτο ο αρχιοικονόμος του βασιλικού οίκου εις Θερσά.

Γ Βασ. 16,10 και εισήλθε Ζαμβρί και επάταξεν αυτόν και εθανάτωσεν αυτόν και εβασίλευσεν αντ αυτού.

Γ Βασ. 16,10 Ο Ζαμβρί εισήλθεν στον οίκον, εκτύπησε τον βασιλέα, τον εφόνευσε και εβασίλευσεν αυτός αντί εκείνου.

Γ Βασ. 16,11 και εγενήθη εν τώ βασιλεύσαι αυτόν εν τώ καθίσει αυτόν επί τού θρόνου αυτού και επάταξεν όλον τον οίκον Βαασά

Γ Βασ. 16,11 Όταν δε ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, εξωλόθρευσεν όλην την οικογένειαν του Βαασά,

Γ Βασ. 16,12 κατά το ρήμα, ό ελάλησε Κύριος επί τον οίκον Βαασά, προς Ιού τον προφήτην

Γ Βασ. 16,12 σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον ο Κυριος ειχεν εξαγγείλλει δια του προφήτου Ιού εναντίον της οικογενείας Βαασά.

Γ Βασ. 16,13 περί πασών των αμαρτιών Βαασά και Ηλά τού υιού αυτού, ως εξήμαρτε τον Ισραήλ τού παροργίσει Κύριον τον Θεόν Ισραήλ εν τοίς ματαιίσι αυτών.

Γ Βασ. 16,13 Ετιμωρήθη δε σκληρώς η οικογένεια αυτή εξ αιτίας των αμαρτιών του Βαασά και του υιού του Ηλά, ο οποίος και παρέσυρε τον ισραηλιτικόν λαόν εις την ειδωλολατρείαν, ώστε να παροργίση Κυριον τον Θεόν.

Γ Βασ. 16,14 και τα λοιπά των λόγων Ηλά, ά εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών των βασιλέων Ισραήλ;

Γ Βασ. 16,14 Τα άλλα από τα έργα, τα οποία έκαμεν ο Ηλά, υπάρχουν γραμμένα στο βιβλίον των έργων και των λόγων των βασιλέων του Ισραήλ.

Γ Βασ. 16,15 Καί Ζαμβρί εβασίλευεν εν Θερσά ημέρας επτά. και η παρεμβολή Ισραήλ επί Γαβαθών την των αλλοφύλων,

Γ Βασ. 16,15 Ο Ζαμβρί εβασίλευσεν εις Θερσά μόνον επτά ημέρας. Διότι ο στρατός των Ισραηλιτών ευρίσκετο στρατοπεδευμένος απέναντι της πόλεως Γαβαθών, η οποία ανήκεν στους αλλοφύλους, στους Φιλισταίους.

Γ Βασ. 16,16 και ήκουσεν ο λαός εν τή παρεμβολή λεγόντων· συνεστράφη Ζαμβρί και έπαισε τον βασιλέα και εβασίλευσαν εν Ισραήλ τον Αμβρί τον ηγούμενον της στρατιάς επί Ισραήλ εν τή ημέρα εκείνη εν τή παρεμβολή.

Γ Βασ. 16,16 Ο στρατός, λοιπόν, ο οποίος ευρίσκετο εκεί στρατοπεδευμένος, έμαθε την είδησιν αυτήν, ότι δηλαδή ο Ζαμβρί ειχε συνωμοτήσει και εφόνευσε τον βασιλέα και τότε οι στρατιώται ανεκήρυξαν ως βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού τον Αμβρί, ο οποίος ήτο αρχηγός της στρατιάς του Ισραήλ κατά την ημέραν εκείνην στο στρατόπεδον.

Γ Βασ. 16,17 και ανέβη Αμβρί και πάς Ισραήλ μετ αυτού εκ Γαβαθών και περιεκάθισαν επί Θερσά.

Γ Βασ. 16,17 Ο Αμβρί και όλος ο ισραηλιτικός στρατός, που ήτο μαζί του, ανέβησαν από την Γαβαθών και επολιόρησαν την Θερσά.

Γ Βασ. 16,18 και εγενήθη ως ειδε Ζαμβρί ότι προκατείληπται αυτού η πόλις, και πορευεται εις άντρον τού οίκου τού βασιλέως και ενεπύρσιεν επ αυτόν τον οίκον τού βασιλέως και απέθανεν

Γ Βασ. 16,18 Όταν ο Ζαμβρί ειδεν ότι ειχε καταληφθή από τον Αμβρί η πόλις, κατέφυγεν εις ένα πύργον του βασιλικού ανακτόρου, έβαλεν εις αυτόν φωτιάν και εκάη και ο ίδιος μαζί με τον πύργον.

Γ Βασ. 16,19 υπέρ των αμαρτιών αυτού ών εποίησε, τού ποιήσαι το πονηρόν ενώπιον Κυρίου πορευθήναι εν οδώ Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ και εν ταίς αμαρτίαις αυτού, ως εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 16,19 Ο σκληρός αυτός θάνατος επήλθεν εναντίον του εξ αιτίας των αμαρτιών, τας οποίας ειχε διαπράξει, ώστε να βαδίση τον δρόμον του αμαρτωλού Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος και ο ίδιος ημάρτησε και τον λαόν ειχε παρασύρει εις την αμαρτίαν.

Γ Βασ. 16,20 και τα λοιπά των λόγων Ζαμβρί και τας συνάψεις αυτού, ας συνήψεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών των βασιλέων Ισραήλ;

Γ Βασ. 16,20 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ζαμβρί και αι συγκρούσεις, τας οποίας αυτός εναντίον άλλων έκαμεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ισραήλ.

Γ Βασ. 16,21 Τότε μερίζεται ο λαός Ισραήλ· ήμισυ τού λαού γίνεται οπίσω Θαμνί υιού Γωνάθ τού βασιλεύσαι αυτόν, και το ήμισυ τού λαού γίνεται οπίσω Αμβρί.

Γ Βασ. 16,21 Τοτε δε εξ αιτίας, προφανώς, των γεγονότων αυτών εδιχάσθη το βασίλειον το ισραηλιτικόν. Το ήμισυ του λαού ηκολούθησε τον Θαμνί, υιόν Γωνάθ, και ανέδειξεν αυτόν βασιλέα. Το δε άλλο ήμισυ ηκολούθησε τον Αμβρί.

Γ Βασ. 16,22 ο λαός ο ών οπίσω Αμβρί υπερεκράτησε τον λαόν τον οπίσω Θαμνί υιού Γωνάθ, και απέθανε Θαμνί και Ιωράμ ο αδελφός αυτού εν τώ καιρώ εκείνω, και εβασίλευσεν Αμβρί μετά Θαμνί.

Γ Βασ. 16,22 Ο λαός, ο οποίος ηκολούθησε τον Αμβρί, υπερίσχυσεν εναντίον της μερίδος που ήτο με τον Θαμνί, τον υιόν Γωνάθ. Ο Θαμνί εφονεύθη, όπως και ο αδελφός του Ιωράμ κατά την εποχήν εκείνην. Ετσι δε έγινε βασιλεύς μετά τον Θαμνί ο Αμβρί.

Γ Βασ. 16,23 εν τώ έτει τώ τριακοστώ και πρώτω τού βασιλέως Ασά βασιλεύει Αμβρί επί Ισραήλ δώδεκα έτη. εν Θερσά

βασιλεύει ἕξ ἔτη·

Γ Βασ. 16,23 Όταν διήνυε το τριακοστόν πρώτον ἔτος της βασιλείας του ο Ασά, ο βασιλεύς του Ιούδα, εβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ βασιλείου του Ἰσραὴλ ἐπὶ δώδεκα ἔτη ο Αμβρί. Ἐξ ἔτη εβασίλευσεν εἰς τὴν Θερσά.

Γ Βασ. 16,24 και ἐκτίσατο Αμβρί το ὄρος το Σεμερών παρὰ Σεμήρ τοῦ κυρίου τοῦ ὄρους δύο ταλάντων ἀργυρίου και ὠκοδόμησε το ὄρος και ἐπεκάλεσε το ὄνομα τοῦ ὄρους, οὐ ὠκοδόμησεν, ἐπὶ τῷ ὀνόματι Σεμήρ τοῦ κυρίου τοῦ ὄρους Σεμηρών.

Γ Βασ. 16,24 Ο Αμβρί ηγόρασε το ὄρος της Σαμαρείας ἀπὸ τον Σεμήρ, στον ὁποῖον ἀνήκε το ὄρος, ἀντὶ δύο ταλάντων ἀργυρίου και οἰκοδόμησεν στο ὄρος πόλιν. Ἐκάλεσε δε το ὄνομα του ὄρους, ἐπὶ του ὁποῖου εἶχεν οἰκοδομήσει τὴν πόλιν, ἐκ του ὀνόματος Σεμήρ, του κυρίου του ὄρους, Σαμάρειαν.

Γ Βασ. 16,25 και ἐποίησεν Αμβρί το πονηρόν ἐνώπιον Κυρίου και ἐπονηρεύσατο ὑπὲρ πάντας τους γενομένους ἐμπροσθεν αὐτοῦ·

Γ Βασ. 16,25 Ἀλλὰ και ο Αμβρί διέπραξε το πονηρόν ἐνώπιον του Κυρίου. Ἐξετράπη εἰς ἀσεβείας πολὺ χειροτέρας ἀπὸ ἐκείνας, που εἶχαν διαπράξει οὐ προσηγθέντες ἀπὸ αὐτὸν ἀσεβεῖς βασιλεῖς.

Γ Βασ. 16,26 και ἐπορεύθη ἐν πάσῃ ὁδῷ Ἰεροβοάμ υἱοῦ Ναβάρ και ἐν ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ, αἷς ἐξήμαρτε τον Ἰσραὴλ τοῦ παροργίσει τον Κύριον Θεόν Ἰσραὴλ ἐν τοῖς ματαίοις αὐτῶν.

Γ Βασ. 16,26 Ἠκολούθησεν ἐξ ὀλοκλήρου τον δρόμον του ἀμαρτωλοῦ Ἰεροβοάμ υἱοῦ Ναβάρ εἰς τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ, με τὰς ὁποίας και τον Ἰσραηλιτικὸν λαὸν παρέσυρεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ὥστε οὐ Ἰσραηλίται να ἐξοργίσουν ἐναντίον των Κυριον τον Θεόν του Ἰσραὴλ δια τὴν εἰδωλολατρείαν των και τὰς ἀμαρτωλὰς εἰδωλολατρικὰς πράξεις των.

Γ Βασ. 16,27 και τὰ λοιπὰ των λόγων Αμβρί και πάντα, ἃ ἐποίησε, και πάσα ἡ δυναστεία αὐτοῦ, οὐκ ἰδοῦ ταῦτα γεγραμμένα ἐν βιβλίῳ λόγων των ἡμερῶν των βασιλέων Ἰσραὴλ;

Γ Βασ. 16,27 Τα ὑπόλοιπα ἀπὸ τὰ ἔργα του Αμβρί και ὅλα ὅσα ἔκαμεν και ὅλα τὰ μεγάλα του κατορθώματα εἶναι γραμμένα στο βιβλίον των λόγων και των ἔργων των βασιλέων του Ἰσραὴλ.

Γ Βασ. 16,28 και ἐκοιμήθη Αμβρί μετὰ των πατέρων αὐτοῦ και θάπτεται ἐν Σαμαρεία, και βασιλεύει Αχαάβ ο υἱὸς αὐτοῦ ἀντ αὐτοῦ.

Γ Βασ. 16,28 Ἀπέθανεν ο Αμβρί και ἀνεπαύθη μαζὴ με τους πατέρας του και ἐτάφη εἰς Σαμάρειαν. Ἀντὶ δε αὐτοῦ ἐγένε βασιλεύς ο υἱὸς του ο Αχαάβ.

Γ Βασ. 16,28α Καὶ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ ἐνδεκάτῳ ἔτει τοῦ Αμβρί βασιλεύει Ἰωσαφάτ υἱὸς Ασά ἐτῶν τριάκοντα και πέντε ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, και εἴκοσι πέντε ἔτη εβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ, και ὄνομα της μητρὸς αὐτοῦ Γαζουβά θυγάτηρ Σελί.

Γ Βασ. 16,28^α Κατὰ δε το ἐνδέκατον ἔτος της βασιλείας του Αμβρί ἀνεδείχθη βασιλεύς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ο Ἰωσαφάτ, υἱὸς του Ασά. Ἦτο δε τότε τριάκοντα πέντε ἐτῶν και εβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἔτη. Ἡ μητέρα του ὠνομάζετο Γαζουβά, ἦτο δε θυγάτηρ του Σελί.

Γ Βασ. 16,28β και ἐπορεύθη ἐν τῇ ὁδῷ Ασά τοῦ πατρὸς αὐτοῦ και οὐκ ἐξέκλινεν ἀπ αὐτῆς τοῦ ποιεῖν το εὐθές ἐνώπιον Κυρίου· πλὴν των υψηλῶν οὐκ ἐξήραν, ἔθνον ἐν τοῖς υψηλοῖς, και ἐθυμίαν.

Γ Βασ. 16,28β Αὐτὸς ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἰχνη του εὐσεβοῦς πατρὸς του, του Ασά, και δὲν ἐξέκλινεν ἀπὸ τον δρόμον του Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπραττε πάντοτε το ὀρθόν ἐνώπιον του Κυρίου. Πλὴν ὁμως δὲν ἐπέτυχε να καταστρέψῃ ἐντελῶς τὴν εἰδωλολατρείαν, μάλιστα δε ἀπὸ τους υψηλοῦς τόπους, ὁποῦ προσεφέροντο ἀκόμη θυσίαι και θυμιάματα.

Γ Βασ. 16,28γ και ἃ συνέθετο Ἰωσαφάτ μετὰ βασιλέως Ἰσραὴλ και πάσα ἡ δυναστεία, ἦν ἐποίησε, και οὐς ἐπολέμησεν, οὐκ ἰδοῦ ταῦτα γεγραμμένα ἐν βιβλίῳ λόγων των ἡμερῶν των βασιλέων Ἰούδα;

Γ Βασ. 16,28γ Τα της συνθήκης του Ἰωσαφάτ με τον βασιλέα του Ἰσραὴλ και ὅλα τὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐπραγματοποίησεν, ὅπως και οὐ πόλεμοι, τους ὁποῖους διεξήγαγεν, εἶναι γραμμένα στο βιβλίον των λόγων και των ἔργων των βασιλέων του Ἰούδα.

Γ Βασ. 16,28δ και τὰ λοιπὰ των συμπλοκῶν, ἀς ἐπέθετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ασά τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐξήρεν ἀπὸ της γῆς.

Γ Βασ. 16,28δ Καὶ τὰς ὑπολειφθεῖσας ἱεροδούλους γυναικας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν προστεθῆ κατὰ τὰς ἡμέρας του πατρὸς του Ασά, ἐξεδίωξεν ἀπὸ τὴν χώραν του.

Γ Βασ. 16,28ε και βασιλεύς οὐκ ἦν ἐν Συρία Νασίβ.

Γ Βασ. 16,28^ε Βασιλεύς δε τότε δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Συρίαν· δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀρχηγός.

Γ Βασ. 16,28ζ και ο βασιλεύς Ἰωσαφάτ ἐποίησε ναῦν εἰς Θαρσίς πορεύεσθαι εἰς Σωφίρ ἐπὶ το χρυσίον· και οὐκ ἐπορεύθη, ὅτι συνετρίβη ἡ ναῦς ἐν Γασιῶν Γαβέρ.

Γ Βασ. 16,28ζ Ο βασιλεύς Ἰωσαφάτ ἐναυπήγησε μεγάλο πλοῖον εἰς Θαρσίς, δια να πλεύσῃ αὐτὸς εἰς Σωφίρ, ὅπου ὑπῆρχε το χρυσίον. Το πλοῖον ὁμως δὲν ἐπορεύθη, διότι συνετρίβη εἰς Γασιῶν Γαβέρ.

Γ Βασ. 16,28η τότε εἶπεν ο βασιλεύς Ἰσραὴλ πρὸς Ἰωσαφάτ· ἐξαποστελῶ τους παιδάς σου και τὰ παιδάριά μου ἐν τῇ νηὶ· και οὐκ ἐβούλετο Ἰωσαφάτ.

Γ Βασ. 16,28^η Τότε ο Οχοζίας, ο βασιλεύς του Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, εἶπε πρὸς Ἰωσαφάτ· “ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος να στείλω με τους υπηρέτας σου και τους ἀνθρώπους μου στο ναυτικόν σου”. Ο Ἰωσαφάτ ὁμως δὲν συγκατετέθη.

Γ Βασ. 16,28θ και ἐκοιμήθη Ἰωσαφάτ μετὰ των πατέρων αὐτοῦ και θάπτεται μετὰ των πατέρων αὐτοῦ ἐν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Ἰωράμ υἱὸς αὐτοῦ ἀντ αὐτοῦ.

Γ Βασ. 16,28θ Ἐκοιμήθη δε, ὅπως και οὐ πατέρες του, και ἐτάφη στους τάφους των πατέρων του εἰς τὴν πόλιν Δαυίδ. Βασιλεύς δε ἀντ’ αὐτοῦ ἐγένε ο υἱὸς του, ο Ἰωράμ.

Γ Βασ. 16,29 Ἐν ἔτει δευτέρῳ τοῦ Ἰωσαφάτ βασιλέως Ἰούδα βασιλεύει Αχαάβ υἱὸς Αμβρί· εβασίλευσεν ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐν Σαμαρεία εἴκοσι και δύο ἔτη.

Γ Βασ. 16,29 Κατὰ το δεύτερον ἔτος της βασιλείας του Ἰωσαφάτ, βασιλέως του Ἰουδαϊκοῦ βασιλείου, ἐγένε βασιλεύς στο Ἰσραηλιτικὸν βασιλεῖον ο Αχαάβ, ο υἱὸς του Αμβρί. Αὐτὸς εβασίλευσεν στο Ἰσραὴλ με πρωτεύουσαν τὴν Σαμάρειαν ἐπὶ εἴκοσι δύο ἔτη.

Γ Βασ. 16,30 και ἐποίησεν Αχαάβ το πονηρόν ἐνώπιον Κυρίου και ἐπονηρεύσατο ὑπὲρ πάντας τους ἐμπροσθεν αὐτοῦ.

Γ Βασ. 16,30 Ο Αχαάβ διέπραξε το πονηρόν ἐνώπιον του Κυρίου και ἐξέκλινεν εἰς ἀσεβείαν και ἀμαρτωλότητα χειροτέραν ἀπὸ τους προκατόχους του ἀσεβεῖς βασιλεῖς.

Γ Βασ. 16,31 και οὐκ ἦν αὐτῷ ἰκανόν τοῦ πορεύεσθαι ἐν ταῖς ἀμαρτίαις Ἰεροβοάμ υἱοῦ Ναβάρ, και ἔλαβε γυναῖκα τὴν

Ιεζάβελ θυγατέρα Ιεθεβαάλ βασιλέως Σιδωνίων και επορεύθη και εδούλευσε τώ Βάαλ και προσεκύνησεν αὐτό, Γ Βασ. 16,31 Και δεν του ήτο αρκετόν ότι εβάδισε τον δρόμον του αμαρτωλού Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, αλλά επήρε και ως σύζυγόν του την Ιεζάβελ θυγατέρα του Ιεθεβαάλ, βασιλέως των Σιδωνίων, επορεύθη και ελάτρευσε τον Βααλ και προσεκύνησεν αὐτόν.

Γ Βασ. 16,32 και έστησε θυσιαστήριον τώ Βάαλ εν οίκω των προσοχθισμάτων αὐτοῦ, ον ωκοδόμησεν εν Σαμαρεία,

Γ Βασ. 16,32 Ανοικοδόμησε δε προς τιμήν του ειδώλου Βααλ θυσιαστήριον, το οποίον έθεσεν στον οίκον των ειδωλολατρικών βδελυγμάτων του, εις αὐτόν που ειχεν ανοικοδομήσει εις την Σαμαρείαν.

Γ Βασ. 16,33 και εποίησεν Αχαάβ άλσος, και προσέθεκεν Αχαάβ τού ποιήσαι παροργίσματα τού παροργίσαι τον Κύριον Θεόν τού Ισραήλ και την ψυχήν αὐτοῦ τού εξολοθρευθήναι· εκακοποίησεν υπέρ πάντας τους βασιλείς Ισραήλ τους γενομένους έμπροσθεν αὐτοῦ.

Γ Βασ. 16,33 Εις δε το ειωλολατρικόν ιερόν άλσος έστησεν ο Αχαάβ άγαλμα την Αστάρτην, διέπραξε δε και άλλας πονηράς ειδωλολατρικάς πράξεις, δια των οποίων παρώργισε Κυριον τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού εναντίον του, ώστε να αυτοκαταδικασθῆ έτσι εις εξολόθρευσιν. Εξετράπη δε στο κακόν περισσότερον από όλους τους άλλους βασιλείς του Ισραήλ, οι οποίοι ποιογήθησαν από αὐτόν,

Γ Βασ. 16,34 και εν ταίς ημέραις αὐτοῦ ωκοδόμησεν Αχιήλ ο Βαιθηλίτης την Ιεριχώ· εν τώ Αβιζών προτοτόκω αὐτοῦ εθεμελίωσεν αὐτήν και τώ Σεγοῦβ τώ νεωτέρω αὐτοῦ επέστησε θύρας αὐτῆς κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν εν χειρί Ιησοῦ υιού Ναυῆ.

Γ Βασ. 16,34 Κατά τας ημέρας του Αχαάβ, ο Αχιήλ ο οποίος κατήγετο από την Βαιθήλ, ανοικοδόμησε την Ιεριχώ. Όταν έθετε τα θεμέλιά της, απέθανεν ο πρωτότοκος υιός του, ο Αβιζών. Απέθανε δε και ο νεώτερος υιός του ο Σεγοῦβ, όταν απεπεράτωσεν αὐτήν και έθεσε τας πύλας του τείχους της. Τούτο δε έγινε ως θεία τιμωρία, δια να εκπληρωθῆ ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος ειχεν εξαγγείλει δια του Ιησοῦ, του υιού του Ναυη, ότι δεν έπρεπε να ανοικοδομηθούν ποτέ τα τείχη της Ιεριχούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Γ Βασ. 17,1 Καί ειπεν Ηλιού ο προφήτης Θεοσβίτης ο εκ Θεσβών της Γαλαάδ προς Αχαάβ· ζή Κύριος ο Θεός των δυνάμεων ο Θεός Ισραήλ, ώ παρεστήν ενώπιον αὐτοῦ, ει έσται τα έτη ταῦτα δρόσος και νετός, ότι ει μη διά στόματος λόγου μου.

Γ Βασ. 17,1 Ο προφήτης Ηλίας ο Θεοσβίτης, ο οποίος κατήγετο από την Θεσβην της Γαλαάδ, ειπέ προς τον Αχαάβ· "εν ονόματι του ζώντος Θεοῦ του Κυρίου των δυνάμεων, του Θεοῦ του Ισραήλ, ενώπιον του οποίου παρίσταμαι ως υπηρέτης, σου αναγγέλλω ότι δεν θα υπάρξει κατά τα έτη αυτά ούτε βροχή ούτε δροσιά, ει μη μόνον όταν εγώ δια του στόματός μου είπω".

Γ Βασ. 17,2 και εγένετο ρήμα Κυρίου προς Ηλιού·

Γ Βασ. 17,2 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Ηλιού και του ειπε·

Γ Βασ. 17,3 πορεύου εντεύθεν κατά ανατολάς και κρύβηθι εν τώ χειμάρω Χορράθ τού επί προσώπου τού Ιορδάνου·

Γ Βασ. 17,3 "φύγε από εδώ προς ανατολάς και κρύψου στον χειμάρρον Χορράθ, ο οποίος ευρίσκεται ανατολικώς από τον Ιορδάνην.

Γ Βασ. 17,4 και έσται εκ τού χειμάρου πίεσαι ύδωρ, και τοίς κόραξιν εντελούμαι διατρέφειν σε εκεί.

Γ Βασ. 17,4 Από αὐτόν τον χειμάρρον θα πίνης νερό, εγώ δε θα διατάξω τους κόρακας να σε διατρέφουν εκεί".

Γ Βασ. 17,5 και εποίησεν Ηλιού κατά το ρήμα Κυρίου, και εκάθισεν εν τώ χειμάρω Χορράθ επί προσώπου τού Ιορδάνου.

Γ Βασ. 17,5 Ο Ηλίας έπραξεν, όπως ο Κυριος τον ειχε διατάξει, και εκάθησεν στον χειμάρρον Χορράθ ανατολικώς από τον Ιορδάνην.

Γ Βασ. 17,6 και οι κόρακες έφερον αὐτό άρτους το πρωῖ και κρέα το δείλης, και εκ τού χειμάρου έπινεν ύδωρ.

Γ Βασ. 17,6 Οι κόρακες έφεραν εις αὐτόν άρτους κατά την πρωῖαν, κατά δε το δειλινόν του έφεραν κρέας. Από τον χειμάρρον έπινε νερό.

Γ Βασ. 17,7 και εγένετο μεθ ημέρας και εξηράνθη ο χειμάρρος, ότι ουκ εγένετο νετός επί της γῆς.

Γ Βασ. 17,7 Επειτα από ημέρας εξηράνθη ο χειμάρρος, διότι δεν έπιπτε καθόλου βροχή εις την γην.

Γ Βασ. 17,8 και εγένετο ρήμα Κυρίου προς Ηλιού·

Γ Βασ. 17,8 Εκ μέρους του Κυρίου εδόθη νέα διαταγή προς τον Ηλιαν.

Γ Βασ. 17,9 ανάστηθι και πορεύου εις Σαρεπτά της Σιδωνίας· ιδού εντέταλμαι εκεί γυναικί χήρα τού διατρέφειν σε.

Γ Βασ. 17,9 "Σηκω, ειπεν ο Κυριος, και πήγαινε εις τα Σαρεπτά της Σιδωνίας. Ιδού εγώ έδωσα ήδη εντολήν εις γυναίκα χήραν εκεί να σε διατρέφῃ".

Γ Βασ. 17,10 και ανέστη η και επορεύθη εις Σαρεπτά και ήλθεν εις τον πυλώνα της πόλεως, και ιδού εκεί γυνή χήρα συνέλεγε ξύλα· και εβόησεν οπίσω αὐτῆς Ηλιού και ειπεν αὐτῇ· λαβέ δή μοι ολίγον ύδωρ εις άγγος και πίομαι.

Γ Βασ. 17,10 Ο Ηλίας εσηκώθη και επορεύθη εις τα Σαρεπτά. Ηλθεν εις την πύλην του τείχους της πόλεως και ιδού εκεί ήτο μία γυναίκα χήρα, η οποία εμάζευε ξύλα. Εφώναξε, λοιπόν, προς αὐτήν ο Ηλιού και της ειπε· "δος μου ολίγον νερό με το δοχείον δια να πίο".

Γ Βασ. 17,11 και επορεύθη λαβείν, και εβόησεν οπίσω αὐτῆς Ηλιού και ειπε· λήψη δή μοι ψωμόν άρτου τού εν τῇ χειρί σου.

Γ Βασ. 17,11 Εκείνη επήγε να φέρη προς αὐτόν ύδωρ, ο δε Ηλίας εφώναξε πάλιν προς αὐτήν· "φέρε μου, σε παρακαλώ, λίγο ψωμί, από εκείνο που κρατείς στο χέρι σου".

Γ Βασ. 17,12 και ειπεν η γυνή· ζή Κύριος ο Θεός σου, ει έστι μοι εγκρυφίας αλλ ή όσον δράξ αλεύρου εν τῇ υδρία και ολίγον ελαιον εν τώ καθάκη· και ιδού εγώ συλλέξω δύο ξυλάρια και εισελεύσομαι και ποιήσω αὐτό εμαυτή και τοίς τέκνοις μου, και φαγόμεθα και αποθανούμεθα.

Γ Βασ. 17,12 Απήντησεν η γυναίκα· "ορκίζομαι εις Κυριον τον Θεόν σου ότι δεν έχω ψωμί, παρά μονάχα μια χούφτα αλεύρι εις την υδρίαν μου και λίγο λάδι στο δοχείον του ελαιου. Ιδού, μαζεύω δύο ξυλάκια, θα επιστρέψω στο σπίτι μου, θα ψήσω με αὐτό μια κουλούρα δια τον εαυτόν μου και τα παιδιά μου. Θα φάμε το ψωμί αὐτό και έπειτα θα πεθάνωμεν από την πείναν".

Γ Βασ. 17,13 και ειπε προς αὐτήν Ηλιού· θάρσει, εισελθε και ποιήσον κατά το ρήμά σου· αλλά ποιήσόν μοι εκείθεν εγκρυφίαν μικρόν και εξοίσεις μοι εν πρώτοις, σαυτή δε και τοίς τέκνοις σου ποιήσεις επ εσχάτω·

Γ Βασ. 17,13 Ο Ηλίας είπε προς αυτήν· "Μη φοβάσαι, αλλά έχε θάρρος. Πηγαίνε στο σπίτι σου και κάμε, όπως είπες. Ψήσε όμως μια μικρή λαγόνα και φέρε την πρώτα εις εμέ. Δια δε τον εαυτόν σου και τα παιδιά σου φτιάσε κατόπιν,
Γ Βασ. 17,14 ότι τάδε λέγει Κύριος· η υδρία του αλεύρου ουκ εκλείπει και ο καψάκης του ελαίου ουκ ελαττονήσει έως ημέρας του δούναι Κύριον τον υετόν επί της γής.
Γ Βασ. 17,14 διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Το αλεύρι της υδρίας δεν θα λείψη πλέον και το δοχείον, που περιέχει το έλαιον, δεν θα λιγοστέψη μέχρι της ημέρας, κατά την οποίαν ο Κυριος θα στείλη βροχήν εις την γην".
Γ Βασ. 17,15 και επορεύθη η γυνή, και εποίησε· και ήσθιεν αυτή και αυτός και τα τέκνα αυτής.
Γ Βασ. 17,15 Η γυναίκα έφυγε και έκαμεν, όπως είπεν ο προφήτης. Χαρις δε στο θαύμα του προφήτου έτρωγεν αυτή, αυτός και τα τέκνα της.
Γ Βασ. 17,16 και η υδρία του αλεύρου ουκ εξέλιπε και ο καψάκης του ελαίου ουκ ηλαττονήθη κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν εν χειρί Ηλιού.
Γ Βασ. 17,16 Το αλεύρι, που υπήρχεν εις την υδρίαν, δεν έλειψε πλέον και το λάδι, που περιείχετο στον καψάκην, δεν ωλιγόστεψε σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον ο Κυριος ωμίλησε δια του στόματος του Ηλιού.
Γ Βασ. 17,17 και εγένετο μετά ταύτα και ηρώστησεν ο υιός της γυναίκος της κυρίας του οίκου, και ήν η αρωστία αυτού κραταιά σφόδρα, έως ουχ υπελείφθη εν αυτώ πνεύμα.
Γ Βασ. 17,17 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, αρρώστησε το παιδί της γυναίκος, της κυρίας του οίκου. Η αρωστία του ήτο πάρα πολύ βαρειά, ώστε έσβησε πλέον η ζωη του.
Γ Βασ. 17,18 και είπε προς Ηλιού· τι εμοί και σοί, άνθρωπε του Θεού; εισήλθες προς με του αναμνήσαι αδικίας μου και θανατώσαι τον υιόν μου;
Γ Βασ. 17,18 Είπε δε βαρυνενοούσα η χήρα προς τον Ηλιού· "τι είμαι εγώ μπροστά σε σένα, άνθρωπε του Θεού; Εισήλθες στον οίκον μου, δια να ενθυμηθή έτσι ο Θεός τας αμαρτίας μου και να με τιμωρήση και να θανατώση τον υιόν μου;"
Γ Βασ. 17,19 και είπεν Ηλιού προς την γυναίκα· δός μοι τον υιόν σου. και έλαβεν αυτόν εκ του κόλπου αυτής και ανήνεγκεν αυτόν εις το υπερώον, εν ώ αυτός εκάθητο εκεί, και εκοίμωσεν αυτόν επί της κλίνης.
Γ Βασ. 17,19 Απήντησεν ο Ηλιού προς την γυναίκα· "δος μου το παιδί σου. Ο προφήτης επήρην αυτό από την αγκάλην της. Το ανέβασεν στο υπερώον, όπου αυτός έμενε, και το έθεσεν επάνω στο κρεβάτι του.
Γ Βασ. 17,20 και ανεβόησεν Ηλιού, και είπεν· οίμοι, Κύριε, ο μάργυς της χήρας, μεθ ής εγώ κατοικώ μετ αυτής, σύ κεκάκωκας του θανατώσαι τον υιόν αυτής.
Γ Βασ. 17,20 Ο Ηλιού έκραξε προς τον Θεόν και είπεν· "αλλοιμονον, Κυριε ! εγώ είμαι αυτόπτης μάργυς εις την δυστυχίαν της χήρας αυτής, με την οποίαν εγώ διαμένω. Συ έστειλες την βαρείαν αυτήν θλίψιν, ώστε να πεθάνη το παιδί της".
Γ Βασ. 17,21 και ενεφύσησε τώ παιδαριώ τρίς και επεκαλέσατο τον Κύριον και είπε· Κύριε ο Θεός μου, επιστραφήτω δή η ψυχή του παιδαρίου τούτου εις αυτόν.
Γ Βασ. 17,21 Εφύσησεν ο προφήτης Ηλίας τρεις φορές στο πρόσωπον του παιδιού και καρεκάλεσε τον Κυριον και είπε· "Κυριε ο Θεός μου, δόσε, ώστε να επιστρέψη η ψυχή του παιδιού τούτου εις αυτό".
Γ Βασ. 17,22 και εγένετο ούτως, και ανεβόησε το παιδάριον.
Γ Βασ. 17,22 Ετσι δε και έγινε. Το παιδί ανέζησε και ωμίλησε δυνατά.
Γ Βασ. 17,23 και κατήγαγεν αυτό από του υπερώου εις τον οίκον και έδωκεν αυτό τή μητρί αυτού· και είπεν Ηλιού· βλέπε, ζή ο υιός σου.
Γ Βασ. 17,23 Ο Ηλίας κατέβασε το παιδί από το υπερώον στο σπίτι, το παρεδωκεν εις την μητέρα του και είπε· "βλέπεις ότι το παιδί σου ζη".
Γ Βασ. 17,24 και είπεν η γυνή προς Ηλιού· ιδού έγνωνκα ότι σύ άνθρωπος Θεού και ρήμα Κυρίου εν τώ στόματί σου αληθινόν.
Γ Βασ. 17,24 Απήντησεν η γυναίκα προς τον Ηλιαν· "ιδού, εγώ έχω πλέον γνωρίσει καλά και πεισθή, ότι συ είσαι άνθρωπος του Θεού και ότι ο λόγος του Θεού ο αληθινός πάντοτε υπάρχει στο στόμα σου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Γ Βασ. 18,1 Καί εγένετο μεθ ημέρας πολλάς και ρήμα Κυρίου εγένετο προς Ηλιού εν τώ ενιαυτώ τώ τρίτω λέγων· πορεύθητι και όφθητι τώ Αχαάβ, και δώσω υετόν επί πρόσωπον της γής.
Γ Βασ. 18,1 Επειτα από αρκετόν χρόνον, κατά το τρίτον έτος του λιμού, εδόθη εκ μέρους του Θεού εντολή στον Ηλιού, προς τον οποίον ο Κυριος είπε· "πήγαίνε, παρουσιάσου στον Αχαάβ και εγώ θα δώσω τώρα βροχήν εις την γην".
Γ Βασ. 18,2 και επορεύθη Ηλιού τού οφθῆναι τώ Αχαάβ, και η λιμός κραταιά εν Σαμαρεία.
Γ Βασ. 18,2 Ο Ηλιού επήγγε πράγματι να παρουσιασθή στον Αχαάβ, ενώ η πείνα λόγω της ανομβρίας ήτο ακόμη πολύ μεγάλη εις την Σαμάρειαν.
Γ Βασ. 18,3 και εκάλεσεν Αχαάβ τον Αβδιού τον οικονόμον· (και Αβδιού ήν φοβούμενος τον Κύριον σφόδρα,
Γ Βασ. 18,3 Ο Αχαάβ προσεκάλεσε τας ημέρας εκείνας τον αρχιοικονόμον του, τον Αβδιού (ο οποίος Αβδιού εφοβείτο πάρα πολύ τον Κυριον,
Γ Βασ. 18,4 και εγένετο εν τώ τύπειν την Ιεζάβελ τους προφήτας Κυρίου και έλαβεν Αβδιού εκατόν άνδρας προφήτας και κατέκρυψεν αυτούς κατά πενήκοντα εν σπηλαιώ και διέτρεφεν αυτούς εν άρτω και ύδατι)
Γ Βασ. 18,4 και όταν η Ιεζάβελ εθανάτωσε τους προφήτας του Κυρίου, ο Αβδιού επήρην εκατόν άνδρας προφήτας και τους απέκρυψεν ανά πενήκοντα εις δύο σπήλαια, όπου και τους διέτρεφε με ψωμί και νερό).
Γ Βασ. 18,5 και είπεν Αχαάβ προς Αβδιού· δέυρο και διέλθωμεν επί την γην και επί πηγάς των υδάτων και επί χειμάρους, εάν πως εύρωμεν βοτάνην και περιποιησώμεθα ίππους και ημιόνους, και ουκ εξολοθρευθήσονται από των σκηνών.
Γ Βασ. 18,5 Ο Αχαάβ είπε προς τον Αβδιού· "έλα, ας περιοδεύσωμεν ανά την χώραν. Να πάμε εις τας πηγάς των υδάτων και στους χειμάρρους, μήπως τυχόν και εύρωμεν χόρτον, δια να θρέψωμεν τους ίππους και τους ημιόνους, δια να μη εξολοθρευθούν εντελώς από τους σταύλους".
Γ Βασ. 18,6 και εμέρισαν εαυτοίς την οδόν του διελθῆν αυτήν· Αχαάβ επορεύθη εν οδώ μια και Αβδιού επορεύθη εν οδώ άλλη μόνος.
Γ Βασ. 18,6 Εμοιάσθησαν μεταξύ των τον δρόμον, δια να περάσουν την χώραν. Ο Αχαάβ επορεύθη στον ένα δρόμον και ο

Αβδιού εβάδιεν στον άλλον δρόμον μόνος.

Γ Βασ. 18,7 και ήν Αβδιού εν τή οδώ μόνος, και ήλθεν Ηλιού εις συνάντησιν αυτού μόνος· και Αβδιού έσπευσεν και έπεσεν επί πρόσωπον αυτού και είπεν· ει σύ εί αυτός, κύριέ μου Ηλιού;

Γ Βασ. 18,7 Ενώ ο Αβδιού επροχωρούσε μόνος του στον δρόμον, ήλθε προς συνάντησίν του ο προφήτης Ηλίας. Ο Αβδιού έσπευσε και προσεκύνησεν αυτόν μέχρις εδάφους και του είπεν· “αλήθεια, συ είσαι ο ίδιος ο προφήτης Ηλίας, κύριέ μου;”

Γ Βασ. 18,8 και είπεν Ηλιού αυτό· εγώ· πορεύου, λέγε τώ κυρίω σου· ιδού Ηλιού.

Γ Βασ. 18,8 Ο Ηλίας του απήντησεν· “εγώ είμαι. Πηγαινε και είτε στον κύριόν σου· Ιδού, ήλθεν ο Ηλιού”.

Γ Βασ. 18,9 και είπεν Αβδιού· τι ημάρτηκα, ότι δίδως τον δούλόν σου εις χείρα Αχαάβ τού θανατώσαι με;

Γ Βασ. 18,9 Ο Αβδιού απήντησεν· “εις τι σου έπταισα, ποίαν αμαρτίαν διέπραξα και παραδίδεις εμέ τον δούλον σου εις τας χείρας του Αχαάβ, δια να με θανατώση;

Γ Βασ. 18,10 ζή Κύριος ο Θεός σου, ει έστιν έθνος ή βασιλεία, ου ουκ απέστειλεν ο κύριός μου ζητείν σε, και ει είπον· ουκ έστι, και ενέπηρσε την βασιλείαν και τας χώρας αυτής, ότι ουχ εύρηκέ σε.

Γ Βασ. 18,10 Σε διαβεβαιώ ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, ότι δεν υπάρχει έθνος η βασιλείον, όπου ο κύριός μου ο Αχαάβ δεν απέστειλε, δια να σε αναζητήση. Και αν εκείνοι του απαντούσαν· Δεν υπάρχει εδώ ο Ηλιού, αυτός παρédιδεν στο πυρ την βασιλείαν και τας χώρας αυτής, διότι δεν σε ανεκάλυπτε.

Γ Βασ. 18,11 και νύν σύ λέγεις· πορεύου, ανάγγελλε τώ κυρίω σου· ιδού Ηλιού.

Γ Βασ. 18,11 Και τώρα συ μου λέγεις, πήγαινε και ανάγγειλε στον κύριόν σου, ότι ο Ηλίας είναι εδώ παρών;

Γ Βασ. 18,12 και έσται εάν εγώ απέλθω από σου, και πνεύμα Κυρίου αρεί σε εις την γήν, ήν ουκ οίδα, και εισελεύσομαι απαγγείλαι τώ Αχαάβ, και ουχ ευρήσει σε, και αποκτενεί με· και ο δούλός σου εστι φοβούμενος τον Κύριον εκ νεότητος αυτού.

Γ Βασ. 18,12 Εάν όμως συμβή, ώστε καθ' ον χρόνον εγώ θα φύγω από σε, δια να μεταβώ στον Αχαάβ και σε αφαρπάση Πνεύμα Κυρίου και σε μεταφέρη εις άλλην χώραν, την οποίαν δεν γνωρίζω, εγώ δε θα παρουσιασθώ, δια να αναγγείλω στον Αχαάβ ότι είσαι εδώ και εκείνος δεν θα σε εύρη, τότε επάνω στον θυμόν του θα με θανατώση. Εγώ δε ο δούλος σου φοβούμαι τον Κυριον ανέκαθεν, από την νεαράν μου ηλικίαν.

Γ Βασ. 18,13 ή ουκ απηγγέλη σοι τώ κυρίω μου, οία πεποίηκα εν τώ αποκτείνειν την Ιεζάβελ τους προφήτας Κυρίου, και έκρυψα από των προφητών Κυρίου εκατόν άνδρας, ανά πενήκοντα εν σπηλαιώ, και έθρεψα εν άρτοις και ύδατι;

Γ Βασ. 18,13 Ασφαλώς δε θα έχουν γνωστοποιηθή εις σε τον κύριόν μου, όσα εγώ έκαμα δια τους προφήτας του Κυρίου, όταν η Ιεζάβελ τους εθανάτωνε. Εκρυψα από τους προφήτας του Κυρίου εκατόν άνδρας, ανά πενήκοντα, εις δύο σπήλαια και τους έθρεψα με ψωμί και νερό.

Γ Βασ. 18,14 και νύν σύ λέγεις μοι πορεύου, λέγε τώ κυρίω σου· ιδού Ηλιού· και αποκτενεί με;

Γ Βασ. 18,14 Και συ τώρα μου λέγεις πήγαινε και ειπέ στον κύριόν σου, ότι ο Ηλίας είναι παρών; Εκείνος ασφαλώς θα με θανατώση”.

Γ Βασ. 18,15 και είπεν Ηλιού· ζή Κύριος των δυνάμεων, ώ παρέστην ενώπιον αυτού, ότι σήμερον οφθήσομαι αυτό.

Γ Βασ. 18,15 Ο Ηλίας απήντησεν· “ορκίζομαι στον Κυριον των δυνάμεων, ενώπιον του οποίου παρίσταμαι ως δούλος, ότι σήμερον οπωσδήποτε θα παρουσιασθώ στον Αχαάβ, τον κύριόν σου”.

Γ Βασ. 18,16 και επορεύθη Αβδιού εις συναντήν τώ Αχαάβ και απήγγειλεν αυτά· και εξέδραμεν Αχαάβ και επορεύθη εις συνάντησιν Ηλιού.

Γ Βασ. 18,16 Ο Αβδιού, κατόπιν της εντολής αυτής του Ηλιού, επορεύθη εις συνάντησιν του Αχαάβ και ανήγγειλεν εις αυτόν την εμφάνισιν του Ηλιού. Ο Αχαάβ έτρεξε, δια να συναντήση τον Ηλιού.

Γ Βασ. 18,17 Καί εγένετο ως είδεν Αχαάβ τον Ηλιού, και είπεν Αχαάβ προς Ηλιού· ει σύ εί αυτός ο διαστρέφων τον Ισραήλ;

Γ Βασ. 18,17 Όταν δε είδε τον προφήτην Ηλίαν του είπεν· “αλήθεια, συ δεν είσαι εκείνος ο οποίος διαστρέφσ τον ισραηλιτικόν λαόν;”

Γ Βασ. 18,18 και είπεν Ηλιού· ου διαστρέφω τον Ισραήλ, ότι αλλ ή σύ και οίκος τού πατρός σου εν τώ καταλιμπάνειν υμάς τον Κύριον Θεόν υμών και επορεύθης οπίσω των Βααλίμ.

Γ Βασ. 18,18 Ο Ηλιού του απήντησε· “δεν διαστρέφω τον ισραηλιτικόν λαόν εγώ, αλλά συ και η οικογένεια του πατρός σου, διότι σεις έχετε εγκαταλείψει Κυριον τον Θεόν σας και ηκολουθήσατε την λατρείαν των ειδώλων του Βααλ.

Γ Βασ. 18,19 και νύν απόστειλον, συνάθροισον προς με πάντα Ισραήλ εις όρος το Καρμήλιον και τους προφήτας της αισχύνης τετρακοσίους και πενήκοντα και τους προφήτας των άλσών τετρακοσίους εσθιοντας τράπεζαν Ιεζάβελ.

Γ Βασ. 18,19 Και τώρα στείλε και συγκέντρωσε κοντά μου όλους τους εκπροσώπους του ισραηλιτικού λαού στο όρος Καρμηλον, όπως επίσης και τους τετρακοσίους πενήκοντα ιερείς της αισχύνης και τους τετρακοσίους άλλους ιερείς των δασών της Αστάρτης, οι οποίοι τρώγουν εις την τράπεζαν της Ιεζάβελ”.

Γ Βασ. 18,20 και απέστειλεν Αχαάβ εις πάντα Ισραήλ και επισυνήγαγε πάντας τους προφήτας εις όρος το Καρμήλιον.

Γ Βασ. 18,20 Ο Αχαάβ απέστειλε πράγματι ανθρώπους εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν και συνεκέντρωσεν όλους τους ψευδείς προφήτας στο Καρμήλιον όρος.

Γ Βασ. 18,21 και προσήγαγεν Ηλιού προς πάντας, και είπεν αυτοίς Ηλιού· έως πότε υμείς χωλανείτε επ αμφοτέραις ταίς ιγνύαις; ει έστι Κύριος ο Θεός, πορεύεσθε οπίσω αυτού· ει δε ο Βάαλ, πορεύεσθε οπίσω αυτού· και ουκ απεκριθη ο λαός λόγον.

Γ Βασ. 18,21 Ο προφήτης Ηλίας επλησίασεν όλους τους συγκεντρωθέντας εκεί και είτε προς αυτούς· “έως πότε εσείς θα χωλαίνετε και από τα δύο πόδια και θα κλίνετε πότε εδώ και πότε εκεί; Εάν ο Κυριος και Θεός των πατέρων μας είναι αληθινός, ακολουθήσατε αυτόν. Εάν όμως ο Βααλ είναι ο πραγματικός θεός, λατρεύσατε αυτόν”. Ο λαός δεν απήντησε τίποτε εις αυτά.

Γ Βασ. 18,22 και είπεν Ηλιού προς τον λαόν· εγώ υπολέλειμμα προφήτης τού Κυρίου μονώτατος, και οι προφήται τού Βάαλ τετρακόσιοι και πενήκοντα άνδρες, και οι προφήται τού άλσους τετρακόσιοι

Γ Βασ. 18,22 Ο δε Ηλιού είτε τότε προς τον λαόν· “εγώ έχω απομείνει εδώ εντελώς μόνος προφήτης του Κυρίου. Ενώ οι μεν προφήται του Βααλ είναι τετρακόσιοι και πενήκοντα, οι δε προφήται του άλσους της Αστάρτης είναι τετρακόσιοι

Γ Βασ. 18,23 δότωσαν ημίν δύο βόας, και εκλεξάσθωσαν εαυτοίς τον ένα και μελισάτωσαν και επιθέτωσαν επί των ξύλων και πύρ μη επιθέτωσαν, και εγώ ποιήσω τον βούν τον άλλον, και πύρ ου μη επιθώ.

Γ Βασ. 18,23 Ας μας δώσουν δύο βόδια και ας εκλέξουν αυτοί ένα βόδι, ας το κόψουν εις τεμάχια και ας το επιθέσουν επάνω εις τα ξύλα. Φωτιά όμως να μη ανάψουν. Το ίδιο θα κάμω και εγώ στο βόδι το άλλο και δεν θα ανάψω φωτιά επί του θυσιαστηρίου.

Γ Βασ. 18,24 και βοάτε εν ονόματι Θεών υμών, και εγώ επικαλέσομαι εν τώ ονόματι Κυρίου του Θεού μου, και έσται ο θεός ός εάν επακούση εν πυρί, ούτος Θεός, και απεκρίθησαν πάς ο λαός και είπον· καλόν το ρήμα, ό ελάλησας.

Γ Βασ. 18,24 Σεις, οι ιερείς των ειδώλων, θα φωνάζετε και θα παρακαλήτε τον θεόν σας και εγώ επίσης θα επικαλεσθώ το όνομα Κυρίου του Θεού μου. Εκείνος ο Θεός θα είναι αληθινός και πραγματικός, ο οποίος θα ακούση την προσευχήν και θα στείλη πυρ επάνω στο θυσιαστήριον". Ολοι οι παριστάμενοι αντιπρόσωποι του λαού, απεκρίθησαν και είπαν· "καλός είναι αυτός ο λόγος, τον οποίον μας είπες ας γίνη έτσι".

Γ Βασ. 18,25 και είπεν Ηλιού τοίς προφήταις της αισχύνης· εκλέξασθε εαυτοίς τον μόσχον τον ένα και ποιήσατε πρώτοι, ότι πολλοί υμείς, και επικαλέσασθε εν ονόματι θεού υμών και τώρ μη επιθήτε.

Γ Βασ. 18,25 Τοτε ο Ηλίας είπεν στους προφήτας της αισχύνης· "διαλέξτε σεις δια τον εαυτόν σας τον ένα μόσχον και ετοιμάσατό τον σεις πρώτοι, διότι είσθε πολλοί και επικαλεσθήτε το όνομα του θεού σας. Φωτιά όμως να μη θέσετε επάνω στο θυσιαστήριον".

Γ Βασ. 18,26 και έλαβον τον μόσχον και εποίησαν και επεκαλούντο εν ονόματι του Βάαλ εκ πρωΐθεν έως μεσημβρίας και είπον· επάκουσον ημών, ο Βάαλ, επάκουσον ημών· και ουκ ήν φωνή και ουκ ήν ακρόασις· και διέτρεχον επί του θυσιαστηρίου, ού εποίησαν.

Γ Βασ. 18,26 Εκείνοι επήραν τον μόσχον, ητοίμασαν αυτόν και επεκαλούντο το όνομα του Βααλ από την πρωίαν έως την μεσημβρίαν και έλεγαν· "ω Βααλ, επάκουσέ μας. Ακουσε την προσευχήν μας, Βααλ" ! Αλλά ο θεός των ούτε τους ήκουσεν ούτε και τους απήντησεν. Εκείνοι δε έτρεχαν γύρω από το θυσιαστήριον, το οποίον κατεσκεύασαν, παρακαλούντες συνεχώς τον Βααλ.

Γ Βασ. 18,27 και εγένετο μεσημβρία και εμυκτήρισεν αυτούς Ηλιού ο Θεοβίτης και είπεν· επικαλείσθε εν φωνή μεγάλη, ότι θεός εστιν, ότι αδολεσχία αυτώ εστι, και άμα μη ποτε χρηματίζει αυτός, ή μη ποτε καθεύδει αυτός, και εξαναστήσεται.

Γ Βασ. 18,27 Εφθασεν η μεσημβρία, ο δε προφήτης Ηλίας ο Θεοβίτης, ειρωνευόμενος αυτούς, τους είπε· "παρακαλέσατε αυτόν με ακόμη μεγαλυτέραν φωνήν, διότι είναι θεός ! Ισως φλυαρεί κάπου, πιθανόν να ευρίσκεται προς σωματικήν του ανάγκην, δεν αποκλείεται και να κοιμάται. Φωνάξτε, δια να εξυπνήση" !

Γ Βασ. 18,28 και επεκαλούντο εν φωνή μεγάλη και κατετέμνοντο κατά τον εθισμόν αυτών εν μαχαίραις και σειρομάταις έως εκχύσεως αίματος επ αυτούς·

Γ Βασ. 18,28 Εκείνοι εκαλούσαν τον θεόν των με ακόμη μεγαλυτέραν φωνήν και, κατά την ειδωλολατρικήν των συνήθειαν, κατέκοπτον τον εαυτόν των με μαχαίρας και με αγκαθεράς λόγχας, μέχρις ότου έρρεεν επάνω εις τα σώματά των το αίμα.

Γ Βασ. 18,29 και προφήτην εντός ού παρήλθε το δειλινόν, και εγένετο ως ο καιρός τού αναβήναι την θυσίαν και ουκ ήν φωνή, και ελάλησεν Ηλιού ο Θεοβίτης προς τους προφήτας των προσοχισμάτων λέγων· μετάστητε από τού νύν, και εγώ ποιήσω το ολοκαύτωμά μου, και μετέστησαν, και απήλθον.

Γ Βασ. 18,29 Επεκαλούντο τον θεόν και προσήχοντο, μέχρις ότου ήλθε το δειλινόν, η ώρα δηλαδή κατά την οποίαν προσεφέρετο η απογευματινή θυσία προς τον θεόν. Αλλά καμμία απάντησις δεν εδίδετο εις αυτούς. Ωμίλησε τότε ο Ηλιού ο Θεοβίτης προς τους προφήτας των βδελυρών θεών λέγων· "απομακρυνθήτε από αυτού τώρα και εγώ θα ετοιμάσω τον μόσχον δια το ολοκαύτωμά μου". Εκείνοι απεμακρύνθησαν ολίγον και απεχώρησαν από εκεί.

Γ Βασ. 18,30 και είπεν Ηλιού προς τον λαόν· προσαγάγετε προς με· και προσήγαγε πάς ο λαός προς αυτόν.

Γ Βασ. 18,30 Είπε τότε ο Ηλιού προς τον λαόν· "πλησιάσατε εδώ κοντά μου". Και όλος ο λαός επλησίασε προς αυτόν.

Γ Βασ. 18,31 και έλαβεν Ηλιού δώδεκα λίθους κατά αριθμόν φυλών τού Ισραήλ, ως ελάλησε Κύριος προς αυτόν λέγων· Ισραήλ έσται το όνομά σου.

Γ Βασ. 18,31 Επήρεν ο Ηλιού δώδεκα λίθους, κατά τον αριθμόν των φυλών του Ισραήλ, όπως είχεν ομιλήσει ο Κυριος τότε προς τον Ιακώβ λέγων· "Ισραήλ θα είναι πλέον το όνομά σου".

Γ Βασ. 18,32 και ωκοδόμησε τους λίθους εν ονόματι Κυρίου και ιάσατο το θυσιαστήριον το κατεσκαμμένον, και εποίησε θάλασσαν χωρούσαν δύο μετρητάς σπέρματος κυκλόθεν τού θυσιαστηρίου.

Γ Βασ. 18,32 Και έκτισε με τους λίθους αυτούς θυσιαστήριον επ' ονόματι του Κυρίου. Ξαναέκτισε δηλαδή και ανεκαίνισεν εκεί προηγούμενον θυσιαστήριον, το οποίον είχε καταστροφή. Εκαμεν επίσης γύρω από το θυσιαστήριον τούτο μεγάλο αυλάκι, που εχώρουσε δύο μετρητάς νερού (25 περίπου κιλά).

Γ Βασ. 18,33 και εστοίβασε τας σχίδακας επί το θυσιαστήριον, ό εποίησε, και εμέλισε το ολοκαύτωμα και επέθηκεν επί τας σχίδακας και εστοίβασεν επί το θυσιαστήριον και είπε· λάβετέ μοι τέσσαρας υδρίας ύδατος και επιχέετε επί το ολοκαύτωμα και επί τας σχίδακας και εποίησαν ούτως.

Γ Βασ. 18,33 Εστοίβασε τα σχισμένα ξύλα επάνω στο θυσιαστήριον αυτό, που είχε κάμει, ετεμάχισε το ολοκαύτωμα και έθεσε τα τεμάχια του ζώου επάνω εις τα ξύλα, που είχε στοιβάσει στο θυσιαστήριον, και είπε· "φέρετέ μου τέσσαρας υδρίας νερό και χύσατέ το επάνω στο ολοκαύτωμα και εις τα ξύλα". Εκείνοι δε έκαμαν, όπως τους είπεν.

Γ Βασ. 18,34 και είπε· δευτερώσατε· και εδευτέρωσαν. και είπε· τρισώσατε· και ετρίσσευσαν.

Γ Βασ. 18,34 Ο Ηλίας είπε· "κάμετε το ίδιο δια δευτέραν φοράν". Και δια δευτέραν φοράν έρριψαν νερό. Είπε πάλιν· "δια τρίτην φοράν το ίδιο". Και εκείνοι έχυσαν νερό δια τρίτην φοράν.

Γ Βασ. 18,35 και διεπορεύετο το ύδωρ κύκλω τού θυσιαστηρίου, και την θάλασσαν έπλησαν ύδατος.

Γ Βασ. 18,35 Το νερό, που εχύθη, έτρεχεν ολόγυρα από το θυσιαστήριον και εγένετο το αυλάκι νερό.

Γ Βασ. 18,36 και ανεβόησεν Ηλιού εις τον ουρανόν και είπε· Κύριε ο Θεός Αβραάμ και Ισαάκ και Ισραήλ, επάκουσόν μου, Κύριε, επάκουσόν μου σήμερα εν πυρί, και γνώτωσαν πάς ο λαός ούτος ότι σύ εί Κύριος ο Θεός Ισραήλ και εγώ δούλος σου και διά σε πεποίηκα τα έργα ταύτα.

Γ Βασ. 18,36 Ο Ηλίας προσηχήθη με μεγάλην κραυγήν στον ουρανόν και είπε· "Κυριε, ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ισραήλ, άκουσε την προσευχήν μου. Κυριε, άκουσε σήμερα την προσευχήν μου και στείλε πυρ επάνω στο θυσιαστήριον αυτό, δια να γνωρίση όλος αυτός ο ισραηλιτικός λαός, ότι συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός του Ισραήλ, εγώ σε είμαι δούλος σου και προς δόξαν του αγίου Ονόματός σου και κατόπιν ιδικης σου εντολής έκαμα αυτά τα έργα.

Γ Βασ. 18,37 επάκουσόν μου, Κύριε, επάκουσόν μου εν πυρί, και γνώτω ο λαός ούτος, ότι σύ εί Κύριος ο Θεός και σύ

έστρεψας την καρδιαν τού λαού τούτου οπίσω.

Γ Βασ. 18,37 Επάκουσόν μου, Κυριε, επάκουσόν μου αποστέλλων πυρ και ας μάθη όλος ο λαός αυτός, ότι συ είσαι ο αληθινός Κυριος και Θεός και συ μετέστρεψες την καρδιαν του λαού αυτού, ώστε να σε ακολουθή".

Γ Βασ. 18,38 και έπεσε πύρ παρά Κυρίου εκ τού ουρανού και κατέφαγε τα ολοκαυτώματα και τας σχίδακας και το ύδωρ το εν τή θαλάσση, και τους λίθους και τον χούν εξέλειξε το πύρ.

Γ Βασ. 18,38 Έπεσε δε τότε πυρ από τον ουρανό παρά Κυρίου, το οποίον κατέφαγε τα τεμάχια του προς ολοκαύτωσιν ζώου, τα ξύλα και το ύδωρ, που ευρίσκετο εις την αυλακα. Ακόμη δε κατέφαγε και τους λίθους, έγλειψε δε και αυτό το χόμα.

Γ Βασ. 18,39 και έπεσε πάς ο λαός επί πρόσωπον αυτών και είπον· αληθώς Κύριος ο Θεός, αυτός ο Θεός.

Γ Βασ. 18,39 Όλος ο λαός, όταν είδε το καταπληκτικόν θαύμα, έπεσεν στο έδαφος, προσεκύνησαν τον Θεόν και είπαν· "ο Κυριος και ο Θεός μας, αυτός είναι ο πραγματικός Θεός".

Γ Βασ. 18,40 και είπεν Ηλιού προς τον λαόν· συλλάβετε τους προφήτας τού Βάαλ, μηδείς σωθήτω εξ αυτών· και συνέλαβον αυτούς, και κατάγει αυτούς Ηλιού εις τον χειμάρρον Κισσών και έσφαξεν αυτούς εκεί.

Γ Βασ. 18,40 Είπε δε τότε ο Ηλιού προς τον λαόν· "συλλάβετε τους ιερείς του Βααλ. Κανείς από αυτούς δεν πρέπει να διασωθή". Οι άνδρες συνέλαβαν τους ιερείς, ο δε Ηλίας τους κατεβίβασεν στον χειμάρρον Κισσών, όπου και τους έσφαξεν.

Γ Βασ. 18,41 Καί είπεν Ηλιού τώ Αχαάβ· ανάβηθι και φάγε και πίε, ότι φωνή των ποδών τού υετού.

Γ Βασ. 18,41 Είπε κατόπιν ο Ηλίας προς τον Αχαάβ· "σήκω, φάγε και πίε, διότι ακούεται ο θόρυβος της ερχομένης βροχής, σαν πόδια πεζοπορούντων".

Γ Βασ. 18,42 και ανέβη Αχαάβ τού φαγείν και πιείν, και Ηλιού ανέβη επί τον Κάρμηλον και έκυψεν επί την γήν και έθηκε το πρόσωπον αυτού ανά μέσον των γονάτων αυτού.

Γ Βασ. 18,42 Ο Αχαάβ ανέβη εις κάποιο εκεί ύψωμα, δια να φάγη και να πιή. Ο δε Ηλιού ανέβη εις μίαν κορυφήν του Καρμήλου, έσκυψεν εις την γην, έθεσε το πρόσωπόν του ανάμεσα εις τα γόνατά του και προσήύχето.

Γ Βασ. 18,43 και είπε τώ παιδάριον αυτού· ανάβηθι και επίβλεψον οδόν της θαλάσσης, και επέβλεψεν το παιδάριον και είπεν· ουκ έστιν ουθέν. και είπεν Ηλιού· και σύ επίστρεψον επτάκις·

Γ Βασ. 18,43 Κατόπιν ο Ηλιού είπεν στον υπηρέτην του· "ανέβα εις ένα ύψωμα και στρέψε τα βλέμματά σου προς δυσμάς, προς το μέρος της θαλάσσης". Ο υπηρέτης ανέβη πράγματι, εγύρισε το βλέμμα του προς την θάλασσαν και είπε· "δεν υπάρχει τίποτε". Ο Ηλίας του απήντησε· "πήγαινε και έλα επτά φορές".

Γ Βασ. 18,44 και επέστρεψε το παιδάριον επτάκις, και εγένετο εν τώ εβδόμω και ιδού νεφέλη μικρά ως ίχνος ανδρός ανάγουσα ύδωρ· και είπεν· ανάβηθι και είπον τώ Αχαάβ· ζεύξον το άρμα σου και κατάβηθι, μη καταλάβη σε ο υετός.

Γ Βασ. 18,44 Ο υπηρέτης επήγε και ήλθεν επτά φορές. Κατά δε την εβδόμην φοράν, ιδού εφάνη μία μικρά νεφέλη, το μέγεθος της οποίας ήτο σαν το ίχνος που αφήνει το πάτημα ανδρός και αυτή προεμήνυε βροχήν. Ο Ηλίας είπε τότε στον υπηρέτην του· "πήγαινε και ειπέ στον Αχαάβ· Ζεύξε το άρμα σου και κατέβα, μήπως σε προλάβη η βροχή στον δρόμον".

Γ Βασ. 18,45 και εγένετο έως ώδε και ώδε και ο ουρανόσ συνεσκοτάσε νεφέλαις και πνεύματι, και εγένετο υετός μέγας· και έκλαιε και επορεύετο Αχαάβ έως Ιεζράελ.

Γ Βασ. 18,45 Δεν επέρασε πολλή ώρα και ο ουρανόσ εσκοτείνιασεν από τα πολλά νέφη, που έφερεν ο άνεμος. Και αμέσως έπιασε μεγάλη βροχή. Ο δε Αχαάβ επορεύετο κλαίων προς την πόλιν του Ιεζράελ.

Γ Βασ. 18,46 και χείρ Κυρίου επί τον Ηλιού, και συνέσφιξε την οσφύν αυτού και έτρεχεν έμπροσθεν Αχαάβ έως Ιεζράελ.

Γ Βασ. 18,46 Δυναμεις δε του Κυρίου υπήρχεν στον Ηλιού, ο οποίος έζωσε το φόρεμά του εις την μέσην του, έφθασε και επροσπέρασε τον Αχαάβ, έως την πόλιν Ιεζράελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Γ Βασ. 19,1 Καί ανήγγειλεν Αχαάβ τή Ιεζάβελ γυναικι αυτού πάντα, ά έποίησεν Ηλιού, και ως απέκτεινε τους προφήτας εν ρομφαία.

Γ Βασ. 19,1 Ο Αχαάβ, όταν έφθασεν στο ανάκτορόν του, εγνωστοποίησεν εις την σύζυγόν του την Ιεζάβελ όλα, όσα θαυματουργικώς έκαμεν ο Ηλιού, όπως επίσης και το ότι εθανάτωσε με ρομφαίαν τους προφήτας των ειδώλων.

Γ Βασ. 19,2 και απέστειλεν Ιεζάβελ προς Ηλιού και είπεν· ει σύ εί Ηλιού και εγώ Ιεζάβελ, τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθείη, ότι ταύτην την ώραν αύριον θήσομαι την ψυχήν σου καθώς ψυχήν ενός εξ αυτών.

Γ Βασ. 19,2 Η Ιεζάβελ, κυριευθείσα από οργήν, έστειλεν ανθρώπους της προς τον Ηλιαν και του είπεν· "όσον είναι αλήθεια ότι συ είσαι ο Ηλιού και εγώ είμαι η Ιεζάβελ, ας με τιμωρήση ο Θεός με τας βαρύτερας τιμωρίας, εάν αυτήν την ώραν αύριον δεν παραδώσω την ζωήν σου εις θάνατον, ωσάν ενός εξ αυτών που συ εθανάτωσες".

Γ Βασ. 19,3 και εφοβήθη Ηλιού και ανέστη και απήλθε κατά την ψυχήν αυτού και έρχεται εις Βηρσαβεέ γήν Ιούδα και αφήκε το παιδάριον αυτού εκεί·

Γ Βασ. 19,3 Ο Ηλίας εφοβήθη. Εσηκώθη και έφυγεν από εκεί και κατηυθύνετο, όπου η φοβισμένη καρδιά του τον ωθούσε. Εφθασεν εις την Βηρσαβεέ, πόλιν της φυλής του Ιούδα. Εκεί δε αφήκε τον υπηρέτην του.

Γ Βασ. 19,4 και αυτός επορεύθη εν τή ερήμω οδόν ημέρας και ήλθε και εκάθισεν υποκάτω αθμέν και ητήσατο την ψυχήν αυτού αποθανείν και είπεν· ικανούσθω νύν, λαβέ δή την ψυχή μου απ εμού, Κύριε, ότι ου κρείσσων εγώ ειμι υπέρ τους πατέρας μου.

Γ Βασ. 19,4 Ο Ηλίας επροχώρησεν στο εσωτερικόν της ερήμου, δρόμον μιας ημέρας, ήλθε και εκάθισεν υποκάτω από ένα φυτόν, που ωνομάζετο Ραθμέν (αρκευθος), και εζήτησεν από τον Θεόν να αποθάνη λέγων· "αρκετά έως τώρα έζησα. Παρε, Κυριε, από εμέ την ψυχήν μου, διότι εγώ δεν είμαι καλύτερος από τους προγόνους μου".

Γ Βασ. 19,5 και εκοιμήθη και ύπνωσεν εκεί υπό φυτόν, και ιδού τις ήψατο αυτού και είπεν αυτώ· ανάστηθι και φάγε·

Γ Βασ. 19,5 Αποκαρδιωμένος δε και βαρύθυμος έπεσε και εκοιμήθη εκεί κάτω από το δένδρον. Αίφνης κάποιος τον ήγγισεν και του είπε· "σήκω και φάγε".

Γ Βασ. 19,6 και επέβλεψεν Ηλιού, και ιδού προς κεφαλής αυτού εγκρυφίας ολυρίτης και καψάκης ύδατος· και ανέστη και έφαγε και έπινε, και επιστρέψας εκοιμήθη.

Γ Βασ. 19,6 Ο Ηλίας εξύπνησεν, ήνοιξε τα μάτια του και είδεν προς το μέρος, που ανεπαύετο η κεφαλή του, ψημένην κριθινήν λαγάναν και δοχείον με νερό. Εσηκώθη, έφαγε, έπινε και εκοιμήθη πάλιν.

Γ Βασ. 19,7 και επέστρεψεν ο άγγελος Κυρίου εκ δευτέρου και ήψατο αυτού και είπεν αυτώ· ανάστα φάγε, ότι πολλή από

σου η οδός.

Γ Βασ. 19,7 Ο άγγελος επανήλθε δια δευτέραν φοράν, ήγγισεν αυτόν και του είπε· “σήκω και φάγε, διότι είναι πολύς ακόμη ο δρόμος, που θα κάμης”.

Γ Βασ. 19,8 και ανέστη και έφαγε και έπιε· και επορεύθη εν ισχύϊ της βρώσεως εκείνης τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας έως όρους Χωρήβ.

Γ Βασ. 19,8 Ο Ηλίας εσηκώθη, έφαγε και έπιε. Με την δύναμιν δε της τροφής εκείνης εβάδισεν επί τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας, έως ότου έφθασεν στο όρος Χωρήβ.

Γ Βασ. 19,9 και εισήλθεν εκεί εις το σπήλαιον και κατέλυσεν εκεί· και ιδού ρήμα Κυρίου προς αυτόν και είπε· τι σύ ενταύθα, Ηλιού;

Γ Βασ. 19,9 Εισήλθεν εις ένα εκεί σπήλαιον, όπου και έμεινε. Και ιδού, ο Κυριος ωμίλησε προς αυτόν και είπε· “διατί συ, Ηλιού, ευρίσκεσαι εδώ;”

Γ Βασ. 19,10 και είπεν Ηλιού· ζηλών εζήλωκα τώ Κυρίω παντοκράτορι, ότι εγκατέλιπόν σε οι υιοί Ισραήλ· τα θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν και τους προφήτας σου απέκτειναν εν ρομφαία, και υπολέλειμμαι εγώ μονώτατος, και ζητούσι την ψυχήν μου λαβείν αυτήν.

Γ Βασ. 19,10 Ο Ηλίας απήντησε· “πλημμυρίζει η καρδιά μου από φλογερόν ζήλον δια σε, τον Κυριον και Παντοκράτορα, διότι οι Ισραηλίται σε εγκατέλειψαν. Τα θυσιαστήριά σου τα κατέσκαψαν, τους δε προφήτας σου εφόνευσαν με ρομφαίαν. Έτσι δε έχω απομείνει εγώ εντελώς μόνος, οι δε εχθροί σου ζητούν να αφαιρέσουν και την δίκην μου ζώήν”.

Γ Βασ. 19,11 και είπεν· εξελεύση αύριον και στήση ενώπιον Κυρίου εν τώ όρει· ιδού παρελεύσεται Κύριος, και ιδού πνεύμα μέγα κραταίον διαλύον όρη και συντρίβον πέτρας ενώπιον Κυρίου, ουκ εν τώ πνεύματι Κύριος· και μετά το πνεύμα συσσεισμός, ουκ εν τώ συσσεισμά Κύριος·

Γ Βασ. 19,11 Είπε προς αυτόν ο Θεός· “αύριον να εξέλθης από το σπήλαιον και να σταθής ενώπιον του Κυρίου στο όρος· και ιδού, θα περάσῃ εκεί ο Κυριος”. Έτσι και έγινε. Αίφνης ισχυρότατος άνεμος έπνευσε, που διέλυε όρη και συνέτριβε πέτρας, αλλά δεν υπήρχεν ο Κυριος μέσα στον σφοδρόν άνεμον. Επειτα από τον άνεμον έγινε σεισμός μεγάλος, αλλά ούτε μέσα στον σεισμόν υπήρχεν ο Κυριος.

Γ Βασ. 19,12 και μετά τον συσεισμόν πύρ, ουκ εν τώ πυρί Κύριος· και μετά το πύρ φωνή αύρας λεπτής, κακεί Κύριος.

Γ Βασ. 19,12 Επειτα από τον σεισμόν ήλθε πυρ. Ούτε μέσα στο πυρ υπήρχεν ο Κυριος. Επειτα από το πυρ ηκούσθη φωνή αύρας λεπτής και δροσεράς. Εκεί υπήρχεν ο Κυριος.

Γ Βασ. 19,13 και εγένετο ως ήκουσεν Ηλιού, και επεκάλυψε το πρόσωπον αυτού εν τή μηλωτή αυτού και εξήλθε και έστη υπό σπήλαιον· και ιδού προς αυτόν φωνή και είπε· τι σύ ενταύθα Ηλιού;

Γ Βασ. 19,13 Όταν ο Ηλίας ήκουσε και είδεν αυτό, εκάλυψεν από σεβασμόν και φόβον τα πρόσωπόν του με την μηλωτήν. Εξήλθε και εστάθη κάτω από το σπήλαιον. Και ιδού πάλιν ο Θεός τον η ρώτησε· “διατί ευρίσκεσαι εδώ, Ηλία;”

Γ Βασ. 19,14 και είπεν Ηλιού· ζηλών εζήλωκα τώ Κυρίω παντοκράτορι, ότι εγκατέλιπον την διαθήκην σου οι υιοί Ισραήλ· και τα θυσιαστήριά σου καθείλαν και τους προφήτας σου απέκτειναν εν ρομφαία, και υπολέλειμμαι εγώ μονώτατος, και ζητούσι την ψυχήν μου λαβείν αυτήν.

Γ Βασ. 19,14 Ο δε Ηλίας απήντησε· “φλογερός ζήλος πλημμυρίζει την καρδίαν μου προς χάριν σου, του Θεού του παντοκράτορος. Πονώ, διότι οι Ισραηλίται εγκατέλιπον την διαθήκην σου. Κατέσκαψαν και εκρήμνισαν τα θυσιαστήριά σου. Εφόνευσαν με ρομφαίαν τους προφήτας σου. Εγώ δε εντελώς μόνος έχω απομείνει. Αλλά ζητούν και την ίδικην μου ζώήν να αφαιρέσουν”.

Γ Βασ. 19,15 και είπε Κύριος προς αυτόν· πορεύου, ανάστρεφε εις την οδόν σου και ήξεις εις την οδόν ερήμου Δαμασκού και ήξεις και χρίσεις τον Αζαήλ εις βασιλέα της Συρίας·

Γ Βασ. 19,15 Είπε τότε ο Κυριος προς αυτόν· “πήγαινε, ξαναγύρισε στον δρόμον σου και θα έλθης στον δρόμον της ερήμου της Δαμασκού. Όταν φθάσης εκεί, θα χρίσης ως βασιλέα της Συρίας τον Αζαήλ.

Γ Βασ. 19,16 και τον Ιού υιόν Ναμεσσί χρίσεις εις βασιλέα επί Ισραήλ· και τον Ελισαιέ υιόν Σαφάτ χρίσεις εις προφήτην αντί σου.

Γ Βασ. 19,16 τον δε Ιού, υιόν του Ναμεσσί, θα τον χρίσης βασιλέα των Ισραηλιτών και τον Ελισαιέ, τον υιόν Σαφάτ, θα τον χρίσης ως προφήτην αντί σου.

Γ Βασ. 19,17 και έσται τον σωζόμενον εκ ρομφαίας Αζαήλ, θανατώσει Ιού, και τον σωζόμενον εκ ρομφαίας Ιού θανατώσει Ελισαιέ.

Γ Βασ. 19,17 Θα συμβή δε τούτο· εκείνον οποίος θα διασωθή από την ρομφαίαν του Αζαήλ, θα τον θανατώσει ο Ιού, και εκείνον ο οποίος θα διαφύγη την φονικήν ρομφαίαν Ιού, θα τον τιμωρήση δια θανάτου ο Έλισαιος.

Γ Βασ. 19,18 και καταλείψεις εν Ισραήλ επτά χιλιάδας ανδρών, πάντα γόνατα, ά ουκ ώκλασαν γόνυ τώ Βάαλ, και πάν στόμα, ό ου προσεκύνησεν αυτώ.

Γ Βασ. 19,18 Θα αφήσης όμως ζώντας και ασφαλείς μεταξύ των Ισραηλιτών επτά χιλιάδας άνδρας, όλους εκείνους οι οποίοι δεν έκαψαν γόνυ, δια, να προσκυνήσουν τον Βααλ, τα στόματα εκείνα τα οποία δεν προσεκύνησαν αυτόν”.

Γ Βασ. 19,19 Καί απήλθεν εκείθεν και ευρίσκει τον Ελισαιέ υιόν Σαφάτ, και αυτός ηροτρία εν βουσί -δώδεκα ζεύγη ενώπιον αυτού, και αυτός εν τοίς δώδεκα- και απήλθεν επ αυτόν και επέριψε την μηλωτήν αυτού επ αυτόν.

Γ Βασ. 19,19 Ο Ηλίας ανεχώρησεν από εκεί, εύρε τον Ελισαιόν, τον υιόν του Σαφάτ, ο οποίος τότε έκανε χωράφι με τα βοΐδια του- δώδεκα ζεύγη βοΐδιών ώργωναν ενώπιόν του, αυτός δε έκανε χωράφι αυτοπροσώπως με ένα ζεύγος-. Ο Ηλίας τον επλησίασε και έρριψεν επάνω εις αυτόν την μηλωτήν.

Γ Βασ. 19,20 και κατέλιπεν Ελισαιέ τας βόας και κατέδραμεν οπίσω Ηλιού και είπε· καταφιλήσω τον πατέρα μου και ακολουθήσω οπίσω σου· και είπεν Ηλιού· ανάστρεφε, ότι ποιοήκά σοι.

Γ Βασ. 19,20 Ο Ελισαιος ενόησε την συμβολικήν αυτήν πράξιν του Ηλιού, εγκατέλειπε τα βοΐδια του και έτρεξεν οπίσθεν του Ηλιού και του είπεν· “επίτρεψόν μου να μεταβώ, δια να αποχαιρετήσω και καταφιλήσω τον πατέρα μου, και έπειτα θα σε ακολουθήσω”. Ο δε Ηλίας του είπε· “πήγαινε και γύρισε πάλιν, διότι σε έχω καταστήσει προφήτην”.

Γ Βασ. 19,21 και ανέστρεψεν εξόπισθεν αυτού και έλαβε τα ζεύγη των βοών και έθυσσε και ήψησεν αυτά εν τοίς σκεύεσι των βοών και έδωκε τώ λαώ, και έφαγον· και ανέστη και επορεύθη οπίσω Ηλιού και ελειτούργει αυτώ.

Γ Βασ. 19,21 Ο Ελισαιος απεχωρίσθη την ώραν εκείνην από τον Ηλιαν, επήρε τα δώδεκα ζεύγη των βοΐδιών, τα έσφαξε και

τα εθυσίασε, τα έψησε με τα ξύλα από τα άροτρα των βοϊδιών, παρέθεσε τράπεζαν στον λαόν και έφαγον. Επειτα εσηκώθη και επορεύθη εις συνάντησιν του Ηλιού και υπηρετούσεν αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20 (Μασ. 21)

Γ Βασ. 20,1 Καί αμπελών εις ήν τώ Ναβουθαί τώ Ιεζραηλίτη παρά τή άλω Αχαάβ βασιλέως Σαμαρείας.

Γ Βασ. 20,1 Ο Ναβουθαί, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Ιεζράελ, ειχεν ένα αμπελώνα, που ευρίσκετο κοντά στο αλώνι του Αχαάβ, βασιλέως της Σαμαρείας.

Γ Βασ. 20,2 και ελάλησεν Αχαάβ προς Ναβουθαί λέγων· δός μοι τον αμπελώνά σου και έσται μοι εις κήπον λαχάνων, ότι εγγίζων ούτος τώ οίκω μου, και δώσω σοι αμπελώνα άλλον αγαθόν υπέρ αυτόν· ει δε αρέσκει ενώπιόν σου, δώσω σοι αργύριον άλλαγμα αμπελώνός σου τούτου, και έσται μοι εις κήπον λαχάνων.

Γ Βασ. 20,2 Ο Αχαάβ ωμίλησε και ειπε προς τον Ναβουθαί· “δος μου τον αμπελώνα σου, δια να μεταβάλω αυτόν εις λαχανόκηπόν μου, επειδή αυτός ευρίσκεται πολύ κοντά στο βασιλικόν μου ανάκτορον. Θα σου δώσω δε άλλον αμπελώνα, καλύτερον από αυτόν. Εάν δε σου αρέση, θα σου δώσω αργύριον εις αντάλλαγμα αυτού του αμπελώνος σου. Και έτσι θα γίνη ο λαχανόκηπός μου.

Γ Βασ. 20,3 και ειπε Ναβουθαί προς Αχαάβ· μη γένοιτό μοι παρά Θεού μου δούναι κληρονομίαν πατέρων μου σοί.

Γ Βασ. 20,3 Ο Ναβουθαί απήντησε προς τον Αχαάβ· “να μη επιτρέψη ποτέ ο Θεός, να σου δώσω την προγονικήν μου κληρονομίαν”.

Γ Βασ. 20,4 και εγένετο το πνεύμα Αχαάβ τεταραγμένον, και εκοιμήθη επί της κλίνης αυτού και συνεκάλυψε το πρόσωπον αυτού και ουκ έφαγεν άρτον.

Γ Βασ. 20,4 Ο Αχαάβ στενοχωρήθη πολύ με την απάντησιν αυτήν. Επεσε νηστικός στο κρεβάτι του και εσκεπάσε το πρόσωπόν του.

Γ Βασ. 20,5 και εισήλθεν Ιεζάβελ η γυνή αυτού προς αυτόν και ελάλησε προς αυτόν· τι το πνευμά σου τεταραγμένον και ουκ εί σύ εσθίων άρτον;

Γ Βασ. 20,5 Η Ιεζάβελ, η σύζυγός του, εισήλθεν στο δωμάτιόν του και τον ηρώτησε· “διατί είσαι τόσο στενοχωρημένος και δεν έφαγες φαγητόν;

Γ Βασ. 20,6 και ειπε προς αυτήν, ότι ελάλησα προς Ναβουθαί τον Ιεζραηλίτην λέγων· δός μοι τον αμπελώνά σου αργυρίου· ει δε βούλη, δώσω σοι αμπελώνα άλλον αντ αυτού· και ειπεν· ου δώσω σοι κληρονομίαν πατέρων μου.

Γ Βασ. 20,6 Ο Αχαάβ απήντησε προς αυτήν· “στενοχωρούμαι διότι ωμίλησα προς τον Ναβουθαί τον Ιεζραηλίτην και του είπα· Δος μου τον αμπελώνα σου αντί χρημάτων. Εάν όμως θέλεις, θα σου δώσω άλλον αμπελώνα αντί αυτού. Εκείνος δε μου ειπε· δεν θα σου δώσω την προγονικήν μου κληρονομίαν”.

Γ Βασ. 20,7 και ειπε προς αυτόν Ιεζάβελ η γυνή αυτού· σύ νύν ούτω ποιείς βασιλέα επί Ισραήλ; ανάστηθι και φάγε άρτον και σαντού γενού, εγώ δε δώσω σοι τον αμπελώνα Ναβουθαί τού Ιεζραηλίτου.

Γ Βασ. 20,7 Η σύζυγός του, η Ιεζάβελ, του ειπε· “συ ως βασιλεύς έτσι ασκείς την βασιλικήν σου εξουσίαν; Σηκω, φάγε το φαγητόν σου, έλα στον εαυτόν σου, εγώ δε θα σου δώσω τον αμπελώνα του Ναβουθαί του Ιεζραηλίτου”.

Γ Βασ. 20,8 και έγγραψε βιβλίον επί τώ ονόματι Αχαάβ και εσφραγίσατο τή σφραγίδι αυτού και απέστειλε το βιβλίον προς τους πρεσβυτέρους και τους ελευθέρους τους κατοικούντας μετά Ναβουθαί.

Γ Βασ. 20,8 Η Ιεζάβελ συνέταξεν ένα εγγράφον εξ ονόματος του Αχαάβ, το εσφράγισε με την σφραγίδα αυτού και το έστειλε προς τους πρεσβυτέρους και τους άρχοντας, οι οποίοι κατοικούσαν εις την ιδίαν πόλιν με τον Ναβουθαί.

Γ Βασ. 20,9 και εγγράπτο εν τοίς βιβλίοις λέγων· νηστεύσατε νηστείαν και καθίσατε τον Ναβουθαί εν αρχή τού λαού·

Γ Βασ. 20,9 Εις το έγγραφον αυτό εγράφετο· “Κηρύξατε νηστείαν και καθίσατε τον Ναβουθαί ως κατηγορούμενον ενώπιον του λαού.

Γ Βασ. 20,10 και εγκαθίσατε δύο άνδρας υιούς παρανόμων εξεναντίας αυτού, και καταμαρτυρησάτωσαν αυτού λέγοντες· ηυλόγησε Θεόν και βασιλέα· και εξαγαγέτωσαν αυτόν και λιθοβολησάτωσαν αυτόν, και αποθανέτω.

Γ Βασ. 20,10 Κατόπιν παρουσιάσατε δύο παρανόμους άνδρας ενώπιόν του, δύο ψευδομάρτυρας, οι οποίοι ας καταθέσουν μαρτυρίαν ψευδή εναντίον του λέγοντες· Αυτός εβλασφήμησε τον Θεόν και τον βασιλέα. Ετσι θα καταδικασθή εις θάνατον. Κατόπιν ας οδηγηθή έξω από την πόλιν, ας τον λιθοβολήσουν εκεί και ας αποθάνη”.

Γ Βασ. 20,11 και εποίησαν οι άνδρες της πόλεως αυτού οι πρεσβύτεροι και οι ελεύθεροι οι κατοικοήντες εν τή πόλει αυτού, καθώς απέστειλε προς αυτούς Ιεζάβελ και καθά εγγράπτο εν τοίς βιβλίοις, οίς απέστειλε προς αυτούς.

Γ Βασ. 20,11 Οι άνδρες της πόλεως του Ναβουθαί, οι πρεσβύτεροι και οι άρχοντες οι οποίοι κατοικούσαν εις την πόλιν του, ενήργησαν, όπως παρήγγειλε προς αυτούς η Ιεζάβελ και όπως ήτο γραμμένον στο έγγραφον, το οποίον ειχεν αποστείλει προς αυτούς.

Γ Βασ. 20,12 και εκάλεσαν νηστείαν και εκάθισαν τον Ναβουθαί εν αρχή τού λαού,

Γ Βασ. 20,12 Αυτοί εκάλεσαν εις νηστείαν τον λαόν και εκάθισαν τον Μαβουθαί ως κατηγορούμενον ενώπιον του λαού.

Γ Βασ. 20,13 και εισήλθον δύο άνδρες υιοί παρανόμων και εκάθισαν εξεναντίας αυτού και κατεμαρτύρησαν αυτού λέγοντες· ηυλόγηκας Θεόν και βασιλέα· και εξήγαγον αυτόν έξω της πόλεως και ελιθοβόλησαν αυτόν εν λίθοις, και απέθανε.

Γ Βασ. 20,13 Εισήλθον εις την αίθουσαν του δικαστηρίου δύο άνδρες παράνομοι, έλαβον θέσιν απέναντι του Ναουθαί και κατέθεσαν ψευδή κατηγορίαν εναντίον αυτού λέγοντες· “συ εβλασφήμησες τον Θεόν και τον βασιλέα”. Εξ αιτίας της καταθέσεως αυτής ο Ναβουθαί κατεδικάσθη εις θάνατον. Τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, τον ελιθοβόλησαν και εκεί απέθανεν.

Γ Βασ. 20,14 και απέστειλαν προς Ιεζάβελ λέγοντες· λελιθοβόληται Ναβουθαί και τέθνηκε.

Γ Βασ. 20,14 Οι άνθρωποι της πόλεως εκείνης έστειλαν αγγελιαφόρους προς την Ιεζάβελ και την επληροφόρησαν. “Ελιθοβολήθη ο Ναβουθαί και απέθανε”.

Γ Βασ. 20,15 και εγένετο ως ήκουσεν Ιεζάβελ, και ειπε προς Αχαάβ· ανάστα, κληρονόμει τον αμπελώνα Ναβουθαί τού Ιεζραηλίτου, ός ουκ έδωκέ σοι αργυρίου, ότι ουκ έστι Ναβουθαί ζών, ότι τέθνηκε.

Γ Βασ. 20,15 Όταν η Ιεζάβελ επληροφορήθη το γεγονός, ειπε προς τον Αχαάβ· “σήκω και πήγαινε να κληρονομήσης τον αμπελώνα του Ναβουθαί, του Ιεζραηλίτου, τον οποίον εκείνος δεν ήθελε να σου τον πωλήση αντί αργυρίου. Διότι δεν ζη

πλέον ο Ναβουθαί, αλλ' έχει αποθάνει".

Γ Βασ. 20,16 και εγένετο ως ήκουσεν Αχαάβ ότι τέθνηκε Ναβουθαί ο Ιεζραηλίτης, και διέρηξε τα μιάτια αυτού και περιεβάλετο σάκκον· και εγένετο μετά ταύτα και ανέστη και κατέβη Αχαάβ εις τον αμπελώνα Ναβουθαί του Ιεζραηλίτου κληρονομήσαι αυτόν.

Γ Βασ. 20,16 Ο Αχαάβ, όταν ήκουσε τον τρόπον της καταδικής και του θανάτου του Ναβουθαί, έσχισεν εις ένδειξιν διαμαρτυρίας και πένθους τα ενδύματά του και περιεβλήθη σάκκινον ένδυμα. Κατόπιν όμως κατέβη στον αμπελώνα του Ναβουθαί του Ιεζραηλίτου, δια να τον κληρονομήση.

Γ Βασ. 20,17 Καί είπεν Κύριος προς Ηλιού τον Θεσβίτην λέγων·

Γ Βασ. 20,17 Είπε τότε ο Θεός προς τον Ηλία, τον Θεσβίτην·

Γ Βασ. 20,18 ανάστηθι και κατάβηθι εις απαντήν Αχαάβ βασιλέως Ισραήλ τού εν Σαμαρεία, ότι ούτος εν αμπελώνι Ναβουθαί, ότι καταβέβηκεν εκεί κληρονομήσαι αυτόν.

Γ Βασ. 20,18 "σήγαινε και πήγαινε να συναντήσης τον Αχαάβ, τον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού, που μένει εις την Σαμαρείαν, διότι αυτός κατέβηκε στον αμπελώνα του Ναδουθαί, δια να τον κληρονομήση.

Γ Βασ. 20,19 και λαλήσεις προς αυτόν λέγων· τάδε λέγει Κύριος· ως σύ εφόνευσας και εκληρονόμησας, διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· εν παντί τόπω, ώ έλειξαν αι ύες και οι κύνες το αίμα Ναβουθαί, εκεί λείξουσιν οι κύνες το αίμα σου, και αι πόρνοι λούσονται εν τώ αίματί σου.

Γ Βασ. 20,19 Θα πης δε προς αυτόν τα εξής· Αυτά λέγει ο Κυριος. Επειδή συ εφόνευσες τον Ναβουθαί και κατέλαβες τον αμπελώνα του, δια τούτο ο Κυριος λέγει· Εις τους τόπους, στους οποίους οι χοίροι και τα σκυλιά έγλειψαν το αίμα του Ναβουθαί, εκεί τα σκυλιά θα γλείψουν και το ιδικόν σου αίμα, αι δε πόρνοι θα λουσθούν στο αίμα σου".

Γ Βασ. 20,20 και είπεν Αχαάβ προς Ηλιού· ει εύρηκάς με, ο εχθρός μου; και είπεν· εύρηκα, διότι μάτην πέπρασαι ποιήσαι το πονηρόν ενώπιον Κυρίου παροργίσαι αυτόν.

Γ Βασ. 20,20 Ο Αχαάβ είπε προς τον Ηλιαν· "αλήθεια, συ ο εχθρός μου με ευρήκες πάλιν;" Ο Ηλίας απήντησε· "σε ευρήκα, διότι έχεις πωληθή και έγινες δούλος στο πονηρόν, ώστε να εξοργίσης τον Κυριον, ο οποίος και λέγει·

Γ Βασ. 20,21 ιδού εγώ επάγω επί σε κακά και εκκαύσω οπίσω σου και εξολοθρεύσω τού Αχαάβ ουρούντα προς τοίχον και συνεχόμενον και εγκαταλελειμμένον εν Ισραήλ·

Γ Βασ. 20,21 Ιδού εγώ θα επιφέρω εναντίον σου συμφοράς, θα ανάψω όπισθέν σου φωτιές και θα εξολοθρεύσω από την οικογένειαν του Αχαάβ κάθε αρσενικόν άνθρωπον, ακόμη δε δούλον και ελεύθερον μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 20,22 και δώσω τον οίκόν σου ως τον οίκον Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ και ως τον οίκον Βαασά υιού Αχιά περι των παροργισμάτων, ών παρώργισας και εξήμαρτες τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 20,22 Θα παραδώσω εις όλεθρον την οικογένειάν σου, όπως παρέδωκα την οικογένειαν Ιεροβοάμ του υιού Ναβάτ, όπως παρέδωσα εις κατατροφήν την οικογένειαν του Βαασά, υιού του Αχιά. Τούτο δε, διότι συ με τας εξοργιστικές αμαρτίας σου έγινες αιτία να οργισθή εναντίον σου ο Θεός και να παρασυρθή εις αμαρτίας ο Ισραηλιτικός λαός".

Γ Βασ. 20,23 και τή Ιεζάβελ ελάλησε Κύριος λέγων· οι κύνες καταφάγονται αυτήν εν τώ προτειχίσματι Ιεζράελ.

Γ Βασ. 20,23 Και δια την Ιεζάβελ ωμίλησεν ο Κυριος και είπε· "τα σκυλιά θα καταφάγουν και αυτήν στο τείχος το εμπρός της πόλεως Ιεζράελ.

Γ Βασ. 20,24 τον τεθνηκότα τού Αχαάβ εν τή πόλει φάγονται οι κύνες και τον τεθνηκότα αυτού εν τώ πεδίω φάγονται τα πετεινά τού ουρανού.

Γ Βασ. 20,24 Τους νεκρούς της οικογενείας του Αχαάβ εις την πόλιν θα καταφάγουν οι κύνες. Και τους νεκρούς της οικογενείας του εις την πεδιάδα θα καταφάγουν τα όρνεα του ουρανού".

Γ Βασ. 20,25 πλήν ματαιώς Αχαάβ, ός επράθη ποιήσαι το πονηρόν ενώπιον Κυρίου, ως μετέθηκεν αυτόν Ιεζάβελ η γυνή αυτού·

Γ Βασ. 20,25 Εις μάτην όμως ελέχθησαν αι απειλαί αυταί του Κυρίου. Ο Αχαάβ είχε πωληθή στο να πράττη το πονηρόν αναισχύντως ενώπιον του Κυρίου, όπως τον παρακινούσεν η σύζυγός του η Ιεζάβελ.

Γ Βασ. 20,26 και εβδελύχθη σφόδρα πορευέσθαι οπίσω των βδελυγμάτων κατά πάντα, ά έποίησεν ο Αμοραίος, εν εξωλόθρευσε Κύριος από προσώπου υιών Ισραήλ.

Γ Βασ. 20,26 Έγινε συχαμερός και μισητός πάρα πολύ ενώπιον του Κυρίου, διότι εδέχθη και ηκολούθησε την λατρείαν των ειδωλικών θεών, όπως οι Αμορραίοι, τους οποίους ο Κυριος είχε καταστρέψει ενώπιον του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 20,27 και υπέρ τού λόγου, ως κατενύγη Αχαάβ από προσώπου τού Κυρίου και επορεύετο κλαίων και διέρηξε τον χιτώνα αυτού και εζώσατο σάκκον επί το σώμα αυτού και ενήστευσε και περιεβάλετο σάκκον εν τή ημέρα, ή επάταξε Ναβουθαί τον Ιεζραηλίτην, και επορεύθη.

Γ Βασ. 20,27 Επειδή όμως ο Αχαάβ ακούσας τον λόγον του Ηλία συνετριβη ενώπιον του Κυρίου, εβάδιζε δε κλαίων και διέρρηξε τον χιτώνα αυτού και εζώσθη σάκκινον ένδυμα, επειδή δε κατά την ημέραν, κατά την οποίαν εφονεύθη ο Ναβουθαί, ενήστευσε και περιεβλήθη σάκκινον ένδυμα και με αυτό επορεύετο,

Γ Βασ. 20,28 και εγένετο ρήμα Κυρίου εν χειρί δούλου αυτού Ηλιού περι Αχαάβ, και είπε Κύριος·

Γ Βασ. 20,28 έγινε πάλιν λόγος Κυρίου δια του Ηλιού, του δούλου του, προς τον Αχαάβ. Είπε δηλαδή ο Κυριος προς τον Ηλιαν·

Γ Βασ. 20,29 εώρακας ως κατενύγη Αχαάβ από προσώπου μου; ουκ επάξω την κακίαν εν ταίς ημέραις αυτού, αλλ εν ταίς ημέραις τού υιού αυτού επάξω την κακίαν.

Γ Βασ. 20,29 "είδες πως συνετριβη ο Αχαάβ ενώπιόν μου; Δια τούτο δεν θα αποστείλω την τιμωρίαν κατά τας ημέρας, κατά τας οποίας αυτός ζη. Αλλά θα στείλω αυτήν την τιμωρίαν εις τας ημέρας του υιού του".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21 (Μασ. 20)

Γ Βασ. 21,1 Καί συνήθροισεν υιός Άδερ πάσαν την δύναμιν αυτού και ανέβη και περιεκάθισεν επί Σαμάρειαν και τριακονταδύο βασιλείς μετ αυτού και πάς ίππος και άρμα· και ανέβησαν και περιεκάθισαν επί Σαμάρειαν και επολέμησαν επ αυτήν.

Γ Βασ. 21,1 Ο υιός Άδερ συνήθροισεν όλην την στρατιωτικήν του δύναμιν, εξεστράτευσε και επολιόρησε την Σαμάρειαν, μαζή με τριάκοντα δύο βασιλείς, με όλον το ιππικόν και τα πολεμικά του άρματα. Ανέβησαν αυτοί και επολιορκούσαν την

Σαμάρειαν και επολεμούσαν εναντίον αυτής.

Γ Βασ. 21,2 και απέστειλε προς Αχαάβ βασιλέα Ισραήλ εις την πόλιν, και είπε προς αυτόν· τάδε λέγει υιός Αδερ·

Γ Βασ. 21,2 Ο υιός Αδερ έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Αχαάβ, βασιλέα των Ισραηλιτών εις την πόλιν, και του είπεν·
“αυτά παραγγέλλει ο υιός Αδερ·

Γ Βασ. 21,3 το αργύριόν σου και το χρυσίον σου εμόν εστι και αι γυναίκες σου και τα τέκνα σου εμά εστι.

Γ Βασ. 21,3 Το αργύριόν σου και το χρυσίον σου είναι ιδικά μου και αι γυναίκες σου και τα τέκνα σου είναι ιδικά μου”.

Γ Βασ. 21,4 και απεκρίθη βασιλεύς Ισραήλ και είπε· καθώς ελάλησας, κύριέ μου βασιλεύ, σός εγώ ειμι και πάντα τα εμά.

Γ Βασ. 21,4 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού, ο Αχαάβ, απήντησε· “κύριέ μου, βασιλεύ, όπως είπες, έτσι θα γίνη. Εγώ θα είμαι υποτελής σου και όλα τα ιδικά μου ανήκουν εις σε”.

Γ Βασ. 21,5 και ανέστρεψαν οι άγγελοι, και είπαν· τάδε λέγει ο υιός Αδερ· εγώ απέστειλα προς σε λέγων· το αργύριόν σου και το χρυσίον σου και τας γυναίκας και τα τέκνα σου δώσεις εμοί·

Γ Βασ. 21,5 Ηλθον και πάλιν οι αγγελιαφόροι του υιού Αδερ προς τον βασιλέα Αχαάβ και του είπαν· “αυτά λέγει ο υιός Αδερ· Εγώ σου παρήγγειλα και σου είπα ότι το αργύριόν σου, το χρυσίον σου, τας γυναίκας σου και τα παιδιά σου θα τα παραδώσης.

Γ Βασ. 21,6 ότι ταύτην την ώραν αύριον αποστειλώ τους παιδάς μου προς σε, και ερευνήσουσι τον οίκόν σου και τους οίκους των παιδων σου και εσται πάντα τα επιθυμήματα των οφθαλμών αυτών, εφ ά αν επιβάλωσι τας χείρας αυτών, και λήψονται.

Γ Βασ. 21,6 Τωρα όμως σου λέγω. Οτι αύριον αυτήν την ώραν θα αποστείλω τους υπηρέτας μου, οι οποίοι θα ερευνήσουν τον οίκόν σου και τους οίκους των υπηκόων σου και κάθε τι, που θα επιθυμήσουν οι οφθαλμοί των. Θα βάλουν χέρι εις αυτά και θα τα πάρουν”.

Γ Βασ. 21,7 και εκάλεσεν ο βασιλεύς Ισραήλ πάντας τους πρεσβυτέρους της γής και είπε· γνώτε δή και ιδετε ότι κακίαν ούτος ζητεί, ότι απέσταλκε προς με περι των γυναικών μου και περι των υιών μου και περι των θυγατέρων μου· το αργύριόν μου και το χρυσίον μου ουκ απεκόλυσα απ αυτού.

Γ Βασ. 21,7 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού, ο Αχαάβ, εκάλεσεν όλους τους πρεσβυτέρους του βασιλείου και τους είπε· “ακούστε, σας παρακαλώ, και ιδέτε ότι ο υιός Αδερ ζητεί την καταστροφήν μας. Διότι έστειλε προς εμέ αγγελιαφόρους και μου εξήτησε τας γυναίκας μου, τα παιδιά μου και τας θυγατέρας μου. Το αργύριόν μου και το χρυσίον μου δεν ηρηθήν να το δώσω εις αυτόν”.

Γ Βασ. 21,8 και είπαν αυτώ οι πρεσβύτεροι και πάς ο λαός· μη ακούσης και μη θελήσης.

Γ Βασ. 21,8 Απήντησαν εις αυτόν οι πρεσβύτεροι και όλος ο λαός· “μη υπακούσης εις αυτόν και μη θελήσης να υποχωρήσης εις τας αξιώσστου”.

Γ Βασ. 21,9 και είπε τούς αγγέλοις υιού Αδερ· λέγετε τώ κυρίω υμών· πάντα όσα απέσταλκας προς τον δούλόν σου εν πρώτοις ποιήσω, το δε ρήμα τούτο ου δυνήσομαι ποιήσαι. και απήραν οι άνδρες και επέστρεψαν αυτώ λόγον.

Γ Βασ. 21,9 Είπε τότε ο Αχαάβ στους αγγελιαφόρους του υιού Αδερ· “αναγγείλατε στον κύριόν σας τα εξής· Ολα όσα την πρώτην φοράν δι’ αγγελιαφόρων του εξήτησεν από τον δούλον του, θα τα εκτελέσω. Την σημερινήν όμως απαιτησίν του δεν θα ημπορέσω να την εκπληρώσω”. Οι απεσταλμένοι του υιού Αδερ ανεχώρησαν και ανέφεραν εις αυτόν την απάντησιν του Αχαάβ.

Γ Βασ. 21,10 και απέστειλε προς αυτόν υιός Αδερ λέγων· τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθήη, ει εκποιήσει ο χούς Σαμαρείας ταις αλώπεξι παντί τώ λαώ τοίς πεζοίς μου.

Γ Βασ. 21,10 Ο Αδερ έστειλε πάλιν αγγελιαφόρους προς τον Αχαάβ και του είπεν· “ας με τιμωρήση ο Θεός με τας πλέον σκληράς τιμωρίας, εάν εγώ δεν καταστρέψω εξ ολοκλήρου την Σαμάρειαν, ώστε το χώμα, που θα απομεινη εις αυτήν, να μη είναι αρκετόν ούτε δια τας αλώπεκας, και δι’ όλον τον λαόν του πεζικού μου”.

Γ Βασ. 21,11 και απεκρίθη ο βασιλεύς Ισραήλ και είπεν· ικανούσθω μη καυχάσθω ο κυρτός ως ο ορθός.

Γ Βασ. 21,11 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού βασιλείου απήντησε και είπε· “αρκεί έως εδώ. Ας μη καυχάται ο καμπούρης όπως ο ευθυτενής”.

Γ Βασ. 21,12 και εγένετο ότε απεκρίθη αυτώ τον λόγον τούτον, πίνων ήν αυτός και πάντες οι βασιλείς οι μετ αυτού εν σκηναίς και είπε τοίς παισίν αυτού· οικοδομήσατε χάρακα· και έθεντο χάρακα επί την πόλιν.

Γ Βασ. 21,12 Όταν ο Αχααδ έστειλε την απάντησιν αυτήν προς τον Αδερ, ο Αδερ έχων πεποίθησιν εις την νίκην του, έπινε και εμέθυε αυτός και όλοι οι βασιλείς που ήσαν μαζί του εις τας σκηνάς των, και έδωσε διαταγήν στους δούλους του· “οικοδομήσατε χαράκωμα γύρω από την πόλιν”. Εκείνοι ανήγειραν χαράκωμα γύρω από την πόλιν.

Γ Βασ. 21,13 και ιδού προφήτης εις προσήλθε τώ Αχαάβ βασιλεί Ισραήλ και είπε· τάδε λέγει Κύριος· ει εώρακας τον όχλον τον μέγαν τούτον· ιδού εγώ δίδωμι αυτόν σήμερα εις χείρας σας, και γνώση ότι εγώ Κύριος.

Γ Βασ. 21,13 Και ιδού ένας προφήτης του αληθινού Θεού προσήλθεν στον Αχαάβ, τον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού, και του είπεν· “αυτά λέγει ο Κυριος· Βλέπστον πολυάριθμον αυτόν όχλον· Ιδού εγώ παραδίδω αυτόν σήμερα εις τα χέρια σου· και θα μάθης έτσι, ότι εγώ είμαι ο αληθινός Κυριος και Θεός”.

Γ Βασ. 21,14 και είπεν Αχαάβ· εν τίνι· και είπε· τάδε λέγει Κύριος· εν τοίς παιδαρίοις των αρχόντων των χωρών. και είπεν Αχαάβ· τις συνάξει τον πόλεμον· και είπε· σύ.

Γ Βασ. 21,14 Ο Αχαάβ ηρώτησε “με ποίον τρόπον θα κατορθωθή αυτό;” Ο Κυριος απήντησε· “με τους νεαρούς δούλους των επαρχιακών διοικητών”. “Ποιός θα διεξαγάγη τον πόλεμον;” Είπεν ο Αχαάβ. “Συ”, απήντησεν ο Θεός.

Γ Βασ. 21,15 και επεσκέψατο Αχαάβ τα παιδάρια των αρχόντων των χωρών, και εγένοντο διακόσια τριάκοντα· και μετά ταύτα επεσκέψατο τον λαόν, πάντα υιόν δυνάμει, επτά χιλιάδας.

Γ Βασ. 21,15 Ο Αχαάβ επεθεώρησε και ηρίθμησε τους νεαρούς δούλους των διοικητών της επαρχίας, οι οποίοι ήσαν διακόσιοι τριάκοντα. Κατόπιν επεθεώρησε και ηρίθμησε τους ικανούς προς πόλεμον άνδρας εκ του λαού, οι οποίοι ανήρχοντο εις επτά χιλιάδας.

Γ Βασ. 21,16 και εξήλθε μεσημβρίας· και υιός Αδερ πίνων μεθύων εν Σοκχώθ αυτός και οι βασιλείς, τριάκοντα και δύο βασιλείς συμβοηθεί μετ αυτού.

Γ Βασ. 21,16 Κατά την μεσημβριαν εξήλθεν ο Αχαάβ από την Σαμάρειαν. Ο υιός Αδερ έπινε και εμεθούσε εις Σοκχώθ, αυτός, οι βασιλείς και οι βοηθοί του, τριάκοντα δύο εν όλω σύμμαχοί του.

Γ Βασ. 21,17 και εξήλθον άρχοντες παιδάρια των χωρών εν πρώτοις. και αποστέλλουσι και απαγγέλλουσι τώ βασιλεί Συρίας λέγοντες· άνδρες εξεληλύθασιν εκ Σαμαρείας.

Γ Βασ. 21,17 Πρώτοι εξήλθον προς πόλεμον οι νεαροί δούλοι των επαρχιακών διοικητών. Ανθρωποι του υιού Αδερ έστειλαν και εγνωστοποίησαν στον βασιλέα της Συρίας, ότι "άνδρες εβγήκαν από την Σαμάρειαν".

Γ Βασ. 21,18 και είπεν αυτοίς· ει εις ειρήνην εκπορεύονται, συλλαβείν αυτούς ζώντας· και ει εις πόλεμον, ζώντας συλλαβείν αυτούς·

Γ Βασ. 21,18 Εκείνος είπεν εις αυτούς· "εάν έρχονται να ζητήσουν ειρήνην, συλλαβετέ τους ζώντας. Εάν εξέρχονται προς πόλεμον, συλλαβετέ τους και πάλιν ζώντας.

Γ Βασ. 21,19 και μη εξελθάτωσαν εκ της πόλεως τα παιδάρια αρχόντων των χωρών. και η δύναμις οπίσω αυτών

Γ Βασ. 21,19 Εκτελέσατε αμέσως την διαταγήν μου, ώστε να μη προκάμουν να βγουν όλοι οι νεαροί δούλοι των διοικητών της επαρχίας". Εν τούτοις αμέσως οπίσω από τους νεαρούς αυτούς δούλους, ακολουθούσε και το κύριον σώμα του στρατού.

Γ Βασ. 21,20 επάταξεν έκαστος τον παρ αυτού και εδευτέρωσεν έκαστος τον παρ αυτού, και έφυγε Συρία, και κατεδίωξεν αυτούς Ισραήλ· και σώζεται υιός Αδερ βασιλεύς Συρίας εφ ίππου ιππέως.

Γ Βασ. 21,20 Ο καθένας από αυτούς επετέθη εις κάθε απέναντι του Σύρον πρώτην και δευτέραν φοράν, ώστε οι Συροι ετράπησαν εις φυγήν. Οι Ισραηλίται τους κατεδίωξαν. Ο υιός Αδερ, ο βασιλεύς της Συρίας, εσώθη επάνω εις ένα ίππον κάποιου ιππέως.

Γ Βασ. 21,21 και εξήλθεν ο βασιλεύς Ισραήλ και έλαβε πάντας τους ίππους και τα άρματα και επάταξε πληγήν μεγάλην εν Συρία.

Γ Βασ. 21,21 Εβγήκε τότε ο βασιλεύς των Ισραηλιτών από την πόλιν, επήγε όλους τους ίππους των εχθρών, επήγε τα άρματα αυτών και επέφερε μεγάλην καταστροφήν στον στρατόν της Συρίας.

Γ Βασ. 21,22 και προσήλθεν ο προφήτης προς βασιλέα Ισραήλ και είπε· κραταιού και γνώθι και ιδε τι ποιήσεις, ότι επιστρέφοντος τού ενιαυτού υιός Αδερ βασιλεύς Συρίας αναβαίνει επί σε.

Γ Βασ. 21,22 Τότε ο αληθινός προφήτης προσήλθεν στον βασιλέα των Ισραηλιτών Αχαάβ και του είπε· "Εχε θάρρος! Μαθε όμως ότι ο υιός Αδερ, ο βασιλεύς της Συρίας, όταν συμπληρωθή ένας χρόνος, θα εκστρατεύση πάλιν εναντίον σου".

Γ Βασ. 21,23 και οι παίδες βασιλέως Συρίας είπον· Θεός ορέων Θεός Ισραήλ και ου Θεός κοιλάδων, διά τούτο εκραταίωσεν υπέρ ημάς· εάν δε πολεμήσωμεν αυτούς κατ ευθύ, ει μην κραταιώσωμεν υπέρ αυτούς.

Γ Βασ. 21,23 Οι δούλοι του βασιλέως της Συρίας είπαν εις αυτόν· "Ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού είναι Θεός των ορέων και όχι των πεδιάδων. Δια τούτο και εκείνοι ανεδείχθησαν ισχυρότεροι από ημάς. Εάν όμως πολεμήσωμεν αυτούς εις την πεδιάδα, ασφαλώς θα αναδειχθώμεν ημείς ισχυρότεροι από αυτούς και θα τους νικήσωμεν.

Γ Βασ. 21,24 και το ρήμα τούτο ποιήσον· απόστησον τους βασιλείς έκαστον εις τον τόπον αυτών και θού αντ αυτών σατράπας,

Γ Βασ. 21,24 Καμε δε και τούτο· απόστειλε τους συμμάχους σου βασιλείς τον καθένα εις την χώραν του και θέσε αντ' αυτών σατράπας.

Γ Βασ. 21,25 και αλλάξομέν σοι δύναμιν κατά την δύναμιν την πεσούσαν και ίππον κατά την ίππον και άρματα κατά τα άρματα και πολεμήσωμεν προς αυτούς κατ ευθύ και κραταιώσωμεν υπέρ αυτούς. και ήκουσε της φωνής αυτών και εποίησεν ούτως.

Γ Βασ. 21,25 Θα αναπληρώσωμεν δε με άλλην δύναμιν στρατού την δύναμιν, που εχάσαμεν κατά την μάχην, το απολεσθέν ιππικόν με άλλο ιππικόν και τα άρματα μα άλλα άρματα. Ετσι δε θα πολεμήσωμεν αυτούς εις την πεδιάδα και θα τους νικήσωμεν". Ο υιός Αδερ εδέχθη την πρότασιν των και έπραξεν όπως τον συνεβούλευσαν.

Γ Βασ. 21,26 και εγένετο επιστρέψαντος τού ενιαυτού και επεσκέψατο υιός Αδερ την Συρίαν και ανέβη εις Αφεκά εις πόλεμον επί Ισραήλ.

Γ Βασ. 21,26 Πράγματι κατά την άνοιξιν του επομένου έτους συνεκέντρωσε στρατόν της Συρίας ο υιός Αδερ και εξεστράτευσεν εναντίον της πόλεως Αφεκά, δια να πολεμήση τους Ισραηλίτας.

Γ Βασ. 21,27 και οι υιοί Ισραήλ επεσκέπησαν και παρεγένοντο εις απαντήν αυτών, και παρενέβαλεν Ισραήλ εξεναντίας αυτών ωσει δύο ποίμνια αιγών, και Συρία έπλησε την γήν.

Γ Βασ. 21,27 Οι Ισραηλίται ητοιμάσθησαν και εξήλθαν εις συνάντησιν των εχθρών των. Εστρατοπέδευσαν οι Ισραηλίται απέναντι αυτών, τόσοσν ολίγοι ωσάν δύο ποίμνια αιγών, ενώ οι στρατιώται της Συρίας εγέμισαν την περιοχήν.

Γ Βασ. 21,28 και προσήλθεν ο άνθρωπος τού Θεού και είπε τώ βασιλεί Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών είπε Συρία· Θεός ορέων Κύριος ο Θεός Ισραήλ και ου Θεός κοιλάδων αυτός, και δώσω την δύναμιν την μεγάλην ταύτην εις χείρα σήν, και γνώση ότι εγώ Κύριος.

Γ Βασ. 21,28 Προσήλθε πάλιν ο άνθρωπος του Θεού προς τον Αχαάβ και είπεν στον βασιλέα των Ισραηλιτών· "αυτά λέγει ο Κυριος. Επειδή οι Συροι είπον ότι ο Κυριος και Θεός του Ισραήλ είναι Θεός των ορέων και δεν είναι αυτός Θεός των πεδιάδων, θα παραδώσω εις τα χέρια σου όλην αυτήν την μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν και θα μάθης, ότι εγώ είμαι πράγματι ο αληθινός Κυριος και Θεός".

Γ Βασ. 21,29 και παρεμβάλλουσιν ούτοι απέναντι τούτων επτά ημέρας, και εγένετο εν τή ημέρα τή εβδόμη και προσήγαγεν ο πόλεμος, και επάταξεν Ισραήλ την Συρίαν εκατόν χιλιάδας πεζών μια ημέρα.

Γ Βασ. 21,29 Εστρατοπέδευσαν πράγματι οι Ισραηλίται απέναντι των Συρων επί επτά ημέρας, κατά τας οποίας δεν έκαμαν τίποτε. Κατά την εβδόμην όμως ημέραν συνήφθη μάχη. Οι Ισραηλίται εκτύπησαν τους Συρους κατά την ημέραν αυτήν και εφόνευσαν από αυτούς εκατόν χιλιάδας πεζούς.

Γ Βασ. 21,30 και έφυγον οι κατάλοιποι εις Αφεκά εις την πόλιν, και έπεσε το τείχος επί είκοσι και επτά χιλιάδας ανδρών των καταλοίπων. και υιός Αδερ έφυγε και εισήλθεν εις τον οίκον τού κοιτώνος, εις το ταμειόν.

Γ Βασ. 21,30 Οι υπολειφθέντες Συροι στρατιώται ετράπησαν εις φυγήν και εισήλθον εις την πόλιν Αφεκά, δια να σωθούν.

Αλλά το τείχος της πόλεως εκρημνίσθη και έπεσεν επάνω των και εφονεύθησαν από τους υπολειφθέντας στρατιώτας είκοσιν επτά χιλιάδες. Ο δε υιός Αδερ ετράπη και αυτός εις φυγήν και εισήλθεν φοβισμένος εις τον κοιτώνα του ανακτόρου του στο απόκρυφον τούτο δωμάτιον του οίκου του.

Γ Βασ. 21,31 και είπε τοίς παισίν αυτού· οίδα ότι βασιλείς Ισραήλ βασιλείς ελέους εισίν· επιθώμεθα δή σάκκους επί τας

οσφύας ημών και σχοινία επί τας κεφαλάς ημών και εξέλθωμεν προς βασιλέα Ισραήλ, εἰ πως ζωογονήσει τας ψυχὰς ημών. Γ Βασ. 21,31 Ο υἱὸς Ἀδερ εἶπε τότε στους δούλους του· “γνωρίζω ὅτι οἱ βασιλεῖς τοῦ Ισραήλ εἶναι ἀνθρώποι σπλαγχνικοί. Ἀς φορέσωμεν λοιπὸν σάκκους ἀντὶ ἐνδυμάτων, ἀς δέσωμεν σχοινιά στον λαίμῳ μας καὶ ἀς ἐξέλθωμεν νὰ συναντήσωμεν τον βασιλέα του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἴσως μας λυπηθῆ καὶ μας χαρίσῃ την ζωὴν”.

Γ Βασ. 21,32 καὶ περιεζώσαντο σάκκους ἐπὶ τας οσφύας αὐτῶν καὶ ἔθεσαν σχοινία ἐπὶ τας κεφαλὰς αὐτῶν καὶ εἶπον τῷ βασιλεῖ Ἰσραήλ· δούλός σου υἱὸς Ἀδερ λέγει· ζησάτω δὴ ἡ ψυχὴ ημῶν. καὶ εἶπεν· εἰ ἐτι ζῆ, ἀδελφός μου ἐστι.

Γ Βασ. 21,32 Πράγματι ἐφόρεσαν σάκκινὰ ἐνδύματα, ποὺ τα ἔζωσαν γύρω ἀπὸ την μέσην των, ἔβαλαν σχοινιά στους λαιμούς των καὶ εἶπαν στον βασιλέα του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ οἱ δούλοι του Ἀδερ· “Ὁ υἱὸς Ἀδερ λέγει ὅτι εἶναι δούλος σου.

Παρακαλεῖ δε ἐκεῖνος, παρακαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς χαρίσατέ μας την ζωὴν”. Ὁ βασιλεὺς του Ἰσραήλ ἀπήντησεν· “ἐάν ἀκόμη ὁ Ἀδερ ζῆ, εἶναι ἀδελφός μου”.

Γ Βασ. 21,33 καὶ οἱ ἄνδρες οἰωνίσαντο καὶ ἐσπείσαντο καὶ ἀνελέξαντο τον λόγον ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ εἶπον· ἀδελφός σου υἱὸς Ἀδερ. καὶ εἶπεν· εἰσέλθατε καὶ λάβετε αὐτόν· καὶ ἐξήλθε πρὸς αὐτόν υἱὸς Ἀδερ, καὶ ἀναβιβάζουσιν αὐτόν πρὸς αὐτόν ἐπὶ τὸ ἄρμα.

Γ Βασ. 21,33 Οἱ ἄνδρες του υἱοῦ Ἀδερ συνεβουλευθήσαν τους οἰωνούς καὶ ἔκαμαν θυσίας. Ἐπέτυχον δε νὰ πάρουν ὑπόσχεσιν ἀπὸ τὸ στόμα του βασιλέως Ἀχαάβ καὶ εἶπαν· “ὁ υἱὸς Ἀδερ εἶναι ἀδελφός σου”. Ἐκεῖνος δε τους ἀπήντησεν· “εἰσέλθετε στον οἶκον του καὶ πάρτε αὐτόν ἀπὸ ἐκεῖ”. Ὁ υἱὸς Ἀδερ ἐξήλθεν ἀπὸ τον οἶκον του, δια νὰ πορευθῆ πρὸς τον βασιλέα καὶ ἀνεβίβασαν αὐτόν στο πολεμικόν του ἄρμα.

Γ Βασ. 21,34 καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τὰς πόλεις, ἀς ἔλαβεν ὁ πατήρ μου παρὰ τοῦ πατρὸς σου, ἀποδώσω σοι, καὶ ἐξόδους θήσεις σεαυτῷ ἐν Δαμασκῷ, καθὼς ἔθετο ὁ πατήρ μου ἐν Σαμαρείᾳ· καὶ ἐγὼ ἐν διαθήκῃ ἐξαποστελῶ σε. καὶ διέθετο αὐτῷ διαθήκην καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτόν.

Γ Βασ. 21,34 Ὃταν δε παρουσιάσθη πρὸ του Ἀχαάβ του εἶπε· “τὰς πόλεις, τὰς ὁποίας κατέλαβεν ὁ πατήρ μου καὶ τὰς ἀφήρσεν ἀπὸ τον πατέρα σου, θὰ σου τὰς επιστρέψω. Σὺ δε ὁ ἴδιος θὰ ὀρίσης τοποθεσίας ἐντὸς της Δαμασκοῦ ἰδικὰς σου, ὅπως καὶ ὁ πατήρ μου ἔθεσε τοιαύτας τοποθεσίας εἰς την Σαμαρείαν”. Ὁ Ἀχαάβ του ἀπήντησεν· “θὰ συντάξωμεν ἕνα σύμφωνον φιλίας καὶ ἐγὼ θὰ σε ἀφήσω ἐλεύθερον”. Πράγματι ὁ Ἀχαάβ συνήψε με αὐτόν συμφωνίαν καὶ τον ἔστειλεν ἐλεύθερον εἰς την χώραν του.

Γ Βασ. 21,35 Καὶ ἄνθρωπος εἰς ἐκ των υἱῶν των προφητῶν εἶπε πρὸς τον πλησίον αὐτοῦ ἐν λόγῳ Κυρίου· πάταξον δὴ με· καὶ οὐκ ἠθέλησεν ὁ ἄνθρωπος πατάξαι αὐτόν.

Γ Βασ. 21,35 Ἐνας ἀπὸ τους προφήτας εἶπε πρὸς κάποιον πλησίον του, κατόπιν ἐντολῆς του Κυρίου· “κτύπησέ με”. Ὁ ἄνθρωπος ὁμῶς ἐκεῖνος δεν ἠθέλησε νὰ τον κτυπήσῃ.

Γ Βασ. 21,36 καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀνθ' ὧν οὐκ ἤκουσας της φωνῆς Κυρίου καὶ ἰδοὺ σὺ ἀποτρέχεις ἀπ' ἐμοῦ, καὶ πατάξει σε λέων καὶ ἀπήλθεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ εὐρίσκει αὐτόν λέων καὶ ἐπάταξεν αὐτόν.

Γ Βασ. 21,36 Εἶπε τότε πρὸς αὐτόν ὁ προφήτης· “ἐπειδὴ δεν ὑπήκουσες εἰς την φωνὴν του Κυρίου, ἰδοὺ, καθὼς σὺ θὰ φεύγῃς ἀπὸ ἐμὲ θὰ σε φονεύσῃ ἕνας λέων καθ' ὁδόν”. Ἐφυγεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τον προφήτην, τον συνήντησε πρᾶγματι ἕνας λέων καὶ τον ἐφόνευσε.

Γ Βασ. 21,37 καὶ εὐρίσκει ἄνθρωπον ἄλλον καὶ εἶπε· πάταξόν με δὴ καὶ ἐπάταξεν αὐτόν ὁ ἄνθρωπος πατάξας καὶ συνέτριψε.

Γ Βασ. 21,37 Ὁ προφήτης εὐρήκεν ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον καὶ του εἶπε· “κτύπησέ με σε παρακαλῶ”. Ἐκεῖνος δε τον ἐκτύπησε καὶ του ἄνοιξε πληγὴν εἰς την κεφαλὴν.

Γ Βασ. 21,38 καὶ ἐπορεύθη ὁ προφήτης καὶ ἔστη τῷ βασιλεῖ Ἰσραήλ ἐπὶ της οδοῦ καὶ κατεδήσατο ἐν τελαμώνι τους οφθαλμούς αὐτοῦ.

Γ Βασ. 21,38 Ἀυτὸς ὁ προφήτης μετέβη καὶ ἐστάθη καθ' ὁδόν ἐνώπιον του βασιλέως του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἔχων δεμένους τους οφθαλμούς του με κάποιαν ζώνην.

Γ Βασ. 21,39 καὶ ἐγένετο ὡς παρεπορεύετο ὁ βασιλεὺς, καὶ οὗτος ἐβόα πρὸς τον βασιλέα καὶ εἶπεν· ὁ δούλός σου ἐξήλθεν ἐπὶ την στρατιάν του πολέμου, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ εἰσήγαγε πρὸς με ἄνδρα καὶ εἶπε πρὸς με· φύλαξον τούτον τον ἄνδρα, ἐάν δε ἐκπηδῶν ἐκπηδήσῃ, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ σου ἀντὶ της ψυχῆς αὐτοῦ, ἢ τάλαντον ἀργυρίου στήσεις·

Γ Βασ. 21,39 Ἐνὼ ὁ βασιλεὺς ἐβάδιζε την πλησίον ἐκεῖ ὁδόν, ὁ προφήτης αὐτὸς ἐβήσεν πρὸς τον βασιλέα καὶ εἶπεν· “ἐγὼ ὁ δούλος σου ἔλαβα μέρος εἰς την ἐκστρατείαν του τελευταίου τούτου πολέμου. Καὶ ἰδοὺ ἕνας ἀνὴρ με ὠδήγησε πρὸς ἄλλον αἰχμάλωτον ἄνδρα καὶ μου εἶπε· Φυλάξε αὐτόν τον ἄνδρα ἀσφαλῶς. Ἐάν δε αὐτὸς δραπετεύσῃ, θὰ πληρώσῃς την ζωὴν του με την ἰδικὴν σου ζωὴν ἢ θὰ πληρώσῃς ὡς πρόστιμον ἕνα τάλαντον ἀργυρίου.

Γ Βασ. 21,40 καὶ ἐγενήθη περιεβλέψατο ὁ δούλός σου ὠδε καὶ ὠδε, καὶ οὗτος οὐκ ἦν. καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ βασιλεὺς Ἰσραήλ· ἰδοὺ καὶ τὰ ἐνεδρα παρ' ἐμοῦ ἐφόνευσας.

Γ Βασ. 21,40 Ἐνὼ δε ἐγὼ ὁ δούλος σου παρατηροῦσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἶδα αἴφνης ὅτι ὁ αἰχμάλωτος δεν ὑπῆρχεν εἰς την θέσιν του”. Εἶπε τότε πρὸς αὐτόν ὁ βασιλεὺς του Ἰσραήλ· “θὰ τιμωρηθῆς, διότι σὺ ὑπῆρξες αἰτία νὰ φονευθῶν οἱ ἄνδρες της ἐνέδρας, ποὺ εἶχα στήσει ἐναντίον των ἐχθρῶν”.

Γ Βασ. 21,41 καὶ ἔσπευσε καὶ ἀφείλε τον τελαμόνα ἀπὸ των οφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπέγνω αὐτόν ὁ βασιλεὺς Ἰσραήλ, ὅτι ἐκ των προφητῶν οὗτος.

Γ Βασ. 21,41 Ὁ προφήτης ἀφήρσεν ἀμέσως την ταινίαν ἀπὸ τὰ μάτια του, ὁ δε βασιλεὺς του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ὁ Ἀχαάβ, ἀντελήφθη ὅτι αὐτὸς ἦτο ἕνας ἀπὸ τους προφήτας.

Γ Βασ. 21,42 καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος· διότι ἐξήνεγκας σὺ ἄνδρα ὀλέθριον ἐκ της χειρὸς σου, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ σου ἀντὶ της ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ὁ λαός σου ἀντὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Γ Βασ. 21,42 Εἶπε δε πρὸς αὐτόν ὁ προφήτης· “αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ἐπειδὴ σὺ ἀφήκες ἐλεύθερον ἀπὸ τὰ χέρια σου ἄνδρα ἀμαρτωλόν καὶ ἐπικίνδυνον, θὰ τιμωρηθῆς σὺ ἀντ' αὐτοῦ καὶ ὁ λαός σου ἀντὶ του λαοῦ του”.

Γ Βασ. 21,43 καὶ ἀπήλθεν ὁ βασιλεὺς Ἰσραήλ συγκεχυμένος καὶ ἐκλελυμένος καὶ ἐρχεται εἰς Σαμαρείαν.

Γ Βασ. 21,43 Ὁ βασιλεὺς του Ἰσραήλ, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ, ἀνεχώρησε ταραγμένος καὶ παραλυμένος ἀπὸ την λύπην καὶ ἦλθεν εἰς την Σαμαρείαν.

Γ Βασ. 22,1 Καί εκάθισε τα τρία έτη, και ουκ ήν πόλεμος ανά μέσον Συρίας και ανά μέσον Ισραήλ.

Γ Βασ. 22,1 Ο Αχαάβ έμεινε τρία έτη εκεί και δεν συνέβη πόλεμος μεταξύ της Συρίας και του Ισραηλιτικού λαού.

Γ Βασ. 22,2 και εγενήθη εν τώ ενιαυτώ τώ τρίτω και κατέβη Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα προς βασιλέα Ισραήλ.

Γ Βασ. 22,2 Κατά το τρίτον όμως έτος ο Ιωσαφάτ, ο βασιλεύς του βασιλείου Ιούδα, ήλθε προς τον βασιλέα του Ισραήλ.

Γ Βασ. 22,3 και είπε βασιλεύς Ισραήλ προς τους παίδας αυτού· ει οίδατε ότι ημίν εμμάθ Γαλαάδ, και ημείς σιωπώμεν λαβείν αυτήν εκ χειρός βασιλέως Συρίας;

Γ Βασ. 22,3 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού είπε προς τους ανθρωπούς του· “γνωρίζετε, ότι εις ημάς ανήκει η πόλις Ρεμμάθ της περιοχής Γαλαάδ. Και όμως σιωπώμεν και δεν κάμνομεν τίποτε, δια να την ανακτήσωμεν από τα χέρια του βασιλέως της Συρίας”.

Γ Βασ. 22,4 και είπε βασιλεύς Ισραήλ προς Ιωσαφάτ· αναβήση μεθ ημών εις εμμάθ Γαλαάδ εις πόλεμον;

Γ Βασ. 22,4 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού είπε τότε προς τον Ιωσαφάτ· “θα έλθης και συ μαζί μας να πολεμήσης εναντίον της πόλεως Ρεμμάθ της περιοχής Γαλαάδ;”

Γ Βασ. 22,5 και είπεν Ιωσαφάτ· καθώς εγώ και σύ ούτως, καθώς ο λαός μου ο λαός σου, καθώς οι ίπποι μου οι ίπποι σου. και είπεν Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα προς βασιλέα Ισραήλ· επερωτήσατε δή σήμερον τον Κύριον.

Γ Βασ. 22,5 Ο Ιωσαφάτ απήντησεν· “όπως είσαι συ, είμαι και εγώ. Όπως είναι ο λαός σου, είναι και ο λαός μου. Όπως είναι το ιππικόν μου, είναι και το ιδικόν σου ιππικόν”. Ο βασιλεύς του Ιούδα, ο Ιωσαφάτ, είπεν ακόμη προς τον βασιλέα του Ισραήλ· “ερωτήσατε σήμερον, παρακαλώ, επί του θέματος αυτού τον Κυριον”.

Γ Βασ. 22,6 και συνήθροισεν ο βασιλεύς Ισραήλ πάντας τους προφήτας, ως τετρακοσίους άνδρας, και είπεν αυτοίς ο βασιλεύς· ει πορευθώ εις εμμάθ Γαλαάδ εις πόλεμον ή επίσχω; και είπον· ανάβαινε, και διδούς δώσει Κύριος εις χείρας τού βασιλέως.

Γ Βασ. 22,6 Ο βασιλεύς του Ισραήλ συνήθροισεν όλους τους ψευδοπροφήτας, περίπου τετρακοσίους άνδρας, και είπεν εις αυτούς· “να εκστρατεύσω εναντίον της Ρεμμάθ, της περιοχής Γαλαάδ, η να αποφύγω τον πόλεμον;” Εκείνοι του είπαν· “πήγαινε, διότι ο Κυριος θα παραδώση ασφαλώς και βεβαίως την πόλιν εις τα χέρια σου του βασιλέως”.

Γ Βασ. 22,7 και είπεν Ιωσαφάτ προς βασιλέα Ισραήλ· ουκ έστιν ώδε προφήτης τού Κυρίου και επερωτήσομεν τον Κύριον δι αυτού;

Γ Βασ. 22,7 Ο Ιωσαφάτ όμως ηρώτησε τον βασιλέα του Ισραήλ· “δεν υπάρχει εδώ ένας αληθινός προφήτης του Κυρίου, δια να ερωτήσωμεν δια μέσου αυτού τον Κυριον;”

Γ Βασ. 22,8 και είπεν ο βασιλεύς Ισραήλ προς Ιωσαφάτ· εις εστιν ανήρ εις το επερωτήσαι δι αυτού τον Κύριον, και εγώ μεμίσηκα αυτόν, ότι ου λαλεί περί εμού καλά, αλλ ή κακά, Μιχαίας υιός Ιεμβλαά. και είπεν Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα· μη λεγέτω ο βασιλεύς ούτως.

Γ Βασ. 22,8 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού είπε προς τον Ιωσαφάτ· “υπάρχει ένας ανήρ, να ερωτήσωμεν δια μέσου αυτού τον Κυριον. Αλλά εγώ έχω μισησει αυτόν, διότι δεν ομιλεί καλά περί εμού, αλλά πάντοτε δυσάρεστα. Αυτός είναι ο Μιχαίας, ο υιός του Ιεμβλαά”. Ο Ιωσαφάτ, ο βασιλεύς του Ιούδα, απήντησε· “ας μη λέγη τέτοια λόγια ο βασιλεύς του Ισραήλ εναντίον του Μιχαία”.

Γ Βασ. 22,9 και εκάλεσεν ο βασιλεύς Ισραήλ ευνούχον ένα και είπε· το τάχος Μιχαίαν υιόν Ιεμβλαά.

Γ Βασ. 22,9 Ο βασιλεύς του Ισραήλ εκάλεσεν ένα δούλον του, ευνούχον, και του είπε· “προσκάλεσε ταχέως τον Μιχαίαν, τον υιόν του Ιεμβλαά”.

Γ Βασ. 22,10 και ο βασιλεύς Ισραήλ και Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα εκάθηντο ανήρ επί τού θρόνου αυτού ένοπλοι εν ταίς πύλαις Σαμαρείας, και πάντες οι προφήται επροφήτευσαν ενώπιον αυτών.

Γ Βασ. 22,10 Ο Αχαάβ, ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού και ο Ιωσαφάτ ο βασιλεύς του βασιλείου Ιούδα, εκάθηντο ο καθένας στον θρόνον του, εις τας πύλας του τειχους της πόλεως της Σαμαρείας, φορούντες τας βασιλικάς των στολάς. Ενώπιον δε αυτών ήσαν οι ψευδοπροφήται, οι οποίοι επροφήτευσαν.

Γ Βασ. 22,11 και εποίησεν εαυτώ Σεδεκίας υιός Χανανά κέρατα σιδηρά και είπε· τάδε λέγει Κύριος· εν τούτοις κερατιείς την Συριαν, έως συντελεσθή.

Γ Βασ. 22,11 Ο Σεδεκίας, υιός του Χανανά, αρχηγός των ψευδοπροφητών, κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του σιδηρά κέρατα και είπε προς τον Αχαάβ· “με αυτά θα πολεμήσης τους Συρους, μέχρις ότου τους εξολοθρεύσης”.

Γ Βασ. 22,12 και πάντες οι προφήται επροφήτευσαν ούτως λέγοντες· ανάβαινε εις εμμάθ Γαλαάδ, και ευοδώσει και δώσει Κύριος εις χείρας σου και τον βασιλέα Συρίας.

Γ Βασ. 22,12 Και όλοι οι ψευδοπροφήται τα ίδια έλεγαν· “Εκστράτευσε εναντίον της Ρεμμάθ εις Γαλαάδ, ο δε Κυριος θα κατευοδώση την εκστρατείαν σου και θα παραδώση εις τα χέρια σου τον βασιλέα της Συρίας”.

Γ Βασ. 22,13 και ο άγγελος ο πορευθείς καλέσαι τον Μιχαίαν έλάλησεν αυτώ λέγων· ιδού δη λαλούσι πάντες οι προφήται εν στόματι ενί καλά περί τού βασιλέως· γίνου δη και σύ εις τους λόγους σου κατά τους λόγους ενός τούτων και λάλησον καλά.

Γ Βασ. 22,13 Εν τω μεταξύ ο αγγελιαφόρος, ο οποίος είχε μεταβή, δια να καλέση τον Μιχαίαν, ωμίλησε προς αυτόν και είπεν· “ιδού ότι όλοι οι προφήται με ένα στόμα λέγουν ευχάριστα δια τον βασιλέα. Γινε, λοιπόν, και συ ως προς τα λόγια ωσάν ένας από αυτούς και ειπέ ευχάριστα πράγματα προς τον βασιλέα”.

Γ Βασ. 22,14 και είπε Μιχαίας· ζή Κύριος, ότι ά εάν είπη Κύριος προς με, ταύτα λαλήσω.

Γ Βασ. 22,14 Ο Μιχαίας απήντησεν· “ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν, ότι εγώ θα ομιλήσω εκείνα, τα οποία ο Κυριος θα μου αποκαλύψη”.

Γ Βασ. 22,15 και ήλθε προς τον βασιλέα και είπεν αυτώ ο βασιλεύς· Μιχαία, ει αναβώ εις εμμάθ Γαλαάδ εις πόλεμον, ή επίσχω; και είπεν· ανάβαινε, και ευοδώσει Κύριος εις χείρας τού βασιλέως.

Γ Βασ. 22,15 Ο Μιχαίας παρουσιάσθη ενώπιον του βασιλέως· του είπε δε ο Αχαάβ ο βασιλεύς· “Μιχαία, τι λέγεις; Να εκστρατεύσω εναντίον της πόλεως Ρεμμάθ εις Γαλαάδ η να ματαιώσω τον πόλεμον;” Ο Μιχαίας ειρωνικώς ομιλών του είπε· “ναι, εκστράτευσε και ο Κυριος θα δώση αίσιον πέρας εις την εκστρατείαν και θα παραδώση εις τα χέρια σου τον βασιλέα” !

Γ Βασ. 22,16 και είπεν αυτώ ο βασιλεύς· ποσάκις εγώ ορκίζω σε όπως λαλήσης προς με αλήθειαν εν ονόματι Κυρίου;

Γ Βασ. 22,16 Ο βασιλεύς Αχαάβ είπε τότε προς αυτόν· “πόσες και πόσες φορές εγώ σε εξώρκισα να είπης προς εμέ την αλήθειαν εν ονόματι του Κυρίου;”

Γ Βασ. 22,17 και είπε Μιχαίας· ουχ ούτως, εώρακα πάντα τον Ισραήλ διεσπαρμένον εν τοίς όρεσιν ως ποιμνιον, ώ ουκ έστι ποιμην, και είπε Κύριος· ου κύριος τούτοις Θεός· έκαστος εις τον οίκον αυτου εν ειρήνη αναστρεφέτω.

Γ Βασ. 22,17 Ο Μιχαίας απήντησε· "δεν θα πράξης, όπως σου λένουν οι ψευδοπροφήται. Δεν θα μεταβής εις πόλεμον. Βλέπω τον ισραηλιτικόν λαόν διασκορπισμένον εις τα όρη ωσαν τα πρόβατα, δια τα οποία δεν υπάρχει ποιμην. Ο Κυριος λέγει στους διασκορπισμένους αυτους· Δεν υπάρχει, λοιπόν, Κυριος και Θεός εις αυτους; Ας επιστρέψη κάθε Ισραηλίτης ειρηνικά στο σπίτι του".

Γ Βασ. 22,18 και είπε βασιλεύς Ισραήλ προς Ιωσαφάτ βασιλέα Ιούδα· ουκ είπα προς σε ότι ου προφητεύει ούτός μοι καλά, διότι αλλ ή κακά;

Γ Βασ. 22,18 Ο βασιλεύς του Ισραήλ είπε τότε προς τον Ιωσαφάτ τον βασιλέα του Ιούδα· "δεν σου είπα, ότι αυτός ο προφήτης δεν αναγγέλλει ποτέ ευχαρίστα δι' εμέ, αλλά μόνον δυσάρεστα και κακά;"

Γ Βασ. 22,19 και είπε Μιχαίας· ουχ ούτως, ουκ εγώ, άκουε ρήμα Κυρίου, ουχ ούτως· είδον Θεόν Ισραήλ καθήμενον επί θρόνου αυτου, και πάσα η στρατιά τού ουρανού ειστήκει περι αυτόν εκ δεξιών αυτου και εκ ευωνύμων.

Γ Βασ. 22,19 Ο Μιχαίας είπε· "δεν είναι έτσι. Δεν ομιλώ εγώ, αλλά ο Κυριος. Ακουσε τον λόγον του Κυριου. Δεν είναι τα πράγματα, όπως συ νομίζεις. Εγώ είδα τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού να κάθεται επάνω στον θρόνον του και γύρω από αυτόν εκ δεξιών και εκ αριστερών υπήρχεν όλος ο αγγελικός στρατός του ουρανού.

Γ Βασ. 22,20 και είπε Κύριος· τις απατήσει τον Αχαάβ βασιλέα Ισραήλ και αναβήσεται και πεσείται εν εμμάθ Γαλαάδ; και είπεν ούτος ούτως και ούτος ούτως.

Γ Βασ. 22,20 Είπεν ο Κυριος· Ποιός θα εξαπατήση τον βασιλέα του ισραηλιτικού λαού, τον Αχαάβ, και θα τον παρακινήση να εκστρατεύση εναντίον της πόλεως Ρεμμαθ εις Γαλαάδ, δια να φονευθή εκεί; Άλλος μεν έλεγεν άλλα, και άλλος έλεγε διαφορετικά.

Γ Βασ. 22,21 και εξήλθε πνεύμα και έστη ενώπιον Κυριου και είπεν· εγώ απατήσω αυτόν.

Γ Βασ. 22,21 Εξήλθεν ένα πνεύμα, εστάθηκε ενώπιον του Κυριου και είπε· εγώ θα εξαπατήσω αυτόν.

Γ Βασ. 22,22 και είπε προς αυτόν Κύριος· εν τίνι; και είπεν· εξελεύσομαι και έσομαι πνεύμα ψευδές εις το στόμα πάντων των προφητών αυτου. και είπεν· απατήσεις και γε δυνήση, έξελθε και ποιήσον ούτως.

Γ Βασ. 22,22 Ο Κυριος ηρώτησε το πνεύμα· με τι τρόπον θα εξαπατήσης αυτόν; Και το πνεύμα απήντησε· θα φύγω από εδώ και θα γίνω πνεύμα ψεύδους προφητείας στο στόμα όλων των ψευδοπροφητών. Και ο Θεός είπεν· πράγματι έτσι θα κατορθώσης να τον εξαπατήσης. Φυγε από εδώ και κάμε όπως είπες.

Γ Βασ. 22,23 και νύν ιδού έδωκε Κύριος πνεύμα ψευδές εν στόματι πάντων των προφητών σου τούτων, και Κύριος ελάλησεν επί σε κακά.

Γ Βασ. 22,23 Και ιδού ότι τώρα έδωσεν ο Κυριος πνεύμα ψευδούς προφητείας στο στόμα όλων αυτών των ψευδοπροφητών σου. Ο Κυριος προανήγγειλεν όλας τας συμφοράς, που θα επιπέσουν εις σε".

Γ Βασ. 22,24 και προσήλθε Σεδεκίας υιός Χανανά και επάταξε τον Μιχαίαν επί την σιαγόνα και είπε· ποιόν πνεύμα Κυριου το λαλήσαν εν σοί;

Γ Βασ. 22,24 Ο Σεδεκίας, ο υιός του Χανανά, επλησίασε γεμάτος αγανάκτησιν τον Μιχαίαν, εκτύπησεν αυτόν στο πρόσωπον και του είπε· "ποιό είναι αυτό το πνεύμα του Κυριου, το οποίον απεκάλυψεν εις σε αυτά;"

Γ Βασ. 22,25 και είπε Μιχαίας· ιδού σύ όψη τή ημέρα εκείνη, όταν εισέλθης ταμειόν τού ταμείου τού κρυβήναι εκεί.

Γ Βασ. 22,25 Και ο Μιχαίας του απήντησεν· "ιδού, θα ιδής και θα καταλάβης κατά την ημέραν εκείνην, ποιό είναι αυτό το πνεύμα, όταν τρομαγμένος θα εισέλθης στο πλέον απόκρυφον μέρος του εσωτερικού σου δωματιου, δια να κρυβής εκεί".

Γ Βασ. 22,26 και είπεν ο βασιλεύς Ισραήλ· λάβετε τον Μιχαίαν και αποστρέψατε αυτόν προς Σεμήρ τον βασιλέα της πόλεως και τώ Ιωάς υιώ τού βασιλέως

Γ Βασ. 22,26 Με αγανάκτησιν ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού διέταξε "συλλάβετε τον Μιχαίαν και φέρετε αυτόν προς τον Σεμήρ, τον άρχοντα της πόλεως. Εις δε τον υιόν του άρχοντος τον Ιωάς

Γ Βασ. 22,27 ειπόν θέσθαι τούτον εν φυλακή και εσθίειν αυτόν άρτον θλίψεως και ύδωρ θλίψεως έως τού επιστρέψαι με εν ειρήνη.

Γ Βασ. 22,27 είπατε να τον θέση εις την φυλακήν και να του δίδη ολίγον ψωμί να τρώγη και ολίγον νερό, μέχρις ότου επανέλθω εγώ νικητής και ειρηνικός από τον πόλεμον".

Γ Βασ. 22,28 και είπε Μιχαίας· εάν επιστρέφω επιστρέψης εν ειρήνη, ου λελάληκε Κύριος εν εμοί.

Γ Βασ. 22,28 Είπε τότε ο Μιχαίας· "εάν συ επιστρέψης από τον πόλεμον νικητής, τότε δεν θα είναι ο Κυριος, ο οποίος ωμίλησεν εις εμέ".

Γ Βασ. 22,29 και ανέβη βασιλεύς Ισραήλ και Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα μετ αυτου εις εμμάθ Γαλαάδ.

Γ Βασ. 22,29 Ο βασιλεύς του Ισραήλ εξεστράτευσεν εναντίον της Ρεμμαθ εις Γαλαάδ, μαζί δε με αυτόν και ο Ιωσαφάτ, ο βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα.

Γ Βασ. 22,30 και είπε βασιλεύς Ισραήλ προς Ιωσαφάτ βασιλέα Ιούδα· συγκαλύψομαι και εισελεύσομαι εις τον πόλεμον, και σύ ένδυσαι τον ιματισμόν μου· και συνεκαλύψατο βασιλεύς Ισραήλ και εισήλθεν εις τον πόλεμον.

Γ Βασ. 22,30 Είπεν ο βασιλεύς του Ισραήλ προς τον Ιωσαφάτ τον βασιλέα του Ιούδα· "εγώ θα μεταμφιεσθώ και θα λάβω μέρος άγνωστος στον πόλεμον. Συ όμως φόρεσε την ιδικήν μου βασιλικήν στολήν". Πράγματι ο βασιλεύς Αχαάβ ήλλαξε την βασιλικήν του στολήν με άλλην και έλαβε μέρος στον πόλεμον.

Γ Βασ. 22,31 και βασιλεύς Συρίας ενετείλατο τοίς άρχουσι των αρμάτων αυτου τριάκοντα και δυσί λέγων· μη πολεμείτε μικρόν και μέγαν, αλλ ή τον βασιλέα Ισραήλ μονώτατον.

Γ Βασ. 22,31 Ο βασιλεύς της Συρίας διέταξε τους τριανταδύ άρχοντας των πολεμικών αρμάτων του και είπε· "μη συνάψετε μάχην εναντίον μικρών η μεγάλων εχθρών, αλλά μόνον εναντίον του βασιλέως των Ισραηλιτών".

Γ Βασ. 22,32 και εγένετο ως είδον οι άρχοντες των αρμάτων τον Ιωσαφάτ βασιλέα Ιούδα, και αυτοί είπαν· φαίνεται βασιλεύς Ισραήλ ούτος· και εκύκλωσαν αυτόν πολεμήσαι, και ανέκραξεν Ιωσαφάτ.

Γ Βασ. 22,32 Όταν οι αρχηγοί των πολεμικών αρμάτων είδον τον Ιωσαφάτ, τον βασιλέα του Ιούδα, είπαν αναμεταξύ των· "έκαμε την εμφάνισίν του ο βασιλεύς των Ισραηλιτών· αυτός είναι. Τον περιεκύκλωσαν, δια να τον καταπολεμήσουν και τον φονεύσουν. Ο Ιωσαφάτ τότε εφώναξεν.

Γ Βασ. 22,33 και εγένετο ως είδον οι άρχοντες των αρμάτων ότι ουκ έστι βασιλεύς Ισραήλ ούτος, και ανέστρεψαν απ αυτου.

Γ Βασ. 22,33 Όταν είδαν οι αρχηγοί των πολεμικών αρμάτων, ότι αυτός δεν είναι ο βασιλεύς των Ισραηλιτών, απεμακρύνθησαν από αυτόν.

Γ Βασ. 22,34 και επέτεινεν εις το τόξον ευστόχως και επάταξε τον βασιλέα Ισραήλ ανά μέσον του πνεύμονος και ανά μέσον του θώρακος. και είπε τώ ηνιόχω αυτού· επίστρεψον τας χείράς σου και εξάγαγέ με εκ τού πολέμου, ότι τέτρωμαι.

Γ Βασ. 22,34 Ένας όμως από αυτούς ετέντωσε το τόξον του και επέτυχε να κτυπήση τον βασιλέα των Ισραηλιτών, τον Αχαάβ, ανάμεσα στον πνεύμονα και τον θώρακα. Εκείνος δε είπεν στον ηνιόχόν του· “στρέψε τα ηνία του άρματός σου με τα χέρια σου και βγάλε με από το πεδίο της μάχης, διότι έχω πληγωθή”.

Γ Βασ. 22,35 και ετροπώθη ο πόλεμος εν τή ημέρα εκείνη, και ο βασιλεύς ήν εστηκώς επί τού άρματος εξεναντίας Συρίας από πρωΐ έως εσπέρας και επέχυνε το αίμα από της πληγής εις τον κόλπον τού άρματος και απέθανεν εσπέρας, και εξεπορευέτο το αίμα της τροπής έως τού κόλπου τού άρματος.

Γ Βασ. 22,35 Η μάχη εκράτησεν όλην την ημέραν εκείνην, ο δε βασιλεύς Αχαάβ εστέκετο όρθιος επί του πολεμικού του άρματος απέναντι των Συρων, το δε αίμα της πληγής του έτρεχεν εντός του άρματος. Κατά την εσπέραν όμως απέθανε. Το αίμα δε της πληγής του εξηκολούθει να ρέη και μετά τον θάνατόν του εντός του άρματος.

Γ Βασ. 22,36 και έστη ο στρατοκήρυξ δύνοντας τού ηλίου λέγων· έκαστος εις την εαυτού πόλιν και εις την εαυτού γήν,

Γ Βασ. 22,36 Όταν ο ήλιος έδυε, εστάθη ο κήρυξ του στρατού όρθιος και εφώνησε· “ο καθένας ας επιστρέψη εις την πόλιν του και εις την χώραν του,

Γ Βασ. 22,37 ότι τέθηκεν ο βασιλεύς. και ήλθον εις Σαμάρειαν και έθαψαν τον βασιλέα εν Σαμαρεία.

Γ Βασ. 22,37 διότι ο βασιλεύς απέθανε”. Ηλθον τότε εις την Σαμάρειαν οι ακόλουθοι του βασιλέως και έθαψαν τον νεκρόν βασιλέα εις την Σαμάρειαν.

Γ Βασ. 22,38 και απένιψαν το αίμα επί την κρήνην Σαμαρείας, και εξέλειξαν αι ύες και οι κύνες το αίμα, και αι πόρνοι ελούσαντο εν τώ αίματι κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησε.

Γ Βασ. 22,38 Εις την πηγήν της Σαμαρείας έπλυναν το άρμα από το αίμα του βασιλέως. Εκεί δε οι χίοροι και τα σκυλιά έγλειψαν το αίμα και αι πόρνοι ελούσθησαν με το ύδωρ της κρήνης, όπου υπήρχεν ακόμη το αίμα του Αχαάβ, και έτσι εξεπληρώθη ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος είχεν ειπέ εναντίον του Αχαάβ.

Γ Βασ. 22,39 και τα λοιπά των λόγων Αχαάβ και πάντα, ά εποίησε, και οίκον ελεφάντινον, ον ωκοδόμησε, και πάσας τας πόλεις, ας εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γέγραπται εν βιβλίω λόγων των ημερών των βασιλέων Ισραήλ;

Γ Βασ. 22,39 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Αχαάβ, τα οποία αυτός έκαμε, και ο ελεφάντινος οίκος τον οποίον ανοικοδόμησε, και όλα αι πόλεις τας οποίας έκτισε και χωρξωσε, δεν είναι όλα αυτά γραμμένα στο βιβλίον των έργων και των λόγων των βασιλέων του Ισραηλιτικού λαού;

Γ Βασ. 22,40 και εκοιμήθη Αχαάβ μετά των πατέρων αυτού, και εβασίλευσεν Οχοζίας υιός αυτού αντ αυτού.

Γ Βασ. 22,40 Ο Αχαάβ εκοιμήθη με τους πατέρας αυτού. Εβασίλευσε δε αντ' αυτού ο υιός του, ο Οχοζίας.

Γ Βασ. 22,41 Καί Ιωσαφάτ υιός Ασα έβασίλευσεν επί Ιουδαν· εν έτει τετάρτω τού Αχαάβ βασιλέως Ισραήλ εβασίλευσεν Ιωσαφάτ.

Γ Βασ. 22,41 Ο Ιωσαφάτ ο υιός του Ασα έβασίλευσεν στο βασίλειον του Ιούδα. Αυτός ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον κατά το τέταρτον έτος του βασιλέως του Ισραήλ Αχαάβ.

Γ Βασ. 22,42 υιός τριάκοντα και πέντε ετών εν τώ βασιλεύειν αυτόν, και είκοσι και πέντε έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Αζουβά θυγάτηρ Σαλαϊ.

Γ Βασ. 22,42 Ητο τριάκοντα πέντε ετών, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον και εβασίλευσεν επί είκοσι πέντε έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Αζουβά, ήτο δε θυγάτηρ του Σαλαϊ.

Γ Βασ. 22,43 και επορευέθη εν πάση οδώ Ασα τού πατρός αυτού· ουκ εξέκλινεν απ αυτής τού ποιήσαι το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου·

Γ Βασ. 22,43 Ο Ιωσαφάτ επορευέθη κατά πάντα τον δρόμον του ευσεβούς πατρός του, του Ασα. Δεν παρεξέκλινεν από τον δρόμον του Κυρίου και έπραττε πάντοτε το ορθόν ενώπιον των οφθαλμών του Θεού.

Γ Βασ. 22,44 πλήν των υψηλών ουκ εξήρην, έτι ο λαός εθυσίαζε και εθυμίων εν τοίς υψηλοίς.

Γ Βασ. 22,44 Τους υψηλούς όμως ειδωλικούς τόπους δεν επέτυχε να τους καταστρέψη, ο δε λαός εξακολουθούσε να θυσιάζη και να προσφέρει θυμίαμα στους υψηλούς αυτούς τόπους.

Γ Βασ. 22,45 και ειρήνευσεν Ιωσαφάτ μετά βασιλέως Ισραήλ.

Γ Βασ. 22,45 Ο Ιωσαφάτ είχε συνάψει ειρήνην με τον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού, τον Αχαάβ.

Γ Βασ. 22,46 και τα λοιπά των λόγων Ιωσαφάτ και αι δυναστεΐαι αυτού, όσα εποίησεν ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών βασιλέων Ιούδα;

Γ Βασ. 22,46 Τα υπόλοιπα έργα του Ιωσαφάτ και τα κατορθώματά του, όσα έπραξεν, ιδού, δεν είναι αυτά γραμμένα στο βιβλίον των έργων και των λόγων των βασιλέων του Ιούδα;

Γ Βασ. 22,47 [Καί περισόν τού ενδιηλλαγμένου, ό υπελείφθη εν ημέραις Ασα τού πατρός αυτού, επέλεξεν από της γής.

Γ Βασ. 22,47 Ο Ιωσαφάτ εξηφάνισεν από την χώραν του τα υπολείμματα της διαφθοράς, τα οποία είχον απομείνει από τας ημέρας του πατρός του Ασα.

Γ Βασ. 22,48 και βασιλεύς ουκ ήν εν Εδέμ εστηλωμένος. και ο βασιλεύς

Γ Βασ. 22,48 Βασιλεύς δε μόνιμος και σταθερός δεν υπήρχεν τότε εις την Ιδουμαϊαν.

Γ Βασ. 22,49 Ιωσαφάτ εποίησε νήας εις Θαρσίς τού πορευέθηναι Ωφέρδε εις χρυσίον, και ουκ επορευέθησαν, ότι συνετριβήσαν νήες εν Ασεών Γαβέρ.

Γ Βασ. 22,49 Ο Ιωσαφάτ εναυπήγησε πλοία εις Θαρσίς, δια να πλεύσουν εις Ωφέρδε, όπου υπήρχε χρυσίον. Τα πλοία όμως δεν έφθασαν στον σκοπόν των, διότι συνετριβήσαν εις Ασεών Γαβέρ.

Γ Βασ. 22,50 τότε είπε Οχοζίας υιός Αχαάβ προς Ιωσαφάτ· πορευθήτωσαν δούλοι μου μετά των δούλων σου ταίς ναυσί· και ουκ ηθέλησεν Ιωσαφάτ.]

Γ Βασ. 22,50 Είπε τότε ο Οχοζίας, ο υιός του Αχαάβ, προς τον Ιωσαφάτ· “ας υπηρετήσουν οι άνδρες μου μαζί με τους ιδικούς σου άνδρας εις τα πλοία”. Ο Ιωσαφάτ όμως δεν εδέχθη αυτήν την πρότασιν.

Γ Βασ. 22,51 και εκοιμήθη Ιωσαφάτ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη παρά τοίς πατράσιν αυτού εν πόλει Δαυίδ τού πατρός αυτού· και εβασίλευσεν Ιωράμ υιός αυτού αντ αυτού.

Γ Βασ. 22,51 Ο Ιωσαφάτ εκοιμήθη και ανεπαύθη με τους πατέρας αυτού και ετάφη κοντά στους προγονικούς τάφους εις την πόλιν Δαυίδ, του προπάτορός του. Εγινε δε αντ' αυτού βασιλεύς ο υιός του, ο Ιωράμ.

Γ Βασ. 22,52 Καί Οχοζίας υιός Αχαάβ εβασίλευεν επί Ισραήλ εν Σαμαρεία εν έτει επτακαϊδεκάτω Ιωσαφάτ βασιλέως Ιούδα και εβασίλευσεν εν Ισραήλ εν Σαμαρεία δύο έτη.

Γ Βασ. 22,52 Ο δε Οχοζίας, ο υιός του Αχαάβ, εβασίλευσεν επί του Ισραηλιτικού λαού με πρωτεύουσαν την Σαμάρειαν κατά το δέκατον έβδομον έτος της βασιλείας του Ιωσαφάτ, βασιλέως του Ιούδα. Αυτός εβασίλευσεν επί του Ισραηλιτικού βασιλείου με πρωτεύουσαν την Σαμάρειαν επί δύο έτη.

Γ Βασ. 22,53 και εποίησε το πονηρόν εναντίον Κυρίου και επορεύθη εν οδώ Αχαάβ τού πατρός αυτού και εν οδώ Ιεζάβελ της μητρός αυτού και εν ταίς αμαρτίαις οίκου Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Γ Βασ. 22,53 Αυτός όμως εξέκλινεν προς την ειδωλολατρείαν, διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου και εβάδισε τον δρόμον του πατρός του του Αχαάβ και της μητρός του της Ιεζάβελ. Εζησε την αμαρτωλήν ζωήν της οικογενείας Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος παρεκίνησε και εξώθησε τους Ισραηλίτας εις την ασέβειαν.

Γ Βασ. 22,54 και εδούλευσε τοίς Βααλίμ και προσεκύνησεν αυτοίς και παρώργισε τον Κύριον Θεόν Ισραήλ, κατά πάντα τα γενόμενα έμπροσθεν αυτού.

Γ Βασ. 22,54 Αυτός εδούλευσε και ελάτρευσε τα διάφορα είδωλα του Βααλ, προσεκύνησεν αυτά, όπως όλοι οι ασεβείς προκάτοχοί του, και εξώργισεν εναντίον του Κυριου τον Θεόν του Ισραηλιτικού λαού.

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ Δ' (Μασ. Βασιλέων Β')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Δ Βασ. 1,1 Καί ηθέτησε Μωάβ εν Ισραήλ μετά το αποθανείν Αχαάβ.

Δ Βασ. 1,1 Μετά τον θάνατον του Αχαάβ οι Μωαβίται κατεπάτησαν την συνθήκην υποτελείας των, που είχαν συνάψει με τους Ισραηλίτας.

Δ Βασ. 1,2 και έπεσεν Οχοζίας διά τού δικτυωτού τού εν τώ υπερώω αυτού τώ εν Σαμαρεία και ηρώστησε. και απέστειλεν αγγέλους και είπε προς αυτούς: δεύτε και επιζητήσατε εν τώ Βάαλ μυϊαν θεόν Ακκαρών, ει ζησομαι εκ της αρωστίας μου ταύτης; και επορεύθησαν επερωτήσαι δι αυτού.

Δ Βασ. 1,2 Εις την Σαμάρειαν ο βασιλεύς Οχοζίας έπεσεν από το δικτυωτόν του υπερώου του και κατέκειτο ασθενής. Απέστειλεν δε αγγελιαφόρους, στους οποίους είπε: "πηγαίνετε και αναζητήσατε εις την πόλιν Ακκαρών τον ειδωλικόν θεόν των μυϊών Βααλ και ερωτήσατέ τον, εάν θα διαφύγω τον θάνατον από την αρρώστιαν μου αυτήν". Οι απεσταλμένοι επορεύθησαν να ερωτήσουν τον θεόν Βααλ.

Δ Βασ. 1,3 και άγγελος Κυρίου εκάλεσεν Ηλιού τον Θεοβίτην λέγων· αναστάς δεύρο εις συνάντησιν των αγγέλων Οχοζίου βασιλέως Σαμαρείας και λαλήσεις προς αυτούς· ει παρά το μη είναι Θεόν εν Ισραήλ υμείς πορεύεσθε επιζητήσαι εν τώ Βάαλ μυϊαν θεόν Ακκαρών; και ουχ ούτως·

Δ Βασ. 1,3 Άγγελος όμως Κυρίου εκάλεσε τον Ηλίαν τον Θεοβίτην και του είπε "σήκω και πήγαινε εις συνάντησιν των αγγελιαφόρων του Οχοζίου, του βασιλέως της Σαμαρείας, και είπε προς αυτούς· Μηπως τάχα δεν υπάρχει θεός αληθινός στον ισραηλιτικόν λαόν και δια τούτο σεις πορεύεσθε να συμβουλευθήτε τον Βααλ, θεόν των μυϊών, εις την Ακκαρών;

Δ Βασ. 1,4 ότι τάδε λέγει Κύριος η κλίνη, εφ ής ανέβης εκεί, ου καταβήση απ αυτής, ότι θανάτω αποθανή. και επορεύθη Ηλιού και είπε προς αυτούς.

Δ Βασ. 1,4 Αυτό δεν είναι καθόλου ορθόν. Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος να είπετε στον Οχοζίαν· Από την κλίνην, επάνω εις την οποίαν ασθενής έχεις συ ανεβή, δεν θα κατέλθης υγιής, διότι θα αποθάνης εξάπαντος". Ο Ηλίος μετέβη και είπε προς αυτούς, όσα ο Θεός τον διάταξεν.

Δ Βασ. 1,5 και επεστράφησαν οι άγγελοι προς αυτόν, και είπε προς αυτούς· τι ότι επεστρέψατε;

Δ Βασ. 1,5 Οι αγγελιαφόροι επέστρεψαν προς τον Οχοζίαν και εκείνος τους ηρώτησε· "διατί τόσον συντόμως επανήλθατε;"

Δ Βασ. 1,6 και είπαν προς αυτόν· ανήρ ανέβη εις συνάντησιν ημών και είπε προς ημάς· δεύτε επιστράφητε προς τον βασιλέα τον αποστείλαντα υμάς και λαλήσατε προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος· ει παρά το μη είναι Θεόν εν Ισραήλ σύ πορεύη επιζητήσαι εν τώ Βάαλ μυϊαν θεόν Ακκαρών; ουχ ούτως· η κλίνη, εφ ής ανέβης εκεί, ου καταβήση απ αυτής, ότι θανάτω αποθανή.

Δ Βασ. 1,6 Οι απεσταλμένοι του απήντησαν· "κάποιοι ανήρ ήλθε, μας συνήντησε και μας είπε· Εμπρός, επιστρέψατε προς τον βασιλέα, ο οποίος σας έστειλε, και είπατε εις αυτόν αυτά λέγει ο Κυριος· Μηπως τάχα δεν υπάρχει Θεός αληθινός στον ισραηλιτικόν λαόν; Και συ πηγαίνεις να επιζητήσης συμβουλάς από τον Βαάλ, τον θεόν των μυϊών, εις την Ακκαρών; Αυτό δεν είναι καθόλου ορθόν. Δια τούτο δεν θα κατεβής υγιής από την κλίνην, επάνω εις την οποίαν έχεις ανεβή ασθενής, διότι εξάπαντος θα αποθάνης".

Δ Βασ. 1,7 και ελάλησε προς αυτούς λέγων· τις η κρίσις τού ανδρός τού αναβάντος εις συνάντησιν υμίν και λαλήσαντος προς υμάς τους λόγους τούτους;

Δ Βασ. 1,7 Ο Οχοζίας ηρώτησεν αυτούς και τους είπε· "ποία είναι η εμφάνισις του ανδρός αυτού, που ήλθεν εις συνάντησιν σας και ωμίλησε προς σας αυτούς τους λόγους;"

Δ Βασ. 1,8 και είπαν προς αυτόν· ανήρ δασύς και ζώνην δερματινήν περιζωσμένος την οσφύν αυτού. και είπεν· Ηλιού ο Θεοβίτης ούτός εστι.

Δ Βασ. 1,8 Εκείνοι του είπαν· "είναι ανήρ δασύτριχος, ζωσμένος γύρω από την μέσην δερματινήν ζώνην". Ο Οχοζίας τους είπεν· "Αυτός είναι Ηλιού ο Θεοβίτης".

Δ Βασ. 1,9 και απέστειλε προς αυτόν πεντηκόνταρχον και τους απεντήκοντα αυτού, και ανέβη προς αυτόν, και ιδού Ηλιού εκάθητο επί της κορυφής τού όρους. και ελάλησεν ο πεντηκόνταρχος προς αυτόν και είπεν· άνθρωπε τού Θεού, ο βασιλεύς εκάλεσέ σε, κατάβηθι.

Δ Βασ. 1,9 Ο βασιλεύς έστειλε προς αυτόν ένα πεντηκόνταρχον με τους πενήντα άνδρας του, ο οποίος και ανέβη προς τον Ηλιού, τον προφήτην. Ιδού δε ο Ηλίος εκάθητο εις την κορυφήν του όρους. Ο πεντηκόνταρχος ωμίλησε προς αυτόν και του είπεν· "άνθρωπε του Θεού, ο βασιλεύς σε καλεί. Ελα προς αυτόν".

Δ Βασ. 1,10 και απεκρίθη Ηλιού, και είπε προς τον πεντηκόνταρχον· και ει άνθρωπος Θεού εγώ, καταβήσεται πύρ εκ τού

ουρανού και καταφάγεται σε και τους πενήντά σου· και κατέβη πύρ εκ τού ουρανού και κατέφαγεν αυτόν και τους πενήντα αυτού.

Δ Βασ. 1,10 Ο προφήτης Ηλίας απήντησε προς τον πενηκόνταρχον· "εάν εγώ είμαι άνθρωπος του Θεού, όπως και είμαι, πυρ θα κατέβη από τον ουρανό, το οποίο θα κατακαύση σε και τους πενήντα άνδρας σου". Πράγματι δε κατέβη αμέσως από τον ουρανό πυρ και κατέκαυσεν αυτόν και τους πενήντα άνδρας του.

Δ Βασ. 1,11 και προσέθετο ο βασιλεύς και απέστειλε προς αυτόν άλλον πενηκόνταρχον και τους πενήντα αυτού, και ανέβη και ελάλησεν ο πενηκόνταρχος προς αυτόν και είπεν· άνθρωπε τού Θεού, τάδε λέγει ο βασιλεύς· ταχέως κατάβηθι.

Δ Βασ. 1,11 Ο βασιλεύς έστειλε πάλιν προς τον Ηλίαν άλλον πενηκόνταρχον με τους πενήντα άνδρας του. Ο αξιωματικός ανέβη προς τον Ηλίαν, του ωμίλησε και είπε· "άνθρωπε του Θεού, αυτά λέγει ο βασιλεύς· Ελα γρήγορα προς αυτόν".

Δ Βασ. 1,12 και απεκρίθη Ηλίου και ελάλησε προς αυτόν και είπεν· ει άνθρωπος Θεού εγώ, καταβήσεται πύρ εκ τού ουρανού και καταφάγεται σε και τους πενήντά σου· και κατέβη πύρ εξ ουρανού και κατέφαγε αυτόν και τους πενήντα αυτού.

Δ Βασ. 1,12 Απήντησεν ο Ηλιού και του είπεν· "εάν εγώ είμαι πράγματι άνθρωπος του Θεού, θα κατεβή φωτιά από τον ουρανό που θα καταφάγη σε και τους πενήντα άνδρας σου". Πράγματι δε κατέβη την ώραν εκείνην πυρ από τον ουρανό και κατέφαγεν αυτόν και τους πενήντα άνδρας του.

Δ Βασ. 1,13 και προσέθετο ο βασιλεύς έτι αποστείλει ηγούμενον και τους πενήντα αυτού, και ήλθεν ο πενηκόνταρχος ο τρίτος και έκαμψεν επί τα γόνατα αυτού κατέναντι Ηλιού και εδεήθη αυτού και ελάλησε προς αυτόν και είπεν· άνθρωπε τού Θεού, εντιμωθήτω δή η ψυχή μου και η ψυχή των δούλων σου τούτων των πενήντα εν οφθαλμοίς σου·

Δ Βασ. 1,13 Ο βασιλεύς απέστειλε και πάλιν άλλον αξιωματικόν και τους πενήντα άνδρας μαζί του. Ηλθεν ο τρίτος αυτός πενηκόνταρχος, εγονάτισεν ενώπιον του Ηλιού, τον παρεκάλεσεν ευλαβώς και του είπεν· "άνθρωπε του Θεού, ας θεωρηθή αξία ελέους ενώπιόν σου η ζωη μου και η ζωή αυτών των πενήντα δούλων σου.

Δ Βασ. 1,14 ιδού κατέβη πύρ εκ τού ουρανού και κατέφαγε τους δύο πενηκοντάρχους τους πρώτους και τους πενήντα αυτών, και νύν εντιμωθήτω δή η ψυχή μου εν οφθαλμοίς σου.

Δ Βασ. 1,14 Διότι εγώ γνωρίζω, ότι κατήλθε πυρ από τον ουρανό και κατέφαγε τους δύο πρώτους πενηκοντάρχους και τους πενήντα στρατιώτας αυτών. Τωρα λοιπόν ας θεωρηθή αξία ελέους η ζωη μου ενώπιόν σου".

Δ Βασ. 1,15 και ελάλησεν άγγελος Κυρίου προς Ηλιού και είπε· κατάβηθι μετ αυτού, μη φοβηθής από προσώπου αυτών· και ανέστη Ηλιού και κατέβη μετ αυτού προς τον βασιλέα.

Δ Βασ. 1,15 Ο άγγελος του Κυρίου ελάλησε τότε προς τον Ηλιού και του είπε· "κατέβα και πήγαινε μαζί με αυτόν· μη φοβηθής αυτούς". Εσηκώθη ο Ηλίας, κατέβηκε και μαζί με αυτόν μετέβη στον βασιλέα.

Δ Βασ. 1,16 και ελάλησε προς αυτόν και είπεν Ηλιού· τάδε λέγει Κύριος· τι ότι απέστειλας αγγέλους εκζητήσαι εν τώ Βάαλ μίαν θεόν Ακκαρών· ουχ ούτως· η κλίνη, εφ ής ανέβησεν εκεί, ου καταβήσῃ απ αυτής, ότι θανάτω αποθανή.

Δ Βασ. 1,16 Ο Ηλίας ωμίλησε προς τον βασιλέα και του είπε· "αυτά λέγει ο Κυριος· Διαιτί συ έστειλες ανθρωπους σου προς τον Βααλ, τον θεόν των μυιών, εις την Ακκαρών· Δεν είναι καθόλου ορθόν αυτό. Δια τούτο δεν θα κατεβής πλέον υγιής από την κλίνην, επάνω εις την οποίαν ανέβηκες ασθενής, διότι εξάπαντος θα αποθάνης".

Δ Βασ. 1,17 και απέθανε κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν Ηλιού.

Δ Βασ. 1,17 Και πράγματι ο βασιλεύς Οχοζίας σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον ο Κυριος είπεν εις αυτόν δια του προφήτου Ηλιού, απέθανε.

Δ Βασ. 1,18 και τα λοιπά των λόγων Οχοζίου, ά εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ·

Δ Βασ. 1,18 Τα υπόλοιπα έργα, τα οποία έκαμεν ο Οχοζίας, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του ισραηλιτικού λαού·

Δ Βασ. 1,18α Καί Ιωράμ υιός Αχαάβ βασιλεύει επί Ισραήλ εν Σαμαρεία έτη δεκαδύο, εν έτει οκτωκαιδεκάτω Ιωσαφάτ βασιλέως Ιούδα.

Δ Βασ. 1,18^α Ο Ιωράμ, ο υιός του Αχαάβ, εβασίλευσεν επί του ισραηλιτικού λαού με πρωτεύουσαν την Σαμάρειαν δώδεκα έτη, κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας Ιωσαφάτ του βασιλέως του Ιούδα.

Δ Βασ. 1,18β και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου, πλήν ουχ ως οι αδελφοί αυτού, ουδέ ως η μήτηρ αυτού.

Δ Βασ. 1,18β Και αυτός διέπραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου. Οχι όμως τόσον, όπως οι αδελφοί του και όπως η μητέρα του.

Δ Βασ. 1,18γ και απέστησε τας στήλας τού Βάαλ, ας εποίησεν ο πατήρ αυτού, και συνέτριψεν αυτάς· πλήν εν ταίς αμαρτίαις οικου Ιεροβοάμ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, εκολλήθη, ουκ απέστη απ αυτών.

Δ Βασ. 1,18γ Εβγαλε τας ειδωλολατρικάς στήλας του Βααλ εκ μέσου του λαού, τας οποίας είχεν οικοδομήσει ο πατήρ του, και τας συνέτριψεν, αλλά και αυτός έζησε μέσα εις τας αμαρτίας της οικογενείας του Ιεροβοάμ, ο οποίος είχε εξωθήσει τον ισραηλιτικόν λαόν εις την ασέβειαν· προσεκολλήθη και δεν απεμακρύνθη από αυτάς.

Δ Βασ. 1,18δ και εθυμώθη οργή Κυριος εις τον οίκον Αχαάβ.

Δ Βασ. 1,18δ Δια τούτο ο Κυριος ωργίσθη πολύ εναντίον των απογόνων του Αχαάβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Δ Βασ. 2,1 Καί εγένετο εν τώ ανάγειν Κύριον εν συσσεισμό τον Ηλιού ως εις τον ουρανό και επορεύθη Ηλιού και Ελισαιέ εκ Γαλάλων.

Δ Βασ. 2,1 Όταν ο Κυριος απεφάσισε να αναλάβη τον Ηλίαν με συσσεισμόν άνω προς τον ουρανό, ο Ηλίας και ο Ελισαιός ανεχώρησαν από τα Γαλαλα.

Δ Βασ. 2,2 και είπεν Ηλιού προς Ελισαιέ· κάθου δή ενταύθα, ότι Κύριος απέσταλκέ με έως Βαιθήλ· και είπεν Ελισαιέ· ζή Κύριος και ζή η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε· και ήλθον εις Βαιθήλ.

Δ Βασ. 2,2 Είπεν ο Ηλιού προς τον Ελισαιόν· "κάθησε εδώ, σε παρακαλώ, διότι ο Κυριος με απέστειλεν έως εις την Βαιθήλ". Ο Ελισαιός απήντησεν· "ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν και εις την ζωήν σου, ότι δεν θα σε εγκαταλείψω". Και ήλθον μαζί εις την Βαιθήλ.

Δ Βασ. 2,3 και ήλθον οι υιοί των προφητών οι εν Βαιθήλ προς Ελισαιέ και είπον προς αυτόν· ει έγνωσ, ότι Κύριος σήμεραν λαμβάνει τον κύριόν σου επάνωθεν της κεφαλής σου· και είπε· καγώ έγνωκα, σιωπάτε.

Δ Βασ. 2,3 Οι προφήται, οι οποίοι ευρίσκοντο εκεί εις την Βαιθίλ, ήλθον στον Ελισαίον και του είπον· “άραγε γνωρίζεις ότι σήμερον ο Κυριος θα πάρη επάνω από το κεφάλι σου τον κύριόν σου;” Εκείνος τους απήντησε· “και εγώ το γνωρίζω πολύ καλά μη ομιλείτε”.

Δ Βασ. 2,4 και είπεν Ηλιού προς Ελισαιέ· κάθου δή ενταύθα, ότι Κύριος απέσταλκέ με εις Ιεριχώ· και είπεν Ελισαιέ· ζή Κύριος και ζή η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε· και ήλθον εις Ιεριχώ.

Δ Βασ. 2,4 Ο Ηλίας είπε προς τον Ελισαίον· “κάθησε, σε παρακαλώ, εδώ, διότι ο Κυριος μου έχει δώσει εντολήν να μεταβώ εις την Ιεριχώ” Ο Ελισαιέ όμως του είπεν· “ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν και εις την ιδικήν σου ζωήν, ότι δεν θα σε εγκαταλείψω”. Και έφθασαν μαζί εις την Ιεριχώ.

Δ Βασ. 2,5 και ήγγισαν οι υιοί των προφητών οι εν Ιεριχώ προς Ελισαιέ και είπαν προς αυτόν· ει έγνωσ ότι σήμερον λαμβάνει Κύριος τον κύριόν σου επάνωθεν της κεφαλής σου; και είπε· και γε εγώ έγνων, σιωπάτε.

Δ Βασ. 2,5 Ο προφήται, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την Ιεριχώ, ήλθον προς τον Ελισαιέ και του είπαν· “αλήθεια, γνωρίζεις ότι σήμερον θα αναλάβη στον ουρανόν επάνω από το κεφάλι σου ο Κυριος τον κύριόν σου;” Εκείνος απήντησε· “βεβαίως το γνωρίζω. Μη ομιλείτε όμως”.

Δ Βασ. 2,6 και είπεν αυτός Ηλιού· κάθου δή ώδε, ότι Κύριος απέσταλκέ με έως εις τον Ιορδάνην· και είπεν Ελισαιέ· ζή Κύριος και ζή η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε· και επορεύθησαν αμφότεροι·

Δ Βασ. 2,6 Είπε προς τον Ελισαίον ο Ηλιού· “κάθησε συ εδώ, διότι ο Κυριος με έχει αποστείλει έως τον Ιορδάνην”. Ο Ελισαιός απήντησε· “Ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον και εις την ζωήν σου, ότι δεν θα σε εγκαταλείψω”. Και επήγαν και οι δύο προς τον Ιορδάνην.

Δ Βασ. 2,7 και πενήκοντα άνδρες υιοί των προφητών και έστησαν εξεναντίας μακρόθεν· και αμφότεροι έστησαν επί τού Ιορδάνου.

Δ Βασ. 2,7 Συγχρόνως όμως πενήντα άνδρες από τους προφήτας μετέβησαν και εστάθησαν όρθιοι μακράν απέναντι από αυτούς, ο δε Ελισαιός και ο Ηλίας εστάθησαν εις την όχθην του ποταμού Ιορδάνου.

Δ Βασ. 2,8 και έλαβεν Ηλιού την μηλωτήν αυτού και είλησε και επάταξε το ύδωρ, και διηρέθη το ύδωρ ένθα και ένθα, και διέβησαν αμφότεροι εν ερημίω.

Δ Βασ. 2,8 Ο Ηλίας επήρε την μηλωτήν, ετύλιξεν αυτήν, εκτύπησε το ύδωρ του ποταμού, το οποίον και διηρέθη εις δύο μέρη, άνω και κάτω. Και διέβησαν και οι δύο προς την απέναντι έρημον περιοχήν.

Δ Βασ. 2,9 και εγένετο εν τώ διαβήναι αυτούς και Ηλιού είπε προς Ελισαιέ· αίτησαι τι ποιήσω σοι πριν ή αναληφθήναι με από σου· και είπεν Ελισαιέ· γενηθήτω δή διπλά εν πνεύματι σου επ εμέ.

Δ Βασ. 2,9 Όταν επέρασαν τον ποταμόν, είπεν ο Ηλίας προς τον Ελισαίον· “ζήτησέ μου τι θέλεις να σου κάμω, πριν αναληφθώ από σε στον ουρανόν”; Ο Ελισαιός απήντησεν· “δόσε, σε παρακαλώ, διπλήν την χάριν σου εις εμέ”.

Δ Βασ. 2,10 και είπεν Ηλιού· εσκήρυνας τού αιτήσασθαι· εάν ίδης με αναλαμβανόμενον από σου, και έσται σοι ούτως και εάν μη, ου μη γένηται.

Δ Βασ. 2,10 Ο Ηλιού απήντησε· “πολύ βαρύ είναι το αίτημά σου. Εάν όμως με ίδης να αναλαμβάνωμαι από σε προς τον ουρανόν, θα πραγματοποιηθή το αίτημά σου. Εάν όμως όχι, δεν θα πραγματοποιηθή”.

Δ Βασ. 2,11 και εγένετο αυτών πορευομένων, επορεύοντο και ελάουν· και ιδού άρμα πυρός και ίπποι πυρός και διέστειλαν ανά μέσον αμφοτέρων, και ανελήφθη Ηλιού εν συσσεισμό ως εις τον ουρανόν.

Δ Βασ. 2,11 Ενώ δε αυτοί εβιάδιζαν και πορευόμενοι συνωμίλουν, αίφνης ένα πύρινον άρμα και πύρινοι ίπποι διεχώρισαν τον ένα από τον άλλον, και ο Ηλιού μέσα εις ανεμοστρόβιλον ανελήφθη και εφέρετο ως στον ουρανόν.

Δ Βασ. 2,12 και Ελισαιέ εώρα και εβόα· πάτερ, πάτερ, άρμα Ισραήλ και ιππεύς αυτού· και ουκ είδεν αυτόν έτι και επελάβετο των ιματίων αυτού και διέρηξεν αυτά εις δύο ρήγματα.

Δ Βασ. 2,12 Ο Ελισαιός έβλεπε και εκραύγαζε· “πάτερ, πάτερ, συ ήσο η σωτήριος δύναμις, άρματα και ιππικόν, δια τον λαόν του Ισραήλ”. Ο Ελισαιος δεν τον είδε πλέον. Και εις ένδειξιν λύπης δια τον χωρισμόν έπιασε τα ενδύματά του και τα έσχισεν εις δύο κομμάτια.

Δ Βασ. 2,13 και ύψωσε την μηλωτήν Ηλιού, ή έπεσεν επάνωθεν Ελισαιέ, και επέστρεψεν Ελισαιέ και έστη επί τού χείλους τού Ιορδάνου·

Δ Βασ. 2,13 Ο Ελισαιός εσήκωσεν από κάτω την μηλωτήν του Ηλιού, η οποία έπεσεν από επάνω υψηλά, και επέστρεψεν έχων την μηλωτήν. Εστάθη εις την όχθην του Ιορδάνου.

Δ Βασ. 2,14 και έλαβε την μηλωτήν Ηλιού, ή έπεσεν επάνωθεν αυτού, και επάταξε το ύδωρ και ου διέστη· και είπε· που ο Θεός Ηλιού αφχώ; και επάταξε τα ύδατα, και διεράγησαν ένθα και ένθα, και διέβη Ελισαιέ.

Δ Βασ. 2,14 Επήρε την μηλωτήν του Ηλιού, η οποία έπεσεν επάνω εις αυτόν, εκτύπησε το ύδωρ, αλλ' εκείνο δεν διηρέθη, όπως προηγουμένως. Ο Ελισαιός είπε τότε· “που είναι ο Θεός του Ηλιού, που είναι;” Κατόπιν όμως εκτύπησε πάλιν τα ύδατα και εκείνα εχωρίσθησαν εις δύο, από εδώ και από εκεί, και ο Ελισαιός διέβη τον Ιορδάνην ποταμόν.

Δ Βασ. 2,15 και είδον αυτόν οι υιοί των προφητών οι εν Ιεριχώ εξεναντίας και είπον· επαναπέπαιται το πνεύμα Ηλιού επί Ελισαιέ· και ήλθον εις συναντήν αυτού και προσεκύνησαν αυτό επί την γήν.

Δ Βασ. 2,15 Οι προφήται, οι οποίοι ήσαν εις την απέναντι όχθην του Ιορδάνου προς την Ιεριχώ, είδον το θαύμα και είπον· “πράγματι το Πνεύμα του Θεού ανεπαύθη στον Ελισαίον”. Ηλθον αυτοί εις συνάντησιν του Ελισαίου και προσεκύνησαν αυτόν μέχρις εδάφους.

Δ Βασ. 2,16 και είπον προς αυτόν· ιδού δή μετά των παιδων σου πενήκοντα άνδρες υιοί δυνάμεως πορευθέντες δή ζητησάτωσαν τον κύριόν σου, μη ποτε ήρην αυτόν πνεύμα Κυρίου και έριψεν αυτόν εν τώ Ιορδάνη ή εφ έν των ορέων ή εφ ένα των βουνών, και είπεν Ελισαιέ· ουκ αποστελείτε.

Δ Βασ. 2,16 Είπον δε προς αυτόν· “ιδού, μαζί με ημάς τους προφήτας τους δούλους σου υπάρχουν πενήκοντα δυνατοί νέοι. Σε παρακαλούμεν, ας μεταβούν να αναζητήσουν τον κύριόν σου τον Ηλιαν, μήπως, τυχόν και άνεμος επήρην αυτόν και τον έρριψεν στον Ιορδάνην η εις κανένα όρος η εις κανένα από τους λόφους”. Ο Ελισαιός τους είπεν· “όχι να μη τους αποστείλετε”.

Δ Βασ. 2,17 και παρεβιάσαντο αυτόν έως ου ήσχύνετο. και είπεν· αποστείλατε. και απέστειλαν πενήκοντα άνδρας, και εζήτησαν τρεις ημέρας και ουχ εύρον αυτόν.

Δ Βασ. 2,17 Αυτοί όμως επέμεναν, ώστε ο Ελισαιός, από εντροπήν πλέον, υπεχώρησε και είπε· “στείλατέ τους”. Οι

Προφήται έστειλαν τους πενήκοντα νέους και ανεζήτουν τον Ηλίαν επί τρεις ημέρας, αλλά δεν τον ευρήκαν.

Δ Βασ. 2,18 και ανέστρεψαν προς αυτόν, και αυτός εκάθητο εν Ιεριχώ, και είπεν Ελισαιέ· ουκ είπον προς υμάς, μη πορευθήτε;

Δ Βασ. 2,18 Επέστρεψαν άπρακτοι προς τον Ελισαιόν, ο οποίος εκάθητο εις την Ιεριχώ, και τους είπε· “δεν σας είπα να μη πάτε εις αναζήτησιν του Ηλιού;”

Δ Βασ. 2,19 και είπον οι άνδρες της πόλεως προς Ελισαιέ· ιδού η κατοίκησις της πόλεως αγαθή, καθώς ο κύριος βλέπει, και τα ύδατα πονηρά και η γη ατεκνουμένη.

Δ Βασ. 2,19 Οι άνδρες της Ιεριχούς είπαν προς τον Ελισαιόν· “ιδού, η τοποθεσία και η περιοχή της πόλεως είναι ωραία, όπως και συ, ο κύριος, βλέπεις, αλλά τα νερά είναι επιβλαβή και η γη δεν βλαστάνει και δεν καρποφορεί”.

Δ Βασ. 2,20 και είπεν Ελισαιέ· λάβετε μοι υδρίσκην καινήν και θέτε εκεί άλα· και έλαβον και ήνεγκαν προς αυτόν.

Δ Βασ. 2,20 Ο Ελισαιός είπε προς αυτούς· “φέρετέ μου μίαν καινούργιαν υδρίαν και βάλετε μέσα εις αυτήν αλάτι”. Επήραν και την έφεραν προς αυτόν, όπως τους είπε.

Δ Βασ. 2,21 και εξήλθεν Ελισαιέ εις την διεξοδον των υδάτων και έριψεν εκεί άλα και είπε· τάδε λέγει Κύριος· ίαμαι τα ύδατα, ουκ έσται έτι εκείθεν θάνατος και ατεκνουμένη.

Δ Βασ. 2,21 Ο Ελισαιός εβγήκε προς την πηγήν των υδάτων, έρριψεν εκεί το αλάτι και είπεν· “αυτά λέγει ο Κυριος· Εγώ εξυγιαίνω τα ύδατα και δεν θα προέρχεται πλέον από αυτά θάνατος και ακαρπία εις την γην”.

Δ Βασ. 2,22 και ιάθησαν τα ύδατα έως της ημέρας ταύτης κατά το ρήμα Ελισαιέ, ό ελάλησε.

Δ Βασ. 2,22 Πράγματι τα ύδατα εξυγιάνθησαν από της ώρας εκείνης και μένουν ζωογόνα και χρήσιμα μέχρι της ημέρας αυτής σύμφωνα με την εντολήν, την οποίαν ο Ελισαιός είπεν.

Δ Βασ. 2,23 και ανέβη εκείθεν εις Βαιθήλ· και αναβαίνοντος αυτού εν τή οδώ και παιδάκια μικρά εξήλθον εκ της πόλεως και κατέπαιζον αυτού και είπον αυτό· ανάβαινε, φαλακρέ, ανάβαινε.

Δ Βασ. 2,23 Ο Ελισαιός ανεχώρησεν από την Ιεριχώ προς την Βαιθήλ. Ενώ δε ανέβαινεν αυτός τον δρόμον του, εβγήκαν μικρά παιδιά από την πόλιν και τον ενέπαιζαν λέγοντα· “ανάβαινε, φαλακρέ, ανάβαινε”.

Δ Βασ. 2,24 και εξένευσεν οπίσω αυτών και είδεν αυτά, και κατηράσατο αυτοίς εν ονόματι Κυρίου· και ιδού εξήλθον δύο άρκοι εκ τού δρυμού και ανέρηξαν απ αυτών τεσσαράκοντα και δύο παιδάς.

Δ Βασ. 2,24 Εγύρισεν οπίσω προς αυτά ο Ελισαιός, τα είδε και τα κατηράσθη εν ονόματι του Κυρίου· και ιδού εβγήκαν δύο άρκοι από το δάσος και κατεσπάραξαν τεσσαράκοντα δύο παιδιά από αυτά.

Δ Βασ. 2,25 και επορεύθη εκείθεν εις το όρος το Καρμήλιον κακείθεν επέστρεψεν εις Σαμάρειαν.

Δ Βασ. 2,25 Ο Ελισαιός μετέβη από εκεί στο όρος Καρμηλον και από εκεί επανήλθεν εις την Σαμάρειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Δ Βασ. 3,1 Καί Ιωράμ υιός Αχαάβ εβασίλευσεν εν Ισραήλ εν έτει οκτωκαιδεκάτω Ιωσαφάτ βασιλέως Ιούδα και εβασίλευσε δώδεκα έτη.

Δ Βασ. 3,1 Ο Ιωράμ, ο υιός του Αχαάβ, έγινε βασιλεύς στο βασιλειον του Ισραήλ κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ιωσαφάτ, βασιλέως του Ιούδα, και εβασίλευσεν επί δώδεκα έτη.

Δ Βασ. 3,2 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου, πλην ουχ ως ο πατήρ αυτού και ουχ ως η μήτηρ αυτού· και μετέστησε τας στήλας τού Βάαλ, ας εποίησεν ο πατήρ αυτού·

Δ Βασ. 3,2 Και αυτός διέπραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου, όχι όμως τόσον όσον ο πατήρ του και η μήτηρ του. Αφήρσε τας στήλας του Βααλ εκ μέσου του λαού, τας οποίας είχε κατασκευάσει ο πατέρας του.

Δ Βασ. 3,3 πλην εν τή αμαρτία Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, εκολλήθη, ουκ απέστη απ αυτής.

Δ Βασ. 3,3 Αλλά και αυτός προσεκολλήθη και δεν απεμακρύνθη από τας αμαρτίας, τας οποίας είχε διαπράξει ο Ιεροβοάμ, ο υιός του Ναβάτ, ο οποίος έγινε αφορμή και αιτία να παρασυρθη εις την αμαρτίαν και ο ισραηλιτικός λαός.

Δ Βασ. 3,4 και Μωσά βασιλεύς Μωάβ ήν νωκήδ, και επέστρεφε τώ βασιλεί Ισραήλ εν τή επαναστάσει εκατόν χιλιάδας αρνών και εκατόν χιλιάδας κριών επί πόκων.

Δ Βασ. 3,4 Ο Μωσά, ο βασιλεύς της περιοχής Μωάβ, είχε πολλά ποιμνια. Εξ αιτίας δε μιας αποτυχούσης επαναστάσεώς του επλήρωνε κάθε έτος στον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού ως φόρον εκατόν χιλιάδες αρνιά και εκατόν χιλιάδες κριάρια ακούφεντα.

Δ Βασ. 3,5 και εγένετο μετά το αποθανείν Αχαάβ και ηθέτησε βασιλεύς Μωάβ εν βασιλεί Ισραήλ.

Δ Βασ. 3,5 Όταν όμως απέθανεν ο Αχαάβ, ο βασιλεύς της Μωάβ ηρνήθη να πληρώση τον φόρον στον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού.

Δ Βασ. 3,6 και εξήλθεν ο βασιλεύς Ιωράμ εν τή ημέρα εκείνη εκ Σαμαρείας και επεσκέψατο τον Ισραήλ·

Δ Βασ. 3,6 Τοτε ο βασιλεύς Ιωράμ εβγήκε κατά την ημέραν εκείνην από την Σαμάρειαν και επεσκέφθη τον ισραηλιτικόν λαόν.

Δ Βασ. 3,7 και επορεύθη και εξαπέστειλε προς Ιωσαφάτ βασιλέα Ιούδα λέγων· βασιλεύς Μωάβ ηθέτησεν εν εμοί· ει πορευση μετ εμού εις Μωάβ εις πόλεμον; και είπεν· αναβήσομαι· όμοίός μοι όμοίός σοι, ως ο λαός μου ο λαός σου, ως οι ίπποι μου οι ίπποι σου.

Δ Βασ. 3,7 Μετέβη κατόπιν και έστειλεν ανθρωπους του προς τον Ιωσαφάτ βασιλέα των Ιουδαίων και του είπε· “ο βασιλεύς των Μωαβιτών κατεπάτησε την συμφωνίαν, την οποίαν έχει συνάψει με εμέ. Θέλεις να εκστρατεύσης μαζί μου εναντίον της χώρας Μωάβ;” Ο Ιωσαφάτ απήντησε· “θα εκστρατεύσω μαζί σου, διότι όπως είμαι εγώ, είσαι και συ. Όπως είναι ο λαός μου, είναι και ο λαός σου όπως είναι το ιππικόν μου είναι και το ιδικόν σου ιππικόν”.

Δ Βασ. 3,8 και είπε· ποία οδώ αναβώ; και είπεν· οδόν ερημον Εδώμ.

Δ Βασ. 3,8 Ηρώτησεν ο Ιωσαφάτ τον Ιωράμ· “ποίον δρόμον θα ακολουθήσω;” Και εκείνος του είπε· “θα ακολουθήσωμεν την ερημον οδόν δια μέσου της Ιδουμαίας”.

Δ Βασ. 3,9 και επορεύθη ο βασιλεύς Ισραήλ και ο βασιλεύς Ιούδα και ο βασιλεύς Εδώμ και εκύκλωσαν οδόν επτά ημερών, και ουκ ήν ύδωρ τή παρεμβολή και τοίς κτήνεσι τοίς εν τοίς ποσίν αυτών.

Δ Βασ. 3,9 Ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού βασιλείου και ο βασιλεύς των Ιουδαίων και ο βασιλεύς των Ιδουμαίων εβάδισαν μαζί κύκλω δρόμον επτά ημερών. Αλλά εκεί όπου έφθασαν, δεν υπήρχεν ύδωρ δια τον στρατόν και δια τα κτήνη, τα οποία

τους ακολουθούσαν.

Δ Βασ. 3,10 και είπεν ο βασιλεύς Ισραήλ· ώ, ότι κέκληκε Κύριος τους τρεις βασιλείς παρερχομένους δούναι αυτούς εν χειρί Μωάβ

Δ Βασ. 3,10 Ο βασιλεύς του Ισραήλ είπεν· "αλλοίμονον ! ο Κυριος λοιπόν προσεκάλεσεν ημάς τους τρεις βασιλείς, που βαδίζομεν εναντίον των Μωαβιτών, δια να μας παραδώση εις τα χέρια εκείνων".

Δ Βασ. 3,11 και είπεν Ιωσαφάτ· ουκ έστιν ώδε προφήτης του Κυρίου και επιζητήσωμεν τον Κύριον παρ αυτού; και απεκριθή εις των παιδών του βασιλέως Ισραήλ και είπεν· ώδε Ελισαιέ υιός Σαφάτ, ός επέχεεν ύδωρ επί χείρας Ηλιού.

Δ Βασ. 3,11 Ο Ιωσαφάτ ηρώτησε· "δεν υπάρχει εδώ κανείς προφήτης του Κυρίου, δια να παρακαλέσωμεν μέσω αυτού τον Κυριον;" Ενας από τους στρατιώτας του βασιλέως των Ισραηλιτών είπεν· "υπάρχει εδώ ο Ελισαιέ, ο υιός του Σαφάτ, ο οποίος υπηρετούσε τον Ηλιού και του έρριπτε νερό εις τα χέρια του".

Δ Βασ. 3,12 και είπεν Ιωσαφάτ· έστιν αυτό ρήμα Κυρίου. και κατέβη προς αυτόν βασιλεύς Ισραήλ και Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα και βασιλεύς Εδώμ.

Δ Βασ. 3,12 Ο Ιωσαφάτ είπε· "πράγματι εις αυτόν και δι' αυτού υπάρχει λόγος Κυρίου". Οι τρεις βασιλείς, ο βασιλεύς του Ισραήλ, ο βασιλεύς των Ιουδαίων Ιωσαφάτ και ο βασιλεύς της Εδώμ ήλθαν εις συνάντησιν του Ελισαιού.

Δ Βασ. 3,13 και είπεν Ελισαιέ προς βασιλέα Ισραήλ· τι εμοί και σοί; δέυρο προς τους προφήτας του πατρός σου και τους προφήτας της μητρός σου. και είπεν αυτό ο βασιλεύς Ισραήλ· μη ότι κέκληκε Κύριος τους τρεις βασιλείς του παραδούναι αυτούς εις χείρας Μωάβ;

Δ Βασ. 3,13 Ο Ελισαιός απευθυνόμενος προς τον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού είπε· "ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ εμού και σου; Πηγαινε να ζητήσης συμβουλήν και χάριν από τους προφήτας του πατρός σου και τους προφήτας της μητρός σου". Ο βασιλεύς του Ισραήλ του απήντησε· "μήπως τάχα ο Κυριος εκάλεσεν ημάς τους τρεις βασιλείς, δια να μας παραδώση εις τα χέρια των Μωαβιτών;"

Δ Βασ. 3,14 και είπεν Ελισαιέ· ζή Κύριος των δυνάμεων, ώ παρεστην ενώπιον αυτού, ότι ει μη πρόσωπον Ιωσαφάτ βασιλέως Ιούδα εγώ λαμβάνω, ει επέβλεψα προς σε και ειδόν σε·

Δ Βασ. 3,14 Ο Ελισαιός απήντησεν· "ορκίζομαι στον ζώντα Κυριον των δυνάμεων, ενώπιον του οποίου παρεστην και παρίσταμαι, ότι εάν δεν ελάμβανα υπ' όψει τον Ιωσαφάτ, τον βασιλέα των Ιουδαίων, ποτέ δεν θα έστρεφα το βλέμμα μου προς σε και ποτέ δεν θα σε επρόσεχα.

Δ Βασ. 3,15 και νύν λαβέ μοι ψάλλοντα. και εγένετο ως έψαλλον ο ψάλλον, και εγένετο επ αυτόν χείρ Κυρίου,

Δ Βασ. 3,15 Τώρα όμως φέρε μου εδώ ένα μουσικόν, που παίζει όργανον". Όταν δε ο μουσικός ήλθε και έπαιξε μουσικήν, η δύναμις και η χάρις του Κυρίου εφώτισαν τον Ελισαιόν, ο οποίος

Δ Βασ. 3,16 και είπε· τάδε λέγει Κύριος· ποιήσατε τον χειμάρουν τούτον βοθύνους βοθύνους

Δ Βασ. 3,16 και είπεν· "αυτά λέγει ο Κυριος· Ανοιξατε στους διαφόρους τόπους αυτού του ξηροποτάμου λάκκους.

Δ Βασ. 3,17 ότι τάδε λέγει Κύριος· ουκ όψεσθε πνεύμα και ουκ όψεσθε νετόν, και ο χειμάρους ούτος πλησθήσεται ύδατος, και πίεσθε υμείς και αι κτήσεις υμών και τα κτήνη υμών·

Δ Βασ. 3,17 Αυτά λέγει ακόμη ο Κυριος· Δεν θα ακούσετε άνεμον να φυσά και δεν θα ιδετε βροχήν να πίπτη και όμως ο ξηροπόταμος αυτός θα γεμίση από νερά. Και θα πιήτε και σεις και τα ποιμνιά σας και τα μεταγωγικά σας.

Δ Βασ. 3,18 και κούφη αυτή εν οφθαλμοίς Κυρίου, και παραδώσω την Μωάβ εν χειρί υμών,

Δ Βασ. 3,18 Είναι δε αυτό το έργον ευκολώτατον ενώπιον του Κυρίου, ο οποίος και θα παραδώση την χώραν των Μωαβιτών εις την εξουσίαν σας.

Δ Βασ. 3,19 και πατάξετε πάσαν πόλιν οχυράν και πάν ξύλον αγαθόν καταβαλείτε και πάσας πηγάς ύδατος εμφράξεσθε και πάσαν μερίδα αγαθήν αχρειώσετε εν λίθοις.

Δ Βασ. 3,19 Και θα καταστρέψετε σεις κάθε οχυράν πόλιν των Μωαβιτών και θα κατακόψετε κάθε καρποφόρον δένδρον, θα φράξετε δε τας πηγάς των υδάτων, κάθε δε εύφορον περιοχήν θα την κάμετε άχρηστον γεμίζοντες αυτήν με λίθους".

Δ Βασ. 3,20 και εγένετο πρωϊ αναβαινούσης της θυσίας και ιδού ύδατα ήρχοντο εξ οδού Εδώμ, και επλήσθη η γη ύδατος.

Δ Βασ. 3,20 Πράγματι δε κατά την επομένην πρωϊαν, όταν προσεφέρετο προς τον Θεόν η πρωϊνή θυσία, ιδού ύδατα πολλά κατέβαιναν από την περιοχήν της Εδώμ και εγένετο η χώρα από νερό.

Δ Βασ. 3,21 και πάσα Μωάβ ήκουσαν ότι ανέβησαν οι τρεις βασιλείς πολεμείν αυτούς, και ανεβόησαν εκ παντός περιεζωσμένοι ζώνην και είπαν· ώ και έστησαν επί τού ορίου.

Δ Βασ. 3,21 Εν τω μεταξύ όλοι οι Μωαβίται, όταν επληροφορήθησαν ότι εξεστράτευσαν οι τρεις βασιλείς, δια να πολεμήσουν εναντίον των, εκραύγασαν και όλοι όσοι ημπορούσαν να φέρουν όπλα ηγέρθησαν και είπαν· "αλλοίμονον!" Ητοιμάσθησαν όμως και παρετάχθησαν εις τα σύνορα της χώρας των.

Δ Βασ. 3,22 και ώρθρισαν το πρωϊ, και ο ήλιος ανέτειλεν επί τα ύδατα· και είδε Μωάβ εξεναντίας τα ύδατα πυρά ωσει αίμα

Δ Βασ. 3,22 Οι στρατευμένοι Μωαβίται εσηκώθησαν το πρωι, ενώ ο ήλιος είχεν ανατείλει και έρριπτε τας ακτίνας του εις τα ύδατα. Είδαν δε τα απέναντι ύδατα κόκκινα ωσάν αίμα.

Δ Βασ. 3,23 και είπαν· αίμα τούτο της ρομφαίας, και εμαχέσαντο οι βασιλείς και επάταξεν ανήρ τον πλησίον αυτού, και νύν επί τα σκύλα Μωάβ.

Δ Βασ. 3,23 Είπαν δε αναμεταξύ των· "το αίμα αυτό προέρχεται από ρομφαίαν. Φαίνεται ότι οι τρεις βασιλείς συνήψαν μάχην μεταξύ των και καθένας από τους στρατιώτας των θα επετέθη εναντίον του άλλου. Και τώρα λοιπόν, Μωαβίται, εμπρός δια να τους λαφυραγωγήσωμεν".

Δ Βασ. 3,24 και εισήλθον εις την παρεμβολήν Ισραήλ, και Ισραήλ ανέστησαν και επάταξαν την Μωάβ, και έφυγον από προσώπου αυτών. και εισήλθον εισπορευόμενοι και τύπτοντες την Μωάβ

Δ Βασ. 3,24 Οι Μωαβίται εισώρμησαν στο στρατόπεδον του Ισραηλιτικού λαού, αλλά οι Ισραηλίται ηγέρθησαν, επετέθησαν και ενίκησαν τους Μωαβίτας, οι οποίοι και ετράπησαν εις φυγήν εμπρός από αυτούς. Οι Ισραηλίται καταδιώκοντες και κτυπώντες αυτούς εισήλθον εις την χώραν των Μωαβιτών.

Δ Βασ. 3,25 και τας πόλεις καθειλον και πάσαν μερίδα αγαθήν έρριψαν ανήρ τον λίθον και ενέπλησαν αυτήν και πάσαν πηγην ενέφραξαν και πάν ξύλον αγαθόν κατέβαλον έως τού καταλιπέιν τους λίθους του τοίχου καθηρημένους, και εκύκλωσαν οι σφενδονήται και επάταξαν αυτήν.

Δ Βασ. 3,25 Εκεί κατεκρήμνισαν τας πόλεις· εις κάθε δε εύφορον αγρόν, δια να τον καταστήσουν άχρηστον, έρριψεν ο

καθένας από τους στρατιώτες λίθους και τον εγέμισαν. Καθε τηγήν την έφραξαν και κάθε καρποφόρον και ωραίον δένδρον το έκοψαν από την ρίζαν. Επέφεραν τέτοια καταστροφήν, ώστε εις κάποιαν πόλιν δεν έμειναν παρά λίθοι στους ετοιμόρροπους τοίχους. Οι Ισραηλίται, οι οποίοι χειρίζοντο την σφενδύνην, περιεκύκλωσαν αυτήν την πόλιν και την κατέλαβαν.

Δ Βασ. 3,26 και είδεν ο βασιλεύς Μωάβ ότι εκραταίωσεν υπέρ αυτόν ο πόλεμος, και έλαβε μεθ' εαυτού επτακοσίους άνδρας εσπασμένους ρομφαίαν διακόψαι προς βασιλέα Εδώμ, και ουκ ηδυνήθησαν.

Δ Βασ. 3,26 Τότε ο βασιλεύς των Μωαβιτών, όταν είδεν ότι ο πόλεμος εστράφη καταστρεπτικός εναντίον του, επήρε μαζήν του επτακοσίους άνδρας, οι οποίοι ημπορούσαν να χειρίζονται την σπάθην, και μετέβη, δια να ανοίξη δρόμον προς τον βασιλέα των Ιδουμαίων, αλλά δεν το κατώρθωσαν.

Δ Βασ. 3,27 και έλαβε τον υιόν αυτού τον πρωτότοκον, ον εβασίλευσεν αντ' αυτού, και ανήνεγκεν αυτόν ολοκαύτωμα επί του τείχους· και εγένετο μετάμελος μέγας επί Ισραήλ, και απήραν απ' αυτού και επέστρεψαν εις την γήν.

Δ Βασ. 3,27 Επάνω δε εις την αγωνίαν και τον πόνον του επήρε τον πρωτότοκον υιόν του, ο οποίος θα τον διεδέχεται στον θρόνον, και τον προσέφερε θυσιαν ολοκαυτώματος επάνω στο τείχος της πόλεως. Οι Ισραηλίται, όταν είδαν αυτήν την τραγικήν θυσίαν, συνεκλονίσθησαν και σαν μεταμελόμενοι ανεχώρησαν από τα μέρη εκείνα και επέστρεψαν εις την χώραν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Δ Βασ. 4,1 Καί γυνή μία από των υιών των προφητών εβόα προς τον Ελισαιέ λέγουσα· ο δούλός σου ανήρ μου απέθανε, και σύ έγνωσ ότι δούλός σου ήν φοβούμενος τον Κύριον· και ο δανειστής ήλθε λαβείν τους δύο υιούς μου εαυτώ εις δούλους.

Δ Βασ. 4,1 Η σύζυγος ενός από τους προφήτας εκραύγασε προς τον Ελισαιόν λέγουσα· "ο σύζυγός μου, ο δούλός σου, απέθανε. Συ δε γνωρίζεις, ότι αυτός εσέβετο τον Θεόν. Μετά τον θάνατόν του, ήλθεν ο δανειστής μας, στον οποίον δεν εξωφλήσαμεν το χρέος μας, να πάρη ως δούλους του τα δύο παιδιά μου".

Δ Βασ. 4,2 και είπεν Ελισαιέ· τι ποιήσω σοι; ανάγγειλόν μοι τι έστι σοι εν τώ οικώ. η δε είπεν· ουκ έστι τή δούλη σου ουδέν εν τώ οικώ, ότι αλλ ή ό αλείψομαι έλαιον.

Δ Βασ. 4,2 Ο Ελισαιός είπε προς αυτήν· τη ημπορώ να κάμω δια σε; Πές μου, τι υπάρχει μέσα στο σπίτι σου;" Εκείνη απήντησεν· "στο σπίτι εμού της δούλης σου δεν υπάρχει τίποτε, ειμή μόνον ελάχιστον λάδι, όσον αρκεί δια να αλείψωμεν το ψωμί μας".

Δ Βασ. 4,3 και είπε προς αυτήν· δούρο αίτησαι σεαυτή σκευή έξωθεν παρά πάντων των γειτόνων σκευή κενά, μη ολιγώσης.

Δ Βασ. 4,3 Ο Ελισαιός είπε προς αυτήν· "πήγαινε εις την γειτονιά και ζήτησε από όλους τους γείτονάς σου δοχεία αδειανά. Μη διστάσης να ζητήσης πολλά.

Δ Βασ. 4,4 και εισελεύση και αποκλείσεις την θύραν κατά σου και κατά των υιών σου και αποχεείς εις τα σκευή ταύτα και το πληρωθέν αρείς.

Δ Βασ. 4,4 Κατόπιν θα εισέλθης στο σπίτι σου, θα κλείσης την θύραν μέσα δε στο σπίτι σου θα είσαι συ και τα παιδιά σου. Από το λάδι, που έχεις, θα χύσης λίγο εις τα δοχεία αυτά. Τα δοχεία θα γεμίσουν λάδι, το οποίον θα θέσης κατά μέρος".

Δ Βασ. 4,5 και απήλθε παρ' αυτού, και απέκλεισε την θύραν καθ' εαυτής και κατά των υιών αυτής· αυτοί προσήγγιζον προς αυτήν, και αυτή επέχεεν έως επλήσθησαν τα σκευή.

Δ Βασ. 4,5 Εφυγεν η γυναίκα, εισήλθεν στο σπίτι της, έκλεισε την θύραν και μέσα εις αυτό έμεινεν αυτή και τα παιδιά της. Τα παιδιά της έφεραν προς αυτήν το ένα μετά το άλλο τα κενά δοχεία και αυτή έχυνε λάδι, έως ότου εγέμισαν.

Δ Βασ. 4,6 και είπε προς τους υιούς αυτής· εγγίσατε έτι προς με το σκεύος· και είπον αυτή· ουκ έστιν έτι σκεύος· και έστη το έλαιον.

Δ Βασ. 4,6 Είπε δε προς τα παιδιά της· "φέρετε προς εμέ ένα ακόμη κενόν δοχείον». Εκείνα της απήντησαν· "δεν υπάρχει άλλο δοχείον κενόν". Και τότε εσταμάτησεν η ροή του ελαίου.

Δ Βασ. 4,7 και ήλθε και απήγγειλε τώ ανθρωπόω τού Θεού, και είπεν Ελισαιέ· δούρο και απόδου το έλαιον και αποτίσεις τους τόκους σου, και σύ και οι υιοί σου ζήσεσθε εν τώ επιλοιπόω ελαίου.

Δ Βασ. 4,7 Η γυνή ήλθε και ανήγγειλεν στον Ελισαιόν, τον άνθρωπον του Θεού. Ο Ελισαιός της είπε· "πήγαινε, πώλησε το λάδι και με τα χρήματα, που θα εισπράξης, να πληρώσης το χρέος σου. Με το υπόλοιπον δε λάδι, που θα μείνη, θα τραφήτε εσύ και τα παιδιά σου.

Δ Βασ. 4,8 και εγένετο ημέρα και διέβη Ελισαιέ εις Σωμάν, και εκεί γυνή μεγάλη και εκράτησεν αυτόν φαγείν άρτον. και εγένετο αφ' ικανού τού εισπορεύεσθαι αυτόν εξέκλινε τού εκεί φαγείν.

Δ Βασ. 4,8 Κάποιαν άλλην ημέραν ο Ελισαιός διέβαινεν από την πόλιν Σωμάν. Εκεί υπήρχε μία πλούσια γυναίκα, η οποία τον παρεκάλεσε με επιμονήν να καθήση να φάγη άρτον. Εκτοτε κάθε φοράν, που ο Ελισαιός εισήρχετο εις την πόλιν, μετέβαινε στον οίκον της δια να φάγη.

Δ Βασ. 4,9 και είπεν η γυνή προς τον άνδρα αυτής· ιδού δή έγνων ότι άνθρωπος τού Θεού άγιος ούτος διαπορεύεται εφ' ημάς διά παντός.

Δ Βασ. 4,9 Η γυνή αυτή είπεν στον σύζυγόν της· "ιδού, γνωρίζω καλά, ότι ο άνθρωπος αυτός του Θεού είναι άγιος και πάντοτε διέρχεται από το σπίτι μας.

Δ Βασ. 4,10 ποιήσωμεν δή αυτώ υπερών τον μικρόν και θώμεν αυτώ εκεί κλίνην και τράπεζαν και δίφρον και λυχνίαν. και έσται εν τώ εισπορεύεσθαι προς ημάς και εκκλινεί εκεί.

Δ Βασ. 4,10 Ας κτίσωμεν λοιπόν δι' αυτόν ένα μικρόν δωμάτιον στο υπερών. Ας θέσωμεν εκεί μίαν κλίνην, μίαν τράπεζαν και ένα κάθισμα και μίαν λυχνίαν. Ετσι δε κάθε φοράν, που αυτός θα έρχεται προς ημάς, θα μένη στο δωμάτιον εκείνο".

Δ Βασ. 4,11 και εγένετο ημέρα και εισήλθεν εκεί και εξέκλινεν εις το υπερών και εκοιμήθη εκεί.

Δ Βασ. 4,11 Κάποιαν κατόπιν ημέραν ο Ελισαιός εισήλθεν εις την πόλιν και επήγεν εις τα υπερών εκείνο, όπου και εκοιμήθη.

Δ Βασ. 4,12 και είπε προς Γιεζί το παιδάριον αυτού· κάλεσόν μοι την Σωμανίτιν ταύτην· και εκάλεσεν αυτήν, και έστη ενώπιον αυτού.

Δ Βασ. 4,12 Είπε δε προς τον Γιεζί, τον υπηρετήν του· "κάλεσε αυτήν την Σωμανίτιν γυναίκα να έλθη προς εμέ". Ο υπηρετής του Ελισαιού την εκάλεσε και εκείνη παρουσιάσθη ενώπιον αυτού.

Δ Βασ. 4,13 και είπεν αὐτῶ· ἐπιόν δὴ πρὸς αὐτὴν· ἰδοὺ ἐξέστησας ἡμῖν πάσαν τὴν ἕκστασιν ταύτην· τι δεῖ ποιῆσαι σοι; εἰ ἐστὶ λόγος σοι πρὸς τὸν βασιλέα ἢ πρὸς τὸν ἀρχόντα τῆς δυνάμεως; ἡ δε εἶπεν· ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ ἐγὼ εἰμι οἰκῶ.

Δ Βασ. 4,13 Ὁ Ελισαῖος ἐπέπρὸς τὸν Γιεζὶ· "πες πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ὅτι μας κατέπληξε καὶ μας καθυπεχρέωσε με τὴν φιλοξενίαν τῆς. Τι πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμωμεν εἰς σε; Μήπως ὑπάρχει κάποιον ζήτημά σου ἐκκρεμές, δια νὰ ομιλήσωμεν πρὸς τὸν βασιλέα ἢ πρὸς τὸν ἀρχηγόν του στρατοῦ;" Ἐκείνη ἀπήντησεν· "ἐγὼ κατοικῶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων μου καὶ δὲν ἔχω καμμίαν τέτοιαν ἀνάγκην".

Δ Βασ. 4,14 καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ· τι δεῖ ποιῆσαι αὐτὴ; καὶ εἶπε Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτοῦ· καὶ μάλα υἱὸς οὐκ ἐστὶν αὐτῆ, καὶ ο ἀνὴρ αὐτῆς πρεσβύτης.

Δ Βασ. 4,14 Ὁ Ἐλισαῖος εἶπε πρὸς τὸν Γιεζὶ· "τι λοιπόν πρέπει νὰ κάνωμεν δι' αὐτὴν;" Ὁ Γιεζὶ ὁ ὑπηρέτης του Ελισαίου εἶπε· "γεγονός ἐστὶν ὅτι αὐτὴ ἡ γυνὴ δὲν ἔχει παιδί καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἐστὶν γέρον".

Δ Βασ. 4,15 καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν, καὶ ἔστη παρὰ τὴν θύραν.

Δ Βασ. 4,15 Ὁ Ελισαῖος τὴν ἐκάλεσε καὶ ἐκείνη ἐστάθη ὀρθία κοντὰ εἰς τὴν θύραν.

Δ Βασ. 4,16 καὶ εἶπεν Ελισαῖος πρὸς αὐτὴν· εἰς τὸν καιρὸν τούτον, ὡς ἡ ὥρα, ζώσα σύ περιειληφύα υἱόν. ἡ δε εἶπε· μη Κύριε, μη διαψεύση τὴν δούλην σου.

Δ Βασ. 4,16 Εἶπε τότε πρὸς αὐτὴν ὁ Ελισαῖος· "κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, συ θα ζῆς βέβαια, ἀλλὰ καὶ θα κρατῆς παιδί εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σου". Ἐκείνη ὁμῶς ἀπήντησε· "σε παρακαλῶ, κύριε, μη διαψεύσης αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν, που ἔδωσες πρὸς ἐμέ, τὴν δούλην σου".

Δ Βασ. 4,17 καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἡ γυνὴ καὶ ἔτεκεν υἱόν εἰς τὸν καιρὸν τούτον, ὡς ἡ ὥρα, ζώσα, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν Ελισαῖος.

Δ Βασ. 4,17 Πράγματι ἡ γυναῖκα αὐτὴ συνέλαβε καὶ ἐγέννησε παιδί κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εὐρίσκειτο αὐτῆ, φυσικὰ, ἐν τῇ ζωῇ, ὅπως εἶχε προαναγγεῖλει εἰς αὐτὴν ὁ Ελισαῖος.

Δ Βασ. 4,18 καὶ ἠδρύνθη τὸ παιδάριον· καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξήλθε πρὸς τοὺς θερίζοντας,

Δ Βασ. 4,18 Το παιδί ἐμεγάλωσε καὶ κάποτε ἐβγήκεν στὸν ἀγρόν, ὅπου εὐρίσκειτο ὁ πατέρας του καὶ οἱ θερισταί.

Δ Βασ. 4,19 καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· τὴν κεφαλὴν μου, τὴν κεφαλὴν μου· καὶ εἶπε τῷ παιδαρίῳ· ἄρον αὐτόν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Δ Βασ. 4,19 Αἰφνης εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του· "τὸ κεφάλι μου, τὸ κεφάλι μου"! Ὁ δε πατέρας εἶπεν στὸν ὑπηρέτην· "πάρε τὸ παιδί καὶ φέρε το πρὸς τὴν μητέρα του".

Δ Βασ. 4,20 καὶ ἦρεν αὐτόν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἕως μεσημβρίας καὶ ἀπέθανε.

Δ Βασ. 4,20 Ὁ ὑπηρέτης ἐπῆρε τὸ παιδί καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν μητέρα του. Αὐτὸ ἐκοιμήθη εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός του ἕως τὸ μεσημέρι, ὁπότε ἀπέθανε.

Δ Βασ. 4,21 καὶ ἀνήνεγκεν αὐτόν καὶ ἐκοίμισεν αὐτόν ἐπὶ τὴν κλίνην τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐξήλθε.

Δ Βασ. 4,21 Ἡ μητέρα του τὸ ἀνέβασεν στὸ ὑπερώον καὶ τὸ ἐκοίμισεν στὸ κρεβάτι του προφήτου Ελισαίου. Ἐκλείσει δὲ πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὴν πόρτα καὶ ἐξήλθεν.

Δ Βασ. 4,22 καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ εἶπεν· ἀπόστειλον δὴ μοι ἓν τῶν παιδαρίων καὶ μίαν τῶν ὄνων, καὶ δραμούμαι ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιστρέψω.

Δ Βασ. 4,22 Ἡ γυναῖκα ἔστειλε καὶ παρεκάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς λέγουσα· "στεῖλε μοι σε παρακαλῶ ἓνα ἀπὸ τοὺς δούλους σου καὶ μίαν ἀπὸ τὰς ὄνους, διότι ἐγὼ θα σπεύσω ἕως ἐκεῖ, που εἶναι ὁ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ελισαῖος καὶ θα ἐπιστρέψω".

Δ Βασ. 4,23 καὶ εἶπε· τι ὅτι σύ πορεύῃ πρὸς αὐτόν σήμερον; οὐ νεομηνία οὐδὲ σάββατον. ἡ δε εἶπεν· εἰρήνη.

Δ Βασ. 4,23 Ἐκείνος τὴν ἠρώτησε· "διατί συ σήμερον πηγαίνεις πρὸς αὐτόν; Δὲν εἶναι οὔτε πρῶτη τοῦ μηνός οὔτε εορτὴ τοῦ Σαββάτου". Ἐκείνη του εἶπε· "μη ἀνησυχῆς, εἰρήνευε".

Δ Βασ. 4,24 καὶ ἐπέσαξε τὴν ὄνον καὶ εἶπε πρὸς τὸ παιδάριον αὐτῆς· ἄγε πορεύου, μη ἐπίσχῃς μοι τοῦ ἐπιβῆναι, ὅτι εἰάν εἶπω σοι δεῦρο καὶ πορεύση καὶ ἐλεύση πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ εἰς ὅρος τὸ Καρμήλιον.

Δ Βασ. 4,24 Ἐσαμάρωσεν ἡ ἴδια τὴν ὄνον καὶ εἶπε πρὸς τὸν δούλον τῆς· "ἐμπρός, πήγαινε, καὶ μη σταματήσης τὴν πορείαν, ἕως ὅτου ἐγὼ σου πῶ. Ἐμπρός, προχώρει. Θα μεταβῶμεν πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ, τὸν Ελισαῖον, στὸ Καρμήλιον ὄρος".

Δ Βασ. 4,25 καὶ ἐπορεύθη καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐγένετο ὡς εἶδεν Ελισαῖος ἐρχομένην αὐτὴν, καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτοῦ· ἰδοὺ δὴ ἡ Σωμανίτις ἐκείνη.

Δ Βασ. 4,25 Ἐπορεύθη ἡ γυναῖκα αὐτῆ με τὸν ὑπηρέτην τῆς ἕως τὸ Καρμήλιον ὄρος, ὅπου εὐρίσκειτο ὁ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ. Ὄταν ὁ Ελισαῖος τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του τὸν Γιεζὶ· "ἰδοὺ, λοιπόν, ἡ Σωμανίτις ἐκείνη γυνὴ.

Δ Βασ. 4,26 νῦν δρᾶμε εἰς ἀπαντὴν αὐτῆς καὶ ερεῖς· εἰ εἰρήνη σοι; εἰ εἰρήνη τῷ ἀνδρὶ σου; εἰ εἰρήνη τῷ παιδαρίῳ; ἡ δε εἶπεν· εἰρήνη.

Δ Βασ. 4,26 Τρέξε τώρα εἰς προαπάντησίν τῆς καὶ θα τῆς πῆς· Εἶσαι συ καλά; Εἶναι υγιῆς ὁ ἄνδρας σου; Εἶναι καλά τὸ παιδί σου;" Ἐκείνη ἀπήντησεν· "ὅλοι εἴμεθα καλά".

Δ Βασ. 4,27 καὶ ἦλθε πρὸς Ελισαῖος εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐπελάβετο τῶν ποδῶν αὐτοῦ. καὶ ἤγγισε Γιεζὶ ἀπώσασθαι αὐτὴν, καὶ εἶπεν Ελισαῖος· ἄφες αὐτὴν, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς κατῶδυνος αὐτῆ, καὶ Κύριος ἀπέκρυψεν ἀπ' ἐμοῦ καὶ οὐκ ἀνήγγειλέ μοι.

Δ Βασ. 4,27 Ἦλθε πρὸς τὸν Ελισαῖον στὸ ὄρος, ἔπεσεν στὸ ἔδαφος καὶ ἐπίασε τὰ πόδια του προφήτου. Ὁ Γιεζὶ ἐπλησίασε, δια νὰ τὴν ἀπωθήσῃ. Ὁ Ελισαῖος ὁμῶς εἶπε πρὸς αὐτόν· "ἀφήσέ τὴν, διότι ἡ καρδιά τῆς ἐστὶν καταπικραμμένη καὶ θλιμμένη, ὁ δε Κύριος ἀπέκρυψεν ἀπὸ ἐμέ καὶ δὲν μου εἶπε τὴν αἰτίαν του πόνου τῆς".

Δ Βασ. 4,28 ἡ δε εἶπε· μη ἠτησάμην υἱόν παρὰ τοῦ Κυρίου μου; ὅτι οὐκ εἶπα· οὐ πλανήσεις μετ' ἐμοῦ;

Δ Βασ. 4,28 Ἐκείνη του εἶπε· "μήπως ἐγὼ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν κύριόν μου παιδί; Δὲν εἶπα πρὸς σε ὅτι δὲν πρέπει νὰ διαψεύσης τὴν ἐλπίδα, που μου ἔδωσες;"

Δ Βασ. 4,29 καὶ εἶπεν Ελισαῖος τῷ Γιεζὶ· ζώσαι τὴν οσφύν σου καὶ λαβὲ τὴν βακτηρίαν μου ἐν τῇ χειρὶ σου καὶ δεῦρο· ὅτι εἰάν εὐρῆς ἄνδρα, οὐκ εὐλογῆσεις αὐτόν, καὶ εἰάν εὐλογῆσῃ σε ἀνὴρ, οὐκ ἀποκριθῆσῃ αὐτῷ· καὶ ἐπιθήσεις τὴν βακτηρίαν μου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου.

Δ Βασ. 4,29 Εἶπε τότε ὁ Ελισαῖος πρὸς τὸν Γιεζὶ· "ζώσε τὴν μέσην σου με τὴν ζώνην, πάρε τὴν βακτηρίαν του στὸ χέρι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι τῆς γυναίκος αὐτῆς. Εἰάν δε, τυχόν, καὶ συναντήσης ἀνθρώπον στὸν δρόμον, δὲν θα τὸν χαιρετήσης καὶ ἀν' ἐκεῖνος σε χαιρετήσῃ, δὲν θα τοῦ ἀποκριθῆς. Ταχέως θα φθάσῃς στὸ σπίτι καὶ θα θέσης τὴν βακτηρίαν μου στὸ

πρόσωπον του παιδιού”.

Δ Βασ. 4,30 και είπεν η μητήρ τού παιδαρίου· ζή Κύριος και ζή η ψυχή σου, ει εγκαταλείψω σε· και ανέστη Ελισαίη και επορεύθη οπίσω αυτής.

Δ Βασ. 4,30 Η μητέρα του παιδιού είπε προς τον Ελισαίον· “ορκίζομαι στον ζώντα Θεόν και εις την ιδικήν σου ζωήν, ότι δεν θα σε εγκαταλείψω”. Εσηκώθη ο Ελισαίος και ηκολούθησεν αυτήν έως στο σπίτι.

Δ Βασ. 4,31 και Γιεζί διήλθεν έμπροσθεν αυτής και επέθηκε την βακτηριάν επί πρόσωπον τού παιδαρίου, και ουκ ήν φωνή και ουκ ήν ακρόασις· και επέστρεψεν εις απαντήν αυτού και απήγγειλεν αυτώ λέγων· ουκ ηγέρθη το παιδάριον.

Δ Βασ. 4,31 Ο Γιεζί όμως εβάδισεν ενωρίτερον από αυτούς και έθεσε την βακτηριάν στο πρόσωπον του παιδιού. Αλλά καμμία φωνή και καμμία ακρόασις δεν υπήρξεν εκ μέρους του παιδιού. Επέστρεψεν ο Γιεζί εις απάντησιν του Ελισαίου και ανήγγειλεν εις αυτόν, ότι το παιδί δεν εσηκώθη από την κλίνην.

Δ Βασ. 4,32 και εισήλθεν Ελισαίη εις τον οίκον και ιδού το παιδάριον τεθνηκός κεκοιμισμένον επί την κλίνην αυτού.

Δ Βασ. 4,32 Ο Ελισαίος εισήλθεν στο σπίτι και ιδού βλέπει το παιδί νεκρόν εξηπλωμένον επάνω στο κρεβάτι του.

Δ Βασ. 4,33 και εισήλθεν Ελισαίη εις τον οίκον και απέκλεισε την θύραν κατά των δύο εαυτών και προσηύχαστο προς Κύριον·

Δ Βασ. 4,33 Εισήλθεν στο δωμάτιον του υπερώου, έκλεισε την θύραν του δωματίου, έμεινεν αυτός με το νεκρό παιδί και προσηυχήθη προς τον Κυριον.

Δ Βασ. 4,34 και ανέβη και εκοιμήθη επί το παιδάριον και έθηκε το στόμα αυτού επί το στόμα αυτού και τους οφθαλμούς αυτού επί τους οφθαλμούς αυτού και τας χείρας αυτού επί τας χείρας αυτού και διέκαμψεν επ αυτόν, και διεθερμάνθη η σάρξ τού παιδαρίου.

Δ Βασ. 4,34 Ανέβηκε κατόπιν εις την κλίνην, εξηπλώθη επάνω στο παιδίον, έθεσε το στόμα του στο στόμα του παιδιού και τα μάτια του εις τα μάτια εκείνου και τα χέρια του εις τα χέρια εκείνου, εξηπλώθη επάνω εις αυτό και έτσι το σώμα του παιδιού θερμάνθη.

Δ Βασ. 4,35 και επέστρεψε και επορεύθη εν τή οικία ένθεν και ένθεν και ανέβη και συνέκαμψεν επί το παιδάριον έως επτάκις, και ήνοιξε το παιδάριον τους οφθαλμούς αυτού.

Δ Βασ. 4,35 Ο Ελισαίος απεσύρθη, επήγεν από εδώ και από εκεί μέσα στο σπίτι, ανέβηκε πάλιν εις την κλίνην και εξηπλώθη επάνω στο παιδί, όπως και προηγουμένως. Αυτό επανεληφθη επτά φορές. Το δε παιδί ήνοιξε τότε τα μάτια του.

Δ Βασ. 4,36 και εξεβόησε Ελισαίη προς Γιεζί και είπε· κάλεσον την Σωμανίτιν ταύτην· και εκάλεσε, και εισήλθε προς αυτόν. και είπεν Ελισαίη· λάβε τον υιόν σου.

Δ Βασ. 4,36 Ο Ελισαίος εφώνασε τον Γιεζί και είπε· “κάλεσε την Σωμανίτιν αυτήν”. Την εκάλεσε και εκείνη εισήλθεν στο υπερώον, όπου ήτο αυτός. Ο Ελισαίος της είπε· “πάρε το παιδί σου”.

Δ Βασ. 4,37 και εισήλθεν η γυνή και έπεσεν επί τους πόδας αυτού και προσεκύνησεν επί την γήν και έλαβε τον υιόν αυτής και εξήλθε.

Δ Βασ. 4,37 Η γυναικα επλησίασεν, έπεσεν στους πόδας του Ελισαίου και προσεκύνησε μέχρις εδάφους και κατόπιν επήρε ζωντανό το παιδί της και εβγήκεν από το δωμάτιον.

Δ Βασ. 4,38 και Ελισαίη επέστρεψεν εις Γάλαγα, και ο λιμός εν τή γη, και υιοί των προφητών εκάθηnton ενώπιον αυτού. και είπεν Ελισαίη τώ παιδαρίω αυτού· επίστησεν τον λέβητα τον μέγαν και έψε έψημα τοίς υιοίς των προφητών.

Δ Βασ. 4,38 Επειτα από το γεγονός αυτό ο Ελισαίος επέστρεψεν εις τα Γαλαγα. Τότε είχε πέσει μεγάλος λιμός εις εκείνην την χώραν, οι δε προφήται εκάθηnton νηστικοί πλησίον του Ελισαίου. Ο Ελισαίος είπε τότε στον υπηρέτην του τον Γιεζί· “βάλε τον μεγάλον λέβητα και βράσε φαγητόν δια τους προφήτας”.

Δ Βασ. 4,39 και εξήλθεν εις τον αγρόν συλλέξει αριώθ και εύρεν άμπελον εν τώ αγρώ και συνέλεξεν απ αυτής τολύπην αγρίαν πλήρησ το μάτιον αυτού και ενέβαλεν εις τον λέβητα τού εψέματος, ότι ουκ έγνωσαν.

Δ Βασ. 4,39 Ενας δε από αυτούς εβγήκεν εις τα χωράφια, δια να μαζέψη χόρτα. Εις μίαν δε περιοχήν ευρήκεν άμπελον, από το έδαφος της οποίας εμάζεψεν άγρια κολοκύθια και εγέμισε το μιάτιόν του. Εβαλε δε αυτά μέσα στον λέβητα, δια να βράσουν. Δεν εγνώριζεν όμως ότι αυτά είναι δηλητηριώδη.

Δ Βασ. 4,40 και ενέχει τοίς ανδράσι φαγείν, και εγένετο εν τώ εσθίειν αυτούς εκ τού εψέματος και ιδού ανεβόησαν και είπαν· θάνατος εν τώ λέβητι, άνθρωπε τού Θεού· και ουκ ηδύναντο φαγείν.

Δ Βασ. 4,40 Επειτα έδωσεν στους άνδρας να φάγουν. Ενώ δε εκείνοι έτρωγαν από το βραστόν αυτό φαγητόν, αίφνης εφώνασαν και είπαν· “άνθρωπε του Θεού, θάνατος υπάρχει στον λέβητα”. Και δεν ημπορούσαν ούτε και ήθελαν πλέον να φάγουν.

Δ Βασ. 4,41 και είπε· λάβετε άλευρον και εμβάλετε εις τον λέβητα· και είπεν Ελισαίη προς Γιεζί το παιδάριον· έγχει τώ λαώ και εσθιέτωσαν· και ουκ εγενήθη εκεί έτι ρήμα πονηρόν εν τώ λέβητι.

Δ Βασ. 4,41 Είπε τότε ο Ελισαίος· “πάρετε αλεύρι και ριζίτε στον λέβητα”. Εις δε τον δούλον του τον Γιεζί είπε· “κένωσε τώρα στον λαόν από αυτό και ας φάγουν”. Εκείνοι έφαγον. Δεν υπήρξε δε τίποτε το επιβλαβές στο φαγητόν αυτό του λέβητος.

Δ Βασ. 4,42 και ανήρ διήλθεν εκ Βαιθσαρισά και ήνεγκε προς τον άνθρωπον τού Θεού πρωτογεννημάτων είκοσιν άρτους κριθίνους και παλάθας, και είπε· δότε τώ λαώ και εσθιέτωσαν.

Δ Βασ. 4,42 Καποιος άνθρωπος ήλθεν από την Βαιθσαρισά και έφερεν στον άνθρωπον του Θεού είκοσι κριθίνα ψωμιά από τα πρωτογεννήματα των αγρών του, όπως επίσης και μερικές αρμάθες σύκα και είπε· “δώστε αυτά στον λαόν να φάγουν”.

Δ Βασ. 4,43 και είπεν ο λειτουργός αυτού· τι δώ τούτο ενώπιον εκατόν ανδρών; και είπε· δός τώ λαώ και εσθιέτωσαν, ότι τάδε λέγει Κύριος· φάγονται και καταλείψουσι.

Δ Βασ. 4,43 Ο υπηρέτης του απήντησε· “τι να πρωτοδώσω από αυτά εις εκατόν ανθρωπούς;” Ο Ελισαίος είπε· “δώσε στον λαόν και ας φάγουν από αυτά, διότι αυτό λέγει ο Κυριος· Θα φάγουν, θα χορτάσουν και θα περισσεύσουν”.

Δ Βασ. 4,44 και έφαγον και κατέλιπον κατά το ρήμα Κυρίου.

Δ Βασ. 4,44 Πράγματι έφαγαν, εχόρτασαν και επερίσσευσαν, όπως είχαν είπει ο Κύριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Δ Βασ. 5,1 Καί Ναιμάν ο άρχων της δυνάμεως Συρίας ήν ανήρ μέγας ενώπιον τού κυρίου αυτού και τεθραυμασμένος προσώπω, ότι εν αυτώ έδωκε Κύριος σωτηριάν Συρία· και ο ανήρ ήν δυνατός ισχυί, λελερωμένος.

Δ Βασ. 5,1 Ο Ναιμάν, αρχιστρατήγος του στρατού της Συρίας, ήτο άνθρωπος μέγας και επίσημος ενώπιον του βασιλέως

του, αξιοθαύμαστος απέναντι αυτού, διότι δια μέσου αυτού ο Κύριος έσωσε την Συρίαν από τους εχθρούς της. Ητο γενναίος άνθρωπος, αλλά κατείχτο από λέπρα.

Δ Βασ. 5,2 και Συρία εξήλθον μονόζωνοι και ηχηλώτευσαν εκ γής Ισραήλ νεάνιδα μικράν, και ήν ενώπιον της γυναίκος Ναιμάν.

Δ Βασ. 5,2 Τότε ομάδες Συρων εισήλθαν από την Συρίαν εις την χώραν της Παλαιστίνης προς λεηλασίαν και μεταξύ των άλλων επήραν ως αιχμάλωτον και μίαν μικράν νεάνιδα, η οποία έγινε δούλη της συζύγου του Ναιμάν.

Δ Βασ. 5,3 η δε είπε τή κυρία αυτής· όφελον ο κύριός μου ενώπιον τού προφήτου τού Θεού τού εν Σαμαρεία, τότε αποσυνάξει αυτόν από της λέπρας αυτού.

Δ Βασ. 5,3 Η νεάνις είπε προς την κυρίαν της· “μάκαρι ο κύριός μου να παρουσιάζετο ενώπιον του προφήτου του Θεού, του Ελισαίου, ο οποίος ευρίσκειται εις την Σαμαρείαν. Εκείνος θα εθεράπευεν αυτόν από την λέπρα του”.

Δ Βασ. 5,4 και εισήλθε και απήγγειλε τώ κυρίω εαυτής και είπεν· ούτως και ούτως ελάλησεν η νεάνις η εκ γής Ισραήλ.

Δ Βασ. 5,4 Η σύζυγος του Ναιμάν εισήλθε και ανήγγειλεν στον κύριόν της και του είπεν· “αυτά και αυτά μου είπεν η νεάνις, που κατάγεται από την χώραν των Ισραηλιτών”.

Δ Βασ. 5,5 και είπε βασιλεύς Συρίας προς Ναιμάν· δούρο εισελθε, και εξαποστελώ βιβλίον προς βασιλέα Ισραήλ· και επορεύθη και έλαβεν εν τή χειρί αυτού δέκα τάλαντα αργυρίου και εξακισχιλίους χρυσούς και δέκα αλλασσομένας στολάς.

Δ Βασ. 5,5 Ο Ναιμάν ανέφερε τούτο στον βασιλέα της Συρίας και ο βασιλεύς της Συρίας είπε προς τον Ναιμάν· “εμπρός, πήγαινε· και εγώ θα στείλω με σένα επιστολήν σχετικήν, προς τον βασιλέα των Ισραηλιτών. Ο Ναιμάν επήρε μαζί του δέκα τάλαντα αργυρίου και εξ χιλιάδες χρυσούς σίκλους και δέκα καινούργιες στολάς,

Δ Βασ. 5,6 και ήνεγκε το βιβλίον προς τον βασιλέα Ισραήλ λέγων· και νύν ως αν έλθη το βιβλίον τούτο προς σε, ιδού απέστειλα προς σε Ναιμάν τον δούλόν μου, και αποσυνάξει αυτόν από της λέπρας αυτού.

Δ Βασ. 5,6 επορεύθη προς τον βασιλέα του Ισραηλιτικού λαού και έδωσε προς αυτόν την επιστολήν του βασιλέως του, δια της οποίας εκείνος έλεγε· “μαζή με την επιστολήν αυτήν, που ήλθεν εις τα χέρια σου, ιδού εγώ αποστέλλω και τον δούλον μου τον Ναιμάν και να φροντίσης, ώστε να θεραπεύσης αυτόν από την λέπρα του”.

Δ Βασ. 5,7 και εγένετο ως ανέγνω βασιλεύς Ισραήλ το βιβλίον, διέρηξε τα ιμάτια αυτού και είπεν· ο Θεός εγώ τού θανατώσαι και ζωοποιήσαι, ότι ούτος αποστέλλει προς με αποσυνάξει άνδρα από της λέπρας αυτού; ότι πλήν γνώτε δή και ιδετε ότι προφασίζεται ούτός μοι.

Δ Βασ. 5,7 Αμέσως μόλις εδιάβασεν αυτό το γράμμα ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού έσχισε τα ενδύματά του και είπε· “είμαι εγώ θεός, ώστε να έχω την δύναμιν να θανατώσω και να ζωοποιήσω; Διατί ο βασιλεύς της Συρίας μου στέλνει τον άνθρωπόν του, δια να τον θεραπεύσω από την λέπρα του; Μαθετε, σας παρακαλώ, και ιδετε, ότι αυτός ζητεί πρόφασιν πολέμου”.

Δ Βασ. 5,8 και εγένετο ως ήκουσεν Ελισαίε ότι διέρηξεν ο βασιλεύς Ισραήλ τα ιμάτια αυτού, και απέστειλε προς τον βασιλέα Ισραήλ λέγων· ινατι διέρηξας τα ιμάτιά σου; ελθέτω δή προς με Ναιμάν και γνώτω ότι εστί προφήτης εν Ισραήλ.

Δ Βασ. 5,8 Όταν ο Ελισαίος πληροφορήθη, ότι ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού έσχισεν από την λύπην του τα ενδύματά του, έστειλε προς αυτόν άνθρωπόν του και του είπε· “διατί έσχισες τα ενδύματά σου; Ας έλθη, λοιπόν, προς εμέ ο Ναιμάν και κάθε άνθρωπος ας μάθη, ότι υπάρχει προφήτης μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού”.

Δ Βασ. 5,9 και ήλθε Ναιμάν εν ίππω και άρματι και έστη επί θύρας οίκου Ελισαιέ.

Δ Βασ. 5,9 Ο Ναιμάν ήλθε με ιππικόν και πολεμικά άρματα και εσταμάτησεν εμπρός εις την θύραν του σπιτιού του Ελισαίου.

Δ Βασ. 5,10 και απέστειλεν Ελισαίε άγγελον προς αυτόν λέγων· πορευθείς λούσαι επτάκις εν τώ Ιορδάνη, και επιστρέψει η σάρξ σου, και καθαρισθήσῃ.

Δ Βασ. 5,10 Ο Ελισαίος έστειλεν αγγελιαφόρον προς αυτόν και του είπε· “πήγαινε να λουσθής επτά φορές στον Ιορδάνη και θα θεραπευθής από την λέπρα σου και θα επανέλθη εντελώς υγιής η σαρξ σου”.

Δ Βασ. 5,11 και εθυμώθη Ναιμάν και απήλθε και είπεν· ιδού είπον ότι προς με πάντως εξελεύσεται και στήσεται και επικαλέσεται εν ονόματι Θεού αυτού και επιθήσει την χείρα αυτού επί τον τόπον και αποσυνάξει το λεπρόν·

Δ Βασ. 5,11 Ο Ναιμάν ωργίσθη, έφυγε και είπε· “ιδού εγώ ενόμισα και είπα ότι αυτός θα εξέλθη οπωσδήποτε εις συνάντησίν μου, θα σταθή και θα επικαλεσθή ενώπιόν μου το όνομα του Θεού του, θα θέση το χέρι αυτού στο ασθενές μου σωμα, θα περιμαζεύση έτσι και θα θεραπεύση την λέπρα μου.

Δ Βασ. 5,12 ουχί αγαθός Αβανά και Φαρφάρ ποταμοί Δαμασκού υπέρ πάντα τα ύδατα Ισραήλ; ουχί πορευθείς λούσομαι εν αυτοίς και καθαρισθήσομαι; και εξέκλινε και απήλθεν εν θυμώ.

Δ Βασ. 5,12 Δεν είναι καλύτεροι οι ποταμοί της Δαμασκού, ο Αβανά και ο Φαρφάρ, περισσότερο από όλα τα νερά του Ισραηλιτικού βασιλείου; Διατί, λοιπόν, να μη υπάγω και να λουσθώ εις τα ύδατα των ποταμών αυτών;” Και γεμάτος θυμόν ήλλαξε δρόμον και ανεχώρησε.

Δ Βασ. 5,13 και ήγγισαν οι παίδες αυτού και ελάλησαν προς αυτόν· μέγα λόγον ελάλησεν ο προφήτης προς σε· ουχί ποιήσεις; και ότι είπε προς σε, λούσαι και καθαρίσθητι.

Δ Βασ. 5,13 Τον πλησίασαν όμως οι δούλοι του και του είπαν· “μήπως σου είπε κανένα δύσκολον έργον ο προφήτης, ώστε να μη ημπορής να το κάμης; Σου είπεν απλώς να λουσθής και θα καθαρισθής”.

Δ Βασ. 5,14 και κατέβη Ναιμάν και εβαπτίσατο εν τώ Ιορδάνη επτάκις κατά το ρήμα Ελισαιέ, και επέστρεψεν η σάρξ αυτού ως σάρξ παιδαρίου μικρού, και εκαθαρίσθη.

Δ Βασ. 5,14 Ο Ναιμάν υπεχώρησε, κατέβηκεν στον Ιορδάνη ποταμόν, ελούσθη εις τα ύδατα αυτού επτά φορές, όπως του είχεν είπει ο Ελισαίος, και τότε εκαθαρίσθη η σαρξ του αποκατεστάθη υγιής και έγινεν, όπως η σαρξ του μικρού παιδιού.

Δ Βασ. 5,15 και επέστρεψε προς Ελισαιέ αυτός και πάσα η παρεμβολή αυτού, και ήλθε και έστη ενώπιον αυτού και είπεν· ιδού δη έγνώκα ότι ουκ εστί Θεός εν πάση τή γη, ότι αλλ ή εν τώ Ισραήλ· και νύν λαβέ την ευλογίαν παρά τού δούλου σου.

Δ Βασ. 5,15 Εγύρισε τότε προς τον Ελισαίον αυτός και όλη η συνοδεία του. Ηλθεν, εστάθη όρθιος ενώπιον αυτού και του είπε· “ιδού, εγνώριαα και πείσθην ότι εις όλην την γην δεν υπάρχει άλλος Θεός, ει μη μόνον αυτός, ο οποίος υπάρχει στον Ισραηλιτικόν λαόν. Και τώρα λάβε τα δώρα αυτά από εμέ τον δούλον σου”.

Δ Βασ. 5,16 και είπεν Ελισαιέ· ζή Κύριος, ώ παρεστήν ενώπιον αυτού, ει λήψομαι και παρεβιάσατο αυτόν λαβείν, και ηπίεθησε.

Δ Βασ. 5,16 Ο Ελισαίος απήντησεν· “ορκίζομαι στον ζώντα Κύριον, ενώπιον του οποίου παρέστην και παρίσταμαι, ότι δεν θα λάβω κανένα δώρον”. Ο Ναϊμάν επέμενε να λάβη δώρα, εκείνος όμως έμεινεν αμετάπειστος.

Δ Βασ. 5,17 και είπε Ναϊμάν· και ει μη, δοθήτω δή τώ δούλω σου γόμος ζεύγος ημιόνων, ότι ου ποιήσει έτι ο δούλός σου ολοκαύτωμα και θυσίασμα θεοίς ετέροις, αλλ ή τώ Κυρίω μόνω·

Δ Βασ. 5,17 Είπε τότε ο Ναϊμάν· “αφού συ δεν θέλστο δώρον μου, ας δοθούν παρακαλώ εις εμέ τον δούλον σου φορτώματα χώματος δύο ημιόνων, διότι και εγώ ο δούλος σου δεν θα προσφέρω πλέον ολοκαυτώματα η θυσίας εις άλλους θεούς, ει μη μόνον στον Κυριον, τον μόνον αληθινόν Θεόν.

Δ Βασ. 5,18 και ιλάσεται Κύριος τώ δούλω σου εν τώ εισπορεύεσθαι τον κύριόν μου εις οίκον εμμάν προσκυνήσαι εκεί και αυτός επαναπαύσεται επί της χειρός μου και προσκυνήσω εν οίκω εμμάν εν τώ προσκυνείν αυτόν εν οίκω εμμάν, και ιλάσεται δή Κύριος τώ δούλω σου εν τώ λόγω τούτω.

Δ Βασ. 5,18 Και θα συγχωρήση ο Κυριος εμέ, τον δούλον σου, διότι, όταν ο κύριός μου και βασιλεύς μου θα εισέρχεται στον ναόν του Θεού Ρεμμάν να προσκυνήση εκεί, θα στηριζεται στο χέρι μου. Και μαζί με αυτόν θα είμαι υποχρεωμένος να προσκυνήσω και εγώ στον ναόν Ρεμμάν, όταν εκείνος θα προσκυνή αυτόν τον θεόν εκεί. Θα συγχωρήση λοιπόν, παρακαλώ ο Κυριος εις εμέ τον δούλον σου την πράξιν μου αυτήν”.

Δ Βασ. 5,19 και είπεν Ελισαιέ προς Ναϊμάν· δέυρο εις ειρήνην. και απήλθεν απ αυτού εις δεβραθά της γής.

Δ Βασ. 5,19 Ο Ελισαίος είπεν στον Ναϊμάν· “πήγαινε εις ειρήνην”. Ο Ναϊμάν ανεχώρησεν από αυτόν και επροχώρησεν εις κάποιαν απόστασιν από εκεί.

Δ Βασ. 5,20 και είπε Γιεζί το παιδάριον Ελισαιέ· ιδού εφείσατο ο κύριός μου τού Ναϊμάν τού Σύρου τούτου τού μη λαβείν εκ χειρός αυτού ά ενήνοχε· ζή Κύριος ότι ει μη δραμούμαι οπίσω αυτού και λήψομαι απ αυτού τι.

Δ Βασ. 5,20 Ο δούλος του Ελισαιού, ο Γιεζί, διελογίσθη τότε και είπεν από μέσα του· “ιδού· ο κύριός μου ελυτήθη αυτόν τον Ναϊμάν, τον Συρον, και δεν επήρε τίποτε από τα χέρια του, από όσα εκείνος έφερεν. Ορκίζομαι στον Θεόν τον ζώντα ότι θα τρέξω οπίσω του και κάτι θα πάρω από αυτόν”.

Δ Βασ. 5,21 και εδιώξε Γιεζί οπίσω τού Ναϊμάν, και ειδεν αυτόν Ναϊμάν τρέχοντα οπίσω αυτού και επέστρεψεν από τού άρματος εις απαντήν αυτού και είπεν· ειρήνη·

Δ Βασ. 5,21 Πράγματι ο Γιεζί έτρεξε πίσω από τον Ναϊμάν. Ο Ναϊμάν τον ειδε να τρέχη οπίσω από αυτόν, κατέβηκεν από το άρμα του, δια να τον συναντήση και του είπε· “πως έως εδώ με το καλό;”

Δ Βασ. 5,22 ο κύριός μου απέστειλέ με λέγων· ιδού νύν ήλθον προς με δύο παιδάκια εξ όρους Εφραίμ από των υιών των προφητών· δός δή αυτοίς τάλαντον αργυρίου και δύο αλλασσομένας στολάς.

Δ Βασ. 5,22 Ο Γιεζί απήντησεν· “ο κύριός μου με έστειλε, δια να σου είπω· Ιδού ήλθον προς εμέ δύο νέοι, παιδιά των προφητών, από το όρος Εφραίμ. Δος μου, σε παρακαλώ, δια να δώσω εις αυτούς ένα τάλαντον αργυρίου και δύο καινουργείς στολάς”.

Δ Βασ. 5,23 και είπε· λαβέ διτάλαντον αργυρίου· και έλαβε δύο τάλαντα αργυρίου εν δυσί θυλάκοις και δύο αλλασσομένας στολάς και έδωκεν επί δύο παιδάκια αυτού. και ήραν έμπροσθεν αυτού.

Δ Βασ. 5,23 Ο Ναϊμάν είπε· “πάρε δύο τάλαντα αργυρίου”. Επήρην ο Γιεζί τα δύο τάλαντα αργυρίου και έθεσεν αυτά εις δύο σάκκους και τας δύο καινουργείς στολάς. Αυτά έδωσεν ο Γιεζί στους δύο δούλους του, οι οποίοι και τα μετέφεραν προπορευόμενοι από αυτόν.

Δ Βασ. 5,24 και ήλθον εις το σκοτεινόν, και έλαβεν εκ των χειρών αυτών και παρέθετο εν οίκω και εξαπέστειλε τους άνδρας.

Δ Βασ. 5,24 Αλλ’ όταν ήλθον εις κάποιον απόκρυφον και σκοτεινόν μέρος, τα επήρην από τα χέρια των ο Γιεζί, τα εποποθέτησεν στο απόκρυφον μέρος του οίκου και αφήκε τους δούλους του να φύγουν.

Δ Βασ. 5,25 και αυτός εισήλθε και παρεστήκει προς τον κύριον αυτού· και είπε προς αυτόν Ελισαιέ· πόθεν, Γιεζί; και είπε Γιεζί· ου πεπόρευται ο δούλός σου ένθα και ένθα.

Δ Βασ. 5,25 Κατόπιν ο Γιεζί εισήλθεν στον οίκον, όπου ήτο ο Ελισαίος, και εστάθη εμπρός στον κύριόν του. Ο Ελισαίος τον ηρώτησε· “Γιεζί, από που έρχεσαι;” Ο Γιεζί απήντησεν· “ο δούλος σου εδώ είναι. Δεν επήγε εδώ και εκεί”.

Δ Βασ. 5,26 και είπε προς αυτόν Ελισαιέ· ουχι η καρδια μου επορευθη μετά σου, ότε επέστρεψεν ο ανήρ από τού άρματος εις συναντήν σοι; και νύν έλαβες το αργύριον, και νύν έλαβες τα ιμάτια και ελαιώνας και αμπελώνας και πρόβατα και βόας και παίδας και παιδίσκας·

Δ Βασ. 5,26 Είπε τότε προς αυτόν ο Ελισαίος· “νομίζεις ότι το μάτι της ψυχής μου δεν σε παρηκολούθησεν, όταν ο Ναϊμάν επέστρεψεν από το άρμα του, δια να σε συναντήση; Επήρες, λοιπόν, τας δύο στολάς, επήρες και το αργύριον, ώστε με τα χρήματα αυτά να αγοράσης ελαιώνας, αμπελώνας, πρόβατα, βοΐδια, δούλους και δούλας.

Δ Βασ. 5,27 και η λέπρα Ναϊμάν κολληθήσεται εν σοί και εν τώ σπέρματί σου εις τον αιώνα. και εξήλθεν εκ προσώπου αυτού λελεπρωμένος ωσει χιών.

Δ Βασ. 5,27 Αλλά δια το ψεύδος, που είπες, ιδού η λέπρα του Ναϊμάν θα προσκολληθή επάνω σου και στους απογόνους σου, εις τας γενεάς των γενεών” ο Γιεζί έφυγεν από τον Ελισαίον γεμάτος λέπραν, λευκός όπως το χιόνι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Δ Βασ. 6,1 Καί είπον υιοί των προφητών προς Ελισαιέ· ιδού δή ο τόπος, εν ώ ημείς οικούμεν ενώπιόν σου, στενός αφ ημών·

Δ Βασ. 6,1 Οι προφήται είπαν κάποιαν ημέραν προς τον Ελισαίον· “ιδού, ο τόπος στον οποίον μένομεν υπό την ιδικην σου πνευματικήν δικαιοδοσίαν, είναι, στενός δι' ημάς.

Δ Βασ. 6,2 πορευθώμεν δή έως τού Ιορδάνου και λάβωμεν εκείθεν ανήρ εις δοκόν μίαν και ποιήσωμεν εαυτοίς εκεί τού οικείν εκεί. και είπε· δέυτε.

Δ Βασ. 6,2 Δος μας την άδειαν να μεταβώμεν στον Ιορδάνην. Εκεί ο καθένας από ημάς ας πάρη κανένα δοκάρι και ας κατασκευάσωμεν δια τον εαυτόν μας εκεί κατοικίας”. Ο Ελισαίος τους είπε· “πηγαίνετε”.

Δ Βασ. 6,3 και είπεν ο εις επιεικός· δέυρο μετά των δούλων σου· και είπεν· εγώ πορεύσομαι.

Δ Βασ. 6,3 Ενας από τους προφήτας είπε παρακαλών τον Ελισαίον· “έλα και συ μαζί με ημάς τους δούλους σου”. Ο Ελισαίος απήντησε· “θα έλθω μαζί σας”.

Δ Βασ. 6,4 και επορευθη μετ αυτών, και ήλθον εις τον Ιορδάνην και έτεμνον τα ξύλα.

Δ Βασ. 6,4 Επήγε μαζί των, ήλθον στον Ιορδάνην και έκοπτον τα ξύλα.

Δ Βασ. 6,5 και ιδού ο εἰς καταβάλλων την δοκόν, και το σιδήριον ἐξέπεσεν εἰς το ὕδωρ· και εβόησεν ὡ Κύριε, και αυτό κεκρυμμένον.

Δ Βασ. 6,5 Αἴφνης ἕνας ἀπό αὐτούς, ἐνώ ἐκοπτε μίαν δοκόν, το σιδηρον ἀπό τον πέλεκύν του ἔπεσεν στο νερό του Ιορδάνου και εφώνησε προς τον Ελισαίον· "ὦ κύριε ! Το σιδηρον αυτό ἔπεσεν στον ποταμόν και δεν φαίνεται πλέον".

Δ Βασ. 6,6 και εἶπεν ο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ· που ἔπεσε; και ἐδείξεν αὐτῷ τον τόπον· και ἀπέκνισε ξύλον και ἐρίψεν ἐκεῖ, και ἐπετόλασε το σιδήριον.

Δ Βασ. 6,6 Ο προφήτης Ελισαῖος τον ηρώτησε· "που ακριβῶς ἔπεσε;" Εκείνος του ἐδείξε τον τόπον. Ο προφήτης ἐξεφλούδισεν ἕνα κομμάτι ξύλου και το ἐρίψεν ἐκεῖ, το δε σιδηρον του πελέκειως ἀνήλθεν εἰς την ἐπιφάνειαν του ὕδατος

Δ Βασ. 6,7 και εἰρήκεν ὑψωσον σεαυτῷ· και ἐξέτεινε την χεῖρα και ἔλαβεν αυτό.

Δ Βασ. 6,7 Ο Ελισαῖος εἶπεν στον ἄνθρωπον ἐκεῖνον· "πάρε το ἀπό το ὕδωρ". Εκείνος ἀπλωσε το χέρι του και το ἐπήρε.

Δ Βασ. 6,8 και ο βασιλεύς Συρίας ἦν πολεμῶν ἐν Ἰσραήλ και ἐβουλεύσατο προς τους παῖδας αὐτοῦ λέγων· εἰς τον τόπον τόνδε τινά ἐλμωνί παρεμβάλω.

Δ Βασ. 6,8 Κατά την ἐποχὴν ἐκείνην ο βασιλεύς της Συρίας εὐρίσκετο εἰς πόλεμον ἐναντίον του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Συνεσκέφθη δε με τους ἀνθρώπους του και εἶπε· "εἰς κάποιον κατάλληλον τόπον θα στήσω ἐνέδραν ἐναντίον των Ἰσραηλιτῶν".

Δ Βασ. 6,9 και ἀπέστειλεν Ελισαῖέ προς τον βασιλέα Ἰσραήλ λέγων· φύλαξαι μη παρελθεῖν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ὅτι ἐκεῖ Συρία κέκρυπται.

Δ Βασ. 6,9 Ο Ελισαῖος, φωτισθεῖς ἀπό τον Θεόν, ἔστειλε προς τον βασιλέα του Ἰσραήλ ἄνθρωπον και του εἶπε· "πρόσεξε να μη περάσης ἀπό τον τόπον ἐκεῖνον, διότι οἱ Συροὶ ἔχουν στήσει ἐκεῖ ἐνέδραν".

Δ Βασ. 6,10 και ἀπέστειλεν ο βασιλεύς Ἰσραήλ εἰς τον τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ Ελισαῖέ, και ἐφυλάξατο ἐκεῖθεν οὐ μίαν οὐδέ δύο.

Δ Βασ. 6,10 Ο βασιλεύς του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἔστειλεν ἀνθρώπους εἰς την θέσιν ἐκείνην, που εἶχε καθορίσει ο προφήτης Ελισαῖος, και ἀπέφυγαν οὔτε μίαν οὔτε δύο φορές, ἀλλὰ ἐπανειλημμένως να περάσουν ἀπό ἐκεῖ και να πέσουν εἰς την ἐνέδραν.

Δ Βασ. 6,11 και ἐξεκινήθη ἡ ψυχὴ βασιλέως Συρίας περὶ τοῦ λόγου τούτου, και ἐκάλεσε τους παῖδας αὐτοῦ και εἶπε προς αὐτούς· οὐκ ἀναγγελεῖτέ μοι τις προδίδωσί με βασιλεῖ Ἰσραήλ;

Δ Βασ. 6,11 Ἐξερεθίσθη ο βασιλεύς της Συρίας ἐξ αἰτίας του γεγονότος αὐτοῦ, ἐκάλεσε τους ἀνθρώπους του και τους εἶπε· "δεν θα μου φανερώσετε λοιπόν, ποιός εἶναι ἐκεῖνος, ο οποίος με προδίδει στον βασιλέα του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ;"

Δ Βασ. 6,12 και εἶπεν εἰς των παιδῶν αὐτοῦ· οὐχὶ κύριέ μου βασιλεύ, ὅτι Ελισαῖέ ο προφήτης ο ἐν Ἰσραήλ ἀναγγέλλει τῷ βασιλεῖ Ἰσραήλ πάντας τους λόγους, οὐς ἐάν λαλήσης ἐν τῷ ταμιεῖῳ τοῦ κοιτώνός σου.

Δ Βασ. 6,12 ἕνας ἀπό τους ἀνθρώπους του εἶπε προς αὐτόν· "κύριε μου και βασιλεύ, κανένας ἀπό ἡμᾶς δεν σε προδίδει, ἀλλὰ ο προφήτης Ελισαῖος, ο οποίος εὐρίσκεται μεταξὺ των Ἰσραηλιτῶν, καθιστὰ γνωστός στον βασιλέα των Ἰσραηλιτῶν ὅλους τους λόγους, τους οποίους θα εἶπης συ και στο ἐσωτερικώτερον ἀκόμη δωμάτιον του ὕπνου σου".

Δ Βασ. 6,13 και εἶπε· δεῦτε ἴδετε που οὗτος, και ἀποστείλας λήψομαι αὐτόν· και ἀπήγγειλαν αὐτῷ λέγοντες· ἰδοὺ ἐν Δωθαῖμ.

Δ Βασ. 6,13 Ο βασιλεύς της Συρίας εἶπε· "πηγαίνετε, λοιπόν, ἐρευνήσατε, δια να μάθετε, που εἶναι αὐτός. Εγὼ δε θα στείλω ἄνδρας, να τον συλλάβουν". Ἀνήγγειλαν εἰς αὐτόν λέγοντες· "ἰδοὺ εὐρίσκεται εἰς Δωθαῖμ".

Δ Βασ. 6,14 και ἀπέστειλεν ἐκεῖ ἵππον και ἄρμα και δύναμιν βαρείαν, και ἦλθον νυκτός και περιεκύκλωσαν την πόλιν.

Δ Βασ. 6,14 Ο βασιλεύς της Συρίας ἀπέστειλεν ἐναντίον του Ελισαίου ἱππικόν, πολεμικά ἄρματα και ἰσχυρόν στρατόν πεζικοῦ. Ἐφθασαν εἰς Δωθαῖμ κατὰ το διάστημα της νυκτός και περιεκύκλωσαν την πόλιν.

Δ Βασ. 6,15 και ὠρθοισεν ο λειτουργός Ελισαῖέ ἀναστήναι και ἐξήλθε, και ἰδοὺ δύναμις κυκλοῦσα την πόλιν και ἵππος και ἄρμα, και εἶπε το παιδάριον προς αὐτόν ὡ κύριε, πῶς ποιήσομεν;

Δ Βασ. 6,15 Ο υπηρέτης του Ελισαίου ἐσηκώθη πρωὶ και ἐβγήκεν ἔξω ἀπό το σπίτι. Αἴφνης εἶδε γύρω ἀπό την πόλιν στρατιωτικὴν δύναμιν πεζικοῦ, πολεμικά ἄρματα και ἱππικόν, να την ἔχουν περικυκλώσει και εἶπεν ο υπηρέτης προς τον Ελισαίον· "ὦ κύριε ! Τι θα κάμωμεν;"

Δ Βασ. 6,16 και εἶπεν Ελισαῖέ· μη φοβού, ὅτι πλείους οἱ μεθ ἡμῶν ὑπὲρ τους μετ αὐτῶν.

Δ Βασ. 6,16 Ο Ελισαῖος του ἀπήντησε· "μη φοβῆσαι, διότι περισσότεροι εἶναι ἐκεῖνοι, που εὐρίσκονται μαζί μας, παρὰ ἐκεῖνοι οἱ οποίοι εἶναι μαζί με αὐτούς".

Δ Βασ. 6,17 και προσηύξατο Ελισαῖέ και εἶπε· Κύριε, διάνοιξον δὴ τους οφθαλμούς τοῦ παιδαρίου και ἰδέτω· και διήνοιξε Κύριος τους οφθαλμούς αὐτοῦ και εἶδε· και ἰδοὺ το ὄρος πλήρες ἵππων, και ἄρμα πυρός περικύκλω Ελισαῖέ.

Δ Βασ. 6,17 Ο Ελισαῖος προσυχήθη προς τον Θεόν και εἶπε· "Κυριε, ἀνοιξε, σε παρακαλῶ, τα μάτια αὐτοῦ τοῦ παιδαρίου, δια να ἴδῃ". Ο Κυριος πράγματι ἤνοιξε τα μάτια ἐκείνου και εἶδε· και ἰδοὺ ὅτι το ὄρος ἦτο γεμάτον ἀπό ἱππικόν και ἄρματα πύρινα γύρω ἀπό τον Ελισαίον.

Δ Βασ. 6,18 και κατέβησαν προς αὐτόν, και προσηύξατο προς Κύριον και εἶπε· πάταξον δὴ το ἔθνος τούτο ἀορασία· και ἐπάταξεν αὐτούς ἀορασία κατὰ το ρῆμα Ελισαῖέ.

Δ Βασ. 6,18 Οἱ Συροὶ κατέβησαν με τον σκοπόν να συλλάβουν τον ἄνθρωπον του Θεοῦ. Ο Ελισαῖος προσυχήθη στον Κυριον και εἶπε· "κτύπησε, σε παρακαλῶ, τον λαόν αὐτόν με τύφλωσιν". Πράγματι ο Κυριος ἐκτύπησε τον στρατόν των Συρων, ὅπως εἶπεν ο Ελισαῖος, με τύφλωσιν.

Δ Βασ. 6,19 και εἶπε προς αὐτούς Ελισαῖέ· οὐχὶ αὕτη ἡ πόλις και αὕτη ἡ οδός· δεῦτε ὀπίσω μου, και ἄξω ὑμᾶς προς τον ἄνδρα, ὃν ζητεῖτε· και ἀπήγαγεν αὐτούς προς Σαμάρειαν.

Δ Βασ. 6,19 Ο Ελισαῖος εἶπε προς τους προελαύνοντας στρατιώτας· "δεν εἶναι αὕτη ἡ πόλις και οὔτε ἡ οδός. Ἐλάτε κοντὰ μου και ἐγὼ θα σας οδηγήσω προς τον ἄνθρωπον, τον ὁποῖον ζητεῖτε". Ο Ελισαῖος ὠδήγησεν αὐτούς μέσα εἰς την Σαμάρειαν.

Δ Βασ. 6,20 και ἐγένετο ὡς εἰσῆλθον εἰς Σαμάρειαν, και εἶπεν Ελισαῖέ· ἀνοιξον δὴ, Κύριε, τους οφθαλμούς αὐτῶν και ἰδέτωσαν· και διήνοιξε Κύριος τους οφθαλμούς αὐτῶν, και εἶδον, και ἰδοὺ ἦσαν ἐν μέσῳ Σαμαρείας.

Δ Βασ. 6,20 Ὄταν εἰσῆλθον εἰς την Σαμάρειαν, παρεκάλεσεν ο Ελισαῖος τον Κυριον και εἶπε· "ἀνοιξε σε παρακαλῶ, τα μάτια των και ἂς ἴδουν, που εὐρίσκονται". Πράγματι ο Κυριος ἤνοιξε τα μάτια των και αἴφνης εἶδον, ὅτι εὐρίσκοντο μέσα εἰς την Σαμάρειαν.

Δ Βασ. 6,21 και είπεν ο βασιλεύς Ισραήλ προς Ελισαιέ, ως είδεν αυτούς· ει πατάξας πατάξω, πάτερ;

Δ Βασ. 6,21 Ο βασιλεύς των Ισραηλιτών, όταν είδε τον στρατόν της Συρίας εγκλωβισμένον μέσα εις την Σαμαρείαν, είπε προς τον Ελισαίου· "να κτυπήσω και εξοντώσω αυτούς, πάτερ;"

Δ Βασ. 6,22 και είπεν· ου πατάξεις, ει μη ούς ηχμαλώτευσας εν ρομφαία σου και τόξω σου σύ τύπτεις· παράθες άρτους και ύδωρ ενώπιον αυτών, και φαγέτωσαν και πιέτωσαν και απελεύθωσαν προς τον κύριον αυτών.

Δ Βασ. 6,22 Ο Ελισαίος απήντησε· "δεν έχστο δικαίωμα να κτυπήσης παρά μόνον εκείνους, τους οποίους συ συνέλαβες αιχμαλώτους με την ρομφαίαν και το τόξον σου. Αλλά τώρα να παραθέσης εις αυτούς άρτον και ύδωρ. Ας φάγουν, ας πούν και ας απέλθουν ελεύθεροι προς τον βασιλέα των".

Δ Βασ. 6,23 και παρέθηκεν αυτοίς παράθειςιν μεγάλην, και έφαγον και έπιον· και απέστειλεν αυτούς, και απήλθον προς τον κύριον αυτών. και ου προσέθεντο έτι μονόζωνοι Συρίας τού ελθείν εις γήν Ισραήλ.

Δ Βασ. 6,23 Ο βασιλεύς του Ισραήλ παρέθεσε κατόπιν της εντολής του Ελισαίου εις αυτούς πλουσίαν τράπεζαν. Εκείνοι δε έφαγον και έπιον. Επειτα τους αφήκεν ελεύθερους να αναχωρήσουν και απήλθον τον βασιλέα των. Αλλην δε φοράν, ληστρικά τμήματα της Συρίας δεν επεχείρησαν να εισέλθουν εις την γην του Ισραήλ.

Δ Βασ. 6,24 Καί εγένετο μετά ταύτα και ήθροισεν υιός Αδερ βασιλεύς Συρίας πάσαν την παρεμβολήν αυτού και ανέβη και περιεκάθισεν επί Σαμαρείαν.

Δ Βασ. 6,24 Επειτα από αυτά ο υιός Αδερ, ο βασιλεύς της Συρίας, συνήθροισεν όλον τον στρατόν του και επήλθεν εναντίον της Σαμαρείας, την οποίαν και περιεκύκλωσε.

Δ Βασ. 6,25 και εγένετο λιμός μέγας εν Σαμαρεία, και ιδού περιεκάθητο επ αυτήν, έως ου εγενήθη κεφαλή όνου πεντήκοντα σίκλων αργυρίου και τέταρτον τού κάβου κόπρου περιστερών πέντε σίκλων αργυρίου.

Δ Βασ. 6,25 Λογω δε της πολιορκίας έπεσε μεγάλη πείνα μέσα εις την Σαμαρείαν. Οι Συροι στρατιώται περιεκύκλωσαν επί τόσον χρονικόν διάστημα την πόλιν, ώστε, εξ αιτίας της ελλείψεως τροφής, μία άνευ άλλωστε αξίας κεφαλή όνου επωλείτο αντί πενήκοντα αργυρών σίκλων και ένα τέταρτον του κάβου της κόπρου των περιστερών επωλείτο αντί πέντε αργυρών σίκλων.

Δ Βασ. 6,26 και ήν ο βασιλεύς διαπορευόμενος επί τού τείχους, και γυνή εβόησε προς αυτόν λέγουσα· σώσον, κύριε βασιλεύ.

Δ Βασ. 6,26 Ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού περιπατούσε κάποιαν ημέραν επάνω στο τείχος της Σαμαρείας. Καποια δε γυναίκα εφώναξε με μεγάλην φωνήν προς αυτόν και του είπε· "σώσε με, κύριε βασιλεύ. Πεθαίνω από την πείναν".

Δ Βασ. 6,27 και είπεν αυτή· μη σε σώσαι Κύριος, πόθεν σώσω σε; μη από άλλωνος ή από ληνού;

Δ Βασ. 6,27 Ο βασιλεύς απήντησεν προς αυτήν· "εάν ο Κυριος δεν σε σώση, πως εγώ θα ημπορέσω να σε σώσω; Μηπως από ανύπαρκτα προϊόντα του αλωνιού η του ληνού;"

Δ Βασ. 6,28 και είπεν αυτή ο βασιλεύς· τι έστι σοι; και είπεν η γυνή· αυτή είπε προς με· δός τον υιόν σου και φαγόμεθα αυτόν σήμερα, και τον υιόν μου φαγόμεθα αυτόν αύριον·

Δ Βασ. 6,28 Ο βασιλεύς την ηρώτησε· "τι σου συμβαίνει;" Εκείνη δε απήντησε· "μια γυναίκα μου είπε· Φέρε το παιδί σου να το φάγωμεν σήμερα, το δε δικό μου το παιδί θα το φάγωμεν αύριον.

Δ Βασ. 6,29 και ηψήσαμεν τον υιόν μου και εφάγομεν αυτόν, και είπον προς αυτήν τή ημέρα τή δευτέρα· δός τον υιόν σου και φάγωμεν αυτόν. και έκρυψε τον υιόν αυτής.

Δ Βασ. 6,29 Πράγματι εψήσαμε το παιδί μου και το εφάγαμε. Και είπα προς αυτήν κατά την δευτέραν ημέραν· Φέρε τώρα το δικό σου το παιδί, δια να το φάγωμεν. Εκείνη όμως απέκρυψε το παιδί της".

Δ Βασ. 6,30 και εγένετο ως ήκουσεν ο βασιλεύς Ισραήλ τους λόγους της γυναικός, διέρηξε τα ιμάτια αυτού, και αυτός διεπορευέτο επί τού τείχους. και είδεν ο λαός τον σάκκον επί της σαρκός αυτού έσωθεν.

Δ Βασ. 6,30 Όταν ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού ήκουσε τα λόγια αυτά της γυναικός, κατελήφθη από απέραντον οδύνην, έσχισε τα ιμάτιά του και εβάνδιζεν έτσι επάνω στο τείχος φέρων μόνον σάκκινον ένδυμα. Κατάπληκτος ο ισραηλιτικός λαός είδε τον βασιλέα να φορή μόνον το εσωτερικόν σάκκινον ένδυμα.

Δ Βασ. 6,31 και είπε· τάδε ποιήσαι μοι ο Θεός και τάδε προσθείη, ει στήσεται η κεφαλή Ελισαιέ επ αυτώ σήμερα.

Δ Βασ. 6,31 Καταληφθείς από μεγάλην αγανάκτησιν ο βασιλεύς είπεν· "ας με τιμωρήση ο Θεός με τας πλέον βαρείας τιμωρίας, εάν μείνη σήμερα το κεφάλι του Ελισαίου επάνω στους ώμους του".

Δ Βασ. 6,32 και Ελισαιέ εκάθητο εν τώ οίκω αυτού, και οι πρεσβύτεροι εκάθηον μετ αυτού. και απέστειλεν άνδρα πρό προσώπου αυτού πριν ελθείν τον άγγελον προς αυτόν και αυτός είπε προς τους πρεσβύτερους· ει οίδατε ότι απέστειλεν ο υιός τού φονευτού ούτος αφελείν την κεφαλήν μου; ιδετε ως αν έλθη ο άγγελος, αποκλείσατε την θύραν· και παραθλίψατε αυτόν εν τή θύρα· ουχί φωνή των ποδών τού κυρίου αυτού κατόπισθεν αυτού;

Δ Βασ. 6,32 Ο Ελισαίος εν τω μεταξύ εκάθητο στον οίκον του και μαζή του εκάθηον οι πρεσβύτεροι της πόλεως. Ο βασιλεύς έστειλε κάποιον με την διαταγήν να εκτελέση τον Ελισαίου. Πριν όμως ο απεσταλμένος φθάση, ο Ελισαίος είπε προς τους πρεσβύτερους· "γνωρίζετε ότι ο υιός του δολοφόνου βασιλέως έστειλεν άνθρωπον, δια να μου αφαιρέση την κεφαλήν; Προσέξατε, όταν ο απεσταλμένος αυτός έλθη, κλείσατε την θύραν και αφήσατέ τον στενοχωρούμενον έξω. Ο θόρυβος των ποδών του κυρίου του, που έρχεται εδώ δεν ακούεται πίσω από τον απεσταλμένον του;"

Δ Βασ. 6,33 έτι αυτού λαλούντος μετ αυτών και ιδού άγγελος κατέβη προς αυτόν και είπεν· ιδού αυτή η κακία παρά Κυρίου· τι υπομείνω τώ Κυρίω έτι;

Δ Βασ. 6,33 Ενώ ακόμη ο Ελισαίος συνωμιλούσε με τους πρεσβύτερους, ιδού ο απεσταλμένος δια να τον θανατώση, ήλθε προς αυτόν. Συγχρόνως σχεδόν έφθασε και ο βασιλεύς, ο οποίος είπε προς τον Ελισαίου· "σε ηνέχθην έως τώρα και σε αφήκα να ζήσης. Ιδού όμως ότι επήλθεν εναντίον μου αυτή η μεγάλη σύμφορα εκ μέρους του Κυρίου. Τι άλλο βαρύτερον έχω να περιμένω ακόμη από τον Κύριον;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Δ Βασ. 7,1 Καί είπεν Ελισαιέ· άκουσον λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος· ως η ώρα αυτή αύριον μέτρον σεμιδάλεως σίκλου και δίμετρον κριθών σίκλου εν ταίς πύλαις Σαμαρείας.

Δ Βασ. 7,1 Απήντησε προς αυτόν ο Ελισαίος· "άκουσε τον λόγον του Κυρίου. Αυτά προαναγγέλλει ο Κυριος· Η κατάσταση θα αλλάξη. Αύριον την ώραν αυτήν ένα μέτρον σημιγάδι θα τιμάται αντί ενός μόνον σίκλου και δύο μέτρα κριθάρι θα πωλούνται επίσης ένα σίκλον εις τας πύλας του τείχους της Σαμαρείας".

Δ Βασ. 7,2 και απεκρίθη ο τριστάτης, εφ' ον ο βασιλεύς επανεπαύετο επί την χείρα αυτού, τώ Ελισαίε και είπεν· ιδού ποιήσει Κύριος καταράκτας εν ουρανώ, μη έσται το ρήμα τούτο; και Ελισαίε είπεν· ιδού σύ όψει τοίς οφθαλμοίς σου και εκείθεν ου φάγη.

Δ Βασ. 7,2 Ο άρχων του βασιλέως, επί του οποίου ο βασιλεύς εις ένδειξιν τιμής επανέπαυε και εστήριζε το χέρι του, είπε προς τον Ελισαίον προφανώς με ειρωνείαν· “μήπως ημπορεί ο Θεός να ανοίξη καταρράκτας από τον ουρανόν και να μας στείλη τα τρόφιμα αυτά; Αυτό είναι πράγμα αδύνατον”. Ο Ελισαίος είπεν· “ιδού συ ο ίδιος θα ίδης με τα μάτια σου την αφθονίαν των αγαθών, από τα οποία όμως δια την απιστίαν σου δεν θα φάγης τίποτε”.

Δ Βασ. 7,3 και τέσσαρες άνδρες ήσαν λεπροί παρά την θύραν της πόλεως, και είπεν ανήρ προς τον πλησίον αυτού· τι ημείς καθήμεθα ώδε, έως αποθάνωμεν;

Δ Βασ. 7,3 Τέσσαρες λεπροί άνδρες ευρίσκοντο πλησίον έξω από την πύλην του τείχους της πόλεως. Ο ένας από αυτούς είπεν στον άλλον· “διατί καθήμεθα εδώ περιμένοντες τον θάνατον;

Δ Βασ. 7,4 εάν είπωμεν, εισέλθωμεν εις την πόλιν, και ο λιμός εν τή πόλει και αποθανούμεθα εκεί· και εάν καθίσωμεν ώδε, και αποθανούμεθα. και νύν δεύτε και εμπέσωμεν εις την παρεμβολήν Συρίας· εάν ζωογονήσωσιν ημάς, και ζησόμεθα· και εάν θανατώσωσιν ημάς, και αποθανούμεθα.

Δ Βασ. 7,4 Εάν αποφασίσωμεν να εισέλθωμεν εις την πόλιν, θα αποθάνωμεν εκεί λόγω της πείνης. Εάν καθίσωμεν εδώ, που ευρισκόμεθα, πάλιν θα αποθάνωμεν. Εμπρός λοιπόν ας προχωρήσωμεν και ας πέσωμεν στο στρατόπεδον των Συρων. Εάν μας λυπηθούν και μας δώσουν τροφήν, θα ζήσωμεν. Εάν μας φονεύσουν, θα αποθάνωμεν εκεί”.

Δ Βασ. 7,5 και ανέστησαν εν τώ σκότει εισελθείν εις την παρεμβολήν Συρίας και ήλθον εις μέρος παρεμβολής Συρίας, και ιδού ουκ έστιν ανήρ εκεί.

Δ Βασ. 7,5 Εσηκώθησαν πράγματι και, καθώς είχε πέσει το σκοτάδι, εισήλθον στο στρατόπεδον των Συρων, έφθασαν εις την αρχήν του στρατοπέδου. Και ιδού κανένας στρατιώτης δεν ευρίσκετο εκεί.

Δ Βασ. 7,6 και κύριος ακουστήν εποίησε παρεμβολήν την Συρίας φωνήν άρματος και φωνήν ίππου, φωνήν δυνάμεως μεγάλης, και είπεν ανήρ προς τον αδελφόν αυτού· νύν εμισθώσατο εφ' ημάς ο βασιλεύς Ισραήλ τους βασιλέας των Χετταίων και τους βασιλέας Αιγύπτου τού ελθείν εφ' ημάς.

Δ Βασ. 7,6 Τούτο συνέβη, διότι ο Κυριος έκαμεν, ώστε τα στρατεύματα των Συρων να ακούσουν κάποιον μεγάλον θόρυβον, σαν να προήρχετο από πολεμικά άρματα, από ποδοβολητόν ίππων και θόρυβον μεγάλης στρατιωτικής δυνάμεως. Τότε ο κάθε στρατιώτης είπεν στον συνάδελφόν του· “ιδού, ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού επήρε μισθοφορικά στρατεύματα από τους βασιλείς των Χετταίων και τους βασιλείς της Αιγύπτου, δια να επιτεθούν εναντίον μας”.

Δ Βασ. 7,7 και ανέστησαν και απέδρασαν εν τώ σκότει και εγκατέλιπαν τας σκηνάς αυτών και τους ίππους αυτών και τους όνους αυτών εν τή παρεμβολή ώς εστι και έφυγον προς την ψυχήν εαυτών.

Δ Βασ. 7,7 Εσηκώθησαν, λοιπόν, και ετράπησαν πανικόβλητοι κατά το διάστημα της νυκτός εις φυγήν, εγκατέλειψαν τας σκηνάς αυτών και τους ίππους των και τους όνους των στο στρατόπεδον, όπως ήσαν, και έφυγαν φροντίζοντες να σώσουν μόνον την ζωήν των.

Δ Βασ. 7,8 και εισήλθον οι λεπροί ούτοι έως μέρους της παρεμβολής και εισήλθον εις σκηνήν μίαν και έφαγον και έπιον και ήραν εκείθεν αργύριον και χρυσίον και ιματισμόν και επορεύθησαν· και επέστρεψαν εκείθεν και εισήλθον εις σκηνήν άλλην και έλαβον εκείθεν και επορεύθησαν και κατέκρυψαν.

Δ Βασ. 7,8 Οι λεπροί αυτοί εισχώρησαν εις ένα μέρος του στρατοπέδου, εισήλθον μέσα εις μίαν σκηνήν, έφαγον, έπιον και επήραν από εκεί αργύριον και χρυσίον και ενδύματα. Από εκεί δε επορεύθησαν και εισήλθον εις άλλην σκηνήν. Επήραν και από εκεί ο,τι ημπορούσαν να μεταφέρουν, ανεχώρησαν και έκρυψαν τα όσα ελεηλάτησαν.

Δ Βασ. 7,9 και είπεν ανήρ προς τον πλησίον αυτού· ουχ ούτως ημείς ποιούμεν· η ημέρα αύτη ημέρα ευαγγελίας εστί, και ημείς σιωπώμεν και μένομεν έως φωτός τού πρωϊ και ευρήσομεν ανομίαν· και νύν δεύρο και εισέλθωμεν και αναγγείλωμεν εις τον οίκον τού βασιλέως.

Δ Βασ. 7,9 Ενας όμως από αυτούς είπε προς τον άλλον· “δεν πρέπει να φερθώμεν έτσι. Η ημέρα αύτη είναι ημέρα χαρμοσύνων γεγονότων. Και ημείς σιωπώμεν και μένομεν εδώ, έως ότου ξημερώση! Θα καταλογισθή αυτό ως αμαρτία ενώπιον του Κυρίου. Εμπρός, λοιπόν, ας εισέλθωμεν εις την πόλιν, δια να αναγγείλωμεν στον βασιλικόν οίκον τα ευχάριστα αυτά γεγονότα”.

Δ Βασ. 7,10 και εισήλθον και εβόησαν προς την πύλην της πόλεως και ανήγγειλαν αυτοίς, λέγοντες· εισήλθομεν εις την παρεμβολήν Συρίας, και ιδού ουκ έστιν εκεί ανήρ και φωνή ανθρώπου, ότι ει μη ίππος δεδεμένος και όνος και αι σκηναί αυτών ως εισί.

Δ Βασ. 7,10 Πράγματι έφυγαν από το στρατόπεδον, έφθασαν πλησίον εις την πύλην της πόλεως και ανήγγειλαν εις αυτούς το χαρμόσυνον γεγονός λέγοντες· “εισήλθομεν εις στρατόπεδον των Συρων και ιδού δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος εκεί. Δεν ακούεται καμμία φωνή. Υπάρχουν μόνον ίπποι δεμένοι και όνοι και αι σκηναί των εχθρών, όπως τας αφήκαν εκείνοι”.

Δ Βασ. 7,11 και εβόησαν οι θυρωροί και ανήγγειλαν εις τον οίκον τού βασιλέως έσω.

Δ Βασ. 7,11 Οι φρουρούντες την πύλην εφώνησαν εις τους εντός της πόλεως, δια να αναγγείλουν το ευχάριστον τούτο γεγονός στο βασιλικόν ανάκτορον.

Δ Βασ. 7,12 και ανέστη ο βασιλεύς νυκτός και είπε προς τους παιδας αυτού· αναγγελώ δή υμίν ά εποίησεν υμίν Συρία· έγνωσαν ότι πεινώμεν ημείς, και εξήλθαν εκ της παρεμβολής και εκρύβησαν εν τώ αγρώ λέγοντες· ότι εξελεύονται εκ της πόλεως, και συλληψόμεθα αυτούς ζώντας και εις την πόλιν εισελευσόμεθα.

Δ Βασ. 7,12 Ο βασιλεύς εσηκώθη, ενώ άκομη ήτο νύκτα, και είπε προς τους ανθρώπους του· “θα σας πω λοιπόν τι εσκεφθησαν και έκαμαν εις βάρος ημών οι Συροι στρατιώται. Αυτοί έμαθαν ότι ημείς πεινώμεν, έφυγαν από το στρατόπεδόν των, εκρύφθησαν εις κάποιαν αγροτικήν περιοχήν και είπαν ότι· Όταν αυτοί βγουν από την πόλιν, θα τους συλλάβωμεν ζώντας και θα εισέλθωμεν αμαχητί εις την πόλιν”.

Δ Βασ. 7,13 και απεκρίθη εις των παιδων αυτού και είπε· λαβέτωσαν δή πέντε των ίππων των υπολελειμμένων, οι κατελείφθησαν ώδε, ιδού εισι προς πάν το πλήθος Ισραήλ το εκλείπον· και αποστελούμεν εκεί και οψόμεθα.

Δ Βασ. 7,13 Ενας από τους υπηρετάς του βασιλέως είπε· “καλύτερα ας πάρουν πέντε άνδρες τους πέντε ίππους, οι οποίοι μόνον απέμειναν εις ημάς από το πλήθος των ίππων, που είχαμεν, και αυτούς θα τους στείλωμεν εκεί δια να ιδουν τι

ακριβώς συμβαίνει”.

Δ Βασ. 7,14 και έλαβον δύο επιβάτας ίππων, και απέστειλεν ο βασιλεύς Ισραήλ οπίσω τού βασιλέως Συρίας λέγων· δεύτε και ιδετε.

Δ Βασ. 7,14 Επήραν πράγματι δύο ιππείς και τους απέστειλεν ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού στο στρατόπεδον των Συρων και τους έδωσε διαταγήν· “πηγαίνετε, δια να ιδήτε τι συμβαίνει”.

Δ Βασ. 7,15 και επορεύθησαν οπίσω αυτών έως τού Ιορδάνου, και ιδού πάσα η οδός πλήρης ιματίων και σκευών, ών έριψε Συρία εν τώ θαμβείσθαι αυτούς· και επέστρεψαν οι άγγελοι και ανήγγειλαν τώ βασιλεί.

Δ Βασ. 7,15 Πράγματι εκείνοι εβάδισαν μέχρι του Ιορδάνου, ακολουθώντας την κατεύθυνσιν της φυγής των Συρων στρατιωτών. Και ιδού όλος ο δρόμος ήτο γεμάτος από ιμάτια και σκευή, τα οποία έρριπτον οι Συροι, όταν πανικόβλητοι έφευγον δια να σωθούν. Οι απεσταλμένοι του βασιλέως επέστρεψαν και κατέστησαν εις αυτόν γνωστά τα γεγονότα.

Δ Βασ. 7,16 και εξήλθεν ο λαός και διήρπασαν την παρεμβολήν Συρίας, και εγένετο μέτρον σεμιδάλεως σίκλου, κατά το ρήμα Κυρίου, και διμετρον κριθών σίκλου.

Δ Βασ. 7,16 Τοτε όλος ο λαός της Σαμαρείας εβγήκεν από την πόλιν, έφθασεν στο στρατόπεδον της Συρίας και επεδόθη εις διαρπαγήν. Ησαν δε τόσον πολλά τα λάφυρα και μάλιστα τα τρόφιμα, ώστε, σύμφωνα με τον λόγον του Κυρίου, ένα μέτρον σημιγδάλι επωλείτο αντί ενός σίκλου και δύο μέτρα κριθάρι επωλούντο πάλιν αντί ενός σίκλου.

Δ Βασ. 7,17 και ο βασιλεύς κατέστησε τον τριστάτην, εφ'ον ο βασιλεύς επανεπαύετο τή χειρί αυτού, επί της πύλης· και συνεπάτησεν αυτόν ο λαός εν τή πύλη, και απέθανε, καθά ελάλησεν ο άνθρωπος τού Θεού, ός ελάλησεν εν τώ καταβήναι τον άγγελον προς αυτόν.

Δ Βασ. 7,17 Ο βασιλεύς έστειλεν εις την πύλην της πόλεως τον άρχοντά του, επί του οποίου εστηρίζε την χειρα εις ένδειξιν ευμενείας, δια να εποπτεύη. Ο λαός όμως καθώς ορμητικός εξήρχετο υπό την πύλην, τον κατεπάτησε και τον εφόνευσεν, όπως είχε προαναγγείλει ο προφήτης Ελισαίος, ο άνθρωπος του Θεού, ο οποίος ειχεν ομιλήσει, όταν ήλθε προς αυτόν ο απεσταλμένος αυτός του βασιλέως.

Δ Βασ. 7,18 και εγένετο καθά ελάλησεν Ελισαιέ προς τον βασιλέα λέγων· διμετρον κριθής σίκλου και μέτρον σεμιδάλεως σίκλου και έσται ως η ώρα αύριον εν τή πύλη Σαμαρείας·

Δ Βασ. 7,18 Εγιναν τα γεγονότα, όπως ακριβώς ειχε προαναγγείλει ο Ελισαίος προς τον βασιλέα λέγων· “δύο μέτρα κριθάρι θα πωληθή αντί ενός σίκλου και ένα μέτρον σημιγδάλι πάλιν αντί ενός σίκλου. Αυτά θα γίνουν την ώραν αυτήν αύριον εις την πύλην της Σαμαρείας”.

Δ Βασ. 7,19 και απεκρίθη ο τριστάτης τώ Ελισαιέ και ειπεν· ιδού Κύριος ποιεί καταράκτας εν τώ ουρανώ, μη έσται το ρήμα τούτο; και ειπεν Ελισαιέ· ιδού όψη τοίς οφθαλμοίς σου και εκείθεν ου μη φάγη.

Δ Βασ. 7,19 Είχε δε απαντήσει τότε ο άρχων του βασιλέως προς τον Ελισαίον και ειρωνικώς του ειχεν ειπει· “μήπως και θα ανοίξη καταράκτας ο Θεός στον ουρανόν, δια να πραγματοποιηθούν τα λόγια σου αυτά;” Ο δε Ελισαίος του ειχεν απαντήσει· “ιδού και συ ο ίδιος με τα μάτια σου θα ιδης αυτά τα γεγονότα, αλλά δεν θα ψάγης τίποτε από όσα θα δώση ο Θεός”.

Δ Βασ. 7,20 και εγένετο ούτως, και συνεπάτησεν αυτόν ο λαός εν τή πύλη και απέθανε.

Δ Βασ. 7,20 Και πράγματι έτσι έγινεν. Ο λαός, καθώς ορμητικός εξήρχετο από την πόλιν, κατεπάτησε τον άρχοντα αυτόν εις την πύλην και εκείνος απέθανεν εκεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Δ Βασ. 8,1 Καί Ελισαιέ ελάλησε προς την γυναίκα, ής εξωπύρησε τον υιόν, λέγων· ανάστηθι και δεύρο σύ και ο οίκός σου και παροίκει, ού εάν παροικήσης, ότι κέκληκε Κύριος λιμόν επί την γήν, και γε ήλθεν επί την γήν επτά έτη.

Δ Βασ. 8,1 Ο Ελισαίος ωμίλησε προς την γυναίκα, της οποίας ειχεν αναστήσει το παιδί, και της ειπε· “σήκω και πήγαινε συ και οι άνθρωποι του σπιτιού σου και μένε προσωρινώς, όπου θέλεις, διότι ο Κυριος διέταξε να έλθη στον τόπον μας πείνα, η οποία θα διαρκέση επί επτά έτη”.

Δ Βασ. 8,2 και ανέστη η γυνή και εποίησε κατά το ρήμα Ελισαιέ και αυτή και ο οίκος αυτής και παρώκει εν γη αλλοφύλων επτά έτη.

Δ Βασ. 8,2 Η γυναίκα εκείνη εσηκώθη και έκαμε, όπως ακριβώς της ειχε πει ο Ελισαίος, αυτή και οι άνθρωποι του σπιτιού της. Εφυγε και κατώκησε προσωρινώς επί επτά έτη εις την χώραν των αλλοφύλων.

Δ Βασ. 8,3 και εγένετο μετά το τέλος των επτά ετών και επέστρεψεν η γυνή εκ γής αλλοφύλων εις την πόλιν και ήλθε βοήσαι προς τον βασιλέα περί τού οικου εαυτής και περί των αγρών αυτής.

Δ Βασ. 8,3 Όταν επέρασαν τα επτά έτη, η γυναίκα εκείνη επανήλθεν από την χώραν των Φιλισταίων εις την πόλιν της. Παρουσιάσθη προς τον βασιλέα και θερμώς παρεκάλεσε να αποδοθή εις αυτήν ο οίκος της και οι αγροί της, τους οποίους ειχαν καταπατήσει άλλοι.

Δ Βασ. 8,4 και ο βασιλεύς ελάλει προς Γιεζί το παιδάριον Ελισαιέ τού ανθρώπου τού Θεού λέγων· διήγησαι δή εμοί πάντα τα μεγάλα, ά εποίησεν Ελισαιέ.

Δ Βασ. 8,4 Ο βασιλεύς την ώραν εκείνην ομιλούσε προς τον Γιεζί, τον δούλον του Ελισαίου του ανθρώπου του Θεού, και του έλεγε· “διηγήσου μου, σε παρακαλώ, όλα τα μεγάλα έργα, τα οποία έκαμεν ο Ελισαίος”.

Δ Βασ. 8,5 και εγένετο αυτού εξηγουμένου τώ βασιλεί, ως εξωπύρησεν υιόν τεθνηκότα, και ιδού η γυνή, ής εξωπύρησε τον υιόν αυτής Ελισαιέ, βώσασα προς τον βασιλέα περί τού οικου εαυτής και περί των αγρών εαυτής· και ειπε Γιεζί· κύριε βασιλεύ, αυτή η γυνή και ούτος ο υιός αυτής, ον εξωπύρησεν Ελισαιέ.

Δ Βασ. 8,5 Ενώ δε ο Γιεζί διηγείτο προς τον βασιλέα, πως ο Ελισαίος ανέστησε τον νεκρόν υιόν της γυναικός εκείνης, ιδού η γυναίκα, της οποίας τον υιόν ειχεν αναστήσει ο Ελισαίος, ήλθεν εκεί κράζουσα προς τον βασιλέα δια την απόδοσιν του οικου της και των αγρών της. Ειπε δε ο Γιεζί· “κύριε βασιλεύ, αυτή είναι η γυναίκα, περί της οποίας σου ωμίλησα, και αυτός είναι ο υιός της, τον οποίον ανέστησεν ο Ελισαίος”.

Δ Βασ. 8,6 και επηρώτησεν ο βασιλεύς την γυναίκα και διηγήσατο αυτό· και έδωκεν αυτή ο βασιλεύς ευνούχον ένα λέγων· επιστρέψον πάντα τα αυτής και πάντα τα γενήματα τού αγρού από της ημέρας, ής κατέλιπε την γήν έως τού νύν.

Δ Βασ. 8,6 Ο βασιλεύς ηρώτησε τότε την γυναίκα και εκείνη διηγήθη εις αυτόν τα γεγονότα. Ο βασιλεύς έδωκεν εις αυτήν ένα αξιωματικόν του και του ειπε· “φρόντισε να αποδοθούν εις την γυναίκα αυτήν όλα όσα της ανήκουν και όλα τα

προϊόντα του αγρού της από την ημέραν, κατά την οποίαν εγκατέλειψε την χώραν μέχρι τώρα".

Δ Βασ. 8,7 Καί ήλθεν Ελισαιέ εις Δαμασκόν, και υιός Αδερ βασιλεύς Συρίας ηρώσται, και ανήγγειλαν αυτό λέγοντες· ήκει ο άνθρωπος του Θεού έως ώδε.

Δ Βασ. 8,7 Επειτα ο Ελισαιός ήλθεν εις την Δαμασκόν. Ο υιός Αδερ, ο βασιλεύς της Συρίας, ήτο ασθενής. Είπον δε οι άνθρωποι του στον βασιλέα· "έχει ελθει έως εδώ ο Ελισαιός, ο άνθρωπος του Θεού".

Δ Βασ. 8,8 και είπεν ο βασιλεύς προς Αζαήλ· λάβε εν τή χειρί σου μαναά και δούρο εις απαντήν του ανθρώπου του Θεού και επιζήτησον τον Κύριον παρ αυτού λέγων· ει ζήσομαι εκ της αρρωστίας μου ταύτης;

Δ Βασ. 8,8 Ο βασιλεύς είπε προς τον Αζαήλ· "πάρε εις τα χέρια σου δώρα, πήγαινε να συναντήσης τον άνθρωπον αυτόν του Θεού και ζήτησε δια μέσου αυτού να μάθης από τον Κυριον, εάν θα θεραπευθώ από την αρρωστία μου αυτήν και θα ζήσω".

Δ Βασ. 8,9 και επορεύθη Αζαήλ εις απαντήν αυτού και έλαβε μαναά εν τή χειρί αυτού και πάντα τα αγαθά Δαμασκού, άρσιν τεσσαράκοντα καμήλων, και ήλθε και έστη ενώπιον αυτού και είπε προς Ελισαιέ· υιός σου υιός Αδερ βασιλεύς Συρίας απέστειλέ με προς σε επερωτήσαι λέγων· ει ζήσομαι εκ της αρρωστίας μου ταύτης;

Δ Βασ. 8,9 Ο Αζαήλ εξεκίνησεν εις συνάντησιν του Ελισαιού. Επήρε δώρα πολλά εις τα χέρια του από όλα τα αγαθά της Δαμασκού, τεσσαράκοντα φορτώματα καμήλων. Ηλθε και εστάθη ενώπιον του Ελισαιού και του είπε· "ο υιός σου, ο υιός Αδερ ο βασιλεύς της Συρίας, με έστειλε προς σε, δια να ερωτήσω εκ μέρους του λέγων· εάν θα θεραπευθώ από την ασθένειάν μου αυτήν;"

Δ Βασ. 8,10 και και είπεν Ελισαιέ· δούρο ειπόν αυτό· ζωή ζήση· και έδειξέ μοι Κύριος ότι θανάτω αποθανή·

Δ Βασ. 8,10 Ο Ελισαιός απήντησε· "πήγαινε και ειπέ εις αυτόν· Θα θεραπευθής από την ασθένειάν σου και θα ζήσης. Ο Κυριος όμως μου έδειξε κάποιον άλλον τρόπον, δια του οποίου θα αποθάνης".

Δ Βασ. 8,11 και παρέστη τώ προσώπω αυτού και έθηκεν έως αισχύνης, και έκλαυσεν ο άνθρωπος του Θεού.

Δ Βασ. 8,11 Ο Ελισαιός εστάθη ενώπιον του Αζαήλ, τον παρετήρησεν ατενώς, μέχρις ότου εκείνος εντράπη. Ο Ελισαιός ηρχισε να κλαίη.

Δ Βασ. 8,12 και είπεν Αζαήλ· τι ότι ο κύριός μου κλαίει; και είπεν· ότι οίδα όσα ποιήσεις τοίς υιοίς Ισραήλ κακά· τα οχυρώματα αυτών εξαποστελείς εν πυρί και τους εκλεκτούς αυτών εν ρομφαία αποκτενείς και τα νήπια αυτών ενσεισεις και τας εν γαστρί εχούσας αυτών αναρήξεις.

Δ Βασ. 8,12 Ο Αζαήλ τότε τον ηρώτησε· "διατί κλαίει ο κύριός μου;" "Κλαίω διότι γνωρίζω πόσα κακά θα κάμης συ εναντίον των Ισραηλιτών. Τας ωχυρωμένας πόλεις αυτών θα παραδώσης στο πυρ και τους εκλεκτούς άνδρας των θα φονεύσης δια της ρομφαίας. Θα συντρίψης τα κεφάλια των νηπίων και θα ανοίξης τας κοιλάς των εγκύων γυναικών".

Δ Βασ. 8,13 και είπεν Αζαήλ· τις εστιν ο δούλός σου ο κύων ο τεθνηκώς, ότι ποιήσει το ρήμα τούτο; και είπεν Ελισαιέ· έδειξέ μοι Κύριός σε βασιλεύοντα επί Συρίαν.

Δ Βασ. 8,13 Ο Αζαήλ απήντησε· "ποιός είμαι εγώ ο δούλος σου, εγώ το ψόφιο σκυλί που θα τολμήσω να κάμω τα έργα αυτά;" Ο Ελισαιός του απήντησεν· "ο Κυριος μου απεκάλυψεν, ότι θα γίνης βασιλεύς της Συρίας".

Δ Βασ. 8,14 και απήλθεν από Ελισαιέ και εισήλθε προς τον κύριον αυτού και είπεν αυτό· τι είπέ σοι Ελισαιέ; και είπεν· είπέ μοι, ζωή ζήση.

Δ Βασ. 8,14 Ο Αζαήλ ανεχώρησεν από τον Ελισαιόν, εισήλθεν προς τον κύριόν του, ο οποίος και τον ηρώτησε· "τι σου είπεν ο Ελισαιός;" Εκείνος απήντησε· "μου είπεν ότι θα θεραπευθής από την ασθένειάν σου και θα ζήσης".

Δ Βασ. 8,15 και εγένετο τή επαύριον, και έλαβε το μαχμά και έβαψεν εν τώ ύδατι και περιέβαλεν επί το πρόσωπον αυτού και απέθανε, και εβασίλευσεν Αζαήλ αντ αυτού.

Δ Βασ. 8,15 Την επομένην ημέραν ο Αζαήλ επήρην ένα σκέπασμα, το εβύθισε μέσα στο νερό και με αυτό περιετύλιξεν ασφυκτικώς το πρόσωπον του βασιλέως του, τον έπνιξε και εκείνος απέθανεν. Αντί δε αυτού εβασίλευσεν ο Αζαήλ.

Δ Βασ. 8,16 Εν έτει πέμπτω τώ Ιωράμ υιό Αχαάβ βασιλεί Ισραήλ και Ιωσαφάτ βασιλεί Ιούδα εβασίλευσεν Ιωράμ υιός Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα.

Δ Βασ. 8,16 Κατά το πέμπτον έτος της βασιλείας του Ιωράμ, υιού του Αχαάβ βασιλέως του Ισραήλ, όταν ο Ιωσαφάτ ήτο βασιλεύς του Ιούδα, ανήλθεν στον θρόνον του βασιλείου Ιούδα ο Ιωράμ, ο υιός του Ιωσαφάτ.

Δ Βασ. 8,17 υιός τριάκοντα και δύο ετών ήν εν τώ βασιλεύειν αυτόν και οκτώ έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 8,17 Ητο δε τότε τριάκοντα δύο ετών ο Ιωράμ, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δε επί οκτώ έτη με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 8,18 και επορεύθη εν οδώ βασιλέων Ισραήλ, καθώς εποίησεν οίκος Αχαάβ, ότι θυγάτηρ Αχαάβ ήν αυτό εις γυναίκα· και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου.

Δ Βασ. 8,18 Εβάδισεν όμως τον δρόμον της ασεβείας των βασιλέων του Ισραήλ. Εκαμε και αυτός ο,τι είχε κάμει η οικογένεια Αχαάβ, διότι έλαβεν ως σύζυγόν του θυγατέρα του Αχαάβ. Διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου εκτραπείς εις την ειδωλολατρείαν.

Δ Βασ. 8,19 και ουκ ηθέλησε Κύριος διαφθείραι τον Ιούδαν διά Δαυίδ τον δούλον αυτού, καθώς είπε δούναι αυτό λύχνον και τοίς υιοίς αυτού πάσας τας ημέρας.

Δ Βασ. 8,19 Ο Κυριος όμως δεν ηθέλησε να εξολοθρεύση αυτόν και να σταματήσει έτσι την διαδοχήν στο βασιλειον του Ιούδα. Τούτο δε, προς χάριν του Δαυίδ του δούλου του. Διότι είχεν υποσχεθή εις αυτόν, ότι θα δώση λύχνον διαδοχής στους απογόνους αυτού αδιακόπως επί του βασιλικού θρόνον.

Δ Βασ. 8,20 εν ταίς ημέραις αυτού ηθέτησεν Εδώμ υποκάτωθεν χειρός Ιούδα και εβασίλευσαν εφ εαυτούς βασιλέα.

Δ Βασ. 8,20 Κατά την περιόδον της βασιλείας του Ιωράμ οι Ιδουμαίοι επανεστάτησαν εναντίον της δουλείας των Ιουδαίων και ανεκήρυξαν δια τον εαυτών τους ιδικόν των βασιλέα.

Δ Βασ. 8,21 και ανέβη Ιωράμ εις Σιών και πάντα τα άρματα τα μετ αυτού, και εγένετο αυτού αναστάντος και επάταξε τον Εδώμ τον κυκλώσαντα επ αυτόν και τους άρχοντας των αρμάτων, και έφυγεν ο λαός εις τα σιηνώματα αυτών.

Δ Βασ. 8,21 Ο Ιωράμ εξεστράτευσε τότε εναντίον της Σιών της ιδουμαίας, με όλα τα πολεμικά του άρματα. Αφού ητοιμάσθη εκτύπησε τους Ιδουμαίους. Εκείνοι όμως περιεκύκλωσαν αυτόν και τους αρχηγούς των αρμάτων. Ο ιουδαϊκός στρατός ηττηθείς ετράπη εις φυγήν και οι στρατιώται επέστρεψαν εις τας κατοικίας των.

Δ Βασ. 8,22 και ηθέτησεν Εδώμ υποκάτω της χειρός Ιούδα έως της ημέρας ταύτης. τότε ηθέτησε Λοβενά εν τώ καιρώ

εκείνω.

Δ Βασ. 8,22 Έτσι δε οι Ιδουμαίοι απετίναξαν τον ζυγόν του βασιλείου του Ιούδα και έμεναν ελεύθεροι μέχρι της ημέρας αυτής. Κατά την ιδίαν περίοδον απετίναξαν τον ζυγόν της δουλείας των και οι κάτοικοι της Λοβενά.

Δ Βασ. 8,23 και τα λοιπά των λόγων Ιωράμ και πάντα, όσα εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γέγραπται επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Δ Βασ. 8,23 Τα δε άλλα έργα του Ιωράμ, όσα αυτός έκαμε, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον χρονικών των βασιλέων του Ιούδα;

Δ Βασ. 8,24 και εκοιμήθη Ιωράμ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαυίδ τού πατρός αυτού· και εβασίλευσεν Οχοζίας υιός αυτού αντ' αυτού.

Δ Βασ. 8,24 Ο Ιωράμ εκοιμήθη μετά των πατέρων του, απέθανε και ετάφη με τους προπάτοράς του εις την πόλιν Δαυίδ, του προγόνου του. Εγινε δε βασιλεύς αντ' αυτού ο Οχοζίας, ο υιός του.

Δ Βασ. 8,25 Εν έτει δωδεκάτω τώ Ιωράμ υιώ Αχαάβ βασιλεί Ισραήλ εβασίλευσεν Οχοζίας υιός Ιωράμ.

Δ Βασ. 8,25 Κατά το δωδέκατον έτος της βασιλείας του Ιωράμ, υιού του Αχαάβ, βασιλέως του Ισραήλ, εβασίλευσεν ο Οχοζίας ο υιός του Ιωράμ.

Δ Βασ. 8,26 υιός είκοσι και δύο ετών Οχοζίας εν τώ βασιλεύειν αυτόν και ενιαυτόν ένα εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Γοθολία θυγάτηρ Αμβρί βασιλέως Ισραήλ.

Δ Βασ. 8,26 Ο Οχοζίας, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο είκοσι δύο ετών. Εμεινε δε βασιλεύς επί ένα έτος εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Γοθολία, ήτο δε θυγάτηρ του Αμβρί, βασιλέως του ισραηλιτικού λαού.

Δ Βασ. 8,27 και επορεύθη εν οδώ οίκου Αχαάβ και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου καθώς ο οίκος Αχαάβ.

Δ Βασ. 8,27 Επορεύθη όμως και αυτός τον δρόμον της ασεβείας του Αχαάβ και διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, όπως και ο οίκος του Αχαάβ.

Δ Βασ. 8,28 και επορεύθη μετά Ιωράμ υιού Αχαάβ εις πόλεμον μετά Αζαήλ βασιλέως αλλοφύλων εν εμμώθ Γαλαάδ, και επάταξαν οι Σύροι τον Ιωράμ.

Δ Βασ. 8,28 Αυτός εξεστράτευσε μαζί με τον Ιωράμ, υιόν του Αχαάβ, εναντίον του Αζαήλ, βασιλέως των Συρων εις Ρεμμώθ Γαλαάδ. Εκεί όμως εκτύπησαν οι Σύροι τον Ιωράμ.

Δ Βασ. 8,29 και επέστρεψεν ο βασιλεύς Ιωράμ τού ιατρευθήναι εν Ιεζράελ από των πληγών, ών επάταξαν αυτόν εν εμμώθ εν τώ πολεμείν αυτόν μετά Αζαήλ βασιλέως Συρίας· και Οχοζίας υιός Ιωράμ κατέβη τού ιδείν τον Ιωράμ υιόν Αχαάβ εν Ιεζράελ, ότι ηρώσται αυτός.

Δ Βασ. 8,29 Ο βασιλεύς Ιωράμ πληγωμένος επέστρεψεν εις την πόλιν Ιεζράελ, δια να θεραπευθή από τας πληγάς, τας οποίας έλαβεν εις Ρεμμώθ πολεμών εναντίον του Αζαήλ, βασιλέως της Συρίας. Ο Οχοζίας, ο υιός του Ιωράμ, κατέβη εις την πόλιν Ιεζράελ, δια να ιδη τον Ιωράμ, υιόν του Αχαάβ, ο οποίος ήτο πληγωμένος και ασθενής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Δ Βασ. 9,1 Καί Ελισαιέ ο προφήτης εκάλεσεν ένα των υιών των προφητών και είπεν αυτός· ζώσαι την οσφύν σου και λαβέ τον φακόν τού ελαίου τούτου εν τή χειρί σου και δούρο εις εμμώθ Γαλαάδ·

Δ Βασ. 9,1 Ο προφήτης Ελισαιός εκάλεσεν ένα από τους νεαρούς προφήτας και του είπε· “δέσε την ζώνην σου γύρω από την μέσην σου και ετοιμάσου· πάρε στο χέρι σου αυτό το δοχείον του ελαίου και πήγαινε εις την Ρεμμώθ Γαλαάδ.

Δ Βασ. 9,2 και εισελεύση εκεί και όψη εκεί Ιού υιόν Ιωσαφάτ υιού Ναμεσσί και εισελεύση και αναστήσεις αυτόν εκ μέσου των αδελφών αυτού και εισάξεις αυτόν εις το ταμειών εν ταμειώ·

Δ Βασ. 9,2 Θα εισέλθης εις την πόλιν και εκεί θα ίδης τον Ιού, υιόν του Ιωσαφάτ, υιού του Ναμεσσί. Θα εισέλθης εκεί, όπου ευρίσκεται, θα τον πάρης ανάμεσα από τους συναδέλφους του τους στρατιωτικούς και θα τον οδηγήσης μέσα στο ιδιαίτερον και πλέον απόκρυφον δωμάτιον.

Δ Βασ. 9,3 και λήψη τον φακόν τού ελαίου και επιχεεί επί την κεφαλήν αυτού και ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· κέχρικά σε εις βασιλέα επί Ισραήλ· και ανοίξεις την θύρα και φύξη και ου μινείς.

Δ Βασ. 9,3 Θα πάρης το δοχείον αυτό του ελαίου και θα χύσης το έλαιον επάνω στο κεφάλι του και θα του είπης· αυτά λέγει ο Κυριος· Σε έχω χρίσει βασιλέα του ισραηλιτικού λαού. Αμέσως δε κατόπιν θα ανοίξης την θύραν και θα φύγης και δεν θα μείνης εκεί πλέον”.

Δ Βασ. 9,4 και επορεύθη το παιδάριον ο προφήτης εις εμμώθ Γαλαάδ

Δ Βασ. 9,4 Ο νεαρός προφήτης επήγεν εις την Ρεμμώθ Γαλαάδ,

Δ Βασ. 9,5 και εισήλθε, και ιδού οι άρχοντες της δυνάμεως εκάθηντο, και είπε· λόγος μοι προς σε, ο άρχων. και είπεν Ιού· προς τίνα εκ πάντων ημών; και είπε· προς σε, ο άρχων.

Δ Βασ. 9,5 εισήλθεν εις την πόλιν και στον οίκον, όπου οι στρατιωτικοί αρχηγοί εκάθηντο, και είπε προς τον Ιού ο προφήτης· “θέλω να σου ανακοινώσω κάτι, στρατηγέ”. Ο Ιού απήνητσε· “προς ποίον από όλους μας;” Εκείνος του είπε· “προ σε, στρατηγέ”.

Δ Βασ. 9,6 και ανέστη και εισήλθεν εις τον οίκον, και επέχεε το έλαιον επί την κεφαλήν αυτού και είπεν αυτός· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· κέχρικά σε εις βασιλέα επί λαόν Κυρίου επί τον Ισραήλ,

Δ Βασ. 9,6 Ο Ιού εσηκώθη και εισήλθε μαζί με τον προφήτην στο εσωτερικόν του οίκου. Εκεί δε ο προφήτης έχυσε το έλαιον επάνω εις την κεφαλήν του και είπεν εις αυτόν· “αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Σε έχω χρίσει βασιλέα επί τον λαόν Κυρίου, επί τον ισραηλιτικόν λαόν.

Δ Βασ. 9,7 και εξολοθρεύσεις τον οίκον Αχαάβ τού κυρίου σου εκ προσώπου μου και εκδικήσεις τα αίματα των δούλων μου των προφητών και τα αίματα πάντων των δούλων Κυρίου εκ χειρός Ιεζάβελ

Δ Βασ. 9,7 Σου δίδω εντολήν να εξολοθρεύσης την οικογένειαν του Αχαάβ, του κυρίου σου, από ενώπιόν μου και να τιμωρήσης εκείνους, οι οποίοι έχυσαν το αίμα των δούλων μου, των προφητών και τα αίματα όλων των δούλων του Κυρίου δια της χειρός της Ιεζάβελ

Δ Βασ. 9,8 και εκ χειρός όλου τού οίκου Αχαάβ και εξολοθρεύσεις τώ οίκω Αχαάβ ουρούντα προς τοίχον και συνεχόμενον και εγκαταλελειμμένον εν Ισραήλ·

Δ Βασ. 9,8 και δια των άλλων ανθρωπών του βασιλικού οίκου του Αχαάβ. Θα εξολοθρεύσης λοιπόν όλους τους άρρενας

της οικογενείας Αχαάβ, δούλον η ελεύθερον, από τους απογόνους του, που έχουν απομείνει μεταξύ του ισραηλιτικού λαού.

Δ Βασ. 9,9 και δώσω τον οίκον Αχαάβ ως τον οίκον Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ και ως τον οίκον Βαασά υιού Αχιά·

Δ Βασ. 9,9 Εγώ ο Θεός θα παραδώσω εις καταστροφήν τον οίκον του Αχαάβ, όπως κατέστρεψα τον οίκον Ιεροβοάμ, υιού Ναβάτ, και όπως επίσης έπραξα εναντίον του οίκου Βαασά, του υιού Αχιά.

Δ Βασ. 9,10 και την Ιεζάβελ καταφάγονται οι κύνες εν τή μερίδι Ιεζράελ, και ουκ έστιν ο θάπτων· και ήνοιξε την θύραν και έφυγε.

Δ Βασ. 9,10 Την δε Ιεζάβελ θα καταφάγουν τα σκυλιά στον αγρόν Ιεζράελ. Και δεν θα ευρεθί άνθρωπος να την θάψη·.

Κατόπιν ο προφήτης ήνοιξε την θύραν και έφυγε.

Δ Βασ. 9,11 και Ιού εξήλθε προς τους παίδας τού κυρίου αυτού, και είπαν αυτώ· ειρήνη; τι ότι εισήλθεν ο επίληπτος ούτος προς σε; και είπεν αυτοίς· υμείς οίδατε τον άνδρα και την αδολεσχίαν αυτού.

Δ Βασ. 9,11 Ο Ιού εβγήκεν από το δωμάτιον και επήγε προς τους αξιωματικούς συναδέλφους του, τους υπηρετούντας τον βασιλέα. Εκείνοι τον ηρώτησαν· “δια το καλόν ήτο η επίσκεψις του ανθρώπου αυτού; Τι συμβαίνει; Διατί ήλθε προς σε αυτός ο επιληπτικός;” Ο Ιού είπε προς αυτούς· “σεις γνωρίζετε ασφαλώς τον άνθρωπον αυτόν και τον λόγον, τον οποίον μου είπε”.

Δ Βασ. 9,12 και είπον· άδικον· απαγγειλον δή ημίν· και είπεν Ιού προς αυτούς· ούτω και ούτω ελάλησε προς με λέγων· τάδε λέγει Κύριος· κέχρικά σε εις βασιλέα επί Ισραήλ.

Δ Βασ. 9,12 Εκείνοι του απήντησαν· “ακατανόητος η απάντησίς σου. Πές μας, λοιπόν, τι ακριβώς συνέβη;” Ο Ιού είπε προς αυτούς· “αυτά και αυτά μου είπεν ο άνθρωπος του Θεού λέγων· Ταδε λέγει Κυριος. Σε έχω χρισει βασιλέα στον ισραηλιτικόν λαόν”.

Δ Βασ. 9,13 και ακούσαντες έσπευσαν και έλαβεν έκαστος το ιμάτιον αυτού και έθηκαν υποκάτω αυτού επί το γαρέμ των αναβαθμών και εσάλπισαν εν κερατίνη και είπαν· εβασίλευσεν Ιού.

Δ Βασ. 9,13 Εκείνοι, όταν ήκουσαν αυτά, επήρην ο καθένας το ιμάτιόν του, το έβαλεν εις σημείον υποταγής εις την ανωτάτην βαθμίδα της κλίμακος, εσάλπισαν με κερατίνην σάλπιγγα και διεκήρυξαν· “ο Ιού είναι βασιλεύς”.

Δ Βασ. 9,14 και συνεστράφη Ιού υιός Ιωσαφάτ υιού Ναμεσσί προς Ιωράμ και Ιωράμ αυτός εφύλασσε εν εμμώθ Γαλαάδ, αυτός και πάς Ισραήλ από προσώπου Αζαήλ βασιλέως Συρίας,

Δ Βασ. 9,14 Ο Ιού, ο υιός του Ιωσαφάτ υιού του Ναμεσσί, οργάνωσε μίαν συνωμοσίαν εναντίον του βασιλέως Ιωράμ. Ο δε Ιωράμ είχε τότε εκστρατεύσει εις Ρεμμώθ Γαλαάδ, αυτός και όλος ο στρατός του, και ήσαν έτοιμοι προς πόλεμον εναντίον Αζαήλ, του βασιλέως της Συρίας.

Δ Βασ. 9,15 και απέστρεψεν Ιωράμ ο βασιλεύς ιατρευθήναι εν Ιεζράελ από των πληγών, ών έπαισαν αυτόν οι Σύριοι εν τώ πολεμείν αυτόν μετά Αζαήλ βασιλέως Συρίας· και είπεν Ιού· ει έστι ψυχή υμών μετ εμού, μη εξελθέτω εκ της πόλεως διαπεφυγώς τού πορευθήναι και απαγγείλαι εν Ιεζράελ.

Δ Βασ. 9,15 Ο Ιωράμ μετά την μάχην είχεν επιστρέψει εις Ιεζράελ, δια να θεραπευθή από τας πληγάς, τας οποίας του είχαν προξενήσει στο σώμα του οι Συριοι, όταν αυτός επολεμούσεν εναντίον του Αζαήλ, βασιλέως των Συρων. Ο Ιού είπε προς τους αξιωματικούς συναδέλφους του· “εάν η καρδιά σας είναι με το μέρος μου, κανείς ας μη εξέλθη από την πόλιν, ας μη διαφύγη από εδώ και πορευθή και αναγγείλη στον βασιλέα, ο οποίος ευρίσκεται εις Ιεζράελ, όσα γνωρίζομεν”.

Δ Βασ. 9,16 και ίππευσε και επορεύθη Ιού και κατέβη εις Ιεζράελ, ότι Ιωράμ βασιλεύς Ισραήλ εθεραπεύετο εν τώ Ιεζράελ από των τοξευμάτων, ών κατετόξευσαν αυτόν οι Αραμίν εν τή αμμάθ εν τώ πολέμω μετά Αζαήλ βασιλέως Συρίας, ότι αυτός δυνατός και ανήρ δυνάμεως, και Οχοζίας βασιλεύς Ιούδα κατέβη ιδείν τον Ιωράμ.

Δ Βασ. 9,16 Ο Ιού ανέβη εις ένα ίππον και κατέβηκε με την συνοδείαν του εις την Ιεζράελ. Εις την πόλιν αυτήν ο βασιλεύς του Ισραήλ, ο Ιωράμ, εθεραπεύετο από τας πληγάς, τας οποίας έλαβεν από τα τοξεύματα των Αραμαίων εις Ραμμάθ, κατά τον πόλεμον εναντίον του Αζαήλ, βασιλέως της Συρίας, διότι αυτός ήτο γενναίος και αρχηγός μεγάλης στρατιωτικής δυνάμεως. Ο Οχοζίας, ο βασιλεύς των Ιουδαίων, κατέβη και αυτός να επισκεφθή και ιδη τον Ιωράμ.

Δ Βασ. 9,17 και ο σκοπός ανέβη επί τον πύργον Ιεζράελ και είδε τον κονιορτόν Ιού εν τώ παραγίνεσθαι αυτόν και είπε· κονιορτόν εγώ βλέπω· και είπεν Ιωράμ· λαβέ επιβάτην και απόστειλον έμπροσθεν αυτών, και ειπάτω, ει ειρήνη.

Δ Βασ. 9,17 Ο φρουρών στρατιωτής ανέβη εις ένα πύργον της πόλεως Ιεζράελ και είδε τον κονιορτόν, που εσήκωνεν ο Ιού καθώς ήρχετο με καλπασμόν, και είπε· “βλέπω εγώ κονιορτόν”. Ο Ιωράμ του είπε· “πάρε ένα ιππέα και στείλε αυτόν εμπρός από εκείνους, που έρχονται, και ας ερωτήσουν εάν έρχονται δι' ειρηνικούς σκοπούς”.

Δ Βασ. 9,18 και επορεύθη επιβάτης ίππου εις απαντήν αυτών και είπε· τάδε λέγει ο βασιλεύς, ει ειρήνη· και είπεν Ιού· τι σοι και ειρήνη; επιστρέφε εις τα οπίσω μου· και απήγγειλεν ο σκοπός λέγων· ήλθεν ο άγγελος έως αυτών και ουκ ανέστρεψε.

Δ Βασ. 9,18 Ο έφιππος απεσταλμένος εκάλπασεν εις απάντησιν αυτών και είπε· “αυτά ερωτά ο βασιλεύς· Εάν έρχεσθε δι' ειρηνικούς σκοπούς”. Ο Ιού απήντησε· “τι ενδιαφέρεσαι συ δια την ειρήνην; Ελα και συ κοντά μου”. Ο φρουρός της πόλεως Ιεζράελ είπεν προς τον Ιωράμ· “ο αγγελιαφόρος έφθασε μέχρις αυτών, αλλά δεν επέστρεψε”.

Δ Βασ. 9,19 και απέστειλεν επιβάτην ίππου δεύτερον, και ήλθε προς αυτόν και είπε· τάδε λέγει ο βασιλεύς· ει ειρήνη· και είπεν Ιού· τι σοι και ειρήνη; επιστρέφου εις τα οπίσω μου.

Δ Βασ. 9,19 Ο βασιλεύς έστειλεν άλλον δεύτερον έφιππον αγγελιαφόρον, ο οποίος ήλθε προς τον Ιού και τον ηρώτησεν· “αυτά λέγει ο βασιλεύς· Ερχεσαι με ειρηνικόν σκοπόν;” Ο δε Ιού του απήντησε· “τι συ ενδιαφέρεσαι δια την ειρήνην; Ελα και συ κοντά μου”.

Δ Βασ. 9,20 και απήγγειλεν ο σκοπός λέγων· ήλθεν έως αυτών και ουκ ανέστρεψε· και ο άγων ήγε τον Ιού υιόν Ναμεσσί, ότι εν παραλλαγή εγένετο.

Δ Βασ. 9,20 Ο φρουρός της πόλεως ανήγγειλε δια δευτέραν φοράν και είπε προς τον βασιλέα· “ο δεύτερος έφιππος αγγελιαφόρος έφθασε μέχρις εκείνων, αλλά δεν επανήλθε”. Και ο ιπτεύς Ιού, υιός του Ναμεσσί έτρεχε με αλλόφρονα καλπασμόν προς την πόλιν.

Δ Βασ. 9,21 και είπεν Ιωράμ· ζεύξον· και έζευξεν άρμα· και εξήλθεν Ιωράμ βασιλεύς Ισραήλ και Οχοζίας βασιλεύς Ιούδα, ανήρ εν τώ άρματι αυτού, και εξήλθον εις απαντήν Ιού και εύρον αυτόν εν τή μερίδι Ναβουθαί τού Ιεζραηλίτου.

Δ Βασ. 9,21 Εκ τούτου ο βασιλεύς Ιωράμ υπωπτεύθη κάποιον κακόν και είπε· “ζεύξε το άρμα μου”. Ο υπηρέτης του έζευξε το πολεμικόν άρμα. Εβγήκεν ο βασιλεύς του Ισραήλ Ιωράμ. Μαζή του δε εξήλθε και ο βασιλεύς Ιούδα, ο Οχοζίας, ο καθένας από αυτούς στο ιδικόν του άρμα και εξήλθον εις απάντησιν του Ιού. Συνήντησαν δε αυτόν στον αγρόν του Ναβουθαί, του

Ιεζραηλίτου.

Δ Βασ. 9,22 και εγένετο ως είδεν Ιωράμ τον Ιού, και είπεν· ει ειρήνη Ιού; και είπεν Ιού· τι ειρήνη; έτι αι πορνείαι Ιεζάβελ της μητρός σου και τα φάρμακα αυτής τα πολλά.

Δ Βασ. 9,22 Όταν ο Ιωράμ είδε τον Ιού, τον ηρώτησεν· "ειρηνικός είναι ο σκοπός της επισκέψέως σου;" Ο δε Ιού του απήντησε· "τι ειρήνη και ειρήνη; Ακόμη μένουν η διαφθορά και η ασέβεια Ιεζάβελ της μητρός σου και αι μαγείαι αυτής αι πάρα πολλά. Εφθασεν ο καιρός της τιμωρίας".

Δ Βασ. 9,23 και επέστρεψεν Ιωράμ τας χείρας αυτού τού φυγείν και είπε προς Οχοζίαν· δόλος, Οχοζία.

Δ Βασ. 9,23 Ο Ιωράμ αμέσως εγύρισε τα ηνία του άρματος να φύγη και είπε προς τον Οχοζίαν· "Οχοζία, πρόκειται περι συνωμοσίας".

Δ Βασ. 9,24 και έπλησεν Ιού την χείρα αυτού εν τώ τόξω και επάταξε τον Ιωράμ ανά μέσον των βραχιόνων αυτού, και εξήλθε το βέλος αυτού διά της καρδιάς αυτού, και έκαμψεν επί τα γόνατα αυτού.

Δ Βασ. 9,24 Ο Ιού επήρην στο χέρι του το τόξον, εκτύπησε με το βέλος τον Ιωράμ ανάμεσα εις τις δύο πλάτες και το βέλος εβγήκεν δια της καρδιάς του. Ο Ιωράμ εγονάτισεν επάνω στο άρμα του και απέθανεν αμέσως.

Δ Βασ. 9,25 και είπε προς Βαδεκάρ τον τριστάτην αυτού· ρίψον αυτόν εν τή μερίδι αγρού Ναβουθαί τού Ιεζραηλίτου· ότι μνημονεύω, εγώ και σύ επιβεβηκότες επί ζεύγη οπίσω Αχαάβ τού πατρός αυτού, και Κύριος έλαβεν επ αυτόν το λήμμα τούτου λέγων·

Δ Βασ. 9,25 Ο Ιού είπεν στον αξιωματικόν της συνοδείας του, τον Βαδεκάρ· "ρίξε το πτώμα του Ιωράμ στον αγρόν του Ναβουθαί του Ιεζραηλίτου. Διότι ενθυμούμαι, όταν εγώ και συ έφιπποι ηκολουθήσαμεν ως συνοδοί Αχαάβ τον πατέρα αυτού, ο Κυριος είχε προαναγγείλει αυτήν την τιμωριαν εναντίον του λέγων·

Δ Βασ. 9,26 ει μη τα αίματα Ναβουθαί και τα αίματα των υιών αυτού είδον εχθές, φησί Κύριος, και ανταποδώσω αυτό εν τή μερίδι ταύτη, φησί Κύριος· και νύν άρας δή ρίψον αυτόν εν τή μερίδι κατά το ρήμα Κυρίου.

Δ Βασ. 9,26 Όπως είδον χθες τα αίματα του Ναβουθαί και των υιών του να χύνωνται από τούτον, λέγει ο Κυριος, έτσι θα του ανταποδώσω την αδικίαν, που διέπραξεν, στον ίδιον ακριβώς αγρόν. Και τώρα πάρε το νεκρόν σώμα και ρίξε το στον αγρόν αυτόν σύμφωνα με τον λόγον του Κυρίου".

Δ Βασ. 9,27 και Οχοζίας βασιλεύς Ιούδα είδε και έφυγεν οδόν Βαιθαγγάν, και εδιώξεν οπίσω αυτού Ιού και είπε· και γε αυτόν· και επάταξεν αυτόν προς τώ άρματι εν τώ αναβαινείν Γαϊ, ή εστιν Ιεβλαάμ, και έφυγεν εις Μαγεδδώ και απέθανεν εκεί.

Δ Βασ. 9,27 Ο βασιλεύς των Ιουδαίων, ο Οχοζίας, όταν είδε το τραγικόν γεγονός, έφυγε πανικόβλητος ακολουθών την οδόν προς Βαιθαγγάν, αλλά ο Ιού με τους στρατιώτας του τον κατεδίωξε και είπεν εις ένα από τους στρατιώτας του· "και αυτόν εκτελέσατε". Και πράγματι ένας στρατιώτης εκτύπησεν αυτόν στο άρμα του, όταν ανέβαινεν εις την πόλιν Γαϊ, η οποία ευρίσκεται πλησίον της Ιεβλαάμ. Εφυγε δε με το άρμα του πληγωμένος εις Μαγεδδώ ο Οχοζίας, όπου και απέθανε.

Δ Βασ. 9,28 και επεβίβασαν αυτόν οι παιδες αυτού επί το άρμα και ήγαγον αυτόν εις Ιερουσαλήμ και έθαψαν αυτόν εν τώ τάφω αυτού εν πόλει Δαυίδ.

Δ Βασ. 9,28 Οι δούλοι του τον απέθεσαν νεκρόν στο άρμα του, τον έφεραν εις την Ιερουσαλήμ και τον έθαψαν στον τάφον του εις την πόλιν του Δαυίδ.

Δ Βασ. 9,29 και εν έτει ενδεκάτω Ιωράμ βασιλέως Ισραήλ εβασίλευσεν Οχοζίας επί Ιούδαν.

Δ Βασ. 9,29 Κατά το ενδέκατον έτος του Ιωράμ, βασιλέως του ισραηλιτικού λαού, εβασίλευσεν ο Οχοζίας στο βασίλειον του Ιούδα.

Δ Βασ. 9,30 και ήλθεν Ιού επί Ιεζράελ· και Ιεζάβελ ήκουσε και εστμίσατο τους οφθαλμούς αυτής και ηγάθυνε την κεφαλήν αυτής και διέκυψε διά της θυρίδος.

Δ Βασ. 9,30 Ο Ιού εισήλθεν εις την πόλιν Ιεζράελ. Η Ιεζάβελ ήκουσε τα γεγονότα αυτά, έβαψε μαύρα τα βλέφαρά της, εστόλισε την κεφαλήν της και έκυψεν από το παράθυρον του ανακτόρου της.

Δ Βασ. 9,31 και Ιού εισεπορεύετο εν τή πόλει και είπεν· ει ειρήνη, Ζαμβρί ο φονευτής τού κυρίου αυτού;

Δ Βασ. 9,31 Ο Ιού την ώραν εκείνην εισήρχετο εις την πόλιν. Η Ιεζάβελ είπε προς αυτόν ειρωνικώς· "είναι ειρηνική η εισοδός σου, όμοιε με τον Ζαμβρί, που εδολοφόνησε τον κύριόν του;"

Δ Βασ. 9,32 και επήρε το πρόσωπον αυτού εις την θυρίδα και είδεν αυτήν και είπε· τις εί σύ; κατάβηθι μετ εμού· και κατέκυψαν προς αυτόν δύο ευνούχοι·

Δ Βασ. 9,32 Ο Ιού εσήκωσε το πρόσωπόν του προς το παράθυρον, είδεν αυτήν και είπε· "ποιά είσαι συ; Κατέβα κάτω προς εμέ". Εσκυψαν προς αυτόν από το παράθυρον δύο ευνούχοι.

Δ Βασ. 9,33 και είπε· κυλίσατε αυτήν, και εκύλισαν αυτήν, και εραντίσθη τού αίματος αυτής προς τον τοίχον και προς τους ίππους, και συνεπάτησαν αυτήν.

Δ Βασ. 9,33 Ο Ιού τους είπε· "κυλίσατε αυτήν κάτω". Και την εκύλισαν πράγματι. Το δε αίμα της ερράντισε τον τοίχον και τους ίππους, οι οποίοι και την εποδοπάτησαν.

Δ Βασ. 9,34 και εισήλθε και έφαγε και έπιε και είπεν· επισκέψασθε δή την κατηραμένην ταύτην και θάψατε αυτήν, ότι θυγάτηρ βασιλέως εστί.

Δ Βασ. 9,34 Ο Ιού εισήλθεν στον οίκον, έφαγεν, έπιε και είπε· "πηγαίνετε, λοιπόν, προς την κατηραμένην αυτήν γυναίκα και θάψατέ την, διότι επί τέλους είναι θυγάτηρ βασιλέως".

Δ Βασ. 9,35 και επορεύθησαν θάψαι αυτήν και ουχ εύρον εν αυτή άλλο τι ή το κρανίον και οι πόδες και τα ίχνη των χειρών.

Δ Βασ. 9,35 Εκείνοι μετέβησαν, δια να την θάψουν και δεν ευρήκαν τίποτε άλλο από το σώμα της παρά μόνον το κρανίον, τα πόδια της και τας παλάμας από τας χείρας της.

Δ Βασ. 9,36 και επέστρεψαν και ανήγγειλαν αυτό, και είπε· λόγος Κυρίου, ον ελάλησεν εν χειρί Ηλιού τού Θεοβίτου λέγων· εν τή μερίδι Ιεζράελ καταφάγονται οι κύνες τας σάρκας Ιεζάβελ,

Δ Βασ. 9,36 Επέστρεψαν και ανήγγειλαν στον Ιού αυτά. Ο Ιού είπεν· "εξεπληρώθη του Κυρίου η προφητεία, την οποίαν ελάλησε δια του Ηλιού του Θεοβίτου λέγων· Εις τον αγρόν, που ευρίσκεται εις Ιεζράελ, εκεί θα φάγουν οι κύνες τας σάρκας της Ιεζάβελ.

Δ Βασ. 9,37 και έσται το θνησιμαίον Ιεζάβελ ως κοπρία επί προσώπου τού αγρού εν τή μερίδι Ιεζράελ, ώστε μη ειπείν αυτούς Ιεζάβελ.

Δ Βασ. 9,37 Το δε πτώμα της θα είναι ωσάν κοπριά στον αγρόν της περιοχής Ιεζράελ. Θα υποστή δε τέτοιαν παραμόρφωσιν, ώστε δεν θα ημπορή να είπη κανείς ότι αυτή είναι η Ιεζάβελ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Δ Βασ. 10,1 Καί τώ Αχαάβ εβδομήκοντα υιοί εν Σαμαρεία. και έγγραφεν Ιού βιβλίον και απέστειλεν εν Σαμαρεία προς τους άρχοντας Σαμαρείας και προς τους πρεσβυτέρους και προς τους τιτηνούς Αχαάβ λέγων·

Δ Βασ. 10,1 Εις την Σαμάρειαν εξούσαν εβδομήκοντα απόγονοι του Αχαάβ. Ο Ιού έγγραφεν επιστολήν, την οποίον και έστειλεν εις την Σαμάρειαν, προς τους άρχοντας της Σαμάρειας, προς τους πρεσβυτέρους και προς τους τροφούς των υιών του Αχαάβ, παραγγέλλων τα εξής·

Δ Βασ. 10,2 και νύν ως αν έλθη το βιβλίον τούτο προς υμάς, και μεθ υμών οι υιοί τού κυρίου υμών και μεθ υμών το άρμα και οι ίπποι και πόλεις οχυραί και τα όπλα,

Δ Βασ. 10,2 "όταν έλθη εις χείρας σας η επιστολή αυτή, μαζή σας θα ευρίσκονται τα παιδιά του βασιλέως σας, του Αχαάβ· μαζή σας επίσης θα είναι τα πολεμικά άρματα, το ιππικόν, αι οχυραί πόλεις και τα όπλα.

Δ Βασ. 10,3 και όψεσθε τον αγαθόν και τον ευθή εν τοίς υιοίς τού κυρίου υμών και καταστήσετε αυτόν επί τον θρόνον τού πατρός αυτού και πολεμήτε υπέρ τού οίκου τού κυρίου υμών.

Δ Βασ. 10,3 Ιδέτε και εκλέξτε στον καλύτερον, τον περισσότερον ευάρεστον εις σας μεταξύ των υιών του κυρίου σας, και καταστήσατε αυτόν βασιλέα στον θρόνον του πατρός του. Εξέλθετε, λοιπόν, εις πόλεμον μαζή με αυτόν εναντίον μου, δια να υπερασπίσετε τον βασιλικόν οίκον του κυρίου σας".

Δ Βασ. 10,4 και εφοβήθησαν σφόδρα και είπον· ιδού οι δύο βασιλείς ουκ έστησαν κατά πρόσωπον αυτού, και πώς στησόμεθα ημείς;

Δ Βασ. 10,4 Εκείνοι εφοβήθησαν πάρα πολύ και είπαν· "ιδού, οι δύο βασιλείς, ο Ιωράμ και ο Οχοζίας, δεν ημπούρεσαν να αντισταθούν ενώπιον της δυνάμεως του Ιού, και πως ημείς θα αντισταθώμεν εναντίον του;"

Δ Βασ. 10,5 και απέστειλαν οι επί τού οίκου και οι επί της πόλεως και οι πρεσβύτεροι και οι τιτηνοί προς Ιού λέγοντες· παίδές σου και ημείς, και όσα εάν είπης προς ημάς, ποιήσομεν· ου βασιλεύσομεν άνδρα, το αγαθόν εν οφθαμοίς σου ποιήσομεν.

Δ Βασ. 10,5 Οι άρχοντες, λοιπόν, του βασιλικού οίκου και της πόλεως Σαμαρείας και οι πρεσβύτεροι, και οι υπεύθυνοι δια την διατροφήν και ανατροφήν των υιών του βασιλέως, απήντησαν προς τον Ιού και του είπαν· "ημείς είμεθα δούλοι σου. Και όσα εάν μας διατάξης, θα κάμωμεν. Δεν θέλομεν να αναδειξώμεν άλλον άνδρα ως βασιλέα μας. Αλλά θα πράξωμεν ο,τι είναι αρεστόν ενώπιόν σου".

Δ Βασ. 10,6 και έγγραψε προς αυτούς Ιού βιβλίον δεύτερον λέγων· ει εμοί υμείς, και της φωνής μου υμείς εισακούετε, λάβετε την κεφαλήν άνδρων των υιών τού κυρίου υμών και ενέγκατε προς με ως η ώρα αύριον εν Ιεζράελ. και οι υιοί τού βασιλέως ήσαν εβδομήκοντα άνδρες· ούτοι αδροί της πόλεως εξέτρεφον αυτούς.

Δ Βασ. 10,6 Ο Ιού έστειλε δευτέραν επιστολήν προς αυτούς λέγων· "εάν πράγματι σεις εισθε ιδικοί μου και υπακούετε εις τας εντολάς μου, πάρετε τας κεφαλάς των άνδρων, των υιών του κυρίου σας, και αύριον κατά την αυτήν ώραν φέρετε τας προς εμέ εις Ιεζράελ". Οι δε υιοί του βασιλέως Αχαάβ ήσαν εβδομήκοντα άνδρες, τους οποίους οι επίσημοι της πόλεως διέτρεφον.

Δ Βασ. 10,7 και εγένετο ως ήλθε το βιβλίον προς αυτούς, και έλαβον τους υιούς τού βασιλέως και έσφαξαν αυτούς, εβδομήκοντα άνδρας, και έθηκαν τας κεφαλάς αυτών εν καρτάλλοις και απέστειλαν αυτάς προς αυτόν εις Ιεζράελ.

Δ Βασ. 10,7 Όταν η επιστολή έφθασε προς αυτούς, επήραν εκείνοι τους απογόνους του βασιλέως, τους έσφαξαν εν όλω εβδομήκοντα άνδρας, έθεσαν τας κεφαλάς των εις κάνιστρα και τας έστειλαν προς τον Ιού, εις την Ιεζράελ.

Δ Βασ. 10,8 και ήλθεν ο άγγελος και απήγγειλε λέγων· ήνεγκαν τας κεφαλάς των υιών τού βασιλέως· και είπε· θέτε αυτάς βουνούς δύο παρά την θύραν της πύλης εις πρωϊ.

Δ Βασ. 10,8 Ηλθεν αγγελιαφόρος προς τον Ιού και του ανήγγειλεν· "έφεραν τας κεφαλάς των απογόνων του βασιλέως Αχαάβ". Εκείνος δε απήντησε· "θέσατε τας εις δύο σωρούς πλησίον εις την θύραν της πύλης της πόλεως έως το πρωϊ".

Δ Βασ. 10,9 και εγένετο πρωϊ και εξήλθε και έστη εν τώ πυλώνι της πόλεως και είπε προς πάντα τον λαόν· δίκαιοι υμείς· ιδού εγώ ειμι συνεστράφην επί τον κύριόν μου και απέκτεινα αυτόν· και τις επάταξε πάντας τούτους;

Δ Βασ. 10,9 Όταν έγινε πρωι, εβγήκεν ο Ιού και εστάθη εις την πύλην της πόλεως και είπε προς όλον τον συγκεντρωθέντα εκεί λαόν· "σεις εισθε δίκαιοι κριταί. Ιδού εγώ επανεστάτησα εναντίον του κυρίου μου, του βασιλέως Ιωράμ, και τον εφόνευσα. Αυτούς όμως εδώ ποιός τους εφόνευσε;

Δ Βασ. 10,10 ιδετε αφφώ, ότι ου πεσειται από τού ρήματος Κυρίου εις την γήν, ου ελάλησε Κύριος επί τον οίκον Αχαάβ· και Κύριος εποίησεν όσα ελάλησεν εν χειρί δούλου αυτού Ηλιού.

Δ Βασ. 10,10 Προσέξατε, λοιπόν, και ιδετε ότι καμμία από τας προφητείας, τας οποίας ο Κυριος μίλησε εναντίον του οίκου του Αχαάβ, δεν έπεσεν εις την γην απραγματοποίητος. Ο Κυριος επραγματοποίησεν όσα προανήγγειλε δια μέσου του δούλου του του Ηλιού εναντίον του Αχαάβ".

Δ Βασ. 10,11 και επάταξεν Ιού πάντας τους καταλειφθέντας εν τώ οίκω Αχαάβ εν Ιεζράελ και πάντας τους αδρούς αυτού και τους γνωστούς αυτού και τους ιερείς αυτού ώστε μη καταλιπείν αυτού κατάλειμμα.

Δ Βασ. 10,11 Ο Ιού εφόνευσεν επίσης όλους τους εναπομείναντος απογόνους του οίκου Αχαάβ εις Ιεζράελ και όλους τους αξιωματούχους ανθρώπους του και τους γνωστούς του και τους ιερείς αυτού, ώστε να μη απομείνη κανένας απόγονος από τον οίκον Αχαάβ.

Δ Βασ. 10,12 Καί ανέστη και επορεύθη εις Σαμάρειαν, αυτός εν Βαιθακαδ των ποιμένων εν τή οδώ,

Δ Βασ. 10,12 Επειτα από τα γεγονότα αυτά εσηκώθη και επορεύθη εις την Σαμάρειαν εις Βαιθακαδ, η οποία ήτο πόλις των ποιμένων παρά την οδόν.

Δ Βασ. 10,13 και Ιού εύρε τους αδελφούς Οχοζίου βασιλέως Ιούδα και είπε· τίνες υμείς; και είπον· αδελφοί Οχοζίου ημείς και κατέβημεν εις ειρήνην των υιών τού βασιλέως και των υιών της δυναστευούσης.

Δ Βασ. 10,13 Εκεί συνήντησε τους αδελφούς του Οχοζίου, του βασιλέως των Ιουδαίων, και τους ηρώτησε· "ποίοι εισθε σεις;" Εκείνοι δε του απήντησαν· "ημείς είμεθα αδελφοί του Οχοζίου και κατεβαίνομεν, δια να χαιρετήσωμεν τους υιούς του βασιλέως και της βασιλίσσης".

Δ Βασ. 10,14 και είπε· συλλάβετε αυτούς ζώντας· και έσφαξαν αυτούς εις Βαιθακάδ, τεσσαράκοντα και δύο άνδρας, ου κατέλειπεν άνδρα εξ αυτών.

Δ Βασ. 10,14 Ο Ιού διέταξε· "συλλάβετε αυτούς ζώντας". Τους συνέλαβαν και τους έσφαξαν εις Βαιθακάδ, τεσσαράκοντα δύο άνδρας εν όλω. Κανένας από αυτούς δεν υπελείφθη ζωντανός.

Δ Βασ. 10,15 και επορεύθη εκείθεν και εύρε τον Ιωναδάβ υιόν ηχάβ εις απαντήν αυτού, και ηυλόγησεν αυτόν. και είπε προς αυτόν Ιού· ει έστι καρδιά σου μετά καρδιάς μου ευθεία καθώς η καρδιά μου μετά της καρδιάς σου; και είπεν Ιωναδάβ· έστι. και είπεν Ιού· και ει έστι, δός την χείρά σου. και έδωκε την χείρα αυτού, και ανεβίβασεν αυτόν προς αυτόν επί το άρμα

Δ Βασ. 10,15 Από εκεί ο Ιού επορεύθη και συνήντησε τον Ιωναδάβ, υιόν του Ρηχάβ, τον εχαιρέτησεν ειρηνικώς και τον ηρώτησεν· "η καρδιά σου είναι ειλικρινώς μαζί με την ιδικήν μου καρδιάν, όπως η καρδιά μου είναι με την ιδικήν σου καρδιάν;" Ο Ιωναδάβ απήντησεν· "είναι". Ο Ιού είπε πάλιν προς αυτόν· "εάν είναι, δος μου το χέρι σου". Του έδωκε το χέρι ο δε Ιού τον ανεβίβασεν στο άρμα του και τον εκάθησε πλησίον του.

Δ Βασ. 10,16 και είπε προς αυτόν· δεύρο μετ εμού και ιδέ εν τώ ζηλώσαί με τώ Κυρίω Σαββαώθ και επεκάθισεν αυτόν εν τώ άρματι αυτού.

Δ Βασ. 10,16 Είπε δε ο Ιού προς τον Ιωναδάβ· "έλα μαζί μου και θα ιδής τον ζήλον, με τον οποίον υπηρετώ τον Κυριον Σαββαώθ". Ο Ιού έβαλεν αυτόν να καθήση στο πολεμικόν του άρμα.

Δ Βασ. 10,17 και εισήλθεν εις Σαμάρειαν και επάταξε πάντας τους καταλειφθέντας τού Αχαάβ εν Σαμαρεία έως τού αφανίσαι αυτόν κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησε προς Ηλιού.

Δ Βασ. 10,17 Εισήλθεν εις την Σαμάρειαν, όπου και εφόνευσεν όλους τους απομειναντας από τους απογόνους του Αχαάβ εις την Σαμάρειαν, μέχρις ότου τους εξηφάνισεν όλους, σύμφωνα με την προφητείαν του Κυρίου, την οποίαν είπε προς τον προφήτην Ηλίαν.

Δ Βασ. 10,18 Καί συνήθροισεν Ιού πάντα τον λαόν και είπε προς αυτούς· Αχαάβ εδούλευσε τώ Βάαλ ολίγα, Ιού δουλεύσει αυτώ πολλά·

Δ Βασ. 10,18 Ο Ιού συνεκέντρωσεν όλον τον λαόν και είπε προς αυτούς· "ο Αχαάβ ολίγον ελάτρευσε τον θεόν Βααλ και τον υπηρετήσε. Εγώ όμως ο Ιού θα λατρεύσω αυτόν περισσότερον".

Δ Βασ. 10,19 και νύν, πάντες οι προφήται τού Βάαλ, πάντας τους δούλους αυτού και τους ιερείς αυτού καλέσατε προς με, ανήρ μη επισκεπήτω, ότι θυσία μεγάλη μοι τώ Βάαλ· πάς, ός εάν επισκεπή, ου ζήσεται. και Ιού εποίησεν εν πτερνισμώ, ίνα απολέση τους δούλους τού Βάαλ.

Δ Βασ. 10,19 Και τώρα καλέσατε εδώ προς εμέ όλους τους προφήτας του Βααλ, όλους τους ιερείς και γενικώς όλους εκείνους οι οποίοι ελάτρευον αυτόν. Κανείς να μη απουσιάση, διότι εγώ θα προσφέρω μεγάλην θυσίαν στον Βααλ. Εκείνος ο οποίος θα απουσιάση, δεν θα ζήση θα εκτελεσθή". Ο Ιού έκαμε τούτο με την υστερόβουλον σκέψιν να εξολοθρευθή όλους όσοι ελάτρευον τον Βααλ.

Δ Βασ. 10,20 και είπεν Ιού· αγιάσατε ιερειαν τώ Βάαλ· και εκήρυσαν.

Δ Βασ. 10,20 Ο Ιού διέταξε· "προκηρύξατε επίσημον συγκέντρωσιν προς τιμήν του Βααλ". Εκείνοι δε προεκήρυσαν.

Δ Βασ. 10,21 και απέστειλεν Ιού εν παντί Ισραήλ λέγων· και νύν πάντες οι δούλοι και πάντες οι ιερείς αυτού και πάντες οι προφήται αυτού, μηδεις απολειπέσθω, ότι θυσίαν μεγάλην ποιώ· ός αν απολειφθή, ου ζήσεται. και ήλθον πάντες οι δούλοι τού Βάαλ και πάντες οι ιερείς αυτού και πάντες οι προφήται αυτού· ου κατελείφθη ανήρ, ός ου παρεγένετο. και εισήλθον εις τον οίκον τού Βάαλ, και επλήσθη ο οίκος τού Βάαλ στόμα εις στόμα.

Δ Βασ. 10,21 Ο Ιού έστειλε διαταγήν προς όλους τους Ισραηλίτας λέγων· "λοιπόν, όλοι οι λατρεύοντες τον Βααλ, οι ιερείς αυτού και οι προφήται αυτού, ας έλθουν εις την συγκέντρωσιν. Κανείς ας μη λείψη, διότι εγώ θα προσφέρω θυσίαν μεγάλην. Εάν κανείς απουσιάση, θα εκτελεσθή". Και συνεκεντρώθησαν πράγματι όλοι οι λάτρευτου Βααλ και όλοι οι ιερείς αυτού και όλοι οι προφήται του. Δεν απέμεινεν ούτε ένας άνθρωπος, ο οποίος δεν προσήλθεν. Εισήλθον δε όλοι στον ναόν του Βααλ και εγέμισεν ο ναός του Βααλ τόσον, ώστε το στόμα του ενός ήγγιζεν στο στόμα του άλλου.

Δ Βασ. 10,22 και είπεν Ιού τώ επί τού οίκου μεσθάαλ· εξάγαγε ένδυμα πάσι τοίς δούλοις τού Βάαλ· και εξήνεγκεν αυτοίς ο στολιστής.

Δ Βασ. 10,22 Ο Ιού είπεν στον σκευοφύλακα του ναού του Βααλ· "βγάλε τα ιερά άμφια και δώσε αυτά στους λατρεύοντας τον Βααλ". Ο σκευοφύλαξ τα έβγαλε και τα έδωσεν εις αυτούς.

Δ Βασ. 10,23 και εισήλθεν Ιού και Ιωναδάβ υιός ηχάβ εις οίκον τού Βάαλ και είπε τοίς δούλοις τού Βάαλ· ερευνήσατε και ιδετε, ει έστι μεθ υμών των δούλων Κυρίου, ότι αλλ ή οι δούλοι τού Βάαλ μονώτατοι.

Δ Βασ. 10,23 Ο Ιού εισήλθε τότε μαζί με τον Ιωναδάβ, υιόν του Ρηχάβ, στον ναόν του Βααλ και είπεν στους λατρεύοντας τον Βααλ· "ερευνήσατε και ιδετε, μήπως υπάρχει μεταξύ σας κανείς άνθρωπος, ο οποίος πιστεύει στον Κυριον του Ισραήλ, διότι εδώ μέσα πρέπει να ευρίσκωνται μόνον και μόνον οι πιστοί του Βααλ".

Δ Βασ. 10,24 και εισήλθε τού ποιήσαι τα θύματα και τα ολοκαυτώματα. και Ιού έταξεν εαυτώ έξω ογδοήκοντα άνδρας και είπεν· ανήρ, ός εάν διασωθή από των ανδρών, ών εγώ ανάγω επί χείρα υμών, η ψυχή αυτού αντί της ψυχής αυτού.

Δ Βασ. 10,24 Εισήλθε και ο Ιού στον ναόν, τάχα δια να προσφέρει θυσίας και ολοκαυτώματα. Εν τω μεταξύ διέταξε να ευρίσκονται έξω από τον ναόν ογδοήκοντα άνδρες και είπε προς αυτούς· "εάν κανείς από τους άνδρας, τους οποίους εγώ θα παραδώσω εις τα χέρια σας, διασωθή, θα πληρώσετε με την ιδικήν σας ζωήν την ζωήν εκείνου".

Δ Βασ. 10,25 και εγένετο ως συνετέλεσε ποιών την ολοκαυτώσιν, και είπεν Ιού τοίς παρατρέχουσι και τοίς τριστάταις· εισελθόντες πατάξατε αυτούς, μη εξελθάτω εξ αυτών ανήρ· και επάταξαν αυτούς εν στόματι ρομφαίας, και έριψαν οι παρατρέχοντες και οι τριστάται και επορεύθησαν έως πόλεως οίκου τού Βάαλ.

Δ Βασ. 10,25 Όταν ο Ιού ετελείωσε την θυσίαν του ολοκαυτώματος, είπεν εις την σωματοφυλακήν του και τους αξιωματικούς του· "εισέλθετε στον ναόν του Βααλ και φονεύσατε όλους. Κανείς από αυτούς δεν πρέπει να εξέλθη ζωντανός". Εκείνοι επέρασαν όλους εν στόματι ρομφαίας. Αφού δε η βασιλική φρουρά του Ιού και οι αξιωματικοί του έρριψαν αυτούς κάτω νεκρούς, εισήλθον στο εσωτερικόν μέρος του ναού του Βααλ.

Δ Βασ. 10,26 και εξήνεγκεν την στήλην τού Βάαλ και ενέπηρσαν αυτήν.

Δ Βασ. 10,26 Απ' εκεί έβγαλαν έξω το άγαλμα του Βααλ και το παρέδωσαν στο πυρ.

Δ Βασ. 10,27 και κατέσπασαν τας στήλας τού Βάαλ και έταξαν αυτόν εις λυτρώνα έως της ημέρας ταύτης.

Δ Βασ. 10,27 Ακόμη δε και τα άλλα μικρότερα άγάλματα του Βααλ κατέρριψαν και συνέτριψαν, ερήμωσαν τον ναόν και

ώρισαν αυτόν ως τόπον απορριμμάτων, όπως και είναι μέχρι της ημέρας αυτής.

Δ Βασ. 10,28 Καί ηφάνισεν Ιού τον Βάαλ εξ Ισραήλ·

Δ Βασ. 10,28 Έτσι ο Ιού εξηφάνισε τον θεόν Βααλ εκ μέσου του Ισραηλιτικού λαού.

Δ Βασ. 10,29 πλήν αμαρτιών Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, ουκ απέστη Ιού από όπισθεν αυτών, αι δαμάλεις αι χρυσαί εν Βαιθήλ και εν Δάν.

Δ Βασ. 10,29 Αλλά δεν απεμακρύνθη εντελώς ο Ιού από τας αμαρτίας του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος είχαν εκτρέψει τον ισραηλιτικόν λαόν εις την ασέβειαν. Διότι αι χρυσαί ειδωλολατρικαί δαμάλεις παρέμεναν, όπως και πριν, εις την Βαιθήλ και εις την Δαν.

Δ Βασ. 10,30 και είτε Κύριος προς Ιού· ανθ' ών όσα ηγάθυνας ποιήσαι το ευθές εν οφθαλμοίς μου κατά πάντα, όσα εν τή καρδία μου εποίησας τώ οικώ Αχαάβ, υιοί τέταρτοι καθήσονται σοι επί θρόνου Ισραήλ.

Δ Βασ. 10,30 Ο Κυριος ειπε τότε προς τον Ιού· “δι' όλας τας αγαθάς πράξεις, τας οποίας προθύμως έκαμες ενώπιόν μου, όσα ηλαδή έκαμες σύμφωνα με το θέλημά μου εναντίον του οικου του Αχαάβ, εγώ θα σε αμείψω. Ιδού τέσσαρες γενεαί σου θα καθήσουν επάνω στον βασιλικόν θρόνον του λαού του Ισραήλ”.

Δ Βασ. 10,31 και Ιού ουκ εφύλαξε πορεύεσθαι εν νόμω Κυρίου Θεού Ισραήλ εν όλη καρδία αυτού, ουκ απέστη απάνωθεν αμαρτιών Ιεροβοάμ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Δ Βασ. 10,31 Αλλά ο Ιού δεν επρόσεξεν, ώστε να βαδίση και να ζήση σύμφωνα με τον νόμον του Κυρίου, του Θεού του Ισραηλιτικού λαού, με όλην του την καρδίαν. Δια τούτο δε και δεν απεμακρύνθη από τας αμαρτίας του Ιεροβοάμ, ο οποίος παρέσυρε τον ισραηλιτικόν λαόν εις την ασέβειαν.

Δ Βασ. 10,32 εν ταίς ημέραις εκείναις ήρξατο Κύριος συγκόπτειν εν τώ Ισραήλ, και επάταξεν αυτούς Αζαήλ εν παντί ορίω Ισραήλ,

Δ Βασ. 10,32 Δι' αυτό και ο Κυριος κατά την εποχήν εκείνην ήρχισε να περικόπητ ηδάφη από τον ισραηλιτικόν λαόν. Ο Αζαήλ προσέβαλε τους Ισραηλίτας καθ' όλον το μήκος των συνόρων του βασιλείου των.

Δ Βασ. 10,33 από τού Ιορδάνου κατ ανατολάς ηλίου πάσαν την γήν Γαλαάδ τού Γαδδί και τού ουβήν και τού Μανασσή, από Αροήρ, ή εστιν επί τού χείλους χειμάρου Αρνών, και την Γαλαάδ και την Βασάν.

Δ Βασ. 10,33 Ηρχισε δε να περικόπητ και αφαιρή ηδάφη από την ανατολικήν του Ιορδάνου χώραν. Έτσι κατέλαβεν όλην την χώραν Γαλαάδ της φυλής Γαδ, την περιοχήν των φυλών Ρουβήν και του Μανασσή, από της πόλεως Αροήρ, η οποία ευρίσκεται εις την όχθην του χειμάρου Αρνών προς νότον, μέχρι και της χώρας Γαλαάδ και Βασάν προς βορράν.

Δ Βασ. 10,34 και τα λοιπά των λόγων Ιού και πάντα, όσα εποίησε, και πάσα η δυναστεία αυτού και τας συνάψεις, ας συνήψεν, ουχι ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίου λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ;

Δ Βασ. 10,34 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιού και όλα τα κατορθώματά του και αι μάχαι, τας οποίας έκαμε, όλα αυτά δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ισραήλ;

Δ Βασ. 10,35 και εκοιμήθη Ιού μετά των πατέρων αυτού και έθαψαν αυτόν εν Σαμαρεία· και εβασίλευσεν Ιωάχαζ υιός αυτού αντ' αυτού.

Δ Βασ. 10,35 Ο Ιού εκοιμήθη με τους προγόνους αυτού και τον έθαψαν εις την Σαμαρείαν. Αντ' αυτού δε έγινε βασιλεύς ο υιός του ο Ιωάχαζ.

Δ Βασ. 10,36 και αι ημέραι, ας εβασίλευσεν Ιού επί Ισραήλ, εικοσιοκτώ έτη εν Σαμαρεία.

Δ Βασ. 10,36 Τα έτη δε, κατά τα οποια εβασίλευσεν ο Ιού στον ισραηλιτικόν λαόν με πρωτεύουσαν την Σαμαρείαν, ανήλθον εις εικοσι οκτώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Δ Βασ. 11,1 Καί Γοθολία η μήτηρ Οχοζίου είδεν ότι απέθανεν ο υιός αυτής, και απώλεσε πάν το σπέρμα της βασιλείας.

Δ Βασ. 11,1 Η Γοθολία, η μήτηρ του Οχοζίου, όταν είδεν ότι απέθανεν ο υιός της, εξωλόθρευσεν αυτή όλους τους απογόνους της βασιλικής οικογενείας του βασιλείου Ιούδα.

Δ Βασ. 11,2 και έλαβεν Ιωσαβεέ θυγάτηρ τού βασιλέως Ιωράμ αδελφή Οχοζίου τον Ιωάσ υιόν αδελφού αυτής και έκλεψεν αυτόν εκ μέσου των υιών τού βασιλέως των θανατουμένων, αυτόν και την τροφόν αυτού, εν τώ ταμείω των κλινών, και έκρυψεν αυτόν από προσώπου Γοθολίας και ουκ εθανατώθη.

Δ Βασ. 11,2 Η Ιωσαβεέ όμως, θυγάτηρ του βασιλέως Ιωράμ και αδελφή του Οχοζίου, απέσυρε κρυφίως τον Ιωάσ, υιόν του αδελφού της, από τους άλλους υιούς του βασιλέως, όταν εκείνοι εφονεύοντο. Έθεσε δε αυτόν και την τροφόν του εις ένα δωμάτιον, όπου υπήρχον κλίνας. Εκεί απέκρυψεν αυτόν από την Γοθολίαν και έτσι αυτός δεν εξετελέσθη.

Δ Βασ. 11,3 και ήν μετ αυτής κρυβόμενος εν οικώ Κυρίου έξ έτη· και Γοθολία βασιλεύουσα επί της γής.

Δ Βασ. 11,3 Από εκεί μετέφερεν αυτόν στον οίκον του Κυρίου, όπου έμεινε κρυμμένος μαζή με την τροφόν του επί εξ έτη. Η δε Γοθολία κατά το διάστημα αυτό εβασίλευεν επί του λαού της χώρας.

Δ Βασ. 11,4 και εν τώ έτει τώ εβδόμω απέστειλεν Ιωδαέ ο ιερεύς και έλαβε τους εκατοντάρχους των Χορί και των ασίμ, και απήγαγεν αυτούς προς αυτόν εις οίκον Κυρίου και διέθετο αυτοίς διαθήκην Κυρίου και ώρκωσεν αυτούς ενώπιον Κυρίου και έδειξεν αυτοίς Ιωδαέ τον υιόν τού βασιλέως

Δ Βασ. 11,4 Κατά το έβδομον έτος ο αρχιερεύς Ιωδαέ απέστειλε και προσεκάλεσε τους εκατοντάρχους, αξιωματικούς της βασιλικής φρουράς των Χορρί και των Ρασίμ, και έφερεν αυτούς στον οίκον του Κυρίου προς τον κρυμμένον Ιωάσ. Εκεί δε συνήψε με αυτούς συμφωνίαν ενώπιον του Κυρίου δια την ανάδειξιν του Ιωάσ ως βασιλέως. Τους ώρκισεν ενώπιον του Κυρίου και έδειξεν εις αυτούς ο Ιωδαέ τον υιόν του βασιλέως.

Δ Βασ. 11,5 και ενετείλατο αυτοίς λέγων· ούτος ο λόγος, ον ποιήσετε·

Δ Βασ. 11,5 Έδωσε δε κατόπιν εις αυτούς εντολήν και ειπεν· “αυτό είναι το έργον, το οποίον έχετε καθήκον να κάμετε.

Δ Βασ. 11,6 το τρίτον εξ υμών εισελθέτω το σάββατον και φυλάξατε φυλακήν οικου τού βασιλέως εν τώ πυλώνι και το τρίτον εν τή πύλη των οδών και το τρίτον της πύλης οπίσω των παρατρεχόντων· και φυλάξατε την φυλακήν τού οικου.

Δ Βασ. 11,6 Το ένα τρίτον από σας με τους στρατιώτας σας θα προσέλθουν κατά το Σαββατον τούτο και θα φρουρούν το βασιλικόν ανάκτορον ιστάμενοι εις την πύλην των ανακτόρων. Το δεύτερον τμήμα θα ευρίσκεται στοποθεσίαν, που ονομάζεται πύλη οδών. Το δε τρίτον τμήμα θα φρουρή εις την τοποθεσίαν της πύλης, η οποία λέγεται πύλη των στρατιωτών. Από εκεί αυτά θα επιβλέπουν και θα προσέχουν το βασιλικόν ανάκτορον.

Δ Βασ. 11,7 και δύο χείρες εν υμίν, πάς ο εκπορευόμενος το σάββατον, και φυλάξουσι την φυλακήν οίκου Κυρίου προς τον βασιλέα·

Δ Βασ. 11,7 Από τα δύο δε ιδικά σας τάγματα το ένα τμήμα θα φρουρή τον οίκον του Κυρίου και τον βασιλέα, που θα ευρίσκεται εις αυτόν.

Δ Βασ. 11,8 και κυκλώσατε επί τον βασιλέα κύκλω, ανήρ και το σκεύος αυτού εν χειρί αυτού, και ο εισπορευόμενος εις τας σαδηρώθ αποθανείται. και έσονται μετά τού βασιλέως εν τώ εκπορευέσθαι αυτόν και εν τώ εισπορευέσθαι αυτόν.

Δ Βασ. 11,8 Το δε άλλο θα περικυκλώση τον ναόν, όπου ευρίσκεται ο βασιλεύς, και καθένας από τους στρατιώτας θα κρατή εις τα χέρια του το όπλον του. Εκείνος, που θα τολμήση να εισέλθη εις τας τάξεις των, θα εκτελήται. Αυτοί θα είναι εις την διάθεσιν του βασιλέως, οπουδήποτε θελήση αυτός να μεταβή”.

Δ Βασ. 11,9 και εποίησαν οι εκατόνταρχοι πάντα, όσα εντειλάτο Ιωδαέ ο συνετός, και έλαβεν ανήρ τους άνδρας αυτού και τους εισπορευομένους το σάββατον μετά των εκπορευομένων το σάββατον και εισήλθον προς Ιωδαέ τον ιερέα.

Δ Βασ. 11,9 Οι εκατόνταρχοι και οι άλλοι αξιωματικοί εξέτελεσαν όλα όσα υπέδειξεν εις αυτούς ο συνετός Ιωδαέ. Επήρε, δηλαδή, ο κάθε αξιωματικός τους άνδρας του, οι οποίοι κατά το Σάββατον θα αντικαθιστούσαν την φρουράν, όπως επίσης και τους άνδρας της φρουράς που θα αντικαθίστατο, και μετέβησαν προς τον αρχιερέα Ιωδαέ.

Δ Βασ. 11,10 και έδωκεν ο ιερεύς τοίς εκατοντάρχοις τους σειρομάστας και τους τρισσούς τού βασιλέως Δαυίδ τού εν οίκω Κυρίου.

Δ Βασ. 11,10 Ο αρχιερεύς έδωκεν στους αξιωματικούς τα όπλα, λόγχας και ασπίδας του βασιλέως, Δαυίδ, που υπήρχον στον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 11,11 και έστησαν οι παρατρέχοντες, ανήρ και το σκεύος αυτού εν τή χειρί αυτού, από της ωμίας τού οίκου της δεξιάς έως της ωμίας τού οίκου της ευωνύμου τού θυσιαστηρίου και τού οίκου επί τον βασιλέα κύκλω.

Δ Βασ. 11,11 Οι στρατιώται ίσταντο εις την θέσιν των κρατούντες εις τα χέρια ο καθένας το όπλον του. Παρετάχθησαν δε από της δεξιάς πλευράς του ναού μέχρι της αριστεράς πλευράς του, πλησίον στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, και γύρω στον ναόν, όπου έμενεν ο νεαρός βασιλεύς.

Δ Βασ. 11,12 και εξαπέστειλε τον υιόν τού βασιλέως και έδωκεν επ αυτόν το νεζέρ και το μαρτύριον και εβασίλευσεν αυτόν και έχρισεν αυτόν, και εκρότησαν τή χειρί και είπαν· ζήτω ο βασιλεύς.

Δ Βασ. 11,12 Ο Ιωδαέ τότε έβγαλε τον νεαρόν βασιλέα, έθεσεν εις αυτόν το βασιλικόν διάδημα, έδωσεν εις τα χέρια του τον Νομον, τον έχρισε και τον ανεκήρυξεν ως βασιλέα. Οι παριστάμενοι χειροκρότησαν και είπαν· “ζήτω ο βασιλεύς” !

Δ Βασ. 11,13 και ήκουσε Γοθολία την φωνήν των τρεχόντων τού λαού και εισήλθε προς τον λαόν εις οίκον Κυρίου.

Δ Βασ. 11,13 Η Γοθολία ήκουσε την φωνήν αυτήν και τας ζητωκραυγάς των στρατιωτών και του λαού και εβγήκε προς τον λαόν στον οίκον του Κυρίου.

Δ Βασ. 11,14 και είδε και ιδού ο βασιλεύς ειστήκει επί τού στύλου κατά το κρίμα, και οι ωδοί και αι σάλπιγγες προς τον βασιλέα, και πάς ο λαός της γής χαίρων και σαλπίζων εν σάλπιγγι· και διέρηξε Γοθολία τα μάτια εαυτής και εβόησε· σύνδεσμος σύνδεσμος.

Δ Βασ. 11,14 Αίφνης είδε τον νεαρόν βασιλέα να ίσταται επάνω εις την εξέδραν του, σύμφωνα με τα παραδεδομένα, και πλησίον του ήσαν οι ψάλται και οι σαλπικταί, και όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ χαίροντες και σαλπίζοντες. Η Γοθολία έσχισε τα μάτιά της και εφώναξε· “συνωμοσία, συνωμοσία”.

Δ Βασ. 11,15 και εντειλάτο Ιωδαέ ο ιερεύς τοίς εκατοντάρχοις τοίς επισκόποις της δυνάμεως και είπε προς αυτούς· εξαγάγετε αυτήν έσωθεν των σαδηρώθ· ο εισπορευόμενος οπίσω αυτής θανάτω θανατωθήσεται εν ρομφαία· ότι είπεν ο ιερεύς· και μη αποθάνη εν οίκω Κυρίου.

Δ Βασ. 11,15 Ο αρχιερεύς Ιωδαέ έδωσεν εντολήν στους εκατοντάρχους, στους αξιωματικούς της στρατιωτικής δυνάμεως, και είπε προς αυτούς· “βγάλετε αυτήν έξω από την παράταξιν. Εκείνος, ο οποίος θα ακολουθήση οπίσω από αυτήν, θα αποθάνη δια ρομφαίας”. Διέταξε δε ακόμη και είπε να μη φονευθή αυτή εντός του ναού του Κυρίου.

Δ Βασ. 11,16 και επέθηκαν αυτή χείρας, και εισήλθεν οδόν εισόδου των ίππων οίκου τού βασιλέως και απέθανεν εκεί.

Δ Βασ. 11,16 Απλωσαν τα χέρια των και την συνέλαβον· αυτή δε εισήλθεν εις την οδόν, η οποία οδηγεί εις την είσοδον του βασιλικού σταύλου. Εκεί και εθανατώθη.

Δ Βασ. 11,17 και διέθετο Ιωδαέ διαθήκην ανά μέσον Κυρίου και ανά μέσον τού βασιλέως και ανά μέσον τού λαού τού είναι εις λαόν τώ Κυρίω, και ανά μέσον τού βασιλέως και ανά μέσον τού λαού.

Δ Βασ. 11,17 Ο Ιωδαέ συνήψε συμφωνίαν μεταξύ του Κυρίου, του βασιλέως και του λαού, δια να είναι ο λαός αυτός ιδιαίτερος λαός του Κυρίου. Συμφωνίαν επίσης συνήψε μεταξύ του βασιλέως και του λαού.

Δ Βασ. 11,18 και εισήλθε πάς ο λαός της γής εις οίκον τού Βάαλ και κατέσπασαν αυτόν και τα θυσιαστήρια αυτού και τας εικόνας αυτού συνέτριψαν αγαθώς και τον Μαθάν τον ιερέα τού Βάαλ απέκτειναν κατά πρόσωπον των θυσιαστηρίων, και έθηκαν ο ιερεύς επισκόπους εις τον οίκον Κυρίου.

Δ Βασ. 11,18 Όλοι δε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, έπειτα από τα γεγονότα αυτά, εισήλθον στον ναόν του Βααλ και τον κατεκρήμνισαν. Συνέτριψαν τα θυσιαστήρια και τα αγάλματα αυτού εξ ολοκλήρου. Τον δε Μαθάν, τον ιερέα του Βααλ, εφόνευσαν εμπρός εις τα θυσιαστήρια. Ο αρχιερεύς Ιωδαέ έθεσε φρουρούς στον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 11,19 και έλαβε τους εκατοντάρχους και τον Χορί και τον ασίμ και πάντα τον λαόν της γής, και κατήγαγον τον βασιλέα εξ οίκου Κυρίου, και εισήλθον οδόν πύλης των παρατρέχόντων οίκου τού βασιλέως, και εκάθισαν αυτόν επί θρόνου των βασιλέων.

Δ Βασ. 11,19 Επήρε κατόπιν ο Ιωδαέ τους εκατοντάρχους της βασιλικής φρουράς Χορρί και Ρασίμ, όπως και όλον τον λαόν της Ιερουσαλήμ. Όλοι οδήγησαν τον βασιλέα αυτόν από τον ναόν του Κυρίου και εισήλθαν δια της πύλης των στρατιωτών στο βασιλικόν ανάκτορον. Εκεί δε έθεσαν αυτόν στον βασιλικόν θρόνον.

Δ Βασ. 11,20 και εχάρη πάς ο λαός της γής, και η πόλις ησύχασε· και την Γοθολίαν εθανάτωσαν εν ρομφαία εν οίκω τού βασιλέως.

Δ Βασ. 11,20 Όλος ο λαός της περιοχής Ιερουσαλήμ εχάρη, η δε πόλις ησύχασε. Την Γοθολίαν εξετελεσαν δια ρομφαίας μέσα στο βασιλικόν ανάκτορον.

Δ Βασ. 12,1 Υιός επτά ετών Ιωάς εν τώ βασιλεύειν αυτόν.

Δ Βασ. 12,1 Επτά ετών ήτο ο Ιωάς, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον.

Δ Βασ. 12,2 εν έτει εβδόμω τώ Ιού εβασίλευσεν Ιωάς και τεσσαράκοντα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Αβιά εκ της Βηρσαβεέ.

Δ Βασ. 12,2 Κατά το έβδομον έτος του Ιού, βασιλέως του Ισραήλ, ανήλθεν στον θρόνον ο Ιωάς. Εβασίλευσε δε τεσσαράκοντα έτη εις την Ιουδαίαν με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Αβιά και κατήγετο από την πόλιν Βηρσαβεέ.

Δ Βασ. 12,3 και εποίησεν Ιωάς το ευθές ενώπιον Κυρίου πάσας τας ημέρας, ας εφώτισεν αυτόν Ιωδαέ ο ιερεύς·

Δ Βασ. 12,3 Ο Ιωάς έπραξε το ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου όλας τας ημέρας της βασιλείας του, κατά τας οποίας διεφωτίζετο από τον αρχιερέα Ιωδαέ.

Δ Βασ. 12,4 πλήν των υψηλών ου μετεστάθησαν, και εκεί έτι ο λαός εθυσίαζε και εθυμίων εν τοίς υψηλοίς.

Δ Βασ. 12,4 Αλλά τους υψηλούς τόπους, όπου ελατρευόντο ακόμη τα ειδώλα, δεν επέτυχε να καταστρέψη και έτσι ο λαός προσέφερεν και στους ειδωλικούς θεούς θυσίας και θυμιάματα.

Δ Βασ. 12,5 και είπεν Ιωάς προς τους ιερείς· πάν το αργύριον των αγίων το εισοδιαζόμενον εν τώ οίκω Κυρίου, αργύριον συντιμήσεως, ανήρ αργύριον λαβών συντιμήσεως, πάν αργύριον, ό εάν αναβή επί καρδιαν ανδρός ενεγκείν εν οίκω Κυρίου,

Δ Βασ. 12,5 Ο Ιωάς είπε προς τους ιερείς· “όλον το αργύριον, το οποίον εισοδεύεται στον ναόν από τας αγίας προσφοράς, δηλαδή το αργύριον το οποίον προέρχεται από προσωπικήν προσφοράν, το αργύριον το οποίον εισπράττεται κατόπιν εκτιμήσεως, και το αργύριον το οποίον κατά την διάθεσίν του έκαστος θα προσφέρει προς τον ναόν του Κυρίου,

Δ Βασ. 12,6 λαβέτωσαν εαυτοίς οι ιερείς ανήρ από της πράσεως αυτών και αυτοί κρατήσουσι το βεδέκ τού οίκου εις πάντα, ου εάν ευρεθή εκεί βεδέκ.

Δ Βασ. 12,6 ας το πάρουν οι ιερείς, ο καθένας από την εισπραξίν της δικαιοδοσίας του, και ας διαθέσουν αυτό δια την επισκευήν του ναού του Κυρίου, όπου αυτός ευρεθή ότι έχει ανάγκην επιδιορθώσεως”.

Δ Βασ. 12,7 και εγενήθη εν τώ εικοστώ και τρίτω έτει τώ βασιλεί Ιωάς ουκ εκραταίωσαν οι ιερείς το βεδέκ τού οίκου.

Δ Βασ. 12,7 Αλλά κατά το εικοστόν τρίτον έτος της βασιλείας του Ιωάς, οι ιερείς δεν εφρόντισαν δια την επιδιόρθωσιν των φθορών του ναού.

Δ Βασ. 12,8 και εκάλεσεν Ιωάς ο βασιλεύς Ιωδαέ τον ιερέα και τους ιερείς και είπε προς αυτούς· τι ουκ εκραταιούτε το βεδέκ τού οίκου; και νύν μη λάβητε αργύριον από των πράσεων υμών, ότι εις το βεδέκ τού οίκου δώσετε αυτό.

Δ Βασ. 12,8 Ο βασιλεύς Ιωάς προσεκάλεσε τον αρχιερέα Ιωδαέ και τους ιερείς και είπε προς αυτούς· “διατί δεν εφροντίσατε δια την επισκευήν του ναού; Δια τούτο από τώρα και στο εξής δεν θα αναλάβετε σεις την εισπραξίν του φόρου τούτου του προοριζόμενου δια την επισκευήν του ναού, διότι αυτός θα διατίθεται κατ' ευθείαν δια την επιδιόρθωσιν του ναού”.

Δ Βασ. 12,9 και συνεφώνησαν οι ιερείς τού μη λαβείν αργύριον παρά τού λαού και τού μη ενισχύσαι το βεδέκ τού οίκου.

Δ Βασ. 12,9 Οι ιερείς εδέχθησαν να μη εισπράττουν το αργύριον αυτό από τον λαόν και να απαλλαγούν από την υποχρέωσιν των δια την επιδιόρθωσιν του οίκου του Κυρίου.

Δ Βασ. 12,10 και έλαβεν Ιωδαέ ο ιερεύς κιβωτόν μίαν και έτρησε τρώγλην επί της σανίδος αυτής και έδωκεν αυτήν παρά αμμαζειβί εν τώ οίκω ανδρός οίκου Κυρίου, και έδωκαν οι ιερείς οι φυλάσσοντες τον σταθμόν πάν το αργύριον το ευρεθέν εν οίκω Κυρίου.

Δ Βασ. 12,10 Ο αρχιερεύς Ιωδαέ επήρε τότε ένα κιβώτιον, ήνοιξεν στο άνω μέρος μίαν οπήν και έδωσε να το τοποθετήσουν πλησίον του θυσιαστηριού στον οίκον κάποιου ανδρός, ανήκοντος στον ναόν του Κυρίου. Οι δε ιερείς, οι οποίοι εφύλασσαν την θέσιν αυτήν, κατέθεσαν όλον το ευρεθέν αργύριον στον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 12,11 και εγένετο ως είδον ότι πολύ το αργύριον εν τή κιβωτώ, και ανέβη ο γραμματεύς τού βασιλέως και ο ιερεύς ο μέγας και έσφιγξαν και ηρίθμησαν το αργύριον το ευρεθέν εν οίκω Κυρίου.

Δ Βασ. 12,11 Όταν όμως είδον ότι το αργύριον το εντός του κιβωτίου ήτο πολύ, ανέβηκεν στον ναόν ο γραμματεύς του βασιλέως και ο αρχιερεύς, ηρίθμησαν το ευρεθέν στον οίκον Κυρίου αργύριον και το έδεσαν εις σάκκους.

Δ Βασ. 12,12 και έδωκαν το αργύριον το ετοιμασθέν επί χείρας ποιούντων τα έργα των επισκόπων οίκου Κυρίου, και εξέδωσαν τοίς τέκτοσι των ξύλων και τοίς οικοδόμοις τοίς ποιούσιν εν οίκω Κυρίου

Δ Βασ. 12,12 Αυτό δε το αργύριον το παρέδωσαν εις τα χέρια των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι είχαν αναλάβει να επιβλέπουν εις τα έργα της επιδιορθώσεως του ναού του Κυρίου. Αυτοί δε παρέδωσαν αυτό στους ξυλουργούς και στους οικοδόμους, οι οποίοι ειργάζοντο δια την επισκευήν του οίκου Κυρίου,

Δ Βασ. 12,13 και τοίς τειχισταίς και τοίς λατόμοις των λίθων τού κτήσασθαι ξύλα και λίθους λατομητούς τού κατασχείν το βεδέκ οίκου Κυρίου εις πάντα, όσα εξωδιάσθη επί τον οίκον τού κραταιώσαι·

Δ Βασ. 12,13 στους κτίστας και στους λατόμους, δια να αγοράσουν ξύλα και πελεκημένους λίθους προς επισκευήν των εφθαρμένων μερών του ναού του Κυρίου. Ολον δε αυτό το αργύριον εξωδεύθη δια την επιδιόρθωσιν εφθαρμένων μερών του οίκου του Κυρίου, ώστε αυτός να στερεωθή ασφαλώς.

Δ Βασ. 12,14 πλήν ου ποιηθήσονται οίκω Κυρίου θύραι αργυραί, ήλοι, φιάλαι και σάλπιγγες, πάν σκεύος χρυσούν και σκεύος αργυρούν, εκ τού αργυρίου τού εισενεχθέντος εν οίκω Κυρίου,

Δ Βασ. 12,14 Είχε δε δοθή διαταγή, όπως μη κατασκευασθούν δια τον οίκον του Κυρίου θύραι αργυραί, καρφιά, φιάλαι, σάλπιγγες και κάθε χρυσούν και αργυρούν σκεύος από το αργύριον αυτό, το οποίον εισεπράχθη στον ναόν του Κυρίου,

Δ Βασ. 12,15 ότι τοίς ποιούσι τα έργα δώσουσιν αυτό, και εκραταίωσαν εν αυτώ τον οίκον Κυρίου.

Δ Βασ. 12,15 αλλά να δοθή ολόκληρον δι' εκείνους, οι οποίοι ανέλαβον το έργον της στερεώσεως και επιδιορθώσεως του ναού του Κυρίου.

Δ Βασ. 12,16 και ουκ εξελογίζοντο τους άνδρας, οίς εδίδουν το αργύριον επί χείρας αυτών δούναι τοίς ποιούσι τα έργα, ότι εν πίστει αυτών ποιούσιν.

Δ Βασ. 12,16 Δεν εξητείτο δε λογαριασμός από τους άνδρας, εις τα χέρια των οποίων εδίδοντο τα χρήματα δια να πληρώσουν τους αναλαβόντας τα έργα της επισιορθώσεως, διότι αυτοί εφέροντο με τιμότητα.

Δ Βασ. 12,17 αργύριον περι' αμαρτίας και αργύριον περι' πλημμελείας, ό,τι εισηνήχθη εν οίκω Κυρίου, τοίς ιερεύσιν εγένετο.

Δ Βασ. 12,17 Τα χρήματα όμως, τα οποία εισοδεύοντο στον ναόν από τας θυσίας περι' αμαρτίας, εδίδοντο όχι δια την επιδιόρθωσιν του ναού, αλλά δια την συντήρησιν των ιερέων.

Δ Βασ. 12,18 Τότε ανέβη Αζαήλ βασιλεύς Συρίας και επολέμησεν επί Γέθ και προκατελάβετο αυτήν. και έταξεν Αζαήλ το πρόσωπον αυτού αναβήναι επί Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 12,18 Κατά την εποχήν εκείνην ο Αζαήλ, ο βασιλεύς της Συρίας, ξεκίνησεν από την Συρίαν και επολέμησεν εναντίον της Γέθ, την οποίαν και κατέλαβεν. Ο Αζαήλ είχε πάρει την απόφασιν να εκστρατεύση και εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 12,19 και έλαβεν Ιωάς βασιλεύς Ιούδα πάντα τα άγια, όσα ηγίασεν Ιωσαφάτ και Ιωράμ και Οχοζίας οι πατέρες αυτού και βασιλείς Ιούδα, και τα άγια αυτού και πάν το χρυσίον το ευρεθέν εν θησαυροίς οίκου Κυρίου και οίκου τού βασιλέως και απέστειλε τώ Αζαήλ βασιλεί Συρίας, και ανέβη από Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 12,19 Ο Ιωάς, ο βασιλεύς, διότι προφανώς δεν ηδύνατο να αντιπαραταχθή κατά του Αζαήλ, επήρην όλα τα αφιερώματα, όσα είχαν αφιερώσει στον ναόν ο Ιωσαφάτ, ο Ιωράμ, ο Οχοζίας, οι προπάτορές του και βασιλείς του βασιλείου Ιούδα, όσα και ο ίδιος είχε προσφέρει, όλον το χρυσίον το οποίον ευρέθη εις τα θησαυροφυλάκια του ναού του Κυρίου και τα θησαυροφυλάκια του βασιλέως, και έστειλε αυτά προς τον Αζαήλ βασιλέα της Συρίας, δια να τον εξευμενίση. Εκείνος δε αφού έλαβεν αυτά απεμακρύνθη από την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 12,20 και τα λοιπά των λόγων Ιωάς και πάντα, όσα εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα πάντα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Δ Βασ. 12,20 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωάς και όλα όσα άλλα έκαμε δεν είναι αυτά γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ιούδα;

Δ Βασ. 12,21 και ανέστησαν οι δούλοι αυτού και έδησαν πάντα σύνδεσμον και επάταξαν τον Ιωάς εν οίκω Μαλλώ τώ εν Γααλά

Δ Βασ. 12,21 Οι δούλοι του Ιωάς επανεστάτησαν εναντίον του, έκαμαν συνωμοσίαν και τον εφόνευσαν στον οίκον Μαλλώ, που ευρίσκετο εις την περιοχήν Γααλά.

Δ Βασ. 12,22 και Ιεζιχάρ υιός Ιεμουάθ και Ιεζεβούθ ο υιός αυτού Σωμήρ οι δούλοι αυτού επάταξαν αυτόν, και απέθανε και έθαψαν αυτόν μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαβίδ, και εβασίλευσεν Αμεσσίας υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 12,22 Οι δούλοι αυτοί, οι οποίοι επανεστάτησαν και εφόνευσαν τον βασιλέα, ήσαν ο Ιεζιχάρ, υιός του Ιεμουάθ, και ο Ιεζεβούθ ο υιός του Σωμήρ. Εθαψαν τον νεκρόν βασιλέα μαζί με τους προπάτοράς του εις την πόλιν του Δαβίδ. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Αμεσσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Δ Βασ. 13,1 Εν έτει εικοστόω και τρίτω έτει τώ Ιωάς υιό Οχοζίου βασιλεί Ιούδα εβασίλευσεν Ιωάχαζ υιός Ιού εν Σαμαρεία επτακαίδεκα έτη.

Δ Βασ. 13,1 Κατά το εικοστόν τρίτον έτος της βασιλείας του Ιωάς, υιού του Οχοζίου, βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα, έγινε βασιλεύς στον ισραηλιτικόν λαόν με πρωτεύουσαν την Σαμάρειαν ο Ιωάχαζ, υιός του Ιού, εβασίλευσεν επί δέκα επτά έτη.

Δ Βασ. 13,2 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου και επορεύθη οπίσω αμαρτιών Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, ουκ απέστη απ αυτών.

Δ Βασ. 13,2 Αυτός έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, εβάδισε τον δρόμον της ειδωλολατρείας και της αμαρτωλής ζωής του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος παρώθησε τον ισραηλιτικόν λαόν εις την αμαρτίαν και την ασέβειαν. Ο Ιωάχαζ δεν απεμακρύνθη από τας αμαρτίας εκείνων.

Δ Βασ. 13,3 και ωργίσθη θυμώ Κύριος εν τώ Ισραήλ και έδωκεν αυτούς εν χειρί Αζαήλ βασιλέως Συρίας και εν χειρί υιού Αδερ υιού Αζαήλ πάσας τας ημέρας.

Δ Βασ. 13,3 Δια τούτο ωργίσθη πολύ ο Κυριος κατά των Ισραηλιτών και παρέδωκεν αυτούς εις την εξουσίαν των βασιλέων της Συρίας Αζαήλ και του υιού του Αδερ καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του Ιωάχαζ.

Δ Βασ. 13,4 και εδεήθη Ιωάχαζ τού προσώπου Κυρίου, και επήκουσεν αυτού Κύριος, ότι είδε την θλίψιν Ισραήλ, ότι έθλιψεν αυτούς βασιλεύς Συρίας.

Δ Βασ. 13,4 Τότε ο Ιωάχαζ θερμώς παρεκάλεσε τον Κυριον να τον βοηθήση, και ο Κυριος εισήκουσε την παράκλησίν του, διότι είδε την θλίψιν, με την οποίαν κατεβάρυνεν αυτούς ο βασιλεύς της Συρίας.

Δ Βασ. 13,5 και έδωκεν Κύριος σωτηριαν τώ Ισραήλ, και εξήλθεν υποκάτωθεν χειρός Συρίας. και εκάθισαν οι υιοί Ισραήλ εν τοίς σκηνώμασιν αυτών καθώς εχθές και τρίτης

Δ Βασ. 13,5 Ο Κυριος έσωσε τους Ισραηλίτας και έτσι οι Ισραηλίται ηλευθερώθησαν από την εξουσίαν των Συρων και εκάθισαν ειρηνικοί και ελεύθεροι εις τας κατοικίας των. Εζησαν ησύχως όπως και προηγουμένως.

Δ Βασ. 13,6 πλήν ουκ απέστησαν από αμαρτιών οίκου Ιεροβοάμ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, εν αυταίς επορεύθησαν, και γε το άλσος εστάθη εν Σαμαρεία.

Δ Βασ. 13,6 Αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν απεμακρύνθησαν από τας αμαρτίας της οικογενείας Ιεροβοάμ, ο οποίος εξώθησε τον ισραηλιτικόν λαόν εις ασέβειαν. Και αυτό ακόμη το ειδωλολατρικόν άγαλμα της Αστάρτης έμενεν εις την θέσιν του, στο άλσος εν τη Σαμαρεία.

Δ Βασ. 13,7 ότι ουχ υπελείφθη τώ Ιωάχαζ λαός, αλλ ή πενήτηκοντα ιππείς και δέκα άρματα και δέκα χιλιάδες πεζών, ότι απώλεσεν αυτούς βασιλεύς Συρίας, και έθηντο αυτούς ως χούν εις καταπάτησιν.

Δ Βασ. 13,7 Δια τούτο τους αφήρησεν ο Θεός την δόξαν και την δύναμίν των, ώστε δεν απέμεινεν στον Ιωάχαζ στρατός ειμή μόνον πενήτηκοντα ιππείς, δέκα πολεμικά άρματα και δέκα χιλιάδες πεζών. Ο βασιλεύς της Συρίας τους εξολόθρευσε και τους έκαμε κονιορτόν, δια να τους καταπατούν.

Δ Βασ. 13,8 και τα λοιπά των λόγων Ιωάχαζ και πάντα όσα εποίησε και αι δυναστεΐαι αυτού, ουχί ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ;

Δ Βασ. 13,8 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωάχαζ και όλα όσα αυτός έκαμε, και τα κατορθώματά του τα ιδιαίτερα, όλα αυτά δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των ημερών των βασιλέων του Ισραήλ;

Δ Βασ. 13,9 και εκοιμήθη Ιωάχαζ μετά των πατέρων αυτού, και έθαψαν αυτόν εν Σαμαρεία, και εβασίλευσεν Ιωάς υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 13,9 Ο Ιωάχαζ εκοιμήθη μετά των προγόνων του και τον έθαψαν εις την Σαμάρειαν, αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο

υιός του ο Ιωάς.

Δ Βασ. 13,10 Εν έτει τριακοστώ και εβδόμω έτει τώ Ιωάς βασιλεί Ιούδα εβασίλευσεν Ιωάς υιός Ιωάχαζ επί Ισραήλ εν Σαμαρεία εκκαίδεκα έτη.

Δ Βασ. 13,10 Κατά το τριακοστόν έβδομον έτος του Ιωάς, βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα, ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον του ισραηλιτικού λαού εις την Σαμαρείαν ο υιός του Ιωάχαζ, ο Ιωάς, ο οποίος εβασίλευσεν επί δέκα εξ έτη.

Δ Βασ. 13,11 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου· ουκ απέστη από πάσης αμαρτίας Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, εν αυταίς επορεύθη.

Δ Βασ. 13,11 Αλλά και αυτός έπραξε πονηρά ενώπιον των οφθαλμών του Κυρίου και εξέκλινε προς την ειδωλολατρείαν. Δεν απεμακρύνθη από τας αμαρτίας του Ιεροβοάμ, του υιού του Ναβάτ, ο οποίος ωδήγησε τους Ισραηλίτας εις την ειδωλολατρείαν. Εις την ειδωλολατρείαν και αμαρτίαν επορεύθη και αυτός.

Δ Βασ. 13,12 και τα λοιπά των λόγων Ιωάς και πάντα όσα εποίησε, και αι δυναστείαι αυτού, ας εποίησε μετά Αμεσσίου βασιλέως Ιούδα, ουχι ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ;

Δ Βασ. 13,12 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωάς, τα οποία αυτός έπραξε, και τα κατορθώματά του τα οποία επέτυχεν εναντίον του Αμεσσίου του βασιλέως Ιούδα, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων και ημερών των βασιλέων του Ισραήλ;

Δ Βασ. 13,13 και εκοιμήθη Ιωάς μετά των πατέρων αυτού, και Ιεροβοάμ εκάθισεν επί τού θρόνου αυτού, και ετάφη εν Σαμαρεία μετά των βασιλέων Ισραήλ.

Δ Βασ. 13,13 Ο Ιωάς εκοιμήθη με τους προγόνους του· εκάθισε δε στον θρόνον αυτού ως διάδοχός του ο Ιεροβοάμ. Ο Ιωάς δε ενεταφιάσθη μαζί με τους βασιλείς του ισραηλιτικού λαού εις Σαμαρείαν.

Δ Βασ. 13,14 Καί Ελισαιέ ηρώστησε την αρωστίαν αυτού, δι ήν απέθανε. και κατέβη προς αυτόν Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ και έκλαυσεν επί πρόσωπον αυτού και είπε· πάτερ πάτερ, άρμα Ισραήλ και ιππεύς αυτού.

Δ Βασ. 13,14 Ο Ελισαιός αρρώστησεν από κάποιαν βαρειάν νόσον, από την οποίαν και θα απέθνησκεν. Ηλθεν εις επίσκεψίν του ο Ιωάς, ο βασιλεύς του Ισραήλ, και πεσών επί το πρόσωπον αυτού, έκλαυσε και είπε· "πάτερ, πάτερ, συ είσαι το πολεμικόν άρμα και το ιππικόν του ισραηλιτικού λαού. Εάν αποθάνης, τι θα γίνωμεν;"

Δ Βασ. 13,15 και είπεν αυτώ Ελισαιέ· λάβε τόξον και βέλη. και έλαβε προς εαυτόν τόξον και βέλη.

Δ Βασ. 13,15 Ο Ελισαιός είπε προς αυτόν· "πάρε τόξον και βέλη". Εκείνος επήρε πλησίον του τόξον και βέλη.

Δ Βασ. 13,16 και είπε τώ βασιλεί· επιβίβασον την χείρά σου επί το τόξον· και επεβίβασεν Ιωάς την χείρα αυτού, και επέθηκεν Ελισαιέ τας χείρας αυτού επί τας χείρας τού βασιλέως.

Δ Βασ. 13,16 Είπεν ο Ελισαιός στον βασιλέα· "πάρε και κράτησε στο χέρι σου το τοξον". Ο Ιωάς άπλωσε και επήρεν στο χέρι του το τόξον. Ο δε Ελισαιός έθεσε τα χέρια του εις τα χέρια του βασιλέως

Δ Βασ. 13,17 και είπεν· άνοιξον την θυρίδα κατ ανατολάς· και ήνοιξε. και είπεν Ελισαιέ· τόξευσον· και ετόξευσε. και είπε· βέλος σωτηρίας τώ Κυρίω και βέλος σωτηρίας εν Συρία, και πατάξεις την Συρίαν εν Αφέκ έως συντελείας.

Δ Βασ. 13,17 και είπε προς αυτόν· "άνοιξε το παράθυρον, το οποίον βλέπει προς ανατολάς". Και το ήνοιξε. Ο Ελισαιός προσέθεσε· "ρίξε το βέλος". Και εκείνος έρριψε το βέλος. Ο Ελισαιός είπε τότε· "αυτό είναι βέλος σωτηρίας των Ισραηλιτών εκ μέρους του Θεού. Βέλος, που σημαίνει την απαλλαγήν από την τυραννίαν των Συρων. Θα πολεμήσης τους Συρους εις την πόλιν Αφέκ μέχρις ολοτελούς συντριβής των".

Δ Βασ. 13,18 και είπεν αυτώ Ελισαιέ· λάβε τόξα· και έλαβε. και είπε τώ βασιλεί Ισραήλ· πάταξον εις την γήν· και επάταξεν ο βασιλεύς τρίς και έστη.

Δ Βασ. 13,18 Είπε πάλιν ο Ελισαιός στον βασιλέα· "πάρε βέλη". Και εκείνος τα επήρε. Είπε προς τον βασιλέα· "τόξευσε κάτω προς την γην". Ο βασιλεύς έρριξε τα βέλη τρεις φορές και έπειτα εσταμάτησεν.

Δ Βασ. 13,19 και ελυπήθη επ αυτώ ο άνθρωπος τού Θεού και είπεν· ει επάταξας πεντάκις ή εξακίς, τότε αν επάταξας την Συρίαν έως συντελείας· και νύν τρίς πατάξεις την Συρίαν.

Δ Βασ. 13,19 Ο άνθρωπος του Θεού, ο Ελισαιός, ελυπήθη δι' αυτόν και του είπεν· "εάν έρριπτες το βέλος πέντε η εξ φορές, θα επολεμούσες και θα εξωλόθρευες πλήρως τους Συρους. Τώρα όμως τρεις μόνον φορές θα κτυπήσης την Συρίαν".

Δ Βασ. 13,20 και απέθανεν Ελισαιέ, και έθαψαν αυτόν. και μονόζωνοι Μωάβ ήλθον εν τή γη ελθόντος τού ενιαυτού·

Δ Βασ. 13,20 Ο Ελισαιός απέθανε και τον έθαψαν. Κατά δε το επόμενον έτος εισέβαλαν εις την χώραν των Ισραηλιτών επιδρομείς Μωαβίται.

Δ Βασ. 13,21 και εγένετο αυτών θαπτόντων τον άνδρα, και ιδού είδον τον μονόζωνον και έριψαν τον άνδρα εν τώ τάφω Ελισαιέ, και επορεύθη και ήφατο των οστέων Ελισαιέ και έζησε και ανέστη επί τους πόδας αυτού.

Δ Βασ. 13,21 Ενώ δε οι Ισραηλίται έθαπτον ένα νεκρόν, εφάνησαν από μακράν ερχόμενοι οι επιδρομείς Μωαβίται.

Κατελήφθησαν από τρόμον οι Ισραηλίται και έρριψαν τον νεκρόν άνδρα στον ανοικτόν τάφον του Ελισαιού και ετράπησαν εις φυγήν. Ο νεκρός μόλις ήγγισε τα οστά του Ελισαιού, ανέζησε και ανωρθώθη στους πόδας του.

Δ Βασ. 13,22 και Αζαήλ εξέθλιψε τον Ισραήλ πάσας τας ημέρας Ιωάχαζ.

Δ Βασ. 13,22 Ο Αζαήλ συνεχιζων τον πόλεμον εναντίον των Ισραηλιτών καθ' όλας τας ημέρας του Ιωάχαζ, τους κατέθλιβε πολύ.

Δ Βασ. 13,23 και ηλέησε Κύριος αυτούς, και ωκτείρησεν αυτούς και επέβλεψεν επ αυτούς διά την διαθήκην αυτού την μετά Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, και ουκ ηθέλησε Κύριος διαφθείραι αυτούς και ουκ απέριψεν αυτούς από τού προσώπου αυτού.

Δ Βασ. 13,23 Ο Κυριος όμως τους ηλέησε, τους ελυπήθη και έρριψε βλέμμα ευμενές προς αυτούς, χάριν της διαθήκης, την οποίαν είχε κάμει με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ. Δια τούτο και δεν ηθέλησεν ο Κυριος να εξολοθρευθή αυτοίς. Δεν τους απέρριψεν από το πρόσωπόν του.

Δ Βασ. 13,24 και απέθανεν Αζαήλ βασιλεύς Συρίας, και εβασίλευσεν υιός Αδεγ υιός αυτού αντ' αυτού.

Δ Βασ. 13,24 Ο Αζαήλ, ο βασιλεύς της Συρίας, απέθανε και ανεκηρύχθη βασιλεύς αντ' αυτού Αδεγ, ο υιός του.

Δ Βασ. 13,25 και επέστρεψεν Ιωάς υιός Ιωάχαζ και έλαβε τας πόλεις εκ χειρός υιού Αδεγ υιού Αζαήλ, ας έλαβεν εκ χειρός Ιωάχαζ τού πατρός αυτού εν τώ πολέμω· τρίς επάταξεν αυτόν Ιωάς και επέστρεψε τας πόλεις Ισραήλ.

Δ Βασ. 13,25 Ανεθάρρησε τότε ο Ιωάς, ο υιός του Ιωάχαζ, επανήλθε και ανακατέλαβεν από την κυριαρχίαν του υιού του Αζαήλ, του ονομαζομένου "υιού Αδεγ", τας πόλεις, τας οποίας κατά τον πόλεμον είχε εκείνος αφαιρέσει από τον Ιωάχαζ,

τον πατέρα του Ιωάς. Τρεις φορές επολέμησεν αυτόν νικηφόρος ο Ιωάς και ανέκτησε τας κυριευθείσας από εκείνον πόλιν του Ισραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Δ Βασ. 14,1 Εν έτει δευτέρω τώ Ιωάς υιό Ιωάχαζ βασιλεί Ισραήλ και εβασίλευσεν Αμεσσίας υιός Ιωάς βασιλεύς Ιούδα.

Δ Βασ. 14,1 Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Ιωάς, υιού του Ιωάχαζ βασιλέως των Ισραηλιτών, ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον των Ιουδαίων ο Αμεσσίας, ο υιός του Ιωάς.

Δ Βασ. 14,2 υιός είκοσι και πέντε ετών ήν εν τώ βασιλεύειν αυτόν και είκοσι και εννέα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Ιωαδίμ εξ Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 14,2 Όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ήτο είκοσι πέντε ετών. Εβασίλευσε δε επί είκοσιν εννέα έτη με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα αυτού ωνομάζετο Ιωαδίμ και κατήγετο από την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 14,3 και εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου, πλήν ουχ ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού· κατά πάντα όσα εποίησεν Ιωάς ο πατήρ αυτού, εποίησε·

Δ Βασ. 14,3 Ο Αμεσσίας έπραξε το ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, όχι όμως όπως ο προπάτωρ αυτού ο Δαυίδ. Εζησε και έπραξε καθ' όλα όπως ο πατήρ του ο Ιωάς.

Δ Βασ. 14,4 πλήν τα υψηλά ουκ εξήρην, έτι ο λαός εθυσίαζε και εθυμίων εν τοίς υψηλοίς.

Δ Βασ. 14,4 Αλλά τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους δεν κατέστρεψε και έτσι ο λαός εξακολουθούσεν ακόμη να θυσιάζη και να προσφέρει θυμιάματα στους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους.

Δ Βασ. 14,5 και εγένετο ότε κατίσχυεν η βασιλεία εν χειρί αυτού, και επάταξε τους δούλους αυτού τους πατάξαντας τον πατέρα αυτού·

Δ Βασ. 14,5 Όταν δε εστερεώθη καλά εις τα χέρια του η βασιλεία, εθανάτωσε τους δούλους του εκείνους, οι οποίοι είχαν συνωμοτικώς κτυπήσει και φονεύσει τον πατέρα του.

Δ Βασ. 14,6 και τους υιούς των παταξάντων ουκ εθανάτωσε, καθώς γέγραπται εν βιβλίω νόμων Μωυσή, ως ενετείλατο Κύριος λέγων· ουκ αποθανούνται πατέρες υπέρ υιών, και υιοί ουκ αποθανούνται υπέρ πατέρων, ότι αλλ ή έκαστος εν ταίς αμαρτίαις αυτού αποθανείται.

Δ Βασ. 14,6 Τα παιδιά όμως των δολοφόνων αυτών του πατρός του δεν τα εφόνευσε τηρήσας την σχετικήν εντολήν του βιβλίου των νόμων του Μωϋσέως, στο οποίον ο Κυριος διάτασσε· "δεν πρέπει να θανατώνωνται πατέρες εξ αιτίας των υιών, ούτε υιοί εξ αιτίας των πατέρων των. Αλλά καθένας θα θανατώνεται δια τας ιδικάς του αμαρτίας".

Δ Βασ. 14,7 αυτός επάταξε την Εδώμ εν Γαιμελέ δέκα χιλιάδας και συνέλαβε την Πέτραν εν τώ πολέμω και εκάλεσε το όνομα αυτής Καθοήλ έως της ημέρας ταύτης.

Δ Βασ. 14,7 Αυτός, λοιπόν, ο Αμεσσίας επολέμησε τους Ιδουμαίους εις Γαιμελέ με δέκα χιλιάδας στρατιώτας και κατά τον πόλεμον αυτόν κατέλαβε την Πέτραν, την οποίαν μετωνόμασε Καθοήλ. Ετσι δε ονομάζεται η πόλις αυτή έως την ημέραν αυτήν.

Δ Βασ. 14,8 τότε απέστειλεν Αμεσσίας αγγέλους προς Ιωάς υιόν Ιωάχαζ υιού Ιού βασιλέως Ισραήλ λέγων· δεύρο οφθώμεν προσώποις.

Δ Βασ. 14,8 Υπερήφανος δια την νίκην του αυτήν ο Αμεσσίας έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Ιωάς, υιόν του Ιωάχαζ υιού του Ιού, βασιλέως των Ισραηλιτών, και ειπε· "έλα να αντιπαραταχθώμεν εις πόλεμον".

Δ Βασ. 14,9 και απέστειλεν Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ προς Αμεσσιαν βασιλέα Ιούδα λέγων· ο άκαν ο εν τώ Λιβάνω απέστειλε προς την κέδρον την εν τώ Λιβάνω λέγων· δός την θυγατέρα σου τώ υιό μου εις γυναίκα· και διήλθον τα θηρία του αγρού τα εν τώ Λιβάνω και συνεπάτησαν την άκανα.

Δ Βασ. 14,9 Ο Ιωάς ο βασιλεύς των Ισραηλιτών έστειλεν ιδικούς του ανθρώπους προς τον Αμεσσιαν τον βασιλέα του Ιούδα και ειπεν "η άκανθα, η οποια ευρίσκειται στο όρος Λιβανον, έστειλε προς την κέδρον την εν τω Λιβάνω και ειπε· Δος μου την θυγατέρα σου ως σύζυγον στο παιδί μου. Τα θηρία της περιοχής του Λιβάνου ηγανάκτησαν δια την αναϊδειάν της, κατεπάτησαν και εξωλόθρευσαν την άκανθαν.

Δ Βασ. 14,10 τύπτων επάταξας την Ιδουμαίαν, και επηρέ σε καρδια σου· ενδοξάσθητι καθημένος εν τώ οίκω σου, και ινατί ερίζεις εν κακία σου; και πεσή σύ και Ιούδας μετά σου.

Δ Βασ. 14,10 Συ πολεμών ενίκησες την Ιδουμαίαν. Εξ αιτίας του κατορθώματός σου αλαζονεύθηκε η καρδια σου. Μείνε, λοιπόν, ήσυχος και αναπαυμένος με το κατορθωμά σου αυτό. Διατί φιλονεικείς εξ αιτίας της κακότητός σου; Πρόσεξε, διότι εάν πολεμήσης εναντίον μου, θα πέσης και θα καταστραφής συ και ο ιουδαϊκός λαός μαζί σου".

Δ Βασ. 14,11 και ουκ ήκουσεν Αμεσσίας. και ανέβη Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ, και ώφθησαν προσώποις αυτός και Αμεσσίας βασιλεύς Ιούδα εν Βαιθσαμύς τή τού Ιούδα·

Δ Βασ. 14,11 Ο Αμεσσίας όμως δεν ήκουσε την συνετήν αυτήν συμβουλήν. Δα τούτο ο Ιωάς ο βασιλεύς του Ισραήλ εξεστράτευσεν εναντίον του. Συνητήθησαν αντιμέτωποι εις την Βαιθσαμύς της Ιουδαίας αυτός ο Ιωάς, και ο Αμεσσίας, ο βασιλεύς της Ιουδαίας.

Δ Βασ. 14,12 και επτάισεν Ιούδας από προσώπου Ισραήλ, και έφυγεν ανήρ εις το σκήνωμα αυτού·

Δ Βασ. 14,12 Κατά την μάχην οι Ιουδαίοι ενικήθησαν από τους Ισραηλίτας και ο καθένας από τους Ιουδαίους έφυγεν εις την κατοικίαν του.

Δ Βασ. 14,13 και τον Αμεσσιαν υιόν Ιωάς υιού Οχοζιου συνέλαβεν Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ εν Βαιθσαμύς. και ήλθεν εις Ιερουσαλήμ και καθείλεν εν τώ τείχει Ιερουσαλήμ εν τή πύλη Εφραϊμ έως πύλης της γωνίας τετρακοσίους πήχεις·

Δ Βασ. 14,13 Τον δε Αμεσσιαν, υιόν Ιωάς υιού του Οχοζιου, συνέλαβεν αιχμάλωτον ο Ιωάς, ο βασιλεύς των Ισραηλιτών, εις Βαιθσαμύς. Ο Ιωάς ήλθεν έπειτα εις την Ιερουσαλήμ και εκρήμνισε τα τείχη της πόλεως από της πύλης Εφραϊμ μέχρι της πύλης της γωνίας εις έκτασιν διακοσίων και πλέον μέτρων.

Δ Βασ. 14,14 και έλαβεν το χρυσίον και το αργύριον και πάντα τα σκεύη τα ευρεθέντα εν οίκω Κυρίου και εν θησαυροίς οίκου του βασιλέως και τους υιούς των συμμίξεων και απέστρεψεν εις Σαμάρειαν.

Δ Βασ. 14,14 Επήρην επίσης τον χρυσόν, τον άργυρον και όλα τα ιερά σκεύη, που υπήρχαν στον ναόν του Κυρίου και εις τα θησαυροφυλάκια του βασιλικού οίκου. Επήρην επίσης και επιφανείς ομήρους μαζί του και επέστρεψεν εις την Σαμάρειαν,

Δ Βασ. 14,15 και τα λοιπά των λόγων Ιωάς, όσα εποίησεν εν δυναστεία αυτού, ά επολέμησε μετά Αμεσσιου βασιλέως Ιούδα,

ουχί ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίου λόγων των ημερών τοῖς βασιλεύσιν Ἰσραὴλ;

Δ Βασ. 14,15 Τα υπόλοιπα ἀπὸ τα ἔργα του Ἰωᾶς, ὅσα κατορθώματα αὐτὸς ἔκαμε, ὁ πόλεμὸς του ἐναντίον του Ἀμεσσίου βασιλέως του Ἰούδα, δὲν εἶναι ἀντὰ γραμμένα στο βιβλίον των ἔργων των βασιλέων του Ἰσραὴλ;

Δ Βασ. 14,16 καὶ ἐκοιμήθη Ἰωᾶς μετὰ των πατέρων αὐτοῦ καὶ ἐτάφη ἐν Σαμαρεία μετὰ των βασιλέων Ἰσραὴλ, καὶ ἐβασίλευσεν Ἰεροβοάμ υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ.

Δ Βασ. 14,16 Ὁ Ἰωᾶς ἐκοιμήθη με τους προγόνους αὐτοῦ καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Σαμάρειαν με τους βασιλεῖς του Ἰσραὴλ. Ἀντὶ δε αὐτοῦ ἐγένε βασιλεὺς ὁ Ἰεροβοάμ, ὁ υἱὸς του.

Δ Βασ. 14,17 καὶ ἐξῆσεν Ἀμεσσίας υἱὸς Ἰωᾶς βασιλεὺς Ἰούδα μετὰ το ἀποθανεῖν Ἰωᾶς υἱὸν Ἰωάχαζ βασιλέα Ἰσραὴλ πεντεκαίδεκα ἔτη.

Δ Βασ. 14,17 Ὁ Ἀμεσσίας, ὁ υἱὸς του Ἰωᾶς, βασιλεὺς των Ἰουδαίων ἐξῆσε μετὰ τον θάνατον του Ἰωᾶς, υἱοῦ του Ἰωάχαζ βασιλέως του Ἰσραὴλ, δέκα πέντε ἔτη.

Δ Βασ. 14,18 καὶ τα λοιπὰ των λόγων Ἀμεσσίου καὶ πάντα, ὅσα ἐποίησεν, ουχί ταύτα γεγραμμένα ἐπί βιβλίου λόγων των ημερών τοῖς βασιλεύσιν Ἰούδα;

Δ Βασ. 14,18 Τα υπόλοιπα ἀπὸ τα ἔργα του Ἀμεσσίου καὶ ὅλα ὅσα ἔκαμεν, εἶναι γραμμένα στο βιβλίον των ἔργων καὶ ημερών των βασιλέων του Ἰούδα.

Δ Βασ. 14,19 καὶ συνεστράφησαν ἐπ' αὐτόν σύστρεμμα ἐν Ἰερουσαλήμ, καὶ ἐφύγεν εἰς Λαχίς· καὶ ἀπέστειλαν ὀπίσω αὐτοῦ εἰς Λαχίς καὶ ἐθανάτωσαν αὐτόν ἐκεῖ.

Δ Βασ. 14,19 Ἐγένε κατόπιν συναμοσία ἐναντίον του εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ. Αὐτὸς δε κατέφυγε, δια νὰ σωθῆ, εἰς τὴν Λαχίς. Ἀλλὰ ἐστάλησαν ὀπίσθεν ἀπὸ αὐτόν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καὶ τον ἐθανάτωσαν ἐκεῖ.

Δ Βασ. 14,20 καὶ ἦσαν αὐτόν ἐφ' ἵππων, καὶ ἐτάφη ἐν Ἰερουσαλήμ μετὰ των πατέρων αὐτοῦ ἐν πόλει Δαυίδ.

Δ Βασ. 14,20 Ἐφόρτωσαν το πτόμα του εἰς ἵππον, με συνοδείαν δε καὶ ἄλλων ἰππέων ἔφεραν αὐτόν εἰς Ἰερουσαλήμ καὶ τον ἔθαψαν εἰς τὴν πόλιν Δαυίδ με τους προπάτοράς του.

Δ Βασ. 14,21 καὶ ἔλαβε πᾶς ὁ λαὸς Ἰούδα τον Ἀζαρίαν -καὶ αὐτὸς υἱὸς ἐκκαίδεκα ἐτῶν- καὶ ἐβασίλευσαν αὐτόν ἀντὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀμεσσίου.

Δ Βασ. 14,21 Ὅλος δε τότε ὁ λαὸς των Ἰουδαίων ἐπῆρε τον Ἀζαρίαν- ὅταν αὐτὸς ἦτο ἀκόμη δέκα ἐξ ἐτῶν- καὶ τον ἀνεβίβασαν στον βασιλικὸν θρόνον ἀντὶ του πατρὸς του, του Ἀμεσσίου.

Δ Βασ. 14,22 αὐτὸς ἠκοδόμησε τὴν Αἰλώθ καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὴν τῷ Ἰούδα μετὰ το κοιμηθῆναι τον βασιλέα μετὰ των πατέρων αὐτοῦ.

Δ Βασ. 14,22 Αὐτὸς ὁ Ἀζαρίας οἰκοδόμησε τὴν Αἰλώθ καὶ προσήρτησεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς πατήρ του, ὁ Ἀμεσσίας, εἶχε κοιμηθῆ καὶ ταφή μαζὴ με τους προγόνους του.

Δ Βασ. 14,23 Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ τοῦ Ἀμεσσίου υἱὸς Ἰωᾶς βασιλεὺς Ἰούδα ἐβασίλευσεν Ἰεροβοάμ υἱὸς Ἰωᾶς ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐν Σαμαρεία τεσσαράκοντα καὶ ἓν ἔτος.

Δ Βασ. 14,23 Κατὰ το δέκατον πέμπτον ἔτος του Ἀμεσσίου, υἱοῦ του Ἰωᾶς βασιλέως των Ἰουδαίων, ἐγένε βασιλεὺς των Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν Σαμάρειαν ὁ Ἰεροβοάμ υἱὸς του Ἰωᾶς, ὁ ὁποῖος καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ἓν ἔτος.

Δ Βασ. 14,24 καὶ ἐποίησε το πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου· οὐκ ἀπέστη ἀπὸ πασῶν ἀμαρτιῶν Ἰεροβοάμ υἱοῦ Ναβάτ, ὅς ἐξήμαρτε τον Ἰσραὴλ.

Δ Βασ. 14,24 Αὐτὸς διέπραξε πονηρὰ ἐνώπιον του Κυρίου. Δὲν ἀπεμακρύνθη καθόλου ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας του Ἰεροβοάμ, υἱοῦ του Ναβάτ, ὁ ὁποῖος ἐξώθησε τον Ἰσραηλιτικὸν λαόν εἰς τὴν ἀσέβειαν.

Δ Βασ. 14,25 αὐτὸς ἀπέστησε το ὄριον Ἰσραὴλ ἀπὸ εἰσόδου Αἰμάθ ἕως τῆς θαλάσσης τῆς Ἀραβα κατὰ το ρῆμα Κυρίου Θεοῦ Ἰσραὴλ, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ δούλου αὐτοῦ Ἰωνά υἱοῦ Ἀμαθὶ τοῦ προφήτου τοῦ ἐν Γεθχοφέρ.

Δ Βασ. 14,25 Αὐτὸς ἀποκατέστησε τὰ ὅρια του Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου ἀπὸ τὴν εἰσόδον Αἰμάθ πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς Γεννησαρέτ, ὅπως εἶχε προείπει Κύριος ὁ Θεὸς του Ἰσραὴλ δια του δούλου αὐτοῦ Ἰωνά του προφήτου, υἱοῦ του Ἀμαθί, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Γεθχοφέρ.

Δ Βασ. 14,26 ὅτι εἶδε Κύριος τὴν ταπείνωσιν Ἰσραὴλ πικρὰν σφόδρα καὶ ολιγοστοὺς συνεχομένους καὶ ἐσπανισμένους καὶ ἐγκαταλελειμμένους, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθὸν τῷ Ἰσραὴλ.

Δ Βασ. 14,26 Διότι ὁ Κύριος εἶδε τον ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν μεγάλην πικρίαν των Ἰσραηλιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀπομείνει ολιγοστοὶ καὶ σπάνιοι, ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ ὅλους καὶ δὲν υπῆρχε κανεὶς νὰ βοηθήσῃ τον Ἰσραηλιτικὸν λαόν.

Δ Βασ. 14,27 καὶ οὐκ ἐλάλησε Κύριος ἐξαλείψαι το σπέρμα Ἰσραὴλ ὑποκάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐσωσεν αὐτοὺς διὰ χειρὸς Ἰεροβοάμ υἱοῦ Ἰωᾶς.

Δ Βασ. 14,27 Δὲν ἠθέλησεν ὁ Κύριος νὰ ἐξολοθρεύσῃ τους ἀπογόνους του Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τον οὐρανόν, ἀλλὰ ἐσωσεν αὐτοὺς δια μέσου του Ἰεροβοάμ, του υἱοῦ του Ἰωᾶς.

Δ Βασ. 14,28 καὶ τα λοιπὰ των λόγων Ἰεροβοάμ καὶ πάντα, ὅσα ἐποίησε, καὶ αἱ δυναστεῖαι αὐτοῦ, ὅσα ἐπολέμησε καὶ ὅσα ἐπέστρεψε τὴν Δαμασκὸν καὶ τὴν Αἰμάθ τῷ Ἰούδα ἐν Ἰσραὴλ, ουχί ταύτα γεγραμμένα ἐπί βιβλίου λόγων των ημερών τοῖς βασιλεύσιν Ἰσραὴλ;

Δ Βασ. 14,28 Τα υπόλοιπα ἐκ των ἔργων του Ἰεροβοάμ καὶ ὅσα ἄλλα ἔκαμε, τὰ κατορθώματά του, πὼς ἐπολέμησε καὶ πὼς ἀνέκτησε δια το βασίλειον του Ἰσραὴλ τὴν Δαμασκὸν καὶ τὴν Αἰμάθ, πὼς ἀνήκεν στο βασίλειον του Ἰούδα, εἶναι γραμμένα στο βιβλίον των ἔργων των ημερών των βασιλέων του Ἰσραὴλ.

Δ Βασ. 14,29 καὶ ἐκοιμήθη Ἰεροβοάμ μετὰ των πατέρων αὐτοῦ μετὰ βασιλέων Ἰσραὴλ, καὶ ἐβασίλευσε Ζαχαρίας υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ.

Δ Βασ. 14,29 Ὁ Ἰεροβοάμ ἐκοιμήθη με τους προγόνους του, με τους βασιλεῖς του Ἰσραὴλ. Ἀνεκηρύχθη δε βασιλεὺς ἀντ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς του ὁ Ζαχαρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Δ Βασ. 15,1 Ἐν ἔτει εικοστῷ καὶ ἐβδόμῳ τῷ Ἰεροβοάμ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν Ἀζαρίας υἱὸς Ἀμεσσίου βασιλέως Ἰούδα.

Δ Βασ. 15,1 Κατὰ το εικοστὸν ἑβδομον ἔτος του Ἰεροβοάμ, βασιλέως των Ἰσραηλιτῶν, ἐβασίλευσε ὁ Ἀζαρίας ὁ υἱὸς του Ἀμεσσίου βασιλέως των Ἰουδαίων.

Δ Βασ. 15,2 υἱὸς ἐκκαίδεκα ἐτῶν ἦν ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτόν καὶ πεντηκονταδύο ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ἰερουσαλήμ, καὶ ὄνομα

τή μητρί αυτού Ιεχελία εξ Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 15,2 Δέκα εξ ετών ήτο αυτός, όταν έγινε βασιλεύς, και εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ επί πενήντα δύο έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Ιεχελία και κατήγετο από την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 15,3 και εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησεν Αμεσσίας ο πατήρ αυτού·

Δ Βασ. 15,3 Αυτός έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου καθ' όλα, όπως ο Αμεσσίας ο πατήρ του.

Δ Βασ. 15,4 πλήν των υψηλών ουκ εξήρην, έτι ο λαός εθυσίαζε και εθυμίων εν τοίς υψηλοίς,

Δ Βασ. 15,4 Αλλά δεν κατέστρεψε τους υψηλούς τόπους της ειδωλολατρικής θρησκείας και έτσι ο λαός εξακολουθούσε να θυσιάζει και να προσφέρει θυμιάματα στους ειδωλικούς θεούς.

Δ Βασ. 15,5 και ήψατο Κύριος τον βασιλέα, και ήν λελεπρωμένος έως ημέρας θανάτου αυτού και εβασίλευσεν εν οίκω αφφουσώθ, και Ιωάθαμ υιός του βασιλέως επί τώ οίκω κρινών τον λαόν της γής.

Δ Βασ. 15,5 Δια τούτο ο Κυριος ετιμώρησε τον βασιλέα αυτόν με την ασθένειαν της λέπρας μέχρι της ημέρας του θανάτου του. Εξ αιτίας δε της λέπρας του, είχαν ως έδραν της βασιλείας του κάποιοι απομεμονωμένοι οίκον. Ο δε υιός του, ο Ιωάθαμ, εδίκασε και εκυβερνούσε αντ' αυτού τον λαόν της Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 15,6 και τα λοιπά των λόγων Αζαρίου, και πάντα, όσα εποίησεν, ουχί ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα:

Δ Βασ. 15,6 Τα υπόλοιπα εκ των λόγων και έργων του Αζαρίου, όλα όσα έκαμεν, είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων Ιούδα.

Δ Βασ. 15,7 και εκοιμήθη Αζαρίας μετά των πατέρων αυτού, και έθαψαν αυτόν μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Ιωάθαμ υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 15,7 Ο Αζαρίας εκοιμήθη με τους προγόνους αυτού, τον έθαψαν δε στους τάφους των προγόνων του εις την πόλιν Δαυίδ. Αντ' αυτού δε εβασίλευσεν ο υιός του ο Ιωάθαμ.

Δ Βασ. 15,8 Εν έτει τριακοστώ και ογδώ τώ Αζαρίου βασιλεί Ιούδα εβασίλευσε Ζαχαρίας υιός Ιεροβοάμ επί Ισραήλ εν Σαμαρεία εξάμηνον.

Δ Βασ. 15,8 Κατά το τριακοστόν όγδοον έτος του Αζαρίου βασιλέως των Ιουδαίων εβασίλευσεν στο βασιλείον του Ισραήλ εις την Σαμάρειαν επί εξ μήνας ο Ζαχαρίας, ο υιός του Ιεροβοάμ.

Δ Βασ. 15,9 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου, καθά εποίησαν οι πατέρες αυτού· ουκ απέστη από πασών των αμαρτιών Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,9 Αυτός διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου. Εξέκλινεν προς την ειδωλολατρείαν, όπως έκαναν οι πρόγονοί του. Δεν απεμακρύνθη από τας πολυαριθμους αμαρτίας του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος είχεν εξωθήσει τους Ισραηλίτας εις την ασέβειαν και ειδωλολατρείαν.

Δ Βασ. 15,10 και συνεστράφησαν επ αυτόν Σελλούμ υιός Ιαβίς και Κεβλαάμ και επάταξαν αυτόν και εθανάτωσαν αυτόν, και Σελλούμ εβασίλευσεν αντ αυτού.

Δ Βασ. 15,10 Ωργάνωσαν όμως συνωμοσίαν εναντίον αυτού ο Σελλούμ, ο υιός του Ιαβίς, και ο Κεβλαάμ, οι οποίοι τον εκτύπησαν και τον εφόνευσαν. Ανεκηρύχθη δε κατόπιν βασιλεύς αντ' αυτού ο Σελλούμ.

Δ Βασ. 15,11 και τα λοιπά των λόγων Ζαχαρίου ιδού εισι γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,11 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ζαχαρίου είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,12 ο λόγος Κυρίου, ον ελάλησε προς Ιού λέγων· υιοί τέταρτοι καθήσονταί σοι επί θρόνου Ισραήλ· και εγένετο ούτως.

Δ Βασ. 15,12 Ο Κυριος είχε προφητεύσει προς τον Ιού και είπε· "τέσσαρες γενεαί σου θα καθίσουν διαδοχικώς στον βασιλικόν θρόνον των Ισραηλιτών". Ετσι δε και έγινε.

Δ Βασ. 15,13 Καί Σελλούμ υιός Ιαβίς εβασίλευσε· και εν έτει τριακοστώ και ενάτω Αζαρία βασιλεί Ιούδα εβασίλευσε Σελλούμ μήνα ημερών εν Σαμαρεία.

Δ Βασ. 15,13 Ο Σελλούμ, ο υιός του Ιαβίς, ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Κατά το τριακοστόν έννατον έτος του Αζαρίου, βασιλέως των Ιουδαίων, έγινε βασιλεύς ο Σελλούμ επί ένα μόνον μήνα εις την Σαμάρειαν.

Δ Βασ. 15,14 και ανέβη Μαναήμ υιός Γαδδί εκ Θαρσιλά και ήλθεν εις Σαμάρειαν και επάταξε τον Σελλούμ υιόν Ιαβίς εν Σαμαρεία και εθανάτωσεν αυτόν.

Δ Βασ. 15,14 Ο Μαναήμ, ο οποίος κατήγετο από την φυλήν Γαδ, ανέβη από την πόλιν Θαρσιλά, ήλθεν εις την Σαμάρειαν, εκτύπησε τον Σελλούμ, τον οίον του Ιαβίς, εντός της Σαμαρείας και τον εφόνευσε.

Δ Βασ. 15,15 και τα λοιπά των λόγων Σελλούμ και η συστροφή αυτού, ήν συνεστράφη, ιδού εισι γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,15 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Σελλούμ και η συνωμοσία, την οποίαν αυτός ωργάνωσε, ιδού είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του βασιλείου Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,16 τότε επάταξε Μαναήμ την Θερσά και πάντα τα εν αυτή και τα όρια αυτής από Θερσά, ότι ουκ ήνοιξαν αυτώ και επάταξεν αυτήν και τας εν γαστρί εχούσας ανέρηξεν.

Δ Βασ. 15,16 Τοτε ο Μαναήμ εκτύπησε την πόλιν Θερσά και όλα τα περιχώρα αυτής και όλους όσοι ευρίσκοντο εις αυτήν. Την εκτύπησε, διότι οι κάτοικοί της δεν του ήνοιξαν τας πύλας της πόλεώς των. Όταν δε την κατέλαβε, διέπραξεν ωμότηας, αφού έφθασε μέχρι του σημείου να σχίση ακόμη και τας κοιλίας των εγκύων γυναικών.

Δ Βασ. 15,17 Εν έτει τριακοστώ και ενάτω τώ Αζαρία βασιλεί Ιούδα εβασίλευσε Μαναήμ υιός Γαδδί επί Ισραήλ εν Σαμαρεία δέκα έτη.

Δ Βασ. 15,17 Κατά το τριακοστόν έννατον έτος του Αζαρίου, βασιλέως των Ιουδαίων, ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ο Μαναήμ, καταγόμενος από την φυλήν Γαδ, και εβασίλευσεν εις την Σαμάρειαν επί δέκα έτη.

Δ Βασ. 15,18 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου· ουκ απέστη από πασών αμαρτιών Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,18 Αυτός διέπραξε πονηρά και ασεβή ενώπιον του Κυρίου. Δεν απεμακρύνθη από καμμίαν αμαρτίαν του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος εξώθησε τον ισραηλιτικόν λαόν εις αμαρτίαν και ασέβειαν.

Δ Βασ. 15,19 εν ταίς ημέραις αυτού ανέβη Φούλ βασιλεύς Ασσυρίων επί την γήν, και Μαναήμ έδωκε τώ Φούλ χίλια τάλαντα αργυρίου είναι την χείρα αυτού μετ αυτού.

Δ Βασ. 15,19 Κατά τας ημέρας του βασιλέως αυτού ο Φούλ, βασιλεύς των Ασσυρίων, επήλθεν εναντίον της χώρας των Ισραηλιτών. Ο Μαναήμ, δια να αποφύγη ήτταν και υποδούλωσιν, παρέδωσεν στον Φουλ χίλια τάλαντα αργυρίου, δια να τον έχη και σύμμαχόν του.

Δ Βασ. 15,20 και εξήνεγκε Μαναήμ το αργύριον επί τον Ισραήλ, επί πάν δυνατόν ισχυϊ, δούνην τώ βασιλεί των Ασσυρίων, πενήτηκοντα σίκλους τώ ανδρί τώ ενί· και απέστρεψε βασιλεύς Ασσυρίων και ουκ έστη εκεί εν τή γη.

Δ Βασ. 15,20 Ο Μαναήμ απέσπασε και συνεκέντρωσε το αργύριον αυτό από τους Ισραηλίτας, μάλιστα δε από εκείνους που ήσαν εις θέσιν να δώσουν, και το παρέδωσεν στον βασιλέα των Ασσυρίων. Πεντήκοντα σίκλους εζήτησε και επήρην από κάθε πλούσιον άνδρα. Ο δε βασιλεύς των Ασσυρίων επανήλθε κατόπιν εις την χώραν του και έτσι απεμακρύνθη από την χώραν των Ισραηλιτών.

Δ Βασ. 15,21 και τα λοιπά των λόγων Μαναήμ και πάντα όσα εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ:

Δ Βασ. 15,21 Τα υπόλοιπα εκ των έργων του Μαναήμ και όσα άλλα έκαμεν είναι αυτά γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,22 και εκοιμήθη Μαναήμ μετά των πατέρων αυτού, και εβασίλευσε Φακεσίας υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 15,22 Ο Μαναήμ εκοιμήθη με τους προπάτοράς του και αντ' αυτού ανεκηρύχθη βασιλεύς ο Φακεσίας, ο υιός του.

Δ Βασ. 15,23 Εν έτει πενήτηκοστώ τού Αζαρίου βασιλεί Ιούδα εβασίλευσε Φακεσίας υιός Μαναήμ επί Ισραήλ εν Σαμαρεία δύο έτη.

Δ Βασ. 15,23 Κατά το πενήτηκοστόν έτος του Αζαρίου, βασιλέως των Ιουδαίων, εβασίλευσεν στο βασιλείον των Ισραηλιτών εις την Σαμάρειαν επί δύο έτη ο Φακεσίας, ο υιός του Μαναήμ.

Δ Βασ. 15,24 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου· ουκ απέστη από αμαρτιών Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,24 Αυτός διέπραξε πονηρά και ασεβή ενώπιον του Κυρίου. Δεν απεμακρύνθη καθόλου από τας αμαρτίας του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος εξώθησε τους Ισραηλίτας εις την ασέβειαν και την αμαρτιαν.

Δ Βασ. 15,25 και συνεστράφη επ αυτόν Φακεέ υιός ομελίου ο τριστάτης αυτού και επάταξεν αυτόν εν Σαμαρεία εναντίον οίκου τού βασιλέως μετά τού Αργόβ και μετά τού Αρία, και μετ αυτού πενήτηκοντα άνδρες από των τετρακοσίων· και εθανάτωσεν αυτόν και εβασίλευσεν αντ αυτού.

Δ Βασ. 15,25 Εναντίον αυτού ωργάνωσε συνωμοσίαν ο μεγάλος αξιωματούχος του, ο Φακεέ, υιός του Ρομελίου, ο οποίος και εφόνευσεν αυτόν εις την Σαμάρειαν εμπρός εις τα βασιλικά ανάκτορα. Μαζή με αυτόν εφονεύθη ο Αργόβ και ο Αρίας και πενήτηκοντα από τους τετρακοσίους άνδρας, τους σωματοφύλακάς του. Ο Φακεέ θανατώσας τον Φακεσίαν ανεκηρύχθη αντ' αυτού βασιλεύς.

Δ Βασ. 15,26 και τα λοιπά των λόγων Φακεσίου και πάντα, όσα εποίησεν, ιδού εισι γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,26 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Φακεσίου και όλα όσα έκαμεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,27 Εν έτει πενήτηκοστώ και δευτέρω τού Αζαρίου βασιλεί Ιούδα εβασίλευσε Φακεέ υιός ομελίου επί Ισραήλ εν Σαμαρεία είκοσιν έτη.

Δ Βασ. 15,27 Κατά το πενήτηκοστόν δεύτερον έτος του Αζαρίου, βασιλέως των Ιουδαίων, ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον του βασιλείου των Ισραηλιτών ο Φακεέ, υιός του Ρομελίου, ο οποίος εβασίλευσεν εις την Σαμάρειαν επί είκοσι έτη.

Δ Βασ. 15,28 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου· ουκ απέστη από πασών αμαρτιών Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,28 Και αυτός διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου. Δεν απεμακρύνθη από καμμίαν αμαρτιαν του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ο οποίος είχε εξωθήσει τον ισραηλιτικόν λαόν εις αμαρτιαν και ασέβειαν.

Δ Βασ. 15,29 εν ταις ημέραις Φακεέ βασιλέως Ισραήλ ήλθε Θαγλαθφελλασάρ βασιλεύς Ασσυρίων και έλαβε την Αίν και την Αβελβαιθαμααχά και την Ανιώχ και την Κενέζ και την Ασώρ και την Γαλααδ και την Γαλιλαιαν, πάσαν γήν Νεφθαλί, και απώκισεν αυτούς εις Ασσυρίους.

Δ Βασ. 15,29 Κατά τας ημέρας του Φακεέ, βασιλέως των Ισραηλιτών, επήλθεν ο Θαγλαθφελλασάρ, βασιλεύς των Ασσυρίων, και κατέλαβε την Αιν, την Αβελβαιθαμααχα, την Ανιώχ, την Κενέζ, την Ασώρ, την Γαλααδ και την Γαλιλαιαν καθ' όλην την έκτασιν της φυλής Νεφθαλίμ. Τους κατοίκους των περιοχών αυτών μετέφερε και εγκατέστησεν εις την χώραν των Ασσυρίων.

Δ Βασ. 15,30 και συνέστρεψε σύστρεμμα Ωσηέ υιός Ηλά επί Φακεέ υιόν ομελίου και επάταξεν αυτόν και εθανάτωσε και εβασίλευσεν αντ αυτού εν έτει εικοστώ Ιωάθαμ υιού Αζαρίου.

Δ Βασ. 15,30 Ο Ωσηέ, υιός του Ηλά, ωργάνωσε συνωμοσίαν εναντίον του Φακεέ, υιού του Ρομελίου, εκτύπησεν αυτόν και τον εθανάτωσεν. Ανήλθε δε αντ' αυτού στον βασιλικόν θρόνον κατά το εικοστόν έτος του Ιωάθαμ, υιού του Αζαρίου.

Δ Βασ. 15,31 και τα λοιπά των λόγων Φακεέ και πάντα, όσα εποίησεν, ιδού ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ισραήλ.

Δ Βασ. 15,31 Τα υπόλοιπα εκ των έργων του Φακεέ, όλα όσα έκαμε, ιδού όλα αυτά είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του βασιλείου των Ισραηλιτών.

Δ Βασ. 15,32 Εν έτει δευτέρω Φακεέ υιού ομελίου βασιλεί Ισραήλ εβασίλευσεν Ιωάθαμ υιός Αζαρίου βασιλέως Ιούδα.

Δ Βασ. 15,32 Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Φακεέ, υιού του Ρομελίου, βασιλέως των Ισραηλιτών, εβασίλευσεν ο Ιωάθαμ ο υιός του Αζαρίου βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα.

Δ Βασ. 15,33 υιός είκοσι και πέντε ετών ήν εν τώ βασιλεύειν αυτόν και εκκαίδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Ιερουσα θυγάτηρ Σαδώκ.

Δ Βασ. 15,33 Ητο εικοσιπέντε ετών ούτος, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δε επί δέκα εξ έτη εις την Ιερουσαλήμ· η μήτηρ αυτού ωνομάζετο Ιερουσα, ήτο δε θυγάτηρ του Σαδώκ.

Δ Βασ. 15,34 και εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησεν Αζαρίας ο πατήρ αυτού·

Δ Βασ. 15,34 Ο Ιωάθαμ έπραξε το αρεστόν ενώπιον του Κυρίου, σύμφωνα με όσα είχε πράξει και ο πατήρ του Αζαρίας.

Δ Βασ. 15,35 πλήν τα υψηλά ουκ εξήρην, έτι ο λαός εθυσίαζε και εθυμία εν τοίς υψηλοίς. αυτός ωκοδόμησε την πύλην οίκου

Κυρίου την επάνω.

Δ Βασ. 15,35 Αλλά τους υψηλούς τόπους των ειδώλων δεν κατέστρεψε. Δια τούτο και ο λαός εξακολουθούσε να προσφέρει θυσίας και θυμίαμα στους υψηλούς αυτούς τόπους. Αυτός δε ανοικοδόμησε την άνω πύλην του ναού του Κυρίου.

Δ Βασ. 15,36 και τα λοιπά των λόγων Ιωάθαμ και πάντα, όσα εποίησεν, ουχί ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Δ Βασ. 15,36 Τα υπόλοιπα εκ των έργων του Ιωάθαμ, όλα όσα έκαμε, είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ιούδα.

Δ Βασ. 15,37 εν ταίς ημέραις εκείναις ήρξατο Κύριος εξαποστέλλειν εν Ιούδα τον αασών βασιλέα Συρίας, και τον Φακεέ υιόν ομελίου.

Δ Βασ. 15,37 Κατά την εποχήν εκείνην ήρχισεν ο Κυριος να αποστέλλη εναντίον του βασιλείου του Ιούδα τον Ραασών, βασιλέα της Συρίας, και τον Φακεέ, υιόν του Ρομελίου.

Δ Βασ. 15,38 και εκοιμήθη Ιωάθαμ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαυίδ του πατρός αυτού, και εβασίλευσεν Αχαζ υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 15,38 Ο Ιωάθαμ εκοιμήθη μετά των πατέρων του και ετάφη εις την πόλιν του προγόνου του Δαυίδ, αντ' αυτού δε εβασίλευσεν ο Αχαζ ο υιός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Δ Βασ. 16,1 Εν έτει επτακαιδεκάτω Φακεέ υιού ομελίου εβασίλευσεν Αχαζ υιός Ιωάθαμ βασιλέως Ιούδα.

Δ Βασ. 16,1 Κατά το δέκατον έβδομον έτος της βασιλείας του Φακεέ, υιού του Ρομελίου, έγινε βασιλεύς στο βασιλειον του Ιούδα ο Αχαζ, ο υιός του Ιωάθαμ.

Δ Βασ. 16,2 υιός είκοσιν ετών ήν Αχαζ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και εκκαίδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ. και ουκ εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου Θεου αυτού πιστώσ, ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού

Δ Βασ. 16,2 Ητο αυτός είκοσιν ετών, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, και εβασίλευσεν επί δεκαέξ έτη εις την Ιερουσαλήμ. Αυτός όμως δεν έπραξε το ορθόν και το ευάρεστον ενώπιον Κυρίου του Θεού αυτού πιστώσ, όπως είχε πράξει και ο προγονός του ο Δαυίδ.

Δ Βασ. 16,3 και επορεύθη, εν οδώ βασιλέων Ισραήλ, και γε τον υιόν αυτού διήγεν εν πυρί κατά τα βδελύγματα των εθνών, ών εξήρε Κύριος από προσώπου των υιών Ισραήλ,

Δ Βασ. 16,3 Αλλά εβάδισε τον δρόμον της ασεβείας και αμαρτωλότητος των βασιλέων του Ισραήλ, αφού και αυτόν ακόμη τον υιόν του τον επέρασεν από την φωτιάν, σύμφωνα με τας αποκρουστικάς συνθηείας των ειδωλολατρικών εθνών, τα οποία είχε ξεριζώσει ο Κυριος εμπρός από τους Ισραηλίτας.

Δ Βασ. 16,4 και εθυσίαζε και εθυμία εν τοίς υψηλοίς και επί των βουνών και υποκάτω παντός ξύλου αλώδους.

Δ Βασ. 16,4 Έτσι δε ο Ισραηλιτικός λαός προσέφερε θυσίας και θυμιάματα εις τους υψηλούς τόπους, στους λόφους και κάτω από κάθε δασικόν πυκνύφυλλον δένδρον.

Δ Βασ. 16,5 τότε ανέβη αασών βασιλεύς Συρίας και Φακεέ υιός ομελίου βασιλεύς Ισραήλ εις Ιερουσαλήμ εις πόλεμον και επολιόρκουν επί Αχαζ και ουκ ηδύναντο πολεμείν.

Δ Βασ. 16,5 Τοτε ο Ραασών, ο βασιλεύς της Συρίας, και ο Φακεέ, υιός του Ρομελίου, βασιλεύς του βασιλείου του Ισραήλ, εξεστράτευσαν εναντίον της Ιερουσαλήμ, δια να την πολεμήσουν και επολιόρκουν αυτήν και τον Αχαζ, που ευρισκετο εντός αυτής. Αλλά δεν ηδυνήθησαν να επιτύχουν νίκην.

Δ Βασ. 16,6 εν τώ καιρώ εκείνω επέστρεψε αασών βασιλεύς Συρίας την Αιλάθ τή Συρία και εξέβαλε τους Ιουδαίους εξ Αιλάθ και Ιδουμαίοι ήλθον εις Αιλάθ και κατώκησαν εκεί έως της ημέρας ταύτης.

Δ Βασ. 16,6 Κατά την εποχήν εκείνην ο Ραασών, βασιλεύς της Συρίας, κατέκτησε και προσήρτησεν εις την Συρίαν την Αιλάθ και εξεδίωξε τους Ιουδαίους από την Αιλάθ. Κατόπιν δε οι Ιδουμαίοι, τη συγκαταθέσει του Ραασών, ήλθον εις Αιλάθ και εγκατεστάθησαν εκεί μέχρις αυτής της ημέρας.

Δ Βασ. 16,7 και απέστειλεν Αχαζ αγγέλους προς Θαγλαθφελλασάρ βασιλέα Ασσυρίων λέγων· δούλός σου και υιός σου εγώ, ανάβηθι και σώσόν με εκ χειρός βασιλέως Συρίας και εκ χειρός βασιλέως Ισραήλ των επανισταμένων επ εμέ.

Δ Βασ. 16,7 Τοτε ο Αχαζ έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Θαγλαθφελλασάρ, βασιλέα των Ασσυρίων, και του είπεν· “εγώ είμαι δούλος σου και παιδί σου. Ελα και σώσε με από τα χέρια του βασιλέως της Συρίας και από τα χέρια του βασιλέως του βασιλείου των Ισραηλιτών, οι οποίοι έχουν επιτεθή εναντίον μου”.

Δ Βασ. 16,8 και έλαβεν Αχαζ αργύριον και χρυσίον το ευρεθέν εν θησαυροίς οίκου Κυρίου και οίκου βασιλέως και απέστειλε τώ βασιλεί δώρα.

Δ Βασ. 16,8 Επήρεν ο Αχαζ όλον τον άργυρον και τον χρυσόν, που υπήρχεν εις τα θησαυροφυλάκια του ναού του Κυρίου και του βασιλικού ανακτόρου, και έστειλεν αυτά ως δώρα στον βασιλέα.

Δ Βασ. 16,9 και ήκουσεν αυτού βασιλεύς Ασσυρίων, και ανέβη βασιλεύς Ασσυρίων εις Δαμασκόν και συνέλαβεν αυτήν και απώκισεν αυτήν και τον αασών βασιλέα εθανάτωσε.

Δ Βασ. 16,9 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων εδέχθη την πρόσκλησιν του Αχαζ και εξεστράτευσεν εις την Δαμασκόν, την οποίαν και κατέλαβε. Τους κατοίκους αυτής μετέφερεν εις άλλας περιοχάς, τον δε βασιλέα Ραασών εφόνευσε.

Δ Βασ. 16,10 και επορεύθη βασιλεύς Αχαζ εις Δαμασκόν εις απαντήν Θαγλαθφελλασάρ βασιλεί Ασσυρίων εις Δαμασκόν. και είδε το θυσιαστήριον εν Δαμασκώ, και απέστειλεν ο βασιλεύς Αχαζ προς Ουρίαν τον ιερέα το ομοίωμα του θυσιαστηρίου και τον ρυθμόν αυτού και πάσαν ποιήσιν αυτού·

Δ Βασ. 16,10 Ο βασιλεύς Αχαζ μετέβη κατόπιν εις την Δαμασκόν, δια να συναντήση τον Θαγλαθφελλασάρ, βασιλέα των Ασσυρίων, ο οποίος έμεινε εις την πόλιν αυτήν. Εκεί εις την Δαμασκόν είδε το θυσιαστήριον του ειδωλολατρικού θεού και ο Αχαζ ο βασιλεύς έστειλε προς τον αρχιερέα Ουρίαν εις την Ιερουσαλήμ σχέδιον του θυσιαστηρίου και κάθε άλλην λεπτομέρειαν, δια να ανοικοδομηθή όμοιον.

Δ Βασ. 16,11 και ωκοδόμησεν Ουρίας ο ιερεύς το θυσιαστήριον κατά πάντα, όσα απέστειλεν ο βασιλεύς Αχαζ εκ Δαμασκού.

Δ Βασ. 16,11 Πράγματι ο Ουρίας, ο αρχιερεύς, οικοδόμησε θυσιαστήριον καθ' όλα όμοιον, όπως είχε διατάξει με τους απεσταλμένους του ο βασιλεύς Αχαζ από την Δαμασκόν.

Δ Βασ. 16,12 και είδεν ο βασιλεύς το θυσιαστήριον και ανέβη επ αυτό

Δ Βασ. 16,12 Ο βασιλεύς Αχαζ, όταν ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ, είδε το θυσιαστήριον και ανέβη επάνω εις αυτό.

Δ Βασ. 16,13 και εθυμίασε την ολοκαύτωσιν αυτού και την θυσίαν αυτού και την σπονδήν αυτού και προσέχεε το αίμα των ειρηνικών των αυτού επί το θυσιαστήριον

Δ Βασ. 16,13 Προσέφερε δε ο ίδιος θυσίαν του θυμιάματος, αιματηρά ολοκαυτώματα, αναίμακτον θυσίαν δημητριακών καρπών και σπονδήν του οίνου. Το δε αίμα των ειρηνικών θυσιών έχυσεν στο θυσιαστήριον.

Δ Βασ. 16,14 το χαλκούν το απέναντι Κυρίου. και προσήγαγε από προσώπου τού οίκου Κυρίου από τού ανά μέσον τού θυσιαστηρίου και από τού ανά μέσον τού οίκου Κυρίου και έδειξεν αυτό επί μηρόν τού θυσιαστηρίου κατά βοράν.

Δ Βασ. 16,14 Ο βασιλεύς Αχαζ διάταξεν επί πλέον, όπως το χαλκούν θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, το οποίον υπήρχεν έμπροσθεν του ναού του Κυρίου μετατοπισθή και τοποθετηθή πλησίον του νέου θυσιαστηρίου προς βορράν.

Δ Βασ. 16,15 και ενετείλατο ο βασιλεύς Αχαζ τώ Ουρία τώ ιερεί λέγων· επί το θυσιαστήριον το μέγα πρόσφερε την ολοκαύτωσιν την πρωϊνήν και την θυσίαν την εσπερινήν, και την ολοκαύτωσιν τού βασιλέως και την θυσίαν αυτού και την ολοκαύτωσιν παντός τού λαού και την θυσίαν αυτών και την σπονδήν αυτών και πάν αίμα ολοκαυτώσεως και πάν αίμα θυσίας επ αυτώ εκχεείς· και το θυσιαστήριον το χαλκούν έσται μοι εις το πρωϊ.

Δ Βασ. 16,15 Διάταξεν ακόμη ο βασιλεύς Αχαζ τον αρχιερέα Ουρίαν και του είπεν· "στο νέον αυτό μέγα θυσιαστήριον πρόσφερε τα ολοκαυτώματα της πρωϊας, την απογευματινήν θυσίαν, το ιδιαίτερον ολοκαύτωμα του βασιλέως, την αναίμακτον ειρηνικήν θυσίαν και τα ολοκαυτώματα όλων των ανθρώπων του λαού, την αναίμακτον θυσίαν αυτών και την σπονδήν του οίνου. Ολον δε το αίμα των ολοκαυτωμάτων θα χύσης στο θυσιαστήριον τούτο. Το δε παλαιόν χαλκούν θυσιαστήριον θα διατεθή δι' εμέ προσωπικώς, δια την πρωϊνήν θυσίαν".

Δ Βασ. 16,16 και εποίησεν Ουρίας ο ιερέυς κατά πάντα, όσα ενετείλατο αυτώ ο βασιλεύς Αχαζ.

Δ Βασ. 16,16 Ο αρχιερέυς Ουρίας έπραξεν όλα όσα είπεν ο Αχαζ. Εξετελεσεν όλας τας εντολάς του βασιλέως.

Δ Βασ. 16,17 και συνέκοψεν ο βασιλεύς Αχαζ τα συγκλείσματα των μεχωνώθ και μετήρην απ αυτών τον λουτήρα και την θάλασσαν καθείλεν από των βοών των χαλκών των υποκάτω αυτής και έδωκεν αυτήν επί βάσιν λιθίνην.

Δ Βασ. 16,17 Ακόμη ο βασιλεύς Αχαζ έθραυσε τα πλευρά των κινητών λουτήρων, αφήρσεν από αυτά τον νιπτήρα, κατέβασε την χαλκίνη θάλασσαν από τα χάλκινα βόϊδια, τα οποία ήσαν υποκάτω από αυτήν ως υποστηρίγματα της, και την ετοποθέτησεν εις άλλην ευτελή λιθίνην βάσιν.

Δ Βασ. 16,18 και τον θεμέλιον της καθέδρας ωκοδόμησεν εν οίκω Κυρίου και την εισοδον τού βασιλέως την έξω επέστρεψεν εν οίκω Κυρίου από προσώπου βασιλέως Ασσυρίων.

Δ Βασ. 16,18 Δια να ευχαριστήση δε τον βασιλέα των Ασσυρίων, διάταξε και μετερρύθμισαν την εξέδραν, η οποία ήτο κτισμένη στον ναόν του Κυρίου, όπως επίσης και την εισοδον, που ωδηγούσεν από το εξωτερικόν μέρος του βασιλικού ανακτόρου προς τον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 16,19 και τα λοιπά των λόγων Αχαζ, όσα εποίησεν, ουχι ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Δ Βασ. 16,19 Τα υπόλοιπα εκ των έργων του Αχαζ, τα οποία αυτός έκανε είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του βασιλείου Ιουδα.

Δ Βασ. 16,20 και εκοιμήθη Αχαζ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Εζεκίας υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 16,20 Ο Αχαζ εκοιμήθη με τους προπάτορας αυτού και ετάφη εις την πόλιν Δαυίδ. Αντ' αυτού δε ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ο υιός του, ο Εζεκίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Δ Βασ. 17,1 Εν έτει δωδεκάτω τού Αχαζ βασιλέως Ιούδα εβασίλευσεν Ωσηέ υιός Ηλά εν Σαμαρεία επί Ισραήλ εννέα έτη.

Δ Βασ. 17,1 Κατά το δωδέκατον έτος της βασιλείας του Αχαζ, βασιλέως Ιούδα, εβασίλευσεν στο βασιλειον του Ισραήλ με πρωτεύουσαν την Σαμάρειαν επί εννέα έτη ο Ωσηέ, υιός του Ηλά.

Δ Βασ. 17,2 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου, πλήν ουχ ως οι βασιλείς Ισραήλ, οί ήσαν έμπροσθεν αυτού.

Δ Βασ. 17,2 Αυτός έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, αλλά όχι όπως οι προ αυτού βασιλείς του Ισραήλ.

Δ Βασ. 17,3 επ αυτόν ανέβη Σαλαμανασάρ βασιλεύς Ασσυρίων, και εγενήθη αυτώ Ωσηέ δούλος και επέστρεψεν αυτώ μαναά.

Δ Βασ. 17,3 Εναντίον αυτού εξεστράτευσεν ο Σαλαμανασάρ, ο βασιλεύς των Ασσυρίων. Ο Ωσηέ ηττήθη, έγινεν υποτελής εις αυτόν και επλήρωσε φόρον υποτελείας.

Δ Βασ. 17,4 και εύρε βασιλεύς Ασσυρίων εν τώ Ωσηέ αδικίαν, ότι απέστειλεν αγγέλους προς Σηγώρ βασιλέα Αιγύπτου και ουκ ήνεγκε μαναά τώ βασιλεί Ασσυρίων εν τώ ενιαυτώ εκείνω, και επολιόρησεν αυτόν ο βασιλεύς Ασσυρίων και έδησεν αυτόν εν οίκω φυλακής.

Δ Βασ. 17,4 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων ανεκάλυψεν ότι ο Ωσηέ είχε παρασπονδήσει, διότι είχαν αποστείλει αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα της Αιγύπτου, τον Σηγώρ, ζητών βοήθειαν· κατά δε το έτος εκείνο δεν έδωσεν στον βασιλέα των Ασσυρίων τον συνήθη φόρον της υποτελείας. Δια τούτο ο βασιλεύς των Ασσυρίων επήλθε πάλιν εναντίον του, τον συνέλαβε, τον έδεσε και τον έρριψεν εις την φυλακήν.

Δ Βασ. 17,5 και ανέβη ο βασιλεύς Ασσυρίων εν πάση τή γη και ανέβη εις Σαμάρειαν, και επολιόρησεν επ αυτήν τρία έτη.

Δ Βασ. 17,5 Κατόπιν ο βασιλεύς των Ασσυρίων διετέρασε όλην την χώραν των Ισραηλιτών και έφθασε έως εις την πρωτεύουσαν, την Σαμάρειαν, την οποίαν επολιόρησεν επί τρία έτη.

Δ Βασ. 17,6 εν έτει ενάτω Ωσηέ συνέλαβε βασιλεύς Ασσυρίων την Σαμάρειαν και απώκισεν Ισραήλ εις Ασσυρίους και κατώκισεν αυτούς εν Αλαέ και εν Αβώρ ποταμοίς Γωζάν, και όρη Μήδων.

Δ Βασ. 17,6 Κατά το ένατον έτος της βασιλείας του Ωσηέ ο βασιλεύς των Ασσυρίων κατέλαβε την Σαμάρειαν και μετέφερεν ένα μέρος των Ισραηλιτών εις την χώραν των Ασσυρίων, εγκατέστησεν αυτούς εις την Αλαέ και εις την Αβώρ, στους ποταμούς της χώρας Γωζάν και εις τα όρη της χώρας των Μήδων.

Δ Βασ. 17,7 και εγένετο ότι ήμαρτον οι υιοί Ισραήλ τώ Κυρίω Θεώ αυτών τώ αναγαγόντι αυτούς εκ γής Αιγύπτου υποκάτωθεν χειρός Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου και εφοβήθησαν θεούς ετέρους

Δ Βασ. 17,7 Αυτά δε έγιναν ως τιμωρία εναντίον των Ισραηλιτών εκ μέρους του Θεού, διότι αυτοί ημάρτησαν ενώπιον

Κυρίου του Θεού των, ο οποίος έβγαλεν αυτούς ελευθέρους από την γην της Αιγύπτου, από την εξουσίαν Φαραώ του βασιλέως της Αιγύπτου. Αυτοί όμως δεν εσεβάσθησαν τον αληθινόν Θεόν των, αλλά εσεβάσθησαν άλλους ειδωλολατρικούς θεούς.

Δ Βασ. 17,8 και επορεύθησαν τοίς δικαιομασι των εθνών, ών εξήρη Κύριος εκ προσώπου υιών Ισραήλ, και οι βασιλείς Ισραήλ, όσοι εποίησαν,

Δ Βασ. 17,8 Οι Ισραηλίται και οι βασιλείς των έπραξαν και έζησαν σύμφωνα με τα έθιμα των ειδωλολατρικών εθνών, τα οποία ο Κυριος ειχε ξεριζώσει από το πρόσωπον του ισραηλιτικού λαού.

Δ Βασ. 17,9 και όσοι ημφίσαντο οι υιοί Ισραήλ λόγους ουχ ούτως κατά Κυρίου Θεού αυτών. και ωκοδόμησαν εαυτοίς υψηλά εν πάσαις ταίς πόλεσιν αυτών από πύργου φυλασσόντων έως πόλεως οχυράς

Δ Βασ. 17,9 Παρεδέχθησαν και οικειοποιήθησαν οι Ισραηλίται διδασκαλίας και λατρευτικές πράξεις, αι οποίαι δεν ήσαν ευάρεστοι ενώπιον Κυρίου του Θεού αυτών. Ανοικοδόμησαν δηλαδή οι ίδιοι δια τον εαυτόν τους πύργους λατρείας του ειδωλικού θεού εις υψηλά μέρη, εις όλας τας πόλεις των από τους μεμονωμένους πύργους της φρουράς μέχρι και των οχυρωμένων πόλεων.

Δ Βασ. 17,10 και εστήλωσαν εαυτοίς στήλας και άλση επί παντί βουνώ υψηλώ και υποκάτω παντός ξύλου αλσώδους

Δ Βασ. 17,10 Ανήγειραν ειδωλολατρικός στήλας, εφύτευσαν ιερά δάση, όπου έθεσαν τα αγάλματα της Ασάρτης εις κάθε υψηλόν λόφον κάτω από κάθε δασικόν πυκνόφυλλον δένδρον.

Δ Βασ. 17,11 και εθυμίασαν εκεί εν πάσιν υψηλοίς καθώς τα έθνη, ά απώκισε Κύριος εκ προσώπου αυτών, και εποίησαν κοινωνούς και εχάραξαν τού παροργίσει τον Κύριον

Δ Βασ. 17,11 Εκεί εις όλους αυτούς τους υψηλούς τόπους προσέφεραν θυμιάματα, όπως και τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία ο Θεός ειχεν απομακρύνει από το πρόσωπον αυτών. Και εμολύνθησαν εις τας αμαρτίας και ασεβείας εκεινων και εχάραξαν σταθεράν την απόφασιν να παροργίσουν τον Κυριον.

Δ Βασ. 17,12 και ελάτρευσαν τοίς ειδώλοις, οίς ειπε Κύριος αυτοίς ου ποιήσετε το ρήμα τούτο τώ Κυρίω.

Δ Βασ. 17,12 Ελάτρευσαν τα είδωλα, δια τα οποία ο Κυριος τους ειχε πη: "δεν θα πράξετε το πονηρόν τούτο έργον ενώπιον του Κυρίου".

Δ Βασ. 17,13 και διεμαρτύρατο Κύριος εν τώ Ισραήλ και εν τώ Ιούδα και εν χειρί πάντων των προφητών αυτου, παντός ορώντος λέγων· αποστράφητε από των οδών υμών των πονηρών και φυλάξατε τας εντολάς μου και τα δικαιώματά μου και πάντα τον νόμον, ον εντειλάμην τοίς πατράσιν υμών, όσα απέστειλα αυτοίς εν χειρί των δούλων μου των προφητών.

Δ Βασ. 17,13 Ο Κυριος εντόνας και επανειλημμένως ειχεν απαγορεύσει την ασεβειαν και ειδωλολατρειαν στους Ισραηλίτας και στους Ιουδαίους δια μέσου όλων των προφητών και όλων των φωτισμένων ανδρών λέγων· "απομακρυνθήτε από τους δρόμους σας τους πονηρούς, φυλάξατε τας εντολάς μου και τα κριμάτά μου και όλον τον Νομον, τον οποίον εγώ παρεδώσα στους προπάτοράς σας, όλα όσα δια μέσου των δούλων μου των προφητών διέταξα αυτοίς να τηρούν".

Δ Βασ. 17,14 και ουκ ήκουσαν και εσκήληρναν εν νότον αυτών υπέρ τον νότον των πατέρων αυτών

Δ Βασ. 17,14 Εκείνοι όμως δεν υπήκουσαν εις την εντολήν του Θεού. Εσκήληρναν τον αυχένα των περισσότερον, από όσον ειχαν σκληρύνει τας καρδιάς των οι προπάτορες αυτών.

Δ Βασ. 17,15 και τα μαρτύρια αυτου, όσα διεμαρτύρατο αυτοίς, ουκ εφύλαξαν και επορεύθησαν οπίσω των ματαιών και εματαιώθησαν, και οπίσω των εθνών των περικύκλω αυτών, ών εντειλάτο Κύριος αυτοίς μη ποιήσαι κατά ταύτα.

Δ Βασ. 17,15 Τας εντολάς του Κυρίου, όσας εντόνας και επανειλημμένως διέταξεν εις αυτούς, δεν εφύλαξαν, αλλά έζησαν και έπραξαν ακολουθούντες τα μάταια είδωλα, και έγιναν και αυτοί αμαρτωλοί και ανόητοι, διότι ηκολούθησαν τα έθνη, τα οποία ήσαν γύρω των, τα ήθη και τα έθιμα τα οποία διέταξεν ο Κυριος αυτούς να μη τα ακολουθήσουν.

Δ Βασ. 17,16 εγκατέλιπον τας εντολάς Κυρίου Θεού αυτών και εποίησαν εαυτοίς χώνευμα δύο δαμάλεις και εποίησαν άλση και προσεκύνθησαν πάση τή δυνάμει τού ουρανου και ελάτρευσαν τώ Βαάλ

Δ Βασ. 17,16 Εγκατέλειψαν και κατεφρόνησαν τας εντολάς Κυρίου του Θεού των, έχυσαν και κατεσκεύασαν δια τον εαυτόν των δύο ομοιώματα δαμάλεων, έστησαν αγάλματα της Ασάρτης εις τα άλση, προσκύνθησαν όλους τους αστέρας του ουρανου και ελάτρευσαν τον Βααλ.

Δ Βασ. 17,17 και διήγον τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών εν πυρί και εμαντεύοντο μαντείας και οιωνίζοντο και επράθησαν τού ποιήσαι το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου παροργίσει αυτόν.

Δ Βασ. 17,17 Αυτοί ακόμη επερνούσαν τους υιούς και τας θυγατέρας των δια πυρός σύμφωνα με τα ειδωλολατρικά έθιμα, συνεβουλεύοντο τους μάντεις, παρητήρουν τους οιωνούς και γενικώς τόσον πολύ εξετράπησαν στο κακόν, σαν να επωλήθησαν ως δούλοι, δια να κάνουν το κακόν ενώπιον του Κυρίου, ώστε να εξοργίσουν αυτόν εναντίον των.

Δ Βασ. 17,18 και εθυμώθη Κύριος σφόδρα εν τώ Ισραήλ, και απέστησεν αυτούς από τού προσώπου αυτου, και ουχ υπελείφθη πλήν φυλή Ιούδα μονωτάτη.

Δ Βασ. 17,18 Ο Κυριος ωργίσθη πάρα πολύ εναντίον των Ισραηλιτών και απέστρεψεν από αυτούς με αγανάκτησιν το πρόσωπόν του. Δεν έμειναν πλέον πιστοί στον Θεόν, ειμή μόνον η φυλή του Ιούδα.

Δ Βασ. 17,19 και γε Ιούδας ουκ εφύλαξε τας εντολάς Κυρίου τού Θεού αυτών και επορεύθησαν εν τοίς δικαιομασιν Ισραήλ, οίς εποίησαν,

Δ Βασ. 17,19 Μολονότι και το βασίλειον ακόμη του Ιούδα δεν ετήρησε κατά πάντα τας εντολάς Κυρίου του Θεού των, διότι και οι Ιουδαίοι επορεύθησαν και έζησαν σύμφωνα με τας ασεβείς συνηθείας του ισραηλιτικού λαού, τας οποίας έκαμαν.

Δ Βασ. 17,20 και απεώσαντο τον Κύριον, και εθυμώθη Κύριος παντί σπέρματι Ισραήλ και εσάλευσεν αυτούς και έδωκεν αυτούς εν χειρί διαρπαζόντων αυτους, έως ου απέριψεν αυτούς από προσώπου αυτου.

Δ Βασ. 17,20 Αυτοί ειχαν απωθήσει τον Κυριον. Δια τούτο ο Κυριος ωργίσθη εναντίον όλου του Ισραηλιτικού λαού, συνετάραξεν αυτούς και τους παρεδωσεν εις τα χέρια των εχθρών, οι οποίοι εισωρμούσαν εις την χώραν των και επεδίδοντο εις διαρπαγάς, μέχρις ότου τους απέρριψεν ο Κυριος από το πρόσωπόν του.

Δ Βασ. 17,21 ότι πλήν Ισραήλ επάνωθεν οίκου Δαυίδ και εβασίλευσαν τον Ιεροβοάμ υιόν Ναβάτ, και εξέωσεν Ιεροβοάμ τον Ισραήλ εξόπισθεν Κυρίου και εξήμαρτεν αυτούς αμαρτίαν μεγάλην.

Δ Βασ. 17,21 Άλλο μεγάλο αμάρτημά των είναι ότι αι δέκα φυλαί του Ισραήλ εξέκοψαν από τον οίκον Δαυίδ και ανεκήρυξαν δια τον εαυτόν των βασιλέα τον Ιεροβοάμ, τον υιόν του Ναβάτ. Ο δε Ιεροβοάμ απεμάκρυνε και εξέκοψε τον ισραηλιτικόν λαόν από τας οδούς του Κυρίου και ωδήγησεν αυτόν εις την μεγάλην ασεβειαν και αμαρτίαν της

ειδωλολατρείας.

Δ Βασ. 17,22 και επορεύθησαν οι υιοί Ισραήλ εν πάση αμαρτία Ιεροβοάμ, ή εποίησεν, ουκ απέστησαν απ αυτής,

Δ Βασ. 17,22 Ετσι δε οι Ισραηλίται επορεύθησαν εις όλας τας αμαρτίας του Ιεροβοάμ, τας οποίας αυτος είχε διαπράξει, και δεν απεμακρύνθησαν καθόλου από αυτάς,

Δ Βασ. 17,23 έως ου μετέστησε Κύριος τον Ισραήλ από προσώπου αυτου, καθώς ελάλησε Κύριος εν χειρί πάντων των δούλων αυτου των προφητών, και απώκισθη Ισραήλ επάνωθεν της γής αυτου εις Ασσυρίους έως της ημέρας ταύτης.

Δ Βασ. 17,23 μέχρις οτου ο Κυριος τους απέτριψεν από το πρόσωπόν του και εστέρησεν από την προστασίαν του τον ισραηλιτικόν λαόν. Αυτό άλλωστε είχε προείπει ο Κυριος δια μέσου όλων των δούλων του των προφητών. Και προς τιμωρίαν του ο ισραηλιτικός λαός απήχθη αιχμάλωτος από την χώραν του εις την χώραν των Ασσυρίων μέχρι της ημέρας αυτής.

Δ Βασ. 17,24 Καί ήγαγε βασιλεύς Ασσυρίων εκ Βαβυλώνος τον εκ Χουθά από Αϊά και από Αιμάθ και Σεπφαρουαΐμ, και κατώκισθησαν εν πόλεσι Σαμαρείας αντί των υιών Ισραήλ και εκληρονόμησαν την Σαμάρειαν και κατώκισαν εν ταίς πόλεσιν αυτής.

Δ Βασ. 17,24 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων μετέφερεν ανθρωπους από την Βαβυλώνα, δηλαδή κατοίκους των πόλεων Χουθά, Αϊά, Αιμάθ και Σεπφαρουαΐμ και τους εγκατέστησεν εις τας πόλεις της Σαμαρείας αντί των Ισραηλιτών. Αυτοί δε επήραν πλέον ως κληρονομίαν την Σαμάρειαν και εγκατεστάθησαν εις τας πόλεις αυτής.

Δ Βασ. 17,25 και εγένετο εν αρχή της καθέδρας αυτών ουκ εφοβήθησαν τον Κύριον, και απέστειλε Κύριος εν αυτοίς τους λέοντας, και ήσαν αποκτένοντες εν αυτοίς.

Δ Βασ. 17,25 Οι έποικοι αυτοί εις την αρχήν της εγκαταστάσεώς των δεν εφοβήθησαν τον Κυριον. Δια τούτο ο Κυριος απέστειλεν εναντίον των λέοντας, οι οποίοι και τους κατεσπάρασαν.

Δ Βασ. 17,26 και είπαν τώ βασιλεί Ασσυρίων λέγοντες· τα έθνη, ά απώκισας και αντεκάθισας εν πόλεσι Σαμαρείας, ουκ έγνωσαν το κρίμα τού Θεου της γής, και απέστειλεν εις αυτούς τους λέοντας, και ιδού εισι θανατούντες αυτούς, καθότι ουκ οίδασι το κρίμα τού Θεού της γής,

Δ Βασ. 17,26 Τότε προσήλθον μερικοί στον βασιλέα των Ασσυρίων και του είπον· “οι λαοί, τους οποίους συ μετέφερες και εγκατέστησες αντί των Σαμαρειτών εις τας πόλεις της Σαμαρείας, δεν εφρόντισαν να μάθουν το θέλημα του Θεού της χώρας αυτής. Δια τούτο ο Θεός έστειλεν εναντίον των τους λέοντας· και ιδού ότι οι λέοντες τους κατασπαράσσουν, διότι δεν εφρόντισαν οι άνθρωποι αυτοί να μάθουν και να τηρήσουν το θέλημα του Θεού της χώρας αυτής”.

Δ Βασ. 17,27 και ενετείλατο ο βασιλεύς Ασσυρίων λέγων· απαγάγετε εκείθεν και πορευέσθωσαν και κατοικήτωσαν εκεί και φωτιούσιν αυτούς το κρίμα τού Θεού της γής.

Δ Βασ. 17,27 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων έδωσε τότε την εξής διαταγήν· “οδηγήσατε, είπεν, εκεί ανθρωπους, οι οποίοι θα μεταβούν και θα κατοικήσουν μαζί των και θα διαφωτίσουν και θα διδάξουν τους εποίκους λαούς το θέλημα του Θεού της χώρας εκείνης”.

Δ Βασ. 17,28 και ήγαγον ένα των ιερέων, ών απώκισαν από Σαμαρείας, και εκάθισεν εν Βαιθήλ και ήν φωτίζων αυτούς πώς φοβηθώσι τον Κύριον.

Δ Βασ. 17,28 Εκείνοι πράγματι οδήγησαν ένα από τους ιερείς, που είχε μεταφέρει από την Σαμάρειαν εις την Ασσυρίαν ο βασιλεύς. Ο ιερές εκάθισεν εις την Βαιθήλ και διεφώτιζε και εδίδασκε τους ξένους εκείνους λαούς, πως πρέπει να σέβωνται και να λατρεύουν τον Κυριον.

Δ Βασ. 17,29 και ήσαν ποιούντες έθνη έθνη θεούσ αυτών και έθηκαν εν οίκω των υψηλών, ών εποίησαν οι Σαμαρείται, έθνη έθνη εν ταίς πόλεσιν αυτών, εν αίς κατώκουν.

Δ Βασ. 17,29 Αλλά τα διάφορα εκείνα έθνη είχαν τους θεούσ των, τους οποίους ετοποθετούσαν εις ναούς κτισμένους από τους Σαμαρείτας εις υψηλούς τόπους. Επί πλέον κάθε έθνος κατεσκεύαζε τέτοιους ναούς εις τας πόλεις, εις τας οποίας είχεν εγκατασταθή.

Δ Βασ. 17,30 και οι άνδρες Βαβυλώνος εποίησαν την Σωκχώθ Βαινίθ, και οι άνδρες Χούθ εποίησαν την Νηριγέλ, και οι άνδρες Αιμάθ εποίησαν την Ασιμάθ,

Δ Βασ. 17,30 Ετσι δε οι άνδρες, οι καταγόμενοι από την Βαβυλώνα, κατεσκεύασαν ναόν της Σωκχώθ Βαινίθ και οι άνδρες της πόλεως Χουθ ωκοδόμησαν ναόν της Νηριγέλ, οι δε άνδρες της Αιμάθ ωκοδόμησαν ναόν της Ασιμάθ.

Δ Βασ. 17,31 και οι Ευαίοι εποίησαν την Εβλαζέρ και την Θαρθάκ, και οι Σεπφαρουαΐμ κατέκαιον τους υιούσ αυτών εν πυρί τώ Αδραμέλεχ και Ανημελέχ, θεοίς Σεπφαρουαΐμ.

Δ Βασ. 17,31 Οι Ευαίοι κατεσκεύασαν την Εβλαζέρ και την Θαρθάκ, οι δε καταγόμενοι από την Σεπφαρουαΐμ επερνούσαν τους υιούσ των δια πυρός εις ένδειξιν λατρείας και ικεσίας προς τους θεούσ Αδραμέλεχ και Ανημελέχ, οι οποίοι ήσαν θεοί της πόλεως Σεπφαρουαΐμ.

Δ Βασ. 17,32 και ήσαν φοβούμενοι τον Κύριον και κατώκισαν τα βδελύγματα αυτών εν τοίς οίκω των υψηλών, ά εποίησαν εν Σαμαρεία, έθνος έθνος εν πόλει, εν ή κατώκουν εν αυτή· και ήσαν φοβούμενοι τον Κύριον και εποίησαν εαυτοίς ιερείς των υψηλών και εποίησαν εν οίκω των υψηλών.

Δ Βασ. 17,32 Με ένα τέτοιον τρόπον εσέβοντο αυτοί τον Κυριον. Εγκατέστησαν τους βωμούσ των και τα ειδωλολατρικά των αγάλματα, τα οποία κατεσκεύασαν, στους ναούσ των υψηλών τόπων, όπως επίσης και όσα κατεσκεύασαν εις την Σαμάρειαν. Και γενικώς κάθε έθνος έτσι έκαμνεν εις την πόλιν, εις την οποίαν κατοικούσαν. Αυτοί ήσαν οι φοβούμενοι τον Κυριον, οι οποίοι και ανέδειξαν ιερείς από τον λαόν, δια να ιερουργούν στους υψηλούς τόπους, όπου είχαν κατασκευάσει ναούσ.

Δ Βασ. 17,33 και τον Κύριον εφοβούντο και τοίς θεοίς αυτών ελάτρευον κατά το κρίμα των εθνών, όθεν απώκισαν αυτούς εκείθεν.

Δ Βασ. 17,33 Εσέβοντο τον Κυριον, αλλά ελάτρευαν και τους ειδωλολατρικούς θεούσ των εθνών σύμφωνα με τα ήθη και εθιμα των εθνών τούτων, από τα οποία και μετέφεραν όλους αυτούς τους ειδωλικούς θεούσ εις την χώραν του Ισραήλ.

Δ Βασ. 17,34 έως της ημέρας ταύτης αυτοί εποίουν κατά το κρίμα αυτών· αυτοί φοβούνται και αυτοί ποιούσι κατά τα δικαιώματα αυτών και κατά την κρίσιν αυτών και κατά τον νόμον και κατά την εντολήν, ήν ενετείλατο Κύριος τοίς υιοίς Ιακώβ, ου έθηκε το όνομα αυτου Ισραήλ,

Δ Βασ. 17,34 Και οι Ισραηλίται μέχρι της ημέρας αυτής ελάτρευαν τον Θεόν σύμφωνα με τας συγκεχυμένας αυτάς

αντιλήψεις και ειδωλολατρικές δοξασίας. Αυτοί φοβούνται τον Θεόν, αλλά πράττουν και ζουν σύμφωνα και με τα ειδωλολατρικά έθιμα. Ακολουθούν τα ίχνη των εθνών, αλλά και τον Νομον και την εντολήν, την οποίαν έδωσεν ο Κυριος στους υιούς του Ιακώβ, τον οποίον είχε μετονομάσει Ισραήλ.

Δ Βασ. 17,35 και διέθετο Κύριος μετ αυτών διαθήκην και ενετείλατο αυτοίς λέγων· ου φοβηθήσεσθε θεούς ετέρους και ου προσκυνήσετε αυτοίς και ου λατρεύσετε αυτοίς και ου θυσιάσετε αυτοίς,

Δ Βασ. 17,35 Αλλά ο Κυριος είχε συνάψει με αυτούς συμφωνίαν και έδωσεν εις αυτούς εντολήν λέγων· “δεν θα σέβεσθε άλλους θεούς, δεν θα προσκυνήσετε αυτούς, δεν θα τους λατρεύσετε και δεν θα θυσιάσετε προς αυτούς,

Δ Βασ. 17,36 ότι αλλ ή τώ Κυρίω, ός ανήγαγεν υμάς εκ γής Αιγύπτου εν ισχύϊ μεγάλη και εν βραχίονι υψηλώ, αυτόν φοβηθήσεσθε και αυτό προσκυνήσετε, αυτό θύσετε·

Δ Βασ. 17,36 παρά μόνον στον Κυριον, ο οποίος σας έβγαλεν ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου με την μεγάλην δύναμιν της ακατανικήτου δεξιás του. Αυτόν θα φοβήσθε, αυτόν θα προσκυνήτε και προς αυτόν μόνον θα προσφέρετε θυσίας.

Δ Βασ. 17,37 και τα δικαίωματα και τα κρίματα και τον νόμον και τας εντολάς, ας έγγραψεν υμίν ποιείν, φυλάσσεσθε πάσας τας ημέρας και ου φοβηθήσεσθε θεούς ετέρους·

Δ Βασ. 17,37 Θα τηρήτε δε όλας τας ημέρας της ζωής σας τας εντολάς του και τα κρίματά του και τον νόμον του, και όσα άλλα γραπτώς παρέδωσε προς σας να πράττετε, και δεν θα σεβασθήτε άλλους θεούς.

Δ Βασ. 17,38 και την διαθήκην, ήν διέθετο μεθ υμών, ουκ επιλήσεσθε και ου φοβηθήσεσθε θεούς ετέρους,

Δ Βασ. 17,38 Την διαθήκην, την οποίαν έκαμε με σας, δεν θα την λησμονήσετε και δεν θα λατρεύσετε και δεν θα φοβηθήτε άλλους θεούς,

Δ Βασ. 17,39 αλλ ή τον Κύριον Θεόν υμών φοβηθήσεσθε, και αυτός εξελείται υμάς εκ πάντων των εχθρών υμών·

Δ Βασ. 17,39 παρά μόνον Κυριον τον Θεόν σας θα σέβεσθε, διότι αυτός είναι ο μόνος ικανός να σας απαλλάξη από όλους τους εχθρούς σας.

Δ Βασ. 17,40 και ουκ ακούσεσθε επί τώ κρίματι αυτών, ό αυτοί ποιούσι.

Δ Βασ. 17,40 Δεν θα υπακούσετε και δεν θα συμμορφωθήτε με τους νόμους και τας συνηθείας, τας οποίας οι ειδωλολάτραι τηρούν·.

Δ Βασ. 17,41 και ήσαν τα έθνη ταύτα φοβούμενοι τον Κύριον και τοίς γλυπτοίς αυτών ήσαν δουλεύοντες, και γε οι υιοί και οι υιοί των υιών αυτών, καθά εποίησαν οι πατέρες αυτών, ποιούσιν έως της ημέρας ταύτης.

Δ Βασ. 17,41 Έτσι τα έθνη αυτά εφοβούντο τον Κυριον, αλλά προσκυνούσαν και τα γλυπτά αγάλματά των. Και αυτοί ακόμη οι υιοί των και τα παιδιά των υιών των ζουν, όπως έζησαν και έπραξαν οι πατέρες των. Αυτά πράττουν μέχρι της ημέρας αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Δ Βασ. 18,1 Καί εγένετο εν έτει τρίτω τώ Ωσηέ υιώ Ηλά βασιλει Ισραήλ εβασίλευσεν Εζεκίας υιός Αχαζ βασιλέως Ιούδα.

Δ Βασ. 18,1 Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του Ωσηέ, υιού του Ηλά, βασιλέως του ισραηλιτικού λαού, εβασίλευσεν ο ' Εζεκίας, ο υιός του Αχαζ, βασιλέως του βασιλείου Ιούδα.

Δ Βασ. 18,2 υιός είκοσι και πέντε ετών εν τώ βασιλεύειν αυτόν και είκοσι και εννέα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Αβου θυγάτηρ Ζαχαρίου.

Δ Βασ. 18,2 Είκοσι πέντε ετών ήτο ο Εζεκίας, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί είκοσι και εννέα έτη. Η μητέρα του ονομάζετο Αβου και ήτο θυγάτηρ του Ζαχαρίου.

Δ Βασ. 18,3 και εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησε Δαυίδ ο πατήρ αυτού.

Δ Βασ. 18,3 Αυτός έπραξε το αληθές και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου καθ' όλα, όπως έπραξε και ο πρόγονός του ο Δαυίδ.

Δ Βασ. 18,4 αυτός εξήρε τα υψηλά και συνέτριψε τας στήλας και εξωλόθρευσε τα άλση και τον όφιν τον χαλκούν, ον εποίησε Μωυσής, ότι έως των ημερών εκείνων ήσαν οι υιοί Ισραήλ θυμιώντες αυτό, και εκάλεσεν αυτόν Νεεσθάν.

Δ Βασ. 18,4 Αυτός κατέστρεψε τους υψηλούς τόπους της ειδωλολατρείας, εκρήμνισε και συνέτριψε τας ειδωλολατρικάς στήλας, κατέστρεψε τα αγάλματα της Αστάρτης, επίσης κατέστρεψε και τον χαλκούν όφιν, τον οποίον είχε κατασκευάσει ο Μωϋσής, διότι μέχρι των ημερών του Εζεκιού οι Ισραηλίται προσέφεραν εις αυτόν, ως προς Θεόν, θυμίαμα λατρείας. Αυτόν τον χαλκούν όφιν ο Εζεκίας, ονόμασε Νεεσθάν, δηλαδή χάλκωμα.

Δ Βασ. 18,5 εν Κυρίω Θεώ Ισραήλ ήλπισε, και μετ αυτόν ουκ εγενήθη όμοιος αυτό εν βασιλεύειν Ιούδα και εν τοίς γενομένοις έμπροσθεν αυτού·

Δ Βασ. 18,5 Ο Εζεκίας καθ' όλον το διάστημα της ζωής του εστήριζε τας ελπίδας του εις Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ.

Επειτα από αυτόν δεν υπήρξεν άλλος όμοιος του κατά την ευσέβειαν μεταξύ των βασιλέων του βασιλείου του Ιούδα. Ούτε δε και κανείς από εκείνους, οι οποίοι υπήρξαν προ αυτού.

Δ Βασ. 18,6 και εκολλήθη τώ Κυρίω, ουκ απέστη όπισθεν αυτού και εφύλαξε τας εντολάς αυτού, όσας ενετείλατο Μωυσή·

Δ Βασ. 18,6 Αυτός προσεκολλήθη στον Κυριον και δεν απεμακρύνθη καθόλου από αυτόν και εφύλαξεν όλας τας εντολάς του, όσας ο Θεός δια του Μωϋσέως είχε διατάξει.

Δ Βασ. 18,7 και ήν Κύριος μετ αυτού, και εν πάσιν, οίς εποίει, συνήκε. και ηθέτησεν εν τώ βασιλεί Ασσυρίων και ουκ εδούλευσεν αυτά.

Δ Βασ. 18,7 Ο δε Κυριος ήτο πάντοτε μαζί του, εις όλα όσα έκαμνε. Και αυτός με την δύναμιν του Θεού ευδοκίμωσε.

Απετίναξε δε τον ζυγόν του βασιλέως των Ασσυρίων και έπαυσε πλέον να είναι φόρου υποτελής εις αυτόν.

Δ Βασ. 18,8 αυτός επάταξε τους αλλοφύλους έως Γάζης και έως ορίου αυτής από πύργου φυλασσόντων και έως πόλεως οχυράς.

Δ Βασ. 18,8 Επετέθη και ενίκησε τους αλλοφύλους μέχρι της Γαζης και των ορίων αυτής, από τους μικρούς συνοικισμούς των φρουρών μέχρι της πλέον οχυράς πόλεως.

Δ Βασ. 18,9 Καί εγένετο εν τώ έτει τώ τετάρτω βασιλει Εζεκία (αυτός ενιαυτός ο έβδομος τώ Ωσηέ υιώ Ηλά βασιλει Ισραήλ) ανέβη Σαλαμανασά βασιλεύς Ασσυρίων επί Σαμάρειαν και επολιόρκει επ αυτήν·

Δ Βασ. 18,9 Κατά το τέταρτον έτος του βασιλέως Εζεκιού (αυτό είναι το έβδομον έτος της βασιλείας Ωσηέ, υιού του Ηλά βασιλέως του Ισραήλ) ο βασιλεύς των Ασσυρίων Σαλαμανασά εξεστράτευσεν εναντίον του βασιλείου του Ισραήλ, έφθασε

μέχρι της Σαμαρείας και επολιορκούσεν αυτήν.

Δ Βασ. 18,10 και κατελάβετο αυτήν από τέλους τριών ετών εν έτει έκτω τώ Εζεκία (αυτός ενιαυτός ένατος τώ Ωσηέ βασιλεί Ισραήλ), και συνελήφθη Σαμάρεια.

Δ Βασ. 18,10 Επειτα από τρία έτη πολιορκίας την κατέλαβε κατά το έκτον έτος της βασιλείας του Εζεκιού (δηλαδή κατά το ένατον έτος της βασιλείας του Ωσηέ βασιλέως του Ισραήλ), τότε κατελήφθη η Σαμάρεια.

Δ Βασ. 18,11 και απώκισε βασιλεύς Ασσυρίων την Σαμάρειαν εις Ασσυρίους και έθηκεν αυτούς εν Αλαέ και εν Αβώρ ποταμώ Γωζάν και όρη Μήδων,

Δ Βασ. 18,11 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων μετέφερε τους κατοίκους της Σαμαρείας εις την χώραν τον Ασσυρίων και εγκατέστησεν αυτούς εις την Αλαέ, την Αβώρ, παρά τον ποταμόν Γωζάν, και εις τα όρη των Μήδων.

Δ Βασ. 18,12 ανθ ών ότι ουκ ήκουσαν της φωνής Κυρίου Θεού αυτών και παρέβησαν την διαθήκην αυτού, πάντα όσα ενετείλατο Μωυσής ο δούλος Κυρίου, και ουκ ήκουσαν και ουκ εποίησαν.

Δ Βασ. 18,12 Αυτό δε έγινε προς τιμωρίαν των Ισραηλιτών, διότι αυτοί δεν υπήκουσαν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού των. Παρέβησαν την διαθήκην του και κατεπάτησαν όλα όσα ο Μωϋσής, ο δούλος αυτός του Κυρίου, είχε διατάξει. Δεν υπήκουσαν και δεν ετήρησαν τας εντολάς του Κυρίου.

Δ Βασ. 18,13 Καί τώ τεσσαρεσκαδικάτω έτει τού βασιλέως Εζεκιού ανέβη Σενναχηρίμ βασιλεύς Ασσυρίων επί τας πόλεις Ιούδα τας οχυράς και συνέλαβεν αυτάς.

Δ Βασ. 18,13 Κατά το δέκατον τέταρτον έτος της βασιλείας του Εζεκιού εξεστράτευσεν ο βασιλεύς των Ασσυρίων ο Σενναχηρίμ εναντίον των οχυρών πόλεων του βασιλείου Ιούδα και τας κατέλαβε.

Δ Βασ. 18,14 και απέστειλεν Εζεκίας βασιλεύς Ιούδα αγγέλους προς βασιλέα Ασσυρίων εις Λαχίς λέγων· ημάρτηκα, αποστράφηθι απ εμού· ό εάν επιθής επ εμέ, βαστάσω. και επέθηκεν ο βασιλεύς Ασσυρίων επί Εζεκιαν βασιλέα Ιούδα τριακόσια τάλαντα αργυρίου και τριάκοντα τάλαντα χρυσίου.

Δ Βασ. 18,14 Ο βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα ο Εζεκίας έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα των Ασσυρίων εις την Λαχίς και είπε· "διέπραξα σφάλμα, που απεκήρυξα την εξουσίαν σου. Απομακρύνσου τώρα από εμέ και εγώ θα βαστάσω, όποιον δήποτε φόρον θελήσης να μου επιβάλής". Ο βασιλεύς των Ασσυρίων επέβαλεν στον Εζεκιαν τον βασιλέα των Ιουδαίων ως φόρον τριακόσια αργυρά τάλαντα και τριάκοντα χρυσά τάλαντα.

Δ Βασ. 18,15 και έδωκεν Εζεκίας πάν το αργύριον το ευρεθέν εν οίκω Κυρίου και εν θησαυροίς οίκου τού βασιλέως.

Δ Βασ. 18,15 Ο Εζεκίας επήρην όλον το αργύριον, που ευρίσκετο στον ναόν του Κυρίου και εις τα θησαυροφυλάκια του βασιλικού ανακτόρου, και τα παρέδωκεν στον Σενναχηρίμ.

Δ Βασ. 18,16 εν τώ καιρώ εκείνω συνέκοψεν Εζεκίας τας θύρας ναού και τα εστηριγμένα, ά εχρύσωσεν Εζεκίας ο βασιλεύς Ιούδα, και έδωκεν αυτά βασιλεί Ασσυρίων.

Δ Βασ. 18,16 Επίσης κατά τον καιρόν εκείνον ο Εζεκίας απέκοψε και απέσπασε τον χρυσόν από τας θύρας του ναού και τους στύλου των θυρών, αυτά τα οποία ο ίδιος ο Εζεκίας, ο βασιλεύς του Ιούδα, είχε χρυσώσει και τα έδωκεν στον βασιλέα των Ασσυρίων.

Δ Βασ. 18,17 και απέστειλε βασιλεύς Ασσυρίων τον Θαρθάν και τον αφίς και τον αφάκην εκ Λαχίς προς τον βασιλέα Εζεκιαν εν δυνάμει βαρεία επί Ιερουσαλήμ, και έστησαν εν τώ υδραγωγώ της κολυμβήθρας της άνω, ή εστιν εν τή οδώ τού αγρού τού γναφέως.

Δ Βασ. 18,17 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων απέστειλεν από την Λαχίς προς τον βασιλέα Εζεκιαν εις την Ιερουσαλήμ τον Θαρθάν, τον Ραφίς και τον Ραψάκην με βαρείαν στρατιωτικήν δύναμιν. Αυτοί ήλθον και εγκατεστάθησαν στο υδραγωγείον της άνω δεξαμενής, η οποία ευρίσκεται εις την οδόν του αγρού του γναφέως.

Δ Βασ. 18,18 και εβόησαν προς Εζεκιαν, και ήλθον προς αυτόν Ελιακίμ υιός Χελκίου ο οικονόμος και Σωμνάς ο γραμματεύς και Ιωάς ο υιός Σαφάτ ο αναμμινήσκων.

Δ Βασ. 18,18 Εφώναξαν δε και εκάλεσαν τον Εζεκιαν. Τοτε ο Ελιακίμ, ο υιός του Χελκίου ο αρχηγός του βασιλικού οίκου, ο Σωμνάς ο γραμματεύς και ο Ιωάς ο υιός του Σαφάτ ο αρχαιοφύλαξ ήλθον προς τον Ραψάκην.

Δ Βασ. 18,19 και είπε προς αυτούς αφάκης· είπατε δή προς Εζεκιαν· τάδε λέγει ο βασιλεύς ο μέγας ο βασιλεύς Ασσυρίων· τι η πεποιθήσις αύτη, ήν πέποιθας;

Δ Βασ. 18,19 Ο Ραψάκης είπε προς αυτούς· "πέστε, λοιπόν, προς τον Εζεκιαν· Αυτά λέγει ο βασιλεύς ο μέγας, ο βασιλεύς των Ασσυρίων· Ποιά είναι αυτή η πεποιθήσις, εις την οποίαν στηρίζεσθε;

Δ Βασ. 18,20 είπας πλήν λόγιοι χειλέων, βουλή και δύναμις εις πόλεμον. νύν ούν τίνι πεποιθώς ηθέτησας εν εμοί;

Δ Βασ. 18,20 Συ είπες ότι τα λόγια μου είναι χωρίς περιεχόμενον. Εγώ όμως έχω απόφασιν και δύναμιν προς πόλεμον. Πές μου, λοιπόν, τώρα εις ποίον εστηρίχθης, ώστε να αποκηρύξης τον ζυγόν μου;

Δ Βασ. 18,21 νύν ιδού πέποιθας σαυτώ επί την ράβδον την καλαμίνην την τεθλασμένην τούτην, επ Αίγυπτον; ός αν στηριχθή ανήρ επ αυτήν, και εισελεύσεται εις την χείρα αυτού και τρήσει αυτήν· ούτως Φαραώ βασιλεύς Αιγύπτου πάσι τοίς πεποιθόσιν επ αυτόν.

Δ Βασ. 18,21 Ιδού, γνωρίζω ότι έχεις πεποιθήσιν εις την σπασμένην καλαμίνην ράβδον, την Αίγυπτον. Αλλά σου λέγω τούτο. Οτι εις εκείνον ο οποίος θα στηριχθή εις αυτήν, η ράβδος αυτή θα εισέλθη στο χέρι του και θα το τρυνήση. Αυτό συμβαίνει με όλους, όσοι έχουν πεποιθήσιν εις τον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου.

Δ Βασ. 18,22 και ότι είπας προς με· επί Κύριον Θεόν πεποιθαμεν· ουχί αυτός ούτος, ού απέστησεν Εζεκίας τα υψηλά αυτού και τα θυσιαστήρια αυτού και είπε τώ Ιούδα και τή Ιερουσαλήμ· ενώπιον τού θυσιαστηρίου τούτου προσκυνήσετε εν Ιερουσαλήμ;

Δ Βασ. 18,22 Εάν μου είπης ότι ημείς έχομεν πεποιθήσιν εις Κυριον τον Θεόν μας, εγώ σου απαντώ, δεν πρέπει να στηρίζεσαι εις αυτόν, διότι αυτός ούτος ο Εζεκίας τον δυσηρέστησε καταργήσας τους υψηλούς τόπους της λατρείας και τα θυσιαστήρια αυτού· και έδωσεν εντολήν στο βασίλειον του Ιούδα και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ λέγων· Εμπρός στούτο το θυσιαστήριον της πόλεως Ιερουσαλήμ θα προσκυνήτε τον Θεόν.

Δ Βασ. 18,23 και νύν μίχθητε δή τώ κυρίω μου βασιλεί Ασσυρίων, και δώσω σοι δισχιλίους ίππους, ει δυνήση δούναι σεαυτώ επιβάτας επ αυτούς.

Δ Βασ. 18,23 Και τώρα ταχθήτε και ενωθήτε με τον κύριόν μου τον βασιλέα των Ασσυρίων και θα σου δώσωμεν δύο χιλιάδας ίππους, εάν ημπορέσετε σεις να εύρετε άλλους τόσους ιππείς δι' αυτούς.

Δ Βασ. 18,24 και πώς αποστρέψεις το πρόσωπον τοπάρχου ενός των δούλων τού κυρίου μου των ελαχίστων; και ήλπισας σαυτώ επ Αίγυπτον εις άρματα και ιππείς.

Δ Βασ. 18,24 Αλλωστε και σας ερωτώ· Πως ημπορείτε να περιφρονήσετε, έστω και ένα μόνον από τους αρχηγούς τους ελαχίστους δούλους του Κυρίου μου; Συ όμως ήλπισες να προμηθευθής δια τον εαυτόν σου άρματα και ίππους από την Αίγυπτον.

Δ Βασ. 18,25 και νύν μη άνευ Κυρίου ανέβημεν επί τον τόπον τούτον τού διαφθείραι αυτόν; Κύριος είπε προς με· ανάβηθι επί την γήν ταύτην και διάφθειρον αυτήν.

Δ Βασ. 18,25 Μηπως και νομίζεις, ότι χωρίς την εντολήν του Κυρίου και Θεού σας ήλθομεν ημείς εις την χώραν σας, δια να την καταστρέψωμεν; Αυτός ο κύριος μου είπε· Πηγαινε εις την χώραν αυτήν και καταστρέψέ την".

Δ Βασ. 18,26 και είπεν Ελιακίμ υιός Χελκίου και Σωμνάς και Ιωάς προς αφάκη· Λάλησον δή προς τους παίδας σου Συριστί, ότι ακούομεν ημείς, και ου λαλήσεις μεθ ημών Ιουδαϊστί, και ινατί λαλείς εν τοίς ωσί τού λαού τού επί τού τείχους;

Δ Βασ. 18,26 Ο Ελιακίμ ο υιός του Χελκίου, ο Σωμνάς και ο Ιωάς είπαν προς τον Ραψάκη· "ομίλησε, σε παρακαλούμεν, προς ημάς τους δούλους σου εις την συριακήν γλώσσαν, διότι ημείς την εννοούμεν και μη ομιλής, που ημάς εις την εβραϊκήν γλώσσαν. Διατί ομιλείς εις την εβραϊκήν και ακούουν οι άνθρωποι του ιουδαϊκού λαού, οι οποίοι ευρίσκονται επάνω στο τείχος;"

Δ Βασ. 18,27 και είπε προς αυτούς αφάκης· μη επί τον κύριόν σου και προς σε απέστειλέ με ο κύριός μου λαλήσαι τους λόγους τούτους; ουχί επί τους άνδρας τους καθημένους επί τού τείχους τού φαγείν την κόπρον αυτών και πειν το ούρον αυτών μεθ υμών άμα;

Δ Βασ. 18,27 Ο Ραψάκης απήντησε προς αυτούς· "μήπως νομίζετε, ότι ο κύριός μου με έστειλε να ομιλήσω προς τον βασιλέα σου και προς σε αυτούς τους λόγους; Οχι, αλλά με έστειλε να ομιλήσω προς τους άνδρας αυτούς, που κάθονται τώρα επάνω στο τείχος, και να τους είπω ότι η πολιορκία της πόλεως θα είναι τόσοσν σκληρά, ώστε από την πείναν θα φάγουν την κόπρον των και θα πίνουν το ούρος των, μαζή δε με αυτούς και σεις οι ίδιοι".

Δ Βασ. 18,28 και έστη αφάκης και εβόησε φωνή μεγάλη Ιουδαϊστί και ελάλησε και είπεν· ακούσατε τους λόγους τού μεγάλου βασιλέως Ασσυρίων·

Δ Βασ. 18,28 Ο Ραψάκης εστάθη όρθιος, εφώναξε με μεγάλην φωνήν εις την εβραϊκήν γλώσσαν και είπε προς τον λαόν· "ακούσατε όλοι τους λόγους του μεγάλου βασιλέως των Ασσυρίων.

Δ Βασ. 18,29 τάδε λέγει ο βασιλεύς· μη επαιρέτω υμάς Εζεκίας λόγους, ότι ου μη δύνηται υμάς εξελέσθαι εκ χειρός μου.

Δ Βασ. 18,29 Αυτά λέγει ο βασιλεύς· Ας μη σας κάνη με τα λόγια του ο Εζεκίας να αλαζονεύεσθε, διότι δεν θα ημπορέση να σας γλυτώση από τα χέρια μου

Δ Βασ. 18,30 και μη επεπιζέτω υμάς Εζεκίας προς Κύριον λέγων· εξαιρούμενος εξελείται Κύριος, ου μη παραδοθή η πόλις αυτή εν χειρί βασιλέως Ασσυρίων.

Δ Βασ. 18,30 Ας μη σας δινή ο Εζεκίας ματαιίας ελπίδας εις την βοήθειαν του Κυρίου λέγων, ότι ο Θεός οπωσδήποτε θα μας γλυτώση από τους εχθρούς και η πόλις μας δεν θα παραδοθή εις τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων.

Δ Βασ. 18,31 μη ακούετε Εζεκίου· ότι τάδε λέγει ο βασιλεύς Ασσυρίων· ποιήσατε μετ εμού ευλογίαν και εξέλθατε προς με, και πίεται ανήρ την άμπελον αυτού και ανήρ την συκήν αυτού φάγεται και πίεται ύδωρ τού λάκκου αυτού,

Δ Βασ. 18,31 Μη ακούετε τον Εζεκίαν, διότι αυτά λέγει ο βασιλεύς των Ασσυρίων· Συνάψατε μαζή μου ειρήνην και φιλιαν και ελάτε με το μέρος μου. Τότε ο καθένας από σας θα πih το κρασί της αμπέλου του και ο καθένας σας θα φάγη τους καρπούς από τις συκίες του και θα πih το νερο από το πηγάδι του·

Δ Βασ. 18,32 έως έλθω και λάβω υμάς εις γήν ως γη υμών, γη σίτου και οίνου και άρτου και αμπελώνων, γη ελαιάς ελαιου και μέλιτος, και ζήσετε και ου μη αποθάνητε. και μη ακούετε Εζεκίου, ότι απατά υμάς λέγων· Κύριος ρήσεται υμάς.

Δ Βασ. 18,32 έως ότου έλθω και σας πάρω, δια να σας μεταφέρω εις άλλην χώραν, η οποία είναι πλουσία όπως η ιδική σας χώρα, γεμάτη σίτον και οίνον και άρτους και αμπέλια, εις χώραν η οποία είναι γεμάτη από λάδι και μέλι. Εκεί θα ζήσετε καλά και δεν θα αποθάνετε. Λοιπόν, μη ακούετε όσα σας λέγει ο Εζεκίας, διότι σας εξαπατά λέγων ότι ο Κυριος θα σας σώση από τα χέρια μου.

Δ Βασ. 18,33 μη ρυόμενοι ερύσαντο οι θεοί των εθνών έκαστος την εαυτού χώραν εκ χειρός βασιλέως Ασσυρίων;

Δ Βασ. 18,33 Μηπως, τάχα, οι θεοί των εθνών εγλύτωσαν, ο καθένας από αυτούς την χώραν του, από τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων;

Δ Βασ. 18,34 που εστιν ο θεός Αιμάθ και Αρφάδ; που εστιν ο θεός Σεπφασουραϊμ, Ανά και Αβά, ότι εξείλαντο Σαμάρειαν εκ χειρός μου;

Δ Βασ. 18,34 Που είναι ο θεός της Αιμάθ και της Αρφάδ; Που είναι ο θεός της Σεπφασουραϊμ, ο Ανά και ο Αβά; Που είναι εκείνοι, οι οποίοι επήραν την Σαμάρειαν από τα χέρια μου;

Δ Βασ. 18,35 τις εν πάσι τοίς θεοίς των γαιών, οί εξείλαντο τας γάς αυτών εκ χειρός μου, ότι εξελείται Κύριος την Ιερουσαλήμ εκ χειρός μου;

Δ Βασ. 18,35 Ποιός μεταξύ όλων των θεών των άλλων χωρών είναι εκείνος, ο οποίος επροστάτευσε και απήλλαξε την χώραν του από τα χέρια μου, ώστε να πεισθώμεν ότι ο Κυριος θα γλυτώση την Ιερουσαλήμ από την εξουσίαν μου;"

Δ Βασ. 18,36 και εκώφευσαν και ουκ απεκριθήσαν αυτώ λόγον, ότι εντολή τού βασιλέως λέγων· ουκ αποκριθήσεσθε αυτώ.

Δ Βασ. 18,36 Οι επί του τείχους της πόλεως άνθρωποι του Εζεκίου εσιώπησαν και δεν απήντησαν τίποτε, διότι αυτήν την εντολήν είχαν πάρει από τον βασιλέα, ο οποίος τους είχαν είπει· "δεν θα δώσετε καμμίαν απόκρισιν".

Δ Βασ. 18,37 και εισήλθεν Ελιακίμ υιός Χελκίου ο οικονόμος και Σωμνάς ο γραμματεύς και Ιωάς υιός Σαφάτ ο αναμμινήσκων προς Εζεκίαν, διερηχότες τα ιμάτια και ανήγγειλαν αυτώ τους λόγους αφάκου.

Δ Βασ. 18,37 Ο Ελιακίμ, ο υιός του Χελκίου, ο αρχηγός του βασιλικού οικου, ο Σωμνάς ο γραμματεύς, και Ιωάς ο υιός του Σαφάτ ο αρχαιοφύλαξ, σχίσαντες τα ιμάτιά των εις ένδειξιν απογνώσεως ήλθαν προς τον Εζεκίαν και του ανήγγειλαν τους λόγους του Ραψάκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Δ Βασ. 19,1 Καί εγένετο ως ήκουσεν ο βασιλεύς Εζεκίας, και διέρηξε τα ιμάτια αυτού, και περιεβάλετο σάκκον και εισήλθεν εις οικον Κυριου.

Δ Βασ. 19,1 Όταν ο βασιλεύς Εζεκίας ήκουσε τας αλαζονικάς αυτάς προτάσσω του Ραψάκου, διέρρηξε τα μιάτιά του και εφόρεσεν, εις ένδειξιν πένθους, σάκκινον ένδυμα και ανήλθεν εις τον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 19,2 και απέστειλεν Ελιακίμ τον οικονόμον και Σωμνάν τον γραμματέα και τους πρεσβυτέρους των ιερέων περιβεβλημένους σάκκους προς Ησαΐαν τον προφήτην, υιόν Αμώς,

Δ Βασ. 19,2 Έστειλε δε τον αρχηγόν του βασιλικού οίκου τον Ελιακίμ, τον Σωμνάν τον γραμματέα, και τους γεροντοτέρους από τους ιερείς ένδεδυμένους όλους με σάκκινα ένδύματα προς τον προφήτην Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς.

Δ Βασ. 19,3 και είπον προς αυτόν· τάδε λέγει Εζεκίας· ημέρα θλίψεως και ελεγχμού και παροργισμού η ημέρα αύτη· ότι ήλθον υιοί έως ωδίνων, και ισχύς ουκ έστι τή τιετούση·

Δ Βασ. 19,3 Εκείνοι του είπαν· "αυτά λέγει ο Εζεκίας· Η σημερινή ημέρα είναι ημέρα θλίψεως, θείας τιμωρίας, ημέρα εκρήξεως οργής του Θεού, διότι οι Ισραηλίται δοκιμάζουν οδύνην, ομοίαν προς εκείνην, την οποίαν δοκιμάζει η γυναίκα που γεννά, άλλα δεν έχει την δύναμιν να γεννήση.

Δ Βασ. 19,4 εί πως εσακούσεται Κύριος ο Θεός σου πάντας τους λόγους αφάκου, ον απέστειλεν αυτόν βασιλεύς Ασσυρίων ο κύριος αυτού ονειδίζειν Θεόν ζώντα και βασφημείν εν λόγοις, οίς ήκουσε Κύριος ο Θεός σου, και λήψη προσευχήν περί τού λείμματος τού ευρισκομένου.

Δ Βασ. 19,4 Παρακάλεσε τον Θεόν δια την σωτηρίαν μας. Ίσως ο Κυριος ακούση τους κομπαστικούς λόγους του Ραψάκου, που τον έστειλεν ο βασιλεύς των Ασσυρίων, δια να χλευάση τον αληθινόν Θεόν και τον βλασφημήση με τους λόγους, τους οποίους ήκουσε Κυριος ο Θεός σου. Αυτός ίσως ακούση την προσευχήν σου και θα σώση τους απολειφθέντας εις την Ιερουσαλήμ Ιουδαίους".

Δ Βασ. 19,5 και ήλθον οι παίδες τού βασιλέως Εζεκίου προς Ησαΐαν,

Δ Βασ. 19,5 Οι απεσταλμένοι του βασιλέως Εζεκίου ήλθαν και είπαν στον Ησαΐαν αυτά.

Δ Βασ. 19,6 και είπεν αυτοίς Ησαΐας· τάδε ερείτε προς τον κύριον υμών· τάδε λέγει Κύριος· μη φοβηθής από των λόγων, ών ήκουσας, ών εβλασφήμησαν τα παιδάκια βασιλέως Ασσυρίων·

Δ Βασ. 19,6 Ο Ησαΐας τους απήντησε· "αυτά να πητε στον κύριόν σας· αυτά λέγει ο Κυριος· Να μη φοβηθής από τους λόγους, τους οποίους, ήκουσες και δια των οποίων οι δούλοι του βασιλέως των Ασσυρίων εβλασφήμησαν τον Θεόν.

Δ Βασ. 19,7 ιδού εγώ δίδωμι εν αυτώ πνεύμα, και ακούσεται αγγελίαν και αποστραφήσεται εις την γήν αυτού, και καταβαλώ αυτόν εν ρομφαία εν τή γη αυτού.

Δ Βασ. 19,7 Ιδού εγώ δημιουργώ εντός αυτού τέτοιαν ψυχικήν διάθεσιν, ώστε θα ακούση κάποιαν αγγελίαν και θα αναγκασθή να επιστρέψη εις την πατρίδα του. Εκεί δε θα εξοντώσω αυτόν δια ρομφαίας".

Δ Βασ. 19,8 Και επέστρεψε αφάκης, και εύρε τον βασιλέα Ασσυρίων πολεμούντα επί Λοβνά, ότι ήκουσεν ότι απήρην εκ Λαχίς.

Δ Βασ. 19,8 Ο Ραψάκης επέστρεψεν από την Ιερουσαλήμ και συνήντησε τον βασιλέα των Ασσυρίων πολεμούντα εις την πάλιν Λοβνά. Είχε πληροφορηθή, ότι ο βασιλεύς των Ασσυρίων ειχεν αναχωρήσει από την Λαχίς.

Δ Βασ. 19,9 και ήκουσε περί Θαρακά βασιλέως Αιθίοπων λέγων· ιδού εξήλθε πολεμείν μετά σου· και επέστρεψε και απέστειλεν αγγέλους προς Εζεκιαν λέγων·

Δ Βασ. 19,9 Ο βασιλεύς της Ασσυρίας εβάδισεν εις Λοβνά, διότι ήκουσε να του λέγουν, ότι ο Θαρακά, ο βασιλεύς των Αιθιοπων, ιδού εκστρατεύει να πολεμήση εναντίον σου. Ο Σενναχηρίμ στραφείς εναντίον του Θαρακά έστειλεν αγγελιαφόρους προς τον Εζεκιαν και του είπεν·

Δ Βασ. 19,10 μη παιριέτω σε ο Θεός σου, εφ' ώ σύ πέποιθας επ αυτώ λέγων· ου μη παραδοθή Ιερουσαλήμ εις χείρας βασιλέως Ασσυρίων.

Δ Βασ. 19,10 "μη σε κάνη να αλαζονεύσαι ο Θεός σου, στον οποίον είχες στηρίξει την πεποίθησίν σου λέγων· Οτι δεν θα παραδοθή η Ιερουσαλήμ εις τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων.

Δ Βασ. 19,11 ιδού σύ ηκουσας πάντα όσα εποίησαν βασιλείς Ασσυρίων πάσαις ταις γαιαις τού αναθεματίσαι αυτάς, και σύ ρυσθήση;

Δ Βασ. 19,11 Ιδού, συ πληροφορηθήης καλώς όλα όσα έκαμαν οι βασιλείς των Ασσυρίων εναντίον όλων των χωρών, τας οποίας παρέδωσαν εις την καταστροφήν. Και συ νομίζεις ότι θα γλυτώσης;

Δ Βασ. 19,12 μη εξαιρούμενοι εξείλαντο αυτούς οι θεοί των εθνών, ούς διέφθειραν οι πατέρες μου, την τε Γωζάν και την Χαράν και την αφίς και υιούς Εδέμ τους εν Θαεσθέν;

Δ Βασ. 19,12 Μηπως, τάχα, οι θεοί εκείνων, τους οποίους οι πατέρες μας κατέστρεψαν, τους εγλύτωσαν; Και συγκεκριμένως μήπως εγλύτωσαν την Γωζάν, την Χαρράν, την Ραφίς και τους υιούς Εδέμ, οι οποίοι ευρίσκοντο εις Θαεσθέν;

Δ Βασ. 19,13 που εστιν ο βασιλεύς Αιμάθ και ο βασιλεύς Αρφάδ; και που εστι βασιλεύς της πόλεως Σεπφαραουαΐν Ανά και Αβά;

Δ Βασ. 19,13 Που είναι ο βασιλεύς της Αιμάθ και ο βασιλεύς της Αρφάδ; Και που είναι ο βασιλεύς της πόλεως Σεπφαραουαΐν, Ανά και Αβά;"

Δ Βασ. 19,14 και έλαβεν Εζεκίας τα βιβλία εκ χειρός των αγγέλων και ανέγνω αυτά· και ανέβη εις οίκον Κυρίου και ανέπτυξεν αυτά Εζεκίας εναντίον Κυρίου

Δ Βασ. 19,14 Ο Εζεκίας έλαβε την επιστολήν από τα χέρια των αγγελιαφόρων και την ανέγνωσε. Ανέβη δε αμέσως στον ναόν του Κυρίου και εξεδίπλωσε την επιστολήν ενώπιον του Κυρίου,

Δ Βασ. 19,15 και είπε· Κύριε ο Θεός Ισραήλ ο καθήμενος επί των Χερουβίμ, σύ εί ο Θεός μόνος εν πάσαις ταις βασιλείαις της γής, σύ εποίησας τον ουρανόν και την γήν.

Δ Βασ. 19,15 και είπε· "Κυριε ο Θεός του Ισραήλ ο καθήμενος επάνω εις τα Χερουβίμ, συ είσαι ο μόνος Θεός εις όλας τας βασιλείας της γης. Συ εδημιούργησες τον ουρανόν και την γην.

Δ Βασ. 19,16 κλίνον, Κύριε, το ούς σου και άκουσον· άνοιξον, Κύριε, τους οφθαλμούς σου και ιδέ και άκουσον τους λόγους Σενναχηρίμ, ούς απέστειλεν ονειδίζειν Θεόν ζώντα.

Δ Βασ. 19,16 Κλίνε, Κυριε, το ους σου και άκουσε την προσευχήν μας. Άνοιξε, Κυριε, τους οφθαλμούς σου και ιδέ και άκουσε τους λόγους του Σενναχηρίμ, τους οποίους αυτός έστειλε, δια να χλευάση σε τον ζώντα Θεόν.

Δ Βασ. 19,17 ότι αληθεια, Κύριε, ηρήμωσαν βασιλείς Ασσυρίων τα έθνη

Δ Βασ. 19,17 Είναι αλήθεια, Κυριε, ότι οι βασιλείς των Ασσυρίων ερήμωσαν έθνη

Δ Βασ. 19,18 και έδωκαν τους θεούς αυτών εις το πύρ, ότι ου θεοί εισιν, αλλ ή έργα χειρών ανθρώπων, ξύλα και λίθοι, και απόλεσαν αυτούς.

Δ Βασ. 19,18 και παρέδωκαν τους ειδωλολατρικούς θεούς εκείνων εις την φωτιάν, διότι δεν είναι θεοί πραγματικοί, αλλά έργα χειρών ανθρώπων, ξύλα και λίθοι, δι' αυτό δε και τους κατέστρεψαν.

Δ Βασ. 19,19 και νύν, Κύριε ο Θεός ημών, σώσον ημάς εκ χειρός αυτού και γνώσονται πάσαι αι βασιλείαι της γής, ότι σύ Κύριος ο Θεός μόνος.

Δ Βασ. 19,19 Αλλά τώρα, Κυριε ο Θεός ημών, σώσε μας από τα χέρια αυτού και έτσι θα μάθουν όλαι αι βασιλείαι της γης, ότι συ εισαι ο μοναδικός Θεός".

Δ Βασ. 19,20 Καί απέστειλεν Ησαΐας υιός Αμώς προς Εζεκιάν λέγων· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός των δυνάμεων Θεός Ισραήλ· ά προσήξω προς με περι Σενναχηρίμ βασιλέως Ασσυρίων, ήκουσα.

Δ Βασ. 19,20 Ο Ησαΐας, ο υιός Αμώς, έστειλε προς τον Εζεκιάν απεσταλμένον του και του είπεν· "αυτά λέγει Κυριος ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ· Ηκουσα την προσευχήν, την οποίαν απήθυνες προς εμέ δια τον Σενναχηρίμ, βασιλέα των Ασσυρίων.

Δ Βασ. 19,21 ούτος ο λόγος, ον ελάλησε Κύριος επ αυτόν· εξουδένωσε σε και εκμηκρήσέ σε παρθένος θυγάτηρ Σιών, επί σοί κεφαλήν αυτής εκίνησε θυγάτηρ Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 19,21 Αυτός είναι ο λόγος, τον οποίον είπεν ο Κυριος εναντίον του Σενναχηρίμ· Σε εξητέλισε και σε εκλεύασεν η μικρά αυτή κόρη Σιών. Εκίνησεν εις βάρος σου εμπαικτικά την κεφαλήν της η θυγάτηρ Ιερουσαλήμ".

Δ Βασ. 19,22 τίνα ωνειδισας και τίνα εβλασφήμησας; και επί τίνα ύψωσας φωνήν; και ήρας εις ύψος τους οφθαλμούς σου εις τον άγιον τού Ισραήλ.

Δ Βασ. 19,22 Είπε δε κατ' ευθείαν προς τον Σενναχηρίμ ο Θεός· "Ποίον εκλεύασες και ύβρισες; Εναντίον τίνος ύψωσες αλαζονικήν την φωνήν σου; Υπερηφανεύθης και ύψωσες τα μάτια σου εναντίον του αγίου τόπου του Ισραηλιτικού λαού.

Δ Βασ. 19,23 εν χειρί αγγέλων σου ωνειδισας Κύριον και είπας· εν τώ πλήθει των αρμάτων μου εγώ αναβήσομαι εις ύψος ορέων, μηρούς τού Λιβάνου, και έκοψα το μέγεθος της κέδρου αυτού, τα εκλεκτά κυπαρίσσιων αυτού, και ήλθον εις μέσον δρυμού και Καρμήλου.

Δ Βασ. 19,23 Δια των αγγελιαφόρων σου ύβρισες τον Κυριον και είπες· Εγώ με το πλήθος των πολεμικών μου αρμάτων θα αναβώ εις τα ύψη των ορέων, εις τις πλαγιές του Λιβάνου. Έκοψα τα μεγαλύτερα κέδρα, τα εκλεκτά από τα κυπαρίσσια αυτού, ήλθα εις τας λόχμας και στο όρος του Καρμήλου.

Δ Βασ. 19,24 εγώ έψυξα και έπιον ύδατα αλλότρια και εξηρήμωσα τώ ίχνει τού ποδός μου πάντας ποταμούς περιοχής.

Δ Βασ. 19,24 Εγώ έπια και εξήρανα ξένα ύδατα. Οπου επέρασαν τα πόδια μου, εξήρανα όλους τους μεγάλους ποταμούς.

Δ Βασ. 19,25 έπλασα αυτήν, συνήγαγον αυτήν, και εγενήθη εις επάρσεις αποικεσιών μαχίμων, πόλεις οχυράς.

Δ Βασ. 19,25 Εγώ έπλασα την γην. Την έκλεισα εις τα χέρια μου και έγιναν ιδικά μου υψώματα μαχίμων στρατιωτών και πόλεις οχυραί.

Δ Βασ. 19,26 και οι ενοικούντες εν αυταίς ησθένησαν τή χειρί, έπηξαν και κατησχύνθησαν, εγένοντο χόρτος αγρού ή χλωρά βοτάνη, χλόη δωμάτων και πάτημα απέναντι εστηκότος.

Δ Βασ. 19,26 Έτσι οι κάτοικοι των χωρών αυτών ησθένησαν εμπρός εις την δύναμίν μου. Ετρομάξαν, κατεντροπιάσθησαν. Εγιναν χορτάρι του αγρού σαν χλωρή βοτάνη, χλόη δωμάτων, ποδοπάτημα του κάθε διαβάτου.

Δ Βασ. 19,27 και την καθέδραν σου και την έξοδόν σου έγνων και τον θυμόν σου επ εμέ,

Δ Βασ. 19,27 Γνωρίζω εγώ πότε κάθεσαι στο σπίτι σου και πότε βγαίνεις. Ολην σου την ζωήν γνωρίζω, όπως και τον θυμόν σου εναντίον μου.

Δ Βασ. 19,28 διά το οργισθηνάί σε επ εμέ και το στρήνός σου ανέβη εν τοίς ωσί μου και θήσω τα άγκιστρά μου εν τοίς μμηκρήσί σου και χαλινόν εν τοίς χείλεσί σου και αποστρέψω σε εν τή οδώ, ή ήλθες εν αυτή.

Δ Βασ. 19,28 Επειδή ωργίσθης εναντίον μου και η αλαζονία σου έφθασεν έως τα αυτιά μου, θα βάλω τα άγκιστριά μου στους ρώθωνάς σου και χαλινόν εις τα χείλη σου και θα σε σύρω με αυτά, δια να σε επαναφέρω εις την οδόν, από την οποίαν ήλθες".

Δ Βασ. 19,29 και τούτόν σοι το σημείον· φάγε τούτον τον ενιαυτόν αυτόματα και τώ έτει τώ δευτέρω τα ανατέλλοντα· και έτει τώ τρίτω σπορά και άμητος και φυτεία αμπελώνων, και φάγεσθε τον καρπόν αυτών.

Δ Βασ. 19,29 Επειτα ο Θεός είπε προς τον Εζεκιάν· "σημείον ότι θα γίνη αυτό στον Σενναχηρίμ είναι τούτο. Αυτό το έτος θα φάγετε όσα αυτομάτως παρήχθησαν στους αγρούς σας. Κατά το δεύτερον έτος θα φάγετε ο,τι άλλο αυτομάτως θα φυτρώση και θα καρποφορήση. Κατά δε το τρίτον έτος θα υπάρξη σπορά και θερισμός και φύτευμα αμπελώνων και θα φάγετε και θα χορτάσετε από τους καρπούς αυτών.

Δ Βασ. 19,30 και προσθήσει τον διασεσωσμένον οίκου Ιούδα το υπολειφθέν ρίζαν κάτω και ποιήσει καρπόν άνω.

Δ Βασ. 19,30 Όσοι από την φυλήν Ιούδα διασωθούν από την καταστροφήν και εναπομείνουν, θα ριξουν ρίζες εις την γην, θα αποκτήσουν καρπόν κοιλίας, δηλαδή τέκνα, και θα ευτυχήσουν.

Δ Βασ. 19,31 ότι εξ Ιερουσαλήμ εξελεύσεται κατάλειμμα και ανασωζόμενος εξ όρους Σιών· ο ζήλος Κυρίου των δυνάμεων ποιήσει τούτο.

Δ Βασ. 19,31 Διότι οπωσδήποτε από την Ιερουσαλήμ θα εξέλθουν υπολειφθέντες Ιουδαίοι και από το όρος Σιών θα υπάρξουν άνθρωποι, που θα έχουν διασωθή. Αυτό θα πραγματοποιήση η αγάπη του Θεού προς τον λαόν του.

Δ Βασ. 19,32 ουχ ούτως; τάδε λέγει Κύριος προς βασιλέα Ασσυρίων· ουκ εισελεύσεται εις την πόλιν ταύτην και ου τοξεύσει εκεί βέλος, και ου προφθάσει αυτήν θυρεός, και ου μη εκχέη προς αυτήν πρόσχωμα·

Δ Βασ. 19,32 Έτσι δεν είναι; Διότι αυτά λέγει ο Κυριος προς τον βασιλέα των Ασσυρίων· Δεν θα εισέλθη αυτός εις την πόλιν Ιερουσαλήμ ούτε και ένα βέλος δεν θα τοξεύση εναντίον της. Κανείς ασπιδοφόρος δεν θα προλάβη να πλησίαση αιφνιδίως προς αυτήν. Ούτε και γύρω από το τείχος της θα υψωθούν προχώματα και πολιορκητικά μηχαναί.

Δ Βασ. 19,33 τή οδώ, ή ήλθεν, εν αυτή αποστραφήσεται και εις την πόλιν ταύτην ουκ εισελεύσεται, λέγει Κύριος,

Δ Βασ. 19,33 Τον δρόμον, από τον οποίον αυτός ήλθε, θα ακολουθήση πάλιν και θα επιστρέψη εις την πατρίδα του. Αλλά εις την πόλιν αυτήν δεν θα εισέλθη, λέγει ο Κυριος.

Δ Βασ. 19,34 και υπερασπιώ υπέρ της πόλεως ταύτης δι εμέ και διά Δαυίδ τον δούλόν μου.

Δ Βασ. 19,34 Εγώ θα υπερασπίσω την πόλιν αυτήν δι' εμέ αυτόν και προς χάριν του δούλου μου Δαυίδ".

Δ Βασ. 19,35 Καί εγένετο έως νυκτός και εξήλθεν άγγελος Κυρίου και επάταξεν εν τή παρεμβολή Ασσυρίων εκατόν ογδοηκονταπέντε χιλιάδας· και ώρθρισαν το πρωϊ, και ιδού πάντες σώματα νεκρά.

Δ Βασ. 19,35 Ετσι δε ακριβώς και έγινε, διότι κατά την νύκτα εκείνην εξήλθεν από τον Θεόν τιμωρός άγγελος, ο οποίος εθανάτωσεν από το στρατόπεδον των Ασσυρίων εκατόν ογδοηκοντα πέντε χιλιάδες άνδρες. Οι διασωθέντες ηγέρθησαν το πρωϊ και ειδαν όλα τα νεκρά σώματα.

Δ Βασ. 19,36 και απήρη και επορεύθη και απέστρεψε Σενναχηρίμ βασιλεύς Ασσυρίων και ώκησεν εν Νινευή.

Δ Βασ. 19,36 Ο Σενναχηρίμ ο βασιλεύς των Ασσυρίων ανεχώρησεν, επορεύθη και επέστρεψεν εις την χώραν του. Κατώκησε δε εις την Νινευή.

Δ Βασ. 19,37 και εγένετο αυτού προσκυνούντος εν οίκω Νεσεράχ θεού αυτού και Αδραμέλεχ και Σαρασάρ, οι υιοί αυτού επάταξαν αυτόν εν μαχαίρα, και αυτοί εσώθησαν εις γήν Αραράθ· και εβασίλευσεν Ασορδάν ο υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 19,37 Αλλά, όταν αυτός προσεκύνει στον ναόν του Νεσεράχ, ιδικού του θεού, ο Αδραμέλεχ και ο Σαρασάρ, τα παιδιά του, τον εδολοφόνησαν δια μαχαίρας. Αυτοί δε διέφυγαν και εσώθησαν εις την χώραν Αραράθ. Αντί δε αυτού εβασίλευσεν ο υιός του, ο Ασορδάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Δ Βασ. 20,1 Εν ταίς ημέραις εκείναις ηρώστησεν Εζεκίας εις θάνατον. και εισήλθε προς αυτόν Ησαΐας υιός Αμώς ο προφήτης και είπε προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος· έντειλαι τώ οίκω σου, ότι αποθνήσκεις σύ και ου ζήση.

Δ Βασ. 20,1 Κατά τας ημέρας εκείνας αρρώστησεν ο Εζεκίας σοβαράν ασθένειαν προς θάνατον. Ηλθε προς αυτόν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς ο προφήτης, και του είπε· "αυτά λέγει ο Κυριος· Τακτοποίησε τας υποθέστου οίκου σου, διότι θα αποθάνης και δεν θα ζήσης".

Δ Βασ. 20,2 και απέστρεψεν Εζεκίας προς τον τοίχον και ηύξατο προς Κύριον λέγων·

Δ Βασ. 20,2 Ο Εζεκίας κλινήρης, καθώς ήτο, εστράφη προς τον τοίχον, προσηυχήθη και είπε προς τον Κυριον·

Δ Βασ. 20,3 Κύριε, μνήσθητι δή όσα περιπάτησα ενώπιόν σου εν αληθεία και καρδιά πλήρει και το αγαθόν εν οφθαλμοίς σου εποίησα. και έκλαυσεν Εζεκίας κλαυθμώ μεγάλω.

Δ Βασ. 20,3 "Κυριε, ενθυμήσου, σε παρακαλώ, ότι επορεύθην ενώπιόν σου σύμφωνα με την αληθινήν πίστιν και με ακεραιότητα καρδιάς. Επραξα δε το αγαθόν και ευάρεστον ενώπιόν σου". Επειτα έκλαυσεν ο Εζεκίας πάρα πολύ.

Δ Βασ. 20,4 και ήν Ησαΐας εν τή αυλή τή μέση, και ρήμα Κυρίου εγένετο προς αυτόν λέγων·

Δ Βασ. 20,4 Την ώραν εκείνην ο Ησαΐας ευρίσκετο εις την αυλήν του ανακτόρου και ήκουσε τον Κυριον να ομιλή προς αυτόν και να του λέγη·

Δ Βασ. 20,5 επίστρεψον και ερείς προς Εζεκίαν τον ηγούμενον τού λαού μου· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Δαυίδ τού πατρός σου· ήκουσα της προσευχής σου, ειδον τα δάκρυά σου· ιδού εγώ ιάσομαί σε, τή ημέρα τή τρίτη αναβήση εις οίκον Κυρίου·

Δ Βασ. 20,5 "Ξαναγύρισε στον Εζεκίαν, τον αρχηγόν του λαού μου, και είπε προς αυτόν. Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Δαυίδ του προγόνου σου· Ηκουσα την προσευχήν σου, είδα τα δάκρυά σου. Ιδού εγώ, θα σε θεραπεύσω και κατά την τρίτην ημέραν θα ανέλθης υγιής στον ναόν του Κυρίου σου.

Δ Βασ. 20,6 και προσθήσω επί τας ημέρας σου πεντεκαίδεκα έτη και εκ χειρός βασιλέως Ασσυρίων σώσω σε και την πόλιν ταύτην και υπερασπιώ υπέρ της πόλεως ταύτης δι εμέ και διά Δαυίδ τον δούλόν μου.

Δ Βασ. 20,6 Θα προσθέσω εις την ζωήν σου δεκαπέντε ακόμη έτη. Θα σώσω σε και την πόλιν Ιερουσαλήμ από την εξουσίαν του βασιλέως των Ασσυρίων, θα υπερασπίσω την πόλιν αυτήν δια την δόξαν μου και προς χάριν του δούλου μου του Δαυίδ".

Δ Βασ. 20,7 και είπε· λαβέτωσαν παλάθην σύκων και επιθέτωσαν επί το έλκος, και υγιάσει.

Δ Βασ. 20,7 Ο προφήτης Ησαΐας προσέθεσε· "ας πάρουν ένα κατάπλασμα από πολτόν σύκων και ας θέσουν αυτό επάνω στο έλκος της πληγής του και αυτό θα τον θεραπεύση".

Δ Βασ. 20,8 και είπεν Εζεκίας προς Ησαΐαν· τι το σημείον ότι ιάσεται με Κύριος και αναβήσομαι εις οίκον Κυρίου τή ημέρα τή τρίτη;

Δ Βασ. 20,8 Ο Εζεκίας ηρώτησε τον Ησαΐαν· "ποιό είναι το σημείον, που θα με πείση ότι πράγματι ο Κυριος θα με θεραπεύση και εγώ υγιής θα αναβώ στον ναόν του Κυρίου κατά την τρίτην ημέραν;"

Δ Βασ. 20,9 και είπεν Ησαΐας· τούτο το σημείον παρά Κυρίου, ότι ποιήσει Κύριος τον λόγον, ον ελάλησε· πορεύσεται η σκιά δέκα βαθμούς, εάν επιστρέψη δέκα βαθμούς.

Δ Βασ. 20,9 Απήντησεν ο Ησαΐας· "αυτό είναι το σημείον εκ μέρους του Κυρίου, ότι δηλαδή αυτός θα πραγματοποιήση την υπόσχεσιν, την οποίαν έδωσε. Η σκια του ηλιακού ωρολογίου θα προχωρήση δέκα βαθμούς εμπρός η δέκα βαθμούς οπίσω".

Δ Βασ. 20,10 και είπεν Εζεκίας· κούφον την σκιάν κλίνας δέκα βαθμούς· ουχί, αλλ επιστραφήτω η σκιά εν τοίς αναβαθμοίς δέκα βαθμούς εις τα οπίσω.

Δ Βασ. 20,10 Ο Εζεκίας απήντησε· "μικρόν είναι, εάν η σκια προχωρήση δέκα βαθμούς εμπρός. Θαυμαστόν και καταπληκτικόν είναι, εάν η σκια υποχωρήση προς τα οπίσω δέκα βαθμούς".

Δ Βασ. 20,11 και εβόησεν Ησαΐας ο προφήτης προς Κύριον, και επέστρεψεν η σκιά εν τοίς αναβαθμοίς εις τα οπίσω δέκα βαθμούς.

Δ Βασ. 20,11 Ο Ησαΐας παρεκάλεσε και δια τούτο τον Κυριον. Και ιδού, ότι η σκια επέστρεψεν εις τα σκαλοπάτια δέκα βαθμούς οπίσω.

Δ Βασ. 20,12 εν τώ καιρώ εκείνω απέστειλε Μαρωδάχ Βαλαδάν υιός Βαλαδάν βασιλέως Βαβυλώνος βιβλία και μαναά προς Εζεκίαν, ότι ήκουσεν ότι ηρώστησεν Εζεκίας.

Δ Βασ. 20,12 Κατά τον καιρόν εκείνον έστειλεν ο Μαρωδάχ Βαλαδάν, υιός του Βαλαδάν βασιλέως της Βαβυλώνος, γράμματα και δώρα προς τον Εζεκίαν, διότι είχε πληροφορηθή ότι ο Εζεκίας ησθένησεν.

Δ Βασ. 20,13 και εχάρη επ αυτοίς Εζεκίας και έδειξεν αυτοίς όλον τον οίκον τού νεχωθά, το αργύριον και το χρυσίον, τα αρώματα και το έλαιον το αγαθόν, και τον οίκον των σκευών και όσα ηυρέθη εν τοίς θησαυροίς αυτού· ουκ ήν λόγος, ον ουκ έδειξεν αυτοίς Εζεκίας εν τώ οίκω αυτού και εν πάση τή εξουσία αυτού.

Δ Βασ. 20,13 Ο Εζεκίας εχάρη δι' όλα αυτά και έδειξεν στους απεσταλμένους όλον τον οίκον των θησαυρών του, το

αργύριον, το χρυσίον, τα αρώματα, το πολύτιμον έλαιον, την αίθουσαν των όπλων και όσα υπήρχον εις τα θησαυροφυλάκιά του. Δεν υπήρξε πράγμα, το οποίον δεν έδειξεν εις αυτούς ο Εζεκίας τόσον στο ανάκτορόν του όσον και εις όλην την χώραν, που ήτο υπό την εξουσίαν του.

Δ Βασ. 20,14 και εισήλθεν Ησαΐας ο προφήτης προς τον βασιλέα Εζεκίαν και είπε προς αυτόν· τι ελάλησαν οι άνδρες ούτοι και πόθεν ήκασι προς σε; και είπεν Εζεκίας· εκ γής πόρωθεν ήκασι προς με, εκ Βαβυλώνος.

Δ Βασ. 20,14 Ο προφήτης Ησαΐας ήλθε προς τον βασιλέα Εζεκίαν και του είπε· “τι είπαν οι άνδρες αυτοί και από που έχουν έλθει προς σε;” Ο Εζεκίας απήντησεν· “ήλθαν αυτοί από μακρονήν χώραν, από την Βαβυλώνα”.

Δ Βασ. 20,15 και είπε· τι είδον εν τώ οίκω σου; και είπε· πάντα, όσα εν τώ οίκω μου είδον, ουκ ήν εν τώ οίκω μου, ό ουκ έδειξα αυτοίς, αλλά και τα εν τοίς θησαυροίς μου.

Δ Βασ. 20,15 Ο Ησαΐας τον ηρώτησε· “τι είδαν στο ανάκτορόν σου;” Και ο Εζεκίας απήντησεν· “όλα όσα υπάρχουν στο ανάκτορόν μου τα είδον. Δεν έμεινε τίποτε, τα οποίον να μη τους έχω δείξει. Ακόμη δε είδον και όλα όσα υπάρχουν εις τα θησαυροφυλάκιά μου”.

Δ Βασ. 20,16 και είπεν Ησαΐας προς Εζεκίαν· άκουσον λόγον Κυρίου·

Δ Βασ. 20,16 Ο Ησαΐας είπε προς τον Εζεκίαν· “άκουσε τώρα τον λόγον του Κυρίου·

Δ Βασ. 20,17 ιδού ημέραι έρχονται και ληφθήσεται πάντα τα εν οίκω σου και όσα εθησαύρισαν οι πατέρες σου έως της ημέρας ταύτης εις Βαβυλώνα· και ουχ υπολειφθήσεται ρήμα, ό είπε Κύριος·

Δ Βασ. 20,17 Ιδού, έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας θα λαφυραγωγηθούν όλα όσα απεθησαύρισαν οι πατέρες σου και απέθεσαν στον οίκον σου έως την ημέραν αυτήν. Και θα μεταφερθούν εις την Βαβυλώνα. Τιποτε δεν θα μείνη απραγματοποίητον από εκείνα, τα οποία είπεν ο Κυριος.

Δ Βασ. 20,18 και οι υιοί σου, οί εξελεύονται εκ σου, ούς γεννήσεις λήψεται, και έσονται ευνούχοι εν τώ οίκω τού βασιλέως Βαβυλώνος.

Δ Βασ. 20,18 Και τα παιδιά σου ακόμη, τα οποία θα γεννηθούν από σε, θα συλληφθούν αιχμάλωτοι και θα γίνουν ευνούχοι στον βασιλέα της Βαβυλώνος”.

Δ Βασ. 20,19 και είπεν Εζεκίας προς Ησαΐαν· αγαθός ο λόγος Κυρίου, ον ελάλησεν· έστω ειρήνη εν ταίς ημέραις μου.

Δ Βασ. 20,19 Ο Εζεκίας είπε προς τον Ησαΐαν· “καλός είναι ο λόγος, τον οποίον είπεν ο Κυριος. Ας είναι τουλάχιστον ειρήνη κατά το διάστημα της ιδικής μου ζωής”.

Δ Βασ. 20,20 και τα λοιπά των λόγων Εζεκιού και πάσα η δυναστεία αυτού, και όσα εποίησε, την κρήνην και τον υδραγωγόν και εισήγαγε το ύδωρ εις την πόλιν, ουχί ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα·

Δ Βασ. 20,20 Τα υπόλοιπα εκ των έργων του Εζεκιού και όλα τα κατορθώματά του και όσα έκαμεν, η πηγή, το υδραγωγείον, οι σωλήνες του υδραγωγείου, δια των οποίων έφερεν ύδωρ εις την πόλιν, όλα αυτά είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ιουδα.

Δ Βασ. 20,21 και εκοιμήθη Εζεκίας μετά των πατέρων αυτού και εβασίλευσε Μανασσής υιός αυτού αντ' αυτού.

Δ Βασ. 20,21 Ο Εζεκίας εκοιμήθη μετά των πατέρων αυτού και εβασίλευσεν αντ' αυτού ο υιός του ο Μανασσής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Δ Βασ. 21,1 Υιός δώδεκα ετών Μανασσής εν τώ βασιλεύειν αυτόν και πεντήκοντα και πέντε έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Οψιβά.

Δ Βασ. 21,1 Δώδεκα ετών ήτο ο Μανασσής, όταν ανήλθε στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί πεντήκοντα και πέντε έτη. Η μήτηρ του ωνομάζετο Οψιβά.

Δ Βασ. 21,2 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά τα βδελύγματα των εθνών, ών εξήρε Κύριος από προσώπου των υιών Ισραήλ.

Δ Βασ. 21,2 Αυτός έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, σύμφωνα με τα βδελυρά ειδωλολατρικά έργα των άλλων εθνών, τα οποία έθνη ο Κυριος έβγαλε και εξεδίωξεν από το πρόσωπον των Ισραηλιτών.

Δ Βασ. 21,3 και επέστρεψε και ωκοδόμησε τα υψηλά, ά κατέσπασεν Εζεκίας ο πατήρ αυτού, και ανέστησε θυσιαστήριον τή Βάαλ και εποίησε τα άλση, καθώς εποίησε Αχαάβ βασιλεύς Ισραήλ, και προσεκύνησε πάση τή δυνάμει τού ουρανού και εδούλευσεν αυτοίς.

Δ Βασ. 21,3 Αυτός, λοιπόν, εστράφη και ανοικοδόμησε τους υψηλούς τόπους της ειδωλικής λατρείας, τους οποίους είχε κρημνίσει ο Εζεκίας, ο πατήρ του. Εκτίσεν θυσιαστήριον στον Βααλ, κατεσκεύασεν αγάλματα δια την θεάν Ασάρτην, όπως είχε κάμνει ο Αχαάβ, ο βασιλεύς των Ισραηλιτών. Ελάτρευσεν και προσεκύνησεν όλα τα αστέρια του ουρανού και έγινε δούλος εις την ειδωλολατρείαν.

Δ Βασ. 21,4 και ωκοδόμησε θυσιαστήριον εν οίκω Κυρίου, ως είπεν· εν Ιερουσαλήμ θήσω το όνομά μου,

Δ Βασ. 21,4 Εκτίσεν επίσης και θυσιαστήριον στον ναόν του Κυρίου, δια τον οποίον ναόν ο Θεός είχε πει· “η Ιερουσαλήμ είναι η πόλις εκείνη, όπου θα θέσω προς λατρείαν το όνομά μου”.

Δ Βασ. 21,5 και ωκοδόμησε θυσιαστήριον πάση τή δυνάμει τού ουρανού εν ταίς δυσίν αυλαίς οίκου Κυρίου

Δ Βασ. 21,5 Εκτίσεν και θυσιαστήριον εις λατρείαν των άστρων του ουρανού εντός των δύο αυλών του ναού του Κυρίου.

Δ Βασ. 21,6 και διήγε τους υιούς αυτού εν πυρί και εκληδονίζετο και οιωνίζετο και εποίησε τεμένη και γνώστας επλήθυνε τού ποιείν το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου παροργίσαι αυτόν.

Δ Βασ. 21,6 Επέρασε και αυτός τα παιδιά του από την φωτίαν κατά τα έθιμα των ειδωλολατρών, εξητούσε να μάθη το μέλλον με τον κλήθωνα και με τους οιωνούς, έκτισεν ιερούς ειδωλολατρικούς τόπους και εκάλεσε πολυαριθμούς μάγους, δια να διαπράττεται έτσι το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου, ώστε να εξοργίση τον Κυριον εναντίον του.

Δ Βασ. 21,7 και έθηκε το γλυπτόν τού άλσους εν τώ οίκω, ώ είπε Κύριος προς Δαυίδ και προς Σαλωμών τον υιόν αυτού· εν τώ οίκω τούτω και εν Ιερουσαλήμ, ή εξελεξάμην εκ πασών φυλών τού Ισραήλ, και θήσω το όνομά μου εις τον αιώνα

Δ Βασ. 21,7 Ετοποθέτησε και το άγαλμα της Ασάρτης στον ναόν του Κυρίου, δια τον οποίον ναόν ο Θεός είχαν είπει προς τον Δαυίδ και προς τον υιόν αυτού τον Σολομώντα ότι “στον ναόν τούτον και εις την Ιερουσαλήμ, την οποίαν εγώ εξέλεξα από τας άλλας πόλεις των φυλών του ισραηλιτικού λαού, εκεί θα θέσω το όνομά μου, δια να ακούεται και να δοξάζεται αιωνίως.

Δ Βασ. 21,8 και ου προσθήσω τού σαλεύσαι τον πόδα Ισραήλ από της γής, ής έδωκα τοίς πατράσιν αυτών, οίτινες φυλάξουσι πάντα όσα ενετείλαμην κατά πάσαν την εντολήν, ήν ενετείλατο αυτοίς ο δούλος μου Μωυσής.

Δ Βασ. 21,8 Και δεν θα αποφασίσω να σαλεύσω τα πόδια των Ισραηλιτών από την γην, που έδωσα στους πατέρας των, στους οποίους έδωσα την εντολήν να εφαρμόσουν τας εντολάς μου, όπως διέταξα εις αυτούς δια μέσου του δούλου μου του Μωυσέως".

Δ Βασ. 21,9 και ουκ ήκουσαν, και επλάνησεν αυτούς Μανασσής τού ποιήσαι το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου υπέρ τα έθνη, ά ηφάνισε Κύριος εκ προσώπου υιών Ισραήλ.

Δ Βασ. 21,9 Εκείνοι όμως δεν ήκουσαν. Τους παρεπλάνησεν ο Μανασσής, ώστε να πράξουν πονηρά ενώπιον του Κυρίου περισσότερα από όσα έπραξαν τα άλλα έθνη, τα οποία εξωλόθρυσεν ο Κυριος από το πρόσωπον των Ισραηλιτών.

Δ Βασ. 21,10 και ελάλησε Κύριος εν χειρί δούλων αυτού των προφητών λέγων·

Δ Βασ. 21,10 Ωμίλησεν ο Κυριος δια μέσου των δούλων του των προφητών λέγων·

Δ Βασ. 21,11 ανθ ών όσα εποίησε Μανασσής ο βασιλεύς Ιούδα τα βδελύγματα ταύτα τα πονηρά από πάντων, ών εποίησεν ο Αμορραίος ο έμπροσθεν, και εξήμαρτε και γε τον Ιούδαν εν τοίς ειδώλοις αυτών,

Δ Βασ. 21,11 "Αντί των όσων αμαρτωλών έργων έπραξεν ο Μανασσής, ο βασιλεύς του Ιούδα, ο οποίος κατεσκεύασε τα αποκρουστικά αυτά είδωλα, χειρότερα από εκείνα τα οποία έκαναν οι προ αυτού Αμορραίοι, και παρώθησε τον ιουδαϊκόν λαόν εις την λατρείαν αυτών των ειδώλων,

Δ Βασ. 21,12 ουχ ούτως, τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· Ιδού εγώ φέρω κακά επί Ιερουσαλήμ και Ιούδαν, ώστε παντός ακούοντος ηχησει αμφότερα τα ώτα αυτού,

Δ Βασ. 21,12 πράγμα το οποίον δεν έπρεπε να γίνη, δια τούτο αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού εγώ θα επιφέρω μεγάλας συμφοράς εναντίον της Ιερουσαλήμ και γενικώτερον εναντίον του ιουδαϊκού βασιλείου, ώστε καθένas ο οποίος θα τας ακούση, θα αισθανθή να βουϊζουν και τα δύο του τα αυτιά.

Δ Βασ. 21,13 και εκτενώ επί Ιερουσαλήμ το μέτρον Σαμαρείας και το στάθμιον οίκου Αχαάβ· και απαλείψω την Ιερουσαλήμ, καθως απαλείφεται ο αλάβαστρος απαλειφόμενος και καταστρέφεται επί πρόσωπον αυτού,

Δ Βασ. 21,13 Θα επεκτείνω εναντίον της Ιερουσαλήμ το καταστρεπτικόν μέτρον, που εφήρμοσα κατά της Σαμαρείας, και το μέτρον που εφήρμοσα εναντίον της οικογενείας του Αχαάβ. Θα αδειάσω την Ιερουσαλήμ από τους κατοίκους της, όπως αδειάζει το αλαβάστρινον δοχείον από το μύρον και σκουπίζεται και αναστρέφεται με το στόμιον προς τα κάτω.

Δ Βασ. 21,14 και απώσωμαι το υπόλειμμα της κληρονομίας μου και παραδώσω αυτούς εις χείρας εχθρών αυτών, και έσονται εις διαρπαγήν και εις προνομίην πάσι τοίς εχθροίς αυτών,

Δ Βασ. 21,14 Θα απομακρύνω από αυτήν το υπόλοιπον της κληρονομίας μου, το βασιλείον του Ιούδα, και θα παραδώσω αυτό εις τα χέρια των εχθρών του, ώστε να είναι άρπαγμα και λάφυρα εκείνων.

Δ Βασ. 21,15 ανθ ών όσα εποίησαν το πονηρόν εν οφθαλμοίς μου και ήσαν παροργίζοντές με από της ημέρας, ής εξήγαγον τους πατέρας αυτών εξ Αιγύπτου και έως της ημέρας ταύτης.

Δ Βασ. 21,15 Και θα τιμωρηθούν έτσι, διότι διέπραξαν πονηρά ενώπιόν μου και συνεχώς με παρώργιζαν από την ημέραν. Που έβγαλα τους προγόνους αυτών ελευθέρους από την Αίγυπτον, μέχρι της ημέρας αυτής.

Δ Βασ. 21,16 και γε αίμα αθών εξέχεε Μανασσής πολύ σφόδρα, έως ού έπλησε την Ιερουσαλήμ στόμα εις στόμα, πλήν από των αμαρτιών αυτού, ών εξήμαρτε τον Ιούδαν τού ποιήσαι το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου.

Δ Βασ. 21,16 Επί πλέον ο Μανασσής έχυσε πάρα πολύ αθών αίμα, έως ότου εγέμισε την Ιερουσαλήμ από το ένα άκρον στο άλλο, έκτος βέβαια των άλλων ασεβειών τας οποίας είχε διαπράξει και δια των οποίων παρώθησε τον ιουδαϊκόν λαόν να παρασυρθή εις πονηράς πράξεις και την ειδωλολατρείαν ενώπιον του Κυρίου".

Δ Βασ. 21,17 και τα λοιπά των λόγων Μανασσής και πάντα, όσα εποίησε, και η αμαρτία αυτού, ήν ήμαρτεν, ουχί ταύτα γεγραμμένα επί τώ βιβλίω λόγων των ημερών των βασιλεύσιν Ιούδα·

Δ Βασ. 21,17 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Μανασσής όλα όσα αυτός έκαμε, όπως και αι αμαρτίαι τας οποίας διέπραξεν, είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ιούδα.

Δ Βασ. 21,18 και εκοιμήθη Μανασσής μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν τώ κήπω τού οίκου αυτού, εν κήπω Οζά, και εβασίλευσεν Αμών υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 21,18 Εκοιμήθη ο Μανασσής μετά των πατέρων του και ετάφη στον κήπον του ανακτόρου του, στον κήπον του Οζά. Εβασίλευσε δε αντί αυτού ο υιός του ο Αμών.

Δ Βασ. 21,19 Υιός είκοσι και δύο ετών Αμών εν τώ βασιλεύειν αυτόν και δύο έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Μεσολλάμ θυγάτηρ Αρούς εξ Ιετέβα.

Δ Βασ. 21,19 Είκοσι δύο ετών ήτο ο Αμών, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, και εβασίλευσεν επί δύο έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Μεσολλάμ και ήτο θυγάτηρ του Αρους, ο οποίος κατήγετο από την Ιετέβα.

Δ Βασ. 21,20 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου, καθως εποίησε Μανασσής ο πατήρ αυτού.

Δ Βασ. 21,20 Και αυτός διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, ηκολούθησε την ειδωλολατρείαν, όπως είχε πράξει και ο Μανασσής ο πατέρας του.

Δ Βασ. 21,21 και επορεύθη εν πάση οδώ, ή επορεύθη ο πατήρ αυτού, και ελάτρευσε τοίς ειδώλοις, οίς ελάτρευσεν ο πατήρ αυτού, και προσεκύνησεν αυτοίς

Δ Βασ. 21,21 Αυτός, δηλαδή, επορεύθη εις όλον τον δρόμον, τον οποίον είχε πορευθή ο πατέρας του, ελάτρευσε τα είδωλα, όπως και ο πατέρας του, και προσεκύνησεν αυτά.

Δ Βασ. 21,22 και εγκατέλιπε τον Κύριον Θεόν των πατέρων αυτού και ουκ επορεύθη εν οδώ Κυρίου.

Δ Βασ. 21,22 Εγκατέλειψε τον Κυριον και Θεόν των πατέρων του και δεν εβάδισε τον δρόμον του Κυρίου.

Δ Βασ. 21,23 και συνεστράφησαν οι παίδες Αμών προς αυτόν και εθανάτωσαν τον βασιλέα εν τώ οίκω αυτού.

Δ Βασ. 21,23 Δια την ασέβειάν του επέτρεψεν ο Θεός, ώστε οι δούλοι του Αμών έκαμαν συνωμοσίαν εναντίον του και εφόνευσαν τον βασιλέα μέσα στο βασιλικόν του ανάκτορον.

Δ Βασ. 21,24 και επάταξεν ο λαός της γής πάντας τους συστραφέντας επί τον βασιλέα Αμών και εβασίλευσεν ο λαός της γής τον Ιωσίαν υιόν αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 21,24 Ο λαός όμως του βασιλείου Ιούδα ηγανάκτησε και εκτύπησεν όλους εκείνους, που είχαν συνωμοτήσει εναντίον του βασιλέως Αμών, και τους εθανάτωσε. Εγκατέστησε δε ο λαός βασιλέα αντί του Αμών τον υιόν του Ιωσίαν.

Δ Βασ. 21,25 και τα λοιπά των λόγων Αμών, όσα εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Δ Βασ. 21,25 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Αμών, τα οποία αυτός έπραξεν, είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του Ιούδα.

Δ Βασ. 21,26 και έθαψαν αυτόν εν τώ τάφω αυτού εν τώ κήπω Οζά, και εβασίλευσεν Ιωσίας υιός αυτού αντ' αυτού.

Δ Βασ. 21,26 Έθαψαν αυτόν στον τάφον του, ο οποίος ευρίσκετο στον κήπον του Οζά, αντ'ι δε αυτού ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ο υιός του ο Ιωσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Δ Βασ. 22,1 Υιός οκτώ ετών Ιωσίας εν τώ βασιλεύειν αυτόν και τριάκοντα και έν έτος εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Ιεδία θυγάτηρ Εδεϊά εκ Βασουρώθ.

Δ Βασ. 22,1 Οκτώ ετών ήτο ο Ιωσίας, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί τριάκοντα και εν έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Ιεδία και ήτο θυγάτηρ του Εδεϊά, ο οποίος κατήγετο από την Βασουρώθ.

Δ Βασ. 22,2 και εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου και επορεύθη εν πάση οδώ Δαυίδ τού πατρός αυτού, ουκ απέστη δεξιά και αριστερά.

Δ Βασ. 22,2 Αυτός έπραξε το ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου και επορεύθη καθ' όλα στον δρόμον του προγόνου του Δαυίδ και δεν εξέκλινε δεξιά και αριστερά από τον νόμον του Κυρίου.

Δ Βασ. 22,3 και εγενήθη εν τώ οκτωκαιδεκάτω έτει τώ βασιλεί Ιωσία εν τώ μηνί τώ ογδώω απέστειλεν ο βασιλεύς τον Σαπφάν υιόν Εσελίου υιού Μεσολλάμ, τον γραμματέα οίκου Κυρίου λέγων·

Δ Βασ. 22,3 Κατά τον όγδοον μήνα του δεκάτου ογδού έτους της βασιλείας του έστειλεν ο βασιλεύς Ιωσίας προς τον Σαπφάν, υιόν του Εσελίου υιού του Μεσολλάμ, τον γραμματέα του ναού του Κυρίου και ειπε προς αυτόν·

Δ Βασ. 22,4 ανάβηθι προς Χελκίαν τον ιερέα τον μέγαν και σφράγισον το αργύριον το εισενεχθέν εν οίκω Κυρίου, ό συνήγαγον οι φυλάσσοντες τον σταθμόν παρά τού λαού,

Δ Βασ. 22,4 " ανέβα στον ναόν προς τον αρχιερέα Χελκίαν και μέτρησε μαζή με αυτόν το αργύριον, το οποίον έχει εισπραχθή στον νσον του Κυρίου και το οποίον οι φύλακες της θύρας του ναού συνεκέντρωσαν από τον λαόν.

Δ Βασ. 22,5 και δώσωσαν αυτό επί χείρα ποιούντων τα έργα των καθεσταμένων εν οίκω Κυρίου. και έδωκεν αυτό τοίς ποιούσι τα έργα τοίς εν οίκω Δ Βασ. 22Κυρίου τού κατισχύσαι το βεδέκ τού οίκου,

Δ Βασ. 22,5 Ας παραδώσωσαν αυτό εις τα χέρια των εργοδηγών, οι οποίοι επιβλέπουν εις τα έργα του Κυρίου, εις αυτούς που είναι επόπται εις τας επισκευαζομένας φθοράς του ναού του Κυρίου". Ο Σαπφάν έδωκε το χρήμα τούτο στους αναλαβόντας αυτήν την εργασίαν στον ναόν του Κυρίου με την εντολήν, να επιδιορθώσωσαν τας φθοράς του ναού.

Δ Βασ. 22,6 τοίς τέκτοσι και τοίς οικοδόμοις και τοίς τειχισταίς και τού κτήσασθαι ξύλα και λίθους λατομητούς, τού κραταιώσαι το βεδέκ τού οίκου.

Δ Βασ. 22,6 Οι επί των εργασιών του ναού επόπται έδωσαν το χρήμα αυτό στους ξυλουργούς, στους οικοδόμους, στους κτίστας, δια να αγοράσωσαν ξύλα και λίθους πελεκημένους, απαραίτητους δια την επιδιόρθωσιν του ναού.

Δ Βασ. 22,7 πλήν ουκ εξελογίζοντο αυτούς το αργύριον το διδόμενον αυτοίς, ότι εν πίστει αυτοί ποιούσι.

Δ Βασ. 22,7 Κανείς όμως λογαριασμός δεν εξητείτο από αυτούς δια το διδόμενον χρήμα, διότι αυτοί ήσαν ευσυνείδητοι και τίμιοι.

Δ Βασ. 22,8 και ειπε Χελκίας ο ιερεύς ο μέγας προς Σαπφάν τον γραμματέα· βιβλίον τού νόμου εύρον εν οίκω Κυρίου· και έδωκε Χελκίας το βιβλίον προς Σαπφάν, και ανέγνω αυτό.

Δ Βασ. 22,8 Ο αρχιερεύς ο Χελκίας ειπε προς τον Σαπφάν τον γραμματέα· "ευρήκα το βιβλίον του Νομου στον ναόν του Κυρίου". Ο Χελκίας έδωκε το βιβλίον τούτο στον Σαπφάν, ο οποίος και το ανέγνωσε.

Δ Βασ. 22,9 και εισήλθεν εν οίκω Κυρίου προς τον βασιλέα και απέστρεψε τώ βασιλεί ρήμα και ειπεν· έχώνουσεν οι δούλοι σου το αργύριον το ευρεθέν εν οίκω Κυρίου και έδωκαν αυτό επί χείρα ποιούντων τα έργα καθεσταμένων εν οίκω Κυρίου

Δ Βασ. 22,9 Ο Σαπφάν εισήλθε προς τον βασιλέα, ο οποίος ευρίσκετο στον ναόν του Κυρίου, και έδωσεν αναφοράν εις αυτόν δια την αποστολήν του και ειπεν· "οι δούλοι σου συνέλεξαν το αργύριον, το οποίον ευρέθη στον ναόν του Κυρίου, και το έδωσαν στους εργολήπτας, οι οποίοι επιβλέπουν εις τα έργα που γίνονται στον ναόν του Κυρίου".

Δ Βασ. 22,10 και ειπε Σαπφάν ο γραμματεύς προς τον βασιλέα λέγων· βιβλίον έδωκέ μοι Χελκίας ο ιερεύς και ανέγνω αυτό Σαπφάν ενώπιον τού βασιλέως.

Δ Βασ. 22,10 Ειπε δε ακόμη ο γραμματεύς Σαπφάν προς τον βασιλέα τούτο· "ο Χελκίας ο αρχιερεύς μου έδωκεν ένα βιβλίον". Ο Σαπφάν το ανέγνωσεν ενώπιον του βασιλέως.

Δ Βασ. 22,11 και εγένετο ως ήκουσεν ο βασιλεύς τους λόγους τού βιβλίου τού νόμου, και διέρηξε τα ιμάτια εαυτού.

Δ Βασ. 22,11 Ο βασιλεύς, όταν ήκουσε τους λόγους τους γραμμένους στο βιβλίον του Νομου, συνεταράχθη και διέρρηξε τα ιμάτια εαυτού.

Δ Βασ. 22,12 και ενετείλατο ο βασιλεύς τώ Χελκία τώ ιερεί και τώ Αχικάμ υιώ Σαπφάν και τώ Αχοβώρ υιώ Μιχαίου και τώ Σαπφάν τώ γραμματεί και τώ Ασαΐα δούλω τού βασιλέως λέγων·

Δ Βασ. 22,12 Διέταξε δε ο βασιλεύς τον Χελκίαν τον αρχιερέα, και τον Αχικάμ υιόν Σαπφάν, και τον Αχοβώρ υιόν του Μιχαίου, τον Σαπφάν τον γραμματέα και τον δούλον του βασιλέως Ασαΐα λέγων·

Δ Βασ. 22,13 δεύτε εκζητήσατε τον Κύριον περί εμού και περί παντός τού λαού και περί παντός τού Ιούδα περί των λόγων τού βιβλίου τού ευρεθέντος τούτου, ότι μεγάλη η οργή Κυρίου η εκκεκαυμένη εν ημίν, υπέρ ου ουκ ήκουσαν οι πατέρες ημών των λόγων τού βιβλίου τούτου τού ποιειν κατά πάντα τα γεγραμμένα καθ' ημών.

Δ Βασ. 22,13 "πηγαίνετε και ερωτήσατε τον Κυριον δι' εμέ, δι' όλον τον λαόν και δι' ολόκληρον το βασίλειον του Ιούδα, δι' όλα όσα είναι γραμμένα στο βιβλίον τούτο, το οποίον ανευρέθη, διότι από αυτό φαίνεται ότι είναι τρομερά αναμμένη εναντίον μας η οργή του Κυρίου, επειδή οι πρόγονοι ημών δεν υπήκουσαν εις τας εντολάς του βιβλίου τούτου να τηρήσωσαν και εφαρμόσωσαν όλα, όσα είναι γραμμένα μέσα εις αυτό".

Δ Βασ. 22,14 και επορεύθη Χελκίας ο ιερεύς και Αχικάμ και Αχοβώρ και Σαπφάν και Ασαΐας προς Ολδαν την προφήτην μητέρα Σελλήμ υιού Θεκουέ υιού Αραάς τού ιματιοφύλακος, και αύτη κατώκει εν Ιερουσαλήμ εν τή Μασενά, και ελάλησαν προς αυτήν.

Δ Βασ. 22,14 Εντολήν του βασιλέως εκτελούντες ο αρχιερεύς Χελκίας, ο Αχικάμ, ο Αχοβώρ, ο Σαπφάν και ο Ασαΐας, επήγαν προς την Ολδαν την προφήτιδα, η οποία ήτο μητέρα του Σελλήμ υιού του Θεκουέ, υιού του Αραάς του ιματιοφύλακος, και αυτή κατοικούσεν εις την δευτέραν συνοικίαν της Ιερουσαλήμ. Είπαν, λοιπόν, αυτοί προς εκείνην όλα, όσα ο βασιλεύς τους είχε διατάξει.

Δ Βασ. 22,15 και είπεν αυτοίς· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· είπατε τώ ανδρί τώ αποστείλαντι υμάς προς με·

Δ Βασ. 22,15 Η προφήτις απήντησε προς αυτούς· "ατά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ. Ειπέτε προς τον άνδρα, ο οποίος σας έστειλε προς εμέ τα εξής·

Δ Βασ. 22,16 τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επάγω κακά επί τον τόπον τούτον και επί τους ενοικούντας αυτόν, πάντας τους λόγους τού βιβλίου, ούς ανέγνω βασιλεύς Ιούδα,

Δ Βασ. 22,16 Αυτά λέγει ο Κυριος· ιδού εγώ θα επιφέρω μεγάλας συμφοράς εναντίον του τόπου τούτου και εναντίον των κατοικούντων εις αυτόν. Θα επιφέρω όλας τας τιμωρίας τας γραμμένας στο βιβλίον τούτο, τας οποίας ανέγνωσεν ο βασιλεύς του βασιλείου των Ιουδαίων.

Δ Βασ. 22,17 ανθ ών εγκατέλιπόν με και εθυμίων θεοίς ετέροις, όπως παροργίσωσί με εν τοίς έργοις των χειρών αυτών, και εκκαυθήσεται θυμός μου εν τώ τόπω τούτω και ου σβεσθήσεται.

Δ Βασ. 22,17 Και τούτο, διότι οι Ιουδαίοι με εγκατέλιπον, προσέφεραν θυσιάν θυμιάματος εις ξένους θεούς, ώστε να με εξοργίσουν εναντίον των δια τα έργα των χειρών των και να ανάψη ο θυμός μου εναντίον του τόπου τούτου και να μη σβεσθή.

Δ Βασ. 22,18 και προς βασιλέα Ιούδα τον αποστείλαντα υμάς επιζητήσαι τον Κύριον τάδε ερείτε προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· οι λόγοι, ούς ήκουσας,

Δ Βασ. 22,18 Προς δε τον βασιλέα του βασιλείου των Ιουδαίων, ο οποίος σας έστειλε να ερωτήσετε δι' εμού τον Κυριον περι αυτού, θα πήτε προς αυτόν· Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ·

Δ Βασ. 22,19 ανθ ών ότι ηπαλύνθη η καρδιά σου και ενετράπησ από προσώπου, ως ήκουσας όσα ελάλησα επί τον τόπον τούτον και επί τους ενοικούντας αυτόν τού είναι εις αφανισμόν και εις κατάραν, και διέρηξας τα ιμάτιά σου και έκλαυσας ενώπιόν μου, και γε εγώ ήκουσα, λέγει Κύριος.

Δ Βασ. 22,19 Επειδή από τους λόγους, τους οποίους εδιάβασες στο βιβλίον του Νομου συνεκινήθη βαθύτατα προς μετάνοιαν η καρδιά σου και εταπεινώθησ ενώπιον του Κυρίου, όταν εδιάβασες όσα εγώ προείπα εναντίον του τόπου τούτου και εναντίον αυτών, οι οποίοι τον κατοικούν, ώστε να παραδοθούν εις όλεθρον και εις κατάραν και διέρρηξας τα ιμάτιά σου από λύπην και έκλαυσεσ ενώπιόν μου μετανοημένος, εγώ σε ήκουσα λέγει ο Κυριος.

Δ Βασ. 22,20 ουχ ούτως· ιδού προστίθημί σε προς τους πατέρας σου, και συναχθήσ εις τον τάφον σου εν ειρήνη, και ουκ οφθήσεται εν τοίς οφθαλμοίς σου εν πάσι τοίς κακοίς, οίς εγώ εμι επάγω επί τον τόπον τούτον. και επέστρεψαν τώ βασιλεί το ρήμα.

Δ Βασ. 22,20 Δεν θα πραγματοποιηθούν εναντίον σου αι τιμωρίαί αύται. Ιδού θα σε προσθέσω προς τους πατέρας σου και ειρηνικώς θα οδηγηθής στον τάφον σου. Δεν θα ίδης με τα μάτια σου όλας τας συμφοράς, τας οποίας εγώ θα επιφέρω εναντίον του τόπου τούτου". Οι απεσταλμένοι του βασιλέως επέστρεψαν προς αυτόν και του ανέφεραν την απάντησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Δ Βασ. 23,1 Και απέστειλεν ο βασιλεύς και συνήγαγε προς εαυτόν πάντας τους πρεσβυτέρους Ιούδα και Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 23,1 Ο βασιλεύς Ιωσίας έστειλεν ανθρωπούς και προσεκάλεσε να έλθουν κοντά του οι πρεσβύτεροι του βασιλείου του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 23,2 και ανέβη ο βασιλεύς εις οίκον Κυρίου και πάσ ανήρ Ιούδα και πάντες οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ μετ αυτού και οι ιερείς και οι προφῆται και πάσ ο λαός από μικρού και έως μεγάλου, και ανέγνω εν ωσίν αυτών πάντας τους λόγους τού βιβλίου της διαθήκης τού ευρεθέντος εν οίκω Κυρίου.

Δ Βασ. 23,2 Όταν εκείνοι ήλθον, μετέβη ο βασιλεύς στον ναόν του Κυρίου. Μαζή δε με αυτόν και όλοι οι άνδρες του βασιλείου Ιούδα, οι οποίοι κατοικούσαν την Ιερουσαλήμ. Μαζή του επίσης ηκολούθησαν οι ιερείς, οι προφῆται και όλος ο λαός από τον μικρόν έως τον μεγάλον. Εκεί δε ο βασιλεύς εδιάβασε με φωνήν μεγάλην εις τα αυτιά όλων τους λόγους του βιβλίου της Διαθήκης, το οποίον ευρέθη στον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 23,3 και έστη ο βασιλεύς προς τον στύλον και διέθετο διαθήκην ενώπιον Κυρίου τού πορεύεσθαι οπίσω Κυρίου και τού φυλάσσειν τας εντολάς αυτού και τα μαρτύρια αυτού και τα δικαιώματα αυτού εν πάση καρδιά και εν πάση ψυχή τού αναστήσαι τους λόγους της διαθήκης ταύτης, τα γεγραμμένα επί το βιβλίον τούτο· και έστη πάσ ο λαός εν τή διαθήκη.

Δ Βασ. 23,3 Μετά την ανάγνωσιν εστάθη όρθιος ο βασιλεύς επάνω εις την εξέδραν του και συνήψε συμφωνίαν μεταξύ του Κυρίου και του παρευρισκομένου λαού, δια της οποίας συμφωνίας ο λαός ανέλαβε την υποχρέωσιν να πορεύεται οπίσω του Κυρίου, να φυλάττη τας εντολάς του, τα μαρτύριά του και τα δικαιώματά του με όλην του την καρδιάν και με όλην του την ψυχήν, ώστε δια της ευλαβούς συμπεριφοράς του να αποκτήσουν κύρος και ζωήν τα λόγια της Διαθήκης αυτής, που είναι γραμμένα στο βιβλίον του Νομου. Όλος ο λαός εδέχθη την συμφωνίαν αυτήν.

Δ Βασ. 23,4 και ενετείλατο ο βασιλεύς τώ Χελκία τώ ιερεί τώ μεγάλω και τοίς ιερεύσι της δευτερώσεως και τοίς φυλάσσουσιν τον σταθμόν τού εξαγαγείν εκ τού ναού Κυρίου πάντα τα σκεύη τα πεποιημένα τώ Βάαλ και τώ άλσει και πάση τή δυνάμει τού ουρανού και κατέκαυσεν αυτά έξω Ιερουσαλήμ εν σαδημώθ Κέδρων και έβαλε τον χούν αυτών εις Βαιθήλ.

Δ Βασ. 23,4 Ο βασιλεύς έδωσε κατόπιν εντολήν στον μέγαν αρχιερέα Χελκίαν και στους ιερείς της δευτέρας τάξεως και εις εκείνους, οι οποίοι εφύλασσαν τας θύρας του ναού, να βγάλουν από τον ναόν του Κυρίου όλα τα ειδωλολατρικά σκεύη, τα οποία είχαν κατασκευασθή προς τιμήν του Βααλ και της Ασάρτης και των αστέρων του ουρανού. Ολα δε αυτά τα παρэдωσαν στο πυρ και τα κατέκαυσαν έξω από την Ιερουσαλήμ στον αγρόν των Κέδρων. Την δε σκόνιν των την διεσκόρπισαν εις την Βαιθήλ.

Δ Βασ. 23,5 και κατέκαυσε τους χωμαρίμ, ούς έδωκαν βασιλείς Ιούδα και εθυμίων εν τοίς υψηλοίς και εν ταίς πόλεσιν Ιούδα και τοίς περικύκλω Ιερουσαλήμ, και τους θυμιώντας τώ Βάαλ και τώ ηλίω και τή σελήνη και τοίς μαζουρώθ και πάση τή δυνάμει τού ουρανού.

Δ Βασ. 23,5 Παρэдωσαν επίσης στο πυρ τους ιερείς των ειδώλων, τους οποίους οι βασιλείς του Ιούδα είχαν εγκαταστήσει

εκεί, δια να προσφέρουν θυσίαν θυμιάματος στους υψηλούς τόπους, εις τας πόλστου βασιλείου Ιούδα και εις τα γύρω από την Ιερουσαλήμ μέρη. Παρέδωσαν επίσης στο πυρ και κατέκαυσαν και εκείνους, οι οποίοι προσέφεραν θυμιάμα στον Βααλ, στον ήλιον, εις την σελήνην, εις τα δώδεκα ζώδια και εις όλους τους αστέρας του ουρανού.

Δ Βασ. 23,6 και εξήνεγκε το άλσος εξ οίκου Κυρίου έξωθεν Ιερουσαλήμ εις τον χειμάρουν Κέδρων και κατέκαυσεν αυτόν εν τώ χειμάρω Κέδρων και ελέπτυνεν εις χούν και έριψεν τον χούν αυτού εις τον τάφον των υιών του λαού.

Δ Βασ. 23,6 Εβγαλε το άγαλμα της Ασάρτης από τον ναόν του Κυρίου έξω από την Ιερουσαλήμ στον χειμάρουν των Κέδρων και κατέκαυσεν αυτό εκεί στον χειμάρουν των Κέδρων, το έκαμε σκόνιν και έρριψε την σκόνιν αυτήν στον τάφον, ο οποίοςς προωρίζετο δια τους κοινούς θνητούς.

Δ Βασ. 23,7 και καθείλε τον οίκον των καθισίμ των εν τώ οίκω Κυρίου, ού αι γυναίκες ύφαινον εκεί Χεττίμ τώ άλσει.

Δ Βασ. 23,7 Εκρήμνισεν επίσης τον οίκον των ιεροδούλων γυναικών, ο οποίοςς ήτο στον ναόν του Κυρίου και όπου αι γυναίκες ύφαιναν ενδύματα δια την Ασάρτην.

Δ Βασ. 23,8 και ανήγαγε πάντας τους ιερείς εκ πόλεων Ιούδα και εμίανε τα υψηλά, ού εθυμίασαν εκεί οι ιερείς από Γαβαά και έως Βηρσαβεέ. και καθείλε τον οίκον των πυλών τον παρά την θύραν της πύλης Ιησού άρχοντος της πόλεως, των εξ αριστερών ανδρών εν τή πύλη της πόλεως.

Δ Βασ. 23,8 Συνεκέντρωσε όλους τους ιερείς των ειδώλων από τας πόλστου Ιούδα και εβεβήλωσε τους υψηλούς τόπους της λατρειας των ειδώλων, όπου οι ιερείς αυτοί προσέφεραν θυμιάματα, από της πόλεως Γαβαά προς Βορράν μέχρι της πόλεως Βηρσαβεέ προς Νοτον. Εκρήμνισε τον ειδωλικόν ναόν των πυλών, ο οποίοςς ευρίσκετο εις την θύραν της πύλης Ιησού του άρχοντος της πόλεως, και τον άλλον ναόν, ο οποίοςς ευρίσκετο αριστερά από την πύλην της πόλεως.

Δ Βασ. 23,9 πλίν ουκ ανέβησαν οι ιερείς των υψηλών προς το θυσιαστήριον Κυρίου εν Ιερουσαλήμ, ότι ει μη έφαγον άζυμα εν μέσω των αδελφών αυτών.

Δ Βασ. 23,9 Εν τούτοις οι ιερείς, οι οποίοι προσέφεραν άλλοτε θυσίας εις τα υψηλά, δεν προσήρχοντο προς το θυσιαστήριον του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ. Ελάμβαναν όμως μέρος στο φαγητόν των αζύμων μαζί με τους άλλους συναδέλφους των ιερείς.

Δ Βασ. 23,10 και εμίανε τον Ταφέθ τον εν φάραγγι υιού Εννόμ τού διαγαγειν άνδρα τον υιόν αυτού και άνδρα την θυγατέρα αυτού τώ Μολόχ εν πυρί.

Δ Βασ. 23,10 Εβεβήλωσεν επίσης το θυσιαστήριον Ταφέθ, που υπήρχεν εις την φάραγγα του υιού του Εννόμ, όπου κάθε λάτρης των ειδώλων παρέδιδεν στο πυρ τον υιόν του και την θυγατέρα του προς τιμήν του θεού Μολόχ.

Δ Βασ. 23,11 και κατέκαυσε τους ίππους, ούς έδωκαν βασιλείς Ιούδα τώ ηλίω εν τή εισόδω οίκου Κυρίου εις το γαζοφυλάκιον Νάθαν βασιλέως τού εννούχου εν φαρουρίμ, και το άρμα τού ηλίου κατέκαυσε πυρί.

Δ Βασ. 23,11 Παρέδωσεν επίσης ο βασιλεύς στο πυρ τους ξυλίνους ίππους, τους οποίους οι βασιλείς του Ιούδα είχαν αφιερώσει στον θεόν ήλιον και είχαν τοποθετήσει εις την εισοδον του ναού του Κυρίου παραπλεύρως από το δωμάτιον του Ναθαν, κάποιον εννούχου ενός βασιλέως. Παρέδωσεν επίσης στο πυρ ο βασιλεύς ένα ειδωλολατρικόν ομοίωμα του άρματος του ηλίου.

Δ Βασ. 23,12 και τα θυσιαστήρια τα επί τού δώματος τού υπερώου Αχαζ, ά εποίησαν βασιλείς Ιούδα, και τα θυσιαστήρια, ά εποίησε Μανασσής εν ταις δυσίν αυλαίς οίκου Κυρίου, καθείλεν ο βασιλεύς και κατέσπασεν εκείθεν και έριψε τον χούν αυτών εις τον χειμάρουν Κέδρων.

Δ Βασ. 23,12 Εκρήμνισε και διέλυσεν ο βασιλεύς τα θυσιαστήρια των ειδώλων, τα οποία υπήρχαν επάνω στο ηλιακωτόν του υπερώου του Αχαζ και τα οποία είχαν κατασκευάσει διάφοροι βασιλείς του Ιούδα. Επίσης ανέσπασε και εκρήμνισε τα θυσιαστήρια εκείνα, τα οποία είχε κατασκευάσει ο Μανασσής μέσα εις τας δύο αυλάς του ναού του Κυρίου. Την δε σκόνιν αυτών έρριψεν στον χειμάρουν των Κέδρων, ώστε να μη μείνη τίποτε από αυτά.

Δ Βασ. 23,13 και τον οίκον τον επί πρόσωπον Ιερουσαλήμ τον εκ δεξιών τού όρους τού Μοσοάθ, ον ωκοδόμησε Σαλωμών βασιλεύς Ισραήλ τή Ασάρτη προσοχθίσματι Σιδωνίων και τώ Χαμώς προσοχθίσματι Μωάβ και τώ Μολχόλ βδελύγματι υιών Αμών, εμίανεν ο βασιλεύς.

Δ Βασ. 23,13 Ο βασιλεύς εβεβήλωσεν επίσης τον ειδωλολατρικόν ναόν, ο οποίοςς ευρίσκετο ανατολικά της Ιερουσαλήμ, δεξιά από το όρος Μοσοάθ, τον οποίον ναόν είχε ανοικοδομήσει ο Σολομών ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού προς τιμήν του βδελυρού αγάλματος της Ασάρτης, ειδώλου των κατοίκων της Σιδώνος. Εμόλυνεν και το βδελυρόν άγαλμα του Χαμώς των Μωαβιτών και το βδελυρόν άγαλμα του Μολχόλ των Αμωνιτών.

Δ Βασ. 23,14 και συνέτριψε τας στήλας και εξωλόθρευσε τα άλση και έπλησε τους τόπους αυτών οστέων ανθρωπών.

Δ Βασ. 23,14 Συνέτριψεν ακόμη τας ειδωλολατρικάς στήλας. Συνέτριψε και εξολόθρευσε τα άγάλματα της Ασάρτης και τους τόπους της λατρειας της. Εβεβήλωσε δε όλα αυτά τα ιερά των ειδωλολατρών σκορπίσας επάνω εις αυτά οστά ανθρωπών.

Δ Βασ. 23,15 και γε το θυσιαστήριον το εν Βαιθήλ το υψηλόν, ό εποίησεν Ιεροβοάμ υιός Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ, και γε το θυσιαστήριον εκείνο το υψηλόν κατέσπασε και συνέτριψε τους λίθους αυτού και ελέπτυνεν εις χούν και κατέκαυσε το άλσος.

Δ Βασ. 23,15 Επί πλέον το θυσιαστήριον, το οποίον ευρίσκετο εις την Βαιθήλ, και τον υψηλόν ειδωλολατρικόν τόπον, που είχε κατασκευάσει ο Ιεροβοάμ, ο υιός του Ναβάτ, αυτός που είχε εξωθήσει τους Ισραηλίτας εις αμαρτίαν και ασέβειαν. Αυτό το θυσιαστήριον και τον υψηλόν τόπον κατέρριψε, τους λίθους αυτών τους συνέτριψε, τους μετέβαλεν εις σκόνιν και κατέκαυσε το ξύλινον άγαλμα της Ασάρτης.

Δ Βασ. 23,16 και εξένευσεν Ιωσίας και ειδε τους τάφους τους εκεί εν τή πόλει και απέστειλε και έλαβε τα οστά εκ των τάφων και κατέκαυσεν επί το θυσιαστήριον και εμίανεν αυτό κατά το ρήμα Κυρίου, ό ελάλησεν ο άνθρωπος τού Θεού εν τώ εστάναι Ιεροβοάμ εν τή εορτή επί το θυσιαστήριον. και επιστρέψας ήρε τους οφθαλμούς αυτού επί τον τάφον τού ανθρωπου τού Θεού τού λαλήσαντος τους λόγους τούτους

Δ Βασ. 23,16 Όταν δε ο Ιωσίας έστρεψε το πρόσωπόν του και ειδε τους τάφους, που ευρίσκοντο εις την πόλιν, έστειλεν ανθρωπους και επήρε από τους τάφους αυτούς τα οστά, τα οποία και έκαυσεν επάνω στο ειδωλολατρικόν αυτό θυσιαστήριον της Βαιθήλ. Ετσι δε εβεβήλωσε το θυσιαστήριον σύμφωνα με την προφητείαν του Κυρίου, την οποίαν είχε πει ο άνθρωπος εκείνος του Θεού, ο προφήτης, όταν κατά κάποιαν εορτήν ο Ιεροβοάμ ευρίσκετο όρθιος επάνω στο θυσιαστήριον αυτό. Κατόπιν ο βασιλεύς έστρεψε το πρόσωπόν του, εσήκωσε τους οφθαλμούς του προς τον τάφον του

ανθρώπου εκείνου του Θεού, του προφήτου, ο οποίος είχε είπει τα λόγια εκείνα εναντίον του θυσιαστηρίου.

Δ Βασ. 23,17 και είπει· τι το σκόπελον εκείνο, ό εγώ ορώ; και είπον αυτώ οι άνδρες της πόλεως· ο άνθρωπος του Θεού ο εξεληλυθός εξ Ιούδα και επικαλεσάμενος τους λόγους τούτους, ούς επεκαλέσατο επί το θυσιαστηριον Βαιθήλ.

Δ Βασ. 23,17 Και ηρώτησεν ο βασιλεύς· "τι είναι εκείνο το εξέχον μνημείον, το οποίον εγώ βλέπω;" Οι άνδρες της πόλεως εκείνης τον επληροφόρησαν· "εκεί ευρίσκειται ο άνθρωπος εκείνος του Θεού ο προφήτης, ο οποίος είχαν εξέλθει από το βασιλείον του Ιούδα και εξεφώνησε τους προφητικούς λόγους εναντίον του θυσιαστηρίου της Βαιθήλ".

Δ Βασ. 23,18 και είπεν· άφετε αυτόν, ανήρ μη κινησάτωσαν τα οστά αυτου· και ερώσθησαν τα οστά αυτου μετά των οστών του προφήτου του ήκοντος εκ Σαμαρείας.

Δ Βασ. 23,18 Ο βασιλεύς είπεν· "αφήσατε αυτόν στον τάφον του και κανείς ας μη μετακινήση τα οστά του". Ετσι δε τα οστά αυτου μαζί με τα οστά του άλλου προφήτου, που είχαν ελθει από την Σαμαρείαν, δεν παρεδόθησαν στο πυρ.

Δ Βασ. 23,19 και γε πάντας τους οίκους των υψηλών τους εν ταίς πόλεσι Σαμαρείας, ούς εποίησαν βασιλείς Ισραήλ παροργίζεν Κύριον, απέστησεν Ιωσίας και εποίησεν εν αυτοίς πάντα τα έργα, ά εποίησεν εν Βαιθήλ.

Δ Βασ. 23,19 Κατέστρεψεν επίσης ο Ιωσίας όλους τους ναούς των υψηλών τόπων, οι οποίοι υπήρχον εις τας πόλεις της Σαμαρείας και τους οποίους είχαν κατασκευάσει οι βασιλείς του Ισραήλ, δια να παροργίσουν έτσι τον Θεόν εναντίον των. Ο Ιωσίας έκαμεν στους ειδωλολατρικούς αυτούς ναούς, οτι είχε κάμει στο θυσιαστήριον της Βαιθήλ.

Δ Βασ. 23,20 και εθυσίασε πάντας τους ιερείς των υψηλών τους όντας εκεί επί των θυσιαστηρίων και κατέκαυσε τα οστά των ανθρώπων επ αυτά, και επεστράφη εις Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 23,20 Ακόμη δε εθυσίασεν όλους τους αμετανοήτους ιερείς των υψηλών ειδωλολατρικών τόπων, οι οποίοι ευρίσκοντο εις τα εκεί θυσιαστήρια. Εις βεβήλωσιν δε αυτών έκαυσεν επάνω των οστά ανθρώπων. Επειτα δε από τα έργα της καθάρσεως αυτής επέστρεψεν ο Ιωσίας εις την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 23,21 Καί ενετείλατο ο βασιλεύς παντί τώ λαώ λέγων· ποιήσατε πάσχα τώ Κυρίω Θεώ ημών, καθώς γέγραπται επί βιβλίου της διαθήκης αυτής·

Δ Βασ. 23,21 Κατόπιν διέταξεν ο βασιλεύς όλον τον λαόν του βασιλείου Ιούδα και είπεν· "εορτάσατε το Πασχα προς τιμήν του Θεού και Κυρίου μας, όπως είναι γραμμένον στο βιβλίον της Διαθήκης αυτής".

Δ Βασ. 23,22 ότι ουκ εγενήθη το πάσχα τούτο αφ ημερών των κριτών, οί έκρινον τον Ισραήλ, και πάσας τας ημέρας βασιλέων Ισραήλ και βασιλέων Ιούδα,

Δ Βασ. 23,22 Το δε Πασχα εκείνο εωρτάσθη με τόσην μεγαλοπρέπειαν και λαμπρότητα, με όσην δεν είχαν εορτασθή κανένα τέτοιο Πασχα από την εποχήν των Κριτών, που είχαν κυβερνήσει τον ισραηλιτικόν λαόν, και καθ' όλον το διάστημα των ετών των βασιλέων του Ισραήλ και των βασιλέων του Ιούδα.

Δ Βασ. 23,23 ότι αλλ ή τώ οκτωκαιδεκάτω έτει του βασιλέως Ιωσίου εγενήθη το πάσχα τώ Κυρίω εν Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 23,23 Αυτό δε το Πασχα εωρτάσθη κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του βασιλέως Ιωσίου εις την Ιερουσαλήμ προς τιμήν και δόξαν του Κυρίου.

Δ Βασ. 23,24 και γε τους θελητάς και τους γνωριστάς και τα Θεραφίν και τα είδωλα και πάντα τα προσοχθίσματα τα γεγονότα εν τή γη Ιούδα και εν Ιερουσαλήμ εξήρξεν Ιωσίας, ίνα στήση τους λόγους του νόμου τους γεγραμμένους επί του βιβλίου, ού εύρε Χελκίας ο ιερεύς εν οίκω Κυρίου.

Δ Βασ. 23,24 Τους μάγους και τους οιωνοσκόπους και τα αγαλμάτια και τα μεγάλα είδωλα και όλα τα αγάλματα, που υπήρχον εις την γην Ιούδα και εις την γην Ιερουσαλήμ, τα κατέστρεψεν ο Ιωσίας ο βασιλεύς, δια να εφαρμόση έτσι τους λόγους, οι οποίοι είναι γραμμένοι στο βιβλίον τούτο του Νομου, που ευρήκεν ο αρχιερεύς Χελκίας στον ναόν του Κυρίου.

Δ Βασ. 23,25 όμοιος αυτώ ουκ εγενήθη έμπροσθεν αυτου βασιλεύς, ός επέστρεψε προς Κύριον εν όλη καρδιά αυτου και εν όλη ψυχή αυτου και εν όλη ισχύ αυτου κατά πάντα τον νόμον Μωυσή, και μετ αυτόν ουκ ανέστη όμοιος αυτώ.

Δ Βασ. 23,25 Όμοιος με τον βασιλέα Ιωσίαν δεν υπήρξεν άλλος προ αυτου, ο οποίος εδόθη στον Κυριον με όλην του την καρδιαν, με όλην του την ψυχήν, με όλην του την δύναμιν σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως. Αλλά και έπειτα απ' αυτόν δεν ενεφανίσθη άλλος όμοίός του.

Δ Βασ. 23,26 πλήν ουκ απεστράφη Κύριος από θυμού της οργής αυτου της μεγάλης, ού εθυμώθη οργή αυτου εν τώ Ιούδα επί τους παροργισμούς, ούς παρώργισεν αυτόν Μανασσής.

Δ Βασ. 23,26 Παρ όλην όμως την ευσέβειαν και τα θεάρεστα έργα του Ιωσίου δεν έπαυσεν ο Κυριος να είναι πολύ ωργισμένος και αγανακτημένος εναντίον του βασιλείου του Ιούδα, λόγω των παραβάσεων, δια των οποίων ο Μανασσής είχε παροργίσει τον Κυριον.

Δ Βασ. 23,27 και είπει Κύριος· και γε τον Ιούδαν αποστήσω από του προσώπου μου, καθώς απέστησα τον Ισραήλ, και απώσομαι την πόλιν ταύτην, ήν εξελεξάμην την Ιερουσαλήμ, και τον οίκον ού είπον· έσται το όνομά μου εκεί.

Δ Βασ. 23,27 Δια τούτο και είπεν ο Κυριος· "και αυτό ακόμη το βασιλείον του Ιούδα θα το στερήσω από την προστασίαν μου, όπως εστέρησα το βασιλείον του Ισραήλ, και θα απορρίψω την πόλιν αυτήν την Ιερουσαλήμ, την οποίαν εξέλεξα, και τον ναόν τούτον, δια τον οποίον είπα· Εκεί θα είναι πάντοτε το όνομά μου".

Δ Βασ. 23,28 και τα λοιπά των λόγων Ιωσίου και πάντα, όσα εποίησεν, ουχί ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα;

Δ Βασ. 23,28 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωσίου, όλα όσα αυτός έκαμε, είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του βασιλείου του Ιούδα.

Δ Βασ. 23,29 εν δε ταίς ημέραις αυτου ανέβη φαράώ Νεχαώ βασιλεύς Αιγύπτου επί βασιλέα Ασσυρίων επί ποταμόν Ευφράτην· και επορευθή Ιωσίας εις απαντήν αυτου, και εθανάτωσεν αυτόν Νεχαώ εν Μαγεδδώ εν τώ ιδείν αυτόν.

Δ Βασ. 23,29 Κατά τας ημέρας της βασιλείας του Ιωσίου ο Νεχαώ βασιλεύς της Αιγύπτου εξεστράτευσεν εναντίον του βασιλέως των Ασσυρίων προς τον Ευφράτην ποταμόν. Ο Ιωσίας εξήλθε, δια να αναχαιτίση αυτόν. Εκεί όμως ο Νεχαώ, κατά την μάχην, που εδόθη εις Μαγεδδώ, μόλις είδε τον Ιωσίαν, τον εθανάτωσε.

Δ Βασ. 23,30 και επεβίβασαν αυτόν οι παίδες αυτου νεκρόν εκ Μαγεδδώ και ήγαγον αυτόν εις Ιερουσαλήμ και έθαψαν αυτόν εν τώ τάφω αυτου. και έλαβεν ο λαός της γής τον Ιωάχαζ υιόν Ιωσίου και έχρισαν αυτόν και εβασιλευσαν αυτόν αντι του πατρος αυτου.

Δ Βασ. 23,30 Παρέλαβον τον νεκρόν βασιλέα από την Μαγεδδώ, τον επεβίβασαν εις άρμα και τον έφεραν εις την Ιερουσαλήμ, όπου και τον έθαψαν στον τάφον του. Ο δε ιουδαϊκός λαός επήρε τον Ιωάχαζ υιόν του Ιωσίου, έχρισεν αυτόν

και τον ανεκήρυξεν ως βασιλέα αντί του πατρός του.

Δ Βασ. 23,31 Υιός είκοσι και τριών ετών ήν Ιωάχαζ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και τρίμηνον εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Αμιτάλ θυγάτηρ Ιερεμίου εκ Λοβνά.

Δ Βασ. 23,31 Όταν ο Ιωάχαζ ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ήτο ηλικίας εικοσιτριών ετών. Αυτός εβασίλευσε μόνον επί ένα τρίμηνον εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Αμιτάλ, ήτο δε θυγάτηρ του Ιερεμίου, ο οποίος κατήγετο από την Λοβνά.

Δ Βασ. 23,32 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησαν οι πατέρες αυτού.

Δ Βασ. 23,32 Ο Ιωάχαζ εξέκλινε προς την ειδωλολατρείαν, έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου όλα, όσα είχαν διαπραξει οι προπάτορές του.

Δ Βασ. 23,33 και μετέστησεν αυτόν φαραώ Νεχαώ εν Δεβλαθά εν γη Αιμάθ τού μη βασιλεύειν εν Ιερουσαλήμ και έδωκε ζημίαν επί την γήν εκατόν τάλαντα αργυρίου και εκατόν τάλαντα χρυσίου.

Δ Βασ. 23,33 Ο βασιλεύς της Αιγύπτου ο Νεχαώ συνέλαβε και μετέφερε αυτόν εις την Δεβλαθά, εις την χώραν Αιμάθ, δια να μη είναι πλέον αυτός βασιλεύς εις την Ιερουσαλήμ. Επέβαλε δε πρόστιμον εις την χώραν του Ιούδα εκατόν τάλαντα αργυρίου και εκατόν τάλαντα χρυσίου.

Δ Βασ. 23,34 και εβασίλευσε φαραώ Νεχαώ επ αυτούς τον Ελιακίμ υιόν Ιωσίου βασιλέως Ιούδα αντί Ιωσίου τού πατρός αυτού και επέστρεψε το όνομα αυτού Ιωακίμ και τον Ιωάχαζ έλαβε και εισήνεγκεν εις Αίγυπτον, και απέθανεν εκεί.

Δ Βασ. 23,34 Ο βασιλεύς της Αιγύπτου ο Νεχαώ ενεθρόνισεν ως βασιλέα στο βασίλειον του Ιούδα τον Ελιακίμ, άλλον υιόν του Ιωσίου, αντί του Ιωσίου του πατρός του. Ο Νεχαώ ήλλαξε το όνομα του Ελιακίμ εις Ιωακίμ. Τον δε Ιωάχαζ επήρε και μετέφερεν εις την Αίγυπτον, όπου ο Ιωάχαζ και απέθανε.

Δ Βασ. 23,35 και το αργύριον και το χρυσίον έδωκεν Ιωακίμ τώ φαραώ· πλήν ετιμογράφησε την γήν τού δούναι το αργύριον επί στόματος φαραώ, ανήρ κατά την συντίμησιν αυτού έδωκεν το αργύριον και το χρυσίον μετά τού λαού της γής τού δούναι τώ φαραώ Νεχαώ.

Δ Βασ. 23,35 Ο Ιωακίμ έδωκεν στον Φαραώ το αργύριον και το χρυσίον του προστίμου. Δια να ημπορέση όμως να καταβάλη το ορισθέν από τον Φαραώ πρόστιμον εις άργυρον και χρυσόν, επέβαλε φορολογίαν στους ανθρώπους της χώρας του. Ο καθένας, ανάλογα προς την οικονομικήν του δύναμιν, κατέβαλε το σχετικόν αργύριον και χρυσίον. Ο λαός της χώρας εφορολογήθη, δια να καταβληθή το πρόστιμον στον βασιλέα Νεχαώ.

Δ Βασ. 23,36 υιός είκοσι και πέντε ετών Ιωακίμ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και ένδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Ιελδάφ θυγάτηρ Φαδαήλ εκ ουμά.

Δ Βασ. 23,36 Ο Ιωακίμ, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο εικοσιπέντε ετών. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί ένδεκα έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Ιελδάφ και ήτο θυγάτηρ του Φαδαήλ, ο οποίος κατήγετο από την Ρουμά.

Δ Βασ. 23,37 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησαν οι πατέρες αυτού.

Δ Βασ. 23,37 Αλλά και ο Ιωακίμ διέπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, όλα όσα είχαν πράξει και οι ασεβείς πρόγονοί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Δ Βασ. 24,1 Εν ταίς ημέραις αυτού ανέβη Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος και εγενήθη αυτώ Ιωακίμ δούλος τρία έτη, και επέστρεψε και ηθέτησεν εν αυτώ.

Δ Βασ. 24,1 Κατά την εποχήν εκείνην ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, εξεστράτευσεν εναντίον του βασιλείου του Ιούδα, διότι ο Ιωακίμ, ο υποτεταγμένος εις αυτόν, είχαν μετά τρία έτη αποκηρύξει τον ζυγόν του και εστράφη εναντίον του Ναβουχοδονόσορος.

Δ Βασ. 24,2 και απέστειλε Κύριος αυτώ τους μονοζώνους των Χαλδαιών και τους μονοζώνους Συρίας και τους μονοζώνους Μωάβ και τους μονοζώνους υιών Αμών και εξαπέστειλεν αυτούς εν τή γη Ιούδα τού κατισχύσαι κατά τον λόγον Κυρίου, ον ελάλησεν εν χειρί των δούλων αυτού των προφητών.

Δ Βασ. 24,2 Ο Κυριος έστειλεν εναντίον του Ιωακίμ ληστροκιάς ορδάς Χαλδαιών, ληστοσυμμορίας της Συρίας, ληστές από την χώραν Μωάβ και ληστές Αμμωνίτας. Εστειλε δε αυτούς ο Κυριος εναντίον του βασιλέως των Ιουδαίων, δια να πραγματοποιηθή ο λόγος, τον οποίον δια μέσου των δούλων του των προφητών είχε προαναγγείλει.

Δ Βασ. 24,3 πλήν επί τον θυμόν Κυρίου ήν εν τώ Ιούδα αποστήσαι αυτόν από τού προσώπου αυτού εν αμαρτίαις Μανασσή κατά πάντα, όσα εποίησε.

Δ Βασ. 24,3 Αιτία των επιδρομών αυτών ήτο η οργή του Κυρίου, ο οποίος είχε λάβει την απόφασιν να απορρίψη από το πρόσωπόν του το βασίλειον του Ιούδα ένεκα των αμαρτιών, τας οποίας είχε διαπραξει ο βασιλεύς Μανασσής.

Δ Βασ. 24,4 και γε το αίμα αθών εξέχεε και έπλησε την Ιερουσαλήμ αίματος αθών και ουκ ηθέλησε Κύριος ιλασθήναι.

Δ Βασ. 24,4 Διότι ο Μανασσής, έκτος των άλλων ασεβειών, έχυσε τόσον αθών αίμα, ώστε εγένισεν η Ιερουσαλήμ. Ο δε Κυριος δεν ηθέλησε να συγχωρήση αυτούς.

Δ Βασ. 24,5 και τα λοιπά των λόγων Ιωακίμ και πάντα, όσα εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα επί βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα:

Δ Βασ. 24,5 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωακίμ, όλα όσα αυτός έπραξεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των έργων των βασιλέων του βασιλείου Ιούδα.

Δ Βασ. 24,6 και εκοιμήθη Ιωακίμ μετά των πατέρων αυτού, και εβασίλευσεν Ιωακίμ υιός αυτού αντ αυτού.

Δ Βασ. 24,6 Ο Ιωακίμ εκοιμήθη μετά των πατέρων αυτού. Αντί δε αυτού εβασίλευσεν ο υιός του ο Ιωακίμ.

Δ Βασ. 24,7 και ου προσέθετο έτι βασιλεύς Αιγύπτου εξέλθειν εκ της γής αυτού, ότι έλαβε βασιλεύς Βαβυλώνος από τού χείμαρου Αιγύπτου έως τού ποταμού Ευφράτου πάντα, όσα ήν τού βασιλέως Αιγύπτου.

Δ Βασ. 24,7 Ο δε βασιλεύς της Αιγύπτου δεν ετόλμησε να εξέλθη πλέον από την χώραν του, επειδή ο βασιλεύς της Βαβυλώνος κατέκτησε τας χώρας, αι οποίαι υπήρχον από τον χείμαρρον της Αιγύπτου έως τον ποταμόν Ευφράτην, όλα όσα εις την περιοχήν αυτήν ανήκον στον βασιλέα της Αιγύπτου.

Δ Βασ. 24,8 Υιός οκτωκαίδεκα ετών Ιωακίμ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και τρίμηνον εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Νέσθα, θυγάτηρ Ελλαθαθάν εξ Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 24,8 Ο Ιωακίμ, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο δεκαοκτώ ετών. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί ένα μόνον τρίμηνον. Η μητέρα του ωνομάζετο Νέσθα, ήτο δε θυγάτηρ του Ελλαθαθάν, ο οποίος κατήγετο από την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 24,9 και εποίησε το πονηρόν εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησεν ο πατήρ αυτού.

Δ Βασ. 24,9 Και αυτός έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, όλα όσα είχε διαπράξει και ο πατήρ του.

Δ Βασ. 24,10 εν τώ καιρώ εκείνω ανέβη Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνας εις Ιερουσαλήμ και ήλθεν η πόλις εν περιοχή.

Δ Βασ. 24,10 Κατά την εποχήν εκείνην ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνας, εξεστράτευσεν εναντίον της Ιερουσαλήμ. Και η Ιερουσαλήμ ετέθη υπό πολιορκίαν.

Δ Βασ. 24,11 και εισήλθε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνας εις πόλιν, και οι παίδες αυτού επολιόρκουν επ αυτήν.

Δ Βασ. 24,11 Ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνας, ήλθεν εμπρός εις την πόλιν κατά τον καιρόν, που αυτή επολιορκείτο από τους στρατιώτας του.

Δ Βασ. 24,12 και εξήλθεν Ιωαχίμ βασιλεύς Ιούδα επί βασιλέα Βαβυλώνας, αυτός και οι παίδες αυτού και η μήτηρ αυτού και οι άρχοντες αυτού και οι ευνούχοι αυτού, και έλαβεν αυτόν βασιλεύς Βαβυλώνας εν τώ ογδώω έτει της βασιλείας αυτού.

Δ Βασ. 24,12 Εξήλθεν ο βασιλεύς των Ιουδαίων, ο Ιωαχίμ, αυτός και οι δούλοι αυτού και η μητέρα του και οι άρχοντές του, και οι ευνούχοι αυτού. Ο βασιλεύς της Βαβυλώνας συνέλαβεν αυτόν αιχμάλωτον στο όγδοον έτος της βασιλείας του.

Δ Βασ. 24,13 και εξήνεγκεν εκείθεν πάντας τους θησαυρούς οίκου Κυρίου και τους θησαυρούς οίκου τού βασιλέως και συνέκοψε πάντα τα σκεύη τα χρυσά, ά εποίησε Σαλωμών ο βασιλεύς Ισραήλ εν τώ ναώ Κυρίου κατά το θρήμα Κυρίου.

Δ Βασ. 24,13 Εβγαλε και επήρην από την πόλιν ο Ναβουχοδονόσορ όλους τους θησαυρούς του ναού του Κυρίου και τους θησαυρούς του βασιλικού ανακτόρου. Εσπασε δε όλα τα χρυσά σκεύη, τα οποία είχε κατασκευάσει ο Σολομών ο βασιλεύς του Ισραήλ στον ναόν του Κυρίου σύμφωνα με την εντολήν του Θεού.

Δ Βασ. 24,14 και απώκισε την Ιερουσαλήμ και πάντας τους άρχοντας και τους δυνατούς ισχυί αιχμαλωσίας δέκα χιλιάδας αιχμαλωτίσας και πάν τέκτονα και τον συγκλείοντα, και ουχ υπελείφθη πλήν οι πτωχοί της γής.

Δ Βασ. 24,14 Ο Ναβουχοδονόσορ επήρε και εγκατέστησεν εις την Βαβυλώνα αιχμαλώτους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, μάλιστα δε όλους τους άρχοντας και τους γενναίους άνδρας, ανερχομένους εις δέκα χιλιάδας, κάθε ξυλουργόν μέχρι και κλειθροποιού. Δεν έμειναν εις την πόλιν παρά μονάχα οι πτωχοί της χώρας.

Δ Βασ. 24,15 και απώκισε τον Ιωαχίμ εις Βαβυλώνα και την μητέρα τού βασιλέως και τους ευνούχους αυτού και τους ισχυρούς της γής απήγαγεν εις αποικεσίαν εξ Ιερουσαλήμ εις Βαβυλώνα

Δ Βασ. 24,15 Ο Ναβουχοδονόσορ επήρην από την Ιερουσαλήμ και μετέφερεν εις την Βαβυλώνα τον Ιωαχίμ, την μητέρα του βασιλέως αυτού και τους αυλικούς του. Τους ισχυρούς της χώρας ωδήγησεν εις μετοικεσίαν από την Ιερουσαλήμ εις την Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 24,16 και πάντας τους άνδρας της δυνάμεως επτακισχιλίους και τον τέκτονα και τον συγκλείοντα χιλίους, πάντες δυνατοί ποιούντες πόλεμον, και ήγαγεν αυτούς βασιλεύς Βαβυλώνας μετοικεσίαν εις Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 24,16 Μετέφερεν επίσης όλους τους πολεμιστάς επτά χιλιάδας, τους ξυλουργούς και κλειθροποιούς χιλίους τον αριθμόν, όλους τους ικανούς προς πόλεμον ανθρωπούς. Αυτούς ο βασιλεύς της Βαβυλώνας τους μετέφερε, δια να μετοικήσουν εις την Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 24,17 και εβασίλευσε βασιλεύς Βαβυλώνας τον Μαθθανίαν υιόν αυτού αντ αυτού και επέθηκε το όνομα αυτού Σεδεκία.

Δ Βασ. 24,17 Ανεβίβασε δε στον βασιλικόν θρόνον της Ιουδαίας αντί του Ιωαχίμ τον υιόν αυτού τον Μαθθανίαν, τον οποίον μετωνόμασεν εις Σεδεκίαν.

Δ Βασ. 24,18 Υιός είκοσι και ενός ενιαυτών Σεδεκίας εν τώ βασιλεύειν αυτόν και ένδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Αμιτάλ θυγάτηρ Ιερεμίου.

Δ Βασ. 24,18 Ο Σεδεκίας, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο είκοσι και ενός έτους. Εβασίλευσεν ένδεκα έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Αμιτάλ, ήτο δε θυγάτηρ του Ιερεμίου.

Δ Βασ. 24,19 και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησεν Ιωακίμ·

Δ Βασ. 24,19 Και αυτός διέπραξε πονηρά ενώπιον των οφθαλμών του Κυρίου, εξέκλινεν εις ασέβειαν και ειδωλολατρείαν, καθ' όλα όσα είχε κάμει ο Ιωακίμ.

Δ Βασ. 24,20 ότι επί τον θυμόν Κυρίου ήν επί Ιερουσαλήμ και εν τώ Ιούδα, έως απέριψεν αυτούς από προσώπου αυτού. και ηθέτησε Σεδεκίας εν τώ βασιλεί Βαβυλώνας.

Δ Βασ. 24,20 Δι' αυτό και αι συνέπειαι της οργής του Κυρίου εναντίον της Ιερουσαλήμ και εναντίον του βασιλείου του Ιούδα συνεχίσθησαν, μέχρις ότου απέρριψεν ο Κυριος αυτούς εντελώς από το πρόσωπόν του. Ο δε βασιλεύς Σεδεκίας επανεστάτησεν εναντίον του βασιλέως της Βαβυλώνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Δ Βασ. 25,1 Καί εγενήθη εν τώ έτει τώ ενάτω της βασιλείας αυτού εν τώ μηνί τώ δεκάτω ήλθε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς Βαβυλώνας και πάσα η δύναμις αυτού επί Ιερουσαλήμ και παρενέβαλεν επ αυτήν και ωκοδόμησεν επ αυτήν περιτείχος κύκλω.

Δ Βασ. 25,1 Αλλά κατά το ένατον έτος και κατά τον δέκατον μήνα της βασιλείας του Σεδεκίου επήλθεν ο βασιλεύς της Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσορ με όλην αυτού την στρατιωτικήν δύναμιν εναντίον της Ιερουσαλήμ. Περιέκλεισεν αυτήν με τον στρατόν του και ήγειρε γύρω της οχυρωματικών τείχος.

Δ Βασ. 25,2 και ήλθεν η πόλις εν περιοχή έως τού ενδεκάτου έτους τού βασιλέως Σεδεκίου ενάτη τού μηνός

Δ Βασ. 25,2 Έτσι η πόλις είχε περικυκλωθή και πολιορκηθή μέχρι του ενδεκάτου έτους και του ενάτου μηνός της βασιλείας του Σεδεκίου.

Δ Βασ. 25,3 και ενίσχυσεν ο λιμός εν τή πόλει, και ουκ ήσαν άρτοι τώ λαώ της γής.

Δ Βασ. 25,3 Η πείνα εντός της πόλεως ήτο πολύ μεγάλη και πουθενά δεν υπήρχον άρτοι δια τον λαόν της πόλεως.

Δ Βασ. 25,4 και εράγη η πόλις, και πάντες οι άνδρες τού πολέμου εξήλθον νυκτός οδόν πύλης της ανά μέσον των τειχών, αυτή η εστι τού κήπου τού βασιλέως, και οι Χαλδαίοι επί την πόλιν κύκλω. και επορεύθη οδόν την Άραβα,

Δ Βασ. 25,4 Η πόλις έπαθε κάποιο ρήγμα στο τείχος και οι υπερασπιστάι της οι πολεμούντες εντός αυτής άνδρες εβγήκαν μαζί με τον βασιλέα κατά το διάστημα της νυκτός δια της οδού, η οποία διήρχετο την πύλην, που ευρίσκετο μεταξύ των δύο τειχών και πλησίον στον κήπον του βασιλέως, καθ' ον χρόνον οι Χαλδαίοι ευρίσκοντο γύρω από την πόλιν. Οι

διαφυγόντες ηκολούθησαν την οδόν, η οποία ωδηγούσε εις την κοιλάδα του Ιορδάνου.

Δ Βασ. 25,5 και εδιώξεν η δύναμις των Χαλδαιών οπίσω τού βασιλέως και κατέλαβον αυτόν εν Αραβώθ Ιεριχώ, και πάσα η δύναμις αυτού διεσπάρη επάνωθεν αυτού.

Δ Βασ. 25,5 Ο στρατός όμως των Χαλδαιών τους αντελήφθη και κατεδιώξεν όπισθεν του βασιλέως Σεδεκιού και κατέφθασαν αυτόν εις την κοιλάδα της Ιεριχούς. Όλη τότε η περί τον Σεδεκιαν στρατιωτική δύναμις διεσκορπίσθη μακράν από αυτόν.

Δ Βασ. 25,6 και συνέλαβον τον βασιλέα και ήγαγον αυτόν προς βασιλέα Βαβυλώνος εις Δεβλαθά, και ελάλησε μετ αυτού κρισιν·

Δ Βασ. 25,6 Οι Χαλδαιοί συνέλαβον τον βασιλέα, τον έφεραν προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος εις Δεβλαθά, ο οποίος εξέδωκεν εκεί την καταδίκην του.

Δ Βασ. 25,7 και τους υιούς Σεδεκιού έσφαξε κατ οφθαλμούς αυτού, και τους οφθαλμούς Σεδεκιού εξετύφλωσε και έδησεν αυτόν εν πέδαις και ήγαγεν εις Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 25,7 Έσφαξε τους υιούς του Σεδεκιού εμπρός εις τα μάτια του πατέρα των, έβγαλεν αυτού τα μάτια, τον έδεσε με αλυσίδας και τον έστειλεν εις την Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 25,8 Καί εν τώ μηνί τώ πέμπτω εβδόμη τού μηνός (αυτός ενιαυτός εννεακαιδέκατος τώ Ναβουχοδονόσορ βασιλεί Βαβυλώνος) ήλθε Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρος εστώς ενώπιον βασιλέως Βαβυλώνος εις Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 25,8 Κατά δε τον πέμπτον μήνα και την εβδόμην ημέραν του μηνός αυτού (αυτό είναι το δέκατον ένατον έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος) ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ ο Ναβουζαρδάν, ο αρχιμάγειρας του Ναβουχοδονόσορος, άνθρωπος του στενού του περιβάλλοντος.

Δ Βασ. 25,9 και ενέπρησε τον οίκον Κυρίου και τον οίκον τού βασιλέως και πάντας τους οίκους Ιερουσαλήμ, και πάν οίκον ενέπρησεν ο αρχιμάγειρος.

Δ Βασ. 25,9 Αυτός παρέδωκεν στο πυρ τον ναόν του Κυρίου, τον βασιλικόν οίκον και όλους τους οίκους της Ιερουσαλήμ, κάθε σπίτι το παρέδωσεν στο πυρ.

Δ Βασ. 25,10 και το τείχος Ιερουσαλήμ κυκλόθεν κατέσπασεν η δύναμις των Χαλδαιών.

Δ Βασ. 25,10 Ο δε στρατός των Χαλδαιών εκρήμισε το τείχος, το οποίον ευρίσκετο γύρω από την Ιερουσαλήμ.

Δ Βασ. 25,11 και το περισσόν τού λαού το καταλειφθέν εν τή πόλει και τους εμπεπτωκότας, οί ενέπεσον προς τον βασιλέα Βαβυλώνος, και το λοιπόν τού στηρίγματος μετήρε Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρος.

Δ Βασ. 25,11 Τον υπόλοιπον λαόν, ο οποίος ειχεν απομείνει εις την πόλιν, και εκείνους οι οποίοι είχαν φύγει από αυτήν, όλους αυτούς που έπεσαν εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος και όλον τον λαόν παρέλαβεν ο αρχιμάγειρας Ναβουζαρδάν.

Δ Βασ. 25,12 και από των πτωχών της γής υπέλειπεν ο αρχιμάγειρος εις αμπελουργούς και εις γαβίν.

Δ Βασ. 25,12 Αφήκεν όμως μερικούς από τους πτωχούς της χώρας, τους αμπελουργούς και τους γεωργούς.

Δ Βασ. 25,13 και τους στύλους τους χαλκούς τους εν οίκω Κυρίου και τας μεχωνώθ και την θάλασσαν την χαλκήν την εν οίκω Κυρίου συνέτριψαν οι Χαλδαιοί. και ήραν τον χαλκόν αυτών εις Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 25,13 Επήρην επίσης τους χαλκούς στύλους, οι οποίοι ευρίσκοντο στον ναόν του Κυρίου, τους κινητούς λουτήρας, την χαλκίνη θάλασσαν, που ήτο στον ναόν του Κυρίου. Όλα αυτά οι Χαλδαιοί τα συνέτριψαν και μετέφεραν τον χαλκόν αυτόν εις την Βαβυλώνα.

Δ Βασ. 25,14 και τους λέβητας και τα ιαμίν και τας φιάλας και τας θυϊσκάς και πάντα τα σκεύη τα χαλκά, εν οίς λειτουργούσιν εν αυτοίς, έλαβε·

Δ Βασ. 25,14 Οι Χαλδαιοί επίσης επήραν και τους λέβητας, τα φτυάρια, τας φιάλας, τα θυμιατήρια και όλα τα ιερά χάλκινα σκεύη, δια των οποίων οι Λευίται τέλουν τα της υπηρεσίας των στον ναόν.

Δ Βασ. 25,15 και τα πυρξεία και τας φιάλας τας χρυσάς και τας αργυράς έλαβεν ο αρχιμάγειρος,

Δ Βασ. 25,15 Ο αρχιμάγειρος αυτός επήρην επίσης τα πυροδοχεία, τας χρυσάς και αργυράς φιάλας,

Δ Βασ. 25,16 στύλους δύο και την θάλασσαν μίαν και τας μεχωνώθ, ας εποίησε Σαλωμών τώ οίκω Κυρίου· ουκ ήν σταθμός τού χαλκού πάντων των σκευών.

Δ Βασ. 25,16 επήρε τους δύο στύλους, την θάλασσαν, τους κινητούς λουτήρας, αυτά τα οποία ειχε κατασκευάσει ο Σολομών δια τον ναόν του Κυρίου. Ητο δε τόσον πολύς ο λαφυραγωγηθείς χαλκός, ώστε δεν ήτο δυνατόν να υπολογισθή το βάρος του.

Δ Βασ. 25,17 οκτωκαίδεκα πήχεων ύψος τού στύλου τού ενός, και το χωθάρ επ αυτού το χαλκούν, και το ύψος τού χωθάρ τριών πήχεων, σαβαχά και ροαί επί τώ χωθάρ κύκλω, τα πάντα χαλκά· και κατά τα αυτά τώ στύλω τώ δευτέρω επί τώ σαβαχά.

Δ Βασ. 25,17 Καθε στύλος ήτο δεκαοκτώ εβραϊκών πήχεων ύψους. Επάνω στον στύλον υπήρχε χάλκινον κιονόκρανον. Το ύψος του κιονοκράνου ήτο τρεις πήχεις, γύρω δε από το κιονόκρανον υπήρχον δικτυωτά και ομοιώματα καρπών ροδιάς. Όλα δε αυτά χάλκινα. Τα ίδια ήσαν και δια τον δεύτερον στύλον.

Δ Βασ. 25,18 και έλαβεν ο αρχιμάγειρος τον Σαραϊαν ιερέα τον πρώτον και τον Σοφονίαν υιόν της δευτερώσεως και τους τρεις τους φυλάσσοντας τον σταθμόν

Δ Βασ. 25,18 Ο αρχιμάγειρος επήρε τον αρχιερέα Σαραϊαν και τον Σοφονίαν, ιερέα δευτέρας σειράς, και τους τρεις άνδρας, οι οποίοι εφύλασσαν την ύλην του ναού.

Δ Βασ. 25,19 και εκ της πόλεως έλαβον ευνούχον ένα, ός ήν επιστάτης των ανδρών των πολεμιστών, και πέντε άνδρας των ορώντων τον πρόσωπον τού βασιλέως τους ευρεθέντας εν τή πόλει και τον γραμματέα τού άρχοντος της δυνάμεως τον εκτάσσοντα τον λαόν της γής και εξήκοντα άνδρας τού λαού της γής τους ευρεθέντας εν τή πόλει.

Δ Βασ. 25,19 Οι Χαλδαιοί συνέλαβον από την πόλιν Ιερουσαλήμ τον αξιωματικόν της αυλής, ο οποίος ήτο αρχηγός των μαχιμων ανδρών, άλλους πέντε άνδρας που αποτελούσαν το στενόν εμπιστευτικόν περιβάλλον του βασιλέως, οι οποίοι ευρέθησαν εντός της πόλεως, και τον γραμματέα του αρχηγού της στρατιωτικής δυνάμεως, ο οποίος ειχεν ως έργον του να στρατολογή εκ των κατοίκων της χώρας, και άλλους εξήκοντα άνδρας από τον λαόν της χώρας, οι οποίοι ειχαν ευρεθή εις την πόλιν.

Δ Βασ. 25,20 και έλαβεν αυτούς Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρος, και ήγαγεν αυτούς προς τον βασιλέα Βαβυλώνος εις

Δεβλαθά.

Δ Βασ. 25,20 Ο Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρος επήρην όλους αυτούς και τους έφερε προς τον βασιλέα της Βαβυλώνας ο οποίος ευρίσκετο εις Δεβλαθά.

Δ Βασ. 25,21 και έπεισεν αυτούς ο βασιλεύς Βαβυλώνας και εθανάτωσεν αυτούς εις Δεβλαθά εν γη Αιμάθ. και απωκίσθη Ιούδας επάνωθεν της γής αυτού.

Δ Βασ. 25,21 Ο βασιλεύς της Βαβυλώνας εφόνευσεν αυτούς εις την Δεβλαθά πόλιν, η οποία ευρίσκετο εις την χώραν Αιμάθ. Ο δε ιουδαϊκός λαός μετεφέρθη αιχμάλωτος από την γην αυτού, δια να εγκατασταθή εις την ξένην γην.

Δ Βασ. 25,22 Καί ο λαός ο καταλειφθείς εν τή γη Ιούδα, ούς κατέλιπε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνας, και κατέστησεν επ αυτών τον Γοδολιαν υιόν Αχικάμ υιού Σαφάν.

Δ Βασ. 25,22 Εις την περιοχόν της Ιουδαίας έμεινε μόνον ο λαός, τον οποίον είχαν αφήσει ο Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς της Βαβυλώνας. Επί του λαού αυτού ο βασιλεύς της Βαβυλώνας εγκατέστησεν ως διοικητήν τον Γοδολιαν, υιόν του Αχικάμ υιού του Σαφάν.

Δ Βασ. 25,23 και ήκουσαν πάντες οι άρχοντες της δυνάμεως, αυτοί και οι άνδρες αυτών, ότι κατέστησε βασιλεύς Βαβυλώνας τον Γοδολιαν, και ήλθον προς Γοδολιαν εις Μασσηφάθ, και Ισμαήλ υιός Ναθανίου και Ιωανάν υιός Καρήθ και Σαφαίας υιός Θαναμάθ ο Νετωφαθίτης και Ιεζονίας υιός του Μαχαθί, αυτοί και οι άνδρες αυτών.

Δ Βασ. 25,23 Όλοι οι αξιωματικοί του ιουδαϊκού στρατού, που είχαν διαφύγει την αιχμαλωσίαν, πληροφόρηθησαν αυτοί και οι άνδρες των ότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνας ειχεν εγκαταστήσει ως διοικητήν τον Γοδολιαν. Προς τον Γοδολιαν αυτόν, που έμενεν εις Μασσηφάθ, ήλθαν ο Ισμαήλ ο υιός του Ναθανίου, ο Ιωανάν ο υιός του Καρήθ, ο Σαφαίας ο υιός του Θαναμάθ, ο οποίος κατήγετο από Νετωφάθ, και ο Ιεζονίας, ο οποίος ανήκεν εις την φυλήν Μαχαθί. Ηλθαν οι αξιωματικοί αυτοί προς τον Γοδολιαν μαζί με τους άνδρας των.

Δ Βασ. 25,24 και ώμοσε Γοδολίας αυτοίς και τοίς ανδράσιν αυτών και είπεν αυτοίς· μη φοβείσθε πάροdon των Χαλδαιών· καθισατε εν τή γη και δουλεύσατε τώ βασιλεί Βαβυλώνας, και καλώς έσται υμίν.

Δ Βασ. 25,24 Ο Γοδολίας ωρκίσθη εις αυτούς και στους άνδρας των, τους εβεβαίωσε και τους, είπε· “μη φοβείσθε επιδρομήν και βλάβην εκ μέρους των Χαλδαιών. Παραμείνατε εις την χώραν αυτήν, υπηρετήσατε τον βασιλέα της Βαβυλώνας και τα πάντα δια σας θα έχουν καλώς”.

Δ Βασ. 25,25 και εγενήθη εν τώ εβδόμω μηνί ήλθεν Ισμαήλ υιός Ναθανίου υιού Ελισαμά εκ τού σπέρματος των βασιλέων και δέκα άνδρες μετ αυτού· και επάταξε τον Γοδολιαν, και απέθανε, και τους Ιουδαίους και τους Χαλδαίους, οί ήσαν μετ αυτού εν Μασσηφάθ.

Δ Βασ. 25,25 Κατά τον έβδομον όμως μήνα ο Ισμαήλ, υιός του Ναθανίου υιού του Ελισαμά, ο οποίος κατήγετο από βασιλικόν γένος, ήλθε μαζί με δέκα άνδρας του, εκτόπησε τον Γοδολιαν και εφόνευσεν αυτόν και τους Ιουδαίους και τους Χαλδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο μαζί του εις Μασσηφάθ.

Δ Βασ. 25,26 και ανέστη πάς ο λαός από μικρού έως μεγάλου και οι άρχοντες των δυνάμεων και εισήλθον εις Αίγυπτον, ότι εφοβήθησαν από προσώπου των Χαλδαιών.

Δ Βασ. 25,26 Τοτε όλος ο λαός από μικρόν έως μέγαν εσηκώθησαν και οι άρχοντες του ιουδαϊκού στρατού και εισήλθον εις την Αίγυπτον, διότι εφοβήθησαν αντίποινα εκ μέρους των Χαλδαιών.

Δ Βασ. 25,27 Καί εγενήθη εν τώ τριακοστώ και εβδόμω έτει της αποικίας τού Ιωαχίμ βασιλέως Ιούδα, εν τώ δωδεκάτω μηνί εβδόμη και εικάδι τού μηνός ύψωσεν Ευιαλμαρωδάχ βασιλεύς Βαβυλώνας εν τώ ενιαυτώ της βασιλείας αυτού την κεφαλήν Ιωαχίμ τού βασιλέως Ιούδα και εξήγαγεν αυτόν εξ οίκου φυλακής αυτού.

Δ Βασ. 25,27 Κατά το τριακοστόν έβδομον έτος της αιχμαλωσίας και αποικίσεως του Ιωαχίμ, βασιλέως του Ιούδα, κατά τον δωδέκατον μήνα και την εικοστήν εβδόμην του μηνός ο Ευϊαλμαρωδάχ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνας απέδωσε κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του την πρέπουσαν τιμήν στον Ιωαχίμ, τον βασιλέα του Ιούδα, και εξήγαγεν αυτόν από την φυλακήν.

Δ Βασ. 25,28 και ελάλησε μετ αυτού αγαθά και έδωκε τον θρόνον αυτού επάνωθεν των θρόνων των βασιλέων των μετ αυτού εν Βαβυλώνι,

Δ Βασ. 25,28 Συνωμίλησε προς αυτόν με πολλήν την ευμένειαν και απέδωσε προς αυτόν, ως προς βασιλέα, τιμήν μεγαλυτέραν από εκείνην, που είχαν οι συναιχμάλωτοί του βασιλείς, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την Βαβυλώνα·

Δ Βασ. 25,29 και ηλλοίωσε τα ιμάτια της φυλακής αυτού και ήσθιεν άρτον διαπαντός ενώπιον αυτού πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού·

Δ Βασ. 25,29 Ηλλαξε τα ιμάτια ταις φυλακής του με άλλα λαμπρότερα και τον εκάλεσε να τρώγη εις την βασιλικήν τράπεζαν του βασιλέως της Βαβυλώνας όλας τας ημέρας της ζωής του.

Δ Βασ. 25,30 και η εστιατορία αυτού εστιατορία διαπαντός εδόθη αυτώ εξ οίκου τού βασιλέως λόγον ημέρας εν τή ημέρα αυτού πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού.

Δ Βασ. 25,30 Η βασιλική διατροφή του Ιωαχίμ ήτο συνεχής και προήρχετο από τον βασιλικόν οίκον, από όπου του εδίδετο κάθε πράγμα την μίαν ημέραν κατόπιν της άλλης καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του.

Π Α Ρ Α Λ Ε Ι Π Ο Μ Ε Ν Ω Ν Α' (Μασ. Χρονικών Α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Παραλ. 1,1 Αδάμ, Σήθ, Ενώς,

Α Παραλ. 1,1 Ο Αδάμ, ο Σηθ, ο Ενώς,

Α Παραλ. 1,2 Καϊνάν, Μαλελεήλ, Ιάρεδ,

Α Παραλ. 1,2 ο Καϊνάν, ο Μαλελεήλ, ο Ιάρεδ,

Α Παραλ. 1,3 Ενώχ, Μαθουσάλα, Λάμεχ,

Α Παραλ. 1,3 ο Ενώχ, ο Μαθουσάλα, ο Λαμεχ,

Α Παραλ. 1,4 Νώε, υιοί Νώε· Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ.

Α Παραλ. 1,4 ο Νώε, οι υιοί του Νώε, ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ.

Α Παραλ. 1,5 υιοί Ιάφεθ· Γαμέρ, Μαγώγ, Μαδαϊμ, Ιωϊάν, Ελισά, Θοβέλ, Μοσόχ και Θίρας.

A Παραλ. 1,5 Οι υιοί του Ιάφεθ ήσαν· ο Γαμέρ, ο Μαγώγ, ο Μαδαΐμ, ο Ιωϋάν, ο Ελισά, ο Θοβέλ, ο Μοσόχ και ο Θιρας.
A Παραλ. 1,6 και οι υιοί Γαμέρ· Ασχανάζ και Ιθάθ και Θοργαμά.
A Παραλ. 1,6 Οι υιοί του Γαμέρ ήσαν· ο Ασχανάζ, ο Ριθάθ και ο Θοργαμά.
A Παραλ. 1,7 και οι υιοί Ιωϋάν· Ελισά και Θαρσίς, Κίτιοι και όδοιοι.
A Παραλ. 1,7 Οι υιοί του Ιωϋάν ήσαν· ο Ελισά, ο Θαρσίς, οι Κιτιοι και οι Ροδιοι.
A Παραλ. 1,8 και οι υιοί Χάμ· Χούς και Μεσραΐμ, Φούδ, και Χαναάν.
A Παραλ. 1,8 Οι υιοί του Χαμ ήσαν· ο Χούς, ο Μεσραΐμ, ο Φουδ και ο Χαναάν.
A Παραλ. 1,9 και υιοί Χούς· Σαβά και Ευιλά και Σαβαθά και εγμά, και Σεβεθαχά· και υιοί εγμά· Σαβά και Δαδάν.
A Παραλ. 1,9 Οι υιοί του Χους ήσαν· ο Σαβά, ο Ευιλά, ο Σαβαθα, ο Ρεγμά και ο Σεβεθαχά. Οι υιοί του Ρεγμά ήσαν· ο Σαβά και ο Δαδάν.
A Παραλ. 1,10 και Χούς εγέννησε τον Νεβρώδ· ούτος ήρξατο είναι γίγας κυνηγός επί της γής.
A Παραλ. 1,10 Ο Χους εγέννησε τον Νεδρώδ. Αυτός υπήρξε γίγας ονομαστός κυνηγός εις την χώραν του.
A Παραλ. 1,11 [Και Μεσραΐμ εγέννησε τους Λωδιείμ και τους Αναμειίμ και τους Λαβείν και τους Νεφθαλίμ
A Παραλ. 1,11 Ο Μεσραΐμ εγέννησε τους Λωδιείμ, τους Αναμειίμ, τους Λαβείν και τους Νεφθαλίμ,
A Παραλ. 1,12 και τους Πατροσωνιείμ και τους Χασλωνιείμ, όθεν εξήλθεν εκείθεν Φυλιστιείμ, και τους Χαφοριείμ
A Παραλ. 1,12 τους Πατροσωνιείμ, τους Χασλωνιείμ, από αυτούς δε προήλθον οι Φιλισταίοι, και τους Χαφοριείμ.
A Παραλ. 1,13 και Χαναάν εγέννησε τον Σιδώνα πρωτότοκον και τον Χετταίον
A Παραλ. 1,13 Ο Χαναάν εγέννησε τον πρωτότοκον υιόν του, τον Σιδώνα, και τον Χετταίον,
A Παραλ. 1,14 και τον Ιεβουσαιόν και τον Αμορραίον και τον Γεργεσαιόν
A Παραλ. 1,14 τον Ιεβουσαιόν, τον Αμορραίον και τον Γεργεσαιόν,
A Παραλ. 1,15 και τον Ευαίον και τον Αρουκαίον και τον Ασενναίον
A Παραλ. 1,15 τον Ευαίον, τον Αρουκαίον, τον Ασενναίον,
A Παραλ. 1,16 και τον Αράδιον και τον Σαμαραίον και τον Αμαθί.]
A Παραλ. 1,16 τον Αράδιον, τον Σαμαραίον και τον Αμαθί.
A Παραλ. 1,17 υιοί Σήμ· Αιλάμ και Ασσούδ και Αρφαξάδ.
A Παραλ. 1,17 Οι υιοί του Σημ ήσαν· ο Αιλάμ, ο Ασσούδ και ο Αρφαξάδ.
A Παραλ. 1,18 [Και Αρφαξάδ εγέννησε τον Καϊνάν, και Καϊνάν εγέννησε τον Σαλά, και Σαλά εγέννησε τον Εβέρ,
A Παραλ. 1,18 Ο Αρφαξάδ εγέννησε τον Καϊνάν, ο Καϊνάν εγέννησε τον Σαλά και ο Σαλά εγέννησε τον Εβέρ.
A Παραλ. 1,19 και τώ Εβέρ εγεννήθησαν δύο υιοί· όνομα τώ ενί Φαλέκ, ότι εν ταίς ημέραις αυτού διεμερίσθη η γη, και όνομα τώ αδελφώ αυτού Ιεκτάν.
A Παραλ. 1,19 Ο Εβέρ απέκτησε δύο υιούς· ο πρώτος ωνομάζετο Φαλέκ· του εδόθη δε αυτό το όνομα, διότι επί των ημερών του εχωρίσθησαν οι άνθρωποι μεταξύ των και διεσκορήθησαν. Ο δε αδελφός του ωνομάσθη Ιεκτάν.
A Παραλ. 1,20 και Ιεκτάν εγέννησε τον Ελμωδάδ και τον Σαλέφ και τον Αραμώθ
A Παραλ. 1,20 Ο Ιεκτάν εγέννησε τον Ελμωδάδ, τον Σαλέφ και τον Αραμώθ,
A Παραλ. 1,21 και τον Κεδουράν και τον Αιγίν και τον Δεκλάμ
A Παραλ. 1,21 τον Κεδουράν, τον Αιγίν, τον Δεκλάμ,
A Παραλ. 1,22 και τον Γεμιάν και τον Αβιμέκλ και τον Σαβάν
A Παραλ. 1,22 τον Γεμιάν, τον Αβιμέκλ και τον Σαβάν,
A Παραλ. 1,23 και τον Ουφέιρ και τον Ευί και τον Ωράμ· πάντες ούτοι υιοί Ιεκτάν.
A Παραλ. 1,23 και τον Ουφέιρ, τον Ευί και τον Ωράμ. Όλοι αυτοί ήσαν παιδιά του Ιεκτάν.
A Παραλ. 1,24 υιοί Σήμ· Αιλάμ και Ασσούρ και Αρφαξάδ.]
A Παραλ. 1,24 Οι υιοί δε και απόγονοι του Σημ ήσαν ο Αιλάμ, ο Ασσούρ, ο Αρφαξάδ, ο Σαλά,
A Παραλ. 1,24 Σαλά,
A Παραλ. 1,24 Σαλά,
A Παραλ. 1,25 Έβερ, Φαλέγ, αγαύ,
A Παραλ. 1,25 ο Έβερ, ο Φαλέγ, ο Ραγαύ,
A Παραλ. 1,26 Σερούχ, Νεχώρ, Θάρα,
A Παραλ. 1,26 ο Σερούχ, ο Ναχώρ, ο Θαρα
A Παραλ. 1,27 Αβραάμ.
A Παραλ. 1,27 και ο Αβραάμ.
A Παραλ. 1,28 υιοί δε Αβραάμ· Ισαάκ και Ισμαήλ.
A Παραλ. 1,28 Οι υιοί δε του Αβραάμ ήσαν ο Ισαάκ και ο Ισμαήλ.
A Παραλ. 1,29 αύται δε αι γενέσεις πρωτοτόκου Ισμαήλ· Ναβαιώθ και Κηδάρ, Ναβδεήλ, Μαβσάμ,
A Παραλ. 1,29 Οι απόγονοι του πρωτοτόκου υιού του Αβραάμ του Ισμαήλ ήσαν ο Ναβαιώθ, ο Κηδάρ, ο Ναβδεήλ, ο Μαβσάμ,
A Παραλ. 1,30 Μασμά, Ιδουμά, Μασσή, Χονδάν, Θαιμάν,
A Παραλ. 1,30 ο Μασμά, ο Ιδουμά, ο Μασσή, ο Χονδάν, ο Θαιμάν,
A Παραλ. 1,31 Ιεττούρ, Ναφές και Κεδμά· ούτοί εισιν υιοί Ισμαήλ.
A Παραλ. 1,31 ο Ιεττούρ, ο Ναφές και ο Κεδμά. Αυτοί είναι απόγονοι του Ισμαήλ.
A Παραλ. 1,32 και υιοί Χεττούρας παλλακής Αβραάμ· και έτεκεν αυτώ τον Ζεμβράμ, Ιεξάν, Μαδιάμ, Μαδάμ, Σοβάκ, Σωέ· και υιοί Ιεξάν· Δαιδάν και Σαβά.
A Παραλ. 1,32 Οι υιοί δε της Χεττούρας, συζύγου δευτέρας σειράς του Αβραάμ, τους οποίους αυτή εγέννησε με τον Αβραάμ ήσαν ο Ζεμβράμ, ο Ιεξάν, ο Μαδιάμ, ο Μαδάμ, ο Σοβάκ και ο Σωέ. Οι υιοί δε του Ιεξάν ήσαν ο Δαιδάν και ο Σαβά.
A Παραλ. 1,33 και υιοί Μαδιάμ· Γαιφάρ και Οφέρ και Ενώχ και Αβιδά και Ελλαδά· πάντες ούτοι υιοί Χεττούρας.
A Παραλ. 1,33 Οι υιοί δε του Μαδιάμ ήσαν ο Γαιφάρ, ο Οφέρ, ο Ενώχ, ο Αβιδά και ο Ελλαδά. Όλοι αυτοί ήσαν υιοί και απόγονοι της Χεττούρας.
A Παραλ. 1,34 και εγέννησεν Αβραάμ τον Ισαάκ· και υιοί Ισαάκ· Ιακώβ και Ησαύ.

Α Παραλ. 1,34 Ο Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, οι υιοί δε του Ισαάκ ήσαν ο Ιακώβ, και ο Ησαύ.
 Α Παραλ. 1,35 υιοί Ησαύ· Ελιφάζ και αγουήλ και Ιεούλ και Ιεγλόμ και Κορέ.
 Α Παραλ. 1,35 Οι υιοί του Ησαύ ήσαν ο Ελιφάζ, ο Ραγουήλ, ο Ιεούλ, ο Ιεγλόμ και ο Κορέ.
 Α Παραλ. 1,36 υιοί Ελιφάζ· Θαιμάν και Ωμάρ, Σωφάρ και Γωωθάμ και Κενέζ και της Θαμνά Αμαλήκ.
 Α Παραλ. 1,36 Οι υιοί δε του Ελιφάζ ήσαν ο Θαιμάν, ο Ωμάρ, ο Σωφάρ, ο Γωωθάμ, ο Κενέζ και εκ της Θαμνά, συζύγου του δευτέρας σειράς, ο Αμαλήκ.
 Α Παραλ. 1,37 και υιοί αγουήλ· Ναχές, Ζαρέ, Σομέ και Μοζέ.
 Α Παραλ. 1,37 Οι υιοί του Ραγουήλ ήσαν ο Ναχές, ο Ζαρέ, ο Σομέ και ο Μοζέ.
 Α Παραλ. 1,38 υιοί Σηϊρ· Λωτάν, Σωβάλ, Σεβεγών, Ανά, Δησών, Ωσάρ και Λισάν.
 Α Παραλ. 1,38 Οι υιοί του Σηϊρ ήσαν ο Λωτάν, ο Σωβάλ, ο Σεβεγών, ο Ανά, ο Δησών, ο Ωσάρ και ο Λισάν.
 Α Παραλ. 1,39 και υιοί Λωτάν· Χορί και Αιμάν, αδελφή δε Λωτάν Θαμνά.
 Α Παραλ. 1,39 Οι υιοί του Λωτάν ήσαν ο Χορρί και ο Αιμάν. Αδελφή δε του Λωτάν ήτο η Θαμνά.
 Α Παραλ. 1,40 υιοί Σωβάλ· Γωλάμ, Μαναχάθ, Γαιβήλ, Σώβ και Ωνάν. υιοί δε Σεβεγών· Αϊά και Ανά.
 Α Παραλ. 1,40 Υιοί του Σωβάλ ήσαν ο Γωλάμ, ο Μαναχάθ, ο Γαιβήλ, ο Σωβ, και ο Ωνάν. Υιοί δε του Σεβεγών ήσαν ο Αϊά και ο Ανά.
 Α Παραλ. 1,41 υιοί Ανά· Δαισών. υιοί δε Δαισών· Εμερών και Εσεβάν και Ιεθράν και Χαράν.
 Α Παραλ. 1,41 Υιός δε του Ανά ήτο εις, ο Δαισών. Υιοί δε του Δαισών ήσαν ο Εμερών, ο Εσεβάν, ο Ιεθράν και ο Χαροράν.
 Α Παραλ. 1,42 και υιοί Ωσάρ· Βαλαάμ και Ζουκάμ και Ιωκάν. υιοί Δαισάν· Ως και Αράν.
 Α Παραλ. 1,42 Υιοί δε του Ωσάρ ήσαν ο Βαλαάμ, ο Ζουκάμ και ο Ιωκάν. Υιοί του Δαισάν ήσαν ο Ως και ο Αράν.
 Α Παραλ. 1,43 και ούτοι οι βασιλείς αυτών· Βαλάκ υιός Βεώρ, και όνομα τή πόλει αυτού Δενναβά.
 Α Παραλ. 1,43 Οι δε βασιλείς αυτών, των Ιδουμαίων, ήσαν ο Βαλάκ, ο υιός του Βεώρ. Η πόλις δε, όπου αυτός κατοικούσεν, ωνομάζετο Δενναβά.
 Α Παραλ. 1,44 και απέθανε Βαλάκ, και εβασίλευσεν αντ αυτού Ιωβάβ υιός Ζαρά εκ Βοσόρρας.
 Α Παραλ. 1,44 Ο Βαλάκ απέθανε και αντ' αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του ο Ιωβάβ, ο οποίος ήτο υιός του Ζαρά εκ της Βοσόρρας.
 Α Παραλ. 1,45 και απέθανεν Ιωβάβ, και εβασίλευσεν αντ αυτού Ασόμ εκ γής Θαιμανών.
 Α Παραλ. 1,45 Ο Ιωβάβ απέθανε και αντ' αυτού έγινε βασιλεύς ο Ασόμ, ο οποίος κατήγετο από την χώραν Θαιμανών.
 Α Παραλ. 1,46 και απέθανεν Ασόμ, και εβασίλευσεν αντ αυτού Αδάδ υιός Βαράδ ο πατάξας Μαδιάμ εν τώ πεδίω Μωάβ, και όνομα τή πόλει αυτού Γεθθαίμ.
 Α Παραλ. 1,46 Ο Ασόμ απέθανε και αντ' αυτού έγινε βασιλεύς ο Αδάδ, ο υιός του Βαράδ, ο οποίος είχε πολεμήσει και κτυπήσει τους Μαδιανίτας εις την πεδιάδα της Μωάβ. Η πόλις δε, όπου αυτός έμεινεν ωνομάζετο Γεθθαίμ.
 Α Παραλ. 1,47 και απέθανεν Αδάδ, και εβασίλευσεν αντ αυτού Σεβλά εκ Μασεκκάς.
 Α Παραλ. 1,47 Ο Αδάδ απέθανε και αντ' αυτού έγινε βασιλεύς ο Σεβλά, ο οποίος κατήγετο από την Μασεκκά.
 Α Παραλ. 1,48 και απέθανε Σεβλά, και εβασίλευσεν αντ αυτού Σαούλ εκ οωβώθ της παρά ποταμών.
 Α Παραλ. 1,48 Μετά τον θάνατον του Σεβλά έγινε βασιλεύς αντ' αυτού ο Σαούλ, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Ροωβώθ, την κειμένην πλησίον ενός ποταμού.
 Α Παραλ. 1,49 και απέθανε Σαούλ, και εβασίλευσεν αντ αυτού Βαλαεννώρ υιός Αχοβώρ.
 Α Παραλ. 1,49 Ο Σαούλ απέθανε και αντ' αυτού βασιλεύς έγινεν ο Βαλαεννώρ ο υιός του Αχοβώρ.
 Α Παραλ. 1,50 και απέθανε Βαλαεννώρ, και εβασίλευσεν αντ αυτού Αδάδ υιός Βαράδ, και όνομα τή πόλει αυτού Φογώρ.
 Α Παραλ. 1,50 Ο Βαλαεννώρ απέθανε και εβασίλευσεν αντ' αυτού ο Αδάδ, ο υιός του Βαράδ. Η δε πόλις, εις την οποίαν αυτός κατοικούσε, ωνομάζετο Φογώρ.
 Α Παραλ. 1,51 ηγεμόνες Εδώμ· ηγεμών Θαμνά, ηγεμών Γωλαδά, ηγεμών Ιεθέρ,
 Α Παραλ. 1,51 Μετά δε τον θάνατον αυτού ηγεμόνες της Ιδουμαίας ήσαν ο ηγεμών της Θαμνά, ο ηγεμών της Γωλαδά, ο ηγεμών της Ιεθέρ,
 Α Παραλ. 1,52 ηγεμών Ελιβαμάς, ηγεμών Ηλάς, ηγεμών Φινών,
 Α Παραλ. 1,52 ο ηγεμών της Ελιβαμάς, ο ηγεμών της Ηλάς, ο ηγεμών της Φινών,
 Α Παραλ. 1,53 ηγεμών Κενέζ, ηγεμών Θαιμάν, ηγεμών Μαβσάρ, ηγεμών Μαγεδιήλ, ηγεμών Ζαφαϊν. ούτοι ηγεμόνες Εδώμ.
 Α Παραλ. 1,53 ο ηγεμών της Κενέζ, ο ηγεμών της Θαμνάν, ο ηγεμών της Μαβσάρ, ο ηγεμών της Μαγεδιήλ, ο ηγεμών της Ζαφαϊν. Αυτοί ήσαν ηγεμόνες των περιοχών της Ιδουμαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Παραλ. 2,1 Ταύτα τα ονόματα των υιών Ισραήλ· ουβήν, Συμεών, Λευί, Ιούδα, Ισάχαρ, Ζαβουλών,
 Α Παραλ. 2,1 Αυτά δε ήσαν τα ονόματα των υιών του Ιακώβ· Ρουβήν, Συμεών, Λευι, Ιούδας, Ισάχαρ, Ζαβουλών,
 Α Παραλ. 2,2 Δάν, Ιωσήφ, Βενιαμίν, Νεφθαλί, Γάδ, Ασήρ.
 Α Παραλ. 2,2 Δαν, Ιωσήφ, Βενιαμίν, Νεφθαλί, Γαδ, και Ασήρ.
 Α Παραλ. 2,3 υιοί Ιούδα· Ηρ, Αυνάν, Σηλώμ, τρεις εγεννήθησαν αυτώ εκ της θυγατρός Σαύας της Χανανίτιδος. και ήν Ηρ ο πρωτότοκος Ιούδα πονηρός εναντίον Κυρίου, και απέκτεινεν αυτόν.
 Α Παραλ. 2,3 Υιοί του Ιούδα ήσαν· ο Ηρ, ο Αυνάν, ο Σηλώμ. Τους τρεις αυτούς απέκτησεν ο Ιούδας εκ της συζύγου του, θυγατρός της Σαύας της Χανανίτιδος. Ο Ηρ, ο πρωτοτόκος υιός του Ιούδα, εδείχθη κακός ενώπιον του Κυρίου, ο δε Κυριος τον εθανάτωσε.
 Α Παραλ. 2,4 και Θάμαρ η νύμφη αυτού έτεκεν αυτώ τον Φαρές και τον Ζαρά. πάντες υιοί Ιούδα πέντε.
 Α Παραλ. 2,4 Η νύμφη του Ιούδα η Θαμαρ εγέννησε δια του Ιούδα τον Φαρές και τον Ζαρά. Και έτσι όλοι οι υιοί του Ιούδα ήσαν πέντε.
 Α Παραλ. 2,5 υιοί Φαρές· Εσρώμ και Ιεμουήλ.
 Α Παραλ. 2,5 Υιοί του Φαρές ήσαν· ο Εσρώμ και ο Ιεμουήλ.
 Α Παραλ. 2,6 και υιοί Ζαρά· Ζαμβρί και Αιθάν και Αιμάν και Καλχάλ και Δαράδ, πάντες πέντε.
 Α Παραλ. 2,6 Υιοί του Ζαρά ήσαν ο Ζαμβρί, ο Αιθάν, ο Αιμάν, ο Καλχάλ και ο Δαράδ, πέντε εν όλω.

A Παραλ. 2,7 και υιοί Χαρμί· Άχαρ ο εμποδοστάτης Ισραήλ, ός ηθέτησεν εις το ανάθεμα.

A Παραλ. 2,7 Υιός του Χαρμί ήτο ο Άχαρ, εμπόδιον και σκανδαλοποιός εν μέσω του ισραηλιτικού λαού, ο οποίος κατεδολιευθη αφιερώματα του Κυρίου.

A Παραλ. 2,8 και υιοί Αιθάν, Αζαρίας.

A Παραλ. 2,8 Υιοί του Αιθάν ήσαν ένας, ο Αζαρίας.

A Παραλ. 2,9 και υιοί Εσρώμ, οί ετέχθησαν αυτώ ο Ιεραμεήλ και ο Αράμ και ο Χαλέβ.

A Παραλ. 2,9 Υιοί δε του Εσρώμ, τους οποίους αυτός απέκτησεν, ήσαν ο Ιεραμεήλ, ο Αράμ και ο Χαλέβ.

A Παραλ. 2,10 και Αράμ εγέννησε τον Αμιναδάβ και Αμιναδάβ εγέννησε τον Ναασσών άρχοντα οίκου Ιούδα,

A Παραλ. 2,10 Ο Αράμ εγέννησε τον Αμιναδάβ, ο Αμιναδάβ εγέννησε τον Ναασσών, άρχοντα μιας φυλής του Ιούδα.

A Παραλ. 2,11 και Ναασσών εγέννησε τον Σαλμών, και Σαλμών εγέννησε τον Βοόζ,

A Παραλ. 2,11 Ο Ναασσών εγέννησε τον Σαλμών, ο Σαλμών εγέννησε τον Βοόζ,

A Παραλ. 2,12 και Βοόζ εγέννησε τον Ωβήδ, και Ωβήδ εγέννησε τον Ιεσσαί,

A Παραλ. 2,12 Ο Βοόζ εγέννησε τον Ωβήδ, και ο Ωβήδ εγέννησε τον Ιεσσαί.

A Παραλ. 2,13 και Ιεσσαί εγέννησε τον πρωτότοκον αυτού τον Ελιάβ· Αμιναδάβ ο δεύτερος, Σαμαά ο τρίτος,

A Παραλ. 2,13 Ο Ιεσσαί εγέννησε πρωτότοκον αυτού οίον τον Ελιάβ. Δεύτερος υιός του Ιεσσαί ήτο ο Αμιναδάβ, τρίτος ο Σαμαά,

A Παραλ. 2,14 Ναθαναήλ ο τέταρτος, Ζαδδαΐ ο πέμπτος,

A Παραλ. 2,14 τέταρτος ο Ναθαναήλ, πέμπτος ο Ζαδδαΐ,

A Παραλ. 2,15 Ασόμ ο έκτος, Δαυίδ ο έβδομος,

A Παραλ. 2,15 έκτος ο Ασόμ, έβδομος δε ο Δαυίδ.

A Παραλ. 2,16 και η αδελφή αυτών Σαρουία και Αβιγαία· και υιοί Σαρουία· Αβισά και Ιωάβ και Ασαήλ, τρεις.

A Παραλ. 2,16 Αδελφαι δε αυτών ήσαν η Σαρουία και η Αβιγαία. Υιοί της Σαρουίας ήσαν· ο Αβεσά, ο Ιωάβ και ο Ασαήλ, τρεις εν όλω.

A Παραλ. 2,17 και Αβιγαία εγέννησε τον Αμεσά· και πατήρ Αμεσά Ιοθόρ ο Ισμαηλίτης.

A Παραλ. 2,17 Η Αβιγαία εγέννησε τον Αμεσά, πατήρ δε του Αμεσά ήτο ο Ιοθόρ ο Ισμαηλίτης.

A Παραλ. 2,18 και Χαλέβ υιός Εσρώμ έλαβε την Γαζουβά γυναίκα και την Ιεριώθ. και ούτοι υιοί αυτής· Ιασάρ και Σουβάβ και Ορνά.

A Παραλ. 2,18 Ο Χαλέβ, ο υιός του Εσρώμ, επήρεν ως σύζυγον την Γαζουβά και την Ιεριώθ. Υιοί της Γαζουβά ήσαν ο Ιασάρ, ο Σουβάβ και ο Ορνά.

A Παραλ. 2,19 και απέθανε Γαζουβά, και έλαβεν εαυτώ Χαλέβ την Εφράθ, και έτεκεν αυτώ τον Ωρ

A Παραλ. 2,19 Η Γαζουβά απέθανε και ο Χαλέβ επήρε ως σύζυγόν του την Εφράθ. Αυτή δε εγέννησεν εις αυτόν τον Ωρ.

A Παραλ. 2,20 και Ωρ εγέννησε τον Ουρί, και Ουρί εγέννησε τον Βεσελεήλ.

A Παραλ. 2,20 Ο Ωρ εγέννησε τον Ουρί, ο Ουρί εγέννησε τον Βεσελεήλ.

A Παραλ. 2,21 και μετά ταύτα εισήλθεν Εσρών προς την θυγατέρα Μαχίρ πατρός Γαλαάδ, και ούτος έλαβεν αυτήν, και αυτός εξηκονταπέντε ετών ήν. και έτεκεν αυτώ τον Σερούχ.

A Παραλ. 2,21 Μετά ταύτα ο Εσρών ενυμφεύθη την θυγατέρα του Μαχίρ, ο οποίος ήτο πατήρ των κατοίκων της χώρας Γαλαάδ. Ο Εσρών εις ηλικίαν εξήκοντα πέντε ετών ενυμφεύθη αυτήν. Αυτή δε εγέννησεν εις αυτήν τον Σερούχ.

A Παραλ. 2,22 και Σερούχ εγέννησε τον Ιαΐρ. και ήσαν αυτώ είκοσι και τρεις πόλεις εν τή Γαλαάδ.

A Παραλ. 2,22 Ο Σερούχ εγέννησε τον Ιαΐρ. Εις τον Ιαΐρ ανήκον είκοσι τρεις πόλεις της χώρας Γαλαάδ.

A Παραλ. 2,23 και έλαβε Γεδσούρ και Αράμ τας κόμας Ιαΐρ εξ αυτών, την Κανάθ και τας κόμας αυτής, εξήκοντα πόλεις· πάσαι αύται υιών Μαχίρ πατρός Γαλαάδ.

A Παραλ. 2,23 Ο Γεδσούρ και ο Αράμ κατέλαβον από τας πόλστου Ιαΐρ την πόλιν Κανάθ και τας γύρω από αυτήν κόμας, εν όλω εξήκοντα πόλεις. Ολοι αυταί αι πόλεις ανήκον στους υιούς του Μαχίρ του πατρός της χώρας Γαλαάδ.

A Παραλ. 2,24 και μετά το αποθανείν Εσρών ήλθε Χαλέβ εις Εφραθά. και η γυνή Εσρών Αβιά, και έτεκεν αυτώ τον Ασχώδ πατέρα Θεκωέ.

A Παραλ. 2,24 Όταν δε απέθανεν ο Εσρών, ήλθεν ο Χαλέβ εις Εφραθά. Η γυνή του Εσρών, η Αβιά, εγέννησεν εις αυτόν τον Ασχώδ, τον πατέρα του Θεκωέ.

A Παραλ. 2,25 και ήσαν οι υιοί Ιεραμεήλ πρωτοτόκου Εσρών, ο πρωτότοκος άμ, και Βαανά και Αράν και Ασόμ αδελφός αυτού.

A Παραλ. 2,25 Υιοί του Ιεραμεήλ, πρωτοτόκου του Εσρών, ήσαν οι εξής· Πρωτοτόκος ο Ραμ, έπειτα από αυτόν ο Βαανά, ο Αράν και ο Ασόμ ο αδελφός του.

A Παραλ. 2,26 και ήν γυνή ετέρα τώ Ιεραμεήλ, και όνομα αυτή Ατάρα· αυτή εστί μήτηρ Οζόμ.

A Παραλ. 2,26 Ο Ιεραμεήλ είχε και δεύτερον σύζυγον, η οποία ωνομάζετο Ατάρα. Αυτή ήτο μήτηρ του Οζόμ.

A Παραλ. 2,27 και ήσαν υιοί άμ πρωτοτόκου Ιεραμεήλ· Μαάς και Ιαμίν και Ακόρ.

A Παραλ. 2,27 Υιοί του Ραμ, πρωτοτόκου Ιεραμεήλ, ήσαν ο Μαάς, ο Ιαμίν και ο Ακόρ.

A Παραλ. 2,28 και ήσαν υιοί Οζόμ· Σαμαΐ και Ιαδαέ. και υιοί Σαμαΐ· Ναδάβ και Αβισούρ.

A Παραλ. 2,28 Υιοί του Οζόμ ήσαν ο Σαμαΐ, και ο Ιαδαέ. Υιοί του Σαμαΐ ήσαν ο Ναδάβ και ο Αβισούρ.

A Παραλ. 2,29 και όνομα της γυναικός Αβισούρ Αβιχαία, και έτεκεν αυτώ τον Αχαβάρ και τον Μωήλ.

A Παραλ. 2,29 Η σύζυγος του Αβισούρ ωνομάζετο Αβιχαία. Αυτή εγέννησεν εις αυτόν τον Αχαβάρ και τον Μωήλ.

A Παραλ. 2,30 και υιοί Ναδάβ· Σαλάδ και Απφαίν. και απέθανε Σαλάδ ουκ έχων τέκνα.

A Παραλ. 2,30 Υιοί του Ναδάβ ήσαν ο Σαλάδ και ο Απφαίν. Ο Σαλάδ απέθανε χωρίς να αποκτήση τέκνα.

A Παραλ. 2,31 και υιοί Απφαίν· Ισεμιήλ. και υιοί Ισεμιήλ· Σωσάν. και υιοί Σωσάν· Ααδαί.

A Παραλ. 2,31 Υιός του Απφαίν ήτο ο Ισεμιήλ, υιός του Ισεμιήλ ήτο ο Σωσάν, υιός του Σωσάν ήτο ο Ααδαί.

A Παραλ. 2,32 και υιοί Ααδαί· Αχισαμάς, Ιεθέρ, Ιωνάθαν· και απέθανεν Ιεθέρ ουκ έχων τέκνα.

A Παραλ. 2,32 Υιοί του Ααδαί ήσαν ο Αχισαμάς, ο Ιεθέρ, ο Ιωνάθαν. Ο Ιεθέρ απέθανε, χωρίς να αποκτήση τέκνα.

A Παραλ. 2,33 και υιοί Ιωνάθαν· Φαλέδ και Οζάμ. ούτοι ήσαν υιοί Ιεραμεήλ.

A Παραλ. 2,33 Υιοί του Ιωνάθαν ήσαν ο Φαλέδ και ο Οζάμ. Ολοι αυτοί ήσαν απόγονοι του Ιεραμεήλ.

A Παραλ. 2,34 και ουκ ήσαν τώ Σωσάν υιοί, αλλ ή θυγατέρες· και τώ Σωσάν παίς Αιγύπτιος, και όνομα αυτώ Ιωχήλ,
A Παραλ. 2,34 Ο Σωσάν δεν είχε αποκτήσει υιούς, ειμή μόνον θυγατέρας. Ο Σωσάν είχε δούλον τινά Αιγύπτιον, ο οποίος ονομάζετο Ιωχήλ.
A Παραλ. 2,35 και έδωκε Σωσάν την θυγατέρα αυτου τώ Ιωχήλ παιδι αυτου εις γυναίκα, και έτεκεν αυτώ τον Εθθί.
A Παραλ. 2,35 Εις αυτόν έδωκε ο Σωσάν την θυγατέρα του ως σύζυγον. Αυτή του εγέννησε τον Εθθί.
A Παραλ. 2,36 και Εθθί εγέννησε τον Ναθάν, και Ναθάν εγέννησε τον Ζαβέδ,
A Παραλ. 2,36 Ο Εθθί εγέννησε τον Ναθάν· ο Ναθάν εγέννησε τον Ζαβέδ,
A Παραλ. 2,37 και Ζαβέδ εγέννησε τον Αφαμήλ, και Αφαμήλ εγέννησε τον Ωβήδ,
A Παραλ. 2,37 ο Ζαβέδ εγέννησε τον Αφαμήλ, ο Αφαμήλ εγέννησε τον Ωβήδ,
A Παραλ. 2,38 και Ωβήδ εγέννησε τον Ιηού, και Ιηού εγέννησε τον Αζαριάν,
A Παραλ. 2,38 Ο Ωβήδ εγέννησε τον Ιηού, ο Ιηού εγέννησε τον Αζαριάν,
A Παραλ. 2,39 και Αζαρίας εγέννησε τον Χελλής, και Χελλής εγέννησε τον Ελεασά,
A Παραλ. 2,39 ο Αζαρίας εγέννησε τον Χελλής, ο Χελλής εγέννησε τον Ελεασά.
A Παραλ. 2,40 και Ελεασά εγέννησε τον Σοσομαϊ, και Σοσομαϊ εγέννησε τον Σαλούμ,
A Παραλ. 2,40 Ο Ελεασά εγέννησε τον Σοσομαϊ, ο Σοσομαϊ εγέννησε τον Σαλούμ,
A Παραλ. 2,41 και Σαλούμ εγέννησε τον Ιεχεμιάν, και Ιεχεμίας εγέννησε τον Ελισαμά, και Ελισαμά εγέννησε τον Ισμαήλ.
A Παραλ. 2,41 ο Σαλούμ εγέννησε τον Ιεχεμιάν, ο Ιεχεμίας εγέννησε τον Ελισαμά, ο Ελισαμά εγέννησε τον Ισμαήλ.
A Παραλ. 2,42 και υιοί Χαλέβ αδελφού Ιεραμεήλ· Μαρισά ο πρωτότοκος αυτου, ούτος πατήρ Ζιφ· και υιοί Μαρισά πατρός Χεβρών.
A Παραλ. 2,42 Υιοί του Χαλέβ, αδελφού του Ιεραμεήλ, ήσαν ο πρωτότοκος αυτου ο Μαρισά. Ούτος ήτο πατήρ του Ζιφ και ο υίος του Μαρισά ο πατήρ του Χεβρών.
A Παραλ. 2,43 και υιοί Χεβρών· Κορέ και Θαπφούς και εκόμ και Σαμαά.
A Παραλ. 2,43 Υιοί του Χεβρών ήσαν ο Κορέ, ο Θαπφούς, ο Ρεκόμ και ο Σαμαά.
A Παραλ. 2,44 και Σαμαά εγέννησε τον αέμ πατέρα Ιεκλάν, και Ιεκλάν εγέννησε τον Σαμαϊ·
A Παραλ. 2,44 Ο Σαμαά εγέννησε τον Ραέμ, τον πατέρα του Ιεκλάν. Ο Ιεκλάν εγέννησε τον Σαμαϊ·
A Παραλ. 2,45 και υίος αυτου Μαών, και Μαών πατήρ Βαιθσοού.
A Παραλ. 2,45 Ο υίος του Σαμαϊ ήτο ο Μαών, ο δε Μαών ήτο ο πατήρ της πόλεως Βαιθσοού.
A Παραλ. 2,46 και Γαιφά η παλλακή Χαλέβ εγέννησε τον Αράν και τον Μωσά και τον Γεζουέ.
A Παραλ. 2,46 Η Γαιφά, η δευτέρα σειράς σύζυγος του Χαλέβ, εγέννησε τον Αρράν, τον Μωσά και τον Γεζουέ.
A Παραλ. 2,47 και υιοί Αδδαϊ αγέμ και Ιωάθαμ και Σωγάρ και Φαλέκ και Γαιφά και Σαγαέ.
A Παραλ. 2,47 Υιοί του Αδδαϊ ήσαν ο Ραγέμ, ο Ιωάθαμ, ο Σωγάρ, ο Φαλέκ, ο Γαιφά και ο Σαγαέ.
A Παραλ. 2,48 και η παλλακή Χαλέβ Μωχά εγέννησε τον Σαβέρ και τον Θαραμί.
A Παραλ. 2,48 Η δευτέρα σειράς σύζυγος του Χαλέβ η Μωχά εγέννησε τον Σαβέρ και τον Θαραμί.
A Παραλ. 2,49 και εγέννησε Σαγαέ πατέρα Μαρμηνά και τον Σαού πατέρα Μαχαμηνά και πατέρα Γαιβαά· και θυγάτηρ Χαλέβ Ασχά.
A Παραλ. 2,49 Αυτή εγέννησεν επίσης τον Σαγαέ, τον πατέρα της πόλεως Μαρμηνά και τον Σαού τον πατέρα της πόλεως Μαχαμηνά και τον πατέρα της πόλεως Γαιβαά. Η δε θυγάτηρ του Χαλέβ ονομάζετο Ασχά.
A Παραλ. 2,50 ούτοι ήσαν υιοί Χαλέβ· υιοί Ωρ πρωτοτόκου Εφραθά· Σωβάλ πατήρ Καριαθιαρίμ.
A Παραλ. 2,50 Αυτοί ήσαν οι υιοί του Χαλέβ. Υιοί του Ωρ, του πρωτοτόκου του Εφραθά, ήταν ο Σωβάλ, πατήρ της Καριαθιαρίμ,
A Παραλ. 2,51 Σαλωμών πατήρ Βαιθλαέμ και Αρίμ πατήρ Βαιθγεδώ.
A Παραλ. 2,51 ο Σαλωμών πατήρ της Βαιθλαέμ, και ο Αρίμ πατήρ της Βαιθγεδώ.
A Παραλ. 2,52 και ήσαν υιοί τώ Σωβάλ πατρί Καριαθιαρίμ· Αραά και Αισί και Αρμανίθ,
A Παραλ. 2,52 Εις τον Σωβάλ, τον πατέρα της πόλεως Καριαθιαρίμ, ήσαν οι εξής υιοί· Ο Αραά, ο Αισί, ο Αρμανίθ,
A Παραλ. 2,53 και Ουμασφαέ, πόλις Ιαΐρ, Αιθαλίμ και Μιφιθίμ και Ησαμαθίμ και Ημασαραϊμ· εκ τούτων εξήλθοσαν οι Σαραθαίοι και υιοί Εσθαάμ.
A Παραλ. 2,53 και ο Ουμασφαέ, πόλις Ιαΐρ, Αιθαλίμ, Μιφιθίμ, Ησαμαθίμ και Ημασαραϊμ. Απ' αυτους προήλθον οι Σαραθαίοι οι απόγονοι του Εσθαάμ.
A Παραλ. 2,54 υιοί Σαλωμών· Βαιθλαέμ, Νετωφαθί, Αταρώθ οίκου Ιωάβ και ήμισυ της Μαλαθί, Ησαρί,
A Παραλ. 2,54 Υιοί του Σαλωμών ήσαν ο Βαιθλαέμ, ο Νετωφαθί, ο Αταρώθ εκ του οίκου του Ιωάβ. Το ήμισυ των Μαλαθί, Ησαρίται
A Παραλ. 2,55 πατριαί γραμματέων κατοικούντες εν Ιάβις, Θαραγαθίμ, Σαμαθίμ, και Σωχαθίμ· ούτοι οι Κιναίοι οι ελθόντες εκ Μεσημά πατρός οίκου ηχάβ.
A Παραλ. 2,55 αι οικογένειαι των γραμματέων, οι οποίοι εκατοικούσαν εις την Ιάβις, Θαραγαθίμ, την Σαμαθίμ και εις Σωχαθίμ. Αυτοί είναι οι Κιναίοι, οι οποίοι κατήγοντο εκ του Μεσημά, πατρός της φυλής του Ρηχάβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

A Παραλ. 3,1 Καί ούτοι ήσαν υιοί Δαυίδ οι τεχθέντες αυτώ εν Χεβρών· ο πρωτότοκος Αμνών τή Αχιναάμ τή Ιεζραηλίτιδι, ο δευτερος Δαμνιήλ τή Αβιγαία τή Καρμηλία,
A Παραλ. 3,1 Οι υιοί του Δαυίδ, τους οποίους αυτός απέκτησεν εις την πόλιν Χεβρών, ήσαν ο πρωτότοκος αυτου ο Αμνών, ο οποίος εγεννήθη από την Αχιναάμ την Ιεζραηλίτιδα. Δεύτερος ήτο ο Δαμνιήλ, ο οποίος εγεννήθη από την Αβιγαίαν την Καρμηλίαν.
A Παραλ. 3,2 ο τρίτος Αβεσσαλώμ υίος Μωχά θυγατρός Θολμαϊ βασιλέως Γεδσοού, ο τέταρτος Αδωνία υίος Αγγίθ,
A Παραλ. 3,2 Τρίτος ο Αβεσσαλώμ, υίος της Μωχά θυγατρός του Θολμαϊ του βασιλέως της Γεδσοού. Τέταρτος ήτο ο Αδωνία, υίος της Αγγίθ.
A Παραλ. 3,3 ο πέμπτος Σαφατία της Αβιτάλ, ο έκτος Ιεθραάμ τή Αγλά γυναικί αυτου.
A Παραλ. 3,3 Πέμπτος ο Σαφατία, ο υίος της Αβιτάλ. Εκτος ο Ιεθραάμ, εκ της Αγλά της συζύγου Δαυίδ.

Α Παραλ. 3,4 ἔξ ἐγεννήθησαν αὐτῷ ἐν Χεβρών, καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐξάμηνον. καὶ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Α Παραλ. 3,4 Οἱ ἐξ αὐτοῦ υἱοὶ ἐγεννήθησαν εἰς Χεβρών, ὅπου ὁ Δαυὶδ ἔμεινε βασιλεὺς ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐξ μῆνας. Τα δε ἔτη, κατὰ τα ὁποῖα ἐβασίλευσεν αὐτός εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀνήλθον εἰς τριάκοντα καὶ τρία.

Α Παραλ. 3,5 καὶ οὗτοι ἐτέχθησαν αὐτῷ ἐν Ἱερουσαλήμ· Σαμαά, Σωβάβ, Νάθαν καὶ Σαλωμών, τέσσαρες τῆ Βηρσαβεὲ θυγατρὶ Ἀμιήλ,

Α Παραλ. 3,5 Οἱ υἱοί, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν ὁ Δαυὶδ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦσαν, ὁ Σαμαά, ὁ Σωβάβ, ὁ Ναθαν καὶ ὁ Σολομών. Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν Βηρσαβεὲ, θυγατέρα τοῦ Ἀμιήλ·

Α Παραλ. 3,6 καὶ Ἰεβαάρ καὶ Ἐλισά καὶ Ἐλιφαλήθ

Α Παραλ. 3,6 καὶ ὁ Ἰεβαάρ, ὁ Ἐλισά, ὁ Ἐλιφαλήθ,

Α Παραλ. 3,7 καὶ Ναγαί καὶ Ναφέκ καὶ Ἰαφιέ

Α Παραλ. 3,7 ὁ Ναγαί, ὁ Ναφέκ, ὁ Ἰαφιέ.

Α Παραλ. 3,8 καὶ Ἐλισαμά καὶ Ἐλιαδά καὶ Ἐλιφαλά, ἐννέα.

Α Παραλ. 3,8 Ὁ Ἐλισαμά, ὁ Ἐλιαδά, ὁ Ἐλιφαλά ἐν ὅλῳ ἐννέα.

Α Παραλ. 3,9 πάντες υἱοὶ Δαυὶδ, πλὴν τῶν υἰῶν τῶν παλλακῶν, καὶ Θημάρ ἀδελφὴ αὐτῶν.

Α Παραλ. 3,9 Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι υἱοὶ τοῦ Δαυὶδ ἐκτὸς τῶν υἰῶν τοῦ, ποὺ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὰς συζύγους τοῦ τῆς δευτέρας σειρᾶς. Ἡ δε Θημάρ ἦτο ἀδελφὴ τῶν.

Α Παραλ. 3,10 υἱοὶ Σαλωμών· βοοάμ, Ἀβιά υἱὸς αὐτοῦ, Ἀσά υἱὸς αὐτοῦ, Ἰωσαφάτ υἱὸς αὐτοῦ,

Α Παραλ. 3,10 Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σολομώντος ἦσαν ὁ βοοάμ, ὁ υἱὸς τοῦ βοοάμ Ἀβιά, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβιά ὁ Ἀσά, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσά ὁ Ἰωσαφάτ.

Α Παραλ. 3,11 Ἰωράμ υἱὸς αὐτοῦ, Ὀχοζίας υἱὸς αὐτοῦ, Ἰωᾶς υἱὸς αὐτοῦ,

Α Παραλ. 3,11 Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσαφάτ ὁ Ἰωράμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωράμ ὁ Ὀχοζίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀχοζίας ὁ Ἰωᾶς,

Α Παραλ. 3,12 Ἀμασίας υἱὸς αὐτοῦ, Ἀζαρίας υἱὸς αὐτοῦ, Ἰωάθαμ υἱὸς αὐτοῦ,

Α Παραλ. 3,12 ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωᾶς ὁ Ἀμασίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμασία ὁ Ἀζαρίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀζαρία ὁ Ἰωάθαμ,

Α Παραλ. 3,13 Ἀχαζ υἱὸς αὐτοῦ, Ἐζεκίας υἱὸς αὐτοῦ, Μανασσῆς υἱὸς αὐτοῦ,

Α Παραλ. 3,13 ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάθαμ ὁ Ἀχαζ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχαζ ὁ Ἐζεκίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐζεκίας ὁ Μανασσῆς.

Α Παραλ. 3,14 Ἀμών υἱὸς αὐτοῦ, Ἰωσία υἱὸς αὐτοῦ.

Α Παραλ. 3,14 Ὁ υἱὸς τοῦ Μανασσῆ ὁ Ἀμών, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμών ὁ Ἰωσία.

Α Παραλ. 3,15 καὶ υἱοὶ Ἰωσία· πρωτότοκος Ἰωανάν, ὁ δεῦτερος Ἰωακίμ, ὁ τρίτος Σεδεκίας, ὁ τέταρτος Σαλούμ.

Α Παραλ. 3,15 Υἱοὶ δε τοῦ Ἰωσία ἦσαν· ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ ὁ Ἰωανάν, δεῦτερος ὁ Ἰωακίμ, τρίτος ὁ Σεδεκίας, τέταρτος δε ὁ Σαλούμ.

Α Παραλ. 3,16 καὶ υἱοὶ Ἰωακίμ· Ἰεχονίας υἱὸς αὐτοῦ, Σεδεκίας υἱὸς αὐτοῦ.

Α Παραλ. 3,16 Οἱ υἱοὶ καὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἰωακίμ ἦσαν· ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Ἰεχονίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεχονία ὁ Σεδεκίας.

Α Παραλ. 3,17 καὶ υἱοὶ Ἰεχονία· Ἀσίρ, Σαλαθιήλ υἱὸς αὐτοῦ,

Α Παραλ. 3,17 Υἱὸς τοῦ Ἰεχονία ἦτο ὁ Ἀσίρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσίρ ὁ Σαλαθιήλ.

Α Παραλ. 3,18 Μελχιράμ καὶ Φαδαΐας καὶ Σανεσάρ καὶ Ἰεκεμία καὶ Ὡσαμάθ καὶ Ναβαδίας.

Α Παραλ. 3,18 Ὁ Μελχιράμ, ὁ Φαδαΐας, ὁ Σανεσάρ, ὁ Ἰεκεμίας, ὁ Ὡσαμάθ καὶ ὁ Ναβαδίας.

Α Παραλ. 3,19 καὶ υἱοὶ Σαλαθιήλ· Ζοροβάβελ καὶ Σεμεΐ. καὶ υἱοὶ Ζοροβάβελ· Μοσολλάμ καὶ Ἀνανία καὶ Σαλωμεθὶ ἀδελφὴ αὐτῶν

Α Παραλ. 3,19 Οἱ υἱοὶ τοῦ Σαλαθιήλ ἦσαν ὁ Ζοροδάβελ καὶ ὁ Σεμεΐ. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζοροδάβελ ἦσαν ὁ Μοσολλάμ, ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν ἡ Σαλωμεθὶ.

Α Παραλ. 3,20 καὶ Ἀσουβέ καὶ Οὐλ καὶ Βαραχία καὶ Ἀσαδία καὶ Ἀσοβέδ, πέντε.

Α Παραλ. 3,20 Ἀκόμη δε ὁ Ἀσουβέ, ὁ Οὐλ, ὁ Βαραχίας, ὁ Ἀσαδίας, ὁ Ἀσοβέδ, ἐν ὅλῳ πέντε.

Α Παραλ. 3,21 καὶ υἱοὶ Ἀνανία· Φαλεττία καὶ Ἰεσίας υἱὸς αὐτοῦ, ἀφάλ υἱὸς αὐτοῦ, Ὀρνά υἱὸς αὐτοῦ, Ἀβδία υἱὸς αὐτοῦ, Σεχενίας υἱὸς αὐτοῦ.

Α Παραλ. 3,21 Ἀπόγονοι τοῦ Ἀνανία ἦσαν· ὁ Φαλεττία, υἱὸς τοῦ Φαλεττία ὁ Ἰεσίας, υἱὸς τοῦ Ἰεσία ὁ Ραφάλ, ὁ υἱὸς τοῦ Ραφάλ ὁ Ὀρνά, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρνά ὁ Ἀβδία, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβδία ὁ Σεχενίας,

Α Παραλ. 3,22 καὶ υἱὸς Σεχενία, Σαμαΐα, καὶ υἱοὶ Σαμαΐα· Χαττούς καὶ Ἰωήλ καὶ Βερί καὶ Νωαδία καὶ Σαφάθ, ἔξ.

Α Παραλ. 3,22 ὁ υἱὸς τοῦ Σεχενία ἦτο ὁ Σαμαΐα. Οἱ υἱοὶ τοῦ Σαμαΐα ἦσαν ὁ Χαττούς, ὁ Ἰωήλ, ὁ Βερί, ὁ Νωαδία, ὁ Σαφάθ, ἔξ ἐν ὅλῳ.

Α Παραλ. 3,23 καὶ υἱοὶ Νωαδία· Ἐλιθενάν καὶ Ἐζεκία καὶ Ἐζρικάμ, τρεῖς.

Α Παραλ. 3,23 Υἱοὶ τοῦ Νωαδία ἦσαν ὁ Ἐλιθενάν, ὁ Ἐζεκία, ὁ Ἐζρικάμ, ἐν ὅλῳ τρεῖς.

Α Παραλ. 3,24 καὶ υἱοὶ Ἐλιθενάν· Ὀδολία καὶ Ἐλιασεβών καὶ Φαδαΐα καὶ Ἀκούβ καὶ Ἰωανάν καὶ Δαλααΐα καὶ Ἀνάν, ἐπτὰ.

Α Παραλ. 3,24 Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἐλιθενάν ἦσαν ὁ Ὀδολία, ὁ Ἐλιασεβών, ὁ Φαδαΐας, ὁ Ἀκούβ, ὁ Ἰωανάν, ὁ Δαλααΐα καὶ ὁ Ἀνάν, ἐπτὰ ἐν ὅλῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Παραλ. 4,1 Καὶ υἱοὶ Ἰούδα· Φαρές, Εσρώμ καὶ Χαρμί καὶ Ὡρ, Σουβάλ

Α Παραλ. 4,1 Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰούδα ἦσαν· ὁ Φαρές, ὁ Εσρώμ, ὁ Χαρμί, ὁ Ὡρ, ὁ Σουβάλ

Α Παραλ. 4,2 καὶ ἄδα υἱὸς αὐτοῦ· καὶ Σουβάλ ἐγέννησε τὸν Ἰέθ, καὶ Ἰέθ ἐγέννησε τὸν Ἀχιμαΐ, καὶ τὸν Λαάδ· αὐταὶ αἱ γενέσεις τοῦ Σαραθί.

Α Παραλ. 4,2 καὶ ὁ Ραδα, ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Ὁ Σουβάλ ἐγέννησε τὸν Ἰέθ, ὁ Ἰέθ ἐγέννησε τὸν Ἀχιμαΐ καὶ τὸν Λαάδ. Οἱ δε ἀπόγονοι τοῦ Σαραθί ἦσαν·

Α Παραλ. 4,3 καὶ οὗτοι υἱοὶ Αἰτάμ· Ἰεζραήλ καὶ Ἰεσμάν καὶ Ἰεβδᾶς, καὶ ὄνομα ἀδελφῆς αὐτῶν Ἐσηλεββών.

Α Παραλ. 4,3 Κατὰ πρότον οἱ υἱοὶ τοῦ Αἰτάμ ὁ Ἰεζραήλ, ὁ Ἰεσμάν, ὁ Ἰεβδᾶς καὶ ἡ ἀδελφὴ τῶν, ἡ ὁποῖα ὀνομάζεται Ἐσηλεββών.

Α Παραλ. 4,4 καὶ Φανουήλ πατήρ Γεδώρ, καὶ Ἀζήρ πατήρ Ὡσάν. οὗτοι υἱοὶ Ὡρ τοῦ πρωτοτόκου Ἐφραθά πατρὸς Βαθαλαέν.

Α Παραλ. 4,4 Φανουήλ ο πατήρ της πόλεως Γεδώρ, και Αζήρ ο πατήρ της πόλεως Ωσάν. Αυτοί ήσαν υιοί του Ωρ του πρωτοτόκου του Εφραθά, πατρός της Βαιθαλαέν.

Α Παραλ. 4,5 και τώ Ασούρ πατρι Θεκωέ ήσαν δύο γυναίκες, Αωδά και Θοαδά.

Α Παραλ. 4,5 Ο Ασούρ ο πατήρ της πόλεως Θεκωέ είχε δύο συζύγους, την Αωδά και την Θοαδά.

Α Παραλ. 4,6 και έτεκεν αυτώ Αωδά τον Ωχαιά και τον Ηφάλ και τον Θεμάν και τον Αασθήρ· πάντες ούτοι υιοί Αωδάς.

Α Παραλ. 4,6 Η Αωδά εγέννησεν εις αυτόν τον Ωχαιάν, τον Ηφάλ, τον Θαιμάν και τον Αασθήρ. Ολοι αυτοί είναι παιδιά της Αωδάς.

Α Παραλ. 4,7 και υιοί Θοαδάς· Σερέθ και Σαάρ και Εθνάν.

Α Παραλ. 4,7 Οι υιοί της Θοαδάς είναι· ο Σερέθ, ο Σαάρ και ο Εθνάν.

Α Παραλ. 4,8 και Κώς εγέννησε τον Ενώβ και τον Σαβαθά· και γεννήσεις αδελφού ηχάβ υιού Ιαρίν.

Α Παραλ. 4,8 Ο Κως εγέννησε τον Ενώβ και τον Σαβαθά, και τας οικογενείας του Ρηχάβ υιού του Ιαρίν.

Α Παραλ. 4,9 και ήν Ιγαβής ένδοξος υπέρ τους αδελφούς αυτού· και η μήτηρ εκάλεσε το όνομα αυτού Ιγαβής λέγουσα· έτεκεν ως γαβής.

Α Παραλ. 4,9 Ο Ιγαβής ήτο ο περισσότερον ένδοξος μεταξύ των αδελφών του. Η μητέρα του τον ώνόμασεν Ιγαβής λέγουσα· "τον εγέννησα με πόνον".

Α Παραλ. 4,10 και επεκαλέσατο Ιγαβής τον Θεόν Ισραήλ λέγων· εάν ευλογών ευλογήσης με και πληθύνης τα όριά μου και ή η χείρ σου μετ' εμού, και ποιήσεις γνώσιν τού μη ταπεινώσάι με· και επήγαγεν ο Θεός πάντα, όσα ητήσατο.

Α Παραλ. 4,10 Ο Ιγαβής παρεκάλεσε τον Θεόν του Ισραήλ λέγων· "εάν μου στείλης πλουσίας τας ευλογίας σου και μεγαλώσης τα σύνορά μου και η παντοδύναμος δεξιά σου ευρίσκεται πάντοτε μαζί μου, με φωτίσης δε εις γνώσιν, ώστε να μη εξευτελισθώ, εγώ θα είμαι ιδικός σου". Ο Θεός έδωσεν εις αυτόν όλα όσα εζήτησε.

Α Παραλ. 4,11 και Χαλέβ πατήρ Ασχά εγέννησε τον Μαχίρ· ούτος πατήρ Ασσαθών.

Α Παραλ. 4,11 Ο Χαλέβ, ο πατήρ του Ασχά, εγέννησε τον Μαχίρ. Αυτός υπήρξε πατήρ του Ασσαθών.

Α Παραλ. 4,12 και Ασσαθών εγέννησε τον Βαθραιάν και τον Βεσσηέ και τον Θανά πατέρα πόλεως Ναάς αδελφού Εσελώμ τού Κενεζί· ούτοι άνδρες ηφά.

Α Παραλ. 4,12 Ο Ασσαθών εγέννησε τον Βαθραιάν, τον Βεσσηέ και τον Θανά, πατέρα της πόλεως Ναάς. Ο Ναάς ήτο αδελφός του Εσελώμ, υιού του Κενεζί. Αυτοί είναι οι άνδρες της Ρηφά.

Α Παραλ. 4,13 και υιοί Κενέζ· Γοθονιήλ και Σαραϊά· και υιοί Γοθονιήλ, Αθάθ.

Α Παραλ. 4,13 Υιοί του Κενέζ είναι· ο Γοθονιήλ και ο Σαραϊά. Υιός του Γοθονιήλ είναι ο Αθάθ.

Α Παραλ. 4,14 και Μαναθί εγέννησε τον Γοφερά· και Σαραϊά εγέννησε τον Ιωάβ πατέρα Αγεαδδαϊρ, ότι τέκτονες ήσαν.

Α Παραλ. 4,14 Ο Μαναθί απέκτησεν υιόν τον Γοφερά. Ο Σαραϊά εγέννησε τον Ιωάβ τον πατέρα των Αγεαδδαϊρ, οι οποίοι ήσαν οικοδόμοι.

Α Παραλ. 4,15 και υιοί Χαλέβ υιού Ιεφοννή· Ηρά, Αδά και Νοόμ· και υιοί Αδά, Κενέζ.

Α Παραλ. 4,15 Υιοί του Χαλέβ, υιού του Ιεφοννή ήσαν· ο Ηρά, ο Αδά και ο Νοόμ. Υιός του Αδά ήτο ένας ο Κενέζ.

Α Παραλ. 4,16 και υιοί Γεσεήλ· Ζιφ και Ζεφά και Θεφιά και Εσεραήλ.

Α Παραλ. 4,16 Οι υιοί του Γεσεήλ ήσαν· ο Ζιφ, ο Ζεφά, ο Θεφιά και ο Εσεραήλ.

Α Παραλ. 4,17 και υιοί Εσρί· Ιεθέρ, Μωράδ και Αφερ και Ιαμών· και εγέννησεν Ιεθέρ τον Μαρών και τον Σεμαϊ και τον Μαρέθ πατέρα Εσθαιμών.

Α Παραλ. 4,17 Υιοί του Εσρί ήσαν· ο Ιεθέρ, ο Μωράδ, ο Αφερ και ο Ιαμών. Ο Ιεθέρ εγέννησε τον Μαρών, τον Σεμαϊ και τον Μαρέθ πατέρα του Εσθαιμών.

Α Παραλ. 4,18 και η γυνή αυτού (αύτη Αδιά) έτεκε τον Ιάρεδ πατέρα Γεδώρ και τον Αβέρ πατέρα Σωχών και τον Χετιήλ πατέρα Ζαμών· και ούτοι υιοί Βεθθία θυγατρός Φαραώ, ήν έλαβε Μωρήδ.

Α Παραλ. 4,18 Η δε άλλη σύζυγος αυτού (η Αδιά) εγέννησε τον Ιάρεδ πατέρα του Γεδώρ, και τον Αβέρ τον πατέρα του Σωχών, τον Χετιήλ πατέρα του Ζαμών. Αυτοί είναι οι υιοί της Βεθθία, θυγατρός του Φαραώ, την οποίαν είχε λάβει ως σύζυγον ο Μωρήδ.

Α Παραλ. 4,19 και υιοί γυναικός της Ιδουϊας αδελφής Ναχέμ πατρός Κεϊλά, Γαρμί και Εσθαιμών, Νωχαθί.

Α Παραλ. 4,19 Υιοί της γυναικός Ιδουϊας, αδελφής του Ναχέμ, πατρός του Κεϊλά είναι ο Γαρμί, ο Εσθαιμών, ο Νωχαθί.

Α Παραλ. 4,20 και υιοί Σεμιών· Αρνών και Ανά υιός Φανά και Θιλών· και υιοί Σεϊ· Ζωάθ και υιοί Ζωάβ,

Α Παραλ. 4,20 Υιοί του Σεμιών είναι· ο Αρνών, ο Ανά ο υιός του Φανά και ο Θιλών. Υιοί του Σεϊ είναι ο Ζωάθ και υιοί Ζωάβ.

Α Παραλ. 4,21 υιοί Σηλώμ υιού Ιούδα· Ηρ πατήρ Ληχάβ, και Λααδά πατήρ Μαρισά και γενέσεις οικειών Εφραδαβάκ τώ οίκω Εσοβά

Α Παραλ. 4,21 Υιοί του Σηλώμ, υιού του Ιούδα, είναι· ο Ηρ, ο πατήρ του Ληχάβ, ο Λααδά ο πατήρ του Μαρισά και αι οικογένεια των συγγενών Εφραδαβάκ του οίκου Εσοβά.

Α Παραλ. 4,22 και Ιωακίμ και άνδρες Χωζηβά και Ιωάς και Σαράφ, οί κατώκησαν εν Μωάβ· και απέστρεψεν αυτούς αβεδηρίν αθουκιϊμ.

Α Παραλ. 4,22 Ο Ιωακίμ, οι άνδρες Χωζηβά, ο Ιωάς και ο Σαράφ, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Μωάβ, και τους οποίους κάποιος μετωνόμασεν Αβεδηρίν Αθουκιϊμ.

Α Παραλ. 4,23 ούτοι κεραμεις οι κατοικούντες εν Αταιϊμ και Γαδηρά μετά τού βασιλέως, εν τή βασιλεία αυτού ενίσχυσαν και κατώκησαν εκεί.

Α Παραλ. 4,23 Αυτοί ήσαν κεραμοποιοί, κατοικούσαν εις την Αταιϊμ και Γαδηρά μετά του βασιλέως και ειργάζοντο δια την βασιλείαν αυτού και είχαν κατοικήσει εκεί.

Α Παραλ. 4,24 υιοί Συμεών· Ναμουήλ και Ιαμίν, Ιαρίβ, Ζαρέ, Σαούλ·

Α Παραλ. 4,24 Οι υιοί του Συμεών ήσαν· ο Ναμουήλ, ο Ιαμίν, ο Ιαρίβ, ο Ζαρέ και ο Σαούλ.

Α Παραλ. 4,25 Σαλέμ υιός αυτού, Μαβασάμ υιός αυτού, Μασμά υιός αυτού,

Α Παραλ. 4,25 Ο Σαλέμ ήτο υιός του Σαούλ, ο Μαβασάμ υιός του Σαλέμ, και ο Μασμά ήτο υιός του Μαβασάμ.

Α Παραλ. 4,26 Αμουήλ υιός αυτού, Σαβούδ υιός αυτού, Ζακχούρ υιός αυτού, Σεμεϊ υιός αυτού.

Α Παραλ. 4,26 Ο Αμουήλ ήτο υιός του Μασμά, ο Σαβούδ υιός του Αμουήλ, ο Ζακχούρ ήτο υιός του Σαβούδ, ο Σεμεϊ ήτο υιός του Ζακχούρ.

Α Παραλ. 4,27 Καί τώ Σεμεΐ υιοί εκκαίδεκα και θυγατέρες τρεις· και τοίς αδελφοίς αυτών ουκ ήσαν υιοί πολλοί· και πάσαι αι πατριάι αυτών ουκ επλεόνασαν ως υιοί Ιούδα.

Α Παραλ. 4,27 Ο Σεμεΐ είχε δεκαέξ υιούς και τρεις θυγατέρας. Εις τους αδελφούς αυτούς όμως δεν υπήρχαν πολλοί υιοί και αι οικογένειαι των δεν επληθύνθησαν, όπως αι οικογένειαι του Ιούδα.

Α Παραλ. 4,28 και κατώκησαν εν Βηρσαβεέ και Σαμά και Μωλαδά, και εν Εσηρσουάλ

Α Παραλ. 4,28 Αυτοί είχαν κατοικήσει εις την Βηρσαβεέ, εις την Σαμά, εις την Μωλαδά και εις την Εσηρσουάλ,

Α Παραλ. 4,29 και εν Βαλαά και εν Βοασόμ και εν Θουλάδ

Α Παραλ. 4,29 εις Βαλαά, εις Βοασόμ, εις Θουλάδ,

Α Παραλ. 4,30 και εν Βαθουήλ και εν Ερμά και εν Σικελάγ

Α Παραλ. 4,30 εις Βαθουήλ, εις Ερμά, εις Σικελάγ,

Α Παραλ. 4,31 και εν Βαιθμαριμώθ και Ημισουσεωσίν και οίκον Βαρουσεωρίμ· αύται αι πόλεις αυτών έως βασιλέως Δαυίδ.

Α Παραλ. 4,31 εις Βαιθμαριμώθ, εις Ημισουσεωσίν και στον οίκον Βαρουσεωρίμ. Αυταί ήσαν αι πόλεις των μέχρι της εποχής του βασιλέως Δαυίδ.

Α Παραλ. 4,32 και επαύλεις αυτών· Αιτάν και Ηνρεμμών και Θοκκάν και Αισάν, πόλεις πέντε.

Α Παραλ. 4,32 Εις αυτάς υπήρχον και αι αγροτικάι κατοικίαι των. Επίσης ιδικαί των ήσαν η Αιτάν, η Ηνρεμμών, η Θοκκάν, η Αισάν, εν όλω πέντε πόλεις.

Α Παραλ. 4,33 και πάσαι επαύλεις αυτών κύκλω των πόλεων τούτων έως Βάαλ· αύτη η κατάσχεσις αυτών και ο καταλοχισμός αυτών.

Α Παραλ. 4,33 Αι αγροτικάι κατοικίαι ήσαν γύρω από τας πόλεις αυτάς έως εις την πόλιν Βααλ. Αυταί είναι αι περιοχαί που κατείχον και αι γενεαλογίαι των.

Α Παραλ. 4,34 και Μοσωβάβ και Ιεμολόχ και Ιωσία υιός Αμασία

Α Παραλ. 4,34 Ο Μοσωβάβ, ο Ιεμολόχ, ο Ιωσία ο υιός του Αμασία,

Α Παραλ. 4,35 και Ιωήλ (και ούτος υιός Ασαβία), υιός Σαραία, υιός Ασιήλ

Α Παραλ. 4,35 ο Ιωήλ (αυτός ήτο υιός του Ασαβία), ο υιός του Σαραία, ο υιός του Ασιήλ,

Α Παραλ. 4,36 και Ελιωναΐ και Ιακαβά και Ιασουΐα και Ασαΐα και Ιεδιήλ και Ισμαήλ και Βαναίας

Α Παραλ. 4,36 ο Ελιωναΐ, ο Ιακαβά, ο Ιασουΐα, ο Ασαΐα, ο Ιεδιήλ, ο Ισμαήλ, ο Βαναίας,

Α Παραλ. 4,37 και Ζουζά υιός Σαφαΐ υιού Αλών υιού Ιεδιά υιού Σεμρί υιού Σαμαίου.

Α Παραλ. 4,37 ο Ζουζά ο υιός του Σαφαΐ υιού του Αλών υιού του Ιεδιά υιού του Σεμρί υιού του Σαμαίου.

Α Παραλ. 4,38 ούτοι οι διελθόντες εν ονόμασιν αρχόντων εν ταίς γενέσεσιν αυτών· και εν οίκοις πατριών αυτών επληθύνθησαν εις πλήθος,

Α Παραλ. 4,38 Αυτοί, των οποίων τα ονόματα ανεφέρθησαν ήσαν αρχηγοί των οικογενειών αυτών. Αι πατριαρχικάι των οικογένειαι επληθύνθησαν εις μεγάλον αριθμόν.

Α Παραλ. 4,39 και επορεύθησαν έως τού ελθείν Γέραρα έως των ανατολών της Γαί τού ζητήσαι νομάς τοίς κτήνεσιν αυτών·

Α Παραλ. 4,39 Δι' αυτό δε και επορεύθησαν και έφθασαν μέχρι της Γέραρα προς ανατολάς της Γαι εις αναζήτησιν λειβαδιών δια τα κτήνη των.

Α Παραλ. 4,40 και εύρον νομάς πλείονας και αγαθάς, και η γη πλατεία εναντίον αυτών και ειρήνη και ησυχία, ότι εκ των υιών Χάμ των κατοικούντων εκεί έμπροσθεν.

Α Παραλ. 4,40 Ευρήκαν δε πολλάς και πλουσίας βοσκάς και η χώρα ενώπιόν των ηπλώνετο μεγάλη, ειρηνική και ήσυχος. Εκείνοι οι οποίοι κατοικούσαν προηγουμένως εις τας χώρας αυτάς ήσαν από τους απογόνους του Χαμ.

Α Παραλ. 4,41 και ήλθσαν ούτοι οι γεγραμμένοι επ ονόματος εν ημέραις Εζεκίου βασιλέως Ιούδα και επάταξαν τους οίκους αυτών και τους Μιναίους, ούς εύροσαν εκεί, και αναθεμάτισαν αυτούς έως της ημέρας ταύτης και ώκησαν αντ αυτών, ότι νομαί τοίς κτήνεσιν αυτών εκεί.

Α Παραλ. 4,41 Αυτοί οι άνδρες, των οποίων τα ονόματα ανεφέρθησαν, ήλθαν, όταν εβασίλευσεν ο Εζεκίας ο βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα εις τας περιοχάς αυτάς. Κατέστρεψαν τας σκηνάς και τους Μιναίους, τους οποίους ευρήκαν εκεί. Παρέδωκαν αυτούς εις αναθεματισμόν και όλεθρον και εγκατεστάθησαν αυτοί εις τον τόπον των μέχρι της ημέρας αυτής, διότι εκεί υπήρχον βοσκότοποι δια τα κτήνη των.

Α Παραλ. 4,42 και εξ αυτών από των υιών Συμεών επορεύθησαν εις όρος Σηίρ άνδρες πεντακόσιοι, και Φαλαεττία και Νωαδία και αφαΐα και Οζιήλ υιοί Ιεσί άρχοντες αυτών·

Α Παραλ. 4,42 Πεντακόσιοι ακόμη άνδρες από τους υιούς της φυλής του Συμεών μετέβησαν και εγκατεστάθησαν στο όρος Σηίρ. Αρχηγοί δε αυτών ήσαν ο Φαλαεττία, ο Νωαδία, ο Ραφαΐα και ο Οζιήλ υιοί του Ιεσί.

Α Παραλ. 4,43 και επάταξαν τους καταλοιπούς τους καταλειφθέντας τού Αμαλήκ και κατώκησαν εκεί έως της ημέρας ταύτης.

Α Παραλ. 4,43 Αυτοί προσέβαλαν και εθανάτωσαν όσους είχαν απομείνει από τους Αμαληκίτας και εγκατεστάθησαν εκεί μέχρι της ημέρας αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Παραλ. 5,1 Καί υιοί ουβήν πρωτοτόκου Ισραήλ, ότι ούτος ο πρωτότοκος, και εν τώ αναβήναι επί την κούτην τού πατρός αυτού έδωκε την ευλογίαν αυτού τώ υιώ αυτού Ιωσήφ υιώ Ισραήλ, και ουκ εγενεαλογήθη εις πρωτοτόκια·

Α Παραλ. 5,1 Οι υιοί του Ρουβήν, του πρωτοτόκου του Ιακώβ, (τον οποίον πρωτότοκον ο Ιακώβ επειδή εμόλυνε την πατρικήν κούτην δεν τον ηυλόγησε, αλλά έδωσε την ευλογίαν του στον υιόν του τον Ιωσήφ, και δι' αυτό ο Ρουβήν δεν ελήφθη υπ' όψιν δια τα πρωτοτόκια·

Α Παραλ. 5,2 ότι Ιούδας δυνατός ισχύϊ και εν τοίς αδελφοίς αυτού και εις ηγούμενον εξ αυτού, και η ευλογία τού Ιωσήφ.

Α Παραλ. 5,2 ο Ιούδας υπήρξε δυνατός κατά την ισχύν, αυτός και οι απόγονοί του, και εξ αυτού εβγήκαν οι αρχηγοί του ισραηλιτικού λαού. Το κληρονομικόν όμως δικαίωμα των πρωτοτόκων εδόθη στον Ιωσήφ).

Α Παραλ. 5,3 υιοί ουβήν πρωτοτόκου Ισραήλ· Ενώχ και Φαλλούς, Ασρώμ και Χαρμί.

Α Παραλ. 5,3 Υιοί του Ρουβήν, του πρωτοτόκου του Ιακώβ, ήσαν οι εξής· Ο Ενώχ, ο Φαλλούς, ο Ασρώμ και ο Χαρμί.

A Παραλ. 5,4 υιοί Ιωήλ· Σεμεϊ και Βαναία υιός αυτού· και υιοί Γούγ υιού Σεμεϊ
A Παραλ. 5,4 Οι απόγονοι του Ιωήλ είναι· ο Σεμεϊ και ο Βαναία ο υιός αυτού, και οι υιοί του Γουγ υιού του Σεμεϊ.
A Παραλ. 5,5 υιός αυτού Μιχά, υιός αυτού ηχά, υιός αυτού Ιωήλ,
A Παραλ. 5,5 Ο υιός αυτού ο Μιχά, ο υιός του Μιχά ο Ρηχά, ο υιός του Ρηχά ο Ιωήλ.
A Παραλ. 5,6 υιός αυτού Βεήλ, ον μετώκισε Θαλαθθαλλάσάρ βασιλεύς Ασσούρ· ούτος άρχων των ουβήν.
A Παραλ. 5,6 Ο υιός του Ιωήλ ο Βεήλ, τον οποίον ο Θαλαθθαλλάσάρ ο βασιλεύς της Ασσούρ επήρην αιχμάλωτον και τον μετώκισεν αλλού. Αυτός υπήρξεν ένας από τους αρχηγούς της φυλής του Ρουβήν.
A Παραλ. 5,7 και αδελφοί αυτού τή πατριδι αυτού εν τοίς καταλοχισμοίς αυτών κατά γενέσεις αυτών· ο άρχων Ιωήλ και Ζαχαρία
A Παραλ. 5,7 Οι αδελφοί του Βεήλ, όπως ήσαν εις την περιοχήν αυτού γραμμένοι στους καταλόγους κατά τας γενεαλογίας των, ήσαν οι εξής· Ο αρχηγός Ιωήλ και ο Ζαχαρίας,
A Παραλ. 5,8 και Βαλέκ υιός Αζούζ υιός Σαμά, υιός Ιωήλ· ούτος κατώκησεν εν Αροήρ και επί Ναβαύ, και Βελμασσών
A Παραλ. 5,8 ο Βαλέκ υιός του Αζούζ, ο υιός του Σαμά, ο υιός του Ιωήλ. Ο Βαλέκ αυτός εγκατεστάθη εις την Αροήρ μέχρι και της Ναβαύ και της πόλεως Βελμασσών.
A Παραλ. 5,9 και προς ανατολάς κατώκησεν έως ερχομένων της ερήμου, από του ποταμού Ευφράτου, ότι κτήνη αυτών πολλά εν γη Γαλαάδ.
A Παραλ. 5,9 Προς ανατολάς επεξετάθησαν έως εις την αρχήν της ερήμου, η οποία οδηγεί προς τον Ευφράτην ποταμόν, διότι είχαν πολλά κτήνη εις την χώραν Γαλαάδ.
A Παραλ. 5,10 και εν ημέραις Σαούλ εποίησαν πόλεμον προς τους παροίκους, και έπεσον εν χερσίν αυτών κατοικούντες εν σκηναίς αυτών πάντες κατ ανατολάς της Γαλαάδ.
A Παραλ. 5,10 Κατά τας ημέρας του Σαούλ επολέμησαν εναντίον των περιοίκων λαών, οι οποίοι έπεσαν εις τα χέρια των, και εγκατεστάθησαν όλοι εις τας σκηνάς των επί της ανατολικής περιοχής της χώρας Γαλαάδ.
A Παραλ. 5,11 υιοί Γάδ κατέναντι αυτών κατώκησαν εν γη Βασάν έως Σελχά.
A Παραλ. 5,11 Οι απόγονοι του Γαδ εγκατεστάθησαν απέναντι της φυλής Ρουβήν εις την χώραν Βασάν έως την Σελχά.
A Παραλ. 5,12 Ιωήλ πρωτότοκος και Σαφάμ ο δεύτερος, και Ιανίν ο γραμματεύς εν Βασάν.
A Παραλ. 5,12 Αυτοί ήσαν· Ο πρωτότοκος Ιωήλ, ο δευτερότοκος Σαφάμ και ο γραμματεύς Ιανίν εις Βασάν.
A Παραλ. 5,13 και οι αδελφοί αυτών κατ οίκους πατριών αυτών· Μιχαήλ, Μοσολλάμ και Σεβεέ και Ιωρεέ και Ιωαχάν και Ζουέ, και Ωβήδ, επτά.
A Παραλ. 5,13 Οι αδελφοί των κατά τας πατριαρχικές των οικογενείας ήσαν οι εξής· Ο Μιχαήλ, ο Μοσολλάμ, ο Σεβεέ, ο Ιωρεέ, ο Ιωαχάν, ο Ζουέ και ο Ωβήδ εν όλω επτά.
A Παραλ. 5,14 ούτοι υιοί Αβιχαία υιού Ουρί υιού Ιδαΐ υιού Γαλαάδ υιού Μιχαήλ υιού Ιεσαΐ υιού Ιεδδαΐ υιού Ζαβουχάμ
A Παραλ. 5,14 Αυτοί ήσαν υιοί του Αβιχαία υιού του Ουρί, υιού του Ιδαΐ, υιού του Γαλαάδ, υιού του Μιχαήλ, υιού Ιεσαΐ, υιού του Ιεδδαΐ, υιού του Ζαβουχάμ,
A Παραλ. 5,15 αδελφού υιού Αβδιήλ υιού Γουνί· άρχων οίκου πατριών.
A Παραλ. 5,15 του αδελφού του υιού Αβδιήλ υιού του Γουνί. Αυτός ήτο ο αρχηγός της πατριαρχικής των οικογενείας.
A Παραλ. 5,16 κατώκουν εν Γαλαάδ, εν Βασάν και εν ταίς κώμαις αυτών και πάντα τα περιχώρα Σαρών έως εξόδου.
A Παραλ. 5,16 Αυτοί κατοικούσαν εις την Γαλαάδ, εις την περιοχήν Βασάν, εις τας κώμας αυτών και εις όλα τα περιχώρα της Σαρών έως τα σύνορά της.
A Παραλ. 5,17 πάντων ο καταλοχισμός εν ημέραις Ιωάθαμ βασιλέως Ιούδα και εν ημέραις Ιεροβοάμ βασιλέως Ισραήλ.
A Παραλ. 5,17 Όλοι αυτοί της φυλής Γαδ κατεγράφησαν στους γενεαλογικούς πίνακας επί της εποχής του Ιωάθαμ βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα και επί της εποχής Ιεροβοάμ βασιλέως του βασιλείου του Ισραήλ.
A Παραλ. 5,18 υιοί ουβήν και Γάδ και ήμισυ φυλής Μανασσή εξ υιών δυνάμεως, άνδρες αιρόντες ασπίδας και μάχαιραν και τείνοντες τόξον και δεδιδαγμένοι πόλεμον, τεσσαράκοντα και τέσσαρες χιλιάδες και επτακόσιοι και εξήκοντα εκπορευόμενοι εις παράταξιν.
A Παραλ. 5,18 Οι απόγονοι του Ρουβήν, του Γαδ και του ήμισεως της φυλής του Μανασσή ήσαν άνδρες πολεμισταί, οι οποίοι έφεραν ασπίδα και μάχαιραν, και με πολλήν ικανότητα εκτυπούσαν δια του τόξου. Ησαν διδαγμένοι και ησκημένοι στον πόλεμον εν όλω τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες επτακόσιοι εξήκοντα άνδρες, δυνάμενοι να λάβουν μέρος εις μάχας.
A Παραλ. 5,19 και εποίουν πόλεμον μετά των Αγαρηνών και Ιτουραίων και Ναφισαίων και Ναδαβαίων
A Παραλ. 5,19 Αυτοί έκαμαν πόλεμον εναντίον των Αγαρηνών, των Ιτουραίων, των Ναφισαίων και των Ναδαβαίων.
A Παραλ. 5,20 και κατίσχυσαν επ αυτών, και εδόθησαν εις χείρας αυτών οι Αγαραίοι και πάντα τα σκηνώματα αυτών, ότι προς τον Θεόν εβόησαν εν τώ πολέμω, και επήκουσεν αυτοίς, ότι ήλπισαν επ αυτόν.
A Παραλ. 5,20 υιοί ουβήν και Γάδ και ήμισυ φυλής Μανασσή εξ υιών δυνάμεως, άνδρες αιρόντες ασπίδας και μάχαιραν και τείνοντες τόξον και δεδιδαγμένοι πόλεμον, τεσσαράκοντα και τέσσαρες χιλιάδες και επτακόσιοι και εξήκοντα εκπορευόμενοι εις παράταξιν.
A Παραλ. 5,20 Οι ουβήν, διο και οι Αγαραίοι και όλοι εκείνοι, οι οποίοι κατοικούσαν μαζί των, παρεδόθησαν εις τας χείρας των με όλας τας σκηνάς των. Αυτοί δε ενικήθησαν και παρεδόθησαν στους Ισραηλίτας, διότι οι Ισραηλίται παρεκάλεσαν τον Θεόν εξ όλης καρδιάς δια τον πόλεμον αυτόν, ο δε Θεός ήκουσεν αυτούς, επειδή είχαν στηρίξει τας ελπίδας των εις αυτόν.
A Παραλ. 5,21 και ηχμαλώτευσαν την αποσκευήν αυτών, καμήλους πεντακισχιλίας και προβάτων διακοσίας πενήκοντα χιλιάδας, όνους δισχιλίους και ψυχάς ανδρών εκατόν χιλιάδας·
A Παραλ. 5,21 Οι Ισραηλίται ηχμαλώτευσαν όλα τα ζώα των εχθρών των, πέντε χιλιάδες καμήλους, διακοσίας πενήκοντα χιλιάδες πρόβατα, δύο χιλιάδες όνους και άνδρας εκατόν χιλιάδας.
A Παραλ. 5,22 ότι τραυματίαι πολλοί έπεσον, ότι παρά του Θεού ο πόλεμος· και κατώκησαν αντ αυτών έως της μετοικεσίας.
A Παραλ. 5,22 Από τους εχθρούς έπεσαν κατά την μάχην πολλοί, διότι στον πόλεμον αυτόν ο Θεός εβοήθησε τους Ισραηλίτας. Οι Ισραηλίται κατώκησαν αντί εκείνων εις τας χώρας των μέχρι της αιχμαλωσίας Βαβυλώνας.
A Παραλ. 5,23 και ήμισεις φυλής Μανασσή κατώκησαν εν τή γη από Βασάν έως Βαάλ Ερμών και Σανίρ και όρος Αερμών· και εν τώ Λιβάνω αυτοί επλεονάσθησαν.
A Παραλ. 5,23 Το ήμισυ της φυλής του Μανασσή εγκατεστάθη εις την χώραν αυτήν από της Βασάν έως της Βαάλ Ερμών και της Σανίρ και του όρους Αερμών. Αυτοί στο όρος Λιβανον επληθύνθησαν πολύ.

Α Παραλ. 5,24 και ούτοι αρχηγοί οίκου πατριών αυτών· Οφέρ και Σεΐ και Ελιήλ και Ιερμία και Ωδουΐα και Ιεδιήλ, άνδρες ισχυροί δυνάμει, άνδρες ονομαστοί, άρχοντες των οίκων πατριών αυτών.

Α Παραλ. 5,24 Αυτοί είναι οι αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών· ο Οφέρ, ο Σεΐ, ο Ελιήλ, ο Ιερμία, ο Ωδουΐα και ο Ιεδιήλ. Ήσαν δε αυτοί πολύ ισχυροί, ονομαστοί άνδρες αρχηγοί των πατριαρχικών των οικογενειών.

Α Παραλ. 5,25 και ηθέτησαν εν Θεώ πατέρων αυτών και επόρνευσαν οπίσω θεών των λαών της γής, ούς εξήρην ο Θεός από προσώπου αυτών.

Α Παραλ. 5,25 Αυτοί όμως κατεπάτησαν τον Νομον, τον οποίον ο Θεός είχε δώσει στους προγόνους των, παρεδόθησαν εις την πορνείαν, εγκατέλειψαν τον αληθινόν Θεόν· και ηκολούθησαν άλλους θεούς των λαών της χώρας, τους οποίους ο Θεός είχε ξερριζώσει εμπρός από αυτούς.

Α Παραλ. 5,26 και επήγειρεν ο Θεός Ισραήλ το πνεύμα Φαλώχ βασιλέως Ασσούρ και το πνεύμα Θαγλαθφαλλασάρ βασιλέως Ασσούρ, και μετώκισε τον ουβήν και τον Γαδδί και το ήμισυ φυλής Μανασσή και ήγαγεν αυτούς εις Χαλάχ και Χαβώρ και επί ποταμών Γωζάν έως της ημέρας ταύτης.

Α Παραλ. 5,26 Δια τούτο ο Θεός του Ισραήλ εξήγειρε το πνεύμα του Φαλώχ βασιλέως της Ασσυρίας, το πνεύμα του Θαγλαθφαλλασάρ βασιλέως της Ασσυρίας, και απήγαγεν εις αιχμαλωσίαν τας φυλάς Ρουβήν και Γαδ και το ήμισυ της φυλής του Μανασσή και έφερεν αυτούς εις την Χαλάχ, εις την Χαβώρ και στον ποταμόν Γωζάν, όπου ευρίσκονται έως την ημέραν αυτήν.

Α Παραλ. 5,27 Υιοί Λευί· Γεδσών, Καάθ και Μεραρί.

Α Παραλ. 5,27 Οι υιοί και απόγονοι του Λευί ήσαν ο Γεδσών, ο Καάθ και ο Μεραρί.

Α Παραλ. 5,28 και υιοί Καάθ· Άμβραμ και Ισσάαρ, Χεβρών και Οζιήλ.

Α Παραλ. 5,28 Οι υιοί του Καάθ ήσαν ο Άμβραμ, ο Ισσάαρ, ο Χεβρών και ο Οζιήλ.

Α Παραλ. 5,29 και υιοί Άμβραμ· Ααρών και Μωυσής και Μαριάμ. και υιοί Ααρών· Ναδάβ και Αβιούδ, Ελεάζαρ και Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 5,29 Οι υιοί του Άμβραμ ήσαν ο Ααρών, ο Μωϋσής, η Μαριάμ. Υιοί του Ααρών ήσαν· ο Ναδάδ, ο Αβιούδ, ο Ελεάζαρ και ο Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 5,30 Ελεάζαρ εγέννησε τον Φινεές, Φινεές εγέννησε τον Αβισού,

Α Παραλ. 5,30 Ο Ελεάζαρ απέκτησεν υιόν τον Φινεές, ο Φινεές απέκτησε τον Αβισού,

Α Παραλ. 5,31 Αβισού εγέννησε τον Βωκαϊ, Βωκαϊ εγέννησε τον Οζί,

Α Παραλ. 5,31 Ο Αβισού απέκτησε τον Βωκαϊ, ο Βωκαϊ απέκτησε τον Οζί,

Α Παραλ. 5,32 Οζί εγέννησε τον Ζαραία, Ζαραία εγέννησε τον Μαριήλ

Α Παραλ. 5,32 Ο Οζί απέκτησε τον Ζαραία, ο Ζαραία απέκτησε τον Μαριήλ,

Α Παραλ. 5,33 και Μαριήλ εγέννησε τον Αμαρία, και Αμαρία εγέννησε τον Αχιτώβ,

Α Παραλ. 5,33 ο Μαριήλ απέκτησε τον Αμαρία, ο Αμαρία απέκτησε τον Αχιτώβ,

Α Παραλ. 5,34 και Αχιτώβ εγέννησε τον Σαδώκ, και Σαδώκ εγέννησε τον Αχιμάας,

Α Παραλ. 5,34 ο Αχιτώβ απέκτησε τον Σαδώκ, ο Σαδώκ απέκτησε τον Αχιμάας,

Α Παραλ. 5,35 και Αχιμάας εγέννησε τον Αζαριάν, και Αζαρίας εγέννησε τον Ιωανάν,

Α Παραλ. 5,35 Ο Αχιμάας απέκτησε τον Αζαρία, ο Αζαρίας απέκτησε τον Ιωανάν,

Α Παραλ. 5,36 και Ιωανάν εγέννησε τον Αζαριάν· ούτος ιεράτευσεν εν τώ οίκω, ώ ωκοδόμησε Σαλωμών εν Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 5,36 ο Ιωανάν απέκτησε τον Αζαριάν. Αυτός υπήρξεν αρχιερεύς στον ναόν του Κυρίου, τον οποίον είχε οικοδομήσει ο Σολομών εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 5,37 και εγέννησεν Αζαρίας τον Αμαρία, και Αμαρία εγέννησε τον Αχιτώβ,

Α Παραλ. 5,37 Ο Αζαρίας απέκτησε τον Αμαρία, ο Αμαρία, απέκτησε τον Αχιτώβ,

Α Παραλ. 5,38 και Αχιτώβ εγέννησε τον Σαδώκ, και Σαδώκ εγέννησε τον Σαλώμ,

Α Παραλ. 5,38 ο Αχιτώβ απέκτησε τον Σαδώκ, ο Σαδώκ απέκτησε τον Σαλώμ,

Α Παραλ. 5,39 και Σαλώμ εγέννησε τον Χελκίαν, και Χελκίας εγέννησε τον Αζαριάν,

Α Παραλ. 5,39 ο Σαλώμ απέκτησε τον Χελκίαν, ο Χελκίας απέκτησε τον Αζαριάν,

Α Παραλ. 5,40 και Αζαρίας εγέννησε τον Σαραία, και Σαραίας εγέννησε τον Ιωσαδάκ,

Α Παραλ. 5,40 ο Αζαρίας απέκτησε τον Σαραία, ο Σαραίας απέκτησε τον Ιωσαδάκ,

Α Παραλ. 5,41 και Ιωσαδάκ επορεύθη εν τή μετοικεσία μετά Ιούδα και Ιερουσαλήμ εν χειρί Ναβουχοδονόσορ.

Α Παραλ. 5,41 ο Ιωσαδάκ επήρε τον δρόμον της αιχμαλωσίας μαζή με την φυλήν του Ιούδα, όταν η Ιερουσαλήμ έπεσεν εις τας χείρας του Ναδουχοδονόσορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Α Παραλ. 6,1 Υιοί Λευί· Γεδσών, Καάθ και Μεραρί.

Α Παραλ. 6,1 Οι υιοί του Λευί ήσαν ο Γεδσών, ο Καάθ και ο Μεραρί.

Α Παραλ. 6,2 και ταύτα τα ονόματα των υιών Γεδσών· Λοβενί και Σεμεΐ.

Α Παραλ. 6,2 Αυτά δε είναι τα ονόματα των υιών του Γεδσών· ο Λοβενί και ο Σεμεΐ.

Α Παραλ. 6,3 υιοί Καάθ· Άμβραμ και Ισσάαρ, Χεβρών και Οζιήλ.

Α Παραλ. 6,3 Υιοί του Καάθ ήσαν· ο Άμβραμ και ο Ισσάαρ, ο Χεβρών και ο Οζιήλ.

Α Παραλ. 6,4 υιοί Μεραρί· Μοολί και Ομουσί. και αύται αι πατριαί τού Λευί κατά πατριάς αυτών.

Α Παραλ. 6,4 Υιοί του Μεραρί ήσαν ο Μοολί και ο Ομουσί. Αυταί είναι αι οικογένειαι των Λευιτών κατά τους οίκους των πατέρων των.

Α Παραλ. 6,5 τώ Γεδσών· τώ Λοβενί υιώ αυτού, Ζαμμά υιός αυτού,

Α Παραλ. 6,5 Εις τον Γεδσών υιοί και απόγονοι ήσαν οι εξής· Ο υιός του ο Λοβενί, ο υιός του Λοβενί ο Ιέθ, ο υιός του Ιέθ ο Ζαμμά,

Α Παραλ. 6,6 Ιωάχ υιός αυτού, Αδδί υιός αυτού, Ζαρά υιός αυτού, Ιεθρί υιός αυτού.

Α Παραλ. 6,6 ο υιός του Ζαμά ο Ιωάχ, ο υιός του Ιωάχ ο Αδδί, ο υιός του Αδδί ο Ζαρά, ο υιός του Ζαρά ο Ιεθρί.

Α Παραλ. 6,7 υιοί Καάθ· Αμιναδάβ υιός αυτού, Κορέ υιός αυτού, Ασήρ υιός αυτού.

Α Παραλ. 6,7 Οι απόγονοι δε του Καάθ ήσαν οι εξής· Αμιναδάβ ο υιός του, ο Κορέ ο υιός του Αμιναδάδ, ο Ασήρ ο υιός του

Κορέ,

A Παραλ. 6,8 Ελκανά υιός αυτού, Αβισάφ υιός αυτού,

A Παραλ. 6,8 ο Ελκανά ο υιός του Ασήρ, ο Αβισάφ ο υιός του Ελκανά, ο Ασήρ ο υιός του Αβισάφ,

A Παραλ. 6,9 Θαάθ υιός αυτού, Ουριήλ υιός αυτού, Οζία υιός αυτού, Σαούλ υιός αυτού.

A Παραλ. 6,9 ο Θαάθ ο υιός του Ασήρ, ο Ουριήλ ο υιός του Θαάθ, ο Οζία ο υιός του Ουριήλ, ο Σαούλ ο υιός του Οζία.

A Παραλ. 6,10 και υιοί Ελκανά, Αμασί και Αχιμώθ,

A Παραλ. 6,10 Οι υιοί του Ελκανά ήσαν ο Αμασί και ο Αχιμώθ,

A Παραλ. 6,11 Ελκανά υιός αυτού, Σουφί υιός αυτού και Ναάθ υιός αυτού,

A Παραλ. 6,11 ο Ελκανά, οι υιοί του Ελκανά τούτου είναι ο Σουφί, ο Ναάθ ο υιός του Σουφί.

A Παραλ. 6,12 Ελιάβ υιός αυτού, Ιερεάμ υιός αυτού, Ελκανά υιός αυτού.

A Παραλ. 6,12 Ο Ελιάβ ο υιός του Ναάθ, ο Ιερεάμ ο υιός του Ελιάβ, ο Ελκανά ο υιός του Ιερεάμ.

A Παραλ. 6,13 υιοί Σαμουήλ· ο πρωτότοκος αυτών Σανί και Αβιά.

A Παραλ. 6,13 Υιοί του Σαμουήλ είναι· ο πρωτότοκος αυτού ο Σανί και ο Αβιά.

A Παραλ. 6,14 υιοί Μεραρί· Μοολί, Λοβενί υιός αυτού, Σεμεΐ υιός αυτού, Οζά υιός αυτού,

A Παραλ. 6,14 Οι απόγονοι του Μεραρί είναι· ο υιός του ο Μοολί, ο Λοβενί ο υιός του Μοολί, ο Σεμεΐ ο υιός του Λοβενί, ο Οζά ο υιός του Σεμεΐ,

A Παραλ. 6,15 Σαμαά υιός αυτού, Αγγία υιός αυτού, Ασαΐας υιός αυτού.

A Παραλ. 6,15 ο Σαμαά ο υιός του Οζά, ο Αγγία ο υιός του Σαμαά, ο Ασαΐας ο υιός του Αγγία.

A Παραλ. 6,16 και ούτοι, ούς κατέστησε Δαβίδ επί χείρας αδόντων εν οίκω Κυρίου εν τή καταπαύσει της κιβωτού,

A Παραλ. 6,16 Αυτοί είναι εκείνοι τους οποίους είχε καταστήσει ο Δαβίδ διευθυντάς των ψαλτών στον οίκον του Κυρίου, έπειτα από την εγκατάστασιν της Κιβωτού.

A Παραλ. 6,17 και ήσαν λειτουργούντες εναντίον της σκηνης τού μαρτυρίου εν οργάνοις, έως ού ωκοδόμησε Σαλωμών τον οίκον Κυρίου εν Ιερουσαλήμ, και έστησαν κατά την κρίσιν αυτών επί τας λειτουργίας αυτών.

A Παραλ. 6,17 Αυτοί υπηρετούσαν ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου με τα μουσικά των όργανα, έως ότου ο Σολομών οικοδόμησε τον ναόν του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ. Αυτοί δε κατενεμήθησαν αναλόγως των υπηρεσιών των ως ακολούθως·

A Παραλ. 6,18 και ούτοι οι εσθηκότες και υιοί αυτών εκ των υιών τού Καάθ· Αιμάν ο ψαλτωδός υιός Ιωήλ, υιού Σαμουήλ,

A Παραλ. 6,18 Πρώτον εκείνοι οι οποίοι είχαν ορισθή να προσφέρουν τας υπηρεσίας των μαζί με τους υιούς των. Από τους υιούς του Καάθ ήσαν Αιμάν ο ψάλτης ο υιός του Ιωήλ, ο οποίος ήτο υιός Σαμουήλ,

A Παραλ. 6,19 υιού Ελκανά, υιού Ιερεβάμ υιού Ελιήλ υιού Θοού

A Παραλ. 6,19 ο οποίοςς πάλιν Σαμουήλ ήτο υιός του Ελκανά, υιού του Ιερεβάμ υιού Ελιήλ, υιού του Θοού,

A Παραλ. 6,20 υιού Σούφ υιού Ελκανά υιού Μαάθ υιού Αμαθί

A Παραλ. 6,20 ο Θοού ήτο υιός του Σουφ υιού του Ελκανά, υιού του Μαάθ, υιού του Αμαθί.

A Παραλ. 6,21 υιού Ελκανά υιού Ιωήλ υιού Αζαρία υιού Σαφανία

A Παραλ. 6,21 Ο Αμαθί ήτο υιός του Ελκανά, υιού του Ιωήλ, υιού του Αζαρία, υιού του Σαφανία.

A Παραλ. 6,22 υιού Θαάθ υιού Ασήρ υιού Αβισάφ υιού Κορέ

A Παραλ. 6,22 Ο Σαφανίας ήτο υιός του Θαάθ, υιού του Ασήρ, υιού του Αβισάφ, υιού του Κορέ,

A Παραλ. 6,23 υιού Ισαάκ υιού Καάθ υιού Λενί υιού Ισραήλ.

A Παραλ. 6,23 υιού του Ισαάκ, υιού του Κααθ, ο οποίοςς Κααθ ήτο υιός του Λενί υιού του Ιακώβ.

A Παραλ. 6,24 και ο αδελφός αυτού Ασάφ ο εσθηκός εν δεξιά αυτού· Ασάφ υιός Βαραχία υιού Σαμαά

A Παραλ. 6,24 Ο αδελφός του Αιμαν ο Ασάφ ίστατο εις τα δεξιά του αδελφού του. Αυτός ο Ασάφ ήτο υιός του Βαραχία υιού του Σαμαά,

A Παραλ. 6,25 υιού Μιχαήλ υιού Βαασία υιού Μελχία

A Παραλ. 6,25 υιού του Μιχαήλ, υιού του Βαασία, υιού του Μελχία.

A Παραλ. 6,26 υιού Αθανί υιού Ζαραΐ υιού Αδαΐ

A Παραλ. 6,26 Ο Μελχίας ήτο υιός του Αθανί, υιού του Ζαραΐ, υιού του Αδαΐ.

A Παραλ. 6,27 υιού Αιθάν υιού Ζαμμά υιού Σεμεΐ

A Παραλ. 6,27 Ο Αδαΐ ήτο υιός του Αιθάν, υιού του Ζαμά, υιού του Σεμεΐ.

A Παραλ. 6,28 υιού Ιεέθ υιού Γεθσών υιού Λενί.

A Παραλ. 6,28 Ο Σεμεΐ ήτο υιός του Ιεέθ, υιού του Γεθσών, υιού του Λενι.

A Παραλ. 6,29 και υιοί Μεραρί οι αδελφοί αυτών εξ αριστερών· Αιθάν υιός Κισά υιού Αβαΐ υιού Μαλώχ

A Παραλ. 6,29 Οι απόγονοι του Μεραρί, οι αδελφοί του οι ευρισκόμενοι εις τα αριστερά ήσαν ο Αιθάν ο υιός του Κισά, υιού του Αβαΐ, υιού του Μαλών.

A Παραλ. 6,30 υιού Ασεβί υιού Αμεσία υιού Χελκίου

A Παραλ. 6,30 Ο Μαλώχ ήτο υιός του Ασεβί, υιού του Αμεσιού, υιού του Χελκίου.

A Παραλ. 6,31 υιού Αμασαΐ υιού Βανί υιού Σεμήρ

A Παραλ. 6,31 Ο Χελκίας ήτο υιός του Αμασαι, υιού του Βανί, υιού του Σεμήρ.

A Παραλ. 6,32 υιού Μοολί υιού Μουσί υιού Μεραρί υιού Λενί.

A Παραλ. 6,32 Ο Σεμήρ ήτο υιός του Μοολί, υιού του Μουσί, υιού του Μεραρί, υιού του Λενι.

A Παραλ. 6,33 και οι αδελφοί αυτών κατ οίκους πατριών αυτών, οι Λευίται οι δεδομένοι εις πάσαν εργασίαν λειτουργίας σκηνης οίκου τού Θεού.

A Παραλ. 6,33 Οι αδελφοί των οι Λευίται κατά τας πατριαρχικάς των οικογενείας είχαν ορισθή και είχαν αναλάβει όλην την εξωτερικήν εργασίαν της Σκηνης του οίκου του Θεού.

A Παραλ. 6,34 και Ααρών και οι υιοί αυτού θυμιώντες επί το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και επί το θυσιαστήριον των θυμιαμάτων εις πάσαν εργασίαν άγια των αγίων και εξιλάσκεσθαι περί Ισραήλ κατά πάντα, όσα ενετείλατο Μωυσής παίς τού Θεού.

A Παραλ. 6,34 Ο Ααρών και οι υιοί του έκαιαν, ως ιερείς, επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων τα προς θυσίαν

προσφερόμενα και προσέφερον θυμίαμα στο θυσιαστήριον των θυμιμάτων. Αυτοί είχαν αναλάβει να εκπληρώνουν όλες τις υπηρεσίες εις τα Άγια των Αγίων και να εξιλεώνουν τον ισραηλιτικόν λαόν ενώπιον του Θεού σύμφωνα με όλα, όσα είχε διατάξει ο Μωϋσής, ο δούλος του Θεού.

Α Παραλ. 6,35 και ούτοι υιοί Ααρών· Ελεάζαρ υιός αυτού, Φινεές υιός αυτού, Αβισού υιός αυτού,

Α Παραλ. 6,35 Αυτοί δε είναι οι υιοί και οι απόγονοι του Ααρών· ο Ελεάζαρ ο υιός του Ααρών, ο Φινεές ο υιός του Ελεάζαρ, ο Αβισού ο υιός του Φινεές,

Α Παραλ. 6,36 Βωκαί υιός αυτού, Οζί υιός αυτού, Ζαραΐα υιός αυτού,

Α Παραλ. 6,36 ο Βωκαί ο υιός του Αβισού, ο Οζί ο υιός του Βωκαί, ο Ζαραΐα ο υιός του Οζί,

Α Παραλ. 6,37 Μαριήλ υιός αυτού, Αμαρία υιός αυτού, Αχιτώβ υιός αυτού,

Α Παραλ. 6,37 ο Μαριήλ ο υιός του Ζαραΐα, ο Αμαρία ο υιός του Μαριήλ, ο Αχιτώβ ο υιός του Αμαρία.

Α Παραλ. 6,38 Σαδώκ υιός αυτού, Αχιμάας υιός αυτού.

Α Παραλ. 6,38 Ο Σαδώκ ο υιός του Αχιτώβ, ο Αχιμάας ο υιός του Σαδώκ.

Α Παραλ. 6,39 και αύται αι κατοικίαι αυτών εν ταίς κώμαις αυτών, εν τοίς ορίοις αυτών· τοίς υιοίς Ααρών τή πατριά τού Κααθί -ότι αυτοίς εγένετο ο κλήρος-

Α Παραλ. 6,39 Αυταί δε ήσαν αι κατοικίαι των εις τας διαφόρους πόλεις και τα περίχωρα αυτών. Εις τους υιούς του Ααρών και εις την οικογένειαν του Κααθί

Α Παραλ. 6,40 και έδωκαν αυτοίς την Χεβρών εν γη Ιούδα και τα περισπόρια αυτής κύκλω αυτής·

Α Παραλ. 6,40 έδόθη δια κλήρου η Χεβρών εις την γην του Ιούδα και αι γύρω καλλιεργήσιμοι εκτάσεις.

Α Παραλ. 6,41 και τα πεδία της πόλεως και τας κώμας αυτής έδωκαν τώ Χαλέβ υιώ Ιεφοννή.

Α Παραλ. 6,41 Αλλά τους αγρούς της πόλεως και τας κωμοπόλεις αυτής έδωκαν στον Χαλέβ, τον υιόν του Ιεφοννή.

Α Παραλ. 6,42 και τοίς υιοίς Ααρών έδωκαν τας πόλεις των φυγαδευτηρίων, την Χεβρών και την Λοβνά και τα περισπόρια αυτής και την Σελνά και τα περισπόρια αυτής και την Εσθαμώ και τα περισπόρια αυτής

Α Παραλ. 6,42 Εις τους υιούς του Ααρών έδωσαν τας πόλεις- άσυλα την Χεβρών, την Λοβνά και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους εκτάσεις, την Σελνά και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους εκτάσεις, την Εσθαμώ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους γαίας,

Α Παραλ. 6,43 και την Ιεθθάρ και τα περισπόρια αυτής και την Δαβίρ και τα περισπόρια αυτής

Α Παραλ. 6,43 την Ιεθθάρ και τους γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους αγρούς, την Δαβίρ και τους γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους αγρούς,

Α Παραλ. 6,44 και την Ασάν και τα περισπόρια αυτής και την Βασαμύς και τα περισπόρια αυτής.

Α Παραλ. 6,44 την Ασάν και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους γαίας, την Βασαμύς και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους γαίας.

Α Παραλ. 6,45 και εκ φυλής Βενιαμίν την Γαβαέ και τα περισπόρια αυτής και την Γαλεμέθ και τα περισπόρια αυτής και την Αναθώθ και τα περισπόρια αυτής· πάσαι αι πόλεις αυτών τρισκαίδεκα πόλεις κατά πατριάς αυτών.

Α Παραλ. 6,45 Από δε την περιοχόν της φυλής Βενιαμίν έδωκαν την Γαβαέ και τας γύρω αυτής καλλιεργήσιμους γαίας, την Γαλεμέθ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους γαίας, την Αναθώθ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργήσιμους γαίας.

Ολοι αυταί αι πόλεις ήσαν εν όλω δεκατρείς, ανά τας διαφόρους πατριαρχικάς οικογενείας.

Α Παραλ. 6,46 και τοίς υιοίς Καάθ τοίς καταλοίτοις εκ των πατριών εκ της φυλής εκ τού ημίσιους φυλής Μανασσή κλήρω πόλεις δέκα.

Α Παραλ. 6,46 Εις τους άλλους υιούς του Καάθ έδωσαν δια κλήρου δέκα πόλεις από τας οικογενείας της φυλής και από το ήμισυ της φυλής του Μανασσή.

Α Παραλ. 6,47 και τοίς υιοίς Γεδσών κατά πατριάς αυτών εκ φυλής Ισάχαρ, εκ φυλής Ασήρ, από φυλής Νεφθαλί, εκ φυλής Μανασσή εν τή Βασάν πόλεις τρισκαίδεκα.

Α Παραλ. 6,47 Εις τους απογόνους του Γεδσών έδωσαν δια κλήρου κατά τας πατριαρχικάς αυτών οικογενείας δεκατρείς πόλεις από την φυλήν Ισάχαρ, την φυλήν Ασήρ, την φυλήν Νεφθαλί και την φυλήν Μανασσή εις την χώραν Βασάν.

Α Παραλ. 6,48 και τοίς υιοίς Μεραρί κατά πατριάς αυτών εκ φυλής ουβήν, εκ φυλής Γάδ, εκ φυλής Ζαβουλών κλήρω πόλεις δεκαδύο.

Α Παραλ. 6,48 Εις τους απογόνους του Μεραρί έδωσαν κατά τας πατριαρχικάς αυτών οικογενείας δια κλήρου δώδεκα πόλεις από την φυλήν Ρουβήν, από την φυλήν Γαδ, από την φυλήν Ζαβουλών.

Α Παραλ. 6,49 και έδωκαν οι υιοί Ισραήλ τοίς Λευίταις τας πόλεις και τα περισπόρια αυτών·

Α Παραλ. 6,49 Οι Ισραηλίται έδωκαν στους Λευίτας τας πόλεις αυτάς και τας γύρω από αυτάς καλλιεργήσιμους γαίας.

Α Παραλ. 6,50 και έδωκαν εν κλήρω εκ φυλής υιών Ιούδα και εκ φυλής υιών Συμεών και εκ φυλής υιών Βενιαμίν τας πόλεις ταύτας, ας εκάλεσεν αυτάς επ ονόματος.

Α Παραλ. 6,50 Έδωκαν δηλαδή δια κλήρου από την φυλήν του Ιούδα, από την φυλήν Συμεών, από την φυλήν Βενιαμίν τας πόλεις αυτάς, αι οποίαι ανεφέρθησαν με τα ονόματά των.

Α Παραλ. 6,51 και από των πατριών υιών Καάθ και εγένοντο πόλεις των ορίων αυτών εκ φυλής Εφραΐμ.

Α Παραλ. 6,51 Οσον δε δια τας άλλας οικογενείας των απογόνων του Καάθ αι πόλεις, αι οποίαι δια κλήρου τους έδόθησαν, ήσαν από την φυλήν του Εφραΐμ.

Α Παραλ. 6,52 και έδωκαν αυτοίς τας πόλεις των φυγαδευτηρίων, την Συχέμ και τα περισπόρια αυτής εν όρει Εφραΐμ και την Γαζέρ και τα περισπόρια αυτής

Α Παραλ. 6,52 Έδωκαν εις αυτούς ως πόλεις- φυγαδευτήρια την πόλιν Συχέμ και τας γύρω αυτής καλλιεργήσιμους γαίας στο όρος Εφραΐμ και την Γαζέρ με την γύρω αυτής καλλιεργήσιμον περιοχόν.

Α Παραλ. 6,53 και την Ιεκμαάν και τα περισπόρια αυτής και την Βαιθωρών και τα περισπόρια αυτής

Α Παραλ. 6,53 Έδωκαν επίσης την πόλιν Ιεκμαάν και τους γύρω αυτής καλλιεργήσιμους αγρούς, την Βαιθωρών και τους γύρω αυτής καλλιεργήσιμους αγρούς.

Α Παραλ. 6,54 και την Εγλάμ και τα περισπόρια αυτής και την Γεθρεμμών και τα περισπόρια αυτής

Α Παραλ. 6,54 Την Εγλάμ και τους γύρω αυτής καλλιεργήσιμους αγρούς, την Γεθρεμμών και την γύρω αυτής καλλιεργήσιμον περιοχόν.

A Παραλ. 6,55 και από τού ημίσιους φυλής Μανασσή την Ανάρ και τα περισπόρια αυτής και την Ιεμβλάαν και τα περισπόρια αυτής, κατά πατριάν τοίς υιοίς Καάθ τοίς καταλοίποις.

A Παραλ. 6,55 Είς δε τας υπολοίπους οικογενείας των άλλων υιών του Καάθ έδωσαν από το ήμισυ της φυλής Μανασσή την πόλιν Ανάρ και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους γαίας, την Ιεμβλάαν και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους γαίας.

A Παραλ. 6,56 τοίς υιοίς Γεδσών από πατριών ημίσιους φυλής Μανασσή την Γωλάν εκ της Βασάν και τα περισπόρια αυτής και την Ασηρώθ και τα περισπόρια αυτής·

A Παραλ. 6,56 Είς τους υιούς του Γεδσών έδωσαν από τας οικογενείας του ημίσεος της φυλής του Μανασσή την πόλιν Γωλάν από την χώραν Βασάν και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους εκτάσεις. Την Ασηρώθ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις.

A Παραλ. 6,57 και εκ φυλής Ισάχαρ την Κέδες και τα περισπόρια αυτής και την Δεβερί και τα περισπόρια αυτής και την Δαβώρ και τα περισπόρια αυτής

A Παραλ. 6,57 Από την φυλήν του Ισάχαρ έδωσαν την Κέδες και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους εκτάσεις, την Δεβερί και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις, την Δαβώρ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις.

A Παραλ. 6,58 και την Ζαβώρ και την Αινάν και τα περισπόρια αυτής·

A Παραλ. 6,58 Την Ζαβώρ και την Αινάν και τας γύρω από αυτάς καλλιεργησίμους γαίας.

A Παραλ. 6,59 και εκ φυλής Ασήρ την Μαασάλ και τα περισπόρια αυτής και την Αβδών και τα περισπόρια αυτής

A Παραλ. 6,59 Από την φυλήν του Ασήρ έδωκαν την Μαασάλ και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους γαίας, την Αβδών και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους γαίας.

A Παραλ. 6,60 και την Ακάκ και τα περισπόρια αυτής και την οώβ και τα περισπόρια αυτής·

A Παραλ. 6,60 Την Ακάκ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους γαίας, την Ροώβ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους γαίας.

A Παραλ. 6,61 και από φυλής Νεφθαλί την Κέδες εν τή Γαλιλαία και τα περισπόρια αυτής και την Χαμώθ και τα περισπόρια αυτής και την Καριαθαΐμ και τα περισπόρια αυτής.

A Παραλ. 6,61 Από την φυλήν του Νεφθαλί έδωσαν την Κέδες εις την Γαλιλαίαν και τους γύρω από αυτούς καλλιεργησίμους αγρούς, την Χαμώθ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους γαίας, την Καριαθαΐμ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις.

A Παραλ. 6,62 τοίς υιοίς Μεραρί τοίς καταλοίποις εκ φυλής Ζαβουλών την εμμών και τα περισπόρια αυτής και την Θαλλιά και τα περισπόρια αυτής,

A Παραλ. 6,62 Έδωσαν στους υπολοίπους Λευίτας, απογόνους του Μεραρί, από την φυλήν Ζαβουλών την πόλιν Ρεμμών και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις, την Θαλλιά και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις.

A Παραλ. 6,63 εκ τού πέραν τού Ιορδάνου την Ιεριχώ κατά δυσμάς τού Ιορδάνου· εκ φυλής ουβήν την Βοσόρ εν τή ερήμω και τα περισπόρια αυτής και την Ιασά και τα περισπόρια αυτής

A Παραλ. 6,63 Από δε την πέραν του Ιορδάνου περιοχίν απέναντι από την Ιεριχώ, την κειμένην προς δυσμάς του Ιορδάνου ποταμού, έδωσαν από την φυλήν του Ρουβήν την Βοσόρ, η οποία ευρίσκεται εις την έρημον με τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις, την Ιασά και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις,

A Παραλ. 6,64 και την Καδμώθ και τα περισπόρια αυτής και την Μαεφλά και τα περισπόρια αυτής

A Παραλ. 6,64 την Καδμώθ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους γαίας, την Μαεφλά και τους γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους αγρούς.

A Παραλ. 6,65 και εκ φυλής Γάδ την αμμώθ Γαλαάδ και τα περισπόρια αυτής και την Μααναΐμ και τα περισπόρια αυτής

A Παραλ. 6,65 Από δε την φυλήν του Γαδ έδωσαν την Ραμμώθ εις την χώραν Γαλαάδ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις, την Μααναΐμ και τας γύρω από αυτήν καλλιεργησίμους εκτάσεις.

A Παραλ. 6,66 και την Εσεβών και τα περισπόρια αυτής και την Ιαζήρ και τα περισπόρια αυτής.

A Παραλ. 6,66 Την Εσεβών και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους εκτάσεις και την Ιαζήρ και τας γύρω αυτής καλλιεργησίμους εκτάσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

A Παραλ. 7,1 Καί τοίς υιοίς Ισάχαρ· Θωλά και Φονά και Ιασούβ και Σεμερών, τέσσαρες.

A Παραλ. 7,1 Οι υιοί του Ισάχαρ ήσαν ο Θωλά, ο Φονα, ο Ιασούβ, ο Σεμερών, τέσσαρες εν όλω.

A Παραλ. 7,2 και υιοί Θωλά· Οζί, αφαΐα και Ιεριήλ και Ιαμαΐ και Ιεβασάμ και Σαμουήλ, άρχοντες οίκων πατριών αυτών τώ Θωλά, ισχυροί δυνάμει κατά γενέσεις αυτών. ο αριθμός αυτών εν ημέραις Δαυίδ είκοσι και δύο χιλιάδες και εξακόσιοι.

A Παραλ. 7,2 Οι υιοί του Θωλά, ήσαν ο Οζί, ο Ραφαΐα, ο Ιεριήλ, ο Ιαμαΐ, ο Ιεβασάμ και ο Σαμουήλ. Ολοι αυτοί ήσαν αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών, που είχαν εξέλθει από τον Θωλά, άνδρες γενναίοι, καταγεγραμμένοι κατά τας γενεαλογίας των και των οποίων ο αριθμός κατά την εποχίν του Δαυίδ ανήλθεν εις είκοσι δύο χιλιάδας εξακοσίους.

A Παραλ. 7,3 και υιοί Οζί· Ιεζραΐα και υιοί Ιεζραΐα· Μιχαήλ, Αβδιού και Ιωήλ και Ιεσία, πέντε, άρχοντες πάντες.

A Παραλ. 7,3 Υιός του Οζί ήτο ένας, ο Ιεζραΐα. Υιοί του Ιεζραΐα ήσαν ο Μιχαήλ, ο Αβδιού, ο Ιωήλ, ο Ιεσία, εν όλω πέντε αρχηγοί πατριαρχικών οικογενειών.

A Παραλ. 7,4 και επ αυτών κατά γενέσεις αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών, ισχυροί παρατάξασθαι εις πόλεμον τριάκοντα και έξ χιλιάδες, ότι επλήθυναν γυναίκας και υιούς.

A Παραλ. 7,4 Μαζή με αυτούς, κατά τας γενεαλογίας των και τας πατριαρχικάς των οικογενείας, ήσαν άνδρες ισχυροί στον πόλεμον εν όλω τριανταέξ χιλιάδες. Τούτο δε διότι είχαν πρλλάς γυναίκας και πολλά παιδιά.

A Παραλ. 7,5 και αδελφοί αυτών εις πάσας πατριάς Ισάχαρ και ισχυροί δυνάμει ογδοήκοντα και επτά χιλιάδες, ο αριθμός αυτών των πάντων.

A Παραλ. 7,5 Οι αδελφοί αυτών, οι της ίδιας φυλής άνδρες εις όλας τας πατριαρχικάς οικογενείας της φυλής του Ισάχαρ, ήσαν γενναίοι άνδρες, των όποίων ο αριθμός ανήρχετο εν συνόλω εις ογδοήκοντα επτά χιλιάδας.

A Παραλ. 7,6 υιοί Βενιαμίν· Βαλέ και Βαχίρ και Ιαδιήλ, τρεις.

A Παραλ. 7,6 Υιοί του Βενιαμίν ήσαν ο Βαλέ, ο Βαχίρ και ο Ιαδιήλ, τρεις εν όλω.

A Παραλ. 7,7 και υιοί Βαλέ· Ασεβών και Οζί και Οζιήλ και Ιεριμώθ και Ουρί, πέντε, άρχοντες οίκων πατριών ισχυροί

δυνάμει, και ο αριθμός αυτών είκοσι και δύο χιλιάδες και τριακοντατέσσαρες.

Α Παραλ. 7,7 Οι υιοί του Βαλέ ήσαν ο Ασεβόν, ο Οζί, ο Οζιήλ, ο Ιεριμώθ και ο Ουρί, εν όλω πέντε. Αρχηγοί πατριαρχικών οίκων, άνδρες γενναίοι, των οποίων ο αριθμός της φυλής αυτής ανήρχετο εις είκοσι δύο χιλιάδας τριάκοντα τέσσαρας.

Α Παραλ. 7,8 και υιοί Βαχίρ· Ζεμιρά και Ιωάς και Ελιέζερ και Ελιθενάν και Αμαρία και Ιεριμώθ και Αβιούδ και Αναθώθ και Ελμεμέθ· πάντες ούτοι υιοί Βαχίρ.

Α Παραλ. 7,8 Οι υιοί του Βαχίρ ήσαν ο Ζεμιρά, ο Ιωάς, ο Ελιέζερ, ο Ελιθενάν, ο Αμαρία, ο Ιεριμώθ, ο Αβιούδ, ο Αναθώθ και ο Ελμεμέθ. Ολοι αυτοί ήσαν υιοί του Βαχίρ·

Α Παραλ. 7,9 και ο αριθμός αυτών κατά γενέσεις αυτών, άρχοντες οίκων πατριών αυτών ισχυροί δυνάμει, είκοσι χιλιάδες και διακόσιοι.

Α Παραλ. 7,9 οι εγγεγραμμένοι εις τας γενεαλογίας κατά τας γενεάς των, αρχηγοί πατριαρχικών οίκων, άνδρες γενναίοι, εν όλω είκοσι χιλιάδες διακόσιοι.

Α Παραλ. 7,10 και υιοί Ιαδιήλ· Βαλαάν· και υιοί Βαλαάν· Ιαούς και Βενιαμίν και Αώθ και Χανανά και Ζαιθάν και Θαρσί και Αχισαάρ.

Α Παραλ. 7,10 Υιός του Ιαδιήλ ήτο εις, ο Βαλαάν, υιοί του Βαλαάν ήσαν ο Ιαούς, ο Βενιαμίν, ο Αώθ, ο Χανανά, ο Ζαιθάν, ο Θαρσί και ο Αχισαάρ.

Α Παραλ. 7,11 πάντες ούτοι υιοί Ιαδιήλ, άρχοντες των πατριών ισχυροί δυνάμει επτακαίδεκα χιλιάδες και διακόσιοι, εκπορευόμενοι δυνάμει τού πολεμείν.

Α Παραλ. 7,11 Ολοι αυτοί ήσαν υιοί του Ιαδιήλ, αρχηγοί πατριαρχικών οικογενειών, γενναίοι άνδρες, ανερχόμενοι εις δέκα επτά χιλιάδας διακοσίους και οι οποίοι ηδύναντο να εκστρατεύουν και να λαμβάνουν μέρος στον πόλεμον.

Α Παραλ. 7,12 και Σαπφίν και Απφίν και υιοί αώμ· υιός αυτού Αέρ.

Α Παραλ. 7,12 Ο Σαπφίν και ο Απφίν ήσαν υιοί του Ραώμ, του οποίου έγγονος ήτο ο Αέρ.

Α Παραλ. 7,13 υιοί Νεφθαλί· Ιασιήλ, Γωνί και Ισσιήρ και Σαλλούρ, υιοί Βαλαά.

Α Παραλ. 7,13 Οι υιοί του Νεφθαλί ήσαν ο Ιασιήλ, ο Γωνί, ο Ισσιήρ, ο Σαλλούρ, απόγονοι, της Βαλαά.

Α Παραλ. 7,14 υιοί Μανασσή· Ασεριήλ, ον έτεκεν η παλλακή αυτού η Σύρα· έτεκε δε αυτώ και Μαχίρ πατέρα Γαλαάδ.

Α Παραλ. 7,14 Υιοί του Μανασσή ήσαν· ο Ασεριήλ, τον οποίον εγέννησεν η δευτέρας σειράς εκ Συρίας σύζυγος του. Αυτή δε εγέννησεν εις αυτόν και τον Μαχίρ, τον πατέρα της χώρας Γαλαάδ.

Α Παραλ. 7,15 και Μαχίρ έλαβε γυναίκα τώ Αμφίν και Μαμφίν· και όνομα αδελφής αυτού Μοωχά· και όνομα τώ δευτέρω Σαλπαάδ, και εγεννήθησαν τώ Σαλπαάδ θυγατέρες.

Α Παραλ. 7,15 Ο Μαχίρ εξέλεξε αυτός συζύγους δια τους υιούς του Αμφίν και Μαμφίν. Το όνομα δε της αδελφής του ήτο Μοωχά. Το όνομα του δευτέρου του υιού ήτο Σαλπαάδ. Ο Σαλπαάδ απέκτησε μόνον θυγατέρας.

Α Παραλ. 7,16 και έτεκε Μοωχά γυνή Μαχίρ υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Φαρές, και όνομα αδελφού αυτού Σόρος· υιοί αυτού Ουλάμ και οκόμ.

Α Παραλ. 7,16 Η Μοωχά, σύζυγος του Μαχίρ, εγέννησεν υιόν τον οποίον εκάλεσε Φαρές. Το όνομα του αδελφού του ήτο Σόρος. Υιοί του δε ήσαν ο Ουλάμ και ο Ροκόμ.

Α Παραλ. 7,17 και υιοί Ουλάμ, Βαδάν· ούτοι υιοί Γαλαάδ υιού Μαχίρ υιού Μανασσή.

Α Παραλ. 7,17 Υιός του Ουλάμ ήτο ένας, ο Βαδάν. Αυτοί είναι οι υιοί του Γαλαάδ, υιού του Μαχίρ, υιού του Μανασσή.

Α Παραλ. 7,18 και η αδελφή αυτού η Μαλεχέθ έτεκε τον Ισαδέκ και τον Αβιέζερ και τον Μαελά.

Α Παραλ. 7,18 Η αδελφή αυτού η Μαλεχέθ εγέννησε τον Ισαδέκ, τον Αβιέζερ και τον Μαελά.

Α Παραλ. 7,19 και ήσαν υιοί Σεμιρά· Ιααίμ και Συχέμ και Λαχίμ και Ανιάν.

Α Παραλ. 7,19 Οι υιοί του Σεμιρά ήσαν ο Ιααίμ, ο Συχέμ, ο Λαχίμ και ο Ανιάν.

Α Παραλ. 7,20 και υιοί Εφραίμ· Σωθαλά και Βαράδ υιός αυτού και Θαάθ υιός αυτού, Ελεαδά υιός αυτού, Νομεέ υιός αυτού,

Α Παραλ. 7,20 Οι απόγονοι του Εφραίμ ήσαν ο Σωθαλά, ο Βαράδ υιός του Σωθαλά, ο Θαάθ υιός του Βαράδ, ο Ελεαδά υιός του Θαάθ, ο Νομεέ υιός του Ελεαδά.

Α Παραλ. 7,21 Ζαβέδ υιός αυτού, Σωθελέ υιός αυτού και Αζέρ και Ελεάδ· και απέκτειναν αυτούς οι άνδρες Γέθ οι τεχθέντες εν τή γη, ότι κατέβησαν τού λαβείν τα κτήνη αυτών.

Α Παραλ. 7,21 Ο Ζαβέδ, ο υιός του Νομεέ, ο Σωθελέ ο υιός του Ζαβέδ, του οποίου υιός επίσης ήτο ο Αζέρ και ο Ελεάδ, τους οποίους εφόνευσαν άνθρωποι της Γέθ, οι εντόπιοι, διότι αυτοί είχαν κατεβή προς εκείνους, δια να αρπάσουν τα κτήνη των.

Α Παραλ. 7,22 και επένθησεν Εφραίμ ο πατήρ αυτών ημέρας πολλές, και ήλθον οι αδελφοί αυτού τού παρακαλέσαι αυτόν.

Α Παραλ. 7,22 Ο πατέρας των ο Εφραίμ επένθησεν αυτούς επί πολλές ημέρας και ήλθον οι αδελφοί αυτού να τον παρηγορήσουν.

Α Παραλ. 7,23 και εισήλθε προς την γυναίκα αυτού, και έλαβεν εν γαστρί και έτεκεν υιόν, και εκάλεσε το όνομα αυτού Βαραγά, ότι εν κακοίς εγένετο εν οίκω μου.

Α Παραλ. 7,23 Αυτός ήλθεν εις επικοινωνίαν με την γυναίκα του, εκείνη δε συνέλαβε και εγέννησεν υιόν, τον οποίον και εκάλεσε Βαραγά. Του έδωσε δε αυτώ το όνομα, διότι μεγάλοι συμφοραί είχαν πέσει τότε στον οίκον του.

Α Παραλ. 7,24 και εν εκείνοις τοίς καταλοίποις και ωκοδόμησε την Βαιθωρών την κάτω και την άνω· και υιοί Οζάν· Σεηρά,

Α Παραλ. 7,24 Με τους υπολοίπους αυτού υιούς οικοδόμησε την Άνω και Κατω Βαιθωρών. Υιοί του Οζάν ήσαν ο Σεηρά,

Α Παραλ. 7,25 και αφή υιοί αυτού, Σαράφ και Θαλεές υιοί αυτού, Θαέν υιός αυτού.

Α Παραλ. 7,25 υιοί δε του Σεηρά ο Ραφή, ο Σαράφ, ο Θαλεές και ο Θαέν ο υιός αυτού.

Α Παραλ. 7,26 τώ Λααδάν υιό αυτού υιός Αμιούδ, Ελισαμαΐ υιός αυτού,

Α Παραλ. 7,26 Υιοί του Θαέν ήσαν ο Λααδάν και ο υιός του Λααδάν ο Αμιούδ, υιός του Αμιούδ ο Ελισαμαΐ.

Α Παραλ. 7,27 Νούμ υιός αυτού, Ιησουέ υιός αυτού.

Α Παραλ. 7,27 Υιός του Ελισαμαΐ ο Νούμ, υιός του Νουμ ο Ιησουέ.

Α Παραλ. 7,28 και κατάσχεσις αυτών και κατοικία αυτών· Βαιθήλ και αι κώμαι αυτής, κατ ανατολάς Νοαράν, προς δυσμαίς Γαζέρ και αι κώμαι αυτής· και Συχέμ και αι κώμαι αυτής έως Γαιάν και αι κώμαι αυτής.

Α Παραλ. 7,28 Αι κατακτηθείσαι περιοχαί και κατοικίαι αυτών ήσαν η Βαιθήλ και αι κώμαι αι περί αυτήν. Προς ανατολάς η Νοαράν, προς δυσμάς η Γαζέρ και αι κώμαι, που εξηρτώντο από αυτήν. Η Συχέμ και αι κώμαι αυτής μέχρι της Γαιάν και

των κωμοπόλεων, που εξηρτώντο από αυτήν.

A Παραλ. 7,29 και έως ορίων υιών Μανασσή· Βαιθσαάν και αι κώμαι αυτής, Θαανάχ και αι κώμαι αυτής, Μαγεδδώ και αι κώμαι αυτής, Δωρ και αι κώμαι αυτής. εν ταύταις κατώκησαν υιοί Ιωσήφ υιού Ισραήλ.

A Παραλ. 7,29 Εις την περιοχὴν των υιών Μανασσή, ἦσαν αι πόλεις Βαιθσαάν και αι περί αυτήν κώμαι, η Θαανάχ και αι κώμαι που εξηρτώντο από αυτήν. Η Μαγεδδώ και αι κώμαι που εξηρτώντο από αυτήν. Η Δωρ και αι περί αυτήν κώμαι. Εις αυτές είχαν εγκατασταθῆ οι απόγονοι του Ιωσήφ, του υιού του Ιακώβ.

A Παραλ. 7,30 υιοί Ασήρ· Ιεμνά και Σουΐα. και Ισουΐ και Βεριά και Σορέ αδελφὴ αυτών.

A Παραλ. 7,30 Οι υιοί του Ασήρ ἦσαν ο Ιεμνά, ο Σουΐα, ο Ισουΐ, ο Βεριά και η αδελφὴ αυτών η Σορέ.

A Παραλ. 7,31 και υιοί Βεριά· Χάβερ και Μελχιήλ, ούτος πατήρ Βερζαΐθ.

A Παραλ. 7,31 Υιοί του Βεριά ἦσαν ο Χαβερ και ο Μελχιήλ. Αυτός ἦτο πατήρ του Βερζαΐθ.

A Παραλ. 7,32 και Χάβερ ἐγέννησε τον Ιαφλήτ και τον Σαμήρ και τον Χωθάμ και την Σωλά αδελφὴν αυτών.

A Παραλ. 7,32 Ο Χαβερ ἐγέννησε τον Ιαφλήτ, τον Σαμήρ, τον Χωθάμ και την αδελφὴν αυτών την Σωλά.

A Παραλ. 7,33 και υιοί Ιαφλήτ· Φασέκ και Βαβαήλ και Ασίθ· οὔτοι υιοί Ιαφλήτ.

A Παραλ. 7,33 Υιοί του Ιαφλήτ ἦσαν ο Φασέκ, ο Βαμαήλ και ο Ασίθ. Αυτοί εἶναι οι υιοί του Ιαφλήτ.

A Παραλ. 7,34 και υιοί Σεμμήρ· Αχιουραογά και Οβά και Αράμ

A Παραλ. 7,34 Οι υιοί του Σεμμήρ ἦσαν ο Αχιουραογά, ο Οβά, ο Αράμ,

A Παραλ. 7,35 και Βανηελάμ· αδελφοί αυτού Σοφά και Ιμανά και Σελλής και Αμάλ.

A Παραλ. 7,35 ο Βανηελάμ. Αδελφοί αυτού ἦσαν ο Σωφά, ο Ιμανά, ο Σελλής και ο Αμάλ.

A Παραλ. 7,36 υιοί Σωφά· Σουέ και Αρναφάρ και Σουδά και Βαρίν και Ιμράν

A Παραλ. 7,36 Οι υιοί του Σωφά ἦσαν ο Σουέ, ο Αρναφάρ, ο Σουδά, ο Βαρίν, ο Ιμράν,

A Παραλ. 7,37 και Σοβάλ και Ωδ και Σεμμά και Σαλισά και Ιεθράν και Βεηρά.

A Παραλ. 7,37 ο Σοβάλ, ο Ωδ, ο Σεμμά, ο Σαλισά, ο Ιεθράν και ο Βεηρά.

A Παραλ. 7,38 και υιοί Ιεθήρ· Ιεφινά και Φασφά και Αρά.

A Παραλ. 7,38 Οι υιοί του Ιεθήρ ἦσαν ο Ιεφινά, ο Φασφά και ο Αρά.

A Παραλ. 7,39 και υιοί Ωλά· Ορέχ, Ανιήλ και ασιά.

A Παραλ. 7,39 Οι υιοί του Ωλά ἦσαν ο Ορέχ, ο Ανιήλ και ο Ρασιά.

A Παραλ. 7,40 πάντες οὔτοι υιοί Ασήρ, πάντες ἄρχοντες πατριῶν εκλεκτοί ισχυροί δυνάμει, ἄρχοντες ηγούμενοι· ο αριθμὸς αυτών εις παράταξιν τού πολεμείν, αριθμὸς αυτών ἄνδρες εικοσιῆς χιλιάδες.

A Παραλ. 7,40 Ολοι αυτοί ἦσαν απόγονοι του Ασήρ, ὅλοι αρχηγοί πατριαρχικῶν οικογενειῶν, εκλεκτοί και γενναῖοι ἄνδρες, ἄρχοντες και ηγούμενοι. Ο αριθμὸς εκείνων, που ἠδύναντο να λάβουν μέρος εις πολεμικὰς επιχειρήσεις, ἀνήρχετο εις εικοσιῆς χιλιάδας ἄνδρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

A Παραλ. 8,1 Καὶ Βενιαμίν ἐγέννησε Βαλέ πρωτότοκον αυτού και Ασβήλ τον δεύτερον, Ααρά τον τρίτον,

A Παραλ. 8,1 Ο Βενιαμίν ἀπέκτησε πρωτότοκον υῖον τον Βαλέ, δευτερότοκον τον Ασβήλ, τρίτον τον Ααρά,

A Παραλ. 8,2 Νωά τον τέταρτον και αφή τον πέμπτον.

A Παραλ. 8,2 τέταρτον τον Νωα, πέμπτον τον Ραφή.

A Παραλ. 8,3 και ἦσαν υιοί τῷ Βαλέ· Αδίγ και Γηρά και Αβιούδ

A Παραλ. 8,3 Οι δε υιοί του Βαλέ ἦσαν οι ἐξῆς· Ο Αδίγ, ο Γηρά, ο Αβιούδ,

A Παραλ. 8,4 και Αβισουέ και Νοαμά και Αχιά

A Παραλ. 8,4 ο Αβισουέ, ο Νοαμά, ο Αχιά,

A Παραλ. 8,5 και Γηρά και Σεφουφάμ και Ουράμ.

A Παραλ. 8,5 ο Γηρά, ο Σεφουφάμ και ο Ουράμ.

A Παραλ. 8,6 οὔτοι υιοί Αῶδ· οὔτοι εἰσιν ἄρχοντες πατριῶν τοῖς κατοικοῦσι Γαβεέ, και μετῶκισαν αυτοὺς εις Μαναχαθί·

A Παραλ. 8,6 Αυτοί δε ἦσαν οι υιοί του Αῶδ, οι οποίοι και ἦσαν ἄρχοντες πατριαρχικῶν οἰκῶν, κατοικοῦσαν δε την Γαβεέ, ὅπου και τους μετέφεραν εις Μαναχαθί.

A Παραλ. 8,7 και Νοομά και Αχιά και Γηρά· οὔτος Ιεγλαάμ και ἐγέννησε τον Αζά και τον Ιαχιχώ.

A Παραλ. 8,7 Ο Νοομά, ο Αχιά και ο Γηρά. Αυτός ο Ιεγλαάμ ἐγέννησε τον Αζά και τον Ιαχιχώ.

A Παραλ. 8,8 και Σααρίν ἐγέννησεν εν τῷ πεδίῳ Μωάβ μετὰ το αποστείλαι αυτόν Ωσίν και την Βααδά γυναῖκα αυτού.

A Παραλ. 8,8 Ο Σααρίν ἀπέκτησεν υἱοὺς εις την παιδιάδα της χώρας Μωάβ, ἀφού διεζεύχθη τας συζύγους του Ωσίν και την Βααδά.

A Παραλ. 8,9 και ἐγέννησεν εκ της Αδά γυναικός αυτού τον Ιωβάβ και τον Σεβιά και τον Μισά και τον Μελχάμ

A Παραλ. 8,9 Ἀπέκτησε δε αυτός ἀπὸ την γυναῖκα του την Αδά τον Ιωβάβ, τον Σελά, τον Μισά, τον Μελχάμ,

A Παραλ. 8,10 και τον Ιαῶς και τον Σαβιά και τον Μαρμά· οὔτοι ἄρχοντες των πατριῶν.

A Παραλ. 8,10 τον Ιαῶς, τον Σαβιά και τον Μαρμά. Αυτοί ἦσαν αρχηγοί πατριαρχικῶν οικογενειῶν.

A Παραλ. 8,11 και εκ της Ωσίν ἐγέννησε τον Αβιτώλ και τον Αλφαάλ.

A Παραλ. 8,11 Ἀπὸ δε την Ωσίν ἀπέκτησε τον Αβιτώλ και τον Αλφαάλ.

A Παραλ. 8,12 και υιοί Αλφαάλ· Ωβήδ, Μισαάλ, Σεμμήρ· οὔτος ὠκοδόμησε την Ωνώ και την Λῶδ και τας κώμας αυτής·

A Παραλ. 8,12 Του Αλφαάλ δε οι υιοί ἦσαν ο Ωβήδ, ο Μισαάλ, ο Σεμμήρ. Ο Σεμμήρ ανοικοδόμησε την Ωνώ και την Λῶδ και τας κωμοπόλεις αυτής·

A Παραλ. 8,13 και Βεριά και Σαμά· οὔτοι ἄρχοντες πατριῶν τοῖς κατοικοῦσιν Αιλάμ, και οὔτοι ἐξεδίωξαν τους κατοικούντας Γέθ.

A Παραλ. 8,13 και ο Βεριά και ο Σαμά, οι οποίοι ἦσαν αρχηγοί πατριαρχικῶν οἰκῶν, κατοικοῦσαν δε εις την Αιλάμ· αυτοί ἐξεδίωξαν τους κατοίκους της πόλεως Γέθ.

A Παραλ. 8,14 και αδελφός αυτού Σωσήκ και Αριμῶθ

A Παραλ. 8,14 Οι αδελφοί αυτού ἦσαν ο Σωσήκ, ο Αριμῶθ,

A Παραλ. 8,15 και Ζαβαδία, και Ωρηδ και Ἐδεγ

A Παραλ. 8,15 ο Ζαβαδία, ο Ωρηδ, ο Εδεο,
A Παραλ. 8,16 και Μιχαήλ και Ιεσφά και Ιωδά, υιοί Βεριά.
A Παραλ. 8,16 ο Μιχαήλ, ο Ιεσφά, ο Ιωδά. Ήσαν αυτοί υιοί του Βεριά.
A Παραλ. 8,17 και Ζαβαδία και Μοσολλάμ και Αζακί και Αβάο
A Παραλ. 8,17 Υιοί του Ελφαάλ ήσαν ο Ζαβαδία, ο Μοσολλάμ, ο Αζακί, ο Αβάο,
A Παραλ. 8,18 και Ισαμαρί και Ιεζλίας και Ιωβάβ, υιοί Ελφαάλ.
A Παραλ. 8,18 ο Ισαμαρί, ο Ιεζλίας και ο Ιωβάβ.
A Παραλ. 8,19 και Ιακίμ και Ζαχρί και Ζαβδί
A Παραλ. 8,19 Υιοί δε του Σαμαϊθ ήσαν ο Ιακίμ, ο Ζαχρί, ο Ζαβδί,
A Παραλ. 8,20 και Ελιωναϊ και Σαλαθί και Ελιηλί
A Παραλ. 8,20 ο Ελιωναϊ ο Σαλαθί, ο Ελιηλί,
A Παραλ. 8,21 και Αδαΐα και Βαραΐα και Σαμαράθ, υιοί Σαμαϊθ.
A Παραλ. 8,21 ο Αδαΐα, ο Βαραΐα και ο Σαμαράθ.
A Παραλ. 8,22 και Ιεσφάν και Ωβήδ και Ελεήλ
A Παραλ. 8,22 Ο Ιεσφάν, ο Ωβήδ, ο Ελεήλ,
A Παραλ. 8,23 και Αβδιών και Ζεχρί και Ανάν
A Παραλ. 8,23 ο Αβδών, ο Ζεχρί, ο Ανάν,
A Παραλ. 8,24 και Ανανία και Αμβρί και Αιλάμ και Αναθώθ
A Παραλ. 8,24 ο Ανανίας, ο Αμβρί, ο Αιλάμ, ο Αναθώθ,
A Παραλ. 8,25 και Ιαθίν και Ιεφαδίας και Φανουήλ, υιοί Σωσήκ,
A Παραλ. 8,25 ο Ιαθίν, ο Ιεφαδίας και ο Φανουήλ ήσαν υιοί του Σωσήκ.
A Παραλ. 8,26 και Σαμσαρί και Σααρίας και Γοθολία
A Παραλ. 8,26 Υιοί δε του Ιεροάμ ήσαν ο Σαμσαρί, ο Σααρίας, ο Γοθολία,
A Παραλ. 8,27 και Ιαρασία και Εριά και Ζεχρί, υιοί Ιεροάμ.
A Παραλ. 8,27 ο Ιαρασία, ο Εριά και ο Ζεχρί.
A Παραλ. 8,28 ούτοι άρχοντες πατριών κατά γενέσεις αυτών άρχοντες· ούτοι κατώκησαν εν Ιερουσαλήμ·
A Παραλ. 8,28 Ολοι αυτοί ήσαν αρχηγοί πατριαρχικών οίκων, άρχοντες κατά τας γενεαλογίας αυτών. Αυτοί είχαν κατοικήσει εις την Ιερουσαλήμ.
A Παραλ. 8,29 και εν Γαβαών κατώκησε πατήρ Γαβαών, και όνομα γυναικί αυτού Μααχά.
A Παραλ. 8,29 Εις την Γαβαών είχε κατοικήσει ο πατήρ Γαβαών. Το όνομα της γυναικός του ήτο Μααχά.
A Παραλ. 8,30 και ο υιός αυτής ο πρωτότοκος Αβαδών και Σούρ και Κίς και Βαάλ και Νήρ και Ναδάβ
A Παραλ. 8,30 Ο πρωτότοκος υιός της ωνομάζετο Αβαδών και οι άλλοι ήσαν ο Σούρ, ο Κίς, ο Βαάλ, ο Νηρ, ο Ναδάβ,
A Παραλ. 8,31 και Γεδούρ και αδελφός αυτού και Ζακχούρ και Μακελώθ·
A Παραλ. 8,31 ο Γεδούρ, ο αδελφός αυτού, ο Ζακχούρ και ο Μακελώθ.
A Παραλ. 8,32 και Μακελώθ εγέννησε τον Σαμαά· και γάρ ούτοι κατέναντι των αδελφών αυτών κατώκησαν εν Ιερουσαλήμ μετά των αδελφών αυτών.
A Παραλ. 8,32 Ο Μακελώθ εγέννησεν υιόν τον Σαμαά. Αυτοί μαζί με άλλους αδελφούς των εγκατεστάθησαν απέναντι εις την Ιερουσαλήμ πλησίον των αδελφών των
A Παραλ. 8,33 και Νήρ εγέννησε τον Κίς, και Κίς εγέννησε τον Σαούλ, και Σαούλ εγέννησε τον Ιωνάθαν και τον Μελχισουέ και τον Αμιναδάβ και τον Ασαβάλ.
A Παραλ. 8,33 Ο Νηρ απέκτησε τον Κίς, ο Κίς απέκτησε τον Σαούλ, ο Σαούλ απέκτησε τον Ιωνάθαν, τον Μελχισουέ, τον Αμιναδάβ, τον Ασαβάλ.
A Παραλ. 8,34 και υιός Ιωνάθαν Μεριβαάλ. και ο Μεριβαάλ εγέννησε τον Μιχά.
A Παραλ. 8,34 Υιός του Ιωνάθαν ήτο ο Μεριβαάλ, ο δε Μεριβαάλ εγέννησε τον Μιχά.
A Παραλ. 8,35 και υιοί Μιχά· Φίθων και Μελάχ και Θαράχ και Αχάζ.
A Παραλ. 8,35 Οι υιοί του Μιχά ήσαν ο Φίθων, ο Μελάχ, ο Θαράχ, ο Αχάζ.
A Παραλ. 8,36 και Αχάζ εγέννησε τον Ιαδά, και Ιαδά εγέννησε τον Σαλαιμάθ και τον Ασμώθ και τον Ζαμβρί, και Ζαμβρί εγέννησε τον Μαισά,
A Παραλ. 8,36 Και ο Αχάζ απέκτησεν υιόν τον Ιαδά, ο Ιαδά απέκτησεν υιόν τον Σαλαιμάθ, τον Ασμώθ και τον Ζαμβρί. Ο Ζαμβρί απέκτησεν υιόν τον Μαισά.
A Παραλ. 8,37 και Μαισά εγέννησε τον Βαανά· αφαΐα υιός αυτού, Ελασά υιός αυτού, Εσήλ υιός αυτού.
A Παραλ. 8,37 Ο Μαισά απέκτησεν υιόν τον Βαανά, ο Βαανά απέκτησεν υιόν τον Ραφαΐα, ο Ραφαΐα τον Ελασά, ο Ελασά απέκτησεν υιόν τον Εσήλ.
A Παραλ. 8,38 και τώ Εσήλ έξ υιοί, και ταύτα τα ονόματα αυτών· Εζρικάμ πρωτότοκος αυτού και Ισμαήλ και Σαραΐα και Αβδία και Ανάν και Ασά· πάντες ούτοι υιοί Εσήλ.
A Παραλ. 8,38 Ο Εσήλ είχεν εξ υιούς. Τα ονόματά των είναι αυτά· Πρωτότοκος είναι ο Εζρικάμ, κατόπιν ο Ισμαήλ, ο Σαραΐα, ο Αβδία, ο Ανάν και ο Ασά. Ολοι αυτοί είναι παιδιά του Εσήλ.
A Παραλ. 8,39 και υιοί Ασήλ αδελφού αυτού· Αιλάμ πρωτότοκος αυτού και Ιάς ο δεύτερος και Ελιφαλέτ ο τρίτος.
A Παραλ. 8,39 Οι υιοί του Ασήλ, του αδελφού αυτού, είναι· Πρωτότοκός του ο Αιλάμ, ο δεύτερος ο Ιάς, τρίτος ο Ελιφαλέτ.
A Παραλ. 8,40 και ήσαν υιοί Αιλάμ ισχυροί άνδρες δυνάμει, τείνοντες τόξον και πληθύνοντες υιούς και υιούς των υιών, εκατόν πενήκοντα. πάντες ούτοι εξ υιών Βενιαμίν.
A Παραλ. 8,40 Οι υιοί του Αιλάμ ήσαν άνδρες γενναίοι, οι οποίοι χειριζόντο με επιδειξίότητα το τόξον, είχαν δε αποκτήσει πολλούς υιούς και εγγόνους, εν όλω εκατόν πενήκοντα. Ολοι αυτοί ανήκον εις την φυλήν του Βενιαμίν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

A Παραλ. 9,1 Καί πάς Ισραήλ ο συλλοχισμός αυτών, και ούτοι καταγεγραμμένοι εν βιβλίω των βασιλέων Ισραήλ και Ιούδα μετά των αποικισθέντων εις Βαβυλώνα εν ταις ανομίαις αυτών,

Α Παραλ. 9,1 Όλοι αυτοί οι Ισραηλίται είχαν καταγραφή κατά γενεαλογίας και ήσαν γραμμένοι στο βιβλίον των βασιλέων του Ισραήλ και του Ιούδα, μαζί με όσους είχαν μεταφερθή αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα εξ αιτίας των παρανομιών των.

Α Παραλ. 9,2 και οι κατοικούντες πρότερον εν ταίς κατασχέσεσιν αυτών εν ταίς πόλεσιν Ισραήλ, οι ιερείς, οι Λευίται και οι δεδωμένοι.

Α Παραλ. 9,2 Οι πρώτοι κάτοικοι, οι οποίοι εγκατεστάθησαν εις τας παραχωρηθείσας προς αυτούς πόλεις μεταξύ του ισραηλιτικού λαού, ήσαν οι ιερείς, οι Λευίται και οι άλλοι υπηρέται του ναού.

Α Παραλ. 9,3 και εν Ιερουσαλήμ κατώκησαν από των υιών Ιούδα και από των υιών Βενιαμίν και από των υιών Εφραΐμ και Μανασσή·

Α Παραλ. 9,3 Εις την Ιερουσαλήμ κατώκησαν εκ της φυλής του Ιούδα, εκ της φυλής του Βενιαμίν, από τας φυλάς Εφραΐμ και Μανασσή οι εξής·

Α Παραλ. 9,4 Γνωθί και υιός Αμμιουδ, υιού Αμρί, υιού υιών Φαρές υιού Ιούδα.

Α Παραλ. 9,4 Ο Γνωθί υιός του Αμμιουδ, υιού του Αμρί, ο οποίος ήτο υιός των απογόνων του Φαρές, ο δε Φαρές ήτο υιός του Ιούδα.

Α Παραλ. 9,5 και εκ των Σηλωνί· Ασαΐα πρωτότοκος αυτού και οι υιοί αυτού.

Α Παραλ. 9,5 Από τους υιούς του Σηλωνί κατώκησαν ο πρωτότοκος υιός του ο Ασαΐα και τα παιδιά αυτού.

Α Παραλ. 9,6 εκ των υιών Ζαρά· Ιεήλ και αδελφοί αυτών, εξακόσιοι και ενενήκοντα.

Α Παραλ. 9,6 Από τους υιούς του Ζαρά κατώκησαν ο Ιεήλ και οι απόγονοι αυτού, εν όλω εξακόσιοι ενενήκοντα.

Α Παραλ. 9,7 και εκ των υιών Βενιαμίν· Σαλώ υιός Μοσολλάμ υιού Ωδουΐα υιού Ασινού

Α Παραλ. 9,7 Από τους υιούς του Βενιαμίν κατώκησαν ο Σαλώ, ο υιός του Μοσολλάμ, ο οποίος ήτο υιός του Ωδουΐα, υιού του Ασινού.

Α Παραλ. 9,8 και Ιεμναά υιός Ιεροβοάμ και Ηλώ· ούτοι υιοί Οζί υιού Μαχίρ· και Μασσαλήμ υιός Σαφατία υιού αγουήλ υιού Ιεμναΐ

Α Παραλ. 9,8 Ο Ιεμναά, ο υιός του Ιεροβοάμ, και ο Ηλώ· αυτοί είναι οι υιοί του Οζί, υιού του Μαχίρ, υιού του Μασσαλήμ, υιού του Σαφατία, ο οποίος ήτο υιός του Ραγουήλ, υιού του Ιεμναΐ.

Α Παραλ. 9,9 και αδελφοί αυτών κατά γενέσεις αυτών, εννακόσιοι πεντηκονταέξ, πάντες οι άνδρες άρχοντες πατριών κατ οικους πατριών αυτών.

Α Παραλ. 9,9 Μαζή των εγκατεστάθησαν και οι αδελφοί αυτών κατά τας οικογενείας των, εν όλω εννεακόσιοι πενήκοντα εξ. Όλοι αυτοί οι άνδρες ήσαν αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών.

Α Παραλ. 9,10 και από των ιερέων· Ιωδαέ και Ιωαρίμ και Ιαχίν

Α Παραλ. 9,10 Από δε τους ιερείς κατώκησαν ο Ιωδαέ, ο Ιωαρίμ, ο Ισχίν,

Α Παραλ. 9,11 και Αζαρία υιός Χελκία υιού Μοσολλάμ υιού Σαδώκ υιού Μαραΐώθ υιού Αχιτώβ ηγούμενος οίκου τού Θεού

Α Παραλ. 9,11 ο Αζαρία υιός του Χελκία, υιού του Μοσολλάμ, υιού του Σαδώκ, υιού του Μαραΐώθ, υιού του Αχιτώβ, ο οποίος ήτο άρχων στον ναόν του Θεού.

Α Παραλ. 9,12 και Αδαΐα υιός Ιραάμ υιού Φασχώρ υιού Μελχία και Μασαΐα υιός Αδιήλ υιού Εζιρά υιού Μοσολλάμ υιού Μασελμώθ υιού Εμμήρ

Α Παραλ. 9,12 Και ο Αδαΐα ο υιός του Ιραάμ, υιού του Φασχώρ, υιού του Μελχία και ο Μασαΐα υιός του Αδιήλ, υιού του Εζιρά, υιού του Μοσολλάμ, υιού του Μασελμώθ, υιού του Εμμήρ.

Α Παραλ. 9,13 και αδελφοί αυτών άρχοντες οίκων πατριών αυτών χίλιοι και επτακόσιοι και εξήκοντα, ισχυροί δυνάμει εις εργασίαν λειτουργίας οίκου τού Θεού.

Α Παραλ. 9,13 Οι αδελφοί αυτών ήσαν αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών, ανήρχοντο εις χιλίους επτακοσίους εξήκοντα, ήσαν ικανοί και δυνατοί άνδρες δια τας εργασίας εις εξυπηρέτησιν του ναού του Θεού.

Α Παραλ. 9,14 και εκ των Λευιτών· Σαμαΐα υιός Ασώβ υιού Εζρικάμ υιού Ασαβία εκ των υιών Μεραρί,

Α Παραλ. 9,14 Από τους Λευίτας ήσαν· ο Σαμαΐα υιός του Ασώβ, υιού του Εζρικάμ, υιού του Ασαβία από τους απογόνους του Μεραρί,

Α Παραλ. 9,15 και Βακβακάρ και Αρής και Γαλαάλ και Ματθανίας υιός Μιχά υιού Ζεχρί υιού Ασάφ

Α Παραλ. 9,15 ο Βακβακάρ, ο Αρής, ο Γαλαάλ και ο Ματθανίας υιός του Μιχά υιού του Ζεχρί απογόνου του Ασάφ.

Α Παραλ. 9,16 και Αβδία υιός Σαμία υιού Γαλαάλ υιού Ιδιθούν και Βαραχία υιός Οσσά υιού Ελκανά, ο κατοικών εν ταίς κώμαις Νετώφατι.

Α Παραλ. 9,16 Ο Αβδία υιός του Σαμία, υιού του Γαλαάλ, υιού του Ιδιθούν, ο Βαραχία υιός του Οσσά, υιού του Ελκανά, ο οποίος κατοικούσεν εις τας κωμοπόλεις Νετώφατι.

Α Παραλ. 9,17 οι πυλωροί· Σαλώμ, Ακούμ, Τελμών και Αιμάν και αδελφοί αυτών, Σαλώμ ο άρχων·

Α Παραλ. 9,17 Οι θυρωροί δε του ναού ήσαν ο Σαλώμ, ο Ακούμ, ο Τελμών, ο Αιμάν και οι αδελφοί αυτών. Ο Σαλώμ ήτο αρχηγός μεταξύ αυτών.

Α Παραλ. 9,18 και έως ταύτης εν τή πύλη τού βασιλέως κατ ανατολάς· αύται αι πύλαι των παρεμβολών υιών Λευί.

Α Παραλ. 9,18 Αυτός ήτο αρχηγός της βασιλικής πύλης του ναού, η οποία έκειτο προς ανατολάς μέχρι της εποχής που εγράφοντο αυτά. Αυτοί ήσαν οι θυρωροί της κατασκευώσεως των ανδρών της φυλής Λευι.

Α Παραλ. 9,19 και Σαλώμ υιός Κωρή υιού Αβιασάφ υιού Κορέ· και οι αδελφοί αυτού εις οίκον πατρός αυτού, οι Κορίται, επί των έργων της λειτουργίας φυλάσσοντες τας φυλακάς της σκηνης, και πατέρες αυτών επί της παρεμβολής Κυρίου φυλάσσοντες την είσοδον.

Α Παραλ. 9,19 Και ο Σαλώμ υιός του Κωρή, υιού του Αβιασάφ, υιοί του Κορέ, και οι αδελφοί του από την οικογένειαν του πατρός του οι Κορίται, είχαν αναλάβει το έργον να φρουρούν τας θύρας της Σκηνης. Οι δε πατέρες αυτών είχαν αναλάβει να φρουρούν την είσοδον του στρατοπέδου των Ισραηλιτών.

Α Παραλ. 9,20 και Φινεές υιός Ελεάζαρ ηγούμενος ήν επ αυτών έμπροσθεν Κυρίου, και ούτοι μετ αυτού.

Α Παραλ. 9,20 Ο Φινεές, ο υιός του Ελεάζαρ, ήτο αρχηγός αυτών ενώπιον του Κυρίου και αυτοί ήσαν υπό τας διαταγάς του.

Α Παραλ. 9,21 Ζαχαρίας υιός Μασαλαμί πυλωρός της θύρας της σκηνης τού μαρτυρίου.

Α Παραλ. 9,21 Ο Ζαχαρίας, ο υιός του Μασαλαμί, ήτο θυρωρός εις την θύραν της Σκηνης του Μαρτυρίου.

Α Παραλ. 9,22 πάντες οι εκλεκτοί επί της πύλης εν ταίς πύλαις διακόσιοι και δεκαδύο· ούτοι εν ταίς αυλαίς αυτών, ο

καταλοχισμός αυτών· τούτους έστησε Δαυίδ και Σαμουήλ ο βλέπων τή πίστει αυτών.

Α Παραλ. 9,22 Ολοι αυτοί οι άνδρες, οι οποίοι είχαν εκλεγή ως θυρωροί εις τας διαφόρους πύλας, ανήρχοντο εις διακοσίους δώδεκα. Ήσαν δε εγγεγραμμένοι κατά τας γενεαλογίας αυτών εις τας πόλεις των. Αυτούς δια την πίστιν και ευσυνειδησίαν των ώρισεν ο Δαυίδ και ο προφήτης Σαμουήλ εις τας υπηρεσίας αυτάς.

Α Παραλ. 9,23 και ούτοι και οι υιοί αυτών επί των πυλών εν οίκω Κυρίου και εν οίκω της σκηνης τού φυλάσσειν.

Α Παραλ. 9,23 Αυτοί και τα τέκνα των ετοποθέτηθησαν ως φρουροί εις τας πύλας του ναού του Κυρίου, όπως ήσαν άλλοτε και επί της Σκηνης του Μαρκυρίου.

Α Παραλ. 9,24 κατά τους τέσσαρας ανέμους ήσαν αι πύλαι, κατά ανατολάς, θάλασσαν, βοράν, νότον.

Α Παραλ. 9,24 Εις τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος ευρίσκοντο αι πύλαι, άρα και οι θυρωροί, δηλαδή προς ανατολάς, προς δυσμάς, προς βορράν και προς νότον.

Α Παραλ. 9,25 και αδελφοί αυτών εν ταίς αυλαίς αυτών τού εισπορεύεσθαι κατά επτά ημέρας από καιρού εις καιρόν μετά τούτων.

Α Παραλ. 9,25 Οι αδελφοί αυτών, οι οποίοι έμεναν εις τα χωρία των, είχαν την υποχρέωσιν και το δικαίωμα να έρχονται από καιρού εις καιρόν επί επτά ημέρας πλησίον εκείνων.

Α Παραλ. 9,26 ότι εν πίστει εισί τέσσαρες δυνατοί των πυλών, και οι Λευίται ήσαν επί των παστοφοριών, και επί των θησαυρών οίκου τού Θεού παρεμβάλλουσιν,

Α Παραλ. 9,26 Διότι τέσσαρες ήσαν οι αρχηγοί των θυρωρών, στους οποίους είχαν εμπιστευθή την υπηρεσίαν αυτήν. Οι δε Λευίται είχαν την επίβλεψιν των δωματίων του ναού και των θησαυροφυλακίων του ναού του Θεού. Δι' αυτό και έμεναν κοντά στον ναόν.

Α Παραλ. 9,27 ότι επ αυτούς η φυλακή, και ούτοι επί των κλειδών το πρωϊ πρωϊ ανοίγειν τας θύρας τού ιερού.

Α Παραλ. 9,27 Διότι εις αυτούς είχαν ανατεθή αυτή η φύλαξις και εις αυτούς είχαν δοθή τα κλειδιά, δια να ανοίγουν κάθε πρωϊ τας θύρας του ιερού.

Α Παραλ. 9,28 και εξ αυτών επί τα σκεύη της λειτουργίας, ότι εν αριθμώ εισοίσουσι και εν αριθμώ εξοίσουσι.

Α Παραλ. 9,28 Μερικοί από αυτούς ήσαν επιτετραμμένοι δια την επίβλεψιν των ιερών σκευών της υπηρεσίας του ναού, τα οποία εισήγον και εξήγον, αφού προηγουμένως τα αριθμούσαν πάντοτε.

Α Παραλ. 9,29 και εξ αυτών καθεσταμένοι επί τα σκεύη και επί πάντα σκεύη τα άγια και επί της σεμιδάλεως, τού οίνου, τού ελαίου, τού λιβανωτού και των αρωμάτων.

Α Παραλ. 9,29 Άλλοι από αυτούς είχαν αναλάβει την επίβλεψιν επί όλων των άλλων ιερών σκευών του θυσιαστηρίου, όπως επίσης και επί της σεμιγδάλεως, του οίνου, του λιβανωτού και των αρωμάτων.

Α Παραλ. 9,30 και από των υιών των ιερέων ήσαν μυρειφοί τού μύρου και εις τα αρώματα.

Α Παραλ. 9,30 Από τους υιούσ των ιερέων υπήρχον τεχνίται ικανοί, οι οποίοι κατεσκεύαζαν μύρα και αρώματα.

Α Παραλ. 9,31 και Ματταθίας εκ των Λευιτών (ούτος ο πρωτότοκος τώ Σαλώμ τώ Κορίτη) εν τή πίστει επί τα έργα της θυσίας τού τηγάνου τού μεγάλου ιερέως.

Α Παραλ. 9,31 Ένας από τους Λευίτας, ο Ματταθίας (πρωτότοκος υιός του Σαλώμ του Κορίτου) είχεν ως καθήκον να φροντίζη δια τας θυσίας, τας οποίας ο μέγας αρχιερεύς προσέφερε δια του τηγάνου.

Α Παραλ. 9,32 και Βαναΐας ο Κααθίτης εκ των αδελφών αυτών επί των άρτων της προθέσεως τού ετοιμάσαι σάββατον κατά σάββατον.

Α Παραλ. 9,32 Ο Βαναΐας ο Κααθίτης, ένας από τους αδελφούς αυτών, είχεν επωμισθή την φροντίδα να ετοιμάζη τους άρτους της προθέσεως κατά παν Σάββατον.

Α Παραλ. 9,33 και ούτοι ψαλτωδοί άρχοντες των πατριών των Λευιτών, διατεταγμένοι εφημερίαί, ότι ημέρα και νύξ επ αυτοίς εν τοίς έργοις.

Α Παραλ. 9,33 Αυτοί ήσαν, που έψαλλαν τη συνοδεία μουσικών οργάνων, οι αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών των Λευιτών, οι τακτοποιημένοι κατά τάξεις, ώστε ημέραν και νύκτα να είναι εις τα έργα των.

Α Παραλ. 9,34 ούτοι άρχοντες των πατριών των Λευιτών κατά γενέσεις αυτών άρχοντες· ούτοι κατώκησαν εν Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 9,34 Αυτοί είναι οι αρχηγοί των πατριαρχικών οίκων των Λευιτών, οι αρχηγοί κατά τας οικογενείας αυτών. Αυτοί είχαν κατοικήσει εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 9,35 και εν Γαβαών κατώκησε πατήρ Γαβαών Ιεήλ, και όνομα γυναικός αυτού Μααχά.

Α Παραλ. 9,35 Εις την Γαβαών είχεν εγκατασταθή ο πατήρ Γαβαών, ο Ιεήλ. Η σύζυγός του ωνομάζετο Μααχά.

Α Παραλ. 9,36 και υιός αυτού ο πρωτότοκος Αβαδών και Σούρ και Κίς και Βαάλ και Νήρ και Ναδάβ

Α Παραλ. 9,36 Πρωτότοκος υιός του ήτο ο Αβαδών, έπειτα δε ήσαν ο Σούρ, ο Κίς, ο Βαάλ, ο Νηρ, ο Ναδάβ,

Α Παραλ. 9,37 και Γεδούρ και αδελφός και Ζακχούρ και Μακελώθ.

Α Παραλ. 9,37 ο Γεδούρ και ο αδελφός, ο Ζακχούρ και ο Μακελώθ.

Α Παραλ. 9,38 και Μακελώθ εγέννησε τον Σαμαά. και ούτοι εν μέσω των αδελφών αυτών κατώκησαν εν Ιερουσαλήμ εν μέσω των αδελφών αυτών.

Α Παραλ. 9,38 Ο Μακελώθ απέκτησεν υιόν τον Σαμαά. Αυτοί εγκατεστάθησαν εν μέσω των αδελφών των εις την Ιερουσαλήμ, εν μέσω των αδελφών των.

Α Παραλ. 9,39 και Νήρ εγέννησε τον Κίς, και Κίς εγέννησε τον Σαούλ, και Σαούλ εγέννησε τον Ιωνάθαν και τον Μελχισουέ και τον Αμιναδάβ και τον Ασαβάλ.

Α Παραλ. 9,39 Ο Νηρ απέκτησεν υιόν τον Κίς, ο Κίς απέκτησεν υιόν τον Σαούλ, ο Σαούλ απέκτησε τον Ιωνάθαν, τον Μελχισουέ, τον Αμιναδάβ και τον Ασαβάλ.

Α Παραλ. 9,40 και υιός Ιωνάθαν Μεριβαάλ· και Μεριβαάλ εγέννησε τον Μιχά.

Α Παραλ. 9,40 Υιός του Ιωνάθαν ήτο Μεριβαάλ. ο Μεριβαάλ απέκτησεν υιόν τον Μιχά.

Α Παραλ. 9,41 και υιοί Μιχά· Φιθών και Μαλάχ και Θαράχ.

Α Παραλ. 9,41 Υιοί δε του Μιχά ήσαν ο Φιθών, ο Μαλάχ και ο Θαράχ.

Α Παραλ. 9,42 και Αχάς εγέννησε τον Ιαδά, και Ιαδά εγέννησε τον Γαλεμέθ και τον Γαζμώθ και τον Ζαμβροί, και Ζαμβροί εγέννησε τον Μασά,

Α Παραλ. 9,42 Ο Αχάς απέκτησεν υιόν τον Ιαδά, ο Ιαδά απέκτησεν υιόν τον Γαλεμέθ, τον Γαζμώθ και τον Ζαμβροί. Ο Ζαμβροί

απέκτησε τον Μασά.

Α Παραλ. 9,43 και Μασά εγέννησε τον Βαανά, αφαΐα υιός αυτού, Ελασά υιός αυτού, Εσήλ υιός αυτού.

Α Παραλ. 9,43 Ο Μασά απέκτησεν υιόν τον Βαανά, του Βαανά υιός ήτο ο Ραφαΐα, του Ραφαΐα υιός ήτο ο Ελασά και του Ελασά υιός ήτο ο Εσήλ.

Α Παραλ. 9,44 και τώ Εσήλ ἔξ υιοί, και ταύτα τα ονόματα αυτών· Εζρικάμ πρωτότοκος αυτού και Ισμαήλ και Σαραΐα και Αβδία και Ανάν και Ασά. οὔτοι υιοί Εσήλ.

Α Παραλ. 9,44 Ο Εσήλ απέκτησεν ἐξ υιούς, οι οποίοι ονομάζοντο· Ο πρωτότοκος του Εζρικάμ, ἔπειτα ἀπὸ αὐτόν ο Ισμαήλ, ο Σαραΐα, ο Αβδία, ο Ανάν και ο Ασά. Αυτοί είναι οι υιοί του Εσήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Α Παραλ. 10,1 Καί αλλόφυλοι ἐπολέμησαν πρὸς τον Ισραήλ, και ἐφυγον ἀπὸ προσώπου αλλοφύλων, και ἔπεσον τραυματῖαι ἐν ὄρει Γελβουέ.

Α Παραλ. 10,1 Οι Φιλισταίοι ἐπολέμησαν ἐναντίον του ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Οι δε Ἰσραηλίται ἐνίκηθησαν και ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἐμπρὸς ἀπὸ τους Φιλισταίους. Εἰς δε το ὄρος Γελβουέ ἔπεσαν πολλοί Ἰσραηλίται νεκροί.

Α Παραλ. 10,2 και κατεδίωξαν οι αλλόφυλοι ὀπίσω Σαούλ και ὀπίσω των υιῶν αυτού, και ἐπάταξαν αλλόφυλοι τον Ἰωνάθαν και τον Ἀμιναδάβ και τον Μελχισουέ υιούς Σαούλ.

Α Παραλ. 10,2 Οι Φιλισταίοι κατεδίωξαν τον φεύγοντα Σαούλ και τους υιούς του. Εφόνευσαν δε τον Ἰωνάθαν, τον Ἀμιναδάβ, και τον Μελχισουέ, υιούς του Σαούλ.

Α Παραλ. 10,3 και ἐβαρύνθη ο πόλεμος ἐπὶ Σαούλ, και εὔρον αὐτόν οι τοξῶται ἐν τόξοις και πόνοις, και ἐπόνεσεν ἀπὸ των τόξων.

Α Παραλ. 10,3 Ο δε πόλεμος ἐγένεν ἔτσι πάρα πολὺ σκληρὸς και βαρὺς ἐναντίον του Σαούλ. Οι ἐκ των Φιλισταίων, ἱκανοί στον χειρισμόν του τόξου, εὐρήκαν τον Σαούλ και τον ἐτόξευσαν. Ο Σαούλ ἐπληρώθη θανασίμως και ἠσθάνθη πόνον ἀπὸ τας πληγὰς αὐτάς.

Α Παραλ. 10,4 και εἶπε Σαούλ τῷ αἰρώντι τα σκεύη αὐτοῦ· σπάσαι την ρομφαίαν σου και ἐκκέντησόν με ἐν αὐτῇ, μη ἔλθωσιν οι ἀπερίτμητοι οὔτοι και ἐμπαιξώσι μοι. και οὐκ εβούλετο ο αἰρὼν τα σκεύη αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβείτο σφόδρα· και ἔλαβε Σαούλ την ρομφαίαν και ἐπέπεσεν ἐπ αὐτήν.

Α Παραλ. 10,4 Εἶπε δε τότε ο Σαούλ στον δούλον του, ο οποίος του μετέφερε τα ὄπλα· "ἀνάσυρε την ρομφαίαν σου και θανάτωσέ με με αὐτήν, δια να μη ἔλθουν αὐτοί οι ἀπερίτμητοι και με ἐμπαιξουν και με ἐξευτελίσουν". Ο βασιλεύων ὁμως τα ὄπλα του Σαούλ δεν ἠθέλησε να ἐκτελέσῃ αὐτήν την ἐντολήν, διότι ἐφοβείτο να φονεύσῃ τον χριστόν Κυρίου. Ο Σαούλ ἐπῆρε τότε την ρομφαίαν, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτήν και ἐθανατώθη.

Α Παραλ. 10,5 και εἶδεν ο αἰρὼν τα σκεύη αὐτοῦ ὅτι ἀπέθανε Σαούλ, και ἔπεσε και γε αὐτὸς ἐπὶ την ρομφαίαν αὐτοῦ και ἀπέθανε.

Α Παραλ. 10,5 Ο δούλος, που μετέφερε τα ὄπλα του κυρίου του, ὅταν εἶδεν ὅτι ο Σαούλ ἀπέθανεν ἔπεσε και αὐτὸς ἐπάνω εἰς την ρομφαίαν και ἐθανατώθη.

Α Παραλ. 10,6 και ἀπέθανε Σαούλ και τρεῖς υιοί αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, και πᾶς ο οἶκος αὐτοῦ ἐπὶ το αὐτὸ ἀπέθανε.

Α Παραλ. 10,6 Ἔτσι ἀπέθανεν ο Σαούλ και τα τρία του παιδιὰ κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην. Τότε δε ἐθανατώθη και ὅλη ἡ οἰκογένεια του Σαούλ.

Α Παραλ. 10,7 και εἶδε πᾶς ἀνὴρ Ἰσραήλ ο ἐν τῷ αὐλώνι ὅτι ἐφυγεν Ἰσραήλ και ὅτι ἀπέθανε Σαούλ και οι υιοί αὐτοῦ, και κατέλιπον τας πόλεις αὐτῶν και ἐφυγον· και ἦλθον οι αλλόφυλοι και κατώκησαν ἐν αὐταῖς.

Α Παραλ. 10,7 Ὅλοι οι Ἰσραηλίται, οι οποίοι εὐρίσκοντο εἰς την πεδιάδα, ὅταν εἶδαν ὅτι ο ἰσραηλιτικὸς στρατὸς ἐτράπη εἰς φυγὴν και ὅτι ο Σαούλ με τους τρεῖς υιούς του ἐφονεύθησαν, ἐγκατέλειψαν τας πόλεις των και ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Ἦλθον κατόπιν οι Φιλισταίοι και ἐγκατεστάθησαν μέσα εἰς αὐτάς.

Α Παραλ. 10,8 και ἐγένετο τῇ ἐπομένῃ και ἦλθον αλλόφυλοι τοῦ σκυλεύειν τους τραυματῖας και εὔρον τον Σαούλ και τους υιούς αὐτοῦ πεπτωκότας ἐν τῷ ὄρει Γελβουέ.

Α Παραλ. 10,8 Την ἐπομένην ἡμέραν της νίκης των ἦλθαν οι Φιλισταίοι, δια να λαφυραγωγῆσουν τους νεκρούς. Εὐρήκαν δε τον Σαούλ και τους υιούς του νεκρούς στο ὄρος Γελβουέ.

Α Παραλ. 10,9 και ἐξέδυσαν αὐτόν και ἔλαβον την κεφαλὴν αὐτοῦ και τα σκεύη αὐτοῦ και ἀπέστειλαν εἰς γῆν αλλοφύλων κύκλω τοῦ εὐαγγελίσασθαι τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν και τῷ λαῷ·

Α Παραλ. 10,9 Τον ἐγύμνωσαν ἀπὸ τα βασιλικά του ἐνδύματα, ἐπῆραν το κεφάλι του και τα ὄπλα του, και τα ἔστειλαν ὅλα αὐτά, δια να τα περιφέρουν εἰς την χώραν των και να διακηρύξουν το χαρμόσυνον ἄγγελμα της νίκης των εἰς τα εἰδωλά των και στον λαόν των.

Α Παραλ. 10,10 και ἔθηκαν τα σκεύη αὐτῶν ἐν οἴκῳ θεοῦ αὐτῶν και την κεφαλὴν αὐτοῦ ἔθηκαν ἐν οἴκῳ Δαγῶν.

Α Παραλ. 10,10 Τα ὄπλα του Σαούλ και των υιῶν του τα ἔθεσαν οι Φιλισταίοι στον ναόν των, την δε κεφαλὴν του Σαούλ στον ναόν του Θεοῦ των Δαγῶν.

Α Παραλ. 10,11 και ἤκουσαν πάντες οι κατοικούντες Γαλαὰδ ἅπαντα, ἃ ἐποίησαν οι αλλόφυλοι τῷ Σαούλ και υἱῷ Ἰσραήλ.

Α Παραλ. 10,11 Ὅλοι οι κάτοικοι της Γαλαὰδ ἤκουσαν αὐτά, που ἐγέναν εἰς βᾶρος του Σαούλ και των Ἰσραηλιτῶν.

Α Παραλ. 10,12 και ἠγέρθησαν ἐκ Γαλαὰδ πᾶς ἀνὴρ δυνατὸς και ἔλαβον το σῶμα Σαούλ και το σῶμα των υιῶν αὐτοῦ και ἤνεγκαν αὐτά εἰς Ἰαβίς και ἔθαψαν τα οστά αὐτῶν ὑπὸ την δρύν ἐν Ἰαβίς και ἐνήστευσαν ἐπτά ἡμέρας.

Α Παραλ. 10,12 Τότε ὅλοι οι γενναῖοι ἄνδρες της Γαλαὰδ ἐσηκώθησαν ἐπῆγαν και ἐπῆγαν το σῶμα του Σαούλ και τα σῶματα των υιῶν του, τα οποία και μετέφεραν εἰς την πόλιν των, την Ἰαβίς. Τα οστά αὐτῶν τα ἔθαψαν εἰς την Ἰαβίς ὑπὸ την δρὴν και εἰς ἐνδειξιν πένθους ἐνήστευσαν ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας.

Α Παραλ. 10,13 και ἀπέθανε Σαούλ ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ, αἷς ἠνόμησε τῷ Θεῷ κατὰ τον λόγον Κυρίου, διότι οὐκ ἐφύλαξεν ὅτι ἐπληρώθησε Σαούλ ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ τοῦ ζητήσαι, και ἀπεκρίνατο αὐτῷ Σαμουήλ ο προφῆτης·

Α Παραλ. 10,13 Κατ' αὐτόν τον τρόπον ἀπέθανεν ο Σαούλ ἐξ αἰτίας των παρανομῶν του, τας οποίας διέπραξεν ἐνώπιον του Θεοῦ, διότι παρέβη τον λόγον του Κυρίου και δεν ἐφύλαξε τον Νομον του. Μια ἀπὸ τας παρανομίας του ἦτο και το ὅτι ἐπῆγε να συμβουλευθῇ την μάγισσαν, δια να μάθῃ το μέλλον του, και ἐπῆρε ἀπόκρισιν ἀπὸ τον προφῆτην Σαμουήλ.

Α Παραλ. 10,14 και οὐκ ἐζήτησε Κύριον, και ἀπέκτεινεν αὐτόν και ἐπέστρεψε την βασιλείαν τῷ Δαυὶδ υἱῷ Ἰεσσαί.

Α Παραλ. 10,14 Δεν συνεβουλευθή τον Κυριον και ο Κυριος παρεχώρησε τον τραγικόν αυτόν θάνατον στον Σαούλ και έδωσε την βασιλειάν του Ισραηλιτικού λαού στον Δαυίδ, τον υιόν του Ιεσσαί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Α Παραλ. 11,1 Καί ήλθε πάς Ισραήλ προς Δαυίδ εν Χεβρών λέγοντες· ιδού οστά σου και σάρκες σου ημείς·

Α Παραλ. 11,1 Ηλθεν όλος ο ισραηλιτικός λαός στον Δαυίδ, εις την πόλιν Χεβρών, και του είπον· “ιδού, ημείς είμεθα οστά σου και σάρκες σου. Ανήκομεν εις την αυτήν φυλήν.

Α Παραλ. 11,2 και εχθές και τρίτην όντος Σαούλ βασιλέως, σύ ήσθα ο εξάγων και εισάγων τον Ισραήλ, και είπεν Ισραήλ Κύριός σοι· σύ ποιμανείς τον λαόν μου τον Ισραήλ, και σύ έση εις ηγούμενον επί Ισραήλ.

Α Παραλ. 11,2 Και προηγουμένως, όταν βασιλεύς ήτο ο Σαούλ, συ κυρίως ήσο ο διοικών τον ισραηλιτικόν λαόν, ο δε Κυριος τον ισραηλιτικόν λαού, ο Θεός, εις σε είπεν ότι θα κυβερνήσης ως καλός ποιμήν τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν και συ θα είσαι ο αρχηγός του λαού αυτού”.

Α Παραλ. 11,3 Και ήλθον πάντες πρεσβύτεροι Ισραήλ προς τον βασιλέα εις Χεβρών, και διέθετο αυτοίς ο βασιλεύς Δαυίδ διαθήκη εν Χεβρών έναντι Κυρίου, και έχρισαν τον Δαυίδ εις βασιλέα επί Ισραήλ κατά τον λόγον Κυρίου, διά χειρός Σαμουήλ.

Α Παραλ. 11,3 Ετσι ήλθον όλοι οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού προς τον βασιλέα εις την Χεβρών. Ο δε βασιλεύς Δαυίδ συνήψεν επίσημον συμφωνίαν με αυτούς ενώπιον του Κυρίου εις την πόλιν εκείνην, την Χεβρών. Οι επίσημοι του ισραηλιτικού λαού έχρισαν βασιλέα τον Δαυίδ, σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον ο Κυριος είχε προαναγγείλει δια του προφήτου Σαμουήλ.

Α Παραλ. 11,4 Καί επορεύθη ο βασιλεύς και άνδρες αυτού εις Ιερουσαλήμ (αυτή Ιεβούς), και εκεί οι Ιεβουσαίοι οι κατοικούντες την γήν είπον τώ Δαυίδ·

Α Παραλ. 11,4 Ο βασιλεύς Δαυίδ επορεύθη μαζί με τους άνδρας του εις την Ιερουσαλήμ (Ιεβούς, όπως ωνομάζετο παλαιότερα). Οι κάτοικοι όμως της χώρας αυτής οι Ιεβουσαίοι του είπαν·

Α Παραλ. 11,5 ουκ εισελεύση ώδε. και προκατελάβετο την περιοχήν Σιών (αυτή η πόλις Δαυίδ).

Α Παραλ. 11,5 “Δεν θα εισέλθης εδώ”. Ο Δαυίδ όμως κατέλαβε τον οχυρόν τόπον, την Σιών (αυτή από εδώ και πέρα λέγεται πόλις Δαυίδ).

Α Παραλ. 11,6 και είπε Δαυίδ· πάς τύπτων Ιεβουσαίων εν πρώτοις και έσται εις άρχοντα και εις στρατηγόν· και ανέβη επ αυτήν εν πρώτοις Ιωάβ υιός Σαρουΐα και εγένετο εις άρχοντα.

Α Παραλ. 11,6 Και είπεν ο Δαυίδ προς τους άνδρας του· “εκείνος ο οποίος πρώτος θα φονεύση ένα Ιεβουσαίον, θα γίνη αρχηγός και στρατηγός”. Πρώτος, ο οποίος ανέβη στον χωρωμένον αυτόν τόπον, ήτο ο Ιωάβ ο υιός της Σαρουΐας και εφόνευσεν ένα Ιεβουσαίον. Ετσι δε ανεκηρύχθη αρχηγός.

Α Παραλ. 11,7 και εκάθισε Δαυίδ εν τή περιοχή· διά τούτο εκάλεσεν αυτήν Πόλιν Δαυίδ·

Α Παραλ. 11,7 Ο Δαυίδ εγκατεστάθη εις την χωρωμένην εκείνην περιοχήν. Δια τούτο και ωνόμασεν αυτήν “Πολιν Δαυίδ”.

Α Παραλ. 11,8 και ωκοδόμησε την πόλιν κύκλω· και επολέμησε και έλαβε την πόλιν.

Α Παραλ. 11,8 Ο Δαυίδ αφού επολέμησε και κατέλαβε την πόλιν αυτήν, την ανοικοδόμησε και χώρωσε τα γύρω αυτής μέρη.

Α Παραλ. 11,9 και επορεύετο Δαυίδ πορευόμενος και μεγαλυνόμενος, και Κύριος παντοκράτωρ μετ αυτού.

Α Παραλ. 11,9 Ο Δαυίδ, όσον παγήρχετο ο χρόνος, εμεγάλωνεν εις δύναμιν, διότι Κυριος ο παντοκράτωρ ήτο μαζί του.

Α Παραλ. 11,10 Καί ούτοι οι άρχοντες των δυνατών, οι ήσαν τώ Δαυίδ, οι κατισχύοντες μετ αυτού εν τή βασιλεία αυτού μετά παντός Ισραήλ τού βασιλεύσαι αυτόν κατά τον λόγον Κυρίου επί Ισραήλ·

Α Παραλ. 11,10 Αυτοί δε είναι οι αρχηγοί των γενναίων ανδρών, που ήσαν εις την υπηρεσίαν του Δαυίδ και οι οποίοι τον εβοηθούσαν και τον ενίσχυναν μαζί με όλον τον ισραηλιτικόν λαόν εις την βασιλειάν του, ώστε να βασιλεύση στον λαόν σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον ο Κυριος είχε δώσει στον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Παραλ. 11,11 και ούτος ο αριθμός των δυνατών τού Δαυίδ· Ιεσεβάαλ υιός Αχαμανί πρώτος των τριάκοντα· ούτος εσπάσατο την ρομφαίαν αυτού άπαξ επί τριακοσίους τραυματίας εν καιρώ ενί.

Α Παραλ. 11,11 Αυτός δε είναι ο κατάλογος των ηρώων, που υπηρετούσαν τον Δαυίδ· ο Ιεσεβάαλ, υιός του Αχαμανί, ο αρχηγός των τριάκοντα. Αυτός ανέσυρε κάποτε την ρομφαίαν του και εις την περιστασιν εκείνην εφόνευσε τριακοσίους άνδρας.

Α Παραλ. 11,12 και μετ αυτόν Ελεάζαρ υιός Δωδαΐ ο Αχωχί· ούτος ήν εν τοίς τρισί δυνατοίς.

Α Παραλ. 11,12 Επειτα από αυτόν ήτο ο Ελεάζαρ, υιός του Δωδαΐ, ο οποίος κατήγετο από την Αχώχ. Αυτός ήτο ένας από τους τρεις γενναίους άνδρας.

Α Παραλ. 11,13 ούτος ήν μετά Δαυίδ εν Φασοδομίν, και οι αλλόφυλοι συνήχθησαν εκεί εις πόλεμον, και ήν μερίς τού αγρού πλήρης κριθών, και ο λαός έφυγεν από προσώπου αλλοφύλων·

Α Παραλ. 11,13 Αυτός ευρίσκετο μαζί με τον Δαυίδ εις την Φασοδομίν. Οι Φιλισταίοι είχαν συγκεντρωθή εκεί, δια να πολεμήσουν. Εκεί υπήρχεν ένα τμήμα αγρού σπαρμένο με κριθάρι. Ο λαός κατά τον πόλεμον αυτόν εφοβήθη και ετραπή εις φυγήν ενώπιον των Φιλισταίων.

Α Παραλ. 11,14 και έστη εν μέσω της μερίδος και έσωσεν αυτήν και επάταξε τους αλλοφύλους, και εποίησε Κύριος σωτηρίαν μεγάλην.

Α Παραλ. 11,14 Ο Ελεάζαρ όμως όρθιος και μόνος εν μέσω του αγρού αυτού έσωσεν αυτόν και εφόνευσε τους Φιλισταίους. Δι' αυτού δε ο Κυριος έχάρισε μεγάλην σωτηρίαν στον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Παραλ. 11,15 και κατέβησαν τρεις εκ των τριάκοντα αρχόντων εις την πέτρην προς Δαυίδ εις το σπήλαιον Οδολλάμ, και παρεμβολή των αλλοφύλων εν τή κοιλάδι των γιγάντων.

Α Παραλ. 11,15 Τρεις από τους γενναίους αυτούς άρχοντας κατέβηκαν προς τον Δαυίδ, στον βράχον κοντά στο σπήλαιον Οδολλάμ. Εκεί ευρίσκετο το στρατόπεδον των Φιλισταίων εις την κοιλάδα των γιγάντων.

Α Παραλ. 11,16 και Δαυίδ τότε εν τή περιοχή, και το σύστημα των αλλοφύλων τότε εν Βηθλεέμ.

Α Παραλ. 11,16 Ο Δαυίδ ευρίσκετο τότε στον οχυρόν αυτόν τόπον, ενώ μία φρουρά των Φιλισταίων κατά την ιδίαν εποχήν ευρίσκετο εις την Βηθλεέμ.

A Παραλ. 11,17 και επεθύμησε Δαυίδ και εἶπε· τις ποτιέί με ὕδωρ ἐκ τοῦ λάκκου Βηθλεέμ τοῦ ἐν τῇ πύλῃ;

A Παραλ. 11,17 Ὁ Δαυίδ ἠσθάνθη μίαν ζωηράν επιθυμίαν και εἶπε· “ποιός τάχα θα μου φέρῃ να πῶ νερό ἀπό το πηγάδι, που ευρίσκεται ἐἰς τὴν πύλην τῆς Βηθλεέμ;”

A Παραλ. 11,18 και διέρηξαν οἱ τρεῖς τὴν παρεμβολὴν τῶν αλλοφύλων και υδρεύσαντο ὕδωρ ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ ἐν Βηθλεέμ, ὅς ἦν ἐν τῇ πύλῃ, και ἔλαβον και ἦλθον πρὸς Δαυίδ, και οὐκ ἠθέλησε Δαυίδ τοῦ πεινᾶν αὐτὸ και ἐσπείσεν αὐτὸ τῷ Κυρίῳ και εἶπεν·

A Παραλ. 11,18 Οἱ τρεῖς αὐτοὶ γενναῖοι ἄνδρες διέσχισαν τὸ στρατόπεδον τῶν Φιλισταίων, ἐπήραν ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέαρος, που ευρίσκετο ἐἰς τὴν πύλην τῆς Βηθλεέμ, και τὸ ἔφεραν πρὸς τὸν Δαυίδ. Ἀλλὰ ὁ Δαυίδ δεν ἠθέλησε κατὰ κανένα τρόπον να το πῆ, τὸ ἔχυσεν ὡς σπονδὴν στον Κυριον και εἶπεν·

A Παραλ. 11,19 ἰλεώς μου ὁ Θεός τοῦ ποιήσαι τὸ ρῆμα τοῦτο, εἰ αἷμα ἀνδρῶν τούτων πίομαι ἐν ψυχαῖς αὐτῶν; ὅτι ἐν ψυχαῖς αὐτῶν ἠνεγκαν αὐτὸ και οὐκ ἐβούλετο πεινᾶν αὐτὸ. ταῦτα ἐποίησαν οἱ τρεῖς δυνατοί.

A Παραλ. 11,19 “Ὁ Θεός να με ἐλεήσει, ὥστε να μη διαπράξω αὐτὸ τὸ πράγμα. Πῶς εἶναι δυνατόν να πῶ νερό, ἐφ’ ὅσον ἠντλήθη ἀπὸ τους ἄνδρας αὐτούς ἐκτεθέντας ἐἰς θανάσιμον κίνδυνον να χύσουν τὸ αἷμα των και να χάσουν τὴν ζωὴν των; Αὐτοὶ τὸ ἔφεραν με ἄμεσον τὸν κίνδυνον να χάσουν τὴν ζωὴν των”. Δεν ἠθέλησε, λοιπόν, ὁ Δαυίδ να πῆ τὸ νερό αὐτό. Αὐτὰ δε ἐπραξαν οἱ τρεῖς γενναῖοι ἐκεῖνοι ἄνδρες.

A Παραλ. 11,20 και Ἀβεσαά ἀδελφός Ἰωάβ, οὗτος ἦν ἀρχων των τριῶν, οὗτος ἐσπάσατο τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τριακοσίους τραυματίας ἐν καιρῷ ἐνί, και οὗτος ἦν ὀνομαστός ἐν τοῖς τρισίν,

A Παραλ. 11,20 Ὁ Ἀβεσαά, ὁ ἀδελφός του Ἰωάβ, ἦτα ἀρχηγός των τριῶν γενναίων ἀνδρῶν. Αὐτός εἶχεν ἀνασύρει τὴν ρομφαίαν του και ἐφόνευσε τριακοσίους ἄνδρας κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν. Αὐτός ἦτο ὁ πλέον ὀνομαστός μεταξύ των τριῶν αὐτῶν ἡρώων.

A Παραλ. 11,21 ἀπὸ των τριῶν υπέρ τους δύο ἐνδοξος, και ἦν αὐτοῖς ἐἰς ἀρχοντα και ἕως των τριῶν οὐκ ἤρχετο.

A Παραλ. 11,21 Ἦτο περισσότερον ἐνδοξος ἀπὸ τους δύο ἄλλους, ἦτο ἀρχηγός των, δεν ἦτο ὅμως ἴσος πρὸς τους τρεῖς μαζή.

A Παραλ. 11,22 και Βαναίας υἱός Ἰωδαέ υἱός ἀνδρός δυνατοῦ, πολλά ἔργα αὐτοῦ υπέρ Καβασαήλ· οὗτος ἐπάταξε τους δύο ἀριήλ Μωάβ και οὗτος κατέβη και ἐπάταξε τὸν λέοντα ἐν τῷ λάκκῳ ἐν ἡμέρα χιόνος·

A Παραλ. 11,22 Ὁ Βαναίας, ὁ υἱός του Ἰωδαέ, ἦτο και αὐτός ἀνήρ γενναῖος και κατώρθωσε πολλά ἀξιόλογα ἔργα ἐἰς υπεράσπισιν τῆς πόλεως Καβασαήλ. Αὐτός εἶχε φονεύσει δύο Μωαβίτας ἰσχυροῦς. Ἀλλοτε εἶχε κατεβή και ἐφόνευσε ἕνα λέοντα, που ευρίσκετο ἐἰς λάκκον, κάποιον ἡμέραν, που εἶχε πέσει χιόνι.

A Παραλ. 11,23 και οὗτος ἐπάταξε τὸν ἄνδρα τὸν Αἰγύπτιον, ἄνδρα ὀρατὸν πεντάπηχυν, και ἐν χειρὶ τοῦ Αἰγυπτίου δόρυ ὡς ἀντίον υφαινότων, και κατέβη ἐπ αὐτὸν Βαναίας ἐν ράβδῳ και ἀφείλετο ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Αἰγυπτίου τὸ δόρυ και ἀπέκτεινεν αὐτὸν ἐν τῷ δόρατι αὐτοῦ.

A Παραλ. 11,23 Αὐτός ἐπίσης ἐφόνευσε ἕνα γιγαντόσωμον Αἰγύπτιον, ὕψους πέντε πήχεων. Αὐτός ὁ Αἰγύπιος εἶχεν στο χέρι τὸν ἕνα δόρυ, ὡσάν τὸ ἀντί των υφαντῶν. Ὁ Βαναίας ἐπέπεσεν ἐναντίον του με τὴν ράβδον του, ἤρπασεν ἀπὸ τα χέρια του Αἰγυπτίου τὸ δόρυ και τὸν ἐφόνευσε με τὸ ἴδιο αὐτὸ δόρυ.

A Παραλ. 11,24 ταῦτα ἐποίησε Βαναίας υἱός Ἰωδαέ, και τούτω ὄνομα ἐν τοῖς τρισὶ τοῖς δυνατοῖς·

A Παραλ. 11,24 Αὐτὰ τα κατορθώματα ἔκαμεν ὁ Βαναίας, ὁ υἱός του Ἰωδαέ. Αὐτός ἐβγαλεν ὄνομα μεταξύ των τριῶν γενναίων.

A Παραλ. 11,25 υπέρ τους τριάκοντα ἦν ἐνδοξος οὗτος και πρὸς τους τρεῖς οὐκ ἤρχετο· και κατέστησεν αὐτὸν Δαυίδ ἐπὶ τὴν πατριάν αὐτοῦ.

A Παραλ. 11,25 Ἐγίνεν ἐνδοξότερος μεταξύ των τριάκοντα, ἀλλὰ δεν ἐφθάσε τους τρεῖς. Αὐτὸν ὁ Δαυίδ τὸν κατέστησεν ἀρχηγόν τῆς σωματοφυλακῆς του.

A Παραλ. 11,26 και δυνατοὶ των δυνάμεων· Ἀσαήλ ἀδελφός Ἰωάβ, Ἐλεανάν υἱός Δωδωέ ἐκ Βηθλεέμ,

A Παραλ. 11,26 Οἱ γενναῖοι ἄνδρες του στρατοῦ του Δαυίδ ἦσαν ἐπίσης και οἱ ἐξῆς· ὁ Ἀσαήλ ἀδελφός του Ἰωάβ, ὁ Ἐλεανάν υἱός του Δωδωέ ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ.

A Παραλ. 11,27 Σαμμώθ ὁ Ἀρωρί, Χελλῆς ὁ Φελωνί,

A Παραλ. 11,27 Ὁ Σαμμώθ, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀρῶρ, ὁ Χελλῆς ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Φελών,

A Παραλ. 11,28 Ὠρά υἱός Ἐκκίς ὁ Θεκωί, Ἀβιέζερ ὁ Ἀναθωθί,

A Παραλ. 11,28 Ὁ Ὠρά ὁ υἱός του Ἐκκίς που κατήγετο ἀπὸ τὴν Θεκωί, ὁ Ἀβιέζερ που κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀναθώθ,

A Παραλ. 11,29 Σοβοχαί ὁ Ἀσωθί, Ἡλί ὁ Ἀχωνί,

A Παραλ. 11,29 ὁ Σοβοχαί ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀσώθ, ὁ Ἡλί ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀχών,

A Παραλ. 11,30 Μοοραϊ ὁ Νετωφαθί, Χολόδ υἱός Νοοζά ὁ Νετωφαθί,

A Παραλ. 11,30 ὁ Μοοραϊ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Νετωφάθ, ὁ Χολόδ υἱός του Νοοζά, που κατήγετο ἀπὸ τὴν Νετωφάθ,

A Παραλ. 11,31 Αἰρί υἱός ἐβιέ ἐκ βουνοῦ Βενιαμίν, Βαναίας ὁ Φαραθωνί,

A Παραλ. 11,31 ὁ Αἰρί υἱός του Ρεβιέ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Γαβαά, ἡ ὁποία ἀνήκεν ἐἰς τὴν φυλὴν του Βενιαμίν, ὁ Βαναίας ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Φαραθών,

A Παραλ. 11,32 Ουρί ἐκ Ναχαλί Γάας, Ἀβιήλ ὁ Γαραβαιθί,

A Παραλ. 11,32 ὁ Ουρί που κατήγετο ἀπὸ τὴν Ναχάλ, ὁ Γαας, ὁ Ἀβιήλ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Γαραβαίθ,

A Παραλ. 11,33 Ἀζμώθ ὁ Βαρωμί, Ἐλιαβά ὁ Σαλαβωνί,

A Παραλ. 11,33 ὁ Ἀζμώθ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Βαρώμ, ὁ Ἐλιαβά ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Σαλαβών,

A Παραλ. 11,34 υἱός Ἀσάμ τοῦ Γιζωνίτου, Ἰωνάθαν υἱός Σωλά ὁ Ἀραρί,

A Παραλ. 11,34 ὁ υἱός του Ἀσάμ του Γιζωνίτου, ὁ Ἰωνάθαν ὁ υἱός του Σωλά ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀράρ,

A Παραλ. 11,35 Ἀχίμ υἱός Ἀχάρ ὁ Ἀραρί, Ἐλφάτ υἱός Θυροφάρ

A Παραλ. 11,35 ὁ Ἀχίμ ὁ υἱός του Ἀχάρ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀράρ, ὁ Ἐλφάτ ὁ υἱός του Θυροφάρ,

A Παραλ. 11,36 ὁ Μεχωραθρί, Ἀχία ὁ Φελλωνί,

A Παραλ. 11,36 ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Μεχωράθρ, ὁ Ἀχία ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Φελλών,

A Παραλ. 11,37 Ἡσερέ ὁ Χαρμαδαϊ, Νααραί υἱός Ἀζοβαί,

A Παραλ. 11,37 ὁ Ἡσερέ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Χαρμαδά, ὁ Νααραί ὁ υἱός του Ἀζοβαί,

A Παραλ. 11,38 Ἰωήλ υἱός Νάθαν, Μεβαάλ υἱός Ἀγαρί,

A Παραλ. 11,38 ο Ιωήλ ο υιός του Ναθαν, ο Μεβαάλ ο υιός του Αγάρ,
A Παραλ. 11,39 Σελή ο Αμμωνί, Ναχώρ ο Βηρωθί, αίρων σκεύη Ιωάβ υιού Σαρουϊά,
A Παραλ. 11,39 ο Σελή ο οποίος κατήγετο από την Αμμών, ο Ναχώρ ο καταγόμενος από την Βηρώθ, ο βαστάζων τα όπλα του Ιωάβ, υιού της Σαρουϊας,
A Παραλ. 11,40 Ιρά ο Ιεθρί, Γαρήβ ο Ιεθρί,
A Παραλ. 11,40 ο Ιρά ο καταγόμενος από την Ιεθρί, ο Γαρήβ ο καταγόμενος επίσης από την Ιεθρί,
A Παραλ. 11,41 Ουρία ο Χεττί, Ζαβέτ υιός Αχαϊά,
A Παραλ. 11,41 ο Ουρίας ο Χετταίος, ο Ζαβέτ ο υιός του Αχαϊά,
A Παραλ. 11,42 Αδινά υιός Σαιζά τού ουβήν άρχων, και επ αυτώ τριάκοντα.
A Παραλ. 11,42 ο Αδινά ο υιός του Σαιζά, ο οποίος ήτο αρχηγός της φυλής του Ρουβήν, και τριάκοντα άλλοι μαζί με αυτόν.
A Παραλ. 11,43 Ανάν υιός Μωωχά, και Ιωσαφάτ ο Ματθανί,
A Παραλ. 11,43 Ο Ανάν ο υιός του Μωωχά, ο Ιωσαφάτ ο καταγόμενος από την Ματθάν,
A Παραλ. 11,44 Οζία ο Ασταρωθί, Σαμαθά και Ιειήλ υιοί Χωθάμ τού Αραρί,
A Παραλ. 11,44 ο Οζία ο καταγόμενος από την Ασταρωθ, ο Σαμαθά και ο Ιειήλ, υιοί του Χωθάμ, του καταγομένου από την Αράρ,
A Παραλ. 11,45 Ιεδιήλ υιός Σαμερί και Ιωζαέ ο αδελφός αυτού ο Θωσαϊ,
A Παραλ. 11,45 ο Ιεδιήλ υιός του Σαμερί και ο Ιωζαέ ο αδελφός αυτού, καταγόμενος από την Θωσά,
A Παραλ. 11,46 Ελιήλ ο Μαωϊ και Ιαριβί, και Ιωσία υιός αυτού, Ελλαάμ και Ιεθαμά ο Μωαβίτης,
A Παραλ. 11,46 ο Ελιήλ ο καταγόμενος από την Μαω, ο Ιαριβί και ο Ιωσία ο υιός αυτού, ο Ελλαάμ και ο Ιεθαμά ο Μωαβίτης,
A Παραλ. 11,47 Δαλιήλ και Ωβήδ και Ιεσσιήλ ο Μεσωβία.
A Παραλ. 11,47 ο Δαλιήλ, ο Ωβήδ και ο Ιεσσιήλ ο οποίος κατήγετο από την Μεσωβία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

A Παραλ. 12,1 Καί ούτοι οι ελθόντες προς Δαυίδ εις Σικελάγ, έτι συνεχομένου από προσώπου Σαούλ υιού Κίς, και ούτοι εν τοίς δυνατοίς βοηθούντες εν πολέμω
A Παραλ. 12,1 Οι δε άνδρες, οι οποίοι είχαν ελθει προς τον Δαυίδ εις την πόλιν Σικελάγ, όταν αυτός ήτο καταδιωκόμενος σκληρώς από τον Σαούλ, τον υιόν του Κίς, και δεν ειχεν ελευθερίαν κινήσεως, ήσαν άνδρες γενναίοι και είχαν ελθει να τον βοηθήσουν κατά τον πόλεμον.
A Παραλ. 12,2 και τόξω εκ δεξιών και εξ αριστερών και σφενδονήται εν λίθοις και τόξοις εκ των αδελφών Σαούλ εκ Βενιαμίν
A Παραλ. 12,2 Είχαν την ικανότητα να χειρίζονται το τόξον και με την δεξιάν και με την αριστεράν χείρα των, ήσαν περιήφημοι επίσης στον χειρισμόν της σφενδόνης ρίπτοντες έτσι και λίθους και τόξα. Αυτοί ήσαν από τους συγγενείς του Σαούλ, καταγόμενοι από την φυλήν του Βενιαμίν.
A Παραλ. 12,3 ο άρχων Αχιέζερ και Ιωάς υιός Ασμά τού Γαβαθίτου και Ιωήλ και Ιωφαλήτ υιοί Ασμάθ και Βερχία και Ιηούλ ο Αναθωθί
A Παραλ. 12,3 Δηλαδή ο άρχων Αχιέζερ και ο Ιωάς υιός του Ασμά του καταγομένου από την Γαθάθ, ο Ιωήλ και ο Ιωφαλήτ υιοί του Ασμάθ, ο Βερχία και ο Ιηούλ ο καταγόμενος από την Αναθωθ,
A Παραλ. 12,4 και Σαμαΐας ο Γαβαωνίτης δυνατός εν τοίς τριάκοντα και επί των τριάκοντα
A Παραλ. 12,4 ο Σαμαΐας ο καταγόμενος από την Γαβών, ένας από τους τριάκοντα γενναίους άνδρας και αρχηγός αυτών των τριάκοντα.
A Παραλ. 12,5 Ιερεμία και Ιεζιήλ και Ιωανάν και Ιωζαβάθ ο Γαδαραθίμ,
A Παραλ. 12,5 Ο Ιερεμία, ο Ιεζιήλ, ο Ιωανάν, ο Ιωζαβάθ, ο οποίος κατήγετο από τα Γαδαρα,
A Παραλ. 12,6 Αζαϊ και Ιαριμούθ και Βααλιά και Σαμαραϊά και Σαφατίας ο Χαραιφιήλ,
A Παραλ. 12,6 ο Αζαϊ ο Ιαριμούθ, ο Βααλιά, ο Σαμαραϊά, ο Σαφατίας, ο Χαραιφιήλ,
A Παραλ. 12,7 Ηλκανά και Ιησουνί και Οζριήλ και Ιωζαρά και Σοβοκάμ και οι Κορίται
A Παραλ. 12,7 ο Ηλκανά, ο Ιησουνί, ο Οζριήλ, ο Ιωζαρά, ο Σοδοκάμ και οι Κορίται,
A Παραλ. 12,8 και Ιελία και Ζαβαδία υιοί Ιραάμ και οι τού Γεδώρ.
A Παραλ. 12,8 ο Ιελία, ο Ζαβαδία, υιοί του Ιραάμ, και οι άνδρες οι καταγόμενοι από την Γεδώρ.
A Παραλ. 12,9 και από τού Γαδδί εχωρίσθησαν προς Δαυίδ από της ερήμου ισχυροί δυνατοί άνδρες παρατάξεως πολέμου αίροντες θυρεούς και δόρατα, και πρόσωπον λέοντος τα πρόσωπα αυτών, και κούφοι ως δορκάδες επί των ορέων τώ τάχει
A Παραλ. 12,9 Από την φυλήν του Γαδ απεχωρίσθησαν από τον Σαούλ και ήλθαν προς τον Δαυίδ, εις την έρημον, όπου αυτός ευρίσκετο, γενναίοι και δυνατοί άνδρες ικανοί εις πολεμικάς επιχειρήσεις, φέροντες ασπίδας και δόρατα. Τα πρόσωπα των ανδρών αυτών ήσαν άγρια και υπερήφανα ωσάν των λεόντων, το δε πόδια των ταχεία, όπως είναι τα πόδια της δορκάδος εις τα όρη.
A Παραλ. 12,10 Αζέρ ο άρχων, Αβδία ο δεύτερος, Ελιάβ ο τρίτος,
A Παραλ. 12,10 Αυτοί ήσαν ο Αζέρ ο άρχων, δεύτερος ο Αβδίας, τρίτος ο Ελιάβ,
A Παραλ. 12,11 Μασμανά ο τέταρτος, Ιερμιά ο πέμπτος,
A Παραλ. 12,11 τέταρτος ο Μασμανά, πέμπτος ο Ιερμιά,
A Παραλ. 12,12 Ιεθί ο έκτος, Ελιάβ ο έβδομος,
A Παραλ. 12,12 έκτος ο Ιεθί, έβδομος ο Ελιάβ,
A Παραλ. 12,13 Ιωανάν ο όγδοος, Ελιαζέρ ο ένατος,
A Παραλ. 12,13 όγδοος ο Ιωανάν, ένατος ο Ελιαζέρ
A Παραλ. 12,14 Ιερμιά ο δέκατος, Μελχαβαναί ο ενδέκατος.
A Παραλ. 12,14 δέκατος ο Ιερμιά, ενδέκατος ο Μελχαβαναί.
A Παραλ. 12,15 ούτοι εκ των υιών Γάδ άρχοντες της στρατιάς, εις τοίς εκατόν μικρός και μέγας τοίς χιλίοις.
A Παραλ. 12,15 Αυτοί όλοι, καταγόμενοι από την φυλήν του Γαδ, ήσαν γενναίοι άνδρες, άρχοντες στον στρατόν του Δαυίδ. Τοσον γενναίοι, ώστε ένας από αυτούς, ο μικρότερος, ισοδυναμούσε με εκατόν και ο μεγαλύτερος από αυτούς ήτο εις θέσιν

να αντιμετωπίσει χιλιούς.

Α Παραλ. 12,16 οὔτοι οἱ διαβάντες τον Ιορδάνην εν τῷ μηνί τῷ πρώτῳ, καὶ οὗτος πεπληρωκῶς ἐπὶ πάσαν κρηπίδα αὐτοῦ, καὶ ἐξεδίωξαν πάντας τους κατοικοῦντας αὐλῶνας ἀπὸ ανατολῶν ἕως δυσμῶν.

Α Παραλ. 12,16 Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον διαβῆ τον Ιορδάνην ποταμόν κατὰ τον πρώτον μήνα του ἔτους, ὅταν αὐτὸς ἦτο γεμάτος ἀπὸ νερά εἰς ὅλην αὐτοῦ την κοίτην, καὶ ἐξεδίωξαν τους κατοίκους, που εὐρίσκοντο εἰς τὰς κοιλάδας του ποταμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ ανατολῶν ἕως δυσμῶν.

Α Παραλ. 12,17 καὶ ἦλθον ἀπὸ των υἱῶν Βενιαμὶν καὶ Ιούδα εἰς βοήθειαν τοῦ Δαυὶδ,

Α Παραλ. 12,17 Ἀπὸ δε την φυλὴν του Βενιαμὶν καὶ ἀπὸ την φυλὴν του Ιούδα ἦλθον εἰς βοήθειαν του Δαυὶδ ἄλλοι ἄνδρες.

Α Παραλ. 12,18 καὶ Δαυὶδ ἐξήλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν καὶ εἶπεν αὐτοῖς· εἰ εἰς εἰρήνην ἦκατε πρὸς με, εἴη μοι καρδία καθ' εαυτὴν ἐφ' υμᾶς· καὶ εἰ τοῦ παραδοῦναί με τοῖς ἐχθροῖς μου οὐκ ἐν ἀληθείᾳ χειρὸς, ἴδοι ὁ Θεὸς των πατέρων υμῶν καὶ ἐλέγξαιτο.

Α Παραλ. 12,18 Ὁ Δαυὶδ ἐξήλθε νὰ τους προυπαντήσῃ καὶ τους ηρώτησῃ· “ἐὰν ἔχετε ἔλθει με εἰρηνικὸν σκοπὸν πρὸς ἐμέ, ἡ καρδιά μου θα εἶναι μαζί σας. Ἐὰν ὅμως ἔχετε ἔλθει, δια νὰ με παραδώσετε δολίως εἰς τὰ χεῖρια των ἐχθρῶν μου, ἄς ἴδῃ ὁ Θεὸς των πατέρων σας την δολιότητα σας καὶ ἄς σας τιμωρήσῃ”.

Α Παραλ. 12,19 καὶ πνεῦμα ἐνέδυσεν τον Ἀμασαὶ ἄρχοντα των τριάκοντα, καὶ εἶπε· πορεύου καὶ ὁ λαὸς σου Δαυὶδ υἱὸς Ἰεσσαί· εἰρήνη εἰρήνη σοι, καὶ εἰρήνη τοῖς βοηθοῖς σου, ὅτι ἐβοήθησέ σοι ὁ Θεὸς σου. καὶ προσεδέξατο αὐτοῦς Δαυὶδ καὶ κατέστησεν αὐτοῦς ἄρχοντας των δυνάμεων.

Α Παραλ. 12,19 Πνεῦμα του Θεοῦ ἐνέπλησεν τον Ἀμασαὶ, ἀρχηγὸν των τριάκοντα γενναίων, ὁ ὁποῖος καὶ εἶπε· “Δαυὶδ, υἱὲ του Ἰεσσαί, βιάδιζε ἡσυχος τον δρόμον σου, συ καὶ ὁ λαὸς σου. Εἰρήνην ὑπάρχει εἰς σε καὶ εἰρήνην εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ὡς βοηθοὶ σου, διότι ὁ Θεὸς σε ἐβοήθησεν”. Ὁ Δαυὶδ ἐδέχθη αὐτοῦς καὶ τους διώρισεν ἀρχηγούς των στρατιωτικῶν του δυνάμεων.

Α Παραλ. 12,20 καὶ ἀπὸ Μανασσὴ προσεχώρησαν πρὸς Δαυὶδ ἐν τῷ ελθεῖν τους ἀλλοφύλους ἐπὶ Σαούλ εἰς πόλεμον· καὶ οὐκ ἐβοήθησεν αὐτοῖς, ὅτι ἐν βουλή ἐγένετο παρὰ των στρατηγῶν των ἀλλοφύλων λεγόντων· ἐν ταῖς κεφαλαῖς των ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπιστρέψαι πρὸς κύριον αὐτοῦ Σαούλ·

Α Παραλ. 12,20 Ἀπὸ την φυλὴν του Μανασσὴ προσεχώρησαν ἄλλοι ἄνδρες πρὸς τον Δαυὶδ, ὅταν οἱ Φιλισταῖοι εἶχον ἐκστρατεύσει ἐναντίον του Σαούλ. Ὁ δε Δαυὶδ δὲν ἐβοήθησεν τους Φιλισταῖους, διότι οἱ στρατηγοὶ των Φιλισταιῶν δὲν του εἶχαν ἐμπιστοσύνην καὶ εἶπαν· “ὑποπτευόμεθα, μήπως ὁ Δαυὶδ με τὰς κεφαλὰς των ἀνδρῶν μας λιποτακτήσῃ πρὸς τον κύριόν του τον Σαούλ”.

Α Παραλ. 12,21 ἐν τῷ πορευθῆναι τον Δαυὶδ εἰς Σικελάγ προσεχώρησαν αὐτῷ ἀπὸ Μανασσὴ Ἐδνά καὶ Ἰωζαβάθ καὶ ὠδιήλ καὶ Μιχαὴλ καὶ Ἰωσαβαίθ καὶ Ἐλιμούθ καὶ Σεμαθὶ, ἀρχηγοὶ χιλιάδων εἰσὶ τοῦ Μανασσὴ.

Α Παραλ. 12,21 Ὅταν ὁ Δαυὶδ μετέβῃ εἰς την Σικελάγ, προσεχώρησαν εἰς την δύναμιν του αὐτοῦ οἱ ἄνδρες οἱ καταγόμενοι ἀπὸ την φυλὴν του Μανασσὴ· ὁ Ἐδνά, ὁ Ἰωζαβάθ, ὁ Ρωδιήλ, ὁ Μιχαὴλ, ὁ Ἰωσαβαίθ, ὁ Ἐλιμούθ καὶ ὁ Σεμαθὶ. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν χιλιαρχοὶ ἀπὸ την φυλὴν του Μανασσὴ.

Α Παραλ. 12,22 καὶ αὐτοὶ συνεμάχησαν τῷ Δαυὶδ ἐπὶ τον γεδδούρ, ὅτι δυνατοὶ ἰσχύος πάντες καὶ ἦσαν ηγούμενοι ἐν τῇ στρατιᾷ ἐν τῇ δυνάμει·

Α Παραλ. 12,22 Αὐτοὶ ἐβοήθησαν τον Δαυὶδ ἐναντίον των ἐπιδρομῶν Γεδδούρ. Ἦσαν δε ὅλοι γενναῖοι ἄνδρες καὶ ἐγίναν στρατηγοὶ στον στρατόν του Δαυὶδ.

Α Παραλ. 12,23 ὅτι ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἔρχοντο πρὸς Δαυὶδ εἰς δύναμιν μεγάλην ὡς δύναμις τοῦ Θεοῦ.

Α Παραλ. 12,23 Ἔτσι δε ὁ στρατὸς του Δαυὶδ ἡμέραν με την ἡμέραν ἠύξανεν εἰς δύναμιν, ὥστε ἐγίνε μεγάλη στρατιωτικὴ δύναμις, ὡσὰν δύναμις στρατοῦ του Θεοῦ.

Α Παραλ. 12,24 καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα των ἀρχόντων της στρατιᾶς, οἱ ἐλθόντες πρὸς Δαυὶδ εἰς Χεβρών τοῦ ἀποστρέψαι την βασιλείαν Σαούλ πρὸς αὐτόν κατὰ τον λόγον Κυρίου.

Α Παραλ. 12,24 Αὐτὰ δε εἶναι τὰ ὀνόματα των ἀρχηγῶν του στρατοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει πρὸς τον Δαυὶδ εἰς την Χεβρών, δια νὰ μεταβιβάσουν την βασιλείαν του Σαούλ πρὸς αὐτόν, σύμφωνα με το παράγγελμα του Κυρίου·

Α Παραλ. 12,25 υἱοὶ Ιούδα θυρεοφόροι καὶ δορατοφόροι ἐξ χιλιάδες καὶ οκτακόσιοι δυνατοὶ παρατάξεως.

Α Παραλ. 12,25 Ἀπὸ την φυλὴν του Ιούδα ἦσαν ἐξ χιλιάδες οκτακόσιοι γενναῖοι καὶ ἱκανοὶ περὶ τον πόλεμον ἄνδρες, φέροντες ἀσπίδας καὶ δόρατα.

Α Παραλ. 12,26 των υἱῶν Συμεὼν δυνατοὶ ἰσχύος εἰς παράταξιν ἐπτὰ χιλιάδες καὶ ἑκατόν.

Α Παραλ. 12,26 Ἀπὸ την φυλὴν του Συμεὼν ἦσαν ἄνδρες γενναῖοι καὶ ἱκανοὶ στον πόλεμον ἐπτὰ χιλιάδες ἑκατόν.

Α Παραλ. 12,27 των υἱῶν Λευὶ τετρακισχίλιοι καὶ εξακόσιοι.

Α Παραλ. 12,27 Ἀπὸ την φυλὴν του Λευὶ τέσσαρες χιλιάδες εξακόσιοι.

Α Παραλ. 12,28 καὶ Ἰωδαὲ ὁ ηγούμενος τῷ Ἀαρὼν καὶ μετ' αὐτοῦ τρεῖς χιλιάδες καὶ ἐπτακόσιοι.

Α Παραλ. 12,28 Ὁ Ἰωδαὲ, ὁ ἀρχηγὸς εἰς την οἰκογένειαν του Ἀαρὼν, ἦλθε καὶ μαζί με αὐτόν ἦλθον τρεῖς χιλιάδες ἐπτακόσιοι ἄνδρες.

Α Παραλ. 12,29 καὶ Σαδώκ νέος δυνατὸς ἰσχυῖ καὶ της πατρικῆς οἰκίας αὐτοῦ ἄρχοντες εικοσιδύο.

Α Παραλ. 12,29 Ἦλθεν ἐπίσης ὁ νεαρὸς Σαδώκ, γενναῖος ἀνὴρ, καὶ ἀπὸ την πατρικὴν του οἰκίαν εἴκοσι δύο ἀρχηγοί.

Α Παραλ. 12,30 καὶ των υἱῶν Βενιαμὶν των ἀδελφῶν Σαούλ τρεῖς χιλιάδες· καὶ ἐτι το πλείστον αὐτῶν ἀπεσκοπεῖ την φυλακὴν οἴκου Σαούλ.

Α Παραλ. 12,30 Ἀπὸ την φυλὴν Βενιαμὶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁμόφυλοι του Σαούλ, ἦλθον τρεῖς χιλιάδες, διότι ἡ μεγαλυτέρα μερὶς της φυλῆς αὐτῆς υπηρετοῦσε ἀκόμη ὡς φρουρὰ στον βασιλικὸν οἶκον του Σαούλ.

Α Παραλ. 12,31 καὶ ἀπὸ υἱῶν Ἐφραὶμ εἴκοσι χιλιάδες καὶ οκτακόσιοι, δυνατοὶ ἰσχυῖ, ἄνδρες ὀνομαστοὶ κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν.

Α Παραλ. 12,31 Ἀπὸ την φυλὴν Ἐφραὶμ ἦλθον εἴκοσι χιλιάδες οκτακόσιοι δυνατοὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐξελέγησαν ἀπὸ τὰς πατριαρχικὰς οἰκογενεῖας.

Α Παραλ. 12,32 καὶ ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος φυλῆς Μανασσὴ δεκαοκτῶ χιλιάδες, οἱ ὀνομάσθησαν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλεύσαι τον Δαυὶδ.

Α Παραλ. 12,32 Καὶ ἀπὸ την ἡμίσειαν φυλὴν του Μανασσὴ ἦλθον δεκαοκτῶ χιλιάδες οἱ ὁποῖοι ὀνομαστὶ εἶχον ὀρισθῆ, δια

να βοηθήσουν τον βασιλέα Δαβίδ εις την εγκατάστασίν του.

Α Παραλ. 12,33 και από των υιών Ισάχαρ γινώσκοντες σύνεσιν εις τους καιρούς, γινώσκοντες τι ποιήσαι Ισραήλ εις τας αρχάς αυτών, διακόσιοι, και πάντες αδελφοί αυτών μετ αυτών.

Α Παραλ. 12,33 Από την φυλήν του Ισάχαρ ήλθαν άνδρες, οι οποίοι είχαν την ικανότητα να γνωρίζουν τους καιρούς, όπως επίσης να γνωρίζουν τι έπρεπε να πράττη ο ισραηλιτικός λαός κατά τας διαφόρους αυτού περιστάσεις. Διακόσιοι αρχηγοί και όλοι οι συγγενείς των υπό τας διαταγάς αυτών.

Α Παραλ. 12,34 και από Ζαβουλών εκπορευόμενοι εις παράταξιν πολέμου εν πάσι σκεύεσι πολεμικούς πενήτηντα χιλιάδες βοηθήσαι τώ Δαβίδ ου χεροκένως.

Α Παραλ. 12,34 Από την φυλήν Ζαβουλών ήλθον άνδρες συνηθισμένοι να εξέρχονται εις πολεμικάς επιχειρήσεις, ωπλισμένοι με όλα τα πολεμικά όπλα, εν όλω πενήτηντα χιλιάδες, δια να βοηθήσουν τον Δαβίδ. Δεν ήλθον δε με αδειανά τα χέρια, αλλά φέροντες δώρα.

Α Παραλ. 12,35 και από Νεφθαλί άρχοντες χίλιοι και μετ αυτών εν θυρεοίς και δόρασι τριακονταεπτά χιλιάδες.

Α Παραλ. 12,35 Από την φυλήν του Νεφθαλί ήλθον χίλιοι αρχηγοί και μαζί με αυτούς τριακοντα επτά χιλιάδες άνδρες, οι οποίοι έφεραν ασπίδας μεγάλας και δόρατα.

Α Παραλ. 12,36 και από των Δανιτών παρατασσόμενοι εις πόλεμον εικοσιοκτώ χιλιάδες και οκτακόσιοι.

Α Παραλ. 12,36 Από την φυλήν του Δαν ήλθον άνδρες ικανοί στον πόλεμον εικοσιοκτώ χιλιάδες οκτακόσιοι.

Α Παραλ. 12,37 και από τού Ασήρ εκπορευόμενοι βοηθήσαι εις πόλεμον τεσσαράκοντα χιλιάδες.

Α Παραλ. 12,37 Από την φυλήν Ασήρ ήλθον να βοηθήσουν τον Δαβίδ τεσσαράκοντα χιλιάδες άνδρες, ικανοί να εξέλθουν εις πόλεμον.

Α Παραλ. 12,38 και εκ πέραν τού Ιορδάνου από ουβήν και Γαδδί και από τού ημίους φυλής Μανασσή εν πάσι σκεύεσι πολεμικούς εκατόν είκοσι χιλιάδες.

Α Παραλ. 12,38 Από τους Ισραηλίτας, οι οποίοι ήσαν πέραν από τον Ιορδάνην, από τας φυλάς δηλαδή του Ρουβήν, Γαδ και το ήμισυ της φυλής του Μανασσή, ήλθον εκατόν είκοσι χιλιάδες, ωπλισμένοι με όλα τα πολεμικά όπλα.

Α Παραλ. 12,39 πάντες ούτοι άνδρες πολεμισταί παρατασσόμενοι παράταξιν εν ψυχή ειρηνική και ήλθον εις Χεβρών τού βασιλεύσαι τον Δαβίδ επί πάντα Ισραήλ· και ο κατάλοιπος Ισραήλ ψυχή μία τού βασιλεύσαι τον Δαβίδ.

Α Παραλ. 12,39 Όλοι αυτοί οι άνδρες ήσαν πολεμισταί ικανοί εις πολεμικάς επιχειρήσεις και ήλθον με χαράν ψυχής εις την Χεβρών, δια να εγκαταστήσουν τον Δαβίδ βασιλέα επί όλου του ισραηλιτικού λαού. Αλλά και ο υπόλοιπος ισραηλιτικός λαός είχε το ίδιο φρόνημα και την αυτήν διάθεσιν να ανακηρυχθή ο Δαβίδ βασιλεύς.

Α Παραλ. 12,40 και ήσαν εκεί ημέρας τρεις εσθιόντες και πίνοντες, ότι ητοιμάσαν οι αδελφοί αυτών.

Α Παραλ. 12,40 Όλοι αυτοί ήσαν εκεί επί τρεις ημέρας τρώγοντες και πίνοντες, διότι οι αδελφοί των οι Ιουδαίοι ητοιμάσαν δι' αυτούς πλουσίας τραπέζας.

Α Παραλ. 12,41 και οι ομορύντες αυτοίς έως Ισάχαρ και Ζαβουλών και Νεφθαλί έφερον αυτοίς επί των καμήλων και των όνων και των ημιόνων και επί των μόσχων βρώματα, άλευρα, παλάθας, σταφίδας, οίνον και έλαιον, μόσχους και πρόβατα εις πλήθος, ότι ευφροσύνη εν Ισραήλ.

Α Παραλ. 12,41 Αλλά και οι Ισραηλίται, οι γείτονες προς τους Ιουδαίους μέχρι της φυλής Ισάχαρ, Ζαβουλών και Νεφθαλί, έφεραν δια την συγκέντρωσιν αυτήν επάνω εις καμήλους, εις όνους, εις ημιόνους και εις βόδια τροφήμα, δηλαδή άλευρα, σύκα, σταφίδες, οίνον και έλαιον. Εφεραν δε και πολλά μωσχάρια και πολλά πρόβατα, διότι θα εγίνετο μεγάλη χαρμύσνος εορτή στον ισραηλιτικόν λαόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Α Παραλ. 13,1 Καί εβουλεύσατο Δαβίδ μετά των χιλιάρχων και των εκατοντάρχων, παντί ηγουμένω,

Α Παραλ. 13,1 Ο Δαβίδ έκαμε σύσκεψιν με τους χιλιάρχους και τους εκατοντάρχους του στρατού του και με όλους τους άλλους άρχοντας.

Α Παραλ. 13,2 και είπε Δαβίδ τή πάση εκκλησία Ισραήλ· ει εφ υμίν αγαθόν και παρά Κυρίου τού Θεού ημών ευδοωθή, αποστειλωμεν προς τους αδελφούς ημών τους υπολελειμμένους εν πάση γη Ισραήλ, και μετ αυτών οι ιερείς οι Λευίται εν πόλεσι κατασχέσεως αυτών, και συναχθήσονται προς ημάς,

Α Παραλ. 13,2 Εκάλεσε κατόπιν τους αντιπροσώπους όλου του ισραηλιτικού λαού και είπε προς αυτούς: "εάν και σστο ευρίσκετε καλόν, ευδοωθή δε και εκ μέρους του Κυρίου του Θεού ημών, πρέπει να αποστειλωμεν προς τους άλλους αδελφούς μας, που ευρίσκονται εις όλην την χώραν του Ισραήλ, μαζί με τους οποίους είναι οι ιερείς και οι Λευίται, οι οποίοι μένουν εις τας πόλεις, που έχουν δοθή δια κλήρου εις αυτούς, και να τους παραγγείλωμεν να συγκεντρωθούν πλησίον μας,

Α Παραλ. 13,3 και μετενέγκωμεν την κιβωτόν τού Θεού ημών προς ημάς· ότι ουκ εξήτησαν αυτήν αφ ημερών Σαούλ.

Α Παραλ. 13,3 δια να μεταφέρωμεν την κιβωτόν του Θεού μας κοντά μας εις την Ιερουσαλήμ. Διότι περί αυτής δεν έγινε καμμία φροντίς από της εποχής του Σαούλ".

Α Παραλ. 13,4 και είπε πάσα η εκκλησία τού ποιήσαι ούτως, ότι ευθής ο λόγος εν οφθαλμοίς παντός τού λαού.

Α Παραλ. 13,4 Όλη η συγκέντρωσις είπε, "να γίνη έτσι", διότι εφάνη ενώπιον όλου του λαού καλή αυτή η πρότασις.

Α Παραλ. 13,5 και εξεκλησίασε Δαβίδ τον πάντα Ισραήλ από ορίων Αιγύπτου και έως εισόδου Ημάθ τού εισενέγκαι την κιβωτόν τού Θεού εκ πόλεως Ιαρίμ.

Α Παραλ. 13,5 Κατόπιν ο Δαβίδ συνεκέντρωσεν όλον τον ισραηλιτικόν λαόν από τα σύνορα της Αιγύπτου έως τας εισόδους της Ημάθ, δια να μεταφέρουν την Κιβωτόν του Θεού εις την Ιερουσαλήμ από την πόλιν Ιαρίμ.

Α Παραλ. 13,6 και ανήγαγεν αυτήν Δαβίδ, και πάς Ισραήλ ανέβη εις πόλιν Δαβίδ, ή ήν τού Ιούδα, τού αναγαγείν εκείθεν την κιβωτόν τού Θεού Κυρίου καθημένου επί Χερουβίμ, ού επεκληθή όνομα αυτού.

Α Παραλ. 13,6 Πράγματι ο Δαβίδ και όλος ο ισραηλιτικός λαός ανέβησαν εις την πόλιν Δαβίδ, η οποία ανήκεν εις την φυλήν του Ιούδα, δια να μεταφέρουν εκεί την Κιβωτόν Κυρίου του Θεού, του καθημένου επί των Χερουβίμ, Κιβωτόν η οποία ήτο αφιερωμένη στο Ονομα αυτού.

Α Παραλ. 13,7 και επέθηκαν την κιβωτόν τού Θεού εφ άμαξαν καινήν εξ οίκου Αμναδάβ, και Οζά και οι αδελφοί αυτού ήγον την άμαξαν.

Α Παραλ. 13,7 Παρέλαβον, λοιπόν, αυτήν από τον οίκον του Αμιναδάβ και ετοποθέτησαν την Κιβωτόν του Θεού εις άμαξαν καινουργή. Ο Οζά και οι αδελφοί του ωδηγούσαν αυτήν την άμαξαν.

Α Παραλ. 13,8 και Δαυίδ και πάς Ισραήλ παίζοντες εναντίον τού Θεού εν πάση δυνάμει και εν ψαλτωδοίς και εν κινύραις και εν νάβλαις, εν τυμπάνοις, και εν κυμβάλοις και εν σάλπιγξι.

Α Παραλ. 13,8 Ο Δαυίδ και όλος ο ισραηλιτικός λαός ευφραϊνόμενος εχόρευεν εμπρός εις την Κιβωτόν με όλην των την δύναμιν, άδοντες και παίζοντες μουσικά όργανα, κινύρας, νάβλας, τύμπανα και σαλπίζοντες με σάλπιγγας.

Α Παραλ. 13,9 και ήλθοσαν έως της άλλωνος, και εξέτεινεν Οζά την χείρα αυτού τού κατασχείν την κιβωτόν, ότι εξέκλινεν αυτήν ο μύσχος.

Α Παραλ. 13,9 Εφθασαν εις κάποιο αλώνι, οπότε ο Οζά άπλωσε το χέρι του να κρατήση την Κιβωτόν της Διαθήκης, διότι ο βους που έφερε την άμαξαν, παρεπάτησε και η Κιβωτός έγειρε με κίνδυνον να πέση.

Α Παραλ. 13,10 και εθυμώθη Κύριος οργή επί Οζά και επάταξεν αυτόν εκεί διά το εκτείνει την χείρα αυτού επί την κιβωτόν, και απέθανεν εκεί απέναντι τού Θεού.

Α Παραλ. 13,10 Ο Κυριος εθύμωσε με μεγάλην οργήν εναντίον του Οζά και εθανάτωσεν αυτόν εκεί, διότι αυτός άπλωσε το χέρι του και ήγγισε την Κιβωτόν. Έτσι απέθανεν ο Οζά στο μέρος αυτό απέναντι από την Κιβωτόν του Θεού.

Α Παραλ. 13,11 και ηθύμησε Δαυίδ, ότι διέκοψε Κύριος διακοπήν εν Οζά, και εκάλεσε τον τόπον εκείνον Διακοπή Οζά έως της ημέρας ταύτης.

Α Παραλ. 13,11 Ο Δαυίδ κατελήφθη από λύπην, διότι ο Κυριος με τέτοιο κτύπημα εθανάτωσε τον Οζά, εκάλεσε δε το όνομα του τόπου εκείνου "Διακοπή Οζά", και έτσι ονομάζεται αυτός ο τόπος μέχρι της ημέρας αυτής.

Α Παραλ. 13,12 και εφοβήθη Δαυίδ τον Θεόν εν τή ημέρα εκείνη, λέγων· πώς εισοίσω την κιβωτόν τού Θεού προς εμαυτόν;

Α Παραλ. 13,12 Ο Δαυίδ εφοβήθη πολύ τον Θεόν κατά την ημέραν εκείνην και είπε· "Πως θα τολμήσω να μεταφέρω την Κιβωτόν του Θεού κοντά μου;"

Α Παραλ. 13,13 και ουκ απέστρεψε Δαυίδ την κιβωτόν προς εαυτόν εις πόλιν Δαυίδ, και εξέκλινεν αυτήν εις οίκον Αβεδδαρά τού Γεθθαίου.

Α Παραλ. 13,13 Ο Δαυίδ εξ αιτίας αυτού του φόβου δεν μετέφερε την Κιβωτόν του Θεού πλησίον του εις την πόλιν Δαυίδ, την Ιερουσαλήμ. Είπεν όμως και μετέφεραν αυτήν στον οίκον του Αβεδδαρά του Γεθθαίου.

Α Παραλ. 13,14 και εκάθισεν η κιβωτός τού Θεού εν οίκω Αβεδδαρά τρεις μήνας· και ευλόγησεν ο Θεός Αβεδδαρά και πάντα τα αυτού.

Α Παραλ. 13,14 Έτσι δε η Κιβωτός του Θεού παρέτεινε στον οίκον Αβεδδαρά επί τρεις μήνας. Ο δε Θεός ηυλόγησε πλουσιώς τον Αβεδδαρά και όλα τα υπάρχοντά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Α Παραλ. 14,1 Καί απέστειλε Χιράμ βασιλεύς Τύρου αγγέλους προς Δαυίδ και ξύλα κέδρινα και οικοδόμους και τέκτονας ξύλων τού οικοδομήσαι αυτώ οίκον.

Α Παραλ. 14,1 Ο βασιλεύς της Τυρου, ο Χιράμ, έστειλε προς τον Δαυίδ ανθρωπούς, οι οποίοι έφεραν προς αυτόν ξύλα κέδρινα, κτίστας και ξυλουργούς, δια να οικοδομήσουν τον βασιλικόν του οίκον.

Α Παραλ. 14,2 και έγνω Δαυίδ ότι ητοίμασεν αυτόν Κύριος εις βασιλεία επί Ισραήλ, ότι ηυξήθη εις ύψος η βασιλεία αυτού διά τον λαόν αυτού Ισραήλ.

Α Παραλ. 14,2 Ο Δαυίδ είχε πλέον κατανοήσει και πεισθή, ότι ο Κυριος ετακτοποίησε και εστερέωσε την βασιλείαν του επί του ισραηλιτικού λαού, διότι η βασιλεία του αυτή υψώθη και εμεγάλωσε προς χάριν του ισραηλιτικού λαού.

Α Παραλ. 14,3 Καί έλαβε Δαυίδ έτι γυναίκας εν Ιερουσαλήμ, και ετέχθησαν Δαυίδ έτι υιοί και θυγατέρες.

Α Παραλ. 14,3 Ο Δαυίδ επήρθε ακόμη και άλλας γυναίκας εις την Ιερουσαλήμ ως συζύγους του και δι' αυτών απέκτησε και άλλους υιούς και θυγατέρας.

Α Παραλ. 14,4 και ταύτα τα ονόματα αυτών των τεχθέντων, οι ήσαν αυτώ εν Ιερουσαλήμ· Σαμαά, Σωβάβ, Νάθαν και Σαλωμών

Α Παραλ. 14,4 Τα δε ονόματα των υιών αυτών, που απέκτησε και έμεναν κοντά του εις την Ιερουσαλήμ, ήσαν τα εξής· Ο Σαμαά, ο Σωβάβ, ο Ναθαν, ο Σολομών,

Α Παραλ. 14,5 και Ιβαάρ και Ελισαέ και Ελιφαλέτ

Α Παραλ. 14,5 ο Ιβαάρ, ο Ελισαέ, ο Ελιφαλέτ,

Α Παραλ. 14,6 και Ναγέθ και Ναφάγ και Ιαφιέ

Α Παραλ. 14,6 ο Ναγέθ, ο Ναφάγ, ο Ιαφιέ,

Α Παραλ. 14,7 και Ελισαμαέ και Ελιαδέ και Ελιφαλέτ.

Α Παραλ. 14,7 ο Ελισαμαέ, ο Ελιαδέ και ο Ελιφαλέτ.

Α Παραλ. 14,8 Καί ήκουσαν αλλόφυλοι ότι εχρίσθη Δαυίδ βασιλεύς επί πάντα Ισραήλ, και ανέβησαν πάντες οι αλλόφυλοι ζητήσαι τον Δαυίδ· και ήκουσε Δαυίδ και εξήλθεν εις απάντησιν αυτοίς.

Α Παραλ. 14,8 Οι Φιλισταίοι ήκουσαν ότι ο Δαυίδ εχρίσθη βασιλεύς επί όλου του ισραηλιτικού λαού και εξεστράτευσαν όλοι οι αλλόφυλοι, δια να αναζητήσουν και θανατώσουν τον Δαυίδ. Επληροφορήθη ο Δαυίδ το γεγονός και εξήλθε, δια να τους αντιμετώπιση.

Α Παραλ. 14,9 και αλλόφυλοι ήλθον και συνέπεσον εν τή κοιλάδι των γιγάντων.

Α Παραλ. 14,9 Οι Φιλισταίοι ήλθον και εστρατοπέδευσαν εις την Κοιλάδα των Γιγάντων.

Α Παραλ. 14,10 και επηρώτησε Δαυίδ διά τού Θεού λέγων· ει αναβώ επί τους αλλοφύλους και δώσεις αυτούς εις τας χειράς μου; και είπεν αυτώ Κύριος· αναβήθι, και δώσω αυτούς εις τας χειράς σου.

Α Παραλ. 14,10 Ο Δαυίδ ηρώτησε τον Θεόν λέγων· "εάν εκστρατεύσω εναντίον των Φιλισταίων, θα τους παραδώσης εις τα χέρια μου;" Ο δε Κυριος απήντησεν εις αυτόν· "κάμε την εκστρατείαν και εγώ θα παραδώσω αυτούς εις τα χέρια σου".

Α Παραλ. 14,11 και ανέβη εις Βαάλ Φαρασίν και επάταξεν αυτούς εκεί Δαυίδ· και είπε Δαυίδ· διέκοψεν ο Θεός τους εχθρούς μου εν χειρί μου ως διακοπήν ύδατος· διά τούτο εκάλεσε το όνομα τού τόπου εκείνου Διακοπή Φαρασίν.

Α Παραλ. 14,11 Ανέβη ο Δαυίδ μετά του στρατού εις την τοποθεσίαν Βαάλ Φαρασίν και εκεί αυτός εκτύπησε και κατέβαλε τους εχθρούς του. Ο Δαυίδ είπε τότε· "ο Θεός ανεχαιτίσεν αυτούς, όπως το πρόχωμα αναχαιτίζη την ροήν του ύδατος" δια

τούτο δε εκάλεσε το όνομα του τόπου εκείνου "Διακοπή Φαρασίν".

Α Παραλ. 14,12 και εγκατέλιπον εκεί τους θεούς αυτών οι αλλόφυλοι, και είτε Δαβίδ κατακαύσαι αυτούς εν πυρί.

Α Παραλ. 14,12 Οι Φιλισταίοι φεύγοντες αφήκαν στο πεδίο της μάχης τα αγάλματα των θεών των. Ο Δαβίδ διέταξε να παραδώσουν αυτά στο πυρ και να τα κατακαύσουν.

Α Παραλ. 14,13 και προσέθεντο έτι αλλόφυλοι και συνέπεσαν έτι εν τή κοιλάδι των γιγάντων.

Α Παραλ. 14,13 Και πάλιν όμως οι Φιλισταίοι ώρμησαν και κατέλαβαν την Κοιλάδα των Γιγάντων.

Α Παραλ. 14,14 και ηρώτησε Δαβίδ έτι εν Θεώ, και είπεν αυτώ ο Θεός· ου πορεύση οπίσω αυτών, αποστρέφου απ αυτών και παρέση αυτοίς πλησίον των απίων·

Α Παραλ. 14,14 Ο Δαβίδ ηρώτησε πάλιν τον Θεόν, αν πρέπει να πολεμήση εναντίον εκείνων και ο Θεός του είπε· "δεν θα εξέλθης εις πόλεμον εναντίον των, αλλά να απομακρυνθής από αυτούς. Θα βαδίξης όμως πλησίον των ανάμεσα εις τας απιδέας, ώστε να τους παρακολουθής.

Α Παραλ. 14,15 και έσται εν τώ ακούσαί σε την φωνήν τού συσσεισμού των άκρων των απίων, τότε εισελεύση εις τον πόλεμον, ότι εξήλθεν ο Θεός έμπροσθέν σου τού πατάξαι την παρεμβολήν των αλλοφύλων.

Α Παραλ. 14,15 Όταν δε ακούσης θόρυβον αναταραχής εις τας κορυφάς των απιδεών, τότε θα εισέλθης στον πόλεμον, διότι αυτό σημαίνει ότι έμπροσθέν σου προπορεύεται, ο Θεός, δια να κτυπήση το στρατόπεδον των αλλοφύλων.

Α Παραλ. 14,16 και εποίησε καθώς εντείλατο αυτώ ο Θεός, και επάταξε την παρεμβολήν των αλλοφύλων από Γαβαών έως Γαζηρά.

Α Παραλ. 14,16 Ο Δαβίδ έκαμεν όπως τον διέταξεν ο Θεός, εκτύπησε και κατεδίωξε τον στρατόν των Φιλισταιών από την Γαβαών μέχρι της πόλεως Γαζηρά.

Α Παραλ. 14,17 και εγένετο όνομα Δαβίδ εν πάση τή γη, και Κύριος έδωκε τον φόβον αυτού επί πάντα τα έθνη.

Α Παραλ. 14,17 Έτσι δε το όνομα του Δαβίδ έγινε γνωστόν και ένδοξον εις όλην την χώραν. Ο δε Κυριος κατέστησεν αυτόν φοβερόν εις όλα τα έθνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Α Παραλ. 15,1 Καί εποίησεν αυτώ οικίας εν πόλει Δαβίδ, και ητοίμασε τον τόπον τή κιβωτώ τού Θεού και εποίησεν αυτή σκηνήν.

Α Παραλ. 15,1 Ο Δαβίδ κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του οικίας εις την πόλιν Δαβίδ, την Σιών, προπαρασκεύασε δε τον τόπον δια την Κιβωτόν του Θεού και κατεσκεύασε δι' αυτήν Σκηνήν.

Α Παραλ. 15,2 τότε είπε Δαβίδ· ουκ έστιν άραι την κιβωτόν τού Θεού, αλλ ή τους Λευίτας, ότι αυτούς εξελέξατο Κύριος αίρειν την κιβωτόν Κυρίου και λειτουργείν αυτώ έως αιώνος.

Α Παραλ. 15,2 Είπε τότε ο Δαβίδ· "δεν επιτρέπεται παρά του Θεού να μεταφέρουν την Κιβωτόν του Κυρίου άλλοι, ειμή μόνον οι Λευίται, διότι αυτοίς έχει εκλέξει ο Κυριος να μεταφέρουν την Κιβωτόν του Κυρίου και να υπηρετούν αυτόν πάντοτε".

Α Παραλ. 15,3 και εξεκκλησίασε Δαβίδ τον πάντα Ισραήλ εν Ιερουσαλήμ τού ανενέγκαι την κιβωτόν Κυρίου εις τον τόπον, ον ητοίμασεν αυτή.

Α Παραλ. 15,3 Ο Δαβίδ συνεκέντρωσεν όλον τον ισραηλιτικόν λαόν εις την Ιερουσαλήμ, δια να μεταφέρουν την Κιβωτόν του Κυρίου στον τόπον, τον οποίον είχε προετοιμάσει δι' αυτήν.

Α Παραλ. 15,4 και συνήγαγε Δαβίδ τους υιούς Ααρών τους Λευίτας.

Α Παραλ. 15,4 Συνεκέντρωσε τους απογόνους του Ααρών, ιερείς και Λευίτας.

Α Παραλ. 15,5 των υιών Καάθ· Ουριήλ ο άρχων και οι αδελφοί αυτού, εκατόν είκοσι.

Α Παραλ. 15,5 Από τους απογόνους του Καάθ εκάλεσε τον Ουριήλ, άρχοντα εις την πατριαρχικήν του οικογένειαν και τους συγγενείς αυτού εν όλω εκατόν είκοσι.

Α Παραλ. 15,6 των υιών Μεραρί· Ασαΐα ο άρχων και οι αδελφοί αυτού, διακόσιοι είκοσι.

Α Παραλ. 15,6 Από τους υιούς Μεραρί εκάλεσε τον Ασαΐα, ο οποίος ήτο αρχηγός, και τους συγγενείς αυτού διακοσίους είκοσιν εν όλω.

Α Παραλ. 15,7 των υιών Γηρσάμ· Ιωήλ ο άρχων και οι αδελφοί αυτού, εκατόν τριάκοντα.

Α Παραλ. 15,7 Από τους απογόνους του Γηρσάμ εκάλεσε τον Ιωήλ, ο οποίος ήτο επίσης αρχηγός, και τους συγγενείς αυτού εν όλω εκατόν τριάκοντα.

Α Παραλ. 15,8 των υιών Ελισαφάν· Σεμεΐ ο άρχων και οι αδελφοί αυτού, διακόσιοι.

Α Παραλ. 15,8 Από τους υιούς Ελισαφάν εκάλεσε τον Σεμεΐ, τον αρχηγόν, και τους αδελφούς αυτού διακοσίους εν όλω.

Α Παραλ. 15,9 των υιών Χεβρών· Ελιήλ ο άρχων και οι αδελφοί αυτού, ογδοήκοντα.

Α Παραλ. 15,9 Από τους απογόνους του Χεβρών εκάλεσε τον Ελιήλ, τον αρχηγόν, και τους συγγενείς αυτού εν όλω ογδοήκοντα.

Α Παραλ. 15,10 των υιών Οζιήλ· Αμιναδάβ ο άρχων και οι αδελφοί αυτού, εκατόν δεκαδύο.

Α Παραλ. 15,10 Από τους υιούς Οζιήλ εκάλεσε τον Αμιναδάδ, τον αρχηγόν, και τους αδελφούς αυτού εκατόν δώδεκα εν όλω.

Α Παραλ. 15,11 και εκάλεσε Δαβίδ τον Σαδώκ και Αβιάθαρ, τους ιερείς, και τους Λευίτας, τον Ουριήλ, Ασαΐαν και Ιωήλ και Σαμαϊαν και Ελιήλ και Αμιναδάβ,

Α Παραλ. 15,11 Ο Δαβίδ προσεκάλεσεν επίσης και τους αρχιερείς Σαδώκ και Αβιάθαρ, όπως επίσης και τους Λευίτας Ουριήλ, Ασαΐαν, Ιωήλ, Σαμαϊαν, Ελιήλ, Αμιναδάβ,

Α Παραλ. 15,12 και είπεν αυτοίς· υμείς άρχοντες πατριών των Λευιτών, αγνίσθητε υμείς και οι αδελφοί υμών και ανοίσετε την κιβωτόν τού Θεού Ισραήλ, ού ητοίμασα αυτή·

Α Παραλ. 15,12 και είπε προς αυτούς· "σεis είσθε οι αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών των Λευιτών. Αγνισθήτε σεis και οι συγγενείς σας, διότι θα μεταφέρετε την Κιβωτόν του Θεού του Ισραήλ στον τόπον, τον οποίον εγώ έχω ετοιμάσει δι' αυτήν.

Α Παραλ. 15,13 ότι ουκ εν τώ πρότερον υμάς είναι διέκοιπεν ο Θεός ημών εν ημίν, ότι ουκ εξεζητήσαμεν εν κρίματι.

Α Παραλ. 15,13 Γνωρίζετε δε ότι, επειδή σεis δεν μετεφέρατε κατά την προηγουμένη φοράν την Κιβωτόν, έστειλε τιμωρίαν ο Θεός εναντίον μας, διότι δεν εφροντίσαμεν δια την μεταφοράν της Κιβωτού σύμφωνα με τον νόμον του".

A Παραλ. 15,14 και ηγγίσθησαν οι ιερείς και οι Λευίται τού ανενέγκαι την κιβωτόν Θεού Ισραήλ.

A Παραλ. 15,14 Οι ιερείς και οι Λευίται εκαθαρίσθησαν, δια να μεταφέρουν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Θεού του Ισραήλ.

A Παραλ. 15,15 και έλαβον οι υιοί των Λευιτών την κιβωτόν τού Θεού, ως ενετείλατο Μωσής εν λόγω Θεού κατά την γραφήν, εν αναφορεύσιν επ αυτούς.

A Παραλ. 15,15 Αυτοί οι Λευίται επήραν πράγματι την Κιβωτόν του Θεού, σύμφωνα με όσα είχε διατάξει ο Μωϋσής, όπως περιέχονται στον γραπτόν λόγον του Κυρίου, με αναφορές επάνω στους ωμούς των.

A Παραλ. 15,16 και είτε Δαβίδ τοίς άρχουσι των Λευιτών· στήσατε τους αδελφούς αυτών τους ψαλτωδούς εν οργάνοις, νάβλαις, κινύραις και κυμβάλοις τού φωνήσαι εις ύψος εν φωνή ευφροσύνης.

A Παραλ. 15,16 Ο Δαβίδ είπεν στους αρχηγούς των Λευιτών· "τακτοποιήσατε τους αδελφούς σας ψαλτωδούς, οι οποίοι θα ψάλλουν δυνατά ύμνους χαρμοσύνους, τη συνοδεία μουσικών οργάνων, με νάβλας, με κινυράς και με κύμβαλα".

A Παραλ. 15,17 Οι Λευίται τον Αιμάν τον Αιθάν υιόν Ιωήλ· εκ των αδελφών αυτού Ασάφ υιός Βαραχία. και εκ των υιών Μεραρί αδελφών αυτού Αιθάν υιός Κισαίου.

A Παραλ. 15,17 Οι Λευίται ώρισαν τον Αιμάν, τον υιόν του Ιωήλ, εκ δε των αδελφών του τον Ασάφ, τον υιόν του Βαραχία. Από δε τους απογόνους του Μεραρί εξεχώρισαν από τους αδελφούς του τον Αιθάν, τον υιόν του Κισαίου.

A Παραλ. 15,18 και μετ αυτών οι αδελφοί αυτών οι δεύτεροι Ζαχαρίας και Οζιήλ και Σεμιραμώθ και Ιεϊήλ και Ελιωήλ και Ελιάβ και Βαναία και Μασαΐα και Ματταθία και Ελιφαλία και Μακενία και Αβδεδόμ και Ιεϊήλ και Οζίας, οι πυλωροί.

A Παραλ. 15,18 Μαζή δε με αυτούς ήσαν οι αδελφοί των της δευτέρας σειράς βοηθοί, δηλαδή ο Ζαχαρίας, ο Οζιήλ, ο Σεμιραμώθ, ο Ιεϊήλ, ο Ελιωήλ, ο Ελιάβ, ο Βαναία, ο Μασαΐα, ο Ματταθία, ο Ελιφαλία, ο Μακενία, ο Αβδεδόμ, ο Ιεϊήλ και ο Οζίας, οι θυρωροί.

A Παραλ. 15,19 και οι ψαλτωδοί, Αιμάν, Ασάφ και Αιθάν εν κυμβάλοις χαλκοίς τού ακουσθήναι ποιήσαι

A Παραλ. 15,19 Οι ψαλτωδοί, ο Αιμάν, ο Ασάφ και ο Αιθάν, είχαν κύμβαλα χάλκινα, τα οποία τα εκτυπούσαν, ώστε να ακούωνται πολύ.

A Παραλ. 15,20 Ζαχαρίας και Οζιήλ, Σεμιραμώθ, Ιεϊήλ, Ωνί, Ελιάβ, Μασαΐας, Βαναΐας εν νάβλαις επί αλαιμώθ.

A Παραλ. 15,20 Ο δε Ζαχαρίας, ο Οζιήλ, ο Σεμιραμώθ, ο Ιεϊήλ, ο Ωνί, ο Ελιάβ, ο Μασαΐας και ο Βαναΐας, είχαν κιθάρας ενηρμονισμένας εις υψηλούς τόνους.

A Παραλ. 15,21 και Ματταθίας και Ελιφαλίας και Μακενίας και Αβδεδόμ και Ιεϊήλ και Οζίας εν κινύραις αμασενίθ τού ενισχύσαι.

A Παραλ. 15,21 Ο Ματταθίας, ο Ελιφαλίας, ο Μακενίας, ο Αβδεδόμ, ο Ιεϊήλ και ο Οζίας είχαν άρπας ενηρμονισμένας εις χαμηλούς τόνους, δια να συνοδεύουν τα μουσικά μέλη.

A Παραλ. 15,22 και Χωνενία άρχων των Λευιτών άρχων των ωδών, ότι συνετός ήν.

A Παραλ. 15,22 Ο Χωνενία, ο αρχηγός των Λευιτών, ήτο και αρχηγός αυτών των ψαλτών, επειδή ήτο άνθρωπος έμπειρος και ικανός.

A Παραλ. 15,23 και Βαραχία και Ελκανά πυλωροί της κιβωτού.

A Παραλ. 15,23 Ο Βαραχία και ο Ελκανά ήσαν οι φύλακες της Κιβωτού.

A Παραλ. 15,24 και Σοβνία και Ιωσαφάτ και Ναθαναήλ και Αμασαΐ και Ζαχαρία και Βαναΐ και Ελιέζερ οι ιερείς σαλπίζοντες ταίς σάλπιγγιν έμπροσθεν της κιβωτού τού Θεού. και Αβδεδόμ και Ιεΐα πυλωροί της κιβωτού τού Θεού.

A Παραλ. 15,24 Ο Σοβνία, ο Ιωσαφάτ, ο Ναθαναήλ, ο Αμασαΐ, ο Ζαχαρίας, ο Βαναΐ και ο Ελιέζερ, οι ιερείς, αυτοί εσάλπιζαν με τας σάλπιγγας εμπρός από την Κιβωτόν του Θεού. Ο Αβδεδόμ και ο Ιεΐα ήσαν οι φύλακες της Κιβωτού του Θεού.

A Παραλ. 15,25 και ήν Δαβίδ και οι πρεσβύτεροι Ισραήλ και οι χιλίαρχοι οι πορευόμενοι τού αναγαγείν την κιβωτόν της διαθήκης εξ οίκου Αβδεδόμ εν ευφροσύνη.

A Παραλ. 15,25 Εις την χαρμόσνον αυτήν πομπήν μετείχον επίσης ο Δαβίδ, οι πρεσβύτεροι του Ισραηλιτικού λαού και οι χιλίαρχοι του στρατού. Όλοι αυτοί επορεύοντο, δια να μεταφέρουν με μεγάλην χαράν την Κιβωτόν της Διαθήκης από τον οίκον του Αβδεδόμ.

A Παραλ. 15,26 και εγένετο εν τώ κατισχύσαι τον Θεόν τους Λευίτας αίροντας την κιβωτόν της διαθήκης Κυρίου και έθυσαν επτά μόσχους και επτά κριούς.

A Παραλ. 15,26 Όταν δε ο Θεός ενίσχυσε και ηξίωσε τους Λευίτας να πάρουν στους ώμους των την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου, πριν ξεκινήσουν, προσέφεραν θυσίαν επτά μόσχους και επτά κριούς.

A Παραλ. 15,27 και Δαβίδ περιεζωσμένος εν στολή βυσσίνη και πάντες οι Λευίται αίροντες την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου και οι ψαλτωδοί και Χωνενίας ο άρχων των ωδών των αδόντων, και επί Δαβίδ στολή βυσσίνη.

A Παραλ. 15,27 Ο Δαβίδ κατά την πομπήν αυτήν εφορούσε στολήν λινήν. Ομοίαν προ την στολήν αυτήν του Δαβίδ είχαν και όλοι οι Λευίται οι μεταφέροντες την Κιβωτόν της Διαθήκης, όπως επίσης και οι ψάλται και ο Χωνενίας, ο οποίος ήτο αρχηγός των ψαλλόντων τους ύμνους.

A Παραλ. 15,28 και πάς Ισραήλ ανάγοντες την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου εν σημασία και εν φωνή σωφέρ και εν σάλπιγγι και εν κυμβάλοις, αναφωνούντες εν νάβλαις και εν κινύραις.

A Παραλ. 15,28 Όλος δε ο ισραηλιτικός λαός με αλαλαγμούς χαράς συμμετείχεν εις την πομπήν της μεταφοράς της Κιβωτού της Διαθήκης του Κυρίου, υπό τους ήχους των σαλπίγγων και των κυμβάλων, παίζοντες δυνατά άρπας και κιθάρας.

A Παραλ. 15,29 και εγένετο η κιβωτός διαθήκης Κυρίου και ήλθεν έως πόλεως Δαβίδ, και Μελχόλ η θυγάτηρ Σαούλ παρέκυψε διά της θυρίδος και είδε τον βασιλέα Δαβίδ ορχούμενον και παίζοντα, και εξουδένωσεν αυτόν εν τή ψυχή αυτής.

A Παραλ. 15,29 Όταν δε η Κιβωτός της Διαθήκης εφθασεν εις την πόλιν του Δαβίδ, η σύζυγος του Δαβίδ η Μελχόλ, θυγάτηρ του Σαούλ έσκυφεν από το παράθυρόν της και είδε τον βασιλέα να χορεύη και να τηδά με χαράν, απεδοκίμασε αυτήν του την πράξιν εσωτερικώς και τον κατεφρόνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

A Παραλ. 16,1 Καί εισήνεγκαν την κιβωτόν τού Θεού και απηρείσαντο αυτήν εν μέσω της σκηνης, ής έπηξεν αυτή Δαβίδ, και προσήνεγκαν ολοκαυτώματα και σωτηρίου εναντίον τού Θεού.

Α Παραλ. 16,1 Εφεραν, λοιπόν, εντός της πόλεως την Κιβωτόν του Θεού και την ετοποθέτησαν μέσα εις την Σκηνήν, την οποίαν είχε κατασκευάσει δι' αυτήν ο Δαβίδ. Οι δε Ισραηλίται προσέφεραν θυσίας ολοκαυτωμάτων και θυσίας ειρηνικάς ενώπιον του Θεού.

Α Παραλ. 16,2 και συνετέλεσε Δαβίδ αναφέρων ολοκαυτώματα και σωτηρίου και ευλόγησε τον λαόν εν ονόματι Κυρίου.

Α Παραλ. 16,2 Ο Δαβίδ, αφού ετελείωσε και αυτός την προσφοράν ολοκαυτωμάτων και των ειρηνικών θυσιών, ηυλόγησε τον λαόν εν ονόματι του Κυρίου.

Α Παραλ. 16,3 και διεμέρισε παντί ανδρί Ισραήλ από ανδρός και έως γυναικός, τώ ανδρί άρτον ένα αρτοκοπικόν και αμορίτην.

Α Παραλ. 16,3 Επειτα δε εμοίρασεν εις όλους τους Ισραηλίτας, εις άνδρας και γυναίκας, στον καθένα από αυτούς, ένα άρτον αρτοποιείου και ένα γλύκισμα από σταφίδας.

Α Παραλ. 16,4 και έταξε κατά πρόσωπον της κιβωτού διαθήκης Κυρίου εκ των Λευιτών λειτουργούντας αναφωνούντας και εξομολογείσθαι και αινείν Κύριον τον Θεόν Ισραήλ·

Α Παραλ. 16,4 Εταξε δε ο Δαβίδ ενώπιον της Διαθήκης του Θεού μερικούς άνδρας από τους Λευίτας, δια να υπηρετούν εις την Σκηνήν ψάλλοντες, αινούντες και δοξολογούντες Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ.

Α Παραλ. 16,5 Ασάφ ο ηγούμενος, και δευτερευών αυτώ Ζαχαρίας, Ιεϊήλ, Σεμιραμώθ, Ιεϊήλ, Ματταθίας, Ελιάβ και Βαναίας, και Αβδεδόμ και Ιεϊήλ εν οργάνοις, νάβλαις, κινύραις, και Ασάφ εν κυμβάλοις αναφωνών.

Α Παραλ. 16,5 Αυτοί δε ήσαν ο Ασάφ ο αρχηγός, ο Ζαχαρίας κατόπιν από αυτόν, έπειτα δε ο Ιεϊήλ, ο Σεμιραμώθ, ο Ιεϊήλ, ο Ματταθίας, ο Ελιάβ, ο Βαναΐας, ο Αβδεδόμ και ο Ιεϊήλ, οι οποίοι έπαιζαν μουσικά όργανα, άρπας και κιθάρας, ενώ ο Ασάφ έπληττε τα κύμβαλα να αντηχούν ζωηρώς.

Α Παραλ. 16,6 και Βαναΐας και Οζιήλ οι ιερείς εν ταίς σάλπιγξι διαπαντός εναντίον της κιβωτού της διαθήκης τού Θεού.

Α Παραλ. 16,6 Ο Βαναΐας και ο Οζιήλ, οι ιερείς, είχαν ως έργον των να σαλπίζουν με τας σάλπιγγας πάντοτε ενώπιον της Κιβωτού της Διαθήκης του Θεού.

Α Παραλ. 16,7 Εν τή ημέρα εκείνη τότε έταξε Δαβίδ εν αρχή τού αινείν τον Κύριον εν χειρί Ασάφ και των αδελφών αυτού.

Α Παραλ. 16,7 Ο Δαβίδ κατά την ημέραν εκείνην, παρέδωσε δια πρώτην φοράν εις τα χέρια του Ασάφ και των αδελφών αυτού ωδήν, δια να υμνήσουν τον Κυριον.

Α Παραλ. 16,8 ΩΔΗ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, επικαλείσθε αυτόν εν ονόματι αυτού, γνωρίσατε εν λαοίς τα επιτηδεύματα αυτού.

Α Παραλ. 16,8 Η ΩΔΗ είναι αυτή: "Δοξολογήσατε τον Κυριον, επικαλεσθήτε το όνομα αυτού, καταστήσατε γνωστά στους λαούς τα μεγάλα και θαυμαστά αυτού έργα.

Α Παραλ. 16,9 άσατε αυτώ και υμνήσατε αυτώ, διηγήσασθε πάσι τα θαυμάσια αυτού, ά εποίησε Κύριος.

Α Παραλ. 16,9 Ψαλατε και υμνήσατε αυτόν. Διηγηθήτε εις όλους τα θαυμάσια αυτού, τα οποία ο Κυριος έκαμε.

Α Παραλ. 16,10 αινείτε εν ονόματι αγίω αυτού, ευφρανθήσεται καρδιά ζητούσα την ευδοκίαν αυτού.

Α Παραλ. 16,10 Υμνείτε το άγιον Ονομά του, ας ευφρανθή κάθε καρδιά, η οποία ζητεί με πίστιν την ευλογίαν του Θεού.

Α Παραλ. 16,11 ζητήσατε τον Κύριον και ισχύσατε, ζητήσατε το πρόσωπον αυτού διαπαντός.

Α Παραλ. 16,11 Ζητήσατε τον Κυριον και αποκτήσατε δι' αυτού δύναμιν, ζητήσατε συνεχώς και ακαταπαύστως το πρόσωπον αυτού.

Α Παραλ. 16,12 μνημονεύετε τα θαυμάσια αυτού, ά εποίησε, τέρατα και κρίματα τού στόματος αυτού.

Α Παραλ. 16,12 Να ενθυμήσθε πάντοτε όλα τα θαυμαστά αυτού έργα, τα οποία έκαμε, τα μεγάλα θαύματα και τας υψηλάς νομοθεσίας και εντολάς, αι οποίαι εξήλθον από το στόμα του.

Α Παραλ. 16,13 σπέγμα Ισραήλ παιδες αυτού, υιοί Ιακώβ εκλεκτοί αυτού.

Α Παραλ. 16,13 Σεις, οι απόγονοι του Ισραήλ, δούλοι του Θεού, παιδιά του Ιακώβ, εκλεκτοί του Θεού.

Α Παραλ. 16,14 αυτός Κύριος ο Θεός ημών, εν πάση τή γη τα κρίματα αυτού.

Α Παραλ. 16,14 Αυτός ο Κυριος είναι ο Θεός μας. Αι κρίσεις και αι αποφάσιστου εκτείνονται εις όλην την γην.

Α Παραλ. 16,15 μνημονεύων εις αιώνα διαθήκης αυτού, λόγον αυτού, ον ενετείλατο εις χιλίας γενεάς,

Α Παραλ. 16,15 Να ενθυμήσθε πάντοτε την Διαθήκην του, τον λόγον του, τον οποίον έιπε και ο οποίος θα παραμείνη εις γενεάς γενεών·

Α Παραλ. 16,16 ον διέθετο τώ Αβραάμ και τον όρκον αυτού τώ Ισαάκ·

Α Παραλ. 16,16 τον λόγον, τον οποίον, ως διαθήκην, συνήψε προς τον Αβραάμ και τον όρκον, τον οποίον έδωσεν στον Ισαάκ.

Α Παραλ. 16,17 έστησεν αυτόν τώ Ιακώβ εις πρόσταγμα, τώ Ισραήλ διαθήκην αιώνιον

Α Παραλ. 16,17 Ενθυμηθήτε την εντολήν, την οποίαν έδωσεν στον Ιακώβ, την αιωνίαν διαθήκην την οποίαν συνήψε με τον Ισραήλ

Α Παραλ. 16,18 λέγων· σοί δώσω την γήν Χαναάν σχοίνισμα κληρονομίας υμών.

Α Παραλ. 16,18 λέγων· "εις σε θα δώσω την χώραν Χαναάν ως μερίδιον της κληρονομίας σας".

Α Παραλ. 16,19 εν τώ γενέσθαι αυτούς ολιγοστούς αριθμώ ως εσμικρύνθησαν και παρώκησαν εν αυτή.

Α Παραλ. 16,19 Και έιπεν αυτά, όταν οι εκλεκτοί του ήσαν ολίγοι κατά τον αριθμόν και ασήμαντοι και οι οποίοι ως πάροικοι και ως ξένοι κατοικούσαν εις την χώραν αυτήν.

Α Παραλ. 16,20 και επορευθήσαν από έθνους εις έθνος και από βασιλείας εις λαόν έτερον.

Α Παραλ. 16,20 Μετέβησαν από έθνους εις έθνος και από την μίαν βασιλείαν εις άλλους λαούς.

Α Παραλ. 16,21 ουκ αφήκεν άνδρα τού δυναστεύσαι αυτούς και ήλεγξε περι αυτών βασιλείς

Α Παραλ. 16,21 Ο Θεός δεν αφήκε κανένα να τους καταδυναστεύση, ετιμώρησε δε προς χάριν αυτών βασιλείς, οι οποίοι ηθέλησαν το κακόν των.

Α Παραλ. 16,22 μη άψησθε των χριστών μου και εν τοίς προφήταις μου μη πονηρέεσθε.

Α Παραλ. 16,22 "Μη εγγίζετε τους αγίους μου και μη κάνετε τίποτε το κακόν στους προφήτας μου".

Α Παραλ. 16,23 άσατε τώ Κυρίω, πάσα η γη, αναγγείλατε εξ ημέρας εις ημέραν σωτηριάν αυτού.

Α Παραλ. 16,23 Ψαλατε προς τον Κυριον όλοι οι κάτοικοι της γης. Αναγγείλατε από ημέρας εις ημέραν την σωτηριάν, την οποίαν αυτός προσφέρει.

A Παραλ. 16,24 εξηγήσθε εν τοίς έθνεσι την δόξαν αυτού, εν πάσι τοίς λαοίς τα θαυμάσια αυτού.

A Παραλ. 16,24 Δηγηθήτε και παραστήσατε εις όλα τα έθνη την δόξαν αυτού, εις όλους τους λαούς τα θαυμαστά αυτού έργα.

A Παραλ. 16,25 ότι μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, φοβερός εστιν επί πάντας τους θεούς.

A Παραλ. 16,25 Διότι ο Κυριος είναι μέγας και άξιος να υμνολογήται με όλην μας την δύναμιν. Είναι φοβερός εναντίον όλων των ψευδών θεών.

A Παραλ. 16,26 ότι πάντες οι θεοί των εθνών είδωλα, και ο Θεός ημών ουρανούς εποίησε.

A Παραλ. 16,26 Διότι όλοι οι θεοί των εθνών είναι άψυχα και ψευδή είδωλα, ο δε Θεός ημών είναι ο δημιουργός των ουρανών.

A Παραλ. 16,27 δόξα και έπαινος κατά πρόσωπον αυτού, ισχύς και καύχημα εν τόπω αυτού.

A Παραλ. 16,27 Δοξα και έπαινος πάντοτε υπάρχει ενώπιόν του. Δυναμис και καύχημα στον τόπον του, στον ιερόν δηλαδή ναόν του.

A Παραλ. 16,28 δότε τώ Κυρίω αι πατριαί των εθνών, δότε τώ Κυρίω δόξαν και ισχύν·

A Παραλ. 16,28 Αποδώσατε στον Κυριον όλα αι πατριαρχικαί οικογένειαι των εθνών, αποδώσατε στον Κυριον δόξαν, αναγνωρίσατε την παντοδυναμίαν αυτού.

A Παραλ. 16,29 δότε τώ Κυρίω δόξαν ονόματος αυτού, λάβετε δώρα και ενέγκατε κατά πρόσωπον αυτού και προσκυνήσατε Κυρίω εν αυλαίς αγίαις αυτού.

A Παραλ. 16,29 Δώσατε δόξαν στον Κυριον, στο όνομα το υπερέμνητον αυτού. Παρετα δώρα και φέρετέ τα ενώπιόν του και προσκυνήσατε τον Κυριον εις τας αγίας αυλάς της Σκινης του Μαρτυρίου του.

A Παραλ. 16,30 φοβηθήτω από προσώπου αυτού πάσα η γη, κατορθωθήτω η γη και μη σαλευθήτω·

A Παραλ. 16,30 Ας συγκλονισθή από φόβον ολόκληρος η οικουμένη ενώπιόν του. Δια της θείας παντοδυναμίας του ας διορθωθή η γη, ώστε να μη κληνισθή στον αιώνα.

A Παραλ. 16,31 ευφρανθήτω ο ουρανός και αγαλλιάσθω η γη, και ειπάτωσαν εν τοίς έθνεσι· Κύριος βασιλεύων.

A Παραλ. 16,31 Ο ουρανός ας ευφρανθή και η γη ας αγαλλιασθή. Διαλαλήσατε δε μεταξύ όλων των εθνών· Ο Κυριος είναι ο μόνος βασιλεύς !

A Παραλ. 16,32 βομβήσει η θάλασσα σύν τώ πληρώματι και ξύλον αγρού και πάντα τα εν αυτώ·

A Παραλ. 16,32 Θα βοήση η θάλασσα μαζί με όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν. Θα ευφρανθούν τα δένδρα των πεδιάδων και όλα όσα υπάρχουν εις αυτάς.

A Παραλ. 16,33 τότε ευφρανθήσεται τα ξύλα του δρυμού από προσώπου Κυρίου, ότι ήλθε κρίναι την γήν.

A Παραλ. 16,33 Τότε θα ευφρανθούν τα δένδρα του δάσους ενώπιον του Κυρίου, διότι αυτός ήλθε να κρίνη την γην.

A Παραλ. 16,34 εξομολογήσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθόν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

A Παραλ. 16,34 Δοξολογήσατε τον Κυριον, διότι τούτο είναι αγαθόν. Δοξολογήσατε αυτόν, διότι το έλεός του είναι αιώνιον.

A Παραλ. 16,35 και είπατε· σώσον ημάς, ο Θεός της σωτηρίας ημών, και άθροισον ημάς, και εξελού ημάς εκ των εθνών τού αινείν το όνομα το άγιόν σου και καυχάσθαι εν ταις αιnéσεσι σου.

A Παραλ. 16,35 Είπατε· "Σώσον ημάς, συ ο οποίος εισαι Θεός σωτήρ μας. Βγάλε μας από τα έθνη, όπου είχαμεν διασπαρή, συγκέντρωσέ μας, δια να δοξολογούμεν το άγιόν σου όνομα και να καυχώμεθα με τας δοξολογίας, που θα σου αναπέμπωμεν.

A Παραλ. 16,36 ευλογημένος Κύριος ο Θεός Ισραήλ από τού αιώνος και έως τού αιώνος· και ερεί πάς ο λαός· αμήν. και ήνεσαν τώ Κυρίω.

A Παραλ. 16,36 Ας είναι δοξασμένος Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού εις όλους τους αιώνας των αιώνων !" Και όλος ο λαός απήντησεν· "Αμήν". Ετσι εδοξολόγησαν κατά την ημέραν εκείνην τον Κυριον.

A Παραλ. 16,37 Και κατέλιπον εκεί έναντι της κιβωτού διαθήκης Κυρίου τον Ασάφ και τους αδελφούς αυτού τού λειτουργείν εναντίον της κιβωτού διαπαντός το της ημέρας εις ημέραν.

A Παραλ. 16,37 Αφήκαν έπειτα ενώπιον της Κιβωτού της Διαθήκης του Κυρίου, τον Ασάφ και τους αδελφούς του, δια να υπηρετούν συνεχώς ενώπιον της Κιβωτού και να εκτελούν τα δι' έκαστην ημέραν καθωρισμένα έργα.

A Παραλ. 16,38 και Αβδεδόμ και οι αδελφοί αυτού, εξήκοντα και οκτώ, και Αβδεδόμ υιός Ιδιθούν και Οσσά εις πυλωρούς.

A Παραλ. 16,38 Τον Αβδεδόμ, υιόν του Ιδιθούν, και τους αδελφούς αυτού εξήκοντά οκτώ εν όλω και τον Οσσά, τους θυρωρούς.

A Παραλ. 16,39 και τον Σαδώκ τον ιερέα και τους αδελφούς αυτού τους ιερείς εναντίον της σκινης Κυρίου εν Βαμά τή εν Γαβαών

A Παραλ. 16,39 Τον Σαδώκ εγκατέστησεν ο Δαυίδ ως αρχιερέα, τους δε αδελφούς του ως ιερείς ενώπιον της Σκινης του Μαρτυρίου, η οποία ευρίσκετο εις την τοποθεσίαν Βαμά, πλησίον της πόλεως Γαβαών.

A Παραλ. 16,40 τού αναφέρειν ολοκαυτώματα τώ Κυρίω επί τού θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων διαπαντός το πρωϊ και το εσπέρας και κατά πάντα τα γεγραμμένα εν νόμω Κυρίου όσα ενετείλατο εφ υιοίς Ισραήλ εν χειρί Μωυσή τού θεράποντος τού Θεού·

A Παραλ. 16,40 Εργον αυτών ήτο να προσφέρουν τα ολοκαυτώματα στον Κυριον επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, πάντοτε, πρωϊαν και εσπέραν, σύμφωνα με εκείνα τα οποία ήσαν γραμμένα στον Νομον του Κυρίου, σύμφωνα με τας εντολάς, τας οποίας ο Θεός δια του δούλου αυτού του Μωϋσεώς είχε δώσει προς τους υιούς του Ισραήλ.

A Παραλ. 16,41 και μετ αυτού Αιμάν και Ιδιθούν και οι λοιποί εκλεγέντες επ ονόματος τού αινείν τον Κύριον, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

A Παραλ. 16,41 Μαζή με τον αρχιερέα υπηρετούσαν ο Αιμάν και ο Ιδιθούν και όσοι άλλοι ονομαστί είχαν εκλογή, οι οποίοι ωρίσθησαν να δοξολογούν τον Κυριον, διότι το έλεος αυτού είναι αιώνιον·

A Παραλ. 16,42 και μετ αυτών σάλπιγγες και κύμβαλα τού αναφωνείν και όργανα των ωδών τού Θεού, οι δε υιοί Ιδιθούν εις την πύλην.

A Παραλ. 16,42 να τον δοξολογούν με σάλπιγγας και κύμβαλα, τα οποία θα αντηχούσαν ζωηρώς και με όργανα. Οι δε υιοί του Ιδιθούν είχαν διορισθη ως θυρωροί εις την πύλην.

A Παραλ. 16,43 και επορεύθη πάς ο λαός έκαστος εις τον οίκον αυτού, και επέστρεψε Δαυίδ τού ευλογήσαι τον οίκον αυτού.

Α Παραλ. 16,43 **Επειτα από αυτήν την εορτήν όλος ο λαός διελύθη και επορεύθη ο καθένας στον οίκον του. Και ο Δαβίδ επέστρεψε, δια να ευλογήση τον οίκον αυτού.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Α Παραλ. 17,1 **Καί εγένετο ως κατώκησε Δαβίδ εν οίκω αυτού, και είπε Δαβίδ προς Νάθαν τον προφήτην· ιδού εγώ κατοικώ εν οίκω κεδρίων, και η κιβωτός διαθήκης Κυρίου υποκάτω δέρεων.**

Α Παραλ. 17,1 **Όταν ο Δαβίδ εγκατεστάθη στον οίκον του, είπε προς τον Ναθαν τον προφήτην· "ιδού, εγώ κατοικώ εις πολυτελή οίκον από ξύλα κέδρου καμωμένον, ενώ η Κιβωτός του Κυρίου στεγάζεται κάτω από τα δέρματα της Σκηνης του Μαρτυρίου".**

Α Παραλ. 17,2 **και είπε Νάθαν προς Δαβίδ· πάν το εν τή ψυχή σου ποίει, ότι Θεός μετά σου.**

Α Παραλ. 17,2 **Ο Ναθαν απήντησε προς αυτόν· "κάθε τι που η ψυχή σου ποθεί, κάμε το, διότι ο Θεός είναι μαζί σου".**

Α Παραλ. 17,3 **και εγένετο εν τή νυκτι εκείνη και εγένετο λόγος Κυρίου προς Νάθαν·**

Α Παραλ. 17,3 **Κατά την νύκτα όμως εκείνη ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Ναθαν και του είπε·**

Α Παραλ. 17,4 **πορεύου και ειπόν προς Δαβίδ τον δούλον μου· ούτως είπε Κύριος· ου σύ οικοδομήσεις μοι οίκον τού κατοικήσαί με εν αυτώ·**

Α Παραλ. 17,4 **"πήγαινε και ειπέ στον δούλον μου, τον Δαβίδ· Αυτά λέγει ο Κυριος· δεν θα οικοδομήσης συ τον ναόν μου, δια να κατοικήσω εγώ εις αυτόν,**

Α Παραλ. 17,5 **ότι ου κατώκησα εν οίκω από της ημέρας, ής ανήγαγον τον Ισραήλ, έως της ημέρας ταύτης και ήμην εν σκηνή και εν καλύμματι**

Α Παραλ. 17,5 **διότι δεν κατώκησα εις κτισμένον ναόν από την ημέραν, κατά την οποίαν έβγαλα ελευθέρους τους Ισραηλίτας από την Αίγυπτον έως την ημέραν αυτήν, αλλά έμεινα πάντοτε εις την σκηνήν, υπό τα καλύμματα,**

Α Παραλ. 17,6 **εν πάσιν, οίς διήλθον εν παντί Ισραήλ· ει λαλών ελάλησα προς μίαν φυλήν τού Ισραήλ, οίς ενετειλάμην τού ποιμαίνειν τον λαόν μου λέγων, ότι ουκ οικοδομήσατέ μοι οίκον κέδρινον.**

Α Παραλ. 17,6 **όλας τας ημέρας, κατά τας οποίας συνεπορευόμην με τον ισραηλιτικόν λαόν. Αλλωστε ποτέ δεν είπα εις καμμίαν φυλήν του ισραηλιτικού λαού, την οποίαν εξέλεγα ως αρχηγόν του λαού μου· διατί δεν μου οικοδομήσατε ναόν κέδρινον;**

Α Παραλ. 17,7 **και νύν ούτως ερείς τώ δούλω μου Δαβίδ· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· εγώ έλαβόν σε εκ της μάνδρας εξόπισθεν των ποιμνίων τού είναι εις ηγούμενον επί τον λαόν μου Ισραήλ·**

Α Παραλ. 17,7 **Και τώρα έτσι θα είπης προς τον δούλον μου, τον Δαβίδ· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· Εγώ σε επήρα από την μάνδραν των προβάτων σου, πίσω από τα πρόβατά σου, και σε ανέδειξα βασιλέα στον λαόν μου τον ισραηλιτικόν.**

Α Παραλ. 17,8 **και ήμην μετά σου εν πάσιν, οίς επορεύθης, και εξωλόθρευσα πάντας τους εχθρούς σου από προσώπου σου και εποίησά σοι όνομα κατά το όνομα των μεγάλων των επί της γής.**

Α Παραλ. 17,8 **Ημην πάντοτε μαζί σου εις όλους τους δρόμους, στους οποίους επορεύθης και εξολόθρευσα όλους τους εχθρούς σου από εμπρός σου και έκαμα το όνομά σου ένδοξον, όπως ένα από τα μεγάλα ονόματα των μεγάλων ανδρών της οικουμένης.**

Α Παραλ. 17,9 **και θήσομαι τόπον τώ λαώ μου Ισραήλ και καταφυτεύσω αυτόν, και κατασκηνώσει καθ εαυτόν και ου μεριμνήσει έτι, και ου προσθήσει υιός αδικίας τού ταπεινώσαι αυτόν καθώς απ αρχής**

Α Παραλ. 17,9 **Θα ορίσω εγώ τόπον δια τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν και θα εγκαταστήσω αυτόν εκεί και θα κατοικήση μόνος και ελεύθερος και δεν θα βασανίζεται από μερίμνας, ούτε και θα τολμήση κανείς άδικος άνθρωπος να τον εξευτελίση και τον τυραννήση, όπως έγινεν άλλοτε κατά τας ημέρας των Κριτών·**

Α Παραλ. 17,10 **και αφ ημερών, ών έταξα κριτάς επί τον λαόν μου Ισραήλ, και εταπεινώσα πάντας τους εχθρούς σου, και αυξήσω σε, και οίκον οικοδομήσει σοι Κύριος.**

Α Παραλ. 17,10 **τότε, που εγώ ώρισα Κριτάς στον ισραηλιτικόν του λαόν. Εταπεινώσα δε και όλους τους ιδικούς σου εχθρούς. Εγώ θα σε αυξήσω και θα σε δοξάσω και εγώ ο Κυριος θα οικοδομήσω προς χάριν σου κάποιον άλλον οίκον.**

Α Παραλ. 17,11 **και έσται όταν πληρωθώσιν ημέραι σου και κοιμηθήση μετά των πατέρων σου, και αναστήσω το σπέρμα σου μετά σε, ός έσται εκ της κοιλίας σου, και ετοιμάσω την βασιλείαν αυτού·**

Α Παραλ. 17,11 **Όταν δε συμπληρωθούν πλέον αι ημέραι της ζωής σου, θα κοιμηθής, όπως και οι πατέρες σου. Εγώ δε θα αναδείξω έπειτα από σε ένα απόγονόν σου, ο οποίος θα προέρχεται από σε. Θα ετοιμάσω δι' αυτόν στερεάν και ακλόνητον την βασιλείαν του.**

Α Παραλ. 17,12 **αυτός οικοδομήσει μοι οίκον, και ανορθώσω τον θρόνον αυτού έως αιώνος.**

Α Παραλ. 17,12 **Αυτός θα οικοδομήση προς τιμήν μου τον ναόν και εγώ θα ανορθώσω τον θρόνον αυτού ακατάλυτον στους αιώνας των αιώνων.**

Α Παραλ. 17,13 **εγώ έσομαι αυτώ εις πατέρα, και αυτός έσται μοι εις υιόν· και το έλεός μου ουκ αποστήσω απ αυτού ως απέστησα από των όντων έμπροσθέν σου.**

Α Παραλ. 17,13 **Εγώ θα είμαι προς αυτόν πατήρ και αυτός θα είναι δι' εμέ υιός. Δεν θα απομακρύνω από αυτόν το έλεός μου, όπως το απεμάκρυνα από μερικούς άλλους, οι οποίοι υπήρξαν ενωρίτερον από σε.**

Α Παραλ. 17,14 **και πιστώσω αυτόν εν οίκω μου και εν βασιλεία αυτού έως αιώνος, και ο θρόνος αυτού έσται ανωρθωμένος έως αιώνος.**

Α Παραλ. 17,14 **Θα αναδείξω αυτόν αξιόπιστον και στερεόν πάντοτε στον οίκον μου· η βασιλεία του θα μένη αιωνία και ο θρόνος του θα είναι ανωρθωμένος και ένδοξος στους αιώνας των αιώνων".**

Α Παραλ. 17,15 **κατά πάντας τους λόγους τούτους και κατά πάσαν την όρασιν ταύτην, ούτως ελάλησε Νάθαν προς Δαβίδ.**

Α Παραλ. 17,15 **Ο Ναθαν είπεν όλους αυτούς τους λόγους, όλην αυτήν την προφητικήν όρασιν, που είδε· έτσι ωμίλησε προς τον Δαβίδ ο Ναθαν.**

Α Παραλ. 17,16 **και ήλθεν ο βασιλεύς Δαβίδ και εκάθισεν απέναντι Κυρίου και είπε· τις ειμι εγώ Κύριε ο Θεός, και τις ο οίκός μου, ότι ηγάπησάς με έως αιώνος;**

Α Παραλ. 17,16 **Ο βασιλεύς Δαβίδ ήλθεν, εκάθησε με ευλάβειαν απέναντι της Σκηνης του Μαρτυρίου και προσευχήθη προς τον Κυριον λέγων· "Ποιός είμαι εγώ, Κυριε και Θεέ μου, και ποιά είναι η οικογένειά μου, ώστε συ να με αγαπήσης με**

τέτοιαν παντοτεινήν αγάπην;

Α Παραλ. 17,17 και εσμικρύνθη ταύτα ενώπιόν σου, ο Θεός, και ελάλησας επί τον οίκον τού παιδός σου εκ μακρών και επειδές με ως όρασιν τού ανθρώπου και ύψωσάς με, Κύριε ο Θεός.

Α Παραλ. 17,17 Και ως εάν όλα αυτά είναι μικρά ενώπιον της αγάπης σου, Κυριε και Θεέ μου, ωμίλησες και έπραξες αγαθά εις την οικογένειαν του δούλου σου από μακρού χρόνου και επέβλεψες προς εμέ, ως εάν είμαι κανένας μέγας ανήρ και με ανέδειξες, Κυριε και Θεέ μου.

Α Παραλ. 17,18 τι προσθήσει έτι Δαυίδ προς σε τού δοξάσαι; και σύ τον δούλόν σου οίδας.

Α Παραλ. 17,18 Τι ήμπορω εγώ ο Δαυίδ να προσθέσω εις την ιδικήν σου δόξαν; Συ γνωρίζεις πόσον μικρός είμαι εγώ ο δούλος σου.

Α Παραλ. 17,19 και κατά την καρδιαν σου εποίησας την πάσαν μεγαλωσύνην.

Α Παραλ. 17,19 Αλλά δια την αγαθότητα της καρδίας σου έδειξες όλην αυτήν την καλωσύνην σου προς εμέ.

Α Παραλ. 17,20 Κύριε, ουκ έστιν όμοίός σοι, και ουκ έστι Θεός πλήν σου κατά πάντα, όσα ηκούσαμεν εν ωσίν ημών.

Α Παραλ. 17,20 Κυριε, δεν υπάρχει άλλος Θεός όμοίός σου, δεν υπάρχει κανείς άλλος Θεός πλην από σε, όπως μαρτυρούν όλα τα θαυμαστά σου έργα, όσα ηκούσαμεν με τα ίδια μας τα αυτιά.

Α Παραλ. 17,21 και ουκ έστιν ως ο λαός σου Ισραήλ έθνος έτι επί της γής, ως ωδήγησεν αυτόν ο Θεός τού λυτρώσασθαι λαόν εαυτώ, τού θέσθαι εαυτώ όνομα μέγα και επιφανές, τού εκβαλείν από προσώπου λαού σου, ούς ελυτρώσω εξ Αιγύπτου, έθνη.

Α Παραλ. 17,21 Και δεν υπάρχει άλλος λαός ούτε άλλο έθνος επί της γης, όπως ο λαός σου ο Ισραηλιτικός, τον οποίον συ έβγαλες από την Αίγυπτον, τον έσωσες από την δουλειάν, ώστε να τον κάμης λαόν ιδικόν σου. Έδωσες εις αυτόν όνομα μέγα και περιφανές. Έδιωξες τα ειδωλολατρικά έθνη εμπρός από τον λαόν σου, τον οποίον συ ελεύθερον έβγαλες από την Αίγυπτον.

Α Παραλ. 17,22 και έδωκας τον λαόν σου Ισραήλ σεαυτώ λαόν έως αιώνος, και σύ, Κύριε, εγενήθης αυτοίς εις Θεόν.

Α Παραλ. 17,22 Έκαμες τον Ισραηλιτικόν λαόν ιδικόν σου λαόν στους αιώνας των αιώνων. Και συ έγινες εις αυτούς τους Ισραηλίτας ο πραγματικός Θεός και προστάτης.

Α Παραλ. 17,23 και νύν, Κύριε, ο λόγος σου, ον ελάλησας προς τον παιδά σου και επί τον οίκον αυτού, πιστωθήτω έως αιώνος, και ποιήσον καθώς ελάλησας,

Α Παραλ. 17,23 Και τώρα, Κυριε, ο λόγος σου, τον οποίον είπες προς εμέ τον δούλον σου σχετικώς με την οικογένειάν μου, ας αποδειχθή αληθινός στους αιώνας των αιώνων. Καμε, όπως είπες.

Α Παραλ. 17,24 και πιστωθήτω και μεγαλυνθήτω το όνομά σου έως αιώνος λεγόντων· Κύριε Κύριε, παντοκράτωρ Θεός Ισραήλ, και ο οίκος Δαυίδ παιδός σου ανωρθωμένος εναντίον σου.

Α Παραλ. 17,24 Ας στερεωθή λοιπόν, και ας δοξασθή το όνομά σου στους αιώνας, δια να λέγη ο καθένας· Κυριε Κυριε, συ είσαι ο παντοκράτωρ Θεός του Ισραήλ, δε οικογένεια του δούλου σου, του Δαυίδ, θα μένη ορθία πάντοτε ενώπιόν σου.

Α Παραλ. 17,25 ότι σύ Κύριος ο Θεός μου ήνοιξας το ούς τού παιδός σου τού οικοδομήσαι αυτώ οίκον· διά τούτο εύρεν ο παίς σου τού προσεύξασθαι κατά πρόσωπόν σου.

Α Παραλ. 17,25 Διότι συ, ο Κυριος και ο Θεός μου, ήνοιξας τα αυτιά εμού του δούλου σου, δια να ανοικοδομήσω τον ναόν σου. Δια τούτο ο δούλος σου ευρήκε το θάρρος να παρουσιασθή ενώπιόν σου και να σε παρακαλέση.

Α Παραλ. 17,26 και νύν, Κύριε, σύ εί αυτός Θεός και ελάλησας επί τον δούλόν σου τα αγαθά ταυτα·

Α Παραλ. 17,26 Και τώρα, Κυριε, συ είσαι ο αυτός και ο αναλλοίωτος Θεός, ο οποίος είπες εις εμέ τον δούλον σου τα αγαθά αυτά.

Α Παραλ. 17,27 και νύν ήρξει τού ευλογήσαι τον οίκον τού παιδός σου τού είναι εις τον αιώνα εναντίον σου· ότι σύ, Κύριε, ευλόγησας, και ευλόγησον εις τον αιώνα.

Α Παραλ. 17,27 Συ έχεις κάμει αρχήν να ευλογής τον οίκον εμού του δούλου σου, δια να μένη αυτός αιώνιος ενώπιόν σου. Και θα μείνη αιώνιος, διότι συ, Κυριε, τον ηυλόγησες. Ευλόγησον τον οίκόν μου εις αιώνας αιώνων".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Α Παραλ. 18,1 Καί εγένετο μετά ταύτα και επάταξε Δαυίδ τους αλλοφύλους και ετροπώσατο αυτούς και έλαβε την Γέθ και τας κώμας αυτής εκ χειρός αλλοφύλων.

Α Παραλ. 18,1 Μετά ταύτα ο Δαυίδ εκτύπησε τους Φιλισταίους, κατετρόπωσεν αυτούς και επήρε την πόλιν Γεθ και τας γύρω από αυτήν κώμας από τα χέρια των αλλοφύλων.

Α Παραλ. 18,2 και επάταξε την Μωάβ, και ήσαν Μωάβ παιδες τώ Δαυίδ φέροντες δώρα.

Α Παραλ. 18,2 Επειτα ο Δαυίδ εκτύπησε την χώραν των Μωαβιτών και υπέταξεν αυτήν, οι δε Μωαβίται έγιναν δούλοι, φόρου υποτελείς, στον Δαυίδ.

Α Παραλ. 18,3 και επάταξε Δαυίδ τον Αδρααζάρ βασιλέα Σουβά Ημάθ, πορευομένου αυτού επιστήσαι χείρα αυτού επί ποταμόν Ευφράτην.

Α Παραλ. 18,3 Ακολούθως ο Δαυίδ επολέμησε τον Αδρααζάρ τον βασιλέα Σουβά εις Ημάθ, καθ' ον χρόνον μετέβαινε, δια να εγκαταστήση την εξουσίαν του μέχρι και του ποταμού Ευφράτου.

Α Παραλ. 18,4 και προκατέλαβετο Δαυίδ αυτών χιλια άρματα και επτά χιλιάδας ίππων και είκοσι χιλιάδας ανδρών πεζών· και παρέλυσεν Δαυίδ πάντα τα άρματα και υπελίπετο εξ αυτών εκατόν άρματα.

Α Παραλ. 18,4 Ο Δαυίδ εκυρίευσεν κατά την μάχην χιλια άρματα, επτά χιλιάδας ίππους και είκοσι χιλιάδας πεζούς.

Α Παραλ. 18,4 Ηχρήστευσεν δε ο Δαυίδ όλα τα άρματα και αφήκε δια τον εαυτόν του εκατόν μόνον.

Α Παραλ. 18,5 και ήλθε Σύρος εκ Δαμασκού βοηθήσαι Αδρααζάρ βασιλεί Σουβά, και επάταξε Δαυίδ εν τώ Σύρω είκοσι και δύο χιλιάδας ανδρών.

Α Παραλ. 18,5 Οι Συροι από την Δαμασκόν ήλθαν να βοηθήσουν τον Αδρααζάρ βασιλέα Σουβά. Ο Δαυίδ επετέθη εναντίον των Συρων και κατενίκησεν είκοσι δύο χιλιάδας άνδρας από αυτούς.

Α Παραλ. 18,6 και έθετο Δαυίδ φρουράν εν Συρία τή κατά Δαμασκόν, και ήσαν τώ Δαυίδ εις παιδας φέροντας δώρα, και έσωζε Κύριος Δαυίδ εν πάσιν, οίς επορεύετο.

Α Παραλ. 18,6 Ο Δαυίδ ετοποθέτησεν ιδικήν του φρουράν στο συριακόν έθνος της Δαμασκού, οι δε Συροι έγιναν δούλοι,

φόρου υποτελείς, στον Δαβίδ. Ο δε Κύριος εβοηθούσε και περιφρουρούσε τον Δαβίδ εις όλα τα έργα του και όπου αυτός επορεύετο.

Α Παραλ. 18,7 και έλαβε Δαβίδ τους κλοιούς τους χρυσούς, οί ήσαν επί τους παίδας Αδρααζάρ, και ήνεγκεν αυτούς εις Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 18,7 Επήρην ο Δαβίδ τα χρυσά περιλαίμια, τα οποία έφεραν οι στρατιώται του Αδρααζάρ, και τα μετέφερεν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 18,8 και εκ της μεταβηχάς και εκ των εκλεκτών πόλεων των Αδρααζάρ έλαβε Δαβίδ χαλκόν πολύν σφόδρα· εξ αυτού εποίησε Σαλωμών την θάλασσαν την χαλκίν και τους στύλους και τα σκεύη τα χαλκά.

Α Παραλ. 18,8 Από δε την πόλιν Μεταβηχάς και από άλλας ευημερούσας πόλστου Αδρααζάρ, επήρην ο Δαβίδ τεραστίας ποσότητας χαλκού. Από αυτόν τον χαλκόν κατεσκεύασεν αργότερα ο Σολομών την θάλασσαν την χαλκίνην, τους στύλους και τα χάλκινα σκεύη του ιερού ναού.

Α Παραλ. 18,9 και ήκουσε Θωά βασιλεύς Ημάθ ότι επάταξε Δαβίδ την πάσαν δύναμιν Αδρααζάρ βασιλέως Σουβά,

Α Παραλ. 18,9 Ο βασιλεύς της Ημάθ, ο Θωα, επληροφορήθη, ότι ο Δαβίδ κατενίκησεν όλην την δύναμιν του 'Αδρααζαο βασιλέως Σουβά.

Α Παραλ. 18,10 και απέστειλε τον Αδουράμ υιόν αυτού προς τον βασιλέα Δαβίδ τού ερωτήσαι αυτόν τα εις ειρήνην και τού ευλογήσαι αυτόν υπέρ ου επολέμησε τον Αδρααζάρ και επάταξεν αυτόν, ότι ανήρ πολέμιος Θωά ήν τώ Αδρααζάρ.

Α Παραλ. 18,10 Απέστειλε, λοιπόν, τον υιόν του τον Αδουράμ προς τον βασιλέα Δαβίδ, δια να του ζητήση να έχουν ειρηνικάς σχέσεις μεταξύ των και να τον συγχαρή δια τον πόλεμον και την νίκην, την οποίαν κατώρθωσεν εναντίον του Αδρααζάρ. Τούτο δε, διότι ο Αδρααζάρ ήτο εχθρός του Θωα.

Α Παραλ. 18,11 και πάντα τα σκεύη τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά, και ταύτα ηγίασεν ο βασιλεύς Δαβίδ τώ Κυρίω μετά τού αργυρίου και τού χρυσιού, ου έλαβεν εκ πάντων των εθνών, εξ Ιδουμαίας και Μωάβ και εξ υιών Αμμών και εκ των αλλοφύλων και εξ Αμαληκ.

Α Παραλ. 18,11 Ολα τα χρυσά, τα αργυρά και τα χάλκινα σκεύη τα αφιέρωσεν ο Δαβίδ στον Κυριον μαζί με το αργύριον και το χρυσίον, το οποίον εκυρίευσεν από όλα τα έθνη, από τους Ιδουμαίους, τους Μωαβίτας, τους Αμμωνίτας, τους Φιλισταίους και τους Αμαληκίτας.

Α Παραλ. 18,12 και Αβεσσά υιός Σαρουΐας επάταξε την Ιδουμαίαν εν κοιλάδι των αλών, οκτωκαίδεκα χιλιάδας.

Α Παραλ. 18,12 Ο Αβεσσά, υιός της Σαρουΐας επετέθη και ενίκησε τους Ιδουμαίους εις την κοιλάδα της Νεκράς Θαλάσσης, εν όλω δεκαοκτώ χιλιάδας.

Α Παραλ. 18,13 και έθετο εν τή κοιλάδι φρουράς· και ήσαν πάντες οι Ιδουμαίοι παίδες Δαβίδ. και έσωζε Κύριος τον Δαβίδ εν πάσιν, οίς επορεύετο.

Α Παραλ. 18,13 Εις αυτήν την κοιλάδα έθεσε φρουράς Ισραηλιτών. Ολοι δε οι Ιδουμαίοι έγιναν δούλοι στον Δαβίδ. Ο δε Κύριος εβοηθούσε και περιέσωζε τον Δαβίδ εις όλα τα έργα του και όπου αυτός επορεύετο.

Α Παραλ. 18,14 και εβασίλευσε Δαβίδ επί πάντα Ισραήλ και ήν ποιών κρίμα και δικαιοσύνην τώ παντί λαώ αυτού.

Α Παραλ. 18,14 Ο Δαβίδ έγινε βασιλεύς επί όλου του ισραηλιτικού λαού. Παντοτε δε έκρινε δικαίως και απένειμε δικαιοσύνην εις όλον τον λαόν του.

Α Παραλ. 18,15 και Ιωάβ υιός Σαρουΐας επί της στρατιάς και Ιωσαφάτ υιός Αχιλούδ υπομνηματογράφος

Α Παραλ. 18,15 Ο Ιωάβ, ο υιός της Σαρουΐας, ήτο αρχιστράτηγος του στρατού του. Ο Ιωσαφάτ, ο υιός του Αχιλούδ, ήτο ο αρχαιοφύλαξ.

Α Παραλ. 18,16 και Σαδώκ υιός Αχιτώβ και Αχιμέλεχ υιός Αβιάθαο ιερείς και Σουσα γραμματεύς

Α Παραλ. 18,16 Ο Σαδώκ, ο υιός του Αχιτώβ, και ο Αχιμέλεχ ο υιός του Αβιάθαο, ήσαν αρχιερείς, ο δε Σουσα γραμματεύς.

Α Παραλ. 18,17 και Βαναίας υιός Ιωδαέ επί τού Χερεθθί και επί τού Φελεθθί και υιοί Δαβίδ οι πρώτοι διάδοχοι τού βασιλέως.

Α Παραλ. 18,17 Ο Βαναίας, ο υιός του Ιωδαέ, ήτο αρχηγός των σωματοφυλάκων του Δαβίδ των Χερεθθί και Φελεθθί, οι δε υιοί του Δαβίδ ήσαν οι ανώτεροι μεταξύ των αρχόντων εις την υπηρεσίαν του βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Α Παραλ. 19,1 Καί εγένετο μετά ταύτα απέθανε Ναάς βασιλεύς υιών Αμμών, και εβασίλευσεν Ανάν υιός αυτού αντ' αυτού.

Α Παραλ. 19,1 Επειτα από αυτά απέθανεν ο Ναάς, ο βασιλεύς των Αμμωνιτών, και αντ' αυτού ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ο υιός του, ο Ανάν.

Α Παραλ. 19,2 και ειπε Δαβίδ· ποιήσω έλεος μετά Ανάν υιού Ναάς, ως εποίησεν ο πατήρ αυτού μετ' εμού έλεος· και απέστειλεν αγγέλους Δαβίδ τού παρακαλέσαι αυτόν περι τού πατρός αυτού. και ήλθον παίδες Δαβίδ εις γήν υιών Αμμών προς Ανάν τού παρακαλέσαι αυτόν.

Α Παραλ. 19,2 Είπε τότε ο Δαβίδ· "ας δείξω καλωσύνην προς τον Ανάν, τον υιόν του Ναάς, όπως έδειξε καλωσύνην και ο πατήρ του προς εμέ". Εστειλε, λοιπόν, ο Δαβίδ αγγελιαφόρους να παρηγορήσουν αυτόν δια τον θάνατον του πατρός του. Οι άνδρες του Δαβίδ ήλθον εις την χώραν των Αμμωνιτών, παρουσιάσθησαν ενώπιον του Ανάν, δια να τον παρηγορήσουν.

Α Παραλ. 19,3 και ειπον άρχοντες υιών Αμμών προς Ανάν· μη δοξάζων Δαβίδ τον πατέρα σου εναντίον σου απέστειλέ σοι παρακαλούντας· ουχί όπως εξερευνήσωσι την πόλιν και τού κατασκοπήσαι την γήν ήλθον παίδες αυτού προς σε;

Α Παραλ. 19,3 Αλλά οι άρχοντες των Αμμωνιτών ειπαν προς τον Ανάν· "μήπως, τυχόν, και φαντάζεσαι ότι ο Δαβίδ, δια να τιμήση την μνήμην του πατρός σου, έστειλε προς σε τους άνδρας του να σε παρηγορήσουν; Οχι! Τους έστειλε, δια να εξερευνήσουν την πόλιν και να κατασκοπεύσουν την χώραν μας. Δι' αυτό ήλθαν οι άνδρες του προς σε".

Α Παραλ. 19,4 και έλαβεν Ανάν τους παίδας Δαβίδ και εξύρσησεν αυτούς και αφείλε των μανδυών αυτών το ήμισυ έως της αναβολής και απέστειλεν αυτούς.

Α Παραλ. 19,4 Ο Ανάν παρασυρθείς από τας εισηγήσεις αυτάς, συνέλαβε τους απεσταλμένους του Δαβίδ, τους εξύρισε, έκοψε από τους μανδύας αυτών το ήμισυ από την μέσην και κάτω και έτσι γελοιοποιημένους τους απέπεμψε.

Α Παραλ. 19,5 και ήλθον απαγγείλαι τώ Δαβίδ περι των ανδρών, και απέστειλεν εις απάντησιν αυτοίς, ότι ήσαν ητιμωμένοι σφόδρα. και ειπεν ο βασιλεύς· καθίσατε εν Ιεριχώ έως τού ανατείλαι τους πάγωνας υμών και ανακάμψατε.

Α Παραλ. 19,5 Καποιοι άνθρωποι ήλθαν προς τον Δαβίδ και του ανήγγειλαν, όσα συνέβησαν στους απεσταλμένους του. Ο

Δαυίδ έστειλεν ανθρώπους του προς συνάντησιν εκείνων, επειδή εκείνοι είχαν καταληφθή από μεγάλην εντροπήν δια τον εξευτελισμόν, τον οποίον υπέστησαν. Ο βασιλεύς, λοιπόν, τους παρήγγειλε· “παραμείνατε εις την Ιεριχώ, έως ότου αυξηθούν τα γένεια σας, και κατόπιν επιστρέψατε εδώ”.

Α Παραλ. 19,6 και είδον οι υιοί Αμμών ότι ησχύνθη λαός Δαυίδ, και απέστειλεν Ανάν και υιοί Αμμών χίλια τάλαντα αργυρίου τού μισθώσασθαι εαυτοίς εκ Συρίας Μεσοποταμίας και εκ Συρίας Μοοχά και παρά Σωβά άρματα και ιππείς.

Α Παραλ. 19,6 Οι Αμμωνίται είδαν ότι ο λαός του Δαυίδ προσεβλήθη με την πράξιν των εκείνην και, επειδή εφοβήθησαν πόλεμον, έστειλεν ο Ανάν και οι Αμμωνίται χίλια τάλαντα αργυρίου, δια να καταρτίσουν μισθοφορικών στρατόν εκ πολεμικών αρμάτων και ιππέων δια τον εαυτόν των από την Συριαν της Μεσοποταμίας, από την Συριαν Μοοχά και από το βασίλειον Σωβά.

Α Παραλ. 19,7 και εμισθώσαντο εαυτοίς δύο και τριάκοντα χιλιάδας αρμάτων και τον βασιλέα Μοοχά και τον λαόν αυτού και ήλθον και παρενέβαλον κατέναντι Μαιδαβά, και οι υιοί Αμμών συνήχησαν εκ των πόλεων αυτών και ήλθον εις το πολεμήσαι.

Α Παραλ. 19,7 Συνεκρότησαν πράγματι μισθοφορικών στρατόν και τριάκοντα δύο χιλιάδας πολεμικά άρματα· επήραν εις την υπηρεσίαν των τον βασιλέα της Μοοχά και τον λαόν του. Ολοι αυτοί ήλθαν και εστρατοπέδευσαν απέναντι της Μαιδαβά. Εκεί δε συνεκεντρώθησαν και οι Αμμωνίται από τας πόλεις των, οι οποίοι ήλθαν, δια να πολεμήσουν εναντίον του Δαυίδ.

Α Παραλ. 19,8 και ήκουσε Δαυίδ και απέστειλε τον Ιωάβ και πάσαν την στρατιάν των δυνατών.

Α Παραλ. 19,8 Ο Δαυίδ πληροφορηθή τα γεγονότα αυτά και έστειλε τον αρχιστράτηγον Ιωάβ και όλον τον εκλεκτόν αυτού στρατόν.

Α Παραλ. 19,9 και εξήλθον οι υιοί Αμμών και παρατάσσονται εις πόλεμον παρά τον πυλώνα της πόλεως, και οι βασιλείς οι ελθόντες παρενέβαλον καθ εαυτούς εν τώ πεδίω.

Α Παραλ. 19,9 Οι Αμμωνίται εβγήκαν και παρετάχθησαν εις πόλεμον πλησίον της πύλης της πόλεως των. Οι δε σύμμαχοί των, που είχαν έλθει να τους βοηθήσουν, εστρατοπέδευσαν μόνοι των εις την πεδιάδα.

Α Παραλ. 19,10 και είδεν Ιωάβ ότι γεγόνασιν αντιπρόσωποι τού πολεμείν προς αυτόν κατά πρόσωπον και εξόπισθεν, και εξελέξατο εκ παντός νεανίου εξ Ισραήλ, και παρετάξαντο εναντίον τού Σύρου·

Α Παραλ. 19,10 Ο Ιωάβ, όταν είδεν ότι οι εχθροί παρετάχθησαν να πολεμήσουν αυτόν κατά μέτωπον και εκ των όπισθεν, εδιάλεξε από όλον τον ισραηλιτικόν στρατόν τους ανδρείους νέους, μαζή με τους οποίους παρετάχθη εναντίον των συριακών στρατευμάτων.

Α Παραλ. 19,11 και το κατάλοιπον τού λαού έδωκεν εν χειρί Αβεσσά αδελφού αυτού, και παρετάξαντο εξεναντίας υιών Αμμών.

Α Παραλ. 19,11 Τον δε υπόλοιπον στρατόν έθεσεν υπό την διοίκησιν του αδελφού του, του Αβεσσά, ο οποίος και παρετάχθη απέναντι των Αμμωνιτών.

Α Παραλ. 19,12 και είπεν· εάν κρατήση υπέρ εμέ ο Σύρος, και έση μοι εις σωτηρίαν, και εάν οι υιοί Αμμών κρατήσωσιν υπέρ σε, και σώσω σε·

Α Παραλ. 19,12 Είπε δε ο Ιωάβ προς τον Αβεσσά· “εάν οι Συροι υπερισχύσουν εναντίον μου, θα έλθης συ εις βοήθειάν μου δια να με σώσης! Εάν δε οι Αμμωνίται υπερισχύσουν εναντίον σου, εγώ θα σε σώσω.

Α Παραλ. 19,13 ανδρίζου και ενισχύσωμεν περί τού λαού ημών και περί των πόλεων τού Θεού ημών, και Κύριος το αγαθόν εν οφθαλμοίς αυτού ποιήσει.

Α Παραλ. 19,13 Να φανής ανδρείος και ας πολεμήσωμεν με γενναιότητα υπέρ του λαού μας και υπέρ των πόλεων του Θεού μας. Ο δε Κυριος είθε να πράξη, οτι κρίνει καλόν ενώπιόν του.

Α Παραλ. 19,14 και παρετάξατο Ιωάβ και ο λαός ο μετ αυτού κατέναντι Σύρων εις πόλεμον, και έφυγον απ αυτών.

Α Παραλ. 19,14 Ο Ιωάβ και ο στρατός, τον οποίον αυτός εξέλεξε, παρετάχθησαν απέναντι των Συρων και επολέμησαν εναντίον των. Οι Συροι κατενικήθησαν και ετράπησαν εις φυγήν.

Α Παραλ. 19,15 και οι υιοί Αμμών είδον ότι έφυγον οι Σύροι, και έφυγον και αυτοί από προσώπου Αβεσσά και από προσώπου Ιωάβ τού αδελφού αυτού και ήλθον εις την πόλιν. και ήλθεν Ιωάβ εις Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 19,15 Οι Αμμωνίται, όταν είδαν ότι οι Συροι είχαν τροπή εις φυγήν, επανικοβλήθησαν και αυτοί, ετράπησαν εις φυγήν μακράν από τον Αβεσσά, μακράν από τον Ιωάβ, τον αδελφόν αυτού, και εισήλθον εις την πόλιν των. Ο δε Ιωάβ επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 19,16 και είδεν ο Σύρος ότι ετροπώσατο αυτόν Ισραήλ, και απέστειλεν αγγέλους, και εξήγαγον τον Σύρον εκ τού πέραν τού ποταμού, και Σωφά αρχιστράτηγος δυνάμεως Αδρααζάρ έμπροσθεν αυτών.

Α Παραλ. 19,16 Όταν οι Συροι είδαν ότι κατετροπώθησαν από τους Ισραηλίτας, έστειλαν αγγελιαφόρους και έφεραν πλησίον των τους άλλους Συρους, που κατοικούσαν πέραν από τον Ευφράτην ποταμόν. Ο Σωφά δε ο αρχιστράτηγος του στρατού του Αδρααζάρ ήτο αρχηγός εκείνων.

Α Παραλ. 19,17 και απηγγέλη τώ Δαυίδ, και συνήγαγε τον πάντα Ισραήλ και διέβη τον Ιορδάνην και ήλθεν επ αυτούς και παρετάξατο επ αυτούς, και παρατάσσεται Σύρος εξεναντίας Δαυίδ εις πόλεμον και επολέμησαν αυτόν,

Α Παραλ. 19,17 Ανηγγέλη στον Δαυίδ το γεγονός αυτό και αυτός συνεκέντρωσεν όλον τον ισραηλιτικόν στρατόν, ετέρασε τον Ιορδάνην, ήλθε πλησίον των Συρων και αντιπαρετάχθη εις πόλεμον εναντίον των. Απέναντι από τον Δαυίδ είχαν παραταχθή οι Συροι προς πόλεμον, οι οποίοι και επετέθησαν εναντίον του.

Α Παραλ. 19,18 και έφυγε Σύρος από προσώπου Ισραήλ, και απέκτεινε Δαυίδ από τού Σύρου επτά χιλιάδας αρμάτων και τεσσαράκοντα χιλιάδας πεζών και τον Σωφά αρχιστράτηγον δυνάμεως απέκτεινε.

Α Παραλ. 19,18 Κατά την μάχην οι Συροι ηττήθησαν και πανικόβλητοι ετράπησαν εις φυγήν εμπρός από τον ισραηλιτικόν στρατόν. Ο στρατός του Δαυίδ εφόνησε κατά την μάχην εκείνην επτά χιλιάδας Συρους από τους επιβαίνοντας εις τα πολεμικά άρματα και τεσσαράκοντα χιλιάδας πεζούς. Εφόνησε δε και αυτόν τον αρχιστράτηγον, τον Σωφά.

Α Παραλ. 19,19 και είδον παιδες Αδρααζάρ ότι επταίκασιν από προσώπου Ισραήλ, και διέθεντο μετά Δαυίδ και εδούλευσαν αυτώ και ουκ ηθέλησε Σύρος τού βοηθήσαι τοίς υιοίς Αμμών έτι.

Α Παραλ. 19,19 Οι άνδρες του Αδρααζάρ, όταν είδον ότι είχαν κατατροπωθή από τους Ισραηλίτας, έκαμαν συνθήκη με τον Δαυίδ και έγιναν δούλοι του. Εκτοτε οι Συροι δεν ηθέλησαν κατ' ουδένα τρόπον να έλθουν εις βοήθειαν των

Αμμωνιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Α Παραλ. 20,1 Καί εγένετο εν τώ επιόντι έτει εν τή εξόδω των βασιλέων και ήγαγεν Ιωάβ πάσαν την δύναμιν της στρατιάς, και έφθειραν την χώραν υιών Αμμών· και ήλθε και περιεκάθισε την αββά· και Δαυίδ εκάθισεν εν Ιερουσαλήμ· και επάταξεν Ιωάβ την αββά και κατέσκαψεν αυτήν.

Α Παραλ. 20,1 Κατά το επόμενον έτος, όταν οι βασιλείς εξέρχονται εις πόλεμον, ο Ιωάβ ωδήγησεν όλον τον στρατόν του Ισραήλ και κατέστρεψε την χώραν των Αμμωνιτών. Ηλθε δε έπειτα και επολιόρησε την Ραββά. Ο δε Δαυίδ παρέμεινεν εις την Ιερουσαλήμ. Ο Ιωάβ εκτόπησε και κατέλαβε την Ραββά και την κατέστρεψε.

Α Παραλ. 20,2 και έλαβε Δαυίδ τον στέφανον Μολχόμ τού βασιλέως αυτών από της κεφαλής αυτού, και ευρέθη ο σταθμός αυτού τάλαντον χρυσίου, και εν αυτώ λίθος τίμιος, και ήν επί την κεφαλήν Δαυίδ· και σκύλα της πόλεως εξήνεγκε πολλά σφόδρα.

Α Παραλ. 20,2 Ο Δαυίδ επήρε τον στέφανον από την κεφαλήν του Μολχόμ του βασιλέως των Αμμωνιτών. Εξυγίσθη δε αυτός ο στέφανος και ευρέθη ότι είχε βάρος ενός χρυσού ταλάντου. Επάνω στον στέφανον αυτόν υπήρχον πολύτιμοι λίθοι. Ο Δαυίδ έθεσεν αυτόν επί της ιδικής του κεφαλής. Από δε την πόλιν έβγαλεν αυτός πάρα πολλά λάφυρα.

Α Παραλ. 20,3 και τον λαόν τον εν αυτή εξήγαγε και διέπρισε πρίοσι και εν σκεπάρνοις σιδηροίς και εν διασχίζουσι· και ούτως έποίησε Δαυίδ τοίς πάσιν υιοίς Αμμών. και ανέστρεψε Δαυίδ και πάς ο λαός αυτού εις Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 20,3 Όλους δε τους Αμμωνίτας, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την πόλιν, διέταξεν ο Δαυίδ και τους έβγαλεν από την πόλιν και τους εξετέλεσαν όλους με πριόνια, με σιδηρά σκεπάρνια και με άλλα κοπτερά εργαλεία· το ίδιο έκαμε ο Δαυίδ και εις όλους τους Αμμωνίτας. Έπειτα από αυτά ο Δαυίδ και όλος ο στρατός του επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 20,4 και εγένετο μετά ταύτα και εγένετο έτι πόλεμος εν Γαζέρ μετά των αλλοφύλων· τότε επάταξε Σοβοχαί ο Ουσαθί τον Σαφού από των υιών των γιγάντων, και εταπείνωσεν αυτόν.

Α Παραλ. 20,4 Κατόπιν από αυτά έγινε πόλεμος εις την πόλιν Γαζέρ εναντίον των Φιλισταιών. Κατά τον πόλεμον αυτόν ο Σοβοχαί, ο υιός του Ουσαθί, εφόνευσε τον Σαφού, ένα από τους απογόνους των γιγάντων και έτσι τον εξηυτέλισε.

Α Παραλ. 20,5 και εγένετο έτι πόλεμος μετά των αλλοφύλων· και επάταξεν Ελλανάν υιός Ιαΐρ τον Λαχμί αδελφόν Γολιάθ τού Γεθθαίου, και ξύλον δόρατος αυτού ως αντίον υφαινόντων.

Α Παραλ. 20,5 Έγινε πάλιν πόλεμος εναντίον των Φιλισταιών. Κατά τον πόλεμον αυτόν ο Ελλανάν, ο υιός του Ιαΐρ, εφόνευσε τον Λαχμί τον αδελφόν του Γολιάθ, που κατήγετο από την Γέθ. Το ξύλον του δόρατος αυτού ήτο τόσον μεγάλο, όσον το αντί των υφαντών.

Α Παραλ. 20,6 και εγένετο έτι πόλεμος εν Γέθ, και ήν ανήρ υπερμεγέθης, και δάκτυλοι αυτού έξ και έξ, εικοσιτέσσαρες, και ούτος ήν απόγονος γιγάντων.

Α Παραλ. 20,6 Έγινε πάλιν πόλεμος εις την Γέθ. Εκεί υπήρχεν ένας Φιλισταίος, ανήρ υπερμεγέθης. Τα δάκτυλά του ήσαν εξ στο κάθε χέρι του και στο κάθε πόδι του. Είχεν εν όλω εικοσιτέσσερα δάκτυλα και αυτός ήτο απόγονος των γιγάντων.

Α Παραλ. 20,7 και ωνείδισε τον Ισραήλ, και επάταξεν αυτόν Ιωνάθαν υιός Σαμαά αδελφού Δαυίδ.

Α Παραλ. 20,7 Αυτός εχλεύαζε τον ισραηλιτικόν λαόν, αλλά ο Ιωνάθαν, ο υιός του Σαμαά αδελφού του Δαυίδ, εφόνευσε τον γίγαντα αυτόν.

Α Παραλ. 20,8 ούτοι εγένοντο αφά εν Γέθ· πάντες ήσαν τέσσαρες γίγαντες, και έπεσον εν χειρί Δαυίδ και εν χειρί παιδων αυτού.

Α Παραλ. 20,8 Οι φονευθέντες αυτοί είχαν γεννηθή από γίγαντας εις την Γέθ. Όλοι δε τότε οι γίγαντες ήσαν τέσσαρες. Αυτοί εξωντώθησαν από το χέρι του Δαυίδ και από τα χέρια των ανδρών του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Α Παραλ. 21,1 Καί έστη διάβολος εν τώ Ισραήλ και επέσεισε τον Δαυίδ τού αριθμήσαι τον Ισραήλ.

Α Παραλ. 21,1 Ο διάβολος όμως εισχώρησεν στον ισραηλιτικόν λαόν και παρεκίνησε τον Δαυίδ να κάμη αριθμησην του λαού.

Α Παραλ. 21,2 και είπεν ο βασιλεύς Δαυίδ προς Ιωάβ και προς τους άρχοντας της δυνάμεως· πορευθήτε, αριθμήσατε τον Ισραήλ από Βηρσαβεέ και έως Δάν και ενέγκατε προς με, και γνώσομαι τον αριθμόν αυτών.

Α Παραλ. 21,2 Είπε τότε ο βασιλεύς Δαυίδ προς τον αρχιστράτηγον, τον Ιωάβ, και προς τους άλλους αρχηγούς του στρατού· “πηγαίνετε και κάμετε αριθμησην του ισραηλιτικού λαού, από της Βηρσαβεέ μέχρι της Δαν. Φέρετέ μου το αποτέλεσμα της καταγραφής αυτής, δια να μάθω τον αριθμόν όλων των Ισραηλιτών”.

Α Παραλ. 21,3 και είπεν Ιωάβ· προσθείη Κύριος επί τον λαόν αυτού, ως αυτοί εκατονταπλασίως, και οι οφθαλμοί τού κυρίου μου τού βασιλέως βλέποντες· πάντες τώ κυρίω μου παίδες· ινατί ζητεί κύριός μου τούτο; ινα μη γένηται εις αμαρτίαν τώ Ισραήλ.

Α Παραλ. 21,3 Ο Ιωάβ είπε προς τον βασιλέα· “είθε Κυριος ο Θεός να αυξήση τον ισραηλιτικόν λαόν, να τον κάμη εκατονταπλάσιον από ο,τι είναι σήμερα. Τα δε μάτια του βασιλέως μας είθε να ίδουν αυτήν την αύξησιν. Όλοι ημείς είμεθα δούλοι στον κύριόν μου και θα τον υπακούσωμεν. Αλλά διατί ο κύριός μου ζητεί αυτήν την αριθμησην; Εγώ φρονώ ότι δεν πρέπει να γίνη, δια να μη αποβή εις αμαρτίαν και τιμωριάν του ισραηλιτικού λαού”.

Α Παραλ. 21,4 το δε ρήμα τού βασιλέως ισχυσεν επί Ιωάβ, και εξήλθεν Ιωάβ και διήλθεν εν παντί Ισραήλ και ήλθεν εις Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 21,4 Ο λόγος όμως του βασιλέως υπερίσχυσεν υπέρ την πρότασιν του Ιωάβ. Ο δε Ιωάβ υπακούων εξήλθεν από το βασιλικόν ανάκτορον, επέρασεν από όλον τον ισραηλιτικόν λαόν, τον ηρίθμησε και επέστρεψε κατόπιν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 21,5 και έδωκεν Ιωάβ τον αριθμόν της επισκέψεως τού λαού τώ Δαυίδ, και ήν πάς Ισραήλ χίλιαι χιλιάδες και εκατόν χιλιάδες ανδρών εσπασμένων μάχαιραν και υιοί Ιουδα τετρακόσιοι και εβδομήκοντα χιλιάδες ανδρών εσπασμένων μάχαιραν.

Α Παραλ. 21,5 Ο Ιωάβ παρέδωκε τον αριθμόν της καταγραφής στον Δαυίδ. Ευρέθη ότι όλοι οι Ισραηλίται άνδρες ήσαν ένα εκατομμύριον εκατόν χιλιάδες, ικανοί να χειρίζωνται την μάχαιραν. Από δε την φυλήν του Ιουδα ήσαν τετρακόσιοι

εβδομήκοντα χιλιάδες άνδρες, επίσης ικανοί να χειρίζονται την μάχαιραν.

Α Παραλ. 21,6 και τον Λευί και τον Βενιαμίν ουκ ηρίθμησεν εν μέσω αυτών, ότι κατίσχυσε λόγος τού βασιλέως τον Ιωάβ.

Α Παραλ. 21,6 Τους Λευίτας όμως και τους άνδρας της φυλής Βενιαμίν δεν κατέγραψε μεταξύ των άλλων φυλών ο Ιωάβ, διότι ο βασιλεύς του είχε δώσει σχετικήν διαταγήν.

Α Παραλ. 21,7 και πονηρόν εναντίον τού Θεού περί τού πράγματος τούτου, και επάταξε τον Ισραήλ.

Α Παραλ. 21,7 Η αριθμησις όμως αυτή εφάνη ως πράξις κακή ενώπιον του Θεού, ο οποίος και δια τούτο εκτύπησε τον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Παραλ. 21,8 και είπε Δαβίδ προς τον Θεόν· ημάρτηκα σφόδρα, ότι εποίησα το πράγμα τούτο· και νύν περιελε δή την κακίαν παιδός σου, ότι εματαιώθην σφόδρα.

Α Παραλ. 21,8 Ο Δαβίδ είπε τότε προς τον Θεόν· “ημάρτησα πάρα πολύ, διότι έκαμα την πράξιν αυτήν. Και τώρα σε παρακαλώ απάλειψε και σβήσε αυτήν την κακίαν του δούλου σου, διότι ενήργησα κατά ένα πολύ ανόητον και ματαιόδοξον τρόπον”.

Α Παραλ. 21,9 και ελάλησε Κύριος προς Γάδ τον ορώντα λέγων·

Α Παραλ. 21,9 Ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Γαδ τον προφήτην, και του είπε·

Α Παραλ. 21,10 πορεύου και λάλησον προς Δαβίδ λέγων· ούτω λέγει Κύριος· τρία αιρώ εγώ επί σε, έκλεξαι σεαυτώ έν εξ αυτών και ποιήσω σοι.

Α Παραλ. 21,10 “πήγαινε στον Δαβίδ και είπε προς αυτόν· Αυτά λέγει ο Κυριος· τρεις τιμωρίας εγώ κρατώ εις τα χέρια μου εναντίον σου. Εκλεξε δια τον εαυτόν σου μίαν από αυτάς και εγώ αυτήν θα στείλω”.

Α Παραλ. 21,11 και ήλθε Γάδ προς Δαβίδ και είπεν αυτώ· ούτως λέγει Κύριος· έκλεξαι σεαυτώ

Α Παραλ. 21,11 Ο Γαδ ήλθε προς τον Δαβίδ και του είπε· “αυτά λέγει ο Κυριος. Διάλεξε δια τον εαυτόν σου

Α Παραλ. 21,12 ή τρία έτη λιμού, ή τρεις μήνας φεύγειν σε εκ προσώπου εχθρών σου και μάχαιραν εχθρών σου τού εξολοθρευσαι, ή τρεις ημέρας ρομφαίαν Κυρίου και θάνατον εν τή γη και άγγελος Κυρίου εξολοθρευών εν πάση κληρονομία Ισραήλ· και νύν ιδέ τι αποκριθώ τώ αποστείλαντί με λόγον.

Α Παραλ. 21,12 η τρία έτη πείνας η τρεις μήνες φυγήν προ των εχθρών σου, οι οποίοι με τας μαχαίρας των θα εξολοθρευούν τον λαόν, η τρεις ημέρας θα ιδης την ρομφαίαν του Κυρίου επί του λαού, θανατικό εις την χώραν σου, διότι άγγελος Κυρίου θα εξολοθρεύη ανθρώπους από τον λαόν του Ισραήλ. Και τώρα σκέψου και είπέ μου, ποίαν απάντησιν θα δώσω στον Θεόν, ο οποίος με έστειλεν”.

Α Παραλ. 21,13 και είπε Δαβίδ προς Γάδ· στενά μοι και τα τρία σφόδρα· εμπεσούμαι δή εις χείρας Κυρίου, ότι πολλοί οι οικτιρμοί αυτού σφόδρα, και εις χείρας ανθρώπων ου μη εμπέσω.

Α Παραλ. 21,13 Ο Δαβίδ απήντησε προς τον Γαδ· “μεγάλη και κατάπικρος η στενοχωρία μου και δια τα τρία αυτά. Προτιμώ όμως να παραδοθώ εις τα χέρια του Κυρίου μου, διότι το έλεός του είναι μέγα και να μη πέσω εις τα χέρια των ανθρώπων”.

Α Παραλ. 21,14 και έδωκε Κύριος θάνατον εν Ισραήλ, και έπεσον εξ Ισραήλ εβδομήκοντα χιλιάδες άνδρων.

Α Παραλ. 21,14 Έτσι ο Κυριος έστειλε θάνατον εναντίον των Ισραηλιτών και απεθαναν από τον λαόν του Ισραήλ εβδομήκοντα χιλιάδες άνδρες.

Α Παραλ. 21,15 και απέστειλεν ο Θεός άγγελον εις Ιερουσαλήμ τού εξολοθρευσαι αυτήν. και ως εξωλόθρευσεν, είδε Κύριος και μετεμελήθη επί τή κακία και είπε τώ αγγέλω τώ εξολοθρευόντι· ικανούσθω σοι, άνες την χειρά σου· και ο άγγελος Κυρίου εστώς εν τώ άλω Ορνά τού Ιεβουσαίου.

Α Παραλ. 21,15 Εν συνεχεία ο Θεός έστειλε τον ελοθρευτήν άγγελον εις την Ιερουσαλήμ, δια να εξολοθρεύση και αυτήν. Όταν δε ο άγγελος εσκορπίσεν εναντίον της τον όλεθρον, ο Κυριος ελυπήθη και μετεμελήθη δια την καταστροφήν αυτήν και είπεν στον εξολοθρευτήν άγγελον· “φθάνει έως εδώ. Απόσυρε τώρα το χέρι σου”. Κατά την στιγμήν εκείνην ο άγγελος του Κυρίου ευρίσκετο στο αλώνι του Ορνά του Ιεβουσαίου.

Α Παραλ. 21,16 και επήρε Δαβίδ τους οφθαλμούς αυτού και είδε τον άγγελον Κυρίου εστώτα ανά μέσον της γής και τού ουρανού, και η ρομφαία αυτού εσπασμένη εν τή χειρι αυτού εκτεταμένη επί Ιερουσαλήμ· και έπεσε Δαβίδ και οι πρεσβύτεροι περιβεβλημένοι εν σάκκοις επί πρόσωπον αυτών.

Α Παραλ. 21,16 Ο Δαβίδ εσήκωσε τα μάτια του και είδε τον εξολοθρευτήν άγγελον, να ίσταται μεταξύ ουρανού και γης. Η ρομφαία του ήτο ανεσπασμένη εις τα χέρια του και απλωμένη εναντίον της Ιερουσαλήμ. Τότε ο Δαβίδ και οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού, φορούντες τα σάκκινα ενδύματα της μετανοίας των, έπεσαν κάτω με το πρόσωπον αυτών εις την γην.

Α Παραλ. 21,17 και είπε Δαβίδ προς τον Θεόν· ουκ εγώ είπα τού αριθμήσαι εν τώ λαώ· και εγώ ειμι ο αμαρτών, κακοποιών εκακοποίησα, και ταυτα τα πρόβατα τι εποίησαν· Κύριε ο Θεός, γενηθήτω η χειρ σου εν εμοί και εν τώ οίκω τού πατρός μου και μη εν τώ λαώ σου εις απώλειαν, Κύριε.

Α Παραλ. 21,17 Είπεν ο Δαβίδ προς τον Θεόν· “εγώ δεν είμαι εκείνος, που διάταξα να γίνη αυτή η αριθμησις του λαού· Εγώ είμαι ο διαπράξας την αμαρτίαν αυτήν, ο παρασυρθείς εις την μεγάλην αυτήν κακίαν. Αυτά τα πρόβατα, οι άνδρες του Ισραηλ, τι κακόν έκαμαν· Ω Κυριε και Θεέ μου, ας πέση η τιμωρός δεξιά σου εναντίον μου και εναντίον του πατρικού μου οίκου και όχι εις καταστροφήν εναντίον του λαού σου, Κυριε”.

Α Παραλ. 21,18 και άγγελος Κυρίου είπε τώ Γάδ τού ειπείν προς Δαβίδ, ίνα αναβή τού στήσαι θυσιαστήριον Κυρίω εν άλω Ορνά τού Ιεβουσαίου.

Α Παραλ. 21,18 Ο άγγελος του Κυρίου είπε προς τον Γαδ, να διατάξη τον Δαβίδ να ανεβή στο αλώνι του Ορνά του Ιεβουσαίου και εκεί να κατασκευάση θυσιαστήριον δια τον Κυριον.

Α Παραλ. 21,19 και ανέβη Δαβίδ κατά τον λόγον Γάδ, ον ελάλησεν εν ονόματι Κυρίου.

Α Παραλ. 21,19 Αμέσως ο Δαβίδ σύμφωνα με την εντολήν αυτήν του Γαδ, την οποίαν του είχε δώσει εν ονόματι του Κυρίου, ανέβη στο αλώνι του Ορνά.

Α Παραλ. 21,20 και επέστρεψεν Ορνά και είδε τον βασιλέα και τέσσαρας υιούς αυτού μετ αυτού μεθαχαβίν· και Ορνά ήν αλοών πυγούς.

Α Παραλ. 21,20 Ο Ορνά εγύρισε τα μάτια του και είδε τον βασιλέα να έρχεται. Τον είδαν και οι τέσσαρες υιοί του, που ήσαν μαζί του, και εκρύβησαν. Ο Ορνά κατά την ημέραν εκείνην αλώνιζε σιτάρι στο αλώνι του.

Α Παραλ. 21,21 και ήλθε Δαβίδ προς Ορνά, και Ορνά εξήλθεν εκ της άλω και προσεκύνησε τώ Δαβίδ τώ προσώπω επί την

γην.

Α Παραλ. 21,21 Ο Δαβίδ ήλθε προς τον Ορνά, ο Ορνά εξήλθεν από το αλώνι του, έσκυψε το πρόσωπόν του εις την γην και επροσκύνησε τον Δαβίδ.

Α Παραλ. 21,22 και είπε Δαβίδ προς Ορνά· δός μοι τον τόπον σου της άλω, και οικοδομήσω επ αυτώ θυσιαστήριον τώ Κυρίω· εν αργυρίω αξίω δός μοι αυτόν, και παύσεται η πληγή εκ τού λαού.

Α Παραλ. 21,22 Είπεν ο Δαβίδ προς τον Ορνά· “δος μου τον τόπον αυτόν του αλωνιού σου, διότι εγώ θα οικοδομήσω επάνω εις αυτό θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου. Δος μου αυτόν τον τόπον και εγώ θα καταβάλω όσον αργύριον αξίζει. Ετσι δε θα καταπαύση το θανατικό του ισραηλιτικού λαού”.

Α Παραλ. 21,23 και είπεν Ορνά προς Δαβίδ· λαβέ σεαυτά, και ποιησάτω ο κύριός μου ο βασιλεύς το αγαθόν εναντίον εαυτού· ιδέ δέδωκα τους μόσχους εις ολοκαύτωσιν και το άροτρον εις ξύλα και τον σίτον εις θυσίαν, τα πάντα δέδωκα.

Α Παραλ. 21,23 Ο Ορνά απήντησε προς τον Δαβίδ· “πάρε ιδικών σου τον τόπον αυτόν, και ο κύριός μου ο βασιλεύς ας χρησιμοποιήση αυτόν, όπως αυτός νομίζει καλόν. Ιδού σου δίδω και τα βόδια μου, δια να τα προσφέρης θυσίαν ολοκαυτώματος. Το άροτρον ως ξύλα δια την πυράν του θυσιαστηρίου και τον σίτον του αλωνιού μου ως αναίμακτον θυσίαν προς τον Κυριον. Ολα σου τα δίδω δωρεάν”.

Α Παραλ. 21,24 και είπεν ο βασιλεύς Δαβίδ τώ Ορνά· ουχί, ότι αγοράζω αγοράσω εν αργυρίω αξίω, ότι ου μη λάβω ά εστί σοι Κυρίω τού ανανέγκαι ολοκαυτώσιν δωρεάν Κυρίω.

Α Παραλ. 21,24 Ο βασιλεύς Δαβίδ απήντησεν στον Ορνά· “δεν δέχομαι την δωρεάν. Επιμένω να αγοράσω τον τόπον αυτόν και θα καταβάλω την αξίαν του εις αργύριον. Δεν θα δεχθώ αυτά, που ανήκουν εις σε, δια να τα προσφέρω δωρεάν ολοκαύτωμα προς τον Κυριον”.

Α Παραλ. 21,25 και έδωκε Δαβίδ τώ Ορνά εν τώ τόπω αυτού σίκλους χρυσίου ολκής εξακοσίους.

Α Παραλ. 21,25 Ο Δαβίδ επέμενε και έδωσεν στον Ορνά δια τον τόπον αυτόν εξακοσίους χρυσούς σίκλους ζυγισμένους.

Α Παραλ. 21,26 και οικοδόμησεν εκεί Δαβίδ θυσιαστήριον Κυρίω και ανήνεγκεν ολοκαυτώματα και σωτηρίου· και εβόησε προς Κύριον, και επήκουσεν αυτώ εν πυρί εκ τού ουρανού επί το θυσιαστήριον της ολοκαυτώσεως και κατηνάλωσε την ολοκαύτωσιν.

Α Παραλ. 21,26 Οικοδόμησεν εκεί ο Δαβίδ θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου και προσέφερε θυσίαν ολοκαυτωμάτων και θυσίας σωτηρίου, και εβόησε με θερμήν την πίστιν προς τον Κυριον. Ο δε Κυριος ήκουσε την προσευχήν αυτού και έστειλεν από τον ουρανόν πυρ επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και έκαυσε τα ολοκαυτώματα αυτά.

Α Παραλ. 21,27 και είπε Κύριος προς τον άγγελον, και κατέθηκε την ρομφαίαν εις τον κολεόν αυτής.

Α Παραλ. 21,27 Διέταξε κατόπιν ο Κυριος τον εξοθρευτήν άγγελον και επανέθεσε την ρομφαίαν του εις την θήκην της.

Α Παραλ. 21,28 εν τώ καιρώ εκείνω εν τώ ιδείν τον Δαβίδ ότι επήκουσεν αυτώ Κύριος εν άλω Ορνά τού Ιεβουσαίου, και εθυσίασεν εκεί.

Α Παραλ. 21,28 Κατά τον καιρόν εκείνον, όταν ο Δαβίδ είδεν ότι ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν του στο αλώνι του Ορνά του Ιεβουσαίου, προσέφερεν εκεί και άλλας θυσίας.

Α Παραλ. 21,29 και σκηνή Κυρίου, ήν εποίησε Μωυσής εν τή ερήμω, και θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων εν τώ καιρώ εκείνω εν Βαμά εν Γαβαών·

Α Παραλ. 21,29 Κατά την εποχήν εκείνην η Σκηνή του Κυρίου, την οποίαν είχε κατασκευάσει ο Μωυσής εις την έρημον, όπως και το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, ευρίσκοντο εις ένα υψωμα της πόλεως Γαβαών.

Α Παραλ. 21,30 και ουκ εδύνατο Δαβίδ τού πορευθῆναι έμπροσθεν αυτού τού ζητήσαι τον Θεόν, ότι ου κατέσπευσεν από προσώπου της ρομφαίας αγγέλου Κυρίου.

Α Παραλ. 21,30 Ο Δαβίδ δεν ημπορούσε να μεταβή στο μέρος τούτο, όπου ευρίσκετο η Σκηνή, δια να ζητήσει με θυσίας το έλεος του Κυρίου, διότι εφοβείτο την απειλητικήν ρομφαίαν του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Α Παραλ. 22,1 Καί είπε Δαβίδ· ούτός εστιν ο οίκος Κυρίου τού Θεού και τούτο το θυσιαστήριον εις ολοκαυτώσιν τώ Ισραήλ.

Α Παραλ. 22,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά ο Δαβίδ είπεν· “αυτός είναι ο τόπος στο αλώνι του Ορνά, όπου θα ανοικοδομηθή ο οίκος του Θεού, και εδώ θα είναι το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων δια τον ισραηλιτικόν λαόν”.

Α Παραλ. 22,2 και είπε Δαβίδ συναγαγείν πάντας τους προσηλύτους τους εν γη Ισραήλ και κατέστησε λατόμους λατομήσαι λίθους ξυστούς τού οικοδομήσαι οίκον τώ Θεώ.

Α Παραλ. 22,2 Ο Δαβίδ διέταξε να συγκεντρωθούν όλοι οι ξένοι, που ευρίσκοντο εις την ισραηλιτικήν χώραν. Ωρισε δε αυτούς ως λατόμους, δια να λαλεύσουν τους λίθους, να τους κάμουν λαξευτούς, ώστε να οικοδομήσουν με αυτούς τον ναόν του Θεού.

Α Παραλ. 22,3 και σίδηρον πολύν εις τους ήλους των θυρωμάτων και των πυλών και τους στροφείς ητοίμασε Δαβίδ και χαλκόν εις πλήθος, ουκ ήν σταθμός·

Α Παραλ. 22,3 Ο Δαβίδ συνεκέντρωσε και ετοίμασεν επίσης πολύν σίδηρον δια καρφία των θυροφύλλων και των θυρών και δια τους στρόφιγγας των θυρών. Συνεκέντρωσεν επίσης και ανυπολόγιστον πλήθος χαλκού.

Α Παραλ. 22,4 και ξύλα κέδρινα, ουκ ήν αριθμός, ότι εφέροσαν οι Σιδώνιοι και οι Τύριοι ξύλα κέδρινα εις πλήθος τώ Δαβίδ.

Α Παραλ. 22,4 Ετοίμασε ξύλα από κέδρον τόσα, ώστε ήτο αδύνατον να αριθμηθούν. Ησαν δε αυτά τόσον πολλά, διότι οι Σιδώνιοι και οι Τυριοι έφεραν στον Δαβίδ πολλά κέδρινα ξύλα από τα πλούσια δάση των περιοχών των.

Α Παραλ. 22,5 και είπε Δαβίδ· Σαλωμών ο υιός μου παιδάριον απαλόν, και ο οίκος τού οικοδομήσαι τώ Κυρίω εις μεγαλωσύνην άνω, εις όνομα και εις δόξαν εις πάσαν την γην ετοιμάσω αυτώ· και ητοίμασε Δαβίδ εις πλήθος έμπροσθεν της τελευταίας αυτού.

Α Παραλ. 22,5 Ο Δαβίδ είπεν· “ο υιός μου ο Σολομών είναι μικρό και τρυφερό παιδί, ο δε Ναός, τον οποίον θα ανοικοδομήση προς δόξαν του Κυρίου, θα είναι εξαιρετικά μεγαλοπρεπής. Δια τον Ναόν αυτόν, εξ αιτίας του οποίου θα αποκτήση αυτός όνομα, και δόξαν εις όλην την γην, θα ετοιμάσω εγώ πλούσια τα υλικά”. Πράγματι ο Δαβίδ ητοίμασε πλήθος υλικών δια τον Ναόν, πριν αποθάνη.

Α Παραλ. 22,6 και εκάλεσε Σαλωμών τον υιόν αυτού και ενετείλατο αυτώ τού οικοδομήσαι τον οίκον τώ Κυρίω Θεώ Ισραήλ.

Α Παραλ. 22,6 Ο Δαβίδ εκάλει τον υιόν του τον Σολομώντα και του έδωσε την εντολήν να οικοδομήση αυτός τον Ναόν Κυρίου του Θεού του Ισραηλιτικού λαού.

Α Παραλ. 22,7 και είπε Δαβίδ Σαλωμών· τέκνον, εμοί εγένετο επί ψυχή τού οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού.

Α Παραλ. 22,7 Και είπεν ο Δαβίδ προς τον Σολομώντα· "τέκνον, εις την καρδίαν μου εγενήθη σφόδρα η επιθυμία μου, να οικοδομήσω Ναόν προς δόξαν του ονόματος Κυρίου του Θεού.

Α Παραλ. 22,8 και εγένετό μοι λόγος Κυρίου λέγων· αίμα εις πλήθος εξέχεας και πολέμους μεγάλους εποίησας· ουκ οικοδομήσεις οίκον τώ ονόματί μου, ότι αίματα πολλά εξέχεας επί την γήν εναντίον μου.

Α Παραλ. 22,8 Ο Κυριος όμως ωμίλησε προς εμέ και μου είπε· Συ έχυσες αίμα ανθρώπων και έκαμες μεγάλους πολέμους. Επειδή, λοιπόν, πολλά αίματα έχυσες εις την γην ενώπιόν μου, δεν θα ανοικοδομήσης συ τον Ναόν εις δόξαν του Ονόματός μου.

Α Παραλ. 22,9 Ιδού υιός τίκτεται σοι, ούτος έσται ανήρ αναπαύσεως, και αναπαύσω αυτόν από πάντων των εχθρών αυτού κυκλόθεν, ότι Σαλωμών όνομα αυτό, και ειρήνην και ησυχίαν δώσω επί Ισραήλ εν ταίς ημέραις αυτού.

Α Παραλ. 22,9 Ιδού όμως ότι θα γεννηθή από σένα υιός. Αυτός θα είναι ειρηνικός, εγώ δε θα καταστήσω αυτόν και την ζωήν του ειρηνικήν και απερίσπαστον από όλους τους κύκλω αυτού εχθρούς του, διότι και το όνομά του είναι Σολομών, ειρήνην δε και ησυχίαν θα δώσω εγώ στον Ισραηλιτικόν λαόν καθ' όλον το διάστημα της ζωής αυτού.

Α Παραλ. 22,10 ούτος οικοδομήσει οίκον τώ ονόματί μου, και ούτος έσται μοι εις υιόν καγώ αυτό εις πατέρα, και ανορθώσω θρόνον βασιλείας αυτού εν Ισραήλ έως αιώνος.

Α Παραλ. 22,10 Αυτός θα ανοικοδομήση Ναόν εις δόξαν του Ονόματός μου· αυτός θα είναι εις εμέ υιός και εγώ θα είμαι δι' αυτόν πατήρ. Εγώ αιώνιον θα ανορθώσω και θα στερεώσω τον θρόνον του στον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Παραλ. 22,11 και νύν, υιέ μου, έσται μετά σου Κύριος, και ευδοώσει, και οικοδομήσεις οίκον τώ Κυρίω Θεώ σου, ως ελάλησε περί σου.

Α Παραλ. 22,11 Και τώρα, παιδί μου, ο Κυριος θα είναι πάντοτε μαζί σου. Θα ευλογήση και θα κατευδώση όλας τας προσπάθειάς σου και συ θα ανοικοδομήσης Ναόν εις δόξαν Κυρίου του Θεού σου, όπως ο Θεόςμίλησε εις εμέ περί σου.

Α Παραλ. 22,12 αλλ ή δώη σοι σοφίαν και σύνεσιν Κύριος και κατισχύσαι σε επί Ισραήλ και τού φυλάσσεσθαι και τού ποιείν τον νόμον Κυρίου τού Θεού σου.

Α Παραλ. 22,12 Αλλ' εύχομαι να σου δώση ο Κυριος σοφίαν και σύνεσιν, να σε βοηθήση, ώστε να αναδειχθής ισχυρός ηγέτης του ισραηλιτικού λαού, προσέχων και συ να τηρής και να εφαρμόζης τον νόμον Κυρίου του Θεού σου.

Α Παραλ. 22,13 τότε ευδοώσει, εάν φυλάξης τού ποιείν τα προστάγματα και τα κρίματα, ά ενετείλατο Κύριος τώ Μωυσή επί Ισραήλ· ανδρίζου και ισχυε, μη φοβού μηδέ πτοηθής.

Α Παραλ. 22,13 Τότε θα κατευδοωθής εις την ζωήν σου, εάν προσέξης και προσπαθής να τηρής όλα τα προστάγματα και όλας τας εντολάς, τας οποίας δια μέσου του Μωϋσέως έδωσε ο Κυριος προς τον ισραηλιτικόν λαόν. Να είσαι, λοιπόν, ανδρείος και θαρραλέος· μη φοβηθής ούτε να πτοηθής.

Α Παραλ. 22,14 και ιδού εγώ κατά την πτωχείαν μου ητοίμασα εις οίκον Κυρίου χρυσίου ταλάντων εκατόν χιλιάδας και αργυρίου ταλάντων χιλίας χιλιάδας και χαλκόν και σίδηρον, ού ουκ έστι σταθμός, ότι εις πλήθος εστι και ξύλα και λίθους ητοίμασα, και προς ταύτα πρόσθεσ.

Α Παραλ. 22,14 Ιδού εγώ με όλας τας πτωχάς μου δυνάμεις προητοίμασα, όσα θα χρειασθούν δια τον οίκον του Κυρίου· εκατόν χιλιάδες τάλαντα χρυσίου, ένα εκατομμύριον τάλαντα αργυρίου, χαλκόν και σίδηρον αναρίθμητον, διότι είναι πάρα πολύ το πλήθος. Πρόσθεσε εις αυτά τα ξύλα και τους λίθους, τους οποίους έχω ετοιμάσει.

Α Παραλ. 22,15 και μετά σου εις πλήθος ποιούντων έργα, τεχνίται και οικοδόμοι λίθων και τέκτονες ξύλων και πάς σοφός εν παντί έργω,

Α Παραλ. 22,15 Υπάρχουν επίσης μαζί σου και εις την υπηρεσίαν σου πλήθος από εργάτας, από τεχνίτας και οικοδόμους και ξυλουργούς, όπως και κάθε ικανός προς παν έργον εξυπηρετικόν του Ναού.

Α Παραλ. 22,16 εν χρυσίω και αργυρίω, εν χαλκώ και εν σιδήρω ουκ έστιν αριθμός. ανάστηθι και ποίει, και Κύριος μετά σου.

Α Παραλ. 22,16 Ο δε χρυσός, ο αργυρος, ο χαλκός και ο σίδηρος είναι τόσον πολύς, ώστε δεν είναι εύκολον να αριθμηθή. Εμπρός, λοιπόν, προχώρει στο έργον σου και ο Κυριος θα είναι μαζί σου".

Α Παραλ. 22,17 και ενετείλατο Δαβίδ τοίς πάσιν άρχουσιν Ισραήλ αντιλαβέσθαι τώ Σαλωμών υιό αυτού·

Α Παραλ. 22,17 Εν συνεχεία διάταξεν ο Δαβίδ και όλους τους άρχοντας του ισραηλιτικού λαού να βοηθήσουν τον υιόν του τον Σολομώντα στο έργον τούτο. Είπε δε προς αυτούς·

Α Παραλ. 22,18 ουχί Κύριος μεθ υμών; και ανέπαυσεν υμάς κυκλόθεν, ότι έδωκεν εν χερσίν υμών τους κατοικούντας την γήν, και υπετάγη η γη εναντίον Κυρίου και εναντίον λαού αυτού.

Α Παραλ. 22,18 "δεν είναι ο Κυριος μαζί σας; Ασφαλώς είναι, διότι σας έχει αναπαύσει και απαλλάξει από τους γύρω εχθρούς σας, αφού παρέδωκεν εις τα χέρια σας τους κατοίκους των γύρω περιοχών και τοιουτοτρόπως η χώρα έχει υποταχθή ενώπιον του Κυρίου και ενώπιον του λαού αυτού.

Α Παραλ. 22,19 νύν δότε καρδίας υμών και ψυχάς υμών τού ζητήσαι τώ Κυρίω Θεώ υμών και εγέρθητε και οικοδομήσατε αγίασμα τώ Θεώ υμών τού εισενέγκαι την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου και σκεύη τα άγια τού Θεού εις οίκον τον οικοδομούμενον τώ ονόματι Κυρίου.

Α Παραλ. 22,19 Και τώρα διαθέσατε και σεις τας καρδίας σας και τας ψυχάς σας ευλαβώς, δια να αναζητήσουν Κυριον τον Θεόν σας και ευαρεστήσουν εις αυτόν. Ετοιμασθήτε και ανοικοδομήσατε τον ναόν του Θεού σας, ώστε να μεταφερθή η Κιβωτός της Διαθήκης του Κυρίου και τα άγια σκεύη του Θεού στον ιερόν Ναόν, ο οποίος θα ανοικοδομηθή εις δόξαν και τιμήν του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Α Παραλ. 23,1 Καί Δαβίδ πρεσβύτης και πλήρης ημερών και εβασίλευσε Σαλωμών τον υιόν αυτού αντ αυτού επί Ισραήλ.

Α Παραλ. 23,1 Ο Δαβίδ, γέρων πλέον και πλήρης ημερών, ανεκήρυσεν ως διάδοχόν του και βασιλέα του ισραηλιτικού λαού τον υιόν του, τον Σολομώντα.

Α Παραλ. 23,2 και συνήγαγε τους πάντας άρχοντας Ισραήλ και τους ιερείς και τους Λευίτας.

Α Παραλ. 23,2 Συνήθροισε δε όλους τους άρχοντας του Ισραήλ και όλους τους ιερείς και τους Λευίτας.

Α Παραλ. 23,3 και ηρίθμησαν οι Λευίται από τριακονταετούς και επάνω, και εγένετο ο αριθμός αυτών κατά κεφαλήν αυτών εις άνδρας τριακοντα και οκτώ χιλιάδας.

Α Παραλ. 23,3 Εγένεν αριθμησις των Λευιτών από τριάκοντα ετών και άνω, και ανήλθεν ο αριθμός αυτών εις τριακοντα οκτώ χιλιάδας.

Α Παραλ. 23,4 από των εργοδιωκτών επί τα έργα οίκου Κυρίου εικοσιτέσσαρες χιλιάδες και γραμματείς και κριταί εξακισχίλιοι

Α Παραλ. 23,4 Από αυτούς οι επιβλέποντες εις τα έργα της ανοικοδομήσεως του οίκου του Κυρίου ήσαν εικοσιτέσσαρες χιλιάδες, οι δε γραμματείς και οι δικασταί ήσαν εξ χιλιάδες.

Α Παραλ. 23,5 και τέσσαρες χιλιάδες πυλωροί και τέσσαρες χιλιάδες αινούντες τώ Κυρίω εν οργάνοις, οίς εποίησε τού αινεϊν τώ Κυρίω.

Α Παραλ. 23,5 Τέσσαρες χιλιάδες ήσαν θυρωροί και άλλαι τέσσαρες χιλιάδες ήσαν οι ψάλλοντες εις δόξαν του Κυρίου μουσικοί, οι οποίοι έπαιζαν όργανα, που είχε κατασκευάσει ο Δαυίδ, δια να υμνήται ο Κυριος.

Α Παραλ. 23,6 και διείλεν αυτούς Δαυίδ εφημερίας τοίς υιοίς Λευι, τώ Γεδσών, Καάθ και Μεραρί.

Α Παραλ. 23,6 Διήρσεν ο Δαυίδ τους Λευίτας εις τάξεις κατά τον αριθμόν των πατριών των υιών του Λευι, του Γεδσών, του Καάθ και του Μεραρί.

Α Παραλ. 23,7 και τώ Γεδσών· Εδάν και Σεμεϊ.

Α Παραλ. 23,7 Εις τον Γεδσών υπήρχαν οι ιερείς Εδάν και Σεμεϊ.

Α Παραλ. 23,8 υιοί τώ Εδάν· άρχων Ιεϊήλ και Ζηθάν και Ιωήλ, τρεις.

Α Παραλ. 23,8 Υιοί του Εδάν ήσαν ο άρχων Ιεϊήλ, ο Ζηθάν και ο Ιωήλ, εν όλω τρεις.

Α Παραλ. 23,9 υιοί Σεμεϊ· Σαλωμίθ, Ιεϊήλ και Δάν, τρεις. ούτοι άρχοντες πατριών των Εδάν.

Α Παραλ. 23,9 Υιοί του Σεμεϊ ήσαν ο Σαλωμίθ, ο Ιεϊήλ και ο Δαν, τρεις εν όλω. Αυτοί ήσαν αρχηγόι των πατριαρχικών οικογενειών του Εδάν.

Α Παραλ. 23,10 και τοίς υιοίς Σεμεϊ· Ιέθ και Ζιζά και Ιωάς και Βεριά· ούτοι υιοί Σεμεϊ τέσσαρες.

Α Παραλ. 23,10 Μεταξύ των υιών του Σεμεϊ κατατάσσονται και ο Ιέθ, ο Ζιζά, ο Ιωάς και ο Βεριά. Αυτοί είναι απόγονοι επίσης του Σεμεϊ τέσσαρες εν όλω.

Α Παραλ. 23,11 και ήν Ιέθ ο άρχων και Ζιζά ο δεύτερος· και Ιωάς και Βεριά ουκ επλήθυναν υιούς και εγένοντο εις οίκον πατριάς εις επίσκεψιν μίαν.

Α Παραλ. 23,11 Ο Ιέθ ήτο αρχηγός, ο Ζιζά ο δεύτερος αρχηγός, ο δε Ιωάς και Βεριά δεν απέκτησαν υιούς, αλλά συναπετέλεσαν με τους άλλους ένα πατριαρχικόν οίκον, μίαν τάξιν.

Α Παραλ. 23,12 υιοί Καάθ· Αμβράμ, Ισαάρ, Χεβρών, Οζιήλ, τέσσαρες.

Α Παραλ. 23,12 Υιοί του Καάθ ήσαν ο Αμβράμ, ο Ισαάρ, ο Χεδρών, ο Οζιήλ, τέσσαρες εν όλω.

Α Παραλ. 23,13 υιοί Αμβράμ, Ααρών και Μωυσής. και διεστάλη Ααρών τού αγιασθήναι άγια αγίων, αυτός και οι υιοί αυτού έως αιώνος, τού θυμιάν εναντίον τού Κυρίου, λειτουργειν και επεύχεσθαι επί τώ ονόματι αυτού έως αιώνος.

Α Παραλ. 23,13 Υιοί του Αμβράμ ήσαν ο Ααρών και ο Μωϋσής. Ο Ααρών είχε ξεχωριστή και οριστή από τον Θεόν, να προσφέρη θυσίας εις τα Αγια των Αγίων αυτός και οι απόγονοί του πάντοτε· να προσφέρουν θυμίαμα ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυρίου, να υπηρετούν μέσα εις αυτήν και να εύχωνται επί τώ ονόματι του Θεού πάντοτε.

Α Παραλ. 23,14 και Μωυσής άνθρωπος τού Θεού, υιοί αυτού εκλήθησαν εις φυλήν τού Λευι.

Α Παραλ. 23,14 Ο Μωϋσής, ο άνθρωπος αυτός του Θεού, είχε υιούς, οι οποίοι κατετάχθησαν εις την φυλήν Λευι, όχι ως ιερείς αλλ' ως απλοί Λευίται.

Α Παραλ. 23,15 υιοί Μωυσή· Γηρσάμ και Ελιέζερ.

Α Παραλ. 23,15 Υιοί του Μωϋσέως ήσαν ο Γηρσάμ και ο Ελιέζερ.

Α Παραλ. 23,16 υιοί Γηρσάμ· Σουβαήλ ο άρχων.

Α Παραλ. 23,16 Υιός του Γηρσάμ ήτο ο Σουβαήλ, ο αρχηγός.

Α Παραλ. 23,17 και ήσαν υιοί τώ Ελιέζερ· αβιά ο άρχων· και ουκ ήσαν τώ Ελιέζερ υιοί έτεροι. και υιοί αβιά ηυξήθησαν εις ύψος.

Α Παραλ. 23,17 Ο Ελιέζερ είχεν ένα μόνον υιόν, τον άρχοντα Ραβιά. Δεν υπήρχον άλλα παιδιά στον Ελιέζερ. Οι υιοί του Ραβιά ηυξήθησαν πάρα πολύ.

Α Παραλ. 23,18 υιοί Ισαάρ· Σαλωμώθ ο άρχων.

Α Παραλ. 23,18 Υιός του Ισαάρ ήτο εις, ο άρχων Σαλωμώθ.

Α Παραλ. 23,19 υιοί Χεβρών· Ιεριά ο άρχων, Αμαδιά ο δεύτερος, Ιεζιήλ ο τρίτος, Ιεκεμίας ο τέταρτος.

Α Παραλ. 23,19 Υιοί του Χεβρών ήσαν ο άρχων Ιεριά, ο δευτερεύων Αμαδιά, ο τρίτος κατά σειράν Ιεζιήλ, ο τέταρτος Ιεκεμίας.

Α Παραλ. 23,20 υιοί Οζιήλ· Μιχά ο άρχων και Ισιά ο δεύτερος.

Α Παραλ. 23,20 Υιοί του Οζιήλ ήσαν ο άρχων Μιχά και ο μετ' αυτόν δεύτερος Ισιά.

Α Παραλ. 23,21 υιοί Μεραρί· Μοολί και Μουσί. υιοί Μοολί· Ελεάζαρ και Κίς.

Α Παραλ. 23,21 Υιοί του Μεραρί ήσαν ο Μοολί και ο Μουσί. Υιοί δε του Μοολί ήσαν ο Ελεάζαρ και ο Κίς.

Α Παραλ. 23,22 και απέθανεν Ελεάζαρ, και ουκ ήσαν αυτώ υιοί, αλλ ή θυγατέρες, και έλαβον αυτάς υιοί Κίς αδελφοί αυτών.

Α Παραλ. 23,22 Οταν δε απέθανεν ο Ελεάζαρ δεν είχεν άρρενα τέκνα. Είχε μόνον θυγατέρας. Αυτάς επήραν ως συζύγους οι υιοί του Κίς, οι εξάδελφοί των.

Α Παραλ. 23,23 υιοί Μουσί· Μοολί και Εδέρ και Ιαριμώθ, τρεις.

Α Παραλ. 23,23 Οι υιοί του Μουσί ήσαν ο Μοολί, ο Εδέρ και ο Ιαριμώθ, τρεις εν όλω.

Α Παραλ. 23,24 ούτοι υιοί Λευι κατ οίκους πατριών αυτών, άρχοντες των πατριών αυτών κατά την επίσκεψιν αυτών, κατά τον αριθμόν ονομάτων αυτών, κατά κεφαλήν αυτών, ποιούντες τα έργα λειτουργίας οίκου Κυρίου από εικοσαετούς και επάνω.

Α Παραλ. 23,24 Αυτοί είναι οι απόγονοι του Λευι, οι οποίοι απετέλεσαν πατριαρχικές οικογενείας, άρχοντες των πατριαρχικών αυτών οικογενειών, σύμφωνα με την υπό του Δαυίδ γενομένην ταξινόμησιν των, κατά τον αριθμόν των

ονομάτων αυτών. Αυτοί, λοιπόν, από ηλικίας είκοσιν ετών και άνω ωρίσθησαν να εκτελούν έργα εις υπηρεσίαν του ναού του Κυρίου.

Α Παραλ. 23,25 ότι είπε Δαβίδ· κατέπαυσε Κύριος ο Θεός Ισραήλ τώ λαώ αυτού και κατεσκήνωσεν εν Ιερουσαλήμ έως αιώνος.

Α Παραλ. 23,25 Διότι είπεν ο Δαβίδ· “ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ έδωκεν ανάπαυσιν στον λαόν του και εγκατέστησεν αυτόν μόνιμον κάτοικον εις την Ιερουσαλήμ δια παντός”.

Α Παραλ. 23,26 και οι Λευίται ουκ ήσαν αίροντες την σκηνήν και τα πάντα σκεύη αυτής εις την λειτουργίαν αυτής·

Α Παραλ. 23,26 Αυτοί δε οι Λευίται δεν θα είχαν πλέον την υποχρέωσιν να μεταφέρουν την Σκηνήν του Μαρτυρίου και τα δια την υπηρεσίαν αυτής ιερά σκεύη, αφού είχαν ήδη γίνει μόνιμοι εγκατάστασις εις Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 23,27 ότι εν τοίς λόγοις Δαβίδ τοίς εσχάτοις εστίν ο αριθμός υιών Λευί από εικοσαετούς και επάνω·

Α Παραλ. 23,27 Η αριθμησις δε και ο καθορισμός της ηλικίας των Λευιτών από εικοσαετούς και άνω έγινε κατόπιν τελευταίας εντολής του Δαβίδ.

Α Παραλ. 23,28 ότι έστησεν αυτούς επί χειρι Ααρών τού λειτουργείν εν οίκω Κυρίου επί τας αυλάς και επί τα παστοφόρια και επί τον καθαρισμόν των πάντων αγίων και επί τα έργα λειτουργίας οίκου τού Θεού

Α Παραλ. 23,28 Ο Δαβίδ έθεσεν αυτούς υπό την διεύθυνσιν των απογόνων του Ααρών, δια να υπηρετούν στον ναόν του Κυρίου, δηλαδή εις τας αυλάς αυτού του ναού, εις τα διάφορα διαμερίσματα, να επιβλέπουν τον καθαρισμόν όλων των ιερών σκευών, να βοηθούν εις τα έργα, τα οποία αναφέρονται προς εξυπηρέτησιν του ναού του Θεού.

Α Παραλ. 23,29 και εις τους άρτους της προθέσεως και εις την σεμίδαλιν της θυσίας και εις τα λάγανα τα άζυμα και εις τήγανον και εις την πεφυραμένην και εις πάν μέτρον

Α Παραλ. 23,29 Να βοηθούν τους ιερείς εις την κατασκευήν των άρτων της προθέσεως, εις την προσφοράν της θυσίας της σεμιδάλεως, εις τα λάγανα και τα άζυμα, εις τας θυσίας, που ητοιμάζοντο με το τηγάρι, εις τας προσφοράς τας αναμειγμένας με έλαιον, όπως επίσης δια κάθε μέτρον βάρους και μέτρον μήκους.

Α Παραλ. 23,30 και τού στήναι πρωϊ τού αινείν και εξομολογείσθαι τώ Κυρίω και ούτω το εσπέρας

Α Παραλ. 23,30 Αυτοί είχαν επίσης ως υπηρεσίαν των να ιστανται το πρωϊ, δια να ψάλλουν ύμνους και ευχαριστίας προς τον Κυριον, όπως επίσης και κατά την εσπέραν.

Α Παραλ. 23,31 και επί πάντων των αναφερομένων ολοκαυτωμάτων τώ Κυρίω εν τοίς σαββάτοις και εν ταίς νουμηνίαις και εν ταίς εορταίς, κατά αριθμόν, κατά την κρίσιν επ αυτοίς διαπαντός τώ Κυρίω.

Α Παραλ. 23,31 Είχον ακόμη καθήκον να βοηθούν τους ιερείς εις όλα τα προσφερόμενα προς τον Κυριον ολοκαυτώματα κατά τα Σαββατα, κατά την πρώτην εκάστου μηνός και γενικώς εις όλας τας εορτάς αναλόγως του αριθμού των θυσιών, που ο Νομος επέβαλλε να προσφέρονται αυτά δια παντός προς τον Κυριον.

Α Παραλ. 23,32 και φυλάξουσι τας φυλακάς σκηνης τού μαρτυριου και την φυλακήν τού αγίου και τας φυλακάς υιών Ααρών αδελφών αυτών τού λειτουργείν εν οίκω Κυρίου.

Α Παραλ. 23,32 Ακόμη δε είχαν την υποχρέωσιν να φροντίζουν δια την Σκηνήν του Μαρτυρίου, δια τον άγιον τόπον, δια τους υιούς του Ααρών και τους αδελφούς αυτών να τους βοηθούν κατά τας υπηρεσίας των στον ναόν του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Α Παραλ. 24,1 Καί τοίς υιοίς Ααρών διαιρέσεις· Ναδάβ και Αβιούδ και Ελεάζαρ και Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 24,1 Οι υιοί του Ααρών είχαν διαιρεθί εις τέσσαρας τάξεις κατά τον αριθμόν των υιών του, του Ναδάβ, του Αβιούδ, του Ελεάζαρ και του Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 24,2 και απέθανε Ναδάβ και Αβιούδ εναντίον τού πατρός αυτών, και υιοί ουκ ήσαν αυτοίς· και ιεράτευσεν Ελεάζαρ και Ιθάμαρ υιοί Ααρών.

Α Παραλ. 24,2 Ο Ναδάβ και ο Αβιούδ απέθανον, ενώ ακόμη εξούσεν ο πατέρας των. Αυτοί δεν είχαν αποκτήσει υιούς, και η ιερατεία περιήλθεν στους δύο άλλους υιούς του Ααρών, τον Ελεάζαρ και τον Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 24,3 και διείλεν αυτούς Δαβίδ και Σαδώκ εκ των υιών Ελεάζαρ και Αχιμέλεχ εκ των υιών Ιθάμαρ κατά την επίσκεψιν αυτών, κατά την λειτουργίαν αυτών, κατ οίκους πατριών αυτών.

Α Παραλ. 24,3 Έτσι δε ο Δαβίδ βοηθούμενος και από τον Σαδώκ, εκ των απογόνων του Ελεάζαρ, και από τον Αχιμέλεχ, εκ των απογόνων του Ιθάμαρ, διήρσεσεν αυτούς εις τάξεις αναλόγως της υπηρεσίας των και των οικογενειών, εις τας οποίας αυτοί ανήκον.

Α Παραλ. 24,4 και ευρέθησαν οι υιοί Ελεάζαρ πλείους εις άρχοντας των δυνατών παρά τους υιούς Ιθάμαρ, και διείλεν αυτούς, τοίς υιοίς Ελεάζαρ άρχοντας εις οίκους πατριών εκκαίδεκα, και τοίς υιοίς Ιθάμαρ κατ οίκους πατριών οκτώ.

Α Παραλ. 24,4 Κατά δε την γενομένην αριθμησιν ευρέθησαν μεταξύ των υιών του Ελεάζαρ περισσότεροι οι άρχοντες παρά μεταξύ των υιών του Ιθάμαρ. Διήρσεσεν δε αυτούς ο Δαβίδ και ώρισεν δια τους απογόνους του Ελεάζαρ δεκαέξ αρχηγούς οικογενειών, και δια τους απογόνους του Ιθάμαρ οκτώ πατριαρχικάς οικογενείας.

Α Παραλ. 24,5 και διείλεν αυτούς κατά κλήρους τούτους προς τούτους, ότι ήσαν άρχοντες των αγίων και άρχοντες Κυρίου εν τοίς υιοίς Ελεάζαρ και εν τοίς υιοίς Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 24,5 Διήρσεσεν κατόπιν αυτούς με κλήρους, τους οποίους έθεσε και δια τους μεν και δια τους δε, διότι αυτοί, οι καταγόμενοι από τας δύο πατριαρχικάς οικογενείας, ήσαν αρχηγοί του θυσιαστηριου και γενικώς άρχοντες στον οίκον του Κυρίου, τόσοσιν μεταξύ των υιών του Ελεάζαρ, όσον επίσης και μεταξύ των υιών του Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 24,6 και έγραψεν αυτούς Σαμαΐας υιός Ναθαναήλ ο γραμματεύς εκ τού Λευί κατέναντι τού βασιλέως και των αρχόντων και Σαδώκ ο ιερεύς και Αχιμέλεχ υιός Αβιάθαρ και άρχοντες των πατριών των ιερών και των Λευιτών, οίκου πατριάς εις εις τώ Ελεάζαρ και εις εις τώ Ιθάμαρ.

Α Παραλ. 24,6 Κατέγραψε δε αυτούς ο Σαμαΐας, υιός του Ναθαναήλ ο γραμματεύς από τους απογόνους του Λευι, ενώπιον του βασιλέως και ενώπιον των άλλων αρχόντων, ενώπιον του Σαδώκ του αρχιερέως και του Αχιμέλεχ του υιού του Αβιάθαρ, ενώπιον των αρχηγών των ιερατικών οικογενειών και των Λευιτικών επίσης οικογενειών. Κατά την κλήρωσιν ελαμβάνετο μία οικογένεια εκ του Ελεάζαρ και μία οικογένεια εκ του Ιθάμαρ και ούτω καθεξής.

Α Παραλ. 24,7 και εξήλθεν ο κλήρος ο πρώτος τώ Ιωαρίμ, τώ Ιεδία ο δεύτερος,

Α Παραλ. 24,7 Κατά την κλήρωσιν, ο πρώτος κλήρος έπεσεν στον Ιωαρίμ, ο δεύτερος στον Ιεδία,

Α Παραλ. 24,8 τώ Χαρίβ ο τρίτος, τώ Σεωρίμ ο τέταρτος,
 Α Παραλ. 24,8 ο τρίτος στον Χαρίβ, ο τέταρτος στον Σεωρίμ,
 Α Παραλ. 24,9 τώ Μελχία ο πέμπτος, τώ Μεϊαμίν ο έκτος,
 Α Παραλ. 24,9 ο πέμπτος στον Μελχία, ο έκτος στον Μεϊαμίν,
 Α Παραλ. 24,10 τώ Κώς ο έβδομος, τώ Αβία ο όγδοος,
 Α Παραλ. 24,10 ο έβδομος στον Κως, ο όγδοος στον Αβίαν,
 Α Παραλ. 24,11 τώ Ιησού ο ένατος, τώ Σεχενία ο δέκατος,
 Α Παραλ. 24,11 ο ένατος στον Ιησούν, ο δέκατος στον Σεχενίαν,
 Α Παραλ. 24,12 τώ Ελιαβί ο ενδέκατος, τώ Ιακίμ ο δωδέκατος,
 Α Παραλ. 24,12 ο ενδέκατος στον Ελισβί, ο δωδέκατος στον Ιακίμ,
 Α Παραλ. 24,13 τώ Οπφά ο τρισκαιδέκατος, τώ Ιεσβαάλ ο τεσσαρεσκαιδέκατος,
 Α Παραλ. 24,13 ο δέκατος τρίτος στον Οπφάν, ο δέκατος τέταρτος στον Ιεσβαάλ,
 Α Παραλ. 24,14 τώ Βελγά ο πεντεκαιδέκατος, τώ Εμμήρ ο εκκαιδέκατος,
 Α Παραλ. 24,14 ο δέκατος πέμπτος στον Βελγάν, ο δέκατος έκτος στον Εμμήρ,
 Α Παραλ. 24,15 τώ Χηζίν ο επτακαιδέκατος, τώ Αφεσή ο οκτωκαιδέκατος,
 Α Παραλ. 24,15 ο δέκατος έβδομος στον Χηζίν, ο δέκατος όγδοος στον Αφεσή.
 Α Παραλ. 24,16 τώ Φεταία ο εννεακαιδέκατος, τώ Εζεκήλ ο εικοστός,
 Α Παραλ. 24,16 ο δέκατος ένατος στον Φεταίαν, ο εικοστός στον Εζεκήλ,
 Α Παραλ. 24,17 τώ Αχίμ ο εις και εικοστός, τώ Γαμούλ ο δεύτερος και εικοστός,
 Α Παραλ. 24,17 ο εικοστός πρώτος στον Αχίμ, ο εικοστός δεύτερος στον Γαμούλ,
 Α Παραλ. 24,18 τώ Αδαλλαί ο τρίτος και εικοστός, τώ Μαασαί ο τέταρτος και εικοστός.
 Α Παραλ. 24,18 ο εικοστός τρίτος στον Αδαλλαί, ο εικοστός τέταρτος στον Μαασαί.
 Α Παραλ. 24,19 αυτή η επίσκεψις αυτών κατά την λειτουργίαν αυτών τού εισπορεύεσθαι εις οίκον Κυρίου κατά την κρίσιν αυτών διά χειρός Ααρών πατρός αυτών, ως ενετείλατο Κύριος ο Θεός Ισραήλ.
 Α Παραλ. 24,19 Αυταί ήσαν αι ιερατικά τάξεις αναλόγως της υπηρεσίας των προς τον Κυριον, δια να εισέρχονται οι ιερείς αυτοί στον ναόν του Κυρίου, σύμφωνα με όσα δια μέσου του Ααρών του προγόνου αυτών είχε διατάξει Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού.
 Α Παραλ. 24,20 Καί τοις υιοίς Λενί τοις καταλοιπίσι· τοις υιοίς Αμβράμ Σωβαήλ· τοις υιοίς Σωβαήλ Ιεδία.
 Α Παραλ. 24,20 Οι δε αρχηγοί από τους υπολοίπους Λενίτας ήσαν από τους υιούς του Αμβράμ ο Σωβαήλ, από τους υιούς του Σωβαήλ ο Ιεδία.
 Α Παραλ. 24,21 τώ ααβία ο άρχων Ιεσίας,
 Α Παραλ. 24,21 Από τον Ρααβία προήλθεν ο άρχων Ιεσίας.
 Α Παραλ. 24,22 και τώ Ισααρί Σαλωμώθ· τοις υιοίς Σαλωμώθ Ιάθ.
 Α Παραλ. 24,22 Από τον Ισααρί ο Σαλωμώθ. Από τους υιούς του Σαλωμώθ ο Ιάθ.
 Α Παραλ. 24,23 υιοί Ιεδιού· Αμαδία ο δεύτερος, Ιαζιήλ ο τρίτος, Ιεκμοάμ ο τέταρτος.
 Α Παραλ. 24,23 Υιοί του Ιεδιού ήσαν ο δευτερεύων Αμαδίας, ο τριτεύων Ιαζιήλ και ο τεταρτεύων Ιεκμοάμ.
 Α Παραλ. 24,24 τοις υιοίς Οζιήλ Μιχά· υιοί Μιχά Σαμήρ.
 Α Παραλ. 24,24 Μεταξύ των υιών του Οζιήλ ήτο ο Μιχά, υιός δε του Μιχά ήτο ένας, ο Σαμήρ.
 Α Παραλ. 24,25 αδελφός Μιχά Ισία· υιός Ισία Ζαχαρίας.
 Α Παραλ. 24,25 Αδελφός του Μιχά ήτο ο Ισίας, υιός δε του Ισία ήτο ο Ζαχαρίας.
 Α Παραλ. 24,26 υιοί Μεραρί Μοολί και Μουσί· υιοί Οζία υιοί Βοννί.
 Α Παραλ. 24,26 Υιοί του Μεραρί ήσαν ο Μοολί και ο Μουσί, υιοί του Οζία ήσαν οι υιοί του Βοννί.
 Α Παραλ. 24,27 υιοί Μεραρί τώ Οζία, υιοί αυτού Ισοάμ και Σακχούρ και Αβαϊ,
 Α Παραλ. 24,27 Οι υιοί του Μεραρί από τον υιόν του τον Οζιαν ήσαν ο Ισοάμ, ο Σακχούρ και ο Αβαϊ.
 Α Παραλ. 24,28 τώ Μοολί Ελεάζαρ και Ιθάμαρ· και απέθανεν Ελεάζαρ και ουκ ήσαν αυτώ υιοί.
 Α Παραλ. 24,28 Υιοί του Μοολί ήσαν ο Ελεάζαρ και ο Ιθάμαρ. Ο Ελεάζαρ απέθανε, χωρίς να αφήση υιούς.
 Α Παραλ. 24,29 τώ Κίς υιοί τού Κίς Ιεραμεήλ.
 Α Παραλ. 24,29 Υιός του Κίς ήτο ένας, ο Ιεραμεήλ.
 Α Παραλ. 24,30 και υιοί τού Μουσί Μοολί και Εδέρ και Ιαριμώθ· ούτοι υιοί των Λευιτών κατ οίκους πατριών αυτών.
 Α Παραλ. 24,30 Οι υιοί του Μουσί ήσαν ο Μοολί, ο Εδέρ και ο Ιαριμώθ. Αυτοί όλοι ήσαν Λευίται κατανεμημένοι εις πατριαρχικές οικογενείας.
 Α Παραλ. 24,31 και έλαβον και αυτοί κλήρους καθώς οι αδελφοί αυτών υιοί Ααρών εναντίον τού βασιλέως και Σαδώκ και Αχιμέλεχ και οι άρχοντες των πατριών των ιερέων και των Λευιτών, πατριάρχαι αραάβ καθώς οι αδελφοί αυτού οι νεώτεροι.
 Α Παραλ. 24,31 Και αυτοί, όπως και οι ανήκοντες εις την ιδίαν με αυτούς φυλήν ιερείς οι απόγονοι του Ααρών, επήραν κλήρους ενώπιον του βασιλέως, ενώπιον του Σαδώκ και του Αχιμέλεχ, ενώπιον των αρχηγών των οικογενειών, των ιερέων και των Λευιτών, αι αρχαιότεραι οικογενειαί, όπως και αι νεώτεροι, με τα ίδια δικαιώματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Α Παραλ. 25,1 Καί έστησε Δαυίδ ο βασιλεύς και οι άρχοντες της δυνάμεως εις τα έργα τους υιούς Ασάφ και Αιμάν και Ιδιθούν τους αποφθεγγομένους εν κινύραις και εν νάβλαις και εν κυμβάλοις· και εγένετο ο αριθμός αυτών κατά κεφαλήν αυτών εργαζομένων εν τοίς έργοις αυτών.
 Α Παραλ. 25,1 Ο βασιλεύς Δαυίδ και οι στρατιωτικοί του άρχοντες εγκατέστησαν τους υιούς του Ασάφ, του Αιμάν και του Ιδιθούν στο να ψάλλουν με την βοήθειαν μουσικών οργάνων, κινυράς, νάβλας και κυμβάλων. Ο αριθμός και τα ονόματα αυτών, που είχαν καθορισθή δι' αυτά τα έργα, είναι τα εξής·
 Α Παραλ. 25,2 υιοί Ασάφ, Σακχούρ Ιωσήφ και Ναθανίας και Εραήλ, υιοί Ασάφ εχόμενοι τού βασιλέως.
 Α Παραλ. 25,2 Από τους απογόνους του Ασάφ ο Ζακχούρ, ο Ιωσήφ, ο Ναθανίας και ο Εραήλ. Αυτοί όλοι ήσαν απόγονοι του

Ασάφ διωρισμένοι από τον βασιλέα.

Α Παραλ. 25,3 τώ Ιδιθούν υιοί Ιδιθούν· Γοδολίας και Σουρί και Ισέας και Σεμεϊ και Ασαβίας και Ματταθίας, έξ μετά τον πατέρα αυτών Ιδιθούν, εν κινύρα ανακρουόμενοι εξομολόγησιν και αίνεσιν τώ Κυρίω.

Α Παραλ. 25,3 Εις τον Ιδιθούν· Υιοί αυτού του Ιδιθούν ήσαν ο Γοδολίας, ο Σουρί, ο Ισέας, ο Σεμεϊ, ο Ασαβίας και ο Ματταθίας, έξ μετά τον πατέρα των τον Ιδιθούν. Αυτοί ανακρούοντες την κινύραν προσέφεραν ευχαριστίαν και δοξολογίαν προς τον Κυριον.

Α Παραλ. 25,4 τώ Αιμάν υιοί Αιμάν· Βουκίας και Ματθανίας και Οζιήλ και Σουβαήλ και Ιεριμώθ και Ανανίας και Ανάν και Ελιαθά και Γοδλλαθί και ωμεθιέζερ και Ιεσβασακά και Μαλλιθί και Ωθηρί και Μεαζώθ·

Α Παραλ. 25,4 Εις τον Αιμάν· Υιοί του Αιμάν ήσαν ο Βουκίας, ο Ματθανίας, ο Οζιήλ, ο Σουβαήλ, ο Ιεριμώθ, ο Ανανίας, ο Ανάν, ο Ελιαθά, ο Γοδλλαθί, ο Ρωμεθιέζερ, ο Ιεσβασακά, ο Μαλλιθί, ο Ωθηρί και ο Μεαζώθ.

Α Παραλ. 25,5 πάντες ούτοι υιοί τώ Αιμάν τώ ανακρουομένω τώ βασιλει εν λόγοις Θεού υψώσαι κέρας. και έδωκεν ο Θεός τώ Αιμάν υιούς τεσσαρεσκαίδεκα, και θυγατέρας τρεις.

Α Παραλ. 25,5 Αυτοί όλοι ήσαν υιοί του Αιμάν, ο οποίος έπαιζεν ενώπιον του βασιλέως ωδάς του Θεού με όργανα, δια να υμνή την παντοδυναμίαν του. Ο δε Θεός έδωκεν στον Αιμάν δεκατέσσαρας υιούς και τρεις θυγατέρας.

Α Παραλ. 25,6 πάντες ούτοι μετά τού πατρός αυτών υμνωδούντες εν οίκω Θεού, εν κυμβάλοις και νάβλαις και εν κινύραις εις την δουλειαν οίκου τού Θεού, εχόμενα τού βασιλέως και Ασάφ, και Ιδιθούν και Αιμάν.

Α Παραλ. 25,6 Όλοι αυτοί οι Λευίται υπό την διεύθυνσιν του πατρός των είχαν ως έργον των να υμνούν και να δοξάζουν τον Θεόν στον ναόν με κύμβαλα, με νάβλας και με κινύρας, κατά διαταγήν του βασιλέως και υπό την διεύθυνσιν του Ασάφ, του Ιδιθούν και του Αιμάν.

Α Παραλ. 25,7 και εγένετο ο αριθμός αυτών μετά τους αδελφούς αυτών, δεδιδαγμένοι άδειν Κυρίω, πάς συνιών, διακόσιοι ογδοήκοντα και οκτώ.

Α Παραλ. 25,7 Ο αριθμός αυτών μαζί με τους αδελφούς των, οι οποίοι είχαν διδαχθή να ψάλλουν προς τον Κυριον, όλοι αυτοί οι ικανοί δια τους ψαλμούς ήσαν εν όλω διακόσιοι ογδοήκοντα οκτώ.

Α Παραλ. 25,8 και έβαλον και αυτοί κλήρους εφημεριών κατά τον μικρόν και κατά τον μέγαν, τελείων και μανθανόντων.

Α Παραλ. 25,8 Έβαλαν και αυτοί κλήρον των τάξεών των, μικροί και μεγάλοι, τόσον οι διδάσκαλοι όσον και οι μαθητευόμενοι.

Α Παραλ. 25,9 και εξήλθεν ο κλήρος ο πρώτος υιών αυτού και αδελφών αυτού τώ Ασάφ τώ Ιωσήφ Γοδολίας· ο δεύτερος Ηνεία, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,9 Ο πρώτος κλήρος εβγήκε δια τους υιούς και τους αδελφούς του Ασάφ, εκληρώθη δε ο Ιωσήφ ο Γοδολίας. Ο δεύτερος κλήρος έπεσεν στον Ηνεϊαν. Αυτός, οι υιοί και οι αδελφοί αυτού ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,10 ο τρίτος Ζακχούρ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,10 Ο τρίτος κλήρος έπεσεν στον Ζακχούρ. Αυτός, οι υιοί αυτού και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,11 ο τέταρτος Ιεσρί, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,11 Ο τέταρτος έπεσεν στον Ιεσρί. Αυτός, οι υιοί και οι αδελφοί αυτού ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,12 ο πέμπτος Ναθανίας, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,12 Ο πέμπτος στον Ναθανϊαν. Αυτός, οι υιοί και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,13 ο έκτος Βουκίας, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,13 Ο έκτος κλήρος έπεσεν στον Βουκϊαν. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,14 ο έβδομος Ισεριήλ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,14 Ο έβδομος κλήρος έπεσεν στον Ισεριήλ. Αυτός, οι υιοί και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,15 ο όγδοος Ιωσία, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,15 Ο όγδοος έπεσεν στον Ιωσιαν. Αυτός, οι υιοί και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,16 ο ένατος Ματθανίας, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,16 Ο ένατος κλήρος έπεσεν στον Ματθανϊαν. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,17 ο δέκατος Σεμεϊα, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,17 Ο δέκατος έπεσεν στον Σεμεϊα. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,18 ο ενδέκατος Ασριήλ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,18 Ο ενδέκατος έπεσεν στον Ασριήλ. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,19 ο δωδέκατος Ασαβία, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,19 Ο δωδέκατος έπεσεν στον Ασαβϊαν. Αυτός, οι υιοί και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,20 ο τρισκαιδέκατος Σουβαήλ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,20 Ο τρισκαιδέκατος έπεσεν στον Σουβαήλ. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,21 ο τεσσαρεσκαιδέκατος Ματταθίας, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,21 Ο δέκατος τέταρτος κλήρος έπεσεν στον Ματταθϊαν. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,22 ο πεντεκαιδέκατος Ιεριμώθ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,22 Ο δέκατος πέμπτος κλήρος έπεσεν στον Ιεριμώθ. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,23 ο εκκαιδέκατος Ανανία, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,23 Ο δέκατος έκτος κλήρος έπεσεν στον Ανανϊαν. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,24 ο επτακαιδέκατος Ιεσβασακά, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,24 Ο δέκατος έβδομος έπεσεν στον Ιεσβασακά. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,25 ο οκτωκαιδέκατος Ανανίας, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,25 Ο δέκατος όγδοος έπεσεν στον Ανανϊαν. Αυτός, οι αδελφοί του και οι υιοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,26 ο εννεακαιδέκατος Μαλλιθί, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,26 Ο δέκατος ένατος έπεσεν στον Μαλλιθί. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,27 ο εικοστός Ελιαθά, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

Α Παραλ. 25,27 Ο εικοστός έπεσεν στον Ελιαθά. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

Α Παραλ. 25,28 ο εικοστός πρώτος Ωθηρί, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·

A Παραλ. 25,28 Ο εικοστός πρώτος έπεσεν στον Ωθηρί. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.
A Παραλ. 25,29 ο εικοστός δεύτερος Γοδολλαθί, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·
A Παραλ. 25,29 Ο εικοστός δεύτερος έπεσεν στον Γοδολλαθί. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.
A Παραλ. 25,30 ο εικοστός τρίτος Μεαζώθ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο·
A Παραλ. 25,30 Ο εικοστός τρίτος έπεσεν στον Μεαζώθ. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.
A Παραλ. 25,31 ο εικοστός τέταρτος ωμεθθιέζερ, υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαδύο.
A Παραλ. 25,31 Και ο εικοστός τέταρτος κλήρος έπεσεν στον Ρωμεθθιέζερ. Αυτός, οι υιοί του και οι αδελφοί του ήσαν δώδεκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

A Παραλ. 26,1 Εις διαιρέσεις των πυλών· υιοί Κορεΐμ Μοσελλεμία υιός Κωρή εκ των υιών Ασάφ.
A Παραλ. 26,1 Αι δε τάξεις των θυρωρών ήσαν πρώτον μεν από τους Κορεΐτας ο Μοσελλεμία, υιός του Κωρή, από τους απογόνους του Ασάφ.
A Παραλ. 26,2 και τώ Μοσελλεμία υιοί· Ζαχαρίας ο πρωτότοκος, Ιαδιήλ ο δεύτερος, Ζαβαδία ο τρίτος, Ιεθνούηλ ο τέταρτος,
A Παραλ. 26,2 Υιοί του Μοσελλεμία ήσαν πρωτότοκος αυτού ο Ζαχαρίας, δευτερότοκος ο Ιαδιήλ, τρίτος ο Ζαβαδία, τέταρτος ο Ιεθνούηλ,
A Παραλ. 26,3 Ιωλάμ ο πέμπτος, Ιωνάθαν ο έκτος, Ελιωναΐ ο έβδομος, Αβδεδόμ ο όγδοος.
A Παραλ. 26,3 πέμπτος ο Ιωλάμ, έκτος ο Ιωνάθαν, έβδομος ο Ελιωναΐ και όγδοος ο Αβδεδόμ.
A Παραλ. 26,4 και τώ Αβδεδόμ υιοί· Σαμαίας ο πρωτότοκος, Ιωζαβάθ ο δεύτερος, Ιωάθ ο τρίτος, Σαχάρ ο τέταρτος, Ναθαναήλ ο πέμπτος,
A Παραλ. 26,4 Υιοί δε του Αβδεδόμ ήσαν πρωτότοκος ο Σαμαίας, δευτερότοκος ο Ιωζαβάθ, τρίτος ο Ιωάθ, τέταρτος ο Σαχάρ, πέμπτος ο Ναθαναήλ,
A Παραλ. 26,5 Αμιήλ ο έκτος, Ισσάχαρ ο έβδομος, Φελαθί ο όγδοος, ότι ευλόγησεν αυτόν ο Θεός.
A Παραλ. 26,5 έκτος ο Αμιήλ, έβδομος ο Ισσάχαρ και όγδοος ο Φελαθί. Ο Αβδεδόμ είχε τους πολλούς αυτούς υιούς, διότι τον είχε ευλογήσει, ο Θεός.
A Παραλ. 26,6 και τώ Σαμαία υιό αυτού ετέχθησαν υιοί τού πρωτοτόκου ωσαΐ εις τον οίκον τον πατρικόν αυτού, ότι δυνατοί ήσαν.
A Παραλ. 26,6 Εις τον Σαμαϊαν, τον υιόν του Αβδεδόμ, εγεννήθησαν δια του πρωτοτόκου υιού του του Ρωσαΐ απόγονοι, οι οποίοι ανεδείχθησαν αρχηγοί στον πατρικόν των οίκον, διότι ήσαν ικανοί και γενναίοι.
A Παραλ. 26,7 υιοί Σαμαΐ· Οθνί και αφαήλ και Ωβήδ και Ελζαβάθ και Αχιούδ, υιοί δυνατοί, Ελιού και Σαβαχία και Ισβακώμ.
A Παραλ. 26,7 Υιοί αυτού του Σαμαΐ ήσαν ο Οθνί, ο Ραφαήλ, ο Ωβήδ, ο Ελζαβάθ και ο Αχιούδ, άνδρες ικανοί και γενναίοι, ο Ελιού, ο Σαβοχία και ο Ισβακώμ.
A Παραλ. 26,8 πάντες από των υιών Αβδεδόμ, αυτοί και οι υιοί αυτών και οι αδελφοί αυτών ποιούντες δυνατώς εν τή εργασία, οι πάντες εξήκοντα δύο τώ Αβδεδόμ.
A Παραλ. 26,8 Ολοι αυτοί ήσαν οι υιοί του Αβδεδόμ. Αυτοί, οι υιοί αυτών και οι αδελφοί των, ήσαν άνδρες γενναίοι και ικανοί εις τας διαφόρους αυτών εργασίας. Ολοι όσοι προήλθον από τον Αβδεδόμ ανήρχοντο εις εξήκοντα δύο.
A Παραλ. 26,9 και τώ Μοσελλεμία υιοί και αδελφοί δεκακακοκτώ δυνατοί.
A Παραλ. 26,9 Ο Μοσελλεμία είχε υιούς και αδελφούς γενναίους δεκακοκτώ εν όλω.
A Παραλ. 26,10 και τώ Οσαΐ των υιών Μεραρί υιοί φυλάσσοντες την αρχήν, ότι ουκ ήν πρωτότοκος, και εποίησεν αυτόν ο πατήρ αυτού άρχοντα της διαιρέσεως της δευτέρας.
A Παραλ. 26,10 Ο εκ των υιών του Μεραρί Οσαΐ απέκτησεν υιούς, οι οποίοι είχαν αναλάβει την αρχηγίαν, αν και ο Οσαΐ δεν ήτο πρωτότοκος. Δια τούτο ο πατήρ του κατέστησεν αυτόν δευτέρας τάξεως αρχηγόν.
A Παραλ. 26,11 Χελκίας ο δεύτερος, Ταβλαΐ ο τρίτος, Ζαχαρίας ο τέταρτος· πάντες ούτοι υιοί και αδελφοί τώ Οσαΐ τρισκαΐδεκα.
A Παραλ. 26,11 Μεταξύ των υιών τούτων δεύτερος ήτο ο Χελκίας, τρίτος ο Ταβλαΐ, τέταρτος ο Ζαχαρίας. Ολοι αυτοί υιοί και αδελφοί του Οσαΐ ήσαν εν όλω δεκατρείς.
A Παραλ. 26,12 τούτοις αι διαιρέσεις των πυλών τοίς άρχουσι των δυνατών, εφημερίαί καθώς οι αδελφοί αυτών λειτουργείν εν οίκω Κυρίου.
A Παραλ. 26,12 Αυταί ήσαν αι κατηγορίαί των θυρωρών και των αρχόντων στους δυνατούς, οι οποίοι εκ παραλλήλου με τους αδελφούς των είχαν αναλάβει, όπως και οι αδελφοί των οι Λευίται, να προσφέρουν τας υπηρεσίας των στον ναόν του Κυρίου.
A Παραλ. 26,13 και έβαλον κλήρους κατά τον μικρόν και κατά τον μέγα κατ οίκους πατριών αυτών εις πυλώνα και πυλώνα.
A Παραλ. 26,13 Έβαλαν κλήρους δια κάθε πύλην του ναού εις μικρούς και εις μεγάλους κατά τας οικογενείας αυτών.
A Παραλ. 26,14 και έπεσεν ο κλήρος των προς ανατολάς τώ Σελεμία και Ζαχαρία· υιοί Ιωάς τώ Μελχία έβαλον κλήρους, και εξήλθεν ο κλήρος Βορά·
A Παραλ. 26,14 Ο κλήρος δια την φύλαξιν της θύρας της προς ανατολάς έπεσεν εις τον Σελεμίαν και Ζαχαριαν. Οι υιοί του Ιωάς έρριψαν κλήρους δια τον Μελχιαν και εξήλθεν ο κλήρος δια την φύλαξιν της βορείας πύλης.
A Παραλ. 26,15 τώ Αβδεδόμ Νότον κατέναντι οίκου εσεφίν.
A Παραλ. 26,15 Εις τον Αβδεδόμ έπεσεν ο κλήρος να φυλάττη την νοτίαν πύλην, η οποία ευρίσκετο απέναντι του οίκου των συγκεντώσεων.
A Παραλ. 26,16 εις δεύτερον· τώ Οσαΐ προς δυσμαΐς μετά την πύλην παστοφορίου της αναβάσεως· φυλακή κατέναντι φυλακής.
A Παραλ. 26,16 Εγινε páλιν κλήρωσις δια τον Οσαΐ και έτυχεν εις αυτόν η δυτική πύλη πλησίον της θύρας του δωματίου επί του ανηφορικού δρόμου. Καθε φρουρά ήτο απέναντι της άλλης φρουράς.
A Παραλ. 26,17 προς ανατολάς έξ την ημέραν, βορά της ημέρας τέσσαρες, νότον της ημέρας τέσσαρες, και εις τον εσεφίν

δύο·

Α Παραλ. 26,17 Προς ανατολάς ήσαν εξ Λευίται την ημέραν, προς βορράν τέσσαρες την ημέραν, προς νότον τέσσαρες εκάστην ημέραν και στον οίκον των συγκεντρώσεων δύο.

Α Παραλ. 26,18 εις διαδεχομένους και προς δυσμαίς τέσσαρες, και εις την τρίβον δύο διαδεχομένους.

Α Παραλ. 26,18 Προς τα συνεχόμενα παραρτήματα εις δυσμαίς ήσαν τέσσαρες παρά την δημοσίαν οδόν της αναβάσεως και δύο εις την οδόν των συνεχόμενων δωματίων.

Α Παραλ. 26,19 αὐται αι διαιρέσεις των πυλωρῶν τοίς υιοίς τού Κορέ, και τοίς υιοίς Μεραρί.

Α Παραλ. 26,19 Αυται ήσαν αι τάξεις των θυρωρῶν, οι οποίοι θυρωροί ήσαν απόγονοι του Κορέ και του Μεραρί.

Α Παραλ. 26,20 Καί οι Λευίται αδελφοί αυτών επί των θησαυρῶν οίκου Κυρίου και επί των θησαυρῶν των καθηγιασμένων·

Α Παραλ. 26,20 Οι Λευίται, οι ανήκοντες εις την αυτήν με τους προηγούμενους φυλήν, είχαν ως καθήκον την επίβλεψιν και φύλαξιν των θησαυρῶν του ναού του Κυρίου και των καθηγιασμένων ιερῶν αντικειμένων.

Α Παραλ. 26,21 υιοί τῶ Λαδάν οὔτοι, υιοί τῶ Γηρσωνί τῶ Λαδάν, ἀρχοντες πατριῶν τῶ Λαδάν τῶ Γηρσωνί Ιεΐηλ.

Α Παραλ. 26,21 Μεταξύ των υιών του Λαδάν, των απογόνων του Γηρσών, οι οποίοι προήλθον από τον Λαδάν, αρχηγόν των πατριαρχικῶν οικογενειῶν του Λαδάν του Γηρσωνίτου ήτο ο Ιεΐηλ.

Α Παραλ. 26,22 υιοί Ιεΐηλ Ζεθόμ και Ιωήλ οι αδελφοί επί των θησαυρῶν οίκου Κυρίου.

Α Παραλ. 26,22 Οι υιοί του Ιεΐηλ, ο Ζεθόμ και Ιωήλ, οι αδελφοί, είχαν ως καθήκον την επίβλεψιν και περιφρούρησιν της περιουσίας του ναού του Κυρίου.

Α Παραλ. 26,23 τῶ Ἀμβράμ και Ἰσάαρ, Χεβρών και Οζιήλ·

Α Παραλ. 26,23 Μεταξύ των απογόνων του Ἀμβράμ και του Ἰσάαρ και του Χεβρών και του Οζιήλ,

Α Παραλ. 26,24 και Σουβαήλ ο τού Γηρσάμ τού Μωυσή ηγούμενος επί των θησαυρῶν.

Α Παραλ. 26,24 ο Σαβουήλ, ο υιός του Γηρσάμ, υιού του Μωυσέως, ήτο ο υπεύθυνος δια την φύλαξιν του θησαυροφυλακίου του ναού.

Α Παραλ. 26,25 και τῶ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἐλιέζερ ἀβίας υιός και Ἰωσίας και Ἰωράμ και Ζεχρί και Σαλωμῶθ.

Α Παραλ. 26,25 Μεταξύ των ἀδελφῶν αὐτοῦ, που προήλθον από τον Ἐλιέζερ, του οποίου υιός υπήρξεν ο Ραβίας, υιός του Ραβία υπήρξεν ο Ἰωσίας του οποίου υιός υπήρξεν ο Ἰωράμ, του οποίου Ἰωράμ υιός υπήρξεν ο Ζεχρί και ο Σαλωμῶθ.

Α Παραλ. 26,26 αὐτός Σαλωμῶθ και οι αδελφοί αὐτοῦ επί πάντων των θησαυρῶν των αγίων, οὐς ηγίασε Δαυίδ ο βασιλεύς και οι ἀρχοντες των πατριῶν, χιλίαρχοι και εκατόνταρχοι και αρχηγοί της δυνάμεως,

Α Παραλ. 26,26 Αὐτός ο Σαλωμῶθ και οι αδελφοί του είχαν αναλάβει ως καθήκον την επίβλεψιν ὅλων των θησαυρῶν και των καθηγιασμένων αντικειμένων, που ο βασιλεύς Δαυίδ είχε καθιερώσει στον ναόν, ὅπως επίσης και εις ὅσα είχαν αφιερώσει οι ἀρχοντες των πατριαρχικῶν οικογενειῶν, οι χιλίαρχοι, οι εκατόνταρχοι και οι ἄλλοι αρχηγοί του στρατοῦ.

Α Παραλ. 26,27 ἄ ελαβεν εκ πόλεων και εκ των λαφύρων και ηγίασεν απ αυτών τού μη καθυστερήσαι την οικοδομήν τού οίκου τού Θεού,

Α Παραλ. 26,27 Αυτά τα προς τον ναόν αφιερώματά των τα είχαν αυτοί πάρει ως λάφυρα από τας κατακτηθείσας πόλεις.

Αφιέρωσαν δε αυτά στον ναόν, δια να μη καθυστερήσῃ η ανοικοδόμησις του οίκου του Θεού.

Α Παραλ. 26,28 και επί πάντων των αγίων τού Θεού Σαμουήλ τού προφήτου και Σαούλ τού Κίς και Ἀβεννήρ τού Νήρ και Ἰωάβ τού Σαρουΐα· πάν ὁ ηγίασαν, διὰ χειρός Σαλωμῶθ και των ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Α Παραλ. 26,28 Μεταξύ δε ὅλων αυτών των ιερῶν αφιερωμάτων υπήρχον και τα αφιερώματα του Σαμουήλ, προφήτου του Θεού, του Σαούλ υιού του Κίς, του Ἀβεννήρ υιού του Νηρ, του Ἰωάβ υιού της Σαρουΐας. Ὅλα αυτά, τα οποία είχαν αφιερώσει, ευρίσκοντο υπό την εποπτείαν και φύλαξιν του Σαλωμῶθ και των ἀδελφῶν του.

Α Παραλ. 26,29 Τῶ Ἰσσααρί Χωνενία και υιοί της εργασίας της ἐξω επί τον Ἰσραήλ τού γραμματεῦν και διακρίνουν.

Α Παραλ. 26,29 Εκ των Ἰσσααριτών ο Χωνενία και οι υιοί του είχαν αναλάβει την εξωτερικὴν εργασία επί του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ και ειδικώτερον ως γραμματεῖς και ως δικασταί.

Α Παραλ. 26,30 τῶ Χεβρωνί Ἀσαβίας και οι αδελφοί αὐτοῦ υιοί δυνατοί, χίλιοι και επτακόσιοι επί της επισκέψεως τού Ἰσραήλ, πέραν τού Ἰορδάνου προς δυσμαίς, εις πάσαν λειτουργίαν Κυρίου και εργασίαν τού βασιλέως.

Α Παραλ. 26,30 Μεταξύ των Χεβρωνιτῶν ο Ἀσαβίας και οι αδελφοί του, ἄνδρες ικανοί και γενναίοι, χίλιοι επτακόσιοι τον αριθμόν είχαν αναλάβει την εποπτείαν του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ του ευρισκομένου προς δυσμαίς πέραν από τον Ἰορδάνην, δι' ὅλας τας υποθέσους του ναοῦ και δια την υπηρεσίαν του βασιλέως.

Α Παραλ. 26,31 τού Χεβρωνί· Ἰωρίας ο ἀρχῶν των Χεβρωνί κατά γενέσεις αυτών κατά πατριᾶς· εν τῶ τεσσαρακοστῷ ἔτει της βασιλείας αὐτοῦ ἐπεσκέπησαν, και ευρέθη ἀνὴρ δυνατός εν αυτοίς εν Ἰαζήρ της Γαλααδίτιδος,

Α Παραλ. 26,31 Των Χεβρωνιτῶν αυτών ο Ἰωρίας ήτο αρχηγός κατά τας γενεαλογίας των και τας πατριαρχικὰς των οικογενειᾶς. Κατά τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος της βασιλείας του Δαυίδ ἐγένεν επιθεώρησις αυτών και ευρέθη ὅτι μεταξύ των ἀνδρῶν των κατοικούντων εις την πόλιν Ἰαζήρ της χώρας Γολαάδ υπήρχον γενναίοι ἄνδρες.

Α Παραλ. 26,32 και οι αδελφοί αὐτοῦ υιοί δυνατοί, δισχιλίοι επτακόσιοι οι ἀρχοντες των πατριῶν· και κατέστησεν αὐτοῦς Δαυίδ ο βασιλεύς επί τού ουβηνί και Γαδδί και ημίους φυλῆς Μανασσή εις πᾶν πρόσταγμα Κυρίου και λόγον βασιλέως.

Α Παραλ. 26,32 Οι αδελφοί του, δύο χιλιάδες επτακόσιοι, ήσαν γενναίοι και ικανοί ἄνδρες ἀρχοντες των πατριαρχικῶν οικογενειῶν. Αὐτοῦς ἐγκατέστησεν ο βασιλεύς Δαυίδ ως αρχηγούς των Ἰσραηλιτῶν των φυλῶν Ρουβήν και Γαδ και της ημισείας φυλῆς του Μανασσή δι' ὅλας τας υποθέσους του Κυρίου και του βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Α Παραλ. 27,1 Καί υιοί Ἰσραήλ κατά ἀριθμόν αυτών, ἀρχοντες των πατριῶν, χιλίαρχοι και εκατόνταρχοι και γραμματεῖς οι λειτουργούντες τῷ βασιλεὶ και εις πᾶν λόγον τού βασιλέως κατά διαιρέσεις, εις πᾶν λόγον τού εἰσπορευομένου και ἐκπορευομένου μηνᾶ εκ μηνός, εις πάντας τους μήνας τού ενιαυτοῦ, διαιρέσεις μία εἰκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,1 Οι Ἰσραηλίται κατά τον ἀριθμόν αυτών, οι αρχηγοί οικογενειῶν, οι χιλίαρχοι και οι εκατόνταρχοι και οι γραμματεῖς, οι οποίοι υπηρετούσαν τον βασιλέα, εις κάθε υπόθεσιν κατά τα τμήματα των στρατιωτικῶν μονάδων, αι ὁποῖαι εἰσῆρχοντο και ἐξῆρχοντο από μηνός εις μῆνα καθ' ὅλους τους μήνας του ἔτους, ήσαν εικοσιτέσσαρες χιλιάδες δια κάθε στρατιωτικόν σῶμα.

Α Παραλ. 27,2 και επί της διαιρέσεως της πρώτης τού μηνός τού πρώτου, Ἰσβοάζ ο τού Ζαβδιήλ, επί της διαιρέσεως αὐτοῦ

είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,2 Αρχηγός της πρώτης στρατιωτικής μονάδος δια τον πρώτον μήνα του έτους ήτο ο Ισβοάζ, υιός του Ζαβδιήλ. Η στρατιωτική αυτή μονάς περιελάμβανεν εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,3 από των υιών Φαρές άρχων πάντων των αρχόντων της δυνάμεως τού μηνός τού πρώτου.

Α Παραλ. 27,3 Ο Ισβοάζ, ο οποίος κατήγετο από τους υιούς Φαρές, ήτο αρχηγός όλων των αρχηγών του σώματος του στρατού του πρώτου μηνός.

Α Παραλ. 27,4 και επί της διαιρέσεως τού μηνός τού δευτέρου Δωδία ο εκ Χώκ, και επί της διαιρέσεως αυτού και Μακελλώθ ο ηγούμενος, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες, άρχοντες δυνάμεως.

Α Παραλ. 27,4 Της στρατιωτικής μονάδος του δευτέρου μηνός του έτους επικεφαλής ήτο ο Δωδία, ο οποίος κατήγετο από την Χωκ. Μεταξύ δε των άλλων αρχηγών αυτής ήτο και ο Μακελλώθ. Και αυτή η στρατιωτική μονάς περιελάμβανεν εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας και τους αρχηγούς αυτής.

Α Παραλ. 27,5 ο τρίτον τον μήνα τον τρίτον Βαναίας ο τού Ιωδαέ ο ιερέυς ο άρχων, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,5 Ο αρχηγός του τρίτου σώματος στρατού δια τον τρίτον μήνα του έτους ήτο ο Βαναίας, υιός του αρχιερέως Ιωδαέ. Και αυτή η στρατιωτική μονάς περιελάμβανε εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,6 αυτός Βαναίας ο δυνατώτερος των τριάκοντα και επί των τριάκοντα, και επί της διαιρέσεως αυτού Ζαβάδ ο υιός αυτού.

Α Παραλ. 27,6 Αυτός ο Βαναίας ήτο ο γενναιότερος και ικανώτερος από τους τριάκοντα ήρωας και αρχηγός αυτών των τριάκοντα. Εις την στρατιωτικήν αυτήν μονάδα ένας εκ των άλλων αρχηγών ήτο και ο υιός του, ο Ζαβάδ.

Α Παραλ. 27,7 ο τέταρτος εις τον μήνα τον τέταρτον Ασαήλ ο αδελφός Ιωάβ και Ζαβαδίας υιός αυτού, και οι αδελφοί, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,7 Ο τέταρτος αρχηγός κατά τον τέταρτον μήνα του έτους ήτο ο Ασαήλ, ο αδελφός του Ιωάβ. Επειτα δε από αυτόν ο Ζαβαδίας, ο υιός του και οι αδελφοί του. Και το στρατιωτικόν τούτο σώμα απηρτίζετο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,8 ο πέμπτος τώ μηνί τώ πέμπτω ο ηγούμενος Σαμαώθ ο Ισραέ, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,8 Ο πέμπτος αρχηγός του στρατιωτικού σώματος του πέμπτου μηνός του έτους ήτο ο Σαμαώθ, υιός του Ισραέ. Και αυτό το στρατιωτικόν σώμα απηρτίζετο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,9 ο έκτος τώ μηνί τώ έκτω Οδοϋίας ο τού Εκκής ο Θεκωΐτης, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,9 Ο έκτος αρχηγός της στρατιωτικής μονάδος του έκτου μηνός του έτους ήτο ο Οδοϋίας, υιός του Εκκής, ο οποίος κατήγετο από την Θεκωέ. Και το στρατιωτικόν τούτο τμήμα απετελείτο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας.

Α Παραλ. 27,10 ο έβδομος τώ μηνί τώ εβδόμω Χελλής ο εκ Φαλλούς από των υιών Εφραΐμ, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,10 Ο έβδομος αρχηγός της στρατιωτικής μονάδος του εβδόμου μηνός του έτους ήτο ο Χελλής, ο καταγόμενος εκ Φαλλούς, απόγονος της φυλής του Εφραΐμ. Και της στρατιωτικής αυτής μονάδος υπήρχον εικοσιτέσσαρες χιλιάδες άνδρες.

Α Παραλ. 27,11 ο όγδοος τώ μηνί τώ ογδόω Σοβοχαΐ ο Ουσαθι τώ Ζαραΐ, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,11 Ο σωματάρχης του ογδόου στρατιωτικού σώματος δια τον όγδοον μήνα του έτους ήτο ο Σοβοχαΐ, ο καταγόμενος από την Ουσάθ, από την οικογένειαν του Ζαραΐ. Και αυτό το στρατιωτικόν σώμα απηρτίζετο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,12 ο ένατος τώ μηνί τώ ενάτω Αβιέζερ ο εκ Αναθώθ ο εκ γής Βενιαμίν, και επί της διαιρέσεως αυτού τέσσαρες και είκοσι χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,12 Ο ένατος αρχηγός δια τον ένατον μήνα του έτους ήτο ο Αβιέζερ, ο οποίος κατήγετο από την Αναθώθ πόλιν της χώρας του Βενιαμίν. Και το στρατιωτικόν τούτο σώμα απετελείτο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,13 ο δέκατος τώ μηνί τώ δεκάτω Μεηρά ο εκ Νετωφαθι τώ Ζαραΐ, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,13 Ο δέκατος αρχηγός δια το στρατιωτικόν σώμα του δεκάτου μηνός του έτους ήτο ο Μεηρά, ο οποίος κατήγετο από την Νετωφάθ εκ της οικογενείας του Ζαραΐ. Και το στρατιωτικόν τούτο σώμα απηρτίζετο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας.

Α Παραλ. 27,14 ο ενδέκατος τώ μηνί τώ ενδεκάτω Βαναίας ο εκ Φαραθών εκ των υιών Εφραΐμ, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,14 Ο ενδέκατος αρχηγός της στρατιωτικής μονάδος, δια τον ενδέκατον μήνα του έτους, ήτο ο Βαναίας ο καταγόμενος εκ Φαραθών και ανήκων εις την φυλήν του Εφραΐμ. Και το στρατιωτικόν τούτο τμήμα απετελείτο από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,15 ο δωδέκατος εις τον μήνα τον δωδέκατον Χολδία ο εκ Νετωφαθι τώ Γοθονιήλ, και επί της διαιρέσεως αυτού είκοσι και τέσσαρες χιλιάδες.

Α Παραλ. 27,15 Τέλος ο δωδέκατος αρχηγός του στρατιωτικού τμήματος δια τον δωδέκατον μήνα του έτους ήτο ο Χολδία, ο καταγόμενος από την Νετωφάθ εκ της οικογενείας του Γοθονιήλ. Και η στρατιωτική αυτή μονάς απηρτίζετο επίσης από εικοσιτέσσαρας χιλιάδας άνδρας.

Α Παραλ. 27,16 Καί επί των φυλών Ισραήλ τώ ουβήν ηγούμενος Ελιέζερ ο τού Ζεχρί, τώ Συμεών Σαφατίας ο τού Μααχά,

Α Παραλ. 27,16 Αρχηγοί των ισραηλιτικών φυλών ήσαν οι εξής: Εις την φυλήν του Ρουβήν αρχηγός ήτο ο Ελιέζερ υιός του Ζεχρί, εις την φυλήν του Συμεών αρχηγός ήτο ο Σαφατίας υιός του Μααχά.

Α Παραλ. 27,17 τώ Λευί Ασαβίας ο τού Καμουήλ, τώ Ααρών Σαδώκ,

Α Παραλ. 27,17 Εις την φυλήν του Λευί αρχηγός ήτο ο Αβασίας, ο υιός του Καμουήλ. Εις την πατριαρχικήν οικογένειαν του Ααρών αρχηγός ήτο ο αρχιερέυς Σαδώκ.

A Παραλ. 27,18 τῷ Ιούδα Ελιάβ των ἀδελφῶν Δαυίδ, τῷ Ισάχαρ Αμβρί ο τοῦ Μιχαήλ,
A Παραλ. 27,18 Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ιούδα ἀρχηγός ἦτο ὁ Ελιάβ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Δαυίδ. Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ισάχαρ ἀρχηγός ἦτο ὁ Αμβρί, υἱὸς τοῦ Μιχαήλ.
A Παραλ. 27,19 τῷ Ζαβουλὼν Σαμαΐας ο τοῦ Αβδίου, τῷ Νεφθαλί Ιερμιώθ ο τοῦ Οζιήλ,
A Παραλ. 27,19 Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλὼν ἀρχηγός ἦτο ὁ Σαμαΐας, υἱὸς τοῦ Αβδίου. Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Νεφθαλί ἀρχηγός ἦτο ὁ Ιερμιώθ, ὁ υἱὸς τοῦ Οζιήλ.
A Παραλ. 27,20 τῷ Εφραΐμ Ωσή ο τοῦ Οζίου, τῷ ἡμίσει φυλῆς Μανασσή Ιωήλ υἱὸς Φαδαΐα,
A Παραλ. 27,20 Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Εφραΐμ ἦτο ὁ Ωσή, υἱὸς τοῦ Οζίου. Εἰς τὴν ἡμίσειαν φυλὴν τοῦ Μανασσή, τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ιορδάνου ἀρχηγός ἦτο ὁ Ιωήλ, υἱὸς τοῦ Φαδαΐα.
A Παραλ. 27,21 τῷ ἡμίσει φυλῆς Μανασσή τῷ ἐν γῆ Γαλαὰδ Ιαδαΐ ο τοῦ Ζαδαίου, τοῖς υἱοῖς Βενιαμίν Ιασιήλ ο τοῦ Αβεννήρ,
A Παραλ. 27,21 Εἰς δε το ἕτερον ἡμισυ τῆς φυλῆς τοῦ Μανασσή πέραν τοῦ Ιορδάνου εἰς τὴν περιοχὴν Γαλαὰδ ἀρχηγός ἦτο ὁ Ιαδαΐ, υἱὸς τοῦ Ζαδαίου. Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν ἀρχηγός ἦτο ὁ Ιασιήλ, υἱὸς τοῦ Αβεννήρ.
A Παραλ. 27,22 τῷ Δάν Αζαριήλ ο τοῦ Ιρωάβ, οὔτοι πατριάρχαι των φυλῶν Ισραήλ.
A Παραλ. 27,22 Εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Δαν ἀρχηγός ἦτο ὁ Αζαριήλ, υἱὸς τοῦ Ιρωάβ. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ των φυλῶν τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.
A Παραλ. 27,23 καὶ οὐκ ἔλαβε Δαυίδ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἀπὸ εἰκοσαετοῦς καὶ κάτω, ὅτι εἶπε Κύριος πληθύναι τὸν Ισραήλ ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ.
A Παραλ. 27,23 Ὁ Δαυίδ δὲν ἔκαμεν ἀριθμῆσιν των Ἰσραηλιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἡλικίας εἴκοσιν ἐτῶν καὶ κάτω, διότι ὁ Κύριος τοῦ εἶχεν υποσχεθῆ ὅτι θα ἐπλήθυνε πολὺ τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ θα ἔκαμεν αὐτούς τόσους, ὅσα εἶναι τὰ ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ.
A Παραλ. 27,24 καὶ Ιωάβ ο τοῦ Σαρουΐα ἤρξατο ἀριθμεῖν ἐν τῷ λαῷ καὶ οὐ συνετέλεσε, καὶ ἐγένετο ἐν τούτοις ὀργὴ ἐπὶ Ἰσραήλ, καὶ οὐ κατεχωρίσθη ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ λόγων των ἡμερῶν τοῦ βασιλέως Δαυίδ.
A Παραλ. 27,24 Ὁ Ιωάβ, υἱὸς τῆς Σαρουΐα, ἀδελφῆς τοῦ Δαυίδ, ἤρχισε νὰ κάμη ἀριθμῆσιν τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν αὐτὴν, διότι ἐξέσπασεν ἐναντίον των Ἰσραηλιτῶν ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου. Διὰ τούτο καὶ δὲν κατεγράφη στο βιβλίον των χρονικῶν τοῦ βασιλέως Δαυίδ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀριθμῆσεως.
A Παραλ. 27,25 Καὶ ἐπὶ των θησαυρῶν τοῦ βασιλέως Ασμῶθ ο τοῦ Οδιήλ, καὶ ἐπὶ των θησαυρῶν των ἐν ἀγρῷ καὶ ἐν ταῖς κώμαις καὶ ἐν τοῖς ἐποικίαις καὶ ἐν τοῖς πύργοις Ἰωνάθαν ο τοῦ Οζίου.
A Παραλ. 27,25 Ὁ Ασμῶθ, υἱὸς τοῦ Οδιήλ, εἶχε διορισθῆ ἐπόπτης καὶ φύλαξ των θησαυρῶν τοῦ βασιλέως Δαυίδ, ποὺ ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Ἰωνάθαν, ὁ υἱὸς τοῦ Οζίου, εἶχε διορισθῆ ἐπόπτης καὶ φύλαξ των θησαυρῶν τοῦ βασιλέως, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο στους ἀγρούς, εἰς τὰς κωμοπόλεις, εἰς τὰς ἀγροτικὰς κατοικίας καὶ στους πύργους.
A Παραλ. 27,26 καὶ ἐπὶ των γεωργούντων τὴν γῆν των ἐργαζομένων Εσδρί ο τοῦ Χελούβ,
A Παραλ. 27,26 Ὁ Εσδρί, υἱὸς τοῦ Χελούβ, ἦτο ἐπόπτης των ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐργάζοντο καὶ ἐκαλλιεργούσαν τοὺς βασιλικούς ἀγρούς.
A Παραλ. 27,27 καὶ ἐπὶ των χωρίων Σεμεΐ ο ἐκ ἀήλ, καὶ ἐπὶ των θησαυρῶν των ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ οἴνου Ζαβδί ο τοῦ Σεφνί,
A Παραλ. 27,27 Ὁ Σεμεΐ, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ραήλ, ἦτο ἐπόπτης ἐπὶ των βασιλικῶν χωρίων. Ὁ Ζαβδί, υἱὸς τοῦ Σεφνί, ἦτο ἐπόπτης στους ἀμπελώνας, οἱ ὁποῖοι ἐδίδαν τὸν οἶνον τοῦ βασιλέως.
A Παραλ. 27,28 καὶ ἐπὶ των ἐλαιῶνων καὶ ἐπὶ των συκαμίνων των ἐν τῇ πεδινῇ Βαλλανάν ο Γεδωρίτης, ἐπὶ δε των θησαυρῶν τοῦ ἐλαίου Ἰωάς,
A Παραλ. 27,28 Ὁ Βαλλανάν, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Γεδώρ, ἦτο ἐπόπτης στους ἐλαιῶνας καὶ τὰς συκομορέας τοῦ βασιλέως, ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὴν πεδινὴν περιοχὴν. Ὁ δε Ἰωάς ἦτο ἐπόπτης ἐπὶ τῆς ἐσοδείας τοῦ ἐλαίου.
A Παραλ. 27,29 καὶ ἐπὶ των βοῶν των νομάδων των ἐν τῷ Σαρῶν Σατραΐ ο Σαρωνίτης, καὶ ἐπὶ των βοῶν των ἐν τοῖς αὐλώσι Σωφάτ ο τοῦ Αδλί,
A Παραλ. 27,29 Ὁ Σατραΐ, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Σαρῶν, ἦτο ἐπόπτης εἰς τὰς ἀγέλας των βοῶν τοῦ βασιλέως ποὺ ἐβοσκὰν εἰς τὴν πεδιάδα Σαρῶν. Ὁ δε Σωφάτ υἱὸς τοῦ Αδλί ἦτο ἐπόπτης εἰς τὰς ἀγέλας βοῶν ποὺ ἐβοσκὰν εἰς τὰς κοιλάδας.
A Παραλ. 27,30 ἐπὶ δε των καμήλων Αβίας ο Ἰσμαηλίτης, ἐπὶ δε των ὄνων Ιαδίας ο ἐκ Μεραθῶν,
A Παραλ. 27,30 Εἰς τὰς καμήλους ἐπόπτης ἦτο ὁ Αβίας ὁ Ἰσμαηλίτης. Εἰς δε τὰς ὄνους τοῦ βασιλέως ἐπόπτης ἦτο ὁ Ιαδίας ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Μεραθῶν.
A Παραλ. 27,31 καὶ ἐπὶ των προβάτων Ιαζίζι ο Αγαρίτης, πάντες οὔτοι προστάται ὑπαρχόντων Δαυίδ τοῦ βασιλέως.
A Παραλ. 27,31 Εἰς τὰς ἀγέλας των βασιλικῶν προβάτων ἐπόπτης ἦτο ὁ Ιαζίζι, ὁ Αγαρηνός. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐπόπται καὶ φρουροὶ τῆς περιουσίας Δαυίδ.
A Παραλ. 27,32 καὶ Ἰωνάθαν ὁ πατράδελφος Δαυίδ σύμβουλος, ἀνθρωπος συνετός καὶ γραμματεὺς αὐτός, καὶ Ιεήλ ο τοῦ Αχαμί μετὰ των υἱῶν τοῦ βασιλέως,
A Παραλ. 27,32 Ὁ Ἰωνάθαν, ἀδελφός τοῦ πατρὸς τοῦ Δαυίδ, ἦτο ὁ σύμβουλος τοῦ. Αὐτός ἦτο ἀνθρωπος συνετός καὶ μορφωμένος. Ὁ Ιεήλ, υἱὸς τοῦ Αχαμί, ἦτο μετὰ των υἱῶν τοῦ βασιλέως Δαυίδ.
A Παραλ. 27,33 καὶ Αχιτόφελ σύμβουλος τοῦ βασιλέως, καὶ Χουσί ο πρῶτος φίλος τοῦ βασιλέως,
A Παραλ. 27,33 Ὁ Αχιτόφελ ἦτο ἐπίσης σύμβουλος τοῦ βασιλέως, ἐνῶ ὁ Χουσί ἦτο πρῶτος φίλος τοῦ βασιλέως.
A Παραλ. 27,34 καὶ μετὰ τούτον Αχιτόφελ ἐχόμενος Ἰωδαέ ο τοῦ Βαναίου καὶ Αβιάθαρ· καὶ Ἰωάβ ἀρχιστράτητος τοῦ βασιλέως.
A Παραλ. 27,34 Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Αχιτόφελ στενά συνδεδεμένοι με τὸν βασιλέα Δαυίδ ἦσαν ὁ Ἰωδαέ, υἱὸς τοῦ Βαναία, ὁ ἀρχιερεὺς Αβιάθαρ καὶ ὁ Ἰωάβ, ὁ ἀρχιστράτητος τοῦ βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

A Παραλ. 28,1 Καὶ ἐξεκκλησίασε Δαυίδ πάντας τοὺς ἀρχοντας Ἰσραήλ, ἀρχοντας των κριτῶν, καὶ πάντας τοὺς ἀρχοντας των ἐφημεριῶν των περὶ τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως καὶ ἀρχοντας των χιλιάδων καὶ των ἑκατοντάδων καὶ τοὺς γαζοφύλακας καὶ τοὺς ἐπὶ των ὑπαρχόντων αὐτοῦ καὶ πάσης τῆς κτήσεως τοῦ βασιλέως καὶ των υἱῶν αὐτοῦ σὺν τοῖς ἐννοῦχοις καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τοὺς μαχητάς τῆς στρατίας ἐν Ἱερουσαλήμ.
A Παραλ. 28,1 Ὁ Δαυίδ συνεκάλεσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὅλους τοὺς ἀρχοντας τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, τοὺς ἀρχηγούς

δηλαδή των φυλών, τους διοικητές των στρατιωτικών μονάδων, οι οποίες υπηρετούσαν τον βασιλέα, τους χιλιάρχους, τους εκατοντάρχους, τους θησαυροφύλακας, τους επόπτας της βασιλικής του περιουσίας και όλων των υπαρχόντων του, τους υιούς του μαζή με τους αυλικούς, τους στρατηγούς και γενικώς όλους τους αξιωματούχους και εμπειροπολέμους του στρατεύματος.

Α Παραλ. 28,2 και έστη Δαβίδ εν μέσω της εκκλησίας και είπεν· ακούσατέ μου, αδελφοί μου και λαός μου. εμοί εγένετο επί καρδίαν οικοδομήσαι οίκον αναπαύσεως της κιβωτού διαθήκης Κυρίου και στάσιν ποδών Κυρίου ημών, και ητοιμάσα τα εις την κατασκήνωσιν επιτήδεια·

Α Παραλ. 28,2 Ο Δαβίδ εστάθη στο μέσον αυτής της συγκεντρώσεως και είπε· “αδελφοί μου και λαός μου, ακούσατέ με. Εγώ επεθύμησα με την καρδίαν μου και επήρα την απόφασιν να οικοδομήσω δια την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου οίκον αναπαύσεως και υποπόδιον δια τους πόδας του. Προητοιμάσα, λοιπόν, όλα, όσα θα εχρειάζοντο δια την ανοικοδόμησιν αυτήν.

Α Παραλ. 28,3 και ο Θεός είπεν· ουκ οικοδομήσεις εμοί οίκον τού επονομάσαι το όνομά μου επ αυτώ, ότι άνθρωπος πολεμιστής εί σύ και αίμα εξέχεας.

Α Παραλ. 28,3 Ο Θεός όμως μου είπε· Δεν θα οικοδομήσης συ ναόν, αφιερωμένον στο Ονομά μου, διότι είσαι άνθρωπος των πολέμων και έχεις χύσει ανθρώπινον αίμα.

Α Παραλ. 28,4 και εξελέξατο Κύριος ο Θεός Ισραήλ εν εμοί από παντός οίκου πατρός μου είναι βασιλέα επί Ισραήλ εις τον αιώνα· και εν Ιούδα ηρέτικε το βασιλειον και εξ οίκου Ιούδα τον οίκον τού πατρός μου, και εν τοίς υιοίς τού πατρός μου εν εμοί ηθέλησε τού γενέσθαι με εις βασιλέα επί παντί Ισραήλ.

Α Παραλ. 28,4 Κυριος ο Θεός του Ισραήλ εξέλεξεν εμέ από όλους τους άλλους αδελφούς του πατρικού μου οίκου, δια να είμαι βασιλεύς ισόβιος του ισραηλιτικού λαού. Την φυλήν του Ιούδα εξέλεξεν από όλας τας φυλάς του Ισραήλ, δια να έχη την βασιλείαν. Από την φυλήν του Ιούδα εξέλεξε τον πατρικόν μου οίκον και από τους υιούς του πατρός μου, τους αδελφούς μου, εμέ εξέλεξε να γίνω βασιλεύς επί όλου του ισραηλιτικού λαού.

Α Παραλ. 28,5 και από πάντων των υιών μου (ότι πολλούς υιούς έδωκέ μοι Κύριος) εξελέξατο εν Σαλωμών τώ υιώ μου καθίσαι αυτόν επί θρόνου βασιλείας Κυρίου επί τον Ισραήλ·

Α Παραλ. 28,5 Από όλους δε τους υιούς μου (πολλούς υιούς έδωσεν εις εμέ ο Κυριος) εξέλεξε τον υιόν μου τον Σολομώντα, δια να καθίση στον θρόνον της βασιλείας του Κυρίου, δια να γίνη βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού.

Α Παραλ. 28,6 και είπέ μοι ο Θεός· Σαλωμών ο υιός σου οικοδομήσει τον οίκόν μου και την αυλήν μου, ότι ηρέτικα εν αυτώ είναι μου υιόν, καγώ έσομαι αυτώ εις πατέρα

Α Παραλ. 28,6 Ο Θεός μου είπεν· Ο Σολομών ο υιός σου αυτός θα ανοικοδομήση τον ναόν μου και την αυλήν μου εις ταν ναόν αυτόν, διότι εγώ εξέλεξα αυτόν να είναι υιός μου και εγώ θα είμαι δι' αυτόν πατήρ.

Α Παραλ. 28,7 και κατορθώσω την βασιλείαν αυτου έως αιώνος, εάν ισχύση τού φυλάξασθαι τας εντολάς μου και τα κριματά μου ως η ημέρα αυτή.

Α Παραλ. 28,7 Θα στερεώσω και θα ανορθώσω την βασιλείαν του εις αιώνας αιώνων, εάν, όπως σήμερα, πάρη την απόφασιν και φυλάξη τας εντολάς μου και τα δικαίωμά μου στο μέλλον.

Α Παραλ. 28,8 και νύν κατά πρόσωπον πάσης εκκλησίας Κυρίου και εν ωσί Θεού ημών φυλάξασθε και ζητήσατε πάσας τας εντολάς Κυρίου τού Θεού ημών, ίνα κληρονομήσητε την γήν την αγαθήν και κατακληρονομήσητε τοίς υιοίς υμών μεθ υμάς έως αιώνος.

Α Παραλ. 28,8 Και τώρα εμπρός εις ολόκληρον αυτήν την συγκέντρωσιν του Κυρίου και ενώπιον του Θεού μας, ο οποίος μας ακούει, σας λέγω· Φροντίσατε να ζητήσετε, να μάθετε και να φυλάξετε όλας τας εντολάς Κυρίου του Θεού μας, δια να κρατήσετε ως κληρονομίαν παντοτεινήν την εύφορον και ωραίαν αυτήν χώραν και να παραδώσετε αυτήν στους απογόνους σας εις αιώνας αιώνων.

Α Παραλ. 28,9 και νύν, Σαλωμών υιέ μου, γνώθι τον Θεόν των πατέρων σου και δούλευε αυτώ εν καρδια τελεία και ψυχή θελούση, ότι πάσας καρδιάς ετάζει Κύριος και πάν ενθύμημα γινώσκει· εάν ζητήσης αυτόν, ευρεθήσεται σοι, και εάν καταλείψης αυτόν, καταλείψει σε εις τέλος.

Α Παραλ. 28,9 Και τώρα, υιέ μου Σολομών, φρόντισε να γνωρίσης τον Θεόν των πατέρων σου. Αυτόν να υπηρετής με όλην σου την καρδίαν, και με ψυχήν αφωσιωμένην, διότι ο Κυριος ερευνά και κατανοεί κάθε καρδίαν και γνωρίζει κάθε σκέψιν και απόφασιν μας. Εάν ζητήσης αυτόν, θα ευρεθή κοντά σου. Εάν όμως τον εγκαταλείψης, θα σε εγκαταλείψη και αυτός δια παντός.

Α Παραλ. 28,10 ιδέ νύν ότι Κύριος ηρέτικε σε οικοδομήσαι αυτώ οίκον εις αγίασμα· ίσχυε και ποίει.

Α Παραλ. 28,10 Ιδού, λοιπόν ότι ο Κυριος σε εξέλεξε, δια να οικοδομήσης προς τιμήν και λατρείαν του τον ναόν, ο οποίος θα είναι το αγίασμά του. Παρε λοιπόν θάρρος και προχώρησε αποφασιστικά στο έργον”.

Α Παραλ. 28,11 και έδωκε Δαβίδ Σαλωμών τώ υιώ αυτου το παράδειγμα τού ναού και των οίκων αυτου και των ζακχών αυτου και των υπερών και των αποθηκών των εσωτέρων και τού οίκου τού εξιλασμού.

Α Παραλ. 28,11 Επειτα έδωκεν ο Δαβίδ στον Σολομώντα το σχέδιον του ναού και των γύρω από αυτόν κτιρίων, των θησαυροφυλακίων, των υπερών, των εσωτερικών αιθουσών, όπως και του οίκου του εξιλαστηρίου, δηλαδή του χώρου, όπου θα είναι τα Αγια των Αγίων.

Α Παραλ. 28,12 και το παράδειγμα, ό είχαν εν πνεύματι αυτου, των αυλών οίκου Κυρίου και πάντων των παστοφορίων των κύκλω των εις τας αποθήκας οίκου Κυρίου και των αποθηκών των αγίων και των καταλυμάτων

Α Παραλ. 28,12 Έδωκεν στον Σολομώντα το σχέδιον, το οποίον είχαν στον νουν του και το οποίον ανεφέρετο εις τας αυλάς του ναού του Κυρίου εις όλα τα γύρω δωμάτια τα προοριζόμενα ως θησαυροφυλάκια δια τα Αγια και τα Αγια των Αγίων και δια τα καταλύματα,

Α Παραλ. 28,13 και των εφημεριών των ιερέων και των Λευιτών εις πάσαν εργασίαν λειτουργίας οίκου Κυρίου και των αποθηκών των λειτουργησίμων σκευών της λατρείας οίκου Κυρίου,

Α Παραλ. 28,13 που προωρίζοντο δια τους ιερείς και Λευίτας, οι οποίοι θα εξετέλουν κάθε υπηρεσίαν στον οίκον του Κυρίου, δι' όλα τα ιερά σκεύη, τα οποία τα εχρησιμοποιούντο εις την λατρείαν του ναού του Κυρίου.

Α Παραλ. 28,14 και τον σταθμόν της ολκής αυτών των τε χρυσών και αργυρών,

Α Παραλ. 28,14 Έδωκεν επίσης όλον το βάρος του χρυσού και του αργυρού, που απητείτο δια τα χρυσά και αργυρά

αντικείμενα του ναού.

Α Παραλ. 28,15 Λυχνιών την ολκήν έδωκεν αυτώ και των λύχνων.

Α Παραλ. 28,15 Έδωκεν επίσης το βάρος του μετάλλου, που εχρειάζεται δια τας λυχνίας και τους λύχνους.

Α Παραλ. 28,16 έδωκεν αυτώ ομοίως τον σταθμόν των τραπεζών της προθέσεως, εκάστης τραπέζης χρυσής και ωσαύτως των αργυρών,

Α Παραλ. 28,16 Έδωκεν επίσης στον Σολομώντα το βάρος των διαφόρων τραπεζών, όπως και της τραπέζης της προθέσεως. Εκάστη τράπεζα ήτο χρυσή, επίσης έδωκε και το βάρος των αργυρών τραπεζών.

Α Παραλ. 28,17 και των κρεαγρών και σπονδείων και των φιαλών των χρυσών και τον σταθμόν των χρυσών και αργυρών, και θυϊσκων κεφφουρέ εκάστου σταθμού.

Α Παραλ. 28,17 Έδωκε το απαιτούμενον μέταλλον δια τας περόνας, τα σπονδεία, τας χρυσάς φιάλας το βάρος των χρυσών αυτών αντικειμένων, όπως και το βάρος του κάθε θυματηρίου.

Α Παραλ. 28,18 και τον τού θυσιαστηρίου των θυμιαμάτων εκ χρυσιού δοκίμου σταθμόν υπέδειξεν αυτώ και το παράδειγμα τού άρματος των Χερουβίμ των διαπεπετασμένων ταις πτέρυξι και σκιαζόντων επί της κιβωτού διαθήκης Κυρίου.

Α Παραλ. 28,18 Έδωκε το βάρος του από χρυσόν καθαρόν θυσιαστηρίου των θυμιαμάτων, όπως επίσης και τον τύπον του άρματος των Χερουβίμ τα οποία είχαν ανοικτάς τας πτέρυγας των και εσκίαζον άνω από την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου.

Α Παραλ. 28,19 πάντα εν γραφή χειρός Κυρίου έδωκε Δαυίδ Σαλωμών κατά την περιγενηθείσαν αυτώ σύνεσιν της κατεργασίας τού παραδείγματος.

Α Παραλ. 28,19 Όλα αυτά, όπως είχαν παραδοθή γραπτώς και ιδιοχείρως από τον Κυριον στον Δαυίδ, έτσι ο Δαυίδ τα παρέδωσεν στον Σολομώντα. Τα παρέδωσε σύμφωνα με την δοθείσαν εις αυτόν σύνεσιν δια τα σχέδια και την κατεργασίαν των ιερών αυτών αντικειμένων.

Α Παραλ. 28,20 και ειπε Δαυίδ Σαλωμών τώ υιώ αυτου· ισχυε και ανδρίζου και ποιεί, μη φοβού μηδέ πτοηθής, ότι Κύριος ο Θεός μου μετά σου, ου ανήσει σε και ου μη σε εγκαταλίπη έως τού συντελέσαι σε πάσαν εργασίαν λειτουργίας οίκου Κυρίου. και ιδού το παράδειγμα τού ναού και τού οίκου αυτου και ζακχώ αυτου και τα υπερώα και τας αποθήκας τας εσωτέρας και τον οίκον τού ιλασμού και το παράδειγμα οίκου Κυρίου.

Α Παραλ. 28,20 Είπεν έπειτα ο Δαυίδ στον υιόν του τον Σολομώντα· "πάρε δύναμιν και θάρρος και προχώρει στο έργον σου. Μη φοβηθής και μη πτοηθής τίποτε, διότι Κυριος ο Θεός μου είναι μαζί σου. Δεν θα σε αφήση και δεν θα σε εγκαταλείψη, έως ότου αποπερατώσης όλην την εργασίαν την αναφερομένην εις την υπηρεσίαν του ναού του Κυρίου. Ιδού, έδωκα εις σε το υπόδειγμα του ναού, του οίκου αυτου, με τα θησαυροφυλάκιά του, με τα υπερώα δωμάτια, τας εσωτερικάς αποθήκας, τον χώρον όπου θα είναι τα Άγια των Αγίων, σύμφωνα με το υπόδειγμα του ναου του Κυρίου.

Α Παραλ. 28,21 και ιδού αι εφημερίαι των ιερέων και των Λευιτών εις πάσαν λειτουργίαν οίκου Κυρίου και μετά σου εν πάση πραγματεία και πάς πρόθυμος εν σοφία κατά πάσαν τέχνην και οι άρχοντες και πάς ο λαός εις πάντας τους λόγους σου.

Α Παραλ. 28,21 Ιδού, μαζί σου θα είναι αι τάξεις των ιερέων και των Λευιτών δια κάθε εργασίαν αναφερομένην στον ναόν. Εις κάθε έργον μαζί σου επίσης θα είναι όλοι οι σοφοί και ικανοί δια κάθε τέχνην άνθρωποι. Οι αρχηγοί και όλος ο λαός θα είναι πρόθυμοι εις κάθε εντολήν, που θα τους δώσης".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Α Παραλ. 29,1 Και ειπε Δαυίδ ο βασιλεύς πάση τή εκκλησία· Σαλωμών ο υιός μου, εις ον ηρέτικεν εν αυτώ Κύριος, νέος και απαλός, και το έργον μέγα, ότι ουκ ανθρωπω, αλλ ή Κυρίω Θεώ.

Α Παραλ. 29,1 Ο βασιλεύς Δαυίδ ειπε προς όλην την συγκέντρωσιν του ισραηλιτικού λαού· "ο υιός μου ο Σολομών, τον οποίον ο Κυριος εξέλεξεν αυτόν μόνον μεταξύ όλων των υιών μου, είναι νέος και άπειρος. Το δε έργον της ανοικοδομήσεως του ναού είναι μέγα και δύσκολον. Διότι ο οίκος αυτός δεν προορίζεται δι' άνθρωπον, αλλά θα είναι αφιερωμένος στον Κυριον και Θεόν ημών.

Α Παραλ. 29,2 κατά πάσαν την δύναμιν ητοιμάκα εις οίκον Θεού μου χρυσίον, αργύριον, χαλκόν, σίδηρον, ξύλα, λίθους σοόμ, και πληρώσεως λίθους πολυτελείς και ποικίλους και πάντα λίθον τίμιον και Πάριον πολύν.

Α Παραλ. 29,2 Εγώ με όλην μου την δύναμιν έχω ετοιμάσει δια τον ναόν του Θεού μου χρυσόν, άργυρον, χαλκόν, σίδηρον, ξύλα, ονυχίτας λίθους, λίθους κοινούς δια την συμπλήρωσιν, λίθους πολυτίμους ποικίλων χρωμάτων και κάθε άλλον πολύτιμον λίθον, όπως επίσης και πολύ λευκόν μάρμαρον (εκ της νήσου Παρου).

Α Παραλ. 29,3 και έτι εν τώ ευδοκήσαί με εν οίκω Θεού μου έστι μοι ό περιπεποίημαι χρυσίον και αργύριον, και ιδού δέδωκα εις οίκον Θεού μου εις ύψος, εκτός ών ητοιμάκα εις τον οίκον των αγίων,

Α Παραλ. 29,3 Υπάρχει εις εμέ, ως ιδιωτική μου περιουσία, χρυσός και άργυρος, τα οποία εν τη μεγάλη μου επιθυμία και αφοσιώσει δια τον οίκον του Κυρίου προσφέρω δια την μεγαλοπρέπειαν του ναού του Θεού μου, εκτος βέβαια εκείνων, τα οποία έχω ετοιμάσει δια τον ναόν του Κυρίου.

Α Παραλ. 29,4 τρισχίλια τάλαντα χρυσιού τού εκ Σουφίρ και επτακισχίλια τάλαντα αργυρίου δοκίμου εξαλειφήναι εν αυτοίς τους τοίχους τού ιερού,

Α Παραλ. 29,4 Διδω τρεις χιλιάδας χρυσά τάλαντα από το χρυσίον Σουφίρ, επτά χιλιάδας αργυρά τάλαντα από εκλεκτόν καθαρόν άργυρον δια την επένδυσιν των εσωτερικών τοίχων του ιερού.

Α Παραλ. 29,5 εις το χρυσίον τώ χρυσίω και εις το αργύριον τώ αργυρίω, και εις πάν έργον διά χειρός των τεχνιτών. και τις ο προθυμούμενος πληρώσει τας χείρας αυτου σήμεραν Κυρίω;

Α Παραλ. 29,5 Διδω τον χρυσόν δια τα εκ χρυσου αντικείμενα. Διδω τον άργυρον, δια να κατασκευασθούν όλα τα εξ αργύρου αντικείμενα και όλα τα έργα, τα οποία θα κατασκευάσουν χέρια τεχνιτών. Ποιός λοιπόν, από σας θα προθυμοποιηθή να ανοιξη το χέρι του και να προσφέρει σήμεραν δια τον ναόν του Κυρίου;"

Α Παραλ. 29,6 και προεθυμήθησαν άρχοντες πατριών και οι άρχοντες των υιών Ισραήλ, και οι χιλίαρχοι και οι εκατόνταρχοι, και οι προστάται των έργων και οι οικοδόμοι τού βασιλέως

Α Παραλ. 29,6 Επροθυμοποιήθησαν οι αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών, οι άρχοντες των φυλών, οι χιλίαρχοι, οι

εκατόνταρχοι, οι επιστάται των έργων και οι οικοδόμοι του βασιλέως.

Α Παραλ. 29,7 και έδωκαν εις τα έργα τού οίκου Κυρίου χρυσιού τάλαντα πεντακισχίλια και χρυσούς μυρίους και αργυρίου τάλαντων δέκα χιλιάδας και χαλκού τάλαντα μύρια οκτακισχίλια και σιδήρου τάλαντων χιλιάδας εκατόν.

Α Παραλ. 29,7 Προσέφεραν προθύμως δια τα έργα του ναού του Κυρίου πέντε χιλιάδας χρυσά τάλαντα, δέκα χιλιάδας χρυσά νομίσματα, δέκα χιλιάδας αργυρά τάλαντα, δεκακτώ χιλιάδας τάλαντα χαλκού και εκατόν χιλιάδας τάλαντα σιδήρου.

Α Παραλ. 29,8 και οίς ευρέθη παρ αυτοίς λίθος, έδωκαν εις τας αποθήκας οίκου Κυρίου διά χειρός Ιεϊήλ τού Γεδωνί.

Α Παραλ. 29,8 Εκείνοι, οι οποίοι ε*χον υπό την κατοχήν των πολυτίμους λίθους, έδωκαν αυτούς δια το θησαυροφυλάκιον του ναού του Κυρίου, το οποίον ευρίσκετο υπό την εποπτείαν του Ιεϊήλ του Γεθωνίτου.

Α Παραλ. 29,9 και ευφράνθη ο λαός υπέρ τού προθυμηθῆναι, ότι εν καρδία πλήρει προεθυμήθησαν τώ Κυρίω, και Δαυίδ ο βασιλεύς ευφράνθη μεγάλως.

Α Παραλ. 29,9 Ο λαός ηυφράνθη δια την ολοπρόθυμον αυτήν προσφοράν, διότι με όλην των την καρδίαν τα αφιέρωσαν στον Κυριον. Και ο βασιλεύς Δαυίδ ηυφράνθη επίσης πάρα πολύ.

Α Παραλ. 29,10 και ευλόγησεν ο βασιλεύς Δαυίδ τον Κύριον ενώπιον της εκκλησίας λέγων· ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ο πατήρ ημών από τού αιώνος και έως τού αιώνος.

Α Παραλ. 29,10 Τοτε δε ο βασιλεύς Δαυίδ εδόξασε τον Θεόν ενώπιον όλης της συγκεντρώσεως λέγων· "δοξασμένοι είσαι, Κυριε, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, ο πατήρ ημών από αιώνων έως αιώνας των αιώνων.

Α Παραλ. 29,11 σοί, Κύριε, η μεγαλωσύνη και η δύναμις και το καύχημα και η νίκη και η ισχύς, ότι σύ πάντων των εν τώ ουρανώ και επί της γής δεσπόζεις, από προσώπου σου ταράσσεται πάς βασιλεύς και έθνος.

Α Παραλ. 29,11 Εις σε, Κυριε, υπάρχει πάντοτε η μεγαλωσύνη, η δύναμις, η δόξα, η νίκη, η ισχύς, διότι συ είσαι ο απόλυτος Κυριος όλων όσα υπάρχουν στον ουρανόν και εις την γην. Ενώπιόν σου τρέμει και συγκλονίζεται κάθε βασιλεύς και έθνος.

Α Παραλ. 29,12 παρά σου ο πλούτος και η δόξα, σύ πάντων άρχεις, Κύριε, ο άρχων πάσης αρχής, και εν χειρί σου ισχύς και δυναστεία, και εν χειρί σου, παντοκράτωρ, μεγαλύναи και κατισχύσαι τα πάντα.

Α Παραλ. 29,12 Από σε προέρχεται ο πλούτος και η δόξα. Συ, Κυριε, είσαι ο άρχων των πάντων, ο άρχων των αρχόντων και εις τα χέρια σου, Κυριε παντοκράτωρ, υπάρχει η ισχύς και η δύναμις, και εις τα χέρια σου εναπόκειται να κάμης τα πάντα μεγάλα και ισχυρά.

Α Παραλ. 29,13 και νύν, Κύριε, εξομολογούμεθά σοι και αινούμεν το όνομα της καυχήσεώς σου.

Α Παραλ. 29,13 Και τώρα, Κυριε, δοξολογούμεν και υμνολογούμεν το πανένδοξον όνομά σου.

Α Παραλ. 29,14 και τις ειμι εγώ και τις ο λαός μου, ότι ισχύσαμεν προθυμηθῆναι σοι κατά ταύτα· ότι σά τα πάντα, και εκ των σών δεδώκαμέν σοι.

Α Παραλ. 29,14 Ποιός δε είμαι εγώ και ποιός είναι ο λαός μου, που ηξιώθημεν να προσφέρωμεν προθύμως τας δωρεάς αυτάς; Ιδικά σου είναι τα πάντα, και από τα ιδικά σου προσφέρομεν εις σε τα δώρα μας.

Α Παραλ. 29,15 ότι πάροικοί εσμεν εναντίον σου και παροικούντες ως πάντες οι πατέρες ημών· ως σκιά αι ημέραι ημών επί γής, και ουκ έστιν υπομονή.

Α Παραλ. 29,15 Ημείς είμεθα παρεπίδημοι ενώπιόν σου και παρεπίδημοι επάνω εις την γην, όπως ήσαν και όλοι οι πατέρες μας. Σαν σκία φεύγουν αι ημέραι μας εις την γην και δεν υπάρχει μονιμότης επάνω εις αυτήν.

Α Παραλ. 29,16 Κύριε ο Θεός ημών, προς πάν το πλήθος τούτο, ό ητοιμάκα οικοδομηθῆναι οίκον τώ ονόματι τώ αγίω σου, εκ χειρός σου εστι, και σοί τα πάντα.

Α Παραλ. 29,16 Κυριε ο Θεός ημών, όλαι αυταί αι πλούσιαι προσφοραί, τας οποίας εγώ έχω ετοιμάσει δια να οικοδομηθή ο ναός προς τιμήν του αγίου σου Ονόματος, προέρχονται από τα χέρια σου και εις σε ανήκουν όλα.

Α Παραλ. 29,17 και έγνων, Κύριε, ότι σύ εί ο ετάζων καρδιάς και δικαιοσύνην αγαπάς· εν απλότητι καρδιάς προεθυμήθη ταύτα πάντα, και νύν τον λαόν σου τον ευρεθέντα ώδε είδον εν ευφροσύνη προθυμηθέντα σοι.

Α Παραλ. 29,17 Εγώ, Κυριε, ε γνώρισα και κατενόησα ότι συ είσαι εκείνος, που ξεετάζεις τας καρδιάς των ανθρώπων και αγαπάς την δικαιοσύνην. Εγώ με απλότητα καρδιάς επροθυμοποιήθηνα να προσφέρω όλα αυτά δια το έργον σου. Αλλά είδα και τον λαόν σου, ο οποίος τώρα ευρίσκεται εδώ συγκεντρωμένος, με μεγάλην προθυμίαν και ευφροσύνην να προσφέρει εις σε τα δώρα του.

Α Παραλ. 29,18 Κύριε ο Θεός Αβραάμ και Ισαάκ και Ισραήλ, των πατέρων ημών, φύλαξον ταύτα εν διανοία καρδιάς λαού σου εις τον αιώνα και κατεύθυνον τας καρδιάς αυτών προς σε.

Α Παραλ. 29,18 Κυριε, ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ, των προπατόρων ημών, διατήρησε στον αιώνα τα ευσεβή αυτά αισθήματα εις τας καρδιάς του λαού σου και κατεύθυνε τας καρδιάς αυτών προς σε.

Α Παραλ. 29,19 και Σαλωμών τώ υιώ μου δός καρδιαν αγαθήν ποιείν τας εντολάς σου και τα μαρτύριά σου και τα προστάγματά σου και τού επί τέλους αγαγείν την κατασκευήν τού οίκου σου.

Α Παραλ. 29,19 Και στον Σολομώντα, τον υιόν μου, δώσε αγαθήν καρδιαν, δια να τηρή τας εντολάς σου, τα μαρτύριά σου και τα προστάγματά σου και να φέρη έτσι εις πέρας την κατασκευήν του ναού σου".

Α Παραλ. 29,20 και είπε Δαυίδ πάση τή εκκλησία· ευλογήσατε Κύριον τον Θεόν ημών· και ευλόγησε πάσα η εκκλησία Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών, και κάμφαντες τα γόνατα προσεκύνησαν τώ Κυρίω, και τώ βασιλεί.

Α Παραλ. 29,20 Απηυθύνθη τότε ο Δαυίδ και είπε προς όλην την συγκέντρωσιν των Ισραηλιτών· "δοξολογήσατε τον Κυριον μας και Θεόν μας". Ολόκληρος η συγκέντρωσις ευλόγησε Κυριον τον Θεόν των πατέρων των και κλίναντες τα γόνατά των προσεκύνησαν τον Κυριον και τον βασιλέα.

Α Παραλ. 29,21 και έθυσσε Δαυίδ τώ Κυρίω θυσίας και ανήνεγκεν ολοκαυτώματα τώ Θεώ τή επαύριον της πρώτης ημέρας μόσχους χιλίους, κριούς χιλίους, άρνας χιλίους και τας σπονδάς αυτών και θυσίας εις πλήθος παντί τώ Ισραήλ.

Α Παραλ. 29,21 Την επομένη της ημέρας αυτής προσέφερεν ο Δαυίδ θυσίας στον Κυριον. Προσέφερεν ως ολοκαυτώματα χιλίους μόσχους, χιλίους κριούς, χιλίους αμνούς, σπονδάς οίνου και πολυαρίθμους άλλας θυσίας δι' όλον τον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Παραλ. 29,22 και έφαγον και έπιον εναντίον τού Κυρίου εν εκείνη τή ημέρα μετά χαράς και εβασίλευσαν εκ δευτέρου τον Σαλωμών υιόν Δαυίδ και έχρισαν αυτόν τώ Κυρίω εις βασιλέα και Σαδώκ εις ιερωσύνην.

Α Παραλ. 29,22 Οι δε Ισραηλίται έφαγον και έπιον ενώπιον του Κυρίου κατά την ημέραν εκείνην με μεγάλην χαράν. Τοτε

δια δευτέραν φοράν ανεκήρυξαν τον Σολομώντα, τον υιόν του Δαυίδ, ως βασιλέα και έχρισαν αυτόν ως βασιλέα εις δόξαν του Κυρίου. Εχρισαν δε και τον Σαδώκ ως αρχιερέα.

Α Παραλ. 29,23 και εκάθισε Σαλωμών επί θρόνου Δαυίδ τού πατρός αυτού και ευδοκήθη, και υπήκουσαν αυτού πάς Ισραήλ·

Α Παραλ. 29,23 Εκάθισεν ο Σολομών στον θρόνον του πατρός του του Δαυίδ και ευδοκίμησεν ως βασιλεύς. Όλοι δε οι Ισραηλίται υπήκουσαν εις αυτόν.

Α Παραλ. 29,24 οι άρχοντες και οι δυνάσται και πάντες υιοί Δαυίδ τού βασιλέως τού πατρός αυτού υπετάγησαν αυτώ.

Α Παραλ. 29,24 Υπήκουσαν όλοι οι αρχηγοί, όλοι οι επ' εξουσίαις, όλοι οι άλλοι υιοί του βασιλέως Δαυίδ του πατρός του.

Α Παραλ. 29,25 και εμεγάλυνε Κύριος τον Σαλωμών επάνωθεν παντός Ισραήλ και έδωκεν αυτώ δόξαν βασιλέως, ό ουκ εγένετο επί παντός βασιλέως έμπροσθεν αυτού.

Α Παραλ. 29,25 Ο Κυριος ανέδειξε μέγαν και ένδοξον τον Σολομώντα άρχοντα εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν και έδωκεν εις αυτόν τέτοιαν βασιλικήν δόξαν, ομοία της οποίας δεν υπήρχε προ αυτού εις κανένα βασιλέα.

Α Παραλ. 29,26 και Δαυίδ υιός Ιεσσαί εβασίλευσεν επί Ισραήλ

Α Παραλ. 29,26 Ο Δαυίδ, ο υιός του Ιεσσαί, εβασίλευσεν επί του ισραηλιτικού λαού

Α Παραλ. 29,27 έτη τεσσαράκοντα, εν Χεβρών έτη επτά και εν Ιερουσαλήμ έτη τριακοντατρία.

Α Παραλ. 29,27 τεσσαράκοντα έτη· επτά έτη εις την Χεβρών και τριάκοντα τρία έτη εις την Ιερουσαλήμ.

Α Παραλ. 29,28 και ετελεύτησεν εν γήρα καλώ, πλήρης ημερών, πλούτω και δόξη, και εβασίλευσε Σαλωμών υιός αυτού αντ αυτού.

Α Παραλ. 29,28 Απέθανε δε εις ένα ευτυχημένον γήρας πλήρης ημερών, γεμάτος πλούτη και δόξαν. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο Σολομών, ο υιός του.

Α Παραλ. 29,29 οι δε λοιποί λόγιοι τού βασιλέως Δαυίδ, οι πρότεροι και οι ύστεροι, γεγραμμένοι εισίν εν λόγοις Σαμουήλ τού βλέποντος και επί λόγων Νάθαν τού προφήτου και επί λόγων Γάδ τού βλέποντος

Α Παραλ. 29,29 Όλα τα άλλα έργα του βασιλέως Δαυίδ, προηγούμενα και επόμενα, είναι γραμμένα στο βιβλίον του Σαμουήλ του προφήτου, στο βιβλίον Ναθαν του προφήτου και στο βιβλίον Γαδ του προφήτου.

Α Παραλ. 29,30 περί πάσης της βασιλείας αυτού και της δυναστείας αυτού, και οι καιροί, οί εγένοντο επ αυτώ, και επί τον Ισραήλ και επί πάσας βασιλείας της γής.

Α Παραλ. 29,30 Εκεί είναι γραμμένα τα περί όλης της βασιλείας του Δαυίδ, περί των κατορθωμάτων του, όπως επίσης και περί των διαφόρων περιστάσεων και συνθηκών, υπό τας οποίας έζητην αυτός και ο ισραηλιτικός λαός και όλοι αι βασιλείαι των άλλων χωρών, με τας οποίας ήλθεν εις κάποιον σχέσιν ο Δαυίδ.

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ Β' (Μασ. Χρονικών Β')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Β Παραλ. 1,1 Και ενίσχυσε Σαλωμών υιός Δαυίδ επί την βασιλείαν αυτού, και Κύριος ο Θεός αυτού μετ αυτού και εμεγάλυνεν αυτόν εις ύψος.

Β Παραλ. 1,1 Ο Σολομών, ο υιός του Δαυίδ, ενισχύθη και εστερεώθη εις την βασιλείαν του. Κυριος δε ο Θεός ήτο μαζί του, ο οποίος και τον εξύψωσε μεγάλως.

Β Παραλ. 1,2 και ειπε Σαλωμών προς πάντα Ισραήλ, τοίς χιλιάρχοις και τοίς εκατοντάρχοις και τοίς κριταίς και πάσι τοίς άρχουσιν εναντίον Ισραήλ τοίς άρχουσι των πατριών.

Β Παραλ. 1,2 Ο Σολομών έδωσε τότε διαταγήν εις όλους τους Ισραηλίτας, στους χιλιάρχους, τους εκατοντάρχους, τους δικαστάς και εις όλους τους άλλους άρχοντας του ισραηλιτικού λαού και τους αρχηγούς των οικογενειών, να συγκεντρωθούν στο ύψωμα Γαβαών.

Β Παραλ. 1,3 και επορεύθη Σαλωμών και πάσα η εκκλησία εις την υψηλήν την εν Γαβαών, ού εκεί ήν η σκηνή τού μαρτυρίου τού Θεού, ήν εποίησε Μωυσής παίς Κυρίου εν τή ερήμω·

Β Παραλ. 1,3 Εκεί μετέβη ο Σολομών, όπως και όλοι οι συγκεντρωθέντες, στο ύψωμα πλησίον της Γαβαών, όπου ευρίσκετο η Σκηνή του Μαρτυρίου του Θεού, την οποίαν είχε κατασκευάσει εις την έρημον ο Μωϋσής, ο δούλος του Θεού.

Β Παραλ. 1,4 αλλά κιβωτόν τού Θεού ανήνεγκε Δαυίδ εκ πόλεως Καριαθιαρίμ, ότι ητοιμασεν αυτή Δαυίδ, ότι έπηξεν αυτή σκηνήν εν Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 1,4 Την Κιβωτόν όμως του Μαρτυρίου του Θεού είχε μεταφέρει ο Δαυίδ από την πόλιν Καριαθιαρίμ εις την Ιερουσαλήμ εις θέσιν, όπου είχε προηγουμένως ετοιμάσει, διότι εκεί είχε στήσει Σκηνήν δι' αυτήν.

Β Παραλ. 1,5 και το θυσιαστήριον το χαλκού, ό εποίησε Βεσελεήλ υιός Ουρίου, υιού Ωρ, εκεί ήν έναντι της σκηνης Κυρίου, και εξεζήτησεν αυτό Σαλωμών και η εκκλησία,

Β Παραλ. 1,5 Το δε χάλκινον θυσιαστήριον, το οποίον είχε κατασκευάσει ο Βεσελεήλ ο υιός του Ουρίου υιού του Ωρ, ευρίσκετο εκεί εις την Γαβαών απέναντι από την Σκηνήν του Μαρτυρίου. Προς το θυσιαστήριον αυτό επορεύθησαν ο Σολομών και όλη η συγκεντρωσις, δια να προσφέρουν επάνω εις αυτό θυσίαν.

Β Παραλ. 1,6 και ήνεγκε Σαλωμών εκεί επί το θυσιαστήριον το χαλκού ένώπιον Κυρίου το εν τή σκηνή και ήνεγκεν επ αυτώ ολοκαύτωσιν χιλίαν.

Β Παραλ. 1,6 Ο Σολομών προσέφερε πράγματι στο χαλκούν αυτό θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, που ευρίσκετο ένώπιον του Κυρίου εκεί εις την Σκηνήν, προσέφερεν επάνω εις αυτό χίλια ζώα ως ολοκαυτώματα.

Β Παραλ. 1,7 εν τή νυκτί εκείνη ώφθη Θεός τώ Σαλωμών και ειπεν αυτώ· αίτησαι τι σοι δώ.

Β Παραλ. 1,7 Την επομένην νύκτα παρουσιάσθη ο Θεός στον Σολομώντα και του ειπε· "ζήτησέ μου, τι θέλεις να σου δώσω".

Β Παραλ. 1,8 και ειπε Σαλωμών προς τον Θεόν· σύ εποίησας μετά Δαυίδ τού πατρός μου έλεος μέγα και εβασίλευσάς με αντ αυτού·

Β Παραλ. 1,8 Ο Σολομών απήνητησε προς τον Θεόν· "Συ έδειξες προς τον πατέρα μου, τον Δαυίδ, την μεγάλην σου αγαθότητα και καλωσύνην και ώρισες να βασιλεύσω εγώ, αντί εκείνου.

Β Παραλ. 1,9 και νύν, Κύριε ο Θεός, πιστωθήτω δή το όνομά σου επί Δαυίδ τον πατέρα μου, ότι σύ εβασίλευσάς με επί λαόν

πολύν, ως ο χούς της γής:

B Παραλ. 1,9 Και τώρα, Κύριε ο Θεός, ας εκπληρωθή η κατά πάντα αξιόπιστος υπόσχεσίς σου προς τον Δαβίδ, τον πατέρα μου, διότι συ με ανέδειξες βασιλέα εις λαόν τόσον πολυάριθμον, όσος είναι ο κοινοστός της γής.

B Παραλ. 1,10 νύν σοφίαν και σύνεσιν δός μοι, και εξελεύσομαι ενώπιον τού λαού τούτου και εισελεύσομαι, ότι τις κρινεί τον λαόν σου τον μέγαν τούτον:

B Παραλ. 1,10 Δος μου, λοιπόν, σε παρακαλώ σοφίαν και σύνεσιν, δια να αναστρέφομαι συνετός εν μέσω του λαού αυτού και να τον κυβερνώ όπως πρέπει, διότι ποιός άνθρωπος, χωρίς την ιδικήν σου βοήθειαν, ημπορεί να κυβερνά ορθώς τον πολυάριθμον αυτόν λαόν σου:"

B Παραλ. 1,11 και είπεν ο Θεός προς Σαλωμών· ανθ ών εγένετο τούτο εν τή καρδιά σου και ουκ ητήσω πλούτον χρημάτων ουδέ δόξαν ουδέ την ψυχήν των υπεναντίων και ημέρας πολλάς ουκ ητήσω, και ήτησας σεαυτώ σοφίαν και σύνεσιν, όπως κρινής τον λαόν μου, εφ'ον εβασίλευσά σε επ'αυτόν,

B Παραλ. 1,11 Ο Θεός απήντησε προς τον Σολομώντα· "επειδή τέτοια συνετή και αξιόπαινος επιθυμία εγενήθη εις την καρδίαν σου και δεν εξήτησες πλούτη χρημάτων ούτε δόξαν, ούτε την ζαήν των εχθρών σου, ούτε μακροζωϊαν ιδικήν σου δεν εξήτησες, αλλά εξήτησες δια τον εαυτόν σου σοφίαν και σύνεσιν με τον σκοπόν να κυβερνάς και να κατευθύνης τον λαόν μου, επάνω στον οποίον εγώ σε κατέστησα βασιλέα,

B Παραλ. 1,12 την σοφίαν και την σύνεσιν δίδωμί σοι και πλούτον και χρήματα και δόξαν δώσω σοι, ως ουκ εγενήθη όμοιός σοι εν τοίς βασιλεύσι τοίς έμπροσθέν σου, και μετά σε ουκ έσται ούτως.

B Παραλ. 1,12 δίδω εις σε αυτήν την σοφίαν και την σύνεσιν. Επί πλέον θα σου δώσω και πλούτη και χρήματα και δόξαν, τόσα πολλά, όσα κανείς ποτέ βασιλεύς προηγουμένως από σε δεν ανεδείχθη όμοιός σου, ούτε και έπειτα από σε θα αναδειχθή άλλος όμοιος προς σε".

B Παραλ. 1,13 και ήλθε Σαλωμών εκ βαμά της εν Γαβαών εις Ιερουσαλήμ πρό προσώπου της σκηνης τού μαρτυρίου και εβασίλευσεν επί Ισραήλ.

B Παραλ. 1,13 Επειτα ο Σολομών επέστρεψεν από το υψώμα εκείνο της Γαβαών εις την Ιερουσαλήμ εμπρός εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου και έγινε ο βασιλεύς στον ισραηλιτικόν λαόν.

B Παραλ. 1,14 Καί συνήγαγε Σαλωμών άρματα και ιππείς, και εγένοντο αυτώ χίλια και τετρακόσια άρματα και δώδεκα χιλιάδες ιππέων· και κατέλιπεν αυτά εν πόλεσι των αρμάτων, και ο λαός μετά τού βασιλέως εν Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 1,14 Ο Σολομών συνεκέντρωσε πολεμικά άρματα και ιππείς, ώστε έφθασε να έχη χίλια τετρακόσια άρματα και δώδεκα χιλιάδες ιππείς. Αφήκε δε αυτά εις ειδικούς πόλεις, εις τας πόλεις των πολεμικών αρμάτων, ενώ ο στρατός ευρίσκετο μαζί με τον βασιλέα εις την Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 1,15 και έθηκεν ο βασιλεύς το αργύριον και το χρυσίον εν Ιερουσαλήμ ως λίθους, και τας κέδρους εν τή Ιουδαία ως συκαμίνους τας εν τή πεδινή εις πλήθος.

B Παραλ. 1,15 Απέκτησε δε ο βασιλεύς τόσον πολύ αργύριον και χρυσίον εις την Ιερουσαλήμ, ωσάν τους λίθους, και τόσας πολλές κέδρους εις όλην την Ιουδαίαν, ωσάν τις συκαμινίες που υπάρχουν πολυάριθμοι εις την πεδιάδα.

B Παραλ. 1,16 και η έξοδος των ίππων Σαλωμών εξ Αιγύπτου, και η τιμή των εμπορών τού βασιλέως· εμπορεύεσθαι ηγόραζον.

B Παραλ. 1,16 Επί πλέον ο Σολομών έκαμνε διαμετακομιστικόν εμπόριον ίππων από την Αίγυπτον πους άλλας χώρας. Οι έμποροι του βασιλέως επλήρωναν αυτούς και τους μετεπώλουν έπειτα εις άλλας αγοράς.

B Παραλ. 1,17 και ανέβαινον και εξήγον εξ Αιγύπτου άρμα εν εξακοσίων αργυρίου και ίππον πενήτηκοντα και εκατόν αργυρίου· και ούτω πάσι τοίς βασιλεύσι των Χετταίων και τοίς βασιλεύσι Συρίας εν χερσίν αυτών έφερον.

B Παραλ. 1,17 Οι έμποροι ήρχοντο και εξήγον από την Αίγυπτον άρματα και ίππους και επωλούσαν ένα πολεμικόν άρμα αντί εξακοσίων αργυρών σίκλων, ένα δε ίππον αντί εκατόν πενήντα αργυρών σίκλων. Από δε την Ιουδαίαν οι έμποροι αυτοί μεταπωλούσαν αυτά εις όλους τους βασιλείς των Χετταίων και τους βασιλείς της Συρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

B Παραλ. 2,1 Καί είπε Σαλωμών τού οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι Κυρίου και οίκον τή βασιλεία αυτού.

B Παραλ. 2,1 Ο Σολομών απεφάσισε και είπε τότε να ανοικοδομήση ναόν στο όνομα του Κυρίου, όπως επίσης και το βασιλικόν του ανάκτορον.

B Παραλ. 2,2 και συνήγαγε Σαλωμών εβδομήκοντα χιλιάδας ανδρών νωτοφόρων και ογδοήκοντα χιλιάδας λατόμων εν τώ όρει, και οι επιστάται επ' αυτών τρισχίλιοι εξακόσιοι.

B Παραλ. 2,2 Προς τον σκοπόν αυτόν ο Σολομών συνήθροισεν εβδομήκοντα χιλιάδες αχθοφόρους και ογδοήκοντα χιλιάδες λατόμους, οι οποίοι θα έκοπταν λίθους στο όρος. Επιστάτας επάνω εις αυτούς ώρισεν τρεις χιλιάδας εξακοσίους άνδρας.

B Παραλ. 2,3 και απέστειλε Σαλωμών προς Χιράμ βασιλέα Τύρου λέγων· ως εποίησας μετά Δαβίδ τού πατρός μου και απέστειλας αυτώ κέδρους τού οικοδομήσαι εαυτώ οίκον κατοικήσαι εν αυτώ,

B Παραλ. 2,3 Εστειλε δε ο Σολομών ανθρώπους του προς τον Χιράμ, τον βασιλέα της Τυρου, δια να του είπουν· "όπως εξυπηρέτησες τον πατέρα μου τον Δαβίδ και έστειλες προς αυτόν ξύλα κέδρινα, δια να ανοικοδομήση την κατοικίαν του και να κατοικήση εις αυτήν, έτσι κάμε τώρα και με εμέ.

B Παραλ. 2,4 και ιδού εγώ ο υιός αυτού οικοδομώ οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού μου αγιάσαι αυτόν αυτώ τού θυμιάν απέναντι αυτού θυμίαμα και πρόθεσιν διά παντός και τού αναφέρειν ολοκαυτώματα διά παντός το πρωϊ και το δείλης και εν τοίς σαββάτοις και εν ταις νομηνίαις και εν ταις εορταίς τού Κυρίου Θεού ημών· εις τον αιώνα τούτο επί τον Ισραήλ.

B Παραλ. 2,4 Ιδού εγώ, ο υιός του Δαβίδ, θα ανοικοδομήσω ναόν στο όνομα Κυρίου του Θεού μου, θα αφιερώσω τούτον εις αυτόν, ώστε να του προσφέρεται θυμίαμα και να παρατίθενται πάντοτε οι άρτοι της προθέσεως εις την τράπεζαν. Να προσφέρουν διαρκώς εις αυτόν θυσίας ολοκαυτωμάτων, πρωϊ και εσπέρας, όπως επίσης κατά τα σάββατα, κατά την πρώτην εκάστου μηνός και κατά τας άλλας εορτάς Κυρίου του Θεού μας. Αυτό είναι αιωνίως επιβεβλημένον καθήκον στον ισραηλιτικόν λαόν.

B Παραλ. 2,5 και ο οίκος, ον εγώ οικοδομώ μέγας, ότι μέγας Κύριος ο Θεός ημών παρά πάντας τους θεούς.

B Παραλ. 2,5 Ο ναός δε, τον οποίον εγώ θα ανοικοδομήσω, θα είναι πολύ μεγάλος, διότι Κυριος ο Θεός ημών είναι ο απολύτως μέγας υπέρ πάντας τους άλλους θεούς.

B Παραλ. 2,6 και τις ισχύσει οικοδομήσαι αυτώ οίκον; ότι ο ουρανός και ο ουρανός τού ουρανού ου φέρουσι την δόξαν αυτού. και τις εγώ οικοδομών αυτώ οίκον; ότι αλλ ή τού θυμιάν κατέναντι αυτού.

B Παραλ. 2,6 Και ποιός άνθρωπος θα ημπορέση ποτέ να ανοικοδομήση ναόν αντάξιον αυτού; Διότι ο ουρανός ο ένας και οι ουρανοί των ουρανών δεν ημπορούν να βαστάσουν την δόξαν του. Ποιός λοιπόν είμαι εγώ, ο οποίος θα τολμήσω να ανοικοδομήσω οίκον προς τιμήν του; Ο ναός αυτός κτιζεται μόνον και μόνον, δια να προσφέρεται ενώπιόν του θυμίαμα.

B Παραλ. 2,7 και νύν απόστειλόν μοι άνδρα σοφόν και ειδότα τού ποιήσαι εν τώ χρυσίω και εν τώ αργυρίω και εν τώ χαλκώ και εν τώ σιδήρω και εν τή πορφύρα και εν τώ κοκκίνω και εν τή υακίνθω και επιστάμενον γλύψαι γλυφήν μετά των σοφών των μετ εμού εν Ιουδα και εν Ιερουσαλήμ, ά ητοίμασε Δαυίδ ο πατήρ μου.

B Παραλ. 2,7 Και τώρα, λοιπόν, σε παρακαλώ στείλε μου άνδρα σοφόν, γνωρίζοντα να κατεργάζεται τον χρυσόν, τον άργυρον, τον χαλκόν, τον σίδηρον και τα υφάσματα τα πορφυρά, τα βαθέως ερυθρά και τα κυανά.

B Παραλ. 2,8 και απόστειλόν μοι ξύλα κέδρινα και αρκεύθινα και πεύκινα εκ τού Λιβάνου, ότι εγώ οίδα ως οι δούλοι σου οίδασι κόπτειν ξύλα εκ τού Λιβάνου· και ιδού οι παίδές σου μετά των παίδων μου

B Παραλ. 2,8 Στείλε μου άνδρα, που να γνωρίζει την τέχνην του γλύπτου, δια να συνεργασθή με άλλους τεχνίτας ιδικούς μου, που ευρίσκονται εις την Ιερουσαλήμ και την Ιουδαίαν, δια να κατεργασθούν τα ύλικά, τα οποία προητοίμασεν ο πατήρ μου. Στείλε μου επίσης ξυλείαν κέδρων, αγριοκυπαρίσσω και πεύκων από το όρος Λιβανον, διότι γνωρίζω πόσον ικανοί, είναι οι δούλοι σου να κόπτουν τέτοια ξύλα από τον Λιβανον. Οι δούλοι σου δε θα συνεργασθούν προς τούτο με τους ιδικούς μου δούλους.

B Παραλ. 2,9 πορεύσονται ετοιμάσαι μοι ξύλα εις πλήθος, ότι ο οίκος, ον εγώ οικοδομά μέγας και ένδοξος.

B Παραλ. 2,9 Μαζή θα πάνε και οι μεν και οι δε, δια να προετοιμάσουν πολυάριθμα τέτοια ξύλα, διότι ο ναός, τον οποίον θα ανοικοδομήσω, θα είναι μέγας και ένδοξος.

B Παραλ. 2,10 και ιδού τοίς εργαζομένοις τοίς κόπτουσι ξύλα εις βρώματα δέδωκα σίτον εις δόματα τοίς παισί σου κόρων πυρού είκοσι χιλιάδας και κριθών κόρων είκοσι χιλιάδας και οίνου μέτρων είκοσι χιλιάδας και ελαιίου μέτρων είκοσι χιλιάδας.

B Παραλ. 2,10 Εγώ δε θα δώσω στους εργάτας τους άνδρας σου, οι οποίοι θα κόπτουν αυτά τα ξύλα, ως αμοιβήν των είδη προς διατροφήν, τέσσαρα και πλέον εκατομμύρια κιλά σίτου, τέσσαρα και πλέον εκατομμύρια κιλά κριθής, εκατόν τριαντατέσσαρας χιλιάδας και πλέον κιλά οίνου, εκατόν τριαντατέσσαρας χιλιάδας και πλέον κιλά λάδι".

B Παραλ. 2,11 και είπε Χιράμ βασιλεύς Τύρου εν γραφή και απέστειλε προς Σαλωμών λέγων· εν τώ αγαπήσαι Κύριον τον λαόν αυτού έδωκέ σε επ αυτούς βασιλέα.

B Παραλ. 2,11 Ο βασιλεύς της Τυρου ο Χιράμ απήντησε με επιστολήν προς τον Σολομώντα, την οποίαν του έστειλε με ανθρώπουσ του και του έλεγεν· "επειδή ο Κυριος ηγάπησε τον λαόν του, δια τούτο έδωκε σε ως βασιλέα εις αυτόν τον λαόν".

B Παραλ. 2,12 και είπε Χιράμ· ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ός εποίησε τον ουρανόν και την γήν, ός έδωκε τώ Δαυίδ τώ βασιλεί υιόν σοφόν και επιστάμενον επιστήμην και σύνεσιν, ός οικοδομήσει οίκον τώ Κυρίω και οίκον τή βασιλεία αυτού.

B Παραλ. 2,12 Και προσέθεσεν ακόμη ο Χιράμ· "ας είναι ευλογητός Κυριος ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην, διότι αυτός έδωκεν στον βασιλέα Δαυίδ υιόν σοφόν, ο οποίος είναι κάτοχος επιστήμης και σοφίας, και αυτός θα ανοικοδομήση ναόν προς τιμήν του Κυρίου, και βασιλικόν ανάκτορον δια τον εαυτόν του.

B Παραλ. 2,13 και νύν απέστειλά σοι άνδρα σοφόν και ειδότα σύνεσιν Χιράμ τον πατέρα μου

B Παραλ. 2,13 Και τώρα έστειλα προς σε ένα άνδρα σοφόν και συνετόν, τον Χιράμ, τον οποίον έχω ωσαν τον πατέρα μου.

B Παραλ. 2,14 (η μήτηρ αυτού από θυγατέρων Δάν, και ο πατήρ αυτού ανήρ Τύριος) ειδότα ποιήσαι εν χρυσίω και εν αργυρίω και εν χαλκώ και εν σιδήρω και εν λίθοις και ξύλοις και υφαίνειν εν τή πορφύρα και εν τή υακίνθω και εν τή βύσσω και εν τώ κοκκίνω και γλύψαι γλυφάς και διανοείσθαι πάσαν διάνοησιν, όσα αν δώσ αυτώ, μετά των σοφών σου και σοφών Δαυίδ κυρίου μου πατρός σου.

B Παραλ. 2,14 (Η μητέρα αυτού κατάγεται από την ισραηλιτικήν φυλήν του Δαν, ο δε πατέρας του είναι πολίτης της Τυρου)· αυτός λοιπόν, γνωρίζει να κατεργάζεται τον χρυσόν, τον άργυρον, τον χαλκόν, τον σίδηρον, τους λίθους και τα ξύλα. Γνωρίζει επίσης να υφαίνει υφάσματα πορφυρά, κυανά, βαθέως ερυθρά. Γνωρίζει την τέχνην του γλύπτου και ημπορεί να επινοή διάφορα σχέδια, γενικώς να φέρη εις πέρας κάθε τι, που θα του αναθέσης, μαζή με τους ιδικούς σου σοφούς τεχνίτας και τους σοφούς τεχνίτας του πατρός σου και κυρίου μου, του Δαυίδ.

B Παραλ. 2,15 και νύν τον σίτον και την κριθήν και το έλαιον και τον οίνον, ά είπεν ο κύριός μου, αποστειλάτω τοίς παισίν αυτού.

B Παραλ. 2,15 Ως προς δε τον σίτον, το κριθάρι, το έλαιον και τον οίνον, τα οποία συ ώρισες ως αμοιβήν των, συ ο κύριός μου ας τα αποστειλής στους δούλους του εδώ.

B Παραλ. 2,16 και ημείς κόψομεν ξύλα εκ τού Λιβάνου κατά πάσαν την χρείαν σου και άξομεν αυτά σχεδίασ επί θάλασσαν Ιόππης, και σύ άξεις αυτά εις Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 2,16 Ημείς δε θα κόψωμεν από το όρος Λιβανον όσα ξύλα χρειασθής και θα φέρωμεν με σχεδίασ δια της Μεσογειου Θαλάσσης έως εις την Ιόππην. Από εκεί δε συ θα τα μεταφέρης εις την Ιερουσαλήμ".

B Παραλ. 2,17 και συνήγαγε Σαλωμών πάντας τους άνδρας τους προσηλύτους τους εν γη Ισραήλ μετά τον αριθμόν, ον ηριθμησεν αυτούς Δαυίδ ο πατήρ αυτού, και ευρέθησαν εκατόν πενήντα χιλιάδες και τρισχιλίοι εξακόσιοι.

B Παραλ. 2,17 Ο Σολομών συνεκέντρωσεν όλους τους ξένους άνδρας, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την χώραν του Ισραήλ και οι οποίοι κατά την αριθμησιν, που είχε κάμει ο πατήρ του ο Δαυίδ, ευρέθη ότι ήσαν εκατόν πενήντα τρεις χιλιάδες εξακόσιοι.

B Παραλ. 2,18 και εποίησεν εξ αυτών εβδομήκοντα χιλιάδας νωτοφόρων και ογδοήκοντα χιλιάδας λατόμων και τρισχιλίους εξακοσίους εργοδιώκτας επί τον λαόν.

B Παραλ. 2,18 Από αυτούς εξεχώρισε εβδομήντα χιλιάδας ως αχθοφόρους, ογδοήκοντα χιλιάδας ως λατόμους και τρεις χιλιάδας εξακοσίους ως επιστάτας του εργαζομένου αυτού λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

B Παραλ. 3,1 Καί ήρξατο Σαλωμών τού οικοδομείν τον οίκον Κυρίου εν Ιερουσαλήμ εν όρει τού Αμωρια, ού ώφθη Κύριος τώ Δαυίδ πατρί αυτού, εν τώ τόπω, ώ ητοίμασε Δαυίδ εν άλω Ορνά τού Ιερουσαίου.

Β Παραλ. 3,1 Ο Σολομών ήρχισε να ανοικοδομή εις την Ιερουσαλήμ τον ναόν του Κυρίου, επάνω στο όρος Αμωρία, εκεί όπου είχε παρουσιασθή ο Κυριος προς τον πατέρα του τον Δαυίδ, και συγκεκριμένως στον τύπον, τον οποίον είχε προετοιμάσει ο Δαυίδ στο αλώνι του Ορνά του Ιεβουσαίου.

Β Παραλ. 3,2 και ήρξατο οικοδομήσαι εν τώ μηνί τώ δευτέρω εν τώ έτει τώ τετάρτω της βασιλείας αυτού.

Β Παραλ. 3,2 Ηρχισε να ανοικοδομή αυτόν τον ναόν κατά τον δεύτερον μήνα του τετάρτου έτους της βασιλείας του.

Β Παραλ. 3,3 και ταύτα ήρξατο Σαλωμών τού οικοδομήσαι τον οίκον τού Θεού· μήκος πήχεων η διαμέτρησις η πρώτη πήχεων εξήκοντα και εύρος πήχεων είκοσι.

Β Παραλ. 3,3 Ως εξής ήρχισεν ο Σολομών να ανοικοδομή τον ναόν του Θεού. Το μήκος του ναού κατά το παλαιόν μέτρον ήτο εξήκοντα εβραϊκοί πήχεις, το δε πλάτος είκοσι πήχεις.

Β Παραλ. 3,4 και αιλάμ κατά πρόσωπον τού οίκου, μήκος επί πρόσωπον πλάτους τού οίκου πήχεων είκοσι και ύψος πήχεων εκατόν είκοσι· και κατεχύσωσεν αυτόν έσωθεν χρυσίω καθαρώ.

Β Παραλ. 3,4 Ο πρόναος, ο οποίος ευρίσκετο έμπροσθεν του ναού, είχε πλάτος ίσον προς το πλάτος του ναού, είκοσι δηλαδή εβραϊκούς πήχεις. Είχε δε ύψος εκατόν είκοσιν εβραϊκούς πήχεις. Αυτόν ο Σολομών τον εχύσωσεν εσωτερικώς με καθαρόν χρυσόν.

Β Παραλ. 3,5 και τον οίκον τον μέγαν εξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις και κατεχύσωσε χρυσίω καθαρώ και έγλυψεν επ αυτού φοίνικας και χαλαστά.

Β Παραλ. 3,5 Τον κυρίως ναόν ενέδυσεν εσωτερικώς με ξύλα κέδρινα και τον εχύσωσε με καθαρόν χρυσόν. Κατεσκεύασεν επάνω εις αυτόν αναγλύφους μορφάς φοινίκων και μερικάς άλλας κρεμαστάς παραστάσεις.

Β Παραλ. 3,6 και εκόσμησε τον οίκον λίθις τιμίαις εις δόξαν και εχύσωσε χρυσίω χρυσίου τού εκ Φαρουΐμ

Β Παραλ. 3,6 Προς μεγαλυτέραν δε λαμπρότητα διεκόσμησε τον ναόν αυτόν εσωτερικώς με πολυτίμους λίθους και τον εχύσωσε με καθαρόν χρυσόν, ο οποίος προήρχετο από την Φαρουΐμ.

Β Παραλ. 3,7 και εχύσωσε τον οίκον και τους τοίχους αυτού και τους πυλώνας και τα οροφώματα και τα θυρώματα χρυσίω και έγλυψε Χερουβίμ επί των τοίχων.

Β Παραλ. 3,7 Και ενέδυσε με χρυσόν αυτόν τον ναόν, τους τοίχους του, τας θύρας, την οροφήν και τα παράθυρα. Εκαμε ανάγλυφα Χερουβίμ επάνω στους τοίχους.

Β Παραλ. 3,8 και εποίησε τον οίκον τού αγίου των αγίων, μήκος αυτού επί πρόσωπον πλάτους τού οίκου πήχεων είκοσι και το εύρος πήχεων είκοσι, και εχύσωσεν αυτόν χρυσίω καθαρώ εις Χερουβίμ εις τάλαντα εξακόσια.

Β Παραλ. 3,8 Κατεσκεύασεν επίσης τα Αγια των Αγίων του ναού. Το μήκος αυτών ήτο όσον το πλάτος του ναού, δηλαδή είκοσι πήχεις και το πλάτος ήτο επίσης είκοσι πήχεις. Ενέδυσε δε εσωτερικώς τον χώρον αυτόν με καθαρόν χρυσόν και με Χερουβίμ αξίας εξακοσίων τάλαντων.

Β Παραλ. 3,9 και ολκή των ήλων, ολκή τού ενός πενήκοντα σίκλοι χρυσίου. και το υπερών εχύσωσε χρυσίω.

Β Παραλ. 3,9 Το βάρος των χρυσών καρφίων, καθενός από αυτά, ήτο πενήκοντα σίκλοι χρυσοί. Με χρυσόν επίσης ενέδυσεν εσωτερικώς και το άνω μέρος.

Β Παραλ. 3,10 και εποίησεν εν τώ οίκω τώ αγίω των αγίων Χερουβίμ δύο, έργον εκ ξύλων και εχύσωσεν αυτά χρυσίω.

Β Παραλ. 3,10 Εις το εσωτερικόν του ναού, το οποίον ωνομάζετο Αγια Αγίων, κατεσκεύασε δύο Χερουβίμ από ξύλον και εχύσωσεν αυτά με καθαρόν χρυσόν.

Β Παραλ. 3,11 και αι πτέρυγες των Χερουβίμ το μήκος πήχεων είκοσι, και η πτέρυξ η μία πήχεων πέντε αποτομένη τού τοίχου τού οίκου, και η πτέρυξ η τέτρα πήχεων πέντε αποτομένη της πτέρυγος τού Χερουβ τού ετέρου·

Β Παραλ. 3,11 Αι πτέρυγες των δύο αυτών Χερουβίμ είχαν μαζί μήκος είκοσι πήχεις, η μία πτέρυξ είχε μήκος πέντε εβραϊκούς πήχεις και ήγγιζε τον τοίχον του ναού τούτου. Η άλλη πτέρυξ του ιδίου χερουβίμ είχαν επίσης πέντε πήχεις μήκος και ήγγιζε την πτέρυγα του άλλου χερουβίμ.

Β Παραλ. 3,13 και αι πτέρυγες των Χερουβίμ τούτων διαπεπετασμέναι πήχεων είκοσι· και αυτά εστηκόκα επί τους πόδας αυτών, και τα πρόσωπα αυτών εις τον οίκον.

Β Παραλ. 3,13 Αι πτέρυγες των δύο αυτών χερουβίμ ανοικταί είχαν μήκος είκοσι πήχεις. Αυτά ίσαντο όρθια στους πόδας των, τα δε πρόσωπα των ήσαν εστραμένα προς το τμήμα του ναού, το οποίον ωνομάζετο Αγια.

Β Παραλ. 3,14 και εποίησε το καταπέτασμα υακίνθου και πορφύρας και κοκκίνου και βύσσου και ύφανεν εν αυτώ Χερουβίμ.

Β Παραλ. 3,14 Κατεσκεύασεν επίσης ο Σολομών παραπέτασμα από λινόν ύφασμα χρώματος κυανού, πορφυρού και βαθέος ερυθρού. Επάνω δε εις αυτό είχε κενθήσει μορφάς Χερουβίμ.

Β Παραλ. 3,15 και εποίησεν έμπροσθεν τού οίκου στύλους δύο, πήχεων τριακονταπέντε το ύψος και τας κεφαλάς αυτών πήχεων πέντε.

Β Παραλ. 3,15 Εις το έμπροσθεν μέρος του ναού κατεσκεύασε δύο στύλους ύψους τριάκοντα πέντε πήχεων. Τα δε κιονόκρανα, τα επάνω εις αυτούς, είχαν ύψος πέντε πήχεις.

Β Παραλ. 3,16 και εποίησε σερσερώθ εν τώ δαβίρ και έδωκεν επί των κεφαλών των στύλων. και εποίησε ροΐσκους εκατόν και εποίησε ροΐσκους επί των χαλαστών.

Β Παραλ. 3,16 Κατεσκεύασεν επίσης γιφλάντες με αλυσίδες, όπως είχε κάμει και στον ναόν, τας οποίας ετοποθέτησεν εις τας κεφαλάς των στύλων. Εκαμες επίσης εκατόν ομοιώματα μικρών καρπών ροδιάς, τα οποία, ετοποθέτησεν εις τας κρεμαστάς αυτάς αλυσίδας.

Β Παραλ. 3,17 και έστησε τους στύλους κατά πρόσωπον τού ναού, ένα εκ δεξιών και τον ένα εκ ευωνύμων, και εκάλεσε το όνομα τού εκ δεξιών Κατόρθωσις και το όνομα τού εκ ευωνύμων Ισχύς.

Β Παραλ. 3,17 Εστησεν αυτούς τους στύλους εμπρός στον ναόν, ένα εκ δεξιών και ένα εκ ευωνύμων. Εκείνον τον οποίον ετοποθέτησεν εκ δεξιών, ωνόμασε Κατόρθωσις, τον άλλον δε που ετοποθέτησε εκ ευωνύμων, ωνόμασεν Ισχύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Β Παραλ. 4,1 Καί εποίησε θυσιαστήριον χαλκού, είκοσι πήχεων το μήκος και είκοσι πήχεων το εύρος και δέκα πήχεων το ύψος.

Β Παραλ. 4,1 Κατεσκεύασεν επίσης ο Σολομών το χαλκούθ θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, του οποίου το μεν μήκος

ήτο είκοσι εβραϊκοί πήχεις, το πλάτος επίσης είκοσι πήχεις, το δε ύψος δέκα πήχεις.

Β Παραλ. 4,2 και εποίησε την θάλασσαν χυτήν, δέκα πήχεων την διαμέτρησιν, στρογγύλην κυκλόθεν, και πέντε πήχεων το ύψος και το κύκλωμα τριάκοντα πήχεων.

Β Παραλ. 4,2 Κατεσκεύασε την χαλκίνην χυτήν θάλασσαν, της οποίας η διάμετρος ήτο δέκα πήχεις. Αυτή ήτο στογγύλη γύρω-γύρω. Το ύψος της ήτο πέντε πήχεις και η περιφέρειά της τριάκοντα πήχεις.

Β Παραλ. 4,3 και ομοίωμα μόσχων υποκάτω αυτής, κύκλω κυκλούσιν αυτήν, δέκα πήχεις περιέχουσι τον λουτήρα κυκλόθεν. δύο γένη εχώνευσαν τους μόσχους εν τή χωνεύσει αυτών,

Β Παραλ. 4,3 Κατω από αυτήν ήσαν ανάγλυφοι μορφαί μόσχων, που ολόγυρα την υπεβάσταζαν. Καθε δέκα πήχεις οι χάλκινοι αυτοί μόσχοι υποβάσταζαν την θάλασσαν, τον λουτήρα αυτόν, ολόγυρα. Αυτοί ευρίσκοντο εις δύο σειράς χυτοί μαζί με τον λουτήρα, ώστε να αποτελούν ένα σώμα.

Β Παραλ. 4,4 ή εποίησαν αυτούς, δώδεκα μόσχους, οι τρεις βλέποντες βοράν και οι τρεις δυσμάς και οι τρεις νότον και οι τρεις κατ ανατολάς, και η θάλασσα επ αυτών άνω, ήσαν τα οπίσθια αυτών έσω.

Β Παραλ. 4,4 Οι μόσχοι αυτοί ήσαν εν όλω δώδεκα. Οι τρεις έβλεπαν προς βοράν, οι τρεις προς δυσμάς, οι τρεις προς νότον και οι τρεις προς ανατολάς, η δε θάλασσα εστηρίζετο επάνω εις αυτούς. Οι οπίσω πόδες των μόσχων αυτών ήσαν γυρισμένοι προς το εσωτερικόν μέρος.

Β Παραλ. 4,5 και το πάχος αυτής παλαιστής, και το χείλος αυτής ως χείλος ποτηρίου, διαγεγλυμμένα βλαστούς κρίνων, χωρούσαν μετρητάς τρισχιλίους· και εξετέλεσε.

Β Παραλ. 4,5 Το πάχος του λουτήρος αυτού ήτο μία παλάμη, το δε χείλος του, ωσάν χείλος ποτηρίου, ήτο κομημένον με αναγλύφους βλαστούς ανθισμένων κρίνων. Αυτός ο λουτήρ εχωρούσεν είκοσι και πλέον χιλιάδες κιλά ύδατος. Και αυτόν ο Σολομών τον κατεσκεύασε τέλειον.

Β Παραλ. 4,6 και εποίησε λουτήρας δέκα και έθηκε τους πέντε εκ δεξιών και τους πέντε εξ αριστερών τού πλύνειν εν αυτοίς τα έργα των ολοκαυτωμάτων και αποκλύζειν εν αυτοίς· και η θάλασσα εις το νίπτεσθαι τους ιερείς εν αυτή.

Β Παραλ. 4,6 Ο Σολομών κατεσκεύασεν επίσης άλλους δέκα μικροτέρους λουτήρας, τους οποίους ετοποθέτησε πέντε εις τα δεξιά και πέντε εις τα αριστερά της αυλής του ναού, δια να πλύνουν εντός αυτών τα ζώα, που προσεφέροντο προς ολοκαύτωσιν. Εντός αυτών έπλυναν και τα αλλά προς θυσίαν προσφερόμενα. Ο μέγας όμως λουτήρ, η χαλκίνη θάλασσα, ήτο, δια να νίπτωνται εις αυτήν οι ιερείς μόνον.

Β Παραλ. 4,7 και εποίησε τας λυχνίας τας χρυσάς δέκα κατά το κρίμα αυτών και έθηκεν εν τώ ναώ, πέντε εκ δεξιών και πέντε εξ αριστερών.

Β Παραλ. 4,7 Ο Σολομών κατεσκεύασεν επίσης δέκα χρυσάς λυχνίας σύμφωνα με την εντολήν του Θεού. Ετοποθέτησε δε αυτάς εις τα Αγία του ναού, πέντε εκ δεξιών και πέντε εξ αριστερών.

Β Παραλ. 4,8 και εποίησε τραπέζας δέκα και έθηκεν εν τώ ναώ, πέντε εκ δεξιών και πέντε εξ ευωνύμων, και εποίησε φιάλας χρυσάς εκατόν.

Β Παραλ. 4,8 Κατεσκεύασεν ακόμη δέκα τραπέζας, πέντε από αυτάς ετοποθέτησεν εις τα δεξιά και πέντε, εις τα αριστερά των Αγίων. Κατεσκεύασεν ακόμη και εκατόν χρυσά κύπελλα (δια τας σπονδάς του οίνου).

Β Παραλ. 4,9 και εποίησε την αυλήν των ιερέων και την αυλήν την μεγάλην και θύρας τή αυλή και θυρώματα αυτών κατακεχαλωμένα χαλκώ·

Β Παραλ. 4,9 Κατεσκεύασε την εσωτερικήν αυλήν δια τους ιερείς και την μεγάλην εξωτερικήν αυλήν και τας θύρας αυτών των αυλών. Τα δε θυρόφυλλο των θυρών τα ενέδυσσε με χαλκόν.

Β Παραλ. 4,10 και την θάλασσαν έθηκεν από γωνίας τού οίκου εκ δεξιών ως προς ανατολάς κατέναντι.

Β Παραλ. 4,10 Ετοποθέτησε τον μεγάλον λουτήρα, την θάλασσαν, εις μίαν γωνίαν της αυλής προς τα δεξιά στο ανατολικόν μέρος απέναντι από τον ναόν.

Β Παραλ. 4,11 και εποίησε Χιράμ τας κρεάγρας και τα πυρεία και την εσχάραν τού θυσιαστηρίου και πάντα τα σκεύη αυτού. και συνετέλεσε Χιράμ ποιήσαι πάσαν την εργασίαν, ήν εποίησε Σαλωμών τώ βασιλεί εν οίκω τού Θεού,

Β Παραλ. 4,11 Ο Χιράμ κατεσκεύασε τας περόνας, το πυρεία, την εσχάραν του θυσιαστηρίου και όλα τα άλλα σκεύη αυτού. Ετσι δε ο Χιράμ ετελείωσεν όλον το έργον δια τον βασιλέα Σολομώντα στον οίκον του Θεού.

Β Παραλ. 4,12 στύλους δύο και επ αυτών γωλάθ τή χωθαρέθ επί των κεφαλών των στύλων δύο και δίκτυα δύο συγκαλύψαι τας κεφαλάς των χωθαρέθ, ά εστιν επί των κεφαλών των στύλων,

Β Παραλ. 4,12 Έκαμε τους δύο στύλους, τα δύο σφαιροειδή κιονόκρανα, τα οποία ήσαν εις την κορυφήν των στύλων, τα δύο δικτυωτά που εκάλυπταν τας δύο σφαίρας των κιονοκράνων, το οποία ευρίσκοντο εις την κορυφήν των στύλων.

Β Παραλ. 4,13 και κώδωνας χρυσούς τετρακοσίους εις τα δύο δίκτυα και δύο γένη ροΐσκων εν τώ δικτύω τώ ενί τού συγκαλύψαι τας δύο γωλάθ των χωθαρέθ, ά εστιν επάνω των στύλων.

Β Παραλ. 4,13 Κατεσκεύασεν επίσης τετρακοσίους μικρούς κωδωνίσκους, τους οποίους ετοποθέτησεν εις τα δύο αυτά δίκτυα. Επίσης και δύο σειράς από ομοιώματα καρπών ροδιάς επάνω εις κάθε δίκτυον, δια να καλύπτουν τα δύο αυτά επιστύλια των κιονοκράνων, που ευρίσκοντο στο άνω μέρος των στύλων.

Β Παραλ. 4,14 και τας μεχωνώθ εποίησε δέκα, και τους λουτήρας εποίησεν επί των μεχωνώθ

Β Παραλ. 4,14 Κατεσκεύασεν επίσης βάθρα και επάνω εις τα βάθρα αυτά ετοποθετησε δέκα λουτήρες.

Β Παραλ. 4,15 και την θάλασσαν μίαν και τους μόσχους τους δώδεκα υποκάτω αυτής

Β Παραλ. 4,15 Κατεσκεύασε την θάλασσαν, τον μεγάλον λουτήρα, και τους κάτω από αυτήν δώδεκα χαλκίνους μόσχους.

Β Παραλ. 4,16 και τους ποδιστήρας και τους αναλημπτήρας και τους λέβητας και τας κρεάγρας και πάντα τα σκεύη αυτών, ά εποίησε Χιράμ, και ανήνεγκε τώ βασιλεί Σαλωμών εν οίκω Κυρίου χαλκού καθαρού.

Β Παραλ. 4,16 Κατεσκεύασεν ακόμη τα τρίποδα, τα φτυάρια, τους λέβητας, τας κρεάγρας και όλα τα άλλα σκεύη αυτών· τα κατασκεύασεν ο Χιράμ από καθαρόν χαλκόν και τα προσέφερεν στον βασιλέα Σολομώντα δια τον ναόν του Κυρίου.

Β Παραλ. 4,17 εν τώ περιχώρω τού Ιορδάνου εχώνευσεν αυτά ο βασιλεύς εν τώ πάχει της γής εν οίκω Σοκχώθ και ανά μέσον Σαρηδαθά.

Β Παραλ. 4,17 Εχυσεν αυτά ο βασιλεύς εις τα περιχώρα του ποταμού Ιορδάνου εις έδαφος αργιλώδες, εις εργαστήριον που ευρίσκετο μεταξύ Σοκχώθ και Σαρηδαθά.

Β Παραλ. 4,18 και εποίησε Σαλωμών πάντα τα σκεύη ταύτα εις πλήθος σφόδρα, ότι ουκ εξέλιπεν ολική τού χαλκού.

B Παραλ. 4,18 Ο Σολομών κατεσκεύασεν όλα αυτά τα σκεύη εις πολύ μέγαν αριθμόν, διότι ήσαν ανεξάντλητοι αι ποσότητες του χαλκού.

B Παραλ. 4,19 και εποίησε Σαλωμών πάντα τα σκεύη οίκου Κυρίου και το θυσιαστήριον το χρυσούν και τας τραπέζας (και επ αυτών άρτοι προθέσεως)

B Παραλ. 4,19 Εκαμεν ακόμη και τα άλλα σκεύη του ναού του Κυρίου, δηλαδή το χρυσούν θυσιαστήριον των θυμιαμάτων, τας τραπέζας (επάνω εις τας οποίας θα ετοποθετούντο οι άρτοι της προθέσεως).

B Παραλ. 4,20 και τας λυχνίας και τους λύχνους τού φωτός κατά το κρίμα και κατά πρόσωπον τού δαβίρ χρυσίου καθαρού

B Παραλ. 4,20 Τας λυχνίας και τους λύχνους από καθαρόν χρυσόν, δια να φωτίζουν εμπρός εις τα Άγια των Αγίων σύμφωνα με την εντολήν του Θεού.

B Παραλ. 4,21 και λαβίδες αυτών και οι λύχνοι αυτών και τας φιάλας και τας θυϊσκάς και τα πυρεία χρυσίου καθαρού,

B Παραλ. 4,21 Κατεσκεύασεν επίσης από καθαρόν χρυσόν τας λαβίδας, τους λύχνους, τας φιάλας, τα θυμιατήρια και τα πυροδοχεία.

B Παραλ. 4,22 και η θύρα τού οίκου η εσωτέρα εις τα άγια των αγίων, και τας θύρας τού οίκου τού ναού χρυσάς.

B Παραλ. 4,22 Από καθαρόν χρυσόν κατεσκεύασε την εσωτερικήν θύραν του ναού, η οποία ωδηγούσε εις τα Άγια των Αγίων. Από καθαρόν επίσης χρυσόν κατεσκεύασε και τας θύρας, αι οποίαι ωδηγούσαν εις τα Άγια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

B Παραλ. 5,1 Καί συνετελέσθη πάσα η εργασία, ήν εποίησε Σαλωμών εν οίκω Κυρίου. και εισήνεγκε Σαλωμών τα άγια Δαυίδ τού πατρός αυτού, το αργύριον και το χρυσίον και τα σκεύη και έδωκεν εις θησαυρόν οίκου Κυρίου.

B Παραλ. 5,1 Έτσι δε ετελείωσεν όλον το έργον, το οποίον ο Σολομών έκαμε δια τον ναόν του Κυρίου. Ο Σολομών προσέφερεν ο,τι είχαν αφιερώσει ο πατήρ του ο Δαυίδ δια τον ναόν, δηλαδή τον άργυρον, τον χρυσόν και τα σκεύη, και παρέδωκεν όλα αυτά εις τα θησαυροφυλάκια του ναού του Κυρίου.

B Παραλ. 5,2 τότε εξεκκλησίασε Σαλωμών πάντας τους πρεσβύτερους Ισραήλ και πάντας τους άρχοντας των φυλών τους ηγουμένους πατριών υιών Ισραήλ εις Ιερουσαλήμ τού ανενέγκαι κιβωτόν διαθήκης Κυρίου εκ πόλεως Δαυίδ (αυτή Σιών):

B Παραλ. 5,2 Τότε ο Σολομών συνεκάλεσεν εις την Ιερουσαλήμ όλους τους αρχηγούς των φυλών, τους αρχηγούς των πατριαρχικών οικογενειών του ισραηλιτικού λαού, δια να αναβιβάσουν με πομπήν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου από την πόλιν Δαυίδ (αυτή είναι η Σιών).

B Παραλ. 5,3 και εξεκκλησιάσθησαν προς τον βασιλέα πάς Ισραήλ εν τή εορτή (ούτος ο μην έβδομος)

B Παραλ. 5,3 Πράγματι συνεκεντρώθησαν όλοι οι Ισραηλίται πλησίον του βασιλέως κατά την εορτήν της Σκηνοπηγίας (η οποία ετελείτο κατά τον έβδομον μήνα).

B Παραλ. 5,4 και ήλθον πάντες οι πρεσβύτεροι Ισραήλ και έλαβον πάντες οι Λευίται την κιβωτόν

B Παραλ. 5,4 Ηλθαν, λοιπόν, όλοι οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού εις την Ιερουσαλήμ· και οι Λευίται επήραν εις τα χέρια των την Κιβωτόν,

B Παραλ. 5,5 και ανήνεγκαν την κιβωτόν και την σκηνήν τού μαρτυρίου και πάντα τα σκεύη τα άγια εν τή σκηνή, και ανήνεγκαν αυτήν οι ιερείς και οι Λευίται.

B Παραλ. 5,5 την Σκηνήν του Μαρτυρίου, όπως επίσης και όλα τα καθιερωμένα σκεύη που υπήρχον εις την Σκηνήν. Την Κιβωτόν ανεβίβασαν οι ιερείς, τα δε άλλα καθιερωμένα σκεύη τα ανεβίβασαν οι Λευίται.

B Παραλ. 5,6 και ο βασιλεύς Σαλωμών και πάσα συναγωγή Ισραήλ και οι φοβούμενοι και οι επισυνηγμένοι αυτών έμπροσθεν της κιβωτού θύοντες μόσχους και πρόβατα, οί ουκ αριθμηθήσονται και οί ου λογισθήσονται από τού πλήθους.

B Παραλ. 5,6 Ο βασιλεύς Σολομών και όλη η συγκέντρωσις των Ισραηλιτών και οι φοβούμενοι τον Κυριον, και όλοι οι συναχθέντες εμπρός εις την Κιβωτόν εθυσίαζον μόσχους και πρόβατα, τα οποία δια το πολύ αυτών πλήθος δεν ήτο δυνατόν να αριθμηθούν.

B Παραλ. 5,7 και εισήνεγκαν οι ιερείς την κιβωτόν διαθήκης Κυρίου εις τον τόπον αυτής, εις το δαβίρ τού οίκου εις τα άγια των αγίων, υποκάτω των πτερύγων των Χερουβίμ.

B Παραλ. 5,7 Οι ιερείς έφεραν την Κιβωτόν της Διαθήκης του Κυρίου στον προωρισμένον δι' αυτήν τόπον, στο δαβίρ του ναού, δηλαδή εις τα Άγια των Αγίων και την ετοποθέτησαν κάτω από τας πτέρυγας των Χερουβίμ.

B Παραλ. 5,8 και ήν τα Χερουβίμ διαπεπετακότα τας πτέρυγας αυτών επί τον τόπον της κιβωτού, και συνεκάλυπτε τα Χερουβίμ επί την κιβωτόν και επί τους αναφορείς αυτής επάνωθεν·

B Παραλ. 5,8 Τα Χερουβίμ είχαν ανοικτάς τας πτέρυγας των επάνω από την θέσιν της Κιβωτού και αυτά εκάλυπτον την Κιβωτόν και τους αναφορείς αυτής.

B Παραλ. 5,9 και υπερείχον οι αναφορείς, και εβλέποντο αι κεφαλαί των αναφορέων εκ των αγίων εις πρόσωπον τού δαβίρ, ουκ εβλέποντο έξω· και ήσαν εκεί έως της ημέρας ταύτης.

B Παραλ. 5,9 Αυτοί οι αναφορείς ήσαν αρκετά μακροί, ώστε εφάινοντο τα άκρα των από τα Άγια έμπροσθεν του δαβίρ, αλλ' όχι όμως και από το εξωτερικόν. Η Κιβωτός και όλα αυτά ευρίσκοντο εκεί έως αυτήν την ημέραν.

B Παραλ. 5,10 ουκ ήν εν τή κιβωτώ πλήν δύο πλάκες, ας έθηκε Μωυσής εν Χωρηβ, ά διεθετο Κύριος μετά των υιών Ισραήλ εν τώ εξελθειν αυτούς εκ γής Αιγύπτου.

B Παραλ. 5,10 Μέσα εις την Κιβωτόν δεν υπήρχον παρά αι δύο πλάκες, τας οποίας είχε τοποθετήσει ο Μωϋσής, όταν ευρίσκετο στο όρος Χωρηβ, τότε που ο Κυριος συνήψε την διαθήκην του με τον ισραηλιτικόν λαόν, μετά την έξοδον αυτών από την Αίγυπτον.

B Παραλ. 5,11 και εγένετο εν τώ εξελθειν τους ιερείς εκ των αγίων -ότι πάντες οι ιερείς οι ευρεθέντες ηγιάσθησαν, ουκ ήσαν διαταγαμένοι κατ εφημερίαν,

B Παραλ. 5,11 Οι ιερείς εξήλθον από τον κυρίως ναόν από τα Άγια, όπου είχαν εισέλθει και αγιασθή όλοι οι παρευρεθέντες ιερείς ανεξαορτήτως της ιερατικής τάξεως, εις την οποίαν ανήκον.

B Παραλ. 5,12 και οι Λευίται οι ψαλτωδοί πάντες τοίς υιοίς Ασαφ, τώ Αιμάν, τώ Ιδιθούν και τοίς υιοίς αυτών και τοίς αδελφοίς αυτών, των ενδεδυμένων στολάς βυσσίνας, εν κυβάλοις και εν νάβλαις και εν κινύραις, εστηκότες κατέναντι τού θυσιαστηρίου και μετ αυτών ιερείς εκατόν είκοσι σαλπίζοντες ταις σάλπιγξι·

Β Παραλ. 5,12 Ολοι οι Λευίται, οι οποίοι ήσαν ψάλται απόγονοι του Ασάφ, του Αιμάν, του Ιδιθούν, οι υιοί αυτών και οι αδελφοί των, ενδεδυμένοι βυσσίνους στολάς, κρατούντες εις τα χέρια των κύμβαλα, νάβλας, κινύρας, ευρίσκοντο όρθιοι ενώπιον του θυσιαστηρίου και μαζή με αυτούς ήσαν εκατόν ιερείς, οι οποίοι εσάλπιζαν με τας ιεράς σάλπιγγας.

Β Παραλ. 5,13 και εγένετο μία φωνή εν τώ σαλπίζειν και εν τώ ψαλτωδείν και εν τώ αναφωνείν φωνή μια τού εξομολογείσθαι και αινείν τώ Κυρίω· και ύψωσαν φωνήν εν σάλπιγγι και εν κυμβάλοις και εν οργάνοις των ωδών και έλεγον· εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθόν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού· και ο οίκος ενεπλήσθη νεφέλης δόξης Κυρίου,

Β Παραλ. 5,13 Καθώς δε αι σάλπιγγες αντήχησαν, και εκείνοι οι οποίοι έψαλλον, με μίαν φωνήν εδοξολογούσαν και υμνούσαν τον Κυριον. Υψωσαν τας φωνάς των με τους ήχους των σαλπίγγων και με τα κύμβαλα και με τα όργανα των οδών και έλεγαν· “δοξολογήσατε τον Κυριον, διότι είναι αγαθός και το έλεός του μένει στον αιώνα”. Κατά την στιγμήν εκείνην ο ναός εγένετο από ολόλαμπρον νεφέλην της δόξης του Κυρίου.

Β Παραλ. 5,14 και ουκ ηρδύναντο οι ιερείς τού στήνανε λειτουργείν από προσώπου της νεφέλης, ότι ενέπλησε δόξα Κυρίου τον οίκον τού Θεού.

Β Παραλ. 5,14 Οι δε ιερείς ήτο αδύνατον να σταθούν εκεί, δια να εκτελέσουν την υπηρεσίαν των από το φως της νεφέλης, διότι η δόξα του Κυρίου εγένετο τον ναόν του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Β Παραλ. 6,1 Τότε είπε Σαλωμών· Κύριος είπε τού κατασκηνώσαι εν γνώφω·

Β Παραλ. 6,1 Τότε είπεν ο Σολομών· “ο Κυριος απεφάσισε να κατοικήση μέσα εις την σκοτεινήν νεφέλην.

Β Παραλ. 6,2 και εγώ ωκοδόμηκα οίκον τώ ονόματί σου άγιόν σοι και έτοιμον τού κατασκηνώσαι εις τους αιώνας.

Β Παραλ. 6,2 Εγώ όμως, Κύριε, οικοδόμησα τον ναόν αυτόν στο Ονομά σου, αφιερωμένον εις σε, έτοιμον δια να κατοικήσης εις αυτόν στους αιώνας των αιώνων”.

Β Παραλ. 6,3 και επέστρεψεν ο βασιλεύς το πρόσωπον αυτού και ευλόγησε την πάσαν εκκλησίαν Ισραήλ, και πάσα η εκκλησία Ισραήλ παρειστήκει.

Β Παραλ. 6,3 Ο βασιλεύς Σολομών εγύρισε το πρόσωπόν του προς τον λαόν και ευλόγησεν όλην την συνάθροισιν των Ισραηλιτών. Ολοι δε οι Ισραηλίται ίσταντο όρθιοι με ευλάβειαν.

Β Παραλ. 6,4 και είπεν· ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ως ελάλησεν εν στόματι αυτού προς Δαυίδ τον πατέρα μου και εν χερσίν αυτού επλήρωσε λέγων·

Β Παραλ. 6,4 Ο Σολομών εδοξολόγησε τότε τον Θεόν και είπε· “δοξασμένος ας είναι Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, διότι αυτός ο ίδιος υπεσχέθη προς τον πατέρα μου τον Δαυίδ και με τα παντοδύναμα χέρια του εξετέλεσεν ο,τι τότε είχεν υποσχεθή.

Β Παραλ. 6,5 από της ημέρας, ής ανήγαγον τον λαόν μου εκ γής Αιγύπτου, ουκ εξελεξάμην εν πόλει από πασών φυλών Ισραήλ τού οικοδομήσαι οίκον τού είναι το όνομά μου εκεί και ουκ εξελεξάμην ανδρί τού είναι εις ηγούμενον επί τον λαόν μου Ισραήλ·

Β Παραλ. 6,5 Αυτός είχεν είπει· Από την ημέραν, κατά την οποίαν έβγαλα ελεύθερον τον λαόν μου από την χώραν της Αιγύπτου, καμμίαν άλλην πόλιν από όλας τας φυλάς του ισραηλιτικού λαού δεν εξέλεξα, δια να οικοδομήσω εκεί ναόν προς τιμήν του Ονόματός μου, ει μη μόνον την Ιερουσαλήμ. Και κανένα άλλον άνδρα δεν εξέλεξα ως βασιλέα επί του Ισραηλιτικού λαού. Πλην του Δαυίδ.

Β Παραλ. 6,6 και εξελεξάμην την Ιερουσαλήμ γενέσθαι το όνομά μου εκεί και εξελεξάμην εν Δαυίδ τού είναι επί τον λαόν μου Ισραήλ.

Β Παραλ. 6,6 Εγώ εξέλεξα την Ιερουσαλήμ, δια να δοξάζεται εκεί το Ονομά μου, και εγώ εξέλεξα τον Δαυίδ, δια να είναι βασιλεύς στον λαόν μου τον ισραηλιτικόν.

Β Παραλ. 6,7 και εγένετο επί καρδίαν Δαυίδ τού πατρός μου τού οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού Ισραήλ,

Β Παραλ. 6,7 Εις την καρδίαν δε του Δαυίδ του πατρός μου εγενήθη η επιθυμία και ο πόθος να ανοικοδομήση ναόν εν τω ονόματι Κυρίου του Θεού του Ισραήλ.

Β Παραλ. 6,8 και είπε Κύριος προς Δαυίδ πατέρα μου· διότι εγένετο επί καρδίαν σου τού οικοδομήσαι οίκον τώ ονόματί μου, καλώς εποίησας, ότι εγένετο επί την καρδίαν σου·

Β Παραλ. 6,8 Αλλά ο Κυριος είπε προς τον Δαυίδ, τον πατέρα μου· Η επιθυμία, που εγενήθη εις την καρδίαν σου να οικοδομήσης ναόν εις δόξαν του ονόματός μου, καλή επιθυμία είναι και καλώς αυτή εγένετο την καρδίαν σου.

Β Παραλ. 6,9 πλην σύ ουκ οικοδομήσεις τον οίκον, ότι ο υιός σου, ός εξελεύσεται εκ της οσφύος σου, ούτος οικοδομήσει τον οίκον τώ ονόματί μου.

Β Παραλ. 6,9 Πλην όμως συ δεν θα ανοικοδομήσης τον ναόν αυτόν, άλλα ο υιός σου, ο οποίος θα εξέλθη από τα σπλάγχνα σου, αυτός θα ανοικοδομήση τον ναόν τον αφιερωμένον στο Ονομά μου.

Β Παραλ. 6,10 και ανέστησε Κύριος τον λόγον τούτον, ον ελάλησε, και εγενήθην αντί Δαυίδ τού πατρός μου και εκάθισα επί τον θρόνον Ισραήλ, καθώς ελάλησε Κύριος, και ωκοδόμησα τον οίκον τώ ονόματι Κυρίου Θεού Ισραήλ

Β Παραλ. 6,10 Ο Κυριος εξεπλήρωσε την υπόσχεσίν του αυτήν, την οποίαν ρητώς είχεν είπει, και ιδού ότι εγώ διεδέχθην τον πατέρα μου, τον Δαυίδ, και εκάθισα στον βασιλικόν θρόνον του ισραηλιτικού λαού, όπως είχεν υποσχεθή ο Κυριος. Και ανοικοδόμησα τον ναόν προς δόξαν του ονόματος Κυρίου του Θεού του ισραηλιτικού λαού.

Β Παραλ. 6,11 και έθηκα εκεί την κιβωτόν, εν ή εκεί διαθήκη Κυρίου, ήν διέθετο τώ Ισραήλ.

Β Παραλ. 6,11 Εκεί έθεσα την Κιβωτόν του Μαρτυριου, μέσα εις την οποίαν υπάρχει η Διαθήκη του Κυρίου, την οποίαν αυτός συνήψε με τον ισραηλιτικόν λαόν”.

Β Παραλ. 6,12 Καί έστη κατέναντι τού θυσιαστηρίου Κυρίου έναντι πάσης εκκλησίας Ισραήλ και διεπέτασε τας χείρας αυτού·

Β Παραλ. 6,12 Εστάθη ο Σολομών όρθιος ενώπιον του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και ενώπιον όλης της συγκεντρώσεως του ισραηλιτικού λαού και ύψωσε τας χείρας αυτού στον ουρανόν, δια να προσευχηθή προς τον Κυριον.

Β Παραλ. 6,13 ότι εποίησε Σαλωμών βάσιν χαλκήν και έθηκεν αυτήν εν μέσω της αυλής τού ιερού, πέντε πήχεων το μήκος αυτής και πέντε πήχεων το εύρος αυτής και τριών πήχεων το ύψος αυτής, και έστη επ αυτής και έπεσεν επί τα γόνατα

έναντι πάσης εκκλησίας Ισραήλ και διεπέτασε τας χείρας αυτού εις τον ουρανόν

B Παραλ. 6,13 Είχεν ήδη κατασκευάσει ο Σολομών χάλκινον βάθρον, το οποίον έθεσεν στο μέσον της αυλής του ναού, το μήκος του βάθρου αυτού ήτο πέντε πήχεις, το πλάτος του επίσης πέντε πήχεις, το δε ύψος του ήτο τρεις πήχεις. Ανέβη και εστάθη ο Σολομών επάνω στο βάθρον αυτό, έπειτα έπεσεν εις τα γόνατα ενώπιον της συγκεντρώσεως ολοκλήρου του ισραηλιτικού λαού, ύψωσε τας χείρας του προς τον ουρανόν και είπε:

B Παραλ. 6,14 και είπε: Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ουκ έστιν όμοίος σοι Θεός εν ουρανώ και επί της γής, φυλάσσων την διαθήκην και το έλεος τοίς παισί σου τοίς πορευομένοις εναντίον σου εν όλη καρδιά.

B Παραλ. 6,14 "Κυριε, Θεέ του ισραηλιτικού λαού, δεν υπάρχει στον ουρανόν και εις την γην άλλος Θεός όμοιος προς σε, ο οποίος εκπληρώνεις τας υποσχέσεις σου και παρέχστο έλεός σου στους δούλους σου, οι οποίοι πορεύονται ενώπιόν σου με όλην την ειλικρίνειαν της καρδιάς των.

B Παραλ. 6,15 ά εφύλαξας τώ παιδί σου Δαβίδ τώ πατρί μου, ά ελάλησας αυτώ λέγων, και ελάλησας εν στόματί σου και εν χειρί σου επλήρωσας ως η ημέρα αύτη.

B Παραλ. 6,15 Συ επραγματοποίησες στον δούλον σου, τον πατέρα μου Δαβίδ, εκείνα, τα οποία είχες είπει εις αυτόν περί του ναού όσα με το ίδιο σου το στόμα του υπεσχέθης επραγματοποίησες δια της παντοδυνάμου χειρός σου, όπως μαρτυρεί η σημερινή ημέρα.

B Παραλ. 6,16 και νύν, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, φύλαξον τώ παιδί σου τώ Δαβίδ τώ πατρί μου ά ελάλησας αυτώ λέγων ουκ εκλείψει σοι ανήρ από προσώπου μου καθήμενος επί θρόνου Ισραήλ, πλην εάν φυλάξωσιν οι υιοί σου την οδόν αυτών τού πορεύεσθαι εν τώ νόμω μου, ως επορεύθης εναντίον μου.

B Παραλ. 6,16 Και τώρα, Κυριε, Θεέ του Ισραήλ, εκπλήρωσε και όσα άλλα υπεσχέθης στον δούλον σου, τον πατέρα μου Δαβίδ, όταν εις αυτόν έλεγες: Δεν θα παύση να υπάρχει ενώπιόν μου βασιλεύς επί του ισραηλιτικού θρόνου απόγονός σου, υπό την προϋπόθεσιν ότι οι απόγονοί σου θα προσέξουν και θα φυλάξουν τον δρόμον των, ώστε να πορεύονται σύμφωνα με τον νόμον μου, όπως επορεύθης συ ενώπιόν μου.

B Παραλ. 6,17 και νύν, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, πιστωθήτω δή το ρημά σου, ό ελάλησας τώ παιδί σου τώ Δαβίδ,

B Παραλ. 6,17 Και τώρα Κυριε, Θεέ του Ισραηλιτικού λαού, ας αποδειχθή πιστός και αληθινός ο λόγος σου και ας πραγματοποιηθή αυτό, το οποίον υπεσχέθης στον δούλον σου τον Δαβίδ.

B Παραλ. 6,18 ότι ει αληθώς κατοικήσει Θεός μετά ανθρώπων επί της γής; ει ο ουρανός και ο ουρανός τού ουρανού ουκ αρκέσουσί σοι, και τις ο οικος ούτος, ον ωκοδόμησα;

B Παραλ. 6,18 Αλλά πως είναι δυνατόν να κατοικήση ο Θεός μαζί με τους ανθρώπους επί της γης; Εάν το στερέωμα και ο ουρανός του ουρανού δεν είναι αρκετοί να βαστάσουν το μεγαλείον σου, τι είναι ο οικος αυτός, τον οποίον εγώ έχώ ανοικοδομήσει;

B Παραλ. 6,19 και επιβλέψη επί την προσευχήν παιδός σου και επί την δέησίν μου, Κύριε ο Θεός, τού επακούσαι της δέησεως και της προσευχής, ής ο παίς σου προσεύχεται εναντίον σου σήμερα,

B Παραλ. 6,19 Αλλά, συ Κυριε και Θεέ μου, θα συγκαταβής να επιβλέψης εις την προσευχήν του δούλου σου, να ακούσης την δέησίν μου και την προσευχήν μου, την οποίαν ο δούλος σου απευθύνει ενώπιόν σου σήμερα.

B Παραλ. 6,20 τού είναι οφθαλμούς σου ανεωγμένους επί τον οίκον τούτον ημέρας και νυκτός εις τον τόπον τούτον, ον είπας επικληθίηναι το όνομά σου εκεί, τού ακούσαι της προσευχής, ής προσεύχεται ο παίς σου εις τον τόπον τούτον.

B Παραλ. 6,20 Σε ικετεύω να είναι ανοικτοί οι οφθαλμοί σου ημέραν και νύκτα στον ναόν και τον τόπον τούτον, όπου συ ώρισες να επικαλούνται το Ονομά σου οι άνθρωποι. Ας είναι ανοικτοί οι οφθαλμοί σου και τα ώτα σου, δια να ακούης την προσευχήν, την οποίαν σου απευθύνω εγώ ο δούλος σου στον τόπον αυτόν.

B Παραλ. 6,21 και ακούση της δέησεως τού παιδός σου και τού λαού σου Ισραήλ, ά αν προσεύξωνται εις τον τόπον τούτον, και σύ εισακούσῃ εν τώ τόπω της κατοικήσεώς σου εκ τού ουρανού και ακούση και ίλεως έση.

B Παραλ. 6,21 Θα ακούσης, Κυριε, τας δήσεις εμού του δούλου σου και του ισραηλιτικού λαού, τας οποίας θα απευθύνουν προς σε στον τόπον τούτον. Ναι, Κυριε, θα ακούσης από τον τόπον της ουρανίου κατοικίας σου τας προσευχάς, θα τας δεχθής και θα γίνης σπλαγχνικός στους προσευχομένους προς σε.

B Παραλ. 6,22 εάν αμάρτη ανήρ τώ πλησίον αυτού και λάβη επ αυτόν αράν τού αράσθαι αυτόν, και έλθη και αράσθαι κατέναντι τού θυσιαστηρίου εν τώ οίκω τούτω,

B Παραλ. 6,22 Εάν κανείς αδικήση τον πλησίον του και πάρη επάνω του όρκον και έλθη αυτός και ορκισθή ενώπιον του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων στον ναόν τούτον,

B Παραλ. 6,23 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού και ποιήσεις και κρινείς τους δούλους σου τού αποδούναι τώ ανόμω και αποδούναι οδούς αυτού εις κεφαλήν αυτού, και τού δικαιώσαι δίκαιον, τού αποδούναι αυτώ κατά την δικαιοσύνην αυτού.

B Παραλ. 6,23 συ θα ακούσης από τον ουρανόν και θα κάμης την κρίσιν σου μεταξύ των δούλων σου, ώστε εάν ο αδικήσας ορκισθή ψευδώς, να τιμωρήσης τον άνομον και να ρίψης επάνω στο κεφάλι του την αδικίαν, που διέπραξεν, έτσι δε θα αποδείξης αθών τον δίκαιον και θα αποδώσης εις αυτόν ανάλογα με την δικαιοσύνην του.

B Παραλ. 6,24 και εάν θραυσθή ο λαός σου Ισραήλ κατέναντι τού εχθρού, εάν αμάρτωσί σοι, και επιστρέψωσι και εξομολογήσωνται τώ ονόματί σου και προσεύξωνται και δεηθώσιν εναντίον σου εν τώ οίκω τούτω,

B Παραλ. 6,24 Εάν συντριβούν και αιχμαλωτισθούν από τον εχθρόν των οι Ισραηλίται, διότι ημάρτησαν ενώπιόν σου, έπειτα όμως επιστρέψουν εν μετάνοια προς σε και δοξάσουν το Ονομά σου και προσευχηθούν και δεηθούν ενώπιόν σου στρεφόμενοι προς τον ναόν τούτον,

B Παραλ. 6,25 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού και ίλεως έση ταις αμαρτίαις λαού σου Ισραήλ και αποστρέψεις αυτούς εις την γήν, ήν έδωκας αυτοίς και τοίς πατράσιν αυτών.

B Παραλ. 6,25 συ θα ακούσης από τον ουρανόν την προσευχήν των, θα γίνης ίλεως εις τας αμαρτίας του ισραηλιτικού λαού, θα ελευθερώσης και θα επιστρέψης αυτούς από την αιχμαλωσίαν εις την χώραν αυτήν, την οποίαν συ έχεις δώσει εις αυτούς και στους προγόνους των.

B Παραλ. 6,26 εν τώ συσχεθήναι τον ουρανόν και μη γενέσθαι νετόν, ότι αμαρτήσονται σοι, και προσεύξονται εις τον τόπον τούτον και ανένεουσι το όνομά σου και από των αμαρτιών αυτών επιστρέψουσιν, ότι ταπεινώσεις αυτούς,

B Παραλ. 6,26 Όταν δε κλείση ο ουρανός και δεν πέση βροχή εις την γην, διότι θα έχουν αμαρτήσῃ απέναντί σου οι δούλοι σου, προσευχηθούν όμως στον τόπον τούτον και δοξάσουν το Ονομά σου και μετανοήσουν από τας αμαρτίας των εξ αιτίας

της θλίψεως, που τους απέστειλες,

B Παραλ. 6,27 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού και ίλεως έση ταίς αμαρτίαις των παιδών σου και τού λαού σου Ισραήλ, ότι δηλώσεις αυτοίς την οδόν την αγαθήν, εν ή πορεύσονται εν αυτή, και δώσεις υετόν επί την γήν σου, ήν έδωκας τώ λαώ σου εις κληρονομίαν.

B Παραλ. 6,27 συ πάλιν θα ακούσης από τον ουρανό την προσευχήν των, θα είσαι ίλεως δια τας αμαρτίας των δούλων σου και όλου του ισραηλιτικού λαού, θα δείξης εις αυτούς την ευθείαν οδόν, που πρέπει να βαδίσουν, και θα στείλεις βροχήν εις την γην σου, την οποίαν συ έδωκες εις τον λαόν σου ως κληρονομίαν.

B Παραλ. 6,28 λιμός εάν γένηται επί της γής, θάνατος εάν γένηται, ανεμοφθορία και ίκτερος, ακρίς και βρούχος εάν γένηται, και εάν θλίψη αυτόν ο εχθρός κατέναντι των πόλεων αυτών, κατά πάσαν πληγήν και πάντα πόνον,

B Παραλ. 6,28 Εάν πέση πείνα εις την χώραν αυτήν, εάν συμβή θανατηφόρος επιδημία, ελονοσία και ίκτερος, εάν επιπέση ακρίδα και βρούχος, εάν εχθρός καταθλίψη τον λαόν σου πολιορκών τας πόλστου, εάν οιαδήποτε πληγή και θλίψις εκσπάση εναντίον των,

B Παραλ. 6,29 και πάσα προσευχή και πάσα δέησις, ή εάν γένηται παντί ανθρώπω και παντί λαώ σου Ισραήλ, εάν γνώ άνθρωπος την αφήν αυτού και την μαλακίαν αυτού και διαπετάση τας χείρας αυτού εις τον οίκον τούτον,

B Παραλ. 6,29 Τότε δε αναπεμφθή προς σε κάθε προσευχή και κάθε δέησις από ενός εκάστου ανθρώπου και από όλον μαζί τον ισραηλιτικόν σου λαόν, όταν οι άνθρωποι αυτοί συναισθανθούν την θλίψιν των και την ασθένειάν των, και υψώσουν τας χείρας των προς σε στον ναόν τούτον,

B Παραλ. 6,30 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού εξ ετοιμού κατοικητηρίου σου και ιλάση και δώσεις ανδρι κατά τας οδούς αυτού, ως αν γνώς την καρδιαν αυτού, ότι μόνος γινώσκεις την καρδιαν υιών ανθρώπων,

B Παραλ. 6,30 συ από τον ουρανό, από το τέλειον αυτό κατοικητήριόν σου, θα ακούσης την προσευχήν των και θα γίνης ίλεως προς αυτούς. Θα δώσης στον καθένα από αυτούς κατά τας επιθυμίας των, όταν κατανοήσης την καρδιαν των συ, ο οποίος μόνος γνωρίζει τας καρδιάς των υιών των ανθρώπων.

B Παραλ. 6,31 όπως φοβώνται πάσας οδούς σου πάσας τας ημέρας, ας αυτοί ζώσιν επί πρόσωπον της γής, ής έδωκας τοίς πατράσιν ημών.

B Παραλ. 6,31 Αυτό δε, δια να σέβονται οι άνθρωποι όλας τας οδούς σου, καθ' όλας τας ημέρας, κατά τας οποίας αυτοί θα ζουν επάνω εις την γην, την οποίαν συ έδωκες στους πατέρας ημών.

B Παραλ. 6,32 και πάς αλλότριος, ός ουκ εκ τού λαού σου Ισραήλ εστιν αυτός και έλθη εκ γής μακρόθεν διά το όνομά σου το μέγα και την χείρά σου την κραταιάν και τον βραχιόνά σου τον υψηλόν και έλθωσι και προσεύξωνται εις τον τόπον τούτον,

B Παραλ. 6,32 Και κάθε ξένος, ο οποίος δεν προέρχεται από τον ισραηλιτικόν λαόν, ήλθεν όμως από μακρυνήν χώραν εδώ, διότι έχει πληροφορηθή θαυμαστά γεγονότα δια το μέγα Ονομά σου, δια το παντοδύναμον και ένδοξον χέρι σου, εάν και αυτός έλθη και προσευχηθή στον τόπον τούτον,

B Παραλ. 6,33 και σύ εισακούση εκ τού ουρανού εξ ετοιμού κατοικητηρίου σου και ποιήσεις κατά πάντα, όσα αν επικαλέσηται σε ο αλλότριος, όπως γνώσι πάντες οι λαοί της γής το όνομά σου και τού φοβείσθαι σε ως ο λαός σου Ισραήλ και τού γνώναί ότι το όνομά σου επικέκληται επί τον οίκον τούτον, ον ωκοδόμησα.

B Παραλ. 6,33 συ από τον ουρανό, από το τέλειον κατοικητήριόν σου, θα ακούσης την προσευχήν του και θα εκπληρώσης όλα όσα ζητήση από σε ο ξένος αυτός. Και τούτο, δια να μάθουν όλοι οι λαοί της γης το Ονομά σου και να σε σέβονται, όπως σε σέβεται ο ισραηλιτικός λαός, δια να μάθουν ότι το Ονομά σου δοξάζεται και αυτό επικαλούνται στον οίκον τούτον, τον οποίον εγώ οικοδόμησα.

B Παραλ. 6,34 εάν δε εξέλθη ο λαός σου εις πόλεμον επί τους εχθρούς αυτού εν οδώ, ή αποστειλείς αυτούς, και προσεύξωνται προς σε κατά την οδόν της πόλεως ταύτης, ήν εξελέξω εν αυτή, και οίκου, ού ωκοδόμηκα τώ ονοματί σου,

B Παραλ. 6,34 Εάν ο λαός σου εξέλθη εις πόλεμον εναντίον των εχθρών του κατά διαταγήν σου και στον δρόμον, στον οποίον θα στείλεις αυτούς, προσευχηθούν προς σε εστραμμένοι προς την πόλιν αυτήν, εντός της οποίας εξέλεξες συ να μένης, και προς τον ναόν αυτόν, τον οποίον οικοδόμησα και αφιέρωσα στο Ονομά σου,

B Παραλ. 6,35 και ακούση εκ τού ουρανού της προσευχής αυτών και της δέησεως αυτών και ποιήσεις το δικαίωμα αυτών.

B Παραλ. 6,35 συ θα ακούσης από τον ουρανό την προσευχήν και την δέησιν αυτών και θα αποδώσης εις αυτούς το δικαίον.

B Παραλ. 6,36 ότι αμαρτήσονται σοι (ότι ουκ έσται άνθρωπος, ός ουχ αμαρτήσεται) και πατάξεις αυτούς και παραδώσεις αυτούς κατά πρόσωπον εχθρών και αιχμαλωτεύουσιν αυτούς οι αιχμαλωτεύοντες αυτούς εις γήν εχθρών εις γήν μακράν ή εγγύς

B Παραλ. 6,36 Εάν αμαρτήσουν απέναντί σου, (διότι δεν θα υπάρξη άνθρωπος, που δεν θα αμαρτήση) και τιμωρήσης αυτούς και τους παραδώσης εις τα χέρια των εχθρών των, οι δε εχθροί των τους αιχμαλωτίσουν και τους μεταφέρουν εις εχθρικήν χώραν πλησίον η μακράν,

B Παραλ. 6,37 και επιστρέψωσι καρδιαν αυτών εν τή γη αυτών, ού μετήχθησαν εκεί, και γε επιστρέψωσι και δεηθώσί σου εν τή αιχμαλωσία αυτών λέγοντες: ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν,

B Παραλ. 6,37 εάν αυτοί επιστρέψουν με ειλικρινή καρδιαν προς σε εκεί εις την εχθρικήν χώραν, όπου θα έχουν μεταφερθή, εάν επιστρέψουν εν μετανοία και εις την περίοδον της αιχμαλωσίας των αυτής προσευχηθούν προς σε λέγοντες: ημαρτήσαμεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν.

B Παραλ. 6,38 και επιστρέψωσι προς σε εν όλη καρδιά και εν όλη ψυχή αυτών εν γη αιχμαλωτευσάντων αυτούς και προσεύξωνται οδόν γής αυτών, ής έδωκας τοίς πατράσιν αυτών, και της πόλεως, ής εξελέξω, και τού οίκου, ού ωκοδόμησα τώ ονοματί σου,

B Παραλ. 6,38 εάν αυτοί επιστρέψουν προς σε με όλην των την καρδιαν και με όλην των την ψυχήν εις την χώραν των εχθρών, που τους έχουν αιχμαλωτίσει, και προσευχηθούν εστραμμένοι προς την κατεύθυνσιν της χώρας των, την οποίαν συ έδωκες στους πατέρας των, προς την κατεύθυνσιν της πόλεως, την οποίαν συ εδιάλεξες, και του οίκου, τον οποίον εγώ οικοδόμησα εις δόξαν του Ονόματός σου,

B Παραλ. 6,39 και ακούση εκ τού ουρανού εξ ετοιμού κατοικητηρίου σου της προσευχής αυτών και της δέησεως αυτών και ποιήσεις κρίματα και ίλεως έση τώ λαώ τώ αμαρτώντί σοι.

B Παραλ. 6,39 συ θα ακούσης από τον ουρανόν, από το τέλειον κατοικητήριόν σου, την προσευχήν και την δέησιν αυτών, θα αποδώσης το δίκαιόν των και θα δειχθής σπλαγχνικός στον λαόν αυτών, ο οποίος ημάρητησεν απέναντί σου.

B Παραλ. 6,40 και νύν, Κύριε, έστωσαν δή οι οφθαλμοί σου ανεωγμένοι και τα ώτά σου επήκοα επί την δέησιν τού τόπου τούτου.

B Παραλ. 6,40 Και τώρα, Κυριε, ας είναι ανοικτοί οι οφθαλμοί σου και τα ώτά σου πρόθυμα να ακούσουν κάθε δέησιν, η οποία θα αναπέμπεται προς σε από τον τόπον τούτον.

B Παραλ. 6,41 και νύν ανάστηθι, Κύριε ο Θεός, εις την κατάπαυσίν σου, σύ και η κιβωτός της ισχύος σου. οι ιερείς σου, Κύριε ο Θεός, ενδύσαιντο σωτηριάν, και οι υιοί σου ευφρανθήτωσαν εν αγαθοίς.

B Παραλ. 6,41 Και τώρα, Κυριε και Θεέ, σήκω και όλα στον τύπον αυτόν της αναπαύσεώς σου, συ και η Κιβωτός της δυνάμεώς σου. Οι ιερείς σου, Κυριε και Θεέ, ας ενδυθούν σωτηριάν και τα τέκνα σου, οι ευλαβείς άνθρωποι, ας ευφρανθούν με τα αγαθά, τα οποία συ δίδεις.

B Παραλ. 6,42 Κύριε ο Θεός, μη αποστρέψης το πρόσωπον τού χριστού σου, μνήσθητι τα ελέη Δαυίδ τού δούλου σου.

B Παραλ. 6,42 Κυριε ο Θεός μου, μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από εμέ, τον οποίον συ έχρισες βασιλέα και ενθυμήσου τα ελέη, τα όποια προς τον δούλον σου τον Δαυίδ έδωσες".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

B Παραλ. 7,1 Καί ως συνετέλεσε Σαλωμών προσευχόμενος, και το πύρ κατέβη εκ τού ουρανού και κατέφαγε τα ολοκαυτώματα και τας θυσίας, και δόξα Κυρίου έπλησε τον οίκον.

B Παραλ. 7,1 Όταν ο Σολομών ετελείωσε την προσευχήν του, πυρ κατέβηκε από τον ουρανόν και κατέφαγε τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων και τας άλλας θυσίας. Θεία δε λάμψις εγέμισε τον ναόν του Κυρίου.

B Παραλ. 7,2 και ουκ ηδύναντο οι ιερείς εισελθείν εις τον οίκον Κυρίου εν τώ καιρώ εκείνω, ότι έπλησε δόξα Κυρίου τον οίκον.

B Παραλ. 7,2 Οι ιερείς δεν ημπορούσαν να εισέλθουν στον ναόν του Κυρίου κατά το χρονικόν εκείνο διάστημα, διότι θεία λάμψις είχε γεμίσει τον ναόν του Κυρίου.

B Παραλ. 7,3 και πάντες οι υιοί Ισραήλ εώρων καταβαίνουν το πύρ, και η δόξα Κυρίου επί τον οίκον, και έπεσον επί πρόσωπον επί την γήν επί το λιθόστρωτον και προσεκύνησαν και ήνουν τώ Κυρίω, ότι αγαθόν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

B Παραλ. 7,3 Όλοι οι Ισραηλίται έβλεπον το πυρ να κατεβαίνει από τον ουρανόν και την θεϊαν λάμψιν, η οποία εγέμισε τον ναόν. Επεσαν δε κατά γης με το πρόσωπον αυτών στο λιθόστρωτον δάπεδον, προσεκύνησαν τον Θεόν και υμνούσαν αυτόν λέγοντες: "ότι είναι αγαθός, ότι το έλεός του παραμένει στους αιώνας των αιώνων".

B Παραλ. 7,4 και ο βασιλεύς και πάς ο λαός θύοντες θύματα έναντι Κυρίου.

B Παραλ. 7,4 Ο βασιλεύς και όλος ο λαός προσέφερον θυσίας ενώπιον του Κυρίου.

B Παραλ. 7,5 και εθυσίασεν ο βασιλεύς Σαλωμών την θυσίαν μόσχων είκοσι και δύο χιλιάδας και βοσκημάτων εκατόν και είκοσι χιλιάδας, και ενεκαίνισε τον οίκον τού Θεού ο βασιλεύς και πάς ο λαός.

B Παραλ. 7,5 Ο βασιλεύς Σολομών προσέφερεν ως θυσίαν είκοσιδύο χιλιάδας μόσχους και εκατόν είκοσι χιλιάδας πρόβατα. Με αυτόν τον τρόπον ο βασιλεύς και όλος ο λαός έκαμαν τα εγκαινία του ναού του Θεού.

B Παραλ. 7,6 και οι ιερείς επί τας φυλακάς αυτών εστηκότες, και οι Λευίται εν οργάνοις ωδών Κυρίου τού Δαυίδ τού βασιλέως τού εξομολογείσθαι έναντι Κυρίου, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού, εν ύμνοις Δαυίδ διά χειρός αυτών, και οι ιερείς σαλπίζοντες ταις σάλπιγξιν εναντίον αυτών, και πάς Ισραήλ εστηκός.

B Παραλ. 7,6 Οι ιερείς εστέκοντο όρθιοι εις τας θέσεις των και οι Λευίται με τα ιερά μουσικά των όργανα, δια να υμνούν με αυτά τον Κυριον λέγοντες, ότι στον αιώνα το έλεος αυτού. Επίσης εδοξολογούσαν τον Κυριον με άσματα, τα οποία ο Δαυίδ ιδιοχειρώς είχε γράψει, και οι ιερείς εσάλπιγγας ενώπιον αυτών και όλοι οι Ισραηλίται ίσταντο όρθιοι.

B Παραλ. 7,7 και ηγίασε Σαλωμών το μέσον της αυλής της εν οίκω Κυρίου, ότι εποίησεν εκεί τα ολοκαυτώματα και τα στέατα των σωτηριών, ότι το θυσιαστήριον το χαλκού, ό εποίησε Σαλωμών, ουκ εξεποίει δέξασθαι τα ολοκαυτώματα και τα μαναά και τα στέατα.

B Παραλ. 7,7 Ο Σολομών ηγίασε την αυλήν, που ευρίσκετο στον ναόν του Κυρίου, διότι εκεί επί του νέου θυσιαστηρίου προσέφερε τα ολοκαυτώματα και τα λίπη των θυσιών του σωτηρίου, επειδή το άλλο το χαλκού θυσιαστήριον, το οποίον είχε κατασκευάσει ο Σολομών, δεν ήτο αρκετόν να δέχεται όλα τα ολοκαυτώματα και τα δώρα και τα λίπη των ειρηνικών θυσιών.

B Παραλ. 7,8 και εποίησε Σαλωμών την εορτήν εν τώ καιρώ εκείνω επτά ημέρας και πάς Ισραήλ μετ αυτού, εκκλησία μεγάλη σφόδρα από εισόδου Αιμάθ και έως χειμάρου Αιγύπτου.

B Παραλ. 7,8 Κατά τον καιρόν εκείνον ετέλεσεν ο Σολομών την εορτήν αυτήν των εγκαινίων επί επτά ημέρας. Μαζή δε με αυτόν ήσαν όλοι οι Ισραηλίται, συγκέντρωσις πολύ μεγάλη, διότι είχαν έλθει Ισραηλίται από την είσοδον της χώρας Αιμάθ έως τον χειμαρρον της Αιγύπτου.

B Παραλ. 7,9 και εποίησεν εν τή ημέρα τή ογδόη εξόδιον, ότι εγκαινισμόν τού θυσιαστηρίου εποίησεν επτά ημέρας εορτήν.

B Παραλ. 7,9 Κατά την ογδόην ημέραν εώρτασεν ο Σολομών την λήξιν της εορτής. Επί επτά ημέρας ετέλεσε την εορτήν των εγκαινίων του θυσιαστηρίου.

B Παραλ. 7,10 και εν τή τρίτη και είκοστή τού μηνός τού εβδόμου απέστειλε τον λαόν εις τα σκηνώματα αυτών ευφρανομένους και αγαθή καρδιά επί τοίς αγαθοίς, οίς εποίησε Κύριος τώ Δαυίδ, και τώ Σαλωμώντι και τώ Ισραήλ λαώ αυτού.

B Παραλ. 7,10 Κατά την είκοστήν τρίτην ημέραν του εβδόμου μηνός αφήκεν ο Σολομών τους Ισραηλίτας να επιστρέψουν χαρούμενοι εις τας οικίας των δια τας ευεργεσίας, τας οποίας ο Κυριος έκαμεν στον Δαυίδ, στον Σολομώντα και στον ισραηλιτικόν λαόν.

B Παραλ. 7,11 Καί συνετέλεσε Σαλωμών τον οίκον Κυρίου και τον οίκον τού βασιλέως και πάντα, όσα ηθέλησεν εν τή ψυχή Σαλωμών τού ποιήσαι εν οίκω Κυρίου και εν οίκω αυτού, ευδωθήθη.

B Παραλ. 7,11 Εφερεν εις πέρας ο Σολομών τον ναόν του Κυρίου και το βασιλικόν του ανάκτορον. Επραγματοποίησεν

επιτυχώς όλα όσα εσεκέφη και επεθύμησε να κάμη στον οίκον του Θεού και στον ιδικόν του οίκον.

Β Παραλ. 7,12 και ώφθη Κύριος τώ Σαλωμών την νύκτα και είπεν αυτώ· ήκουσα της προσευχής σου και εξελεξάμην εν τώ τόπω τούτω εμαντώ εις οίκον θυσίας.

Β Παραλ. 7,12 Ο Κυριος παρουσιάσθη στον Σολομώντα την επομένην νύκτα και του είπε· “ήκουσα την προσευχήν σου και εξέλεξα τον τόπον αυτόν, δια να είναι ναός μου, στον οποίον θα προσφέρετε τας θυσίας σας.

Β Παραλ. 7,13 εάν συσχύ τον ουρανόν και μη γένηται υετός, και εάν εντείλωμαι τή ακρίδι καταφαγείν το ξύλον, και εάν αποστείλω θάνατον εν τώ λαώ μου,

Β Παραλ. 7,13 Εάν κλείσω τον ουρανόν και δεν πέση βροχή, εάν διατάξω τας ακριδας να καταφάγουν τα δένδρα, εάν στείλω θάνατον στον λαόν μου,

Β Παραλ. 7,14 και εάν εντραπή ο λαός μου εφ ούς επικέκληται το όνομά μου επ αυτούς, και προσεύξωνται και ζητήσωσι το πρόσωπόν μου και αποστρέψωσιν από των οδών αυτών των πονηρών, και εγώ εισακούσομαι εκ τού ουρανού και ίλεως έσομαι ταις αμαρτίαις αυτών και ίασομαι την γήν αυτών.

Β Παραλ. 7,14 στον οποίον έχει δοθή ως όνομα το Ονομά μου και συναισθανθή το σφάλμα του και μετανοήση, εάν προσευχηθούν τότε οι Ισραηλίται προς εμέ και ζητήσουν το πρόσωπόν μου και απομακρυνθούν από τας πονηράς αυτών οδούς, εγώ από τον ουρανόν θα ακούσω τας προσευχάς των, θα γίνω ίλεως εις τας αμαρτίας των και θα απαλλάξω την χώραν των από τας θλίψεις των.

Β Παραλ. 7,15 και νύν οι οφθαλμοί μου έσονται ανεωγμένοι και τα ώτά μου επήκοα τή προσευχή τού τόπου τούτου.

Β Παραλ. 7,15 Τώρα οι οφθαλμοί μου θα είναι ανοικτοί και τα ώτα μου προσεκτικά εις την προσευχήν, η οποία θα αναπέμπεται προς εμέ από τον τόπον αυτόν.

Β Παραλ. 7,16 και νύν εξελεξάμην και ηγίακα τον οίκον τούτον τού είναι όνομά μου εκεί έως αιώνος, και έσονται οι οφθαλμοί μου και η καρδιά μου εκεί πάσας τας ημέρας.

Β Παραλ. 7,16 Εξέλεξα και ηγίασα τον ναόν αυτόν, δια να είναι και να αναφέρεται εκεί αιωνίως το Ονομά μου. Οι οφθαλμοί μου και η καρδιά μου θα είναι εκεί όλας τας ημέρας.

Β Παραλ. 7,17 και σύ εάν πορευθής εναντίον μου ως Δαυίδ ο πατήρ σου και ποιήσεις κατά πάντα, ά ενετειλάμην σοι, και τα προστάγματά μου και τα κρίματά μου φυλάξη,

Β Παραλ. 7,17 Και συ, εάν πορευθής και ζήσης ενώπιόν μου, όπως ο πατήρ σου ο Δαυίδ, και εκτελέσης όλα όσα εγώ σε έχω διατάξει και φυλάξης τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου,

Β Παραλ. 7,18 και αναστήσω τον θρόνον της βασιλείας σου, ως διεθέμην Δαυίδ τώ πατρί σου λέγων· ουκ εξαρθήσεται σοι ηγούμενος ανήρ εν Ισραήλ.

Β Παραλ. 7,18 εγώ θα ανορθώσω και θα στερεώσω τον βασιλικόν σου θρόνον, όπως υπεσχέθην στον πατέρα σου Δαυίδ λέγων· Ποτέ δεν θα λείψη βασιλεύς επί του ισραηλιτικού λαού εκ των απογόνων σου.

Β Παραλ. 7,19 και εάν αποστρέψητε υμείς και εγκαταλίπητε τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου, ας έδωκα εναντίον υμών, και πορευθήτε και λατρεύσητε θεοίς ετέροις και προσκυνήσητε αυτοίς,

Β Παραλ. 7,19 Εάν όμως σεις στραφήτε προς άλλους δρόμους και εγκαταλείψετε τα προστάγματά μου και τας εντολάς μου, τας οποίας έδωκα ενώπιόν σας, και πορευθήτε και λατρεύσετε άλλους θεούς και προσκυνήσετε αυτούς,

Β Παραλ. 7,20 και εξαρώ υμάς από της γής, ής έδωκα αυτοίς, και τον οίκον τούτον, ον ηγίασα τώ ονόματί μου, αποστρέψω εκ προσώπου μου και δώσω αυτόν εις παραβολήν και εις διήγημα εν πάσι τοίς έθνεσι.

Β Παραλ. 7,20 εγώ θα σας ξεριζώσω από την χώραν αυτήν, την οποίαν έδωκα στους πατέρας σας, και τον ναόν αυτόν, τον οποίον ηγίασα δια τον εαυτόν μου, θα απορριψω από το πρόσωπόν μου και θα καταστήσω αυτόν παροιμίαν και θλιβεράν διήγησιν μεταξύ όλων των ειδωλολατρικών εθνών.

Β Παραλ. 7,21 και ο οίκος ούτος ο υψηλός, πάς ο διαπορευόμενος αυτόν εκστήσεται και ερεί· χάριν τίνος εποίησε Κύριος τή γη ταύτη και τώ οίκω τούτω;

Β Παραλ. 7,21 Ο μεγαλοπρεπής αυτός ναός θα καταστροφή και καθένας, που θα διέρχεται και θα βλέπη αυτόν, θα μένη έκπληκτος και θα ερωτά· Δια ποίαν αιτίαν επέφερον ο Κυριος εις την γην αυτήν και στον ναόν τούτον την καταστροφήν;

Β Παραλ. 7,22 και ερουσί· διότι εγκατέλιπον Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών τον εξαγαγόντα αυτούς εκ γής Αιγύπτου και αντελάβοντο θεών ετέρων και προσεκύνησαν αυτοίς και εδούλευσαν αυτοίς, διά τούτο επήγαγεν επ αυτούς πάσαν την κακίαν ταύτην.

Β Παραλ. 7,22 Και θα απαντούν· Διότι αυτοί εγκατέλιπον Κυριον τον Θεόν των πατέρων των, ο οποίος τους έβγαλεν ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, και προσεκολλήθησαν εις άλλους ειδωλολατρικούς θεούς και προσεκύνησαν αυτούς και υπεδουλώθησαν εις αυτούς, δια τούτο επέφερον ο Θεός όλην αυτήν την συμφοράν εναντίον των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Β Παραλ. 8,1 Καί εγένετο μετά είκοσιν έτη, εν οίς ωκοδόμησε Σαλωμών τον οίκον Κυρίου και τον οίκον αυτού,

Β Παραλ. 8,1 Μετά παρέλευσιν είκοσιν ετών, κατά τα οποία ο Σολομών οικοδόμησε τον ναόν του Κυρίου και το ιδικόν του ανάκτορον,

Β Παραλ. 8,2 και τας πόλεις, ας έδωκε Χιράμ τώ Σαλωμών, ωκοδόμησεν αυτάς Σαλωμών και κατώκισεν εκεί τους υιούς Ισραήλ.

Β Παραλ. 8,2 ωχώρωσεν ο Σολομών τας πόλεις, τας οποίας έδωκεν εις αυτόν ο Χιράμ, και εγκατέστησεν εκεί τους Ισραηλίτας.

Β Παραλ. 8,3 και ήλθε Σαλωμών εις Βαισωβά και κατίσχυσεν αυτήν.

Β Παραλ. 8,3 Ο Σολομών επήλθεν εναντίον της Βαισωβά και την εκυρίευσεν.

Β Παραλ. 8,4 και ωκοδόμησε την Θεοεδμόρ εν τή ερήμω και πάσας τας πόλεις τας οχυράς, ας ωκοδόμησεν εν Ημάθ.

Β Παραλ. 8,4 Ανοικοδόμησε την Θεοεδμόρ εις την έρημον και όλας τα οχυράς πόλεις, τας οποίας έκτισεν εις την περιοχήν Ημάθ.

Β Παραλ. 8,5 και ωκοδόμησε την Βαιθωρών την άνω και την Βαιθωρών την κάτω, πόλεις οχυράς, τείχη, πύλαι και μοχλοί,

Β Παραλ. 8,5 Οικοδόμησε την άνω Βαιθωρών και την κάτω Βαιθωρών, πόλεις οχυράς, με τείχη και θύρας και μοχλούς.

Β Παραλ. 8,6 και την Βααλάθ και πάσας τας πόλεις τας οχυράς, αί ήσαν τώ Σαλωμών, και πάσας τας πόλεις των αρμάτων

και τας πόλεις των ιππέων και όσα επεθύμησε Σαλωμών κατά την επιθυμίαν τού οικοδομήσαι εν Ιερουσαλήμ και εν τώ Λιβάνω και εν πάση τή βασιλεία αυτού.

Β Παραλ. 8,6 Επίσης την Βααλάθ και όλας τας άλλας οχυράς πόλεις, αι οποίαι ανήκον εις αυτόν. Επίσης έκτισεν οχυράς όλας τας πόλεις, όπου ευρίσκοντο τα πολεμικά του άρματα, και τας πόλιν του ιππικού του. Γενικώς ο Σολομών έφερεν εις πέρας όλα όσα επεθύμησε να ανοικοδομήσει εις την Ιερουσαλήμ, στον Λιβανον και καθ' όλην την έκτασιν του βασιλείου του.

Β Παραλ. 8,7 πās ο λαός ο καταλειφθείς από τού Χετταίου και τού Αμοραίου και τού Φερεζαίου και τού Ευαίου και τού Ιεβουσαιού, οί ουκ εισίν εκ τού Ισραήλ,

Β Παραλ. 8,7 Ολον δε τον λαόν, ο οποίος απέμεινεν από τους Χετταίους, τους Αμορραίους, τους Φερεζαίους, τους Ευαίους και τους Ιεβουσαιούς, που δεν ήσαν Ισραηλίται,

Β Παραλ. 8,8 αλλ ήσαν εκ των υιών αυτών των καταλειφθέντων μετ αυτους εν τή γη, ούς ουκ εξωλόθρευσαν οι υιοί Ισραήλ, και ανήγαγεν αυτούς Σαλωμών εις φόρον έως της ημέρας ταύτης.

Β Παραλ. 8,8 αλλ' ήσαν απόγονοι των υπολειφθέντων λαών της Παλαιστίνης, τους οποίους οι Ισραηλίται δεν εξωλόθρευσαν, ο Σολομών τους κατέστησε φόρου υποτελείς μέχρι της ημέρας αυτής.

Β Παραλ. 8,9 και εκ των υιών Ισραήλ ουκ έδωκε Σαλωμών εις παίδας τή βασιλεία αυτού, ότι αυτοί άνδρες πολεμισται και άρχοντες και δυνατοί και άρχοντες αρμάτων και ιππέων.

Β Παραλ. 8,9 Από τους Ισραηλίτας κανένα δεν έκαμεν ο Σολομών δούλον δια τα έργα του καθ' όλην την έκτασιν της βασιλείας του, διότι οι Ισραηλίται ήσαν οι πολεμισται, οι άρχοντες οι ισχυροί, οι διοικηται των πολεμικών αρμάτων του και του ιππικού του.

Β Παραλ. 8,10 και ούτοι άρχοντες των προστατών βασιλέως Σαλωμών· πενήκοντα και διακόσιοι εργοδιωκτούντες εν τώ λαώ.

Β Παραλ. 8,10 Από αυτούς αρχηγοί της φρουράς, τους οποίους είχεν ο βασιλεύς Σολομών, ήσαν διακόσιοι πενήκοντα, που είχαν ως καθήκον να εποπτεύουν επί του λαού δια την εκτέλεσιν έργων.

Β Παραλ. 8,11 Καί την θυγατέρα Φαραώ ανήγαγε Σαλωμών εκ πόλεως Δαυίδ εις τον οίκον, ον ωκοδόμησεν αυτή, ότι είπεν· ου κατοικήσει η γυνή μου εν πόλει Δαυίδ τού βασιλέως Ισραήλ, ότι άγιός εστιν ού εισήλθεν εκεί κιβωτός Κυρίου.

Β Παραλ. 8,11 Ο Σολομών μετέφερε την σύζυγόν του, θυγατέρα του Φαραώ, από την πόλιν Δαυίδ στο ανάκτορον, το οποίον έκτισεν δι' αυτήν, διότι είχεν είπει· "η σύζυγός μου δεν επιτρέπεται να παραμένη εις την πόλιν του Δαυίδ, του βασιλέως του ισραηλιτικού λαού, διότι ο τόπος εκείνος είναι άγιος, επειδή εις αυτόν εισήλθεν η Κιβωτός του Κυρίου".

Β Παραλ. 8,12 Τότε ανήνεγκε Σαλωμών ολοκαυτώματα τώ Κυρίω επί το θυσιαστήριον, ό ωκοδόμησε Κυρίω απέναντι τού ναού,

Β Παραλ. 8,12 Τότε ο Σολομών προσέφερε προς τον Κυριον ολοκαυτώματα επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, το οποίον αυτός είχεν οικοδομήσει προς τιμήν του Κυρίου απέναντι του ναού.

Β Παραλ. 8,13 κατά τον λόγον ημέρας εν ημέρα τού αναφέρειν κατά τας εντολάς Μωσή εν τοίς σαββάτοις και εν τοίς μησί και εν ταίς εορταίς τρεις καιρούς τού ενιαυτού, εν τή εορτή των αζύμων και εν τή εορτή των εβδομάδων και εν τή εορτή των σικηνών.

Β Παραλ. 8,13 Καθε ημέραν προσέφερε θυσίας, σύμφωνα με όσα είχε διατάξει ο Μωυσής να προσφέρωνται, όπως επίσης και κατά τα Σαββατα, την πρώτην εκάστου μηνός, κατά τας τρεις μεγάλας εορτάς του έτους, δηλαδή κατά το Πασχα, κατά την Πεντηκοστήν και κατά την εορτήν της Σκηνοπηγίας.

Β Παραλ. 8,14 και έστησε κατά την κρίσιν Δαυίδ τού πατρός αυτού τας διαιρέσεις των ιερέων, κατά τας λειτουργίας αυτών, και οι Λευίται επί της φυλακάς αυτών τού αινείν και λειτουργείν κατέναντι των ιερέων κατά τον λόγον ημέρας εν τή ημέρα, και οι πυλωροί κατά τας διαιρέσεις αυτών εις πύλην και πύλην, ότι ούτως εντολαί Δαυίδ ανθρωπου τού Θεού.

Β Παραλ. 8,14 Καθώρισεν επίσης ο Σολομών, όπως είχε διατάξει ο πατήρ του ο Δαυίδ, και τας τάξεις των ιερέων και τας υπηρεσίας αυτών, τους Λευίτας εις τας υπηρεσίας των να υμνούν τον Θεόν και να υπηρετούν ενώπιον των ιερέων εκάστην ημέραν, όπως ο Νομος ώριζε. Καθώρισεν επίσης και τους θυρωρούς κατά τάξεις δια κάθε πύλην. Αυτά δε όλα έγιναν έτσι, διότι τέτοιες εντολές είχε δώσει ο Δαυίδ ο άνθρωπος του Θεού.

Β Παραλ. 8,15 ου παρήλθον τας εντολάς τού βασιλέως περί των ιερέων και των Λευιτών εις πάντα λόγον και εις τους θησαυρούς.

Β Παραλ. 8,15 Δεν παρέβησαν τας εντολάς του βασιλέως εις ο,τι ανεφέρετο στους ιερείς, και τους Λευίτας και εις ο,τι απέβλεπεν εις την περιφρούρησιν των θησαυρών του ναού.

Β Παραλ. 8,16 και ητοιμάσθη πάσα η εργασία, αφ ής ημέρας εθεμελιώθη, έως ού ετελείωσε Σαλωμών τον οίκον Κυρίου.

Β Παραλ. 8,16 Έτσι ετακτοποιήθη και ήλθεν εις πέρας κάθε εργασία από την ημέραν, κατά την οποίαν ο Σολομών εθεμελίωσε τον ναόν του Κυρίου, μέχρις ότου τον απεπεράτωσε.

Β Παραλ. 8,17 Τότε ώχετο Σαλωμών εις Γασιών Γαβέρ και εις την Αιλάθ την παραθαλασσίαν εν γη Ιδουμαία.

Β Παραλ. 8,17 Τότε ο Σολομών ανεχώρησεν εις την Γασιών Γαβέρ και εις την Αιλάθ, πόλεις παρά την θάλασσαν εις την χώραν της Ιδουμαίας.

Β Παραλ. 8,18 και απέστειλε Χιράμ εν χειρί παιδων αυτού πλοία και παίδας ειδότας θάλασσαν, και ώχοντο μετά των παιδων Σαλωμών εις Σωφιδρά και έλαβον εκείθεν τετρακόσια και πενήκοντα τάλαντα χρυσιου και ήλθον προς τον βασιλέα Σαλωμών.

Β Παραλ. 8,18 Ο Χιράμ έστειλεν στον Σολομώντα δια των ανθρωπων του πλοία και δούλους, οι οποίοι εγνώριζαν την θάλασσαν και την ναυτικήν τέχνην. Αυτοί μαζί με τους ανθρώπους του Σολομώντος μετέβησαν εις Σωφιδρά· από εκεί επήραν τετρακόσια πενήκοντα χρυσά τάλαντα και επανήλθον στον βασιλέα τον Σολομώντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Β Παραλ. 9,1 Καί βασίλισσα Σαβά ήκουσε το όνομα Σαλωμών και ήλθε τού πειράσαι Σαλωμών εν ανιγμάσιν εις Ιερουσαλήμ εν δυνάμει βαρεία σφόδρα και κάμηλοι αίρουσαι αρώματα εις πλήθος και χρυσίον και λίθον τίμιον και ήλθε προς Σαλωμών και έλάλησε προς αυτόν πάντα, όσα ήν εν τή ψυχή αυτής.

Β Παραλ. 9,1 Όταν η βασίλισσα Σαβά ήκουσε την φήμην του Σολομώντος, ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ, δια να δοκιμάση

αυτόν με δυσκόλους και γριφώδεις ερωτήσεις, συνοδευομένη από πολύ μεγάλη ακολουθία, με καμήλους, που έφεραν αρώματα, άφθονον χρυσόν και πολυτίμους λίθους. Όταν δε ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ υπέβαλε προς αυτόν όλα τα ερωτήματα, τα οποία είχαν στον νουν της.

Β Παραλ. 9,2 και ανήγγειλεν αυτή Σαλωμών πάντας τους λόγους αυτής και ου παρήλθε λόγος από Σαλωμών, ον ουκ απήγγειλεν αυτή.

Β Παραλ. 9,2 Ο Σολομών απήντησεν εις όλα αυτής τα ερωτήματα. Δεν αντιπαρήλθε κανένα από τα ερωτήματά της, στο οποίον να μη έδωσε προς αυτήν απάντησιν.

Β Παραλ. 9,3 και ειδε βασίλισσα Σαβά την σοφίαν Σαλωμών και τον οίκον, ον ωκοδόμησε,

Β Παραλ. 9,3 Όταν η βασίλισσα Σαβά ειδε την σοφίαν του Σολομώντος και το ανάκτορον, το οποίον αυτός είχεν οικοδομήσει,

Β Παραλ. 9,4 και τα βρώματα των τραπεζών και καθέδραν παιδων αυτού και στάσιν λειτουργών αυτού και ιματισμόν αυτών και οινοχόους αυτού και στολισμόν αυτών και τα ολοκαυτώματα, ά ανέφερον εν οίκω Κυρίου, και εξ εαυτής εγένετο.

Β Παραλ. 9,4 τα φαγητά των τραπεζών του, την θέσιν των δούλων του, τας υπηρεσίας που είχαν αναλάβει οι υπηρέται του, και τας στολάς αυτών, τους οινοχόους και τας στολάς των, και τα ολοκαυτώματα, τα οποία προσέφερον ο Σολομών στον ναόν του Κυρίου, έμεινε κατάπληκτος

Β Παραλ. 9,5 και ειπε προς τον βασιλέα· αληθινός ο λόγος, ον ήκουσα εν τή γη μου περί των λόγων σου και περί της σοφίας σου,

Β Παραλ. 9,5 και ειπε προς τον βασιλέα Σολομώντα· “αληθινά ήσαν όσα ήκουσα εις την χώραν μου δια τα έργα σου και δια την σοφίαν σου.

Β Παραλ. 9,6 και ουκ επίστευσα τοίς λόγοις, έως ού ήλθον και ειδον οι οφθαλμοί μου, και ιδού ουκ απηγγέλη μοι ήμισυ τού πλήθους της σοφίας σου, προσέθηκας επί την ακοήν, ήν ήκουσα.

Β Παραλ. 9,6 Αλλά δεν είχα πιστεύσει εις την φήμην αυτήν, έως ότου ήλθα και είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Και ιδού, ότι δεν μου είχαν αναγγείλει ούτε το ήμισυ από την μεγάλην σου σοφίαν. Συ έχεις υπερβή την φήμην, την οποίαν ήκουσα.

Β Παραλ. 9,7 μακάριοι οι άνδρες σου, μακάριοι οι παίδες ούτοι οι παρεστηκότες σοι διαπαντός και ακούοντες την σοφίαν σου·

Β Παραλ. 9,7 Ευτυχείς είναι οι άνθρωποί σου, ευτυχείς είναι οι υπηρέται σου, οι οποίοι παρίστανται κοντά σου πάντοτε και ακούουν την σοφίαν σου.

Β Παραλ. 9,8 έστω Κύριος ο Θεός σου ευλογημένος, ός ηθέλησεν εν σοί τού δούναί σε επί θρόνον αυτού εις βασιλέα Κυρίω Θεώ σου· εν τώ αγαπήσαι Κύριον τον Θεόν σου τον Ισραήλ τού στήσαι αυτόν εις αιώνα και έδωκέ σε επ αυτούς εις βασιλέα τού ποιήσαι κρίμα και δικαιοσύνην.

Β Παραλ. 9,8 Ευλογημένος ας είναι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος ηυδόκησεν εις σε, ώστε να σε εγκαταστήση στον θρόνον αυτόν βασιλέα προς τιμήν Κυρίου του Θεού σου. Τούτο δε, διότι Κυριος ο Θεός σου ηγάπησε τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον ηυδόκησε να στερεώση στον αιώνα και κατέστησε σε βασιλέα στους Ισραηλίτας, δια να κυβερνάς αυτούς με ευθυκρισίαν και δικαιοσύνην”.

Β Παραλ. 9,9 και έδωκε τώ βασιλεί εκατόν είκοσι τάλαντα χρυσίου και αρώματα εις πλήθος πολύ και λίθον τίμιον· και ουκ ήν κατά τα αρώματα εκείνα, ά έδωκε βασίλισσα Σαβά τώ βασιλεί Σαλωμών.

Β Παραλ. 9,9 Έδωκεν η βασίλισσα της Σαβά εκατόν είκοσι τάλαντα χρυσού, πολύ πλήθος αρωμάτων και πολυτίμους λίθους. Ωσάν δε τα αρώματα, τα οποία έδωσεν η βασίλισσα Σαβά στον βασιλέα Σολομώντα, δεν υπήρχον άλλα καλύτερα.

Β Παραλ. 9,10 (και οι παίδες Σαλωμών και οι παίδες Χιράμ έφερον χρυσίον τώ Σαλωμών εκ Σουφίρ και ξύλα πεύκινα και λίθον τίμιον·

Β Παραλ. 9,10 (Οι δούλοι του Σολομώντος και οι δούλοι του Χιράμ έφεραν χρυσίον στον Σολομώντα από την Σουφίρ, όπως επίσης και ξύλα εκ πεύκης και πολυτίμους λίθους.

Β Παραλ. 9,11 και εποίησεν ο βασιλεύς τα ξύλα τα πεύκινα αναβάσεις τώ οίκω Κυρίου και τώ οίκω τού βασιλέως και κιθάρας και νάβλας τοίς ωδοίς, και ουκ ώφθησαν τοιαύτα έμπροσθεν εν γη Ιουδα).

Β Παραλ. 9,11 Ο δε βασιλεύς Σολομών κατεσκεύασε με τα ξύλα αυτά κλίμακας στον ναόν του Κυρίου και στο ανάκτορόν του, όπως επίσης μουσικά όργανα, κιθάρας και νάβλας δια τους μνηωδούς. Τέτοια ωραία πράγματα δεν είχαν φανή προηγουμένως εις την χώραν της Ιουδαίας).

Β Παραλ. 9,12 και ο βασιλεύς Σαλωμών έδωκε τή βασιλίση Σαβά πάντα τα θελήματα αυτής, ά ήτησεν, εκτός πάντων, ών ήνεγκε τώ βασιλεί Σαλωμών· και απέστρεψεν εις την γήν αυτής.

Β Παραλ. 9,12 Τότε ο βασιλεύς Σολομών έδωσεν εις την βασίλισσαν Σαβά ό,τι αυτή ηθέλησε και ό,τι εζήτησε. Πολύ περισσότερα και ανώτερα από εκείνα, τα οποία αυτή είχε φέρει στον βασιλέα Σολομώντα. Η βασίλισσα ύστερα από αυτά επέστρεψεν εις την χώραν της.

Β Παραλ. 9,13 Καί ήν ο σταθμός τού χρυσίου τού ενεχθέντος τώ Σαλωμών εν ενιαυτώ ενί εξακόσια εξηκονταέξ τάλαντα χρυσίου,

Β Παραλ. 9,13 Το βάρος του χρυσίου, το οποίον εφέρετο κάθε έτος στον Σολομώντα, ήτο εξακόσια εξήντα εξ τάλαντα,

Β Παραλ. 9,14 πλήν των ανδρών των υποτεταγμένων και των εμπορευομένων, ών έφερον, και πάντων των βασιλέων της Αραβίας και σατραπών της γής, πάντες έφερον χρυσίον και αργύριον τώ βασιλεί Σαλωμών.

Β Παραλ. 9,14 εκτός εκείνων τα οποία οι υποτελείς εις αυτόν λαοί και οι εμπορευόμενοι του έφεραν, εκτός του χρυσίου και του αργυρίου, το οποίο όλοι οι βασιλείς της Αραβίας και διοικηταί διαφόρων χωρών έφερον στον βασιλέα Σολομώντα.

Β Παραλ. 9,15 και εποίησεν ο βασιλεύς Σαλωμών διακοσίους θυρεούς χρυσούς ελατούς, εξακόσιοι χρυσοί καθαροί επήσαν επί τον ένα θυρόν·

Β Παραλ. 9,15 Ο βασιλεύς Σολομών κατεσκεύασε διακοσίας μεγάλας ασπίδας εκ χρυσού σφυρηλατημένας. Καθε μία από αυτάς είχε βάρος εξακοσίων σίκλων καθαρού χρυσού.

Β Παραλ. 9,16 και τριακοσίας ασπίδας ελατάς χρυσάς, τριακοσίων χρυσών ανεφέρετο επί την ασπίδα εκάστην· και έδωκεν αυτάς ο βασιλεύς εν οίκω δρυμού τού Λιβάνου.

Β Παραλ. 9,16 Επίσης κατεσκεύασε τριακοσίας σφυρηλατημένας χρυσάς ασπίδας. Καθε μία από τας ασπίδας αυτάς είχε βάρος τριακοσίων χρυσών σίκλων. Ο βασιλεύς εθεσεν αυτάς εις ένα κτίριον, το οποίον ωνομάζετο “δάσος του Λιβάνου”.

B Παρ. 9,17 και εποίησεν ο βασιλεύς θρόνον ελεφαντίνων οδόντων μέγαν και κατεχύρωσεν αυτόν χρυσίω δοκίμω·
B Παρ. 9,17 Κατεσκεύασεν ακόμη ο βασιλεύς μεγαλοπρεπή θρόνον με ελεφαντοστόν. Αυτόν δε τον εχύρωσε με πολύτιμον χρυσίον.
B Παρ. 9,18 και εξ αναβαθμοί τώ θρόνω ενδεδεμένοι χρυσίω και αγκώνες ένθεν και ένθεν επί τού θρόνου της καθέδρας, και δύο λέοντες εστηκότες παρά τους αγκώνας,
B Παρ. 9,18 Ο θρόνος αυτός είχε εν σκαλοπάτια, τα οποία επίσης είχαν επενδυθή με χρυσίον. Από το ένα μέρος και από το άλλο του βασιλικού αυτού θρόνου, παρά τους αγκώνας, υπήρχον δύο όρθιοι λέοντες.
B Παρ. 9,19 και δώδεκα λέοντες εστηκότες εκεί επί των έξ αναβαθμών ένθεν και ένθεν· ουκ εγενήθη ούτως εν πάση τή βασιλεία.
B Παρ. 9,19 Και άλλοι δώδεκα λέοντες όρθιοι ευρίσκοντο από το ένα και από το άλλο μέρος των έξ βαθμίδων. Τέτοια πράγματα δεν είχαν γίνει εις καμμίαν βασιλείαν.
B Παρ. 9,20 και πάντα τα σκεύη τού βασιλέως Σαλωμών χρυσίου, και πάντα τα σκεύη οίκου δρυμού τού Λιβάνου χρυσίω κατελημμένα, ουκ ήν αργύριον λογιζόμενον εν ημέραις Σαλωμών εις ουθέν·
B Παρ. 9,20 Όλα τα οικιακά σκεύη του βασιλέως Σολομώντος ήσαν από χρυσόν. Όλα τα σκεύη του οικοδομήματος, το οποίον ωνομάζεται "δάσος του Λιβάνου", ήσαν επιχρυσωμένα. Ο δε άργυρος κατά τας ημέρας του Σολομώντος δεν ελογαριάζετο εις τίποτε.
B Παρ. 9,21 ότι ναύς τώ βασιλεί επορεύετο εις Θαρσείς μετά των παιδων Χιράμ, άπαξ διά τριών ετών ήρχετο πλοία εκ Θαρσείς τώ βασιλεί γέμοντα χρυσίου και αργυρίου και οδόντων ελεφαντίνων και πιθήκων.
B Παρ. 9,21 Διότι ο βασιλεύς είχε πλοία, τα οποία έπλεον εις Θαρσείς μαζή με τους δούλους του Χιράμ. Καθε τρία έτη τα πλοία ήρχοντο από Θαρσείς προς τον βασιλέα γεμάτα από χρυσόν, από άργυρον, από ελεφαντόδοντα και πιθήκους.
B Παρ. 9,22 και εμεγαλύνθη Σαλωμών υπέρ πάντας τους βασιλείς και πλούτω και σοφία.
B Παρ. 9,22 Ο Σολομών ανεδείχθη ο ενδοξότερος βασιλεύς από όλους τους βασιλείς ως προς τον πλούτον και την σοφίαν.
B Παρ. 9,23 και πάντες οι βασιλείς της γής εξήτουν το πρόσωπον Σαλωμών ακούσαι της σοφίας αυτού, ής έδωκεν ο Θεός εν καρδία αυτού.
B Παρ. 9,23 Όλοι δε οι βασιλείς της γης επιζητούσαν να ίδουν τον Σολομώντα, δια να ακούσουν την σοφίαν του, την οποίαν ο Θεός είχε δώσει εις την διάνοιάν του.
B Παρ. 9,24 και αυτοί έφερον έκαστος τα δώρα αυτού, σκεύη αργυρά και σκεύη χρυσά και ιματισμόν, στακτήν και ηδύσματα, ίππους και ημιόνους, το κατ ενιαυτόν ενιαυτόν.
B Παρ. 9,24 Ο καθένας από αυτούς έφερε προς αυτόν δώρα κάθε έτος, σκεύη αργυρά και σκεύη χρυσά, πολυτελή ενδύματα, αρωματικήν στακτήν και άλλα αρώματα, ίππους και ημιόνους.
B Παρ. 9,25 και ήσαν τώ Σαλωμών τέσσαρες χιλιάδες θήλειαι ίπποι εις άρματα και δώδεκα χιλιάδες ιππέων, και έθετο αυτούς εν πόλει των αρμάτων και μετά τού βασιλέως εν Ιερουσαλήμ.
B Παρ. 9,25 Ο Σολομών είχε τέσσαρας χιλιάδας φορβάδας δια τα πολεμικά του άρματα, δώδεκα χιλιάδας ιππείς, τους οποίους είχε τοποθετήσει εις τας πόλεις των πολεμικών αρμάτων πλησίον του βασιλέως εις την Ιερουσαλήμ.
B Παρ. 9,26 και ήν ηγούμενος πάντων των βασιλέων από τού ποταμού και έως γής αλλοφύλων και έως ορίων Αιγύπτου.
B Παρ. 9,26 Ο Σολομών ήτο άρχων επί όλων των βασιλέων ανατολικώς από του ποταμού του Ευφράτου, δυτικώς δε έως την γην των Φιλισταιών και προς νότον έως εις τα σύνορα της Αιγύπτου.
B Παρ. 9,27 και έδωκεν ο βασιλεύς το χρυσίον και το αργύριον εν Ιερουσαλήμ ως λίθους και τας κέδρους ως συκαμίνους τας εν τή πεδινή εις πλήθος.
B Παρ. 9,27 Ο βασιλεύς κατέστησε τον χρυσόν και τον άργυρον τόσον συνήθη και άφθονον εις την Ιερουσαλήμ, όπως είναι οι λίθοι. Τας δε κέδρους του λιβάνου τόσας πολλάς, όσον πολλαί είναι αι συκομορέαι εις την πεδιάδα.
B Παρ. 9,28 και η έξοδος των ίππων εξ Αιγύπτου τώ Σαλωμών και εκ πάσης της γής.
B Παρ. 9,28 Ιπποί δε προσεκομίζοντο στον Σολομώντα από την Αίγυπτον και από όλας τας άλλας χώρας.
B Παρ. 9,29 Καί οι κατάλοιποι λόγοι Σαλωμών οι πρώτοι και οι έσχατοι ιδού ούτοι γεγραμμένοι επί των λόγων Νάθαν τού προφήτου και επί των λόγων Αχιά τού Σηλωνίτου και εν ταις οράσεσιν Ιωήλ τού ορώντος περί Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ.
B Παρ. 9,29 Τα υπόλοιπα έργα του Σολομώντος, τα πρώτα και τα τελευταία, ιδού είναι γραμμένα στο βιβλίον του προφήτου Ναθαν, στο βιβλίον του προφήτου Αχιά, ο οποίος κατήγετο από την Σηλώ, εις τας προφητείας του Ιωήλ του προφήτου, ο οποίος είχε προφητεύσει δια τον Ιεροβοάμ τον υιόν του Ναβάτ.
B Παρ. 9,30 και εβασίλευσε Σαλωμών επί πάντα Ισραήλ τεσσαράκοντα έτη.
B Παρ. 9,30 Ο Σολομών εβασίλευσεν επί όλου του ισραηλιτικού λαού επί τεσσαράκοντα έτη.
B Παρ. 9,31 και εκοιμήθη Σαλωμών, και έθαψαν αυτόν εν πόλει Δαυίδ τού πατρός αυτού, και εβασίλευσε οβοάμ υιός αυτού εντ' αυτού.
B Παρ. 9,31 Εκριμήθη δε ο Σολομών και έθαψαν αυτόν εις την πόλιν του πατρός του Δαυίδ. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Ροβοάμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

B Παρ. 10,1 Καί ήλθε οβοάμ εις Συχέμ, ότι εις Συχέμ ήρχετο πάς Ισραήλ βασιλεύσαι αυτόν.
B Παρ. 10,1 Ο Ροβοάμ μετέβη εις την Συχέμ, διότι εις την Συχέμ θα ήρχοντο και όλοι οι Ισραηλίται να τον ανακηρύξουν βασιλέα.
B Παρ. 10,2 και εγένετο ως ήκουσεν Ιεροβοάμ υιός Ναβάτ -και αυτός εν Αιγύπτω, ως έφυγεν από προσώπου Σαλωμών τού βασιλέως και κατώκησεν Ιεροβοάμ εν Αιγύπτω- και απέστρεψεν Ιεροβοάμ εξ Αιγύπτου.
B Παρ. 10,2 Το γεγονός αυτό επληροφορήθη ο Ιεροβοάμ, ο υιός του Ναβάτ- αυτός ο Ιεροβοάμ ευρίσκετο εις την Αίγυπτον, φεύγων από το πρόσωπον του Σολομώντος, εκεί εις την Αίγυπτον είχε εγκατασταθή- Όταν δε έμαθε τον θάνατον του Σολομώντος επέστρεψεν από την Αίγυπτον εις την πατρίδα του.
B Παρ. 10,3 και απέστειλαν και εκάλεσαν αυτόν, και ήλθεν Ιεροβοάμ και πάσα η εκκλησία Ισραήλ προς οβοάμ λέγοντες·
B Παρ. 10,3 Οι Ισραηλίται έστειλαν ανθρώπους και τον προσεκάλεσαν. Ο Ιεροβοάμ και όλη η συγκέντρωσις των

Ισραηλιτών ήλθον εις την Συχέμ και ειπόν προς τον Ροβοάμ·

B Παραλ. 10,4 ο πατήρ σου εσκήρυνε τον ζυγόν ημών, και νύν άφες από της δουλείας τού πατρός σου της σκληράς και από τού ζυγού αυτού τού βαρέος, ού έδωκεν εφ ημάς, και δουλεύσομέν σοι.

B Παραλ. 10,4 "ο πατήρ σου είχε καταστήσει σκληρόν και βαρύν τον ζυγόν της φορολογίας του εις ημάς. Αλάφρωσε συ τώρα την σκληράν αυτήν δουλειάν του πατρός σου, κάμε ελαφρότερον τον βαρύν ζυγόν, τον οποίον επέβαλεν εις ημάς. Ημείς δε θα είμεθα δούλοι εις σε".

B Παραλ. 10,5 και είπεν αυτοίς· πορεύεσθε έως τριών ημερών και έρχεσθε προς με· και απήλθεν ο λαός.

B Παραλ. 10,5 Ο βασιλεύς είπεν εις αυτούς· "πηγαίνετε και ύστερα από τρεις ημέρας ελάτε πάλιν εις εμέ". Ο λαός απήλθεν.

B Παραλ. 10,6 και συνήγαγεν ο βασιλεύς οβοάμ τους πρεσβυτέρους τους εστηκότας εναντίον τού Σαλωμών τού πατρός αυτού εν τώ ζήν αυτόν λέγων· πώς υμείς βουλεύεσθε τού αποκριθίηναι τώ λαώ τούτω λόγον;

B Παραλ. 10,6 Ο βασιλεύς Ροβοάμ συνεκάλεσε τους γεροντοτέρους συμβούλους, οι οποίοι ήσαν άλλοτε πλησίον του πατρός του του Σολομώντος, όταν αυτός εξούσε, και τους ηρώτησε· "τι και πως με συμβουλευέτε σεις, να απαντήσω εις την παράκλησιν αυτού του λαού τούτου;"

B Παραλ. 10,7 και ελάλησαν αυτώ λέγοντες· εάν εν τή σήμερον γένη εις αγαθόν τώ λαώ τούτω και ευδοκήσης και λαλήσης αυτοίς λόγους αγαθούς, και έσονταί σοι παίδες πάσας τας ημέρας.

B Παραλ. 10,7 Εκείνοι ωμίλησαν προς αυτόν και του είπαν· "εάν σήμερον δειχθής συ επιεικής εις αυτόν τον λαόν και θελήσης να ομιλήσης προς αυτούς λόγια αγαθά και ευπρόσδεκτα, αυτοί θα γίνουν δούλοι σου όλας τας ημέρας της ζωής σου".

B Παραλ. 10,8 και κατέλιπε την βουλήν των πρεσβυτέρων, οί συνεβουλεύσαντο αυτώ, και συνεβουλεύσατο μετά των παιδαριών των συνεκτραφέντων μετ αυτού των εστηκότων εναντίον αυτού.

B Παραλ. 10,8 Ο βασιλεύς όμως απέρριψε την συμβουλήν των πρεσβυτέρων, οι οποίοι έτσι τον είχαν συμβουλευσει, και εξήτησε την γνώμη νεαρών συνομηλικών του, μαζή με τους οποίους είχεν ανατραφή και οι οποίοι ευρίσκοντο κοντά του συνεχώς ως σύντροφοί του.

B Παραλ. 10,9 και είπεν αυτοίς· τι υμείς βουλεύεσθε και αποκριθίσομαι λόγον τώ λαώ τούτω, οί ελάλησαν προς με λέγοντες· άνες από τού ζυγού, ού έδωκεν ο πατήρ σου εφ ημάς;

B Παραλ. 10,9 Ο Ροβοάμ τους ηρώτησε· "τι και σεις με συμβουλευέτε να αποκριθώ εις την πρότασιν του λαού τούτου, των ανθρώπων, οι οποίοι μου ωμίλησαν και είπαν· Καμε ελαφρότερον τον ζυγόν της φορολογίας, τον οποίον επέβαλεν ο πατήρ σου εις ημάς;"

B Παραλ. 10,10 και ελάλησαν αυτώ τα παιδάκια τα εκτραφέντα μετ αυτού λέγοντες· ούτως λαλήσεις τώ λαώ τώ λαλήσαντι προς σε λέγων· ο πατήρ σου εβάρυνε τον ζυγόν ημών και σύ άφες αφ ημών, ούτως ερείς· ο μικρός δάκτυλός μου παχύτερος της οσφύος τού πατρός μου·

B Παραλ. 10,10 Οι νεαροί, οι οποίοι είχον ανατραφή μαζή με αυτόν, του είπαν· "ιδού, πως θα απαντήσης εις αυτόν τον λαόν, ο οποίος ωμίλησε προς σε και σου είπεν· Ο πατήρ σου είχεν επιβάλοι επάνω μας βαρύν ζυγόν, συ όμως αλάφρωσε τον ζυγόν αυτόν από ημάς. Ιδού πως θα απαντήσης· Το μικρότερο δάκτυλον της χειρός μου είναι χονδρότερο και ισχυρότερο από την μέσην του πατρός μου.

B Παραλ. 10,11 και νύν ο πατήρ μου επαίδευσεν υμάς ζυγώ βαρεί, καγώ προσθήσω επί τον ζυγόν ημών, ο πατήρ μου επαίδευσεν υμάς εν μάστιγι καγώ παιδεύσω υμάς εν σκορπίοις.

B Παραλ. 10,11 Και τώρα ακούσατε· ο πατέρας μου σας επέβαλε βαρύν ζυγόν, εγώ θα προσθέσω και θα κάμω ακόμη βαρύτερον αυτόν τον ζυγόν. Ο πατέρας μου σας ετιμωρούσε με απλά μαστίγια, εγώ θα σας τιμωρώ με μάστιγας, που θα έχουν αγκάθια σαν το κεντρί του σκορπιού".

B Παραλ. 10,12 και ήλθεν Ιεροβοάμ και πάς ο λαός προς οβοάμ τή ημέρα τή τρίτη, ως ελάλησεν ο βασιλεύς λέγων· επιστρέψατε προς με εν τή ημέρα τή τρίτη.

B Παραλ. 10,12 Κατά την τρίτην ημέραν ο Ιεροβοάμ και όλος ο άλλος ισραηλιτικός λαός ήλθον προς τον Ροβοάμ, όπως ο βασιλεύς είχε δώσει εντολήν εις αυτούς λέγων· "επανελάθετε προς εμέ την τρίτην ημέραν".

B Παραλ. 10,13 και απεκριθή ο βασιλεύς σκληρά, και εγκατέλιπεν ο βασιλεύς οβοάμ την βουλήν των πρεσβυτέρων

B Παραλ. 10,13 Ο βασιλεύς Ροβοάμ, ο οποίος είχεν απορρίψει την καλήν συμβουλήν των γεροντοτέρων, απεκρίθη προς αυτούς με σκληρότητα.

B Παραλ. 10,14 και ελάλησε προς αυτούς κατά την βουλήν των νεωτέρων λέγων· ο πατήρ μου εβάρυνε τον ζυγόν υμών και εγώ προσθήσω επ αυτόν, ο πατήρ μου επαίδευσεν υμάς εν μάστιγι και εγώ παιδεύσω υμάς εν σκορπίοις.

B Παραλ. 10,14 Απήντησε προς αυτούς σύμφωνα με την συμβουλήν των νεαρών συντρόφων του και τους είπεν· "ο πατήρ μου σας επέβαλε βαρύν ζυγόν, εγώ θα προσθέσω και θα κάμω ακόμη βαρύτερον τον ζυγόν αυτόν. Ο πατέρας μου σας επαίδευσε με μαστίγια, εγώ θα σας τιμωρώ με αγκαθωτά μαστίγια".

B Παραλ. 10,15 και ουκ ήκουσεν ο βασιλεύς τού λαού, ότι ήν μεταστροφή παρά τού Θεού λέγων· ανέστησε Κύριος τον λόγον αυτού, ον ελάλησεν εν χειρί Αχιά τού Σηλωνίτου περί Ιεροβοάμ υιού Ναβάτ

B Παραλ. 10,15 Έτσι δε ο βασιλεύς Ροβοάμ δεν άκουσε την παράκλησιν του λαού του· αυτό ήτο παραχώρησις Θεού, ώστε ο Κυριος να πραγματοποιήση τον λόγον, τον οποίον είχεν είπει δια μέσου Αχιά του Σηλωνίτου περί του Ιεροβοάμ, του υιού του Ναβάτ,

B Παραλ. 10,16 και παντός Ισραήλ, ότι ουκ ήκουσεν ο βασιλεύς αυτών. και απεκριθή ο λαός προς τον βασιλέα λέγων· τις ημών η μερίς εν Δαυίδ και κληρονομία εν υιώ Ιεσσαί; εις τα σκηνώματά σου, Ισραήλ· νύν βλέπε τον οίκόν σου, Δαυίδ. και απορεύθη πάς Ισραήλ εις τα σκηνώματα αυτού·

B Παραλ. 10,16 και περί όλου του ισραηλιτικού λαού. Ιδού διατί ήλθαν έτσι τα πράγματα, ώστε να μη ακούση ο βασιλεύς αυτούς. Τοτε ο λαός απήντησε προς τον βασιλέα και είπαν μεταξύ των· "ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ ημών και του Δαυίδ; Εχομεν καμμίαν κληρονομίαν ημείς στον Δαυίδ, τον υιόν του Ιεσσαί; Λοιπόν, Ισραηλίται, ας επιστρέψωμεν ο καθένας στον οίκον του. Και τώρα συ, γενεά του Δαυίδ, κύτταξε το σπίτι σου". Όλος ο ισραηλιτικός λαός επέστρεψεν εις τας πόλεις του.

B Παραλ. 10,17 και άνδρες Ισραήλ και οι κατοικούντες εν πόλεσιν Ιούδα και εβασίλευσεν επ αυτών οβοάμ.

B Παραλ. 10,17 Έτσι δε ο Ροβοάμ εβασίλευσε μόνον στους Ισραηλίτας εκείνους, οι οποίοι κατοικούσαν εις τας πόλεις της φυλής του Ιούδα.

Β Παραλ. 10,18 και απέστειλεν επ αυτούς οβοάμ ο βασιλεύς τον Αδωνιράμ τον επί τού φόρου, και ελιθοβόλησαν αυτόν οι υιοί Ισραήλ λίθοις και απέθανε. και ο βασιλεύς οβοάμ έσπευσε τού αναβήναι εις το άρμα τού φυγείν εις Ιερουσαλήμ.
Β Παραλ. 10,18 Ο Ροβοάμ, ο βασιλεύς, έστειλε προς τους αποστατήσαντας από αυτόν Ισραηλίτας τον Αδωνιράμ, επόπτην επί της αναγκαστικής εργασίας. Αυτόν όμως οι Ισραηλίται τον ελιθοβόλησαν και τον εφόνευσαν. Ο ίδιος δε ο βασιλεύς Ροβοάμ μόλις διέφυγε τον κίνδυνον, διότι έσπευσε και ανέβηκε στο πολεμικόν του άρμα και έφυγε προς την Ιερουσαλήμ.
Β Παραλ. 10,19 και ηθέτησεν Ισραήλ εν τώ οίκω Δαυίδ έως της ημέρας ταύτης.
Β Παραλ. 10,19 Έτσι οι Ισραηλίται απεστάτησαν από την οικογένειαν του Δαυίδ έως την ημέραν αυτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Β Παραλ. 11,1 Καί ήλθε οβοάμ εις Ιερουσαλήμ και εξεκκλησίασε τον Ιούδαν και Βενιαμίν εκατόν ογδοήκοντα χιλιάδας νεανίσκων ποιούντων πόλεμον, και επολέμει προς Ισραήλ τού επιστρέφαι την βασιλείαν τώ οβοάμ.
Β Παραλ. 11,1 Όταν ο Ροβοάμ ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ, συνεκέντρωσεν όλους, όσοι ηδύναντο να λάβουν μέρος στον πόλεμον, νέους κατά την ηλικίαν, από την φυλήν του Ιούδα και του Βενιαμίν, εκατόν ογδοήκοντα χιλιάδας εν όλω. Με αυτούς ανέλαβε πόλεμον εναντίον των Ισραηλιτών, δια να τους επαναφέρη και τους υποτάξη εις την βασιλείαν του.
Β Παραλ. 11,2 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Σαμαϊαν άνθρωπον τού Θεού λέγων·
Β Παραλ. 11,2 Λογος όμως του Κυρίου έγινε προς τον άνθρωπον του Θεού, τον προφήτην Σαμαϊαν, και είπε προς αυτόν·
Β Παραλ. 11,3 ειπόν προς οβοάμ τον τού Σαλωμών και πάντα Ιούδαν και Βενιαμίν λέγων·
Β Παραλ. 11,3 "επίε στον Ροβοάμ τον υιόν του Σολομώντος και προς όλην την φυλήν Ιούδα και την φυλήν Βενιαμίν τα εξής·
Β Παραλ. 11,4 τάδε λέγει Κύριος· ουκ αναβήσεσθε και ου πολεμήσεσθε προς τους αδελφούς υμών· αποστρέφετε έκαστος εις τον οίκον αυτού, ότι παρ εμού εγένετο το ρήμα τούτο. και επήκουσαν τού λόγου Κυρίου και απεστράφησαν τού μη πορευθήναι επί Ιεροβοάμ.
Β Παραλ. 11,4 Αυτά διατάσσει ο Κυριος. Δεν θα εκστρατεύσετε και δεν θα πολεμήσετε τους αδελφούς σας τους Ισραηλίτας. Αλλά ο καθένας από σας ας επιστρέψη στον οίκον του, διότι κατόπιν ιδικής μου παραχωρήσεως επραγματοποιήθη το γεγονός αυτό, ο χωρισμός δηλαδή των Ισραηλιτών από σας. Εκείνοι υπήκουσαν στον λόγον του Κυρίου και απέφυγαν έτσι να εκστρατεύσουν εναντίον του Ιεροβοάμ.
Β Παραλ. 11,5 και κατώκησε οβοάμ εις Ιερουσαλήμ και ωκοδόμησε πόλεις τειχήρεις εν τή Ιουδαία.
Β Παραλ. 11,5 Ο Ροβοάμ εγκατεστάθη εις την Ιερουσαλήμ και οικοδόμησεν οχυράς πόλεις εις την Ιουδαϊαν.
Β Παραλ. 11,6 και ωκοδόμησε την Βηθλεέμ και Αιτάν και Θεκωέ
Β Παραλ. 11,6 Ωχύρωσε την Βηθλεέμ, την Αιτάν, την Θεκωέ,
Β Παραλ. 11,7 και Βαιθσουρά και την Σοχώθ και την Οδολλάμ
Β Παραλ. 11,7 την Βαιθσουρά, την Σοχώθ, την Οδολλάμ,
Β Παραλ. 11,8 και την Γέθ και την Μαρισάν και την Ζιφ
Β Παραλ. 11,8 την Γέθ, την Μαρισάν, την Ζιφ,
Β Παραλ. 11,9 και την Αδωραίμ και Λαχίς, και την Αζηκά
Β Παραλ. 11,9 την Αδωραίμ, την Λαχίς, την Αζηκά,
Β Παραλ. 11,10 και την Σαραά και την Αιλώμ και την Χεβρών, ή εστι τού Ιούδα και Βενιαμίν, πόλεις τειχήρεις.
Β Παραλ. 11,10 την Σαραά, την Αιλώμ και την Χεβρών, πόλεις οχυράς, αι οποίαι ευρίσκοντο στο βασιλειον της φυλής Ιούδα και Βενιαμίν.
Β Παραλ. 11,11 και ωχύρωσεν αυτάς τείχεσι και έδωκεν εν αυταίς ηγουμένους και παραθέσεις βρωμάτων, έλαιον και οίνον,
Β Παραλ. 11,11 Αφού ωχύρωσεν αυτάς με τείχη, εγκατέστησεν εις αυτάς αρχηγούς και τας εφωδίασε με παρακαταθήκας τροφίμων, ελαίου και οίνου.
Β Παραλ. 11,12 κατά πόλιν και κατά πόλιν θυρεούς και δόρατα, και κατίσχυσεν αυτάς εις πλήθος σφόδρα· και ήσαν αυτώ Ιούδα και Βενιαμίν.
Β Παραλ. 11,12 Καθε μίαν από τας πόλεις αυτάς εφωδίασε με ασπίδας και δόρατα. Έτσι δε τας κατέστησε πάρα πολύ ισχυράς. Αι φυλαί του Ιούδα και του Βενιαμίν ανήκον στον βασιλέα τον Ροβοάμ.
Β Παραλ. 11,13 και οι ιερείς και οι Λευίται, οί ήσαν εν παντί Ισραήλ συνήχθησαν προς αυτόν εκ πάντων των οριών·
Β Παραλ. 11,13 Οι ιερείς και οι Λευίται, οι οποίοι ήσαν εγκατεστημένοι μεταξύ όλων των Ισραηλιτών, ήλθον από τας περιοχάς των και συνεκεντρώθησαν προς τον βασιλέα Ροβοάμ.
Β Παραλ. 11,14 ότι εγκατέλιπον οι Λευίται τα σκηνώματα της κατασχέσεως αυτών και επορεύθησαν προς Ιούδα εις Ιερουσαλήμ, ότι εξέβαλεν αυτούς Ιεροβοάμ και οι υιοί αυτού μη λειτουργείν Κυρίω
Β Παραλ. 11,14 Τούτο δε έγινε, διότι οι Λευίται εγκατέλειψαν τας πόλεις, αι οποίαι τους είχαν δοθή ως ιδιοκτησία των και αι οποίαι ευρίσκοντο εις την περιοχήν του βασιλείου του Ισραήλ, και ήλθον εις την φυλήν Ιούδα εις Ιερουσαλήμ, διότι ο Ιεροβοάμ και οι υιοί του είχαν απαγορεύσει εις αυτούς να λατρεύουν τον Κυριον.
Β Παραλ. 11,15 και κατέστησεν εαυτώ ιερείς των υψηλών και τοίς ειδώλοις και τοίς ματαιίοις και τοίς μόσχοις, ά ποίησεν Ιεροβοάμ,
Β Παραλ. 11,15 Ο Ιεροβοάμ εξέλεξε δια τον εαυτόν του ιερείς, που δεν ανήκαν εις την φυλήν Λευι, και τους εγκατέστησεν στους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, εις τα ψευδή είδωλα και στους ειδωλολατρικούς μόσχους, τους οποίους ο ίδιος ο Ιεροβοάμ είχε κατασκευάσει.
Β Παραλ. 11,16 και εξέβαλεν αυτούς από φυλών Ισραήλ, οί έδωκαν καρδιαν αυτών τού ζητήσαι Κύριον Θεόν Ισραήλ και ήλθον εις Ιερουσαλήμ θύσαι Κυρίω Θεώ των πατέρων αυτών
Β Παραλ. 11,16 Εδώξε δε από τας ισραηλιτικάς φυλάς όλους εκείνους, οι οποίοι είχαν δώσει την καρδιαν των εις την λατρείαν Κυρίου του Θεού του ισραηλιτικού λαού. Δια τούτο και οι Λευίται αυτοί ήλθον εις την Ιερουσαλήμ, να προσφέρουν θυσίας εις Κυριον τον Θεόν των πατέρων των.
Β Παραλ. 11,17 και κατίσχυσαν την βασιλείαν Ιούδα και κατίσχυσαν οβοάμ τον τού Σαλωμών εις έτη τρία, ότι επορεύθη εν ταις οδοίς Δαυίδ και Σαλωμών έτη τρία.
Β Παραλ. 11,17 Έτσι δε αυτοί με την παρουσίαν των ενίσχυσαν την βασιλείαν της φυλής του Ιούδα, ενίσχυσαν και τον

Ροβοάμ τον υιόν του Σολομώντος επί τρία έτη, διότι επί τρία έτη ο Ροβοάμ επορεύετο τον δρόμον, που ηκολούθησεν ο πάππος του ο Δαυίδ και ο πατήρ του ο Σολομών.

Β Παραλ. 11,18 και έλαβεν εαυτώ οβοάμ γυναίκα την Μολλάθ θυγατέρα Ιεριμούθ υιού Δαυίδ και Αβιγαίαν θυγατέρα Ελιάβ τού Ιεσσαί,

Β Παραλ. 11,18 Ο Ροβοάμ επήρην ως σύζυγόν του την Μολλάθ θυγατέρα του Ιεριμούθ, υιού του Δαυίδ, και την Αβιγαίαν θυγατέρα του Ελιάβ, υιού του Ιεσσαί.

Β Παραλ. 11,19 και έτεκεν αυτώ υιούς τον Ιαούς και τον Σαμαριαν και τον Ζαάμ.

Β Παραλ. 11,19 Αυτή εγέννησεν εις αυτόν υιούς τον Ιαούς, τον Σαμαριαν και τον Ζαάμ.

Β Παραλ. 11,20 και μετά ταύτα έλαβεν εαυτώ την Μααχά θυγατέρα Αβεσσαλώμ, και έτεκεν αυτώ τον Αβιά και τον Ιεθθί και τον Ζηζά και τον Σαλημώθ.

Β Παραλ. 11,20 Μετά ταύτα ο Ροβοάμ επήρην ως σύζυγόν του την Μααχά, θυγατέρα του Αβεσσαλώμ. Αυτή του εγέννησε τον Αβιά, τον Ιεθθί, τον Ζηζά και τον Σαλημώθ.

Β Παραλ. 11,21 και ηγάπησε οβοάμ την Μααχά θυγατέρα Αβεσσαλώμ υπέρ πάσας τας γυναίκας αυτού και τας παλλακάς αυτού, ότι γυναίκας δεκαοκτώ είχε και παλλακάς τριάκοντα και εγέννησεν υιούς είκοσι και οκτώ και θυγατέρας εξήκοντα.

Β Παραλ. 11,21 Ο Ροβοάμ ηγάπησε την σύζυγόν του Μααχά, την θυγατέρα του Αβεσσαλώμ, περισσότερον από όλας τας άλλας συζύγους και παλλακάς του. Είχε δε δεκαοκτώ γυναίκας και τριάκοντα παλλακάς. Από αυτάς απέκτησεν είκοσιοκτώ υιούς και εξήκοντα θυγατέρας.

Β Παραλ. 11,22 και κατέστησεν εις άρχοντα Αβιά τον της Μααχά εις ηγούμενον εν τοίς αδελφοίς αυτού, ότι βασιλεύσαι διενοείτο αυτόν·

Β Παραλ. 11,22 Ο Ροβοάμ ανέδειξεν άρχοντα τον Αβιά, τον υιόν της Μααχά, αρχηγόν μεταξύ των αδελφών του, διότι είχε κατά νουν να τον ανακηρύξη διάδοχόν του εις την βασιλείαν.

Β Παραλ. 11,23 και ηυξήθη παρά πάντας τους υιούς αυτού εν πάσι τοίς οριοίς Ιούδα και Βενιαμίν και εν ταίς πόλεσι ταίς οχυραίς και έδωκεν αυταίς τροφάς πλήθος πολύ και ητήσατο πλήθος γυναικών.

Β Παραλ. 11,23 Αυτός ο Αβιά ανεδείχθη περισσότερον από όλους τους άλλους υιούς του Ροβοάμ, οι οποίοι ευρίσκοντο διεσκορπισμένοι καθ' όλα τα όρια της φυλής Ιούδα και Βενιαμίν μέσα εις οχυράς πόλεις. Ο Αβιά εφωδίασεν αυτάς τας οχυράς πόλεις με πολλά τρόφιμα. Εζήτησε δε και έλαβε δια τον εαυτόν του πολυαριθμους γυναίκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Β Παραλ. 12,1 Καί εγένετο ως ητοιμάσθη η βασιλεία οβοάμ και ως κατεκρατήθη, εγκατέλιπε τας εντολάς Κυρίου και πάς Ισραήλ μετ αυτού.

Β Παραλ. 12,1 Όταν η βασιλεία του Ροβοάμ ετακτοποιήθη και εστερεώθη και αυτός έγινε ισχυρός, εγκατέλειψε τας εντολάς του Κυρίου και μαζί με αυτόν όλος ο Ιουδαϊκός λαός.

Β Παραλ. 12,2 και εγένετο εν τώ έτει τώ πέμπτω της βασιλείας οβοάμ ανέβη Σουσακίμ βασιλεύς Αιγύπτου επί Ιερουσαλήμ, ότι ήμαρτον εναντίον Κυρίου,

Β Παραλ. 12,2 Ακριβώς δε διότι οι Ιουδαίοι ημάρτησαν ενώπιον του Κυρίου, κατά το πέμπτον έτος της βασιλείας του Ροβοάμ ο Σουσακίμ, ο βασιλεύς της Αιγύπτου, επήλθεν εναντίον της Ιερουσαλήμ

Β Παραλ. 12,3 εν χιλίοις και διακοσίοις άρμασι και εξήκοντα χιλιάσιν ίππων, και ουκ ήν αριθμός τού πλήθους τού ελθόντος μετ αυτού εξ Αιγύπτου, Λίβυες, Τρωγοδύται και Αιθίοπες.

Β Παραλ. 12,3 με χιλια διακόσια πολεμικά άρματα και εξήντα χιλιάδες ίππείς. Αναρίθμητοι δε ήσαν αυτοί, που είχαν ακολουθήσει τον Σουσακίμ από την Αίγυπτον, Λίβυες, Τρωγλοδύται και Αιθίοπες.

Β Παραλ. 12,4 και κατεκράτησαν των πόλεων των οχυρών, αι ήσαν εν Ιούδα, και ήλθον εις Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 12,4 Όλοι αυτοί υπερίσχυσαν και εκυριεύσαν τας οχυράς πόλεις, αι οποίαι ανήκον εις την Ιουδαίαν, και έφθασαν έως εις την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 12,5 και Σαμαίαις ο προφήτης ήλθε προς οβοάμ και προς τους άρχοντας Ιούδα τους συναχθέντας εις Ιερουσαλήμ από προσώπου Σουσακίμ και είπεν αυτοίς· ούτως είπε Κύριος· υμείς εγκατελίπετέ με, και εγώ εγκαταλείψω υμάς εν χειρί Σουσακίμ.

Β Παραλ. 12,5 Ο προφήτης Σαμαίαις παρουσιάσθη ενώπιον του Ροβοάμ και των αρχόντων του βασιλείου Ιούδα, οι οποίοι φεύγοντες από τον Σουσακίμ είχαν συγκεντρωθή εις την Ιερουσαλήμ, και τους είπεν· "αυτά είπεν ο Κυριος· Σεις με εγκατελείψατε και εγώ θα σας εγκαταλείψω εις τα χέρια του Σουσακίμ".

Β Παραλ. 12,6 και ησχύνθησαν οι άρχοντες Ισραήλ και ο βασιλεύς και είπαν· δίκαιος ο Κύριος.

Β Παραλ. 12,6 Οι άρχοντες του Ισραήλ και ο βασιλεύς κατελήφθησαν από εντροπήν και από το αίσθημα της ενοχής και είπαν εν μετανοία· "δίκαιος είναι ο Κυριος".

Β Παραλ. 12,7 και εν τώ ιδείν Κύριον ότι ενετράπησαν, και εγένετο λόγος Κυρίου προς Σαμαίαν λέγων· ενετράπησαν, ου καταφθερώ αυτούς· και δώσω αυτούς ως μικρόν εις σωτηρίαν, και ου μη στάξη ο θυμός μου εν Ιερουσαλήμ,

Β Παραλ. 12,7 Ο Κυριος, όταν είδεν ότι αυτοί εταπεινώθησαν ενώπιόν του, είπε προς τον Σαμαίαν και τα εξής· "αυτοί συνετρίβησαν και εταπεινώθησαν, δεν θα καταστρέψω αυτούς. Επί ολίγον χρονικόν διάστημα θα δώσω εις αυτούς την σωτηρίαν των και ο θυμός μου δεν θα εκσπάση εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 12,8 ότι έσονται εις παιδας και γνώσονται την δουλείαν μου και την δουλείαν της βασιλείας της γης.

Β Παραλ. 12,8 Θα υποταχθούν όμως και θα γίνουν δούλοι στον Σουσακίμ, δια να μάθουν ποία διαφορά υπάρχει μεταξύ της ιδικής μου δουλείας και της δουλείας των βασιλέων της γης".

Β Παραλ. 12,9 και ανέβη Σουσακίμ βασιλεύς Αιγύπτου επί Ιερουσαλήμ και έλαβε τους θησαυρούς τους εν οίκω Κυρίου και τους θησαυρούς τους εν οίκω τού βασιλέως, τα πάντα έλαβε· και έλαβε τους θυρεούς τους χρυσούς, ους εποίησε Σαλωμών,

Β Παραλ. 12,9 Ο Σουσακίμ ο βασιλεύς της Αιγύπτου εισήλθε νικητής εις την Ιερουσαλήμ, επήρην όλους τους θησαυρούς, οι οποίοι υπήρχον στον ναόν του Κυρίου, και τους θησαυρούς που υπήρχον εις τα ανάκτορα του βασιλέως. Τα επήρην όλα. Επήρην επίσης τας χρυσάς μεγάλας ασπίδας, τας οποίας είχε κατασκευάσει ο Σολομών.

Β Παραλ. 12,10 και εποίησεν ο βασιλεύς οβοάμ θυρεούς χαλκούς αντ αυτών. και κατέστησεν επ αυτόν Σουσακίμ άρχοντας

παρατρεχόντων, τους φυλάσσοντας τον πυλώνα τού βασιλέως.

B Παραλ. 12,10 Ο δε βασιλεύς Ροβοάμ αντί των χρυσών ασπίδων κατεσκεύασε χαλκίνας ασπίδας. Ο Σουσακίμ εγκατέστησε κοντά στον Ροβοάμ άρχοντας της σωματοφυλακής του, οι οποίοι εφύλασαν την πύλην των βασιλικών ανακτόρων.

B Παραλ. 12,11 και εγένετο εν τώ εισελθείν τον βασιλέα εις οίκον Κυρίου, εισεπορεύοντο οι φυλάσσοντες και οι παρατρεχόντες και οι επιστρέφοντες εις απάντησιν των παρατρεχόντων.

B Παραλ. 12,11 Καθε δε φοράν, που ο βασιλεύς επρόκειτο να εισέλθη από το ανακτορόν του στον ναόν του Κυρίου, τον συνώδευσεν εμπρός και οπίσω η βασιλική φρουρά, η οποία ηγούτο με την οπισθοφυλακήν.

B Παραλ. 12,12 και εν τώ εντραπήναι αυτόν απεστράφη απ αυτού οργή Κυρίου και ουκ εις καταφθοράν εις τέλος· και γάρ εν Ιούδα ήσαν λόγοι αγαθοί.

B Παραλ. 12,12 Χαρις εις την ταπεινώσιν αυτήν του Ροβοάμ απετράπη η οργή του Κυρίου από αυτόν και δεν ετιμωρήθη με τελειαν καταστροφήν. Τούτο έγινεν ακόμη, διότι συνέβησαν στο βασίλειον του Ιούδα και μερικά αγαθά γεγονότα.

B Παραλ. 12,13 Καί κατίσχυσεν ο βασιλεύς οβοάμ εν Ιερουσαλήμ και εβασίλευσε. και τεσσαράκοντα και ενός ετών οβοάμ εν τώ βασιλεύσαι αυτόν και επτακαίδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, εν τή πόλει, ή εξελέξατο Κύριος επονομάσαι το όνομα αυτού εκεί εκ πασών φυλών υιών Ισραήλ· και το όνομα της μητρός αυτού Νοομμά η Αμανίτις.

B Παραλ. 12,13 Ο βασιλεύς Ροβοάμ εστερεώθη εις την Ιερουσαλήμ και εβασίλευσεν εκεί. Όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο ηλικίας τεσσαράκοντα και ενός ετών. Εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ επί δέκα επτά έτη εις την πόλιν αυτήν, την οποίαν από όλας τας πόλεις των άλλων φυλών του ισραηλιτικού λαού ειχεν εκλέξει ο Κυριος, δια να λατρεύεται και να υμνήται εκεί το Ονομά του. Το όνομα της μητρός του Ροβοάμ ήτο Νοομμά η οποία κατήγετο από τους Αμμωνίτας.

B Παραλ. 12,14 και εποίησε το πονηρόν, ότι ου κατεύθυνε την καρδιαν αυτού εκζητήσαι τον Κύριον.

B Παραλ. 12,14 Και ο Ροβοάμ διεπράξε το πονηρόν της ειδωλολατρείας και έτσι δεν κατηύθυνε την καρδιαν του προς τον Κυριον, δια να λατρεύση αυτόν.

B Παραλ. 12,15 και λόγοι οβοάμ οι πρώτοι και έσχατοι ουκ ιδού γεγραμμένοι εν τοίς λόγοις Σαμαία τού προφήτου και Αδδώ τού ορώντος και πράξεις αυτού· και επολέμησε οβοάμ τον Ιεροβοάμ πάσας τας ημέρας.

B Παραλ. 12,15 Αι πρώται και αι τελευταίαι πράξτου Ροβοάμ έχουν καταχωρηθή εις τα γραπτά του προφήτου Σαμαίου και του προφήτου Αδδώ· όλαι αι πράξεις αυτού. Ο Ροβοάμ ευρίσκετο εις εμπόλεμον κατάστασιν εναντίον του Ιεροβοάμ όλας τας ημέρας της ζωής του.

B Παραλ. 12,16 και απέθανε οβοάμ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Αβιά υιός αυτού αντ αυτού.

B Παραλ. 12,16 Ο Ροβοάμ απέθανε και ετάφη μαζί με τους προγόνους του εις την πόλιν Δαυίδ, εις την Ιερουσαλήμ. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Αβιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

B Παραλ. 13,1 Εν τώ οκτωκαιδεκάτω έτει της βασιλείας Ιεροβοάμ εβασίλευσεν Αβιά επί Ιούδαν·

B Παραλ. 13,1 Ο Αβιά έγινε βασιλεύς στο βασίλειον του Ιούδα κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ιεροβοάμ.

B Παραλ. 13,2 τρία έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Μααχά θυγάτηρ Ουριήλ από Γαβαών. και πόλεμος ήν ανά μέσον Αβιά και ανά μέσον Ιεροβοάμ.

B Παραλ. 13,2 Τρία έτη εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ονομάζετο Μααχά, ήτο θυγάτηρ του Ουριήλ του καταγομένου από την πόλιν Γαβαών. Μεταξύ δε του Αβιά και του Ιεροβοάμ υπήρχε πόλεμος.

B Παραλ. 13,3 και παρετάξατο Αβιά εν δυνάμει πολεμισταίς δυνάμειως τετρακοσίαις χιλιάσιν ανδρών δυνατών, και Ιεροβοάμ παρετάξατο προς αυτόν πόλεμον εν οκτακοσίαις χιλιάσι, δυνατοί πολεμισταί δυνάμειως.

B Παραλ. 13,3 Ο Αβιά παρετάχθη εις μάχην εναντίον του Ιεροβοάμ με στρατόν τετρακοσίων χιλιάδων εμπειροπολέμων ανδρών. Αλλά και ο Ιεροβοάμ παρετάχθη εναντίον του προς μάχην με οκτακοσίας χιλιάδας γενναίων πολεμικών ανδρών.

B Παραλ. 13,4 και ανέστη Αβιά από τού όρους Σομόρων, ό εστιν εν τώ όρει Εφραίμ, και ειπεν· ακούσατε Ιεροβοάμ και πάς Ισραήλ·

B Παραλ. 13,4 Από το όρος Σομόρων, το οποίον ευρίσκεται εις την ορεινήν χώραν της φυλής του Εφραίμ, ο Αβιά εσηκώθη και ειπε προς τους εχθρούς του τους Ισραηλίτας· "ακούσατέ με, Ιεροβοάμ και σεις οι Ισραηλίται.

B Παραλ. 13,5 ουχ υμίν γνώναι ότι Κύριος ο Θεός Ισραήλ έδωκε βασιλέα επί τον Ισραήλ εις τον αιώνα τώ Δαυίδ και τοίς υιοίς αυτού διαθήκη αλός·

B Παραλ. 13,5 Δεν γνωρίζετε σεις ότι Κυριος ο Θεός του Ισραήλ έδωσε την βασιλείαν επί όλου του ισραηλιτικού λαού δια παντός στον Δαυίδ και τους υιούς του και τούτο με διαθήκην άλατος, δηλαδή ακατάλυτον·

B Παραλ. 13,6 και ανέστη Ιεροβοάμ ο τού Ναβάτ ο παίς Σαλωμών τού Δαυίδ και απέστη από τού κυρίου αυτού.

B Παραλ. 13,6 Και όμως ο Ιεροβοάμ, ο υιός του Ναβάτ ο δούλος αυτός του Σολομώντος του υιού του Δαυίδ, απεστάτησεν από τον κύριόν του.

B Παραλ. 13,7 και συνήχθησαν προς αυτόν άνδρες λοιμοί υιοί παράνομοι, και αντέστη προς οβοάμ τον τού Σαλωμών, και οβοάμ ήν νεώτερος και δειλός τή καρδιά και ουκ αντέστη κατά πρόσωπον αυτού.

B Παραλ. 13,7 Γνω δε από αυτόν συνεκεντρώθησαν άνδρες διεφθαρμένοι και παράνομοι. Μαζή δε με αυτούς αντιστάθηκε εναντίον του Ροβοάμ του υιού του Σολομώντος. Ο Ροβοάμ τότε ήτο μικρός εις την ηλικίαν και δειλός εις την καρδιαν. Δι' αυτό δε και δεν ημπούρεσε να αντισταθή εναντίον του Ιεροβοάμ.

B Παραλ. 13,8 και νύν υμείς λέγετε αντιστήναι κατά πρόσωπον βασιλείας Κυρίου διά χειρός υιών Δαυίδ· και υμείς πλήθος πολύ και μεθ υμών μόσχοι χρυσοί, ούς εποίησεν υμίν Ιεροβοάμ εις θεούς.

B Παραλ. 13,8 Και τώρα σεις επήρατε την απόφασιν να αντισταθήτε εναντίον της βασιλείας του Κυρίου, η οποία ευρίσκεται εις τα χέρια των υιών του Δαυίδ. Είσθε, βέβαια, πολυάριθμοι και μαζί σας έχετε τους χρυσούς ειδωλολατρικούς μόσχους, τους οποίους κατεσκεύασε και παρεδώσεν εις σας ο Ιεροβοάμ ως θεούς.

B Παραλ. 13,9 ή ουκ εξεβάλατε τους ιερείς Κυρίου τους υιούς Ααρών και τους Λευίτας και εποιήσατε εαυτοίς ιερείς εκ τού λαού της γής πάσης· ο προσπορευόμενος πληρώσαι τας χείρας εν μόσχω εκ βοών και κριοίς επτά και εγένετο εις ιερέα τώ μη όντι θεώ.

B Παραλ. 13,9 Αλήθεια, σεις δεν εδιώξατε τους αληθινούς ιερείς του Κυρίου, τους απογόνους του Ααρών, και τους Λευίτας

και εκάματε δια τον εαυτόν σας ιερείς, προερχομένους από οποιονδήποτε λαόν όλης της χώρας; Καθένας, ο οποίος ήρχετο να αφιερώση τον εαυτόν του φέρων εις τα χέρια του μόσχον και επτά κριούς, εγίνετο ιερεύς εις θεόν μη πραγματικόν.

Β Παραλ. 13,10 και ημείς Κύριον τον Θεόν ημών ουκ εγκατελίπομεν, και οι ιερείς αυτού λειτουργούσι τώ Κυρίω οι υιοί Ααρών και οι Λευίται, και εν ταίς εφημερίαις αυτών·

Β Παραλ. 13,10 Ημείς όμως δεν εγκαταλείψαμεν Κυριον τον Θεόν μας και οι αληθινοί ιερείς, οι απόγονοι δηλαδή του Ααρών, υπηρετούν εδώ τον Κυριον μαζί με τους Λευίτας, τακτοποιημένοι εις τας ιερατικάς αυτών τάξεις.

Β Παραλ. 13,11 θυμιάσι τώ Κυρίω ολοκαύτωμα πρωί και δείλης και θυμίαμα συνθέσεως και προθέσεις άρτων επί της τραπέζης της καθαράς, και η λυχνία η χρυσή και οι λύχνοι της καύσεως ανάψαι δείλης, ότι φυλάσσομεν τας φυλακάς Κυρίου τού Θεού των πατέρων ημών, και υμείς εγκατελίπετε αυτόν.

Β Παραλ. 13,11 Αυτοί προσφέρουν θυμίαμα στον Κυριον, όπως επίσης και το καθιερωμένον δια κάθε πρωϊαν και εσπέραν ολοκαύτωμα· προσφέρουν και το ευώδες θυμίαμα το σύνθετον από πολλά αρώματα. Αυτοί θέτουν τους άρτους της προθέσεως επάνω εις την καθαράν τράπεζαν, ανάπτουν κάθε απόγευμα τους λύχνους της χρυσής λυχνίας. Και ταύτα, διότι ημείς τηρούμεν τας εντολάς Κυρίου του Θεού των πατέρων μας, ενώ σστον έχετε εγκαταλείψει.

Β Παραλ. 13,12 και ιδού μεθ ημών εν αρχή Κύριος και οι ιερείς αυτού και αι σάλπιγγες της σημασίας τού σημαίνειν εφ ημάς. οι υιοί τού Ισραήλ μη πολεμήσητε προς Κύριον Θεόν των πατέρων ημών, ότι ουκ ευοδώσεται υμίν.

Β Παραλ. 13,12 Ιδού, ιδικός μας αρχηγός και μαζί με ημάς είναι ο Κυριος και οι ιερείς του, όπως και αι ιεραί σάλπιγγες, δια να σαλπίζουν δι' ημάς τα ιερά σαλπίσματά των. Παιδιά του ισραηλιτικού λαού, μη πολεμήτε Κυριον τον Θεόν των πατέρων σας, διότι δεν θα ευοδωθή ο πόλεμός σας εναντίον μας".

Β Παραλ. 13,13 και Ιεροβοάμ απέστρεψε το ένεδρον ελθείν αυτώ εκ των όπισθεν· και εγένετο έμπροσθεν Ιούδα, και το ένεδρον εκ των όπισθεν.

Β Παραλ. 13,13 Ο Ιεροβοάμ δεν συνεκινήθη από αυτά, αλλά έστησε την ενέδραν του οπίσω από τους Ιουδαίους. Ετσι δε υπήρχε στρατός του Ιεροβοάμ εμπρός από τον στρατόν των Ιουδαίων και πίσω από αυτούς ήτο η ενέδρα.

Β Παραλ. 13,14 και απέστρεψεν Ιούδας, και ιδού αυτοίς ο πόλεμος εκ των έμπροσθεν και εκ των όπισθεν, και εβόησαν προς Κύριον, και οι ιερείς εσάλπισαν ταίς σάλπιγγι·

Β Παραλ. 13,14 Ο στρατός των Ιουδαίων εστράφη οπίσω και ιδού είδεν αίφνης, ότι ο πόλεμος εναντίον αυτών ήτο και έμπροσθεν και όπισθεν, με κραυγήν δε μεγάλην εξήτησαν τον Κυριον προς βοήθειαν, οι δε ιερείς εσάλπισαν με τας ιεράς σάλπιγγας.

Β Παραλ. 13,15 και εβόησαν άνδρες Ιούδα και εγένετο εν τώ βοάν άνδρας Ιούδα και Κύριος επάταξε τον Ιεροβοάμ και τον Ισραήλ εναντίον Αβιά και Ιούδα.

Β Παραλ. 13,15 Ο στρατός των Ιουδαίων εβόησε με μεγάλην κραυγήν, ο δε Κυριος εκτύπησε τον Ιεροβοάμ και τον ισραηλιτικόν λαόν εμπρός στον Αβιά και στον ιουδαϊκόν λαόν.

Β Παραλ. 13,16 και έφηνον οι υιοί Ισραήλ από προσώπου Ιούδα, και παρέδωκεν αυτούς Κύριος εις τας χείρας αυτών.

Β Παραλ. 13,16 Οι Ισραηλίται ετράπησαν εις φυγήν ενώπιον των Ιουδαίων και παρέδωκεν αυτούς ο Κυριος εις τα χέρια των Ιουδαίων.

Β Παραλ. 13,17 και επάταξεν εν αυτοίς Αβιά και ο λαός αυτού πληγήν μεγάλην, και έπεσον τραυματίαι από Ισραήλ πεντακόσiai χιλιάδες άνδρες δυνατοί.

Β Παραλ. 13,17 Ο Αβιά και ο στρατός του εκτύπησαν και επέφεραν μεγάλην καταστροφήν, ώστε έπεσαν στο πεδίον της μάχης νεκροί πεντακόσiai χιλιάδες εμπειροπόλεμοι άνδρες.

Β Παραλ. 13,18 και εταπεινώθησαν οι υιοί Ισραήλ εν τή ημέρα εκείνη, και κατίσχυσαν οι υιοί Ιούδα, ότι ήλπισαν επί Κύριον Θεόν των πατέρων αυτών.

Β Παραλ. 13,18 Οι Ισραηλίται εταπεινώθησαν κατά την ημέραν εκείνην, οι δε Ιουδαίοι υπερίσχυσαν και τους ενίκησαν, διότι είχαν στηρίξει τας ελπίδας των εις Κυριον τον Θεόν των πατέρων των.

Β Παραλ. 13,19 και κατεδίωξεν Αβιά οπίσω Ιεροβοάμ και προκατελάβετο παρ αυτού πόλεις, την Βαιθήλ και τας κώμας αυτής και την Ισανά και τας κώμας αυτής και την Εφρών και τας κώμας αυτής.

Β Παραλ. 13,19 Ο Αβιά κατεδίωξε τον Ιεροβοάμ και κατέλαβε τας πόλεις αυτού, την Βαιθήλ και τας περι αυτήν κώμας, την Ισανά και τας περι αυτήν κώμας, Εφρών και τας περι αυτήν κώμας.

Β Παραλ. 13,20 και ουκ έσχεν ισχύν Ιεροβοάμ έτι πάσας τας ημέρας Αβιά, και επάταξεν αυτόν Κύριος, και ετελεύτησε.

Β Παραλ. 13,20 Καθ' όλας δε τας ημέρας που έζησεν ο Αβιά, ο Ιεροβοάμ ουδέποτε απέκτησε πλέον την δύναμίν του, ο δε Κυριος εκτύπησεν αυτόν και τον εθανάτωσε.

Β Παραλ. 13,21 και κατίσχυσεν Αβιά και έλαβεν εαυτώ γυναίκας δεκατέσσαρας και εγέννησεν υιούς εικοσιδυό και εκκαίδεκα θυγατέρας.

Β Παραλ. 13,21 Ο Αβιά όμως εγένετο ισχυρός, αυτός επήρην ως συζύγους δεκατέσσαρας γυναίκας, εγέννησε δε είκοσι δύο υιούς και δεκαέξ θυγατέρας.

Β Παραλ. 13,22 και οι λοιποί λόγοι Αβιά και αι πράξεις αυτού και οι λόγοι αυτού γεγραμμένοι επί βιβλίω τού προφήτου Αδδώ.

Β Παραλ. 13,22 Αι άλλα πράξτου Αβιά, αι ενεργειάι του και οι λόγοι του, είναι γραμμένα στο βιβλίον του προφήτου Αδδώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Β Παραλ. 14,1 Καί απέθανεν Αβιά μετά των πατέρων αυτού, και έθαψαν αυτόν εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Ασα υιός αυτού εντ αυτού. εν ταίς ημέραις Ασα ήσύχασεν η γη Ιούδα δέκα έτη,

Β Παραλ. 14,1 Ο Αβιά απέθανε και έθαψαν αυτόν με τους προπάτοράς του εις την πόλιν του Δαυίδ, την Ιερουσαλήμ. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Ασα. Κατά την εποχήν του Ασα το βασίλειον του Ιούδα έμενεν ήσυχον επί δέκα έτη.

Β Παραλ. 14,2 και εποίησε το καλόν και το ευθές ενώπιον Κυρίου τού Θεού αυτού.

Β Παραλ. 14,2 Αυτός έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον Κυρίου του Θεού του.

Β Παραλ. 14,3 και απέστησε τα θυσιαστήρια των αλλοτρίων και τα υψηλά και συνέτριψε τας στήλας και εξέκοιψε τα άλση

Β Παραλ. 14,3 Αυτός απεμάκρυνε τα θυσιαστήρια των ξένων θεών, απηγόρευσε τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, συνέτριψε τας ειδωλολατρικάς στήλας και κατέκαψε τα άλση των ειδώλων.

B Παραλ. 14,4 και είπε τῷ Ιούδα εκζητήσαι τον Κύριον Θεόν των πατέρων αυτών και ποιήσαι τον νόμον και τας εντολάς.
B Παραλ. 14,4 Διέταξεν επίσης τους Ιουδαίους να λατρεύουν Κυριον τον Θεόν των πατέρων των και να εφαρμόζουν τον Νομον αυτού και τας εντολάς του.

B Παραλ. 14,5 και απέστεισεν από πασών πόλεων Ιούδα τα θυσιαστήρια και τα είδωλα, και ειρήνευσε

B Παραλ. 14,5 Απεμάκρυνεν από όλας τας πόλστον βασιλείου του Ιούδα τα θυσιαστήρια και τα είδωλα. Ετσι δε το βασίλειον του Ιούδα είχε περίοδον ειρήνης.

B Παραλ. 14,6 πόλεις τειχήρεις εν γη Ιούδα, ότι ειρήνευσεν η γη· και ουκ ήν αυτώ πόλεμος εν τοίς έτεσι τούτοις, ότι κατέπαυσε Κύριος αυτώ.

B Παραλ. 14,6 Εκτίσσε περιτειχισμένας οχυράς πόλεις εις την περιοχήν της φυλής του Ιούδα, διότι η χώρα ευρίσκετο εις ειρηνικήν περίοδον. Δεν υπήρχε πόλεμος κατά τα έτη αυτά, διότι ο Κυριος είχε αναπαύσει αυτόν από τους πολέμους.

B Παραλ. 14,7 και είπε τῷ Ιούδα· οικοδομήσωμεν τας πόλεις ταύτας και ποιήσωμεν τείχη και πύργους και πύλας και μοχλούς, εν ὧ της γῆς κυριεύσομεν, ότι καθώς εξεζητήσαμεν Κύριον τον Θεόν ημών, εξεζήτησεν ημάς και κατέπαυσεν ημάς κυκλόθεν και ευώδωσεν ημίν.

B Παραλ. 14,7 Είπεν ο Ασά στους Ιουδαίους· "ας ανοικοδομήσωμεν αυτάς τας πόλεις, ας τας περιβάλωμεν με τείχη και επάνω εις τα τείχη ας κτίσωμεν πύργους, ας θέσωμεν πύλας και μοχλούς, εφ' ὅσον η χώρα ευρίσκεται υπο την κυριαρχίαν μας, διότι, ὅπως ημείς εξητήσαμεν και ελατρεύσαμεν Κυριον τον Θεόν μας, έτσι και ο Θεός ενδιεφέρθη δι' ημάς και μας ανέπαυσεν από τους κύκλω εχθρούς μας και κατενώδωσε τα έργα μας.

B Παραλ. 14,8 και εγένετο δύναμις τῷ Ασά οπλοφόρων αιφνόντων θυρεούς και δόρατα εν γη Ιούδα τριακόσiai χιλιάδες και εν γη Βενιαμίν πελτασταί και τοξόται διακόσiai και ογδοήκοντα χιλιάδες, πάντες οὔτοι πολεμισταί δυνάμεις.

B Παραλ. 14,8 Απέκτησε δε ο Ασά στρατιωτικήν δύναμιν ενόπλων ανδρών, που έφεραν μεγάλας ασπίδας και δόρατα από την φυλήν του Ιούδα τριακοσίας χιλιάδας· από δε την φυλήν του Βενιαμίν διακοσίας ογδοήκοντα χιλιάδας τοξότας και στρατιώτας, που έφεραν μικράς ασπίδας. Ολοι αυτοί ήσαν ισχυροί και έμπειροι δια τον πόλεμον.

B Παραλ. 14,9 και εξήλθεν επ αυτούς Ζαρέ ο Αιθίοψ εν δυνάμει εν χιλίαις χιλιάσι και άρμασι τριακοσίοις, και ήλθεν έως Μαρισά.

B Παραλ. 14,9 Εναντίον όμως αυτών εξεστράτευσεν από την Αιθιοπίαν ο Ζαρέ με στρατόν ένα εκατομμύριον και με τριακόσια πολεμικά άρματα. Αυτός έφθασεν έως την Μαρισά.

B Παραλ. 14,10 και εξήλθεν Ασά εις συνάντησιν αυτώ και παρετάξατο πόλεμον εν τή φάραγγι κατά βοράν Μαρισά.

B Παραλ. 14,10 Ο Ασά εξήλθεν εναντίον του εις πόλεμον και παρετάχθη δια την μάχην εις την κοιλάδα, η οποία ευρίσκετο προς βορράν της Μαρισά.

B Παραλ. 14,11 και εβόησεν Ασά προς Κύριον Θεόν αυτού και είπε· Κύριε, ουκ αδυνατεί παρά σοί σώζειν εν πολλοίς και εν ολίγοις· κατίσχυσον ημάς, Κύριε ο Θεός ημών, ότι επί σοί πεποιθήμεν και επί τῷ ονόματί σου ήλθομεν επί το πλήθος το πολύ τούτο· Κύριε ο Θεός ημών, μη κατισχυσάτω προς σε άνθρωπος.

B Παραλ. 14,11 Ο Ασά εβόησε προς Κυριον τον Θεόν του και είπε· "Κυριε, δεν είναι εις σε αδύνατον να μας σώσης με πολλούς και με ολίγους άνδρας μας. Ενίσχυσέ μας και τώρα, Κυριε ο Θεός ημών, διότι εις σε έχομεν στηριξει τας ελπίδας μας και εν ονόματί σου ήλθομεν να αντιπαραταχθώμεν στο μέγα τούτο πλήθος των ανδρών. Κυριε, ο Θεός ημών, ας μη υπερισχύση ενώπιόν σου αυτός ο άνθρωπος".

B Παραλ. 14,12 και επάταξε Κύριος τους Αιθίοπας εναντίον Ιούδα, και έφυγον Αιθίοπες·

B Παραλ. 14,12 Ο Κυριος εκτύπησε και κατετρόπωσε τους Αιθιοπας ενώπιον του Ιούδα, ώστε οι Αιθίοπες ετράπησαν εις φυγήν.

B Παραλ. 14,13 και κατεδίωξεν αυτούς Ασά και ο λαός αυτού έως Γεδώρ, και έπεσον Αιθίοπες ώστε μη είναι εν αυτοίς περιποίησιν, ότι συνετριβήσαν ενώπιον Κυρίου και εναντίον της δυνάμεως αυτού, και εσκύλευσαν σκύλα πολλά.

B Παραλ. 14,13 Ο Ασά τους κατεδίωξε μαζί με τον στρατόν του έως την Γεδώρ. Επεσαν δε τόσοι πολλοί από τους Αιθιοπας, ώστε δεν κατώρθωσαν πλέον να αναλάβουν δύναμιν, διότι συνετριβήσαν ενώπιον του Κυρίου και ενώπιον του στρατού του. Ο Ασά και ο στρατός του επήραν πολλά λάφυρα από τους νικηθέντας εχθρούς.

B Παραλ. 14,14 και εξέκοψαν τας κώμας αυτών κύκλω Γεδώρ, ότι εγενήθη έκστασις Κυρίου επ αυτούς, και εσκύλευσαν πάσας τας πόλεις αυτών, ότι πολλά σκύλα εγενήθη αυτοίς·

B Παραλ. 14,14 Οι Ιουδαίοι εν συνεχεία κατέλαβον τας κώμας, που υπήρχον γύρω από την Γεδώρ, διότι κατάπληξικ εκ μέρους του Κυρίου έπεσεν εις τας πόλεις αυτάς. Ετσι οι Ιουδαίοι εληλάτησαν όλας αυτάς τας πόλεις, διότι υπήρχον πολλά λάφυρα εις αυτάς.

B Παραλ. 14,15 και γε σκηνάς κτήσεων, τους Αλιμαζονείς, εξέκοψαν και έλαβον πρόβατα πολλά και καμήλους και επέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 14,15 Κατέλαβον πολλά ποιμνιστάσια, κατέβαλον τους Αλιμαζονείς, εξέκοψαν και παρέλαβον πολλά πρόβατα και καμήλους και επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

B Παραλ. 15,1 Καί Αζαρίας υιός Ωδήδ, εγένετο επ αυτόν πνεύμα Κυρίου,

B Παραλ. 15,1 Πνεύμα Κυρίου ήλθε κατά τον καιρόν εκείνον στον Αζαριάν, τον υιόν του Ωδήδ.

B Παραλ. 15,2 και εξήλθεν εις απάντησιν Ασά και παντί Ιούδα και Βενιαμίν και είπεν· ακούσατέ μου, Ασά και πάς Ιούδα και Βενιαμίν. Κύριος μεθ υμών εν τῷ είναι υμάς μετ αυτού, και εάν εκζητήσητε αυτόν, ευρεθήσεται υμίν, και εάν εγκαταλίπητε αυτόν, εγκαταλείψει υμάς.

B Παραλ. 15,2 Εξήλθεν αυτός να προϋπαντήση τον Ασά και όλους τους άνδρας της φυλής του Ιούδα και του Βενιαμίν και είπεν· "ακούσατέ με, Ασά και όλοι οι Ιουδαίοι και οι της φυλής Βενιαμίν. Ο Κυριος είναι μαζί σας, διότι και σεις εισθε μαζί με αυτόν. Εάν σεις εξακολουθήσετε να καταφεύγετε προς αυτόν και να τον λατρεύετε, και αυτός θα ευρίσκεται μαζί σας. Εάν όμως σστον εγκαταλείψετε, και αυτός θα σας εγκαταλείψη.

B Παραλ. 15,3 και ημέραι πολλάί τῷ Ισραήλ εν ου θεῷ αληθινῷ και ουχ ιερέως υποδεικνύοντος και εν ου νόμῳ·

B Παραλ. 15,3 Επί πολύ όμως χρονικόν διάστημα Οι Ισραηλίται θα είναι χωρίς τον αληθινόν Θεόν, χωρίς ιερέα να τους διδάσκη, χωρίς Νομον.

B Παραλ. 15,4 και επιστρέφει αυτούς επί Κύριον Θεόν Ισραήλ, και ευρεθήσεται αυτοίς.

B Παραλ. 15,4 Η θλίψις όμως θα επαναφέρει αυτούς προς Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ και ο Κυριος θα ευρεθή πάλιν μαζί τους.

B Παραλ. 15,5 και εν εκείνω τώ καιρώ ουκ έστιν ειρήνη τώ εκπορευομένω και τώ εισπορευομένω, ότι έκστασις Κυρίου επι πάντας τους κατοικούντας τας χώρας.

B Παραλ. 15,5 Κατά τον καιρόν όμως εκείνον δεν θα υπάρχη ειρήνη και ασφάλεια εις καθένα, που θα περιοδεύη ανά την χώραν αυτήν, διότι κάποιος θεός τρόμος θα επιτέση εις όλους τους κατοίκους των χωρών αυτών.

B Παραλ. 15,6 και πολεμήσει έθνος προς έθνος και πόλις προς πόλιν, ότι ο Θεός εξέστησεν αυτούς εν πάση θλίψει.

B Παραλ. 15,6 Το ένα έθνος θα πολεμή εναντίον του άλλου έθνους και η μία πόλις εναντίον της άλλης πόλεως, διότι ο Θεός θα τους έχη κτυπήσει με θλίψεις κάθε είδους.

B Παραλ. 15,7 και υμείς ισχύσατε, και μη εκλυέσθωσαν αι χείρες υμών, ότι έστι μισθός τή εργασία υμών.

B Παραλ. 15,7 Σεις όμως να φανήτε γενναίοι και αι χείρες σας ας μη παραλύσουν, διότι εις την εργασίαν σας θα δοθή η πρόπευσα αμοιβή".

B Παραλ. 15,8 και εν τώ ακούσαι τους λόγους τούτους και την προφητείαν Αδάδ τού προφήτου και κατίσχυσε και εξέβαλε τα βδελύγματα από πάσης της γής Ιούδα και Βενιαμίν και από των πόλεων, ών κατέσχεν Ιεροβοάμ εν όρει Εφραίμ, και ενεκαίνισε το θυσιαστήριον Κυρίου, ό ήν έμπροσθεν τού ναού Κυρίου.

B Παραλ. 15,8 Όταν οι Ιουδαίοι, και μάλιστα ο Ασα, ήκουσε τους λόγους αυτούς και την προφητείαν του προφήτου Αδάδ, ενισχύθη ακόμη περισσότερο και εξεδίωξε τα βδελυρά ειδωλολατρικά αγάλματα από όλην την χώραν της φυλής Ιούδα και Βενιαμίν και από τας πόλεις, τας οποίας είχε προηγουμένως καταλάβει ο Ιεροβοάμ εις την ορεινήν περιοχήν της φυλής του Εφραίμ. Επεσκεύασε δε και ενεκαίνισε το θυσιαστήριον του Κυρίου, το οποίον ευρίσκετο εμπρός του ναού του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 15,9 και εξεκκλησίασε τον Ιούδα και Βενιαμίν και τους προσηλύτους τους παροικούντας μετ αυτού από Εφραίμ και από Μανασσή και από Συμεών, ότι προσετέθησαν προς αυτόν πολλοί τού Ισραήλ εν τώ ιδείν αυτούς, ότι Κύριος ο Θεός αυτού μετ αυτού.

B Παραλ. 15,9 Συνεκέντρωσεν όλους τους άνδρας της φυλής Ιούδα και της φυλής Βενιαμίν, όπως επίσης και τους ξένους, οι οποίοι παρεπιδημούσαν με αυτούς, από τας φυλάς Εφραίμ, Μανασσή και Συμεών, διότι πολλοί είχαν προστεθή προς αυτόν, όταν αυτοί ειδαν ότι Κυριος ο Θεός ήτο μαζί του.

B Παραλ. 15,10 και συνήχθησαν εις Ιερουσαλήμ εν τώ μηνί τώ τρίτω εν τώ έτει τώ πεντεκαιδεκάτω της βασιλείας Ασα.

B Παραλ. 15,10 Αυτοί συνεκέντρώθησαν εις την Ιερουσαλήμ κατά τον τρίτον μήνα του δεκάτου πέμπτου έτους της βασιλείας του Ασα.

B Παραλ. 15,11 και έθυσε τώ Κυρίω εν τή ημέρα εκείνη από των σκύλων, ών ήνεγκαν, μόσχους επτακοσίους και πρόβατα επτακιχίλια.

B Παραλ. 15,11 Ο Ασα προσέφερε θυσίαν προς τον Κυριον κατά την ημέραν εκείνην, από τα λάφυρα, τα οποία είχαν φέρει εις την Ιερουσαλήμ, επτακοσίους μόσχους και επτά χιλιάδες πρόβατα.

B Παραλ. 15,12 και διήλθεν εν διαθήκη ζητήσαι Κύριον Θεόν των πατέρων αυτών εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της ψυχής αυτών

B Παραλ. 15,12 Ανέλαβε την υποχρέωσιν δια διαθήκης να καταφεύγουν οι Ιουδαίοι προς Κυριον τον Θεόν των πατέρων των και να λατρεύουν αυτόν με όλην των την καρδιαν και με όλην των την ψυχήν.

B Παραλ. 15,13 και πάς, ός εάν μη εκζητήση τον Κύριον Θεόν τού Ισραήλ, αποθανείται από νεωτέρου έως πρεσβυτέρου, από άνδρός έως γυναικός.

B Παραλ. 15,13 Καθε δε Ιουδαίος, ο οποίος δεν θα ελάτρευε Κυριον τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού, θα εφονεύετο, από τον νεώτερον έως τον μεγαλύτερον, από άνδρα έως γυναίκα.

B Παραλ. 15,14 και ώμοσαν εν Κυρίω εν φωνή μεγάλη και εν σάλπιγγι και εν κερατίνας.

B Παραλ. 15,14 Όλοι ωρκίσθησαν στον Κυριον με φωνή μεγάλην, καθ' ον χρόνον ηχούσαν αι ιερά κεράτιναι σάλπιγγες.

B Παραλ. 15,15 και ηυφράνθησαν πάς Ιούδα περι τού όρκου, ότι εξ όλης της ψυχής ώμοσαν και εν πάση θελήσει εξήτησαν αυτόν, και ευρέθη αυτοίς και κατέπαυσε Κύριος αυτοίς κυκλόθεν.

B Παραλ. 15,15 Όλοι οι Ιουδαίοι ευφράνθησαν δια τον όρκον, που είχαν δώσει, διότι ωρκίσθησαν με όλην των την ψυχήν και με όλην την θέλησιν των να λατρεύουν τον Θεόν. Ο δε Κυριος ήλθε βοηθός εις αυτούς, τους ανέπαυσε και τους περιεφρόρησεν από τους γύρω εχθρούς.

B Παραλ. 15,16 και την Μααχά την μητέρα αυτού μετέστησε τού μη είναι τή Αστάρτη λειτουργούσαν και κατέκοψε το ειδωλον και κατέκαυσε εν χειμάρω Κέδρων.

B Παραλ. 15,16 Ο Ασα και αυτήν ακόμη την μητέρα του την Μααχά καθήρεσεν από το αξίωμα της βασιλομήτορος και την εξετόπισε, δια να μη είναι πλέον λειτουργός εις την θεάν Αστάρτην. Το δε ειδωλον αυτό της θεάς το κατέκοψε και το κατέκαυσε στον χείμαρρον των Κέδρων.

B Παραλ. 15,17 πλήν τα υψηλά ουκ απέστησαν, έτι υπήρχεν εν τώ Ισραήλ· αλλ η καρδια Ασα εγένετο πλήρης πάσας τας ημέρας αυτού.

B Παραλ. 15,17 Αλλά τους υψηλούς λατρευτικούς τόπους δεν τους κατήργησαν οι Ιουδαίοι και έτσι αυτοί υπήρχον ακόμη εν μέσω του ισραηλιτικού λαού. Η καρδια όμως του Ασα εδόθη εξ ολοκλήρου προς τον Θεόν όλας τας ημέρας της ζωής του.

B Παραλ. 15,18 και εισήνεγκε τα άγια Δαυίδ τού πατρός αυτού και τα άγια οίκου τού Θεού, αργύριον και χρυσίον και σκεύη.

B Παραλ. 15,18 Ο Ασα ετοποθέτησεν στον ναόν όλα τα αφιερώματα του προπάτορός του Δαυίδ και τα αφιερώματα γενικώς τα προοριζόμενα δια τον ναόν του Θεού, αργύριον και χρυσίον και ιερά σκεύη.

B Παραλ. 15,19 και πόλεμος ουκ ήν μετ αυτού έως τού πέμπτου και τριακοστού έτους της βασιλείας Ασα.

B Παραλ. 15,19 Πολεμος εναντίον του Ασα δεν έγινε μέχρι του τριακοστού πέμπτου έτους της βασιλείας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

B Παραλ. 16,1 Καί εν τώ ογδώ και τριακοστώ έτει της βασιλείας Ασα ανέβη βασιλεύς Ισραήλ επί Ιούδα και ωκοδόμησε

την αμά τού μη δούναι έξοδον και είσοδον τώ Ασά βασιλεί Ιούδα.

Β Παραλ. 16,1 Κατά το τριακοστόν όγδοον έτος της βασιλείας του Ασά, ο Βαασά, βασιλεύς του βασιλείου του Ισραήλ, εξεστράτευσεν εναντίον του βασιλείου του Ιούδα και ωχύρωσε την Ραμά, δια να μη παρέχη στον Ασά, τον βασιλέα των Ιουδαίων, ελευθερίαν να εισέρχεται και να εξέρχεται εις την χώραν του.

Β Παραλ. 16,2 και έλαβεν Ασά αργύριον και χρυσίον εκ θησαυρών οικου Κυρίου και οικου τού βασιλέως και απέστειλε προς τον υιόν τού Αδερ βασιλέως Συρίας τον κατοικούντα εν Δαμασκώ λέγων·

Β Παραλ. 16,2 Ο Ασά επήρην αργύριον και χρυσίον από τους θησαυρούς του ναού του Κυρίου και από το βασιλικόν θησαυροφυλάκιον και έστειλεν αυτά με απεσταλμένους του προς τον υιόν του Αδερ, βασιλέα της Συρίας, ο οποίος κατοικούσεν εις την Δαμασκόν και του παρήγγειλε·

Β Παραλ. 16,3 διάθου διαθήκην ανά μέσον εμού και σου και ανά μέσον τού πατρός μου και ανά μέσον τού πατρός σου· ιδού απέσταλκά σοι χρυσίον και αργύριον, δέυρο και διασκέδασον απ εμού τον Βαασά βασιλέα Ισραήλ και απελεύθω απ εμού.

Β Παραλ. 16,3 “κλείσε συμφωνίαν φιλίας μεταξύ εμού και σου, ομοίαν προς εκείνην που υπήρχε μεταξύ του πατρός μου και του πατρός σου. Ιδού εγώ σου έχω αποστείλει χρυσίον και αργύριον. Ελα και διασκόρησε μακράν από εμέ τον Βαασά, βασιλέα των Ισραηλιτών, δια να απέλθη αυτός από την περιοχίν μου”.

Β Παραλ. 16,4 και ήκουσεν υιός Αδερ τού βασιλέως Ασά και απέστειλε τους άρχοντας της δυνάμεως αυτού επί τας πόλεις Ισραήλ και επάταξε την Αϊών και την Δάν και την Αβελμαϊν και πάσας τας περιχώρους Νεφθαλί.

Β Παραλ. 16,4 Ο υιός του Αδερ, ο βασιλεύς της Συρίας εδέχθη την πρότασιν του Ασά και έστειλε τους αρχηγούς με τον στρατόν του εναντίον των πόλεων του βασιλείου του Ισραήλ και εκτύπησε τας πόλεις, την Αϊών, την Δαν και την Αβελμαϊν και όλην την χώραν της φυλής του Νεφθαλί.

Β Παραλ. 16,5 και εγένετο εν τώ ακούσαι Βαασά απέλιπε τού μηκέτι οικοδομείν την αμά και κατέπαυσε το έργον αυτού.

Β Παραλ. 16,5 Όταν ο Βαασά επληροφορήθη τούτο, εσταμάτησε πλέον να οχυρώνη την Ραμά και διέκοψε την εργασίαν του αυτήν.

Β Παραλ. 16,6 και Ασά βασιλεύς έλαβε πάντα τον Ιούδαν και έλαβε τους λίθους της αμά και τα ξύλα αυτής, ά οικοδόμησε Βαασά, και οικοδόμησεν εν αυτοίς την Γαβαέ και την Μασφά.

Β Παραλ. 16,6 Ο βασιλεύς Ασά επήρξε τότε μαζί του όλους τους Ιουδαίους, ήλθεν εις την Ραμά, επήρξε τους λίθους και τα ξύλα με τα οποία ωχύρωνεν ο Βαασά την Ραμά, και με αυτά ωχύρωσεν αυτός την Γαβαέ και την Μασφά.

Β Παραλ. 16,7 και εν τώ καιρώ εκείνω ήλθεν Ανανί ο προφήτης προς Ασά βασιλέα Ιούδα και είπεν αυτώ· εν τώ πεποιθέναι σε επί βασιλέα Συρίας και μη πεποιθέναι σε επί Κύριον Θεόν σου, διά τούτο εσώθη η δύναμις Συρίας από της χειρός σου.

Β Παραλ. 16,7 Κατά την εποχίν εκείνην ήλθεν προς τον Ασά, τον βασιλέα της φυλής Ιούδα, ο Ανανί ο προφήτης και του είπε· “επειδή συ εστηρίζεις την πεποιθησίν σου στον βασιλέα της Συρίας και δεν εστηρίχθης εις Κυριον τον Θεόν σου, δια τούτο διέφυγεν από τα χέρια σου ο στρατός της Συρίας και εσώθη.

Β Παραλ. 16,8 ουχ οι Αιθιοπες και Λίβνες ήσαν εις δύναμιν πολλήν εις θάρσος, εις ιππείς εις πλήθος σφόδρα· και εν τώ πεποιθέναι σε επί Κύριον παρέδωκεν εις χείράς σου·

Β Παραλ. 16,8 Οι Αιθιοπες και οι Λίβνες δεν ήσαν περισσότεροι και ορμητικότεροι· Δεν είχαν αυτοί και πολυάριθμον ιππικόν· Και όμως, επειδή είχες στηρίξει την πεποιθησίν σου στον Κυριον, ο Κυριος παρέδωκεν αυτούς εις τα χέρια σου.

Β Παραλ. 16,9 ότι οι οφθαλμοί Κυρίου επιβλέπουσιν εν πάση τή γη κατισχύσαι εν πάση καρδιά πλήρει προς αυτόν. ηγγνόηκας επί τούτω· από τού νύν έσται μετά σου πόλεμος.

Β Παραλ. 16,9 Διότι οι οφθαλμοί του Κυρίου επιβλέπουν εις όλην την οικουμένην, δια να στηρίζουν και να ενισχύουν εκείνους, οι οποίοι έχουν εξ ολοκλήρου αφωσιωμένην την καρδιά των προς αυτόν. Συ όμως ηγγνόησες αυτόν. Από τώρα και στο μέλλον θα γίνεται πόλεμος εναντίον σου”.

Β Παραλ. 16,10 και εθυμώθη Ασά τώ προφήτη και παρέθετο αυτόν εις φυλακήν, ότι ωργίσθη επί τούτω· και ελυμήνατο Ασά εν τώ λαώ εν τώ καιρώ εκείνω.

Β Παραλ. 16,10 Ο Ασά εθύμωσεν εναντίον του προφήτου και έρριψεν αυτόν εις την φυλακήν, διότι ωργίσθη δια τα λόγια του. Επί πλέον έλαβε κατά τον καιρόν εκείνον και σκληρά μέτρα εναντίον μερικόν εκ του λαού του.

Β Παραλ. 16,11 Καί ιδού οι λόγοι Ασά οι πρώτοι και οι έσχατοι γεγραμμένοι εν βιβλίω βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ.

Β Παραλ. 16,11 Ιδού, τα αλλά έργα του Ασά τα πρώτα και τα τελευταία, είναι γραμμένα στο βιβλίον των βασιλέων του Ιούδα και του Ισραήλ.

Β Παραλ. 16,12 και εμαλακίσθη Ασά εν τώ έτει τώ ενάτω και τριακοστό τής βασιλείας αυτού τους πόδας, έως σφόδρα εμαλακίσθη και εν τή μαλακία αυτού ουκ εξήτησε τον Κύριον, αλλά τους ιατρούς.

Β Παραλ. 16,12 Ο Ασά κατά το τριακοστόν ένατον έτος της βασιλείας του, ησθένησε στους πόδας του και υπέφερε πάρα πολύ. Κατά την ασθένειάν του αυτήν δεν εξήτησε την βοήθειαν του Κυρίου, αλλά κατέφυγεν στους ιατρούς.

Β Παραλ. 16,13 και εκοιμήθη Ασά μετά των πατέρων αυτού και ετελεύτησεν εν τώ τεσσαρακοστό έτει της βασιλείας αυτού,

Β Παραλ. 16,13 Ο Ασά απέθανε και ετάφη μαζί με τους πατέρας του. Απέθανε δε κατά το τεσσαρακοστόν έτος της βασιλείας του.

Β Παραλ. 16,14 και έθαψαν αυτόν εν τώ μνήματι, ώ ώρυξεν εαυτώ εν πόλει Δαυίδ, και εκοιμήσαν αυτόν επί της κλίνης και έπλησαν αρωμάτων και γέννη μύρων μυρεψών και εποίησαν αυτώ εκφοράν μεγάλην έως σφόδρα.

Β Παραλ. 16,14 Εθαψαν αυτόν εις μνημείον, το οποίον ο ίδιος δια τον εαυτόν του είχε ανοίξει εις την πόλιν του Δαυίδ. Τον ετοποθέτησαν στο νεκροκράββατον, που είχαν γεμίσει με αρώματα και διάφορα άλλα είδη μύρων, τα οποία κατασκευάζουν οι μυροποιοί. Εκαμαν έτσι εις αυτόν πολύ μεγάλην και επίσημον κηδείαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Β Παραλ. 17,1 Καί εβασίλευσεν Ιωσαφάτ υιός αυτού αντ αυτού, και κατίσχυσεν Ιωσαφάτ επί τον Ισραήλ.

Β Παραλ. 17,1 Αντί του Ασά έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Ιωσαφάτ. Ο Ιωσαφάτ υπερίσχυσε πολεμικώς κατά του βασιλείου των Ισραηλιτών.

Β Παραλ. 17,2 και έδωκε δύναμιν εν πάσαις ταίς πόλεσιν Ιούδα ταίς οχυραίς και κατέστησεν ηγουμένους εν πάσαις ταίς

πόλεσιν Ιούδα και εν πόλεσιν Εφραΐμ, ας προκατελάβετο Ασά ο πατήρ αυτού.

Β Παραλ. 17,2 Εστειλε στρατιωτικήν δύναμιν εις όλας τας οχυράς πόλστου βασιλείου Ιούδα και κατέστησεν αρχηγούς εις όλας τας πόλστου βασιλείου τούτου και εις τας πόλεις της φυλής του Εφραΐμ, τας οποίας προηγουμένως ειχε καταλάβει ο Ασά, ο πατήρ του.

Β Παραλ. 17,3 και εγένετο Κύριος μετά Ιωσαφάτ, ότι επορεύθη εν οδοίς τού πατρός αυτού ταίς πρώταις και ουκ εξεζήτησε τα είδωλα,

Β Παραλ. 17,3 Ο Κυριος ήτο μαζή με τον Ιωσαφάτ, διότι αυτός επορεύθη στους δρόμους, τους οποίους κατ' αρχάς ειχε βαδίσει και ο πατήρ του και δεν εξέκλινε εις την λατρείαν των ειδώλων,

Β Παραλ. 17,4 αλλά Κύριον τον Θεόν τού πατρός αυτού εξεζήτησε και εν ταίς εντολαίς τού πατρός αυτού επορεύθη, και ουκ ως τα έργα τού Ισραήλ.

Β Παραλ. 17,4 αλλά ελάτρευσε Κυριον τον Θεόν του πατρός του και επορεύθη εις τας εντολάς του πατρός του, τα δε έργα του δεν ήσαν ωσάν τα έργα των αποστατημένων Ισραηλιτών.

Β Παραλ. 17,5 και κατεύθυνε Κύριος την βασιλείαν εν χειρί αυτού, και έδωκε πάς Ιούδα δώρα τώ Ιωσαφάτ, και εγένετο αυτώ πλούτος και δόξα πολλή.

Β Παραλ. 17,5 Ο Κυριος κατηύθυνε την βασιλείαν αυτού υπό την χείρα του. Καθε δε ανήρ από το βασιλειον του Ιούδα προσέφερε δώρα στον Ιωσαφάτ και έτσι αυτός απέκτησε πλούτον και δόξαν πολλήν.

Β Παραλ. 17,6 και υψώθη η καρδιά αυτού εν οδώ Κυρίου, και έτι εξήρε τα υψηλά και τα άλση από της γής Ιούδα.

Β Παραλ. 17,6 Η καρδιά αυτού υψώθη και προώδευσεν στον δρόμον Κυρίου, κατέστρεψεν όλους τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους και τα ειδωλολατρικά σύμβολα της Ασάρτης από όλην την χώραν του βασιλείου του Ιούδα.

Β Παραλ. 17,7 και εν τώ τρίτω έτει της βασιλείας αυτού απέστειλε τους ηγουμένους αυτού και τους υιούς των δυνατών, τον Αβδιαν και Ζαχαριαν και Ναθαναήλ και Μιχαϊαν, τού διδάσκειν εν πόλεσιν Ιούδα·

Β Παραλ. 17,7 Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του απέστειλε τους αρχηγούς του και τους υιούς των ισχυρών, τον Αβδιαν, τον Ζαχαριαν, τον Ναθαναήλ και τον Μιχαϊαν, δια να διδάσκουν εις τας πόλστου Ιούδα τον Νομον του Θεού.

Β Παραλ. 17,8 και μετ αυτών οι Λευίται Σαμαϊας και Ναθανίας και Ζαβδίας και Ασιήλ και Σεμιραμώθ και Ιωνάθαν και Αδωνίας και Τωβίας, οι Λευίται, και μετ αυτών Ελισαμά και Ιωράμ οι ιερείς,

Β Παραλ. 17,8 Μαζή με αυτούς, ως βοηθοί των, ήσαν οι Λευίται ο Σαμαϊας, ο Ναθανίας, ο Ζαβδίας, ο Ασιήλ, ο Σεμιραμώθ, ο Ιωνάθαν, ο Αδωνίας και ο Τωβίας. Αυτοί ήσαν Λευίται. Μαζή με αυτούς ήσαν και οι ιερείς, ο Ελισαμά και ο Ιωράμ.

Β Παραλ. 17,9 και εδίδασκον εν Ιούδα, και μετ αυτών βίβλος νόμου Κυρίου, και διήλθον εν ταίς πόλεσιν Ιούδα και εδίδασκον τον λαόν.

Β Παραλ. 17,9 Αυτοί είχαν μαζή των το βιβλίον του Νομου και εδίδασκον ανά την Ιουδαϊαν. Διήλθον όλας τας πόλστου Ιούδα και εδίδασκον τον λαόν.

Β Παραλ. 17,10 και εγένετο έκστασις Κυρίου επί πάσαις ταίς βασιλείαις της γής κύκλω Ιούδα, και ουκ επολέμουν προς Ιωσαφάτ·

Β Παραλ. 17,10 Φοβος δε από Θεού κατέλαβεν όλας τας βασιλείας, αι οποίαι υπήρχον γύρω από την χώραν του βασιλείου του Ιούδα, και δεν ετόλμησαν να πολεμήσουν εναντίον του Ιωσαφάτ.

Β Παραλ. 17,11 και από των αλλοφύλων έφερον τώ Ιωσαφάτ δώρα και αργύριον και δόματα, και οι Αραβες έφερον αυτώ κριούς προβάτων επτακισχιλίους επτακοσίους.

Β Παραλ. 17,11 Μαλιστα δε μερικοί από τους Φιλισταίους προσέφεραν στον Ιωσαφάτ δώρα, αργύριον και άλλας δωρεάς. Οι δε Αραβες έφεραν προς αυτόν από τα ποιμνιά των επτά χιλιάδας επτακοσίους κριούς.

Β Παραλ. 17,12 και ήν Ιωσαφάτ πορευόμενος μειζων έως εις ύψος και ωκοδόμησεν εν τή Ιουδαία οικήσεις και πόλεις οχυράς.

Β Παραλ. 17,12 Έτσι δε ο Ιωσαφάτ εδοξάζετο και ανυψώνετο ολονέν και περισσότερον. Εκτισεν εις την Ιουδαϊαν συνοικισμούς και πόλεις οχυράς.

Β Παραλ. 17,13 και έργα πολλά εγένετο αυτώ εν τή Ιουδαία και άνδρες πολεμισταί δυνατοί ισχύοντες εν Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 17,13 Έκαμε και πολλά άλλα έργα εις την Ιουδαϊαν, άνδρες δε δυνατοί και έμπειροι περί τον πόλεμον ήσαν πλησίον του εις την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 17,14 και ούτος ο αριθμός αυτών κατ οίκους πατριών αυτών· και τώ Ιούδα χιλίαρχοι, Έδνας ο άρχων και μετ αυτού υιοί δυνατοί δυνάμεως τριακόσiai χιλιάδες·

Β Παραλ. 17,14 Αυτός δε είναι ο αριθμός των στρατιωτών κατά τας φυλάς, εις τας οποίας ανήκον. Εις την φυλήν του Ιούδα υπήρχον χιλίαρχοι. Ο Έδνας ήτο ο αρχηγός και μαζή με αυτόν ισχυροί άνδρες ανερχόμενοι εις τριακοσίας χιλιάδας.

Β Παραλ. 17,15 και μετ αυτών Ιωανάν ο ηγούμενος και μετ αυτού διακόσiai ογδοήκοντα χιλιάδες·

Β Παραλ. 17,15 Επειτα από αυτόν αρχηγός ήτο ο Ιωανάν· μαζή του ήσαν διακόσiai ογδοήκοντα χιλιάδες.

Β Παραλ. 17,16 και μετ αυτόν Αμασίας ο τού Ζαρί, ο προθυμούμενος τώ Κυρίω, και μετ αυτού διακόσiai χιλιάδες δυνατοί δυνάμεως.

Β Παραλ. 17,16 Και έπειτα από αυτόν ήτο ο Αμασίας, ο υιός του Ζαρί, ο οποίος αυτοπροαιρέτως ειχεν αφιερωθή στον Κυριον. Μαζή του ήσαν διακόσiai χιλιάδες ισχυροί άνδρες του στρατού.

Β Παραλ. 17,17 και εκ τού Βενιαμίν δυνατός δυνάμεως Ελιαδά και μετ αυτού τοξόται και πελτασταί διακόσiai χιλιάδες.

Β Παραλ. 17,17 Από την φυλήν του Βενιαμίν ισχυρός ανήρ ήτο ο Ελιαδά και μαζή με αυτόν ήσαν τοξόται και άλλοι, φέροντες ελαφράς ασπίδας, διακόσiai χιλιάδες.

Β Παραλ. 17,18 και μετ αυτόν Ιωζαβάδ και μετ αυτού εκατόν ογδοήκοντα χιλιάδες δυνατοί πολέμου.

Β Παραλ. 17,18 Επειτα από αυτόν ήτο ο Ιωζαβάδ και μαζή με αυτόν ήσαν εκατόν ογδοήκοντα χιλιάδες άνδρες ισχυροί στον πόλεμον.

Β Παραλ. 17,19 ούτοι οι λειτουργούντες τώ βασιλεί, εκτός ών έδωκεν ο βασιλεύς εν ταίς πόλεσι ταίς οχυραίς εν πάση τή Ιουδαία.

Β Παραλ. 17,19 Αυτοί ήσαν εκείνοι, που υπηρετούσαν τον βασιλέα, εκτός εκείνων που ο βασιλεύς ειχε στείλει εις διαφόρους οχυράς πόλεις καθ' όλην την περιοχήν της Ιουδαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Β Παραλ. 18,1 Καί εγενήθη τῷ Ἰωσαφάτ ἐτι πλοῦτος καὶ δόξα πολλή, καὶ επεγαμβρεύσατο ἐν οἴκῳ Ἀχαάβ.

Β Παραλ. 18,1 Ὁ Ἰωσαφάτ ἀπέκτησεν ἀκόμη περισσότερον πλοῦτον καὶ πάρα πολλὴν δόξαν καὶ συνεδέθη δια γάμου μετὰ τὸν οἶκον τοῦ Ἀχαάβ.

Β Παραλ. 18,2 καὶ κατέβη διὰ τέλους ἐτῶν πρὸς Ἀχαάβ εἰς Σαμάρειαν· καὶ ἔθυσεν αὐτῷ Ἀχαάβ πρόβατα καὶ μόσχους πολλοὺς καὶ τῷ λαῷ τῷ μετ' αὐτοῦ καὶ ἠγάπα αὐτὸν τοῦ συναναβῆναι μετ' αὐτοῦ εἰς ἀμῶθ τῆς Γαλααδίτιδος.

Β Παραλ. 18,2 Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ ἔτη ὁ Ἰωσαφάτ κατέβηκε πρὸς τὸν Ἀχαάβ εἰς τὴν Σαμάρειαν. Ὁ δὲ Ἀχαάβ ἐσφαξε πρὸς χάριν αὐτοῦ καὶ τῆς συνοδείας τοῦ πρόβατα καὶ πολλοὺς μόσχους. Του ἐπρότεινε δὲ νὰ ἐκστρατεύσῃ μαζὴ του ἐναντίον τῆς Ραμῶθ, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὴν χώραν Γαλαάδ.

Β Παραλ. 18,3 καὶ εἶπεν Ἀχαάβ βασιλεὺς Ἰσραὴλ πρὸς Ἰωσαφάτ βασιλέα Ἰούδα· εἰ πορευθῆ μετ' ἐμοῦ εἰς ἀμῶθ τῆς Γαλααδίτιδος; καὶ εἶπεν αὐτῷ ὡς ἐγώ, οὕτω καὶ σύ· ὡς ὁ λαὸς σου καὶ ὁ λαὸς μου μετὰ σοῦ εἰς πόλεμον.

Β Παραλ. 18,3 Ὁ Ἀχαάβ, ὁ βασιλεὺς τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, εἶπε πρὸς τὸν Ἰωσαφάτ, τὸν βασιλέα τοῦ Ἰουδα· "ἐρχεσαι νὰ ἐκστρατεύσῃς μαζὴ μου ἐναντίον τῆς Ραμῶθ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν χώραν τῆς Γαλααδ;" Ὁ Ἰωσαφάτ τοῦ ἀπήντησε· "ὅπως εἶμαι ἐγώ, ἔτσι εἶσαι καὶ σύ. Ὅπως εἶναι ὁ λαὸς σου, ἔτσι εἶναι καὶ ὁ λαὸς μου μαζὴ σου πρὸς πόλεμον".

Β Παραλ. 18,4 καὶ εἶπεν Ἰωσαφάτ πρὸς βασιλέα Ἰσραὴλ· ζήτησον δὴ σήμερον τὸν Κύριον.

Β Παραλ. 18,4 Προσεθεσεν ὁμως ἀκόμη ὁ Ἰωσαφάτ στὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ· "Ζήτησε ὁμως, σε παρακαλῶ, σήμερον, δια νὰ γνωρίσωμεν τι λέγει ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ".

Β Παραλ. 18,5 καὶ συνήγαγεν ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ τοὺς προφῆτας τετρακοσίους ἀνδρας καὶ εἶπεν αὐτοῖς· εἰ πορευθῶ εἰς ἀμῶθ Γαλααδ εἰς πόλεμον ἢ ἐπίσχω; καὶ εἶπαν· ἀνάβαινε, καὶ δώσει ὁ Θεὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως.

Β Παραλ. 18,5 Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ συνεκέντρωσε τετρακοσίους ἀνδρας προφῆτας καὶ τοὺς ηρώτησε· "νὰ ἐκστρατεύσω ἐναντίον τῆς Ραμῶθ εἰς τὴν χώραν Γαλααδ ἢ νὰ ἀπόσχω;" Οἱ προφῆται τοῦ ἀπήντησαν· "νὰ ἐκστρατεύσῃς καὶ θὰ δώσῃ ὁ Θεὸς εἰς τὰ χεῖρα σου, τοῦ βασιλέως, αὐτὴν τὴν πόλιν".

Β Παραλ. 18,6 καὶ εἶπεν Ἰωσαφάτ· οὐκ ἐστὶν ὡδε προφήτης τοῦ Κυρίου ἐτι καὶ ἐπιζητήσομεν παρ' αὐτοῦ;

Β Παραλ. 18,6 Ὁ Ἰωσαφάτ ηρώτησε πάλιν· "δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ἄλλος προφήτης τοῦ Κυρίου, δια νὰ ζητήσωμεν καὶ ἀπὸ αὐτὸν νὰ μάθωμεν τὴν γνώμην τοῦ Θεοῦ;"

Β Παραλ. 18,7 καὶ εἶπε βασιλεὺς Ἰσραὴλ πρὸς Ἰωσαφάτ· ἐτι ἀνῆρ εἰς τοῦ ζητήσαι τὸν Κύριον δι' αὐτοῦ, καὶ ἐγώ ἐμίσησα αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἐστὶ προφητεῶν περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ, ὅτι πάσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἰς κακὰ, οὗτος Μιχαίας υἱὸς Ἰεμβλά. καὶ εἶπεν Ἰωσαφάτ· μὴ λαλεῖτω ὁ βασιλεὺς οὕτως.

Β Παραλ. 18,7 Ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλείου τῶν Ἰσραηλιτῶν εἶπε πρὸς τὸν Ἰωσαφάτ· "ὑπάρχει ἀκόμη κάποιος, δια νὰ ζητήσωμεν μεσῶ αὐτοῦ τὴν γνώμην τοῦ Κυρίου. Ἐγώ ὁμως ἐμίσησα αὐτὸν, διότι ποτέ δὲν προφητεύει καλὰ καὶ ευχάριστα δι' ἐμέ, ἀλλὰ ὅλας τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ομιλεῖ κακὰ ἐναντίον μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ Μιχαίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεμβλά". Ὁ Ἰωσαφάτ εἶπεν στὸν Ἀχαάβ· "ἀς μὴ ομιλῇ ἔτσι ὁ βασιλεὺς".

Β Παραλ. 18,8 καὶ ἐκάλεσεν ὁ βασιλεὺς ἐνούχον ἕνα καὶ εἶπε· τάχος Μιχαίαν υἱὸν Ἰεμβλά.

Β Παραλ. 18,8 Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του καὶ τοῦ εἶπε· "πήγαινε γρήγορα καὶ φέρε ἐδῶ τὸν Μιχαίαν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεμβλά".

Β Παραλ. 18,9 καὶ βασιλεὺς Ἰσραὴλ καὶ Ἰωσαφάτ βασιλεὺς Ἰούδα καθήμενοι ἐκάστος ἐπὶ θρόνου αὐτοῦ καὶ ἐνδεδυμένοι στολὰς, καθήμενοι ἐν τῷ ἐνυρῶνθῳ θύρας πύλης Σαμαρείας, καὶ πάντες οἱ προφῆται ἐπροφήτεον ἐναντίον αὐτῶν.

Β Παραλ. 18,9 Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Ἀχαάβ καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα ὁ Ἰωσαφάτ ἐκάθητο ὁ καθένας ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ φορῶντες τὰς βασιλικὰς στολὰς τῶν. Ἐκάθητο δὲ εἰς τὴν πλατείαν πρὸ τῆς πύλης τῆς Σαμαρείας. Ἐνώπιόν τῶν ἦσαν ὅλοι οἱ προφῆται, οἱ ὁποῖοι καὶ προεφήτεον ἐννοικὰ δια τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου.

Β Παραλ. 18,10 καὶ ἐποίησεν ἐαυτῷ Σεδεκίας υἱὸς Χαναάν κέρατα σιδηρὰ καὶ εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἐν τούτοις κερατιεῖς τὴν Συρίαν ἕως ἀν συντελεσθῇ.

Β Παραλ. 18,10 Ἐνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς προφῆτας, ὁ Σεδεκίας ὁ υἱὸς τοῦ Χαναάν, κατεσκεύασε καὶ ἔθεσεν στὸ κεφάλι τοῦ κέρατα σιδηρὰ καὶ εἶπε· "αὐτὰ λέγει ὁ Κυριος· Με τέτοια δύναμιν, σαν με σιδηρὰ κέρατα, θὰ κτυπήσῃς τὴν Συρίαν, μέχρις ὅτου καταστραφῇ ἐντελῶς".

Β Παραλ. 18,11 καὶ πάντες οἱ προφῆται ἐπροφήτεον οὕτω λέγοντες· ἀνάβαινε εἰς ἀμῶθ Γαλααδ καὶ εὐδοθήσῃ, καὶ δώσει Κύριος εἰς χεῖρας τοῦ βασιλέως.

Β Παραλ. 18,11 Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ προφῆται παρόμοια ἐπροφήτεον λέγοντες· "κάμε ἐκστρατείαν ἐναντίον τῆς πόλεως Ραμῶθ εἰς τὴν χώραν Γαλααδ καὶ αἱ ἐνέργειαι σου θὰ εὐδοθῶσιν. Ὁ Κυριος θὰ παραδώσῃ εἰς τὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως τὴν πόλιν αὐτὴν".

Β Παραλ. 18,12 καὶ ὁ ἄγγελος ὁ πορευθεὶς τοῦ καλέσαι τὸν Μιχαίαν ἐλάλησεν αὐτῷ λέγων· ἰδοὺ ἐλάλησαν οἱ προφῆται ἐν στόματι ἐνὶ ἀγαθὰ περὶ τοῦ βασιλέως, καὶ ἐστῶσαν δὴ οἱ λόγοι σου ὡς ἐνός αὐτῶν, καὶ λαλήσεις ἀγαθὰ.

Β Παραλ. 18,12 Ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβῆ δια νὰ καλέσῃ τὸν Μιχαίαν, τοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς· "ἰδοὺ οἱ ἄλλοι προφῆται ὠμίλησαν με ἕνα στόμα ἀγαθὰς προαγγελίας δια τὸν βασιλέα. Ἀς εἶναι λοιπόν, καὶ οἱ ἰδικοί σου λόγοι, ὅπως ἐνός ἀπὸ αὐτούς· νὰ ομιλήσῃς δηλαδὴ ευχάριστα πράγματα δια τὸν βασιλέα".

Β Παραλ. 18,13 καὶ εἶπε Μιχαίας· ζή Κύριος, ὅτι ὁ εἰπὴ ὁ Θεὸς πρὸς με, αὐτὸ λαλήσω.

Β Παραλ. 18,13 Ὁ Μιχαίας ἀπήντησεν· "ορκίζομαι στὸν ζῶντα Κυριον, ὅτι ἐγώ θὰ ομιλήσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς θὰ μου εἴπῃ".

Β Παραλ. 18,14 καὶ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς· Μιχαία, εἰ πορευθῶ εἰς ἀμῶθ Γαλααδ εἰς πόλεμον ἢ ἐπίσχω; καὶ εἶπεν· ἀνάβαινε καὶ εὐδοθήσεις, καὶ δοθήσονται εἰς χεῖρας ὑμῶν.

Β Παραλ. 18,14 Ἦλθεν ὁ Μιχαίας πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ηρώτησε· "Μιχαία, νὰ ἐκστρατεύσω ἐναντίον τῆς Ραμῶθ εἰς τὴν χώραν Γαλααδ ἢ νὰ ἀπόσχω;" Ὁ Μιχαίας εἰρωνικῶς ἀπήντησε· "νὰ ἐκστρατεύσῃς! Ἐὰν εὐδοθῇ ἡ ἐκστρατεία σου καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ παραδοθῶσιν εἰς τὰ χεῖρα σας"!

Β Παραλ. 18,15 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς· ποσάκις ορκίζω σε ἵνα μὴ λαλήσῃς πρὸς με πλὴν τὴν ἀλήθειαν ἐν ὀνόματι Κυρίου;

Β Παραλ. 18,15 Ὁ βασιλεὺς Ἀχαάβ τοῦ εἶπεν· "πόσες φορὲς σε ἔχω ἐξορκίσει νὰ πῃς εἰς ἐμέ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου μόνον τὴν ἀλήθειαν;"

B Παραλ. 18,16 και είπεν· είδον τον Ισραήλ διεσπαρμένους εν τοίς όρεσιν ως πρόβατα, οίς ουκ έστι ποιμήν, και είπε Κύριος ουκ έχουσιν ηγούμενον ούτοι, αναστρεφέτωσαν έκαστος εις τον οίκον αυτου εν ειρήνη.

B Παραλ. 18,16 Ο Μιχαίας απήντησεν· "είδα εις ένα όραμα τους Ισραηλίτας διεσκορπισμένους εις τα όρη ωσαν πρόβατα, εις τα οποία δεν υπάρχει ποιμήν, και ο Κυριος μου είπε· Δεν έχουν αυτοί αρχηγόν· ας επιστρέψη ο καθένας ειρηνικώς στο σπίτι του".

B Παραλ. 18,17 και είπεν ο βασιλεύς Ισραήλ προς Ιωσαφάτ· ουκ είπόν σοι, ότι ου προφητεύει περι εμου αγαθά, αλλ ή κακά;

B Παραλ. 18,17 Ο βασιλεύς του Ισραήλ, ο Αχαάβ, είπε τότε προς τον Ιωσαφάτ· "δεν σου είπα ότι αυτός δεν προφητεύει ποτέ δι' εμέ ευχάριστα πράγματα, παρά μόνον δυσάρεστα;"

B Παραλ. 18,18 και είπεν· ουχ ούτως ακούσατε λόγον Κυρίου· είδον τον Κύριον καθήμενον επί θρόνου αυτου, και πάσα δύναμις του ουρανου παρειστήκει εκ δεξιών αυτου και εξ αριστερών αυτου.

B Παραλ. 18,18 Ο Μιχαίας ωμίλησε πάλιν και είπε· "το ζήτημα δεν είναι αν εγω προφητεύω ευχάριστα η δυσάρεστα δια σε. Ακούσατε, λοιπόν, τον λόγον του Κυριου. Εγω είδα εις όραμα τον Κυριον να κάθεται επάνω στον θρόνον του. Και όλη η δύναμις του ουρανου παρίστατο όρθια εκ δεξιών και εξ αριστερών του.

B Παραλ. 18,19 και είπε Κύριος· τις απατήσει τον Αχαάβ βασιλέα Ισραήλ και αναβήσεται και πεσειται εν αμώθ Γαλαάδ; και ούτος είπεν ούτως, και ούτος είπεν ούτως.

B Παραλ. 18,19 Ο Κυριος τότε ηρώτησε· Ποίος και με ποιόν τρόπον θα εξαπατήση τον Αχαάβ, βασιλέα του Ισραήλ, δια να εκστρατεύση εναντίον της Ραμώθ εις την περιοχήν Γαλαάδ και να φονευθή; Ενας έλεγε τούτο και άλλος έλεγε το άλλο.

B Παραλ. 18,20 και εξήλθε το πνεύμα και έστη ενώπιον Κυριου και είπεν· εγω απατήσω αυτόν. και είπε Κύριος· εν τίνι;

B Παραλ. 18,20 Τότε ένα πνεύμα εξήλθεν, εστάθη ενώπιον του Κυριου και είπεν· εγω θα εξαπατήσω τον Αχαάβ. Ο Κυριος το ηρώτησε· "με ποιόν τρόπον;"

B Παραλ. 18,21 και είπεν· εξελεύσομαι και έσομαι πνεύμα ψευδές εν στόματι πάντων των προφητών αυτου. και είπεν· απατήσεις και δυνήση, έξελθε και ποιήσον ούτω.

B Παραλ. 18,21 Το πνεύμα απήντησε· "Θα έξέλθω από εδώ και θα μεταβώ εκεί και θα είμαι πνεύμα ψεύδους, που θα ομιλώ με το στόμα όλων αυτών των ψευδοπροφητών του". Ο Κυριος απήντησεν· "Έτσι πράγματι θα τον εξαπατήσης και ημπορείς να πραγματοποιήσης την απάτην. Πηγαινε και κάμε, όπως είπες".

B Παραλ. 18,22 και νύν ιδού έδωκε Κύριος πνεύμα ψευδές εν στόματι των προφητών σου τούτων, και Κύριος ελάλησεν επί σε κακά.

B Παραλ. 18,22 Ιδού λοιπόν ότι ο Κυριος παρεχώρησε πνεύμα ψεύδους στο στόμα αυτών των προφητών σου. Ο Κυριος, λοιπόν, ήτο εκείνος, ο οποίος ωμίλησε δυσάρεστα εναντίον σου και όχι εγω".

B Παραλ. 18,23 και ήγγισε Σεδεκίας υιός Χαναάν και επάταξε τον Μιχαίαν επί την σιαγόνα και είπεν αυτώ ποία τή οδώ παρήλαθε πνεύμα Κυριου παρ εμου του λαλήσαι προς σε;

B Παραλ. 18,23 Ο Σεδεκίας, ο υιός του Χαναάν, εληθσίασε και εκτύπησε τον Μιχαίαν εις την σιαγόνα και του είπε· "Δια ποίας οδου το πνεύμα του Θεου έφυγεν από εμέ, δια να ομιλήση εις σε;"

B Παραλ. 18,24 και είπε Μιχαίας· ιδού όψη εν τή ημέρα εκείνη, εν ή εισελεύση ταμειών εκ ταμείου του κατακρυβήναι.

B Παραλ. 18,24 Ο Μιχαίας του απήντησεν· "ιδού θα το ίδης κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν ο βασιλεύς και ο στρατός του θα νικηθή, συ δε θα εισέρχεται από δωμάτιον εις δωμάτιον, δια να κρυφθής".

B Παραλ. 18,25 και είπε βασιλεύς Ισραήλ· λάβετε τον Μιχαίαν και αποστρέψατε προς Εμήρ άρχοντα της πόλεως και προς Ιωάς άρχοντα υιόν του βασιλέως

B Παραλ. 18,25 Ωργισμένος ο βασιλεύς του Ισραήλ είπε· "πάρατε τον Μιχαίαν και παραδώσατέ τον στον Εμήρ, τον κυβερνήτην της πόλεως και προς τον υιόν μου, τον Ιωάς τον άρχοντα.

B Παραλ. 18,26 και ερείτε· ούτως είπεν ο βασιλεύς· απόθεσθε τούτον εις οίκον φυλακής, και εσθιέτω άρτον θλίψεως και ύδωρ θλίψεως έως του επιστρέψαι με εν ειρήνη.

B Παραλ. 18,26 Θα πήτε δε εις αυτούς· αυτά διέταξεν ο βασιλεύς· Ριψατε αυτόν τον άνθρωπον εις την φυλακήν. Δια να τον τιμωρήσετε, δώσατέ του ολίγον μόνον άρτον και ολίγον ύδωρ, έως ότου επιστρέψω νικητής από τον πόλεμον".

B Παραλ. 18,27 και είπε Μιχαίας· εάν επιστρέφων επιστρέψης εν ειρήνη, ουκ ελάλησε Κύριος εν εμοί· ακούσατε λαοί πάντες.

B Παραλ. 18,27 Ο Μιχαίας είπε· "εάν όντως συ επιστρέψης νικητής από τον πόλεμον, τότε δεν ωμίλησεν εις εμέ ο Κυριος. Ακούσατέ το όλοι σεις οι άνθρωποι, που είσθε εδώ".

B Παραλ. 18,28 Καί ανέβη βασιλεύς Ισραήλ και Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα εις αμώθ Γαλαάδ.

B Παραλ. 18,28 Ο βασιλεύς του βασιλειου του Ισραήλ, ο Αχαάβ, και ο Ιωσαφάτ, ο βασιλεύς του Ιούδα, εξεστράτευσαν εναντίον της Ραμώθ εις την χώραν Γαλαάδ.

B Παραλ. 18,29 και είπε βασιλεύς Ισραήλ προς Ιωσαφάτ· κατακάλυψόν με και εισελεύσομαι εις τον πόλεμον, και σύ ένδυσαι τον ιματισμόν μου· και συνεκαλύφατο βασιλεύς Ισραήλ και εισήλθεν εις τον πόλεμον.

B Παραλ. 18,29 Πριν αρχίση η μάχη είπεν ο βασιλεύς του Ισραήλ Αχαάβ προς τον Ιωσαφάτ· "βοήθησέ με να μεταμφιεσθώ και να λάβω κατόπιν μέρος στον πόλεμον. Φορεσε, λοιπόν, συ τα βασιλικά μου ενδύματα". Έτσι ο βασιλεύς του Ισραήλ Αχαάβ ήλλαξε την στολήν του και μετημφιεσμένος εισήλθεν στον πόλεμον.

B Παραλ. 18,30 και βασιλεύς Συρίας ενετείλατο τοίς άρχουσι των αρμάτων τοίς μετ αυτου λέγων· μη πολεμείτε τον μικρόν και τον μέγαν, αλλ ή τον βασιλέα Ισραήλ μόνον.

B Παραλ. 18,30 Ο βασιλεύς της Συρίας έδωσεν εντολήν στους διοικητάς των πολεμικών του αρμάτων, που ήσαν μαζί του, και τους είπε· "μη πολεμήσετε εναντίον κανενός άλλου μικρού η μεγάλου, αλλά μόνον να στραφήτε εναντίον του βασιλέως των Ισραηλιτών".

B Παραλ. 18,31 και εγένετο ως είδον οι άρχοντες των αρμάτων τον Ιωσαφάτ, και αυτοί είπαν· βασιλεύς Ισραήλ εστι, και εκύκλωσαν αυτόν του πολεμείν· και εβόησεν Ιωσαφάτ, και Κύριος έσωσεν αυτόν, και απέστρεψεν αυτούς ο Θεός απ αυτου.

B Παραλ. 18,31 Όταν οι αρχηγοί των πολεμικών αρμάτων είδαν τον Ιωσαφάτ, είπαν· "αυτός είναι ο βασιλεύς των Ισραηλιτών". Τον περιεκύκλωσαν, δια να επιτεθούν εναντίον του. Ο Ιωσαφάτ εκραύγασε προς τον Κυριον και ο Κυριος απεμάκρυνεν από αυτόν εκείνους, που τον είχαν περικυκλώσει και τον έσωσεν.

B Παραλ. 18,32 και εγένετο ως είδον οι άρχοντες των αρμάτων ότι ουκ ήν βασιλεύς Ισραήλ, και απέστρεψαν απ αυτου.

B Παραλ. 18,32 Όταν είδον οι αρχηγοί των συριακών αρμάτων, ότι δεν είναι αυτός ο βασιλεύς του Ισραήλ, απεμακρύνθησαν από αυτόν.

B Παραλ. 18,33 και ανήρ έτεινε τόξον ευστόχως και επάταξε τον βασιλέα Ισραήλ ανά μέσον του πνεύμονος και ανά μέσον του θώρακος. και είπε τώ ηνιόχῳ· επιστρέφε την χείρά σου και εξάγαγέ με εκ τού πολέμου, ότι επόνεσα.

B Παραλ. 18,33 Ένας από τους στρατιώτας ετέντωσεν ευστόχως το τόξον του και εκτύπησε τον Αχαάβ, τον βασιλέα των Ισραηλιτών, ανάμεσα στον πνεύμονα και τον θώρακα. Ο βασιλεύς του Ισραήλ, ο Αχαάβ, είπε στον ηνιόχον του· “στρέψε με το χέρι σου προς τα οπίσω το άρμα και βγάλε με από το πεδίο της μάχης, διότι πληγώθηκα βαρεια”.

B Παραλ. 18,34 και ετροπώθη ο πόλεμος εν τή ημέρα εκείνη· και ο βασιλεύς Ισραήλ ήν εστηκώς επί τού άρματος εξεναντίας Συρίας έως εσπέρας και απέθανε δύνοντος τού ηλίου.

B Παραλ. 18,34 Εν τω μεταξύ κατά την ημέραν εκείνην η μάχη είχε γίνει πολύ αγρία. Ο βασιλεύς του Ισραήλ ο Αχαάβ ήτο όρθιος επάνω στο άρμα του απέναντι του στρατού της Συρίας μέχρι της εσπέρας, οπότε κατά την δύσιν του ηλίου απέθανε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

B Παραλ. 19,1 Καί επέστρεψεν Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα εις τον οίκον αυτού εις Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 19,1 Ο Ιωσαφάτ, ο βασιλεύς του βασιλείου Ιούδα, επέστρεψεν στον οίκον του εις την Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 19,2 και εξήλθεν εις απάντησιν αυτού Ιού ο τού Ανανί ο προφήτης και είπεν αυτώ· βασιλεύ Ιωσαφάτ, εις αμαρτωλώ σύ βοηθείς ή μισουμένω υπό Κυρίου φιλιάζεις; διά τούτο εγένετο επί σε οργή παρά Κυρίου·

B Παραλ. 19,2 Εις προϋπάντησίν του εξήλθεν ο Ιού, ο προφήτης, ο υιός του Ανανί, και του είπε· “βασιλεύ Ιωσαφάτ, διότι συ βοηθείς τον αμαρτωλόν και είσαι φίλος με εκείνον, τον οποίον ο Κυριος μισεί· Δια την πράξιν σου αυτήν επήλθεν οργή Κυρίου εναντίον σου.

B Παραλ. 19,3 ότι αλλ ή λόγιοι αγαθοί ευρέθησαν εν σοί, ότι εξήρας τα άλση από της γής Ιούδα και κατηύθυνας την καρδιαν σου εκζητήσαι τον Κύριον.

B Παραλ. 19,3 Επειδή όμως έχεις κάμνει και μερικας αγαθας πράξεις, που κατέστρεψες τα ειδωλολατρικά άλση από όλην την χώραν του Ιούδα και εγύρισες την καρδιαν σου να εκζητή και λατρεύη τον Κυριον, δια τούτο θα μετριασθή η τιμωρία σου από τον Κυριον”.

B Παραλ. 19,4 και κατώκησεν Ιωσαφάτ εν Ιερουσαλήμ και πάλιν εξήλθεν εις τον λαόν από Βηρσαβεέ έως ορους Εφραίμ και επέστρεψεν αυτούς επί Κύριον Θεόν των πατέρων αυτών.

B Παραλ. 19,4 Ο Ιωσαφάτ εγκατεστάθη εις την Ιερουσαλήμ. Εβγήκε πάλιν από την πρωτεύουσαν και επεσκεφέθη τον λαόν του από την Βηρσαβεέ έως εις την ορεινήν περιοχίν Εφραίμ και ωδήγησεν αυτούς στον Κυριον και Θεόν των πατέρων των.

B Παραλ. 19,5 και κατέστησε τους κριτάς εν πάσαις ταίς πόλεσιν Ιούδα ταίς οχυραίς εν πόλει και πόλει

B Παραλ. 19,5 Εγκατέστησε δικαστάς εις όλας τας οχυράς πόλστον Ιούδα και εις κάθε άλλην πόλιν.

B Παραλ. 19,6 και ειπε τοίς κριταίς· ιδετε τι υμείς ποιείτε, ότι ουκ ανθρωπω υμείς κρίνετε, αλλ ή τώ Κυρίω, και μεθ υμών λόγιοι της κρίσεως·

B Παραλ. 19,6 Ο Ιωσαφάτ είπεν στους δικαστάς· “προσέχετε, τι θα κάνετε, διότι δεν θα κρίνετε δια τον άνθρωπον κατά την γνώμην των ανθρωπων, αλλά δια τον Κυριον και ενώπιον του Κυρίου. Μαζή σας είναι οι νόμοι, επί τη βάσει των οποίων θα δικάζετε.

B Παραλ. 19,7 και νύν γενέσθω φόβος Κυρίου εφ υμάς, και φυλάσσετε και ποιήσατε, ότι ουκ έστι μετά Κυρίου Θεού ημών αδικία, ουδέ θαυμάσαι πρόσωπον ουδέ λαβείν δώρα.

B Παραλ. 19,7 Ο φόβος του Κυρίου ας είναι μαζή σας. Προσέξτε να εφαρμόσετε τον νόμον του Κυρίου· κρίνατε με δικαιοσύνην, διότι δεν υπάρχει αδικία εις Κυριον τον Θεόν. Μη λαμβάνετε υπ' όψει πρόσωπα ως προσωπολήπται και μη παίρνετε δώρα κατά τας δίκας”.

B Παραλ. 19,8 και γε εν Ιερουσαλήμ κατέστησεν Ιωσαφάτ των ιερέων και των Λευιτών και των πατριαρχών Ισραήλ εις κρίσιν Κυρίου, και κρίνειν τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 19,8 Και εις την Ιερουσαλήμ εγκατέστησεν επίσης ο Ιωσαφάτ δικαστήριον από τους ιερείς, τους Λευίτας και τους αρχηγούς του λαού, δια να κρίνουν σύμφωνα με την δικαιοσύνην του Κυρίου και να δικάζουν τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 19,9 και ενετείλατο προς αυτούς λέγων· ούτω ποιήσετε εν φόβω Κυρίου, εν αληθεία και εν πλήρει καρδιά·

B Παραλ. 19,9 Διέταξε δε αυτούς και τους είπε· “έτσι θα ενεργήτε. Με φόβον Κυρίου, με αληθειαν και με ακεραιότητα καρδιάς.

B Παραλ. 19,10 πās ανήρ κρίσιν την ελθούσαν εφ υμάς των αδελφών υμών των κατοικούντων εν ταίς πόλεσιν αυτών ανά μέσον αίμα αίματος και ανά μέσον τού προστάγματος και εντολής και δικαιώματα και κρίματα και διαστελείσθε αυτοίς, και ουχ αμαρτήσονται τώ Κυρίω, και ουκ έσται οργή εφ υμάς και επί τους αδελφούς υμών· ούτω ποιήσετε και ουχ αμαρτήσεσθε.

B Παραλ. 19,10 Οιαδήποτε υπόθεσις προς κρίσιν, που θα έρχεται ενώπιόν σας εκ μέρους των ομοεθνών σας, οι οποίοι κατοικούν εις τας πόλεις των, και πρόκειται να διακρίνετε μεταξύ εκουσίου και ακουσίου φόνου, μεταξύ διαφόρων νομικών διατάξεων, προστάγματος, εντολής, δικαιώματος και κρίματος, σεις θα τα διαφωτίζετε εις αυτούς και θα κρίνετε δικαίως. Ετσι δε δεν θα εκσπάση η οργή του Κυρίου εναντίον σας και εναντίον των αδελφών σας. Ετσι θα ενεργήτε κατά τας δίκας και δεν θα αμαρτήσετε.

B Παραλ. 19,11 και ιδού Αμαρίας ο ιερεύς ηγούμενος εφ υμάς εις πάντα λόγον Κυρίου και Ζαβδίας υιός Ισμαήλ ο ηγούμενος εις οίκον Ιούδα προς πάντα λόγον βασιλέως και οι γραμματείς και οι Λευίται πρό προσώπου υμών· ισχύσατε και ποιήσατε, και έσται Κύριος μετά τού αγαθού.

B Παραλ. 19,11 Ιδού, αρχηγός εις σας δια κάθε ζήτημα, που αφορά τον Κυριον, θα είναι ο ιερεύς Αμαρίας. Ο δε Ζαβδίας, υιός του Ισμαήλ, θα είναι αρχηγός του οίκου Ιούδα δια κάθε υπόθεσιν αναφερομένην στον βασιλέα. Ως βοηθοί σας θα είναι οι γραμματείς και οι Λευίται. Προχωρήσατε, λοιπόν, με θάρρος και δύναμιν στο έργον σας και ο Κυριος θα είναι πάντοτε μαζή με εκείνον, που πράττει το καλόν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

B Παραλ. 20,1 Καί μετά ταύτα ἦλθον οἱ υἱοὶ Μωάβ, καὶ υἱοὶ Ἀμμών καὶ μετ' αὐτῶν ἐκ τῶν Μιναίων πρὸς Ἰωσαφάτ εἰς πόλεμον.

B Παραλ. 20,1 Ἐπειτα ἀπὸ τα γεγονότα αὐτὰ οἱ Μωαβίται καὶ οἱ Ἀμμωνίται, μαζὶ δὲ με αὐτοὺς καὶ οἱ Μιναῖοι, ἐξεστράτευσαν νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ Ἰωσαφάτ.

B Παραλ. 20,2 καὶ ἦλθον καὶ ὑπέδειξαν τῷ Ἰωσαφάτ λέγοντες· ἦκει ἐπὶ σε πλῆθος πολὺ ἐκ πέραν τῆς θαλάσσης ἀπὸ Συρίας, καὶ ἰδοὺ εἰσιν ἐν Ἀσασάν Θαμάρ (αὕτη ἐστὶν Ἐγγαδί).

B Παραλ. 20,2 Ἀγγελιαφόροι δὲ ἦλθον καὶ ἐπληροφόρησαν τὸν Ἰωσαφάτ λέγοντες· "ἔχει ἔλθει ἐναντίον σου πολὺ πλῆθος στρατοῦ ἀπὸ τὴν Συρίαν, τὴν πέραν τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἰδοὺ, αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς Ἀσασάν Θαμάρ (αὕτη δὲ ἡ περιοχὴ εἶναι ἡ Ἐγγαδί)".

B Παραλ. 20,3 καὶ ἐφοβήθη καὶ ἔδωκεν Ἰωσαφάτ πρόσωπον αὐτοῦ ἐκζητῆσαι τὸν Κύριον καὶ ἐκήρυξε νηστείαν ἐν παντὶ Ἰούδα.

B Παραλ. 20,3 Ὁ Ἰωσαφάτ ἐφοβήθη, ἐστρεψε τὸ πρόσωπον τοῦ πρὸς τὸν Κύριον, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐκήρυξε νηστείαν εἰς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους.

B Παραλ. 20,4 καὶ συνήχθη Ἰούδας ἐκζητῆσαι τὸν Κύριον, καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων Ἰούδα ἦλθον ζητῆσαι τὸν Κύριον.

B Παραλ. 20,4 Ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι συνεκεντρώθησαν, διὰ νὰ ζητήσουν με θερμὴν προσευχὴν βοήθειαν ἀπὸ τὸν Κύριον. Ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα ἦλθαν αὐτοὶ, διὰ νὰ παρακαλέσουν θερμῶς τὸν Κύριον.

B Παραλ. 20,5 καὶ ἀνέστη Ἰωσαφάτ ἐν ἐκκλησίᾳ Ἰούδα ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐν οἴκῳ Κυρίου κατὰ πρόσωπον τῆς αὐλῆς τῆς καινῆς

B Παραλ. 20,5 Ὁ Ἰωσαφάτ ἐσηκώθη ὀρθίος ἀνάμεσα εἰς τὴν συγκέντρωσιν στὸν ναόν, ἐμπρὸς εἰς τὴν νέαν αὐλὴν, καὶ εἶπε·

B Παραλ. 20,6 καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου, οὐχὶ σὺ εἶ Θεὸς ἐν οὐρανῷ ἄνω καὶ σὺ κυριεύεις πασῶν τῶν βασιλειῶν τῶν ἐθνῶν καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου ἰσχύς δυναστείας καὶ οὐκ ἔστι πρὸς σε ἀντιστήναι;

B Παραλ. 20,6 "Κύριε καὶ Θεὲ τῶν πατέρων μου, σὺ δὲν ἐξουσιάζεις εἰς ὅλας τὰς βασιλείας τῶν ἐθνῶν καὶ στὸ παντοδύναμόν σου χεῖρ δὲν ὑπάρχει ἡ δύναμις τῆς κυριαρχίας, εἰς τὴν ὁποῖαν κανεῖς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ;

B Παραλ. 20,7 οὐχὶ σὺ ὁ Κύριος ὁ ἐξολοθρεύσας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν ταύτην ἀπὸ προσώπου τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ καὶ ἔδωκας αὐτὴν σπέρματι Ἀβραάμ τῷ ἡγαπημένῳ σου εἰς τὸν αἰῶνα;

B Παραλ. 20,7 Σὺ δὲν εἶσαι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ἐξωλόθρευσε τοὺς κατοίκους αὐτῆς τῆς χώρας ἐμπρὸς στὸν Ἰσραηλιτικὸν σου λαόν καὶ τὴν παρέδωκες ὡς αἰώνιον κτήμα στους ἀπογόνους τοῦ ἡγαπημένου σου Ἀβραάμ;

B Παραλ. 20,8 καὶ κατώκησαν ἐν αὐτῇ καὶ ὠκοδόμησαν ἐν αὐτῇ ἀγίασμα τῷ ὀνόματί σου λέγοντες·

B Παραλ. 20,8 Αὐτοὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν σου καὶ τὴν εὐλογίαν σου ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, οἰκοδόμησαν τὸν ἅγιον ναόν ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου καὶ εἶπαν·

B Παραλ. 20,9 ἐάν ἐπέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς κακὰ, ρομφαία, κρίσις, θάνατος, λιμός, στησόμεθα ἐναντίον τοῦ οἴκου τούτου καὶ ἐναντίον σου, ὅτι τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῷ οἴκῳ τούτῳ, καὶ βοησόμεθα πρὸς σε ἀπὸ τῆς θλίψεως, καὶ ἀκούση καὶ σώσεις.

B Παραλ. 20,9 Ἐάν ἐπέλθουν ἐναντίον μας συμφοραὶ, πόλεμος, τιμωρία, ἐπιδημία θανατηφόρος, πείνα, θὰ παρουσιασθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ναοῦ τούτου, δηλαδὴ ἐνώπιόν σου, διότι τὸ ὄνομά σου λατρεύεται στὸν οἶκον αὐτόν, θὰ βοησωμεν πρὸς σε ταλαιπωρούμενοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν θλίψιν μας, καὶ σὺ θὰ μας ἀκούσης.

B Παραλ. 20,10 καὶ νῦν ἰδοὺ οἱ υἱοὶ Ἀμμών καὶ Μωάβ καὶ ὄρος Σηεῖρ, εἰς οὓς οὐκ ἔδωκας τῷ Ἰσραὴλ διελθεῖν δι' αὐτῶν, ἐξεληθόντων αὐτῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὅτι ἐξέκλιναν ἀπ' αὐτῶν καὶ οὐκ ἐξωλόθρευσαν αὐτούς.

B Παραλ. 20,10 Καὶ τώρα ἰδοὺ, οἱ Ἀμμωνίται, οἱ Μωαβίται καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ ὄρους Σηεῖρ, οἱ Ἰδουμαῖοι, διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν ὁποίων δὲν ἐπέτρεψες στους Ἰσραηλίτας νὰ περάσουν, ὅταν ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ παρέκαμψαν ἀπὸ αὐτούς καὶ δὲν τοὺς κατέστρεψαν,

B Παραλ. 20,11 καὶ νῦν ἰδοὺ αὐτοὶ ἐπιχειροῦσιν ἐφ' ἡμᾶς ἐξελθεῖν ἐκβαλεῖν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κληρονομίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκας ἡμῖν.

B Παραλ. 20,11 Ἰδοὺ αὐτοὶ ἔχουν ἐκστρατεύσει ἐναντίον μας καὶ ἐπιχειροῦν νὰ μας διώξουν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν μας, τὴν ὁποῖαν σὺ μας ἔχεις δώσει.

B Παραλ. 20,12 Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ κρίνεις ἐν αὐτοῖς; ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἰσχύς τοῦ ἀντιστήναι πρὸς τὸ πλῆθος τὸ πολὺ τούτου τὸ ἐλθόν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὐκ οἶδαμεν τι ποιήσωμεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἢ ἐπὶ σοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.

B Παραλ. 20,12 Κυριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δὲν θὰ κρίνης καὶ δὲν θὰ τιμωρήσης αὐτούς; Καταφεύγομεν πρὸς σε, διότι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν νὰ ἀντισταθῶμεν στὸ μέγα αὐτὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθεν ἐναντίον μας, καὶ δὲν γνωρίζομεν, τι νὰ κάμωμεν εἰς αὐτούς. Ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἔχουν στραφῆ ἱκετευτικοὶ πρὸς σε».

B Παραλ. 20,13 καὶ πᾶς Ἰούδας ἐστηκῶς ἐναντὶ Κυρίου, καὶ τὰ παιδία αὐτῶν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν.

B Παραλ. 20,13 Ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ὀρθῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, μαζὶ τῶν δε ἦσαν τὰ παιδία καὶ αἱ γυναῖκες τῶν.

B Παραλ. 20,14 καὶ τῷ Οἰζιήλ τῷ τοῦ Ζαχαρίου τῶν υἱῶν Βαναίου τῶν υἱῶν Ἐλεΐηλ τοῦ Ματθανίου τοῦ Λευίτου ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἀσάφ, ἐγένετο ἐπ' αὐτόν πνεῦμα Κυρίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ

B Παραλ. 20,14 Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ἐκείνην ἦλθε Πνεῦμα Κυρίου στὸν Οἰζιήλ, τὸν υἱόν τοῦ Ζαχαρίου, ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Βαναίου, ἐνὸς ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἐλεΐηλ υἱοῦ τοῦ Λευίτου Ματθανίου ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀσάφ.

B Παραλ. 20,15 καὶ εἶπεν· ἀκούσατε πᾶς Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰωσαφάτ· τάδε λέγει Κύριος ὑμῖν αὐτοῖς· μὴ φοβείσθε μὴδὲ πτοηθῆτε ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄχλου τοῦ πολλοῦ τούτου, ὅτι οὐχ ὑμῖν ἐστὶν ἡ παράταξις, ἀλλ' ἡ τῷ Θεῷ.

B Παραλ. 20,15 Αὐτὸς εἶπεν· "ἀκούσατε ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, ποὺ κατοικεῖτε τὴν Ἱερουσαλὴμ· ἀκούση καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰωσαφάτ. Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος πρὸς σας τοὺς ἰδίους· Μὴ φοβείσθε καὶ μὴ τρομοκρατεῖσθε ἀπὸ τὸν πολὺν αὐτόν ὄχλον, ποὺ ἐπῆλθεν ἐναντίον σας, διότι ἡ μάχη δὲν εἶναι ἰδική σας ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.

B Παραλ. 20,16 αὐρίον κατὰβητε ἐπ' αὐτούς· ἰδοὺ ἀναβαίνουσιν κατὰ τὴν ἀνάβασιν Ἀσᾶς, καὶ εὐρήσετε αὐτούς ἐπ' ἄκρον ποταμοῦ τῆς ἐρήμου Ἰεριήλ.

B Παραλ. 20,16 Αὐρίον νὰ ἐπέλθετε ἐναντίον αὐτῶν. Ἰδοὺ αὐτοὶ θὰ ἀνεβαίνουν τὸν ἀνήφορον τοῦ λόφου Ἀσᾶς, καὶ θὰ τοὺς εὐρετε στὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ἐρήμον Ἰεριήλ.

B Παραλ. 20,17 οὐχ ὑμῖν ἐστὶ πολεμήσαι· ταῦτα σύνετε καὶ ἴδετε τὴν σωτηρίαν Κυρίου μεθ' ὑμῶν, Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλὴμ· μὴ φοβηθῆτε μὴδὲ πτοηθῆτε αὐρίον ἐξελθεῖν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῖς, καὶ Κύριος μεθ' ὑμῶν.

B Παραλ. 20,17 Δεν είναι ιδιόν σας έργον να πολεμήσετε εναντίον των. Αυτά κατανοήσατέ τα καλά, Ιουδαίοι και κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, και προσέξατε ότι η σωτηρία σας θα προέλθῃ ἀπὸ τὸν Κύριον. Μὴ φοβηθῆτε καὶ μὴ πτοηθῆτε. Αὐριον νὰ ἐξέλθετε εἰς συνάντησιν αὐτῶν καὶ ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζὴ σας”.

B Παραλ. 20,18 καὶ κύψας Ἰωσαφάτ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ πᾶς Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλήμ ἔπεσαν ἐναντὶ Κυρίου προσκυνῆσαι Κυρίῳ.

B Παραλ. 20,18 Ὁ Ἰωσαφάτ ἔσκυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ προσεκύνησε καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ ἔπεσαν κατὰ γῆς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, νὰ προσκυνήσουν αὐτόν.

B Παραλ. 20,19 καὶ ἀνέστησαν οἱ Λευῖται ἀπὸ τῶν υἱῶν Καάθ καὶ ἀπὸ τῶν υἱῶν Κορέ αἰνεῖν Κυρίῳ Θεῷ Ἰσραὴλ ἐν φωνῇ μεγάλη εἰς ὕψος.

B Παραλ. 20,19 Οἱ Λευῖται, οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τοὺς απογόνους τοῦ Καάθ καὶ ἀπὸ τοὺς απογόνους τοῦ Κορέ, ἐσηκώθησαν, δια νὰ μνηύσουν Κυριον τὸν Θεόν τοῦ Ἰσραὴλ με πολὺ δυνατὴν φωνήν.

B Παραλ. 20,20 Καὶ ὠρθίσαν πρῶτῶ καὶ ἐξήλθον εἰς τὴν ἐρημον Θεκῶ, καὶ ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτοὺς ἔστη Ἰωσαφάτ καὶ ἐβόησε καὶ εἶπεν· ἀκούσατέ μου Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐμπιστεῦσατε ἐν Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε· ἐμπιστεῦσατε ἐν προφῆτῃ αὐτοῦ, καὶ εὐδοθήσεσθε.

B Παραλ. 20,20 Τὴν επομένην, λίαν πρῶτῶ, ἐσηκώθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐξήλθον εἰς τὴν ἐρημον Θεκῶ. Ὄταν αὐτοὶ ἀνεχώρησαν, ὁ Ἰωσαφάτ ἐστάθη ὄρθιος, ἐφώνησε καὶ εἶπεν· “ἀκούσατέ με, Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐμπιστευθήτε τὸν ἑαυτὸν ὡς ἐν τῷ προφῆτῃ αὐτοῦ καὶ θὰ εὐδοθῶν αἰ προσπάθειά σας”.

B Παραλ. 20,21 καὶ ἐβουλεύσατο μετὰ τοῦ λαοῦ καὶ ἔστησε ψαλτωδούς καὶ αἰνούντας ἐξομολογεῖσθαι καὶ αἰνεῖν τὰ ἅγια ἐν τῷ ἐξελθεῖν ἐμπροσθεν τῆς δυνάμεως, καὶ ἔλεγον· ἐξομολογήσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

B Παραλ. 20,21 Κατόπιν συνεσκέφθη με τὸν λαόν καὶ ὠρίσεν, ὡς οἱ ψαλτωδοὶ καὶ οἱ ἄλλοι μουσικοὶ ὑμνοῦν καὶ δοξολογούν τὸν Θεόν καὶ τὰ ἅγια αὐτοῦ, προπορευόμενοι ἐμπρὸς ἀπὸ τῶν στρατῶν. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔψαλλον· “Ἀινεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθὸς καὶ τὸ ἔλεός του ὑπάρχει στους αἰῶνας τῶν αἰῶνων”.

B Παραλ. 20,22 καὶ ἐν τῷ ἀρξασθαι αὐτοὺς τῆς αἰνέσεως καὶ τῆς ἐξομολογήσεως ἔδωκε Κύριος πολεμῖν τοὺς υἱοὺς Ἀμμών ἐπὶ Μωάβ καὶ ὄρος Σηεῖρ τοὺς ἐξελθόντας ἐπὶ Ἰούδα, καὶ ἐτροπώθησαν.

B Παραλ. 20,22 Ὄταν οἱ ψάλται αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ ὑμνοῦν καὶ νὰ δοξολογούν τὸν Θεόν, ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὥστε οἱ Ἀμμωνῖται νὰ μάχωνται ἐναντίον Μωαβιτῶν καὶ τῶν Ἰουμαίων, ποὺ εἶχαν ἐλθεῖ ἀπὸ τὸ ὄρος Σηεῖρ. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ εἶχαν ἐξέλθει εἰς πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων. Ἐτσι δὲ οἱ ἐχθροὶ ἐξωντῶθησαν πολεμοῦντες ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

B Παραλ. 20,23 καὶ ἀνέστησαν οἱ υἱοὶ Ἀμμών καὶ Μωάβ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ὄρος Σηεῖρ ἐξολοθρεῦσαι καὶ ἐκτριψαὶ αὐτούς· καὶ ὡς συνετέλεσαν τοὺς κατοικοῦντας Σηεῖρ, ἀνέστησαν εἰς ἀλλήλους τοῦ ἐξολοθρευθῆναι.

B Παραλ. 20,23 Πράγματι ἐσηκώθησαν οἱ Ἀμμωνῖται καὶ οἱ Μωαβῖται ἐναντίον τῶν κατοίκων τοῦ ὄρους Σηεῖρ, τῶν Ἰουμαίων, δια νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσουν καὶ τοὺς συντριψοῦν. Ὄταν δὲ οἱ Ἀμμωνῖται καὶ οἱ Μωαβῖται ἐξώντωσαν τοὺς Ἰουμαίους τοῦ ὄρους Σηεῖρ, ἐστράφησαν τότε ἐναντίον ἀλλήλων καὶ ἐξωντῶθησαν ἀναμεταξύ των.

B Παραλ. 20,24 καὶ Ἰούδας ἦλθεν ἐπὶ τὴν σκοπιάν τῆς ἐρήμου καὶ ἐπέβλεψε καὶ εἶδε τὸ πλῆθος, καὶ ἰδοὺ πάντες νεκροὶ πεπτωκότες ἐπὶ τῆς γῆς, οὐκ ἦν σωζόμενος.

B Παραλ. 20,24 Ὄταν οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέβηκαν εἰς κάποιον ὑψηλὸν μέρος τῆς ἐρήμου καὶ παρετήρησαν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν τῶν, εἶδον αἴφνης ὅτι ὅλοι ἦσαν νεκροὶ, πεσμένοι στὸ χῶμα καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶχε διαφύγει.

B Παραλ. 20,25 καὶ ἐξήλθεν Ἰωσαφάτ καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ σκυλεύσαι τὰ σκύλα αὐτῶν καὶ εὗρον κτήνη πολλὰ καὶ ἀποσκευὴν καὶ σκύλα καὶ σκεῦῃ ἐπιθυμητὰ καὶ ἐσκύλευσαν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐγένοντο ἡμέραι τρεῖς σκυλευόντων αὐτῶν τὰ σκύλα, ὅτι πολλὰ ἦν.

B Παραλ. 20,25 Ὁ Ἰωσαφάτ καὶ ὁ λαὸς τοῦ μετέβησαν, δια νὰ πάρουν τὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν τῶν. Ἐκεῖ εὗρηκαν πολλὰ ζῶα, ὡς ἐπίσης καὶ πολυτίμητα σκεῦῃ, τὰ ὁποῖα καὶ ἐλαφραγώγησαν. Ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἐπαιρναν τὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν τῶν, διότι αὐτὰ ἦσαν πολλὰ.

B Παραλ. 20,26 καὶ ἐγένετο τῇ ἡμέρᾳ τῇ τετάρτῃ ἐπισυνήχθησαν εἰς τὸν αὐλῶνα τῆς εὐλογίας, ἐκεῖ γὰρ ἠυλόγησαν τὸν Κύριον· διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Κοιλὰς εὐλογίας ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

B Παραλ. 20,26 Κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν συνεκεντρώθησαν εἰς μίαν κοιλιάδα, ἡ ὁποία ὠνομάσθη “Κοιλὰς εὐλογίας”, διότι ἐκεῖ εὐλόγησαν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν Κύριον. Δια τοῦτο ἐκάλεσαν τὸν τόπον ἐκεῖνον “Κοιλιάδα εὐλογίας” καὶ ἡ ὀνομασία αὐτὴ παρέμεινεν ἕως τὴν ἡμέραν αὐτήν.

B Παραλ. 20,27 καὶ ἐπέστρεψε πᾶς ἀνὴρ Ἰούδα εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ Ἰωσαφάτ ἡγούμενος αὐτῶν ἐν εὐφροσύνῃ μεγάλῃ, ὅτι εὐφρανεν αὐτοὺς Κύριος ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν,

B Παραλ. 20,27 Με ἐπικεφαλῆς τὸν Ἰωσαφάτ ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ Ἰούδα ἐπανήλθαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ με μεγάλην χαράν, διότι ὁ Κύριος τοὺς ἠύφρανε ἀπαλλάξας αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν.

B Παραλ. 20,28 καὶ εἰσῆλθον εἰς Ἱερουσαλήμ ἐν νάβλαις καὶ κινύραις καὶ ἐν σάλπιγγιν εἰς οἶκον Κυρίου.

B Παραλ. 20,28 Εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν τῷ ναόν τοῦ Κυρίου, παίζοντες τὰ μουσικὰ τῶν ὄργανα, νάβλας καὶ κινύρας, καὶ σαλπίζοντες με τὰς ἱεράς τῶν σάλπιγγας.

B Παραλ. 20,29 καὶ ἐγένετο ἐκστασις Κυρίου ἐπὶ πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς ἐν τῷ ἀκούσαι αὐτοὺς ὅτι Κύριος ἐπολέμησε πρὸς τοὺς ὑπεναντίους Ἰσραὴλ.

B Παραλ. 20,29 Ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τῆς ἐκστασις ἐπέσεν στους κατοίκους τῶν ἄλλων βασιλειῶν τῆς γῆς, ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

B Παραλ. 20,30 καὶ ἐιρήνευσεν ἡ βασιλεία Ἰωσαφάτ, καὶ κατέπαυσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς αὐτοῦ κυκλόθεν.

B Παραλ. 20,30 Ἐτσι ἐιρήνευσεν ἡ βασιλεία τοῦ Ἰωσαφάτ, διότι ὁ Κύριος τὸν ἀνέπαυσε καὶ τὸν περιεφρούρησε ἀπὸ τοὺς γύρω ἀπὸ αὐτὸν ἐχθροὺς.

B Παραλ. 20,31 Καὶ ἐβασίλευσεν Ἰωσαφάτ ἐπὶ τὸν Ἰούδα, ὡν ἐτῶν τριακονταπέντε ἐν τῷ βασιλεύσαι αὐτόν, καὶ εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὄνομα τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀζουβά θυγάτηρ Σαλί.

B Παραλ. 20,31 Ὁ Ἰωσαφάτ ἐβασίλευσεν στὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰούδα. Ὄταν ἀνῆλθεν στὸν βασιλικὸν θρόνον ἦτο ἡλικίας τριακοντα πέντε ἐτῶν. Ἐβασίλευσε με πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἔτη. Τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ ἦτο Ἀζουβά, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Σαλί.

B Παραλ. 20,32 καὶ ἐπορεύθη ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀσά καὶ οὐκ ἐξέκλινε τοῦ ποιῆσαι τὸ εὐθές ἐνώπιον Κυρίου·

B Παραλ. 20,32 Αυτός εβάδιζε τον δρόμον του ευσεβούς πατρός του Ασή και δεν παρεξέκλινεν από του να πράττη το ορθόν και ενάρεστον ενώπιον του Κυρίου.

B Παραλ. 20,33 αλλά τα υψηλά έτι υπήρχε, και έτι ο λαός ου κατεύθυνε την καρδιαν αυτών προς Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών.

B Παραλ. 20,33 Οι υψηλοί όμως ειδωλολατρικοί τόποι υπήρχον ακόμη, διότι ο ιουδαϊκός λαός δεν είχε κατευθύνει πλήρως την καρδιαν του προς Κυριον τον Θεόν των πατέρων του.

B Παραλ. 20,34 και οι λοιποί λόγοι Ιωσαφάτ οι πρώτοι και οι έσχατοι ιδού γεγραμμένοι εν λόγοις Ιού τού Ανανί, ός κατέγραψε βιβλίον βασιλέων Ισραήλ.

B Παραλ. 20,34 Τα υπόλοιπα έργα του Ιωσαφάτ, τα πρώτα και τα τελευταία, είναι γραμμένα στο βιβλίον του Ιού, υιού του Ανανί, ο οποίος κατέγραψε το βιβλίον των βασιλέων του Ισραήλ.

B Παραλ. 20,35 Καί μετά ταύτα εκοινωνήσεν Ιωσαφάτ βασιλεύς Ιούδα προς Οχοζιαν βασιλέα Ισραήλ (και ούτος ηνόμησεν)

B Παραλ. 20,35 Επειτα από αυτά ο Ιωσαφάτ, ο βασιλεύς του Ιούδα, ήλθεν εις στενήν επικοινωνίαν με τον βασιλέα του ισραηλιτικού λαού τον Οχοζιαν, (ο οποίος είχε παρανομήσει ενώπιον του Κυρίου).

B Παραλ. 20,36 εν τώ ποιήσαι και πορευθήναι προς αυτόν τού ποιήσαι πλοία τού πορευθήναι εις Θαρσείς και εποίησε πλοία εν Γασιών Γαβέρ.

B Παραλ. 20,36 Συνεδέθη δε ο Ιωσαφάτ με αυτόν, δια να κατασκευάση πλοία, τα οποία θα έπλεαν εις Θαρσείς. Πράγματι δε κατασκεύασεν αυτά τα πλοία εις Γασιών Γαβέρ.

B Παραλ. 20,37 και επροφήτευσεν Ελιέξερ ο τού Δωδία από Μαρισής επί Ιωσαφάτ λέγων· ως εφιλίσας τώ Οχοζία, έθραυσε Κύριος το έργον σου, και συνετριβή τα πλοία σου. και ουκ εδυνάσθη πορευθήναι εις Θαρσείς.

B Παραλ. 20,37 Τότε ο Ελιέξερ, ο υιός του Δωδία, από την Μαρισήν προεφήτευσεν εναντίον του Ιωσαφάτ και είπεν· "επειδή συνήψες φιλίαν με τον Οχοζιαν, ο Κυριος θα καταστρέψη το έργον σου". Και πράγματι τα πλοία αυτού κατεστράφησαν και δεν κατώρθωσαν να πλεύσουν εις Θαρσείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

B Παραλ. 21,1 Καί εκοιμήθη Ιωσαφάτ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Ιωράμ υιός αυτού αντ αυτού.

B Παραλ. 21,1 Εκοιμήθη ο Ιωσαφάτ και ετάφη μαζί με τους πατέρας του εις την πόλιν Δαυίδ, εις Ιερουσαλήμ. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του ο Ιωράμ.

B Παραλ. 21,2 και αυτά αδελφοί υιοί Ιωσαφάτ έξ, Αζαρίας και Ιειήλ και Ζαχαρίας και Αζαρίας και Μιχαήλ και Σαφατίας· πάντες ούτοι υιοί Ιωσαφάτ βασιλέως Ιούδα.

B Παραλ. 21,2 Ο Ιωράμ είχαν άλλους εξ αδελφούς, υιούς του πατρός του Ιωσαφάτ, τον Αζαριαν, τον Ιειήλ, τον Ζαχαριαν, τον Αζαριαν, τον Μιχαήλ και τον Σαφατιαν. Ολοι αυτοί ήσαν υιοί του Ιωσαφάτ, βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα.

B Παραλ. 21,3 και έδωκεν αυτοίς ο πατήρ αυτών δόματα πολλά, αργύριον και χρυσίον και όπλα μετά των πόλεων τετειχισμένων εν Ιούδα και την βασιλείαν έδωκε τώ Ιωράμ, ότι ούτος ο πρωτότοκος.

B Παραλ. 21,3 Ο πατήρ των ο Ιωσαφάτ έδωκεν εις όλους αυτούς πολλά δώρα, άργυρον και χρυσόν και όπλα και οχυράς πόλεις εις την Ιουδαίαν. Αλλά την βασιλείαν την έδωκεν στον Ιωράμ, διότι αυτός ήτο ο πρωτότοκος.

B Παραλ. 21,4 και ανέστη Ιωράμ επί την βασιλείαν αυτού και εκραταιώθη και απέκτεινε πάντας τους αδελφούς αυτού εν ρομφαία και από των αρχόντων Ισραήλ.

B Παραλ. 21,4 Όταν όμως ο Ιωράμ ανέλαβε την βασιλείαν του πατρός του και εστερεώθη εις αυτήν, διέταξε και εφόνευσαν με ρομφαίαν όλους τους αδελφούς του και μερικούς άλλους από τους αρχηγούς του Ισραήλ.

B Παραλ. 21,5 όντος αυτού τριάκοντα και δύο ετών, κατέστη Ιωράμ επί την βασιλείαν αυτού και οκτώ έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 21,5 Ο Ιωράμ, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο ηλικίας τριάκοντα δύο ετών. Επί οκτώ έτη εβασίλευσεν αυτός εις την Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 21,6 και επορεύθη εν οδώ βασιλέων Ισραήλ, ως εποίησεν οίκος Αχαάβ, ότι θυγάτηρ Αχαάβ ήν αυτού γυνή, και εποίησε το πονηρόν εναντίον Κυρίου.

B Παραλ. 21,6 Αυτός επορεύθη τον δρόμον της ασεβείας των βασιλέων του Ισραήλ. Εφέρθη και έζησεν, όπως η οικογένεια του Αχαάβ, διότι η σύζυγός του ήτο θυγάτηρ του Αχαάβ. Έτσι δε εξέκλινεν εις την ειδωλολατρείαν και έπραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου.

B Παραλ. 21,7 και ουκ εβούλετο Κύριος εξολοθρεύσαι τον οίκον Δαυίδ διά την διαθήκην, ήν διέθετο τώ Δαυίδ, και ως είπεν αυτό δούναι αυτό λύχνον και τοίς υιοίς αυτού πάσας τας ημέρας.

B Παραλ. 21,7 Ο Κυριος όμως δεν ηθέλησε να τον τιμωρήσει, δια να μη εξολοθρευθή την γενεάν του Δαυίδ, επειδή είχε δώσει υπόσχεσιν και συνήψε διαθήκην με τον Δαυίδ, στον οποίον και είχεν υποσχεθή, ότι θα αφήση αναμμένον τον λύχνον του, δηλαδή, θα έδιδε διάδοχον πάντοτε επί του θρόνου του από τους απογόνους του.

B Παραλ. 21,8 εν ταίς ημέραις εκείναις απέστη Εδώμ από τού Ιούδα και εβασίλευσαν εφ εαυτούς βασιλέα.

B Παραλ. 21,8 Κατά τας ημέρας εκείναις οι Ιδουμαίοι απεστάτησαν από τους Ιουδαίους και ανεκήρυσαν ιδικόν των βασιλέα.

B Παραλ. 21,9 και ώχετο Ιωράμ μετά των αρχόντων και πάσα η ίππος μετ αυτού· και εγένετο και ηγήθη νυκτός και επάταξεν Εδώμ τον κυκλούντα αυτόν και τους άρχοντας των αρμάτων, και έφυγεν ο λαός εις τα σπηνώματα αυτών.

B Παραλ. 21,9 Ο Ιωράμ, μαζί με τους αρχηγούς του στρατού του και με όλον το ιππικόν του, επήλθεν εναντίον των.

Εσηκώθη την νύκτα ο Ιωράμ και προσέβαλε τους Ιδουμαίους. Αλλά οι Ιδουμαίοι περιεκύκλωσαν αυτόν και τους αρχηγούς των πολεμικών του αρμάτων και έτσι ο στρατός του ηναγκάσθη να τροπή εις φυγήν, οι δε άνδρες του διελύθησαν και ήλθον εις τας πόλεις των.

B Παραλ. 21,10 και απέστη από Ιούδα Εδώμ έως της ημέρας ταύτης· τότε απέστη Λομνά εν τώ καιρώ εκείνω από χειρός αυτού, ότι εγκατέλιπε Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτού·

B Παραλ. 21,10 Τότε οι Ιδουμαίοι απεσπάσθησαν οριστικώς από τον ιουδαϊκόν ζυγόν και έμειναν ελεύθεροι μέχρι της ημέρας αυτής. Κατά την εποχήν αυτήν απεστάτησε και η Λομνά από την κυριαρχίαν του Ιωράμ, διότι ο Ιωράμ και ο λαός του εγκατέλιπαν Κυριον τον Θεόν των πατέρων των.

B Παραλ. 21,11 και γάρ αυτός εποίησεν υψηλά εν ταίς πόλεσιν Ιούδα και εξεπόρνευσε τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ και απεπλάνησε τον Ιούδα.

B Παραλ. 21,11 Και διότι ακόμη αυτός κατεσκεύασεν υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους εις τας πόλεις του βασιλείου του Ιούδα, ωδήγησε τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ εις την φαυλότητα και απεπλάνησεν όλους τους Ιουδαίους προς την ειδωλολατρείαν.

B Παραλ. 21,12 και ήλθεν αυτώ εν γραφή παρά Ηλιού τού προφήτου λέγων· τάδε λέγει Κύριος Θεός Δαυίδ τού πατρός σου· ανθ' ών ουκ επορεύθης εν οδώ Ιωσαφάτ τού πατρός σου και εν οδοίς Ασά βασιλέως Ιούδα

B Παραλ. 21,12 Τότε εκ μέρους του προφήτου Ηλιού έφθασε προς αυτόν γραπτή προφητεία, η οποία έλεγεν· "αυτά λέγει Κύριος ο Θεός του Δαυίδ του προπάτορός σου· Επειδή συ δεν εβάδισες τον δρόμον της ευσεβείας του πατρός σου Ιωσαφάτ, όπως επίσης και τους ευσεβείς δρόμους του βασιλέως των Ιουδαίων Ασά,

B Παραλ. 21,13 και επορεύθης εν οδοίς βασιλέων Ισραήλ και εξεπόρνευσας τον Ιούδα και τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ, ως εξεπόρνευσεν οίκος Αχαάβ, και τους αδελφούς σου υιούς τού πατρός σου τους αγαθούς υπέρ σε απέκτεινας,

B Παραλ. 21,13 αλλά αντιθέτως επορεύθης τους δρόμους της ασεβείας των βασιλέων του Ισραήλ και εξώθησες προς την ειδωλολατρείαν τους Ιουδαίους και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, όπως έκαμε και ο οίκος του Αχαάβ, και επειδή εφόνευσες τους αδελφούς σου, τους υιούς του πατρός σου, οι οποίοι ήσαν καλύτεροι από σε,

B Παραλ. 21,14 ιδού Κύριος πατάξει σε πληγήν μεγάλην εν τώ λαώ σου και εν τοίς υιοίς σου και εν γυναιξί σου και εν πάση τή αποσκευή σου.

B Παραλ. 21,14 ιδού ο Κυριος θα στείλη εναντίον σου μεγάλην συμφοράν, όπως και εναντίον του λαού σου και εναντίον των υιών σου και των γυναικών σου και εναντίον όλων, όσα σου ανήκουν.

B Παραλ. 21,15 και σύ εν μαλακία πονηρά, εν νόσω κοιλίας, έως ου εξέλθη η κοιλία σου μετά της μαλακίας εξ ημερών εις ημέρας.

B Παραλ. 21,15 Και συ ο ίδιος θα προσβληθής από σκληράν και οδυνηράν ασθένειαν, ασθένειαν της κοιλίας, ώστε τα έντερά σου θα εξέρχωνται εξ αιτίας της νόσου αυτής από την κοιλιάν σου από ημέρας εις ημέραν".

B Παραλ. 21,16 και επήγειρε Κύριος επί Ιωράμ τους αλλοφύλους και τους Αραβας και τους ομόρους των Αιθιοπών,

B Παραλ. 21,16 Ο Κυριος εξήγειρεν εναντίον του Ιωράμ τους Φιλισταίους, τους Αραβας και τους γείτονας των Αιθιοπών.

B Παραλ. 21,17 και ανέβησαν επί Ιούδα και κατεδυνάστευον και απέστρεψαν πάσαν την αποσκευήν, ήν εύρον εν οίκω τού βασιλέως, και τους υιούς αυτού και τας θυγατέρας αυτού, και ου κατελείφθη αυτώ υιός, αλλ ή Οχοζίας ο μικρότατος των υιών αυτού.

B Παραλ. 21,17 Αυτοί επήλθον εναντίον της Ιουδαίας, διεσπάρησαν μέσα εις αυτήν, την εληλάτουν και επήραν όλα τα πλούτη, τα οποία ευρήκαν στο βασιλικόν ανάκτορον. Επί πλέον συνέλαβαν τους υιούς του βασιλέως και τας θυγατέρας και δεν απέμεινεν εις αυτόν παρά ένας, ο μικρότερος από προς υιούς του, ο Οχοζίας.

Παραλ. 21,18 και μετά ταύτα πάντα επάταξεν αυτόν Κύριος εις την κοιλιάν μαλακίαν, ή ουκ έστιν ιατρεία.

B Παραλ. 21,18 Επειτα από όλα αυτά ο Κυριος εκτύπησε τον Ιωρέμ με νόσον της κοιλίας, η οποία ήτο αθεράπευτος.

B Παραλ. 21,19 και εγένετο εξ ημερών εις ημέρας, και ως ήλθε καιρός των ημερών ημέρας δύο, εξήλθεν η κοιλία αυτού μετά της νόσου, και απέθανεν εν μαλακία πονηρά. και ουκ εποίησεν ο λαός αυτού εκφοράν καθώς εκφοράν πατέρων αυτού.

B Παραλ. 21,19 Καθώς δε επερνούσαν αι ημέραι, κατά το τέλος των ημερών του δευτέρου έτους, εβγήκαν εξ αιτίας της νόσου του τα έντερά του από την κοιλιάν του και έτσι αυτός απέθανεν από την οδυνηράν αυτήν νόσον. Ο ιουδαϊκός λαός δεν τον εκήδευσεν, όπως εκήδευσε τους προπάτοράς του.

B Παραλ. 21,20 ήν τριάκοντα και δύο ετών, ότε εβασίλευσε, και οκτώ έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ· και επορεύθη ουκ εν επαίνω και ετάφη εν πόλει Δαυίδ και ουκ εν τάφοις των βασιλέων.

B Παραλ. 21,20 Ο Ιωράμ ήτο τριάκοντα δύο ετών, όταν ανεκηρύχθη βασιλεύς. Εβασίλευσεν επί οκτώ έτη εις την Ιερουσαλήμ. Απέθανε χωρίς κανείς να είπη έπαινον τινα δι' αυτόν και ετάφη εις την πόλιν Δαυίδ, όχι όμως στους τάφους των βασιλέων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

B Παραλ. 22,1 Καί εβασίλευσαν οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ τον Οχοζιαν υιόν αυτού τον μικρόν αντ' αυτού, ότι πάντας τους πρεσβυτέρους απέκτεινε το επελθόν επ' αυτούς ληστήριον, οι Αραβες και οι Αλιμοζονείς· και εβασίλευσεν Οχοζίας υιός Ιωράμ βασιλέως Ιούδα.

B Παραλ. 22,1 Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ ανεκήρυξαν ως βασιλέα των αντί του Ιωράμ τον μικρότερον υιόν του τον Οχοζιαν, διότι τους μεγαλυτέρους αδελφούς του Οχοζία είχαν φονεύσει οι επιδραμόντες εναντίον της Ιουδαίας λησταί, Αραβες και Αλιμοζονείς. Έτσι ο Οχοζίας, ο υιός του Ιωράμ, έγινε βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα.

B Παραλ. 22,2 ών ετών είκοσιν Οχοζίας εβασίλευσε και ενιαυτόν ένα εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Γοθολία θυγάτηρ Αμβρί.

B Παραλ. 22,2 Είκοσι ετών ήτο ο Οχοζίας, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Επί ένα έτος εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Γοθολία και ήτο εγγονή του Αμβρί.

B Παραλ. 22,3 και ούτος επορεύθη εν οδώ οίκου Αχαάβ, ότι μητήρ αυτού ήν σύμβουλος τού αμαρτάνειν·

B Παραλ. 22,3 Και αυτός ο Οχοζίας επορεύθη τον ασεβή δρόμον του οίκου Αχαάβ, διότι η ασεβής μητέρα του ήτο κακή σύμβουλος του, που τον παρώτρυνε προς την αμαρτίαν.

B Παραλ. 22,4 και εποίησε το πονηρόν εναντίον Κυρίου ως οίκος Αχαάβ, ότι αυτοί ήσαν αυτώ σύμβουλοι μετά το αποθανείν τον πατέρα αυτού, τού εξολοθρεύσαι αυτόν,

B Παραλ. 22,4 Επραξε το πονηρόν ενώπιον του Κυρίου, όπως και ο οίκος του Αχαάβ. Εξέκλινε δε προς την ειδωλολατρείαν, διότι μετά τον θάνατον του πατρός του είχαν ως συμβούλους του ανθρώπους του Αχαάβ, οι οποίοι ειργάζοντο δια την καταστροφήν του.

B Παραλ. 22,5 και εν ταίς βουλαίς αυτών επορεύθη και επορεύθη μετά Ιωράμ υιού Αχαάβ βασιλέως Ισραήλ εις πόλεμον επί Αζαήλ βασιλέα Συρίας εις αμώθ Γαλαάδ· και επάταξαν οι τοξόται τον Ιωράμ.

B Παραλ. 22,5 Τας συμβουλὰς των ανθρώπων αυτών ηκολούθησε και εξεστράτευσε μαζί με τον Ιωράμ, υιόν του Αχαάβ βασιλέως των Ισραηλιτών, εναντίον του Αζαήλ, βασιλέως της Συρίας, και εναντίον της πόλεως Ραμώθ της χώρας Γαλαάδ. Συροι όμως τοξόται εκτύπησαν αυτόν και τον επλήγησαν.

B Παραλ. 22,6 και επέστρεψεν Ιωράμ τού ιατρευθήναι εις Ιεζράελ από των πληγών, ών επάταξαν αυτόν οι Σύροι εν αμώθ εν τώ πολεμείν αυτόν προς Αζαήλ βασιλέα Συρίας και Οχοζίας υιός Ιωράμ βασιλεύς Ιούδα κατέβη θεάσασθαι τον Ιωράμ υιόν Αχαάβ εις Ιεζράελ, ότι ηρώσται.

B Παραλ. 22,6 Ο Ιωράμ επανήλθεν εις Ιεζράελ, δια να θεραπευθή από τας πληγὰς, που του είχαν προξενήσει οι Συροι εις την Ραμώθ, όταν αυτός επολεμούσε εναντίον του βασιλέως της Συρίας του Αζαήλ. Ο Οχοζίας, ο υιός του Ιωράμ βασιλεύς του βασιλείου Ιούδα, ήλθε να επισκεφθή τον Ιωράμ, υιόν του Αχαάβ, εις την Ιεζράελ, όπου αυτός έμενεν ασθενής.

B Παραλ. 22,7 και παρά τού Θεού εγένετο καταστροφή Οχοζία ελθείν προς Ιωράμ και εν τώ ελθείν αυτόν εξήλθε μετ αυτού Ιωράμ προς Ιού υιόν Ναμεσσεΐ χριστόν Κυρίου εις τον οίκον Αχαάβ.

B Παραλ. 22,7 Κατά παραχώρησιν Θεού μετέβη ο Οχοζίας προς καταστροφήν του εις επίσκεψιν του Ιωράμ, διότι όταν αυτός έφθασεν εκεί, εβγήκε μαζί με τον Ιωράμ, δια να μεταβούν εις συνάντησιν Ιού, του υιού του Ναμεσσεΐ, ο οποίος πάλιν ήρχετο προς αυτούς. Ο Ιού είχε χρισθή από τον προφήτην του Κυρίου (τον Ηλιού), δια να καταστρέψη τον οίκον Αχαάβ.

B Παραλ. 22,8 και εγένετο ως εξεδίκησεν Ιού τον οίκον Αχαάβ, και εύρε τους άρχοντας Ιούδα και τους αδελφούς Οχοζίου λειτουργούντας τώ Οχοζία και απέκτεινεν αυτούς.

B Παραλ. 22,8 Όταν ο Ιού ετιμωρούσε εκ μέρους του Θεού τον οίκον του Αχαάβ, συνήντησε τους άρχοντας του Ιούδα και τους υιούς του αδελφού του Οχοζίου, οι οποίοι υπηρετούσαν τον Οχοζίαν και τους εφόνευσε.

B Παραλ. 22,9 και είπε τού ζητήσαι τον Οχοζίαν, και κατέλαβον αυτόν ιατρευόμενον εν Σαμαρεία και ήγαγον αυτόν προς Ιού, και απέκτεινεν αυτόν και έθαψαν αυτόν, ότι είπαν· υιός Ιωσαφάτ εστιν, ός εξήτησε τον Κύριον εν όλη τή καρδιά αυτού. και ουκ ήν εν οίκω Οχοζία κατισχύσαι δύναμιν περι της βασιλείας.

B Παραλ. 22,9 Απεφάσισε δε να αναζητήση και τον Οχοζίαν. Οι άνθρωποί του ευρήκαν αυτόν να νοσηλεύεται εις την Σαμάρειαν. Τον ανέλαβαν και τον ωδήγησαν προς τον Ιού, ο οποίος και τον εφόνευσε. Οι Ιουδαίοι όμως τον έθαψαν, διότι είπον· "αυτός είναι υιός του Ιωσαφάτ, ο οποίος με όλην του την καρδίαν ελάτρευσε τον Κυριον". Από δε την οικογένειαν του Οχοζίου δεν υπήρχε κανένας άνδρας με επαρκή δύναμιν, δια να αναλάβη την βασιλείαν.

B Παραλ. 22,10 Καί Γοθολία η μήτηρ Οχοζίου είδεν ότι τέθηκεν ο υιός αυτής και ηγέρθη και απώλεσε πάν το σπέρμα της βασιλείας εν οίκω Ιούδα.

B Παραλ. 22,10 Η Γοθολία, η μήτηρ του Οχοζίου, όταν επληροφορήθη ότι εφονεύθη ο υιός της, εσηκώθη και εφόνευσεν όλους τους απογόνους του βασιλικού οίκου του Ιούδα.

B Παραλ. 22,11 και έλαβεν Ιωσαβέθ θυγάτηρ τού βασιλέως τον Ιωάς υιόν Οχοζίου και έκλειψεν αυτόν εκ μέσου υιών τού βασιλέως των θανατουμένων και έδωκεν αυτόν και την τροφόν αυτού εις ταμείον των κλινών και έκρυψεν αυτόν Ιωσαβέθ θυγάτηρ τού βασιλέως Ιωράμ, αδελφή Οχοζίου, γυνή Ιωδαέ τού ιερέως, και έκρυψεν αυτόν από προσώπου της Γοθολίας, και ουκ απέκτεινεν αυτόν.

B Παραλ. 22,11 Η Ιωσαβέθ όμως, κόρη του βασιλέως, επήρε τον Ιωάς, υιόν του Οχοζίου, κρυφά ανάμεσα από τα άλλα παιδιά του βασιλέως, όταν εκείνοι εθανατώνοντο από την Γοθολίαν, και έθεσεν αυτόν και την τροφόν του εις ένα απόκρυφον κοιτώνα. Εκεί η Ιωσαβέθ, η θυγάτηρ του βασιλέως Ιωράμ, η οποία ήτο αδελφή του Οχοζίου, σύζυγος του αρχιερέως Ιωδαέ, τον έκρυψεν από το πρόσωπον της Γοθολίας. Έτσι δε η Γοθολία δεν εθανάτωσε και αυτόν.

B Παραλ. 22,12 και ήν μετ αυτού εν οίκω τού Θεού κατακεκρυμμένος έξ έτη, και Γοθολία εβασίλευσεν επί της γής.

B Παραλ. 22,12 Ο Ιωάς έμεινε κρυμμένος στον ναόν του Θεού επί εξ έτη. Η δε Γοθολία εβασίλευσε κατά τα έτη αυτά εις την Ιουδαίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

B Παραλ. 23,1 Καί εν τώ έτει τώ ογδόω εκραταίωσεν Ιωδαέ και έλαβε τους εκατοντάρχους, τον Αζαρίαν υιόν Ιωράμ και τον Ισμαήλ υιόν Ιωανάν και τον Αζαρίαν υιόν Ωβήδ και τον Μασαΐαν υιόν Αδαΐα και τον Ελισαφάν υιόν Ζαχαρίου, μεθ εαυτού εις οίκον Κυρίου.

B Παραλ. 23,1 Κατά το ογδοον έτος ο αρχιερεύς Ιωδαέ αναθαρήσας εκάλεσε τους εκατοντάρχους, τον Αζαρίαν, υιόν του Ιωράμ, τον Ισμαήλ υιόν του Ιωανάν, τον Αζαρίαν υιόν του Ωβήδ, τον Μασαΐαν υιόν του Αδαΐα και τον Ελισαφάν υιόν του Ζαχαρίου, και ήλθε μαζί με αυτούς στον ναόν του Κυρίου.

B Παραλ. 23,2 και εκύκλωσαν τον Ιούδαν και συνήγαγον τους Λευίτας εκ πασών των πόλεων Ιούδα και άρχοντας πατριών τού Ισραήλ, και ήλθον εις Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 23,2 Από εκεί διεσπάρησαν αυτοί κύκλω ανά την χώραν του βασιλείου Ιούδα, συνεκέντρωσαν τους Λευίτας από όλας τας πόλτου Ιούδα και τους αρχηγούς των φυλών του Ισραήλ και ήλθον με αυτούς εις την Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 23,3 και διέθεντο πάσα η εκκλησία Ιούδα διαθήκην εν οίκω τού Θεού μετά τού βασιλέως, και έδειξεν αυτοίς τον υιόν τού βασιλέως και είπεν αυτοίς· ιδού ο υιός τού βασιλέως βασιλευσάτω, καθώς ελάλησε Κύριος επί τον οίκον Δαυίδ.

B Παραλ. 23,3 Όλη αυτή η συγκέντρωσις υπέγραψε συμφωνίαν στον ναόν του Θεού με τον εκεί ευρισκόμενον νεαρόν βασιλέα. Ο Ιωδαέ έδειξεν εις αυτούς τον Ιωάς, τον υιόν του βασιλέως, και τους είπεν· "Ιδού ο νόμιμος υιός του βασιλέως. Αυτός πρέπει να βασιλεύση, όπως ο Θεός ώρισε δια τον οίκον του Δαυίδ.

B Παραλ. 23,4 νύν ο λόγος ούτος, ον ποιήσετε· το τρίτον εξ υμών εισπορευέσθωσαν το σάββατον, των ιερέων και των Λευιτών, και εις τας πύλας των εισόδων,

B Παραλ. 23,4 Θα σας είπω δε τώρα, τι προς τον σκοπόν αυτόν πρέπει να κάμετε. Το εν τρίτον από σας τους ιερείς και τους Λευίτας, οι οποίοι θα εισέλθετε κατά το Σάββατον εις την υπηρεσίαν του ναού, θα καταλάβετε τας πύλας των εισόδων προς τον ναόν.

B Παραλ. 23,5 και το τρίτον εν οίκω τού βασιλέως, και το τρίτον εν τή πύλη τή μέση, και πάς ο λαός εν αυλαίς οίκου Κυρίου.

B Παραλ. 23,5 Το άλλο εν τρίτον θα ευρίσκεται στο βασιλικόν ανάκτορον και το τελευταίον τρίτον θα ευρίσκεται εις την μέσην πύλην. Όλος δε ο άλλος λαός θα ευρίσκεται εις τας αυλάς του ναού του Κυρίου.

B Παραλ. 23,6 και μη εισελθέτω εις οίκον Κυρίου εάν μη οι ιερείς και οι Λευίται και οι λειτουργούντες των Λευιτών· αυτοί

εισελεύσονται, ότι άγιοί εισι, και πάς ο λαός φυλασσέτω φυλακάς Κυρίου.

Β Παραλ. 23,6 Εις τον ναόν του Κυρίου δεν θα εισέλθη κανείς άλλος, εμή μόνον οι ιερείς και οι Λευίται και εκείνοι από τους Λευίτας, οι οποίοι θα έχουν υπηρεσίαν στον ναόν. Αυτοί θα εισέλθουν, διότι είναι καθιερωμένοι και άξιοι να εισέλθουν.

Όλος ο άλλος λαός θα τηρήση την εντολήν του Κυρίου και βα μείνη έξω από τον ιερών χώρον.

Β Παραλ. 23,7 και κυκλώσουσιν οι Λευίται τον βασιλέα κύκλω, ανδρός σκεύος σκεύος εν χειρί αυτού, και ο εισπορευόμενος εις τον οίκον αποθανείται και έσονται μετά τού βασιλέως εκπορευομένου και εισπορευομένου αυτού.

Β Παραλ. 23,7 Οι ωρισμένοι αυτοί Λευίται θα περιβάλλουν προστατευτικώς τον βασιλέα κρατούντες ο καθένας εις τα χέρια του το όπλον του. Οιοσδήποτε άλλος τολμήση να εισέλθη στον ναόν, θα φονευθή. Αυτοί θα είναι μαζί με τον βασιλέα και θα ακολουθούν αυτόν, όπου εκείνος εισέρχεται και εξέρχεται".

Β Παραλ. 23,8 και έποίησαν οι Λευίται και πάς Ιουδα κατά πάντα, όσα ενετείλατο αυτοίς Ιωδαέ ο ιερεύς, και έλαβον έκαστος τους άνδρας αυτού απ αρχής τού σαββάτου έως εξόδου τού σαββάτου, ότι ου κατέλυσεν Ιωδαέ ο ιερεύς τας εφημερίας.

Β Παραλ. 23,8 Οι Λευίται και όλοι οι Ιουδαίοι έκαμαν ακριβώς, όπως τους είχε διατάξει ο αρχιερεύς ο Ιωδαέ. Επήρην ο καθένας από αυτούς τους άνδρας του, οι οποίοι θα ανελάμβαναν υπηρεσίαν στον ναόν κατά το Σαββατον, όπως επίσης και εκείνους των οποίων η υπηρεσία έληγε και θα εξήρχοντο. Ο αρχιερεύς Ιωδαέ δεν επέτρεψεν εις καμμίαν από τας ιερατικάς τάξεις, που έληγεν η υπηρεσία της, να φύγη από τον ναόν και διαλυθή.

Β Παραλ. 23,9 και έδωκεν Ιωδαέ τας μαχαίρας και τους θυρεούς και τα όπλα, ά ήν τού βασιλέως Δαυίδ, εν οίκω τού Θεού.

Β Παραλ. 23,9 Ο ίδιος ο αρχιερεύς παρέδωκεν εις αυτούς τας μαχαίρας, τας μεγάλας ασπίδας και τα όπλα, τα οποία ανήκον στον βασιλέα Δαυίδ και ήσαν αποθεθειμένα στον ναόν του Θεού.

Β Παραλ. 23,10 και έστησε τον λαόν πάντα, έκαστον εν τοίς όπλοις αυτού, από της ωμίας τού οίκου της δεξιιάς έως της ωμίας της αριστεράς τού θυσιαστηρίου και τού οίκου επί τον βασιλέα κύκλω.

Β Παραλ. 23,10 Ετοποθέτησεν όλον τον λαόν, καθένα ωπλισμένον με το όπλον του, από την δεξιάν πλευράν του ναού μέχρι την αριστεράν πλευράν αυτού πλησίον στο θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων και στον ναόν εις τρόπον, ώστε να περιβάλλουν τον βασιλέα κύκλω.

Β Παραλ. 23,11 και εξήγαγε τον υιόν τού βασιλέως και έδωκεν επ αυτόν το βασίλειον και τα μαρτύρια, και εβασίλευσαν και έχρισαν αυτόν Ιωδαέ ο ιερεύς και οι υιοί αυτού και είπαν· ζήτω ο βασιλεύς.

Β Παραλ. 23,11 Τότε ο Ιωδαέ έβγαλεν από τον ναόν τον Ιωάσ, τον υιόν του βασιλέως, έθεσεν επάνω εις αυτόν το βασιλικόν διάδημα, έδωσεν εις τα χέρια του τον Νομον και αφού ο αρχιερεύς Ιωδαέ και οι υιοί του τον έχρισαν, τον ανεκήρυξαν βασιλέα και εκραύγασαν· "ζήτω ο βασιλεύς".

Β Παραλ. 23,12 και ήκουσε Γοθολία την φωνήν τού λαού τρεχόντων και εξομολογουμένων και αινούντων τον βασιλέα και εισήλθε προς τον βασιλέα εις οίκον Κυρίου.

Β Παραλ. 23,12 Όταν η Γοθολία ήκουσε τας φωνάς των ανθρώπων αυτών, οι οποίοι έτρεχαν και εφώναζαν δοξάζοντες και αινούντες τον βασιλέα, εισήλθε και αυτή στον ιερών χώρον του ναού του Κυρίου, όπου ευρίσκετο ο βασιλεύς.

Β Παραλ. 23,13 και είδε και ιδού ο βασιλεύς επί της στάσεως αυτού, και επί της εισόδου οι άρχοντες και αι σάλπιγγες και οι άρχοντες περι τον βασιλέα, και πάς ο λαός της γής ηυφράνθη και εσάλπισαν ταις σάλπιγγι και οι άδοντες εν τοίς οργάνοις ωδοί και υμνούντες αίνον· και διέρηξε Γοθολία την στολήν αυτής και εβόησεν· επιτιθέμενοι επιτίθεσθε.

Β Παραλ. 23,13 Παρετήρησε και αίφνης είδε τον βασιλέα επί ενός βάρθρου παρά την είσοδον της αυλής του ναού. Πλησίον αυτού και περι αυτόν ήσαν οι άρχοντες, οι σαλπικταί, όλοι οι άρχοντες γύρω από τον βασιλέα και όλος ο λαός της χώρας, οι οποίοι και έχαιραν. Οι σαλπικταί εσάλπιζαν με τας σάλπιγγας αυτών, οι ψάλται με τα μουσικά των όργανα ανέπεμπαν αίνους και ωδάς. Η Γοθολία, όταν είδεν όλα αυτά, έσχισε την βασιλικήν της στολήν και εφώνασε· "σεις, λοιπόν, συνωμοτήσατε και επιτίθεσθε εναντίον μου".

Β Παραλ. 23,14 και εξήλθεν Ιωδαέ ο ιερεύς, και ενετείλατο Ιωδαέ ο ιερεύς τοίς εκατοντάρχοις και τοίς αρχηγόις της δυνάμεως και είπεν αυτοίς· εκβάλετε αυτήν εκτός τού οίκου και εισέλθατε οπίσω αυτής, και αποθανέτω μαχαίρα· ότι είπεν ο ιερεύς· μη αποθανέτω εν οίκω Κυρίου.

Β Παραλ. 23,14 Ο αρχιερεύς Ιωδαέ εβγήκεν από εκεί, όπου ευρίσκετο. Διέταξε τους εκατοντάρχους και τους άλλους αρχηγούς της στρατιωτικής δυνάμεως και τους είπε· "διώξτε αυτήν έξω από τον ναόν, ακολουθήσατέ την και ας εκτελεσθή δια μαχαίρας". Τούτο δε έγινε, διότι ο αρχιερεύς είχαν είπει· "δεν πρέπει να φονευθή αυτή εντός του ιερού χώρου".

Β Παραλ. 23,15 και έδωκαν αυτή άνεσιν και διήλθε διά της πύλης των ιππέων τού οίκου τού βασιλέως, και εθανάτωσαν αυτήν εκεί.

Β Παραλ. 23,15 Εδωσαν εις αυτήν δίοδον, αυτή δε εξήλθε δια της θύρας των ιππέων του βασιλικού ανακτόρου. Εκεί δε και την εθανάτωσαν.

Β Παραλ. 23,16 και διέθετο Ιωδαέ διαθήκην ανά μέσον αυτού και τού λαού και τού βασιλέως είναι λαόν τώ Κυρίω.

Β Παραλ. 23,16 Ο αρχιερεύς Ιωδαέ έκλεισε συμφωνίαν μεταξύ αυτού, του λαού και του βασιλέως, να είναι όλοι λαός του Κυρίου.

Β Παραλ. 23,17 και εισήλθε πάς ο λαός της γής εις οίκον Βάαλ και κατέσπασαν αυτόν και τα θυσιαστήρια αυτού και τα είδωλα αυτού ελέπτυναν και τον Ματθάν ιερέα Βάαλ εθανάτωσαν εναντίον των θυσιαστηρίων αυτού.

Β Παραλ. 23,17 Κατόπιν ο λαός των Ιουδαίων εισώρμησεν στον ναόν του Βααλ και κατέστρεψεν αυτόν και τα θυσιαστήριά του. Τα είδωλα αυτού εκονιορτοποίησε και εφόνευσαν τον ιερέα του Βααλ, τον Ματθάν ενώπιον των θυσιαστηρίων αυτού.

Β Παραλ. 23,18 και ενεχείρισεν Ιωδαέ ο ιερεύς τα έργα οίκου Κυρίου διά χειρός ιερέων και Λευιτών και ανέστησε τας εφημερίας των ιερέων και των Λευιτών, ας διέστειλε Δαυίδ επί τον οίκον Κυρίου και ανενέγκαι ολοκαυτώματα Κυρίω, καθώς γέγραπται εν νόμω Μωυσή, εν ευφροσύνη και εν ωδαίς διά χειρός Δαυίδ.

Β Παραλ. 23,18 Ο αρχιερεύς Ιωδαέ ενεπιστεύθη τα έργα του ναού του Κυρίου εις την εποπτείαν των ιερέων και των Λευιτών. Αποκατέστησε τας τάξεις των ιερέων και των Λευιτών, όπως είχαν ορίσει ο Δαυίδ, στον ναόν του Κυρίου, δια να προσφέρουν τα ολοκαυτώματα στον Κυριον σύμφωνα με όσα είναι γραμμένα στον Νομον του Μωϋσέως. Αυτό έγινε με χαράν και με άσματα, όπως άλλωστε και ο Δαυίδ είχε δώσει εντολήν.

Β Παραλ. 23,19 και έστησαν οι πυλωροί επί τας πύλας οίκου Κυρίου, και ουκ εισελεύσεται ακάθαρτος εις πάν πράγμα.

Β Παραλ. 23,19 Ετοποθετήθησαν οι θυρωροί εις τας πύλας του ναού του Κυρίου, δια να μη εισέρχεται εκεί δι' οιονδήποτε

λόγον κανένας νομικώς ακάθαρτος.

Β Παραλ. 23,20 και έλαβε τους πατριάρχας και τους δυνατούς και τους άρχοντες του λαού και πάντα τον λαόν της γής και επεβίβασαν τον βασιλέα εις οίκον Κυρίου, και εισήλθε διά της πύλης της εσωτέρας εις τον οίκον του βασιλέως, και εκάθισαν τον βασιλέα επί του θρόνου της βασιλείας.

Β Παραλ. 23,20 Ο Ιωδαέ επήρε μαζί του τους αρχηγούς των φυλών, τους επ' εξουσίαις και τους άρχοντες του λαού και όλον τον ιουδαϊκόν λαόν και έφεραν εν πομπή τον βασιλέα στον ναόν του Κυρίου. Από εκεί αυτός εισήλθε δια της εσωτερικής πύλης στο βασιλικόν ανάκτορον. Ενεθρόνισαν εκεί τον βασιλέα επί του βασιλικού θρόνου.

Β Παραλ. 23,21 και ηυφράνθη πάς ο λαός της γής, και η πόλις ησύχασε, και την Γοθολίαν εθανάτωσαν μαχαίρα.

Β Παραλ. 23,21 Με όλα αυτά τα γεγονότα ηυφράνθη όλος ο ιουδαϊκός λαός της χώρας, η δε πόλις Ιερουσαλήμ ησύχασε. Την Γοθολίαν είχαν ήδη θανατώσει δια μαχαίρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Β Παραλ. 24,1 Ων ετών επτά Ιωάς εν τώ βασιλεύειν αυτόν και τεσσαράκοντα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Σαβιά εκ Βηρσαβέε.

Β Παραλ. 24,1 Επτά ετών ήτο ο Ιωάς, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί τεσσαράκοντα έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Σαβιά και κατήγετο από την Βηρσαβέε.

Β Παραλ. 24,2 και εποίησεν Ιωάς το ευθές ενώπιον Κυρίου πάσας τας ημέρας Ιωδαέ τού ιερέως.

Β Παραλ. 24,2 Ο Ιωάς έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, εφ' όσον χρόνον εξούσε ο αρχιερέυς Ιωδαέ.

Β Παραλ. 24,3 και έλαβεν Ιωδαέ δύο γυναίκας εαυτώ, και εγέννησαν υιούς και θυγατέρας.

Β Παραλ. 24,3 Ο Ιωδαέ επήρε δια τον Ιωάς δύο συζύγους, αι οποίαι εγέννησαν εις αυτόν υιούς και θυγατέρας.

Β Παραλ. 24,4 και εγένετο μετά ταύτα και εγένετο επί καρδίαν Ιωάς επισκευάσαι τον οίκον Κυρίου.

Β Παραλ. 24,4 Επειτα από αυτά τα γεγονότα επεθύμησεν ο Ιωάς, να επισκευάση τον ναόν του Κυρίου.

Β Παραλ. 24,5 και συνήγαγε τους ιερείς και τους Λευίτας και είπεν αυτοίς· εξέλθατε εις τας πόλεις Ιούδα και συναγάγετε από παντός Ισραήλ αργύριον κατισχύσαι τον οίκον Κυρίου ενιαυτόν κατ ενιαυτόν και σπεύσατε λαλήσαι και ουκ έσπευσαν οι Λευίται.

Β Παραλ. 24,5 Δια τον σκοπόν αυτόν συνεκέντρωσε τους ιερείς και τους Λευίτας και τους είπεν· "εβγάτε εις τας πόλστου βασιλείου του Ιούδα και δι' εράνου συγκεντρώσατε κάθε χρόνον αργύριον, δια να επισκευάσετε τον ναόν του Κυρίου. Σπεύσατε να αναγγείλετε αυτό στους Ισραηλίτας". Οι Λευίται όμως και οι ιερείς δεν έδειξαν προθυμίαν να εκτελέσουν την εντολήν.

Β Παραλ. 24,6 και εκάλεσεν ο βασιλεύς Ιωάς τον Ιωδαέ τον άρχοντα και είπεν αυτόν· διατί ουκ επεσκέψω περί των Λευιτών τού εισενέγκαι από Ιούδα και Ιερουσαλήμ το κεκριμένον υπό Μωυσή ανθρωπου τού Θεού, ότι εξεκλησίασε τον Ισραήλ εις την σκηνήν τού μαρτυρίου;

Β Παραλ. 24,6 Ο βασιλεύς Ιωάς εκάλεσε τον αρχιερέα Ιωδαέ και του είπε· "διατί δεν επέβλεψες στους Λευίτας, ώστε να εισπράξουν αυτοί από το βασιλείον του Ιούδα και από την Ιερουσαλήμ τον φόρον, τον ορισθέντα στους Ισραηλίτας από τον Μωϋσήν, τον άνθρωπον αυτόν του Θεού, τον οποίον φόρον αυτός ώρισεν, όταν συνεκέντρωσε τον ισραηλιτικόν λαόν ενώπιον της Σκηνης του Μαρτυριου;

Β Παραλ. 24,7 ότι Γοθολία ήν η άνομος, και οι υιοί αυτής κατέσπασαν τον οίκον τού Θεού· και γάρ τα άγια οίκου Κυρίου εποίησαν ταις Βααλίμ.

Β Παραλ. 24,7 Διότι, όπως γνωρίζετε, η παράνομος Γοθολία και τα παιδιά της επέφεραν μεγάλας καταστροφάς στον οίκον του Θεού, και αυτά τα ιερά μέρη του ναού του Κυρίου τα μετέβαλαν εις τόπον λατρείας των αγαλμάτων του Βααλ".

Β Παραλ. 24,8 και είπεν ο βασιλεύς· γενηθήτω γλωσσόκομον και τεθήτω εν πύλη οίκου Κυρίου έξω

Β Παραλ. 24,8 Ο βασιλεύς τότε διέταξεν· "ας κατασκευασθή ένα χρηματοκιβώτιον και ας τοποθετηθή έξω από τον ναόν του Κυρίου, παρά την πύλην.

Β Παραλ. 24,9 και κηρυξάτωσαν εν Ιούδα και εν Ιερουσαλήμ εισενέγκαι Κυρίω, καθώς είπε Μωυσής παις τού Θεού επί τον Ισραήλ εν τή ερήμω.

Β Παραλ. 24,9 Κηρυκες δε ας διαλαλήσουν εις όλην την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ να προσφέρη ο,τι ο καθένας είναι υποχρεωμένος στον Κυριον, τον φόρον τον οποίον διέταξεν ο Μωϋσής, ο δούλος αυτός του Θεού, προς τους Ισραηλίτας, όταν αυτοί ευρίσκοντο εις την έρημον".

Β Παραλ. 24,10 και έδωκαν πάντες άρχοντες και πάς ο λαός και εισέφερον και ενέβαλλον εις το γλωσσόκομον, έως ου επληρώθη,

Β Παραλ. 24,10 Όλοι οι άρχοντες και όλος ο λαός έδωκαν τας εισφοράς των, τας οποίας και έρριπταν εις αυτό το κιβώτιον, έως ότου εγένεσεν.

Β Παραλ. 24,11 και εγένετο ως εισέφερον το γλωσσόκομον προς τους προστάτας τού βασιλέως διά χειρός των Λευιτών και ως είδον ότι επλεόνασε το αργύριον, και ήλθεν ο γραμματεύς τού βασιλέως και ο προστάτης τού ιερέως τού μεγάλου και εξεκένωσαν το γλωσσόκομον και κατέστησαν εις τον τόπον αυτού· ούτως εποίουν ημέραν εξ ημέρας και συνήγαγον αργύριον πολύ.

Β Παραλ. 24,11 Όταν δε το κιβώτιον αυτό μετεφέρθη δια των χειρών των Λευιτών στους βασιλικούς επόπτας, είδον αυτοί ότι υπήρχεν εντός του κιβωτίου πολύ, πάρα πολύ αργύριον. Ο γραμματεύς του βασιλέως και ο αντιπρόσωπος του αρχιερέως ήλθον, εξεκένωσαν το κιβώτιον αυτό και το ετοποθέτησαν πάλιν στον τόπον του. Αυτό έκαναν κάθε φοράν, που το κιβώτιον εγένιμιν με αργυρά νομίσματα. Με τον τρόπον αυτόν συνεκέντρωσαν πολύ αργύριον.

Β Παραλ. 24,12 και έδωκεν αυτό ο βασιλεύς και Ιωδαέ ο ιερέυς τοίς ποιούσι τα έργα εις εργασίαν οίκου Κυρίου, και εμισθόντο λατόμους και τέκτονας επισκευάσαι τον οίκον Κυρίου και χαλκείς σιδήρου και χαλκού επισκευάσαι τον οίκον Κυρίου.

Β Παραλ. 24,12 Ο βασιλεύς Ιωάς και ο Ιωδαέ ο αρχιερέυς έδωκαν αυτό το αργύριον εις εκείνους, οι οποίοι θα ανελάμβαναν τα έργα της επισκευής του ναού του Κυρίου. Αυτοί δε εμισθωσαν λατόμους και κτίστας, δια να επισκευάσουν τον ναόν του Κυρίου όπως επίσης και σιδηρουργούς, δια να κατεργασθούν τον σίδηρον και τον χαλκόν προς επισκευήν του ναού του Κυρίου.

B Παραλ. 24,13 και εποίουν οι ποιούντες τα έργα, και ανέβη μήκος των έργων εν χερσίν αυτών και ανέστησαν τον οίκον Κυρίου επί την στάσιν αυτού και ενίσχυσαν.

B Παραλ. 24,13 Ετσι οι εργάται ειργάζοντο εντατικά και το έργον της ανακαινίσεως επροχωρούσε εις τα χέρια των, μέχρις ότου αποκατέστησαν τον ναόν του Θεού σύμφωνα με το σχέδιόν του και τον εστερέωσαν.

B Παραλ. 24,14 και ως συνετέλεσαν, ήνεγκαν προς τον βασιλέα και προς Ιωδαέ το κατάλοιπον τού αργυρίου, και εποίησαν σκεύη εις οίκον Κυρίου, σκεύη λειτουργικά ολοκαυτωμάτων και θυΐσκας χρυσάς και αργυράς· και ανήνεγκαν ολοκαυτώσεις εν οίκω Κυρίου διαπαντός πάσας τας ημέρας Ιωδαέ.

B Παραλ. 24,14 Όταν δε ετελείωσαν το έργον των, έφεραν στον βασιλέα Ιωάς και τον αρχιερέα Ιωδαέ το υπόλοιπον αργύριον και κατεσκεύασαν με αυτό ιερά σκεύη δια τον ναόν του Κυρίου. Σκεύη δια την προσφοράν των ολοκαυτωμάτων, όπως επίσης και θυμιατήρια μικρά, αργυρά και χρυσά. Εκτοτε δε προσέφεραν ολοκαυτώματα στον ναόν του Κυρίου καθ' όλας τας ημέρας, κατά τας οποίας εξούσεν ο αρχιερεύς Ιωδαέ.

B Παραλ. 24,15 Καί εγήρασεν Ιωδαέ πλήρης ημερών και ετελεύτησεν ών εκατόν και τριάκοντα ετών εν τώ τελευτάν αυτών·

B Παραλ. 24,15 Ο Ιωδαέ, πλήρης ημερών, εγήρασε και απέθανε. Όταν απέθανεν, ήτο ηλικίας εκατόν τριάκοντα ετών.

B Παραλ. 24,16 και έθαψαν αυτόν εν πόλει Δαυίδ μετά των βασιλέων, ότι εποίησεν αγαθωσύνην μετά Ισραήλ και μετά τού Θεού και τού οίκου αυτού.

B Παραλ. 24,16 Τον έθαψαν εις την πόλιν Δαυίδ, εις την Ιερουσαλήμ, μαζί με τους βασιλείς, διότι είχε κάμει πολλά καλά έργα στον ισραηλιτικόν λαόν, στον Θεόν και στον ναόν του Θεού.

B Παραλ. 24,17 και εγένετο μετά την τελευτήν Ιωδαέ εισήλθον οι άρχοντες Ιούδα και προσεκύνησαν τον βασιλέα· τότε επήκουσεν αυτοίς ο βασιλεύς.

B Παραλ. 24,17 Μετά τον θάνατον του Ιωδαέ ασεβείς άρχοντες παρουσιάσθησαν πρως τον βασιλέα Ιωάς και τον προσεκύνησαν. Αυτός τους εδέχθη και τους ήκουσε με προσοχήν.

B Παραλ. 24,18 και εγκατέλιπον τον οίκον Κυρίου Θεού των πατέρων αυτών και εδούλευον ταίς Αστάρταις και τοίς ειδώλοις· και εγένετο οργή επί Ιούδαν και επί Ιερουσαλήμ εν τή ημέρα ταύτη.

B Παραλ. 24,18 Αυτοί είχαν εγκαταλείψει τον ναόν του Κυρίου, του Θεού των πατέρων των, και ελάτρευαν τα είδωλα της Αστάρτης και διάφορα είδωλα άλλων θεών. Δια τούτο εξέσπασεν οργή Κυρίου εναντίον του λαού των Ιουδαίων και της Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν εκείνην.

B Παραλ. 24,19 και απέστειλε προς αυτούς προφήτας επιστρέψαι προς Κύριον, και ουκ ήκουσαν· και διεμαρτύρατο αυτοίς, και ουχ υπήκουσαν.

B Παραλ. 24,19 Ο Θεός έστειλεν εις αυτούς προφήτας, δια να επιστρέψουν προς τον Κυριον. Εκείνοι όμως δεν υπήκουσαν. Ο Θεός διεμαρτυρήθη εναντίον των, άλλα και πάλιν αυτοί δεν υπήκουσαν.

B Παραλ. 24,20 και πνεύμα Θεού ενέδυσσε τον Αζαριάν τον τού Ιωδαέ τον ιερέα και ανέστη επάνω τού λαού και ειπέ· τάδε λέγει Κύριος· τι παραπορεύεσθε τας εντολάς Κυρίου; και ουκ ευδοωθήσεσθε, ότι εγκατελίπετε τον Κύριον, και εγκαταλείπει υμάς.

B Παραλ. 24,20 Τότε Πνεύμα Θεού ενεδυνάμωσε τον Αζαριάν τον αρχιερέα, υιόν του Ιωδαέ, ο οποίος εσηκώθη ενώπιον του λαού και ειπέ· "αυτά λέγει ο Κυριος· Διατι παραβαίνετε τας εντολάς του Κυρίου; Δεν θα ευδοωθούν τα έργα σας και δεν θα ευημερήσετε, διότι έχετε εγκαταλείψει τον Κυριον και ο Κυριος θα σας εγκαταλείψη".

B Παραλ. 24,21 και επέθεντο αυτώ και ελιθοβόλησαν αυτόν δι εντολής Ιωάς τού βασιλέως εν αυλή οίκου Κυρίου.

B Παραλ. 24,21 Αυτοί όμως επετέθησαν εναντίον του Αζαρίου και τον εφόνευσαν με λιθοβολισμόν, κατόπιν εντολής του βασιλέως Ιωάς, μέσα εις την αυλήν του ναού του Θεού.

B Παραλ. 24,22 και ουκ εμνήσθη Ιωάς τού ελέους, ού εποίησεν Ιωδαέ ο πατήρ αυτού μετ αυτού, και εθανάτωσε τον υιόν αυτού. και ως απέθνησκεν, ειπεν· ίδοι Κύριος και κρινάτω.

B Παραλ. 24,22 Ο βασιλεύς Ιωάς ελησμόνησε το καλόν, που είχε κάμει εις αυτόν ο Ιωδαέ, ο πατήρ του φονευθέντος, και αυτός ανταποδίδων κακόν αντί καλού εθανάτωσε τον υιόν εκείνου. Ο Αζαριος, όταν απέθνησκεν ειπεν· "ας ίδη ο Κυριος την αδικίαν αυτήν και ας κρίνη".

B Παραλ. 24,23 και εγένετο μετά την συντέλειαν τού ενιαυτού ανέβη επ αυτόν δύναμις Συρίας και ήλθεν επί Ιούδαν και επί Ιερουσαλήμ και κατέφθειραν πάντας τους άρχοντας τού λαού εν τώ λαώ και πάντα τα σκύλα αυτών απέστειλαν τώ βασιλεί Δαμασκού·

B Παραλ. 24,23 Όταν ετελείωσε το έτος αυτό, εξεστράτευσεν εναντίον του Ιωάς ο στρατός της Συρίας. Αυτοί επήλθον ενάντιον της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ και κατέκοψαν ανάμεσα στον λαόν όλους τους αρχηγούς του λαού. Επήραν λάφυρα και έστειλαν όλα τα λάφυρά των στον βασιλέα της Δαμασκού.

B Παραλ. 24,24 ότι εν ολίγοις ανδράσι παρεγένετο δύναμις Συρίας, και ο Θεός παρέδωκεν εις τας χείρας αυτών δύναμιν πολλήν σφόδρα, ότι εγκατέλιπον Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών· και μετά Ιωάς εποίησε κρίματα.

B Παραλ. 24,24 Ο στρατός των Συρων, ο οποίος είχεν έλθει, ήτο ολιγάριθμος. Ο Θεός όμως παρέδωκεν εις τας χείρας αυτών την πολύ μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν των Ιουδαίων, διότι αυτοί είχαν εγκαταλείψει Κυριον τον Θεόν των πατέρων των. Ετσι ο Θεός δια του στρατού των Συρων ετιμώρησε τας παρανομίας του Ιωάς.

B Παραλ. 24,25 και μετά το απελθείν αυτούς απ αυτού, εν τώ εγκαταλιπέιν αυτόν εν μαλακίαις μεγάλαις και επέθεντο αυτώ οι παιδες αυτού εν αίμασιν υιού Ιωδαέ τού ιερέως και εθανάτωσαν αυτόν επί της κλίνης αυτού, και απέθανε· και έθαψαν αυτόν εν πόλει Δαυίδ και ουκ έθαψαν αυτόν εν τώ τάφω των βασιλέων.

B Παραλ. 24,25 Όταν αυτοί απεμακρύνθησαν, αφήκαν τον Ιωάς με πολλάς και μεγάλας ασθeneίαις. Οι δούλοι του έκαμαν τότε συνωμοσίαν, επετέθησαν ενάντιον του και τον εφόνευσαν επάνω εις την κλίνην του, τιμωρούντες έτσι το αθών αίμα του υιού του αρχιερέως Ιωδαέ. Κατ' αυτόν τον τρόπον απέθανεν ο Ιωάς. Οι Ιουδαίοι τον έθαψαν εις την πόλιν Δαυίδ εις την Ιερουσαλήμ, όχι όμως στον τάφον των βασιλέων.

B Παραλ. 24,26 και οι επιθέμενοι επ αυτόν Ζαβέδ ο τού Σαμαάθ ο Αμμανίτης και Ιωζαβέδ ο τού Σομαρώθ ο Μωαβίτης

B Παραλ. 24,26 Οι επιτεθέντες και φονεύσαντες τον Ιωάς δούλοι του ήσαν ο Ζαβέδ υιός του Σαμαάθ ο Αμμανίτης, και ο Ιωζαβέδ υιός του Σομαρώθ ο Μωαβίτης

B Παραλ. 24,27 και οι υιοί αυτού πάντες, και προσήλθον αυτώ οι πέντε. και τα λοιπά ιδού γεγραμμένα επί την γραφήν των βασιλέων· και εβασίλευσεν Αμασίας υιός αυτού αντ αυτού.

Β Παραλ. 24,27 με όλα τα παιδιά του, μάλιστα δε πέντε από αυτούς ήλθον μαζί του. Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωάς είναι γραμμένα εις τα απομνημονεύματα του βιβλίου των βασιλέων. Αντί του Ιωάς ανεκηρύχθη βασιλεύς ο υιός του, ο Αμασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Β Παραλ. 25,1 Ὦν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ἐβασίλευσεν Αμασίας καὶ εικοσιεννέα ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὄνομα τῆ μητρὸς αὐτοῦ Ἰωαδάν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

Β Παραλ. 25,1 Εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἦτο ὁ Αμασίας, ὅταν ἐγένετο βασιλεύς. Ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ εἴκοσι ἐννέα ἔτη. Ἡ μητέρα του ὠνομάζετο Ἰωαδάν καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Β Παραλ. 25,2 καὶ ἐποίησε τὸ εὐθὲς ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλ οὐκ ἐν καρδίᾳ πλήρει.

Β Παραλ. 25,2 Αὐτὸς ἐπράξε τὸ ὀρθόν καὶ εὐάρεστον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὄχι ὅμως με ὅλην τοὴν καρδίαν.

Β Παραλ. 25,3 καὶ ἐγένετο ὡς κατέστη ἡ βασιλεία ἐν χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθανάτωσε τοὺς παῖδας αὐτοῦ τοὺς φονεύσαντας τὸν βασιλέα πατέρα αὐτοῦ.

Β Παραλ. 25,3 Ὅταν περιήλθεν εἰς τὰ χέρια τοῦ ἡ βασιλεία, ἐφόνευσεν τοὺς δούλους του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν θανατώσει τὸν βασιλέα πατέρα του.

Β Παραλ. 25,4 καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν οὐκ ἀπέκτεινε κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ νόμου Κυρίου, καθὼς γέγραπται, ὡς ἐνετείλατο Κύριος λέγων· οὐκ ἀποθάνονται πατέρες ὑπὲρ τέκνων, καὶ οἱ υἱοὶ οὐκ ἀποθάνονται ὑπὲρ πατέρων, ἀλλ ἡ ἕκαστος τῆ ἐαυτοῦ ἀμαρτία ἀποθάνονται.

Β Παραλ. 25,4 Τοὺς υἱοὺς ὅμως τῶν φονεῶν δὲν ἐθανάτωσε σύμφωνα με τὸν Νόμον τοῦ Κυρίου, ὅπου ρητῶς ἀναγράφεται καὶ ὁ Κύριος εἶπε· "δὲν θὰ ἀποθνήσκουν οἱ πατέρες ἐνεκα τῶν παιδιῶν τῶν οὐτὲ τὰ τέκνα θὰ θανατώνονται ἐνεκα τῶν πατέρων τῶν. Ἀλλὰ ὁ καθένας θὰ θανατώνεται δια τὴν ἰδικήν του ἀμαρτίαν".

Β Παραλ. 25,5 Β καὶ συνήγαγεν Αμασίας τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ ἀνέστησεν αὐτοὺς κατ οἴκους πατριῶν αὐτῶν εἰς χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους ἐν παντὶ Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλήμ· καὶ ἠρίθμησεν αὐτοὺς ἀπὸ εικοσαετοῦς καὶ ἐπάνω καὶ εὗρεν αὐτοὺς τριακοσίας χιλιάδας ἐξελεθῆν εἰς πόλεμον δυνατοῦς κρατοῦντας δόρου καὶ θυρεῶν.

Β Παραλ. 25,5 Ὁ Αμασίας συνεκέντρωσε τοὺς ἀνδρας τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα καὶ τοὺς κατέταξε κατὰ τοὺς πατριαρχικοὺς οἴκους τῶν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὀρίσας δι' αὐτοὺς χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους. Ἐκαμε δὲ καὶ ἀριθμησιν αὐτῶν ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ εὗρηκεν, ὅτι ἦσαν τριακόσιοι χιλιάδες, ἱκανοὶ νὰ ἐξέλθουν εἰς πόλεμον καὶ νὰ κρατοῦν δόρου καὶ μεγάλῃν ἀσπίδα.

Β Παραλ. 25,6 καὶ ἐμισθώσατο ἀπὸ Ἰσραὴλ ἑκατὸν χιλιάδας δυνατοῦς ἰσχυῖ ἑκατὸν τάλάντων ἀργυρίου.

Β Παραλ. 25,6 Ἐπῆρε δὲ ἀπὸ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ ἑκατὸν χιλιάδας μισθοφόρους δυνατοῦς ἀντὶ ἑκατὸν τάλάντων ἀργυρίου.

Β Παραλ. 25,7 καὶ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἦλθε πρὸς αὐτὸν λέγων· βασιλεῦ, οὐ πορεύεται μετὰ σοῦ δύναμις Ἰσραὴλ, ὅτι οὐκ ἐστὶ Κύριος μετὰ Ἰσραὴλ, πάντων τῶν υἱῶν Ἐφραὶμ.

Β Παραλ. 25,7 Ἐνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἦλθε τότε πρὸς τὸν Αμασίαν καὶ τοῦ εἶπε· "βασιλεῦ, δὲν πρέπει νὰ πορευθῆ μαζί σου εἰς ἐκστρατείαν ὁ στρατός αὐτός ἀπὸ τὸν ἰσραηλιτικὸν λαόν, διότι ὁ Κύριος δὲν εἶναι μαζί με τὸν λαόν αὐτόν, με αὐτοὺς τοὺς ἀπογόνους τῆς φυλῆς τοῦ Ἐφραὶμ.

Β Παραλ. 25,8 ὅτι ἐάν ὑπολάβῃς κατισχύσαι ἐν τούτοις, καὶ τροπώσεται σὲ Κύριος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ὅτι ἐστὶ παρὰ Κυρίου καὶ ἰσχύσαι καὶ τροπώσασθαι.

Β Παραλ. 25,8 Διότι ἐάν φαντασθῆς διὰ με αὐτοὺς θὰ ὑπερισχύσης, σου καθιστῶ γνωστόν ὅτι ὁ Κύριος θὰ φέρῃ ἐτσί τὰ πράγματα, ὥστε νὰ νικηθῆς ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν σου. Σκέψου ὅτι μόνον δια τοῦ Κυρίου θὰ ἠμπορέσης νὰ νικήσης καὶ νὰ κατατροπώσης τοὺς ἐχθρούς σου".

Β Παραλ. 25,9 Β καὶ εἶπεν Αμασίας τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ Θεοῦ· καὶ τί ποιήσω τὰ ἑκατὸν τάλαντα, ἃ ἔδωκα τῇ δυνάμει Ἰσραὴλ; καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ· ἐστὶ τῷ Κυρίῳ δοῦναι σοὶ πλείστα τούτων.

Β Παραλ. 25,9 Ὁ Αμασίας εἶπε τότε στὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· "καὶ τί θὰ γίνῃ με τὰ ἑκατὸν τάλαντα, τὰ ὁποῖα ἔδωκα στὸν μισθοφορικὸν αὐτόν στρατόν τοῦ Ἰσραὴλ;" Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀπήντησεν· "στὸν Κυρίῳ καὶ Θεόν εἶναι δυνατόν νὰ σου δώσῃ περισσότερα τάλαντα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σὺ ἔδωσες".

Β Παραλ. 25,10 καὶ διεχώρισεν Αμασίας τῇ δυνάμει τῆ ἐλθούσης πρὸς αὐτόν ἀπὸ Ἐφραὶμ ἀπελθεῖν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, καὶ ἐθυμώθησαν σφόδρα ἐπὶ Ἰούδα καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν ἐν οργῇ θυμοῦ.

Β Παραλ. 25,10 Ὁ Αμασίας ἐξεχώρισε τοὺς στρατιώτας αὐτοὺς τοὺς μισθοφόρους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει πρὸς αὐτόν ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἐφραὶμ, καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν χώραν τῶν. Ἐκεῖνοι ὠργίσθησαν πάρα πολὺ ἐναντίον τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα καὶ ἐπέστρεψαν στὸν τόπον τῶν πλήρεις οργῆς.

Β Παραλ. 25,11 καὶ εἶπεν Αμασίας κατίσχυσε καὶ παρέλαβε τὸν λαόν αὐτοῦ καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν κοιλάδα τῶν ἀλῶν καὶ ἐπάταξεν ἐκεῖ τοὺς υἱοὺς Σηεὶρ δέκα χιλιάδας.

Β Παραλ. 25,11 Ὁ Αμασίας ὅμως, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τὸν στρατόν του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν κοιλάδα τῶν Ἀλῶν. Ἐκεῖ δὲ κατετρόπωσε δέκα χιλιάδας Ἰδουμαίους, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν στὸ ὄρος Σηεὶρ.

Β Παραλ. 25,12 καὶ δέκα χιλιάδας ἐζώγησαν οἱ υἱοὶ Ἰούδα καὶ ἔφερον αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ κρημνοῦ καὶ κατεκρήμνιζον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ κρημνοῦ, καὶ πάντες διερήγγυντο.

Β Παραλ. 25,12 Ἀλλὰς δέκα χιλιάδας Ἰδουμαίων συνέλαβαν οἱ Ἰουδαῖοι ζώντας, τοὺς ὁποῖους ἔφεραν εἰς τὴν ἄκραν ἐνός κρημνοῦ. Ἀπὸ τὸ χεῖλος αὐτοῦ τοῦ κρημνοῦ τοὺς κατεκρήμνισαν· καὶ ἐκεῖνοι ὅλοιοι συνετριβόντο.

Β Παραλ. 25,13 καὶ οἱ υἱοὶ τῆς δυνάμεως, οὐς ἀπέστρεψεν Αμασίας τοῦ μὴ πορευθῆναι μετ' αὐτοῦ εἰς πόλεμον, καὶ ἐπέθεντο ἐπὶ τὰς πόλεις Ἰούδα ἀπὸ Σαμαρείας ἕως Βαιθωρῶν καὶ ἐπάταξαν ἐν αὐτοῖς τρεῖς χιλιάδας καὶ ἐσκόλευσαν σκύλα πολλὰ.

Β Παραλ. 25,13 Οἱ μισθοφόροι ὅμως στρατιώται τῶν Ἰσραηλιτῶν, στοὺς ὁποῖους ὁ Αμασίας δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐκστρατεύσουν μαζί με αὐτόν στὸν πόλεμον, ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν πόλεων τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα, ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν ἕως τὴν πόλιν Βαιθωρῶν. Ἐφόνευσαν τρεῖς χιλιάδες ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐπῆραν πολλὰ λάφυρα.

Β Παραλ. 25,14 καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ ἐλθεῖν Αμασίαν πατάξαντα τὴν Ἰδουμαίαν καὶ ἤνεγκε πρὸς αὐτοὺς τοὺς θεοὺς υἱῶν Σηεὶρ καὶ ἔστησεν αὐτοὺς ἐαυτῷ εἰς θεοὺς καὶ ἐναντίον αὐτῶν προσεκύνη καὶ αὐτὸς αὐτοῖς ἔθηκε.

Β Παραλ. 25,14 Ἀλλὰ ὅταν ὁ Αμασίας ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε νικήσει τὴν Ἰδουμαίαν, ἔφερε

μαζή του τους θεούς του όρους Σηεί και έστησεν αυτούς, δια να είναι ιδικοί του θεοί. Τους προοεκύνησε και προσέφερεν ο ίδιος θυσίας εις αυτούς.

Β Παραλ. 25,15 και εγένετο οργή Κυρίου επί Αμασίαν, και απέστειλεν αυτό προφήτην και είπεν αυτό· τι εξήτησας τους Θεούς τού λαού, οί ουκ εξείλοντο τον λαόν εαυτών εκ χειρός σου;

Β Παραλ. 25,15 Εξέσπασεν όμως εναντίον του Αμασία η οργή του Κυρίου, ο οποίος και έστειλε προς αυτόν ένα προφήτην και του είπε· “διατί συ ελάτρευσες τους θεούς του ειδωλολατρικού εκείνου λαού, οι οποίοι δεν ημπούσαν να βγάλουν και να σώσουν τον λαόν των από τα χέρια σου;”

Β Παραλ. 25,16 και εγένετο εν τώ λαλήσαι αυτό προς αυτόν και είπεν αυτό· μη σύμβουλον τού βασιλέως δέδωκά σε; πρόσεχε ίνα μη μαστιγωθής. και εσιώπησεν ο προφήτης και είπεν, ότι γινώσκω ότι εβούλετο επί σοί τού καταφθειρά σε, ότι εποίησας τούτο και ουκ επήκουσας της συμβουλίας μου.

Β Παραλ. 25,16 Όταν ο προφήτης είπεν αυτά προς εκείνον, ο Αμασίας απήντησε· “μήπως και σε διώρισαν σύμβουλον εμού του βασιλέως; Πρόσεχε, μήπως σε τιμωρήσω με μαστίγωσιν”. Ο προφήτης απεσύρθη, εσιώπησε και είπεν από μέσα του· “γνωρίζω ότι ο Κυριος ηθέλησε να σε καταστρέψη. Δια τούτο και έκαμες την πράξιν αυτήν και δεν εδέχθης την συμβουλήν μου”.

Β Παραλ. 25,17 και εβουλεύσατο Αμασίας ο βασιλεύς Ιούδα και απέστειλε προς Ιωάς υιόν Ιωάχαζ υιού Ιηού βασιλέα Ισραήλ λέγων· δέυρο και οφθώμεν προσώποις.

Β Παραλ. 25,17 Ο Αμασίας ο βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα εσκεφθη και έστειλεν απεσταλμένον του προς τον βασιλέα του Ισραήλ τον Ιωάς υιόν του Ιωάχαζ υιού του Ιηού, και του είπε· “έλα να λογαριασθώμεν εις την μάχην”.

Β Παραλ. 25,18 και απέστειλεν Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ προς Αμασίαν βασιλέα Ιούδα λέγων· ο αχούχ ο εν τώ Λιβάνω απέστειλε προς την κέδρον την εν τώ Λιβάνω λέγων· δός την θυγατέρα σου τώ υιώ μου εις γυναίκα. και ιδού ελεύσεται τα θηρία τού αγρού τα εν τώ Λιβάνω· και ήλθον τα θηρία και κατεπάτησαν τον αχούχ.

Β Παραλ. 25,18 Ο Ιωάς ο βασιλεύς του Ισραήλ έστειλε προς τον Αμασίαν τον βασιλέα του Ιούδα ανθρώπους του, οι οποίοι και του είπαν· “η άκανθα, η οποία ευρίσκεται στο όρος Λιβανον, έστειλε προς την κέδρον προξενητήν και της είπε· Δώσε την θυγατέρα σου σύζυγον στο παιδί μου. Αλλ’ αίφνης τα θηρία, τα οποία ευρίσκοντο εις την περιοχήν του Λιβάνου, ήλθον και κατεπάτησαν την άκανθαν.

Β Παραλ. 25,19 είπας· ιδού επάταξα την Ιδουμαίαν και επαίρει σε η καρδιά σου η βαρεία· νύν κάθισον εν οίκω σου και ινατί συμβάλλεις εν κακία και πεσή σύ και Ιούδας μετά σου;

Β Παραλ. 25,19 Συ είπες, συνέχισεν ο Ιωάς, ιδού υπέταξα την Ιδουμαίαν. Η καρδιά σου αλαζονεύθηκε και έγινεν υπερήφανος. Τώρα, λοιπόν, σε συμβουλεύω κάθησε ήσυχος στο σπίτι σου. Διατί προκαλείς επάνω σου την δυστυχίαν, ώστε να πέσης συ και το βασίλειον του Ιούδα μαζή σου;”

Β Παραλ. 25,20 και ουκ ήκουσεν Αμασίας, ότι παρά Κυρίου εγένετο τού παραδούναι αυτόν εις χείρας, ότι εξεζήτησε τους θεούς των Ιδουμαίων.

Β Παραλ. 25,20 Δεν τα ήκουσεν αυτά ο Αμασίας. Αυτό έγινε κατά παραχώρησιν Θεού, δια να τον παραδώση ο Θεός εις τα χέρια των εχθρών του, επειδή αυτός κατέφυγε και ελάτρευσε τους θεούς των Ιδουμαίων.

Β Παραλ. 25,21 και ανέβη Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ, και ώφθησαν αλλήλοις αυτός και Αμασίας βασιλεύς Ιούδα εν Βαιθσαμύς, ή εστι τού Ιούδα.

Β Παραλ. 25,21 Ιωάς ο βασιλεύς του Ισραήλ εξεστράτευσεν εναντίον του Αμασίου. Ηλθον αντιμέτωποι μεταξύ των ο Ιωάς και ο Αμασίας, ο βασιλεύς του Ιούδα, εις την Βαιθσαμύς, πόλιν που ευρίσκεται εις την χώραν του Ιούδα.

Β Παραλ. 25,22 και ετροπώθη Ιούδας κατά πρόσωπον Ισραήλ, και έφυγεν έκαστος εις το σκίηνωμα αυτού.

Β Παραλ. 25,22 Οι Ιουδαίοι κατετροπώθησαν από τους Ισραηλίτας και έφυγαν ο καθένας εις την πόλιν του.

Β Παραλ. 25,23 και τον Αμασίαν βασιλέα Ιούδα τον τού Ιωάς υιού Ιωάχαζ κατέλαβεν Ιωάς βασιλεύς Ισραήλ εν Βαιθσαμύς και εισήγαγεν αυτόν εις Ιερουσαλήμ και κατέσπασεν από τού τείχους Ιερουσαλήμ, από πύλης Εφραΐμ έως πύλης γωνίας τετρακοσίους πήχεις·

Β Παραλ. 25,23 Τον δε Αμασίαν, τον βασιλέα των Ιουδαίων υιόν του Ιωάς υιού του Ιωάχαζ, συνέλαβεν ο Ιωάς ο βασιλεύς του Ισραήλ αιχμάλωτον εις την Βαιθσαμύς και τον ωδήγησεν εις την Ιερουσαλήμ. Εκεί διέταξεν ο Ιωάς και κατεδάφισαν το τείχος της Ιερουσαλήμ από την πύλην Εφραΐμ μέχρι της πύλης της γωνίας εις μήκος τετρακοσίων πήχεων.

Β Παραλ. 25,24 και πάν το χρυσίον και το αργύριον και πάντα τα σκεύη τα ευρεθέντα εν οίκω Κυρίου και παρά τώ Αβδεδόμ και τους θησαυρούς οίκου τού βασιλέως και τους υιούς των συμμίξεων και επέστρεψεν εις Σαμάρειαν.

Β Παραλ. 25,24 Επήρε δε όλον το χρυσίον και το αργύριον και όλα τα ιερά σκεύη, τα οποία ευρέθησαν στον ναόν του Κυρίου, όπως επίσης και όσα ήσαν υπό την φύλαξιν του Αβδεδόμ, και τους θησαυρούς του βασιλικού ανακτόρου και ομήρους. Φέρων όλα αυτά επέστρεψεν ο Ιωάς εις την Σαμάρειαν.

Β Παραλ. 25,25 και έζησεν Αμασίας ο τού Ιωάς βασιλεύς Ιούδα μετά το αποθανείν Ιωάς τον τού Ιωάχαζ βασιλέα Ισραήλ έτη δεκαπέντε.

Β Παραλ. 25,25 Ο Αμασίας, ο υιός του Ιωάς ο βασιλεύς του Ιούδα, έζησεν έπειτα από τον θάνατον του Ιωάς, του υιού του Ιωάχαζ του βασιλέως του Ισραήλ, δεκαπέντε έτη.

Β Παραλ. 25,26 και οι λοιποί λόγιοι Αμασίου οι πρώτοι και οι έσχατοι ουκ ιδού γεγραμμένοι επί βιβλίου βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ;

Β Παραλ. 25,26 Τα υπόλοιπα έργα του Αμασίου, τα πρώτα και τα τελευταία, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των βασιλέων του Ιούδα και του Ισραήλ;

Β Παραλ. 25,27 και εν τώ καιρώ, ώ απέστη Αμασίας από Κυρίου, και επέθεντο αυτό επίθεσιν, και έφυγεν από Ιερουσαλήμ εις Λαχίς· και απέστειλαν κατοπίσθεν αυτού εις Λαχίς και εθανάτωσαν αυτόν εκεί.

Β Παραλ. 25,27 Κατά τον καιρόν εκείνον, κατά τον οποίον ο Αμασίας είχεν αποστατήσει από τον Κυριον, μερικοί άνδρες έκαμαν συνωμοσίαν εναντίον του. Αυτός δια να σωθή, έφυγεν από την Ιερουσαλήμ και ήλθεν εις την Λαχίς. Οι συνωμόται έστειλαν όπισθεν από αυτόν άνδρας εις την Λαχίς, οι οποίοι και τον εθανάτωσαν εκεί.

Β Παραλ. 25,28 και ανέλαβον αυτόν επί των ίππων και έθαψαν αυτόν μετά των πατέρων αυτού εν πόλει Δαυίδ.

Β Παραλ. 25,28 Το νεκρόν σώμα του το εφορτώσαν επάνω εις ίππον, το μετέφεραν εις την Ιερουσαλήμ και το έθαψαν μαζή με τους πατέρας του εις την πόλιν Δαυίδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Β Παραλ. 26,1 Καί ελαβε πάς ο λαός της γής τον Οζίαν, και αυτός υιός εκκαίδεκα ετών, και εβασίλευσαν αυτόν αντί του πατρός αυτού Αμασίου.

Β Παραλ. 26,1 Όλος ο ιουδαϊκός λαός επήρε και ανεκήρυξε βασιλέα τον Οζίαν. Ο Οζίας ήτο δεκαέξ ετών, όταν ανεκηρύχθη βασιλεύς αντί του πατρός του Αμασίου.

Β Παραλ. 26,2 αυτός ωκοδόμησε την Αιλάθ, αυτός επέστρεψεν αυτήν τώ Ιούδα μετά το κοιμηθήναι τον βασιλέα μετά των πατέρων αυτού.

Β Παραλ. 26,2 Αυτός, μετά τον θάνατον του βασιλέως πατρός του και τον ενταφιασμόν του στον τάφον των προπατόρων του, ανοικοδόμησε την Αιλάθ και επανέδωκεν αυτήν στο βασίλειον του Ιούδα.

Β Παραλ. 26,3 υιός εκκαίδεκα ετών εβασίλευσεν Οζίας και πενήκοντα και δύο έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Ιεχελία από Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 26,3 Δεκαέξ ετών ήτο, όταν έγινε βασιλεύς ο Οζίας. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί πενήκοντα δύο έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Ιεχελία και κατήγετο από την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 26,4 και εποίησε το ευθές ενώπιον Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησεν Αμασίας ο πατήρ αυτού.

Β Παραλ. 26,4 Αυτός έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου κατά πάντα, όπως είχε πράξει και ο πατήρ του ο Αμασίας.

Β Παραλ. 26,5 και ήν εκζητών τον Κύριον εν ταίς ημέραις Ζαχαρίου τού συνιόντος εν φόβω Κυρίου· και εν ταίς ημέραις αυτού εξήτησε τον Κύριον, και εώδωσεν αυτώ Κύριος.

Β Παραλ. 26,5 Αυτός ελάτρευε τον Κυριον καθ' όλον το διάστημα της ζωής του Ζαχαρίου, ανθρώπου ο οποίος κατενόει και εδίδασκεν εν φόβω Κυρίου. Κατά τας ημέρας, λοιπόν, του Ζαχαρίου ο Οζίας ελάτρευε τον Κυριον, ο δε Κυριος τον κατεώδωνεν εις όλα.

Β Παραλ. 26,6 και εξήλθε και επολέμησε προς τους αλλοφύλους και κατέσπασε τα τείχη Γέθ και τα τείχη Ιαβνή και τα τείχη Αζώτου και ωκοδόμησε πόλεις Αζώτου και εν τοίς αλλοφύλοις.

Β Παραλ. 26,6 Ο Οζίας εξεστράτευσε και επολέμησεν εναντίον των Φιλισταίων, τους ενίκησε και εκρήμνισε τα τα τείχη της πόλεως Γέθ, τα τείχη της πόλεως Ιαβνή, τα τείχη της Αζώτου, και οικοδόμησε πόλεις εις την περιοχήν της Αζώτου μεταξύ των Φιλισταίων.

Β Παραλ. 26,7 και κατίσχυσεν αυτόν Κύριος επί τους αλλοφύλους και επί τους Άραβας τους κατοικούντας επί της πέτρας και επί τους Μιναιούς.

Β Παραλ. 26,7 Ο Κυριος ενεδυνάμωσεν αυτόν εναντίον των Φιλισταίων, εναντίον των Αράβων, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Πέτραν, και εναντίον των Μιναιών.

Β Παραλ. 26,8 και έδωκαν οι Μιναιίοι δώρα τώ Οζία, και ήν το όνομα αυτού έως εισόδου Αιγύπτου, ότι κατίσχυσεν έως άνω.

Β Παραλ. 26,8 Οι Μιναιίοι προσέφεραν δώρα στον Οζίαν. Η φήμη του κατέστη γνωστή έως εις τας χώρας, αι οποιαι ευρίσκοντο εις την εισοδον της Αιγύπτου. Απέκτησε δε τέτοιαν μεγάλην ψήμην, διότι είχε γίνει πολύ ισχυρός.

Β Παραλ. 26,9 και ωκοδόμησεν Οζίας πύργους εν Ιερουσαλήμ και επί την πύλην της γωνίας και επί την πύλην της φάραγγος και επί των γωνιών και κατίσχυσε.

Β Παραλ. 26,9 Ο Οζίας οικοδόμησε πύργους εις την Ιερουσαλήμ, εις την πύλην μιας γωνίας του τείχους, εις την πύλην της φάραγγος και εις τας άλλας γωνίας του τείχους, τους οποίους πύργους και ωχύρωσεν.

Β Παραλ. 26,10 και ωκοδόμησε πύργους εν τή ερήμω και ελατόμησε λάκκους πολλούς, ότι κτήνη πολλά υπήρχεν αυτώ εν Σεφηλά και εν τή πεδινή και αμπελουργοί εν τή ορεινή και εν τώ Καρμηλω, ότι γεωργός ήν.

Β Παραλ. 26,10 Οικοδόμησεν επίσης πύργους εις την έρημον και ελατόμησε πολλές δεξαμενάς, δια να συλλέγεται το ύδωρ, επειδή είχε πολλά κτήνη εις την Σεφηλάν και εις την πεδινήν, όπως επίσης και αμπελουργούς εις την ορεινήν περιοχήν και στο Καρμηλον και ταύτα, διότι αγαπούσε την γεωργίαν.

Β Παραλ. 26,11 και εγένετο τώ Οζία δύναμις ποιούσα πόλεμον και εκπορευομένη εις παράταξιν εις πόλεμον και εισπορευομένη εις παράταξιν εις αριθμόν, και ήν ο αριθμός αυτών διά χειρός Ιεϊήλ τού γραμματέως και Μαασίου τού κριτού, διά χειρός Ανανίου τού διαδόχου τού βασιλέως.

Β Παραλ. 26,11 Ο Οζίας είχε συγκροτήσει στρατιωτικήν εμπειροπόλεμον δύναμιν, η οποία ελάμβανε μέρος εις τας πολεμικάς εκστρατείας, συγκροτημένη εις στρατιωτικά τμήματα σύμφωνα με την αριθμησιν, την οποίαν είχε κάμει ο Ιεϊήλ ο γραμματεύς, και ο Μαασίας ο δικαστής, και ο Ανανίας ένας από τους στρατηγούς του βασιλέως.

Β Παραλ. 26,12 πάς ο αριθμός των πατριαρχών των δυνατών εις πόλεμον δισχίλιοι εξακόσιοι,

Β Παραλ. 26,12 Όλος ο αριθμός των αρχηγών του στρατού, οι οποίοι ελάμβανον μέρος στον πόλεμον, ήσαν δύο χιλιάδες εξακόσιοι.

Β Παραλ. 26,13 και μετ αυτών δύναμις πολεμική τριακόσια χιλιάδες και επτακισχίλιοι και πεντακόσιοι· ούτοι οι ποιούντες πόλεμον εν δυνάμει ισχύος βοηθήσαι τώ βασιλεί επί τους υπεναντίους.

Β Παραλ. 26,13 Είχον αυτοί υπό την διοίκησιν των πολεμικήν δύναμιν τριακοσίων επτά χιλιάδων πεντακοσίων ανδρών. Αυτοί ήσαν που διηθύθησαν τον πόλεμον, δια να βοηθούν τον βασιλέα εναντίον των εχθρών.

Β Παραλ. 26,14 και ητοίμασεν αυτοίς Οζίας πάση τή δυνάμει θυρεούς και δόρατα και περικεφαλαίας και θώρακας και τόξα και σφενδόνας εις λίθους.

Β Παραλ. 26,14 Ο Οζίας κατεσκεύασε και έδωσεν εις όλον αυτόν τον στρατόν μεγάλας ασπίδας και δόρατα, περικεφαλαίας και θώρακας, τόξα και σφενδόνας δια λίθους.

Β Παραλ. 26,15 και εποίησεν εν Ιερουσαλήμ μηχανάς μεμηχανευμένας λογιστού τού είναι επί των πύργων και επί των γωνιών βάλλειν βέλεσι και λίθοις μεγάλοις· και ηκούσθη η κατασκευή αυτών έως πόρω, ότι εθαυμαστώθη τού βοηθήναι, έως ου κατίσχυσε.

Β Παραλ. 26,15 Ο Οζίας κατεσκεύασεν επίσης εις την Ιερουσαλήμ πολεμικάς μηχανάς, τας οποίας εφεύρε κάποιος μηχανικός, ώστε αυταί τοποθετούμενοι εις τας γωνίας του τείχους και στους πύργους να εκτοξεύουν βέλη και μεγάλους λίθους. Η φήμη δε δια τας επινοηθείσας αυτάς πολεμικάς μηχανάς έφθασε πολύ μακράν. Είναι δε γεγονός ότι ο Οζίας κατά

θαυμαστόν τρόπον εβοηθήθη από τον Θεόν, ώστε να καταστή ισχυρός.

Β Παραλ. 26,16 Καί ως κατίσχυσεν, υψώθη η καρδιά αυτού τού καταφθείραι, και ηδίκησεν εν Κυρίω Θεώ αυτού και εισήλθεν εις τον ναόν Κυρίου θυμιάσαι επί το θυσιαστήριον των θυμιαμάτων.

Β Παραλ. 26,16 Όταν όμως αυτός απέκτησεν αυτήν την ισχύν υπερφανεύθη η καρδιά του, ώστε να οδηγήση αυτόν εις καταστροφήν. Ημάρτησεν ενώπιον Κυρίου του Θεού, διότι, χωρίς να έχει ιερατικό αξίωμα, εισήλθε παρανόμως στον ναόν του Θεού, δια να προσφέρει θυμίαμα στο θυσιαστήριον των θυμιαμάτων.

Β Παραλ. 26,17 και εισήλθεν οπίσω αυτού Αζαρίας ο ιερεύς και μετ αυτού ιερείς τού Κυρίου ογδοήκοντα υιοί δυνατοί

Β Παραλ. 26,17 Οπίσω από αυτόν ακολουθούσεν ο αρχιερεύς Αζαρίας και μαζί με τον αρχιερέα εκατόν ογδοήκοντα ιερείς του Κυρίου, άνδρες δυνατοί.

Β Παραλ. 26,18 και έστησαν επί Οζίαν τον βασιλέα και είπαν αυτώ· ου σοί, Οζία, θυμιάσαι τώ Κυρίω, αλλ ή τοίς ιερεύσιν υιοίς Ααρών τοίς ηγιασμένους θυμιάσαι· έξελθε εκ τού αγιάσματος, ότι απέστης από Κυρίου, και ουκ έσται σοι τούτο εις δόξαν παρά Κυρίου Θεού.

Β Παραλ. 26,18 Αυτοί αντεστάθησαν στον βασιλέα Οζίαν και του είπαν· “δεν είναι ιδιόν σου καθήκον ούτε και δικαίωμά σου, Οζία, να προσφέρης θυμίαμα στον ναόν του Κυρίου. Αυτό είναι καθήκον και δικαίωμα των ιερέων, των απογόνων του Ααρών, οι οποίοι είναι καθιερωμένοι, δια να προσφέρουν το θυμίαμα. Εβγα, λοιπόν, από τον ναόν, διότι συ έχεις πλέον αποστατήσει από τον Κυριον. Αυτή δε η πράξις, την οποίαν επιχειρείς να κάμης, κάθε άλλο παρά δόξαν παρά Θεού θα σου δώση”.

Β Παραλ. 26,19 και εθυμώθη Οζίας, και εν τή χειρί αυτού το θυμιατήριον τού θυμιάσαι εν τώ ναώ, και εν τώ θυμωθήναι αυτόν προς τους ιερείς και η λέπρα ανέτειλεν εν τώ μετώπω αυτού εναντίον των ιερέων εν οίκω Κυρίου επάνω τού θυσιαστηρίου των θυμιαμάτων.

Β Παραλ. 26,19 Ο Οζίας ωργίσθη, καθ' ον χρόνον εκρατούσεν στο χέρι του το θυμιατήριον, δια να θυμιάση τον ναόν. Την ώραν ακριβώς, κατά την οποίαν αυτός είχεν οργισθή εναντίον των ιερέων, εφάνηκε λέπρα στο μέτωπόν του εκεί εμπρός στους ιερείς, στον ναόν του Κυρίου, πλησίον στο θυσιαστήριον των θυμιαμάτων.

Β Παραλ. 26,20 και επέστρεψε προς αυτόν Αζαρίας ο ιερεύς ο πρώτος και οι ιερείς, και ιδού αυτός λεπρός εν τώ μετώπω· και κατέσπευσαν αυτόν εκείθεν, και γάρ αυτός έσπευσεν έξελθειν, ότι ήλεγξεν αυτόν Κύριος.

Β Παραλ. 26,20 Ο αρχιερεύς Αζαρίας και οι άλλοι ιερείς εστράφησαν προς αυτόν και ιδού είδον αίφνης, ότι αυτός ήτο λεπρός στο μέτωπόν του. Τον ξεδίωξαν αμέσως από εκεί και αυτός ο ίδιος έσπευσε να εξέλθη, διότι ο Κυριος τον είχε τιμωρήσει.

Β Παραλ. 26,21 και Οζίας ο βασιλεύς ήν λεπρός έως ημέρας της τελευτής αυτού, και εν οίκω αφφουσώθ εκάθητο λεπρός, ότι απεσχίσθη από οίκου Κυρίου· και Ιωάθαμ ο υιός αυτού επί της βασιλείας αυτού κρίνων τον λαόν της γής.

Β Παραλ. 26,21 Ετσι δε ο Οζίας έγινε και έμεινε λεπρός έως της ημέρας του θανάτου του και κατοικούσεν εις κάποιαν απομονωμένην οικίαν, διότι ήτο λεπρός και είχε πλέον αποκοπή από τον ναόν του Κυρίου. Ο δε υιός του ο Ιωάθαμ ανέλαβε τα του οίκου του βασιλέως και εκυβερνούσε αυτός τον λαόν της χώρας.

Β Παραλ. 26,22 και οι λοιποί λόγιοι Οζίου οι πρώτοι και οι έσχατοι γεγραμμένοι υπό Ιεσίου τού προφήτου.

Β Παραλ. 26,22 Τα υπόλοιπα έργα του Οζίου, τα πρώτα και τα τελευταία, έχουν γραφή από τον προφήτην Ιεσίαν.

Β Παραλ. 26,23 και εκοιμήθη Οζίας μετά των πατέρων αυτού, και έθαψαν αυτόν μετά των πατέρων αυτού εν τώ πεδίω της ταφής των βασιλέων, ότι είπαν ότι λεπρός εστι. και εβασίλευσεν Ιωάθαμ υιός αυτού αντ αυτού.

Β Παραλ. 26,23 Ο Οζίας απέθανε και ενεταφιάσθη με τους προπάτορας αυτού εις την πεδιάδα, όπου εθάπτοντο οι βασιλείς. Δεν ενεταφιάσθη όμως στον τάφον των βασιλέων, διότι είπαν ότι αυτός είναι λεπρός. Αντί δε αυτού ανεκηρύχθη βασιλεύς ο υιός του Ιωάθαμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Β Παραλ. 27,1 Υιός είκοσι και πέντε ετών Ιωάθαμ εν τώ βασιλεύσαι αυτόν και εκκαίδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Ιερουσα θυγάτηρ Σαδώκ.

Β Παραλ. 27,1 Εικοσιπέντε ετών ήτο ο Ιωάθαμ, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσεν επί δεκαέξ έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Ιερουσα και ήτο θυγάτηρ του Σαδώκ.

Β Παραλ. 27,2 και έποίησε το ευθές ενώπιον Κυρίου κατά πάντα, ά έποίησεν Οζίας ο πατήρ αυτού, αλλ ουκ εισήλθεν εις τον ναόν Κυρίου, και έτι ο λαός κατεφθείρετο.

Β Παραλ. 27,2 Αυτός έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, ακριβώς όπως είχε πράξει και ο πατήρ του ο Οζίας. Αλλά δεν εισήλθε βεβαίως παρανόμως στον ναόν του Κυρίου. Ο λαός όμως διεφθείρετο ολοέν και περισσότερον ένεκα της ασεβείας.

Β Παραλ. 27,3 αυτός ωκοδόμησε την πύλην οίκου Κυρίου την υψηλήν και εν τείχει τού Οφλά ωκοδόμησε πολλά· και πόλεις ωκοδόμησεν

Β Παραλ. 27,3 Αυτός έκτισε την άνω πύλην του ναού του Κυρίου, έκαμε πολλές συμπληρώσεις στο τείχος του Οφλά και έκτισεν επίσης πόλεις.

Β Παραλ. 27,4 εν όρει Ιούδα και εν τοίς δρυμοίς και οικήσεις και πύργους.

Β Παραλ. 27,4 Εις την ορεινήν Ιουδαίαν και εις τα δάση έκτισεν επίσης οικήματα και πύργους.

Β Παραλ. 27,5 αυτός εμαχέσατο προς βασιλέα υιών Αμμών και κατίσχυσεν επ αυτόν· και εδίδουν αυτώ οι υιοί Αμμών και κατ ενιαντόν εκατόν τάλαντα αργυρίου και δέκα χιλιάδας κόρων πυρού και κριθών δέκα χιλιάδας· ταύτα έφερεν αυτώ βασιλεύς υιών Αμμών κατ ενιαντόν εν τώ πρώτω έτει και εν τώ δευτέρω και τώ τρίτω.

Β Παραλ. 27,5 Αυτός επολέμησεν εναντίον του βασιλέως των Αμμωνιτών, τον οποίον και κατενίκησεν. Οι δε Αμμωνίται υπεχρεώθησαν να καταβάλλουν εις αυτόν κάθε έτος εκατόν αργυρά τάλαντα, δέκα χιλιάδες κύρους σίτου και δέκα χιλιάδες κόρους κριθής. Αυτά κατέβαλλεν ο βασιλεύς των Αμμωνιτών κάθε έτος μόνον κατά το πρώτον και δευτερον και τρίτον έτος τα κατέβαλεν.

Β Παραλ. 27,6 και κατίσχυσεν Ιωάθαμ, ότι ητοίμασε τας οδούς αυτού εναντίον Κυρίου Θεού αυτού.

Β Παραλ. 27,6 Ετσι ο Ιωάθαμ έγινε ισχυρός, διότι κατηύθυνε τας οδούς του ενώπιον Κυρίου του Θεού του.

Β Παραλ. 27,7 και οι λοιποί λόγιοι Ιωάθαμ και ο πόλεμος και αι πράξεις αυτού ιδού γεγραμμένοι επί βιβλίω βασιλέων Ιούδα

και Ισραήλ.

Β Παραλ. 27,7 Τα υπόλοιπα έργα του Ιωάθαμ, όλοι οι πόλεμοί του και αι άλλα του πράξεις ιδού, είναι γραμμένα στο βιβλίων των βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ.

Β Παραλ. 27,9 και εκοιμήθη Ιωάθαμ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν πόλει Δαυίδ, και εβασίλευσεν Αχαζ υιός αυτού αντ αυτού.

Β Παραλ. 27,9 Ο Ιωάθαμ απέθανε και ετάφη με τους προπάτοράς του εις την πόλιν Δαυίδ, την Ιερουσαλήμ. Αντί δε αυτού εβασίλευσεν ο υιός του Αχαζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Β Παραλ. 28,1 Υιός είκοσι και πέντε ετών ήν Αχαζ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και εκκαίδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ· και ουκ εποίησε το ευθές ενώπιον Κυρίου, ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού.

Β Παραλ. 28,1 Ο Αχαζ ήτο εκοισιπέντε ετών, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον· εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ επί δεκαέξ έτη. Δεν έπραξεν όμως το ευάρεστον ενώπιον Κυρίου, όπως είχε πράξει ο προπάτωρ αυτού Δαυίδ.

Β Παραλ. 28,2 και επορεύθη κατά τας οδούς βασιλέων Ισραήλ· και γάρ γλυπτά εποίησε

Β Παραλ. 28,2 Αυτός εβάδισε τους αμαρτωλούς και ασεβείς δρόμους των βασιλέων του Ισραήλ, αφού και αγάλματα ακόμη κατεσκεύασε

Β Παραλ. 28,3 τοίς ειδώλοις αυτών και έθυσεν εν Βενεννόμ και διήγε τα τέκνα αυτού διά πυρός κατά τα βδελύγματα των εθνών, ών εξωλόθρευσε Κύριος από προσώπου υιών Ισραήλ,

Β Παραλ. 28,3 δια τα είδωλα των θεών των και προσέφερε θυσίας εις Βενεννόμ. Διέταξε και επερνούσαν τα παιδιά του επάνω από το εξαγνιστικόν, τάχα, πυρ, σύμφωνα με τας αποκρουστικές συνηθείας των ειδωλολατρικών εθνών, τα οποία έθνη ο Κυριος είχε καταστρέψει ενώπιον των Ισραηλιτών.

Β Παραλ. 28,4 και εθυμία επί των υψηλών και επί των δωμάτων και υποκάτω παντός ξύλου αλωόδου.

Β Παραλ. 28,4 Αυτός προσέφερεν επίσης θυμίαμα στους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, εις τα ηλιακωτά των οικιών και κάτω από κάθε άλλος της ειδωλολατρείας.

Β Παραλ. 28,5 και παρέδωκεν αυτόν Κύριος ο Θεός αυτού διά χειρός βασιλέως Συρίας, και επάταξεν εν αυτώ και ηχημαλώτευσεν εξ αυτών αιχημαλώσιαν πολλήν και ήγαγεν εις Δαμασκόν· και γάρ εις χείρας βασιλέως Ισραήλ παρέδωκεν αυτόν, και επάταξεν εν αυτώ πληγήν μεγάλην.

Β Παραλ. 28,5 Δια τούτο Κυριος ο Θεός τον παρέδωκεν εις τα χέρια του βασιλέως της Συρίας, ο οποίος τον ενίκησεν, επήρε πολλούς άνδρας αιχημαλώτους από τους Ιουδαίους και τους έφερεν εις την Δαμασκόν. Επίσης τον παρέδωκεν ο Θεός εις τα χέρια του βασιλέως των Ισραηλιτών, ο οποίος και επροξένησε πολύ μεγάλην συμφοράν εις αυτόν.

Β Παραλ. 28,6 και απέκτεινε Φακεέ ο τού ομελία βασιλεύς Ισραήλ εν Ιούδα εν μια ημέρα εκατόν είκοσι χιλιάδας ανδρών δυνατών ισχύϊ εν τώ καταλείπει αυτούς Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών.

Β Παραλ. 28,6 Δηλαδή ο Φακεέ, ο υιός του Ρομελία βασιλεύς του Ισραήλ, εις μίαν και μόνην ημέραν εφόνευσεν εκατόν είκοσι χιλιάδας πολεμιστάς άνδρας από τους Ιουδαίους, διότι και αυτοί είχαν εγκαταλείψει Κυριον τον Θεόν των πατέρων των.

Β Παραλ. 28,7 και απέκτεινε Ζεχρί ο δυνατός τού Εφραίμ τον Μαασά τον υιόν τού βασιλέως και τον Εζρικάν ηγούμενον τού οικου αυτού και τον Ελκανά τον διάδοχον τού βασιλέως.

Β Παραλ. 28,7 Εξ άλλου ο Ζεχρί, ο ισχυρός πολεμιστής από την φυλήν του Εφραίμ, εφόνευσε τον Μαασά τον υιόν του βασιλέως, τον Εζρικάν αρχηγόν του βασιλικού οικου, και τον Ελκανά πρώτον άρχοντα του βασιλέως έπειτα από αυτόν.

Β Παραλ. 28,8 και ηχημαλώτισαν οι υιοί Ισραήλ από των αδελφών αυτών τριακοσίας χιλιάδας, γυναίκας και υιούς και θυγατέρας, και σκύλα πολλά εσκύλευσαν εξ αυτών και ήνεγκαν τα σκύλα εις Σαμάρειαν.

Β Παραλ. 28,8 Οι Ισραηλίται ηχημαλώτισαν από τους αδελφούς των τους Ιουδαίους τριακοσίας χιλιάδας, γυναίκας, υιούς και θυγατέρας, επήραν πολλά λάφυρα από αυτούς και έφεραν αιχημαλώτους και λάφυρα εις Σαμάρειαν.

Β Παραλ. 28,9 και εκεί ήν ο προφήτης τού Κυρίου, Ωδήδ όνομα αυτώ, και εξήλθεν εις απάντησιν της δυνάμεως των ερχομένων εις Σαμάρειαν και είπεν αυτοίς· ιδού οργή Κυρίου Θεού των πατέρων υμών επί Ιούδαν, και παρέδωκεν αυτούς εις τας χείρας υμών, και απεκτείνετε εν αυτοίς εν οργή· και έως των ουρανών εφθακε.

Β Παραλ. 28,9 Εις την Σαμάρειαν υπήρχεν ένας προφήτης του Κυριου, ο οποίος ωνομάζετο Ωδήδ. Αυτός εξήλθε να προύπαντησή τον στρατόν των Ισραηλιτών, όταν αυτοί επέστρεφαν εις την Σαμάρειαν. Όταν τους συνήντησε τους είπεν· “ιδού η οργή Κυρίου του Θεού των πατέρων μας εξέσπασεν εναντίον του βασιλείου των Ιουδαίων και ο Θεός παρέδωκεν αυτούς εις τα χέρια σας. Αλλά σεις όλους τους εξωντώσατε με τοιαύτην μανίαν, ώστε η άδικος και αγρία συμπεριφορά σας εφθασε έως στον ουρανόν.

Β Παραλ. 28,10 και νύν υιούς Ιούδα και Ιερουσαλήμ υμείς λέγετε κατακτήσασθαι εις δούλους και δούλας· ουκ ιδού εμι μεθ υμών μαρτυρήσαι Κυρίω Θεώ υμών·

Β Παραλ. 28,10 Και επί πλέον σεις τώρα σκέπτεσθε και έχετε αποφασίσει να κρατήσετε ως δούλους τους άνδρας και ως δούλας σας τας γυναίκας του βασιλείου του Ιούδα. Αλλά ιδού εγώ δεν ευρισκομαι σήμεραν μαζί σας, δια να διαμαρτυρηθώ ενώπιον Κυρίου του Θεού σας δια την πράξιν σας αυτήν·

Β Παραλ. 28,11 και νύν ακούσατέ μου και αποστρέψατε την αιχημαλώσιαν, ήν ηχημαλωτεύσατε των αδελφών υμών, ότι οργή θυμού Κυρίου εφ υμίν.

Β Παραλ. 28,11 Τωρα όμως ακούσατε αυτά, τα οποία σας λέγω· Τους αδελφούς σας, τους οποίους έχετε συλλάβει αιχημαλώτους, αφήσατέ τους ελευθέρους να επιστρέψουν εις την πατρίδα των, διότι άλλως η οργή Κυρίου του Θεού θα εκσπάση εναντίον σας”.

Β Παραλ. 28,12 και ανόστησαν άρχοντες από των υιών Εφραίμ, Ουδειάς ο τού Ιωανού και Βαραχίας ο τού Μωσολαμώθ και Εζεκίας ο τού Σελλήμ και Αμασίας ο τού Ελδαϊ, επί τους ερχομένους από τού πολέμου,

Β Παραλ. 28,12 Αλλά και μερικοί από τους αρχηγούς της φυλής του Εφραίμ, ο Ουδειάς υιός του Ιωανού, ο Βαραχίας υιός του Μωσολαμώθ, ο Εζεκίας υιός του Σελλήμ και ο Αμασίας ο υιός του Ελδαϊ εξηγήθησαν εναντίον εκείνων, οι οποίοι επανήρχοντο από τον πόλεμον

Β Παραλ. 28,13 και είπαν αυτοίς· ου μη εισαγάγητε την αιχημαλώσιαν ώδε προς ημάς, ότι εις το αμαρτάνειν τώ Κυρίω εφ

ημάς υμείς λέγετε, προσθύνει επί ταις αμαρτίαις ημών και επί την άγνοιαν ημών, ότι πολλή η αμαρτία ημών και οργή θυμού Κυρίου επί τον Ισραήλ.

Β Παραλ. 28,13 και είπαν προς αυτούς: "κατ' ουδένα τρόπον θα εισαγάγετε τους αιχμαλώτους εδώ εις την πόλιν, διότι αυτό που σκέπτεσθε να πράξετε, θα θεωρηθή και ως αμαρτία ιδική μας ενώπιον του Κυρίου, όπως και στο αντιλαμβάνεσθε, και θα προστεθή και αυτή η αμαρτία εις τας αμαρτίας μας και εις τα εξ αγνοίας σφάλματά μας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να γίνη αυτό, διότι είναι αμαρτία μεγάλη και η φοβερά οργή του Κυρίου θα εκσπάση εναντίον του ισραηλιτικού λαού".

Β Παραλ. 28,14 και αφήκαν οι πολεμισταί την αιχμαλωσίαν και τα σκύλα εναντίον των αρχόντων και πάσης της εκκλησίας.

Β Παραλ. 28,14 Οι Ισραηλίται στρατιώται επεισθησαν εις αυτά και έτσι αφήκαν εκεί ενώπιον των αρχόντων και όλης της συγκεντρώσεως των Ισραηλιτών ελευθέρους τους αιχμαλώτους και επέστρεψαν εις αυτούς τα λάφυρα, που είχαν πάρει.

Β Παραλ. 28,15 και ανέστησαν άνδρες, οί επεκλήθησαν εν ονόματι, και αντελάβοντο της αιχμαλωσίας και πάντας τους γυμνούς περιέβαλον από των σκύλων και ενέδυσαν αυτούς και υπέδυσαν αυτούς και έδωκαν φαγείν και αλείψασθαι και αντελάβοντο και εν υποζυγίσι παντός ασθενούντος και κατέστησαν αυτούς εις Ιεριχώ πόλιν Φοινίκων προς τους αδελφούς αυτών, και επέστρεψαν εις Σαμάρειαν.

Β Παραλ. 28,15 Οι άνδρες, οί οποιοί είχαν αναφερθή με τα ονόματά των, εσηκώθησαν, επήραν τους αιχμαλώτους, έδωσαν στους γυμνούς από αυτούς ενδύματα από τα λάφυρα να ενδυθούν και στους ανυποδήτους υποδήματα να φορέσουν, τους έδωκαν τροφήν να φάγουν και έλαιον δια να αλειφθούν, επεβίβασαν κάθε ασθενή εις τα ζώα και τους ωδήγησαν εις την Ιεριχώ, την πόλιν των φοινίκων, στους αδελφούς των. Κατόπιν δε επέστρεψαν εις την Σαμάρειαν.

Β Παραλ. 28,16 Εν τώ καιρώ εκείνω απέστειλεν ο βασιλεύς Αχαζ προς βασιλέα Ασσοού βοηθήσαι αυτώ και εν τούτω,

Β Παραλ. 28,16 Κατά την εποχήν εκείνην ο βασιλεύς Αχαζ έστειλε πρεσβείαν προς τον βασιλέα των Ασσυρίων ζητών από αυτόν να τον βοηθήσει εις προκειμένην ανάγκην.

Β Παραλ. 28,17 ότι οί Ιδουμαίοι επέθεντο και επάταξαν εν Ιούδα και ηχμαλώτισαν αιχμαλωσίαν

Β Παραλ. 28,17 Διότι οί Ιδουμαίοι είχαν επιτεθή εναντίον της Ιουδαίας, την εκτύπησαν και συνέλαβαν πολλούς αιχμαλώτους.

Β Παραλ. 28,18 και οί αλλόφυλοι επέθεντο επί τας πόλεις της πεδινής και από λιβός τού Ιούδα και έλαβον την Βαιθσαμύς και την Αϊλών και την Γαδηρώθ και την Σωχώ και τας κώμας αυτής και την Θαμνά και τας κώμας αυτής και την Γαμζώ και τας κώμας αυτής και κατώκησαν εκεί

Β Παραλ. 28,18 Αλλά και οί Φιλισταιοί επετέθησαν εναντίον των πόλεων της πεδινής χώρας των Ιουδαίων προς δυσμάς και κατέλαβαν την Βαιθσαμύς, την Αϊλών, την Γαδηρώθ και την Σωχώ και τας γύρω από αυτήν κώμας, όπως επίσης και την Θαμνά και τας γύρω από αυτήν κώμας και την Γαμζώ και τας γύρω από αυτήν κώμας και εγκατεστάθησαν εις αυτάς.

Β Παραλ. 28,19 ότι επαπέινωσεν Κύριος τον Ιούδαν διά Αχαζ βασιλέα Ιούδα, ότι απέστη αποστάσει από Κυρίου.

Β Παραλ. 28,19 Τούτο δε έγινε, διότι ο Κυριος ετιμώρησε το βασιλείον των Ιουδαίων εξ αιτίας Αχαζ του βασιλέως αυτών, διότι αυτός είχε αποστατήσει από τον Κυριον.

Β Παραλ. 28,20 και ήλθεν επ αυτόν Θαγλαθφελλασάρ βασιλεύς Ασσοού και επάταξεν αυτόν.

Β Παραλ. 28,20 Ο βασιλεύς όμως των Ασσυρίων, ο Θαγλαθφελλασάρ, αντί να βοηθήσει τον Αχαζ, επετέθη εναντίον του και τον εκτύπησε.

Β Παραλ. 28,21 και έλαβεν Αχαζ τα εν οίκω Κυρίου και τα εν οίκω τού βασιλέως και των αρχόντων και έδωκε τώ βασιλεί Ασσοού και ουκ εις βοήθειαν αυτώ ήν,

Β Παραλ. 28,21 Τότε ο Αχαζ επήρε τους θησαυρούς από τον ναόν του Κυρίου, από τα βασιλικά του ανάκτορα και από τους άρχοντας και τα έδωσεν ως φόρον στον βασιλέα των Ασσυρίων, πράγμα όμως το οποίον δεν εβοήθησεν αυτόν εις τίποτε,

Β Παραλ. 28,22 αλλ ή τώ θλιβήναι αυτόν, και προσεθήκε τού αποστήναι από Κυρίου, και είπεν ο βασιλεύς Αχαζ:

Β Παραλ. 28,22 άλλα επεδείνωσε μάλλον την συμφοράν. Ο δε Αχαζ αντί να μετανοήση, επροχώρησε πολύ περισσότερον εις την αποστασίαν του από τον Κυριον. Είπε δε τότε και απεφάσισε:

Β Παραλ. 28,23 εκζητήσω τους θεούς Δαμασκού τους τύπτοντάς με· και είπεν ότι θεοί βασιλέως Συρίας αυτοί κατισχύσουσιν αυτούς, αυτοίς τοίνυν θύσω, και αντιλήφονταί μου, και αυτοί εγένοντο αυτώ εις σκώλον και παντί Ισραήλ.

Β Παραλ. 28,23 "θα λατρεύσω τους ειδωλικούς θεούς της Δαμασκού, οί οποιοί και με κατενίκησαν". Απεφάσισε δε τούτο, διότι ενόμισεν ότι οί θεοί του βασιλέως της Συρίας, αυτοί ενίσχυσαν τους Συρους εναντίον του. "Λοιπόν, είπε, θα προσφέρω θυσίας εις αυτούς και αυτοί θα με βοηθήσουν". Η πράξις όμως αυτή του Αχαζ έγινεν αιτία νέων συμφορών εις αυτόν και εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν.

Β Παραλ. 28,24 και απέστησεν Αχαζ τα σκεύη οίκου Κυρίου και κατέκλεισε τας θύρας οίκου Κυρίου και επόησεν εαυτώ θυσιαστήρια εν πάση γωνία εν Ιερουσαλήμ

Β Παραλ. 28,24 Εν τούτοις ο Αχαζ επήρε τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, τα κατεκομμάτιασε, έκλεισε τας θύρας του ναού του Κυρίου και κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του ειδωλολατρικά θυσιαστήρια εις όλας τας γωνίας των οδών της Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 28,25 και εν πάση πόλει και πόλει εν Ιούδα επόησεν υψηλά θυμιάν θεοίς αλλοτρίοις, και παρώργισαν Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών.

Β Παραλ. 28,25 Επίσης εις όλας τας πόλστου βασιλείου του Ιούδα κατεσκεύασεν υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, δια να προσφέρεται εκεί θυμίαμα στους ξένους θεούς. Ετσι όμως αυτός και ο ιουδαϊκός λαός εξώργισαν εναντίον των Κυριον τον Θεόν των πατέρων των.

Β Παραλ. 28,26 και οί λοιποί λόγοι αυτού και αι πράξεις αυτού αι πρώται και έσχαται ιδού γεγραμμένοι επί βιβλίω βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ.

Β Παραλ. 28,26 Τα υπόλοιπα έργα αυτού και όλαι αι πράξουσιν, αι πρώται και αι τελευταίαι, είναι γραμμένοι στο βιβλίον των βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ.

Β Παραλ. 28,27 και εκοιμήθη Αχαζ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν πόλει Δαυίδ, ότι ουκ εισήνεγκαν αυτόν εις τους τάφους των βασιλέων Ισραήλ· και εβασίλευσεν Εζεκίας υιός αυτού αντ αυτού.

Β Παραλ. 28,27 Ο Αχαζ απέθανε και ετάφη μαζί με τους προπάτοράς του εις την Ιερουσαλήμ. Δεν έφεραν όμως αυτόν να ενταφιασθή στους τάφους των βασιλέων του Ισραήλ. Αντί δε αυτού έγινεν βασιλεύς ο υιός του Εζεκίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Β Παραλ. 29,1 Καί Εζεκίας εβασίλευσεν ών είκοσι και πέντε ετών και είκοσιν εννέα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Αββά θυγάτηρ Ζαχαρίου.

Β Παραλ. 29,1 Όταν ο Εζεκίας ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο ηλικίας εικοσιπέντε ετών. Εβασίλευσεν εις την Ιερουσαλήμ επί είκοσι εννέα έτη. Η μητέρα του ωνομάζετο Αββά, ήτο δε θυγάτηρ του Ζαχαρίου.

Β Παραλ. 29,2 και εποίησε το ευθές ενώπιον Κυρίου κατά πάντα, όσα εποίησε Δαβίδ ο πατήρ αυτού.

Β Παραλ. 29,2 Αυτός έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, καθ' όλα όσα είχε πράξει και ο προπάτωρ αυτού Δαβίδ.

Β Παραλ. 29,3 και εγένετο ως έστη επί της βασιλείας αυτού, εν τώ μηνί τώ πρώτῳ ανέωξε τας θύρας οίκου Κυρίου και επεσκεύασεν αυτάς.

Β Παραλ. 29,3 Όταν αυτός ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, αμέσως από τον πρώτον μήνα της βασιλείας του ήνοιξε τας κλειστάς θύρας του ναού του Κυρίου και έκαμεν εις αυτάς επισκευάς.

Β Παραλ. 29,4 και εισήγαγε τους ιερείς και τους Λευίτας και κατέστησεν αυτούς εις το κλίτος το προς ανατολάς και είπεν αυτοίς:

Β Παραλ. 29,4 Διέταξε να μεταβούν στον ναόν του Κυρίου οι ιερείς και οι Λευίται, τους οποίους συνεκέντρωσεν στο ανατολικόν κλίτος του ναού και τους είπε:

Β Παραλ. 29,5 ακούσατε, οι Λευίται, νύν αγνίσθητε και αγνίσατε τον οίκον Κυρίου Θεού των πατέρων υμών και εκβάλετε την ακαθαρσίαν εκ των αγίων·

Β Παραλ. 29,5 "σεis, οι Λευίται, ακούσατέ με. Αμέσως αγνισθήτε οι ίδιοι, αγνίσατε τον οίκον Κυρίου του Θεού των πατέρων ημών και βγάλτε κάθε μολυσμόν από τους ιερούς τόπους.

Β Παραλ. 29,6 ότι απέστησαν οι πατέρες ημών και εποίησαν το πονηρόν εναντίον Κυρίου Θεού ημών και εγκατέλιπαν αυτόν και απέστρεψαν το πρόσωπον αυτών από της σκινης Κυρίου και έδωκαν αυχένα

Β Παραλ. 29,6 Διότι, δυστυχώς, οι πατέρες μας απεστάτησαν από τον Θεόν, έπραξαν το πονηρόν ενώπιον Κυρίου του Θεού μας, εγκατέλειψαν αυτόν, απέστρεψαν το πρόσωπόν των από την Σκηνήν του Μαρτυρίου, έστρεψαν με περιφρόνησιν τις πλάτες των στον Θεόν.

Β Παραλ. 29,7 και απέκλεισαν τας θύρας τού ναού και έσβεσαν τους λύχνους και θυμίαμα ουκ εθυμίασαν και ολοκαυτώματα ου προσήνεγκαν εν τώ αγίῳ Θεῷ Ισραήλ.

Β Παραλ. 29,7 Αυτοί απέκλεισαν τας θύρας του ναού, έσβησαν τους λύχνους, με θυμίαμα δεν εθυμίασαν, και ολοκαυτώματα δεν προσέφεραν στον άγιον Θεόν του Ισραήλ.

Β Παραλ. 29,8 και ωργίσθη οργή Κύριος επί τον Ιούθαν και την Ιερουσαλήμ και έδωκεν αυτούς εις έκστασιν και εις αφανισμόν και εις συρισμόν, ως υμείς οράτε τοίς οφθαλμοίς υμών.

Β Παραλ. 29,8 Δια τούτο με μεγάλην οργήν ωργίσθη ο Κυριος εναντίον των Ιουδαίων και της Ιερουσαλήμ, έδωκεν εις αυτούς φόβον, τους παρέδωκεν στον όλεθρον και στον εμπαιγμόν, όπως σεis με τα ίδια σας τα μάτια βλέπετε.

Β Παραλ. 29,9 και ιδού πεπλήγασιν οι πατέρες υμών εν μαχαίρα, και οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών και αι γυναίκες υμών εν αιχμαλωσία εν γη ουκ αυτών, ό και νύν εστιν.

Β Παραλ. 29,9 Διότι ιδού, οι πατέρες σας έχουν θανατωθή με μάχαιραν, οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας και αι γυναίκες σας έχουν οδηγηθή αιχμάλωτοι εις ξένην χώραν. Και μέχρι της ημέρας αυτής είναι αιχμάλωτοι.

Β Παραλ. 29,10 επί τούτοις νύν εστιν επί καρδιάς διαθέσθαι διαθήκην Κυρίου Θεού Ισραήλ, και αποστρέψει την οργήν τού θυμού αυτού αφ ημών.

Β Παραλ. 29,10 Δι' όλα αυτά έχω πόθον και απόφασιν εις την καρδιαν μου να συνάψωμεν συμφωνίαν με Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ, ώστε να αποσύρη την οργήν του θυμού του από ημάς.

Β Παραλ. 29,11 και νύν μη διαλίπητε, ότι εν υμίν ηρέτικε Κύριος στήναι εναντίον αυτού λειτουργείν και είναι αυτώ λειτουργούντας και θυμιώντας.

Β Παραλ. 29,11 Και λοιπόν, μη παραμελήσετε τίποτε από ο,τι πρέπει να κάμετε, διότι από σας εξέλεξεν ο Κυριος άνδρας να ευρίσκωνται ενώπιον του, να υπηρετούν αυτόν στον ναόν και να του προσφέρουν την θυσίαν του θυμιάματος".

Β Παραλ. 29,12 και ανέστησαν οι Λευίται, Μαάθ ο τού Αμασί και Ιωήλ ο τού Αζαρίου εκ των υιών Καάθ και εκ των υιών Μεραρί Κίς ο τού Αβδί και Αζαρίας ο τού Ιαλλελήλ, και από των υιών Γεδσωνί Ιωδαάδ ο τού Ζεμμάθ και Ιωαδάμ ο τού Ιωαχά,

Β Παραλ. 29,12 Τότε ηγέρθησαν από τους Λευίτας ο Μαάθ υιός του Αμασί, Ιωήλ ο υιός του Αζαρίου, απόγονοι του Καάθ, και από τους απογόνους του Μεραρί ο Κίς υιός του Αβδί, ο Αζαρίας υιός του Ιαλλελήλ και από τους απογόνους του Γεδσωνί ο Ιωδαάδ υιός του Ζεμμάθ, και Ιωαδάμ ο υιός του Ιωαχά.

Β Παραλ. 29,13 και των υιών Ελισαφάν Ζαμβρί και Ιεϊήλ, και των υιών Ασάφ Ζαχαρίας και Ματθανίας,

Β Παραλ. 29,13 Επίσης ηγέρθησαν από τους απογόνους του Ελισαφάν ο Ζαμβρί και ο Ιεϊήλ, από τους απογόνους του Ασάφ ο Ζαχαρίας και ο Ματθανίας,

Β Παραλ. 29,14 και των υιών Αιμάν Ιεϊήλ και Σεμεϊ, και των υιών Ιδιθούν Σαμαίας και Οζιήλ,

Β Παραλ. 29,14 από τους απογόνους του Αιμάν ο Ιεϊήλ και ο Σεμεϊ, από δε τους απογόνους του Ιδιθούν ο Σαμαίας και ο Οζιήλ.

Β Παραλ. 29,15 και συνήγαγον τους αδελφούς αυτών και ηγνίσθησαν κατά την εντολήν τού βασιλέως διά προστάγματος Κυρίου καθαρίσαι τον οίκον Κυρίου.

Β Παραλ. 29,15 Αυτοί συνεκέντρωσαν τους αδελφούς των τους Λευίτας και αφού εκαθαρίσθησαν σύμφωνα με τας διατάξτου Νομου, ήλθον κατά την εντολήν του βασιλέως, ώστε σύμφωνα με τον Νομον του Κυρίου να καθαρίσουν τον οίκον του Κυρίου από τα ειδωλολατρικά μιάσματα.

Β Παραλ. 29,16 και εισήλθον οι ιερείς έσω εις τον οίκον Κυρίου αγνίσαι και εξέβαλον πάσαν την ακαθαρσίαν την ευρεθείσαν εν τώ οίκῳ Κυρίου και εις την αυλήν οίκου Κυρίου, και εδέξαντο οι Λευίται εκβαλείν εις τον χειμάρουν Κέδρων έξω.

Β Παραλ. 29,16 Οι ιερείς εισήλθον στο εσωτερικόν του ναού να τον εξαγνίσουν και έβγαλαν από αυτόν κάθε

ειδωλολατρικόν μολυσμόν και ακαθαρσίαν, που είχαν ευρεθή στον ναόν του Κυρίου και εις την αυλήν του οίκου του Κυρίου. Αυτάς τας ακαθαρσίας οι Λευίται τας ἔρριψαν ἔξω στον χεῖμαρρον των Κέδρων.

Β Παραλ. 29,17 και ἤρξαντο τῆ ἡμέρα τῆ πρώτη νομηνια τοῦ πρώτου μηνός αγνίσαι και τῆ ἡμέρα τῆ ογδόη τοῦ μηνός εισήλθαν εις τον ναόν Κυρίου και ἠγγισαν τον οἶκον Κυρίου εν ἡμέραις οκτώ και τῆ ἡμέρα τῆ τρισκαιδεκάτη τοῦ μηνός τοῦ πρώτου συνετέλεσαν.

Β Παραλ. 29,17 Ο καθαρισμός ιερῶν και Λευιτῶν ἤρχισε την πρώτην ἡμέραν του πρώτου μηνός. Κατά δε την ογδόην ἡμέραν του ἰδίου μηνός εισήλθον στον ναόν του Κυρίου. Επί οκτῶ ἡμέρας εκαθάρισαν και ἐξήγγισαν τον ναόν του Κυρίου. Κατά την δεκάτην τρίτην του πρώτου μηνός ἔφεραν εις πέρας τον καθαρισμόν.

Β Παραλ. 29,18 και εισήλθαν ἔσω προς Ἐζεκιάν τον βασιλέα και εἶπαν· ἠγγίσαμεν πάντα τα εν οίκῳ Κυρίου, το θυσιαστήριον της ολοκαυτώσεως και τα σκεύη αὐτοῦ και την τράπεζαν της προθέσεως και τα σκεύη αὐτῆς·

Β Παραλ. 29,18 Ἐπειτα παρουσιάσθησαν αὐτοί προς τον βασιλέα τον Ἐζεκιάν, εις τα ανάκτορα, και του εἶπαν· “ἡμεῖς ἐξηγγίσαμεν ὅλα ὅσα υπάρχουν στον οἶκον του Κυρίου, το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και τα ιερά αὐτοῦ σκεύη, την τράπεζαν της προθέσεως και τα ιερά της σκεύη.

Β Παραλ. 29,19 και πάντα τα σκεύη, ἃ ἐμίανεν ο βασιλεὺς Ἀχαζ εν τῆ βασιλείᾳ αὐτοῦ εν τῆ ἀποστασία αὐτοῦ, ἠτοιμάκαμεν και ἠγγίκαμεν, ἰδοὺ ἐστιν ἐναντίον τοῦ θυσιαστηρίου Κυρίου.

Β Παραλ. 29,19 Ἐκαθαρίσαμεν ὅλα τα ιερά σκεύη, τα ὁποῖα κατά το διάστημα της βασιλείας του ο ἀποστατήρας βασιλεὺς Ἀχαζ εἶχε μολύνει. Ἐκαθαρίσαμεν και ἠτοιμάσαμεν αὐτά και ἰδοὺ εὐρίσκονται καθαρά και ἀγνά ἐνώπιον του θυσιαστηρίου του Κυρίου”.

Β Παραλ. 29,20 και ὥρθησεν Ἐζεκίας ο βασιλεὺς και συνήγαγε τους ἄρχοντας της πόλεως και ἀνέβη εις οἶκον Κυρίου

Β Παραλ. 29,20 Ο βασιλεὺς Ἐζεκίας ἐσηκώθη λιαν πρῶτῶ, συνεκέντρωσε τους ἄρχοντας της πόλεως, ἀνέβη στον ναόν του Κυρίου

Β Παραλ. 29,21 και ἀνήνεγκε μόσχους ἐπτὰ, κριοὺς ἐπτὰ, ἀμνοὺς ἐπτὰ, χιμάρους αἰγῶν ἐπτὰ περὶ ἀμαρτίας, περὶ της βασιλείας και περὶ των ἀγίων και περὶ Ἰσραὴλ και εἶπε τοῖς υἱοῖς Ἀαρῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀναβαίνειν ἐπὶ το θυσιαστήριον Κυρίου.

Β Παραλ. 29,21 και προσέφερεν ὡς θυσίαν ἐπτὰ μόσχους, ἐπτὰ κριοὺς, ἐπτὰ ἀμνοὺς και ἐπτὰ τράγους θυσίαν δια τας ἀμαρτίας του βασιλικοῦ οἴκου, δια τας ἀμαρτίας των λειτουργῶν του ναοῦ και γενικῶς του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ο βασιλεὺς εἶπε τότε στους ἱερεῖς, τους ἀπογόνους του Ἀαρῶν, να ἀνεβούν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων του Κυρίου και να προσφέρουν τας θυσίας αὐτάς.

Β Παραλ. 29,22 και ἔθυσαν τους μόσχους, και ἐδέξαντο ο ἱερεῖς το αἶμα και προσέχεαν ἐπὶ το θυσιαστήριον· και ἔθυσαν τους κριοὺς, και προσέχεαν το αἶμα ἐπὶ το θυσιαστήριον· και ἔθυσαν τους ἀμνοὺς, και περιέχεον το αἶμα τῷ θυσιαστηρίῳ·

Β Παραλ. 29,22 Ἐθυσίασαν τους μόσχους, και ο ἱερεῖς ἐπῆραν το αἶμα αὐτῶν και το ἔχυσαν γύρω ἀπὸ το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Ἐθυσίασαν κατόπιν τους κριοὺς, και ο ἱερεῖς ἐπῆραν το αἶμα των κριῶν γύρω ἀπὸ το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Ἐθυσίασαν ἔπειτα τους ἀμνοὺς, οἱ δε ἱερεῖς ἔχυσαν το αἶμα αὐτῶν γύρω ἀπὸ το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Β Παραλ. 29,23 και προσήγαγον τους χιμάρους τους περὶ ἀμαρτίας ἐναντίον τοῦ βασιλέως και της ἐκκλησίας, και ἐπέθηκαν τας χεῖρας αὐτῶν ἐπ αὐτούς,

Β Παραλ. 29,23 Κατόπιν ἔφεραν τους τράγους, οἱ ὁποῖοι θα προσεφέροντο θυσία δια τας ἀμαρτίας ἐνώπιον του βασιλέως και των συγκεντρωθέντων Ἰσραηλιτῶν. Ο βασιλεὺς και οἱ ἐκπρόσωποι του λαοῦ ἔθεσαν τα χεῖρια των ἐπάνω στους τράγους αὐτούς.

Β Παραλ. 29,24 και ἔθυσαν αὐτούς ο ἱερεῖς και ἐξιλάσαντο το αἶμα αὐτῶν προς το θυσιαστήριον και ἐξιλάσαντο περὶ παντός Ἰσραὴλ, ὅτι εἶπεν ο βασιλεὺς, περὶ παντός Ἰσραὴλ ἡ ολοκαύτωσις και τα περὶ ἀμαρτίας.

Β Παραλ. 29,24 Οἱ ἱερεῖς ἔσφαξαν αὐτούς και με το αἶμα των, το ὁποῖον ἔχυσαν στο θυσιαστήριον, ἐξιλέωσαν τον Θεόν δι’ ὀλόκληρον τον Ἰσραηλιτικόν λαόν, διότι ο βασιλεὺς εἶχε διατάξει να προσφερθούν αὐτά τα ολοκαυτώματα δια τας ἀμαρτίας ὀλοκλήρου του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Β Παραλ. 29,25 και ἔστησε τους Λευίτας εν οίκῳ Κυρίου εν κυμβάλοις και εν νάβλαις και εν κινύραις κατά την ἐντολήν Δαυὶδ τοῦ βασιλέως και Γάδ τοῦ ὀρώντος τῷ βασιλεῖ και Νάθαν τοῦ προφήτου, ὅτι διὰ ἐντολῆς Κυρίου το πρόσταγμα εν χειρὶ των προφητῶν.

Β Παραλ. 29,25 Ο βασιλεὺς ἐτακτοποίησε τους Λευίτας στον ναόν του Κυρίου με κύμβαλα, με νάβλας, με κινύρας, ὅπως εἶχε διατάξει ο βασιλεὺς Δαυὶδ και ο προφήτης Γαδ στον βασιλέα Δαυὶδ και ο προφήτης Ναθαν. Ἡ τακτοποίησις αὐτῆ των Λευιτῶν ἐγένε σύμφωνα με την ἐντολήν του Κυρίου, ἡ ὁποῖα ἐδόθη με πρόσταγμα δια μέσου των προφητῶν.

Β Παραλ. 29,26 και ἔστησαν οἱ Λευίται εν ὀργάνοις Δαυὶδ και οἱ ἱερεῖς ταῖς σάλπιγξι.

Β Παραλ. 29,26 Ἐτοι οἱ Λευίται ἐπῆραν τας θέσεις των με τα μουσικὰ ὀργανα του Δαυὶδ. Οἱ δε ἱερεῖς εἶχαν εις τα χεῖρια των τας ιεράς σάλπιγγας.

Β Παραλ. 29,27 και εἶπεν Ἐζεκίας ἀνεύγκαί την ολοκαύτωσιν ἐπὶ το θυσιαστήριον· και εν τῷ ἀρξασθαι ἀναφέρειν την ολοκαύτωσιν ἤρξαντο ἀδειν Κυρίῳ, και σάλπιγγες προς τα ὀργανα Δαυὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ.

Β Παραλ. 29,27 Ο Ἐζεκίας εἶπε να προσφέρουν τα ολοκαυτώματα στο θυσιαστήριον και κατά την στιγμήν, που ἤρχισεν ἡ προσφορά των ολοκαυτωμάτων, ἤρχισαν ἐπίσης να ψάλλουν οἱ ψάλται προς δόξαν του Κυρίου και οἱ σάλπιγγες να ἠχοῦν συνοδευόμενοι με τα μουσικὰ ὀργανα του Δαυὶδ του βασιλέως του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Β Παραλ. 29,28 και πάσα ἡ ἐκκλησία προσεκύνει, και οἱ ψαλτωδοὶ ἀδοντες, και σάλπιγγες σαλπίζουσαι, ἕως οὐ συνετελέσθη ἡ ολοκαύτωσις.

Β Παραλ. 29,28 Ὅλοι δε τότε οἱ ἐκεῖ συγκεντρωθέντες προσεκύνησαν τον Θεόν, οἱ ψάλται ἐψάλλον, οἱ σάλπιγγες ἐσάλπιζον, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ προσφορά των ολοκαυτωμάτων.

Β Παραλ. 29,29 και ὡς συνετέλεσαν ἀναφέροντες, ἔκαμψεν ο βασιλεὺς και πάντες οἱ ευρεθέντες και προσεκύνησαν.

Β Παραλ. 29,29 Ὄταν αὐτοί, που προσέφεραν τα ολοκαυτώματα, ἐτελείωσαν την προσφορὰν των, ο βασιλεὺς και ὄλοι ὅσοι ευρέθησαν ἐκεῖ ἔκαμψαν τα γόνατα και προσεκύνησαν τον Θεόν.

Β Παραλ. 29,30 και εἶπεν Ἐζεκίας ο βασιλεὺς και οἱ ἄρχοντες τοῖς Λευίταις ὑμνεῖν τον Κύριον εν λόγοις Δαυὶδ και Ἀσάφ τοῦ προφήτου· και ὑμνοῦν εν ευφροσύνῃ και ἔπεσον και προσεκύνησαν.

Β Παραλ. 29,30 Τότε ο βασιλεύς Εζεκίας και οι άρχοντες, που ήσαν μαζί του, είπαν στους Λευίτας να υμνούν τον Κυριον με τους ψαλμούς του Δαυίδ και του προφήτου Ασάφ. Αυτοί πράγματι υμνολογούσαν τον Θεόν με χαράν και αγαλλίασιν και έπεσαν και προσεκύνησαν αυτόν.

Β Παραλ. 29,31 και απεκήθη Εζεκίας και είπε· νύν επληρώσατε τας χείρας υμών Κυρίω, προσαγάγετε και φέρετε θυσίας αιnéσεως εις οίκον Κυρίου· και ανήνεγκεν η εκκλησία θυσίας και αιnéσεις εις οίκον Κυρίου και πάς πρόθυμος τή καρδιά ολοκαυτώσεις.

Β Παραλ. 29,31 Ο Εζεκίας ωμίλησε τότε και είπε· “τώρα με τα ίδια σας τα χέρια έχετε εκπληρώσει το καθήκον σας απέναντι του Κυρίου. Πλησιάστε και φέρτε θυσίας δοξολογίας στον ναόν του Κυρίου”. Η συγκέντρωσις προσέφερε πράγματι θυσίας και δοξολογίας στον Κυριον. Και καθένας ο οποίος είχεν ευλαβή και πρόθυμον την κοιρδιαν, προσέφερον ολοκαυτώματα.

Β Παραλ. 29,32 και εγένετο ο αριθμός της ολοκαυτώσεως, ής ανήνεγκεν η εκκλησία, μόσχοι εβδομήκοντα, κριοί εκατόν, αμνοί διακόσιοι· εις ολοκαυτώσιν Κυρίω πάντα ταύτα.

Β Παραλ. 29,32 Ο αριθμός δε των ολοκαυτωμάτων, τα οποία προσέφεραν οι εκεί συγκεντρωθέντες, ήσαν εβδομήκοντα μόσχοι, εκατόν κριοι και διακόσιοι αμνοί. Ολα αυτά προς ολοκαυτώσιν δια τον Κυριον.

Β Παραλ. 29,33 και οι ηγιασμένοι μόσχοι εξακόσιοι, πρόβατα τρισχίλια.

Β Παραλ. 29,33 Εκτός δε αυτών ήσαν προωρισμένοι προς θυσίαν δια τον Θεόν εξακόσιοι μόσχοι και τρεις χιλιάδες πρόβατα.

Β Παραλ. 29,34 αλλ ή οι ιερείς ήσαν ολίγοι και ουκ ηδύναντο εκδείραι την ολοκαυτώσιν, και αντελάβοντο αυτών οι αδελφοί αυτών οι Λευίται, έως ου συνετελέσθη το έργον και έως ου ηγνίσθησαν οι ιερείς, ότι οι Λευίται προθυμώς ήγνισαν παρά τους ιερείς.

Β Παραλ. 29,34 Οι ιερείς όμως ήσαν ολίγοι και δεν ημπορούσαν να γδέρνουν όλα αυτά τα ολοκαυτώματα, δια τούτο και τους εβοηθούσαν οι αδελφοί των οι Λευίται, έως ότου ετελείωσεν ολόκληρος η εργασία των, και μέχρις ότου ηγνίσθησαν και εκαθαρίσθησαν κατά τον Νομον και άλλοι ιερείς. Παντως οι Λευίται εφάνησαν προθυμότεροι στον εξαγιισμόν των, παρά οι ιερείς.

Β Παραλ. 29,35 και η ολοκαυτώσις πολλή εν τοίς στέασι της τελειώσεως τού σωτηρίου και των σπονδών της ολοκαυτώσεως· και κατωρθώθη το έργον εν οίκω Κυρίου.

Β Παραλ. 29,35 Υπήρχον πολλά ολοκαυτώματα εκ παραλλήλου προς τας ειρηνικάς θυσίας, κατά τας οποίας εκαίοντο τα λίπη, και εγίνοντο πολλά σπονδαί οίνου μαζί με τα ολοκαυτώματα. Ετσι δε επραγματοποιήθη και αποκατεστάθη η υπηρεσία στον ναόν του Κυρίου.

Β Παραλ. 29,36 και ηυφράνθη Εζεκίας και πάς ο λαός διά το ητοιμακέναι τον Θεόν τώ λαώ, ότι εξάπινα εγένετο ο λόγος.

Β Παραλ. 29,36 Ο Εζεκίας και όλος ο λαός ηυφράνθησαν, διότι ετακτοποιήθη η λατρεία του Θεού στον ναόν και διότι όλον αυτό το έργον της τακτοποιήσεως και αποκαταστάσεως έγινε τόσον σύντομα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Β Παραλ. 30,1 Καί απέστειλεν Εζεκίας επί πάντα Ισραήλ και Ιούδα και επιστολάς έγγραφαν επί τον Εφραίμ και Μανασσή ελθειν εις οίκον Κυρίου εις Ιερουσαλήμ ποιήσαι το φασέκ τώ Κυρίω Θεώ Ισραήλ.

Β Παραλ. 30,1 Ο Εζεκίας έστειλεν αγγελιαφόρος εις όλους τους ανθρώπους του βασιλείου του Ισραήλ και του βασιλείου του Ιούδα, έγγραψε δε και επιστολάς προς τας φυλάς Εφραίμ και Μανασσή και προσεκάλεσεν όλους να ελθουν στον ναόν του Κυριου εις την Ιερουσαλήμ, να εορτάσουν ομού το Πασχα προς τιμήν του Κυρίου του Θεού του Ισραήλ.

Β Παραλ. 30,2 και εβουλεύσατο ο βασιλεύς και οι άρχοντες και πάσα η εκκλησία εν Ιερουσαλήμ ποιήσαι το φασέκ τώ μηνί τώ δευτέρω·

Β Παραλ. 30,2 Ο βασιλεύς, οι άρχοντές του και όλοι όσοι είχαν συγκεντρωθή εις την Ιερουσαλήμ, συνεσκέφθησαν και απεφάσισαν να εορτάσουν το Πασχα κατά τον δεύτερον μήνα.

Β Παραλ. 30,3 ου γάρ ηδυνάσθησαν ποιήσαι αυτό εν τώ καιρώ εκείνω, ότι οι ιερείς ουχ ηγνίσθησαν ικανοί, και ο λαός ου συνήχθη εις Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 30,3 Τούτο δε, διότι δεν ημπορέσαν να εορτάσουν αυτό κατά τον καθωρισμένον από τον Νομον πρώτον μήνα του έτους, επειδή πολλοί ιερείς δεν είχαν ακόμη ηγνισθή και ο λαός δεν είχε συγκεντρωθή εις την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 30,4 και ήρσεν ο λόγος εναντίον τού βασιλέως και εναντίον της εκκλησίας.

Β Παραλ. 30,4 Αυτή η απόφασις εφάνη αρεστή στον βασιλέα και εις όλην την συγκέντρωσιν.

Β Παραλ. 30,5 και έσθησαν λόγον διελθειν κήρυγμα εν παντί Ισραήλ από Βηρσαβέε έως Δάν, ελθόντας ποιήσαι το φασέκ Κυρίω Θεώ Ισραήλ εις Ιερουσαλήμ, ότι πλήθος ουκ εποίησε κατά την γραφήν.

Β Παραλ. 30,5 Ετσι, λοιπόν, επήραν απόφασιν να στείλουν μήνυμα εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν, από την νοτιωτέραν πόλιν την Βηρσαβέε μέχρι της βορειωτέρας περιοχής της Δαν. Με το μήνυμα αυτό εκαλούσαν αυτούς να ελθουν να εορτάσουν το Πασχα προς τιμήν Κυρίου του Θεού του Ισραήλ εις την Ιερουσαλήμ, διότι πολύ πλήθος λαού δεν είχεν εορτάσει το Πασχα, όπως ο Νομος ώριζεν.

Β Παραλ. 30,6 και επορεύθησαν οι τρέχοντες σύν ταις επιστολαίς παρά τού βασιλέως και των αρχόντων εις πάντα Ισραήλ και Ιούδαν κατά το πρόσταγμα τού βασιλέως λέγοντες· οι υιοί Ισραήλ επιστρέψατε προς Κύριον Θεόν Αβραάμ και Ισαάκ και Ισραήλ, και επιστρέψι τους ανασεσωσμένους τους καταλειφθέντας από χειρός βασιλέως Ασσοού·

Β Παραλ. 30,6 Οι αγγελιαφόροι έτρεξαν έχοντες μαζί των τας επιστολάς του βασιλέως και των αρχόντων προς όλους τους Ισραηλίτας και τους Ιουδαίους, να αναγγείλουν την εντολήν του βασιλέως και να πουν· “Ισραηλίται, επιστρέψατε εν μετανοία προς Κυριον τον Θεόν του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, και ο Θεός θα επαναφέρη ελευθέρους όσους απέμειναν εις την ζωήν και ευρισκονται αιχμάλωτοι υπό την εξουσίαν του βασιλέως των Ασσυριών.

Β Παραλ. 30,7 και μη γίνεσθε καθώς οι πατέρες υμών και οι αδελφοί υμών, οί απέστησαν από Κυρίου Θεού πατέρων αυτών, και παρέδωκεν αυτούς εις ερήμωσιν, καθώς υμείς οράτε.

Β Παραλ. 30,7 Μη γίνετε και σεις όμοιοι με τους πατέρας σας και τους αδελφούς σας, οι οποίοι απεστάτησαν από Κυριον τον Θεόν των πατέρων των, ο δε Θεός παρέδωκεν αυτούς εις καταστροφήν, όπως και σεις βλέπετε με τα ίδια σας τα μάτια.

Β Παραλ. 30,8 και νύν μη σκληρύνητε τας καρδιάς υμών ως οι πατέρες υμών· δότε δόξαν Κυρίω τώ Θεώ και εισέλθετε εις το αγίασμα αυτού, ό ηγίασεν εις τον αιώνα, και δουλεύσατε τώ Κυρίω Θεώ υμών, και αποστρέψι αφ υμών θυμόν οργής.

Β Παραλ. 30,8 Τωρα, λοιπόν, μη θελήσετε να σκληρύνετε και σεις τας καρδιάς σας παρακούοντες τας εντολάς του Κυρίου,

όπως τας εσκήρυναν οι πατέρες σας. Δοξάσατε Κυριον τον Θεόν σας, ελάτε στον άγιον αυτού ναόν, τον οποίον καθιέρωσε και ηγίασε, δια να μένη εις αιώνας των αιώνων. Υποταχθήτε στον Κυριον και συμμορφωθήτε με το θέλημά του. Τότε δε ο Θεός θα αποσύρη από σας και θα διαλύση την βαρείαν οργήν του.

Β Παραλ. 30,9 ότι εν τώ επιστρέφειν υμάς προς Κύριον οι αδελφοί υμών και τα τέκνα υμών έσονται εν οικτιρμοίς έναντι πάντων των αιχμαλωτισάντων αυτούς, και αποστρέψει εις την γήν ταύτην, ότι ελεήμων και οικτίρμων Κύριος ο Θεός ημών, και ουκ αποστρέψει το πρόσωπον αυτού αφ υμών, εάν επιστρέψωμεν προς αυτόν.

Β Παραλ. 30,9 Εάν σεις εν μετανοία επιστρέψετε προς τον Κυριον μας, οι αδελφοί σας και τα τέκνα σας θα βρουν καλωσύνην και κατανόησιν απέναντι εκείνων, οι οποίοι τους έχουν αιχμαλωτίσει, ο δε Θεός θα τους επαναφέρει ελευθέρους εις την χώραν αυτήν, διότι ο Κυριος και Θεός ημών είναι ελεήμων και οικτίρμων. Και στο μέλλον, εάν ημείς επιστρέψωμεν και μείνωμεν πιστοί εις αυτόν, δεν θα αποστρέψη το πρόσωπόν του από σας".

Β Παραλ. 30,10 και ήσαν οι τρέχοντες διαπορευόμενοι πόλιν εκ πόλεως εν τώ όρει Εφραΐμ και Μανασσή και έως Ζαβουλών, και εγένοντο ως καταγελαστές αυτών και καταμωκώμενοι

Β Παραλ. 30,10 Οι αγγελιαφόροι διέτρεχον την μίαν πάλιν κατόπιν της άλλης εις την ορεινήν χώραν των φυλών Εφραΐμ και Μανασσή, μέχρι και της φυλής του Ζαβουλών. Οι του βασιλείου όμως του Ισραήλ ενέπαιζον και εχλεύαζον αυτούς.

Β Παραλ. 30,11 αλλά άνθρωποι Ασήρ και από Μανασσή και από Ζαβουλών ενετράπησαν και ήλθον εις Ιερουσαλήμ και εις Ιούδα.

Β Παραλ. 30,11 Αλλά οι άνθρωποι των φυλών Ασήρ, Μανασσή και Ζαβουλών τους ήκουσαν με συναίσθησιν, εδέχθησαν την πρόσκλησιν και ήλθον εις την Ιερουσαλήμ στο βασιλειον του Ιούδα.

Β Παραλ. 30,12 και εγένετο χείρ Κυρίου δούναι αυτοίς καρδιαν μίαν ελθείν τού ποιήσαι κατά τα προστάγματα τού βασιλέως και των αρχόντων εν λόγω Κυρίου,

Β Παραλ. 30,12 Ο Κυριος έβαλε το χέρι του και έκαμε την καρδιά των μίαν, ώστε ομοφώνως να έλθουν και να εορτάσουν το Πασχα σύμφωνα με την εντολήν του βασιλέως και των αρχόντων του Ιουδαϊκού λαού και σύμφωνα με τον λόγον του Κυριου.

Β Παραλ. 30,13 και συνήχθησαν εις Ιερουσαλήμ λαός πολυς τού ποιήσαι την εορτήν των αζύμων εν τώ μηνί τώ δευτέρω, εκκλησία πολλή σφόδρα.

Β Παραλ. 30,13 Έτσι πολυάριθμος λαός συνεκεντρώθη εις την Ιερουσαλήμ, δια να εορτάσουν την εορτήν των αζύμων, το Πασχα, κατά τον δεύτερον μήνα. Η συγκέντρωσις αυτή υπήρξε πολυάριθμος.

Β Παραλ. 30,14 και ανέστησαν και καθείλαν τα θυσιαστήρια τα εν Ιερουσαλήμ και πάντα, εν οίς εθυμίων τοίς ψευδέσι, κατέσπασαν και έριψαν εις τον χειμάρουν Κέδρων.

Β Παραλ. 30,14 Αυτοί εσηκώθησαν και εκρήμνισαν τα ξένα θυσιαστήρια των ειδωλικών θεών, που υπήρχον εις την Ιερουσαλήμ, και όλα τα θυσιαστήρια, εις τα οποία προσέφεραν θυμίαμα προς τους ψευδείς θεούς, τα εθρυμμάτισαν και τα έριψαν στον χειμάρουν των Κέδρων.

Β Παραλ. 30,15 και έθυσαν το φασέκ τή τεσσαρεσκαδεκάτη τού μηνός τού δευτέρου και οι ιερείς και οι Λευίται ενετράπησαν και ηγνίσθησαν και εισήνεγκαν ολοκαυτώματα εν οίκω Κυρίου.

Β Παραλ. 30,15 Κατόπιν προσέφεραν την θυσίαν δια το Πασχα κατά την δεκάτην τετάρτην ημέραν του δευτέρου μηνός. Οι ιερείς και οι Λευίται συνησθάνθησαν την ενοχήν των, εκαθαρίσθησαν και εξηγνίσθησαν, όπως διέτασεν ο Νομος, και προσέφεραν ολοκαυτώματα στον ναόν του Κυριου.

Β Παραλ. 30,16 και έστησαν επί την στάσιν αυτών κατά το κριμα αυτών, κατά την εντολήν Μωυσή ανθρώπου τού Θεού, και οι ιερείς εδέχοντο τα αίματα εκ χειρός των Λευιτών

Β Παραλ. 30,16 Οι Λευίται επήραν την καθωρισμένην δι' αυτούς θέσιν, σύμφωνα με την εντολήν την οποίαν είχε δώσει ο Μωϋσής, ο άνθρωπος του Θεού. Οι δε ιερείς έπαιρναν τα αίματα των θυσιών από τα χέρια των Λευιτών.

Β Παραλ. 30,17 ότι πλήθος της εκκλησίας ουχ ηγνίσθη, και οι Λευίται ήσαν τού θύειν το φασέκ παντί τώ μη δυναμένω αγνισθίηναι τώ Κυρίω.

Β Παραλ. 30,17 Επειδή όμως όλον το συγκεντρωθέν εκεί πλήθος δεν επρόλαβε να εξαγνισθί σύμφωνα με τον Νομον, οι Λευίται ήσαν υποχρεωμένοι να σφάζουν τα ζώα της πασχαλινής θυσίας και δι' όλους αυτούς, οι οποίοι δεν ήσαν καθαροί ενώπιον του Κυριου.

Β Παραλ. 30,18 ότι το πλείστον τού λαού από Εφραΐμ και Μανασσή και Ισάαχαρ και Ζαβουλών ουχ ηγνίσθησαν, αλλ έφαγον το φασέκ παρά την γραφήν. και προσηύξατο Εζεκίας περι αυτών λέγων· Κύριος αγαθός εξιλασάσθω

Β Παραλ. 30,18 Το μεγαλύτερον μέρος του λαού από τας φυλάς Εφραΐμ, Μανασσή, Ισάαχαρ και Ζαβουλών δεν ήσαν νομικώς καθαροί, αλλά έφαγον το Πασχα, παρά την περι καθαρισμού γραπτήν εντολήν του Κυριου. Ο Εζεκίας όμως προσηυχίθη δι' αυτούς προς τον Κυριον και ειπε· "Κυριε, σαν αγαθός που είσαι, συγχώρησε

Β Παραλ. 30,19 υπέρ πάσης καρδιας κατευθυνούσης εκζητήσαι Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών και ου κατά την αγνεΐαν των αγίων.

Β Παραλ. 30,19 όλους αυτούς, οι οποίοι κατηύθυναν την καρδιαν των να λατρεύσουν σε, τον Κυριον τον Θεόν των πατέρων των, έστω και αν δεν είναι καθαροί, όπως απαιτεί η αγιότης του ναού σου".

Β Παραλ. 30,20 και επήκουσε Κύριος τώ Εζεκία και ιάσατο τον λαόν.

Β Παραλ. 30,20 Ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν του Εζεκιου και εσυχώρησε τον λαόν αυτόν, που δεν επρόλαβε να εξαγνισθί.

Β Παραλ. 30,21 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ οι ευρεθέντες εν Ιερουσαλήμ την εορτήν των αζύμων επτά ημέρας εν ευφροσύνη μεγάλη και καθυμνούντες τώ Κυρίω ημέραν καθ ημέραν και οι ιερείς και οι Λευίται εν οργάνοις τώ Κυρίω.

Β Παραλ. 30,21 Οι Ισραηλίται, οι οποίοι είχαν ευρεθί εις την Ιερουσαλήμ, εώρτασαν το Πασχα, την λεγομένην εορτήν των αζύμων, επί επτά ημέρας με μεγάλην χαράν δοξολογούντες τον Κυριον κάθε ημέραν, ενώ οι ιερείς και οι Λευίται υμνολογούσαν τον Κυριον με τα μουσικά των όργανα.

Β Παραλ. 30,22 και ελάλησεν Εζεκίας επί πάσαν καρδιαν των Λευιτών και των συνιόντων σύνεσιν αγαθήν τώ Κυρίω και συνετέλεσαν την εορτήν των αζύμων επτά ημέρας θύοντες θυσίαν σωτηριου και εξομολογούμενοι τώ Κυρίω Θεώ των πατέρων αυτών.

Β Παραλ. 30,22 Ο Εζεκίας ωμίλησε κατά τρόπον, που συνεκίνησε τας καρδιας των Λευιτών και μάλιστα τας καρδιας

εκείνων που έδειξαν μεγάλην κατανόησιν και αγαθήν διάθεσιν, δια να υπηρετήσουν τον Κυριον. Ετσι ετελείωσε το Πασχα, η εορτή των αζύμων, κατά την οποίαν επί επτά ημέρας προσέφεραν θυσίας σωτηρίου και υμνολογούσαν Κυριον τον Θεόν των πατέρων των.

Β Παραλ. 30,23 και εβουλεύσατο η εκκλησία άμα ποιήσαι επτά ημέρας άλλας· και εποίησαν επτά ημέρας εν ευφροσύνη.

Β Παραλ. 30,23 Όλοι οι συγκεντρωθέντες συνεσκέφθησαν και απεφάσισαν ομοφώνως να εορτάσουν το Πασχα άλλας επτά ημέρας. Και πράγματι εώρτασαν με μεγάλην χαράν επτά ακόμη ημέρας.

Β Παραλ. 30,24 ότι Εζεκίας απήρξατο τώ Ιούδα τή εκκλησία χιλίους μόσχους και επτακισχίλια πρόβατα, και οι άρχοντες απήρξαντο τώ λαώ μόσχους χιλίους και πρόβατα δέκα χιλιάδας, και τα άγια των ιερέων εις πλήθος.

Β Παραλ. 30,24 Ο Εζεκίας, ο βασιλεύς του Ιούδα, προσέφερεν εις την συγκέντρωσιν αυτήν χιλίους μόσχους και επτά χιλιάδας πρόβατα. Ομως και οι άρχοντες προσέφεραν δια τον λαόν χιλίους μόσχους και δέκα χιλιάδες πρόβατα. Εξ άλλου επραγματοποιήθη και ο καθαρισμός κατά τον Νομον εις πλήθος άλλο ιερέων.

Β Παραλ. 30,25 και ηυφράνθη πάσα η εκκλησία, οι ιερείς και οι Λευίται και πάσα η εκκλησία Ιούδα και οι ευρεθέντες εξ Ιερουσαλήμ και οι προσήλυτοι οι ελθόντες από γής Ισραήλ και οι κατοικούντες Ιούδα.

Β Παραλ. 30,25 Ετσι όλοι οι εκεί συγκεντρωθέντες ηυφράνθησαν, οι ιερείς και οι Λευίται, οι συγκεντρωθέντες Ιουδαίοι, όσοι ευρέθησαν κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι ξένοι οι οποίοι είχαν έλθει από την χώραν του βασιλείου του Ισραήλ, και όλοι οι κάτοικοι της Ιουδαίας.

Β Παραλ. 30,26 και εγένετο ευφροσύνη μεγάλη εν Ιερουσαλήμ· από ημερών Σαλωμών υιού Δαυίδ βασιλέως Ισραήλ ουκ εγένετο τοιαύτη εορτή εν Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 30,26 Εγινε μεγάλη χαρά και αγαλλίασις εις την Ιερουσαλήμ· από την εποχήν του Σολομώντος του υιού του Δαυίδ, βασιλέως του ισραηλιτικού λαού, δεν έγινεν άλλη εορτή εις την Ιερουσαλήμ τόσοσ λαμπρά, όπως αυτή.

Β Παραλ. 30,27 και ανέστησαν οι ιερείς οι Λευίται και ευλόγησαν τον λαόν· και επηκούσθη η φωνή αυτών, και ήλθεν η προσευχή αυτών εις το κατοικητήριον το άγιον αυτού εις τον ουρανόν.

Β Παραλ. 30,27 Μετά ταύτα οι ιερείς οι Λευίται εσηκώθησαν και ευλόγησαν τον λαόν. Η φωνή των εισηκούσθη, η προσευχή των δηλαδή έφθασεν στο άγιον κατοικητήριον του Θεού στον ουρανόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Β Παραλ. 31,1 Καί ως συνετελέσθη πάντα ταύτα, εξήλθε πάς Ισραήλ οι ευρεθέντες εν πόλεσιν Ιούδα και συνέτριψαν τας στήλας και έκοψαν τα άλση και κατέσπασαν τα υψηλά και τους βωμούς από πάσης της Ιουδαίας και Βενιαμίν, και εξ Εφραΐμ και από Μανασσή έως εις τέλος, και επέστρεψαν πάς Ισραήλ έκαστος εις την κληρονομίαν αυτού και εις τας πόλεις αυτών.

Β Παραλ. 31,1 Όταν ετελείωσαν όλοι αι χαρμόσυνοι αυτάί εορταί του Πασχα, πάντες οι Ισραηλίται, οι οποίοι ευρέθησαν εις την Ιερουσαλήμ, εξήλθον και διεσκορπίσθησαν ανά τας πόλστον Ιούδα και συνέτριψαν τας ειδωλολατρικάς στήλας, κατέκοψαν τα ειδωλολατρικά άλση και κατέρριψαν τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους και τους βωμούς από την χώραν της Ιουδαίας και από την χώραν της φυλής του Βενιαμίν και από τας περιοχάς των φυλών Εφραΐμ και Μανασσή, έως ότου τα κατέστρεψαν τελείως. Επειτα όλοι οι Ισραηλίται επέστρεψαν ο καθένας από αυτούς εις τας πόλεις των και τας κατοικίας των.

Β Παραλ. 31,2 και έταξεν Εζεκίας τας εφημερίας των ιερέων και των Λευιτών και τας εφημερίας εκάστου κατά την εαυτού λειτουργίαν τοίς ιερεύσι και τοίς Λευίταις εις την ολοκαύτωσιν και εις την θυσίαν τού σωτηρίου και αινείν και εξομολογείσθαι και λειτουργείν εν ταις πύλαις εν ταις αυλαίς οίκου Κυρίου.

Β Παραλ. 31,2 Ο βασιλεύς Εζεκίας οργάνωσε τας τάξεις των ιερέων και των Λευιτών ώστε ο καθένας από τους ιερείς και τους Λευίτας να έχη την υπηρεσίαν του, όταν θα προσέφεροντο τα ολοκαυτώματα και αι ειρηνικαί θυσίαι, να δοξολογή, να υμνή τον Κυριον και να υπηρετή ως θυρωρός εις τας αυλάς του Κυρίου.

Β Παραλ. 31,3 και μερίς τού βασιλέως εκ των υπάρχόντων αυτού εις τας ολοκαυτώσεις την πρωϊνήν και την δειλινήν και ολοκαυτώσεις εις τα σάββατα και εις τας νομηνίας και εις τας εορτάς τας γεγραμμένας εν τώ νόμω Κυρίου.

Β Παραλ. 31,3 Ο βασιλεύς παρεχώρησε από τα υπάρχοντα αυτού ένα μέρος δια την προσφοράν των ολοκαυτωμάτων κατά την πρωϊαν και το εσπέρας, όπως επίσης και δια τα ολοκαυτώματα των Σαββάτων, εκάστης πρώτης του μηνός και των εορτών, όπως αύται ήσαν γραμμένοι στον Νομον του Κυρίου.

Β Παραλ. 31,4 και είπαν τώ λαώ τοίς κατοικούσιν εν Ιερουσαλήμ δούναι την μερίδα των ιερέων και των Λευιτών, όπως κατισχύσωσιν εν τή λειτουργία οίκου Κυρίου.

Β Παραλ. 31,4 Εδόθησαν επίσης εντολαί στους ανθρωπους, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Ιερουσαλήμ, να δίδουν την καθωρισμένην μερίδα στους ιερείς και τους Λευίτας, δια να αφιερωθούν αυτοί απερίσπαστοι εις την υπηρεσίαν των στον ναόν του Κυρίου.

Β Παραλ. 31,5 και ως προσέταξε τον λόγον, επλέονασεν Ισραήλ απαρχήν σίτου και οίνου και ελαίου και μέλιτος και πάν γέννημα αγρού, και επιδέκατα πάντα εις πλήθος ήνεγκαν οι υιοί Ισραήλ και Ιούδα.

Β Παραλ. 31,5 Αμέσως μόλις εκοινοποιήθη η διαταγή αυτή, οι Ισραηλίται προσέφεραν στον ναόν αφθόνους τας απαρχάς του σίτου, του οίνου, του ελαίου και του μέλιτος και όλων των άλλων γεωργικών προϊόντων. Ακόμη δε οι Ισραηλίται και οι Ιουδαίοι προσέφεραν δια το ιερατεϊον εν αφθονία το δέκατον από όλα τα προϊόντα.

Β Παραλ. 31,6 και οι κατοικούντες εν ταις πόλεσιν Ιούδα και αυτοί ήνεγκαν επιδέκατα μόσχωσιν και προβάτων και επιδέκατα αιγών και ηγίασαν τώ Κυρίω Θεώ αυτών και εισήνεγκαν και έθηκαν σωρούς σωρούς·

Β Παραλ. 31,6 Όσοι δε κατοικούσαν εις πόλστον Ιούδα και αυτοί προσέφεραν τα δέκατα από τους μόσχους, από τα πρόβατα, από τας αίγας των, τα οποία δέκατα αφιέρωσαν εις Κυριον τον Θεόν των. Τα προσέφεραν και τα ετοποθέτησαν στον ναόν ενώπιον του Κυρίου κατά ομάδας ομάδας.

Β Παραλ. 31,7 εν τώ μηνί τώ τρίτω ήρξαντο οι σωροί θεμελιούσθαι, και εν τώ μηνί τώ εβδόμω συνετελέσθησαν.

Β Παραλ. 31,7 Κατά τον τρίτον μήνα ήρχισε να γίνεται η συγκέντρωσις και ταξινόμησις όλων των αφιερωμάτων και κατά τον έβδομον μήνα ετελείωσεν.

Β Παραλ. 31,8 και ήλθεν Εζεκίας και οι άρχοντες και είδον τους σωρούς και ηυλόγησαν τον Κύριον και τον λαόν αυτού Ισραήλ.

Β Παραλ. 31,8 Ο Εζεκίας και οι άρχοντες των Ιουδαίων ήλθον και είδαν το πλήθος των διαφόρων αφιερωμάτων, εδόξασαν τον Κυριον και ευλόγησαν τον λαόν του, τον ισραηλιτικόν.

Β Παραλ. 31,9 και επυνθάνετο Εζεκίας των ιερέων και των Λευιτών υπέρ των σωρών,

Β Παραλ. 31,9 Ο Εζεκίας εζήτησε να μάθη από τους ιερείς και τους Λευίτας σχετικώς με τα πλήθη αυτά των προσφορών.

Β Παραλ. 31,10 και είπε προς αυτόν Αζαρίας ο ιερεύς ο άρχων εις οίκον Σαδώκ και είπεν· εξ ού ήρκεται η απαρχή φέρεσθαι εις οίκον Κυρίου, εφάγομεν και επίομεν και κατελίπομεν έως εις πλήθος, ότι Κύριος ηυλόγησε τον λαόν αυτού, και κατελίπομεν επί το πλήθος τούτο.

Β Παραλ. 31,10 Ο αρχιερεύς Αζαρίας, ο οποίος ήτο ο άρχων εις την οικογένειαν του Σαδώκ, απήντησε και είπε προς αυτόν· “από τότε που έγινεν η αρχή να προσφέρωνται αυτά αι απαρχαί στον ναόν του Κυρίου, εφάγομεν και επίομεν και εχορτάσαμεν και αφήσαμεν πολύ πλήθος περισσευμάτων, διότι ο Κυριος ηυλόγησε τον λαόν αυτού, ώστε να αφήσωμεν το πλήθος αυτό των περισσευμάτων”.

Β Παραλ. 31,11 και είπεν Εζεκίας έτι ετοιμάσαι παστοφορία εις οίκον Κυρίου, και ητοίμασαν.

Β Παραλ. 31,11 Ο Εζεκίας διέταξε να κατασκευάσουν δωμάτια πλησίον του ναού του Κυρίου, τα υποία πράγματι κατεσκεύασαν και ετακτοποίησαν.

Β Παραλ. 31,12 και ήνεγκαν εκεί τας απαρχάς και τα επιδέκατα εν πίστει, και επ αυτών επιστάτης Χωνενίας ο Λευίτης, και Σεμεΐ ο αδελφός αυτού διαδεχόμενος,

Β Παραλ. 31,12 Εκεί μετέφεραν όλα όσα είχαν περισσεύσει από τας απαρχάς και από το δέκατον των προϊόντων. Επόπτης δε επάνω εις αυτά και υπεύθυνος ωρίσθη ο Λευίτης Χωνενίας και ως αντικαταστάτης αυτού ο αδελφός του ο Σεμεΐ.

Β Παραλ. 31,13 και Ιεϊήλ και Οζαζίας και Ναέθ και Ασαήλ και Ιεριμώθ και Ιωζαβάδ και Ελιήλ και Σαμαχία και Μαάθ και Βαναΐας και οι υιοί αυτού καθεσταμένοι διά Χωνενίου και Σεμεΐ του αδελφού αυτού, καθώς προσέταξεν Εζεκίας ο βασιλεύς και Αζαρίας ο ηγούμενος οίκου Κυρίου.

Β Παραλ. 31,13 Ο δε Ιεϊήλ, ο Οζαζίας, ο Ναέθ, ο Ασαήλ, ο Ιεριμώθ, ο Ιωζαβάδ, ο Ελιήλ, ο Σαμαχίας, ο Μαάθ, ο Βαναΐας και οι υιοί αυτού είχαν διορισθή ως επόπται υπό την επίβλεψιν του Χωνενίου και του αδελφού του Σεμεΐ, όπως ακριβώς είχε διατάξει ο βασιλεύς Εζεκίας και ο αρχιερεύς Αζαρίας, ο οποίος ήτο και ο γενικός αρχηγός στον ναόν του Κυρίου.

Β Παραλ. 31,14 και Κωρή ο τού Ιεμνά ο Λευίτης ο πυλωρός κατά ανατολάς επί των δομάτων δούναι τας απαρχάς Κυρίου και τα άγια των αγίων

Β Παραλ. 31,14 Ο Κωρή, ο υιός του Ιεμνά ο Λευίτης, ήτο θυρωρός εις τας ανατολικάς αιθούσας του ναού και είχεν αναλάβει να κατανέμη τας προσφερομένας απαρχάς και τας άλλας αγιωπάτας προσφοράς.

Β Παραλ. 31,15 διά χειρός Οδόμ και Βενιαμίν και Ιησούς και Σεμεΐ και Αμαρίας, και Σεχονίας διά χειρός των ιερέων εν πίστει δούναι τοίς αδελφοίς αυτών κατά τας εφημερίας, κατά τον μέγαν και τον μικρόν,

Β Παραλ. 31,15 Αυτά δε τα διένεμε δια μέσου των βοηθών του, του Οδόμ, του Βενιαμίν, του Ιησού, του Σεμεΐ, του Αμαρία και του Σεχονία, οι οποίοι είχαν αυτό το έργον να διανέμουν στους αδελφούς των τας προσφοράς δικαίως, κατά τας τάξεις αυτών, εις μεγάλους και εις μικρούς,

Β Παραλ. 31,16 εκτός της επιγονής των αρσενικών από τριετούς και επάνω, παντί τώ εισπορευομένω εις οίκον Κυρίου, εις λόγον ημερών εις ημέραν, εις λειτουργίαν εφημερίας διατάξεως αυτών.

Β Παραλ. 31,16 όπως επίσης και δια τα άνω των τριών ετών άρρενα τέκνα όλων των ιερέων, οι οποίοι εισήρχοντο στον ναόν του Κυρίου δια τας υπηρεσίας εκάστης ημέρας, δια να προσφέρουν τας υπηρεσίας των, όπως ήτο καθωρισμένον δια την τάξιν των.

Β Παραλ. 31,17 ούτος ο καταλοχισμός των ιερέων κατ οίκους πατριών, και οι Λευίται εν ταίς εφημερίαις αυτών από εικοσαετούς και επάνω εν διατάξει,

Β Παραλ. 31,17 Αυτός ο κατάλογος των ιερέων είχε συνταχθή σύμφωνα με τας πατριαρχικάς οικογενείας. Οι Λευίται είχαν και αυτοί εγγραφή εις καταλόγους από εικοσαετούς και άνω, δια να μετέχουν εις την διανομήν αυτήν κατά την τάξιν των.

Β Παραλ. 31,18 εν καταλοχίαις, εν πάση επιγονή υιών αυτών και θυγατέρων αυτών εις πάν πλήθος, ότι εν πίστει ήγγισαν το άγιον

Β Παραλ. 31,18 Απεφασίσθη να εγγραφούν όλα τα τέκνα των, οι υιοί των και αι θυγατέρες των εν τω συνόλω, διότι αυτοί είχαν αφιερώσει εαυτούς πιστώς εις τα άγια.

Β Παραλ. 31,19 τοίς υιοίς Ααρών τοίς ιερατεύουσι, και οι από των πόλεων αυτών εν πάση πόλει και πόλει άνδρες, οι ωνομάσθησαν εν ονόματι, δούναι μερίδα παντί αρσενικώ εν τοίς ιερεύσι και παντί καταριθμουμένω εν τοίς Λευίταις.

Β Παραλ. 31,19 Δια δε τους υιούς του Ααρών, τους ιερείς, οι οποίοι ευρίσκοντο εις τας αγροτικάς περιοχάς γύρω από τας πόλεις των, εις κάθε πόλιν υπήρχον άνδρες, οι οποίοι ονομαστί είχαν ορισθή, να δίδουν μερίδας εις όλα τα άρρενα παιδιά των ιερέων και εις όλους τους Λευίτας τους εγγεγραμμένους στους καταλόγους.

Β Παραλ. 31,20 και εποίησεν ούτως Εζεκίας εν παντί Ιούδα και εποίησε το καλόν και το ευθές εναντίον του Κυρίου Θεού αυτού.

Β Παραλ. 31,20 Ετσι έκαμεν ο Εζεκίας καθ' όλην την Ιουδαίαν, έπραξε δηλαδή το καλόν και ευάρεστον ενώπιον Κυρίου του Θεού του.

Β Παραλ. 31,21 και εν παντί έργω, ώ ήρξατο εν εργασία εν οίκω Κυρίου, και εν τώ νόμω και εν τοίς προστάγμασιν εξεζήτησε τον Θεόν αυτού εξ όλης ψυχής αυτού και εποίησε και ευωδώθη.

Β Παραλ. 31,21 Γενικώς κάθε έργον, το οποίον ανέλαβε να εκτελέση στον ναόν του Κυρίου, το έπραξε σύμφωνα με τον Νομον και τας εντολάς του Θεού, τον οποίον με όλην του την ψυχήν ελάτρευε. Κατ' αυτόν τον τρόπον ενήργησεν ο Εζεκίας και ευωδώθη εις την ζωήν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Β Παραλ. 32,1 Καί μετά τους λόγους τούτους και την αλήθειαν ταύτην ήλθε Σενναχηρίμ βασιλεύς Ασσυρίων και ήλθεν επί Ιούδαν και παρενέβαλεν επί τας πόλεις τας τειχήρεις και είπε προκαταλαβέσθαι αυτάς.

Β Παραλ. 32,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, τας συμφώνους προς το θέλημα του Θεού πράξεις αυτές του Εζεκίου, ο Σενναχηρίμ ο βασιλεύς των Ασσυρίων εξεστράτευσεν εναντίον της Ιουδαίας, επολιόρκησε τας οχυράς πόλεις και έδωσε διαταγήν να τας καταλάβουν.

B Παραλ. 32,2 και είδεν Εζεκίας ότι ήκει Σενναχηρίμ και το πρόσωπον αυτού τού πολεμήσαι επί Ιερουσαλήμ,

B Παραλ. 32,2 Όταν ο Εζεκίας είδεν ότι είχαν έλθει ο Σενναχηρίμ με τον σκοπόν να πολεμήση κατά της Ιερουσαλήμ,

B Παραλ. 32,3 και βουλευσατο μετά των πρεσβυτέρων αυτού και των δυνατών εμφράξει τα ύδατα των πηγών, ά ην έξω της πόλεως, και συνεπίσχυσαν αυτώ.

B Παραλ. 32,3 συνεσκέφθη και απεφάσισε με τους πρεσβυτέρους της πόλεως και τους άλλους γενναίους άνδρας να κλείσουν τας πηγάς των υδάτων, που ήσαν έξω από την πόλιν της Ιερουσαλήμ. Οι πρεσβύτεροι και οι άλλοι τον ενεθάρρουναν στο έργον αυτό.

B Παραλ. 32,4 και συνήγαγε λαόν πολύν και ενέφραξε τα ύδατα των πηγών και τον ποταμόν τον διορίζοντα διά της πόλεως λέγων· μη έλθη βασιλεύς Ασσούρ και εύρη ύδωρ πολύ και κατισχύση.

B Παραλ. 32,4 Ο βασιλεύς συνεκέντρωσε πολύν λαόν και έφραξε τας πηγάς των υδάτων και το ποτάμι, που έρρεε πλησίον της πόλεως, λέγων· "αυτό γίνεται, δια να μη εύρη πολύ ύδωρ, όταν έλθη ο βασιλεύς των Ασσυρίων και μας νικήση".

B Παραλ. 32,5 και κατίσχυεν Εζεκίας και ωκοδόμησε πάν το τείχος το κατεσκευαμένον και πύργους και έξω προτείχισμα άλλο και κατίσχυσε το ανάλημμα της πόλεως Δαυίδ και κατεσκεύασεν όπλα πολλά.

B Παραλ. 32,5 Ο Εζεκίας έλαβε θάρρος ανοικοδόμησεν όλον το τείχος της Ιερουσαλήμ, όπου αυτό είχε καταστροφή, και τους πύργους αυτού, έκτισεν άλλο τείχος έξω από την πόλιν και ενίσχυσε το φρούριον της πόλεως Δαυίδ. Επί πλέον δε κατεσκεύασε και πολλά όπλα.

B Παραλ. 32,6 και έθετο άρχοντας τού πολέμου επί τον λαόν, και συνήχθησαν προς αυτόν επί την πλατειάν της πύλης της φάραγγος, και ελάλησεν επί καρδιαν αυτών λέγων·

B Παραλ. 32,6 Ωρισε στρατιωτικούς αρχηγούς επί του στρατού, οι οποίοι και συνεκεντρώθησαν κοντά εις αυτόν εις την πλατειάν της πύλης της φάραγγος. Προς αυτοούς ωμίλησεν εις τας καρδιάς των ο βασιλεύς και ειπε·

B Παραλ. 32,7 ισχύσατε και ανδρίζεσθε και μη φοβηθήτε, μηδέ πτοηθήτε από προσώπου βασιλέως Ασσούρ και από προσώπου παντός τού έθνους τού μετ αυτου, ότι μεθ ημών πλείονες ή μετ αυτου·

B Παραλ. 32,7 "έχετε θάρρος, φανήτε ανδρείοι, μη φοβηθήτε και μη πτοηθήτε εξ αιτίας του βασιλέως των Ασσυρίων και εξ αιτίας όλου του λαού, που ευρίσκεται μαζή του, διότι εκείνοι που είναι μαζή μας, είναι περισσότεροι, από εκείνους που είναι μαζή του.

B Παραλ. 32,8 μετ αυτου βραχιόνες σάρκιοι, μεθ ημών δε Κύριος ο Θεός ημών τού σώζειν και τού πολεμείν τον πόλεμον ημών. και κατεθάρρυσεν ο λαός επί τοίς λόγοις Εζεκιου βασιλέως Ιούδα.

B Παραλ. 32,8 Με τον βασιλέα των Ασσυρίων είναι βραχιόνες σάρκιοι, ενώ μαζή μας είναι Κυριος ο Θεός μας, ο οποίος είναι ικανός να μας σώζη από κινδύνους, να αναλαμβάνη και οδηγή εις νίκην τον πόλεμάν μας". Ο λαός επήρε θάρρος από τα λόγια αυτά του Εζεκιου βασιλέως των Ιουδαίων.

B Παραλ. 32,9 και μετά ταύτα απέστειλε Σενναχηρίμ βασιλεύς Ασσυρίων τους παίδας εαυτου επί Ιερουσαλήμ, και αυτός επί Λαχίς και πάσα η στρατιά μετ αυτου, και απέστειλε προς Εζεκιάν βασιλέα Ιούδα και προς πάντα Ιούδα τον εν Ιερουσαλήμ λέγων·

B Παραλ. 32,9 Μετά ταύτα ο Σενναχηρίμ, ο βασιλεύς των Ασσυρίων, απέστειλε μερικούς δούλους του εναντίον της Ιερουσαλήμ, αυτός δε και μαζή με αυτόν όλος ο στρατός του παρέμειναν εις την Λαχίς. Εστειλε δε τους άνδρας αυτοούς προς τον Εζεκιάν και προς όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την Ιερουσαλήμ, και τους ειπε·

B Παραλ. 32,10 ούτως λέγει Σενναχηρίμ βασιλεύς Ασσυρίων· επί τι υμείς πεποιθήατε και καθήσεσθε εν τή περιοχή εν Ιερουσαλήμ;

B Παραλ. 32,10 "Αυτά λέγει ο Σενναχηρίμ ο βασιλεύς των Ασσυρίων. Που σεις στηρίζετε την πεποίθησίν σας και μένετε περικυκλωμένοι μέσα εις την Ιερουσαλήμ;

B Παραλ. 32,11 ουχί Εζεκίας απατά υμάς τού παραδούναί υμάς εις θάνατον και εις λιμόν και εις δίψαν λέγων· Κύριος ο Θεός ημών σώσει ημάς εκ χειρός βασιλέως Ασσούρ;

B Παραλ. 32,11 Ο Εζεκίας δεν είναι εκείνος, ο οποίος σας εξαπατά δια να σας παραδώση εις βέβαιο θάνατον, εις την πείναν και την δίψαν λέγων ότι, τάχα, Κυριος ο Θεός μας θα μας σώση από τα χέρια των Ασσυρίων;

B Παραλ. 32,12 ουχ ούτός εστιν Εζεκίας, ός περιείλε τα θυσιαστήρια αυτου και τα υψηλά αυτου και ειπε τώ Ιούδα και τοίς κατοικούσιν εν Ιερουσαλήμ λέγων· κατέναντι τού θυσιαστηρίου τούτου προσκυνήσετε και επ αυτώ θυμιάσατε;

B Παραλ. 32,12 Αυτός ο Εζεκίας δεν είναι εκείνος που κατέστρεψε τα θυσιαστήρια του ειδωλικού θεού και τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους και ειπεν εις όλους τους Ιουδαίους και ειδικότερα στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ ότι μόνον ενώπιον του θυσιαστηρίου αυτου, που υπάρχει στον ναόν, θα προσκυνήτε και επάνω εις αυτό θα προσφέρετε το θυμίαμα;

B Παραλ. 32,13 ου γνώσεσθε ότι εποίησα εγώ και οι πατέρες μου πάσι τοίς λαοίς των χωρών; μη δυνάμενοι ηδύναντο θεοί των εθνών πάσης της γής σώσαι τον λαόν αυτών εκ χειρός μου;

B Παραλ. 32,13 Δεν έχετε μάθει όσα εγώ και οι προκάτοχοί μου βασιλείς έχομεν κάμει εις όλους τους λαούς των γύρω χωρών; Μηπως, τάχα και ημπόρεσαν καθόλου οι θεοί των άλλων εθνών όλης της γης να σώσουν τους λαούς των από το χέρια μου;

B Παραλ. 32,14 τις εν πάσι τοίς θεοίς των εθνών τούτων, ούς εξωλόθρευσαν οι πατέρες μου; μη εδύναντο σώσαι τον λαόν αυτών εκ χειρός μου, ότι δυνήσεται ο Θεός υμών σώσαι υμάς εκ χειρός μου;

B Παραλ. 32,14 Μεταξύ όλων των άλλων θεών, που λατρεύουν τα έθνη αυτά, τα οποία οι προκάτοχοί μου κατέστρεψαν, ποίος θεός υπήρξε που ημπόρεσε να σώση τον λαόν του από τα χέρια μου, ώστε να πιστεύσετε και σεις ότι ημπορεί ο Θεός σας να σας σώση από τα χέρια μου;

B Παραλ. 32,15 νύν ούν μη απατάτω υμάς Εζεκίας και μη πεποιθέναί υμάς ποιείτω κατά ταύτα, και μη πιστεύετε αυτώ· ότι ου μη δύνηται ο Θεός παντός έθνους και βασιλείας τού σώσαι τον λαόν αυτου εκ χειρός μου και εκ χειρός πατέρων μου, ότι ο Θεός υμών ου μη σώσει υμάς εκ χειρός μου.

B Παραλ. 32,15 Τωρα, λοιπόν, ας μη σας εξαπατά ο Εζεκίας και ας μη σας παρασύρη να έχετε πεποιθήσιν εις αυτά και να πράξετε, όπως αυτός σας λέγει. Μη τον πιστεύετε, διότι δεν θα ημπορέση κανένας θεός, οιουδήποτε έθνους και οιασδήποτε βασιλείας να σώση τον λαόν του από τα χέρια μου, όπως δεν τον έσωσεν από τα χέρια των πατέρων μου. Επαναλαμβάνω, ότι ο Θεός σας δεν θα σας σώση από το χέρι μου".

B Παραλ. 32,16 και έτι ελάλησαν οι παίδες αυτου επί τον Κύριον Θεόν και επί Εζεκιάν παίδα αυτου.

B Παραλ. 32,16 Είπαν ακόμη περισσότερα οι δούλοι του Σενναχηρίμ εναντίον Κυρίου του Θεού και εναντίον του Εζεκίου του δούλου του.

B Παραλ. 32,17 και βιβλίον έγγραφεν ονειδίζειν τον Κύριον Θεόν Ισραήλ και είπε περί αυτού λέγων· ως οι θεοί των εθνών της γης ουκ εξείλαντο λαούς αυτών εκ χειρός μου, ούτως ου μη εξέλθαι ο Θεός Εζεκίου λαόν αυτού εκ χειρός μου,

B Παραλ. 32,17 Έγραψε δε ο βασιλεύς Σενναχηρίμ επιστολήν, δια να υβρίση Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ λέγων εναντίον του Θεού· “όπως οι θεοί των άλλων εθνών της γης δεν έσωσαν τους λαούς των από τα χέρια μου, κατά παρόμοιον τρόπον και ο Θεός του Εζεκίου δεν θα σώση τον λαόν του από τα χέρια μου”.

B Παραλ. 32,18 και εβόησε φωνή μεγάλη Ιουδαϊστί επί τον λαόν Ιερουσαλήμ τον επί τού τείχους, τού φοβήσαι αυτούς και κατασπάσαι, όπως προκαταλάβωνται την πόλιν.

B Παραλ. 32,18 Ένας δε από τους δούλους του Σενναχηρίμ εκραύγασε με μεγάλην φωνήν εις την γλώσσαν την ιουδαϊκήν προς τον λαόν της Ιερουσαλήμ, που ευρίσκετο επάνω στο τείχος, δια να εκφοβίση και καταπτοήση αυτούς και ημπορέσουν έτσι οι Ασσύριοι να καταλάβουν την πόλιν.

B Παραλ. 32,19 και ελάλησεν επί Θεόν Ιερουσαλήμ, ως και επί θεούς λαών της γης, έργα χειρών ανθρωπών.

B Παραλ. 32,19 Αυτός ο δούλος του Σενναχηρίμ ωμίλησεν εναντίον του Θεού της Ιερουσαλήμ, όπως θα ωμιλούσε και εναντίον των ειδωλολατρικών θεών των λαών της γης, οι οποίοι ήσαν έργα χειρών ανθρωπών.

B Παραλ. 32,20 και προσηύξατο Εζεκίας ο βασιλεύς και Ησαΐας υιός Αμώς ο προφήτης περί τούτων και εβόησαν εις τον ουρανόν.

B Παραλ. 32,20 Ο Εζεκίας και ο προφήτης Ησαΐας ο υιός του Αμώς ακούσαντες τους υβριστικούς αυτούς λόγους προσυχηθήσαν προς τον Θεόν, η δε κραυγή των ανέβηκεν έως στον ουρανόν.

B Παραλ. 32,21 και απέστειλε Κύριος άγγελον, και εξέτριψε πάντα δυνατός πολεμιστήν και άρχοντα και στρατηγόν εν τή παρεμβολή βασιλέως Ασσοού, και απέστρεψε μετά αισχύνης προσώπου εις την γήν εαυτού. και ήλθεν εις οίκον Θεού αυτού, και των εξελθόντων εκ κοιτίας αυτού κατέβαλον αυτόν εν ρομφαία.

B Παραλ. 32,21 Ο δε Κυριος έστειλεν άγγελον από τον ουρανόν, ο οποίος εξεπάστρεψε κάθε γενναίον πολεμιστήν και άρχοντα και στρατηγόν στο στρατόπεδον του βασιλέως της Ασσυρίας. Έτσι δε ο βασιλεύς αυτός κατεντροπιασμένος ανεχώρησε και επανήλθεν εις την πατρίδα του. Όταν έφθασεν εκεί, εισήλθεν στον ναόν του θεού του. Μερικοί όμως από τους υιούς του τον εφόνευσαν δια ρομφαίας.

B Παραλ. 32,22 και έσωσε Κύριος τον Εζεκιάν και τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ εκ χειρός Σενναχηρίμ βασιλέως Ασσοού και εκ χειρός πάντων και κατέπαυσεν αυτούς κυκλόθεν.

B Παραλ. 32,22 Έτσι δε ο Κυριος έσωσε τον Εζεκιάν και όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ από τα χέρια του Σενναχηρίμ, του βασιλέως των Ασσυρίων, και από τα χέρια όλων των άλλων εχθρών. Ανέπαυσε και περιεφρούρησε τον Εζεκιάν και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ από τους κύκλω εχθρούς των.

B Παραλ. 32,23 και πολλοί έφερον δώρα τώ Κυρίω εις Ιερουσαλήμ και δόματα τώ Εζεκία βασιλεί Ιούδα, και υπερήρηθη κατ οφθαλμούς πάντων των εθνών μετά ταύτα.

B Παραλ. 32,23 Πολλοί προσέφεραν αφιερώματα προς τον Κυριον εις την Ιερουσαλήμ και δώρα στον Εζεκιάν βασιλέα των Ιουδαίων. Ο δε Εζεκίας έπειτα από αυτά εξυψώθη εις τα μάτια όλων των εθνών.

B Παραλ. 32,24 Εν ταίς ημέραις εκείναις ηρώστησεν Εζεκίας έως θανάτου· και προσηύξατο προς Κύριον, και επήκουσεν αυτώ, και σημείον έδωκεν αυτώ.

B Παραλ. 32,24 Κατά τας ημέρας εκείνας αρρώστησεν ο Εζεκίας μέχρι θανάτου, προσυχηθή όμως προς τον Κυριον, ο δε Κυριος ήκουσε την προσευχήν του και του έδωσε κάποιον σημείον εις θαυματουργικήν θεραπείαν του.

B Παραλ. 32,25 και ου κατά το ανταπόδομα, ό έδωκεν αυτώ ανταπέδωκεν Εζεκίας, αλλά υψώθη η καρδιά αυτού, και εγένετο επ αυτόν οργή και επί Ιούδαν και Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 32,25 Ο Εζεκίας όμως δεν απέδωσε προς τον Κυριον ανάλογον ευγνωμοσύνην προς την δωρεάν, που έλαβε, διότι η καρδιά του υπερηφανεύθη. Δι' αυτό και εξέσπασεν εναντίον αυτού και εναντίον των Ιουδαίων των κατοίκων της Ιερουσαλήμ η οργή του Κυρίου.

B Παραλ. 32,26 και εταπεινώθη Εζεκίας από τού ύψους της καρδιάς αυτού αυτός και οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ, και ουκ επήλθεν επ αυτούς οργή Κυρίου εν ταίς ημέραις Εζεκιού.

B Παραλ. 32,26 Αλλά ο Εζεκίας εταπεινώθη από την υπερηφάνειαν της καρδιάς του, αυτός και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ. Έτσι δε δεν επήλθεν εναντίον των η οργή του Κυρίου κατά τας ημέρας του Εζεκιού.

B Παραλ. 32,27 και εγένετο τώ Εζεκία πλούτος και δόξα πολλή σφόδρα, και θησαυρούς εποίησεν αυτώ αργυρίου και χρυσίου και τού λίθου τού τιμίου και εις τα αρώματα και οπλοθήκας και εις σκευή επιθυμητά

B Παραλ. 32,27 Ο Εζεκίας απέκτησε πολύν πλούτον και πολύ μεγάλην δόξαν. Εθησαύρισεν άργυρον, χρυσόν, πολυτίμους λίθους, αρώματα, οπλοθήκας και άλλα πολύτιμα αντικείμενα.

B Παραλ. 32,28 και πόλεις εις τα γεννήματα τού σίτου και οίνου και ελαίου και κώμας και φάτνας παντός κτήνους και μάνδρας εις τα ποιμνια

B Παραλ. 32,28 Ωρισε πόλεις δια την συγκέντρωσιν των προϊόντων του σίτου, του οίνου, και του ελαίου. Εκτισε κώμας, όπως επίσης φάτνας δια τα κτήνη και μάνδρας δια τα ποιμνια.

B Παραλ. 32,29 και πόλεις, ας ωκοδόμησεν αυτώ, και αποσκευήν προβάτων και βοών εις πλήθος, ότι έδωκεν αυτώ Κύριος αποσκευήν πολλήν σφόδρα.

B Παραλ. 32,29 Ανοικοδόμησε πόλεις και απέκτησε πολλά πρόβατα και πλήθος βοών, διότι ο Κυριος του έδωκε πάρα πολλά πλούτη.

B Παραλ. 32,30 αυτός Εζεκίας ενέφραξε την έξοδον τού ύδατος Γιών το άνω και κατηύθυνεν αυτά κάτω προς λίβα της πόλεως Δαυίδ· και ευδώθη Εζεκίας εν πάσι τοίς έργοις αυτού.

B Παραλ. 32,30 Ο Εζεκίας ήτο εκείνος, που έκλεισε τας άνω πηγάς της Γιών και κατηύθυνε τα ύδατα κατ' ευθείαν κάτω προς την νοτιάν πλευράν της πόλεως του Δαυίδ. Ο Εζεκίας ευδοκίμουςεν εις όλα τα έργα του.

B Παραλ. 32,31 και ούτως τοίς πρεσβευταίς των αρχόντων από Βαβυλώνας τοίς αποσταλείσι προς αυτόν πυθέσθαι παρ αυτού το τέρας, ό εγένετο επί της γης, εγκατέλιπεν αυτόν Κύριος τού πειράσαι αυτόν, ειδέναι τα εν τή καρδιά αυτού.

B Παραλ. 32,31 Εις την περίπτωσιν όμως των απεσταλμένων εκ μέρους των αρχόντων της Βαβυλώνας, οι οποίοι είχαν

αποσταλή εις αυτόν, δια να τον ερωτήσουν περί του θαύματος, που έγινε εις την χώραν του, ο Θεός τον εγκατέλειψε, δια να τον δοκιμάση, ώστε να γίνουν γνωστά όλα όσα υπήρχον εις την καρδίαν του.

Β Παραλ. 32,32 και τα λοιπά των λόγων Εζεκιού και το έλεος αυτού ιδού γέγραπται εν τή προφητεία Ησαΐου υιού Αμώς τού προφήτου και επί βιβλίου βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ.

Β Παραλ. 32,32 Τα υπόλοιπα έργα του Εζεκιού και αι καλάι αυτού πράξεις είναι γραμμένοι εις την προφητείαν του προφήτου Ησαΐου, υιού του Αμώς, και στο βιβλίον των βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ.

Β Παραλ. 32,33 και εκοιμήθη Εζεκίας μετά των πατέρων αυτού, και έθαιψαν αυτόν εν αναβάσει τάφων υιών Δαυίδ, και δόξαν και τιμήν έδωκαν αυτόν εν τώ θανάτω αυτού πάς Ιούδα και οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ και εβασίλευσε Μανασσής υιός αυτού εντ' αυτού.

Β Παραλ. 32,33 Ο Εζεκίας εκοιμήθη και ετάφη με τους προπάτοράς του εις ένα ύψωμα των τάφων των απογόνων του Δαυίδ. Όλοι δε οι Ιουδαίοι και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ απέδωσαν εις αυτόν δόξαν και τιμήν κατά τον θάνατόν του. Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του ο Μανασσής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Β Παραλ. 33,1 Ών δεκαδύο ετών Μανασσής εν τώ βασιλεύσει αυτόν και πεντηκονταπέντε έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 33,1 Ο Μανασσής ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, όταν ήτο δώδεκα ετών. Εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί πενήκοντα πέντε έτι.

Β Παραλ. 33,2 και εποίησε το πονηρόν εναντίον Κυρίου από πάντων των βδελυγμάτων των εθνών, ούς εξωλόθρευσε Κύριος από προσώπου των υιών Ισραήλ.

Β Παραλ. 33,2 Εξέκλινεν όμως από τον δρόμον του Θεού και διέπραξε τας πονηράς πράξεις της ειδωλολατρείας ενώπιον του Κυρίου. Κατεσκεύασεν αγάλματα όλων των βδελυρών θεοτήτων, που είχαν τα άλλα έθνη, τα οποία ο Κυριος εξωλόθρευσεν εμπρός από τους Ισραηλίτας.

Β Παραλ. 33,3 και επέστρεψε και ωκοδόμησε τα υψηλά, ά κατέσπασεν Εζεκίας ο πατήρ αυτού, και έστησε στήλας τοίς Βααλίμ και εποίησεν άλση και προσεκύνησε πάση τή στρατιά τού ουρανού και εδούλευσεν αυτοίς.

Β Παραλ. 33,3 Εκτισε πάλιν τους υψηλούς τόπους, τους οποίους ο πατήρ του ο Εζεκίας είχε κατεδαφίσει, έστησε ειδωλολατρικάς στήλας εις τα είδωλα του Βαάλ, καθιέρωσεν άλση προς τιμήν της Αστάρτης, προσεκύνησεν όλην την στρατιάν των αστέρων του ουρανού και έγινε δούλος εις τα είδωλα.

Β Παραλ. 33,4 και ωκοδόμησε θυσιαστήρια εν οίκω Κυρίου, ού είτε Κύριος εν Ιερουσαλήμ έσται το όνομά μου εις τον αιώνα.

Β Παραλ. 33,4 Ανοικοδόμησε μάλιστα και ειδωλολατρικά θυσιαστήρια εντός του ναού του Κυρίου στον τόπον, δια τον οποίον ο Κυριος είχαν ειπεί: "εις την Ιερουσαλήμ θα είναι και θα ακούεται αιωνίως το Ονομά μου".

Β Παραλ. 33,5 και ωκοδόμησε θυσιαστήρια πάση τή στρατιά τού ουρανού εν ταις δυσίν αυλαίς οικου Κυρίου.

Β Παραλ. 33,5 Ανοικοδόμησε θυσιαστήρια εις τας δύο αυλάς του ναού του Κυρίου προς τιμήν όλης της στρατιάς των αστέρων του ουρανού.

Β Παραλ. 33,6 και αυτός διήγαγε τα τέκνα αυτού εν πυρί εν Γεβενεννόμ και εκληθονίζετο και οιωνίζετο και εφαρμακεύετο και εποίησεν εγαστριμύθους και επαοιδούς και επλήθυνε τού ποιήσαι το πονηρόν εναντίον Κυρίου τού παροργίσαι αυτόν.

Β Παραλ. 33,6 Επέρασεν ο ίδιος τα παιδιά του με το εξαγνιστικόν, τάχα, πυρ, όπως εσυνήθιζαν οι ειδωλολάτραι εις την Γεβενεννόμ, εσυμβουλευέτο τους μάντις, τους οιωνοσκόπους, τους μάγους, ανέδειξεν ανθρώπους που ωμιλούσαν με την κοιλιάν, και άλλους οι οποίοι έψαλλον μαγικά άσματα. Ετσι δε διέπραξε πλήθος πονηρά έργα της ειδωλολατρείας, ώστε να εξοργίση εναντίον του τον Θεόν.

Β Παραλ. 33,7 και εθηκε το γλυπτόν και το χωνευτόν, εικόνα ήν εποίησεν, εν οίκω Θεού, ού είτε Θεός προς Δαυίδ και προς Σαλωμών υιόν αυτού εν τώ οίκω τούτω και Ιερουσαλήμ, ήν εξελεξάμην εκ πασών φυλών Ισραήλ, θήσω το όνομά μου εις τον αιώνα.

Β Παραλ. 33,7 Κατεσκεύασεν ένα γλυπτόν άγαλμα και ένα άλλο χυτόν και τα ετοποθέτησεν στον ναόν του Θεού, εκεί όπου ο Θεός ειπέ προς τον Δαυίδ και προς τον υιόν του τον Σολομώντα, ότι "στον ναόν αυτόν και εις την πόλιν αυτήν την Ιερουσαλήμ, την οποίαν εγώ εξέλεξα από όλας τας φυλάς του ισραηλιτικού λαού, θα θέσω το Ονομά μου, δια να είναι και να ακούεται στους αιώνας.

Β Παραλ. 33,8 και ου προσθήσω σαλεύσαι τον πόδα Ισραήλ από της γής, ής έδωκα τοίς πατράσιν αυτών, πλην εάν φυλάσσωνται τού ποιήσαι πάντα, ά ενετειλάμην αυτοίς, κατά πάντα τον νόμον και τα προστάγματα και τα κρίματα εν χειρί Μωϋσή.

Β Παραλ. 33,8 Δεν θα αφήσω πλέον να σαλευθή το πόδι του ισραηλιτικού μου λαού από την χώραν αυτήν, την οποίαν έδωκα στους πατέρας των, υπό τον όρόν όμως να προσέξουν αυτοί να εφαρμόζουν όλα όσα τους έχω διατάξει σύμφωνα με τον Νομον και με τα προστάγματα και τας θείας αποφάσεις, που έχουν δοθή δια του Μωϋσέως".

Β Παραλ. 33,9 και επλάνησε Μανασσής τον Ιούδαν και τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ τού ποιήσαι το πονηρόν υπέρ πάντα τα έθνη, ά εξήρε Κύριος από προσώπου υιών Ισραήλ.

Β Παραλ. 33,9 Ο Μανασσής όχι μόνον εξέκλινεν ο ίδιος εις την ειδωλολατρείαν, αλλά παρεπλάνησε και τους Ιουδαίους γενικώς και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, ώστε και αυτοί να υποπέσουν στο μεγάλο κακόν της ειδωλολατρείας, και μάλιστα περισσότερο από όλα τα άλλα έθνη, τα οποία είχαν αποδιώξει ο Κυριος από το πρόσωπον των Ισραηλιτών.

Β Παραλ. 33,10 και ελάλησε Κύριος επί Μανασσή και επί τον λαόν αυτού, και ουκ επήκουσαν.

Β Παραλ. 33,10 Ωμίλησεν ο Κυριος στον Μανασσήν και στον λαόν αυτού και τους συνέστησε να μετανοήσουν. Εκείνοι όμως δεν υπήκουσαν εις την προτροπήν του Κυρίου.

Β Παραλ. 33,11 και ήγαγε Κύριος επ αυτούς τους άρχοντας της δυνάμεως τού βασιλέως Ασσούρ, και κατέλαβον τον Μανασσή εν δεσμοίς και έδησαν αυτόν εν πέδαις και ήγαγον εις Βαβυλώνα.

Β Παραλ. 33,11 Δια τούτο ο Κυριος έφερεν εναντίον αυτών τους στρατηγούς του στρατού του βασιλέως της Ασυρίας, οι οποίοι και συνέλαβον τον Μανασσήν, τον έδεσαν και δεμένον με χειροπέδας τον έφεραν εις την Βαβυλώνα.

Β Παραλ. 33,12 και ως εθλίβη, εζήτησε το πρόσωπον Θεού τού Κυρίου αυτού και εταπεινώθη σφόδρα από προσώπου Θεού

πατέρων αυτού.

B Παραλ. 33,12 Ο Μανασσής επειδή κατεβαρύνθη πολύ από την θλίψιν, ικέτευσε Κυριον τον Θεόν, εταπεινώθη πάρα πολύ ενώπιον του Θεού των πατέρων του

B Παραλ. 33,13 και προσηύξατο προς αυτόν, και επήκουσεν αυτού· και επήκουσε της βοής αυτού και επέστρεψεν αυτόν εις Ιερουσαλήμ επί την βασιλείαν αυτού· και έγνω Μανασσής, ότι Κύριος αυτός εστι Θεός.

B Παραλ. 33,13 και προσευχήθη προς τον Θεόν. Ο δε Θεός ήκουσε την θερμήν προσευχήν του, τον απηλευθέρωσε και τον επανέφερεν εις την Ιερουσαλήμ στον βασιλικόν του θρόνον. Ο Μανασσής έμαθε τότε καλά, ότι ο Κυριος αυτός είναι ο αληθινός Θεός.

B Παραλ. 33,14 και μετά ταύτα ωκοδόμησε τείχος έξω της πόλεως Δαυίδ από λιβός κατά Γιών εν τώ χειμάρω και κατά την είσοδον την διά της πύλης της ιχθυϊκής εκπορευομένων την πύλην την κυκλόθεν και εις Οφλά και ύψωσε σφόδρα. και κατέστησεν άρχοντας της δυνάμεως εν πάσαις ταίς πόλεσι ταίς τειχήρσιν εν Ιούδα

B Παραλ. 33,14 Μετά ταύτα ο Μανασσής οικοδόμησε το έξω από την πόλιν Δαυίδ τείχος προς δυσμάς πλησίον της πηγής Γιών και του χειμάρρου Κέδρων μέχρι της εισόδου της πύλης των ιχθύων, ώστε αυτό περιέκλεισε την έξοδον της πύλης, την Οφλά. Υψωσε αυτό εις μέγα ύψος, εγκατέστησε δε διοικητάς του στρατού εις όλας τας οχυράς πόλεις της Ιουδαίας.

B Παραλ. 33,15 και περιείλε τους θεούς τους αλλοτρίους και το γλυπτόν εξ οίκου Κυρίου και πάντα τα θυσιαστήρια, ά ωκοδόμησεν εν όρει οίκου Κυρίου και εν Ιερουσαλήμ και έξωθεν της πόλεως.

B Παραλ. 33,15 Εξέβαλε τα αγάλματα των ξένων θεών και το γλυπτόν άγαλμα από τον ναόν του Κυρίου. Επίσης εκρήμνισεν όλα τα θυσιαστήρια, τα οποία ειχεν οικοδομήσει στο όρος του ναού του Κυρίου εν Ιερουσαλήμ και έξω από την πόλιν.

B Παραλ. 33,16 και κατώρθωσε το θυσιαστήριον Κυρίου και εθυσίασεν επ αυτό θυσίαν σωτηρίου και αινέσεως και είπε τώ Ιούδα τού δουλεύειν Κυρίω Θεώ Ισραήλ·

B Παραλ. 33,16 Ανώρθωσε το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων του Κυρίου και επάνω εις αυτό προσέφερε θυσίας σωτηρίου και αινέσεως και προέτρεψεν εντόνως τους Ιουδαίους να λατρεύουν Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ.

B Παραλ. 33,17 πλήν έτι ο λαός επί των υψηλών εθυσίαζε, πλήν Κύριος ο Θεός αυτών.

B Παραλ. 33,17 Παρ' όλα όμως αυτά ο λαός εξακολουθούσε να προσφέρει θυσίας στους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους. Εν τούτοις ο Κυριος ο Θεός ήτο μαζή των.

B Παραλ. 33,18 και τα λοιπά των λόγων Μανασσή και η προσευχή αυτού η προς τον Θεόν και λόγοι των ορώντων των λαλούντων προς αυτόν επ ονόματι Θεού Ισραήλ

B Παραλ. 33,18 Τα υπόλοιπα έργα του Μανασσή, όπως η προσευχή του προς τον Θεόν, και οι λόγοι των προφητών, οι οποίοι του ωμιλούσαν εν ονόματι του Θεού του Ισραήλ,

B Παραλ. 33,19 ιδού επί λόγων προσευχής αυτού, ως και επήκουσεν αυτού, και πάσαι αι αμαρτίαι αυτού και αποστάσεις αυτού και οι τόποι, εφ οίς ωκοδόμησεν εν αυτοίς τα υψηλά και έστησεν εκεί άλση και γλυπτά, πρό τού επιστρέψαι, ιδού γέγραπται επί των λόγων των ορώντων.

B Παραλ. 33,19 η εις τα λόγια της προσευχής του απάντησις του Θεού, πως δηλαδή εισήκουσεν ο Θεός αυτόν, αι αμαρτίαι του, αι αποστασίαι του και τα μέρη εις τα οποία αυτός ειχεν ανοικοδομήσει τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, τα αγάλματα της Αστάρτης και τα άλλα γλυπτά αγάλματα, τα οποία ειχε τοποθετήσει και ελάτρευεν ως θεούς πριν μετανοήση, είναι όλα αυτά γραμμένα εις τα βιβλία των προφητών.

B Παραλ. 33,20 και κοιμήθη Μανασσής μετά των πατέρων αυτού, και έθαψαν αυτόν εν παραδείσω οίκου αυτού· και εβασίλευσεν αντ αυτού Αμών υιός αυτού.

B Παραλ. 33,20 Ο Μανασσής απέθανε και τον έθαψαν με τους πατέρας του εις ένα κήπον του οίκου του. Αντί δε αυτού εβασίλευσεν ο υιός του Αμών.

B Παραλ. 33,21 Ων ετών είκοσι και δύο Αμών εν τώ βασιλεύειν αυτόν και δύο έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 33,21 Όταν ο Αμών ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ήτο είκοσι δύο ετών. Εβασίλευσε δε επί δύο έτη εις την Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 33,22 και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου, ως εποίησε Μανασσής ο πατήρ αυτού, και πάσι τοίς ειδώλοις, οίς εποίησε Μανασσής ο πατήρ αυτού, έθυεν Αμών και εδούλευσεν αυτοίς.

B Παραλ. 33,22 Διέπραξε και αυτός το μέγα αμάρτημα της ειδωλολατρείας, όπως και ο πατήρ του ο Μανασσής, εθυσίαζεν εις αυτά και τα υπηρετούσε δουλικώς.

B Παραλ. 33,23 και ουκ εταπεινώθη εναντίον Κυρίου, ως εταπεινώθη Μανασσής ο πατήρ αυτού, ότι υιός αυτού Αμών επλήθυνε πλημμέλειαν.

B Παραλ. 33,23 Αλλά δεν εταπεινώθη ενώπιον του Κυρίου, όπως ειχε ταπεινωθή και μετενόησε ο Μανασσής ο πατήρ του. Εξ αντιθέτου ο υιός του Μανασσή ο Αμών διέπραξε πλήθος ανομιών.

B Παραλ. 33,24 και επέθεντο αυτώ οι παίδες αυτού και επάταξαν αυτόν εν οίκω αυτού.

B Παραλ. 33,24 Οι δούλοι του όμως έκαμαν συνωμοσίαν εναντίον του και τον εφόνευσαν μέσα στον οίκον του.

B Παραλ. 33,25 και επάταξεν ο λαός της γής τους επιθεμένους επί τον βασιλέα Αμών, και εβασίλευσεν ο λαός της γής τον Ιωσίαν υιόν αυτού αντ αυτού.

B Παραλ. 33,25 Αλλ' ο λαός της χώρας εθανάτωσε τους συνωμοτήσαντας εναντίον του βασιλέως Αμών, ανεβίβασε δε στον βασιλικόν θρόνον αντ' αυτού τον υιόν του Ιωσίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

B Παραλ. 34,1 Ων οκτώ ετών Ιωσίας εν τώ βασιλεύσαι αυτόν και τριάκοντα και έν έτος εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 34,1 Όταν ο Ιωσίας ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ήτο οκτώ ετών· εβασίλευσε δε εις την Ιερουσαλήμ επί τριάκοντα και εν έτη.

B Παραλ. 34,2 και εποίησε το ευθές εναντίον Κυρίου και επορεύθη εν οδοίς Δαυίδ τού πατρός αυτού και ουκ εξέκλινε δεξιά και αριστερά.

B Παραλ. 34,2 Αυτός έπραξε το ορθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, εβάδισεν εις τας οδούς της ευσεβείας του προπάτορός του Δαυίδ, δεν εξέκλινεν ουτε δεξιά ουτε αριστερά.

B Παραλ. 34,3 και εν τώ ογδώω έτει της βασιλείας αυτού -και αυτός έτι παιδάριον- ήρξατο τού ζητήσαι Κύριον τον Θεόν

Δαβίδ τού πατρός αυτού. και εν τώ δωδεκάτω έτει της βασιλείας αυτού ήρξατο τού καθαρίσαι τον Ιούδαν και την Ιερουσαλήμ από των υψηλών και των άλσεων και από των περιβωμίων και από των χωνευτών.

Β Παραλ. 34,3 Κατά το όγδοον έτος της βασιλείας του, όταν ακόμη ήτο νεαρός, ήρχισε να λατρεύη εν επιγνώσει Κυριον τον Θεόν του προπάτορός του Δαβίδ. Κατά δε το δωδέκατον έτος της βασιλείας του άρχισε να καθαρίζει την χώραν της Ιουδαίας και την πόλιν της Ιερουσαλήμ από τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, από τα άλση της Ασάρτης, από τους βωμούς και από τα χυτά αγάλματα.

Β Παραλ. 34,4 και κατέσπασε τα κατά πρόσωπον αυτού θυσιαστήρια των Βααλίμ και τα υψηλά τα επ αυτών και έκοψε τα άλση και τα γλυπτά και τα χωνευτά συνέτριψε και έλέπτυνε και έριψεν επί πρόσωπον των μνημάτων των θυσιαζόντων αυτοίς

Β Παραλ. 34,4 Διέταξε και εκρήμνισαν έμπροσθέν του τα θυσιαστήρια του Βααλ, τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους, κατέκοψε τα αγάλματα της Ασάρτης, τα δε γλυπτά και χωνευτά αγάλματα συνέτριψε, τα έκαμε μικρά κομμάτια και τα συντρίμματά των τα έρριψεν επάνω εις τα μνήματα εκείνων, οι οποίοι, όταν εζούσαν, εθυσίαζαν εις αυτά.

Β Παραλ. 34,5 και οστά ιερέων κατέκαυσεν επί τα θυσιαστήρια και εκαθάρισε τον Ιούδαν και την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 34,5 Ο Ιωσίας κατέκαυσε τα οστά των ιερέων επάνω εις τα ειδωλολατρικά αυτά θυσιαστήρια και εκαθάρισεν έτσι από τον μολυσμόν της ειδωλολατρείας την χώραν της Ιουδαίας και την πόλιν Ιερουσαλήμ,

Β Παραλ. 34,6 και εν πόλεσι Μανασσή και Εφραίμ και Συμεών και Νεφθαλί και τοίς τόποις αυτών κύκλω

Β Παραλ. 34,6 καθώς επίσης και τας πόλεις των φυλών Μανασσή, Εφραίμ, Συμεών και Νεφθαλί και τας γύρω από αυτάς περιοχάς,

Β Παραλ. 34,7 και κατέσπασε τα θυσιαστήρια και τα άλση, και είδωλα κατέκοψε λεπτά και πάντα τα υψηλά έκοψεν από πάσης της γής Ισραήλ, και απέστρεψεν εις Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 34,7 εθρυσμάτισε τα ειδωλολατρικά θυσιαστήρια, τα δε αγάλματα της Ασάρτης συνέτριψεν εις λεπτά τεμάχια.

Όλους τους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους κατέστρεψε καθ' όλην την έκτασιν της ιουδαϊκής χώρας. Επειτα δε από αυτά επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 34,8 Καί εν τώ έτει τώ οκτωκαιδεκάτω της βασιλείας αυτού τού καθαρίσαι την γήν και τον οίκον απέστειλε τον Σαφάν υιόν Εσελία και τον Μαασά άρχοντα της πόλεως και τον Ιουάχ υιόν Ιωάχαζ τον υπομνηματογράφον αυτού κραταιώσαι τον οίκον Κυρίου τού Θεού αυτού.

Β Παραλ. 34,8 Κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του, αφού ήδη είχε καθαρίσει την χώραν και τον ναόν του Θεού από τον μολυσμόν της ειδωλολατρείας, απέστειλεν ο Ιωσίας τον Σαφάν ο υιόν του Εσελία, τον Μαασά τον άρχοντα της πόλεως Ιερουσαλήμ, τον υιόν του Ιωάχαζ Ιουάχ, τον αρχιεοφύλακά του, δια να συσκεφθούν περί της επιδιορθώσεως του ναού Κυρίου του Θεού του.

Β Παραλ. 34,9 και ήλθον προς Χελκίαν τον ιερέα τον μέγαν και έδωκαν το αργύριον το εισενεχθέν εις οίκον Θεού, ό συνήγαγον οι Λευίται φυλάσσοντες την ύλην εκ χειρός Μανασσή και Εφραίμ και των αρχόντων και από παντός καταλοίπου εν Ισραήλ και υιών Ιούδα και Βενιαμίν και οικούντων εν Ιερουσαλήμ,

Β Παραλ. 34,9 Ηλθαν, λοιπόν, προς τον αρχιερέα Χελκίαν και παρέδωσαν τα χρήματα, τα οποία είχαν προσφερθή εις τον ναόν του Θεού και τα οποία είχαν συγκεντρώσει οι Λευίται οι θυρωροί. Αυτά τα χρήματα είχαν προσφερθή από τας φυλάς Μανασσή και Εφραίμ και από τους αρχηγούς όλων των άλλων Ισραηλιτών, των ανδρών της φυλής Ιούδα και του Βενιαμίν και των κατοίκων της Ιερουσαλήμ

Β Παραλ. 34,10 και έδωκαν αυτό επί χείρα ποιούντων τα έργα οι καθεσταμένοι εν οίκω Κυρίου και έδωκαν αυτό ποιούσι τα έργα, οι έποιουν εν οίκω Κυρίου, επισκευάσαι και κατισχύσαι τον οίκον.

Β Παραλ. 34,10 Αυτό το χρήμα το παρέδωσαν εις τα χέρια των εργολάβων, οι οποίοι ήσαν υπεύθυνοι δια την συντήρησιν του οίκου του Κυρίου. Αυτοί δε οι εργολάβοι έδιδαν τα χρήματα στους εργάτας, οι οποίοι θα ανελάμβαναν να εργασθούν στον ναόν του Κυρίου δια την επιδιόρθωσιν και ενίσχυσιν αυτού.

Β Παραλ. 34,11 και έδωκαν τοίς τέκτοσι και τοίς οικοδόμοις αγοράσαι λίθους τετραπέδους και ξύλα εις δοκούς στεγάσαι τους οίκους, ούς εξωλόθρευσαν βασιλείς Ιούδα·

Β Παραλ. 34,11 Αυτοί έδωσαν χρήματα στους ξυλουργούς και τους κτίστας να αγοράσουν λίθους πελεκημένους και ξύλα ως δοκούς, δια να στεγάσουν τα διαμερίσματα εκείνα του ναού, τα οποία οι ασεβείς βασιλείς του Ιούδα είχαν καταστρέψει.

Β Παραλ. 34,12 και οι άνδρες εν πίστει επί των έργων, και επ αυτών επισκοποι Ιέθ και Αβδίας οι Λευίται εξ υιών Μεραρί και Ζαχαρίας και Μοσολλάμ εκ των υιών Καάθ επισκοπεύν και πάς Λευίτης και πάς συνιών εν οργάνοις ωδών.

Β Παραλ. 34,12 Οι εργάται αυτοί ειργάσθησαν πιστώς εις την εργασίαν των. Επόπται δε εις αυτούς ήσαν οι Λευίται Ιέθ και Αβδίας από τους απογόνους του Μεραρί ο Ζαχαρίας και ο Μοσολλάμ από τους απογόνους του Καάθ. Αυτοί επέβλεπον τας εργασίας, μαζί δε με αυτούς και κάθε Λευίτης, μάλιστα δε εκείνοι οι οποίοι ε γνώριζαν και ημπορούσαν να παίζουν μουσικά όργανα.

Β Παραλ. 34,13 και επί των νωτοφόρων και επί πάντων των ποιούντων τα έργα εργασία και εργασία, και από των Λευιτών γραμματείς και κριταί και πυλωροί.

Β Παραλ. 34,13 Αυτοί επίσης επέβλεπαν τους αχθοφόρους και διηθύνον γενικώς όλους εκείνους, οι οποίοι ειργάζοντο εις τας διαφόρους εργασίας. Μεταξύ δε αυτών υπήρχον ακόμη και Λευίται γραμματείς, κριταί και θυρωροί.

Β Παραλ. 34,14 και εν τώ εκφέρειν αυτούς το αργύριον το εισοδιασθέν εις οίκον Κυρίου εύρε Χελκίας ο ιερές βιβλίον νόμου Κυρίου διά χειρός Μωυσή.

Β Παραλ. 34,14 Όταν αυτοί μετέφεραν στον ναόν του Κυρίου το εισπραχθέν αργύριον, ο αρχιερέας Χελκίας εύρε τότε το βιβλίον του Νομου του Κυρίου, το οποίον είχε γραφή από το χέρι του Μωϋσέως.

Β Παραλ. 34,15 και απεκρίθη Χελκίας και είπε προς Σαφάν τον γραμματέα· βιβλίον νόμου εύρον εν οίκω Κυρίου· και έδωκε Χελκίας το βιβλίον τώ Σαφάν.

Β Παραλ. 34,15 Ο Χελκίας ωμίλησε προς τον γραμματέα Σαφάν σχετικώς και του είπε· "ευρήκα το βιβλίον του Νομου στον ναόν του Κυρίου". Ο Χελκίας παρέδωσε το βιβλίον αυτό στον Σαφάν.

Β Παραλ. 34,16 και εισήνεγκε Σαφάν το βιβλίον προς τον βασιλέα και απέδωκεν έτι τώ βασιλεί λόγον· πάν το δοθέν αργύριον εν χειρί των παιδών σου των ποιούντων το έργον,

Β Παραλ. 34,16 Ο Σαφάν έφερε το βιβλίον αυτό προς τον βασιλέα και συγχρόνως έδωσεν εις αυτόν λογαριασμόν δια το

αργύριον του ναού και είπεν· "όλον το χρήμα, το οποίον ευρέθη, εδόθη στους δούλους σου, οι οποίοι έχουν αναλάβει να κάμουν το έργον της επιδιορθώσεως του ναού.

Β Παραλ. 34,17 και εχώνευσαν το αργύριον το ευρεθέν εν οίκω Κυρίου και έδωκαν επί χείρα των επισκόπων και επί χείρα των ποιούντων την εργασίαν.

Β Παραλ. 34,17 Ηριθμήθη, δηλαδή, το κατατεθέν αργύριον στον ναόν και το παρέδωκαν εις τα χέρια των εποπτών. Εκείνοι πάλιν παρέδωκαν αυτό εις εκείνους, που ανέλαβαν την εκτέλεσιν της εργασίας στον ναόν".

Β Παραλ. 34,18 και απήγγειλε Σαφάν ο γραμματεύς τώ βασιλεί λόγον λέγων· βιβλίον δέδωκέ μοι Χελκίας ο ιερεύς και ανέγνω αυτό Σαφάν εναντίον τού βασιλέως.

Β Παραλ. 34,18 Ο γραμματεύς Σαφάν κατέστησε συγχρόνως γνωστόν στον βασιλέα και περί του βιβλίου και είπε· "ο αρχιερεύς ο Χελκίας μου έδωκε βιβλίον". Ο Σαφάν ανέγνωσε το βιβλίον αυτό ενώπιον του βασιλέως.

Β Παραλ. 34,19 και εγένετο ως ήκουσεν ο βασιλεύς τους λόγους τού νόμου, και διέρηξε τα ιμάτια αυτού.

Β Παραλ. 34,19 Όταν ο βασιλεύς ήκουσε τους λόγους του Νόμου, έσχισε τα ενδύματά του.

Β Παραλ. 34,20 και ενετείλατο βασιλεύς τώ Χελκία και τώ Αχικάμ υιό Σαφάν και τώ Αβδών υιό Μιχαία και τώ Σαφάν τώ γραμματεί και τώ Ασαΐα παιδί τού βασιλέως λέγων·

Β Παραλ. 34,20 Ο βασιλεύς έδωσε τότε εντολήν στον Χελκίαν και τον Αχικάμ, υιόν του Σαφάν, τον Αβδών υιόν του Μιχαία, τον Σαφάν τον γραμματέα, και τον Ασαΐα τον δούλον του και τους είπε·

Β Παραλ. 34,21 πορευθήτε ζητήσατε τον Κύριον περί εμού και περί παντός τού καταλειφθέντος εν Ισραήλ και Ιούδα περί των λόγων τού βιβλίου τού ευρεθέντος, ότι μέγας ο θυμός Κυρίου εκκέκασται εν ημίν, διότι ουκ εισήκουσαν οι πατέρες ημών των λόγων Κυρίου τού ποιήσαι κατά πάντα τα γεγραμμένα εν τώ βιβλίω τούτω.

Β Παραλ. 34,21 "πηγαίνετε και ζητήσετε να μάθετε από τον Κυριον, ποίαν σχέσιν έχουν τα λόγια του βιβλίου αυτού δι' εμέ και δι' όλους τους απομείναντας Ισραηλίτας και Ιουδαίους, διότι από αυτό φαίνεται, ότι έχει ανάψει μεγάλος ο θυμός του Κυριου εναντίον μας, επειδή οι πατέρες μας δεν υπήκουσαν και δεν συνεμορφώθησαν προς τα λόγια του Κυριου, δια να εφαιμόσουν όλες τας εντολάς, που είναι γραμμένα στο βιβλίον τούτο.

Β Παραλ. 34,22 και επορευθή Χελκίας και οίς είπεν ο βασιλεύς προς Ολδαν την προφήτιν γυναίκα Σελλήμ υιού Θεκωέ υιού Αράς φυλάσσουν τας εντολάς -και αυτή κατώκει εν Ιερουσαλήμ εν μασαναί- και ελάλησαν αυτή κατά ταύτα.

Β Παραλ. 34,22 Ο Χελκίας επήγε μαζί με εκείνους, τους οποίους ώρισεν ο βασιλεύς, προς την Ολδαν την προφήτιδα, σύζυγον του Σελλήμ υιού του Θεκωέ του υιού του Αράς, η οποία εφοβείτο τον Κυριον και ετήρει τας εντολάς του. -Αυτή η Ολδα κατοικούσεν εις την Ιερουσαλήμ εις την δευτέραν συνοικίαν. -Οι απεσταλμένοι της είπαν, όσα διετάχθησαν από τον βασιλέα.

Β Παραλ. 34,23 και είπεν αυτοίς· ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· είπατε τώ ανδρί τώ αποστείλαντι υμάς προς με.

Β Παραλ. 34,23 Η Ολδα απήντησεν εις αυτούς· "είπέτε στον άνδρα, ο οποίος σας έστειλε προς εμέ,

Β Παραλ. 34,24 ούτω λέγει Κύριος· ιδού εγώ επάγω επί τον τόπον τούτον κακά, τους πάντας λόγους τους γεγραμμένους εν τώ βιβλίω τώ ανεγνωσμένω εναντίον τού βασιλέως Ιούδα,

Β Παραλ. 34,24 αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ επιφέρω συμφοράς στον τόπον τούτον, σύμφωνα με τους λόγους, που είναι γραμμένοι στο βιβλίον, το οποίον ανεγνώσθη ενώπιον του βασιλέως των Ιουδαίων.

Β Παραλ. 34,25 ανθ ών εγκατέλιπόν με και εθυμίασαν θεοίς αλλοτρίοις, ινα παροργίσωσι με εν πάσι τοίς έργοις των χειρών αυτών· και ξεκαούθη ο θυμός μου εν τώ τόπω τούτω και ου σβεσθήσεται.

Β Παραλ. 34,25 Θα εξαποστείλω δε τας συμφοράς αυτάς, επειδή οι Ιουδαίοι με εγκατέλιπαν και προσέφεραν θυμίαμα εις ξένους ειδωλολατρικούς θεούς, ώστε να με παροργίσουν με όλα τα έργα των χειρών των. Ο θυμός μου άναψε εναντίον του τόπου τούτου και δεν θα σβήση.

Β Παραλ. 34,26 και επί βασιλέα Ιούδα τον αποστείλαντα υμάς τού ζητήσαι τον Κύριον ούτως ερείτε αυτό· ούτω λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· τους λόγους, ούς ήκουσας,

Β Παραλ. 34,26 Ειδικώτερον στον βασιλέα του Ιούδα, ο οποίος σας έστειλε να ζητήσετε και να μάθετε παρά του Κυριου το θέλημά του, θα πήτε εις αυτόν τα εξής· Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ ως προς τους λόγους, που ήκουσες και οι οποίοι προαναγγέλλουν τιμωρίας.

Β Παραλ. 34,27 και ενετράπη η καρδιά σου και εταπεινώθησ από προσώπου μου εν τώ ακούσαι σε τους λόγους μου επί τον τόπον τούτον και επί τους κατοικούντας αυτόν και εταπεινώθησ εναντίον μου και διέρηξας τα ιμάτια σου και έκλαυσας κατεναντίον μου, και εγώ ήκουσα, φησί Κύριος·

Β Παραλ. 34,27 Επειδή η καρδιά σου μετενόησε και εταπεινώθησ ενώπιόν μου, μόλις ήκουσες τους απειλητικούς τούτους λόγους εναντίον του τόπου αυτού και εναντίον εκείνων που τον κατοικούν, και μετενόησες ενώπιόν μου και έσχισες τα ενδύματά σου από λύπην και έκλαυσεσ συντετριμμένος ενώπιόν μου, εγώ σε ήκουσα, λέγει ο Κυριος.

Β Παραλ. 34,28 ιδού προστιθήμι σε προς τους πατέρας σου, και προστεθήση προς τα μνήματά σου εν ειρήνη, και ουκ όψονται οι οφθαλμοί σου εν πάσι τοίς κακοίς, οίς εγώ επάγω επί τον τόπον τούτον και επί τους κατοικούντας αυτόν. και απέδωκαν τώ βασιλεί λόγον,

Β Παραλ. 34,28 Ιδού, εγώ θα σε αφήσω να αποθάνης εν ειρήνη και να προστεθής στους πατέρας σου. Θα προστεθής εις τα μνήματα των προπατόρων σου αποθνήσκων εν ειρήνη και έτσι τα μάτια σου δεν θα ίδουν καμμίαν από τας συμφοράς, τας οποίας εγώ θα εξαποστείλω εναντίον του τόπου τούτου και εναντίον εκείνων, που κατοικούν εις αυτόν". Οι απεσταλμένοι μετέφεραν την απάντησιν αυτήν προς τον βασιλέα.

Β Παραλ. 34,29 και απέστειλεν ο βασιλεύς και συνήγαγε τους πρεσβυτέρους Ιούδα και Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 34,29 Απέστειλεν ο βασιλεύς αγγελιαφόρους και συνεκέντρωσε τους πρεσβυτέρους της Ιουδαίας και της πόλεως Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 34,30 και ανέβη ο βασιλεύς εις οίκον Κυριου και πάς Ιούδα και οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ και οι ιερείς και οι Λευίται και πάς ο λαός από μικρού έως μεγάλου· και ανέγνω εν ωσίν αυτών πάντας λόγους βιβλίου της διαθήκης τους ευρεθέντας εν οίκω Κυριου.

Β Παραλ. 34,30 Ανέβηκεν ο βασιλεύς στον ναόν του Κυριου και μαζί με αυτόν ανέβηκαν όλοι οι Ιουδαίοι, οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι ιερείς και οι Λευίται και όλος ο λαός από τον μικρότερον έως τον μεγαλύτερον. Εκεί ο βασιλεύς ανέγνωσεν εις επήκοον αυτών όλους τους λόγους του βιβλίου της διαθήκης, οι οποίοι ευρέθησαν στον ναόν του Κυριου.

Β Παραλ. 34,31 και έστη ο βασιλεύς επί τον στύλον και διέθετο διαθήκην εναντίον Κυρίου τού πορευθήναι ενώπιον Κυρίου τού φυλάσσειν τας εντολάς αυτού και μαρτύρια και προστάγματα αυτού εν όλη καρδιά και εν όλη ψυχή, ώστε ποιείν τους λόγους της διαθήκης τους γεγραμμένους επί τώ βιβλίω τούτω.

Β Παραλ. 34,31 Επειτα ο βασιλεύς εστάθη όρθιος εις υψηλόν βάθρον και έκαμε διαθήκην ενώπιον του Κυρίου και έδωσε την υπόσχεσιν, ότι οι Ιουδαίοι θα πορευθούν ενώπιον του Κυρίου φυλάσσοντες τας εντολάς αυτού, τα μαρτύριά του και τα προστάγματά του με όλην των την καρδιαν και με όλην των την ψυχήν. Θα εφαρμόζουν τας εντολάς της διαθήκης, αι οποιαί είναι γραμμέναι στο βιβλίον τούτο.

Β Παραλ. 34,32 και έστησε πάντας τους ευρεθέντας εν Ιερουσαλήμ και Βενιαμίν, και εποίησαν οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ διαθήκην εν οίκω Κυρίου Θεού πατέρων αυτών.

Β Παραλ. 34,32 Επειτα υπεχρέωσεν όλους, όσοι ευρέθησαν εις την Ιερουσαλήμ, όπως και της φυλής Βενιαμίν, να μείνουν πιστοί εις την διαθήκην αυτήν του Κυρίου. Οι κατοικοι της Ιερουσαλήμ συνεμορφώθησαν και έπραξαν σύμφωνα με την διαθήκην του Θεού, του Θεού των πατέρων των.

Β Παραλ. 34,33 και περιείλεν Ιωσίας τα πάντα βδελύγματα εκ πάσης της γής, ή ήν υιών Ισραήλ, και εποίησε πάντας τους ευρεθέντας εν Ιερουσαλήμ και εν Ισραήλ τού δουλεύειν Κυρίω Θεώ αυτών πάσας τας ημέρας αυτού· ουκ εξέκλινεν από όπισθεν Κυρίου Θεού πατέρων αυτού.

Β Παραλ. 34,33 Επειτα ο Ιωσίας έβγαλεν όλα τα βδελυρά είδωλα από όλην την χώραν, η οποια ανήκεν στους Ισραηλίτας, και υπεχρέωσε καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του όλους, όσοι ευρέθησαν εις την Ιερουσαλήμ και εις την χώραν του Ισραήλ, να γίνουν και να μείνουν όλας τας ημέρας της ζωής των δούλοι Κυρίου του Θεού των. Ο ίδιος δε δεν παρεξέκλινε καθόλου από την ευθειαν οδόν, αλλά ηκολούθησε τον Κυριον και Θεόν των πατέρων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Β Παραλ. 35,1 Καί εποίησεν Ιωσίας το φασέκ τώ Κυρίω Θεώ αυτού, και έθυσε το φασέκ τή τεσσαρεσκαιδεκάτη ημέρα τού μηνός τού πρώτου.

Β Παραλ. 35,1 Ο Ιωσίας εόρτασε το Πασχα προς δόξαν Κυρίου του Θεού αυτού. Προσέφερεν ως θυσίαν τον πασχάλιον αμνόν κατά την δεκάτην τετάρτην ημέραν του πρώτου μηνός.

Β Παραλ. 35,2 και έστησε τους ιερείς επί τας φυλακάς αυτών και κατίσχυσεν αυτούς εις τα έργα οίκου Κυρίου.

Β Παραλ. 35,2 Διόρισε τους ιερείς εις τας υπηρεσίας των και τους ανεθάρυννε να εκτελούν τας εργασίας των στον ναόν του Κυρίου.

Β Παραλ. 35,3 και ειπε τοίς Λευίταις τοίς δυνατοίς εν παντί Ισραήλ τού αγιασθήναι αυτούς τώ Κυρίω, και έθηκαν την κιβωτόν την αγίαν εις τον οίκον, ον οικοδόμησε Σαλωμών υιός Δαυίδ τού βασιλέως Ισραήλ. και ειπεν ο βασιλεύς· ουκ έστιν υμίν επ ώμων άραι ουδέν· νύν ούν λειτουργήσατε τώ Κυρίω Θεώ υμών και τώ λαώ αυτού Ισραήλ

Β Παραλ. 35,3 Εις δε τους Λευίτας, οι οποιοί είχαν ως καθήκον να διδάσκουν όλον τον ισραηλιτικόν λαόν και ήσαν αφιερωμένοι στον Κυριον, ειπε και έθεσαν την Ιεράν Κιβωτόν στον ναόν, τον οποίον οικοδόμησεν ο Σολομών ο υιός του Δαυίδ του βασιλέως του ισραηλιτικού λαού. Και προσέθεσεν ο βασιλεύς. "Δεν υπάρχει πλέον ανάγκη να σηκώνετε τίποτε επάνω στους ώμους σας. Από τώρα και στο εξής θα προσφέρετε τας άλλας υπηρεσίας εις Κυριον τον Θεόν σας και στον λαόν αυτού τον ισραηλιτικόν.

Β Παραλ. 35,4 και ετοιμάσθητε κατ οίκους πατριών υμών και κατά τας εφημερίας υμών κατά την γραφήν Δαυίδ βασιλέως Ισραήλ και διά χειρός Σαλωμών υιού αυτού

Β Παραλ. 35,4 Τακτοποιηθήτε κατά τους πατριαρχικούς σας οίκους και κατά τας τάξεις σύμφωνα με την ταξινόμησιν σας, την οποίαν γραπτώς παρέδωκεν ο Δαυίδ ο βασιλεύς του Ισραήλ και η οποια παρεδόθη μέχρις ημών δια του υιού του του Σολομώντος.

Β Παραλ. 35,5 και στήτε εν τώ οίκω κατά τας διαιρέσεις οίκων πατριών υμών τοίς αδελφοίς υμών υιοίς τού λαού, και μερίς οίκου πατριάς τοίς Λευίταις,

Β Παραλ. 35,5 Να είσθε, λοιπόν, πάντοτε έτοιμοι προς υπηρεσίαν στον ναόν του Κυρίου, σύμφωνα με τας τάξεις των πατριαρχικών σας οίκων μεταξύ των αδελφών σας του ισραηλιτικού λαού. Θα υπάρχει λοιπόν, δια τους Λευίτας μία κατανομή σύμφωνα με τους οίκους των πατριαρχικών οικογενειών των.

Β Παραλ. 35,6 και θύσατε το φασέκ και ετοιμάσατε τοίς αδελφοίς υμών τού ποιήσαι κατά τον λόγον Κυρίου διά χειρός Μωυσή.

Β Παραλ. 35,6 Βοηθήσατε, λοιπόν, εις την θυσίαν του Πασχα και ετοιμάσατε αυτήν δια τους αδελφούς σας σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου, που εδόθη δια μέσου του Μωυσέως".

Β Παραλ. 35,7 και απήρξατο Ιωσίας τοίς υιοίς τού λαού πρόβατα και αμνούς και ερίφους από των τέκνων των αιγών, πάντα εις το φασέκ, και πάντας τους ευρεθέντας εις αριθμόν τριακόνα χιλιάδας και μόσχων τρεις χιλιάδας· ταύτα από της υπάρξεως τού βασιλέως.

Β Παραλ. 35,7 Ο βασιλεύς Ιωσίας έκαμεν αρχήν και έδωσεν στον λαόν πρόβατα, αμνούς, ερίφια αιγών· έδωσεν όλα αυτά δια το Πασχα και δι' όλους εκείνους, οι οποιοί ευρέθησαν εκεί. Ο αριθμός των προβάτων, που προσεφέρθησαν, ανήλθεν εις τριακόνα χιλιάδας, των δε μόσχων εις τρεις χιλιάδας. Ολα δε αυτά προήρχοντο από την ιδιαίτεραν περιουσίαν του βασιλέως.

Β Παραλ. 35,8 και οι άρχοντες αυτού απήρξαντο τώ λαώ και τοίς ιερεύσι και τοίς Λευίταις· έδωκε δε Χελκίας και Ζαχαρίας και Ιειήλ οι άρχοντες τοίς ιερεύσιν οίκου Θεού και έδωκεν εις το φασέκ πρόβατα και αμνούς και ερίφους δισχίλια εξακόσια και μόσχους τριακοσίους.

Β Παραλ. 35,8 Και οι άρχοντες του βασιλέως προσέφεραν στον λαόν, στους ιερείς και στους Λευίτας ζώα προς θυσίας. Ο Χελκίας, ο Ζαχαρίας, ο Ιειήλ, οι αρχηγοί, έδωκαν στους ιερείς του ναού του Θεού δια το Πασχα δύο χιλιάδας εξακόσια πρόβατα, αμνούς και ερίφια και τριακοσίους μόσχους.

Β Παραλ. 35,9 και Χωνενίας και Βαναίας και Σαμαίας και Ναθαναήλ αδελφός αυτού και Ασαβίας και Ιειήλ και Ιωζαβάδ άρχοντες των Λευιτών απήρξαντο τοίς Λευίταις εις το φασέκ πρόβατα πεντακισχίλια και μόσχους πεντακοσίους.

Β Παραλ. 35,9 Ο Χωνενίας, ο Βαναίας, ο Σαμαίας και ο αδελφός του ο Ναθαναήλ, ο Ασαβίας, ο Ιειήλ, ο Ιωζαβάδ, οι αρχηγοί των Λευιτών έδωκαν προθύμως προς τους Λευίτας δια το Πασχα πέντε χιλιάδας πρόβατα και πεντακοσίους μόσχους.

B Παραλ. 35,10 και κατωρθώθη η λειτουργία, και έστησαν οι ιερείς επί την στάσιν αυτών και οι Λευίται επί τας διαιρέσεις αυτών κατά την εντολήν τού βασιλέως

B Παραλ. 35,10 Έτσι δε ετακτοποιήθη η όλη υπηρεσία. Οι ιερείς ίσταντο εις τας θέσεις των, οι Λευίται εις τας τάξεις των, σύμφωνα με την εντολήν του βασιλέως.

B Παραλ. 35,11 και έθυσαν το φασέκ, και προσέχεαν οι ιερείς το αίμα εκ χειρός αυτών, και οι Λευίται εξέδειραν.

B Παραλ. 35,11 Οι Λευίται εθυσίαζαν τας πασχαλινάς θυσίας, οι δε ιερείς ελάμβαναν τα αίμα των θυσιών από τα χέρια των Λευιτών και έχυναν αυτό στο θυσιαστήριον. Οι Λευίται είχαν αναλάβει επί πλέον το έργον της εκδοράς των θυσιαζομένων ζώων.

B Παραλ. 35,12 και ητοίμασαν την ολοκαύτωσιν παραδούναι αυτοίς κατά την διαίρεσιν κατ οίκους πατριών τοίς υιοίς τού λαού τού προσάγειν τώ Κυρίω, ως γέγραπται εν βίβλω Μωυσή, και ούτως εις το πρωϊ.

B Παραλ. 35,12 Ετακτοποιήσαν τα τεμάχια τα προοριζόμενα προς ολοκαύτωσιν, δια να παραδώσουν αυτά εις τας τάξεις των οικογενειών των ανθρωπών του λαού, να προσφέρουν αυτά προς τον Κυριον, όπως είναι γραμμένον στο βιβλίον του Μωϋσέως. Το ίδιο έκαμε και δια την θυσίαν της επομένης ημέρας.

B Παραλ. 35,13 και ώπτησαν το φασέκ εν πυρί κατά την κρίσιν και τα άγια ύψησαν εν τοίς χαλκείοις και εν τοίς λέβησι και ευδώθη, και έδραμον προς πάντας τους υιούς τού λαού.

B Παραλ. 35,13 Εψησαν ταν πασχάλιον αμνόν στο πυρ, όπως διέτασεν ο Νομος, τας δε άλλας ιεράς θυσίας έβρασαν εις τα χάλκινα δοχεία και τους λέβητας. Το έργον των κατευδώθη. Κατόπιν έσπευσαν να διανεΐμουν αυτά εις όλους τους ανθρώπους του λαού.

B Παραλ. 35,14 και μετά το ετοιμάσαι αυτοίς και τοίς ιερεύσιν, ότι οι ιερείς εν τώ αναφέρειν τα ολοκαυτώματα και τα στέατα έως νυκτός, και οι Λευίται ητοίμασαν αυτοίς και τοίς αδελφοίς αυτών υιοίς Ααρών.

B Παραλ. 35,14 Κατόπιν ητοίμασαν το Πασχα δι' αυτούς και δια τους ιερείς. Ητοίμασαν δε αυτοί τα Πασχα και δια τους ιερείς, επειδή οι ιερείς ήσαν απησχολημένοι να προσφέρουν τα ολοκαυτώματα και τα λιπαρά μέρη των ζώων έως την νύκτα. Δι' αυτό οι Λευίται ητοίμασαν το Πασχα και δια τον εαυτών των και δια τους αδελφούς των τους ιερείς, τους απογόνους του Ααρών.

B Παραλ. 35,15 και οι ψαλτωδοί υιοί Ασάφ επί της στάσεως αυτών κατά τας εντολάς Δαυίδ και Ασάφ και Αιμάν και Ιδιθώμ οι προφήται τού βασιλέως και οι άρχοντες και οι πυλωροί πύλης και πύλης, ουκ ήν αυτοίς κινείσθαι από της λειτουργίας των αγίων, ότι αδελφοί αυτών οι Λευίται ητοίμασαν αυτοίς.

B Παραλ. 35,15 Οι ψάλται οι απόγονοι του Ασάφ ευρίσκοντο και αυτοί εις τας θέσεις των σύμφωνα με τας εντολάς, που είχε δώσει ο Δαυίδ, ο Ασάφ, ο Αιμάν και ο Ιδιθώμ, οι προφήται αυτοί του βασιλέως και οι άρχοντες αυτού. Επίσης εις τας θέσεις των ευρίσκοντο και οι θυρωροί των διαφόρων πυλών, διότι εις αυτούς δεν ήτο επιτετραμμένον να μετακινηθούν από τας θέσεις των, από την υπηρεσίαν δηλαδή των ιερών χώρων. Δι' αυτό και οι αδελφοί των, οι Λευίται, ητοίμασαν και δι' αυτούς το Πασχα.

B Παραλ. 35,16 και κατωρθώθη και ητοιμάσθη πάσα η λειτουργία Κυρίου εν τή ημέρα εκείνη τού ποιήσαι το φασέκ και ενεγκείν τα ολοκαυτώματα επί το θυσιαστήριον Κυρίου κατά την εντολήν τού βασιλέως Ιωσίου.

B Παραλ. 35,16 Έτσι επετεύχθη και ητοιμάσθη όλη η λειτουργία της υπηρεσίας του Κυρίου κατά την ημέραν εκείνην, ώστε να εορτασθή το Πασχα, να προσφερθούν τα ολοκαυτώματα στο θυσιαστήριον του Κυρίου σύμφωνα με την εντολήν του βασιλέως Ιωσίου.

B Παραλ. 35,17 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ οι ευρεθέντες το φασέκ εν τώ καιρώ εκείνω και την εορτήν των αζύμων επτά ημέρας.

B Παραλ. 35,17 Οι Ισραηλίται, οι οποίοι ευρέθησαν εκεί, εώρτασαν το Πασχα κατά τον καιρόν εκείνον και την εορτήν των αζύμων επί επτά ημέρας.

B Παραλ. 35,18 και ουκ εγένετο φασέκ όμοιον αυτώ εν Ισραήλ από ημερών Σαμουήλ τού προφήτου και παντός βασιλέως Ισραήλ ουκ εποίησαν το φασέκ, ό εποίησεν Ιωσίας και οι ιερείς και οι Λευίται και πάς Ιούδα και Ισραήλ ο ευρεθείς και οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ τώ Κυρίω.

B Παραλ. 35,18 Όμοιον Πασχα προς αυτό δεν είχεν εορτασθή μεταξύ των Ισραηλιτών από τας ημέρας του προφήτου Σαμουήλ. Κανείς βασιλεύς του Ισραήλ δεν εώρτασε τόσον λαμπρόν Πασχα, όμοιον προς εκείνο που εώρτασεν ο βασιλεύς Ιωσίας, οι ιερείς, οι Λευίται, όλοι οι Ιουδαίοι και οι Ισραηλίται, που ήσαν εκεί παρόντες, μαζί με τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ.

B Παραλ. 35,19 τώ οκτωκαιδεκάτω έτει της βασιλείας Ιωσίου εποιήθη το φασέκ τούτο.

B Παραλ. 35,19 Αυτό το Πασχα έγινε κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ιωσίου.

B Παραλ. 35,19α και τους εγαστριμύθους και τους γνώστας και τα θεραφίν και τα είδωλα και τα καρησίμ, ά ήν εν γη Ιούδα και εν Ιερουσαλήμ ενεπύρριεν ο βασιλεύς Ιωσίας, ίνα στήση τους λόγους τού νόμου τους γεγραμμένους επί τού βιβλίου, ού εύρε Χελκίας ο ιερεύς εν τώ οίκω Κυρίου.

B Παραλ. 35,19^α Ο βασιλεύς Ιωσίας παρέδωσεν στο πυρ τους εγαστριμύθους, τους μάγους, τα ειδωλολατρικά αγαλμάτια, τα είδωλα και τα άλλα βδελυρά σύμβολα της ειδωλολατρικής θρησκείας, τα οποία υπήρχον εις την χώραν της Ιουδαίας και εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, δια να εφαρμόση έτσι τας εντολάς του Νομου, που ήσαν γραμμέναι στο βιβλίον, το οποίον είχεν ανεύρει ο Χελκίας ο αρχιερεύς στον ναόν του Κυρίου.

B Παραλ. 35,19β όμοιος αυτώ ουκ εγενήθη έμπροσθεν αυτου, ός επέστρεψε προς Κύριον εν όλη καρδια αυτου και εν όλη ψυχη αυτου και εν όλη τή ισχυϊ αυτου κατά πάντα τον νόμον Μωυσή, και μετ αυτόν ουκ ανέστη όμοιος αυτώ

B Παραλ. 35,19β Βασιλεύς όμοιος προς τον Ιωσιαν δεν υπήρξε ποτέ προ αυτου, ο οποίος να είχε δώσει προς τον Κυριον όλην του την καρδιαν και όλην του την ψυχήν και όλην του την δύναμιν, δια να ζήση σύμφωνα με όλα όσα υπήρχον στον Νομον του Μωϋσέως. Αλλά και έπειτα από αυτόν δεν παρουσιάσθη όμοιος προς αυτόν βασιλεύς.

B Παραλ. 35,19γ πλήν ουκ απεστράφη Κύριος από οργης θυμού αυτου τού μεγάλου, ού ωργίσθη θυμώ Κυριος εν τώ Ιούδα, επί πάντα τα παροργίσματα αυτου, ά παρώργισε Μανασσής.

B Παραλ. 35,19γ Ο Κυριος όμως δεν απέστρεψεν την φοβεράν και μεγάλην αυτου οργήν εναντίον του Ιούδα και εναντίον όλων των εξοργιστικών ειδωλολατρικών πράξεων, με τας οποίας ο Μανασσής προηγουμένως είχε παροργίσει τον Θεόν.

B Παραλ. 35,19δ και ειπε Κύριος και γε τον Ιούδαν αποστήσω από προσώπου μου, καθώς απέστησα τον Ισραήλ, και

απωσάμην την πόλιν, ἢν ἐξελεξάμην την Ιερουσαλήμ, και τον οἶκον ον εἶπα· ἔσται το ὄνομά μου ἐκεῖ.

Β Παραλ. 35,19δ Δια τούτου ο Κυριος εἶπε· “και από αυτούς ακόμη τους Ιουδαίους θα αποσύρω την προστασίαν μου, ὅπως την απέσυρα από τον ἄλλον ισραηλιτικόν λαόν και θα απωθήσω μακράν από ἐμέ την Ιερουσαλήμ, την πόλιν, την ὁποίαν ἐγὼ ἐξέλεξα και τον ναόν, δια τον ὁποῖον ἐγὼ εἶχα εἶπει· Εκεί θα υμνήται το ὄνομά μου”.

Β Παραλ. 35,20 Καί ανέβη φαραὼ Νεχαὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐπὶ τον βασιλέα Ασσυρίων ἐπὶ τον ποταμόν Ευφράτην, και ἐπορεύθη βασιλεὺς Ἰωσίας εἰς συνάντησιν αὐτῷ.

Β Παραλ. 35,20 Ἐτσι και ἐγένε. Ο Φαραὼ Νεχαὼ, βασιλεὺς της Αἰγύπτου ἐξεστράτευσεν ἐναντίον των Ασσυρίων παρὰ τον ποταμόν τον Ευφράτην. Ο βασιλεὺς Ἰωσίας ἐξήλθε, δια να πολεμήσῃ ἐναντίον του.

Β Παραλ. 35,21 και ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἀγγέλους λέγων· τι ἐμοὶ και σοί, βασιλεὺ Ἰούδα; οὐκ ἐπὶ σε ἦκω σήμερον πόλεμον πολεμήσαι, και ο Θεὸς εἶπε τοῦ κατασπεύσαι με· πρόσεχε ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ μετ ἐμοῦ μη καταφθεῖρῃ σε.

Β Παραλ. 35,21 Ο Φαραὼ ἀπέστειλεν ἀγγελιαφόρους πρὸς τον Ἰωσίαν και του εἶπα· “τι διαφορὰς ἔχομεν ἡμεῖς μεταξὺ μας, βασιλέα του Ἰούδα; Ἐγὼ δεν ἔχω ἔλθει σήμερον να πολεμήσω ἐναντίον σου, διότι ο Θεὸς με διέταξε να σπεύσω ἐναντίον ἄλλων. Παψε λοιπὸν να ἐξοργίζῃς τον θεόν μου, δια να μη σε ἐξολοθρευθῇ”.

Β Παραλ. 35,22 και οὐκ ἀπέστρεψεν Ἰωσίας το πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ αὐτοῦ, ἀλλ ἡ πολεμείν αὐτὸν ἐκραταιώθη και οὐκ ἤκουσε των λόγων Νεχαὼ διὰ στόματος Θεοῦ και ἦλθε τοῦ πολεμήσαι ἐν τῷ πεδίῳ Μαγεδδῶ.

Β Παραλ. 35,22 Ο Ἰωσίας ὁμως δεν ἠθέλησε να ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τον βασιλέα της Αἰγύπτου, ἀλλὰ ὠρμησε να πολεμήσῃ ἐναντίον του. Δεν ἤκουσε τα λόγια του Νεχαὼ, που ἦσαν λόγια του Θεοῦ, και ἦλθε να πολεμήσῃ ἐναντίον του Νεχαὼ, εἰς την πεδιάδα Μαγεδδῶ.

Β Παραλ. 35,23 και ἐτόξευσαν ο τοξῶται ἐπὶ βασιλέα Ἰωσίαν· και εἶπεν ο βασιλεὺς τοῖς παισίν αὐτοῦ· ἐξαγάγετέ με, ὅτι ἐπόνεσα σφόδρα.

Β Παραλ. 35,23 Οἱ τοξῶται του Φαραὼ ἐρριψαν τα τόξα των ἐναντίον του βασιλέως Ἰωσία και τον ἐπλήγωσαν. Ο βασιλεὺς εἶπεν στους δούλους του· “βγάλτε με μακράν ἀπὸ την μάχην, διότι ἐπληγώθηκα βαρειά”.

Β Παραλ. 35,24 και ἐξήγαγον αὐτὸν οἱ παῖδες αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἄρματος και ἀνεβίβασαν αὐτὸν ἐπὶ το ἄρμα το δευτεροῖον, ὃ ἦν αὐτῷ, και ἤγαγον αὐτὸν εἰς Ιερουσαλήμ· και ἀπέθανε και ἐτάφη μετὰ των πατέρων αὐτοῦ. και πᾶς Ἰούδα και Ιερουσαλήμ ἐπένθησαν ἐπὶ Ἰωσίαν,

Β Παραλ. 35,24 Οἱ δούλοι του τον κατέβασαν ἀπὸ το πολεμικόν του ἄρμα και τον ἀνεβίβασαν εἰς δεῦτερον ἄρμα ἀναπαυτικώτερον, το ὁποῖον ἀνήκεν εἰς αὐτὸν, και ἔτσι τον ἔφεραν εἰς την Ιερουσαλήμ. Ο Ἰωσίας ἀπέθανε και ἐτάφη μαζὴ με τους προπάτοράς του. Οἱ οἱ Ιουδαῖοι, μάλιστα δε οἱ κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, ἐπένθησαν δια τον θάνατον του Ἰωσίου.

Β Παραλ. 35,25 και ἐθρήνησεν Ιερεμίας ἐπὶ Ἰωσίαν, και εἶπαν πάντες οἱ ἄρχοντες και οἱ ἀρχουσαι θρήνον ἐπὶ Ἰωσίαν ἕως της σήμερον· και ἔδωκαν αὐτὸν εἰς πρόσταγμα ἐπὶ Ἰσραήλ, και ἰδοὺ γέγραπται ἐπὶ των θρήνων.

Β Παραλ. 35,25 Ὡδὰς θρήνων συνέθεσεν ο προφήτης Ιερεμίας δια τον Ἰωσίαν. Οἱ οἱ ψαλτωδοὶ, ἄνδρες και γυναῖκες, συνέθεσαν και αὐτοὶ θρήνους δια ταν Ἰωσίαν, οἱ ὁποῖοι υπάρχον μέχρι σήμερον. Οἱ θρήνοι δε αὐτοὶ δια τον Ἰωσίαν ἐπεβλήθησαν και ἐψάλλοντο ἀπὸ ὅλον τον ισραηλιτικόν λαόν. Ἰδοὺ, αὐτοὶ οἱ θρήνοι ἔχουν γραφὴ στο βιβλίον των θρήνων.

Β Παραλ. 35,26 και ἦσαν οἱ λοιποὶ λόγοι Ἰωσίου και ἡ ἐλπίς αὐτοῦ γεγραμμένα ἐν νόμῳ Κυρίου·

Β Παραλ. 35,26 Τα υπόλοιπα ἔργα του Ἰωσίου και οἱ ἄλλαι αὐτοῦ πράξεις, ὅπως και ἡ ἐλπίς του εἰς ὅλα ὅσα ἦσαν γραμμένα στον Νομον του Κυρίου,

Β Παραλ. 35,27 και οἱ λόγοι αὐτοῦ οἱ πρῶτοι και οἱ ἔσχατοι ἰδοὺ γεγραμμένοι ἐπὶ βιβλίῳ βασιλέων Ἰσραήλ και Ἰούδα.

Β Παραλ. 35,27 τα ἔργα αὐτοῦ, τα πρῶτα και τα τελευταία, ἰδοὺ, εἶναι γραμμένα στο βιβλίον των βασιλέων του Ἰσραήλ και του Ἰούδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Β Παραλ. 36,1 Καί ἐλαβεν ο λαὸς της γῆς τον Ἰωάχαζ υἱὸν Ἰωσίου και ἐχρῖσαν αὐτὸν, και κατέστησαν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς βασιλέα ἐπὶ Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,1 Ο ἰουδαϊκὸς λαὸς ἐπήρε τον Ἰωάχαζ υἱὸν του Ἰωσίου, τον ἐχρῖσαν βασιλέα και ἐγκατέστησαν αὐτὸν ὡς βασιλέα ἀντὶ του πατρὸς του εἰς την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,2 υἱὸς εἴκοσι και τριῶν ἐτῶν Ἰωάχαζ ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτὸν και τρίμηνον ἐβασίλευσεν ἐν Ιερουσαλήμ,

Β Παραλ. 36,2 Ο Ἰωάχαζ, ὅταν ἀνήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, ἦτο εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. Τρεῖς μῆνας ἐβασίλευσεν εἰς την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,2α και ὄνομα της μητρὸς αὐτοῦ Ἀμιτὰλ θυγάτηρ Ιερεμίου ἐκ Λοβενά.

Β Παραλ. 36,2^α Ἡ μητέρα του ὠνομάζετο Ἀμιτὰλ, ἦτο δε θυγάτηρ του Ιερεμίου, ο ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ την Λοβενά.

Β Παραλ. 36,2β και ἐποίησε το πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου κατὰ πάντα, ἃ ἐποίησαν οἱ πατέρες αὐτοῦ.

Β Παραλ. 36,2β Ο Ἰωάχαζ διέπραξε το μεγάλο ἀμάρτημα της εἰδωλολατρείας, ὅπως ἀκριβῶς εἶχαν πράξει οἱ προπάτορές του.

Β Παραλ. 36,2γ και ἔδησεν αὐτὸν φαραὼ Νεχαὼ ἐν Δεβλαθὰ ἐν γῇ Αἰμάθ, τοῦ μη βασιλεύειν αὐτὸν ἐν Ιερουσαλήμ,

Β Παραλ. 36,2γ Ο Νεχαὼ ὁ Φαραὼ τον ἔδεσεν εἰς την πόλιν Δεβλαθὰ της χώρας Αἰμάθ, δια να παύσῃ πλέον να εἶναι βασιλεὺς της Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,3 και μετήγαγεν αὐτὸν ο βασιλεὺς εἰς Αἴγυπτον, και ἐπέβαλε φόρον ἐπὶ την γῆν ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου και τάλαντον χρυσίου.

Β Παραλ. 36,3 Ο βασιλεὺς Νεχαὼ τον μετέφερε κατόπιν εἰς την Αἴγυπτον και υπέβαλεν εἰς την χώραν του φόρον ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου και ἕνα τάλαντον χρυσίου.

Β Παραλ. 36,4 και κατέστησε φαραὼ Νεχαὼ τον Ἐλιακίμ υἱὸν Ἰωσίου βασιλέα ἐπὶ Ἰούδα ἀντὶ Ἰωσίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ και μετέστρεψε το ὄνομα αὐτοῦ Ἰωακίμ· και τον Ἰωάχαζ ἀδελφόν αὐτοῦ ἔλαβε φαραὼ Νεχαὼ, και εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον, και ἀπέθανεν ἐκεῖ.

Β Παραλ. 36,4 Ο Φαραὼ Νεχαὼ ἐγκατέστησεν ὡς βασιλέα ἐπὶ της Ιουδαίας τον Ἐλιακίμ, υἱὸν του Ἰωσίου, ἀντὶ του πατρὸς του Ἰωσίου, το δε ὄνομά του το μετέβαλεν εἰς Ἰωακίμ. Ο Φαραὼ Νεχαὼ ἐπήρε τον ἀδελφόν του Ἰωακίμ, τον Ἰωάχαζ, και τον μετέφερεν εἰς την Αἴγυπτον. Εκεί ο Ἰωάχαζ ἀπέθανεν.

Β Παραλ. 36,4α και το ἀργύριον και το χρυσίον ἔδωκε τῷ φαραὼ· τότε ἤρξατο ἡ γῇ φορολογεῖσθαι τοῦ δούναι το ἀργύριον

επί στόμα φαραώ, και έκαστος κατά δύναμιν απήτει το αργύριον και το χρυσίον παρά τού λαού της γής δούναι φαραώ Νεχαώ.

Β Παραλ. 36,4^α Ο Ιωακίμ εδιδεν στον Φαραώ κάθε έτος το επιβληθέν ως φόρον αργύριον και χρυσίον. Δια την πληρωμήν του φόρου αυτού η χώρα της Ιουδαίας ήρχισε να φορολογήται, δια να δίδεται το ορισθέν από τον Φαραώ ποσόν. Από κάθε φορολογούμενον της Ιουδαίας εξητείτο το κατά δύναμιν αργύριον και χρυσίον, δια να συγκεντρώνεται έτσι και δίδεται το ορισθέν ποσόν στον Φαραώ Νεχαώ.

Β Παραλ. 36,5 Ών είκοσι και πέντε ετών Ιωακίμ εν τώ βασιλεύειν αυτόν και ένδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα της μητρός αυτού Ζεχωρά θυγάτηρ Νηριού εκ αμά. και εποίησε το πονηρόν εναντίον Κυρίου κατά πάντα όσα εποίησαν οι πατέρες αυτού.

Β Παραλ. 36,5 Ο Ιωακίμ ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον, όταν ήτο είκοσι πέντε ετών. Εβασίλευσεν επί ένδεκα έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Ζεχωρά, ήτο δε θυγάτηρ του Νηριού του καταγομένου από την Ραμά. Και αυτός διέπραξε το μεγάλο αμάρτημα της ειδωλολατρείας ενώπιον του Κυρίου και ηκολούθησεν όλα όσα είχαν κάμει και οι προπάτορές του.

Β Παραλ. 36,5α εν ταις ημέραις αυτού ήλθε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς Βαβυλώνος εις την γήν, και ήν αυτώ δουλεύων τρία έτη και απέστη απ αυτού.

Β Παραλ. 36,5^α Επί τών ημερών του επήλθεν εναντίον της Ιουδαίας ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος. Ο Ιωακίμ υπετάγη εις αυτόν επί τρία έτη. Επειτα δε απεστάτησεν από αυτόν.

Β Παραλ. 36,5β και απέστειλε Κύριος επ αυτούς τους Χαλδαιούς και ληστήρια Σύρων και ληστήρια Μωαβιτών και υιών Αμμών και της Σαμαρείας, και απέστησαν μετά τον λόγον τούτον κατά τον λόγον Κυρίου εν χειρί των παιδών αυτού των προφητών.

Β Παραλ. 36,5β Κατόπιν ο Κυριος εξαπέστειλεν εναντίον του Ιωακίμ τους Χαλδαιούς, ληστρικά σώματα Συρων και ληστρικά σώματα Μωαβιτών, Αμμωνιτών και Σαμαρειτών. Αυτοί επέδραμον εναντίον της Ιουδαίας, δια να τιμαρωθούν οι κάτοικοί της σύμφωνα με τον λόγον, τον οποίον ο Κυριος είχεν είπει δια μέσου των δούλων του των προφητών.

Β Παραλ. 36,5γ πλήν θυμός Κυρίου ήν επί Ιούδαν τού αποστήναι αυτόν από προσώπου αυτού διά τας αμαρτίας Μανασσή εν πάσιν, οίς εποίησε,

Β Παραλ. 36,5γ Ο θυμός του Κυρίου ήτο τόσος εναντίον των Ιουδαίων, ώστε να απομακρύνη αυτούς από την προστασίαν του εξ αιτίας όλων των αμαρτιών, τας οποίας ο Μανασσής είχε διαπραξεί.

Β Παραλ. 36,5δ και εν αίματι αθώω, ώ εξέχεεν Ιωακίμ και έπλησε την Ιερουσαλήμ αίματος αθώου, και ουκ ηθέλησε Κύριος εξολοθρεύσαι αυτούς.

Β Παραλ. 36,5δ Και ειδικώτερον εξ αιτίας του αθώου αίματος, το οποίον έχυσεν ο Ιωακίμ και το οποίον ήτο τόσον πολύ, ώστε με αυτό το αθών αίμα επλημμύρισεν η Ιερουσαλήμ. Ο Κυριος δεν ηθέλησε να αποστείλη τιμαριαν τότε, που διεπράττοντο αυτά, διότι ο Μανασσής είχεν εν τω μεταξύ μετανοήσει.

Β Παραλ. 36,6 και ανέβη επ αυτόν Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος και έδησεν αυτόν εν χαλκαίς πέδαις και απήγαγεν αυτόν εις Βαβυλώνα.

Β Παραλ. 36,6 Ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος επήλθεν εναντίον του αποστατήσαντος Ιωακίμ, τον συνέλαβε, τον έδεσε με χαλκίνας χειροπέδας και τον ωδήγησεν εις την Βαβυλώνα.

Β Παραλ. 36,7 και μέρος των σκευών οίκου Κυρίου απήνεγκεν εις Βαβυλώνα και έθηκεν αυτά εν τώ ναώ αυτού εν Βαβυλώνι.

Β Παραλ. 36,7 Ενα μέρος από τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου επήρην ο βασιλεύς της Βαβυλώνος και τα έφερεν εις την Βαβυλώνα. Τα ετοποθέτησεν στον εν Βαβυλώνι ιδιαίτερον ναόν του.

Β Παραλ. 36,8 και τα λοιπά των λόγων Ιωακίμ και πάντα, ά εποίησεν, ουκ ιδού ταύτα γεγραμμένα εν βιβλίω λόγων των ημερών τοίς βασιλεύσιν Ιούδα; και εκοιμήθη Ιωακίμ μετά των πατέρων αυτού και ετάφη εν Γανοζά μετά των πατέρων αυτού, και εβασίλευσεν Ιεχονίας υιός αυτού αντ αυτού.

Β Παραλ. 36,8 Τα υπόλοιπα από τα έργα του Ιωακίμ, όλα όσα έκαμε, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίον των ημερών των έργων των βασιλέων του Ιούδα; Ο Ιωακίμ εκοιμήθη, όπως και οι προπάτορές του, και ενταφιάσθη εις Γανοζά με τους προπάτορας αυτού. ' Αντί δε αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του ο Ιεχονίας.

Β Παραλ. 36,9 Οκτώ ετών Ιεχονίας εν τώ βασιλεύειν αυτόν και τρίμηνον και δέκα ημέρας εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου.

Β Παραλ. 36,9 Ο Ιεχονίας ήτο οκτώ ετών, όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον. Εβασίλευσεν αυτός εις την Ιερουσαλήμ επί τρεις μήνας και δέκα ημέρας και διέπραξε το αμάρτημα της ειδωλολατρείας ενώπιον του Κυρίου.

Β Παραλ. 36,10 και επιστρέφοντος τού ενιαυτού απέστειλεν ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ και εισήνεγκεν αυτόν εις Βαβυλώνα μετά των σκευών των επιθυμητών οίκου Κυρίου και εβασίλευσε Σεδεκίαν αδελφόν τού πατρός αυτού επί Ιούδαν και Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,10 Κατά την αρχήν του νέου έτους απέστειλεν ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ στρατιώτας και μετέφερε τον Ιεχονίαν εις την Βαβυλώνα με τα πολύτιμα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου. Ο Ναβουχοδονόσορ εγκατέστησεν ως βασιλέα εις την Ιουδαϊαν και εις την πόλιν Ιερουσαλήμ τον Σεδεκίαν, αδελφόν του πατρός του Ιεχονίου.

Β Παραλ. 36,11 Ετών είκοσιν υιός και ενός έτους Σεδεκίας εν τώ βασιλεύειν αυτόν και ένδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,11 Ο Σεδεκίας όταν ανήλθεν στον βασιλικόν θρόνον ήτο είκοσι και ενός ετών. Εβασίλευσεν αυτός εις την Ιερουσαλήμ επί ένδεκα έτη.

Β Παραλ. 36,12 και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου Θεού αυτού, ουκ ενετράπη από προσώπου Ιερεμίου τού προφήτου και εκ στόματος Κυρίου

Β Παραλ. 36,12 Και αυτός διέπραξε το μεγάλο αμάρτημα της ειδωλολατρείας ενώπιον Κυρίου του Θεού αυτού και δεν μετενόησεν ενώπιον του Ιερεμίου του προφήτου, ο οποίος ωμιλούσε προς αυτόν εν ονόματι του Κυρίου.

Β Παραλ. 36,13 εν τώ τα προς τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορ αθετήσαι, ά ώρκισεν αυτόν κατά τού Θεού και εσκήρηνε τον τράχηλον αυτού και την καρδιαν αυτού κατίσχυσε τού μη επιστρέψαι προς Κύριον Θεόν Ισραήλ.

Β Παραλ. 36,13 Επανεστάτησε δε εναντίον του βασιλέως Ναβουχοδονόσορος, ο οποίος τον είχεν υποχρεώσει να του ορκισθή

πίστιν, εν ονόματι του Θεού, εγωϊστής καθώς ήτο, εσκήληρνε τον τράχηλόν του, έκαμε σκληράν την καρδίαν του, ώστε να μη επιστρέψη προς τον Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ.

Β Παραλ. 36,14 και πάντες οι ένδοξοι Ιούδα και οι ιερείς και ο λαός της γής επλήθυναν τού αθετήσαι αθετήματα βδελυγμάτων εθνών και εμίαναν τον οίκον Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,14 Αλλά και όλοι οι επίσημοι Ιουδαίοι κατά τας ημέρας εκείνας και οι ιερείς και ο λαός επλήθυναν τας αμαρτίας αυτών, ελάτρευσαν τα βδελυρά είδωλα των εθνών και εμόλυναν τον ναόν του Κυρίου, που υπήρχεν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Παραλ. 36,15 και εξαπέστειλε Κύριος ο Θεός των πατέρων αυτών εν χειρί των προφητών αυτού ορθρίζων και αποστέλλον τους αγγέλους αυτού, ότι ήν φειδόμενος τού λαού αυτού και τού αγιάσματος αυτού·

Β Παραλ. 36,15 Παρ' όλα όμως αυτά Κύριος ο Θεός των πατέρων των απέστειλε συνεχώς και εγκαίρως δια μέσου των προφητών αυτού τας προτροπάς του προς μετάνοιαν, διότι ελυπείτο τον λαόν του και τον άγιον και ιερόν αυτού ναόν.

Β Παραλ. 36,16 και ήσαν μυκτηρίζοντες τους αγγέλους αυτού και εξουθενούντες τους λόγους αυτού και εμπαίζοντες εν τοίς προφήταις αυτού, έως ανέβη ο θυμός Κυρίου εν τώ λαώ αυτού, έως ουκ ήν ίαμα.

Β Παραλ. 36,16 Εκείνοι όμως περιγελούσαν τους αγγελιαφόρους, ειρωνεύοντο και ενέπαιζον τους προφήτας του, έως ότου άναψεν ο θυμός του Κυρίου εναντίον του λαού αυτού, ώστε να μη υπάρχον πλέον τρόπος θεραπείας δι' αυτούς.

Β Παραλ. 36,17 και ήγαγεν επ αυτούς βασιλέα Χαλδαιών, και απέκτεινε τους νεανίσκους αυτών εν ρομφαία εν οίκω αγιάσματος αυτού και ουκ εφείσατο τού Σεδεκιού και τας παρθένους αυτών ουκ ηλέησε και τους πρεσβυτέρους αυτών απήγαγον· τα πάντα παρέδωκεν εν χερσίν αυτών.

Β Παραλ. 36,17 Τότε έφερεν εναντίον αυτών τον βασιλέα των Χαλδαιών, ο οποίος εφόνευσε τους νεαρούς Ιουδαίους δια της ρομφαίας μέσα στον άγιον ναόν και δεν ελυπήθη ούτε αυτόν τον Σεδεκιάν. Δεν αισθάνθη κανένα οίκτον ούτε απέναντι των παρθένων και των, γερόντων, τους οποίους ωδήγησεν αιχμαλώτους. Ο Θεός είχε παραδώσει τα πάντα εις τα χέρια των Χαλδαιών.

Β Παραλ. 36,18 και πάντα τα σκεύη οίκου τού Θεού τα μεγάλα και τα μικρά και τους θησαυρούς οίκου Κυρίου και πάντας τους θησαυρούς τού βασιλέως και των μεγιστάνων, πάντα εισήνεγκεν εις Βαβυλώνα.

Β Παραλ. 36,18 Ο Ναβουχοδονόσορ εληλάτησε και μετέφερεν εις την Βαβυλώνα όλα τα ιερά σκεύη, τα μικρά και τα μεγάλα, και όλους τους θησαυρούς του ναού του Κυρίου και όλους τους θησαυρούς του βασιλέως και των μεγιστάνων του.

Β Παραλ. 36,19 και ενέπρησε τον οίκον Κυρίου και κατέσκαψε το τείχος Ιερουσαλήμ και τας βάρεις αυτής ενέπρησεν εν πυρί και πάν σκεύος ωραίον εις αφανισμόν.

Β Παραλ. 36,19 Παρέδωκεν στο πυρ τον ναόν του Κυρίου, εκρήμνισε και ανέσκαψε το τείχος της Ιερουσαλήμ, και τα βασιλικά της ανάκτορα παρέδωκεν στο πυρ. Καθε πολύτιμον και ωραίον αντικείμενον παρέδωκεν εις καταστροφήν και αφανισμόν.

Β Παραλ. 36,20 και απώκισε τους καταλοίπους εις Βαβυλώνα, και ήσαν αυτώ και τοίς υιοίς αυτού εις δούλους έως βασιλείας Μήδων

Β Παραλ. 36,20 Όσους διέφυγον την σφαγήν Ιουδαίους μετέφερεν εις την Βαβυλώνα ο Ναβουχοδονόσορ. Αυτοί εχρησιμευαν ως δούλοι του, δούλοι των απογόνων του μέχρι και της βασιλείας των Μηδων.

Β Παραλ. 36,21 τού πληρωθήναι λόγον Κυρίου διά στόματος Ιερεμίου έως τού προσδέξασθαι την γήν τα σάββατα αυτής σαββατίσαι· πάσας τας ημέρας ερημώσεως αυτής εσαββάτισεν εις συμπλήρωσιν ετών εβδομήκοντα.

Β Παραλ. 36,21 Αυτό δε όλον έγινε, δια να εκπληρωθή ο λόγος του Κυρίου, τον οποίον είχαν εκφράσει δια του στόματος του Ιερεμίου λέγων· "η εξορία αυτή θα διαρκέση, έως ότου η χώρα συμπληρώσει τας ημέρας της αργίας των σαββάτων, κατά τα οποία οι κάτοικοί της παραβαίνοντες τον Νομον του Μωϋσέως ειργάζοντο". Ετσι ίόλα τα έτη, που διαρκούσεν η ερημωσις της χώρας, η γη ανεπαύθη από τας εργασίας, ώστε συνεπληρώθησαν εβδομήκοντα έτη.

Β Παραλ. 36,22 Έτους πρώτου Κύρου βασιλέως Περσών, μετά το πληρωθήναι ρήμα Κυρίου διά στόματος Ιερεμίου, εξήγειρε Κύριος το πνεύμα Κύρου βασιλέως Περσών και παρήγγειλε κηρύξει εν πάση τή βασιλεία αυτού εν γραπτώ λέγων·

Β Παραλ. 36,22 Κατά δε το πρώτον έτος της βασιλείας του Κυρου βασιλέως των Περσών, αφού συνεπληρώθησαν πλέον τα έτη της ερημώσεως σύμφωνα με τον λόγον του Κυρίου, που ειχεν ειπει δια του προφήτου Ιερεμίου, ο Κυριος διέθεσεν ευμενώς το πνεύμα Κυρου του βασιλέως των Περσών δια την αποκατάστασιν των Ιουδαίων. Διέταξε τότε ο Κύρος να κηρυχθούν εις όλην αυτού την βασιλείαν γραπτώς τα εξής·

Β Παραλ. 36,23 τάδε λέγει Κύρος βασιλεύς Περσών πάσαις ταίς βασιλείαις της γής· έδωκέ μοι Κύριος ο Θεός τού ουρανού, και αυτός ενετείλατό μοι οικοδομήσαι οίκον αυτώ εν Ιερουσαλήμ εν τή Ιουδαία. τις εξ υμών εκ παντός τού λαού αυτού; έσται Θεός αυτού μετ αυτού, και αναβήτω.

Β Παραλ. 36,23 "Αυτά λέγει ο Κύρος ο βασιλεύς των Περσών εις όλας τας βασιλείας της γης. Ο Κυριος ο Θεός του ουρανού μου έδωκεν αυτάς τας βασιλείας της γης και με διέταξε να ανοικοδομήσω εις την πόλιν της Ιερουσαλήμ και εις την χώραν της Ιουδαίας ναόν προς δόξαν αυτού. Ποιός λοιπόν από σας είναι από τον λαόν αυτόν των Ιουδαίων; Είναι ελεύθερος να επανέλθη εις την πατρίδα του".

Ε Σ Δ Ρ Α Σ Α' (Μασ. Έσδρας)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Εσδ. 1,1 Καί ήγαγεν Ιωσίας το πάσχα εν Ιερουσαλήμ τώ Κυρίω αυτού και έθυσσε το πάσχα τή τεσσαρεσκαιδεκάτη ημέρα τού μηνός του πρώτου

Α Εσδ. 1,1 Μετά τον καθαρισμόν του ναού από τον μολυσμόν της ειδωλολατρείας και την επισκευήν του και μετά την εύρεσιν του βιβλίου του νόμου, ο Ιωσίας εώρτασε το Πασχα του Κυρίου του εις την Ιερουσαλήμ και εθυσίασε τον πασχάλιον αμνόν την δεκάτην τετάρτην ημέραν του πρώτου ιουδαϊκού μηνός.

Α Εσδ. 1,2 στήσας τους ιερείς κατ εφημερίας εστολισμένους εν τώ ιερώ τού Κυρίου.

Α Εσδ. 1,2 Εγκατέστησε τους ιερείς σύμφωνα με τας τάξεις αυτών, στολισμένους με τα ιερατικά των άμφια στον ναόν του Κυρίου.

Α Εσδ. 1,3 και ειπε τοίς Λευίταις, ιεροδούλοις τού Ισραήλ, αγιάσαι εαυτούς τώ Κυρίω εν τή θέσει της αγίας κιβωτού τού

Κυρίου εν τώ οίκω, ὡς ἠοροδομήσῃ Σαλωμών ὁ τοῦ Δαυὶδ ὁ βασιλεὺς·

Α Εσδ. 1,3 Διέταξε τοὺς Λευίτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ταχθῆ εἰς τὴν υπηρεσίαν τοῦ ναοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, νὰ εξαγνισθοῦν σύμφωνα με τὸν νόμον τοῦ Κυρίου καὶ νὰ προσφέρουν τὰς θυσίας ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει ἡ Κιβωτὸς τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ στὸν ναόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ανοικοδομήσῃ ὁ Σολομὼν ὁ βασιλεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Δαυὶδ.

Α Εσδ. 1,4 οὐκ ἔσται ὑμῖν ἀραι ἐπ' ὤμων αὐτῆν· καὶ νῦν λατρεύετε τὸν Κύριον Θεὸν ὑμῶν καὶ θεραπεύετε τὸ ἔθνος αὐτοῦ Ἰσραὴλ καὶ ετοιμάσατε κατὰ τὰς πατριὰς καὶ τὰς φυλάς ὑμῶν κατὰ τὴν γραφὴν Δαυὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ καὶ κατὰ τὴν μεγαλειότητα Σαλωμών τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Α Εσδ. 1,4 Εἶπε δε πρὸς αὐτοὺς· "δὲν θα ἔχετε πλέον τὴν υποχρέωσιν νὰ φέρετε ἐπὶ τῶν ὤμων σας αὐτὴν τὴν Κιβωτόν. Καὶ τῶρα προσφέρατε τὰ τῆς λατρείας εἰς Κύριον τὸν Θεὸν σας, ἐξυπηρετήσατε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν τοῦ καὶ ετοιμάσατε τὴν θυσίαν τῶν πασχαλινῶν ἀμνῶν κατὰ τὰς φυλάς καὶ τὰς οικογενεῖάς σας σύμφωνα με τὴν ἐντολὴν τοῦ Δαυὶδ, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ σύμφωνα με τὴν καθορισθεῖσαν μεγαλοπρέπειαν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ Σολομώντος.

Α Εσδ. 1,5 καὶ στάντες ἐν τῷ ἁγίῳ κατὰ τὴν μεριδαρχίαν τὴν πατρικὴν ὑμῶν τῶν Λευιτῶν, τῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν υἱῶν Ἰσραὴλ,

Α Εσδ. 1,5 Σταθῆτε, λοιπόν, στὸν ναόν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν θέσιν σας σύμφωνα με τὴν διαίρεσιν τῶν πατριαρχικῶν σας οικογενειῶν, σεις οἱ Λευῖται, οἱ ὁποῖοι ἔχετε ἐκλεγῆ ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ ἴστασθε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λατρείας ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς σας τοὺς Ἰσραηλίτας.

Α Εσδ. 1,6 ἐν τάξει θύσατε τὸ πάσχα καὶ τὰς θυσίας ετοιμάσατε τοῖς ἀδελφοῖς ὑμῶν καὶ ποιήσατε τὸ πάσχα κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου τὸ δοθὲν τῷ Μωυσῆ.

Α Εσδ. 1,6 Προσφέρατε κατὰ τὴν καθωρισμένην τάξιν τὸν πασχαλινὸν ἀμνὸν καὶ ετοιμάσατε τὰ μερίδια τῶν θυσιῶν δια τοὺς ἀδελφούς σας καὶ γενικῶς εορτάσατε τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα σύμφωνα με τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐδόθη στὸν Μωϋσέα".

Α Εσδ. 1,7 καὶ ἐδωρήσατο Ἰωσίας τῷ λαῷ τῷ ευρεθέντι ἀρνῶν καὶ ἐρίφων τριάκοντα χιλιάδας, μόσχους τρισχιλίους· ταῦτα ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐδόθη κατ' ἐπαγγελίαν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἱερεῦσι καὶ Λευίταις.

Α Εσδ. 1,7 Κατόπιν ὁ Ἰωσίας προσέφερε δια τὸν παρευρεθέντα κατὰ τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα ἐκεῖ λαόν τριάκοντα χιλιάδας ἀμνούς καὶ ἐρίφια καὶ τρεῖς χιλιάδας μόσχους. Αὐτὰ ἐδόθησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὴν βασιλικὴν περιουσίαν στὸν λαόν, τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς Λευίτας.

Α Εσδ. 1,8 καὶ ἔδωκε Χελκίας καὶ Ζαχαρίας καὶ Ἡσκήλος οἱ ἐπιστάται τοῦ ἱεροῦ τοῖς ἱερεῦσιν εἰς τὸ πάσχα πρόβατα δισχίλια ἑξακόσια, μόσχους τριακοσίους.

Α Εσδ. 1,8 Ἐπίσης οἱ προϊστάμενοι τοῦ ναοῦ ὁ Χελκίας, ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Ἡσκήλος ἔδωκαν τοὺς ἱερεῖς δια τὸ Πάσχα δύο χιλιάδας ἑξακόσια πρόβατα καὶ τριακοσίους μόσχους.

Α Εσδ. 1,9 καὶ Ἰεχονίας καὶ Σαμαίας καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀδελφός καὶ Ἀσαβίας καὶ Οχιήλος καὶ Ἰωράμ χιλίαρχοι ἔδωκαν τοῖς Λευίταις εἰς τὸ πάσχα πρόβατα πεντακίχλια, μόσχους ἑπτακοσίους.

Α Εσδ. 1,9 Ὁ Ἰεχονίας, ὁ Σαμαίας, ὁ Ναθαναὴλ ὁ ἀδελφός, ὁ Ἀσαβίας, ὁ Οχιήλος καὶ ὁ Ἰωράμ, οἱ χιλίαρχοι ἀρχηγοὶ ἔδωκαν τοὺς Λευίτας δια τὸ Πάσχα πέντε χιλιάδες πρόβατα καὶ ἑπτακοσίους μόσχους.

Α Εσδ. 1,10 καὶ ταῦτα τὰ γενόμενα· εὐπρεπῶς ἔστησαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται ἔχοντες τὰ ἄζυμα κατὰ τὰς φυλάς καὶ κατὰ τὰς μεριδαρχίας τῶν πατέρων ἐμπροσθεν τοῦ λαοῦ προσενεγκεῖν τῷ Κυρίῳ κατὰ τὰ γεγραμμένα ἐν βιβλίῳ Μωυσῆ, καὶ οὕτω τὸ πρῶτον.

Α Εσδ. 1,10 Ὡς ἐξῆς δε εωρτάσθη τὸ Πάσχα· οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται, οἱ ἔχοντες τὰ ἄζυμα, ἐστάθησαν εὐπρεπῶς με τὴν στολὴν τῶν κατὰ τὰς φυλάς καὶ τὰς ομάδας τῶν προγόνων τῶν ἐμπροσθεν τοῦ λαοῦ, δια νὰ προσφέρουν τὴν θυσίαν σύμφωνα με ὅσα εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίον τοῦ Μωϋσέως. Ἐτσι ἔκαμαν καὶ κατὰ τὴν πρῶτὴν θυσίαν.

Α Εσδ. 1,11 καὶ ὥπτησαν τὸ πάσχα πυρὶ ὡς καθῆκει, καὶ τὰς θυσίας ἤψησαν ἐν τοῖς χαλκείοις καὶ λέβησι μετ' εὐωδίας καὶ ἀπῆνεγκαν πάσι τοῖς ἐκ τοῦ λαοῦ.

Α Εσδ. 1,11 Ἐψησαν τὸν πασχαλινὸν ἀμνὸν στὸ πυρ, ὅπως ὁ νόμος καθώριζε, τὰ δε κομμάτια τῶν προσφερομένων θυσιῶν ὑπὸ τὰς εὐωδίας τῶν θυμιαμάτων τὰ ἔβρασαν μέσα εἰς λέβητας καὶ χαλκίνας χύτρας καὶ ἔπειτα τὰ προσέφεραν εἰς ὅλον τὸν λαόν.

Α Εσδ. 1,12 μετὰ δε ταῦτα ἠτοίμασαν ἑαυτοῖς τε καὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἀδελφοῖς αὐτῶν υἱοὺς Ἀαρῶν·

Α Εσδ. 1,12 Κατόπιν ἀπὸ τὰς προσφερθείσας θυσίας ἠτοίμασαν τὸ πασχαλινὸν γεύμα δια τοὺς ἑαυτοῦς τῶν καὶ δια τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἀδελφούς τῶν, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν οικογένειαν τοῦ Ἀαρῶν.

Α Εσδ. 1,13 οἱ γὰρ ἱερεῖς ἀνέφερον τὰ στέατα ἕως αωρίας, καὶ οἱ Λευῖται ἠτοίμασαν ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἀδελφοῖς αὐτῶν υἱοὺς Ἀαρῶν.

Α Εσδ. 1,13 ἠτοίμασαν δε οἱ Λευῖται τὸ πασχαλινὸν γεύμα τῶν δια τὸν ἑαυτῶν τῶν καὶ δια τοὺς ἱερεῖς ἀδελφούς τῶν, ἀπογόνους τῆς οικογενείας Ἀαρῶν, ἐπειδὴ οἱ ἱερεῖς ἦσαν ἀπασχολημένοι καὶ προσέφερον εἰς θυσίαν τὰ λιπαρὰ μέρη τῶν θυσιῶν μέχρι νυκτός.

Α Εσδ. 1,14 καὶ οἱ ἱεροψάλται υἱοὶ Ἀσάφ ἦσαν ἐπὶ τῆς τάξεως αὐτῶν, κατὰ τὰ ὑπὸ Δαυὶδ τεταγμένα καὶ Ἀσάφ καὶ Ζαχαρίας καὶ Ἐδδινούς ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως,

Α Εσδ. 1,14 Καὶ οἱ ἱεροψάλται, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀσάφ, ἦσαν εἰς τὰς καθωρισμένας θέσεις τῶν, ὅπως ὁ Δαυὶδ εἶχε διατάξει, καὶ ὁ Ἀσάφ καὶ ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως Ἐδδινούς.

Α Εσδ. 1,15 καὶ οἱ θρωροὶ ἐφ' ἐκάστου πυλῶνος· οὐκ ἔστι παραβῆναι ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ εφημερίαν, οἱ γὰρ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ Λευῖται ἠτοίμασαν αὐτοῖς.

Α Εσδ. 1,15 Ὁι θρωροὶ ἐπίσης ἐστέκοντο εἰς κάθε πύλην. Κανεῖς ἀπὸ αὐτοῦ δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ, διότι οἱ ἀδελφοὶ τῶν, οἱ Λευῖται, εἶχον ετοιμάσει καὶ δι' αὐτοῦ τὸ πασχαλινὸν γεύμα.

Α Εσδ. 1,16 καὶ συνετελέσθη τὰ τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἀχθῆναι τὸ πάσχα καὶ προσαχθῆναι τὰς θυσίας ἐπὶ τοῦ Κυρίου θυσιαστήριον κατὰ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ βασιλέως Ἰωσίου.

Α Εσδ. 1,16 Ἐτσι δε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτελείωσαν κανονικῶς καὶ πλήρως αἱ υπηρεσίαι δια τὴν θυσίαν πρὸς τὸν Κύριον. Εωρτάσθη τὸ Πάσχα καὶ αἱ θυσίαι στὸν ναόν τοῦ Κυρίου προσεφέρθησαν κανονικῶς σύμφωνα με τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως Ἰωσίου.

Α Εσδ. 1,17 καὶ ἠγάγασαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ οἱ ευρεθέντες ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ τὸ πάσχα καὶ τὴν εορτὴν τῶν ἀζύμων ἡμέρας

επτά.

Α Εσδ. 1,17 Οι Ισραηλίται, οι οποίοι σαν τότε παρόντες εις την Ιερουσαλήμ, εώρτασαν το Πάσχα και την εορτήν των αζύμων επί επτά ημέρας.

Α Εσδ. 1,18 και ουκ ήχθη το πάσχα τοιούτον εν τώ Ισραήλ από των χρόνων Σαμουήλ τού προφήτου,

Α Εσδ. 1,18 Τέτοιο Πάσχα, από της εποχής του προφήτου Σαμουήλ και εντεύθεν, δεν είχαν εορτασθή στον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Εσδ. 1,19 και πάντες οι βασιλείς τού Ισραήλ ουκ ηγάγωσαν πάσχα τοιούτον, οίον ηγάγεν Ιωσίας και οι ιερείς και οι Λευίται και οι Ιουδαίοι και πάς Ισραήλ ο ευρεθείς εν τή κατοικήσει αυτών εν Ιερουσαλήμ·

Α Εσδ. 1,19 Όλοι οι βασιλείς του ισραηλιτικού λαού δεν εώρτασαν παρόμοιον Πάσχα, ωσάν αυτό που εώρτασεν ο Ιωσίας, οι ιερείς, οι Λευίται οι Ιουδαίοι και όλοι οι Ισραηλίται, όποιο ήσαν παρόντες στον τόπον τι κατοικίας των, την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 1,20 οκτωκαιδεκάτω έτει βασιλεύοντος Ιωσίου ήχθη το πάσχα τούτο.

Α Εσδ. 1,20 Αυτό δε το Πάσχα εωρτάσθη κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ιωσίου.

Α Εσδ. 1,21 και ωρθώθη τα έργα Ιωσίου ενώπιον τού Κυρίου αυτού εν καρδιά πλήρει ευσεβείας.

Α Εσδ. 1,21 Έτσι δε ευδωθή ο Ιωσίας εις τα έργα του ενώπιον του Κυρίου δια την μεγάλην αυτού ευσέβειαν, που εγέμιζε καρδιαν του.

Α Εσδ. 1,22 και τα κατ αυτόν δε αναγράφεται εν τοίς έμπροσθεν χρόνοις, περί των ημαρτηκότων και ησεβηκότων εις τον Κύριον παρά πάν έθνος και βασιλείαν, και ά ελύπησαν αυτόν εν αισθήσει, και οι λόγοι τού Κυρίου ανέστησαν επί Ισραήλ.

Α Εσδ. 1,22 Τα κατ' αυτόν είναι γραμμένα εις προγενεστέρους χρόνους, το πως δηλαδή ημάρτησαν οι Ισραηλίται ενώπιον του Κυρίου και παρεσύρθησαν ει την ασέβειαν περισσότερον από άλλον λαόν και βασιλείον, και πως ελύπησαν τον Κυριον παραβαίνοντες με πλήρη συνειδισιν τον θειον νόμον. Αλλά και πως λόγοι του Κυρίου, οι σχετικοί με τον Ισραηλιτικόν λαόν, επραγματοποιήθησαν.

Α Εσδ. 1,23 Καί μετ άσαν την πράξιν ταύτην Ιωσίου συνέβη Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου ελθόντα πόλεμον εγειραι εν Χαρκαμύς επί τού Ευφράτου, και εξήλθεν εις απάντησιν αυτώ Ιωσίας.

Α Εσδ. 1,23 Έπειτα από όλα αυτά τα γεγονότα ο Φαραώ, ο βασιλεύς της Αιγύπτου εξεστράτευσε, δια να πολεμήση την πόλιν Χαρκαμύς επί του Ευφράτου ποταμού. Ο Ιωσίας εξήλθε, δια να πολεμήση έναντι του.

Α Εσδ. 1,24 και διεπέμψατο προς αυτόν βασιλεύς Αιγύπτου λέγων· τι εμοί και σοί εστι, βασιλεύ της Ιουδαίας;

Α Εσδ. 1,24 Ο βασιλεύς όμως της Αιγύπτου έστειλε πρέσβεις προς τον Ιωσιάν και του είπε· "Τι διαφορά υπάρχει μεταξύ εμού και σου, βασιλεύ της Ιουδαίας;

Α Εσδ. 1,25 ουχί προς σε εξαπέσταλμαι υπό Κυρίου τού Θεού· επί γάρ τού Ευφράτου ο πόλεμός μου εστί. και νύν Κύριος μετ εμού εστι, και Κύριος μετ εμού επισπεύδων εστί· απόστηθι και μη εναντιού τώ Κυρίω.

Α Εσδ. 1,25 Εγώ δεν έχω αποσταλή από τον Κυριον και Θεόν εναντίον σου, αλλά ο πόλεμός μου γίνεται εναντίον των χωρών του Εφράτου. Ο Κυριος, λοιπόν, είναι μαζή μου. Ο Κυριος με ωθεί να σπεύσω στον πόλεμον αυτόν. Απομακρύνσου λοιπόν και μη εναντιώνεσαι στον Κυριον".

Α Εσδ. 1,26 και ουκ απέστρεψεν εαυτόν Ιωσίας επί το άρμα αυτού, αλλά πολεμείν αυτόν επεχειρεί, ου προσέχων ρήμασιν Ιερεμίου προφήτου εκ στόματος Κυρίου·

Α Εσδ. 1,26 Ιωσίας όμως δεν επέστρεψε με το άρμα του εις την Ιερουσαλήμ, αλλά ήρχισε να πολεμή εναντίον του Φαραώ της Αιγύπτου και δεν έδωσε σημασίαν εις τα λόγια του προφήτου Ιερεμίου, τα οποία εξήλθον από το στόμα του Κυριου.

Α Εσδ. 1,27 αλλά συνεστήσατο προς αυτόν πόλεμον εν τώ πεδίω Μαγεδδώ, και κατέβησαν οι άρχοντες προς τον βασιλέα Ιωσιάν.

Α Εσδ. 1,27 Ο Ιωσίας αντιθέτως έκαμε πόλεμον εναντίον του Φαραώ εις την πεδιάδα Μαγεδδώ. Οι αρχηγοί του στρατεύματος του Φαραώ επετέθησαν εναντίον του βασιλέως Ιωσία τον όποιον και επλήγωσαν βαρέως.

Α Εσδ. 1,28 και είπεν ο βασιλεύς τοίς παισίν εαυτού· αποστήσατέ με από της μάχης, ησθένησα γάρ λιάν. και ευθέως απέστησαν αυτόν οι παίδες αυτού από της παρατάξεως,

Α Εσδ. 1,28 Ο βασιλεύς Ιωσίας διέταξε τους δούλους του και τους είπε· "απομακρύνάτε με από το πεδιον της μάχης, διότι επληγώθηκα πολύ βαρεία". Αμέσως δε οι δούλοι του τον απεμάκρυναν από το πεδιον της μάχης.

Α Εσδ. 1,29 και ανέβη επί το άρμα το δευτέριον αυτού· και αποκατασταθείς εις Ιερουσαλήμ, μετήλλαξε τον βιον αυτού και ετάφη εν τώ πατρικώ τάφω.

Α Εσδ. 1,29 Ανέβη στο δεύτερον αυτού άρμα και ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ, όπου και απέθανε. Ενεταφιάσθη στους τάφους των πατέρων του.

Α Εσδ. 1,30 και εν όλη τή Ιουδαία επένθησαν τον Ιωσιάν, και εθρήνησεν Ιερεμίας ο προφήτης υπέρ Ιωσίου, και οι προκαθήμενοι σύν γυναιξίν εθρηνούσαν αυτόν έως της ημέρας ταύτης· και εξεδόθη τούτο γίνεσθαι αεί εις άπαν το γένος Ισραήλ.

Α Εσδ. 1,30 Εις ολόκληρον την Ιουδαίαν επένθησαν τον Ιωσιάν. Ο προφήτης Ιερεμίας συνέθεσε θρηνώδη ωδήν δια τον Ιωσιάν. Οι δε θρηνωδοί μαζί με τας θρηνωδούσας γυναίκας έψαλλον τους θρήνους αυτούς έως αυτήν την ημέραν.

Εξεδόθη δε και σχετικόν διάταγμα να γίνεται πάντοτε εις όλον το ισραηλιτικόν γένος αυτή η θρηνωδία.

Α Εσδ. 1,31 ταύτα δε αναγράφεται εν τή βίβλω των ιστορουμένων περί των βασιλέων της Ιουδαίας· και το καθ έν πραχθέν της πράξεως Ιωσίου και της δόξης αυτού και της συνέσεως αυτού εν τώ νόμω Κυρίου, τα τε προπραχθέντα υπ αυτού και τα νύν, ιστόρηται εν τώ βιβλίω των βασιλέων Ισραήλ και Ιούδα.

Α Εσδ. 1,31 Αυτά δε αι θρηνώδεις ωδαί είναι γραμμένα στο βιβλίον της ιστορίας των βασιλέων του Ιούδα. Καθε μία από τας ενεργείας του Ιωσία και τας πράξεις αυτού, όπως και η δόξα του και η σύνεσις του στον νόμον του Κυριου, όλα όσα έχουν γίνει κατά τα προηγούμενα έτη και όσα έγιναν τελευταία, αναγράφονται στο βιβλίον των βασιλέων του Ισραήλ και του Ιούδα.

Α Εσδ. 1,32 Καί αναλαβόντες οι εκ τού έθνους τον Ιεχονίαν υιόν Ιωσίου ανέδειξαν βασιλέα αντί Ιωσίου τού πατρός αυτού όντα ετών εικοσι τριών.

Α Εσδ. 1,32 Έπειτα από τα γεγονότα αυτά ο λαός της Ιουδαίας επήραν και ανέδειξαν βασιλέα τον υιόν του Ιωσίου, τον Ιεχονίαν, ο οποίος ήτο ηλικίας εικοσι τριών ετών, αντί του πατρός του, του Ιωσίου.

Α Εσδ. 1,33 και εβασίλευσεν εν Ισραήλ και Ιερουσαλήμ μήνας τρεις. και απέστησεν αυτόν βασιλεύς Αιγύπτου τού μη

βασιλεύειν εν Ιερουσαλήμ

Α Εσδ. 1,33 Αυτός έμεινε βασιλεύς στον Ισραηλιτικόν λαόν με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ επί τρεις μόνον μήνας. Διότι ο βασιλεύς της Αιγύπτου τον απεμάκρυνε από την βασιλείαν του, ώστε να μη είναι πλέον αυτός βασιλεύς.

Α Εσδ. 1,34 και εξημίωσε το έθνος αργυρίου ταλάντοις εκατόν και χρυσίου ταλάντω ενί.

Α Εσδ. 1,34 Επέβαλε δε στο ιουδαϊκόν έθνος και αποζημίωσιν ιδικήν του, εκατόν αργυρά τάλαντα και ένα τάλαντον χρυσίου.

Α Εσδ. 1,35 και ανέδειξε βασιλεύς Αιγύπτου βασιλέα Ιωακίμ τον αδελφόν αυτού βασιλέα της Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 1,35 Ο βασιλεύς της Αιγύπτου ανέδειξε τότε βασιλέα της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ τον αδελφόν του Ιεχονίου, τον Ιωακίμ.

Α Εσδ. 1,36 και έδησεν Ιωακίμ τους μεγιστάνας, Ζαράκην δε τον αδελφόν αυτού συλλαβών ανήγαγεν εξ Αιγύπτου.

Α Εσδ. 1,36 Ο Ιωακίμ έθεσε εις δεσμά τους άρχοντας. Τον αδελφόν του όμως τον Ζαράκην τον επήρε μαζί του και τον έφερε από την Αίγυπτον.

Α Εσδ. 1,37 Ετών δε ήν εικοσιπέντε Ιωακίμ, ότε εβασίλευσε της Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ, και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου.

Α Εσδ. 1,37 Ο Ιωακίμ ήτο είκοσι πέντε ετών, όταν ανεκηρύχθη βασιλεύς της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ, αλλά έπραξε το μέγα αμάρτημα της ειδωλολατρείας ενώπιον του Κυρίου.

Α Εσδ. 1,38 μετ αυτόν δε ανέβη Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς Βαβυλώνας και δήσας αυτόν εν χαλκείω δεσμίω και απήγαγεν εις Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 1,38 Εναντίον αυτού επήλθεν ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ και, αφού τον έδεσε με δεσμά χάλκινα, τον μετέφερεν αιχμάλωτον εις την Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 1,39 και από των ιερών σκευών τού Κυρίου λαβών Ναβουχοδονόσορ και απενέγκας απηρέισατο εν τώ ναώ αυτού εν Βαβυλώνι.

Α Εσδ. 1,39 Ο Ναβουχοδονόσορ επήρε και άλλα ιερά σκεύη από τον ναόν του Κυρίου, τα έφερε μαζί του εις την Βαβυλώνα και τα ετοποθέτησεν στον ιδικόν του ναόν

Α Εσδ. 1,40 τα δε ιστορηθέντα περί αυτού και της ακαθαρσίας αυτού και δυσσεβείας αναγράφαι εν τή βίβλω των χρόνων των βασιλέων.

Α Εσδ. 1,40 Τα όσα αμαρτήματα διεπράχθησαν από τον βασιλέα Ιωακίμ, αι βδελυραί και ασεβείς πράξτου, είναι γραμμένα στο βιβλίον των χρονικών των βασιλέων του Ιούδα.

Α Εσδ. 1,41 Καί εβασίλευσεν αντ αυτού Ιωακίμ ο υιός αυτού, ότε γάρ ανεδείχθη, ήν ετών οκτώ.

Α Εσδ. 1,41 Αντί αυτού έγινε βασιλεύς ο υιός του, ο Ιωακίμ. Αυτός έγινε βασιλεύς, όταν ήτο οκτώ ετών.

Α Εσδ. 1,42 βασιλεύει δε μήνας τρεις και ημέρας δέκα εν Ιερουσαλήμ και εποίησε το πονηρόν έναντι Κυρίου.

Α Εσδ. 1,42 Εβασίλευσεν επί τρεις μόνον μήνας και δέκα ημέρας εις την Ιερουσαλήμ. Επραξε και αυτός το μέγα αμάρτημα της ειδωλολατρείας ενώπιον του Κυρίου.

Α Εσδ. 1,43 Καί μετ ενιαυτόν αποστείλας Ναβουχοδονόσορ μετήγαγεν αυτόν εις Βαβυλώνα άμα τοίς ιεροίς σκεύεσι τού Κυρίου

Α Εσδ. 1,43 Μετά ένα έτος ο Ναβουχοδονόσορ έστειλεν ανθρωπους του και μετέφεραν αυτόν εις την Βαβυλώνα μαζί με τα υπόλοιπα ιερά σκεύη του ναού.

Α Εσδ. 1,44 και ανέδειξε Σεδεκιαν βασιλέα της Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ όντα ετών είκοσιν ενός, βασιλεύει δε έτη ένδεκα,

Α Εσδ. 1,44 Ανέδειξε δε βασιλέα της Ιερουσαλήμ, τον Σεδεκιαν, ο οποίος ήτο τότε ηλικίας είκοσι ενός ετών. Αυτός εβασίλευσεν επί ένδεκα έτη.

Α Εσδ. 1,45 και εποίησε το πονηρόν ενώπιον Κυρίου και ουκ ενετράπη από των ρηθέντων λόγων υπό Ιερεμίου τού προφήτου εκ στόματος τού Κυρίου.

Α Εσδ. 1,45 Και αυτός διέπραξε το μέγα κακόν της ειδωλολατρείας ενώπιον του Κυρίου και δεν εκινήθη εις συναίσθησιν και μετάνοιαν από τα λόγια του προφήτου Ιερεμίου, τα οποία λόγια είχαν εξέλθει από το στόμα του Κυρίου.

Α Εσδ. 1,46 και ορκισθείς από τού βασιλέως Ναβουχοδονόσορ τώ ονόματι Κυρίου, επιορκήσας απέστη και σκληρύνας αυτού τον τράχηλον και την καρδιαν αυτού παρέβη τα νόμιμα Κυρίου Θεού Ισραήλ.

Α Εσδ. 1,46 Αν και είχεν ορκισθή στο όνομα του Κυρίου από τον Ναβουχοδονόσορα να μένη εις αυτόν υποτεταγμένος, παρέβη τον όρκον του και απεστάτησε. Το δε χειρότερον, εσκλήρυνε τον τράχηλον αυτού και την καρδιαν αυτού και παρέβη τας εντολάς Κυρίου του Θεού του ισραηλιτικού λαού.

Α Εσδ. 1,47 και οι ηγούμενοι δε τού λαού και των ιερέων πολλά ησέβησαν και υπέρ πάσας τας ακαθαρσίας πάντων των εθνών και εμίαναν το ιερόν τού Κυρίου το αγιαζόμενον εν Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 1,47 Αλλά και οι άρχοντες του λαού και οι αρχηγοί των ιερέων διέπραξαν πολλές ασεβείας, περισσοτέρας από όλας τας βδελυρότητας όλων των εθνών και έτσι εμόλυναν το ιερόν του Κυρίου, τον άγιον ναόν της Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 1,48 και απέστειλεν ο Θεός των πατέρων αυτών διά τού αγγέλου αυτού μετακαλέσαι αυτούς, καθότι εφείδετο αυτών και τού σκηνώματος αυτού.

Α Εσδ. 1,48 Ο Θεός όμως των πατέρων των απέστειλε με τους αγγελιοφόρους του να τους ανακαλέση εις την πίστιν, διότι ελυπείτο και αυτούς και τον ιερόν ναόν του.

Α Εσδ. 1,49 αυτοί δε εμυκτήρισαν εν τοίς αγγέλοις αυτού και ή ημέρα ελάλησε Κύριος ήσαν εκπαίζοντες τους προφήτας αυτού, έως ου θυμωθέντα αυτόν επί τώ έθνει αυτού διά τα δυσσεβήματα προστάξει αναβιβάσαι επ αυτούς τους βασιλείς των Χαλδαίων.

Α Εσδ. 1,49 Αλλά αυτοί ενέπαιξαν τους απεσταλμένους του και κάθε φοράν, που ο Κυριος ωμιλούσε προς αυτούς δια των προφητών του, αυτοί ενέπαιξαν τους προφήτας, μέχρις ότου ο Θεός ωργίσθη εναντίον του έθνους των δια τας ασεβείας των και διέταξε να έλθουν εναντίον των οι βασιλείς των Χαλδαίων.

Α Εσδ. 1,50 ούτοι απέκτειναν τους νεανίσκους αυτών εν ρομφαία περικύκλω τού αγίου αυτών ιερού και ουκ εφείσαντο νεανίσκου και παρθένου και πρεσβύτου και νεωτέρου, αλλά πάντας παρέδωκαν εις τας χείρας αυτών.

Α Εσδ. 1,50 Και ήλθον οι Χαλδαίοι αυτοί και εφόνευσαν τους νεαρούς Ισραηλίτας με ρομφαίαν γύρω από τον ιερόν ναόν και δεν ελυπήθησαν ούτε νέον, ούτε παρθένον, ούτε γεροντότερον, ούτε ώριμον άνδρα, αλλά όλους τους παρέδωσαν εις την

αγριότητα των χειρών των.

Α Εσδ. 1,51 και πάντα τα ιερά σκεύη τού Κυρίου τα μεγάλα και τα μικρά και τας κιβωτούς τού Κυρίου και τας βασιλικάς αποθήκας αναλαβόντες απήνεγκαν εις Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 1,51 Οι Χαλδαίοι επήραν όλα τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, τα μεγάλα και τα μικρά, και τας Κιβωτούς του Κυρίου και τους θησαυρούς από τας βασιλικάς αποθήκας. Αυτά δε όλα τα μετέφεραν εις την Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 1,52 και ενεπύρισαν τον οίκον τού Κυρίου και έλυσαν τα τείχη Ιερουσαλήμ και τους πύργους αυτής ενεπύρισαν εν πυρί

Α Εσδ. 1,52 Επυρπόλησαν τον ναόν του Κυρίου, εκρήμνισαν τα τείχη της Ιερουσαλήμ, τους δε πύργους αυτής τους παρέδωσαν εις την φωτιάν.

Α Εσδ. 1,53 και συνετέλεσαν πάντα τα ένδοξα αυτής αχρειώσαι, και τους επιλοίπους απήγαγε μετά ρομφαίας εις Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 1,53 Επέφεραν ολοκληρωτικήν καταστροφήν πάντων. Κατέστρεψαν κάθε τι πολύτιμον και ωραίον, που υπήρχεν εις την πόλιν, όλους δε όσοι έμειναν τους έφεραν με συνοδείαν ρομφαίας εις την Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 1,54 και ήσαν παίδες αυτώ και τοίς υιοίς αυτού μέχρι του βασιλεύσαι Πέρσας εις αναπλήρωσιν ρήματος τού Κυρίου εν στόματι Ιερεμίου

Α Εσδ. 1,54 Οι Ιουδαίοι ήσαν πλέον δούλοι στον Ναβουχοδονόσορα και στους διαδόχους αυτού, μέχρις ότου εβασίλευσαν οι Πέρσαι, δια να εκπληρωθή έτσι ο λόγος του Κυρίου, τον οποίον είχε ειπει δια του προφήτου Ιερεμίου.

Α Εσδ. 1,55 έως τού ευδοκήσαι την γήν τα σάββατα αυτής, πάντα τον χρόνον της ερημώσεως αυτής, σαββατιεί εις συμπλήρωσιν ετών εβδομήκοντα.

Α Εσδ. 1,55 Οι Ιουδαίοι, ειπε, θα είναι αιχμάλωτοι, έως ότου η χώρα των συμπληρώση το χρονικόν διάστημα των παραβάσεων της αργίας του Σαββάτου. Θα ερημωθή και θα μείνη αργή η χώρα των, έως ότου συμπληρωθούν εβδομήντα έτη από το έτος της αιχμαλωσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Εσδ. 2,1 Βασιλεύοντος Κύρου Περσών έτους πρώτου εις συντέλειαν ρήματος Κυρίου εν στόματι Ιερεμίου,

Α Εσδ. 2,1 Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας Κυρου, του βασιλέως των Περσών, εις εκπλήρωσιν του λόγου τον οποίον ο Κυριος ειπε δια του προφήτου Ιερεμίου,

Α Εσδ. 2,2 ήγειρε Κύριος το πνεύμα Κύρου βασιλέως Περσών, και εκήρυσεν εν όλη τή βασιλεία αυτού και άμα διά γραπτών λέγων

Α Εσδ. 2,2 παρεκίνησεν ο Κυριος το πνεύμα του Κυρου, βασιλέως των Περσών, και αυτός έδωσεν εντολάς να διακηρύξουν εις όλον το βασιλείον του γραπτώς και προφορικώς·

Α Εσδ. 2,3 τάδε λέγει ο βασιλεύς Περσών Κύρος· εμέ ανέδειξε βασιλέα της οικουμένης ο Κύριος τού Ισραήλ, Κύριος ο Υψιστος.

Α Εσδ. 2,3 "Αυτά διατάσσει Κύρος ο βασιλεύς των Περσών· εμέ ανέδειξε βασιλέα όλης της οικουμένης ο Κυριος του ισραηλιτικού λαού, ο οποίος πράγματι είναι ο Κυριος και ο Υψιστος.

Α Εσδ. 2,4 και εσήμνή μοι οικοδομήσαι αυτώ οίκον εν Ιερουσαλήμ, τή εν τή Ιουδαία.

Α Εσδ. 2,4 Αυτός δε διέταξε να ανοικοδομήσω προς χάριν του τον ναόν του εις την πόλιν Ιερουσαλήμ της ιουδαϊκής γης.

Α Εσδ. 2,5 εί τις εστίν ούν υμών εκ τού έθνους αυτού, έστω ο Κύριος αυτού μετ αυτού, και αναβάς εις την Ιερουσαλήμ την εν τή Ιουδαία οικοδομείτω τον οίκον τού Κυρίου τού Ισραήλ (ούτος ο Κύριος ο κατασκηνώσας εν Ιερουσαλήμ).

Α Εσδ. 2,5 Ας είναι Κυριος ο Θεός με εκείνους από σας, που ανήκουν στο Ισραηλιτικόν έθνος· ας μεταβούν, λοιπόν, αυτοί εις την Ιερουσαλήμ της Ιουδαίας και ας βοηθήσουν να ανοικοδομηθή ο ναός του Κυρίου του ισραηλιτικού λαού (αυτός είναι ο Κυριος, ο οποίος έχει κατασκηνώσει εις την Ιερουσαλήμ).

Α Εσδ. 2,6 όσοι ούν κατά τους τόπους οικούσι, βοηθείτωσαν αυτώ οι εν τώ τόπω αυτού εν χρυσίω και εν αργυρίω, εν δόσει μεθ ίππων και κτηνών σύν τοίς άλλοις τοίς κατ ευχάς προστεθειμένοις εις το ιερόν τού Κυρίου το εν Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 2,6 Όλοι δε όσοι κατοικούν στους αυτούς τόπους με τους Ισραηλίτας, τους επιθυμούντας να μεταβούν εις την Ιερουσαλήμ, ας βοηθήσουν τους Ισραηλίτας με χρυσόν και άργυρον, με προσφοράς ίππων και κτηνών και άλλων σκευών, τα οποία δια τάματος πρέπει να αφιερωθούν στον ναόν του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ".

Α Εσδ. 2,7 και καταστήσαντες οι αρχίφυλοι των πατριών της Ιούδα και Βενιαμίν φυλής και οι ιερείς και οι Λευίται και πάντων, ών ήγειρε Κύριος το πνεύμα αναβήναι οικοδομήσαι οίκον τώ Κυρίω το εν Ιερουσαλήμ,

Α Εσδ. 2,7 Κατόπιν της διαταγής αυτής οι αρχηγοί των πατριαρχικών οικογενειών της φυλής Ιούδα και της φυλής Βενιαμίν, οι ιερείς και οι Λευίται, όπως και όλοι εκείνοι, των οποίων ο Κυριος εκίνησε την προθυμίαν να μεταβούν εις την Ιερουσαλήμ, απεφάσισαν πράγματι να μεταβούν, δια να ανοικοδομήσουν προς τιμήν του Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ ναόν.

Α Εσδ. 2,8 και οι περικύκλω αυτών εβοήθησαν εν πάσιν εν αργυρίω και χρυσίω, ίπποις, κτήνεσι και ευχαίς ως πλείσταις πολλών, ών ο νους ηγέσθη.

Α Εσδ. 2,8 Όλοι δε όσοι κατοικούσαν γύρω από αυτούς και των οποίων η καρδια ευλαβώς συνεκινήθη, τους εβοήθησαν με ο,τι ημπορούσαν, δηλαδή με αργύριον, με χρυσόν, με ίππους, με κατοικίδια ζώα, με πολυάριθμα αφιερώματα.

Α Εσδ. 2,9 και ο βασιλεύς Κύρος εξήνεγκε τα ιερά σκευη τού Κυρίου, ά μετήνεγκε Ναβουχοδονόσορ εξ Ιερουσαλήμ, και απηρέισατο αυτά εν τώ ειδωλείω αυτού·

Α Εσδ. 2,9 Ο δε βασιλεύς Κύρος έβγαλε τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, τα οποία είχε μεταφέρει ο Ναβουχοδονόσορ από την Ιερουσαλήμ και είχε τοποθετήσει αυτά στον ειδωλολατρικόν ναόν του·

Α Εσδ. 2,10 εξενέγκας δε αυτά Κύρος ο βασιλεύς Περσών παρέδωκεν αυτά Μιθραδάτη τώ εαυτού γαζοφύλακι·

Α Εσδ. 2,10 ο Κύρος ο βασιλεύς των Περσών, τα έβγαλε από τον ειδωλολατρικόν αυτόν ναόν, τα παρέδωκεν στον Μιθραδάτην, τον θησαυροφύλακά του

Α Εσδ. 2,11 διά δε τούτου παρεδόθησαν Σαμανασάρω προστάτη της Ιουδαίας.

Α Εσδ. 2,11 δια δε του Μιθραδάτου παρεδόθησαν αυτά στον Σαμανάσσαρον, τον διοικητήν της Ιουδαίας.

Α Εσδ. 2,12 ο δε τούτων αριθμός ήν· σπονδεία χρυσά χίλια, σπονδεία αργυρά χίλια, θύσκαι αργυραί εικοσιεννέα, φιάλαι χρυσαί τριάκοντα, αργυραί δισχίλια τετρακόσiai δέκα και άλλα σκευη χίλια.

Α Εσδ. 2,12 Ο αριθμός δε των παραδοθέντων αυτών ιερών σκευών ήτο ο εξής· χίλια χρυσά δοχεία, χίλια αργυρά δοχεία, εικοσιεννέα αργυρά μικρά θυμιατήρια, τριάκοντα χρυσά φιάλα, δύο χιλιάδες τετρακόσιοι δέκα αργυρά φιάλα και χίλια άλλα ιερά σκεύη.

Α Εσδ. 2,13 τα δε πάντα σκεύη διεκομίσθη, χρυσά και αργυρά, πεντακισχίλια τετρακόσια εξηκονταεννέα·

Α Εσδ. 2,13 Όλα δε τα σκεύη αυτά, το οποία μετεφέρθησαν, ήσαν πέντε χιλιάδες τετρακόσια εξήκοντα εννέα.

Α Εσδ. 2,14 ανηρέθη δε υπό Σαμανασάρου άμα τοίς εκ της αιχμαλωσίας εκ Βαβυλώνας εις Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 2,14 Αυτά μετεφέρθησαν από την Βαβυλώνα υπό του Σαμανασάρου μαζί με τους έως τώρα αιχμαλώτους Ιουδαίους, οι οποίοι ελεύθεροι επέστρεφαν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 2,15 Εν δε τοίς επί Αρταξέρξου των Περσών βασιλέως χρόνοις κατέγραφιν αυτώ κατά των κατοικούντων εν τή Ιουδαία και Ιερουσαλήμ Βήλεμος και Μιθραδάτης και Ταβέλλιος και άθυμος και Βεέλτεθμος και Σαμέλλιος ο γραμματεύς και οι λοιποί οι τούτοις συντασσόμενοι, οικούντες δε εν Σαμαρεία και τοίς άλλοις τόποις, την υπογεγραμμένην επιστολήν·
Α Εσδ. 2,15 Επί της βασιλείας όμως του Αρταξέρξου, του βασιλέως των Περσών, ο αντιπρόσωποι του εις την Ιερουσαλήμ, (Βηλεμος, ο Μιθραδάτης, ο Ταβέλλιος, ο Ράθυμος, ο Βεέλτεθμος, Σαμέλλιος ο γραμματεύς και οι υπόλοιποι σύμβουλοι των, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Σαμαρείαν και εις τας άλλας χώρας, έγραψαν εναντίον των κατοίκων της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ την κατωτέρω επιστολήν.

Α Εσδ. 2,16 «Βασιλεί Αρταξέρξη κυρίω οι παίδές σου άθυμος ο τα προσπίπτοντα και Σαμέλλιος ο γραμματεύς και επίλοιποι της βουλής αυτών και κριταί οι εν Κοίλην Συρία και Φοινίκη·

Α Εσδ. 2,16 “Προς τον βασιλέα Αρταξέρξην, τον κύριον ημών, ημείς οι δούλοι σου ο Ραθυμος ο χρονικογράφος, ο Σαμέλλιος ο γραμματεύς και οι λοιποί σύμβουλοί μας και δικασταί, οι οποίοι ευρισκόμεθά εις την Κοίλην Συρίαν και την Φοινίκην,

Α Εσδ. 2,17 και νύν γνωστόν έστω τώ κυρίω βασιλεί, ότι οι Ιουδαίοι αναβάντες παρ υμών προς ημάς ελθόντες εις Ιερουσαλήμ, την πόλιν την αποστάτιν και πονηράν οικοδομούσι, τας τε αγοράς αυτής και τα τείχη θεραπεύουσι και ναόν υποβάλλονται.

Α Εσδ. 2,17 φέρομεν εις γνώσιν του κύριου μας και βασιλέως μας, ότι οι Ιουδαίοι που ήλθαν από σας προς ημάς εις την Ιερουσαλήμ, ανοικοδομούν την αποστάτιδα και ταραχοποιόν πόλιν των, όπως επίσης τας εμπορικές αγοράς των, επιδιορθώνουν τα τείχη και θεμελιώνουν το ναόν των.

Α Εσδ. 2,18 εάν ούν η πόλις αυτή οικοδομηθή και τα τείχη συντελεσθή, φορολογίαν ου μη υπομείνωσι δούναι, αλλά και βασιλεύσιν αντιστήσονται. και επει ενεργείται τα κατά τον ναόν, καλώς έχειν υπολαμβάνομεν μη υπεριδείν το τοιούτον, αλλά προσφωνήσαι τώ κυρίω βασιλεί, όπως, αν φαίνεται σοι, επισκεφθή εν τοίς από των πατέρων σου βιβλίαις·

Α Εσδ. 2,18 Εάν όμως η πόλις αυτή ανοικοδομηθή και ολοκληρωθή η ανοικοδόμησις των τειχών, δεν θα ανεχθούν αυτοί να δίδουν φόρον, αλλά και θα επαναστατήσουν εναντίον των βασιλέων μας. Εφ' όσον δε αυτοί εργάζονται δια την ανοικοδόμησιν του ναού, εθεωρήσαμεν ότι είναι καλόν και πρέπει να μη παραβλέψωμεν αυτό το γεγονός, αλλά να το αναφέρωμεν στον κύριον και βασιλέα μας, ώστε, εάν φανή εις αυτόν αρεστόν, να ερευνήση δια την πόλιν αυτήν εις τα αρχεία των πατέρων του.

Α Εσδ. 2,19 και ευρήσεις εν τοίς υπομνηματισμοίς γεγραμμένα περί τούτων και γνώση ότι η πόλις εκείνη ήν αποστάτις και βασιλείς και πόλεις ενοχλούσα και οι Ιουδαίοι αποστάται και πολιορκίας συνιστάμενοι εν αυτή έτι εξ αιώνος, δι ήν αιτίαν και η πόλις αυτή ηρημώθη.

Α Εσδ. 2,19 Θα εύρης δε εις τα γραπτά αυτά υπομνήματα πληροφορίας δι' αυτά, που σου καθιστώμεν γνωστά, και θα μάθης ότι η πόλις αυτή, η Ιερουσαλήμ, υπήρξεν αποστάτις, παρείχε δε πολλά ζητήματα εις βασιλείς και πόλεις. Οι Ιουδαίοι είναι επαναστάται και ότι από αρχαιοτάτων χρόνων έγιναν κατά της πόλεως αυτής πολιορκία, εξ αιτίας των οποίων αυτή και έχει ερημωθή.

Α Εσδ. 2,20 νύν ούν υποδεικνύομέν σοι, κύριε βασιλεύ, ότι εάν η πόλις αυτή οικοδομηθή και τα ταύτης τείχη ανασταθή, κάθοδος ουκ έτι σοι έσται εις Κοίλην Συρίαν και Φοινίκην».

Α Εσδ. 2,20 Τώρα λοιπόν, κύριε βασιλεύ, ευλαβώς σου υποδεικνύομεν ότι, εάν η πόλις αυτή ανοικοδομηθή και ολοκληρωθούν τα τείχη της, δεν θα ημπορής στο εξής να κατέλθης εις την Κοίλην Συρίαν και την Φοινίκην”.

Α Εσδ. 2,21 τότε αντέγραψεν ο βασιλεύς αθύμω τώ γράφοντι τα προσπίπτοντα και Βεελτέθμω και Σαμελλίω γραμματεί και τοίς λοιποίς τοίς συντασσόμενοις και οικούσιν εν τή Σαμαρεία και Συρία και Φοινίκη τα υπογεγραμμένα·

Α Εσδ. 2,21 Τότε ο βασιλεύς απήντησε γραπτώς στον Ραθυμον τον γραμματέα και χρονικογράφον, στον Βεέλτεθμον, στον γραμματέα Σαμέλλιον και στους άλλους συμβούλους, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Συρίαν και εις την Φοινίκην τα εξής·

Α Εσδ. 2,22 «Ανέγνων την επιστολήν, ήν πεπόμψατε προς με. επέταξα ούν επισκέψασθαι, και ευρέθη ότι η πόλις εκείνη εστίν εξ αιώνος βασιλεύσιν αντιπαρατάσσουσα

Α Εσδ. 2,22 “Ανέγνωσα την επιστολήν, την οποίαν μου απεστείλατε, έδωσα διαταγήν να ερευνήσουν τα αρχεία και πράγματι ευρέθη, ότι αυτή η πόλις από αρχαιοτάτων χρόνων αντιπαρατάσσεται εναντίον των βασιλέων.

Α Εσδ. 2,23 και οι άνθρωποι αποστάσεις και πολέμους εν αυτή συντελούντες και βασιλείς ισχυροί και σκληροί ήσαν εν Ιερουσαλήμ κυριεύοντες και φορολογούντες Κοίλην Συρίαν και Φοινίκην.

Α Εσδ. 2,23 Οι κάτοικοί της από την πόλιν αυτήν έκαμαν επαναστάσεις και πολέμους. Οι εν Ιερουσαλήμ βασιλείς τους, ισχυροί και σκληροί, κατεκυριεύσαν την Κοίλην Συρίαν και την Φοινίκην και επέβαλλαν στους κατοίκους της φόρον υποτελείας.

Α Εσδ. 2,24 νύν ούν επέταξα αποκαλύσαι τους ανθρώπους εκείνους τού οικοδομήσαι την πόλιν και προνοηθήναι όπως μηδέν παρά ταύτα γένηται και μη προβή επί πλείον τα της κακίας εις το βασιλείς ενοχλήσαι».

Α Εσδ. 2,24 Δι' αυτό λοιπόν και διέταξα να εμποδίσετε αυτούς τους ανθρώπους από την οχύρωσιν της πόλεως και να φροντίσετε να μη γίνη τίποτε εναντίον της διαταγής αυτής, δια να μη προχωρήση περισσότερον το κακόν και δημιουργήσουν αυτοί ζητήματα στους βασιλείς”.

Α Εσδ. 2,25 τότε αναγνωσθέντων των παρά τού βασιλέως Αρταξέρξου γραφέντων, άθυμος και Σαμέλλιος ο γραμματεύς και οι τούτοις συντασσόμενοι αναζεύξαντες εις Ιερουσαλήμ κατά σπουδήν μεθ ίππου και όχλου παρατάξεως, ήρξαντο κωλύειν τους οικοδομούντας. και ήργει η οικοδομή τού ιερού τού εν Ιερουσαλήμ μέχρι τού δευτέρου έτους της βασιλείας Δαρείου τού Περσών βασιλέως.

Α Εσδ. 2,25 Όταν αυτά, τα οποία εγράφησαν από τον βασιλέα Αρταξέρξη, ανεγνώσθησαν, αμέσως ο Ραθυμος και ο γραμματέας Σαμέλιος και η άλλη ακολουθία αυτών μετέβησαν εσπευσμένως εις την Ιερουσαλήμ με ιππικόν και πεζικόν στρατόν και ήρχισαν να εμποδίζουν τους οικοδόμους από το έργον των. Ετσι δε η ανοικοδόμησις του ιερού ναού του εν Ιερουσαλήμ διεκόπη έως στο δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου βασιλέως των Περσών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Εσδ. 3,1 Καί βασιλεύς Δαρείος εποίησε δοχήν μεγάλην πάσι τοίς υπ αυτόν και πάσι τοίς οικογενέσιν αυτού και πάσι τοίς μεγιστάσι της Μηδίας και της Περσίδος

Α Εσδ. 3,1 Ο βασιλεύς Δαρείος παρέθεσε συμπόσιον μέγα εις όλους τους υπό την εξουσίαν του, στους δούλους του, που είχαν γεννηθή στον οίκον του, εις όλους τους αυλικούς και τους μεγιστάνας της Μηδίας και της Περσίας,

Α Εσδ. 3,2 και πάσι τοίς σατράπαις και στρατηγούς και τοπάρχαις τοίς υπ αυτόν, από της Ινδικής μέχρις Αιθιοπίας εν ταίς εκατόν εικοσιεπτά σατραπείαις.

Α Εσδ. 3,2 εις όλους τους σατράπας, τους στρατηγούς, τους διοικητάς διαφόρων περιοχών της βασιλείας του από των Ινδιών μέχρι της Αιθιοπίας εις εκατόν είκοσι επτά διοικητικάς περιφερείας.

Α Εσδ. 3,3 και εφάγασαν και επίοσαν και εμπλησθέντες ανέλυσαν. ο δε Δαρείος ο βασιλεύς ανέλυσεν εις τον κοιτώνα εαυτού και εκοιμήθη και έξυπνος εγένετο.

Α Εσδ. 3,3 Αυτοί έφαγον, έπιον και, όταν εχόρτασαν, απεσύρθησαν, δια να αναπαυθούν. Ο βασιλεύς Δαρείος απεσύρθη και αυτός στον κοιτώνα του, δια να κοιμηθή, αλλά έμεινε ξυπνητός.

Α Εσδ. 3,4 τότε οι τρεις νεανίσκοι οι σωματοφύλακες οι φυλάσσοντες το σώμα τού βασιλέως είπαν έτερος προς τον έτερον·

Α Εσδ. 3,4 Τότε οι τρεις νεαροί σωματοφύλακες, οι οποίοι εφύλασσαν τον βασιλέα, είπαν ο ένας προς τον άλλον·

Α Εσδ. 3,5 είπωμεν έκαστος ημών ένα λόγον, ός υπερισχύει και ού εάν φανή το ρήμα αυτού σοφώτερον τού έτέρου, δώσει αυτόν Δαρείος ο βασιλεύς δωρεάς μεγάλας και επινίκια μεγάλα

Α Εσδ. 3,5 "ας πι ο καθένας από ημάς μίαν γνώμην, δια να ιδώμεν τίνος θα είναι η καλύτερα. Εις εκείνον δε, του οποίου η γνώμη θα είναι σοφώτερα από την γνώμην των άλλων, ο βασιλεύς Δαρείος θα δώση μεγάλας δωρεάς και θα απονεύμη μέγαλον έπαινον.

Α Εσδ. 3,6 και πορφύραν περιβαλέσθαι και εν χρυσώμασι πίνειν και επί χρυσώ καθεύδειν και άρμα χρυσοχάλινον και κίδαριν βυσσίνην και μανιάκην περι τον τράχηλον,

Α Εσδ. 3,6 Ο βασιλεύς θα εγκρίνη, ώστε αυτός να ενδυθή πορφύραν, να πίνη με χρυσά ποτήρια, να κοιμάται επάνω εις χρυσήν κλίνην, να έχη άρμα, του οποίου οι ίπποι θα φέρουν χρυσούς χαλινούς, να φορή κίδαριν εις την κεφαλήν του από βύσσον και περιδέριον γύρω από τον τράχηλόν του.

Α Εσδ. 3,7 και δεύτερος καθιέται Δαρείου διά την σοφίαν αυτού και συγγενής Δαρείου κληθήσεται.

Α Εσδ. 3,7 Αυτός θα έχη την δευτέραν μετά τον Δαρείον θέσιν ένεκα της σοφίας του και θα αναγνωρισθή συγγενής του Δαρείου".

Α Εσδ. 3,8 και τότε γραψαντες έκαστος τον εαυτού λόγον εσφραγίσαντο και έθηκαν υπό το προσκεφάλαιον Δαρείου τού βασιλέως και είπαν·

Α Εσδ. 3,8 Εγραψαν τότε ο καθένας από αυτούς την γνώμην του, την εσφράγισαν και έθεσαν αυτήν κάτω από το προσκεφάλαιον του βασιλέως και είπαν·

Α Εσδ. 3,9 όταν εγεγρήθ ο βασιλεύς, δώσουσιν αυτόν το γράμμα, και ον αν κρίνη ο βασιλεύς και οι τρεις μεγιστάνες της Περσίδος ότι ού ο λόγος αυτού σοφώτερος, αυτόν δοθήσεται το νίκος καθώς γέγραπται.

Α Εσδ. 3,9 "όταν εξυπνήσθ ο βασιλεύς, θα δώσωμεν εις αυτόν τας γραπτάς αυτάς γνώμας μας και εις εκείνον, του οποίου η γραπτή γνώμη ήθελε προκριθή ως σοφώτερα από τον βασιλέα και τους τρεις μεγιστάνας της Περσίας, θα δοθή η νίκη, όπως έχομεν γραπτώς συμφωνήσει".

Α Εσδ. 3,10 ο εις έγραψεν, υπερισχύει ο οίνος.

Α Εσδ. 3,10 Ο ένας από αυτούς έγραψεν ότι το κρασί είναι το ισχυρότερον.

Α Εσδ. 3,11 ο έτερος έγραψεν, υπερισχύει ο βασιλεύς.

Α Εσδ. 3,11 Ο άλλος έγραψεν ισχυρότερος είναι ο βασιλεύς,

Α Εσδ. 3,12 ο τρίτος έγραψεν, υπερισχύουσιν αι γυναίκες, υπέρ δε πάντα νικά η αλήθεια.

Α Εσδ. 3,12 ο δε τρίτος έγραψεν, ισχυρότεροι από όλους είναι αι γυναίκες, αλλά υπεράνω από όλα νικά η αλήθεια.

Α Εσδ. 3,13 και ότε εξηγέρθη ο βασιλεύς, λαβόντες το γράμμα έδωκαν αυτόν, και ανέγνω.

Α Εσδ. 3,13 Όταν ο βασιλεύς εσηκώθη, επήραν τα γραπτά αυτά κείμενα και τα έδωσαν στον βασιλέα, ο δε βασιλεύς τα ανέγνωσε.

Α Εσδ. 3,14 και εξαποστείλας εκάλεσε πάντας τους μεγιστάνας της Περσίδος και της Μηδίας και τους σατράπας και στρατηγούς και τοπάρχας και υπάτους και εκάθισεν εν τώ χρηματιστηρίω, και ανεγνώσθη το γράμμα ενώπιον αυτών.

Α Εσδ. 3,14 Ο βασιλεύς έστειλε τότε αγγελιαφόρους και εκάλεσεν όλους τους μεγιστάνας της Περσίας και της Μηδίας, τους σατράπας, τους στρατηγούς, τους διοικητάς χωρών και τους άλλους ανωτάτους άρχοντας, τους ώρισε να καθίσουν εις την αίθουσαν του ανακτόρου του και ενώπιον αυτών ανεγνώσθησαν αι γραπταί γνώμαι.

Α Εσδ. 3,15 και είπε· καλέσατε τους νεανίσκους, και αυτοί δηλώσουσι τους λόγους εαυτών· και εκλήθησαν και εισήλθσαν.

Α Εσδ. 3,15 Κατόπιν διέταξεν ο βασιλεύς· "καλέσατε τους νεαρούς δούλους μου, δια να αποσαφηνίσουν εδώ τας γνώμας των". Αυτοί εκλήθησαν και εισήλθον εις την αίθουσαν του ανακτόρου.

Α Εσδ. 3,16 και είπαν αυτοί· απαγγείλατε ημίν περι των γεγραμμένων.

Α Εσδ. 3,16 Ο βασιλεύς και οι άρχοντες είπαν προς αυτούς· "αναλύσατέ μας αυτά, τα οποία έχετε γράψει".

Α Εσδ. 3,17 Καί ήρξατο ο πρώτος ο είπας περι της ισχύος τού οίνου και έφη ούτως· άνδρες, πώς υπερισχύει ο οίνος; πάντας τους ανθρώπους τους πίνοντας αυτόν πλανά την διάνοιαν·

Α Εσδ. 3,17 Πρώτος ήρχισεν εκείνος, που είχε γράψει ότι ο οίνος είναι ο ισχυρότερος και είπεν ως εξής· "άνδρες, ερωτάτε πως ο οίνος είναι ο ισχυρότερος; Ακούσατε. Αυτός πλανά την σκέψιν όλων των ανθρώπων, οι οποίοι τον πίνουν.

Α Εσδ. 3,18 τού τε βασιλέως και τού ορφανού ποιεί την διάνοιαν μίαν, την τε τού οικέτου και την τού ελευθέρου, την τε τού πένητος και την τού πλουσίου.

A Εσδ. 3,18 Αυτός κάμνει την σκέψιν του βασιλέως και του ορφανού, του δούλου και του ελευθέρου ίσην, του πτωχού και του πλουσίου μίαν και την αυτήν.
A Εσδ. 3,19 και πάσαν διάνοιαν μεταστρέφει εις ευωχίαν και ευφροσύνην και ου μέμνηται πάσαν λύπην και πάν οφείλημα.
A Εσδ. 3,19 Καθε σκέψιν την μεταβάλλει εις χαράν και ευφροσύνην. Αυτός κάμνει τον άνθρωπον να μη ενθυμήται ούτε λύπην ούτε χρέος.
A Εσδ. 3,20 και πάσας καρδίας ποιεί πλουσίας και ου μέμνηται βασιλέα ουδέ σατράπην και πάντα διά ταλάντων ποιεί λαλείν.
A Εσδ. 3,20 Καμνει τας καρδίας πλουσίας, ώστε αυτός, που πίνει οίνον, να μη λαμβάνη υπ' όψιν ούτε βασιλείς ούτε σατράπας. Και κάμνει τον καθένα να ομιλή περί πάντων κατά πλούσιον και γενναιόδωρον τρόπον.
A Εσδ. 3,21 και ου μέμνηται, όταν πίνωσι, φιλιάζειν φίλοις και αδελφοίς, και μετ ου πολύ σπώνται τας μαχαίρας·
A Εσδ. 3,21 Αυτός κάμνει φίλους και αδελφούς, όταν πίνουν οίνον, να μη ενθυμούνται την φιλίαν και την συγγενειάν των και έπειτα από ολίγον να ανασπύν τας μαχαίρας ο ένας εναντίον του άλλου.
A Εσδ. 3,22 και όταν από τού οίνου γερωθώσιν, ου μέμνηται ά έπραξαν.
A Εσδ. 3,22 Και όταν συνέλθουν από την μέθην, δεν ενθυμούνται εκείνα που έπραξαν.
A Εσδ. 3,23 ώ άνδρες, ουχ υπερισχύει ο οίνος, ότι ούτως αναγκάζει ποιείν; και εσίγησεν ούτως είπας.
A Εσδ. 3,23 Ω άνδρες, δεν είναι ισχυρότερος ο οίνος, αφού αναγκάζει όλους μας να πράττωμεν τέτοια πράγματα;" Αυτά είπε και εσιώπησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

A Εσδ. 4,1 Καί ήρξατο ο δεύτερος λαλείν, ο είπας περί της ισχύος τού βασιλέως·
A Εσδ. 4,1 Ηρχισεν έπειτα να ομιλή ο δεύτερος, εκείνος ο οποίος είχαν είπει περί της ισχύος του βασιλέως.
A Εσδ. 4,2 ώ άνδρες, ουχ υπερισχύουσιν οι άνθρωποι, την γήν και την θάλασσαν κατακρατούντες και πάντα τα εν αυτοίς;
A Εσδ. 4,2 "Ω άνδρες, είπεν, οι άνθρωποι δεν υπερέχουν κατά την ισχύν, αφού είναι κύριοι της ξηράς και της θαλάσσης και όλων όσα υπάρχουν εις αυτάς;
A Εσδ. 4,3 ο δε βασιλεύς υπερισχύει και κυριεύει αυτών και δεσπόζει αυτών, και πάν ό εάν είπη αυτοίς, ενακούουσιν.
A Εσδ. 4,3 Ο βασιλεύς όμως είναι ισχυρότερος από όλους τους ανθρώπους, είναι κύριος αυτών, εξουσιάζει επάνω εις αυτούς και παν ο,τι θα είπη εις αυτούς, εκείνοι τον υπακούουν.
A Εσδ. 4,4 εάν είπη αυτοίς ποιήσαι πόλεμον έτερος προς τον έτερον, ποιούσιν· εάν δε εξαποστείλη αυτούς προς τους πολεμίους, βαδίζουσι και κατεργάζονται τα όρη και τα τείχη και τους πύργους,
A Εσδ. 4,4 Εάν ο βασιλεύς τους διατάξη να κάμουν πόλεμον ο ένας εναντίον του άλλου, οι άνθρωποι τον κάμνουν. Εάν ο βασιλεύς αποστείλη τους στρατιώτας του εναντίον εχθρών, αυτοί βαδίζουν όπως διετάχθησαν και τα πάντα κάμνουν δια να καθυποτάξουν όρη, τείχη και πύργους.
A Εσδ. 4,5 φονεύουσι και φονεύονται, και τον λόγον τού βασιλέως ου παραβαίνουσιν· εάν δε νικήσωσι, τώ βασιλεί κομίζουσι πάντα, και όσα εάν προνομούσωσι και τα άλλα πάντα.
A Εσδ. 4,5 Φονεύουν και φονεύονται και την διαταγήν του βασιλέως δεν παραβαίνουν. Εάν νικήσουν, στον βασιλέα φέρουν τα πάντα, όσα θα λαφυραγωγήσουν και όλα τα άλλα, χωρίς καμμίαν εξαίρεσιν.
A Εσδ. 4,6 και όσοι ου στρατεύονται ουδέ πολεμούσιν, αλλά γεωργούσι την γήν, πάλιν όταν σπείρωσι, θερίσαντες αναφέρουσι τώ βασιλεί· και έτερος τον έτερον αναγκάζοντες αναφέρουσι τους φόρους τώ βασιλεί.
A Εσδ. 4,6 Όσοι δε από τους ανθρώπους δεν επιστρατεύονται και δεν λαμβάνουν μέρος στον πόλεμον, αλλά επιδίδονται εις την γεωργίαν, αυτοί, όταν σπείρουν και θερίσουν, προσφέρουν τα προϊόντα των στον βασιλέα. Και αναγκάζει ο ένας τον άλλον να πληρώνουν τους φόρους στον βασιλέα.
A Εσδ. 4,7 και αυτος εις μόνος εστιν· εάν είπη αποκτείναι, αποκτείνουσιν· εάν είπη αφείναι, αφιούσιν·
A Εσδ. 4,7 Αυτός είναι ο ένας και απόλυτος κύριος. Εάν διατάξη να εκτελέσουν κάποιον, τον εκτελούν. Εάν είπη να τον αφήσουν ελεύθερον, τον αφήνουν.
A Εσδ. 4,8 είπε πατάξαι, τύπτουσιν· είπεν ερημώσαι, ερημούσιν· είπεν οικοδομήσαι, οικοδομούσιν·
A Εσδ. 4,8 Εάν διατάξη ο βασιλεύς να κτυπήσουν κάποιον, τον κτυπούν. Είπε να ερημώσουν περιοχάς, και τας ερημώνουν. Είπε να ανοικοδομήσουν οικίας και πόλεις, και τας ανοικοδομούν.
A Εσδ. 4,9 είπεν εκκόψαι, εκκόπτουσιν· είπε φυτεύσαι, φυτεύουσι.
A Εσδ. 4,9 Είπεν ο βασιλεύς να υλοτομήσουν περιοχάς και ξερριζώνουν τα πάντα. Είπεν ο βασιλεύς να κάμουν δενδροφυτεύσεις οι άνθρωποι και εκείνοι δενδροφυτεύουν.
A Εσδ. 4,10 και πάς ο λαός αυτού και αι δυνάμεις αυτού ενακούουσι. προς δε τούτοις, αυτός ανάκειται, εσθίει και πίνει και καθεύδει,
A Εσδ. 4,10 Όλος ο λαός του και αι στρατιωτικάί δυνάμεις υπακούουν εις αυτόν. Επί πάσι δε τούτοις, αυτός ανακλίνεται παρά την τράπεζαν του φαγητού, τρώγει και πίνει και κατόπιν κοιμάται,
A Εσδ. 4,11 αυτοί δε τηρούσι κύκλω περί αυτόν και ου δύνανται έκαστος απελθείν και ποιείν τα έργα αυτού, ουδέ παρακούουσιν αυτού.
A Εσδ. 4,11 οι άνθρωποι κύκλω από αυτόν φρουρούν και δεν ημπορεί κανείς να απέλθη και να ασχοληθή με τα έργα του, ούτε και παρακούουν αυτόν εις τίποτε.
A Εσδ. 4,12 ώ άνδρες, πως ουχ υπερισχύει ο βασιλεύς, ότι ούτως επάκουστος εστι; και εσίγησεν.
A Εσδ. 4,12 Ω άνδρες, πως ο βασιλεύς δεν υπερέχει από όλους κατά την ισχύν, αφού κατ' αυτόν τον τρόπον υπακούεται από όλους και εις όλα;" Επειτα από αυτά εσιώπησεν.
A Εσδ. 4,13 Ο δε τρίτος ο είπας περί των γυναικών και της αληθείας -ούτός εστι Ζοροβάβελ- ήρξατο λαλείν· άνδρες,
A Εσδ. 4,13 Ο δε τρίτος, ο οποίος εξέφρασε την γνώμην ότι αι γυναίκες και η αλήθεια υπερισχύουν- αυτός είναι ο Ζοροβάβελ- ηρχισε να ομιλή και να αναπτύσση την γνώμην του.
A Εσδ. 4,14 ου μέγας ο βασιλεύς και πολλοί οι άνθρωποι και ο οίνος ισχύει; τις σύν ο δεσπόζων αυτών ή τις ο κυριεύων αυτών; ουχ αι γυναίκες;
A Εσδ. 4,14 "Ω άνδρες, είπε, πράγματι δεν είναι μέγας ο βασιλεύς και πολλοί οι άνθρωποι και δεν έχει όντως μεγάλην ισχύν

ο οίνος; Ποίος όμως είναι εκείνος, ο οποίος επιβάλλεται επάνω εις αυτούς και ποιός είναι εκείνος, ο οποίος κυριαρχεί επάνω των; Δεν είναι αι γυναίκες;

A Εσδ. 4,15 αι γυναίκες εγέννησαν τον βασιλέα και πάντα τον λαόν, ός κυριεύει της θαλάσσης και της γής·

A Εσδ. 4,15 Αι γυναίκες εγέννησαν τον βασιλέα και όλους τους λαούς, οι οποίοι κυριαρχούν εις την θάλασσαν και την ξηράν.

A Εσδ. 4,16 και εξ αυτών εγένοντο, και αύται εξέθρεψαν αυτούς τους φυτεύσαντας τους αμπελώνας, εξ ών ο οίνος γίνεται.

A Εσδ. 4,16 Από αυτάς εγεννήθησαν οι βασιλείς και οι άλλοι άνθρωποι και αυταί ανέθρεψαν και εκείνους, που εφύτευσαν αμπελώνας, εκ των οποίων αμπελώνων παράγεται ο οίνος.

A Εσδ. 4,17 και αυταί ποιούσι τας στολάς των ανθρώπων, και αυταί ποιούσι δόξαν τοίς ανθρώποις, και ου δύνανται οι άνθρωποι χωρίς των γυναικών είναι.

A Εσδ. 4,17 Αυταί κατασκευάζουν τας στολάς των ανθρώπων και αυταί ενεργούν, δια να έχουν καλήν εμφάνισιν και δόξαν οι άνθρωποι, γενικώτερον δε δεν ημπορούν να υπάρξουν και να ζήσουν οι άνθρωποι χωρίς τας γυναίκας.

A Εσδ. 4,18 εάν δε συναγάγωσι χρυσιον και αργύριον και πάν πράγμα ωραιόν και ιδωσι γυναίκα μίαν καλήν τώ είδει και τώ κάλλει,

A Εσδ. 4,18 Εάν δε οι άνδρες συγκεντρώσουν χρυσόν και άργυρον και κάθε άλλο ωραιόν πράγμα, όταν ιδουν μίαν ευειδή γυναίκα και καλής σωματικής διαπλάσεως,

A Εσδ. 4,19 ταύτα πάντα αφέντες, εις αυτήν εκκέχνησαν και χάσκοντες το στόμα θεωρούσιν αυτήν, και πάντες αυτήν αιρετιζούσι μάλλον ή το χρυσιον και το αργύριον και πάν πράγμα ωραιόν.

A Εσδ. 4,19 αφήνουν όλα τα άλλα και την παρατηρούν χάσκοντες και με άνρικτον το στόμα. Και όλοι προτιμούν αυτήν μάλλον παρά τον χρυσόν και τον άργυρον και κάθε τι άλλο ωραιόν πράγμα.

A Εσδ. 4,20 άνθρωπος τον εαυτού πατέρα εγκαταλείπει, ός εξέθρεψεν αυτόν, και την ιδίαν χώραν και προς την ιδίαν γυναίκα κολλάται

A Εσδ. 4,20 Καθε άνθρωπος εγκαταλείπει τον πατέρα του, αυτόν ο οποίος τον ανέθρεψε, εγκαταλείπει και την πατρίδα του και προσκολλάται προς την γυναίκα του.

A Εσδ. 4,21 και μετά της γυναικός αφήσι την ψυχήν και ούτε τον πατέρα μέμνηται ούτε την μητέρα ούτε την χώραν.

A Εσδ. 4,21 Προς χάριν της γυναικός του θυσιάζει την ζωήν του και δεν ενθυμείται ούτε τον πατέρα του, ούτε την μητέρα του, ούτε την πατρίδα του.

A Εσδ. 4,22 και εντεύθεν δει μιάς γνώναι ότι αι γυναίκες κυριεύουσιν υμών· ουχί πονείτε και μοχθείτε, και πάντα ταίς γυναιξί δίδοτε και φέρετε;

A Εσδ. 4,22 Από όλα αυτά, που σας είπα, είσθε υποχρεωμένοι και σεις να αναγνωρίσετε, ότι αι γυναίκες κυριαρχούν επάνω σας. Σεις οι ίδιοι δεν εργαζεσθε και δεν υποβάλλεσθε εις κόπους και ταλαιπωρίας, και όλας τας προσόδους σας δίδετε και φέρετε εις τας γυναίκας σας;

A Εσδ. 4,23 και λαμβάνει ο άνθρωπος την ρομφαίαν αυτού και εκπορεύεται εξοδεύειν και ληστεύειν και κλέπτειν και εις την θάλασσαν πλείν και ποταμούς·

A Εσδ. 4,23 Ο άνθρωπος παίρνει το ξίφος του, φεύγει από το σπίτι, εξέρχεται δια να ληστεύση και κλέψη, πλείν εις ποταμούς και θαλάσσας.

A Εσδ. 4,24 και τον λέοντα θεωρεί και εν σκότει βαδίζει, και όταν κλέψη και αρπάση και λωποδυτήση, τή ερωμένη αποφέρει.

A Εσδ. 4,24 Κατά τας επιχειρήστου αυτάς βλέπει τον λέοντα και τον καταφρονεί. Βαδίζει εις τα σκότη, δια να επιτύχη στο σκοτεινόν έργον του. Όταν δε κλέψη και αρπάση και λωποδυτήση, φέρει όλα αυτά εις την ερωμένην του.

A Εσδ. 4,25 και πλείον αγαπά άνθρωπος την ιδίαν γυναίκα μάλλον ή τον πατέρα και την μητέρα·

A Εσδ. 4,25 Γενικώτερον οι άνδρες αγαπούν πολύ περισσότερον την γυναίκα των από τον πατέρα και την μητέρα των.

A Εσδ. 4,26 και πολλοί απενοήθησαν· ταίς ιδίαις διανοίαις διά τας γυναίκας και δούλοι εγένοντο δι αυτάς,

A Εσδ. 4,26 Πολλοί άνδρες ετρελλάθησαν και έχασαν τα λογικά των εξ αιτίας των γυναικών και έγιναν προς χάριν εκείνων δούλοι.

A Εσδ. 4,27 και πολλοί απώλοντο και εσφάλησαν και ημάρτοσαν διά τας γυναίκας.

A Εσδ. 4,27 Πολλοί δε είναι εκείνοι, οι οποίοι κατεστράφησαν και περιέπεσαν εις σφάλματα και παρέβησαν το θέλημα του Θεού εξ αιτίας των γυναικών.

A Εσδ. 4,28 και νύν ου πιστεύετέ μοι; ουχί μέγας ο βασιλεύς τή εξουσία αυτού; ουχί πάσαι αι χώραι ευλαβούνται άψασθαι αυτού;

A Εσδ. 4,28 Ακόμη εξακολουθείτε να μη πιστεύετε αυτά, που σας είπα; Ιδού ένα παράδειγμα. Δεν είναι μέγας ο βασιλεύς με την απεριόριστον εξουσίαν, που έχει; Οι κάτοικοι όλων των χωρών δεν φοβούνται και να εγγίσουν απλώς αυτόν;

A Εσδ. 4,29 εθεώρουν αυτόν και Απάμην την θυγατέρα Βαρτάκου τού θαυμαστού, την παλλακίην τού βασιλέως, καθημένην εν δεξιά τού βασιλέως

A Εσδ. 4,29 Και όμως έβλεπα τον βασιλέα αυτόν και την Απάμην, την θυγατέρα του αξιοθαυμάστου Βαρτάκου, η οποία είναι δευτέρας σειράς σύζυγος του βασιλέως, την έβλεπα να κάθεται δεξιά από τον βασιλέα,

A Εσδ. 4,30 και αφαιρούσαν το διάδημα από της κεφαλής τού βασιλέως και επιτιθούσαν εαυτή και εράπιζε τον βασιλέα τή αριστερά·

A Εσδ. 4,30 να αφαιρή το βασιλικόν διάδημα από την κεφαλήν του βασιλέως και να το θέτη στο ιδικόν της κεφάλι και να ραπίζη τον βασιλέα με το αριστερό της χέρι.

A Εσδ. 4,31 και προς τούτοις ο βασιλεύς χάσκων το στόμα εθεώρει αυτήν. και εάν προσγελάση αυτό, γελά· εάν δε πικρανθή επ αυτόν, κολακεύει αυτήν, όπως διαλλαγή αυτό.

A Εσδ. 4,31 Παρ όλα αυτά ο βασιλεύς την έβλεπε με ανοικτόν το στόμα. Εάν εκείνη εγελούσε, εγελούσε και ο βασιλεύς. Εάν εκείνη εφαινότο πικραμμένη και στενοχωρημένη εναντίον του, ο βασιλεύς την εκολάκευε, δια να συμφιλιωθή προς αυτόν.

A Εσδ. 4,32 ώ άνδρες, πώς ουχί ισχυραί αι γυναίκες, ότι ούτως πράσσοσι;

A Εσδ. 4,32 Ω άνδρες, πως λοιπόν δεν είναι αι γυναίκες ισχυρότεροι από τους άνδρας, αφού αυταί τέτοια έργα κάνουν εις βάρος των ανδρών;"

A Εσδ. 4,33 και τότε ο βασιλεύς και οι μεγιστάνες έβλεπον εις τον έτερον· και ήρξατο λαλείν περι της αληθείας.

A Εσδ. 4,33 Ο βασιλεύς και οι επίσημοι άνδρες του, όταν ήκουσαν όλα αυτά, παρατηρούσαν ο ένας τον άλλον με πολλήν έκπληξιν. Ο Ζοροβάβελ ήρχισε τότε, να αναπτύσσει την γνώμην του περι της δυνάμεως, την οποίαν έχει η αλήθεια και ειπε·

A Εσδ. 4,34 άνδρες, ουχί ισχυραί αι γυναίκες; μεγάλη η γη και υψηλός ο ουρανός και ταχύς τώ δρόμω ο ήλιος, ότι στρέφεται εν τώ κύκλω τού ουρανού και πάλιν αποτρέχει εις τον εαυτού τόπον εν μια ημέρα.

A Εσδ. 4,34 “Ω άνδρες, ισχυραί δεν είναι αι γυναίκες; Βεβαίως· αλλά μεγάλη είναι η γη και υψηλός ο ουρανός και ταχύς ο ήλιος εις την διαδρομήν του, διότι στρέφεται στον κύκλον του ουρανού και πάλιν επανέρχεται στον τόπον, από τον οποίον εξεκίνησε κατά το διάστημα μιας μόνον ημέρας.

A Εσδ. 4,35 ουχί μέγας ός ταύτα ποιεί; και η αλήθεια μεγάλη και ισχυροτέρα παρά πάντα.

A Εσδ. 4,35 Αλλά δεν είναι ασυγκρίτως πολύ μέγας αυτός, ο οποίος τα εδημιούργησεν; Η Αλήθεια, λοιπόν, είναι μεγάλη και πολύ ισχυροτέρα από όλα αυτά.

A Εσδ. 4,36 πάσα η γη την αλήθειαν καλεί, και ο ουρανός αυτήν ευλογεί, και πάντα τα έργα σείεται και τρέμει, και ουκ έστι μετ αυτής άδικον ουδέν.

A Εσδ. 4,36 Ολόκληρος η γη την αλήθειαν προσκαλεί. Ο ουρανός αυτήν επαινεί και όλα τα δημιουργήματα συγκλονίζονται και τρέμουν ενώπιόν της· και δεν υπάρχει μαζί με την αλήθειαν, τίποτε απολύτως το άδικον.

A Εσδ. 4,37 άδικος ο οίνος, άδικος ο βασιλεύς, άδικοι αι γυναίκες, άδικοι πάντες οι υιοί των ανθρώπων, και άδικα πάντα τα έργα αυτών τα τοιαύτα· και ουκ έστιν εν αυτοίς αλήθεια, και εν τή αδικία αυτών απολούνται.

A Εσδ. 4,37 Άδικος όμως είναι ο οίνος, άδικος είναι ο βασιλεύς, άδικοι είναι αι γυναίκες, άδικοι είναι όλοι οι υιοί των ανθρώπων, και άδικα όλα τα τοιαύτα έργα των. Και δεν υπάρχει εις αυτούς αλήθεια· Και εις τας αδικίας των αυτοί καταστρέφονται.

A Εσδ. 4,38 η δε αλήθεια μένει και ισχύει εις τον αιώνα και ζή και κρατεί εις τον αιώνα τού αιώνος.

A Εσδ. 4,38 Η αλήθεια όμως, (δηλαδή ο Θεός) μένει παντοτεινή. Έχει δύναμιν και κύρος αιώνιον. Ζη και κυριαρχεί στους αιώνας των αιώνων.

A Εσδ. 4,39 και ουκ έστι παρ αυτήν λαμβάνειν πρόσωπα, ουδέ διάφορα, αλλά τα δίκαια ποιεί από πάντων των άδικων και πονηρών· και πάντες ευδοκοῦσι τοίς έργοις αυτής, και ουκ έστιν εν τή κρίσει αυτής ουδέν άδικον.

A Εσδ. 4,39 Αυτή δεν λαμβάνει υπ' όψιν της πρόσωπα, ούτε κάνει διάκρισιν μεταξύ επισήμων και ανεπισήμων, ισχυρών και αδυνάτων. Αλλά πράττει πάντοτε το δίκαιον ενώπιον όλων, και ακόμη των άδικων και πονηρών ανθρώπων. Όλοι δε επιδοκιμάζουν και ευχαριστούνται εις τα έργα της. Όταν αυτή κρίνη, δεν υπάρχει τίποτε το άδικον.

A Εσδ. 4,40 και αυτή η ισχύς και το βασιλείον και η εξουσία και η μεγαλειότης των πάντων αιώνων. ευλογητός ο Θεός της αληθείας.

A Εσδ. 4,40 Εις αυτήν λοιπόν υπάρχει και ανήκει η ισχύς και η κυριότης και η εξουσία και η μεγαλειότης εις όλους τους αιώνας. Δοξασμένος ας είναι ο Θεός της αληθείας” !

A Εσδ. 4,41 και εσιώπησε τού λαλείν· και πάς ο λαός τότε εφώνησε, και τότε είπον· μεγάλη η αλήθεια και υπερισχύει.

A Εσδ. 4,41 Ο Ζοροβάβελ, αφού είπεν αυτά, έπαυσε πλέον να ομιλή. Όλοι τότε, όσοι ήσαν συγκεντρωμένοι, ανεφώνησαν και είπαν με ένα στόμα· “μεγάλη πράγματι είναι η αλήθεια και αυτή έχει ισχύν και δύναμιν ανωτέρα από όλους και από όλα”.

A Εσδ. 4,42 Τότε ο βασιλεύς είπεν αυτό· αίτησαι ό θέλεις πλείω των γεγραμμένων, και δώσομέν σοι ον τρόπον ευρέθης σοφώτερος, και εχόμενός μου καθήση, και συγγενής μου κληθήση.

A Εσδ. 4,42 Τότε είπεν ο βασιλεύς προς τον Ζοροβάβελ· “ζήτησέ μου ο,τι θέλεις και περισσότερα ακόμη από εκείνα, που είναι γραμμένα εις την συμφωνίαν σας. Εγώ θα σου δώσω κάθε τι, που θα μου ζητήσης, διότι συ ανεδείχθης σοφώτερος από όλους. Θα παρακάθεται πλησίον μου και θα ονομαστής συγγενής μου”.

A Εσδ. 4,43 τότε είπε τώ βασιλεί· μνήσθητι την ευχήν, ήν ηύξω, οικοδομήσαι την Ιερουσαλήμ εν τή ημέρα, ή το βασιλείον σου παρέλαβες,

A Εσδ. 4,43 Τότε ο Ζοροβάβελ είπεν στον βασιλέα· “ενθυμησου το τάμα, που έκαμες την ημέραν, κατά την οποίαν ανέλαβες την βασιλείαν σου, να ανοικοδομήσης, δηλαδή, την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 4,44 και πάντα τα σκεύη τα ληφθέντα εξ Ιερουσαλήμ και εκπέμψαι, ά εχώρισε Κύρος, ότε ηύξατο εκκόψαι Βαβυλώνα, και ηύξατο εξαποστείλαι εκεί.

A Εσδ. 4,44 Ενθυμήσου επίσης την υπόσχασίν σου, ότι θα επιστρέψης όλα τα ιερά σκεύη, τα οποία έχουν αφαιρεθή από την Ιερουσαλήμ και τα οποία ο Κύρος, όταν επρόκειτο να κατακυριεύσει την Βαβυλώνα, έκαμε τάμα, τα εξεχώρισε και έταξε να τα αποστείλει πάλιν εκεί εις την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 4,45 και σύ ηύξω οικοδομήσαι τον ναόν, ον ενεπύρισαν οι Ιδουμαίοι, ότε ηρημώθη η Ιουδαία υπό των Χαλδαίων.

A Εσδ. 4,45 Συ δε έταξες να ανοικοδομήσης τον ναόν, τον οποίον επυρπόλησαν οι Ιδουμαίοι, όταν είχεν ερημωθή και καταστροφή η Ιουδαία από τους Χαλδαίους.

A Εσδ. 4,46 και νύν τούτό εστιν, ό σε αξιώ, κύριε βασιλεύ, και ό αιτούμαι σε, και αύτη εστιν η μεγαλωσύνη η παρά σου· δέομαι ούν ίνα ποιήσης την ευχήν, ήν ηύξω τώ βασιλεί τού ουρανού ποιήσαι εκ στόματός σου.

A Εσδ. 4,46 Τώρα, λοιπόν, αυτή είναι η αξίωσις, την οποίαν έχω από σε, κύριε βασιλεύ· αυτό είναι εκείνο το οποίον ζητώ από σε και αυτή είναι η μεγαλειώδης πράξις, την οποίαν συ ημπορείς να κάμης. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να εκπληρώσης το τάξιμο, το οποίον με το ιδιο σου το στόμα έκαμες στον βασιλέα των ουρανών, προς τον Θεόν”.

A Εσδ. 4,47 τότε αναστάς Δαρειός ο βασιλεύς κατεφίλησεν αυτόν και έγγραψεν αυτόν τας επιστολάς προς πάντας τους οικονόμους και τοπάρχαις και στρατηγούς και σατράπας, ίνα προπέμψωσιν αυτόν και τους μετ αυτού πάντας αναβαίνοντας οικοδομήσαι την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 4,47 Τότε ο βασιλεύς Δαρειός εσηκώθη και τον κατεφίλησεν. Εγραψε δε αμέσως και έδωκεν εις αυτόν επιστολάς απευθυνομένας προς όλους τους υπαλλήλους, τους διοικητάς, τους στρατηγούς και τους σατράπας, να κατευδώσουν ασφαλώς αυτόν και όλους, όσοι θα ανέβαιναν μαζί με αυτόν, δια να ανοικοδομήσουν την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 4,48 και πάσι τοίς τοπάρχαις εν κοίλη Συρία και Φοινίκη και τοίς εν τώ Λιβάνω έγγραψεν επιστολάς μεταφέρειν ξύλα κέδρινα από τού Λιβάνου εις Ιερουσαλήμ και όπως οικοδομήσωσι μετ αυτού την πόλιν.

A Εσδ. 4,48 Εις όλους δε τους διοικητάς της κοίλης Συρίας, της Φοινίκης και του Λιβάνου, έγγραψεν ο βασιλεύς επιστολάς

να συνεργήσουν, ώστε να μεταφερθούν ξύλα κέδρινα από τον Λιβανον εις την Ιερουσαλήμ, δια να βοηθήσουν τον Ζοροβάβελ εις την ανοικοδόμησιν της πόλεως.

Α Εσδ. 4,49 και έγγραψε πάσι τοίς Ιουδαίοις τοίς αναβαίνουσιν από της βασιλείας εις την Ιουδαίαν υπέρ της ελευθερίας, πάντα δυνατόν και τοπάρχην και σατράπην και οικονόμον μη απελεύσεσθαι επί τας θύρας αυτών,

Α Εσδ. 4,49 Έγραψεν επίσης επιστολάς δι' όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι θα ανέβαιναν από το βασιλείον του εις την Ιουδαίαν, να αφεθούν ελεύθεροι εις τας ενεργείας των, κανείς δε άρχων και διοικητής και σατράπης και υπάλληλος να μη έχη το δικαίωμα να πατήση το πόδι του εις την οικίαν των.

Α Εσδ. 4,50 και πάσαν την χώραν, ήν κρατούσιν, αφορολόγητον αυτοίς υπάρχειν, και ίνα οι Ιδουμαίοι αφίωσι τας κώμας, ας διακρατούσι των Ιουδαίων,

Α Εσδ. 4,50 Έδωσεν επίσης διαταγήν, ώστε η χώρα, την οποίαν θα έχουν οι Ιουδαίοι, να είναι αφορολόγητος. Οι δε Ιδουμαίοι να αφήσουν ελευθέρας τας κώμας των Ιουδαίων, τας οποίας αυτοί είχαν καταλάβει και εκρατούσαν.

Α Εσδ. 4,51 και εις την οικοδομήν τού ιερού δοθήναι κατ ενιαυτόν τάλαντα είκοσι μέχρι τού οικοδομηθήναι,

Α Εσδ. 4,51 Διέταξεν επίσης, να δίδωνται κάθε έτος είκοσι τάλαντα δια την ανοικοδόμησίν του ναού, μέχρις ότου αποπερατωθή.

Α Εσδ. 4,52 και επί το θυσιαστήριον ολοκαυτώματα καρπούσθαι καθ ήμέραν, καθά έχουσιν εντολήν επτακαίδεκα προσφέρειν, άλλα τάλαντα, δέκα κατ ενιαυτόν,

Α Εσδ. 4,52 Επίσης να δίδωνται άλλα δέκα τάλαντα κάθε έτος δια τα δεκαεπτά καθημερινά ολοκαυτώματα, τα οποία προσεφέροντο στο θυσιαστήριον, όπως διέτασεν ο Νομος.

Α Εσδ. 4,53 και πάσι τοίς προσβαίνουσιν από της Βαβυλωνίας κτίσαι την πόλιν, υπάρχειν την ελευθερίαν, αυτοίς τε και τοίς εκγόνοις αυτών, και πάσι τοίς ιερεύσι τοίς προσβαίνουσιν.

Α Εσδ. 4,53 Επίσης όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι θα επέστρεφον από την Βαβυλώνα, δια να ανοικοδομήσουν την Ιερουσαλήμ, να είναι ελεύθεροι αυτοί και οι απόγονοί των. Το ίδιον έπρεπε να πραγματοποιηθή δι' όλους τους ιερείς, οι οποίοι θα ανεχώρουν από την Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 4,54 έγγραψε δε και την χορηγίαν και την ιερατικήν στολήν, εν τίνι λατρεύουσιν εν αυτή.

Α Εσδ. 4,54 Έδωσε δε και έγγραφον εντολήν να παρέχωνται τα απαιτούμενα χρήματα δια την διατροφήν των ιερέων και δια τα ιερατικά των ενδύματα, με τα οποία αυτοί εκτελούσαν τα της λατρείας.

Α Εσδ. 4,55 και τοίς Λευίταις έγγραψε δούναι την χορηγίαν έως της ημέρας, ής επιτελεσθή ο οίκος και Ιερουσαλήμ οικοδομηθήναι,

Α Εσδ. 4,55 Έδωσεν επίσης έγγραφον διαταγήν να χορηγήται η δαπάνη, η απαιτούμενη δια την διατροφήν των Λευιτών, μέχρι της ημέρας, κατά την οποίαν θα αττοπερατωθή ο ναός και θα ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 4,56 και πάσι τοίς φρουρούσι την πόλιν έγγραψε δούναι αυτοίς κλήρους και οψώνια.

Α Εσδ. 4,56 Διέταξεν επίσης να δοθή κλήρος γης και μισθός εις χρήματα προς όλους τους φρουρούς της πόλεως της Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 4,57 και εξαπέστειλε πάντα τα σκεύη, ά έχωρισε Κύρος από Βαβυλώνας και πάντα, όσα είπε Κύρος ποιήσαι, και αυτός επέταξε ποιήσαι και εξαποστείλαι εις Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 4,57 Επί δε τούτοις απέστειλεν όλα τα ιερά σκεύη, τα οποία είχε ξεχωρίσει ο Κύρος από τη Βαβυλώνα δια την Ιερουσαλήμ, όλα, όσα είχαν υποσχεθή να κάμη ο Κύρος, διέταξε να γίνουν και να αποσταλούν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 4,58 Καί οτε εξήλθεν ο νεανίσκος, άρας το πρόσωπον εις τον ουρανόν εναντίον Ιερουσαλήμ ευλόγησε τώ βασιλεί τού ουρανού λέγων·

Α Εσδ. 4,58 Όταν ο νεαρός Ζοροβάβελ εβγήκεν από τα ανάκτορα, ύψωσε το πρόσωπόν του στον ουρανόν και με κατεύθυνσιν προς την Ιερουσαλήμ εδόξασε τον Βασιλέα του Ουρανού λέγων·

Α Εσδ. 4,59 παρά σου νίκη, και παρά σου η σοφία, και σή η δόξα και εγώ σός οικέτης.

Α Εσδ. 4,59 "Από σε, Κυριε, προέρχεται κάθε νίκη. Από σε πηγάζει κάθε σοφία και εις σε ανήκει όλη η δόξα. Εγώ δε είμαι δούλος ιδικός σου.

Α Εσδ. 4,60 ευλογητός εί, ός έδωκάς μοι σοφίαν, και σοί ομολογώ, δέσποτα των πατέρων.

Α Εσδ. 4,60 Δοξασμένος λοιπόν είσαι συ, Κυριε, ο οποίος έδωσες εις εμέ αυτήν την σοφίαν. Δοξολογώ, Δέσποτα, σε, Κυριε των πατέρων ημών".

Α Εσδ. 4,61 και έλαβε τας επιστολάς και εξήλθε και ήλθεν εις Βαβυλώνα και απήγγειλε τοίς αδελφοίς αυτού πάσι.

Α Εσδ. 4,61 Τότε επήρην ο Ζοροβάβελ τας επιστολάς, ανεχώρησεν αμέσως και μετέβη εις την Βαβυλώνα και ανήγγειλεν εις όλους τους εκεί αδελφούς του Ιουδαίους τα γεγονότα αυτά.

Α Εσδ. 4,62 και ευλόγησαν τον Θεόν των πατέρων αυτών, ότι έδωκεν αυτοίς άνεσιν και άφεσιν

Α Εσδ. 4,62 Εκείνοι εδοξολόγησαν και ηχαρίστησαν τον Θεόν των πατέρων των, διότι έδωκεν εις αυτούς άνεσιν και ελευθερίαν

Α Εσδ. 4,63 αναβήναι και οικοδομήσαι την Ιερουσαλήμ και το ιερόν, ού ωνομάσθη το όνομα αυτού επ αυτώ. και εκωθωνίζοντο μετά μουσικών και χαράς ημέρας επτά.

Α Εσδ. 4,63 να επανέλθουν εις την πατρίδα των, δια να ανοικοδομήσουν την Ιερουσαλήμ και τον ναόν, ο οποίος είχεν απ' αρχής ανοικοδομηθή εις τιμήν και δόξαν του Ονόματός του. Γεμάτοι δε χαράν επανηγύριζαν το χαρμόσυνον γεγονός πίνοντες οίνον και διασκεδάζοντες με μουσικά όργανα επί μίαν εβδομάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Εσδ. 5,1 Μετά δε ταύτα εξελέγησαν αναβήναι αρχηγοί οίκου πατριών κατά φυλάς αυτών και αι γυναίκες αυτών και οι υιοί αυτών και αι θυγατέρες και οι παιδες αυτών και αι παιδίσκαι και τα κτήνη αυτών.

Α Εσδ. 5,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά όσοι απεφάσισαν να επανέλθουν εις την Ιουδαίαν, ετακτοποιήθησαν κατά φυλάς και κατά πατριάς με τους αρχηγούς αυτών. Μαζή δε με αυτούς ηκολούθησαν αι γυναίκες των, οι υιοί των, αι θυγατέρες, οι δούλοι και αι δούλαι των, όπως επίσης και τα κτήνη των.

Α Εσδ. 5,2 και Δαρείος συναπέστειλε μετ αυτών ιππείς χιλίους έως τού αποκαταστήσαι αυτούς εις Ιερουσαλήμ μετ ειρήνης και μετά μουσικών τυμπάνων και αυλών·

Α Εσδ. 5,2 Ο δε Δαρείος έστειλε μαζί με αυτούς ως συνοδούς χιλίους ιππείς, δια να επαναφέρουν και αποκαταστήσουν αυτούς ασφαλείς εις την Ιερουσαλήμ, με μουσικά, τύμπανα και αυλούς.

Α Εσδ. 5,3 και πάντες οι αδελφοί αυτών παίζοντες, και εποίησεν αυτοίς συναναβήναι μετ εκείνων.

Α Εσδ. 5,3 Ολοι δε οι Ισραηλίται μετά χαράς μεγάλης επήραν τον δρόμον της επιστροφής εις Ιερουσαλήμ παίζοντες μουσικά όργανα. Ο δε Δαρείος απέστειλε μαζί με αυτούς ως συνοδούς τους ιππείς.

Α Εσδ. 5,4 Καί ταύτα τα ονόματα των ανδρών των αναβαινόντων κατά πατριάς αυτών εις τας φυλάς επί την μεριδαρχίαν αυτών.

Α Εσδ. 5,4 Αυτά δε είναι τα ονόματα των ανδρών, οι οποίοι επέστρεψαν έκαστος στο μερίδιον της κληρονομίας των κατά οικογενείας και κατά φυλάς.

Α Εσδ. 5,5 οι ιερείς υιοί Φινεές υιού Ααρών· Ιησούς ο τού Ιωσεδέκ τού Σαραίου και Ιωακίμ ο τού Ζοροβάβελ τού Σαλαθιήλ εκ τού οίκου τού Δαυίδ, εκ της γενεάς Φαρές, φυλής δε Ιουδά,

Α Εσδ. 5,5 Οι ιερείς, οι απόγονοι δηλαδή του Φινεές υιού του Ααρών, ήσαν· Ο Ιησούς ο υιός του Ιωσιδέκ, υιού του Σαραίου και ο Ιωακείμ ο υιός του Ζοροβάβελ υιού του Σαλαθιήλ, ο οποίος κατήγετο από τον οίκον Δαυίδ, από την γενεάν του Φαρές και την φυλήν του Ιουδά.

Α Εσδ. 5,6 ός ελάλησεν επί Δαρείου τού βασιλέως Περσών λόγους σοφούς εν τώ δευτέρω έτει της βασιλείας αυτού μηνί Νισάν τού πρώτου μηνός.

Α Εσδ. 5,6 Ο Ζοροβάβελ είναι αυτός, που ωμίλησε και είπε τόσον σοφούς λόγους προς τον βασιλέα των Περσών, τον Δαρείον, κατά τον πρώτον μήνα, τιν Νισάν, του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου.

Α Εσδ. 5,7 εισί δε ούτοι οι εκ της Ιουδαίας αναβάντες εκ της αιχμαλωσίας της παροικίας, ούς μετώκισε Ναβουχοδονόσο βασιλεύς Βαβυλώνας εις Βαβυλώνα

Α Εσδ. 5,7 Αυτοί δε είναι οι Ιουδαίοι, που επέστρεψαν από τον τόπον της αιχμαλωσίας των και τους οποίους ο Ναβουχοδονόσο, ο βασιλεύς της Βαβυλώνας, είχε προηγουμένως μεταφέρει και εγκαταστήσει εις την Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 5,8 και επέστρεψεν εις Ιερουσαλήμ και την λοιπήν Ιουδαίαν έκαστος εις την ιδίαν πόλιν, οι ελθόντες μετά Ζοροβάβελ και Ιησού, Νεεμίου, Ζαραίου, ησαιού, Ενηνέος, Μαρδοχαίου, Βεελσάρου, Ασφαράσου, ελίου, οϊμου, Βαανά, των προηγουμένων αυτών.

Α Εσδ. 5,8 Επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ και εις την άλλην Ιουδαίαν ο καθένας εις την πόλιν του μαζί με τον Ζοροβάβελ, τον Ιησούν, τον Νεεμίαν, τον Ζαραίον, τιν Ρησαίον, τον Ενηνέον, τον Μαρδοχαίον, τον Βεελσάρον, τον Ασφαράσον, τιν Ρεελιαν, τον Ροϊμον, τον Βαανά, οι οποίοι και ήσαν αρχηγοί των.

Α Εσδ. 5,9 αριθμός των από τού έθνους και οι προηγούμενοι αυτών· υιοί Φόρος δύο χιλιάδες και εκατόν εβδομηκονταδύο. υιοί Σαφάτ τετρακόσιοι εβδομηκονταδύο.

Α Εσδ. 5,9 Ο αριθμός αυτών των ανδρών του Ιουδαϊκού έθνους και των αρχηγών του ήτο ο εξής· Οι της γενεάς του Φορος ήσαν δύο χιλιάδες εκατόν εβδομήκοντα δύο. Οι της γενεάς του Σαφάτ ήσαν τετρακόσιοι εβδομήκοντα δυο.

Α Εσδ. 5,10 υιοί Αρές επτακόσιοι πενηκονταέξ.

Α Εσδ. 5,10 Οι της γενεάς του Αρές ήσαν επτακόσιοι, πενήντα εξ.

Α Εσδ. 5,11 υιοί Φαάθ Μωάβ εις τους υιούς Ιησού και Ιωάβ δισχίλιοι οκτακόσιοι δεκαδύο.

Α Εσδ. 5,11 Οι της γενεάς του Φαάθ Μωάβ, δηλαδή οι απόγονοι του Ιησού και του Ιωάβ, ήσαν δύο χιλιάδες οκτακόσιοι δώδεκα.

Α Εσδ. 5,12 υιοί Ηλάμ χίλιοι διακόσιοι πενηκοντατέσσαρες. υιοί Ζαθουϊ ενακόσιοι εβδομηκονταπέντε. υιοί Χορβέ επτακόσιοι πέντε. υιοί Βανί εξακόσιοι τεσσαρακονταοκτώ.

Α Εσδ. 5,12 Οι της γενεάς του Ηλάμ ήσαν χίλιοι διακόσιοι πενήντα τέσσαρες. Οι της γενεάς του Ζαθουϊ ήσαν ενακόσιοι εβδομήντα πέντε. Οι της γενεάς του Χορβέ ήσαν επτακόσιοι πέντε. Οι της γενεάς του Βανί ήσαν εξακόσιοι τεσσαράκοντα οκτώ.

Α Εσδ. 5,13 υιοί Βηβαί εξακόσιοι τριακοντατρεις. υιοί Αργαί χίλιοι τριακόσιοι εικοσιδύο.

Α Εσδ. 5,13 Οι της γενεάς του Βηβαί ήσαν εξακόσιοι τριάκοντα τρεις. Οι της γενεάς του Αργαί ήσαν χίλιοι τριακόσιοι είκοσι δύο.

Α Εσδ. 5,14 υιοί Αδωνικάν εξακόσιοι τριακονταεπτά. υιοί Βαγοϊ δισχίλιοι εξακόσιοι εξ. υιοί Αδινού τετρακόσιοι πενηκοντατέσσαρες.

Α Εσδ. 5,14 Οι της γενεάς του Αδωνικάν ήσαν εξακόσιοι τριάκοντα επτά. Οι της γενεάς του Βαγοϊ ήσαν δύο χιλιάδες εξακόσιοι εξ. Οι της γενεάς του Αδινού τετρακόσιοι πενήντα τέσσαρες.

Α Εσδ. 5,15 υιοί Ατήρ Εζεκιού εννηκονταδύο. υιοί Κιλάν και Αζηνάν εξηκονταεπτά. υιοί Αζαρού τετρακόσιοι τριακονταδύο.

Α Εσδ. 5,15 Οι της γενεάς του Ατήρ του Εζεκιού ήσαν εννήντα δυο. Οι της γενεάς του Κιλάν και Αζηνάν ήσαν εξήκοντα επτά. Οι της γενεάς του Αζαρού ήσαν τετρακόσιοι τριάκοντα δύο.

Α Εσδ. 5,16 υιοί Αννίς εκατόν εις. υιοί Αρόμ τριακονταδύο. υιοί Βασαί τριακόσιοι εικοσιτρεις. υιοί Αρσιφουρίθ εκατόν δύο.

Α Εσδ. 5,16 Οι της γενεάς του Αννίς ήσαν εκατόν ένας. Οι άνθρωποι της γενεάς του Αρόμ ήσαν τριάντα δύο. Οι της γενεάς του Βασαί ήσαν τριακόσιοι είκοσι τρεις. Οι της γενεάς του Αρσιφουρίθ ήσαν εκατόν δύο.

Α Εσδ. 5,17 υιοί Βαιτηρούς τρισχίλιοι πέντε. υιοί εκ Βαιθλωμών εκατόν εικοσιτρεις.

Α Εσδ. 5,17 Οι άνδρες από την πόλιν Βαιτηρούς ήσαν τρεις χιλιάδες πέντε. Οι από την πόλιν Βαιθλωμών ήσαν εκατόν είκοσι τρεις.

Α Εσδ. 5,18 οι εκ Νετωφάς πενηκονταπέντε. οι εκ Αναθώθ εκατόν πενηκονταοκτώ. οι εκ Βαιθασμών τεσσαρακονταδύο.

Α Εσδ. 5,18 Οι από την περιοχήν Νετωφάς ήσαν πενήντα πέντε· από την πόλιν Αναθώθ ήσαν εκατόν πενήντα οκτώ. Οι άνδρες από την Βαιθασμών ήσαν σαράντα δυο.

Α Εσδ. 5,19 οι εκ Καριαθιρί εικοσιπέντε. οι εκ Καφείρας και Βηρώγ επτακόσιοι τεσσαρακοντατρεις.

Α Εσδ. 5,19 Οι άνδρες από την Καριαθιρί ήσαν είκοσι πέντε. Οι από την Καφείραν και την Βηρώγ ήσαν επτακόσιοι σαράντα τρεις.

Α Εσδ. 5,20 οι Χαδιασαί και Αμμίδιοι τετρακόσιοι εικοσιδύο. οι εκ Κιραμάς και Γαββής εξακόσιοι είκοσιν εις.

Α Εσδ. 5,20 Οι Χαδιασαί και Αμμίδιοι ήσαν τετρακόσιοι είκοσι δύο. Οι άνδρες εκ της Κιραμάς και της Γαββής ήσαν

εξακόσιοι είκοσι ένας.

Α Εσδ. 5,21 οι εκ Μακαλών εκατόν εικοσιδύο. οι εκ Βετολίω πενήτηκονταδύο. υιοί Νιφίς εκατόν πενήτηκονταέξ.

Α Εσδ. 5,21 Οι άνδρες από την Μακαλών ήσαν εκατόν είκοσι δύο. Οι άνδρες εκ Βετολίω ήσαν πενήντα δύο. Οι άνδρες οι εκ του Νιφίς ήσαν εκατόν πενήντα εξ.

Α Εσδ. 5,22 υιοί Καλαμωλάλου και Ωνούς επτακόσιοι εικοσιπέντε. υιοί Ιερεχού διακόσιοι τεσσαρακονταπέντε.

Α Εσδ. 5,22 Οι άνδρες εκ Καλαμωλάλου και Ωνούς ήσαν επτακόσιοι είκοσι πέντε. Οι άνδρες Ιερεχού ήσαν διακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε

Α Εσδ. 5,23 υιοί Σανάας τρισχίλιοι τριακόσιοι εις.

Α Εσδ. 5,23 Οι άνδρες οι από την Σαναά ήσαν τρεις χιλιάδες τριακόσιοι ένας.

Α Εσδ. 5,24 οι ιερείς οι υιοί Ιεδδού του Ιησού εις τους υιούς Σανασιβ οκτακόσιοι εβδομήκονταδύο. υιοί Εμμηρούθ διακόσιοι πενήτηκονταδύο.

Α Εσδ. 5,24 Οι ιερείς οι εκ της γενεάς του Ιεδδού υιού του Ιησού δηλ. της φυλής του Σανασιβ ήσαν οκτακόσιοι εβδομήκοντα δύο. Εκ της γενεάς του Εμμηρούθ διακόσιοι πενήντα δύο.

Α Εσδ. 5,25 υιοί Φασσούρου χίλιοι τεσσαρακονταεπτά. υιοί Χαρμί διακόσιοι δεκαεπτά.

Α Εσδ. 5,25 Εκ της γενεάς του Φασσούρου χίλιοι σαράντα επτά. Εκ της γενεάς του Χαρμί διακόσιοι δέκα επτά.

Α Εσδ. 5,26 οι Λευίται οι υιοί Ιησού και Καδμηήλου και Βάννου και Σουδίου εβδομηκοντατέσσαρες.

Α Εσδ. 5,26 Οι Λευίται ήσαν η γενεά του Ιησού δηλαδή του Καδοήλου, Βαννου και Σουδίου εβδομήντα τέσσαρες.

Α Εσδ. 5,27 οι ιεροψάλται υιοί Ασάφ εκατόν εικοσιοκτώ.

Α Εσδ. 5,27 Ιεροψάλται, οι απόγονοι του Ασάφ, ήσαν εκατόν είκοσι οκτώ.

Α Εσδ. 5,28 οι θυρωροί υιοί Σαλούμ, υιοί Ατάρ, υιοί Τολμάν, υιοί Δακούβ, υιοί Ατητά, υιοί Τωβίς, πάντες εκατόν τριακονταεννέα.

Α Εσδ. 5,28 Οι θυρωροί ήσαν· η γενεά του Σαλούμ, η γενεά του Ατάρ, η γενεά του Τολμάν, η γενεά του Δακούβ, η γενεά του Ατητά, η γενεά του Τωβίς, όλοι ούτοι ήσαν εκατόν τριάντα εννέα.

Α Εσδ. 5,29 οι ιερόδουλοι, υιοί Ησαύ, υιοί Ασιφά, υιοί Ταβαώθ, υιοί Κηράς, υιοί Σουδά, υιοί Φαλαίου, υιοί Λαβανά, υιοί Αγραβά,

Α Εσδ. 5,29 Οι υπηρέται του ναού ήσαν· η γενεά του Ησαύ, γενεά του Ασιφά, η γενεά του Ταβαώθ, η γενεά του Κηράς, η γενεά του Σουδά, η γενεά του Φαλαίου, η γενεά Λαβανά, η γενεά Αγραβά.

Α Εσδ. 5,30 υιοί Ακούδ, υιοί Ουτά, υιοί Κητάβ, υιοί Ακκαβά, υιοί Συβαϊ, υιοί Ανάν, υιοί Καθουά, υιοί Γεδδούρ,

Α Εσδ. 5,30 Η γενεά του Ακούδ, η γενεά του Ουτά, η γενεά του Κητάβ, η γενεά του 'Ακκαβα, η γενεά του Συβαϊ, η γενεά του Ανάν, η γενεά του Καθουά, η γενεά του Γεδδούρ,

Α Εσδ. 5,31 υιοί Ιαΐρου, υιοί Δαισάν, υιοί Νοεβά, υιοί Χασεβά, υιοί Καζηρά, υιοί Οζίου, υιοί Φινοέ, υιοί Ασαρά, υιοί Βασθαϊ, υιοί Ασσανά, υιοί Μανί, υιοί Ναφισί, υιοί Ακούφ, υιοί Αχιβά, υιοί Ασουβ, υιοί Φαρακέμ, υιοί Βασαλέμ,

Α Εσδ. 5,31 η γενεά του Ιαΐρου, η γενεά του Δαισάν, η γενεά του Νοεβά, η γενεά του Χασεβά, η γενεά του Καζηρά, η γενεά του Οζίου, η γενεά του Φινοέ, η γενεά του Ασαρά, η γενεά του Βασθαϊ, η γενεά του Ασσανά, η γενεά του Μανί, η γενεά του Ναφισί, η γενεά του Ακούφ, η γενεά του Αχιβά, η γενεά του 'Ασουβ, η γενεά του Φαρακέμ, η γενεά του Βασαλέμ,

Α Εσδ. 5,32 υιοί Μεδδά, υιοί Κουθά, υιοί Χαρέα, υιοί Βαρχουέ, υιοί Σεράρ, υιοί Θομοϊ, υιοί Νασί, υιοί Ατεφά.

Α Εσδ. 5,32 η γενεά του Μεδδά, η γενεά του Κουθά, η γενεά του Χαρέα, η γενεά του Βαρχουέ, η γενεά του Σεράρ, η γενεά του Θομοϊ, η γενεά του Νασί και η γενεά του Ατεφά.

Α Εσδ. 5,33 υιοί παιδών Σαλωμών, υιοί Ασσαπιώθ, υιοί Φαριρά, υιοί Ιειηλί, υιοί Λοζών, υιοί Ισραήλ, υιοί Σαφυϊ,

Α Εσδ. 5,33 Οι απόγονοι των δούλων του Σολομώντος ήσαν η γενεά του Ασσαπιώθ, η γενεά του Φαριρά, η γενεά του Ιειηλί, η γενεά του Λοζών, η γενεά του Ισραήλ, η γενεά του Σαφυϊ,

Α Εσδ. 5,34 υιοί Αγιά, υιοί Φαχαρέθ, υιοί Σαβή, υιοί Σαρωθί, υιοί Μισαίας, υιοί Τάς, υιοί Αδδούς, υιοί Σουβά, υιοί Αφερά, υιοί Βαρωδίς, υιοί Σαφάγ, υιοί Αλλών.

Α Εσδ. 5,34 η γενεά του Αγιά, η γενεά του Φαχαρέθ, η γενεά του Σαβή, η γενεά του Σαρωθί, η γενεά του Μισσαίας, η γενεά του Τας, η γενεά του Αδδούς, η γενεά του Σουβά, η γενεά του Αφερά, η γενεά του Βαρωδίς, η γενεά του Σαφάγ, η γενεά του Αλλών.

Α Εσδ. 5,35 πάντες οι ιερόδουλοι και οι υιοί των παιδών Σαλωμών τριακόσιοι εβδομηκονταδύο.

Α Εσδ. 5,35 Όλοι οι υπηρέται του ναού και οι απόγονοι των δούλων του Σολομώντος ήσαν τριακόσιοι εβδομήκοντα δύο.

Α Εσδ. 5,36 ούτοι αναβάντες από Θερμελέθ και Θελερσάς, ηγούμενος αυτών Χαρααθαλάν και Ααλάρ.

Α Εσδ. 5,36 Αυτοί ήσαν οι Ιουδαίοι, οι οποίοι επέστρεψαν εις την πατρίδα των από Θερμελέθ και Θελερσάς και των οποίων αρχηγοί ήσαν ο Χαρααθαλάν και ο Ααλάρ.

Α Εσδ. 5,37 και ουκ ηδύναντο απαγγείλαι τας πατριάς αυτών και γενεάς, ως εκ τού Ισραήλ εισιν· υιοί Δαλάν τού υιού τού Βαενάν, υιοί Νεκωδάν εξακόσιοι πενήτηκονταδύο.

Α Εσδ. 5,37 Εκείνοι οι οποίοι δεν ημπόρεσαν να πιστοποιήσουν πειστικώς, ότι αι οικογένειαι των και η γενεά των ανήκουν εις την φυλήν του Ισραήλ ήσαν· η γενεά του Δαλάν, υιού του Βαενάν και η γενεά του Νεκωδάν εξακόσιοι πενήντα δύο.

Α Εσδ. 5,38 και εκ των ιερέων οι εμποιούμενοι ιερωσύνης και ουχ ευρέθησαν· υιοί Οβδία, υιοί Ακβώς, υιοί Ιαδδού τού λαβόντος Αυγίαν γυναίκα των θυγατέρων Φαηζελδαίου, και εκλήθη επί τώ ονόματι αυτού.

Α Εσδ. 5,38 Επίσης από τους ιερείς, οι οποίοι παρουσιάσθησαν με την αξίωσιν να ιερατεύσουν αλλά δεν ημπόρεσαν να ευρεθούν στους ιερατικούς καταλόγους, ήσαν· η γενεά του Οβδία, η γενεά του Ακβώς, η γενεά του Ιαδδού, ο οποίος έλαβεν ως σύζυγόν του την Αυγίαν, μίαν από τας θυγατέρας του Φαηζελδαίου, και επήρε το όνομα αυτού.

Α Εσδ. 5,39 και τούτων ζητηθείσης της γενικής γραφής εν τώ καταλοχισμώ και μη ευρεθείσης, εχωρίσθησαν τού ιερατεύειν.

Α Εσδ. 5,39 Όταν ανεζητήθη εις τους φυλετικούς καταλόγους η γενεαλογική των καταγωγή και δεν ευρέθη, αυτοί απεκλείσθησαν από την ιερωσύνην.

Α Εσδ. 5,40 και είπεν αυτοίς Νεεμίας και Αθθαρίας μη μετέχιν των αγίων έως αναστή αρχιερεύς ενδεδυμένος την δήλωσιν και την αλήθειαν.

Α Εσδ. 5,40 Ο Νεεμίας δε και ο Αθθαρίας απηγόρευσαν εις αυτούς να μετέχουν εις τα άγια πράγματα, μέχρις ότου

παρουσιασθή αρχιερεύς ενδεδυμένος τα ιερά διάσημα, την Δηλωσιν και την Αλήθειαν, ο οποίος και φωτιζόμενος από τον Θεόν θα απεφάνετο δι' αυτούς.

A Εσδ. 5,41 οι δε πάντες Ισραήλ ήσαν από δωδεκαετούς και επάνω, χωρίς παιδών και παιδισκών, μυριάδες τέσσαρες διαχίλιοι τριακόσιοι εξήκοντα· παίδες τούτων και παιδίσκαι επτακισχίλιοι τριακόσιοι τριακονταεπτά· ψάλται και ψαλτωδοί διακόσιοι τεσσαρακονταπέντε·

A Εσδ. 5,41 Όλος δε ο αριθμός των Ισραηλιτών από δώδεκα ετών και άνω, χωρίς τους δούλους και τας δούλας, ήσαν σαρανταδύο χιλιάδες τριακόσιοι εξήντα. Οι δε δούλοι και αι δούλαι αυτών ήσαν επτά χιλιάδες τριακόσιοι τριάντα επτά. Οι ψάλται, που έπαιζαν μουσικά όργανα, και οι ψαλτωδοί ήσαν διακόσιοι σαράντα πέντε.

A Εσδ. 5,42 κάμηλοι τετρακόσιοι τριακονταπέντε και ίπποι επτακισχίλιοι τριακονταέξι, ημίονοι διακόσιοι τεσσαρακονταπέντε, υποζύγια πεντακισχίλια πεντακόσια εικοσιπέντε.

A Εσδ. 5,42 Αι κάμηλοι όλων αυτών ήσαν τετρακόσια τριάντα πέντε, οι ίπποι των επτά χιλιάδες τριανταέξι, οι ημίονοι διακόσιοι σαράντα πέντε και οι όνοι των πέντε χιλιάδες πεντακόσιοι είκοσι πέντε.

A Εσδ. 5,43 και εκ των ηγουμένων κατά τας πατριάς εν τώ παραγίνεσθαι αυτούς εις το ιερόν του Θεού, το εν Ιερουσαλήμ, ηύξαντο εγείραι τον οίκον επί του τόπου αυτού κατά την αυτών δύναμιν

A Εσδ. 5,43 Μερικοί από τους αρχηγούς των οικογενειών, όταν έφθασαν στον ναόν του Θεού εις την Ιερουσαλήμ, έταξαν δια την ανοικοδόμησιν του ναού εις την προηγουμένην του θέσιν, ο καθένας ανάλογα με την δύναμίν των,

A Εσδ. 5,44 και δούναι εις το ιερόν γαζοφυλάκιον των έργων χρυσιού μνάς χιλίας και αργυριου μνάς πεντακισχιλίας και στολάς ιερατικές εκατόν.

A Εσδ. 5,44 να δώσουν στο ιερόν γαζοφυλάκιον του ναού δια τα έργα, που εμελλαν να γίνουν, χιλίας χρυσάς μνας και πέντε χιλιάδας αργυράς μνας και εκατόν ιερατικές στολάς.

A Εσδ. 5,45 και κατοκίσθησαν οι ιερείς και οι Λευίται και οι εκ του λαού αυτού εν Ιερουσαλήμ και τή χώρα, οί τε ιεροψάλται και οι θυρωροί και πάς Ισραήλ εν ταίς κώμας αυτών.

A Εσδ. 5,45 Οι ιερείς και οι Λευίται και οι άλλοι Ισραηλίται από τον λαόν εγκατεστάθησαν εις την Ιερουσαλήμ και την περιοχίν της. Οι δε ιεροψάλται και οι θυρωροί και ο άλλος Ισραηλιτικός λαός εις τας κώμας των.

A Εσδ. 5,46 Ενστάντος δε του εβδόμου μηνός και όντων των υιών Ισραήλ εκάστου εν τοίς ιδίοις, συνήχθησαν ομοθυμαδόν εις το ευρύχωρον του πρώτου πυλώνος του προς τή ανατολή.

A Εσδ. 5,46 Κατά δε τον έβδομον μήνα, όταν ο καθένας από τους Ισραηλίτας ειχεν εγκατασταθή πλέον εις την ιδιοκτησίαν του, συνεκεντρώθησαν όλοι με μίαν ψυχήν εις μίαν ευρύχωρον περιοχίν της πλατειάς, ενώπιον της πύλης του ναού, που ευρίσκεται προς τας ανατολάς.

A Εσδ. 5,47 και καταστάς Ιησούς ο του Ιωσεδέκ και οι αδελφοί αυτού οι ιερείς και Ζοροβάβελ ο του Σαλαθιήλ και οι τούτου αδελφοί ητοίμασαν το θυσιαστήριον του Θεού του Ισραήλ

A Εσδ. 5,47 Τοτε ο αρχιερεύς και εθνάρχης ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσεδέκ, και οι ιερείς της φυλής αυτού, όπως επίσης και ο Ζοροβάβελ, ο υιός του Σαλαθιήλ, και οι άνδρες της φυλής του ανέλαβαν και ετοίμασαν το θυσιαστήριον του Θεού του Ισραήλ,

A Εσδ. 5,48 προσενέγκαι επ αυτού ολοκαυτώσεις ακολουθως τοίς εν τή Μωυσεώς βίβλω του ανθρώπου του Θεού διηγορευμένοις.

A Εσδ. 5,48 δια να προσφέρουν εις αυτό ολοκαυτώματα, σύμφωνα με όσα ρητως ορίζονται στο βιβλίον του Μωυσεώς, του ανθρώπου του Θεού.

A Εσδ. 5,49 και επισυνήχθησαν αυτοίς εκ των άλλων εθνών της γής, και κατώρθωσαν το θυσιαστήριον επί του τόπου αυτών, ότι εν έχθρα ήσαν αυτοίς. και κατίσχυσαν αυτούς πάντα τα έθνη τα επί της γής, και ανέφερον θυσίας κατά τον καιρόν και ολοκαυτώματα Κυριώ το πρωϊνόν και το δειλινόν

A Εσδ. 5,49 Τοτε όμως συνεκεντρώθησαν με εχθρικής διαθέσεις εναντίον των Ισραηλιτών μερικοί από τους λαούς της γύρω περιοχής. Αλλά οι Ισραηλίται, παρά τας εχθρικής διαθέσεις και πράξεις εκείνων, κατώρθωσαν να ανεγείρουν το θυσιαστήριον στον τόπον, επί του οποίου υπήρχε προηγουμένως. Και μολονότι όλα τα επί της χώρας εκεινης έθνη κατεπίεζαν εχθρικός αυτους, αυτοί προσέφεραν τας θυσίας στον ωρισμένον καιρόν και τα ολοκαυτώματά των στον Κυριον το πρωϊ και το απόγευμα.

A Εσδ. 5,50 και ηγάγασαν την της σκηνοπηγίας εορτήν, ως επιτέτακται εν τώ νόμω, και θυσίας καθ ημέραν, ως προσήκον ήν.

A Εσδ. 5,50 Εώρτασαν δε και την εορτήν της Σκηνοπηγίας, όπως έχει ορισθή στον νόμον του Μωυσεώς και καθημερινώς προσέφεραν τας θυσίας, όπως έπρεπε.

A Εσδ. 5,51 και μετά ταύτα προσφοράς ενδελεισμού και θυσίας σαββάτων και νομηνιών και εορτών πασών ηγιασμένων.

A Εσδ. 5,51 Βραδύτερον δε προσέφεραν τας καθημερινάς θυσίας, όπως επίσης και τας θυσίας των Σαββάτων και της πρώτης εκάστου μηνός και θυσίας καθ' όλας τας άλλας ιεράς τελετάς.

A Εσδ. 5,52 και όσοι ηύξαντο ευχήν τώ Θεώ, από της νομηνίας του εβδόμου μηνός ήρξαντο προσφέρειν θυσίας τώ Θεώ, και ο ναός του Θεού ούπω ωκοδόμητο.

A Εσδ. 5,52 Όσοι δε είχαν κάμει διάφορα τάματα προς τον Θεόν, από την πρώτην ημέραν του εβδόμου μηνός ήρχισαν να προσφέρουν αυτάς τας θυσίας προς τον Θεόν επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων. Ο ναός όμως του Θεού δεν ειχεν ακόμη ανοικοδομηθή.

A Εσδ. 5,53 και έδωκαν αργύριον τοίς λατόμοις και τέκτοσι και ποτά και βρωτά και χάρα τοίς Σιδωνίοις και Τυρίοις εις το παράγειν αυτούς εκ του Λιβάνου ξύλα κέδρινα, διαφέρειν σχεδιάς εις τον Ιόπης λιμένα, κατά το πρόσταγμα το γραφέν αυτοίς παρά Κύρου του Περσών βασιλέως.

A Εσδ. 5,53 Εδωσαν τότε χρήματα στους ξυλοκόπους, στους κτίστας, όπως επίσης τροφάς, ποτά και έλαιον στους κατοίκους της Σιδώνος και της Τυρου, δια να παρασκευάσουν αυτοί κέδρους από τον Λιβανον και να μεταφέρουν αυτάς με σχεδιάς στον λιμένα της Ιόπης, σύμφωνα με την γραπτήν εντολήν, την οποίαν ειχε δώσει ο Κύρος, ο βασιλεύς των Περσών,

A Εσδ. 5,54 και τώ δευτέρω έτει παραγενόμενος εις το ιερόν του Θεού εις Ιερουσαλήμ μηνός δευτέρου ήρξατο Ζοροβάβελ ο του Σαλαθιήλ και Ιησούς ο του Ιωσεδέκ και οι αδελφοί αυτών και οι ιερείς οι Λευίται και πάντες οι παραγενόμενοι εκ της αιχμαλωσίας εις Ιερουσαλήμ

Α Εσδ. 5,54 Κατά το δεύτερον έτος της αφίξεώς των στον ιερών χώρον του ναού του Θεού εις την Ιερουσαλήμ, τον δεύτερον μήνα, ο Ζοροβάβελ ο υιός του Σαλαθιήλ, και ο Ιησούς ο υιός του Ιωσεδέκ, και οι ομογενείς αυτών, όπως επίσης οι ιερείς, οι Λευίται και όλοι οι επανελθόντες από την αιχμαλωσίαν εις την Ιερουσαλήμ, ήρχισαν το έργον αυτών.

Α Εσδ. 5,55 και εθεμελίωσαν τον ναόν του Θεού τή νουμηνία του δευτέρου μηνός, του δευτέρου έτους, εν τώ ελθείν εις την Ιουδαίαν και Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 5,55 Κατά την πρώτην ημέραν του δευτέρου μηνός του δευτέρου έτους μετά την έλευσίν των εις την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ, έθεσαν τον θεμέλιον λίθον δια τον ναόν του Κυρίου.

Α Εσδ. 5,56 και έστησαν τους Λευίτας από εικοσαετούς επί των έργων του Κυρίου, και έστη Ιησούς και οι υιοί και οι αδελφοί και Καδμιήλ ο αδελφός και οι υιοί Ημαδαβούν και οι υιοί Ιωδά του Ηλιαδούδ σύν τοίς υιοίς και αδελφοίς, πάντες οι Λευίται, ομοθυμαδόν εργοδιώκται ποιούντες εις τα έργα εν τώ οίκω του Κυρίου. και ωκοδόμησαν οι οικοδόμοι τον ναόν του Κυρίου,

Α Εσδ. 5,56 Οι Λευίται από της ηλικίας των είκοσι ετών και άνω ωρίσθησαν δια το έργον της ανοικοδομήσεως του ναού του Κυρίου. Ετσι ετοποθέτηθησαν ο Ιησούς με τους υιούς του και τους αδελφούς του και ο Καδμιήλ ο αδελφός πλησίον της γενεάς του Ημαδαβούν και η γενεά του Ιωδά του Ηλιαδούδ με τους υιούς και τους αδελφούς. Όλοι οι Λευίται με μίαν ψυχήν ανέλαβαν ως επιστάται των έργων του ναού του Κυρίου. Κατ' αυτόν τον τρύπον οι κτίσται ανοικοδόμησαν τον ναόν του Κυρίου.

Α Εσδ. 5,57 και έστησαν οι ιερείς εστολισμένοι μετά μουσικών και σαλπίγγων και οι Λευίται υιοί Ασάφ έχοντες τα κύμβαλα υμνούντες τώ Κυρίω και ευλογούντες κατά Δαβίδ βασιλέα του Ισραήλ

Α Εσδ. 5,57 Οι ιερείς ήσαν όρθιοι, στολισμένοι με τας ιερατικάς των στολάς, παίζοντες τα μουσικά όργανα και τας σάλπιγγας, οι δε Λευίται, οι απόγονοι του Ασάφ, ήσαν επίσης εκεί παρόντες με τα κύμβαλά των υμνολογούντες τον Κυριον και δοξάζοντες αυτόν, όπως είχε διατάξει ο Δαβίδ ο βασιλεύς του Ισραήλ.

Α Εσδ. 5,58 και εφώνησαν δι ύμνων ευλογούντες τώ Κυρίω, ότι η χρηστότης αυτού και η δόξα εις τους αιώνας εν παντί Ισραήλ.

Α Εσδ. 5,58 Μεγαλοφώνως δε εδοξολογούσαν τον Θεόν με ύμνους επαναλαμβάνοντες την επωδόν ότι η αγαθωσύνη και η δόξα αυτού είναι και θα είναι εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν εις όλους τους αιώνας.

Α Εσδ. 5,59 και πός ο λαός εσάλπισαν και εβόησαν φωνή μεγάλη υμνούντες τώ Κυρίω επί τή εγέρσει του οίκου Κυρίου.

Α Εσδ. 5,59 Καθ' ον δε χρόνον αι σάλπιγγες αντηχούσαν, όλοι οι Ισραηλίται με φωνήν μεγάλην υμνολογούσαν τον Θεόν δια την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου.

Α Εσδ. 5,60 και ήλθοσαν εκ των ιερέων των Λευιτών και των προκαθημένων κατά τας πατριάς αυτών οι πρεσβύτεροι οι εωρακότες τον πρό τούτου οίκον προς την τούτου οικοδομήν μετά κλαυθμού και κραυγής μεγάλης

Α Εσδ. 5,60 Μεταξύ εκείνων, οι οποίοι είχαν έλθει, υπήρχον και από τους ιερείς και από τους Λευίτας και από τους αρχηγούς των πατριαρχικών φυλών και γεροντότεροι, οι οποίοι είχαν ίδει τον προηγούμενον ναόν του Κυρίου. Αυτοί ενθυμούμενοι την μεγαλοπρέπειαν εκείνου και συγκρίνοντες αυτόν προς την πτωχήν εμφάνισιν του σημερινού, ανελύθησαν εις κλαυθμούς και εξέβαλαν μεγάλας θηηνώδεις κραυγάς

Α Εσδ. 5,61 και πολλοί διά σαλπίγγων και χαράς μεγάλη τή φωνή,

Α Εσδ. 5,61 την ώραν, κατά την οποίαν πολλάι σάλπιγγες εσάλπιζαν και η χαρά αντηχούσεν από όλους.

Α Εσδ. 5,62 ώστε τον λαόν μη ακούειν των σαλπίγγων διά τον κλαυθμόν του λαού· ο γάρ όχλος ήν ο σαλπίζων μεγάλως, ώστε μακρόθεν ακουεσθαι.

Α Εσδ. 5,62 Τόσον όμως ισχυρός και έντονος ήτο ο ολολυγμός και ο κλαυθμός των πρεσβυτέρων, ώστε ο λαός δεν ήμπορούσε να ακούη καθαρά τα χαρμόσυνα σαλπίσματα, μολοντί εσάλπιζαν τόσον δυνατά, ώστε αυτά τα σαλπίσματα ηκούοντο από πολύ μακράν.

Α Εσδ. 5,63 Και ακούσαντες οι εχθροί της φυλής Ιούδα και Βενιαμίν ήλθοσαν επιγνώνας τις η φωνή των σαλπίγγων.

Α Εσδ. 5,63 Όταν, λοιπόν, οι εχθροί της φυλής Ιούδα και της φυλής Βενιαμίν ήκουσαν αυτά, ήλθαν, δια να μάθουν τι σημαίνουν οι ήχοι αυτοί των σαλπίγγων.

Α Εσδ. 5,64 και επέγνωσαν ότι οι εκ της αιχμαλωσίας οικοδομοῦσι τον ναόν τώ Κυρίω Θεώ Ισραήλ,

Α Εσδ. 5,64 Και έμαθαν ότι οι Ιουδαίοι, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, ανοικοδομούν τον ναόν Κυρίου του Θεού του Ισραήλ.

Α Εσδ. 5,65 και προσελθόντες εν τώ Ζοροβάβελ και Ιησού και τοίς ηγουμένοις των πατριών λέγουσιν αυτοίς· συνοικοδομήσωμεν υμίν·

Α Εσδ. 5,65 Αυτοί λοιπόν επλησίασαν τον Ζοροβάβελ, τον Ιησούν και τους αρχηγούς των πατριαρχικών οίκων και είπαν προς αυτούς· "θα συνεργασθώμεν και ημείς μαζί σας δια την ανοικοδόμησιν του ναού,

Α Εσδ. 5,66 ομοίως γάρ υμίν ακούομεν του Κυρίου υμών και αυτό επιθύομεν αφ ημερών Ασβασαρέθ βασιλέως Ασσυρίων, ός μετήγαγεν ημάς ενταύθα.

Α Εσδ. 5,66 διότι και ημείς όπως και σεις, υπακούομεν στον ίδιον Κυριον και προς αυτόν προσφέρομεν τας θυσίας μας, από της εποχής του Ασβασαρέθ του βασιλέως των Ασσυρίων, ο οποίος και μετέφερεν ημάς εδώ".

Α Εσδ. 5,67 και είπεν αυτοίς Ζοροβάβελ και Ιησούς και οι ηγούμενοι των πατριών του Ισραήλ· ουχ ημίν και υμίν του οικοδομήσαι τον οίκον Κυρίω Θεώ ημών·

Α Εσδ. 5,67 Ο Ζοροβάβελ, ο Ιησούς και οι αρχηγοί των πατριών του Ισραήλ απήντησαν προς αυτούς· "δεν είναι ορθόν και σύμφωνον με το θέλημα του Θεού να ανοικοδομήσωμεν τον ναόν του Κυρίου του Θεού ημών, ημείς μαζί με σας.

Α Εσδ. 5,68 ημείς γάρ μόνοι οικοδομήσομεν τώ Κυρίω του Ισραήλ ακολούθως, οίς προσέταξεν ημίν Κύρος ο βασιλεύς Περσών.

Α Εσδ. 5,68 Μονοι μας θα ανοικοδομήσωμεν τον ναόν προς τιμήν Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, σύμφωνα άλλωστε με όσα μας διέταξεν ο Κύρος ο βασιλεύς των Περσών".

Α Εσδ. 5,69 τα δε έθνη της γής επικοιμώμενα τοίς εν τή Ιουδαία και πολιορκούντες είργον του οικοδομείν.

Α Εσδ. 5,69 Τότε τα έθνη της περιοχής εκείνης κατεπίεζαν τους εις την Ιουδαίαν και Ιερουσαλήμ Ιουδαίους τους επολιορκούσαν και τους ημπόδιζαν από την ανοικοδόμησιν του ναού.

Α Εσδ. 5,70 και βουλάς δημαγωγούντες και συστάσεις ποιούμενοι απεκόλυσαν του αποτελεσθήναι την οικοδομήν πάντα

τον χρόνον της ζωής του βασιλέως Κύρου. και είχθησαν της οικοδομής έτη δύο έως της Δαρειου βασιλείας.

Α Εσδ. 5,70 Ωργάνωσαν επί πλέον συγκεντρώσεις μεταξύ των λαών των και με δημαγωγίας τους παρκίνησαν και έκαναν επιθέσεις εναντίον των Ιουδαίων, εις τρόπον ώστε παρημποδισαν την ολοκλήρωσιν της οικοδομής του ναού καθ' όλον τον χρόνον της ζωής του βασιλέως Κυρου. Δυο κατά συνέχειαν έτη εμποδίσθησαν οι Ισραηλίται από την ανοικοδόμησιν του ναού, μέχρις ότου ανεκηρύχθη βασιλεύς ο Δαρείος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Α Εσδ. 6,1 Εν δε τώ δευτέρω έτει της Δαρειου βασιλείας επροφήτευσεν Αγγαίος και Ζαχαρίας ο τού Αδδώ οι προφήται επί τους Ιουδαίους τους εν τή Ιουδαία και Ιερουσαλήμ επί τώ ονόματι Κυρίου Θεού Ισραήλ επ αυτούς.

Α Εσδ. 6,1 Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρειου, ενεφανίσθησαν προφήται ο Αγγαίος και ο Ζαχαρίας ο υίος του Αδδώ στους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την Ιερουσαλήμ και επροφήτευσαν επί τω ονόματι Κυρίου του Θεού του Ισραήλ.

Α Εσδ. 6,2 τότε στάς Ζοροβάβελ ο τού Σαλαθιήλ και Ιησούς ο τού Ιωσεδέκ ήρξαντο οικοδομείν τον οίκον τού Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ, συνόντων των προφητών τού Κυρίου βοηθούντων αυτοίς.

Α Εσδ. 6,2 Τότε ο Ζοροβάβελ ο υίος του Σαλαθιήλ, και ο Ιησούς ο υίος του Ιωσεδέκ, ήρχισαν με θάρρος και επιμονήν να ανοικοδομούν τον ναόν του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ παρόντων και των προφητών αυτών του Κυρίου, οι οποίοι και τους εβοηθούσαν.

Α Εσδ. 6,3 εν αυτώ τώ χρόνω παρήν προς αυτούς Σισίννης ο έπαρχος Συρίας και Φοινίκης και Σαθραβουζάνης και οι συνεταιροι και είπαν αυτοίς:

Α Εσδ. 6,3 Κατά τον καιρόν εκείνον ήλθαν προς τους Ιουδαίους της Ιερουσαλήμ ο Σισίννης, ο διοικητής της Συρίας και της Φοινίκης, ο Σαθραβουζάνης και οι σύντροφοί των και είπαν προς τους Ιουδαίους:

Α Εσδ. 6,4 τίνος υμίν συντάξαντος τον οίκον τούτον οικοδομείτε, και την στέγην ταύτην και τα άλλα πάντα επιτελείτε; και τίνες εισίν οικοδόμοι οι ταύτα επιτελούντες;

Α Εσδ. 6,4 "ποιός είναι εκείνος ο οποίος σας έδωσε την διαταγήν και την άδειαν να ανοικοδομήσετε τον ναόν τούτον, επάνω στον οποίον θέτετε αυτήν την στέγην, όπως επίσης και να εκτελήτε όλα τα άλλα έργα; Ποίοι είναι οι κτίσται, οι οποίοι εκτελούν την ανοικοδόμησιν αυτήν;"

Α Εσδ. 6,5 και έσχosan χάριν επισκοπής γενομένης επί την αιχμαλωσίαν παρά τού Κυρίου οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων

Α Εσδ. 6,5 Οι προϊστάμενοι των Ιουδαίων έδωσαν ικανοποιητικές εξηγήσεις και απαντήσεις και ευρήκαν χάριν ενώπιον των αρχόντων εκείνων, διότι ο Κυριος είχεν επιβλέψει με ευμένειαν στους εκ της αιχμαλωσίας επανελθόντας.

Α Εσδ. 6,6 και ουκ εκωλύθησαν της οικοδομής, μέχρις ού υποσημανθήναι Δαρείω περι αυτών και προσφωνηθήναι.

Α Εσδ. 6,6 Δια τούτο δε και δεν ημποδίσθησαν από την ανοικοδόμησιν, μέχρις ότου το γεγονός ανεφέρθη στον Δαρείον, από τον οποίον και ήλθεν η σχετική απάντησις.

Α Εσδ. 6,7 Αντίγραφον επιστολής, ής έγραψε Δαρείω και απέστειλαν· «Σισίννης ο έπαρχος Συρίας και Φοινίκης και Σαθραβουζάνης και οι συνεταιροι οι εν Συρία και Φοινίκη ηγεμόνες βασιλεί Δαρείω χαιρείν.

Α Εσδ. 6,7 Αντίγραφαν της επιστολής, την οποίαν έγραψον και έστειλαν προς τον Δαρείον, είναι το εξής: "ο Σισίννης ο διοικητής της Συρίας και της Φοινίκης και ο Σαθραβουζάνης και οι σύντροφοί των οι ηγεμόνες εις την Συρίαν και την Φοινίκην χαιρετίζουν ευλαβώς τον βασιλέα Δαρείον.

Α Εσδ. 6,8 πάντα γνωστά έστω τώ κυρίω ημών τώ βασιλεί, ότι παραγενόμενοι εις την χώραν της Ιουδαίας και ελθόντες εις Ιερουσαλήμ την πόλιν κατελάβομεν της αιχμαλωσίας τους πρεσβυτέρους των Ιουδαίων εν Ιερουσαλήμ τή πόλει οικοδομούντας οίκον τώ Κυρίω μέγαν, καινόν διά λίθων ξυστών πολυτελών, ξύλων τιθεμένων εν τοίς τοίχοις,

Α Εσδ. 6,8 Ας γίνουσι όλα γνωστά στον κύριον ημών τον βασιλέα. Οτι δηλαδή ημεις μετέβημεν εις την χώραν της Ιουδαίας, ήλθομεν εις την πόλιν της Ιερουσαλήμ και εκεί ευρηκαμεν τους αρχηγούς των Ιουδαίων, που επανήλθαν από την αιχμαλωσίαν εις την Ιερουσαλήμ, να ανοικοδομούν μέγαν και καινουργή ναόν στον Κυριον με λίθους πολυτελείς πελεκητούς και με ξύλα εντιθέμενα μέσα στους τοίχους.

Α Εσδ. 6,9 και τα έργα εκείνα επί σπουδής γινόμενα και ευοδούμενον το έργον εν ταίς χερσίν αυτών και εν πάση δόξη, και επιμελεία συντελούμενον.

Α Εσδ. 6,9 Τα έργα της ανοικοδομησεως πραγματοποιούνται με μέγαν ζήλον και δια τούτο κατευοδώνεται ολο το έργον, το οποίον ευρίσκεται εις τα χέρια αυτών και ολοκληρώνεται με κάθε λαμπρότητα και επιμελείαν.

Α Εσδ. 6,10 τότε επυνθανόμεθα των πρεσβυτέρων τούτων λέγοντες: τίνος υμίν προστάξαντος οικοδομείτε τον οίκον τούτον και τα έργα ταύτα θεμελιούτε;

Α Εσδ. 6,10 Τότε ζητήσαμεν πληροφορίας από τους αρχηγούς των και τους είπαμεν· Κατόπιν διαταγής και αδειας τίνος ανοικοδομείτε τον ναόν τούτον και θεμελιώνετε αυτά τα έργα;

Α Εσδ. 6,11 επερωτήσαμεν σύν αυτούς είνεκεν τού γνωρίσαι σοι και γράψαι σοι τους ανθρώπους τους αφηγουμένους και την ονοματογραφίαν ητούμεν αυτούς των προκαθηγουμένων.

Α Εσδ. 6,11 Τους ηρωτήσαμεν δε, δια να γράψωμεν προς σε και σου καταστήσωμεν γνωστούς τους ανθρώπους, που έχουν την αρχηγίαν και την ευθύνην του έργου αυτού. Εζητήσαμεν, λοιπόν, από αυτούς τα ονόματα των αρχηγών των.

Α Εσδ. 6,12 οι δε απεκριθήσαν ημίν λέγοντες: ημείς εσμεν παίδες τού Κυρίου τού κτίσαντος τον ουρανόν και την γήν·

Α Εσδ. 6,12 Εκείνοι μας απήντησαν και είπαν· Ημείς είμεθα δούλοι Κυρίου του Θεού, ο οποίοςς εδιμίουργησε τον ουρανόν και την γην.

Α Εσδ. 6,13 και ωκοδόμητο οίκος έμπροσθεν ετών πλειόνων διά βασιλέως τού Ισραήλ μεγάλου και ισχυρού και επετελέσθη.

Α Εσδ. 6,13 Ο ναός αυτός είχεν οικοδομηθή προηγουμένως εδώ και πολλά χρόνια υπό ενός μεγάλου και ισχυρού βασιλέως των Ισραηλιτών και είχεν αποπερατωθή υπ' αυτού.

Α Εσδ. 6,14 και επει οι πατέρες ημών παραπικράναντες ήμαρτον εις τον Κύριον τού Ισραήλ τον ουράνιον, παρέδωκεν αυτούς εις χείρας Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλώνας βασιλέως των Χαλδαίων·

Α Εσδ. 6,14 Επειδή όμως οι πρόγονοί μας ημάτησαν και παρώργισαν Κυριον τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού, ο οποίοςς κατοικεί στον ουρανόν, παρέδωκεν αυτούς δούλους εις τα χέρια του Ναβουχοδονόσορος, ο οποίοςς, με πρωτεύουσαν την Βαβυλώνα, ήτο βασιλεύς των Χαλδαίων.

Α Εσδ. 6,15 τον τε οίκον καθελόντες ενεπύρισαν και τον λαόν ηχμαλώτευσαν εις Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 6,15 Τότε δε οι Χαλδαίοι εκείνοι κατεκρήμνισαν τον ναόν και τον παρέδωσαν στο πυρ, τον δε λαόν έφεραν αιχμάλωτων εις την Βαβυλώνα.

Α Εσδ. 6,16 εν δε τώ πρώτῳ έτει βασιλεύοντος Κύρου χώρας Βαβυλωνίας έγγραψεν ο βασιλεύς Κύρος τον οίκον τούτον οικοδομήσαι·

Α Εσδ. 6,16 Αλλά, όταν έγινε βασιλεύς εις την χώραν της Βαβυλώνας Κύρος, κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του έγγραψε διαταγήν, δια της οποίας επέτρεπε να ανοικοδομηθή ο ναός ούτος.

Α Εσδ. 6,17 και τα ιερά σκεύη τα χρυσά και τα αργυρά, ά εξήνεγκε Ναβουχοδονόσορ εκ τού οίκου τού εν Ιερουσαλήμ και απηρέισατο αυτά εν τώ αυτού ναώ, πάλιν εξήνεγκεν αυτά Κύρος ο βασιλεύς εκ τού ναού τού εν Βαβυλωνία, και παρεδόθη Σαβανασσάρω Ζοροβάβελ τώ επάρχῳ,

Α Εσδ. 6,17 Τα δε ιερά σκεύη και τα αργυρά, τα οποία ο Ναβουχοδονόσορ είχε μεταφέρει από τον ναόν της Ιερουσαλήμ και τα είχε τοποθετήσει στον ιδιόκον του ναόν, ο βασιλεύς Κύρος τα επήρε πάλι από τον ναόν της Βαβυλώνας και τα παρέδωκεν στον Ζοροβάβελ, ο οποίος ήτο Σαβανάσσαρος, δηλαδή αρχηγός των Ιουδαίων.

Α Εσδ. 6,18 και επεταγή αυτώ, και απήνεγκε πάντα τα σκεύη ταύτα αποθείναι εν τώ ναώ τώ εν Ιερουσαλήμ και τον ναόν τού Κυρίου οικοδομηθήναι επί τού τόπου.

Α Εσδ. 6,18 Εδόθη δε εις αυτόν η διαταγή να επανέλθη. Αυτός, λοιπόν, επανέφερον όλα αυτά τα ιερά σκεύη, δια να τα επανατοποθετήσει στον ναόν της Ιερουσαλήμ, αφού πρώτον ανοικοδομηθή ούτος στον τόπον, όπου υπήρχε προηγουμένως.

Α Εσδ. 6,19 τότε ο Σαβανάσσαρος παραγενόμενος ανεβάλετο τους θεμελίους τού οίκου Κυρίου τού εν Ιερουσαλήμ, και απ εκείνου μέχρι τού νύν οικοδομούμενος ουκ έλαβε συντέλειαν.

Α Εσδ. 6,19 Τότε ο Σαβανάσσαρος, ο διοικητής των Ιουδαίων, ήλθε και έθεσε τα θεμέλια του ναού του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ. Και από την ημέραν εκείνην έως τώρα ανοικοδομείται αυτός ο ναός, αλλά ακόμη δεν έχει αποπερατωθή

Α Εσδ. 6,20 νύν ούν ει κρίνεται, βασιλεύ, επισκεπήτω εν τοίς βασιλικού βιβλιοφυλακίους τού Κυρου·

Α Εσδ. 6,20 Εάν λοιπόν, βασιλεύ, είναι της εγκρίσεώς σου, ας ερευνηθούν τα βασιλικά αρχεία του Κυρου.

Α Εσδ. 6,21 και εάν ευρίσκηται μετά της γνώμης Κύρου τού βασιλέως γενομένην την οικοδομήν τού οίκου Κυρίου τού εν Ιερουσαλήμ και κρίνηται τώ κυρίῳ βασιλεί ημών, προσφωνησάτω ημίν περι τούτων».

Α Εσδ. 6,21 Εάν δε ευρεθή ότι η γενομένη ανοικοδόμησις του ναού του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ είναι, σύμφωνα με την γνώμην του βασιλέως Κυρου, έχει δε και την έγκρισιν του κυρίου και βασιλέως μας η εργασία αυτή, ας σταλή προς ημάς σχετική απάντησις επί του ζητήματος τούτου".

Α Εσδ. 6,22 Τότε ο βασιλεύς Δαρείος προσέταξεν επισκέψασθαι εν τοίς βιβλιοφυλακίους τοίς κειμένους εν Βαβυλώνι, και ευρέθη εν Εκβατάνοις τή βάρει τή εν Μηδία χώρα τόμος εις, εν ώ υπομνημάτιστο τάδε·

Α Εσδ. 6,22 Τότε ο βασιλεύς Δαρείος έδωσε διαταγήν να ερευνηθούν τα αρχεία, τα οποία ευρίσκοντο εις την Βαβυλώνα.

Εκεί, στον πυργον των Εκβατάνων εις την χώραν της Μηδίας, ευρέθη πράγματι ένας τόμος, στον οποίον είχαν καταγραφή τα εξής·

Α Εσδ. 6,23 «Έτους πρώτου βασιλεύοντος Κύρου βασιλεύς Κύρος προσέταξε τον οίκον τού Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ οικοδομήσαι, όπου επιθύουσι διά πυρός ενδελεχούς,

Α Εσδ. 6,23 "Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Κυρου ο βασιλεύς Κύρος έδωσε διαταγήν να ανοικοδομήσουν τον ναόν του Κυρίου τον εις την Ιερουσαλήμ, όπου οι ιερείς των Ιουδαίων θα προσφέρουν τας θυσίας των επί του παντοτεινού εκεί πυρός.

Α Εσδ. 6,24 ού το ύψος πηχών εξήκοντα, πλάτος πηχών εξήκοντα, διά δόμων λιθίνων ξυστών τριών και δόμου ξυλίνου εγχωρίου καινού ενός, και το δαπάνημα δοθήναι εκ τού οίκου Κύρου τού βασιλέως,

Α Εσδ. 6,24 Το ιερόσ του ναού τούτου θα είναι εξήκοντα εβραϊκοί πήχεις, το δε πλάτος θα είναι επίσης εξήκοντα πήχεις. Ο ναός θα κτισθή με τρεις σειράς πελεκητούς μεγάλους λίθους και με μίαν εσωτερικήν σειράν εγχωρίου καινούργιου ξύλου. Η δαπάνη, που θα απαιτηθή, δίδεται από το βασιλικόν ταμείον του βασιλέως Κυρου.

Α Εσδ. 6,25 και τα ιερά σκεύη τού οίκου Κυρίου τα τε χρυσά και αργυρά, ά εξήνεγκε Ναβουχοδονόσορ εκ τού οίκου τού εν Ιερουσαλήμ και απήνεγκεν εις Βαβυλώνα, αποκατασταθήναι εις τον οίκον τον εν Ιερουσαλήμ, ού ήν κείμενα, όπως τεθή εκεί.

Α Εσδ. 6,25 Επίσης και τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, χρυσά και αργυρά, τα οποία επήρην ο Ναβουχοδονόσορ από τον ναόν της Ιερουσαλήμ και τα μετέφερον εις την Βαβυλώνα, να αποκατασταθούν πάλιν στον ναόν της Ιερουσαλήμ, όπου προηγουμένως υπήρχον και να τοποθετηθούν εκεί".

Α Εσδ. 6,26 προσέταξε δε επιμεληθήναι Σισίνην επάρχῳ Συρίας και Φοινίκης και Σαθραβουζάνη και τοίς συνεταίροις και τοίς αποτεταγμένους εν Συρία και Φοινίκη ηγεμόσιν απέχεσθαι τού τόπου, εάσαι δε τον παίδα Κυρίου Ζοροβάβελ, έπαρχον δε της Ιουδαίας, και τους πρεσβυτέρους των Ιουδαίων τον οίκον τού Κυρίου εκείνον οικοδομείν επί τού τόπου.

Α Εσδ. 6,26 Διέταξε, λοιπόν, ο Δαρείος τον Σισίνην διοικητήν της Συρίας και της Φοινίκης, τον Σαθραβουζάνην και τους συντρόφους αυτών, όπως επίσης και τους εις την Συρίαν και την Φοινίκην τοποθετημένους ηγεμόνας, να μη επέμβουν στον τόπον της Ιερουσαλήμ, αλλά να αφήσουν ελεύθερον τον Ζοροβάβελ, τον δούλον του Κυρίου, τον διοικητήν αυτόν της Ιουδαίας και τους πρεσβυτέρους εκ των Ιουδαίων να ανοικοδομήσουν εκείνον τον ναόν του Κυρίου στον τόπον, όπου υπήρχε προηγουμένως.

Α Εσδ. 6,27 και εγώ δε επέταξα ολοσχερώς οικοδομήσαι και ατενίσαι, ίνα συμποιώσι τοίς εκ της αιχμαλωσίας της Ιουδαίας μέχρι τού επιτελεσθήναι τον οίκον τού Κυρίου·

Α Εσδ. 6,27 Εγώ επίσης δίδω διαταγήν να αποπερατωθή τελείως ο ανοικοδομούμενος αυτός ναός, να προσέξουν δε όλοι και να φροντίσουν να βοηθήσουν τους Ιουδαίους, που επανήλθαν από την αιχμαλωσίαν, στο έργον των, μέχρις ότου αυτός ο ναός του Κυρίου έλθη εις πέρας.

Α Εσδ. 6,28 και από της φορολογίας Κοίλης Συρίας και Φοινίκης επιμελώς σύνταξιν δίδοσθαι τούτοις τοίς ανθρώποις εις θυσίαν τώ Κυρίῳ, Ζοροβάβελ επάρχῳ, εις ταύρους και κριούς και άρνας,

Α Εσδ. 6,28 Επίσης διατάσσω, όπως από τους εισπραττομένους φόρους εις την Κοίλην Συρίαν και την Φοινίκην δίδεται τακτικώς επιχορηγήσις εις αυτούς τους ανθρώπους, στον διοικητήν Ζοροβάβελ, δια να προσφέρουν θυσίαν στον Κυριον

ταύρους και κριους και αρνία.

Α Εσδ. 6,29 ομοίως δε και πυρόν και άλα και οίνον και έλαιον ενδελεχώς κατ ενιαυτόν, καθώς αν οι ιερείς οι εν Ιερουσαλήμ υπαγορευόσων αναλίσκεσθαι καθ ημέραν αναμφισβητήτως,

Α Εσδ. 6,29 Επίσης διατάσσω να δίδεται τακτικώς κάθε έτος σίτος, αλάτι, οίνος, έλαιον, χωρίς καμμίαν αντίρρησιν, τόσα, όσα θα είπουν οι ιερείς ότι χρειάζονται προς κατανάλωσιν κάθε ημέραν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 6,30 όπως προσφέρωνται σπονδαί τώ Θεώ τώ υψίστω υπέρ τού βασιλέως και των παιδών και προσεύχωνται περί της αυτών ζωής,

Α Εσδ. 6,30 Αι επιχορηγήσεις αυταί θα γίνωνται, δια να προσφέρωνται θυσία προς τον Υψιστον Θεόν υπέρ του βασιλέως και των παιδών του και δια να προσεύχωνται οι ιερείς υπέρ της ζωής αυτών.

Α Εσδ. 6,31 και προστάξαι ίνα όσοι εάν παραβώσι τι των γεγραμμένων και ακυρώσωσι, ληφθήναι ξύλον εκ των ιδίων αυτου και επί τούτου κρεμασθήναι και τα υπάρχοντα αυτου είναι βασιλικά.

Α Εσδ. 6,31 Να δοθή επίσης διαταγή, όπως καθέννας ο οποίος θα παραβή η θα ακυρώση μίαν από τας εντολάς αυτάς, να κρεμασθή επάνω εις ένα ξύλον, το οποίον θα ληφθή από τα ανήκοντα στον οίκον του. Τα δε υπάρχοντά του να περιέρχωνται στο βασιλικόν ταμείον.

Α Εσδ. 6,32 διά ταύτα και ο Κύριος, ού το όνομα αυτου επικέκληται εκεί, αφανίσαι πάντα βασιλέα και έθνος, ός εκτενει την χείρα αυτου καλώσαι ή κακοποιήσαι τον οίκον Κυρίου εκείνον τον εν Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 6,32 Δια τούτο δε και εύχομαι, όπως Κυριος ο Θεός, του οποίου το όνομα θα ακούεται και θα αναφέρεται εκεί, να εξαφανίση κάθε βασιλέα, κάθε έθνος, το οποίον θα απλώση το χέρι του να εμποδίση την ανοικοδόμησιν η να επιφέρη βλάβας στον ναόν εκείνον του Κυριου, ο οποίος θα κτισθή εις την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 6,33 εγώ βασιλεύς Δαρείος δεδογμάτικα επιμελώς κατά ταύτα γίνεσθαι».

Α Εσδ. 6,33 Εγώ ο βασιλεύς Δαρείος διάταξα αυτά. Απαιτώ δε να εφαρμοσθούν όλα αυτά με κάθε επιμέλειαν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Α Εσδ. 7,1 Τότε Σισίνης έπαρχος Κοίλης Συρίας και Φοινίκης, και Σαθραβουζάνης και οι συνεταίροι κατακολουθήσαντες τοίς υπό τού βασιλέως Δαρείου προσταγείσιν

Α Εσδ. 7,1 Γοτε ο Σισίνης, ο διοικητής της Κοίλης Συρίας και της Φοινίκης, ο Σαθραβουζάνης και οι σύντροφοί των ακολουθήσαντες πιστώς τα υπό του βασιλέως διαταχθέντα,

Α Εσδ. 7,2 επιστάτουν των ιερών έργων επιμελέστερον συνεργούντες τοίς πρεσβυτέροις των Ιουδαίων και ιεροστάταις.

Α Εσδ. 7,2 επιστατούσαν οι ίδιοι περισσότερον επιμελώς εις τα έργα του ναού και εβοηθούσαν τους πρεσβυτέρους των Ιουδαίων και τους προϊσταμένους του ναού.

Α Εσδ. 7,3 και εύδοα ενίεντο τα ιερά έργα προφητευόντων Αγγαίου και Ζαχαριου των προφητών.

Α Εσδ. 7,3 Ετσι δε κατευδώνοντο τα ιερά έργα, καθ' ον χρόνον οι προφήται Αγγαίος και Ζαχαρίας εδίδασκον το θέλημα του Θεού και προέλεγαν τα μέλλοντα.

Α Εσδ. 7,4 και συνετέλεσαν ταύτα διά προσταγματος Κυριου Θεού Ισραήλ, και μετά της γνώμης τού Κύρου και Δαρείου και Αρταξέρξου βασιλέων Περσών

Α Εσδ. 7,4 Ετσι δε ετελείωσαν και ολοκληρώθησαν τα έργα της ανοικοδομήσεως του ναού σύμφωνα με την εντολήν Κυριου του Θεού των Ισραηλιτών και κατόπιν αδειάς του Κυρου, του Δαρείου και του Αρταξέρξου, βασιλέων των Περσών.

Α Εσδ. 7,5 συνετέλεσθη ο οίκος ο άγιος έως τρίτης και εικάδος μηνός Αδαρ τού έκτου έτους βασιλέως Δαρείου.

Α Εσδ. 7,5 Ετελείωσε και ολοκληρώθη το έργον της οικοδομής του ιερού τούτου ναού την εικοστήν τρίτην του εβραϊκού μηνός Αδαρ κατά το έκτον έτος της βασιλείας του βασιλέως Δαρείου.

Α Εσδ. 7,6 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ και οι ιερείς και οι Λευίται και οι λοιποί οι εκ της αιχμαλωσίας οι προστεθέντες ακολουθώς τοίς εν τή Μωυσέως βίβλω·

Α Εσδ. 7,6 Τοτε δε οι Ισραηλίται, οι ιερείς και οι Λευίται, και όσοι από τους Ισραηλίτας είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν εις την Ιερουσαλήμ, έπραξαν όπως αναγράφει το βιβλίον του Μωϋσέως.

Α Εσδ. 7,7 και προσήνεγκαν εις τον εγκαινισμόν τού ιερού τού Κυριου ταύρους εκατόν, κριούς διακοσίους, άρνas τετρακοσίους,

Α Εσδ. 7,7 Προσέφεραν, δηλαδή, κατά τα εγκαινία του ναού του Κυριου εκατόν ταύρους, διακοσίους κριους και τετρακόσια αρνία.

Α Εσδ. 7,8 χιμάρους υπέρ αμαρτίας παντός τού Ισραήλ δώδεκα προς αριθμόν, εκ των φυλάρχων τού Ισραήλ δώδεκα.

Α Εσδ. 7,8 Δια δε την εξιλέωσιν και εξαλείψιν των αμαρτιών όλου του ισραηλιτικού λαού εθυσίασαν δώδεκα τράγους, προσφερθέντας υπό των δώδεκα αρχηγών των φύλων του Ισραήλ.

Α Εσδ. 7,9 και έστησαν οι ιερείς και οι Λευίται κατά φυλάς εστολισμένοι επί των έργων Κυριου Θεού Ισραήλ ακολουθώς τή Μωυσέως βίβλω και οι θυρωροί εφ εκάστου πυλώνος.

Α Εσδ. 7,9 Οι ιερείς δε και οι Λευίται ετακτοποιήθησαν και εστάθησαν στολισμένοι με τα ιερατικά των άμφια, σύμφωνα με τας διαιρέσεις αυτών και αναλόγως των υπηρεσιών, τας οποίας προσέφεραν εις Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ ακολουθούντες και εφαρμόζοντες όσα ήσαν γραμμένα στο βιβλίον του Μωϋσέως. Επίσης παρευρέθησαν και οι θυρωροί έκαστος εις την ιδικήν του πύλην.

Α Εσδ. 7,10 και ηγάγασαν οι υιοί Ισραήλ των εκ της αιχμαλωσίας το πάσχα εν τή τεσσαρεσκαϊδεκάτῃ τού πρώτου μηνός ότι ηγνίσθησαν οι ιερείς και οι Λευίται άμα

Α Εσδ. 7,10 Ετσι οι Ισραηλίται, οι οποίοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, εώρτασαν το Πασχα την δεκάτην τετάρτην του πρώτου μηνός, οι δε ιερείς και οι Λευίται μαζί είχαν προθύμως εξαγνισθή.

Α Εσδ. 7,11 και πάντες οι υιοί της αιχμαλωσίας, ότι ηγνίσθησαν, ότι οι Λευίται άμα πάντες ηγνίσθησαν.

Α Εσδ. 7,11 Αλλά και όλοι οι άνδρες οι οποίοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, δια να εορτάσουν το Πασχα, ηγνίσθησαν, διότι και οι Λευίται όλοι μαζί είχαν αγνισθή.

Α Εσδ. 7,12 και έθυσαν το πάσχα πάσι τοίς υιοίς της αιχμαλωσίας και τοίς αδελφοίς αυτών τοίς ιερεύσι και εαυτοίς.

Α Εσδ. 7,12 Οι δε Λευίται προσέφεραν θυσίαν τον πασχαλινόν αμνόν δι' όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, δια τους αδελφούς των τους ιερείς και δια τον εαυτόν των.

Α Εσδ. 7,13 και εφάγοσαν οι υιοί Ισραήλ οι εκ της αιχμαλωσίας, πάντες οι χωρισθέντες από των βδελυγμάτων των εθνών της γής, ζητούντες τον Κύριον.

Α Εσδ. 7,13 Από τον πασχάλιον δε αμνόν έφαγαν όχι μόνον οι Ισραηλίται, οι οποίοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, αλλά και όλοι εκείνοι οι οποίοι απεχωρίσθησαν από τα ακάθαρτα και ασεβή έθιμα των εθνικών της χώρας, δια να λατρεύσουν τον Κυριον.

Α Εσδ. 7,14 και ηγάγασαν την εορτήν των αζύμων επτά ημέρας ευφραινόμενοι έναντι Κυρίου,

Α Εσδ. 7,14 Εώρτασαν την εορτήν των αζύμων, δηλαδή την εορτήν του Πασχα, επί επτά ημέρας ευφραινόμενοι ενώπιον του Κυρίου,

Α Εσδ. 7,15 ότι μετέστρεψε την βουλήν του βασιλέως Ασσυρίων επ αυτούς κατισχύσαι τας χείρας αυτών επί τα έργα Κυρίου Θεού Ισραήλ.

Α Εσδ. 7,15 διότι ο Κυριος μετέστρεψε την γνώμην και απόφασιν του βασιλέως των Ασσυρίων υπέρ των Ιουδαίων, ώστε να ενισχυθούν τα χέρια των εις τα έργα της ανοικοδομήσεως του ναού του Κυρίου, του Θεού των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Α Εσδ. 8,1 Καί μεταγενέστερος τούτων βασιλεύοντος Αρταξέρξου τού Περσών βασιλέως προσέβη Έσδρας Σαραίου, τού Εζεχρίου, τού Χελκίου τού Σαλήμου,

Α Εσδ. 8,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, μετά πάροδον δηλαδή μερικών δεκαετιών, όταν βασιλεύς των Περσών ήτο ο Αρταξέρξης, επανήλθεν από την αιχμαλωσίαν εις την πατρίδα του ο Εσδρας ο υιός του Σαραίου, υιού του Εζεχρίου, υιού του Χελκίου, υιοί του Σαλήμου,

Α Εσδ. 8,2 τού Σαδδούκου, τού Αχιτώβ, τού Αμαρίου, τού Οζίου, τού Βοκκά, τού Αβισαΐ, τού Φινεές, τού Ελεάζαρ, τού Ααρών τού ιερέως τού πρώτου.

Α Εσδ. 8,2 υιού του Σαδδούκου, υιού του Αχιτώβ, υιού του Αμαρίου, υιού του Οζίου, υιού του Βοκά, υιού του Αβισαΐ, υιού του Φινεές, υιού του Ελεάζαρ, υιού του Ααρών του πρώτου αρχιερέως.

Α Εσδ. 8,3 ούτος Έσδρας ανέβη εκ Βαβυλώνος ως γραμματεύς ευφυής ών εν τώ Μωυσέως νόμω τώ εκδεδομένω υπό τού Θεού τού Ισραήλ,

Α Εσδ. 8,3 Αυτός ο Εσδρας επανήλθεν από την Βαβυλώνα εις την Ιερουσαλήμ και ήτο ευφυής γραμματεύς, βαθύς γνώστης του νόμου του Μωϋσέως, ο οποίος είχε δοθή από τον Θεόν στον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Εσδ. 8,4 και έδωκεν αυτώ ο βασιλεύς δόξαν, ευρόντος χάριν ενώπιον αυτού επί πάντα τα αξιώματα αυτού.

Α Εσδ. 8,4 Ο βασιλεύς ιδιαίτερος τον εδόξασε, διότι αυτός ευρήκε χάριν ενώπιον του βασιλέως, ώστε ο βασιλεύς να εκπληρώση όλα τα αιτήματά του.

Α Εσδ. 8,5 και συνανέβησαν εκ των υιών Ισραήλ και των ιερέων και Λευιτών και ιεροψαλτών και θυρωρών και ιεροδούλων εις Ιερουσαλήμ

Α Εσδ. 8,5 Μαζή δε με αυτόν ανέβησαν συγχρόνως εις την Ιερουσαλήμ και άλλοι Ισραηλίται, ιερείς, Λευίται, ιεροψάλται, θυρωροί και υπηρέται του ναού.

Α Εσδ. 8,6 έτους εβδόμου βασιλεύοντος Αρταξέρξου εν τώ πέμπτω μηνί (ούτος ενιαυτός έβδομος τώ βασιλεί). εξελθόντες γάρ εκ Βαβυλώνος τή νομηνία τού πρώτου μηνός παρεγένοντο εις Ιερουσαλήμ κατά την δοθείσαν αυτοίς ευοδιαν παρά τού Κυρίου επ αυτώ

Α Εσδ. 8,6 Ανέβησαν δε αυτοί κατά το έβδομον έτος της βασιλείας του Αρταξέρξου, τον πέμπτον μήνα (αυτό είναι το έβδομον έτος της βασιλείας του Αρταξέρξου). Ανεχώρησαν από την Βαβυλώνα την πρώτην ημέραν του πρώτου μηνός και έφθασαν απροσκόπτως εις την Ιερουσαλήμ, διότι ο Κυριος, μέσω του Εσδρα, κατευώδωσε την πορείαν αυτών.

Α Εσδ. 8,7 ο γάρ Έσδρας πολλήν επιστήμην περιείχεν εις το μηδέν παραλιπέιν των εκ τού νόμου Κυρίου και εκ των εντολών διδάξαι πάντα τον Ισραήλ δικαιώματα και κρίματα.

Α Εσδ. 8,7 Ο δε Εσδρας κατείχεν εις βάθος και πλάτος μεγάλην γνώσιν της Αγίας Γραφής. Δεν ήθελε δε τίποτε να παραλείψη από τον Νομον και τας εντολάς του Κυρίου, αλλά επιθυμούσε να διδάξη εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν τον Νομον και τας κρίστου Κυρίου.

Α Εσδ. 8,8 Προσπεσόντος δε τού γραφέντος προστάγματος παρά Αρταξέρξου βασιλέως προς Έσδραν τον ιερέα και αναγνώστην τού νόμου Κυρίου, ού εστιν αντίγραφον το υποκείμενον:

Α Εσδ. 8,8 Από το υπογραφέν δε αυτό διάταγμα του βασιλέως Αρταξέρξου προς τον Εσδραν τον ιερέα και αναγνώστην του νόμου του Κυρίου, ευρέθη ένα αντίγραφον, το οποίον περιέχει τα εξής:

Α Εσδ. 8,9 «Βασιλεύς Αρταξέρξης Έδρα τώ ιερεί και αναγνώστη τού νόμου Κυρίου χαίρειν.

Α Εσδ. 8,9 "Ο βασιλεύς Αρταξέρξης χαιρετίζει τον Εσδραν, τον ιερέα και αναγνώστην του νόμου του Κυρίου.

Α Εσδ. 8,10 και τα φιλόνηρωπα εγώ κρίνας προσέταξα τους βουλομένους εκ τού έθνους των Ιουδαίων αιρετίζοντας και των ιερέων και των Λευιτών, και τώνδε εν τή ημετέρα βασιλεία, συμπορεύεσθαι σοι εις Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 8,10 Επειδή εγώ τρέφω φιλόνηρωπα αισθήματα προς σας τους Ιουδαίους, διέταξα, όπως όσοι από το έθνος των Ιουδαίων, οι οποίοι ευρίσκονται στο βασιλείόν μου, επιθυμούν μαζί με τους ιερείς και τους Λευίτας να επανέλθουν εις την πατρίδα των, ας πορευθούν μαζί με σε εις την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 8,11 όσοι ον ενθυμούνται, συνεξορμάσθωσαν καθάπερ δέδοκται εμοί τε και τοίς επτά φίλοις συμβουλευταίς,

Α Εσδ. 8,11 Όσοι λοιπόν επιθυμούν ημπορούν να ξεκινήσουν μαζί σου, όπως εφάνη καλόν εις εμέ και στους επτά φίλους συμβούλους μου.

Α Εσδ. 8,12 όπως επισκέψωνται τα κατά την Ιουδαίαν και Ιερουσαλήμ ακολούθως ώ έχει εν τώ νόμω Κυρίου,

Α Εσδ. 8,12 Αυτοί θα επιστρέψουν μαζί σου, δια να φροντίσουν δια τα πράγματα της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με όσα περιέχονται στον νόμον του Κυρίου.

Α Εσδ. 8,13 και απενεγκείν δώρα τώ Κυρίω τού Ισραήλ, ά ηνξάμην εγώ τε και οι φίλοι, εις Ιερουσαλήμ, και πάν χρυσίον και αργύριον, ό εάν ευρεθή εν τή χώρα της Βαβυλωνίας, τώ Κυρίω εις Ιερουσαλήμ σύν τώ δεδωρημένω υπό τού έθνους εις το ιερόν τού Κυρίου Θεού αυτών το εν Ιερουσαλήμ

Α Εσδ. 8,13 Και θα μεταφέρουν, δια να προσφέρουν εκ μέρους μου, τα δώρα στον Κυριον τον Θεόν των Ισραηλιτών, τα οποία ετάξαμεν εγώ και οι φίλοι μου, όπως επίσης και κάθε χρυσίον και αργύριον, το οποίον ήθελεν εξευρεθή εις την

χώραν της Βαβυλώνας, δια να προσφερθή στον Κυριον εις την Ιερουσαλήμ, μαζή με εκείνο το οποίον ο λαός θα προσέφερε δια τον ιερόν ναόν της Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 8,14 συναχθῆναι, το τε χρυσίον και το αργύριον εις ταύρους και κριούς και άρνas και τα τούτοις ακόλουθα,

A Εσδ. 8,14 Αυτοί επίσης θα φροντίσουν, να συγκεντρώσουν το χρυσίον και το αργύριον, ώστε να αγοράσουν ταύρους και κριους και αρνιά και όσα αλλά χρειάζονται δια τας σχετικές θυσίας,

A Εσδ. 8,15 ώστε προσενεγκείν θυσίας τώ Κυρίω επί το θυσιαστήριον του Κυρίου Θεού αυτών το εν Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 8,15 ώστε να ημπορέσουν να προσφέρουν θυσίας προς τον Κυριον επάνω στο θυσιαστήριον Κυρίου του Θεού των, εις την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 8,16 και πάντα, όσα εάν βούλη μετά των αδελφών σου ποιήσαι χρυσίω και αργυρίω, επιτέλει κατά το θέλημα του Θεού σου,

A Εσδ. 8,16 Και όσα άλλα θέλεις μαζή με τους συμπατριώτας σου να προσφέρης χρυσόν και άργυρον, κάμε τα σύμφωνα με το θέλημα του Θεού σου.

A Εσδ. 8,17 και τα ιερά σκεύη του Κυρίου τα διδόμενά σοι εις την χρείαν του ιερού του Θεού σου του εν Ιερουσαλήμ

A Εσδ. 8,17 Και τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, τα οποία θα σου δοθούν δια τας ανάγκas του εις την Ιερουσαλήμ ναού του Θεού σου, θα τα παραλάβης μαζή σου.

A Εσδ. 8,18 και τα λοιπά όσα αν υποπίπτη σοι εις την χρείαν του ιερού του Θεού σου δώσεις εκ του βασιλικού γαζοφυλακίου.

A Εσδ. 8,18 Και όσα άλλα θα κρίνης απαραίτητα δια την ανάγκην του ναού του Θεού σου θα τα πάρης και θα τα προσφέρης από το βασιλικόν θησαυροφυλάκιον.

A Εσδ. 8,19 καγώ ιδού Αρταξέρξης βασιλεύς προσέταξas τοίς γαζοφύλαξι Συρίας και Φοινίκης, ίνα όσα εάν αποστείλη Έσδρας ο ιερέυς και αναγνώστης του νόμου του Θεού του Υψίστου, επιμελώs διδώσιν έως αργυριου τάλάντων εκατόν,

A Εσδ. 8,19 Εγώ δε ο ίδιος ο βασιλεύς Αρταξέρξης διέταξα τους θησαυροφύλακας της Συρίας και της Φοινίκης, όσα θα ζητήρη ο ιερέυς Έσδρας, ο αναγνώστης του νόμου του Θεού του Υψίστου να τα χορηγήσουν προθύμως μέχρι εκατόν τάλαντα αργυρίου.

A Εσδ. 8,20 ομοίως δε και έως πυρού κόρων εκατόν και οίνου μετρητών εκατόν

A Εσδ. 8,20 Ομοίως δε να χορηγήσουν σίτον μέχρις εκατόν κόρους και οίνον μέχρις εκατόν μετρητάs

A Εσδ. 8,21 και άλλα εκ πλήθους· πάντα κατά τον του Θεού νόμον επιτελεσθήτω επιμελώs τώ Θεώ τώ Υψίστω, ένεκεν του μη γενέσθαι οργήν εις την βασιλείαν του βασιλέωs και των υιών αυτού.

A Εσδ. 8,21 και πολλά άλλα. Όλα δε πρέπει να εκτελεσθούν με επιμέλειαν σύμφωνα με τον νόμον του Θεού του Υψίστου, δια να μη πέση οργή του Θεού εναντίον του βασιλέωs και των υιών αυτού.

A Εσδ. 8,22 και υμίν δε λέγεται όπως πάσι τοίς ιερέυσι και τοίς Λευίταις και ιεροψάλταις και θυρωροίς και ιεροδοούλοις και πραγματικοίς του ιερού τούτου μηδέ μία φορολογία μηδέ άλλη επιβουλή γίνηται, και μηδένα έχειν εξουσίαν επιβαλείν τι τούτοις.

A Εσδ. 8,22 Ακόμη δε διδώ εντολήν και καθιστώ γνωστόν εις σας, όπως εις όλους τους ιερείς, τους Λευίτας, τους ιεροψάλτας, τους θυρωρούς, τους υπηρέτας του ναού και το άλλο προσωπικόν που ασχολείται στο ιερόν τούτο, μη επιβληθή καμμία φορολογία, ούτε και καμμία άλλη ενόχλησις θα γίνεται εις αυτούς και κανείς δεν θα έχη την εξουσίαν να επιβάλη κάτι εις αυτούς.

A Εσδ. 8,23 και σύ, Έσδρα, κατά την σοφίαν του Θεού ανάδειξον κριτάs και δικαστάs, όπως δικάζωσιν εν όλη Συρία και Φοινίκη πάντας τους επισταμένους τον νόμον του Θεού σου· και τους μη επισταμένους διδάξεις.

A Εσδ. 8,23 Και συ, Έσδρα, σύμφωνα με την σοφίαν του Θεού, πρέπει να αναδείξης διοικητάs και δικαστάs, δια να δικάζουν τους Ιουδαίους εις όλην την Συρίαν και την Φοινίκην, εκείνους οι οποίοι γνωρίζουν τον νόμον του Θεού, εκείνους δε οι οποίοι δεν γνωρίζουν τον Νομον θα τους διδάξης.

A Εσδ. 8,24 και πάντες, όσοι αν παραβαίνωσι τον νόμον του Θεού σου και τον βασιλικόν, επιμελώs κολασθήσονται, εάν τε και θανάτω· εάν τε και τιμωρία ή αργυρική ζημία ή απαγωγή».

A Εσδ. 8,24 Όλοι δε εκείνοι, οι οποίοι παραβαίνουν τον νόμον του Θεού σου η τον βασιλικόν νόμον, θα τιμωρούνται αυστηρώs η με θάνατον η με άλλην σχετικήν τιμωρίαν, με χρηματικόν, δηλαδή, πρόστιμον η με εξορίαν”.

A Εσδ. 8,25 Καί ειπεν Έσδρας ο γραμματεύs ευλογητός μόνος Κύριος ο Θεός των πατέρων μου ο δούς ταύτα εις την καρδίαν του βασιλέωs, δοξάσαι τον οίκον αυτού τον εν Ιερουσαλήμ,

A Εσδ. 8,25 Είπε τότε ο γραμματεύs Έσδρας: “ εσ είναι δοξασμένος ο μόνος Κυριος, ο Θεός των πατέρων μου, ο οποίος ενέβαλεν αυτά τα αισθήματα και αυτάs τας αποφάσεις εις την καρδίαν του βασιλέωs, δια να δοξάση τον ναόν αυτού, που ευρίσκεται εις την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 8,26 και εμέ ετίμησεν εναντίον του βασιλέωs και των συμβουλευόντων και πάντων των φίλων και μεγιστάνων αυτού.

A Εσδ. 8,26 Αλλά και εμέ εδόξασεν ο Θεός ενώπιον του βασιλέωs και των συμβούλων του και όλων των φίλων και μεγιστάνων.

A Εσδ. 8,27 και εγώ ευθαροσής εγενόμην κατά την αντίληψιν Κυρίου του Θεού μου και συνήγαγον άνδρας εκ του Ισραήλ ώστε συναναβήναι μοι.

A Εσδ. 8,27 Εγώ δε βλέπων ολοφάνερα την βοήθειαν αυτήν του Κυρίου επήρα θάρρος και συνεκέντρωσα ανθρώπους από τον Ισραηλιτικόν λαόν, δια να αναβούν μαζή με εμέ εις την Ιερουσαλήμ.

A Εσδ. 8,28 Καί ούτοι οι προηγούμενοι κατά τας πατριάς αυτών και τας μεριδαρχίας οι αναβάντες μετ εμού εκ Βαβυλώνας εν τή βασιλεία Αρταξέρξου του βασιλέωs·

A Εσδ. 8,28 Οι αρχηγοί δε του λαού κατά τας γενεάs και τας οικογενείas αυτών, οι οποίοι ανέβησαν μαζή με εμέ από την Βαβυλώνα εις την Ιερουσαλήμ επί της βασιλείας του βασιλέωs Αρταξέρξου ήσαν οι εξής·

A Εσδ. 8,29 εκ των υιών Φινεέs, Γηρσών· εκ των υιών Ιαθαμάρου, Γαμαλιήλ· εκ των υιών Δαυίδ, Λαττούς ο Σεχενίου·

A Εσδ. 8,29 Από την γενεάν του Φινεέs ο Γηρσών. Από την γενεάν του Ιαθαμάρου ο Γαμαλιήλ. Από την γενεάν του Δαυίδ ο Λαττούς, ο υιός του Σεχενίου.

A Εσδ. 8,30 εκ των υιών Φόρος, Ζαχαρίας και μετ αυτού απεγράφησαν άνδρες εκατόν πενήκοντα·

Α Εσδ. 8,30 Από την γενεάν του Φορος ο Ζαχαρίας και άλλοι εκατόν πενήντα άνδρες, οι οποίοι κατεγράφησαν να επανέλθουν μαζί του.

Α Εσδ. 8,31 εκ των υιών Φαάθ Μωάβ, Ελιαωνίας Ζαζαίου και μετ αυτού άνδρες διακόσιοι·

Α Εσδ. 8,31 Από την γενεάν του Φαάθ Μωάβ, ο Ελιαωνίας, υιός του Ζαζαίου και οι μαζί με αυτόν διακόσιοι άνδρες.

Α Εσδ. 8,32 εκ των υιών Ζαθόης, Σεχενίας Ιεζήλου και μετ αυτού άνδρες τριακόσιοι· εκ των υιών Αδίν, Ωβήθ Ιωνάθου και μετ αυτού άνδρες διακόσιοι πενήντα·

Α Εσδ. 8,32 Από την γενεάν του Ζαθόης ο Σεχενίας, ο υιός του Ιεζήλου, και μαζί με αυτόν άλλοι τριακόσιοι άνδρες. Από την γενεάν του Αδίν, ο Ωβήθ, υιός του Ιωνάθου, και μαζί με αυτόν διακόσιοι πενήντα άνδρες.

Α Εσδ. 8,33 εκ των υιών Ηλάμ, Ιεσίας Γοθολίου και μετ αυτού άνδρες εβδομήκοντα·

Α Εσδ. 8,33 Από την γενεάν του Ηλάμ ο Ιεσίας υιός του Γοθολίου, και μαζί με αυτόν εβδομήκοντα άνδρες.

Α Εσδ. 8,34 εκ των υιών Σαφατίου, Ζαζαΐας Μιχαήλου και μετ αυτού άνδρες εβδομήκοντα·

Α Εσδ. 8,34 Από την γενεάν του Σαφατίου ο Ζαζαΐας, υιός του Μιχαήλου, και μαζί με αυτόν εβδομήκοντα άνδρες.

Α Εσδ. 8,35 εκ των υιών Ιωάβ, Αβαδίας Ιεζήλου και μετ αυτού άνδρες διακόσιοι δεκαδύο·

Α Εσδ. 8,35 Από την γενεάν του Ιωάβ ο Αβαδίας, υιός του Ιεζήλου, και μαζί με αυτόν άλλοι διακόσιοι δώδεκα άνδρες.

Α Εσδ. 8,36 εκ των υιών Βανίας, Σαλιμώθ Ιωσαφίου και μετ αυτού άνδρες εξήκοντα και εκατόν·

Α Εσδ. 8,36 Από την γενεάν του Βανία ο Σαλιμώθ, υιός του Ιωσαφίου, και μαζί με αυτόν εκατόν εξήκοντα άνδρες.

Α Εσδ. 8,37 εκ των υιών Βαβί, Ζαχαρίας Βηβαΐ και μετ αυτού άνδρες εικοσιοκτώ·

Α Εσδ. 8,37 Από την γενεάν του Βαβί ο Ζαχαρίας, υιός του Βηβαΐ, και οι μαζί με αυτόν εικοσιοκτώ άνδρες.

Α Εσδ. 8,38 εκ των υιών Αστάθ, Ιωάννης Ακατάν και μετ αυτού άνδρες εκατόν δέκα·

Α Εσδ. 8,38 Από την γενεάν του Αστάθ ο Ιωάννης, υιός του Ακατάν, και μαζί με αυτόν εκατόν δέκα άνδρες.

Α Εσδ. 8,39 εκ των υιών Αδωνικάμ, οι έσχατοι και ταύτα τα ονόματα αυτών· Ελιφαλά τού Γεουήλ και Σαμαΐας και μετ αυτών άνδρες εβδομήκοντα·

Α Εσδ. 8,39 Από την γενεάν του Αδωνικάμ οι τελευταίοι, των οποίων τα ονόματα είναι· Ελιφαλά υιός του Γεουήλ και Σαμαΐας και μαζί με αυτούς εβδομήκοντα άνδρες.

Α Εσδ. 8,40 εκ των υιών Βαγώ, Ουθί ο τού Ισταλκούρου και μετ αυτού άνδρες εβδομήκοντα.

Α Εσδ. 8,40 Από την γενεάν του Βαγώ ο Ουθί, υιός του Ισταλκούρου, και μαζί με αυτόν εβδομήκοντα άνδρες.

Α Εσδ. 8,41 Καί συνήγαγον αυτούς επί τον λεγόμενον Θεράν ποταμόν, και παρενεβάλομεν ημέρας τρεις αυτόθι, και κατέμαθον αυτούς.

Α Εσδ. 8,41 Εγώ ο Εσδρας συνεκέντρωσα αυτούς εις ποταμόν τον λεγόμενον Θεράν. Εκεί κατεσκηνώσαμεν επί τρεις ημέρας, τους επεθεώρησα και τους εγνώρισα.

Α Εσδ. 8,42 και εκ των ιερέων και εκ των λευιτών ουχ ευρών εκεί

Α Εσδ. 8,42 Επειδή όμως μεταξύ αυτών δεν ευρήκα αρκετούς από τους ιερείς και τους Λευίτας,

Α Εσδ. 8,43 απέστειλα προς Ελεάζαρον και Ιδουήλον και Μαΐα και Μασμάν και Αλναθάν και Σαμαΐαν και Ιώριβον, Νάθαν, Εννατάν, Ζαχαριάν και Μοσόλλαμον τους ηγουμένους και επιστήμονας

Α Εσδ. 8,43 έστειλα προς τον Ελεάζαρον ανθρωπούς, τον Ιδουήλον, τον Μαΐα, τον Μασμάν, τον Αλναθάν, τον Σαμαΐαν, τον Ιώριβον, τον Ναθαν, τον Εννατάν, τον Ζαχαριάν και τον Μοσόλλαμον, οι οποίοι ήσαν αρχηγοί και συνετοί, μορφωμένοι άνδρες.

Α Εσδ. 8,44 και είπα αυτοίς ελθείν προς Λοδδαίον τον ηγούμενον τον εν τώ τόπω τού γαζοφυλακίου,

Α Εσδ. 8,44 Τους έδωσα εντολήν να έλθουν να αναζητήσουν και να εύρουν τον Λοδδαίον, τον αρχηγόν, ο οποίοςς συνήθως ευρίσκετο εις την θέσιν του θησαυροφυλακίου.

Α Εσδ. 8,45 εντειλάμενος αυτοίς διαλεχθήναι Λοδδαίω και τοίς αδελφοίς αυτού και τοίς εν τώ τόπω γαζοφύλαξιν αποστείλαι ημίν τους ιερατεύσοντας εν τώ οίκω τού Κυρίου ημών.

Α Εσδ. 8,45 Έδωσα εντολήν εις αυτούς, όπως μαζί με τον Λοδδαίον και τους συντρόφους αυτού και τους εκεί αρχηγούς του θησαυροφυλακίου συνεννοηθούν, δια να αποστείλουν αυτοί προς ημάς ιερείς και Λευίτας, ώστε να υπηρετούν στον ναόν του Κυρίου και Θεού μας.

Α Εσδ. 8,46 και ήγαγον ημίν κατά την κραταιάν χείρα τού Κυρίου ημών άνδρας επιστήμονας των υιών Μοολί τού Λευί τού Ισραήλ, Ασεβηβιαν και τους υιούς αυτού και τους αδελφούς, όντας δέκα και οκτώ,

Α Εσδ. 8,46 Εκείνοι υπό την κραταιάν χείρα του Κυρίου ημών ωδήγησαν προς ημάς συνετούς και μορφωμένους άνδρας από την γενεάν του Μοολί, απογόνου του Λευι, υιού του Ιακώβ· Τον 'Ασεβηβιαν με τους υιούς και τους αδελφούς του, οι οποίοι ήσαν εν όλω δέκα οκτώ.

Α Εσδ. 8,47 και Ασεβιαν και Αννουον και Ωσαιαν αδελφόν εκ των υιών Χανουναίου και οι υιοί αυτών, είκοσιν άνδρες·

Α Εσδ. 8,47 Επίσης έφεραν προς ημάς τον Ασεβιαν, τον Αννουον και τον Ωσαιαν, αδελφόν από την γενεάν του Χανουναίου, μαζί με τους υιούς των, άνδρας εν όλω είκοσι.

Α Εσδ. 8,48 και εκ των ιεροδούλων, ών έδωκε Δαυίδ, και οι ηγούμενοι εις την εργασίαν των Λευιτών, ιεροδούλους διακοσίους και είκοσι· πάντων εσημάνθη η ονοματογραφία.

Α Εσδ. 8,48 Τέλος από τους υπηρέτας του ναού, τους οποίους είχε χαρίσει και αφιερώσει ο Δαυίδ και οι αρχηγοί εις την υπηρεσίαν των Λευιτών, άνδρας εν όλω διακοσίους είκοσι. Όλων δε αυτών τα ονόματα κατεγράφησαν.

Α Εσδ. 8,49 και ευξάμην εκεί νηστείαν τοίς νεανίσκοις έναντι Κυρίου ημών

Α Εσδ. 8,49 Εκεί λοιπόν, ωσάν τάξιμον, εκήρυξα δια τους νέους νηστείαν και προσευχήν προς τον Κυριον,

Α Εσδ. 8,50 ζητήσαι παρ αυτού ευοδιαν ημίν τε και τοίς συνούσιν ημίν τέκνοις ημών και κτήνεσιν·

Α Εσδ. 8,50 δια να ζητηώμεν από τον Θεόν κατευόδιον δι' ημάς και δι' εκείνους, οι οποίοι θα ευρίσκωνται μαζί μας, δια τα τέκνα μας και τα κτήνη.

Α Εσδ. 8,51 ενετράπην γάρ αιτήσαι τον βασιλέα πεζούς τε και ιππείς και προπομπήν ένεκεν ασφαλείας της προς τους εναντιουμένους ημίν·

Α Εσδ. 8,51 Τούτο δε, διότι ησθάνθηεν εντροπήν να ζητησω εκ μέρους του βασιλέως πεζούς και ιππείς προς συνοδείαν μας, δια να μας ασφαλίσουν από όσους τυχόν θα επετίθεντο εναντίον μας στον δρόμον μας.

Α Εσδ. 8,52 είπαμεν γάρ τώ βασιλεί, ότι η ισχύς τού Κυρίου ημών έσται μετά των επιζητούντων αυτόν εις πάσαν

επανόρθωσιν.

Α Εσδ. 8,52 Είχομεν άλλωστε πει στον βασιλέα, ότι η προστατευτική δύναμις του Κυρίου μας θα είναι μαζί με όλους εκείνους, οι οποίοι τον επικαλούνται δια την πλήρη αποκατάστασιν των.

Α Εσδ. 8,53 και πάλιν εδεήθημεν τού Κυρίου ημών πάντα ταύτα και ετύχομεν ευίλατου.

Α Εσδ. 8,53 Και πάλιν παρεκαλέσαμεν τον Κυριον ημών δι' όλα αυτά και η συνείδησις μας επληροφόρησεν, ότι ο Κυριος ευμενώς εδέχθη τα αιτήματά μας.

Α Εσδ. 8,54 και εχώρισα των φυλάρχων των ιερέων άνδρας δεκαδύο, και Εσερεβίαν και Σαμίαν και μετ αυτών εκ των αδελφών αυτών άνδρας δώδεκα,

Α Εσδ. 8,54 Κατόπιν εξεχώρισα από τους αρχηγούς των ιερέων δώδεκα άνδρας τον Εσερεβίαν και τον Σαμίαν και μαζί με αυτούς δώδεκα άλλους άνδρας από τους αδελφούς των.

Α Εσδ. 8,55 και έστησα αυτοίς το αργύριον και το χρυσίον και τα ιερά σκεύη τού οίκου τού Κυρίου ημών, ά εδωρήσατο ο βασιλεύς, και οι σύμβουλοι αυτού και οι μεγιστάνες και πάς Ισραήλ.

Α Εσδ. 8,55 Εζύγισα και παρέδωκα εις αυτούς το αργύριον και το χρυσίον, τα ιερά σκεύη του ναού Κυρίου του Θεού ημών, τα οποία εδώρησεν ο βασιλεύς και οι σύμβουλοι αυτού και οι μεγιστάνες αυτού και όλος ο Ισραηλιτικός λαός.

Α Εσδ. 8,56 και στήσας παρέδωκα αυτοίς αργυρίου τάλαντα εξακόσια πενήκοντα και σκεύη αργυρά τάλαντων εκατόν και χρυσίου τάλαντα εκατόν και χρυσώματα είκοσι και σκεύη χάλκεα από χρηστου χαλκού στίλβοντα χρυσοειδή σκεύη δώδεκα.

Α Εσδ. 8,56 Εζύγισα, λοιπόν, και παρέδωκα εις αυτούς εξακόσια πενήντα τάλαντα αργυρίου, αργυρά σκεύη αξίας εκατόν τάλαντων, εκατόν τάλαντα χρυσίου, είκοσι χρυσά ποτήρια, δώδεκα τεμάχια χάλκινα σκεύη από καθαρόν χαλκόν, τα οποία έλαμπαν όπως ο χρυσός.

Α Εσδ. 8,57 και είπα αυτοίς: και υμείς άγιοί εστε τώ Κυρίω και τα σκεύη τα άγια, και το χρυσίον και το αργύριον ευχή τώ Κυρίω, Κυρίω των πατέρων ημών

Α Εσδ. 8,57 Και είπα εις αυτούς: Όπως σεις είσθε άγιοι και αφιερωμένοι στον Κυριον, και τα άγια αυτά σκεύη, ο χρυσός και ο άργυρος, είναι άγια, αφιερωμένα και αυτά στον Κυριον, τον Κυριον των πατέρων ημών.

Α Εσδ. 8,58 αγραπνείτε και φυλάσσετε έως τού παραδούναι υμάς αυτά τοίς φυλάρχοις των ιερέων και των Λευιτών και τοίς ηγουμένοις των πατριών τού Ισραήλ εν Ιερουσαλήμ, εν τοίς παστοφορίοις τού οίκου τού Θεού ημών.

Α Εσδ. 8,58 Λοιπόν, αγραπνήσατε και φυλάξατε αυτά, μέχρις ότου τα παραδώσετε στους αρχηγούς των ιερέων και των Λευιτών, στους αρχηγούς των πατριών του Ισραήλ εις την Ιερουσαλήμ, δια να κατατεθούν αυτά εις τα θησαυροφυλάκια του ναού του Θεού μας.

Α Εσδ. 8,59 και οι παραλαβόντες οι ιερείς και οι Λευίται το αργύριον και το χρυσίον και τα σκεύη τα εν Ιερουσαλήμ εισηνεγκαν εις το ιερόν τού Κυρίου.

Α Εσδ. 8,59 Οι ιερείς και οι Λευίται, οι οποίοι παρέλαβον το αργύριον και το χρυσίον και τα ιερά αυτά σκεύη, τα έφεραν πράγματι στον εν Ιερουσαλήμ ναόν του Κυρίου.

Α Εσδ. 8,60 Καί αναζεύξαντες από τού ποταμού Θερά τή δωδεκάτη τού πρώτου μηνός έως εισήλθομεν εις Ιερουσαλήμ κατά την κραταιάν χείρα τού Κυρίου ημών την εφ' ημίν· και ερύσατο ημάς από της εισόδου από παντός εχθρού, και ήλθομεν εις Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 8,60 Την δωδεκάτην δε ημέραν του πρώτου μηνός εξεκινήσαμεν από τον ποταμόν Θερά και επροχωρήσαμεν, έως ότου ήλθομεν εις την Ιερουσαλήμ κάτω από την παντοδύναμον προστατευτικήν χείρα του Κυρίου και Θεού μας. Ο Κυριος μας εφύλαξε και μας εγλύτωσεν στον δρόμον μας από επιθέσεις παντός εχθρού, ώστε εφθάσαμεν ασφαλείς εις την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 8,61 και γενομένης αυτόθι ημέρας τρίτης, τή ημέρα τή τετάρτη σταθέν το αργύριον και το χρυσίον παρεδόθη εν τώ οίκω Κυρίου ημών Μαρωθί Ουρία ιερεί

Α Εσδ. 8,61 Όταν επέρασαν τρεις ημέραι, κατά την τετάρτην ημέραν εζυγίσθη το αργύριον και το χρυσίον, παρεδόθη δε δια τον ναόν του Κυρίου στον ιερέα Μαρωθί, τον υιόν του Ουρίου.

Α Εσδ. 8,62 και μετ αυτού Ελεάζαρ ο τού Φινεές, και ήσαν μετ αυτού Ιωσαβδός Ιησού και Μωέθ Σαβάννου, οι Λευίται- προς αριθμόν και ολκήν άπαντα, και εγράφη πάσα η ολκή αυτών αυτή τή ώρα.

Α Εσδ. 8,62 Μαζή με αυτόν ήτο ο Ελεάζαρ, ο υιός του Φινεές, όπως επίσης μαζή του ήσαν ο Ιωσαβδός υιός του Ιησού, και ο Μωέθ υιός του Σαδάννου, οι Λευίται- εκεί έγινεν αριθμησις και ζύγισις όλων των ιερών σκευών και κατεγράφη το βάρος ενός εκάστου από αυτά την ώραν εκείνην.

Α Εσδ. 8,63 οι δε παραγενόμενοι εκ της αιχμαλωσίας προσήνεγκαν θυσίας τώ Θεώ τού Ισραήλ Κυρίω, ταύρους δώδεκα υπέρ παντός Ισραήλ, κριούς ενενηκονταέξ, άρνas εβδομηκονταδύο, τράγους υπέρ σωτηρίου δώδεκα· άπαντα θυσίαν τώ Κυρίω.

Α Εσδ. 8,63 Όλοι δε εκείνοι, οι οποίοι επανήλθαν από την αιχμαλωσίαν εις την Ιερουσαλήμ σώοι, προσέφεραν θυσίαν στον Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ δώδεκα ταύρους δι' όλον το ισραηλιτικόν έθνος, ενενηνταέξ κριούς, εβδομηκονταδύο αμνούς και δώδεκα τράγους ως θυσίαν υπέρ της σωτηρίας· όλα θυσίαν προς τον Κυριον.

Α Εσδ. 8,64 και απέδωκαν τα προστάγματα τού βασιλέως τοίς βασιλικούς οικονόμοις και τοίς επάρχοις Κοίλης Συρίας και Φοινίκης, και εδόξασαν το έθνος και το ιερόν τού Κυρίου.

Α Εσδ. 8,64 Κατόπιν ο Εσδρας και οι περι αυτόν αρχηγοί των πατριών παρέδωσαν τας διαταγάς του βασιλέως στους βασιλικούς υπαλλήλους και στους διοικητάς της Κοίλης Συρίας και Φοινίκης και εδόξασαν το ιουδαϊκόν έθνος και τον ιερόν ναόν του Κυρίου.

Α Εσδ. 8,65 Καί τούτων τελεσθέντων προσήλθοσάν μοι οι ηγούμενοι λέγοντες:

Α Εσδ. 8,65 Όταν έγιναν και ετελείωσαν όλα αυτά, προσήλθον εις εμέ οι αρχηγοί του λαού και μου είπαν:

Α Εσδ. 8,66 ουκ εχώρισαν το έθνος τού Ισραήλ και οι άρχοντες και οι ιερείς και οι Λευίται τα αλλογενή έθνη της γής και τας ακαθαρσίας αυτών, Χαναανίων και Χετταίων και Φερεζαίων και Ιεβουσαιών και Μωαβιτών και Αιγυπτίων και Ιδουμαίων·

Α Εσδ. 8,66 "ούτε το έθνος των Ισραηλιτών, ούτε οι άρχοντες, ούτε οι ιερείς και οι Λευίται εχωρίσθησαν αυτό τους ξένους λαούς της χώρας και από τα αμαρτωλά μιάσματα αυτών, από τους Χαναανίους, τους Χετταίους, τους Φερεζαίους, τους Ιεδουσαίους, τους Μωαβίτας, τους Αιγυπτίους και τους Ιδουμαίους.

Α Εσδ. 8,67 συνώκησαν γάρ μετά των θυγατέρων αυτών και αυτοί και οι υιοί αυτών, και επεμίγη το σπέρμα το άγιον εις τα αλλογενή έθνη της γής, και μετείχον οι προηγούμενοι και οι μεγιστάνες της ανομίας ταύτης από της αρχής τού πράγματος.

Α Εσδ. 8,67 Διότι ήλθον εις γάμον με τας θυγατέρας αυτών, με τας οποίας και συγκατώκησαν και αυτοί και τα παιδιά των και έτσι το άγιον σπέρμα του Ισραήλ, ανεμίχθη και εμολύνθη με τα ξένα έθνη της γης. Και αυτοί ακόμη οι αρχηγοί και οι επίσημοι άνδρες του Ισραήλ συμμετείχον εις την ανομίαν αυτήν εξ αρχής”.

Α Εσδ. 8,68 και άμα τώ ακούσαι με ταύτα διέρηξα τα ιμάτια και την ιεράν εσθήτα και κατέτιλα τού τριχώματος της κεφαλής και τού πάγωνος και εκάθισα σύννους και περιίλυπος.

Α Εσδ. 8,68 Μολις ήκουσα αυτά, έσχισα τα ιμάτιά μου και αυτήν την ιερατικήν μου στολήν, απέσπασα τας τριχας της κεφαλής και του πάγωνός μου και εκάθισα σκεπτικός και περιίλυπος.

Α Εσδ. 8,69 και επισυνήχθησαν προς με όσοι ποτέ επικινούντο επί τώ ρήματι Κυρίου Θεού τού Ισραήλ, εμού πενθούντος επί τή ανομία, και εκαθήμην περιίλυπος έως της δειλινής θυσίας.

Α Εσδ. 8,69 Ενώ δε εγώ ήμην πενθών δια την αμαρτίαν αυτήν και εκαθήμην περιίλυπος έως της απογευματινής θυσίας, συνεκεντρώθησαν προς εμέ όλοι εκείνοι, οι οποίοι ευλαβούντο το θέλημα Κυρίου του Θεού του Ισραήλ και εκινούντο εις εφαρμογήν του.

Α Εσδ. 8,70 και εξεγερθείς εκ της νηστείας, διερηγμένα έχων τα ιμάτια και την ιεράν εσθήτα, κάμφας τα γόνατα και εκτείνας τας χείρας προς τον Κύριον έλεγον

Α Εσδ. 8,70 Όταν ηγέρθην από την νηστείαν και την συντριβήν αυτήν με σχισμένα τα ενδύματά μου και την ιεράν στολήν, έκαμψα τα γόνατά μου, ύψωσα τας χείρας μου προς τον Κυριον και είπα

Α Εσδ. 8,71 Κύριε, ήσχυμαι και εντέτραμμα κατά πρόσωπόν σου

Α Εσδ. 8,71 Κυριε, έχω καταληφθή από μεγάλην έντροπην ενώπιόν σου.

Α Εσδ. 8,72 αι γάρ αμαρτίαι ημών επλεόνασαν υπέρ τας κεφαλάς ημών, αι δε άγνοιαι ημών υπερήνεγκαν έως τού ουρανού

Α Εσδ. 8,72 Διότι αι αμαρτίαι μας επληθύνθησαν και ηυξήθησαν υπέρ τας κεφαλάς μας, αι δε λόγω της αγνοίας μας παραβάστου θείου σου θελήματος έφθασαν έως στον ουρανόν.

Α Εσδ. 8,73 έτι από των χρόνων των πατέρων ημών, και εσμεν εν μεγάλη αμαρτία έως της ημέρας ταύτης.

Α Εσδ. 8,73 Από τους χρόνους των πατέρων μας και εν συνεχεία μέχρι της ημέρας αυτής αμαρτάνομεν.

Α Εσδ. 8,74 και διά τας αμαρτίας ημών και των πατέρων ημών παρεδόθημεν σύν τοίς αδελφοίς ημών και σύν τοίς βασιλεύσιν ημών και σύν τοίς ιερεύσιν ημών τοίς βασιλεύσι της γής εις ρομφαίαν και αιχμαλωσίαν και προνομήν μετά αισχύνης μέχρι της σήμερον ημέρας.

Α Εσδ. 8,74 Εξ αιτίας των προσωπικών μας αμαρτιών και των αμαρτιών των πατέρων μας, παρεδόθη μεν μαζί με τους αδελφούς μας και τους βασιλείς μας και τους ιερείς ημών, εις την κυριαρχίαν των βασιλέων της γης. Άλλοι από ημάς εσφάγησαν με ρομφαίαν, άλλοι ωδηγήθησαν εις αιχμαλωσίαν, άλλοι υπέστησαν λεηλασίας, όλα με πολύν εξευτελισμόν μέχρι της σημερινής ημέρας.

Α Εσδ. 8,75 και νύν κατά πόσον τι εγενήθη ημίν έλεος παρά σου, Κύριε, καταλειφθήναι ημίν ρίζαν και όνομα εν τώ τόπω αγιάσματος σου

Α Εσδ. 8,75 Και τώρα πόσον τάχα έλεός σου εδόθη από σε προς ημάς, Κυριε, ώστε να απομείνη κάποιον υπόλειμμα, κάποια ρίζα, κάποιο όνομά μας στον ιερόν τούτον τόπον του ναού σου

Α Εσδ. 8,76 και τού ανακαλύψαι φωστήρα ημίν εν τώ οίκω Κυρίου τού Θεού ημών δούναι ημίν τροφήν εν τώ καιρώ της δουλείας ημών; και εν τώ δουλεύειν ημάς ουκ εγκατελείφθημεν υπό τού Κυρίου ημών,

Α Εσδ. 8,76 και να αναλάμψη φως εις ημάς στον οίκον Κυρίου του Θεού ημών, οδηγητικών ωσάν φωτεινόν άστρον, και να μας δώση τροφήν κατά τον καιρόν της δουλείας μας; Δοξασμένον το όνομά σου, διότι και κατά τους χρόνους της δουλείας μας δεν εγκατελείφθημεν από τον Κυριον τον Θεόν μας.

Α Εσδ. 8,77 αλλά εποίησεν ημάς εν χάριτι ενώπιον των βασιλέων Περσών δούναι ημίν τροφήν

Α Εσδ. 8,77 Αλλά έφερεν ετσι τα πράγματα, ώστε ημείς να εύρωμεν χάριν ενώπιον των βασιλέων των Περσών και να μας δίδουν αυτοί τροφάς.

Α Εσδ. 8,78 και δοξάσαι το ιερόν τού Κυρίου ημών και εγείραι την έρημον Σιών, δούναι ημίν στερέωμα εν τή Ιουδαία και Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 8,78 Εκαμεν ώστε να ευλαβηθούν και να τιμήσουν αυτοί τον ναόν του Κυρίου μας και να ευδοκήσουν, ώστε να ανοικοδομηθή η ερημωθείσα Σιών, δια να δοθή εις ημάς κάποια σταθερά και ασφαλής παραμονή εις την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ.

Α Εσδ. 8,79 και νύν τι ερούμεν, Κύριε, έχοντες ταύτα; παρεβήμεν γάρ τα προστάγματά σου, ά έδωκας εν χειρί των παιδων σου των προφητών λέγων,

Α Εσδ. 8,79 Και τώρα ημείς οι αμαρτωλοί και παραβάται τι θα είπωμεν, Κυριε, έχοντες αυτά υπ' όψιν; Διότι παρεβήμεν τα προστάγματά σου, τα οποία δια μέσου των δούλων σου των προφητών παρεδώσες λέγων·

Α Εσδ. 8,80 ότι η γη, εις ήν εισέρχεσθε κληρονομήσαι, έστι γη μεμολυσμένη μολυσμώ των αλλογενών της γής, και της ακαθαρσίας αυτών ενέπλησαν αυτήν.

Α Εσδ. 8,80 Οτι η γη, εις την οποίαν εισέρχεσθε δια να την κατακτήσετε και κληρονομήσετε, είναι μολυσμένη από τας ηθικας ακαθαρσίας των ξένων λαών της χώρας αυτής και αι ασχημιαί των την έχουν πλημμυρίσει.

Α Εσδ. 8,81 και νύν τας θυγατέρας υμών μη συνοικήσητε τοίς υιοίς αυτών και τας θυγατέρας αυτών μη λάβητε τοίς υιοίς υμών·

Α Εσδ. 8,81 Και τώρα ακούσατέ με. Τας θυγατέρας σας να μη τας δώσετε ως συζύγους στους υιούς των ανδρών της χώρας αυτής και σεις να μη λάβετε τας θυγατέρας εκείνων ως συζύγους δια τα παιδιά σας.

Α Εσδ. 8,82 και ου ζητήσετε ειρηνεύσαι τα προς αυτούς τον άπαντα χρόνον, ίνα ισχύσαντες φάγητε τα αγαθά της γής, και κατακληρονομήσητε τοίς τέκνοις υμών έως αιώνος.

Α Εσδ. 8,82 Καθ' όλον τον χρόνον της ζωής σας δεν θα επιζητήσετε να έχετε ειρήνην με αυτούς, διότι έτσι θα ημπορέσετε να απολαύσετε τα αγαθά της χώρας αυτής και να τα αφήνετε ως κληρονομίαν εις τα παιδιά σας εις όλους τους αιώνας.

Α Εσδ. 8,83 και τα συμβαίνοντα πάντα ημίν γίνεται διά τα έργα ημών τα πονηρά και τας μεγάλας αμαρτίας ημών. σύ γάρ,

Κύριε, εκούφισας τας αμαρτίας ημών και

Α Εσδ. 8,83 Αυτά είπες, Κυριε, δια τούτο και κάθε συμφορά, η οποία μας ευρίσκει, έρχεται ένεκα της κακής μας διαγωγής και των μεγάλων αμαρτιών μας. Και όμως συ, Κυριε, ο ελεήμων μας ανεκούφισες επανειλημμένως από τας αμαρτίας μας

Α Εσδ. 8,84 έδωκας ημίν τοιαύτην ρίζαν· πάλιν ανεκάμφαμεν παραβήναι τον νόμον σου εις το επιμιγνίηναι τή ακαθαρσία των εθνών της γής.

Α Εσδ. 8,84 και έδωσες εις ημάς αυτήν την εθνικήν ρίζαν. Ημείς όμως αδιόρθωτοι επανήλθομεν και πάλιν εις την παράβασιν του νόμου σου, διότι ανεμίχθημεν, δια των παρανόμων αυτών γάμων μας, με τους ακαθάρτους ειδωλολατρικούς λαούς αυτης της χώρας.

Α Εσδ. 8,85 ουχί ωργίσθης ημίν απολέσαι ημάς έως τού μη καταλιπέιν ρίζαν και σπέρμα και όνομα ημών;

Α Εσδ. 8,85 Και όμως συ, Κυριε, δεν ωργίσθης, ώστε να μας εξολοθρεύσης εξ ολοκλήρου και να μη μείνη από ημάς ούτε ρίζα, ούτε σπέρμα, ούτε καν τα όνομά μας;

Α Εσδ. 8,86 Κύριε τού Ισραήλ, αληθινός εί· κατελείφθημεν γάρ ρίζα εν τή σήμερον.

Α Εσδ. 8,86 Κυριε, Θεέ του Ισραήλ, συ είσαι αξιόπιστος και συνεπής εις τας υποσχέσεις σου. Δια τούτο και παρέμεινε μέχρι σήμερον κάποια ρίζα από ημάς.

Α Εσδ. 8,87 ιδού νύν εσμεν ενώπιόν σου εν ταις ανομίαις ημών· ου γάρ εστι στήναι έτι έμπροσθέν σου επί τούτοις.

Α Εσδ. 8,87 Ιδού λοιπόν, Κυριε, είμεθα ενώπιόν σου με την συναίσθησιν των ανομιών μας. Δεν έχομεν το θάρρος να σταθώμεν όρθιοι ενώπιόν σου εξ αιτίας των ανομιών μας”.

Α Εσδ. 8,88 Καί οτε προσευχόμενος Έσδρας ανθρωμολογείτο κλαίων χαμαιπετής έμπροσθεν τού ιερού, επισυνήχθησαν προς αυτόν από Ιερουσαλήμ όχλος πολύς σφόδρα, άνδρες και γυναίκες και νεανία· κλαυθμός γάρ ήν μέγας εν τώ πλήθει.

Α Εσδ. 8,88 Την ώραν κατά την οποίαν ο Έσδρας με δάκρυα στους οφθαλμούς και πρηνής ενώπιον του ναού, προσήχητο και εξωμολογείτο αυτά τα αμαρτήματα, συνεκεντρώθη ολόγυρα προς αυτόν πάρα πολύς λαός από την Ιερουσαλήμ, άνδρες, γυναίκες και νέοι. Ολον δε αυτό το πλήθος συναισθανόμενον την βαρειάν ενοχήν του απέναντι του Κυρίου ανελύθη εις πολύ μέγalon κλαυθμόν.

Α Εσδ. 8,89 και φωνήσας Ιεχονίας Ιεήλου των υιών Ισραήλ είπεν· Έσδρα, ημείς ημάρομεν εις τον Κύριον και συνωκίσαμεν γυναίκας αλλογενείς εκ των εθνών της γής. και νύν εστιν επάνω πάς Ισραήλ·

Α Εσδ. 8,89 Τοτε ο Ιεχονίας, υιός του Ιεήλου, από τους απογόνους του Ισραήλ, ανεφώνησε με μεγάλων φωνήν και είπεν· “Έσδρα, ημείς ημαρτήσαμεν ενώπιον του Κυρίου και ελάβαμεν ως συζύγους γυναίκας αλλογενείς από τα ειδωλολατρικά έθνη της γής. Αλλά τώρα όλος ο ισραηλιτικός λαός είναι έτοιμος να επανορθώση το σφάλμα του.

Α Εσδ. 8,90 εν τούτω γινέσθω ημίν ορκωμοσία προς τον Κύριον, εκβαλείν πάσας τας γυναίκας ημών τας εκ των αλλογενών σύν τοίς τέκνοις αυτών, ως εκρίθη σοι, και όσοι πειθαρχούσι τώ νόμω Κυρίου.

Α Εσδ. 8,90 Δια τούτο ενόρκως θα υποσχεθώμεν ενώπιον του Κυρίου, να εκδιώξωμεν όλας τας γυναίκας, τας οποίας επιθήραμεν από τους ξένους λαούς, όπως επίσης και τα παιδιά τα οποία εγεννήθησαν από αυτάς, όπως συ θέλεις. Αυτό θα κάμουν όλοι οι Ισραηλίται, οι οποίοι υπακούουν στον νόμον του Κυρίου.

Α Εσδ. 8,91 αναστάς επιτέλει· προς σε γάρ το πράγμα, και ημείς μετά σου ισχύν ποιείν.

Α Εσδ. 8,91 Σηκω λοιπόν και κάμε εκείνο το οποίον πρέπει, και ημείς είμεθα μαζί σου, δια να σε βοηθήσωμεν”.

Α Εσδ. 8,92 και αναστάς Έσδρας ώρκισε τους φυλάρχους των ιερέων και Λευιτών παντός τού Ισραήλ ποιήσαι κατά ταύτα· και ώμωσαν.

Α Εσδ. 8,92 Ο Έσδρας εσηκώθη και ώρκισε τους αρχηγούς των ιερέων, των Λευιτών και όλων των Ισραηλιτών να εφαρμόσουν όλα αυτά. Εκείνοι δε εδέχθησαν και ωρκίσθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Α Εσδ. 9,1 Καί αναστάς Έδρας από της αυλής τού ιερού επορεύθη εις το παστοφόριον Ιωνάν τού Ελιασίβου,

Α Εσδ. 9,1 Ο Έσδρας εσηκώθη και ανεχώρησεν από την αυλήν του ναού, μετέβη στο δωμάτιον του Ιωνάν, υιού του Ελιασίβου,

Α Εσδ. 9,2 και αυλισθείς εκεί άρτου ουκ εγεύσατο ουδέ ύδωρ έπιε, πενθών επί των ανομιών των μεγάλων τού πλήθους.

Α Εσδ. 9,2 και εκεί παρέμεινεν όλην την νύκτα. Αλλά ούτε άρτον έφαγε, ούτε νερό έπιε, διότι είχε καταληφθή από βαρύ πένθος δι' όλας τας μεγάλας αυτάς ανομίας του λαού.

Α Εσδ. 9,3 και εγένετο κήρυγμα εν όλη τή Ιουδαία και Ιερουσαλήμ πάσι τοίς εκ της αιχμαλωσίας συναχθήναι εις Ιερουσαλήμ·

Α Εσδ. 9,3 Με κήρυκας δε διελαλήθη καθ' όλην την Ιουδαίαν και Ιερουσαλήμ, εις όλους τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είχαν επανέλθει εις την Ιερουσαλήμ από την αιχμαλωσίαν.

Α Εσδ. 9,4 και όσοι αν μη απαντήσωσιν εν δυσίν ή τρισίν ημέραις κατά το κρίμα των προκαθημένων πρεσβυτέρων, ανιερωθήσονται τα κτήνη αυτών, και αυτός αλλοτριωθήσεται από τού πλήθους της αιχμαλωσίας.

Α Εσδ. 9,4 “Όσοι δε αυτό τους Ισραηλίτας δεν θελήσουν να συμμορφωθούν εντός δύο η τριών ημερών προς την απόφασιν αυτήν των προϊσταμένων πρεσβυτέρων του λαού, θα χωρισθούν από τους άλλους Ισραηλίτας, που επανήλθον από την αιχμαλωσίας των, θα αναθεματισθούν δε και τα κτήνη των”.

Α Εσδ. 9,5 και επισυνήχθησαν πάντες οι εκ της φυλής Ιούδα και Βενιαμίν εν τρισίν ημέραις εις Ιερουσαλήμ (ούτος ο μην έννατος τή εικάδι τού μηνός),

Α Εσδ. 9,5 Εξ αιτίας της διακηρύξεως αυτης όλοι οι καταγόμενοι από την φυλήν του Ιούδα και του Βενιαμίν, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, συνεκεντρώθησαν εντός τριών ημερών εις την Ιερουσαλήμ (κατά τον ένατον μήνα, την εικοστήν ημέραν του μηνός αυτού).

Α Εσδ. 9,6 και συνεκάθισαν πάν το πλήθος εν τώ ευρυχώρω τού ιερού τρέμοντες διά τον ενεστώτα χειμόνα.

Α Εσδ. 9,6 Όταν δε ολόκληρον το πλήθος των Ισραηλιτών εκάθησαν στον ανοικτόν χώρον προ του ναού τρέμοντες λόγω του επικρατούντος χειμόνος,

Α Εσδ. 9,7 και αναστάς Έσδρας είπεν αυτοίς· υμείς ηνομήσατε και συνωκίσατε γυναίξιν αλλογενέσι τού προσθεΐναι αμαρτίας τώ Ισραήλ·

Α Εσδ. 9,7 ο Έσδρας εγερθείς είπε προς αυτούς· “σεις κατεπατήσατε τον νόμον του Θεού και ελάβατε ως συζύγους σας

γυναίκας αλλοεθνείς και έτσι προσεθέσατε αμαρτίας εις τας αμαρτίας του Ισραήλ.

Α Εσδ. 9,8 και νύν δότε ομολογίαν δόξαν τώ Κυρίω Θεώ των πατέρων ημών

Α Εσδ. 9,8 Και τώρα δώσατε ομολογίαν και υπόσχεσιν, η οποία θα είναι δόξα δια τον Κυριον τον Θεόν των πατέρων μας.

Α Εσδ. 9,9 και ποιήσατε το θέλημα αυτού και χωρίσθητε από των εθνών της γής και από των γυναικών των αλλογενών.

Α Εσδ. 9,9 Και εκτελέσατε το θέλημα αυτού, χωρισθήτε από τα έθνη της χώρας αυτής και από τας αλλοεθνείς γυναίκας σας".

Α Εσδ. 9,10 και εφώνησεν άπαν το πλήθος και είπον μεγάλη τή φωνή· ούτως ως είρηκας ποιήσομεν.

Α Εσδ. 9,10 Ολόκληρον δε το πλήθος εκείνο εφώναξε με μεγάλην φωνήν και είπεν· "όπως είπες, έτσι και θα κάμωμεν".

Α Εσδ. 9,11 αλλά το πλήθος πολύ και ώρα χειμερινή, και ουκ ισχύομεν στήναι αίθριοι, και το έργον ουκ έστιν ημίν ημέρας μιάς ουδέ δύο· επί πλείον γάρ ημάρτομεν εν τούτοις.

Α Εσδ. 9,11 Αλλά το πλήθος των συγκεντρωθέντων Ιουδαίων ήτο μεγάλο, η δε εποχή ήτο εποχή χειμώνος και είπαν· "δεν αντέχομεν να μένωμεν όρθιοι στο ύπαιθρον, διότι εκτός που ο καιρός είναι κακός, και το έργον της απομακρύνσεως των γυναικών δεν είναι ζήτημα μιας η δύο ημερών, δεδομένου ότι είμεθα πολυάριθμοι ημείς, οι οποίοι υπεπέσαμεν στο αμάρτημα αυτό.

Α Εσδ. 9,12 στήτωσαν δε οι προηγούμενοι του πλήθους, και πάντες οι εκ των κατοικιών ημών όσοι έχουσι γυναίκας αλλογενείς, παραγενηθήτωσαν λαβόντες χρόνον·

Α Εσδ. 9,12 Ας έλθουν λοιπόν οι προϊστάμενοι του λαού και όλοι οι άνδρες από τας χώρας αυτάς, όσοι έχουν λάβει ξένας γυναίκας, ας έλθουν εις ωρισμένας προθεσμίας καθ' ομάδας.

Α Εσδ. 9,13 εκάστου δε τόπου τους πρεσβυτέρους και τους κριτάς έως τού λύσαι την οργήν Κυρίου αφ ημών του πράγματος τούτου.

Α Εσδ. 9,13 Οι άνδρες δε κάθε περιοχής ας συνοδεύονται από τους προϊσταμένους και τους δικαστάς εκάστου τόπου, μέχρις ότου αυτοί απομακρύνουν από ημάς την εξ αιτίας του ζητήματος τούτου οργήν του Κυρίου".

Α Εσδ. 9,14 Ιωνάθας Αζαήλου και Εζεκίας Θεωκανού επεδέξαντο κατά ταύτα, και Μοσόλλαμος και Λευίς και Σαββαταίος συνεβράβευσαν αυτοίς.

Α Εσδ. 9,14 Ο Ιωνάθας, ο υιός του Αζαήλου, και ο Εζεκίας υιός του Θεωκανού, ανέλαβαν αυτήν την υπόθεσιν. Ο δε Μοσόλλαμος, ο Λευίς και ο Σαββαταίος εβοηθούσαν αυτούς εις τας υποθέσεις αυτάς.

Α Εσδ. 9,15 και εποίησαν κατά πάντα ταύτα οι εκ της αιχμαλωσίας.

Α Εσδ. 9,15 Συνεμορφώθησαν δε και έπραξαν κατά πάντα, σύμφωνα προς τας αποφάσεις αυτάς όλοι οι επανελθόντες από την αιχμαλωσίαν.

Α Εσδ. 9,16 και επελέξατο αυτώ Έσδρας ο ιερεύς άνδρας ηγουμένους των πατριών αυτών πάντας κατ όνομα, και συνεκλείσθησαν τή νουμηνία τού μηνός τού δεκάτου ετάσαι το πράγμα.

Α Εσδ. 9,16 Ο δε Έσδρας εξέλεξεν άνδρας από τους αρχηγούς των οικογενειών, τους οποίους ονομαστί εκάλεσε. Αυτοί δε κατά την πρώτην του δεκάτου μηνός συνεδρίασαν να εξετάσουν το θέμα αυτό.

Α Εσδ. 9,17 και ήχθη επί πέρας τα κατά τους άνδρας τους επισυνέχοντας γυναίκας αλλογενείς έως της νουμηνίας τού πρώτου μηνός.

Α Εσδ. 9,17 Αυτό δε το ζήτημα των ανδρών, οι οποίοι είχαν πάρει ξένας γυναίκας, εξεδικάζετο μέχρι της πρώτης ημέρας του πρώτου μηνός του επομένου έτους, οπότε και επερατώθη.

Α Εσδ. 9,18 και ευρέθησαν των ιερέων οι επισυναχθέντες αλλογενείς γυναίκας έχοντες·

Α Εσδ. 9,18 Από δε τους συγκεντρωθέντας ιερείς ευρέθησαν ότι είχαν ξένας γυναίκας οι εξής·

Α Εσδ. 9,19 εκ των υιών Ιησού τού Ιωσεδέκ και των αδελφών αυτού Μαθήλας και Ελεάζαρος και Ιώριβος και Ιωαδάνος·

Α Εσδ. 9,19 Από την γενεάν του Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ και των ομογενών αυτού, οι εξής· Ο Μαθήλας, ο Ελεάζαρος, ο Ιώριβος, ο Ιωαδάνος.

Α Εσδ. 9,20 και επέβαλον τας χείρας εκβαλείν τας γυναίκας αυτών, και εις εξιλασμόν κριούς υπέρ της αγνοίας αυτών.

Α Εσδ. 9,20 Αυτοί ήρπασαν με τα χέρια των τας γυναίκας των και τας απέπεμφαν και κατόπιν προσέφεραν εις εξιλέωσιν των, δια την αμαρτίαν των αυτήν, θυσίαν κριούς.

Α Εσδ. 9,21 και εκ των υιών Εμμήρ, Ανανίας και Ζαβδαίος και Μάνης και Σαμαίος και Ιερεήλ και Αζαρίας·

Α Εσδ. 9,21 Από την γενεάν του Εμμήρ, ευρέθησαν έχοντες ξένας γυναίκας ο 'Ανανίας, ο Ζαδδαίος, ο Μαννης, ο Σαμαίος, ο Ιερεήλ και ο Αζαρίας.

Α Εσδ. 9,22 και εκ των υιών Φαισούρ, Ελιωναΐς Μασσίας Ισμαήλος και Ναθαναήλος και Ωκόδηλος και Σαλόας·

Α Εσδ. 9,22 Από την γενεάν του Φαισούρ ευρέθησαν να έχουν ξένας γυναίκας ο Ελιωναΐς, ο Μασσίας, ο Ισμαήλος, ο Ναθαναήλος, ο Ωκόδηλος και ο Σαλόας.

Α Εσδ. 9,23 και εκ των Λευιτών, Ιωζαβάδος και Σεμεΐς και Κωΐος (ούτός εστι Καλιτάς) και Παθαίος και Ιούδας και Ιωνάς·

Α Εσδ. 9,23 Από δε τους Λευίτας ευρέθησαν να έχουν αλλοεθνείς γυναίκας ο Ιωζαβάδος, ο Σεμεΐς, ο Κωΐος (αυτός είναι, ο Καλιτάς), ο Παθαίος, ο Ιούδας και ο Ιωνάς.

Α Εσδ. 9,24 εκ των ιεροψαλτών, Ελιάσεβος, Βακχούρος·

Α Εσδ. 9,24 Από τους ιεροψάλτας ευρέθησαν να έχουν αλλοεθνείς γυναίκας, ο Ελιάσεβος και ο Βακχούρος.

Α Εσδ. 9,25 εκ των θυρωρών, Σαλούμος και Τολβάνης·

Α Εσδ. 9,25 Αυτό τους θυρωρούς ο Σαλούμος και ο Τολβάνης.

Α Εσδ. 9,26 εκ τού Ισραήλ εκ των υιών Φόρος, Ιερμάς και Ιεζίας και Μελχίας και Μαήλος και Ελεάζαρος και Ασεβίας και Βαναίας·

Α Εσδ. 9,26 Από δε τον λαόν του Ισραήλ εκ της γενεάς του Φορος, ευρέθησαν να έχουν ξένας γυναίκας, ο Ιερμάς, ο Ιεζίας, ο Μελχίας, ο Μαήλος, ο Ελεάζαρος, ο Ασεβίας και ο Βαναίας.

Α Εσδ. 9,27 εκ των υιών Ηλά, Ματθανίας, Ζαχαρίας και Ιεζριήλος και Ιωαβδίος και Ιερεμώθ και Αϊδίας·

Α Εσδ. 9,27 Από την γενεάν του Ηλά, ο Ματθανίας, ο Ζαχαρίας, ο Ιεζριήλος, ο Ιωαβδίος, ο Ιερεμώθ και ο Αϊδίας.

Α Εσδ. 9,28 και εκ των υιών Ζαμώθ, Ελιαδάς, Ελιάσιμος, Οθονίας Ιαριμώθ και Σάβαθος και Ζεραλίας·

Α Εσδ. 9,28 Από την γενεάν του Ζαμώθ ο Ελιαδάς, ο Ελιάσιμος, ο Οθονίας, ο Ιαριμώθ, ο Σαβαθος και ο Ζεραλίας.

Α Εσδ. 9,29 και εκ των υιών Βηβαΐ, Ιωάννης και Ανανίας και Ιωζαβάδος και Αμαθίας·

Α Εσδ. 9,29 Από την γενεάν Βηθαΐ, ο Ιωάννης, ο Ανανίας, ο Ιωζάβδος και ο Αμαθίας.

Α Εσδ. 9,30 εκ των υιών Μανί, Ωλαμός, Μαμούχος, Ιεδαίος, Ιασούβος και Ιασαήλος και Ιερεμώθ.

Α Εσδ. 9,30 Από την γενεάν του Μανί, ο Ωλαμός, ο Μαμούχος, ο Ιεδαίος, ο Ιασούβος, ο Ιασαήλος και ο Ιερεμώθ.

Α Εσδ. 9,31 και εξ υιών Αδδί, Νάαθος και Μοοσίας, Λακκούνος και Ναΐδος, Ματθανίας και Σεσθήλ· και Βαλνούος και Μανασσίας.

Α Εσδ. 9,31 Από την γενεάν του Αδδί, ο Νααθος, ο Μοοσίας, ο Λακκούνος, ο Ναΐδος, ο Ματθανίας, ο Σεσθήλ, ο Βαλνούος και ο Μανασσίας.

Α Εσδ. 9,32 και εκ των υιών Ανάν, Ελιωνάς και Ασαΐας και Μελχίας και Σαββαίος και Σίμων Χοσαμαίος.

Α Εσδ. 9,32 Από την γενεάν του Ανάν, ο Ελιωνάς, ο Ασαΐας, ο Μελχίας, ο Σαββαίος και Σίμων ο Χοσαμαίος.

Α Εσδ. 9,33 και εκ των υιών Ασόμ, Αλταναίος και Ματταθίας και Σαβανναίος και Ελιφαλάτ και Μανασσής και Σεμεΐ.

Α Εσδ. 9,33 Από την γενεάν του Ασόμ, ο Αλταναίος, ο Ματταθίας, ο Σαβανναίος, ο Ελιφαλάτ, ο Μανασσής και ο Σεμεΐ.

Α Εσδ. 9,34 και εκ των υιών Βαανί, Ιερεμίας, Μομδίας, Ισμαήρος, Ιουήλ, Μαβδαΐ και Πεδίας και Ανωσ, αβασίων και

Ενάσιβος και Μαμνιτάναμιος, Ελιασίς, Βαννούς, Ελιαλί, Σομεΐς, Σελεμίας, Ναθανίας· και εκ των υιών Εζωρά, Σεσίς, Εσρήλ, Αζαήλος, Σαματός, Ζαμβρί, Ιώσηφος.

Α Εσδ. 9,34 Από την γενεάν του Βαανί, ο Ιερεμίας, ο Μομδίας, ο Ισμαήρος ο Ιουήλ, ο Μαβδαΐ, ο Πεδίας, ο Ανωσ ο Ραβασίων, ο Ενάσιβος, ο Μαμνιτάναμιος, ο Ελιασίς, ο Βαννούς, ο Ελιαλί, ο Σομεΐς, ο Σελεμίας, ο Ναθανίας. Από την γενεάν του Εζωρά, ο Σεσίς, ο Εσρήλ, ο Αζαήλος, ο Σαματός, ο Ζαμβρί και ο Ιώσηφος.

Α Εσδ. 9,35 και εκ των υιών Εθμά, Μαζιτίας, Ζαβαδαΐας, Ηδαΐς, Ιουήλ, Βαναΐας.

Α Εσδ. 9,35 Από την γενεάν του Εθμά, ο Μαζιτίας, ο Ζαβαδαΐας, ο Ηδαΐς, ο Ιουήλ και ο Βαναΐας.

Α Εσδ. 9,36 πάντες ούτοι συνώκισαν γυναίκας αλλογενείς, και απέλευσαν αυτάς σύν τέκνοις.

Α Εσδ. 9,36 Ολοι αυτοί είχαν λάδει ως συζύγους αλλοεθνεΐς γυναίκας, τας οποίας και απέπεμφαν μαζί με τα παιδιά των.

Α Εσδ. 9,37 Και κατώκησαν οι ιερείς και οι Λευΐται και οι εκ τού Ισραήλ εν Ιερουσαλήμ και εν τή χώρα τή νομηνία τού μηνός τού εβδόμου και οι υιοί Ισραήλ εν ταις κατοικίαις αυτών.

Α Εσδ. 9,37 Οι ιερείς, οι Λευΐται και οι άλλοι από τον ισραηλιτικόν λαόν κατώκησαν εις την Ιερουσαλήμ και εις την υπόλοιπον χώραν της Ιουδαίας, ώστε κατά την πρώτην ημέραν του εβδόμου μηνός οι Ισραηλίται ευρίσκοντο πλέον εις τας κατοικίας των.

Α Εσδ. 9,38 και συνήχθη πάν το πλήθος ομοθυμαδόν επί το ευρύχωρον τού προς ανατολάς τού ιερού πυλώνος

Α Εσδ. 9,38 Τότε συνεκεντρώθη όλον το πλήθος των Ισραηλιτών με μίαν ψυχήν εις ευρύχωρον και ανοικτόν χώρον, εμπρός εις την ανατολικήν ιεράν πύλην του ναού.

Α Εσδ. 9,39 και είπεν Έσδρα τώ ιερεί και αναγνώστη· κόμισαι τον νόμον Μωυσή τον παραδοθέντα υπό Κυρίου Θεού Ισραήλ.

Α Εσδ. 9,39 Αυτό το πλήθος του λαού είπεν στον Έσδρα τον ιερέα και αναγνώστην του νόμου του Θεού· “φέρε και ανάγνωσε τον νόμον του Μωϋσέως, ο οποίος παρεδόθη υπό του Κυρίου του Θεού του Ισραήλ εις ημάς”.

Α Εσδ. 9,40 και εκόμισεν Έσδρας ο αρχιερεύς τον νόμον παντί τώ πλήθει ανθρώπου έως γυναικός και πάσι τοίς ιερεύσιν ακούσαι τού νόμου νομηνία τού εβδόμου μηνός.

Α Εσδ. 9,40 Ο αρχιερεύς Έσδρας έφερε πράγματι τον νόμον του Θεού εις όλον το πλήθος των ανθρώπων, ανδρών και γυναικών, εις όλους τους ιερείς, δια να ακούσουν τον Νομον τούτον κατά την πρώτην ημέραν του εβδόμου μηνός.

Α Εσδ. 9,41 και ανεγίνωσκεν εν τώ πρό τού ιερού πυλώνος ευρυχώρω, εξ όρθρου έως μέσης ημέρας, ενώπιον ανδρών τε και γυναικών, και απέδωκαν πάν το πλήθος τον νούν εις τον νόμον.

Α Εσδ. 9,41 Ο Έσδρας ανεγίνωσκεν στον ευρύχωρον τόπον, που ευρίσκετο εμπρός εις την ιεράν πύλην του ναού, από πρωΐας μέχρι μεσημβρίας ενώπιον ανδρών και γυναικών. Όλος δε αυτός ο λαός προσήλωσε την διάνοιάν του εις την ακρόασιν του Νομου.

Α Εσδ. 9,42 και έστη Έσδρας ο ιερεύς και αναγνώστης τού νόμου επί τού ξυλίνου βήματος τού κατασκευασθέντος,

Α Εσδ. 9,42 Ο Έσδρας, ο ιερεύς και αναγνώστης του Νομου, ίστατο όρθιος επάνω εις ξύλινον βάθρον, το οποίον είχε κατασκευασθή και τοποθετηθή εκεί.

Α Εσδ. 9,43 και έστησαν παρ αυτώ Ματταθίας, Σαμμούς, Ανανίας, Αζαρίας, Ουρίας, Εζεκίας, Βαάλαμος εκ δεξιών,

Α Εσδ. 9,43 Πλησίον δε και δεξιά του Έσδρα ίσαντο όρθιοι ο Ματταθίας, ο Σαμμους, ο Ανανίας, ο Αζαρίας, ο Ουρίας, ο Εζεκίας, και ο Βαάλαμος.

Α Εσδ. 9,44 και εξ ευωνύμων Φαλδαίος και Μισαήλ, Μελχίας, Λωθάσουβος, Ναβαρίας, Ζαχαρίας.

Α Εσδ. 9,44 Εξ αριστερών δε αυτου ίσαντο ο Φαλδαίος, ο Μισαήλ, ο Μελχίας, ο Λωθάσουος, ο Ναβαρίας και ο Ζαχαρίας.

Α Εσδ. 9,45 και αναλαβών Έσδρας το βιβλίον ενώπιον τού πλήθους προεκάθητο επιδόξως ενώπιον πάντων,

Α Εσδ. 9,45 Εις την επίσημον αυτήν θέσιν προκαθήμενος ο Έσδρας ύψωσε το βιβλίον ενώπιον όλων.

Α Εσδ. 9,46 και εν τώ λύσαι τον νόμον πάντες ορθοί έστησαν. και ευλόγησεν Έσδρας τώ Κυρίω Θεώ Υψίστω Θεώ Σαβαώθ παντοκράτορι,

Α Εσδ. 9,46 Όλοι δε εσηκώθησαν, αμέσως μόλις ηνοιχθη το βιβλίον του Νομου. Ο Έσδρας εδοξολογησε τον Κυριον, τον Υψιστον Θεόν, τον Παντοκράτορα, τον Κυριον των δυνάμεων του ουρανού και της γης.

Α Εσδ. 9,47 και επεφώνησε πάν το πλήθος αμήν. και άραντες άνω τας χείρας, προσπεσόντες επί την γήν, προσεκύνησαν τώ Κυρίω.

Α Εσδ. 9,47 Μετά δε την δοξολογίαν αυτήν όλος ο παριστάμενος λαός ανεφώνησεν· Αμήν. Ευχρόνως δε ύψωσαν τας χείρας των προς τα άνω και έπειτα έπεσαν εις την γην και προσεκύνησαν τον Κυριον.

Α Εσδ. 9,48 Ιησούς και Αννιούθ και Σαραβίας και Ιαδινός και Ιάκουβος, Σαββαταίος, Αυταΐας, Μαιάννας και Καλίτας,

Αζαρίας και Ιωζάβδος και Ανανίας, Φαλίας, οι Λευΐται, εδίδασκον τον νόμον τού Κυρίου και προς το πλήθος ανεγίνωσκον τον νόμον τού Κυρίου, εμψυσιούντες άμα την ανάγνωσιν.

Α Εσδ. 9,48 Οι Λευΐται, Ιησούς, Αννιούθ, Σαραβίας, Ιαδινός, Ιάκουβος, Σαββαταίος, Αυταΐας, Μαιάννας, Καλίτας, Αζαρίας, Ιωζάβδος, Ανανίας, και Φαλίας, εδίδασκαν και ανέλυαν τον νόμον του Κυρίου, αφού προηγουμένως ανεγίνωσκον τον Νομον ενώπιον του πλήθους. Προσεπάθουν δε να καταστήσουν σαφή και να εντυπώσουν στους ακροατάς των τα αναγινωσκόμενα.

Α Εσδ. 9,49 και είπεν Αθθαράτης Έσδρα τώ αρχιερεί και αναγνώστη και τοίς Λευίταις τοίς διδάσκουσι το πλήθος επί πάντας·

Α Εσδ. 9,49 Επειτα από την ανάγνωσιν ο Αθθαράτης είπεν στον Έσδρα τον αρχιερέα και αναγνώστην του Νομου, όπως επίσης και στους Λευίτας, οι οποίοι εδίδασκαν το πλήθος·

Α Εσδ. 9,50 η ημέρα αυτή εστίν αγία τώ Κυρίω, και πάντες έκλαιον εν τώ ακούσαι τού νόμου·

Α Εσδ. 9,50 "η ημέρα αυτή είναι αγία, αφιερωμένη στον Κυριον". Ολοι δε κατασυγκινημένοι έκλαιαν, καθώς ήκουαν την ανάγνωσιν και ανάλυσιν του Νομου.

Α Εσδ. 9,51 βαδίσαντες ούν φάγετε λιπάσματα και πίετε γλυκάσματα και αποστείλατε αποστολάς τοίς μη έχουσιν,

Α Εσδ. 9,51 Προσέθεσε δε ο Αθθαράτης και είπε: "πηγαίνετε λοιπόν τώρα να φάγετε πλούσια φαγητά και να πίετε ευχάριστα ποτά κατά την ευφρόσυνον αυτήν ημέραν. Αλλά στείλετε όμως και δώρα εις εκείνους, οι οποίοι είναι πτωχοί και δεν έχουν.

Α Εσδ. 9,52 αγία γάρ η ημέρα τώ Κυρίω και μη λυτείσθε, ο γάρ Κύριος δοξάσει υμάς.

Α Εσδ. 9,52 Επειδή δε η ημέρα αυτή είναι αγία αφιερωμένη στον Κυριον, μη λυτείσθε, διότι ο Κυριος θα σας ευλογήση και θα σας δοξάση".

Α Εσδ. 9,53 και οι Λευίται εκέλευον παντί τώ δήμω λέγοντες· η ημέρα αυτή αγία, μη λυτείσθε.

Α Εσδ. 9,53 Και οι Λευίται προέτρεπαν όλον τον λαόν λέγοντες: "μη λυτείσθε, διότι η ημέρα αυτή είναι αγία, είναι ημέρα χαράς".

Α Εσδ. 9,54 και ώχοντο πάντες φαγείν και πιείν και ευφραίνεσθαι και δούναι αποστολάς τοίς μη έχουσι και ευφρανθήναι μεγάλως,

Α Εσδ. 9,54 Κατόπιν ανεχώρησαν όλοι, δια να φάγουν, να πίνουν, να ευφρανθούν και να στείλουν δώρα στους πτωχούς, ώστε να ευφρανθή πάρα πολύ όλος ο Ισραηλιτικός λαός.

Α Εσδ. 9,55 ότι γάρ ενεφυσιώθησαν εν τοίς ρήμασιν, οίς εδιδάχθησαν, και επισυνήχθησαν.

Α Εσδ. 9,55 Αυτό δε εγινε, διότι ενεθουσιάσθησαν και ανεθάρρησαν με τους λόγους, τους οποίους αυτοί εδιδάχθησαν. Επειτα από αυτά συνεκεντρώθησαν και πάλιν.

Ε Σ Δ Ρ Α Σ Β'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Β Εσδ. 1,1 Και εν τώ πρώτω έτει Κύρου τού Βασιλέως Περσών τού τελεσθήναι λόγον Κυρίου από στόματος Ιερεμίου, εξήγγειρε Κύριος το πνεύμα Κύρου βασιλέως Περσών, και παρήγγειλε φωνήν εν πάση βασιλεία αυτού και γε εν γραπτώ λέγων·

Β Εσδ. 1,1 Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας Κυρου του βασιλέως των Περσών, δια να εκπληρωθή ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος δια του προφήτου Ιερεμίου προανήγγειλεν, εκίνησεν ο Κυριος εις συμπάθειαν την καρδιαν του Κυρου, του βασιλέως των Περσών, δια την επ'Ανοδον των Ισραηλιτν εις την Παλαιστίνην. Τοτε ο Κύρος έκαμε διακήρυξιν, την οποίαν δια κηρύκων προφορικώς διελάλησεν, αλλά και γραπτώς εξέθεσεν, εις όλον το βασιλείον του λέγων·

Β Εσδ. 1,2 ούτως είπε Κύρος βασιλεύς Περσών· πάσας τας βασιλείας της γής έδωκέ μοι Κύριος ο Θεός τού ουρανού, και αυτός επεσκέψατο επ εμέ τού οικοδομήσαι οίκον αυτό εν Ιερουσαλήμ τή εν τή Ιουδαία.

Β Εσδ. 1,2 "Αυτά διέταξε Κύρος, ο βασιλεύς των Περσών· Ο Κυριος, ο Θεός του ουρανού, ο οποίος μου έδωσεν όλες τας Βασιλείας της γης, ηυδόκησε και μου ανέθεσε να ανοικοδομήσω δι' αυτόν εις την πόλιν Ιερουσαλήμ ναόν. Αυτή δε η Ιερουσαλήμ ευρίσκεται εις την χώραν της Ιουδαίας.

Β Εσδ. 1,3 τις εν υμίν από παντός τού λαού αυτού; και έσται ο Θεός αυτού μετ αυτού, και αναβήσεται εις Ιερουσαλήμ την εν τή Ιουδαία, και οικοδομησάτω τον οίκον Θεού Ισραήλ (αυτός ο Θεός ο εν Ιερουσαλήμ).

Β Εσδ. 1,3 Ποιός από σας ανήκει στον λαόν του Θεού αυτού; Ας είναι ο Θεός μαζί του και ας μεταβή εις την πόλιν της Ιουδαίας, την Ιερουσαλήμ, δια να βοηθήση εις την ανοικοδομήσιν του ναού του Θεού του Ισραηλιτικού λαού (αυτός δε ο Θεός είναι Θεός της πόλεως Ιερουσαλήμ).

Β Εσδ. 1,4 και πάς ο καταλιπόμενος από πάντων των τόπων, ού αυτός παροικεί εκεί, και λήψονται αυτόν άνδρες τού τόπου αυτού εν αργυρίω και χρυσίω και αποσκευή και κτήνεσι μετά τού εκουσίου εις οίκον τού Θεού τού εν Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 1,4 Όσοι δε από τους Ιουδαίους θα απολειφθούν στο βασιλείον μου, οπουδήποτε του κράτους μου και αν ευρίσκωνται, ας έλθουν οι άνθρωποι αυτοί βοηθοί δίδοντες στους αναχωρούντας αργύριον, χρυσίον, οικιακά σκεύη, κτήνη και οιαδήποτε άλλην εκουσίαν προσφοράν επιθυμούν να δώσουν δια τον ναόν του Θεού τον εις την Ιερουσαλήμ".

Β Εσδ. 1,5 και ανέστησαν άρχοντες των πατριών των Ιούδα και Βενιαμίν και οι ιερείς και οι Λευίται, πάντων ών εξήγγειρεν ο Θεός το πνεύμα αυτών τού αναβήναι οικοδομήσαι τον οίκον Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 1,5 Εσηκώθησαν τότε οι άρχοντες των οικογενειών της φυλής Ιούδα και της φυλής Βενιαμίν, ιερείς και Λευίται, και όλοι οι άλλοι των οποίων ο Θεός παρεκίνησε την καρδιαν, δια να μεταβούν και οικοδομήσουν τον ναόν του Κυρίου εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 1,6 και πάντες οι κυκλόθεν ενίσχυσαν εν χερσίν αυτών εν σκευεσιν αργυρίου, εν χρυσώ, εν αποσκευή και εν κτήνεσι και εν ξενίοις, πάρεξ των εκουσίων.

Β Εσδ. 1,6 Όλοι δε οι γύρω από αυτούς άνθρωποι τους ενίσχυσαν, παρέδωσαν εις τα χέρια αυτών σκεύη αργυρά, χρυσά, άλλα σκεύη, κτήνη και φιλοδωρήματα, εκτός των θεληματικών αφιερωμάτων των προς τον Θεόν.

Β Εσδ. 1,7 και ο βασιλεύς Κύρος εξήνεγκε τα σκεύη οίκου Κυρίου, ά έλαβε Ναβουχοδονόσορ από Ιερουσαλήμ και έδωκεν αυτά εν οίκω Θεού αυτού·

Β Εσδ. 1,7 Ο ίδιος δε ο βασιλεύς ο Κύρος εβγαλε τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, τα οποία ο Ναδουχοδονόσορ είχε συλησει από την Ιερουσαλήμ και τα οποία είχαν αφιερώσει ο Ναβουχοδονόσορ στον ναόν του ιδικού του θεού.

Β Εσδ. 1,8 και εξήνεγκεν αυτά Κύρος ο βασιλεύς Περσών επί χείρα Μιθραδάτου Γασβαρηνού, και ηρίθμησεν αυτά τώ Σασαβασάρ τώ άρχοντι τού Ιούδα.

Β Εσδ. 1,8 Τα επήρην ο Κύρος ο βασιλεύς των Περσών τα ιερά αυτά σκεύη και τα παρέδωκεν εις τα χέρια του Μιθραδάτου, του θησαυροφύλακος, ο οποίος πάλιν τα παρέδωσε κατ' αριθμόν ένα προς ένα στον Σασαβασάρ (δηλαδή τον Ζοροβάβελ),

τον άρχοντα της φυλής του Ιούδα.

Β Εσδ. 1,9 και ούτος ο αριθμός αυτών· ψυκτῆρες χρυσοί τριάκοντα και ψυκτῆρες αργυροί χίλιοι, παρηλλαγμένα εννέα και είκοσι,

Β Εσδ. 1,9 Ο αριθμός δε και το είδος των παραδοθέντων σκευών είναι· Δοχεία χρυσά τριάκοντα, δοχεία αργυρά χίλια, και άλλα είκοσιεννέα δευτέρας ποιότητας.

Β Εσδ. 1,10 κεφουρῆς χρυσοί τριάκοντα και αργυροί διπλοί τετρακόσια δέκα και σκεύη έτερα χίλια.

Β Εσδ. 1,10 Τριάκοντα χρυσά ποτήρια, τετρακόσια δέκα αργυρά δευτέρας ποιότητας, και χίλια άλλα σκεύη.

Β Εσδ. 1,11 πάντα τα σκεύη τῶ χρυσῶ και τῶ αργυρῶ πεντακισχίλια και τετρακόσια, τα πάντα αναβαίνοντα μετά Σασαβασάρ από της αποικίας εκ Βαβυλώνας εις Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 1,11 Όλα δε τα ιερά αυτά σκεύη, χρυσά και αργυρά, ἦσαν πέντε χιλιάδες τετρακόσια. Αυτά όλα τα μετέφερον ο Σασαβασάρ (ἦτοι ο Ζοροβάβελ) μαζί με τους απελευθερωθέντας εκ της Βαβυλωνείου αιχμαλωσίας εις την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Β Εσδ. 2,1 Καί ούτοι οι υιοί της χώρας οι αναβαίνοντες από της αιχμαλωσίας της αποικίας, ἦς ἀπώκισε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνας εις Βαβυλώνα, και επέστρεψεν εις Ιερουσαλήμ και Ιούδα ανήρ εις πόλιν αυτού,

Β Εσδ. 2,1 Αυτοί δε είναι οι άνδρες των Ιουδαίων, οι οποίοι ανέβησαν από την βαβυλώνιον αιχμαλωσίαν, οπού ο βασιλεύς της Βαβυλώνας ο Ναδουχοδονόσορ τους είχε μεταφέρει και οι οποίοι επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ και εις την άλλην χώραν της φυλής Ιούδα ο καθένας εις την πόλιν του.

Β Εσδ. 2,2 οί ἦλθον μετά Ζοροβάβελ· Ιησούς, Νεεμίας, Σαραΐας, εελίας, Μαρδοχαίος, Βαλασάν, Μασφάρ, Βαγουαί, εούμ, Βαανά, ανδρών αριθμός λαού Ισραήλ·

Β Εσδ. 2,2 Εκείνοι οι οποίοι επανῆλθον μαζί με τον Ζοροβάβελ ἦσαν οι εξής· Ο Ιησούς, ο Νεεμίας, ο Σαραΐας, ο Ρεελίας, ο Μαρδοχαίος, ο Βαλασάν, ο Μασφάρ, ο Βαγουαί, ο Ρεούμ, ο Βαανά, και άλλοι άνδρες εκ του ισραηλιτικού λαού,

Β Εσδ. 2,3 υιοί Φαρές δισχίλιοι εκατόν εβδομηκονταδύο·

Β Εσδ. 2,3 δηλαδή οι απόγονοι του Φαρές δύο χιλιάδες εκατόν εβδομήκοντά δύο.

Β Εσδ. 2,4 υιοί Σαφατία τριακόσιοι εβδομηκονταπέντε·

Β Εσδ. 2,4 Οι απόγονοι του Σαφατία τριακόσιοι εβδομήκοντα δύο.

Β Εσδ. 2,5 υιοί Αρες επτακόσιοι εβδομηκονταπέντε·

Β Εσδ. 2,5 Οι απόγονοι του Αρες επτακόσιοι εβδομήκοντα πέντε.

Β Εσδ. 2,6 υιοί Φαάθ Μωάβ τοίς υιοίς Ιησού ε Ιωάβ δισχίλιοι οκτακόσιοι δεκαδύο·

Β Εσδ. 2,6 Οι απόγονοι του Φαάθ Μωάβ απόγονοι των υιών αυτού Ιησού και Ιωάβ, δύο χιλιάδες οκτακόσιοι δώδεκα.

Β Εσδ. 2,7 υιοί Αιλάμ χίλιοι διακόσιοι πενηκοντατέσσαρες·

Β Εσδ. 2,7 Οι απόγονοι του Αιλάμ χίλιοι διακόσιοι πενήκοντα τέσσαρες.

Β Εσδ. 2,8 υιοί Ζατθουά ενακόσιοι τεσσαρακονταπέντε·

Β Εσδ. 2,8 Οι απόγονοι του Ζατθουά εννεακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε.

Β Εσδ. 2,9 υιοί Ζακχού επτακόσιοι εξήκοντα·

Β Εσδ. 2,9 Οι απόγονοι του Ζακχού επτακόσιοι εξήκοντα.

Β Εσδ. 2,10 υιοί Βανουί εξακόσιοι τεσσαρακονταδύο·

Β Εσδ. 2,10 Οι απόγονοι του Βανουί εξακόσιοι τεσσαράκοντα δύο.

Β Εσδ. 2,11 υιοί Βαβαΐ εξακόσιοι είκοσιτρείς·

Β Εσδ. 2,11 Οι απόγονοι του Βαδαί εξακόσιοι είκοσι τρεις.

Β Εσδ. 2,12 υιοί Ασγάδ χίλιοι διακόσιοι είκοσιδύο·

Β Εσδ. 2,12 Οι απόγονοι του Ασγάδ χίλιοι διακόσιοι είκοσι δύο.

Β Εσδ. 2,13 υιοί Αδωνικάμ εξακόσιοι εξηκονταέξ·

Β Εσδ. 2,13 Οι απόγονοι του Αδωνικάμ εξακόσιοι εξήκοντα εξ.

Β Εσδ. 2,14 υιοί Βαγουέ δισχίλιοι πενηκονταέξ·

Β Εσδ. 2,14 Οι απόγονοι του Βαγουέ δύο χιλιάδες πενήκοντα εξ.

Β Εσδ. 2,15 υιοί Αδδίν τετρακόσιοι πενηκοντατέσσαρες·

Β Εσδ. 2,15 Οι απόγονοι του Αδδίν τετρακόσιοι πενήκοντα τέσσαρες.

Β Εσδ. 2,16 υιοί Ατήρ τῶ Εζεκία εννηκονταοκτώ·

Β Εσδ. 2,16 Οι απόγονοι του Ατήρ από την οικογένειαν του Εζεκία εννήκοντα οκτώ.

Β Εσδ. 2,17 υιοί Βασσού τριακόσιοι είκοσιτρείς·

Β Εσδ. 2,17 Οι απόγονοι του Βασσού τριακόσιοι είκοσι τρεις.

Β Εσδ. 2,18 υιοί Ιωρά εκατόν δεκαδύο·

Β Εσδ. 2,18 Οι απόγονοι του Ιωρά εκατόν δώδεκα.

Β Εσδ. 2,19 υιοί Ασύμ διακόσιοι είκοσιτρείς·

Β Εσδ. 2,19 Οι απόγονοι του Ασύμ διακόσιοι είκοσι τρεις.

Β Εσδ. 2,20 υιοί Γαβέρ εννηκονταπέντε·

Β Εσδ. 2,20 Οι απόγονοι του Γαβέρ εννήκοντα πέντε.

Β Εσδ. 2,21 υιοί Βεθλαέμ εκατόν είκοσιτρείς·

Β Εσδ. 2,21 Οι απόγονοι του Βεθλαέμ εκατόν είκοσι τρεις.

Β Εσδ. 2,22 υιοί Νετώφά πενηκονταέξ·

Β Εσδ. 2,22 Οι απόγονοι του Νετώφά πενήκοντα εξ.

Β Εσδ. 2,23 υιοί Αναθώθ εκατόν είκοσιοκτώ·

Β Εσδ. 2,23 Οι απόγονοι του Αναθώθ εκατόν είκοσι οκτώ.

Β Εσδ. 2,24 υιοί Αζμώθ τεσσαρακοντατρείς·

Β Εσδ. 2,24 Οι απόγονοι του Αζμώθ τεσσαράκοντα τρεις.

Β Εσδ. 2,25 υιοί Καριαθιαρίμ Χαφιρά και Βηρώθ επτακόσιοι τεσσαρακοντατρείς·

B Εσδ. 2.25 Οι απόγονοι των κατοίκων των πόλεων Καριαθιαρίμ, Χαφιρά και Βηρώθ επτακόσιοι τεσσαράκοντα τρεις.
B Εσδ. 2.26 υιοί της αμά και Γαβαά εξακόσιοι εικοσιεξι.
B Εσδ. 2.26 Οι απόγονοι εκ των πόλεων Ραμά και Γαβαά εξακόσιοι εικοσι ένας.
B Εσδ. 2.27 άνδρες Μαχμάς εκατόν εικοσιδυο.
B Εσδ. 2.27 Άνδρες από την πόλιν Μαχμάς εκατόν εικοσι δυο.
B Εσδ. 2.28 άνδρες Βαιθήλ και Αϊά τετρακόσιοι εικοσιτρείς.
B Εσδ. 2.28 Άνδρες από την πόλιν Βαιθήλ και Αϊά τετρακόσιοι εικοσι τρεις.
B Εσδ. 2.29 υιοί Ναβού πενηκονταδυο.
B Εσδ. 2.29 Οι απόγονοι του Ναβού πενήκοντα δυο.
B Εσδ. 2.30 υιοί Μαγεβίς εκατόν πενηκονταεξι.
B Εσδ. 2.30 Οι απόγονοι του Μαγεβίς εκατόν πενήκοντα εξ.
B Εσδ. 2.31 υιοί Ηλαμάρ χίλιοι διακόσιοι πενηκοντατέσσαρες.
B Εσδ. 2.31 Οι απόγονοι του Ηλαμάρ χίλιοι διακόσιοι πενήκοντα τέσσαρες.
B Εσδ. 2.32 υιοί Ηλάμ τριακόσιοι εικοσιν.
B Εσδ. 2.32 Οι απόγονοι του Ηλάμ τριακόσιοι εικοσι.
B Εσδ. 2.33 υιοί Λοδαδί και Ωνώ επτακόσιοι εικοσιπέντε.
B Εσδ. 2.33 Οι απόγονοι του Λοδαδί και Ωνώ επτακόσιοι εικοσι πέντε.
B Εσδ. 2.34 υιοί Ιεριχώ τριακόσιοι τεσσαρακονταπέντε.
B Εσδ. 2.34 Οι εκ των κατοίκων της Ιεριχώ τριακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε.
B Εσδ. 2.35 υιοί Σενάά τρισχίλιοι εξακόσιοι τριάκοντα.
B Εσδ. 2.35 Οι απόγονοι του Σενάά τρεις χιλιάδες εξακόσιοι τριάκοντα.
B Εσδ. 2.36 και οι ιερείς υιοί Ιεδουά τώ οικώ Ιησοί ενακόσιοι εβδομηκοντατρείς.
B Εσδ. 2.36 Από δε τους ιερείς ήσαν οι εξής· Οι απόγονοι του Ιεδουά από την οικογένειαν του Ιησού εννεακόσιοι εβδομήκοντα τρεις.
B Εσδ. 2.37 υιοί Εμμήρ χίλιοι πενηκονταδυο.
B Εσδ. 2.37 Οι απόγονοι του Εμμήρ χίλιοι πενήκοντα δυο.
B Εσδ. 2.38 υιοί Φασσούρ χίλιοι διακόσιοι τεσσαρακονταεπτά.
B Εσδ. 2.38 Οι απόγονοι του Φασσούρ χίλιοι διακόσιοι τεσσαράκοντα επτά.
B Εσδ. 2.39 υιοί Ηρέμ χίλιοι επτά.
B Εσδ. 2.39 Οι απόγονοι του Ηρέμ χίλιοι επτά.
B Εσδ. 2.40 και οι Λευίται υιοί Ιησού και Καδμηήλ τοίς υιοίς Ωδουΐα εβδομηκοντατέσσαρες.
B Εσδ. 2.40 Από δε το Λευίτας ήσαν οι κατωτέρω· Οι απόγονοι του Ιησού και του Καδμηήλ και εκ των απογόνων Ωδουΐα εβδομήκοντα τέσσαρες
B Εσδ. 2.41 οι άδοντες υιοί Ανασάφ εκατόν εικοσιοικτώ.
B Εσδ. 2.41 Από τους ψάλτας ήσαν, οι απόγονοι Ασάφ εκατόν εικοσι οκτώ.
B Εσδ. 2.42 υιοί των πυλωρών υιοί Σελλούμ, υιοί Ατήρ, υιοί Τελμών, υιοί Ακούβ, υιοί Ατιτά, υιοί Σωβαϊ, οι πάντες εκατόν τριακονταεννέα.
B Εσδ. 2.42 Από τους θυρωρούς ήσαν, οι απόγονοι του Σελλούμ, οι απόγονοι του Ατήρ, οι απόγονοι των Τελμών, οι απόγονοι του Ακούβ, οι απόγονοι του Ατιτά, οι απόγονοι του Σωβαϊ, όλοι αυτοί ήσαν εκατόν τριάκοντα εννέα.
B Εσδ. 2.43 οι Ναθινίμ, υιοί Σουθία, υιοί Ασουφά, υιοί Ταβαώθ,
B Εσδ. 2.43 Οι Ναθινίμ, δηλαδή οι υπηρέται του ναού οι νεωκόροι, ήσαν· Οι απόγονοι του Σουθια, οι απόγονοι του Ασουφά, οι απόγονοι του Ταβαώθ,
B Εσδ. 2.44 υιοί Κάδης, υιοί Σιαά, υιοί Φαδών,
B Εσδ. 2.44 Οι απόγονοι του Καδης, οι απόγονοι του Σιαα, οι απόγονοί του Φαδών,
B Εσδ. 2.45 υιοί Λαβανώ, υιοί Αγαβά, υιοί Ακούβ,
B Εσδ. 2.45 Οι απόγονοι του Λαβανώ, οι απόγονοι του Αγαβά, οι απόγονοι του Ακούβ.
B Εσδ. 2.46 υιοί Αγάβ, υιοί Σελαμί, υιοί Ανάν,
B Εσδ. 2.46 Οι απόγονοι του Αγάβ, οι απόγονοι του Σελαμί, οι απόγονοι του Ανάν.
B Εσδ. 2.47 υιοί Γεδδήλ, υιοί Γαάρ, υιοί αϊά,
B Εσδ. 2.47 Οι απόγονοι του Γεδδήλ, οι απόγονοι του Γαάρ, οι απόγονοι τω Ραϊά,
B Εσδ. 2.48 υιοί ασών, υιοί Νεκωδά, υιοί Γαζέμ,
B Εσδ. 2.48 οι απόγονοι του Ρασών, οι απόγονοι του Νεκωδά, οι απόγονοι του Γαζέμ,
B Εσδ. 2.49 υιοί Αζώ, υιοί Φασή, υιοί Βασί,
B Εσδ. 2.49 Οι απόγονοι του Αζώ, οι απόγονοι του Φασή, οι απόγονοι του Βασί,
B Εσδ. 2.50 υιοί Ασενά, υιοί Μοουνίμ, υιοί Νεφουσίμ,
B Εσδ. 2.50 Οι απόγονοι του Ασενά, οι απόγονοι του Μοουνίμ, οι απόγονοι του Νεφουσίμ,
B Εσδ. 2.51 υιοί Βακβούκ, υιοί Ακουφά, υιοί Αρούρ,
B Εσδ. 2.51 οι απόγονοι του Βακβούκ, οι απόγονοι του Ακουφά, οι απόγονοι του Αρούρ
B Εσδ. 2.52 υιοί Βασαλώθ, υιοί Μαουδά, υιοί Αρσά,
B Εσδ. 2.52 οι απόγονοι του Βασαλώθ, οι απόγονοι του Μαουδά, οι απόγονοι του Αρσά,
B Εσδ. 2.53 υιοί Βαρκός, υιοί Σισάρα, υιοί Θεμά,
B Εσδ. 2.53 οι απόγονοι του Βαρκός, οι απόγονοι του Σισάρα, οι απόγονοι του Θεμά,
B Εσδ. 2.54 υιοί Νασθιέ, υιοί Ατουφά,
B Εσδ. 2.54 οι απόγονοι του Νασθιέ και οι απόγονοι του Ατουφά.
B Εσδ. 2.55 υιοί δούλων Σαλωμών, υιοί Σωταϊ, υιοί Σεφηρά, υιοί Φαδουρά,
B Εσδ. 2.55 Απόγονοι δε των δούλων του Σολομώντος ήσαν οι απόγονοι του Σωταϊ, οι απόγονοι του Σεφηρά, απόγονοι του Φαδουρά,

Β Εσδ. 2,56 υιοί Ιεηλά, υιοί Δαρκών, υιοί Γεδήλ,
Β Εσδ. 2,56 οι απόγονοι του Ιεηλά, οι απόγονοι του Δαρκών, απόγονοι του Γεδήλ,
Β Εσδ. 2,57 υιοί Σαφατία, υιοί Ατίλ, υιοί Φαχεράθ, υιοί Ασεβωείμ, υιοί Ημεϊ
Β Εσδ. 2,57 οι απόγονοι του Σαφατία, οι απόγονοι του Ατίλ, οι απόγονοι του Φαχεράθ, οι απόγονοι του, Ασεβωείμ, οι απόγονοι του Ημεϊ.
Β Εσδ. 2,58 πάντες οι Ναθανίμ και υιοί Αβδησελμά τριακόσιοι ενενηκονταδύο.
Β Εσδ. 2,58 Όλοι δε αυτοί οι υπηρέται του Ναού, νεωκόροι, και οι υιοί των δούλων του Σολομώντος ήσαν εν όλω τριακόσιοι ενενηκοντα δύο.
Β Εσδ. 2,59 και ούτοι οι αναβάντες από Θελμελέχ, Θελαρησά, Χερούβ, Ηδάν, Εμμήρ και ουκ εδυνάσθησαν τού αναγγείλαι οίκον πατριάς αυτών και σπέρμα αυτών ει εξ Ισραήλ εισιν·
Β Εσδ. 2,59 Οι άλλοι, οι οποίοι επανήλθαν εις τα Ιεροσόλυμα από Θελμαλέχ, Θελαρητά, Χερούδ, Ηδάν και Εμμήρ και οι οποίοι δεν ημπόρεσαν να αποδείξουν εις ποίαν οικογένειαν ανήκουν εις ποίαν φυλήν και επομένως εάν κατήγοντο από τους Ισραηλίτας, ήσαν·
Β Εσδ. 2,60 υιοί Δαλαΐα, υιοί Βουά, υιοί Τωβίου, υιοί Νεκωδά, εξακόσιοι πενηκονταδύο·
Β Εσδ. 2,60 Οι απόγονοι Δαλαΐα, οι απόγονοι του Βουα, οι απόγονοι του Τωβίου, οι απόγονοι του Νεκωδά, εν όλω εξακόσιοι πενήκοντα δύο.
Β Εσδ. 2,61 και από των υιών των ιερέων υιοί Λαβεία, υιοί Ακκούς, υιοί Βερζελλαϊ, ός έλαβεν από των θυγατέρων Βερζελλαϊ τού Γαλααδίτου γυναίκα, και εκλήθη επί τώ ονόματι αυτών·
Β Εσδ. 2,61 Από δε τους απόγονους των ιερέων ήσαν οι απόγονοι του Λαβεία, οι απόγονοι του Ακκούς και οι απόγονοι του Βερζελλαϊ. Αυτός είχε λάβει ως συζυγόν του μίαν από τας θυγατέρας τη Βερζελλαϊ, του καταγομένου από την Γαλαάδ, έλαβε δε και το όνομα του πατρός των γυναικών τούτων ονομασθείς και αυτός Βερζελλαϊ.
Β Εσδ. 2,62 ούτοι, εξήτησαν γραφήν αυτών οι μεθωεσίμ, και ουκ ευρέθησαν, και ηγχιστεύθησαν από της ιερατείας·
Β Εσδ. 2,62 Αυτοί ηρεύνησαν και ανεζήτησαν μέσα στους γραπτούς καταλόγους να ανεύρουν τους τίτλους της καταγωγής των, αλλά δεν ημπόρεσαν. Δι' αυτών δε τον λόγον και απεκλείσθησαν από την ιερωσύνην.
Β Εσδ. 2,63 και είπεν Αθερσασθά αυτοίς τού μη φαγείν από τού αγίου των αγίων έως αναστή ιερεύς τοίς φωτίζουσι και τοίς τελείοις.
Β Εσδ. 2,63 Ο δε αρχηγός των Ισραηλιτών (Ζοροβάβελ) απηγόρευσε εις αυτούς, να τρώουν από τας ηγιασμένας τροφάς του ναού, μέχρις ότου παρουσιασθή αρχιερεύς φέρων την Δηλωσιν και την Αλήθειαν, δια να αποφανθή περί αυτών.
Β Εσδ. 2,64 πάσα δε η εκκλησία ομού ωσει τέσσαρες μυριάδες δισχίλιοι τριακόσιοι εξήκοντα,
Β Εσδ. 2,64 Ολόκληρος δε η συγκέντρωσις αυτή των Ιουδαίων ανήλθεν εις τεσσαράκοντα δύο χιλιάδας τριακοσίους εξήκοντα,
Β Εσδ. 2,65 χωρίς δούλων αυτών και παιδικών αυτών, ούτοι επτακισχίλιοι τριακόσιοι τριακοντεπτά· και ούτοι άδοντες και άδουσαι διακόσιοι·
Β Εσδ. 2,65 χωρίς τους δούλους και τας δούλας, οι οποίοι ανήρχοντο εις επτά χιλιάδας τριακοσίους τριάκοντα επτά. Οι δε ψάλται και αι ψάλτριά ανήρχοντο εις διακοσίους.
Β Εσδ. 2,66 ίπποι αυτών επτακόσιοι τριακονταέξ, ημίονοι αυτών διακόσιοι τεσσαρακονταπέντε,
Β Εσδ. 2,66 Οι ίπποι αυτών ήσαν επτακόσιοι τριάκοντα εξ, οι δε ημίονοι των διακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε.
Β Εσδ. 2,67 κάμηλοι αυτών τετρακόσιοι τριακονταπέντε, όνοι αυτών εξακισχίλιοι επτακόσιοι είκοσι.
Β Εσδ. 2,67 Αι κάμηλοι των ήσαν τετρακόσιοι τριάκοντα πέντε, οι όνοι των εξ χιλιάδες επτακόσιοι είκοσι.
Β Εσδ. 2,68 και από αρχόντων πατριών εν τώ εισελθείν αυτούς εις οίκον Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ ηκουσιάσαντο εις οίκον τού Θεού τού στήσαι αυτών επί την ετοιμασίαν αυτού·
Β Εσδ. 2,68 Πολλοί από τους αρχηγούς των οικογενειών, όταν εισήλθον στον εν Ιερουσαλήμ τόπον του ναού του Κυρίου, έδωκαν αυτοπροαιδέτως προς τον ναόν του Θεού προσφοράς, δια να ανοικοδομηθή και ετοιμασθή αυτός.
Β Εσδ. 2,69 ως η δύναμις αυτών, έδωκαν εις θησαυρόν τού έργου χρυσίον καθαρόν, μναί έξ μυριάδες και χίλιοι, και αργυρίου μνάς πεντακισχιλίας, και κόθωνοι των ιερέων εκατόν.
Β Εσδ. 2,69 Εδωσαν αυτοί κατά την δυνάμιν των στο θησαυροφυλάκιον του έργου χρυσόν καθαρόν εξήκοντα μίαν χιλιάδας μνας και πέντε χιλιάδας αργυράς μνας και εκατόν ιερατικά άμφια
Β Εσδ. 2,70 και εκάθισαν οι ιερείς και οι Λευίται και οι από τού λαού και οι άδοντες και οι πυλωροί και οι Ναθινίμ εν πόλεσιν αυτών και πάς Ισραήλ εν πόλεσιν αυτών.
Β Εσδ. 2,70 Ετσι δε εγκατεστάθησαν οι ιερείς, οι Λευίται, οι άνθρωποι του λαού, οι ψάλται, οι θυρωροί, οι νεωκόροι του ναού εις τας πόλεις αυτών και γενικώς όλος ο ισραηλιτικός λαός ο καθένας εις την ιδικήν του πόλιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Β Εσδ. 3,1 Καί έφθασεν ο μην ο έβδομος -και οι υιοί Ισραήλ εν πόλεσιν αυτών- και συνήχθη ο λαός ως ανήρ εις εις Ιερουσαλήμ.
Β Εσδ. 3,1 Εφθασεν ο έβδομος μην, όταν πλέον οι Ισραηλίται όλοι είχαν εγκατασταθή εις τας πόλεις των, και συνήχθη όλος ο λαός, ωσάν ένας άνθρωπος, εις την Ιερουσαλήμ.
Β Εσδ. 3,2 και ανέστη Ιησούς ο τού Ιωσεδέκ και οι αδελφοί αυτού ιερείς και Ζοροβάβελ ο τού Σαλαθιήλ και οι αδελφοί αυτού και ωκοδόμησαν το θυσιαστήριον Θεού Ισραήλ τού ανενέγκαι επ αυτό ολοκαυτώσεις κατά τα γεγραμμένα εν νόμω Μωυσή ανθρωπου τού Θεού.
Β Εσδ. 3,2 Εκεί εσηκώθη ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσεδέκ, οι αδελφοί αυτού ιερείς και ο Ζοροβάβελ υιός του Σαλαθιήλ μαζί με τους αδελφούς του και ανοικοδόμησαν το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων του Θεού του Ισραήλ, δια να προσφέρουν εις αυτό ολοκαυτώματα, σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως, του ανθρωπου του Θεού.
Β Εσδ. 3,3 και ητοίμασαν το θυσιαστήριον επί την ετοιμασίαν αυτού, ότι εν καταπλήξει επ αυτούς από των λαών των γαιών, και ανέβη επ αυτό ολοκαύτως τώ Κυρίω το πρωϊ και εις εσπέραν.
Β Εσδ. 3,3 Ητοίμασαν το θυσιαστήριον τούτο όπως έπρεπε εις την πρώτην του θέσιν, διότι είχαν καταληφθή από μεγάλην ανησυχίαν εξ αιτίας των γειτονικών λαών. Εκεί δε προσέφερον τα ολοκαυτώματα προς τον Κυριον κάθε πρωϊαν και κάθε

εσπέραν.

Β Εσδ. 3,4 και εποίησαν την εορτήν των σκηνών κατά το γεγραμμένον και ολοκαυτώσεις ημέραν εν ημέρα εν αριθμώ ως η κρίσις, λόγον ημέρας εν ημέρα αυτού,

Β Εσδ. 3,4 Εώρασαν την εορτήν της Σκηνοπηγίας, όπως είναι γραμμένον στον Νομον, και προσέφεραν ολοκαυτώματα κάθε ημέραν εις αριθμόν, που ώριζεν ο Νομος δια την κάθε ημέραν.

Β Εσδ. 3,5 και μετά τούτο ολοκαυτώσεις ενδελχισμού και εις τας νομηνίας και εις πάσας εορτάς τώ Κυρίω τας ηγιασμένας και παντί εκουσιαζομένω εκούσιον τώ Κυρίω.

Β Εσδ. 3,5 Επειτα από αυτό προσέφεραν στο θυσιαστήριον τούτο τα καθημερινά ολοκαυτώματα, τα ολοκαυτώματα δια την πρώτην ημέραν εκάστου μηνός και δι' όλας τας άλλας εορτάς τας καθιερωμένας δια τον Κυριον, όπως επίσης και τας προσφοράς, τας οποίας κάθε Ισραηλίτης αυτοπροαιρέτως προσέφερεν.

Β Εσδ. 3,6 εν ημέρα μια τού μηνός τού εβδόμου ήρξαντο αναφέρειν ολοκαυτώσεις τώ Κυρίω και ο οίκος τού Κυρίου ουκ εθεμελιώθη.

Β Εσδ. 3,6 Από την πρώτην ημέραν του εβδόμου μηνός ήρχισαν οι Ισραηλίται να προσφέρουν τακτικά επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων ολοκαυτώματα προς τον Κυριον. Αλλά ο ναός του Κυρίου δεν είχεν ακόμη θεμελιωθή.

Β Εσδ. 3,7 και έδωκαν αργύριον τοίς λατόμοις και τοίς τέκτοσι και βρώματα και ποτά και έλαιον τοίς Σιδωνίοις και τοίς Τυρίοις ενέγκαι ξύλα κέδρινα από τού Λιβάνου προς θάλασσαν Ιόπτης κατ επιχώρησιν Κύρου βασιλέως Περσών επ αυτούς.

Β Εσδ. 3,7 Έδωκαν τότε χρήματα στους λατόμους και στους ξυλουργούς. Έδωσαν επίσης τρόφιμα, ποτά και λάδι στους κατοίκους Σιδώνος και Τυρου, δια να προμηθεύσουν εις αυτούς ξύλα κέδρινα από το όρος Λιβανον και να τα παραδώσουν στον λιμένα της Ιόπτης, σύμφωνα με την εντολήν, την οποίαν είχαν λάβει από τον Κύρον, τον βασιλέα των Περσών.

Β Εσδ. 3,8 και εν τώ έτει τώ δευτέρω τού ελθείν αυτούς εις οίκον τού Θεού εν Ιερουσαλήμ, εν μηνί τώ δευτέρω, ήρξατο Ζοροβάβελ ο τού Σαλαθιήλ και Ιησούς ο τού Ιωσεδέκ και οι κατάλοιποι των αδελφών αυτών οι ιερείς και οι Λευίται και πάντες οι ερχόμενοι από της αιχμαλωσίας εις Ιερουσαλήμ και έστησαν τους Λευίτας από εικοσαετούς και επάνω επί τους ποιούντας τα έργα εν οίκω Κυρίου.

Β Εσδ. 3,8 Κατά τον δεύτερον μήνα του δευτέρου έτους της ελευσεώς των στον ναόν του Κυρίου της Ιερουσαλήμ ήρχισαν ο Ζοροβάβελ, ο υίος του Σαλαθιήλ, και ο Ιησούς ο υίος του Ιωσεδέκ, μαζί με τους άλλους αδελφούς των, οι ιερείς και οι Λευίται και όλοι όσοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν εις την Ιερουσαλήμ ήρχισαν το έργον των και ώρισαν τους Λευίτας από είκοσι ετών και άνω ως επιστάτας εις εκείνους, οι οποίοι θα ανοικοδομούσαν τον ναόν του Κυρίου.

Β Εσδ. 3,9 και έστη Ιησούς και οι υιοί αυτού και οι αδελφοί αυτού, Καδμιήλ και οι υιοί αυτού υιοί Ιούδα, επί τους ποιούντας τα έργα εν οίκω τού Θεού, υιοί Ηναδάδ, υιοί αυτών και οι αδελφοί αυτών οι Λευίται.

Β Εσδ. 3,9 Ο Ιησούς, τα παιδιά του, όπως επίσης και οι αδελφοί του, ο Καδμιήλ με τους υιούς του, οι απόγονοι του Ιούδα, ανέλαβαν το καθήκον της εποπτείας των εις εκείνους, οι οποίοι θα ησχολούντο με την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου. Επίσης το αυτό έργον ανέλαβον οι απόγονοι του Ηναδάδ, με τους υιούς των και τους αδελφούς των. Όλοι δε αυτοί ήσαν Λευίται.

Β Εσδ. 3,10 και εθεμελίωσαν τού οικοδομήσαι τον οίκον Κυρίου, και έστησαν οι ιερείς εστολισμένοι εν σάλπιγγι και οι Λευίται υιοί Ασάφ εν κυμβάλοις τού αινείν τον Κύριον επί χείρας Δαυίδ βασιλέως Ισραήλ.

Β Εσδ. 3,10 Τότε έθεσαν τα θεμέλια της ανοικοδομήσεως του οίκου του Κυρίου, καθ' ον χρόνον οι ιερείς στολισμένοι έστεκαν με τας σάλπιγγας εις τα χέρια των και οι Λευίται, οι απόγονοι του Ασάφ, με τα κύβδαλά των, δια να υμνούν τον Κυριον σύμφωνα με τας οδηγίας του Δαυίδ, βασιλέως του Ισραήλ.

Β Εσδ. 3,11 και απεκρίθησαν εν αίνω και ανθομολογήσει τώ Κυρίω, ότι αγαθόν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού επί Ισραήλ, και πάς ο λαός εσήμαινε φωνή μεγάλη αινείν τώ Κυρίω επί τή θεμελιώσει τού οίκου Κυρίου.

Β Εσδ. 3,11 Ηρσιον λοιπόν να υμνούν και δοξολογούν τον Κυριον επαναλαμβάνοντες την επωδόν: "ότι αγαθόν, ότι στον αιώνα το έλεος αυτού επί τον Ισραήλ". Ολόκληρος δε λαός ύψωσε φωνήν μεγάλην δοξολογών τον Κυριον δια την θεμελιώσιν του ναού του Κυρίου.

Β Εσδ. 3,12 και πολλοί από των ιερέων και των Λευιτών και άρχοντες των πατριών οι πρεσβύτεροι, οί είδοσαν τον οίκον τον πρώτον εν θεμελιώσει αυτού, και τούτον τον οίκον εν οφθαλμοίς αυτών, έκλαιον φωνή μεγάλη· και ο όχλος εν σημασία μετ ευφροσύνης τού υψώσαι ωδήν·

Β Εσδ. 3,12 Αλλά πολλοί από τους ιερείς και τους Λευίτας και τους αρχηγούς των οικογενειών, οι οποίοι ήσαν μεγάλοι κατά την ηλικίαν και είχαν ιδει τον πρώτον ναόν εις όλην αυτού την μεγαλοπρέπειαν, έβλεπον δε τούτον τον μικρόν ναόν σημερον, έκλαιον με μεγάλην φωνήν. Ο άλλος όμως λαός, που απετελείτο από νεωτέρους, οι οποίοι δεν είχαν ιδει τον προηγούμενον ναόν, εφώναζον με μεγάλην φωνήν και έψαλλον ύμνους δοξολογίας προς τον Κυριον.

Β Εσδ. 3,13 και ουκ ήν ο λαός επιγινώσκων φωνήν σημασίας της ευφροσύνης από της φωνής τού κλαυθμού τού λαού, ότι ο λαός εκραύγασε φωνή μεγάλη, και η φωνή ηκούετο έως από μακρόθεν.

Β Εσδ. 3,13 Δεν ήτο δυνατόν να ξεχωρίση κανείς την φωνήν της χαράς των νεωτέρων από την φωνή του κλαυθμού των πρεσβυτέρων του λαού διότι ο λαός αυτός έκραζε πολύ δυνατά και ο ήχος του ηκούετο από μακράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Β Εσδ. 4,1 Καί ήκουσαν οι θλίβοντες Ιούδα και Βενιαμίν, ότι υιοί της αποικίας οικοδομούσιν οίκον τώ Κυρίω Θεώ Ισραήλ,

Β Εσδ. 4,1 Οι εχθροί της φυλής του Ιούδα και της φυλής του Βενιαμίν επληροφορήθησαν ότι οι Ιουδαίοι, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, ανοικοδομούσαν τον ναόν του Κυρίου του Θεού του ισραηλιτικού λαού.

Β Εσδ. 4,2 και ήγγισαν προς Ζοροβάβελ και προς τους άρχοντας των πατριών και είπον αυτοίς· οικοδομήσωμεν μεθ υμών, ότι ως υμείς εκζητούμεν τώ Θεώ ημών· και αυτά ημείς θυσιάζομεν από ημερών Ασαραδών βασιλέως Ασσούρ τού ενέγκαντος ημάς ώδε.

Β Εσδ. 4,2 Ηλθαν, λοιπόν, προς τον Ζοροβάβελ και προς τους αρχηγούς των οικογενειών και είπαν προς αυτούς· "θα ανοικοδομήσωμεν και ημείς μαζί με σας, διότι και ημείς λατρεύομεν τον Θεόν μας, όπως και σεις, και εις αυτόν προσφέρομεν θυσίας από της εποχής του Ασραδδών, βασιλέως των Ασσυριών, ο οποίος μας έφερεν εδώ".

Β Εσδ. 4,3 και είπε προς αυτούς Ζοροβάβελ και Ιησούς και οι κατάλοιποι των αρχόντων των πατριών τού Ισραήλ· ουχ ημίν

και υμίν τού οικοδομήσαι οίκον τώ Θεώ ημών, ότι ημείς αυτοί επί το αυτό οικοδομήσομεν τώ Κυρίω Θεώ ημών, ως ενετείλατο ημίν Κύρος ο βασιλεύς Περσών.

Β Εσδ. 4,3 Ο Ζοροβάβελ, ο Ιησούς και οι άλλοι αρχηγοί των πατριών του ισραηλτικού λαού, απήντησε προς αυτούς: "δεν είναι πρόπον και νοητόν να ανοικοδομήσωμεν ημείς μαζί με σας τον ναόν του Θεού μας, αλλά ημείς μόνοι θα ανοικοδομήσωμεν αυτόν προς τον Κυριον τον Θεόν μας, όπως άλλωστε μας διέταξε Κύρος ο βασιλεύς των Περσών

Β Εσδ. 4,4 και ήν ο λαός της γής εκλύων τας χείρας τού λαού Ιούδα και ενεπόδιζον αυτούς οικοδομείν

Β Εσδ. 4,4 Τότε ο λαός εκείνης της χώρας παρενέβαλε διάφορα προσκόμματα εις την εργασίαν του ιουδαϊκού λαού και ημποδίζεν αυτόν στο έργον της ανοικοδομήσεως.

Β Εσδ. 4,5 και μισθούμενοι επ αυτούς βουλευόμενοι τού διασκεδάσαι βουλήν αυτών πάσας τας ημέρας Κύρου βασιλέως Περσών και έως βασιλείας Δαρειού βασιλέως Περσών.

Β Εσδ. 4,5 Επλήρωσαν δε ιδικούς των ανθρώπους ως δολιοφθορείς, δια να ματαιώσουν την απόφασιν των Ιουδαίων προς ανοικοδομήσιν του ναού. Ετσι δε εφέρθησαν καθ' όλον το διάστημα της βασιλείας Κυρου, του βασιλέως των Περσών, μέχρι της βασιλείας του Δαρειού βασιλέως των Περσών.

Β Εσδ. 4,6 Καί εν βασιλεία Ασσούρηου, εν αρχή βασιλείας αυτού, έγραψαν επιστολήν επί οικούντας Ιούδα και Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 4,6 Όταν δε έγινε βασιλεύς ο Ξέρξης, αμέσως μόλις ανέλαβε την βασιλείαν του, έγραψαν αυτοί προς τον βασιλέα επιστολήν με κατηγορίας εναντίον των Ισραηλιτών, που κατοικούσαν την περιοχίν Ιούδα και την πόλιν Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 4,7 και εν ημέραις Αρθασασθά έγραψεν εν ειρήνη Μιθραδάτη Ταβείλ και τοίς λοιποίς συνδούλοις. προς Αρθασασθά βασιλέα Περσών έγραψεν ο φορολόγος γραφήν Συριστι και ηρμηγνευμένην.

Β Εσδ. 4,7 Κατά την περιόδον της βασιλείας του ο Αρταξέρξης έγραψεν επιστολήν προς τον Μιθραδάτην, τον Ταβείλ, και τους άλλους συντρόφους των, με πνεύμα ειρήνης και καλωσύνης. Προς τον βασιλέα απήντησεν ο γραμματεύς αυτών δι' επιστολής γραμμένης εις την αραμαϊκήν γλώσσαν μεταφρασμένης εις την περσικήν.

Β Εσδ. 4,8 αούμ βααλτάμ και Σαμψά ο γραμματεύς έγραψαν επιστολήν μίαν κατά Ιερουσαλήμ τώ Αρθασασθά βασιλεί.

Β Εσδ. 4,8 Τότε ο διοικητής Ραούμ και ο γραμματεύς Σαμψά έγραψαν προς τον Αρταξέρξην τον βασιλέα μίαν επιστολήν εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 4,9 τάδε έκρινε αούμ βααλτάμ και Σαμψά ο γραμματεύς και οι κατάλοιποι σύνδουλοι ημών, Δειναίοι, Αφαρσαθαχάιοι, Ταρφαλαίοι, Αφασραίοι, Αρχυαίοι, Βαβυλώνιοι, Σουσαναχάιοι, Δαναίοι

Β Εσδ. 4,9 Αυτά έκριναν να θέσουν υπ' όψιν του βασιλέως ο Ραούμ ο διοικητής και ο Σαμψά ο γραμματεύς και οι άλλοι σύντροφοί μας, όπως επίσης και οι Δειναίοι και οι Αφαρσαθαχάιοι, οι Ταρφαλαίοι, οι Αφασραίοι, οι Αρχυαίοι, οι Βαβυλώνιοι, οι Σουσαναχάιοι, οι Δαναίοι,

Β Εσδ. 4,10 και οι κατάλοιποι εθνών, ών απώκισεν Ασσεναφάρ ο μέγας και ο τίμιος και μετώκισεν αυτούς εν πόλεσι της Σομόρων και το κατάλοιπον πέραν τού ποταμού·

Β Εσδ. 4,10 και οι υπόλοιποι εθνικοί λαοί, τους οποίους ο μεγάλος και ένδοξος Ασσεναφάρ μετέφερε και εγκατέστησεν εις τας πόλεις της Σαμαρείας και εις την πέραν του Ευφράτου ποταμού περιοχίν.

Β Εσδ. 4,11 αύτη η διαταγή της επιστολής ής απέστειλαν προς αυτόν· «Πρός Αρθασασθά βασιλέα παίδες σου άνδρες πέραν τού ποταμού.

Β Εσδ. 4,11 Το δε περιεχόμενον αυτής της επιστολής, την οποίαν έστειλαν προς τον Αρταξέρξην, ήτο το εξής· "Προς τον Αρταξέρξην τον βασιλέα, ημείς οι δούλοι σου, οι οποίοι ευρισκόμεθα πέραν του ποταμού Ευφράτου, θέτομεν υπ' όψει σου τα εξής·

Β Εσδ. 4,12 γνωστόν έστω τώ βασιλεί ότι οι Ιουδαίοι οι αναβάντες από σου προς ημάς ήλθοσαν εις Ιερουσαλήμ την πόλιν την αποστάτιν και πονηράν, ήν οικοδομούσι, και τα τείχη αυτής καθηρητισμένα εισί, και θεμελίους αυτής ανύψωσαν.

Β Εσδ. 4,12 Ας γίνη γνωστόν στον βασιλέα ότι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι επανήλθον από την χώραν σου προς ημάς, ήλθον εις την Ιερουσαλήμ, την πόλιν την επαναστάτιδα και κακήν, και έχουν αρχίσει να την ανοικοδομούν. Τα υλικά δια την οικοδομήν του τείχους είναι έτοιμα και τα θεμέλια έχουν ιδη ανυψωθή.

Β Εσδ. 4,13 νύν ούν γνωστόν έστω τώ βασιλεί, ότι εάν η πόλις εκείνη ανοικοδομηθή και τα τείχη αυτής καταρτισθώσι, φόροι ουκ έσονταί σοι ουδέ δώσουσι· και τούτο βασιλείς κακοποιεί·

Β Εσδ. 4,13 Φέρομεν λοιπόν, εις γνώσιν του βασιλέως ότι, εάν η πόλις αυτή ανοικοδομηθή και τα τείχη αυτής ολοκληρωθούν, δεν θα δίδουν πλέον οι Ιουδαίοι φόρους στον βασιλέα, πράγμα το οποίον είναι γενικώς κακόν δια τους βασιλείς.

Β Εσδ. 4,14 και ασχημοσύνην βασιλέως ουκ έξεστιν ημίν ιδείν· διά τούτο επέμψαμεν και εγνωρίσαμεν τώ βασιλεί,

Β Εσδ. 4,14 Επειδή δεν είναι δυνατόν να ανεχθώμεν την καταφρόνησιν αυτήν του βασιλέως, δια τούτο εστείλαμεν και κατεστήσαμεν γνωστόν τούτο στον βασιλέα,

Β Εσδ. 4,15 ίνα επισκέψηται εν βίβλω υπομνηματισμού των πατέρων σου, και ευρήσεις και γνώση ότι η πόλις εκείνη πόλις αποστάτις, κακοποιούσα βασιλείς και χώρας, και φυγαδεΐαι δούλων γίνονται εν μέσω αυτής από ημερών αιώνος· διά ταύτα η πόλις αύτη ηρημώθη.

Β Εσδ. 4,15 δια να ερευνήση εις τα αρχεία των προγόνων του, όπου θα εύρη στοιχεία και θα πεισθή ότι η πόλις εκείνη, η Ιερουσαλήμ, είναι αποστάτις. Ο έχει διαπράξει πολλά κακά εναντίον βασιλέων και εναντίον των χωρών των ότι είναι τόπος, όπου καταφεύγουν οι δραπετευόντες δούλοι από αρχαιοτάτων χρόνων. Δια τας κακουργίας της, άλλωστε αυτάς έχει μεταβληθή η πόλις εις ερείπια.

Β Εσδ. 4,16 γνωρίζομεν ούν ημείς τώ βασιλεί ότι αν η πόλις εκείνη οικοδομηθή και τα τείχη αυτής καταρτισθή, ουκ έστι σοι ειρήνη·

Β Εσδ. 4,16 Καθιστώμεν λοιπόν γνωστόν ημείς στον βασιλέα ότι, εάν αύτη η πόλις ανοικοδομηθή και τα τείχη της ολοκληρωθούν, δεν θα υπάρχη πλέον εις σε ειρήνη·

Β Εσδ. 4,17 Καί απέστειλεν ο βασιλεύς προς αούμ βααλτάμ και Σαμψά γραμματέα και τους καταλοίπους συνδούλους αυτών τους οικούντας εν Σαμαρεία και τους καταλοίπους πέραν τού ποταμού ειρήνην και φησίν·

Β Εσδ. 4,17 Κατόπιν της επιστολής αυτής έστειλεν ο βασιλεύς απάντησιν προς τον κυβερνήτην Ραουμ και τον γραμματέα Σαψά και τους άλλους συντρόφους των, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Σαμαρείαν και τους υπολοίπους που ευρίσκοντο πέραν του ποταμού Ευφράτου, και μετά του ειρηνικούς χαιρετισμούς λέγει.

Β Εσδ. 4,18 «ο φορολόγος, ον απεστείλατε προς ημάς, εκλήθη έμπροσθεν εμού.

Β Εσδ. 4,18 «Ο γραμματοκομιστής, τον οποίον μας επεστείλατε, εκλήθη ενώπιόν μου.

Β Εσδ. 4,19 και παρ εμού ετέθη γνώμη και επεσκεψάμεθα και εύραμεν, ότι η πόλις εκείνη αφ ημερών αιώνος επί βασιλείς επαίρεται, και αποστάσεις και φυγαδεΐαι γίνονται εν αυτή·

Β Εσδ. 4,19 Εγώ δε έδωκα διαταγήν να ερευνήσουν σχετικώς και ευρήκαμεν πράγματι ότι, η πόλις αυτή από αρχαιοτάτων χρόνων υπερηφανεύεται εναντίον βασιλέων και ότι είναι τόπος επαναστάσεων και καταφύγιον δραπετευόντων δούλων.

Β Εσδ. 4,20 και βασιλείς ισχυροί εγένοντο εν Ιερουσαλήμ και επικρατούντες όλης της πέραν τού ποταμού, και φόροι πλήρεις και μέρος δίδονται αυτοίς·

Β Εσδ. 4,20 Υπήρξαν εις την Ιερουσαλήμ και βασιλείς ισχυροί, οι οποίοι έγιναν κύριοι όλης της πέραν του ποταμού Ευφράτου χώρας. Εις αυτούς δε κατεβάλλοντο μεγάλοι φόροι, όπως επίσης και δικαίωμα διόδου δια μέσου των χωρών των.

Β Εσδ. 4,21 και νύν θέτε γνώμην καταργήσαι τους άνδρας εκείνους, και η πόλις εκείνη ουκ οικοδομηθήσεται έτι·

Β Εσδ. 4,21 Τώρα, λοιπόν δώσατε διαταγήν να σταματήσουν οι άνδρες το έργον της ανοικοδομήσεως, δι να μη ανοικοδομηθή πλέον η πόλις αυτή.

Β Εσδ. 4,22 όπως από της γνώμης πεφυλαγμένοι ήτε άνεσιν ποιήσαι περί τούτου, μη ποτε πληθυνθή αφανισμός εις κακοποιήσιν βασιλεύσι·

Β Εσδ. 4,22 Διατάσσω δε να μη αμελήσετε την εκτέλεσιν αυτής μου της διαταγής και τούτο δια να μη επαναληφθή και πληθυνθή όλεθρος εκ μέρους των Ιουδαίων εις μεγάλην βλάβην των βασιλέων·.

Β Εσδ. 4,23 Τότε ο φορολόγος τού Αρθασασθά βασιλέως ανέγνω ενώπιον αούμ βααλλάμ και Σαμψά γραμματέως και συνδούλων αυτού· και επορεύθησαν σπουδή εις Ιερουσαλήμ και εν Ιούδα και κατήργησαν αυτούς εν ίπποις και δυνάμει.

Β Εσδ. 4,23 Τότε γραμματοκομιστής του βασιλέως Αρταξέρξου επέστρεψε και ανέγνωσεν ενώπιον του διοικητού Ραούμ και του γραμματέως Σαμψά και των συντρόφων των την επιστολήν αυτήν. Εκείνοι αμέσως μετέβησαν εις την Ιερουσαλήμ της Ιουδαίας και με ιππικόν και με άλλην στρατιωτικήν δύναμιν εσταμάτησαν τους εργάτας από τα έργα των.

Β Εσδ. 4,24 τότε ήργησε το έργον οικου τού Θεού το εν Ιερουσαλήμ και ήν αργούν έως δευτέρου έτους της βασιλείας Δαρείου βασιλέως Περσών.

Β Εσδ. 4,24 Τότε διεκόπη το εργο της ανοικοδομήσεως του ναού του Θεού εις την Ιερουσαλήμ. Αυτή δε η διακοπή παρετάθη μέχρι του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου, βασιλέως των Περσών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Β Εσδ. 5,1 Καί επροφήτευσεν Αγγαίος ο προφήτης και Ζαχαρίας ο τού Αδδώ προφητεΐαν επί τους Ιουδαίους τους εν Ιούδα και Ιερουσαλήμ εν ονόματι Θεού Ισραήλ επ αυτούς.

Β Εσδ. 5,1 Ο προφήτης Αγγαίος και ο προφήτης Ζαχαρίας, ο έγγονος του Αδδώ, εδίδασκον εν ονόματι Κυρίου του Θεού των Ισραηλιτών το θέλημα του Θεού και προέλεγαν τα μέλλοντα στους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 5,2 τότε ανέστησαν Ζοροβάβελ ο τού Σαλαθιήλ και Ιησούς υιός Ιωσεδέκ και ήρξαντο οικοδομήσαι τον οίκον τού Θεού τον εν Ιερουσαλήμ, και μετ αυτών οι προφήται τού Θεού βοηθούντες αυτοίς.

Β Εσδ. 5,2 Τότε εσηκώθησαν ο Ζοροβάβελ, ο υιός του Σαλαθιήλ, και ο Ιησούς ο υιός του Ιωσεδέκ, και ήρχισαν να ανοικοδομούν τον ναόν του Θεού εις Ιερουσαλήμ. Μαζή των δε ήσαν και οι δύο προμνημονευθέντες προφήται, οι οποίοι και τους ενίσχυνον στο έργον των.

Β Εσδ. 5,3 εν αυτώ τώ καιρώ ήλθεν επ αυτούς Θανθαναΐ έπαρχος πέραν τού ποταμού και Σαθαρβουζαναΐ και οι σύνδουλοι αυτών και τοιάδε είπαν αυτοίς· τις έθηκεν υμίν γνώμην τού οικοδομήσαι τον οίκον τούτον και την χορηγίαν ταύτην καταρτίσασθαι;

Β Εσδ. 5,3 Κατά την εποχήν εκείνην ο διοικητής της πέραν του ποταμού Ευφράτου χώρας, ο Θανθαναΐ, ήλθε προς τους Ιουδαίους μαζή με τον Σαθαρβουζαναΐ και τους συντρόφους των και είπον προς τους Ιουδαίους· "ποιός σας έδωσε την άδειαν να ανοικοδομήσετε αυτόν τον ναόν και το δικαίωμα να φέρετε αυτόν εις πέρας;"

Β Εσδ. 5,4 τότε ταύτα είποσαν αυτοίς· τίνα εστί τα ονόματα των ανδρών των οικοδομούντων την πόλιν ταύτην;

Β Εσδ. 5,4 Ακόμη δε τους ηρώτησαν και ποία είναι τα ονόματα των ανδρών, οι οποίοι ανοικοδομούν την πόλιν αυτήν.

Β Εσδ. 5,5 και οι οφθαλμοί τού Θεού επί την αιχμαλωσίαν Ιούδα, και ου κατήργησαν αυτούς έως γνώμη τώ Δαρείω απηνέχθη· και τότε απεστάλη τώ φορολόγω υπέρ τούτου.

Β Εσδ. 5,5 Οι Οφθαλμοί όμως του πανάγαθου Θεού έβλεπαν με ευμένειαν τους Ιουδαίους, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, ώστε ο διοικητής και οι άλλοι άρχοντες δεν τους εσταμάτησαν από το έργον των, μέχρις ότου εξητηθή και ήλθε γνώμη και απόφασις του Δαρείου. Απεστάλη δε η απάντησις δια του γραμματοκομιστού σχετικά με την υπόθεσιν αυτήν.

Β Εσδ. 5,6 Διασάφησις επιστολής, ής απέστειλε Θανθαναΐ ο έπαρχος τού πέραν τού ποταμού και Σαθαρβουζαναΐ και οι σύνδουλοι αυτών Αφαρσαχάιοι οι εν τώ πέραν τού ποταμού Δαρείω τώ βασιλεί·

Β Εσδ. 5,6 Αυτό δε ήτο το περιεχόμενον της επιστολής, την οποίαν έστειλε προς τον Δαρείον, τον βασιλέα, ο Θανθαναΐ, ο διοικητής της πέραν του ποταμού Ευφράτου χώρας, μαζή με τον Σαθαρβουζαναΐ και τους συντρόφους των Αφαρσαχάιους, οι οποίοι και αυτοί ευρίσκοντο επίσης πέραν του ποταμού Ευφράτου·

Β Εσδ. 5,7 ρήμασι απέστειλαν προς αυτόν, και τάδε γέγραπται εν αυτώ· «Δαρείω τώ βασιλεί ειρήνη πάσα.

Β Εσδ. 5,7 αυτά είναι κατά λέξιν όσα είχαν γραφή εις την επιστολήν, την οποίαν αυτοί απέστειλαν προς τον βασιλέα· "Εις τον Δαρείον τον βασιλέα ας είναι κάθε ειρήνη.

Β Εσδ. 5,8 γνωστόν εστω τώ βασιλεί ότι επορεύθημεν εις την Ιουδαίαν χώραν εις οίκον τού Θεού τού μεγάλου, και αυτός οικοδομείται λίθοις εκλεκτοίς, και ξύλα εντίθενται εν τοίς τοίχοις, και το έργον εκείνο επιδέξιον γίνεται και ευοδούται εν ταίς χερσίν αυτών.

Β Εσδ. 5,8 Φέρομεν εις γνώσιν του βασιλέως ότι μετέβημεν εις την χώραν της Ιουδαίας και στον ναόν του μεγάλου Θεού και διεπιστώσαμεν ότι ο ναός αυτός ανοικοδομείται με εκλεκτούς λίθους και με ξύλα, τα οποία τίθενται στο εσωτερικόν των τοίχων. Το έργον αυτό είναι πολύ επιδέξιον και προοδεύει συνεχώς και τελειοποιείται με τα χέρια αυτών.

Β Εσδ. 5,9 τότε ηρωτήσαμεν τους πρεσβυτέρους εκείνους, και ούτως είπαμεν αυτοίς· τις έθηκεν υμίν γνώμην τον οίκον

τούτον οικοδομήσαι και την χορηγίαν ταύτην καταρτίσασθαι·

Β Εσδ. 5,9 Ηρωτήσαμεν τότε τους πρεσβύτερους κατά την ηλικίαν και τους είπαμεν τα εξής· Ποίος σας έδωσε την άδειαν να ανοικοδομήσετε τον ναόν τούτον και το δικαίωμα αυτό, ώστε να φέρετε εις πέρα το έργον;

Β Εσδ. 5,10 και τα ονόματα αυτών ηρωτήσαμεν αυτούς γνωρίζαι σοι, ώστε γράψαι σοι τα ονόματα των ανδρών των αρχόντων αυτών.

Β Εσδ. 5,10 Ηρωτήσαμεν ακόμη και τα ονόματα αυτών, δια να καταστήσωμεν αυτά εις σε γνωστά. Να σου τα παραδώσωμεν γραπτώς τα ονόματα των ανδρών, που είναι αρχηγοί των.

Β Εσδ. 5,11 και τοιούτο το ρήμα απεκριθήσαν ημίν λέγοντες· ημείς εσμεν δούλοι του Θεού του ουρανού και της γής και οικοδομούμεν τον οίκον, ός ήν ωκοδομημένος πρό τούτου έτη πολλά, και βασιλεύς του Ισραήλ μέγας ωκοδόμησεν αυτόν και κατηρτίσατο αυτόν αυτοίς.

Β Εσδ. 5,11 Ως εξής δε απήντησαν εις ημάς εκείνοι και είπον· Ημείς είμεθα δούλοι του Θεού του ουρανού και της γης και ανοικοδομούμεν τον ναόν αυτόν, ο οποίος είχε κτισθή προ πολλών ετών. Ενας δε μέγας βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού είχε κτίσει αυτόν και τον έφερεν εις πέρας προς χάριν των Ισραηλιτών.

Β Εσδ. 5,12 αφ ότε δε παρώργισαν οι πατέρες ημών τον Θεόν του ουρανού, έδωκεν αυτούς εις χείρας Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλώνος του Χαλδαιού και τον οίκον τούτον κατέλυσε και τον λαόν απώκισεν εις Βαβυλώνα.

Β Εσδ. 5,12 Επειδή όμως οι πατέρες ημών παρώργισαν με τας αμαρτίας των τον Θεόν του ουρανού, δια τούτοι Θεός παρέδωκεν αυτούς δούλους εις τη εξουσίαν του Ναβουχοδονόσορος, του Χαλδαιού βασιλέως της Βαβυλώνας, ο οποίος τον μεν ναόν τούτον κατέστρεψε, τον δε ισραηλιτικόν λαόν μετέφερεν αιχμάλωτων εις την Βαβυλώνα.

Β Εσδ. 5,13 αλλ εν έτει πρώτω Κύρου του βασιλέως Κύρος ο βασιλεύς έθετο γνώμην τον οίκον του Θεού τούτον οικοδομηθήναι.

Β Εσδ. 5,13 Αλλά κατά το πρώτον έτος της βασιλείας Κυρου του βασιλέως αυτός ούτος ο βασιλεύς Κύρος εξέδωσε διαταγήν να ανοικοδομηθή ο ναός αυτός.

Β Εσδ. 5,14 και τα σκεύη του οίκου του Θεού τα χρυσά και τα αργυρά, ά Ναβουχοδονόσορ εξήνεγκεν από του οίκου του εν Ιερουσαλήμ και απήνεγκεν αυτά εις τον ναόν του βασιλέως, εξήνεγκεν αυτά Κύρος ο βασιλεύς από του ναού του βασιλέως και έδωκε τώ Σαβανασάρ τώ θησαυροφύλακι, τώ επί του θησαυρού

Β Εσδ. 5,14 Και αυτά δε τα χρυσά και αργυρά ιερά σκεύη του ναού, τα οποία ο Ναβουχοδονόσορ έβγαλε από τον ναόν τον εις την Ιερουσαλήμ και τα μετέφερεν στον ιδικόν του ναόν του βασιλέως εις την Βαβυλώνα, τα επήρεν ο βασιλεύς Κύρος από τον ναόν του βασιλέως τη Βαβυλώνας και τα παρέδωκεν στον Σαβανασάρ τον θησαυροφύλακα, τον άρχοντα δηλαδή των θησαυρών

Β Εσδ. 5,15 και είπεν αυτώ πάντα τα σκεύη λάβε και πορεύου, θές αυτά εν τώ οίκω τώ εν Ιερουσαλήμ εις τον τόπον αυτών.

Β Εσδ. 5,15 και επεί προς αυτόν· Παρε όλα αυτά τα ιερά σκεύη και πήγαινε να τα τοποθετήσης στον ναόν της Ιερουσαλήμ στον τόπον των.

Β Εσδ. 5,16 τότε Σαβανασάρ εκείνος ήλθε και έδωκε θεμελίους του οίκου του Θεού εν Ιερουσαλήμ· και από τότε έως του νύν ωκοδομήθη και ουκ ετετέσθη.

Β Εσδ. 5,16 Τοτε δε ο Σαβανασάρ εκείνος ήλθε πράγματι και έβαλε τα θεμέλια του ναού του Θεού εις την Ιερουσαλήμ. Και από τότε μέχρι σήμερα ανοικοδομείται ο ναός αυτός, αλλά ακόμη δεν έχει αποπερατωθή.

Β Εσδ. 5,17 και νύν ει επί τον βασιλέα αγαθόν, επισκεπήτω εν τώ οίκω της γάζης του βασιλέως Βαβυλώνος, όπως γνώς ότι από βασιλέως Κύρου ετέθη γνώμη οικοδομήσαι τον οίκον του Θεού εκείνον τον εν Ιερουσαλήμ· και γνούς ο βασιλεύς περι τούτου πεμφάτω προς ημάς·.

Β Εσδ. 5,17 Και τώρα εάν φανή αγαθόν στον βασιλέα, ας ερευνήση στον οίκον του βασιλικού θησαυροφυλακίου εις την Βαβυλώνα και ας μάθη, εάν πράγματι έχη εκδοθή από τον βασιλέα Κύρον διαταγή να ανοικοδομηθή ο ναός αυτός του Θεού εις την Ιερουσαλήμ. Ο δε βασιλεύς, αφού πληροφορηθή σχετικώς περι τούτου, ας στείλη και προς ημάς τη απόφασιν του δια το ζήτημα τούτο".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Β Εσδ. 6,1 Τότε Δαρειός ο βασιλεύς έθηκε γνώμην και επεσκεπάτω εν ταις βιβλιοθήκαις, όπου η γάζα κείται εν Βαβυλώνι.

Β Εσδ. 6,1 Τοτε ο βασιλεύς Δαρειός διέταξε και ηρεύνησαν τα αρχεία στο θησαυροφυλάκιόν του, το οποίον υπήρχεν εις την Βαβυλώνα.

Β Εσδ. 6,2 και ευρέθη εν πόλει εν τή βάρει κεφαλίς μία, και τούτο ήν γεγραμμένον εν αυτή υπόμνημα·

Β Εσδ. 6,2 Εις αυτά δε και ευρέθη πράγματι στον πύργον της πόλεως ένα αντίγραφον, στο οποίον ήτο γραμμένον ως υπόμνημα το εξής·

Β Εσδ. 6,3 «Εν έτει πρώτω Κύρου βασιλέως Κύρος ο βασιλεύς έθηκε γνώμην περι οίκου Θεού του εν Ιερουσαλήμ· οίκος οικοδομηθήτω και τόπος, ού θυσιάζουσι τα θυσιάσματα· και έθηκεν έπαρμα ύψος πήχεις εξήκοντα, πλάτος αυτού πήχεων εξήκοντα,

Β Εσδ. 6,3 "Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας Κυρου του βασιλέως, ο βασιλεύς Κύρος εξέδωκε διαταγήν περι του ναού του Θεού, ο οποίος ευρίσκετο εις την Ιερουσαλήμ. Ο ναός αυτός ας οικοδομηθή, όπως επίσης και ο τόπος, όπου προσφέρουν τας θυσίας των οι Εβραίοι· Και ώρισε το ύψος του ναού εξήκοντα πήχεις και το πλάτος αυτού επίσης εξήκοντα πήχεις.

Β Εσδ. 6,4 και δόμοι λίθινοι κραταιοί τρεις, και δόμος ξύλινος εις, και η δαπάνη εξ οίκου του βασιλέως δοθήσεται·

Β Εσδ. 6,4 Θα έχη τρεις σειράς λίθων και μίαν σειράν ξύλων, η δε δαπάνη θα καταβληθή από τον οίκον του βασιλέως.

Β Εσδ. 6,5 και τα σκεύη οίκου του Θεού τα αργυρά και τα χρυσά, ά Ναβουχοδονόσορ εξήνεγκεν από του οίκου του εν Ιερουσαλήμ και εκόμισεν εις Βαβυλώνα, και δοθήτω και απελθέτω εις τον ναόν τον εν Ιερουσαλήμ επί τόπου, ού ετέθη εν οίκω του Θεού.

Β Εσδ. 6,5 Τα αργυρά και χρυσά ιερά σκεύη του ναού τούτου, τα οποία ο Ναβουχοδονόσορ έβγαλεν από τον ναόν τούτον της Ιερουσαλήμ και τα μετέφερεν εις την Βαβυλώνα, να αποδοθούν, δια να μεταφερθούν στον ναόν της Ιερουσαλήμ και να τοποθετηθούν στον ναόν τούτον του Θεού.

Β Εσδ. 6,6 νύν δώσετε, έπαρχοι πέραν του ποταμού Σαθαρθουζαναϊ και οι σύνδουλοι αυτών Αφαρσαχάιοι οι εν τώ πέραν του ποταμού, μακράν όντες εκείθεν

Β Εσδ. 6,6 Και τώρα αφήσατε αυτούς ελευθέρους σεις οι διοικηταί, οι πέραν του ποταμού Ευφράτου, ο Σαθαβουζαναί και οι σύντροφοί των, οι Αφαρσαχαιοί οι πέραν του ποταμού Ευφράτου ας απομακρυνθούν από εκεί.

Β Εσδ. 6,7 νύν άφετε το έργον οικου του Θεού· οι αφηγούμενοι των Ιουδαίων και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων οικον του Θεού εκείνον οικοδομείτωσαν επί του τόπου αυτού.

Β Εσδ. 6,7 Λοιπόν, αφήσατε να συνεχισθή το έργον της ανοικοδομήσεως του ναού του Θεού. Οι αρχηγοί των Ιουδαίων και οι πρεσβύτεροι αυτών ας ανοικοδομήσουν τον οικον εκείνον του Θεού, στον τόπον, όπου ευρίσκετο προηγουμένως.

Β Εσδ. 6,8 και απ εμού γνώμη ετέθη, μη ποτέ τι ποιήσητε μετά των πρεσβυτέρων των Ιουδαίων του οικοδομηθήναι οικον του Θεού εκείνον· και από υπαρχόντων βασιλέως των φόρων πέραν του ποταμού επιμελώς δαπάνη έστω διδομένη τοίς ανδράσιν εκείνοις το μη καταργηθήναι·

Β Εσδ. 6,8 Εγώ εξέδωσα την διαταγήν αυτήν και προσέξατε, να μη πράξετε κάτι εναντίον των πρεσβυτέρων των Ιουδαίων και τους παρεμποδίσετε εις την ανοικοδόμησιν εκείνου του ναού του Θεού. Αλλά και από τα υπάρχοντα του βασιλέως, από τας προσόδους του που προέρχονται από τας πέραν του ποταμού Ευφράτου χώρας, να καταβάλλεται επιμελώς η δαπάνη στους άνδρας εκείνους, δια να μη ματαιωθή το έργον.

Β Εσδ. 6,9 και ό αν υστέρημα, και υιούς βοών και κριών και αμνούς εις ολοκαυτώσεις τώ Θεώ του ουρανού, πυρούς, άλας, οίνον, έλαιον, κατά το ρήμα ιερέων των εν Ιερουσαλήμ έστω διδόμενον αυτοίς ημέραν εν ημέρα, ό εάν αιτήσωσιν,

Β Εσδ. 6,9 Και ο,τι άλλο τους λείψη, μοσχάρια, κριοι, αμνοί, σίτος, αλάτι, οίνος, έλαιον δι' ολοκαυτώματα του Θεού του ουρανού, σύμφωνα με την εντολήν των ιερέων, που ευρίσκονται εις την Ιερουσαλήμ, θα χορηγήται εις αυτούς εκάστη ημέραν κάθε τι το οποίον θα ζητήσουν,

Β Εσδ. 6,10 ίνα ώσιν ευωδίας προσφέροντες τώ Θεώ του ουρανού και προσεύχωνται εις ζωήν του βασιλέως και υιών αυτού.

Β Εσδ. 6,10 δια να προσφέρουν εκείνοι, ως ευώδεις αρεστάς θυσίας στον Θεόν του ουρανού και να προσεύχονται δια την ζωήν του βασιλέως και των υιών του.

Β Εσδ. 6,11 και απ εμού ετέθη γνώμη ότι πάς άνθρωπος, ός αλλάξει το ρήμα τούτο, καθαιρεθήσεται ξύλον εκ της οικίας αυτού και ωρθωμένος παγήσεται επ αυτού, και ο οικος αυτού το κατ εμέ ποιηθήσεται.

Β Εσδ. 6,11 Εγώ εξέδωσα επίσης την διαταγήν ότι κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα καταπατήση, τους λόγους μου αυτούς, θα σταυρωθή όρθιος επάνω εις ξύλον, το οποίον θα ληφθή από την οικίαν του και θα δημευθή υπέρ εμού του βασιλέως ο οικος του,

Β Εσδ. 6,12 και ο Θεός, ού κατασκηνοί το όνομα εκεί, καταστρέψει πάντα βασιλέα και λαόν, ός εκτενει την χείρα αυτού αλλάξει ή αφανίσει τον οικον του Θεού τον εν Ιερουσαλήμ. εγώ Δαρείος έθηκα γνώμην· επιμελώς έσται».

Β Εσδ. 6,12 Και ο Θεός, του οποίου το Ονομα εκεί κατοικεί, θα καταστρέψη κάθε βασιλέα και λαόν, ο οποίος θα απλώση το χέρι του να αλλάξη απλώς η, πολύ περισσότερο, να καταστρέψη εντελώς τον ναόν του Θεού, τον εις την Ιερουσαλήμ. Εγώ ο Δαρείος εξέδωσα την απόφασιν και διαταγήν αυτήν και πρέπει να εφαρμοσθή με επιμέλειαν”.

Β Εσδ. 6,13 Τότε Θανθαναΐ ο έπαρχος πέραν του ποταμού, Σαθαβουζαναΐ και οι σύνδουλοι αυτού, προς ό απέστειλε Δαρείος ο βασιλεύς, ούτως εποίησαν επιμελώς.

Β Εσδ. 6,13 Τότε ο Θανθαναΐ ο διοικητής των χωρών, που ευρίσκοντο πέραν του ποταμού Ευφράτου, ο Σαθαβουζαναΐ και οι σύντροφοί των, έπραξαν με κάθε επιμέλειαν ο,τι περιελάμβανεν η διαταγή του βασιλέως, την οποίαν είχαν αποστείλει προς αυτούς ο βασιλεύς Δαρείος.

Β Εσδ. 6,14 και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων οικοδομούσαν και οι Λευίται εν προφητεία Αγγαίου του προφήτου και Ζαχαρίου υιού Αδδώ και ανωκοδόμησαν και κατηρτίσαντο από γνώμης Θεού Ισραήλ και από γνώμης Κύρου και Δαρείου και Αρθασασθά βασιλέων Περσών.

Β Εσδ. 6,14 Τότε οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων και οι Λευίται ανοικοδομούσαν τον ναόν, ενισχυόμενοι και ενθουσιαζόμενοι με τα κηρύγματα του προφήτου Αγγαίου και του προφήτου Ζαχαρίου, υιού του Αδδώ. Ανοικοδόμησαν, λοιπόν, και απεπεράτωσαν τον ναόν, σύμφωνα με την εντολήν του Θεού του Ισραήλ και κατόπιν διαταγής των βασιλέων των Περσών Κυρου και Δαρείου και Αρταξέρξου.

Β Εσδ. 6,15 και ετέλεσαν τον οικον τούτον έως ημέρας τρίτης μηνός Αδάρ, ό εστιν έτος έκτον της βασιλείας Δαρείου του βασιλέως.

Β Εσδ. 6,15 Ετελείωσαν δε τον ναόν τούτον κατά την τρίτην ημέραν του μηνός Αδάρ, του έκτου έτους της βασιλείας του βασιλέως Δαρείου.

Β Εσδ. 6,16 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ, οι ιερείς και οι Λευίται και οι κατάλοιποι υιών αποικεσίας, εγκαινία του οικου του Θεού εν ευφροσύνη.

Β Εσδ. 6,16 Ο Ισραηλιτικός λαός, οι ιερείς, οι Λευίται και όλοι οι Ιουδαίοι, όσοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, έκαμαν το εγκαινία του ναού του Θεού με μεγάλη χαράν και ευφροσύνην.

Β Εσδ. 6,17 και προσήνεγκαν εις τα εγκαινία του οικου του Θεού μόσχους εκατόν, κριούς διακοσίους, αμνούς τετρακοσίους, χιμάρους αιγών υπέρ αμαρτίας υπέρ παντός Ισραήλ δώδεκα εις αριθμόν φυλών Ισραήλ.

Β Εσδ. 6,17 Κατά τα εγκαινία δε του ναού του Θεού προσέφεραν ως θυσίας εκατόν μόσχους, διακοσίους κριούς, τετρακοσίους αμνούς και δώδεκα τράγους, ανάλογα με τον αριθμόν των δώδεκα φυλών του Ισραήλ, προς θυσίαν δια την εξιλέωσιν των αμαρτιών όλων των Ισραηλιτών.

Β Εσδ. 6,18 και έστησαν τους ιερείς εν διαιρέσεσιν αυτών και τους Λευίτας εν μερισμοίς αυτών επί δουλεία Θεού του εν Ιερουσαλήμ κατά την γραφήν βίβλου Μωσή.

Β Εσδ. 6,18 Ωρισαν δε τους ιερείς σύμφωνα με τας ιερατικές των τάξεις, όπως επίσης και τους Λευίτας κατά τα χωριστά αυτών τμήματα, δια να προσφέρουν τας υπηρεσίας των στον Θεόν εκ Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με τον γραπτόν νόμον του Μωυσέως.

Β Εσδ. 6,19 Καί εποίησαν οι υιοί της αποικεσίας το πάσχα τή τεσσαρεσκαίδεκάτη του μηνός του πρώτου.

Β Εσδ. 6,19 Οι Ιουδαίοι που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, εώρτασαν το Πάσχα την δεκάτην τετάρτην ημέραν του πρώτου μηνός.

Β Εσδ. 6,20 ότι εκαθαρίσθησαν οι ιερείς και Λευίται, έως εις πάντες καθαροί, και έσφαξαν το πάσχα τοίς πάσιν υιοίς της αποικεσίας και τοίς αδελφοίς αυτών τοίς ιερεύσι και εαυτοίς.

Β Εσδ. 6,20 Διότι οι ιερείς και οι Λευίται ήσαν καθαροί, είχαν αγνισθή μέχρι και του τελευταίου. Οι Λευίται εθυσίασαν τον

πασχάλιον αμνόν δι' όλους τους Ιουδαίους, που είχαν επιστρέψει από την αιχμαλωσίαν, δια τους αδελφούς των τους ιερείς και δια τον εαυτών των.

Β Εσδ. 6,21 και έφαγον υιοί Ισραήλ το πάσχα, οι από της αποικεσίας και πάς ο χωριζόμενος της ακαθαρσίας εθνών της γής προς αυτούς τού εκζητήσαι Κύριον Θεόν Ισραήλ.

Β Εσδ. 6,21 Έφαγον τότε τον πασχαλινόν αμνόν όχι μόνον οι Ισραηλίται, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, αλλά και όλοι εκείνοι οι οποίοι εχωρίσθησαν από τους μολυσμούς των εθνικών λαών της χώρας αυτής και είχαν ενωθή με τους ισραηλίτας, δια να προσεύχωνται και λατρεύουν Κυριον τον Θεόν του Ισραήλ.

Β Εσδ. 6,22 και εποίησαν την εορτήν των αζύμων επτά ημέρας εν ευφροσύνη, ότι εύφρανεν αυτούς Κύριος και επέστρεψε καρδίαν βασιλέως Ασούρ επ αυτούς κραταιώσαι τας χείρας αυτών εν έργοις οίκου τού Θεού Ισραήλ.

Β Εσδ. 6,22 Εώρτασαν με πολλήν χαράν την εορτήν των αζύμων επί επτά ημέρας, διότι τους εύφρανεν ο Κυριος, ο οποίος μετέστρεψεν ευμένως την καρδίαν του βασιλέως των Περσών υπέρ αυτών και ενίσχυσε τα χέρια των στο έργον της ανοικοδομήσεως του ναού, οίκου του Θεού του ισραηλιτικού λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Β Εσδ. 7,1 Καί μετά τα ρήματα ταύτα εν βασιλεία Αρθασασθά βασιλέως Περσών ανέβη Έσδρας υιός Σαραίου, υιού Αζαρίου, υιού Χελκία,

Β Εσδ. 7,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, επί της βασιλείας του Αρταξέρξου βασιλέως των Περσών ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ ο Έσδρας, υιός του Αζαρία, υιού του Χελκία,

Β Εσδ. 7,2 υιού Σελούμ, υιού Σαδδούκ, υιού Αχιτώβ,

Β Εσδ. 7,2 υιού του Σελούμ, υιού του Σαδδούκ, υιού του Αχιτώβ,

Β Εσδ. 7,3 υιού Σαμαρία, υιού Εσριά, υιού Μαρεώθ,

Β Εσδ. 7,3 υιού του Σαμαρία, υιού του Εσριά, υιού του Μαρεώθ,

Β Εσδ. 7,4 υιού Ζαράϊα, υιού Οζίου, υιού Βοκκί,

Β Εσδ. 7,4 υιού του Ζαράϊα, υιού του Οζίου υιού του Βοκκί,

Β Εσδ. 7,5 υιού Αβισουέ, υιού Φινεές, υιού Ελεάζαρ, υιού Ααρών τού ιερέως τού πρώτου·

Β Εσδ. 7,5 υιού του Αβισουέ, υιού του Φινεές, υιού του Ελεάζαρ, υιού του Ααρών του πρώτου αρχιερέως των Ισραηλιτών.

Β Εσδ. 7,6 αυτός Έσδρας ανέβη εκ Βαβυλώνας, και αυτός γραμματεύς ταχύς εν νόμω Μωυσή, ον έδωκε Κύριος ο Θεός Ισραήλ, και έδωκεν αυτώ ο βασιλεύς, ότι χείρ Κυρίου Θεού αυτού επ αυτόν εν πάσιν, οίς εζήτει αυτός.

Β Εσδ. 7,6 Αυτός λοιπόν ο Έσδρας, σοφός και ικανός γραμματεύς στον νόμον του Μωϋσέως, τον οποίον ο Θεός του Ισραήλ είχε δώσει, επανήλθεν από την Βαβυλώνα εις την Ιερουσαλήμ. Επειδή δε το προστατευτικόν χέρι Κυρίου του Θεού ήτο μαζί του, ο βασιλεύς έδωκεν εις αυτόν ο,τι αυτός του εζήτησε.

Β Εσδ. 7,7 και ανέβησαν από των υιών Ισραήλ και από των ιερέων και από των Λευιτών και οι άδοντες και οι πυλωροί και οι Ναθινίμ εις Ιερουσαλήμ εν έτει εβδόμω τώ Αρθασασθά τώ βασιλεί.

Β Εσδ. 7,7 Τότε δε και πολλοί άλλοι από τους Ισραηλίτας, από τους ιερείς, από τους Λευίτας, από τους ψάλτας, από τους θυρωρούς, από τους νεωκόρους, επανήλθαν εις την Ιερουσαλήμ κατά το έβδομον έτος της βασιλείας του βασιλέως Αρταξέρξου.

Β Εσδ. 7,8 και ήλθοσαν εις Ιερουσαλήμ τώ μηνί τώ πέμπτω, τούτο το έτος έβδομον τώ βασιλεί·

Β Εσδ. 7,8 Εφθασαν δε αυτοί εις την Ιερουσαλήμ κατά τον πέμπτον μήνα του εβδόμου έτους της βασιλείας του Αρταξέρξου.

Β Εσδ. 7,9 ότι εν μια τού μηνός τού πρώτου αυτός θεμελίωσε την ανάβασιν την από Βαβυλώνας, εν δε τή πρώτη τού μηνός τού πέμπτου ήλθοσαν εις Ιερουσαλήμ, ότι χείρ Θεού αυτού ήν αγαθή επ αυτόν.

Β Εσδ. 7,9 Ο Έσδρας και οι ακολουθούντες αυτόν κατά την πρώτην ημέραν του πρώτου μηνός ξεκίνησαν από την Βαβυλώνα και ήλθαν εις την Ιερουσαλήμ κατά την πρώτην ημέραν του πέμπτου μηνός ασφαλείς, διότι το προστατευτικόν χέρι του Θεού ήτο μαζί με τον Έσδραν.

Β Εσδ. 7,10 ότι Έσρας έδωκεν εν καρδία αυτού ζητήσαι τον νόμον και ποιείν και διδάσκειν εν Ισραήλ προστάγματα και κρίματα.

Β Εσδ. 7,10 Τούτο δε, διότι ο Έσδρας είχαν αφοσιωθή με όλην του την καρδίαν εις την έρευναν και την μελέτην του Νομου, αφ' ενός μεν δια να τον εφαρμόζη αυτός, αφ' ετέρου δε δια να διδάσκη στον ισραηλιτικόν λαόν τας εντολάς και τας διαταγάς του Νομου αυτού.

Β Εσδ. 7,11 Καί αύτη η διασάφησις τού διατάγματος, ού έδωκεν Αρθασασθά τώ Έσδρα τώ ιερεί τώ γραμματεί βιβλίου λόγων εντολών Κυρίου και προσταγμάτων αυτού επί τον Ισραήλ·

Β Εσδ. 7,11 Αυτό δε είναι το περιεχόμενον της διαταγής, την οποίαν ο Αρταξέρξης έδωκεν στον Έσδραν, τον ιερέα και γραμματέα, τον βαθύν γνώστην του βιβλίου του Νομου, όπου περιέχονται οι λόγοι, αι εντολαί και τα προστάγματα του Κυρίου προς τον ισραηλιτικόν λαόν·

Β Εσδ. 7,12 «Αρθασασθά βασιλεύς βασιλέων Έσδρα γραμματεί νόμου Κυρίου τού Θεού τού ουρανού· τετέλεσθαι λόγος και η απόκρισις.

Β Εσδ. 7,12 "Εγώ ο Αρταξέρξης, ο βασιλεύς των βασιλέων, προς τον Έσδραν τον γραμματέα, τον βαθύν γνώστην του νόμου Κυρίου του Θεού του ουρανού. Θεωρείται τετελεσμένον πλέον γεγονός ο λόγος μου αυτός.

Β Εσδ. 7,13 απ εμού ετέθη γνώμη ότι πάς ο εκουσιαζόμενος εν βασιλεία μου από λαού Ισραήλ και ιερέων και Λευιτών πορευθήναι εις Ιερουσαλήμ, μετά σου πορευθήναι.

Β Εσδ. 7,13 Εγώ έδωσα διαταγήν, ώστε καθένας από τον ισραηλιτικόν λαόν, είτε λαϊκός είτε ιερεύς η Λευίτης είναι, ο οποίος ευρίσκεται στο βασιλειόν μου και επιθυμεί να μεταβή εις την Ιερουσαλήμ, ας έλθη μαζί σου.

Β Εσδ. 7,14 από προσώπου τού βασιλέως και των επτά συμβούλων απεστάλη επισκέψασθαι επί την Ιουδαίαν και εις Ιερουσαλήμ νόμω Θεού αυτών τώ εν χειρί σου

Β Εσδ. 7,14 Εκ μέρους του βασιλέως και των επτά συμβούλων του απεστάλη διαταγή, να εποπτεύσης εις την Ιουδαίαν και εις την Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με του Θεού τον νόμον, ο οποίος ευρίσκεται εις τα χέρια σου,

Β Εσδ. 7,15 και εις οίκον Κυρίου αργύριον και χρυσίον, ό ο βασιλεύς και οι σύμβουλοι εκουσιάσθησαν τώ Θεώ τού Ισραήλ τώ εν Ιερουσαλήμ κατασκευούντι,

Β Εσδ. 7,15 να φέρετε στον ναόν αυτόν του Κυρίου άργυρον και χρυσόν, τον οποίον ο βασιλεύς και οι επτά σύμβουλοί του προθύμως και αυτοπροαιρέτως αφιέρωσαν στον Θεόν του ισραηλιτικού λαού, του κατοικούντος εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,16 και πάν αργύριον και χρυσίον, ό,τι εάν εύρης εν πάση χώρα Βαβυλώνος μετά εκουσιασμού τού λαού και ιερέων των εκουσιαζομένων εις οίκον Θεού τον εν Ιερουσαλήμ,

Β Εσδ. 7,16 Επίσης να δεχθής και κάθε άργυρον και χρυσόν, τον οποίον θα εύρης εις όλην την επαρχίαν της Βαβυλώνος από τας αυτοπροαιρέτους προσφοράς του λαού σου και των ιερέων, οι οποίοι θεληματικώς και προθύμως θα προσφέρουν αυτά στον ναόν του Κυρίου, εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,17 και πάντα προσπορευόμενον τούτον ετοιμώς ένταξον εν βιβλίω τούτω, μόσχους, κριούς, αμνούς και θυσίας αυτών και σπονδάς αυτών, και προσοίσεις αυτά επί τού θυσιαστηρίου τού οίκου τού Θεού υμών τού εν Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,17 Καθε τέτοιαν εισφοράν αμέσως θα την καταγράψης στο καθωρισμένον βιβλίον και να αγοράσης μόσχους, κριούς, αμνούς και ο,τι άλλο χρειάζεται δια τας αναιμάκτους θυσίας και σπονδάς και να προσφέρης αυτά στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων του ναού του Θεού, του κατοικούντος εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,18 και ει τι επί σε και τους αδελφούς σου αγαθυνθή εν καταλοίπω τού αργυρίου και τού χρυσίου ποιήσαι, ως αρεστόν τώ Θεώ υμών ποιήσατε.

Β Εσδ. 7,18 Με το υπόλοιπον δε αργύριον και χρυσίον κάμετε ο,τι συ και οι αδελφοί σου νομίζετε καλόν και όπως είναι αρεστόν στον Θεόν σας.

Β Εσδ. 7,19 και τα σκεύη τα διδόμενά σοι εις λειτουργίαν οίκου Θεού παράδος ενώπιον τού Θεού εν Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,19 Και τα ιερά σκεύη, τα οποία παρεδόθησαν εις σε, δια να χρησιμοποιηθούν στον ναόν του Θεού, παράδωσέ τα στον ναόν του Θεού, ενώπιον του Θεού, του εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,20 και κατάλοιπον χρείας οίκου Θεού σου, ό αν φανή σοι δούναι, δώσεις από οίκων γάζης βασιλέως

Β Εσδ. 7,20 Και ο,τι άλλο νομίζεις συ ότι θα χρειασθή, να δοθή στον ναόν του Θεού σου, θα το δώσης, αφού το πάρης από το θησαυροφυλάκιον του βασιλέως

Β Εσδ. 7,21 και απ εμού. εγώ Αρθασασθά βασιλεύς έθηκα γνώμην πάσαις ταίς γάζαις ταίς εν πέρα τού ποταμού, ότι πάν, ό αν αιτήση υμάς Έδρας ο ιερεύς και γραμματεύς τού Θεού τού ουρανού, ετοιμώς γινέσθω,

Β Εσδ. 7,21 και από εμέ προσωπικώς. Εγώ, ο βασιλεύς Αρταξέρξης, εξέδωσα αυτήν την διαταγήν προς όλους τους θησαυροφύλακάς μου, οι οποίοι ευρίσκονται εις τας πέραν του ποταμού Ευφράτου χώρας. Καθε τι, που θα ζητήση από σας ο ιερεύς Εσδρας, ο γραμματεύς αυτός και βαθύς γνώστης του νόμου του Θεού του ουρανού, να γίνη με ακρίβειαν.

Β Εσδ. 7,22 έως αργυρίου ταλάντων εκατόν και έως πυρού κόρων εκατόν και έως οίνου βατών εκατόν και έως ελαίου βατών εκατόν και άλας ου ουκ έστι γραφή.

Β Εσδ. 7,22 Να του δοθούν μέχρις εκατόν αργυρά τάλαντα, εκατόν κόροι σίτου, εκατόν βάτοι οίνου, εκατόν βάτοι ελαίου και αλάτι, όσον αυτός θα θελήση.

Β Εσδ. 7,23 πάν ό εστιν εν γνώμη Θεού τού ουρανού, γινέσθω. προσέχετε μη τις επιχειρήση εις τον οίκον Θεού τού ουρανού, μη ποτε γένηται οργή επί την βασιλείαν τού βασιλέως και των υιών αυτού.

Β Εσδ. 7,23 Καθε τι, το οποίον ήθελε διαταχθή από τον Θεόν του ουρανού, πρέπει να γίνη. Προσέχετε, μήπως κανένας από σας επιχειρήση να κάμη κάτι κακόν εναντίον του ναού του Θεού του ουρανού, δια να μη εκσπάση η οργή του Θεού εναντίον της βασιλείας, εμού του βασιλέως και των τέκνων μου.

Β Εσδ. 7,24 και υμίν εγνώρισται εν πάσι τοίς ιερεύσι και τοίς Λευίταις, άδουσι, πυλωροίς, Ναθινίμ και λειτουργοίς οίκου Θεού τούτο, φόρος μη έστω σοι, ουκ εξουσιάζεις καταδουλούσθαι αυτούς.

Β Εσδ. 7,24 Επί πλέον σας καθιστώ γνωστόν και τούτο, ότι όλοι οι ιερείς και οι Λευίται και οι ψάλται και οι θυρωροί και οι νεωκόροι και οι άλλοι υπηρέται του ναού είναι απηλλαγμένοι από κάθε φορολογίαν. Ούτε με κανένα άλλον τρόπον θα επιβαρύνετε και θα καταδουλώνετε αυτούς.

Β Εσδ. 7,25 και συ, Έσδρα, ως η σοφία τού Θεού εν χειρί σου, κατάστησον γραμματείς και κριτάς, ίνα ώσι κρίνοντες παντί τώ λαώ εν πέρα τού ποταμού πάσι τοίς ειδόσι νόμον τού Θεού σου, και τώ μη ειδότι γνωριείτε.

Β Εσδ. 7,25 Και συ, Εσδρα, όπως θα σε φωτίξη η πλούσια σοφία του Θεού, με την οποίαν είσαι προικισμένος, να διορίσης γραμματείς και δικαστάς, δια να δικάζουν όλον τον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος ευρίσκεται πέραν από τον Ευφράτην ποταμόν και γνωρίζει τον νόμον του Θεού σου. Επί πλέον δε να φροντίσης, ώστε και εκείνοι που δεν γνωρίζουν τον νόμον του Θεού να τον μάθουν.

Β Εσδ. 7,26 και πάς, ός αν μη ή ποιών νόμον τού Θεού και νόμον τού βασιλέως ετοιμώς, το κρίμα έσται γινόμενον εξ αυτού, εάν τε εις θάνατον εάν τε εις παιδείαν εάν τε εις ζημίαν τού βίου εάν τε εις παράδοσιν».

Β Εσδ. 7,26 Καθένας δε, που δεν θα εκτέλεση τον νόμον του Θεού και τον νόμον του βασιλέως προθύμως, θα ανακριθή και θα καταδικασθή αμέσως η εις θάνατον η εις άλλην τιμωρίαν η εις χρηματικόν πρόστιμον, η εις φυλάκισιν”.

Β Εσδ. 7,27 Ευλογητός Κύριος ο Θεός των πατέρων ημών, ός έδωκεν εν καρδιά τού βασιλέως ούτως, τού δοξάσαι τον οίκον Κυρίου τον εν Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,27 Ευλογημένος ας είναι Κυριος ο Θεός των πατέρων μας, ο οποίος ενέβαλεν εις την καρδίαν του βασιλέως τέτοια αισθήματα και τέτοιες ευμενείς διαθέσεις, δια να δοξασθή ο ναός του Κυρίου, ο εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 7,28 και επ εμέ έκλινεν έλεος εν οφθαλμοίς τού βασιλέως και των συμβούλων αυτού και πάντων των αρχόντων τού βασιλέως των επηρμένων. και εγώ εκραταιώθην ως χειρ Θεού η αγαθή επ εμέ, και συνήξα από Ισραήλ άρχοντας αναβήναι μετ εμού.

Β Εσδ. 7,28 Δοξασμένος ας είναι ο Θεός, ο οποίος κατήθυνε ευμενείς προς εμέ τους οφθαλμούς του βασιλέως και των συμβούλων του και όλων των αρχόντων του βασιλέως, που κατέχουν μεγάλα αξιώματα. Έτσι δε και εγώ ενισχύθην, διότι το αγαθόν και προστατευτικόν χέρι του Θεού ήτο επάνω μου. Συνεκέντρωσα, λοιπόν τότε τους αρχηγούς του ισραηλιτικού λαού, δια να επανέλθουν και αυτοί μαζί με εμέ εις την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Β Εσδ. 8,1 Καί ούτοι οι άρχοντες πατριών αυτών, οι οδηγοί αναβαίνοντες μετ εμού εν βασιλεία Αρθασασθά τού βασιλέως Βαβυλώνος:

Β Εσδ. 8,1 Αυτοί δε είναι οι άρχοντες των οικογενειών, οι οδηγοί, οι οποίοι μαζί με εμέ επανήλθαν εις την Ιερουσαλήμ επί

της βασιλείας του Αρταξέρξου βασιλέως της Βαβυλώνας.

Β Εσδ. 8,2 από υιών Φινεές, Γηρσών· από υιών Ιθάμαρ, Δανιήλ· από υιών Δαβίδ, Αττούς·

Β Εσδ. 8,2 Από τους απογόνους του Φινεές, ο Γηρσών· από του απογόνους του Ιθάμαρ ο Δανιήλ· από τους απογόνους του Δαβίδ ο Αττούς,

Β Εσδ. 8,3 από υιών Σαχανία και από υιών Φόρος, Ζαχαρίας και μετ αυτού το σύστρεμμα εκατόν και πενήκοντα·

Β Εσδ. 8,3 από την γενεάν του Σαχανία και από του απογόνους του Φορος, ήσαν ο Ζαχαρίας και οι μαζί με αυτόν, εν συνόλω εκατόν πενήκοντα.

Β Εσδ. 8,4 από υιών Φαάθ Μωάβ, Ελιανά υιός Σαραΐα και μετ αυτού διακόσιοι τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,4 Από τους υιούς Φαάθ Μωάβ, ο Ελιανά υιός του Σαραΐα, και μαζί με αυτόν διακόσιοι άρρενες.

Β Εσδ. 8,5 και από υιών Ζαθόης, Σεχενίας υιός Αζιήλ και μετ αυτού τριακόσια τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,5 Από τους απογόνους του Ζαθόης ήσαν Σεχενίας υιός του Αζιήλ και μαζί με αυτόν τριακόσιοι άρρενες.

Β Εσδ. 8,6 και από των υιών Αδίν, Ωβήθ υιός Ιωνάθαν και μετ αυτού πενήκοντα τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,6 Από του απογόνους του Αδίν ήταν ο Ωβήθ ο υιός του Ιωνάθαν, και μαζί με αυτόν πενήκοντά άρρενες.

Β Εσδ. 8,7 και από υιών Ηλάμ, Ιεσία υιός Αθελία και μετ αυτού εβδομήκοντα τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,7 Από τους απογόνους του Ηλάμ ήσαν ο Ιεσία υιός του Αθελία και ακόλουθοί του άρρενες εβδομήκοντα.

Β Εσδ. 8,8 και από υιών Σαφατία, Ζαβαδίας υιός Μιχαήλ και μετ αυτού ογδοήκοντα τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,8 Από τους απογόνους του Σοφατία ήσαν ο Ζαδαδίας, υιός του Μιχαήλ και μαζί με αυτόν άρρενες ογδοήκοντα.

Β Εσδ. 8,9 και από υιών Ιωάβ, Αβαδία υιός Ιεϊήλ και μετ αυτού διακόσιοι δεκαοκτώ τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,9 Από τους απογόνους του Ιωαβ ήσαν ο Αβαδία υιός του Ιεϊήλ και μαζί με αυτόν διακόσιοι δέκα οκτώ άρρενες.

Β Εσδ. 8,10 και από των υιών Βαανί, Σελιμούθ υιός Ιωσεφία και μετ αυτού εκατόν εξήκοντα τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,10 Από τους απογόνους του Βανί ήσαν ο Σελιμούθ υιός του Ιωσεφία και μαζί με αυτόν άρρενες εκατόν εξήκοντα.

Β Εσδ. 8,11 και από υιών Βαβί, Ζαχαρίας υιός Βαβί και μετ αυτού εικοσιοκτώ τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,11 Από τους απογόνους του Βαβί ήσαν ο Ζαχαρίας υιός του Βαβί και μαζί με αυτόν άρρενες είκοσι οκτώ.

Β Εσδ. 8,12 και από υιών Ασγάδ, Ιωανάν υιός Ακκατάν και μετ αυτού εκατόν δέκα τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,12 Από τους απογόνους του Ασγάδ ήσαν ο Ιωανάν υιός του Ακκατάν και μαζί με αυτόν άρρενες εκατόν δέκα.

Β Εσδ. 8,13 και από υιών Αδωνικάμ έσχατοι και ταύτα τα ονόματα αυτών· Ελιφαλάτ, Ιεήλ και Σαμαΐα και μετ αυτών εξήκοντα τα αρσενικά·

Β Εσδ. 8,13 Από τους απογόνους του Αδωνικάμ ήσαν οι τελευταίοι και έφεραν τα ονόματα Ελιφαλάτ, Ιεήλ, Σαμαΐας και μαζί με αυτούς ήσαν εξήκοντα άρρενες.

Β Εσδ. 8,14 και από υιών Βαγουαΐ, Ουθαΐ και Ζαβούδ και μετ αυτού εβδομήκοντα τα αρσενικά.

Β Εσδ. 8,14 Από τους απογόνους του Βαγουαΐ, ο Ουθαΐ, ο Ζαβούδ και μαζί με αυτούς εβδομήκοντα άρρενες.

Β Εσδ. 8,15 Καί συνήξα αυτούς προς τον ποταμόν τον ερχόμενον προς τον Ενί, και παρενεβάλομεν εκεί ημέρας τρεις, και συνήκα εν τώ λαώ και εν τοίς ιερεύσι, και από υιών Λεβί ουχ εύρον εκεί.

Β Εσδ. 8,15 Συνεκέντρωσα αυτούς πλησίον του ποταμού, ο οποίος χύνεται στον Ενι. Εκεί κατεσκηνώσαμεν επί τρεις ημέρας. Παρατήρησα όμως και ανετήφθην, ότι μεταξύ του λαού δεν ευρήκα εκεί αρκετούς από τους ιερείς και τους Λευίτας.

Β Εσδ. 8,16 και απέστειλα τώ Ελεάζαρ, τώ Αριήλ, τώ Σεμεΐα και τώ Αλωνάμ και τώ Ιαρίβ και τώ Ελνάθαμ και τώ Νάθαν και τώ Ζαχαρία και τώ Μεσολλάμ και τώ Ιωαρίμ και τώ Ελνάθαν συνίοντας.

Β Εσδ. 8,16 Τότε έστειλα και προσεκάλεσα συνετούς ανθρώπους, τον Ελεάζαρ, τον Αριήλ, τον Σεμεΐαν, τον Αλωνάμ, τον Ιαρίβ, τον Ελνάθαμ, τον Ναθαν, τον Ζαχαρίαν, τον Μεσολλάμ, τον Ιωαρίμ και τον Ελνάθαν.

Β Εσδ. 8,17 και εξήνεγκα αυτούς επί άρχοντας εν αργυρίω τού τόπου και έθηκα εν στόματι αυτών λόγους λαλήσαι προς τους αδελφούς αυτών τους ναθινίμ εν αργυρίω τού τόπου τού ενέγκα υμίν άδοντας εις οίκον Θεού ημών.

Β Εσδ. 8,17 Έφερα αυτούς και τους παρουσίασα στους άρχοντας, οι οποίοι ευρίσκοντο εις ένα τόπον που λέγεται "Αργύριον", και τους ωδήγησα τι να είπουν προς τους αδελφούς των, τους υπηρέτας του ναού, οι οποίοι επίσης ευρίσκοντο στον ίδιον τόπον, που λέγεται "Αργύριον", ώστε να φέρουν προς ημάς ψάλτας δια τον ναόν μας.

Β Εσδ. 8,18 και ήλθωσαν ημίν, ως χείρ Θεού ημών αγαθή εφ ημάς, ανήρ Σαχών από υιών Μοολί, υιού Λεβί, υιού Ισραήλ· και αρχήν ήλθον οι υιοί αυτού και αδελφοί αυτού δεκαοκτώ·

Β Εσδ. 8,18 Και, καθώς το προστατευτικόν αγαθοποιόν χέρι του Θεού ήτο μαζί μας, ήλθεν ανήρ ονόματι Σαχών, από τους απογόνους Μοολί, απογόνους του Λεβι, υιού του Ιακώβ. Ο Σαχών ήλθεν επί κεφαλής των δέκα οκτώ υιών και αδελφών του.

Β Εσδ. 8,19 και τον Ασεβία και τον Ισαΐα από των υιών Μεραρί, αδελφοί αυτού και υιοί αυτού είκοσι·

Β Εσδ. 8,19 Ηλθεν επίσης και ο Ασεβία και μαζί με αυτόν ο Ισαΐα, από τους απογόνους του Μεραρί, οι αδελφοί του και οι υιοί του, είκοσι εν όλω.

Β Εσδ. 8,20 και από των ναθινίμ, ών έδωκε Δαβίδ και οι άρχοντες εις δουλειάν των Λευιτών, ναθινίμ διακόσιοι είκοσι· πάντες συνήχθησαν εν ονόμασι.

Β Εσδ. 8,20 Από τους υπηρέτας του ναού, τους οποίους κατ' αρχήν είχε δώσει ο Δαβίδ και οι αρχηγοί εις εξυπηρέτησα των Λευιτών δια τα έργα του ναού, διακόσιοι είκοσι υπηρέται. Ολοι αυτοί συνεκεντρώθησαν ονομαστικώς.

Β Εσδ. 8,21 και εκάλεσα εκεί νηστείαν επί τον ποταμόν Αουέ τού ταπεινωθήναι ενώπιον τού Θεού ημών, ζητήσαι παρ αυτού οδόν ευθείαν ημίν και τοίς τέκνοις ημών και πάση τή κτίσει ημών.

Β Εσδ. 8,21 Εκεί, πλησίον του ποταμού Αουέ, ώρισα νηστείαν, δια να ταπεινωθώμεν ενώπιον του Θεού μας και να παρακαλέσωμεν αυτόν να μας οδηγήση ασφαλείς στον δρόμον μας, ημάς, τα παιδιά μας και κάθε τι που ευρίσκοτο υπό την κατοχήν μας.

Β Εσδ. 8,22 ότι ήσχύνθην αιτήσασθαι παρά τού βασιλέως δύναμιν και ιππείς σώσαι ημάς από εχθρού εν τή οδώ, ότι είπαμεν τώ βασιλεί λέγοντες· χείρ τού Θεού ημών επί πάντας τους ζητούντας αυτόν εις αγαθόν, και κράτος αυτού και θυμός αυτού επί πάντας τους εγκαταλείποντας αυτόν.

Β Εσδ. 8,22 Ησθάνθην δε εντροπήν να ζητήσω από τον βασιλέα στρατιωτικήν δύναμιν και ιππείς, δια να μας περιφρουρήσουν από ενδεχομένους εχθρούς στον δρόμον· τούτο δε, επειδή είπαμεν και ετονίσαμεν στον βασιλέα, ότι το χέρι του Θεού μας προστατεύει προς το αγαθόν όλους εκείνους, οι οποίοι τον λατρεύουν, ενώ η δύναμις του και η οργή του

στρέφεται εναντίον όλων εκείνων, που τον εγκαταλείπουν και τον περιφρονούν.

B Εσδ. 8,23 και ενηστεύσαμεν και εξητήσαμεν παρά τού Θεού ημών περί τούτου, και επήκουσεν ημίν.

B Εσδ. 8,23 Δια τούτο ενηστεύσαμεν και εξητήσαμεν από τον Θεόν μας την προστασίαν του. Αυτός δε ήκουσε την δέησίν μας.

B Εσδ. 8,24 και διέστειλα από αρχόντων των ιερέων δώδεκα, τώ Σαραΐα, τώ Ασαβία και μετ αυτών από αδελφών αυτών δέκα.

B Εσδ. 8,24 Από τους αρχηγούς των ιερέων, εδιάλεξα δώδεκα, δηλαδή τον Σαραΐαν, τον Ασαβιαν, και τους δέκα αδελφούς του, που ήσαν μαζί του.

B Εσδ. 8,25 και έστησα αυτοίς το αργύριον και το χρυσίον και τα σκεύη απαρχής οίκου Θεού ημών, ά ύψωσεν ο βασιλεύς και οι σύμβουλοι αυτού και οι άρχοντες αυτού και πάς Ισραήλ οι ευρισκόμενοι.

B Εσδ. 8,25 Ενώπιόν των εξύγισα το αργύριον και το χρυσίον και παρέδωκα εις αυτούς τα ιερά σκεύη, ως απαρχήν προσφοράς προς τον ναόν του Θεού μας, τα οποία προσέφερον ο βασιλεύς και οι σύμβουλοι του και άλλοι αξιωματικοί του, όπως επίσης και οι Ισραηλίται, οι οποίοι ευρίσκοντο εκεί.

B Εσδ. 8,26 και έστησα επί χείρας αυτών αργυρίου τάλαντα εξακόσια πενήκοντα και σκεύη αργυρά εκατόν και τάλαντα χρυσίου εκατόν

B Εσδ. 8,26 Εξύγισα και παρέδωκα εις τα χέρια τους, εκτός αυτών, και εξακόσια πενήκοντα τάλαντα αργυρίου, εκατόν αργυρά ιερά σκεύη, εκατόν τάλαντα χρυσού,

B Εσδ. 8,27 και καφουρή χρυσοί είκοσι εις την οδόν χαμινίμ χίλιοι και σκεύη χαλκού στίλβοντος αγαθού διάφορα επιθυμητά εν χρυσίω.

B Εσδ. 8,27 είκοσι ποτήρια χρυσά, αξίας χιλίων περίπου δραχμών, και διάφορα σκεύη από λαμποκοπούντα χαλκόν, πολύτιμα σχεδόν όπως και ο χρυσός.

B Εσδ. 8,28 και είπα προς αυτούς: υμείς άγιοι τώ Κυρίω, και τα σκεύη άγια, και το αργύριον και το χρυσίον εκούσια τώ Κυρίω Θεώ πατέρων ημών·

B Εσδ. 8,28 Και είπα προς αυτούς: "σεις εισθε αφιερωμένοι στον Κυριον και τα ιερά επίσης σκεύη είναι αφιερωμένα προς τον Κυριον, όπως και ο χρυσός και ο άργυρος είναι αυτοπροαίρετοι προσφοραί προς τον Κυριον τον Θεόν των πατέρων μας.

B Εσδ. 8,29 αγρυπνείτε και τηρείτε έως στήτε ενώπιον αρχόντων των ιερέων και των Λευιτών και των αρχόντων των πατριών εν Ιερουσαλήμ εις σκηνάς οίκου Κυρίου.

B Εσδ. 8,29 Να εισθε λοιπόν άγρυπνοι και να τα προφυλάξετε, μέχρις ότου παρουσιασθήτε και τα παραδώσετε ενώπιον των αρχόντων του ναού των ιερέων και των Λευιτών και των αρχόντων, που υπάρχουν εις την Ιερουσαλήμ, και τοποθετηθούν εις τα κατάλληλα μέρη του ναού του Κυρίου".

B Εσδ. 8,30 και εδέξαντο οι ιερείς και οι Λευίται σταθμόν τού αργυρίου και τού χρυσίου και των σκευών ενεγκείν εις Ιερουσαλήμ εις οίκον Θεού ημών.

B Εσδ. 8,30 Οι ιερεί και οι Λευίται εξύγισαν και παρέλαβον τον χρυσόν και τον άργυρον, καθώς και τα ιερά σκεύη, δια να τα μεταφέρουν τον ναόν του Θεού μας, εις την Ιερουσαλήμ.

B Εσδ. 8,31 Καί εξήραμεν από τού ποταμού τού Αουέ εν τή δωδεκάτῃ τού μηνός τού πρώτου τού ελθείν εις Ιερουσαλήμ και χείρ Θεού ημών ήν εφ ημίν, και ερύσατο ημάς από χειρός εχθρού και πολεμίου εν τή οδώ.

B Εσδ. 8,31 Εξεκινήσαμεν από τον ποταμόν Αουέ την δωδεκάτην ημέραν του πρώτο μηνός, δια να έλθωμεν εις τα Ιερουσόλυμα. Το προστατευτικό δε χέρι του Θεού ήτο επάνω μας και μας περιεφρούρησεν από τα χέρια των εχθρών και των πολεμίων καθ' όλην την διάρκειαν της πορείας μας.

B Εσδ. 8,32 και ήλθομεν εις Ιερουσαλήμ και εκαθίσαμεν εκεί ημέρας τρεις.

B Εσδ. 8,32 Ετσι δε ήλθομεν εις την Ιερουσαλήμ και ανεπαύθημεν εκεί επί τρεις ημέρας.

B Εσδ. 8,33 και εγενήθη τή ημέρα τή τετάρτη εστήσαμεν το αργύριον και το χρυσίον και τα σκεύη εν οίκω Θεού ημών επί χείρα Μεριμώθ υιού Ουρία τού ιερέως -και μετ αυτού Ελεάζαρ υιός Φινεές και μετ αυτών Ιωζαβάδ υιός Ιησού και Νωαδία υιός Βαναΐα, οι Λευίται-

B Εσδ. 8,33 Κατά την τετάρτην ημέρα εξύγισαμεν και παρεδώσαμεν το αργύριο και το χρυσίον, όπως επίσης και τα ιερά σκεύη που προωρίζοντο δια τον ναόν το Θεού μας, εις τα χέρια του Μεριμώθ, υιού του Ουρία του ιερέως- μαζί με αυτόν ήτο και ο Ελεάζαρ υιός του Φινεές, και μαζί με αυτούς ήσαν ο Ιωζαβάδ υιός του Ιησού, και ο Νωαδία υιός του Βαναΐ οι Λευίται

B Εσδ. 8,34 εν αριθμώ και εν σταθμώ τα πάντα, και εγράφη πάς ο σταθμός. εν τώ καιρώ εκείνω

B Εσδ. 8,34 Όλα δε αυτά εξυγίσθησαν και παρεδόθησαν και ηριθμήθησαν και κατεγράφη το βάρος των εις ειδικόν βιβλίον. Κατά τον καιρόν δε εκείνον

B Εσδ. 8,35 οι ελθόντες εκ της αιχμαλωσίας υιοί της παροικίας προσήνεγκαν ολοκαυτώσεις τώ Θεώ Ισραήλ μόσχους δώδεκα περί παντός Ισραήλ, κριούς ενενηκονταέξ, αμνούς εβδομηκονταεπτά, χιμάρους περί αμαρτίας δώδεκα, τα πάντα ολοκαυτώματα τώ Κυρίω.

B Εσδ. 8,35 οι Ισραηλίται, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν, προσέφεραν ολοκαυτώματα προς τον Θεόν του Ισραήλ δώδεκα μόσχους δια τας αμαρτίας όλων των Ισραηλιτών, εννήκοντα εξ κριούς, εβδομήκοντα επτά αρνία, δώδεκα τράγους, θυσίαν δια τας αμαρτίας των. Όλα αυτά ήσαν θυσίαι ολοκαυτωμάτων προς τον Κυριον.

B Εσδ. 8,36 και εδόσαν το νόμισμα τού βασιλέως τοίς διοικηταίς τού βασιλέως και τοίς επάρχους πέραν τού ποταμού, και εδόξασαν τον λαόν και τον οίκον τού Θεού.

B Εσδ. 8,36 Αυτοί παρέδωσαν επίσης το διάταγμα του βασιλέως στους διοικητάς και σατράπας του βασιλέως, οι οποίοι ευρίσκοντο πέραν από τον ποταμόν Ευφράτην. Αυτοί δε ετίμησαν και εξύψωσαν τον λαόν του Ισραήλ και τον ναόν του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

B Εσδ. 9,1 Καί ως ετελέσθη ταύτα, ήγγισαν προς με οι άρχοντες λέγοντες: ουκ εχωρίσθη ο λαός Ισραήλ και οι ιερείς και οι Λευίται από λαών των γαιών εν μακρύμμασιν αυτών, τώ Χανανί, ο Εθί, ο Φερεζί, ο Ιεβουσί, ο Αμμωνί, ο Μωαβί και ο Μοσερί και ο Αμορί,

B Εσδ. 9,1 Αφού ετελείωσαν όλα αυτά, με επλησίασαν οι άρχοντες και μου είπαν: "ο ισραηλιτικός λαός, όπως επίσης και οι

ιερείς και οι Λευίται, δεν εχωρίσθησαν από τους λαούς των χωρών αυτών και ακολουθούν τα βδελυρά ειδωλολατρικά έθιμα των Χαναναίων, των Εθαιών, των Φερεζαίων, των Ιεβουσαίων, των Αμμωνιτών, των Μωαβιτών, των Μοσεραίων και των Αμορραίων, που απομακρύνουν από τον Θεόν.

Β Εσδ. 9,2 ότι ελάβοσαν από θυγατέρων αυτών εαυτοίς και τοίς υιοίς αυτών, και παρήχθη σπέρμα το άγιον εν λαοίς των γαιών, και χείρ των αρχόντων εν τή ασυνθεσία ταύτη εν αρχή

Β Εσδ. 9,2 Διότι, έλαβον ως συζύγους, δια τον εαυτόν των και δια τα παιδιά των, από τας θυγατέρας των ειδωλολατρικών λαών. Και έτσι ανεμίχθη το άγιον σπέρμα των Ιουδαίων με τους λαούς των χωρών αυτών. Πρώτοι δε έκαμαν αρχήν εις την ασύνετον αυτήν πράξιν οι άρχοντές μας”.

Β Εσδ. 9,3 και ως ήκουσα τον λόγον τούτον, διέρηξα τα ιμάτιά μου και επαλλόμην και έτιλλον από των τριχών της κεφαλής μου και από τού πάγωνός μου και εκαθήμην ηρεμάζων.

Β Εσδ. 9,3 Όταν ήκουσα τον λόγον αυτόν, έσχισα τα ενδύματά μου, έτρεμα ολόκληρος και αποσπούσα τρίχας από την κεφαλήν και τον πάγωνά μου και εκάθισα βαθύτατα λυπημένος και αμίλητος.

Β Εσδ. 9,4 και συνήχθησαν προς με πάς ο δικώκων λόγον Θεού Ισραήλ επί ασυνθεσία της αποικίας, καγώ καθήμενος ηρεμάζων έως της θυσίας της εσπερινής.

Β Εσδ. 9,4 Κοντά μου δε συνεκεντρώθησαν και εκείνοι, οι οποίοι φροντίζουν δια την γνώσιν και την τήρησιν των εντολών του Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, περίλυποι και αυτοί δια την παράβασιν αυτήν των Ιουδαίων, που είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν. Εγώ δε εξακολουθούσα να κάθωμαι αφίλητος και κατάπληκτος από την λύπην έως την εσπερινήν θυσίαν.

Β Εσδ. 9,5 και εν θυσία τή εσπερινή ανέστην από ταπεινώσεώς μου· και εν τώ διαρήξαι με τα ιμάτιά μου και επαλλόμην και κλίνω επί τα γόνατά μου και εκπετάζω τας χείράς μου προς Κύριον τον Θεόν

Β Εσδ. 9,5 Κατά την εσπερινήν θυσίαν εσηκώθηκα από την κατάστασιν αυτήν της εντροπής και της οδύνης με σχισμένα τα ιμάτιά μου, έτρεμα ολόκληρος, έκλινα τα γόνατά μου και ύψωσα τα χέρια μου προς Κυριον τον Θεόν.

Β Εσδ. 9,6 και είπα· Κύριε, ησχύνθην και ενετρόπην τού υψώσαι, Θεέ μου, το πρόσωπόν μου προς σε, ότι αι ανομιαί ημών επληθύνθησαν υπέρ κεφαλής ημών και αι πλημμέλειαι ημών εμεγαλύνθησαν έως εις τον ουρανόν.

Β Εσδ. 9,6 Και είπα· “Κυριε, αισχύνην και εντροπήν ησθάνθην να υψώσω το πρόσωπόν μου προς σε, ω Θεέ μου, διότι αι ανομιαί μας επληθύνθησαν τόσο πολύ, ώστε σαν θάλασσα μας επλημμύρισαν επάνω από τα κεφάλια μας, τα δε σφάλματά μας είναι τόσο μεγάλα, ώστε έφθασαν έως στον ουρανόν.

Β Εσδ. 9,7 από ημερών πατέρων ημών εσμεν εν πλημμελεία μεγάλη έως της ημέρας ταύτης· και εν ταις ανομίαις ημών παρεδόθημεν ημείς και οι βασιλείς ημών και οι υιοί ημών εν χειρί βασιλέων των εθνών εν ρομφαία και εν αιχμαλωσία και εν διαρπαγή και εν αισχύνη προσώπου ημών ως η ημέρα αύτη.

Β Εσδ. 9,7 Από της εποχής τή πατέρων μας μέχρι της ημέρας αυτής ευρισκόμεθα υπό την κυριαρχίαν μεγάλης αμαρτίας.

Δια τας αμαρτίας μας δε αυτές παρεδόθημεν ημείς και οι βασιλείς μας και τα παιδιά μας εις τα χέρια των βασιλέων διαφόρων εθνών, άλλοι μεν δια να σφαγούν με ρομφαίαν, άλλοι δια να απαχθούν εις αιχμαλωσίαν, άλλοι δια να γίνουν θύματα λεηλασιών και γενικώς είμεθα εξευτελισμένοι και εξουθενωμένοι μέχρι της ημέρας αυτής.

Β Εσδ. 9,8 και νύν επιεικέυσατο ημίν ο Θεός ημών τού καταλιπέιν ημάς εις σωτηρίαν και δούναι ημίν στήριγμα εν τόπω αγιάσματος αυτού τού φωτίσαι οφθαλμούς ημών και δούναι ζωοποίησιν μικράν εν τή δουλεία ημών.

Β Εσδ. 9,8 Τώρα όμως συ ο Θεός μας, έδειξες επιείκειαν προς ημάς και ηυδόκησες να διασωθή ένα υπόλοιπον από το έθνος μας, το οποίον αφήκες και έδωσες εις ημάς ως στήριγμα τι ιερών τούτων τόπων. Ωστε συ, ο Κυριος να φώτισης τους οφθαλμούς μας και να δώσης μίαν αναζωογόνησιν από την δουλείαν, εις την οποίαν ευρέθημεν.

Β Εσδ. 9,9 ότι δούλοι εσμεν, και εν τή δουλεία ημών ουκ εγκατέλιπεν ημάς Κύριος ο Θεός ημών και έκλινεν εφ ημάς έλεος ενώπιον βασιλέων Περσών δούναι ημίν ζωοποίησιν τού υψώσαι αυτούς τον οικον τού Θεού ημών και αναστήσαι τα έρημια αυτής και τού δούναι ημίν φραγμόν εν Ιούδα και Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 9,9 Εγίναμεν δούλοι, αλλά Κυριος ο Θεός μας δεν μας εγκατέλιπεν εις την δουλείαν αυτήν, διότι ενέβαλεν εις την καρδίαν των βασιλέων των Περσών ευσπλαγχνίαν προς ημάς, ώστε αυτοί να μας δώσουν κάποιον αναζωογόνησιν, να επιτρέψουν να ανεγερθή ο ναός του Θεού μας, κτισθούν αι ερημωθείσαι περιοχαί της χώρας μας και να δοθή έτσι εις ημάς περιτειχισμένος χώρος εις την Ιουδαίαν και εις την Ιερουσαλήμ.

Β Εσδ. 9,10 τι είπωμεν, ο Θεός ημών, μετά τούτο; ότι εγκατελίπομεν εντολάς σου,

Β Εσδ. 9,10 Και τώρα τι να είπωμεν, ω Θεέ μας, έπειτα από τας δωρεάς αυτές;

Β Εσδ. 9,11 ας έδωκας ημίν εν χειρί δούλων σου των προφητών λέγων· η γη, εις ήν εισπορεύεσθε κληρονομήσαι αυτήν, γη μετακινουμένη εστίν εν μετακινήσει λαών των εθνών εν μακρόμυμασιν αυτών, ών έπλησαν αυτήν από στόματος επί στόμα εν ακαθαρσίαις αυτών·

Β Εσδ. 9,11 Είμεθα κατεντροπιασμένοι ενώπιόν σου, διότι ημείς εγκατελείψαμεν τας εντολάς σου, τας οποίας μας έδωσες δια μέσου των δούλων σου των προφητών λέγων· Η γη, εις την οποίαν εισέρχεσθε δια να την κληρονομήσετε, είναι χώρα αναστατωμένη και μολυσμένη από τας μετακινήσεις διαφόρων ειδωλολατρικών θεών, μολυσμένη από τας βδελυράς των πράξεις που απομακρύνουν από σε τον Θεόν· και αι ακάθαρτοι αυταί πράξεις εγέμισαν από το ένα άκρον έως το άλλο την χώραν μας.

Β Εσδ. 9,12 και νύν τας θυγατέρας υμών μη δότε τοίς υιοίς αυτών και από των θυγατέρων αυτών μη λάβητε τοίς υιοίς υμών και ουκ εκζητήσετε ειρήνην αυτών και αγαθόν αυτών έως αιώνος, όπως ενισχύσητε και φάγητε τα αγαθά της γής και κληροδοτήσητε τοίς υιοίς υμών έως αιώνος.

Β Εσδ. 9,12 Δι' αυτό μη δίδετε τας θυγατέρας σας ως συζύγους εις τα παιδιά αυτών και από τας θυγατέρας αυτών μη λαμβάνετε σεις συζύγους δια τα παιδιά σας. Μη επιζητήσετε ειρηνικήν συμβίωσιν με αυτούς και κανέναι αγαθόν μη ζητήσετε ποτε από αυτούς· και τούτο, δια να μείνετε αμόλυντοι, ώστε να ενισχυθήτε από τον Θεόν και να φάγετε τα αγαθά της γης αυτής και να μεταδώσετε αυτά ως κληρονομίαν αιώνιον εις τα παιδιά σας.

Β Εσδ. 9,13 και μετά πάν το ερχόμενον εφ ημάς εν ποιήμασιν ημών τοίς πονηροίς και εν πλημμελεία ημών τή μεγάλη· ότι ουκ εστιν ως ο Θεός ημών, ότι εκούφισας ημών τας ανομίας, και έδωκας ημίν σωτηρίαν·

Β Εσδ. 9,13 Παρ' όλα όμα τα δεινά, τα οποία μας ευρήκαν εξ αιτίας των αμαρτωλών μας έργων και της μεγάλης μας αμαρτίας της ειδωλολατρείας, αναγνωρίζομεν και ομολογούμεν ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός ελεήμων, όπως ο Θεός μας.

Διότι, Κυριε, συ μας συνεχώρησες τας ανομίας και μας έδωσες άνεσιν και σωτηρίαν.

Β Εσδ. 9,14 ότι επεστρέψαμεν διασκεδάσαι εντολάς σου και επιγαμβρεύσαι τοίς λαοίς των γαιών· μη παροξυνθής εν ημίν έως συντελείας, τού μη είναι εγκατάλειμμα και διασωζόμενον.

Β Εσδ. 9,14 Ημείς ευγυρίσαμεν από την αιχμαλωσίαν και κατεπατήσαμεν τας εντολάς σου, διότι ήλθομεν εις γάμου κοινωνίαν με τους ειδωλολατρικούς λαούς των περιοχών αυτών. Αλλά σε παρακαλούμεν μη οργισθής εναντίον μας, μη αποστειλής όλεθρον και αφανισμόν εναντίον μας, ώστε να μη απολειφθή και διασωθή κάποιο υπόλοιπον από το έθνος μας.

Β Εσδ. 9,15 Κύριε ο Θεός Ισραήλ, δίκαιος σύ, ότι κατελείφθημεν διασωζόμενοι ως η ημέρα αύτη. ιδού ημείς εναντίον σου εν πλημελείαις ημών, ότι ουκ έστι στήναι ενώπιόν σου επί τούτω.

Β Εσδ. 9,15 Κυριε, ο Θεός του Ισραήλ, εισαι δίκαιος, διότι επέτρεψες και απεμείναμεν εν τη ζωή διασωθέντες ημείς, υπόλοιπον από το έθνος μας, όπως μαρτυρεί η ημέρα η σημερινή. Ιδού ημείς, οι βαρυνόμενοι με τας αμαρτίας μας, ευρισκόμεθα ενώπιόν σου και δεν έχομεν το θάρρος, και δεν μας είναι δυνατόν εξ αιτίας των αμαρτιών μας να σταθώμεν εμπρός εις σε".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Β Εσδ. 10,1 Καί ως προσήύξατο Έσδρας και ως εξηγόρευσε κλαίων και προσευχόμενος ενώπιον οίκου τού Θεού, συνήχθησαν προς αυτόν από Ισραήλ εκκλησία πολλή σφόδρα, άνδρες και γυναίκες και νεανίσκοι, ότι έκλαυσαν ο λαός και ύψωσε κλαίων.

Β Εσδ. 10,1 Κατά την ώραν, κατά την οποίαν προσήύχετο ο Έσδρας και μετά δακρύων εξηγόρευσε τας αμαρτίας του λαού, προσήύχετο δε αυτός ενώπιον του ναού του Θεού, συνεκεντρώθη γύρω από αυτόν πολύ πλήθος Ισραηλιτών, άνδρες, γυναίκες και νέοι. Όλοι δε αυτοί έκλαιον με μεγάλην φωνήν.

Β Εσδ. 10,2 και απεκρίθη Σεχενίας υιός Ιεήλ από υιών Ηλάμ, και ειπέ τώ Έσδρα· ημείς ησυνθετήσαμεν τώ Θεώ ημών και εκαθίσσαμεν γυναίκας αλλοτρίας από των λαών της γής· και νύν εστιν υπομονή τώ Ισραήλ επί τούτω.

Β Εσδ. 10,2 Ο Σεχενίας, ο υιός του Ιεήλ από τους απογόνους του Ηλάμ, εσηκώθηκε και ειπεν στον Έσδρα· " ημείς ημαρτήσαμεν ενώπιον του Θεού μας, διότι επήραμεν ως συζύγους και εγκατεστήσαμεν στους οίκους μας ξένας γυναίκας από τους ειδωλολατρικούς λαούς της χώρας αυτής. Αλλά τώρα υπάρχει κάποια ελπίς διορθώσεως των Ισραηλιτών δια την παρανομίαν των αυτήν.

Β Εσδ. 10,3 και νύν διαθώμεθα διαθήκην τώ Θεώ ημών εκβαλείν πάσας τας γυναίκας και τα γενόμενα εξ αυτών, ως αν βούλη· ανάστηθι, και φοβέρισον αυτούς εν εντολαίς Θεού ημών, και ως ο νόμος γενηθήτω.

Β Εσδ. 10,3 Ας κάμωμεν αυτήν την στιγμήν μίαν συμφωνίαν και ας δώσωμεν μίαν υπόσχεσιν προς τον Θεόν ημών, να εκδιώξωμεν όλας τας γυναίκας τας ειδωλολάτριάς και τα τέκνα που εγεννήθησαν από αυτάς, όπως και συ κρίνεις καλόν. Σηκω, λοιπόν, φοβέρισε τους παραβάτας με τας εντολάς του Θεού μας και ας γίνη, όπως ο νόμος του Θεού διατάσσει.

Β Εσδ. 10,4 ανάστα, ότι επί σε το ρήμα, και ημείς μετά σου· κραταιού και ποιήσον.

Β Εσδ. 10,4 Σηκω, διότι το όλον ζήτημα ευρίσκεται πλέον εις τα χέρια σου. Ημείς δε είμεθα μαζί σου. Εχε θάρρος και εκτέλεσε το καθήκον σου".

Β Εσδ. 10,5 και ανέστη Έσδρας και ώρκισε τους άρχοντας, τους ιερείς και Λευίτας και πάντα Ισραήλ τού ποιήσαι κατά το ρήμα τούτο· και ώμοσαν.

Β Εσδ. 10,5 Ο Έσδρας εσηκώθηκε, ώρκισε τους άρχοντας, τους ιερείς και τους Λευίτας και όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, ότι θα εφαρμόσουν αυτά τα λόγια. Εκείνοι εδέχθησαν και ωρκίσθησαν δι' αυτό.

Β Εσδ. 10,6 και ανέστη Έσδρας από προσώπου οίκου τού Θεού και επορεύθη εις γαζοφυλάκιον Ιωανάν υιού Ελισούβ και επορεύθη εκεί· άρτον ουκ έφαγεν και ύδωρ ουκ έπιεν, ότι επένθη επί τή ασυνθεσία της αποικίας.

Β Εσδ. 10,6 Έπειτα από αυτά, εσηκώθη ο Έσδρας από τον ναόν του Κυρίου και επήγεν στο δωμάτιον του Ιωανάν, υιού του Ελισούβ. Εισηήλθεν εκεί αλλά ούτε άρτον έφαγε ούτε νερό έπιε, διότι ήτο πάρα πολύ λυπημένος δια την παράβασιν αυτήν των Ιουδαίων, οι οποίοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν.

Β Εσδ. 10,7 και παρήνεγκαν φωνήν εν Ιούδα και εν Ιερουσαλήμ πάσι τοίς υιοίς της αποικίας τού συναθροισθήναι εις Ιερουαλήμ,

Β Εσδ. 10,7 Οι άρχοντες εξέδωσαν προκήρυξιν προς όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι είχαν επανέλθει από την αιχμαλωσίαν και ευρίσκοντο εις την χώραν της Ιουδαίας και εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, να συγκεντρωθούν εις την Ιερουσαλήμ. Και προσετίθετο εις την προκήρυξιν·

Β Εσδ. 10,8 πάς, ός αν μη έλθη εις τρεις ημέρας, ως η βουλή των αρχόντων και των πρεσβυτέρων, αναθεματισθήσεται πάσα η ύπαρξις αυτού, και αυτός διασταλήσεται από εκκλησίας της αποικίας.

Β Εσδ. 10,8 "Θα αναθεματισθή όλη η περιουσία εκείνου του Ισραηλίτου, ο οποίος δεν θα ήρχετο εντός τριών ημερών εις την Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με την απόφασιν των Ιουδαίων αρχόντων και πρεσβυτέρων. Και αυτός ο ίδιος θα γίνη αποσυνάγωγος από την κοινότητα των Ιουδαίων, που είχαν επανέλθει εκ της αιχμαλωσίας".

Β Εσδ. 10,9 Καί συνήχθησαν πάντες άνδρες Ιούδα και Βενιαμίν εις Ιερουσαλήμ εις τας τρεις ημέρας, ούτος ο μην ο ένατος· εν εικάδι τού μηνός εκάθισε πάς ο λαός εν πλατεία οίκου τού Θεού από θορύβου αυτών περί τού ρήματος και από τού χειμώνας.

Β Εσδ. 10,9 Πράγματι όλοι οι άνδρες από την φυλήν του Ιούδα και την φυλήν του Βενιαμίν ήλθαν εις την Ιερουσαλήμ εντός τριών ημερών. Αυτό έγινε κατά τον ένατον μήνα. Την εικοστήν του μηνός αυτού όλος ο λαός εξ αιτίας του ζητήματος τούτου συνεκεντρώθη εις ευρύχωρον ανοικτόν χώρον ενώπιον του ναού του Θεού. Και έτρεμαν από τον φόβον των και από το ψύχος του χειμώνας.

Β Εσδ. 10,10 και ανέστη Έσδρας ο ιερεύς και ειπέ προς αυτούς· υμείς ησυνθετήκατε και εκαθίσατε γυναίκας αλλοτρίας τού προσθείναι επί πλημμέλειαν Ισραήλ·

Β Εσδ. 10,10 Ο Έσδρας ο ιερεύς εσηκώθη και ειπέ προς αυτούς· "σεις έχετε παραβή την εντολήν του Θεού και επήρατε και εγκατεστήσατε εις τα σπίτια σας γυναίκας ξένας και έτσι προσθέσατε νέαν αμαρτίαν επί του ισραηλιτικού λαού.

Β Εσδ. 10,11 και νύν δότε αίνεσιν Κυρίω Θεώ των πατέρων ημών και ποιήσατε το αρεστόν ενώπιον αυτού και διαστάλητε από λαών της γής και από των γυναικών των αλλοτρίων.

B Εσδ. 10,11 Τώρα, λοιπόν, δοξάσατε με τα έργα σας Κυριον τον Θεόν των πατέρων μας, πράξατε το ευάρεστον ενώπιόν του και απομακρυνθήτε από τους λαούς της χώρας αυτής και εκδιώξατε τας ξένας γυναίκας".

B Εσδ. 10,12 και απεκριθήσαν πάσα η εκκλησία και είπαν· μέγα τούτο το ρήμά σου εφ' ημάς ποιήσαι·

B Εσδ. 10,12 Ολη η συγκέντρωσις των Ιουδαίων απεκριθήσαν και είπαν· "αυτό το πράγμα είναι δύσκολον να τεθή άμεσως εις εφαρμογήν,

B Εσδ. 10,13 αλλά ο λαός πολύς, και ο καιρός χειμερινός, και ουκ έστι δύναμις στήναι έξω και το έργον ουκ εις ημέραν μίαν και ουκ εις δύο, ότι πληθύναμεν τού αδικήσαι εν τώ ρήματι τούτω.

B Εσδ. 10,13 διότι ο λαός είναι πολύς, ο δε καιρός είναι χειμωνιάτικος και δεν είναι δυνατόν να ιστάμεθα έξω στο ύπαιθρον. Το δε έργον αυτό της καθάρσεως δεν είναι έργον μιας ημέρας η δύο ημερών, διότι οι ένοχοι της πράξεως αυτής είναι πάρα πολλοί.

B Εσδ. 10,14 στήτωσαν δή άρχοντες ημών πάση τή εκκλησία και πάντες οι εν πόλεσιν ημών, ός εκάθισε γυναίκας αλλοτριάς, ελθέτωσαν εις καιρούς από συνταγών και μετ αυτών πρεσβύτεροι πόλεως και πόλεως και κριταί τού αποστρέψαι οργήν θυμού Θεού ημών εξ ημών περι τού ρήματος τούτου.

B Εσδ. 10,14 Εξυτηρητικόν της υποθέσεως αυτής είναι να μείνουν εις την συγκέντρωσιν αυτήν άρχοντες μας. Ολοι δε εκείνοι, οι οποίοι ήλθαν από τας άλλας ιουδαϊκάς πόλεις και έχουν λάβει ξένας γυναίκας, ας έρχωνται εις ωρισμένας ημέρας μαζί με τους περσβυτέρους των πόλεών των και τους δικαστάς αυτών, δια να απομακρύνουν τας ξένας γυναίκας και έτσι να αποστρέψουν την μεγάλην οργήν του Θεού μας αυτό ημάς δια το γεγονός τούτο".

B Εσδ. 10,15 πλήν Ιωνάθαν υιός Ασαήλ και Ιαζίας υιός Θεκωέ μετ εμού περι τούτου, και Μεσολλάμ και Σαββαθαΐ ο Λευίτης βοηθών αυτοίς.

B Εσδ. 10,15 Εκτός όμως από τον Ιωνάθαν, υιόν του Ασαήλ, και τον Ιαζιαν υιόν του Θεκωέ, δεν υπήρχεν άλλος μαζί μου, δια να βοηθήση εις την υπόθεσιν αυτήν. Ο δε Μεσολλάμ και ο Σαββαθαΐ ο Λευίτης τους εβοηθούσαν.

B Εσδ. 10,16 και εποίησαν ούτως υιοί της αποικίας. και διεστάλησαν Εσδρας ο ιερεύς και άνδρες άρχοντες πατριών τώ οικω και πάντες εν ονόμασιν, ότι επέστρεψαν εν ημέρα μια τού μηνός τού δεκάτου εκζητήσαι το ρήμα.

B Εσδ. 10,16 Έτσι έπραξαν οι Ιουδαίοι, οι οποίοι επανήλθαν από την αιχμαλωσίαν. Επελέγησαν ο Εσδρας ο ιερεύς, και οι άρχοντες των οικογενειών κατά πατριάς, όλοι ονομαστοί, και συνεκεντρώθησαν κατά την πρώτην ημέραν του δεκάτου μηνός να εξετάσουν την υπόθεσιν αυτήν.

B Εσδ. 10,17 και ετέλεσαν εν πάσιν ανδράσιν, οι εκάθισαν γυναίκας αλλοτριάς, έως ημέρας μιάς τού μηνός τού πρώτου.

B Εσδ. 10,17 Ετελείωσαν δε το έργον των δι' όλους τους άνδρας, που είχαν λάβει ξένας γυναίκας μέχρι της πρώτης ημέρας του πρώτου μηνός.

B Εσδ. 10,18 Και ευρέθησαν από υιών των ιερέων, οι εκάθισαν γυναίκας αλλοτριάς· από υιών Ιησού υιού Ιωσεδέκ και αδελφοί αυτού Μαασία και Ελιέζερ και Ιαρίβ και Γαδαλία,

B Εσδ. 10,18 Από τους υιούς των ιερέων, εκείνοι που είχαν λάβει γυναίκας ξένας ως συζύγους, ευρέθησαν ότι ήσαν· Από τους απογόνους του Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ και των συντροφών αυτού, ο Μαασία, ο Ελιέζερ, ο Ιαρίβ και ο Γαδαλία.

B Εσδ. 10,19 και έδωκαν χείρα αυτών τού εξενέγκαι γυναίκας εαυτών και πλημμελείας κριόν εκ προβάτων περι πλημμελήσεως αυτών·

B Εσδ. 10,19 Αυτοί άπλωσαν το χέρι και έδωσαν υπόσχεσιν να απομακρύνουν τας ξένας γυναίκας των. Εις εξιλέωσίν των προσέφεραν ένα κριον ο καθένας από το ποιμνιόν του.

B Εσδ. 10,20 και από υιών Ερμήη, Ανανί και Ζαβδία·

B Εσδ. 10,20 Από τους απογόνους του Ερμήη, ο Ανανί και ο Ζαβδία.

B Εσδ. 10,21 και από υιών Ηράμ, Μασαήλ και Ελία και Σαμαΐα και Ιεήλ και Οζία·

B Εσδ. 10,21 Από τους απογόνους του Ηράμ, ο Μασαήλ, ο Ελία, ο Σαμαΐα, ο Ιεήλ και ο Οζία.

B Εσδ. 10,22 και από υιών Φασούρ, Ελιωναΐ, Μαασία και Ισμαήλ και Ναθαναήλ και Ιωζαβάδ και Ηλασά·

B Εσδ. 10,22 Από τους απογόνους του Φασούρ, ο 'Ελιωναΐ, ο Μαασία, ο Ισμαήλ, ο Ναθαναήλ, ο Ιωζαβάδ και ο Ηλασά.

B Εσδ. 10,23 και από των Λευιτών, Ιωζαβάδ και Σαμου και Κωλία (αυτός Κωλίτας) και Φεθεΐα και Ιόδομ και Ελιέζερ·

B Εσδ. 10,23 Από τους Λευίτας ήσαν, ο Ιωζαβάδ, ο Σαμου, ο Κωλία (αυτός είναι ο Κωλίτας), ο Φεθεΐα, ο Ιόδομ και ο Ελιέζερ.

B Εσδ. 10,24 και από των αδόντων, Ελισάβ· και από των πυλωρών, Σολμήν και Τελμήν και Ωδούθ·

B Εσδ. 10,24 Από τους ψάλτας ήσαν, ο Ελισάβ. Από τους θυρωρούς ήσαν ο Σολμήν, ο Τελμήν και ο Ωδούθ.

B Εσδ. 10,25 και από Ισραήλ· από υιών Φόρος, αμία και Αζία και Μελχία και Μεαμίν και Ελεάζαρ και Ασαβία και Βαναία·

B Εσδ. 10,25 Από τους άλλους Ισραηλίτας, από τους απογόνους του Φορος, ήσαν ο Ραμία, ο Αζία, ο Μελχία, ο Μεαμίν, ο Ελεάζαρ, ο Ασαβία και ο Βαναία.

B Εσδ. 10,26 και από υιών Ηλάμ, Ματθανία και Ζαχαρία και Ιαΐήλ και Αβδία και Ιαριμώθ και Ηλία·

B Εσδ. 10,26 Από τους απογόνους του Ηλάμ ήσαν ο Ματθανία, ο Ζαχαρία, ο Ιαΐήλ, ο Αβδία, ο Ιαριμώθ και ο Ηλία.

B Εσδ. 10,27 και από υιών Ζαθονά, Ελιωναΐ, Ελισούβ, Ματθαναΐ και Αρμώθ και Ζαβάδ και Οζιζά·

B Εσδ. 10,27 Από τους απογόνους του Ζαθονά, ο Ελιωναΐ, ο Ελισούβ, ο Ματθαναΐ, ο Αρμώθ, ο Ζαβάδ και ο Οζιζά.

B Εσδ. 10,28 και από υιών Βαβεΐ, Ιωανάν, Ανανία, και Ζαβού και Θαλί·

B Εσδ. 10,28 Από τους απογόνους του Βαβεΐ ήσαν ο Ιωανάν, ο Ανανία, ο Ζαβού και ο Θαλί.

B Εσδ. 10,29 και από υιών Βανουΐ, Μοσολλάμ, Μαλούχ, Αδαΐας, Ιασούβ και Σαλουΐα και ημώθ·

B Εσδ. 10,29 Από τους απογόνους του Βανουΐ ήσαν ο Μοσολλάμ, ο Μολούχ, ο Αδαΐας, ο Ιασούβ, ο Σαλουΐα και ο Ρημώθ.

B Εσδ. 10,30 και από υιών Φαάθ Μωάβ, Εδνέ και Χαλήλ και Βαναία Μαασία Ματθανία Βεσελεήλ και Βανουΐ και Μανασσή·

B Εσδ. 10,30 Από τους απογόνους του Φαάθ Μωάβ ήσαν ο Εδνέ, ο Χαλήλ, ο Βαναία, ο Μαασία, ο Ματθανία, ο Βεσελεήλ, ο Βανουΐ και ο Μανασσή.

B Εσδ. 10,31 και από υιών Ηράμ, Ελιέζερ, Ιεσία, Μελχία, Σαμαΐας, Συμεών,

B Εσδ. 10,31 Από τους απογόνους του Ηράμ ήσαν ο Ελιέζερ, ο Ιεσία, ο Μελχία, ο Σαμαΐας, ο Συμεών,

B Εσδ. 10,32 Βενιαμίν, Βαλούχ, Σαμαρία·

B Εσδ. 10,32 ο Βενιαμίν, ο Βαλούχ, ο Σαμαρία.

B Εσδ. 10,33 και από υιών Ασήμ, Μετθανία, Ματθαθά, Ζαδάβ, Ελιφαλέτ, Ιεραμί, Μανασσή, Σεμεΐ·

B Εσδ. 10,33 Από τους απογόνους του Ασήμ ήσαν Μετθανία, ο Ματθαθά, ο Ζαδάβ, ο Ελιφαλέτ, ο Ιεραμί, ο Μανασσή, ο Σεμεΐ

B Εσδ. 10,34 και από υιών Βανί, Μοοδία, Αμράμ, Ουήλ,
B Εσδ. 10,34 Από τους απογόνους του Βανί ήσαν ο Μοοδία, ο Αμραράμ, ο Ουήλ,
B Εσδ. 10,35 Βαναία, Βαδαία, Χελκία,
B Εσδ. 10,35 ο Βαναία, ο Βαδαία, ο Χελκία,
B Εσδ. 10,36 Οουανία, Μαριμώθ, Ελιασίφ,
B Εσδ. 10,36 ο Οουανία, ο Μαριμώθ, ο Ελιασίφ,
B Εσδ. 10,37 Ματθανία, Ματθαναΐ και εποίησαν
B Εσδ. 10,37 ο Ματθανία και ο Ματθαναΐ.
B Εσδ. 10,38 οι υιοί Βανουί και οι υιοί Σεμεΐ
B Εσδ. 10,38 Το ίδιον έπραξαν οι υιοί του Βανουΐ και οι υιοί τι Σεμεΐ.
B Εσδ. 10,39 και Σελεμία και Νάθαν και Αδαΐα,
B Εσδ. 10,39 Και ο Σελεμία, ο Ναθαν, Αδαΐα,
B Εσδ. 10,40 Μαχαδναβού, Σεσεΐ, Σαριού,
B Εσδ. 10,40 ο Μαχαδναβού, ο Σεσεΐ, Σαριού,
B Εσδ. 10,41 Εζριήλ και Σελεμία και Σαμαρία
B Εσδ. 10,41 ο Εζριήλ, ο Σελεμία, ο Σαμαρία,
B Εσδ. 10,42 και Σελλούμ, Αμαρεία, Ιωσήφ
B Εσδ. 10,42 ο Σελλούμ, ο Αμαρεία, ο Ιωσήφ.
B Εσδ. 10,43 από υιών Ναβού, Ιαήλ, Ματθανίας, Ζαβάδ, Ζεββενάς, Ιαδαί και Ιωήλ και Βαναία.
B Εσδ. 10,43 Από τους απογόνους του Ναβού ήσαν ο Ιαήλ, ο Ματθανίας, ο Ζαβάδ ο Ζεββενάς, ο Ιαδαί, ο Ιωήλ και ο Βαναία.
B Εσδ. 10,44 πάντες ούτοι ελάβοσαν γυναίκας αλλοτρίας και εγέννησαν εξ αυτών υιούς.
B Εσδ. 10,44 Όλοι αυτοί είχαν λάβει γυναίκας ξένας αλλοεθνείς, με τας οποίας εγέννησαν και απέκτησαν υιούς.

ΝΕΕΜΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Νεεμ. 1,1 Λόγοι Νεεμία υιού Αχαλία, και εγένετο εν μηνί Χασελεύ έτους εικοστού και εγώ ήμην εν Σουσαν αβιρά,
Νεεμ. 1,1 Λόγοι και έργα του Νεεμιου, υιού του Αχαλία. Κατά τον μήνα Χασελεύ και το εικοστόν έτος της βασιλείας του Αρταξέρξου ευρισκόμην εγώ εις τα Σούσα, στο χωρρωμένον βασιλικόν ανάκτορον.
Νεεμ. 1,2 και ήλθεν Ανανί εις από αδελφών μου, αυτός και άνδρες Ιούδα, και ηρώτησα αυτούς περί των σωθέντων, οί κατελείφθησαν από της αιχμαλωσίας και περί Ιερουσαλήμ,
Νεεμ. 1,2 Ηλθε τότε προς εμέ ο Ανανί, ένας από τους αδελφούς μου, μαζί δε με αυτόν και μερικοί άλλοι άνδρες της φυλής Ιούδα, και τους ηρώτησα δια τους απομείναντας εκ της αιχμαλωσίας και τους επαναπατρισθέντας Ιουδαίους, καθώς και δια την Ιερουσαλήμ.
Νεεμ. 1,3 και είποσαν προς με· οι καταλειπόμενοι οι καταλειφθέντες από της αιχμαλωσίας εκεί εν τή χώρα εν πονηρία μεγάλη και εν ονειδισμώ, και τείχη Ιερουσαλήμ καθρημένα, και αι πύλαι αυτής ενεπρήσθησαν εν πυρί.
Νεεμ. 1,3 Εκείνοι μου απήνησαν· "οι απομείναντες και οι ελευθερωθέντες από την αιχμαλωσίαν ευρίσκονται τώρα εις την χώραν της Ιουδαίας υπό το κράτος μεγάλης θλίψεως και εξευτελισμού, διότι τα τείχη της Ιερουσαλήμ είναι κρημνισμένα, αι δε πύλαι αυτής έχουν κατακαή".
Νεεμ. 1,4 και εγένετο εν τώ ακούσαι με τους λόγους τούτους εκάθισα και έκλαυσα και επένθησα ημέρας και ήμην νηστεύων και προσευχόμενος ενώπιον τού Θεού τού ουρανού
Νεεμ. 1,4 Όταν εγώ ήκουσα τα λόγια αυτά, εκάθησα και έκλαυσα, επένθησα επί αρκετάς ημέρας, ενήστευσα και προσηυχόμην ενώπιον του Θεού του ουρανού.
Νεεμ. 1,5 και είπα· μη δή, Κύριε ο Θεός τού ουρανού, ο ισχυρός, ο μέγας και φοβερός, φυλάσσω την διαθήκην και το έλεός σου τοίς αγαπώσιν αυτόν και τοίς φυλάσσουσι τας εντολάς αυτού·
Νεεμ. 1,5 Και είπα· Κύριε, συ ο οποίος είσαι ο Θεός του ουρανού, μη απόστρεψης το πρόσωπόν σου με οργήν από ημάς. Συ είσαι ο ισχυρός, ο μέγας, ο φοβερός, συ τηρείς την υπόσχεσίν σου και παρέχστο έλεός σου εις εκείνους, οι οποίοι σε αγαπούν και εφαρμόζουν τας εντολάς σου. Αλλά επίβλεψον με ευμένειαν προς ημάς.
Νεεμ. 1,6 έστω δή το ούς σου προσέχον και οι οφθαλμοί σου ανεωγμένοι τού ακούσαι προσευχήν τού δούλου σου, ήν εγώ προσεύχομαι ενώπιόν σου σήμερον ημέραν και νύκτα περί υιών Ισραήλ δούλων σου. και εξαγορεύσω επί αμαρτίαις υιών Ισραήλ, ας ημάρτομέν σοι. και εγώ και ο οίκος πατρός μου ημάρτομεν·
Νεεμ. 1,6 Ας είναι τα αυτιά σου προσεκτικά και οι οφθαλμοί σου ανοικτοί εις την προσευχήν, την οποίαν εγώ πάντοτε ενώπιόν σου απευθύνω ημέραν και νύκτα, δια τους δούλους σου τους Ισραηλίτας. Θα εξομολογηθώ τας αμαρτίας των Ισραηλιτών, τας οποίας όλοι διεπράξαμεν. Και εγώ προσωπικώς και ο οίκος του πατρός μου, ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου.
Νεεμ. 1,7 διαλύσει διελύσαμεν προς σε· και ουκ εφυλάξαμεν τας εντολάς και τα προστάγματα και τα κρίματα, ά εντείλω τώ Μωυσή παιδί σου.
Νεεμ. 1,7 Με απεριγραπτον ασέβειαν εφέρθημεν προς σε. Δεν ετηρήσαμεν τας εντολάς σου και τα προστάγματά σου και τους νόμους σου, όσα συ δια μέσου του Μωϋσέως, του δούλου σου, διέταξες.
Νεεμ. 1,8 μνήσθητι δή τον λόγον, ον εντείλω τώ Μωυσή παιδί σου λέγων· υμείς εάν ασυνθετήσητε, εγώ διασκορπιώ υμάς εν τοίς λαοίς·
Νεεμ. 1,8 Ενθυμήσου, λοιπόν, Κύριε, τον λόγον, τον οποίον δια του δούλου σου του Μωϋσέως διέταξες λέγων· "εάν σεις παρρηθήτε τας εντολάς μου, εγώ θα σας διασκορπίσω ανάμεσα εις ξένους λαούς.
Νεεμ. 1,9 και εάν επιστρέψητε προς με και φυλάξητε τας εντολάς μου και ποιήσητε αυτάς, εάν ή η διασκορρά υμών απ άκρου τού ουρανού, εκείθεν συνάξω αυτούς και εισάξω αυτούς εις τον τόπον, ον εξελεξάμην κατασκηνώσει το όνομά μου εκεί.
Νεεμ. 1,9 Εάν όμως μετανοήσητε και επιστρέψετε προς εμέ και τηρήσητε τας εντολάς μου και εφαρμόσητε αυτάς, έστω και εάν ήσθε διασκορπισμένοι εις τα άκρα του ουρανού, εγώ και από εκεί θα σας συγκεντρώσω πάλιν και θα σας επαναφέρω

στον τόπον, τον οποίον εξέλεξα να κατοική και να δοξάζεται εκεί το Ονομά μου.

Νεεμ. 1,10 και αυτοί παίδες σου και λαός σου, ούς ελυτρώσω εν τή δυνάμει σου τή μεγάλη και εν τή χειρί σου τή κραταιά.

Νεεμ. 1,10 Δούλοι σου και λαός σου είναι αυτοί, τους οποίους συ απηλευθέρωσες από την αιχμαλωσίαν με την παντοδυναμίαν σου και με την ακατανίκητον δεξιάν σου.

Νεεμ. 1,11 μη δή, Κύριε· αλλά έστω το ούς σου προσέχον εις την προσευχήν τού δούλου σου και εις την προσευχήν παίδων σου των θελώντων φοβείσθαι το όνομά σου· και ευόδωσον δή τώ παιδί σου σήμερα και δός αυτόν εις οικτιρισμούς ενώπιον τού ανδρός τούτου. και εγώ ήμην οινοχόος τώ βασιλεί.

Νεεμ. 1,11 Μη, λοιπόν, Κύριε, μας εγκατάλειψης τώρα. Αλλά ας είναι τα αυτιά σου προσεκτικά εις την προσευχήν εμού του δούλου σου και εις την προσευχήν των δούλων σου των Ιουδαίων, οι οποίοι θέλουν να ευλαβούνται το Ονομά σου.

Ευώδωσε, σε παρακαλώ, σήμερα εμέ τον δούλον σου και δώρισε εις εμέ την χάριν σου, ώστε να εύρω έλεος και ευμενή υποδοχήν ενώπιον του βασιλέως τούτου". Τότε ήμην εγώ αρχιοινοχόος του βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Νεεμ. 2,1 Καί εγένετο εν μηνί Νισάν έτους εικοστού Αρθασασθά βασιλεί και ήν ο οίνος ενώπιον εμού, και έλαβον τον οίνον και έδωκα τώ βασιλεί, και ουκ ήν έτερος ενώπιον αυτού.

Νεεμ. 2,1 Κατά τον μήνα Νισάν του εικοστού έτους της βασιλείας του Αρταξέρξου ευρίσκετο ενώπιόν μου ο οίνος, τον οποίον επρόκειτο να δώσω στον βασιλέα. Επήρα, λοιπόν, τον οίνον αυτόν και τον προσέφερα στον βασιλέα. Κανένας άλλος δεν ευρίσκετο την ώραν εκείνην ενώπιον του βασιλέως.

Νεεμ. 2,2 και είπέ μοι ο βασιλεύς· διατί το πρόσωπόν σου πονηρόν και ουκ εί μετριάζων; και ουκ έστι τούτο, ει μη πονηρία καρδιάς. και εφοβήθην πολύ σφόδρα,

Νεεμ. 2,2 Ο βασιλεύς με ηρώτησε· "διατί το πρόσωπόν σου είναι σκυθρωπόν και δεν είσαι ειρηνικός; Τούτο δεν είναι τίποτε άλλο παρά κάποια ταραχή εις την καρδιαν σου". Από τον λόγον αυτόν του βασιλέως εφοβήθηκα πάρα πολύ.

Νεεμ. 2,3 και είπα τώ βασιλεί· ο βασιλεύς εις τον αιώνα ζητώ· διατί ου μη γένηται πονηρόν το πρόσωπόν μου, διότι η πόλις, οίκος μνημείων πατέρων μου, ηρημώθη και αι πύλαι αυτής κατεβρώθησαν εν πυρί;

Νεεμ. 2,3 Αλλά απήντησα στον βασιλέα· "ας ζήση χρόνους πολλούς ο βασιλεύς. Πως να μη είναι περίλυπον το πρόσωπόν μου, αφού η πόλις, όπου υπάρχουν οι τάφοι των προγόνων μου, είναι ερημωμένη και αι πύλαι της πόλεως αυτής έχουν καταφαγωθή από το πυρ;"

Νεεμ. 2,4 και είπέ μοι ο βασιλεύς· περι τίνος τούτο σύ ζητείς; και προσηυξάμην προς τον Θεόν τού ουρανού

Νεεμ. 2,4 Ο βασιλεύς με ηρώτησε· "τι είναι αυτό, το οποίον συ ζητείς;" Εγώ προσηυχήθην εσωτερικώς προς τον Θεόν του ουρανού

Νεεμ. 2,5 και είπα τώ βασιλεί· ει επί τον βασιλέα αγαθόν, και ει αγαθυνθήσεται ο παίς σου ενώπιόν σου ώστε πέμψαι αυτόν εν Ιούδα εις πόλιν μνημείων πατέρων μου, και ανοικοδομήσω αυτήν.

Νεεμ. 2,5 και είπα στον βασιλέα· "εάν ο βασιλεύς το ευρίσκη καλόν και εάν εγώ ο δούλος σου απολαμβάνω την αγαθότητά σου και την ευμένειάν σου, ζητώ να με αποστείλεις εις την Ιουδαίαν, εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, όπου υπάρχουν οι τάφοι των προγόνων μου, δια να την ανοικοδομήσω".

Νεεμ. 2,6 και είπέ μοι ο βασιλεύς και η παλλακή η καθημένη εχόμενα αυτού· έως πότε έσται η πορεία σου και πότε επιστρέψεις; και ηγαθύνθη ενώπιον τού βασιλέως, και απέστειλέ με, και έδωκα αυτόν όρον,

Νεεμ. 2,6 Ο βασιλεύς, πλησίον του οποίου εκάθητο η δευτέρα σειράς σύζυγός του, με ηρώτησε· "πόσον θα διαρκέση η πορεία σου; Και πότε θα επιστρέψης;" Ο βασιλεύς έδειξε ευμένειαν απέναντί μου, ενέκρινε το ταξίδιόν μου και μου έδωσε την άδειαν να αναχωρήσω. Εγώ δε ώρισα τον χρόνον της επανόδου μου.

Νεεμ. 2,7 και είπα τώ βασιλεί· ει επί τον βασιλέα αγαθόν, δότω μοι επιστολάς προς τους επάρχους πέραν τού ποταμού ώστε παραγαγείν με, έως έλθω επί Ιούδαν,

Νεεμ. 2,7 Και είπα στον βασιλέα· "εάν φαίνεται καλόν και αγαθόν στον βασιλέα, ας μου δώση συστατικές επιστολάς προς τους πέραν του ποταμού Ευφράτου διοικητάς, ώστε να με αφήσουν να περάσω, έως ότου φθάσω εις την Ιουδαίαν.

Νεεμ. 2,8 και επιστολήν επί Ασάφ φύλακα τού παραδείσου, ός εστι τώ βασιλεί, ώστε δούναί μοι ξύλα στεγάσαι τας πύλας και εις το τείχος της πόλεως και εις οίκον, ον εισελεύσομαι εις αυτόν. και έδωκέ μοι ο βασιλεύς ως χείρ Θεού η αγαθή.

Νεεμ. 2,8 Και μίαν άλλην επιστολήν προς τον Ασάφ, τον φύλακα του δάσους, που ανήκει εις σε τον βασιλέα, ώστε να μου δώση ξύλα να στεγάσω τας πύλας του τείχους και δι' αυτό τούτο το τείχος της πόλεως και δια τον ιδικόν μου οίκον, στον οποίον θα εγκατασταθώ". Ο βασιλεύς μου έδωσε τας επιστολάς αυτάς και τούτο, διότι το αγαθόν και προστατευτικόν χέρι του Θεού ήτο επάνω μου.

Νεεμ. 2,9 και ήλθον προς τους επάρχους πέραν τού ποταμού και έδωκα αυτοίς τας επιστολάς τού βασιλέως, και απέστειλε μετ εμού ο βασιλεύς αρχηγούς δυνάμεως και ιππείς.

Νεεμ. 2,9 Ηλθα στους διοικητάς του βασιλέως, που ευρίσκοντο εις την πέραν του ποταμού Ευφράτου χώραν, και παρεδωκα προς αυτούς τας επιστολάς του βασιλέως. Ο δε βασιλεύς είχε στείλει μαζί μου στρατιωτικούς αρχηγούς και ιππείς.

Νεεμ. 2,10 και ήκουσε Σαναβαλλάτ ο Αρωνί και Τωβία ο δούλος Αμμωνί, και πονηρόν αυτοίς εγένετο ότι ήκει ο άνθρωπος ζητήσαι αγαθόν τοίς υιοίς Ισραήλ.

Νεεμ. 2,10 Όταν επληροφορήθη ο Σαναβαλλάτ, ο Αρωνίτης και ο Τωβίας ο δούλος του ο Αμμωνίτης αυτά, ότι δηλαδή ήλθεν άνθρωπος από την Περσίαν να βοηθήση τους Ισραηλίτας, τα εθεώρησαν πολύ κακά.

Νεεμ. 2,11 Καί ήλθον εις Ιερουσαλήμ και ήμην εκεί ημέρας τρεις.

Νεεμ. 2,11 Εγώ ήλθα εις την Ιερουσαλήμ και ανεπαύθην εκεί τρεις ημέρας.

Νεεμ. 2,12 και ανέστην νυκτός εγώ και άνδρες ολίγοι μετ εμού· και ουκ απήγγειλα ανθρώπω τι ο Θεός δίδωσιν εις καρδιαν μου τού ποιήσαι μετά τού Ισραήλ, και κτήνος ουκ έστι μετ εμού, ει μη το κτήνος, ώ εγώ επιβαίνω επ αυτό.

Νεεμ. 2,12 Κατόπιν κατά την νύκτα εσηκώθηκα εγώ και ολίγοι άνδρες, οι οποίοι ήσαν μαζί μου. Δεν εγνωστοποίησα όμως εις κανένα άνθρωπον, ποίας αποφάσεις είχε θέσει ο Θεός εις την καρδιαν μου, δια να τας πραγματοποιήσω εις όφελος του Ισραηλιτικού λαού. Κανένα άλλο μεταγωγικόν ζών δεν είχα, πλην εκείνου στο οποίον εγώ επέβαινα.

Νεεμ. 2,13 και εξήλθον εν πύλη τού Γωληλά και προς στόμα πηγής των σικκών και εις πύλην της κοπριάς και ήμην συντρίβων εν τώ τείχει Ιερουσαλήμ, ό αυτοί καθαιρούσι και πύλαι αυτής κατεβρώθησαν πυρί.

Νεεμ. 2,13 Εβγήκα, λοιπόν, από την πύλην του τείχους, η οποία ονομάζετο Γωληλά και διηυθύνθην στο στόμιον της πηγής των συκίων προς την πύλην της κοπρίας. Εκεί παρέμεινα και παρατηρούσα το τείχος της Ιερουσαλήμ, το οποίον εκείνοι είχαν κρημνίσει και τας πύλας της, αι οποιαί είχαν καταφαγωθή από το πυρ.

Νεεμ. 2,14 και παρήλθον επί πύλην τού Αϊν και εις κολυμβήθραν τού βασιλέως, και ουκ ήν τόπος τώ κτήνει παρελθείν υποκάτω μου.

Νεεμ. 2,14 Ηλθα εις την πύλην Αϊν και εις την δεξαμένην του βασιλέως. Δεν υπήρχεν όμως δίοδος να πάραση το υποζύγιον, επί του οποίου εγώ επέβαινα.

Νεεμ. 2,15 και ήμην αναβαίνων εν τώ τείχει χειμάρου νυκτός και ήμην συντριβων εν τώ τείχει, και ήμην εν πύλη της φάραγγος και επέστρεψα.

Νεεμ. 2,15 Από εκεί, εν καιρώ νυκτός, ανέβηκα στο τείχος, το οποίον ήτο πλησίον του χειμάρου. Εκεί παρέμεινα και παρατήρουν το τείχος. Κατόπιν δια της πύλης της φάραγγος επέστρεψα εκεί, από όπου εξεκίνησα.

Νεεμ. 2,16 τότε οι φυλάσσοις ουκ έγνωσαν τι επορεύθην και τι εγώ ποιώ, και τοίς Ιουδαίοις και τοίς ιερέυσι και τοίς εντίμοις και τοίς στρατηγοίς και τοίς καταλοίτοις τοίς ποιούσι τα έργα, έως τότε ουκ απήγγειλα.

Νεεμ. 2,16 Οι φρουροί δεν κατώρθωσαν να μάθουν, που μετέβην και τι έκαμα. Μέχρι δε εκείνης της ώρας δεν είχα ανακοινώσει τίποτε στους Ιουδαίους, στους ιερείς, στους επισήμους, στους αρχηγούς, ούτε και στον υπόλοιπον λαόν, οι οποίοι ησυχολούντο με τα έργα.

Νεεμ. 2,17 και είπα προς αυτούς· υμείς βλέπετε την πονηριάν ταύτην, εν ή εσμεν εν αυτή, πώς Ιερουσαλήμ έρημος και αι πύλαι αυτής εδόθησαν πυρί· δεύτε και διοικοδομήσωμεν το τείχος Ιερουσαλήμ, και ουκ εσόμεθα έτι όνειδος.

Νεεμ. 2,17 Είπα μόνον εις αυτούς· “Βλέπετε σεις την θλιβεράν αυτήν κατάστασιν εις την οποίαν ευρισκόμεθα. Πως δηλαδή η Ιερουσαλήμ είναι ερημωμένη και αι πύλαι αυτής έχουν παραδοθή εις την φωτιάν. Εμπρός, λοιπόν, να ανοικοδομήσωμεν το τείχος της Ιερουσαλήμ, ώστε να μη είμεθα πλέον αντικείμενον εξευτελισμού και εμπαιγμού”.

Νεεμ. 2,18 και απήγγειλα αυτοίς την χείρα τού Θεού, ή εστιν αγαθή επ εμέ, και τους λόγους τού βασιλέως, ούς είπέ μοι, και είπα· αναστώμεν και οικοδομήσωμεν. και εκραταιώθησαν αι χείρες αυτών εις το αγαθόν.

Νεεμ. 2,18 Τοτε διηγήθην εις αυτούς ότι το προστατευτικόν χέρι του Θεού ευρίσκεται επάνω μου και τους ανέφερα τους λόγους του βασιλέως, αυτούς τους οποίους εκείνος μου είπε. Και τους είπα· “Ας οηκωθώμεν και ας ανοικοδομήσωμεν τα τείχη”. Επειτα από τα λόγια μου αυτά ενεθαρρύνθησαν και ενισχύθησαν αυτοί στο καλόν τούτο έργον.

Νεεμ. 2,19 και ήκουσε Σαναβαλλάτ ο Αρωνί και Τωβία ο δούλος ο Αμμωνί και Γησάμ ο Αραβί και εξεγάλασαν ημάς και ήλθον εφ ημάς και είπαν· τι το ρήμα τούτο, ό υμείς ποείτε; ή επί τον βασιλέα υμείς αποστατείτε;

Νεεμ. 2,19 Όταν όμως επληροφρήθησαν τούτο ο Σαναδολλάτ ο Αρωνίτης και Τωβίας ο Αμμωνίτης ο δούλος και Γησάμ ο καταγόμενος από την Αραβίαν, μας ενέπαιξαν, ήλθον προς ημάς και μας είπαν· Τι είναι αυτό το οποίον σεις κάμνετε; Επαναστατείτε λοιπόν εναντίον του βασιλέως;

Νεεμ. 2,20 και επέστρεψα αυτοίς λόγον και είπα αυτοίς· ο Θεός τού ουρανού, αυτός ευδοώσει ημίν, και ημείς δούλοι αυτού καθαροί, και οικοδομήσωμεν· και υμίν ουκ έστι μερίς και δικαιοσύνη και μνημόσυνον εν Ιερουσαλήμ.

Νεεμ. 2,20 Απήντησα προς αυτούς και τους είπα. Ο Θεός του ουρανού, αυτός θα κατευοδώση το έργον μας, διότι ημείς είμεθα οι αληθινοί και καθαροί δούλοι του και θα ανοικοδομήσωμεν την πόλιν μας. Σεις δεν έχετε κανένα μερίδιον εις αυτήν και κανένα δικαίωμα δια σας, άλλωστε, κανείς ποτέ λόγος δεν έγινε εις την πόλιν της Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Νεεμ. 3,1 Καί ανέστη Ελιασουβ ο ιερεύς ο μέγας και οι αδελφοί αυτού οι ιερείς και οικοδόμησαν την πύλην την προβατικήν. αυτοί ηγίασαν αυτήν και έστησαν θύρας αυτής και έως πύργου των εκατόν ηγίασαν έως πύργου Αναμεήλ

Νεεμ. 3,1 Εσηκώθη πρώτος ο αρχιερεύς Ελιασουβ και οι συγγενείς αυτού ιερείς και ανοικοδόμησαν την πύλην του τείχου την λεγομένην προβατικήν. Αυτοί έθεσα τας θύρας της και την καθιέρωσαν από του πύργου των εκατόν έως του πύργου του Αναμεήλ.

Νεεμ. 3,2 και επί χείρας ανδρών υιών Ιεριχώ και επί χείρας υιών Ζακχούρ, υιού Αμαρί.

Νεεμ. 3,2 Πλησίον αυτών ειργάσθησαν δια την ανοικοδόμησιν του τείχου άνδρες εκ της πόλεως Ιεριχώ, πλησίον δε των ανδρών αυτών ειργάσθησαν κα τα παιδιά του Ζακχούρ, υιού του Αμαρί.

Νεεμ. 3,3 και την πύλην την ιχθυηράν οικοδόμησαν υιοί Ασανά· αυτοί εστέγασαν αυτήν και έστησαν θύρας αυτής και κλείθρα αυτής και μοχλούς αυτής.

Νεεμ. 3,3 Την πύλην του τείχους, η οποία ελέγετο ιχθυηρά, ανοικοδόμησαν οι υιοί του Ασανά. Οι ίδιοι την εστέγασαν, ετοποθέτησαν τας θύρας της και έθεσαν τα κλειδιά και τους μοχλούς της.

Νεεμ. 3,4 και επί χείρα αυτών κατέσχεν από αμώθ υιός Ουρία, υιού Ακκώς. και επί χείρα αυτών κατέσχε Μοσολλάμ υιός Βαραχίου υιού Μαζεβήλ, και επί χείρα αυτών κατέσχε Σαδώκ υιός Βαανά.

Νεεμ. 3,4 Πλησίον αυτών ειργάσθη ο Ραμώθ, υιός του Ουρία, υιού του Ακκώς. Πλησίον páλιν αυτώ ειργάσθησαν ο Μοσολλάμ υιός του Βαραχίου, υιού του Μαζεβήλ. Και κοντά ει αυτούς ειργάσθη ο Σαδώκ, υιός του Βαανά.

Νεεμ. 3,5 και επί χείρα αυτών κατέσχοσαν οι Θεκωϊμ, και αδωρηέμ ουκ εισηνεγκαν τράχηλον αυτών εις δουλειάν αυτών.

Νεεμ. 3,5 Πλησίον αυτών ειργάσθησαν ο κάτοικοι της Θεκωέ. Οι αρχηγοί όμως αυτών δεν επροθυμοποιήθησαν να προσφέρουν την συνδρομήν των εις την εργασία αυτήν.

Νεεμ. 3,6 και την πύλην Ιασαναϊ εκράτησαν Ιωϊδά υιός Φασέκ και Μεσουλάμ υιός Βασωδία· αυτοί εστέγασαν αυτήν και έστησαν θύρας αυτής και κλείθρα αυτής και μοχλούς αυτής.

Νεεμ. 3,6 Την πύλην του τείχους, η οποία ονομάζετο Ιασαναϊ (δηλαδή παλαιά), επεσκεύασαν ο Ιωϊδά υιός του Φασέκ, και ο Μεσουλάμ υιός του Βασωδία. Αυτοί τη εστέγασαν, ετοποθέτησαν τας θύρας της, τα κλειδιά της και τους μοχλούς της.

Νεεμ. 3,7 και επί χείρα αυτών εκράτησαν Μαλτίας ο Γαβαωνίτης και Ευάρων ο Μηρωνωθίτης, άνδρες της Γαβαών και της Μασφά έως θρόνου τού άρχοντος τού πέραν τού ποταμού,

Νεεμ. 3,7 Πλησίον αυτών ειργάσθησαν ο Μαλτίας, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Γαβαων, ο Ευάρων που κατήγετο από την πόλιν Μηρωνωθ. Οι άνδρες της Γαβαών και της Μασφά ειργάσθησαν μέχρι του διοικητηρίου, όπου είχε την έδραν του ο πέραν του ποταμού Ευφράτου διοικητής.

Νεεμ. 3,8 και παρ αυτόν παρησφάλισατο Οζιήλ υιός Αραχίου πυρωτών. και επί χείρα αυτών εκράτησεν Ανανίας υιός τού

ωκεΐμ, και κατέλιπον Ιερουσαλήμ έως τού τείχους τού πλατέος.

Νεεμ. 3,8 Παραπλεύρως προς αυτόν ειργάσθη ο Οζιήλ ο υιός του Αραχίου, ένας από τους χρυσοκόους. Πλησίον αυτών ειργάσθη ο Ανανίας, ο υιός του Ρωκεΐμ. Αφήκαν όμως ένα μέρος της αρχαίας πόλεως Ιερουσαλήμ μέχρι του πλατέος τείχους.

Νεεμ. 3,9 και επί χείρα αυτών εκράτησε αφαΐα υιός Σούρ, άρχων ημίσιους περιχώρου Ιερουσαλήμ.

Νεεμ. 3,9 Πλησίον αυτών ειργάσθη ο Ραφαΐα υιός του Σούρ, αρχηγός της ημισείας περιοχής της Ιερουσαλήμ.

Νεεμ. 3,10 και επί χείρα αυτών εκράτησεν Ιεδαΐα υιός Ερωμάφ και κατέναντι οικίας αυτού. και επί χείρα αυτού εκράτησεν Αττούθ υιός Ασαβανία.

Νεεμ. 3,10 Πλησίον αυτώ ειργάσθη ο Ιεδαΐα, υιός του Ερωμάφ, απέναντι της οικίας του. Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Αττούθ, υιός του Ασαβανία.

Νεεμ. 3,11 και δεύτερος εκράτησε Μελχίας υιός Ηράμ και Ασουβ υιός Φαάτ Μωάβ και έως πύργου των θαννουρίμ.

Νεεμ. 3,11 Επειτα δε από αυτόν δεύτερος ειργάσθη ο Μελχίας υιός του Ηράμ, και ο Ασουβ, ο υιός του Φαάτ Μωάβ. Αυτοί επισκέπασαν άλλο μέρος του τείχους μέχρι, του πύργου των κλιβάνων.

Νεεμ. 3,12 και επί χείρα αυτού εκράτησε Σαλλούμ υιός Αλλωής άρχων ημίσιους περιχώρου Ιερουσαλήμ, αυτός και αι θυγατέρες αυτού.

Νεεμ. 3,12 Πλησίον δε αυτού ειργάσθη ο Σαλλούμ, ο υιός του Αλλωής, ο οποίος ήτο διοικητής της άλλης ημισείας περιοχής της Ιερουσαλήμ. Ειργάσθη δε αυτός μαζί με τας θυγατέρας του.

Νεεμ. 3,13 την πύλην της φάραγγος εκράτησαν Ανούν και οι κατοικούντες Ζανώ· αυτοί ωκοδόμησαν αυτήν και έστησαν θύρας αυτής και κλείθρα αυτής και μοχλούς αυτής και χιλιούς πήχεις εν τώ τείχει έως της πύλης της κοπρίας.

Νεεμ. 3,13 Την πύλην του τείχους, η οποία ευρίσκετο πλησίον της φάραγγος επιδιόρθωσαν ο Ανούν και οι κάτοικοι της πόλεως Ζανώ. Αυτοί την ανοικοδόμησαν, έστησαν τας θύρας της και ετοποθέτησαν τα κλειδιά της και τους μοχλούς της. Αυτοί επιδιόρθωσαν έκτασιν τείχους χιλίων πήχειν μέχρι της πύλης του τείχους, η οποία ανομάζετο "πύλη κοπρίας".

Νεεμ. 3,14 και την πύλην της κοπρίας εκράτησε Μελχία υιός ηχάβ άρχων περιχώρου Βηθακχαρίμ, αυτός και οι υιοί αυτού, και εσκεπάσαν αυτήν και έστησαν θύρας αυτής και κλείθρα αυτής και μοχλούς αυτής.

Νεεμ. 3,14 Αυτήν δε την πύλην της κοπρίας επιδιόρθωσε, μαζί με τους υιούς του, ο Μελχία ο υιός του Ρηχάβ διοικητής της περιοχής Βηθακχαρίμ, την εσκεπάσεν, έστησε τας θύρας της, ετοποθέτησε τα κλειδιά και τους μοχλούς της.

Νεεμ. 3,15 την δε πύλην της πηγής ησφαλίσατο Σαλωμών υιός Χολεζέ άρχων μέρους της Μασφά· αυτός εξωκοδόμησεν αυτήν και εστέγασεν αυτήν και έστησε τας θύρας αυτής και μοχλούς αυτής και το τείχος κολυμβήθρας των κωδίων τή κουρά τού βασιλέως και έως των κλιμάκων των καταβαινουσών από πόλεως Δαβίδ.

Νεεμ. 3,15 Ο Σαλωμών, υιός του Χολεζέ, διοικητής της περιοχής Μασφά επιδιόρθωσε την πύλην του τείχους, η οποία ανομάζετο "πηγή". Αυτός την ανοικοδόμησε, την εστέγασεν, ετοποθέτησε τας θύρας και τους μοχλούς της. Αυτός έκτισε το τείχος της δεξαμενής του τείχους του βασιλέως έως τα σκαλοπάτια, που κατέβαιναν από την πόλιν Δαβίδ.

Νεεμ. 3,16 οπίσω αυτού εκράτησε Νεεμίας υιός Αζαβούχ άρχων ημίσιους περιχώρου Βηθσούρ έως κήπου τάφου Δαβίδ και έως της κολυμβήθρας της γεγονυίας και έως Βηθαγαρίμ.

Νεεμ. 3,16 Πλησίον αυτού ο Νεεμίας, υιός του Αζαβούχ, διοικητής της ημισείας περιοχής Βηθσούρ επιδιόρθωσε το τείχος μέχρι της θέσεως απέναντι του κήπου του τάφου του Δαβίδ και μέχρι της δεξαμενής που εκτίσθη ήδη και μέχρι του οίκου των θαρραλέων πολεμιστών.

Νεεμ. 3,17 οπίσω αυτού εκράτησαν οι Λευίται, αούμ υιός Βανί. επί χείρα αυτού εκράτησεν Ασαβία άρχων ημίσιους περιχώρου Κεϊλά τώ περιχώρω αυτού.

Νεεμ. 3,17 Πλησίον δε αυτού ειργάσθησαν οι Λευίται και ο Ραούμ υιός του Βανί. Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Ασαβία ο διοικητής της ημισείας περιοχής Κεϊλά εις την περιοχίν αυτήν.

Νεεμ. 3,18 και μετ αυτόν εκράτησαν αδελφοί αυτών Βενεΐ υιός Ηναδάδ άρχων ημίσιους περιχώρου Κεϊλά.

Νεεμ. 3,18 Πλησίον αυτού ειργάσθησαν οι αδελφοί του υπό την εποπτείαν του Βενεΐ, υιού του Ηναδάδ, διοικητού του δευτέρου ημίσεως της Κεϊλά.

Νεεμ. 3,19 και εκράτησαν επί χείρα αυτού Αζούρ υιός Ιησού, άρχων τού Μασφαί, μέτρον δεύτερον πύργου αναβάσεως της συναπτούσης της γωνίας.

Νεεμ. 3,19 Εν συνεχεία προς αυτόν ειργάσθη ο Αζούρ, υιός του Ιησού, ο διοικητής της Μασφαί. Αυτός επιδιόρθωσε το δεύτερον τμήμα του τείχους της "αναβάσεως" παρά το γωνιακόν αντιστήριγμα.

Νεεμ. 3,20 μετ αυτόν εκράτησε Βαρούχ υιός Ζαβού μέτρον δεύτερον από της γωνίας έως θύρας Βηθελιασούβ τού ιερέως τού μεγάλου.

Νεεμ. 3,20 Επειτα από αυτόν ειργάσθη ο Βαρούχ ο υιός του Ζαβού εις άλλο τμήμα από του γωνιακού αντερείσματος, μέχρι της θύρας του οίκου Βηθελιασούβ του αρχιερέως.

Νεεμ. 3,21 μετ αυτόν εκράτησε Μεραμώθ υιός Ουρία, υιού Ακκώς, μέτρον δεύτερον από θύρας Βηθελιασούβ έως εκλείψεως Βηθελιασούβ.

Νεεμ. 3,21 Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Μεραμώθ, υιός του Ουρία, υιού του 'Ακκως, στο άλλο τμήμα από του οίκου Βηθελιασούβ μέχρι του άκρου της οικίας αυτού.

Νεεμ. 3,22 και μετ αυτόν εκράτησαν οι ιερείς άνδρες Εκχεχάρ.

Νεεμ. 3,22 Πλησίον του ειργάσθησαν οι ιερείς, οι οποίοι κατήγοντο από την Εκχεχάρ.

Νεεμ. 3,23 και μετ αυτόν εκράτησε Βενιαμίν και Ασουβ κατέναντι οίκου αυτών. και μετ αυτόν εκράτησεν Αζαρίας υιός Μαασίου, υιού Ανανία εχόμενα οίκου αυτού.

Νεεμ. 3,23 Πλησίον αυτού επίσης ειργάσθη ο Βενιαμίν και ο Ασουβ απέναντι από τας οικίας των. Εν συνεχεία ειργάσθη ο Αζαρίας, ο υιός του Μαασίου, υιού του Ανανία πλησίον του ιδικού του οίκου.

Νεεμ. 3,24 και μετ αυτόν εκράτησε Βανί υιός Αδάδ μέτρον δεύτερον από Βηθαζαρία έως της γωνίας και έως της καμπής

Νεεμ. 3,24 Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Βανί, ο υιός του Αδάδ, και επιδιόρθωσε άλλο τμήμα του τείχους από την οικίαν του Αζαρίου μέχρι της γωνίας και μέχρι της στροφής.

Νεεμ. 3,25 Φαλάχ υιού Ευζαΐ εξεναντίας της γωνίας, και ο πύργος ο εξέχων εκ τού οίκου τού βασιλέως ο ανώτερος ο της αυλής της φυλακής. και μετ αυτόν Φαδαΐα υιός Φόρος.

Νεεμ. 3,25 Ο Φαλάχ, υιός του Ευζαΐ, επιδιώρθωσε το τείχος το απέναντι της γωνίας του υψηλού πύργου που εξέχει από τον βασιλικόν οίκον, τον ευρισκόμενον πλησίον της αυλής των λάκων. Εν συνεχεία από αυτόν ειργάσθη ο Φαδαΐα, υιός του Φορος.

Νεεμ. 3,26 και οι ναθινίμ ήσαν οικούντες εν τώ Ωφάλ έως κήπου πύλης τού ύδατος εις ανατολάς, και ο πύργος ο εξέχων.

Νεεμ. 3,26 Οι υπηρέται του ναού κατοικούσαν στο Ωφάλ έως εις την τοποθεσίαν άνω του ύδατος προς ανατολάς και του εξέχοντος πύργου.

Νεεμ. 3,27 και μετ αυτόν εκράτησαν οι Θεκωΐμ μέτρον δεύτερον εξεναντίας τού πύργου τού μεγάλου τού εξέχοντος και έως τού τείχους τού Οφλά.

Νεεμ. 3,27 Πλησίον αυτού ειργάσθησαν οι κάτοικοι της Θεκωέ και επιδιόρθωσαν άλλο τμήμα απέναντι του μεγάλου πύργου, οποιός και εξείχε μέχρι του τείχους του Οφλά.

Νεεμ. 3,28 ανώτερον πύλης των ίππων εκράτησαν οι ιερείς, ανήρ εξεναντίας οίκου εαυτού.

Νεεμ. 3,28 Υπεράνω από την πύλην, η οποία ωνομάζετο πύλη των ίππων, ειργάσθησαν οι ιερείς, ο καθένας απέναντι από την οικίαν του.

Νεεμ. 3,29 και μετ αυτόν εκράτησε Σαδδούκ υιός Εμμήρ εξεναντίας οίκου εαυτού. και μετ αυτόν εκράτησε Σαμαΐα υιός Σεχενία φύλαξ της πύλης της ανατολής.

Νεεμ. 3,29 Πλησίον δε αυτών ειργάσθησαν ο Σαδδούκ, υιός του Εμμήρ έναντι της οικίας του. Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Σαμαΐας, υιός του Σεχενία, ο θυρωρός της ανατολικής πύλης.

Νεεμ. 3,30 μετ αυτόν εκράτησεν Ανανία υιός Σελεμία και Ανώμ υιός Σελέφ, ο έκτος, μέτρον δεύτερον. μετ αυτόν εκράτησε Μεσουλάμ υιός Βαραχία εξεναντίας γαζοφυλακίου αυτού.

Νεεμ. 3,30 Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Ανανίας, υιός του Σελεμία και ο Ανώμ ο έκτος υιός του Σιλέφ και επιδιόρθωσαν άλλο τμήμα του τείχους. Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Μεσουλάμ, υιός του Βαραχίου, απέναντι της μεγάλης του αιθούσης.

Νεεμ. 3,31 μετ αυτόν εκράτησε Μελχία υιός τού Σαρεφί έως Βηθαναθινίμ και οι ροπαπώλαι απέναντι πύλης τού Μαφεκάδ και έως αναβάσεως της καμπής.

Νεεμ. 3,31 Πλησίον αυτού ειργάσθη ο Μελχία, υιός του Σαρεφί, και επιδιόρθωσε τμήμα του τείχους μέχρι της οικίας των υπηρετών και των μικροπωλητών, απέναντι της πύλης του Μαφεκάδ και μέχρι της ανωφερείας της καμπής.

Νεεμ. 3,32 και ανά μέσον της πύλης της προβατικής εκράτησαν οι χαλκείς και οι ροπαπώλαι.

Νεεμ. 3,32 Ανάμεσα δε από την πύλην του τείχους, η οποία ωνομάζετο προβατική, ειργάσθησαν οι χαλκείς και οι μικρέμποροι.

Νεεμ. 3,33 Καί εγένετο ηνίκα ήκουσε Σαναβαλλάτ ότι ημείς οικοδομούμεν το τείχος, και πονηρόν αυτώ εφάνη, και ωργίσθη επί πολύ και εξεγέλα επί τοίς Ιουδαίοις.

Νεεμ. 3,33 Όταν ο Σαναβαλλάτ πληροφορηθή ότι ημείς ανοικοδομούμεν το τείχος του εφάνη αυτό πολύ κακόν, ωργίσθη πολύ και ενέπαιζεν ημάς τους Ιουδαίους.

Νεεμ. 3,34 και είπεν ενώπιον των αδελφών αυτού· αύτη η δύναμις Σομόρων, ότι οι Ιουδαίοι ούτοι οικοδομούσι την εαυτών πόλιν; άρα θυσιάζουσιν; άρα δυνήσονται; και σήμερον ιάσσονται τους λίθους μετά το χώμα γενέσθαι γής καυθέντας;

Νεεμ. 3,34 Ελεγε δε ενώπιον των αδελφών του, δηλαδή του στρατού της Σαμαρείας, ότι, "οι Ιουδαίοι αυτοί ανοικοδομούν την πόλιν των; Άρα θέλουν να προσφέρουν θυσίαν στον Θεόν των; Θα ημπορέσουν όμως να πράξουν κάτι τέτοιο; Θα αναζωογονήσουν τους λίθους, οι οποίοι έπειτα από την πυρκαϊάν έγιναν χώμα;"

Νεεμ. 3,35 και Τωβίας ο Αρμανίτης εχόμενα αυτού ήλθε και είπε προς αυτούς· μη θυσιάζουσιν ή φάγονται επί τού τόπου αυτών; ουχί αναβήσεται αλώπηξ και καθελεί το τείχος λίθων αυτών;

Νεεμ. 3,35 Ο Τωβίας ο Αρμανίτης, ο οποίος ήτο πλησίον του, ήλθε και είπε προς αυτόν και τους περί αυτόν· "μήπως θα ημπορέσουν να θυσιάσουν στο θυσιαστήριον ζώα και να φάγουν αυτά στον τόπον των; Είναι τόσον ασθενείς, ώστε μία και μόνη αλώπηξ είναι εις θέσιν να κρημνίση το τείχος των". Ο Νεεμίας όταν πληροφορηθή αυτά κατέφυγεν εις προσευχήν και είπε προς τον Θεόν·

Νεεμ. 3,36 άκουσον, ο Θεός ημών, ότι εγενήθημεν εις μυκτηρισμόν,

Νεεμ. 3,36 "άκουσε συ ο Θεός ημών, την απειλήν αυτήν, διότι εγίναμεν περίγελως και χλευασμός αυτών.

Νεεμ. 3,37 και πίστρεψον ονειδισμόν αυτών εις κεφαλήν αυτών και δός αυτούς εις μυκτηρισμόν εν γη αιχμαλωσίας και μη καλύψης επί ανομίαν.

Νεεμ. 3,37 Στρέψε, Κυριε, τον περίγελών των εις την κεφαλήν των και παράδωσε αυτούς εις εμπαιγμόν, αιχμαλώτους εις την ξένην γην, μη τους συγχωρήσης αυτήν την παρανομίαν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Νεεμ. 4,1 Καί εγένετο ως ήκουσε Σαναβαλλάτ και Τωβία και οι Άραβες και οι Αρμανίται ότι ανέβη η φυή τοίς τείχεσιν Ιερουσαλήμ, ότι ήρξαντο αι διασφαγαί αναφράσσεσθαι, και πονηρόν αυτοίς εφάνη σφόδρα·

Νεεμ. 4,1 Όταν πληροφορηθήσαν ο Σαναβαλλάτ, ο Τωβίας, οι Άραβες και οι Αρμανίται, ότι η επιδιόρθωσις και ανέγερσις των τειχών της Ιερουσαλήμ είχαν αρκετά προχωρήσει, και ότι αι ρωγμαί του τείχους είχαν φραγή, κατελήφθησαν υπό μανίας, διότι τους εφάνη το γεγονός αυτό πολύ κακόν και ανυπόφορον.

Νεεμ. 4,2 και συνήχθησαν πάντες επί το αυτό ελθείν παρατάξασθαι εν Ιερουσαλήμ και ποιήσαι αυτήν αφανή.

Νεεμ. 4,2 Συνησιπίσθησαν, λοιπόν, όλοι και συνεκεντρώθησαν στο αυτό μέρος, δια να επέλθουν και αντιπαραταχθούν εναντίον της Ιερουσαλήμ με τον σκοπόν να την εξαφανίσουν εξ ολοκλήρου.

Νεεμ. 4,3 και προσηυξάμεθα προς τον Θεόν ημών και εστήσαμεν προφύλακας επ αυτούς ημέρας και νυκτός από προσώπου αυτών.

Νεεμ. 4,3 Τότε ημείς προσηυχήθημεν προς τον Θεόν μας, συγχρόνως δε εγκατεστήσαμεν και φρουράν εναντίον αυτών ημέραν και νύκτα, δια να προφυλαχθώμεν από την επιδρομήν των.

Νεεμ. 4,4 και είπεν Ιούδας· συνετρίβη η ισχύς των εχθρών, και ο χούς πολύς, και ημείς ου δυνησόμεθα οικοδομείν εν τώ τείχει.

Νεεμ. 4,4 Οι Ιουδαίοι είπαν τότε· "Η δύναμις των εχθρών μας με τον συνασπισμόν των έγινε μεγάλη. Αφ' ετέρου τα ερείπια του τείχους είναι πολλά και δεν θα ημπορέσωμεν ημείς να συνεχίσωμεν το έργον της ανοικοδομήσεως στο τείχος".

Νεεμ. 4,5 και είπαν οι θλιβόντες ημάς· ου γνώσκονται και ουκ όψονται έως ότου έλθωμεν εις μέσον αυτών και φονεύσωμεν αυτούς και καταπαύσωμεν το έργον.

Νεεμ. 4,5 Οι εχθροί που μας καταστενοχωρούσαν είπαν μεταξύ των· “Δεν πρέπει να μάθουν τίποτε οι Ιουδαίοι. Δεν πρέπει να ίδουν κανένα από ημάς, μέχρις ότου να φθάσωμεν αφινιδίως στο μέσον αυτών και τους φονεύσωμεν και έτσι σταματήσωμεν το έργον των”.

Νεεμ. 4,6 και εγένετο ως ήλθοσαν οι Ιουδαίοι οι οικούντες εχόμενα αυτών και είποσαν ημίν· αναβαίνουσιν εκ πάντων των τόπων εφ ημάς.

Νεεμ. 4,6 Τότε οι Ιουδαίοι της υπαίθρου, οι οποίοι κατοικούσαν πλησίον στους εχθρούς ημών, ήλθαν και μας είπαν αυτά, ότι δηλαδή εκείνοι έρχονται εναντίον μας από όλα τα μέρη, δια να μας αφινιδιάσουν.

Νεεμ. 4,7 και έστησα εις τα κατώτατα του τόπου κατόπισθεν του τείχους εν τοίς σκεπεινοίς και έστησα τον λαόν κατά δήμους μετά ρομφαίων αυτών, λόγχας αυτών και τόξα αυτών.

Νεεμ. 4,7 Αμέσως εγώ ετοποθέτησα εις τα κατώτερα μέρη, πίσω από το τείχος, εις μέρη σκεπασμένα και αθέατα, ανθρωπούς κατά δήμους, οι οποίοι ήσαν ωπλισμένοι με μαχαίρας, λόγχας και τόξα.

Νεεμ. 4,8 και είδον και ανέστην και είπα προς τους εντίμους και προς τους στρατηγούς και προς τους καταλοίπους του λαού· μη φοβηθήτε από προσώπου αυτών· μνήσθητε του Θεού ημών του μεγάλου και φοβερού και παρατάξασθε περι των αδελφών υμών, υιών υμών, θυγατέρων υμών, γυναικών υμών και οίκων υμών.

Νεεμ. 4,8 Επεθέωρησα έπειτα αυτούς, εσηκώθην δε και είπα στους αξιωματούχους άνδρας και στους στρατηγούς και στον υπόλοιπον λαόν· “Μη φοβηθήτε εμπρός από τους εχθρούς μας. Ενθυμηθήτε τον Θεόν μας, ο οποίος είναι, μεγάλος, τρομερός, και αντιπαραταχθήτε εναντίον των εχθρών μας υπέρ των αδελφών σας, υπέρ των υιών και θυγατέρων σας, υπέρ των γυναικών σας και των οικιών σας”.

Νεεμ. 4,9 και εγένετο ηνίκα ήκουσαν οι εχθροί ημών ότι εγνώσθη ημίν και διεσκέδασεν ο Θεός την βουλήν αυτών, και επεστρέψαμεν πάντες ημείς εις το τείχος, ανήρ εις το έργον αυτού.

Νεεμ. 4,9 Οι εχθροί μας επληροφορήθησαν, ότι έγινεν εις ημάς γνωστή η επιβουλή των, όπως και ο τρόπος της επιθέσεώς των, και ο Θεός ενέπνευσεν εις αυτούς αποκαρδίωσιν και φόβον και διέλυσε την απόφασίν των. Και τότε ημείς επεστρέψαμεν όλοι εις τα τείχη, ο καθένας στο έργον του.

Νεεμ. 4,10 και εγένετο από της ημέρας εκείνης ήμισυ των εκτετιναγμένων εποίουν το έργον και ήμισυ αυτών αντείχοντο, και λόγχαι και θυρεοί και τόξα και θώρακες και οι άρχοντες οπίσω παντός οίκου Ιούδα

Νεεμ. 4,10 Από την ημέραν δε εκείνην ενώ το ήμισυ των ανδρών ησχολείτο με την ανοικοδόμησιν των τειχών, το άλλο ήμισυ εκρατούσαν τας λόγχας, τας ασπίδας και τα τόξα και τους θώρακας έτοιμοι προς άμυναν. Οπισθεν δε και πλησίον αυτών ήσαν οι αρχηγοί της φυλής του Ιούδα.

Νεεμ. 4,11 των οικοδομούντων εν τώ τείχει, και οι αίροντες εν τοίς αρτήρσιν εν όπλοις· εν μια χειρί εποίει αυτού το έργον και εν μια εκράτει την βολίδα.

Νεεμ. 4,11 Αλλά και μεταξύ εκείνων, οι οποίοι ανοικοδομούσαν τα τείχη, υπήρχον άνδρες, οι οποίοι έφεραν τα όπλα των κρεμασμένα στους ώμους των. Με το ένα χέρι ανοικοδομούσαν τα τείχη, με το άλλο δε χέρι εκρατούσαν το βέλος.

Νεεμ. 4,12 και οι οικοδόμοι ανήρ ρομφαίαν αυτού εζωσμένους επί την οσφύν αυτού και ωκοδομούσαν και ο σαλπίζων εν τή κερατίνη εχόμενα αυτού.

Νεεμ. 4,12 Πολλοί δε από τους οικοδόμους έφεραν ο καθένας από αυτούς ζωσμένην γύρω από την μέσην του ρομφαίαν και συγχρόνως οικοδομούσαν. Πλησίον δε του Νεεμίου ευρίσκετο πάντοτε έτοιμος ο σαλπικτής με την κερατίνη σάλπιγγα.

Νεεμ. 4,13 και είπα προς τους εντίμους και προς τους άρχοντας και προς τους καταλοίπους του λαού· το έργον πλατύ και πολύ, και ημείς σκορπιζόμεθα επί του τείχους μακράν ανήρ από του αδελφού αυτού.

Νεεμ. 4,13 Τότε είπα προς τους αξιωματούχους, τους αρχηγούς και τους υπολοίπους άνδρας, του λαού· “Το έργον είναι μεγάλο. Εκτείνεται εις μεγάλην έκτασιν. Ημείς δε είμεθα διασκορπισμένοι επάνω στο τείχος, μακράν ο ένας από τον άλλον.

Νεεμ. 4,14 εν τόπω, ου εάν ακούσητε την φωνήν της κερατίνης, εκεί συναχθήσεσθε προς ημάς, και ο Θεός ημών πολεμήσει περι ημών.

Νεεμ. 4,14 Εις όποιο, λοιπόν, σημείον της περιοχής ακούσετε το σάλπισμα της κερατίνης σάλπιγγος, εκεί αμέσως θα συγκεντρωθήτε πλησίον μας, δια την απόκρουσιν των εχθρών, και ο Θεός θα πολεμήση υπέρ ημών”.

Νεεμ. 4,15 και ημείς ποιούντες το έργον, και ήμισυ αυτών κρατούντες τας λόγχας από αναβάσεως του όρθρου έως εξόδου των άστρων.

Νεεμ. 4,15 Κατ’ αυτόν τον τρόπον ημείς ειργαζόμεθα δια την ανοικοδόμησιν του τείχους. Το ήμισυ από ημάς εκρατούσε λόγχας έτοιμον δια πόλεμον από πολύ πρωϊ μέχρι το βράδυ που θα έβγαιναν τα άστρα.

Νεεμ. 4,16 και εν τώ καιρώ εκείνω είπα τώ λαώ· έκαστος μετά του νεανίσκου αυτού αυλίσθητε εν μέσω Ιερουσαλήμ, και έστω ημίν η νύξ προφυλακή και η ημέρα έργον.

Νεεμ. 4,16 Κατά την εποχήν εκείνην είπα στον λαόν· “Ο καθένας από ημάς ας διανυκτερεύη με τον υπηρέτην του εντός της Ιερουσαλήμ, ώστε κατά την νύκτα να είναι φρουρός σας κατά δε την ημέραν ας επιδοθή στο έργον του”.

Νεεμ. 4,17 και ήμην εγώ και οι άνδρες της προφυλακής οπίσω μου, και ουκ ήν εξ ημών εκδιδυσκόμενος ανήρ τα ιμάτια αυτού.

Νεεμ. 4,17 Εγώ και οι άνδρες της φρουράς, οι οποίοι ήσαν μαζί μου, ποτέ δεν εβγάλαμεν τα ενδύματά μας. Ευρισκόμεθα πάντοτε εις επιφυλακήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Νεεμ. 5,1 Καί η κραυγή του λαού και γυναικών αυτών μεγάλη προς τους αδελφούς αυτών τους Ιουδαίους.

Νεεμ. 5,1 Μεγάλη όμως κατακραυγή των ανδρών και των γυναικών ηγέρθη εναντίον μερικών εκ των αδελφών των των Ιουδαίων.

Νεεμ. 5,2 και ήσαν τινες λέγοντες· εν υιοίς ημών και εν θυγατράσιν ημών ημείς πολλοί· και ληψόμεθα σίτον και φαγόμεθα και ζησόμεθα.

Νεεμ. 5,2 Μεταξύ αυτών ήσαν και μερικοί οι οποίοι έλεγαν· “Με τους υιούς και τας θυγατέρας μας ημείς είμεθα πολλοί εις

εκάστην οικογένειαν. Εχομεν ανάγκην από ψωμί, δια να φάγωμεν και να ζήσωμεν”.

Νεεμ. 5,3 και εισί τινες λέγοντες· αγροί ημών και αμπελώνες ημών και οικίαι ημών, ημείς διεγγυώμεν, και ληψόμεθα σίτον και φαγόμεθα.

Νεεμ. 5,3 Υπήρξαν δε και μερικοί άλλοι οι οποίοι έλεγαν· “Είμεθα πρόθυμοι να υποθηκεύσωμεν τους αγρούς μας και τους αμπελώνας μας και τα σπίτια μας δια να λάβωμεν σίτον, να φάγωμεν και να ζήσωμεν”.

Νεεμ. 5,4 και εισί τινες λέγοντες· εδανεισάμεθα αργύριον εις φόρους τού βασιλέως, αγροί ημών και αμπελώνες ημών και οικίαι ημών

Νεεμ. 5,4 Και μερικοί έλεγαν· δια να καταβάλωμεν τον βασιλικόν φόρον εδανεισθημεν χρήματα με υποθήκην των αγρών μας, των αμπελώνων μας, των σπιτιών μας.

Νεεμ. 5,5 και νύν ως σάρξ αδελφών ημών σάρξ ημών, ως υιοί αυτών υιοί ημών, και ιδού ημείς καταδυναστεύομεν τους υιούς ημών και τας θυγατέρας ημών εις δούλους, και εισιν από θυγατέρων ημών καταδυναστευόμεναι, και ουκ έστι δύναμις χειρών ημών, και αγροί ημών και αμπελώνες ημών τούς εντίμοις.

Νεεμ. 5,5 Και τώρα έχομεν όλοι συγγένειαν αίματος μεταξύ μας. Η σαρξ των αδελφών μας, οι οποίοι σήμερον μας καταδυναστεύουν, είναι σαρξ ιδική μας· όπως επίσης τα παιδιά αυτών είναι και ιδικά μας παιδιά. Ιδού όμως ότι ημείς ένεκα των χρεών, που έχομεν συνάψει, παρεδώσαμεν εις αυτούς τα παιδιά μας δούλους και τας θυγατέρας μας ως δούλας. Δεν έχομεν δε την δύναμιν να τους απελευθερώσωμεν, διότι οι αγροί μας και τα αμπέλια μας ανήκουν στους πλουσίους δανειστάς μας”.

Νεεμ. 5,6 και ελυπήθην σφόδρα, καθώς ήκουσα την κραυγήν αυτών και τους λόγους τούτους.

Νεεμ. 5,6 Όταν ήκουσα την κραυγήν των και τους παραπονετικούς αυτούς λόγους των, ελυπήθην πάρα πολύ.

Νεεμ. 5,7 και εβουλεύσατο καρδιά μου επ εμέ, και εμαχεσάμην προς τους εντίμους και τους άρχοντας και είπα αυτοίς· απαιτήσει ανήρ τον αδελφόν αυτού, ά υμείς απαιτείτε. και έδωκα επ αυτούς εκκλησίαν μεγάλην

Νεεμ. 5,7 Αφού ενδομύχως ηρεύνησα και εμελέτησα το ζήτημά των, εφιλονείκησα και επετίμησα τους πλουσίους και τους ο έχοντας Ιουδαίους και είπα προς αυτούς· “σεις, λοιπόν, δανείτε τους αδελφούς σας και απαιτείτε με σκληρότητα να σας πληρώνουν υπερόγκους τόκους;” Προς τακτοποίησιν δε του ζητήματος αυτού έκαμα μεγάλην συγκέντρωσιν από τους Ιουδαίους

Νεεμ. 5,8 και είπα αυτοίς· ημείς κεκτήμεθα τους αδελφούς ημών τους Ιουδαίους τους πωλουμένους τούς έθνεσιν εν εκουσίω ημών· και υμείς πωλείτε τους αδελφούς υμών και παραδοθήσονται ημίν; και ησύχασαν και ουχ εύροσαν λόγον.

Νεεμ. 5,8 και είπα προς αυτούς· “Ημείς εξηγοράσαμεν και απελάβομεν ελευθέρους τους αδελφούς μας από τα έθνη, εις τα οποία είχαν πωληθή και προσεφέραμεν ο καθένας το κατά δύναμιν δια την απελευθέρωσιν των. Και σεις τώρα πωλείτε τους αδελφούς σας, και αυτοί δια τα χρέη των θα παραδίδονται ως δούλοι εις σας;” Οι Ιουδαίοι όταν ήκουσαν αυτά εσίγησιν διότι δεν ευρήκαν λόγους να απαντήσουν.

Νεεμ. 5,9 και είπα· ουκ αγαθός ο λόγος, ον υμείς ποιείτε· ουχ ούτως εν φόβω Θεού ημών απελεύσεσθε από ονειδισμού των εθνών των εχθρών ημών.

Νεεμ. 5,9 Εγώ προσέθεσα τότε· “Δεν είναι καθόλου καλή η πράξις αυτή, που σεις κάμνετε. Μαθετε ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος παρά μονάχα ο φόβος του Θεού μας, δια να αποφύγετε τον χλευασμόν από τα ειδωλατρικά έθνη και τους εχθρούς μας.

Νεεμ. 5,10 και οι αδελφοί μου και οι γνωστοί μου και εγώ εθήκαμεν εαυτοίς αργύριον και σίτον· εγκατελίπομεν δή την απαίτησιν ταύτην.

Νεεμ. 5,10 Εγώ, οι αδελφοί μου, και οι γνωστοί μου εδώσαμεν δάνεια, χρήματα και σίτον στους αδελφούς μας.

Παραιτούμεθα από κάθε απαίτησιν καταβολής του χρέους τούτου.

Νεεμ. 5,11 επιστρέψατε δή αυτοίς ως σήμερον αγρούς αυτών και αμπελώνας αυτών και ελαιώνας αυτών και οικίας αυτών και από τού αργυρίου τον σίτον και τον οίνον και το έλαιον εξενέγκατε αυτοίς.

Νεεμ. 5,11 Αποδώσατε, λοιπόν, και σεις αμέσως τα χωράφια των, τα αμπέλια των, τα λησοστάσια των και τας οικίας των.

Και από τα χρήματα, τιμήν του σίτου, του οίνου και του ελαίου, επιστρέψατε εις αυτούς ο,τι επήρατε ως τόκον”.

Νεεμ. 5,12 και είπαν· αποδώσομεν, και παρ αυτών ου ζητήσομεν, ούτως ποιήσομεν καθώς σύ λέγεις· και εκάλεσα τους ιερείς και ώρκισα αυτούς ποιήσαι ως το ρήμα τούτο.

Νεεμ. 5,12 Οι Ιουδαίοι απήντησαν· “Θα αποδώσωμεν όσα ελάβομεν από αυτούς και δεν θα ζητήσωμεν πλέον τίποτε από αυτά. Θα πράξωμεν, όπως συ μας λέγεις”. Εκάλεσα τότε τους ιερείς και τους ώρκισα να πράξουν σύμφωνα με την υπόσχεσιν αυτήν.

Νεεμ. 5,13 και την αναβολήν μου εξετίναξα και είπα· ούτως εκτινάξει ο Θεός πάντα άνδρα, ός ου στήσει τον λόγον τούτον, εκ τού οίκου αυτού και εκ κόπου αυτού, και έσται ούτως εκτετιναγμένος και κενός. και είπε πάσα η εκκλησία· αμήν, και ήνεσαν τον Κύριον. και εποίησεν ο λαός το ρήμα τούτο.

Νεεμ. 5,13 Ετίναξα τότε το επανωφόρι μου και είπα· “Ετσι κάθε άνδρα ο οποίος τυχόν θα παραβή την υπόσχεσιν του, έτσι ας τον εκτινάξει ο Θεός από το σπίτι του, από τον κόπον του και θα είναι έξω πεταμένος και άδειος”. Είπε δε ολόκληρος η συγκέντρωσις· Αμήν· και εδοξολόγησαν τον Κυριον και ο λαός έπραξε σύμφωνα με την υπόσχεσιν αυτήν.

Νεεμ. 5,14 Από της ημέρας, ής ενετείλατό μοι είναι εις άρχοντα αυτών εν γη Ιούδα, από έτους εικοστού και έως έτους τριακοστού και δευτέρου τώ Αρθασασθά έτη δώδεκα, εγώ και οι αδελφοί μου βίαν αυτών ουκ έφαγον.

Νεεμ. 5,14 Από της εποχής, κατά την οποίαν ο βασιλεύς μου ανέθεσε να είμαι άρχων των Ιουδαίων εις την χώραν των, δηλαδή από το εικοστόν έτος μέχρι το τριακοστόν δευτερον έτος της βασιλείας του Αρταξέρξου, επί δώδεκα έτη, ούτε εγώ ούτε οι αδελφοί μου εφάγαμεν τροφήν προερχομένην από την εξουσίαν μας απέναντι των αδελφών μας.

Νεεμ. 5,15 και τας βίας τας πρώτας, ας πρό εμού εβάρυναν επ αυτούς, και ελάβοσαν παρ αυτών εν άρτοις και εν οίνω έσχατον αργύριον, δίδραχμα τεσσαράκοντα, και οι εκτετιναγμένοι αυτών εξουσιάζονται επί τον λαόν· καγώ ουκ εποίησα ούτως από προσώπου φόβου Θεού.

Νεεμ. 5,15 Οι προηγούμενοι κυβερνήται ασκούσαν βίαν. Ελάμβαναν από αυτούς, ως ανταπόδοσιν, άρτους και οίνον, εκτός των τεσσαράκοντα αργυρών διδράχμων. Και αυτοί ακόμη οι υπηρέται των κατεδυνάστευαν τον λαόν. Εγώ όμως δεν έπραξα κατ’ αυτόν τον τρόπον, διότι εφοβούμην τον Θεόν.

Νεεμ. 5,16 και εν έργω τού τείχους τούτων ουκ εκράτησα, αγρόν ουκ εκτησάμην, και πάντες οι συνηγμένοι εκεί επί το

έργον.

Νεεμ. 5,16 Και στο έργον ακόμη της ανοικοδομήσεως των τειχών εγώ δεν απέσχον, αλλά έλαβον μέρος. Αγρούς δεν απέκτησα και όλοι οι ιδικοί μου άνθρωποι είχαν συγκεντρωθή εκεί στο έργον της ανοικοδομήσεως.

Νεεμ. 5,17 και οι Ιουδαίοι, εκατόν και πενήκοντα άνδρες, και ερχόμενοι προς ημάς από των εθνών των κύκλω ημών επί τράπεζάν μου.

Νεεμ. 5,17 Επί πλέον εις εκατόν πενήκοντα άνδρας Ιουδαίους, οι οποίοι ήρχοντο προς εμέ από τους εθνικούς λαούς που ήσαν γύρω μας, εγώ παρείχον πάντοτε φάγητον.

Νεεμ. 5,18 και ήν γινόμενον εις ημέραν μίαν μόσχος εις και πρόβατα έξ εκλεκτά και χίμαρος εγίνοντό μοι και ανά μέσον δέκα ημερών εν πάσιν οίνος τώ πλήθει· και σύν τούτοις άρτους της βίας ουκ εξήτησα, ότι βαρεία η δουλεία επί τον λαόν τούτον.

Νεεμ. 5,18 Καθε ημέραν δε παρέθετα προς φιλοξενίαν εις αυτούς ένα μόσχον, έξ εκλεκτά πρόβατα και ένα τράγον. Ανά δέκα δε ημέρας προσεφέρετο στο πλήθος οίνου άφθονος. Παρ' όλα δε αυτά δεν εξήτησα ως κυβερνήτης της χώρας να φάγω άρτον καταδυναστεύων με την εξουσίαν μου τον λαόν, διότι τα έργα ήσαν πολύ βαρεία δια τον λαόν αυτόν.

Νεεμ. 5,19 μνήσθητί μου, ο Θεός, εις αγαθόν πάντα όσα εποίησα τώ λαώ τούτῳ.

Νεεμ. 5,19 Μνήσθητί μου, Κυριε ο Θεός, και απόδωσέ μου εις αγαθόν όλα όσα έκαμα δια τον λαόν τούτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Νεεμ. 6,1 Καί εγένετο καθώς ηκούσθη τώ Σαναβαλλάτ και Τωβία και τώ Γησάμ τώ Αραβί και τοίς καταλοίποις εχθρών ημών ότι ωκοδόμησα το τείχος, και ου κατελείφθη εν αυτοίς πνοή. έως τού καιρού εκείνου θύρας ουκ επέστησα εν ταίς πύλαις.

Νεεμ. 6,1 Όταν πληροφορήθησαν ο Σαναβαλλάτ, ο Τωβίας, ο Γησάμ ο Αραβί, και οι υπόλοιποι εχθροί μας, ότι εγώ ανοικοδόμησα το τείχος, περιέπεσαν εις κατάπληξιν και στενοχωρίαν και τους εκόπη η αναπνοή. Μέχρι της εποχής εκείνη εγώ δεν είχα ακόμη τοποθετήσαι τας θύρας εις τας πύλας του τείχους.

Νεεμ. 6,2 και απέστειλε Σαναβαλλάτ και Γησάμ προς με λέγων· δέυρο και συναχθώμεν επί το αυτό εν ταίς κώμαις εν πεδίω Ωνώ· και αυτοί λογιζόμενοι ποιησαί μοι πονηρίαν.

Νεεμ. 6,2 Ο Σαναβαλλάτ και ο Γησάμ απέστειλαν εις εμέ ανθρώπους των και μου είπαν· "Έλα να συναντηθώμεν εις μίαν από τα πόλεις της πεδιάδος Ωνώ". Εκείνοι όμως είχαν δόλιον σκοπόν εναντίον μου.

Νεεμ. 6,3 και απέστειλα επ αυτούς αγγέλους λέγων· έργον μέγα εγώ ποιώ και ου δυνήσομαι καταβήναι, μη ποτε καταπαύση το έργον· ως αν τελειώσω αυτό, καταβήσομαι προς υμάς.

Νεεμ. 6,3 Έστειλα προς αυτούς ιδικούς μου αγγελιοφόρους και είπα· "Εγώ εκτελώ μέγα έργον και δεν είναι δυνατόν να κατεβώ εις την πεδιάδα, δια να μη διακοπή δια τη απουσίας μου το έργον. Όταν όμως φέρω αυτό εις πέρας, θα έλθω προς συνάντησίν σας".

Νεεμ. 6,4 και απέστειλαν προς με ως το ρήμα τούτο, και απέστειλα αυτοίς κατά ταύτα.

Νεεμ. 6,4 Εκείνοι επανέλαβον την ιδίαν πρότασιν και εγώ απήντησα προς αυτούς κατά τον ίδιον τρόπον.

Νεεμ. 6,5 και απέστειλε προς με Σαναβαλλάτ τον παίδα αυτού και επιστολήν ανεωγμένην εν χειρί αυτού.

Νεεμ. 6,5 Ο Σαναβαλλάτ μου έστειλε μίαν επιστολήν ανοικτήν με ένα δούλον του, την οποίαν εκρατούσε στο χέρι του.

Νεεμ. 6,6 και ήν γεγραμμένον εν αυτή· «Εν έθνεσιν ηκούσθη ότι σύ και οι Ιουδαίοι λογίζεσθε αποστατήσαι, διά τούτο σύ οικοδομείς το τείχος, και σύ έση αυτοίς εις βασιλέα·

Νεεμ. 6,6 Εις την επιστολήν αυτήν ήσαν γραμμένα τα εξής· "Μεταξύ των λαών έχει διαδοθή ότι συ και οι άλλοι Ιουδαίοι σκέπτεσθε να αποστατήσετε από τον βασιλέα και δια τούτο συ ανοικοδομείς το τείχος, δια να γίνη εις αυτούς βασιλεύς.

Νεεμ. 6,7 και προς τούτοις προφήτας έστησας σεαυτόν, ίνα καθίσης εν Ιερουσαλήμ εις βασιλέα επί Ιούδα· και νύν απαγγελήσονται τώ βασιλεί οι λόγοι ούτοι και νύν δέυρο βουλευσώμεθα επί το αυτό.

Νεεμ. 6,7 Επί πλέον διεδόθη, ότι συ διώρισες προς εξυπηρέτησιν σου προφήτας, δια να προπαρασκευάσουν αυτοί τον λαόν και ενθρονισθής βασιλεύς των Ιουδαίων εις την Ιερουσαλήμ. Τώρα θα αναφερθούν στον βασιλέα όλα αυτά τα πράγματα. Έλα λοιπόν εδώ δια να συσκεφθώμεν".

Νεεμ. 6,8 και απέστειλα προς αυτόν λέγων· ουκ εγενήθη ως οι λόγοι ούτοι, ως σύ λέγεις, ότι από καρδιάς σου σύ ψεύδη αυτούς.

Νεεμ. 6,8 Εγώ έστειλα τότε προς αυτόν άλλον αγγελιοφόρον και του είπα· "Τιποτε από όσα είπες δεν συνέβη. Αλλά συ ψεύδεσαι και πλάθεις εκ την πονηράν σου καρδίαν τας ψευδολογίας αυτάς.

Νεεμ. 6,9 ότι πάντες φοβερίζουσιν ημάς λέγοντες· εκλυθήσονται αι χείρες αυτών από τού έργου τούτου, και ου ποιηθήσεται· και νύν εκραταίωσα τας χείράς μου».

Νεεμ. 6,9 Όλοι μας φοβερίζουν και θέλουν να μας τρομάξουν λέγοντες· Θα παραλύσουν τα χέρια των από το έργον των και δεν θα κατορθώσουν να το φέρουν εις πέρας. Εγώ όμως έδωκα θάρρος εις όλους δια το έργον αυτό, που επιτελείται, με τα χέρια μου".

Νεεμ. 6,10 Καγώ εισήλθον εις οίκον Σεμεϊ υιού Δαλαΐα, υιού Μεταβεήλ -και αυτός συνεχόμενος- και είπε· συναχθώμεν εις οίκον τού Θεού εν μέσω αυτού και κλείσωμεν τας θύρας αυτού, ότι έρχονται νυκτός φονεύσαί σε.

Νεεμ. 6,10 Εγώ μετέβην στον οίκον του Σεμεϊ, υιού του Δαλαΐα, υιού του Μεταβεήλ- αυτός ήτο περιωρισμένος στον οίκον του- και μου είπε· "Ας μεταβώμεν στον ναόν του Θεού, ας εισέλθωμεν στο μέσον του ναού τούτου και ας κλείσωμεν τας θύρας του, διότι κατά το διάστημα της νυκτός μερικοί άνθρωποι θέλουν να σε φονεύσουν".

Νεεμ. 6,11 και είπα· τις εστιν ο ανήρ, ός εισελεύεται εις τον οίκον και ζήσεται;

Νεεμ. 6,11 Εγώ όμως είπα προς αυτόν· Ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα εισελθη στον ναόν και θα ζήση;

Νεεμ. 6,12 και επέγνων και ιδού ο Θεός ουκ απέστειλεν αυτόν, ότι η προφητεία λόγος κατ εμού, και Τωβίας και Σαναβαλλάτ εμισθώσαντο

Νεεμ. 6,12 Εκατάλαβα δε ότι δεν απέστειλεν ο Θεός αυτόν προς εμέ και ότι η προφητεία του αυτή είχε χαλκευθή εναντίον μου. Ο Τωβίας και ο Σαναβαλλάτ είχαν δωροδοκήσει ανθρώπους

Νεεμ. 6,13 επ εμέ όχλον, όπως φοβηθώ και ποιήσω ούτως και αμάρτω και γένωμαι αυτοίς εις όνομα πονηρόν, όπως ονειδίσωσί με.

Νεεμ. 6,13 από τον όχλον εναντίον μου, δια να φοβηθώ και ενεργήσω έτσι, ώστε να αμαρτήσω εισερχόμενος στον ναόν του Κυρίου, και να γίνη αυτό αφορμή εναντίον μου να δυσφημισθή το άνομά μου και να με ονειδίσουν οι άνθρωποι αυτοί.

Νεεμ. 6,14 μνήσθητι, ο Θεός, Τωβία και Σαναβαλλάτ, ως τα ποιήματα αυτού ταύτα, και τώ Νωαδία τώ προφήτη και τοίς καταλοίποις των προφητών, οί ήσαν φοβερίζοντές με.

Νεεμ. 6,14 "Ενθυμήσου, Κυριε, και στείλε την πρέπουσαν τιμωρίαν στον Τωβίαν και στον Σαναβαλλάτ, σύμφωνα με τα πονηρά των έργα, και εναντίον του προφήτου Νωαδία και των άλλων προφητών, οι οποίοι με εφοβέρισαν κατ' αυτόν τον τρόπο".

Νεεμ. 6,15 Καί ετελέσθη το τείχος πέμπτη και εικάδι τού Ελούλ μηνός εις πενήκοντα και δύο ημέρας.

Νεεμ. 6,15 Το τείχος ωλοκληρώθη την 25ην του μηνός Ελούλ εις διάστημα πενήκοντα δύο ημερών.

Νεεμ. 6,16 και εγένετο ηνίκα ήκουσαν πάντες οι εχθροί ημών, και εφοβήθησαν πάντα τα έθνη τα κύκλω ημών, και επέπεσε φόβος σφόδρα εν οφθαλμοίς αυτών, και έγνωσαν ότι παρά τού Θεού ημών εγενήθη τελειωθήναι το έργον τούτο.

Νεεμ. 6,16 Όταν δε όλοι οι γύρω εχθροί μας ήκουσαν τούτο, εφοβήθησαν. Φοβος επέπεσεν εις όλους τους λαούς, οι οποίοι ήσαν γύρω μας, διότι είδον και εκατάλαβαν ότι με την βοήθειαν του Θεού απεπερατώθη το έργον τούτο.

Νεεμ. 6,17 και εν ταις ημέραις εκείναις από πολλών εντίμων Ιουδα επιστολαί επορεύοντο προς Τωβίαν, και αι Τωβία ήρχοντο προς αυτούς,

Νεεμ. 6,17 Κατά τας ημέρας εκείνας, εκ μέρους πολλών επισήμων Ιουδαίων, εστέλλοντο επιστολαί προς τον Τωβίαν και επιστολαί του Τωβία ήρχοντο προς αυτούς.

Νεεμ. 6,18 ότι πολλοί εν Ιουδα ένορκοι ήσαν αυτώ, ότι γαμβρός ήν τού Σεχενία υιού Ηραέ, και Ιωνάν υιός αυτού έλαβε την θυγατέρα Μεσουλάμ υιού Βαραχία εις γυναίκα.

Νεεμ. 6,18 Εγένετο δε αυτό, επειδή πολλοί από τους επισήμους Ιουδαίους είχαν συνδεθή με όρκον προς τον Τωβίαν, διότι ο Τωβίας ήτο γαμβρός του Σεχενία, υιού του Ηραέ, και ο υιός του Ιωνάν είχε λάβει ως σύζυγον την θυγατέρα του Μεσουλάμ, υιού Βαραχία.

Νεεμ. 6,19 και τους λόγους αυτού ήσαν λέγοντες προς με και λόγους μου ήσαν εκφέροντες αυτώ, και επιστολάς απέστειλε Τωβίας φοβερίσαι με.

Νεεμ. 6,19 Τας προτάσεις, λοιπόν, και τους λόγους αυτούς τους ανέφεραν εις εμέ και τους ιδικούς μου λόγους γνωστοποίησαν εις αυτόν. Ο Τωβίας απέστειλεν επιστολήν εις εμέ δια να με φοβερίση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Νεεμ. 7,1 Καί εγένετο ηνίκα ωκοδομήθη το τείχος, και έστησα τας θύρας, και επεσκέπησαν οι πυλωροί και οι άδοντες και οι Λευίται.

Νεεμ. 7,1 Όταν ωλοκληρώθη η ανοικοδόμησις του τείχους και έστησα τας θύρας των πυλών, και είχαν διορισθή οι θυρωροί και οι ψάλται και οι Λευίται,

Νεεμ. 7,2 και εντειλάμην τώ Ανανία αδελφώ μου και τώ Ανανία άρχοντι της βιρά εν Ιερουσαλήμ, ότι αυτός ως ανήρ αληθής και φοβούμενος τον Θεόν παρά πολλούς,

Νεεμ. 7,2 έδωσα εντολήν στον αδελφόν μου τον Ανανίαν και στον Ανανίαν τον αρχηγόν της ακροπόλεως της Ιερουσαλήμ, διότι αυτός ήτο αξιόπιστος ανήρ και φοβούμενος τον Θεόν περισσότερο από πολλούς άλλους,

Νεεμ. 7,3 και είπα αυτοίς· ουκ ανοιγήσονται πύλαι Ιερουσαλήμ έως άμα τώ ηλίω, και έτι αυτών γρηγορούντων κλειέσθωσαν αι θύραι και σφηνούσθωσαν· και στήσον προφύλακας οικούντων εν Ιερουσαλήμ, ανήρ εν προφυλακή αυτού και ανήρ απέναντι οικίας αυτού.

Νεεμ. 7,3 και είπα προς αυτούς· "Δεν θα ανοίγωνται αι πύλαι του τείχους της Ιερουσαλήμ μέχρι της ανατολής του ηλίου. Κατά δε την εσπέραν, όταν ακόμη οι φύλακες θα φρουρούν αυτάς, αι θύραι θα κλείωνται και θα ασφαρίζονται με σφήνας. Κατά την νύκτα θα τοποθετήτε φρουρούς, τους οποίους θα λαμβάνετε από τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Ο καθένας από αυτούς θα έχη ωρισμένην θέσιν και μάλιστα απέναντι της οικίας του".

Νεεμ. 7,4 Καί η πόλις πλατεία και μεγάλη, και ο λαός ολίγος εν αυτή, και ουκ ήσαν οικίαί ωκοδομημέναι.

Νεεμ. 7,4 Η πόλις Ιερουσαλήμ ήτο ευρεία και μεγάλη, αλλά ολίγος λαός υπήρχεν εις αυτήν. Δεν είχαν δε ανοικοδομηθή και όλα αι οικίαί.

Νεεμ. 7,5 και έδωκεν ο Θεός εις την καρδίαν μου και συνήξα τους εντίμους και τους άρχοντας και τον λαόν εις συνοδία· και εύρον βιβλίον της συνοδίας, οί ανέβησαν εν πρώτοις, και εύρον γεγραμμένον εν αυτώ.

Νεεμ. 7,5 Τότε ο Θεός με εφώτισε και συνεκέντρωσα τους επισήμους Ιουδαίους, τους αρχηγούς και τον υπόλοιπον λαόν, δια να τους απογράψω κατά τας γενεαλογίας των. Ευρήκα δε και βιβλίον, στο οποίον είχαν καταγραφά όλοι όσοι πρώτοι επανήλθαν από την αιχμαλωσίαν της Βαβυλώνας. Εις τον κατάλογον αυτόν ευρήκα γραμμένα·

Νεεμ. 7,6 και ούτοι υιοί της χώρας οι αναβάντες από αιχμαλωσίας της αποικίας, ής απώκισε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς Βαβυλώνας και επέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ και εις Ιουδα ανήρ εις την πόλιν αυτού

Νεεμ. 7,6 Αυτοί είναι οι Ιουδαίοι της Παλαιστίνης, οι οποίοι επανήλθαν από την αιχμαλωσίαν της Βαβυλώνας, όπου ο βασιλεύς της Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσορ τους είχε μετοικήσει, και οι οποίοι επέστρεψαν ο καθένας εις την πόλιν του.

Νεεμ. 7,7 μετά Ζοροβάβελ και Ιησού και Νεεμία Αζαρία και εελμά Ναεμανί, Μαρδοχαίος, Βαλσάν, Μασφαράθ, Εσδρα, Βογουϊά, Ιναούμ, Βαανά, Μασφάρ, άνδρες λαού Ισραήλ·

Νεεμ. 7,7 Επανήλθον μαζί με τον Ζοροβάβελ, τον Ιησούν, τον Νεεμίαν, τον Αζαριαν, τον Ρεελμά, Ναεμανί, τον Μαρδοχαίον, τον Βαλσάν, τον Μασφαράθ, τον Εσδρα, τον Βογουϊαν, τον Ιανούμ, τον Βαανά και τον Μασφάρ. Οι άνδρες του λαού του Ισραήλ ήσαν·

Νεεμ. 7,8 υιοί Φόρος δισχίλιοι εκατόν εβδομηκονταδύο·

Νεεμ. 7,8 Οι απόγονοι του Φορος δύο χιλιάδες εκατόν εβδομήκοντα δύο.

Νεεμ. 7,9 υιοί Σαφατία τριακόσιοι εβδομηκονταδύο·

Νεεμ. 7,9 Οι απόγονοι του Σαφατία τριακόσιοι εβδομήκοντα δύο.

Νεεμ. 7,10 υιοί Ηρά εξακόσιοι πενήκονταδύο·

Νεεμ. 7,10 Οι απόγονοι του Ηρά εξακόσιοι πενήκοντα δύο.

Νεεμ. 7,11 υιοί Φαάθ Μωάβ τοίς υιοίς Ιησού και Ιωάβ δισχίλιοι εξακόσιοι δεκαοκτώ·

Νεεμ. 7,11 Οι απόγονοι του Φαάθ Μωάβ και οι απόγονοι του Ιησού και του Ιωάβ δύο χιλιάδες εξακόσιοι δέκα οκτώ.
Νεεμ. 7,12 υιοί Αιλάμ χίλιοι διακόσιοι πενήκοντατέσσαρες·
Νεεμ. 7,12 Οι απόγονοι του Αιλάμ χίλιοι διακόσιοι πενήκοντα τέσσαρες.
Νεεμ. 7,13 υιοί Ζαθουΐα οκτακόσιοι τεσσαρακονταπέντε·
Νεεμ. 7,13 Οι απόγονοι του Ζαθουΐα οκτακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε.
Νεεμ. 7,14 υιοί Ζακχού επτακόσιοι εξήκοντα·
Νεεμ. 7,14 Οι απόγονοι του Ζακχού επτακόσιοι εξήκοντα.
Νεεμ. 7,15 υιοί Βανουΐ εξακόσιοι τεσσαρακονταοκτώ·
Νεεμ. 7,15 Οι απόγονοι του Βανουΐ εξακόσιοι τεσσαράκοντα οκτώ.
Νεεμ. 7,16 υιοί Βηβί εξακόσιοι εικοσιοκτώ·
Νεεμ. 7,16 Οι απόγονοι του Βηβί εξακόσιοι είκοσι οκτώ.
Νεεμ. 7,17 υιοί Ασγάδ δισχίλιοι τριακόσιοι εικοσιδύο·
Νεεμ. 7,17 Οι απόγονοι του Ασγάδ δύο χιλιάδες τριακόσιοι είκοσι δύο.
Νεεμ. 7,18 υιοί Αδωνικάμ εξακόσιοι εξήκονταεπτά·
Νεεμ. 7,18 Οι απόγονοι του Αδωνικάμ εξακόσιοι εξήκοντα επτά.
Νεεμ. 7,19 υιοί Βαγοΐ δισχίλιοι εξήκονταεπτά·
Νεεμ. 7,19 Οι απόγονοι του Βαγοΐ δύο χιλιάδες εξήκοντα επτά.
Νεεμ. 7,20 υιοί Ηδίν εξακόσιοι πενήκονταπέντε·
Νεεμ. 7,20 Οι απόγονοι του Ηδίν εξακόσιοι πενήκοντα πέντε.
Νεεμ. 7,21 υιοί Ατήρ τώ Εζεκία εννηκονταοκτώ·
Νεεμ. 7,21 Οι απόγονοι του Ατήρ, υιού του Εζεκίου, εννήκοντα οκτώ.
Νεεμ. 7,22 υιοί Ησάμ τριακόσιοι εικοσιοκτώ·
Νεεμ. 7,22 Οι απόγονοι του Ησάμ τριακόσιοι είκοσι Οκτώ.
Νεεμ. 7,23 υιοί Βεσεΐ τριακόσιοι εικοσιτέσσαρες·
Νεεμ. 7,23 Οι απόγονοι του Βεσεΐ τριακόσιοι είκοσι τέσσαρες.
Νεεμ. 7,24 υιοί Αριφ εκατόν δώδεκα· υιοί Ασέν διακόσιοι εικοσιτρεις·
Νεεμ. 7,24 Οι απόγονοι του Αριφ εκατόν δώδεκα. Οι απόγονοι του Ασέν διακόσιοι είκοσι τρεις.
Νεεμ. 7,25 υιοί Γαβαών εννηκονταπέντε·
Νεεμ. 7,25 Οι απόγονοι του Γαβαών εννήκοντα πέντε.
Νεεμ. 7,26 υιοί Βαιθαλέμ εκατόν εικοσιτρεις· υιοί Ατωφά πενήκονταεξ·
Νεεμ. 7,26 Οι απόγονοι του Βαιθαλέμ εκατόν είκοσι τρεις. Οι απόγονοι του Ατωφά πενήκοντα εξ.
Νεεμ. 7,27 υιοί Αναθώθ εκατόν εικοσιοκτώ·
Νεεμ. 7,27 Οι κάτοικοι της Αναθώθ εκατόν είκοσι οκτώ.
Νεεμ. 7,28 άνδρες Βηθασμώθ τεσσαρακονταδύο·
Νεεμ. 7,28 Οι κάτοικοι της Βηθασμώθ τεσσαράκοντα δύο.
Νεεμ. 7,29 άνδρες Καριαθαρίμ, Καφιρά και Βηρώθ επτακόσιοι τεσσαρακοντατρεις·
Νεεμ. 7,29 Οι κάτοικοι της Καριαθαρίμ, της Καφιρά και της Βηρώθ επτακόσιοι τεσσαράκοντα τρεις.
Νεεμ. 7,30 άνδρες Αραμά και Γαβαά εξακόσιοι είκοσι·
Νεεμ. 7,30 Οι κάτοικοι της Αραμά και της Γαβαά εξακόσιοι είκοσι.
Νεεμ. 7,31 άνδρες Μαχεμάς εκατόν εικοσιδύο·
Νεεμ. 7,31 Οι κάτοικοι της Μαχεμάς εκατόν είκοσι δύο.
Νεεμ. 7,32 άνδρες Βαιθήλ και Αΐ εκατόν εικοσιτρεις·
Νεεμ. 7,32 Οι κάτοικοι της Βαιθήλ και της Αΐ εκατόν είκοσι τρεις.
Νεεμ. 7,33 άνδρες Ναβία εκατόν πενήκονταδύο·
Νεεμ. 7,33 Οι κάτοικοι της Ναβία εκατόν πενήκοντα δύο.
Νεεμ. 7,34 άνδρες Ηλαμαάρ χίλιοι διακόσιοι πενήκονταδύο·
Νεεμ. 7,34 Οι κάτοικοι της Ηλαμαάρ χίλιοι διακόσιοι πενήκοντα δύο.
Νεεμ. 7,35 υιοί Ηράμ τριακόσιοι είκοσι·
Νεεμ. 7,35 Οι κάτοικοι της Ηράμ τριακόσιοι είκοσι.
Νεεμ. 7,36 υιοί Ιεριχώ τριακόσιοι τεσσαρακονταπέντε·
Νεεμ. 7,36 Οι κάτοικοι της Ιεριχώ τριακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε.
Νεεμ. 7,37 υιοί Λοδαδίδ και Ωνώ επτακόσιοι εικοσιεις·
Νεεμ. 7,37 Οι κάτοικοι της Λοδαδίδ και Ωνώ επτακόσιοι είκοσι ένας.
Νεεμ. 7,38 υιοί Σανανά τρισχίλιοι ενακόσιοι τριάκοντα·
Νεεμ. 7,38 Οι κάτοικοι της Σανανά τρεις χιλιάδες εννεακόσιοι τριάκοντα.
Νεεμ. 7,39 οι ιερείς, υιοί Ιωδαέ εις οικον Ιησού ενακόσιοι εβδομηκοντατρεις·
Νεεμ. 7,39 Από δε τους ιερείς ήσαν, από τους απογόνους του Ιωδαέ, της οικογενείας του Ιησού, ήσαν εννεακόσιοι εβδομήκοντα τρεις.
Νεεμ. 7,40 υιοί Εμμήρ χίλιοι πενήκονταδύο·
Νεεμ. 7,40 Απόγονοι του Εμμήρ χίλιοι πενήκοντα δύο.
Νεεμ. 7,41 υιοί Φασεούρ χίλιοι διακόσιοι τεσσαρακονταεπτά·
Νεεμ. 7,41 Απόγονοι του Φασεούρ χίλιοι διακόσιοι τεσσαράκοντα επτά.
Νεεμ. 7,42 υιοί Ηράμ χίλιοι δεκαεπτά·
Νεεμ. 7,42 Απόγονοι του Ηράμ χίλιοι δέκα επτά.
Νεεμ. 7,43 οι Λευίται, υιοί Ιησού τού Καδμήλ τοίς υιοίς τού Ουδουΐα εβδομηκοντατέσσαρες·
Νεεμ. 7,43 Λευίται δε ήσαν οι απόγονοι του Ιησού και του Καδμήλ, όπως και οι απόγονοι του Ουδουΐα εβδομήκοντα τέσσαρες.

Νεεμ. 7,44 οι άδοντες, υιοί Ασήφ εκατόν τεσσαρακονταοκτώ

Νεεμ. 7,44 Από τους ψάλτας ήσαν οι απόγονοι του Ασήφ εκατόν τεσσαράκοντα οκτώ.

Νεεμ. 7,45 οι πυλωροί, υιοί Σαλούμ, υιοί Ατήρ, υιοί Τελμών, υιοί Ακούβ, υιοί Ατιτά, υιοί Σαβί, εκατόν τριακονταοκτώ

Νεεμ. 7,45 Από δε τους θυρωρούς ήσαν οι απόγονοι του Σαλούμ, του Ατήρ, του Τελμών, του Ακούβ, του Ατιτά, του Σαβί, εκατόν τριάκοντα οκτώ.

Νεεμ. 7,46 οι ναθινίμ, υιοί Σηά, υιοί Ασφά, υιοί Ταβαώθ,

Νεεμ. 7,46 Από τους κατωτέρους υπηρέτας του ναού ήσαν οι απόγονοι του Σηα, οι απόγονοι του Ασφά, οι απόγονοι του Ταβαώθ,

Νεεμ. 7,47 υιοί Κιράς, υιοί Ασουΐα, υιοί Φαδών,

Νεεμ. 7,47 οι απόγονοι του Κιράς, οι απόγονοι του Ασουΐα, οι απόγονοι του Φαδών,

Νεεμ. 7,48 υιοί Λαβανά, υιοί Αγαβά, υιοί Σελμεΐ,

Νεεμ. 7,48 οι απόγονοι του Λαβανά, οι απόγονοι του Αγαβά, οι απόγονοι του Σελμεΐ.

Νεεμ. 7,49 υιοί Ανάν, υιοί Γαδήλ, υιοί Γαάρ,

Νεεμ. 7,49 Οι απόγονοι του Ανάν, οι απόγονοι του Γαδήλ, οι απόγονοι του Γαάρ,

Νεεμ. 7,50 υιοί ααΐα, υιοί ασσών, υιοί Νεκωδά,

Νεεμ. 7,50 Οι απόγονοι του Ρααΐα, οι απόγονοι του Ρασσών, οι απόγονοι του Νεκωδά,

Νεεμ. 7,51 υιοί Γηζάμ, υιοί Οζί, υιοί Φεσή,

Νεεμ. 7,51 οι απόγονοι του Γηζάμ, οι απόγονοι του Οζί, οι απόγονοι του Φεσή.

Νεεμ. 7,52 υιοί Βησί, υιοί Μεϊών, υιοί Νεφωσασί,

Νεεμ. 7,52 Οι απόγονοι του Βησί, οι απόγονοι του Μεϊών, οι απόγονοι του Νεφωσασί,

Νεεμ. 7,53 υιοί Βακβούκ, υιοί Αχιφά, υιοί Αρούρ,

Νεεμ. 7,53 οι απόγονοι του Βακβούκ, οι απόγονοι του Αχιφά, οι απόγονοι του Αρούρ,

Νεεμ. 7,54 υιοί Βασαλώθ, υιοί Μιδά, υιοί Αδασάν,

Νεεμ. 7,54 οι απόγονοι του Βασαλώθ, οι απόγονοι του Μιδά, οι απόγονοι του Αδασάν,

Νεεμ. 7,55 υιοί Βαρκουέ, υιοί Σισαράθ, υιοί Θημά,

Νεεμ. 7,55 οι απόγονοι του Βαρκουέ, οι απόγονοι του Σισαράθ, οι απόγονοι του Θημά,

Νεεμ. 7,56 υιοί Νισιά, υιοί Ατιφά,

Νεεμ. 7,56 οι απόγονοι του Νισιά, οι απόγονοι του Ατιφά.

Νεεμ. 7,57 υιοί δούλων Σαλωμών, υιοί Σουτεΐ, υιοί Σαφαράτ, υιοί Φεριδά,

Νεεμ. 7,57 Από τους απογόνους των δούλων του Σολομώντος ήσαν οι απόγονοι του Σουτεΐ, οι απόγονοι του Σαφαράτ, οι απόγονοι του Φεριδά,

Νεεμ. 7,58 υιοί Ιελήλ, υιοί Δορκών, υιοί Γαδαήλ,

Νεεμ. 7,58 οι απόγονοι του Ιελήλ, οι απόγονοι του Δορκών, οι απόγονοι του Γαδαήλ,

Νεεμ. 7,59 υιοί Σαφατία, υιοί Εττήλ, υιοί Φακαράθ, υιοί Σαβαΐμ, υιοί Ημίμ

Νεεμ. 7,59 οι απόγονοι του Σαφατία, οι απόγονοι του Εττήλ, οι απόγονοι του Φακαράθ, οι απόγονοι του Σαβαΐμ, οι απόγονοι του Ημίμ.

Νεεμ. 7,60 πάντες οι ναθινίμ, και υιοί δούλων Σαλωμών, τριακόσιοι ενενηκονταδύο.

Νεεμ. 7,60 Όλοι οι κατώτεροι υπηρέται του ναού και οι απόγονοι των δούλων του Σολομώντος ήσαν τριακόσιοι ενενηκοντα δύο.

Νεεμ. 7,61 και ούτοι ανέβησαν από Θελμελέθ, Θελαρησά, Χαρούβ, Ηρών, Ιεμήρ και ουκ εδυνάσθησαν απαγγείλαι οίκους πατριών αυτών και σπέρμα αυτών ει από Ισραήλ εισιν

Νεεμ. 7,61 Οι κατωτέρω αναφερόμενοι ήσαν εκείνοι, οι οποίοι επανήλθον εις την Ιερουσαλήμ από την Θελμελέθ, την Θελαρησά, την Χαρούβ, την Ηρών, την Ιεμήρ και οι οποίοι δεν ημπόρεσαν να καταστήσουν γνωστάς εις ημάς τας οικογενείας, εις τας οποίας ανήκον, και έτσι να αποδείξουν, εάν κατάγονται πράγματι από τους Ισραηλίτας.

Νεεμ. 7,62 υιοί Δαλαία, υιοί Ταβία, υιοί Νεκωδά, εξακόσιοι τεσσαρακονταδύο

Νεεμ. 7,62 Ήσαν οι απόγονοι του Δαλαία, οι απόγονοι του Ταβία, οι απόγονοι του Νεκωδά, εν όλω εξακόσιοι τεσσαράκοντα δύο.

Νεεμ. 7,63 και από των ιερέων υιοί Εβία, υιοί Ακώς, υιοί Βερζελλί, ότι έλαβον από θυγατέρων Βερζελλί τού Γαλααδίτου γυναίκας και εκλήθησαν επ ονόματι αυτών

Νεεμ. 7,63 Από δε τους ιερείς ήσαν, οι απόγονοι του Εβία, οι απόγονοι του Ακώς, οι απόγονοι του Βερζελλί, αυτοί ωνομάζοντο έτσι, διότι επήραν από τας θυγατέρας του Γαλααδίτου Βερζελλί συζύγους, δι' αυτό δε και έλαβον τα ονόματα εκείνων.

Νεεμ. 7,64 ούτοι εζήτησαν γραφήν αυτών της συνοδίας, και ουχ ευρέθη, και ηγχιστεύθησαν από της ιερατείας,

Νεεμ. 7,64 Αυτοί ανεζήτησαν τους τίτλους των, δια να αποδείξουν την γενεαλογίαν των, αλλά δεν τους εύρον. Δια τούτο και απεκλείσθησαν από την ιερωσύνην.

Νεεμ. 7,65 και είπεν Αθερσασθά, ίνα μη φάγωσιν από τού αγίου των αγίων, έως αναστή ιερεύς φωτίσων.

Νεεμ. 7,65 Ο δε βασιλεύς Αρταξέρξης διέταξε να μη τρώγουν αυτοί από τας αγίας τροφάς του ναού, μέχρις ότου παρουσιασθή αρχιερεύς, ο οποίος φωτιζόμενος από τον Θεόν θα τακτοποιήση την υπόθεσίν των.

Νεεμ. 7,66 και εγένετο πάσα η εκκλησία ωςεί τέσσαρες μυριάδες δισχίλιοι τριακόσιοι εξήκοντα,

Νεεμ. 7,66 Ολόκληρον δε αυτό το πλήθος των Ισραηλιτών ανήλθεν εις τεσσαράκοντα δύο χιλιάδας τριακοσίους εξήκοντα,

Νεεμ. 7,67 πάρεξ δούλων αυτών και παιδικών αυτών, ούτοι επτακισχίλιοι τριακόσιοι τριακονταεπτά· και άδοντες και άδουσαι διακόσιοι τεσσαρακονταπέντε

Νεεμ. 7,67 εκτός από τους δούλους και από τας δούλας των, οι οποίοι ανήλθον στον αριθμόν των επτά χιλιάδων τριακοσίων τριάκοντα επτά. Οι ψάλται δε και αι ψάλτριαι ήσαν διακόσιοι τεσσαράκοντα πέντε.

Νεεμ. 7,69 όνοι δισχίλιοι επτακόσιοι.

Νεεμ. 7,69 Οι όνοι των ήσαν δύο χιλιάδες επτακόσιοι.

Νεεμ. 7,70 και από μέρους αρχηγών των πατριών έδωκαν εις το έργον τώ Νεεμίας εις θησαυρόν χρυσοῦς χιλίους, φιάλας πενήτηκοντα και χωθωνώθ των ιερέων τριάκοντα.

Νεεμ. 7,70 Μερικοί δε από τους αρχηγούς των πατριών έδωκαν δια το έργον του Νεεμίου δώρα δια το θησαυροφυλάκιον, χιλίους χρυσοῦς (δαρεικοῦς), πενήτηκοντα φιάλας και τριάκοντα ιερατικας στολάς.

Νεεμ. 7,71 και από αρχηγών των πατριών έδωκαν εις θησαυρούς τού έργου χρυσοῦ νομίσματος δύο μυριάδας και αργυρίου μνάς δισχιλίας τριακοσίας, και έδωκαν οι κατάλοιποι τού λαοῦ χρυσοῦ δύο μυριάδας και αργυρίου μνάς δισχιλίας διακοσίας και χωθωνώθ των ιερέων εξηκονταεπτά.

Νεεμ. 7,71 Μερικοί δε άλλοι από τους αρχηγούς των οικογενειών έδωκαν στο θησαυροφυλάκιον του ναοῦ, δια το έργον, είκοσι χιλιάδας χρυσά νομίσματα (δαρεικοῦς) και δύο χιλιάδας τριακοσίας αργυράς μνας. Οι υπόλοιποι από τον λαόν έδωκαν, είκοσι χιλιάδας χρυσοῦς δαρεικοῦς, δύο χιλιάδας διακοσίας αργυράς μνας και εξηκοντα επτά ιερατικας στολάς.

Νεεμ. 7,72 και εκάθισαν οι ιερείς και Λευίται και οι πυλωροί και οι άδοντες και οι από τού λαοῦ και οι ναθινίμ και πάς Ισραήλ εν πόλεσιν αυτών.

Νεεμ. 7,72 Οι ιερείς, οι Λευίται, οι θυρωροί, οι ψάλται, οι άνδρες του λαοῦ, οι κατώτεροι υπηρέται του ναοῦ και όλος ο ισραηλιτικός λαός εγκατεστάθησαν εις τας πόλεις των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Νεεμ. 8,1 Καί έφθασεν ο μην ο έβδομος -και οι υιοί Ισραήλ εν πόλεσιν αυτών- και συνήχθησαν πάς ο λαός ως ανήρ εις εις το πλάτος το έμπροσθεν πύλης τού ύδατος, και είπαν τώ Έσδρα τώ γραμματεί ενέγκαι το βιβλίον νόμου Μωυσή, ον ενετείλατο Κύριος τώ Ισραήλ.

Νεεμ. 8,1 Όταν έφθασεν ο έβδομος μην- οι δε Ισραηλίται είχαν εν τω μεταξύ εγκατασταθή εις τας πόλεις των-, συνεκεντρώθησαν όλοι οι Ισραηλίται, ως ένας άνθρωπος, στον ευρύν χώρον εμπρός από την πύλην, η οποία ελέγετο πύλη του ύδατος. Εκεί είπαν στον Έσδραν οι Ισραηλίται να φέρη το βιβλίον του νόμου του Μωϋσέως, τον οποίον νόμον είχε διατάξει ο Κυριος στους Ισραηλίτας.

Νεεμ. 8,2 και ήνεγκεν Έσδρας ο ιερεύς τον νόμον ενώπιον της εκκλησίας από ανδρός έως γυναικός και πάς ο συνών ακούειν εν ημέρα μια τού μηνός τού εβδόμου

Νεεμ. 8,2 Ο ιερεύς Έσδρας, κατά την πρώτην ημέραν του εβδόμου μηνός, έφερε τον Νομον ενώπιον της συγκεντρώσεως, ενώπιον ανδρών και γυναικών και όλων εκείνων, που ήσαν εις θέσιν να ακούσουν και να εννοήσουν τον Νομον.

Νεεμ. 8,3 και ανέγνων εν αυτώ από της ώρας τού διαφωτίσαι τον ήλιον έως ημίους της ημέρας απέναντι των ανδρών και των γυναικών, και αυτοί συνιέντες, και ώτα παντός τού λαοῦ εις το βιβλίον τού νόμου.

Νεεμ. 8,3 Ανεγίνωσκε δε ο Έσδρας από τον Νομον, από την πρωϊαν όταν ανέτελλεν ο ήλιος μέχρι της μεσημβρίας, ώστε να ακούουν άνδρες και γυναίκες και όλοι εκείνοι, οι οποίοι ηδύναστο να τον εννοήσουν. Όλος δε ο λαός είχε ανοιγμένα τα αυτιά του, δια να ακούη με προσοχήν όλα όσα ήσαν γραμμένα στο βιβλίον του Νομου.

Νεεμ. 8,4 και έστη Έσδρας ο γραμματεῦς επί βήματος ξυλίνου, και έστησαν εχόμενα αυτου Ματταθίας και Σαμαΐας και Ανανίας και Ουρίας και Χελκία και Μαασία εκ δεξιών αυτου, και εξ αριστερών Φαδαΐας και Μισαήλ και Μελχίας και Ασωμ και Ασαβαδμά και Ζαχαρίας και Μεσολλάμ.

Νεεμ. 8,4 Ο Έσδρας, ο γραμματεῦς, εστεκετο όρθιος επάνω εις ένα ξύλινον βάθρον, πλησίον δε αυτου και εκ δεξιών του ισταντο επίσης όρθιοι ο Ματταθίας, ο Σαμαΐας, ο Ανανίας, ο Ουρίας, ο Χελκίας και ο Μαασίας· εξ αριστερών του δε ισταντο ο Φαδαΐας, ο Μισαήλ, ο Μελχίας, ο Ασωμ, ο Ασαδαδμά, ο Ζαχαρίας και ο Μεσολλάμ.

Νεεμ. 8,5 και ήνοιξεν Έσδρας το βιβλίον ενώπιον παντός τού λαοῦ, ότι αυτός ήν επάνω τού λαοῦ -και εγένετο ηνίκα ήνοιξεν αυτό, έστη πάς ο λαός-

Νεεμ. 8,5 Ο Έσδρας ήνοιξε το βιβλίον του Νομου ενώπιον παντός του λαοῦ και, καθώς αυτός ιστατο υψηλοτερον, ο λαός έβλεπε- όταν δε ήνοιξε το βιβλίον εσηκώθη με ευλάβειαν όλος ο λαός και εστάθη όρθιος.

Νεεμ. 8,6 και ηυλόγησεν Έσδρας Κύριον τον Θεόν τον μέγαν, και απεκρίθη πάς ο λαός και είπαν· αμήν, επάραντες τας χείρας αυτών, και έκυψαν και προσεκύνησαν τώ Κυρίω επί πρόσωπον επί την γήν.

Νεεμ. 8,6 Ο Έσδρας εδοξολόγησε Κυριον τον Θεόν τον μέγαν και όλοι οι Ισραηλίται απεκρίθησαν και είπαν αμήν! Υψωσαν τας χείρας των προς τον ουρανό και κατόπιν έσκυψαν και προσεκύνησαν τον Κυριον με το πρόσωπον αυτών προς την γην.

Νεεμ. 8,7 και Ιησούς και Βαναΐας και Σαραβίας ήσαν συνετίζοντες τον λαόν εις τον νόμον· και ο λαός εν τή στάσει αυτου.

Νεεμ. 8,7 Ο Ιησούς, ο Βαναΐας και ο Σαραβίας καθωδηγοσαν τον λαόν εις την κατανόσιν του Νομου. Ο λαός δε έμενεν όρθιος εις την ευλαβή στάσιν του.

Νεεμ. 8,8 και ανέγνωσαν εν βιβλίω νόμου τού Θεοῦ, και εδίδασκεν Έσδρας και διέστελλεν εν επιστήμη Κυρίου, και συνήκεν ο λαός εν τή αναγνώσει.

Νεεμ. 8,8 Εκείνοι ανεγίνωσκον το βιβλίον του νόμου του Θεοῦ, ο δε Έσδρας εδίδασκε και ανέλυε τα αναγινωσκόμενα, σύμφωνα με την σοφίαν, που του είχε δώσει ο Κυριος, και ο λαός εννοούσε τα αναγινωσκόμενα.

Νεεμ. 8,9 και είπε Νεεμίας και Έσδρας ο ιερεύς και γραμματεῦς και οι Λευίται και οι συνετίζοντες τον λαόν και είπαν παντί τώ λαώ· ημέρα αγία εστί τώ Κυρίω Θεώ ημών, μη πενθείτε μηδέ κλαίετε· ότι έκλαιε πάς ο λαός, ως ήκουσαν τους λόγους τού νόμου.

Νεεμ. 8,9 Ο Νεεμίας και ο Έσδρας, ο ιερεύς και γραμματεῦς, και οι άλλοι Λευίται, οι οποίοι εδίδασκαν σχετικως τον λαόν, είπαν εις όλον τον λαόν. "Η σημερινή ημέρα είναι αφιερωμένη εις Κυριον τον Θεόν μας. Μη πενθείτε και μη κλαίετε". Είπαν δε αυτό, διότι όλος ο λαός έκλαιε, καθώς ήκουε τους λόγους του νόμου του Κυρίου.

Νεεμ. 8,10 και είπεν αυτοίς· πορεύεσθε φάγετε λιπάσματα και πίετε γλυκάσματα και αποστείλατε μερίδας τοίς μη έχουσιν· ότι αγία εστί η ημέρα τώ Κυρίω ημών· και μη διαπέσητε, ότι εστί Κύριος ισχύς ημών.

Νεεμ. 8,10 Ο Νεεμίας είπε προς αυτους· "Πηγαίνετε τώρα, φάγετε πλούσια φαγητά και πίετε γλυκά ποτά. Αλλά από αυτά αποστείλατε και μερίδας εις εκείνους, οι οποίοι δεν έχουν, διότι η ημέρα αυτή είναι χαρμόσυνος, αφιερωμένη στον Κυριον μας. Μη αποκάνετε, μη απογοητεύεσθε, διότι ο Κυριος είναι η δύναμής μας".

Νεεμ. 8,11 και οι Λευίται κατεσιώπων πάντα τον λαόν λέγοντες· σιωπάτε, ότι ημέρα αγία, και μη καταπίπτετε.

Νεεμ. 8,11 Οι Λευίται καθυσύχασαν όλον τον λαόν λέγοντες· "Ησυχάσατε, ηρεμήσατε, διότι η ημέρα αυτή είναι αγία και

χαρμόσυνοι. Μη χάνετε το θάρρος σας".

Νεεμ. 8,12 και απήλθε πᾶς ὁ λαός φαγεῖν και πιεῖν και αποστέλλειν μερίδας και ποιῆσαι ευφροσύνην μεγάλην, ὅτι συνήκαν ἐν τοῖς λόγοις οἱς ἐγνώρισεν αὐτοῖς.

Νεεμ. 8,12 Ὁλος ὁ ἰσραηλιτικός λαός απήλθε δια να φάγη και πῆ και δια να στείλῃ μερίδας φαγητοῦ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν. Ἐτσι δὲ ἐδοκίμασαν και απήλαυσαν μεγάλην χαράν και ἀγαλλίασιν, διότι εἶχαν ἐννοῆσει τα λόγια του Νομου, τα ὁποῖα κατέστησεν εἰς αὐτούς γνωστά ὁ Νεεμίας.

Νεεμ. 8,13 Καί ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ συνήχθησαν οἱ ἀρχόντες των πατριῶν σὺν τῷ παντὶ λαῷ, οἱ ἱερεῖς και οἱ Λευῖται πρὸς Ἐσδραν τον γραμματέα ἐπιστήσαι πρὸς πάντας τους λόγους τοῦ νόμου.

Νεεμ. 8,13 Κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν συνεκεντρώθησαν οἱ ἀρχόντες των οικογενειῶν μαζὴ με ὅλον τον λαόν, οἱ ἱερεῖς και οἱ Λευῖται, και προσήλθαν πρὸς τον Ἐσδραν, τον γραμματέα, δια να διδαχθῶν και γνωρίσουν καλύτερα ὅλας τας ἐντολάς του νόμου.

Νεεμ. 8,14 και εὔρσαν γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ, ὃ ἐνετείλατο Κύριος τῷ Μωυσῆ, ὅπως κατοικήσωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν σκηναῖς ἐν εορτῇ ἐν μηνὶ τῷ ἐβδόμῳ,

Νεεμ. 8,14 Ἐυρήκαν δὲ γεγραμμένην στον Νομον τούτον, που ὁ Κυριος ἐδῶσεν στον Μωϋσῆν, και μίαν ἐντολήν, σύμφωνα πρὸς τὴν ὁποῖαν ἔπρεπεν οἱ Ἰσραηλίται κατὰ τὴν εορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας, που ἐτελείτο κατὰ τον ἐβδομον μῆνα, να κατοικοῦν εἰς σκηνάς.

Νεεμ. 8,15 και ὅπως σημάνωσι σάλπιγγιν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν αὐτῶν και ἐν Ἰερουσαλήμ. και εἶπεν Ἐσδρας· ἐξέλθετε εἰς το ὄρος, και ἐνέγκατε φύλλα ἐλαίας και φύλλα ξύλων κυπαρισσίνων και φύλλα μυρσίνης και φύλλα φοινίκων και φύλλα ξύλου δασέος ποιῆσαι σκηνάς κατὰ το γεγραμμένον.

Νεεμ. 8,15 Ὅα ἔπρεπε δὲ να ἐξαγγέλλεται ἡ εορτὴ αὐτὴ δια σαλπύγγων εἰς ὅλας τας πόλεις των και εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ. Εἶπε τότε ὁ Ἐσδρας· "Ἐβγάτε στο ὄρος και φέρετε ἀπὸ ἐκεῖ κλάδους ἐλαίας, κλάδους κυπαρίσσων, κλάδους μυρσίνης, κλάδους φοινίκων και γενικῶς κλάδους ἀπὸ πυκνόφυλλα δένδρα, δια να κατασκευάσετε με αὐτούς σκηνάς, ὅπως εἶναι γεγραμμένο στον νόμον του Μωυσέως".

Νεεμ. 8,16 και ἐξήλθεν ὁ λαός και ἤνεγκαν και ἐποίησαν εαυτοῖς σκηνάς ἀνῆρ ἐπὶ τοῦ δώματος αὐτοῦ και ἐν ταῖς αυλαῖς αὐτῶν και ἐν ταῖς αυλαῖς οἴκου τοῦ Θεοῦ και ἐν πλατεῖαις τῆς πόλεως και ἕως πύλης Ἐφραῖμ.

Νεεμ. 8,16 Ὁ λαός πρᾶγματι ἐβγήκε και ἔφεραν κλάδους, με τους ὁποῖους κατεσκεύασαν δια τον εαυτῶν των σκηνάς. Ὁ καθένας ἐπάνω στο δῶμα τῆς οἰκίας του, εἰς τας αυλάς των οἰκιῶν των, εἰς τας αυλάς του ναοῦ του Θεοῦ, εἰς τας πλατεῖαις τῆς πόλεως μέχρι τῆς πύλης Ἐφραῖμ.

Νεεμ. 8,17 και ἐποίησαν πάσα ἡ ἐκκλησία, οἱ ἐπιστρέψαντες ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, σκηνάς και ἐκάθισαν ἐν σκηναῖς· ὅτι οὐκ ἐποίησαν ἀπὸ ἡμερῶν Ἰησοῦ υἱοῦ Ναυῆ οὕτως οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης· και ἐγένετο ευφροσύνη μεγάλη.

Νεεμ. 8,17 Ὅλοι οἱ Ἰσραηλται, που εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, κατεσκεύασαν σκηνάς, εἰς τας ὁποῖας και ἐγκατεστάθησαν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν δὲ Ἰησοῦ, υἱοῦ του Ναυῆ, μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς οἱ Ἰσραηλίται οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχαν εορτάσει ἔτσι τὴν εορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας. Ἐπεκράτησε μεγάλη χαρὰ και ἀγαλλίασις μεταξύ ὅλων.

Νεεμ. 8,18 και ἀνέγνω ἐν βιβλίῳ νόμου τοῦ Θεοῦ ἡμέραν ἐν ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης ἕως τῆς ἡμέρας τῆς ἐσχάτης· και ἐποίησαν εορτὴν ἐπτὰ ἡμέρας, και τῇ ἡμέρᾳ τῇ ογδόῃ ἐξόδιον κατὰ το κρίμα.

Νεεμ. 8,18 Ἀνεγίνωσκον δὲ τον νόμον του Θεοῦ κάθε ἡμέραν, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εορτῆς μέχρι και τὴν τελευταίαν. Ἐώρτασαν τὴν Σκηνοπηγίαν ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας· κατὰ δὲ τὴν ογδόην ἡμέραν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος λήξις και ἀπόλυσις, σύμφωνα με τὴν διάταξιν του νόμου του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Νεεμ. 9,1 Καί ἐν ἡμέρᾳ εικοστῇ και τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τούτου συνήχθησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν νηστεία και ἐν σάκκοις και σποδῷ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν.

Νεεμ. 9,1 Κατὰ τὴν εικοστὴν τετάρτην ἡμέραν του ἐβδόμου αὐτοῦ μηνὸς, οἱ Ἰσραηλίται συνεκεντρώθησαν, δια να νηστεύσουσιν· ἐφορούσαν σάκκους και εἶχαν ρίξει ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν των στάκτην.

Νεεμ. 9,2 και ἐχωρίσθησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀπὸ παντός υἱοῦ ἀλλοτρίου και ἔστησαν και ἐξηγόρευσαν τας ἀμαρτίας αὐτῶν και τας ἀνομίας των πατέρων αὐτῶν.

Νεεμ. 9,2 Οἱ Ἰσραηλίται ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ ὅλους τους ἄλλους ξένους λαούς και ὀρθιοὶ ἐξωμολογούντο τας ἰδικὰς των ἀμαρτίας, ὅπως και τας παρανομίας των προγόνων των.

Νεεμ. 9,3 και ἔστησαν ἐπὶ τῇ στάσει αὐτῶν και ἀνέγνωσαν ἐν βιβλίῳ νόμου Κυρίου Θεοῦ αὐτῶν και ἦσαν ἐξαγορευόντες τῷ Κυρίῳ και προσκυνούντες τῷ Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν.

Νεεμ. 9,3 Ὀρθιοὶ δὲ εἰς τας θέσεις των, ἐδιάβαζαν το βιβλίον του νόμου Κυρίου του Θεοῦ των, ἐξωμολογούντο τας ἀμαρτίας των πρὸς τον Κυριον και ἐπροσκυνούσαν Κυριον τον Θεόν των.

Νεεμ. 9,4 και ἔστη ἐπὶ ἀναβάσει των Λευιτῶν Ἰησοῦς και οἱ υἱοὶ Καδμὴλ, Σεχενίας υἱὸς Σαραβία, υἱοὶ Χωνενί και ἐβόησαν φωνὴ μεγάλη πρὸς Κύριον τον Θεόν αὐτῶν.

Νεεμ. 9,4 Ὁ Ἰησοῦς, οἱ υἱοὶ του Καδμὴλ, ὁ Σεχενίας, υἱὸς του Σαραβία και οἱ υἱοὶ του Χωνενί, ἀνήλθον εἰς τὴν ἐξέδραν των Λευιτῶν και με μεγάλην φωνὴν ἐβόησαν πρὸς Κυριον τον Θεόν των.

Νεεμ. 9,5 και εἶποσαν οἱ Λευῖται Ἰησοῦς και Καδμὴλ· ἀνάστητε, ἐυλογεῖτε Κύριον τον Θεόν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος και ἕως τοῦ αἰῶνος· και ἐυλογήσουσιν ὄνομα δόξης σου και υψώσουσιν ἐπὶ πάση ἐυλογία και αἰνέσει.

Νεεμ. 9,5 Οἱ δὲ Λευῖται, ὁ Ἰησοῦς και ὁ Καδμὴλ εἶπόν· "Σηκωθῆτε και δοξολογεῖτε Κυριον τον Θεόν μας, ὁ ὁποῖος ζῆ στους αἰῶνας των αἰῶνων. Ἐυλογητὸν εἶναι και θα εἶναι το ἔνδοξον ὄνομά σου, Κυριε, και σε θα μεγαλύνουν πάντοτε με κάθε ὕμνον και δοξολογίαν".

Νεεμ. 9,6 και εἶπεν Ἐσδρας· σύ εἶ αὐτός Κύριος μόνος, σύ ἐποίησας τον ουρανόν και τον ουρανόν τοῦ ουρανοῦ και πάσαν τὴν στάσιν αὐτῶν, τὴν γῆν και πάντα, ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ, τας θαλάσσας και πάντα τα ἐν αὐταῖς, και σύ ζωοποιεῖς τα πάντα, και σοὶ προσκυνοῦσιν αἱ στρατιαὶ των ουρανῶν.

Νεεμ. 9,6 Προσηυχῆθη δὲ τότε μεγαλοφώνως ὁ Ἐσδρας και εἶπε· "Σὺ εἶσαι, Κυριε, ὁ μόνος αἰώνιος και ἀναλλοίωτος Θεός. Σὺ ἐδημιούργησες τον ουρανόν και τον ουρανόν του ουρανοῦ και ὅλον το πλῆθος των ἀστέρων, τὴν γῆν και ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν· τας θαλάσσας και ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτάς. Σὺ, ζωοποιεῖς τα πάντα και σε προσκυνοῦν αἱ

στρατιαί των ουρανών.

Νεεμ. 9,7 σύ εί Κύριος ο Θεός· σύ εξελέξω εν Αβραμ και εξήγαγες αυτόν εκ της χώρας των Χαλδαιών και επέθηκας αυτό όνομα Αβραάμ·

Νεεμ. 9,7 Σύ είσαι ο Κυριος και ο Θεός. Συ εξέλεξες τον Αβραμ και ωδήγησες αυτόν από την χώραν των Χαλδαιών και έδωσες εις αυτόν το όνομα Αβραάμ.

Νεεμ. 9,8 και εύρες την καρδιαν αυτού πιστήν ενώπιόν σου και διέθου προς αυτόν διαθήκην δούναι αυτό την γήν των Χαναναίων και Χετταίων και Αμορραίων και Φερεζαίων και Ιεβουσαιών και Γεργεσαιών και τώ σπέσματι αυτού· και έστησας τους λόγους σου, ότι δικαιος σύ.

Νεεμ. 9,8 Ευρήκες την καρδιαν του πιστήν και αφωσιωμένην εις σε. Συνήψες με αυτόν διαθήκην και του έδωσες υπόσχεσιν να δώσης εις αυτόν και στους απογόνους του την χώραν των Χαναναίων, των Χετταίων, των Αμορραίων, των Φερεζαίων, των Ιεβουσαιών και των Γεργεσαιών. Και την υπόσχεσιν σου αυτήν την εξεπλήρωσες, διότι είσαι πάντοτε πιστός και δικαιος στους λόγους σου.

Νεεμ. 9,9 και είδες την ταπεινώσιν των πατέρων ημών εν Αιγύπτω και την κραυγήν αυτών ήκουσας επί θάλασσαν ερυθράν.

Νεεμ. 9,9 Είδες τον εξευτελισμόν και τον πόνον των πατέρων μας εις την Αίγυπτον και ήκουσες την κραυγήν της οδύνης των, όταν ευρίσκοντο πλησίον της Ερυθράς Θαλάσσης.

Νεεμ. 9,10 και έδωκας σημεία και τέρατα εν Αιγύπτω εν Φαραώ και εν πάσι τοίς παισίν αυτού και εν παντί τώ λαώ της γής αυτού, ότι ένγως ότι υπερηφάνησαν επ αυτούς, και εποίησας σεαυτώ όνομα ως η ημέρα αυτή.

Νεεμ. 9,10 Έδωσες σημεία και τέρατα, έστειλες προς χάριν του λαού σου πληγάς εις την Αίγυπτον εναντίον του Φαραώ και όλων των δούλων του και όλου του λαού της χώρας του, διότι είδες ότι αυτοί εφέρθησαν με αλαζονείαν και σκληρότητα εναντίον των πατέρων μας. Και έτσι έκαμες ένδοξον το Ονομά σου, όπως και η σημερινή ημέρα μαρτυρεί.

Νεεμ. 9,11 και την θάλασσαν έρηξας ενώπιον αυτών, και παρήλθοσαν εν μέσω της θαλάσσης εν ξηρασία, και τους καταδιώξοντας αυτούς έριψας εις βυθόν ωσει λίθον εν ύδατι σφοδρώ.

Νεεμ. 9,11 Διέρρηξες την Ερυθράν Θαλασσαν ενώπιον των Ισραηλιτών και επέρασαν αυτοί εν μέσω της θαλάσσης ως επί ξηρού εδάφους. Εκείνους δε, που τους κατεδίωξαν, έρριψες στον βυθόν της θαλάσσης, όπως ρίπτεται ένας λίθος εις βαθύ ύδωρ.

Νεεμ. 9,12 και εν στύλω νεφέλης ωδήγησας αυτούς ημέρας και εν στύλω πυρός την νύκτα τού φωτίσαι αυτοίς την οδόν, εν ή πορεύσονται εν αυτή.

Νεεμ. 9,12 Ωδήγησες τους προγόνους μας την μεν ημέραν με στύλον νεφέλης, την δε νύκτα με πύρινον στύλον, δια να φωτίζη αυτός τον δρόμον, στον οποίον αυτοί θα εβάδιζαν.

Νεεμ. 9,13 και επί όρος Σινά κατέβης και ελάλησας προς αυτούς εξ ουρανού και έδωκας αυτοίς κρίματα ευθέα και νόμους αληθείας, προστάγματα και εντολάς αγαθάς·

Νεεμ. 9,13 Κατέβηκες στο όρος Σινά, ωμίλησες προς αυτούς από τον ουρανό, έδωκες εις αυτούς δικαίαις διαταγάς, αληθείς νόμους, ωφελίμους θεσμούς και εντολάς.

Νεεμ. 9,14 και το σάββατόν σου το άγιον εγνώρισας αυτοίς, εντολάς και προστάγματα και νόμον ενετείλω αυτοίς εν χειρί Μωυσή δούλου σου.

Νεεμ. 9,14 Κατέστησες εις αυτούς γνωστόν το άγιόν σου Σαββατον, τας δε εντολάς και τα προστάγματα του Νομου παρέδωσες εις αυτούς δια μέσου του δούλου σου του Μωϋσέως.

Νεεμ. 9,15 και άρτον εξ ουρανού έδωκας αυτοίς εις σιτοδοτιαν αυτών και ύδωρ εκ πέτρας εξήνεγκας αυτοίς εις δίψαν αυτών, και είπας αυτοίς εισελθείν κληρονομήσαι την γήν, εφ ήν εξέτεινας την χείρά σου δούναι αυτοίς.

Νεεμ. 9,15 Άρτον από τον ουρανό έδωκες εις αυτούς προς τροφήν και ύδωρ από τον βράχον ανέβλυσες προς χάριν αυτών, δια να καταπαύση την δίψαν των. Είπες δε εις αυτούς να εισέλθουν, δια να κατακτήσουν και κληρονομήσουν την γην, επάνω από την οποία είχες απλώσει συ το χέρι σου και ωρκίσθης να την δώσης εις αυτούς.

Νεεμ. 9,16 και αυτοί και οι πατέρες ημών υπερηφανεύσαντο και εσκλήρυναν τον τράχηλον αυτών και ουκ ήκουσαν των εντολών σου·

Νεεμ. 9,16 Αλλά αυτοί και οι πατέρες ημών αλαζονεύθησαν, εσκλήρυνθησαν, δεν έσκυψαν την κεφαλήν των ενώπιόν σου και δεν έπίστευσαν εις τας εντολάς σου.

Νεεμ. 9,17 και ανένευσαν τού εισακούσαι και ουκ εμνήσθησαν των θαυμασιών σου, ών εποίησας μετ αυτών και εσκλήρυναν τον τράχηλον αυτών και έδωκαν αρχήν επιστρέψαι εις δουλειαν αυτών εν Αιγύπτω, και σύ ο Θεός ελεήμων και οικτίρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, και ουκ εγκατέλιπες αυτούς.

Νεεμ. 9,17 Ηρνήθησαν να σε υπακούσουν και δεν ενεθυμήθησαν τα θαύματα, τα οποία είχες κάμει προς χάριν αυτών. Εσκλήρυναν τον τράχηλόν των και ανεζήτησαν αρχηγόν, δια να επιστρέψουν πάλιν εις την δουλειαν των εις την Αίγυπτον. Αλλά είσαι Θεός ελεήμων και οικτίρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και δια τούτο δεν τους εγκατέλειψες.

Νεεμ. 9,18 έτι δε και εποίησαν εαυτοίς μόσχον χωνευτόν και είπαν· ούτοι οι θεοί οι εξαγαγόντες ημάς εξ Αιγύπτου· και εποίησαν παροργισμούς μεγάλους.

Νεεμ. 9,18 Ακόμη δε αυτοί διέπραξαν και αυτήν την παρανομίαν· κατεσκεύασαν δια τον εαυτόν των μόσχον χυτόν και είπαν· Αυτοί είναι οι Θεοί, οι οποίοι μας έβγαλαν από την δουλειαν της Αιγύπτου. Με την ειδωλωλατρικήν των δε αυτήν πράξιν επέσυραν εναντίον των την δικαίαν μεγάλην οργήν σου.

Νεεμ. 9,19 και σύ εν οικτιρμοίς σου τοίς πολλοίς ουκ εγκατέλιπες αυτούς εν τή ερήμω, τον στύλον της νεφέλης ουκ εξέκλινας απ αυτών ημέρας οδηγήσαι αυτούς εν τή οδώ και τον στύλον τού πυρός την νύκτα, φωτίζειν αυτοίς την οδόν, εν ή πορεύσονται εν αυτή.

Νεεμ. 9,19 Και όμως συ, ο Θεός, με τους πολλούς οικτιρμούς δεν τους εγκατέλειψες εις την έρημον, δεν απεμάκρυνες από αυτούς τον στύλον της νεφέλης κατά την ημέραν, δια να τους οδηγή στον δρόμον των, ούτε τον πύρινον στύλον κατά την νύκτα, δια να τους φωτίζη στον δρόμον, που έπρεπε να βαδίζουν.

Νεεμ. 9,20 και το πνεύμά σου το αγαθόν έδωκας συνετίσαι αυτούς και το μάννα σου ουκ αφυστέρησας από στόματος αυτών και ύδωρ έδωκας αυτοίς εν τώ δίψει αυτών.

Νεεμ. 9,20 Έδωκες εις αυτούς το Πνεύμα σου το αγαθόν, δια να τους φέρη εις τα λογικά των και τους συνετίση. Το μάννα

σου δεν το αφήρησες από το στόμα των και ύδωρ έδωκες εις αυτούς στον καιρόν της δίψης των.

Νεεμ. 9,21 και τεσσαράκοντα έτη διέθρεψας αυτούς εν τή ερήμω, ουχ υστέρησας αυτοίς ουδέν' ιμάτια αυτών ουκ επαλαιώθησαν, και πόδες αυτών ου διεράγησαν.

Νεεμ. 9,21 Επί τεσσαράκοντα έτη τους έθρεψες εις την έρημον και δεν τους υστέρησες από τίποτε. Τα ενδύματά των δεν έλυωσαν και τα πόδια των δεν έσκασαν και δεν εγέμισαν πληγές.

Νεεμ. 9,22 και έδωκας αυτοίς βασιλείας και λαούς εμέρισας αυτοίς, και εκληρονόμησαν την γήν Σηών βασιλέως Εσεβών και την γήν Ωγ βασιλέως τού Βασάν.

Νεεμ. 9,22 Παρέδωκες εις αυτούς βασιλεία και λαούς διεμέρισες εις αυτούς. Εκληρονόμησαν την χώραν του Σηών, του βασιλέως της Εσεβών, και την χώραν του Ωγ, βασιλέως του Βασάν.

Νεεμ. 9,23 και τους υιούς αυτών επλήθυνας ως τους αστέρας τού ουρανού και εισήγαγες αυτούς εις την γήν, ήν είπας τοίς πατράσιν αυτών, και εκληρονόμησαν αυτήν.

Νεεμ. 9,23 Τους απογόνους των επλήθυνες ωσάν τα αστέρια του ουρανού, εισήγαγες αυτούς εις την χώραν που είχες υποσχεθή στους προπάτοράς των, και την εκληρονόμησαν.

Νεεμ. 9,24 και εξέτριψας ενώπιον αυτών τους κατοικούντας την γήν των Χανααίων και έδωκας αυτούς εις τας χείρας αυτών και τους βασιλείς αυτών και τους λαούς της γής ποιήσαι αυτοίς ως αρεστόν ενώπιον αυτών.

Νεεμ. 9,24 Συνέτριψες ενώπιόν των τους κατοίκους της Χαναάν και τους παρέδωκες υποχειρίους εις αυτούς, ούτως επίσης τους βασιλείς και τους λαούς της χώρας αυτής, δια να τους μεταχειρισθούν όπως ήθελαν.

Νεεμ. 9,25 και κατελάβοσαν πόλεις υψηλάς και εκληρονόμησαν οικίας πλήρεις πάντων αγαθών, λάκκους λελατομημένους, αμπελώνας και ελαιώνας και πάν ξύλον βρώσιμον εις πλήθος· και εφάγοσαν και ενεπλήσθησαν και ελιπάνθησαν και ετρύφησαν εν αγαθωσύνη σου τή μεγάλη.

Νεεμ. 9,25 Εκυρίευσαν οχυράς πόλεις, εκληρονόμησαν οικίας γεμάτας από όλα τα αγαθά. Δεξαμενάς υδάτων ετοιμούς, αμπελώνας, ελαιώνας και πλήθος άλλο από καρποφόρα δένδρα. Εφαγαν, εχορτάσθησαν, επαχύνθησαν, ετρύφησαν χάρις εις την ιδικήν σου μεγάλην καλωσύνην.

Νεεμ. 9,26 και ήλλαξαν και απέστησαν από σου και έριψαν τον νόμον σου οπίσω σώματος αυτών και τους προφήτας σου απέκτειναν, οί διεμαρτύραντο εν αυτοίς επιστρέφαι αυτούς προς σε, και εποίησαν παροργισμούς μεγάλους.

Νεεμ. 9,26 Και όμως αυτοί άλλαξαν στάσιν απέναντί σου, απεμακρύνθησαν από σε, επέταξαν πίσω των τον Νομον σου και εφόνευσαν τους προφήτας σου, οι οποίοι διεμαρτύροντο εναντίον των και τους πρότρεπαν να επιστρέψουν εν μετανοία προς σε. Έτσι δε διέπραξαν μεγάλα αμαρτήματα, τα οποία εκίνησαν την μεγάλην δικαίαν οργήν σου.

Νεεμ. 9,27 και έδωκας αυτούς εν χειρί θλιβόντων αυτούς, και έθλιψαν αυτούς· και ανεβόησαν προς σε εν καιρώ θλίψεως αυτών, και σύ εξ ουρανού σου ήκουσας και εν οικτιρμοίς σου τοίς μεγάλοις έδωκας αυτοίς σωτήρας και έσωσας αυτούς εκ χειρός θλιβόντων αυτούς.

Νεεμ. 9,27 Δια να συνετισθούν, παρέδωκες συ αυτούς υποχειρίους στους εχθρούς των, οι οποίοι και τους κατέθλιψαν. Εκείνοι δε κατά τον καιρόν της θλίψεως των αυτής ανεβόησαν προς σε ζητούντες βοήθειαν. Και συ ήκουσες από τον ουρανύν την φωνήν των ένεκα των μεγάλων σου οικτιρμών, έστειλες εις αυτούς σωτήρας και τους απήλλαξες από την τυραννίαν των εχθρών των.

Νεεμ. 9,28 και ως ανεπαύσαντο, επέστρεψαν ποιήσαι το πονηρόν ενώπιόν σου· και εγκατέλιπες αυτούς εις χείρας εχθρών αυτών, και κατήρξαν εν αυτοίς· και πάλιν ανεβόησαν προς σε, και σύ εξ ουρανού εισήκουσας και ερύσω αυτούς εν οικτιρμοίς σου πολλοίς.

Νεεμ. 9,28 Όταν όμως απηλλάγησαν και ανεπαύθησαν από τους εχθρούς των, εστράφησαν πάλιν να πράξουν ενώπιόν σου το πονηρόν. Συ τότε, δια λόγους δικαιοσύνης και παιδαγωγίας, τους εγκατέλιπες εις τα χέρια των εχθρών των, οι οποίοι τους κατεδούλωσαν πάλιν αλλά εκείνοι και πάλιν έκραξαν προς σε και συ από τον ουρανόν ηκουσες την κραυγήν των και τους έσωσες χάρις στους πολλούς οικτιρισμούς σου.

Νεεμ. 9,29 και επεμαρτύρω αυτοίς επιστρέφαι αυτούς εις τον νόμον σου, και ουκ ήκουσαν, αλλ εν ταίς εντολαίς σου και κρίμασί σου ημάρτοσαν, ά ποιήσας αυτά άνθρωπος ζήσεται εν αυτοίς· και έδωκαν νότον απειθούντα και τράχηλον αυτών εσκλήρυναν και ουκ ήκουσαν.

Νεεμ. 9,29 Συ διεμαρτυρήθης προς αυτούς και τους προέτρεψες να επιστρέψουν πάλιν εις την τήρησιν του Νομου σου. Αλλά εκείνοι δεν υπήκουσαν. Ημάρτησαν πάλιν και παρέβησαν τας εντολάς σου και τας διαταγάς σου, τας οποίας, όταν σέβεται και τηρή ο άνθρωπος, ζη ασφαλής δι' αυτών. Εδείχθησαν απειθείς, σκληροτράχηλοι κα δεν υπήκουσαν εις τον Νομον σου.

Νεεμ. 9,30 και είλκυσας επ αυτούς έτη πολλά και επεμαρτύρω αυτοίς εν πνεύματί σου εν χειρί προφητών σου· και ουκ ηνωτίσαντο, και έδωκας αυτούς εν χειρί λαών της γής.

Νεεμ. 9,30 Συ όμως μακροθύμησες και τους εχάρισες έτη πολλά. Διεμαρτύρησο εναντίον των εν τω Πνεύματί σου δια μέσου των προφητών σου. Αυτοί όμως δεν ήκουσαν Δια τούτο και παρέδωκες αυτούς υποχειρίους στους ειδωλολατρικούς λαούς της χώρας εκείνης.

Νεεμ. 9,31 και σύ εν οικτιρμοίς σου τοίς πολλοίς ουκ εποίησας αυτούς συντέλειαν και ουκ εγκατέλιπες αυτούς, ότι ισχυρός εί και ελεήμων και οικτίρμων.

Νεεμ. 9,31 Αλλά δια τους πολλούς σου οικτιρισμούς δεν παρέδωσας αυτούς εις όλεθρον και δεν τους εγκατέλειψες, διότι είσαι παντοδύναμος, ελεήμων και οικτίρμων.

Νεεμ. 9,32 και νύν, ο Θεός ημών ο ισχυρός, ο μέγας, ο κραταιός και ο φοβερός, φυλάσσω την διαθήκην σου και το έλεός σου, μη ολιγωθήτω ενώπιόν σου πάς ο μόχθος, ός εύρεν ημάς και τους βασιλείς ημών και τους άρχοντας ημών και τους ιερείς ημών και τους προφήτας ημών και τους πατέρας ημών και εν παντί τώ λαώ σου από ημερών βασιλείων Ασσούρ και έως της ημέρας ταύτης.

Νεεμ. 9,32 Και τώρα συ, ο Θεός ημών, ο παντοδύναμος, ο μέγας, ο κραταιός και φοβερός, ο οποίος τηρείς την υπόσχεσίον σου και παρέχστο έλεός σου, ας μη θεωρηθούν ενώπιόν σου μικραί και ασήμαντοι αι ταλαιπωρίαί και αι περιπέτειαί, αι οποίαι ευρήκαν ημάς και τους βασιλείς μας και τους άρχοντας μας και τους ιερείς μας και τους προφήτας μας και τους πατέρας μας και όλον τον λαόν, από της εποχής των βασιλείων της Ασσυρίας μέχρι και της ημέρας αυτής.

Νεεμ. 9,33 και σύ δίκαιος επί πάσι τοίς ερχομένοις εφ ημάς, ότι αλήθειαν εποίησας, και ημείς εξημάρτομεν,

Νεεμ. 9,33 Σου, κατά λόγον δικαιοσύνης, επέτρεψας να πέσουν επάνω μας όλα αυτά αι συμφοραί, που μας ευρήκαν, και ορθώς ενήργησες, διότι ημεῖς ημαρτήσαμεν.

Νεεμ. 9,34 και οι βασιλείς ημών και οι άρχοντες ημών και οι ιερείς ημών και οι πατέρες ημών ουκ εποίησαν τον νόμον σου και ου προσέσχον των εντολών σου και τα μαρτύριά σου, ά διεμαρτύρω αυτοίς.

Νεεμ. 9,34 Οι βασιλείς μας και οι άρχοντές μας και οι ιερείς μας και οι πατέρες μας δεν ετήρησαν τον νόμον σου και δεν έδωσαν προσοχήν εις τας εντολάς σου, δια τας οποίας και ζωηρώς διεμαρτυρήθης εναντίον των.

Νεεμ. 9,35 και αυτοί εν βασιλεία σου και εν αγαθωσύνη σου τή πολλή, ή έδωκας αυτοίς, και εν τή γη τή πλατεία και λιπαρά, ή έδωκας ενώπιον αυτών, ουκ εδούλευσάν σοι και ουκ απέστρεψαν από επιτηδευμάτων αυτών των πονηρών.

Νεεμ. 9,35 Διότι αυτοί δεν σε υπηρέτησαν και δεν απεμακρύνθησαν από τας πονηράς των πράξεις και συνηθείας, μολονότι συ εχάρισες εις αυτούς την βασιλείαν, και έδειξες την άπειρόν σου καλωσύνην με το να χαρίσης εις αυτούς εκτεταμένην και πλουσίαν χώραν.

Νεεμ. 9,36 ιδού σήμερόν εσμεν δούλοι, και η γη, ήν έδωκας τοίς πατράσιν ημών φαγείν τον καρπόν αυτής και τα αγαθά αυτής, ιδού εσμεν δούλοι επ αυτής,

Νεεμ. 9,36 Ιδού όμως ότι σήμερα είμεθα δούλοι. Είμεθα δούλοι επάνω ακριβώς εις την χώραν αυτήν, την οποίαν έδωσες στους προγόνους μας να τρώγουν τους καρπούς της και να απολαμβάνουν τα αγαθά της.

Νεεμ. 9,37 και οι καρποί αυτής πολλοί τοίς βασιλεύσιν, οίς έδωκας εφ ημάς εν αμαρτίαις ημών, και επί τα σώματα ημών εξουσιάζουσι και εν κτήνεσιν ημών ως αρεστόν αυτοίς, και εν θλίψει μεγάλη εσμέν.

Νεεμ. 9,37 Και ιδού σήμερον, ότι οι άφθονοι αυτής καρποί είναι υπό την εξουσίαν των βασιλέων, στους οποίους μας παρέδωσες εξ αιτίας των αμαρτιών μας και οι οποίοι εξουσιάζουν τα σώματά μας και τα ζώα μας, όπως αυτοί θέλουν. Ευρισκόμεθα σήμερον εις μεγάλην θλίψιν.

Νεεμ. 9,38 και εν πάσι τούτοις ημεῖς διατιθέμεθα πίστιν και γράφομεν, και επισφραγίζουσιν άρχοντες ημών, Λευίται ημών, ιερείς ημών.

Νεεμ. 9,38 Αλλά ιδού, ότι ημεῖς σήμερον ομολογούμεν και γράφομεν την ιεράν ημών πίστιν, την οποίαν επισφραγίζουν με την υπογραφήν των οι άρχοντές μας, οι Λευίται μας, οι ιερείς μας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Νεεμ. 10,1 Καί επί των σφραγίζόντων Νεεμίας Αρτασασθά υιός Αχαλία και Σεδεκίας

Νεεμ. 10,1 Εκείνοι δε, οι οποίοι έθεσαν την υπογραφήν των και την σφραγίδα των, είναι οι εξής: Νεεμίας ο διοικητής, υιός του Αχαλία· ο Σεδεκίας,

Νεεμ. 10,2 υιός Αραία και Αζαρία και Ιερμία,

Νεεμ. 10,2 υιός του Αραία, ο Αζαρία, ο Ιερμία,

Νεεμ. 10,3 Φασούρ, Αμαρία, Μελχία,

Νεεμ. 10,3 ο Φασούρ ο Αμαρία, ο Μελχία,

Νεεμ. 10,4 Αττούς, Σεβανί, Μαλούχ,

Νεεμ. 10,4 ο Αττούς, ο Σεβανί, ο Μαλούχ,

Νεεμ. 10,5 Ιράμ, Μεραμώθ, Αβδία,

Νεεμ. 10,5 ο Ιράμ, ο Μεραμώθ ο Αβδία,

Νεεμ. 10,6 Δανήλ, Γανναθών, Βαρούχ,

Νεεμ. 10,6 ο Δανήλ, ο Γανναθών, ο Βαρούχ,

Νεεμ. 10,7 Μεσουλάμ, Αβία, Μιαμίν,

Νεεμ. 10,7 ο Μεσουλάμ, ο Αβία, ο Μιαμίν,

Νεεμ. 10,8 Μααζία, Βελγαϊ, Σαμαΐα, ούτοι ιερείς·

Νεεμ. 10,8 ο Μααζία, ο Βελγαϊ, ο Σαμαΐα. Αυτοί ήσαν ιερείς.

Νεεμ. 10,9 και οι Λευίται Ιησούς υιός Αζανία, Βαναίου από υιών Ηναδάδ, Καδμηήλ

Νεεμ. 10,9 Οι δε Λευίται που υπέγραψαν ήσαν, Ιησούς ο υιός του Αζανία, ο Βαναίου από τους υιούς του Ηναδάδ, ο Καδμηήλ

Νεεμ. 10,10 και οι αδελφοί αυτού, Σαβανία, Ωδουΐα, Καλιτάν, Φελία, Ανάν,

Νεεμ. 10,10 και οι αδελφοί αυτού, ο Σαβανία, ο Ωδουΐα, ο Καλιτάν, ο Φελία, ο Ανάν,

Νεεμ. 10,11 Μιχά, οώβ, Ασεβίας,

Νεεμ. 10,11 ο Μιχά, ο Ροώβ, ο 'Ασεβιας,

Νεεμ. 10,12 Ζακχώρ, Σαραβία, Σεβανία,

Νεεμ. 10,12 Ζακχώρ, ο Σαραβία, ο Σεβανία,

Νεεμ. 10,13 Ωδούμ, υιοί Βανουναϊ

Νεεμ. 10,13 ο Ωδούμ οι υιοί του Βανουναϊ.

Νεεμ. 10,14 άρχοντες του λαού Φόρος, Φαάθ, Μωάβ, Ηλάμ, Ζαθουΐα, υιοί Βανί,

Νεεμ. 10,14 Από δε τους άρχοντας του λαού υπέγραψαν, ο Φορος, ο Φαάθ, ο Μωάβ, ο Ηλάμ, ο Ζαθουΐα, οι υιοί του Βανί,

Νεεμ. 10,15 Ασγάδ, Βηβαϊ,

Νεεμ. 10,15 ο Ασγάδ, ο Βηβαϊ,

Νεεμ. 10,16 Αδανία, Βαγοϊ, Ηδίν,

Νεεμ. 10,16 ο Αδανία, ο Βαγοϊ, ο Ηδίν,

Νεεμ. 10,17 Ατήρ, Εζεκία, Αζούρ,

Νεεμ. 10,17 ο Ατήρ, ο Εζεκία, ο Αζούρ,

Νεεμ. 10,18 Ωδουΐα, Ησάμ, Βησί,

Νεεμ. 10,18 ο Ωδουΐα, ο Ησάμ, ο Βησί,

Νεεμ. 10,19 Αρίφ, Αναθώθ, Νωβαϊ,

Νεεμ. 10,19 ο Αρίφ, ο Αναθώθ, ο Νωβαϊ,

Νεεμ. 10,20 Μεγαφής, Μεσουλάμ, Ηζίο,

Νεεμ. 10,20 ο Μεγαφής, ο Μεσουλλάμ, ο Ηζιρ,
Νεεμ. 10,21 Μεσωζεβήλ, Σαδούκ, Ιεδδούα,
Νεεμ. 10,21 ο Μεσωζεβήλ, ο Σαδούκ, ο Ιεδδούα,
Νεεμ. 10,22 Φαλτία, Ανάν, Αναΐα,
Νεεμ. 10,22 ο Φαλτία, ο Ανάν, ο Αναΐα,
Νεεμ. 10,23 Ωσηέ, Ανανία, Ασουβ,
Νεεμ. 10,23 ο Ωσηέ, ο 'Ανανια, ο 'Ασουβ,
Νεεμ. 10,24 Αλωής, Φαλαΐ, Σωβήκ,
Νεεμ. 10,24 ο Αλωής, ο Φαλαΐ, ο Σωβήκ,
Νεεμ. 10,25 εούμ, Εσσαβανά, Μαασία,
Νεεμ. 10,25 ο Ρεούμ, ο Εσσαβανα, ο Μαασία,
Νεεμ. 10,26 και Αΐα, Αινάν, Ηνάμ,
Νεεμ. 10,26 ο Αΐα, ο Αινάν, ο Ηνάμ,
Νεεμ. 10,27 Μαλούχ, Ηράμ, Βαανά.
Νεεμ. 10,27 ο Μαλούχ, ο Ηράμ και ο Βασανά.
Νεεμ. 10,28 και οι κατάλοιποι τού λαού, οι ιερείς, οι Λευίται, οι πυλωροί, οι άδοντες, οι ναθινίμ και πάς ο προσπορευόμενος από λαών της γής προς νόμον τού Θεού, γυναίκες αυτών, υιοί αυτών, θυγατέρες αυτών, πάς ο ειδώς και συνίων,
Νεεμ. 10,28 Οι υπόλοιποι άνδρες εκ του λαού, οι ιερείς, οι Λευίται, οι θυρωροί, οι ψάλται, οι κατώτεροι υπηρέται του ναού και όλοι εκείνοι οι οποίοι απεμακρύνθησαν από τους ειδωλολατρικούς λαούς της χώρας, δια να ακολουθήσουν τον νόμον του Θεού, μαζή με τας γυναίκας, τους υιούς και τας θυγατέρας των και όλοι εκείνοι οι οποίοι ήσαν εις θέσιν να γνωρίζουν τον νόμον του Θεού και να κρίνουν τα πράγματα,
Νεεμ. 10,29 ενίσχουν επί τους αδελφούς αυτών και καθηράσαντο αυτούς και εισήλθσαν εν αρά και εν όρκω τού πορεύεσθαι εν νόμω τού Θεού, ός εδόθη εν χειρί Μωυσή δούλου τού Θεού, φυλάσσεσθαι και ποιείν πάσας τας εντολάς Κυρίου και τα κρίματα αυτού και τα προστάγματα αυτού
Νεεμ. 10,29 συνεφώνησαν με τους προαναφερθέντας ομογενείς των και τους ενίσχυσαν. Με όρκον δε και κατάραν έδωσαν την υπόσχεσιν, ότι θα πορεύωνται του λοιπού σύμφωνα με τον νόμον του Θεού, που εδόθη δια του Μωυσέως δούλου του Θεού. Όλοι αυτοί υπεσχέθησαν ότι θα φυλάσσουν και θα τηρούν όλας τας εντολάς του Κυρίου, τας αποφάσεις και τας διατάξεις αυτού.
Νεεμ. 10,30 και τού μη δούναι θυγατέρας ημών τοίς λαοίς της γής, και τας θυγατέρας αυτών ου ληψόμεθα τοίς υιοίς ημών.
Νεεμ. 10,30 "Ιδιαίτερος δε υποσχόμεθα, είπαν, ότι δεν θα δώσωμεν τας θυγατέρας μας ως συζύγους στους ξένους λαούς της χώρας αυτής και ότι δεν θα πάρωμεν τας θυγατέρας εκείνων ως συζύγους δια τους υιούς μας.
Νεεμ. 10,31 και λαοί της γής οι φέροντες τους αγορασμούς και πάσαν πράσιν εν ημέρα τού σαββάτου αποδόσθαι, ουκ αγορώμεν παρ αυτών εν σαββάτω και εν ημέρα αγία. και ανήσομεν το έτος το έβδομον και απαιτήσιν πάσης χειρός.
Νεεμ. 10,31 Και ότι εάν οι ειδωλολατρικοί λαοί της χώρας εκείνης φέρουν κατά την ημέραν το Σαβάτου προς πώλησιν οιονδήποτε είδος η εμπόρευμα, ημείς δεν θα αγοράσωμεν από αυτούς κατά την ημέραν εκείνην του Σαββάτου, όπως και κατά τας ημέρας της κάθε εορτής μας. Κατά δε το έβδομον έτος θα αφήνομεν την γην να αναπαυθή και δεν θα απαιτήσωμεν την εξόφλησιν κανενός χρέους προς ημάς.
Νεεμ. 10,32 και στήσομεν εφ ημάς εντολάς δούναι εφ ημάς τρίτον τού διδράχμου κατ ενιαυτόν εις δουλείαν οίκου τού Θεού ημών
Νεεμ. 10,32 Αναλαμβάνομεν επίσης την υποχρέωσιν να πληρώνωμεν κάθε έτος το εν τρίτον του διδράχμου δια τας υπηρεσίας του ναού του Θεού μας.
Νεεμ. 10,33 εις άρτους τού προσώπου και θυσίαν τού ενδελεχισμού και εις ολοκαύτωμα τού ενδελεχισμού των σαββάτων, των νομηνιών, εις τας εορτάς και εις τα άγια, και τα περι άμαρτίας εξιλάσασθαι περι Ισραήλ, και εις έργα οίκου τού Θεού ημών.
Νεεμ. 10,33 Υποσχομεθα ότι θα καταβάλλωμεν ο,τι χρειάζεται δια τους άρτους της προθέσεως, δια την καθημερινήν αναίμακτον θυσίαν, δια την καθημερινήν αιματηράν θυσίαν των ολοκαυμάτων, δια τας θυσίας των Σαββάτων, όπως επίσης δια την θυσίαν της πρώτης εκάστου μηνός, δι' όλα τα άγια πράγματα τα αφιερωμένα στον ναόν, δια τας θυσίας περι άμαρτίας προς εξιλέωσιν του ισραηλιτικού λαού, όπως γενικώτερα και δι' όλα τα έργα του ναού του Θεού μας.
Νεεμ. 10,34 και κλήρους εβάλομεν περι κλήρου ξυλοφορίας, οι ιερείς και οι Λευίται και ο λαός, ενέγκαι εις οίκον Θεού ημών, εις οίκον πατριών ημών, εις καιρούς από χρόνων, ενιαυτόν κατ ενιαυτόν, εκκαύσαι επί το θυσιαστήριον Κυρίου Θεού ημών, ως γέγραπται εν τώ νόμω,
Νεεμ. 10,34 Επίσης ερρίψαμεν κλήρους, οι ιερείς, οι Λευίται και ο λαός, δια την προσφοράν των ξύλων, να φέρωμεν δηλαδή ξύλα στον ναόν του Θεού μας, δια το θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων. Και να ορισθή έτσι κάθε οικογένεια από ημάς, εις ωρισμένους καιρούς από έτους εις έτος, δια να προμηθεύη ξύλα καύσιμα στο θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων του Θεού μας, όπως γράφει και ο Νομος.
Νεεμ. 10,35 και ενέγκαι τα πρωτογεννήματα της γής ημών και πρωτογεννήματα καρπού παντός ξύλου ενιαυτόν κατ ενιαυτόν εις οίκον Κυρίου
Νεεμ. 10,35 Αναλαμβάνομεν επίσης την υποχρέωσιν να φέρωμεν τα πρωτόλεια, τους πρώτους καρπούς, από τους αγρούς μας και τους πρώτους καρπούς από όλα τα καρποφόρα δένδρα μας κάθε έτος στον ναόν του Κυρίου.
Νεεμ. 10,36 και τα πρωτότοκα οίων ημών και κτηνών ημών, ως γέγραπται εν τώ νόμω, και τα πρωτότοκα των βοών ημών και ποιμνίων ημών ενέγκαι εις οίκον Θεού ημών τούς ιερούσι τοίς λειτουργούσιν εν οίκω Θεού ημών.
Νεεμ. 10,36 Επίσης να προσφέρωμεν τα πρωτότοκα παιδιά μας και τα πρωτότοκα από τα κτήνη μας, όπως είναι γραμμένον στον Νομον, όπως επίσης και τα πρωτότοκα από τα βοΐδια μας και από τα ποιμνιά μας στον ναόν του Θεού μας δια τους ιερείς, οι οποίοι υπηρετούν στον ναόν του Θεού μας.
Νεεμ. 10,37 και την απαρχήν σίτων ημών και τον καρπόν παντός ξύλου, οίνου και ελαίου οίσομεν τοίς ιερεύσιν εις το γαρζοφυλάκιον οίκου τού Θεού και δεκάτην γής ημών τοίς Λευίταις. και αυτοί οι Λευίται δεκατούντες εν πάσαις πόλεσι δουλείας ημών

Νεεμ. 10,37 Εδώσαμεν επίσης την υπόσχεσιν και ανελάβαμεν την υποχρέωσιν να φέρωμεν τας απαρχάς των σίτων μας, και τους καρπούς από κάθε δένδρον μας, οίνον και έλαιον δια τους ιερείς, εις τας αποθήκας του ναού του Θεού. Το δέκατον από τα προϊόντα των αγρών μας θα προσφέρωμεν δια τους Λευίτας. Αυτοπροσώπως οι Λευίται θα λαμβάνουν από τας πόλεις μας το εν δέκατον εκ των γεωργικών μας προϊόντων.

Νεεμ. 10,38 και έσται ο ιερεύς υιός Ααρών μετά του Λευίτου εν τή δεκάτη του Λευίτου, και οι Λευίται ανοίσουσι την δεκάτην της δεκάτης εις οίκον Θεού ημών εις τα γαζοφυλάκια εις οίκον Θεού·

Νεεμ. 10,38 Ο ιερεύς, ο απόγονος του Ααρών, θα είναι μαζί με τον Λευίτην, όταν οι Λευίται θα λαμβάνουν τα δέκατα. Και οι Λευίται θα προσφέρουν το δέκατον από αυτά τα δέκατα δια τον ναόν του Θεού μας. Θα αποθέτουν δε αυτά εις τας αποθήκας, αι οποίαι ευρίσκονται στον ναόν του Θεού.

Νεεμ. 10,39 ότι εις τους θησαυρούς εισοίσουσιν οι υιοί Ισραήλ και οι υιοί του Λευί τας απαρχάς του σίτου και του οίνου και του ελαίου, και εκεί σκεύη τα άγια, και οι ιερείς και οι λειτουργοί και οι πυλωροί και οι άδοντες, και ουκ εγκαταλείψομεν τον οίκον του Θεού ημών.

Νεεμ. 10,39 Γενικώς εν Ισραηλίται και οι Λευίται θα μεταφέρουν εις ειδικούς προς τούτο χώρους του ναού τας απαρχάς του σίτου, του οίνου και του ελαίου. Εκεί δε υπάρχουν τα ιερά σκεύη και οι ιερείς οι οποίοι εκτελούν την υπηρεσίαν του ναού, οι θυρωροί και οι ψάλται. Διδομεν την υπόσχεσιν ότι δεν θα παραμελήσωμεν και δεν θα εγκατολείψωμεν τον ναόν του Θεού μας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Νεεμ. 11,1 Καί εκάθισαν οι άρχοντες του λαού εν Ιερουσαλήμ, και οι κατάλοιποι του λαού εβάλοσαν κλήρους ενέγκαι ένα από των δέκα καθίσαι εν Ιερουσαλήμ πόλει τή αγία και εννέα μέρη εν ταίς πόλεσι.

Νεεμ. 11,1 Οι αρχηγοί του λαού εγκατεστάθησαν εις την Ιερουσαλήμ. Οι υπόλοιποι όμως άνθρωποι του λαού έρριψαν κλήρους, δια να φέρουν ένα επί δέκα να κατοικήση εις την Ιερουσαλήμ, την ιεράν πόλιν, ενώ τα εννέα δέκατα θα κληρέμεναν εις τας άλλας πόλεις.

Νεεμ. 11,2 και ευλόγησεν ο λαός τους πάντας άνδρας τους εκουσιαζομένους καθίσαι εν Ιερουσαλήμ·

Νεεμ. 11,2 Ο λαός ευλόγησεν όλους εκείνους, οι οποίοι αυτοπροαιρέτως απεφάσισαν να εγκατασταθούν εις την Ιερουσαλήμ.

Νεεμ. 11,3 και ούτοι οι άρχοντες της χώρας, οι εκάθισαν εν Ιερουσαλήμ και εν πόλεσιν Ιούδα· εκάθισαν ανήρ εν κατασχέσει αυτού, εν πόλεσιν αυτών Ισραήλ, οι ιερείς και οι Λευίται και οι ναθιναίοι και οι υιοί δούλων Σαλωμών·

Νεεμ. 11,3 Αυτοί δε είναι οι άρχοντες της περιοχής Ιουδαίας, οι οποίοι εγκατεστάθησαν εις την Ιερουσαλήμ και εις άλλας πόλεις της Ιουδαίας. Άλλοι εγκατεστάθησαν εις τας πόλεις της Ιουδαίας, ο καθένας εγκατεστάθη εις την ιδιοκτησίαν του, και εις την ιδικήν των πόλιν. Το ίδιο έπραξαν και οι ιερείς και οι Λευίται, οι κατώτεροι υπηρέται του ναού και οι απόγονοι των δούλων του Σολομώντος.

Νεεμ. 11,4 και εν Ιερουσαλήμ εκάθισαν από υιών Ιούδα και από υιών Βενιαμίν· από υιών Ιούδα· Αθαΐα υιός Αζία, υιός Ζαχαρία, υιός Σαμαρία, υιός Σαφατία, υιός Μαλελεήλ και από των υιών Φαρές,

Νεεμ. 11,4 Εις την Ιερουσαλήμ εγκατεστάθησαν οι καταγόμενοι από την φυλήν του Ιούδα και την φυλήν του Βενιαμίν. Από την φυλήν του Ιούδα ήσαν· ο Αθαΐα, ο υιός του Αζία, ο υιός του Ζαχαρία, ο υιός του Σαμαρία, ο υιός του Σαφατία, ο υιός του Μαλελεήλ, και από την φυλήν του Φαρές,

Νεεμ. 11,5 και Μαασία υιός Βαρούχ, υιός Χαλαζά, υιός Οζία, υιός Αδαΐα, υιός Ιωαριβ, υιός Ζαχαρίου, υιός του Σηλωνί·

Νεεμ. 11,5 ο Μαασίας, ο υιός του Βαρούχ, ο υιός του Χαλαζά, ο υιός του Οζία, ο υιός του Αδαΐα, ο υιός του Ιωαριβ, ο υιός του Ζαχαρίου, ο υιός του Σηλωνί.

Νεεμ. 11,6 πάντες υιοί Φαρές οι καθήμενοι εν Ιερουσαλήμ τετρακόσιοι εξηκονταοκτώ άνδρες δυνάμεως.

Νεεμ. 11,6 Όλοι οι απόγονοι του Φαρές, οι οποίοι είχαν εγκατασταθή εις την Ιερουσαλήμ ήσαν τετρακόσιοι εξήκοντα οκτώ άνδρες ισχυροί.

Νεεμ. 11,7 και ούτοι υιοί Βενιαμίν· Σηλώ υιός Μεσουλάμ, υιός Ιωάδ, υιός Φαδαΐα, υιός Κωλεΐα, υιός Μαασίου, υιός Εθιήλ, υιός Ιεσία,

Νεεμ. 11,7 Από δε την φυλήν του Βενιαμίν οι εγκατασταθέντες εις την Ιερουσαλήμ ήσαν· ο Σηλώ, ο υιός του Μεσουλάμ, ο υιός του Ιωάδ, ο υιός του Φαδαΐα, ο υιός του Κωλεΐα, ο υιός το Μαασίου, ο υιός του Εθιήλ, ο υιός του Ιεσία,

Νεεμ. 11,8 και οπίσω αυτού Γηβέ, Σηλί, εννακόσιοι εικοσιοκτώ.

Νεεμ. 11,8 και εν συνεχεία από αυτόν ο Γηβέ, ο Ιεσία, ο Σηλί, εν όλω άνδρες εννεακόσιοι είκοσι οκτώ.

Νεεμ. 11,9 και Ιωήλ υιός Ζεχρί επίσκοπος επ αυτούς, και Ιούδα υιός Ασανά από της πόλεως δεύτερος·

Νεεμ. 11,9 Ο Ιωήλ, υιός του Ζεχρί ήτο αρχηγός εις αυτούς, ο Ιούδας ο υιός του Ασανά, ο υπαρχηγός της πόλεως.

Νεεμ. 11,10 από των ιερέων· και Ιαδία υιός Ιωριβ, Ιαχίν,

Νεεμ. 11,10 Από δε τους ιερείς ήσαν· ο Ιαδία υιός του Ιωριβ, ο Ιαχίν,

Νεεμ. 11,11 Σαραία υιός Ελχία, υιός Μεσουλάμ, υιός Σαδδούκ, υιός Μαριώθ, υιός Αιτώθ απέναντι οίκου του Θεού.

Νεεμ. 11,11 ο Σαραία υιός του Ελχία, ο υιός του Μεσουλάμ, ο υιός του Σαδδούκ, ο υιός του Μαριώθ, ο υιός του Αιτώθ, αυτός ο οποίος κατοικούσε απέναντι από τον ναόν του Θεού.

Νεεμ. 11,12 και αδελφοί αυτών ποιούντες το έργον του οίκου οκτακόσιοι εικοσιδύο· και Αδαΐα υιός Ιεροάμ, υιού Φαλαλία, υιού Αμασί, υιός Ζαχαρία, υιός Φασσούρ, υιός Μελχία,

Νεεμ. 11,12 Οι αδελφοί αυτών, οι οποίοι ησχολούντο με τα έργα εντός του ναού, ήσαν οκτακόσιοι είκοσι δύο. Ο Αδαΐα υιός του Ιεροάμ, υιού του Φαλαλία, υιού του Αμασι, ο υιός του Ζαχαρία, ο υιός του Φασσούρ, υιός του Μελχία,

Νεεμ. 11,13 και αδελφοί αυτού, άρχοντες πατριών διακόσιοι τεσσαρακονταδύο· και Αμασία υιός Εσδρηήλ, υιού Μεσαριμίθ, υιού Εμμήρ,

Νεεμ. 11,13 και οι αδελφοί αυτού οι αρχηγοί των οικογενειών ήσαν διακόσιοι τεσσαράκοντα δύο. Ο Αμασία ο υιός του Εσδρηήλ, υιού του Μεσαριμίθ, υιού του Εμμήρ,

Νεεμ. 11,14 και αδελφοί αυτού δυνατοί παρατάξεως εκατόν εικοσιοκτώ· και επίσκοπος Βαδιήλ υιός των μεγάλων.

Νεεμ. 11,14 και οι αδελφοί αυτού, άνδρες ικανοί δια τον πόλεμον, ήσαν εν όλω εκατόν είκοσι οκτώ. Ο Βαδιήλ, γόνος μεγάλων ανδρών, ήτο αρχηγός των.

Νεεμ. 11,15 και από των Λευιτών Σαμαΐα υιός Εσρικόαμ,
 Νεεμ. 11,15 Από δε τους Λευίτας ήσαν ο Σαμαΐα ο υιός του Εσρικόαμ,
 Νεεμ. 11,17 Ματθανίας υιός Μιχά και Ιωβήβ υιός Σαμουϊ,
 Νεεμ. 11,17 ο Ματθανίας ο υιός του Μιχά και ο Ιωβήδ υιός του Σαμουϊ,
 Νεεμ. 11,18 διακόσιοι ογδοηκοντατέσσαρες.
 Νεεμ. 11,18 εν όλω διακόσιοι ογδοήκοντα τέσσαρες.
 Νεεμ. 11,19 και οι πυλωροί Ακούβ, Τελαμίν, και οι αδελφοί αυτών, εκατόν εβδομηκονταδύο.
 Νεεμ. 11,19 Από τους θρωρούς ήσαν ο Ακούβ, ο Τελαμίν και οι συγγενείς αυτών εν όλω εκατόν εβδομήκοντα δύο.
 Νεεμ. 11,22 και επίσκοπος Λευιτών υιός Βανί, υιός Οζί, υιός Ασαβία, υιός Μιχά. από υιών Ασάφ των αδόντων απέναντι έργου οίκου του Θεού·
 Νεεμ. 11,22 Αρχηγός των Λευιτών ήτο ο υιός του Βανί, υιού του Οζί υιού του Ασαβία, υιού του Μιχά. Από τους απογόνους του Ασάφ, τους ψάλτας, στο έργον του ναού του Θεού.
 Νεεμ. 11,23 ότι εντολή του βασιλέως εις αυτούς.
 Νεεμ. 11,23 Δι' αυτούς υπήρχε μάλιστα ειδική εντολή του βασιλέως.
 Νεεμ. 11,24 και Φαθαΐα υιός Βασηζά προς χείρα του βασιλέως εις πάν χρημα τώ λαώ.
 Νεεμ. 11,24 Ο δε Φαθαΐα υιός του Βασηζά ήτο ο εκπρόσωπος του βασιλέως δι' όλας τας υποθέστου λαού.
 Νεεμ. 11,25 και προς τας επαύλεις εν αγρώ αυτών. και από υιών Ιούδα εκάθισαν εν Καριαθαρθόκ
 Νεεμ. 11,25 Ως προς δε τα χωριά με τους αγρούς των, μερικοί Ιουδαίοι εγκατεστάθησαν εις την Καριαθαρθόκ (Χεβρών),
 Νεεμ. 11,26 και εν Ιησού
 Νεεμ. 11,26 εις Ιησού,
 Νεεμ. 11,27 και εν Βηρσαβεέ, και επαύλεις αυτών,
 Νεεμ. 11,27 εις Βηρσαβεέ και τας περιοχάς αυτών.
 Νεεμ. 11,30 Λαχίς και αγροί αυτής· και παρενεβάλοσαν εν Βηρσαβεέ.
 Νεεμ. 11,30 Εις Λαχίς και τα χωράφια της. Κατώκησαν δε και εις Βηρσαβεέ.
 Νεεμ. 11,31 και οι υιοί Βενιαμίν από Γαβαά Μαχμάς.
 Νεεμ. 11,31 Οι απόγονοι της φυλής Βενιαμίν εγκατεστάθησαν από την πόλιν Γαβαά μέχρι Μαχμάς.
 Νεεμ. 11,36 και από των Λευιτών μερίδες Ιούδα τώ Βενιαμίν.
 Νεεμ. 11,36 Μεταξύ των Λευιτών υπήρξαν και τάξεις, που ανήκον εις την φυλήν του Ιούδα και την φυλήν του Βενιαμίν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Νεεμ. 12,1 Καί ούτοι οι ιερείς και οι Λευίται οι αναβάντες μετά Ζοροβάβελ υιού Σαλαθιήλ και Ιησού· Σαραΐα, Ιερεμία, Έσδρα,
 Νεεμ. 12,1 Οι ιερείς δε και οι Λευίται, οι οποίοι επανήλθον από την αιχμαλωσίαν της Βαβυλώνας μαζί με τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, και τον Ιησούν, ήσαν ο Σαραΐα, ο Ιερεμίας, ο Έσδρας,
 Νεεμ. 12,2 Αμαρία, Μαλούχ,
 Νεεμ. 12,2 ο Αμαρίας, ο Μολούχ,
 Νεεμ. 12,3 Σεχενία·
 Νεεμ. 12,3 ο Σεχενία.
 Νεεμ. 12,7 ούτοι οι άρχοντες των ιερέων και αδελφοί αυτών εν ημέραις Ιησού.
 Νεεμ. 12,7 Αυτοί δε ήσαν οι αρχηγοί των ιερέων και των συγγενών των κατά τας ημέρας του Ιησού.
 Νεεμ. 12,8 και οι Λευίται, Ιησού, Βανουϊ, Καδμιήλ, Σαραβία, Ιωδαέ, Ματθανία, επί των χειρών αυτών και οι αδελφοί αυτών εις τας εφημερίας.
 Νεεμ. 12,8 Οι Λευίται ήσαν, ο Ιησούς, ο Βανουϊ, ο Καδμιήλ, ο Σαραβία, ο Ιωδαέ και ο Ματθανίας, οι οποίοι ήσαν αρχηγοί αυτοί και οι αδελφοί των εις τας καθημερινάς υπηρεσίας.
 Νεεμ. 12,10 και Ιησούς εγέννησε τον Ιωακίμ, και Ιωακίμ εγέννησε τον Ελιασίβ, και Ελιασίβ τον Ιωδαέ,
 Νεεμ. 12,10 Ο Ιησούς εγέννησε τον Ιωακίμ, ο Ιωακίμ εγέννησε τον Ελιασίβ, ο Ελιασίβ εγέννησε τον Ιωδαέ,
 Νεεμ. 12,11 και Ιωδαέ εγέννησε τον Ιωνάθαν, και Ιωνάθαν εγέννησε τον Ιαδού.
 Νεεμ. 12,11 ο Ιωδαέ εγέννησε τον Ιωνάθαν, ο Ιωνάθαν εγέννησε τον Ιαδού.
 Νεεμ. 12,12 και εν ημέραις Ιωακίμ αδελφοί αυτού οι ιερείς και οι άρχοντες των πατριών· τώ Σαραΐα Αμαρία, τώ Ιερεμία Ανανία,
 Νεεμ. 12,12 Κατά την εποχήν του Ιωακίμ οι ιερείς αδελφοί αυτού ήσαν αρχηγοί δια τας κάτωθι οικογενείας· δια τον Σαραΐα ο Αμαρίας, δια τον Ιερεμίαν ο Ανανίας,
 Νεεμ. 12,13 τώ Έσδρα Μεσουλάμ, τώ Αμαρία Ιωανάν,
 Νεεμ. 12,13 δια τον Έσδρα ο Μεσουλάμ, δια τον Αμαριαν ο Ιωανάν,
 Νεεμ. 12,14 τώ Αμαλούχ Ιωνάθαν, τώ Σεχενία Ιωσήφ,
 Νεεμ. 12,14 δια τον Αμαλούχ ο Ιωνάθαν, δια τον Σεχενιαν ο Ιωσήφ,
 Νεεμ. 12,15 τώ Αρέ Μαννάς, τώ Μαριώθ Ελκαϊ,
 Νεεμ. 12,15 δια τον Αρέ ο Μαννάς, δια τον Μαριώθ ο Ελκαϊ,
 Νεεμ. 12,16 τώ Αδαδαϊ Ζαχαρία, τώ Γαναθώθ Μοσολάμ,
 Νεεμ. 12,16 δια τον Αδαδαϊ ο Ζαχαρίας, δια τον Γαναθώθ ο Μοσολάμ,
 Νεεμ. 12,17 τώ Αβιά Ζεχρί, τώ Μιαμίν Μααδαί τώ Φελετί,
 Νεεμ. 12,17 δια τον Αβιά ο Ζεχρί, δια τον Μιαμίν ο Μααδαί, δια τον Φελετί
 Νεεμ. 12,18 τώ Βαλγάς Σαμουέ, τώ Σεμία Ιωνάθαν,
 Νεεμ. 12,18 και δια τον Βαλγάς ο Σαμουέ, δια τον Σεμίαν ο Ιωνάθαν,
 Νεεμ. 12,19 τώ Ιωαρίβ Ματθαναϊ, τώ Εδίω Οζί,
 Νεεμ. 12,19 δια τον Ιωαρίβ ο Ματθαναϊ, δια τον Εδίον ο Οζί,
 Νεεμ. 12,20 τώ Σαλαϊ Καλλαϊ, τώ Αμέκ Αβέδ,

Νεεμ. 12,20 δια τον Σαλαϊ̄ ο Καλλαϊ̄, δια τον Αμέκ ο Αβέδ,
Νεεμ. 12,21 τώ Ελκία Ασαβίας, τώ Ιεδείου Ναθαναήλ.
Νεεμ. 12,21 δια τον Ελκίαν ο Ασαβίας, δια τον Ιεδείου ο Ναθαναήλ.
Νεεμ. 12,22 οι Λευίται εν ημέραις Ελιασιβ, Ιωαδά και Ιωά και Ιωανάν και Ιδούα, γεγραμμένοι άρχοντες των πατριών, και οι ιερείς εν βασιλεία Δαρείου τού Πέρσου·
Νεεμ. 12,22 Ως προς δε τους Λευίτας, κατά τας ημέρας του Ελιασιβ, ήσαν καταγεγραμμένοι ως αρχηγοί πατριών ο Ιωαδά, ο Ιωά, ο Ιωανάν και ο Ιδούα. Επίσης δε και οι ιερείς ήσαν καταγεγραμμένοι κατά την βασιλείαν του Δαρείου του Πέρσου.
Νεεμ. 12,23 υιοί δε Λευί άρχοντες των πατριών γεγραμμένοι επί βιβλίω Λόγων των ημερών και έως ημερών Ιωανάν υιού Ελισουέ.
Νεεμ. 12,23 Οι Λευίται, οι αρχηγοί των οικογενειών ήσαν γραμμένοι στο βιβλίον των χρονικών μέχρι του Ιωανάν υιού του Ελισουέ.
Νεεμ. 12,24 και οι άρχοντες των Λευιτών Ασαβία και Σαραβία και Ιησού και υιοί Καδμιήλ και οι αδελφοί αυτών κατεναντίον αυτών εις ύμνον αινείν εν εντολή Δαυίδ ανθρωπου τού Θεού εφημερία προς εφημερίαν
Νεεμ. 12,24 Οι αρχηγοί των Λευιτών ήσαν· Ο Ασαβίας, ο Σαραβίας, ο Ιησούς, οι υιοί του Καδμιήλ και οι αδελφοί αυτών ενώπιόν των, οι οποίοι είχαν ως έργον να δοξολογούν τον Κυριον, σύμφωνα με την εντολήν του Δαυίδ, του ανθρωπου του Θεού, και κατά την διαδοχήν των εφημεριών των έκαστοι.
Νεεμ. 12,25 εν τώ συναγαγείν με τους πυλωρούς
Νεεμ. 12,25 Και οι θυρωροί εφύλασσαν τας θύρας του ναού.
Νεεμ. 12,26 εν ημέραις Ιωακίμ υιού Ιησού, υιού Ιωσεδέκ και εν ημέραις Νεεμία, και Εσδρας ο ιερεύς και γραμματεύς.
Νεεμ. 12,26 Κατά δε την εποχήν του Ιωακίμ, υιού του Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ, όπως και κατά την εποχήν του Νεεμίου, ο Εσδρας ήτο ο ιερεύς και ο γραμματεύς.
Νεεμ. 12,27 Και εν εγκαινίους τείχους Ιερουσαλήμ εξήτησαν τους Λευίτας εν τοίς τόποις αυτών τού ενέγκαι αυτούς εις Ιερουσαλήμ ποιήσαι εγκαινία και ευφροσύνην εν Θωδαθά και εν ωδαίς, κυμβαλίζοντες και ψαλτήρια και κινύραι.
Νεεμ. 12,27 Κατά τα εγκαινία του τείχους της Ιερουσαλήμ προσεκληθήσαν οι Λευίται από τας πόλεις των, όπου κατοικούσαν, να προσέλθουν εις την Ιερουσαλήμ και να κάμουν τα εγκαινία του τείχους με χαράν, με άσματα και αίνους, με την συνοδείαν μουσικών οργάνων, με τα κύμβαλα, με τας κιθάρας και με τας κινύρας.
Νεεμ. 12,28 και συνήχθησαν οι υιοί των αδόντων και από της περιχώρου κυκλόθεν εις Ιερουσαλήμ και από επαύλεων
Νεεμ. 12,28 Συνεκεντρώθησαν πράγματι οι Λευίται αυτοί ψάλται από τας γύρω της Ιερουσαλήμ περιοχάς,
Νεεμ. 12,29 και από αγρών· ότι επαύλεις ωκοδόμησαν εαυτοίς οι άδοντες εν Ιερουσαλήμ.
Νεεμ. 12,29 από τα χωριά και από τους αγρούς των, διότι είχαν οργανώσει κατασκευώσεις αυτοί, που έψαλλαν εις την Ιερουσαλήμ.
Νεεμ. 12,30 και εκαθαρίσθησαν οι ιερείς και οι Λευίται, και εκαθάρισαν τον λαόν και τους πυλωρούς και το τείχος.
Νεεμ. 12,30 Οι ιερείς και οι Λευίται εκαθαρίσθησαν πρώτοι και έπειτα εκαθάρισαν, σύμφωνα με τον Νομον, τον λαόν, τους θυρωρούς και το τείχος.
Νεεμ. 12,31 και ανήνεγκα τους άρχοντας Ιούδα επάνω τού τείχους και έστησα δύο περι αιnéσεως μεγάλους, και διήλθον εκ δεξιών επάνω τού τείχους της κοπρίας,
Νεεμ. 12,31 Ωδήγησα τότε επάνω στο τείχος τους άρχοντας της φυλής Ιούδα και εσχμάτισα δύο μεγάλας ομάδας δοξολογίας προς τον Θεόν. Η πρώτη, ομάδα εβαδισε προς το δεξιόν μέρος επάνω στο τείχος, εις την λεγομένην πύλην της κοπρίας.
Νεεμ. 12,32 και επορεύθη οπίσω αυτών Ωσαΐα και ήμισυ αρχόντων Ιούδα
Νεεμ. 12,32 Οπίσω δε από αυτούς εβάδιζαν ο Ωσαΐα και το ήμισυ των αρχηγών της φυλής Ιούδα.
Νεεμ. 12,33 και Αζαρίας και Εσδρας και Μεσολλάμ,
Νεεμ. 12,33 Και ο Αζαρίας, ο Εσδρας, ο Μεσολλάμ,
Νεεμ. 12,34 και Ιούδα και Βενιαμίν και Σαμαΐας και Ιερεμία
Νεεμ. 12,34 ο Ιούδας, ο Βενιαμίν, ο Σαμαΐας και ο Ιερεμίας.
Νεεμ. 12,35 και από των υιών των ιερέων εν σάλπιγγι Ζαχαρίας υιός Ιωνάθαν, υιός Σαμαΐα, υιός Ματθανία, υιός Μιχαία, υιός Ζακχούρ, υιός Ασάφ·
Νεεμ. 12,35 Από δε τους ιερείς με τας σάλπιγγας επορεύοντο ο Ζαχαρίας, ο υιός του Ιωνάθαν, ο υιός του Σαμαΐα, ο υιός του Ματθανία, ο υιός του Μιχαία, ο υιός του Ζακχούρ, ο υιός του Ασάφ,
Νεεμ. 12,36 και αδελφοί αυτού Σαμαΐα και Οζιήλ, Γελώλ, Ιαμά, Αϊα, Ναθαναήλ και Ιούδα, Ανανί, τού αινείν εν ωδαίς Δαυίδ ανθρωπου Θεού, και Εσδρας ο γραμματεύς έμπροσθεν αυτών·
Νεεμ. 12,36 και οι συγγενείς του, ο Σαμαΐα, ο Οζιήλ, ο Γελώλ, ο Ιαμά, ο Αϊα, ο Ναθαναήλ, ο Ιούδα, ο Ανανί, με τα μουσικά όργανα υμνούσαν τον Κυριον με ψαλμούς του Δαυίδ του ανθρωπου του Θεού. Εμπροσθεν δε από αυτούς επορεύετο ο γραμματεύς Εσδρας.
Νεεμ. 12,37 επί πύλης τού αίν κατέναντι αυτών ανέβησαν επί κλίμακας πόλεως Δαυίδ εν αναβάσει τού τείχους επάνωθεν τού οικου Δαυίδ και έως της πύλης τού ύδατος κατά ανατολάς.
Νεεμ. 12,37 Παρά δε την πύλην της πηγής ανέβησαν κατ' ευθείαν την κλίμακα της πόλεως του Δαυίδ, διήλθον την ανωφέρειαν του τείχους, του άνω οικου του Δαυίδ, και έφθασαν μέχρι της πύλης του ύδατος προς ανατολάς.
Νεεμ. 12,38 και περί αιnéσεως η δευτέρα επορεύετο συναντώσα αυτοίς, και το ήμισυ τού λαού επάνω τού τείχους υπεράνω τού πύργου των θεννουρίμ και έως τού τείχους τού πλατέος
Νεεμ. 12,38 Η άλλη ομάδα, ο δεύτερος χορός της δοξολογίας, προχωρωσε αριστερά, κατ' αντίθετον διεύθυνσιν, δια να συναντήση αυτούς. Το δεύτερον αυτό τμήμα της λιτανείας προχωρούσε επί του τείχους, άνω από τον πύργον των κλιβάνων, και έφθασε μέχρι του πλατέος τείχους.
Νεεμ. 12,39 και υπεράνω της πύλης Εφραίμ και επί την πύλην ιχθυράν και πύργω Αναμεήλ και έως πύλης της προβατικής και έστησαν εν πύλη της φυλακής.
Νεεμ. 12,39 Κατόπιν έφθασαν επάνω από την πύλην του Εφραίμ. Από εκεί προχώρησαν προς την πύλην, που λέγεται ιχθυρά, και στον πύργον του Αναμεήλ. Από εκεί δε ήλθον εις την πύλην την προβατικήν και τέλος εσταμάτησαν εις την

πύλην της φυλακής.

Νεεμ. 12,40 και έστησαν αι δύο της αιnéσεως εν οίκω του Θεού, και εγώ και το ήμισυ των στρατηγών μετ εμού

Νεεμ. 12,40 Οι δύο αυτοί χοροί της λιτανείας εσταμάτησαν απέναντι από τον ναόν του Θεού, μαζί δε με αυτούς και εγώ και οι μισοί άρχοντες που ευρίσκοντο μαζί μου,

Νεεμ. 12,41 και οι ιερείς Ελιακίμ, Μαασίας, Βενιαμίν, Μιχαίας, Ελιωηναί, Ζαχαρίας, Ανανίας εν σάλπιγγι και Μαασίας και Σεμεΐας και Ελεάζαρ και Οζί και Ιωανάθ και Μελχίας και Αιλάμ και Εζούρ,

Νεεμ. 12,41 όπως επίσης και οι ιερείς, ο Ελιακίμ, ο Μαασίας, ο Βενιαμίν, ο Μιχαίας, ο Ελιωηναί, ο Ζαχαρίας, ο Ανανίας, με τας ιεράς σάλπιγγάς των, ο Μαασίας, ο Σεμεΐας, ο Ελεάζαρ, ο Οζί, ο Ιωανάθ, ο Μελχίας, ο Αιλάμ και ο Εζούρ.

Νεεμ. 12,42 και ηκούσθησαν οι άδοντες και επεσκέπησαν.

Νεεμ. 12,42 Οι ψάλται ηκούσθησαν τότε να ψάλλουν με επικεφαλής τον αρχηγόν των.

Νεεμ. 12,43 και έθυσαν εν τή ημέρα εκείνη θυσιάσματα μεγάλα και ηυφράνθησαν, ότι ο Θεός ηύφρανε αυτούς μεγάλως, και αι γυναίκες αυτών και τα τέκνα αυτών ηυφράνθησαν, και ηκούσθη η ευφροσύνη εν Ιερουσαλήμ από μακρόθεν.

Νεεμ. 12,43 Κατά την ημέραν εκείνην προσέφεραν μεγάλας θυσίας προς τον Θεόν και ηυφράνθησαν όλοι, διότι ο Θεός έδωκεν εις αυτούς μεγάλην αγαλλίασιν και χαράν. Αι γυναίκες αυτών και τα τέκνα αυτών επίσης ηυφράνθησαν, αι δε κραυγαί της χαράς των εις την Ιερουσαλήμ, ηκούοντο από πολύ μακράν.

Νεεμ. 12,44 Καί κατέστησαν εν τή ημέρα εκείνη άνδρας επί των γαζοφυλακίων, τοίς θησαυροίς, ταίς απαρχαίς και ταίς δεκάταις και τοίς συνηγμένοις εν αυτοίς άρχουσι των πόλεων, μερίδας τοίς ιερεύσι και τοίς Λευίταις, ότι ευφροσύνη ήν εν Ιούδα επί τους ιερείς και επί τους Λευίτας τους εσώτας.

Νεεμ. 12,44 Κατά την επίσημον εκείνην ημέραν διώρισαν και εγκατέστησαν άνδρας εις τας αποθήκας του ναού, αι οποίαι εχρησιμοποιούντο, δια να αποθηκεύουν τας προσφοράς των, τας απαρχάς και τα δέκατα των εισοδημάτων των. Να τα συναθροίζουν εις αυτάς δια τους άρχοντας της πόλεως, δια τους ιερείς και δια τους Λευίτας. Διότι οι Ιουδαίοι ηυχαριστούντο πολύ να βλέπουν τους ιερείς και τους Λευίτας ορθίους εις τας θέσεις των.

Νεεμ. 12,45 και εφύλαξαν φυλακάς Θεού αυτών και φυλακάς τού καθαρισμού και τους άδοντας και τους πυλωρούς, ως εντολαί Δαυίδ και Σαλωμών υιού αυτού.

Νεεμ. 12,45 αυτούς, οι οποίοι εφύλασσαν τας υπό του Κυρίου καθορισθείσας φρουράς και προσέφεραν τους υπό του νόμου του Θεού ωρισμένους καθαρισμούς. Επίσης έβλεπαν με ευχαριστησιν τους ψάλτας και τους θυρωρούς εις τας θέσεις των, σύμφωνα με τας εντολάς του Δαυίδ και του υιού του Σολομώντος.

Νεεμ. 12,46 ότι εν ημέραις Δαυίδ Ασάφ απ αρχής πρώτος των αδόντων και ύμνον και αίνεσιν τώ Θεώ.

Νεεμ. 12,46 Επειδή δε απ' αρχής κατά τας ημέρας του Δαυίδ ο Ασάφ ήτο αρχηγός των ψαλτών και ανεπέμποντο αίνοι και δοξολογίαι στον Θεόν,

Νεεμ. 12,47 και πάς Ισραήλ εν ημέραις Ζοροβάβελ και εν ταίς ημέραις Νεεμίου διδόντες μερίδας των αδόντων και των πυλωρών, λόγον ημέρας εν ημέρα αυτού, και αγιάζοντες τοίς Λευίταις, και οι Λευίται αγιάζοντες τοίς υιοίς Ααρών.

Νεεμ. 12,47 έτσι και κατά τας ημέρας του Ζοροβάβελ και εις τας ημέρας του Νεεμίου, οι Ιουδαίοι έδιδον κάθε ημέραν τας ωρισμένας μερίδας τροφών στους ψάλτας και στους θυρωρούς. Έδιδαν στους Λευίτας τας αγίας αυτάς μερίδας, αλλά και οι Λευίται έδιδον ένα μέρος από αυτά στους ιερείς, τους απογόνους του Ααρών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Νεεμ. 13,1 Εν τή ημέρα εκείνη ανεγνώσθη εν βιβλίω Μωσσή εν ωσί του λαού και ευρέθη γεγραμμένον εν αυτώ, όπως μη εισέλθωσιν Αμμωνίται και Μωαβίται εν εκκλησία Θεού έως αιώνος,

Νεεμ. 13,1 Κατά την εποχήν εκείνην, που ανεγινώσκετο το βιβλίον του Μωϋσέως εις τα αυτιά όλου του λαού, ευρέθη εκεί γραμμένον, ότι οι Αμμωνίται και οι Μωαβίται δεν έπρεπε ποτέ να έλθουν εις καμμίαν επικοινωνίαν με τον λαόν του Θεού, με τους Ιουδαίους.

Νεεμ. 13,2 ότι ου συνήτησαν τοίς υιοίς Ισραήλ εν άρτω και ύδατι και εμισθώσαντο επ αυτόν τον Βαλαάμ καταράσασθαι, και επέστρεψεν ο Θεός ημών την κατάραν εις ευλογίαν.

Νεεμ. 13,2 Τούτο δε, διότι όταν οι Ισραηλίται είχαν εξέλθει από την δουλειάν της Αιγύπτου, αυτοί δεν ήλθον εις βοήθειαν και αντιληψίν των με άρτον και με ύδωρ και διότι ακόμη είχαν πληρώσει τον Βαλαάμ, δια να καταρασθη τον Ισραηλιτικόν λαόν. Αλλά ο Θεός μας είχε μετατρέψει την κατάραν εις ευλογίαν.

Νεεμ. 13,3 και εγένετο ως ήκουσαν τον νόμον, και εχωρίσθησαν πάς επίμικτος εν Ισραήλ.

Νεεμ. 13,3 Όταν οι Ισραηλίται ήκουσαν αυτήν την εντολήν του Νομου, εξεχώρισαν και απεμάκρυναν εκ μέσου αυτών κάθε ξένον και καθένα που προήρχετο από επιμιξίαν Ισραηλιτών με αλλογενείς.

Νεεμ. 13,4 και πρό τούτου Ελιασίβ ο ιερεύς οικών εν γαζοφυλακίω οίκου Θεού ημών εγγίω Τωβία

Νεεμ. 13,4 Πριν δε τεθή εις εφαρμογήν το μέτρον αυτό, ο Ελιασίβ, ο ιερεύς ο οποίος επέβλεπεν εις τας αποθήκας του ναού του Θεού μας και ο οποίος είχε συνδεθή με συγγένειαν προς τον Τωβίαν,

Νεεμ. 13,5 και εποίησεν εαυτώ γαζοφυλάκιον μέγα, και εκεί ήσαν πρότερον διδόντες την μαναάν και τον λίβανον και τα σκεύη και την δεκάτην τού σίτου και τού οίνου και τού ελαίου, εντολήν των Λευιτών και των αδόντων και των πυλωρών και απαρχάς των ιερέων.

Νεεμ. 13,5 είχε διαθέσει δι' αυτόν ένα μεγάλο δωμάτιον εκεί, όπου προηγουμένως οι ιερείς έθετον τας προσφοράς τον λίβανον, τα ιερά σκεύη, τας δεκάτας του σίτου, του οίνου και του ελαίου, τα προοριζόμενα δια τους Λευίτας, τους ψάλτας και τους θυρωρούς, όπως και τα πρωτόλεια τα προοριζόμενα δια τους ιερείς

Νεεμ. 13,6 και εν παντί τούτω ουκ ήμην εν Ιερουσαλήμ· ότι εν έτει τριακοστώ και δευτέρω τού Αρθασασθά βασιλέως Βαβυλώνος ήλθον προς τον βασιλέα. και μετά το τέλος των ημερών ηρησάμην παρά τού βασιλέως

Νεεμ. 13,6 Όταν έγινε η βέβηλος αυτή πράξις εγώ δεν ευρισκόμην εις την Ιερουσαλήμ διότι κατά το τριακοστόν δεύτερον έτος της βασιλείας Αρταξέρξου, του βασιλέως της Βαβυλώνος, είχα εγώ επιστρέψει προς, τον βασιλέα. Αφού δε επέρασεν ολίγος χρόνος, εζήτησα και έλαβα άδειαν από τον βασιλέα

Νεεμ. 13,7 και ήλθον εις Ιερουσαλήμ. και συνήκα εν τή πονηρία, ή ποίησεν Ελιασίβ τώ Τωβία, ποιήσαι αυτώ γαζοφυλάκιον εν αυλή οίκου τού Θεού.

Νεεμ. 13,7 και επανήλθα εις την ιερουσαλήμ. Έμαθα τότε την κακήν αυτήν πράξιν, που είχε κάμνει ο Ελιασίβ προς χάριν

του Ταβία, με το να παραχωρήση εις αυτόν δωμάτιον μέσα εις την αυλήν του ναού του Θεού.

Νεεμ. 13,8 και πονηρόν μοι εφάνη σφόδρα, και έριψα πάντα τα σκεύη οικου Ταβία έξω από τού γαζοφυλακίου

Νεεμ. 13,8 Αυτό μου εφάνη πάρα πολύ κακόν και επέταξα όλα τα πράγματα και τα έπιπλα του οικου του Ταβία έξω από το δωμάτιον αυτό.

Νεεμ. 13,9 και είπα και εκαθάρισαν τα γαζοφυλάκια, και επέστρεψα εκεί σκεύη οικου τού Θεού, την μαναάν και τον λιβανον.

Νεεμ. 13,9 Έδωσα κατόπιν εντολήν και εκαθάρισαν αυτό το δωμάτιον και επανέφερα εκεί τα ιερά σκεύη του ναού του Θεού, τας διαφόρους προσφοράς και το λιβάνι.

Νεεμ. 13,10 και έγνων ότι μερίδες των Λευιτών ουκ εδόθησαν, και εφύγосαν ανήρ εις αγρόν αυτού, οι Λευίται και οι άδοντες ποιούντες το έργον.

Νεεμ. 13,10 Επληροφορήθην επίσης, ότι αι μερίδες, που προωρίζοντο δια τους Λευίτας, δεν εδόθησαν εις αυτούς. Έτσι δε κάθε Λευίτης ηναγκάσθη να φύγη στον αγρόν του, δια να τον καλλιεργή. Αλλά οι Λευίται και οι ψάλται ήσαν εκείνοι, οι οποίοι προσέφεραν τας υπηρεσίας των στον ναόν.

Νεεμ. 13,11 και εμαχεσάμην τοίς στρατηγούς και είπα· διατί εγκατελείφθη ο οικός τού Θεού; και συνήγαγον αυτούς και έστησα αυτούς επί τή στάσει αυτών.

Νεεμ. 13,11 Εγώ εφιλονείκησα και ήλεγξα τους αρχηγούς και είπα· Διατί έχει εγκαταλειφθή ο ναός του Θεού; Συνεκέντρωσα τότε τους Λευίτας αυτούς και τους επανετοποθέτησα εις τας υπηρεσίας των.

Νεεμ. 13,12 και πάς Ιουδα ήνεγκαν δεκάτην τού πυρού και τού οίνου και τού ελαιού εις τους θησαυρούς

Νεεμ. 13,12 Τότε όλοι οι Ιουδαίοι προσέφεραν τα δέκατα από τον σίτον, τον οίνον και το έλαιον εις τας αποθήκας,

Νεεμ. 13,13 επί χείρα Σελεμία τού ιερέως και Σαδδούκ τού γραμματέως και Φαδαΐα από των Λευιτών, και επί χείρα αυτών Ανάν υιός Ζακχούρ, υιός Ματθανίου, ότι πιστοί ελογίσθησαν επ αυτούς μερίζειν τοίς αδελφοίς αυτών.

Νεεμ. 13,13 αι οποια ήσαν υπό την επίβλεψιν του Σελεμίου του ιερέως, Σαδδούκ του γραμματέως και του Φαδαΐα ενός από τους Λευίτας. Βοηθούς δε εις αυτούς έδωσα τον Ανάν υιόν του Ζακχούρ και τον υιόν του Ματθανίου, διότι αυτοί εθεωρούντο αξιόπιστοι. Τους ανέθεσα δε ως έργον να διανέμουν στους αδελφούς των τας αναλόγους μερίδας.

Νεεμ. 13,14 μνήσθητί μου, ο Θεός, εν ταύτη, και μη εξαλειφθήτω έλεός μου, ό εποίησα εν οίκω Κυρίου τού Θεού.

Νεεμ. 13,14 Μνήσθητί μου, Κύριε, δια την ενεργειάν μου αυτήν και μη εξαλείψης από την μνήμην σου τας δικαίας αυτάς πράξεις, τας οποίας επραγματοποίησα στον ναόν σου, του Κυρίου και Θεού μας.

Νεεμ. 13,15 Εν ταίς ημέραις εκείναις είδον εν Ιουδα πατούντας ληνούς εν τώ σαββάτω και φέροντας δράγματα και επιγεμίζοντας επί τους όνους και οίνον και σταφυλήν και σύκα και πάν βαστάγμα και φέροντας εις Ιερουσαλήμ εν ημέρα τού σαββάτου και επεμαρτυράμην εν ημέρα πράσεως αυτών.

Νεεμ. 13,15 Κατά τας ημέρας εκείνας είδα εις την περιοχήν της Ιουδαίας, ότι μερικοί άνδρες επατούσαν σταφύλια εις τα πατητήριά των κατά την ημέραν του Σαββάτου, έφεραν δεμάτια σίτου εις τα χέρια των, εφόρτωναν στους όνους των οίνον, σταφύλια, σύκα και κάθε άλλο είδος φορτίου και έφεραν αυτά εις την Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν του Σαββάτου.

Διεμαρτυρήθην εντόνωσ εναντίον των, διότι κατά την ημέραν του Σαββάτου έφεραν αυτά τα είδη προς πώλησιν.

Νεεμ. 13,16 και εκάθισαν εν αυτή φέροντες ιχθύν και πάσαν πράσιν πωλούντες εν τώ σαββάτω τοίς υιοίς Ιουδα και εν Ιερουσαλήμ.

Νεεμ. 13,16 Κατά την ημέραν επίσης αυτήν έμποροι από άλλας περιοχάς έφερον και επωλούσαν προς τους Ιουδαίους εις την Ιερουσαλήμ και εις άλλα μέρη της Ιουδαίας ψάρια και άλλα εμπορεύματα.

Νεεμ. 13,17 και εμαχεσάμην τοίς υιοίς Ιουδα τοίς ελευθέροις και είπα αυτοίς· τις ο λόγος ούτος ο πονηρός, ον υμείς ποιείτε, και βεβηλώτε την ημέραν τού σαββάτου;

Νεεμ. 13,17 Επέπληξα με δριμύτητα τους προκρίτους των Ιουδαίων και τους είπα· "Τι είναι αυτό το μεγάλο κακό που σεις κάνετε, και βεβηλώνετε την ημέραν του Σαββάτου;

Νεεμ. 13,18 ουχί ούτως εποίησαν οι πατέρες υμών, και ήνεγκεν επ αυτούς ο Θεός ημών και εφ ημάς πάντα τα κακά ταύτα και επί την πόλιν ταύτην; και υμείς προστίθετε οργήν επί Ισραήλ βεβηλώσαι το σάββατον;

Νεεμ. 13,18 Το ίδιο δεν έκαμαν και οι πρόγονοί σας και επέφερεν ο Θεός μας εναντίον εκείνων και ημών και της πόλεως αυτής τας μεγάλας τιμωρίας; Και σεις, λοιπόν, επαυξάνετε βεβήλωσιν αυτήν του Σαββάτου;"

Νεεμ. 13,19 και εγένετο ηνίκα κατέστησαν πύλαι εν Ιερουσαλήμ πρό τού σαββάτου, και είπα και έκλεισαν τας πύλας, και είπα ώστε μη ανοιγήναι αυτάς έως οπίσω τού σαββάτου και εκ των παιδαριών μου έστησα επί τας πύλας, ώστε μη αίρειν βαστάγματα εν ημέρα τού σαββάτου.

Νεεμ. 13,19 Εις εξαλείψιν του κακού αυτού, όταν προ εκάστου Σαββάτου εκλείοντο αι πύλαι της Ιερουσαλήμ, διέταξα να μη ανοίγωνται, ει μη μετά την πάροδον Σαββάτου. Ετοποθέτησα δε μερικούς από τους ανθρώπους μου εις τας πύλας, δια να απαγορεύουν την μεταφοράν φορτίων εις την πόλιν κατά την ημέραν του Σαββάτου.

Νεεμ. 13,20 και ηυλίσθησαν πάντες και εποίησαν πράσιν έξω Ιερουσαλήμ άπαξ και δίς.

Νεεμ. 13,20 Τότε όλοι οι έμποροι διενυκτέρευσαν μίαν και δύο φοράς έξω από την Ιερουσαλήμ.

Νεεμ. 13,21 και επεμαρτυράμην εν αυτοίς και είπα προς αυτούς· διατί υμείς αυλίζεσθε απέναντι τού τείχους; εάν δευτερώσητε, εκτενώ χείρά μου εν υμίν. από τού καιρού εκείνου ουκ ήλθοσαν εν σαββάτω.

Νεεμ. 13,21 Διεμαρτυρήθην εναντίον των και τους είπα με αυστηρότητα· "Διατί διανυκτερεύετε έξω από το τείχος; Εάν δευτεράν φοράν επαναλάβετε αυτήν την πράξιν, θα απλώσω τα χέρια μου εναντίον σας, δια να σας τιμωρήσω εγώ ο ίδιος". Από τον καιρόν δε εκείνον και εντεύθεν δεν ήλθαν φορτία εμπορευμάτων κατά την ημέραν του Σαββάτου.

Νεεμ. 13,22 και είπα τοίς Λευίταις, ό ήσαν καθαριζόμενοι, και ερχόμενοι φυλάσσουντες τας πύλας, αγιάζειν την ημέραν τού σαββάτου. προς ταύτα μνήσθητί μου, ο Θεός, και φείσάι μου κατά το πλήθος τού ελέους σου.

Νεεμ. 13,22 Έδωσα εντολήν επίσης στους Λευίτας, οι οποιοί σύμφωνα με τον Νόμον ήσαν καθαροί, να έρχωνται και να φρουρούν τας πύλας της πόλεως, δια να τηρήται έτσι η αργία κατά την ημέραν του Σαββάτου. Δι' όλα αυτά μνήσθητί μου, Κύριε ο Θεός, σπλαγχνίσου με, σύμφωνα με το πλήθος του ελέους σου.

Νεεμ. 13,23 Και εν ταίς ημέραις εκείναις είδον τους Ιουδαίους, οι εκάθισαν γυναίκας Αζωτίας, Αμμανίτιδας, Μωαβίτιδας

Νεεμ. 13,23 Κατά την εποχήν ακόμη εκείνην είδα ότι οι Ιουδαίοι είχαν λάβει ως συζύγους, Αζωτίας, Αμμωνίτιδας και Μωαβίτιδας.

Νεεμ. 13,24 και οι υιοί αυτών ήμισυ λαλούντες Αζωτιστί και ουκ εισίν επιγινώσκοντες λαλείν Ιουδαϊστί,
 Νεεμ. 13,24 Τα μισά δε από τα παιδιά των ωμιλούσαν Αζωτιστί και δεν ήσαν καθόλου εις θέσιν να ομιλούν την γλώσσαν των Ιουδαίων.
 Νεεμ. 13,25 και εμαχεσάμην μετ αυτών και κατηρασάμην αυτούς και επάταξα εν αυτοίς άνδρας και εμαδάρωσα αυτούς και ώρκισα αυτούς εν τώ Θεώ· εάν δώτε τας θυγατέρας υμών τοίς υιοίς αυτών, και εάν λάβητε από των θυγατέρων αυτών τοίς υιοίς υμών.
 Νεεμ. 13,25 Τους ήλεγξα με πολλήν δριμύτητα και τους κατηράσθην, μάλιστα δε εκτύπησα και μερικούς από αυτούς, απέσπασα και τας τρίχας της κεφαλής από άλλους, τους εξώρκισα εν ονόματι του Θεού και τους είπα· "Δεν επιτρέπεται να δίδετε τας θυγατέρας σας στους υιούς των ειδωλολατρών και δεν επιτρέπεται να λαμβάνετε ως συζύγους δια τους υιούς σας από τας θυγατέρας αυτών.
 Νεεμ. 13,26 ουχ ούτως ήμαρτε Σαλωμών βασιλεύς Ισραήλ; και εν έθνεσι πολλοίς ουκ ήν βασιλεύς όμοιος αυτώ· και αγαπώμενος τώ Θεώ ήν, και έδωκεν αυτόν ο Θεός εις βασιλέα επί πάντα Ισραήλ· και τούτον εξέκλιναν αι γυναίκες αι αλλότριαι.
 Νεεμ. 13,26 Έτσι δεν είχεν αμαρτήσσει και ο Σολομών, ο βασιλεύς των Ισραηλιτών; Και όμως όμοιος βασιλεύς προς τον Σολομώντα δεν υπήρχε μεταξύ πολλών εθνών. Αυτός ηγαπάτο από τον Θεόν. Και ο Θεός τον είχεν εγκαταστήσει βασιλέα επί όλου του ισραηλιτικού λαού. Αι ξένοι όμως γυναίκες παρεξέκλιναν και παρέσυραν αυτόν προς την αμαρτίαν.
 Νεεμ. 13,27 και υμών μη ακουσώμεθα ποιήσαι την πάσαν πονηρίαν ταύτην ασυνθετήσαι εν τώ Θεώ ημών καθίσαι γυναίκας αλλοτρίας;
 Νεεμ. 13,27 Μήπως, λοιπόν, θα ακούσωμεν τώρα ότι και σεις διεπράξατε αυτήν την μεγάλην και φοβεράν αμαρτίαν, ότι κατεπατήσατε τον νόμον του Θεού μας και επήρατε ως συζύγους σας γυναίκας αλλοεθνείς;"
 Νεεμ. 13,28 και από υιών Ιωαδά τού Ελισούβ τού ιερέως τού μεγάλου νυμφίου τού Σαναβαλλάτ τού Ουρανίτου και εξέβρασα αυτόν απ εμού.
 Νεεμ. 13,28 Ένας από τους υιούς του Ιωαδά, υιού του Ελισούβ του αρχιερέως, ήτο γαμβρός του Σαναβαλλάτ του Ουρανίτου. Αυτόν λοιπόν εγώ τον ξεδιώξα μακράν.
 Νεεμ. 13,29 μνήσθητι αυτοίς, ο Θεός, επί αγχιστεία της ιερατείας και διαθήκη της ιερατείας και τους Λευίτας.
 Νεεμ. 13,29 Ενθυμήσου, Κύριε, αυτούς και τιμώρησέ τους, διότι εβεβήλωσαν την ιερωσύνην και τας ιεράς υποχρεώσεις των, που είχαν ως ιερείς και ως Λευίται.
 Νεεμ. 13,30 και εκαθάρισα αυτούς από πάσης αλλοτριώσεως και έστησα εφημερίας τοίς ιερεύσι και τοίς Λευίταις, ανήρ ως το έργον αυτού,
 Νεεμ. 13,30 Εκαθάρισα αυτούς από κάθε ξένον και ώρισα τας τάξεις της εφημερίας των ιερέων και των Λευιτών, ώστε ο καθένας να είναι στο έργον του.
 Νεεμ. 13,31 και το δώρον των ξυλοφόρων εν καιροίς από χρόνων και εν τοίς βακχουρίοις. μνήσθητί μου ο Θεός ημών εις αγαθωσύνην.
 Νεεμ. 13,31 Εκανόνισα την προσφοράν των ξύλων δια το θυσιαστήριον, να τα φέρουν εις καθωρισμένας προθεσμίας, όπως επίσης και τα περι των πρωτοτόκων. Μνήσθητί μου, Κύριε, προς το αγαθόν μου, δι' όλα αυτά.

T O B I T

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Τωβ. 1,1 Βίβλος λόγων Τωβίτ, τού Τωβιήλ, τού Ανανιήλ, τού Αδουήλ, τού Γαβαήλ, εκ τού σπέρματος Ασιήλ, εκ της φυλής Νεφθαλίμ,

Τωβ. 1,1 Βιβλίον περιέχον την ιστορίαν του Τωβίτ, υιού του Τωβιήλ, υιοί του Ανανιήλ, υιού του Αδουήλ, υιού του Γαβαήλ, από την γενεάν του Ασιήλ και από την φυλήν του Νεφθαλίμ.

Τωβ. 1,2 ός ηχηαλωτεύθη εν ημέραις Ενεμεσσάρου τού βασιλέως Ασσυρίων εκ Θίσβης, ή εστιν εκ δεξιών Κυδίων της Νεφθαλί εν τή Γαλιλαία υπεράνω Ασήρ. -εγώ Τωβίτ οδοίς αληθείας επορευόμην και δικαιοσύνης πάσας τας ημέρας της ζωής μου

Τωβ. 1,2 Αυτός ηχηαλωτίσθη κατά τας ημέρας του Ενεμεσσάρου, βασιλέως των Ασσυρίων. Κατήγετο από την πόλιν Θίσβην, η οποία ευρίσκεται δεξιά της Καδης, της φυλής του Νεφθαλίμ εις την Γαλιλαίαν επάνω από την Ασήρ.- Εγώ ο Τωβίτ όλας τας ημέρας της ζωής μου επορευόμην του Κυρίου τας οδούς της αληθείας και της δικαιοσύνης.

Τωβ. 1,3 και ελεημοσύνας πολλάς εποίησα τοίς αδελφοίς μου και τώ έθνει, τοίς προπορευθείσι μετ εμού εις χώραν Ασσυρίων εις Νινευή.

Τωβ. 1,3 Εκανα πολλάς ελεημοσύνας στους ομογενείς μου και εις όλον το έθνος μου, που είχαν οδηγηθή μαζί μου αιχμάλωτοι εις την χώραν των Ασσυρίων εις την πρωτεύουσάν των, την Μινευή.

Τωβ. 1,4 και ότε ήμην εν τή χώρα μου εν τή γη Ισραήλ νεωτέρου μου όντος, πάσα φυλή τού Νεφθαλίμ τού πατρός μου απέστη από τού οικου Ιερουσολύμων, της εκλεγείσης από πασών των φυλών Ισραήλ εις το θυσιάζειν πάσας τας φυλάς και ηγιασθη ο ναός της κατασκηνώσεως τού Υψίστου και ωκοδομήθη εις πάσας τας γενεάς τού αιώνος.

Τωβ. 1,4 Όταν νεώτερος ακόμη ευρισκόμην εις την χώραν μου, εις την γην του Ισραήλ, όλη η φυλή του Νεφθαλίμ, φυλή του πατρός μου, είχαν απομακρυνθή από τον ναόν και από την πόλιν των Ιερουσολύμων, η οποία αυτή μόνη είχαν εκλεγή από όλας τας φυλάς του Ισραήλ, δια να προσφέρουν εκεί θυσίας όλαι αι φυλαί. Εκεί είχαν αγιασθή και καθιερωθή ο ναός, όπου κατεσκήνωσεν ο Υψιστος· και είχαν οικοδομηθή, δια να χρησιμεύση ως ναός του εις όλους τους αιώνας.

Τωβ. 1,5 και πάσαι αι φυλαί αι συναποστάσαι έθνον τή Βαάλ τή δαμάλει και ο οίκος Νεφθαλίμ τού πατρός μου.

Τωβ. 1,5 Ολαι όμως αι φυλαί, που είχαν αποστατήσσει πλέον από τον Θεόν, προσέφεραν θυσίας στον Βααλ στο άγαλμα της δαμάλεως. Μεταξύ δε αυτών των φυλών, που απεστάτησαν, ήτο και η φυλή Νεφθαλίμ, του πατρός μου.

Τωβ. 1,6 καγώ μόνος επορευόμην πλεονάκις εις Ιερουσόλυμα εν ταίς εορταίς, καθώς γέγραπται παντί τώ Ισραήλ εν προστάγματι αιωνίω, τας απαρχάς και τας δεκάτας των γεννημάτων και τας πρωτοκουρίας έχων·

Τωβ. 1,6 Εγώ μόνος επιήγαινα εις τα Ιερουσόλυμα πολλές φορές κατά τας εορτάς, όπως είναι γραμμένον στον νόμον του Μωυσέως, αιώνιον πρόσταγμα δι' όλους τους Ισραηλίτας. Επήγαινα εκεί και έφερα μαζί μου τα πρωτογεννήματα, τα

δέκατα από τα προϊόντα μου και τα πρώτα ποκάκια από το κούρευμα των προβάτων μου.

Τωβ. 1,7 και εδίδουν αυτάς τοίς ιερεύσι τοίς υιοίς Ααρών προς το θυσιαστήριον πάντων των γεννημάτων. την δεκάτην εδίδουν τοίς υιοίς Λευί τοίς θεραπεύουσιν εις Ιερουσαλήμ, και την δευτέραν δεκάτην απεπρατιζόμενη και επορευόμενη και εδαπάνων αυτά εν Ιεροσολύμοις καθ' έκαστον ενιαυτόν.

Τωβ. 1,7 Τα έδιδα στους ιερείς, τους απογόνους του Ααρών, δια να προσφερθούν ως θυσία στο θυσιαστήριον, όπου προσεφέροντο αι θυσίαι όλων των προϊόντων. Και την μεν πρώτην δεκάτην από τα προϊόντα μου παρέδιδα στους Λευίτας, οι οποίοι υπηρετούσαν στον ναόν της Ιερουσαλήμ. Την δευτέραν δεκάτην επωλούσα και επορευόμουν ανά την Ιερουσαλήμ και διέθετα το αντίτιμον αυτής δια τους πτωχούς, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού.

Τωβ. 1,8 και την τρίτην εδίδουν οίς καθήκει, καθώς ενετείλατο Δεββώρα η μήτηρ του πατρός μου, διότι ορφανός κατελείφθην υπό του πατρός μου.

Τωβ. 1,8 Αλλά και τρίτην δεκάτην έδιδα εις εκείνους που έπρεπε, σύμφωνα με την εντολήν της Δεββώρας, της μητρός του πατρός μου. Ευρισκόμενη δε εγώ υπό την καθοδήγησίν της, διότι έμεινα ορφανός από πατέρα.

Τωβ. 1,9 και ότε εγενόμενη ανήρ, έλαβον Ανναν γυναίκα εκ του σπέρματος της πατριάς ημών και εγέννησα εξ αυτής Τωβίαν.

Τωβ. 1,9 Όταν έγινε ανήρ, επήρα ως σύζυγον την Αννα, η οποία κατήγετο από την φυλήν μας. Εγέννησα δε εξ αυτής τον Τωβίαν.

Τωβ. 1,10 και ότε ηχμαλωτίσθημεν εις Νινευή, πάντες οι αδελφοί μου και οι εκ του γένους μου ήσθιον εκ των άρτων των εθνών·

Τωβ. 1,10 Όταν ηχμαλωτίσθημεν και ωδηγήθημεν δούλοι εις την Νινευή, όλοι οι συγγενείς μου και οι άλλοι της αυτής φυλής έτρωγαν από τας τροφάς των ειδωλολατρικών εθνών.

Τωβ. 1,11 εγώ δε συνετήρησα την ψυχήν μου μη φαγείν,

Τωβ. 1,11 Εγώ όμως συνεκράτησα τον εαυτόν μου, ώστε να μη φάγω από αυτάς,

Τωβ. 1,12 καθότι εμνημόνην του Θεού εν όλη τή ψυχή μου.

Τωβ. 1,12 διότι είχα πάντοτε εις την μνήμην μου, με όλην μου την ψυχήν, τον Θεόν μου.

Τωβ. 1,13 και έδωκεν ο Ύψιστος χάριν και μορφήν ενώπιον Ενεμεσσάρου, και ήμην αυτού αγοραστής·

Τωβ. 1,13 Δια τούτο ο Ύψιστος ηυδόκησεν, ώστε να εύρω και να έχω χάριν και ευμένειαν ενώπιον του Ενεμεσσάρου. Εγίνα προμηθευτής της βασιλικής αυλής.

Τωβ. 1,14 και επορευόμενη εις την Μηδίαν και παρεθέμην Γαβαήλω τώ αδελφώ Γαβρία εν άγιοις της Μηδίας αργυρίου τάλαντα δέκα.

Τωβ. 1,14 Μετέβην δε κάποτε εις την Μηδίαν και κατέθεσα στον Γαβαήλον, τον συγγενή του Γαβρία, ο οποίος έμενεν εις Ραγούς της Μηδίας, δέκα αργυρά τάλαντα.

Τωβ. 1,15 Και ότε απέθανεν Ενεμεσσάρ, βασίλευσε Σενναχηρίμ ο υιός αυτού αντ' αυτού, και αι οδοί αυτού ηκαταστάθησαν, και ουκ έτι ηδυνάσθην πορευθήναι εις την Μηδίαν.

Τωβ. 1,15 Όταν απέθανεν ο Ενεμεσσάρ, έγινε αντ' αυτού βασιλεύς ο υιός του ο Σενναχηρίμ. Η στάσις του όμως απέναντι των Ισραηλιτών δεν ήτο πλέον αγαθή, δια τούτο και εγώ δεν ημπόρεσα πλέον να μεταβώ εις την Μηδίαν.

Τωβ. 1,16 και εν ταίς ημέραις Ενεμεσσάρου ελεημοσύνας πολλάς εποίουν τοίς αδελφοίς μου·

Τωβ. 1,16 Κατά την εποχήν του Ενεμεσσάρου έκαμνα πολλάς ελεημοσύνας στους αδελφούς μου, τους συμπατριώτας μου.

Τωβ. 1,17 τους άρτους μου εδίδουν τοίς πεινώσι και ιμάτια τοίς γυμνοίς, και εί τινα εκ του γένους μου εθεώρουν τεθνηκότα και εριμμένον οπίσω του τείχους Νινευή, έθαπτον αυτόν.

Τωβ. 1,17 Έδιδα τρόφιμα στους πεινώντας και ενδύματα στους γυμνούς. Εάν εύρισκα κανένα από το ισραηλιτικόν γένος νεκρόν, ριγμένον πίσω από το τείχος της Νινευή, τον έθαπτον.

Τωβ. 1,18 και εί τινα απέκτεινε Σενναχηρίμ ο βασιλεύς, ότε ήλθε φεύγων εκ της Ιουδαίας, έθαψα αυτούς κλέπτων· πολλούς γάρ απέκτεινε εν τώ θυμώ αυτού· και εξητήθη υπό του βασιλέως τα σώματα, και ουχ ευρέθη.

Τωβ. 1,18 Και όσους ακόμη ο βασιλεύς Σενναχηρίμ εφόνευε, όταν έφυγε εντροπιασμένος χωρίς στρατόν, και επέστρεψεν ωργισμένος από την Ιουδαίαν, εγώ τους έθαπτον κρυφίως. Ο βασιλεύς αυτός ειχεν επιστρέψει από την Ιουδαίαν με μέγαν θυμόν και πολλούς Ιουδαίους εθανάτωσε. Ετσι δε τα σώματα των φονευομένων ανεζητήθησαν από τον βασιλέα, αλλά δεν ευρέθησαν.

Τωβ. 1,19 πορευθείς δε εις των εν Νινευή, υπέδειξε τώ βασιλεί περί εμού ότι θάπτω αυτούς, και εκρύβην· επιγνούς δε ότι ζητούμαι αποθανείν, φοβηθείς ανεχώρησα.

Τωβ. 1,19 Ένας όμως από τους κατοίκους της Νινευή με εφανέρωσε στον βασιλέα ότι εγώ έθαπτα τους νεκρούς. Δια τούτο εγώ εκρύβην. Όταν δε έμαθα ότι με ανεζήτουν, δια να με θανατώσουν, φοβηθείς ανεχώρησα από την Νινευή.

Τωβ. 1,20 και διηπάγη πάντα τα υπάρχοντά μου, και ου κατελείφθη μοι ουδέν πλην Αννας της γυναίκός μου και Τωβίου του υιού μου.

Τωβ. 1,20 Τότε ελεηλατήθησαν όλα τα υπάρχοντά μου και δεν μου έμεινε τίποτε άλλο πλην της Αννης της συζύγου μου και του Τωβίου του υιού μου.

Τωβ. 1,21 και ου διήλθον ημέρας πενήκοντα, έως ου απέκτειναν αυτόν οι δύο υιοί αυτού και έφυγον εις τα όρη Αραράθ, και εβασίλευσε Σαχερδονός υιός αυτού αντ' αυτού, και έταξεν Αχιάχαρον τον Αναήλ υιόν του αδελφού μου επί πάσαν την εκλογιστίαν της βασιλείας αυτού και επί πάσαν την διοίκησιν.

Τωβ. 1,21 Δεν επέρασαν όμως παρά πενήκοντα ημέραι και οι δύο υιοί του βασιλέως εφόνευσαν τον πατέρα των και έφυγαν εις τα όρη Αραράθ. Αντί δε αυτού εβασιλευσεν ο υιός του ο Σαχερδονός. Αυτός εγκατέστησε τον Αχιάχαρον, υιόν του αδελφού μου Αναήλ, εις όλην την διαχείρισιν των οικονομικών της βασιλείας του και εις γενικήν διοίκησιν.

Τωβ. 1,22 και ηξίωσεν Αχιάχαρος περί εμού, και ήλθον εις Νινευή. Αχιάχαρος δε ήν ο οινοχός και επί του δακτυλίου και διοικητής και εκλογιστής, και κατέστησεν αυτόν ο Σαχερδονός εκ δευτέρας· ήν δε εξάδελφός μου.

Τωβ. 1,22 Αυτός, ο Αχιάχαρος, έκαμε διάβημα προς τον βασιλέα περί εμού και επέστρεψα εις την Νινευή. Ο Αχιάχαρος ήτο οινοχός του βασιλέως, έφερεν στο χέρι του το επίσημον δακτυλίδι, ήτο γενικός διοικητής και γενικός διαχειριστής. Τον εγκατέστησε δε ο Σαχερδονός εις τας θέσεις αυτάς ως δεύτερον μετά τον εαυτόν του. Ο Αχιάχαρος λοιπόν αυτός ήτο ανεπιφύς μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Τωβ. 2,1 Ότε δε κατήλθον εις τον οίκόν μου και απεδόθη μοι Άννα η γυνή μου, και Τωβίας ο υιός μου, εν τή πεντηκοστή εορτή, ή εστιν αγία επτά εβδομάδων, εγενήθη άριστον καλόν μοι, και ανέπεσα τού φαγείν.

Τωβ. 2,1 Όταν επανήλθα στο σπίτι μου, μου απεδόθη η σύζυγός μου η Άννα και ο υιός μου ο Τωβίας. Κατά την εορτήν της Πεντηκοστής, εορτήν που γίνεται επτά εβδομάδας μετά το Πάσχα, παρεκαθήσαμεν εις ένα πλούσιον γεύμα. Ανεκλίθην εις την χαμηλήν κλίνην, δια να φάγω.

Τωβ. 2,2 και εθεασάμην όψα πολλά και είπα τώ υιώ μου· βάδισον και άγαγε ον αν εύρης των αδελφών ημών ενδειή, ός μέμνηται τού Κυρίου, και ιδού μένω σε.

Τωβ. 2,2 Παρατήρησα όμως ότι ήσαν πολλά τα παρατεθέντα φαγητά και είπα στο παιδί μου· Πηγαίνε έξω και φέρε εδώ όποιον πτωχόν θα εύρης εκ των αδελφών μας των Ισραηλιτών, ο οποίος μένει πιστός στον Κυριον. Ιδού εγώ σε περιμένω.

Τωβ. 2,3 και ελθών είπε· πάτερ, εις εκ τού γένους ημών εστραγγαλωμένος έριπται εν τή αγορά.

Τωβ. 2,3 Ο υιός μου επέστρεψε και είπε· “Πάτερ, υπάρχει ένας από το γένος μας, στραγγαλισμένος όμως και ριγμένος εις την αγοράν”.

Τωβ. 2,4 καγώ πριν ή γεύσασθαι με, αναπηδήσας ανειλόμην αυτόν εις τι οίκημα, έως ού έδου ο ήλιος.

Τωβ. 2,4 Εγώ πριν αρχίσω να δοκιμάζω το φαγητόν μου, ανεπήδησα από την θέσιν μου, επήγα, τον επήρα, τον έβαλα σε κάποιο οίκημα, έως ότου εβασίλευεν ο ήλιος.

Τωβ. 2,5 και επιστρέψας ελουσάμην και ήσθιον τον άρτον μου εν λύπη·

Τωβ. 2,5 Επέστρεψα στο σπίτι, επλύθηκα και έτρωγα το φάγητόν μου λυπημένος.

Τωβ. 2,6 και εμνήσθην της προφητείας Αμώς, καθώς είπε· στραφήσονται αι εορταί υμών εις πένθος και πάσαι αι ευφροσύναι υμών εις θρήνον,

Τωβ. 2,6 Τοτε νεθυμήθην την προφητείαν του Αμώς, ο οποίος ειχεν είπει “αι εορταί σας θα μεταστραφούν εις πένθος και ότι όλοι αι ευφροσύναι σας θα μεταβληθούν εις θρήνον”.

Τωβ. 2,7 και έκλαυσα. και ότε έδου ο ήλιος, ωχόμην και ορούξας έθαψα αυτόν.

Τωβ. 2,7 Εκλαυσα τότε. Όταν δε εβασίλευσεν ο ήλιος, επήγα, ήνοιξα τάφον και έθαψα εκείνον.

Τωβ. 2,8 και οι πλησίον επεγέλων λέγοντες· ουκ έτι φοβείται φονευθήναι περι τού πράγματος τούτου, και απέδρα, και ιδού πάλιν θάπτει τους νεκρούς.

Τωβ. 2,8 Οι γύρω μου άνθρωποι με ενέπαιζον και έλεγαν μεταξύ των· “Πάλιν δεν φοβείται, μήπως φονευθή δια το έργον αυτό που κάνει. Δια το ίδιον έργον άλλοτε εδραπέτευσε, δια να αποφύγη την καταδίκην. Και ιδού, πάλιν θάπτει τους νεκρούς”.

Τωβ. 2,9 και εν αυτή τή νυκτί ανέλυσα θάψας και εκοιμήθην μεμιαμμένος παρά τον τοίχον της αυλής, και το πρόσωπόν μου ακάλυπτον ήν.

Τωβ. 2,9 Κατά την νύκτα αυτήν, αφού έθαψα εκείνον, επέστρεψα στο σπίτι μου. Επειδή όμως ήμουν, σύμφωνα με τον νόμον του Μωυσέως, ακάθαρτος, δεν εισήλθον στον οίκον μου, αλλά εκοιμήθην πλησίον του τοίχου της αυλής. Το πρόσωπόν μου το είχα ακάλυπτον.

Τωβ. 2,10 και ουκ ήδειν ότι στρουθία εν τώ τοίχω εστί, και των οφθαλμών μου ανεωγότων, αφώδευσαν τα στρουθία θερμόν εις τους οφθαλμούς μου, και εγενήθη λευκάματα εν τοίς οφθαλμοίς μου. και επορεύθην προς ιατρούς, και ουκ ωφέλησάν με· Αχιάχαρος δε έτρεφέ με, έως ού επορεύθην εις την Ελυμαΐδα.

Τωβ. 2,10 Δεν εγνώριζα δε ότι στον τοίχον εκείνον υπήρχον στρουθία. Και την στιγμήν που είχα ανοίξει τα μάτια μου, τα στρουθία αφήκαν να πέση θερμή η ακαθαροσία των επάνω στους οφθαλμούς μου. Και οι οφθαλμοί μου έπαθαν λευκάματα. Επήγα στους ιατρούς, αλλά ματαίως. Τιποτε δεν με ωφέλησαν. Κατά το διάστημα της τυφλώσεώς μου με διέτρεφεν ο Αχιάχαρος, έως ότου μετέβην εις την Ελυμαΐδα.

Τωβ. 2,11 και η γυνή μου Άννα ηριθεύετο εν τοίς γυναικειοίς·

Τωβ. 2,11 Η σύζυγός μου η Άννα ησχολείτο με γυναικειάς εργασίας.

Τωβ. 2,12 και απέστελλε τοίς κυρίοις, και απέδωκαν αυτή και αυτοί τον μισθόν προσδόντες και έριφον.

Τωβ. 2,12 Εστελλε δε και επωλούσε τα προϊόντα της εργασίας της στους εμπόρους. Εκείνοι δε της έδιδαν το αντίτιμον της εργασίας της. Καποτε της έδωσαν επί πλέον ως δώρον ένα ερίφιον.

Τωβ. 2,13 ότε δε ήλθε προς με, ήρξατο κράζειν· και είπα αυτή· πόθεν το ερίφιον; μη κλεψιμαίον εστιν; απόδος αυτό τοίς κυρίοις· ου γάρ θεμιτόν εστι φαγείν κλεψιμαίον.

Τωβ. 2,13 Όταν δε αυτή ήλθε κοντά μου, το ερίφιον ήρχισε να βελάζη. Τοτε της είπα· από που προέρχεται το ερίφιον; Μήπως είναι από κλεψιά; Να το επιστρέψης στους κυρίους του, διότι δεν επιτρέπεται να φάγωμεν κλοπιμαίον.

Τωβ. 2,14 η δε είπε· δώρον δέδοται μοι επί τώ μισθώ. και ουκ έπίστευον αυτή και έλεγον αποδιδόναι αυτό τοίς κυρίοις και ηρυθρίων προς αυτήν· η δε αποκριθείσα είπέ μοι· που εισιν αι ελεημοσύναι σου και αι δικαιοσύναι σου; ιδού γνωστά πάντα μετά σου.

Τωβ. 2,14 Εκείνη είπε· “Είναι δώρον, το οποίον μου έχει δοθή επί πλέον από τον μισθόν μου”. Δεν επίστευα όμως εις αυτήν και της έλεγα να το επιστρέψη στους κυρίους του. Είχα δε κοκκινίσει από τα μαλλώματα προς την σύζυγόν μου. Και εκείνη πικραμμένη από τας υποψίας μου απεκρίθη και μου είπε· “που είναι αι ελεημοσύναι σου και αι άλλαι δικαίαι πράξεις σου; Ιδού, και συ και τα έργα σου είναι γνωστά”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Τωβ. 3,1 Καί λυπηθείς έκλαυσα και προσευξάμην μετ οδύνης λέγων·

Τωβ. 3,1 Ελυπήθην από τα λόγια της γυναικός μου, έκλαυσα και προσηυχήθην με μεγάλην οδύνην λέγων·

Τωβ. 3,2 δίκαιος εί, Κύριε, και πάντα τα έργα σου και πάσαι αι οδοί σου ελεημοσύναι και αλήθεια, και κρίσιν αληθινήν και δικαίαν σύ κρίνεις εις τον αιώνα.

Τωβ. 3,2 Δίκαιος είσαι, Κυριε, και όλοι οι τρόποι της ενεργείας σου είναι ελεημοσύναι και αλήθεια. Συ πάντοτε κρίνεις αληθινήν και δικαίαν κρίσιν.

Τωβ. 3,3 μνήσθητί μου και επιβλεψον επ εμέ· μη με εκδικήσης ταίς αμαρτίαις μου και τοίς αγνοήμασί μου και των

πατέρων μου, ἃ ἡμαρτον ἐνώπιόν σου·

Τωβ. 3,3 Μνήσθητί μου, λοιπόν, Κυριε, και ρίψε ἓνα σπλαγχνικόν βλέμμα σου εἰς ἐμέ. Μη με τιμωρήσης τόσον δια τας αμαρτίας τας οποίας ἔκαμα ἐν γνώσει, ὅσον και δια τας ἐξ ἀγνοίας, ὅπως ἐπίσης και δια τας αμαρτίας των προγόνων μου, οἵτινες ἡμάρτησαν ἀπέναντί σου.

Τωβ. 3,4 παρήκουσαν γάρ των ἐντολῶν σου, και ἔδωκας ἡμᾶς εἰς διαρπαγὴν και αἰχμαλωσίαν και θάνατον και παραβολὴν ονειδισμοῦ πάσι τοῖς ἔθνεσιν, ἐν οἷς ἐσκορπίσμεθα.

Τωβ. 3,4 Διότι αυτοὶ παρήκουσαν τας ἐντολάς σου και παρέδωκες ἡμᾶς εἰς λεηλασίαν και αἰχμαλωσίαν και θάνατον και εἰς ονειδισμόν μεταξύ ὄλων των ἐθνῶν, ἐν μέσῳ των οποίων εἴμεθα διασκορπισμένοι

Τωβ. 3,5 και νῦν πολλοί αι κρίσεις σου εἰσι και ἀληθινὰ ἐξ ἐμοῦ ποιῆσαι περὶ των αμαρτιῶν μου και των πατέρων μου, ὅτι οὐκ ἐποιήσαμεν τας ἐντολάς σου· οὐ γάρ ἐπορεύθημεν ἐν ἀληθείᾳ ἐνώπιόν σου.

Τωβ. 3,5 Και τώρα, Κυριε, ὁμολογῶ, ὅτι πολλοί, ἀλλά και δίκαιοι, εἶναι αι τιμωρίαι σου ἐναντίον ἐμοῦ, ἐνεκα των ἰδικῶν μου αμαρτιῶν και των αμαρτιῶν των προγόνων μου, διότι δὲν ἐτηρήσαμεν τας ἐντολάς σου. Δὲν ἐπορεύθημεν κατὰ ἀλήθειαν ἐνώπιόν σου.

Τωβ. 3,6 και νῦν κατὰ το ἀρεστόν ἐνώπιόν σου ποίησον μετ ἐμοῦ· ἐπίταξον ἀναλαβεῖν το πνεῦμά μου, ὅπως ἀπολυθῶ και γένωμαι γῆ· διότι λυσιτελεῖ μοι ἀποθανεῖν ἢ ζῆν, ὅτι ονειδισμούς ψευδεῖς ἤκουσα, και λύπη ἐστὶ πολλὴ ἐν ἐμοί· ἐπίταξον ἀπολυθῆναί με τῆς ἀνάγκης ἥδη εἰς τον αἰώνιον τόπον, μη ἀποστρέψης το πρόσωπόν σου ἀπ ἐμοῦ.

Τωβ. 3,6 Και τώρα κάμε, Κυριε, εἰς ἐμέ ο,τι εἰς σε φαίνεται ἀρεστόν. Διάταξε να ἀναλάβουν την ψυχὴν μου, δια να ἀπαλλαγῶ ἀπὸ το σῶμα, και το σῶμα τούτο να γίνῃ χῶμα. Διότι εἶναι ὠφελιμώτερον δι' ἐμέ να ἀποθάνω παρά να ζῶ, ἀφοῦ τόσους ψευδεῖς χλευασμούς ἤκουσα και μεγάλη λύπη ἔχει καταλάβει την ψυχὴν μου. Διάταξε, λοιπόν, να λυτρωθῶ δια του θανάτου ἀπὸ την θλίψιν αὐτὴν και να μεταβῶ στον αἰώνιον τόπον. Μη ἀποστρέψης, Κυριε, το πρόσωπόν σου ἀπὸ ἐμέ.

Τωβ. 3,7 Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέβη τῇ θυγατρὶ ἀγουήλ Σάρα ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδίας και ταύτην ονειδισθῆναι ὑπὸ παιδικῶν πατρῶς,

Τωβ. 3,7 Κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην, ἡ θυγάτηρ του Ραγουήλ ἡ Σαρρα, ἡ οποία ἔμενεν εἰς τα Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας, συνέβη να χλευασθῆ ἀπὸ μερικᾶς ἀπὸ τας δούλας του πατρὸς τῆς.

Τωβ. 3,8 ὅτι ἦν δεδομένη ἀνδράσιν ἐπτὰ, και Ἀσμοδαῖος το πονηρόν δαιμόνιον ἀπέκτεινεν αὐτούς πρὶν ἢ γενέσθαι αὐτούς μετ αὐτῆς ὡς ἐν γυναιξί. και εἶπαν αὐτῇ· οὐ συνιεῖς ἀποπνίγουσά σου τους ἀνδρας; ἥδη ἐπτὰ ἔσχες και ἐνός αὐτῶν οὐκ ὠνομάσθης·

Τωβ. 3,8 Διότι ἡ Σαρρα εἶχε δοθῆ διαδοχικῶς ὡς σύζυγος εἰς ἐπτὰ ἀνδρας, ἀλλά ὁ Ἀσμοδαῖος, το πονηρόν πνεῦμα, τους ἐφόνευσεν πρὶν ἐκεῖνοι ἔλθουν εἰς ἔνωσιν με αὐτὴν ὡς πρὸς σύζυγον. Ἐλεγαν, δηλαδή, αι δούλαι αὐταὶ πρὸς αὐτὴν· "δὲν ἐννοεῖς και δὲν συναισθάνεσαι το κακόν, το ὁποῖον κάνεις που γίνεσαι ἀφορμὴ να φονεῦνται οι ἀνδρες; Ἐως τώρα ἐπτὰ συζύγους ἐπῆρες και οὔτε ἐνός ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπῆρες το ὄνομα.

Τωβ. 3,9 τι ἡμᾶς μαστιγοῖς; εἰ ἀπέθαναν, βᾶδιζε μετ αὐτῶν· μη ἰδοιμέν σου υἱόν ἢ θυγατέρα εἰς τον αἰῶνα.

Τωβ. 3,9 Διατί μας μαστιγώνεις; Ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐφονεύθησαν ἀπὸ το πονηρόν πνεῦμα, πῆγαινε και συ μαζὴ των. Ποτέ στον αἰῶνα τον ἀπαντα να μη ἰδωμεν ἰδικόν σου υἱόν ἢ θυγατέρα!"

Τωβ. 3,10 ταῦτα ἀκούσασα ἐλυπήθη σφόδρα ὥστε ἀπάγξασθαι. και εἶπε· μία μὲν εἰμι τῷ πατρί μου· ἐάν ποιῆσω τούτο, ὄνειδος αὐτῷ ἔσται, και το γῆρας αὐτοῦ κατὰξω μετ οδύνης εἰς ἄδου.

Τωβ. 3,10 Ὅταν ἐκεῖνη ἤκουσε τα λόγια αὐτὰ, ἐκυριεύθη ἀπὸ πολὺ μεγάλην λύπην, ὥστε ἐσκέφθη να ἀπαγχονισθῆ. Ἐσκέφθη λογικώτερα ὁμῶς και εἶπεν· "ἐγὼ μία και μονογενὴς θυγάτηρ εἶμαι στον πατέρα μου. Ἐάν κάμω αὐτὸ το ὁποῖον ἐσκέφθη, μεγάλο ὄνειδος θα πέσῃ ἐπάνω εἰς αὐτόν. Και θα κρημίσω τα γηρατεῖα του με πολλὴν οδύνην στον ἄδην".

Τωβ. 3,11 και ἐδεῆθη πρὸς τῇ θυγρίδι και εἶπεν· εὐλογητός εἶ, Κύριε ὁ Θεός μου, και εὐλογητόν το ὄνομά σου το ἅγιον και ἐντιμον εἰς τους αἰῶνας· εὐλογῆσαισάν σε πάντα τα ἔργα σου εἰς τον αἰῶνα.

Τωβ. 3,11 Ἐβῆκεν εἰς την θύραν τῆς οικίας τῆς, ὑψῶσεν εἰς θερμὴν προσευχὴν τα μάτια τῆς πρὸς τον οὐρανόν και εἶπεν· "Δοξασμένος εἶσαι, συ, Κυριε ὁ Θεός μου, και εὐλογημένον και δοξασμένον ας εἶναι το ὄνομά σου το ἅγιον στους αἰῶνας των αἰῶνων. Ὅλα τα ἔργα σου ας ἀναπέμπουν δόξαν και ὕμνον πρὸς σε στον αἰῶνα.

Τωβ. 3,12 και νῦν, Κύριε, τους οφθαλμούς μου και το πρόσωπόν μου εἰς σε δέδωκα·

Τωβ. 3,12 Και τώρα, Κυριε, στρέφω το πρόσωπόν μου πρὸς σε και πρὸς σε ὑψῶνω τους οφθαλμούς μου.

Τωβ. 3,13 εἰπὸν ἀπολύσαι με ἀπὸ τῆς γῆς και μη ἀκούσαι με μηκέτι ονειδισμόν.

Τωβ. 3,13 Ἐσκέφθηκα να αυτοκτονήσω, δια να φύγω ἀπὸ τον κόσμον αὐτόν, ὥστε να μη ἀκούω πλέον τους ονειδισμούς αὐτούς εἰς βάρος μου.

Τωβ. 3,14 σύ γινώσκεις, Κύριε, ὅτι καθαρά εἰμι ἀπὸ πάσης αμαρτίας ἀνδρός

Τωβ. 3,14 Συ, Κυριε, γνωρίζεις ὅτι εἶμαι καθαρά και ἀμόλυντος ἀπὸ κάθε αμαρτίαν ἐξ ἐπαφῆς με ἀνδρα.

Τωβ. 3,15 και οὐκ ἐμόλυνα το ὄνομά μου οὐδέ το ὄνομα τοῦ πατρὸς μου ἐν τῇ γῆ τῆς αἰχμαλωσίας μου. μονογενὴς εἰμι τῷ πατρί μου, και οὐχ ὑπάρχει αὐτῷ παιδίον, ὃ κληρονομήσει αὐτόν, οὐδέ ἀδελφός ἐγγύς οὐδέ ὑπάρχων αὐτῷ υἱός, ἵνα συντηρήσω ἐμαυτὴν αὐτῷ γυναικῷ. ἥδη ἀπώλοντό μοι ἐπτὰ· ἵνα τι μοι ζῆν; και εἰ μη δοκεῖ σοι ἀποκτεῖνάι με, ἐπίταξον ἐπιβλέψαι ἐπ ἐμέ και ἐλεῆσαι με και μηκέτι ἀκούσαι με ονειδισμόν.

Τωβ. 3,15 Δὲν ἐμόλυνα το ὄνομά μου οὔτε το ὄνομα του πατρὸς μου εἰς την χώραν αὐτὴν τῆς αἰχμαλωσίας μου. Γνωρίζεις, Κυριε, ὅτι εἶμαι μονογενὴς θυγάτηρ στον πατέρα μου και δὲν ἔχει αὐτός ἄλλο παιδί, το ὁποῖον θα τον κληρονομήσῃ. Δὲν ἔχει δε ἄλλον στενόν συγγενὴ ἢ υἱόν στενοῦ συγγενούς του, ὥστε να δώσω τον εαυτόν μου εἰς ἐκεῖνον ὡς σύζυγον. Ὡς τώρα ἔχουν χαθῆ, Κυριε, ἐπτὰ ἀνδρες μου. Διατί πλέον να ζῶ; Ἐάν δὲν εἶναι ἀρεστόν εἰς σε, Κυριε, να με πάρης ἀπὸ τον κόσμον αὐτόν, δώσε εἰς κάποιον ἐμμενῆ διάθεσιν δι' ἐμέ και να με ἐλεῆσῃ, ὥστε να λάβω αὐτόν ὡς σύζυγον, δια να μη ἀκούω πλέον τους ονειδισμούς αὐτούς".

Τωβ. 3,16 Καὶ εἰσηκούσθη προσευχὴ ἀμφοτέρων ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ μεγάλου ἀφάηλ,

Τωβ. 3,16 Ἡ προσευχὴ και των δύο, του Τωβίτ και τῆς Σαρρας, ἐγίνε δεκτὴ ἐνώπιον του ἐνδόξου και μεγάλου Ραφαήλ.

Τωβ. 3,17 και ἀπεστάλη ἰάσασθαι τους δύο, τοῦ Τωβίτ λεπίσαι τα λευκώματα και Σάραν την τοῦ ἀγουήλ δούναι Τωβία τῷ υἱῷ Τωβίτ γυναικῷ και δῆσαι Ἀσμοδαῖον το πονηρόν δαιμόνιον, διότι Τωβία ἐπιβάλλει κληρονομήσαι αὐτήν. ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἐπιστρέψας Τωβίτ εἰσῆλθεν εἰς τον οἶκον αὐτοῦ και Σάρα ἡ τοῦ ἀγουήλ κατέβη ἐκ τοῦ ὑπερώου αὐτῆς.

Τωβ. 3,17 Ἀπεστάλη παρά του Θεοῦ ἐκ του οὐρανοῦ ὁ Ραφαήλ, δια να ἐκπληρώσῃ τα αἰτήματα και των δύο. Του μεν Τωβίτ

να θεραπεύσει τα λευκώματα των οφθαλμών του, και να καθαρίσει αυτούς από τα λέπια, εις δε την Σαρραν, την θυγατέρα του Ραγουήλ, να δώσει ως σύζυγον τον Τωβίαν τον υιόν του Τωβίτ, και να δέση το κακοποιόν πνεύμα, τον Ασμοδαίον. Αλλωστε στον Τωβίαν ήτο δίκαιον να δοθή ως σύζυγος και κληρονομία η Σαρρα. Κατά την αυτήν ώραν ο μεν Τωβίτ επέστρεψε και εισήλθεν εις την οικίαν του, η δε Σαρρα, η κόρη του Ραγουήλ, κατέβη από το υπερών της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Τωβ. 4,1 Εν τή ημέρα εκείνη εμνήσθη Τωβίτ περί τού αργυρίου, ού παρεθέτο Γαβαήλ εν άγοις της Μηδίας,

Τωβ. 4,1 Κατά την ημέραν εκείνην, που συνέβησαν τα γεγονότα αυτά, ενεθυμήθη ο Τωβίτ τα χρήματα, τα οποία είχε παραδώσει στον Γαβαήλ, ο οποίος έμενεν στους Ραγους της Μηδίας.

Τωβ. 4,2 και είπεν εν εαυτώ· εγώ ητησάμην θάνατον, τι ου καλώ Τωβίαν τον υιόν μου, ίνα αυτώ υποδείξω πριν αποθανείν με;

Τωβ. 4,2 Ο Τωβίτ εσκέφθη και είπεν στον εαυτόν· Εγώ παρεκάλεσα τον Θεόν να με πάρη από τον κόσμον αυτόν. Διατί, πριν πεθάνω, δεν καλώ τον υιόν μου τον Τωβίαν, να του φανερώσω την υπόθεσιν των χρημάτων αυτών;

Τωβ. 4,3 και καλέσας αυτόν είπε· παιδίον, εάν αποθάνω, θάψον με, και μη υπερίδης την μητέρα σου· τίμα αυτήν πάσας τας ημέρας της ζωής σου και ποίει το αρεστόν αυτή και μη λυπήσης αυτήν.

Τωβ. 4,3 Εκάλεσε, λοιπόν, αυτόν και του είπε· "Παιδί μου, όταν αποθάνω, να με θάψης· και πρόσεχε, να μη καταφρονήσης και παραμελήσης την μητέρα σου. Να τιμάς αυτήν όλας τας ημέρας της ζωής σου και να πράττης το ευάρεστον εις αυτήν. Ποτέ να μη την λυπήσης.

Τωβ. 4,4 μνήσθητι, παιδίον, ότι πολλούς κινδύνους εώρακεν επί σοί εν τή κοιλία· όταν αποθάνη, θάψον αυτήν παρ εμοί εν ενί τάφω.

Τωβ. 4,4 Θυμήσου, παιδί μου, ότι πολλούς κινδύνους επέρασε δια σε, όταν ακόμη σε είχεν εν τη κοιλία της. Όταν αποθάνη, θάψε την κοντά μου στον ίδιον τάφον.

Τωβ. 4,5 πάσας τας ημέρας, παιδίον, Κυρίου τού Θεού ημών μνημόνευε και μη θελήσης αμαρτάνειν και παραβήναι τας εντολάς αυτού· δικαιοσύνην ποίει πάσας τας ημέρας της ζωής σου και μη πορευθής ταις οδοίς της αδικίας·

Τωβ. 4,5 Παιδί μου, όλας τας ημέρας της ζωής σου να ενθυμήσαι Κυριον τον Θεόν μας. Μη θελήσης ποτέ να διαπράξης αμαρτίαν και να παραβής τας εντολάς αυτού. Όλας τας ημέρας της ζωής σου να πράττης το δίκαιον και το ορθόν. Ποτέ δε να μη βადίσης τους δρόμους της αδικίας.

Τωβ. 4,6 διότι ποιούντός σου την αλήθειαν, ευοδία έσονται εν τοίς έργοις σου και πάσι τοίς ποιούσι την δικαιοσύνην.

Τωβ. 4,6 Διότι, όταν συ πράττης το αληθές, το σύμφωνον προς τας εντολάς του Κυρίου, θα κατευδώνωνται τα έργα σου, όπως και όλων εκείνων οι οποίοι εφαρμόζουν δικαιοσύνην.

Τωβ. 4,7 εκ των υπαρχόντων σοι ποίει ελεημοσύνην, και μη φθονεσάτω σου ο οφθαλμός εν τώ ποιείν σε ελεημοσύνην· μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από παντός πτωχού, και από σου ου μη αποστραφή το πρόσωπον τού Θεού.

Τωβ. 4,7 Από τα υπάρχοντά σου δίδε ελεημοσύνην. Μη στενοχωρηθή και μη λυπηθή το μάτι σου, όταν πράττης ελεημοσύνην. Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από κάθε πτωχόν τότε δε και το πρόσωπον του Θεού δεν θα αποστραφή ποτέ από σε.

Τωβ. 4,8 ως σοί υπάρχει κατά το πλήθος, ποιήσον εξ αυτών ελεημοσύνην· εάν ολίγον σοι υπάρχη, κατά το ολίγον μη φοβού ποιείν ελεημοσύνην·

Τωβ. 4,8 Ανάλογα με τα αγαθά, τα οποία έχεις, κάμνε ελεημοσύνην. Εάν έχης ολίγα, από τα ολίγα αυτά μη φοβηθής να ελεήσης.

Τωβ. 4,9 θέμα γάρ αγαθόν θησαυρίζεις σεαυτώ εις ημέραν ανάγκης·

Τωβ. 4,9 Διότι έχει υπ' όψιν σου ότι, όταν κάμνης ελεημοσύνην, καταθέτεις πλούσιον θησαυρόν δια τον εαυτόν σου εις ημέρας ανάγκης σου.

Τωβ. 4,10 διότι ελεημοσύνη εκ θανάτου ρύεται και ουκ εά εισελθείν εις το σκότος·

Τωβ. 4,10 Διότι η ελεημοσύνη γλυτώνει τον άνθρωπον από τον αιώνιον θάνατον και δεν τον αφήνει να εισέλθη και να μείνη στο σκότος του άδου.

Τωβ. 4,11 δώρον γάρ αγαθόν εστιν ελεημοσύνη πάσι τοίς ποιούσιν αυτήν ενώπιον τού Υψίστου.

Τωβ. 4,11 Είναι δώρον αγαθόν η ελεημοσύνη δι' όλους εκείνους, οι οποίοι την ασκούν ενώπιον του υψίστου Θεού και εις δόξαν του Θεού.

Τωβ. 4,12 πρόσεχε σεαυτώ, παιδίον, από πάσης πορνείας και γυναίκα πρώτον λάβε από τού σπέρματος των πατέρων σου· μη λάβης γυναίκα αλλοτριάν, ή ουκ έστιν εκ της φυλής τού πατρός σου, διότι υιοί προφητών εσμεν. Νώε, Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, οι πατέρες ημών από τού αιώνος· μνήσθητι, παιδίον, ότι αυτοί πάντες έλαβον γυναίκας εκ των αδελφών αυτών και ευλογήθησαν εν τοίς τέκνοις αυτών, και το σπέρμα αυτών κληρονομήσει γήν.

Τωβ. 4,12 Πρόσεχε, παιδί μου, τον εαυτόν σου από κάθε παρνεϊαν. Σου δίδω μίαν πρωταρχικής σπουδαιότητας συμβουλήν· να λάβης ως σύζυγόν σου γυναίκα από τους απογόνους των προγόνων σου. Μη πάρης σύζυγον αλλόθρησκον και αλλοεθνή, η οποία δεν ανήκει εις την φυλήν του πατρός σου. Διότι ημείς είμεθα τέκνα των προφητών. Ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, είναι οι από αρχαιοτάτων χρόνων ευλογημένοι πρόγονοί μας. Ενθυμήσου, παιδί μου, ότι αυτοί όλοι επήραν συζύγους από τους ομοεθνείς των. Και είδαν πλουσίας τας ευλογίας του Θεού εις τα τέκνα των, οι δε απόγονοί των θα κληρονομήσουν την γην.

Τωβ. 4,13 και νύν, παιδίον, αγάπα τους αδελφούς σου και μη υπερηφανεύου τή καρδία σου από των αδελφών σου και των υιών και θυγατέρων τού λαού σου λαβείν σεαυτώ εξ αυτών γυναίκα· διότι εν τή υπερηφανία απώλεια και ακαταστασία πολλή, και εν τή αχρειότητι ελάττωσις και ένδεια μεγάλη· η γάρ αχρειότης μήτηρ εστί τού λιμού.

Τωβ. 4,13 Και τώρα, παιδί μου, άκουσε και αυτήν την συμβουλήν μου. Να αγαπάς τους ομοεθνείς σου. Να μη αλαζονευθής εις την καρδίαν σου απέναντι των αδελφών σου και των υιών και των θυγατέρων του λαού σου, ώστε να μη καταδεχθής να λάβης σύζυγον από τας θυγατέρας του λαού. Διότι μέσα εις την υπερηφάνειαν υπάρχει ο όλεθρος και πολλή αναστάτωσις, μέσα δε εις την ράθυμον και απράγμονα ζωήν υπάρχει ξεπεσμός και μεγάλη φτώχεια, διότι η ραθυμία και η τεμπελία είναι η μητέρα της πείνας.

Τωβ. 4,14 μισθός παντός ανθρώπου, ός εάν εργάσθεται παρά σοί, μη αυλισθήτω, αλλ απόδος αυτώ παραυτικά, και εάν

δουλεύσης τώ Θεώ, αποδοθήσεται σοι. πρόσεχε σεαυτώ, παιδίον, εν πάσι τοίς έργοις σου και ίσθι πεπαιδευμένος εν πάση αναστροφή σου.

Τωβ. 4,14 Μη κρατήσης, έστω και επί ολίγον χρόνον, τον μισθόν παντός ανθρώπου, ο οποίος θα εργασθή εις την υπηρεσίαν σου, αλλά να τον αποδώσης αμέσως. Έτσι δε και ο Θεός θα αποδώσει εις σε τον μισθόν σου, εάν εργασθής εις αυτόν.

Πρόσεχε τον εαυτόν σου, παιδί μου, εις όλα τα έργα σου και να είσαι συνετός και ευγενής εις όλην σου την συμπεριφοράν.

Τωβ. 4,15 και ό μισείς, μηδενί ποιήσης. οίνον εις μέθην μη πίης, και μη πορευθήτω μετά σου μέθη εν τή οδώ σου.

Τωβ. 4,15 Εκείνο το οποίον συ αποστρέφεται και δεν θέλεις οι άλλοι να το κάμουν εις σε, μη το κάμη και συ εις κανένα.

Ποτέ να μη πίνης οίνον μέχρι μέθης και ποτέ να μη συναναστροφής με μεθυσμένους εις την πορείαν του βίου σου.

Τωβ. 4,16 εκ τού άρτου σου δίδου πεινώντι και εκ των ιματιών σου τοίς γυμνοίς· πάν, ό εάν περισσεύσει σοι, ποίει ελεημοσύνην, και μη φθονεσάτω σου ο οφθαλμός εν τώ ποιείν σε ελεημοσύνην.

Τωβ. 4,16 Από το ψωμί σου δίδε εις εκείνον, που πεινά, και από τα ενδύματά σου δίδε εις εκείνους, οι οποίοι είναι γυμνοί.

Ό,τι σου περισσεύει δώσε το ελεημοσύνην και ας μη λυπηθήσθι ποτέ ο οφθαλμός σου, όταν συ πράττης ελεημοσύνην.

Τωβ. 4,17 έκχεον τους άρτους σου επί τον τάφον των δικαίων και μη δώς τοίς αμαρτωλοίς.

Τωβ. 4,17 Δίδε απλοχερά τους άρτους σου κατά τον εντάφιασμόν των δικαίων, μη δίδης όμως δια τους αμετανοήτους πονηρούς και κακούς.

Τωβ. 4,18 συμβουλίαν παρά παντός φρονίμου ζήτησον και μη καταφρονήσης επί πάσης συμβουλίας χρησίμης.

Τωβ. 4,18 Να επιζητής πάντοτε συμβουλήν από κάθε σοφόν και φρόνιμον άνθρωπον και ποτέ να μη καταφρονήσης συμβουλήν συνετήν και χρήσιμον.

Τωβ. 4,19 και εν παντί καιρώ ευλόγει Κύριον τον Θεόν και παρ αυτού αίτησον, όπως αι οδοί σου ευθείαι γένωνται, και πάσαι αι τρίβοι και βουλαί σου ευδοωθώσι· διότι πάν έθνος ουκ έχει βουλήν, αλλ αυτός ο Κύριος δίδωσι πάντα τα αγαθά και ον εάν έλλη, ταπεινοί, καθώς βούλεται. και νύν, παιδίον, μνημόνευε των εντολών μου, και μη εξαλειφθήτωσαν εκ της καρδιάς σου.

Τωβ. 4,19 Πάντοτε εις κάθε καιρόν να δοξολογής Κυριον τον Θεόν και από αυτόν ζήτησε να είναι ευθείαι αι πορείαι του βίου σου, και να κατευοδώνη πάντοτε όλας τας οδούς και τας αποφάσεις σου. Διότι τα ειδωλολατρικά έθνη δεν έχουν σκέψεις και αποφάσεις ορθάς. Αλλά μόνον ο Κυριος δίδει όλα τα αγαθά και αυτός όποιον θέλει, τον ταπεινώνει κατά την βουλήν του. Και τώρα, παιδί μου, να ενθυμήσαι πάντοτε αυτάς τας εντολάς μου, και να μη εξαλειφθούν ποτέ από την καρδίαν σου.

Τωβ. 4,20 και νύν υποδεικνύω σοι τα δέκα τάλαντα τού αργυρίου, ά παρεθέμην Γαβαήλω τώ τού Γαβρία εν άγοις της Μηδίας.

Τωβ. 4,20 Και τώρα τελευταία σου καθιστώ γνωστόν το ποσόν των δέκα αργυρών τάλαντων, τα οποία έχω καταθέσει στον Γαβαήλον, τον συγγενή του Γαβρία, ο οποίος μένει στους Ραγους της Μηδίας.

Τωβ. 4,21 και μη φοβού, παιδίον, ότι επτωχεύσαμεν· υπάρχει σοι πολλά, εάν φοβηθής τον Θεόν, και αποστής από πάσης αμαρτίας και ποιήσης το αρεστόν ενώπιον αυτού.

Τωβ. 4,21 Μη φοβήσαι, παιδί μου, επειδή εγίναμεν πτωχοί, διότι υπάρχουν και θα υπάρχουν εις σε πολλά αγαθά, εάν ευλαβήσαι τον Θεόν, εάν απομακρυνθής από κάθε αμαρτίαν και πράξης κάθε τι, το οποίον είναι ευάρεστον ενώπιον του Θεού".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Τωβ. 5,1 Καί αποκριθείς Τωβίας είπεν αυτώ· πάτερ, ποιήσω πάντα, όσα εντέταλαί μοι·

Τωβ. 5,1 Απεκρίθη ο Τωβίας και είπε προς αυτόν· "πάτερ μου, θα πράξω όλας τας εντολάς όσας μου έδωσες.

Τωβ. 5,2 αλλά πώς δυνήσομαι λαβείν το αργύριον και ου γινώσκω αυτόν;

Τωβ. 5,2 Αλλά ειδικώς δια τα χρήματα, πως θα ημπορέσω να τα πάρω, αφού δεν γνωρίζω αυτόν τον άνθρωπον;"

Τωβ. 5,3 και έδωκεν αυτώ το χειρόγραφον και είπεν αυτώ· ζήτησον σεαυτώ άνθρωπον, ός συμπορεύεται σοι, και δώσω αυτώ μισθόν έως ζώ· και λαβέ πορευθείς το αργύριον.

Τωβ. 5,3 Ο πατήρ έδωκεν εις αυτόν την χειρόγραφον απόδειξιν της καταθέσεως των χρημάτων και του είπε· "αναζήτησε και ευρέ ένα άνθρωπον, ο οποίος θα έλθη μαζί σου προς τον Γαβαήλον, και εις αυτόν εγώ τον συνοδόν σου θα δώσω τον μισθόν του, εφ' όσον ζω ακόμη. Πηγαινε λοιπόν εκεί, δια να αναλάβης τα χρήματα".

Τωβ. 5,4 και επορεύθη ζητήσαι άνθρωπον και εύρε τον αφαήλ, ός ήν άγγελος, και ουκ ήδει

Τωβ. 5,4 Ο Τωβίας εξήλθε, δια να αναζητήση άνθρωπον ως συνοδόν του. Ευρήκε δε τον Ραφαήλ, ο οποίος ήτο άγγελος, αλλά ο Τωβίας δεν το εγνωρίζεν αυτό.

Τωβ. 5,5 και είπεν αυτώ· ει δύναμαι πορευθήναι μετά σου εν άγοις της Μηδίας, και ει έμπειρος εί των τόπων;

Τωβ. 5,5 Ηρώτησε, λοιπόν, τον άγγελον· "Μηπως γνωρίζης τους τόπους εκείνους στους Ραγους της Μηδίας και είναι δυνατόν να έλθω και εγώ μαζί σου;"

Τωβ. 5,6 και είπεν αυτώ ο άγγελος· πορεύσομαι μετά σου και της οδού έμπειρώ και παρά Γαβαήλ τον αδελφόν ημών ηλίσθην.

Τωβ. 5,6 Ο άγγελος του απήντησε· "θα πορευθώ μαζί σου και την οδόν εγώ γνωρίζω καλά. Μαλιστα δε έχω διανυκτερεύσει πλησίον του αδελφού μας, του Ισραηλίτου τούτου, του Γαβαήλ".

Τωβ. 5,7 και είπεν αυτώ Τωβίας· υπόμεινόν με, και ερώ τώ πατρί.

Τωβ. 5,7 Ο Τωβίας του είπε· "περίμένε με, δια να αναγγείλω τούτο στον πατέρα μου".

Τωβ. 5,8 και είπεν αυτώ· πορεύου και μη χρονίσης.

Τωβ. 5,8 Ο άγγελος του απήντησε· "πήγαινε και μη βραδύνης".

Τωβ. 5,9 και εισελθών είπε τώ πατρί· ιδού εύρηκα ός συμπορεύεται μοι. ο δε είπε· φώνησον αυτόν προς με, ίνα επιγνώποιάς φυλής εστι και ει πιστός τού πορευθήναι μετά σου.

Τωβ. 5,9 Ο Τωβίας επανήλθεν στο σπίτι του και είπε προς τον πατέρα· "ιδού, ευρήκα άνθρωπον, ο οποίος θα έλθη μαζί μου". Ο πατήρ είπε προς τον υιόν· "φώναξέ τον να έλθη εδώ, δια να γνωρίσω καλά από ποίαν φυλήν κατάγεται αυτός και αν είναι αξιόπιστος να ταξιδεύση μαζί σου".

Τωβ. 5,10 και εκάλεσεν αυτόν, και εισήλθε, και ησπάσαντο αλλήλους.

Τωβ. 5,10 Ο Τωβίας τον εκάλεσε και εκείνος εισήλθεν στον οίκον του Τωβίτ. Ο Τωβίτ και ο ξένος αλληλοχαιρετήθησαν.
Τωβ. 5,11 και είπεν αυτώ Τωβίτ· αδελφέ, εκ ποίας φυλής και εκ ποίας πατριάς εί σύ; υπόδειξόν μοι.
Τωβ. 5,11 Είπεν εις αυτόν ο Τωβίτ· “αδελφέ, από ποίον φυλήν και από ποίαν πατριάν είσαι συ; Πές μου το”.
Τωβ. 5,12 και είπεν αυτώ· φυλήν και πατριάν σύ ζητείς ή μίσθιον, ός συμπορεύεται μετά τού υιού σου; και είπεν αυτώ Τωβίτ· βούλομαι, αδελφέ, επιγνώναι το γένος σου και το όνομα.
Τωβ. 5,12 Εκείνος του απήντησε· “φυλήν και πατριάν ζητείς η ένα μισθωτόν συνοδοιπόρον, ο οποίος θα συμπορευθή μαζί με το παιδί σου;” Ο Τωβίτ του απήντησε· “αδελφέ, θέλω να μάθω το γένος και το όνομά σου”.
Τωβ. 5,13 ός δε είπεν· εγώ Αζαρίας Ανανίου τού μεγάλου, των αδελφών σου.
Τωβ. 5,13 Εκείνος τότε του είπεν· “εγώ είμαι ο Αζαρίας, ο υιός του μεγάλου Ανανίου από τους ομοεθνείς σου”.
Τωβ. 5,14 και είπεν αυτώ υγιαίνων έλθοις, αδελφέ, και μη μοι οργισθής, ότι εξήτησα την φυλήν σου και την πατριάν σου επιγνώναι. Και σύ τυγχάνεις αδελφός μου εκ της καλής και αγαθής γενεάς· επιγίνωσκον γάρ εγώ Ανανίαν και Ιωνάθαν τους υιούς Σεμεΐ τού μεγάλου, ως επορευόμεθα κοινώς εις Ιεροσόλυμα προσκυνείν, αναφέροντες τα πρωτότοκα και τας δεκάτας των γεννημάτων, και ουκ επλανήθησαν εν τή πλάνη των αδελφών ημών. εκ ρίζης καλής εί, αδελφέ,
Τωβ. 5,14 Ο Τωβίτ του είπε· “αδελφέ, καλώς ήλθες στο σπίτι μου και μη οργισθής εναντίον μου, διότι εξήτησα να μάθω την φυλήν σου και την οικογένειάν σου. Συ είσαι συγγενής μου, από γενεάν καλήν και αγαθήν, διότι εγώ εγνώριζα τον Ανανίαν και τον Ιωνάθαν, τους υιούς του μεγάλου Σεμεΐ, όταν μαζί επηγαίναμεν εις τα Ιεροσόλυμα, δια να προσκυνήσωμεν και εφέραμεν μαζί μας τα πρωτοτόκια και τα δέκατα από τα προϊόντα μας. Δεν απεμακρύνθησαν και εκείνοι ποτέ από την ευθείαν οδόν του Κυρίου, όπως, δυστυχώς, απεμακρύνθησαν και επλανήθησαν οι άλλοι αδελφοί, οι ομοεθνείς μας. Από καλήν ρίζαν κατάγεσαι, αδελφέ μου.
Τωβ. 5,15 αλλά είπόν μοι τίνα σοι έσομαι μισθόν δίδοναι· δραχμήν της ημέρας και τα δέοντά σοι ως και τώ υιό μου.
Τωβ. 5,15 Αλλά πές μου, σε παρακαλώ, ποίον μισθόν θα σου δώσω; Εγώ προτείνω να σου δίνω μίαν δραχμήν δια κάθε ημέραν και να παρέχω εις σε και το παιδί μου ο,τι άλλο σου χρειάζεται κατά την πορείαν.
Τωβ. 5,16 και έτι προσθήσω σοι επί τον μισθόν, εάν υγιαίνοντες επιστρέψητε.
Τωβ. 5,16 Αλλά και άλλην επί πλέον αμοιβήν θα δώσω εις σε, εάν επιστρέψετε υγιείς”.
Τωβ. 5,17 και ευδόκησαν ούτως. και είπε προς Τωβίαν· έτοιμος γίνου προς την οδόν· και ευοδωθείτε. και ητοιμάσεν ο υιός αυτού τα προς την οδόν. και είπεν αυτώ ο πατήρ αυτού· πορεύου μετά τού ανθρωπού τούτου, ο δε εν τώ ουρανώ οικών Θεός ευοδώσει την οδόν υμών, και ο άγγελος αυτού συμπορευθήτω υμίν. και εξήλθαν αμφότεροι απελθείν και ο κύων τού παιδαρίου μετ αυτών.
Τωβ. 5,17 Συνεφώνησαν και οι δύο επί του σημείου αυτού. Ο πατήρ είπε τότε προς τον Τωβίαν· “ετοιμάσου δια το ταξίδι. Και στους δυο σας εύχομαι κατευόδιον”. Ο υιός του, ο Τωβίας, ητοιμάσε τα απαραίτητα δια τον δρόμον. Ο δε πατέρας του του είπε· “πήγαινε μαζί με τον άνθρωπον αυτόν και εύχομαι, όπως ο Θεός, που κατοικεί στον ουρανόν, κατευοδώση τον δρόμον σας και ο άγγελος του Κυρίου ας βαδίζη μαζί σας”. Εβγήκαν από το σπίτι και οι δυο, ο Τωβίας και ο συνοδός του, δια να αναχωρήσουν. Ο κύων του παιδιού, του Τωβίου, επήγαινε μαζί τους.
Τωβ. 5,18 έκλαυσε δε Άννα η μήτηρ αυτού και είπε προς Τωβίτ· τι εξαπέστειλας το παιδίον ημών; ή ουχί η ράβδος της χειρός ημών εστιν εν τώ εισπορεύεσθαι αυτόν και εκπορεύεσθαι ενώπιον ημών;
Τωβ. 5,18 Όταν ο Τωβίας ανεχώρησεν, η Άννα η μητέρα του, έκλαυσε και είπε προς τον Τωβίτ· “διατί έστειλες το παιδί μας εις ταξίδι μακράν από ημάς; Αυτός εισερχόμενος και εξερχόμενος στο σπίτι μας, ενώπιόν μας, δεν ήτο ράβδος στηρίγματος και χαρά εις ημάς;
Τωβ. 5,19 αργύριον τώ αργυρίω μη φθάσαι, αλλά περιψήμα τού παιδιού ημών γένοιτο·
Τωβ. 5,19 Ποτέ μη φθάση και έλθη το αργύριον εκείνο. Ας χαθή το χρήμα εκείνο, προκειμένου να χάσωμεν ημείς την παρουσίαν του αγαπημένου μας παιδιού.
Τωβ. 5,20 ως γάρ δέδοται ημίν ζήν παρά τού Κυρίου, τούτο ικανόν ημίν υπάρχει.
Τωβ. 5,20 Δεν υπάρχει δι' ημάς μεγαλύτερα ικανοποίησις από το να ζη τα παιδί κοντά μας, όπως μας εδόθη από τον Θεόν”.
Τωβ. 5,21 και είπεν αυτή Τωβίτ· μη λόγον έχε, αδελφή· υγιαίνων ελεύσεται, και οι οφθαλμοί σου ύφονται αυτόν·
Τωβ. 5,21 Ο Τωβίτ της απήντησε· μη μεμψιμοιρής και μη στενοχωρησαι, αδελφή. Το παιδί μας θα επιστρέψη υγιές. Και τα μάτια μας πάλιν θα το ίδουν.
Τωβ. 5,22 άγγελος γάρ αγαθός συμπορεύεται αυτώ, και ευοδωθήσεται η οδός αυτού, και υποστρέψει υγιαίνων. και επαύσατο κλαίονσα.
Τωβ. 5,22 Διότι ο καλός άγγελος θα συμπορευθή μαζί με αυτό και θα κατευοδωθή το ταξιδιόν του και θα επιστρέψη υγιές”. Εκείνη, όταν ήκουσε τα παρήγορα αυτά λόγια, έπαυσε πλέον να κλαίη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Τωβ. 6,1 Οι δε πορευόμενοι την οδόν ήλθον εσπέρας επί τον Τίγριν ποταμόν, και ηυλίζοντο εκεί.
Τωβ. 6,1 Οι δύο ταξιδιώται εβάδιζαν στον δρόμον των και έφθασαν την εσπέραν στον Τιγρητα ποταμόν και διενυκτέρευσαν εκεί.
Τωβ. 6,2 το δε παιδάριον κατέβη περικλύσασθαι, και ανεπήδησεν ιχθύς από τού ποταμού και εβουλήθη καταπιείν το παιδάριον.
Τωβ. 6,2 Ο νεαρός Τωβίας κατέβηκεν στον ποταμόν, δια να λουσθή. Εκεί όμως ένα μεγάλο ψάρι ανεπήδησεν από το ποτάμι και ηθέλησε να καταπιή τον Τωβίαν.
Τωβ. 6,3 ο δε άγγελος είπεν αυτώ· επιλαβού τού ιχθύος. και εκράτησε τον ιχθύν το παιδάριον και ανέβαλεν αυτόν επί την γήν.
Τωβ. 6,3 Αλλά ο άγγελος του είπε· “πιάσε αυτό το ψάρι”. Ο Τωβίας έπιασε το ψάρι και το ανέβασεν εις την όχθην του ποταμού.
Τωβ. 6,4 και είπεν αυτώ ο άγγελος· ανάτεμε τον ιχθύν και λαβών την καρδιαν και το ήπαρ και την χολήν θές ασφαλώς.
Τωβ. 6,4 Ο άγγελος του είπε· “σχίσε τον ιχθύν αυτόν, πάρε την καρδιαν, το συκώτι και την χολήν και φύλαξέ τα ασφαλώς”.
Τωβ. 6,5 και έποίησε το παιδάριον ως είπεν αυτώ ο άγγελος, τον δε ιχθύν σπήσαντες έφαγον.
Τωβ. 6,5 Ο νεαρός Τωβίας έκαμεν, όπως του είπεν ο άγγελος. Το υπόλοιπον μέρος του ψαριού το έψησαν και το έφαγαν.

Τωβ. 6,6 και ὠδεουν ἀμφοτέρω, ἕως οὐ ἤγγισαν ἐν Ἐκβάτανοις.

Τωβ. 6,6 Συνεπορεύοντο κατόπιν και οι δύο, ο Τωβίας και ο ἄγγελος, μέχρις ὅτου ἐπλησίασαν εἰς τα Ἐκβάτανα.

Τωβ. 6,7 και εἶπε το παιδάριον τῷ ἀγγέλῳ· Ἀζαρία ἀδελφέ, τι ἐστὶν ἡ καρδιά και το ἥπαρ και ἡ χολή τοῦ ἰχθύος;

Τωβ. 6,7 Ο Τωβίας ηρώτησε τον ἄγγελον· “ἀδελφέ Ἀζαρία, εἰς τι μας εἶναι χρήσιμα ἡ καρδιά, το συκώτι και ἡ χολή τοῦ ἰχθύος;”

Τωβ. 6,8 και εἶπεν αὐτῷ ἡ καρδιά και το ἥπαρ, εἰάν τινα οχλή δαιμόνιον ἢ πνεῦμα πονηρόν, ταῦτα δεῖ καπνίσαι ἐνώπιον ἀνθρώπου ἢ γυναικός, και οὐκέτι οὐ μὴ οχληθῆ·

Τωβ. 6,8 Ο συνοδεύων αὐτόν ἄγγελος του ἀπῆντησεν· “ἡ καρδιά και το συκώτι χρησιμεύουν δια τὴν ἐκδιώξιν πονηρῶν πνευμάτων. Εἰάν δηλαδὴ ἓνας ἄνθρωπος ἐνοχλεῖται ἀπὸ δαιμόνιον ἢ ἄλλο πονηρόν πνεῦμα και καπνίσουν αὐτὰ ἐνώπιον του ἀνδρός ἢ τῆς γυναικός, που ἐνοχλεῖται ἀπὸ το πονηρόν πνεῦμα, δὲν θα ἐνοχληθῆ ποτέ πλέον.

Τωβ. 6,9 ἡ δε χολή, ἐγχεῖσθαι ἀνθρώπων, ὅς ἔχει λευκώματα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, και ἰαθήσεται.

Τωβ. 6,9 Ἡ δε χολή χρησιμεύει δια νὰ χρῆσθῆ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει λευκώματα εἰς τα μάτια του, και αὐτός θα θεραπευθῆ ἀμέσως”.

Τωβ. 6,10 ὡς δε προσήγγισαν τῆ ἀγῆ,

Τωβ. 6,10 Ὄταν ἐπλησίασαν στο σπίτι του Ραγουήλ εἰς Ἐκβάτανα,

Τωβ. 6,11 εἶπεν ο ἄγγελος τῷ παιδαρίῳ· ἀδελφέ, σήμερον αὐλισθησόμεθα παρά ἀγουήλ, και αὐτός συγγενής σου ἐστί, και ἐστὶν αὐτῷ θυγάτηρ ὀνόματι Σάρρα·

Τωβ. 6,11 εἶπεν ο ἄγγελος στον νεαρόν Τωβίαν· “ἀδελφέ, σήμερον θα διανυκτερεύσωμεν στο σπίτι του Ραγουήλ. Αὐτός εἶναι συγγενής σου, ἔχει δε και θυγατέρα που λέγεται Σαρρα.

Τωβ. 6,12 λαλήσω περὶ αὐτῆς τοῦ δοθῆναι σοι αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ὅτι σοι ἐπιβάλλει ἡ κληρονομία αὐτῆς, και σύ μόνος εἶ ἐκ τοῦ γένους αὐτῆς, και το κοράσιον καλόν και φρόνιμόν ἐστί.

Τωβ. 6,12 Θα ὀμιλήσω ἐγὼ περὶ αὐτῆς νὰ σου δοθῆ ὡς σύζυγος, διότι ο νόμος του Μωυσέως υποχρεώνει σε νὰ παρῆς αὐτὴν ὡς σύζυγον και τὴν κληρονομίαν τῆς, ἐπειδὴ συ εἶσαι ὁ μόνος συγγενής τῆς ἀπὸ το γένος τῆς. Σου λέγω δε ἀκόμη ὅτι ἡ νέα αὐτὴ εἶναι ωραία και φρόνιμος.

Τωβ. 6,13 και νῦν ἀκουσόν μου και λαλήσω τῷ πατρὶ αὐτῆς, και ὅταν υποστρέψωμεν ἐκ ἀγῶν, ποιήσομεν τον γάμον· διότι ἐπίσταμαι ἀγουήλ ὅτι οὐ μὴ δῶ αὐτὴν ἀνδρὶ ἐτέρῳ κατὰ τον νόμον Μωυσῆ ἢ ὀφειλήσει θάνατον, ὅτι τὴν κληρονομίαν σοὶ καθήκει λαβεῖν ἢ πάντα ἄνθρωπον.

Τωβ. 6,13 Και τώρα ἀκουσέ με· ἐγὼ θα κάμω λόγον στον πατέρα τῆς και ὅταν ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ Ραγους θα τελέσωμεν τον γάμον. Διότι ἐγὼ γνωρίζω καλά ὅτι ὁ Ραγουήλ δὲν θα δῶσῃ ποτέ αὐτὴν ὡς σύζυγον εἰς ἄλλον ἄνδρα, ἔστω και ἀν ἀπειληθῆ με θάνατον. Διότι εἰς σε ἀνήκει νὰ λάβῃς τὴν κληρονομίαν τῆς και εἰς κανένα ἄλλον”.

Τωβ. 6,14 τότε εἶπε το παιδάριον τῷ ἀγγέλῳ· Ἀζαρία ἀδελφέ, ἀκήκοα ἐγὼ το κοράσιον δεδῶσθαι ἐπτά ἀνδράσι και πάντας ἐν τῷ νυμφῶνι ἀπολωλότας.

Τωβ. 6,14 Τοτε ο Τωβίας εἶπε πρὸς τον ἄγγελον· “ἀδελφέ Ἀζαρία, ἔχω πληροφορηθῆ ὅτι, ἡ κόρη αὐτὴ ἔχει ἤδη δοθῆ ὡς σύζυγος εἰς ἐπτά ἄνδρας και ὅλοι ἀπέθανον στο νυμφικόν δωμάτιον.

Τωβ. 6,15 και νῦν ἐγὼ μόνος εἰμι τῷ πατρὶ και φοβούμαι μὴ εἰσελθῶν ἀποθάνω καθὼς και οἱ πρότεροι, ὅτι δαιμόνιον φιλεῖ αὐτὴν, ὁ οὐκ ἀδικεῖ οὐδένα πλὴν των προσαγόντων αὐτῆ. και νῦν ἐγὼ φοβούμαι μὴ ἀποθάνω και κατὰξω τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου και τῆς μητρός μου μετ ὀδύνης ἐπ ἐμοὶ εἰς τον τάφον αὐτῶν· και υἱός ἐτερος οὐχ ὑπάρχει αὐτοῖς, ὅς θάψῃ αὐτούς.

Τωβ. 6,15 Εγὼ τώρα, ὅπως γνωρίζεις, εἶμαι μονογενής στον πατέρα μου. Φοβούμαι, λοιπόν, μήπως, ὅταν εἰσέλθω στο νυμφικόν δωμάτιον, ἀποθάνω, ὅπως ἀπέθανον και οἱ προηγούμενοι ἀπὸ ἐμέ. Ἐνα πονηρόν δαιμόνιον τὴν ζηλοτυπεῖ. Αὐτό δε το δαιμόνιον δὲν βλάπτει κανένα ἄλλον πλὴν ἀπὸ ἐκεῖνους, που τὴν πλησιάζουν ὡς σύζυγοι. Φοβούμαι, λοιπόν, τώρα μήπως ἀποθάνω και με τον θάνατόν μου κρημνίσω τὴν ζωὴν του πατρός μου και τῆς μητρός μου με ὀδύνην πολλὴν στον τάφον. Δὲν ἔχουν δε αὐτοὶ ἄλλο παιδί, δια νὰ τους θάψῃ”.

Τωβ. 6,16 εἶπε δε αὐτῷ ο ἄγγελος· οὐ μέμνησαι των λόγων, ὧν ἐνετείλατό σοι ὁ πατήρ σου, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν σε γυναῖκα ἐκ τοῦ γένους σου; και νῦν ἀκουσόν μου, ἀδελφέ, διότι σοὶ ἐστὶ εἰς γυναῖκα, και τοῦ δαιμονίου μὴδένα λόγον ἔχε, ὅτι τὴν νύκτα ταύτην δοθήσεται σοι αὐτὴ εἰς γυναῖκα.

Τωβ. 6,16 Ἀπῆντησε πρὸς αὐτόν ο ἄγγελος· “δὲν ἐνθυμῆσαι τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποῖαν σου ἔδωσεν ὁ πατήρ, νὰ πάρῃς σύζυγον γυναῖκα ἀπὸ το γένος σου; Και τώρα ἀκουσε με, ἀδελφέ. Αὐτὴ ἡ κόρη θα γίνῃ ἰδικὴ σου σύζυγος. Ὡς πρὸς δε το δαιμόνιον, μὴ ἔχῃς κανένα λόγον ἀνησυχίας. Ἡ κόρη αὐτὴ θα δοθῆ εἰς σε ὡς σύζυγος κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν.

Τωβ. 6,17 και εἰάν εἰσέλθῃς εἰς τον νυμφῶνα, λήψῃ τέφραν θυμιαμάτων και ἐπιθήσεις ἀπὸ τῆς καρδίας και τοῦ ἥπατος τοῦ ἰχθύος και καπνίσῃς,

Τωβ. 6,17 Ὄταν δε εἰσέλθῃς στον νυμφικόν θάλαμον, θα πάρῃς φωτιά με το θυμιατήριον, θα θέσῃς ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν καρδιά και το συκώτι του ἰχθύος, τα ὁποῖα και θα ἀρχίσουν νὰ καπνίζουν.

Τωβ. 6,18 και ὀσφρανθήσεται το δαιμόνιον και φεύξεται και οὐκ ἐπανελεύσεται εἰς τον αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ὅταν δε προσπορεύῃ αὐτῆ, ἐγέρθῃτε ἀμφοτέρω και βοήσατε πρὸς τον ἐλεήμονα Θεόν, και σώσει υμᾶς και ἐλεήσει. μὴ φοβού, ὅτι σοὶ αὐτὴ ἠτοιμασμένη ἦν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, και σύ αὐτὴν σώσεις, και πορεύσεται μετὰ σου, και ὑπολαμβάνω ὅτι σοὶ ἐστὶ ἐξ αὐτῆς παιδία.

Τωβ. 6,18 Το δε δαιμόνιον θα ὀσφρανθῆ τον καπνόν αὐτόν, θα φύγῃ και ποτέ πλέον δὲν θα ἐπιστρέψῃ. Ὄταν δε εἰσέλθῃς στον νυμφικόν κοιτώνα πρὸς αὐτὴν, σηκώθητε και οἱ δυο σας και ἐκ βάθους ψυχῆς προσευχηθήτε στον ἐλεήμονα Θεόν, αὐτός δε θα σας σώσῃ και θα σας ἐλεήσῃ. Μὴ φοβῆσαι, διότι αὐτὴ ἔχει προορισθῆ ὡς σύζυγός σου ἀπὸ πολὺν χρόνον και συ θα τὴν σώσῃς ἀπὸ το πονηρόν δαιμόνιον. Αὐτὴ θα ἔλθῃ μαζὶ σου και θεωρῶ βέβαιον, ὅτι πολλὰ τέκνα θα ἀποκτήσῃς ἀπὸ αὐτὴν”.

Τωβ. 6,19 και ὡς ἤκουσε Τωβίας ταῦτα, ἐφίλησεν αὐτὴν, και ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκολλήθη σφόδρα αὐτῆ.

Τωβ. 6,19 Ὄταν ο Τωβίας ἤκουσε τα λόγια αὐτά, ἠγάπησε τὴν κόρην αὐτὴν και ἡ ψυχὴ του προσεκολλήθη πάρα πολὺ εἰς αὐτὴν.

Τωβ. 7,1 Καί ἦλθον εἰς Ἐκβάτανα καὶ παρεγένοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἀγουήλ, Σάρα δὲ υπήντησεν αὐτοῖς καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτούς καὶ αὐτοὶ αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτούς εἰς τὴν οἰκίαν.

Τωβ. 7,1 Ὁ Τωβίας καὶ ὁ Ἀζαρίας ἦλθαν εἰς τὰ Ἐκβάτανα καὶ ἐφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Ραγουήλ. Ἡ δὲ Σαρρα τοὺς προϋπήντησε καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε. Ἐκεῖνοι τὴν ἐχαιρέτησαν καὶ αὐτὴ τοὺς ὠδήγησεν στὸ σπίτι.

Τωβ. 7,2 καὶ εἶπε ἀγουήλ Ἐδνα τῇ γυναικί αὐτοῦ· ὡς ὅμοιος ὁ νεανίσκος Τωβίτ τῷ ἀνεψιῷ μου;

Τωβ. 7,2 Ὁ Ραγουήλ εἶπεν εἰς τὴν Ἐδναν τὴν σύζυγόν του· “ὁ νεαρός αὐτός δεν ὀμοιάζει πολὺ με τὸν ἀνεψιόν μου τὸν Τωβίτ;”

Τωβ. 7,3 καὶ ῥωτήσεν αὐτοὺς ἀγουήλ· πόθεν ἐστέ, ἀδελφοί; καὶ εἶπαν αὐτῶ· ἐκ τῶν υἱῶν Νεφθαλίμ τῶν αἰχμαλώτων ἐκ Νινευῆ.

Τωβ. 7,3 Ἐστράφη δὲ πρὸς ἐκείνους ὁ Ραγουήλ καὶ τοὺς ῥωτήσεν· “ἀπὸ ποῦ κατάγεσθε, σεις, ἀδελφοί;» Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν· “ἡμεῖς καταγόμεθα ἀπὸ τῶν ἀπογόνων τῆς φυλῆς Νεφθαλίμ, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἔχουν αἰχμαλωτισθῆ εἰς τὴν Νινευῆ”.

Τωβ. 7,4 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· γινώσκετε Τωβίτ τὸν ἀδελφόν ἡμῶν; οἱ δὲ εἶπον· γινώσκομεν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· υγιαίνει;

Τωβ. 7,4 Ὁ Ραγουήλ τοὺς εἶπε· “γνωρίζετε τὸν Τωβίτ τὸν συγγενῆ μας;” Καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν· “τὸν γνωρίζομεν”. Ῥωτήσεν αὐτούς πάλιν· “εἶναι υγιής;”

Τωβ. 7,5 οἱ δὲ εἶπαν· καὶ ζῆ καὶ υγιαίνει. καὶ εἶπε Τωβίας· πατήρ μου ἐστί.

Τωβ. 7,5 Ἐκεῖνοι εἶπαν· “ζῆ καὶ υγιαίνει”. Ὁ δὲ Τωβίας τοὺς εἶπεν· “εἶναι ὁ πατέρας μου”.

Τωβ. 7,6 καὶ ἀνεπήδησε ἀγουήλ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν καὶ ἐκλαυσε

Τωβ. 7,6 Ὁ Ραγουήλ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ κατεφίλησεν τὸν Τωβίαν καὶ ἐκλαυσε.

Τωβ. 7,7 καὶ εὐλόγησεν αὐτόν καὶ εἶπεν αὐτῶ· ὁ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου υἱός· καὶ ἀκούσας ὅτι Τωβίτ ἀπώλεσε τοὺς ὀφθαλμούς εαυτοῦ, ἐλυπήθη καὶ ἐκλαυσε.

Τωβ. 7,7 Ἐλόγησεν αὐτόν καὶ εἶπε· “συ, λοιπόν, εἶσαι τὸ παιδί τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου;” Ὄταν δὲ ἐπληροφορήθη ὁ Ραγουήλ ὅτι ὁ Τωβίτ εἶχε χάσει τὰ μάτια του, ἐλυπήθη καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Τωβ. 7,8 καὶ Ἐδνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Σάρα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐκλαυσαν καὶ ὑπεδέξαντο αὐτούς προθύμως;

Τωβ. 7,8 Ἐκλαυσεν ἐπίσης ἡ σύζυγός του Ἐδνα καὶ ἡ κόρη του ἡ Σαρρα. Ὑπεδέχθησαν καὶ ἐφιλοξένησαν αὐτούς με πολλὴν προθυμίαν καὶ χαρὰν.

Τωβ. 7,9 καὶ ἐθυσαν κριὸν προβάτων καὶ παρέθηκαν ὄψα πλείονα. εἶπε δὲ Τωβίας τῷ ἀφαιήλ· Ἀζαρία ἀδελφέ, λάλησον ὑπὲρ ὧν ἔλεγες ἐν τῇ πορείᾳ, καὶ τελεσθήτω τὸ πρᾶγμα.

Τωβ. 7,9 Ἐσφάξαν ἀπὸ τὴν ποιμνὴν τῶν προβάτων τοῦ ἑνα κριὸν καὶ ἠτοίμασαν τράπεζαν με πολλὰ φαγητά. Εἶπε δὲ τότε ὁ Τωβίας στὸν Ραφαήλ· “Ἀζαρία, ἀδελφέ, μίλησε δι’ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μου ἔλεγες στὸν δρόμον μας καὶ ἄς γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα”.

Τωβ. 7,10 καὶ μετέδωκε τὸν λόγον τῷ ἀγουήλ· καὶ εἶπε ἀγουήλ πρὸς Τωβίαν· φάγε, πῖε καὶ ἠδέως γίνου, σοὶ γὰρ καθήκει τὸ παιδίον μου λαβεῖν· πλὴν ὑποδείξω σοὶ τὴν ἀλήθειαν.

Τωβ. 7,10 Ὁ Ἀζαρίας πρᾶγματι ἔκαμε λόγον στὸν Ραγουήλ καὶ ὁ Ραγουήλ εἶπεν στὸν Τωβίαν· “φάγε, πῖε, ἀπόλαυσε τὴν τράπεζαν, διότι εἰς σε πρᾶγματι ἀνήκει νὰ λάβῃς τὴν κόρην μου ὡς σύζυγον. Ἀλλὰ θὰ σοὺ εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

Τωβ. 7,11 ἔδωκα τὸ παιδίον μου ἐπτά ἀνδράσι, καὶ ὁπότε εἴαν εἰσπορευόντο πρὸς αὐτήν, ἀπέθνησκον ὑπὸ τὴν νύκτα. ἀλλὰ τὸ νῦν ἔχον, ἠδέως γίνου. καὶ εἶπε Τωβίας· οὐ γεύομαι οὐδὲν ὧδε, ἕως ἂν στήσητε καὶ σταθῆτε πρὸς με. καὶ εἶπε ἀγουήλ· κομίζου αὐτήν ἀπὸ τοῦ νῦν κατὰ τὴν κρίσιν· σὺ δὲ ἀδελφός εἶ αὐτῆς, καὶ αὐτὴ σοῦ ἐστίν· ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς εὐδοῶσει ὑμῖν τὰ κάλλιστα.

Τωβ. 7,11 Ἀυτὴν τὴν κόρην μου τὴν ἔδωσα ὡς σύζυγον εἰς ἐπτά ἀνδρας διαδοχικῶς. Ὁ καθένας ὁμῶς ἀπὸ αὐτοῦ, μόλις ἐπλησίαζεν εἰς αὐτήν, ἀπέθνησκε κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου. Σὺ ὁμῶς τώρα φάγε, πῖε καὶ εὐφράνθητι”. Ὁ Τωβίας ὁμῶς ἀπήντησε· “δεν θὰ βάλω τίποτε στὸ στόμα μου, μέχρις ὅτου σεις δεχθῆτε τὴν αἴτησίν μου καὶ συμφωνήσετε με ἐμέ”. Ὁ Ραγουήλ τοῦ ἀπήντησε· “πάρε τὴν ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὡς σύζυγον σύμφωνα με τὴν ἀπόφασίν σου. Σὺ εἶσαι συγγενῆς τῆς καὶ αὐτὴ εἶναι συγγενῆς ἰδικῆ σου. Εὐχόμεθα δὲ, ὅπως ὁ ἐλεήμων Θεὸς σὰς κατευδῶσῃ πρὸς τὰ κάλλιστα”.

Τωβ. 7,12 καὶ ἐκάλεσε Σάραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τῆς χειρὸς αὐτῆς παρέδωκεν αὐτὴν Τωβία γυναικα καὶ εἶπεν· ἰδοὺ κατὰ τὸν νόμον Μωυσέως κομίζου αὐτήν καὶ ἀπαγε πρὸς τὸν πατέρα σου· καὶ εὐλόγησεν αὐτούς.

Τωβ. 7,12 Ὁ Ραγουήλ ἐκάλεσε τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν Σαρραν, τὴν θυγατέρα του, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν παρέδωκεν ὡς σύζυγον στὸν Τωβίαν, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ εἶπε· “ἰδοὺ, σύμφωνα με τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, πάρε αὐτήν ὡς σύζυγόν σου καὶ πήγαινε πρὸς τὸν πατέρα σου”. Ὁ Ραγουήλ τοὺς ἠλόγησε καὶ τοὺς ἠυχῆθη.

Τωβ. 7,13 καὶ ἐκάλεσεν Ἐδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ λαβὼν βιβλίον ἐγράψε συγγραφὴν, καὶ ἐσφραγίσαστο.

Τωβ. 7,13 Κατόπιν προσεκάλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ τὴν Ἐδναν, ἐπῆρε ἕνα χαρτί, ἐγράψε ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὴν πράξιν τοῦ γάμου καὶ τὸ ἐσφράγισεν.

Τωβ. 7,14 καὶ ἤρξαντο εσθίειν.

Τωβ. 7,14 Ἐπειτα δὲ ἤρχισαν ὅλοι με χαρὰν νὰ τρώγουν.

Τωβ. 7,15 καὶ ἐκάλεσε ἀγουήλ Ἐδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ εἶπε αὐτῇ· ἀδελφῆ, ετοίμασον τὸ ἕτερον ταμεῖον καὶ εἰσάγαγε αὐτήν.

Τωβ. 7,15 Ὁ Ραγουήλ ἐκάλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ τὴν Ἐδναν καὶ τῆς εἶπεν· “ἀδελφῆ, ετοίμασε τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ ὠδήγησε εἰς αὐτὸ τὴν Σαρραν”.

Τωβ. 7,16 καὶ ἐποίησεν ὡς εἶπε καὶ εἰσήγαγεν αὐτήν ἐκεῖ, καὶ ἐκλαυσε· καὶ ἀπεδέξατο τὰ δάκρυα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῇ·

Τωβ. 7,16 Ἡ Ἐδνα ἔκαμεν, ὅπως τῆς εἶπεν ὁ σύζυγός τῆς καὶ ὠδήγησεν ἐκεῖ τὴν Σαρραν. Ἡ δὲ Σαρρα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ μητέρα τῆς εἶδε καὶ συνεπάθησε τὰ δάκρυα τῆς κόρης τῆς καὶ τῆς εἶπε·

Τωβ. 7,17 θάρσει, τέκνον, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δώη σοὶ χάριν ἀντὶ τῆς λύπης σου ταύτης· θάρσει, θύγατερ.

Τωβ. 7,17 “Ἐχε θάρρος, τέκνον μου, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἶθε νὰ δώσῃ εἰς σε χαρὰν ἀντὶ αὐτῆς τῆς λύπης. Ἐχε θάρρος κόρη μου”.

Τωβ. 8,1 Όταν δε συνετέλεσαν δειπνούντες, εισήγαγον Τωβίαν προς αυτήν.

Τωβ. 8,1 Όταν τελειώσαν το φαγητόν των, ωδήγησαν τον Τωβίαν προς την Σαρραν.

Τωβ. 8,2 ο δε πορευόμενος εμνήσθη των λόγων αφαήλ και έλαβε την τέφραν των θυμιαμάτων και επέθηκε την καρδιαν τού ιχθύος και το ήπαρ και εκάπνισεν.

Τωβ. 8,2 Ο Τωβίας, όταν εισήλθεν στον κοιτώνα, ενεθυμήθη τα λόγια του Ραφαήλ. Επήρξε το θυμιατήρι, επάνω στο οποίον υπήρχον ακόμη οι άνθρακες των θυμιαμάτων, έβαλεν επάνω εις αυτούς την καρδιαν και το συκώτι του ψαριού, από τα οποία και εξήλθε καπνός.

Τωβ. 8,3 όταν δε ωσφράνθη το δαιμόνιον της οσμής, έφυγεν εις τα ανώτατα Αιγύπτου και έδησεν αυτό ο άγγελος.

Τωβ. 8,3 Όταν δε το πονηρόν δαιμόνιον ωσφράνθη την οσμήν του καπνού αυτού, έφυγεν εις τα ανώτατα μέρη της Αιγύπτου, ο δε άγγελος Κυρίου το έδεσε.

Τωβ. 8,4 ως δε συνεκλείσθησαν αμφότεροι, ανέστη Τωβίας από της κλίνης και είπεν· ανάστηθι, αδελφή, και προσευξώμεθα, ίνα ελεήση ημάς ο Κύριος.

Τωβ. 8,4 Όταν οι νεόνυμφοι εκλείσθησαν στον νυμφικόν των κοιτώνα, εσηκώθη ο Τωβίας από την κλίνην και είπε· “σήκω επάνω, αδελφή, και ας προσευχηθώμεν να μας ελεήση ο Κυριος”.

Τωβ. 8,5 και ήρξατο Τωβίας λέγειν· ευλογητός εί, ο Θεός των πατέρων ημών, και ευλογητόν το όνομά σου το άγιον και ένδοξον εις τους αιώνας· ευλογησάτωσάν σε οι ουρανοί και πάσαι αι κτίσεις σου.

Τωβ. 8,5 Ο Τωβίας ήρχισε να λέγη την προσευχήν του. “Δοξασμένος είσαι συ, Κυριε, ο Θεός των πατέρων ημών, ευλογημένον και ένδοξον το άγιον όνομά σου στους αιώνας. Σε ας δοξάζουν πάντοτε οι ουρανοί και όλα τα κτίσματά σου.

Τωβ. 8,6 σύ εποίησας Αδάμ και έδωκας αυτώ βοηθόν Εύαν στήριγμα την γυναίκα αυτού· εκ τούτων εγεννήθη το ανθρώπων σπέρμα. σύ είπας· ου καλόν είναι τον άνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αυτώ βοηθόν όμοιον αυτώ.

Τωβ. 8,6 Συ, Κυριε, έπλασες τον Αδάμ και έδωκες εις αυτόν ως βοηθόν και στήριγμα την Εύαν, την σύζυγόν του. Από αυτούς εγεννήθη το γένος των ανθρώπων. Διότι, Κυριε, συ είπες· δεν είναι καλόν να είναι ο άνθρωπος μόνος, ας κάμωμεν δι' αυτόν βοηθόν άλλον όμοιον προς αυτόν.

Τωβ. 8,7 και νύν, Κύριε, ου διά πορνείαν εγώ λαμβάνω την αδελφήν μου ταύτην, αλλά επ αληθείας επίταξον ελεήσαι με και αυτή συγκαταγηράσαι.

Τωβ. 8,7 Και τώρα, Κυριε, εγώ λαμβάνω την αδελφήν μου αυτήν, την ομοεθνή μου, ως σύζυγον όχι δια την ικανοποίησιν πορνικών διαθέσεων, αλλά δια την αληθειάν σου, όπως συ την εκήρυξες. Ας έλθη, λοιπόν, το έλεός σου εις εμέ, Κυριε, και διάταξε συ, ώστε εγώ να γηράσω μαζί της”.

Τωβ. 8,8 και είπε μετ αυτού· αμήν.

Τωβ. 8,8 Μαζή δε με αυτόν συμπροσηύχετο και η Σαρρα και είπεν· “Αμήν, γένοιτο”!

Τωβ. 8,9 και εκοιμήθησαν αμφότεροι την νύκτα.

Τωβ. 8,9 Εκοιμήθησαν και οι δύο την νύκτα εκείνην.

Τωβ. 8,10 και αναστάς αγουήλ επορεύθη και ώρρυξε τάφον λέγων· μη και ούτος αποθάνη;

Τωβ. 8,10 Ο Ραγουήλ εσηκώθη, επήγε και ήνοιξε τάφον λέγων· “μήπως αποθάνη και αυτός;”

Τωβ. 8,11 και ήλθε αγουήλ εις την οικίαν εαυτού

Τωβ. 8,11 Επανήλθεν ο Ραγουήλ εις την οικίαν του

Τωβ. 8,12 και είπεν Έδνα τή γυναικί αυτού· απόστειλον μίαν των παιδισκών, και ιδέτωσαν ει ζή· ει δε μη, ίνα θάψωμεν αυτόν, και μηδείς γνώ.

Τωβ. 8,12 και είπεν εις την Έδναν την γυναίκα του· Στείλε μίαν από τας δούλας να ίδη, εάν ο Τωβίας ζη. Και εάν δεν ζη, να τον θάψωμεν, χωρίς να μάθη κανείς τίποτε.

Τωβ. 8,13 και εισήλθεν η παιδίσκη ανοίξασα την θύραν και εύρε τους δύο καθεύδοντας.

Τωβ. 8,13 Η δούλη ήνοιξε την θύραν και εύρε και τους δύο να κοιμώνται.

Τωβ. 8,14 και εξελθούσα απήγγειλεν αυτοίς, ότι ζή.

Τωβ. 8,14 Εξήλθε και ανήγγειλεν στους κυρίους της ότι ο Τωβίας ζη.

Τωβ. 8,15 και ευλόγησε αγουήλ τον Θεόν λέγων· ευλογητός εί σύ, ο Θεός, εν πάση ευλογία καθαρά και αγία, και ευλογείτωσάν σε οι άγιοί σου και πάσαι αι κτίσεις σου, και πάντες οι άγγελοί σου και οι εκλεκτοί σου ευλογείτωσάν σε εις τους αιώνας.

Τωβ. 8,15 Ο Ραγουήλ εδόξασε τον Θεόν λέγων· “δοξασμένος είσαι συ, ο Θεός, και προς σε ανήκει κάθε δοξολογία καθαρά και αγία. Ας σε δοξολογούν οι άγιοί σου και όλα τα δημιουργήματά σου και όλοι οι άγγελοί σου και όλοι οι εκλεκτοί σου. Ας σε ευλογούν και ας σε δοξολογούν εις όλους τους αιώνας.

Τωβ. 8,16 ευλογητός εί ότι ηύφρανάς με, και ουκ εγένετό μοι καθώς υπενόουν, αλλά κατά το πολύ έλεός σου εποίησας μεθ ημών.

Τωβ. 8,16 Ευλογημένος είσαι, Κυριε, διότι μου έδωσες αυτήν την χαράν και δεν έγινε εκείνο, το οποίον εφοβούμην. Αλλά έκαμες εις ημάς σύμφωνα με το μέγα σου έλεος.

Τωβ. 8,17 ευλογητός εί ότι ηλέησας δύο μονογενείς· ποιήσον αυτοίς, δέσποτα, έλεος, συντέλεσον την ζωήν αυτών εν υγιεία μετ ευφροσύνης και ελέους.

Τωβ. 8,17 Δοξασμένος είσαι, Κυριε, διότι έστειλες το έλεός σου εις δύο μονογενείς. Καμε, Δέσποτα, εις αυτούς σύμφωνα με το έλεός σου και ολοκλήρωσε την ζωήν των με υγιείαν, με ευφροσύνην, με τον πλούτον του ελέους σου”.

Τωβ. 8,18 εκέλευσε δε τοίς οικέταις χώσαι τον τάφον.

Τωβ. 8,18 Ο Ραγουήλ διέταξε τους δούλους να χώσουν τον τάφον.

Τωβ. 8,19 και εποίησεν αυτοίς γάμον ημερών δεκατεσσάρων.

Τωβ. 8,19 Ετέλεσε δε και εώρτασε τον γάμον αυτών επί δεκατέσσαρας ημέρας.

Τωβ. 8,20 και είπεν αυτώ αγουήλ πριν ή συντελεσθήναι τας ημέρας τού γάμου ενόρκως μη εξελθείν αυτόν εάν μη πληρωθώσιν αι δεκατέσσαρες ημέραι τού γάμου.

Τωβ. 8,20 Ο Ραγουήλ είπεν στον Τωβίαν και τον εξώρκισε να μη αναχωρήση από την οικίαν, μέχρις ότου συμπληρωθούν αι δεκατέσσαρες ημέραι του γάμου.

Τωβ. 8,21 και τότε λαβόντα το ήμισυ των υπαρχόντων αυτού πορεύεσθαι μεθ υγιείας προς τον πατέρα· και τα λοιπά, όταν

αποθάνω και η γυνή μου.

Τωβ. 8,21 "Μετά δε την συμπλήρωσιν των δεκατεσσάρων αυτών ημερών, είπεν στον Τωβίαν, αφού πάρης το ήμισυ από την περιουσίαν μου, να πορευθής εν υγεία προς τον πατέρα σου. Την υπόλοιπον περιουσίαν μου θα την λάβης, όταν αποθάνωμεν εγώ και η γυνή μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Τωβ. 9,1 Καί εκάλεσε Τωβίας τον αφαήλ και είπεν αυτώ

Τωβ. 9,1 Ο Τωβίας εκάλεσεν τότε τον Ραφαήλ και του είπεν·

Τωβ. 9,2 Αζαρία αδελφέ, λάβε μετά σεαυτού παιδα και δύο καμήλους και πορεύθητι εν άγοις της Μηδίας παρά Γαβαήλ και κόμισαί μοι το αργύριον και αυτόν άγε μοι εις τον γάμον·

Τωβ. 9,2 "αδελφέ, Αζαρία, πάρε μαζί σου ένα δούλον και δύο καμήλους και πήγαινε στους Ραγους της Μηδίας, στον Γαβαήλ, και φέρε μου εδώ το αργύριον αλλά και αυτόν τον ιδιον, δια να παρευρεθής στον γάμον μου.

Τωβ. 9,3 διότι ωμόμοκε αγουήλ μη εξελθείν με,

Τωβ. 9,3 Διότι ο Ραγουήλ με ώρκισε να μη φύγω απ' εδώ, πριν συμπληρωθούν αι δεκατέσσαρες ημέραι.

Τωβ. 9,4 και ο πατήρ μου αριθμεί τας ημέρας, και εάν χρονίσω μέγα, οδνηθήσεται λίαν.

Τωβ. 9,4 Ο δε πατήρ μου μετρά μίαν προς μίαν τας ημέρας, εάν δε και βραδύνω να επιστρέψω θα κυριευθή από μεγάλην οδύνην".

Τωβ. 9,5 και επορεύθη αφαήλ και ηυλίσθη παρά Γαβαήλ, και έδωκεν αυτώ το χειρόγραφον· ός δε προήνεγκε τα θυλάκια εν ταις σφαγίσι και έδωκεν αυτώ.

Τωβ. 9,5 Ο Ραφαήλ επορεύθη πράγματι και κατέλυσεν στον οίκον του Γαβαήλ. Έδωκε δε εις αυτόν και το χειρόγραφον. Ο Γαβαήλ έφερε τους σφραγισμένους σάκκους με τα χρήματα και τους παρέδωκεν εις αυτόν.

Τωβ. 9,6 και ώρθρευσαν κοινώς και ήλθον εις τον γάμον. και ευλόγησε Τωβίας την γυναίκα αυτού.

Τωβ. 9,6 Κατόπιν, εσηκώθησαν λίαν πρωϊ, και οι δύο μαζί ήλθον στον γάμον. Ο δε Τωβίας επί παρουσία όλων επήνεσε και συνεχάρη την γυναίκα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Τωβ. 10,1 Καί Τωβίτ ο πατήρ αυτού ελογίσατο εκάστης ημέρας· και ως επληρώθησαν αι ημέραι της πορείας και ουκ ήρχοντο,

Τωβ. 10,1 Ο Τωβίτ, ο πατήρ του Τωβίου, εμετρούσε μίαν προς μίαν τας ημέρας. Όταν δε είδεν ότι συνεπληρώθησαν αι ημέραι του ταξιδίου των και εκείνοι δεν είχαν επανέλθει,

Τωβ. 10,2 είπε· μήποτε κατήσχυνται; ή μήποτε απέθανε Γαβαήλ και ουδείς αυτώ δίδωσι το αργύριον;

Τωβ. 10,2 είπε· "μήπως, τυχόν, και απέτυχεν η αποστολή των και εντρέπονται να επανέλθουν; Η μήπως απέθανεν ο Γαβαήλ και κανείς πλέον δεν δίδει εις αυτόν τα χρήματα;"

Τωβ. 10,3 και ελυπείτο λίαν.

Τωβ. 10,3 Δια τον λόγον αυτόν ο πατήρ ελυπείτο πάρα πολύ.

Τωβ. 10,4 είπε δε αυτώ η γυνή· απώλετο το παιδίον, διότι κεχρόνικε· και ήρξατο θρηγνείν αυτόν και είπεν·

Τωβ. 10,4 Η δε γυναίκα του έλεγεν εις αυτό· "εφ' όσον μέχρι σήμερα επέρασε τόσος καιρός και δεν επανήλθε το παιδί μας, εχάθηκε πλέον"! Ηρξισε δε αυτή να θρηνολογή το παιδί της και να λέγη·

Τωβ. 10,5 ου μέλοι μοι, τέκνον, ότι αφήκά σε το φώς των οφθαλμών μου;

Τωβ. 10,5 "παιδί μου, δεν ευρίσκω ησυχίαν, επειδή σε αφήκα να φύγης, εσέ που είσαι το φως των οφθαλμών μου.

Τωβ. 10,6 και Τωβίτ λέγει αυτή· σίγα, μη λόγον έχει, υγιάίνει.

Τωβ. 10,6 Ο Τωβίτ έλεγεν εις αυτήν· "σιώπα, μη έχεις λόγους ανησυχίας, υγιάίνει το παιδί μας".

Τωβ. 10,7 και είπεν αυτώ· σίγα, μη πλάνα με, απώλετο το παιδίον μου. και επορεύετο καθ ημέραν εις την οδόν έξω, οίας απήλθεν, ημέρας τε άρτον ουκ ήσθιε, τας δε νύκτας ου διελίμπανε θρηνούσα Τωβίαν τον υιόν αυτής, έως ού συνετελέσθησαν αι δεκατέσσαρες ημέραι τού γάμου, ας ώμοσε αγουήλ ποιήσαι αυτόν εκεί· είπε δε Τωβίας τώ αγουήλ· εξαπόστειλόν με, ότι ο πατήρ μου και η μήτηρ μου ουκέτι ελπίζουσιν όψεσθαι με.

Τωβ. 10,7 Εκείνη του απήντησε· "εσύ σιώπα, μη θέλεις να με ξεγελάσης, το παιδί μας έχει πλέον χαθή". Καθε δε ημέραν μετέβαιναν έξω στον δρόμον, από όπου είχε φύγει ο υιός της. Την ημέραν άρτον δεν έτρωγε, κατά δε τας νύκτας δεν έπαυε να θρηγή τον Τωβίαν τον υιόν της, μέχρις ότου συνεπληρώθησαν αι δεκατέσσαρες ημέραι του γάμου, τας οποίας ο Ραγουήλ είχεν ορκίσει τον Τωβίαν να μείνη εκεί. Είπε δε τότε ο Τωβίας στον Ραγουήλ· "στείλε με εις την πατρίδα μου, διότι ο πατέρας μου και η μητέρα μου δεν ελπίζουν πλέον, ότι θα με επανίδουν".

Τωβ. 10,8 είπε δε αυτώ ο πενθερός· μείνον παρ εμοί, καγώ εξαποστελώ προς τον πατέρα σου και δηλώσουσιν αυτώ τα κατά σε.

Τωβ. 10,8 Ο πενθερός του του είπε· "μείνε κοντά μου, και εγώ θα στείλω ανθρώπους μου στον πατέρα σου, δια να καταστήσουν εις αυτόν γνωστά όλα τα κατά σε".

Τωβ. 10,9 και Τωβίας λέγει· εξαπόστειλόν με προς τον πατέρα μου.

Τωβ. 10,9 Ο Τωβίας όμως επέμενε και έλεγε· "άφησέ με να μεταβώ προς τον πατέρα μου".

Τωβ. 10,10 αναστάς δε αγουήλ έδωκεν αυτώ Σάραν την γυναίκα αυτού και τα ήμισυ των υπαρχόντων, σώματα και κτήνη και αργύριον,

Τωβ. 10,10 Ο Ραγουήλ εσηκώθη, έδωσεν εις αυτόν την Σαρραν την σύζυγόν του και τα μισά από τα υπάρχοντά του, δούλους και δούλας, διάφορα κτήνη και χρήματα.

Τωβ. 10,11 και ευλογήσας αυτούς εξαπέστειλε λέγων· ευδοώσει υμάς, τέκνα, ο Θεός τού ουρανού πρό τού με αποθανείν.

Τωβ. 10,11 Τους ηυλόγησε και τους κατευόδωσε λέγων· "ο Θεός του ουρανού να σας κατευοδώση, παιδιά μου, εις όλα. Και να ιδω εγώ αυτάς τας ευλογίας του Κυρίου εις σας πριν αποθάνω".

Τωβ. 10,12 και είπε τή θυγατρί αυτού· τίμα τους πενθερούς σου, αυτοί νύν γονείς σου εισιν· ακούσαιμί σου ακοήν καλήν, και εφίλησεν αυτήν. και Έδνα είπε προς Τωβίαν· αδελφέ αγαπητέ, αποκαταστήσαι σε ο Κύριος τού ουρανού και δώη μοι ιδείν σου παιδία εκ Σάρας της θυγατρός μου, ίνα ευφρανθώ ενώπιον τού Κυρίου· και ιδού παρατίθεμαί σοι την θυγατέρα

μου εν παρακαταθήκη, μη λυτήσης αυτήν.

Τωβ. 10,12 Είπε δε προς την κόρην του και τα εξής· “να τιμάς τους πενθερούς σου, διότι αυτοί τώρα είναι οι γονείς σου. Εύχομαι να ακούω πάντοτε καλήν φήμην δια σε”. Αυτά είπεν ο πατήρ και την εφίλησεν. Η δε Έδνα είπε προς τον Τωβίαν· “Αγαπητό μου παιδί, εύχομαι ο Κυριος του ουρανού, να σε αποκαταστήση εις την πατρίδα σου και να μου δώση να ιδώ παιδιά σου από την θυγατέρα μου την Σαρραν, δια να ευφρανθώ και εγώ ενώπιον του Κυρίου. Ιδού, σου παραδίδω και σου εμπιστεύομαι την θυγατέρα μου, ως παρακαταθήκη, και σε παρακαλώ να μη την λυτήσης”.

Τωβ. 10,13 μετά ταύτα επορεύετο και Τωβίας ευλογών τον Θεόν, ότι εώδωσε την οδόν αυτού, και κατευλόγει αγουήλ και Έδναν την γυναίκα αυτού.

Τωβ. 10,13 Επειτα από αυτά εξεκίνησεν ο Τωβίας δια την επιστροφήν και ευλογούσε τον Θεόν, διότι κατευώδωσε τον δρόμον του. Θερμώς δε ευχαριστούσε τον Ραγουήλ και την Έδναν, διότι του έδωσαν την θυγατέρα των ως σύζυγόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Τωβ. 11,1 Καί επορεύετο μέχρις ού εγγίσει αυτούς εις Νινευή. και είπε αφάηλ προς Τωβίαν· ου γινώσκεις, αδελφέ, πώς αφήκας τον πατέρα σου;

Τωβ. 11,1 Ο Τωβίας μαζή με τον συνοδόν του επέστρεφαν και εβάδιζαν, μέχρις ότου έφθασαν εις την Νινευή. Ο Ραφαήλ είπε τότε προς τον Τωβίαν· “δεν γνωρίζεις, αδελφέ, πως αφήκας τον πατέρα σου;

Τωβ. 11,2 προδράμωμεν έμπροσθεν της γυναικός σου και ετοιμάσωμεν την οικίαν·

Τωβ. 11,2 Λοιπόν, ας τρέξωμεν ημείς προ της γυναικός σου, δια να ετοιμάσωμεν την οικίαν.

Τωβ. 11,3 λαβέ δε παρά χείρα την χολήν τού ιχθύος. και επορεύθησαν, και συνήλθεν ο κύων όπισθεν αυτών.

Τωβ. 11,3 Παρε δε στο χέρι σου την χολήν του ψαριού”. Πράγματι επορορεύθησαν και οι δύο, ο δε σκύλος τους ακολουθούσε όπισθέν των.

Τωβ. 11,4 και Άννα εκάθητο περιβλεπομένη εις την οδόν τον παίδα αυτής·

Τωβ. 11,4 Η Άννα εκάθητο και παρατηρούσε στον δρόμον, από τον οποίον θα ήρχετο το παιδί της.

Τωβ. 11,5 και προσενόησεν αυτόν ερχόμενον και είπε τώ πατρί αυτού· ιδού ο υιός μου έρχεται και ο άνθρωπος ο πορευθείς μετ αυτού.

Τωβ. 11,5 Αυτή τον είδε να έρχεται, έσπευσε και είπεν στον πατέρα του· “ιδού, το παιδί μου έρχεται, μαζή δε με αυτό και ο άνθρωπος, ο οποίος είχε συνταξιδεύσει μαζή του”.

Τωβ. 11,6 και αφάηλ είπεν· επίσταμαι εγώ ότι ανοίξει τους οφθαλμούς ο πατήρ σου.

Τωβ. 11,6 Ο Ραφαήλ είπεν στον Τωβίαν· “γνωρίζω καλά ότι θα θεραπευθούν και θα ανοίγουν τα μάτια του πατρός σου.

Τωβ. 11,7 σύ έχρησον την χολήν εις τους οφθαλμούς αυτού, και δηχθείς διατρίψει και αποβαλείται τα λευκάματα και όψεται σε.

Τωβ. 11,7 Προς τούτο, συ χρίσε με την χολήν τα μάτια του. Όταν δε αυτός αισθανθή σαν ένα δάγκωμα από την οξύτητα της χολής, θα τρίψη τα μάτια του και θα πέσουν τα λευκάματα από τους οφθαλμούς του και ο πατήρ σου θα σε ιδή”.

Τωβ. 11,8 και προσδραμούσα Άννα επέπεσεν επί τον τράχηλον τού υιού αυτής και είπεν αυτώ· είδόν σε, παιδίον, από τού νύν αποθανούμαι και έκλαυσαν αμφότεροι.

Τωβ. 11,8 Η Άννα έτρεξε, έπεσεν στον τράχηλον του παιδιού της και είπεν εις αυτό· “παιδί μου, σε είδα· τώρα ας πεθάνω”. Εκλαυσαν και οι δύο.

Τωβ. 11,9 και Τωβίτ εξήρχετο προς την θύραν και προσέκοπτεν, ο δε υιός αυτού προσέδραμεν αυτώ

Τωβ. 11,9 Ο Τωβίτ εξήρχετο προς την θύραν εις συνάντησιν του υιού του και εσκόνταφτε. Το δε παιδί του έτρεξε προς αυτόν, δια να τον στηριξή.

Τωβ. 11,10 και επελάβετο τού πατρός αυτού και προσέπασε την χολήν επί τους οφθαλμούς τού πατρός αυτού λέγων· θάρσει, πάτερ.

Τωβ. 11,10 Εκράτησεν εις τα χέρια του τον πατέρα του, ήλειψε με την χολήν τα μάτια του πατρός του και του είπε· “ποτέρα, έχει θάρρος”.

Τωβ. 11,11 ως δε συνεδήχθησαν, διέτριψε τους οφθαλμούς αυτού, και ελεπίσθη από των κάνθων των οφθαλμών αυτού τα λευκάματα.

Τωβ. 11,11 Ο δε Τωβίτ, όταν ησθάνθη κάτι σαν δάγκωμα εις τα δυο του μάτια, τα έτριψε με τα χέρια του και έπεσαν από τα βλέφαρα των οφθαλμών του τα λευκάματα σαν λέπια.

Τωβ. 11,12 και ιδών τον υιόν αυτού επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού

Τωβ. 11,12 Ο Τωβίτ άνοιξε τα μάτια του, είδε το παιδί του και έπεσεν στον τράχηλόν του.

Τωβ. 11,13 και έκλαυσε και είπεν· ευλογητός εί, ο Θεός, και ευλογητόν το όνομά σου εις τους αιώνας, και ευλογημένοι πάντες οι άγιοί σου άγγελοι· ότι εμαστίγωσας και ηλέησάς με, ιδού βλέπω Τωβίαν τον υιόν μου.

Τωβ. 11,13 Εκλαυσε και είπε· “δοξασμένος είσαι συ, ο Θεός, και ευλογημένο το όνομά σου στους αιώνας. Ευλογημένοι και δοξασμένοι ας είναι οι άγιοί σου άγγελοι, διότι με εμαστίγωσες, αλλά και με ηλέησες. Ιδού ότι τώρα βλέπω και πάλιν το παιδί μου, τον Τωβίαν”.

Τωβ. 11,14 και εισήλθεν ο υιός αυτού χαίρων και απήγγειλε τώ πατρί αυτού τα μεγαλεία τα γενόμενα αυτώ εν τή Μηδία.

Τωβ. 11,14 Ο υιός εισήλθε με χαράν στο σπίτι και εγνωστοποίησεν στον πατέρα του τα μεγαλεία, τα οποία έγιναν εις αυτόν εις την Μηδίαν.

Τωβ. 11,15 και εξήλθε Τωβίτ εις συνάντησιν τή νύμφη αυτού χαίρων και ευλογών τον Θεόν προς τή πύλη Νινευή· και εθαύμαζον οι θεωρούντες αυτόν πορευόμενον, ότι έβλεψε.

Τωβ. 11,15 Ο Τωβίτ εξήλθεν από την οικίαν προς την πύλην της Νινευή εις συνάντησιν της νύμφης του με χαράν και δοξολογίας προς τον Θεόν. Όλοι δε που τον συναντούσαν εθαύμαζαν, διότι τον παρατηρούσαν να βαδίζει και να βλέπη με τα μάτια του.

Τωβ. 11,16 και Τωβίτ εξωμολογείτο ενώπιον αυτού, ότι ηλέησεν αυτούς ο Θεός· και ως ήγγισε Τωβίτ Σάρα τή νύμφη αυτού, κατευλόγησεν αυτήν λέγων· έλθοις υγαιίνουσα, θυγατερ· ευλογητός ο Θεός, ός ήγαγέ σε προς ημάς, και ο πατήρ σου και η μήτηρ σου. και εγένετο χαρά πάσι τοίς εν Νινευή αδελφοίς αυτού.

Τωβ. 11,16 Ο Τωβίτ εδοξολογούσε και ευχαριστούσε μεγαλοφώνως τον Θεόν, διότι τους ηλέησεν. Όταν δε ο Τωβίτ

επλησίασε προς την νύμφην του την Σαρραν, της ηυχθή με όλην του την καρδίαν λέγων· “Καλώς ήλθες, κόρη μου. Ευλογημένος ας είναι ο Θεός, ο οποίος σε έφερε προς ημάς, ευλογημένοι ας είναι ο πατέρας σου και η μητέρα σου”. Εγινε δε τότε χαρά εις όλους τους συγγενείς του Τωβίτ, οι οποίοι εξούσαν εις την Νινευή.

Τωβ. 11,17 και παρεγένετο Αχιάχαρος και Νασβάς ο εξαδελφος αυτού,

Τωβ. 11,17 Ηλθε δε τότε εις την οικίαν του Τωβίτ ο Αχιάχαρος και ο Νασβάς ο εξαδελφός του.

Τωβ. 11,18 και ήχθη ο γάμος Τωβία μετ ευφροσύνης ημέρας επτά.

Τωβ. 11,18 Επανηγυρίσθη δε ο γάμος του Τωβία με μεγάλην χαράν και ευφροσύνην επί επτά ημέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Τωβ. 12,1 Και εκάλεσε Τωβίτ Τωβίαν τον υιόν αυτού και είπεν αυτώ· όρα, τέκνον, μισθόν τώ ανθρώπω τώ συνελθόντι σοι, και προσθείναι αυτώ δέι.

Τωβ. 12,1 Ο Τωβίτ εκάλεσε τον υιόν του Τωβίαν και του είπε· “κύτταξε, παιδί μου, πρέπει να δώσωμεν τον μισθόν στον άνθρωπον αυτόν, ο οποίος συνεταξίδευσε μαζί σου. Πρέπει δε ακόμη να του προσθέσωμεν και ιδιαίτεραν αμοιβήν”.

Τωβ. 12,2 και είπε· πάτερ, ου βλέπτομαι δούς αυτώ το ήμισυ, ών ενήνοχα,

Τωβ. 12,2 Ο Τωβίας απήντησε· “πάτερ, δεν βλέπτομαι και εάν ακόμη του δώσω τα μισά από όσα έχω φέρει.

Τωβ. 12,3 ότι με αγήοχέ σοι υγιή και την γυναίκα μου εθεράπευσε και το αργύριόν μου ήνεγκε και σε ομοίως εθεράπευσε.

Τωβ. 12,3 Διότι αυτός με επανέφερεν υγιή, εθεράπευσε την γυναίκα μου, έφερε τα χρήματα μας, επίσης δε εθεράπευσε και σε από την τύφλωσιν”.

Τωβ. 12,4 και είπεν ο πρεσβύτες· δικαιοῦται αυτώ.

Τωβ. 12,4 Ο γέρον Τωβίτ απήντησε· “πράγματι αυτός δικαιοῦται να πάρη όλα όσα είπες”.

Τωβ. 12,5 και εκάλεσε τον άγγελον και είπεν αυτώ· λάβε το ήμισυ πάντων, ών ενήνόχατε, και ύπαγε υγιαίνων.

Τωβ. 12,5 Ο Τωβίτ εκάλεσε τον άγγελον και είπε προς αυτόν· “πάρε τα μισά από όλα εκείνα, τα οποία εφέρατε και πήγαίνε τώρα στο καλόν”.

Τωβ. 12,6 τότε καλέσας τους δύο κρυπτώς είπεν αυτοίς· ευλογείτε τον Θεόν και αυτώ εξομολογείσθε και μεγαλωσύνην δίδοτε αυτώ και εξολογείσθε αυτώ ενώπιον πάντων των ζώντων, περι ών ποίησε μεθ υμών. αγαθόν το ευλογείν τον Θεόν και υψούν το όνομα αυτού, τους λόγους των έργων του Θεού εντίμως υποδεικνύοντες, και μη οικνείτε εξομολογείσθαι αυτώ.

Τωβ. 12,6 Τοτε ο άγγελος εκάλεσε και τους δύο αυτούς ιδιαιτέρως και τους είπε· “δοξάσατε τον Θεόν, διακηρύξατε την δόξαν του. Δώστε μεγαλείον εις αυτόν και διακηρύξατε ενώπιον όλων των ανθρώπων όλα όσα έκαμε προς σας. Είναι ωραίον και καλόν, το να ευλογήτε τον Θεόν και να μεγαλύνετε το Ονομά του, τους λόγους και τα έργα του και να υποδεικνύετε με κάθε τιμήν και να διακηρύσσετε την δόξαν του. Μη αμελείτε να δοξάζετε και να ευχαριστήτε τον Θεόν.

Τωβ. 12,7 μυστήριον βασιλέως καλόν κρύψαι, τα δε έργα του Θεού ανακαλύπτειν ενδόξως. αγαθόν ποιήσατε, και κακόν ουχ ευρήσει υμάς.

Τωβ. 12,7 Τα μυστικά του βασιλέως καλόν είναι να κρύπτονται, τα έργα όμως του Θεού πρέπει να αποκαλύπτονται και να διακηρύττονται με κάθε δόξαν. Να πράττετε πάντοτε εις την ζωήν σας το αγαθόν και ποτέ δεν θα σας συναντήση κανένα κακόν.

Τωβ. 12,8 αγαθόν προσευχή μετά νηστείας και ελεημοσύνης και δικαιοσύνης· αγαθόν το ολίγον μετά δικαιοσύνης ή πολύ μετά αδικίας. καλόν ποιήσαι ελεημοσύνην ή θησαυρίσαι χρυσίον·

Τωβ. 12,8 Είναι ωραίον και καλόν πράγμα η προσευχή με νηστείαν και ελεημοσύνην και κάθε άλλην αρετήν. Είναι καλόν πράγμα να έχη κανείς ολίγα με δικαιοσύνην αποκτηθέντα η να έχη πολλά μετά αδικίας. Καλόν είναι να κάμνη κανείς της ελεημοσύνης, παρά να αποθησαυρίζη χρυσίον.

Τωβ. 12,9 ελεημοσύνη γάρ εκ θανάτου ρύεται, και αυτή αποκαθαρίζει πάσαν αμαρτίαν· οι ποιούντες ελεημοσύνας και δικαιοσύνας πληθήσονται ζωής,

Τωβ. 12,9 Διότι η ελεημοσύνη γλυτώνει τον άνθρωπον από τον θάνατον. Αυτή καθαρίζει τον άνθρωπον από κάθε αμαρτίαν. Εκείνοι οι οποίοι κάμνουν ελεημοσύνας και ζουν με δικαιοσύνην θα απολαύσουν την αληθινήν ζωήν.

Τωβ. 12,10 οι δε αμαρτάνοντες πολέμοι είσι της εαυτών ζωής.

Τωβ. 12,10 Όσοι δε αμαρτάνουν είναι εχθροί και πολέμοι της ίδιας των ζωής.

Τωβ. 12,11 ου μη κρύψω αφ υμών πάν ρήμα· είρηκα δή μυστήριον βασιλέως κρύψαι καλόν, τα δε έργα του Θεού ανακαλύπτειν ενδόξως.

Τωβ. 12,11 Δεν θα κρύψω εγώ από σας κανένα πράγμα. Είπα ότι τα μυστικά του βασιλέως καλόν είναι να κρύπτονται, τα δε έργα του Θεού να αποκαλύπτονται και να διακηρύσσονται με κάθε δόξαν.

Τωβ. 12,12 και νύν ότι προσήξω σύ και η νύμφη σου Σάρα, εγώ προσήγαγον το μνημόσυνον της προσευχής υμών ενώπιον του αγίου· και ότε έθαπτες τους νεκρούς, ωσαύτως συμπαρήγγμην σοι.

Τωβ. 12,12 Ακούσατε λοιπόν τώρα· Όταν συ εις την Νινευή και η σημερινή νύμφη σου η Σαρρα από τα Εκβάτανα είχατε προσευχηθη συγχρόνως, εγώ το περιεχόμενον της προσευχής σας το έφερα ενώπιον του Θεού. Και όταν συ έθαπτες τους νεκρούς, εγώ ήμουν κοντά σου βοηθός σου.

Τωβ. 12,13 και ότε ουκ ώκησας αναστήναι και καταλιπείν το άριστόν σου, όπως απελθών περιστείλης τον νεκρόν, ουκ έλαθές με αγαθοποιών, αλλά σύν σοί ήμην.

Τωβ. 12,13 Και όταν δεν ωλιγόρησες και δεν εδίστασες να σηκωθής και να αφήσης το φαγητόν σου, δια να μεταβής και να θάψης τον νεκρόν, δεν διέφυγε την προσοχήν μου η αγαθή σου αυτή πράξις, αλλά ήμουν μαζί με σένα.

Τωβ. 12,14 και νύν απέστειλέ με ο Θεός ίάσασθαι σε και την νύμφην σου Σάραν.

Τωβ. 12,14 Και τώρα, λοιπόν, με έστειλεν ο Θεός να θεραπεύσω και σε και την νύμφην σου την Σαρραν.

Τωβ. 12,15 εγώ ειμι αφαιήλ, εις εκ των επτά αγίων αγγέλων, οί προσαναφέρουσι τας προσευχάς των αγίων, και εισπορεύονται ενώπιον της δόξης του αγίου.

Τωβ. 12,15 Εγώ είμαι ο Ραφαήλ, ένας εκ των επτά αγίων αγγέλων, οι οποίοι αναφέρουν τας προσευχάς των αγίων και παρουσιάζονται ενώπιον της μεγαλοσύνης του αγίου Θεού”.

Τωβ. 12,16 και εταράχθησαν οι δύο και έπεσον επί πρόσωπον, ότι εφοβήθησαν.

Τωβ. 12,16 Πατήρ και υιός κατελήφθησαν και οι δυο από ταραχήν, έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης, διότι εφοβήθησαν.

Τωβ. 12,17 και είπεν αυτοίς· μη φοβείσθε, ειρήνη υμίν ἔσται· τον δε Θεόν ευλογείτε εις τον αἰώνα,
Τωβ. 12,17 Ο ἄγγελος ὁμῶς εἶπέ προς αὐτούς· “μη φοβείσθε. Ἡ ειρήνη του Θεοῦ θα εἶναι μαζί σας. Τον Θεόν να δοξάζετε και να ευλογήτε πάντοτε,
Τωβ. 12,18 ὅτι ου τῆ εμαυτοῦ χάριτι, ἀλλά τῆ θελήσει του Θεοῦ ημῶν ἦλθον, ὅθεν ευλογείτε αὐτόν εις τον αἰώνα.
Τωβ. 12,18 διότι ἐγώ, οχι με την ιδικὴν μου χάριν, ἀλλά με την θέλησιν του Θεοῦ μας ἦλθα προς σας. Λοιπόν, δια τούτο δοξάζετε και ευχαριστεῖτε τον Θεόν πάντοτε.
Τωβ. 12,19 πάσας τας ἡμέρας ὠπτανόμην υμίν, και ουκ ἔφαγον ουδέ ἔπιον, ἀλλά ὄρασιν υμεῖς εθεωρεῖτε.
Τωβ. 12,19 Ὅλας τας ἡμέρας, κατὰ τας ὁποίας ἐνεφανίζομην εις σας, δεν ἔφαγα και δεν ἔπια τίποτε, ἀλλά σεις φαινομενικῶς με εβλέπατε να τρώω και να πίνω.
Τωβ. 12,20 και νῦν ἐξομολογείσθε τῷ Θεῷ, διότι ἀναβαίνω προς τον ἀποστειλαντά με, και γράφατε πάντα τα συντελεσθέντα εις βιβλίον.
Τωβ. 12,20 Καὶ τώρα, λοιπόν, ευχαριστήσατε και δοξολογήσατε τον Θεόν, διότι ἀνεβαίνω προς αὐτόν, ο ὁποῖός με ἔστειλε. Γράψατε δε ὅλα αὐτά, τα ὁποία ἔγιναν εις ἓνα βιβλίον”.
Τωβ. 12,21 και ἀνέστησαν, και ουκ ἔτι εἶδον αὐτόν.
Τωβ. 12,21 Πατήρ και υἱὸς ἐσηκώθησαν και δεν εἶδαν πλέον τον ἄγγελον.
Τωβ. 12,22 και ἐξωμολογούντο τα ἔργα τα μεγάλα και θαυμαστά αὐτοῦ και ὡς ὠφθη αὐτοῖς ο ἄγγελος Κυρίου.
Τωβ. 12,22 Διηγούντο δε και διεκήρυσον τα μεγάλα και θαυμαστά ἔργα του Θεοῦ, ὅπως ἐπίσης πως ο ἄγγελος αὐτός του Κυρίου παρουσιάσθη εις αὐτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Τωβ. 13,1 Καὶ Τωβίτ ἐγράψε προσευχὴν εις ἀγαλλίασιν και εἶπεν· «Ευλογητός ο Θεός ο ζῶν εις τους αἰώνας και ἡ βασιλεία αὐτοῦ,
Τωβ. 13,1 Ὁ Τωβίτ, ἐγράψε προσευχὴν εις ἐκφρασιν τῆς ἀγαλλιάσεώς του και εἶπεν· “δοξασμένος και ευλογημένος στους αἰώνας ας εἶναι ο ζῶν Θεός και δοξασμένη ἡ βασιλεία του.
Τωβ. 13,2 ὅτι αὐτός μαστιγοῖ και ἐλεεῖ, κατὰγει εις ἀδην και ἀνάγει, και ουκ ἔστιν ὅς ἐκφεύζεται την χεῖρα αὐτοῦ.
Τωβ. 13,2 Διότι αὐτός μαστιγώνει ἀλλά και ἐλεεῖ, ὁδηγεῖ μέχρι στον ἀδην, ἀλλά και ἐπαναφέρει ἀπὸ αὐτόν. Δεν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ο ὁποῖός εἶναι δυνατόν να διαφύγη το παντοδύναμον χεῖρι του.
Τωβ. 13,3 ἐξομολογείσθε αὐτῷ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐνώπιον των ἐθνῶν, ὅτι αὐτός διεσπειρεν ἡμᾶς ἐν αὐτοῖς·
Τωβ. 13,3 Σεις οἱ Ἰσραηλίται δοξολογήσατε και ευχαριστήσατε αὐτόν ἐνώπιον των ἐθνῶν, διότι αὐτός μας διεσκόρπισεν ἀνά μέσον αὐτῶν.
Τωβ. 13,4 ἐκεῖ ὑποδείξατε την μεγαλωσύνην αὐτοῦ, ὑψοῦτε αὐτόν ἐνώπιον παντός ζώντος, καθότι αὐτός Κύριος ημῶν και Θεός, αὐτός πατήρ ημῶν εις πάντας τους αἰώνας.
Τωβ. 13,4 Ἐκεῖ δε μεταξύ των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν γενήτε κήρυκες του μεγαλείου του Θεοῦ μας, και ὑψώσατε αὐτόν ἐνώπιον παντός ἀνθρώπου, διότι αὐτός εἶναι ο Κύριος μας και Θεός μας. Αὐτός εἶναι ο πατήρ μας εις ὅλους τους αἰώνας.
Τωβ. 13,5 και μαστιγώσει ἡμᾶς ἐν ταῖς ἀδικίαις ημῶν και πάλιν ἐλεήσει και συνάξει ἡμᾶς ἐκ πάντων των ἐθνῶν, οὐ εἴαν σκορπισθῆτε ἐν αὐτοῖς.
Τωβ. 13,5 Αὐτός θα μας μαστιγώσῃ δια τας ἀμαρτίας μας, ἀλλά και πάλιν θα μας ἐλεήσει και θα μας συγκεντρώσῃ ἀπὸ ὅλα τα ἔθνη, ὅπου ἔχομεν διασκορπισθῆ ἐν μέσω αὐτῶν.
Τωβ. 13,6 εἴαν ἐπιστρέψῃτε προς αὐτόν ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ υμῶν και ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ υμῶν ποιῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ ἀλήθειαν, τότε ἐπιστρέψει προς ὑμᾶς και ου μη κρύψῃ το πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ ὑμῶν. και θεάσασθε ἅ ποιήσει μεθ ὑμῶν, και ἐξομολογήσατε αὐτῷ ἐν ὅλῳ τῷ στόματι υμῶν· και ευλογήσατε τον Κύριον τῆς δικαιοσύνης και ὑψώσατε τον βασιλέα των αἰώνων. ἐγὼ ἐν τῇ γῆ τῆς αἰχμαλωσίας μου ἐξομολογούμαι αὐτῷ και δεικνύω την ἰσχύν και την μεγαλωσύνην αὐτοῦ ἔθνει ἀμαρτωλῶν. ἐπιστρέψατε, ἀμαρτωλοί, και ποιήσατε δικαιοσύνην ἐνώπιον αὐτοῦ· τις γινώσκει εἰ θελήσει ὑμᾶς και ποιήσει ἐλεημοσύνην υμῖν;
Τωβ. 13,6 Εἴαν ἐπιστρέψετε ἐν μετanoία προς αὐτόν με ὅλην σας την καρδίαν και με ὅλην σας την ψυχὴν, ὥστε να ἐκτελήτε ἐνώπιόν του το ἅγιον θέλημά του, που εἶναι ἡ ἀλήθεια, τότε θα ἐπιστρέψῃ και αὐτός προς σας και δεν θα ἀποστρέψῃ το πρόσωπόν του ἀπὸ σας. Τότε θα ἰδῆτε ἐκεῖνα, τα ὁποία θα κάμη προς χάριν σας. Δοξάσατε, λοιπόν, αὐτόν με ὅλην την δύναμιν τῆς φωνῆς σας. Δοξολογήσατε τον Κυριον τῆς δικαιοσύνης και ὑψώσατε τον βασιλέα του σύμπαντος στους αἰώνας των αἰώνων. Ἐγὼ στον τύπον αὐτόν τῆς αἰχμαλωσίας μου δοξολογῶ τον Θεόν και διακηρύττω την δύναμιν και το μεγαλεῖον του εις τα ἀμαρτωλά ἔθνη. Καὶ λέγω· Ἀμαρτωλοί ἐπιστρέψατε προς τον Θεόν. Ἐφαρμόσατε δικαιοσύνην ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ποιός ξέρει, ἴσως ο Θεός να δείξῃ την ἀγαθὴν του διάθεσιν προς σας. Θα στείλῃ και προς σας το ἔλεός του.
Τωβ. 13,7 τον Θεόν μου ὑψώ και ἡ ψυχὴ μου τον βασιλέα του οὐρανοῦ και ἀγαλλιᾶσεται την μεγαλωσύνην αὐτοῦ.
Τωβ. 13,7 Τον Θεόν μου μεγαλλεῖνω και ἡ ψυχὴ μου γεμάτῃ ἀγαλλίασιν θα διακηρύττῃ το μεγαλεῖον του βασιλέως των οὐρανῶν.
Τωβ. 13,8 λεγέτωσαν πάντες και ἐξομολογείσθωσαν αὐτῷ ἐν Ἱερουσολύμοις·
Τωβ. 13,8 Ὅλοι ας εἰπῶμεν και ας διακηρύξωμεν την δόξαν και τας εὐεργεσίας αὐτοῦ εις την Ἱερουσαλήμ.
Τωβ. 13,9 Ἱερουσόλυμα πόλις ἁγία, μαστιγώσει ἐπὶ τα ἔργα των υἱῶν σου και πάλιν ἐλεήσει τους υἱούς των δικαίων.
Τωβ. 13,9 Ἱερουσαλήμ, πόλις ἁγία, ο Θεός θα σε τιμωρήσῃ δια τα ἔργα των παιδιῶν σου, ἀλλά και πάλιν θα ἐλεήσει τους ἀπογόνους των δικαίων.
Τωβ. 13,10 ἐξομολογού τῷ Κυρίῳ ἀγαθῶς και εὐλόγει τον βασιλέα των αἰώνων, ἵνα πάλιν ἡ σκηνὴ αὐτοῦ οἰκοδομηθῇ ἐν σοὶ μετὰ χαρᾶς, και εὐφραναί ἐν σοὶ τους αἰχμαλώτους και ἀγαπήσῃ ἐν σοὶ τους ταλαιπώρους εις πάσας τας γενεάς τῷ αἰῶνος.
Τωβ. 13,10 Να ευχαριστῆς τον Κυριον σου ὅσον ἠμπορεῖς περισσότερο. Και να δοξολογῆς τον βασιλέα των αἰώνων, δια να ἀνοικοδομηθῇ πάλιν ἐντός σου με χαρὰν μεγάλην ο ναός του Θεοῦ. Εἴθε να εὐφρανθῶν ἐπανερχόμενοι προς σε οἱ αἰχμάλωτοι Ἰουδαῖοι, ὦ Ἱερουσαλήμ. Εἴθε να ἀγαπήσῃ ο Θεός τους ταλαιπωρουμένους Ἰουδαίους εις ὅλας τας γενεάς των.
Τωβ. 13,11 ἔθνη πολλά μακρόθεν ἤξει προς το ὄνομα Κυρίου του Θεοῦ δῶρα ἐν χερσίν ἔχοντες και δῶρα τῷ βασιλεῖ τῷ οὐρανοῦ, γενεαὶ γενεῶν δώσουσί σοι ἀγαλλίαμα.

Τωβ. 13,11 Πολλά έθνη θα έλθουν από μακράν, δια να δοξάσουν το όνομα Κυρίου του Θεού. Θα έχουν δώρα εις τα χέρια του, δώρα δια να τα προσφέρουν στον βασιλέα των ουρανών. Ολοι αι γενεαί των γενεών θα διακηρύξουν την αγαλλίασίν των δια σε.

Τωβ. 13,12 επικατάρατοι πάντες οι μισούντές σε, ευλογημένοι έσονται πάντες οι αγαπώντές σε εις τον αιώνα.

Τωβ. 13,12 Κατηραμένοι θα είναι όλοι εκείνοι, οι οποίοι σε μισούν, ευλογημένοι δε θα είναι όλοι εκείνοι, οι οποίοι σε αγαπούν στον αιώνα.

Τωβ. 13,13 χάρηθι και αγαλλίασαι επί τοίς υιοίς των δικαίων, ότι συναχθήσονται και ευλογήσουσι τον Κύριον των δικαίων.

Τωβ. 13,13 Έχε χαράν και αγαλλιασιν, ω Ιερουσαλήμ, δια τους δικαίους, οι οποίοι θα συγκεντρωθούν εις την περιοχίν σου και οι οποίοι θα δοξάζουν τον Κυριον και Θεόν των δικαίων ανθρώπων.

Τωβ. 13,14 ω μακάριοι οι αγαπώντές σε, χαρήσονται επί τή ειρήνη σου. μακάριοι όσοι ελυπήθησαν επί πάσαις ταίς μαστιξί σου, ότι επί σοί χαρήσονται θεασάμενοι πάσαν την δόξαν σου και ευφρανθήσονται εις τον αιώνα.

Τωβ. 13,14 Ω! τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι από τον Θεόν είναι εκείνοι, οι οποίοι ειλικρινώς σε αγαπούν. Θα χαρούν δια την ειρήνην σου. Τρισευτυχισμένοι επίσης είναι όσοι επόνεσαν δι' όλας τας συμφοράς σου, διότι και αυτοί θα χαρούν βλέποντες την δόξαν σου. Θα ευφρανθούν εις τον αιώνα.

Τωβ. 13,15 η ψυχή μου ευλογείτω τον Θεόν τον βασιλέα τον μέγαν,

Τωβ. 13,15 Η ψυχή μου ας ευχαριστή και ας δοξολογή τον Θεόν, τον μέγαν βασιλέα,

Τωβ. 13,16 ότι οικοδομηθήσεται Ιερουσαλήμ σαπφείρω και σμαράγδω και λίθω εντίμω τα τείχη σου και οι πύργοι και οι προμαχώνες εν χρυσίω καθαρώ,

Τωβ. 13,16 διότι η Ιερουσαλήμ θα ανοικοδομηθή με σάπφειρον και σμαράγδον, τα δε τείχη της με πολυτίμους λίθους και οι πύργοι της και οι προμαχώνες της με ολοκάθαρον χρυσόν.

Τωβ. 13,17 και αι πλατεΐαι Ιερουσαλήμ εν βηρύλλω και άνθρακι και λίθω εκ Σουφείρ ψηφολογηθήσονται.

Τωβ. 13,17 Αι πλατεΐαι της Ιερουσαλήμ θα στρωθούν με βήρυλλον και αδάμαντα· θα στρωθούν και θα διακοσμηθούν με πολυτίμους λίθους εκ του Σουφείρ.

Τωβ. 13,18 και ερούσι πάσαι αι ρύμαι αυτής, αλληλουΐα και αιnéσουσι λέγοντες· ευλογητός ο Θεός, ός ύψωσε πάντας τους αιώνας».

Τωβ. 13,18 Εις όλους τους δρόμους της θα αντηχή και θα ψάλλεται το αλληλουΐα. Ολοι θα δοξολογούν λέγοντες· ευλογητός ο Θεός, ο οποίοςς εξύψωσε την Ιερουσαλήμ εις όλους τους αιώνας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Τωβ. 14,1 Καί επαύσατο εξομολογούμενος Τωβίτ.

Τωβ. 14,1 Τωβίας επεράτωσε τον ύμνον της δοξολογίας προς τον Θεόν.

Τωβ. 14,2 και ήν ετών πεντηκονταοκτώ, ότε απώλεσε τας όψεις, και μετά έτη οκτώ ανέβλεψε. και εποίει ελεημοσύνας και προσέθετο φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν και εξωμολογείτο αυτό.

Τωβ. 14,2 Αυτός, όταν έχασε τους οφθαλμούς του, ήτο πενήτηκοντα οκτώ ετών. Επειτα από οκτώ έτη ανέκτησε την όρασίν του. Εκαμνε ελεημοσύνας, συνείχετο δε πάντοτε από ευλαβή φόβον προς Κυριον τον Θεόν, τον οποίον και εδοξολογούσε και ευχαριστούσε.

Τωβ. 14,3 μεγάλως δε εγήρασε· και εκάλεσε τον υιόν αυτού και τους υιούς αυτού και είπεν αυτό· τέκνον, λάβε τους υιούς σου· ιδού γεγήρακα και προς το αποτρέχειν εκ τού ζήν ειμι.

Τωβ. 14,3 Ηλθεν εις βαθύ γήρας. Προσεκάλεσε τότε τον υιόν του και τα παιδιά του υιού του και είπεν εις αυτόν· “τέκνον, πάρε τους υιούς σου· ιδού έχω γηράσει και προχωρώ ταχέως προς το τέρας της ζωής.

Τωβ. 14,4 άπελθε εις την Μηδιαν, τέκνον, ότι πέπεισμαι όσα ελάλησεν Ιωνάς ο προφήτης περι Νινευή, ότι καταστραφήσεται, εν δε τή Μηδιά έσται ειρήνη μάλλον έως καιρού, και ότι οι αδελφοί ημών εν τή γη σκορπισθήσονται από της αγαθής γής, και Ιεροσόλυμα έσται έρημος, και ο οίκος τού Θεού εν αυτή κατακαήσεται και έρημος έσται μέχρι χρόνου.

Τωβ. 14,4 Πηγαινε, παιδί μου, εις την Μηδιαν, διότι έχω πεισθή ότι όσα προεφήτευσεν ο Ιωνάς ο προφήτης δια την Νινευή, είναι αληθινά και αυτή θα καταστραφή. Εις την Μηδιαν όμως θα επικρατή μάλλον ειρήνη έως ωρισμένον καιρόν. Οι αδελφοί μας Ιουδαίοι, που ευρισκονται εις την χώραν της Ιουδαίας, θα διασκορπισθούν από την ευλογημένην εκείνην γην. Η Ιερουσαλήμ θα ερημωθή, ο ναός του Θεού, που υπάρχει εις αυτήν, θα κατακαή και θα μείνη έρημος μέχρις ωρισμένου καιρού.

Τωβ. 14,5 και páλιν ελεήσει αυτούς ο Θεός και επιστρέψει αυτούς εις την γήν, και οικοδομήσουσι τον οίκον, ουχ οίος ο πρότερος, έως πληρωθώσι καιροί τού αιώνος. και μετά ταύτα επιστρέψουσιν εκ των αιχμαλωσιών και οικοδομήσουσιν Ιερουσαλήμ εντίμως, και ο οίκος τού Θεού εν αυτή οικοδομηθήσεται εις πάσας τας γενεάς τού αιώνος οικοδομή ενδόξω, καθώς ελάλησαν περι αυτής οι προφήται.

Τωβ. 14,5 Αλλά και páλιν ο Θεός θα τους ελεήσει, θα τους επαναφέρει εις την χώραν της Ιουδαίας και θα ανοικοδομήσουν αυτοί τον ναόν. Δεν θα είναι όμως αυτός τόσον λαμπρός, όπως ήτο ο προηγούμενος. Αυτά όλα θα πραγματοποιηθούν, έως ότου συμπληρωθούν οι ορισμένοι χρόνοι. Μετά ταύτα θα επανέλθουν από τας αιχμαλωσίας των και κατά τρόπον λαμπρόν θα ανοικοδομήσουν páλιν τον ναόν του Θεού εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, ώστε να μένη εις όλας τας γενεάς του αιώνος.

Εστιν ακριβώς, όπως ελάλησαν δι' αυτήν οι προφήται.

Τωβ. 14,6 και πάντα τα έθνη επιστρέψουσιν αληθινώς φοβείσθαι Κύριον τον Θεόν και κατορύξουσι τα είδωλα αυτών, και ευλογήσουσι πάντα τα έθνη Κύριον.

Τωβ. 14,6 Θα έλθη καιρός, κατά τον οποίον όλα τα ειδωλολατρικά έθνη θα επανέλθουν προς τον Θεόν, δια να λατρεύουν αυτόν κατ' αλήθειαν και θα θάψουν τα είδωλά των εις την γην. Ολα τα έθνη θα δοξολογήσουν τον Κυριον.

Τωβ. 14,7 και ο λαός αυτού εξομολογήσεται τώ Θεώ, και υψώσει Κύριος τον λαόν αυτού, και χαρήσονται πάντες οι αγαπώντες Κύριον τον Θεόν εν αληθεία και δικαιοσύνη, ποιούντες έλεος τοίς αδελφοίς ημών.

Τωβ. 14,7 Τοτε ο λαός Του θα δοξολογή και θα ευχαριστή τον αληθινόν Θεόν και ο Κυριος θα αναδείξη τον λαόν αυτόν. Θα χαρούν όλοι όσοι αγαπούν Κυριον τον Θεόν με ειλικρίνειαν και δικαιοσύνην, αυτοί οι οποίοι κάμνουν ελεημοσύνας στους αδελφούς μας.

Τωβ. 14,8 και νύν, τέκνον, ἀπελθε ἀπό Νινευή, ὅτι πάντως ἔσται ἡ ἐλάλησεν ὁ προφήτης Ἰωνάς.

Τωβ. 14,8 Καὶ τώρα, παιδί μου, φύγε ἀπὸ τὴν Νινευή, διότι πάντως θα πραγματοποιηθοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προείπεν ὁ προφήτης Ἰωνάς.

Τωβ. 14,9 σὺ δε τήρησον τὸν νόμον καὶ τὰ προστάγματα καὶ γενοῦ φιλελεήμων καὶ δίκαιος, ἵνα σοὶ καλῶς ἦ. καὶ θάψον με καλῶς καὶ τὴν μητέρα σου μετ' ἐμοῦ, καὶ μηκέτι αὐλισθήτε εἰς Νινευή.

Τωβ. 14,9 Σὺ ὅμως νὰ τηρῆς τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶσαι ἐλεήμων καὶ δίκαιος, διὰ νὰ εὐτυχήσῃς. Μετὰ τὴν πρόπευσαν τιμὴν θάψε ἐμὲ καὶ μαζὴ με ἐμὲ τὴν μητέρα σου. Μὴ μείνετε πλέον εἰς τὴν Νινευή.

Τωβ. 14,10 τέκνον, ἰδέ τι ἐποίησεν Ἀμάν Ἀχιάχαρῳ τῷ θρέψαντι αὐτόν, ὡς ἐκ τοῦ φωτός ἤγαγεν αὐτόν εἰς τὸ σκότος, καὶ ὅσα ἀναπέδωκεν αὐτῷ καὶ Ἀχιάχαρος μὲν ἐσώθη, ἐκεῖνῳ δε τὸ ἀναπόδομα ἐπεδόθη, καὶ αὐτὸς κατέβη εἰς τὸ σκότος.

Μανασσῆς ἐποίησεν ἐλεημοσύνην καὶ ἐσώθη ἐκ παγίδος θανάτου, ἧς ἐπέβη αὐτῷ, Ἀμάν δε ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα καὶ ἀπώλετο.

Τωβ. 14,10 Τέκνον μου, ἰδέ τί ἐκάμεν ὁ Ἀμάν στὸν Ἀχιάχαρον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀναθρέψει καὶ πῶς ὁ εὐεργετηθεὶς αὐτὸς Ἀμάν τὸν ὠδήγησεν ἀπὸ τὸ φῶς στὸ σκότος. Καὶ πόσα κακὰ ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας ἀναπέδωκεν εἰς αὐτόν. Καὶ ὁ Ἀχιάχαρος μὲν διεσώθη, εἰς ἐκεῖνον δε ἐδόθη ἡ δικαία ἀναπόδοσις καὶ κατέβη στὸ σκότος τοῦ ἄδου. Ὁ Μανασσῆς ἐποίησεν ἐλεημοσύνας καὶ ἐσώθη ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ θανάτου, τὴν ὁποῖαν εἶχε στήσει εἰς αὐτόν ὁ Ἀμάν. Ὁ Ἀμάν δε ἐνέπεσεν εἰς αὐτὴν τὴν παγίδα καὶ ἐχάθη.

Τωβ. 14,11 καὶ νύν, παιδιά, ἰδετε τὴν ἐλεημοσύνην ποιεῖ, καὶ τὴν δικαιοσύνην ῥύεται. καὶ τὰ ἅπαντα αὐτοῦ λέγοντος, ἐξέλιπεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης ἣν δε ἐτῶν ἑκατὸν πενήκονταοκτώ, καὶ ἔθαψαν αὐτόν ἐν δόξῳ.

Τωβ. 14,11 Καὶ τώρα, παιδιά μου, ἰδετε τὴν κατορθῶναι τὴν ἐλεημοσύνην καὶ ἀπὸ ποῖα κακὰ μᾶς ἀπαλλάσσει ἡ δικαιοσύνη". Ἐνῶ δε ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Τωβίτ, ἐσβῆσεν ἡ ἡμέρα ἡ ζωὴ τοῦ ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ. Ἦτο δε τότε ἑκατὸν πενήκοντα οκτὼ ἐτῶν. Τὸν ἔθαψαν μετὰ μεγάλης τιμῆς.

Τωβ. 14,12 καὶ ὅτε ἀπέθανεν Ἄννα, ἔθαψεν αὐτὴν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπῆλθε δε Τωβίας μετὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς Ἐκβάτανα πρὸς ἀγουήλ τὸν πενθερόν αὐτοῦ,

Τωβ. 14,12 Ὄταν δε ἀπέθανε καὶ ἡ Ἄννα, τὴν ἔθαψεν ὁ Τωβίας κοντὰ στὸν πατέρα του. Ὁ Τωβίας ἐφυγε μαζὴ μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του εἰς τὰ Ἐκβάτανα πρὸς τὸν πενθερόν του τὸν Ραγουήλ.

Τωβ. 14,13 καὶ ἐγήρασεν ἐντίμως καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐν δόξῳ καὶ ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ Τωβίτ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Τωβ. 14,13 Ἐφθάσε καὶ αὐτὸς εἰς βαθύ καὶ ἐντίμον γῆρας, ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς του μετὰ μεγάλης τιμῆς καὶ ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν αὐτῶν, ὅπως καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Τωβίτ τοῦ πατρὸς του.

Τωβ. 14,14 καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ἑκατὸν εικοσιεπτὰ ἐν Ἐκβάτανοις τῆς Μηδίας.

Τωβ. 14,14 Ὁ Τωβίας ἀπέθανεν εἰς τὰ Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν.

Τωβ. 14,15 καὶ ἤκουσε πρὶν ἢ ἀποθανεῖν αὐτόν τὴν ἀπώλειαν Νινευῆ, ἣν ἠχμαλώτισε Ναβουχοδονόσορ καὶ Ἀσύηρος, καὶ ἐχάρη πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν ἐπὶ Νινευῆ.

Τωβ. 14,15 Πρὶν δε ἀποθάνῃ, ἔμαθε τὴν καταστροφὴν τῆς Νινευῆ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν κατοίκων τῆς ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορα καὶ τὸν Ἀσύηρον. Ἐχάρη δε, πρὶν ἀποθάνῃ διὰ τὴν δικαίαν αὐτὴν τιμωρίαν τῆς Νινευῆ.

Ι Ο Υ Δ Ι Θ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιουδ. 1,1 Ἐτους δωδεκάτου τῆς βασιλείας Ναβουχοδονόσορ, ὃς ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων ἐν Νινευῆ τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ, ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀρφαξάδ, ὃς ἐβασίλευσεν Μήδων ἐν Ἐκβάτανοις,

Ιουδ. 1,1 Κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων μετὰ τὴν πρώτην τὴν μεγάλην πόλιν Νινευῆ, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀρφαξάδ ὁ ὁποῖος ἦτο βασιλεὺς τῶν Μήδων μετὰ τὴν πρώτην τὰ Ἐκβάτανα,

Ιουδ. 1,2 καὶ ἠκοδόμησεν ἐπὶ Ἐκβάτανων κύκλῳ τείχη ἐκ λίθων λελαξευμένων εἰς πλάτος πήχων τριῶν καὶ εἰς μήκος πήχων ἑξ καὶ ἐποίησε τὸ ὕψος τοῦ τείχους πήχων ἑβδομήκοντα καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ πήχων πενήκοντα

Ιουδ. 1,2 ὁ Ἀρφαξάδ ἠκοδόμησε γύρω ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα τείχη ἀπὸ λίθους πελεκητοὺς, καθένας ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχε πλάτος μὲν τρεῖς ἐβραϊκοὺς πήχεις, μήκος δε ἑξ ἐβραϊκοὺς πήχεις. Τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν τειχῶν ἦτο ἑβδομήκοντα ἐβραϊκοὶ πήχεις, τὸ δε πλάτος πενήκοντα πήχεις.

Ιουδ. 1,3 καὶ τοὺς πύργους αὐτοῦ ἔστησεν ἐπὶ ταῖς πύλαις αὐτῆς πήχων ἑκατὸν καὶ τὸ πλάτος αὐτῆς ἐθεμελίωσεν εἰς πήχεις ἑξήκοντα

Ιουδ. 1,3 Ἀνοικοδόμησε δε πύργους ἐπάνω ἀπὸ τὰς πύλας τοῦ τείχους, τῶν ὁποῖων τὸ μὲν πλάτος ἦτο ἑκατὸν πήχεις, τὰ δε θεμέλιο αὐτῶν ἑξήκοντα πήχεις.

Ιουδ. 1,4 καὶ ἐποίησε τὰς πύλας αὐτῆς πύλας διεγειρομένας εἰς ὕψος πήχων ἑβδομήκοντα καὶ τὸ πλάτος αὐτῶν πήχεις τεσσαράκοντα εἰς ἐξόδους δυνάμεων δυνατῶν αὐτοῦ καὶ διατάξεις τῶν πεζῶν αὐτοῦ.

Ιουδ. 1,4 Ἐδωκεν εἰς αὐτὰς τὰς πύλας ὕψος ἑβδομήκοντα πήχεις καὶ πλάτος τεσσαράκοντα πήχεις, ὥστε νὰ ἐξέρχωνται εὐκόλῃ ἀπὸ αὐτῶν αἱ στρατιωτικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις καὶ τὰ πλήθη τῶν πεζῶν.

Ιουδ. 1,5 καὶ ἐποίησε πόλεμον ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ πρὸς βασιλέα Ἀρφαξάδ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ μεγάλῳ, τοῦτο ἐστὶν ἐν τοῖς ὀρίοις ἀγαυῶν.

Ιουδ. 1,5 Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐκήρυξε πόλεμον ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρφαξάδ καὶ ἐξήλθε μετὰ τὸν στρατὸν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀναπεπταμένην πεδιάδα, ἡ ὁποῖα εὐρίσκεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ραγαύ.

Ιουδ. 1,6 καὶ συνήντησαν πρὸς αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν ὀρεινὴν καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Τίγριν καὶ τὸν Ὑδάσπην καὶ πεδία Ἀριώχ βασιλέως Ἐλυμαίων καὶ συνήλθον ἔθνη πολλὰ σφόδρα εἰς παράταξιν υἱῶν Χελεοῦδ.

Ιουδ. 1,6 Ἐτάχθησαν δε μετὰ τὸ μέρος τοῦ ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ κατοικοῦσαν τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν, ὅλοι οἱ κάτοικοι περὶ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην καὶ Τίγριν καὶ Ὑδάσπην, ὅπως ἐπίσης οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ἀριώχ, βασιλέως τῶν Ἐλυμαίων. Καὶ πάρα πολλὰ ἄλλα ἔθνη ἦλθον νὰ πολεμήσουν τοὺς υἱοὺς τῶν Χαλδαίων.

Ιουδ. 1,7 καὶ ἀπέστειλε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Περσίδα καὶ ἐπὶ πάντας

τους κατοικούντας προς δυσμαίς, τους κατοικούντας Κιλικίαν και Δαμασκόν, τον Λίβανον και Αντιλίβανον, και πάντας τους κατοικούντας κατά πρόσωπον παραλίας

Ιουδ. 1,7 Ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς των Ασσυρίων απέστειλε τους ανθρώπους του προς όλους, όσοι κατοικούσαν την Περσίαν, και εις όλους τους κατοικούντας προς δυσμάς, δηλαδή τους κατοικούντας την Κιλικίαν, την Δαμασκόν, τον Λίβανον, τον Αντιλίβανον και προς όλους τους κατοικούντας εις τα παράλια μέρη της Μεσογείου Θαλάσσης·

Ιουδ. 1,8 και τους εν τοίς έθνεσι τού Καρμήλου και Γαλαάδ και την άνω Γαλιλαίαν και το μέγα πεδίων Εσδρηλών

Ιουδ. 1,8 όπως επίσης και εις εκείνους, οι οποίοι κατοικούσαν μεταξύ των λαών του Καρμήλου και του Γαλαάδ, την Άνω Γαλιλαίαν και την μεγάλην πεδιάδα Εσδρηλών.

Ιουδ. 1,9 και πάντας τους εν Σαμαρεία και ταις πόλεσιν αυτής και πέραν τού Ιορδάνου έως Ιερουσαλήμ και Βετάνη και Χελλούς και Κάδης και τού ποταμού Αιγύπτου και Ταφνάς και αμεσσή και πάσαν γήν Γεσέμ

Ιουδ. 1,9 Απέστειλεν ακόμη αγγελιαφόρους προς όλους τους κατοικούντας της Σαμάρειαν και εις τας πόλεις αυτής, εις την χώραν η οποία ευρίσκειτο πέραν του Ιορδάνου, μέχρι της Ιερουσαλήμ, εις τας πόλεις Βετάνην, Χελλούς, Καδης, μέχρι του ποταμού της Αιγύπτου, εις την Ταφνάς και Ραμεσσή και εις όλην την χώραν της Γεσέμ·

Ιουδ. 1,10 έως τού ελθείν επάνω Τάνεως και Μέμφεως και πάντας τους κατοικούντας την Αίγυπτον έως τού ελθείν επί τα όρια της Αιθιοπίας.

Ιουδ. 1,10 μέχρι της επάνω Τανεως και Μέμφεως, γενικώς προς όλους τους κατοίκους της Αιγύπτου μέχρι των ορίων της Αιθιοπίας. Όλους αυτούς εζήτη εις ενίσχυσιν εναντίον του Αρφαξάδ.

Ιουδ. 1,11 και εφάυλισαν πάντες οι κατοικούντες πάσαν την γήν το ρήμα Ναβουχοδονόσορ τού βασιλέως Ασσυρίων και ου συνήλθον αυτώ εις τον πόλεμον, ότι ουκ εφοβήθησαν αυτόν, αλλ ήν εναντίον αυτών ως ανήρ εις, και ανέστρεψαν τους αγγέλους αυτού κενούς εν ατιμία προσώπου αυτών.

Ιουδ. 1,11 Όλοι όμως οι κάτοικοι των χωρών αυτών κατεφρόνησαν την πρότασιν του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως των Ασσυρίων, και δεν προσήλθον να τον βοηθήσουν στον πόλεμον, διότι δεν τον εφοβήθησαν. Εξ αντιθέτου τον έβλεπαν ενώπιόν των ως αν ήν ένα κοινόν και άσημον άνδρα. Απέστειλαν δε προς αυτόν τους πρσβευτάς του με αδειανά τα χέρια και κατεξευτελισμένους.

Ιουδ. 1,12 και εθυμώθη Ναβουχοδονόσορ επί πάσαν την γήν ταύτην σφόδρα και ώμοσε κατά τού θρόνου και της βασιλείας αυτού, ει μην εκδικήσειν πάντα τα όρια της Κιλικίας και Δαμασκηνης και Συρίας, ανελεύειν τή ρομφαία αυτού και πάντας τους κατοικούντας εν γη Μωάβ και τους υιούς Αμμών και πάσαν την Ιουδαίαν και πάντας τους εν Αιγύπτω έως τού ελθείν επί τα όρια των δύο θαλασσών.

Ιουδ. 1,12 Ο Ναβουχοδονόσορ κατελήφθη από μεγάλην οργήν εναντίον όλων αυτών των περιοχών και ωρκίσθη στον βασιλικόν του θρόνον και εις την βασιλικήν του δύναμιν, ότι θα εκδικηθή όλες τας περιοχάς της Κιλικίας, της Δαμασκου και της Συρίας και εν στόματι μαχαίρας θα εξοντώση όλους τους κατοίκους της χώρας Μωάβ και τους Αμμωνίτας και όλην την χώραν της Ιουδαίας και όλους τους κατοίκους της Αιγύπτου, τους ευρισκομένους μεταξύ των δύο θαλασσών, της Ερυθράς και της Μεσογείου.

Ιουδ. 1,13 και παρετάξατο εν τή δυνάμει αυτού προς Αρφαξάδ βασιλέα εν τώ έτει τώ επτακαιδεκάτω και εκραταιώθη εν τώ πολέμω αυτού και ανέστρεψε πάσαν την δύναμιν Αρφαξάδ και πάσαν την ίππον αυτού και πάντα τα άρματα αυτού

Ιουδ. 1,13 Αντιπαρατάχθη, λοιπόν, με όλην του την δύναμιν εις πόλεμον εναντίον του βασιλέως Αρφαξάδ κατά το δέκατον έβδομον έτος της βασιλείας του, κατενίκησε κατά την μάχην αυτόν και κατέστρεψεν όλην την δύναμιν του Αρφαξάδ, όλον το ιππικόν του και όλα τα πολεμικά του άρματα.

Ιουδ. 1,14 και εκυρίευσε των πόλεων αυτού και αφίκετο έως Εκβατάνων και εκράτησε των πύργων και επρονόμυσε τας πλατείας αυτής και τον κόσμον αυτής έθηκεν εις όνειδος αυτής.

Ιουδ. 1,14 Εκυρίευσεν εν συνεχεία όλες τας πόλστου, έφθασεν έως εις τα Εκβάτανα, την πρωτεύουσαν, εκυρίευσε τους πύργους των τειχών, εληλάτησε τας πλατείας και τας οδούς της πόλεως και κατεξευτέλισεν όλην την λαμπρότητα και την δόξαν της πόλεως.

Ιουδ. 1,15 και έλαβε τον Αρφαξάδ εν τοίς όρεσι αγαύ και κατηκόντισεν αυτόν εν ταις ζιβύναις αυτού και εξωλόθρευσεν αυτόν έως της ημέρας εκείνης.

Ιουδ. 1,15 Συνέλαβε δε τον Αρφαξάδ αιχμάλωτον εις τα όρη Ραγαύ, τον διεπέρασε κατά την ημέραν εκείνην με τας μακράς λόγχας και τον εφόνευσεν.

Ιουδ. 1,16 και ανέστρεψε μετ αυτών αυτός και πάς ο σύμμικτος αυτού, πλήθος ανδρών πολεμιστών πολύ σφόδρα· και ήν εκεί ραθυμών και ευωχούμενος αυτός και η δύναμις αυτού εφ ημέρας εκατόν είκοσι.

Ιουδ. 1,16 Ο Ναεουχοδονόσορ επέστρεψε κατόπιν εις την πρωτεύουσάν του με όλους εκείνους, οι οποίοι είχαν ενωθή μαζί του, με μεγάλο πλήθος πολεμιστών. Εμεινε δε εις την Νινευή επί εκατόν είκοσιν ημέρας μαζί με τον στρατόν του αναπαυόμενος και ευωχούμενος αυτός και η στρατιωτική του δύναμις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιουδ. 2,1 Καί εν τώ έτει τώ οκτωκαιδεκάτω, δευτέρα και εικαδι τού πρώτου μηνός, εγένετο λόγος εν οίκω Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Ασσυρίων εκδικήσαι πάσαν την γήν καθώς ελάλησε.

Ιουδ. 2,1 Κατά το δέκατον ογδοον έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορος και την εικοστήν δευτέραν του πρώτου μηνός, έγινε λόγος εις τα ανάκτορα του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως των Ασσυρίων, να εκδικηθή, όπως είχεν είπει, όλες τας χώρας, αι οποίαι τον κατεφρόνησαν.

Ιουδ. 2,2 και συνεκάλεσε πάντας τους θεράποντας αυτού και πάντας τους μεγιστάνας αυτού και έθετο μετ αυτών το μυστήριον της βουλής αυτού και συνετέλεσε πάσαν την κακίαν της γής εκ τού στόματος αυτού.

Ιουδ. 2,2 Ο βασιλεύς συνεκάλεσε τότε όλους τους περι αυτόν αυλικούς και όλους τους αξιωματούχους του και ανεκοίνωσεν εις αυτούς την μυστικήν και σταθεράν απόφασίν του, ότι δηλαδή ρητώς και αμετακλήτως θα εξολοθρευση όλες τας χώρας εκείνας.

Ιουδ. 2,3 και αυτοί έκριναν ολοθρεύσαι πάσαν σάρκα, οι ουκ ηκολούθησαν τώ λόγω τού στόματος αυτού.

Ιουδ. 2,3 Εκείνοι όμως έκριναν και επρότειναν να εξολοθρευση μόνον αυτούς, οι οποίοι δεν συνεμορφώθησαν και δεν υπήκουσαν προς τας προτάσεις και τας εντολάς τους.

Ιουδ. 2,4 και εγένετο ως συνετέλεσε την βουλήν αυτού, εκάλεσε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Ασσυρίων τον Ολοφέρνην αρχιστράτηγον της δυνάμεως αυτού, δεύτερον όντα μετ αυτόν, και είπε προς αυτόν

Ιουδ. 2,4 Όταν ετελείωσεν η διάσκεψίς του, εκάλεσεν ο Ναδουχοδονόσορ, ο βασιλεύς των Ασσυρίων, τον Ολοφέρνην αρχιστράτηγον του στρατού του, ο οποίος ήτο ο δεύτερος έπειτα από τον βασιλέα, και του είπεν·

Ιουδ. 2,5 τάδε λέγει ο βασιλεύς ο μέγας, ο κύριος πάσης της γής· ιδού σύ εξελεύθη εκ τού προσώπου μου και λήψη μετά σεαυτού άνδρας πεποιθότας εν ισχύϊ αυτών, πεζών εις χιλιάδας εκατόν είκοσι και πλήθος ίππων σύν αναβάταις μυριάδων δεκαδύο,

Ιουδ. 2,5 "αυτά διατάσσει ο μέγας βασιλεύς, ο κύριος όλης της οικουμένης· Θα εξέλθης από εδώ και θα εκστρατεύσης. Θα πάρης μαζί σου άνδρας, οι οποίοι έχουν πεποιθήσιν εις την δύναμίν των, εκατόν είκοσι χιλιάδας πεζούς, ίππους δε και ιππείς δώδεκα χιλιάδας.

Ιουδ. 2,6 και εξελεύθη εις συνάντησιν πάση τή γη επί δυσμάς, ότι ηπειθήσαν τώ ρήματι τού στόματός μου.

Ιουδ. 2,6 Θα εκστρατεύσης προς δυσμάς εναντίον όλων των χωρών εκείνων, διότι παρήκουσαν την εντολήν μου.

Ιουδ. 2,7 και απαγγελεύεις αυτοίς ετοιμάζειν γήν και ύδωρ, ότι εξελεύσομαι εν θυμώ μου επ αυτούς και καλύψω πάν το πρόσωπον της γής εν τοίς ποσί της δυνάμεώς μου και δώσω αυτούς εις διαρπαγήν αυτοίς·

Ιουδ. 2,7 Θα παραγγείλεις εις αυτούς να σου δώσουν ως σημεία υποταγής των γην και ύδωρ. Ειδ' άλλως θα εκστρατεύσω εναντίον των με μέγαν θυμόν και θα σκεπάσω όλον τα πρόσωπον της χώρας των με τα πόδια του στρατού μου και θα τους παραδώσω εις λεηλασίαν.

Ιουδ. 2,8 και οι τραυματία αυτών πληρώσουσι τας φάραγγας και τους χειμάρους αυτών, και ποταμός επικλύζων τοίς νεκροίς αυτών πληρωθήσεται

Ιουδ. 2,8 Οι τραυματία των θα γεμίσουν τας φάραγγας και τους χειμάρους αυτών. Ο δε ποταμός θα πλημμυρίση από το αίμα και τα πτώματα των νεκρών.

Ιουδ. 2,9 και άξω την αιχμαλωσίαν αυτών επί τα άκρα πάσης της γής.

Ιουδ. 2,9 Θα πάρω αυτούς αιχμαλώτους και, θα τους διασπείρω εις τα άκρα όλης της οικουμένης.

Ιουδ. 2,10 σύ δε εξελθών προκαταλήψη μοι πάν όριον αυτών, και εκδώσουσί σοι εαυτούς, και διατηρήσεις εμοί αυτούς εις ημέραν ελεγμού αυτών·

Ιουδ. 2,10 Συ, λοιπόν, πήγαινε προ εμού και κυρίευσε όλην την χώραν των έως τα ακρότατα όρια. Θα παραδοθούν εις σε αυτοί και συ θα τους διατηρήσης δι' εμέ δια την ημέραν της μεγάλης τιμωρίας των.

Ιουδ. 2,11 επί δε τους απειθούντας ου φείσεται ο οφθαλμός σου τού δούναι αυτούς εις φόνον και αρπαγήν εν πάση τή γη σου.

Ιουδ. 2,11 Δεν θα λυπηθή δε ο οφθαλμός σου εκείνους, οι οποίοι θα απειθήσουν εις σε, αλλά θα τους εξολοθρεύσης, όλην δε την χώραν των θα παραδώσης στους στρατιώτας προς λεηλασίαν.

Ιουδ. 2,12 ότι ζών εγώ και το κράτος της βασιλείας μου, λελάληκα και ποιήσω ταύτα εν χειρί μου.

Ιουδ. 2,12 Ορκίζομαι εις την ζωήν μου και εις την δύναμιν της βασιλείας μου, πως όσα έχω αποφασίσει και διακηρύξει, θα πραγματοποιήσω αυτά με τα ίδια μου τα χέρια.

Ιουδ. 2,13 και σύ δε ου παραβήση έν τι των ρημάτων τού κυρίου σου, αλλ επιτελών επιτελέσεις καθότι προστέταχά σοι, και ου μακρυνείς τού ποιήσαι αυτά.

Ιουδ. 2,13 Συ δε δεν θα παραβής τίποτε από τας εντολάς το κυρίου σου, αλλ' οπωσδήποτε θα εκτελέσης όλα αυτά, τα οποία σε διέταξα, και δεν θα βραδύνης να τα εκτέλεσης".

Ιουδ. 2,14 και εξήλθεν Ολοφέρνης από προσώπου τού κυρίου αυτού και εκάλεσε πάντας τους δυνάστας και τους στρατηγούς και επιστάτας της δυνάμεως Ασσούρ

Ιουδ. 2,14 Ο Ολοφέρνης εβγήκεν από τα ανάκτορα του κυρίου του, εκάλεσεν όλους τους αρχηγούς και στρατηγούς, τους διοικητάς των δυνάμεων των Ασσυρίων.

Ιουδ. 2,15 και ηρίθμισεν εκλεκτούς άνδρας εις παράταξιν, καθότι εκέλευσεν αυτώ ο κύριος αυτού εις μυριάδας δεκαδύο και ιππείς τοξότας μυρίουσ δισχιλίους,

Ιουδ. 2,15 Εξέλεξε και συνεκέντρωσεν άνδρας εκλεκτούς δια τον πόλεμον, διότι ο κύριός του τον είχε διατάξει να πάρη μαζί του εκατόν είκοσι χιλιάδας εκλεκτούς πεζούς και δώδεκα χιλιάδας ιππείς τοξότας.

Ιουδ. 2,16 και διέταξεν αυτούς ον τρόπον πολέμου πλήθος συντάσσεται.

Ιουδ. 2,16 Ετακτοποίησεν αυτούς, όπως ακριβώς συντάσσεται ένας στρατός προς πόλεμον.

Ιουδ. 2,17 και έλαβε καμήλους και όνους και ημιόνους εις την απαρτίαν αυτών, πλήθος πολύ σφόδρα, και πρόβατα και βόας και αίγας εις την παρασκευήν αυτών, ών ουκ ήν αριθμός,

Ιουδ. 2,17 Επήρε δε μαζί του δια τας αποσκευάς των μέγα πλήθος καμήλους και όνους και ημιόνους, όπως επίσης και πρόβατα, βόδια και αίγας δια την διατροφήν των. Και αυτών ο αριθμός ήτο μέγας.

Ιουδ. 2,18 και επισιτισμόν παντί ανδρί εις πλήθος και χρυσίον και αργύριον εξ οίκου βασιλέως πολύ σφόδρα.

Ιουδ. 2,18 Επήρε ακόμη πολλά τρόφιμα δι' όλους τους άνδρας, όπως επίσης και πάρα πολύ χρυσίον και αργύριον από το βασιλικόν θησαυροφυλάκιον.

Ιουδ. 2,19 και εξήλθεν αυτός και πάσα η δύναμις αυτού εις πορείαν τού προελθειν βασιλέως Ναβουχοδονόσορ και καλύψαι πάν το πρόσωπον της γής προς δυσμαίς εν άρμασι και ιππεύσι και πεζοίς επιλέκτοις αυτών.

Ιουδ. 2,19 Ετσι παρεσκευασμένος εξήλθεν αυτός και όλος ο στρατός του προ του βασιλέως Ναδουχοδονόσορος, δια να πλημμυρίση όλην την προς δυσμάς χώραν με πολεμικά άρματα και με εκλεκτόν ιππικόν και πεζικόν στρατόν.

Ιουδ. 2,20 και πολύς ο επίμικτος ως ακρίς συνεξήλθον αυτοίς και ως η άμμος της γής· ου γάρ ήν αριθμός από πλήθους αυτών.

Ιουδ. 2,20 Ενα δε μεγάλο πλήθος από ανάμικτον λαόν, εξήλθον μαζί με αυτούς, πολυάριθμοι όπως αι ακρίδες και όπως η άμμος της θαλάσσης. Πράγματι δεν ήτο δυνατόν να αριθμηθή το πλήθος αυτών.

Ιουδ. 2,21 και απήλθον εκ Νινευή οδόν τριών ημερών επί πρόσωπον τού πεδίου Βεκτιλέθ και εστρατοπέδευσαν από Βεκτιλέθ πλησίον τού όρους τού επ αριστερά της άνω Κιλικίας.

Ιουδ. 2,21 Ο Ολοφέρνης και ο στρατός του ανεχώρησαν από την Νινευή, εβάδισαν οδόν τριών ημερών εις την πεδιάδα Βεκτιλέθ, και εστρατοπέδευσαν εις την πεδιάδα αυτήν πλησίον του όρους, το οποίον ευρίσκεται βορείως της άνω Κιλικίας.

Ιουδ. 2,22 και έλαβε πάσαν την δύναμιν αυτού, τους πεζούς και τους ιππείς και τα άρματα αυτού, και απήλθεν εκείθεν εις την ορεινήν.

Ιουδ. 2,22 Κατόπι ο Ολοφέρνης επήρε όλην την στρατιωτικήν του δύναμιν, τους πεζούς και τους ιππείς και τα πολεμικά του άρματα, και ανεχώρησεν από εκεί κατευθυνόμενος εις την ορεινήν περιοχήν της χώρας.

Ιουδ. 2,23 και διέκοψε το Φούδ και Λούδ και επρονόμευσαν πάντας υιούς ασσίς και υιούς Ισμαήλ τους κατά πρόσωπον της ερήμου προς νότον της Χελεών.

Ιουδ. 2,23 Ερήμωσε τας χώρας Φουδ και Λούδ, εληλάτησεν όλους τους ανθρώπους της φυλής Ρασσίς και τους Ισμαηλίτας, οι οποίοι κατοικούσαν μέχρι των ορίων της ερήμου προς νότον της χώρας Χελεών.

Ιουδ. 2,24 και παρήλθε τον Ευφράτην και διήλθε την Μεσοποταμίαν και διέσκαψε πάσας τας πόλεις τας υψηλάς τας επί τού χειμάρου Αβρωνά έως τού ελθείν επί θάλασσαν.

Ιουδ. 2,24 Μετά δε την λεηλασίαν επέρασε τον Ευφράτην ποταμόν, διήλθε την Μεσοποταμίαν και κατέσκαψε όλας τας οχυράς πόλστον ποταμού Αβρωνά μέχρι και της Μεσογειού Θαλάσσης.

Ιουδ. 2,25 και κατελάβετο τα όρια της Κιλικίας και κατέκοψε πάντας τους αντιστάντας αυτό και ήλθεν έως ορίων Ιάφεθ τα προς νότον κατά πρόσωπον της Αραβίας.

Ιουδ. 2,25 Κατέλαβεν ολόκληρον την Κιλικίαν και κατέκοψεν όλους εκείνους, οι οποίοι του έφεραν αντίστασιν. Εφθασεν έως εις τα όρια των υιών Ιάφεθ, που ευρίσκοντο νοτίως και εμπρός εις την Αραβίαν.

Ιουδ. 2,26 και εκύκλωσε πάντας τους υιούς Μαδιάμ και ενέπηρσε τα σκηνώματα αυτών και επρονόμευσε τας μάνδρας αυτών.

Ιουδ. 2,26 Περιεκύκλωσεν όλους τους Μαδιανίτας, έκαυσε τας κατασκηνώσεις των και εληλάτησε τπυς καταυλισμούς των.

Ιουδ. 2,27 και κατέβη εις πεδίον Δαμασκού εν ημέραις θερισμού πυρών και ενέπηρσε πάντας τους αγρούς αυτών και τα ποιμνια και τα βουκόλια έδωκεν εις αφανισμόν και τας πόλεις αυτών εσκύλευσε και τα παιδιά αυτών εξελίκμησε και επάταξε πάντας τους νεανίσκους αυτών εν στόματι ρομφαίας.

Ιουδ. 2,27 Από εκεί κατέβηκεν εις την πεδιάδα της Δαμασκού, κατά την εποχήν του θερισμού των σιτηρών, έκαυσεν όλα τα σιτηρά των αγρών, εξωλόθρευσεν όλα τα κοπάδια των αιγοπροβάτων και των βοϊδιών, εληλάτησε τας πόλεις, διεσκόρπισε τα μικρά παιδιά και επέρασεν εν στόματι ρομφαίας όλους τους νέους της περιοχής.

Ιουδ. 2,28 και επέπεσεν ο φόβος και ο τρόμος αυτού επί τους κατοκούντας την παραλίαν, τους όντας εν Σιδώνι και Τύρω και τους κατοκούντας Σούρ και Οκινά, και πάντας τους κατοκούντας Ιεμναάν, και οι κατοκούντες εν Αζώτω και Ασκάλωνι εφοβήθησαν αυτόν σφόδρα.

Ιουδ. 2,28 Φοβος και τρόμος έπεσεν στους κατοκούντας τα παράλια της Μεσογειού, στους κατοίκους της Σιδώνος και της Τυρου, εις εκείνους οι οποίοι κατοκούσαν την Οκινά και εις όλους τους κατοίκους της Ιεμναάν και τους κατοκούντας την Αζωτον και Ασκάλωνα. Όλοι εκυριεύθησαν από πολύ μεγάλον φόβον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιουδ. 3,1 Καί απέστειλαν προς αυτόν αγγέλους λόγοις ειρηνικούς λέγοντες

Ιουδ. 3,1 Απέστειλαν αυτοί προς τον Ολοφέρνην αγγελιαφόρους με ειρηνικάς προτάσεις, οι οποίοι και του είπαν·

Ιουδ. 3,2 ιδού ημείς οι παίδες Ναβουχοδονόσορ βασιλέως μεγάλου παρακείμεθα ενώπιόν σου, χρήσαι ημίν καθώς αρεστόν εστι τώ προσώπω σου·

Ιουδ. 3,2 "ιδού, ημείς ευρισκόμεθα ενώπιόν σου, ωσάν δούλοι του μεγάλου βασιλέως του Ναβουχοδονόσορος. Ας φερθής απέναντί μας, όπως θέλεις. Μεταχειρίσου μας, όπως σου φαίνεται αρεστόν.

Ιουδ. 3,3 ιδού αι επαύλεις ημών και πάν πεδίον πυρών και τα ποιμνια και τα βουκόλια και πάσαι αι μάνδραι των σκηνών ημών παρακείνται πρό προσώπου σου, χρήσαι καθ'ον αν αρέσκη σοι.

Ιουδ. 3,3 Ιδού, οι καταυλισμοί μας, και όλαι αι πεδιάδες των σιτηρών μας, όπως επίσης τα κοπάδια των αιγοπροβάτων και των μεγάλων ζώων και όλαι αι μάνδραι των ποιμνίων μας και αι σκηνάι μας ευρίσκονται ενώπιόν σου. Χρησιμοποίησέ τα όπως σου αρέσει.

Ιουδ. 3,4 ιδού και αι πόλεις ημών και οι κατοκούντες εν αυταίς δούλοί σου εισιν· ελθών απάντησον αυταίς ως έστιν αγαθόν εν οφθαλμοίς σου.

Ιουδ. 3,4 Ακόμη και αι πόλεις μας και όλοι όσοι κατοκούν εις αυτάς είναι δούλοί σου. Ελα εις αυτάς και ας φερθής, όπως φαίνεται καλόν εις σε".

Ιουδ. 3,5 και παρεγένοντο οι άνδρες προς Ολοφέρνην και απήγγειλαν αυτό κατά τα ρήματα ταύτα.

Ιουδ. 3,5 Οι αγγελιαφόροι αυτοί ήλθον πράγματι και είπαν στον Ολοφέρνην τα λόγια αυτά.

Ιουδ. 3,6 και κατέβη επί την παραλίαν αυτός και η δύναμις αυτού και εφρούρησε τας πόλεις τας υψηλάς και έλαβεν εξ αυτών εις συμμαχίαν άνδρας επιλέκτους·

Ιουδ. 3,6 Εκείνος όμως κατέβηκε εις τας παραλίους χώρας με όλην του την δύναμιν, ετοποθέτησε φρουράς εις τας οχυράς πόλεις και επήρην από αυτούς εκλεκτούς άνδρας και τους ενέταξεν στον στρατόν του.

Ιουδ. 3,7 και εδέξαντο αυτόν αυτοί και πάσα η περίχωρος αυτών μετά στεφάνων και χορών και τυμπάνων.

Ιουδ. 3,7 Όλαι δε αι χώραι και τα περίχωρα αυτών υπεδέχθησαν τον Ολοφέρνην με στεφάνου χορούς και τύμπανα.

Ιουδ. 3,8 και κατέσκαψε πάντα τα όρια αυτών και τα άλση αυτών εξέκοψε, και ήν δεδομένον αυτό εξολοθρεύσαι πάντας τους θεούς της γής, όπως αυτό μόνω τώ Ναβουχοδονόσορ λατρεύσωσι πάντα τα έθνη, και πάσαι αι γλώσσαι και πάσαι αι φυλαί αυτών επικαλέσωνται αυτόν εις θεόν.

Ιουδ. 3,8 Εκείνος όμως, χωρίς να δώση καμμιαν σημασίαν εις την λαμπράν υποδοχήν, κατέσκαψεν όλην την περιοχήν και την ερήμωσε, κατέκοψε τα ιερά ειδωλολατρικά δάση των, διότι τέτοια εντολή του ειχε δοθή από τον βασιλέα να καταστρέψη όλα τα αγάλματα των θεών της χώρας εκείνης, δια να αναγκάση όλα τα έθνη, όλας τας γλώσσας και όλας τας φυλάς να λατρεύουν ως θεόν τον Ναδουχοδονόσορα.

Ιουδ. 3,9 και ήλθε κατά πρόσωπον Εσδρηλών πλησίον της Δωταίας, ή εστιν απέναντι τού πριόνος τού μεγάλου της Ιουδαίας,

Ιουδ. 3,9 Κατ' αυτόν τον τρόπον προχωρών εισήλθεν εις την πεδιάδα Εσδρηλών, πλησίον της Δωταίας, η οποία ευρίσκεται

απέναντι από την μεγάλην οροσειράν της Ιουδαίας, που ομοιάζει με πριόνι.

Ιουδ. 3,10 και κατεστρατοπέδευσε ανά μέσον Γαβαί και Σκυθών πόλεως, και ήν εκεί μήνα ημερών εις το συλλέξει πάσαν την απαρτίαν της δυνάμεως αυτού.

Ιουδ. 3,10 Εκεί εστρατοπέδευσε μεταξύ της Γαιβαί και της Σκυθοπόλεως, όπου και παρέμεινε επί ένα ολόκληρον μήνα, δια να συγκεντρώση εκεί ολόκληρον την στρατιωτικήν του δύναμιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιουδ. 4,1 Καί ήκουσαν οι υιοί Ισραήλ οι κατοικούντες εν τή Ιουδαία πάντα, όσα εποίησεν Ολοφέρνης τοίς έθνεσιν, ο αρχιστράτηγος Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Ασσυρίων, και ον τρόπον εσκύλευσε πάντα τα ιερά αυτών και έδωκεν αυτά εις αφανισμόν,

Ιουδ. 4,1 Οι Ισραηλίται, οι οποίοι κατοικούσαν εις την περιοχήν της Γαλιλαίας, επληροφορήθησαν όλα όσα ο Ολοφέρνης, ο αρχιστράτηγος του βασιλέως των Ασσυρίων Ναδουχοδονόσορος, έκαμεν εις όλους τους λαούς, πως δηλαδή εληλάτησεν όλους τους ιερούς ναούς των και παρέδωκεν αυτούς εις καταστροφήν.

Ιουδ. 4,2 και εφοβήθησαν σφόδρα σφόδρα από προσώπου αυτού και περί Ιερουσαλήμ και τού ναού Κυρίου Θεού αυτών εταράχθησαν.

Ιουδ. 4,2 Δια τούτο εφοβήθησαν πάρα πολύ τον Ολοφέρνην και εταράχθησαν, διότι η Ιερουσαλήμ και ο ναός Κυρίου του Θεού των διέτρεχαν κίνδυνον αφανισμού.

Ιουδ. 4,3 ότι προσφάτως ήσαν αναβηκότες εκ της αιχμαλωσίας, και νεωστί πάς ο λαός συνελέετο της Ιουδαίας, και τα σκεύη και το θυσιαστήριον και ο οίκος εκ της βεβηλώσεως ηγιασμένα ήν.

Ιουδ. 4,3 Η ταραχή των και ο πόνος των ήσαν τοσοούτω μάλλον δικαιολογημένα, καθ' όσον προσφάτως είχαν επιστρέψει εις την Ιουδαίαν από την αιχμαλωσίαν. Προ ολίγου όλος ο λαός της Ιουδαίας είχε συγκεντρωθή εκεί, τα δε ιερά σκεύη του ναού, το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και ο ναός είχαν εξαγνισθή και ήσαν ηγιασμένα.

Ιουδ. 4,4 και απέστειλαν εις πάν όριον Σαμαρείας και Κωνά και Βαιθωρών και Βελμαίν και Ιεριχώ και εις Χωβά και Αισωρά και τον αυλώνα Σαλήμ

Ιουδ. 4,4 Απέστειλαν, λοιπόν, στρατόν εις όλην την περιοχήν της Σαμαρείας, εις την Κωνά, την Βαιθωράν, την Βελμαίν, την Ιεριχώ, την Χωβά, την Αισωρά και εις την κοιλάδα της Σαλήμ,

Ιουδ. 4,5 και προκατελάβοντο πάσας τας κορυφάς των ορέων των υψηλών και ετειχίσαντο τας εν αυτοίς κώμας και παρέθεντο εις επισιτισμόν εις παρασκευήν πολέμου, ότι προσφάτως ήν τα πεδία αυτών τεθερισμένα.

Ιουδ. 4,5 και κατέλαβαν όλας τας κορυφάς των υψηλών ορέων, περιτείχισαν και ωχύρωσαν τας θέσεις, που υπήρχον εις αυτάς, και τας εφωδίασαν με τρόφιμα, ώστε να είναι παρεσκευασμένοι εις πόλεμον, διότι προ ολίγου είχαν θερίσει τους αγρούς των.

Ιουδ. 4,6 και έγραψεν Ιωακίμ ο ιερεύς ο μέγας, ός ήν εν ταις ημέραις εκείναις εν Ιερουσαλήμ, τοίς κατοικούσι Βαιτυλούα και Βαιτομεσθαίμ, ή εστιν απέναντι Εσδρηλών κατά πρόσωπον τού πεδίου τού πλησίον Δωθαΐμ,

Ιουδ. 4,6 Ο Ιωακίμ, ο οποίος κατά την εποχήν εκείνην ήτο αρχιερεύς εις την Ιερουσαλήμ, έγραψεν επιστολήν προς τους κατοίκους της Βαιτυλούα και προς την Βαιτομεσθαίμ, πόλιν, η οποία είναι απέναντι της Εσδρηλών κατά πρόσωπον της πεδιάδος Δωθαΐμ,

Ιουδ. 4,7 λέγων διακατασχείν τας αναβάσεις της ορεινής, ότι δι αυτών ήν η είσοδος εις την Ιουδαίαν, και ήν ευχερώς διακωλύσαι αυτούς προσβαίνοντας, στενής της προσβάσεως ούσης επ άνδρας τους πάντας δύο.

Ιουδ. 4,7 και έλεγεν ότι πρέπει να καταλάβετε τας διαβάσστου όρους, διότι από αυτάς μόνον είναι δυνατή η είσοδος των εχθρών εις την Ιουδαίαν. Εάν αυτάς καταλάβετε, είναι εύκολον να τους εμποδίσετε να περάσουν, διότι η διάβασις εκεί είναι στενή, που μόλις επιτρέπει εις δύο το πολύ άνδρας να περνούν συγχρόνως.

Ιουδ. 4,8 και εποίησαν οι υιοί Ισραήλ καθά συνέταξεν αυτοίς Ιωακίμ ο ιερεύς ο μέγας και η γερουσία παντός δήμου Ισραήλ, οί εκάθηντο εν Ιερουσαλήμ.

Ιουδ. 4,8 Οι Ισραηλίται υπήκουσαν και έπραξαν, όπως τους διέταξεν ο αρχιερεύς Ιωακίμ και η γερουσία όλων των Ισραηλιτών, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την Ιερουσαλήμ.

Ιουδ. 4,9 και ανεβόησαν πάς ανήρ Ισραήλ προς τον Θεόν εν εκτενία μεγάλη και εταπεινούσαν τας ψυχάς αυτών εν εκτενία μεγάλη.

Ιουδ. 4,9 Όλοι δε οι Ισραηλίται με μεγάλην πίστιν και κατάνυξιν ανεβόησαν προς τον Θεόν· εταπεινώσαν τας ψυχάς των ενώπιον του Θεού με τας κατανυκτικές των προσευχάς.

Ιουδ. 4,10 αυτοί και αι γυναίκες αυτών και τα νήπια αυτών και τα κτήνη αυτών και πάς πάροικος ή μισθωτός και αργυρώνητος αυτών επέθεντο σάκκους επί τας οσφύας αυτών.

Ιουδ. 4,10 Όλοι δε αυτοί και αι γυναίκες των και τα μικρά των παιδιά και τα ζώα των και κάθε ξένος, που ευρίσκετο πλησίον των η ημερομίσθιος εργάτης η δούλος που είχαν αγορασθή δια χρημάτων, όλοι εις ένδειξιν πένθους και ταπεινώσεως εφόρεσαν σάκκους εις την μέσην των.

Ιουδ. 4,11 και πάς ανήρ Ισραήλ και γυνή και τα παιδιά και οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ έπεσον κατά πρόσωπον τού ναού και εσποδώσαντο τας κεφαλάς αυτών και εξέτειναν τους σάκκους αυτών κατά πρόσωπον Κυρίου·

Ιουδ. 4,11 Όλοι οι Ισραηλίται, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, όσοι κατοικούσαν εις την Ιερουσαλήμ, έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης προ του ναού, έρριξαν στάκτην εις τας κεφαλάς των και με τα χέρια των άπλωναν τα άκρα από τους σάκκους, δια να ζητήσουν έλεος και προστασίαν από τον Κυριον.

Ιουδ. 4,12 και το θυσιαστήριον σάκκω περιέβαλον και εβόησαν προς τον Θεόν Ισραήλ ομοθυμαδόν εκτενώς τού μη δούναι εις διαρπαγήν τα νήπια αυτών και τας γυναίκας εις προνομίην και τας πόλεις της κληρονομίας αυτών εις αφανισμόν και τα άγια εις βεβήλωσιν και ονειδισμόν, επίχαρμα τοίς έθνεσι.

Ιουδ. 4,12 Και αυτό ακόμη το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων το περιέβαλαν με σάκκον και έκραζαν προς τον Θεόν του Ισραήλ με μίαν ψυχήν και με μεγάλην κατάνυξιν και τον παρακαλούσαν να μη επιτρέψη να παραδοθούν τα νήπια αυτών εις αρπαγήν, αι γυναίκες των εις λεηλασίαν και αι πόλεις, τας οποίας είχαν κληρονομήσει, εις καταστροφήν, ο ναός εις βεβήλωσιν και εις ονειδισμόν και να γίνουν έτσι αυτοί εμπαιγμός και περίγελως των εθνών.

Ιουδ. 4,13 και εισήκουσε Κύριος της φωνής αυτών και εισείδε την θλίψιν αυτών· και ήν ο λαός νηστεύων ημέρας πλείους εν

πάση τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Ἱερουσαλήμ κατὰ πρόσωπον τῶν ἁγίων Κυρίου παντοκράτορος.

Ἰουδ. 4,13 Ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν προσευχὴν τῶν καὶ εἶδε τὴν θλίψιν τῶν. Ὁλος ὁ λαὸς ἐνήστευεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καθ' ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐνώπιον τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ παντοκράτορος.

Ἰουδ. 4,14 καὶ Ἰωακὴμ ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας καὶ πάντες οἱ παρεστηκότες ἐνώπιον Κυρίου, ἱερεῖς καὶ οἱ λειτουργοῦντες Κυρίῳ, σάκκους περιεζωσμένοι τὰς οσφύας αὐτῶν προσέφερον τὴν ολοκαύτωσιν τοῦ ἐνδελεχισμοῦ καὶ τὰς εὐχὰς καὶ τὰ ἐκούσια δόματα τοῦ λαοῦ,

Ἰουδ. 4,14 Ὁ ἀρχιερεὺς Ἰωακὴμ καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἱερεῖς καὶ ἄλλοι λειτουργοὶ τοῦ Κυρίου, ζωσμένοι γύρω ἀπὸ τὰς οσφύας τῶν σάκκων, προσέφεραν τὰ καθημερινὰ ολοκαυτώματα, τὰ ταξίματα, τὰ ἀφιερώματα, καὶ τὰ ἐκούσια δῶρα τοῦ λαοῦ.

Ἰουδ. 4,15 καὶ ἦν σποδὸς ἐπὶ τὰς κιθάρας αὐτῶν. καὶ ἐβόων πρὸς Κύριον ἐκ πάσης δυνάμεως εἰς ἀγαθὸν ἐπισκέψασθαι πάντα οἶκον Ἰσραὴλ.

Ἰουδ. 4,15 Στάκτη δὲ πῆρχεν ἐπάνω εἰς τὰ καλύμματα τῶν κεφαλῶν τῶν. Καὶ ἐκράζον πρὸς τὸν Κύριον με ὅλην τὴν δύναμιν νὰ ἐπισκεφθῇ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὁ Θεὸς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ἰουδ. 5,1 Καὶ ἀνηγγέλη Ὀλοφέρνη ἀρχιστρατήγῳ δυνάμεως Ἀσσοῦ διότι οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ παρεσκευάσαντο εἰς πόλεμον καὶ τὰς διόδους τῆς ὀρεινῆς συνέκλεισαν καὶ ετείχισαν πάσαν κορυφὴν ὄρους ὑψηλοῦ καὶ ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα.

Ἰουδ. 5,1 Ἀνήγγειλαν στον Ὀλοφέρνην, τὸν ἀρχιστράτηγον τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀσσυρίων, ὅτι οἱ Ἰσραηλίται εἶχαν παρασκευασθῆ εἰς πόλεμον, εἶχαν ἀποκλείσει τὰς διαβάσεις τῶν ὀρέων καὶ οχυρώσει κάθε κορυφὴν ὑψηλοῦ ὄρους καὶ ὅτι ἀκόμη εἶχαν τοποθετήσῃ παγίδας εἰς τὰς πεδιάδας.

Ἰουδ. 5,2 καὶ ὠργίσθη θυμὸς σφόδρα καὶ ἐκάλεσε πάντας τοὺς ἀρχοντας Μωάβ καὶ τοὺς στρατηγοὺς Ἀμμῶν καὶ πάντας σατράπας τῆς παραλίας

Ἰουδ. 5,2 Ὁ Ὀλοφέρνης ὠργίσθη με μέγαν θυμὸν καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀρχηγούς τῶν Μωαβιτῶν, τοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἀμμωνιτῶν καὶ ὅλους τοὺς διοικητὰς τῶν παραλίων περιοχῶν,

Ἰουδ. 5,3 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἀναγγείλατε δὴ μοι, υἱοὶ Χαναάν, τίς ὁ λαὸς οὗτος ὁ καθήμενος ἐν τῇ ὀρεινῇ, καὶ τίνας ἀσ κατοικοῦσι πόλεις, καὶ τὸ πλῆθος τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ ἐν τίνι τὸ κράτος αὐτῶν, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν, καὶ τίς ἀνέστηκεν ἐπ' αὐτῶν βασιλεὺς ἡγούμενος στρατιᾶς αὐτῶν,

Ἰουδ. 5,3 καὶ τοὺς ἠρώτησε· "πληροφροῦσάτέ με, λοιπόν, σεις οἱ Χαναανῖται, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν, ποῖαί εἰναι αἱ πόλεις εἰς τὰς ὁποίας αὐτοὶ κατοικοῦν, ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς στρατιωτικῆς τῶν δυνάμεως καὶ πού στήριζεται ἡ δυνάμις τῶν καὶ ἰσχὺς τῶν; Ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῶν;

Ἰουδ. 5,4 καὶ διατὶ κατενωτίσαντο τοῦ μὴ ελθεῖν εἰς ἀπάντησίν μοι παρὰ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν δυσμαῖς;

Ἰουδ. 5,4 Καὶ διατὶ αὐτοὶ μονοὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς κατοικοῦντας τὰς δυτικὰς αὐτὰς χώρας, δὲν ὑπήκουσαν νὰ ἐξέλθουν εἰς ὑποδοχὴν μου;"

Ἰουδ. 5,5 καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Ἀχιώρ ὁ ἡγούμενος πάντων υἱῶν Ἀμμῶν· ἀκουσάτω δὴ ὁ κύριός μου λόγον ἐκ στόματος τοῦ δούλου σου, καὶ ἀναγγέλω σοὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ λαοῦ, ὃς κατοικεῖ τὴν ὀρεινὴν ταύτην, πλησίον σου οἰκοῦντος, καὶ οὐκ ἐξελεύσεται ψεῦδος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δούλου σου.

Ἰουδ. 5,5 Ὁ Ἀχιώρ, ὁ ἀρχιστράτηγος ὅλων τῶν Ἀμμωνιτῶν εἶπε πρὸς τὸν Ὀλοφέρνην· "ἀκουσε, κύριέ μου, λόγια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ στόμα ἐμοῦ τοῦ δούλου σου. Θὰ σοὺ εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν δια τὸν λαὸν αὐτὸν, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ τὴν ὀρεινὴν αὐτὴν περιοχὴν ἐδῶ κοντὰ σοῦ. Ψέμμα δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δούλου σου.

Ἰουδ. 5,6 ὁ λαὸς οὗτός εἰσιν ἀπόγονοι Χαλδαιῶν,

Ἰουδ. 5,6 Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι ἀπόγονοι τῶν Χσλδαίων.

Ἰουδ. 5,7 καὶ παρώκησαν τὸ πρότερον ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ὅτι οὐκ ἐβουλήθησαν ἀκολουθῆσαι τοῖς θεοῖς τῶν πατέρων αὐτῶν, οἱ ἐγένοντο ἐν γῇ Χαλδαιῶν·

Ἰουδ. 5,7 Προηγουμένως εἶχαν κατοικήσει εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἠθέλησαν νὰ λατρεύσουν τοὺς θεοὺς τῶν πατέρων τῶν, πού κατοικοῦσαν εἰς τὴν γῆν τῶν Χαλδαιῶν,

Ἰουδ. 5,8 καὶ ἐξέβησαν ἐξ ὁδοῦ τῶν γονέων αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, Θεῷ ᾧ ἐπέγνωσαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ προσώπου τῶν θεῶν αὐτῶν, καὶ ἔφυγον εἰς Μεσοποταμίαν καὶ παρώκησαν ἐκεῖ ἡμέρας πολλὰς.

Ἰουδ. 5,8 ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν καὶ τὴν ὁδὸν τῶν γονέων τῶν καὶ προσεκύνησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ, Θεὸν, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ εἶχαν γνωρίσει. Δια τούτο οἱ πατέρες τῶν τοὺς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν περιοχὴν, ὅπου ἐλατρεῦντο οἱ θεοὶ τῶν. Αὐτοὶ δὲ κατέφυγαν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Ἰουδ. 5,9 καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐξελεῖν ἐκ τῆς παροικίας αὐτῶν καὶ πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν, καὶ κατώκησαν ἐκεῖ καὶ ἐπληθύνθησαν χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ καὶ ἐν κτήνεσι πολλοῖς σφόδρα.

Ἰουδ. 5,9 Ὁ Θεὸς τῶν τοὺς διέταξε νὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν αὐτῶν, ὅπου κατοικοῦσαν, καὶ νὰ μεταβῶν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Ἦλθον λοιπόν καὶ κατώκησαν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, ἀπέκτησαν χρυσίον, ἀργύριον καὶ πάρα πολλὰ κτήνη.

Ἰουδ. 5,10 καὶ κατέβησαν εἰς Αἴγυπτον, ἐκάλυψε γάρ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς Χαναάν λιμός, καὶ παρώκησαν ἐκεῖ μέχρις οὗ διετράφησαν· καὶ ἐγένοντο ἐκεῖ εἰς πλῆθος πολὺ, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τοῦ γένους αὐτῶν.

Ἰουδ. 5,10 Κατόπιν κατέβησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι εἶχεν ἐνσκήψῃ πείνα εἰς τὴν χώραν τῆς Χαναάν. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐγκατεστάθησαν, παρέμεναν καὶ διετρέφοντο. Ἐκεῖ τὸ γένος τῶν ἐποπλασιασθήσῃ πολὺ εἰς πλῆθος ἀναρίθμητον.

Ἰουδ. 5,11 καὶ ἐπανετίθει αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου καὶ κατεσοφίσαντο αὐτοὺς ἐν πόνῳ καὶ ἐν πλίνθῳ, καὶ ἐταπεινώσαν αὐτούς καὶ ἔθεντο αὐτοὺς εἰς δούλους·

Ἰουδ. 5,11 Ἐναντίον αὐτῶν ἀντετάχθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος με δολίους τρόπους κατεπίεζεν αὐτούς, με καταθλιπτικὰς ἐργασίας εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πλίνθων κατέθλιβεν αὐτούς, θέλων νὰ τοὺς ἐξουθενώσῃ. Καὶ πράγματι τοὺς ἐξουθένωσε καὶ τοὺς ἔκαμε δούλους τοῦ.

Ἰουδ. 5,12 καὶ ἀνεβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῶν, καὶ ἐπάταξε πάσαν τὴν γῆν Αἰγύπτου πληγαῖς, ἐν αἷς οὐκ ἦν ἰασις· καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ προσώπου αὐτῶν.

Ιουδ. 5,12 Εκείνοι όμως παρεκάλεσαν με όλην των την δύναμιν τον Θεόν των, ο οποίος και εκτύπησεν όλην την χώραν της Αιγύπτου με πληγάς και συμφοράς, εις τας οποίας δεν υπήρχε καμμία θεραπεία. Οι Αιγύπτιοι τρομοκρατημένοι από τας συμφοράς αυτάς αναγκάσθησαν να τους εκδιώξουν από την χώραν των.

Ιουδ. 5,13 και κατεξήρανε ο Θεός την ερυθράν θάλασσαν εμπροσθεν αυτών

Ιουδ. 5,13 Ο Θεός εξήρανε την Ερυθράν Θαλασσαν εμπρός από αυτούς,

Ιουδ. 5,14 και ήγαγεν αυτούς εις οδόν τού Σινά και Κάδης Βαρνή και εξέβαλον πάντας τους κατοικούντας εν τή ερήμω

Ιουδ. 5,14 τους ωδήγησε προς τον δρόμον του Σινά και από εκεί προς την Καδης Βαρνή. Οι Ισραηλίται εξεδίωξαν τότε όλους αυτούς, που κατοικούσαν την έρημον.

Ιουδ. 5,15 και ώκησαν εν γη Αμοραίων και πάντας τους Εσεβώνιτας εξωλόθρευσαν εν τή ισχύϊ αυτών. και διαβάντες τον Ιορδάνην εκληρονόμησαν πάσαν την ορεινήν

Ιουδ. 5,15 Ηλθαν κατόπιν και εγκατεστάθησαν εις την χώραν των Αμορραίων, εξωλόθρευσαν με τας ιδικάς των δυνάμειους κατοίκους της πόλεως Εσεβών, διέβησαν τον Ιορδάνην ποταμόν, εκυρίευσαν και επήραν ως κληρονομίαν των όλην την ορεινήν αυτήν περιοχήν.

Ιουδ. 5,16 και εξέβαλον εκ προσώπου αυτών τον Χαναναίον και τον Φερεζαίον και τον Ιεβουσαιον και τον Συχέμ και πάντας τους Γεργεσαίους και κατώκησαν εν αυτή ημέρας πολλάς.

Ιουδ. 5,16 Εξεδίωξαν από εμπρός των τους Χαναναίους, τους Φερεζαίους, τους Ιεβουσαιούς, τους κατοίκους της Συχέμ, τους Γεργεσαίους και κατώκησαν εις την χώραν αυτήν επί πολύν χρόνον.

Ιουδ. 5,17 και έως ουχ ήμαρτον ενώπιον τού Θεού αυτών, ήν τα αγαθά μετ αυτών, ότι Θεός μισών αδικίαν μετ αυτών εστιν.

Ιουδ. 5,17 Και εφ' όσον μεν χρόνον δεν ημάρτανον ενώπιον του Θεού των, όλα τα αγαθά της γης ήσαν ιδικά των, διότι ο Θεός των, που μισεί την αδικίαν, ήτο μαζί των.

Ιουδ. 5,18 ότε δε απέστησαν από της οδοϋ, ής διέθετο αυτοίς, εξωλοθρεύθησαν εν πολλοίς πολέμοις επί πολύ σφόδρα και ηχημαλωτεύθησαν εις γήν ουκ ιδίαν, και ο ναός τού Θεού αυτών εγενήθη εις έδαφος, και οι πόλεις αυτών εκρατήθησαν υπό των υπεναντίων.

Ιουδ. 5,18 Όταν όμως απεμακρύνθησαν από τον δρόμον, τον οποίον ο ίδιος ο Θεός τους είχε δείξει, εξωλοθρεύθησαν δια πολλών σκληρών και μακροχρονίων πολέμων, ηχημαλωτίσθησαν και μετεφέρθησαν εις ξένην χώραν, ο δε ναός των κατεστράφη, ισοπεδώθη και αι πόλεις των εκυριεύθησαν από τους εχθρούς των.

Ιουδ. 5,19 και νύν επιστρέψαντες επί τον Θεόν αυτών ανέβησαν εκ της διασποράς, οϋ διεσπάρησαν εκεί, και κατέσχον την Ιερουσαλήμ, οϋ το αγίασμα αυτών, και κατωκίσθησαν εν τή ορεινή, ότι ήν έρημος.

Ιουδ. 5,19 Τώρα όμως που επέστρεψαν εν μετανοία προς τον Θεόν των, επανήλθαν από την διασποράν της αιχημαλωσίας των, όπου είχαν διασκορπισθή εκεί, και κατέλαβον την Ιερουσαλήμ, όπου ευρίσκεται ο άγιος αυτών ναός, και εγκατεστάθησαν εις την ορεινήν περιοχήν, διότι αυτή ήτο έρημος και ακατοίκητος.

Ιουδ. 5,20 και νύν, δέσποτα κύριε, ει μόν εστιν αγνόημα εν τώ λαώ τούτω και αμαρτάνουσιν εις τον Θεόν αυτών και επισκεψόμεθα ότι εστιν εν αυτοίς σκάνδαλον τούτο, και αναβησόμεθα και εκπολεμήσομεν αυτοϋς.

Ιουδ. 5,20 Και τώρα, Δέσποτα κύριε, ας φροντίσωμεν να μάθωμεν, μήπως στον λαόν αυτόν υπάρχει παράβασις του θείου θελήματος και έτσι αυτοί είναι ένοχοι ενώπιον του Θεού των. Αν ναι, θα εκστρατεύσωμεν εναντίον αυτών, θα πορευθώμεν και θα καταπολεμήσωμεν αυτοϋς, διότι η αμαρτία των θα είναι βεβαία αιτία της καταστροφής των.

Ιουδ. 5,21 ει δε ουκ έστιν ανομία εν τώ έθνει αυτών, παρελθέτω δή ο κύριός μου, μήποτε υπερασπίση ο Κύριος αυτών και ο Θεός αυτών υπέρ αυτών, και εσόμεθα εις ονειδισμόν εναντίον πάσης της γης.

Ιουδ. 5,21 Εάν όμως ο λαός αυτός δεν διέπραξεν αμαρτημά τι ενώπιον του Θεού, ο κύριός μου ας απομακρυνθή από αυτοϋς, μήπως Κυριος ο Θεός των τους υπερασπίση εναντίον μας, ημείς δε νικηθώμεν και γίνωμεν εμπαιγμός και εξευτελισμός στους λαούς της γης".

Ιουδ. 5,22 και εγένετο ως επαύσατο Αχιώρ λαλών τους λόγους τούτους, και εγόγγυσε πάς ο λαός ο κυκλών την σκηνήν και περιεστώς, και είπαν οι μεγιστάνες Ολοφέρνου και πάντες οι κατοικούντες την παραλίαν και την Μωάβ συγκόψαι αυτόν·

Ιουδ. 5,22 Όταν ο Αχιώρ έπαυσε να ομιλή, όλος ο λαός, ο οποίος ευρίσκετο γύρω από την σκηνήν του Ολοφέρνου και είχεν ακούσει τα λεχθέντα, εγόγγυσαν εναντίον του Αχιώρ. Οι αξιωματοϋχοι του Ολοφέρνου και όλοι οι κάτοικοι των παραλίων μερών και οι Μωαβίται εζήτησαν να φονεύσουν τον Αχιώρ. Είπαν δε προς τον Ολοφέρνην·

Ιουδ. 5,23 ου γάρ φοβηθησόμεθα από υιών Ισραήλ· ιδού γάρ λαός, εν ώ ουκ έστι δύναμις ουδέ κράτος εις παράταξιν ισχυράν·

Ιουδ. 5,23 "δεν φοβούμεθα τους Ισραηλίτας. Αυτός είναι ένας λαός, που δεν έχει στρατιωτικήν δύναμιν και επομένως δεν είναι εις θέσιν να αντιπαραταχθή με ισχύν εναντίον μας.

Ιουδ. 5,24 διό δή αναβησόμεθα, και έσονται εις κατάβρωμα πάσης της στρατιάς σου, δέσποτα Ολοφέρνη.

Ιουδ. 5,24 Δια τούτο, δέσποτα Ολοφέρνη, θα εκστρατεύσωμεν εναντίον αυτών και όλοι αυτοί θα κατανικηθούν και θα γίνουν διαρπαγή στον στρατόν σου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ιουδ. 6,1 Καί ως κατέπαυσεν ο θόρυβος των ανδρών των κύκλω της συνεδρίας, και είπεν Ολοφέρνης ο αρχιστράτηγος δυνάμειως Ασσούρ προς Αχιώρ εναντίον παντός τού δήμου αλλοφύλων και προς πάντας υιούς Μωάβ·

Ιουδ. 6,1 Όταν εσίγασεν ο θόρυβος των ανδρών, οι οποίοι ευρίσκοντο γύρω από την σκηνήν του, ο Ολοφέρνης ο αρχιστράτηγος του στρατού των Ασσυριών είπε προς τον Αχιώρ ενώπιον όλου του πλήθους των ξένων στρατιωτών και εις επήκοον όλων των Μωαβιτών.

Ιουδ. 6,2 και τις εί σύ, Αχιώρ και οι μισθωτοί τού Εφραΐμ, ότι επροφήτευσας εν ημίν καθώς σήμερον και είπας το γένος Ισραήλ μη πολεμήσαι, ότι ο Θεός αυτών υπερασπιεί αυτών; και τις ο Θεός ει μη Ναβουχοδονόσορ; οϋτος αποστελεί το κράτος αυτού και εξολοθρεύσει αυτοϋς από προσώπου της γης, και ου ρύσεται αυτοϋς ο Θεός αυτών·

Ιουδ. 6,2 "Ποίος είσαι συ, Αχιώρ, και οι μισθωτοί πράκτορες της φυλής του Εφραΐμ, που ετόλμησες και προεφήτευσες, όπως ωμίλησες σήμερον και είπες, ότι δεν πρέπει να πολεμήσωμεν εναντίον της φυλής των Ισραηλιτών, διότι ο Θεός των θα τους υπερασπίση; Ποίος άλλος είναι Θεός πλην του Ναβουχοδονόσορος; Ο Ναβουχοδονόσορ αυτός θα αποστείλη τον στρατόν ου και θα τους εξολοθρεύση εντελώς από το πρόσωπον της γης. Ο δε Θεός των δεν θα ημπορέση να τους γλυτώση.

Ιουδ. 6,3 αλλ ημείς οι δούλοι αυτού πατάξομεν αυτούς ως άνθρωπον ένα, και ουχ υποστήσονται το κράτος των ίππων ημών.

Ιουδ. 6,3 Αλλά ημείς, οι δούλοι του Ναβουχοδονόσορος, θα τους κτυπήσωμεν κατά τρόπον εύκολον και εξοντωτικόν, ως εάν είναι ένας μόνον άνθρωπος. Αυτοί δεν θα καταφέρουν καθόλου να φέρουν ούτε την παραμικράν αντίστασιν εις την δύναμιν του ιππικού μας.

Ιουδ. 6,4 κατακαύσομεν γάρ αυτούς εν αυτοίς, και τα όρη αυτών μεθυσθήσεται εν τώ αίματι αυτών, και τα πεδία αυτών πληρωθήσεται νεκρών αυτών, και ουκ αντιστήσεται το ίχνος των ποδών αυτών κατά πρόσωπον ημών, αλλά απωλεία απολούνται, λέγει ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ ο κύριος πάσης της γής· είτε γάρ, ου ματαιωθήσεται τα ρήματα των λόγων αυτού.

Ιουδ. 6,4 Θα τους κατακαύσωμεν φύρδην μίγδην, τα όρη των θα πλημμυρήσουν και θα μεθύσουν από το αίμα των, αι δε πεδιάδες των θα γεμίσουν από τα νεκρά σώματά των. Ούτε ίχνος από τα πόδια των δεν θα παραμείνη ενώπιόν μας, αλλά όλοι θα καταστραφούν εξ ολοκλήρου. Αυτά λέγει ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ, ο κύριος όλης της οικουμένης. Είπεν, ότι δεν πρόκειται να αποδειχθούν κούφιοι και μάταιοι οι λόγοι του.

Ιουδ. 6,5 σύ δε Αχιώρ μισθωτέ τού Αμμών, ός ελάλησας τους λόγους τούτους εν ημέρα αδικίας σου, ουκ όψει έτι το πρόσωπόν μου από της ημέρας ταύτης, έως ου εκδικήσω το γένος των εξ Αιγύπτου·

Ιουδ. 6,5 Συ δε, Αχιώρ, μισθωτέ πράκτορ των Αμμωνιτών, ο οποίος κατά την ημέραν αυτήν ετόλμησες να ομιλήσης ενώπιόν μου τους λόγους αυτούς της αδικίας, δεν θα ιδης πλέον το πρόσωπόν μου από την ημέραν αυτήν, μέχρις ότου εγώ τιμωρήσω το γένος των Ισραηλιτών, που εξήλθεν από την Αίγυπτον.

Ιουδ. 6,6 και τότε διελεύσεται ο σίδηρος της στρατιάς μου και ο λαός των θεραπόντων μου τας πλευράς σου, και πεσή εν τοίς τραυματίαις αυτών, όταν επιστρέψω.

Ιουδ. 6,6 Και τότε όλα τα σιδερένια όπλα του στρατού μου, λόγχαι και ρομφαίαι, θα διαπεράσουν το σώμα σου και το πλήθος των στρατιωτών μου θα σου σπάση τα πλευρά και θα πέσης νεκρός μεταξύ των νεκρών Ισραηλιτών, όταν εγώ επιστρέψω νικητής.

Ιουδ. 6,7 και αποκαταστήσουσί σε οι δούλοι μου εις την ορεινήν και θήσουσί σε εν μια των πόλεων των αναβάσεων,

Ιουδ. 6,7 Επί του παρόντος όμως οι δούλοι μου θα σε μεταφέρουν στο όρος και θα σε περιορίσουν εις μίαν πόλιν επάνω εις τας διαβάσεις αυτάς.

Ιουδ. 6,8 και ουκ απολή έως ου εξολοθρευθής μετ αυτών.

Ιουδ. 6,8 Δεν θα εκτελεσθής, αλλά θα ζήσης, μέχρις ότου εξολοθρευθής μαζί με τους Ισραηλίτας.

Ιουδ. 6,9 και είτερ ελπίζεις τή καρδιά σου ότι ου ληφθήσονται, μη συμπεσέτω σου το πρόσωπον· ελάλησα, και ουδέν διαπεσείται των ρημάτων μου.

Ιουδ. 6,9 Και μη παίρνεις αυτό το ύφος το θλιμμένον, εάν κατά βάθος συ ελπίζεις ότι εκείνοι δεν θα καταληφθούν από εμέ. Είπα και ελάλησα και κανένα από τα λόγια μου δεν θα πέση στο κενόν".

Ιουδ. 6,10 και προσέταξεν Ολοφέρνης τοίς δούλοις αυτού, οί ήσαν παρεστηκότες εν τή σκηνή αυτού, συλλαβειν τον Αχιώρ και αποκαταστήσαι αυτόν εις Βαιτυλούα και παραδούναι εις χείρας υιών Ισραήλ.

Ιουδ. 6,10 Διέταξεν ο Ολοφέρνης τους δούλους του, οι οποίοι ευρίσκοντο όρθιοι πλησίον εις την σκηνήν του, να συλλάβουν τον Αχιώρ και να οδηγήσουν αυτόν εις Βαιτυλούα, δια να τον παραδώσουν εις τα χέρια των Ισραηλιτών.

Ιουδ. 6,11 και συνέλαβον αυτόν οι δούλοι αυτού και ήγαγον αυτόν έξω της παρεμβολής εις το πεδίον και απήραν εκ μέσου της πεδινής εις την ορεινήν και παρεγένοντο επί τας πηγάς, αί ήσαν υποκάτω Βαιτυλούα.

Ιουδ. 6,11 Οι δούλοι του Ολοφέρνηου συνέλαβαν πράγματι τον Αχιώρ, τον ωδήγησαν έξω από το στρατόπεδον εις την πεδιάδα, από την πεδιάδα τον ανεβίβασαν στο όρος και έφθασαν εις τας πηγάς, αι οποίαι ευρίσκοντο κάτω από την Βαιτυλούα.

Ιουδ. 6,12 και ως είδαν αυτούς οι άνδρες της πόλεως επί την κορυφήν τού όρους, ανέλαβον τα όπλα αυτών και απήλθον έξω της πόλεως επί την κορυφήν τού όρους, και πάς ανήρ σφενδονήτης διεκράτησαν την ανάβασιν αυτών και έβαλον εν λίθοις επ αυτούς.

Ιουδ. 6,12 Όταν οι Ισραηλίται, οι άνδρες της πόλεως που ευρίσκοντο εις την κορυφήν του όρους, τους είδαν, επήραν τα όπλα των, βγήκαν έξω από την πόλιν εις την κορυφήν του όρους και οι σφενδονήται κατέλαβον τας διαβάσεις και έρριπτον λίθους εναντίον εκείνων.

Ιουδ. 6,13 και υποδύσαντες υποκάτω τού όρους έδησαν τον Αχιώρ και αφήκαν εριμμένον υπό την ρίζαν τού όρους και απώχοντο προς τον κύριον αυτών.

Ιουδ. 6,13 Οι δούλοι του Ολοφέρνηου, που έφεραν συνοδείαν τον Αχιώρ, εισέδυσαν κάτω από παρυφήν του όρους, δια να προφυλαχθούν, έδεσαν εκεί τον Αχιώρ, τον αφήκαν δεμένον στους πρόποδας του όρους και έφυγαν, δια να επανέλθουν στον κύριόν των.

Ιουδ. 6,14 καταβάντες δε υιοί Ισραήλ εκ της πόλεως αυτών επέστησαν αυτώ και λύσαντες αυτόν απήγαγον εις την Βαιτυλούα και κατέστησαν αυτόν επί τους άρχοντας της πόλεως αυτών,

Ιουδ. 6,14 Οι Ισραηλίται κατέβησαν από την πόλιν των κάτω, συνήντησαν αυτόν, τον έλυσαν και τον ωδήγησαν εις την Βαιτυλούα, όπου και τον παρουσίασαν στους άρχοντας της πόλεως.

Ιουδ. 6,15 οί ήσαν εν ταις ημέραις εκείναις, Οζίας ο τού Μιχά εκ της φυλής Συμεών και Αβρίς ο τού Γοθονιήλ και Χαρμής υιός Μελχιήλ.

Ιουδ. 6,15 Αρχοντες δε της πόλεως κατ' εκείνας τας ημέρας ήσαν ο Οζίας, υιός του Μιχά από την φυλήν Συμεών, και ο Αβρίς υιός του Γοθονιήλ και ο Χαρμής υιός του Μελχιήλ.

Ιουδ. 6,16 και συνεκάλεσαν πάντας τους πρεσβυτέρους της πόλεως, και συνέδραμον πάς νεανίσκος αυτών και αι γυναίκες εις την εκκλησίαν, και έστησαν τον Αχιώρ εν μέσω παντός τού λαού αυτών, και επηρώτησεν αυτόν Οζίας το συμβεβηκός.

Ιουδ. 6,16 Οι αρχηγοί αυτοί συνεκάλεσαν τους πρεσβυτέρους της πόλεως εις σύσκεψιν, όπου όμως προσήλθον και οι νέοι Ισραηλίται και αυταί ακόμη αι γυναίκες. Εβαλαν τον Αχιώρ στο μέσον όλου του λαού των και ο Οζίας τον ηρώτησε δια το συμβεβηκός αυτό.

Ιουδ. 6,17 και αποκριθείς απήγγειλεν αυτοίς τα ρήματα της συνεδρίας Ολοφέρνηου και πάντα τα ρήματα, όσα ελάλησεν εν μέσω των αρχόντων υιών Ασοούρ, και όσα εμεγαλορημόνησεν Ολοφέρνης εις τον οίκον Ισραήλ.

Ιουδ. 6,17 Ο Αχιώρ απεκριθή και είπεν εις αυτούς, όσα είχαν λεχθή κατά την συνεδρίασιν του Ολοφέρνηου και όλους τους λόγους, τους οποίους αυτός είχαν είπει ενώπιον των Ασσυρίων αρχηγών, όπως επίσης και τους αλαζονικούς λόγους του Ολοφέρνηου εναντίον των Ισραηλιτών.

Ιουδ. 6,18 και πεσόντες ο λαός προσεκύνησαν τώ Θεώ και εβόησαν λέγοντες:

Ιουδ. 6,18 Οι Ισραηλίται έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης, προσεκύνησαν τον Θεόν και είπαν:

Ιουδ. 6,19 Κύριε ο Θεός τού ουρανού, κάτιδε επί τας υπερηφανίας αυτών και ελέησον την ταπεινωσιν τού γένους ημών και επίβλεψον επί το πρόσωπον των ηγιασμένων σοι εν τή ημέρα ταύτη.

Ιουδ. 6,19 "Κυριε, συ ο Θεός του ουρανού, ιδέ καλά τας αλαζονείας αυτών των ανθρώπων και ελέησε το ταπεινωμένον και απειλούμενον από αυτούς γένος μας: ρίψε ένα βλέμμα σπλαγχνικόν κατά την ημέραν αυτήν στους ηγιασμένους σου".

Ιουδ. 6,20 και παρεκάλεσαν τον Αχιώρ και επήνεσαν αυτόν σφόδρα.

Ιουδ. 6,20 Επειτα από αυτά επαρηγόρησαν τον Αχιώρ και τον επήνεσαν πολύ.

Ιουδ. 6,21 και παρέλαβεν αυτόν Οζίας εκ της εκκλησίας εις οίκον αυτού και εποίησε πότον τοίς πρεσβυτέροις, και επεκαλέσαντο τον Θεόν Ισραήλ εις βοήθειαν όλην την νύκτα εκείνην.

Ιουδ. 6,21 Ο Οζίας τον παρέλαβον από την συγκέντρωσιν εκείνην, τον έφερεν στον οίκον του και παρέθεσε τράπεζαν εις αυτόν και τους πρεσβυτέρους. Όλην δε εκείνην την νύκτα παρακαλούσαν τον Θεόν του Ισραήλ να έλθη εις βοήθειάν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ιουδ. 7,1 Τή δ επαύριον παρήγγειλεν Ολοφέρνης πάση τή στρατιά αυτού και παντί τώ λαώ αυτού, οι παρεγένοντο επί την συμμαχίαν αυτού, αναζευγνύνειν επί Βαιτυλούα και τας αναβάσεις της ορεινής προκαταλαμβάνεσθαι και ποιείν πόλεμον προς τους υιούς Ισραήλ.

Ιουδ. 7,1 Κατά την επομένην ο Ολοφέρνης διέταξε όλον τον στρατόν του και όλον τον λαόν, ο οποίος είχε προσέλθει και προστεθή εις την συμμαχίαν του, να αναλάβουν επίθεσιν εναντίον της Βαιτυλούα και αφού καταλάβουν τας ορεινάς διαβάσεις, να αρχίσουν πόλεμον εναντίον των Ισραηλιτών.

Ιουδ. 7,2 και ανέζευξεν εν τή ημέρα εκείνη πάς ανήρ δυνατός αυτών και η δύναμις αυτών ανδρών πολεμιστών χιλιάδες ανδρών πεζών εκατόν εβδομήκοντα και ιππέων χιλιάδες δεκαδύο, χωρίς της αποσκευής και των ανδρών, οι ήσαν πεζοί εν αυτοίς, πλήθος πολύ σφόδρα.

Ιουδ. 7,2 Κατά την ημέραν εκείνην ξεκίνησαν δια τον πόλεμον όλοι οι ισχυροί άνδρες. Η δύναμις των πολεμιστών ανδρών ήτο εκατόν εβδομήκοντα χιλιάδες πεζοί και δώδεκα χιλιάδες ιππείς, εκτός από τα μεταγωγικά και από τους άλλους πεζοπόρους, που τους ακολουθούσαν και οι οποίοι ήσαν πάρα πολλοί.

Ιουδ. 7,3 και παρενέβαλον εν τώ αυλώνι πλησίον Βαιτυλούα επί της πηγής και παρέτειναν εις εύρος επί Δωθαΐμ και έως Βελβαΐμ και εις μήκος από Βαιτυλούα έως Κυαμώνος, ή εστιν απέναντι Εσδρηλών.

Ιουδ. 7,3 Όλοι αυτοί εστρατοπέδευσαν εις την κοιλάδα πλησίον της Βαιτυλούα η οποία ευρίσκετο κοντά εις μίαν πηγήν. Εξετείνοντο δε κατά πλάτος μέχρι της Δωθαΐμ και Βελβαΐμ, κατά μήκος δε από την Βαιτυλούα μέχρι της Κυαμώνος, η οποία ευρίσκεται απέναντι της Εσδρηλών.

Ιουδ. 7,4 οι δε υιοί Ισραήλ, ως είδον αυτών το πλήθος, εταράχθησαν σφόδρα και είπεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού: νύν εκλείξουσιν ούτοι το πρόσωπον της γής πάσης, και ούτε τα όρη τα υψηλά ούτε αι φάραγγες ούτε οι βουνοί υποστήσονται το βάρος αυτών.

Ιουδ. 7,4 Οι Ισραηλίται, όταν είδαν το μεγάλο πλήθος των εχθρών, εταράχθησαν πάρα πολύ και είπεν ο ένας προς τον άλλον: "αυτοί με το πλήθος του στρατού των θα γλύψουν και την επιφάνειαν της χώρας. Ούτε τα υψηλά όρη, ούτε οι φάραγγες, ούτε τα βουνά θα ημπορέσουν να άνθεξουν στο βάρος των".

Ιουδ. 7,5 και αναλαβόντες έκαστος τα σκεύη τα πολεμικά αυτών και ανακαύσαντες πυράς επί τους πύργους αυτών, έμενον φυλάσσοντες όλην την νύκτα εκείνην.

Ιουδ. 7,5 Εν τούτοις επήρην ο καθένας από αυτούς τα πολεμικά του όπλα, ήναψαν πυράς επάνω στους πύργους των τειχών και παρέμειναν όλην εκείνην την νύκτα φρουρούντες και έτοιμοι εις πόλεμον.

Ιουδ. 7,6 τή δε ημέρα τή δευτέρα εξήγαγεν Ολοφέρνης πάσαν την ίππον αυτού κατά πρόσωπον των υιών Ισραήλ, οι ήσαν εν Βαιτυλούα,

Ιουδ. 7,6 Κατά την δευτέραν ημέραν ο Ολοφέρνης έβγαλε και ωδήγησεν όλον το ιππικόν του εναντίον των Ισραηλιτών, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την Βαιτυλούα.

Ιουδ. 7,7 και επεσκέψατο τας αναβάσεις της πόλεως αυτών και τας πηγάς των υδάτων αυτών εφώδευσε και προκατελάβετο αυτάς και επέστησεν αυταίς παρεμβολάς ανδρών πολεμιστών, και αυτός ανέζευξεν εις τον λαόν αυτού.

Ιουδ. 7,7 Ηρεύνησε και έμαθε, ποία είναι αι διαβάσεις προς την πόλιν, όπως επίσης ανεζήτησε και εύρε τας πηγάς των υδάτων αυτής και τας κατέλαβεν. Ετοποθέτησε κατόπιν φρουράς ανδρών πολεμιστών και αυτός επέστρεψεν στο στρατόπεδόν του.

Ιουδ. 7,8 και προσελθόντες αυτώ οι άρχοντες των υιών Ησαύ και πάντες οι ηγούμενοι τού λαού Μωάβ και οι στρατηγοί της παραλίας είπαν:

Ιουδ. 7,8 Προσήλθον τότε εις αυτόν οι αρχηγοί των υιών Ησαύ, των Ιδουμαίων, και όλοι οι αρχηγοί του λαού των Μωαβιτών και οι στρατηγοί των παραλίων χωρών και του είπαν:

Ιουδ. 7,9 ακουσάτω δή λόγον ο δεσπότης ημών, ίνα μη γένηται θραύσμα εν τή δυνάμει σου:

Ιουδ. 7,9 "ας ακούση ο δεσπότης μας ένα λόγον από ημάς, δια να μη συμβή θραύσις εις την στρατιωτικήν του δύναμιν.

Ιουδ. 7,10 ο γάρ λαός ούτος των υιών Ισραήλ ου πέποιθαν επί τοίς δόρασιν αυτών, αλλ επί τοίς ύψεισι των ορέων αυτών, εν οίς αυτοί ενοικούσιν εν αυτοίς: ου γάρ εστιν ευχερές προσβήναι ταίς κορυφαίς των ορέων αυτών.

Ιουδ. 7,10 Ο λαός αυτών των Ισραηλιτών δεν έχει πεποιθήσιν εις τα δόρατά του, εις την στρατιωτικήν του δύναμιν, αλλά στο ύψος των ορέων, όπου αυτοί κατοικούν, διότι δεν είναι εύκολον να αναβή κανείς εις τας κορυφάς των ορέων αυτών.

Ιουδ. 7,11 και νύν, δέσποτα, μη πολέμει προς αυτούς, καθώς γίνεται πόλεμος παρατάξεως, και ου πεσειται εκ τού λαού σου ανήρ εις.

Ιουδ. 7,11 Λοιπόν, δέσποτα, να μη πολεμήσης εναντίον αυτών, όπως συνήθως γίνεται ο πόλεμος κατά παράταξιν, δια να μη φονευθή κανένας στρατιώτης από την δύναμίν σου.

Ιουδ. 7,12 ανάμεινον επί της παρεμβολής σου διαφυλάσσων πάντα άνδρα εκ της δυνάμεώς σου, και επικρατησάτωσαν οι παίδες σου της πηγής τού ύδατος, ή εκπορεύεται εκ της ρίζης τού όρους,

Ιουδ. 7,12 Μείνε στο στρατόπεδόν σου, προφύλαξε από κάθε φθοράν τους άνδρας της στρατιωτικής σου δυνάμεως και ασ βαδίσουν μερικοί από τους άνδρας σου, δια να καταλάβουν την πηγήν του ύδατος, η οποία αναβλύζει από τους πρόποδας του όρους.

Ιουδ. 7,13 διότι εκείθεν υδρεύονται πάντες οι κατοικούντες Βαιτυλούα, και ανελεύ αυτοούς η δίψα, και εκδώσουσι την πόλιν εαυτών· και ημείς και ο λαός ημών αναβησόμεθα επί τας πλησίον κορυφάς των ορέων και παρεμβαλούμεν επ αυταίς εις προφυλακήν τού μη εξελθείν εκ της πόλεως άνδρα ένα.

Ιουδ. 7,13 Διότι από εκεί υδρεύονται όλοι οι κάτοικοι της Βαιτυλούα. Εάν τους κόψωμεν το ύδωρ, η δίψα θα καταστρέψη τους Ισραηλίτας της Βαιτυλούα, και αυτοί θα παραδώσουν την πόλιν των. Ημείς δε και ο στρατός μας θα ανέλθωμεν εις τας πλησίον κορυφάς των ορέων, θα κατασκηνώσωμεν επάνω εις αυτάς ως προφυλακή, δια να μη εξέλθη από την πόλιν ούτε ένας ανήρ.

Ιουδ. 7,14 και τακήσονται εν τώ λιμώ αυτοί και αι γυναίκες αυτών και τα τέκνα αυτών, και πριν ελθείν την ρομφαίαν επ αυτοούς, καταστρωθήσονται εν ταις πλατείαις της οικήσεως αυτών.

Ιουδ. 7,14 Οι κάτοικοι της πόλεως και αι γυναίκες αυτών και τα παιδιά αυτών θα λυώνουν από τον λιμόν και την δίψαν, και πριν επέλθη εναντίον των η ρομφαία, θα έχουν στρωθή νεκροί στους δρόμους της πόλεως των.

Ιουδ. 7,15 και ανταποδώσεις αυτοίς ανταπόδομα πονηρόν, ανθών εστασίασαν, και ουκ απήντησαν τώ προσώπω σου εν ειρήνη.

Ιουδ. 7,15 Έτσι δε θα τους εκδικηθής κατά τον πλέον σκληρόν τρόπον, διότι εστασίασαν εναντίον σου και δεν εξήλθον ειρηνικώς να σε υποδεχθούν".

Ιουδ. 7,16 και ήρσαν οι λόγοι αυτών ενώπιον Ολοφέρνην και ενώπιον πάντων των θεραπόντων αυτου, και συνέταξαν ποιείν καθώς ελάλησαν.

Ιουδ. 7,16 Οι λόγοι αυτοί ήρσαν στον Ολοφέρνην και εις όλους τους αυλικούς του και απεφάσισαν να πράξουν, όπως εκείνοι τους είχαν είπει.

Ιουδ. 7,17 και απήρε παρεμβολή υιών Αμμών και μετ αυτών χιλιάδες πέντε υιών Ασσούρ και παρενέβαλον εν τώ αυλώνι και προκατελάβοντο τα ύδατα και τας πηγάς των υδάτων των υιών Ισραήλ.

Ιουδ. 7,17 Ανεχώρησε, λοιπόν, στρατός των Αμμωνιτών, μαζί με αυτοούς και πέντε χιλιάδες εκ των Ασσυρίων, εστρατοπέδευσαν εις την κοιλάδα και κατέλαβον τα ύδατα και τας πηγάς των υδάτων των Ισραηλιτών.

Ιουδ. 7,18 και ανέβησαν υιοί Ησαύ και οι υιοί Αμμών και παρενέβαλον εν τή ορεινή απέναντι Δωθαϊμ· και απέστειλαν εξ αυτών προς νότον και απηλιώτην απέναντι Εγρεβήλ, ή εστι πλησίον Χούς, ή εστιν επί τού χειμάρου Μοχμούρ· και η λοιπή στρατιά των Ασσυρίων παρενέβαλον εν τώ πεδίω και εκάλυψαν πάν τού πρόσωπον της γής· και αι σκηναί και αι απαραίτια αυτών κατεστρατοπέδευσαν εν όλω πολλώ και ήσαν εις πλήθος πολύ σφόδρα.

Ιουδ. 7,18 Επίσης μαζί με αυτοούς συνεξεστράτευσαν οι Ιδουμαίοι και οι Αμμωνίται και εστρατοπέδευσαν εις την ορεινήν θέσιν απέναντι της Δωθαϊμ. Ενα άλλο τμήμα από αυτοούς το απέστειλαν προς νότον και προς ανατολάς, απέναντι της Εγρεβήλ, η οποία ευρίσκεται πλησίον της Χούς, η οποία páλιν είναι κοντά στον χειμαρρον τον Μοχμούρ. Η υπόλοιπος στρατιά των Ασσυρίων εστρατοπέδευσαν εις την πεδιάδα και εσκεπάσαν όλην την επιφάνειαν της χώρας. Αι σκηναί και αι αποσκευαί αυτών είχαν εγκατασταθή πολυάριθμοι, και το πολύ μεγάλο το πλήθος.

Ιουδ. 7,19 Καί οι υιοί Ισραήλ ανεβόησαν προς Κύριον Θεόν αυτών, ότι ωλιγοψύχησε το πνεύμα αυτών, ότι εκύκλωσαν πάντες οι εχθροί αυτών και ουκ ήν διαφυγείν εκ μέσου αυτών.

Ιουδ. 7,19 Οι Ισραηλίται, όταν ειδαν ότι είναι περικυκλωμένοι ολόγυρα από όλους τους εχθρούς των, και δεν είναι δυνατόν να διαφύγουν από τα χέρια αυτών, έκραξαν προς τον Κυριον των, διότι ωλιγόψυχησαν.

Ιουδ. 7,20 και έμεινε κύκλω αυτών páσα παρεμβολή Ασσούρ, οι πεζοί και τα άρματα και οι ιππείς αυτών, ημέρας τριακοντατέσσαρας· και εξέλιπε πάντας τους κατοικούντας Βαιτυλούα πάντα τα αγγεία αυτών των υδάτων,

Ιουδ. 7,20 Όλη η στρατιωτική δύναμις των εχθρών των, των Ασσυρίων, η οποία τους είχε περικυκλώσει, οι πεζοί, τα πολεμικά άρματα και οι ιππείς των, έμειναν γύρω από αυτοούς τριακοντα τέσσαρας ημέρας. Οπότε έλειψαν όλοι αι προμήθειαι του ύδατος, όσαι υπήρχον εις τα διάφορα δοχεία, από όλους τους κατοίκους της Βαιτυλούα.

Ιουδ. 7,21 και οι λάκκοι εξεκενούντο, και ουκ είχαν πιείν εις πλησμονήν ύδωρ ημέραν μίαν, ότι εν μέτρω εδίδουσαν αυτοίς πιείν.

Ιουδ. 7,21 Αι δεξαμεναί άδειασαν από το ύδωρ και δεν είχαν πλέον να πίνουν νερό, μέχρι να χορτάσουν ούτε δια μίαν ημέραν, διότι με το μέτρον έδιδον εις αυτοούς να πίνουν.

Ιουδ. 7,22 και ηθύμησαν τα νήπια αυτών, και αι γυναίκες αυτών και οι νεανίσκοι εξέλιπον από της δίψης και έπιπτον εν ταις πλατείαις της πόλεως και εν ταις διόδους των πυλών, και ουκ ήν κραταίωσις έτι εν αυτοίς.

Ιουδ. 7,22 Τα νήπιά των παρέλυσαν από την δίψαν, όπως επίσης αι γυναίκες, οι δε νέοι εκ των Ισραηλιτών κατεξηνητλημένοι από την δίψαν έπιπτον εις τας πλατείας της πόλεως και εις τας διόδους των πυλών. Δεν είχεν απολειφθή πλέον εις αυτοούς καμμία δύναμις.

Ιουδ. 7,23 και επισυνήχθησαν páς ο λαός επί Οζιαν και τους άρχοντας της πόλεως, οι νεανίσκοι και αι γυναίκες και τα παιδιά, και ανεβόησαν φωνή μεγάλη και είπαν εναντίον πάντων των πρεσβυτέρων·

Ιουδ. 7,23 Τότε συνεκεντρώθησαν εμπρός στον Οζιαν και στους άρχοντας της πόλεως όλοι οι Ισραηλίται, οι νέοι και αι γυναίκες και τα παιδιά, και με φωνήν μεγάλην ανέκραξαν και είπαν ενώπιον όλων των πρεσβυτέρων·

Ιουδ. 7,24 κρίναι ο Θεός ανά μέσον ημών και υμών, ότι εποιήσατε εν ημίν αδικίαν μεγάλην ου λαλήσαντες ειρηνικά μετά των υιών Ασσούρ.

Ιουδ. 7,24 "ας κρίνη και ασ δικάση ο Θεος μεταξύ ημών και υμών, διότι σεις διεπράξατε εναντίον μας αυτό το μεγάλο αδίκημα και δεν ηθελήσατε να στείλετε ειρηνικάς προτάσεις στους Ασσυρίους.

Ιουδ. 7,25 και νύν ουκ έστι βοηθός ημών, αλλά πέπρακεν ημάς ο Θεός εις τας χείρας αυτών τού καταστρωθήναι εναντίον αυτών εν δίψη και απωλεία μεγάλη.

Ιουδ. 7,25 Και τώρα δεν υπάρχει κανένας, που να ημπορή να μας βοηθήση. Αλλά και ο Θεός φαίνεται ότι μας έχει πωλήσει εις τα χέρια αυτών, δια να στρωθώμεν νεκροί ενώπιόν των από την δίψαν. Και έτσι η καταστροφή μας θα έλθη

τρομακτική.

Ιουδ. 7,26 και νύν επικαλέσασθε αυτούς και έκδοσθε την πόλιν πάσαν εις προνομήν τώ λαώ Ολοφέρνηου και πάση τή δυνάμει αυτού·

Ιουδ. 7,26 Τώρα, λοιπόν, προσκαλέσατε αυτούς και παραδώσατε την πόλιν προς ληηλασίαν στον λαόν του Ολοφέρνηου και εις όλην την στρατιωτικήν του δύναμιν.

Ιουδ. 7,27 κρείσσον γάρ ημίν γενηθήναι αυτοίς εις διαρπαγήν, εσόμεθα γάρ εις δούλους, και ζήσεται η ψυχή ημών, και ουκ οφόμεθα τον θάνατον των νηπίων ημών εν οφθαλμοίς ημών και τας γυναίκας και τα τέκνα ημών εκλειπούσας τας ψυχάς αυτών.

Ιουδ. 7,27 Διότι είναι προτιμότερον να παραδοθώμεν εις την ληηλασίαν εκείνων και να γίνωμεν δολοι των και να ζήσωμεν, παρά να ίδωμεν να πεθαίνουν εμπρός εις τα μάτια μας τα νηπία μας και να σβήνουν αι γυναίκες και τα τέκνα μας.

Ιουδ. 7,28 μαρτυρόμεθα υμίν τον ουρανόν και την γήν και τον Θεόν ημών και Κύριον των πατέρων ημών, ός εκδικεί ημάς κατά τας αμαρτίας ημών και κατά τα αμαρτήματα των πατέρων ημών, ίνα μη ποιήση κατά τα ρήματα ταύτα εν τή ημέρα τή σήμερον.

Ιουδ. 7,28 Σας εξορκίζομεν ενώπιον του ουρανού και της γης, ενώπιον του Θεού ημών και Κυρίου των πατέρων μας, ο οποίος μας τιμωρεί εξ αιτίας των αμαρτιών μας και εξ αιτίας των αμαρτιών των πατέρων μας, να ενεργήσετε, όπως σας είπομεν, δια να μη επιτρέψη ο Θεός και επιπέσουν επάνω μας αυταί αι συμφοραί κατά την σημερινήν ημέραν”.

Ιουδ. 7,29 και εγένετο κλαυθμός μέγας εν μέσω της εκκλησίας πάντων ομοθυμαδόν και εβόησαν προς Κύριον τον Θεόν φωνή μεγάλη.

Ιουδ. 7,29 Εγινε δε μεγάλος θρήνος και κλαυθμός όλων, ως εάν όλοι είχαν μίαν ψυχήν, και ανεβόησαν με φωνήν μεγάλην προς τον Κυριον τον Θεόν.

Ιουδ. 7,30 και είπε προς αυτούς Οζίας· θαρσείτε, αδελφοί, διακαρτερήσωμεν έτι πέντε ημέρας, εν αις επιστρέψει Κύριος ο Θεός ημών το έλεος αυτού εφ ημάς, ου γάρ εγκαταλείψει ημάς εις τέλος·

Ιουδ. 7,30 Ο Οζίας είπε τότε προς αυτούς· “Αδελφοί, πάρετε θάρρος, ας καρτερήσωμεν πέντε ακόμη ημέρας, κατά τας οποίας θα επιστρέψη προς ημάς ο Κυριος και Θεός μας με το μέγα του έλεος. Ο Θεός δεν θα μας εγκαταλείψη τελικώς.

Ιουδ. 7,31 εάν δε διέλθωσιν αύται και μη έλθη εφ ημάς βοήθεια, ποιήσω κατά τα ρήματα υμών. και εσκορπίσε τον λαόν εις την εαυτού παρεμβολήν, και επί τα τείχη και τους πύργους της πόλεως αυτών απήλθον, και τας γυναίκας και τα τέκνα εις τους οίκους αυτών εξαπέστειλε· και ήσαν εν ταπεινώσει πολλή εν τή πόλει.

Ιουδ. 7,31 Εάν δε παρέλθουν αι πέντε αυταί ημέραι και δεν έλθη καμμία βοήθεια προς ημάς, εγώ θα πράξω σύμφωνα με την επιθυμίαν σας. Ετσι διέλυσε τον λαόν, ο οποίος επανήλθεν στο στρατόπεδόν του, δηλαδή εις τα τείχη και στους πύργους της πόλεως, τας δε γυναίκας και τα τέκνα των τα έστειλαν εις τα σπίτια των. Ηπλώθη δε εις όλην την πόλιν μεγάλη θλίψις και εξουθένωσις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ιουδ. 8,1 Καί ήκουσεν εν εκείναις ταίς ημέραις Ιουδίθ, θυγάτηρ Μεραρί, υιού Ωξ, υιού Ιωσήφ, υιού Οζιήλ, υιού Ελκία, υιού Ηλιού, υιού Χελκίου, υιού Ελιάβ, υιού Ναθαναήλ, υιού Σαλαμιήλ, υιού Σαρασαδαΐ, υιού Ισραήλ.

Ιουδ. 8,1 Κατά τας ημέρας εκείνας επληροφορήθη τα δραματικά αυτά γεγονότα η Ιουδίθ, θυγάτηρ του Μεραρί, υιού του Ωξ, υιού του Ιωσήφ, υιού του Οζιήλ, υιού του Ελκία, υιού του Ηλιού, υιού του Χελκίου, υιού του Ελιάβ, υιού του Ναθαναήλ, υιού του Σαλαμιήλ, υιού του Σαρασαδαΐ του Ισραηλίτου.

Ιουδ. 8,2 και ο ανήρ αυτής Μανασσής της φυλής αυτής και της πατριάς αυτής, και απέθανεν εν ημέραις θερισμού κριθών·

Ιουδ. 8,2 Ο σύζυγος της ο Μανασσής, ο οποίος κατήγετο από την αυτήν φυλήν και την αυτήν πατριαρχικήν οικογένειαν από την οποίαν κατήγετο και εκείνη, είχαν αποθάνει κατά το θέρος, εις τας ημέρας του θερισμού της κριθής.

Ιουδ. 8,3 επέστη γάρ επί του δεσμεύοντος το δράγμα τώ πεδίω, και ο καύσων ήλθεν επί την κεφαλήν αυτού, και έπεσεν επί την κλίνην και ετελεύτησεν εν Βαιτυλούα τή πόλει αυτού, και έθαψαν αυτόν μετά των πατέρων αυτού εν τώ αγρώ τώ ανά μέσον Δωθαΐμ και Βαλαμών.

Ιουδ. 8,3 Όταν, δηλαδή, αυτός ευρίσκετο πλησίον του ανθρώπου που εδενε στον αγρόν τα δεμάτια των στάχυων, ο καυστικός ήλιος προσέβαλε την κεφαλήν του και αυτός έπεσεν εις την κλίνην άρρωστος και απέθανεν εις την πόλιν Βαιτυλούα. Τον έθαψαν δε μαζί με τους πατέρας του στον αγρόν, ο οποίος ευρίσκετο μεταξύ Δωθαΐμ και Βαλαμών.

Ιουδ. 8,4 και ήν Ιουδίθ εν τώ οίκω αυτής χηρεύουσα έτη τρία και μήνας τέσσαρας.

Ιουδ. 8,4 Η Ιουδίθ από της εποχής εκείνης έμενεν στο σπίτι της χήρα επί τρία έτη και τέσσαρας μήνας.

Ιουδ. 8,5 και εποίησεν εαυτή σκηνήν επί τού δώματος τού οίκου αυτής και επέθηκεν επί την οσφύν αυτής σάκκον, και ήν επ αυτής τα ιμάτια της χηρέσεως αυτής.

Ιουδ. 8,5 Αυτή είχε στήσει σκηνήν επάνω στο λιακωτό της κατοικίας της, εξώσθη γύρω από την οσφύν της τον σάκκον και εφορούσε ακόμη τα ενδύματα της χηρείας της.

Ιουδ. 8,6 και ενήστευε πάσας τας ημέρας χηρέσεως αυτής, χωρίς προσαββάτων και σαββάτων και προνουμηγιών και νουμηγιών και εορτών και χαρμοσυνών οίκου Ισραήλ.

Ιουδ. 8,6 Αυτή ενήστευεν όλας τας ημέρας της χηρείας της, πλην της παραμονής του Σαββάτου και του Σαββάτου, της παραμονής των νουμηγιών και των νουμηγιών και ακόμη πλην των άλλων εορτών και των χαρμοσύνων τελετών του Ισραηλιτικού λαού.

Ιουδ. 8,7 και ήν καλή τώ είδει και ωραία τή όψει σφόδρα· και υπελίπετο αυτή Μανασσής, ο ανήρ αυτής, χρυσίον και αργύριον και παιδάς και παιδίσκας και κτήνη και αγρούς, και έμενεν επ αυτών.

Ιουδ. 8,7 Αυτή η ωραία και πολύ ελκυστική εις την εμφάνισίν της, ο σύζυγός της, ο Μανασσής, είχε αφήσει εις αυτήν χρυσίον και αργύριον, δούλους και δούλας και κτήνη και αγρούς, επί των οποίων αυτή ήτο κυρία.

Ιουδ. 8,8 και ουκ ήν ός επήνεγκεν αυτή ρήμα πονηρόν, ότι εφοβείτο τον Θεόν σφόδρα

Ιουδ. 8,8 Κανείς δε δεν ευρέθη να διατυπώση επιλήψιμόν τινα λόγον εναντίον της, διότι αυτή εφοβείτο πάρα πολύ τον Θεόν.

Ιουδ. 8,9 και ήκουσε τα ρήματα τού λαού τα πονηρά επί τον άρχοντα, ότι ωλιγοψύχησαν επί τή σπάνει των υδάτων, και ήκουσε πάντας τους λόγους Ιουδίθ, ούς ελάλησε προς αυτούς Οζίας, ως ώμοσεν αυτοίς παραδώσειν την πόλιν μετά ημέρας πέντε τοίς Ασσυρίοις.

Ιουδ. 8,9 Αυτή, λοιπόν, πληροφορήθη τα λόγια, τα οποία επάνω εις την δυσφορίαν του ο λαός είτε προς τον άρχοντα της πόλεως, διότι αυτός ο λαός είχε ολιγοψυχήσει από την έλλειψιν του νερού. Πληροφορήθη ακόμη όλους τους λόγους, τους οποίους είτε προς τον λαόν ο Οζίας, ο οποίος και ωρκίσθη προς αυτόν, ότι έντος πέντε ημερών θα παραδώση την πόλιν στους Ασσυρίους.

Ιουδ. 8,10 και αποστείλασα την άβραν αυτής την εφεστώσαν πάσι τοίς υπάρχουσιν αυτής εκάλεσεν Οζίαν και Χαβρίν και Χαρμίν τους πρεσβυτέρους της πόλεως αυτής,

Ιουδ. 8,10 Εστειλε την υπηρέτριάν της, αυτήν που είχαν διορίσει ως προϊσταμένην εις όλα τα υπάρχοντά της, και εκάλεσε τον Οζίαν, τον Χαβρίν και Χαρμίν τους πρεσβυτέρους της πόλεως.

Ιουδ. 8,11 και ήλθον προς αυτήν, και είπε προς αυτούς· ακούσατε δή μου, άρχοντες των κατοικούντων εν Βαιτυλούα, ότι ουκ ευθύς ο λόγος υμών, ον ελαλήσατε εναντίον του λαού εν τή ημέρα ταύτη και εστήσατε τον όρκον, ον ελαλήσατε ανά μέσον του Θεού και υμών και είπατε εκδώσειν την πόλιν τοίς εχθροίς ημών, εάν μη εν αυταίς επιστρέψη ο Κύριος βοηθήσαι ημίν.

Ιουδ. 8,11 Εκείνοι δε ήλθον προς αυτήν, η οποία και τους είπε· "ακούσατε με λοιπόν, άρχοντες των πολιτών της Βαιτυλούα. Δεν είναι ορθός ο λόγος σας, τον οποίον είπατε ενώπιον του λαού κατά την ημέραν αυτήν και ανελάβετε την υποχρέωσιν με όρκον, τον οποίον είπατε μεταξύ του Θεού και υμών, να παραδώσετε δηλαδή την πόλιν στους εχθρούς μας, εάν κατά τας πέντε αυτάς ημέρας δεν επιστρέψη ο Κυριος να μας βοηθήση.

Ιουδ. 8,12 και νύν τίνες εστέ υμείς, οί επειράσατε τον Θεόν εν τή ημέρα τή σήμερον και ιστάτε υπέρ του Θεού εν μέσω υιών ανθρώπων;

Ιουδ. 8,12 Αλλά ποίοι είσθε σεις, οι οποίοι πειράζετε τον Θεόν κατά την σημερινήν ημέραν, και ενώ είσθε άνθρωποι μεταξύ των άλλων ανθρώπων, ιστασθε υπεράνω από τον Θεόν;

Ιουδ. 8,13 και νύν Κύριον παντοκράτορα εξετάζετε και ουθέν επιγνώσεσθε έως του αιώνος,

Ιουδ. 8,13 Θέτετε υπό εξέτασιν και ανάκρισιν Κυριον τον Παντοκράτορα, ενώ δεν γνωρίζετε καμμίαν από τας αιωνίους αυτού βουλάς.

Ιουδ. 8,14 ότι βάθος καρδιάς ανθρώπου ουχ ευρήσετε και λόγους της διανοίας αυτού ου διαλήψεσθε· και πώς τον Θεόν, ός εποίησε τα πάντα ταύτα, ερευνήσετε και τον νούν αυτού επιγνώσεσθε και τον λογισμόν αυτού κατανοήσετε; μηδαμώς, αδελφοί, μη παροργίζετε Κύριον τον Θεόν ημών·

Ιουδ. 8,14 Εφ' όσον ούτε ενός ανθρώπου το βάθος της καρδιάς του και τας σκέψεις και τους λόγους της διανοίας του δεν ημπορείτε να εξιχνιάσετε και κατανοήσετε, πως θέλετε τον Θεόν, ο οποίος εδημιούργησεν όλα αυτά, να τον εξετάσετε και να μάθετε τα νοήματά του και τας αποφάστού; Μη διαπράττετε κάτι τέτοιο, αδελφοί, μη παροργίζετε Κυριον τον Θεόν μας με την συμπεριφοράν σας αυτήν.

Ιουδ. 8,15 ότι εάν μη βούληται εν ταίς πέντε ημέραις βοηθήσαι ημίν, αυτός έχει την εξουσίαν εν αίς θέλει σκεπάσαι ημέραις ή και ολοθρευσαι ημάς πρό προσώπου των εχθρών ημών.

Ιουδ. 8,15 Διότι, εάν ο Κυριος δεν θέλη εντός πέντε ημερών να μας βοηθήση, αυτός έχει την δύναμιν και την εξουσίαν εις οιασδήποτε άλλας ημέρας να μας περιφρουρήση από τους εχθρούς η και να μας εξολοθρεύση ενώπιον των εχθρών μας.

Ιουδ. 8,16 υμείς δε μη ενεχυράζετε τας βουλάς Κυρίου του Θεού ημών, ότι ουχ ως άνθρωπος ο Θεός απειληθήναι, ουδέ ως υιός ανθρώπου διαιτηθήναι.

Ιουδ. 8,16 Σεις δε μη εκβιάζετε και μη θέτετε, τρόπον τινά, ενέχυρον τας βουλάς του Κυρίου του Θεού μας, διότι ο Θεός δεν είναι ωσάν κανένας άνθρωπος να εκβιασθή με απειλάς, ούτε και δέχεται διαιτητήν εις τας σκέψεις και αποφάστού, όπως οι άνθρωποι.

Ιουδ. 8,17 διόπερ αναμένοντες την παρ αυτού σωτηριαν επικαλεσώμεθα αυτόν εις βοήθειαν ημών, και εισακούσεται της φωνής ημών, εάν ή αυτώ αρεστόν.

Ιουδ. 8,17 Δια τούτο ας περιμένωμεν από αυτόν την σωτηριαν, ας τον παρακαλέσωμεν να μας βοηθήση και αυτός θα ακούση την προσευχήν μας, εάν βέβαια, του είναι αυτή αρεστή.

Ιουδ. 8,18 ότι ουκ ανέστη εν ταίς γενεαίς ημών ουδέ εστιν εν τή ημέρα τή σήμερον ούτε φυλή ούτε πατριά ούτε δήμος ούτε πόλις εξ ημών, οί προσκυνούσι θεοίς χειροποίητοις, καθάπερ εγένετο εν ταίς πρότερον ημέραις·

Ιουδ. 8,18 Πιστεύομεν ότι θα δεχθή την προσευχήν μας, διότι σήμερον δεν υπάρχει κανείς από την γενεάν μας ούτε καμμία φυλή μεταξύ μας η πατριαρχικός οίκος, η οικογένεια, ούτε καμμία πόλις από ημάς, που να προσκυνούν χειροποίητα αγάλματα, όπως εγένετο προηγουμένως στους πατέρας μας.

Ιουδ. 8,19 ών χάριν εδόθησαν εις ρομφαίαν και εις διαρπαγήν οι πατέρες ημών και έπεσον πτώμα μέγα ενώπιον των εχθρών ημών.

Ιουδ. 8,19 Ας μη λησμονούμεν δε ότι ένεκα των παραβάσεων εκείνων, οι πατέρες μας παρεδόθησαν εις θάνατον, άλλοι μεν δια ρομφαίας και άλλοι εις λεηλασίαν. Ετσι δε η συντριβή και η πτώσις των υπήρξε μεγάλη ενώπιον των εχθρών μας.

Ιουδ. 8,20 ημείς δε έτερον θεόν ουκ επέγνωμεν πλην αυτού· όθεν ελπίζομεν ότι ουχ υπερόψεται ημάς, ουδ από του γένους ημών.

Ιουδ. 8,20 Ημείς όμως δεν εγνωρίσαμεν και δεν προσεκυνήσαμεν άλλον Θεόν πλην αυτού μόνου του αληθινού. Δια τούτο και ελπίζομεν, ότι δεν θα μας παράβληψη, ούτε και κανένα από το γένος μας.

Ιουδ. 8,21 ότι εν τώ ληφθήναι ημάς ούτως καθήσεται πάσα η Ιουδαία, και προνομηθήσεται τα άγια ημών, και ζητήσεται την βεβήλωσιν αυτών εκ του αίματος ημών

Ιουδ. 8,21 Εάν όμως εξ αιτίας της δειλίας μας οι εχθροί μας υποτάξουν, τότε εύκολα θα καταληφθή όλη η Ιουδαία· ο ιερός ναός μας και τα άγια θα λεηλατηθούν και ο Κυριος θα ζητήση από ημάς λόγον δια την βεβήλωσιν αυτήν των ιερών του.

Ιουδ. 8,22 και τον φόνον των αδελφών ημών και την αιχμαλωσίαν της γής και την ερήμωσιν της κληρονομίας ημών επιστρέψει εις κεφαλήν ημών εν τοίς έθνεσιν, ου εάν δουλεύσωμεν εκεί, και εσόμεθα εις πρόσκομμα και εις όνειδος εναντίον των κτωμένων ημάς.

Ιουδ. 8,22 Θα επιρριφή δε επάνω εις τα κεφάλια μας την αμέλειαν αυτήν και θα μας τιμωρήση ο Κυριος, εάν εξ αιτίας της απιστίας μας παραδώσωμεν την πόλιν και γίνωμεν αίτιοι να φονευθούν οι αδελφοί μας, να καταληφθή η χώρα μας και να ερημωθή η κληρονομία μας. Μεταξύ δε των εθνών, εις τα οποία θα παραδοθώμεν εκεί ως δούλοι, θα είμεθα ασθενείς και περιγελως ενώπιον των κατακτητών μας.

Ιουδ. 8,23 ότι ου κατευθυνθήσεται η δουλεία ημών εις χάριν, αλλ εις ατιμίαν θήσει αυτήν Κύριος ο Θεός ημών.

Ιουδ. 8,23 Αυτή δε η δουλεία ποτέ δεν θα έχη καλήν έκβασιν, ούτε και θα εύρη χάριν, αλλά θα θέση αυτήν ο Κυριος εις εξευτελισμόν και εξουθένωσιν μας.

Ιουδ. 8,24 και νύν, αδελφοί, επιδειξώμεθα τοίς αδελφοίς ημών, ότι εξ ημών κρέματα η ψυχή αυτών, και τα άγια και ο οίκος και το θυσιαστήριον επιστήρικται εφ ημίν.

Ιουδ. 8,24 Και τώρα, αδελφοί, ας δείξωμεν εις τους αδελφούς μας ότι από ημάς εξαρτάται η ζωη των και ότι ο ναός και το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων έχουν στηριχθή εις ημάς.

Ιουδ. 8,25 παρά ταύτα πάντα ευχαριστήσωμεν Κυρίω τώ Θεώ ημών, ός πειράζει ημάς καθά και τους πατέρας ημών.

Ιουδ. 8,25 Παρ' όλα τα σκληρά και κρίσιμα αυτά γεγονότα ας ευχαριστήσωμεν Κυριον τον Θεόν μας, διότι μας δοκιμάζει, όπως εδοκίμασε και τους πατέρας μας.

Ιουδ. 8,26 μνήσθητε όσα εποίησε μετά Αβραάμ και όσα επείρασε τον Ισαάκ και όσα εγένετο τώ Ιακώβ εν Μεσοποταμία της Συρίας ποιμάνοντι τα πρόβατα Λάβαν του αδελφού της μητρός αυτού.

Ιουδ. 8,26 Ενθυμηθήτε τας δοκιμασίας, με τας οποίας ανέδειξε τον Αβραάμ και όλα εκείνα με τα οποία επείρασε και εδοκίμασε τον Ισαάκ. Ακόμη δε και όσους πειρασμούς εδέχθη ο Ιακώβ εις την Μεσοποταμίαν της Συρίας όταν εποίμαινε τα πρόβατα του Λαβαν, του αδελφού της μητρός του.

Ιουδ. 8,27 ότι ου καθώς εκείνους επύρωσεν εις ετασμόν της καρδιάς αυτών, και ημάς ουκ εξεδίκησεν, αλλ εις νουθέτησιν μαστιγοί Κύριος τους εγγίζοντας αυτώ.

Ιουδ. 8,27 Όπως εκείνων ως δια πυρός εδοκίμασε τας καρδιάς των, έτσι και ημάς δεν μας ετιμώρησε αλλά μας επαιδαγόγησε. Διότι ο Κυριος μαστιγώνει αυτούς, που τον πλησιάζουν με πίστιν, όχι προς τιμωρίαν αλλά εις νουθέτησιν".

Ιουδ. 8,28 και είπε προς αυτήν Οζίας: πάντα, όσα είπας, αγαθή καρδιά ελάλησας, και ουκ έστιν ός αντιστήσεται τοίς λόγοις σου.

Ιουδ. 8,28 Ο Οζίας απήντησε προς αυτήν: "όλα όσα είπες είναι λόγια μιας αγαθής καρδιάς, και κανείς δεν ημπορεί να φέρη αντίρρησιν στους λόγους σου.

Ιουδ. 8,29 ότι ουκ εν τή σήμερον η σοφία σου πρόδηλός εστιν, αλλά απ αρχής ημερών σου έγνω πάς ο λαός την σύνεσιν σου, καθότι αγαθόν εστι το πλάσμα της καρδιάς σου.

Ιουδ. 8,29 Αλλωστε η σύνεσίς σου δεν είναι μόνον σήμερον γνωστή: αλλά από την αρχήν της ζωής σου όλος ο λαός γνωρίζει την σύνεσιν σου και ότι αι σκέψεις της διανοίας σου είναι πάντοτε αγαθαί.

Ιουδ. 8,30 αλλ ο λαός εδίδησε σφόδρα και ηνάγκασαν ποιήσαι ημάς καθά ελαλήσαμεν αυτοίς και επαγαγείν όρκον εφ ημάς, ον ου παραβησώμεθα.

Ιουδ. 8,30 Ο λαός όμως υπέφερε πολύ από την δίψαν και μας ηνάγκασαν να ομιλήσωμεν προς αυτούς τα λόγια εκείνα και να αναλάβωμεν ένορκον υποχρέωσιν, την οποίαν δεν ημπορούμεν να παραβώμεν.

Ιουδ. 8,31 και νύν δεηθητι περί ημών, ότι γυνή ευσεβής εί, και αποστειλεί Κύριος τον υετόν εις πλήρωσιν των λάκκων ημών, και ουκ εκλείψωμεν έτι.

Ιουδ. 8,31 Και τώρα, παρακάλεσε υπέρ ημών τον Θεόν. Επειδή δε συ είσαι ευσεβής γυναικα, ο Κυριος θα στείλη βροχήν να γεμίσουν αι οξαμεναί μας από νερό, δια να μη πεθάνωμεν από την δίψαν".

Ιουδ. 8,32 και είπε προς αυτούς Ιουδίθ: ακούσατέ μου, και ποιήσω πράγμα, ό αφίζεται εις γενεάς γενεών υιοίς τού γένους ημών.

Ιουδ. 8,32 Απήντησε προς αυτούς η Ιουδίθ: "ακούσατέ με. Θα κάμω ένα πράγμα, το οποίον θα γίνη και θα μείνη γνωστόν εις όλας τας γενεάς των Ισραηλιτών.

Ιουδ. 8,33 υμείς στήσεσθε επί της πύλης την νύκτα ταύτην, και εξελεύσομαι εγώ μετά της άβρας μου, και εν ταίς ημέραις, μεθ ας είπατε παραδώσειν την πόλιν τοίς εχθροίς ημών, επισκέφεται Κύριος τον Ισραήλ εν χειρί μου.

Ιουδ. 8,33 Σεις θα σταθήτε εις την θύραν της πόλεως κατά την νύκτα αυτήν και εγώ μαζί με την θεραπεινίδα μου θα εξέλθω. Κατά τας πέντε δε αυτάς ημέρας, μετά τας οποίας είπατε ότι θα παραδώσετε την πόλιν στους εχθρούς μας, ο Κυριος θα επισκεφθή και θα ελευθερώση τον ισραηλιτικόν λαόν με το ιδικόν μου χέρι.

Ιουδ. 8,34 υμείς δε ουκ εξερευνήσετε την πράξιν μου, ου γάρ ερώ υμίν, έως τού τελεσθίην ά εγώ ποιώ.

Ιουδ. 8,34 Σεις δε μη θελήσετε να ερευνήσετε την πράξιν μου, διότι δεν θα σας την είπω, μέχρις ότου πραγματοποιηθούν εξ ολοκλήρου εκείνα, τα οποία εγώ κάμνω".

Ιουδ. 8,35 και είπεν Οζίας και οι άρχοντες προς αυτήν: πορεύου εις ειρήνην, και Κύριος ο Θεός έμπροσθέν σου εις εκδίκησιν των εχθρών ημών.

Ιουδ. 8,35 Ο Οζίας και οι άλλοι άρχοντες είπαν προς αυτήν: "πορεύου εις ειρήνην και ο Κυριος ο Θεός ας είναι μαζί σου, δια να τιμωρήση τους εχθρούς μας".

Ιουδ. 8,36 και αποστρέψαντες εκ της σκηνης επορεύθησαν επί τας διατάξεις αυτών.

Ιουδ. 8,36 Επέστρεψαν δε από την σκηνήν της Ιουδίθ και ήλθον εις τας καθωρισμένας θέσεις των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ιουδ. 9,1 Ιουδίθ δε έπεσεν επί πρόσωπον και επέθετο σποδόν επί την κεφαλήν αυτής και εγύμνωσεν ον ενεδιδύσκετο σάκκον, και ήν άρτι προσφερόμενον εν Ιερουσαλήμ εις τον οίκον τού Θεού το θυμίαμα της εσπέρας εκείνης, και εβόησε φωνή μεγάλη Ιουδίθ προς Κύριον και είπε:

Ιουδ. 9,1 Η Ιουδίθ έπεσε με το πρόσωπον κατά γης, εσκόρπισε στάκτην εις την κεφαλήν της και έβγαλε τον σάκκον τον οποίον είχεν ενδυθή. Ητο δε η ώρα, κατά την οποίαν προσεφέρετο στον ναόν του Θεού το θυμίαμα της εσπέρας. Η Ιουδίθ ανεβόησε με φωνήν μεγάλην προς τον Κυριον και είπε:

Ιουδ. 9,2 Κύριε ο Θεός τού πατρός μου Συμεών, ώ έδωκας εν χειρί ρομφαίαν εις εκδίκησιν αλλογενών, οί έλυσαν μήτραν παρθένου εις μίαισμα και εγύμνωσαν μηρόν εις αισχύνην και εβεβήλωσαν μήτραν εις όνειδος: είπας γάρ, ουχ ούτως έσται και εποίησαν

Ιουδ. 9,2 "Κυριε, συ ο Θεός του προγόνου μου Συμεών, στο χέρι του οποίου έδωκες ρομφαίαν, δια να τιμωρήση τους αλλογενείς, οι οποίοι διέφθειραν και εμόλυναν την μήτραν της κόρης του Ιακώβ, της Δείνας, και εγύμνωσαν τον μηρόν της προς καταισχύνην και όνειδος, και εμόλυναν την παρθενικήν μήτραν προς κατεξευτελισμόν. Συ είπες ότι δεν έπρεπε αυτό

να γίνη, αλλ' εκείνοι το έπραξαν.

Ιουδ. 9,3 ανθ ών έδωκας άρχοντας αυτών εις φόνον και την στρωμνήν αυτών, ή ηδέσατο την απάτην αυτών, εις αίμα, και επάταξας δούλους επί δυνάσταις και δυνάστας επί θρόνους αυτών.

Ιουδ. 9,3 Δια το βαρύ αυτό σφάλμα των παρεδωσες τους άρχοντάς των να φονευθούν και τους ομοχώριους των, οι οποίοι ηνέχθησαν αυτήν την βεβήλωσιν, τους έπνιξες στο αίμα. Έτσι δε εκτύπησες δούλους μαζί με τους κυρίους και κυρίους, οι οποίοι ευρίσκοντο στους θρόνους των.

Ιουδ. 9,4 και έδωκας γυναίκας αυτών εις προνομήν και θυγατέρας εις αιχμαλωσίαν και πάντα τα σκύλα εις διαίρεσιν υιών ηγαπημένων υπό σου, οι και εξήλωσαν τον ζήλόν σου και εβδελύξαντο μίσημα αίματος αυτών και επεκαλέσαντό σε εις βοηθόν. ο Θεός ο Θεός ο εμός, και εισάκουσον εμού της χήρας

Ιουδ. 9,4 Συ παρεδωκες τας συζύγους των εις λεηλασίαν και τας θυγατέρας των αιχμαλώτους και όλα τα ανήκοντα εις αυτούς εις διαρπαγήν από τους αγαπημένους υπό σου Ισραηλίτας, οι οποίοι απεστράφησαν και εμίσησαν το μόλυσμα του αίματος των και εκάλεσαν σε βοηθόν εναντίον εκείνων. Συ, ο Θεός ο Θεός μου, άκουσε την προσευχήν εμού τη χήρας·

Ιουδ. 9,5 σύ γάρ εποίησας τα πρότερα εκείνων και εκείνα και τα μετέπειτα και τα νύν και τα επερχόμενα διανοήθης, και εγενήθησαν ά ενενοήθης,

Ιουδ. 9,5 Συ είσαι εκείνος, ο οποίοςς εδημιούργησες όσα υπήρχον στο παρελθόν, όσα έγιναν κατόπιν, όσα υπάρχουν σήμερα και όσα εσκέφθης να γίνουν στο μέλλον. Όσα συ σκέπτεσαι όλα πραγματοποιούνται.

Ιουδ. 9,6 και παρεστήσαν ά εβουλεύσω και είπαν· ιδού πάρεσμεν· πάσαι γάρ αι οδοί σου έτοιμοι, και η κρίσις σου εν προγνώσει·

Ιουδ. 9,6 Παρουσιάστησαν ενώπιόν σου όλα τα δημιουργήματα, τα οποία συ ηθέλησας να γίνουν, και είπαν· ιδού υπάρχομεν. Ολοι αι οδοί σου είναι έτοιμοι και αι δίκαιαι κρίσεις σου κατά την ιδικήν σου πρόγνωσην.

Ιουδ. 9,7 ιδού γάρ Ασσύριοι επληθύνθησαν εν δυνάμει αυτών, υψώθησαν εφ ίππω και αναβάτη εγαυρίασαν εν βραχίονι πεζών, ήλπισαν εν ασπίδι και εν γαισώ και τόξω και σφενδόνη και ουκ έγνωσαν ότι σύ εί Κύριος συντριβαν πολέμους.

Ιουδ. 9,7 Ιδού, τώρα, Κυριε, οι Ασσύριοι είναι πολυάριθμοι κατά την στρατιωτικήν των δύναμιν, αλαζονεύονται δια τους ίππους και τους ιππείς των. Είναι υπερήφανοι δια την δύναμιν του πεζικού στρατού των. Αυτοί στηρίζουν τας αλαζονικάς ελπίδας των εις την ασπίδα των, εις τα ακόντιά των, στο τόξον και εις την σφενδόνην και δεν έχουν μάθει ότι συ είσαι ο Κυριος, ο οποίοςς συντριβστους πολέμους και χαρίζεις νίκας.

Ιουδ. 9,8 Κύριος όνομά σοι· σύ ράξον αυτών την ισχύν εν δυνάμει σου και κάταξον το κράτος αυτών εν τώ θυμώ σου· εβουλεύσαντο γάρ βεβηλώσαι τα αγία σου, μιάναι το σκήνωμα της καταπαύσεως τού ονόματος της δόξης σου και καταβαλείν σιδήρω κέρας θυσιαστηρίου σου.

Ιουδ. 9,8 Κυριος είναι το όνομά σου. Συ λοιπόν, Κυριε, διάρρηξε και κατακουρέλιασε την δύναμίν των εν τη απείρω σου δυνάμει και σύντριψε την ισχύν των επάνω στον δίκαιον θυμόν σου. Διότι αυτοί εσκέφθησαν και απεφάσισαν να βεβηλώσουν τον ναόν σου, να μιάνουν την ιεράν Σκηνήν σου, όπου το πανένδοξον Ονομά σου υμνολογείται, και με τα ξίφη των να συντριψουν το θυσιαστήριον των ολοκαυμάτων σου.

Ιουδ. 9,9 βλέψον εις υπερηφανίαν αυτών, απόστειλον την οργήν σου εις κεφαλάς αυτών, δός εν χειρί μου της χήρας ό διανοήθην κράτος.

Ιουδ. 9,9 Ιδε, Κυριε, την αλαζονίαν των, εξαπόστειλε την οργήν σου επάνω εις τα κεφάλια των και δώσε στο χέρι εμού της χήρας την δύναμιν να πρᾶξω εκείνο τα μεγάλο έργον, το οποίον εσκέφθην.

Ιουδ. 9,10 πάταξον δούλον εκ χειλέων απάτης μου επ άρχοντι και άρχοντα επί θεράποντι αυτού, θραύσον αυτών το ανάστημα εν χειρί θηλείας·

Ιουδ. 9,10 Με τα απατηλά λόγια, που θα βγουν από τα χείλη μου, πλήξε δούλον με τον αφέντην του και αρχηγόν με τον υπηρέτην του, σύντριψε την αλαζονείαν των με το χέρι μιας γυναίκος.

Ιουδ. 9,11 ου γάρ εν πλήθει το κράτος σου, ουδέ η δυναστεία σου εν ισχύουσιν, αλλά ταπεινών εί Θεός, ελαττόνων εί βοηθός, αντιλήπτωρ ασθενούντων, απεγνωσμένων σκεπαστής, απηλπισμένων σωτήρ.

Ιουδ. 9,11 Διότι η δύναμίς σου δε καταβάλλεται ποτέ από το πλήθος των στρατιωτών, ούτε η κυριαρχία σου από τους ισχυρούς άνδρας. Συ είσαι ο Θεός των ταπεινών, ο βοηθός εκείνων οι οποίοι υστερούν εις δύναμιν, ο αντιλήπτωρ των ασθενών, ο προστάτης των αποκαρδιωμένων, ο σωτήρ των απελπισμένων.

Ιουδ. 9,12 ναι ναι ο Θεός τού πατρός μου και Θεός κληρονομίας Ισραήλ, δέσποτα των ουρανών και της γής, κτίστα των υδάτων, βασιλεύ πάσης κτίσεώς σου, σύ εισάκουσον της δεήσεώς μου

Ιουδ. 9,12 Ναι, ναι, ω Θεέ των πατέρων μου, Θεέ της κληρονομίας του Ισραήλ, Δέσποτα του ουρανού και της γης, Δημιουργέ των υδάτων, Βασιλεύ όλης της κτίσεως, συ, Κυριε, άκουσε την δέησίμ μου

Ιουδ. 9,13 και δός λόγον μου και απάτην εις τραύμα και μώλωπα αυτών, οί κατά της διαθήκης σου και οίκου ηγιασμένου σου και κορυφής Σιών και οίκου κατασχέσεως υιών σου εβουλεύσαντο σκληρά.

Ιουδ. 9,13 και δώσε εις το στόμα μου λόγια απατηλά εις όλεθρον και καταστροφήν αυτών, οι οποίοι εσκέφθησαν και απεφάσισαν τρομερά εναντίον της διαθήκης σου, του ηγιασμένου ναού σου, του λόφου της Σιών, της κατοικίας των ιδικών σου υιών.

Ιουδ. 9,14 και ποιήσον επί πάν το έθνος σου, και πάσης φυλής επίγνωσιν τού ειδήσαι ότι σύ εί ο Θεός πάσης δυνάμεως και κράτους, και ουκ έστιν άλλος υπερασπιζών τού γένους Ισραήλ, ει μη σύ.

Ιουδ. 9,14 Και δώσε, Κυριε, όπως ο λαός σου και κάθε φυλή της γης αναγνωρίση και μάθη ότι συ είσαι ο Θεός πάσης δυνάμεως και ισχύος και ότι δεν υπάρχει άλλος, ο οποίοςς να υπερασπίζεται αποτελεσματικώς τα γένος των Ισραηλιτών ει μη μόνον συ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ιουδ. 10,1 Καί εγένετο ως επαύσατο βοώσα προς τον Θεόν Ισραήλ και συνετέλεσε πάντα τα ρήματα ταύτα,

Ιουδ. 10,1 Όταν έπαυσεν η Ιουδίθ να προσεύχεται από βάθους καρδίας προς τον Θεόν του Ισραήλ και ετελείωσεν όλα αυτά τα λόγια,

Ιουδ. 10,2 και ανέστη από της πτώσεως και εκάλεσε την άβραν αυτής και κατέβη εις τον οίκον, εν ώ διέτριβεν εν αυτώ εν ταις ημέραις των σαββάτων και εν ταις εορταίς αυτής·

Ιουδ. 10,2 εσηκώθη από το έδαφος, όπου είχε πέσει πρηνής, εκάλεσε την θερααινίδα της και κατέβηκε εις τα διαμερίσματά της, εις τα οποία παρέμενε κατά τας ημέρας των Σαββάτων και κατά τας άλλας εορτάς.

Ιουδ. 10,3 και περιείλατο τον σάκκον, ον ενεδεδύκει, και εξεδύσατο τα ιμάτια της χηρεύσεως αυτής και περιεκλύσατο το σώμα ύδατι και εχρίσατο μύρω παχεί και διέταξε τας τρίχας της κεφαλής αυτής και επέθετο μίτραν επ αυτής και ενεδύσατο τα ιμάτια της ευφροσύνης αυτής, εν οίς εστολιζετο εν ταίς ημέραις της ζωής τού ανδρός αυτής Μανασσή,

Ιουδ. 10,3 Εκεί έβγαλε τον σάκκον, τον οποίον είχαν ενδυθή, έβγαλε τα ενδύματα της χηρείας της, έλουσε το σώμα της με ύδωρ και το ήλειψε με πλούσιον μύρον. Εκτένισε κατά τρόπον ωραίον τας τρίχας της κεφαλής της, έβαλε μανδήλιον επάνω εις αυτήν, εφόρεσε τα εορταστικά ενδύματα της χαράς της, με τα οποία εστολιζετο κατά τας ημέρας που εξούσεν ο άνδρας της ο Μανασσής.

Ιουδ. 10,4 και έλαβε σανδάλια εις τους πόδας αυτής και περιέθετο τους χλιδώνας και τα ψέλλια και τους δακτυλίους και τα ενώτια και πάντα τον κόσμον αυτής και εκαλλωπίσατο σφόδρα εις απάτησιν οφθαλμών ανδρών, όσοι αν ίδωσιν αυτήν.

Ιουδ. 10,4 Εφόρεσε σανδάλια εις τα πόδια της, έβαλε εις τα χέρια της βραχιόλια, δακτυλίδια και τα άλλα κοσμήματα, σκουλαρίκια εις τα αυτιά της και όλον τον στολισμόν της και εκαλλωπίσθη πάρα πολύ, δια να εξαπατήση και αποπλανήση τους οφθαλμούς των ανδρών, όσοι θα την έβλεπον.

Ιουδ. 10,5 και έδωκε τή άβρα αυτής ασκοπυτινην οίνου και καψάκην ελαίου και πήραν επλήρωσεν αλφίτων και παλάθης και άρτων καθαρών και περιεδίπλωσε πάντα τα αγγεία αυτής και επέθηκεν επ αυτή.

Ιουδ. 10,5 Εδωσεν εις την θερααινίδα της ένα ασκί με οίνον και μίαν ύδριαν με λάδι. Εγέμισε με άρτον από κριθήν και με σύκα και με καθαρών άρτον ένα σάκκον, εδίπλωσεν όλα αυτά εις τας αποσκευάς της και τα εφόρτωσεν εις την θερααινίδα της.

Ιουδ. 10,6 και εξήλθοσαν επί την πύλην της πόλεως Βαιτυλούα και εύροσαν εφεστώτας επ αυτής Οζίαν και τους πρεσβυτέρους της πόλεως Χαβρίν και Χαρμίν.

Ιουδ. 10,6 Η Ιουδιθ με την θερααινίδα της εξήλθαν εις την πύλην της πόλεως, όπου και συνήτησαν τον Οζίαν και τους πρεσβυτέρους της πόλεως, τον Χαβρίν και Χαρμίν, οι οποίοι και τας επερίμεναν.

Ιουδ. 10,7 ως δε είδον αυτήν και ήν ηλλοιωμένον το πρόσωπον αυτής και την στολήν μεταβεβληκυίαν αυτής, και εθαύμασαν επί τώ κάλλει αυτής επί πολύ σφόδρα και είπαν αυτή·

Ιουδ. 10,7 Όταν δε την είδαν με το πρόσωπόν της αλλοιωμένον και ωραιότατον και αλλαγμένην την στολήν της χηρείας της με στολήν λαμπράν, εθαύμασαν την ωραιότητά της πάρα πολύ και της είπαν·

Ιουδ. 10,8 ο Θεός ο Θεός των πατέρων ημών δώη σε εις χάριν και τελειώσαι τα επιτηδεύματά σου εις γαυρίαμα υιών Ισραήλ και ύψωμα Ιερουσαλήμ. και προσεκύνησε τώ Θεώ

Ιουδ. 10,8 "Ο Θεός, ο Θεός των πατέρων μας ευχόμεθα να σου δώση χάριν, ώστε να φέρης εις πέρας το έργον σου εις έπαινον των Ισραηλιτών και δόξαν της Ιερουσαλήμ". Αυτή προσεκύνησε τον Θεόν

Ιουδ. 10,9 και είπε προς αυτούς· επιτάξατε ανοίξαι μοι την πύλην της πόλεως, και εξελεύσομαι εις τελειώσιν των λόγων, ών ελαλήσατε μετ εμού· και συνέταξαν τοίς νεανίσκοις ανοίξαι αυτή καθότι ελάλησε.

Ιουδ. 10,9 και τους είπε· "διατάξατε να μου ανοίξουν την πύλην της πόλεως, να εξέλθω και να φέρω εις πέρας τα έργα, δια τα οποία είχατε ομιλήσει μαζί μου". Εκείνοι διέταξαν τους νεαρούς φρουρούς της θύρας να ανοίξουν εις αυτήν, όπως αυτή είχαν είπει.

Ιουδ. 10,10 και εποίησαν ούτως, και εξήλθεν Ιουδιθ, αυτή και η παιδίσκη αυτής μετ αυτής· απεσκόπευον δε αυτήν οι άνδρες της πόλεως έως ου κατέβη το όρος, έως διήλθε τον αυλώνα και ουκέτι εθεώρουν αυτήν.

Ιουδ. 10,10 Οι νεαροί θυρωροί έκαμαν, όπως διετάχθησαν. Η Ιουδιθ εξήλθεν, αυτή και η θερααινίδα της. Οι δε άνδρες της πόλεως Βαιτυλούα την παρετήρουν, μέχρις ότου εκείνη κατέβη το όρος, έφθασεν εις την κοιλάδα, οπότε και δεν την έβλεπον πλέον.

Ιουδ. 10,11 και επορεύοντο εν τώ αυλώνι εις ευθειαν, και συνήτησεν αυτή προφυλακή των Ασσυριών.

Ιουδ. 10,11 Η Ιουδιθ, συνοδευομένη από την θερααινίδα της, εβάδιζεν εις την κοιλάδα κατ' ευθειαν, οπότε την συνήτησε μία προφυλακή των Ασσυριών.

Ιουδ. 10,12 και συνέλαβον αυτήν και επηρώτησαν· τίνων εί και πόθεν έρχη και που πορεύη; και είπε· θυγάτηρ εimi των Εβραίων και αποδιδράσκω από προσώπου αυτών, ότι μέλλουσι δίδοσθαι υμίν εις κατάβρωμα·

Ιουδ. 10,12 Οι άνδρες του φυλακίου τούτου την συνέλαβαν και την ηρώτησαν· "από ποίους είσαι; Από που έρχεσαι; Που πηγαίνεις;" Εκείνη απήντησεν· "Εγώ είμαι κόρη των Εβραίων και εδραπέτευσα από αυτούς, διότι πρόκειται αυτοί να παραδοθούν εις σας εις λεηλασίαν και διαρπαγήν.

Ιουδ. 10,13 καγώ έρχομαι εις το πρόσωπον Ολοφέρνου αρχιστρατήγου δυνάμεως υμών τού αναγγείλαι ρήματα αληθείας και δείξω πρό προσώπου αυτού οδόν, καθ ήν πορεύσεται και κυριεύσει πάσης της ορεινής, και ου διαφωνήσει των ανδρών αυτού σάρξ μία ουδέ πνεύμα ζωής.

Ιουδ. 10,13 Εγώ έρχομαι, δια να ίδω προσωπικώς τον Ολοφέρην τον αρχιστράτηγον των δυνάμεων σας, να γνωστοποιήσω εις αυτόν λόγους αληθείας και να φανερώσω ενώπιον του την οδόν, την οποίαν πρέπει να ακολουθήση, δια να καταλάβη όλην την ορεινήν περιοχήν μας, χωρίς από τους άνδρας του στρατού του να πάθη κανείς τίποτε, χωρίς να σβήση ουτε μία ζωη".

Ιουδ. 10,14 ως δε ήκουσαν οι άνδρες τα ρήματα αυτής και κατενόησαν το πρόσωπον αυτής -και ήν εναντίον αυτών θαυμάσιον τώ κάλλει σφόδρα- και είπαν προς αυτήν·

Ιουδ. 10,14 Όταν οι άνδρες του φυλακίου εκείνου ήκουσαν αυτούς τους λόγους και παρετήρησαν το πρόσωπόν της- το οποίον εφάνη στους οφθαλμούς των, όπως και ήτο, θαυμάσιον και ωραιότατον- είπαν προς αυτήν·

Ιουδ. 10,15 σέσωκας την ψυχήν σου σπεύσασα καταβήναι εις πρόσωπον τού κυρίου ημών· και νύν πρόσελθε επί την σκηνήν αυτού, και αφ ημών προπέμψουσί σε, έως παραδώσουσί σε εις τας χείρας αυτού·

Ιουδ. 10,15 "Συ έχεις σώσει τώρα την ζωήν σου, που έσπευσες να έλθης και να παρουσιασθής ενώπιον του κυρίου μας. Τωρα πηγαινε εις την σκηνήν του. Από ημάς θα σε συνοδεύσουν μερικοί, μέχρις ότου σε παραδώσουν εις τα χέρια του.

Ιουδ. 10,16 εάν δε στής εναντίον αυτού, μη φοβηθής τή καρδιά σου, αλλά ανάγγειλον κατά τα ρήματά σου, και εύ σε ποιήσει.

Ιουδ. 10,16 Όταν δε σταθής ενώπιόν του, μη ταραχθή η καρδιά σου, αλλά ανάγγειλε εις αυτόν εκείνα τα οποία είπες, και

αυτός θα δειχθή γενναιόδωρος προς σε".

Ιουδ. 10,17 και επέλεξαν εξ αυτών άνδρας εκατόν και παρέζευξαν αυτή και τή άβρα αυτής, και ήγαγον αυτάς επί την σκηνήν Ολοφέρνηου.

Ιουδ. 10,17 Εξέλεξαν από την φρουράν των εκατόν άνδρας, έβαλαν εις την άμαξαν αυτήν και την θεραπειίδα της και έτσι την ωδήγησαν εις την σκηνήν του Ολοφέρνηου.

Ιουδ. 10,18 και εγένετο συνδρομή πάση τή παρεμβολή, διεβοήθη γάρ εις τα σκηνώματα η παρουσία αυτής· και ελθόντες εκύκλουν αυτήν ως ειστήκει έξω της σκηνής Ολοφέρνηου, έως προσήγγειλαν αυτώ περί αυτής.

Ιουδ. 10,18 Γυρω δε από την σκηνήν του Ολοφέρνηου έγινε συρροή ανδρών από όλον το στρατόπεδον, διότι διεδόθη και εγνωστοποιήθη η παρουσία της εις τας σκηνάς των στρατιωτών. Ηλθον, λοιπόν, αυτοί και την περιεκύκλωσαν, καθ' ον χρόνον ήτο ορθία έξω από την σκηνήν του Ολοφέρνηου, μέχρις ότου ανήγγειλαν εις εκείνον τα περί αυτής.

Ιουδ. 10,19 και εθαύμαζον επί τώ κάλλει αυτής και εθαύμαζον τους υιούς Ισραήλ απ αυτής, και είπεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· τις καταφρονήσει τού λαού τούτου, ός έχει εν εαυτώ γυναίκας τοιαύτας; ότι ου καλόν εστιν υπολείπεσθαι εξ αυτών άνδρα ένα, οί αφεθέντες δυνήσονται κατασοφίσασθαι πάσαν την γήν.

Ιουδ. 10,19 Όλοι δε εθαύμαζαν την ωραιότητά της και εξ αιτίας αυτής εθαύμαζαν και τους Ισραηλίτας και έλεγεν ο ένας προς τον άλλον· "ποιός θα ημπορέση να καταφρονήση τον λαόν αυτόν, ο οποίος έχει εις τας τάξτου τέτοιας γυναίκας; Δεν είναι λοιπόν καθόλου καλόν να παραμείνη εις την ζωήν ούτε ένας άνδρας από αυτούς, διότι αυτοί μένοντες ελεύθεροι θα ημπορέσουν να καταδολευθούν και να υποτάξουν όλην την χώραν".

Ιουδ. 10,20 και εξήλθον οι παρακαθεύδοντες Ολοφέρνη και πάντες οι θεράποντες αυτού και εισήγαγον αυτήν εις την σκηνήν.

Ιουδ. 10,20 Εβγήκαν οι άνδρες της φρουράς του Ολοφέρνηου και όλοι οι δούλοι του και ωδήγησαν την Ιουδίθ εντός της σκηνής.

Ιουδ. 10,22 και ήν Ολοφέρνης αναπαυόμενος επί της κλίνης αυτού εν τώ κωνωπείω, ό ήν εκ πορφύρας και χρυσίου και σμαράγδου και λίθων πολυτελών καθυφασμένων.

Ιουδ. 10,21 Ο Ολοφέρνης ανεπαύετο επάνω εις την κλίνην του, η οποία εσκεπάζετο από κουνουπιέραν, αυτή δε η κουνουπιέρα ήτο κατασκευασμένη από πορφύραν εις την οποίαν είχαν υφανθή χρυσίον, σμαράγδοι και άλλοι πολύτιμοι λίθοι.

Ιουδ. 10,22 και ανήγγειλαν αυτώ περί αυτής, και εξήλθεν εις το προσκήνιον, και λαμπάδες αργυραί προάγουσαι αυτού.

Ιουδ. 10,22 Οι της προσωπικής φρουράς του Ολοφέρνηου ανήγγειλαν εις αυτόν τα περί αυτής. Ο Ολοφέρνης εβγήκεν εις την προ της σκηνής αυλήν, ενώ έμπρος από αυτόν προηγούντο αργυραί λυχνία.

Ιουδ. 10,23 ως δε ήλθε κατά πρόσωπον αυτού Ιουδίθ και των θεραπόντων αυτού, εθαύμασαν πάντες επί τώ κάλλει τού προσώπου αυτής· και πεσούσα επί πρόσωπον προσεκύνησεν αυτώ, και ήγειραν αυτήν οι δούλοι αυτού.

Ιουδ. 10,23 Μολις δε η Ιουδίθ παρουσιάσθηκε ενώπιον αυτού και ενώπιον των άλλων υπηρετών του, όλοι εθαύμασαν το κάλλος του προσώπου της. Εκείνη έπεσε με τα πρόσωπον κατά γης και προσεκύνησε τον Ολοφέρνην. Οι δε δούλοι του Ολοφέρνηου την εσήκωσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ιουδ. 11,1 Καί είπε προς αυτήν Ολοφέρνης· θάρσησον, γύναι, μη φοβηθής τή καρδιά σου, ότι εγώ ουκ εκάκωσα άνθρωπον, όστις ηρέτικε δουλεύειν βασιλεί Ναβουχοδονόσορ πάσης της γής.

Ιουδ. 11,1 Ο Ολοφέρνης είπε προς αυτήν· "έχε θάρρος, ω γύναι, και ας μη ταράττεται η καρδιά σου, διότι εγώ ούτε έβλαψα ούτε πρόκειται να βλάψω άνθρωπον, ο οποίος εξέλεξε και απεφάσισε να υπηρετή τον Ναβουχοδονόσορα τον βασιλέα πάσης της γης.

Ιουδ. 11,2 και νύν ο λαός σου ο κατοικών την ορεινήν, ει μη εφάυλισάν με, ουκ αν ήρα το δόρυ μου επ αυτούς, αλλ αυτοί εαυτοίς εποίησαν ταύτα.

Ιουδ. 11,2 Και τώρα δεν θα εσήκωνα το δόρυ μου ούτε εναντίον του λαού σου, ο οποίος κατοικεί εις την ορεινήν περιοχήν, εάν αυτός δεν επεριφρονούσε εμέ. Αλλά αυτοί έγιναν αιτία και αφορμή δι' όλα τα εναντίον των κακά.

Ιουδ. 11,3 και νύν λέγε μοι τίνος ένεκεν απέδρας απ αυτών και ήλθες προς ημάς; ήκεις γάρ εις σωτηριαν· θάρσει, εν τή νυκτί ταύτη ζήση και εις το λοιπόν·

Ιουδ. 11,3 Και τώρα λέγε μου, δια ποίαν αιτίαν εδραπέτευσες από αυτούς και ήλθες προς ημάς; Διότι έχεις έλθει προφανώς, δια να εύρης σωτηριαν. Εχε θάρρος, διότι οχι μόνον αυτήν την νύκτα θα ζήσης, αλλά και όλον τον άλλον χρόνον της ζωής σου.

Ιουδ. 11,4 ου γάρ εστιν ός αδικήσει σε, αλλ εϋ σε ποιήσει καθά γίνεται τοίς δούλοις τού κυρίου μου βασιλέως Ναβουχοδονόσορ.

Ιουδ. 11,4 Κανείς δεν πρόκειται να σε βλάβη, αλλά καθένας θα προσπαθήση να κάμη καλόν εις σε, όπως συμβαίνει στους δούλους του κυρίου μου, του βασιλέως Ναβουχοδονόσορ".

Ιουδ. 11,5 και είπε προς αυτόν Ιουδίθ· δέξαι τα ρήματα της δούλης σου, και λαλησάτω η παιδίσκη σου κατά πρόσωπόν σου, και ουκ αναγγελώ ψεύδος τώ κυρίω μου εν τή νυκτί ταύτη.

Ιουδ. 11,5 Η Ιουδίθ είπε τότε προς αυτόν· "δέξου τα λόγια της δούλης σου και ας δώσής την άδειαν να ομιλήση η δούλη σου προσωπικώς εις σε. Δεν θα είπω κανένα ψεύδος εις σε τον κύριόν μου κατά την νύκτα αυτήν.

Ιουδ. 11,6 και εάν κατακολουθήσης τοίς λόγοις της παιδίσκης σου, τελείως πράγμα ποιήσει μετά σου ο Θεός, και ουκ αποπεσείται ο κύριός μου των επιτηδευμάτων αυτού·

Ιουδ. 11,6 Εάν συ, ακολουθήσης πιστώς τους λόγους της δούλης σου, ο Θεός θα φέρη εις πέρας δια σου μέγα έργον, και έτσι ο κύριός μου δεν θα αποτύχη, εις εκείνα τα οποία επιδιώκει.

Ιουδ. 11,7 ζή γάρ βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ πάσης της γής και ζή το κράτος αυτού, ός απέστειλέ σε εις κατόρθωσιν πάσης ψυχής, ότι ου μόνον άνθρωποι διά σε δουλεύουσιν αυτώ, αλλά και τα θηρία τού αγρού και τα κτήνη και τα πετεινά τού ουρανού διά της ισχύος σου ζήσονται επί Ναβουχοδονόσορ και πάντα τον οίκον αυτού·

Ιουδ. 11,7 Ορκίζομαι εις την ζωήν του Ναδουχοδονόσορος, του βασιλέως όλης της γης, ορκίζομαι επίσης εις την δύναμιν αυτού, ο οποίος σε έστειλε να ανορθώσης και διατηρήσης κάθε ψυχήν, ότι οχι μόνον άνθρωποι δια μέσου σου θα τον

υπηρετήσουν, αλλά και τα θηρία του αγρού και τα κτήνη και τα πτηνά του ουρανού, χάρις εις την ιδικήν σου δύναμιν, θα ζήσουν προς χάριν και εξυπηρέτησιν του Ναβουχοδονόσορος και όλου του οίκου του.

Ιουδ. 11,8 ηκούσαμεν γάρ την σοφίαν σου και τα πανουργήματα της ψυχής σου, και ανηγγέλη πάση τή γη ότι σύ μόνος αγαθός εν πάση βασιλεία και δυνατός εν επιστήμη και θαυμαστός εν στρατεύμασι πολέμου.

Ιουδ. 11,8 Διότι ημείς ηκούσαμεν την σοφίαν σου και τας ευφυείς επινοήσεις της διανοίας σου. Εγινε γνωστόν εις όλην την γην, ότι συ μόνος είσαι αγαθός εις όλην την βασιλείαν και δυνατός εις την γνώσιν και αξιοθαύμαστος εις την στρατιωτικήν τέχνην του πολέμου.

Ιουδ. 11,9 και νύν ο λόγος, ον ελάλησεν Αχιώρ εν τή συνεδρία σου, ηκούσαμεν τα ρήματα αυτού, ότι περιεποιήσαντο αυτόν οι άνδρες Βαιτυλούα, και ανήγγειλεν αυτοίς πάντα, όσα εξελάλησε παρά σοί.

Ιουδ. 11,9 Επί πλέον πληροφορήθημεν και όλα τα λόγια, τα οποία ο Αχιώρ ελάλησε κατά την συνεδρίαν σου, εμάθαμεν όλους τους λόγους αυτού και οι άνδρες της Βαιτυλούα τον περιποιήθησαν, διότι αυτός ανήγγειλεν εις αυτούς, όσα είχεν είπει προς σε.

Ιουδ. 11,10 διό, δέσποτα κύριε, μη παρέλθης τον λόγον αυτού, αλλά κατάθου αυτόν εν τή καρδιά σου, ότι αληθής εστιν· ου γάρ εκδικάται το γένος ημών, ου κατισχύει ρομφαία επ αυτούς, εάν μη αμαρτώσιν εις τον Θεόν αυτών.

Ιουδ. 11,10 Δια τούτο, δέσποτα κύριε, μη αντιπαρέλθης και καταφρονήσης τον λόγον του, αλλά κατάθεσέ τον βαθειά μέσα εις την καρδιά σου, διότι είναι αληθής. Οι Ισραηλίται του γένους μου δεν είναι δυνατόν να τιμωρηθούν, ούτε θα υπερισχύση εναντίον αυτών ρομφαία, εάν δεν αμαρτήσωσι ενώπιον του Θεού των.

Ιουδ. 11,11 και νύν, ίνα μη γένηται ο κύριός μου έκβολος και άπρακτος και επιπεσείται θάνατος επί πρόσωπον αυτών, και κατελάβετο αυτούς αμαρτήμα, εν ώ παροργιούσι τον Θεόν αυτών, σπηνίκα αν ποιήσωσιν ατοπίαν·

Ιουδ. 11,11 Και τώρα, δια να μη απέλθη ο κύριός μου άπρακτος και γνωρίση αποτυχίαν, δια να επιπέση δε θάνατος εναντίον όλων αυτών, πρέπει να παρασυρθούν αυτοί εις κάποιο αμαρτήμα, δια του οποίου θα παροργίσουν τον Θεόν των. Και θα τον παροργίσουν, όταν διαπράξουν ατόπημα.

Ιουδ. 11,12 επει γάρ εξέλιπεν αυτούς τα βρώματα και εσπανίσθη πάν ύδωρ, εβουλεύσαντο επιβαλείν τοίς κτήνεσιν αυτών και πάντα, όσα διεστείλατο αυτοίς ο Θεός εν τοίς νόμοις αυτού μη φαγείν, διέγνωσαν δαπανήσαι.

Ιουδ. 11,12 Επειδή δε έλειψαν πλέον από αυτούς τα φαγητά, το δε νερό είναι πολύ σπάνιον, απεφάσισαν να βάλουν χέρι εις τα κτήνη των και εις όλα εκείνα τα ζώα, τα οποία ο Θεός απηγόρευσε εις αυτούς, δια των νόμων του, να τρώγουν, αυτά λοιπόν απεφάσισαν αυτοί να τα φάγουν.

Ιουδ. 11,13 και τας απαρχάς τού σίτου και τας δεκάτας τού οίνου και τού ελαίου, ά διεφύλαξαν αγιάσαντες τοίς ιερεύσι τοίς παρεστηκόσιν εν Ιερουσαλήμ απέναντι τού προσώπου τού Θεού ημών, κεκρίκασιν εξαναλώσαι, ών ουδέ ταις χερσίν καθήκεν άψασθαι ουδένα των εκ τού λαού.

Ιουδ. 11,13 Αλλά και τας απαρχάς των σιτηρών και τα δέκατα του οίνου και του ελαίου, τα οποία είχαν προορίσει να τα παραδώσουν στους ιερείς, που ευρισκονται εις την Ιερουσαλήμ ενώπιον του ναού του Θεού μας, απεφάσισαν να τα καταναλώσουν· αυτά δια τα οποία απηγορεύετο και να θέσουν καν επάνω των τα χέρια των οι άνθρωποι του λαού.

Ιουδ. 11,14 και απεστάλκασιν εις Ιερουσαλήμ, ότι και οι εκεί κατοικούντες εποίησαν ταύτα, τους μετακομίσαντας αυτοίς την άφεσιν παρά της γερουσίας.

Ιουδ. 11,14 Ακόμη αυτοί έστειλαν εις την Ιερουσαλήμ άνδρας, δια να ζητήσουν και λάβουν από την γερουσίαν την άδειαν να κάμουν αυτάς τας παρανομίας, διότι και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ έπραξαν το ίδιον.

Ιουδ. 11,15 και έσται ως αν αναγγείλη αυτοίς και ποιήσωσι, δοθήσονται σοι εις όλεθρον εν τή ημέρα εκείνη.

Ιουδ. 11,15 Αμέσως δε μόλις αναγγελθή εις αυτούς η άδεια της παρανομίας και υποπέσουν εις την παρανομίαν αυτήν, τότε θα παραδοθούν οι Ισραηλίται προς καταστροφήν, την ιδίαν εκείνην ημέραν.

Ιουδ. 11,16 όθεν εγώ η δούλη σου επιγνούσα ταύτα πάντα απέδρων από προσώπου αυτών, και επέστειλέ με ο Θεός ποιήσαι μετά σου πράγματα, εφ οίς εκστήσεται πάσα η γη, όσοι εάν ακούσωσιν αυτά.

Ιουδ. 11,16 Όθεν εγώ, η δούλη σου, επειδή έμαθα όλα αυτά, εδραπέτευσα από αυτούς. Και ο Θεός με έστειλε να επιτελέσω μαζί με σε έργα, δια τα οποία θα εκπλαγούν όλοι οι άνθρωποι, όσοι θα τα μάθουν.

Ιουδ. 11,17 ότι η δούλη σου θεοσεβής εστι και θεραπεύουσα νυκτός και ημέρας τον Θεόν τού ουρανού· και νύν μενώ παρά σοί, κύριέ μου, και εξελεύσεται η δούλη σου κατά την νύκτα εις την φάραγγα και προσεύξομαι προς τον Θεόν, και ερεί μοι πότε εποίησαν τα αμαρτήματα αυτών.

Ιουδ. 11,17 Θα κατορθώσω δε αυτά, διότι εγώ η δούλη σου είμαι ευσεβής και λατρεύω νύκτα και ημέραν τον Θεόν του ουρανού. Και τώρα θα μένω πλησίον σου, κύριέ μου, θα εξερχομαι όμως την νύκτα εις κάποιαν φάραγγα, θα προσεύχωμαι στον Θεόν μου, ο οποίος θα μου πη πότε οι Ισραηλίται διέπραξαν αυτά τα αμαρτήματα.

Ιουδ. 11,18 και ελθούσα προσανοίσω σοι, και εξελεύση σύν πάση τή δυνάμει σου, και ουκ έστιν ός αντιστήσεται σοι εξ αυτών.

Ιουδ. 11,18 Εγώ δε θα έλθω αμέσως, να καταστήσω εις σε γνωστόν τούτο. Τοτε δε συ θα εκστρατεύσης με όλον τον στρατόν σου και κανείς από αυτούς δεν θα ημπορέση να αντισταθή εναντίον σου.

Ιουδ. 11,19 και άξω σε διά μέσου της Ιουδαίας έως τού ελθείν απέναντι Ιερουσαλήμ και θήσω τον δίφρον σου εν μέσω αυτής, και άξεις αυτούς ως πρόβατα, οίς ουκ έστι ποιμήν, και ου γρύξει κύων τή γλώσση αυτού απέναντί σου, ότι ταύτα ελαλήθη μοι κατά πρόγνωσίν μου και απηγγέλη μοι, και απεστάλην αναγγείλαι σοι.

Ιουδ. 11,19 Εγώ τότε θα σε οδηγήσω δια μέσου της Ιουδαίας έως εις την Ιερουσαλήμ και θα τοποθετήσω τον θρόνον σου εν μέσω αυτής. Θα οδηγήσης τους Ισραηλίτας ωσάν πρόβατα, εις τα οποία δεν υπάρχει πλέον ποιμήν. Ούτε σκυλί θα γρυλίση με την γλώσσαν του εναντίον σου. Αυτά έγιναν εις εμέ γνωστά δι' αποκαλύψεως και έχω αποσταλή να τα αναγγείλω και εις σε".

Ιουδ. 11,20 και ήρσαν οι λόγοι αυτής εναντίον Ολοφέρνηου και εναντίον πάντων των θεραπόντων αυτού, και εθαύμασαν επί τή σοφία αυτής και είπαν·

Ιουδ. 11,20 Αυτοί οι λόγοι ήρσαν στον Ολοφέρνην και εις όλους τους αυλικούς του. Εθαύμασαν δε την σοφίαν αυτής της γυναικός και είπαν·

Ιουδ. 11,21 ουκ έστι τοιαύτη γυνή απ άκρου έως άκρου της γής καλώ προσώπω και συνέσει λόγων.

Ιουδ. 11,21 "Αλλη γυνή, τόσοσν ωραία στο πρόσωπον και με τόσοσν σοφούς λόγους, όπως αυτή, δεν υπάρχει από το ένα

άκρον της γης μέχρι το άλλο”.

Ιουδ. 11,22 και είπε προς αυτήν Ολοφέρνης· εὐ εποίησεν ο Θεός αποστείλας σε ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ τοῦ γενηθῆναι ἐν χερσίν ἡμῶν κράτος, ἐν δε τοῖς φαυλίσει τον κύριόν μου ἀπώλειαν.

Ιουδ. 11,22 Ὁ Ολοφέρνης ἀπήντησε πρὸς αὐτήν· “πολὺ καλὰ ἔκαμεν ὁ Θεός, που σε ἔστειλε πρὸ τοῦ λαοῦ σου, δια να περιέλθῃ εἰς τα χέρια μας ἡ νίκη, ἡ δε ἀπώλεια καὶ ὁ ὄλεθρος εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κατεφρόνησαν τον κύριόν μου, τον Ναβουχοδονόσορα.

Ιουδ. 11,23 καὶ νῦν ἀστεία εἶ σύ ἐν τῷ εἶδει σου καὶ ἀγαθὴ ἐν τοῖς λόγοις σου· ὅτι εἰάν ποιήσης καθὰ ἐλάλησας, ὁ Θεός σου ἔσται μου Θεός, καὶ σύ ἐν οἴκῳ βασιλέως Ναβουχοδονόσορ καθήσῃ καὶ ἔση ὀνομαστὴ παρὰ πάσαν τὴν γῆν.

Ιουδ. 11,23 Καὶ τώρα πρέπει να ὀμολογήσω ὅτι συ εἶσαι ὠραία κατὰ τὴν μορφὴν καὶ σοφὴ στους λόγους σου. Εἴαν λοιπὸν κάμῃς ὅπως εἶπες, ὁ Θεός σου θα εἶναι Θεός μου καὶ συ θα εγκατασταθῆς στον οἶκον του Ναβουχοδονόσορος καὶ θα γίνῃς ὀνομαστὴ εἰς ὅλην τὴν γῆν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ιουδ. 12,1 Καὶ ἐκέλευσεν εἰσαγαγεῖν αὐτὴν οὐ ἐτίθετο τα ἀργυρώματα αὐτοῦ καὶ συνέταξε καταστρώσαι αὐτὴ ἀπὸ των ὀψοποιημάτων αὐτοῦ καὶ τοῦ οἴνου αὐτοῦ πίνειν.

Ιουδ. 12,1 Κατόπιν ὁ Ολοφέρνης διέταξε να ὀδηγήσουν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπου ἦσαν ἀποτεθειμένα καὶ φυλαγμένα τα ἀργυρὰ κοσμήματα καὶ σκευὴ. Διέταξε δε να στρώσουν κατὰ γῆς δι’ αὐτὴν στρώματα παραγεμισμένα καὶ να τρώγῃ ἀπὸ τα ἐκλεκτὰ φαγητὰ τα ἰδικὰ του καὶ να πίνῃ ἀπὸ τον ἰδικὸν του οἶνον.

Ιουδ. 12,2 καὶ εἶπεν Ιουδίθ· οὐ φάγομαι ἐξ αὐτῶν, ἵνα μὴ γένῃται σκάνδαλον, ἀλλ ἐκ των ἠκολουθηκότων μοι χορηγηθήσεται.

Ιουδ. 12,2 Ἡ Ιουδίθ ὁμῶς ἀπήντησε· “Δεν θα φάγω ἀπὸ αὐτὰ, δια να μὴ παραβῶ το θέλημα του Κυρίου, ἀλλὰ θα φάγω ἀπὸ τα φαγητὰ ἐκεῖνα, τα ὁποῖα ἐγὼ εφρόντισα να φέρω μαζὴ μου”.

Ιουδ. 12,3 καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν Ολοφέρνης· εἰάν δε ἐκλίπῃ τα ὄντα μετὰ σοῦ, πόθεν ἐξοίσομέν σοι δοῦναι ὁμοῖα αὐτοῖς; οὐ γὰρ ἐστί μεθ ἡμῶν ἐκ τοῦ ἔθνους σου.

Ιουδ. 12,3 Ἠρώτησε δε αὐτὴν ὁ Ολοφέρνης, “εἰάν ὁμῶς ἐξαντληθῶν τα φαγητὰ που ἔφερες μαζὴ σου, ἀπὸ που θα ἠμπορέσωμεν να προμηθευθῶμεν καὶ να σου φέρωμεν ὁμοῖα με αὐτὰ; Διότι μετὰξὺ ἡμῶν δεν ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ το ἰδικὸν σου ἔθνος”.

Ιουδ. 12,4 καὶ εἶπεν Ιουδίθ πρὸς αὐτόν· ζῆ ἡ ψυχὴ σου, κύριέ μου, ὅτι οὐ δαπανήσῃ ἡ δούλη σου τα ὄντα μετ ἐμοῦ, ἕως ἀν ποιήσῃ Κύριος ἐν χερσὶ μου ἅ ἐβουλεύσατο.

Ιουδ. 12,4 Ἡ Ιουδίθ του ἀπήντησεν· “Ὁρκίζομαι εἰς τὴν ζωὴν σου, κύριε, ὅτι ἐγὼ ἡ δούλη σου δεν θα προφθάσῃ να ἐξαντλήσῃ ἐκεῖνα τα ὁποῖα ἔφερα μαζὴ μου, ἕως ὅτου ὁ Κύριος δια τῆς χειρὸς μου πραγματοποιήσῃ ἐκεῖνα τα ὁποῖα ἀπεφάσισε”.

Ιουδ. 12,5 καὶ ἠγάγασαν αὐτὴν οἱ θεράποντες Ολοφέρνηου εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ὑπνωσε μέχρι μεσοῦσης τῆς νυκτός· καὶ ἀνέστη πρὸς τὴν ἐωθινὴν φυλακὴν,

Ιουδ. 12,5 Οἱ δούλοι του Ολοφέρνηου τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν σκηνὴν, ὅπου ἐκοιμήθη μέχρι του μεσονυκτίου. Κατὰ το γλυκοχάραμα ἐξύπνησε

Ιουδ. 12,6 καὶ ἀπέστειλε πρὸς Ολοφέρνην λέγουσα· ἐπιταξάτω δὴ ὁ κύριός μου εἶσαι τὴν δούλην σου ἐπὶ προσευχὴν ἐξελθεῖν.

Ιουδ. 12,6 καὶ ἔστειλε πρὸς τον Ολοφέρνην λέγουσα, ἀς δώσῃ διαταγὴν ὁ κύριός μου να ἀφήσουν ἐμὲ τὴν δούλην σου να ἐξέλθω δια τὴν προσευχὴν μου.

Ιουδ. 12,7 καὶ προσέταξεν Ολοφέρνης τοῖς σωματοφύλαξι μὴ διακωλύειν αὐτὴν. καὶ παρέμεινεν ἐν τῇ παρεμβολῇ ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐξεπορεύετο κατὰ νύκτα εἰς τὴν φάραγγα Βαιτυλοῦ καὶ ἐβαπτίζετο ἐν τῇ παρεμβολῇ ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος·

Ιουδ. 12,7 Ὁ Ολοφέρνης διέταξε τους σωματοφύλακάς του να μὴ τὴν ἐμποδίζουν. Ἡ Ιουδίθ ἔμεινεν στο στρατόπεδον των Ἀσσυρίων τρεῖς ἡμέρας. Καθε νύκτα ἐξήρχετο εἰς τὴν φάραγγα Βαιτυλοῦ καὶ, ὅπως ἐσυνήθιζαν οἱ Ἰσραηλίται πρὸ τῆς προσευχῆς, ἐλούετο εἰς πηγὴν ὕδατος που εὐρίσκετο πλησίον του στρατοπέδου των Ἀσσυρίων.

Ιουδ. 12,8 καὶ ὡς ἀνέβῃ, ἐδέετο τοῦ Κυρίου Θεοῦ Ἰσραὴλ κατευθῆναι τὴν ὁδὸν αὐτῆς εἰς ἀνάστημα των υἱῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ιουδ. 12,8 Καθε δε φορὰν, που ἀνέβαινεν ἀπὸ το λουτρόν, παρακαλοῦσε Κυριον τον Θεόν του Ἰσραὴλ να κατευδῶσῃ τας προσπαθείας τῆς δια τὴν περιφρούρησιν καὶ τὴν σωτηρίαν των υἱῶν του λαοῦ του.

Ιουδ. 12,9 καὶ εἰσπορευομένη καθαρὰ παρέμενε τῇ σκηνῇ, μέχρις οὐ προσηνέγκατο τὴν τροφὴν αὐτῆς πρὸς ἐσπέραν.

Ιουδ. 12,9 Ὄταν δε καθαρὰ ἐπέστρεφεν, ἔμενεν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς, μέχρις ὅτου τῆς ἔφεραν τὴν τροφὴν τῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν.

Ιουδ. 12,10 καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τετάρτῃ, εποίησεν Ολοφέρνης πότον τοῖς δούλοις αὐτοῦ μόνοις καὶ οὐκ ἐκάλεσεν εἰς τὴν χρῆσιν οὐδένα των πρὸς ταῖς χρεῖαις.

Ιουδ. 12,10 Ὄταν ἐφθασεν ἡ τετάρτη ἡμέρα, ὁ Ολοφέρνης παρέθεσε συμπόσιον στους δούλους του μόνον καὶ δεν ἐκάλεσε εἰς αὐτὸ κανένα ἄλλον ἀπὸ τους ἀνθρώπους του περιβάλλοντός του.

Ιουδ. 12,11 καὶ εἶπε Βαγῶα τῷ εὐνοῦχῳ, ὅς ἦν ἐφεστηκῶς ἐπὶ πάντων των αὐτοῦ· πείσον δὴ πορευθεῖς τὴν γυναῖκα τὴν Ἐβραίαν ἢ ἐστί παρὰ σοί, τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς καὶ φαγεῖν καὶ πιεῖν μεθ ἡμῶν·

Ιουδ. 12,11 Εἶπεν δε στον Βαγῶαν τον εὐνοῦχον του, ὁ ὁποῖος ἦτο προῖστάμενος εἰς ὅλα τα εἰς αὐτόν ἀνήκοντα. “Πηγαίνε καὶ πείσε τὴν Ἐβραίαν αὐτὴν γυναῖκα, ἡ ὁποῖα εὐρίσκεται πλησίον σου, να ἔλθῃ κοντὰ μας να φάγῃ καὶ να πῖνῃ μαζὴ μας.

Ιουδ. 12,12 ἰδοὺ γὰρ αἰσχροὺν τῷ προσώπῳ ἡμῶν, εἰ γυναῖκα τοιαύτην παρήσομεν οὐχ ὀμιλήσαντες αὐτῇ, ὅτι εἰάν ταύτην μὴ ἐπισπασώμεθα, καταγελάσεται ἡμῶν.

Ιουδ. 12,12 Διότι θα εἶναι ἐντροπὴ μας, εἰάν ἀντιπαρῆλθωμεν με ἀδιαφορίαν μίαν τέτοιαν γυναῖκα καὶ δεν ἐλθωμεν εἰς ἔνωσιν με αὐτὴν. Εἰάν δεν κατορθώσωμεν να τὴν προσελκύσωμεν, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ θα μας ἐμπαίξῃ καὶ θα μας εἰρωνευθῇ”.

Ιουδ. 12,13 καὶ ἐξήλθε Βαγῶας ἀπὸ προσώπου Ολοφέρνηου καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν καὶ εἶπε· μὴ σκηνῶτω δὴ ἡ παιδίσκη ἡ καλὴ αὐτὴ ἐλθούσα πρὸς τον κύριόν μου δοξασθῆναι κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ πιεῖν μεθ ἡμῶν εἰς εὐφροσύνην οἶνον καὶ γενηθῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ὡς θυγάτηρ μία των υἱῶν Ἀσσοῦ, αἱ παρεστήκασιν ἐν οἴκῳ Ναβουχοδονόσορ.

Ιουδ. 12,13 Ο Βαγώας εβγήκε από την σκηνήν του Ολοφέρνηου, εισήλθεν εις την σκηνήν της Ιουδίθ και της είπε· “συ, η ώραία και καλή δούλη, δεν πρέπει να βραδύνης να έλθης προς τον κύριόν μου, να τιμηθής και να δοξασθής από αυτόν, να πής μαζί μας ευφρόσυνον οίνον και να γίνης έτσι τιμητικώς σαν μία από τας θυγατέρας των Ασσυρίων, αι οποίαι ευρίσκονται εις τα βασιλικά ανάκτορα του Ναδουχοδονόσορος”.

Ιουδ. 12,14 και είπε προς αυτόν Ιουδίθ· και τις εimi εγώ αντερούσα τώ κυρίω μου; ότι πάν, ό έσται εν τοίς οφθαλμοίς αυτού αρεστόν, σπεύσασα ποιήσω, και έσται τούτο αγαλλίαμα έως ημέρας θανάτου μου.

Ιουδ. 12,14 Η Ιουδίθ του απήνητησε· “και ποιά είμαι εγώ, η οποία θα ημπορέσω να φέρω αντίρρησην στον κύριόν μου; Καθε τι που είναι εις αυτόν αρεστόν, εγώ θα το εκτελέσω αμέσως. Και αυτό θα είναι η χαρά μου μέχρι της ημέρας του θανάτου μου”.

Ιουδ. 12,15 και διαναστάσα εκοσμήθη τώ ιματισμώ και παντί τώ κόσμω τώ γυναικειώ, και προσήλθεν η δούλη αυτής και έστρωσεν αυτή κατέναντι Ολοφέρνηου χαμαί τα κώδια, ά έλαβε παρά Βαγώου εις την καθημερινήν διαίταν αυτής, εις το εσθίειν κατακλινομένη επ αυτών.

Ιουδ. 12,15 Εσηκώθη, εστολήσθη με τα πλούσια ενδύματά της και με όλα τα άλλα γυναικεία της κοσμήματα. Η δε δούλη της ήλθε και έστρωσε κάτω δι' αυτήν απέναντι από τον Ολοφέρνην τους τάπητας, τους οποίους είχε πάρει από τον Βαγώαν δια την καθημερινήν της χρήσιν, όταν, κατακλινομένη επάνω εις αυτούς, έτρωγε.

Ιουδ. 12,16 και εισελθούσα ανέπεσεν Ιουδίθ, και εξέστη η καρδιά Ολοφέρνηου επ αυτήν, και εσαλεύθη η ψυχή αυτού, και ήν κατεπίθυμος σφόδρα τού συγγενέσθαι μετ αυτής· και ετήρει καιρόν τού απατήσαι αυτήν αφ ής ημέρας είδεν αυτήν.

Ιουδ. 12,16 Η Ιουδίθ εισήλθε και κατεκλίθη επάνω στους τάπητας. Η καρδιά του Ολοφέρνηου άναψε δι' αυτήν και όλον του το εσωτερικόν εσαλεύθη και κατελήφθη από σφοδράν επιθυμίαν να έλθη εις ένωσην με αυτήν. Προσπαθούσε, άλλωστε, να εύρη την κατάλληλον περίστασιν, δια να την απατήση από την ημέραν, κατά την οποίαν την είδε.

Ιουδ. 12,17 και είπε προς αυτήν Ολοφέρνης· πίες δή και γενήθητι μεθ ημών εις ευφροσύνην.

Ιουδ. 12,17 Ο Ολοφέρνης είπε προς αυτήν· “πίε λοιπόν, και ευθύμησε και συ μαζί μας”.

Ιουδ. 12,18 και είπεν Ιουδίθ· πίομαι δή, κύριε, ότι εμεγαλύνθη το ζήν μου εν εμοί σήμερον παρά πάσας τας ημέρας της γενέσεώς μου.

Ιουδ. 12,18 Η Ιουδίθ του απήνητησε· “ναι, θα πλώ κύριέ μου, διότι σήμερον η ζωη μου θα δοξασθή, περισσότερον από όλας τας άλλας ημέρας από της γεννήσεώς μου και εντεύθεν”.

Ιουδ. 12,19 και λαβούσα έφαγε και έπιε κατέναντι αυτού ά ητοιμάσεν η δούλη αυτής.

Ιουδ. 12,19 Αυτή, λοιπόν, επήρε, έφαγε και έπιεν ενώπιον του Ολοφέρνηου από εκείνα, τα οποία είχεν ετοιμάσει δι' αυτήν η δούλη της.

Ιουδ. 12,20 και ηυφράνθη Ολοφέρνης απ αυτής και έπιεν οίνον πολύν σφόδρα, όσον ουκ έπιε πώποτε εν ημέρα μια αφ ου εγεννήθη.

Ιουδ. 12,20 Ο Ολοφέρνης ηυφράνθη από αυτήν τόσον πολύ, ώστε έπιε πολύν οίνον, όσον δεν είχε πίες ποτέ καμμίαν άλλην ημέραν από τότε που εγεννήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ιουδ. 13,1 Ως δε οψία εγένετο, εσπούδασαν οι δούλοι αυτού αναλύειν. και Βαγώας συνέκλεισε την σκηνήν έξωθεν και απέκλεισε τους παρεστώτας εκ προσώπου τού κυρίου αυτού, και απώχοντο εις τας κοίτας αυτών· ήσαν γάρ πάντες κεκοπωμένοι, διά το επί πλείον γεγονέναι τον πότον.

Ιουδ. 13,1 Όταν δε επροχώρησεν η νύκτα, έσπευσαν οι δούλοι του Ολοφέρνηου να αποχωρήσουν εις τας σκηνάς των. Ο δε Βαγώας έκλεισε την σκηνήν απέξω και απεμάκρυνεν από το πρόσωπον του κυρίου του τους παρευρισκομένους γύρω. Εκείνοι μετέβησαν εις τας σκηνάς των προς ύπνον, επειδή ήσαν κατάκοποι, διότι είχε παραταθή επί πολύ η μεγάλη οينوποσία.

Ιουδ. 13,2 υπελείφθη δε Ιουδίθ μόνη εν τή σκηνή, και Ολοφέρνης προπεπτωκώς επί την κλίνην αυτού· ήν γάρ περικεχυμένος αυτώ ο οίνος.

Ιουδ. 13,2 Εμεινε δε μονή η Ιουδίθ εις την σκηνήν, ο δε Ολοφέρνης είχεν εξαπλωθή εις την κλίνην του, διότι ήτο κατάβρεκτος από τον πολύν οίνον.

Ιουδ. 13,3 και είπεν Ιουδίθ τή δούλη αυτής σήναι έξω τού κοιτώνος αυτής και επιτηρείν την έξοδον αυτής· καθάπερ καθ ημέραν, εξελεύσεσθαι γάρ έφη επί την προσευχήν αυτής· και τώ Βαγώα ελάλησε κατά τα ρήματα ταύτα.

Ιουδ. 13,3 Η Ιουδίθ είπεν εις την δούλην της να περιμένη έξω από τον κοιτώνα της και να παραφυλάττη την έξοδόν της. Διότι, είπεν, όπως έκαμνε τας προηγουμένας ημέρας, έτσι και τώρα επιθυμεί να εξέλθη δια την προσευχήν της. Και στον Βαγώαν επίσης είπε τα ίδια λόγια.

Ιουδ. 13,4 και απήλθουσιν πάντες εκ προσώπου, και ουδείς κατελείφθη εν τώ κοιτώνι από μικρού έως μεγάλου και σάσα Ιουδίθ παρά την κλίνην αυτού είπεν εν τή καρδιά αυτής· Κύριε ο Θεός πάσης δυνάμεως, επίβλεψον εν τή ώρα ταύτη επί τα έργα των χειρών μου εις ύψωμα Ιερουσαλήμ·

Ιουδ. 13,4 Όταν όλοι έφυγαν από εμπρός της, και στον κοιτώνα του Ολοφέρνηου δεν έμεινε κανείς ούτε μικρός ούτε μεγάλος. Εσηκώθη η Ιουδίθ, επλησίασε την κλίνην του Ολοφέρνηου, είπε από μέσα της προς τον Θεόν· “επίβλεψον, Κυριε, κατά την ώραν αυτήν εις τα έργα των χειρών μου προς δόξαν της Ιερουσαλήμ·

Ιουδ. 13,5 ότι νύν καιρός αντιλαβέσθαι της κληρονομίας σου και ποιήσαι το επιτήδευμά μου εις θραύμα εχθρών, οι επανέστησαν ημίν.

Ιουδ. 13,5 διότι τώρα είναι καιρός να αναλάβης υπό την προστασίαν σου και να σώσης την κληρονομίαν σου, βοηθών εμέ να εκτελέσω το έργον μου, δια να συντρίψω τους εχθρούς, οι οποίοι έχουν επιτεθή εναντίον μας”.

Ιουδ. 13,6 και προσελθούσα τώ κανόνι της κλίνης, ός ήν προς κεφαλής Ολοφέρνηου, καθείλε τον ακινάκην αυτού απ αυτού Ιουδ. 13,6 Η Ιουδίθ επλησίασεν στον στύλον της κλίνης, ο οποίοςς υψώνετο υπεράνω από την κεφαλήν του Ολοφέρνηου, επήρε από εκεί το ξίφος του,

Ιουδ. 13,7 και εγγίσασα της κλίνης εδράξατο της κόμης της κεφαλής αυτού και είπε· κραταίωσόν με, ο Θεός Ισραήλ, εν τή ημέρα ταύτη.

Ιουδ. 13,7 επλησίασε την κλίνην του και άρπαξε με τα χέρια την κόμην της κεφαλής του και είπε· “Θεέ του Ισραήλ,

ενίσχυσέ με κατά την ημέραν αυτήν".

Ιουδ. 13,8 και επάταξεν εις τον τράχηλον αυτού δις εν τή ισχύι αυτής και αφείλε την κεφαλήν αυτού απ αυτού,

Ιουδ. 13,8 Επειτα δε εκτύπησε τον τράχηλον του Ολοφέρνηου δυό φορές με όλην της την δύναμιν και απέκοψε από αυτόν την κεφαλήν του.

Ιουδ. 13,9 και απεκύλισε το σώμα αυτού από της στρωμένης και αφείλε το κωνωπέιον από των στύλων. και μετ ολίγον εξήλθε, και παρέδωκε τή άβρα αυτής την κεφαλήν Ολοφέρνηου,

Ιουδ. 13,9 Εκύλισε τα πτώμα από την κλίνην κάτω και αφήρησε την κουνουπιέραν από τους στύλους της. Επειτα δε από ολίγον εβγήκε από την σκηνήν, και παρέδωκε εις την δούλην της την κεφαλήν του Ολοφέρνηου.

Ιουδ. 13,10 και ενέβαλεν αυτήν εις την πήραν των βρωμάτων αυτής. και εξήλθον αι δύο άμα κατά τον εθισμόν αυτών επί την προσευχήν και διελθούσαι την παρεμβολήν εκύκλωσαν την φάλαγγα εκείνην και προσανέβησαν το όρος Βαιτυλούα και ήλθοσαν προς τας πύλας αυτής.

Ιουδ. 13,10 Εκείνη έβαλε την κεφαλήν στον σάκκον των τροφίμων της. Ετσι δε εξήλθον και αι δύο μαζί, η Ιουδίθ και η θεραπεινίς της, κατά την συνήθειάν των δια την προσευχήν. Επέρασαν δια μέσου του στρατοπέδου, έκαμαν τον κύκλον της φάραγγος εκείνης και ανέβησαν στο όρος Βαιτυλούα και ήλθαν εις τας πύλας της πόλεως.

Ιουδ. 13,11 Καί είπεν Ιουδίθ μακρόθεν τοίς φυλάσσουσιν επί των πυλών· ανοίξατε, ανοίξατε δή την πύλην, μεθ ημών ο Θεός ο Θεός ημών ποιήσαι έτι ισχύν εν Ισραήλ κατά κράτος κατά των εχθρών, καθά και σήμερον εποίησε.

Ιουδ. 13,11 Η Ιουδίθ από μακράν εφώναξε τότε στους θυρωρούς, που εφύλασσαν τας θύρας· "ανοίξατε, ανοίξατε αμέσως την θύραν· μαζί μας είναι ο Θεός, δια να καταστήση γνωστήν και αισθητήν την δύναμιν του υπέρ των Ισραηλιτών και την ισχύν του εναντίον των εχθρών, όπως έκαμε σήμερον".

Ιουδ. 13,12 και εγένετο ως ήκουσαν οι άνδρες της πόλεως αυτής την φωνήν αυτής, εσπούδασαν τού καταβήναι εις την πύλην της πόλεως αυτών και συνεκάλεσαν τους πρεσβυτέρους της πόλεως.

Ιουδ. 13,12 Όταν οι άνδρες της πόλεως ήκουσαν την φωνήν της, έσπευσαν να κατεβούν εις την πύλην της πόλεως των και εκάλεσαν τους πρεσβυτέρους της πόλεως.

Ιουδ. 13,13 και συνέδραμον πάντες από μικρού έως μεγάλου, ότι παράδοξον ήν αυτοίς το ελθείν αυτήν, και ήνοιξαν την πύλην και υπεδέξαντο αυτάς και άψαντες πύρ εις φαύσιν περιεκύκλωσαν αυτάς.

Ιουδ. 13,13 Ετρεξαν όλοι μαζί από μικρού έως μεγάλου, διότι ήτο παράδοξον και άπίστευτον δι' αυτούς, το να επανέλθη εκείνη. Ηνοιξαν την πύλην και τας υπεδέχθησαν, Ανάψαντες δε φωτιάν, δια να φωτίζη, τας περιεκύκλωσαν.

Ιουδ. 13,14 η δε είτε προς αυτούς φωνή μεγάλη· αινείτε τον Θεόν, αινείτε· αινείτε τον Θεόν, ός ουκ απέστησε το έλεος αυτού από τού οίκου Ισραήλ, αλλ έθραυσε τους εχθρούς ημών διά χειρός μου εν τή νυκτί ταύτη.

Ιουδ. 13,14 Εκείνη δε είτε προς αυτούς με φωνήν μεγάλην· "δοξολογήσατε τον Θεόν, δοξολογήσατέ τον, δοξολογείτε τον Θεόν, ο οποίος δεν απεμάκρυνε το έλεός του από το γένος των Ισραηλιτών, αλλά συνέτριψε τους εχθρούς μας με το ιδικόν μου χέρι κατά την νύκτα αυτήν".

Ιουδ. 13,15 και προελούσα την κεφαλήν εκ της πήρας έδειξε και είπεν αυτοίς· ιδού η κεφαλή Ολοφέρνηου αρχιστρατήγου δυνάμεως Ασσούρ, και ιδού το κωνωπέιον, εν ώ κατέκειτο εν ταις μέθαις αυτού· και επάταξεν αυτόν ο Κύριος εν χειρί θηλείας·

Ιουδ. 13,15 Εβγαλε τότε την κεφαλήν του Ολοφέρνηου από τον σάκκον των τροφίμων, την έδειξεν εις αυτούς και τους είπε· "ιδού η κεφαλή του Ολοφέρνηου, του αρχιστρατήγου του στρατού των Ασσυριών, ιδού και η κουνουπιέρα του, όπου αυτός μεθυσμένος κατέκειτο. Ο Κυριος τον εκτύπησε με το χέρι μιας γυναικός.

Ιουδ. 13,16 και ζή Κύριος, ός διεφύλαξέ με εν τή οδώ μου, ή επορευθήν, ότι ηπάτησεν αυτόν το πρόσωπόν μου εις απώλειαν αυτού, και ουκ εποίησεν αμάρτημα μετ εμού εις μίαισμα και αισχύνην.

Ιουδ. 13,16 Εις τους αιώνων των αιώνων ζη ο Κυριος, ο οποίος με διεφύλαξεν στον δρόμον, τον οποίον εβάδισα, διότι δια του προσώπου μου εξηπάτησε τον Ολοφέρνην, ώστε αυτός να εξολοθρευθή, χωρίς να ημπορέση να αμαρτήση μαζί μου, δια να με μολύνη και κατεντροσιάση".

Ιουδ. 13,17 και εξέστη πάς ο λαός σφόδρα και κύψαντες προσεκύνησαν τώ Θεώ και είπαν ομοθυμαδόν· ευλογητός εί, ο Θεός ημών, ο εξουδενώσας εν τή ημέρα τή σήμερον τους εχθρούς τού λαού σου.

Ιουδ. 13,17 Όλος ο λαός κατεπλάγη πάρα πολύ και κύψαντες προσεκύνησαν τον Θεόν και με μίαν ψυχήν είπαν· "δοξασμένοι είσαι συ, Κυριε ο Θεός μας, ο οποίος εξουδετέρωσες κατά την σημερινήν αυτήν ημέραν τους εχθρούς του λαού σου".

Ιουδ. 13,18 και είπεν αυτή Οζίας· ευλογητή σύ, θύγατερ, τώ Θεώ τώ Υψίστω παρά πάσας τας γυναίκας τας επί της γής, και ευλογημένος Κύριος ο Θεός, ός έκτισε τους ουρανούς και την γήν, ός κατεύθυνέ σε εις τραύμα κεφαλής άρχοντος εχθρών ημών·

Ιουδ. 13,18 Ο δε Οζίας είπε προς αυτήν· "και συ ας είσαι δοξασμένη, κόρη μου, πλησίον του Θεού του Υψιστου περισσότερον από όλας τας γυναίκας που υπάρχουν εις την γην. Ευλογημένος ας είναι ο Κυριος ο Θεός μας, ο οποίος εδημιούργησε τους ουρανούς και την γην και σε κατηύθυνεν, ώστε να εξολοθρευσης τον εχθρόν μας με καίριον τραύμα κατά της κεφαλής του.

Ιουδ. 13,19 ότι ουκ αποστήσεται η ελπίς σου από καρδίας ανθρώπων μνημονευόντων ισχύν Θεού έως αιώνος.

Ιουδ. 13,19 Ποτέ η εμπιστοσύνη και η ανάμνησίς του δεν θα σβήση από τας καρδίας των ανθρώπων, οι οποίοι και θα ενθυμούνται την δύναμιν αυτήν του Θεού, που εξεδηλώθη δια της χειρός σου στους αιώνας.

Ιουδ. 13,20 και ποιήσαι σοι αυτά ο Θεός εις ύψος αιώνιον τού επισκέψασθαί σε εν αγαθοίς, ανθ ών ουκ εφείσω της ψυχής σου διά την ταπεινώσιν τού γένους ημών, αλλ επεξηλήθες πτώματι ημών επ ευθείαν πορευθείσα ενώπιον τού Θεού ημών. και είπαν πάς ο λαός· γένοιτο, γένοιτο.

Ιουδ. 13,20 Ο Θεός πάντοτε να σου χαρίζη δύναμι και δόξαν αιωνίαν. Να σε ευλογήση μετά αγαθά του, διότι δεν ελυπήθης να εκθέσης εις κίνδυνον την ζωήν σου προς χάριν του θλιβομένου γένους μας. Αλλά εξεδικήθης την κατάπτωσιν και τον εξευτελισμόν μας πορευθείσα την ευθείαν οδόν ενώπιον του Θεού μας". Όλοι δε οι παριστάμενοι απήντησαν· "γένειτο, γένοιτο"!

Ιουδ. 14,1 Και είπε προς αυτούς Ιουδίθ· ακούσατε δή μου, αδελφοί, και λαβόντες την κεφαλήν ταύτην κρεμάσατε αυτήν επί της επάλξεως τού τείχους υμών.

Ιουδ. 14,1 Η Ιουδίθ απήντησε προς αυτούς· “ακούσατέ μου λοιπόν τώρα, αδελφοί μου πάρετε αυτήν την κεφαλήν και κρεμάσατέ την εις τας επάλξεις του τείχους σας.

Ιουδ. 14,2 και έσται ηνίκα αν διαφύση ο όρθρος και εξέλθη ο ήλιος επί την γήν, αναλήψεσθε έκαστος τα σκεύη τα πολεμικά υμών και εξελεύσεσθε πάς ανήρ ισχύων έξω της πόλεως και δώσετε αρχηγόν εις αυτούς ως καταβαίνοντες επί το πεδίον εις την προφυλακήν υιών Ασσούρ, και ου καταβήσεσθε.

Ιουδ. 14,2 Όταν δε αρχίση να γλυκοχαράζη ο όρθρος και αφού ανατείλη ο ήλιος εις την γην, θα πάρη ο καθένας τα πολεμικά του όπλα και θα εξορμήσετε. Καθε άνδρας πολεμιστής θα εξέλθη από την πόλιν. Θα δώσετε δε εις όλους αυτούς ένα αρχηγόν. Όταν κατεβαίνετε εις την πεδιάδα και φθάσετε εις τας προφυλακάς των Ασσυρίων, δεν θα προχωρήσετε περισσότεροι.

Ιουδ. 14,3 και αναλαβόντες ούτοι τας πανοπλίας αυτών πορεύσονται εις την παρεμβολήν αυτών και εγερούσι τους στρατηγούς της δυνάμεως Ασσούρ και συνδραμούνται επί την σκηνήν Ολοφέρνηου και ουχ ευρήσουσιν αυτόν, και επιπεσείται επ αυτούς φόβος, και φεύξονται από προσώπου υμών.

Ιουδ. 14,3 Οι φύλακες των προφυλακών θα πάρουν τας πανοπλίας των και θα πορευθούν στο στρατόπεδόν των, θα εξυπνήσουν τους κοιμωμένους στρατηγούς του στρατού των Ασσυρίων. Αυτοί δε κατόπιν θα τρέξουν όλοι εις την σκηνήν του Ολοφέρνηου, αλλά δεν θα τον εύρουν. Θα πέση εις αυτούς φόβος και θα τραπούν εις φυγήν από έμπροσθέν σας.

Ιουδ. 14,4 και επακολουθήσαντες υμείς και πάντες οι κατοικούντες πάν όριον Ισραήλ, καταστρώσατε αυτούς εν ταίς οδοίς αυτών.

Ιουδ. 14,4 Σεις και όλοι οι κάτοικοι ολοκλήρου της χώρας του Ισραήλ θα τους καταδιώξετε και θα τους στρώσετε νεκρούς στον δρόμον των.

Ιουδ. 14,5 πρό δε τού ποιήσαι ταύτα, καλέσατέ μοι Αχιώρ τον Αμανίτην, ίνα ιδών επιγνώ τον εκφαυλίσαντα τον οίκον τού Ισραήλ και αυτόν ως εις θάνατον αποστείλαντα εις ημάς.

Ιουδ. 14,5 Πριν όμως αναλάβετε αυτήν την επιχείρησιν, καλέσατε εδώ τον Αχιώρ τον Αμανίτην, δια να ίδη ο ίδιος και αναγνωρίση την κεφαλήν εκείνου, ο οποίος κατεφρόνησε τιν ισραηλιτικών λαόν, κατεφρόνησε δε και αυτόν τον ίδιον, τον οποίον έστειλε προς ημάς, ως προς βέβαιον θάνατον”.

Ιουδ. 14,6 και εκάλεσαν τον Αχιώρ εκ τού οίκου Οζία ως δε ήλθε και είδε την κεφαλήν Ολοφέρνηου εν χειρί ανδρός ενός εν τή εκκλησία τού λαού, έπεσεν επί πρόσωπον, και εξελύθη το πνεύμα αυτού.

Ιουδ. 14,6 Εκάλεσαν πράγματι, τον Αχιώρ από την οικίαν του Οζία. Όταν αυτός ήλθε και είδε την κεφαλήν του Ολοφέρνηου εις τα χέρια ενός ανδρός από το συγκεντρωθέν πλήθος, κατελήφθη από ισχυροτάτην συγκίνησιν, έπεσε κάτω με το πρόσωπον κατά γης και ελιποθύμησε.

Ιουδ. 14,7 ως δε ανέλαβον αυτόν, προσέπεσε τοίς ποσίν Ιουδίθ και προσεκύνησε τώ προσώπω αυτής και είπεν· ευλογημένη σύ εν παντί σκηνώματι Ιούδα και εν παντί έθνει, οίτινες ακούσαντες το όνομά σου ταραχθήσονται

Ιουδ. 14,7 Όταν δε τον επανέφεραν εις τας αισθήσστου, έπεσεν εις τα πόδια της Ιουδίθ, προσεκύνησεν ενώπιόν της και είπε· “ευλογημένη συ θα είσαι εις όλην την περιοχήν της φυλής Ιούδα και εις κάθε έθνος. Ούτοι θα ακούουν το όνομά σου και θα καταλαμβάνωνται από ταραχήν.

Ιουδ. 14,8 και νύν ανάγγελόν μοι όσα εποίσας εν ταίς ημέραις ταύταις. και απήγγειλεν αυτώ Ιουδίθ εν μέσω τού λαού πάντα, όσα ήν πεποιηκεία, αφ ής ημέρας εξήλθεν έως ου ελάλει αυτοίς.

Ιουδ. 14,8 Και τώρα, σε παρακαλώ, πές μας όσα έκαμες κατά τας ημέρας αυτάς”. Η Ιουδίθ ανήγγειλεν εις αυτόν εν μέσω του λαού όλα όσα είχε πράξει, από την ημέραν κατά την οποίαν εξήλθεν από την πόλιν μέχρι της ώρας που ωμιλούσε προς αυτούς.

Ιουδ. 14,9 ως δε επαύσατο λαλούσα, ηλάλαξεν ο λαός φωνή μεγάλη και έδωκε φωνήν ευφρόσυνον εν τή πόλει αυτών.

Ιουδ. 14,9 Όταν δε έπαυσεν αυτή να ομιλή, όλον το παριστάμενον πλήθος εξερράγη εις αλαλαγμούς και φωνάς μεγάλας, αι δε φωναί αυταί ήσαν φωναί χαράς και αγαλλιάσεως εις όλην την πόλιν των.

Ιουδ. 14,10 ιδών δε Αχιώρ πάντα, όσα εποίησεν ο Θεός τού Ισραήλ, επίστευσε τώ Θεώ σφόδρα και περιετέμετο την σάρκα της ακροβυστίας αυτού και προσετέθη προς τον οίκον Ισραήλ έως της ημέρας ταύτης.

Ιουδ. 14,10 Ο δε Αχιώρ, όταν είδε και άκουσεν όλα όσα έκαμεν ο Θεός του Ισραήλ, επίστευσεν ακόμη περισσότερον στον Θεόν, περιέταμε την σαρκινήν αυτού ακροβυστίαν και συγκατεριθιμήθη στον ισραηλιτικόν λαόν μέχρι της ημέρας αυτής.

Ιουδ. 14,11 Ηνίκα δε ο όρθρος ανέβη, και εκρέμασαν την κεφαλήν Ολοφέρνηου εκ τού τείχους, και ανέλαβε πάς ανήρ Ισραήλ τα όπλα αυτού και εξήλθοσαν κατά σπείρας επί τας αναβάσεις τού όρους.

Ιουδ. 14,11 Όταν δε εφώτισεν ο όρθρος, εκρέμασαν την κεφαλήν του Ολοφέρνηου από το τείχος της πόλεως. Καθε δε Ισραηλίτης επήρε τα όπλα του και εξήλθαν από την πόλιν συντεταγμένοι κατά τμήματα στρατού και εβάδιζαν εις τας στενωπούς διαβάσστου όρους.

Ιουδ. 14,12 οι δε υιοί Ασσούρ ως είδον αυτούς, διέπεμψαν επί τους ηγουμένους αυτών· οι δε ήλθον επί στρατηγούς και χιλιάρχους και επί πάντα άρχοντα αυτών.

Ιουδ. 14,12 Αι προφυλακαί των Ασσυρίων στρατιωτών, όταν τους είδαν, έστειλαν αμέσως άνδρας αγγελιαφόρους στους αρχηγούς των. Εκείνοι μετέβησαν στους στρατηγούς και στους χιλιάρχους και εις όλους τους άλλους άρχοντας.

Ιουδ. 14,13 και παρεγένοντο επί την σκηνήν Ολοφέρνηου και είπαν τώ όντι επί πάντων των αυτού· έγειρον δή τον κύριον ημών, ότι ετόλμησαν οι δούλοι καταβαίνειν εφ ημάς εις πόλεμον, ίνα εξολοθρευθώσιν εις τέλος.

Ιουδ. 14,13 Όλοι αυτοί οι αξιωματούχοι ήλθαν εις την σκηνήν του Ολοφέρνηου και είπαν στον επιτελάρχην του· “ξύπνησε, λοιπόν, τώρα τον κύριόν μας, διότι αυτοί οι δούλοι οι Ισραηλίται ετόλμησαν να κατέλθουν εναντίον μας εις πόλεμον. Ηλθεν ο καιρός να εξολοθρευθούν εξ ολοκλήρου”.

Ιουδ. 14,14 και εισήλθε Βαγώας και έκρουσε την αυλαίαν της σκηνής· υπενοείτο γάρ καθεύδειν αυτόν μετά Ιουδίθ·

Ιουδ. 14,14 Εισήλθε λοιπόν ο Βαγώας και έκρουσε το παραπέτασμα της σκηνής, διότι ενόμιζεν ότι ο Ολοφέρνης κοιμάται ακόμη με την Ιουδίθ.

Ιουδ. 14,15 ως δε ουδείς επήκουσε, διαστείλας εισήλθεν εις τον κοιτώνα και εύρεν αυτόν επί της χελωνίδος εριμμένον νεκρόν, και η κεφαλή αυτού αφήρετο απ αυτού.

Ιουδ. 14,15 Επειδή όμως κανείς δεν απήντησεν εις την κρούσιν του, ανέσυρε το παραπέτασμα της σκηνης, εισήλθεν στον κοιτώνα και ευρήκεν αυτόν νεκρόν ριγμένον εις τα πόδια της κλίνης του. Η κεφαλή του είχε κοπή και αφαιρεθή από αυτόν.

Ιουδ. 14,16 και εβόησε φωνή μεγάλη μετά κλαυθμού και στεναγμού και βοής ισχυράς και διέρρηξε τα ιμάτια αυτού.

Ιουδ. 14,16 Τότε ο Βαγώας εφώναξε με μεγάλην φωνήν και με κλαυθμόν πολύν και στεναγμόν και ισχυράν βοήν και διέρρηξε τα ιμάτια του.

Ιουδ. 14,17 και εισήλθεν εις την σκηνήν, ού ήν Ιουδίθ καταλύουσα, και ουχ εύρεν αυτήν· και εξεπήδησεν εις τον λαόν κράζων·

Ιουδ. 14,17 Εισήλθε δε κατόπιν εις την σκηνήν, όπου κατέλυεν η Ιουδίθ, αλλά δεν την ευρήκεν. Ετρεξεν έπειτα στον λαόν των Ασσυρίων κράζων·

Ιουδ. 14,18 ηθέτησαν οι δούλοι, εποίησεν αισχύνην μία γυνή των Εβραίων εις τον οίκον του βασιλέως Ναβουχοδονόσορ· ότι ιδού Ολοφέρνης χαμαί, και η κεφαλή ουκ έστιν επ αυτώ.

Ιουδ. 14,18 “οι δούλοι οι Ισραηλίται μας εξηπάτησαν· μία γυνή των Εβραίων κατεντρόπιασε τον οίκον του βασιλέως Ναδουχοδονόσορ. Διότι ιδού, ο Ολοφέρνης κείται κατά γης νεκρός και η κεφαλή του δεν υπάρχει πλέον στο σώμα του”.

Ιουδ. 14,19 ως δε ήκουσαν ταύτα τα ρήματα οι άρχοντες της δυνάμεως Ασσούρ, τους χιτώνας αυτών διέρρηξαν, και εταράχθη η ψυχή αυτών σφόδρα, και εγένετο αυτών κραυγή και βοή μεγάλη σφόδρα εν μέσω της παρεμβολής.

Ιουδ. 14,19 Όταν οι αρχηγοί του στρατού των Ασσυρίων ήκουσαν όλα αυτά, διέρρηξαν τα ιμάτια των η δε ψυχή των κατεταράχθη πάρα πολύ. Μεγάλη δε βοή και κραυγή καταθλίψεως αλλά και φόβου έγινε εις όλον το στρατόπεδόν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ιουδ. 15,1 Καί ως ήκουσαν οι εν τοίς σκηνώμασιν όντες, εξέστησαν επί το γεγονός,

Ιουδ. 15,1 Όταν οι Ασσυριοι, που ευρίσκοντο εις τας σκηνάς των, ήκουσαν την τρομεράν αυτήν είδησιν, κατεπλάγησαν δια το γεγονός.

Ιουδ. 15,2 και επέπεσεν επ αυτούς φόβος και τρόμος, και ουκ ήν άνθρωπος μένων κατά πρόσωπον του πλησίον έτι, αλλ εκχυθέντες ομοθυμαδόν έφευγον επί πάσαν οδόν του πεδίου και της ορεινής·

Ιουδ. 15,2 Επέπεσεν εις αυτούς φόβος και τρόμος, κανείς δεν έμεινε πλησίον του άλλου εις συντεταγμένας ομάδας, αλλά διεσκορπίσθησαν όλοι μαζί και έφευγαν προς διαφόρους κατευθύνσεις εις την πεδιάδα και εις την ορεινήν περιοχήν.

Ιουδ. 15,3 και οι παρεμβεβληκότες εν τή ορεινή κύκλω Βαιτυλούα και ετράπησαν εις φυγήν. και τότε οι υιοί Ισραήλ, πάς ανήρ πολεμιστής εξ αυτών, εξεχύθησαν επ αυτούς.

Ιουδ. 15,3 Και εκείνοι οι οποίοι είχαν στρατοπεδεύσει εις την ορεινήν περιοχήν κύκλω από την Βαιτυλούα ετράπησαν εις φυγήν. Τότε δε οι Ισραηλίται, όλοι οι Ισραηλίται οι ικανοί προς πόλεμον, εξεχύθησαν εναντίον των Ασσυρίων.

Ιουδ. 15,4 και απέστειλεν Οζίας εις Βαιτομασθαίμ και Βηβαΐ και Κωλά και εις πάν όριον Ισραήλ τους απαγγέλλοντας υπέρ των συντελεσμένων και ίνα πάντες επεκχυθώσι τοίς πολεμίοις εις την αναίρεσιν αυτών.

Ιουδ. 15,4 Ο Οζίας έστειλεν αγγελιαφόρους εις Βαιτομασθαίμ, Βηβαΐ και Κωλά και εις όλην την περιοχήν του ισραηλιτικού λαού, δια να αναγγείλουν εις αυτούς τα γεγονότα, τα οποία είχαν συντελεσθή εκεί και δια να εκχυθούν όλοι εναντίον των πολεμίων εις πλήρη καταστροφήν των.

Ιουδ. 15,5 ως δε ήκουσαν οι υιοί Ισραήλ, πάντες ομοθυμαδόν επέπεσον επ αυτούς και έκοπτον αυτούς έως Χωβά, ωσαύτως δε και οι εξ Ιερουσαλήμ παρεγενήθησαν και εκ πάσης της ορεινής, ανήγγειλαν γάρ αυτοίς τα γεγονότα τή παρεμβολή των εχθρών αυτών· και οι εν Γαλαάδ και οι εν τή Γαλιλαία υπερέκρασαν αυτούς πληγή μεγάλη, έως ου παρήλθον Δαμασκόν και τα όρια αυτής.

Ιουδ. 15,5 Όταν οι Ισραηλίται ήκουσαν τα γεγονότα αυτά, ώρμησαν όλοι μαζί εναντίον των Ασσυρίων με μίαν ψυχήν και κατέκοπτον αυτούς μέχρι της Χωβά. Εβγήκαν επίσης εις καταδίωξιν των Ασσυρίων και άνδρες από την Ιερουσαλήμ και από όλην την ορεινήν περιοχήν, διότι και εις αυτούς είχαν αναγγελθή τα γεγονότα, τα οποία συνέβησαν στο στρατόπεδον των εχθρών. Οι δε Ισραηλίται, οι οποίοι υπήρχον εις την περιοχήν Γαλαάδ και εις την Γαλιλαίαν, περιεκύκλωσαν τους φεύγοντας Ασσυρίους και επέφεραν μεγάλην καταστροφήν εις αυτούς. Κατεδίωξαν δε όσους εσώθησαν δια της φυγής μέχρι της Δαμασκού και των περιχώρων της.

Ιουδ. 15,6 οι δε λοιποί οι κατοικούντες Βαιτυλούα επέπεσαν τή παρεμβολή Ασσούρ και επρονόμεισαν αυτούς και επλούτησαν σφόδρα.

Ιουδ. 15,6 Οι υπόλοιποι κάτοικοι της Βαιτυλούα ώρμησαν στο στρατόπεδον των Ασσυρίων, το εληλάτησαν και επλούτησαν πολύ από τα πολλά λάφυρα.

Ιουδ. 15,7 οι δε υιοί Ισραήλ αναστρέψαντες από της κοπής εκυρίευσαν των λοιπών, και αι κάμαι και αι επαύλεις εν τή ορεινή και πεδινή εκράτησαν πολλών λαφύρων, ήν γάρ πλήθος πολύ σφόδρα.

Ιουδ. 15,7 Οι καταδιώκοντες τους Ασσυρίους Ισραηλίται, όταν επέστρεψαν από τον όλεθρον εκείνον, επήραν υπό την κατοχήν των τα υπόλοιπα λάφυρα. Αλλά και οι κάτοικοι των χωρίων και των διαφόρων καταυλισμών της ορεινής και πεδινής περιοχής επήραν πολλά λάφυρα, διότι ήτο αναριθμητον το πλήθος των.

Ιουδ. 15,8 και Ιωακίμ ο ιερεύς ο μέγας και η γερουσία των υιών Ισραήλ οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ ήλθον του θάσασθαι τα αγαθά, ά εποίησε Κύριος τώ Ισραήλ, και του ιδείν την Ιουδίθ και λαλήσαι μετ αυτής ειρήνην.

Ιουδ. 15,8 Ο αρχιερεύς Ιωακίμ και η γερουσία των Ισραηλιτών, οι οποίοι κοποικούσαν εις την Ιερουσαλήμ, ήλθον και αυτοί εις Βαιτυλούα, διάνα ίδουν εκεί τα μεγάλα αγαθά, τα οποία προς χάριν του ισραηλιτικού λαού έκαμεν ο Κυριος, δια να ίδουν επίσης την Ιουδίθ και να χαιρετήσουν αυτήν μετά σεβασμού.

Ιουδ. 15,9 ως δε εισήλθον προς αυτήν, ευλόγησαν αυτήν πάντες ομοθυμαδόν και είπαν προς αυτήν· σύ ύψωμα Ισραήλ, σύ γαυρίαμα μέγα του Ισραήλ, σύ καύχημα μέγα του γένους ημών·

Ιουδ. 15,9 Όταν αυτοί ήλθον στον οίκον της και παρουσιάσθησαν ενώπιόν της, την εδόξασαν όλοι με ένα στόμα και είπαν προς αυτήν· “συ είσαι η δόξα της φυλής του Ισραήλ· συ είσαι ο μέγας έπαινος του Ισραηλιτικού λαού· συ είσαι το μεγάλο καύχημα του γένους μας.

Ιουδ. 15,10 εποίησας πάντα ταύτα εν χειρί σου, εποίησας τα αγαθά μετά Ισραήλ, και ευδόκησεν επ αυτοίς ο Θεός· ευλογημένη γίνου παρά τώ παντοκράτορι Κυριώ εις τον αιώνα χρόνον. και είπε ο λαός· γένοιτο

Ιουδ. 15,10 Συ έκαμες όλα αυτά με το χέρι σου, συ επραγματοποίησες τα κατορθώματα αυτά εν μέσω του Ισραήλ. Ο Θεός

ευδόκησε και έδωκε χάριν να γίνουν δια σου αυτά. Ευλογημένη λοιπόν ας είσαι ενώπιον του Κυρίου του παντοκράτορος στους αιώνας των αιώνων". Ολος δε ο λαός ανεφώνησε: "γένειτο"!

Ιουδ. 15,11 και ελαφύρευσε πάλι ο λαός την παρεμβολήν εφ' ημέρας τριάκοντα· και έδωκαν τή Ιουδίθ την σκιηνήν Ολοφέρνην και πάντα τα αργυρώματα και τας κλίνας και τα όλκια και πάντα τα σκευάσματα αυτού. και λαβούσα αυτή επέθηκεν επί την ημίονον αυτής και έξευξε τας αμάξας αυτής και εσώρευσεν αυτά επ αυτών.

Ιουδ. 15,11 Ολος ο λαός εληλατούσε το στρατόπεδον των Ασσυρίων, επί τριάκοντα κατά συνέχειαν ημέρας. Έδωσαν δε εις την Ιουδίθ την σκιηνήν του Ολοφέρνην, όλα τα πολύτιμα αυτού σκευή και τας κλίνας, τα φουσκωτά μαλακά προσκέφαλα και όλα τα ιδικά του αντικείμενα. Εκείνη τα επήρε, τα έβαλε εις την ημίονόν της, έξευξε τας αμάξας της και τα ετοποθέτησεν εις αυτάς.

Ιουδ. 15,12 και συνέδραμε πάσα γυνή Ισραήλ τού ιδείν αυτήν και ευλόγησαν αυτήν και εποίησαν αυτή χορόν εξ αυτών, και έλαβε θύρσους εν ταις χερσίν αυτής και έδωκε ταις γυναιξί ταις μετ αυτής.

Ιουδ. 15,12 Όλαι αι γυναίκες των Ισραηλιτών έτρεξαν από τα διάφορα σημεία να την ίδουν. Την ευλογούσαν και προς τιμήν της έστησαν χορόν μεταξύ των. Η Ιουδίθ επήρην εις τα χέρια της κλάδους και έδωκεν εις τας γυναίκας, αι οποίαι ευρίσκοντο πλησίον της.

Ιουδ. 15,13 και εστεφανώσαντο την ελαιάν, αυτή και αι μετ αυτής, και προήλθε παντός τού λαού εν χορεία ηγουμένη πασών των γυναικών, και ηκολούθει πάλι ανήρ Ισραήλ ενωπλισμένοι μετὰ στεφάνων και ύμνων εν τώ στόματι αυτών.

Ιουδ. 15,13 Με κλάδους δε ελαιάς εστεφανώθησαν η Ιουδίθ και αι άλλαι γυναίκες, αι οποίαι ήσαν μαζή της. Έτσι δε η Ιουδίθ επροπορεύετο εμπρός από όλον τον λαόν, ενώ αι άλλαι γυναίκες ήρχοντο πίσω από αυτήν. Πίσω δε από όλας αυτάς ακολουθούσαν οι άνδρες του Ισραήλ, φέροντες στεφάνους εις την κεφαλήν των και απαγγέλλοντες με το στόμα των ύμνους.

Ιουδ. 15,14 και εξήρχεν Ιουδίθ την εξομολόγησιν ταύτην εν παντί Ισραήλ, και υπεφώνει πάλι ο λαός την αίνεσιν ταύτην.

Ιουδ. 15,14 Η Ιουδίθ ήρχισε τον κατωτέρω ύμνον δοξολογίας με όλον τον ισραηλιτικόν λαόν. Ολόκληρος ο Ισραηλιτικός λαός συνώδεε με την φωνήν του την δοξολογίαν αυτήν της Ιουδίθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ιουδ. 16,1 Καί είπεν Ιουδίθ· Εξάρχετε τώ Θεώ μου εν τυμπάνοις, άσατε τώ Κυρίώ μου εν κυμβάλοις, εναρμόσασθε αυτά ψαλμόν καινόν, υψούτε και επικαλέσασθε το όνομα αυτού.

Ιουδ. 16,1 Ηρχισεν η Ιουδίθ να ψάλλη. "Αρχίσατε, λοιπόν, όλοι να δοξάζετε τον Θεόν μου με ήχους τυμπάνων. Ψαλατε στον Κυριον μου με κύμβαλα, συνθέσατε αρμονικόν νέον ψαλμόν δι' αυτόν. Μεγαλύνετε αυτόν και επικαλεσθήτε το όνομά του.

Ιουδ. 16,2 ότι Θεός συντριβών πολέμους Κύριος, ότι εις παρεμβολάς αυτού μέσω λαού εξείλατό με εκ χειρός των καταδιωκόντων με.

Ιουδ. 16,2 Διότι αυτός είναι Θεός Κυριος συντριβών πολέμους. Αυτός με διεφύλαξεν εν μέσω του εχθρικού στρατοπέδου, αυτός με έβγαλεν από τον εχθρικόν λαόν, από τα χέρια εκείνων που μας κατεδίωκαν.

Ιουδ. 16,3 ήλθεν Ασσούρ εξ ορέων από βορά, ήλθεν εν μυριάσι δυνάμεως αυτού, ών το πλήθος αυτών ενέφραξε χειμάρους, και η ίππος αυτών εκάλυψε βουνούς.

Ιουδ. 16,3 Ηλθον οι Ασσύριοι από τα όρη του βορρά. Ηλθαν με μυριάδας στρατού. Το πλήθος αυτών εγέμισε τους χειμάρρους, το δε ιππικόν των εσκεπάσε τα βουνά.

Ιουδ. 16,4 είπεν εμπρήσειν τα όριά μου και τους νεανίσκους μου ανελείν εν ρομφαία και τα θηλάζοντά μου θήσειν εις έδαφος και τα νήπιά μου δώσειν εις προνομήν και τας παρθένους μου σκυλεύσαι.

Ιουδ. 16,4 Εσκεφθήσαν και απεφάσισαν να τυρπολήσουν την χώραν μου καθ' όλην την έκτασίν της. Να περάσουν εν στόματι ρομφαίας τους νέους του Ισραήλ, να συντριψούν επί του εδάφους τα θηλάζοντα νήπια, να παραδώσουν εις λεηλασίαν τα μικρά παιδιά και να πάρουν ως δούλας των τας παρθένους μας.

Ιουδ. 16,5 Κύριος παντοκράτωρ ηθέτησεν αυτούς εν χειρί θηλείας.

Ιουδ. 16,5 Ο Κυριος όμως ο παντοκράτωρ εματαίωσε και διέλυσεν αυτούς και τους σκοπούς των με το χέρι μιας γυναίκος.

Ιουδ. 16,6 ου γάρ υπέπεσεν ο δυνατός αυτών υπό νεανίσκων, ουδέ υιοί τιτάνων επάταξαν αυτόν, ουδέ υψηλοί γίγαντες επέθεντο αυτό, αλλά Ιουδίθ θυγάτηρ Μεραρί εν κάλλει προσώπου αυτής παρέλυσεν αυτόν·

Ιουδ. 16,6 Διότι ο στρατηγός των δεν έπεσε φονευθείς από νέους άνδρας, ούτε τέκνα των τιτάνων τον εφόνευσαν, ούτε τρομεροί γίγαντες επετέθησαν εναντίον αυτού. Αλλά η Ιουδίθ μόνη, η θυγάτηρ του Μεραρί παρέλυσεν αυτόν με το κάλλος του προσώπου της.

Ιουδ. 16,7 εξεδύσατο γάρ στολήν χηρεύσεως αυτής εις ύψος των πονούντων εν Ισραήλ, ηλείψατο το πρόσωπον αυτής εν μωρισμώ

Ιουδ. 16,7 Αυτή έβγαλε την στολήν της χηρείας της, δια να συνεργήση εις την νίκην των καταπονημένων και θλιμμένων Ισραηλιτών. Ηλείψε το πρόσωπόν της με ευώδη μύρα,

Ιουδ. 16,8 και εδήσατο τας τρίχας αυτής εν μίτρα και έλαβε στολήν λινήν εις απάτην αυτού·

Ιουδ. 16,8 έπλεξε τας τρίχας της κεφαλής της και έδεσεν αυτάς με πολύτιμον μανδήλιον, ενεδύθη ακριβή λινήν στολήν, δια να τον εξαπατήσει.

Ιουδ. 16,9 το σανδάλιον αυτής ήρπασεν οφθαλμόν αυτού, και το κάλλος αυτής ηχμαλώτισε ψυχήν αυτού, διήλθεν ο ακινάκης τον τράχηλον αυτού.

Ιουδ. 16,9 Το σανδάλιόν της είλκυσε και ήρπασε τον οφθαλμόν του, το κάλλος της ηχμαλώτισε την ψυχήν του, αλλά το ξίφος διεπέρασε τον τράχηλόν του.

Ιουδ. 16,10 έφριξαν Πέρσαι την τόλμαν αυτής, και Μήδοι το θράσος αυτής εράχθησαν.

Ιουδ. 16,10 Εφριξαν οι Πέρσαι από την τόλμην αυτής και οι Μηδοι συνετριβήσαν από το μεγάλο της θάρρους.

Ιουδ. 16,11 τότε ηλάλαξαν οι ταπεινοί μου, και εφοβήθησαν οι ασθενούντές μου και εποτήθησαν, ύψωσαν την φωνήν αυτών και ανετράπησαν.

Ιουδ. 16,11 Τότε έβγαλαν αλαλαγμούς χαράς οι ταπεινωμένοι και τρομαγμένοι αδελφοί μου. Εκείνοι δε ησθένησαν, κατελήφθησαν από φόβον και κατεπότηθησαν. Εφώναξαν με μεγάλην φωνήν οι Ισραηλίται, εκείνοι δε ετράπησαν εις φυγήν.

Ιουδ. 16,12 υιοί κορασιών κατεκέντησαν αυτούς και ως παίδας αυτομολούντων επίτρωσκον αυτούς, απώλοντο εκ παρατάξεως Κυρίου μου.

Ιουδ. 16,12 Μικρά παιδιά νεονύμφων κορασιών διετρώπησαν αυτούς με τας λόγχας των, και σαν δούλους αυτοπαραδιδομένους τους εφόνευαν. Εξωλοθρεύθησαν από τον στρατόν του Κυρίου.

Ιουδ. 16,13 υμνήσω τώ Θεώ μου ύμνον καινόν· Κύριε, μέγας εί και ένδοξος, θαυμαστός εν ισχυί, ανυπέρβλητος.

Ιουδ. 16,13 Δι' όλα αυτά τα θαυμαστά και ένδοξα θέλω να ψάλω ύμνον νέον στον Θεόν μου· Μέγας είσαι, Κυριε, και ένδοξος, θαυμαστός εις την άπειρον δύναμίν σου και ακατάβλητος.

Ιουδ. 16,14 σοί δουλευσάτω πάσα η κτίσις σου· ότι είπας, και εγενήθησαν, απέστειλας το πνευμά σου, και ωκοδόμησε· και ουκ έστιν ός αντιστήσεται τή φωνή σου.

Ιουδ. 16,14 Όλη η δημιουργία σου, σαν δούλη, ας υπακούη χωρίς αντίρρησην εις σε. Διότι συ είπες και εδημιουργήθησαν τα κτίσματά σου. Συ έστειλες το Πνεύμα σου και αυτό έκτισε τον κόσμον. Κανείς δεν είναι δυνατόν να αντισταθή εις την προσταγήν σου.

Ιουδ. 16,15 όρη γάρ εκ θεμελιών σύν ύδασι σαλευθήσεται, πέτραι δε από προσώπου σου ως κηρός τακήσονται, έτι δε τοίς φοβουμένοις σε, σύ ευιλατεύεις αυτοίς.

Ιουδ. 16,15 Τα όρη συνταράσσονται από τα θεμέλιά των μαζί με τα ύδατά των, οι βράχοι λιώνουν σαν κερι και διαλύονται ενώπιόν σου. Προς εκείνους όμως οι οποίοι σε ευλαβούνται, συ δείχνεις και δίδστο έλεός σου.

Ιουδ. 16,16 ότι μικρόν πάσα θυσία εις οσμίν ευωδίας, και ελάχιστον πάν στέαρ εις ολοκαύτωμά σου· ο δε φοβούμενος τον Κύριον μέγας διαπαντός.

Ιουδ. 16,16 Μηδαμινή είναι κάθε θυσία, που προσφέρεται ενώπιόν σου ως ευώδες θυμίαμα. Ελάχιστον και ανάξιον λόγου είναι ενώπιόν σου κάθε λίπος, που προσφέρεται ως ολοκαύτωμα. Εκείνος όμως, ο οποίος φοβείται τον Κυριον, είναι με την δύναμιν εκείνου πάντοτε μέγας.

Ιουδ. 16,17 ουαί έθνεσιν επανισταμένοις τώ γένει μου· Κύριος παντοκράτωρ εκδικήσει αυτούς εν ημέρα κρίσεως δούναί πύρ και σκώληκας εις σάρκας αυτών, και κλαύσονται εν αισθήσει έως αιώνος.

Ιουδ. 16,17 Αλλοίμονον εις τα έθνη, τα οποία επαναστατούν εναντίον του Ισραηλιτικού μου γένους. Κυριος ο παντοκράτωρ θα τους τιμωρήσει κατά την ωρισμένην ημέραν της κρίσεώς του. Θα στείλη πυρ να τους κατακαύσει, θα στείλη σκώληκας να καταφάγουν τας σάρκας των, ώστε να κλαίουν πάντοτε από τον πόνον του".

Ιουδ. 16,18 Ως δε ήλθσαν εις Ιερουσαλήμ, προσεκύνησαν τώ Θεώ. και ηνίκα εκαθαρίσθη ο λαός, ανήνεγκαν τα ολοκαυτώματα αυτών και τα εκούσια αυτών και τα δόματα.

Ιουδ. 16,18 Επειτα δε οι Ισραηλίται ήλθον εις την Ιερουσαλήμ και προσεκύνησαν τον Θεόν. Αμέσως δε όταν ο λαός εξηγγίσθη, προσέφεραν τα ολοκαυτώματά των. Εξεπλήρωσαν όλα τα ταξίματά των, που είχαν κάμει προς τον Θεόν, και προσέφεραν τα δώρα των.

Ιουδ. 16,19 και ανέθηκεν Ιουδιθ πάντα τα σκεύη Ολοφέρνηου, όσα έδωκεν ο λαός αυτή, και το κωνωπειόν, ό έλαβεν αυτή εκ τού κοιτώνος αυτού, ως ανάθημα τώ Θεώ έδωκε.

Ιουδ. 16,19 Η Ιουδιθ αφιέρωσεν στον ναόν όλα τα όπλα του Ολοφέρνηου, όσα της είχε δώσει ο λαός, και την κουνουπιέρα του, την οποίαν επήρην η ίδια από τον κοιτώνα του, έδωσεν αυτήν ως αφιέρωμα στον Θεόν.

Ιουδ. 16,20 και ήν ο λαός ευφραινόμενος εν Ιερουσαλήμ κατά πρόσωπον των αγίων επί μήνας τρεις, και Ιουδιθ μετ αυτών κατέμεινε.

Ιουδ. 16,20 Όλος ο λαός ευρίσκετο εις χαράν και αγαλλίασιν εις την Ιερουσαλήμ ενώπιον του ναού επί τρεις μήνας Κατά την περιόδον αυτήν μαζή των έμενε και η Ιουδιθ.

Ιουδ. 16,21 Μετά δε τας ημέρας ταύτας ανέζευξεν έκαστος εις την κληρονομίαν αυτού, και Ιουδιθ απήλθεν εις Βαιτυλούα και κατέμεινε εν της υπάρξεως αυτής· και εγένετο κατά τον καιρόν αυτής ένδοξος εν πάση τή γη.

Ιουδ. 16,21 Όταν επέρασαν αι ημέραι αυταί των τριών μηνών, επανήλθεν ο καθέννας από αυτούς στον οίκον του. Και η Ιουδιθ επέστρεψεν εις την Βαιτυλούαν και έμενεν εις την περιουσίαν της. Εγινε δε ονομαστή και ένδοξος κατά τον καιρόν εκείνον εις όλην την χώραν.

Ιουδ. 16,22 και πολλοί επεθύμησαν αυτήν, και ουκ έγνω ανήρ αυτήν πάσας τας ημέρας της ζωής αυτής, αφ ής ημέρας απέθανε Μανασσής ο ανήρ αυτής, και προσετέθη προς τον λαόν αυτού.

Ιουδ. 16,22 Πολλοί άνδρες επεθύμησαν και την εξήτησαν ως σύζυγόν των, αλλά κανείς ανήρ δεν την ενυμφεύθη εις όλην της την ζωήν. Αυτή έμεινε εις την χηρείαν της από την ημέραν, που απέθανεν ο Μανασσής ο σύζυγός της, και είχε προστεθή στον λαόν του.

Ιουδ. 16,23 και ήν προβαίνουσα μεγάλη σφόδρα και εγήρασεν εν τώ οίκω τού ανδρός αυτής έτη εκατόν πέντε· και αφήκε την άβραν αυτής ελευθέραν, και απέθανεν εις Βαιτυλούα, και έθαψαν αυτήν εν τώ σπηλαίω τού ανδρός αυτής Μανασσή.

Ιουδ. 16,23 Αυτή δε επροχώρησε εις πολύ μεγάλην ηλικίαν και εγήρασεν εις τον οίκον του ανδρός της. Εφθασεν εις την ηλικίαν των εκατόν πέντε ετών. Την θεραπεινίδα της την αφήκεν ελευθέραν. Η Ιουδιθ απέθανε εις την Βαιτυλούαν και την έθαψαν στο σπήλαιον, όπου είχε ταφή και ο σύζυγός της ο Μαννασής.

Ιουδ. 16,24 και επένθησεν αυτήν οίκος Ισραήλ ημέρας επτά. και διείλε τα υπάρχοντα αυτής πρό τού αποθανείν αυτήν πάσι τοίς έγγιστα Μανασσή τού ανδρός αυτής και τοίς έγγιστα τού γένους αυτής.

Ιουδ. 16,24 Οι Ισραηλίται επένθησαν επί επτά ημέρας. Προ δε του θανάτου της μοίρασε τα υπάρχοντά της στους στενούς συγγενείς του ανδρός της, του Μαννασή, και στους στενούς συγγενείς της της ιδικής της οικογενείας.

Ιουδ. 16,25 και ουκ ήν έτι ο εκφοβών τους υιούς Ισραήλ εν ταις ημέραις Ιουδιθ και μετά το αποθανείν αυτήν ημέρας πολλάς.

Ιουδ. 16,25 Καθ' όλας τας ημέρας της ζωής της και επί πολύ χρονικόν διάστημα μετά τον θάνατόν της κανείς δεν ετόλμησε να ενοχλήση και εκφοβίση τους Ισραηλίτας.

Ε Σ Θ Η Ρ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Εσθ. 1,1α Έτους δευτέρου βασιλεύοντος Αρταξέρξου τού μεγάλου βασιλέως τή μια τού Νισάν, ενύπνιον είδε Μαροχαιός ο

τού Ιαΐρου, τού Σεμεΐου, τού Κισσαίου, εκ φυλής Βενιαμίν,

Εσθ. 1,1α Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του μεγάλου βασιλέως Αρταξέρξου, την πρώτην του μηνός Νισάν, ο Μαρδοχαίος ο υιός του Ιαΐρου, υιού του Σεμεΐου, υιού του Κισσαίου, από την φυλήν Βενιαμίν είδεν ένα όνειρον.

Εσθ. 1,1β άνθρωπος Ιουδαίος οικών εν Σούσοις τή πόλει, άνθρωπος μέγας, θεραπεύων εν τή αυλή του βασιλέως.

Εσθ. 1,1β Ο άνθρωπος αυτός ήτο Ιουδαίος, κατοικούσε εις την πόλιν Σούσα. Ητο δε μεγάλης υπολήψεως και μορφώσεως και υπηρετούσεν εις την αυλήν του βασιλέως.

Εσθ. 1,1γ ήν δε εκ της αιχμαλωσίας, ής ηχηαλώτευσε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος εξ Ιερουσαλήμ μετά Ιεχονίου τού βασιλέως της Ιουδαίας.

Εσθ. 1,1γ Ητο από τους αιχηαλώτους, τους οποίους μαζί με τον βασιλέα των Ιουδαίων, τον Ιεχονίαν είχεν αιχηαλωτίσει και μετοικίσει από την Ιερουσαλήμ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, ο Ναβουχοδονόσορ.

Εσθ. 1,1δ και τούτο αυτού το ενύπνιον και ιδού φωναί και θόρυβος, βρονταί και σεισμός, τάραχος επί της γής.

Εσθ. 1,1δ Το όνειρον δε το οποίον είδεν, ήτο το εξής: Ηκουσεν αίφνης φωνάς, θόρυβον, βροντάς, σεισμόν και μεγάλην αναταραχήν εις την γην.

Εσθ. 1,1ε και ιδού δύο δράκοντες μεγάλοι έτοιμοι προήλθον αμφοτέροι παλαίειν, και εγένετο αυτών φωνή μεγάλη·

Εσθ. 1,1ε Και ιδού, δύο δράκοντες ενεφανίσθησαν έτοιμοι να παλαίσουν ο ένας εναντίον του αλλού, και εξέβαλλον τρομεράς κραυγάς.

Εσθ. 1,1ζ και τή φωνή αυτών ητοιμάσθη πάν έθνος εις πόλεμον, ώστε πολεμήσαι δικαίων έθνος.

Εσθ. 1,1ζ Με τας κραυγάς των ηγέρθησαν, συνησιπίσθησαν και ητοιμάσθησαν όλα τα έθνη να πολεμήσουν εναντίον ενός έθνους δικαίων ανθρωπων.

Εσθ. 1,1η και ιδού ημέρα σκότος και γνόφου, θλίψις και στενοχωρία, κάκωσις και τάραχος μέγας επί της γής·

Εσθ. 1,1η Αίφνης κατά την ημέραν εκείνην έγινε γνόφος και σκότος. Θλίψις και στενοχωρία ηπλώθη εις την γην. Δεινά και ταραχή μεγάλη.

Εσθ. 1,1θ και εταράχθη πάν έθνος δίκαιον φοβούμενοι τα εαυτών κακά και ητοιμάσθησαν απολέσθαι και εβόησαν προς τον Θεόν.

Εσθ. 1,1θ Ολον το έθνος των δικαίων, επειδή εφοβήθη, μήπως αι συμφοραί εκσπάσουν εναντίον αυτών και καταστραφούν, παρεκάλεσαν τον Θεόν με φωνήν μεγάλην.

Εσθ. 1,1ι από δε της βοής αυτών εγένετο ωσανεί από μικράς πηγής ποταμός μέγας, ύδωρ πολύ·

Εσθ. 1,1ι Από την βοήν του δικαίου αυτού έθνους ερράγη και ενεφανίσθη κάποια μικρά πηγή, από την οποίαν όμως επήγασεν ένας μέγας ποταμός, νερό άφθονον.

Εσθ. 1,1κ και φώς και ήλιος ανέτειλε, και οι ταπεινοί υψώθησαν και κατέφαγον τους ενδόξους.

Εσθ. 1,1κ Εφάνη το φως της πρωΐας, ανέτειλεν ο ήλιος και οι ταπεινωμένοι δίκαιοι υψώθησαν, ενισχύθησαν και κατέφαγον τους ισχυρούς εχθρούς των.

Εσθ. 1,1λ και διεγερθείς Μαρδοχαίος ο εωρακάς το ενύπνιον τούτο και τι ο Θεός βεβούλευται ποιήσαι, είχεν αυτό εν τή καρδία και εν παντί λόγω ήθελεν επιγνώναι αυτό έως της νυκτός.

Εσθ. 1,1λ Ο Μαρδοχαίος, ο οποίος είδεν αυτό το ενύπνιον, εσηκώθη από τον ύπνον του, και εσκέπτετο τι τάχα είχεν αποφασίσει να κάμη ο Θεός. Το ερευνούσε με την διάνοιάν του και προσπαθούσε καθ' όλην την διάρκειαν της ημέρας μέχρι και της νυκτός να εννοήση, τι τάχα ήθελε να σημάνη το όνειρον εκείνο.

Εσθ. 1,1μ και ησύχασε Μαρδοχαίος εν τή αυλή μετά Γαβαθά και Θάρα των δύο ευνούχων τού βασιλέως των φυλασσόντων την αυλήν

Εσθ. 1,1μ Επειτα ο Μαρδοχαίος ηρέμησεν, έμεινεν εις την αυλήν μαζί με τον Γαβαθά και τον Θαρα τους δύο αυλικούς του βασιλέως, οι οποίοι εφρουρούσαν την αυλήν.

Εσθ. 1,1ν ήκουσέ τε αυτών τους λογισμούς και τας μερίμνας αυτών εξηρέυνησε και έμαθεν, ότι ετοιμάζουσι τας χείρας επιβαλείν Αρταξέρξη τώ βασιλεί, και υπέδειξε τώ βασιλεί περί αυτών.

Εσθ. 1,1ν Καποτε ο Μαρδοχαίος, χωρίς και να το θέλη, ήκουσε τας σκέψεις των, ανετήλθη και κατενόησε τα σχέδιά των και έμαθεν ότι αυτοί, ητοιμάζοντο να δολοφονήσουν τον Αρταξέρξην, τον βασιλέα. Τα σχέδια εκείνων τα εφανέρωσε στον Αρταξέρξην τον βασιλέα.

Εσθ. 1,1ξ και εξήτασεν ο βασιλεύς τους δύο ευνούχους, και ομολογήσαντες απήχθησαν.

Εσθ. 1,1ξ Ο βασιλεύς διάταξε και υπέβαλαν εις ανάκρισιν τους δύο αυλικούς, εκείνοι δε ωμολόγησαν τα σχέδιά των και ωδηγήθησαν στον τόπον της θανατικής των εκτελέσεως.

Εσθ. 1,1ο και έγγραφεν ο βασιλεύς τους λόγους τούτους εις μνημόσυνον, και Μαρδοχαίος έγγραφεν περί των λόγων τούτων.

Εσθ. 1,1ο Ο βασιλεύς έγγραφεν εις τα χρονικά εις ανάμνησιν το γεγονός εκείνο, επίσης ο Μαρδοχαίος εσημείωσε γραπτώς τα γεγονότα αυτά.

Εσθ. 1,1π και επέταξεν ο βασιλεύς Μαρδοχαίω θεραπεύειν εν τή αυλή και έδωκεν αυτώ δόματα περι τούτων.

Εσθ. 1,1π Ο Βασιλεύς έδωσεν εντολήν στον Μαρδοχαίον να υπηρετή εις την αυλήν και του προσέφερεν ακόμη δώρα δια την εξυπηρέτησιν του αυτήν.

Εσθ. 1,1ρ και ήν Αμάν Αμαδάθου Βουγαίος ένδοξος ενώπιον τού βασιλέως· και εζήτησε κακοποιήσαι τον Μαρδοχαίον και τον λαόν αυτού υπέρ των δύο ευνούχων τού βασιλέως.

Εσθ. 1,1ρ Ο Αμάν, ο υιός του Αμαδάθου, ο Βουγαίος, είχε μεγάλην τιμήν και δόξαν ενώπιον του βασιλέως. Επιζητούσε δε ευκαιρίαν να εξολοθρεύση τον Μαρδοχαίον και τον ιουδαϊκόν λαόν ένεκα της καταγγελίας, την οποίαν ο Μαρδοχαίος έκαμεν εναντίον των δύο αυλικών του βασιλέως.

Εσθ. 1,1 Καί εγένετο μετά τους λόγους τούτους εν ταις ημέραις Αρταξέρξου -ούτος ο Αρταξέρξης από της Ινδικής εκατόν εικοσιεπτά χωρών εκράτησεν-

Εσθ. 1,1 Επειτα από τα γεγονότα αυτά, εις την εποχήν του βασιλέως Αρταξέρξου- αυτός είναι ο Αρταξέρξης, ο οποίος εβασίλευεν από τας Ινδίας μέχρι και της Αιθιοπίας εις εκατόν εικοσι επτά χώρας-

Εσθ. 1,2 εν αυταις ταις ημέραις ότε εθρονίσθη βασιλεύς Αρταξέρξης εν Σούσοις τή πόλει,

Εσθ. 1,2 κατά την εποχήν, λοιπόν, εκείνην εκάθητο επί του βασιλικού θρόνου εις την πόλιν των Σούσων ο βασιλεύς Αρταξέρξης.

Εσθ. 1,3 εν τώ τρίτω έτει βασιλεύοντος αυτού, δοχήν εποίησε τοίς φίλοις και τοίς λοιποίς έθνεσι και τοίς Περσών και Μήδων ενδόξους και τοίς άρχουσι των σατραπών.

Εσθ. 1,3 Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του, παρέθεσε τράπεζαν εις όλους τους επισήμους φίλους του, στους εκ των άλλων εθνών φίλους του και στους τα πρώτα φέροντας εκ των Περσών και των Μήδων, οι οποίοι εκυβερνούσαν σατραπείας.

Εσθ. 1,4 και μετά ταύτα μετά το δείξει αυτοίς τον πλούτον της βασιλείας αυτού και την δόξαν της ευφροσύνης τού πλούτου αυτού εν ημέραις εκατόν ογδοήκοντα,

Εσθ. 1,4 Επί εκατόν δε ογδοήκοντα ημέρας ο βασιλεύς εξέθεσε και επέδειξεν ενώπιον αυτών τον πλούτον της βασιλείας του και την δόξαν και την μεγαλοπρέπειαν των αγαθών του.

Εσθ. 1,5 ότε δε ανεπληρώθησαν αι ημέραι τού γάμου, εποίησεν ο βασιλεύς πότον τοίς έθνεσι τοίς ευρεθείσιν εις την πόλιν επί ημέρας έξ εν αυλή οικου τού βασιλέως

Εσθ. 1,5 Όταν δε συνεπληρώθησαν αι ημέραι του γάμου του, ο βασιλεύς παρέθεσεν εις τας αυλάς των ανακτόρων του συμπόσιον επί έξ ημέρας εις όλους τους λαούς, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την πόλιν του.

Εσθ. 1,6 κεκοσμημένη βυσσίνους και καρπασίνους τεταμένους επί σχοινίους βυσσίνους και πορφυρούς, επί κύβοις χρυσοίς και αργυρούς, επί στύλοις παρίνοις και λιθίνους· κλίνας χρυσαί και αργυραί επί λιθοστρώτου σμαραγδίτου λίθου και πιννίνου και παρίνου λίθου και στρώμναι διαφανείς ποικίλως διηνηθισμένα, κύκλω ρόδα πεπασμένα·

Εσθ. 1,6 Η αυλή ήτο στολισμένη με σκηνάς εκ βύσσου λευκάς και πρασίνους, αι οποίαι είχαν δεθή με σχοινία από βύσσον και πορφυρά με κρίκους χρυσοίς και αργυρούς επάνω εις στύλους από μάρμαρα της Παρου και άλλους λίθους. Εκεί επίσης είχαν στηθή κλίνας χρυσαί και αργυραί στο λιθοστρώτον, το στρωμένον με πολυτίμους λίθους, δηλαδή με σμαραγδίτην, με πιννινον και με πάριον λευκόν μάρμαρον. Επάνω εις αυτάς υπήρχον στρώματα πολυτελέστατα, διηνηθισμένα ποικιλοτρόπως. Γύρω δε από αυτά υπήρχον σκορπισμένα ρόδα.

Εσθ. 1,7 ποτήρια χρυσά και αργυρά και ανθράκινον κυλίκιον προκείμενον από ταλάντων τρισμυρίων· οίνος πολύς και ηδύς, ον αυτός ο βασιλεύς έπινεν.

Εσθ. 1,7 Εκεί υπήρχον ποτήρια χρυσά και αργυρά. Υπήρχε δε και ένα πανάκριβον ποτήριον κεκοσμημένον με πολυτίμους λίθους και το οποίον ήξιζε τριάκοντα χιλιάδες τάλαντα. Προσεφέρετο δε οίνος άφθονος και γλυκύτατος, τον οποίον κατά ιδιαιτέρα, προτίμησα έπινεν ο βασιλεύς.

Εσθ. 1,8 ο δε πότος ούτος ου κατά προκείμενον νόμον εγένετο, ούτως δε ηθέλησεν ο βασιλεύς και επέταξε τοίς οικονόμοις ποιήσαι το θέλημα αυτού και των ανθρώπων.

Εσθ. 1,8 Αυτό δε το συμπόσιον δεν εγένετο σύμφωνα με την καθιερωμένην εθιμοτυπίαν· και τούτο, διότι έτσι ηθέλησεν ο βασιλεύς, ο οποίος μάλιστα είχε διατάξει τους υπηρετούντας στο συμπόσιον αυτό, να φέρονται και να πράττουν σύμφωνα με το θέλημα το ιδιόν του και των προσκεκλημένων εις αυτό ανθρώπων.

Εσθ. 1,9 και Αστίη η βασίλισσα εποίησε πότον ταις γυναίξιν εν τοίς βασιλείοις, όπου ο βασιλεύς Αρταξέρξης,

Εσθ. 1,9 Εξ άλλου και η βασίλισσα Αστίη έκαμε και αυτή συμπόσιον εις τας γυναίκας εντός του βασιλικού ανακτόρου, όπου ευρίσκετο ο Αρταξέρξης.

Εσθ. 1,10 εν δε τή ημέρα τή εβδόμη ηδέως γενόμενος ο βασιλεύς ειπε τώ Αμάν και Βαζάν και Θάρα και Βαραζί και Ζαθολθά και Αβαταζά και Θαραβά, τοίς επτά ενούχοις τοίς διακόνοις τού βασιλέως Αρταξέρξου,

Εσθ. 1,10 Κατά την εβδόμην ημέραν του συμποσίου, ενώ ευρίσκετο εις ευθυμίαν ο βασιλεύς, διέταξε τον Αμάν, τον Βαζάν, τον Θαρα, τον Βαραζί, τον Ζαθολθά, τον Αβαταζά, τον Θαραβά, τους επτά ενούχους αυλικούς του, οι οποίοι υπηρετούσαν τον βασιλέα Αρταξέρξην,

Εσθ. 1,11 εισαγαγείν την βασίλισσαν προς αυτόν, βασιλεύειν αυτήν και περιθείναι αυτή το διάδημα και δείξει τοίς άρχουσι και τοίς έθνεσι το κάλλος αυτής, ότι καλή ήν.

Εσθ. 1,11 να παρουσιάσουν ενώπιόν του την βασίλισσαν με όλην αυτής την μεγαλοπρέπειαν, να φορέσουν εις την κεφαλήν της το γυναικείον βασιλικόν διάδημα, να δείξουν αυτήν, την μεγαλοπρέπειαν και το κάλλος της, στους άρχοντας των εθνών, διότι αυτή ήτο πράγματι πολύ ωραία.

Εσθ. 1,12 και ουκ εισήκουσεν αυτού Αστίη η βασίλισσα ελθείν μετά των ενούχων. και ελυπήθη ο βασιλεύς και ωργίσθη

Εσθ. 1,12 Η βασίλισσα όμως Αστίη δεν υπήκουσεν εις την εντολήν του βασιλέως, να έλθη με τους αυλικούς ενώπιόν του. Ο βασιλεύς ελυπήθη και ωργίσθη δια την παρακοήν της αυτήν.

Εσθ. 1,13 και ειπε τοίς φίλοις αυτού· κατά ταύτα ελάλησεν Αστίη, ποιήσατε ούν περι τούτου νόμον και κρίσιν.

Εσθ. 1,13 Είπε δε στους φίλους του· "αυτά μου απήντησεν η Αστίη. Σεις δικάσατέ την δια την παρακοήν της αυτήν και πράξατε ο,τι ο νόμος σχετικώς ορίζει".

Εσθ. 1,14 και προσήλθεν αυτόν Αρκεσαίος και Σαρσαθαίος και Μαλησεάρ οι άρχοντες Περσών και Μήδων, οι εγγύς τού βασιλέως, οι πρώτοι παρακαθήμενοι τώ βασιλεί,

Εσθ. 1,14 Προσήλθεν ενώπιον του βασιλέως ο Αρκεσαίος, ο Σαρσαθαίος, ο Μαλησεάρ, οι άρχοντες των Περσών και των Μήδων, οι οποίοι ευρίσκοντο πλησίον του βασιλέως και κατείχον τας πρώτας θέσεις παρακαθήμενοι κοντά στον βασιλέα.

Εσθ. 1,15 και απήγγειλαν αυτόν κατά τους νόμους, ως δει ποιήσαι Αστίη τή βασιλίση, ότι ουκ εποίησε τα υπό τού βασιλέως προσταχθέντα διά των ενούχων.

Εσθ. 1,15 Αυτοί λοιπόν του απήγγειλαν τι έπρεπε, σύμφωνα με τους κειμένους νόμους, να κάμουν εναντίον της βασιλίσης Αστίη, διότι αυτή δεν υπήκουσε και δεν έπραξε σύμφωνα με τα όσα διέταξεν ο βασιλεύς δια των αυλικών του.

Εσθ. 1,16 και ειπεν ο Μουχαίος προς τον βασιλέα και τους άρχοντας· ου τον βασιλέα μόνον ηδίκησεν Αστίη η βασίλισσα, αλλά και πάντας τους άρχοντας και τους ηγουμένους τού βασιλέως

Εσθ. 1,16 Ο Μουχαίος ειπε προς τον βασιλέα και προς τους άλλους άρχοντας· "η βασίλισσα Αστίη με την συμπεριφοράν της αυτήν δεν ηδίκησε μόνον τον βασιλέα αλλά και όλους τους άρχοντας και τους αξιωματούχους του βασιλέως".

Εσθ. 1,17 (και γάρ διηγήσατο αυτοίς τα ρήματα της βασιλίσης και ως αντείπε τώ βασιλεί). ως ούν αντείπε τώ βασιλεί Αρταξέρξη,

Εσθ. 1,17 Αυτός είχαν εν τω μεταξύ διηγηθή εις αυτούς τα λόγια της βασιλίσης και πως παρήκουσεν εις την διαταγήν του βασιλέως). Προσέθεσε δε ότι, όπως αυτή παρήκουσεν στον Αρταξέρξην,

Εσθ. 1,18 ούτω σήμερον αι τυραννίδες αι λοιπαί των αρχόντων Περσών και Μήδων ακούσασαι τα τώ βασιλεί λεχθέντα υπ

αυτής, τολμήσουσιν ομοίως ατιμάσαι τους άνδρας αυτών.

Εσθ. 1,18 κατά παρόμοιον τρόπον και αι σύζυγοι των διαφόρων διοικητών και αρχόντων Περσών και Μηδων, όταν ακούσουν όσα αυτή αντείπε προς τον βασιλέα, θα αποθρασυνθούν, ώστε να περιφρονήσουν και αυταί κατά παρόμοιον τρόπον τους άνδρας των, εάν η Αστίν δεν τιμωρηθή. Και προσέθεσεν·

Εσθ. 1,19 ει ούν δοκεί τώ βασιλεί, προσταξάτω βασιλικόν, και γραφήτω κατά τους νόμους Μηδων και Περσών· και μη άλλως χρησάσθω, μηδέ εισελθέτω έτι η βασιλίσσα προς αυτόν, και την βασιλείαν αυτής δότω ο βασιλεύς γυναικί κρείττονι αυτής.

Εσθ. 1,19 "Εαν, λοιπόν, φαίνεται καλόν στον βασιλέα, ας εκδώση βασιλικόν διάταγμα, το οποίον και να γραφή στους νόμους των Μηδων και των Περσών, ώστε εις παρομοίας περιστάσεις να εφαρμόζεται αυτό και κανένα άλλο. Το διάταγμα θα ορίζη, να μη παρουσιασθή ποτέ πλέον στον βασιλέα η βασιλίσσα, να εκπέση του αξιώματός της και ο βασιλεύς να δώση την βασιλείαν της εις άλλην γυναικα καλύτεραν από αυτήν.

Εσθ. 1,20 και ακουσθήτω ο νόμος ο υπό τού βασιλέως, ον εάν ποιή εν τή βασιλεία αυτου, και ούτω πάσαι αι γυναίκες περιθήσουσι τιμήν τοίς ανδράσιν εαυτών, από πτωχού έως πλουσίου.

Εσθ. 1,20 Ας διαλαληθή δε και ας ακουσθή από όλους ο νόμος αυτός του βασιλέως. Ετσι δε αι γυναίκες, όταν μάθουν τι δια νόμου απεφάσισε και πράττει ο βασιλεύς, θα περιβάλλουν με τιμήν τους άνδρας των από τον πτωχόν μέχρι και τον πλέον πλούσιον".

Εσθ. 1,21 και ήρσεσεν ο λόγος τώ βασιλεί και τοίς άρχουσι, και εποίησεν ο βασιλεύς καθά ελάλησεν ο Μουχάιος·

Εσθ. 1,21 Ο λόγος αυτός ήρσεσεν στον βασιλέα και στους άρχοντας, ο δε βασιλεύς έκαμε εκείνο, το οποίον του είπεν ο Μουχάιος.

Εσθ. 1,22 και απέστειλεν εις πάσαν την βασιλείαν κατά χώραν, κατά την λέξιν αυτών, ώστε είναι φόβον αυτοίς εν ταίς οικίαις αυτών.

Εσθ. 1,22 Εστελε δε αντίγραφα του διατάγματος αυτου εις όλας τας χώρας του βασιλείου του γραμμένα εις την γλώσσαν της χώρας, που απηθύνοντο. Τούτο δε, δια να εμπνεύση και επιβάλη μέσα εις τας οικογενείας τον φόβον και τον σεβασμόν των γυναικών προς τους άνδρας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Εσθ. 2,1 Καί μετά τους λόγους τούτους εκόπασεν ο βασιλεύς τού θυμού και ουκέτι εμνήσθη της Αστίν, μνημονεύων οία ελάλησε και ως κατέκρινεν αυτήν.

Εσθ. 2,1 Αφού επέρασαν τα γεγονότα αυτα, έπεσεν ο θυμός του βασιλέως και δεν ενεθυμήθη πλέον την Αστίν, αλλά μόνον επανέφερον εις την μνήμην του τα λόγια που αυτή του είχε πει, όπως και το γεγονός, ότι αυτός την είχε καταδικάσει.

Εσθ. 2,2 και είπαν οι διάκονοι τού βασιλέως· ζητηθήτω τώ βασιλεί κοράσια άφθορα καλά τώ είδει·

Εσθ. 2,2 Οι δούλοι τότε του βασιλέως του είπαν· "ας ζητησωμεν να εύρωμεν δια σε, βασιλεύ, ωραιας νεαρός παρθένους.

Εσθ. 2,3 και καταστήσει ο βασιλεύς κωμάρχας εν πάσαις ταίς χώραις της βασιλείας αυτου, και επιλεξάτωσαν κοράσια παρθενικά καλά τώ είδει εις Σούσαν την πόλιν εις τον γυναικώνα· και παραδοθήτωσαν τώ ενούχω τού βασιλέως τώ φύλακι των γυναικών, και δοθήτω σμήγμα και η λοιπή επιμέλεια·

Εσθ. 2,3 Προς τούτο ο βασιλεύς ας διορίση εις όλας τας επαρχίας του βασιλείου άρχοντας κατά τόπους, να αναλάβουν και να επιλέξουν νεαράς ωραιας παρθένους και να φέρουν αυτάς εις την πόλιν Σούσα, στον γυναικωνίτην του βασιλέως. Αυταί δε ας παραδοθούν στον ενούχον του βασιλέως, τον φύλακα των γυναικών του, ας δοθούν εις αυτάς καλλυντικά και ας καταβληθή κάθε προσπάθεια και κάθε άλλη φροντίς δια την καλήν των εμφάνισιν.

Εσθ. 2,4 και η γυνή, ή αν αρέση τώ βασιλεί, βασιλεύσει αντί Αστίν. και ήρσεσε τώ βασιλεί το πράγμα, και εποίησεν ούτως.

Εσθ. 2,4 Από αυτάς δε η γυναικα εκείνη, η οποία θα αρέση στον βασιλέα, θα γίνη βασιλίσσα αντί της Αστίν". Η πρότασις αυτή ήρσεσεν στον βασιλέα και έκαμεν, όπως του είπαν.

Εσθ. 2,5 και άνθρωπος ήν Ιουδαίος εν Σούσοις τή πόλει, και όνομα αυτου Μαρδοχάιος ο τού Ιαΐρου, τού Σεμεΐου, τού Κισσαίου, εκ φυλής Βενιαμίν,

Εσθ. 2,5 Εις τα Σούσα, εις την πόλιν αυτήν, εξούσεν ένας άνθρωπος Ιουδαίος, ο οποίοςς ωνομάζετο Μαρδοχάιος. Ητο υιός του Ιαριου, υιού του Σεμεΐου, υιού του Κισσαίου, από την φυλήν Βενιαμίν.

Εσθ. 2,6 ός ήν αιχμάλωτος εξ Ιερουσαλήμ, ήν ηχμαλώτευσε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος.

Εσθ. 2,6 Αυτός ήτο από τους Ιουδαίους αιχμαλώτους της Ιερουσαλήμ, τους οποίους ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς είχεν απαγάγει αιχμαλώτους.

Εσθ. 2,7 και ήν τούτω παις θρεπτή, θυγάτηρ Αμιναδάβ αδελφού πατρός αυτου, και όνομα αυτή Εσθήρ· εν δε τώ μεταλλάξει αυτής τους γονείς παιδείυσεν αυτήν εαυτώ εις γυναικα· και ήν το κοράσιον καλόν τώ είδει.

Εσθ. 2,7 Αυτός είχαν αναθρέψει μίαν κόρην θυγατέρα του θείου του Αμιναδάβ, αδελφού του πατρός του. Αυτή ωνομάζετο Εσθήρ. Όταν δε απέθαναν οι γονείς της, ο Μαρδοχάιος την ανέλαβεν υπό την προστασίαν του και εφρόντιζε δι' αυτήν, με τον σκοπόν να την λάβη αργότερα ως σύζυγόν του. Η κόρη δε αυτή ήτο πολύ ωραία κατά την μορφήν.

Εσθ. 2,8 και ότε ηκούσθη το τού βασιλέως πρόσταγμα, συνήχθησαν πολλά κοράσια εις Σούσαν την πόλιν υπό χείρα Γαϊ, και ήχθη Εσθήρ προς Γαϊ τον φύλακα των γυναικών.

Εσθ. 2,8 Όταν έγινε γνωστόν το βασιλικόν διάταγμα, συνεκεντρώθησαν πολλά κοράσια εις την πόλιν Σούσα υπό την ευθύνην και την φροντίδα του Γαϊ. Προς αυτόν τον Γαϊ, τον φύλακα των γυναικών του βασιλέως, οδηγήθη και η Εσθήρ.

Εσθ. 2,9 και ήρσεσεν αυτώ το κοράσιον και εύρε χάριν ενώπιον αυτου· και έσπευσε δούναι αυτή το σμήγμα και την μερίδα και τα επτά κοράσια τα υποδεδειγμένα αυτή εκ βασιλικού και εχρήσατο αυτή καλώς και ταίς άβραις αυτής εν τώ γυναικώνι.

Εσθ. 2,9 Εις αυτόν ήρσεσεν η Εσθήρ περισσότερον από κάθε άλλην και εύρε χάριν ενώπιόν του. Ο Γαϊ έσπευσε και έδωσεν εις αυτήν τα καλλυντικά και κάθε άλλην περιποίηση αναφερομένην εις την δίαίτάν της, όπως επίσης και επτά παρθένους που είχαν επιλογή από τον βασιλικόν οίκον, εις υπηρεσίαν της. Ο Γαϊ προσέφερε κάθε περιποίησιν προς αυτήν και εις τας θεραπεινίδας της, τας οποίας και ωδήγησεν στον γυναικωνίτην.

Εσθ. 2,10 και ουχ υπέδειξε Εσθήρ το γένος αυτής ουδέ την πατρίδα· ο γάρ Μαρδοχάιος ενετείλατο αυτή μη απαγγείλαι·

Εσθ. 2,10 Η Εσθήρ δεν κατέστησε γνωστήν την καταγωγήν της ουτε την πατρίδα της, διότι, ο Μαρδοχάιος της είχε δώσει

εντολήν να μη ανακοινώση τίποτε από αυτά.

Εσθ. 2,11 καθ' εκάστην δε ημέραν περιεπάτει ο Μαρδοχάιος κατά την αυλήν την γυναικείαν επισκοπών τι Εσθήρ συμβήσεται.

Εσθ. 2,11 Καθε δε ημέραν ο Μαρδοχάιος περιπατούσε έξω από την αυλήν των γυναικών, παρατηρούσε και επιθυμούσε να μάθῃ τι θα γίνῃ με την Εσθήρ.

Εσθ. 2,12 ούτος δε ἦν καιρός κορασίου εισελθῆν προς τον βασιλέα, όταν αναπληρώσῃ μῆνας δεκαδύο· οὕτως γάρ αναπληροῦνται αἱ ἡμέραι τῆς θεραπείας, μῆνας ἕξ αλειφόμεναι ἐν σμυρνίνῳ ελαίῳ καὶ μῆνας ἕξ ἐν τοῖς αρώμασι καὶ ἐν τοῖς σμήγμασι τῶν γυναικῶν,

Εσθ. 2,12 Συμφώνως δε προς τα καθιερωμένα ἔπρεπε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δώδεκα μηνῶν νὰ ἐμφανισθῇ ἡ κόρη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Αἱ ἡμέραι δε τῆς προετοιμασίας τῶν ἐπερνούσαν ὡς ἐξῆς· ἐπὶ ἕξ μῆνας αἱ κόραι ἠλείφοντο με ἐλαίον ἀπὸ σμύρναν καὶ ἐπὶ ἄλλους ἕξ μῆνας με αρώματα καὶ ἄλλα καλλυντικά, ποὺ ἐχρησιμοποιούσαν αἱ γυναῖκες.

Εσθ. 2,13 καὶ τότε ἐισπορεύεται προς τον βασιλέα. καὶ ὡ ἐάν εἴπῃ, παραδώσει αὐτὴν συνεισέρχῃσθαι αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γυναικῶνος ἕως τῶν βασιλείων.

Εσθ. 2,13 Καὶ τότε ἡ υποψηφία σύζυγος τοῦ βασιλέως ὠδηγεῖτο ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ ευνούχος, προς τον οποίον ὁ βασιλεὺς ἠθέλε δώσει τὴν σχετικὴν ἐντολήν, θὰ ὠδηγοῦσεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν γυναικωνίτην εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα.

Εσθ. 2,14 δειλὴς ἐισπορεύεται καὶ προς ἡμέραν ἀποτρέχει εἰς τὸν γυναικῶνα τὸν δεύτερον, οὐ Γαῖ' ὁ ευνούχος τοῦ βασιλέως ὁ φύλαξ τῶν γυναικῶν, καὶ οὐκέτι ἐισπορεύεται προς τον βασιλέα, ἐάν μὴ κληθῇ ὀνόματι.

Εσθ. 2,14 Αὐτὴ δε πηγαίνει ἐκεῖ τὴν ἐσπέραν· καὶ τὴν ἐπομένην πρῶτῃν εἰσέρχεται στὸν δεύτερον οἶκον, ὅπου ὁ Γαῖ' ὁ ευνούχος τοῦ βασιλέως εὐρίσκεται, ὁ φύλαξ τῶν γυναικῶν. Δὲν ἔχει δε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπανέλθῃ προς τον βασιλέα, ἐάν δὲν κληθῇ ἀπὸ αὐτὸν ὀνομασί.

Εσθ. 2,15 ἐν δε τῷ ἀναπληροῦσθαι τὸν χρόνον Εσθήρ τῆς θυγατρὸς Ἀμιναδάβ ἀδελφοῦ πατρὸς Μαρδοχαίου εἰσελθῆν προς τον βασιλέα οὐδὲν ἠθέτησεν, ὡν ἐνετείλατο ὁ ευνούχος ὁ φύλαξ τῶν γυναικῶν· ἦν γάρ Εσθήρ εὐρίσκουσα χάριν παρὰ πάντων τῶν βλεπόντων αὐτὴν.

Εσθ. 2,15 Ὅταν λοιπὸν συνεπληρώθῃ ὁ χρόνος, κατὰ τὰν οποίον ἡ Εσθήρ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀμιναδάβ, ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Μαρδοχαίου, ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ προς τον βασιλέα, ἡ Εσθήρ δὲν παρέλειψε καὶ οὐτε παρήκουσε τίποτε, ἀπὸ ὅσα εἶχε δώσει ἐντολήν εἰς αὐτὴν νὰ προσέξῃ ὁ ευνούχος, ὁ φύλαξ τῶν γυναικῶν. Ἐτσι δε φερομένη ἡ Εσθήρ εὐρίσκει χάριν ἐκ μέρους ὁλῶν ὅσοι τὴν ἔβλεπον.

Εσθ. 2,16 καὶ εἰσῆλθεν Εσθήρ προς Ἀρταξέρξην τὸν βασιλέα τῷ δωδεκάτῳ μηνί, ὅς ἐστιν Ἀδάρ, τῷ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Εσθ. 2,16 Ἡ Εσθήρ πράγματι παρουσιάσθη στὸν βασιλέα τὸν Ἀρταξέρξην, κατὰ τὸν δωδέκατον μῆνα, τὸν μῆνα δηλαδὴ Ἀδάρ, κατὰ τὸ ἕβδομον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Εσθ. 2,17 καὶ ἠρώσθη ὁ βασιλεὺς Εσθήρ, καὶ εὖρε χάριν παρὰ πάσας τὰς παρθένους, καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὸ διάδημα τὸ γυναικῆιον.

Εσθ. 2,17 Ὁ βασιλεὺς τὴν ἠγάπησε πάρα πολὺ, διότι αὐτὴ εὐρήκε χάριν ἐνώπιόν τοῦ περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας παρθένους. Ἔθεσε δε ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς τὰ γυναικῆιον βασιλικὸν διάδημα.

Εσθ. 2,18 καὶ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς πότον πᾶσι τοῖς φίλοις αὐτοῦ καὶ ταῖς δυνάμεσιν ἐπὶ ἡμέρας ἐπτὰ καὶ ὕψωσε τοὺς γάμους Εσθήρ καὶ ἀφῆσιν ἐποίησε τοῖς ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Εσθ. 2,18 Ὁ βασιλεὺς ἐπανηγύρισε με μεγάλην λαμπρότητα τοὺς γάμους τῆς Εσθήρ, παρέθεσε μέγα συμπόσιον εἰς ὅλους τοὺς φίλους τοῦ καὶ τοὺς ἀρχοντας ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας, παρεχώρησε μεγάλας δωρεάς καὶ ἔδωσεν ἀψῆσιν χρῶν στους ἀνθρώπους τῆς βασιλείας τοῦ.

Εσθ. 2,19 ὁ δε Μαρδοχάιος ἐθεράπευεν ἐν τῇ αὐλῇ.

Εσθ. 2,19 Ὁ Μαρδοχάιος ὑπηρετοῦσε πάντοτε εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν.

Εσθ. 2,20 ἡ δε Εσθήρ οὐχ ὑπέδειξε τὴν πατρίδα αὐτῆς· οὕτως γάρ ἐνετείλατο αὐτῇ Μαρδοχάιος, φοβεῖσθαι τὸν Θεὸν καὶ ποιεῖν τὰ προστάγματα αὐτοῦ, καθὼς ἦν μετ' αὐτοῦ καὶ Εσθήρ οὐ μετήλλαξε τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς.

Εσθ. 2,20 Ἡ Εσθήρ δὲν ἀνεκοίνωσε καὶ δὲν ἐγνωστοποίησεν εἰς κανένα τὴν πατρίδα τῆς, διότι αὐτὴν τὴν ἐντολήν τῆς εἶχε δώσει ὁ Μαρδοχάιος. Νὰ φοβῆται τὸν Θεόν, νὰ τηρῇ τὰς θείας ἐντολάς, ὅπως ὅταν αὐτὴ εὐρίσκετο μαζὶ τοῦ. Ἡ Εσθήρ, καὶ ὅταν ἐγίνε βασιλισσα, δὲν ἤλλαξε τρόπον συμπεριφορᾶς καὶ ζωῆς.

Εσθ. 2,21 Καὶ ἐλυπήθησαν οἱ δύο ευνούχοι τοῦ βασιλέως, οἱ ἀρχισωματοφύλακες, ὅτι προήχθη Μαρδοχάιος, καὶ ἐζήτουν ἀποκτεῖναι Ἀρταξέρξην τὸν βασιλέα.

Εσθ. 2,21 Οἱ δύο αὐλικοί, οἱ ἀρχισωματοφύλακες τοῦ βασιλέως, ἐστενοχωρήθησαν, διότι προήχθη εἰς ἐπίζηλον θέσιν ὁ Μαρδοχάιος καὶ ἐζητούσαν ευκαιρίαν νὰ δολοφονήσουν τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην.

Εσθ. 2,22 καὶ ἐδηλώθη Μαρδοχαίῳ ὁ λόγος, καὶ ἐσήμανεν Εσθήρ, καὶ αὐτὴ ἐνεφάνισε τῷ βασιλεὶ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς

Εσθ. 2,22 Ἡ συνωμοσία ὁμως αὐτὴ ἐγίνε γνωστὴ στὸν Μαρδοχαίον, ὁ οποίος τὴν ἐφάνερωσε εἰς τὴν Εσθήρ, ἡ δε Εσθήρ ἀνέφερε τὰ τῆς συνωμοσίας αὐτῆς στὸν βασιλέα.

Εσθ. 2,23 ὁ δε βασιλεὺς ἤτασε τοὺς δύο ευνούχους καὶ ἐκρέμασεν αὐτούς· καὶ προσέταξεν ὁ βασιλεὺς καταχωρίσαι εἰς μνημόσυνον ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ ὑπὲρ τῆς εὐνοίας Μαρδοχαίου ἐν ἐγκωμίῳ.

Εσθ. 2,23 Ὁ βασιλεὺς ἐξήτησε τοὺς δύο αὐλικούς τοῦ, εὐρήκεν αὐτούς ἐνόχους, διέταξε δε καὶ τοὺς ἐκρέμασαν. Διέταξε ἐπίσης ὁ βασιλεὺς νὰ καταχωρηθῇ τὸ γεγονός αὐτὸ εἰς ἀνάμνησιν εἰς τὰ βασιλικά χρονικά προς ἐνδείξιν εὐνοίας καὶ ἐπαίνου ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως στὸν Μαρδοχαίον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Εσθ. 3,1 Μετὰ δε ταῦτα ἐδόξασεν ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης Ἀμάν Ἀμαδάθου Βουγαίον καὶ ὕψωσεν αὐτόν, καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ.

Εσθ. 3,1 Ἐπειτα ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτά, ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐτίμησε καὶ ἐδόξασεν ἰδιαιτέρως τὸν Ἀμάν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμαδάθου, τὸν Βουγαίον καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν πρώτην θέσιν ὑπεράνω ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ.

Εσθ. 3,2 καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ αὐλῇ προσεκύνουν αὐτῷ, οὕτως γάρ προσέταξεν ὁ βασιλεὺς ποιῆσαι· ὁ δε Μαρδοχάιος οὐ προσεκύνει αὐτῷ.

Εσθ. 3,2 Όλοι δε εκείνοι, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την βασιλικήν αυλήν, τον προσκυνούσαν, διότι έτσι είχε διατάξει ο βασιλεύς να φέρωνται απέναντί του. Ο Μαρδοχαίος όμως δεν τον προσκυνούσε.

Εσθ. 3,3 και ελάλησαν οι εν τή αυλή τού βασιλέως τώ Μαρδοχαίω· Μαρδοχαίε, τι παρακούεις τα υπό τού βασιλέως λεγόμενα;

Εσθ. 3,3 Οι άνθρωποι της βασιλικής αυλής έλεγαν στον Μαρδοχαίον· “Μαρδοχαίε, διατί παρακούεις τας διαταγάς του βασιλέως;”

Εσθ. 3,4 καθ' εκάστην ημέραν ελάλουν αυτόν, και ουχ υπήκουεν αυτών· και υπέδειξαν τώ Αμάν Μαρδοχαίον τοίς τού βασιλέως λόγους αντιτασσόμενον· και υπέδειξεν αυτοίς ο Μαρδοχαίος ότι Ιουδαίος εστι.

Εσθ. 3,4 Καθε δε ημέραν έλεγαν και ξαναέλεγαν προς αυτόν τα ίδια. Αυτός όμως δεν υπήκουσεν εις αυτούς. Οι άνθρωποι της αυλής ανέφεραν τότε το γεγονός στον Αμάν, ότι δηλαδή ο Μαρδοχαίος αντιτάσσεται εις τας διαταγάς του βασιλέως. Ο Μαρδοχαίος όμως είχαν αναφέρει εις αυτούς ότι είναι Ιουδαίος, και δεν του επέτρεπεν η θρησκεία του να προσκυνή ανθρώπους.

Εσθ. 3,5 και επιγνούς Αμάν ότι ου προσκυνεί αυτόν Μαρδοχαίος, εθυμώθη σφόδρα

Εσθ. 3,5 Ο Αμάν, όταν έμαθε τα γεγονότα αυτά, ότι δηλαδή ο Μαρδοχαίος δεν τον προσκυνεί, ωργίσθη πάρα πολύ εναντίον του

Εσθ. 3,6 και εβουλεύσατο αφανίσαι πάντας τους υπό την Αρταξέρξου βασιλείαν Ιουδαίους.

Εσθ. 3,6 και εσκεφθή να εξολοθρευθή όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο υπό την βασιλείαν του Αρταξέρξου.

Εσθ. 3,7 και εποίησε ψήφισμα εν έτει δωδεκάτω της βασιλείας Αρταξέρξου και έβαλε κλήρους ημέραν εξ ημέρας και μήνα εκ μηνός, ώστε απολέσαι εν μια ημέρα το γένος Μαρδοχαίου, και έπεσεν ο κλήρος εις την τεσσαρεσκαίδεκάτην τού μηνός, ός εστιν Αδάρ.

Εσθ. 3,7 Συνέταξε, λοιπόν, ένα βασιλικόν διάταγμα κατά το δωδέκατον έτος της βασιλείας του Αρταξέρξου, έρριψε κλήρους δια να ορισθή η ημέρα και ο μήνας, κατά τον οποίον θα έπρεπε εις μίαν και μόνην ημέραν να εξολοθρευθή το γένος του Μαρδοχαίου, και έπεσεν ο κλήρος εις την δεκάτην τετάρτην του μηνός Αδάρ.

Εσθ. 3,8 και ελάλησε προς τον βασιλέα Αρταξέρξη λέγων· υπάρχει έθνος διεσπαρμένον εν τοίς έθνεσιν εν πάση τη βασιλεία σου, οι δε νόμοι αυτών έξαλλοι παρά πάντα τα έθνη, των δε νόμων τού βασιλέως παρακούουσι, και ου συμφέρει τώ βασιλεί εάσαι αυτούς·

Εσθ. 3,8 Είπε δε τότε ο Αμάν προς τον Αρταξέρξη, τον βασιλέα. “Υπάρχει διεσπαρμένον μεταξύ των εθνών όλης της βασιλείας σου ένα έθνος, του οποίου οι νόμοι είναι διαφορετικοί από τους νόμους όλων των άλλων εθνών. Αυτοί, λοιπόν, δεν υπακούουν στους νόμους του βασιλέως και είναι προφανές ότι δεν είναι συμφέρον στον βασιλέα να αφήση αυτούς να ζουν.

Εσθ. 3,9 ει δοκεί τώ βασιλεί, δογματισάτω απολέσαι αυτούς, καγώ διαγράψω εις το γαζοφυλάκιον τού βασιλέως αργυρίου τάλαντα μύρια.

Εσθ. 3,9 Εάν λοιπόν φαίνεται καλόν στον βασιλέα, ας εκδώση ένα διάταγμα καταστροφής των, εγώ δε εγγράφως θα αναλάβω την υποχρέωσιν να καταθέσω στο θησαυροφυλάκιον του βασιλέως δέκα χιλιάδες τάλαντα αργυρίου”.

Εσθ. 3,10 και περιελόμενος ο βασιλεύς το δακτύλιον έδωκεν εις χείρας τώ Αμάν σφραγίσαι κατά των γεγραμμένων κατά των Ιουδαίων.

Εσθ. 3,10 Ο βασιλεύς αφήρησε το δακτυλίδι του, επί του οποίου υπήρχε και η βασιλική σφραγίς, έδωκεν αυτό εις τα χέρια του Αμάν, δια να σφραγίση το διάταγμα του ολέθρου των Ιουδαίων,

Εσθ. 3,11 και είπεν ο βασιλεύς τώ Αμάν· το μέν αργύριον έχε, τώ δε έθνει χρώ ως βούλει.

Εσθ. 3,11 και είπεν ο βασιλεύς στον Αμάν· “κράτησε το αργύριόν σου, ως προς δε το έθνος αυτό κάμε ο,τι συ θέλεις”.

Εσθ. 3,12 και εκλήθησαν οι γραμματείς τού βασιλέως μηνί πρώτω τή τρισκαίδεκάτη και έγγραφαν, ως επέταξεν Αμάν, τοίς στρατηγού, και τοίς άρχουσι κατά πάσαν χώραν από Ινδικής έως της Αιθιοπίας, ταις εκατόν εικοσιεπτά χωραις, τοίς τε άρχουσι των εθνών κατά την αυτών λέξιν δι Αρταξέρξου τού βασιλέως.

Εσθ. 3,12 Προσεκλήθησαν λοιπόν οι γραμματείς του βασιλέως την δεκάτην τρίτην του πρώτου μηνός και, όπως τους διέταξεν ο Αμάν, συνέταξαν και έστειλαν το διάταγμα στους στρατηγούς και στους άρχοντας όλων των χωρών της βασιλείας του Αρταξέρξου, από της Ινδίας μέχρι και της Αιθιοπίας, εις εκατόν είκοσι επτά χώρας. Το διάταγμα δε αυτό του βασιλέως Αρταξέρξου προς τους άρχοντας των διαφόρων εθνών έγγραφη και εις την γλώσσαν εκάστου έθνους.

Εσθ. 3,13 και απεστάλη διά βιβλιοφόρων εις την Αρταξέρξου βασιλείαν αφανίσαι το γένος των Ιουδαίων εν ημέρα μια μηνός δωδεκάτου, ός εστιν Αδάρ, και διαρπάσαι τα υπάρχοντα αυτών.

Εσθ. 3,13 Αυτά τα έγγραφα εστάλησαν με ταχυδρομούς εις όλην την βασιλείαν του Αρταξέρξου, δια να εξαφανισθή το γένος των Ιουδαίων εις μίαν και την αυτήν ημέραν του δωδεκάτου μηνός, ο οποίος ονομάζετο Αδάρ, τα δε υπάρχοντά των να διαρπαγούν.

Εσθ. 3,13α Τής δε επιστολής εστι το αντίγραφον τόδε· «Βασιλεύς μέγας Αρταξέρξης τοίς από της Ινδικής έως της Αιθιοπίας εκατόν εικοσιεπτά χωρών άρχουσι και τοπάρχαις υποτεταγμένοις τάδε γράφει·

Εσθ. 3,13^α Αυτό το διάταγμα του βασιλέως περιείχε τα εξής· “ο μέγας βασιλεύς Αρταξέρξης δίδει διαταγήν στους υπό την εξουσίαν του άρχοντας και διοικητάς των εκατόν είκοσι επτά επαρχιών, αι οποίαι εκτείνονται από την Ινδικήν μέχρι και της Αιθιοπίας·

Εσθ. 3,13β πολλών επάρξας εθνών και πάσης επικρατήσας οικουμένης, εβουλήθην μη τώ θράσει της εξουσίας επαιρόμενος, επιεικέστερον δε και μετά ηπιότητος αεί διεάγων, τους των υποτεταγμένων ακυμάντους διαπαντός καταστήσαι βίους, την τε βασιλείαν ήμερον και πορευτήν μέχρι περάτων παρεξόμενος ανανεώσασθαι τε την ποθουμένην τοίς πάσιν ανθρώποις ειρήνην.

Εσθ. 3,13β Μολοντί είμαι άρχων πολλών εθνών και κυρίαρχος όλης της οικουμένης, ηθέλησα να σας διοικήσω όχι εγωϊστικώς, σπριζόμενος εις την δύναμιν της εξουσίας μου· αλλά με επιείκειαν πάντοτε και με ηπιότητα διεάγω την διοίκησιν αυτήν. Με την συνετήν και στοργικήν αυτήν διοίκησίν μου ηθέλησα να καταστήσω την ζωήν των υπηκόων μου ήρεμον πάντοτε και ατάραχον, την δε βασιλείαν μου επιεική και ασφαλή μέχρι των ακροτάτων ορίων της. Διότι φροντίζω να δίδω και να ανανεώνω και σταθεροποιώ την ποθητήν εις όλους τους ανθρώπους ειρήνην.

Εσθ. 3,13γ πυθομένου δε μου των συμβούλων, πώς αν αχθειή τούτο επί πέρας, ο σωφροσύνη παρ ημίν διενέγκας και εν τή

ευνοία απαράλλακτως και βεβαία πίστει αποδεδειγμένος και δεύτερον των βασιλείων γέρας απενηνεγμένος Αμάν
Εσθ. 3,13γ Ηρώτησα επί του σημείου αυτού τους συμβούλους μου, πως είναι δυνατόν να επιτευχθή η ποθητή ειρηνική αυτή κατάσταση και ένας από αυτούς, ονομαζόμενος Αμάν, ο οποίος κατά την σύνεσιν και σοφίαν ξεπερνά όλους όσοι ευρίσκονται κοντά μας, είναι δε γνωστός δια την ακλόνητον αγάπην του και σταθεράν του πίστιν προς εμέ και ο οποίος κατέχει την δευτέραν θέσιν στο βασιλείον μου,

Εσθ. 3,13δ επέδειξεν ημίν εν πάσαις ταίς κατά την οικουμένην φυλαίς αναμεμείχθαι δυσμενή λαόν τινα τοίς νόμοις αντίθετον προς πάν έθνος τα τε των βασιλέων παραπέμποντας διηλεκώς διατάγματα, προς το μη κατατίθεσθαι την υφ ημών κατευθυνομένην αμέμπτως συναρχίαν.

Εσθ. 3,13δ κατέστησεν εις ημάς γνωστόν ότι μεταξύ όλων των φυλών της οικουμένης έχει διασπαρή και αναμιχθή ένας δύστροπος λαός, ο οποίος με τους ιδικούς του νόμους είναι αντίθετος προς κάθε άλλο έθνος, παραβαίνει δε πάντοτε τα διατάγματα των βασιλέων, με τον σκοπόν να μη σταθεροποιηθι ειρηνικώς και αμέμπτως η αρμονία εις την αυτοκρατορίαν, την οποίαν ημείς διοικούμεν.

Εσθ. 3,13ε διελιφήτες ούν τόδε το έθνος μονώτατον εν αντιπαραγωγή παντί διαπαντός ανθρώπω κείμενον, διαγωγήν νόμων ξενίζουσιν παραλλάσσον και δυσνοούν τοίς ημετέροις πράγμασι τα χειρίστα συντελούν κακά και προς το μη την βασιλείαν ευσταθείας τυγχάνειν·

Εσθ. 3,13ε Εξηκριβώσαμεν, λοιπόν, ότι αυτός μόνος ο λαός ευρίσκεται εις αντίθεσιν προς όλον το ανθρώπινον γένος με νόμους ιδικούς του παράξενους και διαφορετικούς από τους νόμους της αυτοκρατορίας, σκέπτεται πονηρά εναντίον των ιδικών μας πραγμάτων, διαπράττει τα χειρίστα κακά και έτσι εμποδίζει, την σταθερότητα του βασιλείου μου.

Εσθ. 3,13ζ προστετάχαμεν ούν τους σημειομένους υμίν εν τοίς γεγραμμένοις υπό Αμάν τού τεταγμένου επί των πραγμάτων και δευτέρου πατρός ημών πάντας ούν συναίξι και τέκνοις απολέσαι ολορίζει ταίς των εχθρών μαχαίραις άνευ παντός οίκτου και φειδούς, τή τεσσαρεσκαίδεκάτη τού δωδεκάτου μηνός Αδάρ, τού ενεστώτος έτους,

Εσθ. 3,13ζ Διετάξαμεν, λοιπόν, όπως αυτοί οι Ιουδαίοι, που επισημαίνονται από το διάταγμα το συνταχθέν από τιν Αμάν, ο οποίος και έχει αναλάβει την ευθύνην των υποθέσεων του κράτους και κατέχει θέσιν δευτέρου πατρός μας, διετάξαμεν, όπως όλοι αυτοί με τας γυναίκας και τα παιδιά των εξοντωθούν και ξεριζωθούν υλοκληρωτικώς με εχθρικήν μάχαιραν χωρίς οίκτον και λύπην κατά την δεκάτην τετάρτην ημέραν του δωδεκάτου μηνός Αδάρ, του τρέχοντος έτους.

Εσθ. 3,13η όπως οι πάλοι και νύν δυσμενείς εν ημέρα μια βιαίως εις τον άδην κατελθόντες, εις τον μετέπειτα χρόνον ευσταθή και ατάραχα παρέχωσιν ημίν διά τέλους τα πράγματα».

Εσθ. 3,13η Διατάσσω λοιπόν, όπως οι κατά το παρελθόν και το παρόν εχθροί μας αυτοί άνθρωποι καταβούν όλοι την ιδίαν ημέραν με βίαιον θάνατον στον άδην και έτσι να μας αφήσουν κατά τον υπόλοιπον χρόνον να κυβερνήσωμεν τας κρατικός υποθέσεις μας με σταθερότητα και ειρήνην”.

Εσθ. 3,14 Τά δε αντίγραφα των επιστολών εξετίθετο κατά χώραν, και προσετάγη πάσι τοίς έθνεσιν ετοιμούς είναι εις την ημέραν ταύτην.

Εσθ. 3,14 Τα αντίγραφα των διαταγμάτων αυτών εκοινοποιήθησαν εις όλας τας χώρας και διετάχθησαν όλα τα έθνη να είναι έτοιμα κατά την ημέραν εκείνην.

Εσθ. 3,15 εσπεύδετο δε το πράγμα και εις Σούσαν· ο δε βασιλεύς και Αμάν εκωθωνίζοντο, εταράσσετο δε η πόλις.

Εσθ. 3,15 Καθ' ον δε χρόνον επεσπεύδετο η δημοσίευσις του Διατάγματος και εις τα Σούσα, ο βασιλεύς και ο Αμάν έπιναν και δισκέδαζαν, ενώ μεγάλη αναταραχή συνετάρασσε την πόλιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Εσθ. 4,1 Ο δε Μαρδοχαίος επιγνούς το συντελούμενον διέρηξεν τα ιμάτια εαυτού και ενεδύσατο σάκκον και κατεπάσατο σποδόν και εκπηδήσας διά της πλατείας της πόλεως εβόα φωνή μεγάλη· αίρεται έθνος μηδέν ηδικηκός.

Εσθ. 4,1 Ο Μαρδοχαίος όταν πληροφορήθη αυτά, τα οποία έγινοντο, διέρρηξε τα ενδύματά του και εφόρεσε ένα σάκκον εις ένδειξιν του μεγάλου πένθους του. Εσκόρπισε στάκτην επάνω στο κεφάλι του, εβγήκε ταχέως εις την πλατείαν της πόλεως και εκραύγαζε με φωνήν μεγάλην. “Εξολοθρεύεται ένα έθνος, ενώ δεν έχει διαπράξει καμμίαν αδικίαν”.

Εσθ. 4,2 και ήλθεν έως της πύλης τού βασιλέως και έστη· ου γάρ ήν αυτώ εξόν εισελθείν εις την αυλήν σάκκον έχοντι και σποδόν.

Εσθ. 4,2 Εφθασεν έως εις την πύλην της βασιλικής αυλής και εκεί εσταμάτησε, διότι δεν του ήτο επιτετραμμένον να εισέλθη εις την αυλήν, επειδή εφορούσε ένδυμα από σάκκον και είχαν στο κεφάλι του στάκτην.

Εσθ. 4,3 και εν πάση χώρα, ού εξετίθετο τα γραμμата, κραυγή και κοπετός και πένθος μέγα τοίς Ιουδαίοις, σάκκον και σποδόν έστρωσαν εαυτοίς.

Εσθ. 4,3 Εις όλην δε την χώραν, όπου εκοινοποιείτο το διάταγμα του βασιλέως, θρηνώδεις κραυγαί και κοπετοί ηκούοντο μεταξύ των Ιουδαίων, διότι μεγάλο πένθος είχαν απλωθή εις αυτούς. Πολλοί από αυτούς έστρωναν σάκκινα ενδύματα και εκοιμώντο επάνω εις αυτά και εις την στάκτην.

Εσθ. 4,4 και εισήλθον αι άβραι και οι ευνούχοι της βασιλίσης και ανήγγειλαν αυτή, και εταράχθη ακούσασα το γεγονός και απέστειλε στολίσει τον Μαρδοχαίον και αφελέσθαι αυτού τον σάκκον· ο δε ουκ επείσθη.

Εσθ. 4,4 Αι δούλαι και οι αυλικοί υπηρέται της βασιλίσης παρουσιάσθησαν εις την Εσθήν και της ανήγγειλαν τα του πένθους και του θρήνου του Μαρδοχαίου. Εκείνη εταράχθη, όταν πληροφορήθη τα γεγονότα αυτά, και έστειλεν ανθρώπους να αφαιρέσουν από τον Μαρδοχαίον το σάκκινόν του ένδυμα και να τον ενδύσουν ευπρεπώς. Ο Μαρδοχαίος όμως δεν επείσθη και δεν συνεμορφώθη προς την υπόδειξιν της.

Εσθ. 4,5 η δε Εσθή προσεκαλέσατο Αχραθαίον τον ευνούχον αυτής, ός παρειστήκει αυτή, και απέστειλε μαθείν αυτή παρά τού Μαρδοχαίου το ακριβές.

Εσθ. 4,5 Εκάλεσε τότε η Εσθή τον αυλικόν υπηρέτην της Αχραθαίον, που ευρίσκετο πάντοτε κοντά της, και τον έστειλε να μάθη από τον Μαρδοχαίον τι ακριβώς έχει συμβή.

Εσθ. 4,7 ο δε Μαρδοχαίος υπέδειξεν αυτώ το γεγονός και την επαγγελίαν, ήν επηγγείλατο Αμάν τώ βασιλεί εις την γάζαν τάλάντων μυριών, ίνα απολέση τους Ιουδαίους·

Εσθ. 4,7 Ο Μαρδοχαίος κατέστησεν εις αυτόν γνωστόν το γεγονός, όπως και την υπόσχεσιν, την οποίαν ο Αμάν έδωσεν στον βασιλέα, να καταβάλη στο θησαυροφυλάκιον του βασιλέως δέκα χιλιάδες τάλαντα αργυρά, δια να εξολοθρεύη τους

Ιουδαίους.

Εσθ. 4,8 και το αντίγραφον το εν Σούσοις εκτεθέν υπέρ τού απολέσθαι αυτούς έδωκεν αυτώ δείξει τή Εσθήρ. και είπεν αυτώ, εντείλασθαι αυτή εισελθούση παραιτήσασθαι τον βασιλέα και αξιώσαι αυτόν περί τού λαού μνησθείσα ημερών ταπεινώσεώς σου, ως ετραφής εν χειρί μου, διότι Αμάν ο δευτερεύων τώ βασιλεί έλάλησε καθ ημών εις θάνατον· επικάλεσαι τον Κύριον και λάλησον τώ βασιλεί περί ημών ρύσαι ημάς εκ θανάτου.

Εσθ. 4,8 Αντίγραφον δε του διατάγματος δια την καταστροφήν των Ιουδαίων, που είχε δημοσιευθή και εις τα Σούσα, έδωκεν ο Μαρδοχαιός στον αυλικόν, δια να το δείξη εις την Εσθήρ και του είπε· "να της δώσης εκ μέρους μου εντολήν, όπως παρουσιασθή ενώπιον του βασιλέως και ζητήση επιμόνως από αυτόν να σώση τον λαόν της από την καταστροφήν και να της προσθέσης επί λέξει· Ενθυμήσου τας ημέρας της δυστυχίας και της ταλαιπωρίας σου, τότε που ανετραφής από εμέ. Σου καθιστώ δε γνωστόν ότι ο δεύτερος μετά τον βασιλέα ως προς την εξουσίαν εις την χώραν, ο Αμάν, ωμίλησεν εναντίον μας, δια να μας θανατώση. Παρακάλεσε, λοιπόν, τον Κυριον και μίλησε μετά παρησίας στον βασιλέα, δια να μας λυτρώση από τον όλεθρον".

Εσθ. 4,9 εισελθών δε ο Αχραθαιός έλάλησεν αυτή πάντας τους λόγους τούτους.

Εσθ. 4,9 Ο Αχραθαιός παρουσιάσθη πράγματι ενώπιον της Εσθήρ και κατέστησεν εις αυτήν γνωστούς όλους αυτούς τους λόγους.

Εσθ. 4,10 είπε δε Εσθήρ προς Αχραθαιόν· πορεύθητι προς Μαρδοχαιόν και ειπόν,

Εσθ. 4,10 Είπε τότε η Εσθήρ προς τον Αχραθαιόν, "πήγαινε στον Μαρδοχαιόν και ειπέ του, ότι όλα τα έθνη της βασιλείας γνωρίζουν,

Εσθ. 4,11 ότι τα έθνη πάντα της βασιλείας γινώσκει, ότι πάς άνθρωπος ή γυνή, ός εισελεύσεται προς τον βασιλέα εις την αυλήν την εσωτέραν άκλητος, ουκ έστιν αυτώ σωτηρία· πλήν ώ εκτεινή ο βασιλεύς την χρυσήν ράβδον, ούτος σωθήσεται· καγώ ου κέκλημαι εισελθών προς τον βασιλέα, εισίν αύται ημέραι τριάκοντα.

Εσθ. 4,11 ότι κάθε άνθρωπος, άνδρας ή γυναίκα, που θα παρουσιασθή προς τον βασιλέα εις την εσωτερικήν αυλήν των ανακτόρων του απρόσκλητος, δεν πρόκειται πλέον να ζήση. Και μόνον εκείνος, στον οποίον ο βασιλεύς θα απλώση την χρυσήν του ράβδον, θα διαφύγη την εκτέλεσιν. Εγώ δε δεν έχω προσκληθή υπό του βασιλέως να εισέλθω προς αυτόν. Τριάντα ημέραι έχουν περάσει, που δεν εκλήθην".

Εσθ. 4,12 και απήγγειλεν Αχραθαιός Μαρδοχαιώ πάντας τους λόγους Εσθήρ,

Εσθ. 4,12 Ο Αχραθαιός κατέστησε γνωστά στον Μαρδοχαιόν όλα αυτά τα λόγια της Εσθήρ.

Εσθ. 4,13 και είπε Μαρδοχαιός προς Αχραθαιόν· πορεύθητι και είπον αυτή· Εσθήρ, μη είπης σεαυτή, ότι σωθήση μόνη εν τή βασιλεία παρά πάντας τους Ιουδαίους·

Εσθ. 4,13 Ο Μαρδοχαιός του απήνητσε· "πήγαινε και ειπέ εις την Εσθήρ τούτο· Εσθήρ, μη σου έλθη η ιδέα και πιστέψης, ότι συ μόνη μεταξύ των Ιουδαίων θα σωθής εις την βασιλείαν αυτήν.

Εσθ. 4,14 ως ότι εάν παρακούσης εν τούτω τώ καιρώ, άλλοθεν βοήθεια και σκέπη έσται τοίς Ιουδαίοις, σύ δε και ο οίκος τού πατρός σου απολείσθε· και τις οίδεν, ει εις τον καιρόν τούτον εβασιλευσας;

Εσθ. 4,14 Διότι, εάν παρακούσης την εντολήν μου και σιωπήσης κατά την περίστασιν αυτήν, βοήθεια μεν και προστασία στους Ιουδαίους θα έλθη κατ' άλλον τρόπον, συ όμως και η οικογένεια του πατρός σου θα εξολοθρευθήτε. Και ποιός ξέρει, εάν ακριβώς δια την περίστασιν αυτήν δεν εγινες συ βασιλίσα;"

Εσθ. 4,15 και εξαπέστειλεν Εσθήρ τον ήκοντα προς αυτήν, προς Μαρδοχαιόν λέγουσα·

Εσθ. 4,15 Η Εσθήρ έστειλε πάλιν τον προς αυτήν επανελθόντα αυλικόν, να έλθη προς τον Μαρδοχαιόν και του παρήγγειλε·

Εσθ. 4,16 βαδίσας εκκλησίασον τους Ιουδαίους τους εν Σούσοις και νηστεύσατε επ εμοί και μη φάγητε μηδέ πίνητε επί ημέρας τρεις νύκτα και ημέραν, καγώ δε και αι άβραι μου ασιτήσομεν, και τότε εισελεύσομαι προς τον βασιλέα παρά τον νόμον, εάν και απολέσθαι με δέη.

Εσθ. 4,16 "πήγαινε συγκέντρωσε τους Ιουδαίους, που ευρισκονται εις τα Σούσα. Νηστεύσατε προς χάριν μου, χωρίς να φάτε και χωρίς να πίνητε επί τρία ημερονύκτια. Εντελώς δε νηστικάι κατά τας τρεις αυτάς ημέρας θα μείνωμεν και εγώ και αι δούλαι μου. Επειτα δε θα εισέλθω προς τον βασιλέα, παραβαίνουσα τον σχετικόν νόμον, έστω και αν πρόκειται να αποθάνω".

Εσθ. 4,17 Καί βαδίσας Μαρδοχαιός εποίησεν όσα ενετείλατο αυτώ Εσθήρ.

Εσθ. 4,17 Ο Μαρδοχαιός ανεχώρησε και έκαμε, όπως του είχε δώσει εντολήν η Εσθήρ.

Εσθ. 4,17α και εδείθη Κυρίου μνημονεύων πάντα τα έργα Κυρίου και είπε·

Εσθ. 4,17^α Είχεν στον νουν και την καρδιαν του όλα τα έργα του Κυρίου, προσυχηθή δε και είπε·

Εσθ. 4,17β Κύριε Κύριε, βασιλεύ πάντων κρατών, ότι εν εξουσία σου το πάν εστι, και ουκ έστιν ο αντιδοξών σοι εν τώ θέλειν σε σώσαι τον Ισραήλ·

Εσθ. 4,17β "Κυριε, Κυριε, παντοκράτωρ βασιλεύ, τα πάντα είναι υπό την εξουσίαν σου υποτεταγμένα και κανείς δεν υπάρχει, που να δυνηθή να φέρη εμπόδιον εις σε, αν συ θα θελήσης να σώσης τον ισραηλιτικόν λαόν.

Εσθ. 4,17γ ότι σύ εποίησας τον ουρανόν και την γήν και πάν θαυμαζόμενον εν τή υπ ουρανόν και Κύριος εί πάντων, και ουκ έστιν ός αντιτάξεται σοι τώ Κυρίω.

Εσθ. 4,17γ Διότι συ, Κυριε, ως παντοδύναμος που είσαι, εδημιούργησες τον ουρανόν και την γην, κάθε τι ωραίων και αξιοθαύμαστον που υπάρχει από τον ουρανόν. Είσαι ο Κυριος όλων και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα αντιταχθή εις σε, τον Κυριον.

Εσθ. 4,17δ σύ πάντα γινώσκεις· σύ οίδας, Κύριε, ότι ουκ εν ύβρει ουδέ εν υπερηφανία ουδέ εν φιλοδοξία εποίησα τούτο, το μη προσκυνείν τον υπερήφανον Αμάν, ότι ηυδόκουν φιλείν πέλματα ποδών αυτού προς σωτηρίαν Ισραήλ·

Εσθ. 4,17δ Συ, Κυριε, γνωρίζεις τα πάντα. Συ, Κυριε, γνωρίζεις πολύ καλά, ότι εάν εγώ δεν προσκυνώ τον υπερήφανον Αμάν, δεν το πράττω από αλαζονείαν, ούτε από υπερηφάνειαν, ούτε από φιλοδοξίαν. Αλλά προκειμένου να σώσω τους Ισραηλίτας, είμαι έτοιμος να φιλήσω και τα πέλματα των ποδών του Αμάν.

Εσθ. 4,17ε αλλ εποίησα τούτο, ίνα μη θώ δόξαν ανθρώπου υπεράνω δόξης Θεού, και ου προσκυνήσω ουδένα, πλήν σου τού Κυρίου μου και ου ποιήσω αυτά εν υπερηφανία.

Εσθ. 4,17^ε Αλλά έπραξα τούτο, δια να μη βάλω την δόξαν ανθρώπου υπεράνω από την δόξαν σου του Θεού. Κανένα δεν θα προσκυνήσω πλην σου του Κυρίου μου. Ταύτα δε ουκ από υπερηφάνειαν.

Εσθ. 4,17ζ και νύν, Κύριε ο Θεός, ο βασιλεύς, ο Θεός Αβραάμ, φείσαι τού λαού σου, ότι επιβλέπουσιν ημίν εις καταφθοράν και επεθύμησαν απολέσαι την εξ αρχής κληρονομίαν σου·

Εσθ. 4,17ς Και τώρα, Κυριε ο Θεός μου και ο βασιλεύς μου, ο Θεός του Αβραάμ, λυπήσου τον λαόν σου, διότι οι εχθροί έχουν στρέψει κακούργα τα βλέμματά των εναντίον μας, δια να μας εξολοθρεύσουν. Φλέγονται από την πονηράν επιθυμίαν να καταστρέψουν την από αρχαιοτάτων χρόνων ιδικήν σου κληρονομίαν.

Εσθ. 4,17η μη υπερίδης την μερίδα σου, ήν σεαυτώ ελυτρώσω εκ γής Αιγύπτου·

Εσθ. 4,17^θ Μη, λοιπόν, αποστρέψης με αδιαφορίαν το βλέμμα σου από τον λαόν σου, τον οποίον συ, δια να είναι λαός σου, τον εγλύτωσες από την δουλείαν της χώρας Αιγύπτου.

Εσθ. 4,17θ επάκουσον της δεήσεώς μου και ιλάσθητι τώ κλήρω σου και στρέψον το πένθος ημών εις ευωχίαν, ίνα ζώντες υμνώμέν σου το όνομα, Κύριε, και μη αφανίσης στόμα αιουόντων σε, Κύριε.

Εσθ. 4,17θ Ακουσε την προσευχήν μου και λυπήσου την κληρονομίαν σου. Μετάβαλε το πένθος μας εις συμπόσιον χαράς, δια να ζώμεν και να δοξολογούμεν το όνομά σου, Κυριε. Μη επιτρέψης να εξαφανισθή το στόμα των ανθρώπων, οι οποίοι σε δοξολογούν·.

Εσθ. 4,17ι και πάς Ισραήλ εκέκραξεν εξ ισχύος αυτών, ότι θάνατος αυτών εν οφθαλμοίς αυτών.

Εσθ. 4,17ι Και όλοι οι Ισραηλίται έκραξαν προσευχόμενοι προς τον Θεόν, με όλην των την δύναμιν, διότι ο θάνατος ευρίσκετο πλέον εμπρός εις τα μάτια των.

Εσθ. 4,17κ Καί Εσθήη η βασίλισσα κατέφυγεν επί τον Κύριον εν αγώνι θανάτου κατειλημμένη, και αφελομένη τα ιμάτια της δόξης αυτής ενεδύσατο ιμάτια στενοχωρίας και πένθους, και αντί των υπερηφάνων ηδυσμάτων, σποδού και κοπριών ενέπλησε την κεφαλήν αυτής και το σώμα αυτής επατείνωσε σφόδρα και πάντα τόπον κόσμου αγαλλιάματος αυτής έπλησε στρεπτών τριχών αυτής και εδειτο Κυρίου Θεού Ισραήλ, και είπε·

Εσθ. 4,17κ Και αυτή η βασίλισσα Εσθήη, κυριευμένη από την αγωνίαν του θανάτου, κατέφυγε δια της προσευχής προς τον Κυριον. Αφήρησε τα λαμπρά της ενδύματα, εφόρεσεν άλλα δηλωτικά της στενοχωρίας και του πένθους. Αντί δε από τα πανάκριβα αρώματα της, εγέμισε το κεφάλι και το σώμα της από στάκτην και κοπρίαν, εσκληραγώγησε πάρα πολύ το σώμα της και με τας μαδημένους τρίχας της κεφαλής της εκάλυφθη εκεί, που άλλοτε υπήρχον τα κοσμήματα της χαράς της. Και παρεκάλει Κυριον τον Θεόν με θέρμη και είπε·

Εσθ. 4,17λ Κύριέ μου, βασιλεύς ημών σύ εί μόνος· βοήθησόν μοι τή μόνη και μη εχούση βοηθόν ει μη σε, ότι κίνδυνός μου εν χειρί μου.

Εσθ. 4,17λ “Κυριέ μου, συ είσαι ο μόνος και αληθινός βασιλεύς μας. Βοήθησε εμέ την μόνην, η οποία δεν έχω στον κόσμον αυτόν άλλον βοηθόν, ει μη μόνον σε, διότι ο κίνδυνος του θανάτου ευρίσκεται μπροστά μου.

Εσθ. 4,17μ εγώ ήκουον εκ γενετής μου εν φυλή πατριάς μου ότι σύ, Κύριε, έλαβες τον Ισραήλ εκ πάντων των εθνών και τους πατέρας ημών εκ πάντων των προγόνων αυτών εις κληρονομίαν αιώνιον και εποίησας αυτοίς όσα ελάλησας.

Εσθ. 4,17μ Εγώ από της γεννήσεώς μου και εντεύθεν ήκουον από ανθρώπους της φυλής μου, ότι συ, Κυριε, επήρες τον ισραηλιτικόν λαόν από όλα τα έθνη και εδιάλεξες τους πατέρας ημών από τους προπάτοράς των, δια να είναι αιωνία ιδική σου κληρονομία. Εξεπλήρωσες όλα όσα είχες υποσχεθή εις αυτούς.

Εσθ. 4,17ν και νύν ημάρομεν ενώπιόν σου, και παρεδώκας ημάς εις χείρας των εχθρών ημών, ανθών εδοξάσαμεν τους θεούς αυτών· δίκαιος εί, Κύριε.

Εσθ. 4,17ν Και τώρα, Κυριε, ομολογούμεν ότι ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου, δια τούτο και επέτρεψες να παραδοθώμεν εις τας χείρας των εχθρών μας, επειδή ελατρεύσαμεν τους θεούς αυτών, αντί σου του αληθινού Θεού. Δίκαιος είσαι, Κυριε.

Εσθ. 4,17ξ και νύν ουκ ικανώθησαν εν πικρασμά δουλείας ημών, αλλ έθηκαν τας χείρας αυτών επί τας χείρας των ειδώλων αυτών εξάραι ορισμόν στόματός σου και αφανίσαι κληρονομίαν σου και εμφράξαι στόμα αιουόντων σοι και σβέσαι δόξαν οίκου σου και θυσιαστηρίου σου,

Εσθ. 4,17ξ Αλλ' ιδού, Κυριε, ότι αυτοί οι εχθροί μας δεν έμειναν ικανοποιημένοι από τας πικρίας της σκλαβιάς μας, αλλά άπλωσαν τα χέρια των και ωρκίσθησαν εις τα ειδώλά των να εξαφανίσουν κάθε εντολήν, που εβγήκεν από το στόμα σου, να καταστρέψουν την κληρονομίαν σου, και έτσι να βουλώσουν τα στόματα εκείνων, οι οποίοι σε δοξολογούν, και να σβήσουν την μεγαλοπρέπειαν του ναού σου και του αγίου σου θυσιαστηρίου.

Εσθ. 4,17ο και ανοίξαι στόμα εθνών εις αρετάς ματαίων και θαυμασθήναι βασιλέα σάρκινον εις αιώνα.

Εσθ. 4,17^ο Ακόμη δε ωρκίσθησαν να ανοίξουν τα στόματα των ειδωλολατρών, δια να επαινούν τα μάταια ειδώλά των και να καταστήσουν αξίους θαυμασμού και λατρείας στον αιώνα βασιλείς σαρκίνους.

Εσθ. 4,17π μη παραδώς, Κύριε, το σκήπτρόν σου τοίς μη ούσι, και μη καταγελασάτωσαν εν τή πτώσει ημών, αλλά στρέψον την βουλήν αυτών επ αυτούς, τον δε αρξάμενον εφ ημάς παραδειγματίσων.

Εσθ. 4,17π Μη παραδώσης, Κυριε, το σκήπτρον σου εις ανθρώπους αναξίους και μηδαμινούς, και μη επιτρέψης να γίνωμεν καταγέλαστοι με την καταστροφήν μας, αλλά συ με την παντοδυναμίαν σου μετάβαλε την βουλήν των εναντίον αυτών των ιδίων και τιμώρησε κατά τρόπον παραδειγματικόν εκείνον, που πρώτος ήρχισε τον εξοντωτικόν εναντίον μας διωγμόν

Εσθ. 4,17ρ μνήσθητι, Κύριε, γνώσθητι εν καιρώ θλίψεως ημών και εμέ θάρσυνον, βασιλεύ των θεών και πάσης αρχής επικρατών·

Εσθ. 4,17ρ Μνήσθητί μας, Κυριε, κάμε ώστε να σε γνωρίσωμεν και να σε αισθανθώμεν στον καιρόν αυτόν της θλίψεώς μας. Δώσε και εις εμέ θάρρος, συ, ο βασιλεύς των Θεών και κύριος πάσης εξουσίας.

Εσθ. 4,17σ δός λόγον εύρυθμον εις το στόμα μου ενώπιον τού λέοντος και μετάθες την καρδίαν αυτού εις μίσος τού πολεμούντος ημάς εις συντέλειαν αυτού και των ομονούντων αυτώ·

Εσθ. 4,17σ Λογον σφόν και πειστικόν βάλε στο στόμα μου ενώπιον του λέοντος, του βασιλέως. Μετάβαλε την καρδίαν αυτού, ώστε να μισήση εκείνον, ο οποίος μας πολεμεί, και να διατάξη την εκτέλεσιν αυτού και των ομοφρόνων του.

Εσθ. 4,17τ ημάς δε ρύσαι εν χειρί σου και βοήθησόν μοι τή μόνη και μη εχούση εις μη σε, Κύριε·

Εσθ. 4,17τ Ημάς δε γλύτωσε μάς με την παντοδύναμον δεξιάν σου. Βοήθησε εμέ, η οποία είμαι μόνη και δεν έχω κανένα άλλον παρά μόνον σε, Κυριε.

Εσθ. 4,17υ πάντων γνώσιν έχεις και οίδας ότι εμίσησα δόξαν ανόμων και βδελύσσομαι κοίτην απειριμητών και παντός αλλοτρίου.

Εσθ. 4,17ν Είσαι παντογνώστης και γνωρίζεις ότι εγώ εμίσησα την δόξαν των παρανόμων ανδρών και αποστρέφομαι με αηδία την κλίνη των απεριτητών και παντός αλλοεθνούς.

Εσθ. 4,17φ σύ οίδας την ανάγκη μου, ότι βδελύσσομαι το σημείον της υπερηφανίας μου, ό εστιν επί της κεφαλής μου εν ημέραις οπτασίας μου· βδελύσσομαι αυτό ως ράκος καταμηνίων και ου φορώ αυτό εν ημέραις ησυχίας μου.

Εσθ. 4,17φ Συ είσαι παντογνώστης και γνωρίζεις πολύ καλά την ανάγκην, υπό την οποίαν ευρίσκομαι, και ότι αποστρέφομαι με αηδία τα σημεία αυτά της δόξης μου και το διάδημα, το οποίον υπάρχει επάνω εις την κεφαλήν μου, όταν αναγκάζωμαι να εμφανίζωμαι δημοσία. Το αηδιάζω σαν ράκος γυναικείων καταμηνίων. Και κατά τας ημέρας της ησυχίας μου, που είμαι μόνη, δεν το φορώ.

Εσθ. 4,17χ και ουκ έφαγεν η δούλη σου τράπεζαν Αμάν και ουκ εδόξασα συμπόσιον βασιλέως, ουδέ έπιον οίνον σπονδών·

Εσθ. 4,17χ Γνωρίζεις ότι η δούλη σου δεν έφαγε ποτέ από την τράπεζαν του Αμάν και δεν έτίμησε το συμπόσιον του βασιλέως, ούτε έπιε ποτέ οίνον από τας σπονδάς του.

Εσθ. 4,17ψ και ουκ ηυφράνθη η δούλη σου αφ ημέρας μεταβολής μου μέχρι νύν, πλήν επί σοί, Κύριε, ο Θεός Αβραάμ.

Εσθ. 4,17ψ Η δούλη σου ποτέ δεν εγνώρισε χαράν και ευφροσύνην από την ημέραν, που ήλλαξε την στολήν της, όταν έγινε βασίλισσα, μέχρις αυτής της στιγμής. Παρά μόνον χαίρω εις σε, Κυριε, Θεέ του Αβραάμ.

Εσθ. 4,17ω ο Θεός ο ισχύων επί πάντας, εισάκουσον φωνήν απηλπισμένων και ρύσαι ημάς εκ χειρός των πονηρευομένων, και ρύσαι με εκ τού φόβου μου.

Εσθ. 4,17ω Συ ο Θεός ο έχων ακατανίκητον δύναμιν και κυριαρχών επάνω εις όλους, άκουσε την φωνήν ημών των απηλπισμένων δούλων σου και γλύτωσέ μας από τα χέρια των πονηρών ανθρωπων. Απάλλαξε δε και εμέ από τον φόβον, που με συνέχει".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Εσθ. 5,1 Καί εγενήθη εν τή ημέρα τή τρίτη, ως επαύσατο προσευχομένη, εξεδύσατο τα ιμάτια της θεραπείας και περιεβάλετο την δόξαν αυτής.

Εσθ. 5,1 Κατά την τρίτην ημέραν, όταν η Εσθήρ ετελείωσε την προσευχήν της, έβγαλε τα ενδύματα τα ταπεινά της νηστείας και προσευχής και εφόρεσε την λαμπράν μεγαλοπρεπή στολήν της.

Εσθ. 5,1α και γενηθείσα επιφανής, επικαλεσαμένη των πάντων επόπτην Θεόν και σωτήρα, παρέλαβε τας δύο άβρας· και τή μέν μια επηρειδέτο ως τρυφερευομένη, η δε ετέρα επηκολούθει κουφίζουσα την ένδυσιν αυτής,

Εσθ. 5,1^α Ετσι δε λαμπρά κατά την εμφάνισιν εξήτησε πάλιν την βοήθειαν Εκείνου, που εποπτεύει τα πάντα, του Θεού και σωτήρος, παρέλαβε και τας δύο αυτής θεραπεινίδας και εις μεν την μίαν εστηρίζετο ως τρυφερά και αδύνατος, ενώ η άλλη την παρακολουθούσε και εβάσταζε τα ενδύματα αυτής όπισθεν.

Εσθ. 5,1β και αυτή ερυθρίωσα ακμή κάλλους αυτής, και το πρόσωπον αυτής ιλαρόν ως προσφιλές, η δε καρδιά αυτής απεστενωμένη από τού φόβου.

Εσθ. 5,1β Ελαμπεν εις όλην την ακμήν του κάλλους της, ενώ το πρόσωπόν της είχε χρώμα ροδαλόν. Ετσι δε ιλαρόν ήτο το πρόσωπόν της και αγαπητόν, η καρδια της όμως ευρίσκετο καταστενωχωρημένη και πιεζομένη από τον φόβον.

Εσθ. 5,1γ και εισελθούσα πάσας τας θύρας κατέστη ενώπιον τού βασιλέως, και αυτός εκάθητο επί τού θρόνου της βασιλείας αυτού και πάσαν στολήν της επιφανείας αυτού ενδεδύκει, όλος διά χρυσού και λίθων πολυτελών, και ήν φοβερός σφόδρα.

Εσθ. 5,1γ Η Εσθήρ επέρασεν όλας τας θύρας του ανακτόρου και παρουσιάσθη ενώπιον του βασιλέως. Αυτός εκάθητο επάνω στον βασιλικόν του θρόνον, ήτο δε ενδεδυμένος όλην την λαμπράν και εντυπωσιακήν βασιλικήν στολήν, λαμπροστόλιτος με χρυσά κοσμήματα και λίθους πολυτελείς. Η όψις του ήτο πράγματι πολύ φοβερά.

Εσθ. 5,1δ και άρας το πρόσωπον αυτού πεπτωμένον δόξη εν ακμή θυμού έβλεψε, και έπεσεν η βασίλισσα και μετέβαλε το χρώμα αυτής εν εκλύσει και κατεπέκυψεν επί την κεφαλήν της άβρας της προπορευομένης.

Εσθ. 5,1δ Εσήκωσε τα πρόσωπόν του, το οποίον ακτινοβολούσε από δόξαν, και την παρετήρησε γεμάτος οργήν. Η βασίλισσα, όταν τον είδεν, εκλονίσθη, έχασε το χρώμα της, και έτοιμη να λιποθυμήση έκλινε και εστηρίχθη στον ώμον της δούλης της, η οποία επροπορεύετο.

Εσθ. 5,1ε και μετέβαλεν ο Θεός το πνεύμα τού βασιλέως εις πραΰτητα, και αγωνιάσας ανεπήδησεν από τού θρόνου αυτού και ανέλαβεν αυτήν επί τας αγκάλας αυτού, μέχρις ού κατέστη, και παρεκάλει αυτήν λόγους ειρηνικούς και είπεν αυτή·

Εσθ. 5,1^ε Ο Θεός όμως μετέβαλε την οργήν του βασιλέως εις πραότητα. Αυτός καταληφθείς από ανησυχίαν και αγωνίαν ανεπήδησεν από τον θρόνον του, επήρην αυτήν εις την αγκάλην του, μέχρις ότου εκείνη συνήλθε. Και με λόγια ειρηνικά και ενθαρρυντικά την παρηγορούσε και έλεγε προς αυτήν·

Εσθ. 5,1ζ τι εστιν Εσθήρ; εγώ ο αδελφός σου, θάρσει, ου μη αποθάνης ότι κοινόν το πρόσταγμα ημών εστι· πρόσελθε.

Εσθ. 5,1ζ "Τι συμβαίνει, Εσθήρ; Εγώ είμαι ο αδελφός σου έχε θάρρος. Δεν πρόκειται να αποθάνης, διότι κάθε διαταγή δική μου, είναι και δική σου, είναι δικές μας διαταγές. Πλησίασε".

Εσθ. 5,2 και άρας την χρυσήν ράβδον επέθηκεν επί τον τράχηλον αυτής και ησπάσατο αυτήν και είπε· λάλησόν μοι.

Εσθ. 5,2 Ο βασιλεύς εσήκωσε την χρυσήν του ράβδον, την έθεσεν στον τράχηλόν της, την ησπάσθη και είπε· "μίλησέ μου, είτε μου τι συμβαίνει·"

Εσθ. 5,2α και είπεν αυτώ· είδόν σε, κύριε, ως άγγελον Θεού, και εταράχθη η καρδιά μου από φόβου της δόξης σου, ότι θαυμαστός εί, κύριε, και το πρόσωπόν σου χαρίτων μεστόν.

Εσθ. 5,2^α Εκείνη του είπε· «σε είδα, κύριε, σαν άγγελον του Θεού και η καρδιά μου εταράχθη από τον φόβον της μεγαλοπρεπειας σου, διότι συ είσαι αξιοθαύματος, κύριε, και το πρόσωπόν σου είναι γεμάτον από χάριτας".

Εσθ. 5,2β εν δε τώ διαλέγεσθαι αυτήν έπεσεν από εκλύσεως αυτής και ο βασιλεύς εταράσσετο, και πάσα η θεραπεία αυτού παρεκάλει αυτήν.

Εσθ. 5,2β Ενώ δε έτσι συνωμιλούσε προς τον βασιλέα, κατέπεσε λιπύθυμος. Ο βασιλεύς εταράχθη. Όλοι δε οι ευρισκόμενοι εκεί εφρόντιζον, να την επαναφέρουν εις τας αισθήσεις της.

Εσθ. 5,3 και είπεν ο βασιλεύς· τι θέλεις, Εσθήρ; και τι σου εστι το αξίωμα; έως τού ημίσιους της βασιλείας μου, και έσται σοι.

Εσθ. 5,3 Ηρώτησεν ο βασιλεύς· "Εσθήρ, τι θέλεις; Ποιό είναι το αίτημά σου; Θα σου δώσω μέχρι και το ήμισυ της βασιλείας μου, θα είναι ιδικόν σου".

Εσθ. 5,4 είπε δε Εσθήρ· ημέρα μου επίσημος σήμερόν εστί· ει ούν δοκεί τώ βασιλεί, ελθάτω και αυτός και Αμάν εις την δοχήν, ήν ποιήσω σήμερον.

Εσθ. 5,4 Η Εσθήρ απήντησεν· “η σημερινή ημέρα είναι δι’ εμέ επίσημος ημέρα. Εάν, λοιπόν, φαίνεται αρεστόν στον βασιλέα, ας έλθη, μαζί δε με αυτόν και ο Αμάν, εις την τράπεζαν, την οποίαν εγώ σήμερον θα παραθέσω”.

Εσθ. 5,5 και είπεν ο βασιλεύς· κατασπεύσατε Αμάν, όπως ποιήσωμεν τον λόγον Εσθήρ· και παραγίνονται αμφοτέροι εις την δοχήν, ήν είπεν Εσθήρ.

Εσθ. 5,5 Ο βασιλεύς έστειλεν ανθρώπους και είπε· “σπεύσατε αμέσως προς τον Αμάν και ειδοποιήσατέ τον να εκτελέσωμεν την παράκλησιν αυτήν της Εσθήρ”. Ηλθον λοιπόν και οι δύο, ο βασιλεύς και ο Αμάν, στο συμπόσιον, το οποίον παρέθεσεν η Εσθήρ.

Εσθ. 5,6 εν δε τώ πώτῳ είπεν ο βασιλεύς προς Εσθήρ· τι εστι βασιλίσσα Εσθήρ; και έσται όσα αξίους.

Εσθ. 5,6 Κατά την διάρκειαν του συμπόσιου τούτου, ο βασιλεύς ηρώτησε την Εσθήρ· “βασιλίσσα Εσθήρ, τι θέλεις; Όσα μου ζητήσης, θα γίνουν”.

Εσθ. 5,7 και είπε· το αίτημά μου και το αξίωμα·

Εσθ. 5,7 Εκείνη του είπε· “θέλετε να μάθετε τα αίτημά μου και την απαίτησίν μου;

Εσθ. 5,8 ει εύρον χάριν ενώπιον τού βασιλέως, ελθάτω ο βασιλεύς και Αμάν έτι την αύριον εις την δοχήν, ήν ποιήσω αυτοίς, και αύριον ποιήσω τα αυτά.

Εσθ. 5,8 Εάν έχω εύρει χάριν ενώπιον του βασιλέως, ας έλθη ο βασιλεύς και ο Αμάν ακόμη αύριον στο συμπόσιον, το οποίον εγώ θα παραθέσω προς τιμήν των και αύριον θα ανακοινώσω τα αιτήματά μου”.

Εσθ. 5,9 Και εξήλθεν ο Αμάν από τού βασιλέως υπερχαράς ευφραϊνόμενος· εν δε τώ ιδείν Αμάν Μαρδοχαίον τον Ιουδαίον εν τή αυλή εθυμώθη σφόδρα

Εσθ. 5,9 Ο Αμάν εβγήκεν από τού βασιλικόν ανάκτορον γεμάτος χαράν ευφραϊνόμενος. Όταν όμως κατά την έξοδόν του είδε τον Ιουδαίον Μαρδοχαίον εις την βασιλικήν αυλήν, κατελήφθη από μεγάλην οργήν.

Εσθ. 5,10 και εισελθόν εις τα ίδια εκάλεσε τους φίλους και Ζωσάραν την γυναίκα αυτού,

Εσθ. 5,10 Εισήλθεν εις την οικίαν του, εκάλεσε τους φίλους του και την σύζυγόν του Ζωσάραν,

Εσθ. 5,11 και υπέδειξεν αυτοίς τον πλούτον αυτού και την δόξαν, ήν ο βασιλεύς αυτώ περιέθηκε, και ως εποίησεν αυτόν πρωτεύειν και ηγείσθαι της βασιλείας.

Εσθ. 5,11 και ανέφερεν αλαζονικώς εις αυτούς τον πλούτον και την δόξαν, με την οποίαν ο βασιλεύς τον είχε τιμήσει, διότι τον κατέστησε πρώτον μεταξύ όλων των άλλων, αρχηγόν εις όλην την βασιλείαν του.

Εσθ. 5,12 και είπεν Αμάν· ου κέκληκεν η βασιλίσσα μετά τού βασιλέως ουδένα εις την δοχήν αλλ ή εμέ, και εις την αύριον κέκλημαι·

Εσθ. 5,12 Και έπειτα προσέθεσεν ο Αμάν· “και η βασιλίσσα δεν εκάλεσε άλλον μαζί με τον βασιλέα, παρά μόνον εμέ. Με εκάλεσε δε και πάλιν δια το συμπόσιον της αυριανής ημέρας.

Εσθ. 5,13 και ταυτά μοι ουκ αρέσκει, όταν ιδώ Μαρδοχαίον τον Ιουδαίον εν τή αυλή.

Εσθ. 5,13 Εκείνο όμως το οποίον δεν μου αρέσει, αλλά με καταστενοχωρεί, είναι το να βλέπω εις την βασιλικήν αυλήν τον Μαρδοχαίον, τον Ιουδαίον”.

Εσθ. 5,14 και είπε προς αυτόν Ζωσάρα η γυνή αυτού και οι φίλοι· κοπήτω σοι ξύλον πηχών πενήντα, όρθρου δε ειπόν τώ βασιλεί και κρεμασθήτω Μαρδοχαίος επί τού ξύλου· σύ δε εισέλθε εις τή δοχήν σύν τώ βασιλεί και ευφραίνου. και ήρесе το ρήμα τώ Αμάν, και ητοιμάσθη το ξύλον.

Εσθ. 5,14 Η γυναίκα του η Ζωσάρα και οι φίλοι του του είπαν τότε· “δώσε διαταγήν να κοπή ένα ξύλον πενήντα εβραϊκών πήχεων. Λιαν δε πρωί ειπέ στον βασιλέα να δώση διαταγήν να κρεμασθή ο Μαρδοχαίος επάνω εις αυτό το ξύλον. Συ δε έπειτα πήγαινε στο συμπόσιον μαζί με τον βασιλέα, δια να ευφρανθής με αυτόν”. Η συμβουλή αυτή ήρесе στον Αμάν, έδωσε διαταγήν και ητοιμάσθη το ξύλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Εσθ. 6,1 Ο δε Κύριος απέστησε τον ύπνον από τού βασιλέως την νύκτα εκείνην, και είπε τώ διακόνῳ αυτού εισφέρειν γράμματα μνημόσυνα των ημερών αναγινώσκειν αυτώ.

Εσθ. 6,1 Όμως ο Κυριος κατά την νύκτα εκείνην απεμ’ Ακρυνε τον ύπνον από τον βασιλέα. Ο βασιλεύς, άγρυπνος καθώς ήτο, διέταξε τον υπηρέτην του να του φέρη το βιβλίον των απομνημονευμάτων και να του αναγνώση κάτι, από όσα είχαν γραφή εις αυτό.

Εσθ. 6,2 εύρε δε τα γράμματα τα γραφέντα περί Μαρδοχαίου, ως απήγγειλε τώ βασιλεί περί των δύο ευνούχων τού βασιλέως εν τώ φυλάσσειν αυτούς και ζητήσαι επιβαλείν τας χείρας Αρταξέρξη.

Εσθ. 6,2 Ο υπηρέτης ήνοιξε το βιβλίον και ευρήκε το μέρος εκείνο, που είχαν γραφή τα περί Μαρδοχαίου· όσα δηλαδή ο Μαρδοχαίος είχαν αποκαλύψει στον βασιλέα δια τους δύο αυλικούς, τους σωματοφύλακας, οι οποίοι είχαν συνωμοτήσει και επιζητήσει να απλώσουν δολοφονικάς τας χείρας εναντίον του βασιλέως Αρταξέρξου.

Εσθ. 6,3 είπε δε ο βασιλεύς· τίνα δόξαν ή χάριν εποίησαμεν τώ Μαρδοχαίῳ; και είπαν οι διάκονοι τού βασιλέως· ουκ εποίησας αυτώ ουδέν.

Εσθ. 6,3 Ο βασιλεύς τότε ηρώτησε· “ποίον αξίωμα η ποίον αμοιβήν εδώσαμεν στον Μαρδοχαίον;” Οι υπηρέται του βασιλέως απήντησαν· ότι “δεν έδωκες εις αυτόν καμμίαν αμοιβήν”.

Εσθ. 6,4 εν δε τώ πυνθάνεσθαι τον βασιλέα περί της ευνοίας Μαρδοχαίου, ιδού Αμάν εν τή αυλή. είπε δε ο βασιλεύς· τις εν τή αυλή; ο δε Αμάν εισήλθεν ειπείν τώ βασιλεί κρεμάσαι τον Μαρδοχαίον επί τώ ξύλῳ, ώ ητοιμάσε.

Εσθ. 6,4 Καθ’ ον χρόνον ο βασιλεύς εζητούσε να μάθη δια τας αμοιβάς, τας οποίας έπρεπε να είχε δώσει στον Μαρδοχαίον, ιδού ο Αμάν ενεφανίσθη εις την αυλήν. Ο βασιλεύς ηρώτησε ποίος είναι κάτω εις την αυλήν; Ο δε Αμάν είχαν εισέλθει λιαν πρωί εις την αυλήν, δια να είπη στον βασιλέα να εκδώση διαταγήν και κρεμασθή ο Μαρδοχαίος στο ξύλον, το οποίον αυτός είχαν ετοιμάσει δι’ εκείνον.

Εσθ. 6,5 και είπαν οι διάκονοι τού βασιλέως· ιδού Αμάν έστηκεν εν τή αυλή. και είπεν ο βασιλεύς· καλέσατε αυτόν.

Εσθ. 6,5 Οι υπηρέται του βασιλέως είπαν· “ο Αμάν ευρίσκεται εις την αυλήν”. Ο βασιλεύς είπε· “καλέσατέ τον”.

Εσθ. 6,6 είπε δε ο βασιλεύς τώ Αμάν· τι ποιήσω τώ ανθρώπῳ, ον εγώ θέλω δοξάσαι; είπε δε εν εαυτώ Αμάν· τίνα θέλει ο

βασιλεύς δοξάσαι ει μη εμέ;

Εσθ. 6,6 Ο βασιλεύς ηρώτησε τότε τον Αμάν· "τι πρέπει εγώ να κάμω εις άνθρωπον, τον οποίον θέλω να τιμήσω;" Ο Αμάν εσκέφθη από μέσα του και είπε· ποιόν άλλον θέλει να τιμήση ο βασιλεύς πάρα μόνον εμέ;

Εσθ. 6,7 είπε δε προς τον βασιλέα· άνθρωπον, ον ο βασιλεύς θέλει δοξάσαι,

Εσθ. 6,7 Βέβαιος δε περί τούτου είπε προς τον βασιλέα· "δια τον άνθρωπον, τον οποίον ο βασιλεύς θέλει να δοξάση,

Εσθ. 6,8 ενεγκάτωσαν οι παίδες τού βασιλέως στολήν βυσσίνην, ήν ο βασιλεύς περιβάλλεται, και ίππον εφ ον ο βασιλεύς επιβαίνει,

Εσθ. 6,8 ας φέρουν οι δούλοι του μίαν μεγαλοπρεπή από βύσσον στολήν, την οποίαν ενδύεται ο ίδιος ο βασιλεύς, και ίππον, επάνω στον οποίον ιππεύει ο βασιλεύς.

Εσθ. 6,9 και δότω ενί των φίλων τού βασιλέως των ενδόξων και στολισάτω τον άνθρωπον, ον ο βασιλεύς αγαπά, και αναβιβάσάτω αυτόν επί τον ίππον και κηρυσσέτω διά της πλατείας της πόλεως λέγων· ούτως έσται παντί ανθρώπω, ον ο βασιλεύς δοξάζει.

Εσθ. 6,9 Αυτά δε ας δοθούν εις ένα από τους πλέον ενδόξους φίλους του βασιλέως, δια να στολίση εκείνος τον άνθρωπον αυτόν, τον οποίον ο βασιλεύς αγαπά. Εν συνεχεία δε ας τον βοηθήση να ιππεύση επάνω εις ταν βασιλικόν ίππον και θα περιφέρη αυτόν εις την πλατείαν της πόλεως και θα διαλαλή και θα λέγη· Ετσι θα γίνεται εις κάθε άνθρωπον, τον οποίον ο βασιλεύς δοξάζει".

Εσθ. 6,10 είπε δε ο βασιλεύς τώ Αμάν· καλώς ελάλησας. ούτως ποιήσον τώ Μαρδοχαίω τώ Ιουδαίω τώ θεραπεύοντι εν τή αυλή, και μη παραπεσάτω σου λόγος, ών ελάλησας.

Εσθ. 6,10 Απήντησεν ο βασιλεύς στον Αμάν· "καλά είπες· έτσι εσύ τώρα θα πράξης προς τιμήν του Μαρδοχαίου, του Ιουδαίου, του δούλου μου, ο οποίος υπηρετεί εις την αυλήν μου, μη τυχόν και παραμελήσης κάτι από όλα εκείνα τα οποία είπες!"

Εσθ. 6,11 έλαβε δε Αμάν την στολήν και τον ίππον, και εστόλισε τον Μαρδοχαίον, και ανεβίβασεν αυτόν επί τον ίππον και διήλθε διά της πλατείας της πόλεως και εκήρυσσε λέγων· ούτως έσται παντί ανθρώπω, ον ο βασιλεύς θέλει δοξάσαι.

Εσθ. 6,11 Ο Αμάν κατεντροπιασμένος και καταστενοχωρημένος επήρε την βασιλικήν στολήν και τον βασιλικόν ίππον, εστόλισε τον Μαρδοχαίον, τον εβοήθησε να αναβή στον ίππον και επέρασε δια μέσου της πλατείας της πόλεως και διαλαλούσε λέγων· "έτσι θα γίνεται εις κάθε άνθρωπον, τον οποίον ο βασιλεύς θέλει να δοξάση".

Εσθ. 6,12 επέστρεψε δε ο Μαρδοχαίος εις την αυλήν. Αμάν δε υπέστρεψεν εις τα ίδια λυπούμενος κατά κεφαλής.

Εσθ. 6,12 Ο Μαρδοχαίος, ύστερα από την τελετήν αυτήν της δόξης του, επέστρεψεν εις την αυλήν, ο δε Αμάν καταστενοχωρημένος και καταπικραμμένος επέστρεψεν στο σπίτι του.

Εσθ. 6,13 και διηγήσατο Αμάν τα συμβεβηκότα αυτώ Ζωσάρα τή γυναικί αυτού και τοίς φίλοις, και είπαν προς αυτόν οι φίλοι και η γυνή· ει εκ γένους Ιουδαίων Μαρδοχαίος, ήρξαι ταπεινούσθαι ενώπιον αυτού, πεσών πεσή και ου μη δύνη αυτόν αμύνασθαι, ότι Θεός ζων μετ αυτού.

Εσθ. 6,13 Ο Αμάν διηγήθη εις την σύζυγόν του την Ζωσάραν και τους φίλους του όλα όσα του συνέβησαν. Οι φίλοι του και η σύζυγός του του είπαν· "εάν ο Μαρδοχαίος κατάγεται από την φυλήν των Ιουδαίων, έχεις δε ήδη αρχίσει να εξευτελιζεσαι ενώπιόν του, δεν θα κατορθώσης να τον πολεμήσης, αλλά οριστικώς και βεβαίως θα πέσης και θα ταπεινωθής ενώπιόν του, διότι μαζή του είναι ο αληθινός, ο αιώνιος Θεός".

Εσθ. 6,14 έτι αυτών λαλούντων, παραγίνονται οι ευνοχοί επισπεύδοντες τον Αμάν επί τον πότον, ον ητοίμασεν Εσθήρ.

Εσθ. 6,14 Ενώ αυτοί ακόμη συνωμιλούσαν δια τα γεγονότα, ήλθαν οι αυλικοί του βασιλέως και ειδοποίησαν τον Αμάν να σπεύση στο συμπόσιον, το οποίον είχαν ετοιμάσει η Εσθήρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Εσθ. 7,1 Εισήλθε δε ο βασιλεύς και Αμάν συμπιείν τή βασιλίσση.

Εσθ. 7,1 Ο βασιλεύς ήλθε, μαζή δε με αυτόν και ο Αμάν, στο συμπόσιον της βασιλίσσης.

Εσθ. 7,2 είπε δε ο βασιλεύς Εσθήρ τή δευτέρα ημέρα εν τώ πότω· τι εστιν, Εσθήρ βασιλίσσα, και τι το αίτημά σου και τι το αξιωμά σου; και έστω σοι έως ημίσιους της βασιλείας μου.

Εσθ. 7,2 Ο βασιλεύς ηρώτησε κοιτά την δευτέραν αυτήν ημέραν του συμποσίου την Εσθήρ· "ποιόν είναι το αίτημά σου και ποία η επιθυμία σου; Εγώ είμαι διατεθειμένος να σου δώσω μέχρι και το ήμισυ ακόμα της βασιλείας μου".

Εσθ. 7,3 και αποκριθείσα είπεν· ει εύρον χάριν ενώπιον τού βασιλέως, δοθήτω η ψυχή τώ αιτήματί μου και ο λαός μου τώ αξιώματί μου·

Εσθ. 7,3 Η Εσθήρ του απήντησε· "εάν ευρήκα χάριν ενώπιον του βασιλέως, ας μου χαρίση την ζωήν. Αυτό είναι το αίτημά μου. Επίσης ας χαρίση ο βασιλεύς και την ζωήν του λαού μου. Αυτή είναι η επιθυμία μου.

Εσθ. 7,4 επράθημεν γάρ εγώ τε και ο λαός μου εις απώλειαν και διαρπαγήν και δουλείαν, ημείς και τα τέκνα ημών εις παίδας και παιδίσκας, και παρήκουσα· ου γάρ άξιος ο διάβολος της αυλής τού βασιλέως.

Εσθ. 7,4 Διότι εγώ και ο λαός μου επωλήθημεν, δια να θανατωθώμεν, αι περιουσίαι μας δε να διαρπαγούν, και όσοι, τυχόν, από ημάς και από τα τέκνα μας απομείνουν από τον όλεθρον, να γίνωμεν δούλοι και δούλαι. Δι' όλα αυτά έως τώρα δεν είπα τίποτε. Τωρα όμως φωνάζω. Ο διάβολος, που εισηγήθη αυτά, δεν είναι άξιος να ευρίσκεται εις την αυλήν του βασιλέως".

Εσθ. 7,5 είπε δε ο βασιλεύς· τις ούτος, όστις ετόλμησε ποιήσαι το πράγμα τούτο;

Εσθ. 7,5 Ο βασιλεύς ηρώτησε· "ποιός είναι αυτός, ο οποίος ετόλμησε να κάμη αυτό το πράγμα;"

Εσθ. 7,6 είπε δε Εσθήρ· άνθρωπος εχθρός Αμάν, ο πονηρός ούτος. Αμάν δε εταράχθη από τού βασιλέως και της βασιλίσσης.

Εσθ. 7,6 Η Εσθήρ απήντησεν· "ο άνθρωπος αυτός, ο εχθρός, ο πονηρός αυτός άνθρωπος είναι ο Αμάν". Ο Αμάν όταν ήκουσεν αυτά, κατέληφθη από ταραχήν ενώπιον του βασιλέως και της βασιλίσσης.

Εσθ. 7,7 ο δε βασιλεύς εξανέστη από τού συμποσίου εις τον κήπον· ο δε Αμάν παρητείτο την βασιλίσσαν, εώρα γάρ εαυτόν εν κακοίς όντα.

Εσθ. 7,7 Ο βασιλεύς γεμάτος θυμόν και ταραχήν εσηκώθη από το συμπόσιον και εξήλθεν στον κήπον. Εν τω μεταξύ ο Αμάν παρεκάλει την βασιλίσσαν να μεσιτεύση δι' αυτόν, διότι έβλεπε πλέον καθαρά ότι ευρίσκετο εις πολύ μεγάλον κίνδυνον.

Εσθ. 7,8 επέστρεψε δε ο βασιλεύς εκ τού κήπου, Αμάν δε επιπεπτώκει επί την κλίνην αξιών την βασιλίσαν· είπε δε ο βασιλεύς· ώστε και την γυναίκα βιάζη εν τή οικία μου; Αμάν δε ακούσας διετράπη τώ προσώπω.

Εσθ. 7,8 Ο βασιλεύς επέστρεψεν από τον κήπον. Ο Αμάν, επάνω εις την απελπισίαν του, είχε πέσει εν τω μεταξύ εις την κλίνην της βασιλίσσης παρακαλών την βασιλίσαν να μειτεύση δι' αυτόν. Ο βασιλεύς όταν τον είδε, του είπε· "ώστε και την γυναίκα μου βιάζεις μέσα στο σπίτι μου;" Ο Αμάν όταν ήκουσεν αυτά, έχασε το χρώμα του προσώπου του.

Εσθ. 7,9 είπε δε Βουγαθάν εις των ευνούχων προς τον βασιλέα· ιδού και ξύλον ητοιμάσεν Αμάν Μαρδοχαίω τώ λαλήσαντι περί τού βασιλέως, και ώρθωται εν τοίς Αμάν ξύλον πηχών πενήτηκοντα· είπε δε ο βασιλεύς· σταυρωθήτω επ αυτού.

Εσθ. 7,9 Ο Βουγαθάν, ένας από τους ευνούχους του βασιλέως, είπε προς τον βασιλέα· "ιδού, ο Αμάν έχει ετοιμάσει ένα ξύλον εναντίον του Μαρδοχαίου, ο οποίος είχε αποκαλύψει στον βασιλέα τα της συνωμοσίας. Το ξύλον αυτό έχει εμπαγή και είναι ορθόν εις την αυλήν του οίκου του Αμάν. Εχει δε ύψος πενήτηκοντα πήχεων". Ο βασιλεύς διέταξε τότε· "να σταυρωθή επάνω εις αυτό ο Αμάν".

Εσθ. 7,10 και εκρεμάσθη Αμάν επί τού ξύλου, ό ητοιμάσθη Μαρδοχαίω· και τότε ο βασιλεύς εκόπασε τού θυμού.

Εσθ. 7,10 Και πράγματι εσταυρώθη ο Αμάν επάνω στο ξύλον αυτό, το οποίον είχαν ετοιμάσει δια τον Μαρδοχαίον. Τότε δε ο βασιλεύς ηρέμησεν από τον θυμόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Εσθ. 8,1 Καί εν αυτή τή ημέρα ο βασιλεύς Αρταξέρξης εδωρήσατο Εσθήν όσα υπήρχεν Αμάν τώ διαβόλω, και Μαρδοχαίος προσεκλήθη υπό τού βασιλέως· υπέδειξε γάρ Εσθήν, ότι ενοικείωται αυτή.

Εσθ. 8,1 Κατά την ιδίαν εκείνην ημέραν ο βασιλεύς Αρταξέρξης εδωρήσεν εις την Εσθήν όλα όσα ανήκον στον συκοφάντην Αμάν. Ο δε Μαρδοχαίος παρουσιάσθη ενώπιον του βασιλέως. Η Εσθήν του είχαν αποκαλύψει, ότι είναι στενός συγγενής της.

Εσθ. 8,2 έλαβε δε ο βασιλεύς τον δακτύλιον, ον αφείλετο Αμάν, και έδωκεν αυτόν Μαρδοχαίω, και κατέστησεν Εσθήν Μαρδοχαίον επί πάντων των Αμάν.

Εσθ. 8,2 Ο βασιλεύς επήρε το δακτυλίδι, που είχε αφαιρέσει από τον Αμάν, και το έδωκεν στον Μαρδοχαίον. Η δε βασίλισσα Εσθήν ενεπιστεύθη στον Μαρδοχαίον την διοίκησιν και διαχείρισιν όλων όσα ανήκον στον Αμάν.

Εσθ. 8,3 και προσθείσα ελάλησε προς τον βασιλέα και προσέπεσε προς τους πόδας αυτού και ηξίου αφελείν την Αμάν κακίαν και όσα εποίησε τοίς Ιουδαίοις.

Εσθ. 8,3 Κατόπιν η βασίλισσα ωμίλησεν επιπροσθέτως προς τον βασιλέα. Επεσεν στους πόδας του και τον παρεκάλει θερμός, να ανακαλέση την διαταγήν, την οποίαν εν τη κακία του ο Αμάν είχε προκαλέσει εναντίον των Ιουδαίων.

Εσθ. 8,4 εξέτεινε δε ο βασιλεύς Εσθήν την ράβδον την χρυσήν, εξηγέρθη δε Εσθήν παρεστηκέναι τώ βασιλεί,

Εσθ. 8,4 Ο βασιλεύς άπλωσε την χρυσήν του ράβδον επάνω εις την Εσθήν, αυτή εσηκώθη και εστάθη ορθία ενώπιον του βασιλέως.

Εσθ. 8,5 και είπεν Εσθήν· ει δοκεί σοι και εύρον χάριν, πεμφθήτω αποστραφήναι τα γράμματα τα απεσταλμένα υπό Αμάν, τα γραφέντα απολέσθαι τους Ιουδαίους, οί εισιν εν τή βασιλεία σου·

Εσθ. 8,5 Η Εσθήν είπεν· "εάν φαίνεται εις σε καλόν, και αν εγώ έχω εύρει χάριν ενώπιόν σου, ας αποσταλούν άνδρες, ας στείλη αγγελιαφόρους ο βασιλεύς, δια να ακυρωθή το διάταγμα, το οποίον εγράφη και απεστάλη υπό του Αμάν δια την εξόντωσιν των Ιουδαίων, που ευρίσκονται στο βασιλείόν σου.

Εσθ. 8,6 πώς γάρ δυνήσομαι ιδείν την κάκωσιν τού λαού μου και πώς δυνήσομαι σωθήναι εν τή απωλεία της πατρίδος μου;

Εσθ. 8,6 Διότι πως είναι δυνατόν εγώ να ιδω την φοβεράν αυτήν θλίψιν του λαού μου και πως είναι δυνατόν να σωθώ εγώ, όταν εξολοθρευώνται οι άνθρωποι της πατρίδος μου;"

Εσθ. 8,7 και είπεν ο βασιλεύς προς Εσθήν· ει πάντα τα υπάρχοντα Αμάν έδωκα και εχαρισάμην σοι και αυτόν εκρέμασα επί ξύλου, ότι τας χείρας επήνεγκε τοίς Ιουδαίοις, τι έτι επιζητείς;

Εσθ. 8,7 Ο βασιλεύς είπε προς την Εσθήν· "εάν όλα τα υπάρχοντα του Αμάν σου τα εχάρισα, αυτόν δε τον ίδιον τον εκρέμασα επάνω στο ξύλον, διότι άπλωσε φονικάς τας χείρας εναντίον των Ιουδαίων, τι άλλο επιθυμείς ακόμη να κάμω; Πές μου.

Εσθ. 8,8 γράψατε και υμείς εκ τού ονόματός μου, ως δοκεί υμίν, και σφραγίσατε τώ δακτυλίω μου· όσα γάρ γράφετε τού βασιλέως επιτάξαντος και σφραγισθή τώ δακτυλίω μου, ουκ έστιν αυτοίς αντειπειν.

Εσθ. 8,8 Γράψατε εξ ονόματός μου ο,τι σας φαίνεται καλόν. Σφραγίσατε το έγγραφον αυτό με το δακτυλίδι μου, διότι όσα γράφονται τη εντολή του βασιλέως και σφραγισθούν με το δακτυλίδι μου, δεν είναι δυνατόν κανείς να τα παραβή και να τα καταπατήση".

Εσθ. 8,9 εκλήθησαν δε οι γραμματείς εν τώ πρώτω μηνί, ός εστι Νισάν, τρίτη και εικάδι τού αυτού έτους, και εγράφη τοίς Ιουδαίοις όσα ενετείλατο τοίς οικονόμοις και τοίς άρχουσι των σατραπών, από της Ινδικής έως της Αιθιοπίας, εκατόν εικοσιεπτά σατράπαις κατά χώραν και χώραν, κατά την εαυτών λέξιν.

Εσθ. 8,9 Κατά την εικοστήν τρίτην του πρώτου μηνός, του λεγομένου Νισάν, του ιδίου έτους, εκλήθησαν οι γραμματείς του βασιλέως και συνετάχθη, κατ' εντολήν της βασιλίσσης και του Μαρδοχαίου, έγγραφον δια την σωτηρίαν των Εβραίων. Το έγγραφον αυτό απεστάλη προς τους διοικητάς και στους άρχοντας των επαρχιών από την Ινδικήν μέχρι και της Αιθιοπίας, εις εκατόν είκοσι επτά επαρχίας. Δια κάθε επαρχίαν έγινεν ιδιαίτερον έγγραφον συντεταγμένον εις την γλώσσαν αυτής.

Εσθ. 8,10 εγράφη δε διά τού βασιλέως και εσφραγίσθη τώ δακτυλίω αυτού, και εξαπέστειλαν τα γράμματα διά βιβλιοφόρων,

Εσθ. 8,10 Αυτά τα διατάγματα συνετάχθησαν εξ ονόματος του βασιλέως και εσφραγίσθησαν με το δακτυλίδι του. Τα έστειλαν δε προς τας επαρχίας με ειδικούς ταχυδρομούς.

Εσθ. 8,11 ως επέταξε αυτοίς χρήσθαι τοίς νόμοις αυτών εν πάση πόλει βοηθήσαι τε αυτοίς και χρήσθαι τοίς αντιδίκους αυτών και τοίς αντικειμένους αυτών, ως βούλονται,

Εσθ. 8,11 Δια των διαταγμάτων αυτών ο βασιλεύς έδιδεν εντολήν και παρείχε το δικαίωμα στους Ιουδαίους, εις οιανδήποτε πόλιν και αν ευρίσκονται, να κάνουν χρήσιν των νόμων των και να ζουν σύμφωνα με τους νόμους των. Επί πλέον να βοηθούν ο ένας τον άλλον εις υπεράσπισιν της ζωής των και της περιουσίας των και να μεταχειρισθούν τους αντιδίκους

των και τους εχθρούς των, που θα ήθελαν να τους βλάψουν, όπως θέλουν.

Εσθ. 8,12 εν ημέρα μια εν πάση τή βασιλεία Αρταξέρξου, τή τρισκαιδεκάτη τού δωδεκάτου μηνός, ός εστιν Αδάρ.

Εσθ. 8,12 Αυτά δε θα γίνουν κατά την ωρισμένην εκείνην μίαν ημέραν εις όλην την έκτασιν του βασιλείου του Αρταξέρξου, δηλαδή την δεκάτην τρίτην του δωδεκάτου μηνός, ο οποίος λέγεται Αδάρ.

Εσθ. 8,12α Ων εστιν αντίγραφον της επιστολής τα υπογεγραμμένα

Εσθ. 8,12^α Τα διατάγματα δε αυτά περιείχον τα εξής:

Εσθ. 8,12β «βασιλεύς μέγας Αρταξέρξης τοίς από της Ινδικής έως της Αιθιοπίας εκατόν εικοσιεπτά σατραπείαις χωρών άρχουσι και τοίς τα ημέτερα φρονούσι, χαιρείν.

Εσθ. 8,12β "Ο μέγας βασιλεύς Αρταξέρξης χαιρετίζει τους σατράπας και τους αρχηγούς των εκατόν είκοσιν επτά επαρχιών από της χώρας της Ινδικής μέχρι και της Αιθιοπίας: όπως επίσης και όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν ως φρονήματά των τα ιδικά μας φρονήματα.

Εσθ. 8,12γ πολλοί τή πλείστη των ευεργετούντων χρηστότητι πυκνότερον τιμώνμενοι μείζον εφρόνησαν και ου μόνον τους υποτεταγμένους ημίν ζητούσι κακοποιείν, τον τε κόρον ου δυνάμενοι φέρειν και τοίς εαυτών ευεργέταις επιχειρούσιν μηχανάσθαι:

Εσθ. 8,12γ Είναι γεγονός ότι πολλοί, οι οποίοι έχουν ευεργετηθή και τιμηθή πάρα πολύ χάρις εις την καλωσύνην των προΐσταμένων των, έγιναν αλαζονικοί και υπερήφανοι. Αυτοί οχι μόνον επιζητούν να κάμουν κακόν στους υποτεταγμένους εις ημάς, αλλά ανίκανοι να φέρουν το μέγα βάρος των ευεργεσιών και αξιωμάτων, που απήλαυσαν, επιχειρούν να μηχανορραφούν εναντίον των ευεργετών των.

Εσθ. 8,12δ και την ευχαριστίαν ου μόνον εκ των ανθρώπων ανταναιρούντες, αλλά και τοίς των απειραγάθων κόμποις επαθθέντες, τού τα πάντα κατοπτεύοντος αεί Θεού μισοπόνηρον υπολαμβάνουσιν εκφεύξεσθαι δίκην.

Εσθ. 8,12δ Αυτοί έτσι όπως φέρονται, θέλουν με το παράδειγμά των να σβήσουν την ευγνωμοσύνην ανάμεσα στους ανθρώπους: αλλά και αλαζονευθέντες από το πλήθος των αγαθών, που έχουν απολαύσει, νομίζουν ότι είναι δυνατόν να διαφύγουν την τιμωρίαν του τα πάντα, πάντοτε επιβλέποντος Θεού, ο οποίος Θεός μισεί το πονηρόν.

Εσθ. 8,12ε πολλάκις δε και πολλούς των επ εξουσίας τεταγμένων των πιστευθέντων χειρίζειν φίλων τα πράγματα παραμυθία μετόχους αιμάτων αθών καταστήσασα, περιέβαλε συμφοραίς ανηκέστοις,

Εσθ. 8,12^ε Πολλές δε φορές αυτοί με την απατηλήν των γλώσσαν έχουν παρασύρει πολλούς από εκείνους, οι οποίοι είναι τεταγμένοι εις τας διαφόρους εξουσίας και έχουν αναλάβει χάρις εις την εμπιστοσύνην των προΐσταμένων των την διαχείρισιν των δημοσιών πραγμάτων, πολλούς, λοιπόν, τους παρέσυραν να γίνουν συνένοχοι στον θάνατον αθών υπάρξεων και να περιπέσουν τοιουτοτρόπως εις αθεραπεύτους συμφοράς.

Εσθ. 8,12ζ τώ της κακοηθείας ψευδεί παραλογισμώ παραλογοισαμένων την των επικρατούντων ακέραιον ευγνωμοσύνην.

Εσθ. 8,12ζ Ετσι δε με τα κακοήθη απατηλά των ψεύδη εξεμεταλλεύοντο την απλότητα και αγαθότητα των αξιωματούχων και τους παρέσυραν προς το κακόν.

Εσθ. 8,12η σκοπείν δε έξεστιν, ου τοσούτον εκ των παλαιότερων ών παρεδώκαμεν ιστοριών, όσα εστί παρά πόδας υμάς εκζητούντας ανοσίως συντετελεσμένα τή των ανάξια δυναστευόντων λοιμότητι,

Εσθ. 8,12^η Πρέπει δε να σημειωθή ότι δεν είναι τόσον πολλά τα ελεεινά παραδείγματα μεταξύ των παλαιότερων ανθρώπων, όπως μας τα παρέδωσεν η αρχαία ιστορία, από όσα συμβαίνουν εις τας ημέρας μας εκ μέρους ανθρώπων, οι οποίοι κατέχουν και ασκούν αναξίως την εξουσίαν και ανοσίως επιζητούν το κακόν.

Εσθ. 8,12θ και προσέχειν εις τα μετά ταύτα εις το την βασιλείαν ατάραχον τοίς πάσιν ανθρώποις μετ ειρήνης παρεξόμεθα,

Εσθ. 8,12θ Αυτά πρέπει να μας κάμουν να προσέξωμεν δια την μετά ταύτα ζωήν, δια το μέλλον των ανθρώπων, να εξασφαλίσωμεν προς ωφέλειαν όλων των ανθρώπων την ηρεμίαν και την ειρήνην.

Εσθ. 8,12ι χρώμενοι ταις μεταβολαίς, τα δε υπό την όψιν ερχόμενα διακρίνοντες αεί μετ επεικεστέρας απαντήσεως.

Εσθ. 8,12ι Δια τούτο θα προχωρήσωμεν εις τας αναγκαίας μεταβολάς και θα κρίνωμεν μετά συνέσεως πάντοτε τα πράγματα, τα οποία εκάστοτε παρουσιάζονται ενώπιόν μας, δια να αντιμετωπίσωμεν αυτά και μετά της επιτρεπομένης επεικειάς.

Εσθ. 8,12κ ως γάρ Αμάν Αμαδάθου Μακεδών, ταις αληθείας αλλότριος τού των Περσών αίματος και πολύ διστηκώς της ημετέρας χρηστότητος, επιξενωθείς ημίν

Εσθ. 8,12κ Διότι γνωρίζετε και σεις, πως ο Αμάν, ο υιός του Αμαδάθου, ο Μακεδών που ήτο ξένος πράγματι από την φυλήν των Περσών και διέφερε πάρα πολύ από την ιδικήν μας χρηστήν συμπεριφοράν, έτυχε μεγάλης φιλοξενίας εκ μέρους ημών.

Εσθ. 8,12λ έτυχεν, ής έχομεν προς πάν έθνος φιλανθρωπίας επί τοσούτον, ώστε αναγορεύεσθαι ημών πατέρα και προσκυνούμενον υπό πάντων το δεύτερον τού βασιλικού θρόνου πρόσωπον διατελείν

Εσθ. 8,12λ Απήλαυσε τέτοιας φιλοξενίας και τιμής αυτός, την οποίαν, άλλωστε επιδεικνύομεν προς κάθε έθνος, ώστε να ανακηρυχθή πατέρας μας και να προσκυνήται από όλους, διότι κατείχε αξίωμα πολύ πλησίον προς τον βασιλικόν θρόνον, δεύτερον κατά την αξίαν.

Εσθ. 8, 12μ ουκ ενέγκας δε την υπερηφανίαν επετήδευσε της αρχής στερησαι ημάς και τού πνεύματος,

Εσθ. 8,12μ Αυτός λοιπόν, ανίκανος να φέρη επαξίως την μεγάλην αυτήν τιμήν, επεχείρησε να μας στερήσει από την βασιλείαν και από αυτήν ακόμη την ζωήν.

Εσθ. 8,12ν τον τε ημέτερον σωτήρα και διαπαντός ευεργέτην Μαρδοχαίον και την άμεμπτον της βασιλείας κοινωνόν Εσθήν σύν παντί τώ τούτων έθνει πολυπλόκοις μεθόδων παραλογισμοίς αιτησάμενος εις απώλειαν

Εσθ. 8,12ν Τον δε σωτήρα μας και ισόβιον ευεργέτην μας Μαρδοχαίον, όπως επίσης και την άμεμπτον συγκοινωνόν της βασιλείας, την Εσθήν, μαζί με όλον το έθνος των, επεχείρησε με κάθε είδος δολοπλοκιών και πονηρών τεχνασμάτων να τους εξολοθρεύσει.

Εσθ. 8,12ξ διά γάρ των τρόπων τούτων ωήθη λαβών ημάς ερήμους, την των Περσών επικράτησιν εις τους Μακεδόνας μετάξει.

Εσθ. 8,12ξ Με όλους αυτούς τους τρόπους ενόμιζεν ότι θα ημπορούσε να μας καταλάβη αμερίμους και ανετοιμούς και έτσι την εξουσίαν των Περσών να την μεταφέρει και παραδώσει στους Μακεδόνας.

Εσθ. 8,12^ο ημείς δε τους υπό τού τρισαλιτηρίου παραδεδομένους εις αφανισμόν Ιουδαίους, ευρίσκομεν ου κακούργους

όντας, δικαιοτάτοις δε πολιτευομένους νόμοις,

Εσθ. 8,12^ο Ἡμεῖς ὁμῶς τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι εἶχον παραδοθῆναι ἀπὸ τοῦ τρισάθλιου αὐτοῦ εἰς ὄλεθρον, εὐρίσκομεν ὅτι δὲν εἶναι κακοῦργοι, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὅτι ζοῦν καὶ φέρονται σύμφωνα με δικαιοτάτους νόμους.

Εσθ. 8,12π ὄντας δὲ υἱοῦς τοῦ Ὑψίστου μεγίστου ζώντος Θεοῦ τοῦ κατευθύνοντος ἡμῖν τε καὶ τοῖς προγόνοις ἡμῶν τὴν βασιλείαν ἐν τῇ καλλίστῃ διαθήσει.

Εσθ. 8,12π Εὐρηκάμεν ἀκόμη ὅτι αὐτοὶ εἶναι τέκνα τοῦ Ὑψίστου καὶ μεγίστου Θεοῦ, τοῦ αἰωνίως ὑπάρχοντος Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως στο παρελθόν κατηύθυνε τὴν βασιλείαν τῶν προγόνων μας, ἔτσι καὶ τώρα κατευθύνει τὴν ἰδικήν μας βασιλείαν εἰς ἀρίστην κατάστασιν.

Εσθ. 8,12ρ καλῶς οὖν ποιήσετε μὴ προσχρησάμενοι τοῖς ὑπὸ Ἀμάν Ἀμαδάθου ἀποσταλείσι γράμμασι διὰ τὸν αὐτὸν τὰ ταῦτα ἐξεργασάμενον πρὸς ταῖς Σούσων πύλαις εἰσταρῶσθαι σὺν τῇ πανοικίᾳ, τὴν καταξίαν τοῦ τα πάντα ἐπικρατοῦντος Θεοῦ διὰ τὰ χροῦς ἀποδόντος αὐτῷ κρίσιν.

Εσθ. 8,12ρ Διὰ τοῦτο καλῶς θα πράξετε νὰ μὴ λάβετε ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ μὴ θέσετε εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἀποσταλέντα ἐγγράφα ἀπὸ τοῦ Ἀμάν, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμαδάθου, διότι αὐτὸς ὁ αἰτιὸς ὅλων αὐτῶν τῶν κακῶν, εἰσταρῶθη με ὅλην τὴν οἰκογένειαν ἐμπρὸς εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως Σούσα. Καὶ ὁ Θεός, ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν πάντων, ἀπέδωκεν ἔτσι εἰς αὐτὸν συντομώτατα τὴν τιμωρίαν, ἣ ὁποία τοῦ ἤξιζε.

Εσθ. 8,12σ το δε ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐκθέντες ἐν παντὶ τόπῳ μετὰ παρησίας, εἰάν τοὺς Ἰουδαίους χρῆσθαι τοῖς ἐαυτῶν νομίμοις καὶ συνεπισχύνειν αὐτοῖς, ὅπως τοὺς ἐν καιρῷ θλίψεως ἐπιθεμένους αὐτοῖς ἀμύνωνται τῇ τρισκαιδεκάτῃ τοῦ δωδεκάτου μηνός Ἀδάρ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ·

Εσθ. 8,12σ Το ἀντίγραφον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς θα ἐκτεθῆ εἰς ὅλους τοὺς δημοσίους τόπους ὀλοφάνερα καὶ θα ἀφήσετε ἐλευθέρους τοὺς Ἰουδαίους νὰ ζοῦν καὶ νὰ φέρονται σύμφωνα με τοὺς ἰδικούς τῶν νόμους. Ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θλίψεως, πού τοὺς παρεσκεύασεν ὁ Ἀμάν, τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ δωδεκάτου μηνός Ἀδάρ, κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν θα τοὺς ἐνισχύσετε, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνδεχομένως θα ἐξεγερθοῦν ἐναντίον τῶν.

Εσθ. 8,12τ ταύτην γάρ ο τα πάντα δυναστεύων Θεός ἀντ' ὀλεθρίας τοῦ ἐκλεκτοῦ γένους ἐποίησεν αὐτοῖς εὐφροσύνην.

Εσθ. 8,12τ Διότι ὁ Θεός, ὁ Κύριος τῶν πάντων, μετέβαλε διὰ τὸ ἐκλεκτὸν ἔθνος τῶν Ἰσραηλιτῶν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀπὸ ἡμέραν ὀλέθρου εἰς ἡμέραν χαρᾶς.

Εσθ. 8,12υ καὶ ὑμεῖς οὖν ἐν ταῖς ἐπωνύμοις ὑμῶν εορταῖς ἐπίσημον ἡμέραν μετὰ πάσης εὐωχίας ἀγεται, ὅπως καὶ νῦν καὶ μετὰ ταῦτα σωτηρία ἢ ἡμῖν καὶ τοῖς ἐννοοῦσι Πέρσαις, τοῖς δὲ ἡμῖν ἐπιβουλευούσι μνημόσυνον τῆς ἀπωλείας.

Εσθ. 8,12υ Καὶ σεις, λοιπὸν, ἐντάξατε μετὰ τῶν ἄλλων γνωστῶν εορτῶν σας καὶ αὐτὴν τὴν ἐπίσημον ἡμέραν, τὴν ὁποῖαν νὰ εορτάσετε με κάθε χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν, ὥστε αὐτὴ καὶ τώρα καὶ στο μέλλον νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς καὶ δι' ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διάκεινται ἐμμενῶς πρὸς τοὺς Πέρσας, εορτῆ σωτηρίας. Διὰ δὲ τοὺς ἐχθρούς μας νὰ εἶναι μία ἀνάμνησις καταστροφῆς τῶν.

Εσθ. 8,12φ πάσα δὲ πόλις ἢ χώρα τοῦ σύνολου, ἥτις κατὰ ταῦτα μὴ ποιήσῃ, δόρατι καὶ πυρὶ καταναλωθήσεται μετ' ὀργῆς· οὐ μόνον ἀνθρώπους ἀβάτος, ἀλλὰ καὶ θηρία καὶ πετεινοὺς εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐχθιστος κατασταθήσεται.

Εσθ. 8,12φ Κάθε δὲ πόλις ἢ καὶ ὀλόκληρος χώρα, ἣ ὁποία δὲν θα θελήσῃ νὰ συμμορφωθῆ πρὸς αὐτὰ πού διατάσσομεν, διὰ πυρός καὶ διὰ σιδήρου καὶ με ὀργὴν μεγάλην θα ἐξολοθρευθῆ. Καὶ θα γίνῃ ἀβάτος καὶ ἀκατοίκητος ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ θηρία καὶ διὰ τὰ πτηνὰ, τόπος μισητός καὶ ἀποτρόπαιος δι' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον.

Εσθ. 8,13 τα δε ἀντίγραφα ἐκτιθέσθωσαν ὀφθαλμοφανῶς ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ, ἐτοιμοὺς τε εἶναι πάντας τοὺς Ἰουδαίους εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν, πολεμήσαι αὐτῶν τοὺς ὑπεναντίους».

Εσθ. 8,13 Τα ἀντίγραφα αὐτῶν τῶν διαταγῶν ἀς ἐκτεθοῦν ὀφθαλμοφανῶς εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν, ἀς εἶναι δὲ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐτοιμοὶ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῶν".

Εσθ. 8,14 Οἱ μὲν οὖν ἰππεῖς ἐξήλθον σπεύδοντες τὰ ὑπὸ τοῦ βασιλέως λεγόμενα ἐπιτελεῖν· ἐξετέθη δὲ τὸ πρόσταγμα καὶ ἐν Σούσις.

Εσθ. 8,14 Οἱ μὲν λοιπὸν ἐφιπποὶ ταχυδρόμοι ἀνεχώρησαν σπεύδοντες νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως, τὸ διάταγμα δὲ αὐτὸ ἐξετέθη δημοσίᾳ καὶ εἰς τὰ Σούσα.

Εσθ. 8,15 ὁ δὲ Μαρδοχαῖος ἐξήλθεν ἐστολισμένος τὴν βασιλικὴν στολὴν καὶ στέφανον ἔχων χρυσοῦν καὶ διάδημα βύσσινον πορφυροῦν· ἰδόντες δὲ οἱ ἐν Σούσις ἐχάρησαν.

Εσθ. 8,15 Ὁ δὲ Μαρδοχαῖος ἐβγήκεν ἀπὸ τὰ βασιλικά ἀνάκτορα ἐστολισμένος με τὴν βασιλικὴν στολὴν, ἔχων χρυσοῦν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ βασιλικὸν διάδημα ἀπὸ βύσσον καὶ πορφύραν. Οἱ κάτοικοι τῶν Σούσων, ὅταν τὸν εἶδαν, ἐχάρησαν.

Εσθ. 8,16 τοῖς δὲ Ἰουδαίοις ἐγένετο φῶς καὶ εὐφροσύνη

Εσθ. 8,16 Αὐτὸ διὰ τοὺς Ἰουδαίους ἐγένετο φῶς καὶ χαρὰ.

Εσθ. 8,17 κατὰ πόλιν καὶ χώραν, οὐ ἀν ἐξετέθη τὸ πρόσταγμα, οὐ ἀν ἐξετέθη τὸ ἐκθεμα, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τοῖς Ἰουδαίοις, κώθων καὶ εὐφροσύνη. καὶ πολλοὶ τῶν ἐθνῶν περιετέμνοντο καὶ ἰουδαῖζον διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

Εσθ. 8,17 Εἰς ὅλας δὲ τὰς πόλεις καὶ χώρας, ὅπου ἐξετέθη δημοσίᾳ τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως, ἐπεκράτησε μεγάλη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη μετὰ τῶν Ἰουδαίων, φαγοπότι καὶ ἀγαλλίασις. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς περιετέμνοντο καὶ ἐμιμοῦντο τὸν τρόπον ζωῆς τῆς θρησκείας τῶν Ἰουδαίων, διότι ἐυλαβοῦντο καὶ ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Εσθ. 9,1 Ἐν γὰρ τῷ δωδεκάτῳ μηνί, τῇ τρισκαιδεκάτῃ τοῦ μηνός, ὅς ἐστιν Ἀδάρ, παρήν τὰ γράμματα τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Εσθ. 9,1 Τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ δωδεκάτου μηνός τοῦ ὀνομαζόμενου Ἀδάρ εἶχον φθάσει τὰ γράμματα τοῦ βασιλέως εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ χώρας τοῦ βασιλείου του.

Εσθ. 9,2 ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἀπώλοντο οἱ ἀντικείμενοι τοῖς Ἰουδαίοις· οὐδεὶς γὰρ ἀντέστη, φοβούμενος αὐτούς.

Εσθ. 9,2 Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐξωλοθρευθησαν οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἰουδαίων, διότι κανεῖς δὲν ἀντεσταθῆ εἰς αὐτούς, ἐπειδὴ τοὺς ἐφοβεῖτο.

Εσθ. 9,3 οἱ γὰρ ἄρχοντες τῶν σατραπῶν καὶ οἱ τύραννοι καὶ οἱ βασιλικοὶ γραμματεῖς ἐτίμων τοὺς Ἰουδαίους· ὁ γὰρ φόβος Μαρδοχαίου ἐνέκειτο αὐτοῖς.

Εσθ. 9,3 Και τούτο, διότι όλοι οι αρχηγοί των σατραπειών, οι διοικῆται και γενικώς οι βασιλικοί υπάλληλοι, ετιμούν τους Ιουδαίους, επειδή ο φόβος του Μαρδοχαίου επεκρεματο επάνω από αυτούς.

Εσθ. 9,4 προσέπεσε γάρ το πρόσταγμα τού βασιλέως ονομασθήναι εν πάση τῇ βασιλεία και εμεγαλύνετο.

Εσθ. 9,4 Το διάταγμα, λοιπόν, αυτό του βασιλέως εκοινοποιηθη και έγινε γνωστόν εις όλον το βασίλειον, ο δε Μαρδοχαίος εδοξάζετο όλονεν και περισσότερον.

Εσθ. 9,5 και επάταξαν οι Ιουδαίοι πληγῆν εν πάσι τοῖς εχθροῖς αυτών πληγῆν μαχαίρας και αναίρέσεως και απωλείας και εποίησαν εν τοῖς μισούσιν αυτούς κατά το θέλημα αυτών.

Εσθ. 9,5 Οι Ιουδαίοι εκτυπησαν με μαχαίρας και επέφεραν μεγάλην θραῦσιν εις όλους τους εχθρούς των, όλεθρον και καταστροφῆν. Εκαμαν εναντίον των μισούντων αυτούς, όσα εκείνοι ήθελαν να κάμουν εις αυτούς.

Εσθ. 9,6 και εν Σούσοις τῇ πόλει απέκτειναν οι Ιουδαίοι άνδρας πεντακοσίους,

Εσθ. 9,6 Εις την πρωτεύουσαν Σούσα οι Ιουδαίοι εφόνευσαν πεντακοσίους άνδρας.

Εσθ. 9,7 τον τε Φαρσανές και Δελφών και Φασγά

Εσθ. 9,7 Μεταξύ δε αυτών τον Φαρσανές, τον Δελφών, τον Φασγά,

Εσθ. 9,8 και Φαραδαθά και Βαρέα και Σαρβακά

Εσθ. 9,8 τον Φαραδαθά, τον Βαρέα, τον Σαρβακά,

Εσθ. 9,9 και Μαρμασιμά και ουφαίον και Αρσαίον και Ζαβουθαίον,

Εσθ. 9,9 τον Μαρμασιμά, τον Ρουφαιον, τον Αρσαίον, τον Ζαβουθαίον,

Εσθ. 9,10 τους δέκα υιούς Αμάν Αμαδάθου Βουγαίου τού εχθρού των Ιουδαίων, και διήρπασαν.

Εσθ. 9,10 τους δέκα υιούς Αμάν του Αμαδαθού του Βουγαίου του εχθρού των Ιουδαίων, και διήρπασαν αυτών τας περιουσίας.

Εσθ. 9,11 εν αυτῇ τῇ ημέρα επεδόθη ο αριθμός τώ βασιλεί των απολωλότων εν Σούσοις.

Εσθ. 9,11 Κατά την ιδίαν ημέραν ανεφέρθη στον βασιλέα ο αριθμός των φονευθέντων εις τα Σούσα.

Εσθ. 9,12 είτε δε ο βασιλεύς προς Εσθήρ απώλεσαν οι Ιουδαίοι εν Σούσοις τῇ πόλει άνδρας πεντακοσίους· εν δε τῇ περιχώρῳ πώς οἱ εχρήσαντο; τι οὖν αξιός ἐστι, και ἔσται σοι;

Εσθ. 9,12 Εἶπε τότε ο βασιλεύς προς την Εσθήρ «οι Ιουδαίοι εδῶ εις τα Σούσα εφόνευσαν πεντακοσίους άνδρας. Σκέψου, λοιπόν, πόσους ακόμη περισσοτέρους θα εφόνευσαν εις την επαρχίαν. Λοιπόν ποῖον αξιώσιν ἔχεις ακόμη από ἐμέ; Πες μου την και ἐγώ θα την εκπληρώσω».

Εσθ. 9,13 και εἶπεν Εσθήρ τώ βασιλεί· δοθήτω τοῖς Ιουδαίοις χρήσθαι ωσαύτως την αύριον, ώστε τους δέκα υιούς Αμάν κρεμάσαι.

Εσθ. 9,13 Η Εσθήρ εἶπεν στον βασιλέα «ας δώση ο βασιλεύς την άδειαν στους Ιουδαίους, που ευρίσκονται εις τα Σούσα, να χρησιμοποιήσουν την επομένη ημέραν κατά τον ίδιον τρόπον, ώστε κατ αυτῆν να κρεμάσουν τα δέκα παιδιά του Αμάν».

Εσθ. 9,14 και επέτρεψεν οὕτως γενέσθαι και ἐξέθηκε τοῖς Ιουδαίοις της πόλεως τα σώματα των υιών Αμάν κρεμάσαι.

Εσθ. 9,14 Ο βασιλεύς επέτρεψε να γίνῃ ἐτσι. Εδημοσιευθη το σχετικόν διάταγμα, δια του οποιου επετρεπέτο στους Ιουδαίους της πόλεως να κρεμάσουν τα σώματα των υιών του Αμάν, όπως και τα εκρέμασαν.

Εσθ. 9,15 και συνήχθησαν οι Ιουδαίοι εν Σούσοις τῇ τεσσαρεσκαδεκάτῃ τού Αδάρ και απέκτειναν άνδρας τριακοσίους και ουδέν διήρπασαν.

Εσθ. 9,15 Οι Ιουδαίοι, οι οἱοῖοι ευρίσκοντο εις τα Σούσα, συνεκεντρώθησαν κατά την δεκάτην τετάρτην του μηνός Αδάρ και εξωντώσαν τριακοσίους ακόμη εχθρούς των, χωρῖς όμως να διαρπάσουν τίποτε.

Εσθ. 9,16 οι δε λοιποῖ των Ιουδαίων οι εν τῇ βασιλεία συνήχθησαν και εαυτοῖς εβοήθουν και ανεπαύσαντο από των πολεμίῳν· απώλεσαν γάρ αυτών μυρίους πεντακισχιλίους τῇ τρισκαιδεκάτῃ τού Αδάρ και ουδέν διήρπασαν.

Εσθ. 9,16 Οι υπόλοιποι Ιουδαίοι, οι οἱοῖοι ευρίσκοντο ανά τας επαρχίας του βασιλείου, συνεκεντρώθησαν, δια να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον εις άμυναν εναντίον των εχθρῳν των. Και επέτυχαν να ασφαλισθούν απέναντι των πολεμίῳν των. Αυτοῖ όμως εφόνευσαν από τους εχθρούς των κατά την δεκάτην τρίτην του μηνός Αδάρ δεκαπέντε χιλιάδες ανθρώπους, χωρῖς όμως να προβούν εις καμμίαν διαρπαγῆν.

Εσθ. 9,17 και ανεπαύσαντο τῇ τεσσαρεσκαδεκάτῃ τού αυτού μηνός και ήγον αυτῆν ημέραν αναπαύσεως μετά χαράς και ευφροσύνης.

Εσθ. 9,17 Την δεκάτην τετάρτην του ιδίου μηνός οι Ιουδαίοι ανεπαυθησαν και επερασαν την ημέραν αυτῆν με συμπόσια και χαράν.

Εσθ. 9,18 οι δε Ιουδαίοι εν Σούσοις τῇ πόλει συνήχθησαν και τῇ τεσσαρεσκαδεκάτῃ και ανεπαύσαντο· ήγον δε και την πεντεκαιδεκάτην μετά χαράς και ευφροσύνης.

Εσθ. 9,18 Οι δε Ιουδαίοι, οι οἱοῖοι ευρίσκοντο εις την πόλιν Σούσα, συνεκεντρώθησαν κατά την δεκάτην τετάρτην ημέραν και ανεπαυθησαν. Επερασαν δε την δεκάτην πέμπτην ημέραν με χαράν και αγαλλιασιν.

Εσθ. 9,19 διά τούτο οὖν οι Ιουδαίοι οι διεσπαρμένοι εν πάση χώρα τῇ έξω άγουσι την τεσσαρεσκαδεκάτην τού Αδάρ ημέραν αγαθήν μετ ευφροσύνης αποστέλλοντες μερίδας έκαστος τώ πλησίον.

Εσθ. 9,19 Δια τούτο ακριβώς και οι άλλοι Ιουδαίοι, οι διασκορπισμένοι εις όλην την υπαιθρον χώραν, πανηγυρίζουν με πολλήν χαράν την δεκάτην τετάρτην του μηνός Αδάρ ως ημέραν καλήν και χαρμόσουν και αποστέλλουν ο ένας στον άλλον μερίδας φαγητών.

Εσθ. 9,20 Έγραψε δε Μαρδοχαίος τους λόγους τούτους εις βιβλίον και εξαπέστειλε τοῖς Ιουδαίοις, όσοι ήσαν εν τῇ Αρταξέρξου βασιλεία, τοῖς εγγύς και τοῖς μακράν,

Εσθ. 9,20 Ο Μαρδοχαίος κατέγραψε τα ιστορικά αυτῶ γεγονότα εις βιβλίον, το οἱοῖον και έστειλε προς όλους τους Ιουδαίους, που ευρίσκοντο εις τας επαρχίας του βασιλείου του Αρταξερξου, τόσον εις εκείνους που κατοικοῦσαν πλησίον, όσον και εις εκείνους που ευρίσκοντο μακράν.

Εσθ. 9,21 στήσαι τας ημέρας ταύτας αγαθῶς άγειν τε την τεσσαρεσκαδεκάτην και την πεντεκαιδεκάτην τού Αδάρ

Εσθ. 9,21 Τους έδωσε δε εντολήν να εορτάζουν με χαράν και ευφροσύνην τας ημέρας αυτῶς, την δεκάτην τετάρτην και δεκάτην πέμπτην του μηνός Αδάρ,

Εσθ. 9,22 εν γάρ ταύταις ταῖς ημέραις ανεπαύσαντο οι Ιουδαίοι από των εχθρῳν αυτών· και τον μήνα, εν ώ εστράφη αυτοῖς (ός ήν Αδάρ) από πένθους εις χαράν και από οδύνης εις αγαθήν ημέραν, άγειν όλον αγαθῶς ημέρας γάμων και

ευφροσύνης, εξαποστέλλοντας μερίδας τοίς φίλοις και τοίς πτωχοίς.

Εσθ. 9,22 διότι κατά τας ημέρας αυτάς οι Ιουδαίοι διέφυγαν τον τρομερόν κίνδυνον εκ μέρους των εχθρών των και έμειναν ανενόχλητοι και έτσι ο μήνας αυτός (ο Αδάρ) μετεστράφη από πένθος εις χαράν και αι ημέραι εκείναι από ημέραι οδύνης εις ημέρας χαρμωσύνης και εορτάσιμους. Διέταξε, λοιπόν, να πανηγυρίζουν τας ιστορικας αυτάς ημέρας με χαράν, όπως πανηγυρίζουν τας ημέρας των γάμων, και να αποστέλλουν μερίδας φαγητών και δώρα στους φίλους και τους πτωχούς.

Εσθ. 9,23 και προσεδέξαντο οι Ιουδαίοι, καθώς έγραψεν αυτοίς ο Μαρδοχαίος,

Εσθ. 9,23 Οι Ιουδαίοι εδέχθη σαν όλα όσα έγραψεν εις αυτούς ο Μαρδοχαίος.

Εσθ. 9,24 πώς Αμάν Αμαδάθου, ο Μακεδών, επολέμει αυτούς, καθώς έθετο ψήφισμα και κλήρον αφανίσαι αυτούς,

Εσθ. 9,24 Επληροφορηθησαν, δηλαδή, λεπτομερώς πως ο Αμάν ο υίός του Αμαδάθου ο Μακεδών ήτο εχθρός των, ότι επροκαλεσε διάταγμα εξόντωσε έως των και έρριψε κλήρους, δια να ορισθή η ημέρα του ολέθρου των Ιουδαίων

Εσθ. 9,25 και ως εισήλθε προς τον βασιλέα λέγων κρεμάσαι τον Μαρδοχαίον· όσα δε επεχειρήσεν επάξει επί τους Ιουδαίους κακά, επ αυτόν εγένοντο, και εκρεμάσθη αυτός, και τα τέκνα αυτού.

Εσθ. 9,25 Οτι ο Αμάν είχε καταστρώσει σχέδιον, να παρουσιασθώ προς τον βασιλέα και να του εισηγηθή να διατάξη, όπως κρεμάσουν τον Μαρδοχαίον. Γενικώς όσα κακά επεχειρήσεν να πράξη εναντίον των Ιουδαίων και τα οποία εν τέλει εξεσπασαν εναντίον του, διότι αυτός και τα παιδιά του εκρεμάσθησαν.

Εσθ. 9,26 διά τούτο επεκληθήσαν αι ημέραι αύται Φρουραί διά τους κλήρους, ότι τή διαλέκτω αυτών καλούνται Φρουραί, διά τους λόγους της επιστολής ταύτης και όσα πεπόνθασι διά ταύτα και όσα αυτοίς εγένετο,

Εσθ. 9,26 Δια τούτο επωνομασθησαν αι εορτιοι αύται, ημέραι «Φρουραί» δια τους κλήρους οι οποίοι είχαν ριφθή εις καθορισμόν της ημέρας προς καταστροφήν των Ιουδαίων. Οι κλήροι εις την γλώσσαν αυτών λέγονται Αφρουραί». Δι αυτούς τους λόγους, που περιείχοντο εις αυτήν την επιστολήν και δι όσα επρόκειτο να πάθουν οι Ιουδαίοι και δι όσα γεγονότα έγιναν κατά τας ημέρας εκείνας, καθιερώθη η εορτή αυτή.

Εσθ. 9,27 και έστησε· και προσεδέχοντο οι Ιουδαίοι επ εαυτοίς και επί τώ σπέρματι αυτών και επί τοίς προστεθειμένοις επ αυτών, ουδέ μην άλλων χρήσονται. αι δε ημέραι αύται μνημόσυνον επιτελούμενον κατά γενεάν και γενεάν και πόλιν και πατριάν και χώραν.

Εσθ. 9,27 Οι δε Ιουδαίοι εδέχθησαν και ανέλαβον την υποχρεωσιν δια τον εαυτόν των, δια τους απογόνους των και δι όσους άλλους ήθελον προσκολληθή στο γένος των, να εορτάζουν απαραδατως τας δύο αυτάς ημέρας, ως εορτάς εις όλας τας γενεάς και εις όλας τας πόλεις, εις κάθε φυλήν και εις κάθε χώραν.

Εσθ. 9,28 αι δε ημέραι αύται των Φρουραί αχθήσονται εις τον άπαντα χρόνον, και το μνημόσυνον αυτών ου μη εκλίπη εκ των γενεών.

Εσθ. 9,28 Αι εορταί αύται, αι «Φρουραί», θα εορταζονται εις όλον τον κατόπιν χρόνον και η ανάμνησις των δεν πρέπει να λείψη ποτέ από τας γενεάς των Ισραηλιτών.

Εσθ. 9,29 και έγραψεν Εσθήρ η βασίλισσα θυγάτηρ Αμιναδάβ και Μαρδοχαίος ο Ιουδαίος όσα εποίησαν το τε στερέωμα της επιστολής των Φρουραί.

Εσθ. 9,29 Η βασίλισσα Εσθήρ, η θυγάτηρ του Αμιναδαβ, και ο Μαρδοχαίος ο Ιουδαίος έγραψαν εκ δευτέρου όσα έκαμαν, καθιέρωσαν και επεκυρωσαν όσα δια προγενεστέρας επιστολής ωρίζοντο σχετικώς με τας εορτάς «Φρουραί».

Εσθ. 9,30 και Μαρδοχαίος και Εσθήρ η βασίλισσα έστησαν εαυτοίς καθ εαυτών, και τότε στήσαντες κατά της υγείας εαυτών και την βουλήν αυτών.

Εσθ. 9,30 Ετσι ο Μαρδοχαίος και η Βασίλισσα Εσθήρ καθιέρωσαν την εορτήν αυτήν καί ανέλαβαν οι ίδιοι με όρκον επί της ζωής των και της υγείας των την Ρποχρέωσιν και την απόφασιν ότι θα την τηρήσουν.

Εσθ. 9,31 και Εσθήρ λόγω έστησεν εις τον αιώνα, και εγράφη εις μνημόσυνον.

Εσθ. 9,31 Κατ αυτόν τον τρόπον η Εσθήρ καθιέρωσε και ώρισε να γίνεται πάντοτε αυτή η εορτή. Εγράφη αυτή και καθιερώθη προς ανάμνησιν της σωτηρίας των Εβραίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Εσθ. 10,1 Έγραψε δε ο βασιλεύς επί την βασιλείαν της τε γής και της θαλάσσης,

Εσθ. 10,1 Ο βασιλεύς διέταξε και κατέγραψαν, όσα κατά το διάστημα της βασιλείας του έγιναν, τόσοσν κατά ξηράν όσον και κατά θάλασσαν.

Εσθ. 10,2 και την ισχύν αυτού και ανδραγαθίαν πλούτον τε και δόξαν της βασιλείας αυτού, ιδού γέγραπται εν βιβλίω βασιλέων Περσών και Μήδων εις μνημόσυνον.

Εσθ. 10,2 Όλα όσα αναφέρονται εις την δύναμίν του, τα κατορθώματά του, τον πλούτον και την δόξαν της βασιλείας του, ιδού, έχουν καταγραφή στο χρονικό, βιβλίον των βασιλέων Περσών και Μηδων εις ανάμνησιν.

Εσθ. 10,3 ο δε Μαρδοχαίος διεδέχτο τον βασιλέα Αρταξέρξην και μέγας ήν εν τή βασιλεία και δεδοξασμένος υπό των Ιουδαίων· και φιλούμενος, διηγείτο την αγωγήν παντί τώ έθνει αυτού.

Εσθ. 10,3 Ο Μαρδοχαίος εξεπροσώπει τον βασιλέα Αρταξέρξην και είχαν αναδειχθή μέγας κατά το διάστημα της βασιλείας εκείνου, τιμώμενος ιδιαίτερος και αγαπώμενος από τους Ιουδαίους. Αυτός κατηύθυνεν εις προκοπήν και επιτυχίαν την ζωήν όλου του έθνους του.

Εσθ. 10,3α Καί ειπε Μαρδοχαίος· παρά τού Θεού εγένετο ταύτα.

Εσθ. 10,3^α Είπεν ο Μαρδοχαίος· "όλα αυτά εγένοντο πάρα του Θεού,

Εσθ. 10,3β εμνήσθη γάρ περί τού ενυπνίου, ου είδον περί των λόγων τούτων· ουδέ γάρ παρήλθεν απ αυτών λόγος.

Εσθ. 10,3β διότι ενεθυμήθην το όνειρον εκείνο, που είδα σχετικώς με τα γεγονότα αυτά. Τιποτε δεν εξέπεσεν από εκείνα.

Εσθ. 10,3γ η μικρά πηγή, ή εγένετο ποταμός και ήν φώς και ήλιος και ύδωρ πολύ· Εσθήρ εστιν ο ποταμός, ήν εγάμησεν ο βασιλεύς και εποίησε βασιλισσαν.

Εσθ. 10,3γ Η μικρή πηγή, η οποία έγινε ποταμός και φως και ήλιος και ύδωρ πολύ, ήτο η Εσθήρ, την οποίαν έλαβεν ως σύζυγον του ο βασιλεύς και την ανέδειξε βασιλισσαν.

Εσθ. 10,3δ οι δε δύο δράκοντες, εγώ ειμι και Αμάν.

Εσθ. 10,3δ Οι δύο δράκοντες είμαι εγώ και ο Αμάν.

Εσθ. 10,3^ε τα δε έθνη τα επισυναχθέντα απολέσαι το όνομα των Ιουδαίων.

Εσθ. 10,3^ε Τα δε έθνη είναι εκείνα, τα οποία συνεκεντρώθησαν με τον σκοπόν να εξολοθρεύσουν το όνομα των Ιουδαίων.
Εσθ. 10,3ζ το δε έθνος το εμόν, ούτός εστιν Ισραήλ, οι βοήσαντες προς τον Θεόν και σωθέντες· και έσωσε Κύριος τον λαόν αυτού και ερύσατο Κύριος ημάς εκ πάντων των κακών τούτων· και εποίησεν ο Θεός τα σημεία και τα τέρατα τα μεγάλα, ά ου γέγονεν εν τοίς έθνεσι.

Εσθ. 10,3ζ Ο ιδικός μου λαός είναι οι Ισραηλίται, οι οποίοι εβόησαν με προσευχήν θερμήν προς τον Θεόν και εσώθησαν. Έσωσε πράγματι ο Κυριος τον λαόν του και μας εγλύτωσεν από όλα τα δεινά, που μας είχαν απειλήσει. Ο Θεός επραγματοποίησε τα μεγάλα αυτά και αξιοθαύμαστα σημεία, τα οποία δεν έχουν γίνει μεταξύ των εθνών.

Εσθ. 10,3η διά τούτο εποίησε κλήρους δύο, ένα τώ λαώ τού Θεού και ένα πάσι τοίς έθνεσι·

Εσθ. 10,3^π Δια τούτο ο Θεός ητοίμασε δύο κλήρους, ένα δια τον ιδικόν του λαόν και ένα δι' όλα τα άλλα έθνη.

Εσθ. 10,3θ και ήλθον οι δύο κλήροι ούτοι εις ώραν και καιρόν και εις ημέραν κρίσεως ενώπιον τού Θεού και πάσιν τοίς έθνεσι,

Εσθ. 10,3θ Και οι δύο αυτοί κλήροι, τα δύο αυτά γεγονότα, που είχαν προαναγγελθή, επραγματοποιήθησαν την αυτήν ημέραν, την αυτήν ώραν, κατά την αυτήν εποχήν, που ειχεν ορίσει ο Θεός δι' όλα τα έθνη ως ημέραν κρίσεως.

Εσθ. 10,3ι και εμνήσθη ο Θεός τού λαού αυτού και εδικαίωσε την κληρονομίαν αυτού·

Εσθ. 10,3ι Ο Θεός ενεθυμήθη τον λαόν του και απέδωσε το δίκαιον εις την κληρονομίαν του.

Εσθ. 10,3κ και έσονται αυτοίς αι ημέραι αύται εν μηνί Αδάρ τή τεσσαρεσκαϊδεκάτη και τή πεντεκαϊδεκάτη τού μηνός μετά συναγωγής και χαράς και ευφροσύνης ενώπιον τού Θεού κατά γενεάς εις τον αιώνα εν τώ λαώ αυτού Ισραήλ.

Εσθ. 10,3κ Δι' αυτό και αι ημέραι αυταί, η δεκάτη τετάρτη και η δεκάτη πέμπτη του μηνός Αδάρ, θα εορτάζονται από τους Ιουδαίους με συγκέντρωσίν των, με χαράν και ευφροσύνην ενώπιον του Θεού, εις όλας τας γενεάς στον αιώνα μεταξύ του ισραηλιτικού λαού".

Εσθ. 10,3λ Έτους τετάρτου βασιλεύοντος Πτολεμαίου και Κλεοπάτρας εισήνεγκε Δοσίθεος, ός έφη είναι ιερεύς και Λευίτης, και Πτολεμαίος ο υίός αυτού την προκειμένην επιστολήν των Φρουραί, ήν έφασαν είναι και ρημηνευκέναι Αυσίμαχον Πτολεμαίου των εν Ιερουσαλήμ.

Εσθ. 10,3λ Κατά δε το τέταρτον έτος του βασιλέως Πτολεμαίου και της Κλεοπάτρας ο Δοσίθεος, ο οποίος έλεγεν ότι είναι ιερεύς και Λευίτης, και ο Πτολεμαίος, ο υίός αυτού, έφεραν την επιστολήν αυτήν των "Φρουραί", δια την οποίαν έλεγαν ότι αυθεντικώς έχει μεταφρασθή από τον Αυσίμαχον τον υιόν του Πτολεμαίου τον εκ της κοινότητος της Ιερουσαλήμ.

Μ Α Κ Κ Α Β Α Ι Ω Ν Α'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Μακ. 1,1 Καί εγένετο μετά το πατάξει Αλέξανδρον τον Φιλίππου τον Μακεδόνα, ός εξήλθεν εκ της γής Χεττειίμ, και επάταξε τον Δαρειόν βασιλέα Περσών και Μήδων και εβασίλευσεν αντ αυτού πρότερος επί την Ελλάδα.

Α Μακ. 1,1 Ο Αλέξανδρος, ο υίός του Φιλίππου, ο Μακεδών, έπειτα από την νίκην του εναντίον των Περσών, κατά την οποίαν ενίκησε τον βασιλέα των Περσών και των Μήδων Δαρειόν, εξώρμησεν από την χώραν των Χετταίων και έγινε βασιλεύς αντί εκείνου εις τας χώρας αυτάς, αφού προηγουμένως ειχε γίνει βασιλεύς ολοκλήρου της Ελλάδος.

Α Μακ. 1,2 και συνεστήσατο πολέμους πολλούς και εκράτησεν οχυρωμάτων πολλών και έσφαξε βασιλείς της γής·

Α Μακ. 1,2 Διεξήγαγε πολλούς επιτυχείς πολέμους, έγινε κύριος πολλών φρουριών και εθανάτωσε βασιλείς πολλών χωρών.

Α Μακ. 1,3 και διήλθεν έως άκρων της γής και έλαβε σκύλα πλήθους εθνών· και ησύχασεν η γη ενώπιον αυτού, και υψώθη, και επήρθη η καρδιά αυτού.

Α Μακ. 1,3 Εφθασεν έως τα άκρα της οικουμένης και επήρε λάφυρα από πολλούς λαούς. Ολος δε ο τότε γνωστός κόσμος υπετάχθη εις αυτόν και ησύχασεν από τους πολέμους. Αυτός δε εδοξάσθη, αλλά η καρδιά του εκυριεύθη από υπερηφάνειαν.

Α Μακ. 1,4 και συνήγαγε δύναμιν ισχυράν σφόδρα και ήρξε χωρών και εθνών και τυράννων, και εγένοντο αυτώ εις φόρον.

Α Μακ. 1,4 Συνεκέκτρωσε στρατόν πολύ ισχυρόν, έγινεν άρχων χωρών, εθνών και βασιλέων, που έγιναν φόρου υποτελείς εις αυτόν.

Α Μακ. 1,5 και μετά ταύτα έπεσεν επί την κοίτην και έγνω ότι αποθνήσκει.

Α Μακ. 1,5 Μετά ταύτα όμως ησθένησεν, έπεσεν εις την κλίνην της ασθενείας του και ήσθάνθη, ότι επρόκειτο να αποθάνη.

Α Μακ. 1,6 και εκάλεσε τους παιδας αυτού τους ενδόξους τους συντρόφους αυτού από νεότητος και διείλεν αυτοίς την βασιλείαν αυτού έτι ζώντος αυτού.

Α Μακ. 1,6 Εκάλεσε πλησίον του τους πλέον ενδόξους από τους αυλικούς του και τους συντρόφους του από την νεότητά του, και διεμοίρασεν εις αυτούς την βασιλείαν του, καθ' ον χρόνον ακόμη εζούσεν.

Α Μακ. 1,7 και εβασίλευσεν Αλέξανδρος έτη δώδεκα και απέθανε.

Α Μακ. 1,7 Ο μέγας Αλέξανδρος εβασίλευσεν επί δώδεκα έτη και κατόπιν απέθανεν.

Α Μακ. 1,8 και επεκράτησαν οι παιδες αυτού έκαστος εν τώ τόπω αυτού.

Α Μακ. 1,8 Αξιωματούχοι του εγκατεστάθησαν ως άρχοντες πλέον, ο καθένας εις την επαρχίαν του.

Α Μακ. 1,9 και επέθετο πάντες διαδήματα μετά το αποθανείν αυτόν και οι υιοί αυτών οπίσω αυτών έτη πολλά και επλήθυναν κακά εν τή γη.

Α Μακ. 1,9 Ολοι αυτοί μετά τον θάνατον του μεγάλου Αλεξάνδρου έθεσαν εις την κεφαλήν των βασιλικά διαδήματα, δείγματα της εξουσίας των, και έπειτα από αυτούς τα παιδιά των επί έτη πολλά. Ολοι όμως αυτοί κατά το διάστημα της βασιλείας των επροξένησαν πολλές συμφοράς εις την οικουμένην.

Α Μακ. 1,10 και εξήλθεν εξ αυτών ρίζα αμαρτωλός Αντίοχος Επιφανής, υίός Αντιόχου βασιλέως, ός ήν όμηρα εν τή ώμη· και εβασίλευσεν εν έτει εκατοστώ και τριακοστώ και εβδόμω βασιλείας Ελλήνων.

Α Μακ. 1,10 Από αυτους εβγήκε μία ρίζα πολύ αμαρτωλή, Αντίοχος ο Επιφανής, υίός του βασιλέως Αντιόχου, ο οποίος ήτο προηγουμένως όμηρος εις την Ρωμην. Αυτός έγινε βασιλεύς κατά το εκατοστόν τριακοστόν έβδομον έτος της βασιλείας των Ελλήνων Σελευκιδών.

Α Μακ. 1,11 Εν ταίς ημέραις εκείναις εξήλθον εξ Ισραήλ υιοί παράνομοι και ανέπεισαν πολλούς λέγοντες· πορευθώμεν και διαθώμεθα διαθήκην μετά των εθνών των κύκλω ημών, ότι αφ ής εχωρίσθημεν απ αυτών, εύρεν ημάς κακά πολλά.

Α Μακ. 1,11 Κατά τους χρόνους εκείνους παρουσιάσθησαν από τον λαόν των Ισραηλιτών μερικοί άνδρες παράνομοι, καταφρονηταί του θείου Νομου, οι οποίοι με τας δημαγωγίας των παρέσυραν πολλούς άλλους, στους οποίους και έλεγον· “ας πάμε να κάμωμεν συνθήκην φιλίας με τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία ευρίσκονται γύρω μας, διότι από την εποχήν, που εχωρίσθημεν από αυτά, μας ευρήκαν μεγάλοι συμφοραί”.

Α Μακ. 1,12 και ηγαθύνθη ο λόγος εν οφθαλμοίς αυτών,

Α Μακ. 1,12 Ο λόγος αυτός ήρεσεν στους Ισραηλίτας.

Α Μακ. 1,13 και προεθυμήθησάν τινες από τού λαού, και επορεύθησαν προς τον βασιλέα, και έδωκεν αυτοίς εξουσίαν ποιήσαι τα δικαιώματα των εθνών.

Α Μακ. 1,13 Μερικοί δε από τον Ιουδαϊκόν λαόν προθυμοποιήθησαν και μετέβησαν προς τον βασιλέα των Ελλήνων, τον Αντίοχον, ο οποίος και παρεχώρησεν εις αυτούς το δικαίωμα να ζουν σύμφωνα με τα ήθη και έθιμα των ειδωλολατρικών λαών.

Α Μακ. 1,14 και ωκοδόμησαν γυμνάσιον εν Ιεροσολύμοις κατά τα νόμιμα των εθνών

Α Μακ. 1,14 Εκτίσαν δε και γυμναστήριον με γήπεδον αθλήσεων εις τα Ιεροσόλυμα, σύμφωνα με τα έθιμα των ειδωλολατρικών εθνών.

Α Μακ. 1,15 και ποίησαν εαυτοίς ακροβυστίας και απέστησαν από διαθήκης αγίας και εξευγίσθησαν τοίς έθνεσι και επράθησαν τού ποιήσαι το πονηρόν.

Α Μακ. 1,15 Εξήλειψαν (δια χειρουργικής επεμβάσεως) τας περιτομάς των, ώστε να φαίνωνται απερίτητοι, όπως οι εθνικοί, απεμακρύνθησαν από την αγίαν Διαθήκην, που είχαν συνάψει με τον Θεόν, έγιναν ομόζυγοι και ομόψυχοι με τους ειδωλολατρικούς λαούς. Ψυχή και σώματι διεπράττον το κακόν, ώστε έγιναν πλέον δούλοι εις αυτό.

Α Μακ. 1,16 Καί ητοιμάσθη η βασιλεία εναντίον Αντίοχου, και υπέβαλε βασιλεύσαι της Αιγύπτου, όπως βασιλεύση επί τας δύο βασιλείας.

Α Μακ. 1,16 Όταν ο Αντίοχος εστερέωσε την βασιλείαν του εις την Συρίαν, εσκέφθη και απεφάσισε να βασιλεύση και επί της Αιγύπτου, δια να γίνη έτσι βασιλεύς εις δύο βασιλεία, της Συρίας και της Αιγύπτου.

Α Μακ. 1,17 και εισήλθεν εις Αίγυπτον εν όχλω βαρεί, εν άρμασι και εν ελέφασι και εν ιππεύσι και εν στόλω μεγάλω

Α Μακ. 1,17 Επήλθε λοιπόν εναντίον της Αιγύπτου με πολύν στρατόν, με άρματα, με ελέφαντας, με ιππικόν και με πολυάριθμα πολεμικά πλοία.

Α Μακ. 1,18 και συνεστήσαντο πόλεμον προς Πτολεμαίον βασιλέα Αιγύπτου· και ενετράπη Πτολεμαίος από προσώπου αυτού και έφυγε, και έπεσον τραυματαί πολλοί.

Α Μακ. 1,18 Συνήψε δε πόλεμον εναντίον του Πτολεμαίου βασιλέως της Αιγύπτου. Ο Πτολεμαίος ενικήθη και κατετροπή από τον Αντίοχον, ετράπη εις φυγήν και πολλοί από τους ανθρώπους του έπεσαν νεκροί.

Α Μακ. 1,19 και κατελάβοντο τας πόλεις τας οχυράς εν γη Αιγύπτω, και έλαβε τα σκύλα γής Αιγύπτου.

Α Μακ. 1,19 Οι Συροί εκυρίευσαν οχυράς θέσεις εις την Αίγυπτον, ο δε Αντίοχος ελαφυραγώγησε την χώραν της Αιγύπτου.

Α Μακ. 1,20 και επέστρεψεν Αντίοχος μετά το πατάξαι Αίγυπτον εν τώ εκατοστώ και τεσσαρακοστώ και τρίτω έτει και ανέβη επί Ισραήλ και ανέβη εις Ιερουσαλήμ εν όχλω βαρεί.

Α Μακ. 1,20 Ο Αντίοχος, αφού κατενίκησε και εκυρίευσε την Αίγυπτον κατά το εκατοστόν τεσσαρακοστόν τρίτον έτος, επέστρεψε και εβάδισεν εναντίον της Ιερουσαλήμ. Ανέβηκεν εις την Ιερουσαλήμ με μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν.

Α Μακ. 1,21 και εισήλθον εις το αγίασμα εν υπερηφανία και έλαβε το θυσιαστήριον το χρυσούν και την λυχνίαν τού φωτός και πάντα τα σκεύη αυτής

Α Μακ. 1,21 Εισήλθε με μεγάλην αλαζονείαν και αυθάδειαν στον ιερόν ναόν, επήρε το χρυσούν θυσιαστήριον, την επτάφωτον λυχνίαν που εφώτιζε τον ναόν, και όλα τα ιερά αυτής εξαρτήματα.

Α Μακ. 1,22 και την τράπεζαν της προθέσεως και τα σπονδεία και τας φιάλας και τας θυϊσκάς τας χρυσάς και το καταπέτασμα και τους στεφάνους και τον κόσμον τον χρυσούν τον κατά πρόσωπον τού ναού και ελέπισε πάντα.

Α Μακ. 1,22 Επήρεν επίσης, την τράπεζαν της προθέσεως, τα ιερά ποτήρια, τας ιεράς φιάλας, τα χρυσά μικρά θυμιατήρια, το καταπέτασμα, τους στεφάνους και όλα τα κοσμήματα τα χρυσά, τα οποία ευρίσκοντο στον ναόν. Ολα αυτά τα κατέκοψεν εις μικρά κομμάτια.

Α Μακ. 1,23 και έλαβε το αργύριον και το χρυσίον και τα σκεύη τα επιθυμητά και έλαβε τους θησαυρούς τους αποκρύφους, ούς εύρε·

Α Μακ. 1,23 Επήρεν επίσης τον άργυρον και τον χρυσόν, τα ιερά λαμπρά πολύτιμα σκεύη, επήρε τους κρυμμένους θησαυρούς, τους οποίους κατώρθωσε να ανεύρη.

Α Μακ. 1,24 και λαβών πάντα απήλθεν εις την γήν αυτού. και εποίησε φονοκτονίαν και ελάλησεν υπερηφανίαν μεγάλην.

Α Μακ. 1,24 Αφού, λοιπόν, ελαφυραγώγησεν όλα αυτά, έφυγε δια την χώραν του, αφού προηγουμένως εφόνευσε πολλούς και ωμίλησε με μεγάλην αλαζονείαν κατά των Ιουδαίων.

Α Μακ. 1,25 και εγένετο πένθος μέγα επί Ισραήλ εν παντί τόπω αυτών.

Α Μακ. 1,25 Εξ αιτίας των συμφορών αυτών βαρύ πένθος ηπλώθη επί όλων των Ισραηλιτών εις όλας αυτών τας χώρας.

Α Μακ. 1,26 και εστέναξαν άρχοντες και πρεσβύτεροι, παρθένοι και νεανίσκοι ησθένησαν, και το κάλλος των γυναικών ηλλοιώθη.

Α Μακ. 1,26 Οι άρχοντες και οι πρεσβύτεροι εστέναξαν βαθύτατα. Αι παρθένοι και οι νεαροί άνδρες έχασαν την δύναμίν των, η ωραιότης των γυναικών ηλλοιώθη.

Α Μακ. 1,27 πάς νυμφίος ανέλαβε θρήνον, και καθημένη εν παστώ εγένετο εν πένθει.

Α Μακ. 1,27 Καθε νεόνυμφος ανήρ ανέλαβε θρήνον και κάθε νεόνυμφος γυναίκα έπεσεν εις πένθος, καθημένη στον νυμφικόν της θάλαμον.

Α Μακ. 1,28 και εσεισθη η γη επί τους κατοικούντας αυτήν, και πάς ο οίκος Ιακώβ ενεδύσατο αισχύνην.

Α Μακ. 1,28 Και αυτή ακόμη η χώρα των Ιουδαίων, ως εάν συνέπασχε με τας συμφοράς των κατοίκων της, συνεκλονίσθη, διότι όλοι οι απόγονοι του Ιακώβ εβυθίσθησαν εις την εντροπήν.

Α Μακ. 1,29 Καί μετά δύο έτη ημερών απέστειλεν ο βασιλεύς άρχοντα φορολογίας εις τας πόλεις Ιούδα, και ήλθεν εις

Ιερουσαλήμ εν όχλω βαρεί.

A Μακ. 1,29 Μετά δύο έτη ο βασιλεύς Αντίοχος έστειλεν εις τας πόλεις της Ιουδαίας άρχοντα, δια να τας φορολογήση. Αυτός δε ο ίδιος ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ με πολύν στρατόν.

A Μακ. 1,30 και ελάλησεν αυτοίς λόγους ειρηνικούς εν δόλω, και ενεπίστευσαν αυτό. και επέπεσεν επί την πόλιν εξάπινα και επάταξεν αυτήν πληγήν μεγάλην και απώλεσε λαόν πολύν εξ Ισραήλ.

A Μακ. 1,30 Ωμίλησε προς τους Ιουδαίους, με πολλήν δολιότητα, λόγους, ειρηνικούς. Οι Ιουδαίοι έδωσαν εμπιστοσύνη εις αυτόν. Επειτα όμως εκείνος επέπεσεν αιφνιδίως εναντίον της πόλεως, επέφερε μεγάλην σφαγήν στους κατοίκους της και εξώντωσε πολλούς από τον ιουδαϊκόν λαόν.

A Μακ. 1,31 και έλαβε τα σκύλα της πόλεως και ενεπύρτισεν αυτήν πυρί και καθείλε τους οίκους αυτής και τα τείχη αυτής κύκλω.

A Μακ. 1,31 Ελαφυραγωγήσε την πόλιν, την παρέδωσεν στο πυρ, εκρήμνισε τας οικίας της και τα τείχη της ολόγυρα.

A Μακ. 1,32 και ηχημαλώτευσαν τας γυναίκας και τα τέκνα, και τα κτήνη εκληρονόμησαν.

A Μακ. 1,32 Οι στρατιώται του επήραν αιχημαλώτους πολλάς γυναίκας και παιδιά και επήραν υπό την κατοχήν των τα ζώα της περιοχής.

A Μακ. 1,33 και ωκοδόμησαν την πόλιν Δαυίδ τείχει μεγάλω και ισχυρώ, πύργους οχυρούς, και εγένετο αυτοίς εις άκραν.

A Μακ. 1,33 Επειτα οι Συροι στρατιώται έκτισαν γύρω από την παλαιάν πόλιν του Δαυίδ μεγάλα και ισχυρά τείχη με ισχυρούς επίσης πύργους, και έτσι έγιναν κύριοι της ακροπόλεως.

A Μακ. 1,34 και έθηκαν εκεί έθνος αμαρτωλόν, άνδρας παρανόμους, και ενίσχυσαν εν αυτή.

A Μακ. 1,34 Ετοποθέτησαν εκεί φρουράν από ειδωλολάτραις, από ανθρώπους αμαρτωλούς και εξωμότας Ιουδαίους, και κατέστησαν ούτω οχυράν ακρόπολιν των το φρούριον τούτο.

A Μακ. 1,35 και παρεθέντο όπλα και τροφάς και συναγαγόντες τα σκύλα Ιερουσαλήμ απέθεντο εκεί, και εγένοντο εις μεγάλην παγίδα.

A Μακ. 1,35 Εκεί συνεκέντρωσαν όπλα και τροφάς, έβαλαν επίσης και όλα τα λάφυρα, τα οποία είχαν λαφυραγωγήσει από την πόλιν Ιερουσαλήμ. Ετσι δε αυτή η ακρόπολις έγινε πολύ επικίνδυνος περιοχή δια τους Ισραηλίτας.

A Μακ. 1,36 και εγένετο εις ένεδρον τώ αγιάσματι και εις διάβολον πονηρόν τώ Ισραήλ διαπαντός.

A Μακ. 1,36 Ακόμη περισσότερον έγινε φοβερόν ορμητήριο εναντίον του ιερού ναού και παντοτεινός τρομερός εχθρός δια τους Ισραηλίτας.

A Μακ. 1,37 και εδέχεαν αίμα αθών κύκλω τού αγιάσματος και εμόλυναν το αγίασμα.

A Μακ. 1,37 Από εκεί οι Συροι στρατιώται έπλητταν τους Ισραηλίτας και τους προσκυνητάς, έχυναν αθών αίμα γύρω από το θυσιαστήριον και εμόλυναν τον ιερόν αυτόν χώρον,

A Μακ. 1,38 και έφυγον οι κάτοικοι Ιερουσαλήμ δι αυτούς, και εγένετο κατοικία αλλοτρίων· και εγένετο αλλοτρία τοίς γενήμασιν αυτής, και τα τέκνα αυτής εγκατέλειπον αυτήν.

A Μακ. 1,38 Οι κάτοικοι, εξ αιτίας των συμφορών αυτών, έφευγαν και έτσι η Ιερουσαλήμ έμεινεν ως κατοικητήριο των ειδωλολατρικών λαών. Εγινε ξένη δι' εκείνους, οι οποίοι είχαν γεννηθή εις αυτήν, διότι τα τέκνα της την εγκατέλειψαν και έφυγαν.

A Μακ. 1,39 το αγίασμα αυτής ηρημώθη ως έρημος, αι εορταί αυτής εστράφησαν εις πένθος, τα σάββατα αυτής εις ονειδισμόν, η τιμή αυτής εις εξουδένωσιν.

A Μακ. 1,39 Ο ναός της έμεινεν έρημος από ανθρώπους, όπως η ακατοίκητος έρημος. Αι εορταί της μετεστράφησαν εις ημέρας πένθους και τα ιερά αυτής Σαββατα έγιναν αντικείμενα χλευασμού. Καθε τι, το οποίον εθεωρείτο τίμιον δι' αυτούς, έγινεν αντικείμενον εξουδένωσης.

A Μακ. 1,40 κατά την δόξαν αυτής επληθύνθη η ατιμία αυτής, και το ύψος αυτής εστράφη εις πένθος.

A Μακ. 1,40 Οση άλλοτε ήτο η λαμπρότης και η δόξα της, τόσο έγινε τώρα η καταφρόνησις της, το δε μεγαλείον της μετεστράφη εις πένθος.

A Μακ. 1,41 Καί έγραψεν ο βασιλεύς Αντίοχος πάση τή βασιλεία αυτού είναι πάντας εις λαόν ένα

A Μακ. 1,41 Ο βασιλεύς Αντίοχος εκοινοποίησε διάταγμα προς όλον το βασίλειόν του, δια του οποίου διέτασσε να γίνουν όλοι οι λαοί ένας λαός,

A Μακ. 1,42 και εγκαταλείπειν έκαστον τα νόμιμα αυτού. και επεδέξατο πάντα τα έθνη κατά τον λόγον τού βασιλέως.

A Μακ. 1,42 και να εγκαταλείψουν ο καθένας από αυτούς τους ιδικούς του νόμους. Ολα τα άλλα έθνη εδέχθησαν την απόφασιν αυτήν του βασιλέως,

A Μακ. 1,43 και πολλοί από Ισραήλ ευδόκησαν τή λατρεία αυτού και έθυσαν τοίς ειδώλοις και εβεβήλωσαν το σάββατον.

A Μακ. 1,43 όπως επίσης και πολλοί από τους Ισραηλίτας συγκατετέθησαν να ακολουθήσουν την θρησκείαν του Αντιόχου, εθυσίασαν εις τα είδωλα και εβεβήλωσαν την αργίαν του Σαββάτου.

A Μακ. 1,44 και απέστειλεν ο βασιλεύς βιβλία εν χειρί αγγέλων εις Ιερουσαλήμ και τας πόλεις Ιούδα πορευθήναι οπίσω νομίμων αλλοτρίων της γής

A Μακ. 1,44 Ο βασιλεύς Αντίοχος έστειλε με αγγελιαφόρους του επιστολάς εις την Ιερουσαλήμ και εις τας άλλας πόλεις των Ιουδαίων διατάσσων όλους, να συμμορφωθούν με τους νόμους και τας συνηθείας των ξένων, που κατοικούσαν εις την χώραν των.

A Μακ. 1,45 και κωλύσαι ολοκαυτώματα και θυσίαν και σπονδήν εκ τού αγιάσματος και βεβηλώσαι σάββατα και εορτάς

A Μακ. 1,45 Διέταξεν ακόμη να παύσουν την προσφοράν των ολοκαυτωμάτων, τας άλλας θυσίας, τας σπονδάς στον ναόν του Θεού και να καταργήσουν την αργίαν του Σαββάτου, όπως και άλλας άλλας ιδικάς των εορτάς.

A Μακ. 1,46 και μιάναι αγίασμα και αγίους,

A Μακ. 1,46 Να μολύνουν τον ιερόν ναόν και τους προσερχομένους εις αυτόν πιστούς.

A Μακ. 1,47 και οικοδομήσαι βωμούς και τεμένη και ειδωλεία και θύειν ύεια και κτήνη κοινά

A Μακ. 1,47 Να ανοικοδομήσουν ειδωλολατρικούς βωμούς και ναούς, να καθιερώσουν ειδωλολατρικούς τόπους δια τα είδωλα, να θυσιάζουν χοίρους και αλλά ακάθαρτα ζώα.

A Μακ. 1,48 και αφιέναι τους υιούς αυτών απεριτμήτους, βδελύξαι τας ψυχάς αυτών εν παντί ακαθάρτω και βεβηλώσει,

A Μακ. 1,48 Να αφήνουν απερίτμητα τα παιδιά των, να μολύνουν τον εαυτόν των με κάθε είδος, το οποίον σύμφωνα με τον

Νομον των ήτο βδελυκτόν και ακάθαρτον και βέβηλον,

Α Μακ. 1,49 ώστε επιλαθέσθαι τού νόμου και αλλάξει πάντα τα δικαιώματα·

Α Μακ. 1,49 ώστε να λησμονήσουν έτσι τον νόμον του Θεού και να αντικαταστήσουν με ειδωλολατρικούς τρόπους ζωής και θρησκείας τας θείας εντολάς.

Α Μακ. 1,50 και ός αν μη ποιήση κατά το ρήμα τού βασιλέως, αποθανείται.

Α Μακ. 1,50 Εκείνος δε, ο οποίος δεν θα έπραττε και δεν θα συνεμορφούτο με τους λόγους αυτούς του βασιλέως, θα ετιμωρείτο δια θανάτου.

Α Μακ. 1,51 κατά πάντας τους λόγους τούτους έγραψε πάση τή βασιλεία αυτού και εποίησεν επισκόπους επί πάντα τον λαόν και ενετείλατο ταις πόλεσιν Ιούδα θυσιάζειν κατά πόλιν και πόλιν.

Α Μακ. 1,51 Αυτά είχε διατάξει ο βασιλεύς καθ' όλην την έκτασιν του βασιλείου του και διώρισεν επόπτας και εκτελεστάς επί όλου του λαού δια την πιστήν τήρησιν των διαταγών του. Διέταξε, φυσικά και τους Ιουδαίους, τους εις τας πόλεις της Ιουδαίας, να θυσιάζουν ο καθένας εις την ιδικήν του πόλιν και όχι εις την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 1,52 και συνηθροίσθησαν από τού λαού προς αυτούς πολλοί, πάς ο εγκαταλιτών τον νόμον, και εποίησαν κακά εν τή γη

Α Μακ. 1,52 Πολλοί από τους εξωμότας Ιουδαίους, όλοι εκείνοι οι οποίοι είχαν εγκαταλείψει τον νόμον του Θεού, συνηθροίσθησαν και ετάχθησαν με το μέρος των Συρων. Αυτοί επροξένησαν πολλά δεινά εις την χώραν των.

Α Μακ. 1,53 και έθεντο τον Ισραήλ εν κρύφοις εν παντί φυγαδευτηριώ αυτών.

Α Μακ. 1,53 Δια τον φόβον, ιδίως εκ μέρους αυτών, ηναγκάσθησαν οι Ισραηλίται να καταφεύγουν εις αποκρύφους τόπους και εις κάθε άλλο καταφύγιον.

Α Μακ. 1,54 και τή πεντεκαϊδεκάτη ημέρα Χασελεύ τώ πέμπτω και τεσσαρακοστώ και εκατοστώ έτει ωκοδόμησαν βδέλυγμα ερημώσεως επί το θυσιαστήριον και εν πόλεσιν Ιούδα κύκλω ωκοδόμησαν βωμούς·

Α Μακ. 1,54 Κατά την δεκάτην πέμπτην ημέραν του μηνός Χασελεύ, κατά το εκατοστόν τεσσαρακοστόν πέμπτον έτος (της χρονολογίας των Σελευκιδών βέβαια), ωκοδόμησαν επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων βδελυρόν βωμόν ειδωλολατρικόν, όπως επίσης και εις τας διαφόρους ολόγυρα πόλεις των Ιουδαίων ανοικοδόμησαν ειδωλολατρικούς βωμούς.

Α Μακ. 1,55 και επί των θυρών των οικιών και εν ταις πλατείαις εθυμίων.

Α Μακ. 1,55 Εμπροσθεν εις τας θύρας των οικιών των και εις τας πλατείας των πόλεων προσέφεραν οι εξωμόται θυμίαμα εις τα είδωλα.

Α Μακ. 1,56 και τα βιβλία τού νόμου, ά εύρον, ενεπύρισαν πυρί κατασχίσαντες.

Α Μακ. 1,56 Εάν τυχόν εύρισκαν βιβλία του Νομου, τα έσχιζαν και τα παρέδιδαν στο πυρ.

Α Μακ. 1,57 και όπου ευρίσκετο παρά τινι βιβλίον διαθήκης, και εί τις συνευδόκει τώ νόμω, το σύγκριμα τού βασιλέως εθανάτου αυτών.

Α Μακ. 1,57 Οποιος ανεκαλύπτετο, ότι είχε πλησίον του βιβλίον της Διαθήκης του Θεού και όποιος εφείνετο ότι ήτο αφωσιωμένος στον νόμον του Θεού, σύμφωνα με το διάταγμα του βασιλέως, εθανατώνετο.

Α Μακ. 1,58 εν ισχύι αυτών εποιούν ούτως τώ Ισραήλ τοίς ευρισκομένοις εν παντί μηνί και μηνί εν ταις πόλεσι.

Α Μακ. 1,58 Στηριζόμενοι εις την δύναμιν των οι Συροι, εφέροντο με τέτοιον σκληρόν τρόπον συνεχώς από μηνός εις μήνα εναντίον όλων των Ισραηλιτών, οι οποίοι ευρίσκοντο εις τας πόλεις των.

Α Μακ. 1,59 και τή πέμπτη και εικάδι τού μηνός θυσιάζοντες επί τον βωμόν, ός ήν επί τού θυσιαστηριού.

Α Μακ. 1,59 Κατά δε την εικοστήν πέμπτην του μηνός προσήλθαν μερικοί και προσέφεραν θυσίας επάνω στον ειδωλολατρικόν βωμόν, ο οποίος είχε κτισθή επί του θυσιαστηριού των ολοκαυτωμάτων.

Α Μακ. 1,60 και τας γυναίκας τας περιτετηκυίας τα τέκνα αυτών εθανάτωσαν κατά το πρόσταγμα

Α Μακ. 1,60 Ακόμη δε οι Συροι εθανάτωσαν επίσης, σύμφωνα με το διάταγμα του βασιλέως, και γυναίκας Ιουδαίας, διότι, είχαν περιτάμει τα τέκνα των.

Α Μακ. 1,61 και εκρέμασαν τα βρέφη εκ των τραχήλων αυτών, και τους οίκους αυτών προενόμευσαν και τους περιτετηκότητας αυτούς εθανάτωσαν.

Α Μακ. 1,61 Τα δε βρέφη τα εκρέμασαν από τον τράχηλόν των, τα σπίτια των γυναικών αυτών εληλάτησαν και εφόνευσαν εκείνους, οι οποίοι είχαν κάμει την περιτομήν.

Α Μακ. 1,62 και πολλοί εν Ισραήλ εκραταιώθησαν και ωχυρώθησαν εν εαυτοίς τού μη φαγειν κοινά

Α Μακ. 1,62 Παρ' όλα αυτά τα άγρια μέτρα μερικοί Ισραηλίται, γεμάτοι θάρρος, επήραν την σταθεράν και αμετάκλητον απόφασιν να μη φάγουν τίποτε, από όσα ο νόμος του Θεού εχαρακτηρίζεν ως ακάθαρτα.

Α Μακ. 1,63 και επελέξαντο αποθανείν, ίνα μη μιανθώσι τοίς βρώμασι και μη βεβηλώσωσι διαθήκην αγίαν, και απέθανον.

Α Μακ. 1,63 Επροτίμησαν αυτοί να αποθάνουν μάλλον, παρά να μολυνθούν με απαγορευόμενας τροφάς και να βεβηλώσουν την αγίαν Διαθήκην. Και πράγματι πολλοί εθανατώθησαν.

Α Μακ. 1,64 και εγένετο οργή μεγάλη επί Ισραήλ σφόδρα.

Α Μακ. 1,64 Αυτά τα γεγονότα έγιναν αφορμή μεγάλης οργής των Συρων εναντίον των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Μακ. 2,1 Εν ταις ημέραις εκείναις ανέστη Ματταθίας υιός Ιωάννου τού Συμεών ιερέυς των υιών Ιωαριβ από Ιερουσαλήμ και εκάθισεν εν Μωδεΐν.

Α Μακ. 2,1 Κατά την εποχήν εκείνην ο Ματταθίας υιός Ιωάννου, υιού του Συμεών, ιερέυς μεταξύ των υιών του Ιωαριβ από την Ιερουσαλήμ, εσηκώθη και εγκατεστάθη εις την Μωδεΐν.

Α Μακ. 2,2 και αυτώ υιοί πέντε, Ιωάννης ο καλούμενος Γαδδής,

Α Μακ. 2,2 Ο Ματταθίας αυτός είχε πέντε υιούς· αυτοί ήσαν Ιωάννης ο επονομαζόμενος Γαδδής,

Α Μακ. 2,3 Σίμων ο καλούμενος Θασσί,

Α Μακ. 2,3 Σίμων ο επονομαζόμενος Θασσί,

Α Μακ. 2,4 Ιούδας ο καλούμενος Μακκαβαίος,

Α Μακ. 2,4 Ιούδας ο επονομαζόμενος Μακκαβαίος,

Α Μακ. 2,5 Ελεάζαρ ο καλούμενος Αναράν, Ιωνάθαν ο καλούμενος Απφούς.
Α Μακ. 2,5 Ελεάζαρ ο επικαλούμενος Αναράν, Ιωνάθαν ο επονομαζόμενος Απφούς.
Α Μακ. 2,6 και είδε τας βλασφημίας τας γινομένας εν Ιούδα και εν Ιερουσαλήμ
Α Μακ. 2,6 Ο Ματταθίας είδε τας βεβηλώσεις και τας βλασφημίας, αι οποίαι εξετοξεύοντο και διεπράττοντο εναντίον του Θεού, εις την Ιουδαίαν και εις την Ιερουσαλήμ.
Α Μακ. 2,7 και είπεν· οίμοι, ινατί τούτο εγεννήθην ιδείν το σύντριμμα τού λαού μου και το σύντριμμα της πόλεως της αγίας και καθίσαι εκεί εν τώ δοθῆναι αυτήν εν χειρί εχθρών και το αγίασμα εν χειρί αλλοτρίων;
Α Μακ. 2,7 Και είπεν· "αλλοίμονον, διατί εγεννήθηκα, δια να ιδώ το σύντριμμα του λαού μου και την καταστροφὴν της αγίας πόλεως και να μείνω αδιάφορος, όταν η πόλις αυτή παρεδίδοτο στους εχθρούς και ο ιερὸς ναὸς ευρίσκεται εις τα χέρια των αλλοεθνῶν;
Α Μακ. 2,8 εγένετο ο ναὸς αυτής ως ανήρ άδοξος,
Α Μακ. 2,8 Ο ονομαστός και ένδοξος ναὸς της πόλεως κατήντησε σαν ένας ασήμαντος και καταφρονημένος άνθρωπος.
Α Μακ. 2,9 τα σκεύη της δόξης αυτής αιχμάλωτα απήχθη, απεκτάνθη τα νήπια αυτής εν ταίς πλατείαις, οι νεανίσκοι αυτής εν ρομφαία εχθρού.
Α Μακ. 2,9 Τα πολύτιμα αντικείμενα του μεγαλείου της απήχθησαν λάφυρα. Εφονεύθησαν τα νήπιά της εις τας πλατείας της, οι νέοι άνδρες έπεσαν εν στόματι ρομφαίας εκ μέρους του εχθρού.
Α Μακ. 2,10 ποίον έθνος ουκ εκληρονόμησε βασιλείαν αυτής και ουκ εκράτησε των σκύλων αυτής;
Α Μακ. 2,10 Ποίον έθνος δεν εκληρονόμησε κάτι από το βασιλείον του Ιούδα και δεν επήρε μέρος από τα λάφυρα της πόλεως αυτής;
Α Μακ. 2,11 πάς ο κόσμος αυτής αφηρέθη, αντί ελευθέρας εγένετο εις δούλην.
Α Μακ. 2,11 Όλα τα κοσμήματα της πόλεως έχουν αφαιρεθή και η ίδια αντί ελευθέρα, έγινε δούλη.
Α Μακ. 2,12 και ιδού τα αγία ημών και η καλλονή ημών και η δόξα ημών ηρημώθη, και εβεβήλωσαν αυτά τα έθνη.
Α Μακ. 2,12 Και ιδού, ότι όλα τα ιερά και αγία μας και η ωραιότης μας και η δόξα μας ηρημώθησαν και εμολύνθησαν από τα ειδωλολατρικά έθνη.
Α Μακ. 2,13 ινατί ημίν έτι ζήν;
Α Μακ. 2,13 Προς τι λοιπόν να ζώμεν ακόμη ημείς;"
Α Μακ. 2,14 και διέρηξε Ματταθίας και υιοί αυτού τα μάτια αυτών και περιεβάλοντο σάκκους και επένθησαν σφόδρα.
Α Μακ. 2,14 Ο Ματταθίας και τα παιδιά τους διέρηξαν τα μάτιά των, εφόρυσαν σάκκους πένθους και εβυθίσθησαν εις μεγάλον πένθος.
Α Μακ. 2,15 Καί ήλθον οι παρά τού βασιλέως οι καταναγκάζοντες την αποστασίαν εις Μωδεΐν την πόλιν, ίνα θυσιάσωσι.
Α Μακ. 2,15 Τοτε είχαν έλθει οι απεσταλμένοι του βασιλέως εις την Μωδεΐν και εξηνάγκαζαν τους κατοίκους της, να αποστατήσουν από τον Νομον και να θυσιάσουν εις τα ειδωλα.
Α Μακ. 2,16 και πολλοί από Ισραήλ προς αυτούς προσήλθον· και Ματταθίας και οι υιοί αυτού συνήχθησαν.
Α Μακ. 2,16 Πολλοί από τους Ισραηλίτας προσήλθον υποτεταγμένοι στους Συρους και εθυσίασαν. Τον Ματταθίαν και τα παιδιά του τους εκράτησαν ιδιαίτερος οι Συροι.
Α Μακ. 2,17 και απεκριθησαν οι παρά τού βασιλέως και είπον τώ Ματταθία λέγοντες· άρχων και ένδοξος και μέγας εί εν τή πόλει ταύτη και εστηριγμένος εν υιοίς και αδελφοίς·
Α Μακ. 2,17 Οι απεσταλμένοι του βασιλέως ωμίλησαν προς αυτούς και είπαν στον Ματταθίαν· "συ είσαι ο μέγας και ένδοξος άρχων εις την πόλιν αυτήν, στηριζόμενος εις τα παιδιά σου και στους ομοεθνείς σου.
Α Μακ. 2,18 νύν ούν πρόσελθε πρώτος και ποιήσον το πρόσταγμα τού βασιλέως, ως εποίησαν πάντα τα έθνη και οι άνδρες Ιούδα και οι καταλειφθέντες εν Ιερουσαλήμ, και έση σύ και ο οίκός σου των φίλων τού βασιλέως, και σύ και οι υιοί σου δοξασθήσεσθε αργυρίω και χρυσίω και αποστολαίς πολλαίς.
Α Μακ. 2,18 Τωρα, λοιπόν, έλα πρώτος και εκτέλεσε το πρόσταγμα του βασιλέως, όπως έπραξαν όλα τα ειδωλολατρικά έθνη και οι άνδρες του Ιούδα, οι οποίοι είχαν εναπομείνει εις την Ιερουσαλήμ. Εάν συμμορφωθής προς την διαταγήν αυτήν, συ και η οικογένειά σου θα είσθε από τους στενούς φίλους του βασιλέως. Συ και τα παιδιά σου θα δοξασθήτε και θα πλουτήσετε με αργύριον και χρυσίον και σε πολυάριθμα αλλά δώρα, τα οποία θα σας στέλλωνται".
Α Μακ. 2,19 και απεκριθη Ματταθίας και είπε φωνή μεγάλη· ει πάντα τα έθνη τα εν οίκω της βασιλείας τού βασιλέως ακούουσιν αυτού, αποστήναι έκαστος από λατρείας πατέρων αυτού και ηρετίσαντο εν ταίς εντολαίς αυτού,
Α Μακ. 2,19 Ο Ματταθίας με φωνήν μεγάλην απεκρίθη και είπε· "και εάν ακόμη όλα τα έθνη, τα οποία ευρίσκονται εις την περιοχήν του βασιλείου του βασιλέως Αντιόχου, υπακούουν εις αυτόν, ώστε το καθένα από αυτά να αποστατήση από την θρησκείαν των πατέρων του και να προτιμήσουν υπακοήν εις τας εντολάς του Αντιόχου,
Α Μακ. 2,20 αλλ εγώ και οι υιοί μου και οι αδελφοί μου πορευσόμεθα εν διαθήκη πατέρων ημών.
Α Μακ. 2,20 εγώ όμως, τα παιδιά μου και οι αδελφοί μου, θα πράξωμεν και θα φερθώμεν σύμφωνα με την διαθήκην, την οποίαν συνήψαν οι πατέρες μας με τον Θεόν μας.
Α Μακ. 2,21 ίλεως ημίν καταλιπείν νόμον και δικαιώματα·
Α Μακ. 2,21 Παρακαλώ δε θερμώς τον Θεόν να μας σπλαγχνισθή, ώστε ποτέ να μη εγκαταλείψωμεν τον νόμον και τας εντολάς του.
Α Μακ. 2,22 των λόγων τού βασιλέως ουκ ακουσόμεθα τού παρελθείν την λατρείαν ημών δεξιάν ή αριστεράν.
Α Μακ. 2,22 Λοιπόν, δεν θα υπακούσωμεν εις την εντολήν του βασιλέως, ώστε να βαδίσωμεν δεξιά η αριστερά και να εγκαταλείψωμεν την λατρείαν μας".
Α Μακ. 2,23 και ως επαύσατο λαλών τους λόγους τούτους, προσήλθεν ανήρ Ιουδαίος εν οφθαλμοίς πάντων, θυσιάσαι επί τού βωμού τού εν Μωδεΐν κατά το πρόσταγμα τού βασιλέως.
Α Μακ. 2,23 Όταν ο Ματταθίας έπαυσε να λέγη τους ηρωϊκούς αυτούς λόγους, ένας Ιουδαίος, εξωμότης προφανώς, εις καταφρόνησιν του Θεού και του Ματταθία επλησίασεν ενώπιον όλων, δια να προσφέρη θυσίαν στον βωμόν, που ευρίσκετο εν Μωδεΐν, σύμφωνα με το διάταγμα του βασιλέως.
Α Μακ. 2,24 και είδε Ματταθίας και εζήλωσε, και ετρόμησαν οι νεφροί αυτού, και ανήνεγκε θυμόν κατά το κρίμα και δραμών έσφαξεν αυτόν επί τον βωμόν·

Α Μακ. 2,24 Τον είδεν ο Ματθαθίας, εκυριεύθη από αγανάκτησιν, ανακατώθηκε το εσωτερικόν του, τον κατέλαβεν ιερός θυμός σύμφωνα και με τον νόμον του Θεού, έτρεξε και έσφαξεν εκείνον επάνω στον βωμόν.

Α Μακ. 2,25 και τον άνδρα τού βασιλέως τον αναγκάζοντα θύειν απέκτεινεν εν τώ καιρώ εκείνω και τον βωμόν καθείλε.

Α Μακ. 2,25 Εφόνευσεν επίσης κατά την στιγμην εκείνην και αυτόν τον αξιωματικόν του βασιλέως, ο οποίος ηνάγκαζε τους Ιουδαίους να προσφέρουν θυσίας, εκρήμνισε δε και τον ειδωλολατρικόν βωμόν.

Α Μακ. 2,26 και εζήλωσε τώ νόμω, καθώς εποίησε Φινεές τώ Ζαμβρί υιό Σαλώμ.

Α Μακ. 2,26 Κατά την ώραν εκείνην ο Ματθαθίας έδειξε ζήλον ιερόν υπέρ του νόμου του Θεού, όπως έκαμεν άλλοτε και ο Φινεές, ο οποίος εφόνευσε τον Ζαμβρί τον υιόν του Σαλώμ.

Α Μακ. 2,27 και ανέκραξε Ματθαθίας εν τή πόλει φωνή μεγάλη λέγων· πάς ο ζηλών τώ νόμω και ιστών διαθήκην εξελθέτω οπίσω μου.

Α Μακ. 2,27 Εν συνεχεία δε ο Ματθαθίας διέτρεξεν όλην την πόλιν, εκραύγασε με φωνήν μεγάλην και έλεγε· “καθένας, που είναι ζηλωτής του Νομου και επιθυμεί να τηρή την διαθήκην του Θεού, ας έλθη κοντά μου”.

Α Μακ. 2,28 και εφύγον αυτός και οι υιοί αυτού εις τα όρη και εγκατέλειπον όσα είχαν εν τή πόλει.

Α Μακ. 2,28 Κατά την ημεραν εκείνην αυτός και τα παιδιά του εγκατέλειψαν όλα, όσα είχαν εις την πόλιν Μωδεΐν, και κατέφυγαν εις τα όρη.

Α Μακ. 2,29 Τότε κατέβησαν πολλοί ζητούντες δικαιοσύνην και κρίμα εις την έρημον καθίσαι εκεί,

Α Μακ. 2,29 Τοτε ένας μεγάλος αριθμός Ιουδαίων, οι οποίοι ήθελαν να ζουν σύμφωνα με τον νόμον και τας εντολάς του Θεού, κατέβηκαν εις την έρημον και εγκατεστάθησαν εκεί,

Α Μακ. 2,30 αυτοί και οι υιοί αυτών και αι γυναίκες αυτών και τα κτήνη αυτών, ότι επληθύνθη επ αυτούς τα κακά.

Α Μακ. 2,30 αυτοί και τα παιδιά των, αι γυναίκες των και τα ζώα των, διότι αι συμφοραί επληθύνθησαν και τους κατεβάρυναν εις την πόλιν.

Α Μακ. 2,31 και ανηγγέλη τοίς άνδράσι τού βασιλέως και ταίς δυνάμεσιν, αί ήσαν εν Ιερουσαλήμ πόλει Δαυίδ, ότι κατέβησαν άνδρες, οίτινες διασκεδάσαν την εντολήν τού βασιλέως εις τους κρύφους εν τή ερήμω.

Α Μακ. 2,31 Το γεγονός όμως αυτό εγνωστοποιήθη εις τους αξιωματικούς και το στρατεύμα του βασιλέως, που υπήρχεν εις την Ιερουσαλήμ, εις την πόλιν Δαυίδ, ότι δηλαδή άνδρες Ιουδαίοι κατεπάτησαν την διαταγήν του βασιλέως και κατέφυγαν εις αποκρήμνους περιοχάς της ερήμου.

Α Μακ. 2,32 και έδραμον οπίσω αυτών πολλοί και καταλαβόντες αυτούς παρενέβαλον επ αυτούς και συνεστήσαντο προς αυτούς πόλεμον εν τή ημέρα των σαββάτων

Α Μακ. 2,32 Αμέσως πολλοί στρατιώται του βασιλέως έτρεξαν εις καταδίωξιν των και όταν τους συνήντησαν, εστρατοπέδευσαν απέναντί των. Απεφάσισαν δε να πολεμήσουν αυτούς κατά την ημεραν του Σαββάτου.

Α Μακ. 2,33 και είπον προς αυτούς· έως τού νύν ικανόν· εξέλθετε και ποιήσατε κατά τον λόγον τού βασιλέως και ζήσησθε.

Α Μακ. 2,33 Είπον όμως προηγουμένως προς αυτούς οι Συροι· “Τέλος πάντων ο,τι εκάματε, εκάματε έως τώρα. Εβγάτε από τας κρύπτας σας και τηρήσατε την διαταγήν του βασιλέως και θα σας χαρισθή η ζωη”.

Α Μακ. 2,34 και είπον· ουκ εξελευσόμεθα ουδέ ποιήσομεν τον λόγον τού βασιλέως τού βεβηλώσαι την ημεραν των σαββάτων.

Α Μακ. 2,34 Οι Ιουδαίοι όμως απήντησαν· “ούτε θα εξέλθωμεν ούτε υπακούομεν εις την διαταγήν του βασιλέως, διότι η έξοδος μας αυτή θα ήτο βεβήλωσις της αργίας του Σαββάτου”.

Α Μακ. 2,35 και ετάχυναν επ αυτούς πόλεμον.

Α Μακ. 2,35 Οι Συροι έσπευσαν αμέσως και ήνοιξαν μάχην εναντίον των.

Α Μακ. 2,36 και ουκ απεκριθήσαν αυτοίς ουδέ λίθον ενετίναξαν αυτοίς, ουδέ ενέφραξαν τους κρύφους

Α Μακ. 2,36 Οι Ιουδαίοι δεν έφεραν καμμίαν αντίστασιν εις αυτούς, δεν έρριψαν ούτε λίθον εναντίον των, ακόμη δε ούτε και τα κρησφύγετα αυτών δεν έφραξαν

Α Μακ. 2,37 λέγοντες· αποθάνωμεν πάντες εν τή απλότητι ημών· μαρτυρεί εφ ημάς ο ουρανός και η γη ότι ακρίτως απόλλυτε ημάς.

Α Μακ. 2,37 λέγοντες· “ας αποθάνωμεν όλοι επάνω εις την αθωότητά μας. Ο ουρανός και η γη είναι μάρτυρες, ότι σεις οι διώκται μας μας θανατώνετε αδικώς”.

Α Μακ. 2,38 και ανέστησαν επ αυτούς εν τώ πολέμω τοίς σάββασι, και απέθανον αυτοί και αι γυναίκες αυτών, και τα τέκνα αυτών, και τα κτήνη αυτών έως χιλίων ψυχών ανθρώπων.

Α Μακ. 2,38 Οι Συροι τότε ηγέρθησαν εναντίον των Ιουδαίων, τους επολέμησαν καθ' όλην την ημεραν του Σαββάτου και έτσι εξωντώθησαν οι Ιουδαίοι εκεί και αι γυναίκες των, τα τέκνα των και τα ζώα των. Οι φονευθέντες ήσαν περίπου χίλιοι άνθρωποι.

Α Μακ. 2,39 Καί έγνω Ματθαθίας και οι φίλοι αυτού και επένθησαν επ αυτούς έως σφόδρα.

Α Μακ. 2,39 Όταν ο Ματθαθίας και οι φίλοι του έμαθαν το τραγικόν αυτό γεγονός ελυπήθησαν πάρα πολύ δια τους φονευθέντας.

Α Μακ. 2,40 και είπεν ανήρ τώ πλησίον αυτού· εάν πάντες ποιήσωμεν ως οι αδελφοί ημών εποίησαν, και μη πολεμήσωμεν προς τα έθνη υπέρ των ψυχών ημών και των δικαιωμάτων ημών, νύν τάχιον ημάς εξολοθρευούσιν από της γής.

Α Μακ. 2,40 Είπον δε μεταξύ των· “εάν όλοι πράξωμεν, όπως έπραξαν οι αδελφοί μας και εν ημέρα Σαββάτω δεν πολεμήσωμεν εναντίον των εθνών υπέρ της ζωής μας και του νόμου του Θεού, πολύ συντόμως θα μας εξολοθρεύσουν από το πρόσωπον της γης”

Α Μακ. 2,41 και εβουλεύσαντο τή ημέρα εκείνη λέγοντες· πάς άνθρωπος, ός εάν έλθη προς ημάς εις πόλεμον τή ημέρα των σαββάτων, πολεμήσωμεν κατέναντι αυτού και ου μη αποθάνωμεν πάντες καθώς απέθανον οι αδελφοί ημών εν τοίς κρύφοις.

Α Μακ. 2,41 Επήραν λοιπόν κατά την ημεραν εκείνην την απόφασιν και είπαν· “οποιοσδήποτε θα επέλθη εναντίον μας εις πόλεμον κατά την ημεραν του Σαββάτου, θα τον πολεμήσωμεν και δεν θα μείνωμεν να φονευθώμεν όλοι, όπως εφονεύθησαν οι αδελφοί μας εις τα κρησφύγετα των”.

Α Μακ. 2,42 τότε συνήχθησαν προς αυτούς συναγωγή Ασιδαίων, ισχυροί δυνάμει από Ισραήλ, πάς ο εκουσιαζόμενος τώ νόμω·

Α Μακ. 2,42 Τότε συνεκεντρώθησαν και ηνώθησαν με αυτούς ο στρατός των Ασιδαίων, άνδρες Ισραηλίται πολύ δυνατοί και ευσεβείς. Αυτοί είχαν σταθερά την απόφασιν και να αποθάνουν ακόμη δια την υπεράσπισιν του Νομου.

Α Μακ. 2,43 και πάντες οι φυγαδεύοντες από των κακών προσετέθησαν αυτοίς και εγένοντο αυτοίς εις στήριγμα.

Α Μακ. 2,43 Αλλά και όλοι εκείνοι, οι οποίοι ήθελαν να αποφύγουν τους διωγμούς και τα δεινά, ήλθαν προς τους Ιουδαίους και έτσι ηυξήθη η δύναμις του Ματταθίου και των περί αυτών.

Α Μακ. 2,44 και συνεστήσαντο δύναμιν και επάταξαν αμαρτωλούς εν οργή αυτών και άνδρας ανόμους εν θυμώ αυτών και οι λοιποί έφυγον εις τα έθνη σωθήναι.

Α Μακ. 2,44 Όλοι αυτοί συνεκρότησαν μεγάλην δύναμιν και εκτύπησαν κατ' αρχάς επάνω εις την δίκαιον οργήν των τους εξωμότας Ιουδαίους και εν τω θυμώ των εφόνευσαν τους παρανόμους αυτούς άνδρας. Οι άλλοι από τους εξωμότας Ιουδαίους, που διέφυγαν τον θάνατον, κατέφυγαν ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, δια να εύρουν σωτηρίαν.

Α Μακ. 2,45 και εκύκλωσε Ματταθίας και οι φίλοι αυτού και καθείλον τους βωμούς

Α Μακ. 2,45 Ο Ματταθίας και τα παιδιά του, περιέτρεχαν την χώραν και εκρήμνιζαν τους ειδωλολατρικούς βωμούς.

Α Μακ. 2,46 και περιέτεμον τα παιδάκια τα απερίτμητα, όσα εύρον εν ορίοις Ισραήλ, εν ισχύ

Α Μακ. 2,46 Περιέτεμον δε δια της βίας τα απερίτμητα μικρά παιδιά των Ιουδαίων, όσα εύρισκαν εις την χώραν της Ιουδαίας.

Α Μακ. 2,47 και εδίωξαν τους υιούς της υπερηφανίας, και κατευωδώθη το έργον εν χειρί αυτών.

Α Μακ. 2,47 Κατεδίωξαν τους αυθάδεις και αλαζονικούς ανθρώπους. Με αυτάς δε τας ηρωϊκάς των προσπαθείας κατευωδόθη το έργον των.

Α Μακ. 2,48 και αντελάβοντο τού νόμου εκ χειρός των εθνών και εκ χειρός των βασιλέων και ουκ έδωκαν κέρας τώ αμαρτωλώ.

Α Μακ. 2,48 Υπερησπίζοντο τον νόμον του Θεού εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών και εναντίον της εξουσίας των βασιλέων και δεν επέτρεψαν να νικήση η δύναμις των αμαρτωλών (εξωμοτών).

Α Μακ. 2,49 Καί ήγγισαν αι ημέραι τού Ματταθίου αποθανείν, και είπε τοίς υιοίς αυτού: νύν εστηρίχθη υπερηφάνια και ελεγμός και καιρός καταστροφής και οργή θυμού.

Α Μακ. 2,49 Όταν πλησίασαν αι ημέραι της εκδημίας του Ματταθίου, είπε προς τα παιδιά του: "σήμερον κυριαρχεί η αυθάδεια και η αλαζονεία. Είναι καιρός καταστροφής και μεγάλης οργής.

Α Μακ. 2,50 και νύν, τέκνα, ζηλώσατε τώ νόμω και δότε τας ψυχάς υμών υπέρ διαθήκης πατέρων ημών.

Α Μακ. 2,50 Τωρα, λοιπόν, τέκνα μου, αναπτύξατε και θερμάνετε μέσα σας τον ζήλον δια τον νόμον του Θεού. Θυσιάσατε και την ζωήν σας υπέρ της διαθήκης, η οποία έγινε μεταξύ του Θεού και των πατέρων μας.

Α Μακ. 2,51 μνήσθητε των πατέρων ημών τα έργα, ά εποίησαν εν ταίς γενεαίς αυτών, και δέξασθε δόξαν μεγάλην και όνομα αιώνιον.

Α Μακ. 2,51 Ενθυμηθήτε και μιμηθήτε τα ηρωϊκά έργα, τα οποία έκαμαν οι πατέρες μας εις την εποχήν των. Και έτσι θα πάρετε μεγάλην δόξαν και θα αποκτήσετε αιώνιον όνομα.

Α Μακ. 2,52 Αβραάμ ουχί εν πειρασμώ ευρέθη πιστός, και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην;

Α Μακ. 2,52 Μηπως ο Αβραάμ δεν απεδείχθη πιστός κατά την διάρκειαν του πειρασμού; Και δεν ελογαριάσθη τούτο δι' αυτόν εις αρετήν και δικαίωσιν;

Α Μακ. 2,53 Ιωσήφ εν καιρώ στενοχωρίας αυτού εφύλαξεν εντολήν και εγένετο κύριος Αιγύπτου.

Α Μακ. 2,53 Ο Ιωσήφ πάντοτε, μάλιστα δε εις την περιόδον της θλίψεώς του, ετήρησε τας εντολάς του Θεού και έγινε δια τούτο βασιλεύς της Αιγύπτου.

Α Μακ. 2,54 Φινεές ο πατήρ ημών εν τώ ζηλώσαι ζήλον έλαβε διαθήκην ιερωσύνης αιωνίας.

Α Μακ. 2,54 Ο Φινεές, ο προγονός μας, πλημμυρισμένος από ιερών ζήλον δια τον νόμον του Θεού, επήρην ιεράν την υπόσχεσιν ότι θα έχη αιωνίαν την ιερωσύνην.

Α Μακ. 2,55 Ιησούς εν τώ πληρώσαι λόγον εγένετο κριτής εν Ισραήλ.

Α Μακ. 2,55 Ο Ιησούς του Ναυή, επειδή εξεπλήρωσε τον νόμον του Κυρίου, έγινε κριτής μεταξύ των Ισραηλιτών.

Α Μακ. 2,56 Χάλεβ εν τώ επιμαρτύρασθαι εν τή εκκλησία έλαβε γής κληρονομίαν.

Α Μακ. 2,56 Ο Χαλεβ, διότι διεμαρτυρήθη και ωμολόγησε την αλήθειαν ενώπιον της συγκεντρώσεως των Εβραίων, επήρην ιδιαιτέραν κληρονομίαν από την γην της Παλαιστίνης.

Α Μακ. 2,57 Δαβίδ εν τώ ελέω αυτού εκληρονόμησε θρόνον βασιλείας εις αιώνα αιώνος.

Α Μακ. 2,57 Ο Δαβίδ δια την ευλάβειάν του και την αγαθότητα της καρδιάς του εκληρονόμησε τον θρόνον της βασιλείας εις όλους τους αιώνας.

Α Μακ. 2,58 Ηλίας εν τώ ζηλώσαι ζήλον νόμου ανελήφθη έως εις τον ουρανόν.

Α Μακ. 2,58 Ο προφήτης Ηλίας, επειδή επλημμύρισεν η καρδια του από ιερών ζήλον υπέρ του νόμου του Θεού, ανελήφθη έως στον ουρανόν.

Α Μακ. 2,59 Ανανίας, Αζαρίας, Μισαήλ, πιστεύσαντες εσώθησαν εκ φλογός.

Α Μακ. 2,59 Ο Ανανίας, ο Αζαρίας και ο Μισαήλ, επειδή έδειξαν ζωντανήν πίστιν στον Θεόν, εσώθησαν από την φλόγα της φοβεράς καμίνου.

Α Μακ. 2,60 Δανιήλ εν τή απλότητι αυτού ερύσθη εκ στόματος λεόντων.

Α Μακ. 2,60 Ο Δανιήλ δια την αθωότητά του εγλύτωσεν από το στόμα των λεόντων.

Α Μακ. 2,61 και ούτως εννοήθητε κατά γενεάν και γενεάν, ότι πάντες οι ελπίζοντες επ αυτόν ουκ ασθενήσουσι.

Α Μακ. 2,61 Κατ' αυτόν τον τρόπον σεις αν ερενήσετε όλας τας γενεάς των προγόνων μας, θα διαπιστώσετε και θα πεισθήτε ότι όλοι, όσοι έχουν την ελπίδα των στον Θεόν, δεν θα περιπέσουν εις αδυναμίαν και ασθένειαν, δεν θα καταστραφούν, αλλά θα αποκτήσουν δύναμιν.

Α Μακ. 2,62 και από λόγων ανδρός αμαρτωλού μη φοβηθήτε, ότι η δόξα αυτού εις κοπρίαν και εις σκώληκας

Α Μακ. 2,62 Μη φοβηθήτε, λοιπόν, τας απειλάς αμαρτωλού ανθρώπου, διότι η δύναμις του και το μεγαλείον θα μεταβληθή εις κοπρίαν και σκώληκας.

Α Μακ. 2,63 σήμερον επαρθήσεται και αύριον ου μη ευρεθή, ότι επέστρεψεν εις τον χούν αυτού, και ο διαλογισμός αυτού απόλετο.

Α Μακ. 2,63 Σημερον υψώνεται και αύριον δεν θα ευρεθή ούτε ο τόπος, στον οποίον έζησε. Διότι το σώμα του θα επιστρέψη χώρα στο χώρα και αι επίνοιαι της πονηράς καρδιάς του δεν θα πραγματοποιηθούν.

Α Μακ. 2,64 και υμείς τέκνα ισχύσατε και ανδρίζεσθε εν τώ νόμω, ότι εν αυτώ δοξασθήσεσθε.

Α Μακ. 2,64 Σεις όμως, παιδιά μου, πάρετε θάρρος, αναδειχθήτε γενναίοι, υπερασπιζόμενοι τον νόμον του Θεού, διότι δια του Θεού θα αποκτήσετε δόξαν.

Α Μακ. 2,65 και ιδού Συμεών ο αδελφός υμών, οίδα ότι ανήρ βουλής εστιν, αυτού ακούετε πάσας τας ημέρας, αυτός υμίν έσται εις πατέρα.

Α Μακ. 2,65 Ιδού γνωρίζω και σας διαβεβαιώ, ότι ο αδελφός σας ο Συμεών είναι άνθρωπος ορθοφροσύνης και αποφασιστικότητας. Εις αυτόν λοιπόν, να υπακούετε όλας τας ημέρας. Αυτός θα είναι δια σας στοργικός και συνετός πατέρας.

Α Μακ. 2,66 και Ιούδας Μακκαβαίος ισχυρός δυνάμει εκ νεότητος αυτού, ούτος υμίν έσται άρχων στρατιάς και πολεμήσει πόλεμον λαών.

Α Μακ. 2,66 Ιδού, ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, ο γενναίος αυτός ήρωσ από τα νεανικά του ακόμη χρόνια, αυτός θα είναι αρχηγός του στρατού και θα κατευθύνη τον πόλεμον εναντίον των εχθρικών λαών.

Α Μακ. 2,67 και υμείς προσάξατε προς υμάς πάντας τους ποιητάς τού νόμου και εκδικήσατε εκδίκησιν τού λαού υμών.

Α Μακ. 2,67 Εντάξατε στον στρατόν σας όλους εκείνους τους Ιουδαίους, που τηρούν τον νόμον του Θεού, και πάρετε εκδίκησιν δια τον αδικούμενον λαόν σας.

Α Μακ. 2,68 ανταπόδοτε ανταπόδομα τοίς έθνεσι και προσέχετε εις τα προστάγματα τού νόμου.

Α Μακ. 2,68 Να ανταποδώσετε εις τα ειδωλολατρικά έθνη εκείνα, τα οποία κάνουν εναντίον του λαού μας, και προ παντός προσέχετε να τηρήτε τας εντολάς του νόμου του Θεού".

Α Μακ. 2,69 και ευλόγησεν αυτούς, και προσετέθη προς τους πατέρας αυτού.

Α Μακ. 2,69 Επειτα από τα λόγια αυτά τους ηυλόγησεν ο Ματθαίας και εξεδήμησε και προσετέθη στους προγόνους του.

Α Μακ. 2,70 και απέθανεν εν τώ έκτω και τεσσαρακοστώ και εκατοστώ έτει, και έθαψαν αυτόν οι υιοί αυτού εν τάφοις πατέρων αυτών εν Μωδεΐν, και εκόψαντο αυτόν πάς Ισραήλ κοπετόν μέγαν.

Α Μακ. 2,70 Απέθανε δε κατά το εκατοστόν τεσσαρακοστόν έκτον έτος της βασιλείας των Σελευκιδών. Τα παιδιά του τον έθαψαν στους τάφους των προγόνων των εις την πόλιν Μωδεΐν. Ολοι δε οι Ισραηλίται τον εθρήνησαν με κοπετόν μεγάλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Μακ. 3,1 Καί ανέστη Ιούδας ο καλούμενος Μακκαβαίος υιός αυτού αντ αυτού.

Α Μακ. 3,1 Αντί του Ματθαίου ανεδείχθη και ανέλαβε την αρχηγίαν ο υιός του Ιούδας, ο επιλεγόμενος Μακκαβαίος

Α Μακ. 3,2 και εβοήθουν αυτώ πάντες οι αδελφοί αυτού και πάντες, όσοι εκολλήθησαν τώ πατρί αυτού, και επολέμουν τον πόλεμον Ισραήλ μετ ευφροσύνης.

Α Μακ. 3,2 Αυτόν εβοηθούσαν οι αδελφοί του και όλοι εκείνοι, οι οποίοι είχαν προσκολληθή στον πατέρα του. Όλοι επολεμούσαν τον ιερόν υπέρ του έθνους του Ισραήλ αγώνα με χαράν και ενθουσιασμόν.

Α Μακ. 3,3 και επλάτυνε δόξαν τώ λαώ αυτού και ενεδύσατο θώρακα ως γίγας και συνεζώσατο τα σκεύη αυτού τα πολεμικά και συνεστήσατο πολέμους σκεπάζων παρεμβολήν εν ρομφαία.

Α Μακ. 3,3 Εδόξασεν αυτός τον λαόν του, ενεδύθη τον θώρακά του ως γίγας, εξώσθη τα πολεμικά του όπλα και διεξήγαγε νικηφόρους πολέμους υπερασπίζων με την ρομφαίαν του το στρατόπεδον του Ισραήλ.

Α Μακ. 3,4 και ωμοιώθη λέοντι εν τοίς έργοις αυτού και ως σκύμνος ερευγόμενος εις θήραν.

Α Μακ. 3,4 Εις τα πολεμικά του έργα ωμοίαζε με λέοντα και με σκύμνον λέοντος, ο οποίος εφορμά με βρυχηθμούς εναντίον του θηράματός του.

Α Μακ. 3,5 και εδίωξεν ανόμους εξερευνών και τους ταράσσοντας τον λαόν αυτού εφλόγισε.

Α Μακ. 3,5 Κατεδίωκε τους ασεβείς, αφού ανεκάλυπτε τα κρησφύγετά των, τους δε αναταράσσοντας τον λαόν του παρέδιδεν στο πυρ.

Α Μακ. 3,6 και συνεστάλησαν οι άνομοι από τού φόβου αυτού, και πάντες οι εργάτες της ανομίας συνεταράχθησαν, και ευωδώθη σωτηρία εν χειρί αυτού.

Α Μακ. 3,6 Εκυριεύθησαν από φόβον και εσυμμαζεύθησαν οι εξωμόται και όλοι οι εργαζόμενοι την ανομίαν συνεκλονίσθησαν, διότι η σωτηρία των Ιουδαίων κατευωδώθη δια της δυνάμεως Ιούδα του Μακκαβαίου.

Α Μακ. 3,7 και επίκρανε βασιλείς πολλούς και εύφρανε τον Ιακώβ εν τοίς έργοις αυτού, και έως τού αιώνος το μνημόσυνον αυτού εις ευλογίαν.

Α Μακ. 3,7 Με τα κατορθώματά του εστενοχώρησε και κατεπίκρανε πολλούς βασιλείς και έδωσε χαράν και αγαλλίασιν στον ισραηλιτικόν λαόν. Η δε ανάμνησίς του μένει ένδοξος και ευλογημένη στους αιώνας.

Α Μακ. 3,8 και διήλθεν εν πόλεσιν Ιούδα και εξωλόθρευσεν ασεβείς εξ αυτής και απέστρεψεν οργήν από Ισραήλ

Α Μακ. 3,8 Διέτρεξε δια μέσου των πόλεων του Ιούδα, εξωλόθρευσε τους ασεβείς εκ μέσου αυτών και απεμάκρυνεν από τους Ισραηλίτας την καταοστροφικήν οργήν εχθρικών βασιλέων και λαών.

Α Μακ. 3,9 και ωνομάσθη έως εσχάτου της γής και συνήγαγεν απολλυμένους.

Α Μακ. 3,9 Περιώνυμος έγινε μέχρι των ακρών της γης, διότι συνεκέντρωσε και εξησφάλισεν ανθρώπους, οι οποίοι ήσαν καταδικασμένοι εις καταστροφήν

Α Μακ. 3,10 Καί συνήγαγεν Απολλώνιος έθνη και από Σαμαρείας δύναμιν μεγάλην τού πολεμήσαι προς Ισραήλ.

Α Μακ. 3,10 Ο Απολλώνιος, ο δόλιος απεσταλμένος του Αντιόχου, συνεκέντρωσεν ειδωλολατρικά έθνη και μάλιστα από τον λαόν της Σαμαρείας, στρατιωτικήν δύναμιν μεγάλην, δια να πολεμήση εναντίον του ισραηλιτικού λαού.

Α Μακ. 3,11 και έγνω Ιούδας και εξήλθεν εις συνάντησιν αυτώ και επάταξεν αυτόν και απέκτεινεν αυτόν και έπεσον τραυματία πολλοί, και οι επίλοιποι έφυγον.

Α Μακ. 3,11 Επληροφορήθη τούτο ο Ιούδας και εξήλθεν εις συνάντησιν αυτού. Κατά την μάχην κατενίκησε τον στρατόν και εφόνευσεν αυτόν τον ίδιον. Μέγας δε αριθμός των εχθρών έπεσαν νεκροί, ενώ οι υπόλοιποι ετράπησαν εις φυγήν.

Α Μακ. 3,12 και έλαβον τα σκύλα αυτών, και την μάχαιραν Απολλωνίου έλαβεν Ιούδας και ήν πολεμών εν αυτή πάσας τας ημέρας.

Α Μακ. 3,12 Οι Ιουδαίοι επήραν τα λάφυρα των εχθρών, ο δε Ιούδας ο Μακκαβαίος επήρε την μάχαιραν του Απολλωνίου, με την οποίαν και επολεμούσε καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του.

Α Μακ. 3,13 και ήκουσε Σήρων ο άρχων της δυνάμεως Συρίας ότι ήθροισεν Ιούδας άθροισμα και εκκλησίαν πιστών μετ αυτού εκπορευομένων εις πόλεμον,

Α Μακ. 3,13 Ο Σήρων, αρχιστράτηγος της στρατιωτικής δυνάμεως της Συρίας επληροφορήθη, ότι ο Ιούδας ο Μακκαβαίος συνεκέντρωσε γύρω του και ωργάνωσε στρατόν από Ισραηλίτας πιστούς στον Θεόν, οι οποίοι κάνουν μαζί με αυτόν πολεμικάς εξορμήσεις,

Α Μακ. 3,14 και είπε· ποιήσω εμαντώ όνομα και δοξασθήσομαι εν τή βασιλεία και πολεμήσω τον Ιούδαν και τους σύν αυτό τους εξουθενώντας τον λόγον τού βασιλέως.

Α Μακ. 3,14 και είπε· "θα κάμω περίφημον το όνομά μου και θα δοξασθώ στο δασίλειον των Συρων. Θα καταπολεμήσω και θα νικήσω τον Ιούδαν και όλους εκείνους, οι οποίοι μαζί με αυτόν εξουθενώνουν τα διατάγματα του βασιλέως".

Α Μακ. 3,15 και προσέθετο τού αναβήναι και ανέβη μετ αυτού παρεμβολή ασεβών ισχυρά βοηθήσαι αυτό και ποιήσαι την εκδίκησιν εν υιοίς Ισραήλ.

Α Μακ. 3,15 Επήρε, λοιπόν, την απόφασιν να εκστρατεύση εναντίον εκείνων. Μαζή του συνεξεστράτευσε και όλος ο στρατός των εξωμοτών Ιουδαίων, δια να τον βοηθήσουν, να εκδικηθούν δε και τιμωρήσουν τους πιστούς στον Θεόν Ισραηλίτας.

Α Μακ. 3,16 και ήγγισαν έως αναβάσεως Βαιθωρών, και εξήλθεν Ιούδας εις συνάντησιν αυτών ολιγοστός.

Α Μακ. 3,16 Όταν οι Συροι έφθασαν εις την ανωφέρειαν της πόλεως Βαιθωρών, εξήλθεν εναντίον των ο Ιούδας με ολίγους στρατιώτας.

Α Μακ. 3,17 ως δε είδον την παρεμβολήν ερχομένην εις συνάντησιν αυτοίς, είπον τώ Ιούδα· πώς δυνησόμεθα ολιγοστοί όντες πολεμήσαι προς πλήθος τοσούτον ισχυρόν; και ημείς εκλελύμεθα ασιτούντες σήμεραν.

Α Μακ. 3,17 Όταν οι άνδρες του είδαν την εχθρικήν στρατιάν να επέρχεται εναντίον των, είπον στον Ιούδαν· "πώς θα ημπορέσωμεν ημείς, οι οποίοι είμεθα τόσον ολίγοι, να αντιπαραταχθώμεν εις πόλεμον εναντίον τόσον πολλού και ισχυρού στρατού; Άλλωστε ημείς σήμεραν έχομεν εξαντληθή από την πείναν".

Α Μακ. 3,18 και είπεν Ιούδας· εύκοπόν εστι συγκλεισθήναι πολλούς εν χερσίν ολίγων, και ουκ έστι διαφορά εναντίον τού Θεού τού ουρανού· σώζειν εν πολλοίς ή εν ολίγοις·

Α Μακ. 3,18 Ο Ιούδας απήντησεν· "είναι εύκολον πράγμα να περιέλθουν πολλά εις τα χέρια των ολίγων, διότι δεν είναι αδύνατον ενώπιον του Θεού του ουρανού να σώζη τους ιδικούς του εν μέσω πολλών η εν μέσω ολίγων.

Α Μακ. 3,19 ότι ουκ εν πλήθει δυνάμεως νίκη πολέμου εστίν, αλλ ή εκ τού ουρανού η ισχύς.

Α Μακ. 3,19 Η νίκη κατά τον πόλεμον δεν εξαρτάται από το πλήθος του στρατού μας, αλλά η νικητήριος δύναμις προέρχεται από τον Θεόν του ουρανού.

Α Μακ. 3,20 αυτοί έρχονται προς ημάς εν πλήθει ύβρεως και ανομίας τού εξαράι ημάς και τας γυναίκας ημών και τα τέκνα ημών, τού σκυλεύσαι ημάς,

Α Μακ. 3,20 Αυτοί έρχονται εναντίον μας κυριευμένοι από αλαζονείαν και ασέβειαν, δια να ξερριζώσουν ημάς και τας γυναίκας μας και τα τέκνα μας, και να μας λαφυραγωγήσουν.

Α Μακ. 3,21 ημείς δε πολεμούμεν περί των ψυχών ημών και των νομίμων ημών.

Α Μακ. 3,21 Ημείς όμως πολεμούμεν δια την ζωήν μας και δια τα δικαία μας.

Α Μακ. 3,22 και αυτός συντριβει αυτούς πρό προσώπου ημών· υμείς δε μη φοβηθήτε απ αυτών.

Α Μακ. 3,22 Δια τούτο ακριβώς αυτός ο ίδιος ο Θεός θα τους συντριβη ενώπιόν μας. Λοιπόν μη τους φοβηθήτε".

Α Μακ. 3,23 ως δε επαύσατο λαλών, ενήλατο εις αυτούς άφνω, και συνετριβη Σήρων και η παρεμβολή αυτού ενώπιον αυτού.

Α Μακ. 3,23 Όταν ετελείωσε τα λόγια του αυτά ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, ώρησεν εναντίον των εχθρών αιφνιδίως και ο Σήρων συνετριβη κυριολεκτικώς και είδε με τα ίδια του τα μάτια να εξολοθρευεται ενώπιόν του η μεγάλη του στρατιά.

Α Μακ. 3,24 και εδίδωκον αυτόν εν τή καταβάσει Βαιθωρών έως τού πεδίου· και έπεσον απ αυτών εις άνδρας οκτακοσίους, οι δε λοιποί έφυγον εις γήν Φυλιστιείμ.

Α Μακ. 3,24 Οι Ιουδαίοι τον κατεδίωξαν εις την κατωφέρειαν της πόλεως Βαιθωρών μέχρι της πεδιάδος. Οκτακόσιοι άνδρες από τους Συρους εφονεύθησαν, οι δε υπόλοιποι ετράπησαν εις φυγήν προς την χώραν των Φιλισταίων.

Α Μακ. 3,25 και ήξετο ο φόβος Ιούδα και των αδελφών αυτού και η πτόησις επιπίπτει επί τα έθνη τα κύκλω αυτών.

Α Μακ. 3,25 Από τας νίκας αυτάς του Ιούδα και των αδελφών του ήρχισε να επιπίπτη τρόμος εις τα γύρω της Ιουδαίας ειδωλολατρικά έθνη.

Α Μακ. 3,26 και ήγγισεν έως τού βασιλέως το όνομα αυτού, και υπέρ των παρατάξεων Ιούδα εξηγήτο πάν έθνος.

Α Μακ. 3,26 Το όνομα του Ιούδα έφθασε και μέχρι του βασιλέως της Συρίας, δια δε τας πολεμικάς επιχειρήστου Ιούδα έκαναν μετά θαυμασμού λόγον όλα τα έθνη.

Α Μακ. 3,27 Ως δε ήκουσεν Αντίοχος ο βασιλεύς τους λόγους τούτους, ωργίσθη θυμώ και απέστειλε και συνήγαγε τας δυνάμεις πάσας της βασιλείας αυτού, παρεμβολήν ισχυράν σφόδρα.

Α Μακ. 3,27 Όταν ο βασιλεύς Αντίοχος επληροφορήθη αυτά τα γεγονότα, εκυριεύθη από μέγαλον θυμόν· έδωσε δε διαταγήν και συνεκεντρώθησαν όλοι οι λαοί του βασιλείου του, από τους οποίους και συνεκρότησε πολύ ισχυρόν στρατεύμα.

Α Μακ. 3,28 και ήνοιξε το γαζοφυλάκιον αυτού και έδωκεν οψώνια ταίς δυνάμεσιν αυτού εις ενιαυτόν και ενετείλατο είναι αυτούς ετοιμούς εις πάσαν χρείαν.

Α Μακ. 3,28 Ηνοιξε δε το θησαυροφυλάκιόν του και έδωκε προκαταβολικώς τους μισθούς ενός έτους εις όλην του την στρατιωτικήν δύναμιν· διέταξε δε αυτούς να είναι έτοιμοι δια πάσαν ανάγκην.

Α Μακ. 3,29 και είδεν ότι εξέλιπε το αργύριον από των θησαυρών και οι φόροι της χώρας ολίγοι, χάριν της διχοστασίας και πληγής, ής κατεσκεύασεν εν τή γη τού άραι τα νόμια, ά ήσαν αφ ημερών των πρώτων.

Α Μακ. 3,29 Είδεν όμως ότι εξηντλήθησαν τα χρήματα από το θησαυροφυλάκιόν του, οι δε φόροι της χώρας ήσαν ολίγοι εξ αιτίας της διχοστασίας και των συμφορών, τας οποίας ο ίδιος προεκάλεσεν εις την χώραν του με το να καταργήση τους νόμους, οι οποίοι από αρχαιοτάτων ημερών ήσαν εις χρήσιν προς διακυβέρνησιν των λαών.

Α Μακ. 3,30 και ευλαβήθη μη ουκ έχη ως άπαξ και δις εις τας δαπάνας και τα δόματα, ά εδίδου έμπροσθεν δαυιλεί χειρί και επερίσσευσεν υπέρ τους βασιλείς τους έμπροσθεν,

Α Μακ. 3,30 Εφοβήθη δε μήπως και δεν έχει να δώση άπαξ και δις δια τας δαπάνας και τας άλλας δωρεάς, τας οποίας έδιδε κατά τον προηγούμενον χρόνον απλόχερα, ως γενναιόδωρος περισσότερον από όλους τους άλλους βασιλείς, που υπήρξαν προ αυτού.

Α Μακ. 3,31 και ηγορείτο τή ψυχή αυτού σφόδρα και βουλεύσατο τού πορευθήναι εις την Περσίδα και λαβείν τους φόρους των χωρών και συναγαγείν αργύριον πολύ.

Α Μακ. 3,31 Είχε περιπέσει εις πολύ μεγάλην ψυχικήν στενοχωρίαν και εσκέφθη να μεταβή εις την Περσίαν, δια να πάρη τους φόρους από τας χώρας εκείνας και να συγκεντρώση πολύ χρήμα.

Α Μακ. 3,32 και κατέλιπε Λυσίαν άνθρωπον ένδοξον και από γένους της βασιλείας επί των πραγμάτων τού βασιλέως από τού ποταμού Ευφράτου έως των ορίων Αιγύπτου

Α Μακ. 3,32 Αφήκε, λοιπόν, ως αντικαταστάτην του τον Λυσίαν, άνθρωπον ένδοξον και από γένος βασιλικον καταγόμενον, να διοική τας χώρας και τα πράγματα του βασιλείου του από τον ποταμόν Ευφράτην έως τα όρια της Αιγύπτου,

Α Μακ. 3,33 και τρέφει Αντίοχον τον υιόν αυτού έως τού επιστρέψαι αυτόν.

Α Μακ. 3,33 να αναλάβη δε ακόμη και την ανατροφήν του υιού του Αντιόχου, έως ότου αυτός επιστρέψη.

Α Μακ. 3,34 και παρέδωκεν αυτό τας ημίσεις των δυνάμεων και τους ελέφαντας και ενετείλατο αυτό περί πάντων, ών εβούλετο, και περί των κατοικούντων την Ιουδαίαν και Ιερουσαλήμ

Α Μακ. 3,34 Παρέδωκεν ακόμη ο Αντίοχος στον Λυσίαν το ήμισυ από τας στρατιωτικές του δυνάμεις και τους ελέφαντας και έδωσεν εις αυτόν εντολάς δι' όλα όσα αυτός επεθύμει να γίνουν και ειδικότερα δια τους Ιουδαίους, οι οποίοι κατοικούσαν την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 3,35 αποστειλαι επ αυτούς δύναμιν τού εκτρίψαι και εξάραι την ισχύν Ισραήλ και το κατάλειμμα Ιερουσαλήμ και άραι το μνημόσυον αυτών από τού τόπου

Α Μακ. 3,35 Έδωσε δηλαδή εντολάς στον Λυσίαν, να αποστείλη εναντίον των Ιουδαίων στρατιωτικήν δύναμιν, δια να ξεριζώση και εξαφανίση όλην την δύναμιν των Ισραηλιτών και όλους τους υπολειφθέντας κατοίκους της Ιερουσαλήμ, να σβήση την ανάμνησιν αυτών από τον τόπον των.

Α Μακ. 3,36 και κατοικήσαι υιούς αλλογενείς εν πάσι τοίς ορίοις αυτών και κατακληροδοτήσαι την γήν αυτών.

Α Μακ. 3,36 Ακόμη δε να εγκαταστήση καθ' όλην την έκτασιν της χώρας των Ιουδαίων αλλοεθνείς ειδωλολάτρας, στους οποίους δια κλήρου να διανεμή ως ιδιοκτησάαν των την χώραν εκείνων.

Α Μακ. 3,37 και ο βασιλεύς παρέλαβε τας ημίσεις των δυνάμεων τας καταλειφθείσας και απήρην από Αντιοχείας από πόλεως βασιλείας αυτού, έτους εβδόμου και τεσσαρακοστού και εκατοστού, και διεπέρασε τον Ευφράτην ποταμόν και διεπορεύετο τας επάνω χώρας.

Α Μακ. 3,37 Ο βασιλεύς κατόπιν των παραγγελιών αυτών επήρε το άλλο ήμισυ των στρατιωτικών του δυνάμεων, που είχαν απομείνει, και ανεχώρησεν από την Αντιόχειαν, την πρωτεύουσαν του βασιλείου του, κατά το εκατοστόν τεσσαρακοστόν έβδομον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών. Διέβη τον ποταμόν Ευφράτην και επορεύετο δια μέσου των ορεινών υψηλών περιοχών, που ήσαν πέραν από τον Ευφράτην.

Α Μακ. 3,38 Καί επέλεξε Λυσίας Πτολεμαίον τον Δορυμένους και Νικάνορα και Γοργίαν άνδρας δυνατούς των φίλων τού βασιλέως,

Α Μακ. 3,38 Ο Λυσίας εξέλεξε τον Πτολεμαίον, τον υιόν του Δορυμένους, τον Νικάνορα και τον Γοργίαν από τους πιστούς φίλους του βασιλέως, άνδρας γενναίους και ικανούς.

Α Μακ. 3,39 και απέστειλε μετ αυτών τεσσαράκοντα χιλιάδας ανδρών και επτακισχιλιαν ίππον τού εξελθείν εις γήν Ιούδα και καταφθείραι αυτήν κατά τον λόγον τού βασιλέως.

Α Μακ. 3,39 Μαζή με αυτούς απέστειλε και τεσσαράκοντα χιλιάδας πεζών ανδρών και επτά χιλιάδας ιππείς, δια να επέλθουν εναντίον της χώρας Ιούδα, να καταστρέψουν αυτήν τελείως, σύμφωνα με την διαταγήν του βασιλέως.

Α Μακ. 3,40 και απήρην σύν πάση τή δυνάμει αυτών, και ήλθον και παρενέβαλον πλησίον Εμμανούμ εν τή γη τή πεδινή.

Α Μακ. 3,40 Αυτοί ανεχώρησαν με όλην την στρατιωτικήν των δύναμιν, εισήλθον εις την Ιουδαίαν και εστρατοπέδευσαν εις την πεδινήν περιοχήν κοντά εις την Εμμανούμ.

Α Μακ. 3,41 και ήκουσαν οι έμποροι της χώρας το όνομα αυτών και έλαβον αργύριον και χρυσίον πολύ σφόδρα και πέδας και ήλθον εις την παρεμβολήν τού λαβείν τους υιούς Ισραήλ εις παιδιάς. και προσετέθησαν προς αυτούς δύναμεις Συρίας και γής αλλοφύλων.

Α Μακ. 3,41 Όταν οι έμποροι της χώρας έμαθαν την προέλευσιν και την δύναμιν του στρατού αυτού, βέβαιοι όντες δια την νίκην των Συρων, επήραν μαζή των πάρα πολύ αργύριον και χρυσίον, όπως και χειροπέδας, και ήλθον στο στρατόπεδον, δια να αγοράσουν αιχμαλώτους Ισραηλίτας ως δούλους. Μαζή με την στρατιωτικήν εκείνην δύναμιν ηνώθη εθελοντικώς και άλλο στράτευμα των Συρων, όπως και ο στρατός των Φιλισταίων.

Α Μακ. 3,42 και είδεν Ιούδας και οι αδελφοί αυτού, ότι επληθύνθη τα κακά και αι δυνάμεις παρεμβάλλουσιν εν τοίς ορίοις αυτών, και επέγνωσαν τους λόγους τού βασιλέως, ούς ενετείλατο ποιήσαι τώ λαώ εις απώλειαν και συντέλειαν.

Α Μακ. 3,42 Ο Ιούδας και οι αδελφοί του είδαν, ότι έγιναν πολύ δύσκολα πλέον δι' αυτούς τα πράγματα, ότι αι στρατιωτικάί δυνάμεις των εχθρών εστρατοπέδευσαν εντός των ορίων της χώρας των, και έλαβον επίσης γνώσιν των διαταγών του βασιλέως, τας οποίας έδωσε, να καταστρέψουν δηλαδή οι στρατιώται του και να εξαφανίσουν εντελώς τον Ισραηλιτικόν λαόν.

Α Μακ. 3,43 και είπεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· αναστήσωμεν την καθαίρεσιν τού λαού ημών και πολεμήσωμεν περί τού λαού ημών και των αγίων.

Α Μακ. 3,43 Γεμάτοι όμως πίστιν και ενθουσιασμόν είπαν τότε αναμεταξύ των· "Εμπρός ας ανορθώσωμεν την κατάπτωσιν του λαού μας και ας πολεμήσωμεν υπέρ του λαού μας και υπέρ των αγίων μας τόπων και παραδόσεων".

Α Μακ. 3,44 και συνηθορίσθη η συναγωγή τού είναι ετοιμούς εις πόλεμον και τού προσεύξασθαι και αιτήσαι έλεον και οικτιρομούς.

Α Μακ. 3,44 Επραγματοποιήθη η συγκέντρωσις αυτή, δια να είναι έτοιμοι οι Ιουδαίοι εις πόλεμον, αφού πρώτον προσευχηθούν και ζητήσουν το έλεος και την ευσπλαγχνίαν του Θεού.

Α Μακ. 3,45 και Ιερουσαλήμ ἦν αοίκητος ὡς ἔρημος· οὐκ ἦν ὁ εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐκ τῶν γεννημάτων αὐτῆς, καὶ τὸ ἀγίασμα καταπατούμενον, καὶ υἱοὶ ἀλλογενῶν ἐν τῇ ἀκρᾷ, κατάλυμα τοῖς ἔθνεσι· καὶ ἐξήρθη τέρψις ἐξ Ἰακώβ, καὶ ἐξέλιπεν αὐλὸς καὶ κινύρα.

Α Μακ. 3,45 Ἡ Ἱερουσαλήμ ἔμενε τότε χωρὶς κατοίκους, ὡς εἴν ἡτο ἔρημος. Κανένα ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς οὐτε εἰσήρχετο εἰς τὴν πόλιν οὐτε ἐξήρχετο ἀπὸ αὐτῆν. Ὁ ἱερός ναὸς καταπατεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀλλοεθνείς, τέκνα δε ἀλλοεθνῶν εἶχαν καταλάβει τὴν ἀκρόπολιν, ἡ ὁποία εἶχε γίνε κατοικία αὐτῶν. Ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν πόλιν ἡ χαρὰ τοῦ Ἰακώβ καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ ἀκούεται ὁ χαρμύσυνος ἤχος αὐλοῦ καὶ κιθάρας.

Α Μακ. 3,46 καὶ συνήχθησαν καὶ ἤλθοσαν εἰς Μασσηφά κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ὅτι τόπος προσευχῆς εἰς Μασσηφά τὸ πρότερον τῷ Ἰσραήλ.

Α Μακ. 3,46 Συνεκεντρώθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἤλθον εἰς Μασσηφά ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, διότι ἡ Μασσηφά κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους ἦτο τόπος προσευχῆς.

Α Μακ. 3,47 καὶ ἐνήστευσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ περιεβάλλοντο σάκκους καὶ σποδὸν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ διέρηξαν τὰ ἰμάτια αὐτῶν.

Α Μακ. 3,47 Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνήστευσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐφόρῃσαν σάκκους εἰς δείγμα πένθους, ἐρριψαν στάκτην εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν καὶ διέρρηξαν τὰ ἰμάτιά τῶν.

Α Μακ. 3,48 καὶ ἐξεπέτασαν τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, περὶ ὧν ἐξηρῆντων τὰ ἔθνη τὰ ὁμοιώματα τῶν εἰδώλων αὐτῶν.

Α Μακ. 3,48 Ἦνοιξαν καὶ παρουσίασαν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τὸ βιβλίον τοῦ Νομοῦ, δια τὸ ὁποῖον ἐρευνούσαν τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη με τὸν σκοπὸν νὰ τὸ εξαφανίσουν καὶ ἐπιβάλλουν ἀντ' αὐτοῦ τὰ ὁμοιώματα τῶν εἰδώλων τῶν.

Α Μακ. 3,49 καὶ ἤνεγκαν τὰ ἰμάτια τῆς ἱερωσύνης καὶ τὰ πρωτογενήματα καὶ τὰς δεκάτας καὶ ἤγειραν τοὺς ναζιραίους, οἱ ἐπλήρωσαν τὰς ἡμέρας.

Α Μακ. 3,49 Ἐφεραν τὰς ἱερατικὰς στολὰς, τὰ πρωτογενήματα καὶ τὰς δεκάτας, ἔφεραν ἐκεῖ καὶ τοὺς ναζιραίους, ποὺ εἶχαν συμπληρώσει τὸν χρόνον τοῦ ταξίματός τῶν.

Α Μακ. 3,50 καὶ ἐβόησαν φωνὴ εἰς τὸν οὐρανὸν λέγοντες· τι ποιήσωμεν τούτοις καὶ ποὺ αὐτοὺς ἀπαγάγωμεν;

Α Μακ. 3,50 Ὅλοι δε ἐκραύγασαν με μεγάλην φωνὴν στὸν οὐρανὸν καὶ εἶπαν· "τι νὰ κάνωμεν δια τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ποὺ νὰ τοὺς οδηγήσωμεν;

Α Μακ. 3,51 καὶ τὰ ἀγία σου καταπεπάτηται καὶ βεβήλωται καὶ οἱ ἱερεῖς σου ἐν πένθει καὶ ταπεινώσει.

Α Μακ. 3,51 Ὁ ἱερός ναὸς σου, Κυριε, καταπατεῖται καὶ βεβηλῶνεται, οἱ ἱερεῖς σου εὐρίσκονται εἰς κατὰστασιν πένθους καὶ ταπεινώσεως.

Α Μακ. 3,52 καὶ ἰδοὺ τὰ ἔθνη συνήκται ἐφ' ἡμᾶς τού ἐξάραι ἡμᾶς· σύ οἶδας ἂ λογιζονται ἐφ' ἡμᾶς.

Α Μακ. 3,52 καὶ ἐπὶ πλέον ἰδοὺ, τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη ἔχουν συγκεντρωθῆ ἐναντίον μας, δια νὰ μας ἐξολοθρεύσουν. Σὺ γνωρίζεις πολὺ καλά, ὅσα σκέπτονται ἐναντίον μας.

Α Μακ. 3,53 πῶς δυνήσόμεθα ὑποστῆναι κατὰ πρόσωπον αὐτῶν, εἴν μὴ σύ βοηθήσης ἡμῖν;

Α Μακ. 3,53 Πως λοιπὸν θα ἡμπορέσωμεν νὰ σταθῶμεν ὄρθιοι ἐνώπιον αὐτῶν, εἴν συ, ὁ παντοδύναμος Θεός, δὲν μας βοηθήσης;"

Α Μακ. 3,54 καὶ ἐσάλπισαν ταῖς σάλπιγξι καὶ ἐβόησαν φωνὴ μεγάλη.

Α Μακ. 3,54 Ἐσάλπισαν τότε αἱ σάλπιγγες καὶ ἐκραύγασε με μεγάλην φωνὴν ὅλον τὸ πλήθος.

Α Μακ. 3,55 καὶ μετὰ τούτο κατέστησεν Ἰούδας ἡγούμενος τοῦ λαοῦ χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους καὶ πεντηκοντάρχους καὶ δεκάρχους.

Α Μακ. 3,55 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὁ Ἰούδας ὠρίσεν ἀρχηγούς τοῦ λαοῦ, χιλιάρχους, ἑκατοντάρχους, πεντηκοντάρχους καὶ δεκάρχους.

Α Μακ. 3,56 καὶ εἶπον τοῖς οἰκοδομοῦσιν οἰκίας καὶ μνηστευμένοις γυναῖκας καὶ φυτεύουσιν ἀμπελώνας καὶ δειλοῖς ἀποστρέφειν ἕκαστον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον.

Α Μακ. 3,56 Εἶπε δε εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ οἰκοδομοῦν τὰς οἰκίας τῶν, ὅπως καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ ἦσαν μνηστευμένοι με γυναῖκας, εἰς ὅσους ἐφύτευαν ἀμπελώνας καὶ στοὺς δειλοὺς νὰ ἐπιστρέψουν ὁ καθένας στὸ σπίτι τοῦ, σύμφωνα με ὅσα ὠρίζεν ὁ Μωσαϊκὸς νόμος.

Α Μακ. 3,57 καὶ ἀπήρην ἡ παρεμβολή, καὶ παρενέβαλε κατὰ νότον Ἀμμαούς.

Α Μακ. 3,57 Ἐπειτα δε ὁ στρατὸς ὅλος ἐξεκίνησε καὶ ἐστρατοπέδευσε νοτιῶς τῆς Ἀμμαούς.

Α Μακ. 3,58 καὶ εἶπεν Ἰούδας· περιζώσασθε καὶ γίνεσθε εἰς υἱοὺς δυνατοὺς καὶ γίνεσθε ἔτοιμοι εἰς τὸ πρῶν τού πολεμήσαι ἐν τοῖς ἔθνεσι τούτοις τοῖς ἐπισυνηγμένοις ἐφ' ἡμᾶς ἐξάραι ἡμᾶς καὶ τὰ ἀγία ἡμῶν·

Α Μακ. 3,58 Ἐκεῖ ὁ Ἰούδας διέταξε καὶ εἶπε· "ζωσθήτε εἰς τὴν μέσην σας, ἀναδειχθήτε γενναῖοι, νὰ εἰσθε ἔτοιμοι, ὥστε τὸ πρῶν νὰ πολεμήσετε ἐναντίον αὐτῶν τῶν εἰδωλολατρῶν, ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ ἐναντίον μας, δια νὰ εξαφανίσουν καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς ἱερούς τόπους μας.

Α Μακ. 3,59 ὅτι κρείσσον ἡμᾶς ἀποθανεῖν ἐν τῷ πολέμῳ ἢ ἐπιδεῖν ἐπὶ τὰ κακὰ τού ἔθνους ἡμῶν καὶ τῶν ἀγίων.

Α Μακ. 3,59 Διότι εἶναι προτιμότερον νὰ πέσωμεν κατὰ τὸν πόλεμον, παρὰ νὰ ζήσωμεν, δια νὰ βλέπωμεν τὰς συμφορὰς τοῦ ἔθνους μας καὶ τῶν ἱερῶν μας τόπων.

Α Μακ. 3,60 ὡς δ' ἀν ἡ θέλημα ἐν οὐρανῷ, οὕτω ποιήσει.

Α Μακ. 3,60 Παντῶς ὅτι εἶναι θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Θεοῦ αὐτὸ καὶ θα γίνῃ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Μακ. 4,1 Καὶ παρέλαβε Γοργίας πεντακισχιλίους ἀνδρας καὶ χιλίαν ἵππον ἐκλεκτῆν, καὶ ἀπήρην ἡ παρεμβολή νυκτός,

Α Μακ. 4,1 Ὁ Γοργίας ἐπήρε μαζὴ τοῦ πέντε χιλιάδας πεζοὺς ἀνδρας καὶ ἐκλεκτὸν ἵππικὸν χιλίων ἀνδρῶν. Αὐτὸς ὁ στρατὸς ἀνεχώρησεν ἐν καιρῷ νυκτός,

Α Μακ. 4,2 ὥστε ἐπιβαλεῖν ἐπὶ τὴν παρεμβολὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ πατάξαι αὐτοὺς ἀφνω· καὶ οἱ υἱοὶ τῆς ἀκρας ἦσαν αὐτῶν ὁδηγοί.

Α Μακ. 4,2 δια νὰ ἐπιτεθῆ στὸ στρατόπεδον τῶν Ἰουδαίων καὶ νὰ τοὺς κτυπήσῃ αἰφνιδίως. Οἱ ἀνδρες τῆς ἀκροπόλεως Σιών ἦσαν στὸν Γοργίαν ὁδηγοί.

Α Μακ. 4,3 καὶ ἤκουσεν Ἰούδας καὶ ἀπήρην αὐτὸς καὶ οἱ δυνατοὶ πατάξαι τὴν δύναμιν τοῦ βασιλέως τὴν ἐν Ἀμμαούς,

Α Μακ. 4,3 Ο Ιούδας επληροφορήθη το σχέδιον τούτο και ανεχώρησεν αυτός με τους γενναίους του άνδρας, δια να κτυπήσουν την στρατιωτικὴν δύναμιν του βασιλέως, που ευρίσκετο εις Αμμαούς,

Α Μακ. 4,4 ἕως ἔτι αι δυνάμεις εσκορπισμέναι ἦσαν ἀπὸ τῆς παρεμβολῆς.

Α Μακ. 4,4 καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη ὁ στρατός ἦτο διασκορπισμένος μακρὰν ἀπὸ το στρατόπεδον.

Α Μακ. 4,5 και ἦλθε Γοργίας εἰς τὴν παρεμβολὴν Ἰούδα νυκτός και οὐδένα εὔρε· και ἐζήτει αὐτοὺς ἐν τοῖς ὄρεσιν, ὅτι εἶπε· φεύγουσιν οὗτοι ἀφ ἡμῶν.

Α Μακ. 4,5 Ο Γοργίας ἐν τῷ μεταξύ ἦλθεν στο στρατόπεδον του Ἰούδα δια νυκτός, ἀλλὰ δεν εὐρήκεν ἐκεῖ κανένα. Τους ἀνεζήτησεν εἰς τὰ ὄρη και διότι δεν τους εὐρήκεν ἔλεγεν· "οἱ Ἰουδαῖοι φεύγουν τρομοκρατημένοι μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς".

Α Μακ. 4,6 και ἄμα τῆ ἡμέρα ὠφθη Ἰούδας ἐν τῷ πεδίῳ ἐν τρισχιλίῳις ἀνδράσι· πλὴν καλύμματα και μαχαίρας οὐκ εἶχον καθὼς ἠβούλοντο.

Α Μακ. 4,6 Ὄταν ὁμως ἐξημέρωσεν ἐνεφανίσθη ὁ Ἰούδας εἰς τὴν πεδιάδα με τρεῖς χιλιάδας ἀνδρας. Δεν εἶχαν ὁμως ἀσπίδας, δια να καλυφθοῦν και μαχαίρας, δια να κτυπήσουν τον ἐχθρόν, ὅπως αὐτοὶ ἠθελαν.

Α Μακ. 4,7 και εἶδον παρεμβολὴν ἐθνῶν ἰσχυρὰν τεθωρακισμένην και ἵππον κυκλοῦσαν αὐτήν, και οὗτοι διδακτοὶ πολέμου.

Α Μακ. 4,7 Εἶδαν τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν ἰσχυρὰν και ὠπλισμένην με θώρακας, το δε ἱππικὸν κύκλω ἀπὸ αὐτήν. Διεπίστωσαν δε ὅτι ἐκεῖνοι ἦσαν ἐμπειροπόλεμοι στρατιῶται.

Α Μακ. 4,8 και εἶπεν Ἰούδας τοῖς ἀνδράσι τοῖς μετ' αὐτοῦ· μη φοβείσθε το πλῆθος αὐτῶν και το ὄρημα αὐτῶν μη δειλωθήτε·

Α Μακ. 4,8 Εἶπε τότε ὁ Ἰούδας πρὸς τους ἀνδρας, που εἶχε μαζὴ του· "μη φοβείσθε το πλῆθος αὐτῶν, και μη δειλιάσετε μπροστὰ εἰς τὴν ὀρμὴν των.

Α Μακ. 4,9 μνήσθητε πῶς ἐσώθησαν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν θαλάσῃ ἐρυθρᾷ, ὅτι ἐδίωξεν αὐτοὺς Φαραὼ ἐν δυνάμει.

Α Μακ. 4,9 Ἐνθυμηθήτε, πῶς οἱ πατέρες μας ἐσώθησαν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θαλασσαν, ὅταν τους κατεδίωξεν ὁ Φαραὼ με τον στρατόν του.

Α Μακ. 4,10 και νῦν βοήσωμεν εἰς τον ουρανόν, εἰ πῶς ἐλεήσει ἡμᾶς και μνησθήσεται διαθήκης πατέρων ἡμῶν και συντρίψει τὴν παρεμβολὴν ταύτην κατὰ πρόσωπον ἡμῶν σήμερον,

Α Μακ. 4,10 Και τώρα ας κραυγᾶσωμεν πρὸς τον Θεόν του ουρανοῦ πιστεύοντες, ὅτι θα μας εὐσπλαγχνισθῆ και ὅτι θα ἐνθυμηθῆ τὴν διαθήκην, τὴν ὁποῖαν αὐτός συνήψε με τους προγόνους μας και θα συντρίψῃ τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴν δύναμιν ἐνώπιόν μας σήμερον.

Α Μακ. 4,11 και γνῶσεται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι ἐστὶν ὁ λυτροῦμενος και σώζων τον Ἰσραήλ.

Α Μακ. 4,11 Ἐτσι δε θα μάθουν ὅλα τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη ὅτι ὑπάρχει Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προστατεύει και σώζει τον Ἰσραηλιτικὸν λαόν.

Α Μακ. 4,12 και ἦσαν οἱ ἀλλόφυλοι τους οφθαλμοὺς αὐτῶν και εἶδον αὐτοὺς ἐρχομένους ἐξεναντίας

Α Μακ. 4,12 Τα εἰδωλολατρικὰ ἔθνη ἐσήκωσαν τὰ μάτια των και εἶδαν τους Ἰσραηλίτας να ἐρχῶνται ἐναντίον των.

Α Μακ. 4,13 και ἐξήλθον ἐκ τῆς παρεμβολῆς εἰς πόλεμον· και ἐσάλπισαν οἱ μετὰ Ἰούδα

Α Μακ. 4,13 Ἐβγήκαν και αὐτοὶ ἀπὸ το στρατόπεδόν των, δια να πολεμήσουν ἐναντίον των Ἰουδαίων. Οἱ σαλπικταῖ, που ευρίσκοντο πλησίον του Ἰούδα, ἐσάλπισαν με τὰς ἱεράς των σάλπιγγας δια τὴν μάχην.

Α Μακ. 4,14 και συνήψαν και συνετρίβησαν τὰ ἔθνη και ἐφυγον εἰς το πεδίον,

Α Μακ. 4,14 Οἱ Ἰσραηλίται ἐπολέμησαν ἐναντίον των ἐχθρῶν των, τὰ δε εἰδωλολατρικὰ ἔθνη νικηθέντα συνετρίβησαν και ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἀνά τὴν πεδιάδα.

Α Μακ. 4,15 οἱ δε ἐσχατοὶ πάντες ἐπέσον ἐν ρομφαίᾳ. και ἐδίωξαν αὐτοὺς ἕως Γαζηρῶν και ἕως των πεδίων τῆς Ἰδουμαίας και Ἀζώτου και Ἰαμνείας, και ἐπέσον ἐξ αὐτῶν εἰς ἀνδρας τρισχιλίους.

Α Μακ. 4,15 Ὅσοι δε ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέμειναν τελευταῖοι, ἐπέσαν ἐν στόματι ρομφαίας και οἱ Ἰουδαῖοι τους κατεδίωξαν μέχρι τῆς Γαζηρῶν, μέχρι των πεδιάδων τῆς Ἰδουμαίας και μέχρι τῆς πόλεως Ἀζώτου και Ἰαμνείας. Ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν των ἐχθρῶν ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τρεῖς χιλιάδες.

Α Μακ. 4,16 και ἐπέστρεψεν Ἰούδας και ἡ δύναμις ἀπὸ τοῦ διώκειν ὀπισθεν αὐτῶν

Α Μακ. 4,16 Ὁ Ἰούδας ἐπέστρεψεν εἰς τὰς θέσστου μαζὴ με το στράτευμά του και ἐσταμάτησε να καταδιώκῃ τους ἐχθρούς.

Α Μακ. 4,17 και εἶπε πρὸς τον λαόν· μη ἐπιθυμήσητε των σκύλων, ὅτι πόλεμος ἐξεναντίας ἡμῶν,

Α Μακ. 4,17 Εἶπε δε πρὸς τον στρατόν του· "μη κυριευθήτε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν των λαφύρων, διότι ὁ πόλεμος περιμένει ἀπέναντί μας.

Α Μακ. 4,18 και Γοργίας και ἡ δύναμις ἐν τῷ ὄρει ἐγγύς ἡμῶν· ἀλλὰ στήτε νῦν ἐναντίον των ἐχθρῶν ἡμῶν και πολεμήσατε αὐτοὺς, και μετὰ ταῦτα λάβετε τὰ σκύλα μετὰ παρησίας.

Α Μακ. 4,18 Ὁ Γοργίας και ἡ στρατιωτικὴ του δύναμις ευρίσκονται κοντὰ μας στο ὄρος, ἀλλὰ ἔχετε θάρρος και κρατηθήτε ἐμπρός στους ἐχθρούς μας και πολεμήσατέ τους με ἀνδρεία, και ἀφού τους νικήσετε, ἠμπορεῖτε κατόπιν ἀφόβως να πάρετε τὰ λάφυρα αὐτῶν".

Α Μακ. 4,19 ἔτι λαλούντος Ἰούδα ταῦτα, ὠφθη μέρος τι ἐκκύπτον ἐκ τοῦ ὄρους·

Α Μακ. 4,19 Ἐνὼ ἀκόμη ὁ Ἰούδας ἔλεγε πρὸς τους στρατιῶτας του αὐτὰ τὰ λόγια, παρουσιάσθη προβάλλον ἀπὸ το ὄρος ἕνα μέρος του στρατοῦ του Γοργίου.

Α Μακ. 4,20 και εἶδεν ὅτι τετρώπωνται, και ἐμπυρίζουσι τὴν παρεμβολὴν· ὁ γὰρ καπνός ὁ θεωρούμενος ἐνεφάνιζε το γεγονός.

Α Μακ. 4,20 Οἱ ἀλλοεθνεῖς στρατιῶται εἶδαν, ὅτι οἱ ἰδιοὶ των εἶχαν κατατροπωθῆ και ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον παραδώσει στο πυρ το στρατόπεδόν των, διότι ὁ καπνός, τον ὁποῖον ἐβλεπαν, ἐπιστοποιούσε το γεγονός αὐτό.

Α Μακ. 4,21 οἱ δε ταῦτα συνιδόντες ἐδειλώθησαν σφόδρα· συνιδόντες δε και τὴν Ἰούδα παρεμβολὴν ἐν τῷ πεδίῳ ἐτοιμὴν εἰς παρὰταξιν,

Α Μακ. 4,21 Οἱ Συροὶ, ὅταν εἶδον αὐτὰ, κατελήφθησαν ἀπὸ πολὺ μεγάλῃν δειλίαν· ἐπειδὴ δε διέκριναν και τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν του Ἰούδα εἰς τὴν πεδιάδα ἐτοιμὴν πρὸς μάχην,

Α Μακ. 4,22 ἐφυγον πάντες εἰς γῆν ἀλλοφύλων.

Α Μακ. 4,22 ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ὅλοι πρὸς τὴν χώραν των Φιλισταίων.

Α Μακ. 4,23 και ανέστρεψεν Ιούδας επί την σκυλείαν της παρεμβολής, και έλαβον χρυσίον πολύ και αργύριον και υάκινθον και πορφύραν θαλασσίαν και πλούτον μέγαν.

Α Μακ. 4,23 Ο Ιούδας χωρίς πλέον να καταδίωξη αυτούς επανήλθε με τους στρατιώτας του, δια να λαφυραγωγήσουν το εχθρικών στρατόπεδον. Εκεί ευρήκαν πράγματι και επήραν πολύν χρυσόν και άργυρον, υφάσματα υακίνθινα και αλλά βαμμένα με πορφύραν θαλασσίαν και πολύν πλούτον.

Α Μακ. 4,24 και επιστραφέντες ύμνουι και ευλόγουι εις ουρανόν ότι καλόν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Α Μακ. 4,24 Καθώς επέστρεφαν από την μάχην αυτήν υμνολογουσαν τον Θεόν και ευλογούσαν αυτόν επαναλαμβάνοντες ως επώδόν του ύμνου των την φράσιν· "ότι καλόνι ότι στον αιώνα το έλεος αυτού".

Α Μακ. 4,25 και εγένετο σωτηρία μεγάλη τώ Ισραήλ εν τή ημέρα εκείνη.

Α Μακ. 4,25 Έτσι δε επραγματοποιήθη μεγάλη σωτηρία στον ισραηλιτικόν λαόν κατά την ημέραν εκείνην.

Α Μακ. 4,26 Όσοι δε των αλλοφύλων διεσώθησαν, παραγενθέντες απήγγειλαν τώ Λυσία πάντα τα συμβεβηκότα.

Α Μακ. 4,26 Όσοι από τους εχθρούς διεσώθησαν, ήλθαν και ανήγγειλαν στον Λυσία όλα τα τραγικά αυτά γεγονότα.

Α Μακ. 4,27 ο δε ακούσας συνεχύθη και ηθύμει, ότι ουχ οία ήθελε, τοιαύτα γηγόνει τώ Ισραήλ, και ουχ οία ενετείλατο αυτό ο βασιλεύς, τοιαύτα εξέβη.

Α Μακ. 4,27 Ο Λυσίας, όταν τα ήκουσε, περιέπεσεν εις σύγχυσιν και αθυμίαν, διότι δεν επραγματοποιήθησαν εναντίον των Ισραηλιτών εκείνα, τα οποία αυτός ήθελε και τα πράγματα δεν εξελίχθησαν, όπως είχε δώσει εντολήν ο βασιλεύς Αντίοχος.

Α Μακ. 4,28 και εν τώ εχομένω ενιαυτώ συνελόχισεν ο Λυσίας ανδρών επιλέκτων εξήκοντα χιλιάδας και πεντακισχιλίαν ίππον, ώστε εκπολεμήσαι αυτούς.

Α Μακ. 4,28 Κατά το επόμενον έτος ο Λυσίας εστρατολόγησεν εκλεκτούς άνδρας εξήκοντα χιλιάδας και πέντε χιλιάδας ίππεις, δια να καταπολεμήση και νικήση οριστικώς τους Ιουδαίους

Α Μακ. 4,29 και ήλθον εις την Ιδουμαίαν και παρενέβαλον εν Βαιθσούροις, και συνήνητησεν αυτοίς Ιούδας εν δέκα χιλιάσιν ανδρών.

Α Μακ. 4,29 Αυτοί ήλθαν εις την Ιδουμαίαν και εστρατοπέδευσαν εις Βαιθσούραν. Ο Ιούδας εξήλθεν εναντίον αυτών με δέκα χιλιάδες ανδρών.

Α Μακ. 4,30 και είδε την παρεμβολήν ισχυράν και προσηύξατο και είπεν· ευλογητός εί ο σωτήρ του Ισραήλ ο συντριψας το όρμημα του δυνατού εν χειρί του δούλου σου Δαυίδ και παρεδωκας την παρεμβολήν των αλλοφύλων εις χείρας Ιωνάθαν υιού Σαούλ και του αίροντος τα σκεύη αυτού·

Α Μακ. 4,30 Είδη την ισχυράν αυτήν στρατιωτικήν δύναμιν, προσυχήθη προς τον Θεόν και είπεν· "Ευλογημένος είσαι συ, Κυριε, ο σωτήρ του ισραηλιτικού λαού, ο οποίος κάποτε άλλοτε συνέτριψας την δύναμιν του ισχυρού Γολιάθ με το χέρι του δούλου σου του Δαυίδ. Εις άλλην δε περίστασιν παρεδωκες υλοκληρον το στρατόπεδον των Φιλισταίων εις τα χέρια του Ιωνάθαν, υιού του Σαούλ, και του υπασπιστού του.

Α Μακ. 4,31 ούτω σύγκλεισον την παρεμβολήν ταύτην εν χειρί λαού σου Ισραήλ, και αισχυνθήτωσαν επί τή δυνάμει και τή ίππω αυτών·

Α Μακ. 4,31 Έτσι και τώρα κλείσε από όλα τα μέρη και παράδωσε εις τα χέρια του ισραηλιτικού λαού σου την στρατιωτικήν αυτήν δύναμιν. Οι δε εχθροί νικημένοι ασ κατεντροπιαστούν παρ' όλην αυτών την μεγάλην δύναμιν πεζικού και ιππικού.

Α Μακ. 4,32 δός αυτοίς δειλίαν και τήξον θράσος ισχύος αυτών, και σαλευθήτωσαν τή συντριβή αυτών·

Α Μακ. 4,32 Βαλε εις αυτούς δειλίαν, διάλυσε το θράσος και την εμπιστοσύνην των εις την μεγάλην των δύναμιν, στείλε κλονισμόν και σύγχυσιν κατά την συντριβήν των,

Α Μακ. 4,33 κατάβαλε αυτούς ρομφαία αγαπώντων σε, και αινεσάτωσάν σε πάντες οι ειδότες το όνομά σου εν ύμνοις.

Α Μακ. 4,33 κατάβαλε αυτούς δια της ρομφαίας εκείνων, οι οποίοι σε αγαπούν, και όλοι όσοι πιστεύουν και λατρεύουν το δοξασμένον σου Ονομα ασ σε δοξολογήσουν με ύμνους ευχαριστίας".

Α Μακ. 4,34 και συνέβαλον αλληλόις, και έπεσον εκ της παρεμβολής Λυσίου εις πεντακισχιλίους άνδρας και έπεσον εξ εναντίας αυτών.

Α Μακ. 4,34 Οι δύο στρατοί συνεκρούσθησαν. Από το στρατόπεδον του Λυσίου έπεσαν πέντε χιλιάδες άνδρες νεκροί ενώπιον των Ισραηλιτών.

Α Μακ. 4,35 ιδών δε Λυσίας την γενομένην τροπήν της αυτού συντάξεως, της δε Ιούδα το γεγενημένον θάρσος και ως έτοιμοί εισιν ή ζήν ή τεθνάναι γενναίως, απήρην εις Αντιόχειαν και εξενολόγει, και πλεονάσας τον γενηθέντα στρατόν ελογίζετο πάλιν παραγενέσθαι εις την Ιουδαίαν.

Α Μακ. 4,35 Ο Λυσίας, όταν είδη την κατατρόπωσιν και συντριβήν του στρατού του, εξ άλλου δε διεπίστωσε και το ατρόμητον θάρρος των στρατιωτών του Ιούδα, και ότι εκείνοι είναι έτοιμοι να ζήσουν ελεύθεροι η να αποθάνουν γενναίως μαχόμενοι, ανεχώρησε δια την Αντιόχειαν. Κατά την επάνοδόν του εστρατολογούσε διαφόρους ξένους άνδρας. Όταν δε ο στρατός του ηυξήθη πολύ, εσκεφθη και πάλιν να επανέλθη εναντίον της Ιουδαίας.

Α Μακ. 4,36 Είπε δε Ιούδας και οι αδελφοί αυτού· ιδού συνετριβήσαν οι εχθροί ημών, αναβώμεν καθαρίσαι τα άγια και εγκαινίσαι.

Α Μακ. 4,36 Επειτα από τα γεγονότα αυτά είπεν ο Ιούδας και οι αδελφοί του· "ιδού οι εχθροί μας έχουν συντριβή, ασ αναβώμεν, λοιπόν, εις Ιερσοόλυμα, δια να καθαρίσωμεν τον ιερόν τόπον του ναού μας και κατόπιν να κάμωμεν εγκαινία νέα.

Α Μακ. 4,37 και συνήχθη η παρεμβολή πάσα και ανέβησαν εις όρος Σιών.

Α Μακ. 4,37 Συνεκεντρώθησαν τότε όλοι οι στρατιώται των Ιουδαίων και ανέβησαν στο όρος Σιών.

Α Μακ. 4,38 και είδον το αγίασμα ηρημαμένον και το θυσιαστήριον βεβηλωμένον και τας πύλας κατακεκαυμένας και εν ταις αυλαίς φυτά πεφυκότα ως εν δρυμώ ή ως ενί των ορέων και τα παστοφόρια καθηρημένα.

Α Μακ. 4,38 Είδον δε εκεί τον ιερόν ναόν έρημον, το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων βεβηλωμένον, τας θύρας του ναού καμμένας από τον εμπρησμόν και εις τας αυλάς του ναού είχαν φυτρώσει χορτάρια, όπως στο δάσος η εις κανένα όρος. Επίσης τα δωμάτια τα παραπλεύρως του ναού ήσαν κρημνισμένα.

Α Μακ. 4,39 και διέρηξαν τα ιμάτια αυτών και εκόψαντο κοπετόν μέγαν και επέθεντο σποδόν επί την κεφαλήν αυτών

Α Μακ. 4,39 Επόνεσεν η καρδιά των, και επάνω στο πένθος των διέρρηξαν τα μάτια των, έβαλαν στάκτην εις την κεφαλήν των

Α Μακ. 4,40 και έπεσον επί πρόσωπον επί την γήν και εσάλπισαν ταις σάλπιγξι των σημασιών και εβόησαν εις τον ουρανόν.

Α Μακ. 4,40 και έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης. Εσάλπισαν τότε αι ιεραί σάλπιγγες τα επίκαιρα συνθήματα και όλοι με θερμήν προσευχήν εβόησαν προς τον Θεόν του ουρανού.

Α Μακ. 4,41 τότε επέταξεν Ιούδας άνδρας πολεμείν τους εν τή άκρα, έως αν καθαρίση τα άγια.

Α Μακ. 4,41 Ο Ιούδας διέταξε κατά την ώραν εκείνην ένα τμήμα από τους στρατιώτας του να πολεμή τους Συρους, οι οποίοι ήσαν κλεισμένοι εις την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ, έως ότου φροντίση αυτός και φέρη εις πέρας σύμφωνα με τον Νομον τον καθαρισμόν των αγίων τόπων.

Α Μακ. 4,42 και επέλεξεν ιερείς αμώμους θελητάς νόμου,

Α Μακ. 4,42 Κατόπιν εξέλεξεν ιερείς αριτελείς και υγιείς σωματικούς και ζηλωτάς του Νομου.

Α Μακ. 4,43 και εκαθάρισαν τα άγια και ήραν τους λίθους τού μiasμού εις τόπον ακάθαρτον.

Α Μακ. 4,43 Αυτοί εκαθάρισαν τον ναόν, εσήκωσαν και επέταξαν τους μολυσμένους, λίθους εις τόπον ακάθαρτον.

Α Μακ. 4,44 και εβουλεύσαντο περι τού θυσιαστηρίου της ολοκαυτώσεως τού βεβηλωμένου, τι αυτώ ποιήσωσι

Α Μακ. 4,44 Εσκεφέθησαν δε και δια το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, που είχε και αυτό βεβηλωθή, τι έπρεπε να κάμουν.

Α Μακ. 4,45 και επέπεσεν αυτοίς βουλή αγαθή καθελείν αυτό, μήποτε γένηται αυτοίς εις όνειδος, ότι εμίαναν τα έθνη αυτό και καθείλον το θυσιαστήριον.

Α Μακ. 4,45 Τους ήλθεν η καλή έμπνευσις και απόφασις να το κρημνίσουν, διότι εάν το άφηναν έτσι μολυσμένον από τους ειδωλολάτρας, ίσως να εγίνετο αφορμή χλευασμού δι' αυτούς τους ίδιους και άλλων ακόμη δυστυχημάτων. Πράγματι εκρήμνισαν το θυσιαστήριον.

Α Μακ. 4,46 και απέθεντο τους λίθους εν τώ όρει τού οικου εν τόπω επιτηδείω μέχρι τού παραγενηθήναι προφήτην τού αποκριθήναι περι αυτών.

Α Μακ. 4,46 Τους λίθους του θυσιαστηρίου μετέφεραν και απέθεσαν εις ένα μέρος του λόφου εις κατάλληλον τόπον, εν αναμονή προφήτου του Θεού, ο οποίος θα καθωδηγούσε αυτούς, τι πρέπει να τους κάμουν.

Α Μακ. 4,47 και έλαβον λίθους ολοκλήρους κατά τον νόμον και ωκοδόμησαν το θυσιαστήριον καινόν κατά το πρότερον.

Α Μακ. 4,47 Επειτα επήραν άλλους λίθους, σύμφωνα με τον Νομον ακατεργάστους, και ανοικοδόμησαν νέον θυσιαστήριον όμοιον προς το προηγούμενον.

Α Μακ. 4,48 και ωκοδόμησαν τα άγια και τα εντός τού οικου και τας αυλάς ηγίασαν.

Α Μακ. 4,48 Επίσης ανοικοδόμησαν τους ιερούς τόπους, το εσωτερικόν του ναού, εκαθάρισαν δε και ηγίασαν και τας αυλάς του ναού.

Α Μακ. 4,49 και εποίησαν σκεύη άγια καινά και εισήνεγκαν την λυχνίαν και το θυσιαστήριον των θυμιαμάτων και την τράπεζαν εις τον ναόν.

Α Μακ. 4,49 Κατεσκεύασαν νέα ιερά σκεύη, έφεραν εντός του ναού την λυχνίαν, το θυσιαστήριον των θυμιαμάτων και την τράπεζαν της προθέσεως.

Α Μακ. 4,50 και εθυμίασαν επί το θυσιαστήριον και εξήψαν τους λύχνους τους επί της λυχνίας, και εφαίνονσαν εν τώ ναώ.

Α Μακ. 4,50 Προσέφεραν κατόπιν επάνω στο θυσιαστήριον των θυμιαμάτων θυμίαμα, ήναψαν τους λύχνους, οι οποίοι ευρίσκοντο επάνω εις την λυχνίαν, και έτσι εφώτισαν τον ναόν.

Α Μακ. 4,51 και επέθηκαν επί την τράπεζαν άρτους και εξεπέτασαν τα καταπετάσματα και ετέλεσαν πάντα τα έργα, ά εποίησαν.

Α Μακ. 4,51 Εθεσαν επάνω εις την τράπεζαν της προθέσεως τους άρτους, εκρέμασαν και ανεπέτασαν τα παραπετάσματα και γενικώς ετέλεσαν όλα τα έργα, τα οποία είχαν αναλάβει να κάμουν.

Α Μακ. 4,52 και ώρθρισαν το πρωϊ τή πέμπτη και εικάδι τού μηνός τού ενάτου (ούτος ο μην Χασελεύ) τού ογδού και τεσσαρακοστού και εκατοστού έτους

Α Μακ. 4,52 Εσηκώθησαν δε λίαν πρωϊ κατά την εικοστήν πέμπτην του εννάτου μηνός (αυτός ο μην λέγεται Χασελεύ) κατά το εκατοστόν τεσσαρακοστόν όγδοον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών,

Α Μακ. 4,53 και ανήνεγκαν θυσιάν κατά τον νόμον επί το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων το καινόν, ό εποίησαν.

Α Μακ. 4,53 και προσέφεραν θυσιás σύμφωνα με τον μωσαϊκόν νόμον επάνω στο νέον θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, το οποίον είχαν ανοικοδομήσει.

Α Μακ. 4,54 κατά τον καιρόν και κατά την ημέραν, εν ή εβεβήλωσαν αυτό τα έθνη, εν εκείνη ενεκαινίσθη εν ωδαίς και κιθάραις και κινύραις και εν κυμβάλοις.

Α Μακ. 4,54 Κατά τον τον αυτόν μήνα και την αυτήν ημέραν, κατά την οποίαν τα ειδωλολατρικά έθνη είχαν βεβηλώσει το θυσιαστήριον τούτο και τον ναόν, κατά την ιδίαν ημέραν έγιναν τα εγκαίνια των με ψαλμούς και κιθάρας και άρπας και κύμβαλα.

Α Μακ. 4,55 και έπεσον πάς ο λαός επί πρόσωπον και προσεκύνησαν και ευλόγησαν εις ουρανόν τον ευοδώσαντα αυτοίς.

Α Μακ. 4,55 Όλος δε ο ιουδαϊκός λαός έπεσε με το πρόσωπον κατά γης και προσεκύνησαν τον Θεόν και απηύθυναν ύμνους δοξολογίας προς τον ουρανόν εις Εκείνον, ο οποίος κατευώδωσε τα έργα των.

Α Μακ. 4,56 και εποίησαν τον εγκαινισμόν τού θυσιαστηρίου ημέρας οκτώ και προσήνεγκαν ολοκαυτώματα μετ ευφροσύνης και έθυσαν θυσιάν σωτηρίου και ανείσεως.

Α Μακ. 4,56 Διήρκεσαν τα εγκαίνια του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων επί οκτώ ημέρας, κατά τας οποίας προσέφεραν ολοκαυτώματα με μεγάλην χαράν και θυσιás σωτηρίους και δοξολογίας προς τον Θεόν.

Α Μακ. 4,57 και κατεκόσμησαν το κατά πρόσωπον τού ναού στεφάνοις χρυσοίς και ασπιδίσκαις και ενεκαίνισαν τας πύλας και τα παστοφόρια και εθύρωσαν αυτά.

Α Μακ. 4,57 Εκόσμησαν δε πλουσίως την εμπροσθίαν όψιν του ναού με χρυσούς στεφάνους, με μικράς ασπίδας και έκαμαν τα εγκαίνια των θυρών και των διαμερισμάτων, που ευρίσκοντο παραπλεύρως του ναού, εις τα οποία και ετοποθέτησαν τας θύρας.

Α Μακ. 4,58 και εγενήθη ευφροσύνη μεγάλη εν τώ λαώ σφόδρα, και απεστράφη όνειδος εθνών.

Α Μακ. 4,58 Εγινε δε και επεκράτησε πολύ μεγάλη χαρά μεταξύ του λαού, διότι εξηλείφθη το όνειδος και η κατασχώνη, την οποίαν τα ειδωλολατρικά έθνη είχαν επισωρεύσει στον ναόν.

Α Μακ. 4,59 και έστησεν Ιούδας και οι αδελφοί αυτού και πάσα η εκκλησία Ισραήλ, ινα άγωνται αι ημέραι εγκαινισμού τού θυσιαστηρίου εν τοίς καιροίς αυτών ενιαυτόν κατ ενιαυτόν ημέρας οκτώ, από της πέμπτης και εικάδος τού μηνός Χασελεύ, μετ ευφροσύνης και χαράς.

Α Μακ. 4,59 Ο Ιούδας, οι αδελφοί του και όλος ο λαός των Ισραηλιτών καθιέρωσαν να τελούνται εορταί των εγκαινίων του ναού και του θυσιαστηρίου εις ωρισμένην εποχήν κάθε έτος από της εικοστής πέμπτης του μηνός Χασελεύ επί οκτώ ημέρας με μεγάλην χαράν και ευφροσύνην.

Α Μακ. 4,60 και ωκοδόμησαν εν τώ καιρώ εκείνω το όρος Σιών, κυκλόθεν τείχη υψηλά και πύργους οχυρούς, μη ποτε παραγεννηθέντα τα έθνη καταπατήσωσιν αυτά, ως εποίησαν το πρότερον.

Α Μακ. 4,60 Κατ' εκείνην δε την εποχήν ανοικοδόμησαν γύρω από των λόφων Σιών εν Ιερουσαλήμ υψηλά τείχη και επάνω εις αυτά ύψωσαν υψηλούς πύργους, δια να μη επέλθουν πλέον τα ειδωλολατρικά έθνη, όπως και προηγουμένως έκαναν, και καταπατήσουν τους ιερούς αυτούς τύπους.

Α Μακ. 4,61 και επέταξεν εκεί δύναμιν τηρείν αυτό και ωχύρωσαν αυτό τηρείν την Βαιθσούραν τού έχειν τον λαόν οχύρωμα κατά πρόσωπον της Ιδουμαίας.

Α Μακ. 4,61 Ο Ιούδας εγκατέστησε και ετακτοποίησε τμήμα στρατού εκεί, δια να φρουρή και το ωχύρωσε, δια να φυλάττη την Βαιθσούραν, ώστε να έχη ο λαός ένα οχυρόν τόπον εναντίον της Ιδουμαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Μακ. 5,1 Καί εγένετο ότε ήκουσαν τα έθνη κυκλόθεν ότι ωκοδομήθη το θυσιαστήριον και ενεκαινίσθη το αγίασμα ως το πρότερον, και ωργίσθησαν σφόδρα

Α Μακ. 5,1 Όταν τα γύρω από την Ιουδαίαν ειδωλολατρικά έθνη πληροφορήθησαν, ότι ανοικοδομήθη το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων, ότι έγινεν η αποκατάστασις του ναού, όπως ήτο προηγουμένως και ετελέσθησαν και τα εγκαινία αυτού, ωργίσθησαν πάρα πολύ.

Α Μακ. 5,2 και εβουλεύσαντο τού άραι το γένος Ιακώβ τους όντας εν μέσω αυτών και ήρξαντο τού θανατούν εν τώ λαώ και εξαίρειν.

Α Μακ. 5,2 Εσκέφθησαν, λοιπόν, και απεφάσισαν να εξολοθρεύσουν το γένος των Ισραηλιτών, τους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο μεταξύ αυτών. Ηρξισαν δε και να θανατώνουν πολλούς μεταξύ του λαού και να τους εξολοθρεύουν.

Α Μακ. 5,3 και απολέμει Ιούδας προς τους υιούς Ησαύ εν τή Ιδουμαία, την Ακραβαττήνην, ότι περιεκάθηντο τον Ισραήλ, και επάταξεν αυτούς πληγήν μεγάλην και συνέστειλεν αυτούς και έλαβε τα σκύλα αυτών.

Α Μακ. 5,3 Ο Ιούδας ήρξισε τον πόλεμόν του εναντίον των απογόνων του Ησαύ εις την Ιδουμαίαν και συγκεκριμένως εις την Ακραβαττήνην, διότι εκεί είχαν περικλείσει ως εις κλοιόν τους Ισραηλίτας. Εκτύπησεν αυτούς και τους επέφερε μεγάλην φθοράν, τους εταπείνωσε και επήρξε λάφυρα από αυτούς.

Α Μακ. 5,4 και εμνήσθη της κακίας υιών Βαιάν, οί ήσαν τώ λαώ εις παγίδα και εις σκάνδαλον εν τώ ενεδρεύειν αυτούς εν ταις οδοίς:

Α Μακ. 5,4 Ο Ιούδας ενεθυμήθη επίσης την κακότητα των υιών του Βαιάν, οι οποίοι είχαν καταντήσει παγίς δια τον Ισραηλιτικόν λαόν και κίνδυνος με τας ενέδρας, τας οποίας έστηναν στους δρόμους εναντίον των Ισραηλιτών.

Α Μακ. 5,5 και συνεκλείσθησαν υπ αυτού εν τοίς πύργοις, και παρενέβαλεν επ αυτούς και ανεθεμάτισεν αυτούς και ενεπύρισε τους πύργους αυτής εν πυρί σύν πάσι τοίς ενούσι.

Α Μακ. 5,5 Τους περιεκύκλωσεν στους πύργους των, παρετάχθη εναντίον αυτών και τους παρέδωσεν στο ανάθεμα. Επειτα δε έθεσε πυρ στους πύργους της πόλεως των, κατέκαυσεν αυτούς μαζί με όλους όσοι ευρίσκοντο έντος αυτών.

Α Μακ. 5,6 και διεπέρασεν επί τους υιούς Αμμών και εύρε χείρα κραταιάν και λαόν πολύν και Τιμόθεον ηγούμενον αυτών.

Α Μακ. 5,6 Επειτα διεπέρασε και ήλθεν εναντίον των Αμμωνιτών. Εκεί όμως ευρήκεν ισχυράν δύναμιν στρατού και λαόν πολυάριθμον με αρχηγόν όλων αυτών τον Τιμόθεον.

Α Μακ. 5,7 και συνήψε προς αυτούς πολέμους πολλούς, και συνετριβήσαν πρό προσώπου αυτού, και επάταξεν αυτούς.

Α Μακ. 5,7 Συνήψε πολλάς μάχας εναντίον αυτών, εκείνοι εν τέλει συνετριβήσαν ενώπιόν του και αυτός τους κατέκοψε.

Α Μακ. 5,8 και προκατελάβετο την Ιαζήρ και τας θυγατέρας αυτής και ανέστρεψεν εις την Ιουδαίαν.

Α Μακ. 5,8 Κατέλαβεν επίσης την πάλιν Ιαζήρ και τας εξαρτωμένας από αυτήν, ως θυγατέρας της, κώμας και κατόπιν επέστρεψεν εις την Ιουδαίαν.

Α Μακ. 5,9 Καί επισυνήχθησαν τα έθνη τα εν τή Γαδαάδ επί τον Ισραήλ τους όντας επί τοίς ορίοις αυτών τού εξάραι αυτούς, και έφυγον εις Δάθεμα το οχύρωμα.

Α Μακ. 5,9 Τα άλλα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία ευρίσκοντο εις την περιοχήν Γαλαάδ, συνεκεντρώθησαν και επετέθησαν εναντίον των Ισραηλιτών, οι οποίοι ευρίσκοντο έντος της χώρας των, δια να τους εξαφανίσουν. Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την περιοχήν Γαλαάδ, κατέφυγον εις ένα οχυρόν, την Δαθεμα.

Α Μακ. 5,10 και απέστειλαν γράμματα προς Ιούδαν και τους αδελφούς αυτού λέγοντες: επισυνηγμένα εστίν εφ ημάς τα έθνη τα κύκλω ημών τού εξάραι ημάς

Α Μακ. 5,10 Από εκεί έστειλαν επιστολάς προς τον Ιούδαν και τους αδελφούς του, προς τους οποίους έγραφαν: "τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία ευρίσκονται γύρω μας, έχουν συγκεντρωθή εναντίον μας, δια να μας εξολοθρεύσουν.

Α Μακ. 5,11 και ετοιμάζονται ελθείν και προκαταλαβέσθαι το οχύρωμα, εις ό κατεφύγομεν, και Τιμόθεος ηγείται της δυνάμεως αυτών"

Α Μακ. 5,11 Ετοιμάζονται να έλθουν και να καταλάβουν το οχύρωμα, στο οποίον δια λόγους ασφαλείας κατεφύγαμεν. Ο Τιμόθεος δε είναι αρχηγός αυτού του στρατού.

Α Μακ. 5,12 νύν ούν ελθών εξελού ημάς εκ χειρός αυτών, ότι πέπτωκεν εξ ημών πλήθος,

Α Μακ. 5,12 Τώρα, λοιπόν, έλα, δια να μας γλυτώσης από τα χέρια αυτών, διότι μέχρι σήμεραν ένα πολύ πλήθος ιδικών μας ανθρωπών έχει φονευθή.

Α Μακ. 5,13 και πάντες οι αδελφοί ημών οι όντες εν τοίς Τωβίου τεθανάτωνται, και ηχμαλωτίκασι τας γυναίκας αυτών και

τα τέκνα και την αποσκευήν, και απώλεσαν εκεί ωσει μίαν χιλιαρχίαν ανδρών.

Α Μακ. 5,13 Και όλοι οι αδελφοί μας, οι οποίοι ευρίσκονται εις την χώραν του Τωβίου, την Τωβ, εφονεύθησαν, αι δε γυναίκες των έχουν απαχθή αιχμάλωτοι από τους εχθρούς μας, όπως επίσης και τα τέκνα των. Αι περιουσίαι των έχουν λαφυραγωγηθή και έχασαν εκεί φονευθέντας χιλίους περίπου άνδρας”.

Α Μακ. 5,14 έτι αι επιστολαί ανεγινώσκοντο, και ιδού άγγελιοι έτεροι παρεγένοντο εκ της Γαλιλαίας διερχότες τα ιμάτια απαγγέλλοντες κατά τα ρήματα ταύτα λέγοντες

Α Μακ. 5,14 Ενώ ακόμη ανεγινώσκοντο αυτάι αι επιστολαί, ιδού κατέφθασαν άλλοι αγγελιαφόροι από την Γαλιλαίαν με διερχηγμένα τα ιμάτιά των και οι οποίοι έφερον παρομοίας προς τας ανωτέρω δυσαρέστους ειδήσεις και έλεγαν·

Α Μακ. 5,15 επισυνήχθαι επ αυτούς εκ Πτολεμαΐδος και Τύρου και Σιδώνος και πάσης Γαλιλαίας αλλοφύλων τού εξαναλώσαι ημάς.

Α Μακ. 5,15 “Έχουν συγκεντρωθή από την Πτολεμαΐδα, την Τυρον, την Σιδώνα και από όλην την Γαλιλαίαν των ειδωλολατρικών εθνών άνδρες πολεμισταί, δια να μας εξολοθρεύσουν”.

Α Μακ. 5,16 ως δε ήκουσεν Ιούδας και ο λαός τους λόγους τούτους, επισυνήχθη εκκλησία μεγάλη βουλευσασθαι τι ποιήσωσι τοίς αδελφοίς αυτών, τοίς ούσιν εν θλίψει και πολεμουμένοις υπ αυτών.

Α Μακ. 5,16 Όταν ο Ιούδας και ο Ισραηλιτικός λαός ήκουσαν τας ειδήσεις αυτάς, συνηθροίσθησαν εις μεγάλην συγκέντρωσιν, δια να σκεφθούν και αποφασίσουν, τι πρέπει να κάμουν υπέρ των αδελφών των αυτών, οι οποίοι ευρίσκοντο εις τόσον μεγάλην θλίψιν πολεμούμενοι από τους εχθρούς των.

Α Μακ. 5,17 και είπεν Ιούδας Σίμωνι τώ αδελφώ αυτού· επίλεξον σεαυτώ άνδρας και πορευού και ρύσαι τους αδελφούς σου τους εν τή Γαλιλαία· εγώ δε και Ιωνάθαν ο αδελφός μου πορευοόμεθα εις την Γαλααδίτιν.

Α Μακ. 5,17 Ο Ιούδας είπεν στον αδελφόν του τον Σίμονα· “διάλεξε και πάρε υπό την αρχηγίαν σου εκλεκτούς πολεμιστάς άνδρας και πήγαινε να γλυτώσης τους αδελφούς σου, που ευρίσκονται εις την Γαλιλαίαν. Εγώ δε και ο Ιωνάθαν ο αδελφός μου θα μεταβόμεν εις την χώραν Γαλααδ”.

Α Μακ. 5,18 και κατέλιπεν Ιώσηφον τον τού Ζαχαρίου και Αζαρίαν ηγουμένους τού λαού μετά των επιλοίπων της δυνάμεως εν τή Ιουδαία εις τήρησιν

Α Μακ. 5,18 Αφήκε δε ο Ιούδας τον Ιώσηφον, υιόν του Ζαχαρίου, και τον Αζαρίαν αρχηγούς του λαού, ίνα με την υπόλοιπον στρατιωτικήν δύναμιν περιφρουρούν την Ιουδαίαν από ενδεχομένας επιθέσεις των εχθρών.

Α Μακ. 5,19 και ενετείλατο αυτοίς λέγων· πρόστητε τού λαού τούτου και μη συνάψητε πόλεμον προς τα έθνη έως τού επιστρέψαι ημάς.

Α Μακ. 5,19 Τους έδωσε δε και αυτήν την εντολήν και είπε· “Θα είσθε οι αρχηγοί του λαού τούτου. Προσέχετε όμως να μη κινήσετε πόλεμον εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών, μέχρις ότου επιστρέψωμεν ημείς”.

Α Μακ. 5,20 και μερισθήσαν Σίμωνι άνδρες τρισχίλιοι τού πορευθήναι εις την Γαλιλαίαν, Ιούδα δε άνδρες οκτακισχίλιοι εις την Γαλααδίτιν.

Α Μακ. 5,20 Διειμοιράσθη δε η στρατιωτική δύναμις των ανδρών και εις μεν τον Σίμονα εδόθησαν τρεις χιλιάδες άνδρες, δια να μεταβή εις την Γαλιλαίαν, εις δε τον Ιούδαν εδόθησαν οκτώ χιλιάδες άνδρες, δια να εκστρατευση εις την χώραν Γαλααδ.

Α Μακ. 5,21 και επορεύθη Σίμων εις την Γαλιλαίαν και συνήψε πολέμους πολλούς προς τα έθνη, και συνετρίβη τα έθνη από προσώπου αυτού,

Α Μακ. 5,21 Ο Σίμων εβάδισεν εναντίον της Γαλιλαίας, έκαμε πολλούς πολέμους εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών, τα δε ειδωλολατρικά έθνη συνετρίβησαν ενώπιόν του.

Α Μακ. 5,22 και εδίδωξεν αυτούς έως της πύλης Πτολεμαΐδος, και έπεσον εκ των εθνών εις τρισχιλίους άνδρας, και έλαβε τα σκύλα αυτών.

Α Μακ. 5,22 Ο Σίμων τους κατεδίωξεν έως εις τας πύλας της Πτολεμαΐδος. Επεσαν δε από τα ειδωλολατρικά έθνη τρεις περίπου χιλιάδες άνδρες και επήρε τα λάφυρα αυτών.

Α Μακ. 5,23 και παρέλαβε τους εν τή Γαλιλαία και εν Αρβάττοις σύν ταις γυναίξι και τοίς τέκνοις και πάντα, όσα ήν αυτοίς, και ήγαγεν εις την Ιουδαίαν μετ ευφροσύνης μεγάλης.

Α Μακ. 5,23 Ο δε Σίμων επήρε τους Ιουδαίους, που ευρίσκοντο εις την Γαλιλαίαν και εις Αρβαττα, μαζί με τας γυναίκας και τα τέκνα των και με όλα τα υπάρχοντά των, και τους έφερεν εις την Ιουδαίαν με μεγάλην χαράν και αγαλλίασιν.

Α Μακ. 5,24 και Ιούδας ο Μακκαβαίος και Ιωνάθαν ο αδελφός αυτού διέβησαν τον Ιορδάνην και επορεύθησαν οδόν τριών ημερών εν τή ερήμω.

Α Μακ. 5,24 Εν τω μεταξύ και ο Ιούδας ο Μακκαβαίος μαζί με τον αδελφόν του τον Ιωνάθαν διεπέρασαν τον Ιορδάνην ποταμόν και επορεύθησαν εις κάποιαν έρημον, δρόμον τριών ημερών.

Α Μακ. 5,25 και συνήντησαν τοίς Ναβαταίοις, και απήντησαν αυτοίς ειρηνικώς και διηγήσαντο αυτοίς άπαντα τα συμβάντα τοίς αδελφοίς αυτών εν τή Γαλααδίτιδι.

Α Μακ. 5,25 Εκεί συνήντησαν τους Ναβαταίους, οι οποίοι τους υπεδέχθησαν ειρηνικώς, και διηγήθησαν εις αυτούς όλα τα γεγονότα, τα οποία συνέβησαν στους αδελφούς των εις την χώραν Γαλααδ·

Α Μακ. 5,26 και ότι πολλοί εξ αυτών συνειλημμένοι εισίν εις Βόσορα και Βοσόρ, εν Αλέμοις, Χασφώρ, Μακέδ και Καρναϊν, πάσαι αι πόλεις αύται οχυραί και μεγάλαι·

Α Μακ. 5,26 και ότι πολλοί από αυτούς είναι κλεισμένοι εις Βοσορρα και Βοσόρ, εις Αλέμους, Χασφώρ, Μακέδ και Καρναϊν. Αυταί ήσαν πόλεις μεγάλαι και οχυραί.

Α Μακ. 5,27 και εν ταις λοιπαίς πόλεσι της Γαλααδίτιδος εισι συνειλημμένοι και εις αύριον τάσσονται παρεμβάλλειν επί τα οχυρώματα και καταλαβέσθαι και εξάραι πάντας τούτους εν ημέρα μια.

Α Μακ. 5,27 “Και εις τας άλλας πόλεις της χώρας Γαλααδ είναι κλεισμένοι Ιουδαίοι, οι δε εχθροι των ετοιμάζονται να κτυπήσουν αύριον τας οχυράς αυτάς πόλεις, να τας καταλάβουν και να εξολοθρεύσουν όλους αυτούς, οι οποίοι ευρίσκονται εις τας πόλεις αυτάς εις μίαν και μόνην ημέραν”.

Α Μακ. 5,28 και απέστρεψεν Ιούδας και η παρεμβολή αυτού οδόν εις την έρημον Βόσορα άφνω· και κατελάβετο την πόλιν και απέκτεινε πάν αρσενικόν εν στόματι ρομφαίας και έλαβε πάντα τα σκύλα αυτών και ενέπρησεν αυτήν πυρί.

Α Μακ. 5,28 Κατόπιν των πληροφοριών αυτών ο Ιούδας και ο στρατός του ήλλαξαν κατεύθυνσιν, εστράφησαν προς την

έρημον και ενεφανίσθησαν αιφνιδίως εμπρός εις Βοσορα. Κατέλαβον την πόλιν και επέρασαν εν στόματι μαχαίρας όλα τα αρσενικά, επήραν όλα τα λάφυρα των κατοίκων της πόλεως και παρέδωσαν στο πυρ την πόλιν.

Α Μακ. 5,29 και απήρην εκείθεν νυκτός, και επορεύετο έως επί το οχύρωμα·

Α Μακ. 5,29 Από εκεί εν καιρώ νυκτός ανεχώρησεν ο Ιούδας και εβάδισε προς το οχυρόν το λεγόμενον Δαθεμα.

Α Μακ. 5,30 και εγένετο εωθινή ήραν τους οφθαλμούς αυτών και ιδού λαός πολύς, ού ουκ ήν αριθμός, αίροντες κλίμακας και μηχανάς καταλαβέσθαι το οχύρωμα και επολέμουν αυτούς.

Α Μακ. 5,30 Κατά την πρωϊαν εσήκωσαν τα μάτια των οι στρατιώται του Ιούδα του Μακκαβαίου και είδαν πολύν εχθρικών στρατόν, του οποίου δεν ήτο δυνατόν να υπολογισθή ο αριθμός. Αυτοί, λοιπόν, έφεραν κλίμακας και πολιορκητικές μηχανάς και επεχείρουν να καταλάβουν το οχυρωμα. Επολεμούσαν εναντίον των Ιουδαίων, που ήσαν κλεισμένοι εις αυτό.

Α Μακ. 5,31 και είδεν Ιούδας ότι ήρκειαι ο πόλεμος και η κραυγή της πόλεως ανέβη εις τον ουρανόν σάλπιγξι και φωνή μεγάλη,

Α Μακ. 5,31 Όταν ο Ιούδας ο Μακκαβαίος είδεν ότι είχαν αρχίσει η μάχη και ότι η κραυγή των Ιουδαίων, που ευρίσκοντο στο οχύρωμα, ήτο τόσοσν μεγάλη, ώστε μαζί με τον ήχον των σαλπίγγων έφθαναν έως στον ουρανόν,

Α Μακ. 5,32 και είπε τοίς ανδράσι της δυνάμεως· πολεμήσατε σήμεραν υπέρ των αδελφών υμών.

Α Μακ. 5,32 είπεν στους άνδρας της δυνάμεώς του "πολεμήσατε σήμεραν υπέρ των αδελφών μας".

Α Μακ. 5,33 και εξήλθεν εν τρισίν αρχαίς εξόπισθεν αυτών, και εσάλπισαν ταις σάλπιγξι και εβόησαν εν προσευχή.

Α Μακ. 5,33 Ο Ιούδας ο Μακκαβαίος επροχώρησε με τα τρία σώματα του στρατού του όπισθεν από τους εχθρούς. Κατόπιν οι Ιουδαίοι εσάλπισαν με τας σάλπιγγάς των και προσηχήθησαν με φωνήν μεγάλην προς τον Θεόν.

Α Μακ. 5,34 και επέγνω η παρεμβολή Τιμοθέου ότι Μακκαβαίός εστι, και έφυγον από προσώπου αυτού, και επάταξεν αυτούς πληγήν μεγάλην, και έπεσον εξ αυτών εν εκείνη τή ημέρα εις οκτακισχιλίους άνδρας.

Α Μακ. 5,34 Αμέσως δε μόλις ο στρατός του Τιμοθέου αντελήφθη, ότι ο Ιούδας ο Μακκαβαίος είναι ο πολεμών αυτούς, κατελήφθησαν από φόβον και έφυγον από εμπρός του. Ο δε Ιούδας ο Μακκαβαίος με τους στρατιώτας του επέφερεν μεγάλην φθοράν εις αυτούς. Επεσαν από αυτούς κατ' εκείνην την ημέραν οκτώ χιλιάδες άνδρες.

Α Μακ. 5,35 και απέκλινεν εις Μααφά και επολέμησεν αυτήν και προκατελάβετο αυτήν και απέκτεινε πάν αρσενικών αυτής και έλαβε τα σκύλα αυτής και ενέπρησεν αυτήν πυρί.

Α Μακ. 5,35 Από εκεί ο Ιούδας εστράφη και επορεύθη εις Μααφά, επολέμησε την πόλιν, την κατέλαβε και εφόνευσεν όλα τα αρσενικά αυτής, επήρε τα λάφυρά της και την παρέδωσεν στο πυρ.

Α Μακ. 5,36 εκείθεν απήρε και προκατελάβετο την Χασφών, Μακεδ, Βοσόρ και τας λοιπάς πόλεις της Γαλααδίτιδος.

Α Μακ. 5,36 Από εκεί ανεχώρησε και κατέλαβε την Χασφών, την Μακεδ, την Βοσόρ και όλας τας άλλας πόλεις της χώρας Γαλααδ.

Α Μακ. 5,37 μετά δε τα ρήματα ταύτα συνήγαγε Τιμόθεος παρεμβολήν άλλην και παρενέβαλε κατά πρόσωπον αφών εκ πέραν τού χειμάρου.

Α Μακ. 5,37 Επειτα από όλα αυτά τα γεγονότα ο Τιμόθεος συνεκέντρωσε νέαν στρατιωτικήν δύναμιν και εστρατοπέδευσεν απέναντι της Ραφών, πέραν από κάποιον χειμαρρον.

Α Μακ. 5,38 και απέστειλεν Ιούδας κατασκοπεύσαι την παρεμβολήν, και απήγγειλαν αυτώ λέγοντες· επισυννηγμένα εισί προς αυτούς πάντα τα έθνη τα κύκλω ημών, δύναμις πολλή σφόδρα·

Α Μακ. 5,38 Ο Ιούδας έστειλε μερικούς άνδρας, δια να κατασκοπεύσουν τα του στρατεύματος και τον πληροφορήσουν σχετικώς. Εκείνοι οι άνδρες επέστρεψαν και του απήγγειλαν τα εξής λέγοντες· "όλα τα γύρω από ημάς ειδωλολατρικά έθνη έχουν συγκεντρωθή εναντίον μας σχηματίσαντα μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν.

Α Μακ. 5,39 και Αραβας μεμισθωνται εις βοήθειαν αυτοίς και παρενέβαλον πέραν τού χειμάρου έτοιμοι τού ελθείν επί σε εις πόλεμον. και επορεύθη Ιούδας εις συνάντησιν αυτών.

Α Μακ. 5,39 Έχουν μάλιστα πάρει ως μισθοφόρους Αραβας, δια να τους βοηθήσουν και είναι στρατοπεδευμένοι πέραν από τον χειμαρρον, έτοιμοι να έλθουν εναντίον σου εις πολεμικήν σύρραξιν". Ο Ιούδας εξήλθε προς πόλεμον εναντίον των.

Α Μακ. 5,40 και είπε Τιμόθεος τοίς άρχουσι της δυνάμεως αυτού εν τώ εγγίξειν Ιούδαν και την παρεμβολήν αυτού επί τον χειμάρου τού ύδατος· εάν διαβή προς ημάς πρότερος, ου δυνησόμεθα υποστήναι αυτόν, ότι δυνάμενος δυνησεται προς ημάς·

Α Μακ. 5,40 Είπε τότε ο Τιμόθεος προς τους αρχηγούς της στρατιωτικής του δυνάμεως, "όταν ο Ιούδας με την στρατιωτικήν του δύναμιν πλησιάση εις τον χειμαρρον, εάν μεν διαπεράση προς ημάς πρώτος, δεν θα ημπορέσωμεν να υπομείνωμεν την επίθεσίν του, διότι, ισχυρός, καθώς είναι, θα υπερισχύση ασφαλώς εναντίον μας.

Α Μακ. 5,41 εάν δε δειλωθή και παρεμβάλη πέραν τού ποταμού, διαπεράσομεν προς αυτόν και δυνησόμεθα προς αυτόν.

Α Μακ. 5,41 Εάν όμως δειλιάση, μείνη και παρταχθή πέραν από τον χειμαρρον, θα διαβώμεν ημείς προς αυτόν και ασφαλώς θα υπερισχύσωμεν εναντίον του".

Α Μακ. 5,42 ως δε ήγγισεν Ιούδας επί τον χειμάρου τού ύδατος, έσθησε τους γραμματείς τού λαού επί τού χειμάρου και ενετείλατο αυτοίς λέγων· μη αφήτε πάντα άνθρωπον παρεμβαλείν, αλλ ερχέσθωσαν πάντες εις τον πόλεμον.

Α Μακ. 5,42 Ο Ιούδας, όταν έφθασεν εις την κοίτην του χειμάρου, ετοποθέτησε κατά διαστήματα πλησίον της όχθης τους γραμματείς του στρατού και τους διέταξε λέγων· "μη αφήσετε κανένα στρατιώτην να αποθήση τον οπλισμόν του και στρατοπεδέυση, αλλά όλοι ας έλθουν έτοιμοι προς πόλεμον".

Α Μακ. 5,43 και διεπέρασεν επ αυτούς πρότερος και πάς ο λαός όπισθεν αυτού, και συνετρίβησαν πρό προσώπου αυτού πάντα τα έθνη και έριψαν τα όπλα αυτών και έφυγον εις το τέμενος εν Καρναϊν.

Α Μακ. 5,43 Διεπέρασε δε πρώτος ο Ιούδας τον ποταμόν βαδίζων εναντίον του εχθρού. Ολος δε ο στρατός τον ακολουθούσε. Κατά την μάχην συνετρίβησαν ενώπιόν του όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, έριψαν κατά γης τα όπλα των και πανικόβλητα κατέφυγαν στον ειδωλολατρικών ναόν εις Καρναϊν.

Α Μακ. 5,44 και προκατελάβοντο την πόλιν και το τέμενος ενεπύρισαν εν πυρί σύν πάσι τοίς εν αυτώ και ετροπώθη η Καρναϊν, και ουκ εδύναντο έτι υποστήναι κατά πρόσωπον Ιούδα.

Α Μακ. 5,44 Οι Ιουδαίοι κατέλαβαν την πόλιν αυτήν, παρέδωκαν στο πυρ τον ναόν με όλους εκείνους, οι οποίοι ευρίσκοντο έντος αυτού. Ετσι η Καρναϊν κατετροπώθη και εξηυτελίσθη και δεν ημπούρεσε να αντισταθή ενώπιον του Ιούδα.

Α Μακ. 5,45 και συνήγαγεν Ιούδας πάντα Ισραήλ τους εν τή Γαλααδίτιδι από μικρού έως μεγάλου και τας γυναίκας αυτών

και τα τέκνα αυτών και την αποσκευήν, παρεμβολήν μεγάλην σφόδρα, ελθείν εις γήν Ιούδα.

Α Μακ. 5,45 Επειτα συνεκέντρωσεν ο Ιούδας όλους τους Ισραηλίτας, που ευρίσκοντο εις την χώραν Γαλαάδ, από μικρού μέχρι μεγάλου, και τας γυναίκας των και τα παιδιά των και την περιουσίαν των, πλήθος μεγάλο λαού, δια να οδηγήση όλους αυτούς εις την χώραν της Ιουδαίας.

Α Μακ. 5,46 και ήλθον έως Εφρών, και αυτή η πόλις μεγάλη επί της εισόδου οχυρά σφόδρα, ουκ ήν εκκλίνας απ αυτής δεξιάν ή αριστεράν, αλλ ή διά μέσου αυτής πορεύεσθαι·

Α Μακ. 5,46 Οι Ιουδαίοι έφθασαν εις την Εφρών, πόλιν μεγάλην και καλώς ωχυρωμένην, η οποία ευρίσκετο εις την εισοδον της χώρας των. Δεν ημπορούσε δε κανείς να παρεκκλίνη δεξιά η αριστερά από αυτήν, δια να εισέλθη εις την χώραν, αλλ ήτο υποχρεωμένος να βαδίση δια μέσου αυτής.

Α Μακ. 5,47 και απέκλεισαν αυτούς οι εκ της πόλεως και ενέφραξαν τας πύλας λίθοις.

Α Μακ. 5,47 Οι κάτοικοι της πόλεως αυτής ηρηνήθησαν να επιτρέψουν δίοδον στους Ιουδαίους, έφραξαν δε και τας πύλας της πόλεως των με λίθους.

Α Μακ. 5,48 και απέστειλε προς αυτούς Ιούδας λόγους ειρηνικούς λέγων· διελευσόμεθα διά της γής σου τού απελθειν εις την γήν ημών, και ουδείς κακοποιήσει υμάς, πλην τοίς ποσί παρελευσόμεθα· και ουκ ηβούλοντο ανοίξαι αυτά.

Α Μακ. 5,48 Ο Ιούδας απέστειλε προς αυτούς αγγελιαφόρους με ειρηνικάς προτάσεις ειπών· “ημείς θα διέλθωμεν απλώς δια μέσου της χώρας σας, δια να μεταβώμεν εις την πατρίδα μας. Κανείς δεν θα σας βλάβη ούτε επ' ελάχιστον. Ζητούμεν απλώς να περάσωμεν πεζή δια μέσου της πόλεως σας”. Οι κάτοικοι όμως δεν ηθέλησαν να ανοίξουν εις αυτόν τας πύλας.

Α Μακ. 5,49 και επέταξεν Ιούδας κηρύξαι εν τή παρεμβολή τού παρεμβάλειν έκαστον εν ώ εστι τόπω·

Α Μακ. 5,49 Τότε ο Ιούδας διέταξε να κοινοποιήσουν στο στρατόπεδον την διαταγήν του, όπως καταλάβη ο κάθε στρατιώτης την θέσιν όπου ευρίσκεται, έτοιμος προς μάχην.

Α Μακ. 5,50 και παρενέβαλον οι άνδρες της δυνάμεως, και επολέμησαν την πόλιν όλην την ημέραν εκείνην και όλην την νύκτα, και παρεδόθη η πόλις εν χερσίν αυτού.

Α Μακ. 5,50 Οι άνδρες του στρατού του επήραν τας θέσεις των και επολέμησαν την πόλιν καθ' όλην την ημέραν εκείνην και όλην την νύκτα. Τέλος η πόλις παρεδόθη εις τα χέρια των.

Α Μακ. 5,51 και απώλεσε πάν αρσενικόν εν στόματι ρομφαίας και εξερρίζωσεν αυτήν και έλαβε τα σκύλα αυτής και διήλθε διά της πόλεως επάνω των απεκταμμένων.

Α Μακ. 5,51 Ο Ιούδας διέταξε και επέρασαν εν στόματι μαχαίρας όλα τα αρσενικά, εξερρίζωσεν από τα θεμέλιά της την πόλιν, επήρε τα λάφυρά της και επέρασε δια μέσου της πόλεως, πατών επάνω εις τα πτώματα των φονευθέντων.

Α Μακ. 5,52 και διέβησαν τον Ιορδάνην εις το πεδιον το μέγα κατά πρόσωπον Βαιθσάν.

Α Μακ. 5,52 Προχωρούντες επέρασαν τον Ιορδάνην ποταμόν, έφθασαν εις την μεγάλην πεδιάδα, η οποία ευρίσκετο εμπρός από την Βαιθσάν.

Α Μακ. 5,53 και ήν Ιούδας επισυνάγων τους εσχατίζοντας και παρακαλών τον λαόν κατά πάσαν την οδόν, έως ου ήλθον εις γήν Ιούδα.

Α Μακ. 5,53 Ο Ιούδας ήτο εις την οπισθοφυλακήν περιμαζεύων τους βραδυπορούντας Ιουδαίους και ενισχύων τον λαόν ηθικώς καθ' όλην την πορείαν του, μέχρις ότου έφθασαν εις την χώραν της Ιουδαίας.

Α Μακ. 5,54 και ανέβησαν εις το όρος Σιών εν ευφροσύνη και χαρά και προσήγαγον ολοκαυτώματα, ότι ουκ έπεσεν εξ αυτών ουθείς έως τού επιστρέψαι εν ειρήνη.

Α Μακ. 5,54 Εισήλθον εις την Ιερουσαλήμ, ανέβησαν στο όρος Σιών με μεγάλην αγαλλίασιν και χαράν και προσέφεραν ολοκαυτώματα, ευχαριστούντες τον Θεόν, διότι κανείς από αυτούς δεν έπεσε κατά την εκστρατείαν αυτήν, αλλα όλοι επανήλθαν σώοι.

Α Μακ. 5,55 Καί εν ταίς ημέραις, αίς ήν Ιούδας και Ιωνάθαν εν τή Γαλαάδ και Σίμων ο αδελφός αυτού εν τή Γαλιλαία κατά πρόσωπον Πτολεμαΐδος,

Α Μακ. 5,55 Κατά το διάστημα όμως, κατά το οποίον ευρίσκοντο ο μεν Ιούδας και ο Ιωνάθαν εις την Γαλαάδ, ο δε αδελφός των ο Σίμων εις την Γαλιλαίαν πλησίον της Πτολεμαΐδος,

Α Μακ. 5,56 ήκουσεν Ιωσήφ ο τού Ζαχαρίου και Αζαρίας άρχοντες της δυνάμεως των ανδραγαθίων και τού πολέμου, οία εποίησαν,

Α Μακ. 5,56 επληροφορήθησαν ο Ιωσήφ ο υιός του Ζαχαρίου και ο Αζαρίας οι αρχηγοί της στρατιωτικής δυνάμεως της εν Ιερουσαλήμ, επληροφορήθησαν τα ανδραγαθήματα, τα οποία έκαμαν οι αδελφοί Μακκαβαίοι και τους νικηφόρους πολέμους, τους οποίους συνήψαν,

Α Μακ. 5,57 και ειπε· ποιήσωμεν και αυτοί εαυτοίς όνομα και πορευθώμεν πολεμήσαι προς τα έθνη τα κύκλω ημών.

Α Μακ. 5,57 και είπαν με ματαιοδοξίαν· “ας καταστήσωμεν και ημείς το όνομα μας ένδοξον και προς τούτο ας εξέλθωμεν να πολεμήσωμεν τα γύρω μας ειδωλολατρικά έθνη”.

Α Μακ. 5,58 και παρήγγειλαν τοίς από της δυνάμεως της μετ αυτών, και επορεύθησαν επί Ιάμνειαν.

Α Μακ. 5,58 Εδωσαν, λοιπόν, διαταγάς στους άνδρας του στρατού των, που ευρίσκετο μαζή των, και εβάδισαν εναντίον της Ιαμνείας.

Α Μακ. 5,59 και εξήλθε Γοργίας εκ της πόλεως και οι άνδρες αυτού εις συνάντησιν αυτοίς εις πόλεμον.

Α Μακ. 5,59 Ο Γοργίας εβήκεν από την πόλιν και οι στρατιώται αυτού, δια να αποκρούσουν τους Ιουδαίους.

Α Μακ. 5,60 και ετροπώθη Ιώσηφος και Αζαρίας, και εδιώχθησαν έως των ορίων της Ιουδαίας, και έπεσον εν τή ημέρα εκείνη εκ τού λαού τού Ισραήλ εις δισχιλίους άνδρας.

Α Μακ. 5,60 Κατά την πολεμικήν σύρραξιν ο Ιώσηφος και ο Αζαρίας ενικήθησαν και κατεδιώχθησαν από τους εχθρούς έως εις τα όρια της Ιουδαίας, έπεσαν δε κατά την ημέραν εκείνην από τον στρατόν του Ισραήλ δύο χιλιάδες άνδρες.

Α Μακ. 5,61 και εγενήθη τροπή μεγάλη εν τώ λαώ Ισραήλ, ότι ουκ ήκουσαν Ιούδα και των αδελφών αυτού, οίόμενοι ανδραγαθήσαι·

Α Μακ. 5,61 Εγινε δε η μεγάλη αυτή φθορά στον ισραηλιτικόν λαόν, διότι ο Ιώσηφος και ο Αζαρίας δεν υπήκουσαν στον Ιούδα και τους αδελφούς του, νομίζοντας ότι και αυτοί είναι εις θέσιν να ανδραγαθήσουν.

Α Μακ. 5,62 αυτοί δε ουκ ήσαν εκ τού σπέρματος των ανδρών εκείνων, οίς εδόθη σωτηρία Ισραήλ διά χειρός αυτών.

Α Μακ. 5,62 Ελησμόνησαν όμως, ότι αυτοί δεν ήσαν από την οικογένειαν των ανδρών εκείνων, στους οποίους εδόθη παρρά

του Θεού η δύναμις να σώσουν με τα χέρια των τον Ισραηλιτικών λαόν.

Α Μακ. 5,63 και ο ανήρ Ιούδας και οι αδελφοί αυτού εδοξάσθησαν σφόδρα εναντίον παντός Ισραήλ και των εθνών πάντων, ού ηκούετο το όνομα αυτών·

Α Μακ. 5,63 Ο ευγενής όμως Ιούδας και οι αδελφοί του εδοξάσθησαν πάρα πολύ ενώπιον του Ισραηλιτικού λαού και ενώπιον ακόμη των ειδωλολατρικών εθνών, παντού, όπου έφθανεν η φήμη του ονόματός των.

Α Μακ. 5,64 και επισυνήγοντο προς αυτούς ευφημούντες.

Α Μακ. 5,64 Οι Ισραηλίται συνεκεντρώνοντο γύρω των επαινούντες και τιμώντες αυτούς δια τα κατορθώματά των.

Α Μακ. 5,65 και εξήλθεν Ιούδας και οι αδελφοί αυτού και επολέμουν τους υιούς Ησαύ εν τή γη προς νότον και επάταξε την Χεβρών και τας θυγατέρας αυτής και καθείλε το οχύρωμα αυτής και τους πύργους αυτής ενέπρησε κυκλόθεν.

Α Μακ. 5,65 Κατόπιν ο Ιούδας και οι αδελφοί αυτού εξήλθον εις νέαν εκστρατείαν και επολεμούσαν τους Ιδουμαίους, απογόνους του Ησαύ, εις την χώραν των προς νότον. Εκτύπησε την Χεβρών και τας πόλεις τας εξαρτωμένας από αυτήν, κατέστρεψε τα οχυρωματικά της έργα και παρέδωσεν στο πυρ τους γύρω επάνω εις τα τείχη της πύργους.

Α Μακ. 5,66 και απήρε τού πορευθήναι εις γήν αλλοφύλων. και διεπορεύετο την Σαμάρειαν.

Α Μακ. 5,66 Από εκεί επήρην ο Ιούδας τον στρατόν του και εβάδισεν εις την χώραν των Φιλισταίων διερχόμενος δια μέσου της Σαμαρείας.

Α Μακ. 5,67 εν τή ημέρα εκείνη έπεσον ιερείς εν πολέμω βουλόμενοι ανδραγαθήσαι εν τώ αυτούς εξελθείν εις πόλεμον αβουλεύτως.

Α Μακ. 5,67 Την ημέραν εκείνην έπεσαν νεκροί κατά την μάχην και μερικοί ιερείς, οι οποίοι ηθέλησαν να ανδραγαθήσουν και ασυνέτως εξήλθον και έλαβαν μέρος στον πόλεμον.

Α Μακ. 5,68 και εξέκλινεν Ιούδας εις Αζωτον γήν αλλοφύλων, και καθείλε τους βωμούς αυτών και τα γλυπτά των θεών αυτών κατέκαυσε πυρί και εσκύλευσε τα σκύλα των πόλεων και επέστρεψεν εις την γήν Ιούδα.

Α Μακ. 5,68 Ακολουθώς ο Ιούδας κατηνύθη προς την Αζωτον, πόλιν των Φιλισταίων. Οταν έφθασεν εκεί, εκρήμνισε τους ειδωλικούς βωμούς των, τα δε ειδωλά των παρέδωσεν εις την φωτιάν. Επήρε πολλά λάφυρα από τας πόλεις και επέστρεψεν έπειτα εις την χώραν της Ιουδαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Α Μακ. 6,1 Και ο βασιλεύς Αντίοχος διεπορεύετο τας επάνω χώρας και ήκουσεν ότι εστίν Ελυμαΐς εν τή Περσίδι πόλις ένδοξος πλούτω αργυρίω τε και χρυσίω·

Α Μακ. 6,1 Εν τω μεταξύ ο βασιλεύς Αντίοχος βαδίζων εις την Περσίαν, επέρασε τας ορεινάς επαρχίας και επληροφορήθη, ότι υπάρχει εις την Περσίαν μία πόλις ονόματι Ελυμαΐς, η οποία είναι ονομαστή δια τον πολύν αυτής πλούτον εις χρυσόν και εις άργυρον·

Α Μακ. 6,2 και το ιερόν το εν αυτή πλούσιον σφόδρα, και εκεί καλύμματα χρυσά και θώρακες και όπλα, ά κατέλιπεν εκεί Αλέξανδρος ο Φιλίππου βασιλεύς ο Μακεδών, ός εβασίλευσε πρώτος εν τοίς Έλλησι.

Α Μακ. 6,2 ότι ο ναός της πόλεως αυτής ήτο πολύ πλούσιος και ότι υπήρχον εκεί όπλα χρυσά και θώρακες και αλλα πολύτιμα όπλα, τα οποία είχαν αφήσει εκεί ο βασιλεύς Αλέξανδρος ο Μακεδών, ο υιός του Φιλίππου, ο οποίος πρώτος είχε βασιλεύσει επί όλων των Ελλήνων.

Α Μακ. 6,3 και ήλθε και εξήτει καταλαβέσθαι την πόλιν και προνομεύσαι αυτήν, και ουκ ηδυνάσθη, ότι εγνώσθη ο λόγος τοίς εκ της πόλεως,

Α Μακ. 6,3 Μετέβη λοιπόν εκεί και επιχειρούσε να καταλάβη την πόλιν, δια να την ληλατήση, αλλα δεν ημπορέσε, διότι έγινε γνωστόν το σχέδιόν του στους κατοίκους.

Α Μακ. 6,4 και αντέστησαν αυτώ εις πόλεμον, και έφυγε και απήρην εκείθεν μετά λύπης μεγάλης αποστρέψαι εις Βαβυλώνα.

Α Μακ. 6,4 Εκείνοι εξήλθον εις πόλεμον εναντίον του, αντεστάθησαν με γενναιότητα, ο δε Αντίοχος ετραπή εις φυγήν και μετά μεγάλης του λύπης απεχώρησεν από εκεί, δια να στραφή προς την Βαβυλώνα.

Α Μακ. 6,5 και ήλθεν απαγγέλλων τις αυτώ εις την Περσίδα ότι τετρόπωνται αι παρεμβολαί αι πορευθείσαι εις γήν Ιούδα, Α Μακ. 6,5 Οταν ευρίσκετο εις την Περσίαν, ήλθε προς αυτόν ένας αγγελιαφόρος και του ανήγγειλεν, ότι τα στρατεύματά του, τα οποία είχαν βαδίσει εναντίον της Ιουδαίας κατετροπώθησαν.

Α Μακ. 6,6 και επορεύθη Λυσίας δυνάμει ισχυρά εν πρώτοις και ενετραπή από προσώπου αυτών, και επίσχυσαν όπλοις και δυνάμει και σκύλοις πολλοίς, οίς έλαβον από των παρεμβολών, ών εξέκοψαν,

Α Μακ. 6,6 Του ανήγγειλεν, ότι ο Λυσίας, ο οποίος πρώτος είχε βαδίσει με ισχυρόν στρατόν εναντίον των Ιουδαίων, κατετροπώθη από αυτούς, οι δε Ιουδαίοι ενίσχυσαν την δύναμίν των με όπλα και στρατιώτας και με πολλά λάφυρα, τα οποία επήραν από τους Συρους στρατιώτας, που είχαν κατακόψει.

Α Μακ. 6,7 και καθείλον το βδέλυγμα, ό ωκοδόμησεν επί το θυσιαστήριον το εν Ιερουσαλήμ, και το αγίασμα καθώς το πρότερον εκύκλωσαν τείχεσιν υψηλοίς και την Βαιθσούραν πόλιν αυτού.

Α Μακ. 6,7 Του ανήγγειλαν επίσης ότι οι Ιουδαίοι εκρήμνισαν τον βδελυρόν ειδωλολατρικών βωμόν, τον οποίον ο Αντίοχος είχε κτίσει επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων εις Ιερουσαλήμ. Και ότι επίσης περιετείχισαν με υψηλά οχυρά τείχη τον ναόν των και τον κατέστησαν οχυρόν, όπως ήτο τον παλαιότερον καιρόν. Το αυτό έκαμαν και δια μίαν ιδιικήν του πόλιν, την Βαιθσούραν.

Α Μακ. 6,8 και εγένετο ως ήκουσεν ο βασιλεύς τους λόγους τούτους, εθαμβήθη και εσαλεύθη σφόδρα και έπεσεν επί την κοίτην και ενέπεσεν εις αρωστίαν από της λύπης, ότι ουκ εγένετο αυτώ καθώς ενεθυμείτο.

Α Μακ. 6,8 Οταν ο βασιλεύς ήκουσε τας πληροφορίας αυτάς, εκυριεύθη από οδυνηράν κατάπληξιν και περιέπεσεν εις μεγάλην ταραχήν. Ερρίφθη εις την κλίνην του και ησθένησε βαρέως από την πολλήν του λύπην, επειδή τα πράγματα δεν έγιναν, όπως αυτός επιθυμούσε.

Α Μακ. 6,9 και ήν εκεί ημέρας πλείους, ότι ανεκαινίσθη επ αυτόν λύπη μεγάλη, και ελογίσαστο ότι αποθνήσκει.

Α Μακ. 6,9 Εμεινε κλινήρης εκεί επί πολλάς ημέρας βυθιζόμενος ολονέν και περισσότερον εις μεγαλυτέραν μελαγχολίαν. Οταν αντελήφθη ότι επρόκειτο μετ' ολίγον να αποθάνη,

Α Μακ. 6,10 και εκάλεσε πάντας τους φίλους αυτού και ειπε προς αυτούς· αφίσταται ο ύπνος από των οφθαλμών μου, και

συμπέτωκα τή καρδιά από της μερίμνης,

Α Μακ. 6,10 προσεκάλεσεν όλους τους φίλους του και τους είπε· “Ο ύπνος έχει πλέον φύγει από τα μάτια μου, η καρδιά μου έχει διαβρωθή από την μεγάλην λύπην.

Α Μακ. 6,11 και είπα τή καρδιά μου· έως τίνος θλίψεως ήλθον και κλύδωνος μεγάλου, εν ώ νύν ειμι; ότι χρηστός και αγαπώμενος ήμην εν τή εξουσία μου,

Α Μακ. 6,11 Εσκέφθην μόνος μου και είπα· Εις πόσον μεγάλον βαθμόν θλίψεως έχω περιέλθει; Εις ποίαν φοβεράν τρικυμίαν ταραχής περιδινούμαι; Εγώ ο οποίος, όταν εβασίλευα, ήμην τόσον καλός και αγαπώμενος.

Α Μακ. 6,12 νύν δε μμνήσκομαι των κακών, ών εποίησα εν Ιερουσαλήμ και έλαβον πάντα τα σκεύη τα χρυσά και τα αργυρά τα εν αυτή και εξαπέστειλα εξάραι τους κατοικούντας Ιούδα διακενής.

Α Μακ. 6,12 Συλλογίζομαι την αιτίαν, ενθυμούμαι τώρα τα κακά, τα οποία έκαμα εναντίον της Ιερουσαλήμ, όταν επήρα όλα τα ιερά χρυσά και αργυρά σκεύη της, που υπήρχαν εις αυτήν, και όταν έστειλα στρατόν να εξολοθρεύση τους κατοίκους της Ιουδαίας, χωρίς να υπάρχη κανείς λόγος.

Α Μακ. 6,13 έγνω ούν ότι χάριν τούτων εύρόν με τα κακά ταύτα· και ιδού απόλλυμαι λύπη μεγάλη εν γη αλλοτρία.

Α Μακ. 6,13 Αναγνωρίζω, λοιπόν, ότι ένεκα της διαγωγής μου αυτής επέπεσαν εις εμέ όλα αυτά τα κακά. Και ιδού εγώ αποθνήσκω κυριευμένος από μεγάλην λύπην εις ξένην χώραν”.

Α Μακ. 6,14 και εκάλεσε Φίλιππον ένα των φίλων αυτού και κατέστησεν αυτόν επί πάσης της βασιλείας αυτού·

Α Μακ. 6,14 Εν συνεχεία ο βασιλεύς εκάλεσεν ένα από τους στενούς του φίλους, τον Φίλιππον, και εγκατέστησεν αυτόν άρχοντα, αντιβασιλέα εις ολόκληρον το βασίλειόν του.

Α Μακ. 6,15 και έδωκεν αυτώ το διάδημα και την στολήν αυτού και τον δακτύλιον τού αγαγείν Αντίοχον τον υιόν αυτού και εκθρέψαι αυτόν τού βασιλεύειν.

Α Μακ. 6,15 Του έδωκε το βασιλικόν του διάδημα και την βασιλικήν του στολήν και το βασιλικόν του δακτυλίδι με την υποχρέωσιν να παιδαγωγήση και μορφώση τον υιόν του, τον Αντίοχον, ώστε να καταστή εκείνος άξιος να αναλάβη δραδύτερον την βασιλείαν.

Α Μακ. 6,16 και απέθανεν εκεί Αντίοχος ο βασιλεύς έτους ενάτου και τεσσαρακοστού και εκατοστού.

Α Μακ. 6,16 Ο Αντίοχος, ο βασιλεύς, απέθανεν εκεί κατά το εκατοστόν τεσσαρακοστόν έννατον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών.

Α Μακ. 6,17 και επέγνω Λυσίας ότι τέθνηκεν ο βασιλεύς, και κατέστησε βασιλεύειν Αντίοχον τον υιόν αυτού αντ αυτού, ον εξέθρεψε νεώτερον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ευπάτορα.

Α Μακ. 6,17 Ο Λυσίας έμαθεν, ότι απέθανεν ο βασιλεύς και ότι ώρισε διάδοχόν του εις την βασιλείαν τον υιόν του τον Αντίοχον, τον οποίον από νεαράς ακόμη ηλικίας είχαν αναθρέψει και διαπαιδαγωγήσει και του είχε δώσει το όνομα Ευπάτωρ.

Α Μακ. 6,18 Καί οι εκ της άκρας ήσαν συγκλείοντες τον Ισραήλ κύκλω των αγίων και ζητούντες τα κακά δι όλου και στήριγμα τοίς έθνεσι.

Α Μακ. 6,18 Οι Συροι στρατιώται, που ευρίσκοντο εις την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ, συνέκλειαν ενοχλητικώς γύρω από τον ναόν τους Ισραηλίτας, επιζητούσαν δε να παραβιάπτουν τον ιερόν ναόν και γενικώς η ακρόπολις αυτή ήτο στήριγμα εξορμήσεως των ειδωλολατρικών εθνών εναντίον του ναού.

Α Μακ. 6,19 και ελογίσατο Ιούδας εξάραι αυτούς και εξεκκλησίασε πάντα τον λαόν τού περικαθισαι επ αυτούς·

Α Μακ. 6,19 Ο Ιούδας απεφάσισε να εξολοθρεύση τους άνδρας της φρουράς αυτής. Προς τούτο συνεκέντρωσε όλον τον λαόν, δια να περικυκλώση την ακρόπολιν.

Α Μακ. 6,20 και συνήχθησαν άμα και περιεκάθισαν επ αυτούς έτους πενηκοστού και εκατοστού, και εποίησεν επ αυτούς βελοστάσεις και μηχανάς.

Α Μακ. 6,20 Πράγματι συνεκentrώθησαν όλοι οι Ισραηλίται και περιεκύκλωσαν τους άνδρας της ακροπόλεως κατά το εκατοστόν πενηκοστόν έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών. Εχρησιμοποίησαν εναντίον αυτών μηχανάς εκτοξεύσεως των βελών, όπως και άλλας πολιορκητικές μηχανάς.

Α Μακ. 6,21 και εξήλθον εξ αυτών εκ τού συγκλεισμού, και εκολλήθησαν αυτοίς τινες των ασεβών εξ Ισραήλ,

Α Μακ. 6,21 Κατά το διάστημα όμως της πολιορκίας διέσπασαν τον κλοιόν μερικοί εξωμόται Ισραηλίται, οι οποίοι είχαν προσκολληθή στους Συρους στρατιώτας.

Α Μακ. 6,22 και επορεύθησαν προς τον βασιλέα και είπον· έως πότε ου ποιήση κρίσιν και εκδικήσεις τους αδελφούς ημών;

Α Μακ. 6,22 Αυτοί μετέβησαν προς τον βασιλέα των Συρων και του είπαν· “έως πότε συ θα αναβάλλης να κάμης δικαίαν κρίσιν και να τιμωρήσης τους ομοεθνείς μας αδελφούς Ισραηλίτας;

Α Μακ. 6,23 ημείς ευδοκούμεν δουλεύειν τώ πατρί σου και πορεύεσθαι τοίς υπ αυτού λεγομένοις και κατακολουθειν τοίς προστάγμασιν αυτού.

Α Μακ. 6,23 Ημείς έχομεν ολοψύχως συγκατατεθή να δουλεύωμεν στον πατέρα σου, να βαδίζωμεν σύμφωνα όσα αυτός διατάσει και να ακολουθώμεν πιστώς τας εντολάς του.

Α Μακ. 6,24 και περικάθηνται εις την άκραν υιοί τού λαού ημών χάριν τούτου και αλλοτριούνται αφ ημών· πλήν όσοι ευρίσκοντο αφ ημών εθανατούντο και αι κληρονομίαί ημών διηπάζοντο.

Α Μακ. 6,24 Ακριβώς ένεκα τούτου οι Ισραηλίται μας θεωρούν ξένους πλέον και εχθρούς των και έχουν πολιορκήσει την ακρόπολιν. Οσοι δε από ημάς περιέρχονται εις τα χέρια των, φονεύονται, αι δε περιουσίαί μας λεηλατούνται από αυτούς.

Α Μακ. 6,25 και ουκ εφ ημάς μόνον εξέτειναν χείρα, αλλά και επί πάντα τα όρια αυτών·

Α Μακ. 6,25 Και δεν άπλωσαν μόνον εναντίον ημών τα χέρια των, αλλά και εις όλους τους λαούς, οι οποίοι ευρίσκονται πλησίον της Ιουδαίας.

Α Μακ. 6,26 και ιδού παρεμβεβλήκασι σήμεραν επί την άκραν εν Ιερουσαλήμ τού καταλαβέσθαι αυτήν· και το αγίασμα και την Βαιθούραν ωχύρωσαν,

Α Μακ. 6,26 Και ιδού ότι σήμεραν έχουν στρατοπεδεύσει και πολιορκούν την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ, δια να την καταλάβουν. Τον δε ιερόν ναόν των και την πόλιν Βαιθούραν έχουν οχυρώσει.

Α Μακ. 6,27 και εάν μη προκαταλάβη αυτούς διά τάχους, μείζονα τούτων ποιήσουσι, και ιδού δυνήση τού κατασχείν αυτών.

Α Μακ. 6,27 Εάν δεν σπεύσης όσον το δυνατόν ταχύτερον να τους προλάβης, αυτοί θα κάμουν περισσότερα κακά και συ δεν θα ημπορέσης πλέον να τους καταβάλης”.

Α Μακ. 6,28 Καί ωργίσθη ο βασιλεύς ότε ήκουσε, και συνήγαγε πάντας τους φίλους αυτού και τους άρχοντας της δυνάμεως αυτού και τους επί των ηνιών·

Α Μακ. 6,28 Όταν ο βασιλεύς ήκουσεν αυτά, ωργίσθη και εκάλεσεν όλους τους φίλους του και τους στρατηγούς του στρατού του και τους αρχηγούς του ιππικού του.

Α Μακ. 6,29 και από βασιλειών ετέρων και από νήσων θαλασσών ήλθον προς αυτόν δυνάμεις μισθωταί.

Α Μακ. 6,29 Ακόμη δε, υπήκουσαν εις την πρόσκλησίν του και ήλθον προς αυτόν και στρατεύματα μισθοφορικά από άλλα βασίλεια και από τας νήσους της Μεσογείου Θαλάσσης.

Α Μακ. 6,30 και ήν ο αριθμός των δυνάμεων αυτού εκατόν χιλιάδες των πεζών και είκοσι χιλιάδες ίππων και ελέφαντες δύο και τριάκοντα ειδότες πόλεμον.

Α Μακ. 6,30 Ο αριθμός δε όλων αυτών των στρατιωτικών δυνάμεων ήτο εκατόν χιλιάδες πεζοί, είκοσι χιλιάδες ιππείς και τριάκοντα δύο ελέφαντες γυμνασμένοι προς πόλεμον.

Α Μακ. 6,31 και ήλθσαν διά της Ιδουμαίας και παρενεβάλοσαν επί Βαιθσούραν και επολέμησαν ημέρας πολλάς και εποίησαν μηχανάς· και εξήλθον και ενεπύρισαν αυτάς εν πυρί και επολέμησαν ανδρωδώς.

Α Μακ. 6,31 Όλος αυτός ο στρατός δια μέσου της Ιδουμαίας ήλθε και εστρατοπέδευσεν απέναντι από την Βαιθσούραν. Επολέμησαν επί πολλάς ημέρας, εχρησιμοποίησαν δε και πολεμικάς μηχανάς, αλλά οι Ιουδαίοι γενναίως επολέμησαν, εξήλθαν από το στρατόπεδόν των και παρέδωσαν στο πυρ τας πολεμικάς μηχανάς εκείνων.

Α Μακ. 6,32 και απήρην Ιούδας από της άκρας και παρενέβαλεν εις Βαιθζαχαρία απέναντι της παρεμβολής τού βασιλέως.

Α Μακ. 6,32 Τότε ο Ιούδας έλυσε την πολιορκίαν της ακροπόλεως της Ιερουσαλήμ, ανεχώρησεν από εκεί, ήλθε και εστρατοπέδευσεν εις Βαιθζαχαριαν απέναντι από τον στρατόν του βασιλέως.

Α Μακ. 6,33 και ώρθισεν ο βασιλεύς το πρωϊ και απήρθε την παρεμβολήν εν ορμήματι αυτής κατά την οδόν Βαιθζαχαρία, και δισκευάσθησαν αι δυνάμεις εις τον πόλεμον και εσάλπισαν ταις σάλπιγξι.

Α Μακ. 6,33 Ο βασιλεύς εσηκώθη λίαν πρωϊ και ωδήγησεν εσπευσμένως τον στρατόν του εις την οδόν προς Βαιθζαχαριαν, όπου και παρέταξε τας στρατιωτικάς του δυνάμεις δια την μάχην. Αντήχησαν προς τούτο αι πολεμικάι, σάλπιγγες.

Α Μακ. 6,34 και τοίς ελέφασιν έδειξαν αίμα σταφύλης και μόρων τού παραστήσαι αυτούς εις τον πόλεμον.

Α Μακ. 6,34 Δια να ξερεθίσουν δε τους ελέφαντας προς μάχην παρουσίασαν προ των οφθαλμών των κόκκινο κρασί από σταφύλια και βατόμουρα.

Α Μακ. 6,35 και διείλον τα θηρία εις τας φάλαγγας και παρέστησαν εκάστω ελέφαντι χιλίους άνδρας τεθωρακισμένους εν αλυσιδωτοίς, και περικεφαλαίαι χαλκαί επί των κεφαλών αυτών, και πεντακόσιοι ίπποι διατεταγμένοι εκάστω θηρίω εκλελεγμένοι·

Α Μακ. 6,35 Διμοίρασαν δε και ετοποθέτησαν τα θηρία αυτά εις διαφόρους θέσεις των στρατιωτιών παρατάξεων. Καθε ελέφαντα τον ακολουθούσαν χίλιοι άνδρες, οι οποίοι εφορούσαν θώρακας λεπιδωτούς και εις τας κεφαλάς των έφερον κράνη χαλκά. Πλησίον δε εις κάθε θηρίον είχαν παραταχθή και πεντακόσιοι εκλεκτοί ιππείς.

Α Μακ. 6,36 ούτοι πρό καιρού, ού εάν ήν το θηρίον ήσαν και ού εάν επορευέτο επορευόντο άμα, ουκ αφίσταντο απ αυτού.

Α Μακ. 6,36 Αυτοί οι ιππείς είχαν συνηθίσει τους ίππους των να πηγαίνουν παντού, όπου επήγαινε το θηρίον. Εκεί δηλαδή, όπου επήγαινε ο ελέφας, επήγαιναν και οι ιππείς μαζί του, και ποτέ δεν απεμακρύνοντο από αυτόν.

Α Μακ. 6,37 και πύργοι ξύλινοι επ αυτούς οχυροί σκεπαζόμενοι εφ εκάστου θηρίου εζωσμένοι επ αυτού μηχαναίς, και εφ εκάστου άνδρες δυνάμεως δύο και τριάκοντα οι πολεμούντες επ αυτοίς και ο Ινδός αυτού.

Α Μακ. 6,37 Επάνω στον κάθε ελέφαντα δεμένος με ισχυρά λουριά υπήρχεν ένας εστεγασμένος ξύλινος οχυρός πύργος. Εις κάθε δε πύργον ευρίσκοντο τριάκοντα δύο εμπειροπόλεμοι στρατιώται, όπως επίσης μεταξύ αυτών και ο Ινδός οδηγός του ελέφαντος.

Α Μακ. 6,38 και την επίλοιπον ίππον ένθεν και ένθεν έστησαν επί τα δύο μέρη της παρεμβολής κατασειόντες και καταφρασσόμενοι εν ταις φάραγγιν.

Α Μακ. 6,38 Η υπόλοιπος δύναμις του ιππικού είχε τοποθετηθή εκατέρωθεν της στρατιωτικής παρατάξεως, δια να δίδουν σήματα δράσεως στους επιτιθεμένους και να ασφαρίζουν εκ των πλευρών τας φάλαγγας του στρατεύματος.

Α Μακ. 6,39 ως δε έστιλβεν ο ήλιος επί τας χρυσάς και χαλκάς ασπίδας, έστιλβε τα όρη απ αυτών και κατηγάζεν ως λαμπάδες πυρός.

Α Μακ. 6,39 Καθώς δε ελαμποκοπούσαν και αντανεκλώντο αι ακτίνες του ηλίου επάνω εις τας χρυσάς και χαλκίνας ασπίδας, όλα τα γύρω βουνά έλαμπαν και εφώτιζαν ως εάν ήσαν λαμπάδες πυρός.

Α Μακ. 6,40 και εξετάθη μέρος τι της παρεμβολής τού βασιλέως επί τα υψηλά όρη και τινες επί τα ταπεινά· και ήρχοντο ασφαλώς και τεταγμένως.

Α Μακ. 6,40 Ενα τμήμα της στρατιωτικής δυνάμεως του βασιλέως ανεπτύχθη εις τα υψηλά εκεί όρη. Ενώ ένα άλλο τμήμα επροχώρει εις τας πεδιάδας. Επροχωρούσαν δε με βήμα ασφαλές και συντεταγμένοι καλώς.

Α Μακ. 6,41 και εσαλεύοντο πάντες οι ακούοντες φωνής πλήθους αυτών και οδοιπορίας τού πλήθους και συγκρουσμού των όπλων· ήν γάρ η παρεμβολή μεγάλη σφόδρα και ισχυρά.

Α Μακ. 6,41 Κατελήφθησαν από ταραχήν όλοι όσοι ήκουαν την φωνήν του πλήθους αυτού και τον θόρυβον του πεζοπορούντος στρατού και τον κρότον των συγκρουομένων όπλων. Διότι ήτο πράγματι ο στρατός αυτός πάρα πολύς εις αριθμόν και εις δύναμιν.

Α Μακ. 6,42 και ήγήρισεν Ιούδας και η παρεμβολή αυτού εις παρατάξιν, και έπεσον από της παρεμβολής τού βασιλέως εξακόσιοι άνδρες.

Α Μακ. 6,42 Ο Ιούδας επροχώρησε με τον στρατόν του συντεταγμένον δια την μάχην. Κατά την πρώτην σύγκρουσιν έπεσαν από τον στρατόν του βασιλέως εξακόσιοι άνδρες.

Α Μακ. 6,43 και είδεν Ελεάζαρ ο Αναράν έν των θηρίων τεθωρακισμένον θώρακι βασιλικώ, και ήν υπεράγον πάντα τα θηρία, και ωήθη ότι εν αυτώ εστιν ο βασιλεύς.

Α Μακ. 6,43 Ενας γενναίος ανήρ από τον στρατόν του Ιούδα, ο Ελεάζαρ ο επονομαζόμενος Αναράν, είδεν ένα από τους ελέφαντας σκεπασμένον με βασιλικήν ιπποσκευήν και ο οποίος κατά το ύψος υπερείχεν από όλους τους άλλους ελέφαντας.

Ενόμισεν ότι εκεί ασφαλώς θα ευρίσκετο ο βασιλεύς.

Α Μακ. 6,44 και έδωκεν εαυτόν τού σώσαι τον λαόν αυτού και περιποιήσαι εαυτό όνομα αιώνιον·

Α Μακ. 6,44 Απεφάσισε, λοιπόν, να θυσιασθή αυτός, δια να σώση τον λαόν του και να αποκτήση όνομα αθάνατον.

Α Μακ. 6,45 και επέδραμεν αυτώ θράσει εις μέσον της φάλαγγος και εθανάτου δεξιά και ευώνυμα, και εσχίζοντο απ αυτού ένθα και ένθα·

Α Μακ. 6,45 Ετρεξε με θάρρος πολύ στον ελέφαντα αυτόν δια μέσου της εχθρικής φάλαγγος, εθανάτωνε δεξιά και αριστερά όσους συνήντα, οι δε άλλοι κατατρομαγμένοι παρεμέριζαν απ' εδώ και απ' εκεί, δια να περάση εκείνος.

Α Μακ. 6,46 και εισέδν υπό τον ελέφαντα και υπέθεκεν αυτώ και ανείλεν αυτόν, και έπεσεν επί την γήν επάνω αυτού, και απέθανεν εκεί.

Α Μακ. 6,46 Αυτός τότε εισεχώρησε κάτω από την κοιλίαν του ελέφαντος, έχωσε το μαχαίρι του εις την κοιλίαν του ζώου και τον εφόνευσεν. Ο ελέφας έπεσε κατά γης επάνω στον Ελεάζαρον, ο οποίος και καταπλακωθείς από το βάρος απέθανεν.

Α Μακ. 6,47 και είδον την ισχύν της βασιλείας και το όρημμα των δυνάμεων, και εξέκλιναν απ αυτών.

Α Μακ. 6,47 Οι Ιουδαίοι όμως είδον τας πολλές δυνάμστου βασιλέως και την ασυγκράτητον ορμήν των στρατευμάτων του και ηναγκάσθησαν να υποχωρήσουν.

Α Μακ. 6,48 οι δε εκ της παρεμβολής τού βασιλέως ανέβαινον εις συνάντησιν αυτών εις Ιερουσαλήμ, και παρενέβαλεν ο βασιλεύς εις την Ιουδαίαν και εις το όρος Σιών.

Α Μακ. 6,48 Τοτε δε οι στρατιώται του βασιλέως ανέβησαν εις την Ιερουσαλήμ, δια να συναντήσουν εκεί τους Ιουδαίους. Ο βασιλεύς με τα στρατεύματά του έθεσεν εις κατάστασιν πολιορκίας την Ιουδαίαν και το όρος Σιών.

Α Μακ. 6,49 και εποίησεν ειρήνην μετά των εκ Βαιθσούρων, και εξήλθον εκ της πόλεως, ότι ουκ ήν αυτοίς εκεί διατροφή τού συγκεκλείσθαι εν αυτή, ότι σάββατον ήν τή γη·

Α Μακ. 6,49 Κατ' αυτόν δε τον καιρόν συνήψην αυτός ειρήνην με τους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις Βαιθσούραν.

Αυτοί ηναγκάσθησαν από την πείναν να εξέλθουν εκ της πόλεως των, διότι ούτε στο ύπαιθρον υπήρχον τροφήμα, ούτε αυτοί είχαν αποθηκεύσει προηγουμένως εις την πόλιν, επειδή το έτος αυτό ήτο το σαββατικόν έτος της αγραναπαύσεως.

Α Μακ. 6,50 και κατελάβετο βασιλεύς την Βαιθσούραν, και απέταξεν εκεί φρουράν τηρείν αυτήν.

Α Μακ. 6,50 Ετσι δε ο βασιλεύς κατέλαβεν αμαχητί την Βαιθσούραν και εγκατέστησεν εις αυτήν στρατιωτικήν φρουράν, δια να την φυλάττη.

Α Μακ. 6,51 και παρενέβαλεν επί το αγίασμα ημέρας πολλάς και έστησεν εκεί βελοστάσεις και μηχανάς και πυροβόλα και λιθόβολα και σκορπίδια εις το βάλλεσθαι βέλη και σφενδόνας.

Α Μακ. 6,51 Ο βασιλεύς εστρατοπέδευσεν επ' αρκετόν χρόνον προ του ιερού ναού. Εστησε βαληστρίδας, πολιορκητικές μηχανάς, μηχανάς δια των οποίων ερρίπτοντο καιόμενα βέλη, λιθοβόλους μηχανάς, σφενδόνας και σκορπίδια, δια να βάλουν συγχρόνως εν διασπορά πολλά βέλη.

Α Μακ. 6,52 και εποίησαν και αυτοί μηχανάς προς τας μηχανάς αυτών και επολέμησαν ημέρας πολλάς.

Α Μακ. 6,52 Αλλά και οι πολιορκούμενοι κατεσκεύαζαν επίσης, και αυτοί πολεμικές μηχανάς εναντίον των μηχανών, που είχαν οι πολιορκηταί, και επί πολύ χρονικόν διάστημα έφεραν αντίστασιν.

Α Μακ. 6,53 βρώματα δε ουκ ήν εν τοίς αγγείοις διά το έβδομον έτος είναι, και οι ανασωζόμενοι εις την Ιουδαίαν από των εθνών κατέφαγον το υπόλειμμα της παραθέσεως.

Α Μακ. 6,53 Τρόφιμα όμως δεν υπήρχον πλέον εις τας αποθήκας των, διότι ήτο τότε το έβδομον έτος της αγραναπαύσεως. Επί πλέον οι Ισραηλίται, οι οποίοι είχαν επανέλθει από τας ειδωλολατρικές χώρας, είχαν καταναλώσει τας υπολειφθείσας τροφάς εις τας αποθήκας.

Α Μακ. 6,54 και υπελείφθησαν εν τοίς αγίοις άνδρες ολίγοι, ότι κατεκράτησεν αυτών ο λιμός, και εσκορπίσθησαν έκαστος εις τον τόπον αυτού.

Α Μακ. 6,54 Δεν απέμειναν στους ιερούς χώρους, ει μη μόνον ολίγοι άνδρες Ιουδαίοι, διότι η πείνα ολονέν και περισσότερον ηύξανε. Δι' αυτό οι άλλοι μετέβησαν ο καθένας εις την πόλιν και την οικίαν του.

Α Μακ. 6,55 Καί ήκουσε Λυσίας ότι Φίλιππος, ον κατέστησεν ο βασιλεύς Αντίοχος έτι ζών εκθρέψαι Αντίοχον τον υιόν αυτού εις το βασιλεύσαι αυτόν,

Α Μακ. 6,55 Τοτε ο Λυσίας πληροφορήθη ότι ο Φίλιππος, τον οποίον ο βασιλεύς Αντίοχος, ενώ ακόμα ζούσε, είχαν ορίσει, δια να αναθρέψη τον υιόν του τον Αντίοχον, ώστε να αναδείξη αυτόν άξιον βασιλέα,

Α Μακ. 6,56 απέστρεψεν από της Περσίδος και Μηδίας και αι δυνάμεις αι πορευθείσαι τού βασιλέως μετ αυτού, και ότι ζητεί παραλαβείν τα πράγματα.

Α Μακ. 6,56 επέστρεψεν από την Περσίαν και την Μηδιαν έχων μαζί του τας στρατιωτικές δυνάμεις, αι οποία είχαν ακολουθήσει τον βασιλέα εις την εκστρατείαν του. Εμαθεν ακόμα ο Λυσίας, ότι ο Φίλιππος επιζητούσε να αναλάβη αυτός εις τας χείρας του τας υποθέστου βασιλείου της Συρίας.

Α Μακ. 6,57 και κατέσπευδε τού απελθείν και ειπειν προς τον βασιλέα και τους ηγεμόνας της δυνάμεως και τους άνδρας· εκλείπομεν καθ ημέραν, και η τροφή ημίν ολίγη, και ο τόπος ού παρεμβάλλομεν εστιν οχυρός, και επίκειται ημίν τα της βασιλείας·

Α Μακ. 6,57 Εσπευδε, λοιπόν, ο Λυσίας να απομακρυνθή από την Ιερουσαλήμ και να ειπή προς τον βασιλέα, τους αρχηγούς του στρατού και εις αυτόν τούτον τον στρατόν· "εδώ κάθε ημέραν χάνομεν άνδρας. Η τροφή μας είναι ολίγη, αλλά και ο τόπος, τον οποίον πολιορκούμεν, είναι πολύ ισχυρός. Το σπουδαιότερον είναι ότι επείγουν αι υποθέστου Κράτους.

Α Μακ. 6,58 νύν ούν δώμεν δεξιάν τοίς ανθρώποις τούτοις καιίποιήσωμεν μετ αυτών ειρήνην και μετά παντός έθνους αυτών

Α Μακ. 6,58 Λοιπόν τώρα ας συμφιλιωθώμεν με τους ανθρώπους αυτούς, ας συνάψωμεν ειρήνην μαζί με αυτούς και με όλον το έθνος των,

Α Μακ. 6,59 και στήσωμεν αυτοίς τού πορευέσθαι τοίς νομίμοις αυτών, ως το πρότερον· χάριν γάρ των νομίμων αυτών, ών διεσκεδάσαμεν, ωργίσθησαν και εποίησαν ταύτα πάντα.

Α Μακ. 6,59 ας σεβασθώμεν το δικαίωμά των να ζουν σύμφωνα με τα ιδικά των νόμιμα, όπως εγίνετο και προηγουμένως. Διότι χάριν αυτών ακριβώς των νόμων, τους οποίους ημείς θέλομεν να καταπατήσωμεν, ωργίσθησαν αυτοί και έκαμαν όλα αυτά εναντίον μας".

Α Μακ. 6,60 και ήρσεν ο λόγος εναντίον τού βασιλέως και των αρχόντων, και απέστειλε προς αυτούς ειρηνεύσαι, και

επεδέξαντο.

Α Μακ. 6,60 Ο λόγος αυτός ήρσε στον βασιλέα και στους άρχοντες. Απέστειλε δε βασιλεύς άνδρας προς τους Ιουδαίους δια να κλείσουν ειρήνην· οι δε Ιουδαίοι εδέχθησαν τας προτάσεις.

Α Μακ. 6,61 και ώμοσεν αυτοίς ο βασιλεύς και οι άρχοντες· επί τούτοις εξήλθον εκ τού οχυρώματος.

Α Μακ. 6,61 Ο βασιλεύς και οι άρχοντες του ωρκίσθησαν προς τους Ιουδαίους δια την τήρησιν της συνθήκης. Επειτα από αυτά οι Ιουδαίοι εβγήκαν από τα οχυρώματα των.

Α Μακ. 6,62 και εισήλθεν ο βασιλεύς εις το όρος Σιών και είδε το οχύρωμα τού τόπου και ηθέτησε τον ορκισμόν, ον ώμοσε, και εντείλατο καθελείν το τείχος κυκλόθεν.

Α Μακ. 6,62 Ο δε βασιλεύς ακολουθούμενος από στρατόν εισήλθεν εις την Σιών. Είδε τα οχυρώματα του τόπου και παρέβη τον όρκον, τον οποίον έδωσε. Διέταξε σε τους στρατιώτας του να κρημνίσουν το γύρω τείχος.

Α Μακ. 6,63 και απήρη κατά σπουδήν και απέστρεψεν εις Αντιόχειαν και εύρε Φίλιππον κυριεύοντα της πόλεως και επολέμησε προς αυτόν, και κατελάβετο την πόλιν βία.

Α Μακ. 6,63 Κατόπιν με μεγάλην βίαν ανεχώρησε και επέστρεψεν εις την Αντιόχειαν. Εκεί όμως ευρήκε τον Φίλιππον κύριον της πόλεως αυτής. Επολέμησεν εναντίον αυτού και εκυριεύσε την πόλιν κατόπιν σκληρού αγώνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Α Μακ. 7,1 Έτους ενός και πεντηκοστού και εκατοστού εξήλθε Δημήτριος ο τού Σελεύκου εκ ώμης και ανέβη σύν ανδράσιν ολίγοις εις πόλιν παραθαλασσίαν και εβασίλευσεν εκεί.

Α Μακ. 7,1 Κατά το εκατοστόν πεντηκοστόν πρώτον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών ο Δημήτριος, ο υίός του Σελεύκου, διαφυγών από την Ρωμην απεβιάσθη με μικρόν αριθμόν ανδρών εις κάποιαν παραθαλασσίαν πόλιν και εκεί επήρη τον τίτλον του βασιλέως.

Α Μακ. 7,2 και εγένετο ως εισεπορεύετο εις οίκον βασιλείας πατέρων αυτού, και συνέλαβον αι δυνάμεις τον Αντίοχον και τον Λυσίαν αγαγείν αυτούς αυτό.

Α Μακ. 7,2 Όταν εισήλθεν στο βασιλικόν ανάκτορον των πατέρων του, το στρατεύμα συνέλαβε τον Αντίοχον και τον Λυσίαν, δια να τους οδηγήσουν ενώπιόν του.

Α Μακ. 7,3 και εγνώσθη αυτό το πράγμα και είπε· μη μοι δείξητε τα πρόσωπα αυτών.

Α Μακ. 7,3 Όταν όμως ο Δημήτριος επληροφορήθη το γεγονός, είπε· "δεν θέλω να μου δείξετε τα πρόσωπά των".

Α Μακ. 7,4 και απέκτειναν αυτούς αι δυνάμεις, και εκάθισε Δημήτριος επί θρόνον βασιλείας αυτού.

Α Μακ. 7,4 Οι στρατιώται τους εφόνευσαν και ο Δημήτριος εγκατεστάθη στον θρόνον του βασιλείου του.

Α Μακ. 7,5 και ήλθον προς αυτόν πάντες άνδρες άνομοι και ασεβείς εξ Ισραήλ, και Αλκιμος ηγείτο αυτών, βουλόμενος ιερατεύειν.

Α Μακ. 7,5 Τότε όλοι οι εξωμόται, οι παράνομοι και οι ασεβείς Ισραηλίται, ήλθαν προς αυτόν. Αρχηγός των ήτο ο Αλκιμος, ο οποίος επιθυμούσε να γίνη αρχιερεύς.

Α Μακ. 7,6 και κατηγόρησαν τού λαού προς τον βασιλέα λέγοντες· απώλεσεν Ιούδας και οι αδελφοί αυτού τους φίλους σου, και ημάς εσκόρπισαν από της γής ημών·

Α Μακ. 7,6 Αυτοί, λοιπόν, κατηγόρησαν τον Ισραηλιτικόν λαόν στον βασιλέα λέγοντες· "ο Ιούδας και οι αδελφοί του εξωλόθρευσαν όλους τους φίλους σου, ημάς δε τους ιδίους μας εξεδίωξαν από την γην των πατέρων μας και διεσκορπίσθημεν.

Α Μακ. 7,7 νύν ούν απόστειλον άνδρα, ώ πιστεύεις, και πορευθείς ιδέτω την εξολόθρευσιν πάσαν, ήν εποίησεν ημίν και τή χώρα τού βασιλέως, και κολασάτω αυτούς και πάντας τους επιβοηθούντας αυτοίς.

Α Μακ. 7,7 Στείλε τώρα ένα άνδρα της εμπιστοσύνης σου, δια να μεταβή και ιδή με τα ίδια του τα μάτια όλην την καταστροφήν, την οποίαν αυτός ο Ιούδας προξένησεν εις ημάς και εις την χώραν του βασιλέως. Και ο βασιλεύς ας τιμωρήση αυτούς και όλους εκείνους, οι οποίοι τους εβοήθησαν στο έργον της καταστροφής.

Α Μακ. 7,8 και επέλεξεν ο βασιλεύς τον Βακχίδην των φίλων τού βασιλέως κυριεύοντα εν τώ πέραν τού ποταμού και μέγαν εν τή βασιλεία και πιστόν τώ βασιλεί

Α Μακ. 7,8 Ο βασιλεύς Δημήτριος edιάλεξεν από τους φίλους του τον Βακχίδην, διοικητήν της περιοχής, που ευρίσκετο πέραν από τον Ευφράτην ποταμόν, άνδρα ένδοξον στο βασιλείον του και αφωσιωμένον στον βασιλέα.

Α Μακ. 7,9 και απέστειλεν αυτόν και Αλκιμον τον ασεβή, και έστησεν αυτό την ιερωσύνην και εντείλατο αυτό ποιήσαι την εκδίκησιν εν τοίς υιοίς Ισραήλ.

Α Μακ. 7,9 Αυτόν έστειλε μαζί με τον ασεβή Αλκιμον, τον οποίον κατέστησεν αρχιερέα. Εδωσε δε διαταγήν στον Βακχίδην, να εκδικηθή τους Ισραηλίτας.

Α Μακ. 7,10 και απήραν και ήλθον μετά δυνάμεως πολλής εις γήν Ιούδα· και απέστειλεν αγγέλους προς Ιούδα και τους αδελφούς αυτού λόγους ειρηνικούς μετά δόλου.

Α Μακ. 7,10 Ο Βακχίδης με πολλήν στρατιωτικήν δύναμιν ξεκίνησε και έφθασαν εις την χώραν της Ιουδαίας. Απέστειλε δε αγγελιαφόρους προς τον Ιούδα και τους αδελφούς του με ειρηνικάς, αλλά δολίας, προτάσεις.

Α Μακ. 7,11 και ου προσέσχον τοίς λόγους αυτών· είδον γάρ ότι ήλθον μετά δυνάμεως πολλής.

Α Μακ. 7,11 Οι Ιουδαίοι όμως δεν έδωσαν προσοχήν εις τα λόγια των, διότι είδον ότι εκείνοι είχαν έλθει με πολλήν στρατιωτικήν δύναμιν και άρα με διαθέσεις όχι ειρηνικάς.

Α Μακ. 7,12 και επισυνήχθησαν προς Αλκιμον και Βακχίδην συναγωγή γραμματέων εκζητήσαι δίκαια,

Α Μακ. 7,12 Αλλά περί τον Αλκιμον και τον Βακχίδην συνεκεντρώθη μία όμας γραμματέων, δια να ζητήσουν το δίκαιόν των.

Α Μακ. 7,13 και πρώτοι οι Ασιδαίοι ήσαν εν υιοίς Ισραήλ και επεζήτησαν παρ αυτών ειρήνην·

Α Μακ. 7,13 Εκείνοι δε που εθεωρούντο πρώτοι μεταξύ των Ισραηλιτών ήσαν οι 'Ασιδαίοι, οι οποίοι και εξήτησαν από τον Βακχίδην και τον Αλκιμον ειρηνικήν διευθέτησιν των δικαιωμάτων των.

Α Μακ. 7,14 είπαν γάρ· άνθρωπος ιερεύς εκ τού σπέρματος Ααρών ήλθεν εν ταίς δυνάμεσι και ουκ αδικήσει ημάς.

Α Μακ. 7,14 Οι Ασιδαίοι έκαμαν την εξής σκέψιν και είπαν· "ένας αρχιερεύς από την οικογενειάν του Ααρών ήλθε με στρατόν, δεν είναι δυνατόν αυτός να διαπράξη αδικίας εναντίον μας".

Α Μακ. 7,15 και ελάλησε μετ αυτών λόγους ειρηνικούς και ώμοσεν αυτοίς λέγων· ουκ εκζητήσομεν υμίν κακόν και τοίς φίλοις υμών.

Α Μακ. 7,15 Ο Αλκιμος ωμίλησε με αυτούς κατά ένα ειρηνικόν και φιλικόν τρόπον και ωρκίσθη προς αυτούς λέγων· “δεν επιθυμούμεν και ούτε θα επιζητήσωμεν να κάμωμεν κανένα κακόν προς σας και προς τους φίλους σας”.

Α Μακ. 7,16 και ενεπίστευσαν αυτώ, και συνέλαβεν εξ αυτών εξήκοντα άνδρας και απέκτεινεν αυτούς εν ημέρα μια κατά τον λόγον, ον έγραψε·

Α Μακ. 7,16 Έδωσαν πίστιν εις αυτόν, αλλά εκείνος έπιασε εξήντα άνδρας από αυτούς, τους οποίους και εφόνευσεν εις μίαν ημέραν και επραγματοποιήθη έτσι ο λόγος, που είναι γραμμένος εις την Αγίαν Γραφήν·

Α Μακ. 7,17 σάρκας οσίων σου και αίματα αυτών εξέχεαν κύκλω Ιερουσαλήμ, και ουκ ήν αυτοίς ο θάπτων.

Α Μακ. 7,17 “Διεσκόρπισαν τας σάρκας των αγίων σου και τα αίματά των τα έχυσαν γύρω από την Ιερουσαλήμ και δεν υπήρξεν άνθρωπος να τους ενταφιάση”.

Α Μακ. 7,18 και επέπεσεν αυτών ο φόβος και ο τρόμος επί πάντα τον λαόν, ότι είπαν· ουκ έστιν εν αυτοίς αλήθεια και κρίσις, παρέβησαν γάρ την στάσιν και τον όρκον, ον ώμοσαν.

Α Μακ. 7,18 Εξ αιτίας του γεγονότος αυτου μέγας φόβος και τρόμος έπσεν εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν, διότι είπαν· “εκείνοι είναι ανάξιοι πλέον εμπιστοσύνης, διότι δεν υπάρχει εις αυτούς αλήθεια και δικαιοσύνη. Παρέβησαν την υποχρέωσιν των και τον όρκον, τον οποίον έδωσαν”.

Α Μακ. 7,19 και απήρξε Βακχίδης από Ιερουσαλήμ και παρενέβαλεν εν Βηθζαίθ και απέστειλε και συνέλαβε πολλούς από των απ αυτου αυτομολησάντων ανδρών και τινας του λαου και έθυσεν αυτούς εις το φρέαρ το μέγα.

Α Μακ. 7,19 Ο Βακχίδης ανεχώρησεν από την Ιερουσαλήμ και εστρατοπέδευσεν εις Βηθζαίθ. Από εκεί έστειλε στρατιώτας και συνέλαβε πολλούς από αυτούς, που είχαν λιποτακτήσει εκ των τάξεων του στρατου του, όπως επίσης και μερικούς άλλους από τον λαόν, τους οποίους όλους εφόνευσε, τα δε πτώματά των έρριψεν στο μεγάλο φρέαρ.

Α Μακ. 7,20 και κατέστησε την χώραν τώ Αλκίμω και αφήκε μετ αυτου δύναμιν του βοηθείν αυτώ· και απήλθε Βακχίδης προς τον βασιλέα.

Α Μακ. 7,20 Αφού δε παρέδωσε την διοίκησιν της χώρας στον Αλκιμον και αφήκεν εις βοήθειάν του στρατιωτικήν δύναμιν ανεχώρησεν ο Βακχίδης και επέστρεψε προς τον βασιλέα Δημήτριον.

Α Μακ. 7,21 και ηγωνίσαστο Άλκιμος περι της αρχιερωσύνης,

Α Μακ. 7,21 Ο Αλκιμος ηγωνίσθη, δια να πάρη την αρχιερωσύνην.

Α Μακ. 7,22 και συνήχθησαν προς αυτόν πάντες οι ταράσσοντες τον λαόν αυτών και κατεκράτησαν γήν Ιουδα και εποίησαν πληγήν μεγάλην εν Ισραήλ.

Α Μακ. 7,22 Όλοι δε εκείνοι οι Ισραηλίται, οι παράνομοι εξωμόται, οι οποίοι έφεραν αναταραχήν στον λαόν των, συνεκεντρώθησαν γύρω από τον Αλκιμον και έγιναν μεγάλη μάστιξ δια τον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Μακ. 7,23 και είδεν Ιούδας πάσαν την κακίαν, ήν εποίησεν Άλκιμος και οι μετ αυτου εν υιοίς Ισραήλ υπέρ τα έθνη,

Α Μακ. 7,23 Είδεν ο Ιούδας όλην αυτήν την συμφοράν, την οποίαν ετέφευεν ο Αλκιμος και μαζί με αυτόν οι εξωμόται εναντίον των Ισραηλιτών και η οποία ήτο πολύ μεγαλύτερα από όσην είχαν προξενήσει τα ειδωλολατρικά έθνη.

Α Μακ. 7,24 και εξήλθεν εις πάντα τα όρια της Ιουδαίας κυκλόθεν και εποίησεν εκδίκησιν εν τοίς ανδράσι τοίς αυτομολήσασι, και ανεστάλησαν του πορευέσθαι εις την χώραν.

Α Μακ. 7,24 Δια να προλάβη μεγαλύτερας συμφοράς ο Ιούδας, περιήλθεν προς όλες τας κατευθύνσεις την ιουδαίαν και ετιμώρησε τους αποστάτας εκείνους άνδρας, οι οποίοι είχαν λιποτακτήσει με το μέρος των εχθρών και τους ημποδίζε να διατρέχουν την χώραν της Ιουδαίας.

Α Μακ. 7,25 ως δε είδεν Αλκιμος ότι ενίσχυσεν Ιούδας και οι μετ αυτου, και έγνω ότι ου δύναται υποστήναι αυτούς, και επέστρεψε προς τον βασιλέα και κατηγόρησεν αυτών πονηρά.

Α Μακ. 7,25 Όταν είδεν ο Αλκιμος, ότι ο Ιούδας και οι σύντροφοί του είχαν αποκτήσει μεγάλην δύναμιν και κατενόησεν ότι δεν ήτο δυνατόν αυτός να αντισταθή εις εκείνους, επέστρεψε προς τον βασιλέα Δημήτριον και διετύπωσε βαρυτάτας κατηγορίας εναντίον των Ιουδαίων.

Α Μακ. 7,26 Καί απέστειλεν ο βασιλεύς Νικάνωρα ένα των αρχόντων αυτου των ενδόξων και μισούντα και εχθραίνοντα τώ Ισραήλ και ενετείλατο αυτώ εξάραι τον λαόν.

Α Μακ. 7,26 Ο βασιλεύς Δημήτριος έστειλε τότε τον Νικάνωρα, ένα από τους ενδόξους στρατηγούς του, ο οποίος εκυριαρχείτο από μίσος και εχθρότητα εναντίον του ισραηλιτικού λαου και τον διέταξε να εξολοθρεύση τον λαόν αυτόν.

Α Μακ. 7,27 και ήλθε Νικάνωρ εις Ιερουσαλήμ δυνάμει πολλή, και απέστειλε προς Ιούδαν και τους αδελφούς αυτου μετά δόλου λόγους ειρηνικούς λέγων·

Α Μακ. 7,27 Ο Νικάνωρ ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ με πολλήν στρατιωτικήν δύναμιν, έστειλε δε προς τον Ιούδαν και τους αδελφούς του άνδρας δια να ομιλήσουν προς αυτόν δήθεν κατά τρόπον ειρηνικόν και φιλικόν και να τον εξαπατήσουν και επρότεινε τα εξής·

Α Μακ. 7,28 μη έστω μάχην αναμέσον εμού και υμών· ήξω εν ανδράσιν ολίγοις, ίνα υμών ιδω τα πρόσωπα μετ ειρήνης.

Α Μακ. 7,28 “ας μη υπάρχη μάχη μεταξύ εμού και υμών. Εγώ επιθυμώ να έλθω με ολίγους μου άνδρας προς σας, δια να ιδω τα πρόσωπά σας με χαράν και ειρήνην”.

Α Μακ. 7,29 και ήλθε προς Ιούδαν, και ησπάσαντο αλλήλους ειρηνικώς· και οι πολέμοι ήσαν έτοιμοι εξαρπάσαι τον Ιούδαν.

Α Μακ. 7,29 Ηλθε πράγματι ο Νικάνωρ προς τον Ιούδαν και οι δύο ησπάσθησαν αλλήλους κατά τρόπον φιλικόν. Οι εχθροί όμως των Ιουδαίων ήσαν έτοιμοι να συλλάβουν τον Ιούδαν.

Α Μακ. 7,30 και εγνωσθη ο λόγος τώ Ιούδα ότι μετά δόλου ήλθεν επ αυτόν, και επτοήθη απ αυτου και ουκ εβουλήθη έτι ιδείν το πρόσωπον αυτου.

Α Μακ. 7,30 Ο Ιούδας επληροφορήθη την μηχανορραφίαν αυτήν, ότι δηλαδή ο Νικάνωρ δολίως ήλθε προς αυτόν, εφοβήθη τον Νικάνωρα και δεν ηθέλησε να τον ξαναϊδή.

Α Μακ. 7,31 και έγνω Νικάνωρ, ότι απεκαλύφθη η βουλή αυτου, και εξήλθεν εις συνάντησιν τώ Ιούδα εν πολέμω κατά Χαφαρσαλαμά.

Α Μακ. 7,31 Ο Νικάνωρ αντελήφθη, ότι απεκαλύφθη πλέον το δόλιον σχέδιόν του και αμέσως εξήλθε να πολεμήση τον

Ιούδαν εις την περιοχήν Χαφαρσαλαμά.

Α Μακ. 7,32 και έπεσον των παρά Νικάνορος ωσει πεντακιςχίλιοι άνδρες, και έφυγον εις την πόλιν Δαυίδ.

Α Μακ. 7,32 Εγινε μάχη και από τους άνδρας του Νικάνορας εφονεύθησαν πέντε περίπου χιλιάδες άνδρες, οι δε υπόλοιποι κατέφυγον εις την ακρόπολιν του λόφου Σιών (την πόλιν του Δαυίδ).

Α Μακ. 7,33 Καί μετά τους λόγους τούτους ανέβη Νικάνωρ εις το όρος Σιών. και εξήλθον από των ιερέων εκ των αγίων και από των πρεσβυτέρων τού λαού ασπάσασθαι αυτόν ειρηνικώς και δείξαι αυτόν την ολοκαύτωσιν την προσφερομένην υπέρ τού βασιλέως.

Α Μακ. 7,33 Επειτα από αυτά τα γεγονότα ο Νικάνωρ ανέβηκεν στον λόφον Σιών. Μερικοί δε από τους ιερείς εβγήκαν από τους ιερούς τόπους του ναού συνοδευόμενοι και από μερικούς πρεσβυτέρους του ναού, δια να χαιρετήσουν φιλικώς τον Νικάνορα και να του δείξουν την θυσίαν των ολοκαυτωμάτων, την οποίαν προσφέρουν υπέρ του βασιλέως.

Α Μακ. 7,34 και εμυκτήρισεν αυτούς και κατεγέλασεν αυτών και εμίανεν αυτούς και ελάλησεν υπερηφάνως·

Α Μακ. 7,34 Εκείνος όμως τους εχλεύασε, τους κατεγέλασεν, έρριψεν επάνω των μιάσματα και τους εμόλυνε και ωμίλησε κατά ένα τρόπον θρασύν και αλαζονικόν.

Α Μακ. 7,35 και ώμοσε μετά θυμού λέγων· εάν μη παραδοθή Ιούδας και η παρεμβολή αυτού εις χείράς μου το νύν, και έσται εάν επιστρέψω εν ειρήνη, εμπτυιώ τον οίκον τούτον. και εξήλθε μετά θυμού μεγάλου.

Α Μακ. 7,35 Γεμάτος δε οργήν ωρκίσθη και είπεν εις αυτούς· “Εάν δεν παραδοθή εις τα χέρια μου σήμερον ο Ιούδας και ο στρατός του, αμέσως μόλις επιστρέψω, αφού εγκαταστήσω πλέον την ειρήνην, θα παραδώσω στο πυρ αυτόν τον ναόν”.

Και αφού είπεν αυτά, απεχώρησεν από μπροστά των με μεγάλην θυμόν.

Α Μακ. 7,36 και εισήλθον οι ιερείς και έστησαν κατά πρόσωπον τού θυσιαστηρίου και τού ναού και έκλαυσαν και είπον·

Α Μακ. 7,36 Τότε οι ιερείς εισήλθον στον ιερόν χώρον, εστάθησαν όρθιοι ενώπιον του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, έκλαυσαν και είπαν προς τον Θεόν·

Α Μακ. 7,37 σύ, Κύριε, εξελέξω τον οίκον τούτον επικληθήναι το όνομά σου επ αυτό είναι οίκον προσευχής και δεήσεως τώ λαώ σου·

Α Μακ. 7,37 “Συ, Κυριε, εξέλεξες τον ναόν αυτόν, δια να δοξάζεται εδώ τα άγιον όνομά σου και να είναι ο ναός αυτός οίκος προσευχής και δεήσεως δι' όλον τον λαόν σου.

Α Μακ. 7,38 ποιήσον εκδίκησιν εν τώ ανθρώπω τούτω και εν τή παρεμβολή αυτού, και πεσέτωσαν εν ρομφαία· μνήσθητι των δυσφηριών αυτών και μη δώσ αυτοίς μονήν.

Α Μακ. 7,38 Τιμώρησε τον αλαζονικόν αυτόν άνθρωπον και τον στρατόν του, και ας πέσουν όλοι εν στόματι ρομφαίας.

Ενθυμήσου, Κυριε, τας βλασφημίας, τας οποίας εξεστόμισαν εναντίον σου και μη δώσης εις αυτούς ποτέ τόπον αναψυχής”.

Α Μακ. 7,39 και εξήλθε Νικάνωρ εξ Ιερουσαλήμ και παρενέβαλεν εν Βαιθωρών, και συνήνησεν αυτό δύναμις Συρίας.

Α Μακ. 7,39 Ο Νικάνωρ εξήλθεν από την Ιερουσαλήμ και εστρατοπέδευσεν εις Βαιθωρών, όπου ένα τμήμα από την στρατιωτικήν δύναμιν των Συρων ήλθε και τον συνήνησε.

Α Μακ. 7,40 και Ιούδας παρενέβαλεν εν Αδασά εν τρισχιλίοις ανδράσι· και προσηύξατο Ιούδας και είπεν·

Α Μακ. 7,40 Και ο Ιούδας επίσης εστρατοπέδευσε πλησίον της Αδασά με τρεις χιλιάδας άνδρας. Ο Ιούδας προσηυχήθη προς τον Θεόν και είπεν·

Α Μακ. 7,41 οι παρά τού βασιλέως Ασσυρίων ότε εδυσφήμησαν, εξήλθεν άγγελός σου, Κύριε, και επάταξεν εν αυτοίς εκατόν ογδοηκονταπέντε χιλιάδας·

Α Μακ. 7,41 “όταν, Κυριε, οι εχθροί σου, που ήσαν με το μέρος Σενναχηρίμ του βασιλέως των Ασσυρίων εβλασφήμησαν το Ονομά σου, εξήλθεν άγγελός σου, Κυριε, και εξωλόθρευσεν από αυτούς εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας άνδρας.

Α Μακ. 7,42 ούτω σύντριψον την παρεμβολήν ταύτην ενώπιον ημών σήμερον, και γνώτωσαν οι επίλοιποι, ότι κακώς ελάλησαν επί τα άγία σου, και κρίνον αυτόν κατά την κακίαν αυτού.

Α Μακ. 7,42 Ετσι, Κυριε, σύντριψε και σήμερον τον στρατόν αυτόν ενώπιόν μας, δια να μάθουν και οι άλλοι λαοί, ότι με κακότητα και αυθάδειαν εφέρθησαν και ωμίλησαν αυτοί στον ιερόν ναόν σου. Κρίνε, Κυριε, αυτόν κατά την κακίαν του και την βλασφημίαν του”.

Α Μακ. 7,43 και συνήψαν αι παρεμβολαί εις πόλεμον τή τρισκαιδεκάτη τού μηνός Αδαρ, και συνετριβη η παρεμβολή Νικάνορος, και έπεσεν αυτός πρώτος εν τώ πολέμω.

Α Μακ. 7,43 Οι δύο στρατοί συνεκρούσθησαν κατά την δεκάτην τρίτην του μηνός Αδαρ. Ο στρατός του Νικάνορας συνετριβη και πρώτος, ο οποίος έπεσε κατά την μάχην αυτήν, ήτο ο Νικάνωρ.

Α Μακ. 7,44 ως δε είδεν η παρεμβολή αυτού ότι έπεσε Νικάνωρ, ρίψαντες τα όπλα αυτών έφυγον.

Α Μακ. 7,44 Όταν ο στρατός του Νικάνορος είδεν ότι έπεσεν ο αρχηγός, ρίψαντες όλοι τα όπλα ετράπησαν πανικόβλητοι εις φυγήν.

Α Μακ. 7,45 και κατεδίωκον αυτούς οδόν ημέρας μιάς από Αδασά έως τού ελθείν εις Γάζηρα και εσάλπισαν οπίσω αυτών ταις σάλπιγξι των σημασιών.

Α Μακ. 7,45 Οι Ιουδαίοι τους κατεδίωξαν εις δρόμον μιας ημέρας από Αδασά, μέχρις ότου έφθασαν εις Γαζηρα. Τους κατεδίωκαν σαλπίζοντες όπισθεν αυτών με τας ιεράς σάλπιγγας διάφορα πολεμικά σαλπίσματα.

Α Μακ. 7,46 και εξήλθον εκ πασών των κωμών της Ιουδαίας κυκλόθεν και υπερεκέρων αυτούς, και ανέστρεφον ούτοι προς τούτους, και έπεσον πάντες ρομφαία, και ου κατελείφθη εξ αυτών ουδέ εις.

Α Μακ. 7,46 Τότε εβγήκαν από όλας τας κωμοπόλεις της Ιουδαίας άνδρες Ιουδαίοι, οι οποίοι και περιεκύκλωναν τους Συρους. Αυτοί τρομοκρατημένοι εγύριζαν προς τα οπίσω και επάνω εις την σύγχυσίν των έπιπταν οι μεν εναντίον των δε και αλληλοεξωντώθησαν με τας ρομφαίας των. Ούτε ένας από αυτούς δεν έμεινεν εν τη ζωή.

Α Μακ. 7,47 και έλαβον τα σκύλα και την προνομήν, και την κεφαλήν Νικάνορος αφείλον και την δεξιάν αυτού, ήν εξέτεινεν υπερηφάνως, και ήνεγκαν και εξέτειναν παρά την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 7,47 Οι Ιουδαίοι ελεηλάτησαν τότε τους ηττηθέντας και επήραν τα λάφυρά των. Απέκοψαν δε την κεφαλήν του Νικάνορος και την δεξιάν του χείρα, την οποίαν αυθαδώς είχαν υψώσει εναντίον του Θεού. Τα έφεραν και τα εκρέμασαν παρά την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 7,48 και ευφράνθη ο λαός σφόδρα και ήγαγον την ημέραν εκείνην ημέραν ευφροσύνης μεγάλης·

Α Μακ. 7,48 Όλος ο λαός ηυφράνθη πάρα πολύ και επανηγύρισαν την ημέραν αυτήν με μεγάλην αγαλλίασιν.

Α Μακ. 7,49 και έστησαν τού άγειν κατά ενιαυτόν την ημέραν ταύτην την τρισκαιδεκάτην τού Άδαρ.

Α Μακ. 7,49 Ωρισαν δε να εορτάζουν κάθε έτος την ημέραν αυτήν, δηλαδή την δεκάτην τρίτην ημέραν του μηνός Άδαρ.

Α Μακ. 7,50 και ησύχασεν η γη Ιούδα ημέρας ολίγας.

Α Μακ. 7,50 Η Ιουδαία επί χρονικόν τι διάστημα ησύχασεν από τους πολέμους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Α Μακ. 8,1 Καί ήκουσεν Ιούδας το όνομα των ωμαίων, ότι εισί δυνατοί ισχυί και αυτοί ευδοκούσιν εν πάσι τοίς προστιθεμένοις αυτοίς, και όσοι αν προσέλθωσιν αυτοίς, ιστώσιν αυτοίς φιλίαν,

Α Μακ. 8,1 Ηκουσεν ο Ιούδας την φήμην των Ρωμαίων, ότι δηλαδή είναι μεν πολύ ισχυροί κατά τον πόλεμον, αλλά φέρονται με ευμένειαν προς όλους εκείνους, οι οποίοι τίθενται με τα μέρος των, και συνάπτουν φιλίαν με όσους οικειοθελώς ήθελαν προσέλθει προς αυτούς.

Α Μακ. 8,2 και ότι εισί δυνατοί ισχυί. και διηγήσαντο αυτώ τους πολέμους αυτών και τας ανδραγαθίας, ας ποιούσιν εν τοίς Γαλάταις, και ότι κατεκράτησαν αυτών και ήγαγον αυτούς υπό φόρον,

Α Μακ. 8,2 Οτι δε αυτοί ήσαν ισχυροί, το επληροφορήθη ο Ιούδας, από όσα διηγήθησαν εις αυτόν δια τους πολέμους των και τα ανδραγαθήματά των, που έκαμαν εναντίον των Γαλατών, τους οποίους υπέταξαν και τους κατέστησαν φόρου υποτελείς των.

Α Μακ. 8,3 και όσα εποίησαν εν χώρα Ισπανίας τού κατακρατήσαι των μετάλλων τού αργυρίου και τού χρυσιού τού εκεί

Α Μακ. 8,3 Του διηγήθησαν επίσης, όσα είχαν κατορθώσει οι Ρωμαίοι εις την Ισπανίαν, δια να γίνουν κύριοι των μεταλλείων του χρυσιού και του αργύρου, που ευρίσκοντο εκεί.

Α Μακ. 8,4 και κατεκράτησαν τού τόπου παντός τή βουλή αυτών και τή μακροθυμία, και ο τόπος ήν μακράν απέχων απ αυτών σφόδρα, και των βασιλείων των επελθόντων επ αυτούς απ άκρου της γής έως συνέτριψαν αυτούς και επάταξαν εν αυτοίς πληγήν μεγάλην, και οι επίλοιποι διδόασιν αυτοίς φόρον κατ ενιαυτόν·

Α Μακ. 8,4 ότι έγιναν κύριοι όλης της Ισπανίας χάρις εις την ευφιάν των και την μακροθυμίαν των, μολονότι η χώρα αυτή απείχε πάρα πολύ από την ιδικήν των χώραν. Ακόμη δε και ότι βασιλείς, οι οποίοι είχαν επέλθει εναντίον των Ρωμαίων από τα άκρα της γης, συνετριβήσαν από τους Ρωμαίους, οι οποίοι επροξένησαν μεγάλην φθοράν εις αυτούς. Οι άλλοι ηναγκάσθησαν να πληρώνουν εις αυτούς φόρον υποτελείας κάθε έτος.

Α Μακ. 8,5 και τον Φίλιππον και τον Περσέα Κιτιέων βασιλέα και τους επηρμένους επ αυτούς συνέτριψαν αυτούς εν πολέμω και κατεκράτησαν αυτών·

Α Μακ. 8,5 Και αυτόν ακόμη τον Φίλιππον και τον Περσέα, βασιλέα των Κιτιέων, όπως επίσης και όλους εκείνους που είχαν πάρει όπλα εναντίον των, οι Ρωμαίοι κατόπιν πολέμων τους συνέτριψαν και έγιναν κύριοι αυτών.

Α Μακ. 8,6 και Αντίοχον τον μέγαν βασιλέα της Ασίας τον πορευθέντα επ αυτούς εις πόλεμον έχοντα εκατόν είκοσιν ελέφαντας και ίππων και άρματα και δύναμιν πολλήν σφόδρα, και συνετριβη υπ αυτών,

Α Μακ. 8,6 Τον Αντίοχον, τον μέγαν βασιλέα της Ασίας, ο οποίος εβάδισεν εναντίον των με εκατόν είκοσι ελέφαντας, με ιππικόν, με πολεμικά άρματα και με μεγάλην δύναμιν, τον συνέτριψαν.

Α Μακ. 8,7 και έλαβον αυτόν ζώντα και έστησαν αυτοίς διδόναι αυτόν τε και τους βασιλεύοντας μετ αυτόν φόρον μέγαν και διδόναι όμηρα και διαστολήν

Α Μακ. 8,7 Τον συνέλαβαν δε ζώντα και υπεχρέωσαν αυτόν τον ίδιον και τους διαδόχους του να πληρώνουν μεγάλο φόρον εις αυτούς. Αυτός επίσης υπεχρέωθη να τους παραδώση και ομήρους, να παραχωρήση δε ένα μεγάλο τμήμα του βασιλείου του,

Α Μακ. 8,8 και χώραν την Ινδικήν και Μηδιαν και Λυδιαν και από των καλλίστων χωρών αυτών, και λαβόντες αυτάς παρ αυτου έδωκαν αυτάς Ευμένει τώ βασιλεί·

Α Μακ. 8,8 δηλαδή την Ινδικήν, την Μηδιαν, την Λυδιαν, περιοχάς από τας πλέον εκλεκτάς του βασιλείου του. Οι Ρωμαίοι επήραν τας χώρας αυτάς από αυτόν και τας παρεχώρησαν στον βασιλέα Ευμένην.

Α Μακ. 8,9 και ότι οι εκ της Ελλάδος εβουλευσαντο ελθειν και εξάραι αυτούς,

Α Μακ. 8,9 Είπαν ακόμη στον Ιούδα, ότι και οι κάτοικοι της Ελλάδος είχαν πάρει την απόφασιν να εκστρατεύσουν και να εξολοθρεύσουν τους Ρωμαίους.

Α Μακ. 8,10 και εγνώσθη ο λόγος αυτοίς, και απέστειλαν επ αυτούς στρατηγόν ένα και επολέμησαν προς αυτούς, και έπεσον εξ αυτών τραυματíαι πολλοί, και ηχημαλώτευσαν τας γυναίκας αυτών και τα τέκνα αυτών και επρονόμευσαν αυτούς και κατεκράτησαν της γής αυτών και καθείλον τα οχυρώματα αυτών και κατεδουλώσαντο αυτούς έως της ημέρας ταύτης

Α Μακ. 8,10 Αυτό όμως το σχέδιόν των έγινεν γνωστόν στους Ρωμαίους, οι οποίοι απέστειλαν εναντίον των ένα στρατηγόν με την ανάλογον στρατιωτικήν δύναμιν. Οι Ρωμαίοι επολέμησαν εναντίον των Ελλήνων, εφόνευσαν πολλούς από αυτούς, επήραν αιχημαλώτους τας γυναίκας των και τα παιδιά των, εληλάτησαν τας περιουσίας των και έγιναν κύριοι της χώρας των. Κατέστρεψαν τας οχυράς αυτών θέσεις και κατέστησαν αυτούς δούλους μέχρις αυτής της ημέρας.

Α Μακ. 8,11 και τας επιλοίπους βασιλείας και τας νήσους, όσοι ποτέ αντέστησαν αυτοίς, κατέφθειραν και εδούλωσαν αυτούς,

Α Μακ. 8,11 Ολα τα άλλα βασιλεία και τας νήσους και γενικώς όσους έφεραν αντίστασιν εναντίον των, τους κατέστρεψαν και τους κατέστησαν δούλους.

Α Μακ. 8,12 μετά δε των φίλων αυτών και των επαναπαυομένων αυτοίς συνετήρησαν φιλίαν· και κατεκράτησαν των βασιλείων των εγγύς και των μακράν, και όσοι ήκουον το όνομα αυτών, εφοβούντο απ αυτών.

Α Μακ. 8,12 Με τους φίλους των όμως, όπως και με εκείνους οι οποίοι επανεπαύοντο εις αυτούς, ήσαν και έμεναν φίλοι. Γενικώς οι Ρωμαίοι έγιναν κύριοι των πλησιόν και των μακράν από αυτούς βασιλείων, ώστε όλοι εκείνοι, οι οποίοι ήκουαν το όνομά των, τους εφοβούντο.

Α Μακ. 8,13 όσοις δ αν βούλωνται βοηθειν και βασιλεύειν, βασιλεύουσιν· ούς δ αν βούλωνται, μεθιστώσι· και υψώθησαν σφόδρα.

Α Μακ. 8,13 Όσους δε οι Ρωμαίοι ήθελαν να βοηθήσουν και να τους υποστηρίξουν εις την βασιλείαν των, τους άφηναν ανενοχλήτους στον θρόνον των. Όσους όμως ήθελαν να τους απομακρύνουν από την βασιλείαν των, τους απεμάκρυναν.

Κατ' αυτόν τον τρόπον οι Ρωμαίοι έγιναν πολύ ένδοξοι.

Α Μακ. 8,14 και εν πάσι τούτοις ουκ επέθετο ουδείς αυτών διάδημα και ου περιεβάλλοντο πορφύραν ώστε αδρυνθήναι εν αυτή·

Α Μακ. 8,14 Παρ' όλα όμως αυτά, κανείς από τους Ρωμαίους δεν έθεσε βασιλικόν διάδημα εις την κεφαλήν του, ούτε και ενεδύθη βασιλικήν πορφύραν, ώστε να φανή ισχυρός εν τη εξουσία του.

Α Μακ. 8,15 και βουλευτήριον εποίησαν εαυτοίς, και καθ' ημέραν εβουλευόντο τριακόσιοι και είκοσι βουλευόμενοι διαπαντός περι τού πλήθους τού ευκοσμείν αυτούς·

Α Μακ. 8,15 Έχουν δε σχηματίσει δια την εξυτηρέτησιν του έθνους των και βουλήν, την σύγκλητον. Καθημερινώς δε συσκέπτονται τριακόσια είκοσι μέλη, που ασχολούνται επιμελώς δια τα συμφέροντα του λαού και δια να κρατούν αυτόν εις καλήν κατάστασιν.

Α Μακ. 8,16 και πιστεύουσιν ενί ανθρώπω την αρχήν αυτών κατ' ενιαυτόν και κυριεύειν πάσης της γής αυτών, και πάντες ακούουσιν τού ενός, και ουκ έστι φθόνος ουδέ ζήλος εν αυτοίς.

Α Μακ. 8,16 Καθε έτος παραδίδουν με εμπιστοσύνην την διοίκησιν των εις ένα άνδρα, ο οποίος και κυβερνά όλην την χώραν των. Όλοι υπακούουν εις αυτόν τον ένα άνδρα και δεν υπάρχει μεταξύ των φθόνος και ζηλοτυπία.

Α Μακ. 8,17 και επέλεξεν Ιούδας τον Ευπόλεμον υιόν Ιωάννου τού Ακκώς και Ιάσονα υιόν Ελεαζάρου και απέστειλεν αυτούς εις ώμην στήσαι αυτοίς φιλίαν και συμμαχίαν

Α Μακ. 8,17 Κατόπιν αυτών των πληροφοριών, ο Ιούδας εξέλεξε τον Ευπόλεμον υιόν Ιωάννου του Ακκώς, και τον Ιάσονα υιόν του Ελεαζάρου, και τους έστειλεν εις την Ρωμην, να συνάψουν με τους Ρωμαίους φιλίαν και συμμαχίαν,

Α Μακ. 8,18 και τού άραι τον ζυγόν απ' αυτών, ότι είδον την βασιλείαν των Ελλήνων καταδουλουμένους τον Ισραήλ δουλεία.

Α Μακ. 8,18 και να τους απαλλάξουν από τον ζυγόν, διότι έβλεπον ότι το βασίλειον των Ελλήνων είχε σκοπόν και επιδίωξιν να καταδουλώση τους Ισραηλίτας.

Α Μακ. 8,19 και επορεύθησαν εις ώμην, και η οδός πολλή σφόδρα, και εισήλθον εις το βουλευτήριον και απεκριθήσαν και είπον·

Α Μακ. 8,19 Αυτοί, λοιπόν, κατόπιν πάρα πολύ μακρυνού ταξιδίου επήγαν εις την Ρωμην, εισήλθον στο βουλευτήριον και επήγαν τον λόγον και είπαν·

Α Μακ. 8,20 Ιούδας ο Μακκαβαίος και οι αδελφοί αυτού και το πλήθος των Ιουδαίων απέστειλαν ημάς προς υμάς στήσαι μεθ' υμών συμμαχίαν και ειρήνην και γραφήναι ημάς συμμάχους και φίλους υμών.

Α Μακ. 8,20 "ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, οι αδελφοί αυτού και ο λαός των Ιουδαίων μας απέστειλαν προς σας, να συνάψωμεν συμμαχίαν και ειρήνην και να εγγραφώμεν και ημείς μεταξύ των συμμάχων και των φίλων σας·

Α Μακ. 8,21 και ήρθεσεν ο λόγος ενώπιον αυτών.

Α Μακ. 8,21 Ο λόγος αυτός ήρθεσεν στους Ρωμαίους και η αίτησις των Ιουδαίων έγινε δεκτή.

Α Μακ. 8,22 και τούτο το αντίγραφον της επιστολής, ής αντέγραψεν επί δέλτοις χαλκαίς και απέστειλεν εις Ιερουσαλήμ είναι παρ' αυτοίς εκεί μνημόσυνον ειρήνης και συμμαχίας.

Α Μακ. 8,22 Αυτό δε είναι και το αντίγραφον της συμφωνίας, την οποίαν εχάραξαν επάνω εις χαλκίνας πινακίδας και απέστειλαν εις την Ιερουσαλήμ, ώστε να μένη εκεί εις αυτούς εις υπόμνησιν της φιλίας και της συμμαχίας.

Α Μακ. 8,23 «Καλώς γένοιτο ωμαιοίς και τώ έθνει Ιουδαίων εν τή θαλάσση και επί της ξηράς εις τον αιώνα, και ρομφαία και εχθρός μακρυνθειή απ' αυτών.

Α Μακ. 8,23 "Ευτυχία και ειρήνη είθε να υπάρξη στους Ρωμαίους και το Ιουδαϊκόν έθνος, κατά θάλασσαν και κατά ξηράν πάντοτε. Μακράν ας είναι από αυτούς η ρομφαία και ο εχθρός.

Α Μακ. 8,24 εάν δε ενστή πόλεμος εν ώμη προτέρα ή πάσι τοίς συμμάχοις αυτών εν πάση κυρεία αυτών,

Α Μακ. 8,24 Εις περίπτωσιν όμως που θα ενσκήψη πόλεμος εναντίον των Ρωμαίων κατά πρώτον η εις ένα εκ των συμμάχων των καθ' όλην την έκτασιν της κυριαρχίας του,

Α Μακ. 8,25 συμμαχήσει το έθνος των Ιουδαίων, ως αν ο καιρός υπογραφή αυτοίς καρδία πλήρη.

Α Μακ. 8,25 το έθνος των Ιουδαίων θα συμμαχήσει και θα δώση βοήθειαν εις αυτούς, καθώς αι περιστάσεις θα υπαγορεύσουν, με όλην των την καρδίαν.

Α Μακ. 8,26 και τοίς πολεμοίσιν ου δώσουσιν ουδέ επαρκέσουσι σίτον, όπλα, αργύριον, πλοία, ως έδοξε ωμαιοίς· και φυλάσσονται τα φυλάγματα αυτών ουθέν λαβόντες.

Α Μακ. 8,26 Δεν θα δώσουν βοήθειαν ούτε και θα προμηθεύσουν στους πολεμούντας τους Ρωμαίους σίτον, ούτε όπλα, ούτε χρήματα, ούτε πλοία. Αυτή είναι η θέλησις των Ρωμαίων. Οι Ιουδαίοι είναι υποχρεωμένοι να τηρήσουν όλα αυτά, χωρίς να λάβουν κανένα αντάλλαγμα.

Α Μακ. 8,27 κατά τα αυτά δε εάν έθνει Ιουδαίων συμβή προτέροις πόλεμος, συμμαχήσουσιν οι ωμαιοί εκ ψυχής, ως αν αυτοίς ο καιρός υπογράφη·

Α Μακ. 8,27 Κατά παρόμοιον τρόπον εάν συμβή πόλεμος εναντίον των Ιουδαίων, οι Ρωμαίοι θα συμμαχήσουν με όλην των την ψυχήν με αυτούς, όπως θα υπαγορεύουν εις αυτούς αι περιστάσεις.

Α Μακ. 8,28 και τοίς συμμαχούσιν ου δοθήσεται σίτος, όπλα, αργύριον, πλοία, ως έδοξε ώμη· και φυλάσσονται τα φυλάγματα αυτών και ου μετά δόλου. –

Α Μακ. 8,28 Οι Ρωμαίοι είναι υποχρεωμένοι να μη δώσουν εις τα εχθρικά σύμμαχα κατά των Εβραίων έθνη ούτε σίτον, ούτε όπλα ούτε χρήματα, ούτε πλοία. Αυτά απεφάσισεν η Ρωμη. Οι Ρωμαίοι υπόσχονται ότι θα τηρήσουν τας υποχρεώσεις των ακριβώς και ειλικρινώς".

Α Μακ. 8,29 ατά τους λόγους τούτους έστησαν ωμαιοί τώ δήμω των Ιουδαίων.

Α Μακ. 8,29 Αυτούς τους όρους έθεσαν οι Ρωμαίοι στον λαόν των Ιουδαίων δια την συνθήκην.

Α Μακ. 8,30 εάν δε μετά τους λόγους τούτους βουλευσωνται ούτοι και ούτοι προσθείναι ή αφελείν, ποιήσονται εξ αιρέσεως αυτών, και ό εάν προσθώσιν ή αφέλωσιν, έσται κύρια.

Α Μακ. 8,30 Εάν δε έπειτα από την υπογραφείσαν με τους όρους αυτούς συνθήκην θελήσουν είτε οι Ρωμαίοι είτε οι Ιουδαίοι να προσθέσουν η να αφαιρέσουν κάτι, θα το κάμουν κατόπιν κοινής συμφωνίας και αυτό που θα προσθέσουν η θα αφαιρέσουν, θα έχη κύρος και θα είναι υποχρεωτικόν δι' αμφοτέρους.

Α Μακ. 8,31 και περί των κακών, ών ο βασιλεύς Δημήτριος συντελείται εις αυτούς, εγράψαμεν αυτώ λέγοντες· διατί εβάβυνας τον ζυγόν σου επί τους φίλους ημών τους συμμάχους Ιουδαίους;

Α Μακ. 8,31 Ως προς δε τα δεινά, τα οποία ο βασιλεύς Δημήτριος διαπράττει εις βάρος των Ιουδαίων, εγράψαμεν προς αυτόν τα εξής· "Διατί κατέστησας βαρύν τον ζυγόν σου επάνω στους φίλους μας, τους συμμάχους μας τους Ιουδαίους;

Α Μακ. 8,32 εάν ούν έτι εντύχωσι κατά σού, ποιήσομεν αυτοίς την κρίσιν και πολεμήσομεν σε διά της θαλάσσης και διά της ξηράς».

Α Μακ. 8,32 Εάν αυτοί σε κατηγορήσουν και πάλιν προς ημάς, ημείς θα πράξωμεν σύμφωνα με το δίκαιόν των και θα σε πολεμήσωμεν κατά θάλασσαν και κατά ξηράν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Α Μακ. 9,1 Καί ήκουσε Δημήτριος ότι έπεσε Νικάνωρ και αι δυνάμεις αυτού εν πολέμω, και προσέθετο τον Βακχίδην και τον Αλκιμον εκ δευτέρου αποστείλει εις γήν Ιούδα και το δεξιόν κέρασ μετ αυτών.

Α Μακ. 9,1 Ο Δημήτριος επληροφορήθη ότι ο Νικάνωρ έπεσε μαχόμενος, ότι αι δυνάμεις αυτού εξωλοθρεύθησαν στον πόλεμον και απεφάσισε να στείλη πάλιν τον Βακχίδην και τον Αλκιμον εις την, Ιουδαίαν, μαζή των δε και την δεξιάν πτέρυγα του στρατού του.

Α Μακ. 9,2 και επορεύθησαν οδόν την εις Γάλαγαλα και παρενέβαλον επί Μαισαλώθ την εν Αρβήλοις και προκατελάβοντο αυτήν και απώλεσαν ψυχάς ανθρώπων πολλάς.

Α Μακ. 9,2 Αυτοί ηκολούθησαν την οδόν, που φέρει εις Γαλαγαλα, και εστρατοπέδευσαν εις την Μαισαλώθ, η οποία ευρίσκετο εις την χώραν των Αρβήλων. Εκυρίευσαν την πόλιν αυτήν και εφόνευσαν πάρα πολλούς ανθρώπους.

Α Μακ. 9,3 και τού μηνός τού πρώτου έτους τού δευτέρου και πεντηκοστού και εκατοστού παρενέβαλον επί Ιερουσαλήμ·

Α Μακ. 9,3 Κατά τον πρώτον μήνα του εκατοστού πεντηκοστού δευτέρου έτους της χρονολογίας των Σελευκιδών εστρατοπέδευσαν αυτοί απέναντι από την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 9,4 και απήραν και επορεύθησαν εις Βερέαν εν είκοσι χιλιάσιν ανδρών και δισχιλία ίππων.

Α Μακ. 9,4 Επειτα εσηκώθησαν και μετέβησαν εις Βερέαν με είκοσι χιλιάδας άνδρας πεζούς και δύο χιλιάδας ιππείς.

Α Μακ. 9,5 και Ιούδας ήν παρεμβεβληκώς εν Ελασά, και τρισχιλιοι άνδρες εκλεκτοί μετ αυτού.

Α Μακ. 9,5 Ο Ιούδας είχε στρατοπεδεύσει εις Ελασά με τρεις χιλιάδας εκλεκτούς άνδρας του.

Α Μακ. 9,6 και είδον το πλήθος των δυνάμεων ότι πολλοί εισι, και εφοβήθησαν σφόδρα· και εξερεύησαν πολλοί από της παρεμβολής, ου κατελείφθησαν εξ αυτών αλλ ή οκτακόσιοι άνδρες.

Α Μακ. 9,6 Όταν οι Ιουδαίοι στρατιώται είδαν το πλήθος των εχθρικών δυνάμεων, ότι είναι αυτοί πολλοί και ισχυροί, εφοβήθησαν πάρα πολύ. Διέρρησαν πολλοί από το στρατόπεδον και δεν απέμειναν από αυτούς, ει μη μόνον οκτακόσιοι άνδρες.

Α Μακ. 9,7 και είδεν Ιούδας ότι απερέυη η παρεμβολή αυτού και ο πόλεμος έθλιβεν αυτόν, και συνετρίβη τή καρδιά, ότι ουκ είχε καιρόν συναγαγείν αυτούς,

Α Μακ. 9,7 Ο Ιούδας όταν είδεν ότι ο στρατός του διέρρησε και ότι η επικειμένη σύρραξις θα ήτο καταθλιπτική δι' αυτόν, ησθάνθη την καρδιαν του να συντριβεται, διότι δεν είχε πλέον καιρόν να συγκεντρώση τους άνδρας του.

Α Μακ. 9,8 και εξελύθη και είπε τοίς καταλειφθείσιν· αναστώμεν και αναβώμεν επί τους υπεναντίους ημών, εάν άρα δυνώμεθα πολεμήσαι αυτούς.

Α Μακ. 9,8 Ησθάνθη τον εαυτόν του να παραλύη από την αδυναμίαν εις την περίστασιν αυτήν· εν τούτοις είπεν στους υπολειφθέντας· "ας σηκωθώμεν και ας προχωρήσωμεν εναντίον των εχθρών μας. Ίσως και ημπορέσωμεν να τους καταπολεμήσωμεν".

Α Μακ. 9,9 και απέστρεφον αυτόν λέγοντες· ου μη δυνώμεθα, αλλ ή σώζωμεν τας εαυτών ψυχάς το νύν και επιστρέψωμεν μετά των αδελφών ημών και πολεμήσωμεν προς αυτούς, ημείς δε ολίγοι.

Α Μακ. 9,9 Εκείνοι όμως τον απέτρεπαν και του έλεγαν· "δεν θα ημπορέσωμεν να επιτύχωμεν νίκην. Το μόνον, που ημπορούμεν να κάμωμεν είναι, να σώσωμεν σήμερα την ζωήν μας και να επανέλθωμεν να πολεμήσωμεν αυτούς βραδύτερον μαζή με τους άλλους τους περισσοτέρους αδελφούς μας. Ημείς τώρα είμεθα πολύ ολίγοι.

Α Μακ. 9,10 και είπεν Ιούδας· μη μοι γένοιτο ποιήσαι το πράγμα τούτο, φυγείν απ αυτών, και ει ήγγικεν ο καιρός ημών, και αποθάνωμεν εν ανδρεία χάριν των αδελφών ημών και μη καταλίπωμεν αιτιαν τή δόξη ημών.

Α Μακ. 9,10 Ο Ιούδας απήντησεν εις αυτούς· "Θεός φυλάξει να πράξω εγώ αυτό, το οποίον με συμβουλευέτε, να φύγω ενώπιον αυτών. Εάν ήλθεν η ώρα μας, ας αποθάνωμεν γενναίως χάριν των αδελφών μας και ας μη αφήσωμεν σκιαν εις την δόξαν μας".

Α Μακ. 9,11 και απήρην η δύναμις από της παρεμβολής και έστησαν εις συνάντησιν αυτοίς, και εμερίσθη η ίππος εις δύο μέρη, και οι σφενδονήται και οι τοξόται προεπορεύοντο της δυνάμεως, και οι πρωταγωνισταί πάντες οι δυνατοί·

Α Μακ. 9,11 Η στρατιωτική δύναμις των Συρων εξήλθεν από το στρατόπεδον και κατηνθύνετο εις συνάντησιν των Ιουδαίων. Το εχθρικών ιππικών διηρέθη εις δύο σώματα, οι σφενδονήται και οι τοξόται προεπορεύοντο από τον στρατόν, οι δε γενναϊότεροι μεταξύ αυτών ευρίσκοντο εις την πρώτην σειράν.

Α Μακ. 9,12 Βακχίδης δε ήν εν τώ δεξιώ κέρατι. και ήγγισεν η φάλαγξ εκ των δύο μερών και εφώνουν ταίς σάλπιγγι, και

Α Μακ. 9,12 Ο Βακχίδης ήτο εις την δεξιάν πτέρυγα του στρατού του. Ολη η φάλαγξ του εχθρικού στρατού, που απετελείτο από τας δύο πτέρυγας, προχωρούσε και αι σάλπιγγες αυτών εσάλπιζαν τα πολεμικά συνθήματα.

Α Μακ. 9,13 και εσάλπισαν οι παρά Ιούδα και αυτοί ταίς σάλπιγγι· και εσαλεύθη η γη από της φωνής των παρεμβολών, και εγένετο ο πόλεμος συνημμένος από πρωΐθεν έως εσπέρας.

Α Μακ. 9,13 Εσάλπισαν επίσης και οι άνδρες του Ιούδα με τας ιεράς των σάλπιγγας. Η γη συνεκλονίσθη από τον μεγάλον θόρουβον των δύο στρατών. Η μάχη ήρχισεν από το πρωί και διήρκεσεν έως το βράδυ.

Α Μακ. 9,14 και είδεν Ιούδας ότι Βακχίδης και το στερέωμα της παρεμβολής εν τοίς δεξιοίς, και συνήλθον αυτώ πάντες οι εύψυχοι τή καρδιά,

Α Μακ. 9,14 Ο Ιούδας είδεν ότι ο Βακχίδης και το ισχυρότερον μέρος του στρατού του ευρίσκοντο εις την δεξιάν πτέρυγα. Συνεκέντρωσε, λοιπόν, γύρω του όλους τους γενναίους κατά την καρδιαν Ιουδαίους,

Α Μακ. 9,15 και συνετρίβη το δεξιόν κέρασ απ αυτών, και εδίδωκεν οπίσω αυτών έως Αζώτου όρους.

A Μακ. 9,15 επετέθη εναντίον της δεξιάς πτέρυγας των πολεμίων, την συνέτριψε και κατεδίωκε τους φεύγοντας στρατιώτας μέχρι του όρους της Αζώτου.

A Μακ. 9,16 και εις το αριστερόν κέρας είδον ότι συνετρίβη το δεξιόν κέρας, και επέστρεψαν κατά πόδας Ιούδα και των μετ αυτού εκ των όπισθεν.

A Μακ. 9,16 Οι απαρτίζοντες όμως την αριστεράν πτέρυγα Σύροι στρατιώται, όταν είδον ότι συνετρίβη η δεξιά των πτέρυξ, εστράφησαν πίσω από τον Ιούδα και επετέθησαν εναντίον αυτού και των ανδρών του εκ των όπισθεν.

A Μακ. 9,17 και εβαρύνθη ο πόλεμος, και έπεσον τραυματία πολλοί εκ τούτων και εκ τούτων.

A Μακ. 9,17 Η μάχη έγινε πολύ σκληρά. Έπεσαν πολλοί νεκροί από την παράταξιν των Συρων και των Ιουδαίων.

A Μακ. 9,18 και Ιούδας έπεσε, και οι λοιποί έφυγον.

A Μακ. 9,18 Έπεσε δε και ο Ιούδας ηρωϊκώς μαχόμενος, ενώ οι άλλοι άνδρες του ετράπησαν εις φυγήν.

A Μακ. 9,19 και ήσαν Ιωνάθαν και Σίμων Ιούδα τον αδελφόν αυτών και έθαψαν αυτόν εν τώ τάφω των πατέρων αυτού εν Μωδεϊν.

A Μακ. 9,19 Ο Ιωνάθαν και ο Σιμων εσήκωσαν και επήραν το πτώμα του αδελφού των και το έθαψαν στον τάφον των πατέρων των εις Μωδεϊν.

A Μακ. 9,20 και έκλαυσαν αυτόν και εκόψαντο αυτόν πάς Ισραήλ κοπετόν μέγαν και επένθουν ημέρας πολλάς και είπον·

A Μακ. 9,20 Όλοι οι Ισραηλίται τον έκλαυσαν με κοπετούς και θρήνους. Επένθησαν επί πολλάς ημέρας και είπαν·

A Μακ. 9,21 πώς έπεσε δυνατός σώζων τον Ισραήλ·

A Μακ. 9,21 "πώς έπεσεν ο μέγας αυτός ήρως, ο οποίος έσωζεν έως τώρα τον Ισραήλ·"

A Μακ. 9,22 και τα περισσά των λόγων Ιούδα και των πολέμων και των ανδραγαθιών, ών εποίησε, και της μεγαλωσύνης αυτών ου κατεγράφη, πολλά γάρ ήν σφόδρα.

A Μακ. 9,22 Τα υπόλοιπα από την ιστορίαν του Ιούδα και των πολέμων και των ανδραγαθημάτων, τα οποία έκαμε, και τα της μεγάλης αυτού δόξης δεν κατεγράφησαν, διότι ήσαν πάρα πολλά.

A Μακ. 9,23 Καί εγένετο, μετά την τελευταίην Ιούδα εξέκυψαν οι άνομοι εν πάσι τοίς ορίοις Ισραήλ, και ανέτειλαν πάντες οι εργαζόμενοι την αδικίαν.

A Μακ. 9,23 Μετά τον θάνατον του Ιούδα, οι εξωμόται από τους Ιουδαίους ανεθάρρησαν, επρόβαλαν εις όλην την περιοχήν της Ιουδαίας και εσήκωσαν το κεφάλι των όλοι οι εργάται της αδικίας.

A Μακ. 9,24 εν ταίς ημέραις εκείναις εγενήθη λιμός μέγας σφόδρα, και ηντομόλησεν η χώρα μετ αυτών.

A Μακ. 9,24 Κατά τας ημέρας εκείνας έπεσε πολύ μεγάλη πείνα. Το έδαφος ωσάν να ηρηθή την ευφορίαν του και να ετάχθη με το μέρος των παρανόμων Ιουδαίων.

A Μακ. 9,25 και εξέλεξε Βακχίδης τους ασεβείς άνδρας και κατέστησεν αυτούς κυρίους της χώρας.

A Μακ. 9,25 Ο Βακχίδης επωφελούμενος της περιστάσεως εξέλεξε τους ασεβείς αυτούς άνδρας της Ιουδαίας και τους εγκατέστησε κυρίους ολοκλήρου της χώρας.

A Μακ. 9,26 και εξεζήτουν και εξηρεύων τους φίλους Ιούδα και ήγον αυτούς προς Βακχίδην, και εξεδίκει εν αυτοίς και ενέπαιζεν αυτοίς.

A Μακ. 9,26 Αυτοί ερευνούσαν και αναζητούσαν τους φίλους του Ιούδα, τους έφεραν προς τον Βακχίδην, ο οποίος τους ετιμώρει και τους ενέπαιζε.

A Μακ. 9,27 και εγένετο θλίψις μεγάλη εν τώ Ισραήλ, ήτις ουκ εγένετο αφ ής ημέρας ουκ ώφθη προφήτης εν αυτοίς.

A Μακ. 9,27 Έπεσε πολύ μεγάλη και βαρεία θλίψις μεταξύ των Ισραηλιτών, όμοια της οποίας δεν είχε γίνει αφ' ης εποχής δεν ενεφανίσθη προφήτης μεταξύ των Ιουδαίων.

A Μακ. 9,28 και ηθροίσθησαν πάντες οι φίλοι Ιούδα και είπον τώ Ιωνάθαν·

A Μακ. 9,28 Τοτε όλοι οι φίλοι του Ιούδα συνεκεντρώθησαν και είπαν προς τον Ιωνάθαν·

A Μακ. 9,29 αφ ου ο αδελφός σου Ιούδας τετελεύτηκε, και ανήρ όμοιος αυτώ ουκ έστιν εξελθειν προς τους εχθρούς και Βακχίδην, και εν τοίς εχθραίνουσιν τού έθνους ημών·

A Μακ. 9,29 "Από τότε που ο αδελφός σου Ιούδας απέθανε, δεν υπάρχει πλέον ανήρ όμοιος προς αυτόν, δια να εξέλθη εναντίον των εχθρών, εναντίον του Βακχίδου και εναντίον παντός εχθρού του έθνους μας.

A Μακ. 9,30 νύν ούν σε ηρετισάμεθα σήμεραν τού είναι αντ' αυτού ημίν εις άρχοντα και ηγούμενον τού πολεμήσαι τον πόλεμον ημών.

A Μακ. 9,30 Σήμεραν λοιπόν σε εκλέγομεν άρχοντά μας αντ' αυτού και στρατηγόν, δια να διεξαγάγης τους πολέμους μας".

A Μακ. 9,31 και επεδέξατο Ιωνάθαν εν τώ καιρώ εκείνω την ήγησιν και ανέστη αντί Ιούδα τού αδελφού αυτού.

A Μακ. 9,31 Ο Ιωνάθαν εδέχθη κατά τον καιρόν εκείνον την αρχηγίαν και ανέλαβε την εξουσίαν αντί του Ιούδα του αδελφού του.

A Μακ. 9,32 Καί έγνω Βακχίδης και εζήτει αυτόν αποκτείνειν.

A Μακ. 9,32 Ο Βακχίδης επληροφορήθη την εκλογήν αυτήν και επεζήτει ευκαιρίαν νο φονεύση τον Ιωνάθαν.

A Μακ. 9,33 και έγνω Ιωνάθαν και Σίμων ο αδελφός αυτού· και πάντες οι μετ αυτού και έφυγον εις την έρημον Θεκωέ και παρενέβαλον επί το ύδωρ λάκκου Ασφάρ.

A Μακ. 9,33 Αλλά ο Ιωνάθαν και ο Σιμων ο αδελφός του και όλοι, όσοι ήσαν μαζί του, έμαθαν την απόφασιν αυτήν του Βακχίδου και κατέφυγαν εις την έρημον Θεκωέ και εστρατοπέδευσαν πλησίον του ύδατος της δεξαμενής Ασφάρ.

A Μακ. 9,34 και έγνω Βακχίδης τή ημέρα των σαββάτων και ήλθεν αυτός και πάν το στράτευμα αυτού πέραν τού Ιορδάνου.

A Μακ. 9,34 Ο Βακχίδης κατά κάποιον Σαββατον επληροφορήθη το γεγονός αυτό και ήλθεν αυτός και όλος ο στρατός του πέραν από τον Ιορδάνην.

A Μακ. 9,35 και απέστειλεν Ιωνάθαν τον αδελφόν αυτού ηγούμενον τού όχλου και παρεκάλεσε τους Ναβαταίους φίλους αυτού παραθέσθαι αυτοίς την αποσκευήν αυτών την πολλήν.

A Μακ. 9,35 Ο Ιωνάθαν έστειλε τον αδελφόν του ως αρχηγόν του λαού και παρεκάλεσε τους Ναβαταίους φίλους του, να αναλάβουν υπό την προστασίαν των τον πολύν άμαχον πληθυσμόν και τας πολλάς αποσκευάς των.

A Μακ. 9,36 και εξήλθον υιοί Ιαμβρί εκ Μηδαβά και συνέλαβον Ιωάννην και πάντα, όσα είχε, και απήλθον έχοντες.

A Μακ. 9,36 Οι απόγονοι όμως του Ιαμβρί εξήλθον από την Μηδαβά, συνέλαβαν και επήραν μαζί των τον Ιωάννην και όλα όσα είχε και απήλθον αποκομίζοντες αυτούς.

Α Μακ. 9,37 μετά δε τους λόγους τούτους απήγγειλαν τώ Ιωνάθαν και Σίμωνι τώ αδελφώ αυτού ότι οι υιοί Ιαμβρί ποιούσι γάμον μέγαν και άγουσι την νύμφην από Ναδαβάθ, θυγατέρα ενός των μεγάλων μεγιστάνων Χαναάν μετά παραπομπής μεγάλης.

Α Μακ. 9,37 Ολίγον χρόνον έπειτα από τα γεγονότα αυτά ανήγγειλαν στον Ιωνάθαν και στον Σίμωνα τον αδελφόν του, ότι οι απόγονοι του Ιαμβρί τελούν μεγαλοπρεπή γάμον με μεγάλην ακολουθίαν και πομπήν. Παίρνουν από Ναβαβάθ ως νύμφην την θυγατέρα ενός από τους μεγάλους μεγιστάνας της Χαναάν.

Α Μακ. 9,38 και εμνήσθησαν Ιωάννου τού αδελφού αυτών και ανέβησαν και εκρύβησαν υπό την σκέπην τού όρους.

Α Μακ. 9,38 Τότε οι αδελφοί Ιωνάθαν και Σίμων ενεθυμήθησαν τον φονευθέντα από εκείνους αδελφόν των Ιωάννην, ανέβησαν και εκρύβησαν κάτω από κάποιαν εξοχήν του όρους.

Α Μακ. 9,39 και ήσαν τους οφθαλμούς αυτών και είδον και ιδού θρούς και αποσκευή πολλή, και ο νυμφίος εξήλθε και οι φίλοι αυτού και οι αδελφοί αυτού εις συνάντησιν αυτών μετά τυμπάνων και μουσικών και όπλων πολλών.

Α Μακ. 9,39 Εσήκωσαν τα μάτια των και παρετήρησαν ότι ηκούετο μεγάλη βοή όχλου πολλού. Εξήλθεν ο νυμφίος και οι φίλοι του και οι αδελφοί του προς συνάντησιν της νύμφης με τύμπανα, με μουσικά όργανα και με πολλά όπλα.

Α Μακ. 9,40 και εξανέστησαν επ αυτούς από τού ενέδρου οι περι τον Ιωνάθαν και απέκτειναν αυτούς, και έπεσον τραυματία πολλοί, και οι επίλοιποι έφυγον εις το όρος· και έλαβον πάντα τα σκύλα αυτών.

Α Μακ. 9,40 Τότε ώρησαν εναντίον αυτών από την ενέδραν των οι περι τον Ιωνάθαν και τους εφόνευσαν. Πολλοί ήσαν εκείνοι, που έπεσαν νεκροί, ενώ οι άλλοι πανικόβλητοι έφυγαν στο όρος. Οι Ιουδαίοι επήραν όλα τα λάφυρά των.

Α Μακ. 9,41 και μετεστράφη ο γάμος εις πένθος και η φωνή μουσικών αυτών εις θρήνον.

Α Μακ. 9,41 Ετσι δε ο γάμος μετεβλήθη εις πένθος και αι χαρμόσυναι αρμονίαι των μουσικών εις θρήνον.

Α Μακ. 9,42 και εξεδίκησαν την εκδίκησιν αίματος αδελφού αυτών και απέστρεψαν εις το έλος τού Ιορδάνου.

Α Μακ. 9,42 Αφού εξεδικήθησαν τον θάνατον του αδελφού των, ο Ιωνάθαν και ο Σίμων επέστρεψαν στο έλος κοντά στον Ιορδάνην.

Α Μακ. 9,43 και ήκουσε Βακχίδης και ήλθε τή ημέρα των σαββάτων έως των κρηπίδων τού Ιορδάνου εν δυνάμει πολλή.

Α Μακ. 9,43 Ο Βακχίδης επληροφορήθη το γεγονός και κατά την ημέραν του Σαββάτου ήλθε μέχρι της αποκρήνου όχθης του Ιορδάνου με πολλήν δύναμιν.

Α Μακ. 9,44 και είπεν Ιωνάθαν τοίς παρ αυτού· αναστώμεν νύν και πολεμήσωμεν υπέρ των ψυχών ημών, ου γάο εστι σήμερον ως εχθές και τρίτην ημέραν·

Α Μακ. 9,44 Ο Ιωνάθαν είπεν στους άνδρας, που είχε μαζί του· "ας σηκωθώμεν τώρα και ας πολεμήσωμεν δια την ζωήν μας, διότι η σημερινή ημέρα δεν είναι, όπως η χθεσινή και η προχθεσινή.

Α Μακ. 9,45 ιδού γάο ο πόλεμος εξεναντίας ημών και εξόπισθεν ημών, το δε ύδωρ τού Ιορδάνου ένθεν και ένθεν και έλος και δρυμός, ουκ έστι τόπος τού εκκλίνας·

Α Μακ. 9,45 Ιδού ότι οι πολέμοι μας ευρίσκονται εμπρός μας και όπισθεν από ημάς. Το ύδωρ του Ιορδάνου είναι και από εδώ και από εκεί. Επίσης και έλος και δάσος υπάρχει γύρω μας, και δεν φαίνεται από πουθενά τόπος, να διαφύγωμεν και σωθώμεν.

Α Μακ. 9,46 νύν ούν κεκραάσατε εις ουρανόν, όπως διασωθήτε εκ χειρός εχθρών υμών.

Α Μακ. 9,46 Τωρα λοιπόν κραυγάσατε με δύναμιν προς τον Θεόν του ουρανού, δια να βοηθήσή και διασωθήτε από τας χείρας των εχθρών σας".

Α Μακ. 9,47 και συνήψεν ο πόλεμος· και εξέτεινεν Ιωνάθαν την χείρα αυτού πατάσαι τον Βακχίδην, και εξέκλινεν απ αυτού εις τα οπίσω.

Α Μακ. 9,47 Η σύγκρουσις ήρχισεν. Ο Ιωνάθαν ήπλωσε το χέρι του να κτυπήσή τον Βακχίδην αλλά εκείνος εξέκλινεν από αυτόν και ερρίφθη εις τα οπίσω, δια να αποφύγη το κτύπημα.

Α Μακ. 9,48 και ενεπήδησεν Ιωνάθαν και οι μετ αυτού εις τον Ιορδάνην και διεκολύμβησαν εις το πέραν, και ου διέβησαν επ αυτούς τον Ιορδάνην.

Α Μακ. 9,48 Τότε ο Ιωνάθαν μαζί με τους συντρόφους του επήδησεν στον Ιορδάνην, εκολύμβησαν και έφθασαν εις την αντίπεραν όχθην. Οι Σύροι όμως δεν διέβησαν τον Ιορδάνην, δια να τους καταδιώξουν.

Α Μακ. 9,49 και διέπεσον παρά Βακχίδου τή ημέρα εκείνη εις χιλίους άνδρας.

Α Μακ. 9,49 Κατά την ημέραν εκείνην έπεσαν από τον στρατόν του Βακχίδου χίλιοι στρατιώται.

Α Μακ. 9,50 και επέστρεψεν εις Ιερουσαλήμ, και ωκοδόμησαν πόλεις οχυράς εν τή Ιουδαία, το οχύρωμα το εν Ιεριχώ και την Αμμαούς και την Βαιθωρών και την Βαιθήλ και την Θαμναθά Φαραθωνί και την Τεφών εν τείχεσιν υψηλοίς και πύλαις και μοχλοίς·

Α Μακ. 9,50 Ο Βακχίδης έπειτα από το γεγονός αυτό επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ, ανοικοδόμησαν δε κατ' εντολήν του πόλεις οχυράς ανά την Ιουδαίαν, το φρούριον το ευρισκόμενον πλησίον της Ιεριχούς, την Αμμαούς, την Βαιθωρών, την Βαιθήλ, την Θαμναθά Φαραθωνί και την Τεφών ωχύρωσε με υψηλά τείχη και με πύλας και μοχλούς.

Α Μακ. 9,51 και έθετο φρουράν εν αυτοίς τού εχθραίνειν τώ Ισραήλ.

Α Μακ. 9,51 Εθεσεν εις αυτάς φρουράς στρατιωτών, δια να κάνουν εχθροπραξίας κατά των Ιουδαίων.

Α Μακ. 9,52 και ωχύρωσε την πόλιν την εν Βαιθσούρα και την Γάζαα και την άκραν και έθετο εν αυταίς δυνάμεις και παραθέσεις βρωμάτων.

Α Μακ. 9,52 Ωχύρωσεν επίσης την πόλιν Βαιθσούραν, την πόλιν Γαζαα και την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ, και εγκατέστησεν εις αυτάς στρατεύματα και μεγάλας αποθηκεύσεις τροφίμων.

Α Μακ. 9,53 και έλαβε τους υιούς των ηγουμένων της χώρας όμηρα και έθετο αυτούς εν τή άκρα εν Ιερουσαλήμ εν φυλακή.

Α Μακ. 9,53 Επήρσεν ως ομήμους τα παιδιά των αρχηγών της χώρας, τα οποία και έκλεισεν εις την φυλακήν της ακροπόλεως της Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 9,54 Καί εν έτει τρίτω και πεντηκοστώ και εκατοστώ μηνι τώ δευτέρω επέταξεν Αλκιμος καθαιρείν το τείχος της αυλής των αγίων της εσωτέρας· και καθείλε τα έργα των προφητών και ενήρξατο τού καθαιρείν.

Α Μακ. 9,54 Κατά το εκατοστόν πεντηκοστόν τρίτον έτος, τον δεύτερον μήνα, ο Αλκιμος διάταξε να κρημίσουν το τείχος της εσωτερικής αυλής του ναού και έτσι κατέστρεψε τα έργα των προφητών. Ηρξισε η καταστροφή του τείχους.

Α Μακ. 9,55 εν τώ καιρώ εκείνω επλήγη Αλκιμος και ενεποδίσθη τα έργα αυτού, και απεφράγη το στόμα αυτού, και

παρeλύθη και ουκ eδύνατο éτι λαλήσαι λόγον και εντείλασθαι περί τού οίκου αυτού.

Α Μακ. 9,55 Κατά τον καιρόν όμως εκείνον ο Αλκιμος εκτυπήθη από τον Θεόν και εμποδίσθη πλέον η συνέχεια των καταστρεπτικών του έργων. Το στόμα του δηλαδή εφράγη, διότι προσεβλήθη από παραλυσίαν και δεν ημπορούσε να είπη ούτε μίαν λέξιν. Δεν ήτο εις θέσιν να δώση ούτε μίαν εντολήν δια τον οίκον του.

Α Μακ. 9,56 και απέθανεν Αλκιμος εν τώ καιρώ εκείνω μετά βασάνου μεγάλης.

Α Μακ. 9,56 Ετσι δε απέθανεν ο Αλκιμος κατά τον καιρόν εκείνον εν μέσω πολλών πόνων.

Α Μακ. 9,57 και είδε Βακχίδης ότι απέθανεν Αλκιμος, και απέστρεψε προς τον βασιλέα. και ησύχασεν η γη Ιούδα éτη δύο.

Α Μακ. 9,57 Είδεν ο Βακχίδης ότι απέθανεν ο Αλκιμος και επέστρεψεν εις την Αντιόχειαν προς τον βασιλέα, η δε χώρα της Ιουδαίας ησύχασεν επί δύο éτη.

Α Μακ. 9,58 Καί εβουλεύσαντο πάντες οι άνομοι λέγοντες· ιδού Ιωνάθαν και οι παρ αυτού εν ησυχία κατοικούσι πεποιθότες· νύν ούν άξομεν τον Βακχίδην, και συλλήψεται αυτούς πάντας εν νυκτί μια.

Α Μακ. 9,58 Τοτε όλοι οι παράνομοι Ιουδαίοι συνήλθον εις σύσκεψιν και είπαν· "ιδού, ο Ιωνάθαν και οι οπαδοί του ζουν εν ειρήνή με την πεποιθισιν ότι ευρίσκονται εν ασφαλεία. Τωρα, λοιπόν, είναι καιρός να φέρωμεν τον Βακχίδην και να τους συλλάβη όλους κατά το διάστημα μιας και μόνης νυκτός".

Α Μακ. 9,59 και πορευθέντες συνεβουλεύσαντο αυτό.

Α Μακ. 9,59 Επήγαν, ανεκοίνωσαν στον Βακχίδην το σχέδιόν των και τον συνεβουλεύθησαν.

Α Μακ. 9,60 και απήρξε τού ελθείν μετά δυνάμεως πολλής και απέστειλεν επιστολάς λάθρα πάσι τοίς συμμάχοις αυτού τοίς εν τή Ιουδαία, όπως συλλάβωσι τον Ιωνάθαν και τους μετ αυτού· και ουκ eδύνατο, ότι εγνώσθη αυτοίς η βουλή αυτών.

Α Μακ. 9,60 Εκείνος πράγματι εσηκώθη και με στρατιωτικήν δύναμιν πολλήν ήλθε και έστειλε κρυφίως γράμματα προς όλους τους συμμάχους του, που ευρίσκοντο εις την Ιουδαίαν, να συλλάβουν αιφνιδίως τον Ιωνάθαν και τους οπαδούς του. Αλλά δεν επέτυχαν να φέρουν εις πέρας το πονηρόν των σχέδιον, διότι αυτό περιήλθεν εις γνώσιν των οπαδών του Ιωνάθαν.

Α Μακ. 9,61 και συνέλαβον από των ανδρών της χώρας των αρχηγών της κακίας εις πενήκοντα άνδρας και απέκτειναν αυτούς.

Α Μακ. 9,61 Αυτοί μάλιστα και συνέλαβαν από τους κατοίκους της χώρας και από τους αρχηγούς αυτής της πονηρίας πενήκοντα άνδρας και τους εφόνευσαν.

Α Μακ. 9,62 και εξεχώρησεν Ιωνάθαν και Σίμων και οι μετ αυτού εις Βαιθβασί την εν τή ερήμω και ωκοδόμησε τα καθηρημένα αυτής, και εστερέωσαν αυτήν.

Α Μακ. 9,62 Επειτα ο Ιωνάθαν μαζί με τον Σιμωνα και με εκείνους, που ήσαν μαζί των, ανεχώρησαν και μετέβησαν εις Βαιθβασί, η οποία ευρίσκετο εις την έρημον. Ανοικοδόμησαν τα κατεστραμμένα οικήματα και τα τείχη της και την ωχύρωσαν.

Α Μακ. 9,63 και éγνω Βακχίδης και συνήγαγε πάν το πλήθος αυτού και τοίς εκ της Ιουδαίας παρήγγειλε·

Α Μακ. 9,63 Ο Βακχίδης πληροφορήθη τούτο και συνεκέντρωσεν όλον το πλήθος του στρατού του, παρήγγειλε δε και στους φιλικώς προς αυτόν διακειμένους Ιουδαίους να τον βοηθήσουν.

Α Μακ. 9,64 και ελθών παρενέβαλεν επί Βαιθβασί και επολέμησεν αυτήν ημέρας πολλάς και εποίησε μηχανάς.

Α Μακ. 9,64 Ηλθε και εστρατοπέδευσε πλησίον της Βαιθβασί, επολέμησεν εναντίον αυτής επί πολλάς ημέρας, εχρησιμοποίησε δε και πολιορκητικές μηχανάς.

Α Μακ. 9,65 και απέλιπεν Ιωνάθαν Σίμωνα τον αδελφόν αυτού εν τή πόλει και εξήλθεν εις την χώραν και εξήλθεν εν αριθμώ.

Α Μακ. 9,65 Ο Ιωνάθαν αφήκεν εις την πόλιν τον αδελφόν του τον Σιμωνα και αυτός εξήλθεν εις την ύπαιθρον χώραν με μετρημένους ολίγους άνδρας.

Α Μακ. 9,66 και επάταξεν Οδομηρά και τους αδελφούς αυτού και τους υιούς Φασιρών εν τώ σκηνώματι αυτών, και εξήρξατο τύπτειν και αναβαίνειν εν ταίς δυνάμεσι.

Α Μακ. 9,66 Εκτύπησε τον Οδομηρά και τους αδελφούς του, όπως επίσης και τους υιούς Φασιρών εις τας σκηνάς των.

Κατόπιν με αξιολόγους δυνάμεις ήρχισε να κτυπά τους Συρους και να προελαύνη με τας δυνάμειν του.

Α Μακ. 9,67 και Σίμων και οι μετ αυτού εξήλθον εκ της πόλεως και ενεπύρισαν τας μηχανάς·

Α Μακ. 9,67 Αλλά και ο Σιμων μαζί με τους ιδικούς του άνδρας έκαναν εξορμήσεις από την πόλιν και έκαψαν τας πολιορκητικές μηχανάς των εχθρών.

Α Μακ. 9,68 και επολέμησαν προς τον Βακχίδην, και συνετρίβη υπ αυτών. και έθλιβον αυτόν σφόδρα, ότι ήν η βουλή αυτού και η έφοδος αυτού κενή.

Α Μακ. 9,68 Όλοι δε αυτοί εντός και εκτός της πόλεως Ιουδαίοι κατεπολέμησαν τον Βακχίδην, ο οποίος και συνετρίβη από αυτούς. Τον έφεραν εις πολύ δύσκολον θέσιν, διότι είδε πλέον ότι το σχέδιόν του και η εξόρμηόις του έπεσαν στο κενόν.

Α Μακ. 9,69 και ωργίσθη θυμώ τοίς ανδράσι τοίς άνόμοις τοίς συμβουλευσασιν αυτό ελθείν εις την χώραν και απέκτειναν εξ αυτών πολλούς και εβουλεύσατο τού απελθείν εις την γήν αυτού.

Α Μακ. 9,69 Ωργίσθη με θυμόν μεγάλον εναντίον των παρανόμων Ιουδαίων, που τον είχαν συμβουλευσει να έλθη εις την χώραν των και εφόνευσε πολλούς από αυτούς. Επήρξε δε την απόφασιν να επιστρέψη εις την χώραν του, την Αντιόχειαν.

Α Μακ. 9,70 και επέγνω Ιωνάθαν και απέστειλε προς αυτόν πρέσβεις τού συνθέσθαι προς αυτόν ειρήνην και αποδούναι αυτοίς την αιχμαλωσίαν.

Α Μακ. 9,70 Ο Ιωνάθαν πληροφορήθη τας αποφάσεις αυτάς του Βακχίδου και έστειλε προς αυτόν πρέσβεις να συνάψουν ειρήνην μεταξύ των και να αποδώση εκείνος εις αυτούς τους αιχμαλώτους Ιουδαίους.

Α Μακ. 9,71 και απεδέξατο και εποίησε κατά τους λόγους αυτού και ώμοσεν αυτό μη εκζητήσαι αυτό κακόν πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού·

Α Μακ. 9,71 Ο Βακχίδης εδέχθη ευμενώς τους πρέσβεις και έπραξε σύμφωνα με τας προτάσστου Ιωνάθαν. Υπεσχεθη δι' όρκου στον Ιωνάθαν, ποτέ άλλοτε καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του να μη επιζητήσει να πράξη κακόν εναντίον της ζωής του.

Α Μακ. 9,72 και απέδωκεν αυτό την αιχμαλωσίαν, ήν ηχμαλώτευσε το πρότερον εκ γής Ιούδα, και αποστρέψας απήλθεν εις την γήν αυτού και ου προσέθετο éτι ελθείν εις τα όρια αυτών.

Α Μακ. 9,72 Παρέδωσεν εις αυτόν τους αιχμαλώτους που είχε συλλάβει προηγουμένως από την Ιουδαίαν, έπειτα δε επέστρεψε και επανήλθεν εις την χώραν του. Και δεν επήρε πλέον την απόφασιν και την τόλμην να επανέλθη εις τα όρια της Ιουδαίας.

Α Μακ. 9,73 και κατέπαυσε ρομφαία εξ Ισραήλ· και ώκησεν Ιωνάθαν εν Μαχμάς· και ήρξατο Ιωνάθαν κρίνειν τον λαόν και ηφάνισε τους ασεβείς εξ Ισραήλ.

Α Μακ. 9,73 Έτσι δε εσταμάτησεν η ρομφαία να πλήττη και να αφανίζει τους Ιουδαίους. Ο Ιωνάθαν εγκατεστάθη εις Μαχμάς, και ήρχισε να διοική με ειρήνην τον λαόν. Εξηφάνισε δε όλους τους ασεβείς Ιουδαίους εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Α Μακ. 10,1 Καί εν έτει εξηκοστώ και εκατοστώ ανέβη Αλέξανδρος ο τού Αντιόχου ο Επιφανής και κατελάβετο Πτολεμαΐδα, και επεδέξαντο αυτόν, και εβασίλευσεν εκεί.

Α Μακ. 10,1 Κατά το εκατοστόν εξηκοστόν έτος ο Αλέξανδρος, ο υιός Αντιόχου του Επιφανούς, Επιφανής και αυτός επονομαζόμενος, ήλθε και κατέλαβε την Πτολεμαΐδα. Οι κάτοικοι της πόλεως τον υπεδέχθησαν και ανεκηρύχθη αυτός βασιλεύς εκεί.

Α Μακ. 10,2 και ήκουσε Δημήτριος ο βασιλεύς και συνήγαγε δυνάμεις πολλές σφόδρα και εξήλθεν εις συνάντησιν αυτώ εις πόλεμον.

Α Μακ. 10,2 Ο βασιλεύς Δημήτριος πληροφορήθη το γεγονός, συνεκέντρωσε πολύ μεγάλας στρατιωτικές δυνάμεις και εξήλθεν εις πολεμικήν σύγκρουσιν εναντίον του Αλεξάνδρου.

Α Μακ. 10,3 και απέστειλε Δημήτριος προς Ιωνάθαν επιστολάς λόγοις ειρηνικούς ώστε μεγαλύναι αυτόν.

Α Μακ. 10,3 Τότε ο Δημήτριος ο βασιλεύς έστειλεν ειρηνικήν επιστολήν προς τον Ιωνάθαν, δια να τον μεγαλύνη και τον δοξάση.

Α Μακ. 10,4 είτε γάρ· προφθάσωμεν τού ειρήνην θείναι μετ αυτού, πριν ή θείναι αυτόν μετά Αλεξάνδρου καθ ημών·

Α Μακ. 10,4 Διότι εσκέφθη, ας προφθάσωμεν να συνάψωμεν ειρήνην με αυτόν, πριν η αυτός κλείση ειρήνην με τον Αλέξανδρον εναντίον μας.

Α Μακ. 10,5 μνησθήσεται γάρ πάντων των κακών, ών συνετελέσαμεν προς αυτόν και εις τους αδελφούς αυτού και εις το έθνος αυτού.

Α Μακ. 10,5 Διότι θα ενθυμηθή ασφαλώς όλα τα κακά, τα οποία διεπράξαμεν εναντίον αυτού και των αδελφών του και εναντίον του έθνους του.

Α Μακ. 10,6 και έδωκεν αυτώ εξουσίαν συναγαγείν δυνάμεις και κατασκευάζειν όπλα και είναι αυτόν σύμμαχον αυτού, και τα όμηρα τα εν τή άκρα είτε παραδούναι αυτώ.

Α Μακ. 10,6 Ο Δημήτριος έδωσεν στον Ιωνάθαν το δικαίωμα να συγκεντρώση τας στρατιωτικές του δυνάμεις, να κατασκευάζη όπλα και να είναι σύμμαχός του. Διέταξε δε επίσης να αποδοθούν εις αυτόν οι όμηροι, οι οποίοι εκρατούντο εις την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 10,7 και ήλθεν Ιωνάθαν εις Ιερουσαλήμ και ανέγνω τας επιστολάς εις τα ώτα παντός τού λαού και των εκ της άκρας.

Α Μακ. 10,7 Ο Ιωνάθαν ήλθεν αμέσως εις την Ιερουσαλήμ, ανέγνωσε τας επιστολάς αυτάς εις επήκοον όλου του ισραηλιτικού λαού, ακόμη δε και εις επήκοον των Συρων στρατιωτών, που ευρίσκοντο εις την ακρόπολιν.

Α Μακ. 10,8 και εφοβήθησαν φόβον μέγαν, ότι ήκουσαν ότι έδωκεν ο βασιλεύς εξουσίαν συναγαγείν δυνάμεις.

Α Μακ. 10,8 Οι εχθροί των Ιουδαίων εκυριεύθησαν από μέγαν φόβον, όταν πληροφορήθησαν ότι ο βασιλεύς έδωσεν στον Ιωνάθαν εξουσίαν και δικαίωμα, να συγκεντρώση στρατιωτικές δυνάμεις.

Α Μακ. 10,9 και παρέδωκαν οι εκ της άκρας Ιωνάθαν τα όμηρα, και απέδωκεν αυτούς τοίς γονεύσιν αυτών.

Α Μακ. 10,9 Οι φρουρούντες την ακρόπολιν στρατιώται παρέδωσαν στον Ιωνάθαν τους όμηρους και ο Ιωνάθαν τους παρέδωσεν στους γονείς των.

Α Μακ. 10,10 και ώκησεν Ιωνάθαν εν Ιερουσαλήμ και ήρξατο οικοδομείν και καινίζειν την πόλιν.

Α Μακ. 10,10 Ο Ιωνάθαν εγκατεστάθη πλέον εις την Ιερουσαλήμ και ήρχισε να ανοικοδομή και να ανακαινίζει την πόλιν.

Α Μακ. 10,11 και είτε προς τους ποιούντας τα έργα οικοδομείν τα τείχη και το όρος Σιών κυκλόθεν εκ λίθων τετραγώνων εις οχύρωσιν· και εποίησαν ούτως.

Α Μακ. 10,11 Έδωσε δε εντολήν στους εργάτας να ανοικοδομήσουν τα τείχη της Ιερουσαλήμ και να ενισχύσουν την οχύρωσιν κύκλω από την Σιών με λίθους μεγάλους τετραγώνους. Εκείνοι έπραξαν, όπως τους είτε.

Α Μακ. 10,12 και έφυγον οι αλλογενείς οι όντες εν τοίς οχυρώμασιν, οίς οικοδόμησε Βακχίδης.

Α Μακ. 10,12 Τότε και οι αλλογενείς, οι ευρισκόμενοι εις τα οχυρά, τα οποία Βακχίδης είχε κτίσει, έφυγον.

Α Μακ. 10,13 και κατέλιπεν έκαστος τον τόπον αυτού και απήλθεν εις την γήν αυτού.

Α Μακ. 10,13 Ο καθένας από αυτούς εγκατέλειψε την θέσιν του και επέστρεψεν εις την πατρίδα του.

Α Μακ. 10,14 πλην εν Βαιθσούρα υπελείφθησάν τινες των καταλιπόντων τον νόμον και τα προστάγματα, ήν γάρ αυτοίς φυγαδευτήριον.

Α Μακ. 10,14 Μερικοί μόνον από τους εξωμότας Ιουδαίους, οι οποίοι είχαν εγκαταλείψει τον νόμον του Θεού και τα θεία του προστάγματα, παρέμειναν εις Βαιθσούραν, διότι εκείνη ήτο δι' αυτούς ασφαλές καταφύγιον.

Α Μακ. 10,15 Καί ήκουσεν Αλέξανδρος ο βασιλεύς τας επαγγελίας, όσας απέστειλε Δημήτριος τώ Ιωνάθαν, και διηγήσαντο αυτώ τους πολέμους και τας ανδραγαθίας, ας εποίησεν αυτός και οι αδελφοί αυτού, και τους κόπους, ούς έσχον,

Α Μακ. 10,15 Αλλά και ο βασιλεύς Αλέξανδρος πληροφορήθη τας υποσχέσεις και προσφοράς, τας οποίας έδωκεν ο Δημήτριος στον Ιωνάθαν. Ανέφεραν επίσης στον Αλέξανδρον τους πολέμους και τα ανδραγαθήματα, τα οποία είχαν πραγματοποιήσει ο Ιωνάθαν και οι αδελφοί του, όπως επίσης και τας ταλαιπωρίας, τας οποίας ούτοι είχαν υποστή από τους πολεμίους.

Α Μακ. 10,16 και είτε· μη ευρήσωμεν άνδρα τοιούτον ένα; και νύν ποιήσωμεν αυτόν φίλον και σύμμαχον ημών.

Α Μακ. 10,16 Ο Αλέξανδρος είτε· “μήπως είναι εύκολον να εύρωμεν άλλον ένα τέτοιον άνδρα σαν τον Ιωνάθαν; Λοιπόν, ας προσπαθήσωμεν τάρα να καταστήσωμεν αυτόν φίλον και σύμμαχόν μας”.

Α Μακ. 10,17 και έγραψεν επιστολάς και απέστειλεν αυτώ κατά τους λόγους τούτους λέγων·
Α Μακ. 10,17 Ο βασιλεύς Αλέξανδρος έγραψε τότε επιστολήν, την οποίαν και απέστειλε προς τον Ιωνάθαν και έγραφε προς αυτόν τα εξής·
Α Μακ. 10,18 «Βασιλεύς Αλέξανδρος τώ αδελφώ Ιωνάθαν χαιρείν·
Α Μακ. 10,18 "Ο βασιλεύς Αλέξανδρος αποστέλλει τους χαιρετισμούς του προς τον αδελφόν του Ιωνάθαν.
Α Μακ. 10,19 ακηκόαμεν περί σου, ότι ανήρ δυνατός ισχυΐ και επιτήδειος εί τού είναι ημίν φίλος.
Α Μακ. 10,19 Επληροφορήθημεν δια σε, ότι είσαι άνθρωπος γενναίος και άξιος να είσαι φίλος μας.
Α Μακ. 10,20 και νύν καθεστάκαμεν σε σήμεραν αρχιερέα τού έθνους σου και φίλον βασιλέως καλείσθαι σε (και απέστειλεν αυτώ πορφύραν και στέφανον χρυσούν) και φρονείν τα ημών και συντηρείν φιλίαν προς ημάς».
Α Μακ. 10,20 Δια τούτο σε εγκαθιστώμεν από σήμεραν αρχιερέα στο έθνος σου και ορίζομεν να ονομάζεσαι φίλος του βασιλέως (μαζή δε με την επιστολήν έστειλεν ο βασιλεύς εις αυτόν βασιλικήν πορφύραν και χρυσούν στέφανον). Επιθυμούμεν, λοιπόν, να διακατέχεσαι από τα αυτά με ημάς φρονήματα και να φυλάττης την φιλίαν σου προς ημάς".
Α Μακ. 10,21 και ενεδύσατο Ιωνάθαν την αγίαν στολήν τώ εβδόμω μηνί έτους εξηκοστού και εκατοστού εν εορτή σκηνοπηγίας και συνήγαγε δυνάμεις και κατεσκεύασεν όπλα πολλά.
Α Μακ. 10,21 Ο Ιωνάθαν ενεδύθη την αγίαν αρχιερατικήν στολήν κατά το εκατοστόν εξηκοστόν έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών, τον έβδομον μήνα, κατά την εορτήν της Σκηνοπηγίας. Συνεκέκντρωσε δε στρατόν και κατεσκεύασεν όπλα πολλά.
Α Μακ. 10,22 Καί ήκουσε Δημήτριος τους λόγους τούτους και ελυπήθη και είπε·
Α Μακ. 10,22 Όταν επληροφορήθη αυτά ο Δημήτριος, ελυπήθη πολύ και είπε·
Α Μακ. 10,23 τι τούτο εποίησαμεν ότι προέφθακεν ημάς ο Αλέξανδρος τού φιλίαν καταθέσθαι τοίς Ιουδαίοις εις στήριγμα·
Α Μακ. 10,23 "τι είναι αυτό το όποιον εκάναμεν, διότι ο Αλέξανδρος μας επρόφθασε και συνήψε φιλίαν με τους Ιουδαίους, ώστε να τους έχη στήριγμά του.
Α Μακ. 10,24 γράψω αυτοίς καγώ λόγους παρακλήσεως και ύψους και δογματών, όπως ώσι σύν εμοί εις βοήθειαν.
Α Μακ. 10,24 Αλλά και εγώ θα γράψω προς αυτούς προτάσεις πειστικές και ικανοποιητικές περί προσφοράς εις αυτούς θέσεων και δώρων, δια να ταχθούν με το μέρος μου εις παροχήν βοήθειας".
Α Μακ. 10,25 και απέστειλεν αυτοίς κατά τους λόγους τούτους· «Βασιλεύς Δημήτριος τώ έθνει των Ιουδαίων χαιρείν.
Α Μακ. 10,25 Πράγματι έστειλε προς αυτούς επιστολάς με τας ακολούθους προτάσεις· "ο βασιλεύς Δημήτριος χαιρετίζει το έθνος των Ιουδαίων.
Α Μακ. 10,26 επει συνετηρήσατε τας προς ημάς συνθήκας και ενεμείνατε τή φιλία ημών και ου προσεχωρήσατε τοίς εχθροίς ημών, ηκούσαμεν και εχάρημεν.
Α Μακ. 10,26 Επειδή επληροφορήθη μέν, ότι ετηρήσατε πιστώσ τας συνθήκας φιλίας, που είχατε συνάψει προς ημάς, και εμείνατε πιστοί και σταθεροί εις την φιλίαν μας αυτήν και δεν προσεχωρήσατε με το μέρος των εχθρών μας, δια τούτο εχάρημεν πολύ.
Α Μακ. 10,27 και νύν εμμείνατε έτι τού συντηρήσαι προς ημάς πίστιν, και ανταποδώσομεν υμίν αγαθά ανθών ποιείτε μεθ ημών.
Α Μακ. 10,27 Τώρα λοιπόν σας προτρέπομεν να μείνετε με σταθερότητα και να τηρήτε την πίστιν σας προς ημάς, ημείς δε θα ανταποδώσωμεν εις σας αγαθά αντί εκείνων, τα οποία πράττετε προς ημάς.
Α Μακ. 10,28 και αφήσομεν υμίν αφέματα πολλά και δώσομεν υμίν δόματα.
Α Μακ. 10,28 Συγκεκριμένως θα παραχωρήσωμεν εις σας πολλές απαλλαγάς από τους φόρους και θα σας δώσωμεν δώρα πολλά.
Α Μακ. 10,29 και νύν απολύω υμάς και αφήμι πάντας τους Ιουδαίους από των φόρων και της τιμής τού αλός και από των στεφάνων,
Α Μακ. 10,29 Επί του παρόντος απαλλάσσω σας και όλους τους Ιουδαίους από τους φόρους, δηλαδή από τον φόρον του άλατος, από τον φόρον των βασιλικών στεφάνων.
Α Μακ. 10,30 και αντί τού τρίτου της σποράς και αντί τού ημίσιου τού καρπού τού ξυλίνου τού επιβάλλοντός μοι λαβείν, αφήμι από της σήμεραν και επέκεινα τού λαβείν από της γής Ιούδα και από των τριών νομών των προστιθεμένων αυτή από της Σαμαρείτιδος και Γαλιλαίας, και από της σήμεραν ημέρας και εις τον αιώνα χρόνον.
Α Μακ. 10,30 Σας απαλλάσσω επίσης από την προσφοράν του τρίτου της συγκομιδής των προϊόντων από τους αγρούς σας και από το ήμισυ των προϊόντων από τους καρπούς των καρποφόρων δένδρων, τα οποία, σύμφωνα με τους νόμους, μου ανήκουν. Από δε την σημερινήν ημέραν και εις όλον τον μετά ταύτα χρόνον παραιτούμαι να εισπράττω από την Ιουδαίαν και γενικώς από τους τρεις νομούς, ήτοι της Ιουδαίας και των ηνωμένων προς αυτήν νομών της Σαμαρείας και της Γαλιλαίας.
Α Μακ. 10,31 και Ιερουσαλήμ ήτω αγία και αφειμένη και τα όρια αυτής, αι δεκάται και τα τέλη.
Α Μακ. 10,31 Η Ιερουσαλήμ θα είναι αγία και απηλλαγμένη, όπως και τα περιχώρα της, από την καταβολήν της δεκάτης και των άλλων φόρων.
Α Μακ. 10,32 αφήμι και την εξουσίαν της άκρας της εν Ιερουσαλήμ και δίδωμι τώ αρχιερεί, όπως αν καταστήση εν αυτή άνδρας, ούς αν εκλέξεται αυτός τού φυλάσσειν αυτήν.
Α Μακ. 10,32 Παραιτούμαι από την επί της ακροπόλεως της Ιερουσαλήμ εξουσίαν μου και παραχωρώ αυτήν στον αρχιερέα, δια να εγκαταστήση εκεί άνδρας, τους οποίους αυτός ήθελεν εκλέξει με τον σκοπόν να την φρουρούν.
Α Μακ. 10,33 και πάσαν ψυχήν Ιουδαίων την αιχμαλωτισθείσαν από γής Ιούδα εις πάσαν βασιλείαν μου αφήμι ελευθέραν δωρεάν· και πάντες αφιέτωσαν τους φόρους και των κτηνών αυτών.
Α Μακ. 10,33 Αφήνω δε ελευθέρους χωρίς καμμίαν αμοιβήν όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι ωδηγήθησαν αιχμάλωτοι από την Ιουδαίαν εις τα διάφορα μέρη του βασιλείου μου. Ακόμη δε χαρίζω στους Ιουδαίους όλους τους φόρους και τους επί των κτηνών ακόμη φόρους.
Α Μακ. 10,34 και πάσαι αι εορταί και τα σάββατα και νομηνίαι και ημέραι αποδεδειγμένοι και τρεις ημέραι πρό εορτής και τρεις ημέραι μετά εορτήν έστωσαν πάσαι αι ημέραι ατελείας και αφέσεως πάσι τοίς Ιουδαίοις τοίς ούσιν εν τή βασιλεία μου.

Α Μακ. 10,34 Εἰς ὅλας τὰς ἐπισημοὺς εορτάς των, δηλαδή εἰς τὰ Σαββάτα, τὰς νομηνίας καὶ τὰς ἄλλας καθωρισμένας ἡμέρας των εορτῶν των, τρεῖς ἡμέρας προ πάσης εορτῆς ἀπὸ αὐτὰς καὶ τρεῖς ἡμέρας κατόπιν θα εἶναι ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν τοῦ βασιλείου μου ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ κάθε φορολογίαν.

Α Μακ. 10,35 καὶ οὐχ ἔξει ἐξουσίαν οὐδεὶς πράσσειν καὶ παρενοχλεῖν τίνα αὐτῶν περὶ παντός πράγματος.

Α Μακ. 10,35 Κανείς δεν θα ἔχη τὸ δικαίωμα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ καταδιώκη ἕνα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἢ νὰ τον ενοχλή περὶ οἰασδῆποτε υποθέσεως.

Α Μακ. 10,36 καὶ προγραφῆτων των Ἰουδαίων εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ βασιλέως εἰς τριάκοντα χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ δοθήσεται αὐτοῖς ξένια ὡς καθήκει πάσαις ταῖς δυνάμεσι τοῦ βασιλέως.

Α Μακ. 10,36 Ἄς καταγραφούν δε κατατασσόμενοι στον στρατόν του βασιλέως τριάκοντα χιλιάδες ἄνδρες ἐκ των Ἰουδαίων, στους οποίους καὶ θα δοθῇ ὁ μισθός ὁ καθωρισμένος δια τον μισθόν καὶ του ἄλλου στρατοῦ του βασιλέως.

Α Μακ. 10,37 καὶ κατασταθήσεται ἐξ αὐτῶν ἐν τοῖς οχυρώμασι τοῦ βασιλέως τοῖς μεγάλοις, καὶ ἐκ τούτων κατασταθήσεται ἐπὶ χρεῶν τῆς βασιλείας των οὐσῶν εἰς πίστιν· καὶ οἱ ἐπ' αὐτῶν καὶ οἱ ἄρχοντες ἔστωσαν ἐξ αὐτῶν καὶ πορευέσθωσαν τοῖς νόμοις αὐτῶν· καθά καὶ προσέταξεν ὁ βασιλεὺς ἐν γῆ Ἰούδα.

Α Μακ. 10,37 Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας ἕνας ἀριθμὸς θα τοποθετηθῇ εἰς τὰς μεγάλας οχυράς θέσστου βασιλέως, πολλοὶ δε ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς θα ἀναλάβουν υπηρεσίαν ὡς υπάλληλοι εἰς ἐμπιστευτικὰς θέσστου βασιλέως. Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἀρχηγῶν των θα εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς τούτους τοὺς Ἰουδαίους. Ὅλοι δε θα ζουν σύμφωνα με τον Νόμον των, ὅπως ἄλλως τε ἔχει διατάξει ὁ βασιλεὺς καὶ δια τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας.

Α Μακ. 10,38 καὶ τοὺς τρεῖς νομοὺς τοὺς προστεθέντας τῇ Ἰουδαίᾳ ἀπὸ τῆς χώρας Σαμαρείας προστεθήτω τῇ Ἰουδαίᾳ πρὸς τὸ λογισθῆναι τοῦ γενέσθαι ὑφ' ἕνα, τοῦ μη ὑπακούσαι ἄλλης ἐξουσίας ἀλλ' ἢ τοῦ ἀρχιερέως.

Α Μακ. 10,38 Οἱ τρεῖς νόμοι τῆς Σαμαρείας, πού ἔχουν προστεθῇ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, θα ἐνσωματωθῶν ὀριστικῶς εἰς αὐτὴν καὶ θα θεωρηθῶν ὅτι ἀποτελοῦν ἕνα με τὴν Ἰουδαίαν καὶ δεν θα ὑπόκεινται ὑπὸ ἄλλην ἐξουσίαν εἰ μὴ μόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἀρχιερέως.

Α Μακ. 10,39 Απολεμαῖδα καὶ τὴν προσκυρούσαν αὐτὴ δέδωκα δόμα τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν Ἰερουσαλήμ εἰς τὴν προσήκουσαν δαπάνην τοῖς ἁγίοις.

Α Μακ. 10,39 Ἐπίσης δίδω τὴν Πτολεμαῖδα καὶ τὴν γύρω ἀπὸ αὐτὴν περιοχὴν ὡς δῶρον δια τον ἱερόν ναόν τον εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, δια νὰ καλύπτονται αἱ δαπάναι των ἱερῶν αὐτῶν τόπων.

Α Μακ. 10,40 καγὼ δίδωμι κατ' ἐνιαυτόν δεκαπέντε χιλιάδας σίκλων ἀργυρίου ἀπὸ των λόγων τοῦ βασιλέως ἀπὸ των τόπων των ἀνηκόντων.

Α Μακ. 10,40 Ἐγὼ δε προσωπικῶς θα δίδω κάθε ἔτος δεκαπέντε χιλιάδες ἀργυροῦς σίκλους ἀπὸ τὰς βασιλικὰς προσόδους των περιοχῶν, πού ἀνήκουν εἰς ἐμέ.

Α Μακ. 10,41 καὶ πάντ' ὁ πλεονάζων, ὃ οὐκ ἀπεδίδοσαν οἱ ἀπὸ των χρεῶν, ὡς ἐν τοῖς πρώτοις ἔτεσιν, ἀπὸ τοῦ νῦν δώσουσιν εἰς τὰ ἔργα τοῦ οἴκου.

Α Μακ. 10,41 Το ἐπὶ πλέον ποσόν, τὸ οποίον οἱ υπάλληλοι του δημοσίου ταμείου δεν ἔδωσαν στον ναόν κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, θα τὰ καταβάλλουν ἀπὸ τώρα καὶ στο ἐξῆς δια τὰ ἔργα του ναοῦ.

Α Μακ. 10,42 καὶ ἐπὶ τούτοις πεντακισχιλίους σίκλους ἀργυρίου, οὓς ἐλάμβανον ἀπὸ των χρεῶν τοῦ ἁγίου ἀπὸ τοῦ λόγου κατ' ἐνιαυτόν, καὶ τὰυτὰ ἀφίεται διὰ τὸ ἀνήκειν αὐτὰ τοῖς ἱερεῦσι τοῖς λειτουργοῦσι.

Α Μακ. 10,42 Ἐπὶ πλέον πέντε χιλιάδες ἀργυροῦς σίκλους, τοὺς οποίους κάθε ἔτος ἀφαιρούσαν ἀπὸ τὰς εἰσπράξτου ναοῦ οἱ υπάλληλοί μου, καὶ αὐτὰ θα χαρισθῶν στον ναόν, διότι ἀνήκουν στους ἱερεῖς, πού υπηρετοῦν ἐκεῖ.

Α Μακ. 10,43 καὶ ὅσοι ἐάν φύγωσιν εἰς τὸ ἱερόν τὸ ἐν Ἰερουσαλήμ καὶ ἐν πάσι τοῖς ὁρίοις αὐτοῦ οφείλοντες βασιλικὰ καὶ πάντ' πράγμα, ἀπολελύσθωσαν καὶ πάντα, ὅσα ἐστίν αὐτοῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ μου.

Α Μακ. 10,43 Ὅσοι δε Ἰουδαῖοι ἤθελον καταφύγει στον ἱερόν ναόν τῆς Ἰερουσαλήμ καὶ εἰς τὰς αὐλάς αὐτοῦ, οφείλονται βασιλικῶν φόρων ἢ ἄλλου χρέους, θα εἶναι ἐλεύθεροι μαζῇ με ὅλα τὰ ἀγαθὰ των, πού ἔχουν στο βασίλειόν μου.

Α Μακ. 10,44 καὶ τὸ οἰκοδομηθῆναι καὶ τοῦ επικαινοσθῆναι τὰ ἔργα των ἁγίων, καὶ ἡ δαπάνη δοθήσεται ἐκ τοῦ λόγου τοῦ βασιλέως.

Α Μακ. 10,44 Αἱ δαπάναι δια τὴν ἀνοικοδόμησιν καὶ τὴν ἀνακαίνισιν του ἱεροῦ ναοῦ θα δίδωνται ἀπὸ τὰς βασιλικὰς προσόδους.

Α Μακ. 10,45 καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆναι τὰ τείχη Ἰερουσαλήμ καὶ οχυρώσαι κυκλόθεν, καὶ ἡ δαπάνη δοθήσεται ἐκ τοῦ λόγου τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆναι τὰ τείχη τὰ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ».

Α Μακ. 10,45 Ἀκόμη αἱ δαπάναι δια τὴν ἀνοικοδόμησιν του τείχους τῆς Ἰερουσαλήμ καὶ δια τὴν γύρω αὐτῆς οχυρώσιν θα καταβάλλωνται ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα του βασιλέως. Το ἴδιον ἐπίσης θα γίνῃ καὶ δια τὴν ἀνοικοδόμησιν των τειχῶν πόλεων τῆς Ἰουδαίας».

Α Μακ. 10,46 Ὡς δε ἤκουσεν Ἰωνάθαν καὶ ὁ λαός τους λόγους τούτους, οὐκ ἐπίστευσαν αὐτοῖς οὐδέ ἐπεδέξαντο, ὅτι ἐπεμνήσθησαν τῆς κακίας τῆς μεγάλης, ἣς ἐποίησεν ἐν Ἰσραὴλ καὶ ἔθλιψεν αὐτοὺς σφόδρα.

Α Μακ. 10,46 Ὄταν ὁ Ἰωνάθαν καὶ ὁ ἰουδαϊκὸς λαός ἤκουσαν τὰς προτάσεις αὐτὰς του Δημητρίου, δεν τὰς ἐπίστευσαν καὶ δεν τὰς ἐδέχθησαν, διότι ἐνεθυμήθησαν τὰ μεγάλα δεινὰ, τὰ οποία ἐπέφερον ἐναντίον των Ἰσραηλιτῶν καὶ ὅτι κατέθλιψεν αὐτοὺς πάρα πολύ.

Α Μακ. 10,47 καὶ εὐδόκησαν ἐν Ἀλεξάνδρῳ, ὅτι αὐτὸς ἐγένετο αὐτοῖς ἀρχηγός λόγων εἰρηνικῶν, καὶ συνεμάχουν αὐτὸ πάσας τὰς ἡμέρας.

Α Μακ. 10,47 Ἐυμένως μάλλον διετέθησαν ὑπὲρ του Ἀλεξάνδρου, διότι αὐτὸς προηγήθη ἀπὸ τον Δημήτριον εἰς εἰρηνικὰς προτάσεις. Δι' αὐτὸ καὶ ἔμειναν σύμμαχοί του καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας.

Α Μακ. 10,48 Καὶ συνήγαγεν Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς δυνάμεις μεγάλας καὶ παρενέβαλεν ἐξεναντίας Δημητρίου.

Α Μακ. 10,48 Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος συνεκέντρωσε μεγάλας στρατιωτικὰς δυνάμεις καὶ ἐξεστράτευσεν ἐναντίον του Δημητρίου.

Α Μακ. 10,49 καὶ συνήψαν πόλεμον οἱ δύο βασιλεῖς, καὶ ἐφύγεν ἡ παρεμβολὴ Δημητρίου, καὶ ἐδίωξεν αὐτόν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἰσχυσεν ἐπ' αὐτοῦς.

Α Μακ. 10,49 Οἱ δύο βασιλεῖς συνεκρούσθησαν καὶ ὁ στρατός του Δημητρίου ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ὁ Ἀλέξανδρος υπερίσχυσεν ἐναντίον αὐτῶν καὶ τοὺς κατεδίωξεν.

A Μακ. 10,50 και εστερέωσε τον πόλεμον σφόδρα, έως έδου ο ήλιος, και έπεσεν ο Δημήτριος εν τή ημέρα εκείνη.

A Μακ. 10,50 Ο Αλέξανδρος συνέχισε την καταδίωξιν και τον πόλεμον αυτόν με σφοδρότητα, μέχρις ότου έδυσεν ο ήλιος. Ο δε Δημήτριος εφονεύθη κατά την ημέραν αυτήν.

A Μακ. 10,51 και απέστειλεν Αλέξανδρος προς Πτολεμαίον βασιλέα Αιγύπτου πρέσβεις κατά τους λόγους τούτους λέγων·

A Μακ. 10,51 Ο Αλέξανδρος έστειλε τότε προς τον Πτολεμαίον, βασιλέα της Αιγύπτου, πρέσβεις, δια να του αναγγείλουν τα εξής·

A Μακ. 10,52 «Επει ανέστρεψα εις γήν βασιλείας μου και εκάθισα επί θρόνου πατέρων μου και εκράτησα της αρχής, και συνέτριψα τον Δημήτριον και επεκράτησα της χώρας ημών

A Μακ. 10,52 "Εγώ επανήλθα εις την χώραν του βασιλείου μου και εκάθησα στον θρόνον των πατέρων μου. Επήρα την αρχήν και εξουσίαν, αφού συνέτριψα τον Δημήτριον και έγινα κύριος όλης της χώρας μας.

A Μακ. 10,53 και συνήφα προς αυτόν μάχην, και συνετριβή αυτός και η παρεμβολή αυτού υφ ημών, και εκαθίσαμεν επί θρόνου βασιλείας αυτού·

A Μακ. 10,53 Συνήφα εναντίον του μάχην, αποτέλεσμα της οποίας ήτο να συντριβή αυτός και η στρατιωτική του δύναμις από ημάς. Ετσι δε ανήλθον εις τον θρόνον της βασιλείας του.

A Μακ. 10,54 και νύν στήσωμεν προς εαυτούς φιλιάν, και νύν δός μοι την θυγατέρα σου εις γυναίκα, και επιγαμβρεύσω σοι και δώσω σοι δόματα και αυτή άξιά σου».

A Μακ. 10,54 Και τώρα ας συνάψωμεν μεταξύ μας φιλιάν. Δος μου την θυγατέρα σου ως σύζυγόν μου και κάμε με γαμβρόν σου, εγώ δε θα δώσω εις σε και εις αυτήν δώρα αντάξιά σου".

A Μακ. 10,55 Και απεκριθή Πτολεμαίος ο βασιλεύς λέγων· «Αγαθή ημέρα, εν ή ανέστρεψας εις γήν πατέρων σου και εκάθισας επί θρόνου βασιλείας αυτών.

A Μακ. 10,55 Ο Πτολεμαίος ο βασιλεύς απήντησε και είπε· "ευτυχής η ημέρα, κατά την οποίαν επανήλθες εις την χώραν των πατέρων σου και εκάθισες στον θρόνον της βασιλείας των.

A Μακ. 10,56 και νύν ποιήσω σοι ά έγγραφας, αλλ απάντησον εις Πτολεμαΐδα, όπως ιδώμεν αλλήλους, και επιγαμβρεύσω σοι, καθώς είρηκας».

A Μακ. 10,56 Εγώ τώρα θα εκπληρώσω προς σε όλα εκείνα, τα οποία έγγραψες. Ελα όμως εις συνάντησίν μου εις την Πτολεμαΐδα, δια να ιδώμεν ο ένας τον άλλον και εκεί θα σε κάμω γαμβρόν σύμφωνα με όσα είπες".

A Μακ. 10,57 Και εξήλθε Πτολεμαίος εξ Αιγύπτου, αυτός και Κλεοπάτρα η θυγάτηρ αυτού, και εισήλθον εις Πτολεμαΐδα έτους δευτέρου και εξηκοστού και εκατοστού.

A Μακ. 10,57 Ανεχώρησεν ο Πτολεμαίος και η θυγάτηρ του η Κλεοπάτρα από την Αίγυπτον και έφθασαν εις την Πτολεμαΐδα κατά το εκατοστόν εξηκοστόν δεύτερον έτος.

A Μακ. 10,58 και απήντησεν αυτό Αλέξανδρος ο βασιλεύς, και εξέδοτο αυτό Κλεοπάτραν την θυγατέρα αυτού και εποίησε τον γάμον αυτής εν Πτολεμαΐδι καθώς οι βασιλείς εν δόξη μεγάλη.

A Μακ. 10,58 Ο βασιλεύς Αλέξανδρος τους προαπήντησε και ο Πτολεμαίος έδωκεν εις αυτόν ως σύζυγόν του την θυγατέρα του την Κλεοπάτραν. Εις την Πτολεμαΐδα έγινεν ο γάμος αυτής με κάθε μεγαλοπρέπειαν, όπως εσυνηθίζαν οι βασιλείς.

A Μακ. 10,59 και έγγραφεν Αλέξανδρος ο βασιλεύς τώ Ιωνάθαν ελθείν εις συνάντησιν αυτό.

A Μακ. 10,59 Ο δε βασιλεύς Αλέξανδρος έγγραφεν στον Ιωνάθαν, να έλθη και αυτός εκεί εις συνάντησίν του.

A Μακ. 10,60 και επορεύθη μετά δόξης εις Πτολεμαΐδα και απήντησε τοίς δυσί βασιλεύσι· και έδωκεν αυτοίς αργύριον και χρυσίον και τοίς φίλοις αυτών και δόματα πολλά και εύρε χάριν εναντίον αυτών.

A Μακ. 10,60 Ο Ιωνάθαν επήγε πράγματι με μεγάλην πομπήν εις την Πτολεμαΐδα και εκεί συνήντησε τους δύο βασιλείς. Εδωσεν εις αυτοίς και στους φίλους των αργύριον και χρυσίον και πολλά άλλα δώρα. Ετσι δε ο Ιωνάθαν απέκτησε την αγάπην και την ευμένειαν των δύο βασιλέων.

A Μακ. 10,61 και επισυνήχθησαν προς αυτόν άνδρες λοιμοί εξ Ισραήλ, άνδρες παράνομοι, εντυχείν κατ αυτού, και ου προσέσχεν αυτοίς ο βασιλεύς.

A Μακ. 10,61 Τοτε όμως ηνώθησαν εναντίον του Ιωνάθαν κακοήθεις άνδρες και παράνομοι από τους Ισραηλίτας, δια να τον κατηγορήσουν, όπως και τον κατηγόρησαν, στον βασιλέα Αλέξανδρον. Εκείνος όμως δεν έδωσε καμμίαν προσοχήν εις αυτούς.

A Μακ. 10,62 και προσέταξεν ο βασιλεύς και εξέδυσαν Ιωνάθαν τα ιμάτια αυτού και ενέδυσαν αυτόν πορφύραν, και εποίησαν ούτως.

A Μακ. 10,62 Αντιθέτως μάλιστα διέταξεν ο βασιλεύς και αφήρεσαν τα συνήθη ενδύματα του Ιωνάθαν και τον ενέδυσαν με βασιλικήν πορφύραν. Ετσι και έγινε.

A Μακ. 10,63 και εκάθισεν αυτόν ο βασιλεύς μετ αυτού και είπε τοίς άρχουσιν αυτού· εξέλθετε μετ αυτού εις μέσον της πόλεως και κηρύξατε τού μηδένα εντυγχάνειν κατ αυτού περί μηδενός πράγματος, και μηδείς αυτώ παρενοχλείτω περί παντός λόγου.

A Μακ. 10,63 Ο βασιλεύς τον έβαλε να καθήση τιμής ένεκεν πλησίον του και είπε στους αυλικούς του· "εξέλθετε μαζί με τον Ιωνάθαν στο κέντρον της πόλεως και διακηρύξατε, ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παραπονεθή δι' αυτόν προς εμέ δια οιονδήποτε πράγμα και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να τον ενοχλήση δια καμμίαν αιτίαν".

A Μακ. 10,64 και εγένετο ως είδον οι εντυγχάνοντες την δόξαν αυτού, καθώς εκήρυξε, και περιβεβλημένον αυτόν πορφύραν, και έφυγον πάντες.

A Μακ. 10,64 Όταν οι κακοήθεις εκείνοι κατήγοροι είδον την δόξαν του Ιωνάθαν, η οποία μάλιστα εκηρύχθη δημοσία, αυτόν δε φορούντα την βασιλικήν πορφύραν, ετράπησαν εις φυγήν όλοι.

A Μακ. 10,65 και εδόξασεν αυτόν ο βασιλεύς και έγγραφεν αυτόν των πρώτων φίλων και έθετο αυτόν στρατηγόν και μεριδάρχην.

A Μακ. 10,65 Ο βασιλεύς Αλέξανδρος έτίμησεν ακόμη περισσότερο τον αυτόν, τον ενέγραψε μεταξύ των στενών του φίλων και τον κατέστησε στρατηγόν και διοικητήν επαρχίας.

A Μακ. 10,66 και επέστρεψεν Ιωνάθαν εις Ιερουσαλήμ μετ ειρήνης και ευφροσύνης.

A Μακ. 10,66 Ο Ιωνάθαν επέστρεψεν ειρηνικώς και χαρούμενος εις την Ιερουσαλήμ.

A Μακ. 10,67 Καί εν έτει πέμπτω και εξηκοστῶ και εκατοστῶ ήλθε Δημήτριος υιός Δημητρίου εκ Κρήτης εις την γήν των πατέρων αυτού.

A Μακ. 10,67 Κατά το εκατοστόν εξηκοστόν πέμπτον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών ο Δημήτριος, ο υιός του Δημητρίου, ήλθεν από την Κρήτην εις την γην των πατέρων του.

A Μακ. 10,68 και ήκουσεν Αλέξανδρος βασιλεύς και ελυπήθη σφόδρα και υπέστρεψεν εις Αντιόχειαν.

A Μακ. 10,68 Ο Αλέξανδρος επληροφορήθη το γεγονός, ελυπήθη πάρα πολύ και επέστρεψεν εις την Αντιόχειαν.

A Μακ. 10,69 και κατέστησε Δημήτριος Απολλώνιον τον όντα επί Κοίλης Συρίας, και συνήγαγε δύναμιν μεγάλην και παρενέβαλεν εν Ιαμνεία. και απέστειλε προς Ιωνάθαν τον αρχιερέα λέγων·

A Μακ. 10,69 Αυτός ο Δημήτριος επήρην ως στρατηγόν του τον Απολλώνιον, διοικητήν της Κοίλης Συρίας. Ο Απολλώνιος συνεκέντρωσε μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν και εστρατοπέδευσε πλησίον εις την Ιάμνειαν. Από εκεί δε έστειλεν ανθρώπους του προς τον αρχιερέα τον Ιωνάθαν και του ειπέ·

A Μακ. 10,70 «Σύ μονώτατος επαίρη εφ ημάς, εγώ δε εγενήθην εις καταγέλωτα και εις ονειδισμόν διά σε· και διατί σύ εξουσιάζη εφ ημάς εν τοίς όρεσι·

A Μακ. 10,70 "συ μόνος από όλους τους άλλους αλαζονεύεσαι εναντίον μας και έγίνα εγώ αντικείμενον γέλωτος και χλευασμού εξ αιτίας σου. Με ποιό δικαίωμα συ ασκείς την εξουσίαν σου εναντίον μας εις τας ορεινάς αυτάς περιοχάς;

A Μακ. 10,71 νύν ούν ει πέποιθας επί ταις δυνάμεσί σου, κατάβηθι προς ημάς εις το πεδίον, και συγκριθώμεν εαυτοίς εκεί, ότι μετ εμού εστι δύναμιν των πόλεων.

A Μακ. 10,71 Εάν λοιπόν τώρα έχης πεποιθήσιν εις τας στρατιωτικάς σου δυνάμεις, κατέβα εις συνάντησίν μας εις την πεδιάδα, δια να αναμετρηθώμεν εκεί. Μαθε δε ότι μαζή μου ευρίσκειται η δύναμιν εκ των πόλεων.

A Μακ. 10,72 ερώτησον και μάθε τις ειμι και οι λοιποί οι βοηθούντες ημίν, και λέγουσιν· ουκ έστιν υμίν στάσις ποδός κατά πρόσωπον ημίν, ότι δις ετροπώθησαν οι πατέρες σου εν γη αυτών.

A Μακ. 10,72 Ρώτησε και μάθε, ποιός είμαι εγώ, όπως και ποιός είναι οι άλλοι, οι οποίοι μας βοηθούν και οι οποίοι λέγουν, ότι δεν θα ημπορέσης να σταθής στα πόδια σου εμπρός μας διότι δυο φορές οι πατέρες σου κατετροπώθησαν και ετράπησαν εις φυγήν από εμπρός μας εις την χώραν των.

A Μακ. 10,73 και νύν ου δυνήση υποστήναι την ίππον και δύναμιν τοιαύτην εν τώ πεδίω, όπου ουκ έστι λίθος ουδέ κόχλαξ ουδέ τόπος τού φυγείν».

A Μακ. 10,73 Τωρα δε σου λέγω και εγώ ότι δεν θα ημπορέσης να αντισταθής εις την ορμήν του ιππικού και του πεζικού μου εις την πεδιάδα, όπου δεν υπάρχει ούτε πέτρα, ούτε χαλίκι, ούτε ασφαλής τόπος δια να καταφύγης".

A Μακ. 10,74 Ως δε ήκουσεν Ιωνάθαν των λόγων Απολλωνίου, εκινήθη τή διανοία και επέλεξε δέκα χιλιάδας ανδρών και εξήλθεν εξ Ιερουσαλήμ, και συνήντησεν αυτώ Σίμων ο αδελφός αυτού επί βοήθειαν αυτού.

A Μακ. 10,74 Ο Ιωνάθαν, όταν ήκουσε τους αλαζονικούς αυτούς λόγους του Απολλωνίου, ανεταράχθη εσωτερικώς από αγανάκτησιν. Εξέλεξε δέκα χιλιάδας άνδρας και εβγήκεν από την Ιερουσαλήμ. Ο δε αδελφός του ο Σίμων ήλθεν εις ενίσχυσίν του.

A Μακ. 10,75 και παρενέβαλεν επί Ιόππην, και απέκλεισαν αυτόν εκ της πόλεως, ότι φρουρά Απολλωνίου εν Ιόππη, και επολέμησαν αυτήν.

A Μακ. 10,75 Εστρατοπέδευσε ο Ιωνάθαν πλησίον της Ιόπτης. Οι κάτοικοι όμως της πόλεως έκλεισαν τας πύλας της απέναντι του Ιωνάθαν, διότι εις την Ιόππην υπήρχε φρουρά του Απολλωνίου. Ετσι ήρχισεν ο πόλεμος.

A Μακ. 10,76 και φοβηθέντες ήνοιξαν οι εκ της πόλεως, και εκυρίευσεν Ιωνάθαν Ιόπτης.

A Μακ. 10,76 Οι κάτοικοι εφοβήθησαν, ήνοιξαν τα πύλας της πόλεως και ο Ιωνάθαν έγινε κύριος της Ιόπτης.

A Μακ. 10,77 και ήκουσεν Απολλώνιος, και παρενέβαλε τρισχιλίαν ίππον και δύναμιν πολλήν και επορεύθη εις Αζωτον ως διοδευόν και άμα προήγεν εις το πεδίον διά το έχειν αυτόν πλήθος ίππου και πεποιθέναί επ αυτή.

A Μακ. 10,77 Όταν ο Απολλώνιος επληροφορήθη το γεγονός ωργάνωσεν εις παράταξιν μάχης τρεις χιλιάδας ιππείς και πρλυάριθμον πεζικόν και κατηυθύνθη εις την Αζωτον, ως εάν ήθελε να διαπεράση την χώραν. Συγχρόνως εβάδιζεν εις την πεδιάδα μετά θάρρους, διότι είχε πολύ πεζικόν, επί του οποίου εστήριζε την πεποίθησίν του.

A Μακ. 10,78 και κατεδίωξεν Ιωνάθαν οπίσω αυτού εις Αζωτον, και συνήψαν αι παρεμβολαί εις πόλεμον.

A Μακ. 10,78 Ο Ιωνάθαν τον κατεδίωξεν έως εις την Αζωτον και εκεί οι δύο στρατοί συνεκρούσθησαν.

A Μακ. 10,79 και απέλιπεν Απολλώνιος χιλίαν ίππον εν κρυπτώ κατόπισθεν αυτών.

A Μακ. 10,79 Ο Απολλώνιος είχαν αφήσει εις τόπον απόκρυφον εις τα μετόπισθεν των Ιουδαίων χιλίους ιππείς.

A Μακ. 10,80 και έγνω Ιωνάθαν ότι έστιν ένεδρον κατόπισθεν αυτού, και εκύκλωσαν αυτού την παρεμβολήν και εξετίναξαν τας σχίζας εις τον λαόν εκ πρωΐθεν έως εσπέρας·

A Μακ. 10,80 Ο Ιωνάθαν ανελήφθη, ότι υπήρχεν ενέδρα εις τα μετόπισθεν αυτού. Οι ιππείς του Απολλωνίου περιεκύκλωσαν τον στρατό του Ιωνάθαν και έρριπταν τα βέλη των εναντίον του στρατού από την πρωΐαν έως την εσπέραν.

A Μακ. 10,81 ο δε λαός ειστήκει καθώς επέταξεν Ιωνάθαν, και εκοπίασαν οι ίπποι αυτών.

A Μακ. 10,81 Οι στρατιώται όμως του Ιωνάθαν έμειναν σταθεροί εις τας θέσεις των, όπως τους είχε διατάξει ο Ιωνάθαν. Εξ αιτίας τούτου οι ίπποι του Απολλωνίου εκουράσθησαν πολύ.

A Μακ. 10,82 και είλκυσε Σίμων την δύναμιν αυτού και συνήψε προς την φάραγγα, η γάρ ίππος εξελύθη, και συνετριβησαν υπ αυτού και έφυγον.

A Μακ. 10,82 Τότε ο Σίμων επήρξε τας δυνάμιστου και εκτύπησε την φάλαγγα του πεζικού του Απολλωνίου, διότι το ιππικόν είχε παραλύσει και αχρηστευθή. Οι εχθροί συνετριβησαν από αυτόν και ετράπησαν εις φυγήν.

A Μακ. 10,83 και η ίππος εσκορπίσθη εν τώ πεδίω, και έφυγον εις Αζωτον και εισήλθον εις Βηθδαγών το ειδωλείον αυτών τού σωθήναι.

A Μακ. 10,83 Το ιππικόν δεσκορπίσθη εις την πεδιάδα και οι φεύγοντες Σύροι στρατιώται εισήλθον εις την Αζωτον και κατέφυγον στον ναόν του ειδώλου των Βηθδαγών, δια να σωθούν.

A Μακ. 10,84 και ενεπύρτισεν Ιωνάθαν την Αζωτον και τας πόλεις τας κύκλω αυτής και έλαβε τα σκύλα αυτών και το ιερόν Δαγών και τους συμφυγόντας εις αυτό ενεπύρτισε πυρί.

A Μακ. 10,84 Ο Ιωνάθαν έβαλε φωτιά και έκαυσε την Αζωτον, όπως και τας γύρω από αυτήν πόλεις, αφού προηγουμένως τας εληλάτησε. Τον δε ναόν του Δαγών και εκείνους, οι οποίοι είχαν καταφύγει εις αυτόν, παρέδωσεν εις το πυρ.

Α Μακ. 10,85 και εγένοντο οι πεπτωκότες μαχαίρα σύν τοίς εμπυρισθείσιν εις άνδρας οκτακιςχιλίους.

Α Μακ. 10,85 Ο αριθμός αυτών που εσφάγησαν δια μαχαίρας, και εκείνων οι οποίοι εκάησαν, ανήλθεν εις οκτώ χιλιάδας άνδρας.

Α Μακ. 10,86 και απήρην εκείθεν Ιωνάθαν και παρενέβαλεν επί Ασκάλωνα, και εξήλθον οι εκ της πόλεως εις συνάντησιν αυτώ εν δόξη μεγάλη.

Α Μακ. 10,86 Ο Ιωνάθαν ανεχώρησεν από εκεί, ήλθε και εστρατοπέδευσε πλησίον της Ασκάλωνος. Οι κάτοικοι της πόλεως εξήλθον να τον προαπαντήσουν με μεγάλας τιμάς.

Α Μακ. 10,87 και επέστρεψεν Ιωνάθαν εις Ιερουσαλήμ σύν τοίς παρ αυτου έχοντες σκύλα πολλά.

Α Μακ. 10,87 Μετά τούτο ο Ιωνάθαν και οι άνδρες του επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ έχοντες μαζί των πολλά λάφυρα.

Α Μακ. 10,88 και εγένετο ως ήκουσεν Αλέξανδρος ο βασιλεύς τους λόγους τούτους, και προσέθετο δοξάσαι τον Ιωνάθαν.

Α Μακ. 10,88 Όταν ο βασιλεύς Αλέξανδρος επληροφορήθη τα γεγονότα αυτά, παρεχώρησε νέας τιμάς στον Ιωνάθαν.

Α Μακ. 10,89 και απέστειλεν αυτώ πόρπην χρυσήν, ως έθος εστι δίδοσθαι τοίς συγγενέσι των βασιλέων, και έδωκεν αυτώ την Ακκαρών και πάντα τα όρρα αυτής εις κληροδοσίαν.

Α Μακ. 10,89 Εστειλεν εις αυτόν μίαν χρυσήν πόρπην, η οποία κατά κρατούσαν συνήθειαν εδιδετο στους συγγενείς των βασιλέων. Έδωκεν επίσης στον Ιωνάθαν ως ιδιοκτησίαν του την Ακκαρών και τα περιχώρά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Α Μακ. 11,1 Καί ο βασιλεύς Αιγύπτου ήθροισε δυνάμεις πολλάς ως την άμμον την περι το χείλος της θαλάσσης και πλοία πολλά και εξήτησε κατακρατήσαι της βασιλείας Αλεξάνδρου δόλω και προσθέιναι αυτήν τή βασιλεία αυτου.

Α Μακ. 11,1 Ο βασιλεύς της Αιγύπτου, ο Πτολεμαίος, ο Φιλομήτωρ, συνεκέντρωσε πολυαριθμους στρατιωτικας δυνάμεις, όπως η άμμος που ευρισκεται εις την παραλίαν. Κατεσκεύασε πολλά πλοία και απεφάσισε να κυριεύση το βασιλειον του Αλεξάνδρου δια δόλου και να πρόσθεση αυτώ στο ιδικόν του βασιλειον της Αιγύπτου.

Α Μακ. 11,2 και εξήλθον εις Συρίαν λόγοις ειρηνικοίς, και ήνοιγον αυτώ οι από των πόλεων και συνήντων αυτώ, ότι εντολή ήν Αλεξάνδρου τού βασιλέως συναντάν αυτώ δια το πενθερόν αυτου είναι.

Α Μακ. 11,2 Εβγήκε, λοιπόν, από την Αίγυπτον προς την Συρίαν, σκορπίζων παντού ειρηνικούς και φιλικούς λόγους δια τον Αλέξανδρον. Δια τούτο και οι κάτοικοι των διαφόρων πόλεων ήνοιγον εις αυτόν τας πύλας και έσπευσαν να τον προαπαντήσουν, διότι αυτή ήτο η εντολή του βασιλέως Αλεξάνδρου να τον προαπαντούν με τιμάς, διότι ο Πτολεμαίος ήτο πενθερός του.

Α Μακ. 11,3 ως δε εισεπορεύετο εις τας πόλεις ο Πτολεμαίος, απέτασσε τας δυνάμεις φρουράν εν εκάστη πόλει.

Α Μακ. 11,3 Ο Πτολεμαίος όμως, όταν εισήρχετο εις τας πόλεις, εγκαθιστούσεν εις κάθε πόλιν ιδικήν του στρατιωτικήν δύναμιν ως φρουράν.

Α Μακ. 11,4 ως δε ήγγισεν Αζώτου, έδειξαν αυτώ το ιερόν Δαγών εμπευρισμένον και Αζωτον και τα περιπόλια αυτής καθηρημένα και τα σώματα εριμμένα και τους εμπευρισμένους, ους ενεπύρυσεν εν τώ πολέμω· εποίησαν γάρ θημωνίας αυτών εν τή οδώ αυτου.

Α Μακ. 11,4 Όταν δε επλησίασεν εις την Αζωτον, οι κάτοικοι του έδειξαν τον κατακαέντα ναόν του Δαγών, αυτήν ταύτην την Αζωτον και τα κρημισμένα περιχώρά της, όπως επίσης και τα διασκορπισμένα πτώματα των φονευθέντων, και τας άλλας περιοχάς, αι οποίαι είχαν καή κατά τον πολεμον. Εις τον δρόμον δε, από τον οποίον διήρχετο ο βασιλεύς της Αιγύπτου, είχαν στήσει σωρούς από αυτά.

Α Μακ. 11,5 και διηγήσαντο τώ βασιλει ά εποίησεν Ιωνάθαν εις το ψογίσαι αυτόν· και εσίγησεν ο βασιλεύς.

Α Μακ. 11,5 Οι κάτοικοι διηγήθησαν στον βασιλέα, όσας συμφοράς είχαν επιφέρει εναντίον των ο Ιωνάθαν, δια να καταγορήσουν τον Ιωνάθαν και τον κάμουν έτσι μισητόν στον βασιλέα. Ο βασιλεύς όμως της Αιγύπτου εσιωπούσε.

Α Μακ. 11,6 και συνήντησεν Ιωνάθαν τώ βασιλει εις Ιόππην μετά δόξης, και ησπάσαντο αλλήλους και εκοιμήθησαν εκεί.

Α Μακ. 11,6 Ο Ιωνάθαν ήλθε και συνήντησε τον βασιλέα εις την Ιόππην με μεγάλην δόξαν. Ησπάσθησαν ο ένας τον άλλον και επέρασαν μαζί την νύκτα.

Α Μακ. 11,7 και επορεύθη Ιωνάθαν μετά τού βασιλέως έως τού ποταμού τού καλουμένου Ελευθέρου και επέστρεψεν εις Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 11,7 Ο Ιωνάθαν επήγε μαζί με τον βασιλέα έως τον ποταμόν, ο οποίος ονομάζεται Ελεύθερος, και έπειτα επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 11,8 ο δε βασιλεύς Πτολεμαίος εκυρίευσεν των πόλεων της παραλίας έως Σελευκειάς της παραθαλασσίας και διελογίζετο περι Αλεξάνδρου λογισμούς πονηρούς.

Α Μακ. 11,8 Ο βασιλεύς Πτολεμαίος έγινε με τον δόλιον αυτόν τρόπον κύριος των παραλίαν πόλεων μέχρι της παραθαλασσίας πόλεως Σελευκειάς. Εσκέπτετο δε πάντοτε και κατέστρωνε ολέθρια σχέδια δια τον βασιλέα Αλέξανδρον.

Α Μακ. 11,9 και απέστειλε πρέσβεις προς Δημήτριον τον βασιλέα λέγων· δεύρο συνθώμεθα προς εαυτούς διαθήκην, και δώσω σοι την θυγατέρα μου, ήν έχει Αλέξανδρος, και βασιλεύσεις της βασιλείας τού πατρός σου·

Α Μακ. 11,9 Εστειλε δε αγγελιαφόρους προς τον βασιλέα Δημήτριον λέγων προς αυτόν· “ελά να συνάψωμεν συνθήκην μεταξύ μας και εγώ θα σου δώσω την θυγατέρα μου ως σύζυγον, αυτήν την οποίαν έχει ο Αλέξανδρος, και συ θα γίνης βασιλεύς στο βασιλειον του πατρός σου.

Α Μακ. 11,10 μεταμεμέλημαι γάρ δούς αυτώ την θυγατέρα μου, εξήτησε γάρ αποκτείναι με.

Α Μακ. 11,10 Διότι εγώ μετενόησα, που του έδωκα την θυγατέρα μου ως σύζυγον, αφού άλλωστε αυτός εξήτησε να με δολοφονήση”.

Α Μακ. 11,11 και εψόγισεν αυτόν χάριν τού επιθυμήσαι αυτόν της βασιλείας αυτου·

Α Μακ. 11,11 Ο βασιλεύς της Αιγύπτου εσυκοφαντούσε κατ' αυτόν τον τρόπον τον Αλέξανδρον, διότι είχαν επιθυμήσει να καταλάβη το βασιλειόν του.

Α Μακ. 11,12 και αφελόμενος αυτου την θυγατέρα έδωκεν αυτήν τώ Δημητριώ και ηλλοτριώθη τώ Αλεξάνδρω και εφάνη η έχθρα αυτών.

Α Μακ. 11,12 Εθεσε δε εις εφαρμογήν τα σχέδιά του και επήρε την θυγατέρα του αυτήν και την έδωκεν στον Δημήτριον.

Ετσι δε απεξενώθη από τον Αλέξανδρον και έγινε γνωστή πλέον η εχθρότης μεταξύ των.

Α Μακ. 11,13 και εισήλθε Πτολεμαίος εις Αντιόχειαν και περιέθετο το διάδημα της Ασίας· και περιέθετο δύο διαδήματα περί την κεφαλήν αυτού, το της Ασίας και Αιγύπτου.

Α Μακ. 11,13 Ο Πτολεμαίος εισήλθεν εις την Αντιόχειαν και έθεσεν εις την κεφαλήν του το βασιλικόν διάδημα της Ασίας. Έτσι δε είχε δύο διαδήματα εις την κεφαλήν του, το της Ασίας και το της Αιγύπτου.

Α Μακ. 11,14 Αλέξανδρος δε ο βασιλεύς ήν εν Κιλικία κατά τους καιρούς εκείνους, ότι απεστάουν οι από των τόπων εκείνων.

Α Μακ. 11,14 Τοτε ο βασιλεύς Αλέξανδρος ευρίσκετο εις την Κιλικίαν, διότι οι κάτοικοι των περιοχών εκείνων είχαν αποστατήσει από αυτόν.

Α Μακ. 11,15 και ήκουσεν Αλέξανδρος και ήλθεν επ αυτόν πολέμω· και εξήγαγε Πτολεμαίος την δύναμιν και απήντησεν αυτό εν χειρί ισχυρά και ετροπώσατο αυτόν.

Α Μακ. 11,15 Όταν ο βασιλεύς Αλέξανδρος πληροφορήθη την δολίαν συμπεριφοράν του πενθερού του, εξήλθεν εις πόλεμον εναντίον του. Ο βασιλεύς Πτολεμαίος ωδήγησε τον στρατόν του εναντίον του Αλεξάνδρου, επετέθη κατ' αυτού με μεγάλας στρατιωτικάς δυνάμεις και τον κατετρόπωσε.

Α Μακ. 11,16 και έφυγεν Αλέξανδρος εις την Αραβίαν τού σκεπασθήναι αυτόν εκεί· ο δε βασιλεύς Πτολεμαίος υψώθη.

Α Μακ. 11,16 Ο Αλέξανδρος κατέφυγεν εις την Αραβίαν, δια να εύρη εκεί κάποιαν ασφάλειαν. Έτσι δε ο βασιλεύς Πτολεμαίος εθριάμβευσε.

Α Μακ. 11,17 και αφείλε Ζαβδιήλ ο Αραψ την κεφαλήν Αλεξάνδρου και απέστειλε τώ Πτολεμαίω.

Α Μακ. 11,17 Ο Ζαβδιήλ ο Αραψ έκοψε την κεφαλήν του Αλεξάνδρου και την έστειλεν στον Πτολεμαίον.

Α Μακ. 11,18 και ο βασιλεύς Πτολεμαίος απέθανεν εν τή ημέρα τή τρίτη, και οι όντες εν τοίς οχυρώμασιν απώλοντο υπό των εν τοίς οχυρώμασι.

Α Μακ. 11,18 Αλλά ο βασιλεύς Πτολεμαίος απέθανεν έπειτα από τρεις ημέρας. Τοτε οι Αιγύπτιοι, οι οποίοι ευρίσκοντο ως φρουροί εις τας οχυράς πόλεις της Συρίας, εφονεύθησαν από τους κατοίκους των οχυρών αυτών.

Α Μακ. 11,19 και εβασίλευσε Δημήτριος έτους εβδόμου και εξηκοστού και εκατοστού.

Α Μακ. 11,19 Ο Δημήτριος επωφεληθείς από τας περιστάσεις αυτάς έγινε βασιλεύς κατά το εκατοστόν εξηκοστόν έβδομον έτος.

Α Μακ. 11,20 Εν ταίς ημέραις εκείναις συνήγαγεν Ιωνάθαν τους εκ της Ιουδαίας τού εκπολεμήσαι την άκραν την εν Ιερουσαλήμ και εποίησεν επ αυτήν μηχανάς πολλάς.

Α Μακ. 11,20 Κατά τον καιρόν εκείνον ο Ιωνάθαν συνεκέντρωσεν από την Ιουδαίαν άνδρας, δια να πολεμήση και καταλάβη την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ. Κατεσκεύασε λοιπόν, και ετοποθέτησεν εναντίον της πολυαριθμούς πολιορκητικάς μηχανάς.

Α Μακ. 11,21 και επορεύθησάν τινες μισούντες το έθνος αυτών άνδρες παράνομοι προς τον βασιλέα και απήγγειλαν αυτό ότι Ιωνάθαν περικάθηται την άκραν.

Α Μακ. 11,21 Τοτε μερικοί εξωμόται και παράνομοι άνδρες από τους Ιουδαίους, οι οποίοι εμισούσαν το έθνος των, επήγαν προς τον βασιλέα Δημήτριον και του απήγγειλαν, ότι ο Ιωνάθαν πολιορκεί την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 11,22 και ακούσας ωργίσθη· ως δε ήκουσεν, ευθέως αναζεύξας ήλθεν εις Πτολεμαΐδα και έγγραφεν Ιωνάθαν τού μη περικαθήσθαι τή άκρα και τού απαντήσαι αυτόν αυτό συμμίσγειν εις Πτολεμαΐδα την ταχίστην.

Α Μακ. 11,22 Ο βασιλεύς Δημήτριος, όταν ήκουσεν αυτό, ωργίσθη. Αμέσως δε μόλις ήκουσε τας πληροφορίας αυτάς έσπευσε και ήλθεν εις την Πτολεμαΐδα. Από εκεί δε έγγραφεν στον Ιωνάθαν να μη πολιορκήση πλέον την ακρόπολιν και να έλθη εις συνάντησίν του, όσον το δυνατόν τάχιστα εις την Πτολεμαΐδα.

Α Μακ. 11,23 ως δε ήκουσεν Ιωνάθαν, εκέλευσε περικαθήσθαι και επέλεξε των πρεσβυτέρων Ισραήλ και των ιερέων και έδωκεν εαυτόν τώ κινδύνω·

Α Μακ. 11,23 Όταν ο Ιωνάθαν πληροφορήθη τούτο, διέταξε να συνεχισθή η πολιορκία της ακροπόλεως. Εξέλεξε δε και επήγε μαζί του μερικούς από τους πρεσβυτέρους του Ισραηλιτικού λαού και από τους ιερείς και εξέθεσε τον εαυτόν του στον κίνδυνον της συναντήσεως με τον Δημήτριον.

Α Μακ. 11,24 και λαβών αργύριον και χρυσίον και ιματισμόν και έτερα ξένια πλείονα επορεύθη προς τον βασιλέα εις Πτολεμαΐδα και εύρε χάριν ενώπιον αυτού.

Α Μακ. 11,24 Επήγε δε ακόμη μαζί του ο Ιωνάθαν άργυρον, χρυσόν, ενδύματα και άλλα πολλά δώρα και μετέβη προς τον βασιλέα εις την Πτολεμαΐδα. Εγινεν όμως ευμενώς από αυτόν δεκτός.

Α Μακ. 11,25 και ενετύγχανον κατ αυτού τινες άνομοι των εκ τού έθνους.

Α Μακ. 11,25 Αλλά μερικοί παράνομοι από το Ισραηλιτικόν έθνος κατηγόρησαν τον Ιωνάθαν στον Δημήτριον.

Α Μακ. 11,26 και εποίησεν αυτό ο βασιλεύς καθώς εποίησαν αυτό οι πρό αυτού, και ύψωσεν αυτόν εναντίον πάντων των φίλων αυτού,

Α Μακ. 11,26 Ο βασιλεύς όμως Δημήτριος εφέρθη απέναντι του Ιωνάθαν, όπως είχαν φερθή και οι προκάτοχοι του βασιλείς, ετίμησε δηλαδή και εδόξασεν αυτόν ενώπιον όλων των φίλων του.

Α Μακ. 11,27 και έστησεν αυτό την αρχιερωσύνην και όσα άλλα είχε τίμια το πρότερον και εποίησεν αυτόν των πρώτων φίλων ηγείσθαι.

Α Μακ. 11,27 Παρέδωσε δηλαδή και ανεγνώρισεν, εις αυτόν την αρχιερωσύνην και όσα αλλα δικαιώματα είχε προηγουμένως και περιέλαβεν αυτόν μεταξύ των στενωτέρων του φίλων.

Α Μακ. 11,28 και ηξίωσεν Ιωνάθαν τον βασιλέα ποιήσαι την Ιουδαίαν αφορολόγητον και τας τρεις τοπαρχίας και την Σαμαρείτιν και επηγγείλατο αυτό τάλαντα τριακόσια.

Α Μακ. 11,28 Ο Ιωνάθαν παρεκάλεσε τον βασιλέα Δημήτριον, να απαλλάξη την Ιουδαίαν από την φορολογία, όπως επίσης και τας τρστοπαρχίας της Σαμαρείας και υπεσχέθη να του προσφέρει τριακόσια τάλαντα.

Α Μακ. 11,29 και ευδόκησεν ο βασιλεύς και έγγραψε τώ Ιωνάθαν επιστολάς περί πάντων τούτων εχούσας τον τρόπον τούτον·

Α Μακ. 11,29 Ο βασιλεύς εδέχθη ευμενώς την πρότασιν αυτήν του Ιωνάθαν και του έδωσεν επιστολήν εις την οποίαν έγγραφε τα εξής·

Α Μακ. 11,30 «Βασιλεύς Δημήτριος Ιωνάθαν τώ αδελφώ χαιρειν, και έθνει Ιουδαίων.

Α Μακ. 11,30 "Ο βασιλεύς Δημήτριος χαιρετίζει τον αδελφόν του τον Ιωνάθαν και το έθνος των Ιουδαίων.

Α Μακ. 11,31 το αντίγραφον της επιστολής, ής εγράψαμεν Λασθένει τώ συγγενεί ημών περί υμών, γεγράφαμεν και προς υμάς όπως ειδήτε.

Α Μακ. 11,31 Απευθύνομεν και προς σας, δια να λάβετε γνώσιν, αντίγραφον της επιστολής μας, την οποίαν εστείλαμεν δια σας στον συγγενή μας τον Λασθένην.

Α Μακ. 11,32 βασιλεύς Δημήτριος Λασθένει τώ πατρί χαιρείν.

Α Μακ. 11,32 Ο βασιλεύς Δημήτριος χαιρετίζει τον πατρικόν του φίλον Λασθένην.

Α Μακ. 11,33 τώ έθνει των Ιουδαίων φίλοις ημών και συντηρούσι τα προς ημάς δίκαια εκρίναμεν αγαθοποιήσαι χάριν της εξ αυτών ευνοίας προς ημάς.

Α Μακ. 11,33 Εκρίναμεν και απεφασίσαμεν, να πράξωμεν το καλόν προς το έθνος των Ιουδαίων χάριν της ευνοίας, που τρέφουν αυτοί προς ημάς και διότι τηρούν και πράττουν το δίκαιον προς ημάς.

Α Μακ. 11,34 εστάκαμεν ούν αυτοίς τα τε όρια της Ιουδαίας και τους τρεις νομούς, Αφαίρεμα και Λύδδαν και αμαθέμ, οίτινες προσετέθησαν τή Ιουδαία από της Σαμαρείτιδος, και πάντα τα συγκυρούντα αυτοίς πάσι τοίς θυσιάζουσιν εις Ιερουσόλυμα, αντί των βασιλικών, ών ελάμβανεν ο βασιλεύς παρ αυτών το πρότερον κατ ενιαυτόν από των γεννημάτων της γής και από των ακροδούων.

Α Μακ. 11,34 Εχομεν αναγνωρίσει και επικυρώνομεν εις αυτούς την χώραν της Ιουδαίας και τους τρεις νομούς, Αφαίρεμα, Λυδδαν και Ραμαθέμ, οι οποίοι άλλως τε είχαν αφαιρεθή από την Σαμάρειαν και προσετέθη εις την Ιουδαίαν, όπως επίσης και όλα όσα εξαρτώνται εξ αυτών. Όλα δε αυτά προς ωφέλειαν εκείνων, οι οποίοι έχονται να προσφέρουν θυσίας στον ναόν της Ιερουσαλήμ, και παραχωρούνται αντί των προσόδων, τας οποίας ελάμβανε προηγουμένως ο βασιλεύς κάθε χρόνον από αυτούς, από τα προϊόντα των αγρών των και από τα καρποφόρα δένδρα.

Α Μακ. 11,35 και τα άλλα τα ανήκοντα ημίν από τού νύν των δεκατών και των τελών των ανηκόντων ημίν και τας τού αλός λίμνας και τους ανήκοντας ημίν στεφάνους, πάντα επαρκώς παριεμμεν αυτοίς.

Α Μακ. 11,35 Επίσης από τώρα και στο εξής παραιτούμεθα πλήρως από όλα τα άλλα δικαίωματα, που μας ανήκουν, από τα δέκατα, από τους φόρους, από τας αλατοφόρους λίμνας- τας αλυκάς- και από τους φόρους των βασιλικών στεφάνων, που μας ανήκουν.

Α Μακ. 11,36 και ουκ αθετηθήσεται ουδέ έν τούτων από τού νύν και εις τον άπαντα χρόνον.

Α Μακ. 11,36 Κανένα από αυτά δεν θα ακυρωθή ποτέ από τώρα και στον άπαντα χρόνον.

Α Μακ. 11,37 νύν ούν επιμέλεσθε τού ποιήσαι τούτων αντίγραφον και δοθήτω Ιωνάθαν και τεθήτω εν τώ όρει τώ αγίω εν τόπω επισήμω».

Α Μακ. 11,37 Τώρα, λοιπόν, επιμεληθήτε να κάμετε αντίγραφον όλων αυτών, δια να δοθή στον Ιωνάθαν και να τοποθετηθή στο ιερόν άγιον όρος της Ιερουσαλήμ εις τόπον καταφανή".

Α Μακ. 11,38 Και είδε Δημήτριος ο βασιλεύς ότι ησύχασεν η γη ενώπιον αυτού και ουδέν αυτώ ανθιστήκει, και απέλυσε πάσας τας δυνάμεις αυτού έκαστον εις τον ίδιον τόπον, πλην των ξένων δυνάμεων, ών εξενολόγησεν από των νήσων των εθνών και ήχθραναν αυτώ πάσαι αι δυνάμεις των πατέρων αυτού.

Α Μακ. 11,38 Ο βασιλεύς Δημήτριος, ο δεύτερος, είδεν ότι η χώρα του είχαν ησυχάσει από τους πολέμους ενώπιόν του και κανείς πλέον δεν ανθίστατο εις αυτόν. Δια τούτο απέλυσεν όλας τας στρατιωτικάς του δυνάμεις, ώστε ο καθένας να επανέλθη στον τόπον του, πλην των ξένων στρατιωτών, τους οποίους είχε στρατολογήσει από τας νήσους των ειδωλολατρικών εθνών. Αυτό έγινεν αφορμή και τον εμίσησαν οι στρατοί των προγόνων του.

Α Μακ. 11,39 Τρύφων δε ήν των παρά Αλεξάνδρου το πρότερον και είδεν ότι πάσαι αι δυνάμεις καταγογγύζουσι τού Δημητρίου, και επορεύθη προς Ειμαλκουά τον Άραβα, ός έτρεφε τον Αντίοχον το παιδάριον το τού Αλεξάνδρου.

Α Μακ. 11,39 Ο Τρύφων, ο οποίος προηγουμένως ήτο ένας από τους άνδρας του Αλεξάνδρου, είδεν ότι όλαι αι δυνάμεις γογγύζουν εναντίον του Δημητρίου. Επορεύθη, λοιπόν, προς τον Ειμαλκουά τον Άραβα, ο οποίος ανέτρεφε τον Αντίοχον υιόν του Αλεξάνδρου και

Α Μακ. 11,40 και προσήδρευεν αυτώ, όπως παραδοί αυτόν αυτώ, όπως βασιλεύση αντί τού πατρός αυτού. και απήγγειλεν αυτώ όσα συνετέλεσε Δημήτριος και την έχθραν, ήν εχθραίνουσιν αυτώ αι δυνάμεις αυτού, και έμεινεν εκεί ημέρας πολλάς.

Α Μακ. 11,40 τον επίεξε να παραδώση εις αυτόν τον Αντίοχον, δια να τον αναδείξη βασιλέα αντί του πατρός του. Δηγήθη δε εις αυτόν ο Τρύφων όλα, όσα είχε κάμει ο Δημήτριος και την εχθρότητα, την οποίαν έτρεφαν εναντίον αυτού αι στρατιωτικά δυνάμεις. Ο Τρύφων έμεινεν εκεί πολλάς ημέρας.

Α Μακ. 11,41 και απέστειλεν Ιωνάθαν προς Δημήτριον τον βασιλέα, ίνα εκβάλη τους εκ της άκρας εξ Ιερουσαλήμ και τους εν τοίς οχυρώμασιν· ήσαν γάρ πολεμούντες τον Ισραήλ.

Α Μακ. 11,41 Ο Ιωνάθαν έστειλεν ανθρώπους του προς τον Δημήτριον τον βασιλέα, και εζήτησε την βοήθειάν του, δια να εκδιώξη τους Συρους στρατιώτας από την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ και από τα άλλα οχυρά, που κατείχαν, διότι οι άνδρες αυτοί της φρουράς ευρίσκοντο εις διαρκή πόλεμον εναντίον των Ισραηλιτών.

Α Μακ. 11,42 και απέστειλε Δημήτριος προς Ιωνάθαν λέγων· ου μόνον ταύτα ποιήσω σοι και τώ έθνει σου, αλλά δόξη δοξάσω σε και το έθνος σου, εάν ευκαιρίας τύχω.

Α Μακ. 11,42 Ο Δημήτριος απήντησεν στον Ιωνάθαν και του είπεν· "όχι μόνον αυτό θα πράξω προς χάριν σου και του έθνους σου, αλλά και με ιδιαιτέραν δόξαν θα δοξάσω και σε και το έθνος σου αμέσως μόλις μου δοθή ευκαιρία.

Α Μακ. 11,43 νύν ούν ορθώς ποιήσεις αποστείλας μοι άνδρας, οί συμμαχήσουσιν, ότι απέστησαν πάσαι αι δυνάμεις μου.

Α Μακ. 11,43 Τώρα όμως θα πράξης και συ πολύ καλά, εάν μου στείλης άνδρας, δια να με βοηθήσουν, διότι έχουν αποστατήσει όλαι αι στρατιωτικά μου δυνάμεις".

Α Μακ. 11,44 και απέστειλεν Ιωνάθαν άνδρας τρισχιλίους δυνατούς ισχυί αυτώ εις Αντιόχειαν, και ήλθοσαν προς τον βασιλέα, και ηυφράνθη ο βασιλεύς επί τή εφόδω αυτών.

Α Μακ. 11,44 Ο Ιωνάθαν έστειλεν πράγματι εις την Αντιόχειαν τρεις χιλιάδας άνδρας γενναίους. Αυτοί ήλθον προς τον βασιλέα, ο δε βασιλεύς εχάρηκε πάρα πολύ με την άφιξίν των.

Α Μακ. 11,45 και επισυνήχθησαν οι εκ της πόλεως εις μέσον της πόλεως εις ανδρών δώδεκα μυριάδας ανδρών και ηβούλοντο ανελείν τον βασιλέα.

Α Μακ. 11,45 Οι κάτοικοι της πόλεως Αντιοχείας συνεκεντρώθησαν στο μέσον της πόλεως, περίπου εκατόν είκοσι χιλιάδες

άνδρες, και ηθέλησαν να φονεύσουν τον βασιλέα.

Α Μακ. 11,46 και έφυγεν ο βασιλεύς εις την αυλήν, και κατελάβοντο οι εκ της πόλεως τας διόδους της πόλεως και ήρξαντο πολεμείν.

Α Μακ. 11,46 Ο βασιλεύς κατέφυγεν εις την αυλήν των ανακτόρων του. Οι κάτοικοι της πόλεως κατέλαβαν τας οδούς της πόλεως και ήρχισαν πόλεμον εναντίον αυτού.

Α Μακ. 11,47 και εκάλεσεν ο βασιλεύς τους Ιουδαίους επί βοήθειαν, και επισυνήχθησαν προς αυτόν πάντες άμα και διεσπάρησαν εν τή πόλει πάντες άμα και απέκτειναν εν τή πόλει εν τή ημέρα εκείνη εις μυριάδας δέκα·

Α Μακ. 11,47 Ο βασιλεύς εκάλεσε τους Ιουδαίους εις βοήθειαν. Ολοι οι Ιουδαίοι συνεκεντρώθησαν γύρω από αυτόν και έπειτα αμέσως διεσκορπίσθησαν εις την πόλιν και εφόνευσαν κατά την ημέραν εκείνην εις την πόλιν της Αντιοχείας εκατόν χιλιάδας άνδρας.

Α Μακ. 11,48 και ενεπύρσιαν την πόλιν και ελάβοσαν σκύλα πολλά εν εκείνη τή ημέρα και έσωσαν τον βασιλέα.

Α Μακ. 11,48 Παρέδωκαν την πόλιν στο πυρ, επήραν πολλά λάφυρα από αυτήν κατά την ημέραν εκείνην και διέσωσαν τον βασιλέα.

Α Μακ. 11,49 και είδον οι από της πόλεως ότι κατεκράτησαν οι Ιουδαίοι της πόλεως ως ηβούλοντο, και ησθένησαν ταις διανοίαις αυτών και εκέκραξαν προς τον βασιλέα μετά δειήσεως λέγοντες·

Α Μακ. 11,49 Οι κάτοικοι της πόλεως, όταν είδαν ότι οι Ιουδαίοι έγιναν, όπως ήθελαν, κύριοι της πόλεως των, έχασαν το ηθικόν των, εδειλίασαν και εκραύγασαν προς τον βασιλέα, παρακαλούντες αυτόν και λέγοντες·

Α Μακ. 11,50 δός ημίν δεξιάς και παυσάσθωσαν οι Ιουδαίοι πολεμούντες ημάς και την πόλιν.

Α Μακ. 11,50 "Συγχώρησέ μας και κάμε ειρήνην μαζί μας, δια να παύσουν οι Ιουδαίοι να μας πολεμούν και να καταστρέφουν την πόλιν".

Α Μακ. 11,51 και έριψαν τα όπλα και εποίησαν ειρήνην και εδοξάσθησαν οι Ιουδαίοι εναντίον τού βασιλέως και ενώπιον πάντων των εν τή βασιλεία αυτού και επέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ έχοντες σκύλα πολλά.

Α Μακ. 11,51 Ερριψαν δε κάτω τα όπλα και έκαμαν ειρήνην προς τον βασιλέα. Κατ' αυτόν τον τρόπον οι Ιουδαίοι εδοξάσθησαν ενώπιον του βασιλέως και ενώπιον όλων των άλλων, που ευρίσκοντο στο βασιλείον του. Μετά ταύτα επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ με πολλά λάφυρα.

Α Μακ. 11,52 και εκάθησε Δημήτριος ο βασιλεύς επί θρόνου της βασιλείας αυτού, και ησύχασεν η γη ενώπιον αυτού.

Α Μακ. 11,52 Ετσι ο βασιλεύς Δημήτριος εκάθισεν ασφαλής στο βασιλικόν του θρόνον και η χώρα του ησύχασεν από πολέμους ενώπιόν του.

Α Μακ. 11,53 και εψεύσατο πάντα, όσα είπε, και ηλλοτριώθη τώ Ιωνάθαν και ουκ ανταπέδωκε κατά τας ευνοίας, ας ανταπέδωκεν αυτό, και έθλιβεν αυτόν σφόδρα.

Α Μακ. 11,53 Αλλ' όμως κατεπάτησεν όλας τας υποσχέσεις, που είχε δώσει στον Ιωνάθαν. Εψυχράνθη και απεμακρύνθη από αυτόν και δεν εφέρεθη σύμφωνα με τας μεγάλας υποσχέσεις που είχε δώσει εις αυτόν. Επί πλέον δε τον εστενοχωρούσε πάρα πολύ.

Α Μακ. 11,54 Μετά δε ταύτα απέστρεψε Τρύφων και Αντίοχος μετ αυτού παιδάριον νεώτερον· και εβασίλευσε και επέθετο διάδημα.

Α Μακ. 11,54 Επειτα όμως από τα γεγονότα αυτά, επέστρεψεν ο Τρύφων έχων μαζί του τον νεαρόν Αντίοχον, τον οποίον και ανεκήρυξε βασιλέα, και έθεσεν εις την κεφαλήν του το βασιλικόν διάδημα.

Α Μακ. 11,55 και επισυνήχθησαν προς αυτόν πάσαι αι δυνάμεις, ας απεσκόρπισε Δημήτριος, και επολέμησαν προς αυτόν, και έφυγε και ετροπώθη.

Α Μακ. 11,55 Γύρω από τον νέον βασιλέα συνεκεντρώθησαν όλαι αι στρατιωτικαί δυνάμεις, τας οποίας είχε διαλύσει ο Δημήτριος. Αυτοί και επολέμησαν εναντίον του Δημητρίου, ο οποίος κατετροπώθη και ετράπη εις φυγήν.

Α Μακ. 11,56 και έλαβε Τρύφων τα θηρία και κατεκράτησεν Αντιοχείας.

Α Μακ. 11,56 Ο Τρύφων επήρην όλους τους ελέφαντας και κατέλαβε την Αντιόχειαν.

Α Μακ. 11,57 και έγγραφεν Αντίοχος ο νεώτερος τώ Ιωνάθαν λέγων· ίστημί σοι την αρχιερωσύνην και καθίστημί σε επί των τεσσάρων νομών και είναι σε των φίλων τού βασιλέως.

Α Μακ. 11,57 Τότε ο νεαρός Αντίοχος έγγραψε προς τον Ιωνάθαν μίαν επιστολήν, εις την οποίαν έλεγε· "σου δίδω την αρχιερωσύνην, σε καθιστώ διοικητήν στους τέσσαρας νομούς και θέλω να είσαι συ μεταξύ των στενών φίλων του βασιλέως".

Α Μακ. 11,58 και απέστειλεν αυτό χρυσώματα και διακονίαν και έδωκεν αυτό εξουσίαν πίνειν εν χρυσώμασι και είναι εν πορφύρα και έχειν πόρπην χρυσήν·

Α Μακ. 11,58 Συγχρόνως έστειλεν εις αυτόν χρυσά δοχεία, επιτραπέζια σκεύη και του έδωσε το δικαίωμα να πίνη με χρυσόν ποτήριον, να ενδύεται βασιλικήν πορφύραν και να φέρη χρυσήν πόρπην.

Α Μακ. 11,59 και Σίμωνα τον αδελφόν αυτού κατέστησε στρατηγόν από της κλίμακος Τύρου έως των ορίων Αιγύπτου.

Α Μακ. 11,59 Τον δε αδελφόν του Ιωνάθαν, τον Σίμωνα, τον εγκατέστησε διοικητήν της περιοχής, η οποία εκτείνεται από την κλίμακα της Τυρου έως εις τα όρια της Αιγύπτου.

Α Μακ. 11,60 και εξήλθεν Ιωνάθαν και διεπορεύετο πέραν τού ποταμού και εν ταις πόλεσι, και ηθροίσθησαν προς αυτόν πάσαι αι δυνάμεις Συρίας εις συμμαχίαν, και ήλθεν εις Ασκάλωνα, και απήντησαν αυτό οι εκ της πόλεως ενδόξως.

Α Μακ. 11,60 Ασφαλής τότε ο Ιωνάθαν εξήλθεν από την Ιερουσαλήμ και περιώδευε την χώραν την εντεύθεν του ποταμού Ευφράτου και τας πόλεις της. Γύρω από αυτόν συνεκεντρώθησαν όλα αι στρατιωτικαί δυνάμεις της Συρίας εις συμμαχίαν του. Ηλθεν εις την Ασκάλωνα και οι κάτοικοι της πόλεως τον προαπήντησαν με πολλές τιμάς.

Α Μακ. 11,61 και απήλθεν εκείθεν εις Γάζαν, και απέκλεισαν οι από Γάζης, και περιεκάθισε περι αυτήν και ενεπύρσισε τα περιπόλια αυτής τυρί και εσκύλευσεν αυτά.

Α Μακ. 11,61 Από εκεί ήλθεν εις την Γαζαν, αλλά οι κάτοικοι της Γαζης ηρνήθησαν να τον δεχθούν και εκλείσαν ενώπιον του τας θύρας. Αυτός περιεκύκλωσε την πόλιν, παρέδωσεν στο πυρ τα γύρω της πόλεως μέρη και τα ελεηλάτησε.

Α Μακ. 11,62 και ηξίωσαν οι από Γάζης τον Ιωνάθαν, και έδωκεν αυτοίς δεξιάς και έλαβε τους υιούς αρχόντων αυτών εις όμηρα και εξαπέστειλεν αυτούς εις Ιερουσαλήμ· και διήλθε την χώραν έως Δαμασκού.

Α Μακ. 11,62 Οι κάτοικοι της Γαζης ετρομοκρατήθησαν και εζήτησαν συμφιλίωσιν με τον Ιωνάθαν. Αυτός έκαμε ειρήνην

μαζή των, επήρην όμως ως ομήρους τους υιούς των αρχόντων, τους οποίους και έστειλεν εις την Ιερουσαλήμ. Έτσι ο Ιωνάθαν περιήλθε με δόξαν πολλήν την χώραν μέχρι της Δαμασκού.

Α Μακ. 11,63 και ήκουσεν Ιωνάθαν ότι παρήσαν οι άρχοντες Δημητρίου εις Κάδης την εν τή Γαλιλαία μετά δυνάμειωσ πολλής βουλόμενοι μεταστήσαι αυτόν της χρείας.

Α Μακ. 11,63 Ο Ιωνάθαν επληροφορήθη τότε, ότι οι στρατηγοί του Δημητρίου είχαν έλθει εις Καδης της Γαλιλαίας με πολλήν στρατιωτικήν δύναμιν θέλοντες να εκποτίσουν αυτόν από τας υποθέστου κράτους των Συρων.

Α Μακ. 11,64 και συνήντησεν αυτοίς, τον δε αδελφόν αυτού Σίμωνα κατέλιπεν εν τή χώρα.

Α Μακ. 11,64 Ο Ιωνάθαν εβάδισεν εναντίον των προς πόλεμον, αφού αφήκε τον αδελφόν του Σίμωνα εις την χώραν της Ιουδαίας.

Α Μακ. 11,65 και παρενέβαλε Σίμων επί Βαιθσούρα και επολέμει αυτήν ημέρας πολλάς και συνέκλεισεν αυτήν.

Α Μακ. 11,65 Ο Σίμων εβάδισεν εναντίον της Βαιθσούρας, την επολέμησεν επί πολλάς ημέρας και την απέκλεισεν από παντού.

Α Μακ. 11,66 και ηξίωσαν αυτόν τού δεξιός λαβείν, και έδωκεν αυτοίς και εξέβαλεν αυτούς εκείθεν και κατελάβετο την πόλιν και έθετο επ αυτή φρουράν.

Α Μακ. 11,66 Οι πολιορκούμενοι φοβηθέντες, όπως ήτο φυσικόν, τον παρεκάλεσαν να συνάψη ειρήνην με αυτούς. Ο Σίμων συνήψεν ειρήνην με αυτούς, αλλά τους υπεχρέωσε να εκκενώσουν την πόλιν, την οποίαν κατέλαβε και έθεσεν εις αυτήν ιδικήν του φρουράν.

Α Μακ. 11,67 και Ιωνάθαν και η παρεμβολή αυτού παρενέβαλον επί το ύδωρ Γεννησαρ, και ώρθησαν το πρωί εις το πεδίον Νασώρ.

Α Μακ. 11,67 Εν τω μεταξύ ο Ιωνάθαν και ο στρατός του εστρατοπέδευσαν εις την λίμνην της Γεννησαρέτ και την επομένην ημέραν λίαν πρωί εισήλθον εις την πεδιάδα Νασώρ.

Α Μακ. 11,68 και ιδού παρεμβολή αλλοφύλων απήντα αυτώ εν τώ πεδίω και εξέβαλον ένεδρον επ αυτόν εν τοίς όρεσιν, αυτοί δε απήντησαν εξεναντίας.

Α Μακ. 11,68 Αίφνης στρατεύματα ειδωλολατρών εξήλθον εναντίον του εις την πεδιάδα και αφού είχαν ξεχωρίσει και τοποθετήσει εναντίον του μίαν ένεδραν εις τα όρη, οι άλλοι εβάδισαν κατ' ευθείαν εναντίον του.

Α Μακ. 11,69 τα δε ένεδρα εξανέστησαν εκ των τόπων αυτών και συνήψαν πόλεμον. και έφυγον οι παρά Ιωνάθαν πάντες,

Α Μακ. 11,69 Οι στρατιώται της ένεδρας ανεπήδησαν αίφνης από τα κρησφύγετά των και συνήψαν μάχην. Ολοι οι άνδρες του Ιωνάθαν ετράπησαν εις φυγήν.

Α Μακ. 11,70 ουδέ εις κατελείφθη απ αυτών, πλήν Ματταθίας ο τού Αβεσσαλώμου και Ιούδας ο τού Χαλφί άρχοντες της στρατιάς των δυνάμεων.

Α Μακ. 11,70 Κανείς από τους στρατιώτας του δεν έμεινε κοντά του, ει μη μόνον ο Ματταθίας υιός του Αβεσσαλώμου, και Ιούδας ο υιός του Χαλφί, στρατηγοί των στρατιωτικών του δυνάμεων.

Α Μακ. 11,71 και διέρηξεν Ιωνάθαν τα ιμάτια αυτού και επέθετο γήν επί την κεφαλήν αυτού και προσηύξατο.

Α Μακ. 11,71 Τατε ο Ιωνάθαν γεμάτος οδύνην διέρρηξε τα ιμάτιά του, έρριψε χώμα εις την κεφαλήν του και προσηυχήθη στον Θεόν.

Α Μακ. 11,72 και υπέστρεψε προς αυτούς πολέμω και ετροπώσατο αυτούς, και έφυγον.

Α Μακ. 11,72 Εστράφη εναντίον των εχθρών του εις την μάχην, τους κατετρόπωσε και τους ηνάγκασε να τραπούν εις φυγήν.

Α Μακ. 11,73 και είδον οι φεύγοντες οι παρ αυτού και επέστρεψαν προς αυτόν και εδίωκον μετ αυτού έως Κάδης έως της παρεμβολής αυτών και παρενέβαλον εκεί.

Α Μακ. 11,73 Οι άνδρες του, οι οποίοι είχαν φύγει, όταν είδαν αυτά, επέστρεψαν προς τον Ιωνάθαν και όλοι μαζί κατεδίωξαν τον εχθρόν μέχρι της Καδης, έως δηλαδή στο στρατόπεδόν των, όπου και εστρατοπέδευσαν.

Α Μακ. 11,74 και έπεσον εκ των αλλοφύλων εν τή ημέρα εκείνη εις άνδρας τρισχιλίους. και επέστρεψεν Ιωνάθαν εις Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 11,74 Από τους αλλοφύλους έπεσαν κατά την ημέραν εκείνην τρεις χιλιάδες άνδρες. Επειτα από αυτά ο Ιωνάθαν επανήλθεν εις την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Α Μακ. 12,1 Καί είδεν Ιωνάθαν ότι ο καιρός αυτώ συνεργεί, και επέλεξεν άνδρας και απέστειλεν εις ώμην στήσαι και ανανεώσασθαι την προς αυτούς φιλίαν.

Α Μακ. 12,1 Είδεν ο Ιωνάθαν, ότι αι περιστάσεις ήσαν δι' αυτόν ευνοϊκάι. Εξέλεξε, λοιπόν, μερικούς άνδρας και τους έστειλεν εις την Ρωμην να επικυρώση και ανανεώση την φιλίαν του με τους Ρωμαίους.

Α Μακ. 12,2 και προς Σπαρτιάτας και τόπους ετέρους απέστειλεν επιστολάς κατά τα αυτά.

Α Μακ. 12,2 Έστειλεν επίσης άλλους απεσταλμένους με επιστολάς, ομοίου περιεχομένου και προς τον αυτόν σκοπόν, στους Σπαρτιάτας και προς άλλας χώρας.

Α Μακ. 12,3 και πορευθήσαν εις ώμην και εισήλθον εις το βουλευτήριον και είπον· Ιωνάθαν ο αρχιερεύς και το έθνος των Ιουδαίων απέστειλεν ημάς ανανεώσασθαι την φιλίαν αυτοίς και την συμμαχίαν κατά το πρότερον.

Α Μακ. 12,3 Ηλθαν, λοιπόν, εις την Ρωμην οι απεσταλμένοι του, εισήλθαν εις την σύγκλητον και είπαν· "ο αρχιερεύς Ιωνάθαν και ο λαός των Ιουδαίων μας απέστειλαν να ανανεώσωμεν με σας την φιλίαν μας και την συμμαχίαν μας, όπως ήτο και προηγουμένως".

Α Μακ. 12,4 και έδωκαν επιστολάς αυτοίς προς αυτούς κατά τόπον, όπως προπέμπωσιν αυτούς εις γήν Ιούδα μετ ειρήνης.

Α Μακ. 12,4 Η σύγκλητος εδέχθη τας προτάσεις, συνήψε προς αυτούς συμφωνίαν και τους έδωκεν επιστολάς προς τους κατά τόπους Ρωμαίους άρχοντας, δια να τους προπέμπουν με ειρήνην και τιμήν εις την χώραν της Ιουδαίας.

Α Μακ. 12,5 Καί τούτο το αντίγραφον των επιστολών ών έγγραφεν Ιωνάθαν τοίς Σπαρτιάταις·

Α Μακ. 12,5 Αυτό δε είναι και το αντίγραφον της επιστολής, που έγγραφεν ο Ιωνάθαν προς τους Σπαρτιάτας.

Α Μακ. 12,6 «Ιωνάθαν αρχιερεύς και η γερουσία τού έθνους και οι ιερείς και ο λοιπός δήμος των Ιουδαίων Σπαρτιάταις τοίς αδελφοίς χαιρείν.

Α Μακ. 12,6 "Ο Ιωνάθαν, ο αρχιερέυς, και η γερουσία του έθνους, οι ιερείς και ο άλλος λαός των Ιουδαίων, χαιρετίζει τους αδελφούς Σπαρτιάτας.

Α Μακ. 12,7 έτι πρότερον απεστάλησαν επιστολαί προς Ονίαν τον αρχιερέα παρά Δαρείου τού βασιλεύοντος εν υμίν ότι εστέ αδελφοί ημών, ως το αντίγραφον υπόκειται.

Α Μακ. 12,7 Και προηγουμένως είχαν αποσταλή επιστολαί προς τον αρχιερέα μας τον Ονίαν εκ μέρους του Δαρείου, ο οποίος ήτο βασιλεύς εις σας, αι οποίαι εβεβαίωναν ότι είσθε αδελφοί μας, όπως μαρτυρεί και το επισυναπτόμενον αντίγραφαν.

Α Μακ. 12,8 και επεδέξατο Ονίας τον άνδρα τον απεσταλμένον ενδόξως και έλαβε τας επιστολάς, εν αίς διεσαφείτο περί συμμαχίας και φιλίας.

Α Μακ. 12,8 Ο Ονίας εδέχθη τον άνδρα, που εστείλατε με πολλήν τιμήν, επήρε τας επιστολάς, εις τας οποίας εγένετο σαφώς και ρητός λόγος περί συμμαχίας και φιλίας μεταξύ μας.

Α Μακ. 12,9 και ημείς ούν απορροδεείς τούτων όντες, παράκλησιν έχοντες τα βιβλία τα άγια τα εν ταίς χερσίν ημών,

Α Μακ. 12,9 Ημείς σήμερον, καίτοι δεν έχομεν ανάγκην αυτών των πραγμάτων, διότι ως παρηγορίαν και ενίσχυσιν έχομεν τα άγια βιβλία που ευρίσκονται εις τα χέρια μας,

Α Μακ. 12,10 επειράθημεν αποστείλαι την προς υμάς αδελφότητα και φιλίαν ανανεώσασθαι προς το μη εξαλλοτριωθήναι υμών· πολλοί γάρ καιροί διήλθον αφ ού απεστείλατε προς ημάς.

Α Μακ. 12,10 εν τούτοις απεφασίσαμεν και αποστέλλομεν προς σας την πρεσβείαν αυτήν, δια να ανανεώσωμεν την αδελφικήν και φιλικήν μας αγάπην και να μη αποξενωθώμεν μεταξύ μας. Πολλοί χρόνοι έχουν παρέλθει από τότε, που σεις εστείλατε προς ημάς την πρότασιν της φιλίας.

Α Μακ. 12,11 ημείς ούν εν παντί καιρώ αδιαλείπτως έν τε ταίς εορταίς και ταίς λοιπαίς καθηκούσαις ημέραις μνηνησκόμεθα υμών εφ ών προσφέρομεν θυσιών και εν ταίς προσευχαίς, ως δέον εστί και πρόπον μνημονεύειν αδελφών·

Α Μακ. 12,11 Ημείς λοιπόν καθ' όλον τον καιρόν σας ενθυμούμεθα αδιαλείπτως κατά τας εορτάς μας και κατά τας άλλας καθιερωμένας εις λατρείαν του Θεού ημέρας, κατά τας θυσίας τας οποίας προσφέρομεν, και εις τας προσευχάς μας, όπως είναι δίκαιον και πρόπον να ενθυμούμεθα αδελφούς.

Α Μακ. 12,12 ευφραινόμεθα δε επί τή δόξη υμών.

Α Μακ. 12,12 Ευφραινόμεθα δε πληροφορούμενοι την δόξαν σας.

Α Μακ. 12,13 ημάς δε εκύκλωσαν πολλαί θλίψεις και πόλεμοι πολλοί, και επολέμησαν ημάς οι βασιλείς οι κύκλω ημών.

Α Μακ. 12,13 Αλλά θλίψεις πολλαί και πόλεμοι πολλοί μας εκύκλωσαν, διότι μας επολέμησαν οι γύρω μας άρχοντες και λαοί.

Α Μακ. 12,14 και ουκ ηβουλόμεθα ούν παρενοχλείν υμίν και τοίς λοιποίς συμμαχοίς και φίλοις ημών εν τοίς πολέμοις τούτοις·

Α Μακ. 12,14 Δεν ηθελήσαμεν όμως στους πολέμους αυτούς να παρενοχλήσωμεν σας και τους άλλους συμμαχούς και φίλους μας.

Α Μακ. 12,15 έχομεν γάρ την εξ ουρανού βοήθειαν βοηθούσαν ημίν και ερύσθημεν από των εχθρών ημών, και εταπεινώθησαν οι εχθροί ημών.

Α Μακ. 12,15 Διότι έχομεν την βοήθειαν παρά του Θεού του ουρανού, που μας ενίσχυσε συνεχώς, και εγλυτώσαμεν από τους εχθρούς μας, οι δε εχθροί μας συνετριβήσαν και εξηυτελίσθησαν.

Α Μακ. 12,16 επελέξαμεν ούν Νουμήνιον Αντιόχου και Αντίπατρον Ιάσωνος και απεστάλακαμεν προς ωμαίους ανανεώσασθαι την προς αυτούς φιλίαν και συμμαχίαν την προτέραν.

Α Μακ. 12,16 Δια τούτο, λοιπόν, εξελέξαμεν τον Νουμήνιον υιόν του Αντιόχου, και τον Αντίπατρον υιόν του Ιάσωνος, και τους εστείλαμεν στους Ρωμαίους, δια να ανανεώσωμεν την προηγουμένην μας προς αυτούς φιλίαν και συμμαχίαν.

Α Μακ. 12,17 εντειλάμεθα ούν αυτοίς και προς υμάς πορευθήναι και ασπάσασθαι υμάς και αποδούναι υμίν τας παρ ημών επιστολάς περί της ανανεώσεως και της αδελφότητος ημών.

Α Μακ. 12,17 Τους εδώσαμεν δε την εντολήν να περάσουν και από σας, να σας χαιρετήσουν και να σας φέρουν την επιστολήν μας αυτήν, η οποία κάμνει λόγον δια την ανανέωσιν της αδελφικής μας αγάπης.

Α Μακ. 12,18 και νύν καλώς ποιήσετε αντιφωνήσοντες ημίν προς ταύτα·

Α Μακ. 12,18 Και τώρα καλώς θα πράξετε και σεις, να μας απαντήσετε εις τας προτάσεις μας αυτάς·

Α Μακ. 12,19 Και τούτο το αντίγραφον των επιστολών, ών απέστειλαν Ονία·

Α Μακ. 12,19 Το αντίγραφον της επιστολής, την οποίαν οι Σπαρτιάται έστειλαν προς τον Ονίαν είναι το εξής·

Α Μακ. 12,20 «Άρειος βασιλεύς Σπαρτιατών Ονία ιερεί μεγάλω χαιρείν.

Α Μακ. 12,20 "Ο Άρειος ο βασιλεύς των Σπαρτιατών χαιρετίζει τον Ονίαν, τον μέγαν αρχιερέα.

Α Μακ. 12,21 ευρέθη εν γραφή περι τε των Σπαρτιατών και Ιουδαίων, ότι εισίν αδελφοί και ότι εισίν εκ γένους Αβραάμ.

Α Μακ. 12,21 Ευρέθη εις κάποιο αρχαίον έγγραφον, ότι οι Σπαρτιάται και οι Ιουδαίοι είναι αδελφοί και ότι αμφότεροι κατάγονται από την γενεάν του Αβραάμ.

Α Μακ. 12,22 και νύν αφ ού έγνωμεν ταύτα, καλώς ποιήσετε γράφοντες ημίν περι της ειρήνης υμών,

Α Μακ. 12,22 Και τώρα, αφού εμάθαμεν πλέον αυτά, καλώς θα πράξετε σεις να μας γράψετε σχετικώς με την ειρηνικήν και ευημερούσαν ζωήν σας.

Α Μακ. 12,23 και ημείς δε αντιγράφομεν υμίν τα κτήνη υμών και η ύπαρξις υμών ημίν εστι, και τα ημών υμίν εστιν. εντελλόμεθα ούν όπως απαγγείλωσιν υμίν κατά ταύτα·

Α Μακ. 12,23 Και ημείς επίσης σας γράφομεν, ότι τα ποιμνιά σας και όλα τα υπάρχοντά σας είναι ιδικά μας, και τα ιδικά μας είναι ιδικά σας. Εδώσαμεν δε εντολήν στους κομιστάς της επιστολής, να σας είπουν αυτά και προφορικώς·

Α Μακ. 12,24 Καί ηκουσεν Ιωνάθαν ότι επέστρεψαν οι άρχοντες Δημητρίου μετά δυνάμεως πολλής υπέρ το πρότερον τού πολεμήσαι προς αυτόν.

Α Μακ. 12,24 Ο Ιωνάθαν επληροφόρηθη, ότι επέστρεψαν οι στρατηγοί του Δημητρίου με δύναμιν πολλήν, πολύ μεγαλυτέραν από κάθε άλλην φοράν, δια να πολεμήσουν εναντίον του.

Α Μακ. 12,25 και απήρην εξ Ιερουσαλήμ και απήντησεν αυτοίς εις την Αμαθίτιν χώραν· ου γάρ έδωκεν αυτοίς ανοχήν εμβατεύσαι εις την χώραν αυτού.

Α Μακ. 12,25 Ο Ιωνάθαν ανεχώρησε με τον στρατόν του από την Ιερουσαλήμ, επροχώρησε προς συνάντησίν των εις την Αμαθίτιν χώραν, διότι δεν ηνέχθη να εισέλθουν και να πατήσουν αυτοί την χώραν του.

Α Μακ. 12,26 και απέστειλε κατασκόπους εις την παρεμβολήν αυτών, και επέστρεψαν και απήγγειλαν αυτώ, ότι ούτω τάσσονται επιπεσείν επ αυτούς την νύκτα.

Α Μακ. 12,26 Εστειλε δε και κατασκόπους στο στρατόπεδόν των, οι οποίοι επέστρεψαν και ανήγγειλαν στον Ιωνάθαν, ότι οι Συροι παρατάσσονται, δια να επιπέσουν εναντίον των Ιουδαίων αιφνιδίως κατά την νύκτα.

Α Μακ. 12,27 ως δε έδου ο ήλιος, επέταξεν Ιωνάθαν τοίς παρ αυτού γρηγορείν και είναι επί τοίς όπλοις και ετοιμάζεσθαι εις πόλεμον δι όλης της νυκτός και εξέβαλε προφύλακας κύκλω της παρεμβολής.

Α Μακ. 12,27 Όταν έδυσεν ο ήλιος, ο Ιωνάθαν έδωσε διαταγήν στους άνδρας του, να είναι άγρυπνοι με το όπλον εις τα χέρια των καθ' όλην την νύκτα έτοιμοι προς μάχην. Έβαλε δε και προχωρημένα φυλάκια γύρω από τον στρατόν του.

Α Μακ. 12,28 και ήκουσαν οι υπεναντιοί ότι ητοιμάσθαι Ιωνάθαν και οι παρ αυτού εις πόλεμον, και εφοβήθησαν και έπτηξαν τή καρδιά αυτών και ανέκαυσαν πυράς εν τή παρεμβολή αυτών.

Α Μακ. 12,28 Οι εχθροί επληροφορήθησαν, ότι ο Ιωνάθαν και ο στρατός του είναι έτοιμοι προς μάχην, εκυριεύθησαν από φόβον, εδειλίασεν η καρδιά των, άναψαν φωτίες γύρω από το στρατόπεδόν των και ανεχώρησαν κρυφίως.

Α Μακ. 12,29 Ιωνάθαν δε και οι παρ αυτού ουκ έγνωσαν έως πρωϊ, έβλεπον γάρ τα φώτα καιόμενα.

Α Μακ. 12,29 Ο Ιωνάθαν και οι στρατιώται του δεν αντελήφθησαν την αναχώρησιν των εχθρών των μέχρι της πρωϊας, διότι έβλεπαν τας πυράς να καίουν συνεχώς.

Α Μακ. 12,30 και κατεδίωξεν Ιωνάθαν οπίσω αυτών και ου κατέλαβεν αυτούς, διέβησαν γάρ τον Ελεύθερον ποταμόν.

Α Μακ. 12,30 Όταν όμως αντελήφθησαν την αναχώρησίν των, τους κατεδίωξαν, δεν ηδυνήθησαν όμως να τους φθάσουν, διότι εκείνοι είχαν διαβή τον ποταμόν Ελεύθερον.

Α Μακ. 12,31 και εξέκλινεν Ιωνάθαν επί τους Αραβας τους καλουμένους Ζαβαδαίους και επάταξεν αυτούς και έλαβε τα σκύλα αυτών.

Α Μακ. 12,31 Τότε ο Ιωνάθαν εστράφη εναντίον των Αράβων των καλουμένων Ζαβαδαίων, τους εκτύπησε, τους ενίκησε και επήρην από αυτούς λάφυρα.

Α Μακ. 12,32 και αναζεύξας ήλθεν εις Δαμασκόν και διώδευσεν εν πάση τή χώρα.

Α Μακ. 12,32 Παρέλαβε κατόπιν τον στρατόν του, ήλθεν εις την Δαμασκόν και περιώδευσεν όλην την χώραν νικητής.

Α Μακ. 12,33 και Σίμων εξήλθε και διώδευσεν έως Ασκάλωνος και των πλησίον οχυρωμάτων, και εξέκλινεν εις Ιόππην και προκατελάβετο αυτήν·

Α Μακ. 12,33 Και ο Σίμων εβγήκεν από την Ιερουσαλήμ, διεπέρασε την χώραν έως την Ασκάλωνα και τας πλησίον οχυράς θέσεις. Επειτα εστράφη προς την Ιόππην, την οποίαν και κατέλαβε,

Α Μακ. 12,34 ήκουσεν γάρ ότι βούλονται το οχύρωμα παραδούναι τοίς παρά Δημητρίου και έθετο εκεί φρουράν, όπως φυλάσσωσιν αυτήν.

Α Μακ. 12,34 διότι έμαθεν ότι οι κάτοικοι της ήθελαν να παραδώσουν το οχύρωμα στους άνδρας του Δημητρίου. Ο Σίμων ετοποθέτησεν ιδικήν του φρουράν, δια να φυλάσση την πόλιν

Α Μακ. 12,35 και επέστρεψεν Ιωνάθαν και εξεκλησίασε τους πρεσβυτέρους τού λαού και εβουλεύσατο μετ αυτών τού οικοδομήσαι οχυρώματα εν τή Ιουδαία

Α Μακ. 12,35 Ο Ιωνάθαν, όταν επέστρεψεν εις την Ιερουσαλήμ, συνεκέντρωσε τους πρεσβυτέρους του λαού, συνεσκέφθη μαζί με αυτούς και απεφάσισε να ανοικοδομήση οχυρωματικά έργα εις την Ιουδαίαν.

Α Μακ. 12,36 και προσυψώσαι τα τείχη Ιερουσαλήμ και υψώσαι ύψος μέγα ανά μέσον της άκρας και της πόλεως εις το διαχωρίζειν αυτήν της πόλεως, ίνα ή αύτη κατά μόνας, όπως μήτε αγοράζωσι μήτε πωλώσι.

Α Μακ. 12,36 Να υψώση τα τείχη της Ιερουσαλήμ, να ανοικοδομήση τείχος υψηλόν μεταξύ της ακροπόλεως και της πόλεως, ώστε να χωρίζη την ακρόπολιν από την πόλιν, δια να είναι εκείνη απομονωμένη, ώστε να μη ημπορούν ούτε να πωλούν εκεί ούτε να αγοράζουν.

Α Μακ. 12,37 και συνήχθησαν τού οικοδομείν την πόλιν και ήγγισε τού τείχους τού χειμάρου τού εξ απηλιώτου, και επεσκεύασαν το καλούμενον Χαφαναθά.

Α Μακ. 12,37 Συνεκεντρώθησαν λοιπόν, δια να ανοικοδομήσουν την πόλιν και ήρχισαν την ανοικοδόμησιν από του τείχους, το οποίον υψώνετο επάνω από τον χειμαρρον των Κέδρων προς ανατολάς και επεσκεύασαν το τμήμα το καλούμενον Χαφαναθά.

Α Μακ. 12,38 και Σίμων ωκοδόμησε την Αδιδά εν τή Σεφήλα και χώρωσεν αυτήν και επέστησε θύρας και μοχλούς.

Α Μακ. 12,38 Και ο Σίμων ανοικοδόμησε και χώρωσε την πόλιν Αδιδά εις την πεδιάδα Σεφήλα και έθεσεν εις τα τείχη της θύρας και μοχλούς.

Α Μακ. 12,39 Καί εξήτησε Τρύφων βασιλεύσαι της Ασίας και περιθέσθαι το διάδημα και εκτείνει χείρα επί Αντίοχον τον βασιλέα.

Α Μακ. 12,39 Ο Τρύφων επεδίωξε να γίνη βασιλεύς της Ασίας, να φορέση το βασιλικόν διάδημα και να απλώση φονικήν την χείρα του εναντίον του βασιλέως Αντιόχου.

Α Μακ. 12,40 και εφοβήθη μήποτε ουκ εάση αυτόν Ιωνάθαν και μήποτε πολεμήση προς αυτόν, και εξήτει πόρον τού συλλαβείν τον Ιωνάθαν τού απολέσαι αυτόν, και απάρας ήλθεν εις Βαιθσάν.

Α Μακ. 12,40 Επειδή όμως εφοβήθη, μήπως δεν τον αφήση ο Ιωνάθαν να πραγματοποιήση το όλον σχέδιόν του και μήπως φθάση μέχρι πολέμου εναντίον αυτού, εξήτει να συλλάβη τον Ιωνάθαν και να τον φονεύση. Προς τον σκοπόν αυτόν εξέκίνησε και ήλθεν εις Βαιθσάν.

Α Μακ. 12,41 και εξήλθεν Ιωνάθαν εις απάντησιν αυτώ εν τεσσαράκοντα χιλιάσιν ανδρών επιλεγεμέναις εις παράταξιν και ήλθεν εις Βαιθσάν.

Α Μακ. 12,41 Ο Ιωνάθαν εξήλθε προς συνάντησίν του με σαράντα χιλιάδας εκλεκτούς άνδρας και ήλθεν εις την Βαιθσάν.

Α Μακ. 12,42 και είδε Τρύφων ότι πάρεσιν Ιωνάθαν μετά δυνάμεως πολλής, και εκτείνει χείρας επ αυτόν ευλαβήθη,

Α Μακ. 12,42 Ο Τρύφων, όταν είδεν ότι ο Ιωνάθαν ήλθε με μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν, εφοβήθη να απλώση δολοφονικήν χείρα εναντίον του.

Α Μακ. 12,43 και επεδέξατο αυτόν ενδόξως και συνέστησεν αυτόν πάσι τοίς φίλοις αυτού και έδωκεν αυτώ δόματα και

επέταξε ταίς δυνάμεσιν αυτού υπακούειν αὐτῷ ὡς εαυτῷ.

Α Μακ. 12,43 Αντιθέτως τον υπεδέχθη με πολλές τιμάς, τον συνέστησεν εις όλους τους φίλους του, του προσέφερεν δώρα και έδωσεν εντολήν εις τας στρατιωτικάς του δυνάμεις να υπακούουν εις εκείνον, ὡς προς αὐτόν τον ίδιον.

Α Μακ. 12,44 και εἶπε τῷ Ἰωνάθαν· ἰνατί έκοψας πάντα τον λαόν τούτον, πολέμου μη ενεστηκότος ἡμῖν;

Α Μακ. 12,44 Εἶπε δε στον Ἰωνάθαν· “διατί εταλαιπώρησες όλον αὐτόν τον λαόν, ενώ δεν υπάρχει πόλεμος μεταξύ μας;

Α Μακ. 12,45 και νύν απόστειλον αὐτούς εις τους οἴκους αὐτῶν, ἐπιλεξαι δε σεαυτῷ άνδρας ολίγους, οἵτινες έσονται μετά σου, και δεῦρο μετ εμοῦ εις Πτολεμαΐδα, και παραδώσω σοι αὐτήν και τα λοιπά οχυρώματα και τας δυνάμεις τας λοιπάς και πάντας τους ἐπί των χρειῶν, και ἐπιστρέψας ἀπελεύσομαι· τούτου γάρ χάριν πάρεμι.

Α Μακ. 12,45 Και τώρα στείλε τους στρατιώτας σου εις τα σπίτια των και διάλεξε δια τον εαυτόν σου ολίγους μόνον άνδρας, οι οποίοι θα είναι πάντοτε μαζί σου και έλα μαζί μου εις την Πτολεμαΐδα, δια να παραδώσω εκεί εις σε αὐτήν, όλα τα οχυρώματά της, τας υπολοίπους στρατιωτικάς δυνάμεις, που ευρίσκονται εκεί και όλους τους βασιλικούς αξιωματούχους και υπαλλήλους. Σπειτα δε εγώ θα επανέλθω εις την Αντιόχειαν. Δια τούτο άλλως τε και έχω έλθει”.

Α Μακ. 12,46 και ἐμπιστεύσας αὐτῷ ἐποίησε καθῶς εἶπε, και ἐξαπέστειλε τας δυνάμεις, και ἀπήλθον εις γήν Ἰούδα.

Α Μακ. 12,46 Ο Ἰωνάθαν έδωσεν ἐμπιστοσύνην εις τα λόγια εκείνου, έκαμε ὅπως του εἶπεν ο Τρύφων, και ἀπέλυσε τας στρατιωτικάς του δυνάμεις, αι οποίαι και επανήλθον εις την Ἰουδαίαν.

Α Μακ. 12,47 κατέλιπε δε μεθ εαυτοῦ άνδρας τρισχιλίους, ὡν δισχιλίους ἀφήκεν εν τῇ Γαλιλαίᾳ, χίλιοι δε συνήλθον αὐτῷ.

Α Μακ. 12,47 Αἴφηκε δε μαζί του τρεις χιλιάδας άνδρας, ἀπό τους οποίους τας δύο χιλιάδας ἀφήκεν εις την Γαλιλαίαν, ενώ τους άλλους χιλίους ἐπῆρε μαζί του.

Α Μακ. 12,48 ὡς δε εἰσῆλθεν Ἰωνάθαν εις Πτολεμαΐδα, ἀπέκλεισαν οι Πτολεμαεῖς τας πύλας και συνέλαβον αὐτόν, και πάντας τους εἰσελθόντας μετ αὐτοῦ ἀπέκτειναν εν ρομφαίᾳ.

Α Μακ. 12,48 Αμέσως ὁμως μόλις ο Ἰωνάθαν εἰσῆλθεν εις την Πτολεμαΐδα, ἐκλεισαν οι κάτοικοί της τας πύλας της πόλεως, συνέλαβαν αὐτόν και όλους εκείνους, που εἶχαν εἰσελθει μαζί του, και τους εφόνευσαν με ρομφαίαν.

Α Μακ. 12,49 και ἀπέστειλε Τρύφων δυνάμεις και ἵππον εις την Γαλιλαίαν και το πεδίον το μέγα τού ἀπολέσαι πάντας τους παρὰ Ἰωνάθαν.

Α Μακ. 12,49 Ο Τρύφων έστειλε τότε πεζικόν στρατόν και ἱππικόν εις την Γαλιλαίαν, εις την μεγάλην πεδιάδα, με τον σκοπόν να εξολοθρεύσῃ όλους τους άνδρας του Ἰωνάθαν.

Α Μακ. 12,50 και ἐπέγνωσαν ὅτι συνελήφθη Ἰωνάθαν και ἀπόλωλε και οι μετ αὐτοῦ, και παρεκάλεσαν εαυτούς και ἐπορεύοντο συνεστραμμένοι έτοιμοι εις πόλεμον.

Α Μακ. 12,50 Εκείνοι ὁμως εἶχαν πληροφορηθῆ, ὅτι ο Ἰωνάθαν συνελήφθη και εφονεύθη μαζί με τους στρατιώτας, που εἶχε μαζί του. Ενισχύθησαν μεταξύ των και ἀλληλονευθεραρρύνθησαν και έτσι ἐπορεύοντο μετά θάρρους συντεταγμένοι, έτοιμοι δια τον πόλεμον.

Α Μακ. 12,51 και εἶδον οι διώκοντες ὅτι περὶ ψυχῆς αὐτοῖς εστί, και ἐπέστρεψαν.

Α Μακ. 12,51 Οι στρατιῶται του Τρύφωνος, που εἶχαν έλθει δια να τους καταδιώξουν, ὅταν εἶδαν ὅτι οι Ἰουδαῖοι είναι ἀποφασισμένοι να πολεμήσουν, δια να υπερασπίσουν την ζωήν των, επανήλθον προς τον Τρύφωνα.

Α Μακ. 12,52 και ἤλθον πάντες μετ ειρήνης εις γήν Ἰούδα και ἐπένθησαν τον Ἰωνάθαν και τους μετ αὐτοῦ και εφοβήθησαν σφόδρα· και ἐπένθησε πᾶς Ἰσραήλ πένθος μέγα.

Α Μακ. 12,52 Όλοι αὐτοί οι Ἰουδαῖοι στρατιῶται επανήλθον ἀσφαλεῖς εις την Ἰουδαίαν και εκεί ἐπένθησαν τον Ἰωνάθαν και όλους τους άνδρας, που εἶχαν φονευθῆ μαζί του. Αλλά κατέλαβε τους Ἰσραηλίτας φόβος μέγας. Όλος ο Ἰσραηλιτικός λαός εβυθίσθη εις πένθος μέγα δια τον Ἰωνάθαν.

Α Μακ. 12,53 και ἐζήτησαν πάντα τα ἔθνη τα κύκλω αὐτῶν ἐκτρίψαι αὐτούς· εἶπαν γάρ· ουκ έχουσιν ἄρχοντα και βοηθούντα· νύν οὖν πολεμήσωμεν αὐτούς και ἐξάρωμεν ἐξ ἀνθρώπων το μνημόσυνον αὐτῶν.

Α Μακ. 12,53 Τότε όλα τα γύρω εἰδωλολατρικά ἔθνη ἐζήτησαν να ἐξοντώσουν τους Ἰσραηλίτας. Διότι εἶπαν· “αὐτοί δεν έχουν πλέον ἀρχηγόν να τους βοηθήσῃ. Τώρα, λοιπόν, ας πολεμήσωμεν ἐναντίον των και ας εξολοθρεύσωμεν εκ μέσου των ἀνθρώπων και την ἀνάμνησίν των ἀκόμη”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Α Μακ. 13,1 Καί ἤκουσε Σίμων ὅτι συνήγαγε Τρύφων δύναμιν πολλήν τού ελθείν εις γήν Ἰούδα και ἐκτρίψαι αὐτήν.

Α Μακ. 13,1 Ο Σίμων ἐπληροφορήθη, ὅτι ο Τρύφων εἶχε συγκεντρώσει, μεγάλην στρατιωτικὴν δύναμιν, δια να ἐπέλθῃ κατὰ της Ἰουδαίας και να την συντρίψῃ.

Α Μακ. 13,2 και εἶδε τον λαόν ὅτι εστίν ἐντρομος και ἐμφοβος, και ἀνέβη εις Ἱερουσαλήμ και ἤθροισε τον λαόν

Α Μακ. 13,2 Ο Σίμων εἶδεν ὅτι ο Ἰσραηλιτικός λαός ἐξ αιτίας των γεγονότων αὐτῶν, εἶχε καταληφθῆ ἀπό φόβον και τρόμον. Ἀνέβηκε, λοιπόν, εις την Ἱερουσαλήμ, συνήθροισεν εκεί τον Ἰσραηλιτικόν λαόν

Α Μακ. 13,3 και παρεκάλεσεν αὐτούς και εἶπεν αὐτοῖς· αὐτοί οἶδατε ὅσα εγώ και οι ἀδελφοί μου και ο οἶκος τού πατρός μου ἐποιήσαμεν περὶ των νόμων και των αγίων, και τους πολέμους και τας στενοχωρίας, ας εἶδομεν.

Α Μακ. 13,3 και τους ἐνεθάρρυνε λέγων προς αὐτούς· “σεῖς οι ἴδιοι ἐγνωρίσατε πολύ καλά, ὅσα εγώ και οι ἀδελφοί μου και ο οἶκος του πατρός μου ἐπράξαμεν υπέρ των νόμων και των ιερῶν μας τόπων, ὅπως ἐπίσης γνωρίζετε τους πολέμους και τας περιπετείας, τας οποίας ἐπεράσαμεν.

Α Μακ. 13,4 τούτου χάριν ἀπώλοντο οι ἀδελφοί μου πάντες χάριν τού Ἰσραήλ, και κατελείφθην εγώ μόνος.

Α Μακ. 13,4 Χαριν του νόμου του Θεοῦ και των ιερῶν τόπων εφονεύθησαν ὅλοι οι ἀδελφοί μου και ἔμεινα εγώ μόνος.

Α Μακ. 13,5 και νύν μη μοι γένοιτο φείσασθαί μου της ψυχῆς εν παντί καιρῷ θλίψεως, ου γάρ εἰμι κρείσσων των ἀδελφῶν μου.

Α Μακ. 13,5 Και τώρα ας μη ἐπιτρέψῃ ποτέ ο Θεός να φοβηθῷ δια την ζωήν μου εις καμμίαν περίοδον θλίψεως, διότι εγώ δεν εἶμαι καλύτερος ἀπό τους ἀδελφούς μου.

Α Μακ. 13,6 πλήν ἐκδικήσω περὶ τού ἔθνους μου και περὶ των αγίων και περὶ των γυναικῶν και των τέκνων ἡμῶν, ὅτι συνήχθησαν πάντα τα ἔθνη ἐκτρίψαι ἡμᾶς έχθρας χάριν.

Α Μακ. 13,6 Αλλά θέλω να πάρω ἐκδίκησιν υπέρ του ἔθνους μου, υπέρ του ναοῦ, υπέρ των γυναικῶν και των τέκνων μας, διότι όλα τα εἰδωλολατρικά ἔθνη ἐξ αιτίας του μίσους, που τρέφουν ἐναντίον μας, έχουν συγκεντρωθῆ, δια να μας

εξοντώσουν”.

Α Μακ. 13,7 και ανεζωοπύρησε το πνεύμα του λαού άμα τώ ακούσαι των λόγων τούτων,

Α Μακ. 13,7 Ανεζωοπυρήθη το πνεύμα του λαού, αμέσως μόλις ήκουσαν αυτούς τους λόγους.

Α Μακ. 13,8 και απεκριθήσαν φωνή μεγάλη λέγοντες· σὺ εἶ ημῶν ηγούμενος ἀντί Ιουδα και Ιωνάθαν τού ἀδελφού σου·

Α Μακ. 13,8 Όλος ο λαός με μεγάλην φωνήν απήντησαν και έλεγαν· “συ είσαι ο αρχηγός μας ἀντί του Ιουδα και ἀντί του Ιωνάθαν του ἀδελφού σου.

Α Μακ. 13,9 πολέμησον τον πόλεμον ημῶν, και πάντα, όσα αν είπης ημίν, ποιήσομεν.

Α Μακ. 13,9 Ανάλαβε τον πόλεμόν μας εναντίον των εχθρών και όλα, όσα συ θα διατάξης, ημείς θα τα εκτελέσωμεν.

Α Μακ. 13,10 και συνήγαγε πάντας τους άνδρας τους πολεμιστάς και ετάχυνε τού τελέσαι τα τείχη Ιερουσαλήμ και ωχύρωσεν αυτήν κυκλόθεν.

Α Μακ. 13,10 Ο Σιμων συνεκέντρωσεν όλους τους πολεμιστάς άνδρας, επέσπευσε την ανοικοδόμησιν των τειχών της Ιερουσαλήμ, την οποίαν και ωχύρωσεν από όλα τα μέρη.

Α Μακ. 13,11 και απέστειλεν Ιωνάθαν τον τού Αβεσσαλώμου και μετ αυτού δύναμιν ικανήν εις Ιόππην, και εξέβαλε τους όντας εν αυτή και έμεινεν εκεί εν αυτή.

Α Μακ. 13,11 Αμέσως δε έστειλεν εις την Ιόππην τον Ιωνάθαν υιόν του Αδεσσαλώμου, με πολυάριθμον στρατιωτικήν δύναμιν. Εκείνος δε εξεδίωξε τους κατοίκους της πόλεως και εγκατεστάθη εις αυτήν.

Α Μακ. 13,12 Καί απήρη Τρύφων από Πτολεμαΐδος μετά δυνάμεως πολλής εισελθείν εις γήν Ιούδα, και Ιωνάθαν μετ αυτού εν φυλακή.

Α Μακ. 13,12 Ο Τρύφων εξεκίνησεν από την Πτολεμαΐδα με πολλήν στρατιωτικήν δύναμιν, δια να εισβάλη εις την χώραν της Ιουδαίας, μαζί του δε, ασφαλώς φρουρούμενον, είχε και τον Ιωνάθαν.

Α Μακ. 13,13 Σίμων δε παρενέβαλεν εν Αδιδά κατά πρόσωπον τού πεδίου.

Α Μακ. 13,13 Ο Σιμων εστρατοπέδευσεν εις Αδιδά εμπρός από την πεδιάδα.

Α Μακ. 13,14 και επέγνω Τρύφων ότι ανέστη Σίμων ἀντί Ιωνάθαν τού ἀδελφού αυτού και ότι συνάπτειν αυτώ μέλλει πόλεμον, και απέστειλε προς αυτόν πρέσβεις λέγων·

Α Μακ. 13,14 Ο Τρύφων έμαθεν, ότι ανέλαβεν ο Σιμων ἀντί Ιωνάθαν του ἀδελφού του την αρχηγίαν του λαού και ότι είναι έτοιμος να συνάψη πόλεμον εναντίον του. Εστειλε λοιπόν πρέσβεις προς τον Σιμονα και του είπε τα εξής·

Α Μακ. 13,15 περί αργυρίου, οὐ ὠφείλεν Ιωνάθαν ο ἀδελφός σου εις το βασιλικόν διας είχε χρείας, συνεχόμεν αυτόν·

Α Μακ. 13,15 “Ημείς κρατούμεν φυλακισμένον τον ἀδελφόν σου τον Ιωνάθαν δια χρέος, το οποίον ὠφείλεν στο βασιλικόν ταμείον.

Α Μακ. 13,16 και νύν απόστειλον αργυρίου τάλαντα εκατόν και δύο των υιών αυτού όμηρα, όπως μη αφεθείς αποστατήση αφ ημών, και αφήσομεν αυτόν.

Α Μακ. 13,16 Στείλε μου, λοιπόν, τώρα εκατόν τάλαντα αργυρίου και τα δύο παιδιά του Ιωνάθαν ως όμηρους, τους οποίους θέλομεν, δια να μη στραφή εναντίον μας ο Ιωνάθαν, όταν τον απολύσωμεν. Στείλε, λοιπόν, όλα αυτά και ημείς θα τον αφήσωμεν ελεύθερον”.

Α Μακ. 13,17 και έγνω Σίμων ότι δόλω λαλούσι προς αυτόν, και πέμπει τού λαβείν το αργύριον και τα παιδάρια, μήποτε έχθραν άρη μεγάλην προς τον λαόν

Α Μακ. 13,17 Ο Σιμων ανετλήθη ότι αι προτάσεις αύται του Τρύφωνος είναι δόλιαι· εν τούτοις έστειλεν ανθρωπους να πάρουν και να φέρουν προς τον Τρύφωνα τα εκατόν τάλαντα αργυρίου και τα δύο παιδιά του Ιωνάθαν, δια να μη ξεγείρη την εχθρότητα και το μίσος του Ιουδαϊκού λαού εναντίον του,

Α Μακ. 13,18 λέγων· ότι ουκ απέστειλα αυτώ το αργύριον και τα παιδάρια, και απώλετο.

Α Μακ. 13,18 Ο οποίος λαός θα ημπορούσε να είπη, ότι επειδή δεν έστειλε στον Τρύφωνα το αργύριον και τα παιδιά, δια τούτο εφονεύθη ο Ιωνάθαν.

Α Μακ. 13,19 και απέστειλε τα παιδάρια και τα εκατόν τάλαντα, και διεψεύσατο και ουκ αφήκε τον Ιωνάθαν.

Α Μακ. 13,19 Απέστειλε, λοιπόν, τα παιδιά και τα εκατόν τάλαντα αργυρίου. Ο Τρύφων όμως εψεύσθη, δεν ετήρησε τον λόγον του και δεν αφήκεν ελεύθερον τον Ιωνάθαν.

Α Μακ. 13,20 και μετά ταύτα ήλθε Τρύφων τού εμβατεύσαι εις την χώραν και εκτρίψαι αυτήν, και εκύκλωσεν οδόν την εις Αδωρα. και Σίμων και η παρεμβολή αυτού αντιπαρήγεν αυτώ εις πάντα τόπον, οὐ αν επορεύετο.

Α Μακ. 13,20 Εν συνεχεία δε εβάδισε, δια να εισβάλη εις την χώραν της Ιουδαίας και να την καταστρέψη. Ηκολούθησε προς τούτοις κύκλω την οδόν, η οποία οδηγεί εις Αδωρα. Ο Σιμων όμως μαζί με τον στρατόν του τον παρακολουθούσε παντού, όπου ο Τρύφων επορεύετο.

Α Μακ. 13,21 οι δε εκ της άκρας απέστειλλον προς Τρύφωνα πρεσβευτάς κατασπεύδοντας αυτόν τού ελθείν προς αυτούς διά της ερήμου και αποστείλαι αυτοίς τροφάς.

Α Μακ. 13,21 Οι στρατιώται, οι οποίοι ευρίσκοντο έντος της ακροπόλεως της Ιερουσαλήμ, έστειλαν πρεσβευτάς προς τον Τρύφωνα και τον παρακαλούσαν να σπεύση προς αυτούς δια μέσου της ερήμου και να τους στείλη τροφίμα.

Α Μακ. 13,22 και ητοίμασε Τρύφων πάσαν την ίππον αυτού ελθείν εν τή νυκτί εκείνη, και ήν χιών πολλή σφόδρα, και ουκ ήλθε διά την χιονά· και απήρη και ήλθεν εις την Γαλααδίτην.

Α Μακ. 13,22 Ο Τρύφων ητοίμασε όλην την ίπικην του δύναμιν, δια να έλθη προς αυτούς κατά την νύκτα εκείνην. Αλλά έπιπτε πυκνή χιών και δεν ηπόρρεσε να φθάση εις την Ιερουσαλήμ εξ αιτίας της χιόνος. Δια τούτο ανεχώρησε και ήλθεν εις την χώραν Γαλααδ.

Α Μακ. 13,23 ως δε ήγγισε της Βασκαμά, απέκτεινε τον Ιωνάθαν, και ετάφη εκεί.

Α Μακ. 13,23 Όταν δε έφθασεν εις την Βασκαμά, εφόνευσε τον Ιωνάθαν, τον οποίον και ενεταφίασαν στο μέρος εκείνο.

Α Μακ. 13,24 και επέστρεψε Τρύφων και απήλθεν εις την γήν αυτού.

Α Μακ. 13,24 Επειτα ο Τρύφων επέστρεψε και επανήλθεν εις την χώραν του, την Αντιόχειαν.

Α Μακ. 13,25 Καί απέστειλε Σίμων και έλαβε τα οστά Ιωνάθαν τού ἀδελφού αυτού και έθαψεν αυτά εν Μωδεϊν πόλει των πατέρων αυτού.

Α Μακ. 13,25 Ο Σιμων έστειλε τότε άνδρας και επήρη τα οστά του ἀδελφού του Ιωνάθαν και τα έθαψεν εις την Μωδεϊν την πόλιν των πατέρων του.

Α Μακ. 13,26 και εκόψαντο αυτόν πάς Ισραήλ κοπετόν μέγαν και επένθησαν αυτόν ημέρας πολλάς.

Α Μακ. 13,26 Όλος ο ισραηλιτικός λαός εθρήνησε με κοπετούς μεγάλους τον Ιωνάθαν, τον επένθησαν επί πολλάς ημέρας.

Α Μακ. 13,27 και ωκοδόμησε Σίμων επί τον τάφον τού πατρός αυτού και των αδελφών αυτού και ύψωσεν αυτόν τή οράσει λίθω ξεστώ εκ των όπισθεν και εκ των έμπροσθεν.

Α Μακ. 13,27 Ο Σίμων ανοικοδόμησεν επάνω στον τάφον του πατρός του και των αδελφών του κενοτάφιον πολύ υψηλόν, δια να φαίνεται από μακράν με πελεκητούς λίθους από όλας τας πλευράς.

Α Μακ. 13,28 και έστησεν επ αυτά επτά πυραμίδας, μίαν κατέναντι της μιάς τώ πατρί και τή μητρί και τοίς τέσσαρσιν αδελφοίς.

Α Μακ. 13,28 Εδωσεν επίσης εντολήν και έστησεν επάνω από το κενοτάφιον αυτό επτά πυραμίδας, ώστε η μία να είναι απέναντι της άλλης. Τας έστησε χάριν του πατρός του και της μητρός του, και χάριν των τεσσάρων αδελφών του.

Α Μακ. 13,29 και ταύταις εποίησε μηχανήματα περιθείς στύλους μεγάλους και εποίησεν επί τοίς στύλοις πανοπλίας εις όνομα αιώνιον και παρά ταις πανοπλίας πλοία επιγεγλυμμένα εις το θεωρείσθαι υπό πάντων των πλεόντων την θάλασσαν.

Α Μακ. 13,29 Επάνω εις αυτάς διέταξε να κατασκευάσουν έργα τέχνης, ανοικοδόμησε στύλους μεγάλους, επάνω στους οποίους απέθεσε πανοπλίας, δια να μένουν αιώνια τα ονόματά των. Πλησίον δε εις τας πανοπλίας αυτάς διέταξε να κατασκευάσουν ανάγλυφα πλοία, ώστε αυτά να είναι ορατά από όλους εκείνους, που πλέουν εις την Μεσόγειον Θάλασσαν.

Α Μακ. 13,30 ούτος ο τάφος ον εποίησεν εν Μωδεΐν, έως της ημέρας ταύτης.

Α Μακ. 13,30 Τέτοιος ήτο ο τάφος, τον οποίον κατασκεύασεν εις την Μωδεΐν και ο οποίος σώζεται μέχρι της ημέρας αυτής.

Α Μακ. 13,31 Ο δε Τρύφων επορεύετο δόλω μετά Αντιόχου τού βασιλέως τού νεωτέρου και απέκτεινεν αυτόν

Α Μακ. 13,31 Ο Τρύφων δολίως εφέρθη και απέναντι του βασιλέως Αντιόχου του νεωτέρου, τον οποίον και εφόνησε.

Α Μακ. 13,32 και εβασίλευσεν αντ' αυτού και περιέθετο διάδημα της Ασίας και εποίησε πληγήν μεγάλην επί της γής.

Α Μακ. 13,32 Ετσι δε έγινε βασιλεύς αντ' αυτού, εφόρησε το βασιλικόν διάδημα της Ασίας και προξένησε μεγάλας συμφοράς εις την χώραν.

Α Μακ. 13,33 και ωκοδόμησε Σίμων τα οχυρώματα της Ιουδαίας, και περιετείχισε πύργους υψηλοί και τείχεσι μεγάλοις και πύλαις και μοχλοίς και έθετο βρώματα εν τοίς οχυρώμασι.

Α Μακ. 13,33 Ο Σίμων ανοικοδόμησε πάλιν τας οχυράς πόλεις της Ιουδαίας, τας περιετείχισε με μεγάλα τείχη και υψηλούς πύργους και πύλας ισχυράς και μοχλούς και εναποθήκευσεν εις τας πόλεις αυτάς τροφάς.

Α Μακ. 13,34 και επέλεξε Σίμων άνδρας και απέστειλε προς Δημήτριον τον βασιλέα τού ποιήσαι άφεσιν τή χώρα, ότι πάσαι αι πράξεις Τρύφωνος ήσαν αρπαγαί.

Α Μακ. 13,34 Εδιάλεξε δε άνδρας, τους οποίους και έστειλε προς τον βασιλέα Δημήτριον, δια να τον παρακαλέση και απαλλάξη τους Ιουδαίους από τους φόρους, διότι όλα αι πράξτου Τρύφωνος ήσαν λεηλασία, εξ αιτίας των οποίων και η χώρα έμεινε πτωχή.

Α Μακ. 13,35 και απέστειλεν αυτώ Δημήτριος ο βασιλεύς κατά τους λόγους τούτους και απεκρίθη αυτώ και έγγραφεν αυτώ επιστολήν τοιαύτην·

Α Μακ. 13,35 Ο βασιλεύς Δημήτριος απήντησε προς αυτόν κατά την επιθυμίαν του και του έγγραψε την ακόλουθον επιστολήν·

Α Μακ. 13,36 «Βασιλεύς Δημήτριος Σίμωνι αρχιερεί και φίλω βασιλέων και πρεσβυτέροις και έθνει Ιουδαίων χαιρείν.

Α Μακ. 13,36 "Ο βασιλεύς Δημήτριος χαιρετά τον αρχιερέα Σίμονα φίλον των βασιλέων, τους πρεσβυτέρους και όλον τον ιουδαϊκόν λαόν.

Α Μακ. 13,37 τον στέφανον τον χρυσούν και την βαΐνην, ήν απεστείλατε, κεκομίσμεθα και έτοιμοί εσμεν τού ποιείν υμίν ειρήνην μεγάλην και γράφειν τοίς επί των χρειών τού αφιέναι υμίν αφέματα.

Α Μακ. 13,37 Ελάβομεν τον χρυσούν στέφανον και την πλεκτήν από φοινικόφυλλα πολύτιμον ράδδον, που μας εστείλατε, και είμεθα έτοιμοι να συνάψωμεν σταθεράν και μόνιμον ειρήνην, να γράψωμεν δε και προς τους βασιλικούς υπαλλήλους μας να σας απαλλάξουν από τας φορολογικάς υποχρεώσεις σας.

Α Μακ. 13,38 και όσα εστήκαμεν προς υμάς, έστηκε, και τα οχυρώματα, ά ωκοδομήκατε, υπαρχέτω υμίν.

Α Μακ. 13,38 Όλα όσα έχομεν αποφασίσει προς χάριν σας, θα είναι έγκυρα και σταθερά. Αι οχυραί πόλεις, τας οποίας οικοδομήσατε, ας μένουν υπό την κυριότητά σας.

Α Μακ. 13,39 αφιέμεν δε αγνοήματα και τα αμαρτήματα έως της σήμερον ημέρας και τον στέφανον, ον ωφέιλετε, και εί τι άλλο ετελωνείτο εν Ιερουσαλήμ, μηκέτι τελωνείσθω.

Α Μακ. 13,39 Αμνηστεύομεν όλας τας πλάνας και όλα τα σφάλματά σας, που διεπράχθησαν έως την ημέραν αυτήν.

Παραιτούμεθα από τον βασιλικόν στέφανον, τον οποίον είχατε υποχρέωσιν να προσφέρετε. Επί πλέον δε ορίζομεν να μη εισπράττεται και κάθε άλλος φόρος, ο οποίος εισεπράττετο έως τώρα εις την Ιερουσαλήμ.

Α Μακ. 13,40 και εί τινες επιτήδειοι υμών γραφήναι εις τους περί ημάς, εγγραφέσθωσαν, και γινέσθω αναμέσον ημών ειρήνη».

Α Μακ. 13,40 Εάν δε μερικοί άνδρες από σας ικανοί επιθυμούν να καταγραφούν εις την βασιλικήν φρουράν, ας καταγραφούν και ας υπάρχη πλήρης ειρήνη μεταξύ μας".

Α Μακ. 13,41 έτους εβδομηκοστού και εκατοστού ήρθη ο ζυγός των εθνών από τού Ισραήλ,

Α Μακ. 13,41 Ετσι κατά το εκατοστόν εβδομηκοστόν έτος αφηρέθη ο ζυγός των ειδωλολατρικών εθνών από το έθνος του Ισραήλ.

Α Μακ. 13,42 και ήρξατο ο λαός Ισραήλ γράφειν εν ταις συγγραφαίς και συναλλάγμασιν έτους πρώτου επί Σίμωνος αρχιερέως μεγάλου και στρατηγού και ηγουμένου Ιουδαίων.

Α Μακ. 13,42 Νέον τότε εποχήν ενεκαινίασεν ο ισραηλιτικός λαός και ήρχισε να γράφή εις τα συμφωνητικά και τα συμβόλαια αυτού· "Κατά το πρώτον έτος του Σίμωνος, του μεγάλου αρχιερέως, του στρατηγού και αρχηγού των Ιουδαίων".

Α Μακ. 13,43 Εν ταις ημέραις εκείναις παρενέβαλε Σίμων επί Γάζαζα και εκύκλωσεν αυτήν παρεμβολαίς και εποίησεν ελεπόλεις και προσήγαγε τή πόλει και επάταξε πύργον ένα και κατελάβετο.

Α Μακ. 13,43 Κατά τας ημέρας εκείνας ο Σίμων εξεστράτευσεν εναντίον των Γαζάρων, περιεκύκλωσε την πόλιν αυτήν με στρατόν, κατασκεύασε κινητούς πολιορκητικούς πύργους, επλησίασε με αυτούς την πόλιν και ήνοιξε ρήγμα εις μίαν από

τας επάλξεις της, την οποίαν και κατέλαβε.

Α Μακ. 13,44 και εξήλλοντο οι εν τή ελεπόλει εις την πόλιν, και εγένετο κίνημα μέγα εν τή πόλει.

Α Μακ. 13,44 Οι άνδρες, που ήσαν στον κινητόν αυτόν πολιορκητικόν πύργον, επήδησαν μέσα εις την πόλιν, πράγμα το οποίον προεκάλεσε μεγάλην αναταραχήν εις αυτήν.

Α Μακ. 13,45 και ανέβησαν οι εν τή πόλει σύν ταίς γυναίξι και τοίς τέκνοις επί το τείχος διερχότες τα ιμάτια αυτών και εβόησαν φωνή μεγάλη αξιούντες Σίμωνα δεξιός αυτοίς δούναι

Α Μακ. 13,45 Οι κάτοικοι τότε με τας γυναίκας και τα παιδιά των ανέβησαν επάνω εις τα τείχη, διέροηξαν τα ενδύματά των και εφώναξαν με ικετευτικήν μεγάλην κραυγήν, παρακαλούσαν τον Σίμωνα να κάμη ειρήνην με αυτούς

Α Μακ. 13,46 και είπαν· μη ημίν χρήση κατά τας πονηρίας ημών, αλλά κατά το έλεός σου.

Α Μακ. 13,46 και του έλεγαν· “μη φερθής προς ημάς κατά την κακίαν μας, αλλά κατά το ιδικόν σου έλεος”.

Α Μακ. 13,47 και συνελύθη Σίμων αυτοίς και ουκ επολέμησεν αυτούς· και εξέβαλεν αυτούς εκ της πόλεως, και εκαθάρισε τας οικίας, εν αίς ην τα είδωλα, και ούτως εισήλθεν εις αυτήν υμνών και ευλογών.

Α Μακ. 13,47 Ο Σίμων συνεκινήθη από αυτούς και εσταμάτησε πλέον τον πόλεμον. Τους κατοίκους όμως τους εδιώξεν από την πόλιν, εκαθάρισε τας οικίας, μέσα εις τας οποίας υπήρχαν είδωλα, και έτσι εισήλθεν εις την πόλιν υμνών και δοξάζων τον Θεόν.

Α Μακ. 13,48 και εξέβαλεν εξ αυτής πάσαν ακαθαρσίαν και κατώκισεν εκεί άνδρας, οίτινες τον νόμον ποιούσι, και προσωχύρωσεν αυτήν και ωκοδόμησεν εαυτώ εν αυτή οικησιν.

Α Μακ. 13,48 Αφού δε εκαθάρισε την πόλιν από τας ειδωλολατρικάς μολύνσεις, εγκατέστησεν εκεί Ιουδαίους άνδρας, οι οποίοι ετήρουν τον νόμον του Θεού, ωχύρωσε την πόλιν και ανοικοδόμησεν εντός αυτής οικίαν δια τον εαυτόν του.

Α Μακ. 13,49 οι δε εκ της άκρας εν Ιερουσαλήμ εκωλύοντο εκπορεύεσθαι και εισπορεύεσθαι εις την χώραν και αγοράζειν και πωλείν και επείνασαν σφόδρα, και απώλοντο εξ αυτών ικανοί τή λιμώ.

Α Μακ. 13,49 Οι εχθροί, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την ακρόπολιν της Ιερουσαλήμ, εδυσκολεύοντο πλέον να εισέρχωνται και να εξέρχωνται εις την χώραν της Ιουδαίας, δια να αγοράζουν η να πωλούν. Δια τούτο και επείνασαν πάρα πολύ. Εξ αιτίας δε της πείνης των αυτής απέθανον αρκετοί από αυτούς.

Α Μακ. 13,50 και εβόησαν προς Σίμωνα δεξιός λαβείν, και έδωκεν αυτοίς· και εξέβαλεν αυτούς εκείθεν και εκαθάρισε την άκραν από των μiasμάτων.

Α Μακ. 13,50 Εβόησαν δε με ικετευτικήν φωνήν προς τον Σίμωνα να συνάψη ειρήνην, και εκείνος εσυνθηκολόγησε μαζί των, τους εδιώξεν όμως από την ακρόπολιν, την οποίαν και εκαθάρισεν από τα ειδωλολατρικά μιάσματα.

Α Μακ. 13,51 και εισήλθον εις αυτήν τή τρίτη και εικαδί του δευτέρου μηνός έτους ενός και εβδομηκοστού και εκατοστού μετά ανέσεως και βαΐων και εν κινύραις και εν κυμβάλοις και εν νάβλαις και εν ύμνοις και εν ωδαίς, ότι συνετριβή εχθρός μέγας εξ Ισραήλ.

Α Μακ. 13,51 Οι Ιουδαίοι εισήλθαν εις την ακρόπολιν αυτήν κατά την εικοστήν τρίτην του δευτέρου μηνός του εκατοστού εβδομηκοστού πρώτου έτους, δοξολογούντες τον Θεόν και φέροντες εις τα χέρια των κλάδους, παίζοντες κιθάρας, κύμβαλα, νάβλας, έψαλλον δε ύμνους και ωδάς, διότι ένας πολύ μέγας εχθρός είχε συντριβή και είχε λείψει πλέον εκ μέσου του Ισραηλιτικού λαού.

Α Μακ. 13,52 και έστησε κατ ενιαυτόν του άγειν την ημέραν ταύτην μετ ευφροσύνης. και προσωχύρωσε το όρος του ιερού το παρά την άκραν· και ώκει εκεί αυτός και οι παρ αυτού.

Α Μακ. 13,52 Ωρισε δε ο Σίμων να εορτάζεται κάθε έτος η ημέρα αυτή με πολλήν χαράν. Ωχύρωσε δε ακόμη περισσότερο τον οχυρόν λόφον του ναού, που ευρίσκετο πλησίον της ακροπόλεως. Εκεί δε κατώκησεν ο ίδιος και οι ιδικοί του.

Α Μακ. 13,53 και είδε Σίμων τον Ιωάννην υιόν αυτού, ότι ανήρ εστι, και έθετο αυτόν ηγούμενον των δυνάμεων πασών· και ώκει εν Γαζάραις.

Α Μακ. 13,53 Είδεν ο Σίμων ότι ο υιός του ο Ιωάννης είναι ανήρ πλέον και μάλιστα γενναίος και τον κατέστησεν αρχηγόν όλων τω στρατιωτικών του δυνάμεων. Ο Ιωάννης ήλθε και εγκατεστάθη, ως εις έδραν του εις την πάλιν Γαζαρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Α Μακ. 14,1 Καί εν έτει δευτέρω και εβδομηκοστώ και εκατοστώ συνήγαγε Δημήτριος ο βασιλεύς τας δυνάμεις αυτού και επορεύθη εις Μηδίαν του επισπάσασθαι βοήθειαν αυτώ, όπως πολεμήση τον Τρύφωνα.

Α Μακ. 14,1 Κατά το εκατοστόν εβδομηκοστόν δεύτερον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών ο βασιλεύς Δημήτριος συνεκέντρωσε τας στρατιωτικάς του δυνάμεις και επορεύθη εις την Μηδίαν, δια να προσλάβη στρατιώτας, ικανούς να τον βοηθήσουν να πολεμήση εναντίον του Τρύφωνος.

Α Μακ. 14,2 και ήκουσεν Αρσάκης ο βασιλεύς της Περσίας και Μηδίας ότι ήλθε Δημήτριος εις τα όρια αυτού, και απέστειλεν ένα των αρχόντων αυτού συλλαβείν αυτόν ζώντα.

Α Μακ. 14,2 Ο Αρσάκης, ο βασιλεύς της Περσίας και της Μηδίας, όταν επληροφορήθη ότι ο Δημήτριος εισήλθεν εις την χώραν του, έστειλεν ένα αυτό τους στρατηγούς του, να τον συλλάβη ζωντανόν.

Α Μακ. 14,3 και επορεύθη και επάταξε την παρεμβολήν Δημητρίου και συνέλαβεν αυτόν και ήγαγεν αυτόν προς Αρσάκην, και έθετο αυτόν εν φυλακή.

Α Μακ. 14,3 Ο στρατηγός αυτός εβάδισε, εκτύπησε και ενίκησε τον στρατόν του Δημητρίου. Συνέλαβεν αυτόν τον ίδιον αιχμάλωτον και τον οδήγησε προς τον Αρσάκην, ο οποίος και τον έκλεισεν εις την φυλακήν.

Α Μακ. 14,4 Καί ησύχασεν η γη Ιούδα πάσας τας ημέρας Σίμωνος, και εζήτησαν αγαθά τώ έθνει αυτού, και ήρεσεν αυτοίς η εξουσία αυτού και η δόξα αυτού πάσας τας ημέρας.

Α Μακ. 14,4 Εις όλην την χώραν της Ιουδαίας επικρατούσεν ησυχία και ειρήνη καθ' όλες τας ημέρας του Σίμωνος. Αυτός δε και οι περί αυτόν επεδίωξαν και ειργάσθησαν εις ειρηνικά έργα δια το καλόν του έθνους του. Η διοίκησις του ήρεσεν στους Εβραίους και η δόξα τον συνώδευεν εις όλες τας ημέρας της ζωής του.

Α Μακ. 14,5 και μετά πάσης της δόξης αυτού έλαβε την Ιόππην εις λιμένα και εποίησεν εισοδον ταίς νήσοις της θαλάσσης.

Α Μακ. 14,5 Ενας επί πλέον τίτλος της λαμπράς του δόξης ήτο και το γεγονός, ότι κατέλαβε την Ιόππην, την οποίαν έκαμε λιμένα, και δι' αυτής εισέπλεεν εις τας νήσους της Μεσογείου Θαλάσσης.

Α Μακ. 14,6 και επλάτυνε τα όρια τῷ ἔθνει αὐτοῦ και ἐκράτησε τῆς χώρας.

Α Μακ. 14,6 Ἡύθυνεν ἔτσι τα σύνορα του κράτους του και ἔγινε κύριος πράγματι τῆς χώρας του.

Α Μακ. 14,7 και συνήγαγεν αιχμαλωσίαν πολλήν και ἐκυρίευσεν Γαζάρων και Βαιθσοῦρων και τῆς ἄκρας· και ἐξήρε τας ἀκαθαρσίας ἐξ αὐτῆς, και οὐκ ἦν ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ.

Α Μακ. 14,7 Συνεκέντρωσε μέγαλον ἀριθμόν αιχμαλώτων, κατέλαβε τα Γαζαρα, τὴν Βαιθσοῦραν, τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν και ἐκαθάρισεν ἀπὸ τα εἰδωλολατρικὰ μιάσματα. Δεν ὑπῆρχε δε κανεὶς πλέον ἐχθρὸς ἀντιστάμενος εἰς αὐτόν.

Α Μακ. 14,8 και ἦσαν γεωργοῦντες τὴν γῆν αὐτῶν μετ εἰρήνης, και ἡ γῆ ἐδίδου τα γεννήματα αὐτῆς και τα ξύλα των πεδίων τον καρπὸν αὐτῶν.

Α Μακ. 14,8 Οἱ Ἰσραηλίται ἐκαλλιεργοῦσαν τους ἀγρούς των εἰρηνικοί, ἡ δε γῆ ἀπέδιδε τα προϊόντα τῆς και τα καρποφόρα δένδρα των ἀγρῶν ἐδίδαν τους καρπούς των.

Α Μακ. 14,9 πρεσβύτεροι ἐν ταῖς πλατείαις ἐκάθηντο, πάντες περὶ ἀγαθῶν ἐκοινολογοῦντο, και οἱ νεανίσκοι ἐνεδύσαντο δόξας και στολάς πολέμου.

Α Μακ. 14,9 Οἱ γεροντότεροι ἐκάθηντο εἰς τας πλατείας και συνεζήτουν ὅλοι δια τα ἀγαθὰ και τὴν εἰρήνην τῆς χώρας των, ἐνῶ οἱ νεώτεροι ἐφοροῦσαν πολυτελεῖς και πολεμικὰς στολάς.

Α Μακ. 14,10 ταῖς πόλεσιν ἐχορήγησε βρώματα και ἔταξεν αὐτάς ἐν σκεύεσιν οχυρώσεως, ἕως ὅτου ὠνομάσθη το ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ ἕως ἄκρου τῆς γῆς.

Α Μακ. 14,10 Ὁ Σίμων ἐχορήγει τροφὰς εἰς τας πόλεις και ἐνίσχυνεν αὐτάς με οχυρωματικὰ ἔργα. Ἐτσι το ὄνομά του ἔγινε γνωστὸν και ἐνδοξον ἕως εἰς τα ἄκρα του κόσμου.

Α Μακ. 14,11 ἐποίησε τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς, και ἐυφράνθη Ἰσραὴλ ἐυφροσύνην μεγάλην.

Α Μακ. 14,11 Ἀποκατέστησε ἀδιατάρακτον τὴν εἰρήνην εἰς τὴν χώραν του, ὁ δε Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀπελάμβανε μεγάλην χαρὰν και ἐυφροσύνην.

Α Μακ. 14,12 και ἐκάθισεν ἕκαστος ὑπὸ τὴν ἀμπελον αὐτοῦ και τὴν συκὴν αὐτοῦ, και οὐκ ἦν ὁ ἐκφοβῶν αὐτούς.

Α Μακ. 14,12 Ὁ καθένας ἐκάθητο κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριάν του και τὴν συκὴν του, και δεν ὑπῆρχε κανεὶς πλέον να τους ἐκφοβίζει.

Α Μακ. 14,13 και ἐξέλιπεν ὁ πολεμῶν αὐτούς ἐπὶ τῆς γῆς, και οἱ βασιλεῖς συνετρίβησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις.

Α Μακ. 14,13 Ἐξέλιπε κάθε πολέμιος ἀπὸ τὴν χώραν των και οἱ ἐχθροὶ βασιλεῖς εἶχαν συντριβῆ κατὰ τας ἡμέρας ἐκεῖνας.

Α Μακ. 14,14 και ἐστήριξε πάντας τους ταπεινοὺς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· τον νόμον ἐξεζήτησε και ἐξήρε πάντα ἀνομον και πονηρόν·

Α Μακ. 14,14 Ὑπῆρξε το στήριγμα ὅλων των ταλαιπωρημένων ἀνθρώπων του λαοῦ του. Ἐμελέτα και ἐφήρμοζε τον Νόμον, και ἐβγαλεν ἐκ μέσου των Ἰσραηλιτῶν κάθε παράνομον και κακόν.

Α Μακ. 14,15 τα ἅγια ἐδόξασε, και ἐπλήθυνε τα σκεῦη των ἁγίων.

Α Μακ. 14,15 Ἐδόξασε τον ἱερόν τόπον και ἐπλούτισεν εἰς ἀριθμόν και ποιόν τα ἱερὰ σκεῦη του ναοῦ.

Α Μακ. 14,16 Καὶ ἠκούσθη ἐν ὦμῃ, ὅτι ἀπέθανεν Ἰωνάθαν, και ἕως Σπάρτης, και ἐλυπήθησαν σφόδρα.

Α Μακ. 14,16 Ὅταν ἠκούσθη ἕως εἰς τὴν Ρωμὴν και εἰς τὴν Σπάρτην, ὅτι ὁ Ἰωνάθαν ἀπέθανεν, ἐλυπήθησαν πάρα πολὺ και οἱ Ρωμαῖοι και οἱ Σπαρτιάται.

Α Μακ. 14,17 ὡς δε ἠκούσαν, ὅτι Σίμων ὁ ἀδελφός αὐτοῦ γέγονεν ἀντ αὐτοῦ ἀρχιερεὺς και ἐπικρατεῖ τῆς χώρας και των πόλεων των ἐν αὐτῇ,

Α Μακ. 14,17 Ὅταν ὅμως ἔμαθαν ὅτι ὁ Σίμων ὁ ἀδελφός του τον διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην και ὅτι αὐτός εἶναι ἀρχὼν τῆς Ἰουδαίας και των πόλεων, που ἐυρίσκοντο εἰς αὐτήν,

Α Μακ. 14,18 ἐγράψαν πρὸς αὐτόν δέλτοις χαλκαῖς τοῦ ἀνανεώσασθαι πρὸς αὐτόν φιλίαν και τὴν συμμαχίαν, ἢ ἔστησαν πρὸς Ἰούδαν και Ἰωνάθαν τους ἀδελφούς αὐτοῦ.

Α Μακ. 14,18 ἐγράψαν πρὸς αὐτόν ἐπιστολήν ἐπάνω εἰς χαλκίνας πλάκας, δια να ἀνανεώσουν τὴν φιλίαν και συμμαχίαν των πρὸς αὐτόν, τὴν ὁποίαν προηγουμένως εἶχον συνάψει με τον Ἰούδαν και τον Ἰωνάθαν, τους ἀδελφούς του.

Α Μακ. 14,19 και ἀνεγνώσθησαν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας ἐν Ἱερουσαλήμ.

Α Μακ. 14,19 Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἀνεγνώσθησαν ἐνώπιον τῆς συγκεντρώσεως ὅλων των Ἰουδαίων εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Α Μακ. 14,20 και τοῦτο το ἀντίγραφον των ἐπιστολῶν, ὧν ἀπέστειλαν οἱ Σπαρτιάται· «Σπαρτιατῶν ἀρχοντες και ἡ πόλις Σίμωνι ἱερεὶ μεγάλῳ και τοῖς πρεσβυτέροις και τοῖς ἱερέεσι και τῷ λοιπῷ δήμῳ των Ἰουδαίων ἀδελφοίς χαιρεῖν.

Α Μακ. 14,20 Αὐτὸ δε εἶναι το περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔστειλαν οἱ Σπαρτιάται· "Οἱ ἀρχοντες των Σπαρτιατῶν και ὅλη ἡ πόλις χαιρετοῦν τον Σίμωνα, τον μέγαν ἀρχιερέα, τους πρεσβυτέρους, τους ἱερεῖς και τους ἄλλους ἀνδρας των Ἰουδαίων, τους ἀδελφούς μας.

Α Μακ. 14,21 οἱ πρεσβευταὶ οἱ ἀποσταλέντες πρὸς τον δήμον ἡμῶν ἀπήγγειλαν ἡμῖν περὶ τῆς δόξης ὑμῶν και τιμῆς, και ἠυφράνθημεν ἐπὶ τῇ ἐφόδῳ αὐτῶν.

Α Μακ. 14,21 Οἱ πρεσβευταὶ, τους οποίους ἐστείλατε στον λαόν μας, ἀνήγγειλαν εἰς ἡμὰς τὴν δόξαν σας και τὴν τιμὴν, που ἀπολαμβάνετε σήμερον, ἡμεῖς δε ἠυχαριστήθημεν πολὺ δια τὴν ἔλευσίν των.

Α Μακ. 14,22 και ἀνεγράψαμεν τα ὑπ αὐτῶν εἰρημένα ἐν ταῖς βουλαῖς τοῦ δήμου οὕτως· Νουμήνιος Ἀντιόχου και Ἀντίπατρος Ἰάσωνος πρεσβευταὶ Ἰουδαίων ἦλθοσαν πρὸς ἡμὰς ἀνανεούμενοι τὴν πρὸς ἡμὰς φιλίαν.

Α Μακ. 14,22 Ἀνεκοινώσαμεν και κατεχωρήσαμεν τα λεχθέντα ἀπὸ αὐτούς εἰς τας ἀποφάσσου δήμου ὡς ἐξῆς· Ὁ Νουμήνιος ὁ υἱός του Ἀντιόχου, και ὁ Ἀντίπατρος ὁ υἱός του Ἰάσωνος, πρεσβευταὶ ἀπὸ τους Ἰουδαίους ἦλθον πρὸς ἡμὰς με τον σκοπον να ἀνανεώσουν τὴν πρὸς ἡμὰς φιλίαν.

Α Μακ. 14,23 και ἤρесе τῷ δήμῳ ἐπιδέξασθαι τους ἀνδρας ἐνδόξως και τοῦ θέσθαι το ἀντίγραφον των λόγων αὐτῶν ἐν τοῖς ἀποδεδειγμένοις τῷ δήμῳ βιβλίοις τοῦ ἔχειν μνημόσυνον τον δήμον των Σπαρτιατῶν. το δε ἀντίγραφον τούτων ἐγράψαμεν Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ·

Α Μακ. 14,23 Ἦρесе και ἐνέκρινεν ὁ δήμος να ὑποδεχθῶμεν τους ἀνδρας αὐτούς με κάθε τιμὴν και να καταθέσωμεν ἀντίγραφον των προτάσεών των εἰς τα ἐπίσημα βιβλία του δήμου, ὥστε ὁ δήμος να διατηρηῇ τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν.

Ἀντίγραφον δε τούτων ἐγράψαμεν και ἀποστέλλομεν στον Σίμωνα τον ἀρχιερέα·

Α Μακ. 14,24 Μετὰ δε ταῦτα ἀπέστειλε Σίμων τον Νουμήνιον εἰς ὦμην ἔχοντα ἀσπίδα χρυσήν μεγάλην ολκῆς μινῶν χιλίων

εις το στήσαι προς αυτούς την συμμαχίαν.

A Μακ. 14,24 Μετά ταύτα ο Σίμων απέστειλεν εις την Ρωμην τον Νουμήνιον μεταφέροντα μεγάλην χρυσήν ασπίδα βάρους χιλίων μινών, δια να ανανεώση και επικυρώση την συμμαχίαν με αυτούς.

A Μακ. 14,25 Ως δε ήκουσεν ο δήμος των λόγων τούτων, είπαν· τίνα χάριν αποδώσομεν Σίμωνι και τοίς υιοίς αυτού;

A Μακ. 14,25 Όταν ο λαός της Ρωμης έμαθε τα πράγματα αυτά είπεν· "Ποίον δείγμα της ευγνωμοσύνης μας θα δώσωμεν τώρα στον Σίμονα και τα παιδιά του;

A Μακ. 14,26 εσθήρισε γάρ αυτός και οι αδελφοί αυτού και ο οίκος του πατρός αυτού και επολέμησαν τους εχθρούς Ισραήλ απ αυτών και έστησαν αυτόν ελευθερίαν. και κατέγραψαν εν δέλτοις χαλκαίς και έθεντο εν στήλαις εν όρει Σιών.

A Μακ. 14,26 Διότι αυτός και οι αδελφοί του και ο οίκος του πατρός των εφάνησαν σταθεροί εις την φιλίαν των προς ημάς. Επολέμησαν δε και εξεδίωξαν τους εχθρούς του Ισραηλιτικού λαού και εστερέωσαν την ελευθερίαν αυτού". Αυτά δε τα έργα εχάραξαν εις χαλκίνους πίνακας, τους οποίους εκρέμασαν εις στήλας στο όρος Σιών.

A Μακ. 14,27 και τούτο το αντίγραφον της γραφής· «Οκτωκαιδεκάτη Ελούλ, έτους δευτέρου και εβδομηκοστού και εκατοστού -και τούτο τρίτον έτος επί Σίμωνος αρχιερέως

A Μακ. 14,27 Ιδού δε και το αντίγραφον αυτών· "Κατά την δεκάτην ογδόην ημέραν του Ελούλ, του εκατοστού εβδομηκοστού δευτέρου έτους της χρονολογίας των Σελευκιδών- αυτό συμπίπτει προς το τρίτον έτος του Σίμωνος του αρχιερέως,

A Μακ. 14,28 εν ασαραμέλ- επί συναγωγής μεγάλης ιερών και λαού και αρχόντων έθνους και των πρεσβυτέρων της χώρας εγνώρισεν ημίν·

A Μακ. 14,28 εις ασαραμελ-κατά μίαν μεγάλην συγκέντρωσιν ιερών και λαού και αρχόντων του έθνους και των πρεσβυτέρων της χώρας εκοινοποιήθησαν εις ημάς τα εξής·

A Μακ. 14,29 επει πολλάκις εγενήθησαν πόλεμοι εν τή χώρα, Σίμων δε ο υιός Ματταθίου ο υιός των υιών Ιωαριβ και οι αδελφοί αυτού έδωκαν εαυτούς τώ κινδύνω και ανετίστησαν τοίς υπεναντίοις τού έθνους αυτών, όπως σταθή τα άγια αυτών και ο νόμος, και δόξη μεγάλη εδόξασαν το έθνος αυτών.

A Μακ. 14,29 Επειδή πολλές φορές πόλεμοι εξερράγησαν εναντίον της χώρας μας ο Σίμων ο υιός του Ματταθίου, από τους απογόνους του Ιωαριβ, και οι αδελφοί αυτού εξετέθησαν εις κίνδυνον, ανετίστησαν εναντίον των εχθρών του έθνους των, δια να ίσταται όρθιος ο ναός του Κυρίου και να ισχύη ο νόμος ο θεός. Αυτοί με μεγάλην δόξαν εδόξασαν το έθνος των.

A Μακ. 14,30 και ήθροισεν Ιωνάθαν το έθνος αυτών και εγενήθη αυτοίς αρχιερεύς και προσετέθη προς τον λαόν αυτού,

A Μακ. 14,30 Ο Ιωνάθαν συνεκέντρωσε το έθνος των, εγινεν στους Ισραηλίτας αρχιερεύς και όταν απέθανε προσετέθη στον λαόν του.

A Μακ. 14,31 και εβουλήθησαν οι εχθροί αυτών εμβατεύσαι εις την χώραν αυτών τού εκτρίψαι την χώραν αυτών και εκτείναι χείρας επί τα άγια αυτών.

A Μακ. 14,31 Οι εχθροί ηθέλησαν να εισχωρήσουν εις την χώραν των Ιουδαίων, να καταστρέψουν αυτήν και έπειτα να απλώσουν τα χέρια των στον ιερόν ναόν των.

A Μακ. 14,32 τότε ανέστη Σίμων, και επολέμησε περί τού έθνους αυτού και εδαπάνησε χρήματα πολλά των εαυτού και ωπλοδότησε τους άνδρας της δυνάμεως τού έθνους αυτού και έδωκεν αυτοίς οψώνια

A Μακ. 14,32 Τότε εξηγέρθη ο Σίμων και επολέμησεν υπέρ του έθνους του, εδαπάνησε πολλά χρήματα ιδικά του, ώπλισε γενναίους άνδρας από το έθνος του και έδωκεν εις αυτούς μισθούς.

A Μακ. 14,33 και ωχύρωσε τας πόλεις της Ιουδαίας και την Βαιθσούραν την επί των ορίων της Ιουδαίας, ού ήν τα όπλα των πολεμίων το πρότερον, και έθετο εκεί φρουράν άνδρας Ιουδαίους.

A Μακ. 14,33 Ωχύρωσε τας πόλεις της Ιουδαίας και την Βαιθσούραν, η οποία ευρίσκεται εις τα σύνορα της Ιουδαίας, όπου υπήρχον τα πλοιστάσια των εχθρών προηγουμένως. Εκεί δε ετοποθέτησεν ως φρουράν άνδρας Ιουδαίους.

A Μακ. 14,34 και Ιόππην ωχύρωσε την επί της θαλάσσης και την Γάζαρα την επί των ορίων Αζώτου, εν ή ώκουν οι πολέμοιοι το πρότερον εκεί, και κατώκισεν εκεί Ιουδαίους, και όσα επιτήδεια ήν προς την τούτων επανόρθωσιν, έθετο εν αυτοίς.

A Μακ. 14,34 Ωχύρωσε την Ιόππην την παραθαλασσίαν, την πόλιν Γάζαρα εις τα όρια της Αζώτου, εις την οποίαν άλλοτε κατοικούσαν οι εχθροί. Εκεί εγκατέστησεν Ιουδαίους και την εφώδιασε με όσα ήσαν απαραίτητα δια την διατροφήν και την υπεράσπισιν των κατοίκων.

A Μακ. 14,35 και ειδεν ο λαός την πράξιν τού Σίμωνος και την δόξαν, ήν εβουλεύσατο ποιήσαι τώ έθνει αυτού, και έθεντο αυτόν ηγούμενον αυτών και αρχιερέα διά το αυτόν πεποιηκέναι πάντα ταύτα και την δικαιοσύνην και την πίστιν, ήν συνετήρησε τώ έθνει αυτού, και εξήτησε παντί τρόπω υψώσαι τον λαόν αυτού.

A Μακ. 14,35 Ο Ισραηλιτικός λαός ειδη τα έργα του Σίμωνος και την δόξαν, την οποίαν ήθελε να δώση στο έθνος του, και ανεκήρυξαν αυτόν αρχηγόν των και αρχιερέα των χάριν όλων αυτών των μεγάλων έργων, τα οποία είχε πραγματοποιήσει και της δικαιοσύνης και της πίστεως, την οποίαν ετήρει απέναντι του έθνους του γενικώς, διότι επεζήτησε και ειργάσθη με κάθε τρόπον να ανυψώση και δοξάση τον λαόν του.

A Μακ. 14,36 και εν ταίς ημέραις αυτού ευωδώθη εν ταίς χερσίν αυτού τού εξαρθήναι τα έθνη εκ της χώρας αυτών και τους εν τή πόλει Δαυίδ τους εν Ιερουσαλήμ, οί εποίησαν εαυτοίς άκραν, εξ ής εξεπορεύοντο και εμίαινον κύκλω των αγίων και εποίουν πληγήν μεγάλην εν τή αγνεία.

A Μακ. 14,6 Εις τας ημέρας του ευωδώθη και επετεύχθη δια των χειρών τω η εκδίωξις των ξένων εχθρών από την χώραν των Ιουδαίων, όπως επίσης και εκείνων που είχαν εγκατασταθή εις την πόλιν Δαυίδ εν Ιερουσαλήμ. Αυτοί εχρησιμοποιούσαν την ακρόπολιν ως ορμητήριόν των, από όπου έκαναν εξορμήσεις και εμίαιναν τα γύρω από τον ναόν και επέφερον μεγάλην καταστροφήν εις την ιερότητα και καθαρότητα του ναού.

A Μακ. 14,37 και κατώκισεν εν αυτή άνδρας Ιουδαίους και ωχύρωσεν αυτήν προς ασφάλειαν της χώρας και της πόλεως και ύψωσε τα τείχη Ιερουσαλήμ,

A Μακ. 14,37 Εγκατέστησεν Ιουδαίους πολεμιστάς εις την ακρόπολιν, την ωχύρωσε δια την ασφάλειαν της Ιουδαίας και της πόλεως και επί τούτοις ανύψωσε τα τείχη της Ιερουσαλήμ.

A Μακ. 14,38 και ο βασιλεύς Δημήτριος έστησεν αυτά την αρχιερωσύνην κατά ταύτα

A Μακ. 14,38 Δια τα έργα του αυτά ο βασιλεύς Δημήτριος του παρέδωσε την αρχιερωσύνην,

A Μακ. 14,39 και εποίησεν αυτόν των φίλων αυτού και εδόξασεν αυτόν δόξη μεγάλη.

Α Μακ. 14,39 τον ανεκρηυξεν ένα από τους φίλους του και τον ετίμησε με μεγάλην δόξαν.

Α Μακ. 14,40 ήκουσε γάρ ότι προσηγόρευνται οι Ιουδαίοι υπό ωμαίων φίλοι και σύμμαχοι και αδελφοί, και ότι απήντησαν τοίς πρεσβευταίς Σίμωνος ενδόξως,

Α Μακ. 14,40 Διότι είχε μάθει ότι οι Ρωμαίοι προσεφώνουν τους Ιουδαίους φίλους, συμμάχους και αδελφούς και ότι είχαν υποδεχθή μετά πολλής τιμής πρεσβευτάς του Σίμωνος.

Α Μακ. 14,41 και ότι ευδόκησαν οι Ιουδαίοι και οι ιερείς τού είναι Σίμωνα ηγούμενον και αρχιερέα εις τον αιώνα έως τού αναστήναι προφήτην πιστόν

Α Μακ. 14,41 Οι Ιουδαίοι και οι ιερείς εδέχθησαν ευχαρίστως να είναι ο Σίμων αρχηγός των και αρχιερεύς πάντοτε, μέχρις ότου αναφανή κάποιος άλλος αξιόπιστος προφήτης.

Α Μακ. 14,42 και τού είναι επ αυτών στρατηγόν και όπως μέλη αυτώ περί των αγίων καθιστάναι αυτούς επί των έργων αυτών και επί της χώρας και επί των όπλων και επί των οχυρωμάτων,

Α Μακ. 14,42 Εδέχθησαν επίσης ευχαρίστως να είναι ο Σίμων ο αρχιστρατήγός των, να φροντίζη δια τα ιερά πράγματα, να διορίζη υπαλλήλους εις τα διάφορα έργα και εις όλην την χώραν της Ιουδαίας, όπως επίσης και δια τα οπλοστάσια και τα οχυρωματικά έργα.

Α Μακ. 14,43 και όπως μέλη αυτώ περί των αγίων, και όπως ακούηται υπό πάντων, και όπως γράφονται επί τώ ονόματι αυτού πάσαι συγγραφαί εν τή χώρα, και όπως περιβάλληται πορφύραν και χρυσοφορή·

Α Μακ. 14,43 Να αναλάβη ακόμη ο Σίμων την επιμέλειαν των ιερών τόπων και πραγμάτων, να υπακούουν όλοι εις αυτόν, να συντάσσωνται επί τω ονόματί του όλα αι δημόσια πράξεις εις την χώραν, να ενδύεται βασιλικήν πορφύραν και να φέρη χρυσά διακριτικά κοσμήματα.

Α Μακ. 14,44 και ουκ εξέσται ουδενί τού λαού και των ιερέων αθετήσαι τι τούτων και αντειπείν τοίς υπ αυτού ρηθησομένοις και επισυστρέψαι συστροφήν εν τή χώρα άνευ αυτού και περιβάλλεσθαι πορφύραν και εμποροπούσθαι πόρπην χρυσήν·

Α Μακ. 14,44 Να μη έχη το δικαίωμα κανένας από τον λαόν η από τους ιερείς να παραβή τίποτε από αυτά η να φέρουν αντίρρησην εις τας διαταγάς του, ούτε και να συγκεντρώνουν τον λαόν εις την χώραν χωρίς την ιδικήν του άδειαν, ούτε κανείς άλλος να φορή πορφύραν και να φέρη επάνω του χρυσήν πόρπην.

Α Μακ. 14,45 ός δ αν παρά ταύτα ποιήση ή αθετήση τι τούτων, ένοχος έσται».

Α Μακ. 14,45 Εκείνος δε που θα πράξη κάτι αντίθετον από αυτά η θα παραβή κάτι, θα είναι ένοχος και υπεύθυνος τιμωρίας".

Α Μακ. 14,46 και ευδόκησε πάς ο λαός θέσθαι Σίμωνι και ποιήσαι κατά τους λόγους τούτους.

Α Μακ. 14,46 Όλος ο ισραηλιτικός λαός απεδέχθη ευχαρίστως να αναλάβη ο Σίμων την εξουσίαν και να ενεργή σύμφωνα με τας αποφάσεις αυτάς.

Α Μακ. 14,47 και επεδέξατο Σίμων και ευδόκησεν αρχιερατεύειν και είναι στρατηγός και εθνάρχης των Ιουδαίων και ιερέων και τού προστατήσαι πάντων.

Α Μακ. 14,47 Ο Σίμων εδέχθη όλα αυτά και συγκατετέθη να γίνη αρχιερεύς, στρατηγός και εθνάρχης όλων των Ιουδαίων και των ιερέων και να τεθή επικεφαλής όλων.

Α Μακ. 14,48 και την γραφήν ταύτην είπον θέσθαι εν δέλτοις χαλκαίς και στήσαι αυτάς εν περιβόλω των αγίων εν τόπω επισήμω,

Α Μακ. 14,48 Απεφασίσθη επίσης να εγχαράξουν εις πίνακας χαλκίνους τας αποφάσεις των αυτάς και να τοποθετήσουν τους πίνακας στον περιβολον του ιερού ναού, εις τόπον καταφανή.

Α Μακ. 14,49 τα δε αντίγραφα αυτών θέσθαι εν τώ γαζοφυλακίω, όπως έχη Σίμων και οι υιοί αυτού.

Α Μακ. 14,49 Αντίγραφα δε αυτών να αποτεθούν εις τα θησαυροφυλάκιον, δια να τα έχουν εις την διάθεσίν των ο Σίμων και οι υιοί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Α Μακ. 15,1 Καί απέστειλεν ο Αντίοχος υιός Δημητρίου τού βασιλέως επιστολάς από των νήσων της θαλάσσης Σίμωνι ιερεί και εθνάρχη των Ιουδαίων και παντί τώ έθνει.

Α Μακ. 15,1 Ο βασιλεύς Αντίοχος, υιός του Δημητρίου, έστειλεν από τας νήσους της Μεσογείου επιστολήν προς τον Σίμωνα, τον αρχιερέα και εθνάρχην των Ιουδαίων, και προς όλον το ιουδαϊκόν έθνος.

Α Μακ. 15,2 και ήσαν περιέχουσαι τον τρόπον τούτον· «Βασιλεύς Αντίοχος Σίμωνι ιερεί μεγάλω και εθνάρχη και έθνει Ιουδαίων χαιρείν,

Α Μακ. 15,2 Η επιστολή αυτή περιείχε τα εξής· "ο βασιλεύς Αντίοχος χαιρετίζει τον αρχιερέα Σίμωνα, τον εθναρχην των Ιουδαίων, όπως επίσης και ολόκληρον το έθνος των Ιουδαίων.

Α Μακ. 15,3 επειδή άνδρες λοιμοί κατεκράτησαν της βασιλείας των πατέρων ημών, βούλομαι δε αντιποιήσασθαι της βασιλείας, όπως αποκαταστήσω αυτήν ως ήν το πρότερον, εξενολόγησα δε πλήθος δυνάμεων και κατεσκευάσα πλοία πολεμικά,

Α Μακ. 15,3 Επειδή κακοήθεις άνθρωποι ήρπασαν και έχουν υπό την κυριότητά των το βασιλειον των πατέρων μας, θέλω να διεκδικήσω την βασιλείαν και να αποκαταστήσω αυτήν, όπως ήτο προηγουμένως. Προς τον σκοπόν αυτόν εστρατολόγησα παλλάς στρατιωτικές δυνάμεις και κατεσκευάσα πολεμικά πλοία.

Α Μακ. 15,4 βούλομαι δε εκβήναι κατά την χώραν, όπως μετέλθω τους κατεφθαρκότας την χώραν ημών και τους ηρημωκότας πόλεις πολλάς εν τή βασιλεία·

Α Μακ. 15,4 Θέλω, λοιπόν, να κάμω απόβασιν εις την χώραν, δια να τιμωρήσω εκείνους, οι οποίοι κατέστρεψαν την χώραν μου και ηρημωσαν πολλάς πόλεις στο βασιλείον μου.

Α Μακ. 15,5 νύν ούν ιστημί σοι πάντα τα αφαιρέματα, ά αφήκάν σοι οι προ εμού βασιλείς και όσα άλλα δόματα αφήκάν σοι.

Α Μακ. 15,5 Επικυρώνω, λοιπόν, τώρα όλας τας καταργήσεις των φόρων, τας οποίας οι προ εμού βασιλείς είχαν κάμει εις σε, όπως επίσης και όλας τας παραχωρήσεις, τας οποίας σου αφήκαν.

Α Μακ. 15,6 και επέτρεψά σοι ποιήσαι κόμμα ίδιον νόμισμα τή χώρα σου,

Α Μακ. 15,6 Επίσης σου επιτρέπω να κόψης ιδιαίτερον νόμισμα δια την χώραν σου με την εικόνα του προσώπου σου.

Α Μακ. 15,7 Ιερουσαλήμ δε και τα άγια είναι ελεύθερα· και πάντα τα όπλα όσα κατεσκεύασας, και τα οχυρώματα, ά ωκοδόμησας ών κρατείς, μενέτω σοι.

Α Μακ. 15,7 Η Ιερουσαλήμ και ο ιερός ναός να είναι ελεύθερα. Όλα τα όπλα, τα οποία έχεις κατασκευάσει και τα οχυρωματικά έργα τα οποία ανοικοδόμησες και επί των οποίων έχεις εξουσίαν, να παραμένουν ιδικά σου.

Α Μακ. 15,8 και πάν οφείλημα βασιλικόν και τα εσόμενα βασιλικά, από τού νύν και εις τον άπαντα χρόνον αφιέσθω σοι·

Α Μακ. 15,8 Επίσης σας απαλλάσσω της πληρωμής κάθε χρέους σας προς το βασιλικόν ταμείον, όπως και κάθε χρέους, το οποίον θα οφείλετε στο μέλλον από τώρα και εις όλον τον μετέπειτα χρόνον.

Α Μακ. 15,9 ως δ αν κρατήσωμεν της βασιλείας ημών, δοξάσομέν σε και το έθνος σου και το ιερόν δόξη μεγάλη, ώστε φανεράν γενέσθαι την δόξαν υμών εν πάση τή γη».

Α Μακ. 15,9 Όταν δε ανακαταλάβωμεν το βασιλείον μας, θα τιμήσωμεν σε, το έθνος σου και τον ιερόν ναόν με μεγάλας τιμάς, ώστε η δόξα σας να γίνη φανερή εις όλην την οικουμένην”.

Α Μακ. 15,10 Έτους τετάρτου και εβδομηκοστού και εκατοστού εξήλθεν Αντίοχος εις την γήν πατέρων αυτού, και συνήλθον προς αυτόν πάσαι αι δυνάμεις, ώστε ολίγους είναι τους καταλειφθέντας σύν Τρύφωνα.

Α Μακ. 15,10 Κατά το εκατοστόν εβδομηκοστόν τέταρτον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών ο Αντίοχος εξήλθε και εβάδισε προς την χώραν των πατέρων του. Όλοι δε αι στρατιωτικά δυνάμεις ηνώθησαν με αυτόν, ώστε ολίγοι στρατιώται απέμειναν μαζί με τον Τρύφωνα.

Α Μακ. 15,11 και εδίωξεν αυτόν Αντίοχος ο βασιλεύς, και ήλθε φεύγων εις Δωρά την επί της θαλάσσης·

Α Μακ. 15,11 Ο βασιλεύς Αντίοχος ενίκησε και κατεδίωξε τον Τρύφωνα, ο οποίοςς ετράπη εις φυγήν και ήλθεν εις Δωρά παρά την θάλασσαν.

Α Μακ. 15,12 είδε γάρ ότι συνήκται επ αυτόν τα κακά, και αφήκαν αυτόν αι δυνάμεις.

Α Μακ. 15,12 Επραξε δε έτσι ο Τρύφων, διότι αντελήφθη ότι πολλαί συμφοραί είχαν συσσωρευθή επάνω του και διότι τον είχαν εγκαταλείψει αι στρατιωτικά του δυνάμεις.

Α Μακ. 15,13 και παρενέβαλεν Αντίοχος επί Δωρά και σύν αυτώ δώδεκα μυριάδες ανδρών πολεμιστών και οκτακισχιλία ίππος.

Α Μακ. 15,13 Ο Αντίοχος εστρατοπέδευσε εις την Δωρά με εκατόν είκοσι χιλιάδας εμπειροπολέμους άνδρας και οκτώ χιλιάδες ίππεις.

Α Μακ. 15,14 και εκύκλωσε την πόλιν, και τα πλοία από θαλάσσης συνήψαν, και έθλιβε την πόλιν από της γής και της θαλάσσης, και ουκ είασεν ουδένα εκπορεύεσθαι και εισπορεύεσθαι.

Α Μακ. 15,14 Περιεκύκλωσε την πόλιν από ξηράς, τα δε πλοία την απέκλεισαν από θαλάσσης, και έτσι περικυκλωμένη από ξηράς και από θαλάσσης την κατέθλιβε και δεν αφήνε κανένα, να εισέρχεται και να εξέρχεται εις αυτήν.

Α Μακ. 15,15 Και ήλθε Νουμήνιος και οι παρ αυτού εκ ώμης έχοντες επιστολάς τοίς βασιλεύσι και ταίς χώραις, εν αίς εγγράπτο τάδε·

Α Μακ. 15,15 Τότε ήλθεν από την Ρωμην ο Νουμήνιος και οι μετ' αυτού με επιστολάς, αι οποίαι απηυθύνοντο προς τους βασιλείς και τας διαφόρους χώρας και εις τας οποίας περιείχοντο τα εξής·

Α Μακ. 15,16 «Λεύκιος ύπατος ωμαίων Πτολεμαίω βασιλεί χαιρειν.

Α Μακ. 15,16 “Ο Λεύκιος, ο ύπατος των Ρωμαίων, χαιρετίζει τον βασιλέα Πτολεμαίον.

Α Μακ. 15,17 οι πρεσβευταί των Ιουδαίων ήλθον προς ημάς, φίλοι ημών και σύμμαχοι, ανανεούμενοι την εξ αρχής φιλίαν και συμμαχίαν, απεσταλμένοι από Σίμωνος τού αρχιερέως και τού δήμου των Ιουδαίων·

Α Μακ. 15,17 Πρεσβευταί των Ιουδαίων απεσταλμένοι από τον αρχιερέα Σίμωνα και τον λαόν των Ιουδαίων ήλθον προς ημάς ως φίλοι μας και σύμμαχοι, δια να ανανεώσουν την προτέραν φιλίαν και συμμαχίαν.

Α Μακ. 15,18 ήνεγκαν δε ασπίδα χρυσήν από μνών χιλίων.

Α Μακ. 15,18 Εφεραν εις ημάς και μίαν ασπίδα χρυσήν χιλίων μνων.

Α Μακ. 15,19 ήρσεσεν ούν ημίν γράφαι τοίς βασιλεύσι και ταίς χώραις όπως μη εκζητήσωσιν αυτοίς κακά και μη πολεμήσωσιν αυτούς και τας πόλεις αυτών και την χώραν αυτών και ίνα μη συμμαχήσωσι τοίς πολεμούσιν αυτούς.

Α Μακ. 15,19 Εφάνη, λοιπόν, εις ημάς αρεστόν να γράψωμεν στους βασιλείς και εις τας διαφόρους χώρας μας, να μη θηλήσουν και προξενήσουν κακά εις αυτούς, ούτε να πολεμήσουν εναντιον των εις τας πόλεις των και εις την ύπαιθρον χώραν των, να μη δώσουν δε βοήθειαν εις εκείνους, οι οποίοι τυχόν θα τους πολεμήσουν.

Α Μακ. 15,20 έδοξε δε ημίν δέξασθαι την ασπίδα παρ αυτών.

Α Μακ. 15,20 Εφάνη δε καλόν εις ημάς να δεχθώμεν και την παρ' αυτών δωρηθείσαν εις ημάς χρυσήν ασπίδα.

Α Μακ. 15,21 εί τινες ούν λοιμοί διαπεφεύγασιν εκ της χώρας αυτών προς ημάς, παράδοτε αυτούς Σίμωνι τώ αρχιερεί, όπως εκδικήση εν αυτοίς κατά τον νόμον αυτών».

Α Μακ. 15,21 Εάν, λοιπόν, μερικοί κακοήθεις Ιουδαίοι άνδρες εδραπέτευσαν από την χώραν των και ήλθαν προς σας, να τους παραδώσετε στον Σίμωνα τον αρχιερέα, δια να τους δικάση και τους τιμωρήση σύμφωνα με τον νόμον των”.

Α Μακ. 15,22 Καί τα αυτά έγγραψε Δημητρίω τώ βασιλεί και Αττάλω, Αριαράθη και Αρσάκη

Α Μακ. 15,22 Τα ίδια εγράφησαν και εστάλησαν στον βασιλέα Δημήτριον, στον Ατταλον, στον Αριαράθην στον Αρσάκην,

Α Μακ. 15,23 και εις πάσας τας χώρας και Σαμφάμη και Σπαρτιάταις και εις Δήλον και Μύνδον και Σικυώνα και εις την Καρίαν και εις Σάμον και εις την Παμφυλίαν και εις την Λυκίαν και εις Αλικαρνασσόν και εις όδον και εις Φασηλίδα και εις Κώ και εις Σίδην και εις Άραδον και εις Γόρτυναν και Κνίδον και Κύπρον και Κυρήνην.

Α Μακ. 15,23 και εις όλας τας χώρας, δηλαδή εις Σαμφάμην, στους Σπαρτιάτας, εις την Δήλον, εις την Μυνδον, εις την Σικυώνα, εις την Καρίαν, εις την Σαμον, εις την Παμφυλίαν, εις την Λυκίαν, εις την Αλικαρνασσόν, εις την Ροδον, εις την Φασηλίδα, εις την Κω, εις την Σιδην, εις την Αραδον, εις την Γορτυναν, εις την Κνίδον, εις την Κυπρον και εις την Κυρήνην.

Α Μακ. 15,24 το δε αντίγραφον αυτών έγγραψαν Σίμωνι τώ αρχιερεί.

Α Μακ. 15,24 Αντίγραφον δε της επιστολής αυτής έγγραψαν και έστειλαν στον αρχιερέα Σίμωνα.

Α Μακ. 15,25 Αντίοχος δε ο βασιλεύς παρενέβαλεν επί Δωρά εν τή δευτέρα, προσάγων διά παντός αυτή τας χείρας και μηχανάς ποιούμενος και συνέκλεισε τον Τρύφωνα τού μη εισπορεύεσθαι και εκπορεύεσθαι.

Α Μακ. 15,25 Ο βασιλεύς Αντίοχος είχε στρατοπεδεύσει γύρω από την Δωρά και τα περιχώρά της και ωδηγούσεν ολονέν

και πλησιέστερον τας δυνάμστου προς αυτήν, με πολιορκητικὰς μηχανὰς. Απέκλεισε δε τον Τρύφωνα, ὡστε να μη ημπορή κανείς από τους ἄνδρας του οὔτε να εισέρχεται οὔτε να ἐξέρχεται ἀπὸ την πόλιν.

Α Μακ. 15,26 και ἀπέστειλεν αὐτῷ Σίμων δισχιλίους ἄνδρας ἐκλεκτοὺς συμμαχήσαι αὐτῷ και ἀργύριον και χρυσίον και σκεῦη ἱκανά.

Α Μακ. 15,26 Ο Σίμων ἐστειλε προς αὐτόν δύο χιλιάδας ἐκλεκτοὺς ἄνδρας, δια να πολεμήσουν μαζί του, ὅπως ἐπίσης ἀργυρον και χρυσόν και πολλά ἄλλα χρήσιμα εἶδη.

Α Μακ. 15,27 και ουκ ηβούλετο αὐτὰ δέξασθαι, ἀλλ ηθέτησε πάντα, ὅσα συνέθετο αὐτῷ το πρότερον, και ηλλοτριούντο αὐτῷ.

Α Μακ. 15,27 Ο Αντίοχος ὁμως δεν ηθέλησε να τα δεχθῆ. Ἐπὶ πλέον δε ηθέτησε και ὅλα ὅσα εἶχε συμφωνήσει με αὐτόν προηγουμένως και ἐφέρετο ἀπέναντί του ὡς προς ξένον, ὡς προς εχθρόν.

Α Μακ. 15,28 και ἀπέστειλε προς αὐτόν Αθηνόβιον ἕνα των φίλων αὐτοῦ κοινολογησάμενον αὐτῷ λέγων· υμεῖς κατακρατεῖτε της Ἰόπτης και Γαζάρων και της ἄκρας της εν Ἱερουσαλήμ, πόλεις της βασιλείας μου.

Α Μακ. 15,28 Ἐστειλε δε προς τον Σίμονα τον Αθηνόβιον ἕνα ἀπὸ τους φίλους του, δια να του ανακοινώση προφορικῶς τα ἐξῆς· “σεις κατακρατεῖτε την Ἰόπτην, τα Γαζαρα, την ἀκρόπολιν της Ἱερουσαλήμ, πόλεις αι οἱοῖοι ἀνήκουν στο βασιλείον μου.

Α Μακ. 15,29 τα ὅρια αὐτῶν ηρημώσατε και ἐποιήσατε πληγὴν μεγάλην ἐπὶ της γῆς και ἐκυριεύσατε τόπων πολλῶν εν τῆ βασιλείᾳ μου.

Α Μακ. 15,29 Ηρημώσατε τα περὶχώρα των πόλεων αὐτῶν, ἔχετε προξενήσει μεγάλας συμφορὰς εἰς την χώραν και ἐγίνατε κύριοι πολλῶν τόπων, που ἀνήκουν στο βασιλείον μου.

Α Μακ. 15,30 νῦν οὖν παραδοτε τας πόλεις, ας κατελάβεσθε, και τους φόρους των τόπων, ὧν κατεκυριεύσατε ἐκτὸς των ορίων της Ἰουδαίας.

Α Μακ. 15,30 Τωρα, λοιπόν, να μου παραδώσετε αὐτὰς τας πόλεις, που ἔχετε καταλάβει, και να μου πληρώσετε τους φόρους των περιοχῶν, που ἔχετε κυριεύσει, και αι οἱοῖοι εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τα ὅρια της Ἰουδαίας.

Α Μακ. 15,31 εἰ δε μη, δότε αντ' αὐτῶν πεντακόσια τάλαντα ἀργυρίου και της καταφθορὰς, ἧς κατεφθάρκατε, και των φόρων των πόλεων ἄλλα τάλαντα πεντακόσια· εἰ δε μη, παραγενόμενοι ἐκπολεμήσομεν υμὰς.

Α Μακ. 15,31 Η, αν θέλετε, να μου δώσετε ἀντὶ ὅλων αὐτῶν πεντακόσια τάλαντα ἀργυρίου ὡς ἀποζημιῶσιν δια τας καταστροφὰς, τας οἱοῖοις ἔχετε ἐπιφέρει εἰς τας περιοχὰς αὐτὰς. Δια δε τους φόρους των πόλεων αὐτῶν, που ἔχετε κρατήσει, θα μου δώσετε ἄλλα πεντακόσια τάλαντα. Εἰ δ' ἄλλως θα ἐλθωμεν και θα πολεμήσωμεν ἐναντίον σας.

Α Μακ. 15,32 και ἦλθεν Αθηνόβιος φίλος τοῦ βασιλέως εἰς Ἱερουσαλήμ και εἶδε την δόξαν Σίμωνος και κυλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων και ἀργυρωμάτων και παράστασιν ἱκανὴν και ἐξίστατο και ἀπήγγειλεν αὐτῷ τους λόγους τοῦ βασιλέως.

Α Μακ. 15,32 Ο φίλος του βασιλέως ο Αθηνόβιος ἦλθεν εἰς την Ἱερουσαλήμ, εἶδε την μεγαλοπρέπειαν του Σίμωνος, μετὰξὺ δε των ἄλλων εἶδε και κυλικεῖον με ἀργυρὰ και χρυσὰ δοχεῖα, ὅπως ἐπίσης και την ἄλλην μεγαλοπρέπειαν και ἔμεινε κατάπληκτος. Εἶπε δε στον Σίμονα τας προτάσους του βασιλέως.

Α Μακ. 15,33 και ἀποκριθεὶς Σίμων εἶπεν αὐτῷ· οὔτε γῆν ἀλλοτρίαν εἰλήφαμεν οὔτε ἀλλοτρίων κεκρατήκαμεν, ἀλλὰ της κληρονομίας των πατέρων ημῶν, ὑπὸ δε εχθρῶν ημῶν ἐν τινι καιρῷ ἀκρίτως κατεκρατήθη·

Α Μακ. 15,33 Ο Σίμων ἀπεκρίθη και του εἶπε· “οὔτε ξένην χώραν ἔχομεν καταλάβει, οὔτε ξένα ἀγαθὰ ἐκρατήσαμεν. Ἀλλὰ κατοικοῦμεν ὡς κύριοι εἰς την κληρονομίαν των πατέρων μας, η ὁποῖα ἐπὶ τινὰ χρόνον εἶχεν ἀδίκως κατακρατηθῆ ἀπὸ τους εχθρούς μας.

Α Μακ. 15,34 ημεῖς δε καιρὸν ἔχοντες ἀντεχόμεθα της κληρονομίας των πατέρων ημῶν.

Α Μακ. 15,34 Ημεῖς δε εὐρήκαμεν εὐνοϊκὴν ευκαιρίαν και ἀνεκτήσαμεν την κληρονομίαν των πατέρων μας.

Α Μακ. 15,35 περὶ δε Ἰόπτης και Γαζάρων, ὧν αἰτεῖς, αὐτὰ ἐποιοῦν εν τῷ λαῷ πληγὴν μεγάλην κατὰ την χώραν ημῶν, τούτων δώσομεν τάλαντα ἑκατόν. και ουκ ἀπεκρίθη αὐτῷ Αθηνόβιος λόγον,

Α Μακ. 15,35 Ὡς προς δε την Ἰόπτην και τα Γαζαρα τας πόλεις αὐτὰς, τας οἱοῖοις ἀπαιτεῖς, αὐταῖ εἶχαν συνεχῶς ἐπιφέρει μεγάλας συμφορὰς στον λαόν μας και εἰς την χώραν μας. Παντως δια τας δύο αὐτὰς πόλεις σας δίδομεν ὡς ἀποζημιῶσιν ἑκατόν τάλαντα”. Ο Αθηνόβιος δεν ἔδωσεν ἀπάντησιν στους λόγους αὐτοῦς του Σίμωνος.

Α Μακ. 15,36 ἀπέστρεψε δε μετὰ θυμοῦ προς τον βασιλέα και ἀπήγγειλεν αὐτῷ τους λόγους τούτους και την δόξαν Σίμωνος και πάντα, ὅσα εἶδε, και ὠργίσθη ο βασιλεὺς ὀργὴν μεγάλην.

Α Μακ. 15,36 Ἐπέστρεψεν ὁμως ὠργισμένος προς τον βασιλέα και ἀνήγγειλε προς αὐτόν την ἀπάντησιν του Σίμωνος, ὅπως ἐπίσης την δόξαν αὐτοῦ και ὅλα ὅσα εἶδε. Ο βασιλεὺς ἐκυριεύθη ἀπὸ μεγάλην ὀργὴν ἐναντίον του Σίμωνος.

Α Μακ. 15,37 Τρύφων δε ἐμβὰς εἰς πλοῖον ἐφύγεν εἰς Ὀρθωσιάδα.

Α Μακ. 15,37 Ο Τρύφων ἐπεβίβασθη εἰς ἕνα πλοῖον και κατέφυγεν εἰς την Ὀρθωσιάδα.

Α Μακ. 15,38 και κατέστησεν ο βασιλεὺς τον Κενδεβαῖον στρατηγόν της παραλίας και δυνάμεις πεζικὰς και ἱππικὰς ἔδωκεν αὐτῷ·

Α Μακ. 15,38 Ο βασιλεὺς κατέστησε τον Κενδεβαῖον στρατηγόν ὅλης της παραλίου περιοχῆς και παρέδωκεν εἰς αὐτόν δυνάμεις πεζικῆς και ἱππικῆς.

Α Μακ. 15,39 και ἐνετείλατο αὐτῷ παρεμβαλεῖν κατὰ πρόσωπον της Ἰουδαίας και ἐνετείλατο αὐτῷ οἰκοδομήσαι την Κεδρών και οχυρῶσαι τας πύλας και ὅπως πολεμήσῃ τον λαόν· ο δε βασιλεὺς ἐδίωκε τον Τρύφωνα.

Α Μακ. 15,39 Του ἔδωσε δε διαταγὴν να στρατοπεδεύσῃ πλησίον της Ἰουδαίας, να ανοικοδομήσῃ και οχυρῶσῃ την Κεδρών, να κατασφαλίσῃ τας πύλας και να πολεμήσῃ ἐναντίον του ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Ο δε βασιλεὺς κατεδίωκε τον Τρύφωνα.

Α Μακ. 15,40 και παρεγενήθη Κενδεβαῖος εἰς Ἰάμνειαν και ἤρξατο τοῦ ερεθίζειν τον λαόν και ἐμβατεύειν εἰς την Ἰουδαίαν και αἰχμαλωτίζειν τον λαόν και φονεύειν,

Α Μακ. 15,40 Ο Κενδεβαῖος ἐφθασεν εἰς Ἰάμνειαν και ἤρχισε να παρενοχλή τον ἰουδαϊκὸν λαόν, να εισέρχεται εἰς την χώραν της Ἰουδαίας, να αἰχμαλωτίζῃ δε και να φονεύῃ ἀνθρώπους του ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Α Μακ. 15,41 και ἠκοδόμησε την Κεδρών και ἔταξεν ἐκεῖ ἱππεῖς και δυνάμεις, ὅπως ἐκπορευόμενοι ἐξοδεύωσι τας οδοὺς της Ἰουδαίας, καθὰ συνέταξεν αὐτῷ ο βασιλεὺς.

Α Μακ. 15,41 Ὠχύρωσε την Κεδρών, ἔταξεν ἐκεῖ πεζοὺς και ἱππεῖς, δια να ἐξορμούν και να κάμνουν ἐνοχλητικὰς

περιπολίας στους δρόμους της Ιουδαίας, όπως είχε διατάξει ο βασιλεύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Α Μακ. 16,1 Καί ανέβη Ιωάννης εκ Γαζάρων και απήγγειλε Σίμωνι τώ πατρί αυτού ά συνετέλει Κενδεβαίος.

Α Μακ. 16,1 Ανέβη ο Ιωάννης από την πόλιν Γαζαρα και ανήγγειλεν στον Σιμωνα, τον πατέρα του, όσα έπραττεν ο Κενδεβαίος.

Α Μακ. 16,2 και εκάλεσε Σίμων τους δύο υιούς αυτού τους πρεσβυτέρους Ιούδαν και Ιωάννην και είπεν αυτοίς· εγώ και οι αδελφοί μου και ο οίκος τού πατρός μου επολεμήσαμεν τους πολεμίους Ισραήλ από νεότητος έως της σήμερον ημέρας, και ευωδώθη εν ταις χερσίν ημών ρύσασθαι τον Ισραήλ πλεονάκις.

Α Μακ. 16,2 Ο Σιμων εκάλεσε τους δύο μεγαλυτέρους υιούς του, τον Ιούδαν και τον Ιωάννην, και τους είπε· "εγώ, οι αδελφοί μου και ο οίκος του πατρός μου επολεμήσαμεν τους εχθρούς του ισραηλιτικού λαού από της νεότητος ημών μέχρι της σημερινής ημέρας. Πολλάκις δε δια των χειρών μας ευωδώθησαν τα έργα μας και κατωρθώσαμεν να σώσωμεν τον ισραηλιτικόν λαόν.

Α Μακ. 16,3 νύν δε γεγήρακα, και υμείς δε εν τώ ελέει ικανοί εστε εν τοίς έτεσι· γίνεσθε αντ' εμού και τού αδελφού μου και εξελθόντες υπερμαχείτε υπέρ τού έθνους ημών, η δε εκ τού ουρανού βοήθεια έστω μεθ υμών.

Α Μακ. 16,3 Τώρα όμως εγώ έχω γηράσει. Σεις, χάρις στο έλεος του Θεού, έχετε φθάσει εις μίαν ικανοποιητικήν ηλικίαν. Παρετε, λοιπόν, θέσιν τώρα αντί εμού και του αδελφού μου και εξελθόντες πολεμήσατε υπέρ του έθνους μας. Η δε βοήθεια εκ του ουρανού από τον Θεόν ας είναι πάντοτε μαζί σας.

Α Μακ. 16,4 και επέλεξεν εκ της χώρας είκοσι χιλιάδας ανδρών πολεμιστών και ιππείς, και επορεύθησαν επί τον Κενδεβαίον και εκοιμήθησαν εν Μωδεΐν.

Α Μακ. 16,4 Εξέλεξεν έπειτα από τον λαόν της χώρας είκοσι χιλιάδας εμπειροπολέμους πεζούς και ιππείς, οι οποίοι και εβάδισαν εναντίον του Κενδεβαίου. Κατέλυσαν κατά την νύκτα εις Μωδεΐν.

Α Μακ. 16,5 και αναστάντες το πρωΐ επορεύοντο εις το πεδίον, και ιδού δύναμις πολλή εις συνάντησιν αυτοίς, πεζική και ιππείς, και ήν χειμάρους αναμέσον αυτών.

Α Μακ. 16,5 Την πρωΐαν ηγήρθησαν και επροχωρούσαν εις την πεδιάδα. Αίφνης είδον να έρχεται εις συνάντησίν των μεγάλη δύναμις πεζών και ιππέων. Μεταξύ εκείνων και αυτών παρενεβάλλετο ένας χειμαρρος.

Α Μακ. 16,6 και παρενέβαλε κατά πρόσωπον αυτών αυτός και ο λαός αυτού. και είδε τον λαόν δειλούμενον διαπεράσαι τον χειμάρουν και διεπέρασε πρώτος· και είδον αυτόν οι άνδρες και διεπέρασαν κατόπισθεν αυτού.

Α Μακ. 16,6 Ο Ιωάννης με τον στρατόν του εστρατοπέδευεν απέναντι εκείνων. Είδεν όμως ότι οι στρατιώται του εδίσταζαν να διαπεράσουν τον χειμαρρον και τον διέβη πρώτος αυτός. Όταν οι άνδρες του τον είδαν να διέρχεται τον χειμαρρον, τον διέβησαν και εκείνοι όπισθεν αυτού.

Α Μακ. 16,7 και διέιλε τον λαόν και τους ιππείς εν μέσω των πεζών· η δε ίππος των υπεναντίων πολλή σφόδρα.

Α Μακ. 16,7 Ο Ιωάννης διήρησε τον στρατόν του εις δύο τμήματα και ετοποθέτησε το ιππικόν εν μέσω του πεζού τούτου στρατού. Το ιππικόν όμως των εχθρών ήτο πολύ μεγάλο.

Α Μακ. 16,8 και εσάλπισαν ταις ιεραίς σάλπιγγι, και ετροπώθη Κενδεβαίος και η παρεμβολή αυτού, και έπεσον εξ αυτών τραυματία πολλοί· οι δε καταλειφθέντες έφυγον εις το οχύρωμα.

Α Μακ. 16,8 Οι Ιουδαίοι εσάλπισαν με τας ιεράς σάλπιγγας προς επίθεσιν και ο Κενδεβαίος και ο στρατός του κατετροπώθησαν. Επεσαν δε από τους εχθρούς πάρα πολλοί. Οσοι απέμειναν, κατέφυγαν στο φρούριον.

Α Μακ. 16,9 τότε ετραυματίσθη Ιούδας ο αδελφός Ιωάννου· Ιωάννης δε κατεδίωξεν αυτούς έως ήλθεν εις Κεδρών, ήν ωκοδόμησε.

Α Μακ. 16,9 Τότε ετραυματίσθη και ο Ιούδας, ο αδελφός του Ιωάννου. Ο Ιωάννης όμως κατεδίωξε τους φεύγοντας, μέχρις ότου έφθασεν εις την Κεδρών, την οποίαν είχεν οχυρώσει ο Κενδεβαίος.

Α Μακ. 16,10 και έφυγον έως εις τους πύργους τους εν τοίς αγροίς Αζώτου, και ενεπύρυσεν αυτήν εν πυρί, και έπεσον εξ αυτών εις άνδρας δισχιλίους και απέστρεψεν εις γήν Ιούδα μετ ειρήνης.

Α Μακ. 16,10 Οι ηττηθέντες κατέφυγον στους πύργους, οι οποίοι υπήρχον ανά τους αγρούς της Αζώτου. Ο Ιωάννης παρέδωκε την Αζωτον στο πυρ. Δυο χιλιάδες από τους εχθρούς εφονεύθησαν και ο Ιωάννης επέστρεψε νικητής εις την Ιουδαίαν.

Α Μακ. 16,11 Καί Πτολεμαίος ο τού Αβούβου ήν καθεσταμένος στρατηγός εις το πεδίον Ιεριχώ και έσχεν αργύριον και χρυσίον πολύ·

Α Μακ. 16,11 Ο Πτολεμαίος, ο υιός του Αβούβου, είχεν εγκατασταθή στρατιωτικός διοικητής εις την πεδιάδα της Ιεριχώ και απέκτησε πολύ αργύριον και χρυσίον,

Α Μακ. 16,12 ήν γάρ γαμβρός τού αρχιερέως.

Α Μακ. 16,12 διότι ήτο γαμβρός του αρχιερέως.

Α Μακ. 16,13 και υψώθη η καρδιά αυτού, και ηβουλήθη κατακρατήσαι της χώρας και εβουλεύετο δόλω κατά Σίμωνος και των υιών αυτού άρα αυτούς.

Α Μακ. 16,13 Η καρδιά του όμως υπερηφανεύθη και ηθέλησε να γίνη αυτός ο μόνος κύριος της χώρας. Εσκέφθη, λοιπόν, και απεφάσισε να φονεύση δια δόλου τον Σιμωνα και τα δύο παιδιά του.

Α Μακ. 16,14 Σίμων δε ήν εφοδεύων τας πόλεις τας εν τή χώρα και φροντίζων της επιμελείας αυτών· και κατέβη εις Ιεριχώ αυτός και Ματταθίας και Ιούδας οι υιοί αυτού έτους εβδόμου και εβδομηκοστού και εκατοστού εν μηνί ενδεκάτω (ούτος ο μην Σαβάτ).

Α Μακ. 16,14 Ο Σιμων περιώδευεν επιθεωρών τας πόλεις της χώρας και φροντίζων δια την καλήν αυτών διοίκησιν. Κατά το εκατοστόν εβδομηκοστόν έβδομον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών και κατά τον ενδέκατον μήνα (αυτός ονομάζεται Σαββάτ), κατέβησαν εις την Ιεριχώ ο Σιμων και οι δύο υιοί του, ο Ματταθίας και ο Ιούδας.

Α Μακ. 16,15 και υπεδέξατο αυτούς ο τού Αβούβου εις το οχυρωμάτιον το καλούμενον Δώκ μετά δόλου, ό ωκοδόμησε, και εποίησεν αυτοίς πότον μέγαν και ενέκρυσεν εκεί άνδρας.

Α Μακ. 16,15 Ο υιός του Αβούβου τους υπεδέχθη δολίως και τους εφιλοξένησεν εις ένα μικρόν φρούριον, που ωνομάζετο Δωκ και το οποίον αυτός είχεν ανοικοδομήσει. Εκεί παρέθεσε μεγάλο συμπόσιον προς τον Σιμωνα, προς τον Ματταθίαν και

τον Ιούδαν. Είχεν όμως κρύψει εκεί μερικούς άνδρας.

Α Μακ. 16,16 και ότε εμεθύσθη Σίμων και οι υιοί αυτού, εξανέστη Πτολεμαίος και οι παρ αυτού και ελάβοσαν τα όπλα αυτών και επεισήλθοσαν τώ Σίμωνι εις το συμπόσιον και απέκτειναν αυτόν και τους δύο υιούς αυτού και τινας των παιδαριών αυτού.

Α Μακ. 16,16 Όταν ο Σίμων και τα παιδιά του περιήλθον εις κατάστασιν μέθης, εσηκώθη ο Πτολεμαίος μαζί με τους άνδρας του, επήραν τα όπλα, επέπεσαν εναντίον του Σίμωνος εις την αίθουσαν του συμποσίου και εφόνευσαν αυτόν, τα δύο του παιδιά και μερικούς από τους υπηρέτας του.

Α Μακ. 16,17 και εποίησεν αθεσίαν μεγάλην, και απέδωκε κακά αντί αγαθών.

Α Μακ. 16,17 Ετσι δε ο υιός του Αβούβου διέπραξε μεγάλην προδοσίαν και ανταπέδωκε κακά αντί των αγαθών, που είχε λάβει.

Α Μακ. 16,18 και έγγραψε ταύτα Πτολεμαίος και απέστειλε τώ βασιλεί, όπως αποστείλη αυτώ δυνάμεις εις βοήθειαν και παραδώ αυτώ των χώραν αυτών και τας πόλεις.

Α Μακ. 16,18 Ο Πτολεμαίος έγγραψεν αμέσως στον βασιλέα και τον επληροφόρησε δια τα γεγονότα αυτά· και συγχρόνως τον παρεκάλε να αποστείλη εις αυτόν στρατιωτικές δυνάμεις, δια να του παραδώση την χώραν και τας πόλεις των Ιουδαίων.

Α Μακ. 16,19 και απέστειλεν ετέρους εις Γάζαζα άραι τον Ιωάννην, και τοίς χιλιάρχοις απέστειλεν επιστολάς παραγενέσθαι προς αυτόν, όπως δώ αυτοίς αργύριον και χρυσίον και δόματα,

Α Μακ. 16,19 Εστειλε δε άλλους άνδρας εις Γαζαζα, δια να θανατώσουν τον Ιωάννην. Εστειλεν επίσης επιστολάς στους χιλιάρχους, δια των οποίων παρήγγειλεν εις αυτούς να έλθουν πλησίον του, δια να τους δώση αργύριον και χρυσίον και άλλα δώρα.

Α Μακ. 16,20 και ετέρους απέστειλε καταλαβέσθαι την Ιερουσαλήμ και το όρος τού ιερού.

Α Μακ. 16,20 Άλλους δε άνδρας έστειλε, να καταλάβουν την Ιερουσαλήμ και τον λόφον, όπου ήτο κτισμένος ο Ναός.

Α Μακ. 16,21 και προδραμών τις απήγγειλεν Ιωάννη εις Γάζαζα ότι απώλετο ο πατήρ αυτού και οι αδελφοί αυτού και ότι απέσταλκε και σε αποκτείναι.

Α Μακ. 16,21 Ένας όμως αγγελιαφόρος προέτρεξε και ανήγγειλεν στον Ιωάννην, που ευρίσκετο εις Γαζαζα, διτι ο πατέρας του και οι αδελφοί του είχαν φονευθή και ότι ο Πτολεμαίος έστειλεν άνδρας του, να φονεύσουν και αυτόν τον ίδιον.

Α Μακ. 16,22 και ακούσας εξέστη σφόδρα και συνέλαβε τους άνδρας τους ελθόντας απολέσαι αυτόν και απέκτεινεν αυτούς, επέγνω γάρ ότι εζήτουν αυτόν απολέσαι.

Α Μακ. 16,22 Ο Ιωάννης, όταν ήκουσεν αυτά, έμεινε κατάπληκτος. Συνέλαβε τους άνδρας, που ήλθαν να τον δολοφονήσουν, και τους εθανάτωσε. Διότι και ο ίδιος αντελήφθη ότι πράγματι αυτοί επεζήτουν να τον φονεύσουν.

Α Μακ. 16,23 Και τα λοιπά των λόγων Ιωάννου και των πολέμων αυτού και των ανδραγαθιών αυτού, ών ηνδραγάθησε, και της οικοδομής των τειχών, ών ωκοδόμησε, και των πράξεων αυτού,

Α Μακ. 16,23 Τα υπόλοιπα εκ των έργων του Ιωάννου από τους πολέμους που διεξήγαγεν, τας ανδραγαθίας τας οποίας κατώρθωσε, την ανοικοδόμησιν των τειχών που ωλοκλήρωσε και όλα τα άλλα έργα του,

Α Μακ. 16,24 ιδού ταύτα γέγραπται επί βιβλίω ημερών αρχιερωσύνης αυτού, αφ ού εγενήθη αρχιερεύς μετά τον πατέρα αυτού.

Α Μακ. 16,24 όλα αυτά είναι γραμμένα στο βιβλίον των χρονικών της αρχιερωσύνης του, από την ημέραν, από την οποίαν, μετά τον θάνατον του πατρός του, έγινε αρχιερεύς.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ Β'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Β Μακ. 1,1 Τοίς αδελφοίς τοίς κατ Αίγυπτον Ιουδαίοις χαιρειν. οι αδελφοί οι εν Ιεροσολύμοις Ιουδαίοι και οι εν τή χώρα της Ιουδαίας ειρήνην αγαθήν·

Β Μακ. 1,1 Ημείς, οι Ιουδαίοι που ευρισκόμεθα εις την Ιερουσαλήμ και εις την άλλην χώραν της Ιουδαίας, χαιρετίζομεν τους αδελφούς μας, που ευρίσκονται εις την Αίγυπτον. Ευχόμεθα εις σας λαμπράν ειρήνην.

Β Μακ. 1,2 και αγαθοποιήσαι υμίν ο Θεός και μνησθήη της διαθήκης αυτού της προς Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ των δούλων αυτού των πιστών·

Β Μακ. 1,2 Ευχόμεθα, να αποστείλη πλούσια προς σας τα αγαθά του ο Θεός και να ενθυμηθή την συνθήκην, την οποίαν είχε συνάψει με τους πιστούς δούλους του, τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ.

Β Μακ. 1,3 και δώη υμίν καρδιαν πάσιν εις το σέβεσθαι αυτόν και ποιείν αυτού τα θελήματα καρδια μεγάλη και ψυχή βουλομένη·

Β Μακ. 1,3 Ευχόμεθα, να δώση εις όλους σας ο Κυριος καρδιαν ευλαβή, ώστε να σέβεσθε αυτόν και να τηρήτε τα θελήματά του με όλην σας την καρδιαν και με όλην σας την θέλησιν.

Β Μακ. 1,4 και διανοίξαι την καρδιαν υμών εν τώ νόμω αυτού και εν τοίς προστάγμασι και ειρήνην ποιήσαι

Β Μακ. 1,4 Να διανοίξη ακόμη ο Κυριος την καρδιαν σας, δια να γνωρίσετε και δεχθήτε τον Νομον του και τας εντολάς του, και να θεμελιώση εις σας ειρήνην.

Β Μακ. 1,5 και επακούσαι υμών των δεήσεων και καταλλαγείη υμίν και μη υμάς εγκαταλίποι εν καιρώ πονηρώ.

Β Μακ. 1,5 Ευχόμεθα ακόμη να εισακούση ο Κυριος τας προσευχάς σας, να συνδιαλλαγή προς σας και να μη σας εγκαταλείψη εις καιρόν θλίψεων.

Β Μακ. 1,6 και νύν ώδέ εσμεν προσευχόμενοι περι υμών.

Β Μακ. 1,6 Ημείς εδώ τώρα προσευχόμεθα και δια σας.

Β Μακ. 1,7 βασιλεύοντος Δημητρίου έτους εκατοστού εξηκοστού ένατου, ημείς οι Ιουδαίοι γεγράφαμεν υμίν εν τή θλίψει και εν τή ακμή τή επελθούση ημίν εν τοίς έτεσι τούτοις, αφ ού απέστη Ιάσων και οι μετ αυτού από της αγίας γής και της βασιλείας

Β Μακ. 1,7 Όταν εβασίλευεν ο Δημήτριος, και συγκεκριμένως κατά το εκατοστόν εξηκοστόν ένατον έτος, ημείς οι Ιουδαίοι είχομεν γράψει προς σας τότε, ότε ευρισκόμεθα υπό το κράτος θλίψεως και μεγάλης κρίσεως κατά τα έτη εκείνα,

από τότε που ο Ιάσων και οι άλλοι, που ήσαν μαζί του, έγιναν αποστάται και προδότηι της ιεράς ημών χώρας και του βασιλείου.

Β Μακ. 1,8 και ενεπύρισαν τον πυλώνα και εξέχεαν αίμα αθών· και εδεήθημεν τού Κυρίου και εισηκούσθημεν και προσηνέγκαμεν θυσίαν και σεμίδαλιν και εξήψαμεν τους λύχνους και προεθήκαμεν τους άρτους.

Β Μακ. 1,8 Αυτοί έκαυσαν την πύλην του ναού και έχυσαν αίμα αθών. Ημείς προσηυχήθημεν προς τον Κυριον, ο δε Κυριος εισήκουσε την προσευχήν μας. Προσεφέραμεν θυσίαν αιματηράν και την ανάλογον αναίμακτον θυσίαν από σημιγδάλι, ανάψαμεν τους λύχνους της λυχνίας και εθέσαμεν τους άρτους της προθέσεως εις την τράπεζάν των.

Β Μακ. 1,9 και νύν ίνα άγητε τας ημέρας της σκηνοπηγίας τού Χασελεύ μηνός, έτους εκατοστού ογδοηκοστού και ογδούου».

Β Μακ. 1,9 Τωρα δε, σας γράφομεν, δια να εορτάζετε τας ημέρας των εγκαινίων του ναού· όπως την εορτήν της Σκηνοπηγίας· κατά τον μήνα Χασελεύ, το εκατοστόν ογδοηκοστόν όγδοον έτος της χρονολογίας των Σελευκιδών”.

Β Μακ. 1,10 «Οι εν Ιεροσολύμοις και οι εν τή Ιουδαία και η γερουσία και Ιούδας Αριστοβούλω διδασκάλω Πτολεμαίου τού βασιλέως, όντι δε από τού τών χριστών ιερέων γένους, και τοίς εν Αιγύπτω Ιουδαίοις χαιρίεν και υγιαίνειν.

Β Μακ. 1,10 “Οι Ιουδαίοι, που ευρίσκονται εις την Ιερουσαλήμ και εις την άλλην χώραν της Ιουδαίας, η γερουσία και ο Ιούδας εύχονται υγείαν και ευτυχίαν στον σοφόν Αριστόβουλον, σύμβουλον του βασιλέως Πτολεμαίου, τον καταγόμενον από την οικογένειαν των κεχρισμένων ιερέων, και στους άλλους Ιουδαίους, που ευρίσκονται εις την Αίγυπτον.

Β Μακ. 1,11 εκ μεγάλων κινδύνων υπό τού Θεού σεσωσμένοι μεγάλως ευχαριστούμεν αυτώ, ως αν προς βασιλέα παρατασσόμενοι·

Β Μακ. 1,11 Εχομεν σωθή με την βοήθειαν του Θεού και ευχαριστούμεν ολοψύχως τον Θεόν, έτοιμοι και πάλιν να πολεμήσωμεν εναντίον του βασιλέως.

Β Μακ. 1,12 αυτός γάρ εξέβρασε τους παραταξαμένους εν τή αγία πόλει.

Β Μακ. 1,12 Διότι μαζί μας είναι ο Θεός, ο οποίος επέταξε μακράν όλους, όσοι παρετάχθησαν εις πόλεμον εναντίον της αγίας πόλεως.

Β Μακ. 1,13 εις γάρ την Περσίδα γενόμενος ο ηγεμών και ο περί αυτόν ανυπόστατος δοκούσα είναι δύναμις, κατεκόπησαν εν τώ της Ναυαίας ιερώ, παραλογοισμώ χρησαμένων των περί την Ναυαίαν ιερέων.

Β Μακ. 1,13 Ο αρχηγός των εχθρών μας, ο βασιλεύς Αντίοχος ο Επιφανής, ήλθεν εις την Περσίαν μαζί με την στρατιωτικήν του δύναμιν, η οποία εθεωρείτο ακατανίκητος και κατεκόπη στον ναόν της Ναυαίας χάρις εις ένα στρατήγημα, που εχρησιμοποίησαν οι ιερείς της θεάς αυτής.

Β Μακ. 1,14 ως γάρ συνοικήσων αυτή παρεγένετο εις τον τόπον ό τε Αντίοχος και οι σύν αυτώ φίλοι χάριν τού λαβείν τα χρήματα εις φερνής λόγον·

Β Μακ. 1,14 Ο Αντίοχος δηλαδή με τους φίλους του είχε μεταβή στον τόπον εκείνον με τον σκοπόν, τάχα, να νυμφευθή την θεάν. Πράγματι δε, δια να πάρη τους θησαυρούς της ως προείκα.

Β Μακ. 1,15 και προθέντων αυτά των ιερέων της Ναυαίας κακείνου προσελθόντος μετ ολίγων εις τον περιβολον τού τεμένους, συγκλείσαντες, το ιερόν, ως εισήλθεν Αντίοχος,

Β Μακ. 1,15 Οι ιερείς της Ναυαίας εξέθεσαν τους θησαυρούς αυτούς, ο δε Αντίοχος με ολίγους άνδρας του εισήλθεν εις την ιεράν αυλήν του ναού. Όταν δε εισήλθεν εις την αυλήν, οι ιερείς έκλεισαν τον ναόν.

Β Μακ. 1,16 ανοίξαντες την τού φατνώματος κρυπτήν θύραν, βάλοντες πέτρους συνεκεραύνωσαν τον ηγεμόνα και μέλη ποιήσαντες και τας κεφαλάς αφελόντες τοίς έξω παρέριψαν.

Β Μακ. 1,16 Ηνοιξαν δε κατόπιν μίαν μυστικήν θύραν επάνω από την οροφήν, έρριψαν λίθους και κατακεραύνωσαν τον βασιλέα και εκείνους, οι οποίοι ήσαν μαζί του. Επειτα κατέκοψαν αυτούς εις τεμάχια, απέκοψαν τας κεφαλάς των και τας έρριψαν στους έξω του βασιλέως συντρόφους του.

Β Μακ. 1,17 κατά πάντα ευλογητός ημών ο Θεός, ός παρέδωκε τους ασεβήσαντας.

Β Μακ. 1,17 Ας είναι δι' όλα αυτά δοξασμένος ο Κυριος ο Θεός μας, ο οποίος παρέδωκεν εις τέτοιον θάνατον τους ασεβείς.

Β Μακ. 1,18 μέλλοντες ούν άγειν εν τώ Χασελεύ πέμπτη και εικάδι τον καθαρισμόν τού ιερού, δέον ηγησάμεθα διασαφήσαι υμίν, ίνα και αυτοί άγητε της σκηνοπηγίας και τού πυρός, ότε Νεεμίας οικοδομήσας το τε ιερόν και το θυσιαστήριον ανήνεγκε θυσίαν.

Β Μακ. 1,18 Επειδή, λοιπόν, ημείς ετοιμαζόμεθα να εορτάσωμεν κατά την εικοστήν πέμπτην του μηνός Χασελεύ τον καθαρισμόν του ιερού ναού, εθεωρήσαμεν πρέπον να καταστησωμεν και εις σας γνωστόν τούτο, ώστε και σεις να εορτάσετε τας ημέρας αυτάς, όπως εορτάζετε την εορτήν της Σκηνοπηγίας, και του πυρός, το οποίον ανήφθη, όταν ο Νεεμίας απεπεράτωσε την ανοικοδόμησιν του ιερού και του θυσιαστηρίου και προσέφερε θυσίας.

Β Μακ. 1,19 και γάρ ότε εις την Περσικήν ήγοντο οι πατέρες ημών, οι τότε ευσεβείς ιερείς λαβόντες από τού πυρός τού θυσιαστηρίου λαθραίως, κατέκρυψαν εν κοιλώματι φρέατος τάξιν έχοντος ανύδρου, εν ώ κατησφαλίσαντο ώστε άσιον άγνωστον είναι τον τόπον.

Β Μακ. 1,19 Όταν δηλαδή οι πατέρες μας ωδηγούντο αιχμάλωτοι εις την Περσίαν, οι ευσεβείς τότε ιερείς επήραν κρυφίως πυρ από το πυρ του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και το έκρυψαν επιμελώς στο βάθος ενός φρέατος, που δεν είχε νερό. Εις αυτό το ησφάλισαν με κάθε μυστικότητα, ώστε παρέμενεν αυτός ο τόπος άγνωστος εις όλους.

Β Μακ. 1,20 διελθόντων δε ετών ικανών, ότε έδοξε τώ Θεώ, αποσταλείς Νεεμίας υπό τού βασιλέως της Περσίδος τους εγγόνους των ιερέων των αποκρυψάντων έπεμψεν επί το πύρ· ως δε διεσάφησαν ημίν μη ευρηκέναι πύρ, αλλά ύδωρ παχύ,

Β Μακ. 1,20 Αφού επέρασαν αρκετά έτη, τότε που ο Θεός ηυδόκησε να αποσταλή ο Νεεμίας από τον βασιλέα της Περσίας εις την Ιουδαίαν, ο Νεεμίας έστειλε τους απογόνους των ιερέων, που είχαν αποκρύψει το πυρ, εις αναζήτησίν του. Αυτοί και ανέφεραν προς ημάς, ότι δεν ευρήκαν το πυρ, αλλά ένα παχύ ύδωρ.

Β Μακ. 1,21 εκέλευσεν αυτούς αποβάψαντας φέρειν. ως δε ανηνέχθη τα των θυσιών, εκέλευσε τους ιερείς Νεεμίας επιράναι τώ ύδατι τα τε ξύλα και τα επικείμενα.

Β Μακ. 1,21 Ο Νεεμίας διέταξεν αυτούς να πάρουν και να φέρουν από το ύδωρ αυτό. Όταν δε εστοιβάσθησαν επάνω στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων τα προς θυσίαν ξύλα και τα θύματα, ο Νεεμίας διέταξε τους ιερείς να ραντίσουν με το ύδωρ και τα ξύλα και τας θυσίας, που ήσαν επάνω εις αυτά.

Β Μακ. 1,22 ως δε εγένετο τούτο και χρόνος διήλθεν ό τε ήλιος ανέλαμψε, πρότερον επινεφής ών, ανήφθη πυρά μεγάλη ώστε θαυμάσαι πάντας.

Β Μακ. 1,22 Όταν δε εξετελέσθη η εντολή του Νεεμίου και ήλθεν η στιγμή, που ανέλαμψεν ο ήλιος, ο οποίος ήτο προηγουμένως σκεπασμένος από τα νέφη, άναψε μεγάλη φωτιά, ώστε όλοι εθαύμασαν.

Β Μακ. 1,23 προσευχήν δε εποίησαντο οι ιερείς δαπανωμένης της θυσίας, οι τε ιερείς και πάντες, καταρχομένου Ιωνάθου, των δε λοιπών επιφωνούντων ως Νεεμίου.

Β Μακ. 1,23 Καθ' ον χρόνον η θυσία εκαιετο, οι ιερείς κατά την διάρκειαν της καύσεως έκαμαν προσευχήν, μαζί δε με αυτούς και όλοι οι άλλοι. Ο Ιωνάθαν ηρχισε την προσευχήν και ο Νεεμίας και οι άλλοι συνώδευαν την φωνήν του.

Β Μακ. 1,24 ήν δε η προσευχή τον τρόπον έχουσα τούτον· Κύριε Κύριε ο Θεός ο πάντων κτίστης, ο φοβερός και ισχυρός και δίκαιος και ελεήμων, ο μόνος βασιλεύς και χρηστός,

Β Μακ. 1,24 Η προσευχή αυτή είχεν αυτόν τον τύπον· “Κυριε, Κυριε, ο Θεός, συ είσαι ο δημιουργός των πάντων, ο φοβερός και ισχυρός και δίκαιος και ελεήμων, ο μόνος βασιλεύς και πανάγαθος.

Β Μακ. 1,25 ο μόνος χορηγός, ο μόνος δίκαιος και παντοκράτωρ και αιώνιος, ο διασώζων τον Ισραήλ εκ παντός κακού, ο ποιήσας τους πατέρας εκλεκτούς και αγιάσας αυτούς,

Β Μακ. 1,25 Ο μόνος χορηγός των αγαθών, ο μόνος δίκαιος και παντοκράτωρ και αιώνιος. Συ, που διασώζιστον Ισραήλ από όλα τα κακά. Συ, ο οποίος ανέδειξας τους πατέρας μας εκλεκτούς και τους ηγιάσας.

Β Μακ. 1,26 πρόσδεξι την θυσίαν υπέρ παντός τού λαού σου Ισραήλ και διαφύλαξον την μερίδα σου και καθαγιάσον.

Β Μακ. 1,26 Πρόσδεξι, λοιπόν, Κυριε, την θυσίαν αυτήν υπέρ όλου του λαού σου και διαφύλαξε την κληρονομίαν σου και αγίασε αυτήν.

Β Μακ. 1,27 επισυνάγαγε την διασποράν ημών, ελευθέρωσον τους δουλεύοντας εν τοίς έθνεσι, τους εξουθενημένους και βδελυκτούς έπίδε, και γνώτωσαν τα έθνη, ότι σύ εί ο Θεός ημών.

Β Μακ. 1,27 Επανάφερε εις την χώραν των τους διασκορπισμένους αδελφούς μας, ελευθέρωσε τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι δούλοι εις τα έθνη, ρίψε βλέμμα στοργής στους εξουθενημένους και μισουμένους και ας μάθουν όλα τα έθνη, ότι συ είσαι ο Θεός μας.

Β Μακ. 1,28 βασάνισον τους καταδυναστεύοντας και εξυβρίζοντας εν υπερηφανία.

Β Μακ. 1,28 Τιμώρησε εκείνους, οι οποίοι μας καταδυναστεύουν και όσους επάνω εις την υπερηφάνειάν των μας υβρίζουν.

Β Μακ. 1,29 καταφύτευσον τον λαόν σου εις τον τόπον τον άγιόν σου, καθώς ειπε Μωυσής.

Β Μακ. 1,29 Καταφύτευσε και εγκατάστησε ασφαλή τον λαόν σου στον τόπον τούτον τον άγιόν σου, όπως ειπεν ο Μωυσής”.

Β Μακ. 1,30 οι δε ιερείς επέψαλλον τους ύμνους.

Β Μακ. 1,30 Οι ιερείς έψαλλον τους καταλλήλους ύμνους.

Β Μακ. 1,31 καθώς δε ανηλώθη τα της θυσίας και το περιλειπούμενον ύδωρ, ο Νεεμίας εκέλευσε λίθους μείζονας κατασχείν.

Β Μακ. 1,31 Όταν δε η θυσία ετελείωσε, διέταξεν ο Νεεμίας και έχυσαν το υπόλοιπο νερό επάνω στους μεγάλους λίθους.

Β Μακ. 1,32 ως δε τούτο εγενήθη, φλόξ ανήφθη τού δε από τού θυσιαστηρίου αντιλάμψαντος φωτός εδαπανήθη.

Β Μακ. 1,32 Όταν τούτο έγινε, άναψε μία φλόγα. Το δε από του θυσιαστηρίου αναλάμψαν ως φως υγρόν εκάη.

Β Μακ. 1,33 ως δε φανερόν εγενήθη το πράγμα, και διηγέλη τώ βασιλεί των Περσών ότι εις τον τόπον, ού το πύρ απέκρουσαν οι μεταχθέντες ιερείς το ύδωρ εφάνη, αφ ού και οι περι τον Νεεμίαν ήγγισαν τα της θυσίας,

Β Μακ. 1,33 Όταν δε το καταπληκτικόν αυτό γεγονός διεδόθη και έγινε γνωστόν και στον βασιλέα των Περσών, ότι στον τόπον, όπου οι απαχθέντες εις αιχμαλωσίαν ιερείς είχαν κάποτε αποκρύψει το ιερόν πυρ, ευρήκαν βραδύτερον ύδωρ και ότι ο Νεεμίας και οι περι αυτόν άνδρες καθηγίασαν αυτό με τας θυσίας,

Β Μακ. 1,34 περιφράξας δε ο βασιλεύς ιερόν εποίησε, δοκιμάσας το πράγμα.

Β Μακ. 1,34 ο βασιλεύς διέταξε να περιφράξουν τον ιερόν αυτόν τόπον και να τον ανακηρύξουν άγιον και επεβεβαίωσεν έτσι το γεγονός.

Β Μακ. 1,35 και οίς εχαρίζετο ο βασιλεύς πολλά διάφορα ελάμβανε και μετεδίδου.

Β Μακ. 1,35 Ο βασιλεύς επήρε και εχάρισε πολλά και διάφορα δώρα στους ανθρώπους των γεγονότων αυτών.

Β Μακ. 1,36 προσηγόρευσαν δε οι περι τον Νεεμίαν τούτο νέφθαρ, ό διερμηγνέεται Καθαρισμός καλείται δε παρά τοίς πολλοίς Νεφθαεί.

Β Μακ. 1,36 Οι περι τον Νεεμίαν ωνόμασαν αυτό το ύδωρ νέφθαρ, που σημαίνει καθαρισμός. Από πολλούς άλλους ωνομάσθη παρεφθαρμένως Νεφθαεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Β Μακ. 2,1 Ευρίσκεται δε εν ταίς απογραφάις Ιερεμίας ο προφήτης ότι εκέλευσε τού πυρός λαβείν τους μεταγινόμενους, ως σεσήμανται,

Β Μακ. 2,1 Υπάρχει καταγεγραμμένον, ότι ο προφήτης Ιερεμίας, διέταξε τους μεταφερομένους αιχμαλώτους εις την Βαβυλώνα, να πάρουν το ιερόν πυρ, όπως ανωτέρω έχει σημειωθή.

Β Μακ. 2,2 και ως ενετείλατο τοίς μεταγενομένοις ο προφήτης, δούς αυτοίς τον νόμον, ίνα μη επιλάθωνται των προσταγμάτων τού Κυρίου και ίνα μη αποπλανηθώσι ταίς διανοίαις βλέποντες αγάλματα χρυσά και αργυρά και τον περι αυτά κόσμον·

Β Μακ. 2,2 και ότι ο προφήτης, όταν παρεδωκεν αντίγραφαν του Νομου στους απαγομένους προς αιχμαλωσίαν, έδωκε συγχρόνως και την εντολήν, να μη λησμονούν τας εντολάς του Κυρίου, να μη αποπλανηθούν κατά την διάνοιαν, όταν βλέπουν αγάλματα χρυσά και αργυρά και τα γύρω από αυτά στολίδια.

Β Μακ. 2,3 και έτερα τοιαύτα λέγων παρεκάλει μη αποστήναι τον νόμον από της καρδιάς αυτών.

Β Μακ. 2,3 Και με πολλούς άλλους παρομοίους λόγους τους παρεκάλει και τους ενίσχυσε να μη απομακρυνθή ο νόμος του Θεού από τας καρδιάς των.

Β Μακ. 2,4 ήν δεν εν τή γραφή ως την σκηνήν και την κιβωτόν εκέλευσεν ο προφήτης χρηματισμού γενηθέντος αυτώ συνακολουθείν· ως δε εξήλθεν εις το όρος, ού ο Μωυσής αναβάς εθεάσατο την τού Θεού κληρονομίαν.

Β Μακ. 2,4 Υπάρχει ακόμη και τούτο γραμμένον εις τα αρχεία· ότι ο ίδιος ο προφήτης Ιερεμίας, κατόπιν διαταγής που εδόθη εις αυτόν από τον Θεόν, διέταξε να μεταφερθή μαζί του η Κιβωτός της Διαθήκης. Με τα ιερά αυτά κειμήλια έφθασεν στο όρος Ναβαύ, όπου είχεν ανεβή ο Μωυσής και είχεν ιδει την γην της Επαγγελίας, την οποίαν ο Θεός εκληροδότησεν

στους Ισραηλίτας.

Β Μακ. 2,5 και ελθών ο Ιερεμίας εύρεν οίκον αντρῶδη και την σκηνήν και την κιβωτόν και το θυσιαστήριον τού θυμιάματος εισήνεγκεν εκεί και την θύραν ενέφραξε.

Β Μακ. 2,5 Αφού έφθασεν εκεί ο Ιερεμίας, ευρήκεν οικίαν, η οποία είχε την μορφήν άντρου. Εις αυτήν εισήγαγε και απέθεσε την Κιβωτόν και το θυσιαστήριον του θυμιάματος. Κατόπιν δε έφραξε την θύραν.

Β Μακ. 2,6 και προσελθόντες τινές των συνακολουθούντων ώστε επισημήνασθαι την οδόν και ουκ ηδυνήθησαν ευρείν.

Β Μακ. 2,6 Μετά ταύτα μερικοί από τους συντρόφους του ήλθαν, δια να επισημάνουν με σημεία την οδόν, που ηκολούθησεν ο Ιερεμίας δια να κρύψη τα αντικείμενα αυτά, αλλά δεν την ευρήκαν.

Β Μακ. 2,7 ως δε ο Ιερεμίας έγνω, μεμφάμενος αυτοίς είπεν ότι και άγνωστος ο τόπος έσται, έως αν συναγάγη ο Θεός επισυναγωγήν τού λαού και ίλεως γένηται·

Β Μακ. 2,7 Όταν ο Ιερεμίας επληροφορήθη τούτο, τους ήλεγξε και είπεν· “ο τόπος αυτός θα μείνη άγνωστος, έως ότου ο Θεός γίνη ίλεως και επαναφέρει από την αιχμαλωσίαν ελεύθερον τον λαόν του.

Β Μακ. 2,8 και τότε ο Κύριος αναδείξει ταύτα, και οφθήσεται η δόξα τού Κυρίου και η νεφέλη, ως και επί Μωυσή δηλούτο, ως και ο Σαλωμών ηξίωσεν ίνα ο τόπος καθαγιασθή μεγάλης.

Β Μακ. 2,8 Τότε ο Κυριος θα αποκαλύψη τα ιερά αυτά αντικείμενα και θα φανή η δόξα του Κυρίου και η νεφέλη, όπως εφαινετο επί της εποχής του Μωϋσέως και όπως εφάνη, όταν ο Σολομών έκαμε προσευχήν και παρεκάλεσε τον Θεόν, να καθαγιασθή ο ναός με μεγάλην δόξαν”.

Β Μακ. 2,9 δισαφείτο δε και ως σοφίαν έχων ανήνεγκε θυσίαν εγκαινισμού και της τελειώσεως τού ιερού.

Β Μακ. 2,9 Εις τα άρχεία επίσης ήτο καταγεγραμμένον, ότι ο βασιλεύς αυτός ο Σολομών, με την μεγάλην σοφίαν του, προσέφερε θυσίαν κατά τα εγκαινία και κατά την αποπεράτωσιν του ναού.

Β Μακ. 2,10 καθώς και Μωυσής προσήξατο προς Κύριον, και κατέβη πύρ εκ τού ουρανού και τα της θυσίας εδαπάνησεν, ούτως και Σαλαμών προσήξατο, και καταβάν το πύρ ανήλωσε τα ολοκαυτώματα.

Β Μακ. 2,10 Και, όπως άλλοτε ο Μωϋσής προσηυχήθη προς τον Κυριον και κατέβηκε πυρ εκ του ουρανού, το οποίον κατέφαγε την θυσίαν, έτσι και ο Σολομών προσυχήθη και κατέβηκε πυρ από τον ουρανόν, το οποίον κατέφαγε τα ολοκαυτώματα.

Β Μακ. 2,11 και είτε Μωυσής· διά το μη βεβρώσθαι το περί της αμαρτίας, ανηλώθη.

Β Μακ. 2,11 Είχεν είπει δε τότε ο Μωϋσής· “επειδή η θυσία περί της αμαρτίας δεν επιτρέπεται να φαγωθή από τους ανθρώπους, δια τούτο κατηναλώθη ολόκληρος από το πυρ”.

Β Μακ. 2,12 ωσαύτως και ο Σαλωμών τας οκτώ ημέρας ήγαγεν.

Β Μακ. 2,12 Κατά παρόμοιον τρόπον και ο Σολομών εώρτασεν επί οκτώ ημέρας τα εγκαινία του ναού.

Β Μακ. 2,13 εξηγούσθαι δε και εν ταις αναγραφαίς και εν τοίς υπομνηματισμοίς τοίς κατά τον Νεεμίαν τα αυτά και ως καταβαλλόμενος βιβλιοθήκην επισυνήγαγε τα περί των βασιλέων και προφητών και τα τού Δαυίδ και επιστολάς βασιλέων περί αναθεμάτων.

Β Μακ. 2,13 Ησαν καταχωρημένα τα γεγονότα αυτά εις τα αρχεία και τα υπομνήματα του Νεεμίου, όπως επίσης και το ότι ο Νεεμίας ίδρυσε βιβλιοθήκην, εις την οποίαν συνεκέντρωσε τα βιβλία, που αναφέρονται στους βασιλείς και τους προφήτας. Εκεί περιλαμβάνονται τα του Δαυίδ, όπως και επιστολαί των βασιλέων της Περσίας σχετικώς με τα αφιερώματα αυτών προς τον ναόν.

Β Μακ. 2,14 ωσαύτως δε και Ιούδας τα διαπεπτωκότα διά τον πόλεμον τον γεγονότα ημίν επισυνήγαγε πάντα, και έστι παρ ημίν·

Β Μακ. 2,14 Ωσαύτως και ο Ιούδας συνεκέντρωσεν όλα αυτά τα βιβλία, που είχαν διασκορπισθή κατά τον πόλεμον, τον οποίον ευρέθημεν ηναγκασμένοι να κάμωμεν, και ετσι τώρα αυτά ευρίσκονται εις τα χέρια μας.

Β Μακ. 2,15 ών ούν εάν χρειαν έχητε τους αποκοιμούντας υμίν αποστέλλετε.

Β Μακ. 2,15 Εάν λοιπόν χρειάζεσθε να έχετε κοντά σας αντίτυπα, στείλατε ανθρώπους, δια να σας τα φέρουν.

Β Μακ. 2,16 Μέλλοντες ούν άγειν τον καθαρισμόν εγράψαμεν υμίν· καλώς ούν ποιήσετε άγοντες τας ημέρας.

Β Μακ. 2,16 Εν όψει της εορτής του καθαρισμού του ναού, την οποίαν πρόκειται κατ' αυτάς να εορτάσωμεν, εγράψαμεν προς σας αυτήν την επιστολήν. Και σεις καλώς θα πράξετε να εορτάσετε μαζί μας την εορτήν κατά τας ημέρας αυτάς.

Β Μακ. 2,17 ο δε Θεός ο σώσας τον πάντα λαόν αυτού και αποδούς την κληρονομίαν πάσι και το βασίλειον και το ιεράτευμα και τον αγιασμόν,

Β Μακ. 2,17 Ο δε Θεός, ο οποίος έσωσεν όλον τον λαόν του και απέδωκεν εις όλους την ιεράν κληρονομίαν της χώρας μας, του βασιλείον μας, την Ιερουσην και τον ναόν,

Β Μακ. 2,18 καθώς επηγγείλατο διά τού νόμου· ελπίζομεν γάρ επί τώ Θεώ ότι ταχέως ημάς ελεήσει και επισυνάξει εκ της υπό τον ουρανόν εις τον άγιον τόπον· εξείλετο γάρ ημάς εκ μεγάλων κακών και τον τόπον εκαθάρισε.

Β Μακ. 2,18 όπως είχαν υποσχεθή δια του Νομου του, ελπίζομεν ότι ταχέως θα μας ελεήσει και πάλιν και θα μας επαναφέρει από όλας τας χώρας τας υπό τον ουρανόν στον ιερόν ναόν. Το πιστεύομεν δε αυτό, διότι και τώρα ο Θεός μας εγλύτωσεν από μεγάλας συμφοράς και εκαθάρισεν από τα μιάσματα της ειδωλολατρείας τον ιερόν τόπον.

Β Μακ. 2,19 Τά δε κατά τον Ιούδαν τον Μακκαβαίον και τους τούτου αδελφούς και τον τού ιερού τού μεγάλου καθαρισμόν και τον τού βωμού εγκαινισμόν,

Β Μακ. 2,19 Τα δε κατά τον Ιούδαν τον Μακκαβαίον και τους αδελφούς του, όπως και δια τον καθαρισμόν του μεγάλου και ιερού ναού, δια τα εγκαινία του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων,

Β Μακ. 2,20 έτι τε τους προς Αντίοχον τον Επιφανή και τον τούτου υιόν Ευπάτορα πολέμους

Β Μακ. 2,20 ακόμη δε και δια τους πολέμους μας εναντίον του Αντιόχου του Επιφανούς και του υιού του Ευπάτορος,

Β Μακ. 2,21 και τας εξ ουρανού γενομένας επιφανείας τοίς υπέρ τού Ιουδαϊσμού φιλοτίμως ανδραγαθήσασιν, ώστε την όλην χώραν ολίγους όντας λεηλατείν και τα βάρβαρα πλήθη διώκειν,

Β Μακ. 2,21 δια τας φανεράς επεμβάσσοτου Θεού υπέρ εκείνων, οι οποίοι ηρωϊκώς ηγωνίζοντο προς υπεράσπισιν των Ιουδαίων, ώστε καιίτοι ήσαν ολιγάριθμοι να ημπορέσουν να καταλάβουν όλην την χώραν και να τρέψουν εις φυγήν τα πλήθη των βαρβάρων,

Β Μακ. 2,22 και το περιβόητον καθ όλην την οικουμένην ιερόν ανακομίσασθαι και την πόλιν ελευθερώσαι και τους

μέλλοντας καταλύεσθαι νόμους επανορθώσαι, τού Κυρίου μετά πάσης επεικειίας ιλέω γενομένου αυτοίς,
B Μακ. 2,22 όλα αυτά, όπως επίσης και δια τον περίφημον εις όλον τον κόσμον Ναόν, να τον ανακτήσουν και την πόλιν να ελευθερώσουν, να ανορθώσουν δε πάλιν τους θείους νόμους, τους οποίους εχθροί και εξωμόται επεχείρουν να καταργήσουν, και το ότι ο Θεός πάσαν ευμένειαν εδείκνυε προς τους ήρωας αυτούς,
B Μακ. 2,23 τα υπό Ιάσωνος τού Κυρηναίου δεδηλωμένα δε πέντε βιβλίων πειρασόμεθα δι ενός συντάγματος επιτεμείν.
B Μακ. 2,23 όλα αυτά τα γεγονότα εκτίθενται εις πέντε βιβλία υπό του Ιάσωνος του Κυρηναίου. Ημείς όμως θα προσπαθήσωμεν να κάμωμεν επιτομήν όλων αυτών εις ένα μόνον βιβλίον.
B Μακ. 2,24 συνορώντες γάρ το χύμα των αριθμών και την ούσαν δυσχέρειαν τοίς θέλουσιν εισκυκλείσθαι τοίς της ιστορίας διηγήμασι διά το πλήθος της ύλης,
B Μακ. 2,24 Αποβλέποντες δε στο πλήθος των αριθμών, που περιέχονται εις τα βιβλία αυτά, όπως και εις την δυσκολίαν, την οποίαν δοκιμάζον όσοι επιθυμούν να βυθισθούν και εις τας λεπτομερείας των διηγήσεων, και δια το πλήθος της περιεχομένης ύλης,
B Μακ. 2,25 εφροντίσαμεν τοίς μὲν βουλομένοις αναγινώσκειν ψυχαγωγίαν, τοίς δε φιλοφρονούσιν εις το διά μνήμης αναλαβείν ευκοπίαν, πάσι δε τοίς εντυγχάνουσιν ωφέλειαν.
B Μακ. 2,25 εφροντίσαμεν να κάμωμεν ψυχαγωγικήν την μελέτην δι' εκείνους, που την θέλουν έτσι, εύκολον εις απομνημόνευσιν δι' εκείνους, που θέλουν να την απομνημονεύσουν. Γενικώς ωφέλιμον εις όλους εκείνους, οι οποίοι θα την μελετήσουν.
B Μακ. 2,26 και ημίν μὲν τοίς την κακοπάθειαν επιδεδεγμένοις της επιτομῆς ου ράδιον, ιδρώτος δε και αγρυπνίας το πράγμα,
B Μακ. 2,26 Δι' ημάς όμως, οι οποίοι ανελάβαμεν τον κόπον της επιτομῆς αυτής, το έργον δεν είναι εύκολον. Απαιτεί ιδρώτας και αγρυπνίας.
B Μακ. 2,27 καθάπερ γάρ της παρασκευάζοντι συμπόσιον και ζητούντι την ετέρων λυσιτέλειαν ουκ ευχερές μὲν, όμως διά την των πολλών ευχαριστίαν ηδέως την κακοπάθειαν υποίσομεν,
B Μακ. 2,27 Η εργασία μας ομοιάζει με την εργασίαν εκείνου, ο οποίος θέλει να παρασκευάσῃ συμπόσιον στους κεκλημένους και επιζητεί το ευχάριστον φαγητόν δια τον καθένα, χωρίς να λογαριάσῃ τους κόπους. Τούτο δεν είναι μεν εύκολον, όμως, δια να έχωμεν την ευγνωμοσύνην των πολλών αναγνωστών μας, ευχαρίστως θα υποβληθώμεν εις την ταλαιπωρίαν αυτήν.
B Μακ. 2,28 το με διακριβούν περί εκάστων τῶ συγγραφῆ παραχωρήσαντες, το δε επιπορεύεσθαι τοίς υπογραμμοίς της επιτομῆς διαπονούντες.
B Μακ. 2,28 Την μεν ακρίβειαν των γεγονότων στηρίζομεν στον συγγραφέα Ιάσωνα. Ημείς όμως αναλαμβάνομεν τον κόπον της συντάξεως του έργου βάσει των φιλολογικῶν κανόνων.
B Μακ. 2,29 καθάπερ γάρ της καινῆς οικίας αρχιτέκτονι της ὅλης καταβολῆς φροντιστέον, τῶ δε εγκαίειν και ζωγραφῆν επιχειρούντι τα επιτήδεια προς διακόσμησιν εξεταστέον, οὕτω δοκῶ και επί ημών.
B Μακ. 2,29 Διότι, όπως ο αρχιτέκτων μιας νέας κατοικίας έχει καθήκον να φροντίσῃ δι' όλον το έργον της οικοδομῆς, ενώ εκείνος που θα αναλάβῃ τον στολισμόν και την ζωγραφίαν μορφῶν οφείλει να ασχοληθῇ με ο,τι αφορᾷ την διακόσμησιν αυτήν, έτσι νομίζω ότι συμβαίνει και με ημάς.
B Μακ. 2,30 το μὲν εμβατεύειν και περιπάτον ποιείσθαι λόγον και πολυπραγμανεῖν εν τοίς κατά μέρος τῶ της ιστορίας αρχηγῆτι καθήκει·
B Μακ. 2,30 Ενας ευσυνειδήτος και αυθεντικός ιστορικός έχει καθήκον να εμδαθύνῃ στο θέμα του, να περιοδεύῃ τρόπον τινά μέσα εις τα ιστορικά γεγονότα, να δίδῃ λόγον δι' αυτά, να ασχολῆται και με τας ἐπί μέρους λεπτομερείας.
B Μακ. 2,31 το δε σύντομον της λέξεως μεταδιώκειν και το εξεργαστικόν της πραγματείας παραιτεῖσθαι τῶ την μετάφρασιν ποιουμένῳ συγχωρητέον.
B Μακ. 2,31 Εκείνος όμως που ανέλαβεν ως έργον του την σύνταξιν μιας επιτομῆς, πρέπει να επιδιώκῃ την συντομίαν και του επιτρέπεται να μη ασχολῆται με την πλήρη έκθεσιν των γεγονότων.
B Μακ. 2,32 εντεύθεν οὖν ἀρξώμεθα της διηγήσεως, τοίς προειρημένοις τοσοῦτον ἐπιζεύξαντες· εὐήθες γάρ το μὲν πρό της ιστορίας πλεονάζειν, την δε ιστορίαν επιτεμείν.
B Μακ. 2,32 Εδώ, λοιπόν, ἀς αρχίσωμεν την διήγησίν μας ἀρκούμενοι, εις ὅσα προεισαγωγικά ἐξεθέσαμεν. Διότι εἶναι ἀνόητον να λέγῃ κανεὶς πολλά προ της ιστορίας και να εἶναι σύντομος εις αυτήν ταύτην την ιστορίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

B Μακ. 3,1 Τῆς αγίας τοίνυν πόλεως κατοικουμένης μετά πάσης ειρήνης και των νόμων ἐτι κάλλιστα συντηρουμένων διά την Ονίου τού ἀρχιερέως ευσέβειάν τε και μισοπονηρίαν,
B Μακ. 3,1 Κατά την εποχὴν εκείνην, τότε που οι κάτοικοι της αγίας πόλεως ἀπελάμβανον ειρήνην, οι δε νόμοι ετηρονοτο ἀρίστα και κάλλιστα χάρις εις την ευσέβειαν του ἀρχιερέως Ονίου και την αποστροφὴν του προς το κακόν,
B Μακ. 3,2 συνέβαινε και αυτούς τους βασιλεῖς τιμάν τον τόπον, και το ιερὸν ἀποστολαῖς ταῖς κρατίσταις δοξάζειν,
B Μακ. 3,2 συνέβαινε ὥστε και οι βασιλεῖς ἀκόμη να τιμούν τον ἅγιον τόπον και να μεγαλύνουν τον ιερὸν ναόν με σπουδαιότατα δῶρα,
B Μακ. 3,3 ὥστε και Σέλευκον τον της Ἀσίας βασιλέα χορηγεῖν εκ των ἰδίων προσόδων πάντα τα προς τας λειτουργίας των θυσιῶν ἐπιβάλλοντα δαπανήματα.
B Μακ. 3,3 ὥστε και αὐτός ο Σέλευκος, ο βασιλεὺς της Ἀσίας, να χορηγῇ ἀπὸ τα ἰδικά του εἰσοδήματα ὅλας τας δαπάνας, αι οποίαι ἐχρειαζόντο δια τας θυσίας.
B Μακ. 3,4 Σίμων δε τις εκ της Βενιαμίν φυλῆς προστάτης τού ιεροῦ καθεσταμένος διηρέθη τῶ ἀρχιερεὶ περί της κατά την πόλιν ἀγορανομίας·
B Μακ. 3,4 Ἀλλὰ κάποιος Σίμων, που κατήγετο ἀπὸ την φυλὴν Βενιαμίν, προῖστάμενος του ναοῦ, ἦλθεν εις φιλονεικίαν με τον ἀρχιερέα δια την ἐπίβλεψιν της δημοσίας ἀγορᾶς εις την πόλιν.
B Μακ. 3,5 και νικήσαι τον Ονίαν μη δυνάμενος, ἦλθε προς Ἀπολλώνιον Θρασαίου τον κατ' ἐκείνον το καιρὸν Κοίλης Συρίας και Φοινίκης στρατηγόν

Β Μακ. 3,5 Επειδή όμως δεν ηδύνατο να υπερισχύσει απέναντι του Ονίου, ήλθε προς τον Απολλώνιον, υιόν του Θρασαίου, ο οποίος κατ' εκείνον τον καιρόν ήτο στρατιωτικός διοικητής της Συρίας και της Φοινίκης.

Β Μακ. 3,6 και προσήγγειλε περί τού χρημάτων αμυθίων γέμειν το εν Ιερουσόλυμοις γαζοφυλάκιον, ώστε το πλήθος των διαφόρων εναριθμητον είναι, και μη προσήκειν αυτά προς τον των θυσιών λόγον, είναι δε δυνατόν υπό την τού βασιλέως εξουσίαν πεσείν άπαντα ταύτα.

Β Μακ. 3,6 Ανέφερε, λοιπόν, εις αυτόν, ότι το θησαυροφυλάκιον του ναού εις την Ιερουσαλήμ ήτο γεμάτων από αναριθμητα χρηματικά ποσά, των οποίων το πλήθος το αδύνατον να υπολογισθή, και ότι τα χρήματα αυτά δεν είναι όλα απαραίτητα δια τας προσφερομένας εκεί θυσίας. Άρα ότι είναι δυνατόν να περιέλθουν όλα αυτά εις την εξουσίαν του βασιλέως.

Β Μακ. 3,7 συμμείξας δε ο Απολλώνιος τώ βασιλεί περί των μηνυθέντων αυτώ χρημάτων ενεφάνισεν· ο δε προχειρισάμενος Ηλιόδωρον τον επί των πραγμάτων απέστειλε δούς εντολάς την των προειρημένων χρημάτων εκκομιδήν ποιήσασθαι.

Β Μακ. 3,7 Ο Απολλώνιος συναντήσας προς τούτο τον βασιλέα κατέστησεν εις αυτόν γνωστά τα περί των αναφερθέντων χρημάτων. Ο βασιλεύς εξέλεξε τον Ηλιόδωρον, ο οποίος είχεν αναλάβει τας υποθέσστου κράτους, και τον απέστειλε με την εντολήν, να πάρη τα προαναφερθέντα εκείνα χρήματα.

Β Μακ. 3,8 ευθέως δε ο Ηλιόδωρος εποικείτο την πορείαν, τή μόν εμφάσει ως τας κατά Κοίλην Συρίαν και Φοινίκην πόλεις εφοδεύσων, τώ πράγματι δε την τού βασιλέως πρόθεσιν επιτελέσων.

Β Μακ. 3,8 Ο Ηλιόδωρος αμέσως ανέλαβε πορείαν προφάσει μόν, δια να επιθεωρήση τας πόλεις της Κοίλης Συρίας και της Φοινίκης, πράγματι δε δια να μεταβή εις την Ιερουσαλήμ και να εκτελέση τας εντολάς του βασιλέως.

Β Μακ. 3,9 παραγενηθείς δε εις Ιερουσόλυμα και φιλοφρόνως υπό τού αρχιερέως της πόλεως αποδεχθείς, ανέθετο περί τού γεγονότος εμφανισμού, και τίνος ένεκεν πάρεστι διεσάφησεν· επυνθάνετο δε, ει ταίς αληθείας ταύτα ούτως έχοντα τυγχάνει.

Β Μακ. 3,9 Όταν έφθασεν εις την Ιερουσαλήμ, έγινε δεκτός με φιλοφροσύνην εκ μέρους του αρχιερέως και των κατοίκων της πόλεως. Επειτα διηγήθη στον αρχιερέα εκείνα, τα οποία του είχαν αποκαλύψει και τον σκοπόν, δια τον οποίον είχεν έλθει. Εζητούσε δε να μάθη, εάν όλα αυτά είναι πράγματι αληθινά.

Β Μακ. 3,10 τού δε αρχιερέως υποδείξαντος παραθήκας είναι χηρών τε και ορφανών,

Β Μακ. 3,10 Ο αρχιερεύς κατέστησε γνωστόν στον Ηλιόδωρον, ότι αι καταθέσεις αυταί είναι των χηρών και των ορφανών.

Β Μακ. 3,11 τινά δε και Υρκανού τού Τωβίου σφόδρα ανδρός εν υπεροχή κειμένου -ουχ ώσπερ ήν διαβάλλων ο δυσεβής Σίμων- τα δε πάντα αργυρίου τετρακόσια τάλαντα, χρυσίου δε διακόσια·

Β Μακ. 3,11 Μερικά από αυτά τα χρήματα ανήκουν στον Υρκανόν, υιόν του Τωβίου, ένδοξον και επίσημον άνδρα. Παντως τα χρήματα αυτά δεν ήσαν τόσα όσα ο συκοφάντης και ασεβής Σίμων είχε καταγγείλει, αλλά ανήρχοντο μόνον εις τετρακόσια τάλαντα αργυρίου και διακόσια τάλαντα χρυσίου.

Β Μακ. 3,12 αδικηθήναι δε τους πεπιστευκότας τή τού τόπου αγιωσύνη και τή τού τετιμημένου κατά τον σύμπαντα κόσμον ιερού σεμνότητι και ασυλία παντελώς αμήχανον είναι.

Β Μακ. 3,12 Προσέθεσε δε, ότι είναι απολύτως αδύνατον να αδικηθούν οι καταθέται, οι οποίοι ενεπιστεύθησαν τα χρήματά των στον ιερόν ναόν, τον οποίον ναόν σέβεται όλος ο κόσμος δια την ιερότητα αυτού και το απαραβίαστον.

Β Μακ. 3,13 ο δε Ηλιόδωρος, δι' ας είχε βασιλικάς εντολάς, πάντως έλεγεν εις το βασιλικόν αναληπτέα ταύτα είναι.

Β Μακ. 3,13 Ο Ηλιόδωρος όμως έλεγεν, ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάρη τα χρήματα αυτά δια το βασιλικόν ταμείον, διότι τοιαύτας διαταγάς είχε παρά του βασιλέως.

Β Μακ. 3,14 ταξάμενος δε ημέραν εισήει την περί τούτων επίσκεψιν οικονομήσων· ήν δε ου μικρά καθ όλην την πόλιν αγωνία.

Β Μακ. 3,14 Εις ορισθείσαν, λοιπόν, από αυτόν ημέραν μετέβη στον ναόν, δια να λάβη προσωπικήν γνώσιν περί των χρημάτων εκείνων. Καθ' όλην δε την πόλιν επικρατούσε μεγάλη αγωνία.

Β Μακ. 3,15 οι δε ιερείς πρό τού θυσιαστηρίου εν ταίς ιερατικαίς στολαίς ρίψαντες εαυτούς, επεκαλούντο εις ουρανόν τον περί παραθήκης νομοθετήσαντα τοίς παρακαταθεμένοις ταύτα σώα διαφυλάξαι.

Β Μακ. 3,15 Οι ιερείς έπεσαν ενώπιον του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων είχαν φορέσει τας ιεράς στολάς των και επεκαλούντο Εκείνον, ο οποίος είχε νομοθετήσει σχετικώς με τας καταθέσεις αυτάς, ινα τα χρήματα των καταθέτων παραμένουν άθικτα.

Β Μακ. 3,16 ήν δε ορώντα την τού αρχιερέως ιδέαν τιτρώσκεσθαι την διάνοιαν· η γάρ όψις και το της χρώας παρηλλαγμένον ενέφαινε την κατά ψυχήν αγωνίαν.

Β Μακ. 3,16 Ητο δε δυνατόν, όταν έβλεπε κανείς το πρόσωπον του αρχιερέως, να αντιληφθή, ότι αυτός επληγώνετο βαθύτατα εις την καρδίαν από το γεγονός εκείνο. Διότι η μορφή του και το αλλοιωμένον χρώμα του προσώπου του εμαρτύρουν την ψυχικήν του αγωνίαν.

Β Μακ. 3,17 περιεκέχυτο γάρ περί τον άνδρα δέος τι και φρικασμός σώματος, δι' ών πρόδηλον εγίνετο τοίς θεωρούσι το κατά καρδίαν ενεστός άλγος.

Β Μακ. 3,17 Εφαινότο, ως εάν είχε περιχυθή γύρω από τον άνδρα ένα δέος, μία φρικίασις του σώματος, δια των οποίων εγίνετο φανερόν εις τα βλέμματα εκείνων, που τον έβλεπαν, η βαθεία θλίψις που κατείχε την καρδίαν του.

Β Μακ. 3,18 οι δε εκ των οικιών αγεληδόν εξεπηδών επί πάνδημον ικετείαν, διά το μέλλειν εις καταφρόνησιν έρχεσθαι τον τόπον.

Β Μακ. 3,18 Οι κάτοικοι καθ' ομάδας εξεχύνοντο από τα σπίτια και παρεκάλουν όλοι μαζί τον Θεόν, να μη επιτρέψη και βεβηλωθή και καταφρονηθή ο ιερός τόπος.

Β Μακ. 3,19 υπεζωσμένοι δε υπό τους μαστούς αι γυναίκες σάκκους κατά τας οδούς επλήθουν· αι δε κατάκλειστοι των παρθένων, αι μόν συνέτρεχον επί τους πυλώνας, αι δε επί τα τείχη, τινές δε διά των θυρίδων διεξέκυπτον·

Β Μακ. 3,19 Αι γυναίκες είχαν ζωσθή και εφορούσαν υπό το στήθος σάκκους εις ένδειξιν πένθους και εγέμισαν τους δρόμους. Αι δε παρθένοι, αι οποίαι έως τότε έμεναν κλεισμένοι εις τα σπίτια, έτρεχαν άλλαι μεν εις τας θύρας των οικιών των, άλλαι δε ανέβαιναν στους τοίχους των αυλών και μερικαί άλλαι έσκυβαν από τα παράθυρα.

Β Μακ. 3,20 πάσαι δε προτείνουσαι τας χείρας εις τον ουρανόν εποιούντο την λιτανείαν·

Β Μακ. 3,20 Ολαι δε με ανυψωμένας τας χείρας προς τον ουρανόν έκαμναν θερμήν δέησιν προς τον Θεόν.

Β Μακ. 3,21 ελεεινὸν ἦν τὴν τοῦ πλήθους παρμιγῆ πρόπτωσιν τὴν τε τοῦ μεγάλου διαγωνιῶντος ἀρχιερέως προσδοκίαν.

Β Μακ. 3,21 Ἦτο δὲ ἄξιον ἐλέους καὶ οἴκτου, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ γονατισμένον αὐτὸ καὶ συγκεχυμένον πλήθος, καθὼς καὶ τὸν φόβον καὶ τὴν ἐναγώνιον προσμονὴν τοῦ ἀρχιερέως.

Β Μακ. 3,22 οἱ μὲν οὖν ἐπεκαλοῦντο τὸν παντοκράτορα Θεὸν τὰ πεπιστευμένα τοῖς πεπιστευκόσι σὺν διαφυλάσσειν μετὰ πάσης ασφαλείας,

Β Μακ. 3,22 Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοῦς ἰκέτευον τὸν παντοδύναμον Θεόν, νὰ διαφυλάξῃ ἀθικτὰ καὶ εἰς κάθε ἀσφάλειαν ὅσα εἶχαν κατατεθῆ στον ναόν.

Β Μακ. 3,23 ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τὸ διεγνωσμένον ἐπετέλει.

Β Μακ. 3,23 Ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἐθέσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ προαποφασισμένον σχέδιόν του.

Β Μακ. 3,24 αὐτόθι δὲ αὐτοῦ σὺν τοῖς δορυφόροις κατὰ τὸ γαζοφυλάκιον ἤδη παρόντος, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ πάσης ἐξουσίας δυνάστης ἐπιφάνειαν μεγάλην ἐποίησεν, ὥστε πάντας τοὺς κατοτολημῆσαντας συνελθεῖν, καταπλαγέντας τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν, εἰς ἐκλυσιν καὶ δειλίαν τραπήναι.

Β Μακ. 3,24 Ὄταν δὲ ὁ Ἡλιόδωρος μαζῆ με τοὺς στρατιώτας δορυφόρους τοῦ ἦλθε πλησίον τοῦ θησαυροφυλακίου, τότε ὁ Κύριος τῶν πατέρων, ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἔκαμε φοβερὰν τὴν ἐμφάνισίν του, ὥστε ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν τὴν θρασύτητα νὰ εἰσέλθουν με τὸν Ἡλιόδωρον στο θησαυροφυλάκιον, ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ περιέπεσαν εἰς παράλυσιν καὶ δειλίαν.

Β Μακ. 3,25 ὦφθη γὰρ τις ἵππος αὐτοῖς φοβερὸν ἔχων τὸν ἐπιβάτην καὶ καλλίστη σαγὴ διακεκοσμημένος, φερόμενος δὲ ῥῶδην ἐνέσειε τῷ Ἡλιόδωρῳ τὰς ἐμπροσθίους σπλάς· ὁ δὲ επικαθήμενος ἐφαίνετο χρυσοῦν πανοπλίαν ἔχων.

Β Μακ. 3,25 Διότι παρουσιάσθη ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν ἑνῶν ἵππων, ἐπάνω εἰς τὴν ὤρειοτάτην καὶ πλουσιώως κεκοσμημένην σαγὴν τοῦ οὐοῦ ἐκάθητο ἑνας φοβερός ἵππευς. Ὁ ἵππος αὐτὸς ὠροῦσε ἐναντίον τοῦ Ἡλιόδωρου καὶ τὸν συνεκλόνιζε με τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας του. Ὁ δὲ ἵππευς, ποὺ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτόν, ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ χρυσοῦν πανοπλίαν.

Β Μακ. 3,26 ἑτεροὶ δὲ δύο προεφάνησαν αὐτῷ νεανίαί τῆ ῥώμῃ μὲν ἐκπρεπεῖς, κάλλιστοι δὲ τῆ δόξῃ, διαπρεπεῖς δὲ τὴν περιβολὴν, οἱ καὶ παραστάντες ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐμαστίγουν αὐτόν ἀδιαλείπτως, πολλὰς ἐπιριπτοῦντες αὐτῷ πληγὰς.

Β Μακ. 3,26 Συγχρόνως δὲ παρουσιάσθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον δύο νέοι με ἀκατανίκητον δύναμιν, ὠραιοτάτοι κατὰ τὴν ἐμφάνισιν, ἐνδεδυμένοι μεγαλοπρεπῆ ἀπαστράπτουσαν στολήν, οἱ οὐοῖοι ἐστάθησαν ἑκατέρωθεν ἀπὸ τοῦ Ἡλιόδωρου, τὸν ἐμαστίγουν συνεχῶς καὶ τοὺς ἐπροξένησαν πολλὰς πληγὰς.

Β Μακ. 3,27 ἀφῶν δὲ πεσόντα πρὸς τὴν γῆν καὶ πολλὰ σκότει περιχυθέντα συναρπάσαντες καὶ εἰς φορεῖον ἐνθέντες

Β Μακ. 3,27 Ὁ Ἡλιόδωρος ἐπέσεν ἔξαφνα κάτω εἰς τὴν γῆν βυθισθεὶς εἰς πολὺ σκοτάδι. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντός του τὸν ἤρπασαν καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς ἕνα φορεῖον.

Β Μακ. 3,28 τὸν ἄρτι μετὰ πολλῆς παραδρομῆς καὶ πάσης δορυφορίας εἰς τὸ προειρημένον εἰσελθόντα γαζοφυλάκιον ἔφερον ἀβοήθητον αὐτῷ καθεστῶτα, φανερώς τὴν τοῦ Θεοῦ δυναστείαν ἐπεγνωκότες.

Β Μακ. 3,28 Καὶ ἔτσι τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ οὐοῖος πρὸ ολίγου εἶχεν εἰσέλθει στο προειρημένον θησαυροφυλάκιον τοῦ ναοῦ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ συνοδοῦς καὶ ἀπὸ ἄνδρας σπλισμένους, τὸν μετέφεραν τῶρα εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ὥστε νὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ βοηθήσῃ τὸν αὐτόν του. Ἔτσι δὲ αὐτὸς καὶ οἱ περὶ αὐτόν ἐγνώρισαν κατὰ ἕνα τρόπον ὀλοφάνερον τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Β Μακ. 3,29 καὶ ὁ μὲν διὰ τὴν θεῖαν ἐνέργειαν ἀφῶνος καὶ πάσης ἐσθηρῆμένος ἐλπίδος καὶ σωτηρίας ἐρίπτο,

Β Μακ. 3,29 Καὶ ὁ μὲν Ἡλιόδωρος χάρις εἰς τὴν θαυματουργικὴν θεῖαν αὐτὴν ἐνέργειαν κατέκειτο ἀφῶνος, χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας.

Β Μακ. 3,30 οἱ δὲ τὸν Κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν αὐτοῦ τρόπον, καὶ τὸ μικρὸ πρότερον δέους καὶ ταραχῆς γέμον ἱερὸν τὸν παντοκράτορος ἐπιφανέντος Κυρίου χαράς καὶ εὐφροσύνης ἐπεπλήρωτο.

Β Μακ. 3,30 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ὑμνολογοῦσαν τὸν Κύριον, ὁ οὐοῖος εἶχε δοξάσει τὸν ἱερὸν τρόπον. Καὶ ὁ ἱερός ναός, ὁ οὐοῖος πρὸ ολίγου ἦτο γεμάτος φόβον καὶ ταραχὴν, με τὴν θαυματουργικὴν ἐμφάνισιν τοῦ παντοδυνάμου Κυρίου ἐγέμισε χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Β Μακ. 3,31 ταχύ δὲ τινες τῶν τοῦ Ἡλιόδωρου συνήθων ἠξίουσαν τὸν Οὐνίαν ἐπικαλέσασθαι τὸν Ὑψιστον καὶ τὸ ζῆν χαρίσασθαι τῷ παντελῶς ἐν ἐσχάτῃ πνοῇ κειμένῳ.

Β Μακ. 3,31 Ἀμέσως δὲ μερικοὶ ἀπὸ τὴν συνοδείαν τοῦ Ἡλιόδωρου παρεκάλεσαν θερμῶς τὸν Οὐνίαν νὰ προσευχηθῆ πρὸς τὸν Ὑψιστον νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴν στον πνέοντα τὰ λοιπὰ Ἡλιόδωρον.

Β Μακ. 3,32 ὑπόπτος δὲ γενόμενος ὁ ἀρχιερεὺς, μήποτε διὰ τὴν ὁ βασιλεὺς σὴν κακουργίαν τινὰ περὶ τὸν Ἡλιόδωρον ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων συντετελέσθαι, προσήγαγε θυσίαν ὑπὲρ τῆς τοῦ ἀνδρὸς σωτηρίας.

Β Μακ. 3,32 Ὁ ἀρχιερεὺς, ἐπειδὴ ὑπωπτεύθη, μήπως τυχόν ὁ βασιλεὺς νομίσει ὅτι ἐγίνε κανένα ἐγκλημα ἐναντίον τοῦ Ἡλιόδωρου ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, προσέφερε θυσίαν δια τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Β Μακ. 3,33 ποιούμενον δὲ τοῦ ἀρχιερέως τὸν ἱλασμόν, οἱ αὐτοὶ νεανίαί πάλιν ἐνεφάνησαν τῷ Ἡλιόδωρῳ ἐν ταῖς αὐταῖς ἐσθήσεσιν ἐστολισμένοι καὶ στάντες εἶπον· πολλὰς τῷ Οὐνίᾳ τῷ ἀρχιερεὶ χάριτας ἔχε, διὰ γὰρ αὐτόν σοι κεχάρισται τὸ ζῆν ὁ Κύριος·

Β Μακ. 3,33 Καθ' ὃν δὲ χρόνον ὁ ἀρχιερεὺς προσέφερε τὴν ἐξίλαστήριον θυσίαν, παρουσιάσθησαν στον Ἡλιόδωρον οἱ ἴδιοι νεανίαί στολισμένοι με τὰς ἰδίας λαμπρὰς στολάς καὶ ὀρθιοὶ κοντὰ του τοῦ εἶπαν· “νὰ εὐχαριστῆς τὸν ἀρχιερέα, διότι χάριν αὐτοῦ ὁ Θεὸς σου ἐχάρισε τὴν ζωὴν.

Β Μακ. 3,34 σὺ δὲ ὑπ αὐτοῦ μεμαστιγώμενος διάγγελλε πᾶσι τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ κράτος. ταῦτα δὲ εἰπόντες ἀφανεῖς ἐγένοντο.

Β Μακ. 3,34 Σὺ δὲ, ὁ οὐοῖος δια τὴν ἀσέβειάν σου ἐμαστιγώθης ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ διακηρύξῃς εἰς ὅλους τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τοῦ Θεοῦ”. Αὐτὰ δὲ ἀφού εἶπαν οἱ νεανίαί ἐξηφανίσθησαν.

Β Μακ. 3,35 ὁ δὲ Ἡλιόδωρος θυσίαν ἀνεπέχε τῷ Κυρίῳ καὶ εὐχὰς μεγίστας εὐξάμενος τῷ τὸ ζῆν περιποιήσαντι καὶ τὸν Οὐνίαν ἀποδεξάμενος, ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα.

Β Μακ. 3,35 Ὁ Ἡλιόδωρος προσέφερε τότε θυσίαν πρὸς τὸν Θεόν, ἔκαμε μεγάλα τάματα στον Θεόν, ὁ οὐοῖος τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωὴν, χαίρετῆσε φιλικώτατα τὸν Οὐνίαν καὶ ἐπανῆλθε με τοὺς στρατιώτας του πρὸς τὸν βασιλέα.

Β Μακ. 3,36 ἐξεμαρτύρει δὲ πᾶσιν ἄπερ ἦν ὑπ ὅσιν τεθεαμένος ἔργα τοῦ μεγίστου Θεοῦ.

Β Μακ. 3,36 Διεκήρηττε δε και διεβεβαίωνε εις όλους τα έργα του μεγίστου Θεού, τα οποία ε*χεν ιδει με τα ίδια του τα μάτια.
Β Μακ. 3,37 τού δε βασιλέως επερωτήσαντος τον Ηλιόδωρον ποιός τις εΐη επιτήδειος έτι άπαξ διαπεμφθήναι εις Ιερουσόλυμα, εφησεν·
Β Μακ. 3,37 Όταν δε βασιλεύς ηρώτησε τον Ηλιόδωρον ποιός τάχα είναι ικανός, δια να τον στείλη ακόμη μίαν φοράν εις την Ιερουσαλήμ, ο Ηλιόδωρος απήντησεν·
Β Μακ. 3,38 εΐ τινα έχεις πολέμιον ή πραγμάτων επίβουλον, πέμψον αυτόν εκεί, και μεμαστιγωμένον αυτόν προσδέξη, εάν περ και διασωθεί, διά το περι τον τόπον αληθώς είναι τινα Θεού δύναμιν·
Β Μακ. 3,38 "εάν έχεις κανένα εχθρόν η κανένα επίβουλον άνθρωπον, στείλε τον εκεί και θα τον δεχθής μαστιγωμένον, εάν βέβαια καταρωθήσθαι και διασωθή. Διότι γύρω από τον ιερόν εκείνον τόπον υπάρχει η δύναμις του Θεού.
Β Μακ. 3,39 αυτός γάρ ο την κατοικίαν επουράνιον έχων, επόπτης εστί και βοηθός εκείνου τού τόπου και τους παραγινομένους επί κακώσει τύπτων απόλλυσι.
Β Μακ. 3,39 Διότι ο Θεός, ο οποίος ως οίκον του έχει τον ουρανόν, επιβλέπει και προστατεύει τον τόπον εκείνον. Εκείνους δε που θα πλησιάσουν τον τόπον με ασεβείς και κακάς διαθέσεις, τους κτυπά και τους θανατώνει".
Β Μακ. 3,40 και τα μέν κατά Ηλιόδωρον και την τού γαζοφυλακίου τήρησιν ούτως εχώρησεν.
Β Μακ. 3,40 Έτσι εξελίχθησαν τα γεγονότα, τα αφορώντα τον Ηλιόδωρον και την διατήρησιν του γαζοφυλακίου του ναού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Β Μακ. 4,1 Ο δε προειρημένος Σίμων, ο των χρημάτων και της πατρίδος ενδείκτης γεγονώς, εκακολόγει τον Ονίαν, ως αυτός τε εΐη τον Ηλιόδωρον επισεικώς και των κακών δημιουργός καθεστηκώς,
Β Μακ. 4,1 Ο προαναφερθείς Σίμων, ο προδότης των ιερών χρημάτων και της πατρίδος του, εσυκοφαντούσε τον Ονίαν, ότι τάχα αυτός είχε συγκλονίσει τον Ηλιόδωρον και υπηρξεν ο δημιουργός όλων αυτών των κακών.
Β Μακ. 4,2 και τον ευεργέτην της πόλεως και τον κηδεμόνα των ομοεθνών και ζηλωτήν των νόμων επίβουλον των πραγμάτων ετόλμα λέγειν.
Β Μακ. 4,2 Έτσι δε τον ευεργέτην της πόλεως, τον προστάτην όλων των ομοεθνών του Ιουδαίων, τον ζηλωτήν των θείων νόμων, ετολμούσε να τον κατηγορή ως επίβουλον και εχθρόν του έθνους.
Β Μακ. 4,3 της δε έχθρας επί τοσούτον προβαινούσης, ώστε και διά τινος των υπό τού Σίμωνος δεδοκιμασμένων φόνους συντελείσθαι,
Β Μακ. 4,3 Η έχθρα αυτή του Σίμωνος επροχώρησε μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε από κάποιον εκ των οπαδών του Σίμωνος να διαπραχθούν και φόνοι.
Β Μακ. 4,4 συνορών ο Ονίας το χαλεπόν της φιλονεικίας και Απολλώνιον τον Μενεσθέως τον Κοΐλης Συρίας και Φοινίκης στρατηγόν συναξόντα την κακίαν τού Σίμωνος,
Β Μακ. 4,4 Ο Ονίας βλέπων τότε πόσον επιβλαβής ήτο η φιλονεικία αυτή του Σίμωνος, και ότι ο Απολλώνιος, ο υιός του Μενεσθέως, στρατηγός της Κοΐλης Συρίας και Φοινίκης, ενίσχυε την κακίαν αυτήν του Σίμωνος,
Β Μακ. 4,5 προς τον βασιλέα διεκομίσθη ου γινόμενος των πολιτών κατήγορος, το δε συμφέρον κοινή και κατ ιδίαν παντί τώ πλήθει σκοπών·
Β Μακ. 4,5 ήλθε προς τον βασιλέα, όχι δια να κατηγορήσθαι τους συμπολίτας του, αλλά με τον σκοπόν να φροντίσθαι δια το κοινόν συμφέρον και δια το συμφέρον ενός εκάστου από τον λαόν.
Β Μακ. 4,6 εώρα γάρ άνευ βασιλικής προνοίας αδύνατον είναι τυχέιν ειρήνης έτι τα πράγματα και τον Σίμονα παύλαν ου ληψόμενον της ανοίας.
Β Μακ. 4,6 Διότι έβλεπεν, ότι χωρίς την επέμβασιν του βασιλέως ήτο αδύνατον να ειρηνεύσουν τα πράγματα, και ότι ο Σίμων δεν θα εσταματούσε την παράφρονα κακότητά του.
Β Μακ. 4,7 Μεταλλάξαντος δε τον βιον Σελεύκου και παραλαβόντος την βασιλείαν Αντίοχου τού προσαγορευθέντος Επιφανούς, υπενόθευσεν Ιάσων ο αδελφός Ονίου την αρχιερωσύνην,
Β Μακ. 4,7 Αλλά, όταν απέθανεν ο Σέλευκος και παρέλαβε την βασιλείαν ο Αντίοχος ο επονομασθείς Επιφανής, ο Ιάσων ο αδελφός του Ονίου ηθέλησε να αρπάσθαι με παράνομα μέσα την αρχιερωσύνην.
Β Μακ. 4,8 επαγγειλάμενος τώ βασιλεί δι εντεύξεως αργυρίου τάλαντα εξήκοντα προς τοίς τριακοσίοις και προσόδου τινός άλλης τάλαντα ογδοήκοντα.
Β Μακ. 4,8 Εις μίαν προς τον σκοπόν τούτον συνάντησιν του με τον βασιλέα ο Ιάσων υπεσχεθη εις αυτόν να του δώση τριακόσια εξήκοντα τάλαντα αργυρίου και αλλά ογδοήκοντα τάλαντα από άλλην τινά πρόσδοον.
Β Μακ. 4,9 προς δε τούτοις υπισχνείτο και έτερα διαγράψαι πενήκοντα προς τοίς εκατόν, εάν συγχωρηθή διά της εξουσίας αυτού γυμνάσιον και εφηβείον αυτώ συστήσασθαι και τους εν Ιερουσόλυμοις Αντιοχείς αναγράψαι.
Β Μακ. 4,9 Επί πλέον δε υπεσχεθη γραπτώς να δώση και άλλα εκατόν πενήκοντα τάλαντα, εάν του δοθή το δικαίωμα να εγκαταστήσθαι με ιδικήν του εξουσίαν γυμναστήριον και εφηβείον εις την Ιερουσαλήμ και να εγγράψη τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ ως πολίτας της Αντιοχείας.
Β Μακ. 4,10 επινεύσαντος δε τού βασιλέως και της αρχής κρατήσας, ευθέως επί τον Ελληνικόν χαρακτήρα τους ομοφύλους μετήγε
Β Μακ. 4,10 Ο βασιλεύς συγκατετέθη εις όλας αυτάς τας προτάσεις. Ο Ιάσων έγινε κύριος πλέον της εξουσίας και ήρχισεν αμέσως να εισάγη τα ελληνικά ήθη και έθιμα στους ομοεσείς του Ιουδαίους.
Β Μακ. 4,11 και τα κείμενα τοίς Ιουδαίοις φιλόφροντα βασιλικά διά Ιωάννου τού πατρός Ευπολέμου, τού ποιησαμένου την πρεσβείαν υπέρ φιλίας και συμμαχίας προς τους ωμιαίους, παρώσατο. και τας μέν νομίμους καταλύων πολιτείας, παρανόμους εθισμούς εκαινίζεν·
Β Μακ. 4,11 Ηκύρωσε την ατέλειαν, την οποίαν οι βασιλείς από φιλόφροντα αισθήματα είχαν παραχωρήσει στους Ιουδαίους με τας ενεργείας Ιωάννου του πατρός του Ευπολέμου, ο οποίος είχαν αποσταλή ως πρεσβευτής δια την σύναψιν συμμαχίας με τους Ρωμαίους. Ο Ιάσων, κατέλυε τους καθιερωμένους νόμους της πολιτείας και εισήγε νέας συνθηείας αντιθέτους προς τον νόμον του Θεού.
Β Μακ. 4,12 ασμένως γάρ υπ αυτήν την ακρόπολιν γυμνάσιον καθίδρυσεν και τους κρατίστους των εφήβων υποτάσων υπό πέτασον ήγεν.

Β Μακ. 4,12 Διότι αδιαφορών δια την Ιερουσαλίαν με πολλήν ευχαρίστησιν και προθυμίαν εφρόντισε να κτισθή εις τας υπώρειας της ακροπόλεως γυμναστήριον δια τους ευγενούς καταγωγής Ιουδαίους νέους, τους οποίους και ηνάγκαζε να φορούν ειδωλολατρικόν πύλον.

Β Μακ. 4,13 ήν δ ούτως ακμή τις Ελληνισμού και πρόσβασις αλλοφυλισμού διά την τού ασεβούς και ουκ αρχιερέως Ιάσωνος υπερβάλλουσαν αναγνείαν,

Β Μακ. 4,13 ήτο δε τόσον μεγάλη η ακμή του εξελληνισμού, της ειδωλολατρικής εκτροπής και η φορά προς τας συνηθείας των αλλοφύλων εξ αιτίας της μεγάλης διαφθοράς του ασεβούς Ιάσωνος, ο οποίος δεν ήτο αρχιερέως,

Β Μακ. 4,14 ώστε μηκέτι περί τας τού θυσιαστηρίου λειτουργίας προθύμους είναι τους ιερείς, αλλά τού μέν ναού καταφρονούντες και των θυσιών αμελούντες έσπευδον μετέχειν της εν παλαίστρα παρανόμου χορηγίας μετά την τού δίσκου πρόκλησιν,

Β Μακ. 4,14 ώστε και οι ιερείς δεν εδείκνυον κανένα πλέον ζήλον δια την υπηρεσίαν του θυσιαστηρίου. Αλλά καταφρονούσαν τον ναόν και παραμελούσαν τας ιεράς θυσίας και έσπευδαν να λάβουν μέρος εις τα εν τη παλαίστρα αγωνίσματα, τα απαγορευομένα από τον νόμον του Θεού, αμέσως μόλις εσήμαιεν ο δίσκος το προσκλητήριον.

Β Μακ. 4,15 και τας μέν πατρώους τιμάς εν ουδενί τιθέμενοι, τας δε Ελληνικάς δόξας καλλίστας ηγούμενοι.

Β Μακ. 4,15 Και τους μεν πατροπαράδοτους τιμίους νόμους εις ουδέν υπελόγιζαν, τας δε ελληνικάς αντιλήψεις και συνήθειας αρίστας εθεωρούσαν.

Β Μακ. 4,16 ών χάριν περιέσχεν αυτούς χαλεπή περίστασις, και ών εξήλουν τας αγωγάς και καθάπαν ήθελον εξομοιούσθαι, τούτους πολεμίους και τιμωρητάς έσχον·

Β Μακ. 4,16 Εξ αιτίας των εκτροπών των αυτών περιεκύκλωσαν και κατέλαβαν αυτούς οδυνηραί συμφοραί, και εκείνους, των οποίων εθαύμαζαν την ζωήν και πολιτείαν και προς τους οποίους ήθελον εξ ολοκλήρου να εξομοιωθούν, τους είχαν τώρα εχθρούς και τιμωρούς.

Β Μακ. 4,17 ασεβείν γάρ εις τους θείους νόμους ου ράδιον, αλλά ταύτα ο ακόλουθος καιρός δηλώσει.

Β Μακ. 4,17 Διότι δεν είναι δυνατόν, να καταπατή κανείς ασεβώς τους θείους νόμους ατιμωρητί. Αλλά αυτό θα το αποδείξουν αι περιστάσεις, αι οποίαι θα ακολουθήσουν.

Β Μακ. 4,18 αγομένου δε πενταετηρικού αγώνος εν Τύρω και τού βασιλέως παρόντος,

Β Μακ. 4,18 Καθ' ον χρόνον οι Συροι εώρταζον τον ανά πενταετίαν αγώνα εν Τυρω και παρίστατο και ο βασιλεύς,

Β Μακ. 4,19 απέστειλεν Ιάσων ο μιαρός θεωρός από Ιεροσολύμων Αντιοχείς όντας παρακομίζοντας αργυρίου δραχμάς τριακοσίας εις την τού Ηρακλέους θυσίαν, ας και ηξίωσαν οι παρακομίσαντες μη χρήσθαι προς θυσίαν διά το μη καθήκειν, εις ετέραν δε καταθέσθαι δαπάνην.

Β Μακ. 4,19 ο μιαρός αυτός Ιάσων απέστειλε από τα Ιεροσόλυμα θεατάς πολίτας της Αντιοχείας, δια να παρακολουθήσουν την εορτήν. Αυτοί έφεραν μαζί των και τριακοσίας αργυράς δραχμάς, προοριζομένας δια την θυσίαν προς τον Ηρακλήν. Εξήτησαν όμως οι φέροντες αυτά να μη χρησιμοποιηθούν δια την θυσίαν του Ηρακλέους, διότι δεν ήτο πρέπον αλλά να διατεθούν εις άλλας δαπάνας.

Β Μακ. 4,20 έπεσεν ούν ταύτα διά μέν τον αποστείλαντα εις την τού Ηρακλέους θυσίαν, ένεκεν δε των παρακομίζόντων εις τας των τριήρων κατασκευάς.

Β Μακ. 4,20 Ετσι αι τριακόσiai δραχμαί, αι οποίαι υπό του Ιάσωνος που τας απέστειλε προωρίζοντο δια την θυσίαν προς τιμήν του Ηρακλέους, εχρησιμοποιήθησαν από εκείνους που τας έφεραν σύμφωνα με την επιθυμίαν των δια την κατασκευήν πολεμικών πλοίων.

Β Μακ. 4,21 αποσταλέντος δε εις Αίγυπτον Απολλωνίου τού Μενεσθέως διά τα πρωτοκίσια Πτολεμαίου τού Φιλομήτορος Βασιλέως, μεταλαβών Αντίοχος αλλότριον αυτόν των αυτών γεγονέναι πραγμάτων, της καθ αυτόν ασφαλείας εφρόντιζεν· όθεν εις Ιόππην παραγενόμενος κατήντησεν εις Ιεροσόλυμα.

Β Μακ. 4,21 Όταν δε ο υιός του Μενεσθέως ο Απολλώνιος είχε αποσταλή εις την Αίγυπτον, δια να παραστή εις την ενθρόνισιν του βασιλέως Πτολεμαίου του Φιλομήτορος, ο Αντίοχος πληροφορηθείς ότι ο βασιλεύς αυτός δεν επεδοκίμαζε τας πράξστου, εφρόντισε να είναι ασφαλής απέναντί του. Όταν μετέβη εις την Ιόππην και κατόπιν έφθασεν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Μακ. 4,22 μεγαλοπρεπώς δε υπό τού Ιάσωνος και της πόλεως παραδεχθείς, μετά δαδουχίας και βοών εισπεπόρευται, είθ ούτως εις την Φοινίκην κατεστρατοπέδευσε.

Β Μακ. 4,22 Εκεί δε έγινε δεκτός με κάθε μεγαλοπρέπειαν από τον Ιάσωνα και τους κατοίκους της πόλεως, εισήλθεν εις την πόλιν με λαμπαδηφορίας και ζητωκραυγάς των πολιτών. Κατόπιν ήλθε και εστρατοπέδευσεν εις την Φοινίκην.

Β Μακ. 4,23 μετά δε τριετή χρόνον απέστειλεν Ιάσων Μενέλαον, τον τού προσημαιομένου Σίμωνος αδελφόν, παρακομίζοντα τα χρήματα τώ βασιλεί και περί πραγμάτων αναγκαίων υπομνηματισμούς τελέσοντα.

Β Μακ. 4,23 Μετά πάροδον τριών ετών ο Ιάσων έστειλε τον Μενέλαον, αδελφόν του προμνημονευθέντος Σιμωνος, δια να φέρη στον βασιλέα τα χρήματα και να εκθέση προς αυτόν την ανάγκην εκτελέσεως επειγόντων έργων.

Β Μακ. 4,24 ο δε συσταθείς τώ βασιλεί και δοξάσας αυτόν τώ προσώπω της εξουσίας, εις εαυτόν κατήντησε την αρχιερωσύνην, υπερβαλών τον Ιάσωνα τάλαντα αργυρίου τριακόσια.

Β Μακ. 4,24 Ο Μενέλαος δεόντως συνεστήθη στον βασιλέα και παρουσίασε τον εαυτόν του ως πρόσωπον μεγάλης αξίας, έτσι δε επέτυχε δια τον εαυτόν του την αρχιερωσύνην, αφού έδωσε τριάκοντα αργυρά τάλαντα περισσότερα από εκείνα τα οποία είχε προσφέρει ο Ιάσων.

Β Μακ. 4,25 λαβών δε τας βασιλικάς εντολάς παρεγένετο, της μέν αρχιερωσύνης ουδέν άξιον φέρων, θυμούς δε ωμού τυράννου και θηρός βαρβάρου οργάς έχων.

Β Μακ. 4,25 Ετσι δε έβηρ εντός από τον βασιλέα την εντολήν δια την ανάληψιν της αρχιερωσύνης και ήλθεν εις την Ιερουσαλήμ, χωρίς τίποτε το άξιον της αρχιερωσύνης να έχη, έφερον όμως εις την καρδιαν του θυμόν σκληρού τυράννου και οργήν αγρίου θηρίου.

Β Μακ. 4,26 και ο μέν Ιάσων ο τον ίδιον αδελφόν υπονοθεύσας, υπονοθευθείς υφ ετέρου, φυγάς εις την Αμμανίτιν χώραν συνήλαστο.

Β Μακ. 4,26 Και ο μεν Ιάσων, ο οποίος προηγουμένως είχεν εξαπατήσει τον αδελφόν του, τώρα δε εξηπατήθη από άλλον, κατέφυγε πρόσφυξ εις την χώραν των Αμμανιτών.

Β Μακ. 4,27 ο δε Μενέλαος της μὲν αρχῆς εκράτει, των δε επηγγελμένων τῶ βασιλεί χρημάτων ουδέν ευτάκνει ποιουμένου δε την απαιτήσιν Σωστράτου τού της ακροπόλεως ἐπάρχου,

Β Μακ. 4,27 Ο δε Μενέλαος ἐπέτυχε να πάρη εις τα χέρια του την εξουσίαν. Αλλά δεν κατέβαλε τίποτε ἀπὸ τα χρήματα, τα οποία εἶχεν υποσχεθῆ στον βασιλέα. Ο Σωστρατος ὅμως, ο διοικητῆς της ακροπόλεως Ἱερουσαλήμ, υπενθύμιζεν στον Μενέλαον και απαιτούσε την καταβολὴν των χρημάτων,

Β Μακ. 4,28 προς τούτον γάρ ἦν η των φόρων πράξις, δι ἦν αἰτίαν οι δύο ὑπὸ τοῦ βασιλέως προσεκλήθησαν,

Β Μακ. 4,28 διότι εις αὐτὸν εἶχεν ανατεθῆ ἡ εἰσπραξις των φόρων. Δια τούτο ἐκλήθησαν και οι δυο ἐνώπιον του βασιλέως.

Β Μακ. 4,29 και ο μὲν Μενέλαος ἀπέλιπε της αρχιερωσύνης διάδοχον Λυσίμαχον τον εαυτοῦ ἀδελφόν, Σωστρατος δε Κράτητα τον ἐπὶ των Κυπρίων.

Β Μακ. 4,29 Ο Μενέλαος ἀφῆκεν ως αντικαταστάτην του εις την αρχιερωσύνην τον ἀδελφόν του Λυσίμαχον, ο δε Σωστρατος ως αντικαταστάτην του εις την διοίκησιν της ακροπόλεως τον Κράτητα διοικητὴν των Κυπρίων.

Β Μακ. 4,30 τοιούτων δε συνεσιχότων, συνέβη Ταρσεῖς και Μαλλώτας στασιάζειν διὰ το Ἀντιοχίδι τῆ παλλακῆ τοῦ βασιλέως εν δωρεὰ δεδούσθαι.

Β Μακ. 4,30 Ἐνὼ αὐτὰ συνέβαιναν, οι κάτοικοι της Ταρσού και της Μαλλώτας επανεστάτησαν, διότι αι δύο αὐτὰ πόλεις εἶχαν δοθῆ ἀπὸ τον βασιλέα ως δῶρον εις την Ἀντιοχίδα την παλλακὴν του.

Β Μακ. 4,31 θάττον οὖν ο βασιλεὺς ἤκε καταστείλε τα πράγματα, καταλιπὼν τον διαδεχόμενον Ἀνδρόνικον των εν ἀξιωματι κειμένων.

Β Μακ. 4,31 Ο βασιλεὺς ἐπῆλθε ταχέως, δια να καταστείλῃ την επανάστασιν και ἀφῆκεν ως αντικαταστάτην του τον Ἀνδρόνικον, ἕνα ἀπὸ τους ἐπισημοὺς ἀξιωματούχους του.

Β Μακ. 4,32 νομίσας δε ο Μενέλαος εὐχόμενος καιρόν ευφύη, χρυσώματά τινα των τοῦ ἱεροῦ νοσφισάμενος ἐχαρίσατο τῶ Ἀνδρόνικῳ και ἕτερα ἐτύγχανε πεπρακῶς εἰς τε Τύρον και τας κύκλω πόλεις.

Β Μακ. 4,32 Ο Μενέλαος ἐνόμισεν ὅτι εἶναι πρόσφορος ἡ περίστασις δια την ὑπόθεσίν του και ἀφῆρσεν ἀπὸ τον ναόν μερικὰ χρυσὰ δοχεῖα, και ἕνα μέρος ἔδωκεν στον Ἀνδρόνικον, τα δε ἄλλα ἐπώλησε εις την Τυρον και εις τας γύρω ἀπὸ αὐτὴν πόλεις.

Β Μακ. 4,33 ἄ και σαφῶς επεγνωκῶς ο Ονίας, παρήλεγχεν ἀποκεχωρηκῶς εις ἄσυλον τόπον ἐπὶ Δάφνης της προς Ἀντιόχειαν κειμένης.

Β Μακ. 4,33 Ο Ονίας, ὅταν ἔμαθε σαφῶς την νέαν αὐτὴν ἱεροσυλίαν του Μενελάου, τον ἐπέπληξε δριμύτατα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε καταφύγει εις ἀσφαλὴ ἀπαραβίαστον ἱερὸν τόπον, εις την Δαφνην, ἡ οποία εὐρίσκετο πλησίον της Ἀντιοχείας.

Β Μακ. 4,34 ὅθεν ο Μενέλαος λαβὼν ἰδίαν τον Ἀνδρόνικον, παρεκάλει χειρῶσασθαι τον Ονίαν. ο δε παραγενόμενος ἐπὶ τον Ονίαν και πεισθεὶς ἐπὶ δόλω και δεξιᾷ μεθ ὄρκων δούς, καίπερ εν υποψία κείμενος, ἐπέισεν εκ τοῦ ἀσύλου προελθεῖν, ον και παραχρήμα παρέκλεισεν οὐκ αἰδεσθεὶς τὸ δίκαιον.

Β Μακ. 4,34 Δια τούτο την ἀσφάλειάν του ἐπιδιώκων και ο Μενέλαος ἐπέτυχε να κερδίσῃ ὑπὲρ εαυτοῦ τον Ἀνδρόνικον, τον οποίον και παρεκάλει να φονεύσῃ τον Ονίαν. Ο Ἀνδρόνικος ἦλθεν εις την Δαφνην πλησίον του Ονίου. Ἐπέισθη να ἐπιδιώξῃ την ἐπιτυχίαν του σκοποῦ του με τρόπον δόλιον. Ἐτεῖνε λοιπὸν προς αὐτὸν την δεξιάν και του ὠρκίσθη φιλίαν. Ο Ἀνδρόνικος, αν και εἶχε πεισθῆ δια την ἀθωότητα του Ονίου, τον ἐπέισε να ἐξέλθῃ ἀπὸ τον ἀπαραβίαστον ἱερὸν τόπον. Ἀμέσως δε και τον ἐφόνευσε και κατεπάτησεν ἔτσι κάθε θεῖον και ἀνθρώπινον δίκαιον.

Β Μακ. 4,35 δι ἦν αἰτίαν ου μόνον Ἰουδαῖοι, πολλοὶ δε και των ἄλλων ἐθνῶν ἐδείναζον και ἐδυσφόρουν ἐπὶ τῶ τοῦ ἀνδρός ἀδίκῳ φόνῳ.

Β Μακ. 4,35 Δια την δολίαν ἐγκληματικὴν αὐτὴν πράξιν ὄχι μόνον οι Ἰουδαῖοι ἀλλὰ και πολλοὶ ἀπὸ τους ἐθνικοὺς ἠγανάκτησαν και ἐδυσφόρησαν δια τον ἀδίκον θάνατον του ἀνδρός.

Β Μακ. 4,36 τοῦ δε βασιλέως επανελθόντος ἀπὸ των κατὰ Κιλικίαν τόπων, ἐνετύγχανον οι κατὰ πόλιν Ἰουδαῖοι, συμμισοπονηροῦντων και των Ἑλλήνων ὑπὲρ τοῦ παρὰ λόγον τον Ονίαν ἀπεκτάνθαι.

Β Μακ. 4,36 Ὄταν δε ο βασιλεὺς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τους τόπους της Κιλικίας, οι Ἰουδαῖοι της Ἀντιοχείας και ἄλλοι ἀπὸ τους εἰδωλολατρικοὺς λαοὺς, οι οποίοι ἐμισούσαν το κακόν, παρουσιάσθησαν στον βασιλέα και ἐζήτησαν ἐκδίκησιν δια τον ἀδίκως φονευθέντα Ονίαν.

Β Μακ. 4,37 ψυχικῶς οὖν ο Ἀντίοχος ἐπιλυπηθεὶς και τραπεῖς εις ἔλεον και δακρύσας διὰ την τοῦ μετηλλαχότος σωφροσύνην και πολλὴν ευταξίαν

Β Μακ. 4,37 Ο Ἀντίοχος κατεθλίβῃ βαθύτατα, ἠσθάνθη συμπόνειαν και ἐκλαυσε δια τον φόνον του σώφρονος και ἐναρέτου Ονίου.

Β Μακ. 4,38 και πυρωθεὶς τοῖς θυμοῖς, παραχρήμα την τοῦ Ἀνδρόνικου πορφύραν περιελόμενος και τους χιτῶνας περιρῆξας, περιεγαγὼν καθ ὅλην την πόλιν, ἐπ αὐτὸ τον τόπον, οὔπερ εις τον Ονίαν ἠσέβησεν, ἐκεῖ τον μαιφόνον ἀπεκόσμησε, τοῦ Κυρίου την ἀξία αὐτῶ κόλασιν ἀποδόντος.

Β Μακ. 4,38 Ἀναψε ἀπὸ τον θυμόν του, διέταξε και ἀφῆρσαν ἀμέσως την βασιλικὴν πορφύραν ἀπὸ τον Ἀνδρόνικον, του ἐσχισαν τα ἐνδύματά του και τον περιέφεραν καθ' ὅλην την πόλιν. Ἐπειτα δε στον τόπον ἐκεῖνον, ὅπου εἶχε διαπράξῃ την μεγάλην ἀσέβειαν ἐναντίον του Ονίου, ἐκεῖ τον ἀσεβῆ αὐτὸν καθῆρσεν ἀπὸ κάθε ἀξίωμα και τον ἐφόνευσεν. Ἐτσι δε ο Κυριος ἀναπατέδωκεν εις αὐτὸν την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Β Μακ. 4,39 γενομένων δε πολλῶν ἱεροσυλυμάτων κατὰ την πόλιν ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου μετὰ της Μενελάου γνώμης και διαδοθείσης ἐξω της φήμης, ἐπισυνήχθη το πλήθος ἐπὶ τον Λυσίμαχον, χρυσωμάτων ἤδη πολλῶν διενηγεμένων.

Β Μακ. 4,39 Ἐπειδὴ πάρα πολλὰ ἱερά ἀντικείμενα εἶχον συληθῆ και ἐπωλούντο εις την πόλιν της Ἀντιοχείας ἀπὸ τον Λυσίμαχον, σύμφωνα και με την θέλησιν του Μενελάου, το πλήθος ἐξηγέρθη σύσσωμον ἐναντίον του Λυσιμάχου, διότι πολλὰ ἱερά χρυσὰ δοχεῖα εἶχαν διασκορπισθῆ εις την πόλιν.

Β Μακ. 4,40 ἐπεγειρομένων δε των ὄχλων και ταῖς ὀργαῖς διεμπιπλαμένων, καθοπλίσας ο Λυσίμαχος προς τρισχιλίους, κατήρξατο χειρῶν ἀδίκων, προηγησαμένου τινός τυράννου προβεβηκότος την ηλικίαν, ουδέν δε ἦττον και την ἀνοίαν.

Β Μακ. 4,40 Ο Λυσίμαχος, ὅταν εἶδε να ἐξεγείρονται οι ὄχλοι ἐναντίον του και τα πνεύματα του λαοῦ να εἶναι ἐξωργισμένα, ὠπλισε τρεις χιλιάδας ἀνδρας και ἤρχισε να βιαιοπραγῆ ἐναντίον του λαοῦ, ἔχων προπορευόμενον κάποιον τύραννον, προχωρημένον εις την ηλικίαν ὄχι δε ὀλιγώτερον και εις την ἀφροσύνην.

Β Μακ. 4,41 συνιδόντες δε και την επίθεσιν τού Λυσιμάχου, συναρπάσαντες οι μὲν πέτρους, οι δε ξύλων πάχη, τινές δε εκ της παρακειμένης σποδοῦ δρασσόμενοι, φύρδην ενετίνασον εις τους περι τον Λυσιμάχον·

Β Μακ. 4,41 Όταν ο λαός είδεν αυτήν την επίθεσιν του Λυσιμάχου, ήρπασαν άλλοι μεν λίθους άλλοι δε χονδρά ξύλα, άλλοι δε επήραν στάκτην η οποία ευρέθη κάπου εκεί, και έρριπτον αυτά φύρδην μίγδην εναντίον των περι τον Λυσιμάχον ανδρών.

Β Μακ. 4,42 δι ήν αιτίαν πολλούς μὲν αυτών τραυματίας εποίησαν, τινάς δε και κατέβαλον, πάντας δε εις φυγήν συνήλασαν, αυτόν δε τον ιερόσυλον παρά το γαζοφυλάκιον χειρώσαντο.

Β Μακ. 4,42 Με την επίθεσιν των αυτήν οι άνθρωποι του λαού μεγάλον αριθμόν εκ των ανδρών του Λυσιμάχου ετραυμάτισαν, μερικούς δε και εφόνευσαν, όλους τους άλλους τους έτρεψαν εις φυγήν, αυτόν δε τον ιερόσυλον άνδρα τον έσφαξαν πλησίον του θησαυροφυλακίου.

Β Μακ. 4,43 περι δε τούτων ενέστη κρίσις προς τον Μενέλαον.

Β Μακ. 4,43 Επειτα δε από τα γεγονότα αυτά, ήρχισε μία δίκη εναντίον του Μενελάου.

Β Μακ. 4,44 κατανήσαντος δε τού βασιλέως εις Τύρον, επ αυτου την δικαιολογίαν εποιήσαντο οι πεμφθέντες άνδρες τρεις υπό της γερουσίας.

Β Μακ. 4,44 Όταν ο βασιλεύς ήλθεν εις την Τυρον, οι τρεις άνδρες, που είχαν σταλή από την γερουσίαν, εξέθεσαν το δίκαιον της υποθέσεώς των.

Β Μακ. 4,45 ήδη δε λελειμμένος ο Μενέλαος επηγγείλατο χρήματα ικανά τώ Πτολεμαίω τώ Δορυμένους προς το πείσαι τον βασιλέα.

Β Μακ. 4,45 Εν μέσω των δυσκόλων αυτών περιστάσεων ευρισκόμενος ο Μενέλαος υπεσχέθη στον Πτολεμαίον, υιόν του Δορυμένους, μεγάλο χρηματικόν ποσόν, δια να μεταπέσει και καταστήση τον βασιλέα ευμενή προς αυτόν.

Β Μακ. 4,46 όθεν απολαβών ο Πτολεμαίος εις τι περιστυλον ως αναψύζοντα τον βασιλέα μετέθηκε,

Β Μακ. 4,46 Ο Πτολεμαίος επήρε τον βασιλέα ιδιαιτέρως εις κάποιον περιστυλον με την πρόθεσιν να τον δροσίση και εκεί κατώρθωσε να μεταβάλη την απόφασιν αυτου.

Β Μακ. 4,47 και τον μὲν της όλης κακίας Μενέλαον απέλυσε των κατηγορημάτων, τοίς δε ταλαιπώροις, οίτινες, ει και επί Σκυθών έλεγον, απελύθησαν αν ακατάγνωστοι, τούτοις θάνατον επέκρινε.

Β Μακ. 4,47 Και τον μεν Μενέλαον, τον αίτιον όλης αυτής της συμφοράς, εκήρυξεν αθών από τας αποδοθείσας εις αυτόν κατηγορίας, τους δε ταλαιπώρους εκείνους κατεδίκασεν εις θάνατον, οι οποίοι εάν το ζήτημά των παρουσίαζον και εις αυτους ακόμη τους βαρβάρους Σκύθας, θα απελύοντο ως αθώοι.

Β Μακ. 4,48 ταχέως ούν την άδικον ζημίαν υπέσχον οι υπέρ πόλεως και δήμων και των ιερών σκευών προαγορεύσαντες.

Β Μακ. 4,48 Ετσι δε οι άνδρες, οι οποίοι είχαν αγωνισθή υπέρ της πόλεως, υπέρ του λαού και των ιερών σκευών, υπέστησαν αμέσως την άδικον αυτήν τιμωρίαν.

Β Μακ. 4,49 δι ήν αιτίαν και Τύριοι μισοπονηρήσαντες τα προς την κηδείαν αυτών μεγαλοπρεπώς εχορήγησαν.

Β Μακ. 4,49 Και αυτοί άκομα οι κάτοικοι της Τυρον ειμίσησαν και απεδοκίμασαν την παράνομον αυτήν πράξιν του βασιλέως και εις ένδειξιν της αγανακτήσεώς των εχορήγησαν τα έξοδα δια μεγαλοπρεπή κηδείαν των θυμάτων.

Β Μακ. 4,50 ο δε Μενέλαος διά τας των κρατούντων πλεονεξίας έμενεν επί της αρχής επιφυόμενος τή κακία, μέγας των πολιτών επίβουλος καθεστώς.

Β Μακ. 4,50 Ο δε Μενέλαος, ικανοποιούσε πάντοτε τας πλεονεξίας των κατεχόντων την εξουσίαν και έμενεν στο αξιώμά του, ηύξανε κατά την κακίαν και κατέστη μέγας εχθρός και επίβουλος των συμπολιτών του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Β Μακ. 5,1 Περι δε τον καιρόν τούτον την δευτέραν έφοδον ο Αντίοχος εις Αίγυπτον εστείλατο.

Β Μακ. 5,1 Κατά την περιόδον αυτήν ο Αντίοχος προπαρεσκεύαζε την δευτέραν έφοδόν του εναντίον της Αιγύπτου.

Β Μακ. 5,2 συνέβη δε καθ όλην την πόλιν σχεδόν εφ ήμέρας τεσσαράκοντα φαίνεσθαι διά τού αέρος τρέχοντας ιππείς διαχρυσους στολάς έχοντας και λόγχας σπειρηδόν εξωπλισμένους

Β Μακ. 5,2 Συνέβη δε τούτο το παράδοξον τότε. Εις όλην την πόλιν Ιερουσαλήμ επί τεσσαράκοντα σχεδόν ήμέρας εφάινοντο να τρέχουν επάνω στον αέρα ιππείς, που είχαν χρυσάς στολάς, και ήσαν ωργανωμένοι σαν εις ρωμαϊκάς σπείρας και ωπλισμένοι με λόγχας.

Β Μακ. 5,3 και ίλας ίππων διατεταγμένας και προσβολάς γινομένας και καταδρομάς εκατέρων και ασπίδων κινήσεις και καμάκων πλήθη και μαχαιρών σπασμούς και βελών βολάς και χρυσών κόσμων εκλάμψεις και παντοίους θωρακισμούς.

Β Μακ. 5,3 Εφάινοντο επίσης ίλοι ιππικου παρατεταγμένοι ως προς μάχην, εγίνοντο επιθέσεις και καταδρομαί και από τα δύο μέρη, κινήσεις ασπίδων, πλήθη από λόγχας, μάχαιραι που ανεσύροντο από τας θήκας των, ρίψεις βελών, απαστράπτουσαι αναλαμπαί χρυσών οπλών και παντός είδους θώρακες.

Β Μακ. 5,4 διό πάντες ηξίουν επ αγαθώ την επιφάνειαν γενέσθαι.

Β Μακ. 5,4 Όλοι δε ικέτευσον τον Θεόν να αποβούν εις αγαθόν της πόλεως αι εμφανίσεις αυται.

Β Μακ. 5,5 γενομένης δε λαλιάς ψευδούς ως μετηλλαχότος τον βίον Αντιόχου παραλαβών ο Ιάσων ουκ ελάττους των χιλίων, αιφνιδίως επί την πόλιν συνετελέσατο επίθεσιν των δε επί τώ τείχει συνελασθέντων και τέλος ήδη καταλαμβανομένης της πόλεως, ο Μενέλαος εις την ακρόπολιν εφυγάδευσεν.

Β Μακ. 5,5 Επειδή τότε διεδόθη και η ψευδής είδησις περι του θανάτου του Αντιόχου, ο Ιάσων παρέλαβεν όχι ολιγωτέρους από χιλίους άνδρας, ήλθε και επετέθη αιφνιδίως εναντίον της Ιερουσαλήμ. Οι αμυνόμενοι εις τα τείχη απωθήθησαν και η πόλις επρόκειτο να καταληφθή. Τοτε ο Μενέλαος, δια να σωθή, κατέφυγεν εις την ακρόπολιν.

Β Μακ. 5,6 ο δε Ιάσων ποιείτο σφαγάς των πολιτών των ιδίων αφειδώς, ου συννοών την εις τους συγγενείς ευημερίαν δυσημερίαν είναι την μεγίστην· δοκών δε πολεμιών και ουχ ομοεθνών τρόπαια καταβάλλεσθαι,

Β Μακ. 5,6 Ο Ιάσων, όταν εισήλθεν εις την πόλιν, επεδόθη εις ανηλεείς σφαγάς των συμπολιτών του, μη σκεπτόμενος ότι μία επιτυχία εις βάρος των συμπολιτών του είναι μεγίστη δυστυχία. Είχε δε την νοσηράν αντίληψιν, ότι επέτυχε τρόπαια εναντίον εχθρών και όχι εναντίον ομοεθνών!

Β Μακ. 5,7 της μὲν αρχής ουκ εκράτησε, το δε τέλος της επιβουλής αισχύνην λαβών, φυγας πάλιν εις την Αμμανίτιν απήλθε.

Β Μακ. 5,7 Παρ' όλα όμως αυτά δεν κατώρθωσε να κρατήσει την εξουσία. Το δε αποτέλεσμα της επιδρομής του ήτο ο εξευτελισμός του. Και εξόριστος κατέφυγε πάλιν εις την χώραν των Αρμανιτών.

Β Μακ. 5,8 Πέρας ούν κακής αναστροφής έτυχεν εγκλεισθείς προς Αρέταν τον των Αράβων τύραννον, πόλιν εκ πόλεως φεύγων, διωκόμενος υπό πάντων και στυγούμενος ως των νόμων αποστάτης και βδελυσσόμενος ως πατρίδος και πολιτών δήμιος, εις Αίγυπτον εξεβράσθη.

Β Μακ. 5,8 Το δε τέρμα της εγκληματικής του ζωής και αναστροφής ήτο τούτο· εκλείσθη από τον Αρέταν, τον βασιλέα των Αράβων, εις φυλακήν. Εδραπέτευσεν από εκεί και περιεπλανήθη από πόλεως εις πόλιν καταδιωκόμενος υπό πάντων και μισούμενος ως αποστάτης από τους νόμους του Θεού, βδελυσσόμενος από όλους ως δήμιος της πατρίδος και των συμπολιτών του, εξεβράσθη εις την Αίγυπτον.

Β Μακ. 5,9 και ο συχνούς της πατρίδος αποξενώσας επί ξένης απώλετο προς Λακεδαιμονίους αναχθείς ως διά την συγγένειαν τευζόμενος σκέπης.

Β Μακ. 5,9 Και αυτός, ο οποίος πολλούς απεξένωσεν από την πατρίδα των, απωλέσθη εις ξένην χώραν, εις την Λακεδαίμονα, όπου είχε μεταβή με την ελπίδα, ότι θα εύρη καταφύγιον στηριζόμενος εις την προς αυτούς συγγένειάν του.

Β Μακ. 5,10 και ο πλήθος ατάφων εκρίψας απένθητος εγενήθη και κηδείας ουδ' ηστινοσούν ούτε πατρών τάφου μετέσχε.

Β Μακ. 5,10 Έτσι δε εκείνος ο οποίος έρριψε κατά γης πλήθος ατάφων ανθρώπων, έμεινεν απένθητος. Κανείς δεν έκαμε δι' αυτόν ούτε την παραμικροτέραν επικήδειον τελετήν, ούτε και ενεταφιάσθη εις πατρικόν τάφον.

Β Μακ. 5,11 Προσπεσόντων δε τώ βασιλεί περί των γεγονότων διέλαβεν αποστατείν την Ιουδαίαν. όθεν αναζεύξας εξ Αιγύπτου τεθριωμένος τή ψυχή, έλαβε την μέν πόλιν δορυάλτων,

Β Μακ. 5,11 Όταν όμως τα γεγονότα αυτά έπεσαν εις την αντίληψιν του βασιλέως, αυτός επίστευσεν ότι η Ιουδαία είχαν αποστατήσει. Ανεχώρησε, λοιπόν, αμέσως από την Αίγυπτον θηρίον κατά την καρδίαν και κατόπιν μάχης κατέλαβε την Ιερουσαλήμ.

Β Μακ. 5,12 και εκέλευσε τοίς στρατιώταις κόπτειν αφειδώς τους εμπύπτοντας και τους εις τας οικίας αναβαίνοντας κατασφάζειν.

Β Μακ. 5,12 Διέταξε δε τους στρατιώτας του, να κατακάψουν ανηλεως εκείνους, οι οποίοι θα έπιπτον εις τα χέρια των, και να κατασφάζουν εκείνους που, δια να εύρουν σωτηρίαν, θα ανέβαιναν εις τας στέγας των οικιών.

Β Μακ. 5,13 εγίνοντο δε νέων και πρεσβυτέρων αναιρέσεις, ανδρών τε και γυναικών και τέκνων αφανισμός, παρθένων τε και νηπίων σφαγαί.

Β Μακ. 5,13 Έτσι δε έγιναν πολυάριθμοι εκτελέσεις νέων και γερόντων, ανδρών και γυναικών. Παιδιά εξηφανίσθησαν, νήπια και παρθένοι εσφάγησαν.

Β Μακ. 5,14 οκτώ δε μυριάδες εν ταίς πάσαις ημέραις τρισί κατεφθάρησαν· τέσσαρες μέν εκ χειρών νομαίς, ουχ ήττον δε των εσφαγμένων επράθησαν.

Β Μακ. 5,14 Ογδοήκοντα χιλιάδες εις διάστημα τριών ημερών εχάθησαν, εκ των οποίων τεσσαράκοντα χιλιάδες εσφάγησαν και οχι ολιγώτεροι από τους θανατωθέντας επωλήθησαν δούλοι.

Β Μακ. 5,15 και ουκ αρκεσθείς δε τούτοις κατετόλμησεν εις το πάσης της γής αγιώτατον ιερόν εισελθείν, οδηγόν έχων τον Μενέλαον, τον και των νόμων και της πατρίδος προδότην γεγονότα

Β Μακ. 5,15 Ο βασιλεύς δεν ηρκέσθη εις τας εγκληματικάς αυτάς πράξεις αλλ' απετόλμησε και να εισέλθη στον ναόν, τον αγιώτατον αυτόν τόπον όλης της οικουμένης, έχων ως οδηγόν τον Μενέλαον, ο οποίος εγίνετο προδότης των νόμων και της πατρίδος του.

Β Μακ. 5,16 και ταίς μιαιραίς χερσί τα ιερά σκεύη λαμβάνων και τα υπ άλλων βασιλέων ανατεθέντα προς αύξησιν και δόξαν του τόπου και τιμήν ταίς βεβήλοις χερσί συσσύρων επεδίδου.

Β Μακ. 5,16 Επαιρνε με τα μιαιρά του χέρια τα ιερά σκεύη, τα οποία από άλλους βασιλείς είχαν αφιερωθή δια το μεγαλείον και την δόξαν του ιερού τούτου, και αφού τα αποσπούσεν αναιδώς τα παρεδίδεν εις βέβηλα χέρια.

Β Μακ. 5,17 και εμετεωρίζετο την διάνοιαν ο Αντίοχος, ου συνορών ότι διά τας αμαρτίας των την πόλιν οικούντων απώργισται βραχέως ο Δεσπότης, διό γέγονε περί τον τόπον παρόρασις.

Β Μακ. 5,17 Ο Αντίοχος ηλαζονεύετο εσωτερικώς δια τα εγκληματικά του αυτά έργα, διότι δεν εννοούσεν ότι εξ αιτίας των αμαρτιών των κατοίκων της πόλεως είχαν οργισθή ο Κυρίας δια βραχύ χρονικόν διάστημα και είχαν αποστρέψει το βλέμμα του και την προστασίαν του από τον ιερόν αυτόν τόπον.

Β Μακ. 5,18 ει δε μη συνέβαινε προσενέχσθαι πολλοίς αμαρτήμασι, καθάπερ ο Ηλιόδωρος ο πεμφθείς υπό Σελεύκου τού βασιλέως επί την επίσκεψιν τού γαζοφυλακίου, ούτος προαχθείς παραχρήμα μαστιγωθείς ανετράπη τού θράσους.

Β Μακ. 5,18 Εάν δεν συνέβαινε να είναι αυτοί οι Ισραηλίται ένοχοι πολλών αμαρτημάτων, θα εμαστιγώνετο και αυτός ο Αντίοχος, όπως εμαστιγώθη ο Ηλιόδωρος, ο οποίος είχαν αποστολή από τον βασιλέα Σέλευκον, δια να πάρη τα χρήματα του θησαυροφυλακίου του ναού, και έτσι θα απετρέπετο από τας θρασείας του πράξεις.

Β Μακ. 5,19 αλλ ου διά τον τόπον το έθνος, αλλά διά το έθνος τον τόπον ο Κύριος εξελέξατο.

Β Μακ. 5,19 Αλλά ο Θεός δεν εξέλεξε τον λαόν του προς χάριν του ιερού τούτου τόπου, αλλά τον ιερόν χώρον προς χάριν του λαού του.

Β Μακ. 5,20 διόπερ και αυτός ο τόπος συμμετασχών των τού έθνους δυσπετημάτων γενομένων, ύστερον ευεργετημάτων υπό τού Κυρίου εκοινώνησε, και ο καταληφθείς εν τή τού Παντοκράτορος οργή πάλιν εν τή τού μεγάλου Δεσπότη καταλλαγή μετά πάσης δόξης επανωρθώθη.

Β Μακ. 5,20 Επειδή δε ο τόπος αυτός συμμετέσχε κατά κάποιον τρόπον εις τας ταλαιπωρίας του λαού, ύστερον συμμετέσχε και εις τας υπό του Κυρίου σταλείσας ευεργεσίας ο τόπος αυτός, ο οποίος εγκατελείφθη λόγω της οργής του παντοδυνάμου Θεού, πάλιν χάρις εις την συμπιλίωσιν του λαού προς τον Υψιστον επανωρθώθη και αποκατεστάθη με όλην του την δόξαν.

Β Μακ. 5,21 ο γούν Αντίοχος οκτακόσια προς τοίς χιλίοις απενεγκάμενος εκ τού ιερού τάλαντα θάπτον εις Αντιόχειαν εχωρίσθη, οίόμενος από της υπερηφανίας την μέν γήν πλωτήν και το πέλαγος πορευτόν θέσθαι διά τον μετεωρισμόν της καρδιάς.

Β Μακ. 5,21 Ο Αντίοχος, λοιπόν, αφού έλαβεν από τον ιερόν ναόν χίλια οκτακόσια τάλαντα επανήλθε ταχέως εις την Αντιόχειαν νομίσας μέσα εις την σύγχυσιν της μεγάλης του υπερηφανείας, ότι θα κάμη την μεν ξηράν πλωτήν την δε θάλασσαν βατήν, ως εάν ήτο ξηρά.

Β Μακ. 5,22 κατέλιπε δε και επιστάτας τού κακού του γένος, εν μὲν Ιεροσολύμοις Φίλιππον το μὲν γένος Φρύγα, τον δε τρόπον βαρβαρώτερον έχοντα τού καταστήσαντος,

Β Μακ. 5,22 Αφήκε δε ως στρατιωτικούς επόπτας, δια να βασανίσουν τον Ισραηλιτικόν λαόν εις μεν την Ιερουσαλήμ τον Φίλιππον τον καταγόμενον από το γένος των Φρυγών, ο οποίος ήτο κατά τους τρόπους βαρβαρώτερος από εκείνον, που τον είχαν εγκαταστήσει,

Β Μακ. 5,23 εν δε Γαριζίν Ανδρόνικον, προς δε τούτοις Μενέλαον, ός χείριστα των άλλων υπερήρετο τοίς πολίταις, απεχθή δε προς τους πολίτας Ιουδαίους έχων διάθεσιν.

Β Μακ. 5,23 εις δε την Γαριζίν αφήκε τον Ανδρόνικον, επί δε τούτοις αφήκε και τον Μενέλαον, ο οποίος ήτο πολύ περισσότερον από τους άλλους αλαζονικός, δι' όσα κακά έκαμεν εναντίον των συμπολιτών του και έτρεφε πάντοτε αισθήματα μοχθηρίας και μίσους εναντίον των συμπολιτών του Ιουδαίων.

Β Μακ. 5,24 έπεμψε δε τον μυσάρχην Απολλώνιον μετά στρατεύματος δισυργίων προς τοίς δισχιλίους, προστάξας τους εν ηλικία πάντας κατασφάξει, τας δε γυναίκας και νεωτέρους πωλείν.

Β Μακ. 5,24 Εστειλε και τον βδελυρόν Απολλώνιον επικεφαλής στρατού εικοσιδύο χιλιάδων ανδρών, και έδωσεν εις αυτόν την εντολήν να κατασφάξη όλους τους Ιουδαίους άνδρας, που θα ευρίσκοντο εις την ακμήν της ηλικίας των, να πωλήση δε τας γυναίκας και τα παιδιά ως δούλους.

Β Μακ. 5,25 ούτος δε παραγενόμενος εις Ιεροσόλυμα και τον ειρηνικόν υποκριθείς, επέσχεν έως της αγίας ημέρας τού σαββάτου και λαβών αργούντας τους Ιουδαίους τοίς υφ εαυτόν εξοπλησίαν παρήγγειλε

Β Μακ. 5,25 Ο Απολλώνιος, όταν έφθασεν εις την Ιερουσαλήμ, υπεκρίθη τον ειρηνικόν και ειρηνόφιλον, συνεκρατήθη μέχρι της αγίας ημέρας του Σαβάτου, όποτε είδε τους Ισραηλίτας να ευρίσκωνται εις την σαββατιαίαν αργίαν. Διέταξε, λοιπόν, αυτός τότε τα στρατεύματά του να αναλάβουν τα όπλα.

Β Μακ. 5,26 και τους εξελθόντας πάντας επί την θεωρίαν συνεξεκέντησε και εις την πόλιν σύν τοίς όπλοις εισδραμών ικανά κατέστρωσε πλήθη.

Β Μακ. 5,26 Όλους δε τους Ιουδαίους, οι οποίοι εξήλθον, δια να ιδουν την στρατιωτικήν παράταξιν, διέταξε και τους εφόνευσαν. Κατόπιν δε εισέδραμε και περιτρέχων την πόλιν με τους στρατιώτας του εθανάτωσε πλήθος Ισραηλιτών.

Β Μακ. 5,27 Ιούδας δε ο Μακκαβαίος δέκατός που γενηθείς και αναχωρήσας εις την έρημον, θηρίων τρόπον εν τοίς όρεσι διέζη σύν τοίς μετ αυτου, και την χορτώδη τροφήν σιτούμενοι διετέλουν προς το μη μετασχείν τού μολυσμού.

Β Μακ. 5,27 Τότε δε ο Ιούδας ο Μακκαβαίος μαζί με δέκα άλλους ανεχώρησεν εις την έρημον και εζούσε με τους άλλους συντρόφους του, όπως τα άγρια θηρία. Αυτοί ετρέφοντο με χόρτα μόνον, δια να μη μολυνθούν με τα ακάθαρτα φαγητά των εθνικών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Β Μακ. 6,1 Μετ ου πολύν δε χρόνον εξαπέστειλεν ο βασιλεύς γέροντα Αθηναίον αναγκάζειν τους Ιουδαίους μεταβαίνειν εκ των πατρώων νόμων και τοίς τού Θεού νόμοις μη πολιτεύεσθαι,

Β Μακ. 6,1 Επειτα από ολίγον χρόνον ο βασιλεύς έστειλε κάποιον γέροντα Αθηναίον, δια να εξαναγκάση τους Ιουδαίους να αποπηδήσουν από τους πατροπαραδότους νόμους και να μη ζουν πλέον σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.

Β Μακ. 6,2 μολύναι δε και τον εν Ιεροσολύμοις νεών και προσονομάσαι Διός Ολυμπίου και τον εν Γαριζίν, καθώς ετύγχανον οι τον τόπον οικούντες, Διός Ξενίου.

Β Μακ. 6,2 Έδωσεν επίσης εντολήν στον Αθηναίον αυτόν, να μολύνη τον ναόν της Ιερουσαλήμ και να τον μετονομάση ναόν του Ολυμπίου Διός, τον δε εις Γαριζίν ναόν να τον μετονομάση ναόν του Ξενίου Διός, σύμφωνα με τον φιλόξενον χαρακτήρα των κατοίκων της περιοχής.

Β Μακ. 6,3 χαλεπή δε και τοίς όλοις ήν και δυσχερής η επίτασις της κακίας.

Β Μακ. 6,3 Η επίτασις των δεινών υπήρξε και δι' αυτό το πολύ πλήθος καταθλιπτική και ανυπόφορος.

Β Μακ. 6,4 το μὲν γάρ ιερόν ασωτίας και κώμων επεπλήρωτο υπό των εθνών ραθυμούντων μεθ εταιρών και εν τοίς ιεροίς περιβάλοις γυναίξι πλησιαζόντων, έτι δε τα μη καθήκοντα ένδον φερόντων.

Β Μακ. 6,4 Διότι ο ιερός ναός εγένευσεν από ασωτίας και μέθας υπό των ειδωλολατρών, οι οπρίοι διεσκέδαζον με εταιράς και επλησίαζον τας γυναίκας μέσα στους ιερούς περιβάλους του ναού. Εφερον δε αυτοί εντός του ναού πράγματα, τα οποία δεν επετρέπετο.

Β Μακ. 6,5 το δε θυσιαστήριον τοίς αποδιεσταλμένοις από των νόμων αθεμίτοις επεπλήρωτο.

Β Μακ. 6,5 Και αυτό το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων ήτο γεμάτον από αντικείμενα και σφάγια, τα οποία απηγορεύοντο από τον Νομον.

Β Μακ. 6,6 ήν δ ούτε σαββατίζειν ούτε πατρώους εορτάς διαφυλάττειν ούτε απλώς Ιουδαίον ομολογείν είναι.

Β Μακ. 6,6 Δεν ήτο δυνατόν δε ούτε τα Σαββατα και τας άλλας εορτάς να τηρούν οι Ισραηλίται ούτε και απλώς καν να ομολογούν ότι ήσαν Ιουδαίοι.

Β Μακ. 6,7 ήγοντο δε μετά πικράς ανάγκης εις την κατά μήνα τού βασιλέως γενεθλιον ημέραν επί σπλαγχνισμόν γενομένης δε Διονυσίων εορτής ηναγκάζοντο οι Ιουδαίοι κισσούς έχοντες πομπεύειν τώ Διονύσω.

Β Μακ. 6,7 Εξηναγκάζοντο δε υπό της πίκρας ανάγκης να συμμετέχουν κάθε μήνα στον εορτασμόν της γενεθλίου ημέρας του βασιλέως και να τρώγουν από τα σπλάγχνα των προσφερομένων εις θυσίαν ζώων. Κατά δε την εορτήν του Διονύσου ηναγκάζοντο οι Ιουδαίοι, να μετέχουν εις την πομπήν στεφανωμένοι με κισσούς προς τιμήν του Διονύσου.

Β Μακ. 6,8 ψήφισμα δε εξέπεσεν εις τας αστυγείτονας πόλεις Ελληνίδας Πτολεμαίου υποπιθεμένου την αυτήν αγωγήν κατά των Ιουδαίων άγειν και σπλαγνίζειν,

Β Μακ. 6,8 Εκοινοποιήθη δε διάταγμα εις τας γειτονικάς ελληνικάς πόλεις τη προτροπή των ανθρώπων του Πτολεμαίου να εφαρμοσθούν τα αυτά μέτρα εναντίον των Ισραηλιτών και να οδηγούνται αυτοί και εις τα συμπόσια και να τρώγουν από τα σπλάγχνα των ζώων των ειδωλολατρικών θυσιών.

Β Μακ. 6,9 τους δε μη προαιουμένους μεταβαίνειν επί τα Ελληνικά κατασφάζειν. παρήν ούν οράν την ενεστώσαν ταλαιπωρίαν.

Β Μακ. 6,9 να κατασφάζωνται δε εκείνοι από τους Ιουδαίους, οι οποίοι δεν θα συνεμορφώνοντο προς τα ελληνικά έθιμα. Κοινόν θέαμα είχε καταντήσει η παρούσα αθλιεστάτη κατάστασις των Ιουδαίων.

Β Μακ. 6,10 δύο γάρ γυναίκες ανηρέχθησαν περιετημηκία τα τέκνα αυτών· τούτων δε εκ των μαστών κρεμάσαντες τα βρέφη και δημοσία περιεαγόντες αυτάς την πόλιν κατά του τείχους εκρήμνισαν.

Β Μακ. 6,10 Δυο γυναίκες συνελήφθησαν, διότι είχαν κάμει περιτομήν εις τα τέκνα των. Αυτά τα βρέφη οι ειδωλολάτραι τα εκρέμασαν από τους μαστούς των μητέρων, τας περιέφεραν δημοσία ανά την πόλιν και κατόπιν τας εκρήμνισαν από τα τείχη.

Β Μακ. 6,11 έτεροι δε πλησίον συνδραμόντες εις τα σπήλαια λεληθότως άγειν την εβδομάδα, μηνυθέντες τώ Φιλίππω συνεφλογίσθησαν διά το ευλαβώς έχειν βοηθήσαι εαυτοίς κατά την δόξαν της σεμνοτάτης ημέρας.

Β Μακ. 6,11 Άλλοι δε οι οποίοι είχαν καταφύγει εις τα εκεί πλησίον σπήλαια, δια να τηρήσουν κρυφίως την αργίαν του Σαβάτου, κατηγγέλθησαν στον Φιλίππον και εκάησαν όλοι, χωρίς να θελήσουν να αμυνθούν δια λόγους τιμής και σεβασμού προς την αγιότητα της ημέρας.

Β Μακ. 6,12 Παρακαλώ ούν τους εντυγχάνοντας τήδε τή βίβλω, μη συστέλλεσθαι διά τας συμφοράς, λογίζεσθαι δε τας τιμωρίας μη προς όλεθρον, αλλά προς παιδείαν του γένους ημών είναι·

Β Μακ. 6,12 Παρακαλώ όμως όσους θα μελετήσουν όσα αναγράφονται στο βιβλίον αυτό, να μη αποκαρδωθούν εξ αιτίας των συμφορών, αλλά να θεωρήσουν αυτάς ότι είναι οχι προς καταστροφήν αλλά προς παιδαγωγίαν του γένους μας.

Β Μακ. 6,13 και γάρ το μη πολύν χρόνον εάσθαι τους δυσσεβούντας, αλλ ευθέως περιπίπτειν επιτιμίοις, μεγάλης ευεργεσίας σημειόν εστιν.

Β Μακ. 6,13 Διότι το να μη αφήνη ο Θεός επί πολύν χρόνον τους αμαρτάνοντας ατιμωρήτους, αλλά να αποστέλλη εναντίον αυτών τιμωρίας, είναι δείγμα μεγάλης ευεργεσίας εκ μέρους του Θεού.

Β Μακ. 6,14 ου γάρ καθάπερ και επί των άλλων εθνών αναμένει μακροθυμών ο δεσπότης μέχρι του καταντήσαντας αυτούς προς εκπλήρωσιν αμαρτιών κολάσαι, ούτω και εφ ημών έκρινεν είναι,

Β Μακ. 6,14 Διότι ο Κυριος και Δεσπότης δεν φέρεται προς ημάς, όπως και προς τα άλλα έθνη, δια τα οποία αναμένει με υπομονήν να εκπληρώσουν το μέτρον των αδικιών των και κατόπιν να τους τιμωρήση. Δεν κρίνει και δεν ενεργεί κατά τον ίδιον τρόπον και προς ημάς ο Θεόν

Β Μακ. 6,15 ίνα μη προς τέλος αφικομένων ημών των αμαρτιών ύστερον ημάς εκδικά.

Β Μακ. 6,15 Και δεν μας αφήνει να φθάσωμεν στο ύψος της κακίας εκείνων, ύστερον δε να μας τιμωρήση.

Β Μακ. 6,16 διόπερ ουδέποτε μέν τον έλεον αυτού αφ ημών αφίστησι, παιδεύων δε μετά συμφοράς ουκ εγκαταλείπει τον εαυτού λαόν.

Β Μακ. 6,16 Δι' αυτό ακριβώς και ποτέ δεν απομακρύνει το έλεος αυτού από ημά και δεν εγκαταλείπει τον λαόν του.

Β Μακ. 6,17 πλήν έως υπομνήσεως ταύθ ημίν ειρήσθω' δι ολίγων δ ελευστέον επί την διήγησιν.

Β Μακ. 6,17 Αυτά λέγονται εις υπόμνησιν της μεγάλης αυτής αληθείας. Μετά δε τα ολίγα αυτά ας επανέλθωμεν τώρα εις την διήγησίν μας.

Β Μακ. 6,18 Ελεάζαρος τις των πρωτευόντων γραμματέων, ανήρ ήδη προβεβηκώς την ηλικίαν και την πρόσοψιν του προσώπου κάλλιστος τυγχάνων, αναχανών ηναγκάζετο φαγείν ύειον κρέας.

Β Μακ. 6,18 Ένας από τους πρώτους γραμματείς της χώρας, Ελεάζαρος ονόματι, ετύχαινε να είναι προχωρημένος πλέον εις την ηλικίαν και με εξωτερικήν εμφάνισιν επιβλητικήν. Αυτός εξηναγκάζετο βιαίως να ανοίξη το στόμα του, δια να φάγη κρέας χοιρινόν.

Β Μακ. 6,19 ο δε τον μετ ευκλείας θάνατον μάλλον ή τον μετά μύσους βίον αναδεξάμενος, αυθαιρέτως επί το τύμπανον προσήγε, προπτύσας δε

Β Μακ. 6,19 Αλλ' αυτός επροτίμησε μάλλον τον ένδοξον θάνατον παρά μίαν βδελυράν ζωήν, και εβάδισεν αυτοπροαιρέτως προς το βασιαντικόν όργανον του μαρτυρικού θανάτου και απέπτυσε το κρέας.

Β Μακ. 6,20 καθ ον έδει τρόπον προσέρχεσθαι τους υπομένοντας αμύνεσθαι, ών ου θέμις γεύσασθαι διά την προς τον ζήν φιλοστοργίαν.

Β Μακ. 6,20 Επροχώρησε δε προς τον θάνατον, όπως εκείνοι που έχουν πάρει σταθεράν την απόφασιν να αρνηθούν ο,τι δεν επιτρέπεται να γευθή κανείς, όσην αγάπην και αν έχουν προς την ζωήν.

Β Μακ. 6,21 οι δε προς τώ παρανόμω σπλαγνισμώ τεταγμένοι διά την εκ των παλαιών χρόνων προς τον άνδρα γνώσιν απολαβόντες αυτόν κατ ιδίαν παρεκάλουν ενέγκατα κρέα, οίς καθήκον αυτώ χρήσασθαι, δι αυτού παρασκευασθέντα, υποκριθίηαι δε ως εσθίοντα τα υπό του βασιλέως προστεταγμένα των από της θυσίας κρεών,

Β Μακ. 6,21 Οι τεταγμένοι δε ειδωλολάτραι, που προΐσταντο εις τα παράνομα αυτά συμπόσια των θυσιών, επειδή από μακρού χρόνου είχαν γνωρίσει και εκτιμήσει τον άνδρα, τον παρέλαβαν ιδιαιτέρως και τον παρεκάλουν να φέρη αυτός κρέατα από εκείνα τα οποία επιτρέπεται να φάγη και αφού τα παρασκευάσουν επίτηδες δι' αυτόν, να υποκριθίη ότι τρώγει τα υπό του βασιλέως διαταχθέντα κρέατα από τας ειδωλολατρικάς θυσίας·

Β Μακ. 6,22 ίνα τούτο πράξας απολυθή του θανάτου και διά την αρχαίαν προς αυτούς φιλίαν τύχη φιλανθρωπίας.

Β Μακ. 6,22 ώστε να πράξη τούτο και να απαλλαγή από την θανατικήν καταδίκην. Αυτό δε του το επρότειναν δια την αρχαίαν προς αυτούς φιλίαν του και ήθελαν να τύχη της φιλανθρώπου αυτής συμπεριφοράς.

Β Μακ. 6,23 ο δε λογισμόν αστείον αναλαβόν και άξιον της ηλικίας και της του γήρωσ υπερροχής και της επικτήτου και επιφανούς πολιίας και της εκ παιδός καλλίστης αναστροφής, μάλλον δε της αγίας και θεοκτίστου νομοθεσίας ακολουθώς απεφήνατο, ταχέως λέγων προπέμπειν εις τον άδην.

Β Μακ. 6,23 Αυτός όμως εσκέφθη με πολλήν σύνεσιν και έλαβεν απόφασιν αξίαν της ηλικίας του, της υπερροχής που του έδιδαν τα γηρατεία του, της λευκανθείσης κόμης του στους αγώνας της αρετής, της αγωγής της αρίστης που είχε λάβει από της παιδικής του ηλικίας και προ παντός έλαβεν υπ' όψιν την αγίαν νομοθεσίαν, που εδόθη από αυτόν τον ίδιον τον Θεόν, απήντησεν ως ακολούθως, λέγων να τον στείλουν χωρίς αργοπορίαν στον άδην.

Β Μακ. 6,24 ου γάρ της ημετέρας ηλικίας άξιόν εστιν υποκριθίηαι, ίνα πολλοί των νέων υπολαβόντες Ελεάζαρον τον ενενηκονταετή μεταβεβηκέναι εις αλλοφυλισμόν

Β Μακ. 6,24 "Δεν είναι αξιοπρεπές δια την ηλικίαν μου να υποκριθώ· και τούτο δια να μη νομίσουν πολλοί από τους νεαρούς Ιουδαίους, ότι εγώ ο ενενηκοντούτης Ελεάζαρος μετεπήδησα και ησπάσθην τας ειδωλολατρικάς συνηθείας.

Β Μακ. 6,25 και αυτοί διά την εμίν υπόκρισιν και διά τον μικρόν και ακαριαίον ζήν πλανηθώσι δι εμέ, και μύσος και κηλίδα του γήρωσ κατακτήσομαι.

Β Μακ. 6,25 Εάν κάτι τέτοιο πράξω, αυτοί λόγω της ιδικής μου υποκρισίας, δια να ζήσω ένα μικρόν υπόλοιπον της παρούσης ζωής, θα παραπλανηθούν εξ αιτίας μου και έτσι εγώ θα αποκτήσω την βδελυράν αυτήν κηλίδα στον καιρόν των ημερών μου.

Β Μακ. 6,26 ει γάρ και επί τού παρόντος εξελούμαι την εξ ανθρώπων τιμωρίαν, αλλά τας τού Παντοκράτορος χείρας ούτε ζών ούτε αποθανών εκφεύξομαι.

Β Μακ. 6,26 Αλλά και εάν διαφύγω επί του παρόντος την τιμωρίαν των ανθρώπων, δεν θα αποφύγω τα χέρια του Παντοκράτορος Θεού, ούτε ζών ούτε αποθανών.

Β Μακ. 6,27 διόπερ ανδρείως μέν νύν διαλλάξας τον βίον τού μέν γήρως άξιος φανήσομαι,

Β Μακ. 6,27 Δια τούτο, εάν τώρα ηρωϊκώς και ανδρείως δια την πίστιν μου τελειώσω την ζωήν μου, θα αναδειχθώ άξιος των ημερών μου,

Β Μακ. 6,28 τοίς δε νέοις υπόδειγμα γενναίον καταλειπούς εις το προθύμως και γενναίως υπέρ των σεμνών και αγίων νόμων απευθανατίζειν. τοσαύτα δε ειπών επί το τύμπανον ευθέως ήλθε.

Β Μακ. 6,28 εις δε τους νέους θα αφήσω γενναίον παράδειγμα, ώστε αυτοί προθύμως και γενναίως να θυσιάζουν ενδόξως την ζωήν των, υπέρ των σεμνών και αγίων νόμων". Αυτά δε αφού είπε εβάδισε κατ' ευθείαν προς το τύμπανον, το μαρτυρικόν όργανον.

Β Μακ. 6,29 των δε αγόντων την μικρώ πρότερον ευμένειαν προς αυτόν εις δυσμένειαν μεταβαλόντων διά το τους προειρημένους λόγους, ως αυτοί διελάμβανον, απόνοιαν είναι,

Β Μακ. 6,29 Εκείνοι δε, που θα τον ωδηγούσαν στο μαρτύριον μετέβαλαν την προτέραν αυτών ευμένειαν εις σκληρότητα, επειδή εθεώρησαν τους λόγους, που προηγουμένως ελέχθησαν, ως προϊόντα γεροντικής ανοίας.

Β Μακ. 6,30 μέλλων δε ταις πληγαίς τελευτάν, αναστενάξας είπε· τώ Κυρίω τώ την αγίαν γνώσιν έχοντι φανερόν εστιν ότι δυνάμενος απολυθίηαι τού θανάτου, σκληράς υποφέρω κατά το σώμα αλγηδόνας μαστιγούμενος, κατά ψυχήν δε ηδέως διά τον αυτού φόβον ταύτα πάσχω.

Β Μακ. 6,30 Όταν δε έφθασεν η στιγμή να αποθάνη από τας μαρτυρικές πληγάς ανεστέναξε και είπεν· "Είναι ολοφάνερον στον Κυριον, ο οποίος έχει την αγίαν και αληθή γνώσιν, ότι καίτοι ημπορούσα να διαφύγω τον μαρτυρικόν θάνατον, υποφέρω σκληρούς πόνους κατά το σώμα μαστιγούμενος, αλλά κατά την ψυχήν ευχαρίστως υπομένω αυτά δια τον σεβασμόν μου προς τον Θεόν".

Β Μακ. 6,31 και ούτος ούν τούτον τον τρόπον μετήλλαξεν, ου μόνον τοίς νέοις, αλλά και τοίς πλείστοις τού έθνους τον εαυτού θάνατον υπόδειγμα γενναίότητος και μνημόσυνον αρετής καταλιπών.

Β Μακ. 6,31 Αυτός λοιπόν ο γέρον έτσι εξεδήμησεν άφησας με τον ηρωϊκόν του θάνατον παράδειγμα θάρρους και αρετήν άξιον μνήμης και μιμήσεως, οχι δε μόνον δια τους νεαρούς Ιουδαίους, αλλά και δια τους πλείστους του έθνους, δι' όλον τον λαόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Β Μακ. 7,1 Συνέβη δε και επτά αδελφούς μετά της μητρός συλληφθέντας αναγκάζεσθαι υπό τού βασιλέως από των αθεμίτων νεών κρεών εφάπτεσθαι μάστιγι και νευραίς αικιζομένους.

Β Μακ. 7,1 Συνέβη δε κατά τον καιρόν εκείνον να συλληφθούν επτά αδελφοί μαζί με την μητέρα των και να εξαναγκάζωνται υπό του βασιλέως να φάγουν τα απαγορευομένα από τον Νομον χοιρινά κρέατα, βασιανίζόμενοι δια κτυπημάτων με μαστίγια και με νευράς.

Β Μακ. 7,2 εις δε αυτών γενόμενος προήγορος ούτως έφη· τι μέλλεις ερωτάν και μανθάνειν παρ ημών· έτοιμοι γάρ αποθνήσκειν εσμέν ή παραβαίνειν τους πατριούς νόμους.

Β Μακ. 7,2 Ένας δε από αυτούς ο πρώτος, εξ ονόματος και των άλλων αδελφών ομιλών, είπε προς τον βασιλέα· "τι θέλεις να ερωτάς και να μάθης από ημάς· Ημείς είμεθα έτοιμοι να αποθάνωμεν, παρὰ να παραβώμεν τους πατροπαράδοτους νόμους μας".

Β Μακ. 7,3 έκθυμος δε γενόμενος ο βασιλεύς προσέταξε τήγανα και λέβητας εκπυρούν.

Β Μακ. 7,3 Από μεγάλην οργήν εκυριεύθη ο βασιλεύς και διέταξε να θέσουν εις την φωτιάν και να πυρακτώσουν τηγάνια και λέβητας.

Β Μακ. 7,4 των δε παραχρήμα εκπυρωθέντων, παραχρήμα τον γενόμενον αυτών προήγορον προσέταξε γλωσσοτομείν και περισκυθίσαντες ακρωτηριάξιν, των λοιπών αδελφών και της μητρός συνορώντων.

Β Μακ. 7,4 Όταν αυτά αμέσως επυρακτώθησαν, διέταξεν ο βασιλεύς να κόψουν την γλώσσαν εκείνου, ο οποίος έτσι πρώτος είχε ομιλήσει, έπειτα δε διέταξε και αφαιρέθι το δέρμα της κεφαλής του και του έκοψαν χέρια και πόδια υπό τα βλέμματα των άλλων αδελφών του και της μητρός του.

Β Μακ. 7,5 άχρηστον δε αυτόν τοίς όλοις γενόμενον εκέλευσε τή πυρά προσάγειν έμπνουν και τηγανίζειν. της δε ατιμίδος εφ ικανόν διαδιδούσης τού τηγάνου, αλλήλους παρεκάλουν σύν τή μητρί γενναίως τελευτάν λέγοντες ούτως·

Β Μακ. 7,5 Όταν δε αυτός δεν ημπορούσε πλέον καθόλου να κινηθή, μόλις δε και ανέπνεε, διέταξεν ο βασιλεύς να τον ριψουν εις την πυράν, δια να τον τηγανίσουν. Καθ' ου δε χρόνον ο ατμός από το τηγάνι ανεδίδετο επί μακρόν εις την γύρω περιοχήν, οι αδελφοί του μαζί με την μητέρα του παρακινούσαν ο ένας τον άλλον να αποθάνουν ηρωϊκώς λέγοντες τα εξής·

Β Μακ. 7,6 ο Κύριος ο Θεός εφορά και ταις αληθείαις εφ ημίν παρακαλείται, καθάπερ διά της κατά πρόσωπον αντιμαρτυρούσης ωδής διεσάφησε Μωυσής λέγων· και επί τοίς δούλοις αυτού παρακληθήσεται.

Β Μακ. 7,6 "Κυριος ο Θεός βλέπει και είναι πράγματι ελεήμων και ευσυμπάθητος προς ημάς, όπως ο Μωϋσής σαφώς διεκήρυξεν εις την ωδήν, εις την οποίαν ενώπιον όλου του Ισραηλιτικού λαού διελάλησε λέγων· ο Κυριος σπλαγχνίζεται και ελεεί τους δούλους του".

Β Μακ. 7,7 μεταλλάξαντος δε τού πρώτου τον τρόπον τούτον, τον δεύτερον ήγον επί τον εμπαιγμόν και το της κεφαλής δέρμα σύν ταις θριξί περισύραντες επηρώτων· ει φάγεσαι πρό τού τιμωρηθίηαι το σώμα κατά μέλος;

Β Μακ. 7,7 Όταν κατ' αυτόν τον μαρτυρικόν τρόπον εξεδήμησεν ο πρώτος αδελφός, ωδήγησαν οι άνθρωποι του βασιλέως τον δεύτερον αδελφόν προς το μαρτύριον. Αφού δε εξερρίζωσαν το δέρμα της κεφαλής με τας τρίχας, τον ερωτούσαν εάν συγκατατίθεται να φάγη χοιρινόν κρέας, πριν βασανισθί και εις ένα έκαστον από τα άλλα μέλη του σώματός του.

Β Μακ. 7,8 ο δε αποκριθείς τή πατρίω φωνή εἶπεν· ουχί· διόπερ και ούτος την εξής ἔλαβε βάσανον ως ο πρώτος.

Β Μακ. 7,8 Αυτός απεκρίθη εις την πατρικὴν του γλώσσαν και εἶπεν· “ὄχι”. Δια τούτο και αυτός υπέστη με την σειράν του το μαρτύριον, ὅπως και ο πρώτος.

Β Μακ. 7,9 εν εσχάτῃ δε πνοῇ γενόμενος εἶπε· σύ μὲν ἀλάστωρ εκ τού παρόντος ημάς ζήν ἀπολύεις, ο δε τού κόσμου βασιλεύς ἀποθανόντας ημάς υπέρ των αὐτοῦ νόμων εις αἰώνιον ἀναβίωσιν ζωῆς ημάς ἀναστήσει.

Β Μακ. 7,9 Όταν δε ἔπνεε πλέον τα λούσθια, εἶπε προς τον βασιλέα· “συ μὲν, ἀλιτήριε, ἀφαιρείς ἀπό ημάς την παρούσαν ζωὴν, ο βασιλεύς ὅμως του κόσμου θα μας ἀναστήσῃ εις μίαν αἰωνίαν ζωὴν, ἐφ’ ὅσον ημεῖς ἀπεθάνομεν, δια να μείνωμεν πιστοὶ στους νόμους του”.

Β Μακ. 7,10 μετὰ δε τούτον ο τρίτος ἐνεπαίετο και την γλώσσαν αἰτηθεὶς ταχέως προέβαλε και τας χεῖρας εὐθαρσῶς προέτεινε

Β Μακ. 7,10 Ἐπειτα δε ἀπὸ αὐτὸν ἐβασανίσθη ο τρίτος ἀδελφός. Όταν δε ο δήμιος του ἐζήτησε να ἐξαγάγῃ ἀμέσως την γλώσσαν του και τας χεῖρας του, δια να του τα κόψουν, ἐκεῖνος τα ἐπρότεινε με θάρρος

Β Μακ. 7,11 και γενναίως εἶπεν· ἐξ οὐρανοῦ ταῦτα κέκτημαι και διὰ τους αὐτοῦ νόμους ὑπερορῶ ταῦτα και παρ αὐτοῦ ταῦτα πάλιν ἐλπίζω κομίσασθαι·

Β Μακ. 7,11 και ἠρωϊκῶς εἶπεν· “ἔχω πάρει τα μέλη αὐτὰ ἀπὸ τον οὐράνιον Θεόν και χάριν του νόμου του Θεοῦ δεν τα λογαριάζω, διότι πιστεύω ὅτι ἀπὸ τον Θεόν θα τα ἀποκτήσω πάλιν κάποτε”.

Β Μακ. 7,12 ὥστε αὐτὸν τον βασιλέα και τους σύν αὐτῷ ἐκπλήσσεσθαι την τού νεανίσκου ψυχὴν, ως εν οὐδενί τας ἀληθόνας ἐτίθετο.

Β Μακ. 7,12 Ἦτο δε τόσον το θάρρος του, ὥστε και ο ἴδιος ο βασιλεύς και ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τον ἀκολουθοῦσαν, ἐξεπλάγησαν με τον ἠρωϊσμόν του νέου αὐτοῦ, ο ὁποῖος εις οὐδέν ὑπελόγιζε τους πόνους ἀπὸ τα βασανιστήρια.

Β Μακ. 7,13 και τούτου δε μεταλλάξαντος, τον τέταρτον ὡσαύτως ἐβασάνιζον αἰκίζόμενοι.

Β Μακ. 7,13 Όταν αὐτός ἐξεδήμησεν, ἔφεραν και με τον ἴδιον τρόπον ἤρχισαν να βασανίζον με πληγὰς τον τέταρτον υἱόν.

Β Μακ. 7,14 και γενόμενος προς το τελευτάν οὕτως ἔφη· αἰρετόν μεταλλάσσοντα ὑπ ἀνθρώπων τας ὑπὸ τού Θεοῦ προσδοκάν ἐλπίδας πάλιν ἀναστήσεσθαι ὑπ αὐτοῦ· σοὶ μὲν γάρ ἀνάστασις εις ζωὴν οὐκ ἔσται.

Β Μακ. 7,14 Όταν δε και ἐκεῖνος ἐπλησίαζε να ἀποθάνῃ, ὁμίλησε κατ’ τον τον τρόπον προς τον βασιλέα· “εἶναι προτιμότερον να πεθαινῇ κανεὶς ἀπὸ τα χεῖρα των ἀνθρώπων με την ἐλπίδα που ἔχει προς τον Θεόν ὅτι και πάλιν θα ἀναστηθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον. Δια σε ὅμως, βασιλεύ, η ἀνάστασις σου δεν θα εἶναι προς ζωὴν”.

Β Μακ. 7,15 ἐχομένως δε τον πέμπτον προσάγοντες ἠκίζοντο.

Β Μακ. 7,15 Ἐν συνεχείᾳ δε ὠδηγήθη ο πέμπτος υἱός, τον ὁποῖον και ἤρχισαν να βασανίζουν.

Β Μακ. 7,16 ο δε προς αὐτὸν ἰδὼν εἶπεν· ἐξουσίαν εν ἀνθρώποις ἔχων φθαρτός ὢν, ὁ θέλεις ποιεῖς· μη δόκει δε το γένος ημῶν ὑπὸ τού Θεοῦ καταλελειφθαι.

Β Μακ. 7,16 Αυτὸς ἀτενίσας προς τον βασιλέα εἶπεν· “ἔχεις την δύναμιν μεταξύ των ἀνθρώπων, αν και εἶσαι θνητός, και ἠμπορεῖς να πράξῃς ο,τι θέλεις. Μη νομίσης ὅμως ὅτι το γένος μας ἔχει ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τον Θεόν.

Β Μακ. 7,17 σύ δε καρτέρει και θεώρει το μεγαλεῖον αὐτοῦ κράτος, ως σε και το σπέρμα σου βασανίσει.

Β Μακ. 7,17 Περίμενε δε συ και θα ἴδῃς την μεγαλειώδη δύναμιν του Θεοῦ, πόσον σε και τους ἀπογόνους σου θα βασανίσῃ”.

Β Μακ. 7,18 μετὰ δε τούτον ἤγον τον ἕκτον, και μέλλων ἀποθνήσκειν ἔφη· μη πλανώ μάτην, ημεῖς γάρ δι εαυτοῦς ταῦτα πάσχομεν ἀμαρτάνοντες εις τον εαυτὼν Θεόν, διὸ ἀξία θαυμασμοῦ γέγονε.

Β Μακ. 7,18 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἔφεραν προς το μαρτύριον τον ἕκτον ἀδελφόν. Όταν δε και αὐτός ἐπρόκειτο να ἀποθάνῃ, εἶπε προς τον βασιλέα· “μη πλανάσαι ματαίως. Ημεῖς ἀπὸ τον εαυτὸν μας ὑποφέρομεν αὐτὰ, διότι ἔχομεν ἀμαρτήσι ἐνώπιον του Θεοῦ μας, δια τούτο ἐπήλθον ἐναντίον μας τα καταπληκτικὰ αὐτὰ κακὰ.

Β Μακ. 7,19 σύ δε μη νομίσης ἀθῶως ἔσεσθαι θεομαχίην ἐπιχειρήσας.

Β Μακ. 7,19 Ἀλλὰ και συ μη φαντασθῆς, ὅτι θα μείνης ατιμώρητος, ἐφ’ ὅσον ἀνέλαβες και ἔκαμες πόλεμον ἐναντίον του Θεοῦ”.

Β Μακ. 7,20 ὑπεραγόντως δε η μήτηρ θαυμαστή και μνήμης ἀγαθῆς ἀξία, ἥτις ἀπολλυμένους υἱούς ἐπτά συνορώσα μίας ὑπὸ καιρόν ἡμέρας ἐψύχως ἔφερε διὰ τας ἐπὶ Κύριον ἐλπίδας.

Β Μακ. 7,20 Παρα πολὺ ἀξιοθαύμαστος και ἀξία της πλέον ἀγαθῆς μνήμης ἦτο η μητέρα, η ὁποία, καίτοι ἔβλεπε να ἀποθνήσκουν τα παιδιὰ της εις διάστημα μίας ἡμέρας, ἀπέμεινε γενναίως τα μαρτύρια των παιδιῶν της, διότι ἐστήριξε τας ἐλπίδας της στον Κυριον.

Β Μακ. 7,21 ἕκαστον δε αὐτῶν παρεκάλει τή πατρίω φωνῇ γενναίω πεπληρωμένη φρονήματι και τον θήλυν λογισμόν ἄρσενι θυμῷ διεγείρασα, λέγουσα προς αὐτούς·

Β Μακ. 7,21 Αυτή, εις την πατρικὴν της γλώσσαν ὠμιλοῦσε και παρακινούσε το καθένα ἀπὸ τα παιδιὰ της και πλήρης ἀπὸ εὐγενέστατα αἰσθήματα και φρονήματα τα ἐνεθάρρυνε προς το μαρτύριον, μεταβάλλουσα την γυναικείαν τρυφερότητα εις ἀνδρικόν θάρρος και ἔλεγε προς αὐτούς·

Β Μακ. 7,22 οὐκ οἶδ ὅπως εις την ἐμὴν ἐφάνητε κοιλίαν, οὐδέ ἐγώ το πνεῦμα και την ζωὴν ὑμῖν ἐχαρισάμην, και την ἐκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγώ διεθύμισα.

Β Μακ. 7,22 “Δεν γνωρίζω πῶς ἔχετε γεννηθῆ εις την κοιλίαν μου, δεν εἶμαι ἐγώ ἐκεῖνη που σας ἔδωσα το πνεῦμα και την ζωὴν, δεν εἶμαι ἐγώ ἐκεῖνη ὁποία ὠργάνωσα τα στοιχεῖα, που ἀποτελοῦν το σῶμα σας. Αὐτὰ εἶναι του Θεοῦ δῶρα.

Β Μακ. 7,23 τοιγαρὸν ο τού κόσμου κτίστης, ο πλάσας ἀνθρώπου γένεσιν και πάντων ἐξευρών γένεσιν και το πνεῦμα και την ζωὴν ὑμῖν πάλιν ἀποδώσει μετ ἐλέους, ως νῦν ὑπεροράται εαυτοῦς διὰ τους αὐτοῦ νόμους.

Β Μακ. 7,23 Δια τούτο, λοιπόν, ο Δημιουργός του κόσμου, ο ὁποῖος ἔπλασε τον ἀνθρώπον και ἐμόρφωσε το ἀνθρώπινον γένος, ἐκεῖνος ο ὁποῖος ἔδωσεν ἀρχὴν και ὑπαρξιν εις ὅλα τα πράγματα, αὐτός και πάλιν εν τη εὐσπλαγχνία του θα ἀποδώσῃ εις σας το πνεῦμα και την ζωὴν, διότι τώρα σεις καταφρονεῖτε τον εαυτὸν σας προς χάριν των νόμων του”.

Β Μακ. 7,24 ο δε Ἀντίοχος οἰόμενος καταφρονεῖσθαι και την ονειδίζουσαν ὑφορῶμενος φωνὴν, ἐτι τού νεωτέρου περιόντος, ου μόνον διὰ λόγων ἐποιεῖτο την παράκλησιν, ἀλλὰ και δι ὀρκων ἐπίστου ἅμα πλουτιεῖν και μακαριστόν ποιήσιν μεταθέμενον ἀπὸ των πατριῶν νόμων και φίλον ἔξειν και χρεῖας ἐμπιστεύσειν.

Β Μακ. 7,24 Ο Ἀντίοχος ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι κατεφρονεῖτο και ἐξητελίετο, και ἐπειδὴ ὑπωπτεύετο ὅτι ὑβρίζεται με τα

λόγια αυτής της μητέρας, ενώ ακόμη ο νεώτερος υιός εξούσεν, όχι μόνον με απλά λόγια τον ενεθάρρυνε και τον εκολάκευε, αλλά και με όρκους υπέσχετο εις αυτόν να τον κάμη πλούσιον και ευτυχή, να τον καταστήση φίλον του, να του εμπιστευθή μεγάλα αξιώματα, εάν εγκαταλείψη τους νόμους των πατέρων του.

Β Μακ. 7,25 τού δε νεανίου μηδαμῶς προσέρχοντος, προσκαλεσάμενος ο βασιλεύς την μητέρα παρῆνει τού μειρακίου γενέσθαι σύμβουλον ἐπὶ σωτηρίᾳ.

Β Μακ. 7,25 Ἐπειδὴ ὁμως ο νεαρός αὐτός δεν ἔδιδε καμμίαν προσοχὴν εἰς τας δελεαστικὰς προσφορὰς τοῦ βασιλέως, ἐκεῖνος ἐκάλεσε τὴν μητέρα καὶ τὴν παρακινούσε νὰ συμβουλεύσῃ τὸ παιδί της, ποῦ ἦτο μειράκιον ἀκόμη, καὶ νὰ ἀποφύγῃ ἔτσι τὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

Β Μακ. 7,26 πολλὰ δε αὐτοῦ παραινέσαντος ἐπεδέξατο πείσειν τὸν υἱόν.

Β Μακ. 7,26 Ἐπειδὴ ὁ βασιλεύς με πολλοὺς λόγους τὴν παρακινούσε, ἡ μητέρα ἐδέχθη νὰ πείσῃ τὸ παιδί της.

Β Μακ. 7,27 προσκύψασα δε αὐτῶ, χλευάσασα τὸν ὠμόν τύραννον οὕτως ἔφησε τῇ πατρῶᾳ φωνῇ· υἱέ, ἐλήσόν με τὴν ἐν γαστρὶ περιενέγκασάν σε μήνας ἐννέα καὶ θηλάσασάν σε ἔτη τρία καὶ ἐκθρέψασάν σε καὶ ἀγαγούσαν εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην καὶ τροφοφορήσασαν.

Β Μακ. 7,27 Ἐκεῖνη ἔσκυψε πρὸς τὸ παιδί της, ἐνέπαιξε τὸν σκληρόν βασιλέα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ομίλησε πρὸς τὸ παιδί της εἰς τὴν γλώσσαν τῶν πατέρων της· "παιδί μου, λυπήσου ἐμέ, ἡ ὁποία ἐπὶ ἐννέα μήνας σε ἔφερα εἰς τὴν κοιλίαν μου. Ἐμέ, ἡ ὁποία σε ἐθήλασα ἐπὶ τρία ἔτη, σε ἀνέθρεψα καὶ σε ἔφερα ἕως εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ποῦ εἶσαι.

Β Μακ. 7,28 ἀξιώσε, τέκνον, ἀναβλέψαντα εἰς τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα ἰδόντα, γνῶναι ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐποίησεν αὐτὰ ὁ Θεός καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος οὕτως γεγένηται.

Β Μακ. 7,28 Σε παρακαλῶ, λοιπόν, καὶ σε ἐξορκίζω, παιδί μου, νὰ ἀναβλέψῃς στὸν οὐρανόν καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ ἴδῃς ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτὰ. Νὰ γνωρίσῃς δε καλὰ, ὅτι Θεός ἐδημιούργησεν ὅλα αὐτὰ ἐκ τοῦ μηδενός. Ἐπίσης καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων παρὰ τοῦ Θεοῦ ἔλαβε τὴν ὑπαρξιν.

Β Μακ. 7,29 μὴ φοβηθῆς τὸν δῆμιον τούτον, ἀλλὰ τῶν ἀδελφῶν ἀξίος γενόμενος, ἐπίδεξαι τὸν θάνατον, ἵνα ἐν τῷ ἐλέει σὺν τοῖς ἀδελφοῖς σου κομίσωμαί σε.

Β Μακ. 7,29 Μὴ φοβηθῆς, λοιπόν, αὐτὸν τὸν δῆμιον, ἀλλὰ νὰ φανῆς ἀντάξιος τῶν ἀδελφῶν σου. Δέξαι ἡρωϊκῶς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, δια νὰ σε ἐπαναποκτήσω πάλιν μαζὶ με τοὺς ἀδελφούς σου στὸν καιρὸν τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως δηλαδὴ τῶν νεκρῶν".

Β Μακ. 7,30 ἐτι δε ταύτης καταλεγούσης ὁ νεανίας εἶπε· τίνα μένετε; οὐχ ὑπακούω τοῦ προστάγματος τοῦ βασιλέως, τοῦ δε προστάγματος ἀκούω τοῦ νόμου τοῦ δοθέντος τοῖς πατράσιν ἡμῶν διὰ Μωυσέως.

Β Μακ. 7,30 Ἐνῶ δε ἀκόμη ἔλεγεν αὐτὰ ἐντόνως ἡ μητέρα, ὁ νεώτερος αὐτός ἀδελφός εἶπε πρὸς τοὺς δημίους· "τι περιμένετε; Δὲν ὑπακούω εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ ὑπακούω εἰς τας ἐντολάς τοῦ Νομοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδόθη παρὰ τοῦ Θεοῦ δια τοῦ Μωϋσέως στοὺς πατέρας μας.

Β Μακ. 7,31 σὺ δε πάσης κακίας ευρετῆς γενόμενος εἰς τοὺς Ἑβραίους, οὐ μὴ διαφύγῃς τας χεῖρας τοῦ Θεοῦ.

Β Μακ. 7,31 Σὺ δε, βασιλεῦ, ὁ ὁποῖος ἐγένινες αἰτία καὶ ἐπινοητῆς ὅλων αὐτῶν τῶν συμφορῶν ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, δὲν θα διαφύγῃς τὴν τιμωρὸν χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Β Μακ. 7,32 ἡμεῖς γάρ διὰ τας ἐαυτῶν ἀμαρτίας πάσχομεν.

Β Μακ. 7,32 ἡμεῖς πάσχομεν ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν μας.

Β Μακ. 7,33 εἰ δε χάριν ἐπιπλήξεως καὶ παιδείας ὁ ζῶν Κύριος ἡμῶν βραχέως ἐπώργισται, καὶ πάλιν καταλλαγήσεται τοῖς ἐαυτοῦ δούλοις.

Β Μακ. 7,33 Ἐάν δε ὁ αἰωνίως ζῶν Κύριος μας, δια νὰ μας τιμωρήσῃ καὶ παιδαγωγῆσῃ, ἔδειξε πρὸς στιγμὴν μόνον τὴν οργὴν τοῦ ἐναντίον μας, πάλιν θα συμφιλωθῇ με ἡμᾶς τοὺς δούλους του.

Β Μακ. 7,34 σὺ δε, ὡ ἀνόσιε καὶ πάντων ἀνθρώπων μιαρῶτατε, μὴ μάτην μετεωρίζῃς φρυαττόμενος ἀδήλοισ ἐλπίσιν, ἐπὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ ἐπαιρόμενος χεῖρα·

Β Μακ. 7,34 Σὺ δε, ὡ ἀνόσιε καὶ μιαρῶτατε μεταξύ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἀλαζονεύεσαι ματαιῶς καυχώμενος καὶ στηριζόμενος εἰς ψευδεῖς ἐλπίδας καὶ ὑψῶνων τὸ φονικόν σου χέρι ἐναντίον τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ.

Β Μακ. 7,35 οὕτω γάρ τὴν τοῦ Παντοκράτορος ἐπόπτου Θεοῦ, κρίσιν ἐκπέφυγας.

Β Μακ. 7,35 Διότι δὲν ἐξέφυγες ἀκόμη τὴν καταδίκην ἐκ μέρους τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐποπτεύει ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἡμᾶς.

Β Μακ. 7,36 οἱ μὲν γάρ νῦν ἡμέτεροι ἀδελφοὶ βραχύν ὑπενέγκαντες πόνον ἀενάου ζωῆς ὑπὸ διαθήκην Θεοῦ πεπτῶκασιν· σὺ δε τῇ τοῦ Θεοῦ κρίσει δίκαια τὰ πρόστιμα τῆς υπερηφανίας ἀποίση.

Β Μακ. 7,36 Οἱ ἀδελφοὶ μας ὑπέμειναν ὀλιγοχρόνιον πόνον καὶ ἔχουν πέσει μαρτυρικῶς, δια νὰ κερδήσουν τὴν αἰωνίαν ζωὴν, σύμφωνα με τὴν Διαθήκην τοῦ Θεοῦ.

Β Μακ. 7,37 ἐγὼ δε καθάπερ οἱ ἀδελφοὶ μου καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν προδίδωμι περὶ τῶν πατριῶν νόμων, ἐπικαλούμενος τὸν Θεόν ἵλεων ταχύ τῷ ἔθνει γενέσθαι καὶ σε μετὰ ἐτασμών καὶ μαστίγων ἐξομολογήσασθαι, διότι μόνος αὐτός Θεός ἐστιν,

Β Μακ. 7,37 Ἐγὼ, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ μου, παραδίδω τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν πρὸς χάριν τῶν πατροπαραδοτῶν νόμων, παρακαλῶν τὸν Θεόν νὰ φανῇ συντομώτατα ἵλεως πρὸς τὸν λαόν του, νὰ κάμη δε καὶ σε, με βάσανα καὶ με θλίψεις, στο νὰ ὁμολογήσῃς τὸν ἀληθινόν Θεόν, διότι αὐτός μόνος εἶναι Θεός.

Β Μακ. 7,38 ἐν ἐμοὶ δε καὶ τοῖς ἀδελφοῖς μου στήναι τὴν τοῦ Παντοκράτορος οργὴν τὴν ἐπὶ τὸ σύμπαν ἡμῶν γένος δικαίως ἐπηγμένην.

Β Μακ. 7,38 Παρακαλῶ δε καὶ εὐχομαι, εἰς ἐμέ καὶ στοὺς ἀδελφούς μου νὰ σταματήσῃ ὁ Θεός τὴν οργὴν του, ἡ ὁποία κατὰ λόγον δικαιοσύνης ἐξέσπασεν ἐναντίον τοῦ γένους μας".

Β Μακ. 7,39 ἔκθυμος δε γενόμενος ὁ βασιλεύς, τούτω παρὰ τοὺς ἄλλους χειρίστως ἀπήντησε πικρῶς φέρων ἐπὶ τῷ μνηκτισμῷ.

Β Μακ. 7,39 Ἐξαλλος ἀπὸ οργὴν ἐγένινεν ὁ βασιλεύς καὶ διέταξε νὰ βασανισθῇ ὁ νεώτερος αὐτός ἀδελφός σκληρότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, διότι βαρῶς ἔφερε τὴν περιφρόνησιν ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Β Μακ. 7,40 καὶ οὗτος σὺν καθαρὸς τὸν βίον μετήλλαξε παντελῶς ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πεποιθώς.

Β Μακ. 7,40 Ἐτσι δε ἀγνός καὶ καθαρὸς ἐξεδήμησεν καὶ ὁ νεώτερος αὐτός ἀδελφός πλήρως ἀφωσιωμένος καὶ πιστός στὸν Θεόν.

Β Μακ. 7,41 εσχάτη δε των υιών η μήτηρ ετελεύτησε.

Β Μακ. 7,41 Τελευταία δε από τα παιδιά της εξεδημιση μαρτυρικά και η μητέρα.

Β Μακ. 7,42 τα μὲν οὖν περί τους σπλαγνισμούς και τας υπερβαλλούσας αικίας επί τοσούτον δεδηλώσθω.

Β Μακ. 7,42 Αυτά μὲν λοιπόν που ελέχθησαν δια τον εξαναγκασμόν των πιστών προς συμμετοχήν εις ειδωλολατρικάς θυσίας και τας υπερβολικάς σκληρότητας του Αντιόχου εναντίον των Ιουδαίων, είναι αρκετά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Β Μακ. 8,1 Ιούδας δε ο Μακκαβαίος και οι σύν αυτώ παρεμπορευόμενοι λεληθότως εις τας κώμας προσεκαλούντο τους συγγενείς και τους μεμενηκότας εν τώ Ιουδαϊσῷ προσλαβόμενοι συνήγαγον εις εξακισχιλίους.

Β Μακ. 8,1 Ο Ιούδας δε ο Μακκαβαίος και οι σύντροφοί του εισήρχοντο κρυφίως εις τας κωμοπόλεις και προσκαλούσαν τους ομοεθνείς κοντά των, αυτούς οι οποίοι είχαν μείνει πιστοί στον Ιουδαϊσμόν. Ετσι δε προσέλαβαν και συνεκέντρωσαν εξ χιλιάδας άνδρας.

Β Μακ. 8,2 και επεκαλούντο τον Κύριον επιδείν επί τον υπό πάντων καταπατούμενον λαόν, οικτείραι δε και τον ναόν τον υπό των ασεβών ανθρωπων βεβηλωθέντα,

Β Μακ. 8,2 Παρακαλούσαν δε τον Κυριον, να επιβλέψη με ευσπλαγχνίαν στον λαόν του, ο οποίος κατεπατείο από όλα τα έθνη. Να ευσπλαγχνισθή δε και τον ναόν του, ο οποίος είχε βεβηλωθή από ασεβείς ανθρωπους.

Β Μακ. 8,3 ελεήσει δε και την καταφθειρομένην πόλιν και μέλλουσας ισόπεδον γίνεσθαι και των καταβούντων προς αυτόν αιμάτων εισακούσαι,

Β Μακ. 8,3 Να ελεήσει και την πόλιν Ιερουσαλήμ, οποία κατεστρέφετο και εκινδύνευε να ισοπεδοθή και να μεταβληθή εις ερείπια. Παρακαλούσαν αυτόν, να εισακούση την φωνήν των αθών αιμάτων, τα οποία εκραύγαζον προς αυτόν και εξητούσαν εκδίκησιν.

Β Μακ. 8,4 μνησθῆναι δε και της των αναμαρτήτων νηπίων παρανόμου απωλείας και περί των γενομένων εις το όνομα αυτού βλασφημιών και μισοπονηρήσαι.

Β Μακ. 8,4 Να ενθυμηθή τους αδικούς θανάτους των αθών νηπίων, τας βλασφημίας αι οποίαι εξεσφενδονίζοντο εναντίον του αγίου του ονόματος, και να δείξη την απέχθειαν και το μίσος του εναντίον των κακών ανθρωπων.

Β Μακ. 8,5 γενόμενος δε εν συστήματι ο Μακκαβαίος ανυπόστατος ήδη τοίς έθνεσιν εγίνετο, της οργής τού Κυρίου εις έλεον τραπέισης.

Β Μακ. 8,5 Ο Μακκαβαίος ετέθη επικεφαλής πολυαριθμου επαναστατικού στρατού και εγινεν ακαταμάχητος από τα άλλα έθνη, διότι η έως τώρα οργή του Κυρίου εναντίον του έθνους του μετετράπη εις ευσπλαγχνίαν.

Β Μακ. 8,6 πόλεις δε και κώμας απροσδοκήτως ερχόμενος ενετίμπρα και τους επικαιρούς τόπους απολαμβάνων ουκ ολίγους των πολεμίων ενίκα τροπούμενος

Β Μακ. 8,6 Επέπιπε δε αιφνιδίως εναντίον εχθρικών πόλεων και χωριών και τα κατέκαιε. Κατελάμβανε προσφόρους θέσεις και επετύγγανε πολλές νίκας εναντίον των πολεμίων κατατροπώνων αυτούς.

Β Μακ. 8,7 μάλιστα τας νύκτας προς τας τοιαύτας επιβουλάς συνεργούς ελάμβανε. και λαλία τις της ευανδρίας αυτού διεχείτο πανταχή.

Β Μακ. 8,7 Αι επιθέστου εγίνοντο κυρίως κατά τας νύκτας, τας οποίας και προτιμούσε δια την επιτυχίαν των ενεργειών του. Η φήμη της ανδρείας του διεδίδετο πανταχού.

Β Μακ. 8,8 Συνορών δε ο Φίλιππος κατά μικρόν εις προκοπήν ερχόμενον τον άνδρα, πυκνότερον δε εν ταίς ενημερίαις προβαίνοντα, προς Πτολεμαίον τον Κοίλης Συρίας και Φοινίκης στρατηγόν έγγραφεν επιβοηθείν τοίς τού βασιλέως πράγμασιν.

Β Μακ. 8,8 Εβλεπε δε ο Φιλιππος, ότι ο άνθρωπος αυτός εις μικρόν χρονικόν διάστημα εσημείωσε τοιαύτας προόδους και ότι αι επιτυχεις επιδρομαί του εγίνοντο συχνότεραι. Δι' αυτό έγγραψε προς τον Πτολεμαίον, τον στρατιωτικόν διοικητήν της Κοίλης Συρίας και της Φοινίκης, να βοηθήση εις τα πράγματα του βασιλέως.

Β Μακ. 8,9 ο δε ταχέως προχειρισάμενος Νικάνορα τον τού Πατρόκλου των πρώτων φίλων απέστειλεν υποτάξας παμφύλων έθνη ουκ ελάττους των δισμυρίων το σύμπαν των Ιουδαίων εξαραι γένος· συνέστησε δε αυτώ και Γοργίαν άνδρα στρατηγόν και εν πολεμικαίς χρείαις πείραν έχοντα.

Β Μακ. 8,9 Ο Πτολεμαίος εξέλεξε ταχέως δια το έργον αυτό τον Νικάνορα, υión του Πατρόκλου ο οποίος η το από τους πρώτους φίλους του βασιλέως. Τον απέστειλεν επικεφαλής εικοσι χιλιάδων περίπου ανδρών στρατολογημένων από τα διάφορα έθνη, δια να εξοντώσουν το έθνος των Εβραίων. Εδωσε δε εις αυτόν και τον Γοργίαν, άνδρα στρατιωτικόν, ο οποίος είχε και πείραν εις τας πολεμικάς επιχειρήσεις.

Β Μακ. 8,10 διεστήσατο δε ο Νικάνωρ τον φόρον τώ βασιλεί τοίς ωμαιοίς όντα τάλαντων δισχιλίων εκ της των Ιουδαίων αιχμαλωσίας εκπληρώσειν.

Β Μακ. 8,10 Ο Νικάνωρ υπελόγιζεν, ότι από την πώλησιν των Ιουδαίων αιχμαλώτων θα ημπορούσε να εξοικονομήση τα χρήματα δια τον φόρον, τον οποίον ώφειλε να πληρώση ο βασιλεύς στους Ρωμαίους ανερχόμενον εις δύο χιλιάδας τάλαντα.

Β Μακ. 8,11 ευθέως δε εις τας παραθαλασσίους πόλεις απέστειλε προσκαλούμενος επ αγορασμόν Ιουδαϊκών σωματών, υπισχνούμενος εννήκοντα σώματα τάλαντου παραχωρήσειν, ου προσδεχόμενος την παρά τού Παντοκράτορος μέλλουσας παρακολουθήσειν επ αυτώ δίκην.

Β Μακ. 8,11 Εσπευσε δε μάλιστα και απέστειλεν εις τας παραλίους πόλεις ανθρωπους, να προσκαλέση εμπόρους δια την αγοράν των Ιουδαίων αιχμαλώτων υποσχόμενος ότι θα πωλή εννήκοντα αιχμαλώτους Ιουδαίους αντί ενός τάλαντου. Δεν ελάμβανε δε καθόλου υπ' όψιν την τιμωρίαν εκ μέρους του Παντοκράτορος Θεού, η οποία επρόκειτο να επακολουθήση εναντίον του.

Β Μακ. 8,12 τώ δε Ιούδα προσέπεσε περί της τού Νικάνορος εφόδου· και μεταδόντος αυτού τοίς σύν αυτώ την παρουσίαν τού στρατοπέδου,

Β Μακ. 8,12 Περιήλθον όμως εις γνώσιν του Ιούδα τα περί της ετοιμαζομένης αυτής εκστρατείας του Νικάνορος. Επληροφόρησε δε τους άνδρας του δια την εμφάνισιν του εχθρικού στρατού.

Β Μακ. 8,13 οι δειλανδροόντες και απιστούντες την τού Θεού δίκην διεδίδρασκον και εξετόπιζον εαυτούς.

Β Μακ. 8,13 Τότε οι μικρόψυχοι από τους στρατιώτες του και εκείνοι που δεν είχαν πίστιν εις την δικαιοσύνην του Θεού, εδραπέτευσαν και μετέβησαν εις άλλους τόπους.

Β Μακ. 8,14 οι δε τα περιλελειμμένα πάντα επώλουν, ομού δε τον Κύριον ηξίουσαν ούσασθαι τους υπό τού δυσσεβούς Νικάνορος πριν συντυχείν πεπραμένους·

Β Μακ. 8,14 Άλλοι δε άνδρες επωλούσαν, οτι ειχεν απομείνει εις αυτούς και παρακαλούσαν τον Κυριον, να τους γλυτώση από τα χέρια του ασεβούς Νικάνορας, ο οποίος τους ειχε πωλήσει, πριν ακόμη συνάψη προς αυτούς μάχην.

Β Μακ. 8,15 και ει μη δι αυτούς, αλλά διά τας προς τους πατέρας αυτών διαθήκας και ένεκεν της επ αυτούς επικλήσεως τού σεμνού και μεγαλοπρεπούς ονόματος αυτού.

Β Μακ. 8,15 Να τους σώση, αν όχι διότι αυτοι ήξιζον μιας τέτοιας σωτηρίας, αλλά δια την διαθήκην, την οποίαν ειχε συνάψει προς τους προγόνους των και δια το άγιον και σεβαστόν και μεγαλοπρεπές όνομα του Θεού του Ισραήλ, με το οποίον αυτοι ωνομάζοντο.

Β Μακ. 8,16 συναγαγών δε ο Μακκαβαίος τους περι αυτόν όντας τον αριθμόν εξακισχιλίους παρεκάλει μη καταπλαγήναι τους πολεμίους, μηδέ ευλαβείσθαι την των αδικώς παραγινομένων επ αυτούς εθνών πολυπληθίαν, αγωνίασθαι δε γενναίως

Β Μακ. 8,16 Ο Μακκαβαίος συνεκέντρωσεν εκείνους, οι οποίοι ειχαν παραμείνει μαζί του, ανερχομένους ει εξ χιλιάδας άνδρας, τους παρότρυνε να μη καταπλαγούν από τους εχθρούς των και να μη φοβηθούν από τον μάλλον αριθμόν των εθνικών, οι οποίοι αδικώς επέρχονταν εναντίον των, αλλά να αγωνισθούν με γενναϊότητα.

Β Μακ. 8,17 πρό οφθαλμών λαβόντας την ανόμως εις τον άγιον τόπον συντελεσμένην υπ αυτών ύβριν και τον της εμπειραιγμένης πόλεως αικισμόν, έτι δε την της προγονικής πολιτείας κατάλυσιν.

Β Μακ. 8,17 Να έχουν δε ζωηρά προ των οφθαλμών των τον βέβηλον εξευτελισμόν, ο οποίος έγινε από τους ειδωολάτραις στον άγιον ναόν, τον βασανισμόν της χλευαζομένης από εκείνους πόλεως Ιερουσαλήμ, ακόμη δε και το γεγονός, ότι οι εχθροι έχουν πάρε την απόφασιν να καταλύσουν το ιδιόν των θεόδοτον προγονικόν πολιτεύμα.

Β Μακ. 8,18 οι μόν γάρ όπλοις πεποιθασιν άμα και τόλμαις, έφησεν, ημεις δε επί τώ παντοκράτορι Θεώ, δυναμένω και τους ερχομένους εφ ημάς και τον όλον κόσμον εν ενί νεύματι καταβαλείν, πεποιθαμεν.

Β Μακ. 8,18 Ειδικώτερον έλεγε προς αυτούς: "εκείνοι έχουν πεποιθήσιν εις τα όπλα των και εις τας θρασύτητάς των, ημεις όμως έχομεν πεποιθήσιν στον παντοδύναμον Θεόν, ο οποίος με ένα του νεύμα ημπορεί να καταβάλη όλους εκείνους, που επέρχονται εναντίον μας και ολόκληρον ακόμη τον κόσμον".

Β Μακ. 8,19 προσαναλεξάμενος δε αυτοίς και τας επί των προγόνων γενομένας αντιλήψεις και την επί Σενναχηρείμ, εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδες ως απώλοντο,

Β Μακ. 8,19 Απηριθίμησεν επίσης εις αυτούς αρχαία παραδείγματα, κατά τα οποία οι πρόγονοι των έλαβον βοήθειαν από τον Θεόν, μάάλιστα δε την εναντίον του Σενναχηρείμ βοήθειαν, όποτε εξωλοθρεύθησαν εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδες εχθροι.

Β Μακ. 8,20 και την εν τή Βαβυλωνία την προς αυτούς Γαλάτας παράταξιν γενομένην, ως οι πάντες επί την χρείαν ήλθον οκτακισχιλίοι σύν Μακεδόσι τετρακισχιλίους, των Μακεδόνων απορουμένων, οι οκτακισχιλίοι τας δώδεκα μυριάδας απώλεσαν διά την γενομένην αυτοίς απ ουρανού βοήθειαν και ωφέλειαν πολλήν έλαβον.

Β Μακ. 8,20 Τους υπενθύμισε την μάχην, που ειχε δοθή εναντίον των Γαλάτων εις την Βαβυλώνα και κατά την οποίαν όλοι-όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι ειχον έλθει, δια να λάβουν μέρος, εις αυτήν, ήσαν οκτώ χιλιάδες και τέσσαρες χιλιάδες επί πλέον Μακεδόνες. Οι Μακεδόνες όμως αυτοι ημποδίσθησαν και δεν ημπούρεσαν να πολεμήσουν. Αι οκτώ δε μόνον χιλιάδες Ιουδαίοι κατετρόπωσαν και εξωλόθρευσαν εκατόν είκοσι χιλιάδας εχθρών με την βοήθειαν, η οποία τους εστάλη από τον ουρανό, και με την οποίαν ειχαν αποκομίσει τότε μεγάλην ωφέλειαν.

Β Μακ. 8,21 εφ οίς ευθαρείς αυτούς παραστήσας και ετοιμούς υπέρ των νόμων και της πατρίδος αποθνήσκειν, τετραμερές τι το στρατεύμα εποίησε.

Β Μακ. 8,21 Αφού με τους λόγους αυτούς ο Ιούδας τους έδωσε θάρρος και τους προπαρεσκεύασε να είναι έτοιμοι και να αποθάνουν ακόμη αγωνιζόμενοι υπέρ των θείων νόμων και της πατρίδος των, διήρесе τον στρατόν του εις τέσσαρα σώματα.

Β Μακ. 8,22 τάξας και τους αδελφούς αυτού προηγουμένους εκατέρας τάξεως, Σίμωνα και Ιώσηφον και Ιωνάθαν, υποτάξας εκάστω χιλίους προς τοίς πεντακοσίοις,

Β Μακ. 8,22 Επικεφαλής δε εις κάθε σώμα στρατού έθεσεν ένα έκαστον από τους αδελφούς του· τον Σίμωνα, τον Ιώσηφον και τον Ιωνάθαν. Και έδωσεν εις αυτούς ανά χιλίους πεντακοσίους άνδρας.

Β Μακ. 8,23 έτι δε και Ελεάζαρον, παραγούς την ιεράν βιβλον και δούς σύνθημα Θεού βοηθείας της πρώτης σπείρας αυτός προηγούμενος, συνέβαλε τώ Νικάνορι.

Β Μακ. 8,23 Εκάλεσε δε τότε και τον Ελεάζαρον, δια να αναγνώση ενώπιον των στρατιωτών την Ιεράν Βιβλον. Επειτα έδωκεν ως σύνθημα της μάχης "βοήθεια από τον Θεόν". Ο Ιούδας, ο αρχηγός του πρώτου σώματος στρατού, επετέθη εναντίον του Νικάνορος.

Β Μακ. 8,24 γενομένου δε αυτοίς τού Παντοκράτορος συμμάχου, κατέσφαξαν των πολεμίων υπέρ τους ενακισχιλίους, τραυματίας δε και τοίς μέλεσιν αναπήρους το πλείστον μέρος της τού Νικάνορος στρατιάς εποίησαν, πάντας δε φυγείν ηνάγκασαν.

Β Μακ. 8,24 Με την βοήθειαν και την συμμαχίαν του παντοδυνάμου Θεού κατέσφαξαν οι Ιουδαίοι υπέρ τους εννέα χιλιάδας εχθρούς, ετραυμάτισαν δε και ακρωτηρίασαν το μεγαλύτερον μέρος του στρατού του Νικάνορας, τους δε άλλους έτρεψαν εις φυγήν.

Β Μακ. 8,25 τα δε χρήματα των παραγεγονότων επί τον αγορασμόν αυτών έλαβον· συνδιώξαντες δε αυτούς εφ ικανόν ανέλυσαν υπό της ώρας συγκλειόμενοι.

Β Μακ. 8,25 Επήραν και τα χρήματα των εμπόρων εκείνων, οι οποίοι ειχαν έλθει, δια να αγοράσουν Ιουδαίους αιχμαλώτους. Αφού δε κατεδίωξαν επί αρκετόν διάστημα τους φεύγοντας εχθρούς, εσταμάτησαν, διότι η ώρα δεν τους επέτρεπε πλέον να συνεχίσουν την καταδίωξιν.

Β Μακ. 8,26 ήν γάρ η πρό τού σαββάτου, δι ήν αιτίαν ουκ εμακροθύμησαν κατατρέχοντες αυτούς.

Β Μακ. 8,26 Ητο παραμονή του Σαββάτου και δια τούτο δεν επέμειναν να καταδιώξουν τους φεύγοντας εχθρούς.

Β Μακ. 8,27 οπλολογήσαντες δε αυτούς και τα σκύλα εκδύσαντες των πολεμίων περί το σάββατον εγίνοντο, περισσώς ευλογούντες και εξομολογούμενοι τώ Κυρίω τώ διασώσαντι αυτούς εις την ημέραν ταύτην, αρχήν ελέους τάξαντος αυτούς.

Β Μακ. 8,27 Όταν δε συνέλεξαν τα όπλα των εχθρών και επήραν από αυτούς τα λάφυρα, εώρτασαν το Σάββατον, δοξολογούντες και ευγνωμονούντες με όλην των την καρδιαν πλουσιώς τον Κυριον, που τους έσωσε κατά την ημέραν αυτήν, την οποίαν και ώρισεν ως αρχήν της εκδηλώσεως των προς αυτούς οικτιρισμών του και της προστασίας του.

Β Μακ. 8,28 μετά δε το σάββατον τοίς ηκισμένοις και ταίς χήραις και ορφανοίς μερίσαντες από των σκύλων, τα λοιπά αυτοί και τα παιδιά εμερίσαντο.

Β Μακ. 8,28 Αφού δε επέρασε το Σάββατον, οι Ιουδαίοι στρατιώται εμοίρασαν από τα λάφυρα, που είχαν πάρει, εις εκείνους οι οποίοι εταλαιπωρήθησαν από τους διωγμούς, εις τας χήρας και εις τα ορφανά. Αυτοί δε με τα παιδιά των διεμοιράσθησαν τα υπόλοιπα.

Β Μακ. 8,29 ταύτα δε διαπραξάμενοι και κοινήν ικετίαν ποιησάμενοι, τον ελεήμονα Κύριον ηξίουεν εις τέλος καταλλαγήναι τοίς αυτού δούλοις.

Β Μακ. 8,29 Αφού δε έπραξαν αυτά, ωργάνωσαν μίαν κοινήν ικεσίαν προς τον ελεήμονα Κυριον και τον παρακαλούσαν, να συμφιλιωθή προς αυτούς και να στείλη το έλεός του στους δούλους του.

Β Μακ. 8,30 και τοίς περί Τιμόθεον και Βακχίδην συνερίσαντες υπέρ τους δισμυρίους αυτών ανείλον και οχυρωμάτων υψηλών εύ μάλα εγκρατείς εγένοντο και λάφυρα πλείστα εμερίσαντο ισομοίρους εαυτούς και τοίς ηκισμένοις και ορφανοίς και χήραις, έτι δε και πρεσβυτέροις ποιήσαντες.

Β Μακ. 8,30 Κατά δε την μάχην εναντίον του Τιμοθέου και του Βακχίδου εφόνευσαν υπέρ τας είκοσι χιλιάδας εχθρών, κατέλαβον με πολλήν ευκολίαν ισχυρά φρούρια, εμοιράσθησαν δε μεταξύ των πλήθος λαφύρων εις ίσα μέρη δια τους εαυτούς των και δι' εκείνους, οι οποίοι είχαν υποφέρει από τους διωγμούς, δια τα ορφανά, δια τας χήρας, όπως επίσης και δια τους γέροντας.

Β Μακ. 8,31 οπλολογήσαντες δε αυτούς επιμελώς πάντα συνέθηκαν εις τους επικαίρους τόπους, τα δε λοιπά των σκύλων ήνεγκαν εις Ιεροσόλυμα.

Β Μακ. 8,31 Με πολλήν δε επιμέλειαν συνεκέντρωσαν όπλα από τους εχθρούς, τα οποία και ετοποθέτησαν εις καταλλήλους θέσεις. Τα δε υπόλοιπα από τα λάφυρα τα έφεραν εις την Ιερουσαλήμ.

Β Μακ. 8,32 τον δε φυλάρχην των περί Τιμόθεον ανείλον, ανοσιώτατον άνδρα και πολλά τους Ιουδαίους επιλελυπηκότα.

Β Μακ. 8,32 Από τους περί τον Τιμόθεον επισήμους εφόνευσαν και τον σωματάρχην του, άνθρωπον ανοσιώτατον, ο οποίος πάρα πολλά κακά είχε προξενήσει στους Εβραίους.

Β Μακ. 8,33 επινίκια δε άγοντες εν τή πατρίδι τους εμπρήσαντας τους ιερούς πυλώνας. Καλλισθένην και τινας άλλους, υφήψαν εις έν οικίδιον πεφευγότας, οίτινες άξιον της δυσσεβείας εκομίσαντο μισθόν.

Β Μακ. 8,33 Καθ' ον δε χρόνον εώρταζον τα επινίκια εις την πρωτεύουσάν των, τον Καλλισθένην και μερικούς άλλους, οι οποίοι είχαν πυρπολήσει τας ιεράς πυλάς του ναού, τους έκαυσαν εις μίαν μικράν οικίαν, όπου αυτοί είχαν καταφύγει. Ετσι δε εκείνοι επήραν την δίκαιον τιμωρίαν, μισθόν της ασεβείας των.

Β Μακ. 8,34 ο δε τρισαλιτήριος Νικάνωρ, ο τους χιλίους εμπόρους επί την πράσιν των Ιουδαίων αγαγών,

Β Μακ. 8,34 Ο δε τρισαλιτήριος Νικάνωρ, ο οποίος είχε φέρει τους χιλίους εμπόρους, δια να πωλήση εις αυτούς τους αιχμαλώτους Ιουδαίους,

Β Μακ. 8,35 ταπεινωθείς υπό των κατ αυτόν νομιζομένων ελαχίστων είναι, τή τού Κυρίου βοήθεια την δοξικήν αποθέμενος εσθήτα, διά της μεσογειού, δραπέτου τρόπον, έρημον εαυτόν ποιήσας, ήκεν εις Αντιόχειαν υπεράγαν δυσημερήσας επί τή τού στρατού διαφθορά.

Β Μακ. 8,35 εταπεινώθη με την βοήθειαν του Θεού από εκείνους, τους οποίους αυτός εθεωρούσεν ελαχίστους και αναξιους προσοχής, έβγαλε την λαμπράν κτυπητήν ενδυμασίαν του, και δια μέσου των αγρών της χώρας, ωσάν φυγας, χωρίς στρατόν, ήλθε μόνος και έρημος εις την Αντιόχειαν καταπικραμμένος δια την συμφοράν του με την απώλειαν του στρατού του.

Β Μακ. 8,36 και ο τοίς ωμαιοίς αναδεξάμενος φόρον από της των εν Ιεροσολύμοις αιχμαλωσίας κατορθώσασθαι, κατήγγελλεν υπέρμαχον έχειν τον Θεόν τους Ιουδαίους και διά τον τρόπον τούτο ατρώτους είναι τους Ιουδαίους, διά το ακολουθείν τοίς υπ αυτού προστεταγμένοις νόμοις.

Β Μακ. 8,36 Αυτός, που είχε αναλάβει να καταβάλη τον φόρον στους Ρωμαίους από τα χρήματα που θα εισέπραττεν από την πώλησιν των αιχμαλώτων της Ιερουσαλήμ, διαλαλούσε τώρα ότι οι Ιουδαίοι είχαν ακατανίκητον προστάτην τον Θεόν και δια τον λόγον αυτόν είναι ακατάβλητοι, επειδή ακριβώς ακολουθούν τους νόμους, τους οποίους δι' αυτούς είχε θεσπίσει ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Β Μακ. 9,1 Περί δε τον καιρόν εκείνον ετύγχανεν Αντίοχος αναλελυκώς ακόσμως εκ των κατά την Περσίδα τόπων.

Β Μακ. 9,1 Κατά την εποχήν εκείνην ο Αντίοχος επέστρεφε κατεξευτελισμένος από τας χώρας της Περσίας,

Β Μακ. 9,2 εισελθύθει γάρ εις την λεγομένην Περσέπολιν και επεχείρησεν ιεροσυλείν και την πόλιν συνέχειν. διό δή των πληθών ορμησάντων επί των όπλων βοήθειαν ετράπησαν, και συνέβη τροπωθέντα τον Αντίοχον υπό των εγχαριών ασχήμονα την αναζυγήν ποιήσασθαι.

Β Μακ. 9,2 διότι είχεν εισέλθει εις την πόλιν, την λεγομένην Περσέπολιν, και επεχείρησε να αφαιρέση τους θησαυρούς της από τους ναούς και να καταλάβη την πόλιν. Δια τον λόγον αυτόν πλήθος των κατοίκων εξηγέρθησαν, ώρμησαν και έλαβαν τα όπλα εναντίον του Αντιόχου, ώστε ο Αντίοχος κατατροπωθείς από τους κατοίκους ηναγκάσθη εις ταπεινωτικήν υποχώρησιν.

Β Μακ. 9,3 όντι δε αυτό κατ Εκβάτανα προσέπεσε τα κατά Νικάνωρα και τους περί Τιμόθεον γεγονότα.

Β Μακ. 9,3 Όταν δε αυτός ευρίσκετο, εις την περί τα Εκβάτανα περιοχήν, επληροφαρήθη, τι είχε συμβή στον Νικάνωρα και στον στρατόν του Τιμοθέου.

Β Μακ. 9,4 επαρθείς δε τώ θυμώ ώετο και την των πεφυγαδευκότων αυτόν κακίαν εις τους Ιουδαίους εναπερείσασθαι, διό συνέταξε τον αρματηλάτην αδιαλείπτως ελαύνοντα κατανύειν την πορείαν, της εξ ουρανού δή κρίσεως συνούσης αυτώ· ούτω γάρ υπερηφάνως είπε· πολυάνδριον Ιουδαίων Ιεροσόλυμα ποιήσω παραγενόμενος εκεί.

Β Μακ. 9,4 Παρασυρθείς δε από έξαλλον θυμόν ενόμιζεν ότι θα κάμη τους Ιουδαίους να πληρώσουν ακριβά τον εξευτελισμόν, που υπέστη εις την Περσέπολιν καταδιωχθείς από τους κατοίκους. Δια τούτο διέταξε τον οδηγόν του άρματός του να επιταχύνη ακατάπαυστα την πορείαν του, χωρίς σταμάτημα. Η θεία όμως από τον ουρανόν τιμωρία τον παρακολουθούσε, διότι αυτός είχε πει με μεγάλην υπερηφάνειαν: "μόλις φθάσω εις την Ιερουσαλήμ θα την κάμω νεκρόπολιν των Ιουδαίων".

Β Μακ. 9,5 ο δε πανεπόπτης Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ επάταξεν αυτόν ανιάτω και αοράτω πληγή· άρτι δε αυτού καταλήξαντος τον λόγον, έλαβεν αυτόν ανήκεστος των σπλάγγων αληθδών και πικραί των ένδον βάσανοι,

Β Μακ. 9,5 Ο Κυριος όμως, ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος βλέπει τα πάντα, εκτύπησεν αυτόν με αθεράπευτον και αόρατον τρομεράν πληγήν. Διότι μόλις είχε τελειώσει τον μοχθηρόν και κομπαστικόν αυτόν λόγον, τον κατέλαβε μέγας αθεράπευτος πόνος των σπλάγγων και τρομεροί βασανισμοί εις όλον το εσωτερικόν του.

Β Μακ. 9,6 πάνυ δικαίως τον πολλαίς και ξενιζούσαις συμφοραίς ετέρων σπλάγγχνα βασανίσαντα.

Β Μακ. 9,6 Και πολύ δικαίως ετιμωρήθη με φρικτούς πόνους των σπλάγγων αυτός, ο οποίος είχε προκαλέσει εις τα σπλάγγχνα των άλλων πολυαριθμούς και πρωτοφανείς βασανισμούς.

Β Μακ. 9,7 ο δ ουδαμώς της αγερωχίας έληγεν· έτι δε και της υπερηφανίας επεπλήρωτο, πύρ πνέων τοίς θυμοίς επί τους Ιουδαίους και κελεύων εποξύνειν την πορείαν. συνέβη δε και πεσειν αυτόν από τού άρματος φερομένου ροίζω και δυσχερεί πτώματι περιπεσόντα πάντα τα μέλη τού σώματος αποστρεβλούσθαι.

Β Μακ. 9,7 Αυτός όμως παρά τους φρικτούς βασανισμούς του δεν έθεσε τέρμα στον εγωϊσμόν του. Αλλά εγέμιζεν ολοένα και περισσότερο από υπερηφάνειαν. Πυρ θυμού ένπειν εναντίον των Ιουδαίων και διέτασσε τον οδηγόν του άρματός του να επισπεύδη συνεχώς την πορείαν. Αίφνης κατέπεσεν από το άρμα, το οποίον εφέρετο μετά πολλού θορύβου, και η πτώσις του υπήρξε τόσοσ τρομερά, ώστε όλα τα μέλη του σώματός του έπαθαν οδυνηράν στρέβλωσιν.

Β Μακ. 9,8 ο δ άρτι δοκών τοίς της θαλάσσης κύμασιν επιτάσσειν διά την υπέρ άνθρωπον αλαζονείαν και πλάστιγγι τα των ορέων οϊόμενος ύψη στήσειν, κατά γήν γενόμενος εν φορείω παρεκομίζετο, φανεράν τού Θεού πάσι την δύναμιν ενδεικνύμενος,

Β Μακ. 9,8 Έτσι δε αυτός, ο οποίος εξ αιτίας της μεγάλης του αλαζονίας ενόμιζε μέχρι προ ολίγου χρόνου ότι έχει την δύναμιν να διατάσση και τα κύματα της θαλάσσης, αυτός που ενόμιζεν ότι ημπορεί να θέση εις την πλάστιγγα και να ζυγίση τας κορυφάς των ορέων, εκρημνίσθη στο έδαφος και ανάπηρος εφέρετο επάνω εις ένα φορείον. Έτσι δε έκαμε φανεράν εις όλους, με το πάθημά του, την δύναμιν του Θεού.

Β Μακ. 9,9 ώστε και εκ τού σώματος τού δυσσεβούς σκώληκας αναζειν, και ζώντος εν οδύναις και αληθδσί τας σάρκας αυτού διαπίπτειν, υπό δε της οσμής αυτού πάν το στρατόπεδον βαρύνεσθαι τή σαπρία.

Β Μακ. 9,9 Περιέπεσε εις τόσοσ αθλίαν κατάστασιν, ώστε από το σώμα του ασεβούς αυτού να βγαίνουν πλήθος σκώληκες, να ζη και καθ' ον χρόνον εξούσε να αποσπώνται σάπιες σάρκες του με τρομεράς οδύνας και βασάνους. Η δε κακοσμία, η οποία ανεδίδοτο από το αρρωσθημένον σώμα του, κατεβάρυνεν ολόκληρον το στρατόπεδον.

Β Μακ. 9,10 και τον μικρώ πρότερον των ουρανίων άστρων άπτεσθαι δοκούντα παρακομίζειν ουδείς εδύνατο διά το της οσμής αφόρητον βάρος.

Β Μακ. 9,10 Και εκείνον ο οποίος μέχρι προ ολίγου ενόμιζεν ότι είχε την δύναμιν να εγγίση και τα άστρα, τώρα κανείς δεν ημπορούσε να τον μεταφέρει εξ αιτίας της ανυποφόρου δυσωδίας του.

Β Μακ. 9,11 ενταύθα ούν ήρξατο το πολύ της υπερηφανίας λήγειν υποθεθραυσμένος και εις επίγνωσιν έρχεσθαι θεία μάστιγι κατά στιγμήν επιτεινόμενος ταις αληθδσί.

Β Μακ. 9,11 Τότε συντετριμμένος και εξουθενωμένος από τους πολλούς πόνους του, ήρχισε να αποθέτη τον όγκον της υπερηφανείας του και, καθώς συνεχώς επεδεινώνοντο οι πόνοι του, συνησθάνετο ότι ευρίσκετο υπό την θείαν μάστιγα.

Β Μακ. 9,12 και μηδέ της οσμής αυτού δυνάμενος ανέχεσθαι ταύτ έφη· δικαίον υποτάσσεσθαι τώ Θεώ και μη θνητόν όντα ισόθεα φρονείν υπερηφάνως.

Β Μακ. 9,12 Επειδή δε και ο ίδιος δεν ημπορούσε να υποφέρει την κακοσμίαν του, ωμολόγησεν: "είναι δικαίον να υποτάσσεται κανείς στον Θεόν, και όχι εν τη υψηλοφροσύνη του να εξισώνη τον εαυτόν του με τον Θεόν".

Β Μακ. 9,13 ήυχετο δε ο μιαρός προς τον ουκέτι αυτόν ελεήσοντα Δεσπότην, ούτω λέγων

Β Μακ. 9,13 Προς τον Δεσπότην δε Θεόν, ο οποίος δεν επρόκειτο ποτέ να τον ελεήσει, ο μιαρός αυτός βασιλεύς προσήυχετο και έταζε

Β Μακ. 9,14 την μέν αγίαν πόλιν, ήν σπεύδων παρεγίνετο ισόπεδον ποιήσαι και πολυάνδριον οικοδομήσαι, ελευθέραν αναδείξαι·

Β Μακ. 9,14 ότι την μεν αγίαν πόλιν, προς την οποίαν έσπευδε δια να την ισοπεδώση και την μεταβάλη εις νεκρόπολιν, να την ανακηρύξη ελευθέραν.

Β Μακ. 9,15 τους δε Ιουδαίους, ούς διεγνώκει μηδέ ταφής αξιώσαι οιωνοβρώτους δε σύν τοίς νηπίοις εκρίψειν θηρίοις, πάντας αυτούς ίσους Αθηναίους ποιήσειν·

Β Μακ. 9,15 Τους δε Ιουδαίους, τους οποίους ούτε ταφής δεν έκρινεν αξίους αλλά είχε σκοπόν να δώση ως τροφήν, αυτούς και τα τέκνα των, εις τα σαρκοβόρα πτηνά και να τους ρίψη εις τα θηρία, όλους να τους κάμη ίσους προς τους Αθηναίους.

Β Μακ. 9,16 ον δεν πρότερον εσκύλευσεν άγιον νεών καλλίστοις αναθήμασι κοσμήσειν και τα ιερά σκεύη πολυπλάσια πάντα αποδώσειν, τας δε επιβαλλούσας προς τας θυσίας συντάξεις εκ των ιδίων προσόδων χορηγήσειν·

Β Μακ. 9,16 Τον άγιον ναόν, τον οποίον προηγούμενως αυτός είχε συλήσει, να τον στολίση με ωραιότατα αφιερώματα, να αποδώση δε πάλιν όλα τα ιερά σκεύη και μάλιστα πολύ περισσότερα από εκείνα, που είχαν αφαιρέσει, να χορηγή δε από τα ιδικά του έσοδα δια τας δαπάνας, που απαιτούνται δια τας θυσίας.

Β Μακ. 9,17 προς δε τούτοις και Ιουδαίον έσεσθαι και πάντα τόπον οικητόν επελεύσεσθαι καταγγέλλοντα το τού Θεού κράτος.

Β Μακ. 9,17 Επί δε τούτοις υπεσχέθη να γίνη και ο ίδιος Ιουδαίος και να επισκεπτεται κάθε κατοικούμενον τόπον, δια να κηρύττη το μεγαλείον του Θεού.

Β Μακ. 9,18 ουδαμώς δε ληγόντων των πόνων, επεληλύθει γάρ επ αυτόν δικαία η τού Θεού κρίσις, τα κατ αυτόν απελπίσας, έγγραφη προς τους Ιουδαίους την υπογεγραμμένην επιστολήν, ικετηρίας τάξιν έχουσαν, περιέχουσαν δε ούτως·

Β Μακ. 9,18 Καθώς δε οι πόνοι του δεν κατηνάζοντο, διότι είχαν επέλθει πλέον εναντίον του η δικαία κρίσις και οργή του

Θεού, απηλπίσθη πλέον δια την θεραπείαν του, και έγγραψε προς τους Ιουδαίους την κατωτέρω επιστολήν, η οποία έχει θέσιν ικεσίας και περιλαμβάνει τα εξής·

Β Μακ. 9,19 «Τοῖς χρηστοῖς Ιουδαίοις τοῖς πολίταις πολλά χαίρειν και υγιαίνειν και εὐ πράττειν βασιλεὺς και στρατηγός Αντίοχος.

Β Μακ. 9,19 "Προς τους Ιουδαίους, τους αγαθούς αυτούς πολίτας, ο βασιλεύς και στρατηγός Αντίοχος εύχεται πλήρη χαράν και υγιάν και ευημερίαν.

Β Μακ. 9,20 ει έρωσθε και τα τέκνα και τα ίδια κατά γνώμην εστίν υμίν, εύχομαι μόν τώ Θεώ την μεγίστην χάριν, εις ουρανόν την ελπίδα έχων,

Β Μακ. 9,20 Εάν σεις και τα τέκνα σας υγιαίνετε, εάν αι υποθέσεις σας προχωρούν και εξελίσσονται σύμφωνα με τας επιθυμίας σας, ευχαριστώ και δοξάζω τον Θεόν δια την μεγάλην αυτήν χάριν, διότι και εγώ στον ουράνιον Θεόν στηρίζω τας ελπίδας μου.

Β Μακ. 9,21 καγώ δε ασθενώς διεκείμην, υμών την τιμήν και την εύνοιαν αν εμνημόνευον φιλοστόργως. επανάγων εκ των περὶ την Περσίδα τόπων και περιπεσών ασθeneία δυσχέρειαν εχούση, αναγκαίον ηγησάμην φροντίσαι της κοινής πάντων ασφαλείας.

Β Μακ. 9,21 Ως προς εμέ, είμαι κατάκοιτος χωρίς δύναμιν επάνω στο κρεβάτι και διατηρώ μίαν στοργικήν ανάμνησιν της τιμής και της ευμενείας, που με ηξιώσατε. Επιστρέφω από τας χώρας της Περσίας, και περιπεσών εις τρομεράν ασθeneian έκρινα απαραίτητον να ασχοληθώ δια την ασφάλειαν όλων σας.

Β Μακ. 9,22 ουκ απογινώσκων τα κατ'εμαντόν, αλλά έχων πολλήν ελπίδα εκφεύξομαι την ασθeneian,

Β Μακ. 9,22 Δεν απελπίζομαι δια τα κατ'εμέ, αλλά έχω πολλές ελπίδας ότι θα διαφύγω από την ασθeneian αυτήν.

Β Μακ. 9,23 θεωρών δε ότι και ο πατήρ, καθ'ους καιρούς εις τους άνω τόπους εστρατοπέδευσεν, ανέδειξε τον διαδεξόμενον,

Β Μακ. 9,23 Εχω όμως υπ'όψιν ότι ο πατήρ μου, όταν ακόμη ευρίσκετο εις εκστρατείαν και εις πολεμικάς επιχειρήσεις εις τας άλλας χώρας, ανέδειξε τον μέλλοντα διάδοχόν του,

Β Μακ. 9,24 όπως εάν τι παράδοξον αποβάνη ή και προσαγγελθή τι δυσχερές, ειδότες οι κατά την χώραν ώ καταλείπεται τα πράγματα, μη επιταράσσωνται.

Β Μακ. 9,24 ώστε, εάν επέλθη τα απροσδόκητον μοιραίον η κάποια κακή φήμη κυκλοφορήση, οι άνθρωποι της χώρας του να γνωρίζουν, εις ποίον έχει εμπιστευθή την διοίκησιν, δια να μη γίνωνται ταραχαί·

Β Μακ. 9,25 προς δε τούτοις κατανοών τους παρακειμένους δυνάστας και γειτινιώντας τή βασιλεία τοῖς καιροῖς επέχοντας και προσδεχομένους το αποθησόμενον, αναδέδειχα τον υιόν μου Αντίοχον βασιλέα, ον πολλάκις ανατρέχων εις τας επάνω σατραπείας τοῖς πλείστοις υμών παρακατετιθέμην και συνίστων· γέγραφα δε προς αυτόν τα υπογεγραμμένα.

Β Μακ. 9,25 προς τούτοις επειδή γνωρίζω και εγώ καλώς, ότι οι συνορευόντες με σας βασιλείς, όπως και οι γειτονεύοντες στο ιδικόν μου βασιλείον, παραμονεύουν τας περιστάσεις και περιμένουν το μοιραίον, δια να το εκμεταλλευθώ προς όφελός των, ορίζω και αναδεικνύω ως διάδοχόν μου τον υιόν μου Αντίοχον, τον οποίον πολλές φορές, όταν διέτρεχα τας άνω σατραπείας, συνιστούσα και ενεπιστευόμην εις πλείστους από σας. Εχω δε γράψει και εις αυτόν σχετικήν επιστολήν.

Β Μακ. 9,26 παρακαλώ ούν υμάς και αξιώ, μεμνημένους των ευεργεσιών κοινή και κατ'ιδίαν, έκαστον συντηρεῖν την ούσαν εύνοιαν εις εμέ και τον υιόν μου·

Β Μακ. 9,26 Σας παρακαλώ, λοιπόν, και αξιώνω, όπως ενθυμούμενοι τας ευεργεσίας, τας οποίας εγώ έχω καμεί εις όλους γενικώς και στον καθένα ιδιαίτέρως, να κρατήση ο καθένας σας την ιδίαν εύνοιαν προς τον υιόν μου, την οποίαν είχατε και προς εμέ.

Β Μακ. 9,27 πέπεισμαι γάρ αυτόν επεικώς και φιλανθρωπώς παρακολουθούντα τή εμή προαιρέσει συμπεριενεχθήσεσθαι υμίν».

Β Μακ. 9,27 Εχω δε την πεποίθησιν, ότι και αυτός θα φερθή προς σας με πλήρη επιείκειαν και φιλανθρωπίαν, ακολουθών την ιδικήν μου καλήν προς σας διαγωγήν".

Β Μακ. 9,28 Ο μόν ούν ανδροφόνος και βλάσφημος τα χείριστα παθών, ως ετέρους διέθηκεν, επί ξένης εν τοῖς όρεσιν οικτίστω μόρω κατέστρεψε τον βίον.

Β Μακ. 9,28 Ο ανδροφόνος και βλάσφημος αυτός βασιλεύς Αντίοχος, βασανιζόμενος με φοβεράς βασάνους, όπως αυτός είχε βασανίσει άλλους, άπέθανεν εις ξένην χώραν, εις τα όρη με ένα θάνατον ελεεινότατον.

Β Μακ. 9,29 παρεκομίζετο δε το σώμα Φίλιππος ο σύντροφος αυτού, ός και διευλαβηθείς τον υιόν Αντιόχου, προς Πτολεμαίον τον Φιλομήτορα εις Αίγυπτον διεκομίσθη.

Β Μακ. 9,29 Ο Φίλιππος, ο παιδικός του σύντροφος, διεκόμισε το σώμα του Αντιόχου. Εφοβήθη όμως τον νέον βασιλέα 'Αντιοχον και απεσύρθη εις την αίγυπτον προς τον Πτολεμαίον των Φιλομήτορα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Β Μακ. 10,1 Μακκαβαίος δε και οι σύν αυτώ, τού Κυρίου προάγοντος αυτούς, το μόν ιερόν εκομίσαντο και την πόλιν,

Β Μακ. 10,1 Ο Μακκαβαίος και οι άνδρες του ανακατέλαβαν, με την βοήθειαν του Θεού, τον ιερόν ναόν και την πόλιν Ιερουσαλήμ.

Β Μακ. 10,2 τους δε κατά την αγοράν βωμούς υπό των αλλοφύλων δεδημιουργημένους, έτι δε τεμένη καθείλον.

Β Μακ. 10,2 Κατέστρεψαν τους βωμούς, που είχαν οικοδομήσει οι ειδωλολάτραι εις την αγοράν, όπως επίσης και όλους τους άλλους ιερούς των χώρους.

Β Μακ. 10,3 και τον νέον καθαρίσαντες έτερον θυσιαστήριον εποίησαν και πυρώσαντες λίθους και πύρ εκ τούτων λαβόντες, ανήνεγκαν θυσίαν μετά διητή χρόνον και θυμίαμα και λύχνους και των άρτων την πρόθεσιν εποίησαντο.

Β Μακ. 10,3 Αφού δε κατόπιν εκαθάρισαν τον ναόν, οικόδομησαν άλλο θυσιαστήριον ολοκαυτωμάτων. Ηναψαν πυρ από την προστριβήν ειδικών λίθων, επήραν αυτό το πυρ και προσέφεραν θυσίαν, η οποία είχαν από δύο ετών διακοπή. Έκαυσαν επίσης θυμίαμα στο θυσιαστήριον των θυμιαμάτων, ήναψαν τους λύχνους της λυχνίας και έθεσαν τους άρτους εις την τράπεζαν της προθέσεως.

Β Μακ. 10,4 ταύτα δε ποιήσαντες ηξίωσαν τον Κύριον πεσόντες επί κοιλίαν μηκέτι περιπεσείν τοιούτοις κακοῖς, αλλ εάν ποτε και αμάρτωσιν, υπ'αυτού μετ'επιεικειάς παιδεύεσθαι και μη βλασφήμοις και βαρβάροις έθνεσι παραδίδοσθαι.

Β Μακ. 10,4 Αφού δε έκαμαν όλα αυτά, έπεσαν πρηνείς στο έδαφος και παρεκάλεσαν τον Κυριον, να μη περιπέσουν πλέον

στοιαύτας συμφοράς. Αλλά, εάν ποτέ και αμαρτήσουν ως άνθρωποι, να παιδαγωγηθούν από αυτόν με ευσπλαγχνίαν και να μη παραδοθούν εις τα βάρβαρα και βλάσφημα ειδωλολατρικά έθνη.

Β Μακ. 10,5 εν ή δε ημέρα ο νεός υπό αλλοφύλων εβηβλώθη, συνέβη κατά την αυτήν ημέραν τον καθαρισμόν γενέσθαι τού ναού, τή πέμπτη και εικάδι τού αυτού μηνός, ός εστι Χασελεύ.

Β Μακ. 10,5 Συνέβη δε και τούτο το παράδοξον· κατά την ημέραν, κατά την οποίαν ο ναός είχε βεβηλωθή από τους ειδωολάτραις, κατά την ιδίαν ημέραν συνέπεσε να γίνη και ο καθαρισμός αυτού. Ητοι την εικοστήν πέμπτην του ιδίου μηνός, δηλαδή του Χασελεύ.

Β Μακ. 10,6 και μετ ευφροσύνης ήγον ημέρας οκτώ σκηνωμάτων τρόπον, μνημονεύοντες ως πρό μικρού χρόνου την των σκηνών εορτήν εν τοίς όρεσι και εν τοίς σπηλαιόις θηρίων τρόπον ήσαν νεμόμενοι.

Β Μακ. 10,6 Εώρτασαν δε επί οκτώ ημέρας με πολλήν χαράν κατά τον ίδιον τρόπον, που εώρταζαν την εορτήν της Σκηνοπηγίας, ενθυμούμενοι ότι προ ολίγου χρόνου είχαν εορτάσει την εορτήν της Σκηνοπηγίας, παραμένοντες και τρεφόμενοι εις τα όρη και εις τα σπήλαια, όπως τα άγρια θηρία.

Β Μακ. 10,7 διό θύρσους και κλάδους ωραιοίς, έτι δε φοίνικας έχοντες ύμνους ανέφερον τώ ευοδώσαντι καθαρισθήναι τον εαυτού τόπον.

Β Μακ. 10,7 Δια τούτο έχοντες εις τα χέρια των θάβδους στολισμένας με φύλλα και κρατούντες ωραιοίς πράσινους κλάδους, καθώς επίσης και φοίνικας, έψαλλαν ύμνους προς δόξαν του Θεού, ο οποίος τους κατεώδωσε να πραγματοποιήσουν τον καθαρισμόν του ναού του.

Β Μακ. 10,8 εδογάτισαν δε μετά κοινού προστάγματος και ψηφίσματος παντί τώ των Ιουδαίων έθνει κατ ενιαυτόν άγειν τάσδε τας ημέρας.

Β Μακ. 10,8 Καθιέρωσαν δε με ένα δημόσιον διάταγμα, που εψηφίσθη από όλον τον λαόν, ότι όλον το ιουδαϊκόν έθνος κάθε έτος θα πανηγυρίζη τας ημέρας αυτάς.

Β Μακ. 10,9 και τα μέν της Αντιόχου τού προσαγορευθέντος Επιφανούς τελευτής ούτως είχε.

Β Μακ. 10,9 Και αυτά μεν ήσαν τα γεγονότα τα συμβάντα περί τον θάνατον του Αντιόχου του επονομασθέντος Επιφανούς.

Β Μακ. 10,10 Νυνί δε τα κατά τον Ευπάτορα Αντίοχον, υιόν δε τού ασεβούς γενόμενον δηλώσομεν, αυτά συντέμνοντες τα των πολέμων κακά.

Β Μακ. 10,10 Τωρα δε θα κάμωμεν λόγον δια τα αφορώντα τον Αντίοχον τον Ευπάτορα, υιόν του ασεβούς εκείνου βασιλέως, εκθέτοντες με συντομίαν τα εκ των πολέμων κακά επί της βασιλείας του.

Β Μακ. 10,11 αυτός γάρ παραλαβών βασιλείαν ανέδειξεν επί των πραγμάτων Λυσίαν τινά, Κοίλης δε Συρίας και Φοινίκης στρατηγόν πρώταρχον.

Β Μακ. 10,11 Αυτός, αφού παρέλαβε την βασιλείαν, κατέστησεν επικεφαλής των πραγμάτων του βασιλείου του κάποιον Λυσίαν, ανώτατον στρατιωτικόν διοικητήν της Κοίλης Συρίας και της Φοινίκης.

Β Μακ. 10,12 Πτολεμαίος γάρ ο καλούμενος Μάκρων το δίκαιον συντηρείν προηγούμενος εις τους Ιουδαίους διά την γεγυνίαν εις αυτούς αδικίαν επειράτο τα προς αυτούς ειρηνικώς διεξάγειν.

Β Μακ. 10,12 Διότι ο Πτολεμαίος, ο επονομαζόμενος Μακρων, πρώτος αυτός ανεγνώρισε το δίκαιον των Ιουδαίων και δια την επανόρθωσιν των αδικιών, που είχαν γίνει εις αυτούς, προσεπάθει να τους κυβερνήσει κατά τρόπον ειρηνικόν.

Β Μακ. 10,13 όθεν κατηγορούμενος υπό των φίλων προς τον Ευπάτορα και προδότης παρέκαστα ακούων διά το την Κύπρον εμπιστευθέντα υπό τού Φιλομήτορος εκλιπείν και προς Αντίοχον τον Επιφανή αναχωρήσαι μήτ ευγενή την εξουσίαν έχων, υπ αθυμίας φαρμακεύσας εαυτόν εξέλιπε τον βίον.

Β Μακ. 10,13 Δια το γεγονός όμως αυτό κατηγορήθη από τους φίλους του βασιλέως ενώπιον του Ευπάτορος. Δια τον λόγον αυτόν, αλλά και διότι εις κάθε περίστασιν ωνομάζετο προδότης επειδή είχεν εγκαταλείψει την Κυπρον, που του είχεν εμπιστευθή ο Φιλομήτωρ και είχε προσχωρήσει με το μέρος του Αντιόχου του Επιφανούς, και επειδή δεν κατείχε πλέον καμμίαν θέσιν, όπως αρμόζει εις ένα ευγενή, κατελήφθη από μελαγχολίαν εδηλητηρίασε τον εαυτόν του και έθεσε τέρμα εις την ζωήν του.

Β Μακ. 10,14 Γοργίας δε γενόμενος στρατηγός των τόπων εξενοτρόφει και παρέκαστα προς τους Ιουδαίους επολεμοτρόφει.

Β Μακ. 10,14 Ο δε Γοργίας, όταν έγινε στρατηγός των περιοχών εκείνων, εστρατολόγησε μισθοφορικά στρατεύματα και εις κάθε παρουσιαζομένην ευκαιρίαν επολεμούσε εναντίον των Ιουδαίων.

Β Μακ. 10,15 ομού δε τούτω και οι Ιδουμαίοι εγκρατείς επικαίρων οχυρωμάτων όντες εγύμναζον τους Ιουδαίους, και τους φυγαδευθέντας από Ιεροσολύμων προσλαβόμενοι πολεμοτρόφειν επεχείρουν.

Β Μακ. 10,15 Συγχρόνως δε με αυτόν και οι Ιδουμαίοι εκυρίευαν σπουδαία οχυρώματα και παρενοχλούσαν τους Ιουδαίους· επίσης εδέχοντο και εκείνους, οι οποίοι εξωρίζοντο από την Ιερουσαλήμ, και εφρόντιζαν με αυτούς να διατηρούν τον πόλεμον.

Β Μακ. 10,16 οι δε περί τον Μακκαβαίον ποιησάμενοι λιτανείαν και αξιώσαντες τον Θεόν σύμμαχον αυτοίς γενέσθαι, επί τα των Ιδουμαίων οχυρώματα ώρησαν,

Β Μακ. 10,16 Ο Μακκαβαίος και οι άνδρες του, αφού προσηυχήθησαν με ευλάβειαν προς τον Θεόν και τον παρεκάλεσαν με πίστιν να συμπαρασταθή ως σύμμαχός των, ώρησαν εναντίον των οχυρωμάτων, που κατείχαν οι Ιδουμαίοι.

Β Μακ. 10,17 οίς και προσβαλόντες ευρώστως εγκρατείς εγένοντο των τόπων πάντας τε τους επί τώ τείχει μαχομένους ημύναντο κατέσφαζόν τε τους εμπίπτοντας, ανείλον δε ουχ ήττον των δισμυρίων.

Β Μακ. 10,17 Επετέθησαν εναντίον αυτών με μεγάλην ευραστίαν και δύναμιν, εκυρίευσαν όλους τους τόπους των, κατεπολέμησαν τους υπερασπιστάς των τειχών και εκείνους, οι οποίοι έπιπτον εις τα χέρια των, τους κατέσφαζαν. Εφόνευσαν δε έτσι οχι ολιγωτέρους από είκοσι χιλιάδας.

Β Μακ. 10,18 συμφυγόντων δε ουκ έλαττον των ενακισχιλίων εις δύο πύργους οχυρούς εύ μάλα και πάντα τα προς πολιορκίαν έχοντας,

Β Μακ. 10,18 Μερικοί δε από τους εχθρούς, τουλάχιστον εννέα χιλιάδες, κατέφυγαν εις δυο οχυρωτάτους πύργους, που είχαν μέσα όλα όσα τους εχρειάζοντο, δια να κρατήσουν την πολιορκίαν και να αμυνθούν.

Β Μακ. 10,19 ο Μακκαβαίος εις επείγοντας τόπους απολιπών Σίμωνα και Ιώσηφον, έτι δε και Ζακχαίον και τους σύν αυτώ ικανούς προς την τούτων πολιορκίαν, αυτός εχωρήσθη.

Β Μακ. 10,19 Ο Μακκαβαίος αφήσας τον Σίμωνα και τον Ιώσηφον, όπως επίσης και τον Ζακχαίον και μαζί με αυτούς

αρκετούς άνδρας δια την πολιορκίαν των δύο πύργων, αυτός απεμακρύνθη από την περιοχίν εις σπουδαιοτέρας τοποθεσίας.

Β Μακ. 10,20 οι δε περί τον Σίμωνα φιλαργυρήσαντες υπό τινων των εν τοίς πύργοις επείσθησαν αργυρίω· επτάκις δε μυριάδας δραχμάς λαβόντες είασάν τινας διαρυνήναι.

Β Μακ. 10,20 Οι στρατιώται όμως του Σιμωνος, φιλάργυροι καθώς ήσαν, εδελεύσθησαν από τα αργύρια, που τους επρότειναν οι έγκλειστοι στους πύργους. Αφού δε έλαβαν εβδομήκοντα χιλιάδες δραχμάς, επέτρεψαν εις μερικούς από τους πολιορκημένους να διαφύγουν.

Β Μακ. 10,21 προσαγγελθέντος δε τώ Μακκαβαίω περί τού γεγονότος, συναγαγών τους ηγουμένους τού λαού κατηγόρησεν ως αργυρίου πεπράκασι τους αδελφούς, τους πολεμίους κατ αυτών απολύσαντες.

Β Μακ. 10,21 Όταν ο Μακκαβαίος επληροφορήθη το γεγονός, συνεκέντρωσε τους αρχηγούς του λαού και κατηγόρησε τους ανθρώπους αυτούς, ότι επώλησαν αντί αργυρίου τους αδελφούς των, εφ' όσον αφήκαν ελευθέρους τους εχθρούς των να διαφύγουν ωπλισμένοι και τους έδωσαν την ευκαιρίαν να στραφούν εναντίον των.

Β Μακ. 10,22 τούτους μόν ούν προδότας γενομένους απέκτεινε και παραχρήμα τους δύο πύργους κατελάβετο.

Β Μακ. 10,22 Αυτούς μόν, λοιπόν, οι οποίοι αντί χρημάτων έγιναν προδόται, εθανάτωσε, κατέλαβε δε αμέσως τους δύο πύργους.

Β Μακ. 10,23 τοίς δε όπλοις τα πάντα εν ταίς χερσίν ευοδούμενος απώλεσεν εν τοίς δυσίν οχυρώμασι πλείους των διςμυρίων.

Β Μακ. 10,23 Επιτυχώς δε πάντοτε διεξάγων τας πολεμικάς του επιχειρήσεις εφόνευσεν εις τα δύο αυτά φρούρια πλέον των είκοσι χιλιάδων ανδρών.

Β Μακ. 10,24 Τιμόθεος δε ο πρότερον ηττηθείς υπό των Ιουδαίων συναγαγών ξένας δυνάμεις παμπληθείς και τους της Ασίας γενομένους ίππους συναθροίσας ουκ ολίγους, παρήν ως δορυάλωτον ληψόμενος την Ιουδαίαν.

Β Μακ. 10,24 Ο Τιμόθεος, ο οποίος προηγουμένος είχε νικηθή από τους Ιουδαίους, συνεκέντρωσε πλήθος ξένων στρατιωτών, όπως επίσης και πολυάριθμον ιππικόν από την Ασίαν και παρουσιάσθη εντός ολίγου εις την Ιουδαίαν, δια να την κατακτήση με τα όπλα.

Β Μακ. 10,25 οι δε περί τον Μακκαβαίον συνεγγίζοντος αυτού, προς ικετείαν τού Θεού ετράπησαν γη τας κεφαλάς καταπάσαντες και τας οσφύας σάκκοις ζώσαντες,

Β Μακ. 10,25 Ο Μακκαβαίος και οι περί αυτόν, όταν έφθασεν ο Τιμόθεος, εστράφησαν εις θερμίν προσευχήν προς τον Θεόν. Ερριψαν χόμα εις την κεφαλήν των, εζώσθησαν σάκκους εις την μέσην των,

Β Μακ. 10,26 επί την απέναντι τού θυσιαστηρίου κρηπίδα προσπεσόντες, ηξίουν ίλεων αυτοίς γενόμενν εχθρεύσαι τοίς εχθροίς αυτών και αντικεισθαι τοίς αντικειμένοις, καθώς ο νόμος διασαφεί.

Β Μακ. 10,26 εγονάτισαν εις την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων και παρεκάλεσαν τον Κυριον να φανή ίλεως εις αυτούς, να γίνη δε εχθρός στους εχθρούς των και πολέμιος στους πολεμίους των, όπως και ο Νομος σαφώς αναφέρει.

Β Μακ. 10,27 γενομένοι δε από της δέησεως, αναλαβόντες τα όπλα προήγον από της πόλεως επί πλείον· συνεγγίσαντες δε τοίς πολεμίους εφ εαυτών ήσαν.

Β Μακ. 10,27 Μετά δε την προσευχήν των επήραν τα όπλα και εξήλθαν από την πόλιν εις μακρυνήν απόστασαν. Όταν έφθασαν κοντά στους εχθρούς, εσταμάτησαν.

Β Μακ. 10,28 άρτι δε της ανατολής διαδεχομένης προσέβαλον εκάτεροι, οι μόν έγγυον έχοντες ευημερίας και νίκης μετ αρετής την επί τον Κύριον καταφυγήν, οι δε καθηγεμόνα των αγώνων ταττόμενοι τον θυμόν.

Β Μακ. 10,28 Μολις δε υπέφωσκεν η ανατολή, ήλθον εις σύρραξιν οι δύο αντίπαλοι εχθροί, οι μεν Ιουδαίοι είχαν ως εγγύησιν της επιτυχίας της νίκης των, εκτός της ανδρείας των, την βοήθειαν προ παντός του Θεού, προς τον οποίον κατέφυγαν, οι άλλοι δε είχαν τον θυμόν των ως οδηγόν κατά την μάχην.

Β Μακ. 10,29 γενομένης δε καρτεράς μάχης, εφάνησαν τοίς υπεναντίους εξ ουρανού εφ ίππων χρυσοχαλίνων άνδρες πέντε διαπρεπείς, και αφηγούμενοι των Ιουδαίων,

Β Μακ. 10,29 Κατά την έντασιν δε της μεγάλης εκείνης μάχης εφάνησαν από τον ουρανό στους εχθρούς πέντε άνδρες που άστραφταν επάνω εις ίππους με χρυσά χαλινάρια και οι οποίοι εφάινοντο ωσάν αρχηγοί των Ιουδαίων.

Β Μακ. 10,30 οι και τον Μακκαβαίον μέσον λαβόντες και σκεπάζοντες ταίς εαυτών πανοπλίαις άτρωτον διεφύλαττον, εις δε τους υπεναντίους τοξεύματα και κεραυνούς εξερίπτουν· διό συγχυθέντες αορασία κατεκόπτοντο ταραχής πεπληρωμένοι.

Β Μακ. 10,30 Αυτοί είχαν και τον Μακκαβαίον στο μέσον αυτών και σκεπάζοντες αυτόν με τας πανοπλίαις των τον διεφύλαττον άτρωτον από τα βέλη, ενώ συγχρόνως έρριπτον εναντίον των εχθρών βέλη και κεραυνούς. Οι εχθροί ένεκα τυφλώσεως περιέπεσαν εις σύγχυσιν και κυριευθέντες από ταραχήν κατεκόπτοντο από τους Ιουδαίους.

Β Μακ. 10,31 κατεσφάγησαν δε διςμύριοι προς τοίς πεντακοσίοις, ιππείς δε εξακόσιοι.

Β Μακ. 10,31 Εφονεύθησαν είκοσι χιλιάδες πεντακόσιοι πεζοί και εξακόσιοι ιππείς.

Β Μακ. 10,32 αυτός δε ο Τιμόθεος συνέφυγεν εις Γάζαρα λεγόμενον οχύρωμα, εύ μάλα φρούριον, στρατηγούντος εκεί Χαιρέου.

Β Μακ. 10,32 Ο ίδιος δε ο Τιμόθεος, δια να σωθή, κατέφυγεν εις μίαν οχυράν θέσιν λεγομένην Γαζαρα· εις φρούριον δηλαδή πολύ ισχυρόν, του οποίου διοικητής ήτο ο Χαιρέας.

Β Μακ. 10,33 οι δε περί τον Μακκαβαίον άσμενοι περιεκάθισαν το φρούριον ημέρας τέσσαρας.

Β Μακ. 10,33 Ο Μακκαβαίος και οι περί αυτόν χαρούμενοι και βέβαιοι δια την νίκην περιεκύκλωσαν το φρούριον αυτό επί τέσσαρας ημέρας.

Β Μακ. 10,34 οι δε ένδον τή ερμυνότητι τού τόπου πεποιθότες υπεράγαν εβλασφήμουν και λόγους αθεμίτους προΐεντο.

Β Μακ. 10,34 Οι πολιορκούμενοι έχοντες πεποιθισιν στο οχυρόν και απόκρημνον της θέσεως αυτής εξεστόμιζεν φοβεράς βλασφημίας και εξεσφενδόνιζαν ασεβείς φράσεις εναντίον του Θεού.

Β Μακ. 10,35 υποφαινούσης δε της πέμπτης ημέρας, είκοσι νεανία των περί τον Μακκαβαίον πυρωθέντες τοίς θυμοίς διά τας βλασφημίας, προσβαλόντες τώ τείχει αρενωδώς και θηριώδει θυμό τον εμπίπτοντα έκοπτον.

Β Μακ. 10,35 Όταν όμως ήρχισε να υποφώσκη η πέμπτη ημέρα, είκοσι νεαροί άνδρες από το στράτευμα του Μακκαβαίου. Των οποίων η ψυχή είχεν ανάψει από θυμόν δια τας βλασφημίας αυτού επετέθησαν με γενναιότητα εναντίον του τείχους και με θάρρος θηριών έσφαζαν καθένα, που ευρίσκετο εμπρός των.

Β Μακ. 10,36 έτεροι δε ομοίως προσαναβάντες εν τώ περισπασμώ προς τους ένδον, ενεπίμπρων τους πύργους και πυράς ανάψαντες ζώντας τους βλασφήμους κατέκαιον. οι δε τας πύλας διέκοπτον, εισδεξάμενοι δε την λοιπήν τάξιν προκατελάβοντο την πόλιν.

Β Μακ. 10,36 Καθ' ον χρόνον αυτοί ήσαν απησχολημένοι με τους εντός του φρουρίου εχθρούς, άλλοι Ιουδαίοι στρατιώται ανήρχοντο κατά τον ίδιον τρόπον όπισθεν από αυτούς εις το τείχος και έκαϊαν τους πύργους και ανάπτοντες πυράς έκαϊαν ζωντανούς τους βλασφήμους. Άλλοι έσπαζαν τας πύλας, δια να ανοίξουν δρόμον στον υπόλοιπον στρατόν, και έτσι κατέλαβαν την πόλιν.

Β Μακ. 10,37 και τον Τιμόθεον αποκεκρυμμένον έν τινι λάκκω κατέσφαξαν και τον τούτου αδελφόν Χαιρέαν και τον Απολλοφάνην.

Β Μακ. 10,37 Και τον Τιμόθεον κρυμμένον εις κάποιον λάκκον τον εφόνευσαν, όπως επίσης τον αδελφόν του Χαιρέαν και τον Απολλοφάνην.

Β Μακ. 10,38 ταύτα δε διαπραξάμενοι μεθ' ύμνων και εξομολογήσεων ευλόγουν τώ Κυρίω τώ μεγάλως ευεργετούντι τον Ισραήλ και το νίκος αυτοίς διδόντι.

Β Μακ. 10,38 Επειτα δε από τα ηρωικά αυτά κατορθώματα ευλογούσαν με ύμνους και δοξολογίας τον Κυριον, ο οποίος πλουσίως ευεργετούσε τον ισραηλιτικόν λαόν και έδιδεν εις αυτούς την νίκην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Β Μακ. 11,1 Μετ ολίγον δε παντελώς χρόνον Λυσίας επίτροπος τού βασιλέως και συγγενής και επί των πραγμάτων λίαν βαρέως φέρων επί τοίς γεγονόσι,

Β Μακ. 11,1 Επειτα από πολύ ολίγον χρόνον ο Λυσίας, ο επίτροπος και συγγενής του βασιλέως, ο υπεύθυνος δια την διοίκησιν των βασιλικών πραγμάτων, έφερε πολύ βαρέως την δυσμενεστάτην εξέλιξιν των γεγονότων.

Β Μακ. 11,2 συναθροίσας περί τας οκτώ μυριάδας και την ίππον άσσαν, παρεγένετο επί τους Ιουδαίους λογιζόμενος την μέν πόλιν Έλληνιν οικητήριον ποιήσιν,

Β Μακ. 11,2 Αφού λοιπόν συνεκέντρωσεν ογδοήκοντα χιλιάδας πεζούς και όλον το ιππικόν, εξεστράτευσεν εναντίον των Ιουδαίων έχων απόφασιν την Ιερουσαλήμ να κάμη κατοικητήριον των Ελλήνων,

Β Μακ. 11,3 το δε ιερόν αργυρολόγητον, καθώς τα λοιπά των εθνών τεμένη, πρατήν δε την αρχιερωσύνην κατ' έτος ποιήσιν,

Β Μακ. 11,3 εις δε τον ιερόν ναόν να επιβάλη φόρον, όπως είχε κάμει και στους άλλους ναούς των ειδωλολατρικών εθνών, να πωλή δε κάθε χρόνο και το αξίωμα της αρχιερωσύνης.

Β Μακ. 11,4 ουδαμώς επιλογιζόμενος το τού Θεού κράτος, πεφρονεμένος δε ταις μυριάσι των πεζών και ταις χιλιάσι των ιππέων και τοίς ελέφασιν τοίς ογδοήκοντα.

Β Μακ. 11,4 Αυτά εγωϊστικώς εσκέπτετο έχων πλήρη πεποιθήσιν εις τας δεκάδας χιλιάδας του πεζικού του, εις τας χιλιάδας των ιππέων του και στους ογδοήκοντα ελέφαντάς του, χωρίς να λαμβάνη υπ' όψιν την δύναμιν του Θεού.

Β Μακ. 11,5 εισελθών δε εις την Ιουδαϊαν και συνεγγίσας Βαιθσούρα, όντι μέν ερυμνώ χωρίω, από δε Ιεροσολύμων απέχοντι ώσει σταδίους πέντε, τούτο έθλιβεν.

Β Μακ. 11,5 Αφού, λοιπόν, εισήλθεν εις την Ιουδαϊαν επροχώρησε πλησίον εις την Βαιθσούραν, θέσιν οχυρωτάτην, που απείχε πέντε περίπου στάδια από την Ιερουσαλήμ, και την επέιξε με ισχυράν δύναμιν.

Β Μακ. 11,6 ως δε μετέλαβον οι περί τον Μακκαβαϊόν πολιορκούντα αυτόν τα οχυρώματα, μετ οδυρμών και δακρύνων ικέτευσον σύν τοίς όχλοις τον Κύριον αγαθόν άγγελον αποστείλαι προς σωτηρίαν τώ Ισραήλ.

Β Μακ. 11,6 Όταν δε ο Μακκαβαϊός και οι άνδρες του επληροφορήθησαν, ότι ο Λυσίας πολιορκεί αυτήν την οχυράν θέσιν, παρεκάλουν αυτοί και όλος ο λαός τον Θεόν με οδυρμούς και δάκρυα, να αποστείλη άγγελον αγαθόν προς σωτηρίαν του Ισραηλιτικού λαού.

Β Μακ. 11,7 αυτός δε πρώτος ο Μακκαβαϊός αναλαβών τα όπλα προετρέψατο τους άλλους, άμα αυτό διακινδυνεύοντας επιβοηθείν τοίς αδελφοίς αυτών' ομού δε και προθύμως εξώρμησαν.

Β Μακ. 11,7 Πρώτος δε ο Μακκαβαϊός επήρε τα όπλα, παρεκίνησε δε και όλους τους άλλους να βοηθήσουν τους αδελφούς των, οσονδήποτε και αν επρόκειτο να διακινδυνεύσουν. Εκείνοι δε ώρμησαν ποσθύμως μαζί με αυτόν.

Β Μακ. 11,8 αυτόθι δε και προς τοίς Ιεροσολύμοις όνταν, εφάνη προηγούμενος αυτών έφιππος εν λευκή εσθήτι, πανοπλίαν χρυσήν κραδαίνων.

Β Μακ. 11,8 Όταν δε έφθασαν κοντά εις την Ιερουσαλήμ, παρουσιάσθη επικεφαλής των ένας ιππέυς ενδεδυμένος λευκά, ο οποίος επέσειεν ένα χρυσόν σπλισμόν.

Β Μακ. 11,9 ομού δε πάντες ευλόγησαν τον ελεήμονα Θεόν και επερώσθησαν ταις ψυχαίς, ου μόνον ανθρώπους αλλά και θήρας τους αγριωτάτους και σιδηρά τείχη τιτρώσκειν όντες έτοιμοι,

Β Μακ. 11,9 Τότε όλοι μαζί εδοξολόγησαν τον ελεήμονα Θεόν και επήραν θάρρος, έτοιμοι πλέον να διατρυπήσουν όχι μόνον ανθρώπους αλλά και τα αγριωτάτα θηρία και σιδηρένια ακόμα τείχη.

Β Μακ. 11,10 προήγον εν διασκευή τον απ ουρανού σύμμαχον έχοντες, ελεήσαντος αυτούς τού Κυρίου.

Β Μακ. 11,10 Επροχωρούσαν εις πολεμικήν παράταξιν, έχοντες ως σύμμαχόν των τον ουράνιον Θεόν, ο οποίος τόσοσιν ελεήμων εφάνη προς αυτούς.

Β Μακ. 11,11 λεοντηδόν δε εντινάξαντες εις τους πολεμίους κατέστρωσαν αυτούς χιλίους προς τοίς μυρίοις, ιππείς δε εξακοσίους προς τοίς χιλίοις τους δε πάντας ηνάγκασαν φυγείν.

Β Μακ. 11,11 Ως λέοντες δε εξώρμησαν εναντίον των πολεμίων και έστρωσαν κατά γης νεκρούς ένδεκα χιλιάδας πεζούς και χιλίους εξακοσίους ιππείς. Όλους δε τους υπολοίπους ηνάγκασαν να τραπούν εις φυγήν.

Β Μακ. 11,12 οι πλείονες δε αυτών τραυματία γυμνοί διεσώθησαν, και αυτός δε ο Λυσίας αισχρώς φεύγων διεσώθη.

Β Μακ. 11,12 Οι περισσότεροι από αυτούς διέφυγαν πληγωμένοι και γυμνοί από τα όπλα των. Και αυτός ακόμη ο Λυσίας διεσώθη με επαίσχυντον φυγήν.

Β Μακ. 11,13 ουκ άνους δε υπάρχων, προς εαυτόν αντιβάλλων το γεγονός περί εαυτόν ελάσσωμα και συννοήσας ανικήτητος είναι τους Εβραίους, τού πάντα δυναμένου Θεού συμμαχούντος αυτοίς, προσαποστείλας

Β Μακ. 11,13 Επειδή όμως δεν ήτο ανόητος, εσεκέφθη καθ' εαυτόν, εμελέτησε την αποτυχίαν και επείσθη, ότι οι Εβραίοι

είναι ανίκητοι, διότι έχουν σύμμαχόν των τον παντοδύναμον Θεόν.

Β Μακ. 11,14 έπεισε συλλύσεσθαι επί πάσι τοίς δικαίοις, και διότι και τον βασιλέα πείσειν φίλον αυτοίς αναγκάζειν γενέσθαι.

Β Μακ. 11,14 Εστειλε, λοιπόν, προς αυτούς ανθρώπους και επρότεινε συμφιλίωσιν με όρους δικαίους και ίσους μεταξύ των. Διότι ανέλαβεν επί πλέον την υποχρέωσιν να πείση και τον βασιλέα και να τον πειθαναγκάση να γίνη φίλος των.

Β Μακ. 11,15 ενέπνευσε δε ο Μακκαβαίος επί πάσιν, οίς ο Λυσίας παρεκάλει, τού συμφέροντος φροντίζων· όσα γάρ ο Μακκαβαίος επέδωκε τώ Λυσία διά γραπτών περί των Ιουδαίων, συνεχώρησεν ο βασιλεύς.

Β Μακ. 11,15 Ο Μακκαβαίος συγκατένευσεν εις όλα όσα επρότεινεν ο Λυσίας ως ανταποκρινόμενα στο συμφέρον όλων. Διότι όλους τους όρους, τους οποίους ο Μακκαβαίος επέδωσε γραπτώς στον Λυσίαν υπέρ των Ιουδαίων, ο βασιλεύς τους απεδέχθη.

Β Μακ. 11,16 ήσαν γάρ αι γεγραμμέναί τοίς Ιουδαίοις επιστολαί, παρά μόν Λυσίου περιέχουσαι τον τρόπον τούτον· «Λυσίας τώ πλήθει των Ιουδαίων χαίρειν.

Β Μακ. 11,16 Αι δε παρά του Λυσίου επιστολαί αι γραφείσαι προς τους Ιουδαίους περιείχαν τα εξής· “Ο Λυσίας χαιρετίζει το έθνος των Εβραίων.

Β Μακ. 11,17 Ιωάννης και Αβεσσαλώμ οι πεμφθέντες παρ υμών, επιδόντες τον υπογεγραμμένον χρηματισμόν, ηξίουν περί των δι αυτού σημαινομένων.

Β Μακ. 11,17 Ο Ιωάννης και ο Αβεσσαλώμ, οι οποίοι εστάλησαν προς ημάς από σας, αφού μας έδωσαν γραπτώς τους όρους σας, εξητούσαν να επικυρώσω και εγώ αυτά, που ήσαν γραμμένα.

Β Μακ. 11,18 όσα μόν ούν έδει και τώ βασιλεί προσνεχθήναι, διεσάφησα· ά δε ήν ενδεχόμενα, συνεχώρησεν.

Β Μακ. 11,18 Όσα μεν λοιπόν έπρεπε να υποβάλω στον βασιλέα, τα κατέστησα εις αυτόν γνωστά. Εκείνος δε παρεχώρησεν ο,τι ήτο δυνατόν να παραχωρηθή.

Β Μακ. 11,19 εάν μόν ούν συντηρήσητε την εις τα πράγματα εύνοιαν, και εις το λοιπόν πειράσομαι παραιτίος υμίν αγαθών γενέσθαι.

Β Μακ. 11,19 Εάν, λοιπόν, σεις διατηρήσετε επάνω εις τα πράγματα την φιλικήν στάσιν σας, εγώ θα προσπαθήσω με όλην μου την δύναμιν κατά τον υπόλοιπον χρόνον να γίνω πρόξενος αγαθών εις σας.

Β Μακ. 11,20 υπέρ δε των κατά μέρος εντέταλμαι τούτοις τε και τοίς παρ εμού διαλεχθήναι υμίν.

Β Μακ. 11,20 Όσον δε αφορά τας επί μέρους λεπτομερείας, έδωσα εντολήν στους απεσταλμένους σας, όπως και στους ιδικούς μου απεσταλμένους, να συνεννοηθούν με σας.

Β Μακ. 11,21 έρωσθε. έτους εκατοστού τεσσαρακοστού ογδού, Διοσκορινθίου τετράδι και εικάδι».

Β Μακ. 11,21 Υγιαίνετε. Έτος εκατοστόν τεσσαρακοστόν ογδοον της χρονολογίας των Σελευκιδών, εικοστή τετάρτη του μηνός Διοσκορινθίου”.

Β Μακ. 11,22 Η δε τού βασιλέως επιστολή περιείχεν ούτως· «Βασιλεύς Αντίοχος τώ αδελφώ Λυσία χαίρειν.

Β Μακ. 11,22 Η επιστολή δε του βασιλέως περιείχε τα εξής· “ο βασιλεύς Αντίοχος χαιρετίζει τον αδελφόν Λυσίαν.

Β Μακ. 11,23 τού πατρός ημών εις θεούς μεταστάντος, βουλόμενοι τους εκ της βασιλείας αταράχους όντας γενέσθαι προς την των ιδίων επιμέλειαν,

Β Μακ. 11,23 Του πατρός μου εκδημήσαντος στους θεούς, εγώ επιθυμώ ίνα, εκείνοι που μένουν στο βασιλείόν μου, επιδίδωνται ανενόχλητοι εις τα ειρηνικά των έργα.

Β Μακ. 11,24 ακηκοότες τους Ιουδαίους μη συνευδοκούντας τή τού πατρός επί τα Ελληνικά μεταθέσει, αλλά την εαυτών αγωγήν αιρετίζοντας και διά τούτο αξιούντας συγχωρηθήναι αυτοίς τα νόμιμα αυτών”

Β Μακ. 11,24 Επειδή δε πληροφορήθημεν, ότι οι Ιουδαίοι δεν συμφωνούν με την γνώμην του πατρός μου να ασπασθούν τας ειδωλολατρικάς ελληνικάς συνηθείας, αλλά προτιμούν τον ιδικόν των τρόπον ζωής και δια τούτο έχουν την αξίωσιν να επιτραπή εις αυτούς να ζουν σύμφωνα με τους πατροπαράδοτους νόμους των,

Β Μακ. 11,25 αιρούμενοι ούν και τούτο το έθνος εκτός ταραχής είναι, κρίνομεν το τε ιερόν αυτοίς αποκατασταθήναι και πολιτεύεσθαι κατά τα επί των προγόνων αυτών έθη.

Β Μακ. 11,25 επειδή δε και ημείς επιθυμούμεν να είναι και τούτο το έθνος έξω από κάθε ταραχήν, κρίνομεν και αποφασίζομεν, όπως επιστραφή εις αυτούς ο ναός των και ζουν σύμφωνα με τα προγονικά των έθιμα.

Β Μακ. 11,26 εύ ούν ποιήσεις διαπεμφάμενος προς αυτοίς και δούς δεξιάς, όπως ειδοτές την ημετέραν προαίρεσιν εύθυμοί τε ώσι και ηδέως διαγίνωνται προς την των ιδίων αντίληψιν».

Β Μακ. 11,26 Συ δε θα πράξης καλώς να αποστείλης εις αυτούς άνδρας, δια να ανταλλάξουν δεξιάς και αφού γνωρίσουν καλώς την ιδικήν μας αγαθήν προαίρεσιν να είναι χαρούμενοι και ευχαρίστως να επιδίδωνται εις τα ειρηνικά των έργα”.

Β Μακ. 11,27 Πρός δε το έθνος η τού βασιλέως επιστολή τοιαύτη ήν· «Βασιλεύς Αντίοχος τή γερουσία των Ιουδαίων και τοίς άλλοις Ιουδαίοις χαίρειν.

Β Μακ. 11,27 Η δε επιστολή του βασιλέως προς το έθνος των Ιουδαίων ήτο η εξής· “ο βασιλεύς Αντίοχος χαιρετίζει την γερουσίαν των Ιουδαίων και όλους τους άλλους Ιουδαίους.

Β Μακ. 11,28 ει έρωσθε, είη αν ως βουλόμεθα· και αυτοί δε υγιαίνομεν.

Β Μακ. 11,28 Εάν σεις υγιαίνετε, αυτό είναι σύμφωνον και με την ιδικήν μας επιθυμίαν. Και ημείς επίσης υγιαίνομεν.

Β Μακ. 11,29 ενεφάνισεν ημίν ο Μενέλαος βούλεσθαι κατελθόντας υμάς γίνεσθαι προς τοίς ιδίοις.

Β Μακ. 11,29 Ο Μενέλαος παρουσίασεν εις ημάς την επιθυμίαν σας, ότι δηλαδή θέλετε να κατέλθετε εις την páλιν σας και να παραμένετε εις τας ιδικάς σας κατοικίας.

Β Μακ. 11,30 τοίς ούν καταπορευομένοις μέχρι τριακάδος Ξανθικού υπάρξει δεξιά μετά της αδειας

Β Μακ. 11,30 Όσοι, λοιπόν, επιθυμούν να επανέλθουν μέχρι της τριακοστής ημέρας του μηνός Ξανθικού, θα έχουν ειρήνην και ασφάλειαν.

Β Μακ. 11,31 χρήσθαι τους Ιουδαίους τοίς εαυτών δαπανήμασι και νόμοις, καθά και το πρότερον, και ουδείς αυτών κατ ουδένα τρόπον παρενοχληθήσεται περί των ηγνοημένων.

Β Μακ. 11,31 Θα έχουν επίσης το δικαίωμα να χρησιμοποιούν τροφάς, που επιτρέπεται εις αυτούς ως Ιουδαίους, και να ακολουθούν τους ιδικούς των νόμους, όπως έκαναν και προηγουμένως. Κανείς δε από αυτούς κατ’ ουδένα τρόπον δεν θα ενοχληθή δια παραβάσεις, αι οποία διεπράχθησαν εξ αγνοίας.

Β Μακ. 11,32 πέπομφα δε και τον Μενέλαον παρακαλέσοντα υμάς.

Β Μακ. 11,32 Έστειλα δε και τον Μενέλαον να σας καθησύχαση σχετικώς.

Β Μακ. 11,33 έρωσθε. έτους εκατοστού τεσσαρακοστού ογδόου, Ξανθικού πέμπτη και δεκάτη».

Β Μακ. 11,33 Υγιαίνετε. Έτος εκστοστόν τεσσαρακοστόν ογδούν, δεκάτη πέμπτη του μηνός Ξανθικού”.

Β Μακ. 11,34 Έπεμψαν δε και οι ωμαίοι προς αυτούς επιστολήν έχουσαν ούτως «Κόϊντος Μέμμιος, Τίτος Μάνλιος, πρεσβύτει ωμαίων, τώ δήμω των Ιουδαίων χαιρείν.

Β Μακ. 11,34 Και οι Ρωμαίοι έστειλαν επιστολήν προς τους Ιουδαίους περιέχουσαν τα εξής: “ο Κοϊντος Μέμμιος και ο Τίτος Μανλιος, συγκλητικοί των Ρωμαίων, χαιρετίζουν τον λαόν των Ιουδαίων.

Β Μακ. 11,35 υπέρ ών Λυσίας ο συγγενής τού βασιλέως συνεχώρησεν υμίν, και ημείς συνευδοκούμεν.

Β Μακ. 11,35 Τας παραχωρήσεις εκείνας, τας οποίας έκαμε προς σας ο Λυσίας, ο συγγενής του βασιλέως, και ημείς επίσης παραχωρούμεν.

Β Μακ. 11,36 ά δε έκρινε προσανεχθήναι τώ βασιλεί, πέμψατέ τινα παραχρήμα επισκεψάμενοι περί τούτων, ίνα εκθώμεν ως καθήκει υμίν· ημείς γάρ προσάγομεν προς Αντιόχειαν.

Β Μακ. 11,36 Δι' εκείνα δε τα ζητήματα, τα οποία αυτός εθεώρησε καλόν να υποβάλη προς τον βασιλέα του, στείλατε κάποιον από σας αμέσως να τα εξετάσωμεν μαζί και να τα εκθέσωμεν και ημείς προς τον βασιλέα κατά ένα τρόπον, ο οποίος θα συμφέρη και σας. Διότι ημείς κατ' αυτάς θα μεταβώμεν εις την Αντιοχειαν.

Β Μακ. 11,37 διό σπεύσατε και πέμψατέ τινας, όπως και ημείς επιγνώμεν οποίας εστέ γνώμης.

Β Μακ. 11,37 Σπεύσατε λοιπόν και αποστείλατε προς ημάς αντιπροσώπους σας, δια να μάθομεν επί του προκειμένου, ποίαν γνώμην έχετε.

Β Μακ. 11,38 υγιαίνετε. έτους εκατοστού τεσσαρακοστού, Ξανθικού πέμπτη και δεκάτη».

Β Μακ. 11,38 Υγιαίνετε. Έτος εκατοστόν τεσσαρακοστόν ογδούν, δεκάτη πέμπτη του μηνός Ξανθικού”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Β Μακ. 12,1 Γενομένων των συνθηκών τούτων, ο μόν Λυσίας απήει προς τον βασιλέα, οι δε Ιουδαίοι περί την γεωργίαν εγίνοντο.

Β Μακ. 12,1 Αφού συνήφθησαν αυτά αι συνθήκαι, ο μόν Λυσίας απήλθε προς τον βασιλέα, οι δε Ιουδαίοι επανήλθαν εις τας γεωργικάς των εργασίας.

Β Μακ. 12,2 των δε κατά τόπον στρατηγών Τιμόθεος και Απολλώνιος ο τού Γενναίους, έτι δε Ιερώνυμος και Δημοφών, προς δε τούτοις Νικάνωρ ο Κυπριάρχης ουκ είων αυτούς ευσταθείς και τα της ησυχίας άγειν.

Β Μακ. 12,2 Οι στρατηγοί όμως διαφόρων περιοχών, ο Τιμόθεος και ο Απολλώνιος ο υιός του Γενναίου, ακόμη δε ο Ιερώνυμος και ο Δημοφών, κοντά δε εις αυτούς και ο Νικάνωρ ο κυβερνήτης της Κυπρου, δεν άφηναν τους Ιουδαίους αδιαταράκτους να ζουν εν ειρήνη.

Β Μακ. 12,3 Ιοππίται δε τηλικούτο συνετέλεσαν το δυσσέβημα· παρακαλέσαντες τους σύν αυτοίς οικούντας Ιουδαίους εμβήναι εις τα παρασταθέντα υπ αυτών σκάφη σύν γυναιξί και τέκνοις ως μηδεμιάς ενεστώσης προς αυτούς δυσμενείας,

Β Μακ. 12,3 Οι κάτοικοι μάλιστα της Ιόππης διέπραξαν μέγιστον και ασεβέστατον κακούργημα. Προσεκάλεσαν τους Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την περιοχήν των, να εισέλθουν με τας γυναίκας και τα τέκνα των εις πλοία, τα οποία παρουσίασαν εις αυτούς, διότι, τάχα, δεν υπήρχε καμμία εχθρική διάθεσις εναντίον των.

Β Μακ. 12,4 κατά δε το κοινόν της πόλεως ψήφισμα, και τούτων επιδεξαμένων ως αν ειρηνεύειν θελώντων και μηδέν ύποπτον εχόντων, επαναχθέντας αυτούς εβύθισαν όντας ουκ έλαττον των διακοσίων.

Β Μακ. 12,4 Η δολία αυτή πρότασις έγινε κατόπιν γενικής αποφάσεως των κατοίκων της Ιόππης. Οι Ιουδαίοι ως άνθρωποι, οι οποίοι ήθελαν την ειρήνην και δεν έτρεφαν καμμίαν υποψίαν, απεδέχθησαν την πρότασιν. Οι κάτοικοι της Ιόππης, αφού τους ωδήγησαν με τα σκάφη στο ανοικτόν πέλαγος, τους εβύθισαν και έτσι έπνιξαν οχι ολιγώτερους από διακοσίους.

Β Μακ. 12,5 μεταλαβών δε Ιούδας την γεγυνηέντα εις τους ομοεθνείς ωμότητα, παραγγείλας τοίς περί αυτόν ανδράσι

Β Μακ. 12,5 Ο Ιούδας, όταν πληροφορήθη την σκληρότητα αυτήν που έγινε εις βάρος των ομοεθνών του, έδωσεν αναλόγους εντολάς στους περί αυτόν άνδρας.

Β Μακ. 12,6 και επικαλεσάμενος τον δίκαιον κριτήν Θεόν, παρεγένετο επί τους μισοφόνους των αδελφών· και τον μόν λιμένα νύκτωρ ενέπρησε και τα σκάφη κατέφλεξε, τους δε εκεί συμφυγόντας εξεκένησε.

Β Μακ. 12,6 Προσευχηθείς δε και επικαλεσθείς τον δίκαιον κριτήν Θεόν, επήλθεν εναντίον των μιαιών αυτών φονέων των ομοεθνών του. Και τα μόν λιμενικά έργα κατά το διάστημα της νυκτός επιρπόλησε, τα δε πλοία που υπήρχαν στον λιμένα έκαυσε, όσους δε είχαν καταφύγει εκεί, δια να σωθούν, τους κατέσφαξε.

Β Μακ. 12,7 τού δε χωρίου συγκλεισθέντος, ανέλυσεν ως πάλιν ήξων και το σύμπαν των Ιοπιτιών εκριζώσει πολιτευμα.

Β Μακ. 12,7 Επειδή δε η περιτειχισμένη πόλις ήτο κλειστή, ο Ιούδας ανεχώρησε, δια να επανέλθη και πάλιν, και ξερριζώσει όλους τους κατοίκους της Ιόππης.

Β Μακ. 12,8 μεταλαβών δε και τους εν Ιαμνεία τον αυτόν επιτελείν βουλομένους τρόπον τοίς παροικούσιν Ιουδαίοις,

Β Μακ. 12,8 Ο Ιούδας πληροφορήθη ακόμη ότι και οι κάτοικοι της Ιαμνείας έχουν τον σκοπόν να διαπράξουν το ίδιο κακούργημα εναντίον των Ιουδαίων, οι οποίοι κατοικούν εκεί κοντά των.

Β Μακ. 12,9 και τοίς Ιαμνίταις νυκτός επιβαλών υφήψε τον λιμένα σύν τώ στόλω, ώστε φαίνεσθαι τας αυγάς τού φέγγους εις τα Ιεροσόλυμα, σταδίων όντων διακοσίων τεσσαράκοντα.

Β Μακ. 12,9 Δι' αυτό κατά τα διάστημα της νυκτός επετέθη εναντίον των Ιαμνιτών, έκαψε τον λιμένα μαζί με τον στόλον, που υπήρχεν εκεί, ώστε αι αναλαμπαί της πυρκαϊάς εφαινότο εις τα Ιεροσόλυμα, τα οποία απείχον από εκεί διακόσια τεσσαράκοντα στάδια.

Β Μακ. 12,10 Εκείθεν δε αποσπασθέντων σταδίου εννέα, ποιουμένων την πορείαν επί τον Τιμόθεον, προσέβαλον Άραβες αυτώ ουκ ελάττους των πεντακισχιλίων, ιππείς δε πεντακόσιοι.

Β Μακ. 12,10 Όταν ο Ιούδας και οι άνδρες του απεμακρύνθησαν από εκεί εννέα στάδια και εβάδιζαν εναντίον του Τιμοθέου, επετέθησαν εναντίον του Ιούδα Άραβες όχι ολιγώτεροι από πέντε χιλιάδας πεζούς και πεντακοσίους ιππείς.

Β Μακ. 12,11 γενομένης δε καρτεράς μάχης και των περί τον Ιούδα δια την παρά τού Θεού βοήθειαν εσημερησάντων,

ελαττωθέντες οι νομάδες Άραβες ηξίουν δύναι τον Ιούδα δεξιάν αυτοίς, υπισχνούμενοι και βοσκήματα δώσειν και εν τοίς

λοιπούς ωφελήσιν αυτούς.

Β Μακ. 12,11 Κατόπιν μιας σφοδράς μάχης οι περί τον Ιούδαν στρατιώται επέτυχαν με την βοήθειαν του Θεού, να κατανικήσουν τους εχθρούς. Οι νομάδες Αραβες ενικήθησαν και παρακαλούσαν να συμφιλιωθή ο Ιούδας με αυτούς και υπέσχοντο να του δώσουν ζώα, να του φανούν δε ωφέλιμοι και εις αλλά ζητήματα.

Β Μακ. 12,12 Ιούδας δε υπολαβών ως αληθώς εν πολλοίς αυτούς χρησίμους, επεχώρησεν ειρήνην άξειν προς αυτούς· και λαβόντες δεξιάς εις τας σκηνάς αυτών εχωρίσθησαν.

Β Μακ. 12,12 Ο Ιούδας, επειδή είπιστευσεν ότι πράγματι οι Αραβες θα του φανούν χρήσιμοι εις πολλά ζητήματα, συγκατετέθη εις σύναψιν ειρήνης με αυτούς. Συμφιλιωθέντες δε οι Αραβες με τον Ιούδαν επέστρεψαν εις τας σκηνάς των.

Β Μακ. 12,13 Επέβαλε δε και επί τινα πόλιν γεφυρούν οχυράν και τείχεσι περιπεφραγμένην και παμμειγέσιν έθνεσι κατοικουμένην, όνομα δε Κάσπιν.

Β Μακ. 12,13 Ο Ιούδας επετέθη επίσης εναντίον μιας πόλεως οχυράς, η οποία περιεκλείετο από τείχος και κατοικείτο από ανθρώπους διαφόρων εθνών. Αυτή ωνομάζετο Κασπις.

Β Μακ. 12,14 οι δ ένδον πεποιθότες τή των τειχών ερυνότητι τή τε των βρωμάτων παραθέσει, αναγωγότερον εχρώντο τοίς περί τον Ιούδαν λοιδορούντες και προσέτι βλασφημούντες και λαλούντες ά μη θέμις.

Β Μακ. 12,14 Οι εντός της πόλεως, έχοντες πεποίθηση εις την αντοχήν των τειχών της και εις την άφθονον προμήθειαν τροφίμων, εφέροντο κατά τρόπον πολύ ανάγωγον εναντίον των Ιουδαίων· ύβριζον αυτούς εκστομίζοντες ακόμη και βλασφημίας και απρεπείς λόγους.

Β Μακ. 12,15 οι δε περί τον Ιούδαν επικαλεσάμενοι τον μέγαν τού κόσμου δυνάστην, τον άτερ κριών και μηχανών οργανικών κατακρημνίσαντα την Ιεριχώ κατά τους Ιησού χρόνους, ενέσεισαν θηριωδώς τώ τείχει.

Β Μακ. 12,15 Οι στρατιώται του Ιούδα, αφού επεκαλέσθησαν βοηθόν των τον υπέρτατον του κόσμου Κυρίαρχον, ο οποίος χωρίς πολιορκητικούς κριους και άλλας τοιαύτας πολεμικάς μηχανάς κατεκρήμισε τα τείχη της Ιεριχούς κατά τους χρόνους Ιησού του Ναυή, ώρησαν ως θηρία εναντίον του τείχους.

Β Μακ. 12,16 καταλαβόμενοι τε την πόλιν τή τού Θεού θελήσει, αμυθήτους εποίησαντο σφαγάς, ώστε την παρακειμένην λίμνην, το πλάτος έχουσαν σταδίων δύο, κατάρυντον αίματι πεπληρωμένην φαίνεσθαι.

Β Μακ. 12,16 Με την βοήθειαν του Θεού εκυρίευσαν την πόλιν και προέβησαν εις αναριθμήτους σφαγάς, ώστε η πλησίον εκεί ευρισκομένη λίμνη, που είχε πλάτος δύο στάδια, να φαίνεται ότι ήτο γεμάτη από το αίμα, που είχαν εισρεύσει εις αυτήν.

Β Μακ. 12,17 Εκείθεν δε αποσπάσαντες σταδίους επτακοσίους πενήκοντα διήνυσαν εις τον Χάρακα προς τους λεγομένους Τουβιήνους Ιουδαίους.

Β Μακ. 12,17 Από εκεί επροχώρησαν επτακοσίους πενήκοντα σταδίους και έφθασαν στον Χαρακα, προς τους Ιουδαίους, οι οποίοι ελέγοντο Τουβιήνοι.

Β Μακ. 12,18 και Τιμόθεον μέν επί των τόπων ου κατέλαβον, άπρακτόν τε από των τόπων εκλελυκότα, καταλελοιπότα δε φρουράν έν τινι τόπω και μάλα οχυράν.

Β Μακ. 12,18 Τον Τιμόθεον δεν τον ευρήκαν στους τόπους εκείνους, διότι είχαν αναχωρήσει άπρακτος από τας περιοχάς εκείνας, αφού αφήκεν στον τόπον μίαν φρουράν πολύ ισχυράν.

Β Μακ. 12,19 Δοσίθεος δε και Σωσίπατρος των περί τον Μακκαβαίον ηγεμόνων εξοδεύσαντες απώλεσαν τους υπό Τιμοθέου καταλειφθέντας εν τώ οχυρώματι πλείους των μυρίων ανδρών.

Β Μακ. 12,19 Δυο όμως από τους περί τον Μακκαβαίον στρατηγούς, ο Δοσίθεος και ο Σωσίπατρος, επήλθον και εκτύπησαν το φρούριον αυτό και εφόνευσαν εκείνους, που είχαν αφήσει εκεί ο Τιμόθεος, άνδρας πλέον των δέκα χιλιάδων.

Β Μακ. 12,20 ο δε Μακκαβαίος διατάξας την εαυτού στρατιάν σπειρηδόν, κατέστησεν αυτούς επί των σπειρών και επί τον Τιμόθεον ώρημσεν έχοντα περί αυτόν μυριάδας δώδεκα πεζών, ιππείς δε χιλίους προς τοίς πεντακοσίους.

Β Μακ. 12,20 Ο δε Μακκαβαίος, αφού παρέταξε τον στρατόν του κατά σώματα και κατέστησεν επικεφαλής αυτών τον Σωσίπατρον και Δοσίθεον, ώρημσεν εναντίον του Τιμοθέου, ο οποίος είχε μαζί του εκατόν είκοσι χιλιάδας πεζούς και χιλίους πεντακοσίους ιππείς.

Β Μακ. 12,21 την δε έφοδον μεταλαβών Ιούδα, ο Τιμόθεος προσεξαπέστειλε τας γυναίκας και τα τέκνα και την άλλην αποσκευήν εις το λεγόμενον Καρνίον· ήν γάρ δυσπολιόρκητον και δυσπρόσιτον το χωριον διά την των πάντων των τόπων στενότητα.

Β Μακ. 12,21 Ο Τιμόθεος όταν επληροφορήθη την έφοδον αυτήν του Ιούδα εξαπέστειλε τας γυναίκας και τα παιδιά με τας αποσκευάς των εις ασφαλή τόπον, λεγόμενον Καρνίον. Ητο δε αυτό μία περιοχή δυσπολιόρκητος, εις την οποίαν δυσκόλως ημπορούσε να πλησίαση κανείς λόγω της στενότητας όλων των εκεί τόπων.

Β Μακ. 12,22 επιφανείσης δε της Ιούδα στείρας πρώτης και γενομένου δέους επί τους πολέμιους, φόβου τε εκ της τού πάντα εφορώντος επιφανείας γενομένου επ αυτούς, εις φυγήν ώρημσαν άλλος αλλαγή φερόμενος, ώστε πολλάκις υπό των ιδίων βλέπτεσθαι και ταις των ξιφών ακμαίς αναπείρεσθαι.

Β Μακ. 12,22 Όταν όμως ενεφανίσθη το πρώτον στρατιωτικόν σώμα του Ιούδα, επέπεσε δέος στους εχθρούς, ο φόβος και ο τρόμος Εκείνου ο οποίος επιβλέπει τα σύμπαντα. Αυτός ο φόβος κατέλαβε τους εχθρούς, και ετράπησαν εις άτακτον φυγήν και εφέρετο άλλος εδώ άλλος εκεί, ώστε πολλοί αλληλοεφονεύοντο διατρυπώμενοι από τας αιχμάς των ιδικών των ξιφών.

Β Μακ. 12,23 εποικίετο δε τον διωγμόν ευτονώτερον Ιούδας συγκεντών τους αλιτηρίους διέφθειρέ τε εις μυριάδας τρεις ανδρών.

Β Μακ. 12,23 Ο Ιούδας τους κατεδίωξεν ορμητικώτερα, εκτυπούσε τους κακούργους αυτούς και εφόνευσε τριάκοντα περίπου χιλιάδας άνδρας.

Β Μακ. 12,24 αυτός δε ο Τιμόθεος εμπεσών τοίς περί τον Δοσίθεον και Σωσίπατρον, ηξίου μετά πολλής γοητείας εξαφείναι σών αυτόν διά το πλειόνων μέν γονείς, ών δε αδελφούς έχειν και τούτους αλογηθήναι συμβήσεται, ει αποθάνοι.

Β Μακ. 12,24 Ο ίδιος ο Τιμόθεος έπεσεν εις τα χέρια των ανδρών του Δοσιθέου και του Σωσιπάτρου, τους οποίους εξώρκισε με πολλήν επιτηδειότητα να τον αφήσουν σών και υγιή, διαβεβαιών αυτούς, ότι είχε υπό την εξουσίαν του γονείς και αδελφούς πολλών από τους Ιουδαίους, στους οποίους ήτο δυνατόν να συμβή κάτι κακόν, εάν ο ίδιος εφονεύετο.

Β Μακ. 12,25 πιστώσαντος δε αυτού διά πλειόνων τον ορισμόν αποκαταστήσιν τούτους απημάντους, απέλυσαν αυτόν ένεκα της των αδελφών σωτηρίας.

Β Μακ. 12,25 Αφού δε με πάρα πολλούς λόγους τους έπεισε, ότι είχε την απόφασιν να επιστρέψη τους ανθρώπους αυτούς, χωρίς να τους κάμη κανένα κακόν, οι Ιουδαίοι τον αφήκαν ελεύθερον χάριν της σωτηρίας των αδελφών των.

Β Μακ. 12,26 Εξελθών δε επί το Καρνίον και το Αταργατεϊόν κατέσφαξε μυριάδας σωμάτων δύο και πεντακισχιλίους.

Β Μακ. 12,26 Ο Ιούδας επήλθεν εναντίον του Καρνίου και στο ιερόν της Αταργάτης εφόνησεν εικοσιπέντε χιλιάδας άνδρας.

Β Μακ. 12,27 μετά δε την τούτων τροπήν και απώλειαν επεστράτευσεν Ιούδας και επί Εφρών πόλιν οχυράν, εν ή κατώκει Λυσίας και πάμφυλα πλήθη· νεανίαί δε πρό των τειχών καθεστώτες ρωμαλείοι απεμάχοντο ευρώστως, ένθα δε οργάνων και βελών πολλαί παραθέσεις υπήρχον

Β Μακ. 12,27 Μετά την κατατρόπωσιν και την σφαγήν των εχθρών ο Ιούδας εξεστράτευσεν εναντίον της Εφρών, πόλεως οχυράς, μέσα εις την οποίαν κατοικούσαν ο Λυσίας και πλήθος ανθρώπων από διάφορα έθνη. Ρωμαλείοι δε νέοι άνδρες, στρατοπεδευμένοι επάνω εις τα τείχη, εμάχοντο ηρωϊκώς. Μέσα δε εις την πόλιν αυτήν υπήρχε πλήθος πολεμικών μηχανών και μεγάλαι ποσότητες από βέλη.

Β Μακ. 12,28 επικαλεσάμενοι δε τον Δυνάστην τον μετά κράτους συντριβόντα τας των πολεμίων αλκάς, έλαβον την πόλιν υποχείριον και κατέστρωσαν των ένδον εις μυριάδας δύο και πεντακισχιλίους.

Β Μακ. 12,28 Οι Ιουδαίοι προσηχήθησαν και επεκαλέσθησαν τον παντοδύναμον Κυριον, ο οποίος με την ακατανίκητον ισχύν συντριβει τας δυνάμεις των εχθρών, και κατέλαβαν υποχείριον την πόλιν και εστρωσαν στο έδαφος τριάκοντα χιλιάδας πεντακοσίους άνδρας νεκρούς.

Β Μακ. 12,29 αναζεύξαντες δε εκείθεν ώρμησαν επί Σκυθών πόλιν απέχουσαν από Ιεροσολύμων σταδίους εξακοσίους.

Β Μακ. 12,29 Ανεχώρησαν δε από εκεί και ώρμησαν εναντίον της πόλεως των Σκυθών, η οποία απέχει από τα Ιεροσόλυμα εξακόσια στάδια.

Β Μακ. 12,30 απομαρτυρησάντων δε των εκεί κατοικούντων Ιουδαίων, ήν οι Σκυθοπολίται έσχον προς αυτούς εύνοιαν και εν τοίς της ατυχίας καιροίς ήμερον απάντησιν εποιοούντο.

Β Μακ. 12,30 Οι εντός της πόλεως όμως κατοικούντες Ιουδαίοι διεβεβαίωσαν τον Ιούδαν περι της ευνοίας, που έδειξαν εις αυτούς οι Σκυθοπολίται και ότι κατά τους καιρούς των συμφορών των τους περιεποιούντο με πολλήν καλωσύνην.

Β Μακ. 12,31 ευχαρηστήσαντες αυτοίς και προσπαρακαλέσαντες και εις τα λοιπά προς το γένος ευμενείς είναι, παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα της των εβδομάδων εορτής ούσης υπογύου.

Β Μακ. 12,31 Ο Ιούδας και οι άνδρες του ηγαρίστησαν τους κατοίκους της πόλεως και τους παρεκάλεσαν να φανούν ευγενείς και κατά τον υπόλοιπον καιρόν προς το γένος των Ιουδαίων. Επειτα επέστρεψαν εις Ιεροσόλυμα την ημέραν, κατά την οποίαν ήρχιζεν η εορτή Πεντηκοστής.

Β Μακ. 12,32 Μετά δε την λεγομένην Πεντηκοστήν ώρμησαν επί Γοργίαν τον της Ιδουμαίας στρατηγόν.

Β Μακ. 12,32 Επειτα από την εορτήν της Πεντηκοστής ώρμησαν εναντίον του Γοργίου, ο οποίος ήτο στρατηγός εις την Ιδουμαϊαν.

Β Μακ. 12,33 εξήλθε δε μετά πεζών τρισχιλίων, ιππέων δε τετρακοσίων,

Β Μακ. 12,33 Ο Γοργίας εξήλθε με τρεις χιλιάδας πεζούς και τετρακοσίους ιππείς.

Β Μακ. 12,34 και παραταξαμένων συνέβη πεσείν ολίγους των Ιουδαίων.

Β Μακ. 12,34 Γενομένης δε μάχης εφονεύθησαν μερικοί από τους Ιουδαίους.

Β Μακ. 12,35 Δοσιθέος δε τις των τού Βακήνορος, έφιππος ανήρ και καρτερός, είχετο τού Γοργίου και λαβόμενος της χλαμύδος ήγεν αυτόν ευρώστως και βουλόμενος τον κατάρατον λαβείν ζωγρίαν, των ιππέων Θρακών τινος επενεχθέντος αυτώ και τον ώμον καθελόντος διέφυγεν ο Γοργίας εις Μαρισιά.

Β Μακ. 12,35 Καποιοι δε ιππεύς, ονόματι Δοσιθέος, από τους στρατιώτας του Βακήνορος, δυνατός ανήρ, επλησίασε τον Γοργίαν και εκράτησεν αυτόν από την χλαμύδα και τον έσυρε με δύναμιν πολλήν, διότι επιθυμούσε να συλλάβη ζωντανόν τον επικατάρατον αυτόν άνθρωπον. Ενας όμως ιππεύς από τους Θράκας ώρμησεν εναντίον του Δοσιθέου, τον εκτύπησε και του απέκοψε τον ώμον και έτσι διεσώθη ο Γοργίας και κατέφυγεν εις Μαρισιά.

Β Μακ. 12,36 των δε περι τον Έσδριν επί πλείον μαχομένων και κατακόπων όντων, επικαλεσάμενος ο Ιούδας τον Κύριον σύμμαχον φανήναι και προοδηγόν τού πολέμου,

Β Μακ. 12,36 Οι άνδρες του Έσδριν εμάχοντο επί πολύν χρόνον και είχαν κατεξαντηθή από την κόπωσιν. Τοτε ο Ιούδας προσηχήθη και επεκαλέσθη τον Κυριον, να φανή σύμμαχος και αρχηγός του πολέμου.

Β Μακ. 12,37 καταρξάμενος τή πατριώ φωνή την μεθ ύμνων κραυγήν, αναβοήσας και ενσεισας απροσδοκήτως τοίς περι τον Γοργίαν, τροπήν αυτών εποίησατο.

Β Μακ. 12,37 Τοτε ήρχισε με την βροντερήν φωνήν του, εις την γλώσσαν των πατέρων του, και εβόησε την πολεμικήν κραυγήν με ύμνους μαζή. Επέπεσε δε αιφνιδίως εναντίον των ανδρών του Γοργίου και τους έτρεψεν εις φυγήν.

Β Μακ. 12,38 Ιούδας δε αναλαβών το στράτευμα ήγεν εις Οδολλάμ πόλιν της δε εβδομάδος επιβαλλούσης, κατά τον εθισμόν αγνισθέντες αυτόθι το σάββατον διήγαγον.

Β Μακ. 12,38 Επειτα ο Ιούδας επήρε το στράτευμά του και το ωδήγησεν εις την πόλιν Οδολλάμ. Όταν δε ήλθεν η εβδόμη ημέρα της εβδομάδος, εκθαρίσθησαν σύμφωνα με το έθιμον των Εβραίων και επέρασαν εκεί το Σάββατον.

Β Μακ. 12,39 τή δε εχομένη ήλθον οι περι τον Ιούδαν καθ όν τρόπον το της χρείας εγεγονεί, τα των προπεπτωκότων σώματα ανακομισασθαι και μετά των συγγενών αποκαταστήσαι εις τους πατρώους τάφους.

Β Μακ. 12,39 Κατά δε την επομένην ημέραν ήλθον οι στρατιώται του Ιούδα και, όπως επέβαλλεν ο Νομος να γίνη, εσήκωσαν τα πτώματα των Ιουδαίων εκείνων, οι οποίοι είχαν φονευθή, δια να τα θάψουν κοντά στους συγγενείς των, στους πατρικούς των τάφους.

Β Μακ. 12,40 εύρον δε εκάστου των τεθνηκότων υπό τους χιτώνας ιερώματα των από Ιαμνείας ειδώλων, αφ ών ο νόμος απείργει τους Ιουδαίους τοίς δε πάσι σαφές εγένετο διά τήνδε την αιτίαν τούσδε πεπτωκέναι.

Β Μακ. 12,40 Ευρήκαν όμως κάτω από τους χιτώνας εκάστου φονευθέντος αφιερώματα προερχόμενα από τα ειδώλα της Ιαμνείας, τα οποία ο Θεός απηγόρευεν στους Ιουδαίους. Εις όλους τότε έγινε φανερά η αιτία, δια την οποίαν αυτοί είχαν φονευθή.

Β Μακ. 12,41 πάντες ούν ευλογήσαντες τα τού δικαιοκρίτου Κυρίου τού τα κεκρυμμένα φανερά ποιούντος,

Β Μακ. 12,41 Όλοι δε εδόξασαν τον Κυριον, τον δίκαιον κριτήν, ο οποίος φανερώνει και τα πλέον απόκρυφα γεγονότα.

Β Μακ. 12,42 εις ικετεϊαν ετράφησαν αξιώσαντες το γεγονός αμάρτημα τελείως εξαλειφθῆναι. ο δε γενναίος Ιούδας παρεκάλεισε το πλήθος συντηρεῖν εαυτούς αναμαρτήτους εἶναι, ὑπ ὄψιν εωρακότας τα γεγονότα διὰ την των προπεπτωκότων αμαρτίαν.

Β Μακ. 12,42 Επειτα εστράφησαν εις προσευχὴν και παρεκάλεισαν τον Θεόν, να εξαλειφθῆ πλήρως η διαπραχθεῖσα αμαρτία. Ο δε γενναίος Ιούδας παρεκάλεισε τον λαόν να κρατῆ τον εαυτόν του καθαρὸν ἀπὸ τέτοιας παραβάσεως ἔχων προ οφθαλμῶν τα επακόλουθα της αμαρτίας εις βάρος εκείνων, οι οποίοι προηγουμένως εἶχον περιπέσει εις αὐτάς.

Β Μακ. 12,43 ποιησάμενός τε κατ ανδραλογίαν κατασκευάσματα εις αργυρίου δραχμῆς δισχιλίας, ἀπέστειλεν εις Ιερουσόλυμα προσαγαγεῖν περὶ αμαρτίας θυσίαν, πάνυ καλῶς και αστείως πράττων ὑπὲρ αναστάσεως διαλογιζόμενος·

Β Μακ. 12,43 Κατόπιν ἔκαμεν ἔρανον μεταξύ των ανδρῶν του, ἀπὸ τον οποίον και συνέλεξε το ποσόν των δύο χιλιάδων δραχμῶν. Ἀπέστειλε δε αὐτάς εις την Ιερουσαλήμ, δια να προσφερθῆ ἐξιλαστήριος θυσία ὑπὲρ αὐτῶν. Πολύ καλῶς και θεαρέστως ἐπραξεν αναλογιζόμενος την ἀλήθειαν της αναστάσεως των νεκρῶν.

Β Μακ. 12,44 εἰ γάρ μη τους προπεπτωκότας αναστήναι προσεδόκα, περισσόν αν ἦν και ληρώδες ὑπὲρ νεκρῶν προσεύχεσθαι.

Β Μακ. 12,44 Διότι, εἴν δεν ἐπίστευεν ὅτι θα αναστηθούν οι φονευθέντες στρατιῶται, ἦτο ανωφέλες και ανόητον να προσεύχεται κανείς ὑπὲρ των νεκρῶν.

Β Μακ. 12,45 εἶτ ἐμβλέπων τοῖς μετ ευσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον αποκείμενον χαριστήριον, οσία και ευσεβῆς η ἐπίνοια· ὅθεν περὶ των τεθνηκότων τον ἐξιλασμόν ἐποιήσαντο της αμαρτίας απολυθῆναι.

Β Μακ. 12,45 Διαβλέπων ὁμως την ἀρίστην ἀμοιβήν, η οποία ἐπεφυλάσσετο εις εκείνους που ἐκοιμήθησαν εν ευσεβείᾳ, συνέλαβε την ευσεβῆ αὐτήν σκέψιν. Δια τούτο και προσέφεραν την ἐξιλαστήριον αὐτήν θυσίαν ὑπὲρ των νεκρῶν, δια να απαλλαγούν αυτοὶ ἀπὸ τας αμαρτίας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Β Μακ. 13,1 Τῷ δε ἐνάτῳ και τεσσαρακοστῷ και εκατοστῷ ἔτει προσέπεσε τοῖς περὶ τον Ιούδαν Αντίοχον τον Ευπάτορα παραγενέσθαι σὺν πλήθεισιν ἐπὶ την Ιουδαίαν

Β Μακ. 13,1 Κατὰ το εκατοστόν τεσσαρακοστόν ἔνατον ἔτος ἐπληροφορήθη ο Ιούδας και οι περὶ αὐτόν, ὅτι ο Αντίοχος ο Επάτωρ ἐπήρηστο εναντίον της Ιουδαίας με πολυάριθμον στρατόν.

Β Μακ. 13,2 και σὺ αὐτῷ Λυσίαν τον ἐπίτροπον και ἐπὶ των πραγμάτων, ἕκαστον ἔχοντα δύναμιν Ἑλληνικὴν πεζῶν μυριάδας ἑνδεκα και ἵππεις πεντακισχιλίους τριακοσίους και ἐλέφαντας εικοσιδύο, ἄρματα δε δρεπανηφόρα τριακόσια.

Β Μακ. 13,2 Μαζὴ δε με αὐτόν ἦτο ο ἐπίτροπός του ο Λυσίας, ο ἐπὶ των βασιλικῶν πραγμάτων υπεύθυνος. Ο καθένας ἀπὸ αὐτούς εἶχεν ὑπὸ τας διαταγὰς του εκατόν δέκα χιλιάδας πεζούς, πέντε χιλιάδας τριακοσίους ἵππεις, εἴκοσι δύο ἐλέφαντας και τριακόσια δρεπανηφόρα ἄρματα.

Β Μακ. 13,3 και Μενέλαος δε συνέμειξεν αὐτοῖς και παρεκάλει μετὰ πολλῆς εἰρωνείας τον Αντίοχον, ουκ ἐπὶ σωτηρία της πατρίδος, οἰόμενος δε ἐπὶ της ἀρχῆς κατασταθῆσθαι.

Β Μακ. 13,3 Ο Μενέλαος, ο προδότης της πατρίδος του, συνήντησεν αὐτούς και με μεγάλην δολιότητα συνεχῶς παρώτρυνε τον Αντίοχον, ὄχι δια την σωτηρίαν της πατρίδος ἀλλὰ δια την ἰδικήν του, ὅπως ἐφαντάζετο, ἀποκατάστασιν στο ἀρχιερατικὸν αξίωμα.

Β Μακ. 13,4 ο δε βασιλεὺς των βασιλέων ἐξήγειρε τον θυμόν του Αντιόχου ἐπὶ τον ἀλιτήριον, και Λυσίου υποδείξαντος τούτον αἴτιον εἶναι πάντων των κακῶν, προσέταξεν, ως ἔθος ἐστίν εν τῷ τόπῳ, προσαπολέσει ἀγαγόντας αὐτόν εις Βέροϊαν.

Β Μακ. 13,4 Ἀλλὰ ο βασιλεὺς των βασιλέων ἐξήγειρεν εναντίον του κακούργου αὐτοῦ τον θυμόν του Αντιόχου. Επειδὴ δε ο Λυσίας υπέδειξεν αὐτόν ως τον αἴτιον ὅλων των κακῶν, που συνέβησαν ἐκεῖ, διέταξεν ο βασιλεὺς, ἀφού φέρουν αὐτόν εις την Βέροϊαν, να τον ἐκτελέσουν ἐκεῖ κατὰ την συνήθειαν του τόπου ἐκείνου.

Β Μακ. 13,5 ἐστὶ δε εν τῷ τόπῳ πύργος πενήτηκοντα πηχῶν πλήρης σποδοῦ, οὗτος δε ὄργανον εἶχε περιφερέες πάντοθεν ἀπόκρημνον εις την σποδόν.

Β Μακ. 13,5 Εἰς τον τόπον ἐκείνον ὑπῆρχεν ἕνας πύργος ὕψους πενήντα ἐβραϊκῶν πήχεων γεμάτος ἀπὸ στάκτην. Εἶχε δε αὐτός ἕνα ὄργανον περιστρεφόμενον, το οποίον ἦτο κατηφορικὸν ἀπὸ ὅλα τα σημεῖα, ὥστε ο κατάδικος να κρημνίζεται μέσα εις την στάκτην.

Β Μακ. 13,6 ἐνταῦθα τον ιεροσυλίας ἔνοχον ὄντα ἡ και τινων ἄλλων κακῶν ὑπεροχὴν πεποιημένον ἀπαντες προσωθοῦσιν εις ὄλεθρον.

Β Μακ. 13,6 Ἐκεῖ οι κάτοικοι της Βεροῖας ἐκρημνίζαν κάθε ἔνοχον ιεροσυλίας η και κάθε ἔνοχον ἄλλων βαρέων ἐγκλημάτων.

Β Μακ. 13,7 τοιοῦτω μῶρω τον παράνομον συνέβη θανεῖν, μηδέ της γῆς τυχόντα Μενέλαον, πάνυ δικαίως.

Β Μακ. 13,7 Με τέτοιον φοβερόν θάνατον, κατὰ λόγον δικαιοσύνης, ἐξετελέσθη ο παράνομος Μενέλαος, ὥστε να μη τύχη ταφῆς εις την γην.

Β Μακ. 13,8 ἐπεὶ γάρ συνετελέσατο πολλὰ περὶ τον βωμόν αμαρτήματα, οὐ το πύρ ἀγνόν ἦν και η σποδός, εν σποδῷ τον θάνατον ἐκομίσασατο.

Β Μακ. 13,8 Επειδὴ αὐτός εἶχε πολλές φορές αμαρτήσῃ εναντίον του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, του οποίου το πυρ και η στάκτη ἦσαν ἀγνά, ἀπέθανε ἀπὸ ἀσφυξίαν βυθισθεὶς μέσα εις την στάκτην του πύργου αὐτοῦ.

Β Μακ. 13,9 Τοῖς δε φρονήμασιν ο βασιλεὺς βεβαρωμένος ἤρχετο τα χεῖριστα των ἐπὶ τού πατρός αὐτοῦ γεγονότων ἐνδειξόμενος τοῖς Ιουδαίοις.

Β Μακ. 13,9 Πλημμυρισμένος ἀπὸ βάρβαρα φρονήματα ο Ευπάτωρ ἤρχετο να ἐξαπολύσῃ εναντίον των Ιουδαίων ἀσυγκρίτω λόγω βαρύτερας συμφορᾶς, ἀπὸ ἐκείνας τας οποίας εἶχε δεῖξει εναντίον αὐτῶν ο πατέρας του.

Β Μακ. 13,10 μεταλαβὼν δε Ιούδας ταῦτα παρήγγειλε τῷ πλήθει δι ἡμέρας και νυκτός επικαλεῖσθαι τον Κύριον, εἶποτε ἄλλοτε και νῦν ἐπιβοηθῆναι τοῖς τού νόμου και πατρίδος και ιεροῦ ἀγίου στερεῖσθαι μέλουσι

Β Μακ. 13,10 Ὄταν ἔμαθεν αὐτὰ ο Ιούδας, παρήγγειλεν στον λαόν του να παρακαλῆ ἡμέραν και νύκτα τον Θεόν, ὥστε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν τώρα να βοηθήσῃ ἐκείνους, οι οποίοι ἐπρόκειτο να στερηθούν τον Νομον των, την πατρίδα των και τον ιερόν ναόν·

Β Μακ. 13,11 και τον άρτι βραχέως ανεψυχότα λαόν μη εάσαι τοίς δυσφήμοις έθνεσι υποχειρίους γενέσθαι.

Β Μακ. 13,11 και να μη επιτρέψη, ώστε ο λαός εκείνος, ο οποίος μόλις προ ολίγου είχαν ανακουφισθή από τας δοκιμασίας, να περιπέση υποχείριος εις ασεβείς λαούς.

Β Μακ. 13,12 πάντων δε το αυτό ποιησάντων ομού και καταξιώσάντων τον ελεήμονα Κύριον μετά κλαυθμού και νηστειών και προπτώσεως εφ ημέρας τρεις αδιαλείπτως, παρακαλέσας αυτούς ο Ιούδας εκέλευσε παραγίνεσθαι.

Β Μακ. 13,12 Αφού δε όλοι ομοφώνως έκαμαν τας προσευάς των και ικετεύσαν τον ελεήμονα Κυριον με δάκρυα και νηστείας, προσπίπτοντες επί τρεις ημέρας συνεχώς, ο Ιούδας τους ενεψύχωσε και τους διέταξε να είναι έτοιμοι.

Β Μακ. 13,13 καθ εαυτόν δε σύν τοίς πρεσβυτέροις γενόμενος εβουλευσατο, πριν εισβαλείν τού βασιλέως το στράτευμα εις την Ιουδαίαν και γενέσθαι της πόλεως εγκρατείς, εξελθόντας κρίναι τα πράγματα τή τού Κυρίου βοήθεια.

Β Μακ. 13,13 Κατόπιν δε συνεσκέφθη ιδιαιτέρως με τους πρεσβυτέρους του λαού και απεφάσισεν όπως, πριν επιχειρήση εισβολήν το βασιλικόν στράτευμα εις την Ιουδαίαν και κυριεύσουν την Ιερουσαλήμ, να εξέλθουν αυτοί εις πόλεμον κατά του βασιλέως και να αναθέσουν την έκβασιν των πραγμάτων εις την βοήθειαν του Κυρίου.

Β Μακ. 13,14 δούς δε την επιτροπήν τώ κτίστη τού κόσμου, παρακαλέσας τους σύν αυτώ γενναίως αγωνίσασθαι μέχρι θανάτου περί νόμων, περί ιερού, πόλεως, πατρίδος, πολιτείας, εποίησατο περί Μωδεΐν την στρατοπεδειαν.

Β Μακ. 13,14 Ενεπιστεύθη, λοιπόν, την έκβασιν των πραγμάτων εις τον Δημιουργόν του κόσμου και ενεθάρρυνε τους άνδρας του να αγωνισθούν μέχρι θανάτου υπέρ των νόμων του Θεού, υπέρ του ιερού ναού, υπέρ της πόλεως, υπέρ της πατρίδος, υπέρ των ιερών θεσμών του έθνους των. Ωδήγησε δε έπειτα τον στρατόν του και εστρατοπέδευσαν εις τα περιχώρα της Μωδεΐν.

Β Μακ. 13,15 δούς δε τοίς περί αυτόν σύνθημα «Θεού νίκη», μετά νεανίσκων αρίστων κεκριμένων επιβαλών νύκτωρ επί την βασιλικήν αυλήν, εν τή παρεμβολή ανείλεν εις άνδρας τετρακισχιλίους και τον πρωτεύοντα των ελεφάντων σύν των κατ οικίαν όχλω συνέθηκε

Β Μακ. 13,15 Εδωσε κατόπιν ο Ιούδας στους άνδρας του ως πολεμικόν σύνθημα "Θεού νίκη", εξέλεξε τους γενναίότερους από τους νεαρούς πολεμιστάς και επετέθη εν καιρώ νυκτός εναντίον της βασιλικής αυλής, εφόρευσε δε στο εχθρικόν στρατόπεδον τέσσαρας χιλιάδας άνδρας και, το σπουδαιότερον από όλα, τον μεγαλύτερον από τους ελέφαντας μαζί με τους στρατιώτας, που ευρίσκοντο στον επ' αυτού πύργον.

Β Μακ. 13,16 και το τέλος την παρεμβολήν δούς και ταραχής επλήρωσαν και εξέλυσαν ευημερούντες·

Β Μακ. 13,16 Εν τέλει εγέμισε το εχθρικόν στρατόπεδον με φόβον και ταραχήν και ανεχώρησε με τους άνδρας του ικανοποιημένος δια την επιτυχίαν των.

Β Μακ. 13,17 υποφαινούσης δε ήδη της ημέρας τούτο εγεγόνει διά την επαρήγουσαν αυτώ τού Κυρίου σκέπην.

Β Μακ. 13,17 Όταν δε ήρχισε να υποφώσκη η ημέρα, το παν είχε πλέον συντελεσθή χάρις εις την παρά του Θεού δοθείσαν βοήθειαν.

Β Μακ. 13,18 Ο δε βασιλεύς ειληφώς γεύσιν της των Ιουδαίων εντολμίας, κατεπίερασε διά μεθόδων τους τόπους.

Β Μακ. 13,18 Ο βασιλεύς Ευπάτωρ, λαβών πείραν εκ του γεγονότος αυτού και του θάρρους των Ιουδαίων προσεπάθησε με άλλας πλέον μεθόδους να κατακτήση τους τόπους.

Β Μακ. 13,19 και επί Βαιθσούρα φρούριον οχυρόν των Ιουδαίων προσήγε και ετροπούτο, προσέκρουεν, ηλαττονούτο·

Β Μακ. 13,19 Επιήλθεν εναντίον της Βαιθσούρας, οχυρού φρουρίου των Ιουδαίων. Αλλ' αμέσως κατετροπώθη, απωθήθη, έχασε δυνάμεις και απέτυχε.

Β Μακ. 13,20 τοίς δε ένδον Ιούδας τα δέοντα εισέπεμψε.

Β Μακ. 13,20 Ο δε Ιούδας επέτυχε να δώση τρόφιμα και πολεμοφόδια στους εντός του φρουρίου πολιορκουμένους.

Β Μακ. 13,21 προσήγγειλε δε τα μυστήρια τοίς πολεμίοις όδοκος εκ της Ιουδαϊκής τάξεως ανεζητήθη δε και κατελήφθη και κατεκλείσθη.

Β Μακ. 13,21 Βασιλειος όμως από τον στρατόν των Ιουδαίων, Ροδοκος ονόματι, επρόδωσεν στον βασιλέα τα μυστικά των Ιουδαίων. Αυτός ανεκρίθη, απεδείχθη η ενοχή του και εκλείσθη εις την φυλακήν.

Β Μακ. 13,22 εδευτερολόγησεν ο βασιλεύς τοίς εν Βαιθσούρα δεξιάν έδωκεν, έλαβεν, απήει προσέβαλε τοίς περί τον Ιούδα, ήττων εγένετο,

Β Μακ. 13,22 Η δευτέρα επιχειρήσις του βασιλέως ήτο, ότι ήλθεν εις συνεννόησιν με τους πολιορκουμένους, συνεφιλιώθη με αυτούς, έδωσαν την δεξιάν των χείρα εις πίστωσιν της συμφιλιώσεως και έπειτα αυτός με τον ατρατόν του εκτύπησαν τον στρατόν του Ιούδα, αλλά ηττήθησαν.

Β Μακ. 13,23 μετέλαβεν απονενοήσθαι τον Φίλιππον εν Αντιοχεία τον απολελειμμένον επί των πραγμάτων, συνεχύθη, τους Ιουδαίους παρεκάλεσεν, υπετάγη και ώμοσεν επί πάσι τοίς δικαίοις, συνελύθη και θυσίαν προσήγαγεν, ετίμησε τον νεώ και τον τόπον εφιλανθρώπησε

Β Μακ. 13,23 Εμαθεν όμως τότε, ότι ο Φίλιππος, τον οποίον ο Αντίοχος ο Επιφανής είχαν αφήσει εις την Αντιόχειαν διοικητήν των υποθέσεων του κράτους, επανεστάτησεν εναντίον της Αντιοχείας και κατελήφθη αυτός από ταραχήν. Εζήτησε, λοιπόν, και ήλθεν εις συνεννόησιν με τους Ιουδαίους, υπετάχθη εις τας προτάσεις των και ωρκίσθη να τηρήση τους δικαίους όρους, που εκείνοι προέβαλαν, συνεφιλιώθη μαζί των, προσέφερε θυσίαν, ετίμησε τον ναόν και εφέρθη κατά τρόπον φιλάνθρωπον προς την Ιερουσαλήμ.

Β Μακ. 13,24 και τον Μακκαβαίον απεδέξατο. κατέλιπε στρατηγόν από Πτολεμαΐδος έως των Γερηνών Ηγεμονίδην.

Β Μακ. 13,24 Εδέχθη δε κατά τρόπον φιλικόν τον Ιούδα τον Μακκαβαίον. Αφήκεν ως στρατιωτικόν διοικητήν από της Πτολεμαΐδος μέχρι των Γερηνών τον Ηγεμονίδην.

Β Μακ. 13,25 ήλθεν εις Πτολεμαΐδα· εδυσφόρουεν περί των συνθηκών οι Πτολεμαείς, εδείναζον γάρ υπέρ ών ηθέλησαν αθετείν τας διαστάσεις.

Β Μακ. 13,25 Κατόπιν ήλθεν εις την Πτολεμαΐδα. Οι κάτοικοι όμως της Πτολεμαΐδος εδυσφόρησαν δια τας συναφθείσας με τους Ιουδαίους συνθήκας, ηγανάκτησαν και ηθέλησαν να καταπατήσουν τους όρους της συνθήκης.

Β Μακ. 13,26 προσήλθεν επί το βήμα Λυσίας, επελογήσατο ενδεχομένως, συνέπεισε, κατεπράυνε, ευμενείς εποίησεν, ανέζευξεν εις Αντιόχειαν. ούτω τα τού βασιλέως της εφόδου και της αναζυγής εχώρησε.

Β Μακ. 13,26 Ο Λυσίας ανήλθε τότε στο βήμα, απελογήθη και υπερήσπισε τας συνθήκας αυτάς, όσον του ήτο δυνατόν· τους έπεισε, τους κατεπράυνε, τους κατέστησεν ευμενείς και έπειτα ανεχώρησε δια την Αντιόχειαν. Ετσι εξελίχθησαν τα

της εκστρατείας αυτής του βασιλέως εναντίον της Ιουδαίας και κατ' αυτόν τον τρόπον απεχώρησεν από αυτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Β Μακ. 14,1 Μετά δε τριετή χρόνον προσέπεσε τοίς περί τον Ιούδαν Δημήτριον τον τού Σελεύκου διά τού κατά Τρίπολιν λιμένος εισπλεύσαντα μετά πλήθους ισχυρού και στόλου

Β Μακ. 14,1 Μετά την πάροδον τριών ετών, ήλθεν εις γνώσιν του Ιούδα και των ανδρών του, ότι ο Δημήτριος, ο υιός του Σελεύκου, κατέπλευσεν στον λιμένα της Τριπόλεως με πολυάριθμον στρατόν και στόλον,

Β Μακ. 14,2 κεκρατηκέναι της χώρας επανελόμενον Αντίοχον και τον τούτου επίτροπον Λυσίαν.

Β Μακ. 14,2 ότι έγινε κύριος της χώρας, αφού εφόνευσε τον Αντίοχον και τον επίτροπον αυτού Λυσίαν.

Β Μακ. 14,3 Άλκιμος δε τις προγενόμενος αρχιερέυς, εκουσίως δε μεμολυμμένος εν τοίς της επιμειξίας χρόνοις, συννοήσας ότι καθ' οντιναούν τρόπον ουκ έστιν αυτώ σωτηρία, ουδέ προς άγιον θυσιαστήριον έτι πρόσσδος,

Β Μακ. 14,3 Τοτε κάποιος, Άλκιμος ονόματι, ο οποίος είχε προηγουμένως χρηματίσει αρχιερέυς, είχε δε θεληματικά μολυνθή κατά τους χρόνους της επιμειξίας των Ιουδαίων προς τους ειδωλολάτραις, κατανοήσας ότι δεν είχε απομείνει εις αυτόν καμμία ελπίς σωτηρίας και κανείς τρόπος να πλησάση προς το άγιον θυσιαστήριον,

Β Μακ. 14,4 ήκε προς τον βασιλέα Δημήτριον πρώτω και πεντηκοστώ και εκατοστώ έτει προσάγων αυτώ στέφανον χρυσούν και φοίνικα, προς δε τούτοις των νομιζομένων θαλλών τού ιερού, και την ημέραν εκείνην ησυχίαν έσχε.

Β Μακ. 14,4 ήλθε προς τον βασιλέα Δημήτριον, κατά το εκατοστόν πεντηκοστόν πρώτον έτος, και προσέφερεν εις αυτόν χρυσούν στέφανον με κλάδον φοίνικος, επί πλέον δε και μερικούς κλάδους ελαίας, τους οποίους εσυνήθιζαν να χρησιμοποιούν στον ναόν. Κατά την ημέραν εκείνην δεν έκαμε τίποτε άλλο, ησύχασε.

Β Μακ. 14,5 καιρόν δε λαβών της ίδιας ανοίας συνεργόν, προσκληθείς εις συνέδριον υπό τού Δημητρίου και επερωτηθείς εν τίνι διαθέσει και βουλή καθεστήκασιν οι Ιουδαίοι, προς ταύτα έφη·

Β Μακ. 14,5 Όταν όμως ευρήκε κατάλληλον καιρόν, εξυπηρετικόν της διεφθαρμένης του διαθέσεως, και συγκεκριμένως, όταν προσεκληθή από τον Δημήτριον εις ένα συνέδριον και ηρωτήθη από αυτόν δια τας διαθέσεις και τα σχέδια των Ιουδαίων, εκείνος απήντησε·

Β Μακ. 14,6 οι λεγόμενοι των Ιουδαίων Ασιδαίοι, ών αφηγείται Ιούδας ο Μακκαβαίος, πολεμοτροφούσι και στασιάζουσιν, ουκ εώντες την βασιλειαν ευσταθείας τυχείν.

Β Μακ. 14,6 "Μερικοί από τους Ιουδαίους, που λέγονται Ασιδαίοι και των οποίων αρχηγός είναι ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, υποθάλλουν τον πόλεμον και τας επαναστάσεις και δεν αφήνουν την βασιλειαν σου σταθεράν και ειρηνικήν.

Β Μακ. 14,7 όθεν αφελόμενος την προγονικήν δόξαν, λέγω δή την αρχιερωσύνην, δεύρο νύν ελήλυθα,

Β Μακ. 14,7 Επειδή λοιπόν αυτός ο Ιούδας ο Μακκαβαίος αφήρησεν από εμέ την προγονικήν μου δόξαν, δηλαδή την αρχιερωσύνην μου, ήλθα τώρα εδώ,

Β Μακ. 14,8 πρώτον μόν υπέρ των ανηκόντων τώ βασιλεί γνησίως φρονών, δεύτερον δε και των ιδίων πολιτών στοχαζόμενος· τή μόν γάρ των προειρημένων αλογιστία το σύμπαν ημών γένος ου μικρώς ακληρεί.

Β Μακ. 14,8 πρώτον μόν δια να διαβειβαιώσω τον βασιλέα περί των ειλικρινών μου φρονημάτων δια τα πράγματα της βασιλείας του, δεύτερον δε διότι στοχαζόμαι κάτι καλόν δια τους συμπατριώτας μου. Διότι εξ αιτίας της απερίσκεπτου συμπεριφοράς των προαναφερθέντων ανθρώπων, ολόκληρον το ιουδαϊκόν ημών γένος έχει περιπέσει εις όχι ολίγα κακά.

Β Μακ. 14,9 έκαστα δε τούτων επεγνωκώς σύ, βασιλεύ, και της χώρας και τού περιϊσταμένου γένους ημών προνοήθητι, καθ' ήν έχεις προς άπαντας ευαπάντητον φιλανθρωπίαν.

Β Μακ. 14,9 Συ λοιπόν, βασιλεύ, όταν πεισθής δι' ένα έκαστον από όλα αυτά τα πράγματα, λάβε πρόνοιαν δια την σωτηρίαν της χώρας μας και δια το θλιβόμενον έθνος μας, σύμφωνα με την πρόθυμον καλωσύνην και την φιλανθρωπίαν, την οποίαν δεικνύεις προς όλους.

Β Μακ. 14,10 άχρι γάρ Ιούδας περιέστιν, αδύνατον ειρήνης τυχείν τα πράγματα.

Β Μακ. 14,10 Διότι, εφ' όσον ζη και υπάρχει ο Ιούδας, είναι αδύνατον να ειρηνεύσουν τα πράγματα".

Β Μακ. 14,11 τοιούτων δε ρηθέντων υπό τούτου, θάπτον οι λοιποί φίλοι δυσμενώς έχοντες τα προς τον Ιούδαν προσεπύρωσαν τον Δημήτριον.

Β Μακ. 14,11 Όταν αυτός ετελείωσε την εισήγησίν του, αμέσως οι άλλοι φίλοι του βασιλέως, οι οποίοι ήσαν δυσμενώς διατεθειμένοι ενάντιον του Ιούδα, εξηρέθισαν ακόμη περισσότερον τον Δημήτριον.

Β Μακ. 14,12 προσκαλεσάμενος δε ευθέως Νικάνορα τον γενόμενον ελεφαντάρχην, και στρατηγόν αναδείξας της Ιουδαίας, εξαπέστειλε

Β Μακ. 14,12 Ο βασιλεύς εκάλεσεν αμέσως τον Νικάνορα, αρχηγόν της ίλης των ελεφάντων, και αφού τον ανεκήρυξε στρατηγόν του στρατού εναντίον της Ιουδαίας, τον διέταξε να αναχωρήση.

Β Μακ. 14,13 δούς εντολάς αυτόν μόν τον Ιούδαν επαναλέσθαι, τους δε σύν αυτώ σκορπίσαι, καταστήσαι δε Άλκιμον αρχιερέα τού μεγίστου ιερού.

Β Μακ. 14,13 Του έδωσε δε εντολήν, τον μόν Ιούδαν να εκτελέση, αυτούς δε, οι οποίοι τον ακολουθούσαν, να τους διασκορπίση, και να αποκαταστήση τον Άλκιμον αρχιερέα στον ιερώτατον ναόν.

Β Μακ. 14,14 οι δε επί της Ιουδαίας πεφυγαδευκότες τον Ιούδαν έθνη συνέμισγον αγεληδόν τώ Νικάνορι, τας των Ιουδαίων ατυχίας και συμφοράς ίδιας ευημερίας δοκούντες έσεσθαι.

Β Μακ. 14,14 Οι εθνικοί, οι οποίοι είχαν φύγει από την Ιουδαίαν καταδιωκόμενοι από τον Ιούδαν, συνεκεντρώθησαν αγεληδόν και προσετέθησαν στον στρατόν του Νικάνορος, διότι επίστευαν ότι αι ατυχίαι και αι συμφοραί των Ιουδαίων θα είναι ιδική των ευημερία.

Β Μακ. 14,15 Ακούσαντες δε την τού Νικάνορος έφοδον και την επίθεσιν των εθνών, καταπασάμενοι γήν ελιτάνευον τον άχρι αιώνος συστήσαντα τον εαυτού λαόν, αεί δε μετ επιφανείας αντιλαμβανόμενον της εαυτού μερίδος.

Β Μακ. 14,15 Όταν οι Ιουδαίοι επληροφορήθησαν την προσέγγισιν του Νικάνορος και την βοήθειαν αυτού από τους εθνικούς, έρριψαν χόμα εις τας κεφαλάς των και παρακαλούσαν τον Θεόν, ο οποίος είχε ανεκήρυξει τον ισραηλιτικόν λαόν ως παντοτεινόν λαόν του, και ο οποίος με φανεράς επεμβάσσετου είχαν υπερασπίσει την κληρονομίαν του.

Β Μακ. 14,16 προτάξαντος δε τού ηγουμένου εκείθεν ευθέως ανέζευξαν και συμμίγουσιν αυτοίς επί κώμην Δεσσαού.

Β Μακ. 14,16 Αμέσως δε μόλις εδόθη η διαταγή του αρχηγού, οι Ιουδαίοι ανεχώρησαν και ήλθαν εις συμπλοκήν με τον

εχθρόν εις την κωμόπολιν Δεσσαού.

Β Μακ. 14,17 Σίμων δε ο αδελφός Ιούδα συμβεβληκώς ήν τώ Νικάνωρι, βραχέως δε διά την αιφνίδιον των αντιπάλων αφασίαν επταικώς.

Β Μακ. 14,17 Ο Σίμων, ο αδελφός του Ιούδα, ήλθεν εις συμπλοκήν εναντίον του στρατού του Νικάνωρος. Εξ αιτίας όμως της αιφνιδίας καταπλήξεως των ανδρών του από την εμφάνισιν μεγάλων εχθρικών δυνάμεων, έπαθε κάποιον κλονισμόν.

Β Μακ. 14,18 όμως δε ακούων ο Νικάνωρ ήν είχαν οι περί τον Ιούδαν ανδραγαθίαν και εν τοίς υπέρ της πατρίδος αγώσιν ευψυχίαν, υπευλαβείτο την κρίσιν δι αιμάτων ποιήσασθαι.

Β Μακ. 14,18 Ο Νικάνωρ, ο οποίος είχεν ακούσει πολλά δια τας ανδραγαθίας του Ιούδα και των ανδρών του, όπως και δια το ατρόμητον θάρρος των στους αγώνας των υπέρ της πατρίδος, εφοβήθη να αφήση να κριθούν τα πράγματα δια των αιμάτων της μάχης.

Β Μακ. 14,19 διόπερ έπεμψε Ποσιδώνιον και Θεόδοτον και Ματταθίαν δούναι και λαβείν δεξιάς.

Β Μακ. 14,19 Δια τούτο και έστειλε τον Ποσιδώνιον, τον Θεόδοτον και τον Ματταθίαν να συνάψουν συνθήκην φιλίας και ειρήνης με τους Ιουδαίους.

Β Μακ. 14,20 πλείονος δε γενομένης περί τούτων επισκέψεως και τού ηγεμόνος τοίς πλήθεσιν ανακοινωσαμένου και φανείσης ομοψήφου γνώμης, επένευσαν ταις συνθήκας.

Β Μακ. 14,20 Αφού επί μακρόν και επισταμένως εξητάσθησαν αι προτάσεις ειρήνης, ο στρατηγός ανήγγειλεν αυτάς στον στρατόν. Όταν δε εγένοντο αυταί γνωσταί και ότι όλοο συμφωνούν, συγκατετέθησαν εις τας συνθήκας.

Β Μακ. 14,21 ετάξαντο δε ημέραν, εν ή κατ ιδίαν ήξουσιν εις το αυτό· και προήλθε και παρ εκάστου διαφόρους έθεσαν δίφρους·

Β Μακ. 14,21 Ωρισαν δε ημέραν, κατά την οποίαν θα συναντηθούν επί το αυτό οι δύο αρχηγοί. Ο Ιούδας παρουσιάσθη εκεί και ετοποθέτηθησαν πλησίον αυτών δύο έδραι.

Β Μακ. 14,22 διέταξεν Ιούδας ενόπλους ετοιμούς εν τοίς επικαίροις τόποις, μη ποτε εκ των πολεμίων αιφνιδίως κακουργία γένηται· την αρμόζουσαν εποιήσαντο κοινολογίαν.

Β Μακ. 14,22 Εν τούτοις ο Ιούδας έδωσε διαταγήν να είναι, έτοιμοι οι ένοπλοι άνδρες του εις τα επίκαιρα σημεία. Τούτο δε, διότι εφοβήθη, μήπως και εκδηλωθή καμμία αιφνιδία απιστία εκ μέρους των εχθρών. Εκεί οι δύο αρχηγοί συνωμίλησαν από κοινού και συνεννοήθησαν δια το θέμα αυτό.

Β Μακ. 14,23 διέτριβε δε ο Νικάνωρ εν Ιεροσολύμοις, και έπραττεν ουθέν άτοπον, τους δε συναχθέντας αγελαίους όχλους απέλυσε.

Β Μακ. 14,23 Ο Νικάνωρ επέρασεν ολίγον χρόνον εις την Ιερουσαλήμ, χωρίς να πράττη τίποτε το άτοπον. Μαλιστα δε και απέλυσε τους εχθρικούς κατά των Ιουδαίων όχλους εκείνους, που είχαν συγκεντρωθή ώσαν αγέλαι γύρω του.

Β Μακ. 14,24 και είχε τον Ιούδαν διαπαντός εν προσώπω, ψυχικώς τώ ανδρί προσεκέκλιτο.

Β Μακ. 14,24 Είχε πάντοτε προ οφθαλμών τον ηρωϊκόν Ιούδαν και έτρεφε προς τον άνθρωπον αυτόν μίαν ιδιαιτέραν συμπάθειαν.

Β Μακ. 14,25 παρακάλεσεν αυτόν γήμαι και παιδοποιήσασθαι· εγάμησεν, ευστάθησεν, εκοινώνησε βίον.

Β Μακ. 14,25 Μαλιστα δε τον προέτρεψε να νυμφευθή και να αποκτήση τέκνα. Πράγματι ο Ιούδας ενυμφευθη, έζησεν εν ησυχία και απήλαυσεν ειρηνικήν ζωήν.

Β Μακ. 14,26 Ο δε Αλκιμος συνιδών την προς αλλήλους εύνοϊαν και τας γενομένας συνθήκας, αναλαβών ήκε προς τον Δημήτριον και έλεγε τον Νικάνωρα αλλότρια φρονείν των πραγμάτων· τον γάρ επίβουλον της βασιλείας Ιούδαν διάδοχον αναδέδειχεν εαυτού.

Β Μακ. 14,26 Ο Αλκιμος όταν είδε την φιλίαν αυτήν μεταξύ των δύο ανδρών, αφού επήρην αντίγραφον των γενομένων συνθηκών, ήλθε προς τον Δημήτριον και έλεγεν ότι ο Νικάνωρ έχει φρονήματα αντίθετα προς τα πράγματα του βασιλέως. Διότι τον Ιούδαν, ο οποίος είναι εχθρός και επίβουλος του βασιλείου του, τον ανέδειξε διάδοχόν του εις την αρχιερωσύνην.

Β Μακ. 14,27 ο δε βασιλεύς έκθυμος γενόμενος και ταις τού παμπονήρου ερεθισθείς διαβολαίς, έγγραψε Νικάνωρι φάσκων υπέρ μέν των συνθηκών βαρέως φέρειν, κελεύων δε τον Μακκαβαίον δέσμιον εξαποστέλλειν ταχέως εις Αντιόχειαν.

Β Μακ. 14,27 Ο βασιλεύς έξαλλος από τον θυμόν του και εξηρηθισμένος από τας διαβολάς του παμπονήρου Αλκίμου, έγγραψε προς τον Νικάνωρα λέγων ότι βαρέως φέρει την συναφθείσαν συνθήκην και τον διέτασσε να αποστείλη αμέσως δεμένον εις την Αντιόχειαν Ιούδαν τον Μακκαβαίον.

Β Μακ. 14,28 προσπεσόντων δε τούτων τώ Νικάνωρι συνεκέχυτο και δυσφόρως έφερεν, ει τα διεσταλμένα αθετήσει μηδέν τ ανδρός ηδικηκότος.

Β Μακ. 14,28 Ο Νικάνωρ, όταν έλαβε την επιστολήν αυτήν, περιήλθεν εις σύγχυσιν και δυσφορίαν, διότι διετάσσετο να παραβή τα συμφωνηθέντα προς τον Ιούδαν, ο οποίος άλλωστε κανένα κακόν δεν είχε κάμει εναντίον του.

Β Μακ. 14,29 επειδή δε τώ βασιλεί· αντιπράττειν ουκ ήν, εύκαιρον ετήρει στρατηγήματι τούτ· επιτελέσαι.

Β Μακ. 14,29 Επειδή όμως δεν ήτο δυνατόν να αντιπράξη προς τον βασιλέα, επιζητούσε μίαν ευκαιρίαν να εκτελέση με δόλιόν τι στρατήγημα την εντολήν το βασιλέως.

Β Μακ. 14,30 ο δε Μακκαβαίος αυστηρότερον διεξάγοντα συνιδών τον Νικάνωρα προς αυτόν και την ειθισμένην απάντησιν αγροικότερον εσηκόντα, νόησας ουκ από τού βελτίστου την αυστηρίαν είναι, συστρέψας ουκ ολίγους των περί εαυτόν, συνεκρύπτετο τον Νικάνωρα.

Β Μακ. 14,30 Ο Μακκαβαίος κατενόησεν, ότι ο Νικάνωρ εφέρετο απέναντί του με ψυχρότητα και ότι αντί της προτέρας φιλικής στάσεως ετηρούσεν απέναντί του κάποιον αγροϊκόν συμπεριφοράν. Εσκέφθη, λοιπόν, ότι η ψυχρότης αυτή δεν προέρχεται από ελατήρια καλά. Αφού δε συνεκέντρωσεν αρκετούς από τους άνδρας του, εκρύπτετο μαζί με αυτούς και απέφευγε την επικοινωνίαν με τον Νικάνωρα.

Β Μακ. 14,31 συγγνούς δε ο έτερος ότι γενναίως υπό τού ανδρός εστρατήγηται, παραγενόμενος επί το μέγιστον και άγιον ιερόν, των ιερέων τας καθηκούσας θυσίας προσαγόντων, εκέλευσε παραδιδόναι τον άνδρα.

Β Μακ. 14,31 Ο Νικάνωρ, όταν είδεν ότι κατά τον πλέον επιτυχή τρόπον είχε καταστρατηγηθή από τον Ιούδαν τον Μακκαβαίον, ήλθεν στον μέγιστον και ιερόν ναόν, την στιγμήν κατά την οποίαν οι ιερείς προσέφεραν τας συνήεις θυσίας και τους διέταξε να του παραδώσουν τον Ιούδαν.

Β Μακ. 14,32 των δε μεθ όρκων φασκόντων μη γινώσκειν που ποτ· έστιν ο ζητούμενος,

Β Μακ. 14,32 Επειδή δε εκείνοι με όρκους τον εβεβαίωσαν, ότι δεν γνωρίζουν που ευρίσκεται ο καταζητούμενος Ιούδας,
Β Μακ. 14,33 προτείνας την δεξιάν εις τον νεώ ταύτα ώμοσε· εάν μη δέσμιόν μοι τον Ιούδαν παραδώτε, τόνδε τού Θεού σηκόν εις πεδίον ποιήσω και το θυσιαστήριον κατασκάψω και ιερόν ενταύθα τώ Διονύσω επιφανές αναστήσω.
Β Μακ. 14,33 ο Νικάνωρ ύψωσε την δεξιάν του χείρα στον ναόν και ωρκίσθη και είπε· “Εάν δεν μου παραδώσετε τον Ιούδαν δέσμιον, θα ισοπεδώσω τον ναόν τούτον του Θεού, θα κατασκάψω το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων και θα ανοικοδομήσω εδώ περιφανή ναόν στον Διόνυσον.
Β Μακ. 14,34 τσαύτα δε ειπών απήλθεν· οι δε ιερείς προτείναντες τας χείρας εις τον ουρανόν, επεκαλούντο τον διαπαντός υπέρμαχον τού έθνους ημών ταύτα λέγοντες·
Β Μακ. 14,34 Αυτά και τόσα άλλα αφού είπεν, απεχώρησεν. Οι δε ιερείς ύψωσαν τα χέρια των στον ουρανόν και παρακαλούσαν τον Θεόν, ο οποίος υπήρξε πάντοτε υπέρμαχος του έθνους των, και έλεγαν·
Β Μακ. 14,35 σύ Κύριε, των όλων απροσδεής υπάρχων, ευδόκησας ναόν της σής κατασκηνώσεως εν ημίν γενέσθαι.
Β Μακ. 14,35 “Συ, Κυριε, ο οποίος δεν έχεις ανάγκην από τίποτε απολύτως, ηυδόκησας, ώστε ο ναός, στον οποίον κατοικείς, να ευρίσκεται εν μέσω ημών.
Β Μακ. 14,36 και νύ άγιε παντός αγιασμού Κύριε, διατήρησον εις αιώνα αμίαντον τόνδε τον προσφάτως κεκαθαρισμένον οίκον.
Β Μακ. 14,36 Και τώρα, άγιε, Κυριε παντός αγιασμού, διαφύλαξε αιωνίως αμόλυντον από κάθε ακαθαρσίαν αυτόν τον ναόν, ο οποίος προ ολίγου έχει καθαρισθή”.
Β Μακ. 14,37 αξίς δε τις των από Ιεροσολύμων πρεσβυτέρων εμνηύθη τώ Νικάνωρι, ανήρ φιλοπολίτης και σφόδρα καλώς ακούων και κατά την εύνοιαν πατήρ των Ιουδαίων προσαγορευόμενος.
Β Μακ. 14,37 Καποιος από τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, ονόματι Ραζίς, ένας από τους πρεσβυτέρους, κατηγγέλη στον Νικάνωρα ότι αγαπά τους συμπολίτας του, ότι δια την αρετήν του επαινείται από όλους και δια την καλήν του φήμην ονομάζεται πατήρ των Ιουδαίων.
Β Μακ. 14,38 ήν γάρ εν τοίς έμπροσθεν χρόνοις της αμειβίας κρίσιν εισηνηγεμένος Ιουδαϊσμού, και σώμα και ψυχήν υπέρ τού Ιουδαϊσμού παραβεβλημένος μετά πάσης εκτενίας.
Β Μακ. 14,38 Απελάμβανε δε αυτήν την καλήν υπόληψιν, διότι στους προγενεστέρους χρόνους είχε κατηγορηθή επί Ιουδαϊσμού, ως φρονών δηλαδή και λέγων, ότι πρέπει να αποφεύγεται κάθε επικοινωνία με τους εθνικούς. Δια δε την ευσεβή ζωήν του και τα φρονήματά του αυτά υπέρ του ιουδαϊσμού, είχαν εκθέσει με ακλόνητον ευστάθειαν εις κίνδυνον σώμα και ζωήν.
Β Μακ. 14,39 βουλόμενος δε Νικάνωρ πρόδηλον ποιήσαι, ήν είχε προς τους Ιουδαίους δυσμένειαν, απέστειλε στρατιώτας υπέρ τους πεντακοσίους συλλαβείν αυτόν·
Β Μακ. 14,39 Ο Νικάνωρ, επειδή ήθελε να δώη ένα ολοφάνερον δείγμα της εχθρότητός του εναντίον των Ιουδαίων, έστειλε περισσότερους από πεντακοσίους στρατιώτας να τον συλλάβουν.
Β Μακ. 14,40 έδοξε γάρ εκείνον συλλαβών τούτοις εργάσασθαι συμφοράν.
Β Μακ. 14,40 Επίστευε δε ότι, εάν συνελάμβανεν εκείνον, θα κατέφερε μέγα πλήγμα εναντίον των Ιουδαίων.
Β Μακ. 14,41 των δε πληθών μελλόντων τον πύργον καταλαβέσθαι και την αυλαίαν θύραν βιαζομένων και κελευόντων πύρ προσάγειν και τας θύρας υφάπτειν, περικατάληπτος γενόμενος υπέθηκε εαυτώ ξίφος,
Β Μακ. 14,41 Όταν δε οι στρατιώται επρόκειτο να καταλάβουν τον πύργον, όπου ευρίσκετο ο Ραζίς και παρεβίαζαν την πύλην της εισόδου, εδόθη διαταγή να φέρουν πυρ και να καύσουν τας θύρας. Την ώραν εκείνην ο Ραζίς, περικλεισμένος από όλα τα μέρη, κατηύθυνε το ξίφος εναντίον του δια να θέση έτσι τέρμα εις την ζωήν του.
Β Μακ. 14,42 ευγενώς θέλων αποθανείν ήπερ τοίς αλιτηρίοις υποχείριος γενέσθαι και της ίδιας ευγενείας αναξίως υβρισθίηναι.
Β Μακ. 14,42 Και τούτο, διότι επροτιμούσε να αποθάνη κατά τρόπον ευγενή, παρά να πέση εις τα χέρια των κακούργων και να υποστή από εκείνους εξευτελισμούς αναξίους της ευγενείας του.
Β Μακ. 14,43 τή δε πληγή μη κατευθικτήσας διά την τού αγώνος σπουδήν και των όχλων είσω των θυρωμάτων εισβαλόντων, αναδραμών γενναίως επί το τείχος, κατεκρήμνισεν εαυτόν ανδρείως εις τους όχλους.
Β Μακ. 14,43 Επειδή όμως επάνω εις την σπουδήν του δεν κατέφερε καίριον πλήγμα κατά του σώματός του, έβλεπε δε τους άλλους να εισβάλλουν δια των θυρών στον πύργον, έτρεξεν ηρωϊκώς επάνω στο τείχος και εκρημνίσθη ανδρείως ανάμεσα από τους όχλους.
Β Μακ. 14,44 των δε ταχέως αναποδισάντων γενομένου διαστήματος ήλθε κατά μέσον τον κενεώνα.
Β Μακ. 14,44 Διότι οι όχλοι βλέποντες το γεγονός απεσύρθησαν αμέσως εις κάποιαν απόστασιν και εκείνος ήλθε και έπεσεν στο μέσον του κενού διαστήματος.
Β Μακ. 14,45 έτι δε έμπνους υπάρχων και πεπυρωμένος τοίς θυμοίς, εξαναστάς φερομένων κρουνηδόν των αιμάτων και δυσχερών όντων των τραυμάτων, δρόμω τους όχλους διελθών και στάς επί τινος πέτρας απορωγάδος,
Β Μακ. 14,45 Ενώ ανέπνεεν ακόμη πυρπολούμενος από θεϊον ζήλον, ηγέρθη και ενώ τα αίματα έτρεχαν κρουνηδόν και παρά τας τρομεράς πληγάς του, διέτρεχε το πλήθος, ήλθε και εστάθη επάνω εις ένα απότομον βράχον.
Β Μακ. 14,46 παντελώς έξαιμος ήδη γενόμενος, προβαλών τα έντερα και λαβών εκατέραις ταίς χερσίν, ενέσεισε τοίς όχλοις και επικαλεσάμενος τον δεσπόζοντα της ζωής και τού πνεύματος, ταύτα αυτά πάλιν αποδούναι, τόνδε τον τρόπον μετήλλαξεν.
Β Μακ. 14,46 Αφού είχε χάσει όλον σχεδόν τα αίμα του, προέβαλε τα έντερά του, τα οποία τα επήρην εις τα χέρια του και τα ανακινούσε επιδεικνύων αυτά στον λαόν. Παρεκάλεσεν έπειτα τον Κυριον της ζωής και της ψυχής να του τα αποδώση κάποτε και κατ' αυτόν τον τρόπον, εκείνος εξεδήμησεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Β Μακ. 15,1 Ο δε Νικάνωρ μεταλαβών τους περί τον Ιούδαν όντας εν τοίς κατά Σαμάρειαν τόποις, εβουλεύσατο τή της καταπαύσεως ημέρα μετά πάσης ασφαλείας αυτοίς επιβαλείν.

Β Μακ. 15,1 Ο Μικάνωρ επληροφόρηθη, ότι ο Ιούδας και οι σύντροφοί του ευρίσκοντο στους περί την Σαμάρειαν τόπους. Εσκέφθη, λοιπόν, να επιτεθή εναντίον των εκεί κατά την ημέραν της αργίας του Σαββάτου, δια να έχη έτσι ασφαλή την

επιτυχίαν.

Β Μακ. 15,2 των δε κατ ανάγκην συνεπομένων αὐτῷ Ἰουδαίων λεγόντων· μηδαμῶς οὕτως ἀγρίως καὶ βαρβάρως ἀπολέσης, δόξαν δε ἀπομέρισον τῆ προτετιμημένη ὑπὸ τοῦ πάντα ἐφορώντος μεθ ἁγιότητος ἡμέρα.

Β Μακ. 15,2 Οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀνάγκης τὸν ἀκολουθοῦσαν, τοῦ εἶπαν· "μη θελήσης ποτέ νὰ φονεύσης αὐτοὺς κατὰ τὸν ἀγρίον καὶ βάρβαρον αὐτὸν τρόπον, ἀλλὰ τίμησε καὶ σὺ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἡ ὁποία ἔχει ἁγιασθῆ ἀπὸ τὸν τὰ πάντα ἐπιβλέποντα Θεόν".

Β Μακ. 15,3 ὁ δε τρισαλιτήριος ἐπηρώτησεν. εἰ ἔστιν ἐν οὐρανῷ δυνάστης ὁ προστεταχῶς ἀγειν τὴν τῶν σαββάτων ἡμέραν;

Β Μακ. 15,3 Τότε ὁ τρισαλιτήριος Νικάνωρ ἠρώτησε νὰ πληροφορηθῆ, εἰ πράγματι ὑπάρχει στὸν οὐρανὸν Κυριος, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ εορτάζεται ἡ ἡμέρα αὐτῆ τοῦ Σαββάτου.

Β Μακ. 15,4 τῶν δε ἀποφνημαμένων· ἔστιν ὁ Κύριος ζῶν αὐτὸς ἐν οὐρανῷ δυνάστης ὁ κελεύσας ἀσκεῖν τὴν εβδομάδα·

Β Μακ. 15,4 Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν· "μάλιστα ὑπάρχει. εἶναι ὁ Κυριος, ὁ ζῶν καὶ πραγματικὸς Θεός, ὁ Δεσπότης τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ εορτάζεται ἡ ἐβδόμη αὐτῆ ἡμέρα".

Β Μακ. 15,5 ὁ δε ἕτερος· καγῶ, φησὶ, δυνάστης ἐπὶ τῆς γῆς ὁ προστάσων αἰρεῖν τὰ ὄπλα καὶ τὰς βασιλικὰς χρείας ἐπιτελεῖν. ὅμως οὐ κατέσχεν ἐπιτελεῖσαι τὸ σχέτλιον αὐτοῦ βούλημα.

Β Μακ. 15,5 "Καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, εἶμαι ὁ κύριος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ διατάσσω νὰ παρέτε τὰ ὄπλα, δια νὰ ἐκτελέσετε τὴν ἐντολὴν τοῦ βασιλέως". Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν κακὴν τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν.

Β Μακ. 15,6 καὶ ὁ μὲν Νικάνωρ μετὰ πάσης ἀλαζονείας ψυαυχενῶν, διεγνώκει κοινόν τῶν περὶ τὸν Ἰούδα συστήσασθαι τρόπαιον.

Β Μακ. 15,6 Καὶ ὁ μὲν Νικάνωρ ἀλαζονευόμενος καὶ υπερηφανευόμενος εἶχε κατὰ νοῦν νὰ στήσῃ ἓνα κοινόν τρόπαιον δια τὴν νίκην τοῦ ἐναντίον τοῦ Ἰούδα καὶ τῶν συντρόφων τοῦ.

Β Μακ. 15,7 ὁ δε Μακκαβαῖος ἦν ἀδιαλείπτως πεποισῶς μετὰ πάσης ἐλπίδος ἀντιλήψεως τεύξασθαι παρὰ τοῦ Κυρίου

Β Μακ. 15,7 Ὁ Ἰούδας ὅμως ὁ Μακκαβαῖος με ἀκλόνητον τὴν πεποίθησίν του στὸν Θεόν, ἐστήριζε τὴν βέβαιον ἐλπίδα τοῦ ὅτι θὰ λάβῃ βοήθειαν ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου.

Β Μακ. 15,8 καὶ παρεκάλει τοὺς σὺν αὐτῷ μὴ δειλιάν τὴν τῶν ἐθνῶν ἐφοδὸν, ἔχοντας δε κατὰ νοῦν τὰ προγεγονότα αὐτοῖς ἀπ' οὐρανοῦ βοηθήματα καὶ τανὺν προσδοκᾶν τὴν παρὰ τοῦ Παντοκράτορος ἐσομένην αὐτοῖς νίκην καὶ βοήθειαν.

Β Μακ. 15,8 Ἐνεθάρρυνε δε καὶ ἐνίσχυε τοὺς ἀνδρας τοῦ, νὰ μὴ δειλιάσουν ἀπὸ τὴν ἐφοδὸν τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμούνται τὰ προγενέστερα γεγονότα, κατὰ τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βοήθειαν καὶ νὰ περιμένουν βεβαίαν τὴν βοήθειαν καὶ τὴν νίκην, ἡ ὁποία θὰ δοθῆ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα Θεόν.

Β Μακ. 15,9 καὶ παραμυθούμενος αὐτοὺς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, προσυπομνήσας δε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἦσαν ἐκτετελεκότες, προθυμότερους αὐτοὺς κατέστησε.

Β Μακ. 15,9 Ἐνίσχυε δε αὐτοὺς με τὴν ἀνάγνωσιν καταλλήλων τεμαχίων ἀπὸ τὸν Νομὸν καὶ τοὺς προφῆτας καὶ ὑπενθύμιζεν εἰς αὐτοὺς τοὺς νικηφόρους ἀγῶνας, τοὺς ὁποῖους εἶχαν πραγματοποιήσῃ. Ἐτοῖς κατέστησε προθυμότερους καὶ γενναιότερους δια τὴν μάχην.

Β Μακ. 15,10 καὶ τοῖς θυμοῖς διεγείρας αὐτοὺς παρήγγειλεν ἅμα παρεπιδεικνύς τὴν τῶν ἐθνῶν ἀθεσίαν καὶ τὴν τῶν ὀρκῶν παράβασιν.

Β Μακ. 15,10 Ἀφοῦ δε διήγειρε καὶ ἐνίσχυσεν αὐτῶν τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ θάρρος, καὶ ἀφοῦ ταυτοχρόνως παρουσίασε τὴν ἀπιστίαν τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ τὴν καταπάτησιν τῶν ὀρκῶν τῶν, τοὺς ἔδωκε τὰς δεούσας ἐντολάς.

Β Μακ. 15,11 ἕκαστον δε αὐτῶν καθοπλίσας οὐ τὴν ἀσπίδων καὶ λογχῶν ἀσφάλειαν, ὡς τὴν ἐν τοῖς ἀγαθοῖς λόγοις παράκλησιν, καὶ προσεξηγησάμενος ὄνειρον ἀξιόπιστον ὑπὲρ τι πάντας εὐφρανεν.

Β Μακ. 15,11 Ἐπειτα ἐξώπλισεν ἓνα ἕκαστον ἀπὸ αὐτοὺς, ὅχι τόσοσιν με τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἀσπίδων καὶ τῶν τόξων, ὅσων προ παντός καὶ κυρίως με τὴν τῶν ὄρκων καὶ πίστιν δια τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ λόγων. Κατόπιν διηγήθη καὶ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς ἓνα ἀξιόπιστον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἔσταν νὰ ἐγέμισεν ἀπὸ εὐφροσύνης ὅλους.

Β Μακ. 15,12 ἦν δε ἡ τούτου θεωρία τοιαύδε· Ὀνίαν τὸν γενόμενον ἀρχιερέα ἀνδρα καλόν καὶ ἀγαθόν, αἰδήμονα μὲν τὴν ἀπάντησιν, πρᾶον δε τὸν τρόπον καὶ λαλιᾶν προῖεμενον πρεπόντως καὶ ἐκ παιδὸς ἐκμεμελητικῶτα πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς οἰκεία, τούτων τὰς χεῖρας προτεινάντα κατεύχεσθαι τῷ παντὶ τῶν Ἰουδαίων συστήματι.

Β Μακ. 15,12 Τὸ ὄνειρον, ἢ μάλλον ἢ ὀπτασία τὴν ὁποίαν εἶδεν, ἦτο ἡ ἐξῆς· Εἶδε τὸν ἀρχιερέα Ὀνίαν, τὸν καλόν καὶ ἀγαθόν αὐτὸν ἀνθρώπον, με τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, τὸν πρᾶον κατὰ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ομιλίαν. Τὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας με ἐπιμέλειαν ἐπιδοθέντα εἰς ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, αὐτὸν λοιπὸν τὸν εἶδε νὰ ἔχη ἀνυψωμένας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ νὰ προσεύχεται θερμῶς δι' ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων.

Β Μακ. 15,13 εἶθ οὕτως ἐπιφανῆναι ἀνδρα πολιά καὶ δόξη διαφέροντα, θαυμαστὴν δε τινὰ καὶ μεγαλοπρεπεστάτην εἶναι τὴν περὶ αὐτὸν ὑπεροχήν.

Β Μακ. 15,13 Ἐπειτα παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἓνας ἀνὴρ πολὺ ἀξιόπρόσεκτος δια τὴν λευκὴν τοῦ κόμην καὶ τὴν δόξαν, περιβεβλημένος μίαν ἀξιοθαύμαστον μεγαλοπρέπειαν καὶ ὑπεροχήν.

Β Μακ. 15,14 ἀποκριθέντα δε τὸν Ὀνίαν εἰπεῖν· ὁ φιλάδελφος οὗτός ἐστιν ὁ πολλὰ προσευχόμενος περὶ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀγίας πόλεως Ἰερουσαλὴμ ὁ τοῦ Θεοῦ προφῆτης.

Β Μακ. 15,14 Ὁ Ὀνίας λαβὼν τὸν λόγον εἶπε τότε πρὸς τὸν Ἰούδα· "αὐτὸς ἀγαπᾶ τοὺς ἀδελφούς του τοὺς Ἰουδαίους, προσεύχεται θερμῶς δια τὸν λαόν καὶ τὴν ἁγίαν πόλιν πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτός ἐστὶν ὁ Ἰερουσαλὴμ, ὁ προφῆτης τοῦ Θεοῦ".

Β Μακ. 15,15 προτεινάντα δε τὸν Ἰερουσαλὴμ τὴν δεξιὰν παραδούναί τῷ Ἰούδα ῥομφαίαν χρυσοῦν, δίδοντα δε προσφώνησαι τὰδε·

Β Μακ. 15,15 Ἐπειτα ὁ Ἰερουσαλὴμ ἀπλωσε τὸ δεξιὸν χεῖρ, ἔδωκεν στὸν Ἰούδα χρυσοῦν ῥομφαίαν καὶ καθ' ὃν χρόνον τοῦ τῆν ἔδιδε του εἶπε τὰ ἐξῆς·

Β Μακ. 15,16 λάβε τὴν ἁγίαν ῥομφαίαν δῶρον παρὰ τοῦ Θεοῦ, δι ἧς θραύσεις τοὺς ὑπεναντίους.

Β Μακ. 15,16 "πάρε τὴν ἁγίαν αὐτὴν ῥομφαίαν, τὸ δῶρον τούτου τοῦ Θεοῦ, με τὸ ὁποῖον καὶ θὰ συντρίψῃς τοὺς ἐχθρούς σου".

Β Μακ. 15,17 παρακληθέντες δε τοῖς Ἰούδα λόγοις πάνυ καλοῖς καὶ δυναμένοις ἐπ' ἀρετὴν παρορμηθεῖν καὶ ψυχὰς νέων ἐπανορθῶσαι, διέγνωσαν μὴ στρατοπεδεύεσθαι, γενναίως δε ἐμφέρεσθαι καὶ μετὰ πάσης εὐανδρίας ἐμπλακέντες κρῖναι τὰ πράγματα, διὰ τὸ καὶ τὴν πόλιν καὶ τὰ ἅγια καὶ τὸ ἱερόν κινδυνεύειν.

Β Μακ. 15,17 Ενθαρρυνθέντες οι Ιουδαίοι από τους εξαιρετικά ωραίους αυτούς λόγους του Ιούδα, τους ικανούς να ενθαρρύνουν και να παρορμήσουν εις πράξεις ηρωϊκάς και να ενισχύσουν τας καρδίας των νέων ανδρών, απεφάσισαν να μη μένουν στρατοπεδευμένοι, αλλά να ριφθούν με γενναιότητα εις την μάχην και να συμπλακούν με κάθε ηρωϊσμόν εναντίον του εχθρού, δια να κριθούν έτσι τα πράγματα. Διότι η πόλις, τα ιερά και τα οσιά των, και ο ιερός ναός ευρίσκονται εν κινδύνω.

Β Μακ. 15,18 ήν γάρ ο περί γυναικών και τέκνων, έτι δε αδελφών και συγγενών εν ήττονι μέρει κείμενος αυτοίς αγών, μέγιστος δε και πρώτος ο περί τού καθηγιασμένου ναού φόβος.

Β Μακ. 15,18 Εν όψει δε του επικειμένου αγώνος ετέθη εις δεύτερον μοίραν η σκέψις περί των γυναικών και των τέκνων, περί των αδελφών και συγγενών, διότι ο μέγιστος φόβος των ήτο δια τον άγιον ναόν.

Β Μακ. 15,19 ήν δε και τοίς εν τή πόλει κατειλημμένοις ου πάρεργος αγωνία ταρασσομένοις της εν υπαίθρω προσβολής.

Β Μακ. 15,19 Ταυτοχρόνως δε η αγωνία των πολιτών, που είχαν εναπομείνει μέσα εις την πόλιν, δεν ήτο μικρά και ασήμαντος, διότι ήσαν τεταραγμένοι και ανήσυχoi δια την έκβασιν της μάχης, που θα εδίδετο στο ύπαιθρον, έξω από την πόλιν.

Β Μακ. 15,20 και πάντων ήδη προσδοκόντων την εσομένην κρίσιν και ήδη συμμειζάντων των πολεμιών και της στρατίας εκταγείσης και των θηρίων επί μέρος εύκαιρον αποκατασταθέντων της τε ίππου κατά κέρας τεταγμένης,

Β Μακ. 15,20 Όλοι περιέμεναν την έκβασιν της προσεχούς μάχης. Οι εχθροί είχαν ήδη συγκεντρωθή, ο στρατός των παρετάχθη εις τάξιν μάχης, τα θηρία, δηλαδή οι ελέφαντες, ετοποθετήθησαν εις τας καταλλήλους θέσεις, το δε ιππικόν κατέλαβε τα εκατέρωθεν της παρατάξεως άκρα.

Β Μακ. 15,21 συνιδών ο Μακκαβαίος την των πληθών παρουσίαν και των όπλων την ποικίλην παρασκευήν την τε των θηρίων αγριότητα, προτείνας τας χείρας εις τον ουρανόν επεκαλέσατο τον τερατοποιόν Κύριον, τον κατόπτην, γινώσκων ότι ουκ έστι δι όπλων η νίκη, καθώς δε αν αυτώ κριθείη, τοίς αξίους περιποιείται την νίκην.

Β Μακ. 15,21 Ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, όταν ειδε τους πολυαριθμους εχθρούς, τα ποικίλης κατασκευής όπλα, τους αγρίους ελέφαντας, ύψωσε τας χείρας αυτού στον ουρανόν και παρεκάλεσε τον Κυριον, ο οποίος κάμνει μεγάλα θαύματα και επιβλέπει επί όλον τον κόσμον. Εζήτησε την βοήθειαν του Κυρίου, διότι εγνώριζεν, ότι η νίκη δεν προέρχεται από την ισχύν των όπλων, αλλά όπου και όπως κρίνει ο Θεός την δίδει στους αξίους αυτής.

Β Μακ. 15,22 έλεγε δε επικαλούμενος τόνδε τον τρόπον· σύ Δέσποτα, απέστειλας τον άγγελόν σου επί Εζεκιού τού βασιλέως της Ιουδαίας και ανείλεν εκ της παρεμβολής Σενναχηρείμ εις εκατόν ογδοηκονταπέντε χιλιάδας·

Β Μακ. 15,22 Ελεγε δε κατά την προσευχήν του τα εξής· "συ, Δέσποτα, απέστειλας τον άγγελόν σου επί της εποχής του Εζεκιού του βασιλέως της Ιουδαίας, και εφόνευσεν από το στρατόπεδον του Σενναχηρείμ εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας.

Β Μακ. 15,23 και νύν, δυνάστα των ουρανών, απόστειλον άγγελον αγαθόν έμπροσθεν ημών εις δέος και τρόμον·

Β Μακ. 15,23 Και τώρα Κυρίαρχε των ουρανών, στείλε τον αγαθόν άγγελόν σου ενώπιόν μας, δια να εμβάλη φόβον και τρόμον στους εχθρούς. Από την ισχύν της παντοδυνάμου δεξιός σου ας καταπλαγούν εκείνοι, που έχουν έλθει να βλάψουν και κατεξευτελίσουν τον άγιον λαόν σου.

Β Μακ. 15,24 μεγέθει βραχιόνός σου καταπλαγείησαν οι μετά βλασφημίας παραγενόμενοι επί τον άγιόν σου λαόν. και ούτος μέν εν τούτοις έληξεν.

Β Μακ. 15,24 Ας καταπλαγούν από το μεγαλειόν της παντοδυνάμου δεξιός σου εκείνοι, οι οποίοι ήλθαν εδώ δια να βλασφημήσουν και βλάψουν τον άγιόν σου λαόν". Έτσι ο Ιούδας προσηυχήθη και εσταμάτησεν.

Β Μακ. 15,25 οι δε περί τον Νικάνορα μετά σαλπίγγων και παιάνων προσήγον.

Β Μακ. 15,25 Ο στρατός του Νικάνορος επροχώρησε δια την μάχην, με τον ήχον των σαλπίγγων και των πολεμικών ασμάτων.

Β Μακ. 15,26 οι δε περί τον Ιούδαν μετ επικλήσεως και ευχών συνέμειξαν τοίς πολεμίοις

Β Μακ. 15,26 Ο δε περί τον Ιούδαν στρατός προσήλθε και συνεπλάκησαν εναντίον των εχθρών των, με επικλήσεις και προσευχάς προς τον Θεόν.

Β Μακ. 15,27 και ταίς μέν χερσίν αγωνιζόμενοι, ταίς δε καρδίαις προς τον Θεόν ευχόμενοι κατέστρωσαν ουδέν ήττον μυριάδων τριών και πεντακιςχιλίων, τή τού Θεού μεγάλως ευφρανθέντες επιφανεία.

Β Μακ. 15,27 Μαχόμενοι με τας χείρας των, και επικαλούμενοι τον Θεόν με τας καρδίας των, έστρωσαν κάτω στο έδαφος όχι ολιγωτέρους από τριάκοντα πέντε χιλιάδας άνδρας και ευφράνθησαν μεγάλως από την φανεράν αυτήν προστασίαν του Θεού.

Β Μακ. 15,28 γενόμενοι δε από της χρείας και μετά χαράς αναλύοντες, επέγνωσαν προπεπτωκότα Νικάνορα σύν τή πανοπλία.

Β Μακ. 15,28 Όταν ετελείωσεν η μάχη και οι Ιουδαίοι με χαράν μεγάλην απεχώρουν από το πεδίον της συρράξεως, ανεγνώρισαν ότι ο Νικάνωρ είχε φονευθή φορών υλόκληρον την πανοπλίαν αυτού.

Β Μακ. 15,29 γενομένης δε κραυγής και ταραχής, ευλόγουν τον Δυνάστην τή πατρίω φωνή.

Β Μακ. 15,29 Τοτε δε έγινε μεγάλη κραυγή και πολύς θόρυβος και εδόξαζαν τον Κυρίαρχον του κόσμου εις την πατρικήν των γλώσσαν.

Β Μακ. 15,30 και προσέταξεν ο καθ άπαν σώματι και ψυχή πρωταγωνιστής υπέρ των πολιτών, ο την της ηλικίας εύνοιαν εις ομοεθνείς διαφυλάξας, την τού Νικάνορος κεφαλήν αποτεμόντας και την χείρα σύν τώ ώμω φέρειν εις Ιερουσόλυμα.

Β Μακ. 15,30 Ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, ο οποίος είχε τάξει ολόκληρον τον εαυτόν του, σώμα και ψυχήν, δια να αγωνισθή ως πρώτος υπέρ των συμπολιτών του, εκείνος ο οποίος είχε διαθέσει δια τους ομοεθνείς του το άνθος της νεότητός του, διάταξε να κόψουν την κεφαλήν του Νικάνορος και το χέρι του από τον ώμον του και να φέρουν αυτά εις την Ιερουσαλήμ.

Β Μακ. 15,31 παραγενόμενος δε εκεί και συγκαλέσας τους ομοεθνείς και τους ιερείς πρό τού θυσιαστηρίου στήσας, μετεπέμψατο τους εκ της άκρας.

Β Μακ. 15,31 Όταν ήλθεν εκεί, συνεκάλεσε τους ομοεθνείς του, έθεσε τους ιερείς εμπρός στο θυσιαστήριον, έστειλε και εκάλεσε και εκείνους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την ακρόπολιν.

Β Μακ. 15,32 και επιδειξάμενος την τού μιαιρού Νικάνορος κεφαλήν και την χείρα τού δυσφήμου, ήν εκτείνας επί τον άγιον τού Παντοκράτορος οίκον εμεγαλαύχησε,

Β Μακ. 15,32 Εδειξε την κεφαλήν και την χείρα του μιαινού Νικάνορος, την οποίαν αυτός είχεν απλώσει εναντίον του ιερού ναού του Παντοκράτορος και είχαν εκστομίσει αλαζονικά λόγια.

Β Μακ. 15,33 και την γλώσσαν τού δυσσεβούς Νικάνορος εκτεμών έφη κατά μέρος δώσειν τοίς ορνέοις, τα δε επίχειρα της ανοίας κατέναντι τού ναού κρεμάσαι.

Β Μακ. 15,33 Αφού δε απέκοψε την γλώσσαν του ασεβούς αυτού Νικάνορος, είτε να την τεμαχίσουν εις μικρά κομμάτια και να την δώσουν εις τα όρνεα. Και τον μισθόν της παραφροσύνης και ασεβείας του, τα αποκοπέντα δηλαδή τεμάχια του σώματός του, να τα κρεμάσουν απέναντι από τον ναόν.

Β Μακ. 15,34 οι δε πάντες εις τον ουρανόν ευλόγησαν τον επιφανή Κύριον λέγοντες: ευλογητός ο διατηρήσας τον εαυτού τόπον αμίαντον.

Β Μακ. 15,34 Όλοι δε ανέπεμψαν ευλογίας προς τον ουρανόν, στον ένδοξον Κυριον, λέγοντες: "δοξασμένος ας είναι ο Κυριος, ο οποίος διετήρησεν αμόλυντον τον ιερόν του τόπον".

Β Μακ. 15,35 εξέδησε δε την τού Νικάνορος κεφαλήν εκ της άκρας επίδηλον πάσι και φανερόν της τού Κυρίου βοηθείας σημείον.

Β Μακ. 15,35 Ο Ιούδας έδωσε και εκρέμασε την κεφαλήν του Νικάνορος από την ακρόπολιν, ώστε να είναι καταφανής εις όλους, και να είναι υλοφάνερον σημείον της βοηθείας του Κυρίου.

Β Μακ. 15,36 και εδογμάτισαν πάντες μετά κοινού ψηφίσματος μηδαμώς εάσαι απαρασήμαντον τήνδε την ημέραν, έχειν δε επίσημον την τρισκαιδεκάτην τού δωδεκάτου μηνός- Άδαρ λέγεται τή Συριακή φωνή- πρό μιάς ημέρας της Μαρδοχαϊκής ημέρας.

Β Μακ. 15,36 Ωρισαν δε όλοι, κατόπιν κοινής αποφάσεως, να μη επιτρέψουν και παρέρχεται η ημέρα αυτή ως ασήμαντος, να την έχουν ως επίσημον και εόρτιον την ημέραν αυτήν, την δεκάτην τρίτην του δωδεκάτου μηνός- Άδαρ λέγεται ο μήνας αυτός εις την Συριακήν γλώσσαν- Αυτή δε η ημέρα είναι η προηγουμένη από την ημέραν της εορτής του Μαρδοχαίου.

Β Μακ. 15,37 Τών ούν κατά Νικάνορα χωρησάντων ούτω και απ εκείνων των καιρών κρατηθείσης της πόλεως υπό των Εβραίων, και αυτός αυτόθι καταπαύσω τον λόγον.

Β Μακ. 15,37 Τα μεν λοιπόν κατά τον Νικάνορα πράγματα έτσι εξελίχθησαν. Επειδή δε από της εποχής εκείνης και εντεύθεν η πόλις Ιερουσαλήμ ευρίσκετο από την κυριότητα των Εβραίων, δια τούτο και εγώ θα σταματήσω εδώ την ιστοριάν μου.

Β Μακ. 15,38 και ει μέν καλώς και ευθίκτως τή συντάξει, τούτο και αυτός ήθελον: ει δε ευτελώς και μετρίως, τούτο εφικτόν ήν μοι.

Β Μακ. 15,38 Εάν η εξιστόρησις των γεγονότων έγινε καλώς και επιτυχώς, αυτό και εγώ επεδίωξα. Εάν όμως η έκθεσις αυτή είναι ατελής και μετρία, αυτό ημπορούσα να κάμω και έκαμα.

Β Μακ. 15,39 καθάπερ γάρ οίνον καταμόνας πίνει, ωσαύτως δε και ύδωρ páλιν πολέμιον: ον δε τρόπον οίνος ύδατι συγκεκριασθείς ηδύς και επιτερπή την χάριν άποτελεί, ούτω και το της κατασκευής τού λόγου τέρπει τας ακοάς των εντυγχανόντων τή συντάξει. ενταύθα δε έσται η τελευτή.

Β Μακ. 15,39 Οπως δε είναι επιβλαβές να πίνη κανείς άκρατον οίνον η μόνον ύδωρ, ενώ ο οίνος ο ανάμικτος με το ύδωρ είναι ωφέλιμος και προξενεί τέρψιν εις την αίσθησιν, έτσι και εγώ με κάποιαν τέχνην εξέθεσα την διήγησιν, ώστε να τέρπει τας ακοάς εκείνων, οι οποίοι διαβάζουν την ιστοριάν αυτήν. Εδώ τελειώνει η ιστορία μου.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ Γ'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Γ Μακ. 1,1 Ο δε Φιλοπάτωρ μαθών παρά των ανακομισθέντων την γενομένην των υπ αυτού κρατουμένων τόπων αφαιρέσιν υπό Αντιόχου παραγγείλας ταίς πάσαις δυνάμεσι πεζικαίς τε και ιππικαίς αυτού και την αδελφήν Αρσινόην συμπαραλαβών, εξώρμησε μέχρι των κατά αφίαν τόπων, όπου παρεμβεβλήκεισαν οι περί Αντιόχον.

Γ Μακ. 1,1 Ο Πτολεμαίος Φιλοπάτωρ, όταν επληροφορήθη από τους επανελθόντας εκ της Παλαιστίνης ανθρώπους, ότι ο Αντιόχος αφήρησε τα κατεχόμενα υπ' αυτού πρότερον εδάφη της Παλαιστίνης, διέταξεν όλας τας εις την Αίγυπτον πεζικαίς και ιππικαίς αυτού δυνάμεις να ετοιμασθούν προς πόλεμον. Αφού δε παρέλαβε και την αδελφήν του Αρσινόην ανεχώρησε και ήλθεν εις την Παλαιστίνην μέχρι των τόπων της πόλεως Ραφία, όπου είχε στρατοπεδεύσει ο Αντιόχος και ο στρατός του.

Γ Μακ. 1,2 Θεόδοτος δε τις εκπληρώσαι την επιβουλήν διανοηθείς, παραλαβών των προϋποτεταγμένων αυτώ όπλων Πτολεμαϊκών τα κράτιστα, διεκομίσθη νύκτωρ επί την τού Πτολεμαίου σκηνήν ως μόνος κτείναι αυτόν και εν τούτω διαλύσαι τον πόλεμον.

Γ Μακ. 1,2 Καποιος όμως Θεόδοτος, από τον στρατόν του Αντιόχου, εσκέφθη και απεφάσισε να φέρη εις πέρας ένα ιδικόν του δόλιον και εγκληματικόν σχέδιον δια την κατάπαυσιν του πολέμου. Παρέλαβε, δηλαδή, αυτός τους γενναιοτάτους από τους στρατιώτας του Πτολεμαίου, οι οποίοι προηγουμένως ήσαν υπό την εξουσίαν του, απεφάσισε και μετέβη κατά το διάστημα της νυκτός εις την σκηνήν του Πτολεμαίου, δια να φονεύση αυτός μόνος του εκείνον και να θέση έτσι τέρμα στον πόλεμον.

Γ Μακ. 1,3 τούτον δε διαγαγών Δοσίθεος ο Δριμύλου λεγόμενος, το γένος Ιουδαίος, ύστερον δε μεταβαλών τα νόμιμα και των πατρίων δογμάτων απηλλοτριωμένος, άσημόν τινα κατέκλινεν εν τή σκηνή, ον συνέβη κομίσασθαι την εκείνου κόλασιν.

Γ Μακ. 1,3 Καποιος όμως Δοσίθεος, υιός του Δριμύλου- ο οποίος κατήγετο από το γένος των Ιουδαίων, ύστερον όμως απηνήθη τον νόμον του Θεού και είχεν αποξενωθεί από τας πατροπαράδοτους ιεράς παραδόσεις- αυτός λοιπόν ωδήγησε τον Πτολεμαίον εις άλλην σκηνήν και έβαλε να κατακλιθή εις την βασιλικήν κλίνην κάποιον άσημον Αιγύπτιον. Εις αυτήν δε ωδήγησε τον Θεόδοτον και εκείνος εφόνευσε τον Αιγύπτιον. Και έτσι ο Αιγύπτιος αυτός έλαβε τιμωριάν, η οποία προωρίζετο δια τον Πτολεμαίον τον Φιλοπάτορα. Ο πόλεμος φυσικά δεν εματαιώθη.

Γ Μακ. 1,4 γενομένης δε καρτεράς μάχης και των πραγμάτων μάλλον ερωμένων τώ Αντιόχω, ικανώς η Αρσινόη επιπορευσαμένη τας δυνάμεις παρεκάλει, μετά οίκτου και δακρύων τους πλοκάμους λελυμένη, βοηθείν εαυτοίς τε και τοίς τέκνοις και γυναιξί θαρραλέως, επαγγελλομένη δώσειν νικήσασιν εκάστω δύο μνάς χρυσίου.

Γ Μακ. 1,4 Ελαβε χώραν μία σκληρά μάχη μεταξύ Αντιόχου και Φιλοπάτορος και εφάινετο αποκλίνουσα η μάχη υπέρ του Αντιόχου. Τότε η Αρσινόη, διερχομένη εις αρκετήν απόστασιν δια μέσου των δυνάμεων του στρατού των Αιγυπτίων, με έκφρασιν πόνου, με δάκρυα, με την κόμην της λυμένην, παρακαλούσε θερμώς να αγωνισθούν γενναίως υπέρ των εαυτών των, υπέρ των τέκνων και των γυναικών των. Υπέσχετο δε ότι θα δώσει, εάν νικήσουν, στον κάθε στρατιώτην δύο μνας χρυσάς.

Γ Μακ. 1,5 και ούτω συνέβη τους αντιπάλους εν χειρονομίαις διαφθαρήναι, πολλούς δε και δορυαλώτους συλληφθήναι.

Γ Μακ. 1,5 Αναθαρρήσαντες οι Αιγύπτιοι επολέμησαν με ηρωισμόν, ήλθαν εις χείρας με τους εχθρούς των, εφόνευσαν πολλούς και πολλούς άλλους συνέλαβαν αιχμαλώτους κατά την μάχην.

Γ Μακ. 1,6 κατακρατήσας δε της επιβουλής έκρινε τας πλησίον πόλεις επελθών παρακαλέσαι.

Γ Μακ. 1,6 Όταν ο Φιλοπάτωρ υπερίσχυσε εναντίον της εχθρικής αυτής επιθέσεως του Αντιόχου, έκρινε καλόν να επισκεφθή τας γύρω πόλεις και να ενθαρρύνη τους κατοίκους των.

Γ Μακ. 1,7 πήσθε δε τούτο και τοίς τεμένεσι δωρεάς απονεμίαις, ευθαρσείς τους υποτεταγμένους κατέστησε.

Γ Μακ. 1,7 Επραγματοποίησε δε όντως την απόφασίν του. Δένεμε δώρα στους ναούς των χωρών αυτών και έτσι ενέπνευσε θάρρος στους υπηκόους του.

Γ Μακ. 1,8 Τών δε Ιουδαίων διαπεψφάμενων προς αυτόν από της γερουσίας και των πρεσβυτέρων τους ασπασομένους αυτόν και ξένια κομιούντας και επί τοίς συμβεβηκόσι συγχαρησομένους, συνέβη μάλλον αυτόν προθυμηθήναι ως τάχιστα προς αυτούς παραγενέσθαι.

Γ Μακ. 1,8 Οι Ιουδαίοι έστειλαν προς τον Φιλοπάτορα εκπροσώπους των από την γερουσίαν και τους πρεσβυτέρους, να τον χαιρετήσουν, να τον συγχαρούν δια την νίκην του και να του δώσουν δώρα. Αυτός δε ευχαριστήθη από αυτά και επροθυμοποιήθη να μεταβή προς αυτούς, όσον το δυνατόν ταχύτερον.

Γ Μακ. 1,9 διακομισθείς δε εις Ιεροσόλυμα και θύσας τώ μεγίστω Θεώ και χάριτας αποδιδούς και των εξής τι τώ τόπω ποιήσας και δή παραγενόμενος εις τον τόπον και τή σπουδαιότητα και ευπρεπεία καταπλαγείς,

Γ Μακ. 1,9 Ηλθε πράγματι εις τα Ιεροσόλυμα, εθυσίασεν στον μέγιστον Θεόν του Ισραήλ και ευχαρίστησεν αυτόν. Αφού δε έπραξε το αρμόζον στον ιερόν εκείνον τόπον, και μάλιστα αφού έφθασεν στον ιερόν ναόν, εξεπλάγη, διότι είδε την επιμέλειαν των Ιουδαίων δια τον ναόν των και την μεγαλοπρέπειαν του ναού.

Γ Μακ. 1,10 θαυμάσας δε και την τού ιερού ευταξίαν, ενεθυμήθη βουλεύσασθαι εισελθείν εις τον ναόν.

Γ Μακ. 1,10 Εθαύμασε δε και την ευταξίαν του ναού. Εβαλεν στον νουν του και επήρε την απόφασιν να εισέλθη εις αυτόν.

Γ Μακ. 1,11 των δε ειπόντων μη καθήκειν γίνεσθαι τούτο, διά το μηδέ τοίς εκ τού έθνους εξείναι εισιέναι, μηδέ πάσι τοίς ιερέσιν, αλλ ή μόνω τώ προηγούμενω πάντων αρχιερεί, και τούτω άπαξ κατ ενιαυτόν, ουδαμώς ηβούλετο πείθεσθαι.

Γ Μακ. 1,11 Εκείνοι όμως του είπαν, ότι δεν πρέπει να γινή κάτι τέτοιο, διότι η είσοδος στον ναόν δεν επιτρέπεται όχι μόνον στους λαϊκούς Ιουδαίους αλλ' ούτε και εις αυτούς ακόμη τους ιερείς. Επιτρέπεται δε μόνον στον αρχηγόν των, στον αρχιερέα, και εις αυτόν μίαν φοράν το έτος. Ο Φιλοπάτωρ όμως κατ' ουδένα τρόπον ήθελε να πεισθή και να υποχωρήση.

Γ Μακ. 1,12 τού τε νόμου παραγνωσθέντος, ουδαμώς απέλιπε προφερόμενος εαυτόν δειν εισελθείν λέγων· και ει εκείνοι εστέρηνται ταύτης της τιμής, εμέ ου δεί.

Γ Μακ. 1,12 Μολονότι δε ανεγνώσθη ενώπιόν του και το σχετικόν χωρίον του Νομου, αυτός κατ' ουδένα λόγον απεμακρύνθη από την απόφασιν του λέγων, ότι πρέπει αυτός να εισέλθη στον ναόν. Προσέθεσε δε ότι, "έστω και αν οι άλλοι εστερήθησαν από αυτήν την τιμήν, εγώ όμως δεν πρέπει να στερηθώ".

Γ Μακ. 1,13 και επυνθάνετο διά τίνα αιτίαν εισερχόμενον αυτόν εις πάν τέμενος ουθείς εκώλυσε των παρόντων.

Γ Μακ. 1,13 Εζήτησε να πληροφορηθή την αιτίαν, δια την οποίαν, ενώ αυτός εισήρχετο εις την αυλήν παντός ναού, κανείς από τους παρευρισκομένους δεν τον ημπόδισεν.

Γ Μακ. 1,14 και τις απρονοήτως έφη κακώς αυτό τούτο τερατεύεσθαι.

Γ Μακ. 1,14 Ενας δε Ιουδαίος κατά τρόπον απερίσκεπτον απήντησεν, ότι και αυτή η παρανομία κακώς εγένεεν.

Γ Μακ. 1,15 γενομένου δε, φησι, τούτου διά τίνα αιτίαν, ουχι πάντως εισελεύεσθαι και θελώντων αυτών και μη;

Γ Μακ. 1,15 Ο βασιλεύς απήντησε· "αφού οπωσδήποτε δια κάποιον αιτίαν του επετράπη η είσοδος εις την αυλήν του ναού, δεν θα πρέπει οπωσδήποτε να εισέλθη και στον ιδιον τον ναόν είτε το θέλουν αυτοί είτε όχι;"

Γ Μακ. 1,16 των δε ιερέων εν ταις αγίαις εσθήσεσι προπεσόντων και δεομένων τού μεγίστου Θεού βοηθείν τή ενεστώση ανάγκη και την ορμήν τού κακώς επιβαλλόμενου μεταθείναι κραυγής τε μετά δακρύων το ιερόν εμπλησάντων,

Γ Μακ. 1,16 Τότε οι ιερείς με τας ιερατικές των στολάς έπεσαν κατά, γης ενώπιον του μεγίστου Θεού και τον παρεκάλουν να τους βοηθήση εις την παρούσαν δύσκολον περιστασιν, να μετατρέψη και ματαιώση την ορμήν του κακώς επιμένοντος βασιλέως. Είχαν δε γεμίσει τον ιερόν ναόν με τας κραυγάς και τα δάκρυά των.

Γ Μακ. 1,17 οι κατά την πόλιν απολιπόμενοι ταραχθέντες εξεπήδησαν, άδηλον τιθέμενοι το γινόμενον.

Γ Μακ. 1,17 Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι είχαν απομείνει και ευρίσκοντο εις την πόλιν, εταράχθησαν από το γεγονός αυτό και ανεπήδησαν έξω, διότι ενόμισαν ότι κάτι το πολύ παράδοξον γίνεται εκεί.

Γ Μακ. 1,18 αι τε κατάκλειστοι παρθένοι εν θαλάμοις σύν ταις τεκούσαις εξώρμησαν και σποδώ και κόνει τας κεφαλάς πασάμεναι, γώνω τε και στεναγμών τας πλατείας ενετίμπλων.

Γ Μακ. 1,18 Αι παρθένοι, που ήσαν κλεισμένοι εις τα δωμάτιά των με τας μητέρας των, ώρμησαν έξω, έθεσαν στάκτην και χόμα εις τας κεφαλάς των, εγέμισαν δε τας πλατείας της Ιερουσαλήμ με στεναγμούς και θρήνους.

Γ Μακ. 1,19 αι δε και προσαρτίως εσταλμένοι τους προς απάντησιν διατεταγμένους παστούς και την αρμόζουσαν αιδώ παραλείπουσαι, δρόμον άτακτον εν τή πόλει συνίσταντο.

Γ Μακ. 1,19 Και αι νεόνυμφοι, αι οποίαι κατά τα ιουδαϊκά έθιμα έμεναν προς καιρόν χωρισμένοι από τους άλλους λόγω του προσφάτου γάμου των, εγκατέλειψαν τους περιποιημένους νυμφικούς θαλάμους των, έθεσαν κατά μέρος την αρμόζουσαν εις αυτάς αιδημοσύνην και έτρεχαν εις την πόλιν άτάκτως.

Γ Μακ. 1,20 τα δε νεογνά των τέκνων, αι τε προς τούτοις μητέρες και τιθηνοί παραλιπούσαι άλλως και άλλως, αι μέν κατ οίκους, αι δε κατά τας αγυιάς, ανεπιστρέπτως εις το πανυπέρτατον ιερόν ηθροίζοντο.

Γ Μακ. 1,20 Αι δε μητέρες και αι τροφοί αφήναν έδω και εκεί τα μικρά των παιδιά, άλλαι μεν εις τα σπίτια των άλλαι δε στους δρόμους, και συνεκεντρώνοντο αποφασιστικώς στον πανσεβάσμιον ναόν των.

Γ Μακ. 1,21 ποικίλη δε ήν των εις τούτο συλληγομένων η δέησις επί τοίς ανοσίως υπ εκείνου κατεγχειρουμένοις.

Γ Μακ. 1,21 Μεγάλη και πολύτροπος ήτο η δέσις προς τον Θεόν στον ιερόν εκείνον τόπον, δια το επιχαρούμενον από τον Φιλοπάτορα ανοσιούργημα.

Γ Μακ. 1,22 σύν τε τούτοις οι των πολιτών θρασυνθέντες ουκ ηνείχοντο τέλεον αυτού επικειμένου και το της προθέσεως αυτού εκπληρούν διανοουμένου.

Γ Μακ. 1,22 Εκτός όμως αυτών και μερικοί από τους πολίτας εξεγερθέντες δεν ηνείχοντο κατά κανένα τρόπον την επιμονήν του Φιλοπάτορος, ο οποίος εσκέπτετο οπωσδήποτε να εκπληρώση την απόφασίν του.

Γ Μακ. 1,23 φωνήσαντες δε την ορμήν επί τα όπλα ποιήσασθαι και θαραλέως υπέρ του πατρικού νόμου τελευτάν, ικανήν εποίησαν εν τώ τόπω τραχύτητα, μόλις δε υπό τε των γεραιών και των πρεσβυτέρων αποτραπέντες επί την αυτήν της δέσεως έστησαν στάσιν.

Γ Μακ. 1,23 Όταν δε αυτοί εκραύγασαν και εξήγειραν την ορμήν του πλήθους να πάρουν εις τα χέρια των τα όπλα και με θάρρος να αποθάνουν χάριν του πατρικού Νομου, επροκάλεσαν μεγάλην αναταραχήν στον ιερόν εκείνον τόπον. Μολις δε και μετά βίας συνεκρατήθησαν από τους γεροντοτέρους και τους πρεσβυτέρους Ιουδαίους και επανήλθαν εις την αυτήν στάσιν της προσευχής.

Γ Μακ. 1,24 και το μόν πλήθος ως έμπροσθεν εν τούτοις ανεστρέφετο δεόμενον.

Γ Μακ. 1,24 Και το μόν πλήθος, καθ' ον χρόνον εξειλίσσοντο τα γεγονότα αυτά, είχεν επιδοθή, όπως και προηγουμένως εις την προσευχήν.

Γ Μακ. 1,25 οι δε περί τον βασιλέα πρεσβύτεροι πολλαχώς επειρώντο τον αγέρωχον αυτού νούν εξιστάνειν της εντεθμημένης βουλής.

Γ Μακ. 1,25 Οι πρεσβύτεροι όμως από τους Ιουδαίους που ήσαν γύρω από τον βασιλέα, προσπαθούσαν με κάθε τρόπον να απομακρύνουν και ματαιώσουν την αλαζονικήν απόφασιν, την οποίαν εκείνος είχε πάρει.

Γ Μακ. 1,26 θρασυνθείς δε και πάντα παραπέμψας ήδη και πρόσβασις εποικείτο, τέλος επιθήσειν δοκών τώ προειρημένω.

Γ Μακ. 1,26 Ο Φιλοπάτωρ όμως εξωργίσθη και όλας τας παρακλήσεις εκείνων τας έθεσε κατά μέρος, απεφάσισε δε να θέση τέρμα στο προλεχθέν αυτό ζήτημα και να εισέλθη στον ναόν.

Γ Μακ. 1,27 ταύτα ούν και οι περί αυτόν όντες θεωρούντες ετραπήσαν εις το σύν τοίς ημετέροις επικαλείσθαι τον πάν κράτος έχοντα τοίς παρούσιν επαμύναι, μη παριδόντα την άνομον και υπερήφανον πράξιν.

Γ Μακ. 1,27 Αυτά, λοιπόν, βλέποντες και εκείνοι, που ήσαν γύρω από τον βασιλέα, ηνώθησαν και αυτοί με τους άλλους ιδικούς μας Ιουδαίους και παρακαλούσαν τον Θεόν, ο οποίος είχε την δύναμιν να υπερασπίση τον ναόν του από την επικρεμαμένην απειλήν και να μη παραβλέψη την παράνομον και υπερήφανον αυτήν πράξιν.

Γ Μακ. 1,28 εκ δε της πυκνοτάτης τε και εμπόνου των όχλων συναγομένης κραυγής ανεϊκαστός τις ήν βοή·

Γ Μακ. 1,28 Μια δε απερίγραπτος βοή ηκούετο καθ' όλην την πόλιν από την επαναλαμβανομένην οδυνηράν κραυγήν των όχλων, που είχαν συγκεντρωθή εκεί.

Γ Μακ. 1,29 δοκείν γάρ ήν μη μόνον τους ανθρώπους, αλλά και τα τείχη και το πάν έδαφος ηχείν, άτε δή των πάντων τότε θάνατον αλλασσομένων αντι της τού τόπου βεβηλώσεως.

Γ Μακ. 1,29 Ενόμιζε κανείς ότι όχι μόνον οι άνθρωποι εφώναζαν, αλλά και αυτά ακόμη τα τείχη και ολόκληρον το έδαφος αντηχούσε, διότι όλοι επροτιμούσαν τον θάνατον αντί της βεβηλώσεως του ιερού ναού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Γ Μακ. 2,1 Ο μόν ούν αρχιερεύς Σίμων εξεναντίας τού ναού κάμψας τα γόνατα και τας χείρας προτείνας ευτάκτως, εποίησατο την δέσιν τοιαύτην.

Γ Μακ. 2,1 Ο μόν λοιπόν αρχιερεύς Σίμων έκαμψε τα γόνατα απέναντι του ναού, ύψωσε με ευλαβειαν τας χείρας του στον ουρανόν και έκαμε την εξής προσευχήν.

Γ Μακ. 2,2 Κύριε Κύριε, βασιλεύ των ουρανών και δέσποτα πάσης κτίσεως, άγιε εν αγίοις, μόναρχε, παντοκράτωρ, πρόσχες ημίν καταπονουμένοις υπό ανοσιού και βεβήλου θράσει και σθένει πεφρυαγμένου.

Γ Μακ. 2,2 "Κυριε, Κυριε, βασιλεύ των ουρανών, Δέσποτα ολοκλήρου της κτίσεως, αγιώτατε, μονοκράτωρ, παντοκράτωρ, δώσε προσοχήν εις ημάς σήμεραν, οι οποίοι καταταλαιπωρούμεθα από άνόσιον και βέβηλον, ο οποίος καυχάται και αυθαδιάζει δια την θρασυτήτά του και την δύναμίν του.

Γ Μακ. 2,3 σύ γάρ ο κτίσας τα πάντα και των όλων επικρατών δυνάστης δίκαιος εί και τους ύβρει και αγερωχία πράσσοντάς τι κρίνεις.

Γ Μακ. 2,3 Διότι συ, ο οποίος εδημιούργησες τα σύμπαντα και εν τη απείρω σου δυνάμει, είσαι κυρίαρχος όλων των ορατών και αοράτων, είσαι δίκαιος και εν τη δικαιοσύνη σου κρίνεις όλους, όσοι επάνω εις την αλαζονείαν και αγερωχίαν των κάμνουν κάτι το ασεβές.

Γ Μακ. 2,4 σύ τους έμπροσθεν αδικίαν ποιήσαντας, εν οίς και γίγαντες ήσαν ρώμη και θράσει πεποιθότες, διέφθειρας επαγαγών αυτοίς αμέτρητον ύδωρ.

Γ Μακ. 2,4 Συ εξηφάνισες εκείνους, οι οποίοι εις προηγουμένας εποχάς διέπραξαν αδικίας. Μεταξύ αυτών ήσαν και γίγαντες κατά την σωματικήν δύναμιν, οι οποίοι είχαν πεποιθήσιν εις την θρασυτήτά των. Αυτούς τους εξωλόθρευσες αποστειλας εναντίον των απροσμετρήτους όγκους υδάτων δια του κατακλυσμού.

Γ Μακ. 2,5 σύ τους υπερηφανίαν εργαζομένους Σοδομίτας, διαδήλους ταις κακίαις γενομένους, πυρί και θείω κατέφλεξας, παράδειγμα τοίς επιγινόμενοις καταστήσας.

Γ Μακ. 2,5 Συ τους Σοδομίτας, οι οποίοι ήσαν δούλοι εις την αλαζονείαν των και έγιναν γνωστοί από τας κακίας των, τους κατέκαυσες δια του πυρός και του θείου, και κατέστησες έτσι αυτούς παράδειγμα τιμωρίας εις τας κατόπιν γενεάς.

Γ Μακ. 2,6 σύ τον θρασύν Φαραώ καταδουλωσάμενον τον λαόν σου τον άγιον Ισραήλ, ποικίλαις και πολλαίς δοκιμάσας τιμωρίαίς, εγνώρισας την σήν δυναστείαν, εφ αίς εγνώρισας το μέγα σου κράτος·

Γ Μακ. 2,6 Συ τον θρασύν Φαραώ, ο οποίος είχε καταδουλώσει τον άγιόν σου λαόν, τον ισραηλιτικόν, τον επιμώρησες με πολλάς και ποικίλας τιμωρίας και κατέστησες γνωστήν την ακατανίκητον δύναμίν σου. Με αυτάς έκαμες γνώστην εις όλους την ακατανίκητον ισχύν σου.

Γ Μακ. 2,7 και επιδιώξαντα αυτόν σύν άρμασι και όχλων πλήθει επέκλυσας βάθει θαλάσσης, τους δε εμπιστεύσαντας επί σοί τώ της απάσης κτίσεως δυναστεύοντι σώους διεκόμισας,

Γ Μακ. 2,7 Διότι αυτόν τον Φαραώ, ο οποίος με πολεμικά άρματα και με πλήθος λαού κατεδίωξε τον ισραηλιτικό λαόν, τον έπνιξε εις τα βάθη της θαλάσσης. Τους δε Ισραηλίτας, οι οποίοι είχαν εμπιστευθή την σωτηρίαν των εις σε τον βασιλέα όλης της κτίσεως, ωδήγησες σώους δια μέσου της θαλάσσης.

Γ Μακ. 2,8 οί και συνιδόντες έργα σής χειρός ήνεσάν σε τον παντοκράτορα.

Γ Μακ. 2,8 Αυτοί δε όταν είδαν και κατενόησαν τα θαυμαστά έργα της παντοδυνάμου δεξιάς σου, εδοξολόγησαν σε τον παντοκράτορα.

Γ Μακ. 2,9 σύ, βασιλεύ, κτίσας την απέραντον και αμέτρητον γήν, εξελέξω την πόλιν ταύτην και αγιάσας τον τόπον τούτον εις όνομά σοι τώ των απάντων απροσδεεί και παρεδόξασας εν επιφανεία μεγαλοπρεπέι, σύστασιν ποιησάμενος αυτού προς δόξαν τού μεγάλου και εντίμου ονόματός σου.

Γ Μακ. 2,9 Συ, βασιλεύ, είσαι εκείνος, ο οποίοςς εδημιούργησες τον απέραντον και αμέτρητον αυτόν κόσμον της γης. Συ εξέλεξες την πόλιν αυτήν, την Ιερουσαλήμ, και ηγίαςες τον ιερόν τούτον τόπον, τον ναόν, δια να δοξάζεται το Ονομά σου, καιίτοι συ από τίποτε δεν έχεις ανάγκην. Συ με την μεγαλοπρεπή εις αυτόν εμφάνισίν σου εδόξασες τον ιερόν τούτον ναόν και τον κατέστησες έτσι άγιον, δια να δοξάζεται το μέγα και πανέντιμον Ονομά σου.

Γ Μακ. 2,10 και αγαπών τον οίκον τού Ισραήλ επηγγείλω δή ότι εάν γένηται ημών αποστροφή και καταλάβη ημάς στενοχωρία και ελθόντες εις τον τόπον τούτον δεηθώμεν, εισακούση της δεήσεως ημών.

Γ Μακ. 2,10 Επειδή αγαπάς το ισραηλιτικόν έθνος, υπεσχέθης εις αυτό, ότι εάν αποστατήσωμεν και απομακρυνθώμεν από σε και μας καταλάβη στενοχωρία και κατόπιν έλθωμεν συντετριμμένοι στον ιερόν τούτον ναόν και προσευχηθώμεν εις αυτόν, συ θα ακούσης την δέησιν ημών.

Γ Μακ. 2,11 και δή πιστός εί και αληθινός.

Γ Μακ. 2,11 Και είσαι, Κυριε, πράγματι αξιόπιστος και αληθινός εις τας υποσχέσεις σου.

Γ Μακ. 2,12 επειδή δε πλεονάκις θλιβέντων των πατέρων ημών εβοήθησας αυτοίς εν τή ταπεινώσει και ερύσω αυτούς εκ μεγάλων κινδύνων,

Γ Μακ. 2,12 Επειδή, λοιπόν, πολλές φορές οι πατέρες μας εθλίβησαν και συ τους εβοήθησες κατά την τλαιπωρίαν των αυτήν και τους εγλύτωσες από μεγάλους κινδύνους,

Γ Μακ. 2,13 ιδού δε νύν, άγιε βασιλεύ, διά τας πολλές και μεγάλας ημών αμαρτίας καταπονούμεθα και υπετάγημεν τοίς εχθροίς ημών και παρείμεθα εν αδυναμίαις.

Γ Μακ. 2,13 προς σε και ημείς καταφεύγομεν και ομολογούμεν, ιδού και τώρα, άγιε βασιλεύ, εξ αιτίας των πολλών και μεγάλων αμαρτιών μας έχομεν υποδουλωθή στους εχθρούς μας, έχομεν παραλύσει από τας αδυναμίας μας.

Γ Μακ. 2,14 εν δε τή ημετέρα καταπτώσει ο θρασύς και βέβηλος ούτος επιτηδεύει καθυβρίσαι τον επί της γής αναδεδειγμένον τώ ονόματι της δόξης σου άγιον τόπον.

Γ Μακ. 2,14 Ακριβώς δε εξ αιτίας της καταπτώσεώς μας ο θρασύς και βέβηλος βασιλεύς επιτηδεύεται με κάθε τρόπον να εξυτελίση τον άγιον τούτον ναόν, ο οποίοςς ευρίσκειται στον τόπον τούτον και είναι αφιερωμένος στο ένδοξον Ονομά σου.

Γ Μακ. 2,15 το μέν γάρ οικητήριόν σου ουρανός τού ουρανού ανέφικτος ανθρωποις εστίν.

Γ Μακ. 2,15 Η κατοικία σου είναι ο ουρανός του ουρανού, και μένει απρόσιτος στους ανθρωπους.

Γ Μακ. 2,16 αλλ επειδή ευδοκήσας την δόξαν σου εν τώ λαώ σου Ισραήλ ηγίαςας τον τόπον τούτον,

Γ Μακ. 2,16 Επειδή όμως ηυδόκησες προς δόξαν του αγίου Ονόματός σου και ηγίαςες και αφιέρωσες τον τόπον τούτον εν μέσω του ισραηλιτικού λαού,

Γ Μακ. 2,17 μη εκδικήσης ημάς εν τή τούτων ακαθαρσία, μηδέ ευθύνης ημάς εν βεβηλώσει, ίνα μη καυχήσωνται οι παράνομοι εν θυμώ αυτών, μηδέ αγαλλιάσωνται εν υπερηφανία γλώσσης αυτών λέγοντες

Γ Μακ. 2,17 μη τιμωρήσης ημάς παραχωρών την βεβήλωσιν αυτήν και μη καταλογίσης εις ημάς ευθύνας δια τον μολυσμόν τούτον· δια να μη καυχώνται οι παράνομοι επάνω στον θυμόν των και να μη αγάλλωνται με την κομπαστικήν των γλώσσαν λέγοντες·

Γ Μακ. 2,18 ημείς κατεπατήσαμεν τον οίκον τού αγιασμού, ως καταπατούνται οι οίκοι των προσοχθισμάτων.

Γ Μακ. 2,18 Ημείς κατεπατήσαμεν τον οίκον τούτον του αγιασμού του Θεού, όπως καταπατούνται και οι ναοί των ειδωλολατρικών βδελυγμάτων!

Γ Μακ. 2,19 απάλειψον τας αμαρτίας ημών και διασκέδασον τας αμπλακίας ημών και επίφανον το έλεός σου κατά την ώραν ταύτην.

Γ Μακ. 2,19 Σβήσε, λοιπόν, τας αμαρτίας μας, συγχώρησε τας παραβάσεις μας και κάμε φανερόν το έλεός σου προς ημάς κατά την ώραν αυτήν.

Γ Μακ. 2,20 ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, και δός αινέσεις εν στόματι των καταπεπτωκότων και συντετριμμένων τας ψυχάς ποιήσας ημίν ειρήνην.

Γ Μακ. 2,20 Ας μας καταλάβουν αμέσως οι οικτιρμοί σου και δώσε στο στόμα ημών των καταπεπτωκότων και συντετριμμένων δοξολογίαν προς το Ονομά σου, ειρηνεύων τας καρδιάς μας".

Γ Μακ. 2,21 Ενταύθα ο πάντων επόπτης Θεός και πρό πάντων άγιος εν αγίοις εισακούσας της ενθέσμου λιτανείας, τον ύβρει και θράσει μεγάλως επηρμένον εμάστιξεν αυτόν,

Γ Μακ. 2,21 Αμέσως μετά την προσευχήν αυτήν ο Θεός, ο οποίοςς επιβλέπει επί όλων των ανθρωπίνων πραγμάτων, ο προαιώνιος, ο αγιώτατος, ήκουσε την σύμφωνον προς τον Νομον του προσευχήν αυτήν και εμασίγωσε τον επηρμένον επάνω εις την αλαζονείαν του και θρασύτητα Φιλοπάτορα.

Γ Μακ. 2,22 ένθεν και ένθεν κραδάνας αυτόν ως κάλαμον υπό ανέμου, ώστε κατ εδάφους άπρακτον, έτι και τοίς μέλεσι παραλελυμένον μηδέ φωνήσαι δύνασθαι δικαία περιπεπλεγμένον κρίσει.

Γ Μακ. 2,22 Τον περιέφερον ο Θεός από εδώ και από εκεί ωσάν κάλαμον υπό ανέμου σαλευόμενον, ώστε εν τέλει να πέση ακίνητος στο έδαφος με παράλυτα όλα τα μέλη του και να μη δύναται ούτε μίαν λέξιν να αρθρώσῃ. Έτσι υπέστη την δικαίαν τιμωρίαν εκ μέρους του Θεού.

Γ Μακ. 2,23 όθεν οί τε φίλοι και οι σωματοφύλακες αυτού ταχείαν και οξειαν ιδόντες την καταλαβούσαν αυτόν εύθυναν, φοβούμενοι μη και το ζήν εκλείπη, ταχέως αυτόν εξείλκυσαν υπερβάλλοντι καταπεπληγμένοι φόβω.

Γ Μακ. 2,23 Εις το γεγονός αυτό οι φίλοι και οι σωματοφυλακές του είδον άμεσον και δεινήν τιμωρίαν, που τον κατέλαβε, και επειδή εφοβήθησαν, μήπως χάση και την ζωήν του, τον έσυραν ταχέως έξω από τον ναόν, συνεχόμενοι από μέγιστον

φόβον.

Γ Μακ. 2,24 εν χρόνω δε ύστερον αναλεξάμενος εαυτόν ουδαμώς εις μετάμελον ήλθεν επιτιμηθείς, μετ απειλής δε πικράς ανέλυσε.

Γ Μακ. 2,24 Συνήλθεν έπειτα ο βασιλεύς, χωρίς όμως καθόλου να συνεισθη και μεταμεληθη από την τιμωρίαν, που υπέστη, αλλά έφυγε με πικράς απειλάς εναντίον της πόλεως.

Γ Μακ. 2,25 Διακομισθείς δε εις την Αίγυπτον και τα της κακίας επαύξων, διά δε των προαποδεδειγμένων συμποτών και εταίρων τού παντός δικαίου κεχωρισμένων,

Γ Μακ. 2,25 Όταν δε ήλθεν εις την Αίγυπτον υπό την κακήν επίδρασιν των προμνημονευθέντων συντροφών και συμποτών του, οι οποίοι είχαν χωρισθή από κάθε έννοιαν δικαίου, επηύξησεν ακόμη περισσότερον την κακίαν του.

Γ Μακ. 2,26 ου μόνον ταίς αναριθμήτοις ασελγείαις διηρκέσθη, αλλά και επί τοσούτον θράσους προήλθεν, ώστε δυσφυμίας εν τοίς τόποις συνίστασθαι και πολλούς των φίλων ατενίζοντας εις την τού βασιλέως πρόθεσιν και αυτούς έπεσθαι τή εκείνου θελήσει.

Γ Μακ. 2,26 Δεν ηρκέσθη ότι παρεδόθη εις αναριθμήτους ασελγείας, αλλά επροχώρησεν εις τόσην μεγάλην θρασύτητα, ώστε συστηματικώς διέδιδεν εις όλους τους τόπους συκοφαντίας κατά των Εβραίων. Πολλοί δε από τους φίλους του, κόλακες καθώς ήσαν, βλέποντες την πρόθεσιν του βασιλέως, τον ακολουθούσαν εις την εχθρικήν του διάθεσιν κατά των Ιουδαίων.

Γ Μακ. 2,27 προέθετο δε δημοσία κατά τού έθνους διαδοúναι ψόγον· και επί τού κατά την αυλήν πύργου στήλην αναστήσας εξεκόλαψε γραφήν,

Γ Μακ. 2,27 Επήρε δε την απόφασιν και ακόμη δημοσιώτερον να δυσφημήση το έθνος των Εβραίων. Εις τον πύργον του, λοιπόν, ο οποίος ευρίσκετο στο ανάκτορόν του, διέταξε και έστησαν μίαν στήλην επάνω εις την οποίαν εχάραξαν την ακόλουθον επιγραφήν·

Γ Μακ. 2,28 μηδένα των μη θυνόντων εις τα ιερά αυτών εισείναι, πάντας δε τους Ιουδαίους εις λαογραφίαν και οικετικήν διάθεσιν αχθήναι, τους δε αντιλέγοντας βία φερομένους τού ζήν μεταστήσαι,

Γ Μακ. 2,28 "Δεν επιτρέπεται εις κανένα από εκείνους, που δεν προσφέρουν θυσίαν στους θεούς της χώρας, να εισέρχωνται εις τα ιερά των, δηλαδή εις τας συναγωγάς. Όλοι οι Ιουδαίοι, που ευρίσκονται εις την Αίγυπτον να καταγραφούν στους καταλόγους των δούλων, και να περιέλθουν εις την κατάστασιν της δουλείας. Εκείνοι δε από αυτούς, οι οποίοι τυχόν θα ανθίσταντο εις την διαταγήν αυτήν, να συλλαμβάνωνται δια της βίας και να εκτελούνται.

Γ Μακ. 2,29 τους τε απογραφομένους χαράσσεισθαι και διά πυρός εις το σώμα παρασήμω Διονύσου κισσοφύλλω, ούς και καταχωρίσαι εις την προσνεσταλμένην αυθεντιαν.

Γ Μακ. 2,29 Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι θα απογράφωνται στους καταλόγους των υποδούλων θα στιγματιζονται και με πυρακτωμένον σίδηρον στο σώμα των δια του σήματος του Θεού Διονύσου, ήτοι με φύλλον κισσού, και να κατατάσσωνται εις την προαναφερθείσαν ταπεινήν κοινωνικήν θέσιν".

Γ Μακ. 2,30 ίνα δε μη τοίς πάσιν απεχθόμενος φαίνεται, υπέγραψεν· εάν δε τινες εξ αυτών προαιρώνται εν τοίς κατά τας τελετάς μεμνημένοις αναστρέφεισθαι, τούτους ισοπολίτας Αλεξανδρεύσιν είναι.

Γ Μακ. 2,30 Δια να μη φανή δε και καταστή ο βασιλεύς μισητός από όλους, διέταξε και έγγραψαν και το εξής· "εάν μερικοί από τους Ιουδαίους προτιμούν να λαμβάνουν μέρος εις τας ειδωλολατρικάς τελετάς μαζί με τους άλλους μεμνημένους, αυτοί να είναι ίσοι προς τους πολίτας Αλεξανδρείς".

Γ Μακ. 2,31 Ένιοι μόν ούν επί πόλεως τας της πόλεως ευσεβείας επιβάθρας στυγούντες ευχερώς εαυτούς εδίδοσαν ως μεγάλης τινός κοινωνήσοντες ευκλείας από της εσομένης τώ βασιλείς συναναστροφής.

Γ Μακ. 2,31 Μερικοί, λοιπόν, από τους Ιουδαίους, τους κατοίκους της Αλεξανδρείας οι οποίοι εμισούσαν την είσοδόν των εις την πόλιν της ευσεβείας, την Ιερουσαλήμ, ευχερώς υπετάχθησαν εις την διαταγήν του Φιλοπάτορος, διότι επίστευαν ότι με την επικοινωνίαν αυτήν προς τον βασιλέα θα αποκτήσουν μεγάλην δόξαν.

Γ Μακ. 2,32 οι δε πλείστοι γενναία ψυχή ενίσχυσαν και ου διέστησαν της ευσεβείας, τα τε χρήματα περί τού ζήν αντικαταλασσόμενοι αδεώς επειρώντο εαυτούς ρύσασθαι εκ των απογραφών·

Γ Μακ. 2,32 Οι περισσότεροι όμως έμειναν στερεοί εις την πίστιν των με γενναίαν ψυχήν, και δεν απεμακρύνθησαν από την ευσέβειάν των. Προσφέροντες δε χρήματα, δια να εξασφαλίσουν μίαν άνευ φόβου ζωήν, προσπαθούσαν με αυτά να απαλλαγούν από τας απογραφάς.

Γ Μακ. 2,33 ευέλπιδες δε καθιστήκεισαν αντιλήψεως τεύξεσθαι και τους αποχωρούντας εξ αυτών εβδελύσσοντο και ως πολεμίους τού έθνους έκρινον και της κοινής συναναστροφής και ευχρηστίας εστέρου.

Γ Μακ. 2,33 Στηρίζοντες δε τας ωραίας ελπίδας των εις την εκ μέρους του Θεού βοήθειαν, εβδελύσσοντο εκείνους, που αποχωρούσαν από την θρησκείαν των, τους εθεωρούσαν εχθρούς του έθνους των και ουδεμίαν εις αυτούς συναναστροφήν και βοήθειαν παρέιχον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Γ Μακ. 3,1 Α και μεταλαμβάνων ο δυσσεβής επί τοσούτον εχόλησεν, ώστε ου μόνον τοίς κατ Αλεξάνδρειαν διοργίζεσθαι, αλλά και τοίς εν τή χώρα βαρύτερος εναντιωθήναι και προστάξει σπεύσαντας συναγαγείν πάντας επί το αυτό και χειρίστω μόρω τού ζήν μεταστήσαι.

Γ Μακ. 3,1 Όταν ο ασεβής Φιλοπάτωρ επληροφορήθη την ευσεβή αυτήν στάσιν των Εβραίων, επικράνθη και εξωρισθη πάρα πολύ, όχι μόνον εναντίον των Ιουδαίων της Αλεξανδρείας αλλά, βαρύτερον μάλιστα, και εναντίον όλων των εις την χώραν ευρισκομένων Εβραίων. Διέταξε δε να σπεύσουν και να συγκεντρώσουν όλους τους Εβραίους εις ένα και το αυτό μέρος εντός της Αλεξανδρείας και να τους θανατώσουν με ένα βασανιστικόν θάνατον.

Γ Μακ. 3,2 τούτων δε οικονομουμένων φήμη δυσμενής εξηχείτο κατά τού γένους ανθρώποις συμφρονούσιν εις κακοποίησιν, αφορμής διδομένης εις διάθεσιν, ως αν από των νομίμων αυτούς κωλύόντων.

Γ Μακ. 3,2 Όταν δε όλα αυτά εκοινοποιήθησαν και ετέθησαν εις ισχύν μία γενική βοή ηκούετο εναντίον του ισραηλιτικού λαού από ανθρώπους, οι οποίοι είχαν τα αυτά φρονήματα δια την κακοποίησιν εκείνων, και εύρισκαν τώρα την ευκαιρίαν, να κάμουν το κακόν, δια την διάπραξιν του οποίου μέχρι τώρα ημποδίζοντο από τους καθιερωμένους νόμους.

Γ Μακ. 3,3 οι δε Ιουδαίοι την μέν προς τους βασιλείς εύνοιαν και πίστιν αδιάστροφον ήσαν διαφυλάσσοντες,

Γ Μακ. 3,3 Οι Ιουδαίοι όμως καθ' όλον αυτόν τον καιρόν εκρατούσαν απαραμείωτον την καλήν των διάθεσιν και την αφοσιώσιν των προς τους βασιλείς.

Γ Μακ. 3,4 σεβόμενοι δε τον Θεόν και τώ τούτου νόμω πολιτευόμενοι χωρισμόν εποίουν επί τώ κατά τας τροφάς, διήν αιτίαν ενίοις απεχθείς εφαινότο.

Γ Μακ. 3,4 Επειδή όμως εσέβοντο τον Θεόν και επολιτεύοντο σύμφωνα με τους νόμους αυτού, απεχωρίζοντο από τους άλλους ανθρώπους λόγω των τροφών, τας οποίας ο Νομος των δεν επέτρεπεν εις αυτούς. Δι' αυτόν τον λόγον ήσαν μισητοί εις μερικούς από τους άλλους.

Γ Μακ. 3,5 τή δε των δικαίων ευπραξία κοσμούντες την συναναστροφήν άπασιν ανθρώποις ευδόκιμοι καθειστήκεισαν.

Γ Μακ. 3,5 Επειδή όμως αυτοί εστολίζοντο με τα καλά έργα, που αρμόζουν στους δικαίους ανθρώπους, ανεστρέφοντο με όλους και έτσι αποκτούσαν την εκτίμησιν αυτών.

Γ Μακ. 3,6 την μέν ούν περί τού γένους εν πάσι θρυλουμένην ευπραξίαν οι αλλόφυλοι ουδαμώς διηριθμήσαντο,

Γ Μακ. 3,6 Αλλά οι περισσότεροι από τους εθνικούς την περιφήμον αυτήν διαγωγήν και συμπεριφοράν των Εβραίων ενώπιον όλων των ανθρώπων δεν την υπελόγιζαν καθόλου.

Γ Μακ. 3,7 την δε περί των προσκυνήσεων και τροφών διάστασιν εθρύλουν, φάσκοντες μήτε τώ βασιλεί μήτε ταίς δυνάμεσιν ομοσπόνδους τους ανθρώπους γενέσθαι, δυσμενείς δε είναι και μέγα τι τοίς πράγμασιν εναντιούμενους· και ου τώ τυχόντι περιήψαν ψόγω.

Γ Μακ. 3,7 Την άρνησίν των όμως να προσκυνούν τα είδωλα και ανθρώπους και την ως προς τας τροφάς διαφοράν των με τους άλλους λαούς, την διέδιδαν ευρύτατα, με υπερβολήν μάλιστα, λέγοντες, ότι οι Ιουδαίοι ούτε στον βασιλέα, ούτε εις τας ανωτέρας αρχάς υποτάσσονται, και ότι είναι εχθροί των και με μεγάλην εχθρότητα εναντιώνονται προς την κρατούσαν κατάστασιν. Ετσι δε διέδιδαν πολύ μεγάλας συκοφαντίας εναντίον αυτών.

Γ Μακ. 3,8 οι δε κατά την πόλιν Έλληνες ουδέν ηδικημένοι, ταραχήν απροσδόκητον περί τους ανθρώπους θεωρούντες και συνδρομάς απροσκόπτους γινομένας, βοηθείν μέν ουκ έσθενον, τυραννική γάρ ήν η διάθεσις, παρεκάλουν δε και δυσφόρως είχαν και μεταπεισίσθαι ταύτα υπελάμβανον·

Γ Μακ. 3,8 Οι άλλοι όμως από τους Έλληνας, που κατοικούσαν εις την πόλιν και οι οποίοι δεν είχαν καθόλου αδικηθή από τους Ιουδαίους, όταν έβλεπαν την απροσδόκητον αυτήν αναταραχήν εναντίον των Ιουδαίων και ανεμπόδιστον την γενικήν καταφοράν εναντίον των, δεν είχαν μεν την δυνατότητα να τους βοηθήσουν φανερώς, διότι η κρατούσα κατάστασις ήτο τυραννική, τους παρηγορούσαν όμως και εδυσφορούσαν οι ίδιοι και παρηγορούσαν τους Ιουδαίους και τους έλεγον, ότι δεν ημπορεί παρά θα μεταβληθή η κατάστασις.

Γ Μακ. 3,9 μη γάρ ούτως παροραθήσεσθαι τηλικούτο σύστημα μηδέν ηγνοηκός.

Γ Μακ. 3,9 Επί πλέον δε ότι ένα τόσον επίσημον έθνος, που κανένα δεν είχεν αδικήσει, δεν ήτο δυνατόν να παραγνωρισθή και να μη λάβη κάποιαν βοήθειαν.

Γ Μακ. 3,10 ήδη δε και τινες γείτονές τε και φίλοι και συμπραγματευόμενοι μυστικώς τινας επισπώμενοι, πίστεις εδίδουν συνασπιείν και πάν εκτενές προσοίσεσθαι προς αντίληψιν.

Γ Μακ. 3,10 Μερικοί δε γείτονες και φίλοι των Ιουδαίων και συνάδελφοί των εις τας εμπορικές συναλλαγάς έπαιρναν μερικούς από τους Ιουδαίους ιδιαιτέρως και έδιδον προς αυτούς υπόσχεσιν, ότι θα πράξουν παν το δυνατόν και συστηματικόν, δια να προσφέρουν εις αυτούς βοήθειαν.

Γ Μακ. 3,11 Εκείνος μέν ούν τή κατά το παρόν ευημερία γεγυρωμένος και ου καθορών το τού μεγίστου Θεού κράτος, υπολαμβάνων δε διηκεώς εν τή αυτή διαμένειν βουλή, έγραψε κατ αυτών επιστολήν τήνδε·

Γ Μακ. 3,11 Ο Φιλοπάτωρ όμως αλαζονικός και αγέρωχος λόγω της προς το παρόν ευημερίας του, και μη βλέπων καθόλου την δύναμιν του μεγάλου Θεού, νομίζων δε ότι θα ευρίσκετο πάντοτε εις την θέσιν, που σήμεραν κατείχεν, έγραψεν εναντίον των Ιουδαίων την ακόλουθον επιστολήν·

Γ Μακ. 3,12 «Βασιλεύς Πτολεμαίος Φιλοπάτωρ τοίς κατ Αίγυπτον και κατά τόπον στρατηγούς και στρατιώταις χαίρειν και ερώσθαι·

Γ Μακ. 3,12 “εγώ, ο Πτολεμαίος ο Φιλοπάτωρ εύχομαι χαράν και υγείαν στους στρατηγούς και στρατιώτας μου των διαφόρων περιοχήν της Αιγύπτου.

Γ Μακ. 3,13 έρωμαι δε και εγώ αυτός και τα πράγματα ημών.

Γ Μακ. 3,13 Και εγώ ο ίδιος είμαι καλά, όπως επίσης και η κατάστασις των πραγμάτων μας.

Γ Μακ. 3,14 της εις την Ασίαν γενομένης ημίν επιστρατείας, ής ίστε και αυτοί, τή των θεών προς ημάς απροπτώτα συμμαχία και τή ημετέρα δε ρώμη κατά λόγον επ άριστον τέλος αχθείσης,

Γ Μακ. 3,14 Η εκστρατεία μας εναντίον της Ασίας, δια την οποίαν και σεις γνωρίζετε, με την απρόσκοπτον βοήθειαν των θεών και με την ιδικήν σας ανδρείαν, έφθασεν εις άριστον τέλος σύμφωνα προς την επιθυμίαν όλων μας.

Γ Μακ. 3,15 ηγησάμεθα μη βία δόρατος, επιεικεία δε και πολλή φιλανθρωπία τιτηνήσασθαι τα κατοικούντα Κοίλην Συρίαν και Φοινίκην έθνη ευ ποιήσαι τε ασμένως.

Γ Μακ. 3,15 Έχομεν δε την γνώμην ότι, όχι με την δύναμιν των όπλων, αλλά με την πολλήν φιλανθρωπίαν και στοργήν, εκερδίσαμεν τους λαούς, οι οποίοι κατοικούν την Κοίλην Συρίαν και την Φοινίκην. Με πολλήν δε ευχαρίστησιν εκάμαμεν εις αυτούς κάθε τι καλόν.

Γ Μακ. 3,16 και τοίς κατά πόλεισιν ιερούς απονειμαντες προσόδους πλείστας, προήχθημεν και εις τα Ιεροσόλυμα αναβάντες τιμήσαι το ιερόν των αλιτηρίων και μηδέποτε ληγόντων της ανοίας.

Γ Μακ. 3,16 Και στους ανά τας διαφόρους πόλεις ναούς παρεχωρήσαμεν πολλά έσοδα. Απεφασίσαμεν δε και εις την Ιερουσαλήμ να τιμήσωμεν τον ναόν των αλιτηρίων εκείνων Εβραίων, οι οποίοι ποτέ δεν έπαυσαν να φέρωνται απερισκεπώς απέναντί μας.

Γ Μακ. 3,17 οι δε λόγω μέν την ημετέραν αποδεξάμενοι παρουσίαν, τώ δε πράγματι νόθως, προθυμηθέντων ημών εισελθείν εις τον ναόν αυτών και τοίς εκπρεπέσι και καλλίστοις αναθήμασι τιμήσαι,

Γ Μακ. 3,17 Αυτοί με τα λόγια των μεν εδέχθησαν ευμενώς την εκεί παρουσίαν μας, πράγματι όμως δολίως εφέρθησαν απέναντί μας. Διότι, ενώ ημείς είχομεν την προθυμίαν να εισέλθωμεν στον ναόν των και με λαμπρότατα και άριστα αφιερώματα να τον τιμήσωμεν,

Γ Μακ. 3,18 τύφοις φερόμενοι παλαιότεροι, είρξαν ημάς της εισόδου, απολειπόμενοι της ημετέρας αλικής διήν έχομεν προς

άπαντας ανθρώπους φιλανθρωπίαν.

Γ Μακ. 3,18 εκείνοι κυριαρχούμενοι από την πατροπαράδοτον υπερηφάνειάν των, ημπόδισαν την είσοδόν μας, αδιαφορήσαντες δια την δύναμίν μας και την προς όλους τους ανθρώπους φιλανθρωπίαν μας.

Γ Μακ. 3,19 την δε αυτών εις ημάς δυσμένειαν έκδηλον καθιστάντες, ως μονώτατοι των εθνών βασιλεύσι και τοίς εαυτών ευεργέταις υψαυχεοῦντες, ουδέν γνήσιον βούλονται φέρειν.

Γ Μακ. 3,19 Έτσι δε εφανέρωσαν πλέον καθαρά την εχθρότητά των εναντίον μας, διότι μόνον αυτοί από όλα τα έθνη δεν ηθέλησαν, λόγω του εγωισμού των, να κάμουν τίποτε το ορθόν ενώπιον των βασιλέων, οι οποίοι είναι και δι' αυτούς ευεργέται.

Γ Μακ. 3,20 ημείς δε τή τούτων ανοία συμπεριενεχθέντες και μετά νίκης διακομισθέντες και εις την Αίγυπτον τοίς πάσιν έθνεσι φιλανθρώπως απαντήσαντες καθώς έπρεπεν εποίησαμεν.

Γ Μακ. 3,20 Ημείς συμπεριεφέρθημεν προς αυτούς ανάλογα προς την παράφρονα στάσιν των και μετά την νίκην μας επανήλθομεν εις την Αίγυπτον, εις όλους δε εκείνους τους λαούς ανταπεκρίθημεν με φιλανθρωπίαν και επράξαμεν απέναντί των ο,τι έπρεπε.

Γ Μακ. 3,21 εν δε τούτοις προς τους ομοφύλους αυτών αμνησικακίαν άπασι γνωρίζοντες, διά τε την συμμαχίαν και τα πεπιστευμένα μετά απλότητος αυτοίς αρχήθεν μύρια πράγματα τολμήσαντες εξαλλοιώσαι, εβουλήθημεν και πολιτείας αυτούς Αλεξανδρέων καταξιώσαι και μετόχους των αεί ιερέων καταστήσαι.

Γ Μακ. 3,21 Παρ' όλην δε την άφρονα συμπεριφοράν των Εβραίων της Ιερουσαλήμ, ημείς εχορηγήσαμεν αμνησίαν εις όλους τους εν τη Αιγύπτω ομοφύλους των ένεκα της συμμαχίας, την οποίαν άλλοτε μας είχαν προσφέρει. Ένεκα δε της πίστεως και της απλότητος, με την οποίαν απ' αρχής είχαν διαπράξει πολλάς ανδραγαθίας, ηθελήσαμεν να αλλάξωμεν τρόπον συμπεριφοράς μας προς αυτούς και να τους αξιόσωμεν της τιμής, να γίνουν πολίται Αλεξανδρείς και να τους καταστήσωμεν κοινωνούς των ισοβίων ιερέων.

Γ Μακ. 3,22 οι δε τουναντίον εκδεχόμενοι και τή συμφύτω κακοηθεία το καλόν απωσάμενοι, διηκεκώς δε εις το φαύλον εκνεύοντες,

Γ Μακ. 3,22 Αυτοί όμως έδειξαν αντίθετον συμπεριφοράν απέναντί μας και με την έμφυτον κακίαν των απώθησαν την καλήν μας προσφοράν και επροτιμούσαν κάθε τι φαύλον.

Γ Μακ. 3,23 ου μόνον απεστρέψαντο την ατίμητον πολιτείαν, αλλά και βδελύσσονται λόγω τε και σιγή τους εν αυτοίς ολίγους προς ημάς γησιώς διακειμένους, παρέκαστα υφορώμενοι διά της δυσκλεεστάτης εμβιώσεως διά τάχους ημάς καταστρέψαι τα κατορθώματα.

Γ Μακ. 3,23 Και όχι μόνον απεστράφησαν το ανεκτίμητον δικαίωμα του πολίτου της Αλεξανδρείας, αλλά με τα λόγια των και με την σιωπήν των αποστρέφονται τους ολίγους από αυτούς Ιουδαίους, οι οποίοι διάκεινται φιλικώς προς ημάς. Με όλην των δε αυτήν την επαίσχυντον συμπεριφοράν και ζώην, φαίνεται ότι επιδιώκουν ευκαιρίαν να καταστρέψουν και ημάς και τα κατορθώματά μας, όσον το δυνατόν συντομώτερον.

Γ Μακ. 3,24 διό και τεκμηρίοις καλώς πεπεισμένοι, τούτους κατά πάντα δυσνοείν ημίν τρόπον και προνοούμενι μήποτε αιφνιδίου μετέπειτα ταραχής ενστάσης ημίν τους δυσσεβείς τούτους κατά νότου προδότας και βαρβάρους έχωμεν πολεμίους

Γ Μακ. 3,24 Επειδή δε, βάσει αναντιρρήτων αποδείξεων, έχομεν βεβαιωθή πλήρως, ότι αυτοί σκέπτονται και διάκεινται πάντοτε και κατά πάντα εχθρικώς προς ημάς, επειδή δε έχομεν καθήκον να φροντίσωμεν, όπως μη εις περιστάσιν αιφνιδίας μελλοντικής επαναστάσεως έχωμεν αυτούς τους ασεβείς και προδότας και βαρβάρους και εχθρούς εις τα νώτα μας,

Γ Μακ. 3,25 προστετάχαμεν άμα τώ προσπεσείν την επιστολήν τήνδε αυθωρεί τους εννεμομένους σύν γυναιξί και τέκνοις μετά ύβρεων και σκυλμών αποστείλαι προς ημάς εν δεσμοίς σιδηρός πάντοθεν κατακεκλεισμένους, εις ανήκεστον και δυσκλεή πρόποντα δυσμενέσι φόνον.

Γ Μακ. 3,25 δια τούτο έχομεν διατάξει, από αμέσως μόλις ληφθή αυτή η επιστολή, χωρίς καμμίαν αναβολήν, να αποστείλετε προς ημάς από όλα τα μέρη δεμένους με σιδηρά δεσμά τους προαναφερθέντας Εβραίους με τας γυναίκας των και τα παιδιά των, υβρίζοντες και βασανίζοντες αυτούς, δια να τους παραδώσωμεν εις σκληρόν και ατιμωτικόν θάνατον, όπως άλλωστε αρμόζει στοιούτους εχθρούς.

Γ Μακ. 3,26 τούτων γάρ ομού κολασθέντων, διειλήφαμεν εις τον επίλοιπον χρόνον τελείως ημίν τα πράγματα εν ευσταθεία και βελτίστη διαθέσει κατασταθήσασθαι.

Γ Μακ. 3,26 Διότι, όταν αυτοί κατ' αυτόν τον τρόπον, ομαδικώς, τιμωρηθούν, είμεθα βέβαιοι ότι κατά τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής μας τα πράγματα του βασιλείου μας θα αποκατασταθούν σταθερά, άριστα και με πλήρη ειρήνην.

Γ Μακ. 3,27 ός δι αν σκεπάση τινά των Ιουδαίων από γηραιού μέχρι νηπίου μέχρι των υπομαστιδίων, αισχίσταις βασάνοις αποτυμpanισθήσεται πανοικί.

Γ Μακ. 3,27 Εκείνος δε ο οποίος τυχόν θα αποκρύψη κάποιον εκ των Ιουδαίων, από γέροντος μέχρι μικρού παιδιού και μέχρι αυτών ακόμη των θηλαζόντων νηπίων, θα τιμωρηθή με τρομερά βάσανα αυτός και όλη η οικογένεια του.

Γ Μακ. 3,28 μηνύειν δε τον βουλόμενον, εφ' ώ την ουσίαν τού εμπύπτοντος υπό την εύθυναν λήψεται και εκ τού βασιλικού αργυρίου δραχμάς δισχιλίας και της ελευθερίας τεύξεται και στεφανωθήσεται.

Γ Μακ. 3,28 Εκείνος δε ο οποίος θα θελήση, να καταγγείλη Ιουδαίον παραμένοντα πιστόν εις την θρησκείαν του, όχι μόνον θα λάβη την περιουσίαν του καταγγελθέντος και εις καταδίκην οδηγούμενου Εβραίου, αλλά ακόμη θα λάβη από το βασιλικόν θησαυροφυλάκιον δύο χιλιάδας αργυράς δραχμάς· εάν δε είναι δούλος, θα γίνη ελεύθερος, και επί πλέον θα στεφανωθή με τιμητικόν στέφανον.

Γ Μακ. 3,29 πάς δε τόπος, ού εάν φωραθή το σύνολον σκεπαζόμενος Ιουδαίος, άβατος και πυριφλεγής γινέσθω και πάση θνητή φύσει κατά πάντα άχρηστος φανήσεται εις τον αεί χρόνον».

Γ Μακ. 3,29 Καθε δε τόπος, όπου τυχόν θα ευρεθή κρυπτόμενος Εβραίος, θα κηρυχθή απροσπέλαστος και θα παραδοθή στο πυρ και θα είναι άβατος εις κάθε θνητήν ύπαρξιν, κατά πάντα άχρηστος εις όλον τον κατόπιν χρόνον".

Γ Μακ. 3,30 Καί ο μόν της επιστολής τύπος ούτως εγγράπτο.

Γ Μακ. 3,30 Αυτά περιείχεν η γραπτή διαταγή του Πτολεμαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Γ Μακ. 4,1 Πάντη δε, όπου προσέπιπτε τούτο το πρόσταγμα, δημοτελής συνίστατο τοίς ἔθνεσιν ευχία μετὰ ἀλαλαγμών και χαράς, ὡς ἀν τῆς προκατεσκιρωμένης αὐτοῖς πάλαι κατὰ διάνοιαν μετὰ παρησίας συνεκφαινομένης ἀπεχθείας.

Γ Μακ. 4,1 Παντού δε, όπου διεδίδετο ἡ διαταγή αὐτή του βασιλέως, οἱ ἐθνικοί, ἐχθροὶ πρὸς τοὺς Ἑβραίους, οργάνωναν συμπόσια με δαπάνας του δημοσίου μετὰ χαράς και ἀλαλαγμών. Και ἔτσι τα προ πολλοῦ εἰς τὰς καρδίας των ριζωμένα σκληρὰ σαν πέτρα μίση ἐναντίον των Ἑβραίων ἐγίνοντο πλέον φανερά.

Γ Μακ. 4,2 τοῖς δε Ἰουδαίοις ἀνήκεστον πένθος ἦν και πανόδυρτος μετὰ δακρῶν βοή, στεναγμοῖς πεπυρωμένης τῆς αὐτῶν πάντοθεν καρδίας, ὀλοφυρομένων τὴν ἀπροσδόκητον ἐξαίφνης ἐπικριθείσαν αὐτοῖς ὀλεθρίαν.

Γ Μακ. 4,2 Εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁμως ἠπλώθη και ἐκυριάρχησε ἀθεράπευτον πένθος, και θρηνώδης κραυγή μετὰ δακρῶν ἠκούετο. Πυρακτωμένη ἐκ των στεναγμῶν ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς ἤτο ἡ καρδία των και ἀπωλοφύροντο δια τὴν ἀπροσδόκητον και αἰφνιδίως ἐκδοθείσαν ἐναντίον αὐτῶν ὀλεθρίαν διαταγήν.

Γ Μακ. 4,3 τίς νομὸς ἢ πόλις ἢ τις τοῦ σύνολον οἰκητὸς τόπος ἢ τίνες ἀγυαὶ κοπετοῦ και γόων ἐπ αὐτοῖς οὐκ ἐνεπιπλάντο;

Γ Μακ. 4,3 Ποίος νομὸς ἢ ποία πόλις ἢ ποῖος τόπος γενικῶς κατοικούμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς ἢ ποῖοι δρόμοι δὲν εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ τοὺς κοπετούς και τοὺς θρήνους των;

Γ Μακ. 4,4 οὕτω γάρ μετὰ πικρίας ἀνοίκτου ψυχῆς ὑπὸ των κατὰ πόλιν στρατηγῶν ὁμοθυμαδὸν ἐξαπεστέλλοντο, ὥστε ἐπὶ ταῖς ἐξάλλοις τιμωρίας και τινὰς των ἐχθρῶν λαμβάνοντας πρὸ των ὀφθαλμῶν τον κοινὸν ἔλεον και λογιζομένους τὴν ἀδηλον τοῦ βίου καταστροφὴν, δακρῶν αὐτῶν τὴν τρισάθλιον ἐξαποστολήν.

Γ Μακ. 4,4 Ἐτσι ὑπὸ το κράτος φοβερὰς θλίψεως οἱ Ἰουδαῖοι, συντεπεία αὐτῆς τῆς διαταγῆς, συνελαμβάνοντο ὁμαδικῶς εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του Φιλοπάτορος και ἀπεστέλλοντο πρὸς τον βασιλέα με βανασύτητα και σκληρὰν καρδίαν, τὸσον ὥστε δια τὰς παράφρονας αὐτὰς τιμωρίας μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἔχοντες προ ὀφθαλμῶν τὴν συνήθη ἀνθρωπίνην συμπάθειαν και ἀναλογιζόμενοι τον ἀγνωστον ὀλεθρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐδάκρυζαν δια τον τρισάθλιον αὐτὸν διωγμὸν.

Γ Μακ. 4,5 ἦγετο γάρ γεραίων πλήθος πολιά πεπυκασμένων, τὴν ἐκ τοῦ γήρωσ νωθρότητα ποδῶν ἐπικυφον ἀνατροπῆς ὀρμὴ βιαίας ἀπάσης αἰδούς ἀνευ πρὸς ὀξείαν καταχρωμένων πορείαν.

Γ Μακ. 4,5 Ὡδηγεῖτο δε πλήθος γερόντων με λευκὴν τὴν κόμην, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ των γηρατειῶν εἶχαν δυσκίνητα τὰ πόδια και ἀπὸ το βάρος των ἐτώων ἐκυπτον και δὲν ἠδύναντο να κινούνται ταχέως. Αὐτοὺς χωρὶς καμμίαν ἐντροπήν τοὺς ἐσπρωχναν πρὸς τὰ εμπρός, ὥστε ἀπὸ τὴν ὀρμὴν αὐτὴν πολλοὶ να ἀνατρέπωνται βιαίως.

Γ Μακ. 4,6 αἱ δε ἀρτί πρὸς βίου κοινωνίαν γαμικὸν ὑπεληλυθυαὶ παστὸν νεάνιδες, ἀντὶ τέρψεως μεταλαβούσαι γόους και κόνει τὴν μυροβραχὴ πεφυρμένα κόμην, ἀκαλύπτως δε ἀγόμεναι, θρήνον ἀνθ ὑμεναίων ὁμοθυμαδὸν ἐξήρχον ὡς ἐσπαραγμένα σκυλμοῖς ἀλλοεθνέσι·

Γ Μακ. 4,6 Ἐπίσης και νεαρά γυναικες, αἱ ὁποῖα προ ὀλίγου εἶχον ἔλθει εἰς γάμου κοινωνίαν και εἶχον εἰσέλθει στοὺς νυμφικούς των θαλάμους, ἀντὶ τέρψεως και χαράς, εἶχον τῶρα θρήνους. Ἡ μέχρι προ ὀλίγου βρεγμένη με ἀρώματα κόμη των εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ κολιορτόν και χωρὶς καμμίαν καλύπτραν ἐβγαῖναν ἀπὸ τοὺς νυμφικούς των θαλάμους. Ἀντὶ ἀσμάτων γάμου ὅλα μαζὴ εἶχον θρήνον, διότι εἶχον σπαραχθῆ τὰ σώματά των ἀπὸ τὰ βάσανα ἐκ μέρους των ἐθνικῶν.

Γ Μακ. 4,7 δέσμαι δε δημοσῖαι μέχρι τῆς εἰς το πλοῖον ἐμβολῆς εἰλκοντο μετὰ βίας.

Γ Μακ. 4,7 Ὑπὸ τὰ ὄμματα δε ὄλων των ἀνθρώπων εἶχον δεθῆ με ἀλύσεις και ἐσύροντο βιαίως μέχρι του σημείου, που ἐπεβιάζοντο στο πλοῖον.

Γ Μακ. 4,8 οἱ τε τούτων σύζυγες βρόχοις ἀντὶ στεφῆν τους αὐχένας περιπεπλεγμένοι μετὰ ἀκμαίας και νεανικῆς ἡλικίας, ἀντὶ ευχίας και νεωτερικῆς ραθυμίας τὰς ἐπιλοίπους των γάμων ἡμέρας ἐν θρήνοις διήγον, παρὰ πόδας ἤδη τον ἀδὴν ὀρώντες κείμενοι.

Γ Μακ. 4,8 Και οἱ σύζυγοι αὐτῶν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεανικῆς των ἡλικίας ευρισκόμενοι, ἔφεραν στοὺς λαιμοὺς των ἀντὶ στεφάνων βρόχια, δια δε τὰς υπολοίπους ἡμέρας τῆς εορτῆς του γάμου των εἶχαν ἀντὶ τῆς χαράς και τῆς νεανικῆς ευθυμίας των ἄσματα γοερά, διότι ἐβλεπαν ὅτι ὁ ἀδὴς ευρίσκετο παρὰ τους πόδας των.

Γ Μακ. 4,9 κατήχθησαν δε θηρίων τρόπον ἀγόμενοι σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις, οἱ μὲν τοῖς ζυγοῖς των πλοίων προσηλωμένοι τοὺς τραχήλους, οἱ δε τοὺς πόδας ἀρήκτοις κατησφαλισμένοι πέδαις,

Γ Μακ. 4,9 Ὅλοι δε αὐτοὶ, ὡς ἀγρία θηρία, ἐπεβιάσθησαν συρόμενοι κάτω ἀπὸ τὰ βαρεῖα σιδηρὰ δεσμά των. Και ὅταν εἰσήλθαν εἰς τὰ πλοῖα, ἄλλων μὲν ἀπὸ αὐτοῦς οἱ τράχηλοι ἐδέθησαν εἰς τοὺς ζυγοὺς των πλοίων, ἄλλων δε τὰ πόδια ἠσφαλίσθησαν σφικτὰ με δεσμὰ σκληρὰ και ἀθραυστα.

Γ Μακ. 4,10 ἐτι και τῶ καθύπερθε πυκνῶ σανιδώματι διακειμένω, ὅπως πάντοθεν ἐσκοτισμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγωγὴν ἐπιβούλων ἐν παντὶ τῶ κατάπλω λαμβάνωσι.

Γ Μακ. 4,10 Ἀκόμη δε ὑπῆρχον πυκνὰ σανιδώματα ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς των, ὥστε αὐτοὶ να ἔχουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεία σκότος εἰς τὰ μάτια των. Ἐτσι ὡσάν προδῶται και κακούργοι ἔπρεπε να κάμουν ὅλον το θαλάσιον τούτο ταξίδι.

Γ Μακ. 4,11 Τούτων δε ἐπὶ τὴν λεγομένην Σχεδιαν ἀχθέντων και τοῦ παράπλου περᾶθέντος, καθὼς ἦν δεδογματισμένον τῶ βασιλεῖ, προσέταξεν αὐτοὺς ἐν τῶ πρὸ τῆς πόλεως ἰπποδρόμω παρεμβάλειν ἀπλέτω καθεστῶτι περιμέτρῳ και πρὸς παραδειγματισμὸν ἀγαν ευκαιροτάτῳ καθεστῶτι πάσι τοῖς καταπορευομένοις εἰς τὴν πόλιν και τοῖς ἐκ τούτων εἰς τὴν χώραν στελλομένοις πρὸς ἐκδημίαν πρὸς το μηδέ ταῖς δυνάμεσιν αὐτοῦ κοινωνεῖν, μηδέ το σύνολον καταξίωσαι περιβόλων.

Γ Μακ. 4,11 Ὅταν δε αὐτοὶ ἐφθασαν εἰς ἓνα παράλιον τόπον, που ὠνομάζετο Σχεδία και ἔτσι ἔληξε το κατὰ μήκος τῆς ακτῆς ταξιδιὸν των, ἔπρεπε σύμφωνα με τὰς διαταγὰς του βασιλέως να ἐγκλεισθῶν στο ἰπποδρόμιον τῆς Ἀλεξανδρείας, το ὁποῖον ευρίσκετο προ τῆς πόλεως. Αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ κατάλληλος πρὸς ἐξευτελισμὸν των Ἰουδαίων, περιεβάλλετο ἀπὸ μεγάλο περίφραγμα. Ὅλοι δε οἱ ἐθνικοί, οἱ ὁποῖοι εἰσῆρχοντο ἀπὸ τὴν ὑπαιθρον εἰς τὴν πόλιν, ὅπως και ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι μετέβαινον ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὴν ὑπαιθρον, ἐβλεπαν τοὺς συσσωρευμένους ἐκεῖ Ἰουδαίους. Ἀπηγορεύετο δε εἰς αὐτοὺς, που ἦσαν μέσα στο στάδιον, να ἐπικοινωνοῦν με τοὺς στρατιώτας και γενικῶς να μη περάσουν καθόλου ἔξω ἀπὸ το περίφραγμα του ἰπποδρομίου.

Γ Μακ. 4,12 ὡς δε τούτο ἐγενήθη, ἀκούσας τοὺς ἐκ τῆς πόλεως ὁμοεθνεῖς κρυβῆ ἐκπορευομένους πυκνότερον ἀποδύρεσθαι τὴν ἀκλεὰ των ἀδελφῶν ταιλαιωρίαν,

Γ Μακ. 4,12 Ὅταν δε ἐγίνε τούτο, δηλαδὴ ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐκλείσθησαν ἐλεεινῶς στο στάδιον, ὁ βασιλεὺς ἐπληροφόρηθη,

ὅτι οἱ εἰς τὴν πόλιν ὁμοεθνεῖς τῶν ἐξερχόμενοι κρυφίως ἀπὸ τὴν πόλιν πολὺ συχνὰ ἐθρηνούσαν τὴν ἐξευτελιστικὴν αὐτὴν ταλαιπωρίαν τῶν ἀδελφῶν τῶν.

Γ Μακ. 4,13 διοργισθεὶς προσέταξε καὶ τούτοις ὁμοῦ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμελῶς ὡς ἐκείνους ποιῆσαι μὴ λειπομένους κατὰ μηδὲνα τρόπον τῆς ἐκείνων τιμωρίας,

Γ Μακ. 4,13 Ὀργισθεὶς δια τούτο ὁ βασιλεὺς διέταξεν, ὅπως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ με τὴν αὐτὴν αὐστηρότητα τιμωρήσονται καὶ ὅλους αὐτοὺς μαζή, χωρὶς νὰ διαφέρῃ καθόλου ἡ τιμωρία τούτων ἀπὸ τὴν τιμωρίαν ἐκείνων, ποὺ προηγουμένως εἶχον ἐγκλεισθῆ στο ἱπποδρόμιον.

Γ Μακ. 4,14 ἀπογραφῆναι δὲ πᾶν τὸ φύλον ἐξ ὀνόματος, οὐκ εἰς τὴν ἐμπροσθε βραχεὶ προοδηλωμένην τῶν ἔργων κατάπνον λατρείαν, στρεβλωθέντας δὲ ταῖς παρηγγελμέναις αἰκίαις τὸ τέλος ἀφανίσαι μίᾳς ὑπὸ καιρὸν ἡμέρας.

Γ Μακ. 4,14 Διέταξεν ἐπίσης ὁ βασιλεὺς νὰ καταγραφῶν ὅλοι, οἱ ἐκ τοῦ ἰουδαϊκοῦ γένους, ὀνομασί, ὄχι ἀπλῶς πρὸς τιμωρίαν τῶν, ὅπως ἐλέχθη προηγουμένως, δια τῆς υποχρεώσεως τῶν εἰς καταναγκαστικά δουρικὰ ἔργα, ἀλλὰ ἀφοῦ διαστρεβλωθῶν σωματικῶς με βασανισμοὺς, δια τοὺς ὁποίους εἶχαν ἤδη δοθῆ ὠρισμένοι ἐντολαί, νὰ ἐξολοθρευθῶν κατόπιν ὅλοι εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν εἰς κατάλληλον ἐνκαιρίαν.

Γ Μακ. 4,15 ἐγένετο μὲν οὖν ἡ τούτων ἀπογραφή μετὰ πικρὰς σπουδῆς καὶ φιλοτίμου προσεδρείας ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, ἀνήνυτον λαμβάνουσα τὸ τέλος ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα.

Γ Μακ. 4,15 Ἡ μὲν καταγραφή, λοιπὸν, τούτων ἐγένετο ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ βασιλέως, με μοχθηρὰν σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν νὰ ζεπεράσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στο ἔργον αὐτό, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως. Ἀν καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας διήρκεσεν ἡ ἀπογραφή, δὲν ἐπερατώθη, δὲν ἐφθάσεν εἰς τέλος.

Γ Μακ. 4,16 Μεγάλως δὲ καὶ διηνεκῶς ὁ βασιλεὺς χαρὰ πεπληρωμένος, συμπόσια ἐπὶ πάντων τῶν εἰδώλων συνιστάμενος, πεπλανημένη πόρῳ τῆς ἀληθείας φρενὶ καὶ βεβήλω στόματι, τὰ μὲν κωφὰ καὶ μὴ δυνάμενα αὐτοῖς λαλεῖν ἢ ἀρῆγειν ἐπαινῶν, εἰς δὲ τὸν μέγιστον Θεὸν τὰ μὴ καθήκοντα λαλῶν.

Γ Μακ. 4,16 Καθ' ὅλον τὸ διάστημα αὐτό, γεμάτος χαρᾶν, ὁ βασιλεὺς ὠργάνωνε συμπόσια πλησίον τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν καὶ ἐκυριαρχεῖτο ἀπὸ πεπλανημένον καὶ πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας φρόνημα. Καὶ τὰ μὲν εἰδῶλα τὰ κωφὰ καὶ ἀνίκανα νὰ ομιλήσονται πρὸς αὐτοὺς ἢ νὰ βοηθήσονται κανένα, τὰ ὑμολογοῦσε, ἐναντίον δὲ τοῦ μεγίστου καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐξεστόμιζεν ἀπρεπεῖς φράσεις.

Γ Μακ. 4,17 μετὰ δὲ τὸ προειρημένον τού χρόνου διάστημα προσηνέγκαντο οἱ γραμματεῖς τῷ βασιλεὶ μὴκέτι ἰσχύειν τὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπογραφὴν ποιεῖσθαι διὰ τὴν ἀμέτρητον αὐτῶν πληθύν,

Γ Μακ. 4,17 Μετὰ τὴν ἀπόδοδον ὁμοῦ τοῦ διαστήματος αὐτοῦ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, οἱ γραμματεῖς ἀνέφεραν πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ἀπογραφὴν τῶν Ἰουδαίων, διότι τὸ πλῆθος αὐτῶν ἦτο ἀμέτρητον.

Γ Μακ. 4,18 καίπερ ὄντων κατὰ τὴν χώραν ἐπὶ τῶν πλείονων, τῶν μὲν κατὰ τὰς οἰκίας ἐπὶ συνεσθηκῶτων, τῶν δὲ κατὰ τὸν ὄρειον, ὡς ἀδυνάτου καθεστῶτος πάσι τοῖς ἐπὶ Αἴγυπτον στρατηγῶσι.

Γ Μακ. 4,18 Ἀλλῶστε οἱ περισσώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς εὐρίσκοντο εἰς τὴν ὑπαίθρον, ἔλεγον οἱ γραμματεῖς, ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὰς οἰκίας τῶν, ἄλλοι εἰς διαφόρους τόπους, ὥστε καταντούσεν ἀδύνατον εἰς ὅλους τοὺς στρατηγούς, ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Αἴγυπτον, νὰ τοὺς συγκεντρώσονται.

Γ Μακ. 4,19 ἀπειλήσαντος δὲ αὐτοῖς σκληρότερον ὡς δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς, συνέβη σαφῶς αὐτὸν περὶ τούτου πεισθῆναι,

Γ Μακ. 4,19 Ὁ βασιλεὺς, δὲν ἐπεισθῆ εἰς τὰς δικαιολογίας αὐτὰς καὶ ἠπειλήσεν κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον τοὺς γραμματεῖς, διότι τάχα αὐτοὶ εἶχαν δωροδοκηθῆ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, δια νὰ ἐπινοήσονται τρόπον τῆς διαφυγῆς ἐκείνων ἀπὸ τὴν καταγραφὴν. ἀλλὰ ἦλθαν ἐπὶ τὰ πράγματα, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς νὰ πεισθῆ σαφῶς δι' αὐτὰ, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀνακοινώσονται οἱ γραμματεῖς.

Γ Μακ. 4,20 λεγόντων μετὰ ἀποδείξεως καὶ τὴν χαρτηρίαν ἤδη καὶ τοὺς γραφικοὺς καλάμους, ἐν οἷς ἐχρώντο, ἐκλελοιπέναι.

Γ Μακ. 4,20 Διότι οἱ γραμματεῖς ἔλεγον καὶ ἀπεδείκνυαν ὅτι ὁ χάρτης καὶ οἱ κονδυλοφόροι, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἐχρησιμοποιοῦσαν δια τὴν καταγραφὴν τῶν Ἰουδαίων, εἶχαν ἐξαντληθῆ.

Γ Μακ. 4,21 τούτο δὲ ἦν ἐνέργεια τῆς τού βοηθούντος τοῖς Ἰουδαίοις ἐξ οὐρανοῦ προνοίας ἀνικῆτου.

Γ Μακ. 4,21 Αὐτό ἦτο ἔργον τῆς ἀκατανικήτου προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἐβοηθούσε τοὺς Ἰουδαίους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Γ Μακ. 5,1 Τότε προσκαλεσάμενος Ἐρμῶνα τὸν πρὸς τῆ τῶν ἐλεφάντων ἐπιμελεία, βαρεῖα μεμεστῶμένος οργῆ καὶ χόλω κατὰ πᾶν ἀμετάθετος

Γ Μακ. 5,1 Τότε ὁ βασιλεὺς γεμάτος οργῆν καὶ πικρίαν ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων, ἔχων ὁποσδήποτε ἀμετάθετον τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ἐκάλεσε τὸν Ἐρμῶνα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει τὴν φροντίδα δια τοὺς ἐλέφαντας.

Γ Μακ. 5,2 ἐκέλευσεν ὑπὸ τὴν ἐπερχομένην ἡμέραν δαψιλέσι δράκεσι λιβανωτοῦ καὶ οἶνω πλείονι ἀκράτῳ ἀπαντας τοὺς ἐλέφαντας ποτίσαι, ὄντας τὸν ἀριθμὸν πεντακοσίους, καὶ ἀγριωθέντας τῆ τού πόματος ἀφθόνῳ χορηγία εἰσαγαγεῖν πρὸς συνάντησιν τού μόρου τῶν Ἰουδαίων.

Γ Μακ. 5,2 Διέταξε, λοιπὸν, αὐτὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀφθονες χουφτιῆς λιβανωτοῦ δια τοὺς ἐλέφαντας καὶ νὰ ποτίσῃ αὐτοὺς με ἀνόθευτον οἶνον- ἦσαν δὲ πεντακόσιοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν- ὥστε αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἀφθόνου θυμιάματος καὶ τῆς πλουσίας χορηγίσεως τοῦ ἀκράτου οἶνου, ἐξηγριωμένοι νὰ ὀδηγηθῶν ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων, δια νὰ τοὺς καταπατήσονται καὶ τοὺς ἐξοντώσονται.

Γ Μακ. 5,3 ὁ μὲν τὰδε προστάσσαν ἐτρέπετο πρὸς τὴν εὐωχίαν, συναγαγὼν τοὺς μάλιστα τῶν φίλων καὶ τῆς στρατιᾶς ἀπεχθῶς ἔχοντας πρὸς τοὺς Ἰουδαίους·

Γ Μακ. 5,3 Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, ἀφοῦ διέταξεν αὐτὰ, ἐνδιεφέρθη πάλιν δια τὸ συμπόσιον καὶ προσεκάλεσε καὶ συνεκέντρῳσεν εἰς αὐτό τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀξιωματοῦχους, οἱ ὁποῖοι περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον διέκειντο ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων.

Γ Μακ. 5,4 ὁ δὲ ἐλεφαντάρχης τὸ προσταγὲν ἀραρότως Ἐρμῶν συνετέλει.

Γ Μακ. 5,4 Ὁ δὲ ἐπιμελητῆς τῶν ἐλεφάντων, ὁ Ἐρμῶν, ἐξετέλει, ὅπως ἐπρεπε, τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

Γ Μακ. 5,5 οἱ τε πρὸς τούτοις λειτουργοὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀξιόντες τὰς τῶν ταλαιπωρῶν ἐδέσμευον χεῖρας τὴν τε λοιπὴν

εμχανώντο περί αυτούς ασφάλειαν, έννυχον δόξαντες ομού λήψεσθαι το φύλον πέρας της ολεθρίας.

Γ Μακ. 5,5 Οι δια τας υποθέσεις αυτάς υπηρέται εξήλθον κατά την εσπέραν, έδεναν τα χέρια των ταλαιπώρων Ιουδαίων, που ευρίσκοντο στο στάδιον, επινοούσαν δε και χρησιμοποιούσαν κάθε άλλον τρόπον, δια να τους κρατήσουν εκεί ασφαλείς. Επίστευον δε, ότι κατά την επομένην νύκτα θα λάβη πέρας η εξολόθρευσις ολοκλήρου του γένους των Εβραίων.

Γ Μακ. 5,6 οι δε πάσης σκέπησιν έρημοι δοκούντες είναι τοίς έθνεσιν Ιουδαίοι διά την πάντοθεν περιέχουσαν αυτούς μετά δεσμών ανάγκην,

Γ Μακ. 5,6 Οι Ιουδαίοι, επιστεύετο από τους εθνικούς, ότι ήσαν έρημοι από κάθε σκέπην και προστασίαν, διότι τους έβλεπαν δεμένους και από όλα τα σημεία φρουρουμένους δια την προσεχή των εκτέλεσιν.

Γ Μακ. 5,7 τον παντοκράτορα Κύριον και πάσης δυνάμεως δυναστεύοντα, ελεήμονα Θεόν αυτών και πατέρα, δυσκαταπαύστω βοή πάντες μετά δακρύων επεκαλέσαντο, δεόμενοι

Γ Μακ. 5,7 Οι Ιουδαίοι όμως προσηύχοντο και εδέοντο, με ακατάπαυστον βοήν και με δάκρυα, προς τον Παντοκράτορα Κυριον, τον κυρίαρχον πάσης δυνάμεως, τον ελεήμονα Θεόν των και πατέρα των, παρακαλούσαν δε αυτόν,

Γ Μακ. 5,8 την κατ αυτών μεταστρέψαι βουλήν ανοσίαν και ρύσασθαι αυτούς μετά μεγαλομερούς επιφανείας εκ τού παρὰ πόδας εν ετοιμώ μόρου.

Γ Μακ. 5,8 να μεταστρέψη την εναντίον των ανοσίαν απόφασίν του βασιλέως και να γλυτώση αυτούς από τον επικείμενον σκληρόν θάνατον με μίαν έκτακτον και μεγαλοπρεπή εμφάνισίν του.

Γ Μακ. 5,9 τούτων μόν ούν εκτενώσ η λιτανεία ανέβαινε εις ουρανόν.

Γ Μακ. 5,9 Η εκτενήσ αυτή λιτανεία τούτων ανέβαινε προς τον ουρανόν, προς τον Θεόν.

Γ Μακ. 5,10 Ο δε Έρμων τους ανηλεείς ελέφαντας ποτίσας πεπληρωμένους της τού οίνου πολλής χορηγίας και τού λιβάνου μεμεστωμένους, όρθοις επί την αυλήν παρήν περί τούτων προσαγγείλαι τώ βασιλεί.

Γ Μακ. 5,10 Ο Έρμων, αφού επότισε τους αγριούς άλλως τε ελέφαντάς του με πολύν και άκρατον οίνον, και αφού τους εγέμισε από το θυμίαμα του λιβανωτού, ήλθε λίαν πρωϊ εις την βασιλικήν αυλήν, δια να αναγγείλη στον βασιλέα ότι όλα ήσαν έτοιμα.

Γ Μακ. 5,11 το δε απ αιώνος χρόνου κτίσμα καλόν εν νυκτί και ημέρα επιβαλλόμενον υπό τού χαριζόμενου πάσιν, οίς αν αυτός θελήση, ύπνου μέρος απέστειλε προς τον βασιλέα,

Γ Μακ. 5,11 Ο Θεός όμως, ο οποίος από αιώνας αιώνων χαρίζει νύκτα και ημέραν το καλόν εις εκείνους, που αυτός θέλει, έστειλεν στον βασιλέα ένα βαθύν ύπνον.

Γ Μακ. 5,12 και ηδίστω και βαθεί κατεσχέθη τή ενεργεία τού Δεσπότου, της αθέσμου μόν προθέσεως πολύ διεσφαλμένος, τού δε αμεταθέτου λογισμού μεγάλως διεψευσμένος.

Γ Μακ. 5,12 Ετσι δε ο βασιλεύς, δια της ενεργείας του Δεσπότου Θεού, εβυθίσθη εις ένα βαθύν και κατ' εξοχήν ευχάριστον ύπνον, ώστε εματαίωσε την πραγμάτωσιν της αδίκου επιθέσεώς του και διεψεύσθη μεγάλως εις την αμετάθετον αυτήν απόφασίν του.

Γ Μακ. 5,13 οι δε Ιουδαίοι την προσημανθείσαν ώραν διαφυγόντες, τον άγιον ήνουν Θεόν αυτών και πάλιν ηξίου τον ευκατάλλακτον δείξει της μεγαλοσθενούς αυτού χειρός κράτος έθνεσιν υπερηφάνοις.

Γ Μακ. 5,13 Οι Ιουδαίοι ιδόντες ότι κατά την προμνημονευθείσαν ώραν διέφυγαν τον όλεθρον, υμνολογούσαν τον άγιον Θεόν και παρακαλούσαν τον ευδιάλλακτον και ελεήμονα Κυριον, να δείξη το σθένος της παντοδυνάμου αυτού ισχύος εις όλα τα αλαζονικά έθνη.

Γ Μακ. 5,14 μεσούσης δε ήδη της δεκάτης ώρας σχεδόν, ο προς ταις κλήσεσι τεταγμένος, αθρόους τους κλητούς ιδών, ένυξε προσελθών τον βασιλέα.

Γ Μακ. 5,14 Όταν πλέον η ώρα ήτο δέκα και μισή, τέσσαρες δηλαδή και μισή το απόγευμα, ο βασιλεύς εκοιμάτο ακόμη. Ο αυλικός, ο επιφορτισμένος με τας προσκλήσεις των συνδαιτυμόνων, όταν είδεν ότι οι προσκεκλημένοι δια το συμπόσιον είχαν όλοι συγκεντρωθή, επλησίασε και εκέντησεν ολίγον τον βασιλέα.

Γ Μακ. 5,15 και μόλις διεγείρας υπέδειξε τον της συμπόσιας καιρόν ήδη παρατρέχοντα, τον περί τούτων λόγον ποιούμενος.

Γ Μακ. 5,15 Με κάποιαν δε δυσκολίαν αφού τον εξύπνησε, του ανήγγειλεν, ότι ο ορισθείς δια το συμπόσιον χρόνος είχε σχεδόν παρέλθει και του έδιδε τας απαραίτητους δι' αυτό πληροφορίας.

Γ Μακ. 5,16 ον ο βασιλεύς λογισάμενος και τραπείς εις τον πότον, εκέλευσε τους παραγεγονότας εις την συμποσίαν άντικρυς ανακλιθίηναι αυτού.

Γ Μακ. 5,16 Ο βασιλεύς όταν ήκουσε και κατενόησε την αναγγελίαν αυτήν του αυλικού του, εστράφη προς το συμπόσιον και διέταξε τους προσελθόντας να ανακλιθούν απέναντί του.

Γ Μακ. 5,17 ού και γενομένου, παρήγει εις ευωχίαν δόντας εαυτούς, το παρόν της συμπόσιας επιπολύ γεραιρομένους εις ευφροσύνην καταθέσθαι μέρος.

Γ Μακ. 5,17 Αφού δε όλοι κατέλαβαν τας θέσεις των, ο βασιλεύς τους προέτρπε να δοθούν ολόκληροι εις την ευωχίαν, εις την παρούσαν συμμετοχήν του συμπόσιου, να ευφραίνωνται και επί πολύ να απολαμβάνουν αυτό.

Γ Μακ. 5,18 επί πλείον δε προβαινούσης της ομιλίας, τον Έρμωνα μεταπεμπάμενος ο βασιλεύς, μετά πικράς απειλής επυνθάνετο, τίνος ένεκεν αιτίας ειάθησαν οι Ιουδαίοι την παρούσαν ημέραν περιβεβιωκότες;

Γ Μακ. 5,18 Ενώ όμως η συνομιλία κατά το συμπόσιον επροχωρούσε ο βασιλεύς έστειλε και εκάλεσε τον Έρμωνα και απειλών αυτόν αυστηρώς εζητούσε να μάθη την αιτίαν, δια την οποίαν είχαν αφεθή εν τη ζωή οι Εβραίοι κατά την παρούσαν ημέραν.

Γ Μακ. 5,19 τού δε υποδείξαντος εκ νυκτός το προσταγέν επί τέλος αghoχέναι και των φίλων αυτώ προσμαρτυρησάντων,

Γ Μακ. 5,19 Όταν δε ο Έρμων του ανήγγειλεν, ότι η διαταγή του είχαν εξ ολοκλήρου εκτελεσθή από της νυκτός ακόμη, οι δε φίλοι του βασιλέως επεβεβαίωσαν το γεγονός,

Γ Μακ. 5,20 την ωμότητα χείρονα Φαλάριδος εσχηκώς έφη τώ της σήμερον ύπνω χάριν έχειν αυτούς· ανυπερθέτως δε εις την επιτέλλουσαν ημέραν κατά το όμοιον ετοιμασον τους ελέφαντας επί των των αθεμίτων Ιουδαίων αφανισμόν.

Γ Μακ. 5,20 αυτός έχων σκληρότητα χειροτέραν από την σκληρότητα του τυράννου Φαλάριδος, είπεν· "ας έχουν χάριν οι Ιουδαίοι στον σημερινόν μου ύπνον. Ανυπερθέτως όμως ετοιμάσε και πάλιν κατά τον ίδιον τρόπον τους ελέφαντας δια την αυριανήν ημέραν εις εξολόθρευσιν των παρανόμων αυτών Ιουδαίων".

Γ Μακ. 5,21 ειπόντος δε τού βασιλέως, ασμένως πάντες μετά χαράς οι παρόντες ομού συναινέσαντες, εις τον ίδιον οίκον

έκαστος ανέλυσε.

Γ Μακ. 5,21 Όταν είπεν αυτά ο βασιλεύς, όλοι οι παρευρισκόμενοι συγκατετέθησαν εις αυτά με ενθουσιασμόν και χαράν. Μετά δε το πέρας του συμποσίου ο καθένας επανήλθεν στον οίκον του.

Γ Μακ. 5,22 και ουχ ούτως εις ύπνον κατεχρήσαντο τον χρόνον της νυκτός, ως εις το παντοίους μηχανάσθαι τοίς ταλαιπώροις δοκούσιν εμπαιγμούς. -

Γ Μακ. 5,22 Αλλά δεν εχρησιμοποίησαν τόσον τον χρόνον της νυκτός προς ύπνον, όσον δια να εφευρίσκουν πολλούς και διαφόρους τρόπους εμπαιγμών και βασανισμών δια τους Εβραίους, τους οποίους εθεωρούσαν ελεινούς.

Γ Μακ. 5,23 Άρτι δε αλεκτρούων εκεκράγει όρθριος, και τα θηρία καθωπλικώς ο Έρμων εν τώ μεγάλω περιστύλω διεκίνει.

Γ Μακ. 5,23 Όταν λίαν πρωϊ οι αλέκτορες έκραζαν, ο δε Έρμων αξαγριώσας τους ελέφαντας τους ωδηγούσε προς το περιστύλιον,

Γ Μακ. 5,24 τα δε κατά την πόλιν πλήθη συνήθροιστο προς την οικτροτάτην θεωρίαν, προσδοκόντα την πρωϊαν μετά σπουδής.

Γ Μακ. 5,24 τα πλήθη των ανθρώπων, που ευρίσκοντο εις την πόλιν ανέμενον με ανυπομονησιαν από την πρωϊαν και είχαν συγκεντρωθή, δια να απολαύσουν το ελεινότεατον εκείνο θέαμα.

Γ Μακ. 5,25 οι δε Ιουδαίοι κατά τον αμερή ψυχουλκούμενοι χρόνον, πολυδάκρουν ικετείαν εν μέλεσι γοεροίς τείνοντες τας χείρας εις τον ουρανόν εδέοντο τού μεγίστου Θεού πάλιν αυτοίς βοηθήσαι συντόμως.

Γ Μακ. 5,25 Οι στο στάδιον κατάδικοι Ιουδαίοι, οι οποίοι ως οι ψυχορραγούντες είχαν ακόμη ολίγον χρόνον ζωής, ύψωναν τα χέρια των στον ουρανόν και παρακαλούσαν με πολυδάκρουν ικεσιαν και με θρηνώδη άσματα τον μέγιστον Θεόν, να βοηθήση και πάλιν αυτούς.

Γ Μακ. 5,26 ούπω δε ηλίου βολαί κατεσπείροντο, και τού βασιλέως τους φίλους εκδεχομένου, ο Έρμων παραστάς εκάλει προς την έξοδον, υποδεικνύων τού πρόθυμον τού βασιλέως εν ετοίμω κείσθαι.

Γ Μακ. 5,26 Ενώ δεν είχαν ακόμη αι ακτίνες του ηλίου διασπαρή εις την φύσιν, και ο βασιλεύς εδέχετο τους φίλους του, ο Έρμων επλησίασε και παρεκάλει αυτόν να εξέλθη υπενθυμίζων, ότι η επιθυμία του είναι ήδη ετοιμία να εκτελεσθή.

Γ Μακ. 5,27 τού δε αποδεξαμένου και καταπλαγέντος επί τή παρανόμω εξόδω, κατά πάν ανγνωσία κεκρατημένος επυνθάνετο, τι το πράγμα, αφ ου τούτου αυτώ μετά σπουδής τετέλεσται

Γ Μακ. 5,27 Όταν ο βασιλεύς ήκουσε τα λόγια αυτά, εξεπλάγη δια την παράνομον αυτήν έξοδόν του, διότι είχε περιέλθει εις πλήρη άγνοιαν παντός, οτι είχε διατάξει, και εξητούσε να μάθη, ποίον είναι αυτό το πράγμα, το οποίον προς χάριν αυτου μετά τόσης επιμελείας είχαν εκτελεσθή.

Γ Μακ. 5,28 τούτο δε ήν η ενεργεια τού πάντα δεσποτεύοντος Θεού, των πριν αυτώ μεμηχανημένων λήθην κατά διάνοιαν εντεθεικότος.

Γ Μακ. 5,28 Η αμνησία αυτή του βασιλέως ήλθε κατόπιν της ενεργείας του Θεού, ο οποίος είναι κύριος των πάντων. Ο Θεός, δηλαδή, ενέβαλεν εις την διάνοιαν του βασιλέως λημοσύνην δι' όλα εκείνα, τα οποία προηγουμένως είχε μηχανευθή και αποφασίσει εν τη διανοία του κατά των Ιουδαίων.

Γ Μακ. 5,29 ο δε Έρμων υπεδείκνυε και πάντες οι φίλοι τα θηρία και τας δυνάμεις ητοιμάσθαι, βασιλεύ, κατά την σήν εκτενή πρόθεσιν.

Γ Μακ. 5,29 Ο Έρμων και όλοι οι φίλοι του, ανέφεραν εις αυτόν, ότι "οι ελέφαντες και αι στρατιωτικάί δυνάμεις είναι ήδη έτοιμοι, βασιλεύ, σύμφωνα με την ιδικήν σου επίμονον εντολήν".

Γ Μακ. 5,30 ο δε επί τοίς ρηθείσι πληρωθείς βαθεί χόλω διά το περί τούτων προνοία Θεού διασκεδάσθαι πάν αυτου το νόημα, ενατενίσας μετά απειλής είπεν

Γ Μακ. 5,30 Ο βασιλεύς, όταν ήκουσεν αυτά, εκυριεύθη από συγκλονιστικόν θυμόν, διότι χάρις εις την θεϊαν πρόνοιαν είχε φύγει από την μνήμην του κάθε σκέψις αφανισμού των Ιουδαίων. Ατενίσας δε με μεγάλην απειλήν είπεν στον Έρμωνα:

Γ Μακ. 5,31 ει σοι γονείς παρήσαν ή παιδων γοναι, τηνδε θηρσίν αγρίοις εσκεύασα αν δαφιλή θοϊναν αντι των ανεγκλήτων εμοί και προγόνοις εμοίς αποδεδειγμένων ολοσχερή βεβαίαν πίστιν εξόχως Ιουδαίων.

Γ Μακ. 5,31 "Εάν είχες γονείς η τέκνα, θα έδιδον αυτούς ως πλούσιον φάγητον στους αγρίους ελέφαντας αντί των Ιουδαίων, οι οποίοι είναι αθώοι απέναντί μου και απέναντι των προγόνων μου, και οι οποίοι είχαν δείξει προς ημάς πάντοτε πλήρη και βεβαίαν πίστιν.

Γ Μακ. 5,32 καίπερ ει μη διά την της συντροφίας στοργήν και της χρείας, το ζήν αντί τούτων εστερήθης.

Γ Μακ. 5,32 Εάν δε συ δεν ήσουν εις με προσφιλής λόγω της από της παιδικής ηλικίας αναστροφής μας και της υπηρεσίας, που σου έχω εμπιστευθή, θα έχανες συ την ζωήν σου αντί των Ιουδαίων".

Γ Μακ. 5,33 ούτως ο Έρμων απροσδόκητον και επικίνδυνον υπήνεγκεν απειλήν και τή οράσει και τώ προσώπω συνεστάλη.

Γ Μακ. 5,33 Όταν ο Έρμων ήκουσε αυτήν την απροσδόκητον και επικίνδυνον απειλήν, εθολώθη το βλέμμα του και ηλλοιώθη το πρόσωπόν του.

Γ Μακ. 5,34 ο καθείς δε των φίλων σκυθρωπώς υπεκρέων, τους συνηθροισμένους απέλυσαν έκαστον επί την ιδίαν ασχολίαν.

Γ Μακ. 5,34 Καθένας δε από τους φίλους του βασιλέως απεσύρετο σκυθρωπός και διέλυσαν, δια τας καθημερινάς των εργασίας, τους εκεί συνηθροισμένους πολίτας.

Γ Μακ. 5,35 οι τε Ιουδαίοι τα παρά τού βασιλέως ακούσαντες, τον επιφανή Θεόν και βασιλέα των βασιλέων ήνουν και τήσδε της βοηθείας αυτου τετευχότες. -

Γ Μακ. 5,35 Οι δε Ιουδαίοι πληροφορηθέντες αυτά, που είπε και διέταξεν ο βασιλεύς, εδόξασαν τον επιφανή Θεόν και βασιλέα των βασιλευόντων, διότι έλαβον από αυτόν αυτήν την βοήθειαν.

Γ Μακ. 5,36 Κατά δε τους αυτούς νόμους ο βασιλεύς συστησάμενος πάλιν το συμπόσιον εις ευφροσύνην τραπήναι παρεκάλει.

Γ Μακ. 5,36 Κατά την γνωστήν πάλιν συνήθειάν του ο βασιλεύς ωργάνωσε νέον συμπόσιον και παρεκίνει τους συνδαιτυμόνας να επιδοθούν εις ευωχίαν.

Γ Μακ. 5,37 τον δε Έρμωνα προσκαλεσάμενος μετά απειλής είπε: ποσάκις σοι δεί περί τούτων αυτών προστάττειν, αθλιώτατε;

Γ Μακ. 5,37 Αφού δε προσεκάλεσε τον Έρμωνα είπε προς αυτόν με απειλήν: "πόσες φορές πρέπει να σε διατάξω, αθλιώτατε,

δια την εξολόθρευσιν των Ιουδαίων;

Γ Μακ. 5,38 τους ελέφαντας έτι και νύν καθόπισον εις την αύριον επί των των Ιουδαίων αφανισμόν.

Γ Μακ. 5,38 Εξαγρίωσε, λοιπόν, και ετοίμασε πάλιν αύριον τους ελέφαντας δια τον εξαφανισμόν των Ιουδαίων".

Γ Μακ. 5,39 οι δε συνανακείμενοι συγγενείς την άστατον διάνοιαν αυτού θαυμάζοντες, προεφέροντο τάδε:

Γ Μακ. 5,39 Οι παρευρισκόμενοι στο συμπόσιον αυτό συγγενείς και ανώτεροι αυλικοί του βασιλέως, κατάπληκτοι δια την άστατον αυτού διάνοιαν, του είπαν τα εξής:

Γ Μακ. 5,40 βασιλεύ, μέχρι τίνος ως αλόγους ημάς διαπειράξεις, προστάσων ήδη τρίτον αυτούς αφανίσει και πάλιν επί των πραγμάτων εκ μεταβολής αναλύων τα σοί δεδογμένα;

Γ Μακ. 5,40 "βασιλεύ, έως πότε θα μας θεωρήσ ανοήτους και θα μας πειράξης, αφού συ τρίτην τώρα φοράν διέταξες τον αφανισμόν των Εβραίων, και όταν ήρχετο η ώρα να εκτελεσθή η απόφασίς σου, εσκέπτεσο άλλα πράγματα και αναιρούσες την διαταγήν σου;

Γ Μακ. 5,41 ών χάριν η πόλις διά την προσδοκίαν οχλεί και πληθούσα συστροφαίς, ήδη και κινδυνεύει πολλάκις διαρπασθήναι.

Γ Μακ. 5,41 Ένεκα τούτου και διότι ο λαός επερίμενε τον αφανισμόν των Ιουδαίων, η πόλις έχει περιέλθει εις αναταραχήν. Ελαβον δε χώραν πολυάριθμοι συγκεντρώσεις και υπάρχει κίνδυνος να λεηλατηθή η πόλις".

Γ Μακ. 5,42 όθεν ο κατά πάντα Φάλαρις βασιλεύς εμπληθυνθείς αλογιστίας και τας γινομένας προς επισκοπήν των Ιουδαίων εν αυτώ μεταβολάς της ψυχής παρ ουδέν ηγούμενος, ατελέστατον εβεβαίωσεν όρκον, ορισάμενος τούτους μέν ανυπερθέτως πέμψειν εις άδην εν γόνασι και ποσί θηρίων ηκισμένους,

Γ Μακ. 5,42 Εξ αιτίας αυτών ο Φιλοπάτωρ, ο κατά πάντα όμοιος προς τον τυραννικώτατον Φαλαριν, εκυριεύθη από μεγάλην απερισκεψίαν και χωρίς να λαμβάνη καθόλου υπ' όψιν, ότι αι μέχρι τούδε μεταβολαί της ψυχής έγιναν εις αυτόν υπό του Θεού προς χάριν των Εβραίων, ωρκίσθη ένα τρομερόν αλλά και απραγματοποίητον όρκον, με το να διατάξη να στείλουν χωρίς αναβολήν τους Ιουδαίους στον άδην, αφού βασανισθούν και συνθλιβούν από τα γόνατα και τα πόδια των ελεφάντων.

Γ Μακ. 5,43 επιστρατεύσαντα δε επί την Ιουδαίαν ισόπεδον πυρί και δόρατι θήσεσθαι διά τάχους και τον άβατον αυτών ημίν ναόν πυρί πρηνέα εν τάχει των συντελούντων εκεί θυσίας έρημον εις τον άπαντα χρόνον καταστήσειν.

Γ Μακ. 5,43 Ελεγε δε, ότι θα εκστρατεύση εναντίον της Ιουδαίας, την οποίαν δια πυρός και σιδήρου ταχέως θα ισοπεδώση. Τον δε άβατον δι' ημάς ναόν των Ιουδαίων δια πυρός θα κατεδαφίση αμέσως και έτσι θα τον καταστήση εις όλον τον έπειτα χρόνον έρημον από τας θυσίας, αι οποιαί προσεφέροντο εκεί.

Γ Μακ. 5,44 τότε περιχαρείς αναλύσαντες οι φίλοι και συγγενείς μετά πίστεως διέτασσον τας δυνάμεις επί τους ευκαιροτάτους τόπους της πόλεως προς τήρησιν.

Γ Μακ. 5,44 Περιχαρείς δε οι φίλοι και οι συγγενείς του βασιλέως, με βέβαιον την ελπίδα ότι θα έβλεπαν την επομένην εκτελουμένους τους Εβραίους, ανεχώρησαν από εκεί. Εδωσαν διαταγάς εις τας στρατιωτικάς δυνάμεις να καταλάβουν τας επικαιροτάτας θέσεις της πόλεως δια την φρούρησίν της.

Γ Μακ. 5,45 ο δε ελεφαντάρχης τα θηρία σχεδόν ειπέιν εις κατάστημα μανιώδες αγηοχώς, ευωδεστάτοις πόμασιν οίνου λελιβανωμένου φοβεραίς κατεσκευασμένα σκευαίς,

Γ Μακ. 5,45 Ο Ερμων, ο ελεφαντάρχης, επότισε τα θηρία αυτά με οίνον, ο οποίος είχε ανακατευθή με ευωδέστατον λιβανωτόν, και είχε φέρει τα ζώα αυτά εις κατάστασιν σχεδόν μανιώδη. Επί πλέον δε τα είχαν εξοπλίσει και με φοβερά φονικά όργανα.

Γ Μακ. 5,46 περί την έω, της πόλεως ήδη πλήθεσιν αναριθμήτοις κατά τού ιπποδρόμου καταμεμεστωμένης, εισελθών εις την αυλήν επί το προκείμενον ώτρυνε τον βασιλέα.

Γ Μακ. 5,46 Κατά την πρωϊαν, όταν τα αναριθμητά πλήθη είχαν καταπλημμυρίσει πλέον ασφυκτικώς τον ιππόδρομον, ο ελεφαντάρχης εισήλθεν εις την αυλήν του βασιλέως και τον παρώτρυνε δια το προκείμενον έργον του.

Γ Μακ. 5,47 ο δε οργή βαρεία γεμίσας δυσσεβή φρένα παντί τώ βάρει σύν τοίς θηρίοις εξώρμησε, βουλόμενος ατρώτω καρδία και κόραις οφθαλμών θεάσασθαι την επίπονον και ταλαίπωρον των προσεσημαμμένων καταστροφήν.

Γ Μακ. 5,47 Ο δε βασιλεύς, ο οποίος είχε γεμίσει την ασεβή ψυχήν του με αγριώτατον θυμόν, ώρμησε μαζί με τα θηρία έξω από την αυλήν. Ηθελε με ασυγκίνητον την καρδίαν και ορθάνοικτα τα μάτια, να απολαύση το οδυνηρόν θέαμα της αξιοθηγήτου καταστροφής των καταδικασθέντων υπ' αυτού Ιουδαίων.

Γ Μακ. 5,48 ως δε των ελεφάντων εξιόντων περι ύλήν και της συνεπομένης ενόπλου δυνάμεως της τε τού πλήθους πορείας κονιορτόν ιδόντες, και βαρυηχή θόρυβον ακούσαντες οι Ιουδαίοι,

Γ Μακ. 5,48 Όταν οι Ιουδαίοι είδαν τους ελέφαντας, που εξήρχοντο, δια να εισέλθουν εις την ύλήν του σταδίου, την ένοπλον στρατιωτικήν δύναμίν που ακολουθούσε, την πορείαν του αμέτροτου πλήθους, των κονιορτόν και τον μεγάλο θόρυβον που εγίνετο, όταν λοιπόν οι Ιουδαίοι είδον και ήκουσαν αυτά,

Γ Μακ. 5,49 υστάτην βίου ροπήν αυτοίς εκείνην δόξαντες είναι το τέλος της αθλιωτάτης προσδοκίας, εις οίκτον και γούους τραπέντες κατεφίλουν αλλήλους περιπλεκόμενοι τοίς συγγενέσιν επί τους τραχήλους επιπίπτοντες, γονείς παισί και μητέρες νεάνισιν, έτεροι δε νεογνά προς μαστούς έχουσαι βρέφη τελευταίον έλκοντα γάλα.

Γ Μακ. 5,49 αντελήφθησαν πλέον ότι έφθασε δι' αυτούς η τελευταία στιγμή του βίου των, η οποία ήτο και το τέρμα της αθλιεστάτης των αναμονής. Ενηγκαλίζοντο τότε οι συγγενείς και καταφιλούσαν αλλήλους, έπιπτον ο ένας στον τράχηλον του άλλου, οι πατέρες εις τα παιδιά των και αι μητέρες εις τας θυγατέρας των. Αλλαι δε μητέρες εκρατούσαν στους μαστούς των τα νήπια, τα οποία ερροφούσαν το τελευταίον γάλα της ζωής των.

Γ Μακ. 5,50 ου μην δε αλλά και τας έμπροσθεν αυτών γεγεννημένας αντιλήψεις εξ ουρανού συνιδόντες, πρηγείς μοθυμαδόν ρίψαντες εαυτούς και τα νήπια χωρίσαντες των μαστών,

Γ Μακ. 5,50 Παρ' όλα όμως αυτά οι Ιουδαίοι έχοντες υπ' όψει των τας προηγουμένας βοηθείας του Θεού προς αυτούς, έπεσαν πρηγείς να προσευχηθούν όλοι μαζί με μίαν ψυχήν, απεμάκρυναν αι μητέρες τα νήπιά των από τους μαστούς, και

Γ Μακ. 5,51 ανεβόησαν φωνή μεγάλη σφόδρα, τον της απάσης δυνάμεως δυνάστην ικετεύοντες, οικτειράι μετ επιφανείας αυτούς ήδη προς ύλαις άδου καθεστώτας.

Γ Μακ. 5,51 ανεβόησαν με φωνήν πάρα πολύ μεγάλην προς τον Κυριον πάσης δυνάμεως, και παρακαλούσαν αυτόν να τους λυπηθή, δεικνύων και πάλιν την λαμπράν προστατευτικήν δύναμίν του προς αυτούς, οι οποίοι τώρα πλέον

προχωρούσαν εις τας πύλας του άδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Γ Μακ. 6,1 Ελεάζαρος δε τις ανήρ επίσημος των από της χώρας ιερέων, εν πρεσβείω την ηλικίαν ήδη λελογχώς και πάση τή κατά τον βίον αρετή κεκοσμημένος, τους περί αυτόν καταστείλας πρεσβυτέρους επικαλείσθαι τον άγιον Θεόν προσηύξατο τάδε·

Γ Μακ. 6,1 Ένας δε ανήρ, επίσημος μεταξύ των ιερέων, των από της Αιγύπτου, Ελεάζαρος ονομαζόμενος, ο οποίος είχεν ήδη προχωρήσει εις την γεροντικήν ηλικίαν και ήτο στολισμένος καθ' όλον του τον βίον με κάθε αρετήν, συνέστησεν στους πρεσβυτέρους να σταματήσουν δεόμενοι προς τον άγιον Θεόν και αυτός προσηυχήθη ως εξής·

Γ Μακ. 6,2 βασιλεύ μεγαλοκράτωρ, ύψιστε, παντοκράτωρ Θεέ την πάσαν διακυβερνών εν οικτιρμοίς κτίσιν,

Γ Μακ. 6,2 "Βασιλεύ παντοδύναμε, Υψιστε Θεέ παντοκράτωρ, συ που με το έλεός σου κυβερνάς όλην την δημιουργίαν,

Γ Μακ. 6,3 έπιδε επί Αβραάμ σπέρμα, επί ηγιασμένου τέκνα Ιακώβ, μερίδος ηγιασμένης σου λαόν εν ξένη γη ξένον αδικώς απολλύμενον, πάτερ.

Γ Μακ. 6,3 ρίξε σπλαγχνικόν βλέμμα εις ημάς τους απογόνους του Αβραάμ, εις τα παιδιά του εκλεκτού σου Ιακώβ, εις την ηγιασμένην υπό σου αυτήν μερίδα του λαού, που ξένος ευρίσκεται εις ξένην γην, και η οποία αποθνήσκει αδικώς, ω πάτερ.

Γ Μακ. 6,4 σύ Φαραώ πληθύνοντα άρμασι, τον πριν Αιγύπτου ταύτης δυνάστην, επαρθέντα ανόμω θράσει και γλώσση μεγαλορήμονι, σύν τή υπερηφάνω στρατιά ποντοβρόχους απώλεσας, φέγγος επιφάνας ελέους Ισραήλ γένει.

Γ Μακ. 6,4 Συ, τον Φαραώ με τα πλήθη των πολεμικών αρμάτων του, ο οποίος ήτο πριν βασιλεύς αυτής της Αιγύπτου και υπερηφανεύθη με παράνομον θράσος και με μεγαλορήμονα γλώσσαν, τον κατέστρεψες μαζί με την αλαζονικήν στρατιάν του, τους έπνιξες εις την θάλασσαν, ενώ εξ αντιθέτου ανέτειλες και εδώρισες φως του ελέους σου στο γένος των Ισραηλιτών.

Γ Μακ. 6,5 σύ τον αναριθμήτους δυνάμει γαυρωθέντα Σενναχηρείμ, βαρύν Ασσυρίων βασιλέα, δόρατι την πάσαν υποχείριον ήδη λαβόντα γήν και μετεωρισθέντα επί την αγίαν σου πόλιν, βαρέα λαλούντα κόμπω και θράσει σύ, Δέσποτα, έθραυσας, έκδηλον δεικνύς έθνεσι πολλοίς το σόν κράτος.

Γ Μακ. 6,5 Συ, τον φοβερόν βασιλέα των Ασσυρίων, τον Σενναχηρείμ, ο οποίος είχεν υπερηφανευθή δια τας αναριθμήτους του στρατιωτικάς δυνάμεις και είχεν ήδη υποτάξει δια του δόρατός του όλην την γην εις τα χέρια του, επειδή αλαζονεύθηκε εναντίον της αγίας σου πόλεως, της Ιερουσαλήμ, εκστομίζων λόγους ασεβείς κατ' αυτής με θράσος και αλαζονείαν, συ, Δέσποτα, συνέτριψες και αυτόν δείξας έτσι ολοφάνερον την δύναμίν σου εις πολλά έθνη.

Γ Μακ. 6,6 σύ τους κατά την Βαβυλωνίαν τρεις εταίρους, πυρή την ψυχήν αυθαιρέτως δεδωκότας εις το μη λατρεύσαι τοίς κενοίς, διάπυρον δροσίσας κάμινον εγύσω μέχρι τριχός απημάντους, φλόγα πάσιν επιπέμψας τοίς υπεναντίοις.

Γ Μακ. 6,6 Συ, δια τους τρεις φίλους παίδας, που ευρίσκοντο εις την Βαβυλωνίαν, οι οποίοι εκουσίως παρέδωσαν την ζωήν των στο πυρ, δια να μη λατρεύσουν τα μάταια είδωλα, εδρόσισες την κατακαιομένην κάμινον και τους απήλλαξες και τους διεφύλαξες αβλαβείς μέχρι και της τριχός της κεφαλής των, απέστειλες δε την φλόγα σου εναντίον όλων εκείνων, που ήσαν εχθροί των και ευρίσκοντο πλησίον της καμίνου.

Γ Μακ. 6,7 σύ τον διαβολαίς φθόνου λέουσι κατά γής ριφέντα θηρσί βοράν Δανιήλ εις φώς ανήγαγες ασινή,

Γ Μακ. 6,7 Συ έσωσες και έβγαλες αβλαβή στο φως της ημέρας τον Δανιήλ, ο οποίος εξ αιτίας συκοφαντιών από φθόνον προερχομένων, ερρίφθη στους λέοντας εντός σκοτεινού λάκκου, δια να χρησιμεύση ως τροφή αυτών.

Γ Μακ. 6,8 τον τε βυθοτρεφούς εν γαστρί κήτους Ιωνάν τηκόμενον αφειδώς απήμαντον πάσιν οικειοίς ανέδειξας, πάτερ.

Γ Μακ. 6,8 Συ, Πατερ, τον Ιωνάν, ο οποίος ερρίφθη εις την κοιλίαν του στους βυθούς των θαλασσών ζώντος και τρεφομένου κήτους, ενώ είχε καταβροχθισθή χωρίς οίκτον, τον ανέσυρες αβλαβή προς χάριν όλων των οικειών του.

Γ Μακ. 6,9 και νύν μίσυβρι, πολυέλεε, των όλων σκεπαστά, το τάχος επιφάνηθι τοίς από Ισραήλ γένους, υπό δε εβδελυγμένων ανόμων εθνών υβρίζομένοις.

Γ Μακ. 6,9 Και τώρα συ, Κυριε, ο οποίος μισείς την υπερηφάνειαν, πολυέλεε, προστάτα όλων, ταχέως κάμε την εμφάνισίν σου στους ανθρωπους, οι οποίοι κατάγονται από το γένος του Ισραήλ και οι οποίοι από βδελυγούς και ανόμους ειδωλολάτραις υβρίζονται.

Γ Μακ. 6,10 ει δε ασεβείαις κατά την αποικίαν ο βίος ημών ενέσχηται, ρυσάμενος ημάς από εχθρών χειρός, ως προαιρή, Δέσποτα, απόλεσον ημάς μόρω.

Γ Μακ. 6,10 Εάν όμως ο βίος μας κατά το διάστημα της απομακρύνσεώς μας από την Ιερουσαλήμ είναι πλήρης ασεβειών, απάλλαξέ μας από τας χείρας των εχθρών μας και συ, Δέσποτα, θανάτωσέ μας όπως προτιμάς.

Γ Μακ. 6,11 μη τοίς ματαίοις οι ματαιόφρονες ευλογησάτωσαν επί τή των ηγαπημένων σου απωλεία λέγοντες ουδέ ο Θεός αυτών ερύσατο αυτούς.

Γ Μακ. 6,11 Και τούτο, δια να μη δοξολογήσουν οι ματαιόφρονες αυτοί ειδωλολάτραι τα είδωλά των, εις τα οποία θα θελήσουν να αποδώσουν την καταστροφήν των ηγαπημένων από σε ανθρώπων. Δια να μη λέγουν, ότι ούτε ο Θεός των δεν τους εγλύτωσε.

Γ Μακ. 6,12 σύ δε ο πάσαν αλήκην και δυναστείαν έχων άπασαν, αιώνιε, νύν έπιδε· ελέησον ημάς τους καθ ύβριν ανόμων αλόγιστον εκ τού ζήν μεθιστανομένους εν επιβούλων τρόπω.

Γ Μακ. 6,12 Συ, αιώνιε Θεέ, που έχεις πάσαν δύναμιν και πάσαν ισχύν ρίψε τώρα το βλέμμα σου εις ημάς. Ελέησε ημάς, οι οποίοι πρόκειται να θανατωθώμεν, όπως θανατώνονται οι κακούργοι, από ανθρωπους, που είναι υπερήφανοι, παράνομοι και απερίσκεπτοι.

Γ Μακ. 6,13 πτηξάτω δε έθνη σήν δύναμιν ανίκητον σήμερον, έντιμε, δύναμιν έχων επί σωτηρία Ιακώβ γένους.

Γ Μακ. 6,13 Ας τρομάξουν, και κατατρομαγμένα ας συμμαζευθούν σήμερον τα έθνη ενώπιον της ακατανίκητου δυνάμεώς σου, έντιμε Κυριε, Συ ο οποίος έχεις ακατανίκητον την δύναμιν, δια να σώσης το γένος του Ιακώβ.

Γ Μακ. 6,14 ικετεύει σε το πάν πλήθος των νηπίων και οι τούτων γονείς μετά δακρύων.

Γ Μακ. 6,14 Σε ικετεύει όλον τούτο το πλήθος των νηπίων και οι γονείς αυτών μετά δακρύων.

Γ Μακ. 6,15 δειχθήτω πάσιν έθνεσιν, ότι μεθ ημών εί, Κύριε, και ουκ απέστρεψας το πρόσωπόν σου αφ ημών, αλλά καθώς είπας ότι ουδ εν τή γη των εχθρών αυτών όντων υπερείδες αυτούς, ούτως επιτέλεσον, Κύριε.

Γ Μακ. 6,15 Ας φανή, Κυριε, εις όλα τα έθνη, ότι είσαι μαζί μας και δεν απέστρεψες το πρόσωπόν σου από ημάς, αλλά,

ὡπως ἄλλοτε υπεσχέθης ὅτι δεν θα μας παραβλέψης, ὅταν ευρισκώμεθα εἰς τὴν χώραν τῶν ἐχθρῶν μας, πράξε τούτο και τώρα, Κυριε”.

Γ Μακ. 6,16 Τού δε Ελεάζαρου λήγοντος ἄρτι τῆς προσευχῆς, ὁ βασιλεὺς σὺν τοῖς θηρίοις και παντὶ τῷ τῆς δυνάμεως φρυάγματι κατὰ τὸν ἱππόδρομον παρήγε.

Γ Μακ. 6,16 Ἀμέσως, μόλις ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του ὁ Ελεάζαρος, εἰσώρησεν ὁ βασιλεὺς μαζὴ με τὰ θηρία και με ὅλον τὸν φρυαττόμενον στρατόν του στο ἱπποδρόμιον.

Γ Μακ. 6,17 και θεωρήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι μέγα εἰς ουρανόν ἀνέκραξαν, ὥστε και τοὺς παρακειμένους αὐλώνας συνηχήσαντας ἀκατάσχετον οἰμωγὴν ποιῆσαι παντὶ τῷ στρατοπέδῳ.

Γ Μακ. 6,17 Οἱ Ἰουδαῖοι, ὅταν εἶδαν αὐτά, ἀνέκραξαν με μεγάλην φωνὴν πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε ἀντήχησαν αἱ πλησίον κοιλάδες και ηκούσθη εἰς ὅλον τὸ στρατόπεδον του Πτολεμαίου ἀσυγκράτητος θρήνος.

Γ Μακ. 6,18 τότε ὁ μεγαλόδοξος παντοκράτωρ και ἀληθινὸς Θεός, ἐπιφάνας τὸ ἅγιον αὐτοῦ πρόσωπον, ἠνέωξε τὰς ουρανοὺς πύλας, ἐξ ὧν δεδοξασμένοι δύο φοβεροὶ ἀγγελοὶ κατέβησαν φανεροὶ πάσι, πλην τοῖς Ἰουδαίοις,

Γ Μακ. 6,18 τότε ὁ ἄπειρος κατὰ τὴν δόξαν, και παντοδύναμος και ἀληθινὸς Θεός, κατέστησεν ολοφάνερον τὴν ἁγίαν αὐτοῦ δύναμιν, διότι ἠνέωξε τὰς πύλας του ουρανοῦ και κατέβησαν ἀπὸ αὐτοὺς δύο ολόλαμπροι, ἀλλὰ και φοβεροὶ κατὰ τὴν μορφήν, ἀγγελοὶ, τοὺς ὁποίους ἐβλεπον ὅλοιο ἄλλοιο πλην τῶν Ἰουδαίων.

Γ Μακ. 6,19 και ἀντέστησαν και τὴν δύναμιν τῶν υπεναντίων ἐπλήρωσαν ταραχῆς και δειλίας και ἀκινήτοις ἐδήσαν πέδαις.

Γ Μακ. 6,19 Αὐτοὶ ἀντεστάθησαν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν θηρίων και ἐγέμισαν ἀπὸ φόβον και ταραχὴν τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν τῶν ἐχθρῶν και σαν με σιδερένια δεσμά τοὺς ἐδεσαν και τοὺς ἔκαμαν ἀκινήτους.

Γ Μακ. 6,20 και ὑπόφρικον και τὸ τὸ βασιλέως σῶμα ἐγενήθη και λήθη τὸ θράσος αὐτοῦ τὸ βαρῦθυμον ἔλαβε.

Γ Μακ. 6,20 Και αὐτοῦ του βασιλέως τὸ σῶμα, ἐκυριεῖθη ἀπὸ φρίκης, ὥστε αὐτὸς ἐλησμόνησε τὸν ἅγιον του θυμὸν.

Γ Μακ. 6,21 και ἀπέστρεψαν τὰ θηρία ἐπὶ τὰς συνεπομένους ἐνόπλους δυνάμεις και κατεπάτουν αὐτάς και ὠλόθρευον.

Γ Μακ. 6,21 Τότε τὰ θηρία ἐστράφησαν ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν, που τὰ ἀκολουθοῦσαν, τοὺς καταπατοῦσαν και τοὺς ἐξωλόθρευαν.

Γ Μακ. 6,22 και μετεστράφη τὸ βασιλέως ἡ οργὴ εἰς οἶκτον και δάκρυα ὑπὲρ τῶν ἐμπροσθεν αὐτῷ μεμηχανευμένων.

Γ Μακ. 6,22 Ἀμέσως ἡ οργὴ του βασιλέως μετεστράφη εἰς θρήνους και δάκρυα, διότι αὐτὸς προηγουμένως εἶχε μηχανευθῆ και ἀποφασίσει τὴν με αὐτὸν τὸν τρόπον καταστροφὴν τῶν Ἑβραίων.

Γ Μακ. 6,23 ἀκούσας γὰρ τῆς κραυγῆς και συνιδῶν πρηνεῖς ἀπαντας εἰς τὴν ἀπώλειαν, δακρύσας μετὰ οργῆς τοῖς φίλοις διηπειλείτο λέγων·

Γ Μακ. 6,23 Διότι, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τὴν κραυγὴν και εἶδεν ὅτι ὅλοιο ευρισκονται κατὰ γῆς παράλυτοι πρὸς καταστροφὴν, ἐδάκρυσε και ἀπηύθυνε βαρεῖας ἀπειλάς ἐναντίον τῶν φίλων του λέγων·

Γ Μακ. 6,24 παραβασιλεύετε και τυράννους υπερβεβήκατε ὠμότητι και ἐμὲ αὐτὸν τὸν ὑμῶν ευεργέτην ἐπιχειρεῖτε τῆς ἀρχῆς ἤδη και τὸ πνεύματος μεθιστάν, λάθρα μηχανώμενοι τὰ μὴ συμφερόντα τῆ βασιλεία.

Γ Μακ. 6,24 “σεῖς ἔχετε κάμει ἰδικὴν σας παραβασιλείαν και ἐξεπεράσατε κατὰ τὴν σκληρότητα τοὺς τυράννους. Διότι ἐμὲ, τὸν ευεργέτην σας, ἐπιχειρεῖτε να με ἀποξενώσετε ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν και να μου ἀφαιρέσετε τὴν ζωὴν μου και συνωμοτεῖτε κρυφίως ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς βασιλείας μου.

Γ Μακ. 6,25 τις τοὺς κρατήσαντας ἡμῶν ἐν πίστει τὰ τῆς χώρας οχυρώματα, τῆς οἰκίας ἀποστήσας ἕκαστον ἀλόγως ἠθροισεν ἐνθάδε;

Γ Μακ. 6,25 Ποῖος χωρὶς κανένα λόγον και ἀφορμὴν συνεκέντρωσεν ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς Ἰουδαίους και τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν, αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι δια τὴν μεγάλην τῶν πρὸς ἡμᾶς πίστιν ἠγωνίσθησαν και ἐκράτησαν ἀδούλωτα τὰ οχυρώματα τῆς χώρας μας;

Γ Μακ. 6,26 τις τοὺς ἐξ ἀρχῆς ευνοῖα πρὸς ἡμᾶς κατὰ πάντα διαφέροντας πάντων ἐθνῶν και τοὺς χειρίστους πλεονάκις ἀνθρώπων ἐπιδεδεγμένους κινδύνους, οὕτως ἀθέσμοιο περιέβαλεν αἰκίας; ,1

Γ Μακ. 6,26 Ποῖος με τέτοιο παράνομα βασανιστήρια ἐταλαιπώρησεν αὐτοὺς τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι ἀπ' ἀρχῆς διέκειντο ευμενῶς πρὸς ἡμᾶς και ἐνδιεφέροντο δια τὰ ἰδικὰ μας πράγματα περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη και οἱ ὁποῖοι πρὸς χάριν ἡμῶν εἶχαν ἐκτεθῆ και στοὺς χειροτέρους, πολλές φορές, κινδύνους;

Γ Μακ. 6,27 λύσατε, ἐκλύσατε ἀδίκῃ δεσμά· εἰς τὰ ἴδια μετ' εἰρήνης ἐξαποστεῖλατε, τὰ προπεπραγμένα παραιτησάμενοι.

Γ Μακ. 6,27 Λύσατε, λύσατε τελείως τὰ ἀδίκῃ δεσμά και ἀποστεῖλατέ τοὺς με εἰρήνην εἰς τὴν πατρίδα τῶν, ἀποκηρύσσοντες ὅσα ἐναντίον τῶν εἶχατε πράξει προηγουμένως.

Γ Μακ. 6,28 ἀπολύσατε τοὺς υἱοὺς τοῦ παντοκράτορος ἐπουρανοῦ Θεοῦ ζώντος, ὅς ἀφ' ἡμετέρων μέχρι τού νῦν προγόνων ἀπαραπόδιστον μετὰ δόξης εὐστάθειαν παρέχει τοῖς ἡμετέροις πράγμασιν.

Γ Μακ. 6,28 Ἐλευθερώσατε τοὺς υἱοὺς τοῦ παντοκράτορος και ἐπουρανοῦ και ζώντος Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς προγόνους μας μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας δίδει εἰς τὰ ἰδικὰ μας πράγματα ἀνεμπόδιστον μετὰ δόξης σταθερότητα”.

Γ Μακ. 6,29 ὁ μὲν οὖν ταῦτα ἔλεξεν· οἱ δε ἐν ἀμερεῖ χρόνῳ λυθέντες τὸν ἅγιον σωτήρα Θεὸν αὐτῶν ευλόγουν, ἄρτι τὸν θάνατον ἐκπεφευγότες.

Γ Μακ. 6,29 Ὁ μὲν, λοιπόν, βασιλεὺς αὐτὰ εἶπε· οἱ δε Ἰουδαῖοι ἀμέσως, χωρὶς καμμίαν χρονοτριβὴν ἐλύθησαν ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν, ἐδοξολογούσαν τὸν ἅγιον σωτήρα τῶν, τὸν Θεόν, διότι διέφυγον τὸν προ ολίγου φοβερόν θάνατον.

Γ Μακ. 6,30 Εἶτα ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν ἀπαλλαγείς, τὸν ἐπὶ τῶν προσόδων προσκαλεσάμενος, ἐκέλευσεν οἶνους τε και τὰ λοιπὰ πρὸς ευωχίαν ἐπιτήδεια τοῖς Ἰουδαίοις χορηγεῖν ἐπὶ ἡμέρας ἐπτὰ, κρίνας αὐτοὺς ἐν ᾧ τόπῳ ἐδοξάν τὸν ὀλεθρον ἀναλαμβάνειν, ἐν τούτῳ ἐν ευφροσύνῃ πάσῃ σωτηρία ἀγειν.

Γ Μακ. 6,30 Ἐπειτα ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν, προσεκάλεσε τὸν εἰσπράκτορα τῶν προσόδων του και του ἐδώσεν ἐντολήν να χορηγήσῃ στοὺς Ἰουδαίους ἐπτὰ ἡμέρας οἶνον και ὅσα ἄλλα ἐχρειαζόντο δια συμπόσια ευωχίας· κρίνας ὅτι ἐπρεπεν οἱ Ἰουδαῖοι στον τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐπίστευσαν ὅτι θα ἐβρισκαν τὸν ὀλεθρόν τῶν, εἰς αὐτὸν να εορτάσουν με κάθε ευφροσύνῃν και χαρὰν τὴν σωτηρίαν τῶν.

Γ Μακ. 6,31 τότε οἱ πρὶν ἐπονεῖδιστοι και πλησίον τού ἀδου, μάλλον δ' ἐπ' αὐτῷ βεβηκότες, ἀντὶ πικροῦ και δυσαιάκτου μόρου, κῶθωνα σωτήριον συστησάμενοι, τὸν εἰς πῶσιν αὐτοῖς και τάφον ἠτοιμασμένον τόπον κλισίαις κατεμέρισαν πλήρεις χαρμονῆς.

Γ Μακ. 6,31 Και τότε οι μέχρι προ ολίγου σκληρώς εμπαιζόμενοι και βασανιζόμενοι Ιουδαίοι, οι οποίοι είχαν ευρεθή πλησίον του άδου, μάλλον δε και είχαν εισέλθει στον άδην, αντί του πικρού και αξιοθρηνήτου θανάτου, οργάνωσαν συμπόσιον σωτηρίας, ώστε ο τόπος εκείνος, που είχε προορισθή ως τόπος σφαγής των και θανάτου, έγινε τόπος χαράς, καταμερισμένος εις τμήματα, όπου καθ' ομάδας εκάθηντο οι Ιουδαίοι και εώρταζαν το συμπόσιον της χαράς.

Γ Μακ. 6,32 καταλήξαντες δε θρήνου πανόδυστρον μέλος ανέλαβον ωδήν πάτριον, τον σωτήρα και τερατοποιόν αινούντες Θεόν· ομιωγήν τε πάσαν και κωκυτόν απωσάμενοι χορούς συνίσταντο ευφροσύνης ειρηνικής σημείον.

Γ Μακ. 6,32 Αφού δε έπαυσαν πλέον τα πλήρη οδυρμών πένθημα άσματά των, ήρχισαν να ψάλλουν τους πατροπαράδοτους ύμνους, δοξολογούντες τον θαυματουργόν και σωτήρα των Θεόν. Αφού δε απέβαλον πλέον κάθε στεναγμόν και θρήνον, έστησαν χορούς χαράς εις έκφρασιν της ειρηνικής και χαρουμένης ζωής των.

Γ Μακ. 6,33 ωσαύτως δε και ο βασιλεύς περί τούτων συμπόσιον βαρύ συναγαγών, αδιαλείπτως εις ουρανόν ανθρωμολογείτο μεγαλοπρεπώς επί τή παραδόξω γενηθείση αυτώ σωτηρία.

Γ Μακ. 6,33 Επίσης και ο βασιλεύς δια τα αυτά γεγονότα ωργάνωσε πλούσιον συμπόσιον, αδιαλείπτως δε και μεγαλοπρεπώς εδόξαζε τον Θεόν δια την σωτηριάν του, η οποία κατά τόσον θαυμαστόν και παραάδοξον τρόπον έγινε δι' αυτόν.

Γ Μακ. 6,34 οι τε πριν εις όλεθρον και οιωνοβρώτους αυτούς έσσεσθαι τιθέμενοι, μετά χαράς απογραψάμενοι κατεστέναξαν, αισχύνην εφ εαυτοίς περιβαλλόμενοι και την πυρίπνουν τόλμαν ακλεώς εσβεσμένοι.

Γ Μακ. 6,34 Οι δε εχθροί των Ιουδαίων, οι οποίοι ολίγον προηγουμένως είχαν ακλόνητον την πεποίθησιν ότι οι Ιουδαίοι θα εξολοθρευθούν και θα γίνουν βορά των σαρκοφάγων πτηνών του ουρανού, και οι οποίοι με χαράν τους κατέγραφαν, τώρα ανεστέναξαν, διότι είχαν κατεντροπιασθή. Η δε πυρίνη των θρασύτης εναντίον των Ιουδαίων είχε σβήσει τόσον αδόξως.

Γ Μακ. 6,35 οι τε Ιουδαίοι, καθώς προειρηκάμεν, συστησάμενοι τον προειρημένον χορόν, μετ ευχίας εν εξομολογήσειν ιλαραίς και ψαλμοίς διήγον,

Γ Μακ. 6,35 Οι Ιουδαίοι, όπως προηγουμένως ανεφέραμεν, έστησαν χορούς, μετείχαν εις χαρμόσυνα συμπόσια και εδόξαζον με ύμνους ευχαριστίας τον Κυριον.

Γ Μακ. 6,36 και κοινόν ορισάμενοι περί τούτων θεσμόν επί πάσαν την παροικίαν αυτών εις γενεάς, τας προειρημένας ημέρας άγειν έστησαν ευφροσύνης, ου πότου χάριν και λιχνείας, σωτηρίας δε της διά Θεόν γενομένης αυτοίς.

Γ Μακ. 6,36 Ελαβον δε ομόφωνον απόφασιν και ώρισαν, όπως εις όλην την παροικίαν των και εις όλας τας επερχόμενας γενεάς εορτάζωνται με ευφροσύνην αι προμνημονευθείσαι ημέραι της σωτηρίας των, όχι δια να πίνουν και τρώγουν καλομαγειρευμένα φαγητά, αλλά δια την σωτηριάν των, η οποία εδόθη εις αυτούς από τον Θεόν.

Γ Μακ. 6,37 ενέτυχον δε τώ βασιλεί την απόλυσιν αυτών εις τα ίδια αιτούμενοι.

Γ Μακ. 6,37 Παρεκάλεσαν δε τον βασιλέα να τους αφήση να επανέλθουν εις τα σπίτια των.

Γ Μακ. 6,38 απογράφοντα δε αυτούς από πέμπτης και εκάδος του Παχών έως της τετάρτης του Επιφί, επί ημέρας τεσσαράκοντα, συνίστανται δε αυτών την απώλειαν από πέμπτης του Επιφί έως εβδόμης, ημέραις τρισίν,

Γ Μακ. 6,38 Η δια το έργον της εξοντώσεως των απογραφή των Ιουδαίων υπό των εθνικών έγινεν από της εικοστής πέμπτης του μηνός Παχών μέχρι της τετάρτης του μηνός Επιφί, επί τεσσαράκοντα ημέρας. Αι δε εναντίον αυτών εν Αλεξανδρεία τάλαιπωρία και βασανισμοί διήρκεσαν από της πέμπτης του μηνός Επιφί μέχρι και της εβδόμης του ιδίου μηνός, δηλαδή τρεις ημέρας.

Γ Μακ. 6,39 εν αίς και μεγαλοδόξως επιφάνας το έλεος αυτού ο των όλων δυνάστης απταιστους αυτούς ερύσατο ομοθυμαδόν.

Γ Μακ. 6,39 Επειτα από τας ημέρας αυτάς, ο Θεός ο παντοκράτωρ έδειξε κατά ένα μεγαλόδοξον τρόπον το έλεός του και εγλύτωσεν αυτούς από τους διωγμούς σώους και αβλαβείς.

Γ Μακ. 6,40 ευωχούντο δε πάνθ υπό του βασιλέως χορηγούμενοι μέχρι της τεσσαρεσκαϊδεκάτης, εν ή και την εντυχιάν εποίησαντο περί της απολύσεως αυτών.

Γ Μακ. 6,40 Με τας χορηγηθείσας δε από τον βασιλέα τροφάς οι Ιουδαίοι ευωχούντο εις συμπόσια από της ογδός έως της δεκάτης τετάρτης του Επιφί, κατά την οποίαν παρεκάλεσαν τον βασιλέα να τους αφήση ελευθέρους.

Γ Μακ. 6,41 συναινέσας τε αυτοίς ο βασιλεύς έγγραφεν αυτοίς την υπογεγραμμένην επιστολήν προς τους κατά πόλιν στρατηγούς μεγαλοψύχως την εκτενίαν έχουσαν.

Γ Μακ. 6,41 Εκείνος απεδέχθη την αίτησιν των και έγγραψε προς τους ανά τας διαφόρους πόλεις στρατηγούς, κατά τρόπον έντονον, τας καλυτέρας συστάσεις δια τους Ιουδαίους, την κατωτέρω επιστολήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Γ Μακ. 7,1 «Βασιλεύς Πτολεμαίος ο Φιλοπάτωρ τοίς κατ Αίγυπτον στρατηγούς και πάσι τοίς τεταγμένοις επί πραγμάτων χαίρειν και ερώσθαι·

Γ Μακ. 7,1 Ο βασιλεύς Πτολεμαίος ο Φιλοπάτωρ, εύχομαι χαράν και υγείαν στους ανά την Αίγυπτον στρατηγούς και εις όλους τους υπαλλήλους τους διορισμένους δια τας υποθέστου βασιλείου.

Γ Μακ. 7,2 ερώμεθα δε και αυτοί και τα τέκνα ημών, κατευθύναντος ημίν τού μεγάλου Θεού τα πράγματα καθώς προαιρούμεθα.

Γ Μακ. 7,2 Και ημείς οι ίδιοι υγαινομεν, όπως και τα τέκνα μας, διότι ο μεγάλος Θεός διηύθυνε τα πράγματά μας, όπως και ημείς οι ίδιοι, ηθέλομεν.

Γ Μακ. 7,3 των φίλων τινές, κακοηθεία πυκνότερον ημίν παρακείμενοι, συνέπεισαν ημάς εις το τους υπό την βασιλείαν Ιουδαίους συναθροίσαντας σύστημα κολάσασθαι ξενιζούσας αποστατών τιμωρίας,

Γ Μακ. 7,3 Μερικοί από τους φίλους μας από κακάς συχνότερα διαθέσεις εναντίον ημών παρακινούμενοι μας έπεισαν, να συγκεντώσωμεν εις μίαν ομάδα τους Ιουδαίους, που ευρίσκοντο στο βασίλειόν μου, και να τους τιμωρήσωμεν με τρομεράς και ασυνήθεις βασάνους, όπως τιμωρούνται οι επαναστάται.

Γ Μακ. 7,4 προσφερόμενοι μήποτε ευσταθήσιν τα πράγματα ημών, δι ήν έχουσιν ούτοι προς πάντα τα έθνη δυσμένειαν, μέχρις αν συντελεσθή τούτο.

Γ Μακ. 7,4 Υπέβαλαν δε εις ημάς αυτά, ισχυριζόμενοι ότι ποτέ τα πράγματά μας δεν θα προοδεύσουν εξ αιτίας του μίσους, που τρέφουν οι Εβραίοι εναντίον όλων των εθνών. Ελπίς και βεβαίωτης προόδου υπάρχει, όταν σταματήσει αυτή η

κατάστασις.

Γ Μακ. 7,5 οί και δεσμίους καταγαγόντες αυτούς μετά σκυλμών ως ανδράποδα, μάλλον δε ως επιβούλους, άνευ πάσης ανακρίσεως και εξετάσεως επεχείρησαν ανελείν, νόμου Σκυθών αγριωτέραν εμπειροποιημένοι ωμότητα.

Γ Μακ. 7,5 Αυτοί, λοιπόν, σιδηροδεσμίους τους ωδήγησαν εις την παραλίαν με πολλάς βασάνους, ως εάν επρόκειτο δι' ανδράποδα, μάλλον δε δια κακούργους. Και ταύτα χωρίς καμμίαν προηγουμένως ανάκρισιν και εξέτασιν. Απεφάσισαν δε να τους εξολοθρεύσουν εμποτισμένοι από τέτοιαν ωμότητα, η οποία είναι αγριωτέρα και από αυτούς ακόμη τους σκληρούς νόμους των Σκυθών.

Γ Μακ. 7,6 ημείς δε επί τούτοις σκληρότερον διαπειλησάμενοι, καθ' ήν έχομεν προς άπαντας ανθρωπούς επιείκειαν, μόγις το ζήν αυτοίς χαρισάμενοι και τον επουράνιον Θεόν γνωκότες ασφαλώς υπερησπικότα των Ιουδαίων, ως πατέρα υπέρ υιών διαπαντός υπερμαχούντα,

Γ Μακ. 7,6 Ημείς δι' όλα αυτά τους ηπειλήσαμεν κατά τον σκληρότερον τρόπον και επειδή εφαρμόζομεν την επιείκειαν, που δεικνύομεν προς όλους τους ανθρώπους, εχαρίσαμεν εις αυτούς μόλις την ζωήν, όταν είδομεν οφθαλμοφανώς, ότι ο επουράνιος Θεός υπερασπίζει τους Ιουδαίους με κάθε ασφάλειαν και ωσάν πατέρα υπερμαχεί υπέρ των υιών του πάντοτε.

Γ Μακ. 7,7 την τε τού φίλου ήν έχουσι προς ημάς βεβαίαν και τους προγόνους ημών εύνοιαν αναλογισάμενοι, δικαίως απολελύκαμεν πάσης καθ' οντινού αιτίας τρόπον

Γ Μακ. 7,7 Τους απηλλάξαμεν δε από κάθε κατηγορίαν υθενδήποτε προερχομένην και τους αφήσαμεν ελευθέρους, διότι ελάβομεν υπ' όψιν και την σταθεράν φιλίαν, που έχουν οι Ιουδαίοι προς ημάς, και την εύνοιαν, την οποίαν οι πρόγονοι μας είχαν δείξει προς αυτούς.

Γ Μακ. 7,8 και προστετάχαμεν εκάστω πάντας εις τα ίδια επιστρέφειν, εν παντί τόπω μηθενός αυτούς το σύνολον καταβλάπτοντος, μήτε ονειδίζειν περί των γεγενημένων παρά λόγον.

Γ Μακ. 7,8 Διατάσσομεν, λοιπόν, τον καθένα από σας, να συνεργήσετε δια την επιστροφήν όλων αυτών εις την πατρίδα των, χωρίς κανείς από όλους σας εις κάθε τόπον ουδέ επ' ελάχιστον να τους βλάβη η να τους χλευάση, δια τα παράλογα γεγονότα, τα οποία έλαβον χώραν εναντίον των.

Γ Μακ. 7,9 γινώσκετε γάρ ότι κατά τούτων, εάν τι κακοτεχνήσωμεν πονηρόν ή επιλυπήσωμεν αυτούς το σύνολον, ουκ άνθρωπον, αλλά τον πάσης δεσπόζοντα δυνάμειω Θεόν ύψιστον αντικείμενον ημίν επ εκδικήσει των πραγμάτων κατά πάν αφεύκτως διά παντός έξομεν. έρωσθε».

Γ Μακ. 7,9 Μαθετε, ότι, εάν διαπράξωμεν κάτι κακόν εναντίον των η γενικώς τους λυπήσωμεν, δεν θα λυπήσωμεν άνθρωπον αλλά τον ύψιστον Θεόν, ο οποίος κυριαρχεί επί όλων των δυνάμεων του κόσμου και θα τον έχωμεν ισοβίως και αναποφεύκτως εκδικητήν και τιμωρόν δια τας παρανόμους πράξεις μας. Υγιαίνετε".

Γ Μακ. 7,10 Λαβόντες δε την επιστολήν ταύτην ουκ εσπούδασαν ευθέως γενέσθαι περί την άφοδον, αλλά τον βασιλέα προσξίωσαν τους εκ τού γένους των Ιουδαίων τον άγιον Θεόν αυθαιρέτως παραβεβηκότας και τού Θεού τον νόμον τυχείν δι αυτών της οφειλομένης κολάσεως,

Γ Μακ. 7,10 Οι Ιουδαίοι, όταν έλαβαν αυτήν την επιστολήν, δεν εβιάσθησαν να αναχωρήσουν αμέσως, αλλά παρεκάλεσαν τον βασιλέα, όπως στους Ιουδαίους εκείνους, οι οποίοι ελευθέρως και χωρίς εξαναγκασμόν απεμακρύνθησαν από τον άγιον Θεόν και κατεπάτησαν τον θεϊον νόμον, επιβληθή η οφειλομένη τιμωρία.

Γ Μακ. 7,11 προφερόμενοι τους γαστρος ένεκεν τα θεία παραβεβηκότας προστάγματα μηδέποτε ευνοήσιν μηδέ τοίς τού βασιλέως πράγμασιν.

Γ Μακ. 7,11 Ελεγαν δε και τούτο, ότι όσοι δια λόγους κοιλοδουλείας παραβαίνουν τα θεία προστάγματα, ποτέ δεν θα έχουν καλήν διαγωγήν απέναντι και των πραγμάτων του βασιλέως.

Γ Μακ. 7,12 ο δε ταλθές αυτούς λέγειν παραδεξάμενος και συναινέσας έδωκεν αυτοίς άδειαν πάντων, όπως τους παραβεβηκότας τού Θεού τον νόμον εξολοθρεύσωσι κατά πάντα τον υπό την βασιλειαν αυτού τόπον μετά παρησίας άνευ πάσης βασιλικής εξουσίας και επισκέψεως.

Γ Μακ. 7,12 Ο βασιλεύς παρεδέχθη, ότι αυτοί όντως λέγουν την αλήθειαν, συγκατετέθη και έδωσεν εις αυτούς την άδειαν, να εξολοθρεύσουν εις οιονδήποτε μέρος του βασιλείου του εκείνους, οι οποίοι είχαν παραβή τον νόμον του Θεού. Να επιβάλουν την τιμωρίαν αυτήν μετά θάρρους, χωρίς και να περιμένουν ειδικήν βασιλικήν διαταγήν, η έστω και απλήν γνώσιν εκ μέρους του βασιλέως.

Γ Μακ. 7,13 τότε κατευφημήσαντες αυτόν, ως πρέπον ήν, οι τούτων ιερείς και πάν το πλήθος επιφωνήσαντες το αλληλουΐα, μετά χαράς ανέλυσαν.

Γ Μακ. 7,13 Τότε οι Ιουδαίοι επευφήμησαν τον βασιλέα, όπως άλλωστε ήτο και πρέπον, οι εξ αυτών ιερείς και όλον το πλήθος ανεφώνησαν το "αλληλουΐα" και ανεχώρησαν κατόπιν μετά χαράς.

Γ Μακ. 7,14 τότε τον εμπεσόντα των μεμιασμένων ομοεθνή κατά την οδόν εκολάζοντο και μετά παραδειγματισμών ανήρουν.

Γ Μακ. 7,14 Επειτα οποιονδήποτε ομοεθνή των συναντούσαν στον δρόμον των, ο οποίος, καθ' ο εξωμότης, ήτο μολυσμένος, τον ετιμωρούσαν, τον διεπόμπευαν και τον εφόνευαν.

Γ Μακ. 7,15 εκείνη δε τή ημέρα ανείλον υπέρ τους τριακοσίους άνδρας και ήγαγον ευφροσύνην μετά χαράς τους βεβήλους χειρωσάμενοι.

Γ Μακ. 7,15 Κατά την ημέραν δε εκείνην εφόνευσαν περισσότερους από τριακοσίους εξωμότας άνδρας και εώρτασαν με μεγάλην χαράν, διότι έδωσαν την πρέπουσαν τιμωρίαν στους βεβήλους αυτούς.

Γ Μακ. 7,16 αυτοί δε οι μέχρι θανάτου τον Θεόν εσχηκότες, παντελή σωτηρίας απόλαυσιν ειληφότες, ανέζευξαν εκ της πόλεως παντοίοις ευδοεστάτοις άνθρσι κατεστεμμένοι μετ ευφροσύνης και βοής, εν αίνοις και παμμελέσιν ύμνοις ευχαριστούντες τώ Θεώ των πατέρων αυτών αιωνίω σωτήρι τού Ισραήλ.

Γ Μακ. 7,16 Αυτοί δε, που μέχρι θανάτου είχαν μείνει πιστοί στον Θεόν και οι οποίοι απήλαυσαν την πλήρη σωτηρίαν των, ανεχώρησαν από την πόλιν καταστεφανωμένοι με διάφορα ευωδέστατα άνθη. υμνούσαν τον Θεόν με χαράν και με κραυγάς χαράς και ευχαριστούσαν με μελωδικάτα άσματα τον Θεόν των πατέρων των, τον αιώνιον σωτήρα του ισραηλιτικού λαού.

Γ Μακ. 7,17 Παραγεννηθέντες δε εις Πτολεμαΐδα την ονομαζομένην διά την τού τόπου ιδιότητα ροδοφόρον, εν ή προσέμεινεν αυτούς ο στόλος κατά κοινήν αυτών βουλήν ημέρας επτά,

Γ Μακ. 7,17 Δια των πλοίων ήλθον εις την Πτολεμαΐδα, η οποία ονομάζεται ροδοφόρος, ως εκ της ιδιότητος του τόπου να ευδοκμούν εκεί τα ρόδα. Ο στόλος τους περιέμενε σύμφωνα με κοινήν των απόφασιν επί επτά ημέρας.

Γ Μακ. 7,18 εκεί εποίησαν πότον σωτήριον, τού βασιλέως χορηγήσαντος αυτοίς ευψύχως τα προς την άφιξιν πάντα εκάστω έως εις την ιδίαν οικίαν.

Γ Μακ. 7,18 Εκεί ωργάνωσαν συμπόσιον δια την σωτηρίαν, εφ' όσον ο βασιλεύς είχε χορηγήσει εις αυτούς εξ όλης ψυχής όλα τα μέσα δια την άφιξιν όλων και ενός εκάστου από αυτούς μέχρι της ιδιαιτέρας του οικίας.

Γ Μακ. 7,19 καταχθέντες δε μετ ειρήνης εν ταίς προπούσαις εξομολογήσεσιν, ωσαύτως κακει έστησαν και ταύτας άγειν τας ημέρας επί τον της παροικίας αυτών χρόνον ευφροούνους.

Γ Μακ. 7,19 Αφού δε απεβίβασθησαν με ειρήνην εις την ξηράν και ανέπεμψαν προς τον Θεόν τους πρέποντας ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας, ώρισαν να εορτάζουν εκεί με χαράν τας ημέρας αυτάς κατά το χρονικόν διάστημα, που θα ευρίσκοντο εις την ξένην χώραν.

Γ Μακ. 7,20 ας και ανιερώσαντες εν στήλη κατά τον συμποσίας τόπον προσευχής καθιδρύσαντες, ανέλυσαν ασινείς, ελεύθεροι, υπερχαρείς, διά τε γής και θαλάσσης και ποταμού ανασωζόμενοι τή τού βασιλέως επιταγή, έκαστος εις την ιδίαν

Γ Μακ. 7,20 Αφού δε καθιέρωσαν και εχάραξαν εις στήλην τας εορτασίμους αυτάς ημέρας, ώρισαν δε τον τόπον εκείνον ως τόπον προσευχής, επέστρεψαν κατόπιν σώοι, ελεύθεροι, υπερβολικά χαρούμενοι, ο καθένας εις την πατριδα του, δια της ξηράς, δια της θαλάσσης και δια των ποταμών, σύμφωνα με την διαταγήν του βασιλέως.

Γ Μακ. 7,21 και πλείστην ή έμπροσθεν εν τοίς εχθροίς εξουσίαν εσχηκότες μετά δόξης και φόβου, το σύνολον υπό μηδενός διασεισθέντες των υπαρχόντων.

Γ Μακ. 7,21 Επειτα δε από τα γεγονότα αυτά απέκτησαν μεγαλυτέραν δύναμιν απέναντι των εχθρών των, από όσην είχαν προηγουμένως. Απελάμβανον δόξαν και ενέπνεον φόβον στους αντιθέτους. Γενικώς δε εκ μέρους ουδενός τίποτε από τα υπάρχοντά των δεν διεκινδύνευε πλέον.

Γ Μακ. 7,22 και πάντα τα εαυτών πάντες εκομίσαντο εξ απογραφής, ώστε τους έχοντάς τι μετά φόβου μεγίστου αποδούναι αυτοίς, τα μεγαλεία τού μεγίστου Θεού ποιήσαντος τελείως επί σωτηρία αυτών.

Γ Μακ. 7,22 Αυτοί λοιπόν οι Ιουδαίοι, όλοι ανεξαιρέτως, επήραν τας περιουσίας των, αι οποίαι είχαν προγραφή. Και εκείνοι ακόμα από τους εθνικούς, που είχαν πάρει κάτι από τας περιουσίας των Ιουδαίων, τα επέστρεψαν εις αυτούς με μεγάλον φόβον. Ο μέγιστος Θεός έκαμεν έτσι τόσον μεγάλα θαύματα μέχρι τέλους δια την σωτηρίαν των.

Γ Μακ. 7,23 ευλογητός ο ρύστης Ισραήλ εις τους αεί χρόνους. Αμήν.

Γ Μακ. 7,23 Δοξασμένος ας είναι ο Θεός, ο λυτρωτής των Ισραηλιτών, στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΨΑΛΜΟΙ

ΨΑΛΜΟΣ 1

Ψαλ. 1,1 Μακάριος ανήρ, ός ουκ επορεύθη εν βουλή ασεβών και εν οδώ αμαρτωλών ουκ έστη και επί καθέδρα λοιμών ουκ εκάθισεν.

Ψαλ. 1,1 Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος από τον Θεόν είναι ο άνθρωπος εκείνος, που δεν επορεύθη ποτε δρόμον σύμφωνα με τας σκέψεις και τα θελήματα των ασεβών ανθρωπων και ούτε προς στιγμήν δεν εστάθη εκεί, όπου διέρχονται οι αμαρτωλοί, ούτε εκάθισε να λάβη μέρος εις συναναστροφάς ανθρωπων, που είναι διεφθαρμένοι και διαφθείρουν την κοινωνίαν.

Ψαλ. 1,2 αλλ ή εν τώ νόμω Κυρίου το θέλημα αυτού, και εν τώ νόμω αυτού μελετήσει ημέρας και νυκτός.

Ψαλ. 1,2 Αλλ' εξ αντιθέτου με όλην του την καρδίαν έχει δώσει την θέλησίν του και την σκέψιν του στον νόμον του Κυρίου και τον Νομον αυτόν θα μελετά ημέραν και νύκτα.

Ψαλ. 1,3 και έσται ως το ξύλον το πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους των υδάτων, ό τον καρπόν αυτού δώσει εν καιρώ αυτού, και το φύλλον αυτού ουκ απορρήσεται και πάντα, όσα αν ποιή, κατευοδωθήσεται.

Ψαλ. 1,3 Αυτός θα ομοιάζη με το δένδρον που είναι φυτευμένον εις τα πλούσια τρεχούμενα νερά και το οποίον θα αποδώση τους ωρίμους καρπούς του εις την καταλληλον καιρόν, τα δε φύλλα του ποτέ δεν θα πέσουν. Ετσι και ο άνθρωπος ο αφωσιωμένος στον νόμον του Θεού. Όλα τα έργα, που θα επιχειρή, θα έχουν με την ευλογίαν του Θεού αίσιον πέρας.

Ψαλ. 1,4 ουχ ούτως οι ασεβείς, ουχ ούτως, αλλ ή ωςεί χνούς, ον εκρίπτει ο άνεμος από προσώπου της γής.

Ψαλ. 1,4 Δεν θα συμβαίη όμως το ίδιον και με, τους ασεβείς, όχι· αλλά αυτοί θα ομοιάζουν σαν το χνούδι, το οποίον παρασύρει ο άνεμος και το εξαφανίζει από το πρόσωπον της γης, από τα μάτια των ανθρωπων.

Ψαλ. 1,5 διά τούτο ουκ αναστήσονται ασεβείς εν κρίσει, ουδέ αμαρτωλοί εν βουλή δικαίων·

Ψαλ. 1,5 Δια τούτο, ηθικώς αδύνατοι και άτολμοι, οι ασεβείς δεν θα έχουν το σθένος να σταθούν όρθιοι ενώπιον του Κυρίου κατά την μέλλουσαν κρίσιν. Ούτε και οι αμαρτωλοί θα τολμήσουν, να παρουσιασθούν εις την σύναξιν των δικαίων.

Ψαλ. 1,6 ότι γινώσκει Κύριος οδόν δικαίων, και οδός ασεβών απολείται.

Ψαλ. 1,6 Διότι ο Κυριος γνωρίζει τον δρόμον, την συμπεριφοράν και τα έργα των δικαίων και τους προστατεύει, ενώ οι ασεβείς εγκαταλείπονται από τον Θεόν, καταλήγουν εις την απώλειαν τα έργα των και αυτοί οι ίδιοι.

ΨΑΛΜΟΣ 2

Ψαλ. 2,1 Ινατί εφρύαξαν έθνη, και λαοί εμελέτησαν κενά:

Ψαλ. 2,1 Διατι σαν άγρια αχαλίνωτα άλογα ανεστατώθησαν και αφηνίασαν τα ειδωλολατρικά έθνη και διατι αυτοί οι λαοί εμελέτησαν και κατέστρωσαν σχέδια μωρά, αμαρτωλά και απραγματοποιήτα:

Ψαλ. 2,2 παρέστησαν οι βασιλείς της γής, και οι άρχοντες συνήχθησαν επί το αυτό κατά τού Κυρίου και κατά τού χριστού αυτού. (διάψαλμα).

Ψαλ. 2,2 Παρεστάθησαν απειλητικοί οι βασιλείς της γης και οι άρχοντες συνεκεντρώθησαν από συμφώνου στον ίδιον τόπον εναντίον του Κυρίου και Θεού και εναντίον εκείνου, τον οποίον αυτός έχρισε προφήτην, αρχιερέα και βασιλέα.

Ψαλ. 2,3 Διαρήςωμεν τους δεσμούς αυτών και απορίψωμεν αφ ημών τον ζυγόν αυτών.

Ψαλ. 2,3 Είπαν τα αμαρτωλά αυτά έθνη και οι παράνομοι βασιλείς μεταξύ των· "ας συντριψώμεν τους δεσμούς, που μας

κρατούν υποτεταγμένους στον Κυριον και στον χριστόν αυτού και ας αποτινάξωμεν μακράν από ημάς το ζυγόν των".

Ψαλ. 2,4 ο κατοικίων εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, και ο Κύριος εκμυκτηριεί αυτούς.

Ψαλ. 2,4 Αλλά αυτός, που κατοικεί στους ουρανοίς, ο παντοδύναμος και δίκαιος Θεός θα τους περιπαίξει και θα τους χλευάσει, θα τους κάμη καταγέλαστους ενώπιον όλων.

Ψαλ. 2,5 τότε λαλήσει προς αυτούς εν οργή αυτού και εν τώ θυμώ αυτού ταράξει αυτούς.

Ψαλ. 2,5 Εις δε τον κατάλληλον χρόνον θα ομιλήση προς αυτούς με την οργήν του και θα τους συγκλονίση επάνω εις την έκρηξιν του δικαίου του θυμού.

Ψαλ. 2,6 Εγώ δε κατεστάθην βασιλεύς υπ αυτού επί Σιών όρος το άγιον αυτού

Ψαλ. 2,6 Εγώ όμως, ο Χριστός αυτού, παρά τας εχθρικές ενεργείας των αντιθέτων, ενεθρονίσθην από αυτόν τον Θεόν και πατέρα ως βασιλεύς αιώνιος στο ιερόν όρος Σιών, εις την Ιερουσαλήμ,

Ψαλ. 2,7 διαγγέλλων το πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος είπε προς με υιός μου εί σύ, εγώ σήμεραν γεγέννηκά σε.

Ψαλ. 2,7 δια να διαλαλώ και κηρύττω προς όλον τον κόσμον το πρόσταγμα του Κυρίου. Αυτό δε είναι το πρόσταγμα, με το οποίον με ανεβίβασεν στον θρόνον· ο Κυριος μου είπε· "συ είσαι ο μονογενής Υιός μου, τον οποίον από την ιδικήν μου απειροτελείαν ουσίαν έχω γεννήσει προ πάντων των αιώνων, σήμεραν δε και σε ανιστώ ένδοξον από τον τάφον.

Ψαλ. 2,8 αίτησαι παρ εμού, και δώσω σοι έθνη την κληρονομίαν σου και την κατάσχεσίν σου τα πέρατα της γής.

Ψαλ. 2,8 Ζήτησε ελεύθερα από μένα με το θάρρος της υιότητος ο,τι θέλεις, και εγώ θα δώσω ως κληρονομίαν σου όλα τα έθνη και θα θέσω υπό την απόλυτον εξουσίαν σου όλην την γην μέχρι των περάτων αυτής.

Ψαλ. 2,9 ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως σκευή κεραμέως συντρίψεις αυτούς.

Ψαλ. 2,9 Θα τους κυβερνήσης με σιδερένιαν ράβδον, με ακατανίκητον εξουσίαν, αλλά και θα συντρίψης όλους εκείνους, οι οποίοι ανθίστανται εις σε, με τόσην ευκολίαν, σαν να ήσαν πήλινα εύθραυστα αγγεία κατασκευασμένα από τον κεραμιδάν".

Ψαλ. 2,10 και νύν, βασιλείς, σύνετε, παιδεύθητε, πάντες οι κρίνοντες την γήν.

Ψαλ. 2,10 Και τώρα, που ακούετε αυτάς τας διακηρύξεις, σεις οι βασιλείς, συνετισθήτε, παιδαγωγηθήτε από τα παθήματά σας, αλλά και όλοι σεις οι άρχοντες, οι οποίοι κυβερνάτε και δικάζετε τους λαούς της γης.

Ψαλ. 2,11 δουλεύσατε τώ Κυρίω εν φόβω και αγαλλιάσθε αυτώ εν τρόμω.

Ψαλ. 2,11 Υπηρετήσατε τον Κυριον με φόβον, δια να δοκιμάσετε εις την καρδίαν σας την αγαλλίασιν, που φέρει η ευλάβεια προς τον Θεόν και ο φόβος, μήπως τυχόν τον παροργίσετε με κάποιαν αμαρτίαν σας.

Ψαλ. 2,12 δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθή Κύριος και απολείσθε εξ οδού δικαίας.

Ψαλ. 2,12 Εφ' όσον είναι καιρός αρπάξατε με όλην σας την δύναμιν και εγκολπωθήτε και κρατήστε στερεά την παιδαγωγίαν αυτήν εκ μέρους του Κυρίου, μήπως τυχόν δια την αμέλειάν σας οργισθή ο Κυριος εναντίον σας και καταστραφήτε και χαθήτε από την ευθείαν οδόν·

Ψαλ. 2,13 όταν εκκαυθή εν τάχει ο θυμός αυτού, μακάριοι πάντες οι πεποιθότες επ αυτώ.

Ψαλ. 2,13 όταν εντός ολίγου ανάψη ωσάν πολλαπλασίως πυρωμένη κάμιμος ο δίκαιος θυμός του Θεού. Αλλά τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι θα είναι, όσοι θα έχουν στηρίξει την ελπίδα και την πεποίθησίν των εις αυτόν.

ΨΑΛΜΟΣ 3

Ψαλμός τώ Δαυϊδ, όποτε απεδίδρασκεν από προσώπου Αβεσσαλώμ τού υιού αυτού

Ψαλ. 3,2 Κύριε, τι επληθύνθησαν οι θλίβοντές με; πολλοί επανίστανται επ εμέ·

Ψαλ. 3,2 Κυριε, εις πόσον αμέτρητον πλήθος έχουν αυξηθή οι εχθροί, που με καταθλίβουν! Πολλοί έχουν εξεγεργή και επαναστατήσει εναντίον μου.

Ψαλ. 3,3 πολλοί λέγουσι τή ψυχή μου· ουκ έστι σωτηρία αυτώ εν τώ Θεώ αυτού. (διάψαλμα).

Ψαλ. 3,3 Πολλοί είναι εκείνοι, που επιβουλεύονται την ζωήν μου και λέγουν· "Δεν υπάρχει πλέον δι' αυτόν καμμία σωτηρία εκ μέρους του Θεού του".

Ψαλ. 3,4 σύ δε, Κύριε, αντιλήπτωρ μου εί, δόξα μου και υψών την κεφαλήν μου.

Ψαλ. 3,4 Συ όμως, Κυριε, είσαι ο βοηθός και ο προστάτης μου. Συ είσαι η ζωή και η δόξα μου, που θα με δοξάσης πάλιν και θα σηκώσης υψηλά το κεφάλι μου, ενώ τώρα το κρατώ σκυμμένο από την εντροπήν.

Ψαλ. 3,5 φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, και επήκουσέ μου εξ όρους αγίου αυτού. (διάψαλμα).

Ψαλ. 3,5 Κατά το παρελθόν πολλές φορές, με φωνήν ισχυράν εφώναξα προς τον Κυριον και εζήτησα την βοήθειάν του, και εκείνος με ήκουσεν από το όρος Σιών, από το άγιον αυτού κατοικητήριον (διάψαλμα).

Ψαλ. 3,6 εγώ εκοιμήθην και ύπνωσα· εξηγέρθην, ότι Κύριος αντιλήψεται μου.

Ψαλ. 3,6 Δια τούτο και τώρα, βέβαιος ότι ο Κυριος θα εισακούση την προσευχήν μου, εκοιμήθην, έπεσα εις ήρεμον και αναπαυτικόν ύπνον. Εσηκώθηκα από τον ύπνον ειρηνικός και αισιόδοξος, διότι ο Κυριος θα με βοηθήση ασφαλώς και θα με προστατεύση.

Ψαλ. 3,7 ου φοβηθήσομαι από μυριάδων λαού των κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι.

Ψαλ. 3,7 Δεν θα φοβηθώ από αναρίθμητα πλήθη εχθρικού λαού, που με έχουν περικυκλώσει από όλα τα σημεία και επιτίθενται όλοι μαζί εναντίον μου.

Ψαλ. 3,8 ανάστα, Κύριε, σώσόν με, ο Θεός μου, ότι σύ επάταξας πάντας τους εχθραίοντάς μοι ματαίως, οδόντας αμαρτωλών συνέτριψας.

Ψαλ. 3,8 Σηκω επάνω, Κυριε, σώσε με από τους εχθρούς μου, συ ο Θεός μου. Διότι είμαι βέβαιος πλέον ότι έχεις συντρίψει όλους αυτούς, που με εχθρεύονται χωρίς λόγον και αιτίαν. Θεωρώ ως τετελεσμένον γεγονός, ότι συνέτριψες τα δόντια των αμαρτωλών, που ωσάν άγρια θηρία έρχονται να με κατασπαράξουν

Ψαλ. 3,9 τού Κυρίου η σωτηρία, και επί τον λαόν σου η ευλογία σου.

Ψαλ. 3,9 Από σε λοιπόν τον Κυριον περιμένω την σωτηρίαν μου, η δε ευλογία σου θα σταλή επάνω στον λαόν, που είναι ιδικός σου.

ΨΑΛΜΟΣ 4

Εις το τέλος, εν ψαλμοίς· ωδή τώ Δαυϊδ.

Ψαλ. 4,2 Εν τώ επικαλείσθαι με εισήκουσάς μου, ο Θεός της δικαιοσύνης μου· εν θλίψει επλάτυνάς με. οικτείρησόν με και εισάκουσον της προσευχής μου.

Ψαλ. 4,2 Κυριε ο Θεός, συ με προσπατεύεις και αποδίδιστο δίκαιόν μου. Οσες φορές προηγουμένως δια της προσευχής σε είχα επικαλεσθή με ήκουσες. Διέλυσες την ψυχικήν μου στενοχωρίαν και έδωσες άνεσιν εις την ψυχήν μου. Και τώρα σπλαγχνίσου με, Κυριε· άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.

Ψαλ. 4,3 υιοί ανθρώπων, έως πότε βαρυκάρδιοι; ινατί αγαπάτε ματαιότητα και ζητείτε ψεύδος; (διάψαλμα).

Ψαλ. 4,3 Ω σεις οι άνθρωποι, που με εχθρεύεσθε, έως πότε θα έχετε σκληράν την καρδιαν σας; Διατί αγαπάτε να διαδίδετε εις βάρος μου ματαιάς και ανυποστάτους κατηγορίας και επιζητείτε πάντοτε νέα ψεύδη εναντίον μου;

Ψαλ. 4,4 και γνώτε ότι εθαυμάστωσε Κύριος τον όσιον αυτού· Κύριος εισακούσεται μου εν τώ κεκραγέναι με προς αυτόν.

Ψαλ. 4,4 Μαθετε όμως ότι ο Κυριος κατά θαυμαστόν τρόπον με επροστάτευσεν στο παρελθόν, εμέ τον αφωσιωμένον εις αυτόν. Και τώρα θα εισακούση ο Κυριος την προσευχήν μου, καθώς με όλην μου την ψυχήν κράζω προς αυτόν.

Ψαλ. 4,5 οργίζεσθε, και μη αμαρτάνετε· ά λέγετε εν ταίς καρδίαις υμών, επί ταίς κοίταις υμών κατανύγητε. (διάψαλμα).

Ψαλ. 4,5 Σεις οι εχθροί μου, ας οργίζεσθε επί τέλους εναντίον μου· μη αμαρτάνετε όμως και εναντίον του Θεού. Οσα κακά σχέδια μελετάτε εις τας καρδίαις σας και καταστρώνετε εναντίον μου, όταν κοιμάσθε μόνοι σας το εσπέρας, επανεξετάσατέ τα, συντριβήτε δι' αυτά και μετανοήσατε.

Ψαλ. 4,6 θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης και ελπίατε επί Κύριον.

Ψαλ. 4,6 Προσφέρετε θυσίας προς τον Θεόν, αι οποίαι να συνοδεύωνται από τα έργα της δικαιοσύνης. Και τώρα στηρίζατε και σεις τας ελπίδας σας στον Θεόν.

Ψαλ. 4,7 πολλοί λέγουσι· τις δείξει ημίν τα αγαθά; Εσημειώθη εφ ημάς το φώς του προσώπου σου, Κύριε.

Ψαλ. 4,7 Πολλοί από σας λέγουν· "ποιός θα δείξη εις ημάς και θα δώση τα αγαθά;" Εις ημάς όμως, Κυριε, που πιστεύομεν εις σε, έλαμψε το φως του προσώπου σου και εδοκιμάσαμεν χαράν.

Ψαλ. 4,8 έδωκας ευφροσύνην εις την καρδιαν μου· από καρπού σίτου, οίνου και ελαίου αυτών επληθύνθησαν.

Ψαλ. 4,8 Εγέμισες την ιδικήν μου καρδιαν από χαράν και αγαλλιασιν, την οποίαν δεν δοκιμάζουν ποτέ οι αμαρτωλοί αντίπαλοί μου, μολονότι είναι γεμάτοι από τους καρπούς της γης, από σίτον, οίνον και έλαιον.

Ψαλ. 4,9 εν ειρήνη επί το αυτό κοιμηθήσομαι και υπνώσω, ότι σύ, Κύριε, κατά μόνας επ ελπίδι κατώκισάς με.

Ψαλ. 4,9 Εγώ όμως με την ελπίδα μου στερεάν προς σε θα κοιμηθώ ήσυχος και ειρηνικός, θα χορτάσω τον ύπνον, διότι συ Κυριε, αν και εγώ είμαι τώρα εγκαταλελειμμένος και μόνος, μου παρέχεις την προστασίαν σου, υπό την σκέπη της οποίας κατοικώ γεμάτος ελπίδα προς σε.

ΨΑΛΜΟΣ 5

Εις το τέλος, υπέρ της κληρονομούσης· ψαλμός τώ Δαυϊδ.

Ψαλ. 5,2 Τά ρήματά μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες της κραυγής μου·

Ψαλ. 5,2 Άκουσε, Κυριε, τα λόγια της προσευχής μου, κατανόησε αυτά, που με αγωνιώδη κραυγήν σου απευθύνω.

Ψαλ. 5,3 πρόσχες τή φωνή της δεήσεώς μου, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου. ότι προς σε προσεύξομαι, Κύριε·

Ψαλ. 5,3 Δώσε προσοχήν στο περιεχόμενον της δεήσεώς μου, συ, που είσαι ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου, διότι εγώ όχι εις τα άψυχα είδωλα ούτε εις κανένα άλλον, αλλά προς σε θα προσευχηθώ και τώρα, Κυριε.

Ψαλ. 5,4 το πρωϊ εισακούση της φωνής μου, το πρωϊ παραστήσομαι σοι και επόψει με,

Ψαλ. 5,4 Πρωϊ, πριν ακόμη αρχίσω κανένα έργον, συ θα ακούσης το περιεχόμενον της προσευχής μου. Το πρωϊ θα παρουσιασθώ ενώπιόν σου και συ θα ρίψης ευμενές βλέμμα προς εμέ.

Ψαλ. 5,5 ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν σύ εί· ου παροικήσει σοι πονηρευόμενος,

Ψαλ. 5,5 Συ είσαι Θεός, που ποτέ και κατά κανένα τρόπον δεν θέλεις την καταπάτησιν του νόμου Σου και την αδικίαν. Δια τούτο ούτε και προς στιγμήν δεν θα παραμείνη πλησίον σου ως προσπατευόμενος σου ασεβής άνθρωπος, ο οποίος μηχανεύεται το κακόν.

Ψαλ. 5,6 ουδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι των οφθαλμών σου. εμίσησας πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν·

Ψαλ. 5,6 Ούτε είναι δυνατόν να σταθούν εμπρός εις τα μάτια σου με θάρρος η με θράσος αυτοί, οι οποίοι καταπατούν τον Νομον σου. Συ εμίσησες όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν ως έργον των να πράττουν την ανομίαν και την αμαρτίαν.

Ψαλ. 5,7 απολείς πάντας τους λαλούντας το ψεύδος, άνδρα αιμάτων και δόλιον βδελύσσεται Κύριος.

Ψαλ. 5,7 Εν τη δικαιοσύνη σου θα εξολοθρεύσης, Κυριε, όλους εκείνους, οι οποίοι λέγουν ψεύδη. Τον αιμοχαρή άνθρωπον, ο οποίος χύνει αίμα άλλων ανθρώπων, όπως επίσης και τον δόλιον, τους αποστρέφεται μετά βδελυγμίας ο Κυριος.

Ψαλ. 5,8 εγώ δε εν τώ πλήθει του ελέους σου εισελεύσομαι εις τον οίκόν σου, προσκυνήσω προς ναόν άγιόν σου εν φόβω σου.

Ψαλ. 5,8 Εγώ όμως στηριζόμενος και ελπίζων στο άπειρον έλεός σου θα εισέλθω στο κατοικητήριόν σου. Θα προσκυνήσω Σε με ευλάβειαν και ιερόν δέος στον άγιον ναόν σου.

Ψαλ. 5,9 Κύριε, οδήγησόν με εν τή δικαιοσύνη σου ένεκα των εχθρών μου, κατεύθυνον ενώπιόν σου την οδόν μου.

Ψαλ. 5,9 Κυριε, βλέπεις πόσον πολλοί είναι αυτοί που με εχθρεύονται! Δια τούτο συ γίνε εν τη απείρω σου δικαιοσύνη οδηγός μου. Βοήθησέ με, ώστε με σταθερότητα και αποφασιστικότητα να βαδίζω την ευθείαν οδόν ενώπιόν σου.

Ψαλ. 5,10 ότι ουκ έστιν εν τώ στόματι αυτών αλήθεια, η καρδιά αυτών ματαια· τάφος ανεαγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταίς γλώσσαις αυτών εδολιούσαν.

Ψαλ. 5,10 Διότι στο στόμα των εχθρών μου δεν υπάρχει ποτέ η αλήθεια. Η καρδιά των σκέπτεται και επιθυμεί πάντοτε μάταια και επιβλαβή. Ο λάρυγξ των είναι τάφος ανοικτός, από τον οποίον εξέρχονται δυσωδία· με τας ψευδολόγους δε γλώσσας των εκχύνουν φαρμακεράς δολιότητας.

Ψαλ. 5,11 κρίνον αυτούς, ο Θεός. αποπεσάτωσαν από των διαβουλιών αυτών· κατά το πλήθος των ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπίκρανάς σε, Κύριε.

Ψαλ. 5,11 Κρίνε και καταδικασέ τους συ, ω Θεέ μου. Είθε να αστοχήσουν όλαι αι συκοφαντίαι των και όλα τα εναντίον μου διαβουλίαι των. Συμφωνα με το πλήθος των ασεβειών των διασκόρπισέ τους και διώξε τους από κοντά σου, διότι εργαζόμενοι αυτοί το κακόν και πολεμούντες τους ιδικούς σου ανθρώπους σε έχουν πικράνει με το παραπάνω, Κυριε.

Ψαλ. 5,12 και ευφρανθήσαν πάντες οι ελπίζοντες επί σε· εις αιώνα αγαλλιάσονται, και κατασκηνώσεις εν αυτοίς, και

καυχήσονται εν σοί πάντες οι αγαπώντες το όνομά σου.

Ψαλ. 5,12 Θα ευφρανθούν δε τότε όλοι, όσοι στηρίζουν τας ελπίδας των εις σε. Η χαρά των και η αγαλλίασις θα είναι αιωνία και αναφαιρέτος. Συ δε θα κατοικήσης εν μέσω αυτών και όλοι εκείνοι, που αγαπούν το Ονομά σου, θα καυχώνται δια την προστασίαν, που τους παρέχεις.

Ψαλ. 5,13 ότι σύ ευλογήσεις δίκαιον· Κύριε, ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλ. 5,13 Διότι συ, Κυριε, εν τη άπειρώ σου αγαθότητι θα ευλογήσης τον δίκαιον. Κυριε, η άπειρος προς ημάς ευμένειά σου και προστασία είναι δι' ημάς ακατανίκητον όπλον και στέφανος δόξης.

ΨΑΛΜΟΣ 6

Εις το τέλος, εν ύμνοις, υπέρ της ογδόης· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 6,2 Κύριε, μη τώ θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Ψαλ. 6,2 Κυριε, επάνω στον δίκαιον θυμόν σου μη με τιμωρήσης δια τας αμαρτωλάς μου πράξεις, και μη θελήσης επάνω εις την δικαίαν σου οργήν να με παιδαγωγήσης με σκληρότητα.

Ψαλ. 6,3 ελέησόν με, Κύριε, ότι ασθενής ειμι· ίασάι με, Κύριε, ότι εταράχθη τα οστά μου,

Ψαλ. 6,3 Ελέησέ με, Κυριε, διότι είμαι σωματικώς και ψυχικώς ασθενής. Θεράπευσε, Κυριε, εμέ τον ασθενή, διότι και αυτά τα οστά μου έχουν ταραχθή εξ αιτίας των αμαρτιών μου.

Ψαλ. 6,4 και η ψυχή μου εταράχθη σφόδρα· και σύ, Κύριε, έως πότε;

Ψαλ. 6,4 Η δε ψυχή μου επλημμύρισεν από ταραχήν και ανεστατώθη εξ αιτίας της δικαίας σου οργής. Εως πότε όμως, Κυριε, θα στέκης μακράν από εμέ και ωργισμένος θα στρέφης αλλού το πρόσωπόν σου;

Ψαλ. 6,5 επίστρεψον, Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου, σώσον με ένεκεν τού ελέους σου.

Ψαλ. 6,5 Στρέψε, Κυριε, το πρόσωπόν σου προς εμέ. Γλύτωσε το σώμα και την ψυχήν μου από τας συμφοράς. Σώσε με, όχι δια τας καλάς μου πράξεις, αλλά δια την άπειρον ευσπλαχνίαν σου.

Ψαλ. 6,6 ότι ουκ έστιν εν τώ θανάτω ο μνημονεύων σου· εν δε τώ άδη τις εξομολογήσεται σοι;

Ψαλ. 6,6 Διότι, εάν αποθάνη κανείς αμετανόητος και καταβή στον άδην, δεν είναι δυνατόν να σε ενθυμήται, Κυριε. Εις τον άδην ποιός αμετανόητος είναι δυνατόν να σε δοξολογήση; Εγώ όμως, Κυριε, μετανοών δια τας παραβάσεις μου κλαίω.

Ψαλ. 6,7 εκοπίασα εν τώ στεναγμώ μου, λούσω καθ εκάστην νύκτα την κλίνην μου, εν δάκρυσί μου την στρωμένην μου βρέξω.

Ψαλ. 6,7 Εκοπίασα, απέκαμα από τους στεναγμούς μου δια τας παρεκτροπάς μου. Ελουσα και λούζω κάθε νύκτα το κρεβάτι μου και βρέχω με τα άφθονα δάκρυσί μου το στρώμα μου.

Ψαλ. 6,8 εταράχθη από θυμού ο οφθαλμός μου, επαλαιώθην εν πάσι τοίς εχθροίς μου.

Ψαλ. 6,8 Κλαίω συνεχώς εξ αιτίας της οργής σου και από τα δάκρυσί μου επόνεσαν τα μάτια μου. Εγίνα ασήμαντος, σαν το παληωμένο ένδυμα, και περιφρονημένος από τους εχθρούς μου.

Ψαλ. 6,9 απόστητε απ εμού πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, ότι εισήκουσε Κύριος της φωνής τού κλαυθμού μου·

Ψαλ. 6,9 Αλλά το έλεος του Κυρίου είναι άπειρον και δια τούτο εις αυτό ελπίζω και φωνάζω προς τους εχθρούς μου· φύγετε μακριά από μένα κατεντροπιασμένοι, όσοι εργαζεσθε την ανομίαν. Δεν σας φοβούμαι, διότι είμαι βέβαιος ότι ο Κυριος εδέχθη με ευμένειαν την προσευχήν, που με δάκρυα και κλαυθμούς του απηύθυνα.

Ψαλ. 6,10 ήκουσε Κύριος της δεήσεώς μου, Κύριος την προσευχήν μου προσεδέξατο.

Ψαλ. 6,10 Ηκουσεν ο Κυριος την δέησίν μου. Ο Κυριος ειηρεστήθη να κάμη δεκτήν την προσευχήν μου.

Ψαλ. 6,11 αισχυνθείσαν και ταραχθείσαν σφόδρα πάντες οι εχθροί μου, αποστραφείσαν και καταισχυνθείσαν σφόδρα διά τάχους.

Ψαλ. 6,11 Ας κατεντροπιασθούν και ας κυριευθούν από φόβον και τρόμον οι εχθροί μου. Ας γυρίσουν οπίσω και πανικόβλητοι ας τραπούν εις φυγήν, ας καταισχυνθούν γρήγορα.

ΨΑΛΜΟΣ 7

Ψαλμός τώ Δαυΐδ, ον ήσε τώ Κυρίω υπέρ των λόγων Χουσί υιού Ιεμενεί.

Ψαλ. 7,2 Κύριε ο Θεός μου, επί σοί ήλπισα· σώσον με εκ πάντων των διωκόντων με και ρύσαι με,

Ψαλ. 7,2 Κυριε, ο Θεός μου, εις σε εστήριξα όλας μου τας ελπίδας. Σώσε με από όλους τους εχθρούς μου, οι οποίοι με καταδιώκουν και γλύτωσέ με από αυτούς, και μάλιστα από τον αρχηγόν των τον Αβεσσαλώμ,

Ψαλ. 7,3 μήποτε αρπάση ως λέων την ψυχήν μου, μη όντος λυτρουμένου μηδέ σώζοντος.

Ψαλ. 7,3 δια να μη αρπάση αυτός και ως λέων άγριος κατασπαράξη την ζωήν μου, αφού δεν θα υπάρχη στο πλευρόν μου κανείς, δια να με γλυτώση και να με σώση.

Ψαλ. 7,4 Κύριε ο Θεός μου, εις εποίησα τούτο, εις έστιν αδικία εν χερσί μου,

Ψαλ. 7,4 Κυριε και Θεέ μου, εάν διέπραξα αυτό το κακόν, δια τα οποίον με καταδιώκουν, εάν αι χείρες μου έκαμαν κάκοιαν αδικίαν εναντίον των,

Ψαλ. 7,5 εις ανταπέδωκα τοίς ανταποδιδούσί μοι κακά, αποπέσοιμι άρα από των εχθρών μου κενός·

Ψαλ. 7,5 εάν ανταπέδωκα ποτέ κάτι κακόν στους εχθρούς μου, οι οποίοι συνεχώς με καταδιώκουν και με αδικούν, ας χάσω κάθε ελπίδα σωτηρίας από τα χέρια των εχθρών μου, ας πέσω νικημένος από αυτούς, έρημος και γυμνωμένος από κάθε συμπαράστασιν.

Ψαλ. 7,6 καταδιώξαι άρα ο εχθρός την ψυχήν μου και καταλάβοι και καταπατήσαι εις γήν την ζωήν μου και την δόξαν μου εις χούν κατασκηνώσαι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 7,6 Ας με καταδίωξη, μαζί με τους εχθρούς μου, ο αρχηγός των, ας με συλλάβη αιχμάλωτον, ας ποδοπατήση κάτω στο χώμα και ας εξευτελίση την ζωήν μου και ας σκεπάση με το χώμα του τάφου όλην την δόξαν μου.

Ψαλ. 7,7 ανάστηθι, Κύριε, εν οργή σου, υψώθητι εν τοίς πέρασι των εχθρών σου. εξεγέρθητι, Κύριε ο Θεός μου, εν προστάγματι, ώ ενετείλω,

Ψαλ. 7,7 ΑΛΛ' εγώ, Κυριε, δεν θέλω να εκδικηθώ ο ίδιος τους εχθρούς μου· δια τούτο σε παρακαλώ, σήκω, Κυριε, ωργισμένος εναντίον αυτών. Φανέρωσε το ύψος της ακατανίκητου δυνάμεώς σου έως εις τα πέρατα του στρατοπέδου των εχθρών σου, ώστε κανείς να μη διαφύγη την τιμωρίαν. Κυριε ο Θεός μου, σήκω εις προστασίαν μου, σύμφωνα άλλωστε και

με τον Νομον, τον οποίον έχεις σχετικώς διατάξει, να τιμωρούνται δηλαδή οι κακοί, οι δε καλοί να προστατεύονται και αμείβονται.

Ψαλ. 7,8 και συναγωγή λαών κυκλώσει σε, και υπέρ ταύτης εις ύψος επίστρεψον.

Ψαλ. 7,8 Και όταν, Κυριε, αποκοαστήσης δικαιοσύνην, τότε πλήθη λαών με πίστιν θα σε περιβάλλουν, προς χάριν δε αυτής της συγκεντρώσεως των πιστών λαών, ανέβα στο μεγαλειώδες βήμα της δικαιοσύνης και αγαθότητάς σου.

Ψαλ. 7,9 Κύριος κρινεί λαούς, κρίνον με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την ακακίαν μου επ' εμοί.

Ψαλ. 7,9 Ο Κυριος θα κρίνη αργά η γρήγορα όλους τους λαούς. Κρίνε και εμέ τώρα, Κυριε, ανάλογα με την δικαιοσύνην, που έως τώρα έχω δείξει· και σύμφωνα με την αθωότητά μου απέναντι των εχθρών μου δείξε εις εμέ την ιδικήν σου αγαθότητα.

Ψαλ. 7,10 συντελεσθήτω δή πονηρία αμαρτωλών και κατευθυνείς δίκαιον, ετάζων καρδίας και νεφρούς ο Θεός.

Ψαλ. 7,10 Θέσε, Κυριε, ένα τέγμα εις την κακίαν των αμαρτωλών ανθρώπων. Ετσι θα οδηγήσης, συ Κυριε, ανενόχλητον και απρόσκοπτον τον δίκαιον στον δρόμον της αρετής, διότι γνωρίζεις τα βάθη των ανθρωπίνων καρδιών, τας σκέψεις και τας επιθυμίας αυτών.

Ψαλ. 7,11 δικαία η βοήθειά μου παρά τού Θεού τού σώζοντος τους ευθείς τή καρδία.

Ψαλ. 7,11 Δικαία θα είναι η προς εμέ βοήθειά σου, Κυριε, διότι συ είσαι Θεός, ο οποίος σώζεις όλους όσους έχουν ευθείαν και ειλικρινή την καρδίαν.

Ψαλ. 7,12 ο Θεός κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και μη οργήν επάγων καθ' εκάστην ημέραν.

Ψαλ. 7,12 Ο Θεός είναι κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και δεν επιφέρει την οργήν του με καθημερινάς ποινάς και τιμωρίας εναντίον των αμαρτωλών ανθρώπων.

Ψαλ. 7,13 εάν μη επιστραφήτε, την ρομφαίαν αυτού στυλώσει, το τόξον αυτού ενέτεινε και ητοίμασεν αυτό·

Ψαλ. 7,13 Εάν όμως σεις οι αμαρτωλοί καταφρονήσετε την μακροθυμίαν του Θεού και δεν μετανοήσετε, ο Κυριος θα τροχίστη την ρομφαίαν του, το τόξον του το έχει ήδη έτοιμον εναντίον σας.

Ψαλ. 7,14 και εν αυτώ ητοίμασε σκεύη θανάτου, τα βέλη αυτού τοίς καιομένοις εξειργάσατο.

Ψαλ. 7,14 Και στο τόξον αυτό ο Κυριος ετοποθέτησε τα θανατηφόρα του βέλη, τα οποία ητοίμασε εναντίον των φλογιζομένων και εξαπτομένων από την κακότητα και τα πάθη αμετανοήτων αμαρτωλών.

Ψαλ. 7,15 ιδού ωδίνησεν αδικίαν, συνέλαβε πόνον και έτεκεν ανομίαν.

Ψαλ. 7,15 Ιδού, αυτός ο εχθρός μου εκυριεύθη από ωδίνας δια το κατ' εμού κακόν, συνέλαβεν ετσι εις την ψυχήν του σχέδιον πόνου εναντίον μου, εγέννησε δε την παρανομίαν, η οποία θα εκσπάση εις βάρος του.

Ψαλ. 7,16 λάκκον ώρυξε και ανέσκαψεν αυτόν, και εμπεισείται εις βόθρον, ον ειργάσατο·

Ψαλ. 7,16 Ηνοιξε ωςάν παγίδα λάκκον, δια να με συλλάβη εις αυτόν, όπως συλλαμβάνουν τα άγρια θηρία, τον ανεσκάλευσε, ώστε να μη φαίνεται. Ομως όχι εγώ, αλλά αυτός θα πέση μέσα στον βόθρον, τον οποίον με τόσην τέχνην κατεσκεύασε.

Ψαλ. 7,17 επιστρέψει ο πόνος αυτού εις κεφαλήν αυτού, και επί κορυφήν αυτού η αδικία αυτού καταβήσεται.

Ψαλ. 7,17 Σαν πέτρα θα γυρίση από ψηλά και θα πέση εις την κεφαλήν του το κακόν αυτό, που με πονηρίαν και κόπον πολύν ητοίμασεν εναντίον μου. Εις την κορυφήν του θα κατεβή βαρεία και συντριπτική η αδικία του.

Ψαλ. 7,18 εξομολογήσομαι τώ Κυρίω κατά την δικαιοσύνην αυτού και ψαλώ τώ ονόματι Κυρίου τού Υψίστου.

Ψαλ. 7,18 Εγώ δε, σωσμένος από την αγαθότητα και δύναμιν του Κυρίου, θα ανυμνολογώ τον Κυριον δια την δικαιοσύνην του αυτήν και θα ψάλλω ύμνους δοξολογίας στο όνομα Κυρίου του Υψίστου.

ΨΑΛΜΟΣ 8

Εις το τέλος, υπέρ των ληνών· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 8,2 Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομά σου εν πάση τή γη· ότι επήρηθη η μεγαλοπρέπειά σου υπεράνω των ουρανών.

Ψαλ. 8,2 Κυριε ο κύριος όλων των ανθρώπων, ιδιαίτερος δε ημών των πιστών, πόσον ξακουστόν και ολόλαμπρον προβάλλει το όνομά σου εις όλην την γην, εις όλα τα δημιουργήματά σου! Η μεγαλοπρέπειά σου ως δημιουργού είναι ασυγκρίτως λαμπρότερα από την λαμπρότητα των ουρανίων κόσμων, τους οποίους συ εδημιούρησες.

Ψαλ. 8,3 εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον ένεκα των εχθρών σου τού καταλύσαι εχθρόν και εκδικητήν.

Ψαλ. 8,3 Από τα στόματα και αυτών ακόμη των νηπίων και θηλαζόντων παιδιών ήκουσας και ακούεις τέλειον ύμνον πίστεως και δοξολογίας προς σε, εις πείσμα των μεγάλων απίστων εχθρών σου και εις καταζευτελισμόν και εξουδένωσιν εκείνου, ο οποίος τολμά να παρουσιασθή εχθρός και αντίδικός σου.

Ψαλ. 8,4 ότι όψομαι τους ουρανούς, έργα των δακτύλων σου, σελήνην και αστέρας, ά σύ εθεμελίωσας·

Ψαλ. 8,4 Όταν ανυψώνω τα βλέμματά μου στους ουρανούς και βλέπω τα αναρίθμητα υπέροχα εκεί δημιουργήματά σου, τα οποία χωρίς κόπον σαν με τα δάκτυλα απλώς των χειρών σου έκαμες, την σελήνην δηλαδή και τους αστέρας, τα οποία συ εστερέωσες στο απέραντον χάος του ουρανού, διερωτώμαι και λέγω·

Ψαλ. 8,5 τι εστιν άνθρωπος, ότι μιμήσκη αυτού; ή υιός ανθρώπου, ότι επισκέπη αυτόν;

Ψαλ. 8,5 τι είναι αυτός ο άνθρωπος, ο τόσο μικρός και αφανής εμπρός στο μεγαλοπρεπές σύμπαν σου, ώστε συ να καταδέχεσαι να τον ενθυμήσαι; Η τι είναι κάθε απόγονος του ανθρώπου, ώστε συ τόσο πατρικώς και ιδιαίτερος να φροντίζης δι' αυτόν;

Ψαλ. 8,6 ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ' αγγέλους, δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν,

Ψαλ. 8,6 Τον εδημιούρησες ολίγον κατώτερον από τους αγγέλους, με δόξαν όμως και τιμήν τον έχεις στεφανώσει,

Ψαλ. 8,7 και κατέστησας αυτόν επί τα έργα των χειρών σου· πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού,

Ψαλ. 8,7 διότι τον εγκατέστησες και τον ανεκήρυξες βασιλέα εις όλα τα έργα των χειρών σου, εις όλα τα επίγεια δημιουργήματά σου.

Ψαλ. 8,8 πρόβατα, και βόας απάσας, έτι δε και τα κτήνη τού πεδίου,

Ψαλ. 8,8 Τα πάντα υπέταξες κάτω από την εξουσίαν του, όχι μόνον τα κατοικίδια ζώα, πρόβατα και όλα τα βόϊδια, αλλά και αυτά ακόμη τα άγρια θηρία της υπαίθρου·

Ψαλ. 8,9 τα πετεινά τού ουρανού και τους ιχθύας της θαλάσσης, τα διαπορευόμενα τρίβους θαλασσών.

Ψαλ. 8,9 τα ταχύτατα πτηνά, που διασχίζουν τους ουραμούς, τα αναρίθμητα ψάρια της θαλάσσης, τα μεγάλα κήτη, τα οποία τρέχουν δια των υδατινών δρόμων των ωκεανών.

Ψαλ. 8,10 Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν το όνομά σου εν πάση τή γη!

Ψαλ. 8,10 Κυριε ο Κυριος ημών, πόσον λαμπρόν και μεγαλειώδες προβάλλεται το πανένδοξον όνομά σου εις όλην την γην!

ΨΑΛΜΟΣ 9 (Οι στιχοι 22-39 αντιστοιχουν στο Μασ. 10,1-18)

Εις το τέλος, υπέρ των κρυφίων τού υιού· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 9,2 Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσιά σου·

Ψαλ. 9,2 Θα σε δοξολογήσω Κυριε, με όλην μου την καρδιάν, θα διηγηθώ με ευγνωμοσύνην όλα τα θαυμαστά σου έργα.

Ψαλ. 9,3 ευφρανθήσομαι και αγαλλιάσομαι εν σοί, ψαλώ τώ ονόματί σου, Υψιστε.

Ψαλ. 9,3 Θα πλημμυρίσω από χαράν και αγαλλίασιν αναλογιζόμενος την πατρικήν σου παντοδύναμον προστασίαν. Θα ψάλλω ύμνους δοξολογίας προς το πάντιμον όνομά σου, Υψιστε Κυριε.

Ψαλ. 9,4 εν τώ αποστραφήναι τον εχθρόν μου εις τα οπίσω, ασθενήσουσι και απολούνται από προσώπου σου,

Ψαλ. 9,4 Όταν κατετροπάθησαν και πανικόβλητοι ετράπησαν εις φυγήν οι εχθροί μου, συνετρίβη η δύναμις των. Αυτοί εξηφανίσθησαν, εχάθησαν εξ ολοκλήρου, μόλις εφάνη το προστατευτικόν δι' εμέ, το ωργισμένον δι' εκείνους, πρόσωπόν σου.

Ψαλ. 9,5 ότι εποίησας την κρίσιν μου και την δίκην μου, εκάθισας επί θρόνου ο κρίνων δικαιοσύνην.

Ψαλ. 9,5 Διότι συ, ως δίκαιος και παντοδύναμος κριτής, έκρινες την υπόθεσίν μου, έκαμες δίκην υπέρ εμού. Εκάθισες στον βασιλικόν δικαστικόν σου θρόνον, συ ο οποίος κρίνστους πάντας και τα πάντα με δικαιοσύνην.

Ψαλ. 9,6 επετίμησας έθνεσι, και απώλετο ο ασεβής· το όνομα αυτού εξήλειψας εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 9,6 Εβγαλες καταδικαστικήν απόφασιν κατά των εθνών αυτών, τους ηλεγξες δια τας παρανομίας των και κατεστράφησαν οι ασεβεις αυτοί. Το όνομά των, που δι' άλλους μεν είχε κατατηρησει φόβητρον, δι' άλλους δε αξιοζήλευτον, το έσβησες άπαξ δια παντός, ώστε να μη ακουσθή ποτε πλέον.

Ψαλ. 9,7 τού εχθρού εξέλιπον αι ρομφαίαι εις τέλος, και πόλεις καθειλες· απώλετο το μνημόσυνον αυτού μετ ήχου,

Ψαλ. 9,7 Αι πολεμικά θανατηφόροι μεγάλοι σπάθαι του εχθρού αυτού και αι άλλαι πολεμικά μηχανάι κατεστράφησαν εξ ολοκλήρου· τας χωρωμένας του πόλεις κατεκρημνισες και η ανάμνησίς του εξηφανίσθη μετά βοής.

Ψαλ. 9,8 και ο Κύριος εις τον αιώνα μένει. ητοιμασεν εν κρίσει τον θρόνον αυτού,

Ψαλ. 9,8 Ο Κυριος όμως και απειροτέλειος Θεός μένει στον αιώνα. Ητοιμασε και έχει πάντοτε έτοιμον τον βασιλικόν θρόνον της δικαίας του κρίσεως.

Ψαλ. 9,9 και αυτός κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη, κρινεί λαούς εν ευθύτητι.

Ψαλ. 9,9 Αυτός θα κρίνη και θα δικάση την οικουμένην με δικαιοσύνην, θα κρίνη τους λαούς της γης με απροσωποληψίαν και ευθύτητα.

Ψαλ. 9,10 και εγένετο Κύριος καταφυγή τώ πένητι, βοηθός εν ευκαιρίαις εν θλίψεσι·

Ψαλ. 9,10 Ετσι ο Κυριος έγινε καταφύγιον δια τους πτωχούς και τους αδυνάτους. Βοηθός αυτών εις την κατάλληλον στιγμήν, όταν αυτοί ευρίσκονται υπό το κράτος θλίψεων και αδικιών.

Ψαλ. 9,11 και ελπισάτωσαν επί σοί οι γινώσκοντες το όνομά σου, ότι ουκ εγκατέλιπες τους εκζητούντάς σε, Κύριε.

Ψαλ. 9,11 Εις σε, λοιπόν, ας έχουν στηριγμένας τας ελπίδας των όσοι σε εγνώρισαν, διότι συ δεν εγκαταλείπεις ποτέ εκείνους, οι οποίοι μετά πόθου σε ζητούν και προς σε καταφεύγουν.

Ψαλ. 9,12 ψάλατε τώ Κυρίω, τώ κατοικούντι εν Σιών, αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι τα επιτηδεύματα αυτού,

Ψαλ. 9,12 Ψαλατε, λοιπόν, όλοι ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Κυριον, ο οποίος μένει στον ιερόν τόπον, εις την Σιών. Διαλαλήσατε εις όλα τα έθνη τα μεγαλουργήματα αυτού.

Ψαλ. 9,13 ότι εκζητών τα αίματα αυτών εμνήσθη, ουκ επελάθετο της κραυγής των πενήτων.

Ψαλ. 9,13 Διότι ο Κυριος, ο εκδικητής των αθών αιμάτων και τιμωρός των εγκληματιών, ενεθυμήθη τους αδικηθέντας, εμακροθύμησε δια τον εγκληματίαν, αλλά δεν ελησμόνησε την ικεσίαν των δεομένων προς αυτόν πτωχών και αδυνάτων και αδικουμένων.

Ψαλ. 9,14 ελέησόν με, Κύριε, ιδε την ταπείνωσίν μου εκ των εχθρών μου, ο υψών με εκ των πυλών τού θανάτου,

Ψαλ. 9,14 Ελέησε με, Κυριε, ιδε τον ξευτελισμόν, τον οποίον υπέστην εκ μέρους των εχθρών μου. Συ, ο οποίος συνεχώς από θανασίμους κινδύνους με σώζεις, συ που με αρπάξεις από αυτάς άκομα τας πύλας του θανάτου, και μου χαρίζεις δόξαν,

Ψαλ. 9,15 όπως αν εξαγγείλω πάσας τας αινέσεις σου εν ταίς πύλαις της θυγατρός Σιών. αγαλλιάσομαι επί τώ σωτηριώ σου.

Ψαλ. 9,15 δείξε και τώρα την προστασίαν σου, δια να διαλαλήσω, ελεύθερος πλέον και ασφαλής, όλας τας δοξολογίας σου εις τας πύλας της Σιών, την οποίαν ως θυγατέρα σου αγαπάς. Τότε εγώ θα πλημμυρίσω από αγαλλιασιν δια την σωτηριαν, που θα μου έχης δώσει.

Ψαλ. 9,16 ενεπάγησαν έθνη εν διαφθορά, ή εποίησαν, εν παγίδι ταύτη, ή έκρυψαν, συνελήφθη ο πούς αυτών.

Ψαλ. 9,16 Τα εχθρικά όμως ειδωλολατρικά έθνη εβυθίσθησαν και εκόλλησαν στον βόρβορον, ώστε να είναι βεβαία πλέον η καταστροφή των, διότι εις την παγίδα, την οποίαν με πολλήν τέχνην εσκέπασαν, δια να συλλάβη τα ανύποπτα αθώα θύματά των, εις αυτήν, ως εις άλλο δόκανον, επιάστηκαν τα ιδικά των πόδια.

Ψαλ. 9,17 γινώσκεται Κύριος κρίματα ποιών, εν τοίς έργοις των χειρών αυτού συνελήφθη ο αμαρτωλός. (ωδή διαψάλματος).

Ψαλ. 9,17 Με τα θαυμαστά αυτά έργα της δικαιοσύνης σου γίνεται υλοφάνερρον και γνωστόν εις όλον τον κόσμον, ότι ο Κυριος πάντοτε δικαίος κρίσεις και αποφάσεις λαμβάνει και εφαρμόζει. Εφερεν εν τη δικαιοσύνη του έτσι τα πράγματα ο Κυριος, ώστε ο αμαρτωλός συλλαμβάνεται ο ίδιος εις τα παγιδευτικά έργα, που έχει στήσει δια τους άλλους.

Ψαλ. 9,18 αποστραφήτωσαν οι αμαρτωλοί εις τον άδην, πάντα τα έθνη τα επιλανθανόμενα τού Θεού,

Ψαλ. 9,18 Ας καταδικασθούν και ας ριφθούν εις τας οδύνας του άδου οι αμετανόητοι αμαρτωλοί, όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία λησμονούν και καταφρονούν τον Θεόν.

Ψαλ. 9,19 ότι ουκ εις τέλος επιλησθήσεται ο πτωχός, η υπομονή των πενήτων ουκ απολείται εις τέλος.

Ψαλ. 9,19 Διότι δεν θα λησμονηθή μέχρι τέλους ο πτωχός και αδύνατος, που πιστεύει και ελπίζει στον Θεόν. Η ελπίδα προς τον Θεόν και η υπομονή, την οποίαν δείχνουν κατά το διάστημα των θλίψεων των οι πένητες, δεν θα χαθή, δεν θα μείνη μέχρι τέλους χωρίς ικανοποίησιν εκ μέρους του Θεού.

Ψαλ. 9,20 ανάστηθι, Κύριε, μη κραταιούσθω άνθρωπος, κριθήτωσαν έθνη ενώπιόν σου.

Ψαλ. 9,20 Σηκω επάνω, Κυριε, δίκαιος και ισχυρός, και ας μη υψώνεται και μεγαλοφρονή ο άδικος και εξευτελισμένος άνθρωπος. Ας κριθούν και ας δικασθούν ενώπιόν σου όλα τα ασεβή έθνη.

Ψαλ. 9,21 κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην επ αυτούς, γνώτωσαν έθνη ότι άνθρωποι εισιν. (διάψαλμα).

(Μαθ. 10, 1-18)

Ψαλ. 9,21 Θέσε επάνω εις αυτά αυστηρόν νομοθέτην, που θα τους δεσμεύη με τους δικαίους νόμους και θα τους κρίνη οσάκις τους παραβαίνουν. Από την ιδιικήν σου δικαίαν και παντοδύναμον παρέμβασιν, ας μάθουν οι ειδωλολάτραι, οι εθνικοί, ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά ασθενείς και ανόητοι άνθρωποι.

Ψαλ. 9,22 Ινατί, Κύριε, αφέστηκας μακρόθεν, υπεροράς εν ευκαιρίαις εν θλίψεσιν;

Ψαλ. 9,22 Διατί, Κυριε, έχεις σταθή εις την παρούσαν περιστάσιν μακράν από ημάς; Διατί δεν μας προσέχεις τώρα, που ευρισκόμεθα εις περιστάσεις θλίψεων;

Ψαλ. 9,23 εν τώ υπερηφανεύεσθαι τον ασεβή εμπυρίζεται ο πτωχός, συλλαμβάνονται εν διαβουλίαις, οίς διαλογίζονται.

Ψαλ. 9,23 Καίεται μέσα στο καμίνι θλίψεως και αγωνίας ο ενάρετος πτωχός, εις καιρόν που υπερηφανεύεται αλαζονικά δια την επικράτησίν του ο αμαρτωλός. Συλλαμβάνονται οι ταλαίπωροι πτωχοί εις τας παγίδας, τας οποίας με πανουργίαν ετοιμάζουν εναντίον των οι αμαρτωλοί.

Ψαλ. 9,24 ότι επαινείται ο αμαρτωλός εν ταις επιθυμίαις της ψυχής αυτού, και ο αδικών ενευλογείται

Ψαλ. 9,24 Στενοχωρείται ο δίκαιος, διότι βλέπει να καυχάται και να θανμάζεται από τους ομοίους του ο αμαρτωλός. Βλέπει να εκπληρώνονται αι αμαρτωλαί επιθυμιαί της ψυχής εκείνου και να καλοτυχίζεται ο άδικος από τους ομοίους του.

Ψαλ. 9,25 παρῶννε τον Κύριον ο αμαρτωλός; κατά το πλήθος της οργής αυτού ουκ εκζητήσει; ουκ έστιν ο Θεός ενώπιον αυτού.

Ψαλ. 9,25 Με αυτήν όμως την συμπεριφοράν του ο αμαρτωλός, όταν λέγη ότι δεν θα ζητήσει ευθύνας δια τας αμαρτίας και τας αδικίας του ο Θεός, εξώργισεν εναντίον του τον Κυριον. Ο αμαρτωλός ζη, ως εάν δεν υπάρχει ενώπιόν του και ως εάν δεν τον βλέπη ο Θεός!

Ψαλ. 9,26 βεβηλούνται αι οδοί αυτού εν παντί καιρώ, ανταναιρείται τα κρίματά σου από προσώπου αυτού, πάντων των εχθρών αυτού κατακυριεύσει

Ψαλ. 9,26 Εις κάθε στιγμήν και ώραν είναι ρυπαροί και βρωμεροί οι δρόμοι της ζωής του. Καταφρονεί και καταπατεί ασυστόλως τα προστάγματα και τας εντολάς σου εμπρός εις τα μάτια σου και φαντάζεται εν τη αλαζονία του ότι θα επικρατήσει εναντίον όλων των εχθρών του, οι οποίοι εχθροί του είναι οι ιδικοί σου φίλοι.

Ψαλ. 9,27 είπε γάρ εν καρδιά αυτού· ου μη σαλευθώ, από γενεάς εις γενεάν άνευ κακού.

Ψαλ. 9,27 Διότι είπεν από μέσα του· "δεν θα μετακινηθώ ποτέ από κανένα, η ευτυχία μου είναι μόνιμος. Εγώ και οι απόγονοί μου θα ζήσωμεν χωρίς θλίψεις".

Ψαλ. 9,28 ου αράς το στόμα αυτού γέμει και πικρίας και δόλου, υπό την γλώσσαν αυτού κόπος και πόνος.

Ψαλ. 9,28 Ετσι σκέπτεται εκείνος, του οποίου το στόμα είναι γεμάτο από κατάραν εναντίον του Θεού, από πικρίαν και δολιότητα κατά του πλησίον του. Εκείνος, κάτω από την γλώσσαν του οποίου φωληάζει και ξεχύνεται η κακότης και η μοχθηρία.

Ψαλ. 9,29 εγκάθηται ενέδρα μετά πλουσιών, εν αποκρύφους τού αποκτείνειαι αθών· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσιν·

Ψαλ. 9,29 Στήνει ενέδραν και παραμονεύει μαζή με άλλους πλουσίους, στήνει καρτέρι εις αποκρύφους τόπους, δια να φονεύση τον αθών διαβάτην. Οι οφθαλμοί του κακοποιού αυτού στρέφονται άγριοι και απειλητικοί εναντίον του πτωχού και ανυπερασπίστου ανθρώπου.

Ψαλ. 9,30 ενεδρεύει εν αποκρύφω ως λέων εν τή μάνδρα αυτού, ενεδρεύει τού αρπάσαι πτωχόν, αρπάσαι πτωχόν εν τώ ελκύσαι αυτόν·

Ψαλ. 9,30 Παραμονεύει εις αποκρύφους τόπους, όπως το ληοντάρι παραφυλάττει κρυμμένο μέσα εις την φωλεάν του, ενεδρεύει, δια να αρπάση τον πτωχόν, να αρπάση τον πτωχόν παρασύρων αυτόν με απατηλούς τρόπους.

Ψαλ. 9,31 εν τή παγίδι αυτού ταπεινώσει αυτόν, κύψει και πεσείται εν τώ αυτόν κατακυριεύσαι των πενήτων.

Ψαλ. 9,31 Εις την ενέδραν, που στήνει συμμαζεύεται, σκύβει, εξαπλώνεται κάτω στο έδαφος, δια να μπορέση με τον τρόπον αυτόν να ορμήση αιφνιδίως και κατακυριεύση τους ταλαιπωρημένους πτωχούς.

Ψαλ. 9,32 είπε γάρ εν καρδιά αυτού· επιλέλησται ο Θεός, απέστρεψε το πρόσωπον αυτού τού μη βλέπειν εις τέλος.

Ψαλ. 9,32 Είπε από μέσα του σύμφωνα με την επιθυμίαν της πονηράς καρδιάς του· "ο Θεός μας ελησμόνησε, εγύρισε αλλού το πρόσωπόν του και δεν μας βλέπει καθόλου".

Ψαλ. 9,33 ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μη επιλάθη των πενήτων.

Ψαλ. 9,33 Σηκω, Κυριε και Θεέ μου, εν τη δικαιοσύνη σου. Ας υψωθή η παντοδύναμος δεξιά σου και ας πέση τιμωρός εναντίον εκείνων. Μη λησμονής τους ταλαιπωρημένους, τους πτωχούς.

Ψαλ. 9,34 ένεκεν τίνος παρῶργισεν ο ασεβής τον Θεόν; είπε γάρ εν καρδιά αυτού· ουκ εκζητήσει.

Ψαλ. 9,34 Διατί προκάλεσε οξείαν την οργήν ο ασεβής; Διότι είπεν από μέσα του, σύμφωνα με τους πόθους της πονηράς καρδιάς του· "ο Θεός δεν ζητεί λογαριασμόν και δεν μας καταλογίζει ευθύνας δια τας πράξεις μας"!

Ψαλ. 9,35 βλέπεις, ότι σύ πόνον και θυμόν κατανοείς τού παραδούνααι αυτούς εις χείρας σου· σοί εγκαταλείπται ο πτωχός, ορφανώ σύ ήσθα βοηθός.

Ψαλ. 9,35 Αλλά συ, Κυριε, τα βλέπεις όλα· όχι μόνον τας εξωτερικάς πράξιστον ανθρώπου, αλλά και αυτάς τας σκέψεις και επιθυμίας των καρδιών. Γνωρίζεις τόσον τους πόνους και τας θλίψιστον πτωχού όσον και τον θηριώδη θυμόν του ασεβούς. Τα βλέπεις όλα, δια να παραδώσης εν τη δικαιοσύνη σου τους ασεβείς εις την τιμωρόν δεξιάν σου. Εις την ιδιικήν σου όμως προστασίαν έχει ελπίσει και έχει εγκαταλειφθή ο πτωχός. Του ορφανού συ είσαι βοηθός.

Ψαλ. 9,36 σύντριψον τον βραχίονα τού αμαρτωλού και πονηρού, ζητηθήσεται η αμαρτία αυτού, και ου μη ευρεθή.

Ψαλ. 9,36 Συντριψε συ την καταπιεστικήν δύναμιν του αμαρτωλού και του πονηρού ανθρώπου. Εξάλειψε αυτόν και τας

κακάς του πράξεις, ώστε, εάν αναζητηθή το κακόν που έκαμε, να μη ευρεθή ούτε αυτός ούτε εκείνο.

Ψαλ. 9,37 βασιλεύσει Κύριος εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος, απολείσθε έθνη εκ της γής αυτού.

Ψαλ. 9,37 Μονον ο αιώνιος Κυριος θα βασιλεύση στους αιώνας των αιώνων. Σεις οι ειδωλολάτραι θα εξολοθρευθήτε από την γην του Κυριου.

Ψαλ. 9,38 την επιθυμίαν των πενήτων εισήκουσε Κύριος, την ετοιμασίαν της καρδιάς αυτών προσέσχε το ούς σου

Ψαλ. 9,38 Ο Κυριος ήκουσε την δικαίαν επιθυμίαν των πτωχών ανθρωπων. Και το αυτί του το έτεινε προσεκτικόν στους δικαίους πόθους της καρδιάς των.

Ψαλ. 9,39 κρίναι ορφανώ και ταπεινώ, ίνα μη προσθή έτι μεγαλαυχείν άνθρωπος επί της γής.

Ψαλ. 9,39 Ανέλαβεν αυτός, να κρίνη με δικαιοσύνην επί της υποθέσεως του ορφανού και του πτωχού ανθρωπου, να τους υπερασπίση εν τη παντοδυναμία του, ώστε να μη τολμήση πλέον κανείς άνθρωπος επί της γης να αλαζονευθή εις βάρος αυτών και του Θεού.

ΨΑΛΜΟΣ 10 (Μασ. 11)

Εις το τέλος ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 10,1 Επί τώ Κυρίω πέποιθα· πώς ερείτε τή ψυχή μου· μεταναστεύου επί τα όρη ως στρουθίον;

Ψαλ. 10,1 Εγώ έχω στηρίζει την πεττοίθησιν και την ελπίδα μου στον παντοδύναμον Κυριον και πως σεις μου λέγετε· “φύγε, μετανάστευσε από εδώ, πέταξε σαν στρουθίον τρομαγμένον εις τα βουνά, δια να εύρης εκεί την σωτηρίαν σου;”

Ψαλ. 10,2 ότι ιδού οι αμαρτωλοί ενέτειναν τόξον, ητοίμασαν βέλη εις φαρέτραν τού κατατοξεύσαι εν σκοτομήνη τους ευθείς τή καρδιά.

Ψαλ. 10,2 Φυγε, μου λέγουν, διότι οι αμαρτωλοί άνθρωποι έχουν ετοιμάσει τα βέλη των, δια να τα εκτοξεύσουν με μανίαν από τον σκοτεινόν τόπον, που ενεδρεύουν, εναντίον των απονηρεύτων και εναρέτων ανθρωπων.

Ψαλ. 10,3 ότι ά σύ κατηρτίσω, αυτοί καθείλον· ο δε δικαίος τι έποίησε;

Ψαλ. 10,3 Ολα όσα, συ Κυριε, σοφώς και δικαίως έχεις νομοθετήσει, αυτοί τα κρημνίζουν και τα καταπατούν. Και επάνω εις την αλαζονείαν των ερωτούν· “ποίον είναι λοιπόν το κέρδος του δικαίου; Κανένα”.

Ψαλ. 10,4 Κύριος εν ναώ αγίω αυτού· Κύριος εν ουρανώ ο θρόνος αυτού· οι οφθαλμοί αυτού εις τον πένητα αποβλέπουσι, τα βλέφαρα αυτού εξετάζει τους υιούς των ανθρωπων.

Ψαλ. 10,4 Ο Κυριος όμως ευρίσκεται ακατανίκητος στον ουρανόν και στον ιερών ναόν του. Ο Κυριος έχει στήσει τον δικαστικόν του θρόνον υψηλά στον ουρανόν. Από εκεί οι οφθαλμοί του βλέπουν με προσοχήν και με ευμένειαν τον ταλαιπωρούμενον πτωχόν. Δεισδυτικά εξετάζουν και διακρίνουν τους υιούς των ανθρωπων.

Ψαλ. 10,5 Κύριος εξετάζει τον δικαίον και τον σεβή, ο δε αγαπών την αδικίαν μισεί την εαυτού ψυχήν.

Ψαλ. 10,5 Ο Κυριος εξετάζει και ξεχωρίζει με ακρίβειαν, χωρίς καμμίαν πλάνην, τον δικαίον και τον σεβή. Οποιος δε αγαπά την αδικίαν και επιμένει εις αυτήν, αυτός μισεί και βλάπτει κυρίως τον εαυτόν του.

Ψαλ. 10,6 επιβρέξει επί αμαρτωλούς παγίδας, τήν και θείον και πνεύμα καταιγίδος η μερίς τού ποτηρίου αυτών.

Ψαλ. 10,6 Ο Κυριος θα εξαπολύση, ωσάν βροχήν, και θα γεμίση με ολεθρίας παγίδας τον δρόμον των αμαρτωλών ανθρωπων, θα ρίψη εναντίον των φωτιών και θειάφι, θα εξαπολύση βίαιον και ορμητικόν άνεμον, δια να αναροπίζη την φλόγα. Αυτό θα είναι το ποτήριον της οργής του Θεού κατάπικρον εναντίον των αμαρτωλών ανθρωπων.

Ψαλ. 10,7 ότι δικαίος Κύριος, και δικαιοσύνας ηγάπησεν, ευθύτητας είδε το πρόσωπον αυτού.

Ψαλ. 10,7 Διότι ο Κυριος είναι δικαίος και αγαπά δικαιοσύνας, στρέφει τους οφθαλμούς του με ιλαρότητα και ευμένειαν στους ευθείς και αγαθούς ανθρωπους.

ΨΑΛΜΟΣ 11 (Μασ. 12)

Εις το τέλος, υπέρ της ογδόης· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 11,2 Σώσόν με, Κυριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος, ότι ωλιγώθησαν αι αλήθειαι από των υιών των ανθρωπων.

Ψαλ. 11,2 Σώσε με, Κυριε, από την κακίαν και τους κακούς, που με περιβάλλουν, διότι δεν έχει απομείνει πλέον άνθρωπος ενάρετος επάνω εις την γην. Σπάνιοι είναι οι ειλικρινείς και αληθινοί λόγοι μεταξύ των ανθρωπων.

Ψαλ. 11,3 μάταια ελάλησεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού, χείλη δόλια εν καρδιά, και εν καρδιά ελάλησε κακά.

Ψαλ. 11,3 Λογια ψευδή και επιβλαβή ανταλλάσσει ο καθένας με τον πλησίον του. Από την αμαρτωλήν καρδιαν των βγαίνουν δια του στόματός των δολιότητες. Ογκος κακίας υπάρχει εις την καρδιαν των, την οποίαν εκφράζουν με πανουργίαν τα χείλη των.

Ψαλ. 11,4 εξολοθρευσαι Κύριος πάντα τα χείλη τα δόλια και γλώσσαν μεγαλορήμονα.

Ψαλ. 11,4 Είθε να εξολοθρευθή ο Κυριος όλα τα δόλια και απατηλά χείλη, τας γλώσσας των διπροσώπων αυτών ανθρωπων, που καυχσιολογούν και κομπάζουν.

Ψαλ. 11,5 τους ειπόντας την γλώσσαν ημών μεγαλυνούμεν, τα χείλη ημών παρ ημίν εστι τις ημών Κύριός εστιν;

Ψαλ. 11,5 όλους εκείνους, οι οποίοι είπαν· “θα δοξάσωμεν και θα αναδειξώμεν την γλώσσαν μας με την ευφράδειάν μας. Τα χείλη μας είναι εις την απόλυτον διάθεσίν μας. Ποίος είναι Κυριος επάνω από ημάς; Ημείς και κανείς άλλος”.

Ψαλ. 11,6 από της ταλαιπωρίας των πτωχών και από τού στεναγμού των πενήτων, νύν αναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι εν σωτηρίω, παρησιάσομαι εν αυτώ.

Ψαλ. 11,6 Εις την αλαζονείαν όμως και αφροσύνην αυτήν ο Κυριος απήντησεν· “εξ αιτίας της καταδυναστεύσεως των πτωχών από τους αμαρτωλούς πλουσίους, εξ αιτίας των στεναγμών των πενήτων, που καταπιέζονται, τώρα αμέσως θα εγερθώ, λέγει ο Κυριος, θα θέσω εις ασφαλή και σωτήριον τόπον τον καταπιεζόμενον πτωχόν και χάριν αυτού θα δείξω εις τα μάτια όλων την λαμπράν και ακατανίκητον δικαιοσύνην μου”.

Ψαλ. 11,7 τα λόγια Κυριου λόγια αγνά, αργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τή γη κεκαθαρισμένον επταπλασίως.

Ψαλ. 11,7 Αυτά τα λόγια του Κυριου, όπως και όλα τα λόγια του, είναι καθαρά, αγνά, απηλλαγμένα από κάθε ψεύδος, όμοια προς τον άργυρον που επυρακτώθη και εχωνεύθη στον κλίβανον της γης, και είναι τελείως καθαρός.

Ψαλ. 11,8 σύ, Κυριε, φυλάξαις ημάς και διατηρήσαις ημάς από της γενεάς ταύτης και εις τον αιώνα.

Ψαλ. 11,8 Συ, Κυριε, είθε να μας προφυλάξης από τους κακούς και το κακόν, να μας διατηρήσης καθαρούς και αβλαβείς μέσα εις την πονηράν αυτήν γενεάν τώρα και στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 11,9 κύκλω οι ασεβείς περιπατούν κατά το ύψος σου επολυώρησας τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλ. 11,9 Τριγύρω μας περιπατούν οι ασεβείς με δολιότητα. Σου όμως δεν αδιαφορείς δια τους υιούς των ανθρώπων. Οσον είναι το ύψος της δόξης σου, τόσο είναι και η μεγάλη φροντίς και προσοχή σου δι' αυτούς.

ΨΑΛΜΟΣ 12 (Μασ. 13)

Εις το τέλος ψαλμός τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 12,2 Ἐως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέψεις το πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

Ψαλ. 12,2 Ἐως πότε, Κυριε, θα με λησμονῆς ἐντελώς; Ἐως πότε θα ἀποστρέφης, σα να ἀδιαφορῆς δια την θλίψιν μου, το πρόσωπόν σου ἀπό ἐμέ;

Ψαλ. 12,3 ἕως τίνος θήσομαι βουλάς ἐν ψυχῇ μου, οὐδυνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας καὶ νυκτός; ἕως πότε υψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ;

Ψαλ. 12,3 Ἐως πότε, Κυριε, θα καταρτίζω μέσα μου σχέδια λυτρώσεώς μου ἀπό τους ἐχθρούς μου, καὶ ὅμως θα δοκιμάζῃ ἡμέραν καὶ νύκτα ἡ καρδιά μου οὐδυνας, διότι θα βλέπῃ αὐτά να ναυαγοῦν, ὥστε να μένω ἔτσι ἐκτεθειμένος εἰς κινδύνους; Ἐως πότε θα υψώνεται ἀπειλητικός καὶ θα θριαμβεύῃ ἐναντίον μου ὁ ἐχθρός;

Ψαλ. 12,4 ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου· φώτισον τους ὀφθαλμούς μου, μήποτε υπνώσω εἰς θάνατον,

Ψαλ. 12,4 Ρίψε ἓνα βλέμμα συμπαθείας πρὸς ἐμέ, καὶ ἀκούσε την προσευχήν μου Κυριε, ὁ Θεός μου. Ἀναζωογόνησε το φῶς των ὀφθαλμών μου, το οποίον ἀπό το βάρος των μεγάλων καὶ πολυαριθμῶν θλίψεων πρόκειται να σβῆσῃ. Μὴ επιτρέψῃς να κλείσουν ὀριστικῶς τα μάτια μου καὶ κοιμηθῶ τον ὕπνον του θανάτου.

Ψαλ. 12,5 μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· ἰσχυσα πρὸς αὐτόν· οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, εἰάν σαλευθῶ.

Ψαλ. 12,5 δια να μὴ εἶπη με πολλήν χαιρεκακίαν ὁ ἐχθρός μου· "υπερίσχυσα ἐναντίον του καὶ τον ἐνίκησα". Οἱ ἐχθροί μου, που με θλίβουν, θα χαροῦν πάρα πολύ, εἰάν κλονισθῶ καὶ πέσω.

Ψαλ. 12,6 ἐγὼ δε ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα, ἀγαλλιάσεται ἡ καρδιά μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντι με καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

Ψαλ. 12,6 Ἐγὼ ὅμως ἔχω στηρίζῃ την ἐλπίδα μου εἰς σε. Ἡ καρδιά μου θα αἰσθανθῇ ἀπερίγραπτον χαράν, ὅταν συ εὐδοκήσῃς καὶ μου στείλῃς την ποθητήν σωτηρίαν. Τότε ἐγὼ θα τραγουδῶ ὕμνους εὐχαριστίας πρὸς σε τον εὐεργέτην καὶ Κυρίον μου, καὶ θα συνθέσω ὕμνους δοξολογίας εἰς δόξαν του ὀνόματος Κυρίου του Ὑψίστου.

ΨΑΛΜΟΣ 13 (Μασ. 14)

Εἰς το τέλος ψαλμός τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 13,1 Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

Ψαλ. 13,1 Ὁ ἐσκοτισμένος ἀπὸ την ἁμαρτίαν μωρός καὶ ασεβῆς ἄνθρωπος, εἶπεν ἀπὸ μέσα του, σύμφωνα με την ἐπιθυμίαν της ἁμαρτωλῆς καρδίας του· "δεν ὑπάρχει Θεός". Αὐτός ὅμως καὶ οἱ ὅμοιοι του διεφθάρησαν μέσα εἰς την ἁμαρτωλότητά των. Ἐγιναν μισητοὶ ἀπὸ τον Θεόν καὶ ἀπὸ τους εὐσεβεῖς ἀνθρώπους. Το κακόν διεδόθη τόσον πολύ, ὥστε δεν ὑπάρχει κανεὶς, που να πράττῃ σήμερον το ἀγαθόν. Δεν ὑπάρχει οὔτε ἓνας.

Ψαλ. 13,2 Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τους υἱούς των ἀνθρώπων· τού ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιών ἢ ἐκζητῶν τον Θεόν.

Ψαλ. 13,2 Ὁ Κυριος ἐσκυψεν ἀπὸ το ὕψος του οὐρανοῦ καὶ ἐρριψε το βλέμμα του, δια να ἴδῃ τους υἱούς των ἀνθρώπων, δια να ἴδῃ εἰ ὑπάρχει κανεὶς μεταξύ αὐτῶν, που να ἔχῃ ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἢ να ἐπικαλῆται με πίστιν τον Θεόν καὶ προσπαθῇ να εὐαρεστήῃ εἰς αὐτόν.

Ψαλ. 13,3 πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός [τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιούσαν· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τα χεῖλη αὐτῶν, ὧν το στόμα ἀράς καὶ πικρίας γέμει, οξείς οἱ πόδες αὐτῶν ἐχεῖαι αἷμα, σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν· οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι των ὀφθαλμῶν αὐτῶν.]

Ψαλ. 13,3 Ἀλλοίμονον! Ὅλοι ἐξετράπησαν ἀπὸ την εὐθείαν ὁδόν. Ἐξηχρειώθησαν καὶ διεφθάρησαν. Δεν ὑπάρχει κανεὶς, που να πράττῃ το ἀγαθόν. Δεν ὑπάρχει οὔτε ἓνας. Ὁ λάρυγξ των, σαν ἀνοικτός τάφος, ἀναδίδει δυσώδεις ἀναθυμιάσεις. Με τας πονηράς των γλώσσας ἐπινοοῦν καὶ ἐκφράζουσιν δόλια ψεύδη καὶ φαρμακεράς συκοφαντίας. Δηλητήριον φαρμακερῶν ἀσπίδων ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τα χεῖλη των. Το στόμα των εἶναι γεμάτον ἀπὸ κατάρας ἐναντίον του Θεοῦ καὶ ἀπὸ δολιότητος καὶ πικρίας ἐναντίον των ἀνθρώπων. Τα πόδια των τρέχουν με ταχύτητα, δια να χύσουν αἷμα. Εἰς τους δρόμους της ζωῆς των καὶ εἰς τας πράξεις των σπείρουν συντρίμματα καὶ ταλαιπωρίας ἐναντίον ἀθῶων. Ἐσωτερικὴν εἰρήνην καὶ εἰρηνικὴν ζωὴν με τους ἄλλους ἐξ αἰτίας της ἁμαρτωλότητος των δεν ἐγνώρισαν. Δεν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ ἐνώπιόν των.

Ψαλ. 13,4 οὐχὶ γνώσκονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι την ἀνομίαν; οἱ ἐσθιοντές τον λαόν μου βρώσει ἄρτου τον Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

Ψαλ. 13,4 Δεν θα βάλουν, λοιπόν, ποτέ γνώσιν καὶ δεν θα συνεισθῶν ὅλοι αὐτοί, που ἐργάζονται την παρανομίαν; Οἱ πωρωμένοι αὐτοί, που κατατρῶγουν τον λαόν μου, με τὴν ἀσυνειδησίαν σαν να πρόκειται περὶ συνήθους ἄρτου; Δεν ἐπεκαλέσθησαν ποτέ τον Κυρίον. Δεν ἐγνώρισαν, τι εἶναι προσευχή.

Ψαλ. 13,5 ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβῳ, οὐ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεός ἐν γενεᾷ δικαία.

Ψαλ. 13,5 Ἐκυριεύθησαν ὅμως ἀπὸ πανικόν καὶ δειλίαν ἐκεῖ, ὅπου δεν ὑπῆρχε τίποτε το φοβερόν. Καὶ τούτο, διότι ὁ Κυριος μόνον εἰς την γενεάν των δικαίων ναι προστάτης καὶ ὄχι στους ἁμαρτωλοῦς.

Ψαλ. 13,6 βουλήν πτωχοῦ κατησχύνατε, ὁ δε Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἔστι.

Ψαλ. 13,6 Ἐξευτελίσετε σεις καὶ ἐμπαίζετε τας σκέψεις καὶ τας ἀποφάσσου πτωχοῦ, διότι στηρίζῃ τας ἐλπίδας του στον Κυρίον.

Ψαλ. 13,7 τις δώσει ἐκ Σιών το σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον την αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

Ψαλ. 13,7 Ποιός, λοιπόν, θα ἔλθῃ ἀπὸ την Σιών, δια να δώσῃ την σωτηρίαν στον Ἰσραηλιτικόν λαόν; Θα δοθῇ εἰς αὐτούς ἡ σωτηρία, ὅταν ὁ Κυριος ἐπαναφέρῃ τους ἀνθρώπους του λαοῦ του ἀπὸ την αἰχμαλωσίαν, θα σκιρτήσουν ἀπὸ ἀγαλλίασιν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ του Ἰακώβ. Θα εὐφρανθῶν αἱ καρδία των Ἰσραηλιτῶν.

ΨΑΛΜΟΣ 14 (Μαθ. 15)

Ψαλμός τῷ Δαυῖδ.

Ψαλ. 14,1 Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου;

Ψαλ. 14,1 Κυριε, ποιός ἐστίν ἄξιος νὰ φιλοξενηθῆ, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, στὸ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ κατοικητήριόν σου; Ἡ ποιός ἐστίν ἄξιος νὰ στήσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ ἁγίου σου ὄρος, ὅπου ὑπάρχει ὁ ναός σου;

Ψαλ. 14,2 πορευόμενος ἄμωμος καὶ εργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλὼν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ,

Ψαλ. 14,2 Μόνον ὁ ἄμειπτος καὶ ἀκατηγόρητος. Εκείνος ὁ ὁποῖος ἐργάζεται καὶ ἐφαρμόζει δικαιοσύνην, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν με ὅλην τὴν καρδίαν καὶ αὐτὴν μόνον λέγει.

Ψαλ. 14,3 ὅς οὐκ ἐδόλωσεν ἐν γλώσσῃ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐποίησε τῷ πλησίον αὐτοῦ κακόν καὶ ονειδισμόν οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ τοῖς ἔγγιστα αὐτοῦ.

Ψαλ. 14,3 Εκείνος, ποὺ δὲν ἐπέλεξε δόλιον σχέδια με τὴν γλώσσαν τοῦ καὶ δὲν ἔκαμε ποτέ κάτι κακόν πρὸς τὸν πλησίον τοῦ, οὔτε ἐνέπαιξε ποτέ τὴν ἐδυσφήμιση τοὺς γύρω τοῦ ἀνθρώπου.

Ψαλ. 14,4 ἐξουδένωται ἐνώπιον αὐτοῦ πονηρευόμενος, τοὺς δὲ φοβουμένους τὸν Κύριον δοξάζει· ὁ ομνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀθετών·

Ψαλ. 14,4 Αὐτός, στοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ὁποῖου θεωρεῖται ἀνάξιος καὶ ἐξουδενωμένος εκείνος, ποὺ βαδίζει τὸν δρόμον τῆς πονηρίας, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου τιμῶνται καὶ δοξάζονται ἀπὸ αὐτὸν εκείνοι, ποὺ φοβούνται τὸν Κύριον. Αὐτός ἔχει τὸ δικαίωμα παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ εἰσελθῇ στὸν ναόν Κυρίου· αὐτός ποὺ δίδει τιμίας καὶ ἐνόρκους υποσχέσεις στὸν πλησίον τοῦ καὶ ποτέ δὲν τὰς παραβαίνει, ἀλλὰ τὰς τηρεῖ με ἀκριβείαν.

Ψαλ. 14,5 τὸ ἀργύριον αὐτοῦ οὐκ ἔδωκεν ἐπὶ τόκῳ καὶ δῶρα ἐπ' ἀθώοις οὐκ ἔλαβεν. ὁ ποιὼν ταῦτα, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 14,5 Αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν δανεῖζει τὰ χρήματά τοῦ με τόκον καὶ δὲν δέχεται δῶρα, δια νὰ ἐκδώσῃ καταδικαστικὰς αποφάσεις εἰς βάρος ἀθῶων ἀνθρώπων. Ὁ ἀνθρώπος, ποὺ πράττει αὐτά, δὲν θὰ σαλευθῆ ποτέ οὔτε ἐνώπιον καὶ τὸν μεγαλύτερων κινδύνων.

ΨΑΛΜΟΣ 15 (Μαθ. 16)

Στηλογραφία τῷ Δαυῖδ.

Ψαλ. 15,1 Φύλαξόν με, Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Ψαλ. 15,1 Φυλαξέ με, Κυριε, ἀπὸ κάθε κακόν, διότι ἐγὼ εἰς σε ἔχω στηριχθῆ τὰς ἐλπίδας μου.

Ψαλ. 15,2 εἶπα τῷ Κυρίῳ· Κύριός μου εἶ σύ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρεῖαν ἔχεις.

Ψαλ. 15,2 Εἶπα δια τῆς προσευχῆς πρὸς σε τὸν Κύριον· “σὺ εἶσαι ὁ Κύριος μου καὶ σὺ ὡσάν ἀνευδεής, ποὺ εἶσαι, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ἰδικά μου υλικὰ ἀγαθὰ”.

Ψαλ. 15,3 τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθανυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ψαλ. 15,3 Πρὸς χάριν τῶν ἐναρέτων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν εἰς τὴν χώραν τοῦ, δηλαδὴ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα ἔκαμεν ὁ Κύριος. Ὅλαι αἱ αποφάσεις του, αἱ εὐμενεῖς καὶ ἐνδεδειγμέναι δι' αὐτούς, ποὺ τηροῦν τὸ θέλημά του, εὐρίσκονται ἀνάμεσά των.

Ψαλ. 15,4 ἐπληθύνθησαν αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν, μετὰ ταῦτα ἐτάχυναν· οὐ μὴ συναγάγῳ τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἐξ ἀϊμάτων, οὐδ' οὐ μὴ μνησθῶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ χειλέων μου.

Ψαλ. 15,4 Ἐπληθύνθησαν, βέβαια, πάρα πολὺ αἱ θλίψεις καὶ αἱ ταλαιπωρίαι αὐτῶν, ἀλλὰ γρηγορὰ διελύθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Δὲν θὰ συναθροίσω ποτέ κατὰ κανένα λόγον καὶ τρόπον εἰς λατρευτικὰς συγκεντρώσεις ἀνθρώπων μολυσμένους με αἵματα ἀθῶων ἀνθρώπων ἢ με αἵματα εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν. Ποτέ δὲν θὰ ἀναφέρω εἰς τὰ χεῖλη μου, οὔτε καν καὶ θὰ ἐνθυμηθῶ, τὰ ὀνόματα τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν τῶν θεῶν.

Ψαλ. 15,5 Κύριος μετρίως τῆς κληρονομίας μου καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστὴν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί.

Ψαλ. 15,5 Ὁ Κύριος ἐστίν δι' ἐμέ τὸ πολῦτιμον μερίδιον τῆς κληρονομίας μου. Τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου πίνω τὴν γλυκεῖαν χαρὰν. Σὺ, Κυριε, εἶσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ με ἀποκαταστήσῃς καὶ θὰ με ἐπαναφέρῃς χαίροντα εἰς τὴν ποθητὴν πατρίδα.

Ψαλ. 15,6 σχοινία ἐπέπεσέ μοι ἐν τοῖς κρατίστοις· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοί ἐστιν.

Ψαλ. 15,6 Καὶ τὸ μερίδιον, ποὺ μου ἔτυχε ὡς νὰ μετρήθῃ με ἀκριβεῖς μετροταινίας, ἐστίν ἀπὸ τὰ πλέον καλά. Πράγματι ἡ κληρονομία μου ἐστίν ἀρίστη.

Ψαλ. 15,7 εὐλογῆσω τὸν Κύριον τὸν συνετίσαντά με· ἐτι δε καὶ ἕως νυκτός ἐπαίδευσάν με οἱ νεφροὶ μου.

Ψαλ. 15,7 Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας θὰ δοξολογῆσω καὶ θὰ μνησῶ τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος μου ἐχάρισε σύνεσιν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου καὶ οἱ πόθοι τῆς καρδίας μου με παιδαγωγοῦν πρὸς τὸν Κύριον, ὥστε αὐτὸν νὰ θεωρῶ πλούτον καὶ στήριγμά μου.

Ψαλ. 15,8 προωρῶμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

Ψαλ. 15,8 Ἡμέραν καὶ νύκτα ἐβλέπα καὶ βλέπω τὸν Κύριον μου πάντοτε ἐμπρός μου. Τὸν βλέπω ὅτι ἐστίν εἰς τὰ δεξιὰ μου, ἔτοιμος νὰ με προστατεύσῃ, δια νὰ μὴ ταραχθῶ ἀπὸ οἰονδήποτε φόβον ἢ κίνδυνον.

Ψαλ. 15,9 διὰ τοῦτο ἠψφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλώσσά μου, ἐτι δε καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι,

Ψαλ. 15,9 Δια τοῦτο ἀκριβῶς καὶ εὐφράνθη ἡ καρδία μου, ἡ δὲ γλώσσα μου ἐλάλησε λόγους ἀγαλλιάσεως, ἀκόμη δε καὶ τὸ σῶμα μου, ὅταν ἀποθάνω, θὰ ἀποτεθῆ στὸν τάφον με τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως.

Ψαλ. 15,10 ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

Ψαλ. 15,10 Διότι σὺ ὁ Θεός μου δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ψυχὴν μου στὸν ἄδην, ὥστε νὰ φυλακισθῆ δια παντός εἰς αὐτόν, οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃς, ἐγὼ ἀφωσιωμένος εἰς σε νὰ δοκιμάσω τὴν φθοράν καὶ ἀποσύνθεσιν τοῦ τάφου. Θὰ με ἀναστήσῃς.

Ψαλ. 15,11 ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου, τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου εἰς τέλος.

Ψαλ. 15,11 Ἐκαμες γνωστοὺς εἰς ἐμέ τοὺς δρόμους καὶ τοὺς τρόπους τῆς μακαρίας καὶ εὐλογημένης ζωῆς. Θὰ με χόρτασῃς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ὅταν με ἀξιώσῃς νὰ ἰδῶ τὸ ἔνδοξον πρόσωπόν σου· εἰς τὴν παντοδύναμον καὶ πανάγαθον δεξιάν σου ὑπάρχουν πάντοτε δια τοὺς ἐκλεκτούς σου, Κυριε, τέλειαι καὶ ἀτελείωτοι τέρψεις καὶ χαρὰί.

ΨΑΛΜΟΣ 16 (Μαθ. 17)

Προσευχή του Δαυΐδ.

Ψαλ. 16,1 Εισάκουσον, Κύριε, της δικαιοσύνης μου, πρόσχες τή δέησίν μου, ενώτισαι την προσευχήν μου ουκ εν χείλει δολίοις.

Ψαλ. 16,1 Καμε δεκτήν, Κυριε, την δικαίαν αίτησίν της προσευχής μου· δώσε προσοχήν εις την δέησίν μου, με ώτα ευμενής άκουσε την προσευχήν μου, την οποίαν εγώ τώρα απευθύνω προς σε με χείλη άδολα και ειλικρινή.

Ψαλ. 16,2 εκ προσώπου σου το κρίμά μου εξέλθοι, οι οφθαλμοί μου ιδέτωσαν ευθύτητας.

Ψαλ. 16,2 Από σε προσωπικώς ποθώ και παρακαλώ να εκδοθή η δικαία απόφασις υπέρ εμού και έτσι τα μάτιά μου να ιδούν την επικράτησιν των δικαίων αποφάσεών σου.

Ψαλ. 16,3 εδοκίμασας την καρδίαν μου, επεσκέψω νυκτός· επύρωσάς με, και ουχ ευρέθη εν εμοί αδικία.

Ψαλ. 16,3 Εξήτασας τα βάθη της καρδίας μου, όταν με επεσκέφθης κατά τας νυκτερινάς ώρας της αυτοεξετάσεώς μου.

Ωσάν χρυσόν στο χωνευτήριον με υπέβαλες στο πυρ των δοκιμασιών και εις όλα αυτά δεν ευρέθη μέσα μου καμμία αδικία εναντίον ουδενός.

Ψαλ. 16,4 όπως αν μη λαλήση το στόμα μου τα έργα των ανθρώπων, διά τους λόγους των χειλέων σου εγώ εφύλαξα οδούς σκληράς.

Ψαλ. 16,4 Δια να μη λαλή το στόμα μου τίποτε σχετικόν με τα πονηρά έργα των ανθρώπων και δια να τηρώ τους λόγους και τα παραγγέλματα του στόματός σου, Κυριε, εγώ εβάδισα τας δυσκόλους και πλήρεις ταλαιπωρίας οδούς του θείου σου θελήματος.

Ψαλ. 16,5 κατάρτισαι τα διαβήματά μου εν ταίς τριβίσι σου, ίνα μη σαλευθώσι τα διαβήματά μου.

Ψαλ. 16,5 Καθοδήγησε και προσάρμοσε πλήρως τα βήματα της ζωής μου στους δρόμους των εντολών σου, δια να μη κλονισθούν ποτέ αι πορείαι μου.

Ψαλ. 16,6 εγώ εκέκραξα, ότι επήκουσάς μου, ο Θεός· κλίνον το ούς σου εμοί και εισάκουσον των ρημάτων μου.

Ψαλ. 16,6 Εγώ φωνάζω τώρα προς σε, Κυριε, διότι είμαι βέβαιος ότι με έχεις ακούσει και με ακούεις. Κλίνε, λοιπόν, το αυτί σου ευμενές εις την φωνήν μου και άκουσε τα λόγια των προσευχών μου.

Ψαλ. 16,7 θαυμάστωσον τα ελέη σου, ο σώζων τους ελπίζοντας επί σε εκ των ανθεστηκότων τή δεξιά σου.

Ψαλ. 16,7 Φανέρωσέ μου κατά ένα τρόπον θαυμαστόν το έλεός σου προς εμέ, συ ο οποίος τους ελπίζοντας εις σε τους σώζεις από τους εχθρούς σου, από εκείνους οι οποίοι αντιτάσσονται εις την παντοδύναμον δεξιάν σου.

Ψαλ. 16,8 φύλαξόν με ως κόρην οφθαλμού· εν σκέπη των πτερύγων σου σκεπάσεις με

Ψαλ. 16,8 Φυλαξέ με ως κόρην οφθαλμού, σκέπασέ με κάτω από την ακατανίκητον προστασίαν των πτερύγων σου, όπως η όρνις σκεπάζει τους νεοσσούς της.

Ψαλ. 16,9 από προσώπου ασεβών των ταλαιπωρησάντων με. οι εχθροί μου την ψυχήν μου περιέσχον·

Ψαλ. 16,9 Διαφύλαξέ με από τους ασεβείς ανθρώπους, οι οποίοι έως τώρα με έχουν ταλαιπωρήσει. Αυτοί οι εχθροί μου, Κυριε, με περιεκύκλωσαν από όλα τα σημεία και απειλούν την ζωήν μου.

Ψαλ. 16,10 το στόμα αυτών συνέκλεισαν, το στόμα αυτών ελάλησεν υπερηφανίαν.

Ψαλ. 16,10 Εκλείσαν τελείως τα σπλάγχνα των και έγινε σκληρά η καρδια των ανθρώπων αυτών απέναντί μου. Το στόμα αυτών ελάλησε λόγους αλαζονικούς και θρασεί εναντίον μου.

Ψαλ. 16,11 εκβαλόντες με νυνί περιεκύκλωσάν με, τους οφθαλμούς αυτών έθεντο εκκλίναι εν τή γη.

Ψαλ. 16,11 Αφού με έβγαλαν έξω και με εδίωξαν από την πατρίδα μου, με περιεκύκλωσαν με μοχθηρίαν και έστρεψαν ολόγυρά των τα βλέμματά των με φονικήν διάθεσιν εναντίον μου πως θα με ξαπλώσουν νεκρόν κάτω εις την γην.

Ψαλ. 16,12 υπέλαβόν με ωσει λέων έτοιμος εις θήραν και ωσει σκύμνος οικών εν αποκρύφους.

Ψαλ. 16,12 Με εθώκρυσαν και με αντίκρυσαν, όπως ο λέων αντικρύζει το θύμα του και είναι έτοιμος να επιτεθή εναντίον του θηράματός του· σαν νεαρό ορμητικό ληοντάρι, που ενεδρεύει εις αποκρύφους τόπους, δια να συλλάβη την λείαν του.

Ψαλ. 16,13 ανίστηθι, Κύριε, πρόφθασον αυτούς και υποσκέλισον αυτούς, ρύσαι την ψυχήν μου από ασεβούς, ρομφαίαν σου από εχθρών της χειρός σου.

Ψαλ. 16,13 Σηκω επάνω, Κυριε, και πρόφθασέ τους, πριν με θανατώσουν. Βαλε τους τρικλοποδιά, ρίξε τους κάτω στο χώμα και γλύτωσε την ζωήν μου από τον ασεβή αρχηγόν των, τον Σαούλ. Παρε στο χέρι σου την ρομφαίαν εναντίον των εχθρών, που ανθίστανται εις σε.

Ψαλ. 16,14 Κύριε, από ολίγων από γής διαμέρισον αυτούς εν τή ζωή αυτών, και των κεκρυμμένων σου επλήσθη η γαστήρ αυτών, εχορτάσθησαν υιών [Άλλη γραφή· υείων.], και αφήκαν τα κατάλοιπα τοίς νηπίοις αυτών.

Ψαλ. 16,14 Ω, Κυριε, από τους ολίγους ευσεβείς ξεχώρισε και απομάκρυνε το πλήθος των ασεβών. Διασκόρπισέ τους εις την γην, ενώ ευρίσκονται ακόμη εις την παρούσαν ζωήν. Υλόφρονες και λαίμαργοι, καθώς είναι, εγέμισαν την κοιλίαν των δε όσα αγαθά, συ έχεις αποκρύψει εις τα βάθη της γης και της θαλάσσης. Εχόρτασαν από χριρινά απαγορευμένα κρέατα και αφού οι ίδιοι έφαγαν και έπιαν και εχορτάσθησαν, αφήκαν τα υπολείμματα του συμποσίου των εις τα νηπιά των.

Ψαλ. 16,15 εγώ δε εν δικαιοσύνη οφθήσομαι τώ προσώπω σου, χορτασθήσομαι εν τώ οφθίναί μοι την δόξαν σου.

Ψαλ. 16,15 Εγώ όμως θα εργασθώ την αρετήν και με αυτήν θα αξιωθώ της χαράς να ιδω το πρόσωπόν σου, θα χορτάση η ψυχή μου, όταν θα βλέπω, Κυριε, την δόξαν σου.

ΨΑΛΜΟΣ 17 (Μαθ. 18)

Εις το τέλος· τώ παιδί Κυρίου τώ Δαυΐδ, ά ελάλησεν τώ Κυρίω τους λόγους της ωδής ταύτης εν ημέρα, ή ερύσατο αυτόν ο Κύριος εκ χειρός πάντων των εχθρών αυτού και εκ χειρός Σαούλ, και είπεν·

Ψαλ. 17,2 Αγαπήσω σε, Κύριε, η ισχύς μου.

Ψαλ. 17,2 Παντοτε θα σε αγαπώ, Κυριε, σε, ο οποίος είσαι η ακατανίκητος ισχύς μου.

Ψαλ. 17,3 Κύριος στερέωμά μου και καταφυγή μου και ρύσσης μου. Ο Θεός μου βοηθός μου, ελπιώ επ αυτόν, υπερασπιστής μου και κέρας σωτηρίας μου και αντιλήπτωρ μου.

Ψαλ. 17,3 Ο Κυριος είναι το ασάλευτον θεμέλιον, επί του οποίου ακλόνητος έχω στερεωθή. Είναι το οχυρόν καταφύγιόν μου και ο σωτήρ μου. Ο Θεός είναι ο βοηθός μου και εις αυτόν εγώ θα ελπίζω πάντοτε. Αυτός είναι ο υπερασπιστής μου, η

ισχυρά δύναμις, η οποία, ως ακατανίκητος παράταξις, εξασφαλίζει την σωτηρίαν μου. Αυτός είναι ο ταχύς προστάτης μου εις κάθε περίστασιν.

Ψαλ. 17,4 αιώνων επικαλέσομαι τον Κύριον και εκ των εχθρών μου σωθήσομαι.

Ψαλ. 17,4 Με ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας θα ζητήσω εις βοηθειάν μου τον Κυριον, και με την προστασίαν του θα σωθώ από τους εχθρούς μου.

Ψαλ. 17,5 περιέσχον με ωδίνες θανάτου, και χείμαροι ανομίας εξετάραζάν με.

Ψαλ. 17,5 Ωσάν αφόρητοι πόνοι τοκετού με περιέσφιξαν κίνδυνοι θανάτου, τους οποίους παράνομοι άνθρωποι εξαπέλυσαν, ωσάν ορμητικούς χειμάρρους, εναντίον μου και με συνεκλόνησαν.

Ψαλ. 17,6 ωδίνες άδου περιεκύκλωσάν με, προέφθασάν με παγίδες θανάτου.

Ψαλ. 17,6 Συνταρακτικά και θανάσιμοι αγωνίαί άδου με έχουν περικυκλώσει, με επρόφθασαν παγίδες, αι οποίαι έκρυπτον τον θάνατον.

Ψαλ. 17,7 και εν τώ θλίβεσθαι με επεκαλεσάμην τον Κύριον και προς τον Θεόν μου εκέκραξα· ήκουσεν εκ ναού αγίου αυτού φωνής μου, και η κραυγή μου ενώπιον αυτού εισελεύσεται εις τα ώτα αυτού.

Ψαλ. 17,7 Αλλά εν μέσω της μεγάλης αυτής οδύνης μου επεκαλέσθην δια της προσευχής τον Κυριον και με κραυγήν μεγάλην εφώναξα προς τον Θεόν. Ο δε Θεός ήκουσε την φωνήν μου από την εις ουρανούς κατοικίαν του και η κραυγή της αγωνίας μου έφθασεν ενώπιόν του, εισήλθεν εις τα ώτα του.

Ψαλ. 17,8 και εσαλεύθη και έντρομος εγενήθη η γη, και τα θεμέλια των ορέων εταράχθησαν και εσαλεύθησαν, ότι ωργίσθη αυτοίς ο Θεός.

Ψαλ. 17,8 Ηλθεν εις βοηθειάν μου. Εσείσθη και ήρχισε να τρέμη ολόκληρος η γη, τα θεμέλια των ορέων συνεταράχθησαν και εκλονίσθησαν διότι ωργίσθη εναντίον αυτών ο Θεός.

Ψαλ. 17,9 ανέβη καπνός εν οργή αυτού και πύρ από προσώπου αυτού καταφλεγήσεται, άνθρακες ανήφθησαν απ αυτού.

Ψαλ. 17,9 Ως καπνός ηφαιστείου ανέβη υψηλά ο θυμός του, φωτιάν και λάβαν ηφαιστείου ήναψεν η παρουσία του και εις αναμμένα κάρβουνα μετεβλήθησαν όλα τα γύρω από αυτόν.

Ψαλ. 17,10 και έκλινεν ουρανούς και κατέβη, και γνόφος υπό τους πόδας αυτού.

Ψαλ. 17,10 Εχαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβη εις την γην. Μαύρον σκοτεινόν νέφος απλώνεται κάτω από τους πόδας του.

Ψαλ. 17,11 και επέβη επί Χερουβίμ και επετάσθη, επετάσθη επί πτερύγων ανέμων.

Ψαλ. 17,11 Ανέβη και εκάθισεν, ωσάν επάνω εις ουράνιον άρμα, επί των Χερουβίμ και επετούσεν. Επέταξε γρήγορα και έτρεχε, σαν να εφέρετο επί πτερύγων ανέμων.

Ψαλ. 17,12 και έθετο σκότος αποκρυφήν αυτού· κύκλω αυτού η σκηνή αυτού, σκοτεινόν ύδωρ εν νεφέλαις αέρων.

Ψαλ. 17,12 Σκότος ήπλωσεν ολόγυρά του και απέκρυψε το άπειρον μεγαλείον του. Γυρω του ηπλώθη η σκηνή του κατασκευασμένη όχι από υφάσματα και δέρματα, αλλά από σκοτεινά νέφη βροχής, τα οποία μεταφέρονται από τους πνέοντα ανέμους.

Ψαλ. 17,13 από της τηλαυγήσεως ενώπιον αυτού αι νεφέλαι διήλθον, χάλαζα και άνθρακες πυρός.

Ψαλ. 17,13 Από την απαστράπτουσαν λαμπρότητα της θείας παρουσίας του επερνούσαν τα σύννεφα και εξαπελύθησαν χάλαζα και οι κεραυνοί, αναμμένα κάρβουνα, εναντίον των εχθρών του.

Ψαλ. 17,14 και εβρόντησεν εξ ουρανού Κύριος, και ο Υψιστος έδωκε φωνήν αυτού·

Ψαλ. 17,14 Ο Κυριος έστειλεν από τον ουρανόν τας βροντάς του με τους κεραυμούς του. Ο Υψιστος αφήκε να ακουσθή η τρομερά φωνή του εναντίον των εχθρών του.

Ψαλ. 17,15 εξαπέστειλε βέλη και εσκόρπισεν αυτούς και αστραπάς επλήθυσε και συνετάραξεν αυτούς.

Ψαλ. 17,15 Εξαπέστειλε τα ιδικά του πύρινα βέλη και τους διεσκόρπισε· πλήθος από αστραπάς και βροντάς και κεραυμούς και τους συνετάραξε.

Ψαλ. 17,16 και ώφθησαν αι πηγαί των υδάτων, και ανεκαλύφθη τα θεμέλια της οικουμένης από επιτιμήσεώς σου, Κύριε, από εμπνεύσεως πνεύματος οργής σου.

Ψαλ. 17,16 Σαν να εστέγνωσαν τα ύδατα της γης, ώστε εφάνησαν αι πηγαί των υδάτων και αι κοίται των ποταμών, οι πυθμένες των ωκεανών και αυτά τα θεμέλια της γης, από τον δομύν έλεγχόν σου, Κυριε, από μίαν και μόνην πνοήν της συνταρακτικής οργής σου.

Ψαλ. 17,17 εξαπέστειλεν εξ ύψους και έλαβέ με, προσελάβετο με εξ υδάτων πολλών.

Ψαλ. 17,17 Και εν μέσω της τρομεράς αυτής αναστατώσεως ο Κυριος ήπλωσε το χέρι του από τον ουρανόν, με έπιασε και με έφερε πλησίον του, με ανέσυρεν από τους πολλούς κινδύνους, οι οποίοι σαν πολλά ύδατα απειλούσαν να πνίξουν την ζωήν μου.

Ψαλ. 17,18 ρύσεται με εξ εχθρών μου δυνατών, και εκ των μισούντων με, ότι εστερεώθησαν υπέρ εμέ.

Ψαλ. 17,18 Με εγλύτωσε και θα με γλυτώση ο Κυριος από τους ισχυρούς εχθρούς μου, οι οποίοι με μισούν, οσονδήποτε ισχυρότεροι από εμέ και αν είναι αυτοί.

Ψαλ. 17,19 προέφθασάν με εν ημέρα κακώσεώς μου, και εγένετο Κύριος αντιστήριγμά μου

Ψαλ. 17,19 Αυτοί με επρόφθασαν αιφνιδίως εις τας πλέον κρίσιμους και περιπετειώδεις στιγμάς της ζωής μου, αλλά ο Κυριος υπήρξε το στήριγμά μου και ο υπερασπιστής μου εναντίον αυτών.

Ψαλ. 17,20 και εξήγαγέ με εις πλατυσμόν, ρύσεται με, ότι ηθέλησέ με.

Ψαλ. 17,20 Από την στενώχωρον θέσιν μου με έβγαλεν εις άνεσιν και αναψυχήν. Με εγλύτωσεν από τους εχθρούς, διότι με ηγάπησεν.

Ψαλ. 17,21 και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ανταποδώσει μοι,

Ψαλ. 17,21 Ο Κυριος έτσι με αντήμειψε δια την αθωότητά μου. Συμφωνα με την καθαρότητα των χειρών μου ο Κυριος μου ανταπέδωσε και θα μου ανταποδώση αμοιβάς και ευεργεσίας,

Ψαλ. 17,22 ότι εφύλαξα τας οδούς Κυρίου και ουκ ησέβησα από τού Θεού μου,

Ψαλ. 17,22 διότι εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Κυρίου, δεν ησέβησα απέναντι του Θεού μου.

Ψαλ. 17,23 ότι πάντα τα κρίματα αυτού ενώπιόν μου, και τα δικαιώματα αυτού ουκ απέστησαν απ εμού.

Ψαλ. 17,23 Διότι πάντοτε είχα και έχω προ οφθαλμών τας δικαίας του κρίσεις και ποτέ αι εντολαί του δεν απεμακρύνθησαν από την σκέψιν και την καρδίαν μου.

Ψαλ. 17,24 και έσομαι άμωμος μετ αυτού και φυλάξομαι από της ανομίας μου.

Ψαλ. 17,24 Ημην και θα είμαι άμωμος και ειλικρινής απέναντί του και θα προφυλαχθώ από κάθε αμαρτίαν.

Ψαλ. 17,25 και ανταποδώσει μοι Κύριος κατά την δικαιοσύνην μου και κατά την καθαριότητα των χειρών μου ενώπιον των οφθαλμών αυτού.

Ψαλ. 17,25 Ο Κυριος θα μου ανταποδώση, σύμφωνα με τον αγώνα μου να ζω κατά το θέλημά του και σύμφωνα με την προσπάθειάν μου να διατηρώ τας χείρας μου αγνάς και καθαράς ενώπιον των οφθαλμών του.

Ψαλ. 17,26 μετά οσίου όσιος έση, και μετά ανδρός αθώου αθώος έση,

Ψαλ. 17,26 Συ, Κυριε, προς τον αφωσιωμένον εις σε θα φέρεσαι με στοργήν και αγάπην. Προς τον αθών και ηθικώς άμεμιττον θα δείχνεσαι αθώς και άμεμπτος.

Ψαλ. 17,27 και μετά εκλεκτού εκλεκτός έση και μετά στρεβλού διαστρέψεις.

Ψαλ. 17,27 Με τον εκλεκτόν θα είσαι συ πάντοτε εκλεκτός. Απέναντι όμως του διεστραμμένου ανθρώπου θα αλλάζης τρόπον και θα φαίνεται στρεβλή η ιδική σου ευθεία και δικαία συμπεριφορά.

Ψαλ. 17,28 ότι σύ λαόν ταπεινόν σώσεις και οφθαλμούς υπερηφάνων ταπεινώσεις.

Ψαλ. 17,28 Διότι συ τον ταπεινωμένον και το έλεός σου ζητούντα λαόν τον σώζεις και τον ευλογείς πάντοτε. Ενώ τους αλαζονικούς οφθαλμούς των υπερηφάνων τους αναγκάζεις να χαμηλώσουν κατησχυμμένοι εις την γην.

Ψαλ. 17,29 ότι σύ φωτιείς λύχρον μου, Κυριε ο Θεός μου, φωτιείς το σκότος μου.

Ψαλ. 17,29 Συ, Κυριε, ανεζωογόνησες και θα ανεζωογονήσ τον λύχρον της ζωής μου. Συ, Κυριε ο Θεός μου, έρριψες το φως της χαράς και διέλυσες το σκοτάδι της δυστυχίας μου.

Ψαλ. 17,30 ότι εν σοί ρυσθήσομαι από πειρατηρίου και εν τώ Θεώ μου υπερβήσομαι τείχος.

Ψαλ. 17,30 Με την δύναμιν σου πάντοτε θα σώζομαι από τους κινδύνους και τους πειρασμούς και με την βοήθειάν σου θα υπερηδω κάθε ανυπέβλητον δια τας ανθρωπίνας δυνάμεις τείχος, κάθε δυσκολίαν.

Ψαλ. 17,31 ο Θεός μου, άμωμος η οδός αυτού, τα λόγια Κυρίου πεπυρωμένα, υπερασπιστής εστι πάντων των ελπίζόντων επ αυτόν.

Ψαλ. 17,31 Ο δρόμος και ο τρόπος της ενεργείας του Θεού μου είναι άμεμπτα. Τα λόγια του Κυρίου είναι, πυρ, που φωτίζει και κατακαίει. Είναι υπεραπιστής όλων εκείνων, οι οποίοι ελπίζουν εις αυτόν.

Ψαλ. 17,32 ότι τις Θεός πλήν τού Κυρίου, και τις Θεός πλήν τού Θεού ημών;

Ψαλ. 17,32 Διότι, ποιός άλλος Θεός είναι αληθινός και πραγματικός εκτός του Κυρίου μας; Και ποιός Θεός είναι τόσο ισχυρός και αγαθός πλην του Θεού μας;

Ψαλ. 17,33 ο Θεός ο περιζωννύων με δύναμιν και έθετο άμωμον την οδόν μου

Ψαλ. 17,33 Αυτός ο αληθινός και παντοδύναμος Θεός με περιέζωσε με μεγάλην και ακατανίκητον δύναμιν, με ανέδειξεν άμεμπτον και καθαρόν στους δρόμους της ζωής μου.

Ψαλ. 17,34 καταρτιζόμενος τους πόδας μου ωσεί ελάφου και επί τα υψηλά ιστών με

Ψαλ. 17,34 Αυτός κάμνει ευκίνητα τα πόδια μου, τους δίδει την ταχύτητα της ελάφου, ώστε με ευκολίαν να υπερηδω κινδύνους και δυσκολίας. Αυτός με ανεβάξει εις τα όρη τα υψηλά, ασφαλή από κάθε απειλήν.

Ψαλ. 17,35 διδάσκων χειράς μου εις πόλεμον και έθου τόξον χαλκούν τους βραχιονάς μου

Ψαλ. 17,35 Αυτός γυμνάζει και διδάσκει τα χέρια μου, να πολεμούν νικηφόρως. Κατέστησε τους βραχιονάς μου ευκινήτους και ισχυρούς ωσάν χάλκινον τόξον.

Ψαλ. 17,36 και έδωκάς μοι υπερασπισμόν σωτηρίας, και η δεξιά σου αντελάβετό μου, και η παιδεία σου ανώρθωσέ με εις τέλος, και η παιδεία σου αυτή με διδάξει.

Ψαλ. 17,36 Συ, Κυριε, ηνδόκησες να με υπερασπίσης απέναντι των εχθρών μου και να μου χαρίσης την σωτηρίαν. Η προστατευτική δεξιά σου με υπεβάστασε, η πατρική σου παιδαγωγία και καθοδήγησις με ανώρθωσε τελείως. Αυτή η παιδαγωγία σου, Κυριε, θα εξακολουθή να με διδάσκη.

Ψαλ. 17,37 επλάτυνας τα διαβήματά μου υποκάτω μου, και ουκ ησθένησαν τα ίχνη μου.

Ψαλ. 17,37 Ανοιξες δρόμους πλατείς και ασφαλείς εις την πορείαν της ζωής μου, Κυριε, και δεν εκουράσθησαν ούτε εξησθένησαν τα πέλματά μου.

Ψαλ. 17,38 καταδιώξω τους εχθρούς μου και καταλήψομαι αυτούς και ουκ αποστραφήσομαι, έως αν εκλίπωσιν

Ψαλ. 17,38 Κατεδίωξα τους εχθρούς μου και τους κατέφθασα, ενώ έφευγαν πανικόβλητοι, και δεν εγύρισα οπίσω, μέχρις ότου εκείνοι εξωντώθησαν και εξέλιπον.

Ψαλ. 17,39 εκθλίψω αυτούς, και ου μη δύνωνται στήναι, πεσούνται υπό τους πόδας μου.

Ψαλ. 17,39 Τους συνέθλιψα με την δύναμίν σου και δεν ημπόρεσαν να σταθούν, αλλ' έπεσαν κάτω από τα πόδιά μου.

Ψαλ. 17,40 και περιέζωσάς με δύναμιν εις πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τους επανισταμένους επ εμέ υποκάτω μου.

Ψαλ. 17,40 Συ από όλα τα σημεία με ενέδυσες με δύναμιν, δια να πολεμώ πάντοτε νικηφόρως. Περιέπλεξες τα πόδια των και έπεσαν κάτω από τα πόδια μου όλοι εκείνοι, οι οποίοι επαναστατούν εναντίον μου.

Ψαλ. 17,41 και τους εχθρούς μου έδωκάς μοι νώτον και τους μισούντάς με εξωλόθρευσας.

Ψαλ. 17,41 Ετρεψες εις φυγήν τους εχθρούς μου. Πανικόβλητοι εγύρισαν προς εμέ την πλάτην των. Παρέδωκες εις ολοκληρωτικήν καταστροφήν εκείνους, οι οποίοι με εμισούσαν.

Ψαλ. 17,42 εκέκραξαν, και ουκ ήν ο σώζων, προς Κύριον, και ουκ εισήκουσεν αυτών.

Ψαλ. 17,42 Και επάνω εις την απέλπιδα φυγήν και τον πανικόν των εκραύγασαν ζητούντες την βοήθειάν σου, αλλά δεν υπήρχε δι' αυτούς σωτήρ. Εκραξαν προς σε, αλλά δεν τους εισήκουσες.

Ψαλ. 17,43 και λεπυνώ αυτούς ωσεί χνούν κατά πρόσωπον ανέμου, ως πηλόν πλατειών λεανώ αυτούς.

Ψαλ. 17,43 Με την ιδικήν σου βοήθειαν τους συνέτριψα. Τους έκαμα σαν ανάλαφρο χνούδι, το οποίον διασκορπίζει ο άνεμος. Τους επολτοποίησα ωσάν την λάσπην, που πατούν οι άνθρωποι εις τας πλατείας.

Ψαλ. 17,44 ρύση με εξ αντιλογίας λαού, καταστήσεις με εις κεφαλήν εθνών. λαός, ον ουκ έγνων, εδούλευσέ μοι,

Ψαλ. 17,44 Με εγλύτωσες, γλύτωσέ με και στο μέλλον από αντιθέσεις και εμφυλίους πολέμους του ισραηλιτικού λαού. Με εγκατέστησες κυρίαρχον και εις άλλα- ειδωλολατρικά- έθνη. Λαός, τον οποίον δεν εγνώριζα προηγουμένως, έγινε

υποτελής εις εμέ.

Ψαλ. 17,45 εις ακούων υτίου υπήκουσέ μου· υιοί αλλότριου εψεύσαντό μοι,

Ψαλ. 17,45 Όταν ήκουσε την φήμην των κατορθωμάτων και της δόξης μου, έγινεν υπήκοός μου. Ξένοι λαοί ένεκα φόβου υπεκρίθησαν φιλιάν και υποταγήν εις εμέ.

Ψαλ. 17,46 υιοί αλλότριου επαλαιώθησαν και εχώλανε από των τριβών αυτών.

Ψαλ. 17,46 Άλλοεθνείς λαοί εχρηστεύθησαν σαν παλαιά εφθαρμένα ενδύματα, σαν χωλοί εσκόνταφταν στους δρόμους των.

Ψαλ. 17,47 ζή Κύριος, και ευλογητός ο Θεός μου και υψωθήτω ο Θεός της σωτηρίας μου,

Ψαλ. 17,47 Ο Κυριος όμως ζη και θριαμβεύει. Ας είναι δοξασμένος και ευλογημένος ο Θεός μου και ας υψώνεται και ας υμνολογήται ο Θεός της σωτηρίας μου,

Ψαλ. 17,48 ο Θεός ο διδούς εκδικήσεις εμοί, και υποτάξας λαούς υπ εμέ,

Ψαλ. 17,48 διότι ο Θεός μου εξεδικήθη τους εχθρούς μου και υπέταξε λαούς ολοκλήρους κάτω από τα πόδιά μου.

Ψαλ. 17,49 ο ρύστης μου εξ εχθρών μου οργίλων, από των επανισταμένων επ εμέ υψώσεις με, από ανδρός αδικου ρύσαι με.

Ψαλ. 17,49 Αυτός με εγλύτωσεν από εχθρούς γεμάτους οργήν και μανίαν εναντίον μου. Συ, Κυριε, με ανέδειξες νικητήν, με ανύψωσες και με εδόξασες απέναντι εκείνων, οι οποίοι είχαν επαναστατήσει εναντίον μου. Αυτρώσέ με και στο μέλλον από κάθε άνδρα δόλιον και άδικον.

Ψαλ. 17,50 διά τούτο εξομολογήσομαι σοι εν έθνεσι, Κύριε, και τώ ονόματί σου ψαλώ,

Ψαλ. 17,50 Δι' όλα αυτά, Κυριε, θα σε δοξολογώ και θα σε ευγνωμονώ. Μεταξύ των εθνών θα ψάλλω και θα υμνολογώ το όνομά σου.

Ψαλ. 17,51 μεγαλύνων τας σωτηρίας τού βασιλέως αυτού, και ποιών έλεος τώ χριστώ αυτού, τώ Δαυϊδ και τώ σπέρματι αυτού έως αιώνων.

Ψαλ. 17,51 Δοξολογίας και ευχαριστίας θα αναπέμπω προς τον Θεόν μου, ο οποίος επραγματοποίησε μεγαλειώδεις σωτηρίας υπέρ του βασιλέως, που Αυτός τον ανέδειξε και ο οποίος δεικνύει πάντοτε έλεος στον βασιλέα, που έχρισεν, στον Δαυϊδ και στους απογόνους του, εις όλας τας κατόπιν γενεάς.

ΨΑΛΜΟΣ 18 (Μασ. 19)

Εις το τέλος ψαλμός τώ Δαυϊδ.

Ψαλ. 18,2 Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα.

Ψαλ. 18,2 Οι ουρανοί με την αρμονίαν και το κάλλος των διηγούνται εις κάθε άνθρωπον την δόξαν και την σοφίαν του Θεού. Ο ουρανός, που σαν στερεός θόλος περιβάλλει την γην, διακηρύττει, ότι είναι έργον του παντοδυνάμου και πανσόφου δημιουργού.

Ψαλ. 18,3 ημέρα τή ημέρα ερεύγεται ρήμα, και νύξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν.

Ψαλ. 18,3 Καθε ημέρα βροντοφωνεί εις την επομένην ημέραν και κάθε νυξ αναγγέλλει εις την άλλην νύκτα την γνώσιν δια την ύπαρξιν του απειροτελείου Δημιουργού.

Ψαλ. 18,4 ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι, ών ουχί ακούονται αι φωναί αυτών·

Ψαλ. 18,4 Οι λόγοι, τους οποίους διαλαλούν οι ουρανοί, δεν είναι σιωπηλοί λόγοι από εκείνους, των οποίων αι φωναί δεν ακούονται παντού.

Ψαλ. 18,5 εις πάσαν την γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών.

Ψαλ. 18,5 Τουναντίον, εις ολοκλήρον την γην εξήλθε και ακούεται η φωνή των. Εφθασαν και εις τα πέρατα της οικουμένης οι λόγοι των.

Ψαλ. 18,6 εν τώ ηλίω έθετο το σκήνωμα αυτού· και αυτός ως νυμφίος εκπορευόμενος εκ παστού αυτού, αγαλλιάσεται ως γίγας δραμείν οδόν αυτού.

Ψαλ. 18,6 Ο Θεός το φως το απρόσιτον, τον ήλιον, έκαμεν ιδιαίτερον ενδιαίτημά του. Τον διατάσσει να ανατέλλη λαμπρός ωσάν νυμφίος, που εξέρχεται λαμπροστολισμένος από τον νυμφικόν του θάλαμον. Ωσάν γίγας και ακούραστος δρομεύς, με αγαλλίασιν και χωρίς ποτέ να αποκάμη δια μέσου των αιώνων, διατρέχει κάθε ημέραν τον από ανατολών έως δυσμών δρόμον του.

Ψαλ. 18,7 απ άκρου τού ουρανού η έξοδος αυτού, και το κατάντημα αυτού έως άκρου τού ουρανού, και ουκ έστιν ός αποκρυβήσεται της θέρμης αυτού.

Ψαλ. 18,7 Από το ένα άκρον του ουρανού γίνεται η έξοδός του και στο άλλο άκρον του ουρανού τελειώνει η πορεία του. Και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα ημπορέση, να διαφύγη την θερμοτήτά του.

Ψαλ. 18,8 ο νόμος τού Κυρίου άμωμος, πιστρέφων ψυχάς· η μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια.

Ψαλ. 18,8 Παραπάνω όμως από τα μεγαλεία, που διηγούνται οι ουρανοί, υπάρχει ο νόμος του Κυρίου, ο άμεμπτος, ο οποίος επιστρέφει πλανωμένας ψυχάς στον δρόμον της σωτηρίας, στον δρόμον του Θεού. Αι εντολαί του Κυρίου, που υπάρχουν εις αυτόν, είναι αληθιναι και πισται, γεμάται σοφίαν, ικαναι να αναδείξουν σοφά και αυτά ακόμη τα νήπια.

Ψαλ. 18,9 τα δικαιώματα Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδίαν· η εντολή Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα οφθαλμούς·

Ψαλ. 18,9 Αι εντολαί του Κυρίου είναι αληθιναι και τέλειαι. Ευφραίνουν την καρδιαν εκείνου, που τας τηρεί. Σκαρπίζουν μέχρι των πλέον μακρινών περάτων άπλετον το φως και φωτίζουν τους οφθαλμούς των ανθρώπων.

Ψαλ. 18,10 ο φόβος Κυρίου αγνός, διαμένων εις αιώνα αιώνος· τα κρίματα Κυρίου αληθινά, δεικναιωμένα επί το αυτό,

Ψαλ. 18,10 Το ιερόν δέος, που διεγείρει εις τας καρδίας των ανθρώπων ο νόμος του Κυρίου και ο ευλαβής φόβος είναι αγνός, ανόθευτος από πλάνην. Έχει αιωνίαν ισχύν και κύρος. Αι κρίσεις και αι αποφάσστου Κυρίου, που περιέχονται εις αυτόν, είναι αληθιναι και επιμαρτυρούνται ως δικαιοι δια μέσου των αιώνων.

Ψαλ. 18,11 επιθυμητά υπέρ χρυσίον και λίθον τίμιον πολύν και γλυκύτερα υπέρ μέλι και κηρίον.

Ψαλ. 18,11 Τα λόγια του Κυρίου δια τους καλοπροαιρετους ανθρώπους είναι επιθυμητά περισσότερο από τον χρυσόν και από πλήθος πολυτίμων λίθων. Είναι γλυκύτερα από το μέλι και από την κηρήθραν.

Ψαλ. 18,12 και γάρ ο δούλός σου φυλάσσει αυτά· εν τώ φυλάσσειν αυτά ανταπόδοσις πολλή.

Ψαλ. 18,12 Εγώ εδοκίμασα την γλυκύτητά των, διότι ο δούλος σου, Κυριε, φυλάσσει αυτά τα κρίματά σου. Οποιοι τα φυλάσσει, θα έχη μεγάλην ανταπόδοσιν και αμοιβήν.

Ψαλ. 18,13 παραπτώματα τις συνήσει; εκ των κρυφίων μου καθάρισόν με.

Ψαλ. 18,13 Αδύνατον όμως να τηρήση κανείς εξ ολοκλήρου τον Νομον σου. Ποιός ημπορεί να γνωρίση τα παραπτώματα, εις τα οποία και χωρίς να το θέλωμεν υποπίπτομεν; Από τα απόκρυφα αυτά παραπτώματα, που εγώ ίσως δεν τα γνωρίζω και ούτε θέλω ποτέ να έλθουν εις δημοσιότητα, καθάρισόν με, Κυριε.

Ψαλ. 18,14 και από αλλοτριών φείσαι τού δούλου σου· εάν μη μου κατακυριεύσωσι, τότε άμωμος έσομαι και καθαρισθήσομαι από αμαρτίας μεγάλης.

Ψαλ. 18,14 Και από ξένα προς τον Νομον σου αισθήματα και έργα προφύλαξε εμέ, τον δούλον σου. Εάν αυτά δεν με κυριεύσουν, τότε εγώ θα είμαι άμεμπτος και έτσι θα διατηρηθώ καθαρός από μεγάλας πτώσεις.

Ψαλ. 18,15 και έσονται εις ευδοκίαν τα λόγια τού στόματός μου και η μελέτη της καρδιάς μου ενώπιόν σου διά παντός, Κύριε, βοηθέ μου και λυτρωτά μου.

Ψαλ. 18,15 Τότε θα είναι ευχάριστοι εις σε και ευπρόσδεκτοι οι λόγοι της προσευχής μου και αι ευλαβείς σκέψεις και οι ιεροί πόθοι της καρδιάς μου θα είναι ως θυσία ευπρόσδεκτος και παντοτεινή ενώπιόν σου, Κυριε, βοήθέ μου και λυτρωτά μου.

ΨΑΛΜΟΣ 19 (Μασ. 20)

Εις το τέλος· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 19,2 Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου το όνομα τού Θεού Ιακώβ.

Ψαλ. 19,2 Είθε ω βασιλεύ να εισακούση ο Κυριος την δέησίν σου κατά την ημέραν αυτήν της μεγάλης θλίψεως· είθε το παντοδύναμον όνομα του Θεού του ισραηλιτικού λαού να σε υπερασπίση εναντίον των εχθρών μας.

Ψαλ. 19,3 εξαποστειλái σοι βοήθειαν εξ αγίου και εκ Σιών αντιλάβοιτό σου.

Ψαλ. 19,3 Είθε να σου στείλη ο Κυριος βοήθειαν από τον ιερών του ναόν και να σε προστατεύση από το όρος Σιών.

Ψαλ. 19,4 μνησθείη πάσης θυσίας σου και το ολοκαύτωμά σου πιανάτω. (διάψαλμα).

Ψαλ. 19,4 Είθε να ενθυμηθή και να δεχθή ευμενώς όλας τας αιματηράς και αναιμάκτους θυσίας, που του προσέφερες, και να θεωρήση παχύ και εύρεστον το θύμα, το οποίον αφήκες ολοκλήρον να καή επάνω στο θυσιαστήριόν του.

Ψαλ. 19,5 δώη σοι Κύριος κατά την καρδίαν σου και πάσαν την βουλήν σου πληρώσαι.

Ψαλ. 19,5 Είθε ο Κυριος να σου δώση σύμφωνα με τας αγίας επιθυμίας της καρδιάς σου και να εκπληρώση κάθε αγαθήν επιθυμίαν και απόφασίν σου, χαρίζων εις σε νίκην εναντίον των εχθρών σου.

Ψαλ. 19,6 αγαλλιασόμεθα εν τώ σωτηρίω σου και εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. πληρώσαι Κύριος πάντα τα αιτήματά σου.

Ψαλ. 19,6 Τότε όλοι θα ευφρανθώμεν και θα χαρώμεν δια την σωτήριον αυτήν νίκην. Και στο όνομα και με την δύναμιν του απείρου Θεού μας θα αναδειχθώμεν μεγάλοι και ένδοξοι. Είθε λοιπόν ο Κυριος να εκπληρώση όλα τα αιτήματα της προσευχής σου".

Ψαλ. 19,7 νύν έγνων ότι έσωσε Κύριος τον χριστόν αυτού· επακούσεται αυτού εξ ουρανού αγίου αυτού· εν δυναστείαις η σωτηρία της δεξιás αυτού.

Ψαλ. 19,7 Τώρα εγώ ο ιερεύς, που προσφέρω την ικετήριον αυτήν θυσίαν, έχω την εσωτερικήν πληροφορίαν και εγνωρίσα καλά, ότι ο Κυριος θα σώση οπωσδήποτε τον βασιλέα, τον οποίον αυτός έχρισε. Θα ακούση και θα κάμη δεκτά τα αιτήματα της προσευχής του από τον ένδοξον ουράνιον θρόνον του. Με θαυματουργικάς επεμβάσεις της παντοδύναμου δεξιás του θα μας δώση την σωτηρίαν και τον θρίαμβον.

Ψαλ. 19,8 ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα.

Ψαλ. 19,8 Εκείνοι μεν οι εχθροί επέρχονται εναντίον μας με πολεμικά άρματα και με το φοβερόν ιππικόν των. Ημείς όμως με το παντοδύναμον όνομα του Κυρίου και Θεού μας θα θριαμβεύσωμεν εναντίον των.

Ψαλ. 19,9 αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν, ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν.

Ψαλ. 19,9 Και ιδού ότι αυτοί επεδικλώθησαν, εσκόνταψαν και έπεσαν, ημείς όμως εσηκώθημεν επάνω, εστάθημεν όρθιοι και έχομεν κάτω από τα πόδια μας νικημένους τους εχθρούς μας.

Ψαλ. 19,10 Κύριε, σώσον τον βασιλέα, και επάκουσον ημών, εν ή αν ημέρα επικαλεσώμεθά σε.

Ψαλ. 19,10 Κυριε, σώσον τον βασιλέα και άκουσε την προσευχήν μας εις οιαδήποτε ημέραν και αν σε επικαλεσθώμεν ευλαβώς και με πίστιν.

ΨΑΛΜΟΣ 20 (Μασ. 21)

Εις το τέλος· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 20,2 Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο βασιλεύς και επί τώ σωτηρίω σου αγαλλιάσεται σφόδρα.

Ψαλ. 20,2 Κυριε, ο βασιλεύς ευφραίνεται και θα ευφραίνεται χάρις εις την δύναμιν και την ενίσχυσιν, την οποίαν συ του έδωσες. Θα πλημμυρίζη από πολλήν και μεγάλην αγαλλίασιν δια την από τους εχθρούς μας σωτηρίαν και δια την υγείαν, την οποίαν συ του εχάρισες.

Ψαλ. 20,3 την επιθυμίαν της καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ και την θέλησιν των χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 20,3 Έδωκας εις αυτόν ο,τι επεθύμησεν η καρδιά του και δεν τον υστέρησες από εκείνο, δια το οποίον με τα ίδια του τα χείλη σε παρεκάλεσε.

Ψαλ. 20,4 ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητας, έθηκας επί την κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου.

Ψαλ. 20,4 Μάλλον δε και πριν σε παρακαλέση έσπευσες συ και τον επρόλαβες με τας ευλογίας των ωφελίμων και αγαθών δωρεών σου. Τον έδόξασες και έθεσες εις την κεφαλήν του λαμπρόν βασιλικόν στέμμα με πολυτίμους λίθους.

Ψαλ. 20,5 ζώήν ηήτησάτο σε, και έδωκας αυτώ, μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος.

Ψαλ. 20,5 Σου εξήτησε ζώην και του εχάρισες πλήθος ημερών, εις αυτόν και στους απογόνους του εις αιώνα αιώνος.

Ψαλ. 20,6 μεγάλη η δόξα αυτού εν τώ σωτηρίω σου, δόξαν και μεγαλοπρέπειαν επιθήσεις επ αυτόν·

Ψαλ. 20,6 Μεγάλη είναι η δόξα, την οποίαν συ του εξησφάλισες με την σωτήριον βοήθειάν σου. Οπως δε τώρα, έτσι και στο μέλλον θα περιβάλλης αυτόν με δόξαν και μεγαλοπρέπειαν.

Ψαλ. 20,7 ότι δώσεις αυτώ ευλογίαν εις αιώνα αιώνος, ευφρανείς αυτόν εν χαρά μετά τού προσώπου σου.

Ψαλ. 20,7 Διότι θα δίδης εις αυτόν και τους απογόνους του συνεχώς και ακαταπαύστως ευλογίαν. Θα τον ευφραίνης και θα τον πλημμυρίζης από απεριγράπτου χαράν δια της επικοινωνίας, που θα έχη με σε.

Ψαλ. 20,8 ότι ο βασιλεύς ελπίζει επί Κύριον και εν τώ ελέει τού Υψίστου ου μη σαλευθή.

Ψαλ. 20,8 Διότι ο βασιλεύς έχει στηρίξει τας ελπίδας του εις σε, τον Κυριον, και χάρις στο έλεος του Θεού του Υψίστου δεν θα κλονισθή ποτέ, αλλά θα μείνη σταθερός και αμετακίνητος εις τον θρόνον του.

Ψαλ. 20,9 ευρεθείη η χείρ σου πάσι τοίς εχθροίς σου, η δεξιά σου εύροι πάντας τους μισούντάς σε.

Ψαλ. 20,9 "Είθε, ω βασιλεύ, η χείρ σου στιβαρά να ευρεθή εμπρός και εναντίον όλων των εχθρών σου. Είθε η δεξιά σου να συλλάβη όλους εκείνους, οι οποίοι σε μισούν.

Ψαλ. 20,10 θήσεις αυτούς εις κλίβανον πυρός εις καιρόν τού προσώπου σου· Κύριος εν οργή αυτού συνταράξει αυτούς, και καταφάγεται αυτούς πύρ.

Ψαλ. 20,10 Όταν το πρόσωπόν σου θα είναι αναμμένον από την δικαίαν οργήν σου εναντίον αυτών, θα τους ρίψη εις την πυράν ωσάν ξύλα μέσα εις αναμμένον κλίβανον. Ο Κυριος και Θεός δια σου θα συνταράξη όλους αυτούς και θα τους καταφάγη το πυρ.

Ψαλ. 20,11 τον καρπόν αυτών από της γής απολείς και το σπέρμα αυτών από υιών ανθρώπων,

Ψαλ. 20,11 Τον καρπόν της κοιλίας των, τα παιδιά των, θα τα εξαφανίσης από την χώραν των, όπως επίσης και όλους τους απογόνους των ανάμεσα από τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλ. 20,12 ότι έκλιναν εις σε κακά, διελογίσαντο βουλάς, αίς ου μη δύνωνται στήναι.

Ψαλ. 20,12 Διότι εξύφαναν και κατήρτισαν πονηρά σχέδια εναντίον σου. Συνέλαβαν δολίας σκέψεις και αποφάσεις, τας οποίας όμως δεν ημπόρεσαν να πραγματοποιήσουν.

Ψαλ. 20,13 ότι θήσεις αυτούς νάτον· εν τοίς περιλοίποις σου ετοιμάσεις το πρόσωπον αυτών.

Ψαλ. 20,13 Διότι συ, πολεμών εναντίον αυτών νικηφόρος, θα τους αναγκάσως, να στρέψουν τις πλάτες των και να φύγουν πανικόβλητοι. Με ολίγους στρατιώτας σου θα τους αντιμετωπίσης κατά πρόσωπον και θα τους τρέψης εις φυγήν".

Ψαλ. 20,14 υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου· άσμεν και ψαλούμεν τας δυναστείας σου.

Ψαλ. 20,14 Κυριε και Θεέ μου, με την ακατανίκητον δύναμίν σου ας υψωθής και ας δοξασθής ισχυρός και ανίκητος ενώπιον των εχθρών μας. Ημείς θα αναπέμφωμεν ωδάς δια του στόματος και ψαλμούς με τα μουσικά μας όργανα δοξολογούντες και ευχαριστούντες σε δια τα μεγάλα και αξιοθαύμαστα αυτά έργα σου.

ΨΑΛΜΟΣ 21 (Μασ. 22)

Εις το τέλος, υπέρ της αντιλήψεως της εωθινής· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 21,2 Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχες μοι ίνα τι εγκατέλιπές με; μακράν από της σωτηρίας μου οι λόγοι των παραπτωμάτων μου.

Ψαλ. 21,2 Θεέ μου Θεέ μου, δώσε προσοχήν στον πόνον μου. Διати με έχεις εγκαταλείψει; Βλέπω, ότι η σωτηρία μου είναι πολύ μακράν. Εχω βυθισθή εις απύθμενον βάθος οδύνης, και συ δεν ακούεις τας θρηνώδεις κραυγάς της προσευχής μου.

Ψαλ. 21,3 ο Θεός μου, κεκραξομαι ημέρας, και ουκ εισακούση, και νυκτός, και ουκ εις άνοιαν εμοί.

Ψαλ. 21,3 Θεέ μου, φωνάζω προς σε όλην την ημέραν, χωρίς όμως και να εισακούωμαι. Κράζω όλην την νύκτα, χωρίς ποτέ από κανένα να χαρακτηρισθή ως παραλογισμός και ανοησία η εναγώνιος αυτή προσευχή μου.

Ψαλ. 21,4 σύ δε εν αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ.

Ψαλ. 21,4 Και όμως αισθάνομαι ότι συ είσαι κοντά μου, διότι κατοικείς στον ιερών τόπον της σκηνης σου, εις την Σιών. Συ είσαι η δόξα και το καύχημα του λαού σου του Ισραηλιτικού.

Ψαλ. 21,5 επί σοί ήλπισαν οι πατέρες ημών, ήλπισαν, και ερύσω αυτούς·

Ψαλ. 21,5 Εις σε είχαν στηρίξει τας ελπίδας των οι πρόγονοί μας. Εις σε ήλπισαν και συ, ανταμείβων την πίστιν των, τους απήλλαξες από τους κινδύνους.

Ψαλ. 21,6 προς σε εκέκραξαν και εσώθησαν, επί σοί ήλπισαν και ου κατησχύνθησαν.

Ψαλ. 21,6 Προς σε έκραξαν εκείνοι με όλην των την δύναμιν και εσώθησαν από τα κακά και τους κινδύνους, που τους απειλούσαν. Εις σε εστήριξαν τας ελπίδας των και δεν εντροπιάσθησαν δι' αυτό, αλλά εδικαιώθησαν.

Ψαλ. 21,7 εγώ δε ειμι σκώληξ και ουκ άνθρωπος, όνειδος ανθρώπων και εξουθένημα λαού.

Ψαλ. 21,7 Εγώ όμως είμαι άθλιος ωσάν ένας σκώληξ, δεν είμαι καν άνθρωπος. Εγινα χλευασμός και περίγελως των ανθρώπων. Σαν μια τιποτένια ύπαρξις θεωρούμαι από τον λαόν.

Ψαλ. 21,8 πάντες οι θεωρούντές με εξεμυκτήρισάν με, ελάλησαν εν χείλεσιν, εκίνησαν κεφαλήν·

Ψαλ. 21,8 Όλοι όσοι με βλέπουν με εμπαιζουν και με σαρκάζουν· με βρίζουν και με βλασφημούν, κινούν ειρωνικώς και απειλητικώς την κεφαλήν των λέγοντες·

Ψαλ. 21,9 ήλπισεν επί Κύριον, ρυσάσθω αυτόν· σωσάτω αυτόν, ότι θέλει αυτόν.

Ψαλ. 21,9 "ισχυρίζεται ότι έχει στηρίξει τας ελπίδας του στον Κυριον. Αν αυτό είναι αληθινόν, ας τον σώση ο Θεός από τον θάνατον. Ας τον σώση, διότι αυτός ισχυρίζετο, ότι ο Κυριος τον θέλει, ότι ο Κυριος τον αγαπά ιδιαιτέρως".

Ψαλ. 21,10 ότι σύ εί ο εκσπάσας με εκ γαστρος, η ελπίς μου από μαστών της μητρός μου·

Ψαλ. 21,10 Και όμως εγώ αισθάνομαι και έχω την βεβαιότητα ότι αγαπώμαι από σε, διότι συ είσαι εκείνος, ο οποίος με ανέσπασες από την κοιλίαν της μητρός μου και με έφερες στον κόσμον. Συ είσαι η ελπίς μου από αυτής ακόμα της βρεφικής μου ηλικίας, όταν εθήλαζα το γάλα της μητρός μου.

Ψαλ. 21,11 επί σε επερίφην εκ μήτρας, εκ κοιλίας μητρός μου Θεός μου εί σύ·

Ψαλ. 21,11 Και έμβρυον, όταν ακόμη ευρισκόμην εις την κοιλίαν της μητρός μου, εις σε είχα επιρριφθή με πίστιν. Ναι, Κυριε, από της εποχής, που ήμουν εις την κοιλίαν της μητρός μου, συ είσαι ο Θεός μου και σωτήρ μου.

Ψαλ. 21,12 μη αποστής απ εμού, ότι θλίψις εγγύς, ότι ουκ έστιν ο βοηθών.

Ψαλ. 21,12 Μη, λοιπόν, απομακρυνθής και τώρα από εμέ, διότι ευρισκομαι εις μεγάλην θλίψιν και δεν υπάρχει κανείς να μου δώση βοήθειαν.

Ψαλ. 21,13 περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με·

Ψαλ. 21,13 Οι εχθροί μου με έχουν περικυκλώσει, ωσάν άγριοι μόσχοι. Από παντού με έχουν περισφίξει σαν δυνατοί μαινόμενοι ασυγκράτητοι ταύροι.

Ψαλ. 21,14 ήνοιξαν επ' εμέ το στόμα αυτών ως λέων αρπάζων και ωρούμενος.

Ψαλ. 21,14 Ηνοιξαν εναντίον μου διάπλατα φοβερόν το στόμα των σαν άγρια ληοντάρια, τα οποία ωρούμενα αρπάζουν με μανίαν το θύμα των.

Ψαλ. 21,15 ωσει ύδωρ εξεχύθην, και διεσκορπίσθη πάντα τα οστά μου, εγενήθη η καρδιά μου ωσει κηρός τηκόμενος εν μέσω της κοιτίας μου·

Ψαλ. 21,15 Από τους τρομερούς και αβάστακτους πόνους παρέλυσα. Εγίνα σαν το νερό, που χύνεται ασκόπως κατά γης. Σαν να εξεκλειδώθησαν αι αρθρώσεις μου, σαν να διεσκορπίσθησαν τα οστά μου. Η καρδιά μου μέσα στο στήθος μου είναι ωσάν κερι, το οποίον λυώνει από την φωτιάν.

Ψαλ. 21,16 εξηράνθη ωσει όστρακον η ισχύς μου, και η γλώσσά μου κεκόλληται τώ λάρυγγί μου, και εις χούν θανάτου κατήγαγές με.

Ψαλ. 21,16 Σαν πήλινο σκευός, το οποίον χωρίς νερό ξηραίνεται στον φλογερόν ήλιον, έτσι εξηράνθη και εξέλιπεν η δύναμίς μου. Η γλώσσα μου από την δίψαν, που με κατακαίει και την αγωνίαν, εκόλλησεν στον λάρυγγά μου. Και συ, Κυριε, φαίνεται σαν να με άφησες, να φθάσω στο χώμα του βαθέος τάφου.

Ψαλ. 21,17 ότι εκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγή πονηρευομένων περιέσχον με, ώρυσαν χείράς μου και πόδας.

Ψαλ. 21,17 Διότι ιδού, οι εχθροί μου σαν αγέλη αγρίων κυνών με έχουν περικυκλώσει. Ο συρφετός αυτός των κακούργων ανθρώπων σαν με φοβερά καρφιά έχουν διατρυπήσει τα χέρια μου και τα πόδια μου.

Ψαλ. 21,18 εξηρίθμισαν πάντα τα οστά μου, αυτοί δε κατενόησαν και επείδόν με.

Ψαλ. 21,18 Από την εξάντλησιν και την αδυναμίαν, εις την οποίαν έχω κατανήσει, υμπορούν όλοι να διακρίνουν και να μετρούν τα οστά του σώματός μου. Οι εχθροί μου με χαιρεκακίαν πολλήν κατέστησαν τον πόνον μου και τον σπαραγμόν μου.

Ψαλ. 21,19 διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.

Ψαλ. 21,19 Εμοιράσθησαν μεταξύ των τα ενδύματά μου και δια το ακριβότερον ένδυμά μου- τον άρραφον χιτώνα- έβαλαν κλήρον, ποιός θα το πάρη.

Ψαλ. 21,20 σύ δε, Κύριε, μη μακρύνης την βοήθειάν μου απ' εμού, εις την αντίληψίν μου πρόσχες.

Ψαλ. 21,20 Συ όμως, Κυριε, μη βραδύνης να με βοηθήσης. Μη αναβάλλης αλλά ελά εις την βοήθειάν μου.

Ψαλ. 21,21 ρύσαι από ρομφαίας την ψυχήν μου, και εκ χειρός κυνός την μονογενή μου·

Ψαλ. 21,21 Γλύτωσε, Κυριε, την ζωήν μου από την ρομφαίαν, την οποίαν με μανίαν υψώνουν και ετοιμάζονται να καταφέρουν εναντίον μου οι εχθροί μου. Την μονάκριβον και πολύτιμον ψυχήν μου γλύτωσέ την, Κυριε, από την μανίαν του λαού, ο οποίος ωσάν λυσσασμένος σκύλος ορμά εναντίον μου.

Ψαλ. 21,22 σώσόν με εκ στόματος λέοντος και από κεράτων μονοκερώτων την ταπεινώσιν μου.

Ψαλ. 21,22 Σώσε με από τους εχθρούς μου, οι οποίοι σαν ληοντάρι πεινασμένο ανοίγουν άγριον το στόμα των, δια να με καταβροχθίσουν. Εμέ, που έχω δυθισθή εις τόσην ταπεινώσιν και εξουδένωσιν, γλύτωσέ με από τους επιτιθεμένους εναντίον μου με μανίαν ζώον μονοκέρωτος.

Ψαλ. 21,23 διηγήσομαι το όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε.

Ψαλ. 21,23 Εάν, Κυριε, με σώσης, και πιστεύω απολύτως ότι θα με σώσης, θα διηγούμαι τα μεγαλεία σου στους αδελφούς μου τους Ισραηλίτας. Εν μέσω συναθροίσεως λαού πολλού θα σε δοξολογώ.

Ψαλ. 21,24 οι φοβούμενοι τον Κύριον, ανέσατε αυτόν, άπαν το σπέρμα Ιακώβ, δοξάσατε αυτόν, φοβηθήτωσαν αυτόν άπαν το σπέρμα Ισραήλ,

Ψαλ. 21,24 Σεις, που φοβείσθε τον Κυριον, δοξάσατέ τον. Όλοι οι απόγονοι του Ισραήλ υμνολογήσατέ τον. Λατρεύσατέ τον με φόβον όλοι οι Ισραηλίται,

Ψαλ. 21,25 ότι ουκ εξουδένωσεν ουδέ προσώχθισε τή δεήσει τού πτωχού, ουδέ απέστρεψε το πρόσωπον αυτού απ' εμού και εν τώ κεκραγέναι με προς αυτόν εισήκουσέ μου.

Ψαλ. 21,25 διότι ο Κυριος δεν κατεφρόνησε και δεν παρεβλεψε με δυσφορίαν ως ενοχλητικήν την δέσιν εμού του πτωχού και εξευτελισμένου ούτε και εγύρισεν αλλού το πρόσωπόν του, αλλά όταν με πίστιν έκραξα προς αυτόν, ήκουσε και εδέχθη την προσευχήν μου.

Ψαλ. 21,26 παρά σου ο έπαινός μου εν εκκλησία μεγάλη, τας ευχάς μου αποδώσω ενώπιον των φοβουμένων αυτόν.

Ψαλ. 21,26 Λυτρωμένος με την δύναμίν σου, Κυριε, και ασφαλής, από σε θα πάρω την έμπνευσιν, δια να σε υμνολογήσω ανάμεσα εις πολύν λαόν. Τα τάματα, που έχω κάμει όταν σε επεκαλούμην να με σώσης, θα τα εκπληρώσω σαν ιεράν υποχρέωσιν ενώπιον όλων εκείνων, που σέβονται το Ονομά σου.

Ψαλ. 21,27 φάγονται πένητες και εμπλησθήσονται, και ανέσουσι Κύριον οι εκζητούντες αυτόν· ζήσονται αι καρδιαί αυτών εις αιώνα αιώνος.

Ψαλ. 21,27 Πλουσίαν θυσίαν ευγνωμοσύνης, υλικήν και πνευματικήν, θα προσφέρω προς σε δια την σωτηρίαν, που μου έδωσες. Από αυτήν θα φάγουν οι πτωχοί και θα χορτάσουν υλικώς και πνευματικώς και θα δοξολογήσουν τον Κυριον όλοι εκείνοι, που με προσευχήν και πίστιν τον επιζητούν. Με την ιεράν αυτήν τροφήν της θυσίας μου θα ζήσουν αι ψυχαί των εις αιώνας αιώνων.

Ψαλ. 21,28 μνησθήσονται και επιστραφήσονται προς Κύριον πάντα τα πέρατα της γής και προσκυνήσουσιν ενώπιον αυτού πάσαι αι πατριαί των εθνών,

Ψαλ. 21,28 Και αυτά ακόμη τα ειδωλολατρικά έθνη θα ενθυμηθούν τον Κυριον. Όλοι οι εις τα πέρατα της γης κατοικούντες λαοί θα πέσουν ενώπιόν του και θα προσκυνήσουν αυτόν όλοι αι φυλαί της γης.

Ψαλ. 21,29 ότι τού Κυρίου η βασιλεία, και αυτός δεσπόζει των εθνών.

Ψαλ. 21,29 Διότι στον Κυριον ανήκει δικαιοματικώς και απολύτως η βασιλεία επί πάντων και αυτός είναι ο μόνος, που δικαιούται να δεσπόζη και δεσπόζει επάνω εις όλα τα έθνη.

Ψαλ. 21,30 έφαγον και προσεκύνησαν πάντες οι πίονες της γής, ενώπιον αυτού προπεσούντι πάντες οι καταβαίνοντες εις γήν. και η ψυχή μου αυτώ ζή,

Ψαλ. 21,30 Από το συμπόσιον αυτό της πνευματικής θυσίας θα φάγουν και θα προσκυνήσουν τον Κυριον όλοι οι άρχοντες και οι μεγάλοι του κόσμου. Ενώπιόν του θα πέσουν με σεβασμόν και θα προσκυνήσουν με ευγνωμοσύνην και όλοι οι ταλαιπωρημένοι θνητοί, που έχουν καταπέσει μέχρι του εδάφους και καταπατούνται από τους ισχυρούς της γης. Η ψυχή

μου, ολόκληρος η ύπαρξίς μου ζη και υπάρχει δι' αυτόν, δια να τον υπηρετή και να τον δοξάζη.

Ψαλ. 21,31 και το σπέρμα μου δουλεύσει αυτό· αναγγελίησεται τώ Κυρίω γενεά η ερχομένη,

Ψαλ. 21,31 Και οι απόγονοί μου θα τον υπηρετήσουν με πίστιν, η γενεά αυτή των ευσεβών ανθρώπων, που πρόκειται να έλθη, θα αναγγελθή στον εν ουρανοίς Κυριον ως λαός ιδικός του.

Ψαλ. 21,32 και αναγγελοῦσι την δικαιοσύνην αυτού λαώ τώ τεχθησομένω, ον εποίησεν ο Κύριος.

Ψαλ. 21,32 Θα αναγγείλουν και θα καταστήσουν γνωστήν την δικαιοσύνην του στον λαόν, ο οποίος πρόκειται να γεννηθή από το πάθημα και τον θρίαμβον του οσίου του, λαόν τον οποίον ανεγέννησε και ανέδειξεν ο Κύριος.

ΨΑΛΜΟΣ 22 (Μασ. 23)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 22,1 Κύριος ποιμαίνει με και ουδέν με υστερήσει.

Ψαλ. 22,1 Ο Κύριος μου ως στοργικός ποιμήν με περιφρουρεί, με συντηρεί, με τρέφει. Τιποτε δεν θα μου λείψη.

Ψαλ. 22,2 εις τόπον χλόης, εκεί με κατεσκήνωσεν, επί ύδατος αναπαύσεως εξέθρεψέ με,

Ψαλ. 22,2 Εις πλουσίους χλοερούς βοσκοτόπους, εις τόπους ευφορίας και αναψυχής, εκεί με εγκατέστησε. Με τα ολοκάθαρα δροσερά νερά έσβησε την δίψαν μου και με ανεζωογόνησε.

Ψαλ. 22,3 την ψυχήν μου επέστρεψεν. ωδήγησέ με επί τρίβους δικαιοσύνης ένεκεν τού ονόματος αυτού.

Ψαλ. 22,3 Και έτσι εις την λιποψυχήσασαν ψυχήν μου επανέδωσε σφρίγος και ζωτικότητα. Με ωδήγησε στοργικώς στους ευθείς και χαρούμενους δρόμους της δικαιοσύνης, όχι δια την αξίαν μου αλλά δια το πανάγαθον Ονομά του.

Ψαλ. 22,4 εάν γάρ και πορευθώ εν μέσω σκιάς θανάτου, ου φοβηθήσομαι κακά, ότι σύ μετ' εμού εί· η γράβδος σου και η βακτηρία σου, αυτάί με παρεκάλεσαν.

Ψαλ. 22,4 Ακριβώς, διότι συ, Κυριε, είσαι ο στοργικός προστάτης μου και ποιμήν, εάν βαδίσω και περάσω δια μέσω σκοτεινών και αποκηρήμενων περιοχών και εάν αντικρύσω τον θάνατον, δεν θα φοβηθώ μήπως πάθω κάτι κακόν, διότι συ θα είσαι μαζί μου. Διότι η ποιμαντική σου γράβδος, η βακτηρία σου, αυτή θα με στηρίξη, θα με εμπυχώνη, θα με παρηγορή.

Ψαλ. 22,5 ητοίμασας ενώπιόν μου τράπεζαν, εξεραντίας των θλιβόντων με· ελίπανας εν ελαίω την κεφαλήν μου, και το ποτήριόν σου μεθύσκον με ωσει κράτιστον.

Ψαλ. 22,5 Συ, Κυριε, εν τη αγαθότητί σου ητοίμασες ενώπιόν μου τράπεζαν πλουσίων φαγητών απέναντι και εις πείσμα των εχθρών μου. Ηλειψας την κεφαλήν μου με ευώδες άρωμα, πριν κατακλιθώ στο δείπνον σου, και το ποτήριόν σου, με το οποίον με εκέρασες, ήτο γεμάτο από άριστον ευφραντικόν, μεθυστικόν ποτόν.

Ψαλ. 22,6 και το έλεός σου καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου, και το κατοικείν με εν οίκω Κυρίου εις μακρότητα ημερών.

Ψαλ. 22,6 Το έλεος της στοργής σου θα με ακολουθή και θα με καταδιώκη με επιμονήν όλας τας ημέρας της ζωής μου και έτσι εγώ χαρούμενος και ευτυχής θα κατοικώ στον ναόν σου του Κυρίου μου, εις ατελεύτητον μακρότητα ημερών.

ΨΑΛΜΟΣ 23 (Μασ. 24)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ· της μιάς Σαββάτων.

Ψαλ. 23,1 Τού Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή.

Ψαλ. 23,1 Εις τον Κυριον ανηκεί η γη και κάθε τι, το οποίον την γεμίζει, κάθε κατοικουμένη περιοχή και όλοι, όσοι κατοικούν εις αυτήν.

Ψαλ. 23,2 αυτός επί θαλασσών εθεμελίωσεν αυτήν και επί ποταμών ητοίμασεν αυτήν.

Ψαλ. 23,2 Αυτός εθεμελίωσεν σταθεράν και ακλόνητον την γην επάνω εις τας θαλάσσας, την εστερέωσεν επάνω εις τα ποτάμια ρεύματα, και παρ' όλον τούτο μένει σταθερά και αμετακίνητος. Θαλασσαι την περιζώνουν, ποταμοί την διασχίζουν, άφθονα ύδατα ευρισκονται κάτω από αυτήν και όμως είναι και μένει ακλόνητος.

Ψαλ. 23,3 τις αναβήσεται εις το όρος τού Κυρίου και τις στήσεται εν τόπω αγίω αυτού;

Ψαλ. 23,3 Ποιός θα ανεβή στον ιερόν λόφον του Κυρίου, την Σιών, δια να προσκυνήση άξιως; Ποιός θα σταθή ακατάκριτος και με παρησίαν στον άγιον αυτόν τόπον;

Ψαλ. 23,4 αθώς χερσί και καθαρός τή καρδια, ός ουκ έλαβεν επί ματαίω την ψυχήν αυτού και ουκ ώμοσεν επί δόλω τώ πλησίον αυτού.

Ψαλ. 23,4 Εκείνος ο οποίος έχει αθώας και αγνάς τας χείρας του από κάθε κακίαν, καθαράν και ανένοχον την καρδιαν του, αυτός ο οποίος δεν έδωσε την ψυχήν του εις τα μάταια και επιβλαβή έργα και πράγματα του κόσμου αυτού και δεν ωρκίσθη δολίως με τον σκοπόν να εξαπατήση τον πλησίον του καταπατών τους όρκους του.

Ψαλ. 23,5 ούτος λήψεται ευλογίαν παρά Κυρίου και ελεημοσύνην παρά Θεού σωτήρος αυτού.

Ψαλ. 23,5 Αυτός θα λάβη ευλογίας παρά του Κυρίου, και θα τύχη ελέους εκ μέρους του Θεού και σωτήρος.

Ψαλ. 23,6 αυτή η γενεά ζητούντων τον Κύριον, ζητούντων το πρόσωπον τού Θεού Ιακώβ. (διάφασμα).

Ψαλ. 23,6 Αυτή είναι η ευσεβής γενεά των ανθρώπων, οι οποίοι πράγματι επιζητούν να ευαρεστήσουν στον Κυριον, οι οποίοι φροντίζουν να λατρεύσουν άξιως και να προσκυνήσουν το πρόσωπον του αληθινού Θεού, του Θεού του Ιακώβ.

Ψαλ. 23,7 άρατε πύλας, οι άρχοντες υμών, και επάρθητε, πύλαι αιώνιοι, και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης.

Ψαλ. 23,7 Και τώρα που πρόκειται η κιβωτός του Κυρίου να εισέλθη στον ναόν, ανοίξατε διάπλατα τας πύλας σεις οι άρχοντες. Ας υψωθούν και ας πλατυνθούν αι αιωνόβιοι πύλαι, δια να εισέλθη στον ναόν ο ένδοξος βασιλεύς.

Ψαλ. 23,8 τις εστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος κραταιός και δυνατός, Κύριος δυνατός εν πολέμω.

Ψαλ. 23,8 Ποιός είναι αυτός ο ένδοξος βασιλεύς; Αυτός είναι ο Θεός, ο κραταιός και δυνατός, ο Κυριος ο πανίσχυρος στους πολέμους.

Ψαλ. 23,9 άρατε πύλας, οι άρχοντες υμών, και επάρθητε, πύλαι αιώνιοι, και εισελεύσεται ο βασιλεύς της δόξης.

Ψαλ. 23,9 Και πάλιν οι έξω του φρουρίου ευρισκόμενοι ανοίξατε διάπλατα τας πύλας σας, ω άρχοντες, υψώθητε αρχαιόταται πύλαι, δια να εισέλθη ο ένδοξος βασιλεύς.

Ψαλ. 23,10 τις εστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης; Κύριος των δυνάμεων αυτός εστιν ο βασιλεύς της δόξης.

Ψαλ. 23,10 Ποιός είναι αυτός ο ένδοξος βασιλεύς; Είναι ο αληθινός Θεός, ο Κυριος όλων των δυνάμεων του ουρανού και της γης. Αυτός είναι ο βασιλεύς της δόξης.

ΨΑΛΜΟΣ 24 (Μαθ. 25)

Ψαλμός τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 24,1 Πρὸς σε, Κύριε, ἤρα την ψυχὴν μου, ὁ Θεὸς μου.

Ψαλ. 24,1 Πρὸς σε, Κυριε, που εἶσαι ὁ Θεὸς μου, ἀνύψωσα τον νουν και την καρδιαν μου, ἀφού τα ἀπέσπασα ἀπό τας ματαιότητας του κόσμου τούτου.

Ψαλ. 24,2 ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μη καταισχυνθεῖην, μηδέ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροὶ μου.

Ψαλ. 24,2 Εἰς σε ἔχω στηρίξει την πεποιθήσιν μου. Μη επιτρέψης ποτέ, Κυριε, και παρασυρθῶ εἰς ἀμαρτίαν και κατεξυτελισθῶ εἰς την παρούσαν ζωὴν. Ούτε και να γίνω ἀντικείμενον χλευασμοῦ και ονειδισμοῦ ἐκ μέρους των ἐχθρῶν μου.

Ψαλ. 24,3 και γὰρ πάντες οἱ υπομένοντές σε οὐ μη καταισχυνθῶσιν· αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομούντες διακενής.

Ψαλ. 24,3 Ζητώ αὐτήν την χάριν ἀπό σε, διότι βλέπω ὅτι ὅλοι ὅσοι υπομένουν δοκιμασίας και περιμένουν με πίστιν ἀπό σε την βοήθειαν, δεν θα καταισχυνθούν. Ἐξ ἀντιθέτου θα κατεντροπιασθούν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκτρέπονται εἰς παρανομίας, χωρὶς μάλιστα και να ἀποκομίζουν κανένα κέρδος ἀπό αὐτάς.

Ψαλ. 24,4 τας ὁδοὺς σου, Κύριε, γνῶρισόν μοι, και τας τρίβους σου δίδαξόν με.

Ψαλ. 24,4 Καμε γνωστάς, Κυριε, εἰς ἐμέ τας ὁδοὺς των ἐντολῶν σου, δίδαξέ με με τον ἰδικόν σου φωτισμόν και με την ἰδικὴν σου παιδαγωγίαν τους δρόμους της θεαρέστου ζωῆς.

Ψαλ. 24,5 ὀδήγησόν με ἐπὶ την ἀλήθειάν σου και δίδαξόν με, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτήρ μου, και σε υπέμεινα ὅλην την ἡμέραν.

Ψαλ. 24,5 Ὁδήγησέ με στο να γνωρίσω και να δεχθῶ την ἀλήθειάν σου. Δίδαξέ με, ὥστε να ἐννοήσω βαθύτατα και να παραδεχθῶ ἀκλόνητα, ὅτι συ εἶσαι ὁ Θεὸς μου και ὁ σωτήρ μου. Δι' αὐτό και ὅλην την ἡμέραν και ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς μου ἐλπίζω και περιμένω ἀπό σε βοήθειαν.

Ψαλ. 24,6 μνήσθητι των οἰκτιρῶν σου, Κύριε, και τα ἐλέη σου, ὅτι ἀπό τού αἰῶνός εἰσιν.

Ψαλ. 24,6 Ἐνθυμήσου, Κυριε, και στείλε και πρὸς ἐμέ τους οἰκτιρμούς σου και τα ἐλέη σου. Ἀνεξάντλητα και αἰώνια εἶναι τα ἐλέη σου, τα ὁποῖα ἔδειξες στους προγόνους μας, στον λαόν του Ἰσραήλ.

Ψαλ. 24,7 ἀμαρτίας νεότητός μου και ἀγνοίας μου μη μνησθῆς· κατὰ το ἐλέος σου μνήσθητί μου, σύ, ἕνεκεν χρηστότητός σου, Κύριε.

Ψαλ. 24,7 Της νεότητός μας τας ἀμαρτίας, ὅπως και τας ἄλλας, τας ὁποίας ἐξ ἀγνοίας διέπραξα, μη τας ἐνθυμηθῆς, Κυριε. Να με ἐνθυμηθῆς σύμφωνα με το ἄπειρον ἐλέος σου, διότι εἶναι ἀπέραντος ἡ καλωσύνη σου, Κυριε.

Ψαλ. 24,8 χρηστός και εὐθής ὁ Κύριος· διὰ τούτο νομοθετήσῃ ἀμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ.

Ψαλ. 24,8 Ἀγαθός και εὐεργητικός και δίκαιος πρὸς ὅλους εἶναι ὁ Κυριος. Δι' αὐτό θα διδάσκη και θα καθοδηγῇ με τον Νομον του τους ἀμαρτάνοντας, δια να ἐπιστρέψουν στον δρόμον της ἀρετῆς.

Ψαλ. 24,9 ὀδηγήσῃ πρᾶξεις ἐν κρίσει, δίδαξει πρᾶξεις ὁδοῦς αὐτοῦ.

Ψαλ. 24,9 Θα ὀδηγῇ πάντοτε ὁ Κυριος τους πρᾶους και εὐθεῖς στον δρόμον της ἀρετῆς και εἰς φωτισμένην ζωὴν. Θα διδάξῃ τους πρᾶους και ταπεινούς τας ὁδοὺς των ἐντολῶν του.

Ψαλ. 24,10 πάσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἐλεος και ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι την διαθήκην αὐτοῦ και τα μαρτύρια αὐτοῦ.

Ψαλ. 24,10 Ὅλαι αἱ ἐντολαὶ του Κυρίου, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς ρύθμισιν της ζωῆς μας, εἶναι γεμάται ἀπό την εὐσπλαγχνίαν του και την ἀξιοπιστίαν του εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται και ζητοῦν να μάθουν το θέλημά του και ὅλας τας ἐντολάς του.

Ψαλ. 24,11 ἕνεκεν τού ὀνόματός σου, Κύριε, και ἰλάσῃ τῇ ἀμαρτία μου, πολλή γὰρ ἐστὶ.

Ψαλ. 24,11 Διὰ το ὄνομά σου, ἐλεήμων Κυριε, και πρὸς δόξαν της ἀγαθότητός σου συγχώρησε τας ἀμαρτίας μου, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλαὶ και μεγάλαι.

Ψαλ. 24,12 τις ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τον Κύριον; νομοθετήσῃ αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ἡ ἡρετίσῃ αὐτόν.

Ψαλ. 24,12 Ποῖός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖός πράγματι εὐλαβεῖται και σέβεται τον Κυριον; Εἰς αὐτόν θα δώσῃ Νομον ὁ Κυριος, δια να καθοδηγῆται στον δρόμον, τον ὁποῖον ἔχει ἐκλέξει.

Ψαλ. 24,13 ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσεται, και το σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσῃ γῆν.

Ψαλ. 24,13 Ἡ ψυχὴ του ἀνθρώπου αὐτοῦ θα ἀναπαύεται ἀνάμεσα εἰς πλοῦσια ἀγαθὰ και οἱ ἀπόγονοί του θα κληρονομοῦν και θα κατέχουν πάντοτε την γῆν των προγόνων των.

Ψαλ. 24,14 κραταίωμα Κύριος των φοβουμένων αὐτόν, και ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσῃ αὐτοῖς.

Ψαλ. 24,14 Ὁ Κυριος εἶναι ἡ κραταία και ἀκατανίκητος δύναμις αὐτῶν, που τον φοβούνται. Αὐτὴν την ἀλήθειαν μαρτυρεῖ και θα μαρτυρῇ ἡ διαθήκη, την ὁποῖαν ἔκαμε πρὸς αὐτούς.

Ψαλ. 24,15 οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντός πρὸς τον Κύριον, ὅτι αὐτός ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τους πόδας μου.

Ψαλ. 24,15 Διὰ τούτο οἱ ὀφθαλμοί μου εἶναι πάντοτε ἐστραμμένοι πρὸς τον Κυριον, διότι αὐτός θα ἀποσπάσῃ και θα ἐλευθερώσῃ τα πόδια μου ἀπό την παγίδα.

Ψαλ. 24,16 ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ και ἐλέησόν με, ὅτι μονογενής και πτωχός ἐμι ἐγώ.

Ψαλ. 24,16 Κυριε, ρίψε εὐσπλαγχνικόν το βλέμμα σου πρὸς ἐμέ και ἐλέησέ με, διότι εἶμαι μόνος και ταλαιπωρημένος εἰς την ζωὴν.

Ψαλ. 24,17 αἱ θλίψεις της καρδίας μου ἐπληθύνθησαν· ἐκ των ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.

Ψαλ. 24,17 Αἱ θλίψεις της καρδίας μου ἔχουν πληθυνθῆ και βαρυνθῆ. Βγάλε με και λύτρωσέ με ἀπό τας στενοχώρους αὐτάς περιστάσεις.

Ψαλ. 24,18 ἴδε την ταπεινώσιν μου και τον κόπον μου και ἄφες πάσας τας ἀμαρτίας μου.

Ψαλ. 24,18 Ἴδε, Κυριε, την ταπεινώσιν μου, εἰς την ὁποῖαν ἔχω καταπέσει και τον μόχθον, ἀπό τον ὁποῖον βαρύνομαι, και συγχώρησε ὅλας μου τας ἀμαρτίας.

Ψαλ. 24,19 ἴδε τους ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν και μίσος ἀδικῶν ἐμίσησάν με.

Ψαλ. 24,19 Ἰδέ ἀκόμη, Κυριε, και τους ἐχθρούς μου, διότι πάρα πολύ ἐπληθύνθησαν, και με ἓνα ἀδικῶν φοβερόν μίσος με ἔχουν μισήσει.

Ψαλ. 24,20 φύλαξον την ψυχὴν μου και ρύσαι με· μη καταισχυνθεῖην, ὅτι ἤλιπσα ἐπὶ σε.

Ψαλ. 24,20 Φυλάξε την ζωήν μου από τας επιβουλὰς αυτῶν των εχθρῶν και γλύτωσέ με. Μη επιτρέψης να εντροπιασθῶ και κατεξευτελισθῶ από αυτούς, διότι εγώ έχω στηρίξει εις σε την ελπίδα της βοήθειάς μου.

Ψαλ. 24,21 άκακοι και ευθείς εκολλώντό μοι, ότι υπέμεινά σε, Κύριε.

Ψαλ. 24,21 Απονήρευτοι και ευθείς άνθρωποι, ξένοι προς κάθε δολιότητα και κακίαν με ακολουθούσαν πιστῶς, διότι εγώ, Κυριε, υπέμεινα και επέμεινα ελπίζων εις σε.

Ψαλ. 24,22 λύτρωσαι, ο Θεός, τον Ισραήλ εκ πασῶν των θλίψεων αυτού.

Ψαλ. 24,22 Δια να ενθαρρυνθῶν και στερεωθῶν και αυτοί εις την προς σε πίστιν, γλύτωσέ με, Κυριε, από θλίψεις και κινδύνους και όχι μόνον εμέ αλλά ολόκληρον τον Ισραηλιτικόν λαόν από ὅλας τας θλίψετου.

ΨΑΛΜΟΣ 25 (Μασ. 26)

Τού Δαυΐδ.

Ψαλ. 25,1 Κρίνόν με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην και επί τῷ Κυρίῳ ελπίζων, ου μη ασθενήσω.

Ψαλ. 25,1 Κρίνόν με, Κυριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην και επί τῷ Κυρίῳ ελπίζων ου μη ασθενήσω.

Ψαλ. 25,2 δοκίμασόν με, Κύριε, και πείρασόν με, πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου.

Ψαλ. 25,2 Δοκιμασον με, Κυριε, και πείρασόν με, πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου.

Ψαλ. 25,3 ότι το έλεός σου κατέναντι των οφθαλμών μου εστι, και ευηρέστησα εν τῇ αληθείᾳ σου.

Ψαλ. 25,3 Οτι το έλεός σου κατέναντι των οφθαλμών μου εστι, και ευηρέστησα εν τη αληθείᾳ σου.

Ψαλ. 25,4 ουκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω

Ψαλ. 25,4 Ουκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω

Ψαλ. 25,5 εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβῶν ου μη καθίσω.

Ψαλ. 25,5 εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβῶν ου μη καθίσω.

Ψαλ. 25,6 νίψομαι εν αθώοις τας χεῖράς μου και κυκλώσω το θυσιαστήριόν σου, Κύριε,

Ψαλ. 25,6 Νιψομαι εν αθώοις τας χεῖράς μου και κυκλώσω το θυσιαστήριόν σου, Κυριε,

Ψαλ. 25,7 τού ακούσαι με φωνῆς αιnéσεώς σου και διηγῆσασθαι πάντα τα θαυμάσιά σου.

Ψαλ. 25,7 του ακούσαι με φωνῆς αιnéσεως κοι διηγῆσασθαι πάντα τα θαυμάσιά σου.

Ψαλ. 25,8 Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου.

Ψαλ. 25,8 Κυριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου.

Ψαλ. 25,9 μη συναπολέσης μετά ασεβῶν την ψυχὴν μου και μετά ανδρῶν αιμάτων την ζωήν μου,

Ψαλ. 25,9 Μη συναπολέσης μετά ασεβῶν την ψυχὴν μου και μετά ανδρῶν αιμάτων την ζωήν μου,

Ψαλ. 25,10 ὧν εν χερσίν ανομίας, η δεξιὰ αυτῶν ἐπλήσθη δῶρων.

Ψαλ. 25,10 ὧν εν χερσίν ανομίας, η δεξιὰ αυτῶν ἐπλήσθη δῶρων.

Ψαλ. 25,11 εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην· λύτρωσαι με και ελέησόν με.

Ψαλ. 25,11 Εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην· λύτρωσαι με και ελέησόν με.

Ψαλ. 25,12 ο πούς μου ἔστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογῆσω σε, Κύριε.

Ψαλ. 25,12 Ο πούς μου ἔστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογῆσω σε, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 26 (Μασ. 27)

Τού Δαυΐδ· πρό τού χρισθῆναι.

Ψαλ. 26,1 Κύριος φωτισμός μου και σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος υπερασπιστής της ζωῆς μου· από τίνος δειλιάσω;

Ψαλ. 26,1 Ο Κυριος είναι το φως μου μέσα στο σκοτάδι και εις την άγνοιαν της παρούσης ζωῆς. Ο Κυριος είναι ο σωτήρ μου. Ποιόν λοιπόν έχω να φοβηθῶ; Κανένα. Ο Κυριος υπερασπίζει την ζωήν μου από κάθε κίνδυνον. Από τας απειλάς ποιού έχω να δειλιάσω;

Ψαλ. 26,2 εν τῷ ἐγγίζειν ἐπ ἐμέ κακούντας τού φαγεῖν τας σάρκας μου, οι θλίβοντές με και οι εχθροί μου, αυτοί ησθένησαν και ἔπεσαν.

Ψαλ. 26,2 Ενώ με ἐπλησίαζον ορμητικοί οι κακοποιοί άνθρωποι, δια να με κατασπαράξουν και σαν άγρια θηρία να καταφάγουν τας σάρκας μου, αυτοί, που με ἔθλιβαν και με τέτοιαις εχθρικὰς διαθέσεις ἐπήρχοντο ἐναντίον μου, ἐκλονίσθησαν και ἔπεσαν συντετριμμένοι κάτω στο χῶμα. Τους εἶχε κτυπήσει ο Κυριος μου και σωτήρ μου.

Ψαλ. 26,3 εἴαν παρατάξῃται ἐπ ἐμέ παρεμβολή, ου φοβηθήσεται η καρδία μου· εἴαν ἐπαναστή ἐπ ἐμέ πόλεμος, εν ταύτῃ εγώ ελπίζω.

Ψαλ. 26,3 Εἴαν, λοιπόν, και παραταχθῆ ολόκληρον στρατεύμα ἐναντίον μου, δεν θα δειλιάση καθόλου η καρδία μου. Και εἴαν ἐξεγερθῆ πόλεμος ἐναντίον μου, και εις την περίπτωσιν αυτὴν εγώ θα έχω στηριγμένας τας ἐλπίδας μου στον Κυριον.

Ψαλ. 26,4 μίαν ητησάμην παρά Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω· τού κατοικεῖν με εν οίκῳ Κυρίου πάσας τας ἡμέρας της ζωῆς μου, τού θεωρεῖν με την τερπνότητα Κυρίου και ἐπισκέπτεσθαι τον ναόν τον ἅγιον αυτού.

Ψαλ. 26,4 Μιαν παράκλησιν δια της προσευχῆς υπέβαλα στον Κυριον. Μιαν χάριν του ἐζήτησα και του ζητῶ· να κατοικῶ στον οἶκον του Κυρίου ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς μου, δια να βλέπω και να ἀπολαμβάνω τα θελγητρα του Θεού μου και να ἐπισκέπτωμαι, ως ευλαβῆς και ταπεινός λάτρης, τον ἅγιον ναόν του.

Ψαλ. 26,5 ότι ἐκρυψέ με εν σκηνῇ αυτού εν ἡμέρα κακῶν μου, ἐσκέπασέ με εν ἀποκρύφῳ της σκηνῆς αυτού, εν πέτρα ὑψώσέ με.

Ψαλ. 26,5 Αυτοί οι πόθοι πλημμυρίζουν την καρδίαν μου, διότι εις περίοδον μεγάλων κινδύνων ο Κυριος με ἐκρυψε και με ησφάλισεν εις την σκηνὴν του Μαρτυρίου του. Και ως εἴαν ἤμην εις υψηλόν βράχον με ἀνύψωσεν ἀσφαλῆ, με ἐδόξασε, με ἔσωσε.

Ψαλ. 26,6 και νῦν ἰδοὺ ὑψωσε κεφαλὴν μου ἐπ εχθρούς μου· ἐκύκλωσα και ἔθυσα εν τῇ σκηνῇ αυτού θυσίαν ἀλαλαγμού, ἄσομαι και ψαλῶ τῷ Κυρίῳ.

Ψαλ. 26,6 Και τώρα, πιστεύω εις την παντοδύναμον προστασίαν του και διακηρύττω ότι ἀνύψωσε την κεφαλὴν, μου ἐναντίον των εχθρῶν μου με ἀνέδειξεν ἀνώτερόν των. Δι' αυτό και εις ευλαβῆ λιτανείαν θα κάμω κύκλον περί το θυσιαστήριόν του, θα προσφέρω εις την Σκηνὴν του ευχαριστήριον θυσίαν με ἀλαλαγμούς χαράς, θα τραγουδῶ τα

μεγαλεία του και θα παίζω μουσικά όργανα προς δόξαν του Κυρίου μου.

Ψαλ. 26,7 εισάκουσον, Κύριε, της φωνής μου, ής εκέκραξα· ελέησόν με και εισάκουσόν μου.

Ψαλ. 26,7 Κυριε, άκουσε την φωνήν της προσευχής μου, με την οποίαν κραυγάζω τώρα προς σε. Ελέησέ με και κάμε δεκτήν την παράκλησίν μου.

Ψαλ. 26,8 σοί είπεν η καρδιά μου· εξεζήτησέ σε το πρόσωπόν μου· το πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω.

Ψαλ. 26,8 Προς σε στρέφεται η καρδιά μου και λέγει· Σε τον Κυριον ποθώ και αναζητώ πάντοτε. Με πόθον, Κυριε, η καρδιά μου αναζητεί και θα αναζητή το πρόσωπόν σου, την επικοινωνίαν σου.

Ψαλ. 26,9 μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού και μη εκκλίνης εν οργή από τού δούλου σου· βοηθός μου γενού, μη αποσκορακίσσης με και μη εγκαταλίπης με, ο Θεός, ο σωτήρ μου.

Ψαλ. 26,9 Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από εμέ. Μη απομακρυνθής ωργισμένος από εμέ τον δούλόν σου. Γινε βοηθός μου. Μη με αποπέμψης ως ενοχλητικόν και φορτικόν. Θεέ μου και σωτήρα μου, μη με εγκαταλείψης.

Ψαλ. 26,10 ότι ο πατήρ μου και η μήτηρ μου εγκατέλιπόν με, ο δε Κύριος προσελάβετό με.

Ψαλ. 26,10 Διότι ενώ ο πατήρ μου και η μητέρα μου με εγκατέλειψαν, ο Κυριος με προσέλαβε και με ανέλαβεν υπό την προστασίαν του.

Ψαλ. 26,11 νομοθέτησόν με, Κύριε, εν τή οδώ σου και οδήγησόν με εν τριβώ ευθεία ένεκα των εχθρών μου.

Ψαλ. 26,11 Γινε συ, Κυριε, ο νομοθέτης μου. Διδαξέ με τον δρόμον των εντολών σου, οδήγησέ με εις την ευθείαν οδόν των εντολών σου ένεκα των εχθρών, που με απειλούν.

Ψαλ. 26,12 μη παραδώς με εις ψυχάς θλιβόντων με, ότι επανέστησάν μοι μάρτυρες άδικοι, και εψεύσατο η αδικία εαυτή.

Ψαλ. 26,12 Μη με παραδώσης εις τα χέρια εκείνων, οι οποίοι έχουν σκοπόν να με καταθλίψουν. Διότι κατά τον καιρόν αυτόν εσηκώθησαν εναντίον μου συκοφάνται, διετύπωσαν ψευδείς κατηγορίας και συκοφαντίας εναντίον μου, δια να εξυτηρητήσουν τα συμφέροντά των.

Ψαλ. 26,13 πιστεύω τού ιδείν τα αγαθά Κυρίου εν γη ζώντων.

Ψαλ. 26,13 Εγώ όμως πιστεύω, ότι θα σωθώ από τους κινδύνους, που με απειλούν. Θα ζήσω και θα ίδω τα αγαθά του Κυρίου εις την γην αυτήν μαζί με τους άλλους ανθρώπους.

Ψαλ. 26,14 υπόμεινον τον Κύριον· ανδρίζου, και κραταιούσθω η καρδιά σου, και υπόμεινον τον Κύριον.

Ψαλ. 26,14 Ω ψυχή μου, υπόμεινε και επίμενε στο θέλημα του Κυρίου. Περιμένε τον Κυριον, έχε θάρρος, ας ενισχύεται η καρδιά σου. Υπόμεινε τον Κυριον εις τας θλίψεις σου και περιμένε την λυτρωτικήν επέμβασίν του.

ΨΑΛΜΟΣ 27 (Μασ. 28)

Τού Δαυΐδ.

Ψαλ. 27,1 Πρός σε, Κύριε, εκέκραξα, ο Θεός μου, μη παρασιωπήσης απ' εμού, μήποτε παρασιωπήσης απ' εμού και ομοιωθήσομαι τοίς καταβαίνουσιν εις λάκκον.

Ψαλ. 27,1 Προς σε, Κυριε, συνεχώς δια της προσευχής μου κραυγάζω. Συ, ο Θεός μου, μη κωφέυσης και μη αντιπαρέλθης με σιωπήν την αίτησίν μου. Διότι, όταν αδιαφορήσης και δεν απαντήσης εις εμέ, θα γίνω όμοιος με ένα από τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι ρίπτονται νεκροί στον βαθύν τάφον.

Ψαλ. 27,2 εισάκουσον της φωνής της δεήσεώς μου εν τώ δέεσθαί με προς σε, εν τώ αίρειν με χείράς μου προς ναόν άγιόν σου.

Ψαλ. 27,2 Καμε δεκτήν την φωνήν της δεήσεώς μου, την ώραν που με υψωμένα ευλαβώς τα χερίά μου προς τον άγιον ναόν σου απευθύνω εκ βάθους καρδιάς ολόθερμον ικεσίαν.

Ψαλ. 27,3 μη συνελκύσης μετά αμαρτωλών την ψυχήν μου και μετά εργαζομένων αδικίαν μη συναπολέσης με των λαλούντων ειρήνην μετά των πλησίον αυτών, κακά δε εν ταις καρδίαις αυτών.

Ψαλ. 27,3 Μη με σύρης και μη με καταδικάσης εις όλεθρον μαζί με τους αμαρτωλούς ανθρώπους· με εκείνους, οι οποίοι ως έργον των και σκοπόν της ζωής έχουν, το να αδικούν. Αυτοί είναι δίβουλοι και διπρόσωποι. Ειρηνικούς και φιλικούς λόγους ομιλούν προς τους γύρωτων, σχεδιάζουν όμως κακά έργα μέσα εις τας καρδιάς των.

Ψαλ. 27,4 δός αυτοίς, Κύριε, κατά τα έργα αυτών και κατά την πονηρίαν των επιτηδευμάτων αυτών· κατά τα έργα των χειρών αυτών δός αυτοίς, απόδος το ανταπόδομα αυτών αυτοίς.

Ψαλ. 27,4 Δώσε, Κυριε, εις αυτοίς σύμφωνα με τα έργα των, σύμφωνα με την πονηρίαν και την πανουργίαν των εγκληματικών των σχεδίων και ενεργειών. Δώσε εις αυτούς σύμφωνα με τα κακά έργα των, που διαπράττουν με τα ίδια των τα χέρια. Πλήρωσέ τους και ανταπόδωσέ τους ως μισθόν και ποινήν αυτό, που αρμόζει εις τας αμαρτωλάς των πράξεις.

Ψαλ. 27,5 ότι ου συνήκαν εις τα έργα Κυρίου και εις τα έργα των χειρών αυτού· καθελείς αυτούς και ου μη οικοδομήσεις αυτούς.

Ψαλ. 27,5 Διότι αυτοί δεν ηθέλησαν να μελετήσουν και κατανοήσουν τα έργα της παντοδυναμίας και δικαιοσύνης του Κυρίου, τα έργα των χειρών του. Θα τους κατακρημνίσης, θα τους αφήσης στο χώμα συντετριμμένους και δεν θα τους ανεγείρης ποτέ πλέον.

Ψαλ. 27,6 ευλογητός Κύριος, ότι εισήκουσε της φωνής της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 27,6 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Κυριος, διότι ήκουσε και εδέχθη με ευμένειαν την φωνήν της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 27,7 Κύριος βοηθός μου και υπερασπιστής μου· επ' αυτό ήλπισεν η καρδιά μου, και εβοηθήτην, και ανέθαλεν η σάρξ μου· και εκ θελήματός μου εξομολογήσομαι αυτό.

Ψαλ. 27,7 Ο Κυριος έγινε βοηθός μου και υπερασπιστής μου. Η καρδιά μου εστήριξεν εις αυτόν την ελπίδα της. Δι' αυτό δε και έλαβα στοργικήν βοήθειαν από εκείνον. Το τλαιπωρημένον και κατεξηντηλημένον σώμα μου ανεζωογονήθη. Δια τούτο με όλην μου την θέλησιν και επιθυμίαν θα τον δοξολογήσω.

Ψαλ. 27,8 Κύριος κραταίωμα τού λαού αυτού και υπερασπιστής των σωτηρίων τού χριστού αυτού εστι.

Ψαλ. 27,8 Ο Κυριος είναι η ακατανίκητος δύναμις και κραταία βοήθεια του λαού του. Αυτός είναι ο υπερασπιστής του, ώστε με πολλούς και διαφόρους τρόπους και εις πολλές περιστάσεις εχάρισε την σωτηρίαν στον βασιλέα, τον οποίον ο ίδιος έχρισε.

Ψαλ. 27,9 σώσον τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου και ποιμανον αυτούς και έπαρον αυτούς έως τού αιώνος.

Ψαλ. 27,9 Σώσε τον λαόν σου τον ισραηλιτικόν και ευλόγησε αυτούς, τους οποίους εξεχώρισες ανάμεσα από τα άλλα έθνη ως ιδικήν σου κληρονομίαν και τους εξέλεξες, δια να ανήκουν εις σε. Ως στοργικός ποιμήν προστάτευσέ τους, κυβερνήσέ τους, διάθρεψέ τους, πάρε τους υπό την προστασίαν σου δια παντός.

ΨΑΛΜΟΣ 28 (Μασ. 29)

Ψαλμός τώ Δαυϊδ· εξοδίου σκηνης.

Ψαλ. 28,1 Ενέγκατε τώ Κυρίω, υιοί Θεού, ενέγκατε τώ Κυρίω υιούς κριών, ενέγκατε τώ Κυρίω δόξαν και τιμήν,

Ψαλ. 28,1 Σεις οι ιερείς του Κυρίου προσφέρατε προς τον Κυριον, προσφέρατε αμνούς θυσίαν προς τον Κυριον. Προσφέρατε με τας ευλαβείς αυτάς θυσίας δόξαν και τιμήν προς τον Κυριον.

Ψαλ. 28,2 ενέγκατε τώ Κυρίω δόξαν ονόματι αυτού, προσκυνήσατε τώ Κυρίω εν αυλή αγία αυτού.

Ψαλ. 28,2 Προσφέρατε προς τον Κυριον την αρμόζουσαν στο μεγαλοπρεπές Ονομά του δόξαν. Προσκυνήσατε αυτόν εις την ιεράν αυλήν της Σκηνης του.

Ψαλ. 28,3 φωνή Κυρίου επί των υδάτων, ο Θεός της δόξης εβρόντησε, Κύριος επί υδάτων πολλών.

Ψαλ. 28,3 Φωνή Κυρίου αντηχεί επάνω από τα πυκνά, τα φορτωμένα με νερά σύννεφα. Ο μέγας και ένδοξος Θεός εξαπέλυσε τας βροντάς. Ο Κυριος υψώνεται υπεράνω από τας ανυπολογίστους ποσότητες των υδάτων, που υπάρχουν εις τα νέφη.

Ψαλ. 28,4 φωνή Κυρίου εν ισχύϊ, φωνή Κυρίου εν μεγαλοπρεπεία.

Ψαλ. 28,4 Φωνή Κυρίου ισχυρά! Φωνή Κυρίου ακούεται μεγαλοπρεπεστάτη.

Ψαλ. 28,5 φωνή Κυρίου συντριβοντος κέδρους, και συντριβει Κύριος τας κέδρους τού Λιβάνου

Ψαλ. 28,5 Φωνή Κυρίου συντριβοντά, καθ' ον χρόνον οι κερανοί του συντριβουν τα πανύψηλα κέδρα· και θα συντριψη ο Κυριος με τους κερανούς του τας κέδρους του Λιβάνου.

Ψαλ. 28,6 και λεπτυνει αυτάς ως τον μόσχον τον Λιβανον, και ο ηγαπημένος ως υιός μονοκερώτων.

Ψαλ. 28,6 Θα λεπτύνη και θα μεταβάλη εις σκόνιν το τεράστιον δάσος, που σκεπάζει τον Λιβανον, όπως εις σκόνιν μετέβαλε τον χρυσούν μόσχον. Αλλά ο ηγαπημένος στον Θεόν λαός του Ισραήλ εν μέσω αυτών των καταγίδων και καταστροφών παραμένει απτόητος σαν ισχυρός νεαρός υιός του μονοκέρωτος.

Ψαλ. 28,7 φωνή Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός,

Ψαλ. 28,7 Η φωνή αυτή του Κυρίου, η βροντή, που έρχεται μετά την αστραπήν, διασχίζει και ανακόπτει φλόγα πυρός.

Ψαλ. 28,8 φωνή Κυρίου συσσειοντος έρημον και συσσειει Κύριος την έρημον Κάδης.

Ψαλ. 28,8 η φωνή του Κυρίου συνταράσσει την έρημον και θα συνταράξη Κυριος την έρημον Καδης.

Ψαλ. 28,9 φωνή Κυρίου καταρτιζομένη ελάφους, και αποκαλύψει δρυμούς· και εν τώ ναώ αυτού πάς τις λέγει δόξαν.

Ψαλ. 28,9 Αι βρονταί με την θύελλαν τρομάζουν τας εγκύους ελάφους και κινούν αυτάς εις προώρους τοκετούς.

Απογυμνώνουν δάση ολόκληρα, ώστε να φαίνωνται οι γυμνοί βράχοι. Και ταύτα, εις στιγμήν κατά την οποίαν στον ναόν του Κυρίου, πάντες οι πιστοί, ήρμεοι δοξάζουν τον Θεόν.

Ψαλ. 28,10 Κύριος τον κατακλυσμόν κατοικιεί, και καθιείται Κύριος βασιλεύς εις τον αιώνα.

Ψαλ. 28,10 Ο Κυριος έχει την κατοικίαν του στον κατακλυσμόν των υδάτων, θα καθήση μεγαλοπρεπής εν μέσω των μαινομένων στοιχείων της φύσεως, βασιλεύς αιώνιος και κυβερνήτης πάντων, εμπύχων και απύχων.

Ψαλ. 28,11 Κύριος ισχύν τώ λαώ αυτού δώσει, Κύριος ευλογήσει τον λαόν αυτού εν ειρήνη.

Ψαλ. 28,11 Ο Κυριος θα δώση δύναμιν στον λαόν του, κατά τας κρίσιμους περιστάσεις. Ο Κυριος θα ευλογήση τον λαόν του, ώστε να ζη ειρηνικός παρ' όλας τας δυσκολίας και τας περιπετειάς, που θα του δημιουργή το περιβάλλον.

ΨΑΛΜΟΣ 29 (Μασ. 30)

Εις το τέλος· ψαλμός ωδής τού εγκαινισμού τού οίκου· Δαυϊδ.

Ψαλ. 29,2 Υψώσω σε, Κύριε, ότι υπέλαβές με και ουκ εύφρανας τους εχθρούς μου επ εμέ.

Ψαλ. 29,2 Θα σε δοξολογήσω και θα σε υπερωψώσω με ευγνωμοσύνην, Κυριε, διότι με υπεβάστασες και με εστήριξες και δεν επέτρεψες να ευφρανθούν οι εχθροί μου από ενδεχομένην πτώσιν και καταστροφήν μου.

Ψαλ. 29,3 Κύριε ο Θεός μου, εκέκραξα προς σε, και ιάσω με·

Ψαλ. 29,3 Κυριε ο Θεός μου, εφώναξα προς σε με όλην μου την δύναμιν από την κλίνην της ασθενείας μου και συ με εθεράπευσες.

Ψαλ. 29,4 Κύριε, ανήγαγες εξ άδου την ψυχήν μου, έσωσάς με από των καταβαινόντων εις λάκκον.

Ψαλ. 29,4 Από αυτόν τον άδην ανέβασες και επανέφερες την ψυχήν μου. Με έσωσες και δεν αφήκες να συγκαταριθμηθώ με τους νεκρούς, οι οποίοι οδηγούνται στον τάφον.

Ψαλ. 29,5 ψάλατε τώ Κυρίω, οι όσοι αυτού, και εξομολογείσθε τή μνήμη της αγιωσύνης αυτού·

Ψαλ. 29,5 Ας δοξολογήσουν και ας ευχαριστήσουν τον Κυριον μαζί μου όλοι, όσοι είναι αφοσιωμένοι εις αυτόν. Να διατηρήτε ζωηράν στον νουν και την καρδίαν σας την ανάμνησιν της αγιότητός του και της απείρου τελειότητος και να δοξολογήτε το άγιον Ονομά του.

Ψαλ. 29,6 ότι οργή εν τώ θυμώ αυτού, και ζωή εν τώ θελήματι αυτού· το εσπέρας αυλισθήσεται κλαυθμός και εις το πρωϊ αγαλλίασις.

Ψαλ. 29,6 Δοξολογήσατέ τον, διότι, σαν δίκαιος που είναι, αφήνει να εκσπάση η αγανάκτησίς του και να εκδηλωθή ως οργή και τιμωρία κατά των ασεβών. Αλλά και από το θέλημά του και την ευσπλαγχνίαν του χορηγείται η ζωή και το έλεος στους αγαπώντας αυτόν, διότι είναι πανάγαθος και ελεήμων. Εάν το βράδυ θα διανυκτερεύη μαζί σας, σαν παροδικός επισκέπτης, ο κλαυθμός, την πρωϊαν όμως θα έλθη από τον Κυριον η χαρά και η ευφροσύνη.

Ψαλ. 29,7 εγώ δε είπα εν τή ευθηρία μου· ου μη σαλευθώ εις τον αιώνα.

Ψαλ. 29,7 Ανόητος εγώ, βυθισμένος εις τα πλούσια υλικά αγαθά, είπα εν τη ανοησία μου. Δεν θα μετακινηθώ από την κατάστασιν αυτήν της ευτυχίας.

Ψαλ. 29,8 Κύριε, εν τώ θελήματι σου παρέσχου τώ κάλλει μου δύναμιν· απέστρεψας δε το πρόσωπόν σου και εγενήθην

τεταραγμένος.

Ψαλ. 29,8 Κυριε, ελπισμόνησα ότι συ με την καλωσύνην σου μου έδωσες δύναμιν εις ο,τι καλόν έχω. Πικραμμένος όμως συ από την ματαιοφροσύνην μου έστρεψες αλλού το πρόσωπόν σου. Και εγώ τότε περιέπεσα εις ταραχήν και σύγχυσιν.

Ψαλ. 29,9 προς σε, Κύριε, κεκράξομαι, και προς τον Θεόν μου δεηθήσομαι.

Ψαλ. 29,9 Προς σε, λοιπόν, Κυριε, κράζω· προς σε τον Θεόν μου απευθύνω και θα απευθύνω την δέησιν αυτήν.

Ψαλ. 29,10 τις ωφέλεια εν τώ αίματί μου εν τώ καταβαίνειν με εις διαφθοράν; μη εξομολογήσεται σοι χούς ή αναγγελεί την αλήθειάν σου;

Ψαλ. 29,10 Ποία ωφέλεια θα προέλθη, εάν χύσω το αίμά μου και καταβώ εις την αποσύνησιν του τάφου; Μηπως από το χώμα του τάφου το αποσυντεθειμένον σώμα μου θα αναπέμψη εις σε δοξολογίαν η θα διακηρύξη και θα διαλαλήση την αλήθειάν σου;

Ψαλ. 29,11 ήκουσε Κύριος, και ηλέησέ με, Κύριος εγενήθη βοηθός μου.

Ψαλ. 29,11 Αφήσε με, λοιπόν, Κυριε εις την ζωήν. Ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν μου και με ηλέησεν. Ο Κυριος έγινε και πάλιν βοηθός μου.

Ψαλ. 29,12 έστρεψας τον κοπετόν μου εις χαράν εμοί, διέρηξας τον σάκκον μου και περιέζωσάς με ευφροσύνην,

Ψαλ. 29,12 Ζυ, Κυριε, μετέβαλες τον θρήνον μου εις χαράν, έσχισες τον τρίχινον σάκκον, που φορούσα εις ένδειξιν του πένθους και της ταπεινώσεώς μου, και με επλημμύρισες και με περιέβαλες με ευφροσύνην·

Ψαλ. 29,13 όπως αν ψάλη σοι η δόξα μου και ου μη κατανυγώ. Κύριε ο Θεός μου, εις τον αιώνα εξομολογήσομαι σοι.

Ψαλ. 29,13 δια να ψάλη έτσι προς σε ύμνους δοξολογίας και ευγνωμοσύνης η ψυχή μου και να μη κυριευθώ από λύπην και παραμελήσω την δοξολογίαν σου. Κυριε και Θεέ μου, πάντοτε θα σε δοξολογώ.

ΨΑΛΜΟΣ 30 (Μασ. 31)

Εις το τέλος ψαλμός τώ Δαυΐδ· εκστάσεως.

Ψαλ. 30,2 Επί σοί, Κύριε, ήλπισα, μη καταισχυνηθίην εις τον αιώνα· εν τή δικαιοσύνη σου ρύσαι με και εξελού με.

Ψαλ. 30,2 Εις σε, Κυριε, έχω στηριξει και στηρίζω τας ελπίδας μου. Μη επιτρέψης ποτέ και ντροπιασθώ με την διάψευσιν αυτών. Εν ονόματι της δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με και βγάλε με από τους κινδύνους και κατατρεγμούς.

Ψαλ. 30,3 κλίνον προς με το ούς σου, τάχυνον τού εξελέσθαι με· γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις οίκον καταφυγής τού σώσαί με.

Ψαλ. 30,3 Σκύψε προς εμέ με καλωσύνην, Κυριε, πλησίασε το αυτί σου κοντά μου και άκουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου. Σπεύσε γρήγορα να με βγάλης από την δυσκολίαν, εις την οποίαν ευρίσκομαι. Γινε δι' εμέ Θεός υπερασπιστής, οικία ασφαλής, όπου δύναμαι να καταφύγω, δια να σωθώ.

Ψαλ. 30,4 ότι κραταιώμά μου και καταφυγή μου εί σύ και ένεκεν τού ονόματός σου οδηγήσεις με και διαθρέψεις με·

Ψαλ. 30,4 Διότι οχύρωμά μου κραταιόν και καταφύγιόν μου απόρθητον είσαι συ. Και χάρις στο φιλεύσπλαγχνον Ονομά σου, θα με οδηγήσεις ως στοργικός προστάτης εις τόπους ασφαείς και θα με διαθρέψεις.

Ψαλ. 30,5 εξάξεις με εκ παγίδος ταύτης, ής έκρυψάν μοι, ότι σύ εί ο υπερασπιστής μου, Κύριε.

Ψαλ. 30,5 Θα με προφυλάξης και θα με βγάλης σώων από την κρυφή παγίδα, που μου έχουν στήσει δολίως οι εχθροί μου, δια να με συλλάβουν. Διότι συ είσαι, Κυριε, ο υπερασπιστής μου.

Ψαλ. 30,6 εις χείρας σου παραθήσομαι το πνεύμά μου· ελυτρώσω με, Κύριε ο Θεός της αληθείας.

Ψαλ. 30,6 Εις την ακαταγώνιστον δεξιάν σου θα εμπιστευθώ την ψυχήν μου, διότι έως τώρα πολλές φορές, Κυριε, με εγλύτωσες, συ ο Θεός της αληθείας, που τηρείς τας υποσχέσεις σου.

Ψαλ. 30,7 εμίσησας τους διαφυλάσσοντας ματαιότητας διακενής· εγώ δε επί τώ Κυρίω ήλπισα.

Ψαλ. 30,7 Εμίσησες όλους εκείνους, οι οποίοι προσέχουν και λατρεύουν τας ματαιότητας των ειδώλων, χωρίς και να βλέπουν κανένα κέρδος από αυτά. Εγώ όμως αντιθέτως προς αυτούς εστήριξα και στηρίζω τας ελπίδας μου στον Κυριον.

Ψαλ. 30,8 αγαλλιάσομαι και ευφρανθήσομαι επί τώ ελέει σου, ότι επειδες την ταπεινώσιν μου, έσωσας εκ των αναγκών την ψυχήν μου

Ψαλ. 30,8 Θα γεμίσω από αγαλλίασιν, θα πλημμυρίσω από χαράν και ευφροσύνην, όταν απολαύσω το έλεός σου. Είμαι δε βέβαιος ότι θα μου στείλεις το έλεός σου, διότι και στο παρελθόν πολλές φορές επέβλεψες με καλωσύνην και συμπάθειαν εις την ταπεινώσιν μου και έσωσες από τους κινδύνους και τας ανάγκας την ψυχήν μου.

Ψαλ. 30,9 και ου συνέκλεισάς με εις χείρας εχθρών, έστησας εν ευρυχώρω τους πόδας μου.

Ψαλ. 30,9 Δεν επέτρεψες να περικυκλωθώ και εγκλεισθώ αιχμάλωτος εις τα χέρια των εχθρών μου. Εις ανοικτόν, ευρύχωρον τόπον εστήριξες ακλόνητα τα πόδια μου.

Ψαλ. 30,10 ελέησόν με, Κύριε, ότι θλίβομαι· εταράχθη εν θυμώ ο οφθαλμός μου, η ψυχή μου και η γαστήρ μου.

Ψαλ. 30,10 Ελέησέ με, Κυριε, διότι θλίβομαι. Εταράχθη η λειτουργία του οφθαλμού μου και εθόλωσε από την δικαίαν σου οργήν. Η ψυχή μου και τα σωθικά μου ανεστατώθησαν εντός μου.

Ψαλ. 30,11 ότι εξέλιπεν εν οδύνη η ζωή μου και τα έτη μου εν στεναγμοίς· ησθένησεν εν πτωχεία η ισχύς μου, και τα οστά μου εταράχθησαν.

Ψαλ. 30,11 Διότι επέρασε και έφθασεν έως τέλους ολόκληρος η ζωή μου με θλίψεις και πόνους, και τα έτη μου επέρασαν με στεναγμούς. Λογω των πολλών ταιπιωριών μου εκλονίσθη και αδυνάτισεν η σωματική μου δύναμις. Τα οστά μου εταράχθησαν και κινδυνεύουν να εξαρθρωθούν.

Ψαλ. 30,12 παρά πάντας τους εχθρούς μου εγενήθην όνειδος και τοίς γείτοσί μου σφόδρα, και φόβος τοίς γνωστοίς μου· οι θεωρούντες με έξω έφυγον απ εμού.

Ψαλ. 30,12 Εγίνα περίγελως και εξουθένωμα εις όλους τους εχθρούς μου. Οι γείτονές μου με εχλεύασαν ανυπόφορα και έχω φθάσει μέχρι του σημείου, ώστε να προκαλώ φόβον στους γνωστούς μου, οι οποίοι και με αποφεύγουν.

Ψαλ. 30,13 επελήσθην ωσει νεκρός από καρδιάς, εγενήθην ωσει σκευός απολωλός.

Ψαλ. 30,13 Ελησμονήθην από την καρδιάν των φίλων μου, σαν να είμαι πλέον νεκρός. Εγίνα σαν σπασμένο αγγείον, το οποίον απορρίπτεται άχρηστον στους δρόμους.

Ψαλ. 30,14 ότι ήκουσα ψόγον πολλών παροικούντων κυκλόθεν· εν τώ επισυναχθήναι αυτούς άμα επ εμέ τού λαβείν την ψυχήν μου εβουλεύσαντο.

Ψαλ. 30,14 Και επί πλέον ήκουσα συκοφαντίας ανθρώπων, οι οποίοι, κατοικούν γύρω μου. Ολοι αυτοί συνεκεντρώθησαν εναντίον μου και απεφάσισαν να μου πάρουν την ζωή.

Ψαλ. 30,15 εγώ δε επί σοί ήλπισα, Κύριε, είπα· σύ εί ο Θεός μου.

Ψαλ. 30,15 Εγώ όμως ήλπισα εις σε, Κυριε. Εγώ είπα μετά πίστεως και θάρρους· συ είσαι ο Θεός μου.

Ψαλ. 30,16 εν ταίς χερσί σου οι κλήροί μου [Άλλη γραφή· οι καιροί μου.]· ρύσαι με εκ χειρός εχθρών μου και εκ των καταδιωκόντων με.

Ψαλ. 30,16 Εις τα χέρια σου υπάρχουν αι τύχαι μου. Απάλλαξέ με από τα χέρια αυτών των εχθρών μου, που με καταδιώκουν.

Ψαλ. 30,17 επίφανον το πρόσωπόν σου επί τον δούλόν σου, σώσόν με εν τώ ελέει σου.

Ψαλ. 30,17 Ας λάμψη το πρόσωπόν σου με το φως της καλωσύνης και του ελέους σου εις εμέ τον δούλόν σου, και σώσε με όχι δια την αξίαν μου, αλλά δια το έλεός σου.

Ψαλ. 30,18 Κύριε, μη παρασχωρήσης ποτέ, να εντροπιασθώ, διότι σε και μόνον εγώ δια της προσευχής έχω επικαλεσθή και εις σε εστήριξα τας ελπίδας μου. Ας εντροπιασθούν όμως οι ασεβείς και ας κρημνισθούν εις τα βάθη του άδου.

Ψαλ. 30,18 Κύριε, μη παρασχωρήσης ποτέ, να εντροπιασθώ, διότι σε και μόνον εγώ δια της προσευχής έχω επικαλεσθή και εις σε εστήριξα τας ελπίδας μου. Ας εντροπιασθούν όμως οι ασεβείς και ας κρημνισθούν εις τα βάθη του άδου.

Ψαλ. 30,19 άλαλα γενηθήτω τα χείλη τα δόλια τα λαλούντα κατά τού δικαίου ανομίαν εν υπερηφανία και εξουδενώσει.

Ψαλ. 30,19 Βουβά και αμίλητα ας γίνουν τα χείλη των, από τα οποία βγαίνει δόλος και πονηρία και τα οποία λαλούν εναντίον του δικαίου παρανομίας με αλαζονείαν και θράσος, που εξουδενώνει τα πάντα.

Ψαλ. 30,20 ως πολύ το πλήθος της χρηστότητός σου, Κύριε, ης έκρυψας τοίς φοβουμένοις σε, εξειργάσω τοίς ελπίζουσιν επί σε εναντίον των υιών των ανθρώπων.

Ψαλ. 30,20 Ποσον μέγα είναι το πλήθος της αγαθότητος και καλωσύνης σου, Κυριε, το οποίον επιφυλάσσεις δι' εκείνους, που σε φοβούνται, και έχεις ετοιμάσει να το δώσης εις εκείνους, οι οποίοι με θάρρος ενώπιον όλων των ανθρώπων ελπίζουν εις σε!

Ψαλ. 30,21 κατακρύψεις αυτούς εν αποκρύφω τού προσώπου σου από ταραχής ανθρώπων, σκεπάσεις αυτούς εν σκιηνή από αντιλογίας γλωσσών.

Ψαλ. 30,21 Θα κρύψης αυτούς ασφαλώς εις απόκρυφον καταφύγιον της θείας σου προστασίας, όπου και θα προφυλαχθούν από την άδικον οργήν και επίθεσιν των πονηρών ανθρώπων. Θα τους σκεπάσης μέσα εις την Σκιηνήν σου, ώστε να μη θιγώνται καθόλου από ελεεινάς συκοφαντίας φαρμακερών γλωσσών.

Ψαλ. 30,22 ευλογητός Κύριος, ότι εθαυμάστωσε το έλεος αυτού εν πόλει περιοχής.

Ψαλ. 30,22 Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, διότι κατά τρόπον θαυμαστόν έδειξεν εις εμέ το έλεός του, και με έσωσε, ως εάν ευρισκόμην μέσα εις οχυράν και απόρθητον πόλιν.

Ψαλ. 30,23 εγώ δε είπα εν τή εκστάσει μου· απέρριμμαί από προσώπου των οφθαλμών σου. διά τούτο εισήκουσας της φωνής της δεήσεώς μου εν τώ κεκραγέναι με προς σε.

Ψαλ. 30,23 Και όμως εγώ εις στιγμάς παραζάλης και ολιγοπιστίας είχα πει· έχω, λοιπόν, απορριφθή μακράν από τα μάτια σου. Συ όμως ήκουσες την πονεμένην φωνήν της παρακλήσεώς μου, όταν εκραύγασα προς σε.

Ψαλ. 30,24 αγαπήσατε τον Κύριον πάντες οι όσοι αυτού, ότι αληθείας εκζητεί Κύριος και ανταποδίδωσι τοίς περισσώς ποιούσιν υπερηφανίαν.

Ψαλ. 30,24 Ολοι σεις οι ευσεβείς αγαπήσατε τον Κυριον, διότι ο Κυριος ευαρεστεείται εις την αλήθειαν και ανταποδίδει την πρέπουσαν τιμωρίαν εις εκείνους, οι οποίοι φέρονται και ενεργούν με πλεονάζουσιν αλαζονείαν και θράσος.

Ψαλ. 30,25 ανδρίζεσθε, και κραταιούσθω η καρδιά υμών, πάντες οι ελπίζοντες επί Κύριον.

Ψαλ. 30,25 Να έχετε γενναίον και ανδρείον φρόνημα και η καρδιά όλων εκείνων, οι οποίοι ελπίζουν στον Κυριον, ας γίνεται κραταιά και ατρόμητος.

ΨΑΛΜΟΣ 31 (Μασ. 32)

Τώ Δαυΐδ· συνέσεως.

Ψαλ. 31,1 Μακάριοι ών αφέθησαν αι ανομίες και ών επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι·

Ψαλ. 31,1 Τρισευτυχησμένοι είναι εκείνοι, των οποίων έχουν συγχωρηθή από τον Θεόν αι ανομίες και έχουν σκεπασθή, ώστε να μη φαίνωνται καθόλου, αι αμαρτίαι.

Ψαλ. 31,2 μακάριος ανήρ, ώ ου μη λογίσηται Κύριος αμαρτίαν, ουδέ εστιν εν τώ στόματι αυτού δόλος.

Ψαλ. 31,2 Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, στον οποίον ο Κυριος δεν θα καταλογίση αμαρτίαν, δια να του ζητήση ευθύνας και ούτε υπάρχει στο στόμα του δόλος και υποκρισία, αλλά μόνον ειλικρίνεια και ευθύτης.

Ψαλ. 31,3 ότι εσίγησα, επαλαιώθη τα οστά μου από τού κράζειν με όλην την ημέραν·

Ψαλ. 31,3 Εγώ όμως, διότι δεν μετενόησα ειλικρινώς, αλλά απεσιώπησα την αμαρτίαν μου, δι' αυτό επάληψαν και αδυνάτισαν τα οστά μου· περιέπεσα εις ατονίαν, όταν έκραζα στενάζων και οδυρμένος όλην την ημέραν.

Ψαλ. 31,4 ότι ημέρας και νυκτός εβαρύνθη επ εμέ η χείρ σου, εστράφην εις ταλαιπωρίαν εν τώ εμπαγήναί μοι άκανθαν. (διάφασμα).

Ψαλ. 31,4 Ημέραν και νύκτα βαρεία έπεσεν επάνω μου η τιμωρός δεξιά σου, Κυριε. Εβυθίσθην ολόκληρος εις πόνον και ταλαιπωρίαν, διότι σαν αιχηρά και οδυνηρά άκανθα ενεπήχθη εις εμέ η αμαρτία και η ενόχη μου.

Ψαλ. 31,5 την αμαρτίαν μου εγνώρισα και την ανομίαν μου ουκ εκάλυψα· είπα· εξαγορεύσω κατ εμού την ανομίαν μου τώ Κυρίω· και σύ αφήκας την ασέβειαν της καρδιάς μου. (διάφασμα).

Ψαλ. 31,5 Αλλά μετενόησα. Εξωμολογήθην στον Κυριον την αμαρτίαν μου. Την έκαμα εις αυτόν γνωστήν και δεν συνεκάλυφα πλέον ούτε απέκρυψα την ανομίαν μου. Είπα με όλη μου την καρδιά· Θα εξομολογηθώ με ειλικρίνεια την ανομίαν μου στον Κυριον, και θα κατηγορήσω δι' αυτήν τον εαυτόν μου. Τοτε αμέσως συ, Κυριε, συνεχώρησες την ασέβειαν και εξήλειψες την ενοχήν της καρδιάς μου.

Ψαλ. 31,6 υπέρ ταύτης προσεύξεται προς σε πάς όσιος εν καιρώ ευθέτω· πλήν εν κατακλυσμώ υδάτων πολλών προς αυτόν ουκ εγγιούσι.

Ψαλ. 31,6 Ακριβώς διότι συ τόσον έλεος δεικνύεις απέναντί μας, δι' αυτό θα προσευχηθή προς σε κάθε ευσεβής και όσιος στον πρέποντα καιρόν. Και όταν ως άλλος κατακλυσμός υδάτων συμφοραί και πειρασμοί επιπέσουν γύρω του, αυτός με

την ιδική σου συμπαράστασιν θα προστατευθῆ ἀπὸ αὐτάς, ὥστε νὰ μὴ τον ἐγγίσουν καν.

Ψαλ. 31,7 σὺ μου εἶ καταφυγὴ ἀπὸ θλίψεως τῆς περιεχούσης με· τὸ ἀγαλλιάμα μου, λύτρωσά με ἀπὸ τῶν κυκλωσάντων με. (διάφασμα).

Ψαλ. 31,7 Ἐν εἰσαίᾳ ἡ καταφυγὴ μου καὶ ἡ παρηγορία μου στὸν καιρὸν τῆς θλίψεως, ποῦ με στενοχωρεῖ. Σὺ εἰσαίᾳ ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς μου. Γλύτωσέ με ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τοὺς κινδύνους, ποῦ με ἔχουν περικυκλώσει.

Ψαλ. 31,8 συνεντιώ σε καὶ συμβιβώ σε ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἢ πορεύσῃ, ἐπιστηριώ ἐπὶ σε τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Ψαλ. 31,8 Ἀκούω νὰ ἀπαντᾷς εἰς ἐμέ, Κυριε, καὶ νὰ μου λέγῃς· Ἐὰν σε φωτίζω καὶ θὰ σε καθοδηγῶ στὸν δρόμον, ποῦ πρέπει νὰ βαδίξῃς. Ἐὰν στηρίζω εὐμενῶς εἰς σε τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Ψαλ. 31,9 μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος καὶ ἡμίονος, οἳ οὐκ ἐστὶ σύνεσις, ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἀγχαίαι τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σε.

Ψαλ. 31,9 Λοιπὸν, σεις οἱ ἄνθρωποι με γίνεσθε ὅμοιοι με τὸν ἵππον καὶ τὸν ἡμίονον, στοὺς οὗσι οὐκ ἐστὶ καθόλου σύνεσις. Καὶ ὅπως με σιδερένιο φίμωτρο καὶ χαλινάρι συσφίγγονται αἱ σιαγόνες τῶν ἀγρίων αὐτῶν ζώων, ἔτσι καὶ σὺ, Κυριε, ἀσφίξῃς με τὸ χαλινάρι τῶν θλίψεων καὶ με τὰς πολλὰς τιμωρίας ἀσφίξῃς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, οἱ οὗσι μὲνουν ἀμετανόητοι καὶ δὲν θέλουν νὰ πλησιάσουν πρὸς σε.

Ψαλ. 31,10 πολλὰ αἱ μαστιγές τοῦ ἀμαρτωλοῦ, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος κυκλώσει.

Ψαλ. 31,10 Πολλὰ εἶναι αἱ συμφοραὶ καὶ αἱ μαστιγές τῶν ἀμαρτωλῶν· τὸν ἐλπίζοντα ὁμῶς στὸν Κύριον θὰ περικυκλώσῃ καὶ θὰ περιφρουρήσῃ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ψαλ. 31,11 εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλλιάσθε, δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε, πάντες οἱ εὐθεῖς τῆς καρδίας.

Ψαλ. 31,11 Σεις, λοιπὸν, οἱ πιστοὶ καὶ δίκαιοι γεμίσατε ἀπὸ χαρᾶν, πλημμυρίσατε ἀπὸ ἀγαλλιασίν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὸν Κύριον νὰ ἔχετε καύχημα σὰς ὅλοι, ὅσοι ἔχετε εὐθειαν καὶ εὐκρινῆ τὴν καρδίαν.

ΨΑΛΜΟΣ 32 (Ματθ. 33)

Τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 32,1 Ἀγαλλιάσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ· τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεῖσις.

Ψαλ. 32,1 Σκιρτήσατε ἀπὸ ἀγαλλιασίν σεις οἱ δίκαιοι, με χαρᾶν ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν Κύριον. Εἰς σὰς τοὺς εὐθεῖς καὶ εὐκρινεῖς ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶναι πρέπει καὶ ἀρμόζον νὰ δοξολογήτε με ἀγαλλιάσιν τὸν Κύριον.

Ψαλ. 32,2 ἐξομολογήσθε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρα, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψάλατε αὐτῷ.

Ψαλ. 32,2 Δοξολογήσατε τὸν Κύριον με κιθάραν, με δεκάχορδον ψαλτήριον παίξατε ἀρμονικοὺς ὕμνους πρὸς χάριν αὐτοῦ.

Ψαλ. 32,3 ἄσατε αὐτῷ ἄσμα καινόν, καλῶς ψάλατε αὐτῷ ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ψαλ. 32,3 Ὑμνήσατέ τον με ἄσμα νέον. Παίξατε πρὸς χάριν αὐτοῦ με μέγαν ἐνθουσιασμόν ἀρμονικὰ μέλη με τὰ μουσικὰ σὰς ὄργανα.

Ψαλ. 32,4 ὅτι εὐθὺς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει·

Ψαλ. 32,4 Ὑμνήσατέ τον, διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι εὐθὺς καὶ ἀληθινός. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἔχουν ἀποδειχθῆ ἀξιόπιστα σύμφωνα με τὰς υποσχέσεις, ποῦ ἔχει δώσει.

Ψαλ. 32,5 ἀγαπᾷ ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν, τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ.

Ψαλ. 32,5 Ὁ Κύριος ἀγαπᾷ καὶ ἐφαρμόζει τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλέος του. Ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸ ἐλεος τῆς ἀγαθότητός του.

Ψαλ. 32,6 τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πάσα ἡ δύναμις αὐτῶν·

Ψαλ. 32,6 Με μόνον τὸν λόγον τοῦ ἔγιναν καὶ ἐστερεώθησαν οἱ οὐρανοὶ. Με ἀπλὴν πνοὴν τοῦ στόματός του ἐδημιουργήθησαν τὰ ἀπειροπληθῆ ἄστρα καὶ ἡ συνεκτικὴ μεταξὺ τῶν καὶ ἡ ἐντὸς ἐνὸς ἐκάστου ἀπὸ αὐτὰ, ἀπεριόριστος δύναμις.

Ψαλ. 32,7 συνάγων ὡσεὶ ἄσκον ὕδατα θαλάσσης, τιθεῖς ἐν θησαυροῖς ἀβύσσους.

Ψαλ. 32,7 Συγκεντρώνει ὁ Θεὸς καὶ περικλείει τὰ ὕδατα εἰς τὰς κοίτας τῶν θαλασσῶν με ὅσην ευκολίαν ὁ ἄνθρωπος βάζει ὕδωρ στο ἀσκή. Αὐτὸς θέτει καὶ ἀσφαλίζει τὰ ἀπύθμενα ὕδατα τῶν ὠκεανῶν εἰς τὰς ἀπεράντους ἀβύσσους, ὅπως μέσα εἰς τὰ θησαυροφυλάκια ἀσφαλίζονται οἱ θησαυροὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 32,8 φοβηθήτω τὸν Κύριον πάσα ἡ γῆ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ σαλευθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην·

Ψαλ. 32,8 Τὸν παντοδύναμον, λοιπὸν, αὐτὸν Κύριον ἀσφοβηθή ὅλος ὁ κόσμος. Ἐνώπιόν του ἀσφκλονισθοῦν καὶ ἀσφσυκινηθοῦν βαθυτάτα ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης.

Ψαλ. 32,9 ὅτι αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

Ψαλ. 32,9 Διότι αὐτὸς λόγον εἶπε μόνον, καὶ ἔγιναν ὅλα ἐκ τοῦ μηδενός. Αὐτὸς ἔδωκεν ἐντολὴν καὶ ἐκτίσθησαν τόσον στερεὰ καὶ ὠραία ὅλα τὰ δημιουργήματά του.

Ψαλ. 32,10 Κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς λαῶν καὶ ἀθετεῖ βουλὰς ἀρχόντων·

Ψαλ. 32,10 Ὁ Κύριος διαλύει καὶ ἐκμηδενίζει τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν ἐθνῶν καὶ ματαιώνει τὰ κακόβουλα σχέδια τῶν πονηρῶν ἀρχόντων.

Ψαλ. 32,11 ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, λογισμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ψαλ. 32,11 Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου παραμένει πάντοτε ἰσχυρόν καὶ ἀκλόνητον. Καὶ τὰ πάνσοφα σχέδια τῆς θείας βουλῆς τοῦ πραγματοποιιοῦνται εἰς τὰς γενεὰς τῶν γενεῶν,

Ψαλ. 32,12 μακάριον τὸ ἔθνος, οὐκ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαός, ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν εαυτοῦ.

Ψαλ. 32,12 Τρισευτυχισμένον καὶ εὐλογημένον ἀπὸ τὸν Θεόν εἶναι τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς Κύριον τὸν ἀληθινόν Θεόν. Μακάριον ὁ λαός, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε ὁ Κύριος ὡς ἰδικὴν τὴν κληρονομία.

Ψαλ. 32,13 ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

Ψαλ. 32,13 Ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἔρριψε καὶ ρίπτει τὰ βλέμματά του ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ βλέπει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ οὗσι κατοικοῦν εἰς αὐτήν.

Ψαλ. 32,14 ἐξ ἐτοιμῶν κατοικητηρίῳ αὐτοῦ ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν,

Ψαλ. 32,14 Ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπές οὐράνιον κατοικητήριόν του ἔρριψε τὸ βλέμμα του καὶ εἶδεν ὅλους τοὺς κατοικοὺς τῆς γῆς.

Ψαλ. 32,15 ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν, ὁ συνείδεις πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν.

Ψαλ. 32,15 Αυτός μόνος, χωρίς την βοήθειαν κανενός, έπλασε τας καρδίας των. Αυτός κατανοεί εις όλον το βάθος και πλάτος τα έργα των ανθρώπων και τα κίνητρα αυτών.

Ψαλ. 32,16 ου σώζεται βασιλεύς διά πολλήν δύναμιν, και γίγας ου σωθήσεται εν πλήθει ισχύος αυτού.

Ψαλ. 32,16 Κανείς βασιλεύς δεν σώζεται με την μεγάλην του στρατιωτικήν δύναμιν και κανείς γίγας δεν ημπορεί ποτέ να σωθή με την μεγάλην του σωματικήν ισχύν.

Ψαλ. 32,17 ψευδής ίππος εις σωτηρίαν, εν δε πλήθει δυνάμεως αυτού ου σωθήσεται.

Ψαλ. 32,17 Το ιππικόν είναι ανικανον και μάταιον να σώση άλλους, αλλά και κανείς δεν ημπορεί να σωθή όσην μεγάλην δύναμιν και αν διαθέτη.

Ψαλ. 32,18 ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου επί τους φοβουμένους αυτόν τους ελπίζοντας επί το έλεος αυτού,

Ψαλ. 32,18 Η σωτηρία από τον Κυριον μόνον προέρχεται. Ιδού οι οφθαλμοί του Κυρίου βλέπουν στοργικώς όλους, όσοι τον σέβονται, όλους όσοι ελπίζουν στο έλεός του,

Ψαλ. 32,19 ρύσασθαι εκ θανάτου τας ψυχάς αυτών και διαθρέψαι αυτούς εν λιμώ.

Ψαλ. 32,19 δια να γλυτώση από πρόωρον η άδικον θάνατον την ζωήν των και να τους τροφοδοτήσει και τους θρέψη εις περιόδον λιμού.

Ψαλ. 32,20 η ψυχή ημών υπομενεί τώ Κυρίω, ότι βοηθός και υπερασπιστής ημών εστιν

Ψαλ. 32,20 Η ψυχή μας, λοιπόν, με υπομονήν και ελπίδα ακλόνητον θα περιμένη την προστασίαν του Κυρίου, διότι αυτός είναι ο βοηθός και υπερασπιστής μας.

Ψαλ. 32,21 ότι εν αυτώ ευφρανθήσεται η καρδιά ημών, και εν τώ ονόματι τώ αγίω αυτού ηλίσαμεν.

Ψαλ. 32,21 Διότι εις αυτόν τον στοργικόν υπερασπιστήν και σωτήρα θα ευφρανθή η καρδιά μας και στο Ονομά του το άγιον, που έχομεν ελπίσει και θα εξακολουθούμεν να ελπίζωμεν.

Ψαλ. 32,22 γένοιτο, Κύριε, το έλεός σου εφ ημάς, καθάπερ ηλίσαμεν επί σε.

Ψαλ. 32,22 Είθε, Κυριε, να εκχυθή και να μείνη πλούσιον εις ημάς το έλεός σου, όπως και ημείς με ακλόνητον πίστιν και πεποίθησιν έχομεν ελπίσει εις σε.

ΨΑΛΜΟΣ 33 (Μαθ. 34)

Τώ Δαυΐδ, όποτε ηλλοίωσε το πρόσωπον αυτού εναντίον Αβιμέλεχ, και απέλυσεν αυτόν, και απήλθεν.

Ψαλ. 33,2 Ευλογήσω τον Κύριον εν παντί καιρώ, διά παντός η αίσεις αυτού εν τώ στόματί μου.

Ψαλ. 33,2 Θα δοξολογώ τον Κυριον εις κάθε περίστασιν της ζωής μου, ευμενή η δυσμενή, και έτσι η δοξολογία του θα ευρίσκεται πάντοτε εις το στόμα μου.

Ψαλ. 33,3 εν τώ Κυρίω επαινεθήσεται η ψυχή μου ακουσάτωσαν πραιείς, και ευφρανθήτωσαν.

Ψαλ. 33,3 Η ψυχή μου στον Κυριον θα έχη το καύχημά της και τον έπαινό της. Ας το ακούσουν αυτό όσοι με υπομονήν και πραότητα βαστάζουν την θλίψιν των και ας σκιρτήσουν από χαράν, διότι θα τους ελεήσει ο Κυριος.

Ψαλ. 33,4 μεγαλύνετε τον Κύριον σύν εμοί, και υψώσωμεν το όνομα αυτού επί το αυτό.

Ψαλ. 33,4 Δοξολογήσατε μαζί μου τον Κυριον όλοι οι δίκαιοι. Όλοι μαζί ας ανυμολογήσωμεν και ας διαλαλήσωμεν με αίτους το άπειρον μεγαλείον του Ονόματός του.

Ψαλ. 33,5 εξεζήτησα τον Κύριον, και επήκουσέ μου και εκ πασών των θλίψεών μου ερύσατό με.

Ψαλ. 33,5 Με πόθον παρεκάλεσα τον Κυριον και εκείνος ήκουσεν ευμενώς την παράκλησίν μου και με εγλύτωσεν από όλας τας θλίψεις μου.

Ψαλ. 33,6 προσέλθετε προς αυτόν και φωτίσθητε, και τα πρόσωπα υμών ου μη καταισχνυθή.

Ψαλ. 33,6 Ελάτε, λοιπόν, προς αυτόν όλοι οι θλιμμένοι, δια να πάρετε το φως της χαράς· και ας είσθε βέβαιοι, ότι τα θλιμμένα πρόσωπά σας δεν θα εντροπιαστούν, διότι δεν θα διαψευσθούν αι ελπίδες σας.

Ψαλ. 33,7 ούτος ο πτωχός εκέκραξε και ο Κύριος εισήκουσεν αυτού και εκ πασών των θλίψεων αυτού έσωσεν αυτόν.

Ψαλ. 33,7 Ιδού, αυτός ο πτωχός, όπως και κάθε πτωχός και αδύνατος, εκράξε με πίστιν προς τον Κυριον, και ο Κυριος εδέχθη ευμενώς την δέησίν του και τον έσωσεν από όλας τας θλίψιστου.

Ψαλ. 33,8 παρεμβαλεί άγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτόν και ρύσεται αυτούς.

Ψαλ. 33,8 Άγγελος Κυρίου θα στρατοπεδεύη γύρω και θα περιφρουρή όσους σέβονται τον Κυριον και θα τους γλυτώση από τους κινδύνους, στους οποίους έχουν εκτεθή.

Ψαλ. 33,9 γεύσασθε και ιδετε ότι χρηστός ο Κύριος μακάριος ανήρ, ός ελπίζει επ αυτόν.

Ψαλ. 33,9 Δοκιμάστε προσωπικώς και θα πεισθήτε, ότι ο Κυριος είναι αγαθός και ευεργετικός. Μακάριος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος εις αυτόν στηρίζει τας ελπίδας του.

Ψαλ. 33,10 φοβήθητε τον Κύριον πάντες οι άγιοι αυτού, ότι ουκ έστιν υστέρημα τοίς φοβουμένοις αυτόν.

Ψαλ. 33,10 Σεβασθήτε και ευλαβηθήτε, λοιπόν, τον Κυριον όλοι οι άγιοι, οι αφιερωμένοι εις αυτόν, διότι δεν θα επιτρέψη να στερηθούν από τίποτε εκείνοι, οι οποίοι τον σέβονται.

Ψαλ. 33,11 πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού. (διάψαλμα).

Ψαλ. 33,11 Εξ αντιθέτου, πλούσιοι στο παρελθόν επτώχευσαν και θα πτωχέυσουν και θα πεινάσουν, ενώ εκείνοι οι οποίοι μετά πίστεως παρακαλούν τον Κυριον και ζητούν την προστασίαν του, δεν θα στερηθούν από κανένα αγαθόν.

Ψαλ. 33,12 δεύτε, τέκνα, ακούσατέ μου· φόβον Κυρίου διδάξω υμάς.

Ψαλ. 33,12 Ελάτε, λοιπόν, τέκνα μου, και ακούσατέ με. Θα σας διδάξω να σέβεσθε και να ευλαβήσθε τον Θεόν.

Ψαλ. 33,13 τις εστιν άνθρωπος ο θέλων ζωήν, αγαπών ημέρας ιδείν αγαθάς;

Ψαλ. 33,13 Ποιός άνθρωπος θέλει να ζήση ζωήν καλήν και μακράν; Ποιός αγαπά να ιδη ευτυχισμένας τας ημέρας της ζωής του;

Ψαλ. 33,14 παύσον την γλώσσάν σου από κακού και χείλη σου τού μη λαλήσαι δόλον.

Ψαλ. 33,14 Συ, που ποθείς και θέλεις τούτο, σταμάτησε την γλώσσάν σου από τας κακολογίας και κλείσε τα χείλη σου, ώστε να μη λαλούν δολιότητας.

Ψαλ. 33,15 έκκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν, ζήτησον ειρήνην και δίωξον αυτήν.

Ψαλ. 33,15 Φυγε μακριά από κάθε κακόν, κάμε το αγαθόν και εάρεστον ενώπιον του Κυρίου. Ζήτησε την ειρήνην με τον

εαυτόν σου και με τους άλλους, και επιδίωξέ την με κάθε τρόπον.

Ψαλ. 33,16 οφθαλμοί Κυρίου επί δικαίους, και ώτα αυτού εις δέησιν αυτών.

Ψαλ. 33,16 Τα μάτια του Κυρίου στρέφονται με ευμένειαν προς τους δικαίους και τα αυτιά του με προσοχήν ακούουν την δέησιν των.

Ψαλ. 33,17 πρόσωπον δε Κυρίου επί ποιούντας κακά τού εξολοθρεύσαι εκ γής το μνημόσυνον αυτών.

Ψαλ. 33,17 Αντιθέτως, ωργισμένον το πρόσωπον του Κυρίου έχει στραφή εναντίον των πονηρών ανθρώπων, δια να τους εξολοθρεύση από την γην και να σβήση και αυτήν ακόμη την ανάμνησιν των.

Ψαλ. 33,18 εκέκραξαν οι δίκαιοι, και ο Κύριος εισήκουσεν αυτών, και εκ πασών των θλίψεων αυτών ερύσατο αυτούς.

Ψαλ. 33,18 Εκράξαν με θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον οι δίκαιοι και ο Κυριος εισάκουσε με ευμένειαν την δέησιν των και τους απήλλαξεν από όλας τας θλίψεις των.

Ψαλ. 33,19 εγγύς Κύριος τοίς συντετριμμένοις την καρδιάν και τους ταπεινούς τώ πνεύματι σώσει.

Ψαλ. 33,19 Ο Κυριος είναι πλησίον, συμπαραστάτης και βοηθός, εις όλους εκείνους, που είναι συντετριμμένοι ψυχικώς από τας θλίψεις και θα σώση αυτούς, οι οποίοι έχουν αποκτήσει το ταπεινόν φρόνημα.

Ψαλ. 33,20 πολλαί αι θλίψεις των δικαίων, και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος.

Ψαλ. 33,20 Πολλαί είναι πράγματι αι θλίψεις των δικαίων. Και από όλας αυτάς θα τους απαλλάξη ο Κυριος.

Ψαλ. 33,21 φυλάσσει Κύριος πάντα τα οστά αυτών, έν εξ αυτών ου συντριβήσεται.

Ψαλ. 33,21 Ο Κυριος προφυλάσσει όλα τα οστά αυτών, ώστε κανένα από αυτά να μη πάθη ουδέ την παραμικροτέραν βλάβην.

Ψαλ. 33,22 θάνατος αμαρτωλών πονηρός, και οι μισούντες τον δίκαιον πλημμελήσουσι.

Ψαλ. 33,22 Εξ αντιθέτου όμως ο θάνατος των αμαρτωλών είναι κακός και οδυνηρός. Οσοι δε μισούν τον δίκαιον θα περιπέσουν εις ολέθρια σφάλματα, δια τα οποία θα κατακριθούν και θα τιμωρηθούν από τον Θεόν.

Ψαλ. 33,23 λυτρώσεται Κύριος ψυχάς δούλων αυτού, και ου μη πλημμελήσουσι πάντες οι ελπίζοντες επ αυτόν.

Ψαλ. 33,23 Ο Θεός θα απαλλάξη την ζωήν των δούλων του από τους κινδύνους και δεν θα αποτύχουν εις την ζωήν των όλοι, όσοι ελπίζουν εις αυτόν.

ΨΑΛΜΟΣ 34 (Μαθ. 35)

Τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 34,1 Δίκασον, Κύριε, τους αδικούντάς με, πολέμησον τους πολεμούντάς με.

Ψαλ. 34,1 Δικασε και τιμώρησε, Κυριε, αυτούς, οι οποίοι με αδικούν. Πολέμησε αυτούς, οι οποίοι με πολεμούν και ζητούν να με εξοντώσουν.

Ψαλ. 34,2 επιλαβού όπλου και θυρεού και ανάστηθι εις την βοήθειάν μου,

Ψαλ. 34,2 Αρπάξε στο παντοδύναμον χέρι σου όπλον και ασπίδα, σήκω επάνω και έλα εις βοήθειάν μου.

Ψαλ. 34,3 έρχεον ρομφαίαν και σύγκλεισον εξ εναντίας των καταδιωκόντων με· είπον τή ψυχή μου· Σωτηρία σου είμι εγώ.

Ψαλ. 34,3 Βγάλε από την θήκην της γυμνήν την ρομφαίαν και κλείσε από όλα τα σημεία τον δρόμον αυτών, οι οποίοι με καταδιώκουν. Πες εις την ψυχήν μου· Μη δειλιάζης, διότι εγώ είμαι η σωτηρία σου.

Ψαλ. 34,4 αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου, αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθήτωσαν οι λογιζόμενοι μοι κακά.

Ψαλ. 34,4 Ας καταισχυνθούν και ας κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Ας στραφούν προς τα οπίσω τρεπόμενοι εις άτακτον φυγήν και ας κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι μελετούν και αποφασίζουν κακά εναντίον μου.

Ψαλ. 34,5 γενηθήτωσαν ωσει χνούς κατά πρόσωπον ανέμου, και άγγελος Κυρίου εκθλίβων αυτούς·

Ψαλ. 34,5 Ας γίνουν σαν κονιορτός στο ισχυρόν φύσημα του ανέμου. Άγγελος Κυρίου ας επέλθη εναντίον αυτών ποδοπατών και συνθλίβων τον ένα επάνω στον άλλον.

Ψαλ. 34,6 γενηθήτω η οδός αυτών σκότος και ολίσθημα, και άγγελος Κυρίου καταδιώκων αυτούς·

Ψαλ. 34,6 Ας γίνη ο δρόμος κατά την πανικόβλητον άτακτον φυγήν των σκοταδι και ολίσθημα, ώστε ούτε να βλέπουν ούτε και να ημπορούν να βαδίσουν ασφαλώς, άγγελος δε Κυρίου ας τους καταδιώκη συνεχώς·

Ψαλ. 34,7 ότι δωρεάν έκρυψάν μοι διαφθοράν παγίδος αυτών, μάτην ωνειδισαν την ψυχήν μου.

Ψαλ. 34,7 διότι, χωρίς εγώ να πταίσω τίποτε εις αυτούς, έστησαν κρυφίως δολίαν παγίδα με τον σκοπόν να πέσω εις λάκκον θανάτου, στον τάφον. Χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν με ύβρισαν και με εχλεύασαν.

Ψαλ. 34,8 ελθέτω αυτώ παγίς, ήν ου γινώσκει, και η θήρα, ήν έκρυψε, συλλαβέτω αυτόν, και εν τή παγίδι πεσειται εν αυτή.

Ψαλ. 34,8 Ο αρχηγός των ας πέση και ας συλληφθή εις αφανή παγίδα, την οποίαν δεν γνωρίζει. Και η παγίς, την οποίαν έκρυψε δι' εμέ, ας συλλάβη αυτόν τον ίδιον. Ας πέση εις την παγίδα αυτήν, που έστησε δι' εμέ.

Ψαλ. 34,9 η δε ψυχή μου αγαλλιάσεται επί τώ Κυρίω, τερφθήσεται επί τώ σωτηρίω αυτού.

Ψαλ. 34,9 Η ιδική μου ψυχή θα γέμιση από αγαλλίασιν δια την προστασίαν του Κυρίου, θα χαρή, θα δοκιμάση μεγάλην τέρφιν δια την σωτηρίαν, που μου εχαρισεν.

Ψαλ. 34,10 πάντα τα οστά μου ερούσι· Κύριε, τις όμοίός σοι· ρυόμενος πτωχόν εκ χειρός στερεωτέρων αυτού και πτωχόν και πένητα από των διαρπαζόντων αυτόν.

Ψαλ. 34,10 Όλα τα οστά μου, τα έως τώρα συντετριμμένα από την θλίψιν, αναζωογονημένα θα είπουν· Κυριε, ποιός άλλος είναι όμοιος με σε· Κανείς. Συ είσαι εκείνος, ο οποίος σώζσ τον αδύνατον πτωχόν από τα χέρια των ισχυροτέρων και τον ταλαιπωρημένον και ενδεή άνθρωπον από εκείνους, που αρπάζουν τα υπάρχοντά του.

Ψαλ. 34,11 αναστάντες μοι μάρτυρες άδικοι, ά ουκ εγίνωσκον, επηρώτων με.

Ψαλ. 34,11 Όταν εδικάζετο η κατ' εμού κατηγορία των, εσηκώθησαν εναντίον μου μάρτυρες ασυνείδητοι και συκοφάνται. Και με ερωτούσαν δια σφάλματα και παραπτώματα, δια τα οποία ούτε ιδέαν είχα.

Ψαλ. 34,12 ανταπεδίδοσάν μοι πονηρά αντί αγαθών και ατεκνίαν τή ψυχή μου.

Ψαλ. 34,12 Μου ανταπέδιδαν κακά αντί των ευεργεσιών, που τους είχα κάμει, και πικράν θλίψιν ωσαν εκείνην, που γεύεται η ολομόναχη άτεκνος γυναίκα.

Ψαλ. 34,13 εγώ δε εν τώ αυτούς παρενοχλείν μοι ενεδύομην σάκκον και εταπείνουν εν νηστεία την ψυχήν μου, και η

προσευχή μου εις κόλπον μου αποστραφήσεται.

Ψαλ. 34,13 Εγώ όμως, όταν αυτοί με κατέθλιβον με τας συκοφαντίας των, εφορούσα το σάκκινον ένδυμα του πένθους και του πόνου. Εταλαιπωρούσα με νηστείαν την ζωήν μου και η προσευχή μου, αν δεν ωφέληση εκείνους εξ αιτίας της σκληροκαρδίας των, θα γίνη οπωσδήποτε δεκτή από σε και θα επιστρέψη σωτήριος και αγαθοποιός εις εμέ.

Ψαλ. 34,14 ως πλησίον, ως αδελφώ ημετέρω ούτως ευηρέστουν· ως πενθών και σκυθρωπάζων, ούτως εταπεινούμην.

Ψαλ. 34,14 Εφερόμην προς τον καθένα από αυτούς ως προς φίλον μου και αδελφόν μου. Σαν άνθρωπος, που πενθεί και γίνεται κατηφής δια τον θάνατον προσφιλούς προσώπου, έτσι και εγώ τόσον πολύ εταπεινώνομουν ενώπιόν των.

Ψαλ. 34,15 και κατ'εμού ευφράνθησαν και συνήχθησαν, συνήχθησαν επ'εμέ μάστιγες, και ουκ'έγνων, διεσχίσθησαν και ου κατενύγησαν.

Ψαλ. 34,15 Εκείνοι όμως εχαιρεκακούσαν εις βάρος μου. Συνηθορίσθησαν εναντίον μου, δια να με κτυπήσουν ανελέητα. Εγώ δε ούτε καν και υπωπτεύθη την συνωμοσίαν των. Διεσκορπίσθησαν όμως από τον Θεόν, και όμως δεν μετενόησαν. Δεν ησθάνθησαν κανένα κέντημα της συνειδήσεώς των.

Ψαλ. 34,16 επείρασάν με, εξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμώ, έβρουξαν επ'εμέ τους οδόντας αυτών.

Ψαλ. 34,16 Με επείραζαν, με περιγελούσαν με πολλήν καταφρόνησιν. Ετριζαν με αγριότητα εναντίον μου τα δόντια των.

Ψαλ. 34,17 Κύριε, πότε επόψη; αποκατάστησον την ψυχήν μου από της κακουργίας αυτών, από λεόντων την μονογενή μου.

Ψαλ. 34,17 Κυριε, πότε θα επιβλέψης εις τα κακουργήματα των πονηρών ανθρώπων; Επανάφερε εις την χαρουμένην και ασφαλή κατάστασιν την ζωήν μου. Γλύτωσέ με από την κακουργίαν εκείνων. Περιφρούρησε την μίαν και μόνην ζωήν μου από τους εχθρούς μου, οι οποίοι σαν λέοντες ορμούν εναντίον μου.

Ψαλ. 34,18 εξομολογήσομαί σοι εν εκκλησία πολλή, εν λαώ βαρεί αινέσω σε.

Ψαλ. 34,18 Τότε εγώ θα σε δοξολογήσω με ευγνωμοσύνην πολλήν εν μέσω πολυαριθμού συγκεντρώσεως. Εν μέσω πυκνοτάτου ακροατηρίου θα αναπέμψω προς σε ευχαριστήριους δοξολογίας.

Ψαλ. 34,19 μη επιχαρείσάν μοι οι εχθραίνοντές μοι αδικώς, οι μισούντες με δωρεάν και διανεύοντες οφθαλμούς.

Ψαλ. 34,19 Ας μη χαιρεκακήσουν εις βάρος μου εκείνοι, οι οποίοι με εχθρεύονται αδικώς. Αυτοί, οι οποίοι τρέφουν αδικαιολόγητον μίσος εναντίον μου όσοι με νύματα των πονηρών οφθαλμών συνεννοούνται, δια να με εξοντώσουν.

Ψαλ. 34,20 ότι εμοί μόν ειρηνικά ελάουν και επ'οργήν δόλους διελογίζοντο.

Ψαλ. 34,20 Διότι δόλιοι αυτοί, με την γλώσσαν των ωμιλούσαν ειρηνικούς και καλούς λόγους προς εμέ. Εσωτερικώς όμως, λόγω του μίσους των, εσκέπτοντο δολιότητας εναντίον μου.

Ψαλ. 34,21 και επλάτυναν επ'εμέ το στόμα αυτών, είπαν· εύγε, εύγε, είδον οι οφθαλμοί ημών.

Ψαλ. 34,21 Ηνοιξαν διάπλατα το άπύλωτον στόμα των και είπαν· Ωραία, θαυμάσια! Είδαν τα μάτια μας την καταστροφήν αυτού.

Ψαλ. 34,22 είδες, Κύριε, μη παρασιωπήσης, Κύριε, μη αποστής απ'εμού·

Ψαλ. 34,22 Βλέπεις, Κυριε, την μοχθηρίαν των. Μη την αντιπαρέλθης σιωπών. Και, Κυριε μη απομακρυνθής από εμέ, μη με εγκαταλείψης στον κίνδυνον.

Ψαλ. 34,23 εξεγέρθητι, Κύριε, και πρόσχες τή κρίσει μου, ο Θεός μου και ο Κύριός μου, εις την δίκην μου.

Ψαλ. 34,23 Σηκώ επάνω, Κυριε, δώσε προσοχήν εις την δικαίαν μου υπόθεσιν. Συ, ο Θεός μου και ο Κυριος μου, έλα συνήγορος και υπερασπιστής μου εις την αντιδικίαν μου αυτήν.

Ψαλ. 34,24 κρίνόν με, Κύριε, κατά την δικαιοσύνην σου, Κύριε ο Θεός μου, και μη επιχαρείσάν μοι.

Ψαλ. 34,24 Κρίνε και δικάσε με, δίκασε Κυριε, σύμφωνα με την δικαιοσύνην σου. Κυριε και Θεέ μου, μη επιτρέψης να καταδικασθώ αδικώς και χαρούν έτσι μοχθηράν χαράν εις βάρος μου οι εχθροί μου.

Ψαλ. 34,25 μη είποισαν εν καρδίαις αυτών· εύγε, εύγε τή ψυχή ημών· μηδέ είποιεν· Κατεπίομεν αυτόν.

Ψαλ. 34,25 Ας μη είπουν· Εύγε μας, εύγε εις την ψυχήν μας· τον εξωλοθρεύσαμεν. Ας μη είπουν ότι τον εφάγαμεν και τον εξηφανίσσαμεν πλέον οριστικώς.

Ψαλ. 34,26 αισχυνθείησαν και εντραπήθησαν άμα οι επιχαιρόντες τοίς κακοίς μου, ενδυσάσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι μεγαλοφημονούντες επ'εμέ.

Ψαλ. 34,26 Ας καταισχυνθούν και ας κατεντροπιασθούν όλοι μαζί, όσοι δοκιμάζουν μοχθηράν χαράν δια τας δυστυχίας μου. Ας περιβληθούν, ωσάν μόνιμον ένδυσμά των, αισχύνην και εντροπήν οι αλαζόνες, οι οποίοι κομπορρημονούν εναντίον μου.

Ψαλ. 34,27 αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν οι θέλοντες την δικαιοσύνην μου και ειπάτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι θέλοντες την ειρήνην τού δούλου αυτού.

Ψαλ. 34,27 Ας γεμίσουν δε αγαλλίασιν και ας ευφρανθούν αυτοί, οι οποίοι θέλουν και επιθυμούν να μου αποδοθή η δικαιοσύνη και η ειρήνη. Και ας λέγουν πάντοτε όλοι, όσοι θέλουν την ειρήνην και ευτυχίαν του δούλου σου· Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος.

Ψαλ. 34,28 και η γλώσσά μου μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέραν τον έπαινόν σου.

Ψαλ. 34,28 Τότε ο νους μου θα μελετά και η γλώσσα μου θα διηγείται την προς εμέ δικαιοσύνην σου. Όλην δε την ημέραν θα σου αναπέμψη δοξολογίαν και ευχαριστίαν.

ΨΑΛΜΟΣ 35 (Μαθ. 36)

Εις το τέλος· τώ δούλω Κυρίου τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 35,2 Φησίν ο παράνομος τού αμαρτάνειν εν εαυτώ, ουκ'έστι φόβος Θεού απέναντι των οφθαλμών αυτού·

Ψαλ. 35,2 Λέγει από μέσα του ο παράνομος, που έχει πάρει πλέον την απόφασιν να αμαρτάνη· Δεν υπάρχει φόβος Θεού ενώπιόν του. Δεν φοβείται την δικαίαν κρίσιν του Θεού.

Ψαλ. 35,3 ότι εδόλωσεν ενώπιον αυτού τού ευρείν την ανομίαν αυτού και μισησαι.

Ψαλ. 35,3 Διέστρεψε δολίως και εθόλωσε τα πάντα ενώπιόν του, ώστε δεν είναι δυνατόν πλέον να διακρίνη αυτός την αμαρτίαν και να την αποστραφή με αποτροπιασμόν.

Ψαλ. 35,4 τα ρήματα τού στόματος αυτού ανομία και δόλος, ουκ'ηβουλήθη συνιέναι τού αγαθού·

Ψαλ. 35,4 Οι λόγοι, οι οποίοι βγαίνουν από το στόμα του, είναι παρανομία και δολιότης. Δεν ηθέλησε να συνέλθη, να

συνετισθή και να πράξη κάτι το αγαθόν.

Ψαλ. 35,5 ανομίαν διελογίσαστο επί της κοίτης αυτού, παρέστη πάση οδώ ουκ αγαθή, κακία δε ου προσώχθισε.

Ψαλ. 35,5 Και κατά την νύκτα ακόμη, που ευρίσκεται επάνω εις την κλίνην του, εσκέπτετο παρανομίας. Εις κάθε κακόν δρόμον ήτο παρών. Ουδέποτε απετροπιάσθη και εμίσησε το κακόν.

Ψαλ. 35,6 Κύριε, εν τώ ουρανώ το έλεός σου, και η αλήθειά σου έως των νεφελών·

Ψαλ. 35,6 Κυριε, μέχρι του ουρανού απλώνεται το μέγα έλεός σου και η αλήθεια των λόγων σου και η αξιοπιστία των υποσχέσεών σου φθάνει έως τα νέφη του ουρανού.

Ψαλ. 35,7 η δικαιοσύνη σου ως όρη Θεού, τα κρίματά σου ωσει άβυσσος πολλή· ανθρώπους και κτήνη σώσεις, Κύριε.

Ψαλ. 35,7 Η δικαιοσύνη σου είναι ασάλευτος και αιωνία, όπως τα όρη του Θεού. Αι κρίσεις σου και αι δίκαιαι αποφάσεις σου είναι ανεξερεύνητοι, όπως τα βάθη των ωκεανών. Συ, Κυριε, σώζεις ανθρώπους και ζώα.

Ψαλ. 35,8 ως επλήθυνας το έλεός σου, ο Θεός· οι δε υιοί των ανθρώπων εν σκέπη των πτερύγων σου ελπιούσι.

Ψαλ. 35,8 Ποσον μέγα, συνεχές και ακατάληπτον έδειξες τα έλεός σου, Θεέ μου! Όλοι οι άνθρωποι έχουν τας ελπίδας των εις την σκέπην των πτερύγων σου.

Ψαλ. 35,9 μεθυσθήσονται από πύοτος οίκου σου, και τον χειμάζουν της τρυφής σου ποτιείς αυτούς·

Ψαλ. 35,9 Θα χορτάσουν αυτοί και θα μεθύσουν από την πλουσιωτάτην τράπεζαν των αγαθών του οίκου σου. Θα τους ποτίσης με την απεριόραπτον τρυφήν των πνευματικών σου απολαύσεων, αι οποίαι ρέουν πλούσιοι ως άλλος χείμαρρος.

Ψαλ. 35,10 ότι παρά σοί πηγή ζωής, εν τώ φωτί σου οψόμεθα φώς.

Ψαλ. 35,10 Διότι συ είσαι η πηγή της ζωής και με το ιδικόν σου φώς θα ιδωμεν το αληθινόν φώς.

Ψαλ. 35,11 παράτεινον το έλεός σου τοίς γινώσκουσί σε και την δικαιοσύνην σου τοίς ευθέσι τή καρδία.

Ψαλ. 35,11 Απλώσε και εξακολούθει να παρέχης πάντοτε πλούσιον το έλεός σου εις όλους, όσοι σε γνωρίζουν. Δώσε την δικαιοσύνην σου στους ανθρώπους, τους ευθείς και ειλικρινείς κατά την καρδιαν.

Ψαλ. 35,12 μη ελθέτω μοι πούς υπερηφάνιας, και χείρ αμαρτωλού μη σαλεύσαι με.

Ψαλ. 35,12 Εις εμέ δε ας μη πέση επάνω μου το πόδι του υπερηφάνου, δια να μη με καταπατήση, και το χέρι του αμαρτωλού ας μη με συγκλονίση και με διώξη.

Ψαλ. 35,13 εκεί έπεσον πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, εξώσθησαν και ου μη δύνονται στήναι.

Ψαλ. 35,13 Ιδού, εκεί κατεκρημνίσθησαν όλοι όσοι εργάζονται την ανομίαν. Απωθήθησαν και ξεδιώχθησαν, ώστε να μη μπορουν πλέον να σταθουν όρθιοι εις τα πόδια των.

ΨΑΛΜΟΣ 36 (Μασ. 37)

Τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 36,1 Μη παραζήλου εν πονηρευομένοις μηδέ ζήλου τους ποιούντας την ανομίαν·

Ψαλ. 36,1 Μη ζηλεύης και μη ποθής την φαινομενικήν ευτυχίαν εκείνων, οι οποίοι σκέπτονται το πονηρόν. Μη ζηλεύης εκείνους, οι οποίοι πράττουν την ανομίαν,

Ψαλ. 36,2 ότι ωσει χόρτος ταχύ αποξηρανθήσονται και ωσει λάχανα χλόης ταχύ αποπεσούνται.

Ψαλ. 36,2 διότι αυτοί γρήγορα σαν το χορτάρι θα ξηρανθούν. Και σαν την πρασίνην χλόην θα μαρανθούν και θα πέσουν στο έδαφος.

Ψαλ. 36,3 έλπισον επί Κύριον και ποίει χρηστότητα και κατασκήνου την γήν, και ποιμανθήση επί τώ πλούτω αυτής.

Ψαλ. 36,3 Στήριξε την ελπίδα σου στον Κυριον, πράττε το αγαθόν και έτσι ασφαλής και ειρηνικός θα κατοικήσης εις την γην της Επαγγελίας, και από τον καλόν ποιμένα, τον Θεόν, θα ποιμανθής με στοργήν και θα απολαύσης τον πλούτον της χώρας, όπου κατοικείς.

Ψαλ. 36,4 κατατρέψησον τού Κυρίου, και δώσει σοι τα αιτήματα της καρδιάς σου.

Ψαλ. 36,4 Εντρυφήμά σου και χαρά σου ας είναι ο Κυριος και αυτός θα σου δώση κάθε αγαθόν υλικόν και πνευματικόν, που ποθεί η καρδιά σου.

Ψαλ. 36,5 αποκάλυψον προς Κύριον την οδόν σου και έλπισον επ αυτόν, και αυτός ποιήσει

Ψαλ. 36,5 Φανερόν ενώπιον του Θεού με πλήρη εμπιστοσύνην να έχης πάντοτε τον δρόμον της ζωής σου. Εχε εις αυτόν τας ελπίδας σου και αυτός θα πράξη εις σε εκείνο, το οποίον σε συμφέρει και σε χαροποιεί.

Ψαλ. 36,6 και εξοίσει ως φώς την δικαιοσύνην σου και το κρίμά σου ως μεσημβριάν.

Ψαλ. 36,6 Θα φανερώση και θα προβάλη αυτός το δίκαιόν σου λαμπρόν ωσάν το φώς, και θα κάμη ολοφωτον την δικαίαν του κρίσιν υπέρ σου, ωσάν τον μεσημβρινόν ήλιον.

Ψαλ. 36,7 υποτάγητι τώ Κυρίω και ικέτευσον αυτόν· μη παραζήλου εν τώ κατευοδουμένω εν τή οδώ αυτού εν ανθρώπω ποιούντι παρανομίαν.

Ψαλ. 36,7 Να υποταχθής στον Κυριον και αυτόν να παρακαλής θερμώς δια της προσευχής σου. Μη αφήσης να καταλάβη ποτέ την καρδιαν σου η ζήλεια και ο φθόνος δια τον άνθρωπον, που ευδοκιμεί εις την ζωήν του, ο οποίος όμως πράττει παρανομίας.

Ψαλ. 36,8 παύσαι από οργής και εγκατάλιπε θυμόν, μη παραζήλου ώστε πονηρευέσθαι·

Ψαλ. 36,8 Παύσε να αγανακτής δι' αυτόν. Αφησε κατά μέρος κάθε θυμόν. Πρόσεξε, μη τον ζηλεύης, ώστε και συ να σκέπτεσαι πονηρά, όπως εκείνος.

Ψαλ. 36,9 ότι οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται, οι δε υπομένοντες τον Κύριον αυτοί κληρονομήσουσι γήν.

Ψαλ. 36,9 Διότι όλοι αυτοί, οι οποίοι σκέπτονται το πονηρόν και πράττουν το κακόν, θα εξολοθρευθούν. Όσοι όμως με πίστιν στον Κυριον υπομένουν τας θλίψεις και αναμένουν από τον Κυριον την λύτρωσιν, αυτοί θα έχουν ως παντοτεινήν και ασφαλή κληρονομίαν των την γην και τα αγαθά της.

Ψαλ. 36,10 και έτι ολίγον και ου μη υπάρξη ο αμαρτωλός, και ζητήσεις τον τόπον αυτού, και ου μη εύρης·

Ψαλ. 36,10 Κάμε υπομονήν· ολίγος καιρός ακόμη θα περάση και ο αμαρτωλός, του οποίου συ σήμερα την ευτυχίαν ημπορεί να ζηλεύης, δεν θα υπάρξη πλέον. Θα αναζητήσης τον τόπον, στον οποίον αυτός είχε ζήσει ευτυχής, και δεν θα τον εύρης.

Ψαλ. 36,11 οι δε πραείς κληρονομήσουσι γήν και κατατρυφήσουσιν επί πλήθει ειρήνης.

Ψαλ. 36,11 Εξ αντιθέτου αυτοί οι οποίοι είναι πράοι και έγιναν πράοι δια μέσου των θλίψεων, θα είναι οι παντοτεινοί

κληρονόμοι της γης της Επαγγελίας. Θα εντρυφούν εις τα πλούσια αγαθά της και θα ζουν με πολλήν ειρήνην.

Ψαλ. 36,12 παρατηρήσεται ο αμαρτωλός τον δίκαιον και βρῦξει ἐπ' αὐτόν τους οδόντας αὐτοῦ·

Ψαλ. 36,12 Με μίσος εις την καρδίαν θα παρατηρήσῃ ο αμαρτωλός τον δίκαιον και θα τρίξῃ με μανίαν τους οδόντας του ἐναντίον αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,13 ο δε Κύριος ἐκεγέλασεται αὐτόν, ὅτι προβλέπει ὅτι ἤξει ἡ ἡμέρα αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,13 Ὁ Κύριος ὁμως θα γελάσῃ εις βάρος του αμαρτωλοῦ, διότι προβλέπει, ὅτι θα ἔλθῃ ἡ ἡμέρα της τιμωρίας του και του ἀφανισμοῦ του.

Ψαλ. 36,14 ρομφαίαν ἐσπάσαντο οἱ αμαρτωλοί, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν τού καταβαλεῖν πτωχόν και πένητα, τού σφάξαι τους εὐθείς τῆ καρδία·

Ψαλ. 36,14 Ἐγύνωσαν την σπάθην των οἱ αμαρτωλοί. Ἐτέντωσαν το τόξον των, δια να κτυπήσουν με αὐτό και ρίψουν κατά γης νεκρόν τον ταλαιπωρημένον και τον πτωχόν, και με την μάχαιράν των να σφάξουν ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εὐθειαν και ἐιλικρινή την καρδίαν.

Ψαλ. 36,15 ἡ ρομφαία αὐτῶν ἐισέλθοι εις τας καρδίας αὐτῶν και τα τόξα αὐτῶν συντριβεῖ.

Ψαλ. 36,15 Ἡ ρομφαία των θα εἰσέλθῃ και θα διαπεράσῃ την ἰδικήν των καρδίαν, τα δε τόξα των θα συντριβούν.

Ψαλ. 36,16 κρείσσον ὀλίγον τῷ δικαίῳ ὑπὲρ πλούτον αμαρτωλῶν πολύν·

Ψαλ. 36,16 Το ὀλίγον, ἀλλά τίμιον, του δικαίου ἀνθρώπου εἶναι πολυτιμότερον ἀπὸ τα πολλά πλούτη των αμαρτωλῶν.

Ψαλ. 36,17 ὅτι βραχιόνες αμαρτωλῶν συντριβήσονται, ὑποστηρίζει δε δικαίους ὁ Κύριος.

Ψαλ. 36,17 Διότι οἱ βραχιόνες των αμαρτωλῶν, που φαίνονται σήμερον τόσον ἰσχυροί, θα συντριβούν μετ' ὀλίγον. Ὁ δε Θεός ὑποστηρίζει και ὑπερασπίζει τους δικαίους.

Ψαλ. 36,18 γινώσκει Κύριος τας ὁδοὺς των ἀμώμων, και ἡ κληρονομία αὐτῶν εις τον αἰῶνα ἔσται·

Ψαλ. 36,18 Ὁ Κύριος γνωρίζει πολὺ καλά και ἐκτιμᾷ τους δρόμους της ζωῆς των δικαίων και ἐιλικρινῶν ἀνθρώπων. Και με την προστασίαν Του ἡ κληρονομία των εις την γην των πατέρων των θα εἶναι παντοτεινὴ ἀπὸ γενεᾶς εις γενεάν.

Ψαλ. 36,19 οὐ καταισχνυνθήσονται ἐν καιρῷ πονηρῷ και ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται.

Ψαλ. 36,19 Δεν θα ἐντροπιασθῶν αὐτοί εις περιστάσεις δυσκόλους, ἀλλά τουναντίον και εις ἐποχὴν λιμοῦ θα χορτάσουν.

Ψαλ. 36,20 ὅτι οἱ αμαρτωλοί ἀπολούνται, οἱ δε ἐχθροί τού Κυρίου ἄμα τῷ δοξασθῆναι αὐτούς και ὑψωθῆναι ἐκλείποντες ὡσεὶ καπνός ἐξέλιπον.

Ψαλ. 36,20 Ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου οἱ αμαρτωλοί θα ἐξολοθρευθῶν. Οἱ ἐχθροί αὐτοῦ του Κυρίου ἀμέσως μόλις δοξασθῶν ἀνερχόμενοι εις μεγάλα ἀξιώματα και πλούτη, θα ἐξαφανισθῶν, ὅπως διαλύεται και ἐξαφανίζεται ὁ καπνός.

Ψαλ. 36,21 δανείζεται ὁ αμαρτωλός και οὐκ ἀποτίσει, ὁ δε δίκαιος οἰκτερίζει και δίδωσιν·

Ψαλ. 36,21 Θα πτωχύνῃ ὁ αμαρτωλός πλούσιος. Θα εὐρεθῇ εις την ἀνάγκην να ζητήσῃ δάνειον δεν θα ἠμπορέσῃ ὁμως λόγω της πτωχείας του να το ἀποδώσῃ. Ὁ δίκαιος ὁμως, πλούσιος με τα δῶρα του Θεοῦ, θα συμπαθῇ πάντοτε τους πτωχοὺς και τους ἔχοντας ἀνάγκην, και θα δίδῃ προς αὐτοὺς βοήθειαν.

Ψαλ. 36,22 ὅτι οἱ εὐλογοῦντες αὐτόν κληρονομήσουσι γῆν, οἱ δε καταρῶμενοι αὐτόν ἐξολοθρευθήσονται.

Ψαλ. 36,22 Διότι ὅσοι με τα λόγια και με τα ἔργα των δοξάζουν τον Κυριον, θα κληρονομήσουν την γην με τα αγαθά της. Ἐκείνοι ὁμως, οἱ ὁποῖοι τον βλασφημοῦν, θα ἐξολοθρευθῶν.

Ψαλ. 36,23 παρὰ Κυρίου τα διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται, και την ὁδόν αὐτοῦ θελήσει σφόδρα·

Ψαλ. 36,23 Ἀπὸ τον Κυριον σταθερῶς και ἀσφαλῶς κατευθύνονται τα βήματα της ζωῆς του αγαθοῦ ἀνθρώπου προς ἐπιτυχίαν και εὐτυχίαν, διότι τον τρόπον της ζωῆς του ἐγκρίνει και ἀποδέχεται πλήρως ὁ Κύριος.

Ψαλ. 36,24 ὅταν πέσῃ, οὐ καταραχθήσεται, ὅτι Κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,24 Και ὅταν ἀκόμη ὁ αγαθός ἀνθρώπος πέσῃ, δεν θα ραγίσῃ, δεν θα συντριβῇ, διότι ὁ Κύριος θα τον υποβαστάσῃ, θα τον συγκρατήσῃ ἀπὸ το χέρι.

Ψαλ. 36,25 νεώτερος ἐγενόμην και γὰρ ἐγήρασα και οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητούν ἀρτους·

Ψαλ. 36,25 Ὑπήρξα νέος και τώρα ἐγήρασα. Καθ' ὅλον δε αὐτὸ τὸ διάστημα της ζωῆς μου δεν εἶδον δίκαιον ἀνθρώπον να ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τον Θεόν, οὔτε τους ἀπογόνους των να ζητιανεύουν ψωμί.

Ψαλ. 36,26 ὅλην την ἡμέραν ἐλεεῖ και δανείζει ὁ δίκαιος, και τὸ σπέρμα αὐτοῦ εις εὐλογίαν ἔσται.

Ψαλ. 36,26 Ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς του συμπαθεῖ ὁ δίκαιος τους ἔχοντας ἀνάγκην και τους ἐλεεῖ. Και ὁμως παρ' ὅλα δσα δίδει, οἱ ἀπόγονοί του δεν θα στερηθῶν, ἀλλά θα ζουν μέσα εις τας εὐλογίας του Θεοῦ.

Ψαλ. 36,27 ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ και ποιήσον αγαθόν και κατασκῆνους εις αἰῶνα αἰῶνος·

Ψαλ. 36,27 Τραβήξου μακριὰ ἀπὸ το κακόν και πράττε πάντοτε το καλόν. Τότε θα κατοικήσῃς μονίμως και ἀσφαλῶς εις την ἱερὰν γην των πατέρων σου,

Ψαλ. 36,28 ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν και οὐκ ἐγκαταλείπει τους οὐσίους αὐτοῦ, εις τον αἰῶνα φυλαχθήσονται ἀνομοὶ δε ἐκδιωχθήσονται, και σπέρμα ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσεται.

Ψαλ. 36,28 διότι ὁ Κύριος ἀγαπᾷ την δικαίαν κρίσιν. Και δια τούτο δεν θα ἐγκαταλείψῃ ποτέ τους ἀφωσιωμένους εις αὐτόν, ἀλλά θα τους προστατεύῃ. Και ἔτσι αὐτοί κάτω ἀπὸ την θεῖαν προστασίαν θα διαφυλάσσονται πάντοτε ἀσφαλεῖς. Ἐξ ἀντιθέτου οἱ παράνομοὶ θα ἐξολοθρευθῶν και θα ἐκδιωχθῶν ἀπὸ τον τόπον των. Και οἱ ἀπόγονοὶ ἀκόμη των ἀσεβῶν ἀνθρώπων θα ἐξολοθρευθῶν.

Ψαλ. 36,29 δίκαιοι δε κληρονομήσουσι γῆν και κατασκηνώσουσιν εις αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς.

Ψαλ. 36,29 Οἱ δε δίκαιοὶ θα εἶναι οἱ παντοτεινοὶ κληρονόμοι της γης της Επαγγελίας και εις αὐτὴν θα ἐγκατασταθῶν μονίμως εις αἰῶνας αἰῶνων.

Ψαλ. 36,30 στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, και ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ψαλ. 36,30 Ἀπὸ τὸ στόμα του δικαίου ἀνθρώπου θα ἐξέρχονται αἱ σοφαὶ σκέψεις και κρίσεις της διανοίας του, και ἡ γλῶσσα του θα λαλή πάντοτε τὸ δίκαιον και τὸ ὀρθόν.

Ψαλ. 36,31 ὁ νόμος τού Θεοῦ αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, και οὐχ ὑποσκελισθήσεται τα διαβήματα αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,31 Ὁ νόμος του Θεοῦ εἶναι χαραγμένος μονίμως εις την καρδίαν του. Δια τούτο δεν θα ὑποσκελισθῇ ἀπὸ κανένα ὀρατόν ἢ ἀόρατον ἐχθρόν και δεν θα σκοντάψῃ εις τα βήματα της ζωῆς του.

Ψαλ. 36,32 κατανοεῖ ὁ αμαρτωλός τον δίκαιον και ζητεῖ τού θανατώσαι αὐτόν,

Ψαλ. 36,32 Ο αμαρτωλός παραμονεύει τον δίκαιον και ζητεί ευκαιρίαν να τον θανατώσῃ.

Ψαλ. 36,33 ο δε Κύριος ου μη εγκαταλίπῃ αὐτόν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδέ μη καταδικάσῃται αὐτόν, ὅταν κρινῆται αὐτό.

Ψαλ. 36,33 Ο Κυριος ὁμως δεν θα εγκαταλείψῃ και δεν θα αφήσῃ ἀβοήθητον τον δίκαιον εἰς τὰ χεῖρα του αμαρτωλού. Ούτε θα τον αφήσῃ να καταδικασθῇ, ὅταν θα κρίνεται ἐν ἀντιδικία με τον ἐπιβουλευθέντα αὐτόν αμαρτωλόν.

Ψαλ. 36,34 ὑπόμεινον τον Κύριον και φύλαξον την οδόν αὐτοῦ, και υψώσῃ σε τοῦ κατακληρονομήσαι γῆν· ἐν τῷ ἐξολοθρευέσθαι αμαρτωλοῦς ὄψῃ.

Ψαλ. 36,34 Δείξε ὑπομονήν, περιμένε με ἐλπίδα την ἐπέμβασιν και προστασίαν του Κυρίου. Φυλάξε και ζῆσε σύμφωνα με τὰς ἐντολάς του. Και αὐτός θα σε δοξάσῃ, θα σε ἀναδείξῃ μέγαν, ὥστε να κληρονομήσῃς την γῆν της Ἐπαγγελίας και τὰ ἀγαθὰ της. Θα ἴδῃς δε με τὰ ἴδια σου τὰ μάτια τους αμαρτωλοῦς, ὅταν θα ἐξολοθρεύονται, ἀπό τον Κυριον.

Ψαλ. 36,35 εἶδον τον ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον και ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου·

Ψαλ. 36,35 Εἶδα τον ἀσεβῆ να ἀκμάζῃ, να ὑπερυψώνεται πανίσχυρος, να ψηλῶνῃ ὡσάν τὰ αἰωνόβια κέδρα του Λιβάνου.

Ψαλ. 36,36 και παρήλθον, και ἰδοὺ οὐκ ἦν, και ἐζήτησα αὐτόν, και οὐκ εὐρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,36 Μολις ὁμως ἐπέρασα πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ και ἰδοὺ, αὐτός δεν ὑπῆρχε πλέον. Εγύρισα πίσω, ἀνεζήτησα να τον εὐρω, ἀλλὰ δεν ἠμπόρεσα να εὐρω οὔτε τον τόπον, στον ὁποῖον προηγουμένως κατοικοῦσε.

Ψαλ. 36,37 φύλασσε ἀκακίαν και ἴδε εὐθύτητα, ὅτι ἐστὶν εγκατάλειμμα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῷ·

Ψαλ. 36,37 Προσπάθει συ να εἶσαι ἀκακος. Βλέπε πάντοτε μπροστά σου τον εὐθύν δρόμον του Θεοῦ, διότι ὁ εἰρηνικός ἀνθρώπος θα ἀφήσῃ ὀπίσω του μνήμην ἀγαθῆν και ἐντυχισμένους ἀπογόνους.

Ψαλ. 36,38 οἱ δε παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἐπὶ το αὐτό, τὰ εγκαταλείμματα των ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται.

Ψαλ. 36,38 Οἱ παράνομοι ὁμως θα ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι μαζῇ. Θα διαλυθοῦν και θα εξαφανισθοῦν τὰ ὑπολείμματα ἀπὸ τὰ πλοῦτη των, τὸ ὄνομά των και οἱ ἀπόγονοί των.

Ψαλ. 36,39 σωτηρία δε των δικαίων παρὰ Κυρίου, και ὑπερασπιστής αὐτῶν ἐστιν ἐν καιρῷ θλίψεως,

Ψαλ. 36,39 Βεβαία ὁμως θα ἀσφαλῆς θα ἔλθῃ ἀπὸ τον Κυριον ἡ σωτηρία των δικαίων διότι αὐτός εἶναι ὁ ὑπερασπιστής των στον καιρὸν των θλίψεων και των δοκιμασιῶν των.

Ψαλ. 36,40 και βοηθήσει αὐτοῖς Κύριος και ῥύσεται αὐτούς και ἐξελεῖται αὐτούς ἐξ αμαρτωλῶν και σώσει αὐτούς, ὅτι ἤλπισαν ἐπ αὐτόν.

Ψαλ. 36,40 Ο Κυριος θα βοηθήσῃ τους δικαίους. Θα τους ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς θλίψεις και τὰς συμφορὰς και θα τους γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα των αμαρτωλῶν. Θα τους σώσῃ, διότι αὐτοὶ εἰς ἐκείνον ἐστήριξαν τὰς ἐλπίδας των.

ΨΑΛΜΟΣ 37 (Μαθ. 38)

Ψαλμός τῷ Δαυῖδ· εἰς ἀνάμνησιν περὶ τοῦ σαββάτου.

Ψαλ. 37,2 Κύριε, μη τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδέ τῆ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Ψαλ. 37,2 Κυριε, μη με ἐλέγξῃς και μη, ἐπάνω εἰς τὴν δικαίαν ὀργήν σου, με τιμωρήσῃς δια τὰς πράξεις μου. Μη χρησιμοποίησῃς την παιδαγωγικὴν σου ράβδον ὀργισμένους ἐναντίον μου.

Ψαλ. 37,3 ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, και ἐπεστήριξας ἐπ ἐμέ την χεῖρά σου·

Ψαλ. 37,3 Διότι τὰ βέλη των πόνων και των τιμωριῶν ἔχουν ἐμμηχθῆ μέσα στο σῶμα μου και βαρῷ ἔχεις ἀφήσει να πέσῃ ἐπάνω μου τὸ παντοδύναμο χεῖρι σου.

Ψαλ. 37,4 οὐκ ἐστὶν ἰασίς ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου της ὀργῆς σου, οὐκ ἐστὶν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου των αμαρτιῶν μου.

Ψαλ. 37,4 Δεν ὑπάρχει κανένα μέλος του σώματός μου υγιές, ἐξ αἰτίας της δικαίας ὀργῆς σου ἐναντίον μου. Δεν ὑπάρχει γαλήνη και ἀνάπαυσις εἰς τὰ κόκκαλά μου ἐξ αἰτίας των δύο μεγάλων αμαρτιῶν μου.

Ψαλ. 37,5 ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερήραν την κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρῷ ἐβαρύνθησαν ἐπ ἐμέ.

Ψαλ. 37,5 Διότι αἱ ἀμαρτίαι μου αὐταὶ εἶναι τὸσον μεγάλα, ὥστε ὡσάν πελώρια κύματα ἐπλημμύρισαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου και ὡς βαρῷ φορτίον καταθλίβουν και καταπιέζουν την ψυχὴν μου.

Ψαλ. 37,6 προσώξεσαν και ἐσάπησαν οἱ μῶλωπέδες μου ἀπὸ προσώπου της ἀφροσύνης μου·

Ψαλ. 37,6 Τὰ ἐξ αἰτίας της ἀφροσύνης μου τραύματα των αμαρτιῶν μου ἐβρώμισαν και ἐσάπησαν.

Ψαλ. 37,7 ἐταλαιπώρησα και κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην την ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμεν.

Ψαλ. 37,7 Ἐχω ταλαιπωρηθῆ και καταβληθῆ. Ελύγισαν τὰ γόνατά μου, ἐκυρτώθην τελείως. Ὀλην την ἡμέραν σύρω μετὰ δυσκολίας τὰ βήματά μου, σκυθρωπός και λυπημένος.

Ψαλ. 37,8 ὅτι αἱ ψῆλαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, και οὐκ ἐστὶν ἰασίς ἐν τῇ σαρκί μου·

Ψαλ. 37,8 Διότι οἱ νεφροὶ μου, τὸ κέντρον αὐτῶν ἐπιθυμιῶν, ἐγέμισαν ἀπὸ ἔλκη και πόνους, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν την ἀηδίαν και περιφρόνησιν. Δεν ὑπάρχει μέρος υγιές εἰς την σάρκα μου.

Ψαλ. 37,9 ἐκακώθην και ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρυόμενη ἀπὸ στεναγμοῦ της καρδίας μου.

Ψαλ. 37,9 Ἐκακοπάθησα και ἐταλαιπωρήθην και ἐξηυτελίσθην πάρα πολύ. Βαθεῖς και συνεχεῖς ἀναστεναγμοὶ βγαίνουν ἀπὸ την ὀδυνωμένην καρδίαν μου, ὡσάν βρυχηθμοὶ λέοντος πληγωμένου.

Ψαλ. 37,10 Κύριε, ἐναντίον σου πάσα ἡ ἐπιθυμία μου, και ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβῃ.

Ψαλ. 37,10 Κυριε, ὀλοφάνερη ἐμπρός σου εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου, ἡ ἐπιθυμία της σωτηρίας. Ὁ δε κατάτικρος στεναγμός της καρδίας μου δεν εἶναι ἀγνωστος και κρυμμένος ἀπὸ σε.

Ψαλ. 37,11 ἡ καρδία μου ἐταράχθη, εγκατέλιπέ με ἡ ἰσχὺς μου, και τὸ φῶς των ὀφθαλμῶν μου, και αὐτὸ οὐκ ἐστὶ μετ ἐμοῦ.

Ψαλ. 37,11 Ἡ καρδία μου εἶναι ταραγμένη. Παλλεῖ με ὀρμήν. Ἡ ψυχικὴ και ἡ σωματικὴ δυνάμις μου με εγκατέλιπε και τὸ φῶς των ὀφθαλμῶν μου και αὐτὸ σβῆνει πλέον· τὸ ἔχασα, δεν τὸ ἔχω πλέον.

Ψαλ. 37,12 οἱ φίλοι μου και οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἠγγισαν και ἔστησαν, και οἱ ἐγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν·

Ψαλ. 37,12 Οἱ φίλοι μου και ὅλοι οἱ γνωστοὶ μου με ἐπλησίασαν, ἀλλὰ ἐσταμάτησαν εἰς ἀπόστασιν, και οἱ πλησιέστεροι ἀπὸ τους συγγενεῖς μου ἐστάθησαν πολύ μακράν. Κανεῖς δεν προθυμοποιεῖται να με βοηθήσῃ.

Ψαλ. 37,13 και ἐξεβιάζοντο οἱ ζητούντες την ψυχὴν μου, και οἱ ζητούντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητος, και δολιότητος ὅλην την ἡμέραν ἐμελέτησαν.

Ψαλ. 37,13 Μέσα στον πόνον μου και την εγκατάλειψίν μου αὐτὴν οἱ ἐχθροὶ μου φέρονται ἀπέναντί μου με βιαιότητα και

σκληρότητα. Εκείνοι οι οποίοι επιζητούν τον θάνατόν μου, εκείνοι που θέλουν και ευφραίνονται εις την δυστυχίαν μου, ελάλησαν λόγους συκοφαντικούς και ολεθρίους εναντίον μου. Χαιρεκακούν δια την κατάστασίν μου. Συγχρόνως δε καταστρώνουν δόλια σχέδια και στήνουν παγίδας ολέθρου όλην την ημέραν, δια να με εξοντώσουν.

Ψαλ. 37,14 εγώ δε ωσεί κωφός ουκ ήκουον και ωσεί άλαλος ουκ ανοίγων το στόμα αυτού·

Ψαλ. 37,14 Αλλά εγώ, ως εάν ήμην κωφός, δεν ήκουα όσα εκείνοι έλεγαν εναντίον μου. Ως εάν ήμουν βωβός και άλαλος, ωσάν να μη ήμπορούσα να ανοίξω το στόμα μου, δεν απαντούσα καθόλου εις αυτούς.

Ψαλ. 37,15 και εγενόμην ωσεί άνθρωπος ουκ ακούων και ουκ έχων εν τώ στόματι αυτού ελεγμούς.

Ψαλ. 37,15 Και έγινα έτσι σαν άνθρωπος, που δεν ακούει καθόλου και που δεν έχει στο στόμα του δικαίας αντιρρήσεις και λόγους αποστοματικούς εναντίον εκείνων, που τον κατηγορούν.

Ψαλ. 37,16 ότι επί σοί, Κύριε, ήλπισα· σύ εικακούση, Κύριε ο Θεός μου.

Ψαλ. 37,16 Δεν απαντώ στους εχθρούς μου, διότι εγώ εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου, Κυριε. Εχω πεποίθησιν ότι θα ακούσης ευμενώς την προσευχήν μου και θα σπεύσης εις την βοήθειάν μου.

Ψαλ. 37,17 ότι είπα· μήποτε επιχαρώσιν μοι οι εχθροί μου· και εν τώ σαλευθήναι πόδας μου επ εμέ εμεγαλορημόνησαν.

Ψαλ. 37,17 Δια τούτο και είπα από μέσα μου· Βοήθησέ με, Κυριε, και μη επιτρέψης να δοκιμάσουν μοχθηράν χαράν εις βάρος μου οι εχθροί μου, ούτε να κομπορημονούν, εάν με βλέπουν να τρικλίζω κάτω από το βάρος της θλίψεως.

Ψαλ. 37,18 ότι εγώ εις μάστιγας έτοιμος, και η αλγηδών μου ενώπιόν μου εστι διαπαντός.

Ψαλ. 37,18 Διότι εγώ είμαι πρόθυμος να υποστώ τας δικαίας τιμωρίας σου δια την αμαρτίαν μου. Ο δε φοβερός πόνος δια την πτώσιν μου είναι πάντοτε ενώπιόν μου, δεν παύει να διατρυπά την καρδίαν μου.

Ψαλ. 37,19 ότι την ανομίαν μου εγώ αναγγελώ και μεριμνήσω υπέρ της αμαρτίας μου.

Ψαλ. 37,19 Συντετριμμένος από το βάρος της ενοχής μου θα εξομολογηθώ ενώπιον όλων την αμαρτίαν μου και θα καταβάλω κάθε προσπάθειαν να απαλλαγώ από αυτήν, και ουδέποτε πλέον να την επαναλάβω.

Ψαλ. 37,20 οι δε εχθροί μου ζώσι και κεκραταίωνται υπέρ εμέ, και επληθύνθησαν οι μισούντές με άδικως·

Ψαλ. 37,20 Οι εχθροί μου όμως ζουν, είναι υγιείς, κινούνται δραστηριώς, είναι ισχυρότεροι μου. Και αυτοί οι οποίοι με μισούν άδικως, έχουν πληθυνθή.

Ψαλ. 37,21 οι ανταποδιδόντες μοι κακά αντί αγαθών ενδιέβαλλον με, επεί κατεδίωκον αγαθωσύνην.

Ψαλ. 37,21 Αυτοί, οι οποίοι ανταποδίδουν εις εμέ κακόν αντί του καλού, που τους έκαμα, με συκοφαντούν, διότι εγώ θέλω πάντοτε το αγαθόν, το σύμφωνον με το θέλημά σου.

Ψαλ. 37,22 μη εγκαταλίπης με, Κύριε· ο Θεός μου, μη αποστής απ εμού·

Ψαλ. 37,22 Μη με εγκαταλίπης, Κυριε και Θεέ μου, μη απομακρύνεσαι από εμέ.

Ψαλ. 37,23 πρόσχες εις την βοήθειάν μου, Κύριε της σωτηρίας μου.

Ψαλ. 37,23 Σπεύσε, Κυριε, εις την βοήθειάν μου, συ που εισαι η μοναδική μου σωτηρία.

ΨΑΛΜΟΣ 38 (Μασ. 39)

Εις το τέλος, τώ Ιδιθούν· ωδή τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 38,2 Είπα· φυλάξω τας οδούς μου τού μη αμαρτάνειν με εν γλώσση μου· εθέμην τώ στόματί μου φυλακήν εν τώ συστήναι τον αμαρτωλόν εναντίον μου.

Ψαλ. 38,2 Είπα και απεφάσισα· να προσέχω όλην την συμπεριφοράν και διαγωγήν μου, ώστε να μη αμαρτάνω με την γλώσσαν μου, παραπονούμενος δια το πλήθος των δοκιμασιών μου και επικρίνων τας μυστηριώδεις, αλλά τόσοσιν αγαθός, βουλάς του Κυρίου. Απεφάσισα να θέσω φραγμόν εις τα χείλη μου και να μη εκφράσω κανένα παράπονον, καμμίαν κατάκρισιν, όταν ο αμαρτωλός σταθή απειλητικός ενώπιόν μου.

Ψαλ. 38,3 εκωφώθην και εταπεινώθην και εσίγησα εξ αγαθών, και το άληγμά μου ανεκαινίσθη.

Ψαλ. 38,3 Θεληματικώς έγινα κωφός και άλαλος ενώπιον του πονηρού ανθρωπου. Ετήρησα ταπεινωμένος απόλυτον σιωπήν, ακόμη και περι διαθέσεων και λόγων και πράξεών μου αγαθών. Η κατάθλιψις και ο πόνος όμως της ψυχής μου έτσι ανεξωγογήθη και ηυξήθη.

Ψαλ. 38,4 εθερμάνθη η καρδία μου εντός μου, και εν τή μελέτη μου εκκαυθήσεται πύρ. ελάλησα εν γλώσση μου·

Ψαλ. 38,4 Φωτιά άναψε μέσα εις την καρδία μου. Ερευνών το πρόβλημα της ευτυχίας των ασεβών και της φαινομενικής εγκαταλείψεως των δικαίων ησηθάνθην να καίη πυρκαϊά μέσα μου. Τότε πλέον ωμίλησεν η γλώσσα μου και είπα προς τον Κυριον·

Ψαλ. 38,5 γνώρισόν μοι, Κύριε, το πέρας μου και τον αριθμόν των ημερών μου, τις εστιν, ίνα γνώ τι υστερώ εγώ.

Ψαλ. 38,5 Σε παρακαλώ, Κυριε, κατάστησε εις εμέ γνωστόν, τότε θα έλθη το τέρας της ζωής μου και ποίος είναι ο αριθμός των ημερών μου, δια να εννοήσω κατά το διάστημα αυτό και να αναπληρώσω το υστέρημά μου.

Ψαλ. 38,6 ιδού παλαιστάς έθου τας ημέρας μου, και η υπόστασίς μου ωσεί ουθέν ενώπιόν σου· πλήν τα σύμπαντα ματαιότης, πάς άνθρωπος ζών. (διάψαλμα).

Ψαλ. 38,6 Μετρημένοι και πολύ ολίγοι είναι αι ημέραι μου και η ζωή μου, ως ένα τίποτε είναι εμπρός εις την αιωνιότητά σου. Τα πάντα εις την ζωήν του ανθρωπου είναι μάταια. Και αυτός ο άνθρωπος είναι ματαιότης.

Ψαλ. 38,7 μέντοιγε εν εικόνι διαπορεύεται άνθρωπος, πλήν μάτην ταράσσεται· θησαυρίζει και ου γινώσκει τίτιν συνάξει αυτά.

Ψαλ. 38,7 Πράγματι σαν μια σκιώδης εικών, που εντός ολίγου σβήνει, πορεύεται ο άνθρωπος δια μέσου του ορατού αυτού κόσμου. Δεν θέλει όμως να παραδεχθή αυτήν την αλήθειαν, δια τούτο ταράσσεται και κοπιάζει και μοχθεί. Θησαυρίζει και δεν γνωρίζει εις ποίον θα αφήση τους θησαυρούς του, όταν θα αποθάνη.

Ψαλ. 38,8 και νύν τις η υπομονή μου; ουχί ο Κύριος; και η υπόστασίς μου παρά σοί εστιν.

Ψαλ. 38,8 Και τώρα, λοιπόν, αφού τόσοσιν βραχύς είναι ο βίος και μάταια αι προσπάθειαι των ανθρωπων, τι περιμένω εδώ εγώ; Ποιά είναι και ποία πρέπει να είναι η ελπίς μου; Ελπίς μου δεν είναι ο Κυριος; Βεβαίως. Εις σε, Κυριε, εναποθέτω με εμπιστοσύνην όλην μου την ύπαρξιν.

Ψαλ. 38,9 από πασών των ανομιών μου ρύσαι με, όνειδος άφρονι έδωκάς με.

Ψαλ. 38,9 Συγχώρησε όλας τας αμαρτίας μου, διότι εξ αιτίας αυτών επέτρεψες, να γίνω περίγελως των ασεβών ανθρωπων.

Ψαλ. 38,10 εκωφώθην και ουκ ήνοιξα το στόμα μου, ότι σύ εποίησας.

Ψαλ. 38,10 Εγίνα κωφός και αμίλητος, δεν ήνοιξα το στόμα μου, δια να παραπονεθώ, διότι συ επέτρεψες να έλθουν εις βάρος μου αι δοκιμασΐαι και αι θλίψεις αυταί.

Ψαλ. 38,11 απόστησον απ' εμού τας μαστιγιάς σου· από γάρ της ισχύος της χειρός σου εγώ εξέλιπον.

Ψαλ. 38,11 Απομάκρυνε από εμέ τας δικαίας μαστιγώσεις σου, παύσε πλέον να με τιμωρής, διότι είναι πολύ ισχυρά τα παιδαγωγικά κτυπήματα, που καταφέρει το παντοδύναμόν σου χέρι, ώστε κινδυνεύω να σβήσω.

Ψαλ. 38,12 εν ελεγμοίς υπέρ ανομίας επαίδευσας άνθρωπον και εξέτηξας ως αράχνην την ψυχήν αυτού· πλήν μάτην ταράσσεται πās άνθρωπος. (διάψαλμα).

Ψαλ. 38,12 Με τιμωρίας παιδαγωγείς τον άνθρωπον εξ αιτίας των αμαρτιών του. Ωσάν ιστόν αράχνης εύθραυστον κάνεις την ζωήν του. Χωρίς την βοήθειάν σου, κάθε άνθρωπος ματαιώς ταράσσεται και κοπιάζει και θησαυρίζει.

Ψαλ. 38,13 εισάκουσον της προσευχής μου, Κύριε, και της δεισεώς μου, ενώτισαι των δακρύων μου· μη παρασιωπήσης, ότι πάροικος εγώ ειμι παρά σοί και παρεπίδημος καθώς πάντες οι πατέρες μου.

Ψαλ. 38,13 Ακουσε, λοιπόν, Κυριε, την προσευχήν μου. Δέξαι την δέησίν μου, ίδε τα δάκρυά μου, άκουσε τους λυγμούς των θρήνων μου. Μη κωφεύσης, διότι προσωρινός και ξένος είμαι εις την γην αυτήν, όπως και οι πρόγονοί μου.

Ψαλ. 38,14 άνες μοι, ίνα αναψύξω πρό τού με απελθείν και ουκέτι μη υπάρξω.

Ψαλ. 38,14 Αφησέ με, έστω και επ' ολίγον· πάψε να με τιμωρής, δια να ανακουφισθώ και να εύρω κάποιαν αναψυχήν, πριν η φύγω από την ζωήν αυτήν, οπότε και δεν θα υπάρχω πλέον επί της γης.

ΨΑΛΜΟΣ 39 (Μασ. 40)

Εις το τέλος ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 39,2 Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον, και προσέσχε μοι και εισήκουσε της δεισεώς μου

Ψαλ. 39,2 Με πολλήν υπομονήν και ελπίδα κατά το διάστημα της θλίψεώς μου περιείμενα την βοήθειαν παρά του Κυρίου. Και ο Κυριος με επρόσεξεν, εδέχθη ευμενώς την δέησίν μου.

Ψαλ. 39,3 και ανήγαγέ με εκ λάκκου ταιλαιπωρίας και από πηλού ιλύος και έστησεν επί πέτρων τους πόδας μου και κατηύθυνε τα διαβήματά μου

Ψαλ. 39,3 Με ανέσυρεν από τον λάκκον, όπου εταλαιπωρούμην, έβγαλε τα πόδια μου από το τέλμα, στο οποίον είχα βυθισθήκαί κολλήσει, και τα ετοποθέτησεν στον στερεόν βράχον. Καθωδήγησεν έπειτα την πορείαν της ζωής μου στον ορθόν και ασφαλή δρόμον της προόδου.

Ψαλ. 39,4 και ενέβαλεν εις το στόμα μου άσμα καινόν, ύμνον τώ Θεώ ημών· όψονται πολλοί και φοβηθήσονται και ελπιούσιν επί Κύριον.

Ψαλ. 39,4 Εθεσεν στο στόμα μου νέον άσμα, ύμνον δοξολογίας και ευχαριστίας προς αυτόν δια τας πολλές, παλαιάς και νέας, ευεργεσίας του. Πολλοί άνθρωποι θα ιδούν τα θαυμαστά έργα του, θα ευλαβηθούν τον Κυριον και θα στηρίξουν εις αυτόν τας ελπίδας των.

Ψαλ. 39,5 μακάριος ανήρ, ού εστι το όνομα Κυρίου ελπίς αυτού, και ουκ επέβλεψεν εις ματαιότητας και μανίας ψευδείς.

Ψαλ. 39,5 Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχει την ελπίδα του στον Θεόν και δεν έρριξε τα μάτια του στον μάταιον πλούτον, εις την δόξαν, εις τας μανίας και εξάλλους ψευδοπροφητείας μάγων και μάντεων.

Ψαλ. 39,6 πολλά εποίησας σύ, Κύριε ο Θεός μου, τα θαυμάσιά σου, και τοίς διαλογισμοίς σου ουκ έστι τις ομοιωθήσεται σου απήγγειλα και ελάλησα, επληθύνθησαν υπέρ αριθμόν.

Ψαλ. 39,6 Συ, Κυριε και Θεέ μου, πολλά θαυμαστά έργα έκαμες και κανείς από τους ανθρώπους η τους ψευδείς θεούς δεν ημπορεί να συγκριθή προς σε, ως προς τας πανσόφους και παναγάθους σκέψεις και βουλάς σου. Ανήγγειλα και διελάλησα αυτάς. Υπερβαίνουν όμως κάθε αριθμόν και υπολογισμόν.

Ψαλ. 39,7 Θυσίαν και προσφοράν ουκ ηθέλησας, σώμα δε κατηρτίσω μοι· ολοκαυτώματα και περι αμαρτίας ουκ εξήτησας.

Ψαλ. 39,7 Γεμάτος ευγνωμοσύνην ηθέλησα να σου προσφέρω θυσίαν, αλλά συ ούτε αιματηράν ούτε αναίμακτον θυσίαν η άλλας προσφοράς ηθέλησες. Μου έδωσες τέλειον σώμα, προικισμένον με λογικήν και αθάνατον ψυχήν, δια να σου το προσφέρω ευάρεστον θυσίαν. Αυτό εξήτησες και όχι θυσίας ζώων καιομένας εξ ολοκλήρου στο θυσιαστήριον, ούτε εξιλαστήριους περι αμαρτίας θυσίας.

Ψαλ. 39,8 τότε είπον· ιδού ήκω, εν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περι εμού·

Ψαλ. 39,8 Όταν ε γνώρισα το θέλημά σου και τι ζητείς από εμέ, τότε είπα· ιδού εγώ έρχομαι να τεθώ υπό τας διαταγάς σου. Εν περιλήψει εις τα βιβλίον του Νομου είναι γραμμένον δι' εμέ, πως θα ευαρεστήσω εις σε.

Ψαλ. 39,9 τού ποιήσαι το θέλημά σου, ο Θεός μου, εβουλήθην και τον νόμον σου εν μέσω της κοιλίας μου.

Ψαλ. 39,9 Πρέπει, δηλαδή, να εκτελώ το θέλημά σου, ω Θεέ μου. Επόθησα και ηθέλησα τον Νομον σου με όλην την καρδίαν μου, με όλα μου τα σπλάγχνα, Κυριε.

Ψαλ. 39,10 ευηγγελισάμην δικαιοσύνην εν εκκλησία μεγάλη· ιδού τα χείλη μου ου μη κωλύσω· Κύριε, σύ έγνωσ.

Ψαλ. 39,10 Εκήρυξα πρως όλους, εις μεγάλας συγκεντρώσεις λαών, την δικαιοσύνην σου. Ιδού, ούτε ημποδισα ούτε θα σφαλίσω ποτέ τα χείλη μου, να διακηρύττουν αυτά. Κυριε, συ γνωρίζιστούτο.

Ψαλ. 39,11 την δικαιοσύνην σου ουκ έκρυψα εν τή καρδιά μου, την αλήθειάν σου και το σωτήριόν σου είπα, ουκ έκρυψα το έλεός σου και την αλήθειάν σου από συναγωγής πολλής.

Ψαλ. 39,11 Ποτέ δεν έκρυψα μέσα εις την καρδίαν μου και δεν παρεσιώπησα την δικαιοσύνην σου. Αλλά την αλήθειαν των λόγων σου και την αξιοπιστίαν των υποσχέσεών σου και την σωτηρίαν, που μου εχάρισες, την ανήγγειλα. Δεν απέκρυψα το έλεός σου και την αλήθειάν σου από συναξιν πολλού λαού.

Ψαλ. 39,12 σύ δε, Κύριε, μη μακρύνης τους οικτιρισμούς σου απ' εμού· το έλεός σου και η αλήθειά σου διαπαντός αντιλάβοιτό μου.

Ψαλ. 39,12 Συ λοιπόν, Κυριε, μη απομακρύνης από εμέ το έλεός σου και την ευσπλαγχνίαν σου. Το έλεός σου και η αλήθειά σου ας με συγκρατούν και ας με ενισχύουν πάντοτε.

Ψαλ. 39,13 ότι περιέσχον με κακά, ών ουκ έστιν αριθμός, κατέλαβόν με αι ανομίαι μου, και ουκ ηδυνήθην τού βλέπειν· επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου, και η καρδιά μου εγκατέλιπέ με.

Ψαλ. 39,13 Διότι με εκύκλωσαν πολλαί συμφοραί, αναριθμητοι. Επεσαν επάνω μου αι τιμωρίαί δια τας ανομίας μου και κινδυνεύω να χάσω το φως των οφθαλμών μου. Αι αμαρτίαί μου επληθύνθησαν περισσότερον από τας τρίχας της κεφαλής

μου και ο ιερός ενθουσιασμός και το σθένος της καρδιάς μου με έχουν εγκαταλείψει.

Ψαλ. 39,14 ευδόκησον, Κύριε, τού ρύσασθαί με· Κύριε, εις το βοηθήσάι μοι πρόσχες.

Ψαλ. 39,14 Ευδόκησε λοιπόν, Κυριε, να με λυτρώσης από την κατάσταση αυτήν. Κυριε, σπέυσε εις την βοήθειάν μου.

Ψαλ. 39,15 καταισχνυνθείσαν και εντραπήεισαν άμα οι ζητούντες την ψυχήν μου τού εξάραι αυτήν· αποστραφείσαν εις τα οπίσω και καταισχνυνθείσαν οι θέλοντές μοι κακά·

Ψαλ. 39,15 Ας καταισχνυνθούν και ας εντροπιασθούν όλοι μαζί αυτοί, που ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Ας στρέψουν πανικόβλητοι τα νώτα των και ας τραπούν κατεντροπιασμένοι εις φυγήν, όσοι θέλουν την συμφοράν μου και την καταστροφήν μου.

Ψαλ. 39,16 κομισάσθωσαν παραχρήμα αισχύνην αυτών οι λέγοντές μοι· εύγε, εύγε.

Ψαλ. 39,16 Ας πάρουν αμέσως ως μισθόν της κακότητός των την εντροπήν, αυτοί οι οποίοι επιχαιρούν δια τας συμφοράς μου και λέγουν εύγε, εύγε.

Ψαλ. 39,17 αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοί πάντες οι ζητούντές σε, Κύριε, και ειπάτωσαν διαπαντός μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριόν σου.

Ψαλ. 39,17 Ας πλημμυρίσουν δε από αγαλλίασιν και χαράν κοντά σου εκείνοι, οι οποίοι σε ποθούν και σε επικαλούνται.

Αυτοί, οι οποίοι σε αγαπούν και από σε περιμένουν και παίρνουν την σωτηρίαν των, ας λέγουν πάντοτε δοξασμένοι ας είναι ο Κυριος.

Ψαλ. 39,18 εγώ δε πτωχός εμι και πένης, Κύριος φροντιεί μου. βοηθός μου και υπερασπιστής μου εί σύ· ο Θεός μου, μη χρονίσης.

Ψαλ. 39,18 Εγώ δε είμαι πτωχός και άθλιος. Ελπίζω όμως και πιστεύω ακλόνητα ότι ο Κυριος θα φροντίση δι' εμέ. Συ, Κυριε, είσαι βοηθός και υπερασπιστής μου. Μη αργοπορήσης να με βοηθήσης εις την περίστασίν μου αυτήν.

ΨΑΛΜΟΣ 40 (Μασ. 41)

Εις το τέλος· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 40,2 Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν και πένητα· εν ημέρα πονηρά ρύσεται αυτόν ο Κύριος.

Ψαλ. 40,2 Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που κατανοεί την θέσιν του πτωχού και του πένητος, τον συμπαθεί και ενδιαφέρεται δι' αυτόν. Αυτόν εις ημέραν δύσκολον θα τον βοηθήση ο Κυριος δι' αυτήν την καλωσύνην του.

Ψαλ. 40,3 Κύριος διαφύλαξαι αυτόν και ζήσαι αυτόν και μακαρίσαι αυτόν εν τή γη και μη παραδώ αυτόν εις χείρας εχθρών αυτού.

Ψαλ. 40,3 Ο Κυριος θα τον διαφύλαξη από κάθε κίνδυνον. Θα του χαρίση μακρότητα ζωής και ασφάλειαν. Θα τον καταστήση ευτυχισμένον και χαρούμενον στον κόσμον αυτόν και δεν θα τον παραδώση ποτέ εις τα χέρια των εχθρών του.

Ψαλ. 40,4 Κύριος βοηθήσαι αυτόν επί κλίνης οδύνης αυτού· όλην την κοίτην αυτού έστρεψας εν τή αρωστία αυτού.

Ψαλ. 40,4 Ο Κυριος θα τον βοηθήση να γερθή υγιής από την κλίνην του. Ναι, Κυριε, θα μεταβάλης το στρώμα του, όπου κατάκειται ασθενής και πονών, εις κλίνην ανέσεως, όπου υγιής θα αναπαύεται.

Ψαλ. 40,5 εγώ είπα· Κύριε, ελέησόν με, ίασαι την ψυχήν μου, ότι ήμαρτόν σοι.

Ψαλ. 40,5 Εγώ, κατά το διάστημα της ασθενείας μου, προσηυχήθην και είπα προς τον Θεόν· Κυριε, ελέησόν με. Θεράπευσε την ζωήν μου από την ασθενείαν της, διότι εις σε ημάρτησα και εξ αιτίας της αμαρτίας μου ησθένησα.

Ψαλ. 40,6 οι εχθροί μου είπαν κακά μοι· πότε αποθανείται, και απολείται το όνομα αυτού;

Ψαλ. 40,6 Οι εχθροί μου είπαν λόγια κακεντρεχή και πονηρά εναντίον μου. Ποτε θα αποθάνη και θα σβήση αυτός και το όνομά του από την γην;

Ψαλ. 40,7 και εισεπορεύετο τού ιδείν, μάτην ελάλει η καρδιά αυτού συνήγαγεν ανομίαν εαυτώ, εξεπορεύετο έξω και ελάλει επί το αυτό.

Ψαλ. 40,7 Και εάν κανείς από τους κακεντρεχείς αυτούς ανθρώπους εισήρχετο στον οίκόν μου, τάχα προς επίσκεψίν μου, έλεγε προς εμέ λόγια δόλια και υποκριτικά. Συγχρόνως δε η καρδιά του συνήθροιζε και εσχεδίαζε συκοφαντίας και διαβολάς, αι οποίαι τελικώς θα εξεσπούσαν εις βάρος του. Εβγαίνεν έξω από το δωμάτιόν μου και συζητούσε κακά εναντίον μου.

Ψαλ. 40,8 κατ εμού εψιθύριζον πάντες οι εχθροί μου, κατ εμού ελογίζοντο κακά μοι·

Ψαλ. 40,8 Εψιθύριζαν όλοι αυτοί οι εχθροί μου εναντίον μου. Διελογίζοντο πάντοτε κακά εις βάρος μου.

Ψαλ. 40,9 λόγον παράνομον κατέθεντο κατ εμού· μη ο κοιμώμενος ουχί προσθήσει τού αναστήναι;

Ψαλ. 40,9 Λογους ψευδείς και αντιθέτους προς τον νόμον του Θεού έθεταν εις κυκλοφορίαν εναντίον μου και έλεγαν·

Μηπως και δεν πρόκειται ποτέ να σηκωθή πλέον υγιής, αυτός ο ασθενής, που κατάκειται και κοιμάται εις την κλίνην του;

Ψαλ. 40,10 και γάρ ο άνθρωπος της ειρήνης μου, εφ' ον ήλπισα, ο εσθίων άρτους μου, εμεγάλυνεν επ εμέ πτερονισμόν.

Ψαλ. 40,10 Όχι δε μόνον οι εχθροί μου, αλλά και ο επιστήθιος φίλος μου, στον οποίον είχα στηρίξει τας ελπίδας μου, αυτός ο οποίος έτρωγε εις την τράπεζάν μου το φάγητόν μου, κατέφερε εναντίον μου μεγάλον λάκτισμα.

Ψαλ. 40,11 σύ δε, Κύριε, ελέησόν με και ανάστησόν με, και ανταποδώσω αυτοίς.

Ψαλ. 40,11 Συ λοιπόν, Κυριε, ελέησέ με, σπλαγχνίσου με, σήκωσέ με από την κλίνην της ασθενείας μου, και εγώ θα ανταποδώσω τα πρέποντα εις εκείνους, που με αδικούν.

Ψαλ. 40,12 εν τούτω έγνων ότι τεθέληκάς με, ότι ου μη επιχαρή ο εχθρός μου επ εμέ.

Ψαλ. 40,12 Με αυτό το θαυμαστόν έργον του ελέους σου θα έχω πειστή, ότι απολαμβάνω την εύνοιάν σου. Χαρις εις αυτό δεν θα καταστραφώ και δεν θα χαρή εις βάρος μου ο εχθρός μου.

Ψαλ. 40,13 εμού δε διά την ακακίαν αντελάβου, και εβεβαίωσάς με ενώπιόν σου εις τον αιώνα.

Ψαλ. 40,13 Συ, δια την αθωότητά μου αυτήν, με εστήριξες στο παρελθόν και θα με υποστήριξης και τώρα. Την βοήθειάν σου αυτήν εις εμέ θα την καταστήσης μόνιμον και εις όλας τας περχομένας γενεάς.

Ψαλ. 40,14 ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ από τού αιώνος και εις τον αιώνα. γένοιτο, γένοιτο.

Ψαλ. 40,14 Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, στους αιώνας των αιώνων. Αμήν, αμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 41 (Μασ. 42)

Εις το τέλος· εις σύνεσιν τοίς υιοίς Κορέ.

Ψαλ. 41,2 Ὁν τρόπον επιποθεί ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως επιποθεί ἡ ψυχὴ μου πρὸς σε, ὁ Θεός.

Ψαλ. 41,2 Ὅπως ἡ διψασμένη ἔλαφος ποθεῖ πολὺ καὶ τρέχει εἰς τὰς πηγὰς τῶν καθαρῶν ὑδάτων, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ μου ποθεῖ σε, ὦ Θεέ μου.

Ψαλ. 41,3 ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν τὸν ζώντα· τότε ἤξω καὶ οφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;

Ψαλ. 41,3 Μεγάλῃν δίψαν ἠσθάνθη καὶ αισθάνεται ἡ ψυχὴ μου δια σε τὸν αἰώνιως ζώντα, τὸν πραγματικόν Θεόν. Ποτε λοιπὸν θα αξιωθῶ τῆς χαρὰς νὰ ἔλθω καὶ νὰ ἴδω τὸν ναόν, τὸν ἱερόν τόπον τῆς παρουσίας σου, τοῦ Θεοῦ μου;

Ψαλ. 41,4 ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός ἐν τῷ λέγεσθαί μοι καθ' ἐκάστην ἡμέραν· που ἐστὶν ὁ Θεός σου;

Ψαλ. 41,4 Ἐπέρασά περιπετείας καὶ θλίψεις. Τὰ δάκρυά μου ἐγίναν δι' ἐμέ φαγητόν μου ἡμέραν καὶ νύκτα, διότι οἱ ἐχθροὶ ἔλεγον ἐναντίον μου κάθε ἡμέραν· Που εἶναι ὁ Θεός σου;

Ψαλ. 41,5 ταῦτα ἐμνήσθην καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμέ τὴν ψυχὴν μου, ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θαυμαστής ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἤχου εορτάζοντος.

Ψαλ. 41,5 Ἀυτὸν ἐνεθυμήθην καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐξεχύθη εἰς θερμὴν προσευχῆν. Πιστεύω ὅτι θα αξιωθῶ τῆς μεγάλης τιμῆς καὶ χαρὰς νὰ περάσω καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν ἱερόν χώρον τῆς θαυμαστῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου σου, ἀπὸ τὸν ἱερόν ναόν τοῦ Θεοῦ μου, με φωνὴν ἀγαλλιάσεως καὶ δοξολογίας, με εορταστικούς ψαλμούς καὶ ὕμνους.

Ψαλ. 41,6 Ἰνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἰνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 41,6 Διατί λοιπὸν, ὦ ψυχὴ μου, εἶσαι περίλυπος; Διατί ἀναταράσσεισαι ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ αὐτὰ, που ἀκούεις; Ἐχε τὴν ἐλπίδα σου στὸν Θεόν, διότι θα ἔλθῃ πάλιν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θα τὸν δοξολογήσω ὡς σωτήρα μου καὶ Θεόν μου. Ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη καὶ πάλιν ἐντὸς μου.

Ψαλ. 41,7 πρὸς ἐμαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη· διὰ τούτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἐρμωνιείμ, ἀπὸ ὄρους μικροῦ.

Ψαλ. 41,7 Δια τούτο ἀπὸ τὴν περιοχὴν αὐτὴν, που εὐρίσκομαι, κοντὰ στὸν Ἰορδάνην, ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους Ἐρμών, ἀπὸ τὸν μικρὸν λόφον, ἐνθυμούμαι καὶ πάλιν σε καὶ ζητῶ παρηγορίαν ἀπὸ τὴν ἀνάμνησίν σου.

Ψαλ. 41,8 ἄβυσσος ἄβυσσον επικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρακτῶν σου, πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμέ διήλθον.

Ψαλ. 41,8 Ὅπως ἐδῶ τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου σαν κύματα ἔρχονται καὶ σαν νὰ επικαλεῖται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ὅπως ἀκούεται ἡ βοή τῶν καταρακτῶν, που ξεχύνονται ἀπὸ τὸ ὄρος Ἐρμών, ἔτσι ἐπῆλθον καὶ ἐπέρχονται ἐναντίον μου ἀλλεπάλληλα ὅλα τὰ ἀγριεμένα κύματα τῆς δικαίας σου ὀργῆς, αἱ συμφοραὶ μου.

Ψαλ. 41,9 ἡμέρας ἐντελείται Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτός ὡδὴ αὐτῶ παρ' ἐμοὶ, προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου.

Ψαλ. 41,9 Ἀλλὰ ὁ Κύριος θα με βοηθήσῃ, θα ἀποστείλῃ εἰς ἐμέ τὸ ἔλεός του, θα με ἐπισκεφθῇ κάποιον ἡμέραν καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθούσαν νύκτα θα ἀναπέμψω εὐχαριστήριον ὡδήν, προσευχὴν, πρὸς τὸν Θεόν καὶ Κυριὸν τῆς ζωῆς μου.

Ψαλ. 41,10 ἐρῶ τῷ Θεῷ ἀντιλήπτωρ μου εἶ· διατί μου ἐπελάθου; καὶ ἰνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου;

Ψαλ. 41,10 Θα εἶπώ τότε, ὅπως λέγω καὶ τώρα, στὸν Κυριὸν· Σὺ εἶσαι ὁ προστάτης μου, διατί ἕως τώρα με ἐλησμόνησες; Διατί νὰ διέρχωμαι τὰς ἡμέρας μου κατηφῆς καὶ πενθῶν καὶ ὁ ἐχθρός μου νὰ με καταθλίβῃ;

Ψαλ. 41,11 ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ οστά μου ὠνειδίζῶν με οἱ ἐχθροὶ μου, ἐν τῷ λέγειν αὐτοὺς μοι καθ' ἐκάστην ἡμέραν· Πού ἐστὶν ὁ Θεός σου;

Ψαλ. 41,11 Ἐνῶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ταλαιπωρίαν καὶ οδύνην συντρίβονται τὰ οστά μου, οἱ ἐχθροὶ μου με υβρίζουν, με ἐμπαίζουν καὶ μου λέγουν κάθε ἡμέραν· Που εἶναι λοιπὸν ὁ Θεός σου, δια νὰ σε σώσῃ;

Ψαλ. 41,12 ἰνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου; καὶ ἰνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 41,12 Διατί, λοιπὸν, εἶσαι τόσοσιν λυπημένη, ὦ ψυχὴ μου; Διατί με συγκλονίζεις; Ἐχε τὴν ἐλπίδα σου στὸν Θεόν, διότι θα ἔλθῃ καὶ πάλιν ἡμέρα, που θα δοξολογήσω τὸν Κυριὸν, τὸν σωτήρα μου καὶ Θεόν μου, στὸν ἱερόν ναόν του.

ΨΑΛΜΟΣ 42 (Μαθ. 43)

Ψαλμός τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 42,1 Κρίνον με, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου ἐξ ἔθνους οὐχ οσίου· ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου καὶ δολίου ρύσαι με.

Ψαλ. 42,1 Κυριε καὶ Θεέ μου, σὺ ὁ δίκαιος κριτής, κάμε τὴν δικαίαν υπέρ ἐμοῦ κρίσιν σου, δίκασε τὴν υπόθεσίν μου ἐναντίον ἐνός ἔθνους ανοοσίου καὶ ξένου πρὸς σε. Γλύτωσέ με καὶ σώσε με ἀπὸ κάθε ἀδίκου καὶ δόλιου ἀνθρώπου.

Ψαλ. 42,2 ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός κραταιώμά μου· ἰνατί ἀπώσω με; καὶ ἰνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου;

Ψαλ. 42,2 Διότι σὺ, ὦ Θεέ μου, εἶσαι ἡ κραταιὰ προστασία μου καὶ δύναμις. Διατί φαίνεται, σαν νὰ με ἀπώθησες ἀπὸ κοντὰ σου; Διατί με ἐγκατέλειψες, ὥστε ἐγὼ νὰ διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου σκυθρωπός καὶ θλιμμένος, καθ' ὃν χρόνον με καταβαρύνει καὶ με καταπατεῖ ὁ ἐχθρός μου;

Ψαλ. 42,3 ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτὰ με ὡδήγησαν καὶ ἠγαγόν με εἰς ὄρος ἅγιόν σου καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου.

Ψαλ. 42,3 Στείλε τὸ λυτρωτικόν καὶ χαρμόσυνον ἰδικόν σου φῶς. Δείξε γρήγορα τὴν ἀλήθειάν σου, τήρησε τὰς υποσχέσεις σου περὶ τῆς σωτηρίας μου. Τὸ ἰδικόν σου φῶς καὶ ἡ ἀλήθειά σου με ὡδήγησαν ἀσφαλῶς καὶ θα με φέρουν στο ἅγιον ὄρος, εἰς τὰ σκηνώματα τὰ ἰδικά σου.

Ψαλ. 42,4 καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Θεόν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου· ἐξομολογήσομαί σοι ἐν κιθάρα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 42,4 Θα εἰσέλθω στο θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ μου, θα παρουσιασθῶ πρὸς τὸν Θεόν μου, ὁ ὁποῖος εὐφραίνει καὶ ἀνακαινίζει τὴν νεότητά μου. Θα σε δοξολογήσω με ὕμνους κιθάρας, ὦ Κυριέ μου καὶ Θεέ μου.

Ψαλ. 42,5 ἰνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου; καὶ ἰνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 42,5 Λοιπὸν, διατί, ὦ ψυχὴ μου, εἶσαι περίλυπος; Διατί με συνταράσσεις καὶ με συγκλονίζεις; Στήριξε τὰς ἐλπίδας σου

στον Θεόν, διότι αυτός ασφαλώς θα έλθῃ βοηθός σου, και τότε θα δοξολογήσω αυτόν, ο οποίος είναι η σωτηρία μου και ο Θεός μου.

ΨΑΛΜΟΣ 43 (Ματ. 44)

Εἰς το τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορέ εἰς σύνεσιν ψαλμός.

Ψαλ. 43,2 Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν, και οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν ἔργον, ὃ εἰργάσω ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

Ψαλ. 43,2 Με τα ἀντιὰ μας, ὦ Θεέ, ἠκούσαμεν, ὅταν ἀκόμη εἴμεθα παιδιὰ, και οἱ πατέρες μας σύμφωνα με την ἐντολήν σου μας διηγῆθησαν το θαυμαστόν ἔργον, το οποίον συ εἰς ἐκείνας τας ἡμέρας των ἔκαμες.

Ψαλ. 43,3 ἡ χεὶρ σου ἔθνη ἐξωλόθρευσε, και κατεφύτευσας αὐτούς, ἐκάκωσας λαούς και ἐξέβαλες αὐτούς.

Ψαλ. 43,3 Ἡ παντοδύναμος δεξιὰ σου ἐξωλόθρευσε τα κατοικοῦντα την Χαναάν ἀμαρτωλὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη και κατεφύτευσας εἰς την Χαναάν ὡς μονίμους κατοίκους τῆς αὐτοῦς. Ἐτιμώρησες ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου λαούς ἀσεβεῖς και τους ἐξεδίωξες ἀπὸ την γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

Ψαλ. 43,4 συ γάρ ἐν τῇ ρομφαίᾳ αὐτῶν ἐκληρονόμησαν γῆν, και ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς, ἀλλ ἡ δεξιὰ σου και ὁ βραχίων σου και ὁ φωτισμός τού προσώπου σου, ὅτι ἠυδόκησας ἐν αὐτοῖς.

Ψαλ. 43,4 Οἱ πρόγονοί μας δὲν κατέκτησαν με την ρομφαίαν των ὡς κληρονομίαν των παντοτεινὴν την γῆν Χαναάν. Δὲν τους ἔσωσε κατὰ τας μάχας ἐναντίον των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν ἡ δύναμις του βραχίονός των, ἀλλὰ ἡ παντοδύναμος δεξιὰ σου, Κυριε, και ὁ ἰδικός σου βραχίων, ἡ προσωπικὴ σου ἐμφάνισις και εὐνοια, αὐτὰ τους ἔσωσαν. Διότι συ ἀπὸ τον εαυτόν σου εὐδόκησες να τους προσφέρῃς την γῆν Χαναάν.

Ψαλ. 43,5 σύ εἶ αὐτός ὁ Βασιλεὺς μου και ὁ Θεός μου ὁ ἐντελλόμενος τας σωτηρίας Ἰακώβ·

Ψαλ. 43,5 Σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι και σήμερον ὁ ἰδικός μου βασιλεὺς και Θεός, ὁ οποίος διέταξες και ἐπραγματοποιήθησαν νικηφόροι πόλεμοι του Ἰσραήλ κατὰ το παρελθόν.

Ψαλ. 43,6 ἐν σοὶ τους ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιούμεν και ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξουδενώσομεν τους ἐπανισταμένους ἡμῖν.

Ψαλ. 43,6 Δια σου και τώρα θα συντριψώμεν και θα καταβάλωμεν τους ἐχθρούς μας και ἐν τῷ ὀνόματί σου θα ἐκμηδενίσωμεν ἐκείνους, οἱ οποίοι ἐπέρχονται ἐναντίον μας.

Ψαλ. 43,7 συ γάρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπῶ, και ἡ ρομφαία μου συ σώσει με·

Ψαλ. 43,7 Δὲν στηρίζω ἐγὼ σήμερον τας ἐλπίδας μου στο τόξον μου, οὔτε πιστεύω ὅτι ἡ ρομφαία μου θα με σώσῃ, ἀλλὰ Σὺ θα με σώσῃς.

Ψαλ. 43,8 ἔσωσας γάρ ἡμᾶς ἐκ των θλιβόντων ἡμᾶς και τους μισούντας ἡμᾶς κατήσχυνας.

Ψαλ. 43,8 Διότι και στο παρελθόν συ μας διέσωσες ἀπὸ ἐκείνους, οἱ οποίοι μας κατέθλιβαν, και κατεξητελίσεις ἐκείνους, οἱ οποίοι μας ἐμισούσαν.

Ψαλ. 43,9 ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθῆσόμεθα ὅλην την ἡμέραν και ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξομολογηθῆσόμεθα εἰς τον αἰῶνα. (διάψαλμα).

Ψαλ. 43,9 Εἰς σε, λοιπόν, τον παντοδύναμον και πανάγαθον Θεόν θα καυχώμεθα ὅλας τας ἡμέρας τῆς ζωῆς μας και θα δοξολογούμεν την παντοδυναμίαν σου ἀκαταπαύστως.

Ψαλ. 43,10 νυνὶ δὲ ἀπώσω και κατήσχυνας ἡμᾶς και οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν.

Ψαλ. 43,10 Τώρα ὅμως μας ἔσπρωξες μακρὰ σου και μας ἐντρόπιασες εἰς τα μάτια των ἄλλων λαῶν. Δὲν ἐκστρατεύεις πλέον, ὦ Θεέ μου, μαζί με τας στρατιωτικὰς δυνάμεις μας.

Ψαλ. 43,11 ἀπέστρεψας ἡμᾶς εἰς τα ὀπίσω παρὰ τους ἐχθρούς ἡμῶν, και οἱ μισούντες ἡμᾶς διήρπαζον εαυτοῖς.

Ψαλ. 43,11 Παρεχώρησες να γυρίσωμεν νικημένοι τις πλάτες προ των ἐχθρῶν μας και ἐκεῖνοι, που μας ἐμισούσαν, μας ἐλαφρυαγωγούσαν, δια να θησαυρίζουν εἰς βάρος μας.

Ψαλ. 43,12 ἔδωκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα βρώσεως και ἐν τοῖς ἔθνεσι διέσπειρας ἡμᾶς·

Ψαλ. 43,12 Μας παρέδωκες στους ἐχθρούς μας σαν πρόβατα προωρισμένα εἰς σφαγὴν και εἰς βρώσιν. Μας διεσκόρπισες μεταξύ των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν ἀιχμαλώτους.

Ψαλ. 43,13 ἀπέδου τον λαόν σου ἀνευ τιμῆς, και οὐκ ἦν πλήθος ἐν τοῖς ἀλαλάγμασιν αὐτῶν.

Ψαλ. 43,13 Ἐπέτρεψες να πωληθῇ ὁ λαός σου δια το τίποτε, σαν ἀχρηστοὶ και χωρὶς καμμίαν ἀξίαν δούλοι. Και ὅλα αὐτὰ, καθ' ὃν χρόνον δὲν ἦτο πολὺ το πλήθος ἐκείνων, οἱ οποίοι με ἀλαλαγμούς ἐπετέθησαν ἐναντίον μας και μας κατενίκησαν.

Ψαλ. 43,14 ἔθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμόν και χλευασμόν τοῖς κύκλῳ ἡμῶν·

Ψαλ. 43,14 Παρεχώρησες να γίνωμεν ἐμπαιγμός στους γειτονικούς μας λαούς. Χλευασμός και περιγέλως εἰς τα τριγύρω ἀπὸ ἡμᾶς ἔθνη.

Ψαλ. 43,15 ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λαοῖς.

Ψαλ. 43,15 Παρομιώδης κατήντησεν ἡ τρομερὰ κατάπτωσις μας μεταξύ των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν, των οποίων οἱ λαοὶ κινούν ἐμπαικτικὰς τας κεφαλὰς των δια την καταστροφὴν μας.

Ψαλ. 43,16 ὅλην την ἡμέραν ἡ ἐντροπὴ μου κατεναντίον μου ἐστί, και ἡ αἰσχύνῃ τού προσώπου μου ἐκάλυψέ με

Ψαλ. 43,16 Καθ' ὅλην αὐτὴν την περίοδον, ὁ ἐξευτελισμός του ταπεινωμένου λαοῦ εὐρίσκεται προ των ὀφθαλμῶν μου και ἡ ἐντροπὴ μου ἔχει ἀπλωθῇ και ἔχει σκεπάσει το πρόσωπόν μου

Ψαλ. 43,17 ἀπὸ φωνῆς ὀνειδίζοντος και καταλαλούντος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ και ἐκδιώκοντος.

Ψαλ. 43,17 Και τούτο ἐξ αἰτίας των ἐμπαιγμῶν ἀπὸ ἐκείνους, οἱ οποίοι μας υβρίζουν και μας περιφρονούν, ἐξ αἰτίας τῆς καταφρονήσεως, ἡ οποία διαγράφεται ἐντονα στο πρόσωπον και το βλέμμα των ἐχθρῶν μας και των καταδιωκόντων ἡμᾶς.

Ψαλ. 43,18 ταῦτα πάντα ἤλθεν ἐφ ἡμᾶς και οὐκ ἐπελαθόμεθά σου και οὐκ ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου,

Ψαλ. 43,18 Ὅλα αὐτὰ τα δεινὰ ἐξέσπασαν ἐναντίον μας, και ὅμως ἡμεῖς δὲν σε ἐλησμονήσαμεν. Δὲν κατεπατήσαμεν τον νόμον σου και την διαθήκην σου.

Ψαλ. 43,19 και οὐκ ἀπέστη εἰς τα ὀπίσω ἡ καρδία ἡμῶν και ἐξέκλινας τας τρίβους ἡμῶν ἀπὸ τῆς οδοῦ σου.

Ψαλ. 43,19 Ἡ καρδία μας δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ σε. Σὺ ὅμως, Κυριε, ἐπέτρεψες με τας θλίψεις αὐτὰς να χάσωμεν τον δρόμον μας και να παρεκκλίνωμεν ἀπὸ τον ἰδικόν σου δρόμον.

Ψαλ. 43,20 ὅτι ἐταπεινώσας ἡμᾶς ἐν τόπῳ κακώσεως, και ἐπεκάλυψεν ἡμᾶς σκιά θανάτου.

Ψαλ. 43,20 Διότι μας εταπείνωσες στον τόπον αυτόν της ταλαιπωρίας και υποδουλώσεως. Εκεί μας εκάλυψεν η ζοφερά σκία του θανάτου.

Ψαλ. 43,21 ει επελαθόμεθα τού ονόματος τού Θεού ημών και ει διεπετάσαμεν χείρας ημών προς Θεόν αλλότριον,

Ψαλ. 43,21 Εάν είχαμεν λησμονήσει το όνομα του Θεού μας, εάν είχαμεν υψώσει ικετευτικές τας χείρας προς άλλον θεόν ψευδή ειδωλολατρικόν,

Ψαλ. 43,22 ουχί ο Θεός εκζητήσει ταύτα; αυτός γάρ γινώσκει τα κρύφια της καρδιάς.

Ψαλ. 43,22 ο Θεός μας δεν θα είχε αντιληφθή τούτο και δεν θα μας εζητούσε τον λόγον; Αυτός γνωρίζει και τα πλέον απόκρυφα αισθήματα και βουλεύματα των καρδιών μας.

Ψαλ. 43,23 ότι ένεκά σου θανατούμεθα όλην την ημέραν, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής.

Ψαλ. 43,23 Αλλ' ημείς, Κυριε, προς χάριν σου υφιστάμεθα θανάσιμα μαρτύρια όλην την ημέραν. Εθεωρήθημεν ως πρόβατα συρόμενα εις την σφαγήν.

Ψαλ. 43,24 εξεγέρθητι ινατί υπνοίς, Κύριε; ανάστηθι και μη απώση εις τέλος.

Ψαλ. 43,24 Σηκώ επάνω. Διατί φαίνεται ότι κοιμάσαι, Κυριε; Σηκώ και μη μας σπρώχνης μακρυνά από κοντά σου, δια να μη καταστραφώμεν εξ ολοκλήρου.

Ψαλ. 43,25 ινατί το πρόσωπόν σου αποστρέφεις; επιλανθάνη της πτωχείας ημών και της θλίψεως ημών;

Ψαλ. 43,25 Διατί γυρίζεις αλλού το πρόσωπόν σου; Λησμονείς την δυστυχίαν και την θλίψιν μας;

Ψαλ. 43,26 ότι εταπεινώθη εις χούν η ψυχή ημών, εκολλήθη εις γήν η γαστήρ ημών.

Ψαλ. 43,26 Σπλαγχνίσου μας, Κυριε, διότι η ζωή μας κατέπεσεν στο χώμα του τάφου. Η κοιλία μας εκολλήθη στο έδαφος και εποδοπατήθημεν από τους εχθρούς μας.

Ψαλ. 43,27 ανάστα, Κύριε, βοήθησον ημίν και λύτρωσαι ημάς ένεκεν τού ονόματός σου.

Ψαλ. 43,27 Σηκώ, Κυριε, βοήθησέ μας, και γλύτρωσέ μας εις δόξαν του αγίου σου Ονόματος.

ΨΑΛΜΟΣ 44 (Μασ. 45)

Εις το τέλος, υπέρ των αλλοιωθησομένων· τοίς υιοίς Κορέ εις σύνεσιν· ωδή υπέρ τού αγαπητού.

Ψαλ. 44,2 Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν, λέγω εγώ τα έργα μου τώ βασιλεί, η γλώσσά μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου.

Ψαλ. 44,2 Από την γεμάτην ιερά αισθήματα καρδιαν μου υπερεξεχειλίσε και εξεπήγασε λόγος έξοχος, ωραιός, σωτήριος.

Ναι· απαγγέλλω εγώ το ποιημά μου στον βασιλέα. Η γλώσσά μου θα μεταβληθή εις πένναν ταχογράφου γραμματέως, δια να εκφράση τα ιερά συναισθήματα της καρδιάς μου.

Ψαλ. 44,3 ωραιός κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων, εξεχύθη χάρις εν χειλεσί σου· διά τούτο ευλόγησέ σε ο Θεός εις τον αιώνα.

Ψαλ. 44,3 Είσαι συ, ω Χριστέ και Μεσσία, ωραιότατος. Η ωραιότης σου υπερβαίνει όλας τας καλλονάς των ανθρώπων.

Ιδιαιτέρα χάρις έχει χυθή στους λόγους των χειλέων σου. Δια τούτο ο Θεός σε ηυλόγησε, σου έδωσε χάριτας και δωρεάς εις όλους τους αιώνας.

Ψαλ. 44,4 περιζώσαι την ρομφαίαν σου επί τον μηρόν σου, δυνατέ, τή ωραιότητί σου και τώ κάλλει σου

Ψαλ. 44,4 Ζώσε γύρω από τη μέσην σου και κρέμασε παρά τον μηρόν σου την ρομφαίαν σου, ω δυνατέ, ώστε αυτή να είναι ο επί πλέον σπλισμός εις την ωραιότητά σου και το κάλλος σου.

Ψαλ. 44,5 και έντεινον και κατευοδού και βασιλευε ένεκεν αληθείας και πραότητος και δικαιοσύνης, και οδηγήσει σε θαυμαστώσ η δεξιά σου.

Ψαλ. 44,5 Τέντωσε το τόξον σου και προχώρει με επιτυχίαν. Στήσε το βασίλειον της αληθείας σου, της πραότητος και της δικαιοσύνης. Και ασφαλώς η παντοδύναμος δεξιά σου θα σε οδηγήση εις θαυμαστά κατορθώματα.

Ψαλ. 44,6 τα βέλη σου ηκονημένα, δυνατέ -λαοί υποκάτω σου πεσούνται- εν καρδιά των εχθρών τού βασιλέως.

Ψαλ. 44,6 Τα βέλη σου, ω δυνατέ, είναι ακονισμένα και αιχμηρά. Πλήθος από τους εχθρούς σου θα πέσουν νεκροί κάτω εις την γην, διότι αυτά θα εμπηγνύωνται εις τας καρδιάς των εχθρών του βασιλέως.

Ψαλ. 44,7 ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τον αιώνα τού αιώνος, ράβδος ευθύτητος η ράβδος της βασιλείας σου.

Ψαλ. 44,7 Ο βασιλικός σου θρόνος, ω Θεέ Χριστέ μου, θα παραμένη ακλόνητος εις όλους τους αιώνας και η βασιλική σου ράβδος θα είναι εξουσία ευθύτητος και δικαιοσύνης.

Ψαλ. 44,8 ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν· διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τους μετόχους σου.

Ψαλ. 44,8 Ηγάπησες την δικαιοσύνην και εμίσησες την παρανομίαν. Δια τούτο, ω Θεέ Χριστέ μου, ο Θεός πατήρ σου σε έχρισε με πνευματικόν χρίσμα αγαλλιάσεως, ασυγκρίτως ανώτερον από το χρίσμα του ελαίου, με το οποίον εχρίοντο οι ιερείς, οι προφήται και οι βασιλείς, αυτοί που συμβολικώς μετείχον εις ομοίαν χρίσιν με την ιδικήν σου.

Ψαλ. 44,9 σμύρνα και στακτή και κασσία από των ιματιών σου από βάρων ελεφαντίνων, εξ ών εύφρανάν σε.

Ψαλ. 44,9 Ευώδη μύρα, σμύρνα, αρωματώδες δάκρυ πολυτίμου δένδρου και κασία, εκπέμπουν την ευωδιαν των από τα ιμάτιά σου, τα οποία μόλις τώρα εξήχθησαν από πολύτιμα κιβώτια ελεφαντοστού και σε ηύφραναν με την γλυκειαν ευωδιαν των.

Ψαλ. 44,10 θυγατέρας βασιλέων εν τή τιμή σου· παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ψαλ. 44,10 Πριγκίπισσαι, θυγατέρες βασιλέων, αποτελούν την τιμητικήν συνοδείαν σου. Εις τα δεξιά σου μεγαλοπρεπής ίσταται η βασίλισσα, στολισμένη και φέρουσα φόρεμα υφασμένον με χρυσάς κλωστάς και ποικίλα κεντήματα και χρώματα.

Ψαλ. 44,11 άκουσον, θύγατερ, και ιδε και κλίνον το ούς σου και επιλάθου τού λαού σου και τού οίκου τού πατρός σου·

Ψαλ. 44,11 Συ, ω μελλόνυμφος κόρη, άκουσε την συμβουλήν μου. Κλίνε το αυτί σου, ώστε να ακούη με προσοχήν και να δέχεται τας εντολάς του και λησμόνησε εντελώς τον λαόν, στον οποίον μέχρι τώρα ανήκες, και αυτόν ακόμη τον πατρικόν σου οίκον.

Ψαλ. 44,12 και επιθυμήσει ο βασιλεύς τού κάλλους σου, ότι αυτός εστι Κύριός σου,

Ψαλ. 44,12 Τότε ο βασιλεύς νυμφίος σου θα αγαπήση το κάλλος σου. Επειδή όμως αυτός είναι και ο Κυριος σου,

Ψαλ. 44,13 και προσκυνήσεις αυτώ. και θυγάτηρ Τύρου εν δώροις· το πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι του λαού.
Ψαλ. 44,13 θα προσκυνήσης αυτόν. Η περιφήμος και πλουσιωτάτη Τυρος θα αποστείλη, τιμής ένεκεν, πολλά δώρα. Οι πλούσιοι άρχοντες των λαών θα ζητούν ικετευτικώς, ώσαν εις λιτανείαν, την εύνοιαν του προσώπου σου.
Ψαλ. 44,14 πάσα η δόξα της θυγατρός του βασιλέως έσωθεν, εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.
Ψαλ. 44,14 Όλη η δόξα της νύμφης, η οποία είναι θυγάτηρ του βασιλέως, προέρχεται από τον πλούσιον εσωτερικόν στολισμόν της αρετής και των πνευματικών της χαριτών. Με κροσσωτόν χρυσοκέντητον ένδυμα είναι περιβεβλημένη και στολισμένη.
Ψαλ. 44,15 απενεχθήσονται τώ βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται σοι.
Ψαλ. 44,15 Θα προσαχθούν στον βασιλέα παρθένοι, αι οποίαι θα ακολουθούν οπίσω από αυτήν ως τιμητική της συνοδεία. Αι φίλαι της, που την συνοδεύουν, θα προσαχθούν εις σε τον βασιλέα και νυμφίον.
Ψαλ. 44,16 απενεχθήσονται εν ευφροσύνη και αγαλλιάσει, αχθήσονται εις ναόν βασιλέως.
Ψαλ. 44,16 Ούτως αι δύο μεγαλοπρεπείς πομπάι, νυμφίον και νύμφης, θα προχωρούν με χαράν και αγαλλίασιν και θα φθάσουν στο ανάκτορον του βασιλέως νυμφίου.
Ψαλ. 44,17 αντί των πατέρων σου εγενήθησαν υιοί σου· καταστήσεις αυτούς άρχοντας επί πάσαν την γήν.
Ψαλ. 44,17 Ω βασίλισσα, αντί των προγόνων σου τους οποίους εγκατέλειψες και ηρηθήης, θα είναι τώρα εις την θέσιν αυτών τα τέκνα σου, τα οποία εγενήθησαν εις σε από τον πνευματικόν σου γάμον με τον νυμφίον Χριστόν. Θα αναδείξης και θα καταστήσης αυτούς άρχοντας εις ολόκληρον την γην.
Ψαλ. 44,18 μνηστήσμαι του ονόματός σου εν πάση γενεά και γενεά· διά τούτο λαοί εξομολογήσονται σοι εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος.
Ψαλ. 44,18 Ω βασιλεύ, θα μνημονεύω και θα διαλαλώ το Ονομά σου εις τας γενεάς των γενεών. Δια τούτο λαοί και φυλαί διάφοροι θα σε υμνολογούν ακατοπαύστως στον αιώνα του αιώνος.

ΨΑΛΜΟΣ 45 (Μασ. 46)

Εις το τέλος· υπέρ των υιών Κορέ, υπέρ των κρυφίων ψαλμός.

Ψαλ. 45,2 Ο Θεός ημών καταφυγή και δύναμις, βοηθός εν θλίψει ταίς ευρούσαις ημάς σφόδρα.

Ψαλ. 45,2 Ο Θεός μας στο παρελθόν υπήρξε το απόρθητον καταφύγιόν μας, η ακατανίκητος δύναμις μας, ο βοηθός εις τας μεγάλας θλίψεις, αι οποίαι μας είχαν εύρει.

Ψαλ. 45,3 διά τούτο ου φοβηθήσόμεθα εν τώ ταράσσεσθαι την γήν και μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών.

Ψαλ. 45,3 Δια τούτο δεν θα φοβηθώμεν και τώρα, έστω και αν συγκλονίζεται εκ θεμελιών όλη η γη, και βουνά ολόκληρα αποσπώνται και βυθίζονται στο μέσον των ωκεανών.

Ψαλ. 45,4 ήχησαν και εταράχθησαν τα ύδατα αυτών, εταράχθησαν τα όρη εν τή κραταιότητι αυτού. (διάψαλμα).

Ψαλ. 45,4 Εστω και αν ταραχθούν και βουίζουν τα ύδατα των θαλασσών, και αν ανασταταθούν τα όρη με την τρομεράν δύναμιν του Κυρίου, ημείς δεν θα φοβηθώμεν.

Ψαλ. 45,5 τού ποταμού τα ορμήματα ευφραίνουσι την πόλιν του Θεού· ηγίασε το σκήνωμα αυτού ο Υψιστος.

Ψαλ. 45,5 Η Ιερουσαλήμ κατά τον καιρόν αυτόν της αναταραχής των στοιχείων θα διατηρηθή εν ασφαλεία. Τα ρεύματα του ποταμού, ο οποίος ρέει πλησίον της, ευφραίνουν την πόλιν του Θεού, την οποίαν ο Υψιστος ηγίασε, δια να είναι ιερός τόπος κατοικίας του.

Ψαλ. 45,6 ο Θεός εν μέσω αυτής και ου σαλευθήσεται· βοηθήσει αυτή ο Θεός το προς πρωϊ πρωϊ.

Ψαλ. 45,6 Ο Θεός κατοικεί εν τω μέσω αυτής και την προστατεύει, ώστε να μη σαλευθή. Ταχέως στον κατάλληλον καιρόν και αποτελεσματικώς θα την βοηθήση ο Κυριος.

Ψαλ. 45,7 εταράχθησαν έθνη, έκλιναν βασιλείαι· έδωκε φωνήν αυτού, εσαλεύθη η γη.

Ψαλ. 45,7 Εταράχθησαν τα έθνη εναντίον της Ιερουσαλήμ, εκινήθησαν εναντίον της βασιλεία ολόκληρα, αλλά ο Κυριος εξαπέλυσεν εκ των άνω φωνήν και εβροντησε και εσεισθη ολόκληρος η γη.

Ψαλ. 45,8 Κύριος των δυνάμεων μεθ ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 45,8 Ο Κυριος όλων των δυνάμεων του ουρανού και της γης είναι μαζή μας. Προστάτης μας είναι αυτός ούτος ο Θεός του πατριάρχου μας Ιακώβ.

Ψαλ. 45,9 δεύτε και ιδετε τα έργα του Θεού, ά έθετο τέρατα επί της γής.

Ψαλ. 45,9 Ελάτε όλοι και ιδετε τα μεγάλα έργα του Θεού. Τα θαυμαστά τρόπαια, τα οποία έστησεν εις την χώραν μας.

Ψαλ. 45,10 ανταναιρών πολέμους μέχρι των περάτων της γής τόσον συντρίψει και συνθλάσει όπλον και θυρεούς κατακαύσει εν πυρί.

Ψαλ. 45,10 Αυτός είναι που καταπαύει τους πολέμους έως εις τα πέρατα της γης της Επαγγελίας. Συντρίβει τα τόξα των εχθρών, σπάζει τα όπλα των και κατακαίει τας μεγάλας ασπίδας των με φωτιά.

Ψαλ. 45,11 σχολάσατε και γνώτε ότι εγώ ειμι ο Θεός· υψωθήσμαι εν τοίς έθνεσιν, υψωθήσμαι εν τή γη.

Ψαλ. 45,11 Αφήσατε κατά μέρος κάθε βιοτικόν περισπασμόν και μάθετε ότι εγώ είμαι ο αληθινός Θεός. Θα δοξασθώ δε και μεταξύ των άλλων εθνών, θα μεγαλυνθώ εις όλην την οικουμένην.

Ψαλ. 45,12 Κύριος των δυνάμεων μεθ ημών, αντιλήπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ.

Ψαλ. 45,12 Ο Κυριος των αγγελικών δυνάμεων είναι μαζή μας, ο Θεός του Ιακώβ αυτός είναι ο βοηθός και προστάτης μας.

ΨΑΛΜΟΣ 46 (Μασ. 47)

Εις το τέλος· υπέρ των υιών Κορέ ψαλμός.

Ψαλ. 46,2 Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας, αλαλάξατε τώ Θεώ εν φωνή αγαλλιάσεως.

Ψαλ. 46,2 Όλα τα έθνη χειροκροτήσατε. Ζητωκραυγάσατε και αλαλάξατε προς δόξαν του Θεού με φωνήν μεγάλης χαράς.

Ψαλ. 46,3 ότι Κύριος ύψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γήν.

Ψαλ. 46,3 Διότι ο Κυριος είναι ο Υψιστος Θεός, φοβερός, μέγας βασιλεύς ολοκλήρου της οικουμένης.

Ψαλ. 46,4 υπέταξε λαούς ημίν και έθνη υπό τους πόδας ημών·

Ψαλ. 46,4 Υπεδούλωσεν εις ημάς άλλους λαούς, έθνη ειδωλολατρικά υπέταξε κάτω από τους πόδας μας.

Ψαλ. 46,5 εξελέξατο ημίν την κληρονομίαν αυτού, την καλλονήν Ιακώβ, ήν ηγάπησεν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 46,5 Εδιάλεξε και έδωκεν εις ημάς ως μόνιμον πατρίδα την ιδικήν του κληρονομίαν, την ωραιοτάτην αυτήν χώραν του ισραηλιτικού λαού, την οποίαν πολύ ηγάπησεν.

Ψαλ. 46,6 ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Ψαλ. 46,6 Ενίκησεν ο Θεός και ανέβη στον ουρανόν εν μέσω αλαλαγμών. Ανέβη ο Κυριος, ενώ αι σάλπιγγες αντηχούσαν θριαμβευτικά θούρια.

Ψαλ. 46,7 ψάλατε τώ Θεώ ημών, ψάλατε, ψάλατε τώ βασιλεί ημών, ψάλατε,

Ψαλ. 46,7 Ψαλατε ύμνους στον Θεόν μας, ψάλατε, ψάλατε με μουσικά όργανα εγκωμιάζοντες τον βασιλέα μας.

Ψαλ. 46,8 ότι βασιλεύς πάσης της γής ο Θεός, ψάλατε συνετώς.

Ψαλ. 46,8 Ψαλατε, διότι ο Θεός μας είναι βασιλεύς όλου του κόσμου. Ψαλατε προς αυτόν με επίγνωσιν του μεγαλείου του.

Ψαλ. 46,9 εβασίλευσεν ο Θεός επί τα έθνη, ο Θεός κάθηται επί θρόνον αγίου αυτού.

Ψαλ. 46,9 Ο Θεός μας εβασίλευσε και θα βασιλεύση εις όλα τα ειδωλολατρικά έθνη. Ο Θεός κάθεται επάνω στον άγιον, τον υπέρολαμπρον ουράνιον θρόνον του.

Ψαλ. 46,10 άρχοντες λαών συνήχθησαν μετά του Θεού Αβραάμ, ότι του Θεού οι κραταιοί της γής σφόδρα επήρθησαν.

Ψαλ. 46,10 Οι άρχοντες των λαών συνήχθησαν ενώπιον του Θεού του Αβραάμ, διότι του Θεού δούλοι είναι οι κραταιοί αυτοί άρχοντες του κόσμου και δια τούτο πλησίον του Θεού εξυψώθησαν και εδοξάσθησαν πάρα πολύ.

ΨΑΛΜΟΣ 47 (Μασ. 48)

Ψαλμός ωδής τοίς υιοίς Κορέ· δευτέρα σαββάτου.

Ψαλ. 47,2 Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα εν πόλει του Θεού ημών, εν όρει αγίω αυτού,

Ψαλ. 47,2 Μέγας είναι, ο Κυριος και άξιος να υμνολογήται ακαταπαύστως με το παραπάνω από όλους μας εις την πόλιν του και στον ιερόν λόφον της Σιών·

Ψαλ. 47,3 ευρίζω αγαλλιάματι πάσης της γής. όρη Σιών, τα πλευρά του Βορά, η πόλις του βασιλέως του μεγάλου.

Ψαλ. 47,3 στο ασφαλώς και ακλονήτως ριζωμένον αγαλλίαμα αυτό όλου του κόσμου. Ποσον ωραία είναι τα υψώματά σου, Σιών! Μαλιστα τα προς βορράν υψωμένα πλευρά του, όπου είναι ο ναός και κάτω από αυτά η Ιερουσαλήμ, η πόλις του μεγάλου βασιλέως.

Ψαλ. 47,4 ο Θεός εν τοίς βάρεσιν αυτής γινώσκεται, όταν αντιλαμβάνηται αυτής.

Ψαλ. 47,4 Ο Θεός καθιστά γνωστήν και εμφανή την παρουσίαν του στους οχυρούς πλουσίους πύργους της πόλεως, όταν προσφέρει την έγκαιρον βοήθειάν του και προστασίαν εις αυτήν.

Ψαλ. 47,5 ότι ιδού οι βασιλείς της γής συνήχθησαν, ήλθοσαν επί το αυτό·

Ψαλ. 47,5 Διότι ιδού, οι βασιλείς της γής συνεκεντρώθησαν από τας διαφόρους χώρας. Εισήλθον όλοι μαζί εις τα σύνορα της Ιουδαίας, έφθασαν απέναντι της Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 47,6 αυτοί ιδόντες ούτως εθαύμασαν, εταράχθησαν, εσαλεύθησαν,

Ψαλ. 47,6 Μολις όμως αντίκρυσαν την πόλιν, κατεπλάγησαν, εταράχθησαν, συνεκλονίσθησαν,

Ψαλ. 47,7 τρώμος επελάβετο αυτών, εκεί ωδίνες ως τικτούσης.

Ψαλ. 47,7 τρώμος τους κατέλαβε. Εδοκίμασαν πόνους, ωσάν εκείνους που αισθάνεται η επίτοκος γυνή.

Ψαλ. 47,8 εν πνεύματι βιαίω συντρίψεις πλοία Θαρσίς.

Ψαλ. 47,8 Θα τους συντρίψης, συ Κυριε, με την δύναμίν σου, όπως με τον ορμητικόν άνεμον συντρίβεις τα περιφέρμα πλοία, τα οποία πλέουν εις την Θαρσίς, έως εις τα άκρα της Μεσογείου.

Ψαλ. 47,9 καθάπερ ηκούσαμεν, ούτω και είδομεν εν πόλει Κυρίου των δυνάμεων, εν πόλει του Θεού ημών· ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα. (διάψαλμα).

Ψαλ. 47,9 Καθώς ηκούσαμεν να μας διηγούνται οι πρόγονοί μας, έτσι είδαμεν σήμερα εις την πόλιν αυτήν του Κυρίου και βασιλέως των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, εις την πόλιν του Θεού μας. Είδομεν μεγάλα πράγματα. Ο Θεός έχει θεμελιώσει την Ιερουσαλήμ, δια να μένη ακλόνητος στον αιώνα.

Ψαλ. 47,10 υπελάβομεν, ο Θεός, το έλεός σου εν μέσω του λαού σου.

Ψαλ. 47,10 Από την προσωπικήν μας πείραν εγνωρίσαμεν, ω Θεέ μας, το έλεός σου, να πραγματοποιηθί θαυμαστά έργα εν μέσω του λαού σου.

Ψαλ. 47,11 κατά το όνομά σου, ο Θεός, ούτω και η αίνεσίς σου επί τα πέρατα της γής· δικαιοσύνης πλήρης η δεξιά σου.

Ψαλ. 47,11 Όπως το όνομά σου, ω Θεέ, είναι μέγα και φοβερόν, έτσι πρέπει και η δοξολογία σου κατά παρόμοιον τρόπον να ακουσθή έως εις τα πέρατα της γής. Η παντοδύναμος δεξιά σου είναι γεμάτη από δικαίας αμοιβάς αλλά και δικαίας τιμωρίας.

Ψαλ. 47,12 ευφρανθήτω το όρος Σιών, αγαλλιάσθησαν αι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν κριμάτων σου, Κύριε.

Ψαλ. 47,12 Ας ευφρανθή, λοιπόν, ο λόφος Σιών δια την προστασίαν, που απολαμβάνει εκ μέρους σου. Ας πλημμυρίσουν, Κυριε, από χαράν και αγαλλίασιν αι πόλεις της Ιουδαίας δια τας δικαίας αυτάς επί των λαών κρίσεις και αποφάσεις σου.

Ψαλ. 47,13 κυκλώσατε Σιών και περιλάβετε αυτήν, διηγήσασθε εν τοίς πύργοις αυτής,

Ψαλ. 47,13 Σεις δε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ περιτριγυρίσατε με χαράν την πόλιν σας, κυττάξατέ την και μετρήσατε ένα προς ένα τους πύργους, οι οποίοι με την δύναμιν του Θεού διεφυλάχθησαν άκέραιοι και σώοι.

Ψαλ. 47,14 θέσθε τας καρδίας υμών εις την δύναμιν αυτής και καταδιέλεσθε τας βάρεις αυτής, όπως αν διηγήσησθε εις γενεάν ετέραν.

Ψαλ. 47,14 Αναλογισθήτε την δύναμίν της και κατανοήσατε, πόσον είναι ισχυρά. Περιεργασθήτε με ακόμη μεγαλυτέραν προσοχήν ένα προς ένα τους υπερηφάνους πύργους των θησαυρών, δια να διηγηθήτε αυτά και εις την άλλην γενεάν, η οποία και θα σας διαδεχθή·

Ψαλ. 47,15 ότι ούτός εστιν ο Θεός ημών εις τον αιώνα και εις τον αιώνα του αιώνος· αυτός ποιμαίνει ημάς εις τους αιώνας.

Ψαλ. 47,15 να διηγηθήτε ότι ο Θεός μας είναι εκείνος, ο οποίος έστειλε την σωτηρίαν μας. Ο Θεός μας, ο ζων στους αιώνας των αιώνων, αυτός θα μας προστατεύη και θα μας καθοδηγή δια παντός.

ΨΑΛΜΟΣ 48 (Μασ. 49)

Εις το τέλος τοίς υιοίς Κορέ ψαλμός.

Ψαλ. 48,2 Ακούσατε ταύτα, πάντα τα έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην,
Ψαλ. 48,2 Ολα τα έθνη αυτά τα οποία θα σας πω. Ανοιξατε τα αυτιά σας και ακροασθήτε με προσοχήν όλοι οι κάτοικοι της γης.

Ψαλ. 48,3 οι τε γηγενείς και οι υιοί των ανθρώπων, επί το αυτό πλούσιος και πένης.
Ψαλ. 48,3 οι εντόπιοι κάθε περιοχής και οι άλλοι άνθρωποι, όλοι μαζί πλούσιοι και πτωχοί.
Ψαλ. 48,4 το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη της καρδιάς μου σύνεσιν·
Ψαλ. 48,4 Το στόμα μου θα λαλήση σοφίαν, βαθεία και εμπειριστατωμένη μελέτη της καρδιάς και του νου μου θα εκφρασθή με λόγους γεμάτους σύνεσιν.

Ψαλ. 48,5 κλινώ εις παραβολήν το ούς μου, ανοίξω εν ψαλτηριώ το πρόβλημά μου.
Ψαλ. 48,5 Εγώ ο ίδιος θα κλινώ το αυτί μου εις τας αληθείας, τας οποίας το Πνεύμα του Θεού υπό μορφήν παραβολής μου εμπνέει. Με την μουσικην αρμονίαν του ψαλτηριού θα εκθέσω το σκοτεινόν και δύσκολον πρόβλημα, που θα διαπραγματευθώ.

Ψαλ. 48,6 ινατί φοβούμαι εν ημέρα πονηρά; η ανομία της πτέρνης μου κυκλώσει με.
Ψαλ. 48,6 Διατί να φοβούμαι κατά τας ημέρας των δοκιμασιών και των κινδύνων; Μονον η ιδική μου αμαρτία και ο κακός τρόπος της ζωής μου ημπορεί να με βλάβη, αλλά δεν μου καταμαρτυρεί κάτι τέτοιο η συνείδησίς μου.

Ψαλ. 48,7 οι πεποηότες επί τή δυνάμει αυτών και επί τώ πλήθει τού πλούτου αυτών καυχώμενοι,
Ψαλ. 48,7 Άλλοι είναι, που ζητούν την εξοντωσίν μου· εκείνοι που έχουν πεποιθήσιν εις την δύναμίν των, αυτοί που καυχώνται δια τον πολύν αυτών πλούτον.

Ψαλ. 48,8 αδελφός ου λυτρώται, λυτρώσεται άνθρωπος; ου δώσει τώ Θεώ εξίλασμα εαυτού
Ψαλ. 48,8 Θα αντικρήσουν όμως και αυτοί τον θάνατον, από τον οποίον ούτε ο στοργικώτερος αδελφός δεν ημπορεί να τους σώση. Πως λοιπόν είναι δυνατόν να τους γλυτώση ο οποιοσδήποτε ξένος άνθρωπος; Κανείς δεν ημπορεί να προσφέρει προς τον Θεόν εξιλεωτικήν προσφοράν, δια να διαφύγη τον θάνατον.

Ψαλ. 48,9 και την τιμήν της λυτρώσεως της ψυχής αυτού. και εκοπίασεν εις τον αιώνα
Ψαλ. 48,9 να προσφέρει τίμημα, δια να εξαγοράση την ζωήν του από τον θάνατον, έστω και αν εκοπίασεν εις όλην του την ζωήν, ώστε να θησαυρίση πολλά χρήματα,

Ψαλ. 48,10 και ζήσεται εις τέλος· ουκ όψεται καταφθοράν,
Ψαλ. 48,10 δια να ζήση παντοτεινά ευτυχής μέχρι τέλους. Ο ασεβής δεν θα θελήση να ιδη και να εννοήση την φθοράν του ανθρώπου δια του θανάτου,

Ψαλ. 48,11 όταν ιδη σοφούς αποθνήσκοντας. επί το αυτό άφρων και άνους απολούνται και καταλείψουσιν αλλοτρίοις τον πλούτον αυτών,
Ψαλ. 48,11 έστω και αν βλέπη και αυτούς ακόμη τους σοφούς να αποθνήσκουν. Κατά τον ίδιον τρόπον, ο άφρων ασεβής και ο ανόητος αμαρτωλός θα αποθάνουν και θα αφήσουν τα πλούτη των εις τα χέρια ξένων.

Ψαλ. 48,12 και οι τάφοι αυτών οικίαι αυτών εις τον αιώνα, σικηνώματα αυτών εις γενεάν και γενεάν. επεκαλέσαντο τα ονόματα αυτών επί των γαιών αυτών.
Ψαλ. 48,12 Οι τάφοι των θα είναι αι παντοτεινά κατοικίαι των. Αυτή θα είναι η κατασκήνωσίς των, εις την οποίαν θα μένουν εις όλας τας γενεάς. Κατέγραψαν ανοήτως επ' ονόματί των τα κτήματα και τα οικόπεδά των νομίζοντας ότι έτσι θα τα κατέχουν αιωνίως.

Ψαλ. 48,13 και άνθρωπος εν τιμή ών ου συνήκε, παρασυνεβλήθη τοίς κτήνεσι τοίς ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς.
Ψαλ. 48,13 Ταλαίπωρος άνθρωπος! Ενώ έχει τιμήν και αξίαν, ως λογικόν δημιούργημα του Θεού, δεν κατενόησε τούτο. Αλλά ήλθε και ετάχθη εις την θέσιν των ανοήτων κτηνών, έγινεν όμοιος με αυτά κατά την ανοησίαν και την ζωήν.

Ψαλ. 48,14 αύτη η οδός αυτών σκάνδαλον αυτοίς, και μετά ταύτα εν τώ στόματι αυτών ευδοκήσουσι. (διάψαλμα).
Ψαλ. 48,14 Αυτός είναι ο τρόπος της ζωής των αμαρτωλών, που τους εξομοιώνει με τα κτήνη και γίνεται εις αυτούς πρόσκομμα δια την αρετήν και αιτία της καταστροφής των. Και παρ' όλα αυτά, αφού αυτοί αποθάνουν, παρουσιάζονται άλλοι ασεβείς, οι οποίοι τους επαινούν με τα λόγια των, εγκρίνουν την διαγωγήν και την ζωήν των και θέλουν να τους μιμηθούν.

Ψαλ. 48,15 ως πρόβατα εν άδη έθεντο, θάνατος ποιμανεί αυτούς· και κατακυριεύσουσιν αυτών οι ευθείς το πρωϊ, και η βοήθεια αυτών παλαιωθήσεται εν τώ άδη, εκ της δόξης αυτών εξώσθησαν.
Ψαλ. 48,15 Σαν πρόβατα προς σφαγήν τους έρριψεν ο Θεός στον άδην. Ο θάνατος ως άλλος κακός ποιμήν θα τους οδηγή εκεί. Εξ άλλου πολύ σύντομα οι προς το παρόν αφανείς και πτωχοί δίκαιοι θα αναδειχθούν υπέρτεροί των και κύριοί των και η βοήθεια, την οποίαν εκείνοι αντλούσαν από τα πλούτη των, θα αποδειχθή εντελώς άχρηστος μέσα στον άδην. Από την επίγειον δόξαν και μεγαλοπρέπειάν των εξεδιώχθησαν και απεγυμνώθησαν.

Ψαλ. 48,16 πλήν ο Θεός λυτρώσεται την ψυχήν μου εκ χειρός άδου, όταν λαμβάνη με. (διάψαλμα).
Ψαλ. 48,16 Αλλά ως προς εμέ, ο Θεός θα ελευθερώση την ψυχήν μου από την εξουσίαν του άδου, όταν θα με παραλάβη από την παρούσαν ζωήν.

Ψαλ. 48,17 μη φοβού, όταν πλουτήση άνθρωπος και όταν πληθυνθή η δόξα τού οικου αυτού·
Ψαλ. 48,17 Μη καταπλήσσεσαι, λοιπόν, και μη ταράσσεσαι ψυχικώς, όταν ο ασεβής άνθρωπος πλουτίζη, όταν μεγαλώνη η δόξα του οικου του.

Ψαλ. 48,18 ότι ουκ εν τώ αποθνήσκειν αυτόν λήψεται τα πάντα, ουδέ συγκαταβήσεται αυτώ η δόξα αυτού.
Ψαλ. 48,18 Διότι, όταν θα αποθάνη, τίποτε δεν θα πάρη μαζί του από τα πλούτη του, ούτε η δόξα του θα κατεβή μαζί με αυτόν στον άδην.

Ψαλ. 48,19 ότι η ψυχή αυτού εν τή ζωή αυτού ευλογηθήσεται· εξομολογήσεταιί σοι, όταν αγαθύνης αυτώ.
Ψαλ. 48,19 Εφ' όσον βέβαια ζη τον παρόντα επιγειον βίον, θα επαινείται από τους κόλακας, αυτός δε ο ίδιος θα επαινέση και σε, όταν θα εκτραπής εις κολακείας και επαίνους προς αυτόν.

Ψαλ. 48,20 εισελεύσεται έως γενεάς πατέρων αυτού, έως αιώνος ουκ όψεται φώς.
Ψαλ. 48,20 Θα αποθάνη όμως και θα μεταβή να συναντήση τους προγόνους του. Ποτέ πλέον δεν θα ιδη το φως του ηλίου.

Ψαλ. 48,21 και άνθρωπος εν τιμή ών ου συνήκε, παρασυνεβλήθη τοίς κτήνεσι τοίς ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς.
Ψαλ. 48,21 Ταλαίπωρος άνθρωπος! Ενώ έχει πάρει από τον Θεόν την ανυπολόγιστον τιμήν της λογικής του φύσεως, δεν

εσυνετίσθη, αλλά έταξε τον εαυτόν του εις την θέσιν των ανοήτων κτηνών, έγινε όμοιος με αυτά κατά τον τρόπον της ζωής και τα ένστικτα.

ΨΑΛΜΟΣ 49 (Μαθ. 50)

Ψαλμός τώ Ασάφ.

Ψαλ. 49,1 Θεός Θεών Κύριος ελάλησε και εκάλεσε την γήν από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών.

Ψαλ. 49,1 Ο αιώνιος και απειροτέλειος Θεός, ο Κυριος όλων των καττά χάριν Θεών, των αρχόντων και δικαστών της γης, προσκαλεί όλην την οικουμένην από ανατολών μέχρι δυσμών.

Ψαλ. 49,2 εκ Σιών η ευπρέπεια της ωραιότητος αυτού,

Ψαλ. 49,2 Ακτινοβολείται από την Σιών η ασύλληπτος λαμπρότης και ωραιότης της απείρου τελειότητός του.

Ψαλ. 49,3 ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών, και ου παρασιωπήσεται· πύρ ενώπιον αυτού καυθήσεται, και κύκλω αυτού καταγιγίς σφόδρα.

Ψαλ. 49,3 Ο Κυριος έρχεται ολοφάνερα με το μεγαλείον της δόξης του. Δεν θα τηρήση πλέον σιωπήν. Καυστικόν πυρ προπορεύεται έμπροσθέν του. Και καταγιγίς μεγάλη εκσπά ολόγυρά του.

Ψαλ. 49,4 προσκαλέσεται τον ουρανόν άνω και την γήν τού διακρίναι τον λαόν αυτού·

Ψαλ. 49,4 Προσκαλεί ως μάρτυρας τον ουρανόν άνω και την γην κάτω, προκειμένου να στήση δικαστήριον και να δικάση τον λαόν του.

Ψαλ. 49,5 συναγάγετε αυτό τους οσίους αυτού, τους διατιθεμένους την διαθήκην αυτού επί θυσiais,

Ψαλ. 49,5 Σεις οι άγγελοι συναθροίσατε, λοιπόν, ενώπιόν του τους αγίους του, τους εκλεκτούς Ισραηλίτας, οι οποίοι έδειξαν την αγαθήν διάθεσιν των με τας ευλαβείς θυσίας τότε, που εδέχθησαν την διαθήκην του στο όρος Σινά.

Ψαλ. 49,6 και αναγγελούσιν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού, ότι ο Θεός κριτής εστι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 49,6 Οι ουρανοί θα καταθέσουν ως μάρτυρες δια την δικαιοσύνην του, διότι αυτός είναι τώρα ο υπέρτατος δικαστής.

Ψαλ. 49,7 άκουσον, λαός μου, και λαλήσω σοι, Ισραήλ, και διαμαρτύρομαι σου· ο Θεός ο Θεός σου έμι εγώ.

Ψαλ. 49,7 Ο Κυριος ομιλεί. Άκουσε, λαέ μου, διότι θα ομιλήσω προς σε, ισραηλιτικέ λαέ· δώσε προσοχήν, διότι θα διαμαρτυρηθώ εντόνως προς σε. Εγώ, που ομιλώ, είμαι ο Θεός όλου του κόσμου και ιδιαιτέρως ο ιδικός σου Θεός.

Ψαλ. 49,8 ουκ επί ταις θυσiais σου ελέγξω σε, τα δε ολοκαυτώματά σου ενώπιόν μου εστί διαπαντός.

Ψαλ. 49,8 Δεν θα σε ελέγξω δια τας διαφόρους θυσίας σου. Τα ολοκαυτώματά σου, που προσφέρονται προς εμέ, ευρίσκονται πάντοτε ενώπιόν μου.

Ψαλ. 49,9 ου δέξομαι εκ τού οικου σου μόσχους ουδέ εκ των ποιμινίων σου χιμάρους.

Ψαλ. 49,9 Αλλά δεν έχω ανάγκην να δεχθώ μόσχους από τον οικόν σου και τράγους από τα κοπάδια σου.

Ψαλ. 49,10 ότι εμά εστι πάντα τα θηρία τού δρυμού, κτήνη εν τοίς όρεσι και βόες·

Ψαλ. 49,10 Διότι όλα τα άγρια θηρία των δασών είναι ιδικά μου, όπως και τα κατοικίδια ζώα, τα οποία βόσκουν εις τα όρη, και οι βόες, όλα είναι ιδικά μου.

Ψαλ. 49,11 έγνωκα πάντα τα πετεινά τού ουρανού, και ωραιότης αγρού μετ εμού εστιν.

Ψαλ. 49,11 Εγώ γνωρίζω πολύ καλά τα πάντα. Είμαι ο Κυριος επί των πτηνών του ουρανού και η ωραία πολύχρωμος βλάστησις του αγρού ευρίσκεται πάντοτε εις την κυριότητά μου.

Ψαλ. 49,12 εάν πεινάσω, ου μη σοι είπω· εμή γάρ εστιν η οικουμένη και το πλήρωμα αυτής.

Ψαλ. 49,12 Εάν θα πεινάσω, δεν πρόκειται να σου είπω να μου δώσης φαγητόν, διότι ιδική μου είναι όλη η γη και όλα εκείνα, από τα οποία αυτή είναι γεμάτη.

Ψαλ. 49,13 μη φάγομαι κρέα ταύρων, ή αίμα τράγων· ή αίμα τράγων, ή αίμα τράγων· Οχι βέβαια.

Ψαλ. 49,13 Μηπως έχω εγώ ανάγκην να φάγω κρέατα ταύρων και να πίο αίμα τράγων; Οχι βέβαια.

Ψαλ. 49,14 θύσον τώ Θεώ θυσιαν αινέσεως και απόδος τώ Υψίστω τας ευχάς σου·

Ψαλ. 49,14 Δι' αυτό συ πρόσφερε στον Θεόν σου ως θυσίαν την δοξολογίαν και εκπλήρωσε όλα τα τάματα, που έχεις τάξει προς αυτόν.

Ψαλ. 49,15 και επικάλεσαι με εν ημέρα θλίψεώς σου, και εξελούμαι σε, και δοξάσεις με. (διάψαλμα).

Ψαλ. 49,15 Επικάλεσαι με εις περίοδον θλίψεως και εγώ θα σε απαλλάξω από αυτήν και συ ευγνωμονών θα με δοξολογήσης.

Ψαλ. 49,16 τώ δε αμαρτωλώ είπεν ο Θεός· ινατί σύ διηγή τα δικαιώματά μου και αναλαμβάνεις την διαθήκην μου διά στόματός σου;

Ψαλ. 49,16 Εις δε τον αμαρτωλόν είπεν ο Θεός· Διατί συ τολμάς και διηγείσαι τους νόμους και τας εντολάς μου και παίρνεις στο αμαρτωλόν στόμα σου την διαθήκην μου, την οποίαν συ καταπατείς;

Ψαλ. 49,17 σύ δε εμίσησας παιδείαν και εξέβαλες τους λόγους μου εις τα όπισω.

Ψαλ. 49,17 Συ εμίσησες την διορθωτικήν παιδαγωγίαν μου και πετάς προς τα όπισω με περιφρόνησιν τους λόγους μου.

Ψαλ. 49,18 ει εθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αυτώ, και μετά μοιχού την μερίδα σου ετίθεις.

Ψαλ. 49,18 Εάν έβλεπες κλέπτην έτρεχες και συ μαζί του ως συνεργός του· συμμετείχες δε εις τας αθλιότητας των μοιχών.

Ψαλ. 49,19 το στόμα σου επλεόνασε κακίαν, και η γλώσσά σου περιέπλεκε δολιότητα·

Ψαλ. 49,19 Το στόμα σου είναι άπύλωτον εις πλήθος κακιών, η δε γλώσσα σου εκυφαίνει πάντοτε δολιότητας.

Ψαλ. 49,20 καθήμενος κατά τού αδελφού σου κατελάλεις και κατά τού υιού της μητρός σου ετίθεις σκάνδαλον.

Ψαλ. 49,20 Καθήμενος αργός κατηγορούσες και δυσφημούσες τον αδελφόν σου και εναντίον του υιού της μητρός σου, εναντίον του αδελφού σου, έστηνες παγίδας και έθετες προσκόμματα, δια να σκοντάψη και πέση.

Ψαλ. 49,21 ταύτα εποίησας, και εσίγησα· υπέλαβες ανομίαν, ότι έσομαι σοι όμοιος· ελέγξω σε και παραστήσω κατά πρόσωπόν σου τας αμαρτίας σου.

Ψαλ. 49,21 Αυτά έπραξες και εγώ έδειξα μακροθυμίαν και εσιώπησα. Ενόμισες όμως παραλόγως και παρανόμως, ότι θα είμαι όμοιος με σε. Θα έλθω όμως η στιγμή, όποτε θα σε ελέγξω και θα φανερώσω ενώπιόν σου και ενώπιον των άλλων τας αμαρτίας σου, δια να σε εξευτελίσω.

Ψαλ. 49,22 σύνετε δή ταύτα, οι επιλανθανόμενοι τού Θεού, μήποτε αρπάση, και ου μη ή ο ρυόμενος.

Ψαλ. 49,22 Ενωήσατε, λοιπόν, όλα αυτά όσοι λησμονείτε τον Θεόν, μήπως και σας αρπάση εις τας χείρας της ηθία

δικαιοσύνη, οπότε δεν θα υπάρχει κανείς να σας γλυτώσει.

Ψαλ. 49,23 Θυσία αιθέσεως δοξάσει με, και εκεί οδός, ή δείξω αυτό το σωτήριόν μου.

Ψαλ. 49,23 Θυσία δοξολογίας από αγνήν καρδιάν αρκεί να με δοξάση πράγματι· και αυτός είναι ο ευθύς δρόμος, τον οποίον εγώ θα δείξω εις καθένα, που ποθεί την σωτηριώδη βοήθειάν μου.

ΨΑΛΜΟΣ 50 (Μασ. 51)

Εις το τέλος ψαλμός τῷ Δαυΐδ

Ψαλ. 50,2 εν τῷ ελθεῖν προς αὐτόν Νάθαν τον προφήτην, ἠνίκα εισήλθε προς Βηρσαβέε.

Ψαλ. 50,3 Ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα ἑλέός σου και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου ἐξάλειψον το ἀνόμημά μου·

Ψαλ. 50,3 Ελέησέ με, ὦ Θεέ μου, σύμφωνα προς το ἀπειρον ἑλέός σου· και σύμφωνα με το ἀπέραντον πλήθος των οικτιρμών σου σβήσε εντελώς την παρανομίαν μου.

Ψαλ. 50,4 ἐπὶ πλείον πλύνόν με ἀπὸ της ανομίας μου και ἀπὸ της αμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ψαλ. 50,4 Πλύνε με και ξαναπλύνε με ἀπὸ την παρανομίαν μου, και ἀπὸ τον ρύπον της αμαρτίας μου καθάρισέ με.

Ψαλ. 50,5 ὅτι την ανομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, και η αμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διαπαντός.

Ψαλ. 50,5 Το ἑλέός σου ζητῶ, διότι και ἐγὼ ἀναγνωρίζω και ὁμολογῶ την παρανομίαν μου. Αὐτή δε η αμαρτία μου εἶναι πάντοτε ἐνώπιόν μου, εις την καρδιάν μου και εις την σκέψιν, δια να με ἐλέγχει και να με τυραννῆ.

Ψαλ. 50,6 σοὶ μόνω ἤμαρτον και το πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἀν δικαιοῦθῃς ἐν τοῖς λόγοις σου, και νικήσῃς ἐν τῷ κρῖνεσθαί σε.

Ψαλ. 50,6 Ζητῶ ἀπὸ σε την συγχώρησιν, διότι αἱ αμαρτίαι, τας ὁποίας διέπραξα, εἶναι παράβασις του ἰδικού σου Νομου.

Ἐνώπιόν σου ἐγὼ διέπραξα τὸ πονηρὸν. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἀξίος τιμωρίας δια τας αμαρτίας μου, δια να φανῆ ἔτσι πόσον δίκαιον εἶχες εις τας ἐναντίον μου καταδικαστικὰς αποφάσεις και να ἐξέλθῃς ἔτσι νικητῆς, ὅταν ἀσεβεῖς και μωροὶ θελήσουν να σε ἐπικρίνουν.

Ψαλ. 50,7 ἰδοὺ γὰρ ἐν ανομίαις συνελήφθην, και ἐν αμαρτίαις ἐκίσθησέ με η μήτηρ μου.

Ψαλ. 50,7 Ελέησέ με, διότι ἀπὸ γονεῖς αμαρτωλοὺς συνελήφθην και ἐν μέσω αμαρτιῶν με ἐκυφοφόρησεν η μητέρα μου.

Ψαλ. 50,8 ἰδοὺ γὰρ ἀληθειαν ἠγάπησας, τα ἀδήλα και τα κρύφια της σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ψαλ. 50,8 Θεός της ἀληθείας συ ἠγάπησες και ἀγαπὰς πάντοτε την ἀληθειαν και την ευθύτητα. Ἐφάνερωσες εις ἐμέ τα ἀδήλα και τα κρύφια της σοφίας σου, δια να ἔχω ἔτσι την δυνατὰτητα να προφυλαχθῶ ἀπὸ την αμαρτίαν.

Ψαλ. 50,9 ραντιεῖς με υσσώπω, και καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, και ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ψαλ. 50,9 Σαν με συμβολικὰ κλωνάρια υσσώπου θα με ραντίσῃς με το ἑλέός σου, και ἔτσι ἐγὼ θα καθαρισθῶ ἀπὸ την αμαρτίαν μου. Θα με πλύνῃς με την χάριν σου και θα γίνω τόσο καθαρός, ὥστε να εἶμαι λευκώτερος ἀπὸ το χιόνι.

Ψαλ. 50,10 ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν και ευφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ψαλ. 50,10 Τότε θα με κάμῃς να αισθανθῶ ἀγαλλίασιν και ευφροσύνην, ὥστε και αὐτὰ τα συντετριμμένα και παράλυτα ὀστά μου να σκιρτήσουν ἀπὸ χαρὰν.

Ψαλ. 50,11 ἀπόστρεψον το πρόσωπόν σου ἀπὸ των αμαρτιῶν μου και πάσας τας ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Ψαλ. 50,11 Γύρισε το πρόσωπόν σου μακριὰ ἀπὸ τας αμαρτίας μου, ὥστε να μὴ τας βλέπῃς, και σβήσε ὅλες τις παρανομίες μου.

Ψαλ. 50,12 καρδιάν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ο Θεός, και πνεῦμα ευθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Ψαλ. 50,12 Πλάσε μέσα μου και κτίσε νέαν καρδιάν καθαρὰν, Θεέ μου, δια να ἐνθρονίσῃς και ἐγκαϊνιάσῃς εις τα βάθη της ψυχῆς μου πνεῦμα ἀληθείας, πνεῦμα ὀρθοφροσύνης.

Ψαλ. 50,13 μὴ ἀπορίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου και το πνεῦμά σου το ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ ἐμοῦ.

Ψαλ. 50,13 Μὴ με ἀπομακρύνῃς και μὴ με ἀπορίψῃς ἀπὸ το γεμάτον καλωσύνην πρόσωπόν σου και το Ἅγιόν σου Πνεῦμα μὴ το ἀφαιρέσῃς ἀπὸ ἐμέ.

Ψαλ. 50,14 ἀπόδος μοι την ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου και πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριξόν με.

Ψαλ. 50,14 Ξαναδός μου την χαρὰν και ἀγαλλίασιν της σωτηρίας μου, που προέρχεται ἀπὸ σε, και στήριξέ με με σταθεράν και ἀκαμπτον θέλησιν στο ἀγαθόν, στον ἅγιον Νομον σου.

Ψαλ. 50,15 διδάξω ἀνόμους τας οδοὺς σου, και ἀσεβεῖς ἐπὶ σε ἐπιστρέψουσι.

Ψαλ. 50,15 Ἔτσι δε ἐξηγισμένοις και φωτισμένοις ἐγὼ θα διδάξω εις πολλοὺς παρανομοῦντας τους ἰδικούς σου δρόμους, τον Νομον σου. Με το παράδειγμά μου δε και με τα λόγια μου θα συντελέσω, ὥστε πολλοὶ ἀσεβεῖς να ἐπιστρέψουν ἐν μετάνοια προς σε, ὅπως ἐπέστρεψα και ἐγὼ.

Ψαλ. 50,16 ρύσαι με ἐξ αἱμάτων, ο Θεός ο Θεός της σωτηρίας μου· ἀγαλλιᾶσεται η γλῶσσά μου την δικαιοσύνην σου.

Ψαλ. 50,16 Ἀπάλλαξέ με, Κυριε, ἀπὸ την ἐνοχὴν των ἀθῶων αἱμάτων, που ἐχύθησαν ἐξ αἰτίας μου, Θεέ και Κυριε της σωτηρίας μου. Η γλῶσσα γεμάτη χαρὰν θα διαλαλή την δικαιοσύνην και την ἀγαθότητά σου.

Ψαλ. 50,17 Κύριε, τα χεῖλη μου ἀνοίξεις, και το στόμα μου ἀναγγελεῖ την αἴνεσίν σου.

Ψαλ. 50,17 Ναι, Κυριε, θα ἀνοίξῃς συ τα χεῖλη μου και το στόμα μου με παρησίαν και θάρρος και θα ἀναπέμπῃ αἶνους και δοξολογίας προς σε.

Ψαλ. 50,18 ὅτι ἐι ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἀν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Ψαλ. 50,18 Δοξολογίας ὀλοθέρμους θα σου ἀναπέμπω, Κυριε, διότι ἐάν ἠθέλες και κάποιαν θυσίαν δια την ἀφεσιν των αμαρτιῶν μου, θα σου την προσέφερα. Σὺ ὅμως δὲν εὐαρεστεῖσαι τόσο ἐις τα ὀλοκαυτώματα των θυσιῶν.

Ψαλ. 50,19 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδιάν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.

Ψαλ. 50,19 Ἡ ἐνάρεστος θυσία δια σε τον Θεόν εἶναι ψυχὴ συντετριμμένη ἀπὸ τον πόνον και την συναίσθησιν της αμαρτίας. Καρδιάν δε ἀνθρώπου, ἡ οποία ἔχει συντριβῆ ἀπὸ την μετάνοιαν και ἔχει ταπεινωθῆ, συ ο πανάγαθος και πολυέλεος Θεός οὐδέποτε θα την ἐξουθενώσῃς.

Ψαλ. 50,20 ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου την Σιών, και οἰκοδομηθήτω τα τεῖχη Ἱερουσαλήμ·

Ψαλ. 50,20 Εὐδόκησον, λοιπόν, Κυριε, να φανῇς ἀγαθός και εὐεργετικὸς εις την Ἱερουσαλήμ. Δείξε την καλωσύνην σου, ὥστε να ἀνοικοδομηθοῦν και πάλιν τα τεῖχη της Ἱερουσαλήμ.

Ψαλ. 50,21 τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν και ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ το θυσιαστήριόν σου μύσχοις.

Ψαλ. 50,21 Τότε θα ευδοκήσης να δεχθής κάθε θυσίαν, η οποία θα σου προσφέρεται σύμφωνα με όσα έχεις διατάξει στον Νομον σου, θυσίας αναφερομένας εις σε, θυσίας ολοκαυτωμάτων. Τότε θα ανεβάσουν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων σου μόσχους προς θυσίαν εις έκφρασιν ευγνωμοσύνης και δοξολογίας προς σε.

ΨΑΛΜΟΣ 51 (Μασ. 52)

Εις το τέλος· συνέσεως τῷ Δαυΐδ·

Ψαλ. 51,2 εν τῷ ελθεῖν Δωὴκ τον Ἰδουμαῖον και αναγγεῖλαι τῷ Σαοῦλ και ειπεῖν αὐτῷ· ἤλθε Δαυΐδ εις τον οἶκον Αβιμέλεχ.

Ψαλ. 51,3 Τί εγκουχά εν κακία, ο δυνατός, ανομιαν ὄλην την ημέραν;

Ψαλ. 51,3 Διατί αλαζονεύεσαι δια την κακίαν σου συ, ὦ δυνατέ, ὥστε να διαπράττης ανομίας με θρασύτητα και να παραβαίνης ὄλην την ημέραν τον νόμον του Θεοῦ;

Ψαλ. 51,4 ἀδικίαν ελογίσατο η γλώσσά σου· ὡσεὶ ξυρόν ηκονημένον ἐποίησας δόλον.

Ψαλ. 51,4 Ἀδίκους λογιμοῦς της καρδίας σου ἐλάλησε το ἀπύλωτον στόμα σου· ὡσαν με ξυράφι ακονισμένον δια της γλώσσης σου ειργάσθης δολίως προς καταστροφὴν του πλησίον.

Ψαλ. 51,5 ηγάπησας κακίαν υπέρ αγαθωσύνην, ἀδικίαν υπέρ το λαλήσαι δικαιοσύνην. (διάψαλμα).

Ψαλ. 51,5 Ηγάπησες την κακίαν και ὄχι την αγαθότητα. Ἐπροτίμησες την δολιότητα και συκοφαντίαν ἀπό του να λαλήσῃ την ἀλήθειαν και την δικαιοσύνην.

Ψαλ. 51,6 ηγάπησας πάντα τα ρήματα καταποντισμοῦ, γλώσσαν δολίαν.

Ψαλ. 51,6 Ἐπροτίμησες να λέγης λόγους, οι οποίοι φέρουν καταποντισμόν και ὄλεθρον, και να ἔχης γλώσσαν δολίαν και συκοφαντικὴν ἐναντίον των ἄλλων.

Ψαλ. 51,7 διὰ τούτο ο Θεός καθέλοι σε εις τέλος· ἐκτίλαι σε και μεταναστεύσαι σε ἀπό σκηνώματός σου και το ρίζωμά σου εκ γῆς ζώντων. (διάψαλμα).

Ψαλ. 51,7 Δια τούτο ο Θεός σου σε κατακρημνίση, θα σε ξεριζώσῃ εντελώς, θα σε μαδήσῃ και θα σε γυμνώσῃ ἀπό ὅλα ὅσα ἔχεις. Θα σε εκδιώξῃ και θα σε εξορίσῃ ἀπό την πατρίδα σου, και αὐτάς ἀκόμη τας ρίζας των απογόνων σου θα εξαφανίση εκ μέσου των ζώντων.

Ψαλ. 51,8 ὄψονται δίκαιοι και φοβηθήσονται και ἐπ αὐτόν γελάσονται και ἐρούσιν·

Ψαλ. 51,8 Θα ἴδουν οι δίκαιοι την δικαίαν εκ μέρους του Θεοῦ τιμωρίαν σου και θα φοβηθούν. Κατόπιν ὁμως θα γελάσουν με ικανοποίησιν και χαράν, διότι ἀπεδόθη η πρέπουσα δικαιοσύνη και θα εἶπουν·

Ψαλ. 51,9 ἰδοῦ ἄνθρωπος, ὅς ουκ ἔθετο τον Θεόν βοηθόν αὐτοῦ, ἀλλ ἐπλήπισεν ἐπὶ το πλήθος τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ και ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.

Ψαλ. 51,9 Ἰδοῦ ο ἄνθρωπος αὐτός, ο οποίος δεν ηθέλησε τον Θεόν ὡς συμπαραστάτην και βοηθόν του, ἀλλὰ ἤλπισεν στον πλοῦν πλοῦτον του. Ἐστήριξε και ἐμεγάλωσε την δύναμίν του ἐπὶ ματαιῶν και ἐφημέρων πραγμάτων.

Ψαλ. 51,10 ἐγὼ δε ὡσεὶ ελαία κατάκαρπος εν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ· ἤλπισα ἐπὶ το ἔλεος τοῦ Θεοῦ εις τον αἰῶνα και εις τον αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 51,10 Ἐγὼ ὁμως ἀντιθέτως θα εἶμαι μέσα στον οἶκον του Κυρίου, ὅπως η κατάκαρπος ελαία. Ἐγὼ ἐστήριξα τας ἐλπίδας μου στο ἔλεος του Θεοῦ μου πάντοτε, στους αἰῶνας των αἰῶνων.

Ψαλ. 51,11 ἐξομολογήσομαί σοι εις τον αἰῶνα, ὅτι ἐποίησας, και ὑπομενῶ το ὄνομά σου, ὅτι χρηστόν ἐναντίον των οσίων σου.

Ψαλ. 51,11 Κυριε, σε δοξολογῶ και θα σε δοξολογῶ πάντοτε, διότι ἔκαμες και θα κάμης δεκτά τα αἰτήματά μου. Εἰς κάθε δε δυσκολίαν της ζωῆς μου θα περιμένω την ἰδικὴν σου ἐπέμβασιν, διότι αὐτὴ εἶναι πάντοτε αγαθοποιός και ευεργετικὴ στους ἀφωσιωμένους προς σε.

ΨΑΛΜΟΣ 52 (Μασ. 53)

Εἰς το τέλος, υπέρ μαελέθ· συνέσεως τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 52,2 Εἶπεν ἄφρων εν καρδία αὐτοῦ· Ουκ ἔστι Θεός. διεφθάρησαν και ἐβδελύχθησαν εν ανομίαις, ουκ ἔστι ποιῶν αγαθόν.

Ψαλ. 52,2 Σκοτισμένοι μέχρις ἀφροσύνης ἀπό τας πολλὰς του αμαρτίας ο ἀσεβῆς λέγει ἀπό μέσα του· Δεν ὑπάρχει Θεός. Αὐτός και οι ὁμοιοί του διεφθάρησαν ἀπό την κακίαν των. Ἐγιναν ἀηδιαστικοί και συχαμεροί με τας παρανομίας των. Κανείς ἀπό αὐτούς δεν σκέπτεται και δεν πράττει το αγαθόν.

Ψαλ. 52,3 ο Θεός εκ τοῦ ουρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τους υἱοῦς των ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιών ἢ ἐκζητῶν τον Θεόν.

Ψαλ. 52,3 Ο Θεός ἐσκυψεν ἀπό τον ουρανόν, δια να ἴδῃ τους υἱοῦς των ἀνθρώπων· ἐάν ὑπάρχη κανείς μεταξύ αὐτῶν, που να ἔχῃ σύνεσιν και γνώσιν Θεοῦ ἢ να ἀναζητῇ και να προσεύχεται προς τον Θεόν.

Ψαλ. 52,4 πάντες ἐξέκλιναν, ἄμα ηχρειώθησαν, ουκ ἔστι ποιῶν αγαθόν, ουκ ἔστιν ἕως ἐνός.

Ψαλ. 52,4 Εἶδεν ὅτι ὅλοι ἔχουν παρεκκλίνει ἀπό την ορθὴν οδόν. Ἐγιναν διεφθαρμένοι και ἀχρεῖοι. Δεν ὑπάρχει κανείς, που να ζητῇ το αγαθόν, δεν ὑπάρχει οὔτε ἐνας.

Ψαλ. 52,5 ουχί γνώσονται πάντες οι ἐργαζόμενοι την ανομίαν; οι κατεσθίοντες τον λαόν μου εν βρώσει ἄρτου τον Κύριον ουκ ἐπεκαλέσαντο.

Ψαλ. 52,5 Δεν θα βάλουν ἐπὶ τέλους ποτέ γνώσιν και δεν θα συνετισθούν ὅλοι αὐτοί, οι οποίοι διαπράττουν τας παρανομίας; Αὐτοί, οι οποίοι κατατρώγουν τον λαόν μου με τὴν τὴν εὐκολίαν και χαράν, με ὄσῃ τρώγουν το ψωμί των, οὐδέποτε ἐστράφησαν προς τον Θεόν, οὐδέποτε ἐπεκαλέσθησαν τον Κυριον.

Ψαλ. 52,6 ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον, οὐ ουκ ἦν φόβος, ὅτι ο Θεός διεσπόρπισεν οστά ἀνθρωπαρέσκων· κατησχύνθησαν, ὅτι ο Θεός ἐξουδένωσεν αὐτούς.

Ψαλ. 52,6 Αὐτοί ἐφοβήθησαν και ἐπανικοβλήθησαν ἐκεῖ, ὅπου δεν ὑπῆρχε φόβος. Συνετριβήσαν, διότι, ο Θεός συνέτριψε και διεσκόρπισε τα οστά των ἀνθρώπων ἐκείνων, που θέλουν να ἀρέσουν στους ἄλλους και ὄχι στον Θεόν. Αὐτοί κατεξητελίσθησαν, διότι ο Θεός τους ἐξουθένωσε.

Ψαλ. 52,7 τις δώσει εκ Σιών το σωτήριον τοῦ Ἰσραὴλ; εν τῷ ἀποστρέψαι τον Θεόν την αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ και ευφρανθήσεται Ἰσραὴλ.

Ψαλ. 52,7 Ποῖος ἄλλος ἐκτός ἀπό τον Κυριον ζεκινῶν ἀπό την Ἱερουσαλήμ θα προσφέρῃ σωτηρίαν και ἀσφάλειαν στον

ισραηλιτικών λαών; Κανείς άλλος, παρά ο Θεός. Όταν ο Κύριος επαναφέρει τους εξοριστούς του λαού του από την αιχμαλωσίαν, θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν οι απόγονοι του Ιακώβ, θα ευφρανθούν αι καρδία των Ισραηλιτών.

ΨΑΛΜΟΣ 53 (Μασ. 54)

Εις το τέλος, εν ύμνοις· συνέσεως τῷ Δαυΐδ

Ψαλ. 53,2 εν τῷ ελθεῖν τους Ζιφαίους και ειπείν τῷ Σαούλ· ουκ ἰδοῦ Δαυΐδ κέκρυπται παρ ἡμῖν;

Ψαλ. 53,3 Ο Θεός, εν τῷ ονόματί σου σώσον με και εν τῇ δυνάμει σου κρίνον με.

Ψαλ. 53,3 Θεέ μου, συ που το ὄνομά σου εἶναι ευσπλαγχνία και αγαθότης, σώσε με και με την παντοδύναμον δικαιοσύνην σου κρίνε την υπόθεσίν μου.

Ψαλ. 53,4 ο Θεός, εισάκουσον της προσευχῆς μου, ενώτισαι τα ρήματα τού στόματός μου.

Ψαλ. 53,4 Ω Κυριε, ἀκουσε και κάμε δεκτὴν την προσευχήν μου. Βαλε εις τα αυτιά σου τα λόγια του στόματός μου.

Ψαλ. 53,5 ὅτι ἀλλότριοι ἐπανεστήσαν ἐπ ἐμέ και κραταιοὶ ἐζήτησαν την ψυχὴν μου και ου προέθεντο τον Θεόν ἐνώπιον αυτών. (διάψαλμα).

Ψαλ. 53,5 Διότι ἰδοῦ, ἄνθρωποι ξένοι και ἐχθροὶ πρὸς ἐμέ ἐπανεστάτησαν ἐναντίον μου, και ἰσχυροὶ ἐπεδίωξαν να ἀφαιρέσουν την ζωὴν μου και δεν ἔλαβον υπ' ὄψιν των τον δίκαιον Θεόν.

Ψαλ. 53,6 ἰδοῦ γάρ ο Θεός βοηθεῖ μοι, και ο Κύριος ἀντιλήπτωρ της ψυχῆς μου.

Ψαλ. 53,6 Αυτοὶ με ἐνόμισαν εγκαταλελειμμένον ἀπὸ σε. Ἠπατήθησαν ὁμως, διότι ἰδοῦ, ο Θεός ἀπ' ἀρχῆς και μέχρι σήμερον με βοηθεῖ. Ο Κύριος ἀπ' ἀρχῆς και μέχρι τώρα εἶναι ο υπερασπιστής και προστάτης της ζωῆς μου.

Ψαλ. 53,7 ἀποστρέφει τα κακά τοῖς ἐχθροῖς μου· εν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αυτοὺς.

Ψαλ. 53,7 Αυτός και τα κακά της παρουσίας περιόδου θα τα ἐπιστρέψῃ και θα τα ρίψῃ ἐπάνω εις τας κεφαλὰς των ἐχθρῶν μου. Συ, Κυριε, ως ἀξιόπιστος, που εἶσαι εις τας υποσχέσεις σου, ἐξολόθρευσε τους ἐχθρούς μου.

Ψαλ. 53,8 ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ονόματί σου, Κύριε, ὅτι αγαθόν·

Ψαλ. 53,8 Εγὼ δε με ὅλην μου την θέλησιν και την καρδίαν θα προσφέρω εις σε την θυσίαν μου και με ευγνωμοσύνην θα σε δοξολογήσω, διότι εἶσαι πανάγαθος.

Ψαλ. 53,9 ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρύσω με, και εν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπείδεν ο οφθαλμός μου.

Ψαλ. 53,9 Διότι και στο παρελθόν με ἐγλύτωσες ἀπὸ κάθε θλίψιν, τα δε μάτια μου εἶδον τον ἐξευτελισμόν των ἐχθρῶν μου.

Πιστεύω ὅτι αὐτὸ θα γίνῃ και τώρα, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 54 (Μασ. 55)

Εις το τέλος, εν ύμνοις· συνέσεως τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 54,2 Ενώτισαι, ο Θεός, την προσευχήν μου και μη υπερίδης την δέησίν μου,

Ψαλ. 54,2 Ἀκουσε, ω Θεέ μου, την προσευχήν μου, μη καταφρόνησης την δέησίν μου.

Ψαλ. 54,3 πρὸς χες μοι και εισάκουσόν μου. ἐλυπήθην εν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου και ἐταράχθην

Ψαλ. 54,3 Δώσε εις ἐμέ προσοχήν και ἀκουσέ με. Η συνεχῆς σκέψις και μελέτη της θλιβεράς μου καταστάσεως με ἔχει γεμίσει, ἀπὸ λύπην.

Ψαλ. 54,4 ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ και ἀπὸ θλίψεως ἀμαρτωλοῦ, ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ ἐμέ ἀνομίαν και εν οργῇ ἐνεκότουν μοι.

Ψαλ. 54,4 Συνεκλονίσθην και ἐταράχθην ἀπὸ τας ἀπειλητικὰς κραυγὰς των ἐχθρῶν μου, ἀπὸ την κατάθλιψιν και καταπίσιν, που οι ἀμαρτωλοὶ ἀσκοῦν ἐναντίον μου. Διότι αυτοὶ ἐρριψαν και ἐπεσώρυσαν ἐναντίον μου κάθε παρανομίαν των και κυριευμένοι ἀπὸ μοχθηρὰν οργὴν ἔτρεφαν και τρέφουν φοβερόν μίσος ἐναντίον μου.

Ψαλ. 54,5 ἡ καρδία μου ἐταράχθη εν ἐμοί, και δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ ἐμέ·

Ψαλ. 54,5 Η καρδία μου συνεταράχθη ἐντός μου. Ἀνίκητος φόβος θανάτου ἔπεσεν ἐπάνω μου.

Ψαλ. 54,6 φόβος και τρόμος ἦλθεν ἐπ ἐμέ, και ἐκάλυψέ με σκότος.

Ψαλ. 54,6 Φόβος και τρόμος ἐπλημύρισε το ἐσωτερικόν μου και σκοτάδι ἀθυμίας και ἀπογοητεύσεως με ἐσκέπασεν ολόκληρον.

Ψαλ. 54,7 και εἶπα· τις δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστεράς και πετασθήσομαι και καταπαύσω;

Ψαλ. 54,7 Και εἶπα ἀπὸ μέσα μου· ποιός ἡμπορεῖ να μου δώσῃ πτέρυγας ὡσαν αυτὰς της ἀγρίας περιστεράς, δια να πετάξω ταχέως και να φύγω ἀμέσως εις τόπον ἡσυχον και ἀσφαλῆ;

Ψαλ. 54,8 ἰδοῦ ἐμάκρυνα φυγαδεύων και ἠυλίσθην εν τῇ ἐρήμῳ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 54,8 Ἰδοῦ, ἐάν εἶχα τέτοιες πτέρυγες, θα ἀπεμακρυνόμην ἀπὸ τον τόπον αὐτόν, θα ἐφευγα· θα κατοικοῦσα εις ἕνα ἔρημον και ἡσυχον τόπον.

Ψαλ. 54,9 προσεδεχόμενην τον σώζοντά με, ἀπὸ ολιγοψυχίας και ἀπὸ καταιγίδος.

Ψαλ. 54,9 Εκεί θα ἐπερίμενα τον σωτήρα και Θεόν μου, δια να με ἀπαλλάξῃ ἀπὸ την λιποψυχίαν μου αὐτήν και ἀπὸ την μαινομένην ἐναντίον μου καταιγίδα των ἐχθρῶν μου.

Ψαλ. 54,10 καταπόντισον, Κύριε, και καταδίελε τας γλώσσας αυτών, ὅτι εἶδον ἀνομίαν και ἀντιλογίαν εν τῇ πόλει.

Ψαλ. 54,10 Καταπόντισέ τους και ἐξαφάνισέ τους, Κυριε, εις τα βάθη της θαλάσσης. Φέρε σύγχυσιν και ἀντιλογίαν εις τας γλώσσας των, διότι ἐγὼ εἶδα ὅτι ἐξ αἰτίας των εις την Ἱερουσαλήμ υπάρχουν παρανομία, φιλονεικία και διαπληκτισμοί.

Ψαλ. 54,11 ἡμέρας και νυκτός κυκλώσει αὐτήν ἐπὶ τα τείχη αὐτῆς, και ἀνομία και κόπος εν μέσω αὐτῆς

Ψαλ. 54,11 Ἡμέραν και νύκτα μαινεται ἡ παρανομία γύρω ἀπὸ τα τείχη της Ἱερουσαλήμ. Ἐντός δε της πόλεως επικρατεῖ τέτοια καταπίσεις και μόχθος και παρανομία

Ψαλ. 54,12 και ἀδικία, και ουκ ἐξέλιπεν ἐκ των πλατειῶν αὐτῆς τόκος και δόλος.

Ψαλ. 54,12 και ἀδικία, ὡστε και εις αυτὰς τας δημοσίας πλατείας δεν ἔλειψεν ο παράνομος τόκος και ἡ δολιότης, ἀλλὰ διενεργεῖται με θρασύτητα.

Ψαλ. 54,13 ὅτι εἰ ἐχθρός ὠνείδισέ με, υπήνεγκα αν, και εἰ ο μισὼν ἐπ ἐμέ ἐμεγαλορημόνησεν, ἐκρύβην αν ἀπ αὐτοῦ.

Ψαλ. 54,13 Η κατάθλιψίς μου εἶναι πολὺ μεγάλη, διότι ἐάν ἐπὶ τέλους ἕνας ἀπὸ τους ἐχθρούς μου με ὕβριζε, θα υπέφερα με υπομονήν την ὕβριν. Και αν ἄνθρωπος, ο οποίος με μισεῖ, ἐξανίστατο με θρασύτητα ἐναντίον μου και ἐκομπορημονούσε, ἐγὼ θα ἐκρυπτόμην ἀπὸ αὐτόν.

Ψαλ. 54,14 σύ δε, ἄνθρωπε ἰσόψυχε, ἡγεμών μου και γυνωστέ μου,

Ψαλ. 54,14 Αυτοί είναι εχθροί μου. Συ όμως, ω άνθρωπε, τον οποίον εθεωρούσα και αγαπούσα ωσάν τον εαυτόν μου, άρχοντά μου και σύμβουλέ μου, φίλε μου και γυνστέ μου,

Ψαλ. 54,15 ός επί το αυτό εγλύκανάς μοι εδέσματα, εν τώ οίκω τού Θεού επορεύθην εν ομονοία.

Ψαλ. 54,15 συ ο οποίος συνέτρωγες μαζί μου και με την παρουσίαν σου εγλύκαινες τα φαγητά μου, συ με τον οποίον ανέβαινα στον οίκον του Θεού με τόσην αγάπτην και ομόνοιαν, έπραξες αυτό;

Ψαλ. 54,16 ελθέτω δή θάνατος επ αυτούς, και καταβήτωσαν εις άδου ζώντες: ότι πονηρία εν ταίς παροικίαις αυτών εν μέσω αυτών.

Ψαλ. 54,16 Ας πέση, λοιπόν, εναντίον αυτών ο θάνατος. Ας ανοίξη ο άδης το στόμα του και ας καταβούν, και αυτοί και ο προδότης, ζωντανοί στον τάφον. Διότι μόνον πονηρία και κακία υπάρχει ανάμεσά των και εις τας κατοικίας των.

Ψαλ. 54,17 εγώ προς τον Θεόν εκέκραξα, και ο Κύριος εισήκουσέ μου.

Ψαλ. 54,17 Εγώ όμως προς τον Θεόν με πίστιν έκραξα και ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν μου.

Ψαλ. 54,18 εσπέρας και πρωϊ και την μεσημβρίαν διηγήσομαι και απαγγελώ, και εισακούσεται της φωνής μου.

Ψαλ. 54,18 Την εσπέραν και το πρωϊ και την μεσημβρίαν, καθ' όλην την ημέραν, εγώ θα διηγούμαι προς τον Κυριον τας συμφοράς μου. Θα αναγγέλλω εις αυτόν την θλιβεράν κατάστασίν μου με την προσευχήν μου και πιστεύω ότι θα προσέξη την φωνήν μου.

Ψαλ. 54,19 λυτρώσεται εν ειρήνη την ψυχήν μου από των εγγιζόντων μοι, ότι εν πολλοίς ήσαν σύν εμοί.

Ψαλ. 54,19 Πιστεύω δε απολύτως, ότι ο Θεός θα απαλλάξη την ζωήν μου από τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι με πλησιάζουν με εχθρικάς διαθέσεις, όσον πολλοί και αν είναι εναντίον μου και θα μου χαρίση ειρήνην και ασφάλειαν.

Ψαλ. 54,20 εισακούσεται ο Θεός και ταπεινώσει αυτούς ο υπάρχων πρό των αιώνων. (διάψαλμα). ου γάρ εστιν αυτοίς αντάλλαγμα, ότι ουκ εφοβήθησαν τον Θεόν.

Ψαλ. 54,20 Ο Θεός θα ακούση με ευμένειαν την δέησίν μου. Αυτός ο προαιώνιος Κυριος, θα κατεξευτελίση τους εχθρούς μου, θα τους ταπεινώση, διότι καμμία αλλαγή και μεταβολή προς το καλύτερον δεν υπάρχει εις αυτούς. Καμμία διόρθωσις δεν παρατηρείται, διότι δεν εφοβήθησαν ούτε και φοβούνται τον Κυριον.

Ψαλ. 54,21 εξέτεινε την χείρα αυτού εν τώ αποδιδόναι εβεβήλωσαν την διαθήκην αυτού.

Ψαλ. 54,21 Ο Κυριος άπλωσε την παντοδύναμον δεξιάν του, δια να αποδώση εις αυτούς την δικαίαν τιμωρίαν, διότι κατεφρόνησαν και κατεπάτησαν αναιδώς την διαθήκην του.

Ψαλ. 54,22 διεμερίσθησαν από οργής τού προσώπου αυτού, και ήγγισαν αι καρδιαί αυτών: ηπαλύθησαν οι λόγοι αυτού υπέρ έλαιον, και αυτοί εισι βολίδες.

Ψαλ. 54,22 Εξέσπασεν όμως η οργή του προσώπου του Κυρίου εναντίον των. Διεμερίσθησαν και εξεσχίσθησαν εις κομμάτια εκείνοι, των οποίων η καρδιά είχεν ενωθή εις συνωμοσίαν εναντίον μου. Οι λόγοι του αρχηγού των και προδότου ήσαν γλυκέις, απαλοί περισσότερον από το έλαιον. Εις την πραγματικότητα όμως ήσαν φαρμακερά βέλη.

Ψαλ. 54,23 επίρριψον επί Κύριον την μέριμνά σου, και αυτός σε διαθρέψει: ου δώσει εις τον αιώνα σάλον τώ δικαίω.

Ψαλ. 54,23 Ρίψε, ω ψυχή μου, την φροντίδα σου και την μέριμνά σου δια την σωτηρίαν και ασφάλειάν σου στον Κυριον και αυτός θα σε διαθρέψη και θα συντηρήση την ζωήν σου. Αυτός δεν θα επιτρέψη να επιτέση στον δίκαιον αδιάκοπος και συνεχής ταραχή σαν τα κύματα της τρικυμισμένης θαλάσσης. Αλλά θα δώση αισίαν έκβασιν εις την περιπέτειάν του.

Ψαλ. 54,24 σύ δε, ο Θεός, κατάξεις αυτούς εις φρέαρ διαφθοράς: άνδρες αιμάτων και δολιότητος ου μη ημισεύσωσι τας ημέρας αυτών, εγώ δε, Κύριε, ελπιά επί σε.

Ψαλ. 54,24 Συ δε, ω Θεέ μου, θα κατακρημνίσης και θα καταθάψης τους δολίους εχθρούς μου εις φρέαρ καταστροφής και αφανισμού. Άνθρωποι, που χύνουν αίματα αθών και σκέπτονται συνεχώς δολιότητος εις βάρος των άλλων, δεν θα φθάσουν ούτε στο ήμισυ των ημερών της ζωής των. Εγώ όμως, Κυριε, έχω και θα έχω στηριγμένας εις σε τας ελπίδας μου πάντοτε.

ΨΑΛΜΟΣ 55 (Μαθ. 56)

Εις το τέλος, υπέρ τού λαού τού από των αγίων μεμακρυσμένου: τώ Δαυϊδ εις στηλογραφίαν, όποτε εκράτησαν αυτόν οι αλλόφυλοι εν Γέθ.

Ψαλ. 55,2 Ελέησόν με, ο Θεός, ότι κατεπάτησέ με άνθρωπος, όλην την ημέραν πολεμών έθλιψέ με.

Ψαλ. 55,2 Ελέησέ με, ω Θεέ μου, διότι, άνθρωπος με εποδοπάτησε κάτω στο χώμα, σαν να είμαι σκουληκί. Ολας τας ημέρας με κατέθλιψε με τον πόλεμον, που εξήγειρεν εναντίον μου.

Ψαλ. 55,3 κατεπάτησάν με οι εχθροί μου όλην την ημέραν, ότι πολλοί οι πολεμούντες με από ύψους.

Ψαλ. 55,3 Με καταπατούν οι εχθροί μου όλας τας ημέρας, διότι οι πολεμούντες με είναι ισχυροί, και με πολεμούν από υψηλόν, ασφαλές και απρόσβλητον μέρος.

Ψαλ. 55,4 ημέρας ου φοβηθήσομαι, εγώ δε ελπιά επί σε.

Ψαλ. 55,4 Εγώ όμως όλας αυτάς τας ημέρας του πολέμου των δεν τους φοβούμαι, διότι εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 55,5 εν τώ Θεώ επαινέσω τους λόγους μου, επί τώ Θεώ ήλπισα, ου φοβηθήσομαι τι ποιήσει μοι σάρξ.

Ψαλ. 55,5 Με την βοήθειαν του Θεού μου οι λόγοι αυτοί θα αποδειχθούν πραγματικώς έπαινόσ μου. Εις τον Θεόν μου εστήριξα τας ελπίδας μου. Δεν θα φοβηθώ, τι θα σκεφθή και θα πράξη εναντίον μου φθαρτή ανθρωπίνη σαρξ.

Ψαλ. 55,6 όλην την ημέραν τους λόγους μου εβδελύσσοντο, κατ εμού πάντες οι διαλογισμοί αυτών εις κακόν.

Ψαλ. 55,6 Ολην την ημέραν εκείνοι αηδίαζαν και απεστρέφοντο τους λόγους μου. Αι δε σκέψεις και αι αποφάσεις των εστρέφοντο εναντίον μου, δια να μου κάμουν κακόν.

Ψαλ. 55,7 παροικίησουσι και κατακρύψουσιν: αυτοί την πτέρναν μου φυλάξουσιν, καθάπερ υπέμειναν τή ψυχή μου.

Ψαλ. 55,7 Συναθροίζονται εις συνωμοσίαν, παραμονεύουν, προσπαθούν να κρύψουν τα πονηρά των σχέδια. Αυτοί παρακολουθούν τα ίχνη μου, όπως οι κυνηγοί τα ίχνη των θηραμάτων, δια να με εξοντώσουν, με την ιδίαν επιμονήν, με όσην εγώ επιμένω και επιζητώ την σωτηρίαν μου από σε.

Ψαλ. 55,8 υπέρ τού μηθενός σώσεις αυτούς, εν οργή λαούς κατάξεις. ο Θεός,

Ψαλ. 55,8 Μηδενικά και αρνητικά στοιχεία είναι εις την ζωήν των. Συ, λοιπόν, θα τους σώσης: Οχι βέβαια. Αλλά και λαούς ακόμη ολοκληρούς θα οδηγήσης στον άδην, ω Θεέ μου, εν τη δικαία σου οργή.

Ψαλ. 55,9 την ζωήν μου εξήγγειλά σοι, έθου τα δάκρυνά μου ενώπιόν σου ως και εν τή επαγγελία σου.

Ψαλ. 55,9 Σου εξέθεσα, Κυριε, ολόκληρον την πολυβασανισμένην μου ζωήν. Συ δε έλαβες υπ' όψιν σου τα δάκρυά μου, σύμφωνα και με την υπόσχεσίν σου.

Ψαλ. 55,10 επιστρέψουσιν οι εχθροί μου εις τα οπίσω, εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε· ιδού έγνων ότι Θεός μου εί σύ.

Ψαλ. 55,10 Οι εχθροί μου πανικόβλητοι θα τραπούν εις φυγήν εις ημέραν, κατά την οποίαν εγώ θα επικαλεσθώ την βοήθειάν σου. Ιδού, εγνώρισα και επείσθην μέχρι σήμερα, ότι συ είσαι ο Θεός μου.

Ψαλ. 55,11 επί τώ Θεώ αινέσω ρήμα, επί τώ Κυρίω αινέσω λόγον.

Ψαλ. 55,11 Εις δόξαν του Θεού μου θα μελοποιήσω τον ύμνον μου. Θα ψάλλω προς τον Κυριον εκτενή δοξολογίαν.

Ψαλ. 55,12 επί τώ Θεώ ήλπισα, ου φοβηθήσομαι τι ποιήσει μοι άνθρωπος.

Ψαλ. 55,12 Εις τον Θεόν μου ήλπισα και δεν έχω να φοβηθώ, τι σκέπτεται να μου κάμη ο οιοσδήποτε άνθρωπος.

Ψαλ. 55,13 εν εμοί, ο Θεός, ευχαί, ας αποδώσω αινέσεώς σου,

Ψαλ. 55,13 Έχω κάμη, Κυριε, τάματα, τα οποία με όλην μου την καρδίαν και δοξάζων το άγιον Ονομά σου θα εκπληρώσω,

Ψαλ. 55,14 ότι ερύσω την ψυχήν μου εκ θανάτου και τους πόδας μου εξ ολισθήματος· ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου εν φωτί ζώντων.

Ψαλ. 55,14 διότι συ εγλύτωσες την ζωήν μου από βέβαιον θάνατον, διεφυλαξες τους πόδας μου από θανατηφόρον ολισθήμα. Θα πράττω πάντοτε το ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, εφ' όσον ευρίσκομαι υπό το φως του ηλίου εν μέσω των ζώντων ανθρώπων εις την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 56 (Μασ. 57)

Εις το τέλος· μη διαφθείρης· τώ Δαυΐδ εις στηλογραφίαν εν τώ αυτόν αποδιδράσκειν από προσώπου Σαούλ εις το σπήλαιον.

Ψαλ. 56,2 Ελέησόν με, ο Θεός, ελέησόν με, ότι επί σοί πέποιθεν η ψυχή μου και εν τή σκιά των πτερυγών σου ελπιά, έως ου παρέλθη η ανομία.

Ψαλ. 56,2 Ελέησέ με, Κυριε και Θεέ μου. Δείξε την ευσπλαγχνίαν σου και το έλεός σου εις εμέ, διότι εγώ εις σε έχω στηριξει την πεποίθησίν μου και κάτω από την προστατευτικήν σκιαν των παντοδυνάμων πτερυγών σου ελπίζω ότι θα διαφυλαχθώ ασφαλής, έως ότου παρέλθη ο κίνδυνος, τον οποίον οι άνομοι έχουν στήσει εναντίον μου.

Ψαλ. 56,3 κεκραάξομαι προς τον Θεόν τον Ύψιστον, τον Θεόν τον ευεργετήσαντά με.

Ψαλ. 56,3 Εκραξα και κραζω από τα βάθη της ψυχής μου προς τον Θεόν τον ύψιστον, ο οποίος πολλές φορές έως τώρα με έχει ευεργετήσει.

Ψαλ. 56,4 εξαπέστειλεν εξ ουρανού και έσωσέ με, έδωκεν εις όνειδος τους καταπατούντάς με. (διάψαλμα). εξαπέστειλεν ο Θεός το έλεος αυτου και την αλήθειαν αυτου

Ψαλ. 56,4 Εστειλεν από τον ουρανόν την βοήθειάν του και με έσωσε. Θα κατεντροπιάση και θα κατεξευτελίση και τώρα εκείνους, οι οποίοι θέλουν να με ποδοπατήσουν ως σκουλήκι. Ο Κυριος έστειλε και θα στείλη το έλεός του εις εμέ και θα φανή κατά πάντα αληθής και αξιοπιστος εις τας υποσχέσους.

Ψαλ. 56,5 και ερύσατο την ψυχήν μου εκ μέσου σκύμων· εκοιμήθην τεταραγμένος· υιοί ανθρώπων, οι οδόντες αυτών όπλα και βέλη, και η γλώσσα αυτών μάχαιρα οξεία.

Ψαλ. 56,5 Εγλύτωσε και θα γλυτώση την ζωήν μου από εχθρούς, οι οποίοι ομοιάζουν με αγριους νεαρούς λέοντας.

Εκοιμήθην με φόβον και ταραχήν, διότι οι άνθρωποι αυτοί, οι εχθροί μου, έχουν, ωσαν δόντια λεόντων, όπλα και βέλη και η γλώσσα των είναι ακονισμένη, κοπτερή μάχαιρα εναντίον μου.

Ψαλ. 56,6 υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γήν η δόξα σου.

Ψαλ. 56,6 Ας φανή και πάλιν το μεγαλείον σου, Κυριε, στον ουρανόν άνω και η δόξα σου κάτω εις όλην την γην.

Ψαλ. 56,7 παγίδα ητοίμασαν τοίς ποσί μου και κατέκαμψαν την ψυχήν μου· ώρυσαν πρό προσώπου μου βόθρον και ενέπεσαν εις αυτόν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 56,7 Οι εχθροί μου έστησαν παγίδα στον δρόμον μου και με τας επιβουλάς των κατέκαμψαν και απεθάρρυναν την ψυχήν μου. Ηνοιξαν ενώπιόν μου βορβορώδη λάκκον, δια να πέσω εις αυτόν. Αλλά έπεσαν οι ίδιοι εντός αυτου.

Ψαλ. 56,8 ετοιμή η καρδιά μου, ο Θεός, ετοιμή η καρδιά μου, άσομαι και ψαλώ εν τή δόξη μου.

Ψαλ. 56,8 Και τώρα η καρδιά μου με την πίστιν και το θάρρος της εις σε, είναι ετοιμη να νικήση τους πειρασμούς, να αντιμετωπίση τους κινδύνους. Εγώ θα σε δοξολογώ με το στόμα μου και θα συνθέτω ύμνους με τα μουσικά όργανα εις δόξαν σου.

Ψαλ. 56,9 εξεγέρθητι, η δόξα μου· εξεγέρθητι, ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου.

Ψαλ. 56,9 Σηκω επάνω, ω ψυχή μου. Σηκωθήτε και σεις τα μουσικά όργανα, ψαλτήριον και κιθάρα. Πολύ πρωϊ θα σηκωθώ, θα σε δοξολογήσω, Κυριε,

Ψαλ. 56,10 εξομολογήσομαι σοι εν λαοίς, Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσι,

Ψαλ. 56,10 ανάμεσα εις πολλούς λαούς, θα ψάλλω εις σε ανάμεσα εις πολλά έθνη,

Ψαλ. 56,11 ότι εμεγαλύνθη έως των ουρανών το έλεός σου και έως των νεφελών η αλήθειά σου.

Ψαλ. 56,11 διότι η ευσπλαγχνία σου και το έλεός σου εμεγαλύνθησαν και υψώθησαν έως στους ουρανούς, και η αξιοπιστία των υποσχέσεών σου και η αλήθειά σου ανέβη έως τα νέφη του ουρανού.

Ψαλ. 56,12 υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γήν η δόξα σου.

Ψαλ. 56,12 Ας υψωθή και ας λάμψη το μεγαλείον σου, ω Θεέ, υπεράνω από τους ουρανούς και η δόξα σου ας απλωθή εις όλην την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 57 (Μασ. 58)

Εις το τέλος· μη διαφθείρης· τώ Δαυΐδ εις στηλογραφίαν.

Ψαλ. 57,2 Ει αληθώς άρα δικαιοσύνην λαλείτε· ευθείας κρίνετε οι υιοί των ανθρώπων·

Ψαλ. 57,2 Λαλείτε πράγματι και αληθεία, ω κριται του Ισραήλ, και εφαρμόζετε δικαιοσύνην· Εκδίδετε σεις, υιοί των ανθρώπων, δικαίας αποφάσεις·

Ψαλ. 57,3 και γάρ εν καρδία ανομίαν εργάζεσθε εν τή γη, αδικίαν αι χείρες υμών συμπλέκουσιν.

Ψαλ. 57,3 Οχι. Διότι με την καρδίαν και τον νουν σας επεξεργάζεσθε την αδικίαν εις την ιερών χώραν της Παλαιστίνης. Τα

δε χέρια σας εξυφαίνουιν δολίας αδικίας εις βάρος των άλλων.

Ψαλ. 57,4 απηλλοτριώθησαν οι αμαρτωλοί από μήτρας, επλανήθησαν από γαστρός, ελάλησαν ψευδή.

Ψαλ. 57,4 Οι αμαρτωλοί αυτοί δικασταί απεξενώθησαν από τον Θεόν, από την εποχήν ακόμη κατά την οποίαν συνελήφθησαν έμβρυα εις την μήτραν. Επλανήθησαν εκ κοιτίας μητρός, ελάλησαν και λαλούν συνεχώς ψέματα.

Ψαλ. 57,5 θυμός αυτοίς κατά την ομοίωσιν τού όφews, ωσει ασπίδος κωφής και βουούσης τα ώτα αυτής,

Ψαλ. 57,5 Αγκρία μανία τους κατέχει δια το κακόν, ώστε να ομοιάζουν με φίδια, με ασπίδα κωφήν,

Ψαλ. 57,6 ήτις ουκ εισακούσεται φωνής επαδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρά σοφού.

Ψαλ. 57,6 που κλείει τα αυτιά της και δεν θέλει να ακούση τας γοητευτικάς ωδάς των μάγων, με τας οποίας ο πεπειραμένος γόης προσπαθεί να την καταπραΰνη.

Ψαλ. 57,7 ο Θεός συντριψίει τους οδόντας αυτών εν τώ στόματι αυτών, τας μύλας των λεόντων συνέθλασεν ο Κύριος·

Ψαλ. 57,7 Ο Θεός θα συντριψίη τα δόντια των ασεβών αυτών δικαστών μέσα στο στόμα των. Θα καταθρυμματίση τους οδόντας αυτών, οι οποίοι ώσαν άγριοι λέοντες επιζήσαν να κατασπαράξουν και να αλέσουν τα θύματά των.

Ψαλ. 57,8 εξουδενωθήσονται ωσει ύδωρ διαπορευόμενον· εκτενεί το τόξον αυτού έως ου ασθενήσουσιν.

Ψαλ. 57,8 Θα σβήσουν, θα περάσουν, θα εξαφανισθούν σαν το νερό, το οποίον τρέχει ταχέως και δεν επιστρέφει. Ο Κυριος θα τεντώση το τόξον του, και θα ρίψη εναντίον αυτών τα βέλη του, μέχρις ότου εξασθενήσουν τελείως.

Ψαλ. 57,9 ωσει κηρός τακείς ανταναιρεθήσονται· έπεσε πύρ επ αυτούς, και ουκ είδον τον ήλιον.

Ψαλ. 57,9 Οπως λιώνει το κερι, έτσι και αυτοί θα λυώσουν, θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν. Φωτιά της οργής του Κυριου θα πέση επάνω τους, θα κατακαούν και έτσι δεν θα ιδούν ποτέ το φως του ηλίου, θα παύσουν να υπάρχουν μεταξύ των ζώντων ανθρώπων.

Ψαλ. 57,10 πρό τού συνιέναι τας ακάνθας αυτών την ράμον, ωσει ζώντας, ωσει εν οργή καταπίεται αυτούς.

Ψαλ. 57,10 Προτού αυξηθούν αι άκανθαι, ώστε να γίνουν ακανθώδεις θάμνοι, πριν εξανθήση και καρποφορήση εις κακά έργα η πονηρία αυτών, σαν με ασυγκράτητον κύμα οργής θα τους καταπίη η θεία δικαιοσύνη.

Ψαλ. 57,11 ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ιδη εκδίκησιν· τας χείρας αυτού νίψεται εν τώ αίματι τού αμαρτωλού.

Ψαλ. 57,11 Θα ευφρανθή ο δίκαιος όταν ιδη την θείαν αυτήν εκδίκησιν. Τοσον άφθονον θα χυθή το αίμα των αδικων κριτών, ώστε εις αυτό θα νίψη τα χέρια του ο δίκαιος, ικανοποιημένος από την θείαν δικαιοσύνην.

Ψαλ. 57,12 και ερεί άνθρωπος· ει άρα εστί καρπός τώ δικαίω, άρα εστί ο Θεός κρίνων αυτούς εν τή γη.

Ψαλ. 57,12 Και τότε κάθε άνθρωπος θα πη· Πράγματι υπάρχει στον δίκαιον η αμοιβή δια τα καλά του έργα. Πράγματι υπάρχει ο Θεός, ο οποίος κρίνει και κατακρίνει τους αδικους κριτάς επάνω εις την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 58 (Μασ. 59)

Εις το τέλος· μη διαφθείρης· τώ Δαυΐδ εις στηλογραφίαν, όποτε απέστειλε Σαούλ και εφύλαξε τον οίκον αυτού τού θανατώσαι αυτόν.

Ψαλ. 58,2 Εξελού με εκ των εχθρών μου, ο Θεός, και εκ των επανισταμένων επ εμέ λύτρωσαί με·

Ψαλ. 58,2 Ω Θεέ μου, βγάλε με από τα χέρια των εχθρών μου. Γλύτωσέ με από την επιβουλήν εκείνων, οι οποίοι έχουν εξεγερθή εναντίον μου.

Ψαλ. 58,3 ρύσαί με εκ των εργαζομένων την ανομίαν και εξ ανδρών αιμάτων σώσόν με.

Ψαλ. 58,3 Γλύτωσέ με από τους ανθρώπους, που εργάζονται την ανομίαν. Σώσε με από ανθρώπους αιμοβόρους, που σκέπτονται και διαπράττουν εγκλήματα.

Ψαλ. 58,4 ότι ιδού εθήρευσαν την ψυχήν μου, επέθεντο επ εμέ κραταιοί· ουτε η ανομία μου ουτε η αμαρτία μου, Κύριε·

Ψαλ. 58,4 Διότι ιδού, έστησαν ενέδρας, δια να μου πάρουν την ζωήν. Επετέθησαν εναντίον μου οι ισχυροί της εποχής αυτής. Ούτε η παρανομία μου, ούτε η αμαρτία μου υπήρξαν, Κυριε, αιτία της καταφοράς των αυτής.

Ψαλ. 58,5 άνευ ανομίας έδραμον και κατεύθον· εξεγέρθητι εις συνάντησίν μου και ιδε.

Ψαλ. 58,5 Μέχρι σήμερα επέρασα τας ημέρας της ζωής μου χωρίς παρανομία. Εξ αντιθέτου συμπεριεφέρθη με ευθύτητα. Σηκω, λοιπόν, Κυριε, και έλα εις συνάντησίν μου και ιδε τον κίνδυνον, που με απειλεί.

Ψαλ. 58,6 και σύ, Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός τού Ισραήλ, πρόσχες τού επισκέψασθαι πάντα τα έθνη, μη οικτειρήσης πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 58,6 Συ, Κυριε, ο Θεός των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, συ ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, σπύσε εν τη δικαιοσύνη σου να επισκεφθής με την τιμωρόν ράβδον σου όλα τα αμαρτωλά έθνη. Μη δείξης ευσπλαγχνίαν προς εκείνους, οι οποίοι εργάζονται την παρανομίαν.

Ψαλ. 58,7 επιστρέψουσιν εις εσπέραν και λιμώξουσιν ως κύων και κυκλώσουσι πόλιν.

Ψαλ. 58,7 Οπως ο κύων κατά την εσπέραν περιέρχεται αναζητών τροφήν εις τα απορρίμματα, έτσι και αυτοί, διψασμένοι και πεινασμένοι δι' ανθρώπινον αίμα, θα περιέλθουν την πόλιν αναζητούντες τα θύματά των.

Ψαλ. 58,8 ιδού αποφθέγγονται εν τώ στόματι αυτών, και ρομφαία εν τοίς χείλεσιν αυτών, ότι τις ήκουσε;

Ψαλ. 58,8 Ιδού, αυτοί εκτοξεύουν από το στόμα τους φαρμακερούς και υβριστικούς λόγους. Κοφτερή ρομφαία τα χείλη των. Με θρασύτητα λέγουν· Ποίός μας ακούει; Και αν μας ακούη, άνθρωπος η Θεός, μήπως και θα δώσωμεν λόγον;

Ψαλ. 58,9 και σύ, Κύριε, εκγέλαση αυτούς, εξουδενώσεις πάντα τα έθνη.

Ψαλ. 58,9 Συ όμως, Κυριε, θα τους περιγελάσης. Θα εκμηδενίσης γενικώς όλα τα ειδωλολατρικά αμαρτωλά έθνη.

Ψαλ. 58,10 το κράτος μου, προς σε φυλάξω, ότι σύ, ο Θεός, αντιλήπτωρ μου εί.

Ψαλ. 58,10 Την δύναμίν μου, Κυριε, την σωτηρίαν και ασφάλειάν μου, θα αναθέσω εις σε, διότι συ είσαι ο Θεός μου, ο προστάτης και υπερασπιστής μου.

Ψαλ. 58,11 ο Θεός μου, το έλεος αυτού προφθάσει με· ο Θεός μου δείξει μοι εν τοίς εχθροίς μου.

Ψαλ. 58,11 Ω Θεέ μου, πιστεύω απολύτως, ότι θα έλθη προς εμέ το έλεός σου στον κατάλληλον καιρόν, δια να με προφθάση, πριν πάθω τι. Συ, ο Θεός μου, θα μου δείξης το έργον της δικαιοσύνης σου εναντίον των εχθρών μου.

Ψαλ. 58,12 μη αποκτεινης αυτούς, μήποτε επιλάθωνται τού νόμου σου· διασκόρπισον αυτούς εν τή δυνάμει σου και κατάγαγε αυτούς, ο υπερασπιστής μου, Κύριε.

Ψαλ. 58,12 Μη τους θανατώσης όμως, Κυριε, αλλά τιμώρησέ τους κατ' άλλον τρόπον, δια να βλέπη το έθνος μου την τιμωρίαν αυτήν και μη λησμονή τον Νομον σου. Διασκόρπισέ τους εν τη παντοδυναμία σου μακράν από την πατρίδα των.

Ριψε τους ταπεινωμένους και εξευτελισμένους κάτω στο χώμα, συ Κυριε, που είσαι ο υπερασπιστής και προστάτης μου.
Ψαλ. 58,13 αμαρτία στόματος αυτών, λόγος χειλέων αυτών, και συλληφθήτωσαν εν τή υπερηφανία αυτών· και εξ αράς και ψεύδους διαγγελήσονται εν συντελεία,
Ψαλ. 58,13 Ποσον αηδιαστική ήτο η αμαρτία, που εξεμούσε το στόμα αυτών! Ποσον πονηρός και δόλιος ο λόγος των χειλέων των! Ας συλληφθούν αυτοί μέσα εις τα δίκτυα των εγωπαθών και φθονερών σχεδίων των. Τα αμαρτωλά λόγια, με τα οποία αυτοί με κατηρώντο και εψεύδοντο εις βάρος μου, θα διαλαληθούν εις όλους έπειτα από την συντριβήν των.
Ψαλ. 58,14 εν οργή συντελείας, και ου μη υπάρξουσιν και γνώσονται, ότι Θεός δεσπόζει τού Ιακώβ των περάτων της γής. (διάψαλμα).
Ψαλ. 58,14 Η τιμωρία των, εν τη δικαία σου οργή, θα είναι πλήρης και δεν θα υπάρχουν πλέον. Τοτε θα μάθουν όλοι, ότι ο Θεός είναι ο Κυριος και προστάτης των Ισραηλιτών, μέχρι και των περάτων της γής.
Ψαλ. 58,15 επιστρέψουσιν εις εσπέραν, και λιμώξουσιν ως κύων και κυκλώσουσι πόλιν.
Ψαλ. 58,15 Αυτοί, όπως ο πεινασμένος κύων κατά την εσπέραν περιέχεται τους δρόμους εις αναζήτησιν τροφής του μέσα εις τα απορρίμματα, έτσι και αυτοί πεινασμένοι και διψασμένοι δι' αίμα ανθρώπων, θα περιτριγυρίζουν γύρω την πόλιν ζητούντες θύματα.
Ψαλ. 58,16 αυτοί διασκορπισθήσονται τού φαγείν· εάν δε μη χορτασθώσι, και γογγύσουσιν.
Ψαλ. 58,16 Αυτοί θα διασκορπισθούν από εδώ και από εκεί, δια να φάγουν κάποιον. Εάν δε και δεν κορέσουν τα αιμοβόρα ένστικτά των, θα γογγύζουν και θα γαυγίζουν.
Ψαλ. 58,17 εγώ δε άσσομαι τή δυνάμει σου και αγαλλιάσομαι το πρωί το έλεός σου, ότι εγενήθησ αντλήπτωρ μου και καταφυγή μου εν ημέρα θλίψεώς μου.
Ψαλ. 58,17 Εγώ όμως θα ψάλλω δοξολογίαν προς σε, τον παντοδύναμον Θεόν. Θα πλημμυρίσω από αγαλλίασιν την πμωίαν, που θα ιδω το έλεός σου, διότι συ υπήρξες προστάτης μου και καταφύγιόν μου εις περιόδον θλίψεων και κινδύνων.
Ψαλ. 58,18 βοηθός μου εί, σοί ψαλώ, ότι σύ, ο Θεός, αντλήπτωρ μου εί, ο Θεός μου, το έλεός μου.
Ψαλ. 58,18 Συ, Κυριε, είσαι βοηθός μου. Θα ψάλλω και θα υμνολογώ σε, διότι συ ήσουν και είσαι ο προστάτης μου, ο Θεός μου, γεμάτος έλεος και ευσπλαγχνίαν προς εμέ.

ΨΑΛΜΟΣ 59 (Μασ. 60)

Εις το τέλος τοίς αλλοιωθησομένοις έτι, εις στηλογραφίαν τώ Δαυΐδ, εις διδαχήν,
Ψαλ. 59,2 οπότε ενεπύρισε την Μεσοποταμίαν Συρίας και την Συρίαν Σοβά, και επέστρεψεν Ιωάβ, και επάταξε την φάραγγα των αλών, δώδεκα χιλιάδας.
Ψαλ. 59,3 Ο Θεός, απώσω ημάς και καθείλες ημάς, ωργίσθησ και οικτείρησας ημάς.
Ψαλ. 59,3 Ω Θεέ, μας απώθησ και μας απεμάκρυνες από κοντά σου. Μας κατεκρήμνισες, ωργίσθησ εναντίον μας. Και τώρα, Κυριε, μετά την τιμωρίαν μας, δείξε προς ημάς το έλεός σου και την ευσπλαγχνίαν σου.
Ψαλ. 59,4 συνέσεισας την γήν και συνετάραξας αυτήν· ίασαι τα συντρίμματα αυτής ότι εσαλεύθη.
Ψαλ. 59,4 Συνεκλόνησες την χώραν της Παλαιστίνης με την επιδρομήν και τας δηώσεις των αλλοφύλων. Την συνετάραξες ωσάν με σεισμούς μεγάλους και καταστρεπτικούς. Θεράπευσε, Κυριε, τα συντρίμματα και τα ερείπιά της, διότι τα πάντα εις αυτήν εσαλεύθησαν.
Ψαλ. 59,5 έδειξας τώ λαώ σου σκληρά, επότισας ημάς οίνον κατανύξεως.
Ψαλ. 59,5 Παρεχώρησες να ίδη ο λαός σου σκληράς δοκιμασίας. Μας επότισες με τον πικρόν οίνον της οργής σου.
Ψαλ. 59,6 έδωκας τοίς φοβουμένοις σε σημείωσιν τού φυγείν από προσώπου τόξου. (διάψαλμα).
Ψαλ. 59,6 Έδωκες όμως, εν τη ευσπλαγχνία και τη αγαθότητί σου, στους Ισραηλίτας, που ευλαβούνται το όνομά σου, σημείον, δια να αποφύγουν το εχθρικόν τόξον και διασωθούν.
Ψαλ. 59,7 όπως αν ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τή δεξιά σου και επάκουσόν μου.
Ψαλ. 59,7 Δια να γλυτώσουν οι αγαπητοί σου και μη εξοντωθούν από τους εχθρούς, σώσε τους με την ακατανίκητον δεξιάν σου και κάμε δεκτήν ευμενώσ την προσευχήν μου υπέρ του λαού.
Ψαλ. 59,8 ο Θεός ελάλησεν εν τώ αγίω αυτού· αγαλλιάσομαι και διαμεριώ Σίκκιμα και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρήσω.
Ψαλ. 59,8 Ο Θεός, εν τη αγιότητι αυτού, μίλησε επισήμως και είπε· Με χαράν και αγαλλίασιν θα διαμοιράσω εις σας την πόλιν Συχέμ και θα καταμετρήσω την κοιλάδα των σκηνών, που εκτείνεται πέραν του Ιορδάνου, όλην αυτήν την χώραν, δια να την διαμοιράσω προς σας.
Ψαλ. 59,9 εμός εστι Γαλαάδ, και εμός εστι Μανασσή, και Εφραίμ κραταίωσις της κεφαλής μου, Ιούδας βασιλεύς μου
Ψαλ. 59,9 Διότι εις εμέ ανήκει η χώρα Γαλαάδ, ιδική μου είναι η περιοχή Μανασσή η πέραν του Ιορδάνου. Επίσης ιδική μου είναι και η εντεύθεν του Ιορδάνου περιοχή Εφραίμ, η κραταιά αυτή δύναμις περικεφαλαία μου, όπως επίσης και φυλή του Ιούδα, από την οποίαν προέρχονται οι βασιλείς του λαού μου.
Ψαλ. 59,10 Μωάβ λέβησ της ελπίδος μου, επί την Ιδουμαίαν εκτενώ το υπόδημά μου, εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν.
Ψαλ. 59,10 Η χώρα των Μωαβιτών θα γίνη λεκάνη, μέσα εις την οποίαν ο εκλεκτός μου λαός θα πλύνη τους πόδας του. Εις την χώραν της Ιδουμαίας θα εκτείνω το υπόδημά μου και θα την υποτάξω. Εις εμέ όλοι οι αλλόφυλοι υπετάγησαν και θα υποταχθούν.
Ψαλ. 59,11 τις απάξει με εις πόλιν περιοχής; ή τις οδηγήσει με έως της Ιδουμαίας;
Ψαλ. 59,11 Έπειτα, λοιπόν, από τας μεγάλας αυτάς υποσχέστου Κυρίου, ποίος θα με φέρη νικητήν εις την οχυράν πόλιν, που είναι πρωτεύουσα της Ιδουμαίας; Ποίος θα με οδηγήση το συντομώτερον μέχρι της χώρας Ιδουμαίας;
Ψαλ. 59,12 ουχί σύ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ουκ εξελεύθησ, ο Θεός, εν ταις δυνάμεισιν ημών;
Ψαλ. 59,12 Δεν θα μας οδηγήσης συ, ω Θεέ μου, ο οποίος προηγουμένως μας είχες απωθήσει από κοντά σου; Και συ δεν θα εκστρατεύσης μαζί με τας ιδικάς μας στρατιωτικάς δυνάμεισ εναντίον των εχθρών μας;
Ψαλ. 59,13 δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως, και ματαία σωτηρία ανθρώπου.
Ψαλ. 59,13 Δός μας βοήθειαν, δια να σωθώμεν από την δοκιμασίαν, η οποία μας συνέχει, διότι ματαία και άκαρπος εις σωτηρίαν είναι κάθε βοήθεια, που προέρχεται από άνθρωπον.
Ψαλ. 59,14 εν τώ Θεώ ποιήσωμεν δύναμιν, και αυτός εξουδενώσει τους θλίβοντασ ημάς.

Ψαλ. 59,14 Με την βοήθειαν σου του Θεού μας θα δράσωμεν αποτελεσματικώς και μετά δυνάμεως. Αυτός ο ίδιος θα εκμηδενίση εκείνους, οι οποίοι μας θλίβουν.

ΨΑΛΜΟΣ 60 (Μασ. 61)

Εις το τέλος, εν ύμνοις· τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 60,2 Εισάκουσον, ο Θεός, της δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Ψαλ. 60,2 Ακουσε, ω Θεέ μου, και κάμε δεκτὴν την δέησίν μου. Δώσε προσοχήν εις την προσευχήν μου.

Ψαλ. 60,3 από των περάτων της γῆς προς σε ἐκέκραξα εν τῷ ἀκηδιάσαι την καρδίαν μου· εν πέτρα ὑψώσάς με, ὠδήγησάς με,

Ψαλ. 60,3 Από τα πέρατα της γῆς, μακράν από την Σιών, κράζω προς σε εις περίοδον, κατά την οποίαν η καρδιά μου ἔχει καταληφθῆ από μεγάλην λύπην και ατονίαν. Και συ, Κυριε, ὅπως στο παρελθόν ἔτσι και τώρα, με ὑψωσες και με ἐστήριξες εις ἀπόσιτους ἀπό τους ἐχθρούς μου βράχους. Εκεί, συ ο ἴδιος με ὠδήγησες ἀσφαλῆ.

Ψαλ. 60,4 ὅτι ἐγενήθης ἐλπίς μου, πύργος ἰσχύος ἀπό προσώπου ἐχθροῦ.

Ψαλ. 60,4 Διότι ἐγώ και στο παρελθόν εις σε εἶχα στηρίζει τας ἐλπίδας μου και με ἐπροστάτευσες ὡς πύργον και φρούριον ἀπόρθητον ἐναντίον του οἰουδήποτε ἐχθροῦ μου.

Ψαλ. 60,5 παροικήσω εν τῷ σκηνώματί σου εις τους αἰῶνας, σκεπασθήσομαι εν σκέπῃ των πτερυγῶν σου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 60,5 Πιστεύω, ὅτι και τώρα θα εὐδοκήσης να κατοικήσω παντοτενὰ πλησίον του ἱεροῦ σου σκηνώματος εις την Ἱερουσαλήμ, ὥστε να ἐνρίσκωμαι ὑπό την ἀκατανίκητον σκέπην των πτερυγῶν της θείας σου προστασίας.

Ψαλ. 60,6 ὅτι σύ, ο Θεός, εἰσήκουσας των ευχῶν μου, ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις το ὄνομά σου.

Ψαλ. 60,6 Διότι συ, ω Θεέ μου, ἤκουσες και ἔκαμες ευμενῶς δεκτάς τας προσευχάς μου και τα τάματά μου, και ἔδωσες εις ἡμᾶς, που σε ευλαβούμεθα, την γῆν της Ἐπαγγελίας ὡς κληρονομίαν.

Ψαλ. 60,7 ἡμέρας εφ ἡμέρας τοῦ βασιλέως προσθήσεις, τα ἔτη αὐτοῦ ἕως ἡμέρας γενεάς και γενεάς.

Ψαλ. 60,7 Ἡμέρας εις τας ἡμέρας του βασιλέως θα προσθήσεις, ὥστε τα ἔτη του δια των ἀπογόνων του, και μάλιστα δια του Μεσσιου, να συνεχισθῶν αἰωνίως ἀπό των ἡμερῶν της μίας γενεάς μέχρι και των ἡμερῶν της ἄλλης εις αἰῶνας αἰῶνων.

Ψαλ. 60,8 διαμενεῖ εις τον αἰῶνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἔλεος και ἀλήθειαν αὐτοῦ τις ἐκζητήσει;

Ψαλ. 60,8 Και ἔτσι θα παραμένῃ αὐτός αἰώνιος βασιλεὺς ἐνώπιόν σου. Ποῖός ἀπό τους θνητούς θα ἠμπορέσει ποτε να ἐρευνῆσει και να κατανοήσῃ το βάθος του ἐλέους και την πιστότητα των υποσχέσεών σου;

Ψαλ. 60,9 οὕτως ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εις τον αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τοῦ ἀποδούναί με τας ευχάς μου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

Ψαλ. 60,9 Γεμάτος θαυμασμόν προ του ἀπίστου μεγαλείου σου θα ψάλλω ὕμνον εις δόξαν του ὀνόματός σου δια μέσον ὅλων των αἰῶνων και ὡσάν χρέος οφειλόμενον θα ἀποδίδω εις σε τα τάματά μου καθημερινῶς ἀπό την μίαν ἡμέραν εις την ἄλλην.

ΨΑΛΜΟΣ 61 (Μασ. 62)

Εις το τέλος, ὑπὲρ Ἰδιθούν· ψαλμός τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 61,2 Οὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχὴ μου; παρ αὐτῷ γάρ το σωτήριόν μου·

Ψαλ. 61,2 Εἰς τον Θεόν δεν θα ὑποταχθῆ ἡ ψυχὴ μου; Βεβαίως. Διότι εις τα χέρια αὐτοῦ ὑπάρχει ἡ σωτηρία μου.

Ψαλ. 61,3 και γάρ αὐτός Θεός μου και σωτὴρ μου, και ἀντιλήπτωρ μου, ου μη σαλευθῶ ἐπὶ πλεῖον.

Ψαλ. 61,3 Ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτός ο Θεός μου, εἶναι ο σωτὴρ μου και ο ὑπερασπιστής μου, δεν θα κλονισθῶ πλέον στους πειρασμούς, οι οποίοι ἐνδεχομένως θα με προσβάλουν.

Ψαλ. 61,4 ἕως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ ἄνθρωπον; φονεῦετε πάντες ὡς τοίχῳ κεκλιμένῳ και φραγμῷ ὡσμένῳ.

Ψαλ. 61,4 Ἔως πότε σεῖς θα ἐπιτίθεσθε με φονικὴν μανίαν ἐναντίον ἀθῶου ἀνθρώπου; Ἔως πότε σεῖς θα ἐπιζητήτε να με φονεύσετε ἐπιτίπτοντες ἐναντίον μου, ὡσάν προς ἐτοιμόρροπον τοίχον και προς φράκτην ο ὁποῖός ἔχει σπρωχθῆ και εἶναι ἔτοιμος να σωριασθῆ στο ἔδαφος;

Ψαλ. 61,5 πλὴν την τιμὴν μου ἐβουλεύσαντο ἀπώσασθαι, ἔδραμον εν δίψει, τῷ στόματι αὐτῶν ευλόγουν και τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κατηρώντο. (διάψαλμα).

Ψαλ. 61,5 Παρ' ὅλην την τραγικὴν μου κατάστασιν, οι ἐχθροί μου ἐσκέφθησαν να ποδοπατήσουν στο χῶμα την βασιλικὴν μου τιμὴν. Και προς τούτο, διψασμένοι δια το αἷμα μου, ἔτρεξαν ἐναντίον μου. Με το στόμα των ἔλεγον λόγους ἐπαινετικούς και κολακευτικούς. Με την καρδίαν των ὁμως με κατηρώντο.

Ψαλ. 61,6 πλὴν τῷ Θεῷ ὑποτάγηθι, ἡ ψυχὴ μου, ὅτι παρ αὐτῷ ἡ ὑπομονὴ μου.

Ψαλ. 61,6 Πλὴν συ, ω ψυχὴ μου, στον Θεόν τρέπει να ὑποταχθῆς, διότι ἀπό αὐτόν με ὑπομονὴν και πίστιν θα περιμένω λύτρωσιν ἀπό τας θλίψεις μου.

Ψαλ. 61,7 ὅτι αὐτός Θεός μου και σωτὴρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, ου μη μεταναστεύσω.

Ψαλ. 61,7 Διότι αὐτός εἶναι ο Θεός και σωτὴρ μου, το στηριγμά μου· και παρὰ την μανίαν των ἐχθρῶν μου δεν θα μεταναστεύσω ἐξόριστος εις ξένας περιοχάς.

Ψαλ. 61,8 ἐπὶ τῷ Θεῷ το σωτήριόν μου και ἡ δόξα μου· ο Θεός της βοηθείας μου, και ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ.

Ψαλ. 61,8 Εἰς τον Θεόν ἔχω στηρίζει με πίστιν την σωτηρίαν μου και την δόξαν μου. Ο Θεός αὐτός εἶναι ο βοηθός μου και ὅλαι αι ἐλπίδες μου εις αὐτόν στηρίζονται.

Ψαλ. 61,9 ἐλπίσατε ἐπ αὐτόν πάσα συναγωγὴ λαοῦ· ἐκχέετε ἐνώπιον αὐτοῦ τας καρδίας υμῶν, ὅτι ο Θεός βοηθός ἡμῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 61,9 Εἰς τον Θεόν στηρίξατε τας ἐλπίδας σας ὅλα τα πλήθη του λαοῦ. Ἀφήσατε να ἐκχυθῆ προς αὐτόν το περιεχόμενον της καρδίας σας, εἴτε θλίψις εἶναι και πόνοι, εἴτε χαρά και ἀγαλλίασις. Διότι ο Θεός εἶναι βοηθός μας.

Ψαλ. 61,10 πλὴν μάταιοι οι υἱοὶ των ἀνθρώπων, ψευδεῖς οι υἱοὶ των ἀνθρώπων εν ζυγοῖς τοῦ ἀδικῆσαι αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ το αὐτό.

Ψαλ. 61,10 Ἐξ ἀντιθέτου οι ἄνθρωποι εἶναι ματαιολόγοι και κούφοι, ψεύδονται μεταξύ των, ἀπατοῦν και ἀπατώνται, και ἀδικοῦν ο ένας τον ἄλλον. Ὅλοι αὐτοὶ κινοῦνται ἀπό συμφύωνος ἕνεκα της ματαιοδοξίας των.

Ψαλ. 61,11 μη ἐλπίζετε ἐπ ἀδικίαν και ἐπ ἀρπάγματα μη ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος εἴναι ρέη, μη προστίθεσθε καρδίαν.

Ψαλ. 61,11 Σεῖς, οι ἄνθρωποι, μη στηρίζετε τας ἐλπίδας σας στον πλοῦτον και εις την ἀδικίαν. Μη φλογίζεσθε ἀπό τον

πόθον δια πλούτη, που προέρχονται από αρπαγές. Και αν ιδετε ωσάν ποτάμι να ρέη ο πλούτος εμπρός σας, μη προσκολλάτε εις αυτόν την καρδίαν σας.

Ψαλ. 61,12 άπαξ ελάλησεν ο Θεός, δύο ταύτα ήκουσα, ότι το κράτος του Θεού,

Ψαλ. 61,12 Άπαξ δια παντός διεκήρυξεν ο Θεός, εγώ δε ήκουσα τα δύο αυτά πράγματα. Πρώτον ότι η κραταιά δύναμις ανήκει εις σε τον Θεόν

Ψαλ. 61,13 και σου, Κύριε, το έλεος, ότι σύ αποδώσεις εκάστω κατά τα έργα αυτού.

Ψαλ. 61,13 και δεύτερον ότι η ευσπλαχνία είναι επίσης ιδική σου. Βασει λοιπόν αυτών, Κυριε, συ θα αποδώσης εις έκαστον κατά τα έργα του. Θα τιμωρήσης δια τας αδικίας του τον ένοχον. Θα αμείψης τον αγαθόν δια τα καλά του έργα.

ΨΑΛΜΟΣ 62 (Μασ. 63)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ εν τώ είναι αυτόν εν τή ερήμω της Ιουδαίας.

Ψαλ. 62,2 Ο Θεός ο Θεός μου, προς σε ορθρίζω· εδίψησέ σε η ψυχή μου, ποσαπλώς σοι η σάρξ μου εν γη ερήμω και αβάτω και ανύδρω.

Ψαλ. 62,2 Θεέ μου, που είσαι ο Θεός μου, από πολύ πρωΐ, από τα χαράματα προσεύχομαι προς σε. Σε διψά και σε ποθεί η ψυχή μου. Ποσες φορές και αυτά ι αισθήσιστου σώματός μου, εις την ερήμον αυτήν χώραν την δύσδατον και άνυδρον επόθησαν να ίδουν και να απολαύσουν τον άγιόν σου ναόν!

Ψαλ. 62,3 ούτως εν τώ αγίω ώφθην σοι τού ιδείν την δύναμίν σου και την δόξαν σου.

Ψαλ. 62,3 Με την δίψαν αυτήν επαρουσιαζόμενη σωματικώς και ψυχικώς άλλοτε στον ιερόν σου τόπον, δια να ιδω και σκεφθώ την δύναμίν σου και την δόξαν σου.

Ψαλ. 62,4 ότι κρείσσον το έλεός σου υπέρ ζωάς· τα χείλη μου επαινέσουσί σε.

Ψαλ. 62,4 Σε επόθησα και σε ποθώ σφοδρώς, Κυριε μου, διότι το έλεός σου είναι ανώτερον από χιλιάδας και χιλιάδας ζωάς. Τα χείλη μου θα σε υμνούν και θα σε δοξολογούν.

Ψαλ. 62,5 ούτως ευλογώ σε εν τή ζωή μου και εν τώ ονόματί σου αρώ τας χείράς μου.

Ψαλ. 62,5 Με τον αυτόν τρόπον θα σε ευλογώ και θα σε δοξολογώ καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου και μόνον στο Ονομά σου θα υψώνω τας χείράς μου, και προς σε θα προσεύχωμαι.

Ψαλ. 62,6 ως εκ στέατος και πιότητος εμπλησθείη η ψυχή μου, και χείλη αγαλλιάσεως αινέσει το στόμα μου.

Ψαλ. 62,6 Με την χαράν και την ευφροσύνην της προσευχής θα χορταίνη και θα ευφραίνεται η ψυχή μου, όπως θα ηυφραίνεται το σώμα, όταν θα έτρωγε λιπαρά και νόστιμα φαγητά. Με χείλη πλημμυρισμένα από αγαλλίασιν θα σε υμνή τότε το στόμα μου.

Ψαλ. 62,7 ει μνημόνεύον σου επί της στρωμνής μου, εν τοίς όρθροις εμελέτων εις σε·

Ψαλ. 62,7 Όταν, καθως πέφτω κατά την νύκτα στο στρώμα μου, σε ενθυμούμαι και κοιμώμαι με την παράστασιν του μεγαλείου σου, τότε πολύ πρωΐ θα εξυπνώ και θα μελετώ τα μεγαλεία σου και θα σε δοξολογώ.

Ψαλ. 62,8 ότι εγενήθης βοηθός μου, και εν τή σκέπη των πτερύγων σου αγαλλιόσομαι.

Ψαλ. 62,8 Διότι συ κατά το παρελθόν υπήρξες βοηθός και στο μέλλον θα δοκιμάζω αγαλλίασιν και χαράν ευρισκόμενος κάτω από την σκέπη των πτερύγων σου.

Ψαλ. 62,9 εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω σου, εμού δε αντελάβετο η δεξιά σου.

Ψαλ. 62,9 Προσεκολλήθη πάντοτε η ψυχή μου προς σε. Συ δε ήπλωσες την δεξιάν σου χείρα και με εστήριξες, με καθωδήγησες και με επροστάτευσες.

Ψαλ. 62,10 αυτοί δε εις μάτην εξήτησαν την ψυχήν μου, εισελεύσονται εις τα κατώτατα της γής·

Ψαλ. 62,10 Αυτοί δε οι εχθροί μου, οι οποίοι με πολεμούν, ματαιώς προσεπάθησαν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Θα αποτύχουν στο έργον των, αλλά και οι ίδιοι θα φονευθούν και θα κατέλθουν στον άδην, εις τα βάθη της γης.

Ψαλ. 62,11 παραδοθήσονται εις χείρας ρομφαίας, μερίδες αλωπέκων έσονται.

Ψαλ. 62,11 Θα παραδοθούν εις σφαγήν ρομφαίας, τα σώματά των άταφα θα γίνουν τροφή δια τας αλώπεκας.

Ψαλ. 62,12 ο δε βασιλεύς ευφρανθήσεται επί τώ Θεώ, επαινέθήσεται πάς ο ομνύων εν αυτώ, ότι ενεφράγη στόμα λαλούντων άδικα.

Ψαλ. 62,12 Εγώ όμως ο βασιλεύς θα ευφρανθώ με την προστασίαν και την χαράν, την οποίαν ο Θεός μου δίδει. Και καθένas, ο οποίος ορκίζεται στον αληθινόν Θεόν, θα δοξασθή. Εξ αντιθέτου θα φραγή και θα κλείση το στόμα εκείνων, οι οποίοι λαλούν αδικίας και ψεύδη.

ΨΑΛΜΟΣ 63 (Μασ. 64)

Εις το τέλος· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 63,2 Εισάκουσον, ο Θεός, της φωνής μου, εν τώ δέεσθαί με προς σε, από φόβου εχθρού εξελού την ψυχήν μου.

Ψαλ. 63,2 Ακουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε και Θεέ μου, την προσευχήν μου τώρα που δέομαι προς σε και ελευθέρωσε την ψυχήν μου από τον φόβον, που μου εμπνέει ο εχθρός μου.

Ψαλ. 63,3 εσκέπασάς με από συστροφής πονηρευομένων, από πλήθους εργαζομένων αδικίαν,

Ψαλ. 63,3 Σκέπασέ με και προστάτευσέ με από τας μυστικές συνωμοσίας των πονηρών ανθρωπων και από το πλήθος των κακών ανθρωπων, που συστηματικώς εργάζονται την αδικίαν.

Ψαλ. 63,4 οίτινες ηκόνησαν ως ρομφαίαν τας γλώσσας αυτών, ενέτειναν τόξον αυτών πράγμα πικρόν

Ψαλ. 63,4 Όλοι αυτοί ηκόνησαν, ως μεγάλην μάχαιραν, τας γλώσσας των, ενέντωσαν το τόξον των και έθεσαν επάνω εις αυτό, δια να εκσφενδονίσουν εναντίον μου αντί βέλους λόγους πικρούς και συκοφαντικούς,

Ψαλ. 63,5 τού κατατοξεύσαι εν αποκρύφους άμωμον, εξάπινα κατατοξεύσουσιν αυτόν και ου φοβηθήσονται.

Ψαλ. 63,5 δια να κατατοξεύσουν και κτυπήσουν υπούλως και κρυφίως τον άμεμπτον. Θέλουν αιφνιδιαστικώς να με κτυπήσουν χωρίς κανένα φόβον και δισταγμόν.

Ψαλ. 63,6 εκραταίωσαν εαυτοίς λόγον πονηρόν, διηγήσαντο τού κρύψαι παγίδας, είπαν· τις όψεται αυτούς;

Ψαλ. 63,6 Εμελέτησαν, ετελειοποίησαν και ενίσχυσαν με κάθε τρόπον το πονηρόν σχέδιον μεταξύ των. Συνεννοήθησαν να μου στήσουν κρυφήν παγίδα και είπαν· Ποιός, άνθρωπος η ο Θεός, θα τους ιδη; Κανείς.

Ψαλ. 63,7 εξηρέυνθησαν ανομίαν, εξέλιπον εξερευνώντες εξερευνήσεις. προσελεύσεται άνθρωπος, και καρδία βαθεία,
Ψαλ. 63,7 Επενόησαν ποικίλους τρόπους δια το καταχθόνιον έργον των. Εξηντλήθησαν μελετώντες τας μηχανορραφίας των. Καθένας από αυτούς θα με πλησιάση με δολιότητα και μοχθηρίαν. Καταχθονία είναι η καρδία των, μέσα εις την οποίαν κρύπτονται αι πονηραί των προθέσεις.

Ψαλ. 63,8 και υψωθήσεται, ο Θεός. βέλος νηπίων εγενήθησαν αι πληγαί αυτών,

Ψαλ. 63,8 Τα σχέδιά των όμως δεν θα πραγματοποιηθούν. Θα υψωθή και θα νικήση ο κραταιός Θεός, ο προστάτης μου. Αι πληγαί, τας οποίας θα μου προξενήσουν, θα είναι ωσάν τας πληγάς, που προέρχονται από βέλη ριπτόμενα από νήπια.

Ψαλ. 63,9 και εξησθένησαν επ αυτούς αι γλώσσαι αυτών. εταράχθησαν πάντες οι θεωρούντες αυτούς,

Ψαλ. 63,9 Ητόνησαν και παρέλυσαν εις τα στόματά των, αι κομπορημονούσαι γλώσσαι των. Ολοι, όσοι είδαν τας ενεργείας των και τας αποτυχίας των, εξεπλάγησαν.

Ψαλ. 63,10 και εφοβήθη πάς άνθρωπος. και ανήγγειλαν τα έργα τού Θεού και τα ποιήματα αυτού συνήκαν.

Ψαλ. 63,10 Και κάθε άνθρωπος ιδών την συντριβήν των πονηρών σχεδίων των εφοβήθη και ευλαβήθη τον Θεόν. Ολοι δε διεκήρυξαν τα έργα της θαυμαστής προστασίας του Θεού, διότι κατενόησαν τα έργα αυτά ως έργα Κυρίου.

Ψαλ. 63,11 ευφρανθήσεται δίκαιος εν τώ Κυρίω και ελπεί επ αυτόν, και επαινέθησονται πάντες οι ευθείς τή καρδία.

Ψαλ. 63,11 Καθε δε δίκαιος άνθρωπος, βλέπων τα μεγαλεία του Θεού, θα ευφρανθή εν Κυρίω και θα ελπίζη περισσότερον τώρα εις αυτόν. Ολοι οι ευθείς και ειλικρινείς άνθρωποι θα δοξασθούν από τον Θεόν και από τους συνανθρώπους των.

ΨΑΛΜΟΣ 64 (Μασ. 65)

Εις το τέλος· ψαλμός τώ Δαυΐδ, ωδή· Ιερεμίου και Ιεζεκιήλ εκ τού λαού της παροικίας, ότε έμελλον εκπορεύεσθαι.

Ψαλ. 64,2 Σοί πρέπει ύμνος, ο Θεός, εν Σιών, και σοί αποδοθήσεται ευχή εν Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 64,2 Εις σε, Κυριε, είναι πρέπει να αναπέμπεται κάθε δοξολογία εις την Σιών. Εις την Ιερουσαλήμ πρέπει να εκπληρώνεται το τάξιμον του λαού σου προς σε.

Ψαλ. 64,3 εισάκουσον προσευχής μου προς σε πάσα σάρξ ήξει.

Ψαλ. 64,3 Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου, διότι κάθε ανθρωπίνη σαρξ, ασθενής καθώς είναι, προς σε θα έλθη να ζητήση βοήθειαν.

Ψαλ. 64,4 λόγιοι ανόμων υπερεδυνάμωσαν ημάς, και ταις ασεβείαις ημών σύ ιλάση.

Ψαλ. 64,4 Πολλοί και διάφοροι ανομίαι με λόγια και με έργα υπερίσχυσαν, υπεδούλωσαν την θέλησίν μας, ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου. Συ όμως, Κυριε, θα φανής ελεήμων εις τας αμαρτίας μας και θα μας συγχωρήσης.

Ψαλ. 64,5 μακάριος ον εξελέξω και προσελάβου· κατασκηνώσει εν ταις αυλαίς σου· πλησθησόμεθα εν τοίς αγαθοίς τού οίκου σου· άγιος ο ναός σου,

Ψαλ. 64,5 Τρισευτυχισμένος εκείνος, τον οποίον συ εξέλεξες και με στοργήν επήρες κοντά σου. Αυτός θα μένη διαρκώς εις τας ιεράς αυλάς του ναού σου. Εάν αξιώσης και ημάς αυτής της δωρεάς, θα χορτάσωμεν από τα πλούσια αγαθά του οίκου σου. Άγιος είναι και ιερός ο ναός σου. Αξιοθαύμαστος ο ναός σου δια τα πλούσια έργα της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 64,6 θαυμαστός εν δικαιοσύνη. επάκουσον ημών, ο Θεός, ο σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων των περάτων της γής και των εν θαλάσση μακράν,

Ψαλ. 64,6 Καμε δεκτήν την προσευχήν μας συ, ο Θεός και ο σωτήρ μας· η ελπίς όλων των ανθρώπων μέχρι και των περάτων της γης και αυτών που διαπλέουν θαλάσσας και κατοικούν εις νήσους μακράν.

Ψαλ. 64,7 ετοιμάζων όρη εν τή ισχύϊ αυτού, περιεζωσμένος εν δυναστεία,

Ψαλ. 64,7 Συ, ο οποίος στερεώνεις με την τεραστίαν δύναμίν σου τα όρη, συ ο οποίος είσαι περιζωσμένος με άπειρον ισχύν.

Ψαλ. 64,8 ο συνταράσσων το κύτος της θαλάσσης, ήχους κυμάτων αυτής. ταραχθήσονται τα έθνη,

Ψαλ. 64,8 Συ, ο οποίος αναταράσσεις την θάλασσαν καθ' όλον το πλάτος και βάθος αυτής, και προκαλείς την βοήν των κυμάτων της. Από όλας αυτάς τας μεγαλειώδεις εκδηλώσεις της δυνάμεώς σου θα καταπλαγούν και θα ταραχθούν τα έθνη.

Ψαλ. 64,9 και φοβηθήσονται οι κατοικούντες τα πέρατα από των σημείων σου· εξόδους πρωΐας και εσπέρας τέρψεις.

Ψαλ. 64,9 Από τα αξιοθαύμαστα έργα σου θα τρομάξουν οι κατοικούντες μέχρι και εις τα πέρατα του κόσμου. Θα τέρψης όμως και θα γοητεύσης τους ανθρώπους με το πρωϊνόν φως, τότε που αρχίζει η πρωΐα και με το ηλιοβασιλεμμα, τότε που αρχίζει η εσπέρα.

Ψαλ. 64,10 επεσκέψω την γήν και εμέθυσας αυτήν, επλήθυνας τού πλουτίσαι αυτήν· ο ποταμός τού Θεού επληρώθη υδάτων· ητοίμασας την τροφήν αυτών, ότι ούτως η ετοιμασία.

Ψαλ. 64,10 Επεσκέψης, Κυριε, με ευεργετικήν βροχήν την γην. Ερριψες άφθονο νερό και την εμέθυσες, έβρεξες πολύ, δια να πλουτίσης την χώραν μας με πλουσίαν καρποφορίαν. Ο Ιορδάνης, ο ποταμός του Θεού, εγέμισεν από ύδατα. Με τας βροχάς σου ητοίμασας πλουσίαν τροφήν στους κατοίκους της Παλαιστίνης. Διότι έτσι γίνεται η καλλιέργεια και η καρποφορία της γης.

Ψαλ. 64,11 τους αύλακας αυτής μέθυσον, πλήθυνον τα γεννήματα αυτής, εν ταις σταγόσιν αυτής ευφρανθήσεται ανατέλλουσα.

Ψαλ. 64,11 Ποτισε, λοιπόν, τα αυλάκια της γης με τα πλούσια νερά της βροχής, πλήθυνε τα γεννήματα και τους καρπούς της. Με την σιγαλήν ποτιστικήν βροχήν θα ευφρανθή η χώρα μας, διότι θα πλημμυρίση από βλάστησιν.

Ψαλ. 64,12 ευλογήσεις τον στέφανον τού ενιαντού της χρηστότητός σου, και τα πεδία σου πλησθήσονται πύοτης

Ψαλ. 64,12 Όλον τον κύκλον του ετησίου χρόνου θα πλουτίσης, Κυριε, με τα αγαθά σου και έτσι αι πεδιάδες της χώρας σου θα πλημμυρίσουν από μεγάλην ευφορίαν.

Ψαλ. 64,13 πιανθήσεται τα όρη της ερήμου, και αγαλλίασιν οι βουνοί περιζώσσονται.

Ψαλ. 64,13 Και αυτά τα όρη της έρημου και τα βουνά θα παρουσιάσουν πλουσίαν βλάστησιν. Θα περιβληθούν την αγαλλίασιν και την ωραιότητα του πρασίνου.

Ψαλ. 64,14 ενεδύσαντο οι κριοί των προβάτων, και αι κοιλάδες πληθυνούσι σίτον· κεκράζονται, και γάρ υμνήσουσι.

Ψαλ. 64,14 Οι κριοι των προβάτων, χορτασμένοι από την πλουσίαν βοσκήν πεδιάδων και βουνών, θα ενδυθούν το νέον μαλλί των. Αι πεδιάδες θα παράγουν άφθονον σίτον. Δι' όλα αυτά άνθρωποι και φύσις θα κραυγάσουν και θα υμνολογήσουν τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 65 (Μαθ. 66)

Εἰς τὸ τέλος· ὠδή ψαλμοῦ· ἀναστάσεως.

Ψαλ. 65,1 Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ,

Ψαλ. 65,1 Ἀλαλάξατε με ἰερὸν ενθουσιασμόν πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου, οἱ κατοικοῦντες ὅλην τὴν γῆν.

Ψαλ. 65,2 ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ.

Ψαλ. 65,2 Δοξάσατε καὶ τὰ υμνολογήσατε αὐτόν.

Ψαλ. 65,3 εἶπατε τῷ Θεῷ· ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου· ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.

Ψαλ. 65,3 Εἶπατε πρὸς τὸν Θεόν με ὕμνους· Ποσὸν θαυμαστά καὶ φοβερὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, διὰ τὴν σωτηρίαν μας, Κυριε! Ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀπειρον δυνάμιν σου θα καταληφθῶν ἀπὸ φόβου οἱ ἐχθροί σου, θα ταπεινωθῶν καὶ θα υποταχθῶν, χωρὶς καὶ νὰ τὸ θέλουν, πρὸς σε.

Ψαλ. 65,4 πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν τῷ ὀνόματί σου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 65,4 Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ κατοικοῦν τὴν γῆν, ἀς προσκυνήσουν καὶ ἀς δοξολογήσουν σε τὸν παντοδύναμον Θεόν. Ἀς ψάλλουν ὕμνους με μουσικὰ ὄργανα πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματός σου.

Ψαλ. 65,5 δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ· φοβερὸς ἐν βουλαῖς ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 65,5 Ἐλάτε καὶ ἴδετε τὰ καταπληκτικὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ποσὸν φοβερὸς καὶ ἀφθαστος εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀποφάστού! Ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους μαζί τους ἀνθρώπους.

Ψαλ. 65,6 ὁ μεταστρέφων τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, ἐν ποταμῷ διελεύσονται ποδί. ἐκεῖ εὐφρανθήσομεθα ἐπ' αὐτῷ,

Ψαλ. 65,6 Αὐτός, ὁ ὁποῖος μεταστρέφει τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, ὅπως ἔκαμεν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Ἐστέγγωσε τὸν Ἰορδάνην ποταμόν καὶ ἐπερασαν με τὰ πόδια τῶν οἱ πρόγονοί μας. Ἀναλογιζόμενοι τὰ καταπληκτικὰ θαύματα εἰς προστασίαν τῶν προγόνων μας θὰ χαρῶμεν διὰ τὸν Κυριον.

Ψαλ. 65,7 τῷ δεσπόμενῳ ἐν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος. οἱ οφθαλμοί αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἐπιβλέπουσιν, οἱ παραπικραίνοντες μὴ ψυφύσθωσαν ἐν εαυτοῖς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 65,7 Δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος κυριαρχεῖ με τὴν ἀκατανίκητον δυνάμιν του εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας. Τὰ μάτια του παρακολουθοῦν καὶ βλέπουσιν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐθνῶν. Σεις δε οἱ ἀποστάται, οἱ ὁποῖοι με τὰ ἀμαρτωλά σας ἔργα πικραίνετε τὸν Κυριον, μὴ υψηλοφρονήτε.

Ψαλ. 65,8 εὐλογεῖτε, ἔθνη, τὸν Θεόν ἡμῶν καὶ ἀκουτίσασθε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ,

Ψαλ. 65,8 Δοξολογήσατε τὰ ἔθνη τὸν Θεόν μας, με βοήν ἰσχυράν. Καμετε ἀκουστήν τὴν φωνὴν τῆς δοξολογίας σας πρὸς αὐτόν,

Ψαλ. 65,9 τοῦ θεμένου τὴν ψυχὴν μου εἰς ζωὴν, καὶ μὴ δόντος εἰς σάλον τοὺς πόδας μου.

Ψαλ. 65,9 ὁ ὁποῖος ἐλύτρωσεν ἐμὲ καὶ τὸν λαόν μου ἀπὸ θανάσιμον κίνδυνον καὶ μας ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ζωὴν. Δὲν ἐπέτρεψε νὰ σαλευθῶν οἱ πόδες μου καὶ νὰ πέσω.

Ψαλ. 65,10 ὅτι ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ὁ Θεός, ἐτύρωσας ἡμᾶς, ὡς τυροῦται τὸ ἀργύριον·

Ψαλ. 65,10 Διότι μας ἐδοκίμασες, ὦ Θεέ. Μας ἐρύριψες εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, τοῦ πόνου καὶ τῶν θλίψεων, ἀλλὰ καὶ μας ἐκαθάρισες, ὅπως διὰ τοῦ πυρός καθαρίζεται ὁ ἀργυρος.

Ψαλ. 65,11 εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα, ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν.

Ψαλ. 65,11 Ἐπέτρεψες νὰ πέσωμεν εἰς τὴν παγίδα τῶν ἐχθρῶν μας καὶ νὰ γίνωμεν δούλοι. Εφόρτωσες ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν μας φορτίον θλίψεων.

Ψαλ. 65,12 ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.

Ψαλ. 65,12 Ἀφήκες νὰ καθήσουν βαρεῖς ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας οἱ ἐχθροί μας. Ἐπεράσαμεν διὰ μέσου πολλῶν καὶ βαρειῶν θλίψεων, ὡσάν διὰ μέσου τυρακτωμένης καμίνου, καὶ διὰ μέσου ὑδάτων κατακλυσμοῦ. Τελικῶς ὅμως σὺ μας ἐβγαλες εἰς τόπον ἀνέσεως καὶ ἀναψυχῆς.

Ψαλ. 65,13 εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου ἐν ὀλοκαυτώμασιν, ἀποδώσω σοὶ τὰς εὐχὰς μου,

Ψαλ. 65,13 Ὅ ἀ ἐλθὼ στὸν ναόν σου με ὀλοκαυτώματα, θὰ ἀποδώσω εἰς σε καὶ θὰ ἐκπληρώσω ἐκεῖ ὅλα τὰ τάματά μου,

Ψαλ. 65,14 ἀς διέστειλε τὰ χεῖλή μου καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου ἐν τῇ θλίψει μου·

Ψαλ. 65,14 ὅσα τὰ πικραμμένα χεῖλή μου μισοάνοιξε καὶ ἔταξαν, ὅσα εἶπε καὶ ὑπεσχέθη τὸ στόμα μου κατὰ τὸ διάστημα τῶν θλίψεών μου.

Ψαλ. 65,15 ὀλοκαυτώματα μεμυλωμένα ἀνοίσω σοὶ μετὰ θυμιάματος καὶ κριῶν, ἀνοίσω σοὶ βόας μετὰ χιμάρων. (διάψαλμα).

Ψαλ. 65,15 Ὅ σου προσφέρω, μαζί με θυμίαμα, ζῶα καλοθρεμμένα ὡς ὀλοκαυτώματα. Ὅ σου προσφέρω κριούς καὶ βοῖδια καὶ τράγους.

Ψαλ. 65,16 δεῦτε ἀκούσατε, καὶ διηγήσομαι, πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὅσα ἐποίησε τῇ ψυχῇ μου.

Ψαλ. 65,16 Ἐλάτε νὰ ἀκούσετε, διότι, ἐγὼ θὰ διηγηθῶ πρὸς σας, οἱ ὁποῖοι εὐλαβεῖσθε τὸν Θεόν, ὅσα θαυμαστά ἔργα ἔκαμεν εἰς ἐμὲ ὁ Θεός καθ' ὅλον τὸν βίον μου.

Ψαλ. 65,17 πρὸς αὐτόν τῷ στόματί μου ἐκέκραξα καὶ ὑψώσα ὑπὸ τὴν γλώσσάν μου.

Ψαλ. 65,17 Ἦνοιξα τὸ στόμα μου καὶ πρὸς αὐτόν κατὰ τὸ διάστημα τῶν θλίψεών μου ἐκράξα· καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως ἔλαβα βοήθειαν καὶ σωτηρίαν ἀνέφερα με τὴν γλώσσάν μου πρὸς τὸ ὑψὸς τῆς μεγαλωσύνης τοῦ ὕμνου δοξολογίας καὶ ευχαριστίας.

Ψαλ. 65,18 ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου, μὴ εἰσακουσάτω μου Κύριος.

Ψαλ. 65,18 Ἐάν ἐβλεπα ἀδικίαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ἡ συνείδησίς μου με ἔτυπτεν ὡς ἔνοχον, ἀς μὴ με εἰσήκουεν ὁ Κυριος.

Ψαλ. 65,19 διὰ τοῦτο εἰσήκουσέ μου ὁ Θεός, προσέσχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 65,19 Ἐπειδὴ ὅμως ἤμουν ἀθῶος, ὁ Κυριος ἤκουσε καὶ ἔκαμε δεκτὴν τὴν προσευχήν μου. Ἐπρόσεξεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 65,20 εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὅς οὐκ ἀπέστησε τὴν προσευχήν μου καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ.

Ψαλ. 65,20 Ἀς εἶναι δοξασμένος ὁ Κυριος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέρριψε τὴν προσευχήν μου καὶ δὲν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἔλεός

του.

ΨΑΛΜΟΣ 66 (Μασ. 67)

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς ὠδῆς τῷ Δαυῖδ.

Ψαλ. 66,2 Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς καὶ εὐλογήσῃ ἡμᾶς, ἐπιφάνῃ τοῦ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 66,2 Εἶθε, Κύριος ὁ Θεός, νὰ δείξῃ καὶ νὰ στείλῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀπειρον εὐσπλαγχνίαν σου, νὰ μᾶς εὐλογήσῃ, νὰ ἐμφάνισῃ εἰς ἡμᾶς γεμάτο καλωσύνην τὸ πρόσωπόν σου καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

Ψαλ. 66,3 τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

Ψαλ. 66,3 ὥστε διὰ μέσου ἡμῶν, ποὺ ἀπολαμβάνομεν τὰς εὐλογίας σου, νὰ γνωρίσῃ ὅλος ὁ κόσμος τὴν πορείαν τῆς θείας σου προνοίας, καὶ νὰ κηρυχθῇ ἡ σωτηρία σου εἰς ὅλα τὰ ἔθνη.

Ψαλ. 66,4 ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Ψαλ. 66,4 Τότε θα σε δοξολογήσουν οἱ λαοί, Θεέ μου. Ναι, θα δοξολογήσουν σε ὅλοι οἱ λαοί.

Ψαλ. 66,5 εὐφρανθήτωσαν καὶ ἀγαλλιάσθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν ἐυθύτητι καὶ ἔθνη ἐν τῇ γῆ ὀδηγήσεις. (διάψαλμα).

Ψαλ. 66,5 Θα πλημμυρίσουν ἀπὸ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλίας ὅλα τὰ ἔθνη, διότι σὺ ὡς βασιλεὺς θα κρίνῃς τοὺς λαοὺς με δικαιοσύνην καὶ ἐυθύτητα καὶ θα καθοδηγῆς τὰ ἔθνη ἀσφαλῆ καὶ εἰρηνικά εἰς τὰς χώρας των.

Ψαλ. 66,6 ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Ψαλ. 66,6 Θα σε δοξολογήσουν, ὦ Θεέ, λαοί. Θα δοξολογήσουν σε ὅλοι οἱ λαοί.

Ψαλ. 66,7 γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς· εὐλογήσῃ ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν.

Ψαλ. 66,7 Ἡ γῆ θα δώσῃ πλοῦσιον τὸν καρπὸν αὐτῆς. Εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Θεός, ὁ Θεός μᾶς.

Ψαλ. 66,8 εὐλογήσῃ ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ψαλ. 66,8 Εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Θεός. Νὰ εὐλαβηθοῦν δε καὶ νὰ λατρεύσουν αὐτὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς μέχρι καὶ τῶν περάτων τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ 67 (Μασ. 68)

Εἰς τὸ τέλος· ὠδῆ ψαλμὸς τῷ Δαυῖδ.

Ψαλ. 67,2 Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισούντες αὐτόν.

Ψαλ. 67,2 Ἄς ἐγερεθῇ ὁ Θεός, ἄς κάμῃ αἰσθητὴν τὴν παρουσίαν καὶ τὴν δυνάμιν του ὁ Κύριος, καὶ ἀμέσως οἱ ἐχθροὶ του θα διασκορπισθοῦν. Θα φύγουν πανικόβλητοι ἀπὸ ἐμπρὸς του ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν μισοῦν.

Ψαλ. 67,3 ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός, οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Ψαλ. 67,3 Ὅπως ἐξαφανίζεται καὶ διαλύεται ὁ καπνός, ἔτσι θα ἐξαφανισθοῦν καὶ αὐτοί. Ὅπως διαλύεται τὸ κηρὸς ἐμπρὸς στο πῦρ, κατὰ παρόμοιον τρόπον θα ἐξολοθρευθοῦν καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ.

Ψαλ. 67,4 καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν, ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.

Ψαλ. 67,4 Οἱ δίκαιοι ὅμως θα εὐφρανθῶν. Θα πλημμυρίσουν ἀπὸ ἀγαλλίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Θα ἀπολαύσουν θεοσδότους τέρψεις με κάθε εὐφροσύνῃ.

Ψαλ. 67,5 ἄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῶ, καὶ ἀγαλλιάσθε ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ψαλ. 67,5 Ψάλατε, λοιπόν, πρὸς τὸν Θεόν, συνθέσατε ἀρμονικοὺς ὕμνους εἰς δόξαν τοῦ ὀνοματός του. Ἐτοιμάσατε εἰς τὴν ἔρημον τὴν ὁδόν, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ὡς θριαμβευτὴς κάθεται ἐπάνω στο ἄρμα καὶ προχωρεῖ πρὸς δυσμᾶς εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Κύριος εἶναι τὸ ὄνομά του. Σκιρτήσατε οἱ πιστοὶ ἀπὸ ἀγαλλίας ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ψαλ. 67,6 ταραχθήσονται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς των ὀρφανῶν καὶ κριτοῦ των χηρῶν· ὁ Θεός ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ.

Ψαλ. 67,6 Οἱ ἀδικοὶ καὶ οἱ παράνομοι θα τρομάξουν καὶ με μόνην τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, διότι αὐτός εἶναι ὁ πατὴρ καὶ προστάτης των ὀρφανῶν, ὁ κριτὴς καὶ υπερασπιστὴς των χηρῶν. Ἄς τὸ ἀκούσουν οἱ ἀδικοὶ· ὑπάρχει ὁ Θεός στον ἱερὸν τόπον τῆς κατοικίας του, στον ναόν, καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα.

Ψαλ. 67,7 ὁ Θεός κατοικεῖ ἐν μονοτρόπους ἐν οἴκῳ ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρεία, ὁμοίως τοὺς παραπικραίνοντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφοις.

Ψαλ. 67,7 Ὁ Θεός ἐγκαθίστα εἰς οἶκον καὶ ἀναδεικνύει εὐτυχιμένους οἰκογενειάρχες τοὺς μεμονωμένους καὶ ἐγκαταλελειμμένους, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς αὐτόν. Αὐτός βγάζει ἀνδρείους ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοὺς ἀλυσσοδεμένους καὶ λυτρώνει ἀπὸ τὰς αἰχμαλωσίας. Αὐτός ἐπίσης, ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι με τὰς παραβάσεις των τὸν πικραίνουν, τοὺς ἀφήνει στοὺς σκοτεινοὺς τάφους τῆς δυστυχίας των.

Ψαλ. 67,8 ὁ Θεός, ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαί σε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου, ἐν τῷ διαβαίνειν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 67,8 Ὡ Κύριε καὶ Θεέ! Ὄταν ἐβγαίνεις ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, προπορευόμενος τοῦ λαοῦ σου, ὅταν μαζὴ σου διέβαινε τὴν ἔρημον ὁ λαός, ἡ γῆ συνεκλονίσθη.

Ψαλ. 67,9 γῆ ἐσειέθη, καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ τοῦ Σινά, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ.

Ψαλ. 67,9 Οἱ δε οὐρανοὶ ἔβρεξαν τὸ μάνα κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε φανερωθῆ στο ὄρος Σινά. Ἐγίνε τούτο ἀμέσως μόλις παρουσιάσθη ὁ Θεός στον ἰσραηλιτικὸν λαόν.

Ψαλ. 67,10 βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριεῖς, ὁ Θεός, τῇ κληρονομίᾳ σου, καὶ ἠσθένησε, σὺ δε κατηρτίσω αὐτήν.

Ψαλ. 67,10 Ἐν τῇ ἀπείρῳ σου καλωσύνη καὶ ἐμμενείᾳ, ὦ Θεέ, βροχὴν πλουσίων δωρεῶν ἔστειλες ἀπὸ τὸν οὐρανόν, στον ἰσραηλιτικὸν λαόν, ποὺ εἶναι κληρονομία σου. Καὶ ὅταν αὐτοὶ ἀπέκαμαν καὶ ἐξησθένησαν, σὺ τοὺς ἐστήριξες μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεώς των εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

Ψαλ. 67,11 τὰ ζῶά σου κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ· ἠτοίμασας ἐν τῇ χρηστότητί σου τῷ πτωχῷ, ὁ Θεός.

Ψαλ. 67,11 Καὶ τὰ ζῶα τοῦ λαοῦ σου, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ αὐτὰ ἰδικὰ σου, θα ζουν πλέον καὶ θα παχύνωνται μέσα εἰς τὴν ἀφθονίαν τῆς γῆς αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν σὺ με τὴν καλωσύνην σου ἔκαμες εὐφρον καὶ γόνιμον, ὦ Θεέ, διὰ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ σου.

Ψαλ. 67,12 Κύριος δώσει θήμα τοῖς ευαγγελιζομένοις δυνάμει πολλή,

Ψαλ. 67,12 Ο Κυριος δίδει και θα δίδη πάντοτε λόγον και εντολήν αυθεντίας και κύρους εις εκείνους, οι οποίοι με ευγλωττίαν και δυνατήν φωνήν θα ευαγγελίζονται το άγγελμα της νίκης λέγοντες προς τον λαόν·

Ψαλ. 67,13 ο βασιλεύς των δυνάμεων τού αγαπητού, τή ωραιότητι τού οικου διελέσθαι σκύλα.

Ψαλ. 67,13 Ο βασιλεύς και κύριος των στρατιωτικών δυνάμεων του αγαπητού του λαού, του ισραηλιτικού, παραγγέλλει να μοιρασθούν τα λάφυρα μεταξύ των Ισραηλιτών δια τον καλλωπισμόν των οικιών των και εις ανάμνησιν των δωρεών του Θεού.

Ψαλ. 67,14 εάν κοιμηθήτε ανά μέσον των κλήρων, πτέρυγες περιστεράς περιηργυρωμένοι, και τα μετάφρενα αυτής εν χλωρότητι χρυσιού.

Ψαλ. 67,14 Όταν νικηταί τότε αναπαύεαθε εις τα δοθέντα προς ημάς με κλήρον μερίδια της γης Χαναάν, θα γίνετε περιφανείς και ένδοξοι. Θα ομοιάζετε προς πτέρυγες της περιστεράς, που από το χρώμα των παρουσιάζονται σαν επαργυρωμένοι και με χρυσοπράσινα μεταξύ των πτερύγων των πτερά.

Ψαλ. 67,15 εν τώ διαστέλλειν τον επουράνιον βασιλείς επ αυτής, χιονωθήσονται εν Σελμών.

Ψαλ. 67,15 Όταν ο επουράνιος Κυριος διεσκόρπιζε πανικοβλήτους τους αλλοφύλους βασιλείς της Χαναάν, οι Ισραηλίται, κατάφορτοι από τα λάφυρα, ήσαν λαμπροί ωσάν το χιονισμένον όρος Σελμών.

Ψαλ. 67,16 όρος τού Θεού, όρος πίων, όρος τετυρωμένον, όρος πίων.

Ψαλ. 67,16 Το όρος του Θεού, η Σιών. Όρος παχύ, όρος στερεόν, όρος πλουσίας πνευματικής ζωής.

Ψαλ. 67,17 ινατί υπολαμβάνετε, όρη τετυρωμένα, το όρος, ό ευδόκησεν ο Θεός κατοικείν εν αυτώ; και γάρ ο Κύριος κατασκηνώσει εις τέλος.

Ψαλ. 67,17 Διατί παίρνετε τον λόγον και παραπονείσθε σεις όρη μεγάλα και στερεά δια τα όρος της, Σιών, στο οποίον ηυδόκησεν ο Θεός να κατοική; Πράγματι ο Κυριος θα κατοική εκεί μέχρι τέλος του παρόντος κόσμου.

Ψαλ. 67,18 το άρμα τού Θεού μυριοπλάσιον, χιλιάδες ευθιγούντων· Κύριος εν αυτοίς εν Σινά ήν, εν τώ αγίω.

Ψαλ. 67,18 Το ένδοξον άρμα, επάνω στο οποίον κάθεται ο Θεός, ο ερχόμενος, δια να κατοικήση εις την Σιών, το συνοδεύουν μυριάδες και χιλιάδες αγγέλων και αγίων πλημμυρισμένοι από χαράν. Ο Κυριος, όπως άλλοτε εν μέσω των αγγέλων αυτού ήτο στο όρος Σινά, έτσι και τώρα είναι στον άγιον τόπον.

Ψαλ. 67,19 ανέβης εις ύψος, ηχημαλτέυσας αιχημαλωσίαν, έλαβες δόματα εν ανθρώποις, και γάρ απειθύντας τού κατασκηνώσαι.

Ψαλ. 67,19 Υψιστε Κυριε, ανέβης εις την Σιών. Ανέβης εις τα ανώτατα ύψη του ουρανού, αφού κατήγαγες θρίαμβον εις την γην, συνέλαβες αιχημαλώτους, επήρες φόρον υποτέλειας από τους υποδουλωθέντας προς σε λαούς. Ακόμη δε και από δυστροπούντας, οι οποίοι υπετάγησαν εις σε, ώστε να κατασκηνώσης, εν τη αγαθότητι σου, εν μέσω αυτών.

Ψαλ. 67,20 Κύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ ημέραν· κατευδώσαι ημίν ο Θεός των σωτηριών ημών. (διάψαλμα).

Ψαλ. 67,20 Ο Κυριος και μόνος αληθινός Θεός ας είναι ευλογημένος, ας είναι ο μόνος δοξασμένος και ευλογημένος όλας τας ημέρας. Είθε να μας κατευδώση ο Κυριος, ο οποίος πολλές φορές μέχρι σήμερον υπήρξεν η σωτηρία μας.

Ψαλ. 67,21 ο Θεός ημών, ο Θεός τού σώζειν, και τού Κυρίου Κυρίου αι διεξοδοι τού θανάτου.

Ψαλ. 67,21 Ο Θεός μας είναι ο Θεός, ο οποίος μας σώζει. Εις αυτόν τον Κυριον και Θεόν μας οφείλεται το γεγονός, ότι πολλές φορές απηλλάγημεν από θανασίμους κινδύνους.

Ψαλ. 67,22 πλήν ο Θεός συνθλάσει κεφαλάς εχθρών αυτού, κορυφήν τριχός διαπορευομένων εν πλημμελείαις αυτών.

Ψαλ. 67,22 Αλλ' εάν ο Θεός προστατεύη και σώζη τον ευσεβή λαόν, συντριβει και θα συντριψή τας κεφαλάς των εχθρών του, τας αλαζονικας κεφαλάς τας στολισμένας με πλουσιαν υπερήφανον κόμην. Θα συντριψή την κεφαλήν εκείνων, οι οποίοι ζουν και περιφέρονται μέσα εις τας αμαρτίας των.

Ψαλ. 67,23 ειπε Κύριος εκ Βασάν επιστρέψω, επιστρέψω εν βυθοίς θαλάσσης.

Ψαλ. 67,23 Είπεν ο Κυριος. Θα επαναφέρω τους εχθρούς από το όρος Βασάν, εάν καταφύγουν εκεί και αποκρυσθύν εις τα πυκνά του δάση· έστω και αν βυθισθούν εις την θάλασσαν, θα τους ανασύρω από τους βυθούς της και θα τους επαναφέρω,

Ψαλ. 67,24 όπως αν βαφή ο πούς σου εν αίματι, η γλώσσα των κυνών σου εξ εχθρών παρ αυτού.

Ψαλ. 67,24 δια να σφαγούν και να ρεύση τόσοσ άφθονον το αίμα των, ώστε εις αυτό να βαφούν, ω Ισραηλίται, οι πόδες σας, και αι γλώσσαι των σκυλιών σας να βαφούν και αυται στο αίμα των εχθρών σας.

Ψαλ. 67,25 εθεωρήθησαν αι πορείαι σου, ο Θεός, αι πορείαι τού Θεού μου τού βασιλέως τού εν τώ αγίω.

Ψαλ. 67,25 Εγιναν αισθηταί και θεαταί εκ μέρους όλων μας αι πορείαι σου, ω Θεέ μου. Αι επεμβάσεις σου του Θεού και βασιλέως μας, έγιναν φανεραί στον ιερόν τούτον λόφον Σιών.

Ψαλ. 67,26 προέφθασαν άρχοντες εχόμενοι ψαλλόντων εν μέσω νεανίδων τυμπανιστριών.

Ψαλ. 67,26 Προπορεύονται εμπρός από την ενθουσιώδη συνοδείαν άρχοντες, οι οποίοι ακολουθούνται από μουσικούς, που παίζουν έγχορδα όργανα ανάμεσα εις νεανίδας, που κτυπούν τα τύμπανα.

Ψαλ. 67,27 εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ.

Ψαλ. 67,27 Και όλοι μαζί ψάλλουν· Συναθροισθήτε εις ιεράς συνάξεις και δοξολογήσατε τον Θεόν, τον Κυριον, όλοι οι Ισραηλίται, οι απόγονοι της ασειρευτού πηγής του Ιακώβ.

Ψαλ. 67,28 εκεί Βενιαμίν νεώτερος εν εκστάσει, άρχοντες Ιούδα ηγεμόνες αυτών, άρχοντες Ζαβουλών, άρχοντες Νεφθαλείμ.

Ψαλ. 67,28 Εκεί εις την ιεράν αυτήν λιτανείαν, υπάρχει ο νεώτερος από όλους τους δώδεκα πατριάρχας, ο Βενιαμίν, έκθαμβος και σαν έξω από τον εαυτόν του εξ αιτίας της μεγάλης του χαράς. Εκεί είναι η αρχηγού της φυλής του Ιούδα με τους άλλους άρχοντας. Εκεί υπάρχουν οι άρχοντες της φυλής Ζαβουλών και οι άρχοντες της φυλής Νεφθαλείμ.

Ψαλ. 67,29 έντειλαι, ο Θεός, τή δυνάμει σου, δυνάμωσον, ο Θεός, τούτο, ό κατειργάσω εν ημίν.

Ψαλ. 67,29 Δώσε, Κυριε, εντολήν εις την δύναμιν σου, να συμπαρασταθή στον λαόν σου. Ενίσχυσε, Θεέ μου, το έργον τούτο, το οποίον συ επραγματοποίησες εν μέσω ημών.

Ψαλ. 67,30 από τού ναού σου επί Ιερουσαλήμ σοί οίσοσσι βασιλείς δώρα.

Ψαλ. 67,30 Με θαυμασμόν και ευλάβειαν προς τον ναόν σου, ο οποίος υψούται επάνω εις την Ιερουσαλήμ, θα ανέλθουν επί της Σιών και θα σου προσφέρουν δώρα λατρείας οι βασιλείς του κόσμου.

Ψαλ. 67,31 επιτίμησον τοίς θηρίοις τού καλάμου· η συναγωγή των ταύρων εν ταις δαμάλεσι των λαών τού εγκλεισθήναι

τους δεδοκιμασμένους τώ αργυρίω διασκόρπισον ἔθνη τα τους πολέμους θέλοντα.

Ψαλ. 67,31 Ελεγε και επιτίμησε τους αμαρτωλούς και αγρίους λαούς, που ομοιάζουν προς θηρία και κροκοδείλους κρυμμένους στους καλαμώνας των ελών. Ωσάν αγέλη αγρίων ταύρων ανάμεσα εις τας δαμάλεις ομοιάζουν οι συνηγμένοι βάρβαροι αυτοί λαοί, που θέλουν να πολιορκήσουν τον λαόν σου, τον καθαρόν ως άργυρον στο χωνευτήριον. Διασκόρπισε, Κυριε, τα ἔθνη, τα οποία θέλουν τους πολέμους.

Ψαλ. 67,32 ἤξουσι πρέσβεις ἐξ Αἰγύπτου, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τώ Θεώ.

Ψαλ. 67,32 Και αφού τα διασκορπίσης και αποκατασταθῆ η ειρήνη, θα ἔλθουν πρέσβεις από την Αίγυπτον εις την Ιερουσαλήμ. Και αὐτή η μακρυνή Αἰθιοπία θα απλώση με προθυμίαν το χέρι της γεμάτο δώρα προς τον Θεόν της Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 67,33 αι βασιλείαι της γῆς, ἄσατε τώ Θεώ, ψάλατε τώ Κυρίῳ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 67,33 Σεις, αι βασιλείαι της γῆς δοξολογήσατε τον Θεόν. Συνθέσατε ψαλμούς εις δόξαν του Κυρίου.

Ψαλ. 67,34 ψάλατε τώ Θεώ τώ επιβεβηκότι επί τον ουρανόν τού ουρανού κατά ανατολάς· ἰδοὺ δώσει τῆ φωνῆ αὐτοῦ φωνήν δυνάμεως.

Ψαλ. 67,34 Ψαλατε στον Θεόν, ο οποίος ωσάν επί μεγαλοπρεπούς ἀρματος ανεβαίνει εις τα ανώτατα σημεία του ουρανού προς ανατολάς. Ἰδοὺ, θα δώση φωνήν, και η φωνή του θα γίνη βροντή δυνατή.

Ψαλ. 67,35 δότε δόξαν τώ Θεώ ἐπὶ τον Ἰσραὴλ ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ, και η δύναμις αὐτοῦ ἐν ταῖς νεφέλαις.

Ψαλ. 67,35 Δωσατε δόξαν στον Θεόν. Η μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ εκτείνεται προστατευτική ἐπάνω στον ισραηλιτικόν λαόν και η δύναμις του απλώνεται ἐπάνω από τα νέφη, από το ένα ἄκρον ἕως το ἄλλο ἄκρον του οριζόντος.

Ψαλ. 67,36 θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ο Θεός Ἰσραὴλ, αὐτός δώσει δύναμιν και κραταιώσιν τώ λαῷ αὐτοῦ. εὐλογητός ο Θεός.

Ψαλ. 67,36 Αξιοθαύμαστος είναι ο Θεός δια την προστασίαν, που παρέχει στους ἁγίους του. Ο Θεός του ισραηλιτικού λαοῦ αὐτός θα δώση δύναμιν εις ἐνίσχυσιν και σωτηρίαν του λαοῦ του. Δοξασμένος ας είναι Κυριος ο Θεός.

ΨΑΛΜΟΣ 68 (Μασ. 69)

Εἰς το τέλος· ὑπὲρ των αλλοιωθησομένων· τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 68,2 Σώσόν με, ο Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Ψαλ. 68,2 Σώσε με, ω Θεέ μου. Τα κύματα των θλίψεων κατακλύζουν την ψυχὴν μου. Απειλούν και αὐτὴν ἀκόμη την ζωὴν μου.

Ψαλ. 68,3 ἐνεπάγην εις ἰλὺν βυθοῦ, και οὐκ ἔστιν ὑπόστασις· ἦλθον εις τα βάθη της θαλάσσης και καταίγεις κατεπόντισέ με.

Ψαλ. 68,3 Ἐχω χωθῆ εις λάσπην βυθοῦ, κάτω από την ὁποίαν δεν ὑπάρχει στερεὸς πυθμὴν. Ομοιάζω ως εὐν ἔχω βυθισθῆ εις τα βάθη της θαλάσσης, ως εὐν φοβερά καταίγεις με κατεπόντισεν στο πέλαγος.

Ψαλ. 68,4 ἐκοπίασα κρᾶζων, ἐβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀπὸ τού ἐλπίζειν με ἐπὶ τον Θεόν μου.

Ψαλ. 68,4 Ἀπέκαμα να φωνάζω προς σε δυνατά. Ο λάρυγξ μου ἐβράχιασε, τα μάτια μου, προσηλωμένα προς σε τον Θεόν μου, ἔχασαν το φως των, διότι ἔχασαν την ἐλπίδα βοήθειας.

Ψαλ. 68,5 ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τας τρίχας της κεφαλῆς μου οἱ μισούντές με δωρεάν, ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροὶ μου οἱ ἐκδιώκόντές με ἀδίκως· ἄ οὐχ ἤρπαζον, τότε ἀπετίγγουν.

Ψαλ. 68,5 Εκείνοι, που με μισοῦν χωρὶς καμμίαν αἰτίαν και ἀφορμὴν, ἐπληθύνθησαν περισσότερον ἀπὸ τας τρίχας της κεφαλῆς μου. Ἐγιναν πολὺ ἰσχυροὶ οἱ ἐχθροὶ μου· αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι με καταδιώκουν ἀδίκως και ἀδικαιολογήτως. Με τας διαβολὰς και τας συκοφαντίας των ἐπλήρωσα πράγματα, τα ὁποῖα ἐγὼ ποτὲ δεν εἶχα ἀρπάσει.

Ψαλ. 68,6 ο Θεός, σύ ἔγνωσ την ἀφροσύνην μου και αι πλημμέλειά μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρῦβησαν.

Ψαλ. 68,6 Σὺ, ω Θεέ μου, γνωρίζεις τας ἄλλας ἀπειροκαρδίας μου. Και τα πλημμελήματά μου δεν είναι κρυμμένα ἀπὸ τα μάτια σου. Γνωρίζεις ὅμως ἐπίσης, ὅτι ποτὲ δεν ἔχασα τον σεβασμὸν μου προς σε.

Ψαλ. 68,7 μὴ αἰσχυρθεῖθησαν ἐπ ἐμέ οἱ υπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε των δυνάμεων, μὴ ἐντραπείησαν ἐπ ἐμέ οἱ ζητούντές σε, ο Θεός τού Ἰσραὴλ,

Ψαλ. 68,7 Ἀς μὴ κατεντροπιασθούν ἐξ αἰτίας μου ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι με μεγάλην ὑπομονὴν περιμένουν την προστασίαν σου, ω Κυριε, Κυριε των ἀγγελικῶν δυνάμεων του ουρανοῦ. Οταν με βλέπουν ἀβοήθητον και ἐγκαταλελειμμένον, ας μὴ ἐντροπιασθούν ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν βοήθειαν ἀπὸ σε, ω Θεέ του Ἰσραὴλ.

Ψαλ. 68,8 ὅτι ἐνεκά σου ὑπήνεγκα ονειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ το πρόσωπόν μου.

Ψαλ. 68,8 Μὴ με ἐγκαταλείψης Κυριε, διότι ἐγὼ προς χάριν σου υπομένω ἐμπαιγμούς και ὕβρεις. Το πρόσωπόν μου ἐπλημμύρισεν ἀπὸ ἐντροπῆν, ἔγινε κατακόκκινον.

Ψαλ. 68,9 ἀπηλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου και ξένος τοῖς υἱοῖς της μητρός μου,

Ψαλ. 68,9 Ξένος και ἀγνωριστος κατήνησα μεταξύ των ἀδελφών μου. Ἀγνωστος και ξένος και εις αὐτοὺς ἀκόμη τους ὁμομητρίους ἀδελφούς μου.

Ψαλ. 68,10 ὅτι ο ζήλος τού οἴκου σου κατέφαγέ με, και οἱ ονειδισμοὶ των ονειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ ἐμέ.

Ψαλ. 68,10 Πασχῶ δε ὅλα αὐτά, διότι ο φλογερὸς ζήλος ὑπὲρ του ναοῦ σου ως πυρ με ἔχει καταφλέξει· Αἱ ἀναίσχυντοι ὕβρεις, αι ὁποῖαι ἐκτοξεύονται ἐναντίον σου ἀπὸ τους ἀσεβεῖς ἀνθρώπους, πίπτουν ὅλοι βαρεῖαι ἐπάνω μου.

Ψαλ. 68,11 και συνεκάλυφα ἐν νηστεία την ψυχὴν μου, και ἐγενήθη εις ονειδισμούς ἐμοί·

Ψαλ. 68,11 Δια την ἀσέβειάν των αὐτὴν ἐπόνεσα βαθύτατα. Ἐταπείνωσα με αἰτίαν την ζωὴν μου και ἀντὶ το πένθος μου δι' αὐτοὺς να τους συγκινήση, ἐγινεν ἐξ ἀντιθέτου αἰτία ονειδισμῶν ἐναντίον μου.

Ψαλ. 68,12 και ἐθέμην το ἔνδυμά μου σάκκον, και ἐγενόμην αὐτοῖς εις παραβολήν.

Ψαλ. 68,12 Ἀντὶ του συνήθους ἐνδύματος ἐφόρεσα τρίχινον σάκκον θλίψεως και μετανοίας. Κατήνησα δι' αὐτοὺς παροιμιώδες πρόσωπον διακωμωδήσεως και ὕβρεων.

Ψαλ. 68,13 κατ ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, και εις ἐμέ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον.

Ψαλ. 68,13 Ἐναντίον μου ἐφλυαροῦσαν οἱ ἀργόσχολοι προ των πυλών των τειχῶν. Και εις βάρος μου ἐτραγουδοῦσαν οἱ μέθυσοι πίνοντες τον οἶνον.

Ψαλ. 68,14 ἐγὼ δε τῆ προσευχῆ μου προς σε, Κύριε· καιρός εὐδοκίας, ο Θεός, ἐν τώ πλήθει τού ἐλέους σου· ἐπάκουσόν μου,

εν αληθεία της σωτηρίας σου.

Ψαλ. 68,14 Εγώ όμως, Κυριε, και τότε δια της προσευχής μου είχα στραφή προς σε. Είναι πλέον καιρός να δείξης προς εμέ την ευδοκίαν σου, Θεέ μου, σύμφωνα με το άπειρον έλεός σου. Καμε δεκτήν την προσευχήν μου σύμφωνα με τας αληθείς υποσχέσεις σου περί της σωτηρίας των δούλων σου.

Ψαλ. 68,15 σώσον με από πηλού, ίνα μη εμπαγώ' ρυσθείην εκ των μισούντων με και εκ των βαθέων των υδάτων.

Ψαλ. 68,15 Σώσε με από την λάσπην, εις την οποίαν ευρίσκομαι, δια να μη βυθισθώ εξ ολοκλήρου. Γλύτωσέ με από τους εχθρούς, που με μισούν. Βγάλε με από τα βαθειά ύδατα των θλίψεων, που με έχουν κοπαπλημμυρίσει.

Ψαλ. 68,16 μη με καταποντισάτω καταγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ εμέ φρέαρ το στόμα αυτού.

Ψαλ. 68,16 Ας μη με καταποντίση νεροποντή καταγίδος. Ας μη με καταπίη ο βυθός της θαλάσσης, ας μη κλείση επάνω μου το στόμιον του φρέατος των θλίψεών μου και χαθώ οριστικώς.

Ψαλ. 68,17 εισάκουσόν μου, Κύριε, ότι χρηστόν το έλεός σου' κατά το πλήθος των οικτιρμών σου επίβλεψον επ εμέ.

Ψαλ. 68,17 Άκουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου, διότι είναι αγαθόν και ευεργετικόν το έλεός σου προς πάντας. Συμφωνα με την άπειρον ευσπλαγχνίαν σου ρίψε ένα στοργικόν βλέμμα εις εμέ.

Ψαλ. 68,18 μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου.

Ψαλ. 68,18 Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από εμέ τον δούλον σου, διότι θλίβομαι πάρα πολύ. Συντομα, Κυριε, άκουσε την προσευχήν μου.

Ψαλ. 68,19 πρόσχες τή ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν, ένεκα των εχθρών μου ρύσαι με.

Ψαλ. 68,19 Δώσε προσοχήν εις τας ικεσίας μου και εις την θλίψιν της ψυχής μου και σπεύσε να με γλυτώσης. Ένεκα των εχθρών μου, δια να μη καυχόνται και αποθρασύνωνται αυτοί, σώσε με.

Ψαλ. 68,20 σύ γάρ γνώσκεις τον ονειδισμόν μου και την αισχύνην μου και την εντροπήν μου' εναντίον σου πάντες οι θλίβοντές με.

Ψαλ. 68,20 Γρήγορα έλα εις βοήθειάν μου, Κυριε, διότι συ γνωρίζστους εμπαιγμούς των, που εξαπολύουν εναντίον μου, την αισχυνην και την εντροπήν μου εξ αιτίας των. Ενώπιόν σου, Κυριε, ευρίσκονται όλοι αυτοί που με θλίβουν και των οποίων η κακία δεν σου διαφεύγει.

Ψαλ. 68,21 ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου και τάλαιπωρίαν, και υπέμεινα συλλυπούμενον, και ουχ υπήρξε, και παρακαλούντας, και ουχ εύρον.

Ψαλ. 68,21 Όπου και αν στραφή η πονεμένη μου ψυχή, δεν περιμένει τίποτε άλλο παρά ύβρεις και τάλαιπωρίαν. Επερίμενα να ευρεθή κάποιος, να με συμπονέση και κανείς δεν παρουσιάσθηκε. Ανεζήτησα κάποιον να με παρηγορήση, και δεν ευρήκα κανένα.

Ψαλ. 68,22 και έδωκαν εις το βρώμά μου χολήν και εις την δίψαν μου επότισάν με όξος.

Ψαλ. 68,22 Όταν δε επείνασα μου έδωκαν αντί φαγητού χολήν, και όταν εδίψησα, μου έδωκαν να πιώ ξίδι.

Ψαλ. 68,23 γενηθήτω η τράπεζα αυτών ενώπιον αυτών εις παγίδα και εις ανταπόδοσιν και εις σκάνδαλον.

Ψαλ. 68,23 Η πλουσία τράπεζά των, που απολαμβάνουν τα αγαθά της ζωής, είτε να μετατραπή εις παγίδα ενώπιόν των.

Να γίνη τιμωρία και ανταπόδοσις δια τα κακά, τα οποία μου κάνουν. Πρόσκομμα, δια να σκοντάψουν και πέσουν.

Ψαλ. 68,24 σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών τού μη βλέπειν, και τον νότον αυτών διαπαντός σύγκαμψον.

Ψαλ. 68,24 Ας σκοτισθούν τα μάτια των μέχρι σημείου, ώστε να μη βλέπουν. Κυρτώσε την ράχιν των δια παντός, ώστε να μένουν ανήμποροι και συντετριμμένοι.

Ψαλ. 68,25 έκχεον επ αυτούς την οργήν σου, και ο θυμός της οργής σου καταλάβοι αυτούς.

Ψαλ. 68,25 Χύσε επάνω των, σαν ποτάμι, ολόκληρον την οργήν σου, και ο θυμός της μεγάλης αγανακτήσεώς σου είτε να τους καταλάβη.

Ψαλ. 68,26 γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη, και εν τοίς σκηνώμασιν αυτών μη έστω ο κατοικών'

Ψαλ. 68,26 Ας γίνη το περιποιημένον αγρόκτημά των έρημον και εις τας κατοικίας των ας μην υπάρξη κανείς απόγονός των, που να κατοικήση.

Ψαλ. 68,27 ότι ον σύ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν, και επί το άλγος των τραυμάτων μου προσέθηκαν.

Ψαλ. 68,27 Διότι εκείνον, τον οποίον συ επέτρεψες θλίψεις και οδυνηράς μαστιγώσεις, αντί να τον συμπονέσουν, τον κατεδίωξαν και στον δριμύν πόνον των τραυμάτων μου προσέθεσαν άλλον πόνον.

Ψαλ. 68,28 πρόσθεες ανομίαν επί τή ανομία αυτών, και μη εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου'

Ψαλ. 68,28 Εγκατάλειψέ τους, ώστε να περιπίπτουν από αμαρτίας εις αμαρτίαν, δια να μη εισέλθουν στον δρόμον της μετανοίας και εύρουν δικαίωσιν ενώπιόν σου.

Ψαλ. 68,29 εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων και μετά δικαίων μη γραφήτωσαν.

Ψαλ. 68,29 Ας σβησθούν εξ ολοκλήρου τα ονόματά των από το βιβλίον των σωζομένων εις ζωήν αιώνιον και ας καταγραφούν με τα ονόματα των δικαίων.

Ψαλ. 68,30 πτωχός και αλγών ειμι εγώ' η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτό μου.

Ψαλ. 68,30 Εγώ είμαι πτωχός και αβοήθητος γεμάτος πόνους και οδύνας. Η σωτηρία σου, ω Θεέ μου, είτε να με στηρίξη και με βοηθήση.

Ψαλ. 68,31 αιnéσω το όνομα τού Θεού μου μετ ωδής, μεγαλυνώ αυτόν εν αιnéσει,

Ψαλ. 68,31 Τοτε εγώ γεμάτος ευγνωμοσύνην θα υμνολογήσω το όνομα του Θεού μου με ωδήν. Θα διαλαλήσω το μεγαλείον του με αίνεσιν δοξολογίας.

Ψαλ. 68,32 και αρέσει τώ Θεώ υπέρ μόσχον νέον κέρατα εκφέροντα και οπλάς.

Ψαλ. 68,32 Και η ευγνώμων αυτή δοξολογία και λατρεία μου θα αρέση στον Θεόν περισσότερο από την θυσίαν μόσχου αρτιμελούς, του οποίου μόλις έχουν αρχίσει να φυτρώνουν τα κέρατα και αι οπλάι στους πόδας του.

Ψαλ. 68,33 ιδέτωσαν πτωχοί και ευφρανθήτωσαν' εκζητήσατε τον Θεόν, και ζήσεται η ψυχή υμών,

Ψαλ. 68,33 Ας ίδουν την θαυμαστήν λύτρωσίν μου οι πονεμένοι και οι ταιπεινοί του κόσμου και ας ευφρανθούν με την πεποίθησιν ότι ο Θεός προστατεύει τους ιδικούς του. Ζητήσατε με όλην σας την καρδίαν τον Θεόν και θα αναζωογονηθήτε.

Ψαλ. 68,34 ότι εισήκουσε των πενήτων ο Κύριος και τους πεπεδημένους αυτού ουκ εξουδένωσεν.

Ψαλ. 68,34 Διότι ο Κυριος ακούει και κάνει δεκτάς τας προσευχάς των πτωχών και δεν καταφρονεί τους αλυσοδεμένους αιχμαλώτους του λαού του.

Ψαλ. 68,35 αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί και η γη, θάλασσα και πάντα τα έρποντα εν αυτή.

Ψαλ. 68,35 Ας δοξολογήσουν οι ουρανοί και η γη τον Θεόν, η θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν και διασχίζουν τα νερά της.

Ψαλ. 68,36 ότι ο Θεός σώσει την Σιών, και οικοδομηθήσονται αι πόλεις της Ιουδαίας, και κατοικήσουσιν εκεί και κληρονομήσουσιν αυτήν·

Ψαλ. 68,36 Διότι ο Θεός θα σώση την πόλιν Σιών και θα ανοικοδομηθούν αι πόλεις της Ιουδαίας και θα κατοικήσουν εις αυτας ως εις μόνιμον και οριστικήν των κληρονομίαν οι Ισραηλίται.

Ψαλ. 68,37 και το σπέρμα των δούλων αυτού καθέξουσιν αυτήν, και οι αγαπώντες το όνομά σου κατασκηνώσουσιν εν αυτή.

Ψαλ. 68,37 Και οι απόγονοι των δούλων σου αυτών θα συνεχίσουν να κατέχουν την γην αυτήν. Εκείνοι που αγαπούν το Ονομά σου, θα στήσουν μόνιμωσ τας κατοικίας των εις την ιεράν γην της Επαγγελίας.

ΨΑΛΜΟΣ 69 (Μασ. 70)

Εις το τέλος· τώ Δαυΐδ εις ανάμνησιν, εις το σώσαί με Κύριον.

Ψαλ. 69,2 Ο Θεός, εις την βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εις το βοηθήσαι μοι σπεύσον.

Ψαλ. 69,2 Ω Θεέ μου, δώσε προσοχήν εις την κατάστασίν μου και έλα εις βοήθειάν μου. Ναι, Κυριε, σπεύσε να με βοηθήσης.

Ψαλ. 69,3 αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω και καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοί μου κακά·

Ψαλ. 69,3 Ας εντραπούν και ας καταισχυνθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι ζητούν να μου αφαιρέσουν την ζωήν. Ας στραφούν εις τα οπίσω και ας εντροπιασθούν όσοι θέλουν τα κακά μου.

Ψαλ. 69,4 αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντές μοι· εύγε εύγε.

Ψαλ. 69,4 Ας γυρίσουν αμέσωσ προς τα οπίσω κατεντροπιασμένοι αυτοί, οι οποίοι χαιρεκακούν εις την δυστυχίαν μου και λέγουν ειρωνικώς· Ωραία, ωραία!

Ψαλ. 69,5 αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοί πάντες οι ζητούντές σε, ο Θεός, και λεγέτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριόν σου.

Ψαλ. 69,5 Όλοι δε όσοι βλέπουν την βοήθειαν και προστασίαν, την οποίαν συ προσφέρεις προς τους πιστούς, ας σκιρτήσουν από αγαλλίασιν. Και ας ευφρανθούν, ω Θεέ μου, όλοι αυτοί, οι οποίοι ζητούν και επικαλούνται σε· όλοι όσοι ποθούν την σωτηρίαν, που συ προσφέρεις, ας λέγουν πάντοτε ακαταπαύστωσ· Ας δοξάζεται και ας μεγαλύνεται ο Κυριος.

Ψαλ. 69,6 εγώ δε πτωχός ειμι και πέννης· ο Θεός, βοήθησόν μοι. βοηθός μου και ρύστης μου εί σύ· Κύριε, μη χρονίσης.

Ψαλ. 69,6 Εγώ δε είμαι πτωχός και άθλιος. Βοήθησέ με, Θεέ μου. Βοηθός μου και λυτρωτής μου είσαι συ, Κυριε, μη βραδύνης, μη αργοπορήσης.

ΨΑΛΜΟΣ 70 (Μασ. 71)

Τώ Δαυΐδ· υιών Ιωναδάβ και των πρώτων αιχμαλωτισθέντων.

Ψαλ. 70,1 Επί σοί, Κύριε, ήλπισα, μη καταισχυνθειήν εις τον αιώνα.

Ψαλ. 70,1 Εις σε Κυριε έχω στηριξει και στηρίζω τας ελπίδας μου. Πιστεύω ότι ποτέ δεν θα εντροπιασθώ.

Ψαλ. 70,2 εν τή δικαιοσύνη σου ύρύσαι με και εξελού με, κλίνον προς με το ούσ σου και σώσόν με.

Ψαλ. 70,2 Εν ονόματι της δικαιοσύνης σου και δια της δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με και ελευθέρασέ με από αδικούς πειρασμούς και κατατρεγμούς. Κλίνε το αυτί σου προς εμέ, άκουσε την προσευχήν μου και σώσε με.

Ψαλ. 70,3 γενού μοι εις Θεόν υπερασπιστήν και εις τόπον οχυρόν τού σώσαί με, ότι στερέωμά μου και καταφυγή μου εί σύ.

Ψαλ. 70,3 Γινε εις εμέ Θεός υπερασπιστής και φρούριον απόρθητον, δια να με σώσης από τους κινδύνους. Διότι βράχος, επί του οποίου σταθερά στηρίζομαι, και ασφαλές καταφύγιόν μου είσαι συ.

Ψαλ. 70,4 ο Θεός μου, ρύσαι με εκ χειρός αμαρτωλού, εκ χειρός παρανομούντος και αδικούντος·

Ψαλ. 70,4 Ω Θεέ μου, γλύτωσέ με από τα χέρια του κάθε αμαρτωλού. Από τα χέρια εκείνων, οι οποίοι παραβαίνουν τον Νομον σου και διαπράττουν αδικίας.

Ψαλ. 70,5 ότι σύ εί η υπομονή μου, Κύριε· Κύριε, η ελπίς μου εκ νεότητός μου,

Ψαλ. 70,5 Διότι συ, Κυριε είσαι εκείνος, από τον οποίον με υπομονήν περιμένω βοήθειαν. Συ είσαι η ελπίς μου από αυτών ακόμη των χρόνων της νεότητός μου.

Ψαλ. 70,6 επί σε επεστηρίχθην από γαστρός, εκ κοιλίας μητρός μου σύ μου εί σκεπαστής· εν σοί η ύμνησίς μου διαπαντός.

Ψαλ. 70,6 Από τότε που ήμουν ακόμη έμβρυον, εις σε είχα στηριχθή. Από την κοιλίαν της μητρός μου συ ήσουν και είσαι προστάτης και υπερασπιστής μου. Δια τούτο και εγώ ακαταπαύστωσ θα σε δοξολογώ.

Ψαλ. 70,7 ωσεί τέρας εγενήθην τοίς πολλοίς, και σύ βοηθός κραταιός.

Ψαλ. 70,7 Ωσάν κάποιον παράδοξον φαινόμενον συμφορών εφάνηκα στους πολλούς. Εν μέσω όμως των δυστυχιών μου αυτών συ ήσουν ο πανίσχυρος βοηθός μου.

Ψαλ. 70,8 πληρωθήτω το στόμα μου ανέσεωσ, όπως υμνήσω την δόξαν σου, όλην την ημέραν την μεγαλοπρέπειάν σου.

Ψαλ. 70,8 Ας γεμίση το στόμα μου από ύμνους, δια να υμνώ το μεγαλείον σου, όλην την ημέραν την θείαν σου μεγαλοπρέπειαν.

Ψαλ. 70,9 μη απορίψης με εις καιρόν γήρωσ, εν τώ εκλείπειν την ισχύν μου μη εγκαταλίπης με.

Ψαλ. 70,9 Μη με εγκαταλείψης τώρα εις τα γηράματά μου. Τώρα που με αφήνουν αι σωματικάί μου δυνάμεις συ, Κυριε, μη με εγκαταλείψης.

Ψαλ. 70,10 ότι είπαν οι εχθροί μου εμοί και οι φυλάσοντες την ψυχήν μου εβουλεύσαντο επί το αυτο

Ψαλ. 70,10 Διότι οι εχθροί μου, αυτοί που καιροφυλακτούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου, συνεσκέφθησαν μεταξύ των

Ψαλ. 70,11 λέγοντες· ο Θεός εγκατέλιπεν αυτόν· καταδιώξατε και καταλάβετε αυτόν, ότι ουκ έστιν ο ρυόμενος.

Ψαλ. 70,11 και είπαν· Ο Θεός τον εγκατέλειψε. Καταδιώξατε, λοιπόν, αυτόν και συλλάβετέ τον, διότι δεν υπάρχει κανείς να τον γλυτώση από τα χέρια μας.

Ψαλ. 70,12 ο Θεός μου, μη μακρύνης απ εμού· ο Θεός μου, εις την βοήθειάν μου πρόσχες.

Ψαλ. 70,12 Ω Θεέ μου, μη απομακρύνεσαι από εμέ. Ω Θεέ μου, δώσε προσοχήν εις την κατάστασίν μου και σπεύσε να με

βοηθήσης.

Ψαλ. 70,13 αισχυνθήτωσαν και εκλιπέτωσαν οι ενδιαβάλλοντες την ψυχήν μου, περιβαλλέσθωσαν αισχύνην και εντροπήν οι ζητούντες τα κακά μοι.

Ψαλ. 70,13 Ας καταισχυνθούν και ας αφανισθούν εκείνοι, οι οποίοι επιβουλεύονται την ζωήν μου. Ας φορέσουν ωσάν ένδυμα την καταισχύνην και την εντροπήν εκείνοι, οι οποίοι σκέπτονται και επιζητούν την καταστροφήν μου.

Ψαλ. 70,14 εγώ δε διαπαντός ελπιά επί σε και προσθήσω επί πάσαν την αίνεσίν σου.

Ψαλ. 70,14 Εγώ δε συνεχώς και ακαταπαύστως θα έχω τας ελπίδας μου εις σε και κοντά εις τας άλλας αινέσεις και δοξολογίας, που σου ανέπεμψα, θα προσθέσω και νέαν υμνολογίαν προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 70,15 το στόμα μου εξαγγελεί την δικαιοσύνην σου, όλην την ημέραν την σωτηρίαν σου, ότι ουκ έγνων γραμματείας.

Ψαλ. 70,15 Όταν συ θα με σώσης από αυτούς, που απειλούν την ζωήν μου, τότε το στόμα μου θα διαλαλήση την δικαιοσύνην σου αυτήν προς όλους. Όλην την ημέραν θα διακηρύττω την σωτηρίαν, την οποίαν συ στέλλεις. Προφορικώς θα εξαγγέλλω την ευγνωμοσύνην μου προς σε, διότι εγώ δεν είμαι γραμματεὺς δια να συγγράψω βιβλία και να καταγράψω εις αυτά τα θαυμαστά έργα σου.

Ψαλ. 70,16 εισελεύσομαι εν δυναστεία Κυρίου· Κύριε, μνησθήσομαι της δικαιοσύνης σου μόνου.

Ψαλ. 70,16 Θα εισέλθω εις την εξιστόρησιν όλων των θαυμαστών έργων, που έκαμεν η παντοδυναμία του Κυρίου. Ναι, Κυριε, θα ενθυμηθώ την δικαιοσύνην σου, διότι συ είσαι ο απόλυτος και μόνος δίκαιος.

Ψαλ. 70,17 ο Θεός, ά εδίδαξάς με εκ νεότητός μου, και μέχρι τού νύν απαγγελώ τα θαυμάσιά σου.

Ψαλ. 70,17 Ω Θεέ μου, θα αναγγείλω και θα διαλαλήσω τας θαυμαστάς επεμβάσεις της προστασίας σου, με τας οποίας με έδίδαξες από την νεότητά μου μέχρι σήμερα να ελπίζω εις την προστασίαν σου.

Ψαλ. 70,18 και έως γήρως και πρεσβείου, ο Θεός, μη εγκαταλίπης με, έως αν απαγγελώ τον βραχίονά σου τή γενεά πάση τή επερχομένη,

Ψαλ. 70,18 Και μέχρι των γηρατειών μου και μέχρι της πλέον προχωρημένης ηλικίας μου, ω Θεέ μου, μη με εγκαταλείψης, μέχρις ότου διαλαλήσω την προστασίαν της παντοδυναμίου δεξιάς σου εις κάθε γενεάν, η οποία επακολουθεί.

Ψαλ. 70,19 την δυναστείαν σου και την δικαιοσύνην σου. ο Θεός, έως υψίστων ά εποίησας μεγαλεία· ο Θεός, τις όμοιοι σοι;

Ψαλ. 70,19 Μα εξαγγείλω την ακατανίκητον δύναμίν σου, την άπειρον δικαιοσύνην σου. Ω Θεέ, μέχρι των υψίστων και απεριορίστων περιοχών του ουρανού κόσμου φθάνουν τα μεγαλεία τα οποία έκαμες. Ο Θεός, ποιός όμοιος υπάρχει προς σε;

Ψαλ. 70,20 όσας έδειξάς μοι θλίψεις πολλές και κακάς, και επιστρέψας εξωποίησάς με, και εκ των αβύσσων της γής πάλιν ανήγαγές με.

Ψαλ. 70,20 Ποσας και πόσας θλίψεις, βαρείας και οδυνηράς, μου έστειλες! Πλην έστρεψες προς εμέ στοργικόν το βλέμμα σου και την αγάπην σου, και με ανεζωογόνησες, και από τα απύθμενα βάθη της γης πάλιν με ανεβίβασες.

Ψαλ. 70,21 επλέονσας επ εμέ την μεγαλωσύνην σου και επιστρέψας παρεκάλεσάς με και εκ των αβύσσων της γής πάλιν ανήγαγές με.

Ψαλ. 70,21 Πλουσίαν έδειξες εις εμέ την μεγαλειώδη συγκατάβασίν σου, διότι συ επιστραφείς με επαρηγόρησες. Και από τα κατώτατα βάθη των συμφορών, όπου είχα βυθισθή, πάλιν με επανέφερες εις την επιφάνειαν.

Ψαλ. 70,22 και γάρ εγώ εξομολογήσομαί σοι εν σκεύει ψαλμού την αλήθειάν σου, ο Θεός· ψαλώ σοι εν κιθάρα, ο άγιος τού Ισραήλ.

Ψαλ. 70,22 Δια τούτο και εγώ θα υμνολογήσω με μουσικά όργανα την αξιοπιστίαν και αλήθειαν των λόγων και των υποσχέσεών σου. Θα σε υμνολογήσω με την κιθάραν, ω άγιε Θεέ του Ισραήλ.

Ψαλ. 70,23 αγαλλιάσονται τα χείλη μου, όταν ψάλω σοι, και η ψυχή μου, ήν ελυτρώσω.

Ψαλ. 70,23 Όταν εγώ ψάλλω ύμνους προς το μεγαλείον σου, θα γεμίσω από αγαλλίασιν τα χείλη μου και η ψυχή μου, την οποίαν τόσες και τόσες φορές συ εγλύτωσες.

Ψαλ. 70,24 έτι δε και η γλώσσά μου όλην την ημέραν μελετήσει την δικαιοσύνην σου, όταν αισχυνθώσι και εντραπώσιν οι ζητούντες τα κακά μοι.

Ψαλ. 70,24 Ακόμη δε και η γλώσσα μου θα μελετά όλας τας ημέρας την δικαιοσύνην σου. Όταν μάλιστα βλέπω να αποτυγχάνουν αυτοί, που ζητούν την καταστροφήν μου, να καταισχύνωνται και να κατεντροπιάζονται.

ΨΑΛΜΟΣ 71 (Μαθ. 72)

Εις Σαλωμών.

Ψαλ. 71,1 Ο Θεός, το κρίμα σου τώ βασιλεί δός και την δικαιοσύνην σου τώ υιώ τού βασιλέως

Ψαλ. 71,1 Ω Θεέ μου, δώσε στον βασιλέα και στον διάδοχον αυτού, υιόν του βασιλέως, την σύνεσιν και την σοφίαν,

Ψαλ. 71,2 κρίνειν τον λαόν σου εν δικαιοσύνη και τους πτωχούς σου εν κρίσει.

Ψαλ. 71,2 ώστε να κρίνη και να απονέμη το δίκαιον σύμφωνα με την ιδικήν σου δικαιοσύνην. Δος του σοφίαν, δια να κρίνη δικαίως τον λαόν σου και να υπερασπίζη τους αδυνάτους και αδικουμένους εις τας διαφόρους δίκας.

Ψαλ. 71,3 αναλαβέτω τα όρη ειρήνην τώ λαώ σου και οι βουνοί δικαιοσύνην.

Ψαλ. 71,3 Με την ιδικήν σου αγαθότητα και παντοδυναμίαν ας καρποφορήσουν τα όρη ειρήνην δια τον λαόν σου και εις τα βουνά ας φυτρώση η δικαιοσύνη.

Ψαλ. 71,4 κρίνει τους πτωχούς τού λαού και σώσει τους υιούς των πενήτων και ταπεινώσει συκοφάντην

Ψαλ. 71,4 Ο προτυπούμενος από τον βασιλέα βασιλεύς Μεσσίας θα αποδώση το δίκαιον στους πτωχούς και καταφρονημένους ανθρώπους του λαού. Θα τους σώση από την αδικίαν και θα ταπεινώση τους ψευδολόγους και τους συκοφάντας.

Ψαλ. 71,5 και συμπαραμενεί τώ ηλίω και πρό της σελήνης γενεάς γενεών.

Ψαλ. 71,5 Και θα συμπαραμενεί ζων και βασιλεύων αιωνίως λαμπρός, όπως ο ήλιος, θα προηγείται και θα υπερέχη από την σελήνην εις δόξαν εις τας γενεάς των γενεών.

Ψαλ. 71,6 καταβήσεται ως υετός επί πόκον και ωσει σταγών η στάζουσα επί την γήν.

Ψαλ. 71,6 Ο βασιλεύς Μεσσίας θα κατεβή από τον ουρανόν αθορύβως, όπως η βροχή, η οποία πίπτει επάνω στο ποκάρι των μαλλιών, ενεργητικός όπως η ποτιστική βροχή η ποτίζουσα την γην.

Ψαλ. 71,7 ανατελεί εν ταίς ημέραις αυτού δικαιοσύνη και πλήθος ειρήνης, έως ού αντανααιρεθή η σελήνη.
 Ψαλ. 71,7 Από την πνευματικήν δε αυτήν γλυκειάν άρδευσιν θα αναβλαστήση και θα ανθίση επί των ημερών του δικαιοσύνη και ειρήνη πλουσία και ατελείωτος, μέχρις ότου κατά την συντέλειαν του κόσμου λάβη τέλος η σελήνη.
 Ψαλ. 71,8 και κατακυριεύσει από θαλάσσης έως θαλάσσης και από ποταμών έως περάτων της οικουμένης.
 Ψαλ. 71,8 Αυτός θα κατακυριεύση ολόκληρον την γην από τον ένα ωκεανόν έως τον άλλον και από τους μεγάλους ποταμούς έως εις τα πέρατα της οικουμένης.
 Ψαλ. 71,9 ενώπιον αυτού προπεσούνται Αιθίοπες, και οι εχθροί αυτού χούν λείξουσι.
 Ψαλ. 71,9 Ενώπιόν του θα προσπέσουν, δια να τον προσκυνήσουν, Αιθίοπες. Οι δε εχθροί αυτού, ταπεινωμένοι και συντετριμμένοι, θα κύψουν την κεφαλήν και με την γλώσσαν των θα γλείψουν χάμα.
 Ψαλ. 71,10 βασιλείς Θαρσίς και νήσοι δώρα προσοίσουσι, βασιλείς Αράβων και Σαβά δώρα προσάξουσι.
 Ψαλ. 71,10 Οι βασιλείς της Ισπανικής πόλεως Θαρσίς και αι νήσοι, που είναι διάσπαρτοι ανά την Μεσόγειον, θα προσφέρουν εις αυτόν ως φόρον υποτελείας δώρα. Το ίδιον θα πράξουν και οι βασιλείς της Αραβίας, όπως επίσης και της Σαβά.
 Ψαλ. 71,11 και προσκυνήσουσιν αυτώ πάντες οι βασιλείς της γής, πάντα τα έθνη δουλεύσουσιν αυτώ.
 Ψαλ. 71,11 Θα τον προσκυνήσουν όλοι οι βασιλείς της γης, και όλα τα έθνη θα υποταχθούν και θα δουλεύουν εις αυτόν.
 Ψαλ. 71,12 ότι ερύσατο πτωχόν εκ δυνάστου και πένητα, ώ ουχ υπήρχε βοηθός.
 Ψαλ. 71,12 Τούτο δε, διότι αυτός θα γλυτώση τον πτωχόν από τον ισχυρόν που τον καταπιέζει, όπως επίσης τον αδύνατον και περιφρονημένον, στον οποίον δεν υπήρχε κανείς βοηθός.
 Ψαλ. 71,13 φείσεται πτωχού και πένητος και ψυχάς πενήτων σώσει.
 Ψαλ. 71,13 Θα σπλαγχνισθή τον πτωχόν και τον πένητα και θα σώση την ζωήν όλων εκείνων, οι οποίοι ευρίσκονται εις στέρησιν και αδυναμίαν.
 Ψαλ. 71,14 εκ τόκου και εξ αδικίας λυτρώσεται τας ψυχάς αυτών, και έντιμον το όνομα αυτού ενώπιον αυτών.
 Ψαλ. 71,14 Θα γλυτώση από την τοκογλυφίαν και την αδικίαν την ζωήν των και θα είναι έντιμον και προσκυνητόν το Ονομά του εις αυτούς.
 Ψαλ. 71,15 και ζησεται, και δοθήσεται αυτώ εκ τού χρυσίου της Αραβίας, και προσεύξονται περι αυτού διαπαντός, όλην την ημέραν ευλογήσουσιν αυτόν.
 Ψαλ. 71,15 Θα ζήση αυτός μεγαλειώδη ατέρμονα ζωήν. Εις αυτόν θα δοθή ο χρυσός της Αραβίας, και οι πιστοί του θα προσεύχωνται υπέρ της βασιλείας αυτού πάντοτε. Ολας τας ημέρας των θα τον δοξολογούν και θα τον υμνούν.
 Ψαλ. 71,16 έσται στήριγμα εν τή γη επ άκρων των ορέων· υπεραρθήσεται υπέρ τον Λίβανον ο καρπός αυτού, και εξανθήσουσιν εκ πόλεως ωσει χόρτος της γής.
 Ψαλ. 71,16 Θα είναι αυτός βεβαία ελπίς και σταθερόν στήριγμα όλων, που κατοικούν εις την γην μέχρι και αυτών, που ευρίσκονται εις τας κορυφάς των ορέων. Οι καρποί της δικαίας αυτού διοικήσεως θα στοιβάζωνται ολονέν άφθονοι, ώστε να υπερκαλύψουν και αυτόν ακόμη τον Λίβανον. Οι πιστοί θα αυξηθούν, θα πλημμυρίσουν τας πόλεις, θα ανθίσουν και θα καρποφορήσουν, όπως το χορτάρι πλημμυρίζει την γην στον κατάλληλον καιρόν.
 Ψαλ. 71,17 έσται το όνομα αυτού ευλογημένον εις τους αιώνας, πρό τού ηλίου διαμένει το όνομα αυτού· και ενευλογηθήσονται εν αυτώ πάσαι αι φυλαί της γής, πάντα τα έθνη μακαριούσιν αυτόν.
 Ψαλ. 71,17 Θα είναι το Ονομά του ένδοξον και ευλογημένον εις όλους τους αιώνας. Αιώνιως ένδοξον και άσβεστον, περισσότερον από τον λαμπρόν ήλιον. Δι' αυτού θα απολαύσουν τας ευλογίας του Θεού όλα αι φυλαί της γης, όλα τα έθνη θα τον επαινούν και θα τον μακαρίζουν.
 Ψαλ. 71,18 ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσια μόνος,
 Ψαλ. 71,18 Ευλογητός είναι ο Κυριος ο Θεός, ο οποίος λατρεύεται και προσκυνείται από τον Ισραήλ, αυτός που μόνος έχει την δύναμιν να επιτελή θαυμάσια, έργα καταπληκτικά.
 Ψαλ. 71,19 και ευλογητόν το όνομα της δόξης αυτού εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος, και πληρωθήσεται της δόξης αυτού πάσα η γη. γένοιτο, γένοιτο. Εξέλιπον οι ύμνοι Δαυΐδ τού υιού Ιεσσαί.
 Ψαλ. 71,19 Ας είναι ευλογημένον το ένδοξον Ονομά του και τώρα και πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων. Ας γεμίση από την δόξαν του όλη η γη. Αμήν, Αμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 72 (Μαθ. 73)

Ψαλμός τώ Ασάφ.

Ψαλ. 72,1 Ως αγαθός ο Θεός τώ Ισραήλ, τοίς ευθέσι τή καρδιά.

Ψαλ. 72,1 Ποσον αγαθός είναι ο Θεός και πλήρης ευεργεσιών προς τους Ισραηλίτας και μάλιστα εις όσους έχουν καρδιαν ευθείαν και ειλικρινή!

Ψαλ. 72,2 εμού δε παραμικρόν εσαλεύθησαν οι πόδες, παρ ολίγον εξεχύθη τα διαβήματά μου.

Ψαλ. 72,2 Αλλά εις εμέ παρ' ολίγον να σαλευθούν οι πόδες μου, να κλονισθούν από αμφιβολίαν αι πεποιθήσεις μου. Παρ' ολίγον αι πορείαι της ζωής μου να είχαν εκκλίνει από την οδόν του Κυρίου.

Ψαλ. 72,3 ότι εξήλωσα επί τοίς ανόμοις ειρήνην αμαρτωλών θεωρών,

Ψαλ. 72,3 Διότι κατελήφθην από ζήλειαν και από δυσφορίαν, επειδή έβλεπα την ευημερίαν των αμαρτωλών ανθρωπών.

Ψαλ. 72,4 ότι ουκ έστιν ανάνευσις εν τώ θανάτω αυτών και στερέωμα εν τή μάστιγι αυτών·

Ψαλ. 72,4 Εβλεπα ότι δεν υπάρχει, μακρά αγωνία και βάσανος κατά τον θάνατόν των και δεν διαρκεί επί πολύ η τυχόν μαστίζουσα αυτούς θλίψις.

Ψαλ. 72,5 εν κόποις ανθρωπών ουκ εισί και μετά ανθρωπών ου μαστιγωθήσονται.

Ψαλ. 72,5 Αυτοί δεν κοπιάζουν, όπως οι άλλοι άνθρωποι, δια τον πορισμόν των αγαθών της ζωής. Και γενικώς δεν καταθλίβονται, όπως οι άλλοι.

Ψαλ. 72,6 διά τούτο εκράτησεν αυτούς η υπερηφανία, περιέβαλοντο αδικίαν και ασέβειαν εαυτών.

Ψαλ. 72,6 Δι' αυτό και τους κατέλαβεν εξ ολοκλήρου η υπερηφάνειά των. Κατά τρόπον επιδεικτικόν φορούν και φέρουν την αδικίαν προς τους άλλους και την ασέβειαν προς τον Θεόν.

Ψαλ. 72,7 εξελεύσεται ως εκ στέατος η αδικία αυτών, διήλθον εις διάθεσιν καρδιάς·

Ψαλ. 72,7 Η αδικία των θα εξέλθῃ λιπαρά, πλουσία και μεστωμένη από την διεφθαρμένη των καρδιάν. Εξεπέρασαν κάθε όριον αι πονηραὶ επιθυμία της καρδίας των.

Ψαλ. 72,8 διανοήθησαν και ελάλησαν εν πονηρία, αδικίαν εις το ὕψος ελάλησαν·

Ψαλ. 72,8 Εσκέφθησαν και απεφάσισαν πονηρὰ εναντίον των άλλων ανθρωπων. Διελάλησαν χωρὶς εντροπήν μεγαλοφώνως τα κακουργήματά των.

Ψαλ. 72,9 ἔθεντο εις ουρανόν το στόμα αυτών, και η γλώσσα αυτών διήλθεν ἐπὶ της γῆς.

Ψαλ. 72,9 Ηνοιξαν το στόμα των και ἐφθασε μέχρι του ουρανού, δια να υβρίσῃ και αυτόν τον Θεόν. Και ἀπὸ ἐκεῖ η γλώσσα των ἐπέρασε ἐπάνω εις την γην εξαπολύουσα συκοφαντίας και ὕβρεις.

Ψαλ. 72,10 διὰ τούτο ἐπιστρέφει ο λαός μου ενταύθα, και ημέραι πλήρεις ευρεθήσονται εν αυτοίς.

Ψαλ. 72,10 Δια τούτο ο ισραηλιτικός λαός ἀπὸ το κακόν παράδειγμα ἐκείνων εγκαταλείπει ἐμέ και ἐπιστρέφει ἐδῶ, ὅπου ευρίσκονται αυτοί, παρασυρόμενος ἀπὸ την φαινομενικήν των ευτυχίαν. Φαντάζονται οι σκανδαλισμένοι Ισραηλίται ὅτι και μεταξύ αυτών θα ανατείλουν ἔτσι ημέραι ευτυχίας.

Ψαλ. 72,11 και εἶπαν· πῶς ἔγνων ο Θεός; και ει ἔστι γνώσις εν τῷ Ὑψίστῳ;

Ψαλ. 72,11 Και εἶπαν πολλοὶ σκανδαλισθέντες ἀπὸ την φαινομενικήν εἰδαιμονίαν των ασεβῶν· ἀρα γε λαμβάνει γνώσιν ο Θεός αυτών, που συμβαίνουν εις την γην; Και υπάρχει πράγματι γνώσις αυτών στον Ὑψιστο

Ψαλ. 72,12 ἰδοὺ οὗτοι οι αμαρτωλοὶ και ευθηνούντες· εις τον αἰῶνα κατέσχον πλοῦτου.

Ψαλ. 72,12 Ἰδοὺ, ὅτι αυτοὶ ἐδῶ εἶναι αμαρτωλοὶ και ὁμως ευτυχούν. Ἀπέκτησαν πλοῦτον, ο οποίος συνεχῶς και αυξάνει εις τα χέρια των.

Ψαλ. 72,13 και εἶπα· ἀρα ματαιίως ἐδικαίωσα την καρδίαν μου και ἐνιψάμην εν ἀθώοις τας χεῖράς μου·

Ψαλ. 72,13 Εἶπα και ἐγὼ παρασυρθεὶς προς στιγμὴν ἀπὸ τας σκέψεις αυτὰς· ἀρα γε ματαιίως διετήρησα καθαρὰν την καρδίαν μου και ἐχῶ νίψει τας χεῖρας μου ὡς ἀθῶος μεταξύ των ἀθῶων;

Ψαλ. 72,14 και ἐγενόμην μεμαστιγμένος ὅλην την ἡμέραν, και ο ἐλεγχός μου εις τας πρωῖας.

Ψαλ. 72,14 Ματαιίως υφιστάμην με υπομονήν με μαστιγώσεις των διαφόρων θλίψεων ὅλην την ἡμέραν, και κάθε πρωῖ ἐξετάζω και ἐλέγχω τον εαυτόν μου, μήπως ἐχῶ πταίσει εις τίποτε, δια να προλάβω ἐνδεχομένης άλλας πτώσεις.

Ψαλ. 72,15 ει ἐλέγον· διηγήσομαι οὕτως, ἰδοὺ τῆ γενεὰ των υἱῶν σου ἠσυνθέτηκα.

Ψαλ. 72,15 Ἐάν ἐλεγα, ὅτι θα διηγηθῶ αυτοὺς τους δισταγμούς της ολιγοπιστίας μου, θα ἐκθέσω τας σκέψεις μου εις την γενεάν των υἱῶν σου, τότε θα ἀνεδεικνύομην ἀσύνετος και ἀποστάτης, διδάσκαλος του κακοῦ.

Ψαλ. 72,16 και υπέλαβον τού γνῶναι τούτο· κόπος ἐστὶν ἐνώπιόν μου,

Ψαλ. 72,16 Ἐνόμισα ὁμως ὅτι ἔπρεπε να μελετήσω, δια να κατανοήσω καλῶς αὐτό το ζήτημα. Η μελέτη ὁμως αὐτὴ ὑπῆρξε δι' ἐμέ κόπος ἀνωφελής και ἐξαντλητικός. Ἄυσιν δεν ευρήκα·

Ψαλ. 72,17 ἕως ἐισέλθω εις το ἁγιαστήριον τού Θεοῦ και συνῶ εις τα ἔσχατα αυτών.

Ψαλ. 72,17 μέχρις ὅτου εἰσῆλθα στον ἅγιον ναόν του Θεοῦ και ἐκεῖ φωτισθεὶς εἶδα και ἐνόησα τα τέλη των αμαρτωλῶν αυτών ανθρωπων.

Ψαλ. 72,18 πλὴν διὰ τας δολιότητας αυτών ἔθου αυτοίς κακά, κατέβαλες αυτοὺς εν τῷ ἐπαρθήναι.

Ψαλ. 72,18 Τῶρα ευτυχούν, ἀλλὰ δια τας δολιότητάς των ἐπεφύλαξες δι' αυτοὺς συμφοράς. Θα τους ταπεινώσης, θα συντριψῆς την υπερηφάνειάν των.

Ψαλ. 72,19 πῶς ἐγένοντο εις ἐρημωσιν ἐξάπινα· ἐξέλιπον, ἀπώλοντο διὰ την ανομίαν αυτών.

Ψαλ. 72,19 Πῶς ἐξάφνα ἐρημώθηκαν ὅλοι; Ἐξήφανίσθησαν, ἐχάθησαν ἐξ αἰτίας της παρανομίας των.

Ψαλ. 72,20 ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεγειρομένου, Κύριε, εν τῇ πόλει σου την εἰκόνα αυτών ἐξουδενώσεις.

Ψαλ. 72,20 Ὅπως διαλύεται και σβῆνει το ὄνειρον του ἀνθρώπου που ἐξυπνά και σηκώνεται, ἔτσι και συ, Κυριε, ἐξεμηδένισας εις την πόλιν σου Ἱερουσαλήμ την πρόσκαιρον και λαμπρὰν ἐμφάνισιν των αμαρτωλῶν.

Ψαλ. 72,21 ὅτι ἐξεκαύθη η καρδία μου, και οι νεφροὶ μου ἠλλοιώθησαν,

Ψαλ. 72,21 Προηγουμένης εἶχε φλογισθῆ ἀπὸ ζηλοτυπίαν και δυσφορίαν η καρδία μου δια την ευτυχίαν των ασεβῶν ανθρωπων. Οι νεφροὶ μου και το ἐσωτερικόν μου ἀνεστατώθησαν, ἠλλαξαν ὄψιν.

Ψαλ. 72,22 καγὼ ἐξουδενωμένος και οὐκ ἔγνων, κτηνώδης ἐγενόμην παρά σοι.

Ψαλ. 72,22 Κατῶ ἀπὸ τας σκέψεις αυτὰς ἐγίνα και ἐγὼ ἕνα τίποτε. Δεν ἐνόησα καθόλου το πρόβλημα τούτο. Ἐνώπιόν σου ἐγίνα ὡσάν ζῶον· ὡσάν ἕνα κτήνος κατὰ τον νοῦν.

Ψαλ. 72,23 καγὼ διαπαντός μετά σου, ἐκράτησας της χειρός της δεξιᾶς μου

Ψαλ. 72,23 Ἀλλὰ ἐγὼ, ὡς πιστός σου, θα εἶμαι πάντοτε μαζί σου. Διότι συ με ἐκράτησες ἀπὸ την δεξιάν μου χεῖρα, ὥστε να μὴ πέσω.

Ψαλ. 72,24 και εν τῇ βουλή σου ὠδήγησάς με και μετά δόξης προσελάβου με.

Ψαλ. 72,24 Συ, εν τη αγαθή και παντοδυνάμῳ βουλή σου, με ὠδήγησας εις την παρούσαν ζωὴν, και με δόξαν θα με παραλάβῃς εις την ἄλλην ζωὴν.

Ψαλ. 72,25 τι γάρ μοι υπάρχει εν τῷ ουρανῷ, και παρὰ σου τι ἠθέλησα ἐπὶ της γῆς;

Ψαλ. 72,25 Διότι τι ἄλλο ἄξιον προσοχής και ἀγάπης υπάρχει στον ουρανόν πλην ἀπὸ σε; Τι ἄλλο, πλην ἀπὸ σε, θα ἐπιθυμούσα ἐδῶ εις την γην;

Ψαλ. 72,26 ἐξέλιπεν η καρδία μου και η σὰρξ μου, ο Θεός της καρδίας μου και η μερίς μου ο Θεός εις τον αἰῶνα.

Ψαλ. 72,26 Η καρδία μου και ὅλον μου το σῶμα ἐσβησαν ἀπὸ τας ταλαιπωρίας μου. Και ὁμως ο Θεός εἶναι και παραμένει ο πόθος της καρδίας μου. Ο Θεός εἶναι η ἀναφαίρετος και αἰωνία κληρονομία μου.

Ψαλ. 72,27 ὅτι ἰδοὺ οι μακρύνοντες εαυτοὺς ἀπὸ σου ἀπολούνται, ἐξωλόθρευσας πάντα τον πορνεύοντα ἀπὸ σου.

Ψαλ. 72,27 Ἰδοὺ, αυτοὶ οι οποίοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ σε, θα καταστραφούν, διότι συ εν τη δικαιοσύνη σου ἐξωλόθρευσες και θα ἐξολοθρεύῃς πάντοτε καθένα που ἀποστατεῖ ἀπὸ σε.

Ψαλ. 72,28 ἐμοὶ δε το προσκολλάσθαι τῷ Θεῷ αγαθόν ἐστι, τίθεσθαι εν τῷ Κυρίῳ την ἐλπίδα μου τού ἐξαγγεῖλαί με πάσας τας αἰνέσεις σου εν ταῖς πύλαις της θυγατρὸς Σιών.

Ψαλ. 72,28 Εἰς ἐμέ ἕνα μόνον ὕψιστον αγαθόν υπάρχει, να προσκολλώμαι στον Θεόν, να ἀποθέτω την ἐλπίδα μου στον Κυριον, να κηρύττω και να διαλαλῶ ὅλους τους αἶνους σου και τας ευχαριστίας μου δια τας εὐεργεσίας σου ἐνώπιον πλήθους λαοῦ εις τας πύλας της κόρης σου, της Ἱερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 73 (Ματ. 74)

Συνέσεως τῷ Ασάφ.

Ψαλ. 73,1 Ἰνατί ἀπόσω, ὁ Θεός, εἰς τέλος; ὠργίσθη ὁ θυμός σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου;

Ψαλ. 73,1 Διατί ἀρά γε, ὦ Θεέ μου, μας ἀπόθησες καὶ μας ἀπεμάκρυνες ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ κοντά σου; Διατί ἐξέσπασεν ὁ θυμός σου ἐναντίον τῶν προβάτων τῆς ποιμνῆς σου καὶ τῆς βοσκῆς σου;

Ψαλ. 73,2 μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς· ἐλυτρώσω ῥάβδον κληρονομίας σου, ὄρος Σιών τούτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ.

Ψαλ. 73,2 Ἐνθυμήσου ἡμᾶς, τὸν λαόν σου, τὸν ὁποῖον ἔκαμες ἰδικόν σου κτήμα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Τὸν ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον δια να εἶναι ὡσάν βασιλικὴ ῥάβδος τῆς κληρονομίας σου, δείγμα τῆς ἰδικῆς σου ἐξουσίας, καὶ να κατοική στο ὄρος τούτο, τὴν Σιών, στο ὁποῖον συ ἔστησας τὴν σκηνὴν σου, τὸν ναόν σου.

Ψαλ. 73,3 Ἐπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος, ὅσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρός ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

Ψαλ. 73,3 Σηκώσῃ τὰς χεῖράς σου καὶ κτύπα με ὀρμὴν τὰς ἀλαζονικὰς ἐπάρσεις τῶν ἐχθρῶν σου. Συντριψέ τους ἐξ ὀλοκλήρου ἕνεκα τῶν κακουργημάτων, ποὺ ἐτόλμησαν οἱ ἐχθροὶ σου να διαπράξουν εἰς βάρος τῶν ἁγίων σου.

Ψαλ. 73,4 καὶ ἐνεκαυχῆσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσω τῆς εορτῆς σου, ἔθεντο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα καὶ οὐκ ἔγνωσαν.

Ψαλ. 73,4 Οἱ εἰδωλολατρικοὶ αὐτοὶ λαοί, ποὺ σε ἐμισοῦσαν, ἐκαυχῶντο, διότι εἰσήλθον στὸν ναόν σου ἐν ὥρᾳ λατρείας καὶ ἔθεσαν τὰ εἰδωλολατρικὰ τῶν σήματα ὡς σημεῖα θριάμβου καὶ δὲν ἐνόησαν, ποῖαν τρομερὰν βεβήλωσιν ἔκαμαν στὸν ἅγιόν σου τόπον.

Ψαλ. 73,5 ὡς εἰς τὴν ἔξοδον ὑπεράνω,

Ψαλ. 73,5 Ἐστησαν τὰς σημαίας τῶν πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ ναοῦ, ἐπάνω ἀπὸ τὴν πύλην.

Ψαλ. 73,6 ὡς ἐν δρυμῷ ξύλων ἀξίνας ἐξέκοψαν τὰς θύρας αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέρραξαν αὐτήν.

Ψαλ. 73,6 Σαν να ἐυρίσκοντο εἰς πυκνόν δάσος δένδρων ὅλοι μαζὴ κατέκοψαν με ἀξίνας τὰς θύρας τῆς. Με πέλεκυν καὶ με σφήνα οξείαν τὴν κατεθρυμμάτισαν.

Ψαλ. 73,7 ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου, εἰς τὴν γῆν ἐβεβήλωσαν τὸ σκῆνωμα τοῦ ὀνόματός σου.

Ψαλ. 73,7 Ἐβαλαν φωτιά καὶ κατέκαυσαν τὸ θυσιαστήριόν σου, ἐβεβήλωσαν καὶ ἔρριψαν κάτω εἰς τὴν γῆν εἰς ἐρείπια τὸ σκῆνωμα τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου.

Ψαλ. 73,8 εἶπαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό· δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς εορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς.

Ψαλ. 73,8 Εἶπαν ἀπὸ κοινού εἰς τὰς καρδίας τῶν αἱ φυλαὶ καὶ συγγένειά των· Ἐλάτε καὶ ἀς θέσωμεν ὀριστικόν τέγμα εἰς ὅλας τὰς εορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν γῆν, ὥστε να μὴ γίνουν ποτέ πλέον.

Ψαλ. 73,9 τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ εἶδομεν, οὐκ ἔστιν ἔτι προφήτης, καὶ ἡμᾶς οὐ γινώσκεται ἔτι.

Ψαλ. 73,9 Εἶπαν ἐν συνεχείᾳ· Δὲν εἶδαμε ἄλλως τὴν κανένα ἀπὸ τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαύματα, με τὰ ὁποῖα λέγουν ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἐπροστάτευε. Δὲν ὑπάρχει πλέον προφήτης μεταξύ τῶν καὶ δὲν θα μάθῃ ὁ Θεὸς τῶν ἀντά, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς πρᾶττομεν!

Ψαλ. 73,10 ἕως πότε, ὁ Θεός, ονειδίζει ὁ ἐχθρός, παροξυνεῖ ὁ ὑπεναντίος τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος;

Ψαλ. 73,10 Κυριε καὶ Θεέ, ἕως πότε θα υβρίζῃ καὶ θα χλευάζῃ ὁ ἐχθρός μας καὶ θα παροξύνῃ τὸ ὄνομά σου καὶ θα προκαλῆ τόσο πολύ ὁ ἀντίθετός μας τὴν ὀργὴν σου με τὰς βλασφημίας του;

Ψαλ. 73,11 Ἰνατί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά σου καὶ τὴν δεξιάν σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου εἰς τέλος;

Ψαλ. 73,11 Διατί ἀπομακρύνστο προστατευτικόν σου χεῖρι ἀπὸ ἡμᾶς; Καὶ διατί δὲν βγάζεις τὴν παντοδύναμον δεξιάν σου ἀπὸ τὸν κόλπον σου, δια να κτυπήσῃς ὀριστικὰ τοὺς ἐχθρούς σου;

Ψαλ. 73,12 ὁ δε Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων, ἐργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσω τῆς γῆς.

Ψαλ. 73,12 Καὶ ὁμως ὁ Θεὸς μας εἶναι ὁ προαιώνιος βασιλεὺς μας. Αὐτός ἐπραγματοποίησε κατὰ τρόπον θαυμαστόν τὴν σωτηρίαν μας φανερά ἐν μέσω ὅλης τῆς γῆς, ὥστε να γίνῃ γνωστὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ψαλ. 73,13 σύ ἐκρᾶταίωσας ἐν τῇ δυνάμει σου τὴν θάλασσαν, σύ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ψαλ. 73,13 Συ, με τὴν ἀκατανίκητον δυνάμειν σου διέρρηξες τὴν θάλασσαν καὶ ἐκράτησες ἀκίνητα ἐκατέρωθεν τὰ ὕδατά της, δια να διέλθῃ ὁ λαός σου. Συ συνέτριψες τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων, τῶν ἀρχηγῶν δηλαδὴ τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ, καὶ ἐπνίξεις αὐτούς μαζὴ με τὸν στρατόν των εἰς τὰ ὕδατα.

Ψαλ. 73,14 σύ συνέθλασας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ἔδωκας αὐτὸν βρώμα λαοῖς τοῖς Αἰθίοψι.

Ψαλ. 73,14 Συ συνέτριψες τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου δράκοντός, τοῦ Φαραῶ, καὶ παρῆδωκας τὴν χώραν του ὡς λάφυρον στοὺς λαοὺς τῶν Αἰθίοπων.

Ψαλ. 73,15 σύ διέρηξας πηγὰς καὶ χεϊμάρους, σύ ἐξήρανας ποταμούς Ἠθάμ.

Ψαλ. 73,15 Συ ἔσπασες βράχους καὶ ἀνέβλυσαν πηγὰ με ὕδατα. Συ ἐξ ἀντιθέτου ἐξήρανες τοὺς πλουσίους ποταμούς Ἠθάμ καὶ τοὺς ἐστεῖρευες.

Ψαλ. 73,16 σὴ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ νύξ, σύ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον.

Ψαλ. 73,16 Ἰδικὴ σου εἶναι ἡ ἡμέρα, ἰδικὴ σου εἶναι καὶ ἡ νύκτα. Συ ἐδημιούργησες τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον.

Ψαλ. 73,17 σύ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραία τῆς γῆς· θέρος καὶ ἔαρ, σύ ἐπλασας αὐτά.

Ψαλ. 73,17 Συ ἐδημιούργησες ὅλα τὰ ὠραία πράγματα τῆς φύσεως, συ ἐπλασες τὸ θέρος καὶ τὴν ἀνοιξιν.

Ψαλ. 73,18 μνήσθητι ταύτης· ἐχθρός ὠνειδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἀφρων παρῶξυνε τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 73,18 Ἐνθυμήσου, Κυριε, τούτο· ὅτι ἐχθρός ἀνθρώπος ὕβρισε καὶ ἐχλεύασε τὸν Κύριον, καὶ λαός, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσεβείας τοῦ ἀμναλός, ὕβρισε ἐξοργιστικῶς τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 73,19 μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι, τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων σου μὴ ἐπιλάθῃ εἰς τέλος.

Ψαλ. 73,19 Μὴ λοιπὸν παραδώσῃς στοὺς θηριώδεις αὐτοὺς ἀνθρώπους τὴν ζωὴν ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι σε δοξολογοῦμεν. Μὴ λησμονήσῃς ἡμᾶς τοὺς πτωχοὺς καὶ συντριμμένους καὶ μὴ μας ἀφήσῃς να καταστραφῶμεν τελείως.

Ψαλ. 73,20 ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἐσκοτισμένοι τῆς γῆς οἴκων ἀνομιῶν.

Ψαλ. 73,20 Ρίξε ἓνα βλέμμα εἰς τὴν διαθήκην, τὴν ὁποῖαν ἔχεις κάμει συ με ἡμᾶς. Τιμώρησε τοὺς κακοὺς, διότι ὅλοι οἱ ἀπόμεροι καὶ ἀπόκρυφοὶ τόποι τῆς χώρας μας ἐγέμισαν ἀπὸ κακοποιούς, ἐγέναν κρησφύγετα τῆς ἀνομίας.

Ψαλ. 73,21 μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος καὶ κατησχυμένος· πτωχός καὶ πένης αἰνέσουσι τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 73,21 Ἀς μὴ γυρίσῃ πίσω ταπεινωμένος καὶ καταντροπιασμένος ὁ πτωχός λαός σου, ὁ ὁποῖος σε ἱκετεύει. Ἀλλως τε,

όχι οι πλούσιοι αλλά οι πτωχοί και οι άποροι, αυτοί θα υμνολογήσουν το όνομά σου.

Ψαλ. 73,22 ανάστα, ο Θεός, δίκασον την δίκην σου· μνήσθητι τού ονειδισμού σου τού υπό άφρονος όλην την ημέραν.

Ψαλ. 73,22 Σηκώ επάνω, ω Θεέ, δίκασε την υποθεσίον σου, που είναι και ιδιόκον σου ζήτημα. Ενθυμήσου τους χλευασμούς και τας βλασφημίας, που σου απευθύνουν οι μωροί αυτοί λαοί όλας τας ημέρας της ζωής των.

Ψαλ. 73,23 μη επιλάθη της φωνής των ικετών σου· η υπερηφάνια των μισούντων σε ανέβη διά παντός.

Ψαλ. 73,23 Μη λησμονήσης, Κυριε, την φωνήν αυτών, οι οποίοι τώρα σε ικετεύουν. Η αλαζονεία εκείνων, που σε μισούν, εξεπέρασε κάθε όριον, και διαρκώς ανεβαίνει εξοργιστική μέχρις αυτού του ουρανού θρόνου σου.

ΨΑΛΜΟΣ 74 (Μασ. 75)

Εις το τέλος· μη διαφθείρης· ψαλμός ωδής τώ Ασάφ.

Ψαλ. 74,2 Εξομολογησόμεθά σοι, ο Θεός, εξομολογησόμεθά σοι και επικαλεσόμεθα το όνομά σου.

Ψαλ. 74,2 Θα σε δοξολογήσωμεν, ω Θεέ. Θα σε δοξολογήσωμεν δια την προστασίαν και τας ευεργεσίας, που μας παρέχεις και θα επικαλούμεθα πάντοτε το άγιον Ονομά σου.

Ψαλ. 74,3 διηγήσομαι πάντα τα θαυμάσιά σου, όταν λάβω καιρόν· εγώ ευθύτητας κρινώ.

Ψαλ. 74,3 Εγώ προσωπικώς θα διηγηθώ και θα διακηρύττω μεταξύ των άλλων τας θαυματουργικάς σου υπέρ ημών επεμβάσεις. Και ο Κυριος απαντά· Όταν θα έλθη ο κατάλληλος καιρός, τότε εγώ θα κρινώ και θα δικάσω με ευθύτητα και δικαιοσύνην.

Ψαλ. 74,4 ετάκη η γη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή, εγώ εστερέωσα τους στύλους αυτής. (διάψαλμα).

Ψαλ. 74,4 Η γη και οι κάτοικοί της θα λυώσουν από τον τρόμον των τιμωριών, που εγώ θα στείλω. Εγώ έχω ακλόνητα στερεώσει τους στύλους του κόσμου και επομένως δεν θα σαλευθούν.

Ψαλ. 74,5 είπα τοίς παρανομούσι· μη παρανομείτε, και τοίς αμαρτάνουσι· μη υψούτε κέρας,

Ψαλ. 74,5 Επειτα από την διακήρυξιν αυτήν του Θεού ο ψαλμωδός λέγει· Είπα, λοιπόν, και εγώ στους παρανόμους· μη παρανομείτε πλέον. Και στους αμαρτωλούς· μη αμαρτάνετε και μη σηκώνετε το μέτωπόν σας.

Ψαλ. 74,6 μη επάιρετε εις ύψος το κέρας υμών και μη λαλείτε κατά τού Θεού αδικίαν.

Ψαλ. 74,6 Μη υψώνετε εγωϊστικώς την δύναμίν σας και μη αλαζονεύεσθε δι' αυτήν. Μη προβάλλετε με αλαζονείαν την ισχύν σας και καταφέρεσθε αδικώς εναντίον του παντοδυνάμου Θεού.

Ψαλ. 74,7 ότι ούτε εξ εξόδων ούτε από δυσμών ούτε από ερήμων ορέων,

Ψαλ. 74,7 Διότι σωτηρία και διαφυγή σας δεν υπάρχει ούτε από ανατολών, ούτε από δυσμών, ούτε από τας ερήμους ορεινάς περιοχάς, που ευρίσκονται προς νότον.

Ψαλ. 74,8 ότι ο Θεός κριτής εστι, τούτον ταπεινοί και τούτον υψοί.

Ψαλ. 74,8 Διότι ο Θεός είναι κριτής, κύριος του σύμπαντος, και άλλον εν τη παντοδυναμία του ανυψώνει, άλλον δε ταπεινώνει.

Ψαλ. 74,9 ότι ποτήριον εν χειρί Κυρίου οίνου ακράτου πλήρες κεράσματος. και έκλινεν εκ τούτου εις τούτο, πλήν ο τρυγίας αυτού ουκ εξεκενώθη, πίνονται πάντες οι αμαρτωλοί της γής·

Ψαλ. 74,9 Και τούτο, διότι στο χέρι του Κυρίου υπάρχει ποτήρι γεμάτο από άνόθευτον, χωρίς νερό, δριμύτατο κρασί, πότισμα δια κάθε αμαρτωλόν. Ο Κυριος κλίνει το ποτήριον τούτο και προσφέρει το πικρόν περιεχόμενόν του τώρα μένστουτον τον αμαρτωλόν, άλλοτε εις εκείνον. Το πικρόν όμως περιεχόμενον του ποτηριου, παρ' όλα τα ποτισματα, δεν εξεκενώθη θα πιουν εν καιρώ όλοι οι αμαρτωλοί του κόσμου και θα τιμωρηθούν.

Ψαλ. 74,10 εγώ δε αγαλλιάσομαι εις τον αιώνα, ψαλώ τώ Θεώ Ιακώβ· και πάντα τα κέρατα των αμαρτωλών συνθλάσω, και υψωθήσεται τα κέρατα τού δικαίου.

Ψαλ. 74,10 Τοτε δε και εγώ, όταν θα βλέπω να τιμωρούνται οι αμετανόητοι αμαρτωλοί, θα σκιρτώ πάντοτε από δικαίαν χαράν και αγαλλίασιν και θα υμνολογώ τον Θεόν του Ισραήλ. Και ο Θεός διαβεβαιώνει· Ναι, θα συντρίψω όλας τας δυνάμεις των αμαρτωλών και θα υψώσω τας δυνάμεις των δικαίων ανθρώπων.

ΨΑΛΜΟΣ 75 (Μασ. 76)

Εις το τέλος, εν ύμνοις· ψαλμός τώ Ασάφ, ωδή προς τον Ασσύριον.

Ψαλ. 75,2 Γνωστός εν τη Ιουδαία ο Θεός, εν τώ Ισραήλ μέγα το όνομα αυτού.

Ψαλ. 75,2 Γνωστός είναι, ο Θεός εις την Ιουδαίαν, μέγα και πολυύμνητον είναι το Ονομά του μεταξύ των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 75,3 και εγενήθη εν ειρήνη ο τόπος αυτού, και το κατοικητήριον αυτού εν Σιών·

Ψαλ. 75,3 Ειρήνη επεκράτησεν στον τόπον του, ειρήνη υπάρχει στο κατοικητήριόν του, εις την Σιών.

Ψαλ. 75,4 εκεί συνέτριψε τα κράτη των τόξων, όπλον και ρομφαίαν και πόλεμον. (διάψαλμα).

Ψαλ. 75,4 Διότι εις την πόλιν και την χώραν αυτήν συνέτριψε τα πανίσχυρα τόξα των εχθρών, όπλα και ξίφη και πολεμικάς επιχειρήσεις.

Ψαλ. 75,5 φωτίζεις σύ θαυμαστώσ από ορέων αιωνίων·

Ψαλ. 75,5 Όπως ο ήλιος από τα αιωνόβια όρη σκορπίζει το φως του εις ανθρώπους, έτσι και συ, Κυριε, κατά θαυμαστόν τρόπον φωτίζεις με το φως της αληθείας τους καλοπροαίρετους.

Ψαλ. 75,6 εταράχθησαν πάντες οι ασύνετοι τή καρδια, ύπνωσαν ύπνον αυτών και ουχ εύρον ουδέν πάντες οι άνδρες τού πλούτου ταις χερσίον αυτών.

Ψαλ. 75,6 Όλοι οι εχθροί σου και εχθροί μας, οι ασύνετοι κατά την καρδιαν Ασσύριοι εκοιμήθησαν τον αιώνιον ύπνον του θανάτου και όλοι αυτοί οι άνδρες, οι οποίοι επεθύμησαν να λαφυραγωγήσουν την Ιερουσαλήμ δια να πλουτίσουν, όταν απέθαναν, δεν είχαν εις τα χέρια των τίποτε από όσα είχαν επιθυμήσει.

Ψαλ. 75,7 από επιτιμησεώς σου, ο Θεός Ιακώβ, ενύσταξαν οι επιβεβηκότες τοίς ίπποις.

Ψαλ. 75,7 Μονον με μίαν ιδιικήν σου επίπληξιν, ω Θεέ και Κυριε του Ισραηλιτικού λαού, κατελήφθησαν από υπνηλίαν και νάρκην, ανίκανοι να πολεμήσουν οι έφιπποι αυτοί εχθροί σου.

Ψαλ. 75,8 σύ φοβερός εί, και τις αντιστήσεται σοι; από τότε η οργή σου.

Ψαλ. 75,8 Συ είσαι τρομερός· και ποιός δύναται να αντισταθή εις σε από την στιγμήν, κατά την οποίαν θα ανάψη η οργή σου;

Ψαλ. 75,9 εκ τού ουρανού ηκούτισας κρίσιν, γη εφοβήθη και ησύχασεν

Ψαλ. 75,9 Από τον ουρανό βροντοφώνησες και έκαμες ακουστήν την δικαίαν καταδικαστικήν σου απόφασιν εναντίον των εχθρών. Η γη ολόκληρος εφοβήθη, η δε Ιουδαία ησύχασεν από τους πολέμους.

Ψαλ. 75,10 εν τώ αναστήναι εις κρίσιν τον Θεόν τού σώσαι πάντας τους πραείς της γής. (διάψαλμα).

Ψαλ. 75,10 Διότι, συ ο Κυριος, ηγέρθης εις καταδικήν των εχθρών σου, δια να σώσης όλους τους πραείς και ταπεινούς δούλους της χώρας, ημάς τους Ιουδαίους.

Ψαλ. 75,11 ότι ενθύμιον ανθρώπου εξομολογήσεται σοι, και εγκατάλειμμα ενθυμίου εορτάσει σοι.

Ψαλ. 75,11 Έτσι δε κάθε ανθρωπίνη σκέψις και καρδιά, όχι μόνον των πιστών εις σε αλλά και αυτών ακόμη των εχθρών σου, θα έχη μεταστραφή εις δοξολογίαν σου· και τα υπολείμματα ακόμη των πικρών αναμνήσεων, όπως και οι απομένοντες εχθροί, θα πανηγυρίσουν προς δόξαν σου.

Ψαλ. 75,12 εύξασθε και απόδοτε Κυρίω τώ Θεώ ημών πάντες οι κύκλω αυτού οίσουσι δώρα

Ψαλ. 75,12 Σεις, λοιπόν, οι ευσεβείς Ιουδαίοι, κάμετε τάματα προς τον Κυριον και αποδώσατέ τα προς αυτόν ως χρέος οφειλόμενον. Και όλοι επίσης οι γύρω από την χώραν του λαοί θα προσφέρουν δώρα προς αυτόν.

Ψαλ. 75,13 τώ φοβερώ και αφαιρουμένω πνεύματα αρχόντων, φοβερώ παρά τοίς βασιλεύσι της γής.

Ψαλ. 75,13 Προς τον φοβερόν Κυριον, ο οποίος αφαιρεί την αναπνοήν και ζωήν των αρχόντων, στον φοβερόν δι' όλους τους βασιλείς της γης.

ΨΑΛΜΟΣ 76 (Μασ. 77)

Εις το τέλος, υπέρ Ιδιθούν· ψαλμός τώ Ασάφ.

Ψαλ. 76,2 Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς τον Θεόν, και προσέσχε μοι.

Ψαλ. 76,2 Με φωνήν ισχυραν έκραξα προς τον Κυριον, με έντονον την φωνήν επεκαλέσθην τον Θεόν και εκείνος επρόσεξε την δειήν μου.

Ψαλ. 76,3 εν ημέρα θλίψεώς μου τον Θεόν εξεζήτησα, ταίς χερσί μου νυκτός εναντίον αυτού, και ουκ ηπατήθην· απηνήνατο παρακληθήναι η ψυχή μου.

Ψαλ. 76,3 Εις περίοδον μεγάλης θλίψεώς μου με πόθον πολύν κατέφυγα προς τον Θεόν. Και κατά τας νύκτας ύψωνα ικετευτικώς τας χείρας μου προς αυτόν και δεν διεψεύσθην εις τας ελπίδας μου. Λογω της πολλής και βαρείας θλίψεώς μου, η ψυχή μου ηρνείτο και απεστρέφετο κάθε παρηγορίαν.

Ψαλ. 76,4 εμνήσθην τού Θεού και ευφράνθην· ηδολέσχισα, και ωλιγοψύχησε το πνεύμά μου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 76,4 Καθε φοράν όμως που κατά το διάστημα της θλίψεώς μου ενεθυμούμην τον Κυριον, εύρισκα γαλήνην και χαράν. Αλλ' όταν ενέστρεφα το βλέμμα μου και ενεβάθυνα εις την συμφοράν μου, ελιποψυχούσε το πνεύμα μου.

Ψαλ. 76,5 προκατελάβοντο φυλακάς οι οφθαλμοί μου, εταράχθην και ουκ ελάλησα.

Ψαλ. 76,5 Αγρυπνα έμεναν τα μάτια μου όλην την νύκτα και επρολάμβαναν τας αλλαγάς των νυκτερινών φρουρών. Κατά τας απντίας μου αυτάς με ετάρασεν η σκέψις της θλίψεώς μου και έμεινα σιωπηλός.

Ψαλ. 76,6 διελογισάμην ημέρας αρχαίας, και έτη αιώνια εμνήσθην και εμελέτησα·

Ψαλ. 76,6 Εσκέφθην έπειτα παλαιάς ενδόξους ημέρας του έθνους μας. Ενεθυμήθην αιώνια έτη, παναρχαίας εποχάς, και εβυθίσθην εις την μελέτην αυτών.

Ψαλ. 76,7 νυκτός μετά της καρδιάς μου ηδολέσχουν, και έσκαλλε το πνεύμά μου.

Ψαλ. 76,7 Κατά τας νύκτας της απντίας μου εσκεπτόμουν και εφιλοσοφούσα. Το πνεύμα μου εσκάλιζε παλαιά και σύγχρονα γεγονότα.

Ψαλ. 76,8 μη εις τους αιώνας απώσεται Κύριος και ου προσθήσει τού ευδοκήσαι έτι;

Ψαλ. 76,8 Εσκέφθην μεταξύ των άλλων, μήπως τάχα ο Κυριος θα μας απομακρύνη από κοντά του, θα μας εγκαταλείψη τελείως και δεν θα θελήση ποτέ πλέον να δείξη προς ημάς την ευμένειάν του και την προστασίαν του;

Ψαλ. 76,9 ή εις τέλος το έλεος αυτού αποκόψει; συνετέλεσε ρήμα από γενεάς εις γενεάν;

Ψαλ. 76,9 Μήπως έχει αποκόψει εξ ολοκλήρου το έλεός του από ημάς; Έθεσε τέρμα εις τας υποσχέσεις της διαθήκης του από τας αρχαίας γενεάς μέχρι της ιδικής μας, ώστε να παύσωμεν πλέον ημείς να είμεθα ο εκλεκτός και περιούσιος λαός του;

Ψαλ. 76,10 μη επιλήσεται τού οικτειρήσαι ο Θεός; ή συνέξει εν τή οργή αυτού τους οικτιρμούς αυτού; (διάψαλμα).

Ψαλ. 76,10 Μήπως ο Θεός θα λησμονήση την ευσπλαγχνίαν του προς ημάς; Μήπως θα συγκρατήση και θα αναστείλη με την οργήν του το έλεός του;

Ψαλ. 76,11 και είπα· νύν ηρξάμην, αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς τού Υψίστου.

Ψαλ. 76,11 Είπα εν συνεχεία από μέσα μου· Τωρα αρχίζω να εννοώ. Η μεταβολή αυτή της καταστάσεώς μας είναι έργον της δεξιάς του Υψίστου Θεού μας.

Ψαλ. 76,12 εμνήσθην των έργων Κυρίου, ότι μνησθήσομαι από της αρχής των θαυμασιών σου

Ψαλ. 76,12 Διότι ενεθυμήθην από αρχαίων χρόνων τα έργα του Κυρίου. Τα επαναφέρω και θα επαναφέρω εις την μνήμην μου τα θαυμάσια έργα σου απ' αρχής.

Ψαλ. 76,13 και μελετήσω εν πάσι τοίς έργοις σου και εν τοίς επιτηδεύμασί σου αδολεσχήσω.

Ψαλ. 76,13 Θα μελετήσω με πολλήν προσοχήν και σύνεσιν όλα τα έργα σου. Θα εμβαθύνω εις τα ολόλαμπρα και ένδοξα κατορθώματά σου.

Ψαλ. 76,14 ο Θεός, εν τώ αγίω η οδός σου· τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών;

Ψαλ. 76,14 Ω Θεέ, άγιος είναι ο τρόπος της συμπεριφοράς σου προς ημάς. Ποίός άλλος θεός είναι μέγας, όπως είσαι συ ο Θεός μας;

Ψαλ. 76,15 σύ εί ο Θεός ο ποιών θαυμάσια, εγνώρισας εν τοίς λαοίς την δύναμίν σου·

Ψαλ. 76,15 Συ είσαι ο Θεός μας, ο οποίος έκαμες και κάμνεις τόσον θαυμαστά έργα, ώστε και στους ειδωλολατρικούς ακόμη λαούς να καθιστάς γνωστήν την μεγάλην σου δύναμιν.

Ψαλ. 76,16 ελυτρώσω εν τώ βραχιονί σου τον λαόν σου, τους υιούς Ιακώβ και Ιωσήφ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 76,16 Συ, ηλευθέρωσες τον ισραηλιτικόν λαόν σου, τους απογόνους του πατριάρχου Ιακώβ και Ιωσήφ, από την σκληράν δουλείαν των Αιγυπτίων.

Ψαλ. 76,17 είδοσάν σε ύδατα, ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα και εφοβήθησαν, εταράχθησαν άβυσσοι,
Ψαλ. 76,17 Τα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης σε είδαν, ω Θεέ, άλλοτε, σε είδαν αυτά τα ύδατα και ετρόμαξαν.
Εταράχθησαν τα κατώτατα βάθη της θαλάσσης, ώστε μεγάλη να ακούεται η βοή των κυμάτων.
Ψαλ. 76,18 πλήθος ήχους υδάτων, φωνήν έδωκαν αι νεφέλαι, και γάρ τα βέλη σου διαπορεύονται
Ψαλ. 76,18 Βρονται εξαπελύθησαν από τα σύννεφα, διότι αι αστραπαί εφάινοντο σαν βέλη να διασχίζουν αυτά.
Ψαλ. 76,19 φωνή της βροντής σου εν τώ τροχώ, έφαναν αι αστραπαί σου τή οικουμένη, εσαλεύθη και έντρομος εγενήθη η γη.
Ψαλ. 76,19 Η βροντερά φωνή σου, Κυριε, αντήχησεν ολόγυρα, αι αναρίθμητοι αστραπαί σου εφώτιζαν την οικουμένην, συνεκλονίσθη εκ θεμελίων και κατετρόμαξεν η γη.
Ψαλ. 76,20 εν τή θαλάσση αι οδοί σου, και αι τρίβοι σου εν ύδασι πολλοίς, και τα ίχνη σου ου γνωσθήσονται.
Ψαλ. 76,20 Συ ήνοιξες δρόμους μέσα εις την Ερυθράν Θαλασσαν. Ιδικαί σου είναι αι πορείαι του λαού σου δια μέσου των αναριθμητών υδάτων της θαλάσσης αυτής. Συ επραγματοποίησας τα συγκλονιστικά αυτά γεγονότα, χωρίς να φαίνεσαι, διότι είσαι άόρατος, και ανεξιχνίαστοι είναι αι ενέργειαι σου.
Ψαλ. 76,21 ωδήγησας ως πρόβατα τον λαόν σου εν χειρί Μωϋσή και Ααρών.
Ψαλ. 76,21 Συ, δια του Μωϋσέως και του Ααρών ωδήγησες με ασφάλειαν και στοργήν, ωσάν πρόβατα, τον ισραηλιτικόν σου λαόν.

ΨΑΛΜΟΣ 77 (Μασ. 78)

Συνέσεως τώ Ασάφ.

Ψαλ. 77,1 Προσέχετε, λαός μου, τώ νόμω μου, κλίνετε το ούς υμών εις τα ρήματα τού στόματός μου
Ψαλ. 77,1 Ανθρωποι του ισραηλιτικού λαού μου, προσέχετε εις την διδασκαλίαν μου, κλίνετε προς εμέ τα αυτιά σας και ακούσατε με προσοχήν τα λόγια του στόματός μου.
Ψαλ. 77,2 ανοίξω εν παραβολαίς το στόμα μου, φθέγξομαι προβλήματα απ αρχής.
Ψαλ. 77,2 Θα αρχίσω με διδακτικές παραβολικάς ιστορίας, γεμάτας ιερά διδάγματα. Θα σας διηγηθώ αρχαία γεγονότα με βαθύτατα νοήματα.
Ψαλ. 77,3 όσα ηκούσαμεν και έγνωμεν αυτά και οι πατέρες ημών διηγήσαντο ημίν,
Ψαλ. 77,3 Αυτά είναι από όσα ηκούσαμεν και εμάθαμεν καλά, αυτά που οι πατέρες μας έχουν διηγηθή εις ημάς.
Ψαλ. 77,4 ουκ εκρύβη από των τέκνων αυτών εις γενεάν ετέραν, απαγγέλλοντες τας αιnéσεις Κυρίου και τας δυναστείας αυτού και τα θαυμάσια αυτού, ά εποίησε.
Ψαλ. 77,4 Δεν απεκρύβησαν τα μεγάλα αυτά γεγονότα από τα τέκνα των προγόνων μας, αλλά μετεδόθησαν πιστά από γενεάς εις γενεάν. Με αυτά εξιστορούνται αι πανένδοξοι πράξιστου Κυρίου και τα έργα της καταπληκτικής δυνάμεως του· τα θαυμαστά του αυτά έργα, τα οποία έκαμε προς χάριν του ισραηλιτικού λαού.
Ψαλ. 77,5 και ανέστησε μαρτύριον εν Ιακώβ και νόμον έθετο εν Ισραήλ, όσα ενετείλατο τοίς πατράσιν ημών τού γνωρίσαι αυτά τοίς υιοίς αυτών,
Ψαλ. 77,5 Ανήγειρε και έστησεν ολοφάνερην την μαρτυρίαν του μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ, έθεσε Νομον στους Ισραηλίτας και τους διέταξεν όσα εκείνος είχε νομοθετήσει στους προγόνους μας να τα καταστήσουν αυτοί γνωστά εις τα τέκνα των.
Ψαλ. 77,6 όπως αν γνώ γενεά ετέρα, υιοί οι τεχθησόμενοι, και αναστήσονται και απαγγελοῦσιν αυτά τοίς υιοίς αυτών·
Ψαλ. 77,6 Δια να τα μάθη η μεταγενεστέρα γενεά, αυτοί οι οποίοι θα εγεννώντο βραδύτερον. Και αυτοί, όταν θα ανδρωθούν, να τα αναγγείλουν εις τα παιδιά των και εν συνεχεία να μεταδίδονται αυτά από γενεάς εις γενεάν.
Ψαλ. 77,7 ίνα θώνται επί τον Θεόν την ελπίδα αυτών και μη επιλάθωνται των έργων τού Θεού και τας εντολάς αυτού εκζητήσωσιν·
Ψαλ. 77,7 Τούτο δε, δια να αποθέτουν οι ακούοντες την ελπίδα των στον Θεόν και να μη λησμονήσουν τα θαυμαστά αυτά έργα του Θεού, αλλά με πόθον να ζητούν πάντοτε να μανθάνουν και να πράττουν τας εντολάς του,
Ψαλ. 77,8 ίνα μη γένωνται ως οι πατέρες αυτών, γενεά σκολιά και παραπικραίνουσα, γενεά, ήτις ου κατηύθυε την καρδίαν εαυτής και ουκ επιστώθη μετά τού Θεού το πνεύμα αυτής.
Ψαλ. 77,8 όποτε να μη γίνουν οι μεταγενέστεροι, όπως ήσαν οι πατέρες των, γενεά δηλαδή διεστραμμένη, η οποία ελυπούσε τον Κυριον, γενεά η οποία δεν εφύλαξεν ευθειάν την καρδίαν της απέναντι του Θεού, και δεν παρέμεινε πιστόν το πνεύμα της στον Θεόν.
Ψαλ. 77,9 υιοί Εφραίμ εντεινοντες και βάλλοντες τόξοις εστράφησαν εν ημέρα πολέμου.
Ψαλ. 77,9 Οι άνδρες της φυλής Εφραίμ, αν και ήσαν ισχυροί να τεντώνουν τα τόξα και να ρίπτουν με επιτυχίαν τα βέλη των, έστρεψαν εν τούτοις τα νώτα των εν καιρώ πολέμου και ετράπησαν εις φυγήν.
Ψαλ. 77,10 ουκ εφύλαξαν την διαθήκην τού Θεού και εν τώ νόμω αυτού ουκ ηβουλήθησαν πορεύεσθαι.
Ψαλ. 77,10 Τούτο δε, διότι δεν εφύλαξαν την εντολήν του Θεού και δεν ηθέλησαν να ζήσουν σύμφωνα με τον νόμον αυτού.
Ψαλ. 77,11 και επελάθοντο των ευεργεσιών αυτού και των θαυμασιών αυτού, ών έδειξεν αυτοίς,
Ψαλ. 77,11 Αυτοί ελησμώνησαν τας ευεργεσίας του Θεού και τα θαυμαστά έργα, τα οποία ολοφάνερα είχε δείξει προς αυτούς ο Κυριος.
Ψαλ. 77,12 εναντίον των πατέρων αυτών ά εποίησε θαυμάσια εν γη Αιγύπτω, εν πεδίω Τάνεως.
Ψαλ. 77,12 Τα θαυμαστά έργα, τα οποία έκαμεν ενώπιον των προγόνων των, εις την Αίγυπτον, εις την πεδιάδα Τανεως.
Ψαλ. 77,13 διέρηξε θάλασσαν και διήγαγεν αυτούς, παρέστησεν ύδατα ωσει ασκόν
Ψαλ. 77,13 Διέρηξε την Ερυθράν Θαλασσαν εις δύο, έστησεν όρθια τα ύδατα αυτής, ως εάν ήταν κλεισμένα εις ασκούς, και δια μέσου αυτής ωδήγησεν ασφαλείς τους Ισραηλίτας.
Ψαλ. 77,14 και ωδήγησεν αυτούς εν νεφέλη ημέρας και όλην την νύκτα εν φωτισμώ πυρός.
Ψαλ. 77,14 Την ημέραν τους ωδήγησε δια της νεφέλης, καθ' όλην δε την νύκτα με το φως του πυρίνου στύλου.
Ψαλ. 77,15 διέρηξε πέτραν εν ερημώ και επότισεν αυτούς ως εν άβύσσω πολλή
Ψαλ. 77,15 Διέρηξε βράχον εις έρημον και άνυδρον τόπον και τους επότιζεν από πηγήν, που ανέβλυζεν άφθονα ύδατα ωσάν μεγάλης Θαλάσσης.

Ψαλ. 77,16 και εξήγαγεν ύδωρ εκ πέτρας και κατήγαγεν ως ποταμούς ύδατα.
Ψαλ. 77,16 Αυτός έκαμε να αναβλύσουν πλούσια νερά από τον βράχον και κατέβασε ποτάμια υδάτων από αυτόν.
Ψαλ. 77,17 και προσέθεντο έτι του άμαρτάνειν αυτώ, παρεπίκραναν τον Υψιστον εν ανύδρω
Ψαλ. 77,17 Εν τούτοις όμως οι Ισραηλίται προσέθεσαν πάλιν νέας άμαρτίας και επίκραναν τον Υψιστον εις περιοχήν, όπου δεν υπήρχεν ύδωρ.
Ψαλ. 77,18 και εξεπειράσαν τον Θεόν εν ταίς καρδίαις αυτών, του αιτήσαι βρώματα ταίς ψυχαίς αυτών
Ψαλ. 77,18 Ηθέλησαν να θέσουν εις δοκιμασίαν τον Θεόν και τον ελύπησαν με τας άμαρτωλάς και λαιμάργους επιθυμίας των καρδιών των, διότι εζήτησαν φαγητά κατά τας επιθυμίας της καρδιάς των.
Ψαλ. 77,19 και κατελάλησαν του Θεού και είπαν· μη δυνήσεται ο Θεός ετοιμάσαι τράπεζαν εν ερήμω;
Ψαλ. 77,19 Ωλιγοπίστησαν, κατεφέρθησαν κατά του Θεού και είπαν· Μηπως τάχα δύναται να ετοιμάση ο Θεός τράπεζαν με φαγητά εις την έρημον;
Ψαλ. 77,20 επεί επάταξε πέτραν και ερύθησαν ύδατα και χείμαρροι κατεκλύσθησαν, μη και άρτον δύναται δούναι ή ετοιμάσαι τράπεζαν τώ λαώ αυτού;
Ψαλ. 77,20 Επειδή, τάχα, εκτύπησε τον βράχον και ανέβλυσαν ύδατα και χείμαρροι πολλοί, και κατέκλυσαν την περιοχήν, μήπως δύναται να μας δώση και άρτον η να ετοιμάση τράπεζαν με φαγητά δια τον λαόν του;
Ψαλ. 77,21 διά τούτο ήκουσε Κύριος και ανεβάλετο, και πύρ ανήφθη εν Ιακώβ, και οργή ανέβη επί τον Ισραήλ,
Ψαλ. 77,21 Δια τας αναιδείς και ασεβείς αυτάς κατηγορίας, τας οποίας ήκουσεν ο Κυριος, ανέβαλε την εισοδόν των εις την γην της Επαγγελίας. Καταστρεπτικόν πυρ ήναψε τότε ανάμεσα στους απογόνους του Ιακώβ και η οργή του Κυρίου εξέσπασεν επάνω στους Ισραηλίτας.
Ψαλ. 77,22 ότι ουκ είπιστευσαν εν τώ Θεώ ουδέ ήλπισαν επί το σωτήριον αυτού.
Ψαλ. 77,22 Διότι δεν είπιστευσαν στον Θεόν, ούτε ήλπισαν εις την σωτηρίαν των, την οποίαν αυτός θα τους έδιδε.
Ψαλ. 77,23 και ενετίλατο νεφέλαις υπεράνωθεν και θύρας ουρανού ανέωξε
Ψαλ. 77,23 Εν τούτοις ο Θεός εμακροθύμησεν, έδωσεν εντολήν εις τα υπεράνω της γης σύννεφα, ήνοιξε τας θύρας του ουρανού
Ψαλ. 77,24 και έβρεξεν αυτοίς μάννα φαγείν και άρτον ουρανού έδωκεν αυτοίς
Ψαλ. 77,24 και έβρεξε προς χάριν αυτών μάννα, δια να φάγουν. Έδωσεν εις αυτούς άρτον ουρανοκατέβατον.
Ψαλ. 77,25 άρτον αγγέλων έφαγεν άνθρωπος, επισιτισμόν απέστειλεν αυτοίς εις πλησμονήν.
Ψαλ. 77,25 Έτσι δε ο άνθρωπος έφαγεν άρτον έτοιμασμένον από τους αγγέλους. Πλουσίαν διατροφήν έστειλεν ο Κυριος προς αυτούς.
Ψαλ. 77,26 απήγαγε Νότον εξ ουρανού και επήγαγεν εν τή δυνάμει αυτού Λίβα
Ψαλ. 77,26 Εσήκωσεν από τον ουρανόν νότιον άνεμον, εν τη παντοδυναμία του έφερεν προς αυτούς λίβαν
Ψαλ. 77,27 και έβρεξεν επ αυτούς ωσει χούν σάρκας και ωσει άμμον θαλασσών πετεινά περωτά,
Ψαλ. 77,27 και έβρεξεν επάνω τους, ωσάν πυκνότατον σύννεφον από σκόνιν, ορτύκια ωσάν την άμμον της θαλάσσης κατά το πλήθος, πτηνά περωτά.
Ψαλ. 77,28 και επέπεσον εν μέσω παρεμβολής αυτών κύκλω των σκηνωμάτων αυτών,
Ψαλ. 77,28 Αυτά έπεσαν στο μέσον του στρατοπέδου των Ισραηλιτών, ολόγυρα από τας σκηνάς των.
Ψαλ. 77,29 και έφαγον και ενεπλήσθησαν σφόδρα, και την επιθυμίαν αυτών ήνεγκεν αυτοίς,
Ψαλ. 77,29 Εκείνοι έφαγαν, παραέφαγαν και εχόρτασαν πολύ, διότι ο Κυριος ικανοποίησε με το παραπάνω τας επιθυμίας των.
Ψαλ. 77,30 ουκ εστερηθήσαν από της επιθυμίας αυτών. έτι της βρώσεως ούσης εν τώ στόματι αυτών,
Ψαλ. 77,30 Τιποτε δεν εστερηθήσαν, από όσα είχαν επιθυμήσει. Αλλα ενώ η τροφή ήτο ακόμη στο στόμα των,
Ψαλ. 77,31 και η οργή του Θεού ανέβη επ αυτούς, και απέκτεινεν εν τοίς πλείοσιν αυτών, και τους εκλεκτούς του Ισραήλ συνεπόδισεν.
Ψαλ. 77,31 η οργή του Θεού εξέσπασε, δια την αχαριστίαν των, εναντίον αυτών και εθανάτωσε πάρα πολλούς από αυτούς. Και αυτούς ακόμη τους επισήμους άνδρας των Ισραηλιτών τους έρριψε κάτω νεκρούς.
Ψαλ. 77,32 εν πάσι τούτοις ήμαρτον έτι και ουκ είπιστευσαν εν τοίς θαυμασίοις αυτού,
Ψαλ. 77,32 Παρ' όλας όμως τας ενεργεσίας και τας τιμωρίας αυτάς του Θεού, εξακολουθούσαν ακόμη οι Ισραηλίται να άμαρτάνουν, και δεν είπιστευσαν εις αυτόν, μολονότι έβλεπαν τα θαυμάσια έργα του.
Ψαλ. 77,33 και εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι αυτών και τα έτη αυτών μετά σπουδής.
Ψαλ. 77,33 Επέρασαν ματαιίως και ασκόπως τας ημέρας των. Πολύ γρήγορα έφυγαν, χωρίς κανένα καρπόν αρετής, τα έτη της ζωής των.
Ψαλ. 77,34 όταν απέκτειναν αυτούς, τότε εξεζήτηον αυτόν και επέστρεφον και ώρθηζον προς τον Θεόν
Ψαλ. 77,34 Όταν ο Κυριος τους παρέδιδεν εις θάνατον, προς τιμωρίαν και παιδαγωγίαν, τότε εξητούσαν αυτόν με ζήλον, επέστρεφαν εις αυτόν και από τον βαθύν όρθρον κατέφευγαν προς αυτόν δια της προσευχής.
Ψαλ. 77,35 και εμνήσθησαν ότι ο Θεός βοηθός αυτών εστι και ο Θεός ο Υψιστος λυτρωτής αυτών εστι.
Ψαλ. 77,35 Τότε ενεθυμούντο, ότι ο Θεός είναι ο παντοδύναμος βοηθός των, ότι ο Θεός ο Υψιστος είναι ο ελευθερωτής και σωτήρ των.
Ψαλ. 77,36 και ηγάπησαν αυτόν εν τώ στόματι αυτών και τή γλώσση αυτών εψεύσαντο αυτό,
Ψαλ. 77,36 Αλλά τον ηγάπησαν επιφανειακά, μόνον με το στόμα των, ενώ με τα λόγια των και με την άλλην συμπεριφοράν των εψεύσθησαν απεναντί του, εφέρθησαν ανειλικρινώς.
Ψαλ. 77,37 η δε καρδιά αυτών ουκ ευθεία μετ αυτού, ουδέ επιστώθησαν εν τή διαθήκη αυτού.
Ψαλ. 77,37 Διότι η καρδιά των δεν ήτο ευθεία απέναντι του Θεού και δεν εφάνησαν πιστοί εις τας υποχρεώσεις, που ανέλαβαν δια της Διαθήκης απέναντι του Θεού.
Ψαλ. 77,38 αυτός δε εστιν οικτίρμων και ιλάσκεται ταίς άμαρτίαις αυτών και ου διαφθερεί και πληθυνεί του αποστρέψαι τον θυμόν αυτού και ουχί εκκαύσει πάσαν την οργήν αυτού.
Ψαλ. 77,38 Ο Θεός όμως είναι ελεήμων και έδειχνε το έλεός του εις τας άμαρτίας αυτών. Δεν ηθέλησε να τους καταστρέψη. Εις πολυαριθμούς περιστάσεις ανέστειλε και απεμάκρυνε τον θυμόν του· δεν αφήκε να ανάψη και να εκσπάση όλη η οργή

του εναντίον των.

Ψαλ. 77,39 και εμνήσθη ότι σάρξ εισι, πνεύμα πορευόμενον και ουκ επιστρέφον.

Ψαλ. 77,39 Είχεν υπ' όψιν του ο Κυριος, ότι αυτοί οι αμαρτάνοντες ήσαν αδύνατες σάρκες, πνοή ανέμου περαστική, η οποία δεν επιστρέφει πάλιν.

Ψαλ. 77,40 ποσάκις παρεπίκραναν αυτόν εν τή ερήμω, παρώργισαν αυτόν εν γη ανύδρω;

Ψαλ. 77,40 Ποσες και πόσες φορές τον επίκραναν πολύ εις την έρημον, τον εξώργισαν εις τόπον ανύδρον!

Ψαλ. 77,41 και επέστρεψαν και πείρασαν τον Θεόν και τον άγιον τού Ισραήλ παρώξυναν.

Ψαλ. 77,41 Και εις άλλας περιπτώσεις εστράφησαν, δια να απομακρυνθούν από αυτόν. Εθεσαν υπό δοκιμασίαν και πειρασμόν των Θεόν των· εξώργισαν τον άγιον αυτόν Κυριον του ισραηλιτικού λαού.

Ψαλ. 77,42 και ουκ εμνήσθησαν της χειρός αυτού, ημέρας, ής ελυτρώσατο αυτούς εκ χειρός θλίβοντος,

Ψαλ. 77,42 Δεν ενεθυμήθησαν την παντοδύναμον και στοργικήν δι' αυτούς δεξιάν του, με την οποίαν κατά την ιστορικήν εκείνην ημέραν τους εγλύτωσεν από τα χέρια του καταθλίβοντος αυτούς Φαραώ.

Ψαλ. 77,43 ως έθετο εν Αιγύπτω τα σημεία αυτού και τα τέρατα αυτού εν πεδίω Τάνεως.

Ψαλ. 77,43 Ελησμόνησαν, πως ο Θεός εις την Αίγυπτον έδειξε τα καταπληκτικά σημεία, που εμαρτυρούσαν την παντοδυναμίαν του, τα τεράστια πρωτοφανή έργα που είχε κάμει εις την πεδιάδα Τανεως και τα οποία εγέμισαν φόβον και τρόμον τους Αιγυπτίους.

Ψαλ. 77,44 και μετέστρεψεν εις αίμα τους ποταμούς αυτών και τα ομβρήματα αυτών, όπως μη πώσιν·

Ψαλ. 77,44 Ελησμόνησαν, ότι ο Κυριος μετέβαλε το ύδωρ των ποταμών εις αίμα, όπως επίσης και τα βρόχινα νερά των δεξαμενών των δια να μη ημπορούν να πίνουν οι Αιγύπτιοι.

Ψαλ. 77,45 εξαπέστειλεν εις αυτούς κυνόμυιαν, και κατέφαγεν αυτούς, και βάτραχον, και διέφθειρεν αυτούς·

Ψαλ. 77,45 Ο Κυριος εξαπέστειλεν επίσης εναντίον των Αιγυπτίων κυνόμυιαν, η οποία τους κατέφαγε, και βατράχους οι οποίοι μετέδωσαν εις αυτούς φθοροποιούς και μολυσματικές ασθeneίας.

Ψαλ. 77,46 και έδωκε τή ερσιβή τους καρπούς αυτών και τους πόρους αυτών τή ακρίδι·

Ψαλ. 77,46 Παρέδωκεν εις την σκωρίασιν τους καρπούς των αγρών των, και τους κόπους των καλλιεργημένων αγρών των εις τας ακρίδας.

Ψαλ. 77,47 απέκτεινεν εν χαλάζη την άμπελον αυτών και τας συκαμίνας αυτών εν τή πάχνη·

Ψαλ. 77,47 Κατέστρεψε τα αμπέλια των με χάλαζαν και τας συκομορέας των με παγωνιά.

Ψαλ. 77,48 και παρέδωκεν εις χάλαζαν τα κτήνη αυτών και την ύπαρξιν αυτών τώ πυρί·

Ψαλ. 77,48 Παρέδωκεν εις καταστρεπτικήν θανατηφόρον χάλαζαν τα ζώα των και την υπόλοιπον περιουσίαν των παρέδωκεν στο πυρ των κεραυνών του.

Ψαλ. 77,49 εξαπέστειλεν εις αυτούς οργήν θυμού αυτού, θυμόν και οργήν και θλίψιν, αποστολήν δι αγγέλων πονηρών.

Ψαλ. 77,49 Εξαπέλυσεν εναντίον των την τιμωρόν οργήν της αγανακτήσεώς του, θυμόν και οργήν και θλίψιν, δεινά φοβερά, τα οποία έστειλε με εξολοθρευτάς αγγέλους.

Ψαλ. 77,50 ωδοποίησε τρίβον τή οργή αυτού και ουκ εφείσατο από θανάτου των ψυχών αυτών και τα κτήνη αυτών εις θάνατον συνέκλεισε

Ψαλ. 77,50 Αφήκε να εκδηλωθή ασυγκράτητος η οργή του, δεν ελυτήθη την ζωήν των και δεν επροφύλαξεν αυτούς από τον θάνατον και αυτά ακόμη τα κατοικίδια ζώα των τα συνέκλεισεν μέσα εις τας παγίδας του θανάτου και της καταστροφής.

Ψαλ. 77,51 και επάταξε πάν πρωτότοκον εν γη Αιγύπτω, απαρχήν παντός πόνου αυτών εν τοίς σκηνώμασι Χαμ,

Ψαλ. 77,51 Εκτόπησε με θάνατον όλα τα πρωτότοκα της γης Αιγύπτου· αυτά που αποτελούν την απαρχήν των πόνων της τεκνοποιίας στους οικους των Αιγυπτίων, των απογόνων αυτών του Χαμ.

Ψαλ. 77,52 και απήρην ως πρόβατα τον λαόν αυτού και ανήγαγεν αυτούς ωσει ποίμνιον εν ερήμω

Ψαλ. 77,52 Ανέλαβε δε ο Κυριος ως στοργικός ποιμήν τον ισραηλιτικόν λαόν, ωσάν πρόβατά του, και τα ωδήγησεν ως ιδικόν του ποίμνιον δια μέσου της ερήμου.

Ψαλ. 77,53 και ωδήγησεν αυτούς επ ελπίδι, και ουκ εδειλίασαν, και τους εχθρούς αυτών εκάλυψε θάλασσα.

Ψαλ. 77,53 Αυτός τους ωδήγησε, τους ενέπνευσεν ελπίδα και θάρρος, ώστε εκείνοι δεν εδειλίασαν κατά την διάβασιν της Ερυθράς Θαλάσσης. Τους δε εχθρούς των τους εσκέπασε και τους έπνιζεν η θάλασσα.

Ψαλ. 77,54 και εισήγαγεν αυτούς εις όρος αγιάσματος αυτού, όρος τούτο, ό εκτήσατο η δεξιά αυτού,

Ψαλ. 77,54 Τους εισήγαγε κατόπιν εις την γην της Επαγγελίας, εις την οποίαν υψώνεται το όρος Σιών το άγιον, προς λατρείαν αυτού, το όρος αυτό το οποίον κατέκτησεν η παντοδύναμος δεξιά του.

Ψαλ. 77,55 και εξέβαλεν από προσώπου αυτών έθνη και εκληροδότησεν αυτούς εν σχοινίω κληροδοσίας και κατεσκήνωσεν εν τοίς σκηνώμασιν αυτών τας φυλάς τού Ισραήλ.

Ψαλ. 77,55 Εδιώξε εμπρός από αυτούς τα ειδωλολατρικά έθνη και εμοίρασε την χώραν εκείνων εις αυτούς με σχοινί καταμετρήσεως· και εκεί όπου προηγουμένως κατοικούσαν οι λαοί εκείνοι, εγκατέστησε τας φυλάς του Ισραήλ.

Ψαλ. 77,56 και επείρασαν και παρεπίκραναν τον Θεόν τον Ύψιστον και τα μαρτύρια αυτού ουκ εφυλάξαντο

Ψαλ. 77,56 Αυτοί όμως εθεσαν υπό δοκιμασίαν τον Θεόν, παρεπίκραναν και εξώργισαν τον Ύψιστον, και τας εντολάς αυτού δεν ετήρησαν.

Ψαλ. 77,57 και απέστρεψαν και ηθέτησαν, καθώς και οι πατέρες αυτών, μετεστράφησαν εις τόξον στρεβλόν

Ψαλ. 77,57 Απεμακρύνθησαν από αυτόν, ηρνήθησαν και παρέβησαν τας εντολάς του, όπως και οι πρόγονοί των, και έγιναν ωσάν το στρεβλόν τόξον, που δεν ρίπτει με ευθυβολίαν.

Ψαλ. 77,58 και παρώργισαν αυτόν εν τοίς βουνοίς αυτών, και εν τοίς γλυπτοίς αυτών παρεζήλωσαν αυτόν.

Ψαλ. 77,58 Τον εξώργισαν με την ειδωλολατρείαν των επάνω εις τα όρη. Προεκάλεσαν την ζηλοτυπίαν του με τα γλυπτά είδωλα, που ελάτρευαν εκεί.

Ψαλ. 77,59 ήκουσεν ο Θεός και υπερέιδη και εξουδένωσε σφόδρα τον Ισραήλ.

Ψαλ. 77,59 Ο Κυριος ήκουσε τας ειδωλολατρικές αυτών προαευχάς, απέστρεψεν από αυτούς το βλέμμα του, δια να μη τους βλέπη, και παρέδωκεν εις εξουθένωσαν και καταφρόνησιν μεγάλην τον ισραηλιτικόν λαόν.

Ψαλ. 77,60 και απώσατο την σκηνήν Σιλώμ, σκηνώμα, ό κατεσκήνωσεν εν ανθρώποις.

Ψαλ. 77,60 Απώθησε και εστέρησε την πόλιν Σηλώμ από την προστασίαν του, την οποίαν πόλιν ο ίδιος είχε εκλέξει, δια να εγκατασταθή μεταξύ των ανθρώπων η Σκηνή του Μαρτυρίου του.

Ψαλ. 77,61 και παρέδωκεν εις αιχμαλωσίαν την ισχύν αυτών και την καλλονήν αυτών εις χείρα εχθρών

Ψαλ. 77,61 Παρέδωσεν εις τα χέρια των εχθρών των, στους Φιλισταίους, την δύναμίν των, όπως επίσης και το λαμπρόν των στόλισμα, δηλαδή την Κιβωτόν του Μαρτυρίου.

Ψαλ. 77,62 και συνέκλεισεν εν ρομφαία τον λαόν αυτού και την κληρονομίαν αυτού υπερέιδε.

Ψαλ. 77,62 Αφήκε να περικυκλωθή ο λαός του από εχθρούς, οι οποίοι εκρατούσαν γυμνήν την ρομφαίαν, και εγύρισεν αλλού το βλέμμα του, όταν αυτοί, η περίφημος κληρονομία του, εσφάζοντο.

Ψαλ. 77,63 τους νεανίσκους αυτών κατέφαγε πύρ, και αι παρθένοι αυτών ουκ επενθήθησαν·

Ψαλ. 77,63 Τους νεαρούς υιούς των κατέφαγε το πυρ του πολέμου, τας θυγατέρας δε παρθένους των, όταν ωδηγούνται εις αιχμαλωσίαν και εξευτελισμόν, δεν ευρέθη κανείς να τας πενήθησιν.

Ψαλ. 77,64 οι ιερείς αυτών εν ρομφαία έπεσον, και αι χήραι αυτών ου κλαυθήσονται.

Ψαλ. 77,64 Οι ιερείς των έπεσαν εν στόματι ρομφαίας, και τας χήρας των σφαγιασθέντων ανδρών δεν ευρέθη κανείς να τας παρηγορήσῃ και να κλαύσῃ μαζί των.

Ψαλ. 77,65 και εξηγέρθη ως ο υπνών Κύριος, ως δυνατός κεκραιπαληκώς εξ οίνου,

Ψαλ. 77,65 Αλλά ο μακρόθυμος Κυριος ηγέρθη από την φαινομενικήν απραξίαν του, όπως γειρεται ο εξυπνών από τον ύπνον του, όπως ο γίγας που συνέρχεται από την μέθην του.

Ψαλ. 77,66 και επάταξε τους εχθρούς αυτού εις τα οπίσω, όνειδος αιώνιον έδωκεν αυτοίς.

Ψαλ. 77,66 Και εκτύπησε τους εχθρούς του, τους έτρεψε πανικόβλητους εις φυγήν και έδωκεν εις αυτούς αιωνίαν κατασχύνην με την ταπεινωτικήν ήτταν των.

Ψαλ. 77,67 και απώσατο το σκήνωμα Ιωσήφ και την φυλήν Εφραίμ ουκ εξελέξατο·

Ψαλ. 77,67 Αλλά και απεμάκρυνεν από την προστασίαν του τους απογόνους του Ιωσήφ, έπαυσε να έχῃ ως εκλεκτήν ηγεμονεύουσαν φυλήν τους Εφραιμίτας.

Ψαλ. 77,68 και εξελέξατο την φυλήν Ιούδα, το όρος το Σιών, ό ηγάπησε,

Ψαλ. 77,68 Αλλά εξέλεξεν ως άρχουσαν φυλήν την φυλήν του Ιούδα και ως τόπον ιερόν του το όρος Σιών, το οποίον ιδιαιτέρως ηγάπησεν.

Ψαλ. 77,69 και ωκοδόμησεν ως μονοκέρωτος το αγίασμα αυτού, εν τή γῃ εθεμελίωσεν αυτήν εις τον αιώνα.

Ψαλ. 77,69 Εκεί ηυδόκησεν ο Κυριος και οικοδομήθη το θυσιαστήριόν του, ισχυρότατον όπως ο μονόκερος. Εις την γῃν της Παλαιστίνης εστερέωσεν αιωνίαν την φυλήν του Ιούδα.

Ψαλ. 77,70 και εξελέξατο Δαυΐδ τον δούλον αυτού και ανέλαβεν αυτόν εκ των ποιμνίων των προβάτων,

Ψαλ. 77,70 Ο Κυριος εξέλεξεν ως βασιλέα τον δούλον του Δαυΐδ και τον επήρην από τα κοπάδια των προβάτων.

Ψαλ. 77,71 εξόπισθεν των λοχευομένων έλαβεν αυτόν ποιμαίνειν Ιακώβ τον δούλον αυτού και Ισραήλ την κληρονομίαν αυτού

Ψαλ. 77,71 Τον επήρην από εκεί, που ακολουθούσε τα ετοιμόγεννα πρόβατα, και τον έβαλε να κυβερνά και να καθοδηγῇ τους δούλους του, τους απογόνους του Ιακώβ, τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι ιδική του κληρονομία.

Ψαλ. 77,72 και εποίμανεν αυτούς εν τή ακακία της καρδιάς αυτού, και εν τή συνέσει των χειρών αυτού ωδήγησεν αυτούς.

Ψαλ. 77,72 Ο Δαυΐδ εκυβέρνησε πράγματι αυτούς με άδολον καρδίαν και τους καθωδήγησεν στον δρόμον του Θεού και της ασφαλείας με τα πλήρη συνέσεως έργα του.

ΨΑΛΜΟΣ 78 (Μασ. 79)

Ψαλμός τώ Ασάφ.

Ψαλ. 78,1 Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις την κληρονομίαν σου, εμίαναν τον ναόν τον άγιόν σου, έθεντο Ιερουσαλήμ ως σπώροφυλάκιον.

Ψαλ. 78,1 Ω Θεέ, ειδωλολατρικά έθνη επήλθον, εναντίον της ιδικής σου κληρονομίας και κατεπλημμύρισαν την γῃν, εβεβήλωσαν τον άγιόν σου ναόν και μετέβαλαν την Ιερουσαλήμ εις ερειπία, ωσάν μίαν αχυροκαλύβην, η οποία είχε χρησιμεύσει δια την πρόχειρον συγκέντρωσιν των σπαρακίων.

Ψαλ. 78,2 έθεντο τα θνησιμαία των δούλων σου βρώματα τοίς πετεινοίς τού ουρανού, τας σάρκας των οσίων σου τοίς θηρίοις της γῆς·

Ψαλ. 78,2 Αφήκαν άταφα τα πτώματα των δούλων σου, τροφήν εις τα πτηνά του ουρανού, και τας σάρκας των ανθρώπων των αφωσιωμένων εις σε, ως βοράν εις τα θηρία της γῆς.

Ψαλ. 78,3 εξέχεαν το αίμα αυτών ωσει ύδωρ κύκλω Ιερουσαλήμ, και ουκ ήν ο θάπτων.

Ψαλ. 78,3 Αφθονον έχυσαν το αίμα των, ωσάν το νερό κύκλω από την Ιερουσαλήμ και κανείς δεν υπήρξε να τους θάψῃ.

Ψαλ. 78,4 εγενήθημεν όνειδος τοίς γείτοσιν ημών, μνηστεισμός και χλευασμός τοίς κύκλω ημών.

Ψαλ. 78,4 Εγίναμεν περιγελως και εξευτελισμός στους γειτονικούς μας ειδωλολατρικούς λαούς, τους Μωαβίτας, τους Αμμωνίτας και τους Ιδουμαίους. Εγίναμεν χλευασμός και εμπαιγμός στους περικυκλόντας την χώραν μας αλλοφύλους.

Ψαλ. 78,5 έως πότε, Κυριε, οργισθήσῃ εις τέλος, εκκαυθήσεται ως πύρ ο ζήλός σου·

Ψαλ. 78,5 Εως πότε, Κυριε, θα οργίσειαι εναντίον μας, χωρίς και να έχῃ τελειωμόν η οργή σου; Εως πότε θα αναρριπιζεται ως φοβερά πυρκαϊά εναντίον μας η ζηλοτυπία σου;

Ψαλ. 78,6 έκχεον την οργήν σου επί τα έθνη τα μη γινώσκοντά σε και επί βασιλείας, αι το όνομά σου ουκ επεκαλέσαντο,

Ψαλ. 78,6 Στρέψε ορητικήν την οργήν σου εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών, τα οποία δεν σε αναγνωρίζουν ως Θεόν των, εναντίον των βασιλείων, τα οποία ποτέ δεν επεκαλέσθησαν το Ονομά σου.

Ψαλ. 78,7 ότι κατέφαγον τον Ιακώβ, και τον τόπον αυτού ηρήμωσαν.

Ψαλ. 78,7 Τα έθνη και αι βασιλείαι αυταί κατέφαγαν τους απογόνους του Ιακώβ, ερήμωσαν την χώραν των.

Ψαλ. 78,8 μη μνησθής ημών ανομιών αρχαίων· ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κυριε, ότι επτωχεύσαμεν σφόδρα.

Ψαλ. 78,8 Μη ενθυμηθής, Κυριε, τας από αρχαιότατα χρόνια και μέχρι σήμερα συνεχιζόμενας αμαρτίας μας. Ταχέως, πριν καταστραφώμεν, Κυριε, ας μας προλάβουν τα ελέη σου, διότι έχομεν περιπέσει εις αθλιωτάτην κατάστασιν.

Ψαλ. 78,9 βοήθησον ημίν, ο Θεός, ο σωτήρ ημών· ένεκεν της δόξης τού ονόματός σου, Κύριε, ρύσαι ημάς και ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών ένεκα τού ονόματός σου,

Ψαλ. 78,9 Ω Θεέ, συ ο οποίος είσαι ο Θεός μας, ο σωτήρ μας, βοήθησέ μας. Προς δόξαν του αγίου Ονόματός σου, Κυριε, γλύτωσέ μας από τους εχθρούς μας, συγχώρησε τας αμαρτίας μας δια το Ονομά σου, το οποίον διαλαλεί πάντοτε έλεος και ευσπλαγχνίαν.

Ψαλ. 78,10 μη ποτε είπωσι τα έθνη· που έστιν ο Θεός αυτών; και γνωσθήτω εν τοίς έθνεσιν ενώπιον των οφθαλμών ημών η εκδίκησις τού αίματος των δούλων σου τού εκκεχυμένου.

Ψαλ. 78,10 Σώσε μας, δια να μη καταστραφώμεν και έπειτα οι ειδωλολατρικοί λαοί είπουν· Που είναι ο Θεός των; Ας γίνη φανερά και πασίγνωστος εις τα ειδωλολατρικά έθνη, δια να την ιδώμεν με τους οφθαλμούς μας τώρα που ζώμεν, η εκ μέρους σου δικαία τιμωρία των δια το χυθέν από αυτούς αίμα των δούλων σου.

Ψαλ. 78,11 εισελθέτω ενώπιόν σου ο στεναγμός των πεπεδημένων, κατά την μεγαλωσύνην τού βραχίονός σου περιποιήσαι τους υιούς των τεθανατωμένων.

Ψαλ. 78,11 Ο στεναγμός των αλυσοδεμένων αιχμαλώτων Ιουδαίων ας φθάση ενώπιόν σου, Κυριε. Και σύμφωνα με την μεγαλειώδη και παντοδύναμον ισχύν του βραχίονός σου, λάβε υπό την προστασίαν σου, σώσε και περιποιήσου τα παιδιά των φονευθέντων.

Ψαλ. 78,12 απόδος τοίς γείτοσιν ημών επταπλασίονα εις τον κόλπον αυτών τον ονειδισμόν αυτών, ον ωνειδίσαν σε, Κύριε.

Ψαλ. 78,12 Ανταπόδωσε στους γειτονικούς μας λαούς τιμωρίαν πολλαπλασίαν εις τας καρδίας των και τον ονειδισμόν, με τον οποίον αυτοί σε ωνειδισαν, Κυριε.

Ψαλ. 78,13 ημείς δε λαός σου και πρόβατα νομής σου ανθομολογησόμεθά σοι εις τον αιώνα, εις γενεάν και γενεάν εξαγγελούμεν την αίνεσίν σου.

Ψαλ. 78,13 Ημείς δε, οι οποίοι είμεθα ιδικός σου λαός και πρόβατα της ιδικής σου ποιμνης, θα σε ευχαριστούμεν και θα σε δοξάζωμεν πάντοτε, δια τας ευεργεσίας σου. Θα αναγγέλλωμεν εις όλας τας γενεάς την δόξαν σου.

ΨΑΛΜΟΣ 79 (Μασ. 80)

Εις το τέλος, υπέρ των αλλοιωθησομένων· μαρτύριον τώ Ασάφ, ψαλμός υπέρ τού Ασσυρίου.

Ψαλ. 79,2 Ο ποιμαίνων τον Ισραήλ, πρόσχες, ο οδηγών ωσεί πρόβατα τον Ιωσήφ. ο καθήμενος επί των Χερουβίμ, εμφάνηθι.

Ψαλ. 79,2 Συ, ο οποίος ως καλός και στοργικός ποιμήν προστατεύεις και καθοδηγείς τον Ισραηλιτικόν λαόν, ιδέ και δώσε προσοχήν εις την συμφοράν, που μας ευρήκε. Συ, ο οποίος οδηγείς ως ιδικά σου πρόβατα την φυλήν του Ιωσήφ, κάθησε ως επί θρόνου επάνω εις τα Χερουβίμ, δείξε φανερά την προστασίαν σου.

Ψαλ. 79,3 εναντίον Εφραΐμ και Βενιαμίν και Μανασσή εξέγειρον την δυναστείαν σου και ελθέ εις το σώσαι ημάς.

Ψαλ. 79,3 Εμφάνισου πρόμαχος εμπρός εις τας φυλάς Εφραΐμ και Βενιαμίν και Μανασσή, που ταλαιπωρούνται από τας επιδρομάς των Ασσυρίων. Θέσε εις ενέργειαν την ακατανίκητον δύναμίν σου και έλα ταχέως, δια να μας σώσης.

Ψαλ. 79,4 ο Θεός, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπόν σου και σωθησόμεθα.

Ψαλ. 79,4 Κυριε ο Θεός, αποκατάστησέ μας ελευθέρους και ασφαλείς εις την χώραν μας, δείξε ευμενές το πρόσωπόν σου προς ημάς και έτσι ημείς θα σωθώμεν από τον πλήρη όλεθρον.

Ψαλ. 79,5 Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, έως πότε οργίζη επί την προσευχήν των δούλων σου;

Ψαλ. 79,5 Κυριε και Θεέ των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, έως πότε θα οργίζεσαι εναντίον μας, εναντίον δε και αυτής της προσευχής των δούλων σου;

Ψαλ. 79,6 ψωμίεις ημάς άρτον δακρύων; και ποτιείς ημάς εν δάκρυσιν εν μέτρω;

Ψαλ. 79,6 Εως πότε θα μας δίδης αντί άρτου δάκρυα και αντί ύδατος θα μας ποτίζης με πλήρες, κατά την δικαίαν σου κρίσιν, το δοχείον από τα δάκρυά μας;

Ψαλ. 79,7 έθου ημάς εις αντιλογίαν τοίς γείτοσιν ημών, και οι εχθροί ημών εμυκτήρισαν ημάς.

Ψαλ. 79,7 Μας κατέστησες δια τας αμαρτίας μας αντικείμενον εμπαιγμών εις τα γειτονικά μας έθνη. Οι δε εχθροί μας μας χλευάζουν και μας περιγελούν.

Ψαλ. 79,8 Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπόν σου, και σωθησόμεθα. (διάψαλμα).

Ψαλ. 79,8 Κυριε και Θεέ των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, αποκατάστησέ μας εις την χώραν μας ελευθέρους και ασφαλείς. Γυρισε και δείξε ιλαρόν γεμάτο καλωσύνην το πρόσωπόν σου προς ημάς και ημείς θα σωθώμεν από τον εξαφανισμόν.

Ψαλ. 79,9 άμπελον εξ Αιγύπτου μετήρας, εξέβαλες έθνη και κατεφύτευσας αυτήν·

Ψαλ. 79,9 Τον λαόν του Ισραήλ, ωσάν πολύκαρπον ευλογημένην άμπελόν σου, μετέφερες από την Αίγυπτον εις την Παλαιστίνην. Εδιώξες από εκεί τα ειδωλολατρικά έθνη και την εφύτευσες και την ερρίζωσες εις αυτήν.

Ψαλ. 79,10 ωδοποίησας έμπροσθεν αυτής και κατεφύτευσας τας ρίζας αυτής, και επλήρωσε την γήν.

Ψαλ. 79,10 Ηνοιξες ενώπιόν της την οδόν από Αιγύπτου μέχρι Παλαιστίνης, την εφύτευσες με βαθειές ρίζες και εγέμισεν όλην την Παλαιστίνην.

Ψαλ. 79,11 εκάλυψεν όρη η σκιά αυτής και αι αναδενδράδες αυτής τας κέδρους τού Θεού·

Ψαλ. 79,11 Η σκια της αμπέλου αυτής εκάλυψε τα όρη της χώρας και αι διακλαδώσεις της εσκέπασαν τας θεοφυτεύτους κέδρους του Λιβάνου.

Ψαλ. 79,12 εξέτεινε τα κλήματα αυτής έως θαλάσσης και έως ποταμών τας παραφυάδας αυτής.

Ψαλ. 79,12 Ηυδόκησας και εξηπλώθησαν προς δυσμάς τα κλήματά της, μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης και προς ανατολάς οι κλάδοι της μέχρι του Ευφράτου και των παραποτάμων του.

Ψαλ. 79,13 ινατί καθείλες τον φραγμόν αυτής και τρυγώσιν αυτήν πάντες οι παραπορευόμενοι την οδόν;

Ψαλ. 79,13 Διατί τώρα εκρήμινες τον ολόγυρα φράκτην της, την προστασίαν σου, ώστε όλοι οι διερχόμενοι από την οδόν διαβάται να τρυγούν τους καρπούς της;

Ψαλ. 79,14 ελυμήνατο αυτήν ύς εκ δρυμού, και μονιός άγριος κατενεμήσατο αυτήν.

Ψαλ. 79,14 Φοβερός αγριόχοιρος, ο Ασσύριος, επέδραμεν από αβάτους δρυμούς και την κατέστρεψεν. Αγριος μονιός, περισσότερον φοβερός αγριόχοιρος, που ζη μόνος του, κατέφαγεν αυτήν.

Ψαλ. 79,15 ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον δή, και επίβλεψον εξ ουρανού και ιδε και επίσκεψαι την άμπελον ταύτην

Ψαλ. 79,15 Ω Θεέ των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, στρέψε και πάλιν ιλαρόν το πρόσωπόν σου προς αυτήν. Ρίξε ένα βλέμμα καλωσύνης και στοργής από τον ουράνιόν σου θρόνον και ιδε και επίσκεψαι την άμπελον αυτήν.

Ψαλ. 79,16 και κατάρτισαι αυτήν, ήν εφύτευσεν η δεξιά σου, και επί υιόν ανθρώπου, ον εκραταίωσας σεαυτώ.

Ψαλ. 79,16 Επανάφερέ την εις την προτέραν θαλερότητα, την ασφάλειαν και την καρποφορίαν, αυτήν, την οποίαν εφύτευσεν η δεξιά σου. Επίβλεψε με ευμένειαν και στοργήν στον άνθρωπον εκείνον, στον οποίον συ έδωσες την ισχύν να άρχη επί του έθνους σου προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 79,17 εμπεπυρισμένη πυρί και ανεσκαμμένη από επιτιμήσεως τού προσώπου σου απολούνται.

Ψαλ. 79,17 Η χώρα μας έχει κατακαή, έχει ανασκαφή. Οι Ισραηλίται κινδυνεύουν να χαθούν από τους ελέγχους και τας τιμωρίας του ωργισμένου προσώπου σου.

Ψαλ. 79,18 γενηθήτω η χείρ σου επ άνδρα δεξιός σου και επί υιόν ανθρώπου, ον εκραταίωσας σεαυτώ.

Ψαλ. 79,18 Ας έλθη προστατευτική η παντοδύναμος χείρ σου στον άνδρα εκείνον, τον οποίον συ θα τιμήσης και θα θέσης αυτόν εκ δεξιών σου, και στον υιόν ανθρώπου τον οποίον ανέδειξες συ κραταίον προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 79,19 και ου μη αποστώμεν από σου, ζώωσεις ημάς, και το όνομά σου επικαλεσόμεθα.

Ψαλ. 79,19 Υποσχόμεθα δε όλοι, ότι δεν θα απομακρυνθώμεν πλέον από σε. Συ δε θα μας αναζωογονήσης και ημείς θα επικαλούμεθα το όνομά σου.

Ψαλ. 79,20 Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, επίστρεψον ημάς και επίφανον το πρόσωπόν σου, και σωθησόμεθα.

Ψαλ. 79,20 Ω Κυριε και Θεέ των εν ουρανοίς και επί γης δυνάμεων, αποκατάστησέ μας ελευθέρους και ασφαλείς εις την χώραν μας, δείξε ιλαρόν το πρόσωπόν σου εις ημάς και ημείς θα διαφύγωμεν την τελειαν καταστροφήν.

ΨΑΛΜΟΣ 80 (Μασ. 81)

Εις το τέλος, υπέρ των ληνών ψαλμός τώ Ασάφ.

Ψαλ. 80,2 Αγαλλιάσθε τώ Θεώ τώ βοηθώ ημών, αλαλάξατε τώ Θεώ Ιακώβ.

Ψαλ. 80,2 Πλημμυρίσατε όλοι από αγαλλίασιν και χαράν διά τον Θεόν, που είναι βοηθός μας. Αλαλάξατε όλοι προς δόξαν του Θεού, τον οποίον είπιστευε και ελάτρευε ο γενάρχης μας ο Ιακώβ.

Ψαλ. 80,3 λάβετε ψαλμόν και δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνόν μετά κιθάρας.

Ψαλ. 80,3 Αρχίσατε να ψάλλετε σεις οι Λευίται, δώσατε στους τυμπανιστάς το τύμπανον και στους άλλους μουσικούς ψαλτήριον τερπνόν και κιθάραν, δια να συνοδεύουν τους ύμνους σας.

Ψαλ. 80,4 σαλπίσατε εν νεομηνία σάλπιγγι, εν ευσήμω ημέρα εορτής υμών.

Ψαλ. 80,4 Σεις οι ιερείς σαλπίσατε με την ιεράν σάλπιγγα κατά την πρώτην του εβδόμου μηνός Τισρή, κατά την εξόχως επίσημον ημέραν της μεγάλης εορτής σας.

Ψαλ. 80,5 ότι πρόσταγμα τώ Ισραήλ εστι και κρίμα τώ Θεώ Ιακώβ.

Ψαλ. 80,5 Διότι η εορτή αυτή είναι πρόσταγμα του Θεού προς τον ισραηλιτικόν λαόν, εντολή του Θεού προς τους απογόνους του Ιακώβ.

Ψαλ. 80,6 μαρτύριον εν τώ Ιωσήφ έθετο αυτόν εν τώ εξελθειν αυτόν εκ γής Αιγύπτου· γλώσσαν, ήν ουκ έγνω, ήκουσεν.

Ψαλ. 80,6 Τον Νομον αυτόν, που καθορίζει τας επισήμους εορτάς, έδωσεν ο Κυριος εν μέσω του λαού, των αδελφών του Ιωσήφ, όταν αυτοί έφυγαν ελεύθεροι από την Αίγυπτον. Τότε αυτοί ήκουσαν γλώσσαν, την οποίαν ποτέ άλλοτε δεν είχαν γνωρίσει.

Ψαλ. 80,7 απέστησεν από άρσεων τον νώτον αυτού, αι χείρες αυτού εν τώ κοφίνω εδούλευσαν.

Ψαλ. 80,7 Ο Κυριος απήλλαξε την ράχιν των από τα βαρέα φορτία, και αι χείρες των, που εδούλευαν έως τότε εις τα κοφίνια δια την μεταφοράν πηλού, απηλευθερώθησαν.

Ψαλ. 80,8 εν θλίψει επεκαλέσω με, και ερυσάμην σε· επήκουσά σου εν αποκρύφω καταιγίδος, εδοκίμασά σε επί ύδατος αντιλογίας. (διάψαλμα).

Ψαλ. 80,8 Εζήτησες την βοήθειάν μου, όταν ευρίσκοτο υπό βάρος μεγάλης θλίψεως και εγώ σε εγλύτωσα από τας συμφοράς. Σε ήκουσα κρυμμένος στον γνόφον και τας αστραπάς της καταιγίδος. Σε εδοκίμασα τότε και συ έδειξες ποιός είσαι στο ύδωρ της αντιλογίας σου, τότε που εγόγγυσες εναντίον μου.

Ψαλ. 80,9 άκουσον, λαός μου, και διαμαρτύρομαί σοι, Ισραήλ, εάν ακούσης μου,

Ψαλ. 80,9 Άκουσε λαέ μου, την έντονον διαμαρτυρίαν μου και προτροπήν. Ισραηλιτικέ λαέ μου, εάν θα με ακούσης

Ψαλ. 80,10 ουκ έσται εν σοί Θεός πρόσφατος, ουδέ προσκυνήσεις Θεώ αλλοτρίω.

Ψαλ. 80,10 δεν θα πρέπει να υπάρχει εις σε άλλος νέος θεός, δεν πρέπει ποτέ να προσκυνήσης ξένον θεόν,

Ψαλ. 80,11 εγώ γάρ ειμι Κύριος ο Θεός σου ο αναγαγών σε εκ γής Αιγύπτου· πλάτυνον το στόμα σου, και πληρώσω αυτό.

Ψαλ. 80,11 διότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός σου, ο οποίος σε ηλευθέρωσα και σε καθωδήγησα από την γην της Αιγύπτου έως εις την Παλαιστίνην. Ανοιξε διάπλατα το στόμα σου, προσευχόμενος και δοξολογών εμέ, και εγώ θα ικανοποιήσω τα αιτήματά σου.

Ψαλ. 80,12 και ουκ ήκουσεν ο λαός μου της φωνής μου, και Ισραήλ ου προσέσχε μοι.

Ψαλ. 80,12 Ο λαός μου όμως δεν ήκουσε την φωνήν μου και οι Ισραηλίται δεν έδωσαν προσοχήν εις εμέ.

Ψαλ. 80,13 και εξαπέστειλα αυτούς κατά τα επιτηδεύματα των καρδιών αυτών, πορεύσονται εν τοίς επιτηδεύμασιν αυτών.

Ψαλ. 80,13 Δια τούτο και εγώ τους αφήκα να πορεύονται σύμφωνα με τας ενόχους επιθυμίας των αμαρτωλών καρδιών των, να πορεύονται και να συμπεριφέρονται σύμφωνα με την σκοτισμένην θέλησιν και διάθεσιν των.

Ψαλ. 80,14 ει ο λαός μου ήκουσέ μου, Ισραήλ ταίς οδοίς μου ει επορεύθη,

Ψαλ. 80,14 Εάν ο λαός μου με ήκουεν, εάν ο ισραηλιτικός λαός επορεύετο στους δρόμους μου, αμέσως

Ψαλ. 80,15 εν τώ μηδενί αν τους εχθρούς αυτών ταπεινώσω και επί τους θλίβοντας αυτούς επέβαλον αν την χείρά μου.

Ψαλ. 80,15 και στο μηδέν θα είχα ταπεινώσει τους εχθρούς των και θα άπλωνα βαρείαν και τιμωρόν την χείρα μου εναντίον εκείνων, οι οποίοι τους καταθλίβουν και τους ταπεινώνουν.

Ψαλ. 80,16 οι εχθροί Κυρίου εψεύσαντο αυτά, και έσται ο καιρός αυτών εις τον αιώνα.

Ψαλ. 80,16 Οι εχθροί του Κυρίου θα ηναγκάζοντο, έστω και υποκριτικώς, να δηλώσουν υποταγήν εις αυτόν, ενώ ο λαός του Ισραήλ θα έμενεν ειρηνικός και ευτυχής παντοτεινά.

Ψαλ. 80,17 και εψώμισεν αυτούς εκ στέατος πυρού και εκ πέτρας μέλι εχόρτασεν αυτούς.

Ψαλ. 80,17 Τότε ο Θεός τους έθρεψεν εις την έρημον με το πλέον εκλεκτόν άλευρον του σίτου και τους εχώρτασε με άφθονον μέλι από την ξηράν και άγονον πέτραν. Ετσι και τώρα θα τους διέτρεφε και θα τους εχώρταινε, εάν υπήκουον εις τας εντολάς του.

ΨΑΛΜΟΣ 81 (Μασ. 82)

Ψαλμός τώ Ασάφ.

Ψαλ. 81,1 Ο Θεός έστη εν συναγωγή Θεών, εν μέσω δε Θεούς διακρινεί.

Ψαλ. 81,1 Ο Θεός εστάθη ανάμεσα εις συγκέντρωσιν των κριτών και αρχόντων της Ιουδαίας. Εν μέσω δε αυτών ως υπέρτατος Θεός- κριτής θα κρίνη αυτούς, που έχουν αναλάβει και διαχειρίζονται θείαν εξουσίαν. Θα τους ερωτήσει και θα τους ελέγξη λέγων·

Ψαλ. 81,2 έως πότε κρίνετε αδικίαν και πρόσωπα αμαρτωλών λαμβάνετε; (διάψαλμα).

Ψαλ. 81,2 Εως πότε θα δικάζετε αδικώς και θα λαμβάνετε υπ' όψιν πρόσωπα χαριζόμενοι εις αμαρτωλούς, πλουσίους και ισχυρούς;

Ψαλ. 81,3 κρίνατε ορφανώ και πτωχώ, ταπεινόν και πένητα δικαιώσατε·

Ψαλ. 81,3 Φροντίσατε να εκδίδετε δικαίας αποφάσεις υπέρ του ορφανού και του πτωχού να αποδίδετε το δίκαιον στον αθών, στον ταπεινόν και πτωχόν άνθρωπον.

Ψαλ. 81,4 εξέλεσθε πένητα και πτωχόν, εκ χειρός αμαρτωλού ρύσασθε αυτόν.

Ψαλ. 81,4 Ελευθερώσατε τον αξιοδάκρυτον και πτωχόν από τους εκμεταλλευομένους αυτόν, γλυτώσατέ τον από τα χέρια του αδικου και αμαρτωλού.

Ψαλ. 81,5 ουκ έγνωσαν ουδέ συνήκαν, εν σκότει διαπορεύονται· σαλευθήσονται πάντα τα θεμέλια της γής.

Ψαλ. 81,5 Οι άδικοι όμως κριταί, σκοτισμένοι εις την ηθικήν αναληψίαν των, δεν είχαν και δεν ηθέλησαν να έχουν επίγνωσιν των καθηκόντων, που τους επιβάλλει το αξιωμά των. Ούτε αντελήφθησαν με ποίαν σύνεσιν πρέπει να ασκούν το έργον των. Περιπατούν εις τα σκοτάδια των αδικων κρίσεων. Εξ αιτίας των αδικων αποφάσεών των συνεκλονίσθησαν τα θεμέλια της κοινωνίας των.

Ψαλ. 81,6 εγώ είπα· Θεοί εστε και υιοί Υψίστου πάντες·

Ψαλ. 81,6 Εγώ δε είπα προς σας, ω δικασταί. Ολοι σεις είσθε αντιπρόσωποι του δικαίου Θεού, υιοί του Υψίστου, του ενός και μοναδικού Θεού.

Ψαλ. 81,7 υμείς δε ως άνθρωποι αποθνήσκετε και ως εις των αρχόντων πίπτετε.

Ψαλ. 81,7 Σεις όμως, αναίσθητοι εις την τιμήν του αξιωμάτος σας, αδικείτε, δι' αυτό και θα αποθάνετε ωσάν ένας από τους κοινούς και συνήθεις και χωρίς υπόληψιν άρχοντας.

Ψαλ. 81,8 ανάστα, ο Θεός, κρίνων την γήν, ότι σύ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοίς έθνεσι.

Ψαλ. 81,8 Ακούων αυτά εγώ, ο εμπνευσμένος ποιητής, κράζω προς τον Θεόν· Σηκω, λοιπόν, ω Θεέ, και εφάρμοσε την δικαίαν σου κρίσιν και απόφασιν επί της γης, διότι κάτω από την ιδικήν σου κυριότητα και κατοχήν ευρίσκονται όλα τα έθνη.

ΨΑΛΜΟΣ 82 (Μασ. 83)

Ωδή ψαλμού τώ Ασάφ.

Ψαλ. 82,2 Ο Θεός, τις ομοιωθήσεταιί σοι; μη σιγήσης μηδέ καταπραΰνης, ο Θεός·

Ψαλ. 82,2 Ω Θεέ μου, ποιός είναι δυνατόν να συγκριθή και αντιπαραβληθή με σενα; Δι' αυτό, ως παντοδύναμος και πάνσοφος που είσαι, μη μένης σιωπηλός, μηδέ καταπραΰνης και μη αφήσης ανεκδήλωτον την δικαίαν σου οργήν, ω Θεέ μου.

Ψαλ. 82,3 ότι ιδού οι εχθροί σου ήχησαν, και οι μισούντές σε ήραν κεφαλήν,

Ψαλ. 82,3 Διότι οι εχθροί μας, που είναι και ιδικοί σου εχθροί, εξέσπασαν εις οχλοβοήν πολεμικήν και οι μισούντες σε εσήκωσαν υπερήφανον την κεφαλήν των εναντίον μας.

Ψαλ. 82,4 επί τον λαόν σου κατεπανουργέσαντο γνώμην και εβουλεύσαντο κατά των αγίων σου·

Ψαλ. 82,4 Συνέλαβαν και κατέστρωσαν πανούργα σχέδια εναντίον του λαού σου. Ελαβαν ολεθρίας αποφάσεις εναντίον των αγίων σου Ισραηλιτών.

Ψαλ. 82,5 είπαν· δεύτε και εξολοθρεύσωμεν αυτούς εξ έθνους, και ου μη μνησθή το όνομα Ισραήλ έτι.

Ψαλ. 82,5 Απεφάσισαν και είπαν μεταξύ των· Ελάτε να τους εξολοθρεύσωμεν, ώστε να παύσουν να αποτελούν έθνος και κανείς να μη ενθυμείται πλέον το όνομα των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 82,6 ότι εβουλεύσαντο εν ομοιοία επί το αυτό, κατά σου διαθήκην διέθεντο

Ψαλ. 82,6 Μη μείνης αδιάφορος, Κυριε, διότι αυτοί από κοινού και εκ συστάσεως με μίαν καρδίαν όλοι των απεφάσισαν την καταστροφήν μας. Υπέγραψαν ένορκον συμφωνίαν εναντίον σου.

Ψαλ. 82,7 τα σκηνώματα των Ιδουμαίων και οι Ισμαηλίται, Μωάβ και οι Αγαρηνοί,

Ψαλ. 82,7 Αυτοί οι εχθροί μας είναι οι σκηνίται, οι Ιδουμαίοι, οι Ισμαηλίται, οι Μωαβίται και οι Αγαρηνοί.

Ψαλ. 82,8 Γεβάλ και Αμμών και Αμαλήκ και αλλόφυλοι μετά των κατοικούντων Τύρον.

Ψαλ. 82,8 Οι της φυλής Γεβάλ και Αμμών και Αμαλήκ, οι Φιλισταίοι και οι κάτοικοι της Τυρου.

Ψαλ. 82,9 και γάρ και Ασσούρ συμπαρεγένετο μετ αυτών, εγενήθησαν εις αντίληψιν τοίς υιοίς Λώτ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 82,9 Αλλά και οι Ασσύριοι συνετάχθησαν και ήλθον με το μέρος αυτών. Εβοήθησαν τους απογόνους του Λωτ εναντίον μας, τους Μωαβίτας και Αμμωνίτας.

Ψαλ. 82,10 ποιήσαν αυτοίς ως τή Μαδιάμ και τώ Σισάρα, ως τώ Ιαβείμ εν τώ χειμάρω Κεισών·

Ψαλ. 82,10 Πράξε εναντίον αυτών ο,τι άλλοτε έκαμες εναντίον των Μαδιανιτών, εναντίον του σκληρού στρατηγού των Σισάρα και του βασιλέως Ιαβείμ εις τον χειμάρρον Κεισών.

Ψαλ. 82,11 εξωλοθρεύθησαν εν Αενδώρ, εγενήθησαν ωσει κόπρος τή γη.

Ψαλ. 82,11 Εκείνοι εξωλοθρεύθησαν δια της δικαίας σου οργής εις Αενδώρ και τα σώματά των έγιναν κόπρος και λίπασμα της γης.

Ψαλ. 82,12 Θού τους άρχοντας αυτών ως τον Ωρήβ και Ζήβ και Ζεβεέ και Σαλιμανά πάντας τους άρχοντας αυτών,

Ψαλ. 82,12 Όλους τους άρχοντας αυτών θέσε τους εις την αυτήν μοίραν και τιμώρησέ τους, όπως δια του Γεδεών εξωλόθρευσας τον Ωρήβ και Ζηβ και Ζεβεέ και Σαλμανά, όλους τους άρχοντας των Μαδιανιτών.

Ψαλ. 82,13 οίτινες είπαν· Κληρονομήσωμεν εαυτοίς το αγιαστήριον του Θεού.

Ψαλ. 82,13 αυτών, οι οποίοι είπαν· Ας κατακτήσωμεν ως ιδικήν μας κληρονομίαν και εις όφελος του εαυτού μας τον άγιον τόπον, τον ναόν και το θυσιαστήριον του Θεού.

Ψαλ. 82,14 ο Θεός μου, θού αυτούς ως τροχόν, ως καλάμην κατά πρόσωπον ανέμου·

Ψαλ. 82,14 Ω Θεέ μου, κάμε τους ωσάν ανεμοστρόβιλον, ώστε να μη ημπορούν να σταθούν πουθενά. Καμε τους ωσάν το ξηρόν άχυρον, που το φυσά και το διασκορπίζει ο άνεμος.

Ψαλ. 82,15 ωσει πύρ, ό διαφλέξει δρυμόν, ωσει φλόξ, ή κατακαύσει όρη,

Ψαλ. 82,15 Κατάκαυσέ τους, όπως η πυρκαϊά κατακαίει τα δάση του δρυμού, όπως μια μεγάλη φλόγα κατακαίει τα κατάφυτα όρη.

Ψαλ. 82,16 ούτως καταδιώξεις αυτούς εν τή καταϊγίδι σου, και εν τή οργή σου συνταράξεις αυτούς.

Ψαλ. 82,16 Ετσι και συ, Κυριε, καταδιώξέ τους εις την καταϊγίδα της οργής σου, αναστάτωσέ τους και συγκλόνησέ τους επάνω στον δίκαιον θυμόν σου.

Ψαλ. 82,17 πλήρωσον τα πρόσωπα αυτών ατιμίας, και ζητήσουσι το όνομά σου, Κύριε.

Ψαλ. 82,17 Γέμισε τα πρόσωπά των με καταισχύνην και εξευτελισμόν, ώστε να αναγκασθούν να επικαλεσθούν το όνομά σου, Κυριε.

Ψαλ. 82,18 αισχυνθήτωσαν και ταραχθήτωσαν εις τον αιώνα του αιώνος και εντραπήτωσαν και απολέσθωσαν

Ψαλ. 82,18 Ας κατεντροπιασθούν, ας αναστατωθούν δια μέσου όλων των αιώνων, ας εντροπιασθούν και ας εξολοθρευθούν.

Ψαλ. 82,19 και γνώτωσαν ότι όνομά σοι Κύριος· σύ μόνος Υψιστος επί πάσαν την γήν.

Ψαλ. 82,19 Ας αναγνωρίσουν αυτοί, ότι το όνομά σου είναι Κυριος, ότι συ είσαι ο μοναδικός και Υψιστος Κυριος εις όλην την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 83 (Μαθ. 84)

Εις το τέλος, υπέρ των ληγών· τοίς υιοίς Κορέ ψαλμός.

Ψαλ. 83,2 Ως αγαπητά τα σκηνώματά σου, Κύριε των δυνάμεων.

Ψαλ. 83,2 Ποσον αγαπητοί και ποθητοί είναι εις εμέ οι ιεροί χώροι του ναού σου, όπου κατοικείς συ, ο Κυριος των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων.

Ψαλ. 83,3 επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου, η καρδιά μου και η σάρξ μου ηγαλλιάσαντο επί Θεόν ζώντα.

Ψαλ. 83,3 Φλέγεται η ψυχή μου από τον πόθον, λυώνει από την επιθυμίαν να ευρεθί εις τας αυλάς του Κυρίου. Η ψυχή μου και το σώμα μου σκιζούν από χαράν και ευφροσύνην διο· τον αληθινόν και ζώντα Θεόν.

Ψαλ. 83,4 και γάρ στρουθίον εύρεν εαυτώ οικίαν και τρυγών νοσσίαν εαυτή, ού θήσει τα νοσσία εαυτής, τα θυσιαστήριά σου, Κύριε των δυνάμεων, ο Βασιλεύς μου και ο Θεός μου.

Ψαλ. 83,4 Και αυτά τα στρουθία ευρήκαν στον ναόν σου κατοικίαν. Η τρυγών έκαμε εκεί την φωλεάν δια τους νεοσσούς της. Το θυσιαστήριόν σου ποθώ και εγώ, Κυριε των δυνάμεων, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου.

Ψαλ. 83,5 μακάριοι οι κατοικούντες εν τώ οίκω σου, εις τους αιώνας των αιώνων αιnéσουσί σε. (διάψαλμα).

Ψαλ. 83,5 Τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι είναι εκείνοι, που κατοικούν εις τας αυλάς του ναού σου, διότι αυτοί και οι απόγονοί των θα σε υμνολογούν παντοτεινά.

Ψαλ. 83,6 μακάριος ανήρ, ώ εστιν η αντίληψις αυτού παρά σοί· αναβάσεις εν τή καρδιά αυτού διέθετο

Ψαλ. 83,6 Τρισευτυχισμένος ο άνθρωπος, που ευρίσκεται κάτω από την κραταιάν προστασίαν σου και απεφάσισε με την καρδιά του να πραγματοποιήση ιεράν άνοδον, ευλαβή επίσκεψιν προς την Σιών.

Ψαλ. 83,7 εις την κοιλάδα του κλαυθμώνος, εις τον τόπον, ον έθετο· και γάρ ευλογίας δώσει ο νομοθετών.

Ψαλ. 83,7 Θα διέλθη από την κοιλάδα του κλαυθμώνος, θα ανεβή στον ιερόν τόπον της Σιών, εκεί όπου εσκοπέυε να φθάση. Και ο Κυριος, που θεοσημοθέτησε τας εορτάς και τους ιερούς αυτούς τόπους, θα γεμίση με τας ευλογίας του τους προσκυνητάς.

Ψαλ. 83,8 πορεύονται εκ δυνάμεως εις δύναμιν, οφθήσεται ο Θεός των θεών εν Σιών.

Ψαλ. 83,8 Αυτοί θα πορεύονται προς την Σιών, με νέας πάντοτε και ακμαίας δυνάμεις. Και όταν φθάσουν εκεί, θα εμφανισθή ο Θεός των Θεών και Κυριος των κυρίων εις την Σιών.

Ψαλ. 83,9 Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι, ο Θεός Ιακώβ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 83,9 Κυριε και Θεέ των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, άκουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου, δέξαι την εις τα αυτιά σου, ω Θεέ του Ιακώβ και των απογόνων του.

Ψαλ. 83,10 υπερασπιστά ημών, ίδε, ο Θεός, και επίβλεψον εις το πρόσωπον του χριστού σου.

Ψαλ. 83,10 Ω Θεέ, συ ο οποίος είσαι ο υπερασπιστής και προστάτης μας, ρίξε ένα ευμενές βλέμμα στο πρόσωπον του βασιλέως, τον οποίον συ έχρισες ως βασιλέα.

Ψαλ. 83,11 ότι κρείσσων ημέρα μία εν ταις αυλαίς σου υπέρ χιλιάδας· εξελεξάμην παραριπτείσθαι εν τώ οίκω του Θεού μου μάλλον ή οικείν με εν σκηνώμασιν αμαρτωλών.

Ψαλ. 83,11 Δι' εμέ είναι προτιμότερον να ζήσω έστω και μίαν ημέραν εις τας αυλάς του ναού σου, παρά να ζω χιλιάδας ημέρας μακράν από σε και τον ναόν σου. Εχω πλέον προτιμήσει και προτιμώ να είμαι κάπου παραπεταμένος στον ναόν του Θεού μου, παρά να κατοικώ εις πλουσίας κατοικίας αμαρτωλών ανθρώπων.

Ψαλ. 83,12 ότι έλεος και αλήθειαν αγαπά Κύριος ο Θεός, χάριν και δόξαν δώσει· Κύριος ου στερήσει τα αγαθά τοίς πορευομένοις εν ακακία.

Ψαλ. 83,12 Διότι ο Κυριος και Θεός αγαπά το έλεος και την αλήθειαν, θα δώσης δε στους προσκυνούντας και πιστεύοντας εις αυτόν χάριν και δόξαν. Ο Κυριος δεν θα στερήση ποτέ τα αγαθά από εκείνους, οι οποίοι πορεύονται με αγαθότητα και απλότητα.

Ψαλ. 83,13 Κύριε, ο Θεός των δυνάμεων, μακάριος άνθρωπος ο ελπίζων επί σε.

Ψαλ. 83,13 Ω Κυριε και Θεέ των δυνάμεων ουρανού και γης, τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έχει αποθέσει την ελπίδα του μετά πίστεως εις σε.

ΨΑΛΜΟΣ 84 (Μασ. 85)

Εις το τέλος· τοίς υιοίς Κορέ ψαλμός.

Ψαλ. 84,2 Ευδόκησας, Κύριε, την γήν σου, απέστρεψας την αιχμαλωσίαν Ιακώβ·

Ψαλ. 84,2 Εκαμες φανεράν και έστειλες, Κυριε, την ευαρέσκειάν σου εις την γην της Επαγγελίας, διότι επανέφερες εις αυτήν τους αιχμαλώτους απογόνους του Ιακώβ.

Ψαλ. 84,3 αφήκας τας ανομίας τώ λαώ σου, εκάλυψας πάσας τας αμαρτίας αυτών. (διάψαλμα).

Ψαλ. 84,3 Εδώσες συγχώρησιν εις τας παρανομίας του λαού σου και εσκέπασες εν τω ελέει σου όλας τας αμαρτίας των.

Ψαλ. 84,4 Σταπαύσας πάσαν την οργήν σου, απέστρεψας από οργής θυμού σου.

Ψαλ. 84,4 Εσταπάτησες την εναντίον μας δικαίαν σου οργήν, αφήκας κατά μέρος την οργήν του θυμού σου.

Ψαλ. 84,5 επίστρεψον ημάς, ο Θεός των σωτηριών ημών, και απόστρεψον τον θυμόν σου αφ ημών.

Ψαλ. 84,5 Επανάφερε όλους μας από την εξορίαν, ω Κυριε, συ ο οποίος πολλές φορές μας έχεις σώσει κατά το παρελθόν.

Απομάκρυνε τον δίκαιον θυμόν σου από ημάς.

Ψαλ. 84,6 μη εις τους αιώνας οργισθής ημίν· ή διατενείς την οργήν σου από γενεάς εις γενεάν·

Ψαλ. 84,6 Μήπως τάχα και θα μένης ωργισμένος εναντίον μας δια παντός· Η μήπως θα παρατείνης την οργήν σου πάντοτε από της μιας γενεάς εις την άλλην·

Ψαλ. 84,7 ο Θεός, σύ επιστρέψας ζωώσεις ημάς, και ο λαός σου ευφρανθήσεται επί σοί.

Ψαλ. 84,7 Ω Θεέ, συ θα στρέψης το πρόσωπόν σου και πάλιν με ευμένειαν προς ημάς. Θα μας δώσης νέαν ζωήν και ο πονεμένος και θλιμμένος λαός σου θα χαρή από τας δωρεάς σου.

Ψαλ. 84,8 δείξον ημίν, Κύριε, το έλεός σου και το σωτήριόν σου δώξη ημίν.

Ψαλ. 84,8 Δείξε μας λοιπόν, Κυριε, την ευσπλαγχνίαν σου και δώσε μας την σωτηρίαν που ποθούμεν.

Ψαλ. 84,9 ακούσομαι τι λαλήσει εν εμοί Κύριος ο Θεός, ότι λαλήσει ειρήνην επί τον λαόν αυτού και επί τους οσίους αυτού και επί τους επιστρέφοντας καρδίαν επ αυτόν.

Ψαλ. 84,9 Εγώ θα ακούσω, τι θα είπη εις την καρδίαν μου Κυριος ο Θεός, διότι θα ομιλήση ειρηνικά στον λαόν του, στους αφοσιωμένους προς αυτόν Ισραηλίτας· στους επιστρέφοντας με όλην των την καρδίαν δι' ειλικρινούς μετανοίας προς αυτόν.

Ψαλ. 84,10 πλήν εγγύς των φοβουμένων αυτόν το σωτήριον αυτού τού κατασκηνώσαι δόξαν εν τή γη ημών.

Ψαλ. 84,10 Βεβαίως η σωτηρία, που παρέχεται από τον Θεόν στον λαόν του, είναι πάντοτε κοντά εις εκείνους, που τον ευλαβούνται, ώστε δι' αυτής να εγκατασταθή η δόξα του εις την χώραν μας.

Ψαλ. 84,11 έλεος και αλήθεια συνήτησαν, δικαιοσύνη και ειρήνη κατεφίλησαν·

Ψαλ. 84,11 Το έλεος του Θεού και η ακριβής επαλήθευσις των υποσχέσεών του συνητήθησαν και ηνώθησαν. Η δικαιοσύνη του, η τιμωρούσα το κακόν και αμείβουσα το αγαθόν, και η ειρήνη έδωσαν αμοιβαίον ασπασμόν.

Ψαλ. 84,12 αλήθεια εκ της γής ανέτειλε, και δικαιοσύνη εκ τού ουρανού διέκυψε.

Ψαλ. 84,12 Ανεβλάστησεν ωραία και καρποφόρος η αλήθεια από την γην, από δε τον ουρανό έσκυψε προς τα κάτω και επεσκέφθη την γην η δικαιοσύνη και κάθε αρετή.

Ψαλ. 84,13 και γάρ ο Κύριος δώσει χρηστότητα, και η γη ημών δώσει τον καρπόν αυτής·

Ψαλ. 84,13 Διότι ο Κυριος πλουσίαν θα δείξη και θα δώση την καλωσύνην του, και η γη μας θα δώση αφθόνους τους καρπούς της.

Ψαλ. 84,14 δικαιοσύνη εναντίον αυτού προπορεύεται και θήσει εις οδόν τα διαβήματα αυτού.

Ψαλ. 84,14 Προ του Κυρίου θα προπορεύεται η δικαιοσύνη, την δε πορείαν του και τον τρόπον της συμπεριφοράς του θα καταστήση άγιον παράδειγμα συμπεριφοράς δι' όλους μας.

ΨΑΛΜΟΣ 85 (Μασ. 86)

Προσευχή τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 85,1 Κλίνον, Κύριε, το ούς σου και επάκουσόν μου, ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ.

Ψαλ. 85,1 Κλίνε, Κυριε, το αυτί σου εις τα λόγια μου. Ακουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου, διότι εγώ είμαι πτωχός και δυστυχής.

Ψαλ. 85,2 φύλαξον την ψυχήν μου, ότι όσιός ειμι· σώσον τον δούλόν σου, ο Θεός μου, τον ελπίζοντα επί σε.

Ψαλ. 85,2 Προφύλαξε την ζωήν μου από τους θανασίμους κινδύνους, διότι εις σε είμαι αφιερωμένος· ιδικός σου είμαι, Κυριε. Σώσε εμέ τον δούλον σου, ω Θεέ μου, ο οποίος έχω στηρίξει εις σε τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 85,3 ελέησόν με, Κύριε, ότι προς σε κεκράξομαι όλην την ημέραν.

Ψαλ. 85,3 Ελέησέ με, Κυριε, διότι δεν έπαυσα όλην την ημέραν να κραάζω μετά πίστεως προς σε.

Ψαλ. 85,4 εύφρανον την ψυχήν τού δούλου σου, ότι προς σε, Κύριε, ήρα την ψυχήν μου.

Ψαλ. 85,4 Γέμισε με χαράν και ευφροσύνην, την καρδίαν του δούλου σου, διότι προς σε εγώ ύψωσα την ψυχήν μου και εναπέθεσα την ζωήν μου.

Ψαλ. 85,5 ότι σύ, Κύριε, χρηστός και επιεικής και πολυέλεος πάσι τοίς επικαλουμένοις σε.

Ψαλ. 85,5 Διότι συ, Κυριε, είσαι ευεργετικός και αγαθός, επιεικής και πολυέλεος προς όλους εκείνους, οι οποίοι σε επικαλούνται με θερμήν προσευχήν.

Ψαλ. 85,6 ενώτισαι, Κύριε, την προσευχήν μου και πρόσχες τή φωνή της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 85,6 Ακουσε, Κυριε, την προσευχήν μου, δώσε προσοχήν εις την φωνήν της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 85,7 εν ημέρα θλίψεώς μου εκέκραξα προς σε, ότι επήκουσάς μου.

Ψαλ. 85,7 Και άλλοτε, εις περίοδον θλίψεώς μου, έκραξα δια της προσευχής μου προς σε και με ήκουσες. Ετσι και τώρα, Κυριε, κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.

Ψαλ. 85,8 ουκ έστιν όμοιός σοι εν θεοίς, Κύριε, και ουκ έστι κατά τα έργα σου.

Ψαλ. 85,8 Κανένas από τους θεούς των ειδωλολατρικών λαών δεν ημπορεί να συγκριθή με σένα, Κυριε. Κανένα έργον

αυτών δεν ημπορεί να συγκριθῆ με τα ιδικά σου πανθαύμαστα ἔργα.

Ψαλ. 85,9 πάντα τα ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι και προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, και δοξάσουσι το ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,9 Ὅλα τα ἔθνη, τα οποία συ ἐδημιούργησες, και αυτά τα ειδωλολατρικά, θα ἔλθουν και θα προσκυνήσουν ἐνώπιόν σου. Κυριε, και θα δοξολογήσουν το Ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,10 ὅτι μέγας εἶ σύ και ποιῶν θαυμάσια, σύ εἶ Θεός μόνος.

Ψαλ. 85,10 Διότι συ εἶσαι μέγας και κάνεις πάντοτε ἔργα ἀξια παντός θαυμασμού. Συ εἶσαι ο μόνος αληθινός και τέλειος Θεός.

Ψαλ. 85,11 ὀδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, και πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου τοῦ φοβείσθαι το ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,11 Ὄδηγησέ με, Κυριε, στον δρόμον των ἐντολῶν σου και ἐγώ θα πορεύωμαι και θα φέρωμαι σύμφωνα με την ἀληθειάν σου. Θα εὐφρανθῆ ἡ καρδιά μου πλημμυρισμένη με τον ιερὸν σεβασμὸν προς το Ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,12 ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ο Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδιά μου, και δοξάσω το ὄνομά σου εἰς τον αἰῶνα.

Ψαλ. 85,12 Θα σε δοξολογῶ, Κυριε και Θεέ μου, με ὅλην μου την καρδιαν και θα δοξάζω πάντοτε το πανένδοξον Ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,13 ὅτι το ἐλεός σου μέγα ἐπ ἐμέ και ἐρύσω την ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου.

Ψαλ. 85,13 Διότι μέγα εἶναι το ἐλεος, που ἔδειξες προς ἐμέ, ἀφού ἔσωσες την ζωὴν μου ἀπό βέβαιον θάνατον, ἀπό αὐτὸν τον βαθύτατον ἀδην.

Ψαλ. 85,14 ο Θεός, παράνομοι ἐπανεστῆσαν ἐπ ἐμέ, και συναγωγή κραιταιῶν ἐζήτησαν την ψυχὴν μου και ου προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.

Ψαλ. 85,14 Ὁ Θεέ μου, ἄνθρωποι παράνομοι ἐπανεστάτησαν ἐναντίον μου και συμμορία ἰσχυρῶν ἀνδρῶν ἐζήτησαν να μου ἀφαιρέσουν την ζωὴν, και δεν ἔλαβαν καθόλου ὑπ' ὄψιν των σε, τον δίκαιον Θεόν.

Ψαλ. 85,15 και σύ, Κύριε ο Θεός μου, οἰκτιρῶν και ἐλεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός.

Ψαλ. 85,15 Συ ὁμως, Κυριε και Θεέ μου, εἶσαι εὐσπλαγχνικός, ἐλεήμων, μακρόθυμος, πολυέλεος και αληθινός πάντοτε εἰς ὅσα λέγεις.

Ψαλ. 85,16 ἐπίβλεψον ἐπ ἐμέ και ἐλέησόν με, δός το κράτος σου τῷ παιδί σου και σώσον τον υἱὸν της παιδίσκης σου.

Ψαλ. 85,16 Ρίψε, λοιπόν, εὐμενές βλέμμα εἰς ἐμέ και ἐλέησέ με. Δώσε την δύναμίν σου εἰς ἐμέ τον δούλον σου και σώσε ἐμέ, τον υἱὸν της δούλης σου, της μητρὸς μου.

Ψαλ. 85,17 ποιήσον μετ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, και ἰδέτωσαν οἱ μισούντές με και αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι και παρεκάλεσάς με.

Ψαλ. 85,17 Κάμε προς σωτηρίαν μου ἑκτακτον θαύμα, ἀς το ἴδουν αὐτοί, οἱ οποίοι με μισοῦν και ἀς κατεντροπιασθῶν, διότι συ, Κυριε, πράγματι με ἐβοήθησες εἰς την θλίψιν μου και με παρηγόρησες.

ΨΑΛΜΟΣ 86 (Μασ. 87)

Τοῖς υἱοῖς Κορέ ψαλμός ὠδῆς.

Ψαλ. 86,1 Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἀγίοις

Ψαλ. 86,1 Τα ἀσάλευτα θεμέλια, τα οποία ο ἴδιος ο Κυριος ἔθεσεν, εὐρίσκονται εἰς τα ἱερά υψώματα της Σιών.

Ψαλ. 86,2 ἀγαπά Κύριος τας πύλας Σιών ὑπὲρ πάντα τα σκηνώματα Ἰακώβ.

Ψαλ. 86,2 Ὁ Κυριος ἀγαπά περισσότερον ἀπό ὅλας τας πόλεις των ἀπογόνων του Ἰακώβ τας πύλας της Ἱερουσαλήμ.

Ψαλ. 86,3 δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί σου ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 86,3 Πολις του Θεοῦ, ἀγία Ἱερουσαλήμ, ἐνδοξα και θαυμαστά διαλαλοῦνται πανταχοῦ δια σε.

Ψαλ. 86,4 μνησθήσομαι ἀάβ και Βαβυλώνας τοῖς γινώσκουσί με· και ἰδοὺ ἀλλόφυλοι και Τύρος και λαός των Αιθιόπων, οὔτοι ἐγενήθησαν ἐκεῖ.

Ψαλ. 86,4 Θα ἐνθυμηθῶ την ἀμαρτωλὴν Αἴγυπτον και την Βαβυλώνα και θα συμπεριλάβω αὐτάς μεταξύ ἐκείνων, οἱ οποίοι με γνωρίζουν και με ἀναγνωρίζουν ὡς Θεόν των. Ἰδοὺ και αὐτοὶ οἱ Φιλισταῖοι, ἡ Τυρος και οἱ Αιθίοπες, θα πορευθῶν εἰς την Ἱερουσαλήμ, δια να με προσκυνήσουν.

Ψαλ. 86,5 μήτηρ Σιών, ερεῖ ἄνθρωπος, και ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ, και αὐτός ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ο Ὑψιστος.

Ψαλ. 86,5 Πνευματικὴν μητέρα θα ὀνομάση την Σιών κάθε ἄνθρωπος. Πλήθος ἀνθρώπων ἔχουν ἔλθει προς αὐτήν, διότι αὐτός ο ἴδιος ο Ὑψιστος ἔθεσε τα θεμέλιά της.

Ψαλ. 86,6 Κύριος διηγῆσεται ἐν γραφῇ λαῶν και ἀρχόντων τούτων των γεγενημένων ἐν αὐτῇ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 86,6 Ὁ Κυριος θα διηγηθῆ τα στο βιβλίον του γραμμένα ὀνόματα των λαῶν και των ἀρχόντων, οἱ οποίοι ἔχουν ἔλθει και ἔχουν ἐγκατασταθῆ εἰς την πόλιν αὐτήν.

Ψαλ. 86,7 ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Ψαλ. 86,7 Ὅλον το εὐλαβές πλήθος, ὦ Σιών, που θα ἐγκατασταθῆ εἰς σε θα εὐφραίνεται πράγματι και θα ἀγάλλεται πάντοτε.

ΨΑΛΜΟΣ 87 (Μασ. 88)

Ὁδὴ ψαλμοῦ τοῖς υἱοῖς Κορέ· εἰς το τέλος, ὑπὲρ μαελέθ τοῦ ἀποκριθῆναι συνέσεως Αἰμάν τῷ Ἰσραηλίτῃ.

Ψαλ. 87,2 Κύριε ο Θεός της σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα και ἐν νυκτί ἐναντίον σου

Ψαλ. 87,2 Κυριε, ο Θεός και σωτῆρ μου, προς σε ἐκράξα ὅλην την ἡμέραν και την νύκτα ὀρθιος ἐνώπιόν σου προσευχόμενος.

Ψαλ. 87,3 εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλίνον το οὖς σου εἰς την δέησίν μου.

Ψαλ. 87,3 Εἶθε να ἀνοίξη ἡ θύρα του ἐλέους σου, δια να εἰσέλθῃ ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου. Κλίνει το αὐτί σου, δια να ἀκούση τα λόγια της δεήσεώς μου

Ψαλ. 87,4 ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, και ἡ ζωὴ μου τῷ ἀδῆ ἤγγισε·

Ψαλ. 87,4 Διότι ὑπερεπλημμύρισεν ἡ καρδιά μου ἀπό συμφορὰς και ἡ ζωὴ μου ἔχει φθάσει εἰς το χεῖλος του ἄδου.

Ψαλ. 87,5 προσελογίσθην μετὰ των καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος,

Ψαλ. 87,5 Θεωροῦμαι πλέον ὁμοιος με ἐκείνους, οἱ οποίοι κατέρχονται στον βαθὺν λάκκον του τάφου. Ἐγὼνα ἄνθρωπος

αβοήθητος, ερριμμένοι ανάμεσα στους νεκρούς, μακράν από κάθε επικοινωνία με τους ζώντας.

Ψαλ. 87,6 ωσει τραυματίαι καθεύδοντες εν τάφω, ών ουκ εμνήσθης έτι και αυτοί εκ της χειρός σου απώσθησαν.

Ψαλ. 87,6 Είμαι ωσάν τους θανασίμως τραυματισμένους άνδρας, οι οποίοι κοιμώνται την νάρκη του θανάτου στον τάφον, και τους οποίους δεν ενθυμείσαι πλέον ως ζωντανούς, αλλά τους απώθησες μακράν από την προστασία σου.

Ψαλ. 87,7 έθεντό με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου.

Ψαλ. 87,7 Οι πόνοι και αι συμφοραί μου με εβύθισαν στον βαθύτατον λάκκον του θανάτου, εις τας σκοτεινάς περιοχάς του άδου, όπου βασιλεύει η σκία του θανάτου

Ψαλ. 87,8 επ εμέ επεστηρίχθη ο θυμός σου, και πάντας τους μετεωρισμούς σου επήγαγες επ εμέ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 87,8 Βαρύς έπεσεν επάνω μου ο θυμός σου και όλα τα κύματα της οργής σου τα αφήκες να εκσπάσουν εναντίον μου.

Ψαλ. 87,9 εμάκρυνας τους γνωστούς μου απ εμού, έθεντό με βδέλυγμα εαυτοίς, παρεδόθην και ουκ εξεπορευόμην.

Ψαλ. 87,9 Απεμάκρυνες από εμέ τους γνωστούς μου, με εσιχάθησαν και με αηδίασαν. Παρεδόθην εις την δυστυχία και δεν ημπορώ πλέον να απαλλαγώ από αυτήν.

Ψαλ. 87,10 οι οφθαλμοί μου ησθένησαν από πτωχείας· εκέκραξα προς σε, Κύριε, όλην την ημέραν, διεπέτασα προς σε τας χειράς μου·

Ψαλ. 87,10 Τα μάτια μου αδυνάτισαν, εθάμπωσαν από τας ταλαιπωρίας και από τα πολλά μου δάκρυα. Εκραξα προς σε, Κυριε, προσευχόμενος όλην την ημέραν. Απλώσα και ύψωσα προς σε τα χέρια μου.

Ψαλ. 87,11 μη τοίς νεκροίς ποιήσεις θαυμάσια; ή ιατροί αναστήσουσι, και εξομολογήσονται σοι;

Ψαλ. 87,11 Βοήθησέ με, Κυριε, πριν η αποθάνω. Μηπως, τάχα, και θα δείξης τα θαυμαστά σου έργα στους νεκρούς, και εις εμέ όταν αποθάνω; Η μήπως οι ιατροί ημπορούν να αναστήσουν τους νεκρούς, δια να σε δοξολογήσουν;

Ψαλ. 87,12 μη διηγήσεται τις εν τώ τάφω το έλεός σου και την αλήθειάν σου εν τή απωλεία;

Ψαλ. 87,12 Μηπως επίσης είναι δυνατόν να διηγηθή κανείς το έλεός σου και την αλήθειάν σου μεταξύ των νεκρών κάτω εις τον άδην;

Ψαλ. 87,13 μη γνωσθήσεται εν τώ σκότει τα θαυμάσιά σου και η δικαιοσύνη σου εν γη επιλελησμένη;

Ψαλ. 87,13 Μηπως και είναι δυνατόν να γίνουν γνωστά τα θαυμαστά σου έργα εις τας σκοτεινάς περιοχάς του άδου και τα έργα της δικαιοσύνης σου εις την λησμονημένην χώραν των νεκρών;

Ψαλ. 87,14 καγώ προς σε, Κύριε, εκέκραξα, και το πρωί η προσευχή μου προφθάσει σε.

Ψαλ. 87,14 Δια τούτο και εγώ, Κυριε, τώρα που ευρίσκομαι ακόμη εν τη ζωή, έκραξα καθ' όλον το διάστημα της νυκτός προς σε· και το πρωί η προσευχή μου θα σε προφθάσει.

Ψαλ. 87,15 ινατί, Κύριε, απώθη την ψυχήν μου, αποστρέφεις το πρόσωπόν σου απ εμού;

Ψαλ. 87,15 Διατί, Κυριε, απωθείς την ψυχήν μου, και γυρίζεις αλλού το πρόσωπόν σου, μακράν από εμέ;

Ψαλ. 87,16 πτωχός ειμι εγώ και εν κόποις εκ νεότητός μου, υψωθείς δε εταπεινώθην και εξηπορήθην.

Ψαλ. 87,16 Εγώ είμαι πτωχός και ανάμεσα εις κόπους έχω ζήσει από την νεότητά μου. Όταν δε κοινωνικώς και υλικώς εξυψώθην, εταπεινώθηκα και πάλιν κατόπιν και περιέπεσα εις αμηχανία και απορία.

Ψαλ. 87,17 επ εμέ διήλθον αι οργαί σου, οι φοβερισμοί σου εξετάραξάν με,

Ψαλ. 87,17 Έπέρασαν από επάνω μου αι οργαί σου, αι φοβεραί απειλαί σου με συνεκλόνησαν,

Ψαλ. 87,18 εκύκλωσάν με ωσει ύδωρ όλην την ημέραν, περιέσχον με άμα.

Ψαλ. 87,18 αυτά με περιεκύκλωσαν ωσάν ύδωρ όλην την ημέραν, με περιέβαλαν ταυτοχρόνως από παντού.

Ψαλ. 87,19 εμάκρυνας απ εμού φίλον και πλησίον και τους γνωστούς μου από ταλαιπωρίας.

Ψαλ. 87,19 Εμάκρυνες από εμέ όλους τους φίλους μου και τους γείτονάς μου και γενικώς όλους τους γνωστούς μου εξ αιτίας της δυστυχίας μου.

ΨΑΛΜΟΣ 88 (Μασ. 89)

Συνέσεως Αιθάμ τώ Ισραηλίτη.

Ψαλ. 88,2 Τά ελέη σου, Κύριε, εις τον αιώνα άσομαι, εις γενεάν και γενεάν απαγγελώ την αλήθειάν σου εν τώ στόματί μου,

Ψαλ. 88,2 Τα ελέη σου, Κυριε, θα υμνολογώ εγώ παντοτείνά· εις γενεάν και γενεάν θα διαλαλώ με το στόμα μου την αλήθειάν σου.

Ψαλ. 88,3 ότι είπας εις τον αιώνα έλεος οικοδομηθήσεται εν τοίς ουρανοίς ετοιμασθήσεται η αλήθειά σου·

Ψαλ. 88,3 Διότι συ είπες· το οικοδόμημα του ελέους μου θα ορθώνεται και συνεχώς θα ανοικοδομήται στους αιώνας των αιώνων. Εις τους αιώνιους και αδιασειστους ουρανοούς εστηρίχθη και στερεώνεται η αλήθεια και η αξιοπιστία σου.

Ψαλ. 88,4 διεθέμην διαθήκην τοίς εκλεκτοίς μου, ώμοσα Δαυϊδ τώ δούλω μου·

Ψαλ. 88,4 Συ είπες· Εκαμα συμφωνίαν με τους εκλεκτούς ανθρώπους του λαού μου, έδωσα υπόσχεσίν με ορκον εις τον δούλον μου τον Δαυϊδ και είπα·

Ψαλ. 88,5 έως τού αιώνος ετοιμάσω το σπέρμα σου και οικοδομήσω εις γενεάν και γενεάν τον θρόνον σου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 88,5 μέχρι της συντελείας του αιώνος θα στερεώσω και θα ενισχύσω τους απογόνους σου. Ως στερεόν και ακλόνητον οικοδόμημα θα θεμελιώσω και θα ανεγείρω τον βασιλικόν σου θρόνον από γενεάς εις γενεάν.

Ψαλ. 88,6 εξομολογήσονται οι ουρανοί τα θαυμάσιά σου, Κύριε, και την αλήθειάν σου εν εκκλησία αγίων.

Ψαλ. 88,6 Αι ουράνια αγγελικαί δυνάμεις θα ανυμνολογήσουν τα θαυμάσια έργα σου, Κυριε, και την αξιοπιστία των λόγων σου θα δοξολογήσουν εις την επουράνιον εκκλησία των αγγέλων και των αγίων σου.

Ψαλ. 88,7 ότι τις εν νεφέλαις ισωθήσεται τώ Κυρίω; και τις ομοιωθήσεται τώ Κυρίω εν υιοίς Θεού;

Ψαλ. 88,7 Διότι ποιός και από εκείνους, που υπάρχουν υπεράνω από τας νεφέλας στους ουρανοούς, δύναται να εξισωθή και αντιπαραβληθή προς τον Κυριον; Η ποιός από τους αγγέλους του ουρανού η τους κατά χάριν υιούς του Θεού είναι δυνατόν να ομοιωθή προς τον Κυριον;

Ψαλ. 88,8 ο Θεός ενδοξαζόμενος εν βουλή αγίων, μέγας και φοβερός επί πάντας τους περικύκλω αυτού.

Ψαλ. 88,8 Ο Θεός, αυτός δοξάζεται ακспаπαύτως εν μέσω συγκεντρώσεων των αγίων αγγέλων του στους ουρανοούς· είναι μέγας, θαυμαστός και φοβερός εις όλους εκείνους, οι οποίοι τον περικυκλώνουν.

Ψαλ. 88,9 Κύριε ο Θεός των δυνάμεων, τις όμοίός σοι; δυνατός εί, Κύριε, και η αλήθειά σου κύκλω σου.

Ψαλ. 88,9 Ω Κυριε και Θεέ των εν ουρανοίς αγγελικών δυνάμεων, ποιός είναι δυνατόν να συγκριθή προς σε; Συ Κυριε, είσαι

παντοδύναμος και η αλήθειά σου σε περιβάλλει και ακτινοβολείται γύρω σου.

Ψαλ. 88,10 σύ δεσπόμενος τού κράτους της θαλάσσης, τον δε σάλον των κυμάτων αυτής σύ καταπραΰνεις.

Ψαλ. 88,10 Συ κυριαρχείς απολύτως εις την δύναμιν της θαλάσσης την δε αναταραχήν των κυμάτων της συ την καταπραΰνεις και την γαληνεύεις.

Ψαλ. 88,11 σύ εταπείνωσας ως τραυματίαν υπερήφανον, εν τώ βραχίονι της δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τους εχθρούς σου.

Ψαλ. 88,11 Συ εταπείνωσας τον υπερήφανον Φαραώ ως τραυματίαν πολέμου, και με τον ακατανίκητον βραχίονά σου διεσκόρπισας τους εχθρούς σου εκεί, παρά την Ερυθράν Θαλασσαν.

Ψαλ. 88,12 σοί εισιν οι ουρανοί, και σή εστιν η γη· την οικουμένην και το πλήρωμα αυτής σύ εθεμελίωσας.

Ψαλ. 88,12 Ιδικοί σου είναι οι ουρανοί, ιδική σου είναι η γη. Την οικουμένην και όλα, όσα γαμίζουν απ' άκρου εις άκρον την γην, συ εθεμελίωσας επί ασφαλών βάσεων.

Ψαλ. 88,13 τον βοράν και την θάλασσαν σύ έκτισας, Θαβώρ και Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Ψαλ. 88,13 Την προς βορράν έκτασιν και την Μεσόγειον Θαλασσαν συ εδημιούργησες. Το καταπράσινον Θαβώρ και το χιονισμένον Ερμών, όταν ακούουν το όνομά σου, σκιρτούν από αγαλλίασιν και δοξολογούν σε, τον δημιουργόν των.

Ψαλ. 88,14 σός ο βραχίων μετά δυναστείας· κραταιωθήτω η χείρ σου, υψωθήτω η δεξιά σου.

Ψαλ. 88,14 Ο ιδικός σου βραχίων ενεργεί με ακατανίκητον δύναμιν. Ας είναι λοιπόν πάντοτε πανίσχυρος η χείρ σου, δια να υπερασπίξη τους δικαίους και παρέχη τας ευλογίας σου. Ας μεγαλύνεται αυτή με τα θαυμαστά της έργα.

Ψαλ. 88,15 δικαιοσύνη και κρίμα ετοιμασία τού θρόνου σου, έλεος και αλήθεια προπορεύονται πρό προσώπου σου.

Ψαλ. 88,15 Η δικαιοσύνη σου και αι ορθαί και δίκαιαι πάντοτε αποφάσεις σου αναδεικνύουν ένδοξον τον θρόνον σου. Η δε ευσπλαχνία σου και η αλήθειά σου εις τα λόγια σου, εις τας αποφάσεις σου, εις τας υποσχέσεις σου, ως άλλοι άγγελιοι, προπορεύονται ενώπιόν σου, δια να εξαγγέλλουν το μεγαλείον σου.

Ψαλ. 88,16 μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν· Κύριε, εν τώ φωτί τού προσώπου σου πορεύονται

Ψαλ. 88,16 Ευτυχής και ευλογημένος είναι ο λαός εκείνος, που έμαθε με αλαλαγμούς να δοξολογή τον Κυριον κατά τας εορτάς. Κυριε, με το φως της ιδικής σου παρουσίας θα πορεύονται τον ορθόν δρόμον οι άνθρωποι αυτοί.

Ψαλ. 88,17 και εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται όλην την ημέραν και εν τή δικαιοσύνη σου υψωθήσονται.

Ψαλ. 88,17 Με την πίστιν και την ελπίδα στο πάντιμον και σεβαστόν Ονομά σου θα χαίρουν και θα αγάλλωνται όλας τας ημέρας της ζωής των, και με την ιδικήν σου προστατευτικήν δικαιοσύνην θα υψωθούν και θα δοξασθούν.

Ψαλ. 88,18 ότι καύχημα της δυνάμεως αυτών σύ εί, και εν τή ευδοκία σου υψωθήσεται το κέρας ημών.

Ψαλ. 88,18 Διότι συ είσαι το καύχημα της δυνάμεώς των και με την ιδικήν σου ευμένειαν και προστασίαν θα αναδειχθή ένδοξος η παράταξις μας.

Ψαλ. 88,19 ότι τού Κυρίου η αντίληψις και τού αγίου Ισραήλ βασιλέως ημών.

Ψαλ. 88,19 Ο Κυριος είναι ο προστάτης και σωτήρ εις τας δυσκόλους περιστάσεις της ζωής μας. Αυτός, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού, ο βασιλεύς μας.

Ψαλ. 88,20 τότε ελάλησας εν οράσει τοίς υιοίς σου και είπας· εθέμην βοήθειαν επί δυνατόν, ύψωσα εκλεκτόν εκ τού λαού μου·

Ψαλ. 88,20 Εις τον κατάλληλον τότε και ωρισμένον χρόνον με οράματα συ απεκάλυψες το θέλημά σου στους υιούς σου, τους προφήτας, και είπες· Εδωσα την βοήθειάν μου εις ένα άνθρωπον, τον ανέδειξα ισχυρόν, τον ύψωσα ως τον εκλεκτόν μου μεταξύ του λαού,

Ψαλ. 88,21 εύρον Δαυϊδ τον δούλόν μου, εν ελέει αγίω μου έχρισα αυτόν.

Ψαλ. 88,21 ευρήκα, δηλαδή, εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού τον Δαυϊδ, τον δούλον μου, και με άγιον έλαιον έχρισα αυτόν βασιλέα.

Ψαλ. 88,22 η γάργ χείρ μου συναντιλήψεται αυτό και ο βραχίων μου κατισχύσει αυτόν·

Ψαλ. 88,22 Η παντοδύναμος δεξιά μου θα βοηθή και θα προστατεύη αυτόν, και ο βραχίων της δυνάμεώς μου θα τον ενδυναμώνη πάντοτε.

Ψαλ. 88,23 ουκ ωφελήσει εχθρός εν αυτώ, και υιός ανομίας ου προσθήσει τού κακώσαι αυτόν.

Ψαλ. 88,23 Ο εχθρός του δεν έχει τίποτε να επιτύχη εις βάρος του, να ωφεληθή και κερδίση από αυτόν. Και κανείς κακοποιός ποτέ δεν θα κατορθώση και δεν θα επιχειρήση πάλιν να του κάμη κάτι κακόν.

Ψαλ. 88,24 και συγκόψω από προσώπου αυτού τους εχθρούς αυτού και τους μισούντας αυτόν τροπώσομαι.

Ψαλ. 88,24 Ενώπιόν του θα κατακόψω όλους τους εχθρούς του και εκείνους, οι οποίοι τον μισούν, θα τους κατατροπώσω, θα τους τρέψω πανικόβλητους εις φυγήν.

Ψαλ. 88,25 και η αλήθειά μου και το έλεός μου μετ αυτού, και εν τώ ονόματί μου υψωθήσεται το κέρας αυτού.

Ψαλ. 88,25 Η αλήθειά μου και η ευσπλαχνία μου θα είναι πάντοτε μαζή του. Δι' εμού θα εξυψωθή και θα δοξασθή η δύναμίς του.

Ψαλ. 88,26 και θήσομαι εν θαλάσση χείρα αυτού και εν ποταμοίς δεξιάν αυτού.

Ψαλ. 88,26 Θα θεμελιώσω την κυριαρχίαν του μέχρι και της Μεσογείου Θαλάσσης και την δύναμιν της δεξιάς του μέχρι και των ποταμών Ευφράτου και Τίγρητος.

Ψαλ. 88,27 αυτός επικαλέσεται με· πατήρ μου εί σύ, Θεός μου και αντιλήπτωρ της σωτηρίας μου·

Ψαλ. 88,27 Αυτός με πίστιν θα με επικαλεσθή και θα μου πη· Συ είσαι ο πατήρ μου, ο Θεός μου, ο προστάτης και σωτήρ μου.

Ψαλ. 88,28 καγώ πρωτότοκον θήσομαι αυτόν, υψηλόν παρά τοίς βασιλεύσι της γής.

Ψαλ. 88,28 Και εγώ, ως άλλον προνομιούχον πρωτότοκον υιόν μου, θα τον αναδείξω, θα τον κάμω ένδοξοτατον μεταξύ όλων των βασιλέων της γης.

Ψαλ. 88,29 εις τον αιώνα φυλάξω αυτό το έλεός μου, και η διαθήκη μου πιστή αυτώ·

Ψαλ. 88,29 Αιωνία θα είναι η προς αυτόν ευσπλαχνία μου και η μετ' αυτού διαθήκη μου θα παραμένη πάντοτε αξιόπιστος και βεβαία εις όφελός του.

Ψαλ. 88,30 και θήσομαι εις τον αιώνα τού αιώνος το σπέρμα αυτού και τον θρόνον αυτού ως τας ημέρας τού ουρανού.

Ψαλ. 88,30 Θα αναδεικνύω πάντοτε τους απογόνους και διαδόχους του, ώστε ο βασιλικός του θρόνος να διαρκή όσον και ο ουρανός· να μείνη αιώνιος.

Ψαλ. 88,31 εάν εγκαταλίπωσιν οι υιοί αυτού τον νόμον μου και τοίς κρίμασί μου μη πορευθώσιν,
 Ψαλ. 88,31 Εάν όμως οι απόγονοί του εγκαταλείψουν τον Νομον μου και δεν ζήσουν σύμφωνα με τας εντολάς μου,
 Ψαλ. 88,32 εάν τα δικαιώματά μου βεβηλώσωσι και τας εντολάς μου μη φυλάξωσιν,
 Ψαλ. 88,32 εάν βεβηλώσουν τα προστάγματά μου και δεν τηρήσουν τας εντολάς μου,
 Ψαλ. 88,33 επισκέψομαι εν ράβδω τας ανομίας αυτών και εν μάστιγι τας αδικίας αυτών·
 Ψαλ. 88,33 τότε εγώ θα τους επισκεφθώ με ράβδον τιμωρίας δια τας παρανομίας των και με μαστιγώσεις δια τας αδικίας, τας οποίας θα διαπράττουν.
 Ψαλ. 88,34 το δε έλεός μου ου μη διασκεδάσω απ αυτών, ουδ ου μη αδικήσω εν τή αληθεία μου,
 Ψαλ. 88,34 Παρ' όλον τούτο όμως δεν θα απομακρύνω εγώ το έλεός μου από αυτούς, ούτε και θα αθετήσω τας υποσχέσεις, που τους έχω δώσει.
 Ψαλ. 88,35 ουδ ου μη βεβηλώσω την διαθήκην μου και τα εκπορευόμενα διά των χειλέων μου ου μη αθετήσω.
 Ψαλ. 88,35 Δεν θα καταπατήσω εγώ την ένορκον υπόσχεσίν μου και δεν θα αθετήσω τα λόγια, τα οποία εξήλθον από το στόμα μου.
 Ψαλ. 88,36 άπαξ ώμοσα εν τώ αγίω μου, ει τώ Δαυΐδ ψεύσομαι·
 Ψαλ. 88,36 Μια φορά ωρκίσθην εις την αγιότητά μου· δεν θα ψευθώ, λοιπόν, προς τον Δαυΐδ σχετικώς με τας υποσχέσεις μου.
 Ψαλ. 88,37 το σπέρμα αυτού εις τον αιώνα μενεί και ο θρόνος αυτού ως ο ήλιος εναντίον μου
 Ψαλ. 88,37 Οι απόγονοι και διάδοχοι του θρόνου του θα υπάρχουν πάντοτε και ο βασιλικός του θρόνου θα παραμένη ενώπιόν μου όπως ο φωτεινός ήλιος,
 Ψαλ. 88,38 και ως η σελήνη καθηρητισμένη εις τον αιώνα· και ο μάρτυς εν ουρανώ πιστός. (διάψαλμα).
 Ψαλ. 88,38 και όπως η σελήνη, η οποία έχει δημουρηγηθή δια να υπάρχη αιωνίως. Ο μάρτυς δε ο αξιόπιστος και φιλαλήθης είμαι εγώ, ο οποίος κατοικώ στον ουρανόν.
 Ψαλ. 88,39 σύ δε απώσω και εξουδένωσας, ανεβάλου τον χριστόν σου·
 Ψαλ. 88,39 Συ όμως, Κυριε, που τόσας και τόσας υποσχέσεις έδωκες δια τον Δαυΐδ, απώθησες, εξηντέλισες, και απέβαλες και δεν θέλεις να ίδης τον καταγόμενον από τον Δαυΐδ χρισμένον βασιλέα του Ισραήλ τον Ροβοάμ.
 Ψαλ. 88,40 κατέστρεψας την διαθήκην τού δούλου σου, εβεβήλωσας εις την γήν το αγίασμα αυτού.
 Ψαλ. 88,40 Ηκύρωσες και κατέλυσες την διαθήκην σου προς τον δούλόν σου Δαυΐδ και παρεχώρησες να βεβηλωθή και ποδοπατηθή εις την γην το ιερόν του βασιλέως μας στέμμα και ανάκτορον.
 Ψαλ. 88,41 καθείλες πάντας τους φραγμούς αυτού, έθου τα οχυρώματα αυτού δειλίαν·
 Ψαλ. 88,41 Εκρήμνισες και μετέβαλες εις ερείπια τα τείχη της πόλεώς του. Τα οχυρωματικά του έργα τα έκαμες ασθενή και μηδαμινά, ώστε να φέρον εν δειλίαν στους στρατιώτας.
 Ψαλ. 88,42 διήρπασαν αυτόν πάντες οι διοδεύοντες οδόν, εγενήθη όνειδος τοίς γείτοσιν αυτού.
 Ψαλ. 88,42 Εληλάτησαν και λεηλατούν την χώραν του όλοι οι διαβάται και ο λαός σου έγινεν εμπαιγμός και περιγέλως εις τα γειτονικά ειδωλολατρικά έθνη.
 Ψαλ. 88,43 ύψωσας την δεξιάν των θλιβόντων αυτόν, εύφρανας πάντας τους εχθρούς αυτού.
 Ψαλ. 88,43 Ενίσχυσες την δεξιάν χείρα και την δύναμιν των ανθρώπων, οι οποίοι τον καταπιέζουν, και έτσι παρεχώρησες να ευφρανθούν όλοι οι εχθροί του.
 Ψαλ. 88,44 απέστρεψας την βοήθειαν της ρομφαίας αυτού και ουκ αντελάβου αυτού εν τώ πολέμω.
 Ψαλ. 88,44 Απεμάκρυνες την βοήθειάν σου από τα στρατεύματά του και δεν τον εβοήθησες εις ώραν πολέμου.
 Ψαλ. 88,45 κατέλυσας από καθαρισμού αυτού, τον θρόνον αυτού εις την γήν κατέραξας.
 Ψαλ. 88,45 Κατήργησες την υπό του Νομου σου προβλεπομένην τελετουργικήν κάθαρσιν, και τον θρόνον του τον συνέτριψες και ερείπια τον ερριψες κάτω εις την γην.
 Ψαλ. 88,46 εσμίκρυνας τας ημέρας τού χρόνου αυτού, κατέχεας αυτού αισχύνην. (διάψαλμα).
 Ψαλ. 88,46 Περιώρισες και εμικρυνες τας ημέρας της ζωής του και τον περιέλουσες με καταισχύνην.
 Ψαλ. 88,47 έως πότε, Κύριε, αποστρέφη εις τέλος, εκκαυθήσεται ως πύρ η οργή σου;
 Ψαλ. 88,47 Εως πότε, Κυριε, θα αποστρέφης τελείως από ημάς το πρόσωπόν σου και η οργή σου θα ανάπη ολονέν και περισσότερον ως πυρκαϊά;
 Ψαλ. 88,48 μνήσθητι τις μου η υπόστασις· μη γάρ ματαίως έκτισας πάντας τους υιούς των ανθρώπων;
 Ψαλ. 88,48 Ενθυμήσου πόσον βραχεία και παροδική είναι η ζωή εμού και όλων των ανθρώπων. Μηπως, Κυριε, ματαίως και χωρίς κανένα σκοπόν έπλασες όλους τους ανθρώπους;
 Ψαλ. 88,49 τις εστιν άνθρωπος, ός ζήσεται, και ουκ όψεται θάνατον; ρύσεται την ψυχήν αυτού εκ χειρός άδου; (διάψαλμα).
 Ψαλ. 88,49 Ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα ζήση και δεν θα ιδη τον θάνατον; Θα ευρεθή, τάχα, ποτέ κανείς, να απαλλάξη τον αποθανόντα άνθρωπον από τα χέρια του άδου;
 Ψαλ. 88,50 που εστι τα ελέη σου τα αρχαία, Κύριε, ά ώμοσας τώ Δαυΐδ εν τή αληθεία σου;
 Ψαλ. 88,50 Που είναι, λοιπόν, Κυριε, τα αρχαία ελέη σου, τα οποία με όρκον υπεσχέθης εν τη φιλαληθεία σου προς τον Δαυΐδ;
 Ψαλ. 88,51 μνήσθητι, Κύριε, τού ονειδισμού των δούλων σου, ού υπέσχον εν τώ κόλπω πολλών εθνών,
 Ψαλ. 88,51 Ενθυμήσου, Κυριε, και ιδέ τον εξευτελισμόν και την καταισχύνην των δούλων σου, των ομοεθνών μου, την οποίαν υπέστησαν μέχρι εις τα κατάβαθα της καρδιάς των εκ μέρους πολλών εθνών.
 Ψαλ. 88,52 ού ωνειδισαν οι εχθροί σου, Κύριε, ού ωνειδισαν το αντάλλαγμα τού χριστού σου.
 Ψαλ. 88,52 Ιδέ τον χλευασμόν, με τον οποίον μας περιώβρισαν οι εχθροί σου, Κυριε, και κατεξηντέλισαν έτσι τον βασιλέα, αυτόν τον οποίον συ εις αντικατάστασιν του χρισθέντος υπό σου Δαυΐδ μας έδωκες.
 Ψαλ. 88,53 ευλογητός Κύριος εις τον αιώνα. γένοιτο γένοιτο.
 Ψαλ. 88,53 Παρ' όλας όμως αυτάς τας δοκιμασίας και ταπεινώσεις, που υφιστάμεθα, ας είναι δοξασμένοι ο Κυριος στους αιώνας. Διότι και πάλιν θα μας επισκεφθή με το έλεός του και με τας δωρεάς του. Γένοιτο, γένοιτο.

Προσευχή του Μωυσή ανθρώπου του Θεού.

Ψαλ. 89,1 Κύριε, καταφυγή εγενήθης ημίν εν γενεά και γενεά·

Ψαλ. 89,1 Κυριε, συ από γενεάς εις γενεάν, μέχρι και των ημερών μας, υπήρξες το ασφαλές καταφύγιόν μας εις όλας τας περιστάσεις της ζωής μας.

Ψαλ. 89,2 πρό του όρη γενηθήναι και πλασθήναι την γήν και την οικουμένην, και από του αιώνος και έως του αιώνος ού εί.

Ψαλ. 89,2 Πριν γίνουν τα όρη και πριν διαμορφωθή η γη και η οικουμένη, προ πάντων των αιώνων συ υπήρξες, υπάρχεις και θα υπάρχης.

Ψαλ. 89,3 μη αποστρέψης άνθρωπον εις ταπείνωσιν· και είπας· επιστρέψατε υιοί των ανθρώπων.

Ψαλ. 89,3 Μη επιτρέψης, Κυριε, να επανέλθη ο άνθρωπος δια της αμαρτίας στον εξευτελισμόν και τον όλεθρον. Συ είπες· επιστρέψατε δια της μετανοίας, ω άνθρωποι, προς εμέ, δια να έχετε ζωήν και ευλογίαν.

Ψαλ. 89,4 ότι χίλια έτη εν οφθαλμοίς σου ως ημέρα η εχθές, ήτις διήλθε, και φυλακή εν νυκτί.

Ψαλ. 89,4 Χίλια έτη της ζωής μας, δια σε τον προαιώνιον Θεόν είναι μία ημέρα, ωσάν η χθεσινή, η οποία επέρασε. Μάλλον δε σαν ένα τετράωρον νυκτερινής φρουράς.

Ψαλ. 89,5 τα εξουδενώματα αυτών έτη έσονται. το πρωϊ ωσει χλόη παρέλθοι,

Ψαλ. 89,5 Η εξουδενωμένη όμως από τας αθλιότητας και τας αμαρτίας ζωή των ανθρώπων, ολίγα μόνον έτη διαρκεί είναι ωσάν την χλόην, η οποία βλαστάνει το πρωϊ και ταχέως παρέρχεται.

Ψαλ. 89,6 το πρωϊ ανθήσαι και παρέλθοι, το εσπέρας αποπέσοι, σκληρυνθείη και ξηρανθείη.

Ψαλ. 89,6 Το πρωϊ, πριν ανατείλη ο ήλιος, θα ανθίση και όταν το καύμα του ηλίου την κτυπήση, θα μαρανθή και θα πέση, θα σκληρυνθή και θα ξηρανθή.

Ψαλ. 89,7 ότι εξελίπομεν εν τή οργή σου και εν τώ θυμώ σου εταράχθημεν.

Ψαλ. 89,7 Ετσι συνέβη και με ημάς, που είμεθα λαός σου. Εξωλοθρευθήμεν ένεκα της οργής σου. Συνεταράγθημεν από τον μεγάλο σου θυμόν.

Ψαλ. 89,8 έθου τας ανομίας ημών εναντίον σου· αιών ημών εις φωτισμόν του προσώπου σου.

Ψαλ. 89,8 Εβαλες εμπρός εις τα μάτια μας όλας τας αμαρτίας και αθλιότητάς μας. Ολόκληρος η ζωη μας ευρίσκεται κάτω από το απαστράπτον φως, που εκπέμπει το πρόσωπόν σου.

Ψαλ. 89,9 ότι πάσαι αι ημέραι ημών εξέλιπον, και εν τή οργή σου εξελίπομεν· τα έτη ημών ωσει αράχνη εμελέτων.

Ψαλ. 89,9 Ακριβώς, διότι όλοι αι ημέραι μας εχάθησαν ματαιάως, δια τούτο τώρα εξαφανιζόμεθα υπό της οργής σου. Τα χρόνια μας είναι γεμάτα από ματαιούς και αμαρτωλούς διαλογισμούς. Ομοιάζουν με τον ιστόν της αράχνης, που ευκολώτατα διαλύεται.

Ψαλ. 89,10 αι ημέραι των ετών ημών εν αυτοίς εβδομήκοντα έτη, εάν δε εν δυναστείαις, ογδοήκοντα έτη, και το πλείον αυτών κόπος και πόνος· ότι επήλθε πραότης εφ ημάς, και παιδευθησόμεθα.

Ψαλ. 89,10 Όλοι αι ημέραι των ετών της ζωής μας ανέρχονται περίπου εις εβδομήκοντα έτη. Εάν δε κανείς έχη ισχυράν κράσιν ημπορεί να φθάση εις τα ογδοήκοντα έτη. Τα πέραν τούτων είναι κόπος και ταλαιπωρία. Διότι λόγω του γήρατος επέρχεται σιγά σιγά η κατάπτωσης των σωματικών και ψυχικών δυνάμεων και ταλαιπωρούμεθα.

Ψαλ. 89,11 τις γινώσκει το κράτος της οργής σου και από του φόβου σου τον θυμόν σου εξαριθμήσασθαι;

Ψαλ. 89,11 Ποιός, προς συνετισμόν και διόρθωσιν του, έχει κατανοήσει, όσον πρέπει, το μέγεθος της οργής σου; Ποιός ημπορεί να υπολογίση τον θυμόν σου με το ευλαβές ιερόν δέος, που εμπνέει ο σεβασμός προς σε;

Ψαλ. 89,12 την δεξιάν σου ούτω γνώρισόν μοι και τους πεπαιδευμένους τή καρδιά εν σοφία.

Ψαλ. 89,12 Την παντοδύναμον δεξιάν σου, η οποία τιμωρεί και παιδαγωγεί, κατάστησέ μου την γνωστήν με την σοφήν παιδαγωγίαν σου. Γνώρισέ μου δε και τους μορφωμένους κατά την καρδίαν εις την αληθινήν σοφίαν, δια να αποκτήσω και εγώ από αυτούς σοφίαν.

Ψαλ. 89,13 επιστρέψον, Κύριε· έως πότε; και παρακλήθητι επί τοίς δούλοις σου.

Ψαλ. 89,13 Στρέψε, Κυριε, ευμενές και ιλαρόν το πρόσωπόν σου εις ημάς. Εως πότε θα οργίζεσαι εναντίον μας; Δέξου τας παρακλήσεις των δούλων σου.

Ψαλ. 89,14 ενεπλήσθημεν το πρωϊ του έλέους σου, Κύριε, και ηγαλλιασάμεθα και ευφράνθημεν εν πάσαις ταίς ημέραις ημών· ευφρανθείμεν

Ψαλ. 89,14 Ευδόκησες Κυριε, να γεμίσωμεν ταχέως από το έλεός σου. Ας σκιρτήσωμεν από χαράν και αγαλλίασιν όλας τας ημέρας της ζωής μας.

Ψαλ. 89,15 ανθών ημερών εταπείνωσας ημάς, ετών, ών είδομεν κακά.

Ψαλ. 89,15 Είθε να ευφρανθώμεν, αντί των ημερών, κατά τας οποίας μας ετιμώρησες και μας εταπείνωσες, αντί των ετών, κατά τα οποία εδοκιμάσαμεν θλίψεις και κακοπαθείας.

Ψαλ. 89,16 και ιδε επί τους δούλους σου και επί τα έργα σου και οδήγησον τους υιούς αυτών,

Ψαλ. 89,16 Κυτταξε με συμπάθειαν τους δούλους σου Ισραηλίτας, ιδέ τα προς χάριν αυτών έργα των χειρών σου και καθοδήγησε τους απογόνους του Ιακώβ εις δρόμους σωτηρίας.

Ψαλ. 89,17 και έστω η λαμπρότης Κυρίου του Θεού ημών εφ ημάς, και τα έργα των χειρών ημών κατεύθυνον εφ ημάς και το έργον των χειρών ημών κατεύθυνον.

Ψαλ. 89,17 Λαμπρά ας είναι και πάλιν η ευσπλαγχνία, η εύνοια και η καλωσύνη Κυρίου του Θεού μας εις ημάς. Ευόδωσε εις καλήν και πλουσίαν καρποφορίαν τα έργα των χειρών μας, Κυριε. Καμε να προοδέυση εις επιτυχίαν τα κάθε καλόν έργον των χειρών μας.

ΨΑΛΜΟΣ 90 (Μασ. 91)

Αίνος ωδής τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 90,1 Ο κατοικών εν βοηθεία του Υψίστου, εν σκέπη του Θεού του ουρανού αυλισθήσεται.

Ψαλ. 90,1 Εκείνος που ευρίσκεται, και παραμένει κάτω από την ακατανίκητον βοήθειαν του Υψίστου, αυτός θα αναπαύεται από την σκέπη του Θεού του ουρανού.

Ψαλ. 90,2 ρεΐ τώ Κυρίω· αντιλήπτωρ μου εί και καταφυγή μου, ο Θεός μου, και ελπιώ επ αυτόν,

Ψαλ. 90,2 Θα είπη και θα λέγη προς τον Κυριον· Συ είσαι ο βοηθός μου, το καταφύγιόν μου εις όλην μου την ζωήν, μάλιστα δε εις περιπετείας και κινδύνους. Αυτός είναι ο Θεός μου, στον οποίον εγώ στηρίζω και θα στηρίξω τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 90,3 ότι αυτός ρύσεται σε εκ παγίδος θηρευτών και από λόγου ταραχώδους.

Ψαλ. 90,3 Ελπίζε και συ εις αυτόν, διότι αυτός θα σε γλυτώση από τας δολίας παγίδας των πονηρών εχθρών σου, οι οποίοι, ωσάν πανούργοι θηρευταί, ζητούν να, συλλάβουν την ψυχήν σου. Αυτός θα σε προφυλάξη από δηλητηριώδη λόγια, τα οποία αναστατώνουν και πικραίνουν την ψυχήν.

Ψαλ. 90,4 εν τοίς μεταφρένοις αυτού επισκιάσει σοι, και υπό τας πτέρυγας αυτού ελπείς· όπλω κυκλώσει σε η αλήθεια αυτού.

Ψαλ. 90,4 Αυτός, ιστάμενος εμπρός από σε, θα σε υπερασπίζη από τους εχθρούς σου, ώστε συ να ευρίσκης ασφάλειαν οπίσω από αυτόν. Κατω από την προστασίαν των πτερύγων του θα ελπίζης εις αποτελεσματικήν βοήθειαν. Ωσάν με ασπίδα θα σε περιβάλλη ολόκληρον η φιλαλήθειά του και η προστασία, την οποίαν έχει υποσχεθη.

Ψαλ. 90,5 ου φοβηθήση από φόβου νυκτερινού, από βέλε η αλήθμενου ημέρας,

Ψαλ. 90,5 Δεν θα φοβηθής από κίνδυνον νυκτερινόν, ούτε από βέλος που ρίπτεται εναντίον σου εν καιρώ ημέρας.

Ψαλ. 90,6 από πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, από συμπτώματος και δαιμονίου μεσημβριού.

Ψαλ. 90,6 Δεν θα φοβηθής από φόβητρον, που επέρχεται κατά την νύκτα, ούτε από κανένα δυσάρεστον γεγονός της ημέρας, η από δαιμόνιον πονηρόν, που ενεργεί κατά την μεσημβρίαν.

Ψαλ. 90,7 πεσείται εκ τού κλίτους σου χιλιάς και μυριάς εκ δεξιών σου, προς σε δε ουκ εγγιεί·

Ψαλ. 90,7 Χιλιοι θα πέσουν νεκροί εξ αριστερών σου και χιλιάδες χιλιάδων από τα δεξιά σου. Θα χάνωνται πολυάριθμοι άνθρωποι γύρω σου. Αλλά σε ούτε καν και θα σε εγγίση το κακόν.

Ψαλ. 90,8 πλήν τοίς οφθαλμοίς σου κατανοήσεις και ανταπόδοσιν αμαρτωλών όψει.

Ψαλ. 90,8 Διότι συ είσαι δικαίος, θα έχης ανοικτά τα μάτια σου, δια να βλέπης πως εξολοθρεύονται οι αμαρτωλοί και να δοξάζης έτσι τον δίκαιον Θεόν. Γεμάτος δε ευλάβειαν θα αναφωνής·

Ψαλ. 90,9 ότι σύ, Κύριε, η ελπίς μου· τον Ύψιστον έθου καταφυγήν σου.

Ψαλ. 90,9 συ, Κυριε, είσαι η ελπίς μου· και θα έχης ως απάντησιν. Τον Κυριον έθεσες πράγματι ως καταφύγιόν σου·

Ψαλ. 90,10 ου προσελεύσεται προς σε κακά, και μάστιξ ουκ εγγιεί εν τώ σκηνώματί σου.

Ψαλ. 90,10 και δεν θα σε πλησιάσουν συμφοραί, και μάστιγες δοκιμασιών δεν θα φθάσουν εις την κατοικίαν σου.

Ψαλ. 90,11 ότι τοίς αγγέλοις αυτού εντελείται περι σου τού διαφυλάξαι σε εν πάσαις ταίς οδοίς σου·

Ψαλ. 90,11 Διότι ο Κυριος θα δώση εντολήν στους αγγέλους του δια σε να σε προφυλάξουν εις όλους τους δρόμους της ζωής σου.

Ψαλ. 90,12 επί χειρών αρουσί σε, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου·

Ψαλ. 90,12 Θα σε αναλάβουν οι άγγελοι εις τα χέρια των και θα σε καθοδηγούν, ώστε ούτε το ένα σου πόδι να μη σκοντάψη εις κανένα λίθον.

Ψαλ. 90,13 επί ασπίδα και βασιλίσκον επιβήση και καταπατήσεις λέοντα και δράκοντα.

Ψαλ. 90,13 Θα πατήσης άφοβα επάνω εις δηλητηριώδεις όφεις, όπως είναι η ασπίς και ο βασιλίσκος, και θα καταπατήσης λέοντα και δράκοντα, χωρίς κανένα από τα θηρία αυτά να σε βλάβη.

Ψαλ. 90,14 ότι επ εμέ ήλπισε, και ρύσομαι αυτόν· σκεπάσω αυτόν, ότι έγνω το όνομά μου.

Ψαλ. 90,14 Ο ίδιος ο Θεός διακηρύσσει και λέγει· Επειδή ο δούλος μου εστήριξεν εις εμέ τας ελπίδας του, εγώ θα τον γλυτώσω από κάθε κίνδυνον. Θα τον σκεπάσω με την προστασίαν μου, διότι αυτός εγνώρισε και εδόξασε το όνομά μου.

Ψαλ. 90,15 κεκραάξεται προς με, και επακούσομαι αυτού, μετ αυτού ειμι εν θλίψει· εξελούμαι αυτόν, και δοξάσω αυτόν.

Ψαλ. 90,15 Θα κραάξη δια της προσευχής του προς εμέ και εγώ θα κάμω δεκτήν την προσευχήν του. Θα ευρεθώ παρά το πλευρόν του εις τας θλίψεις της ζωής του. Θα τον βγάλω από τας δοκιμασίας και περιπετείας και θα τον δοξάσω ακόμη περισσότερον.

Ψαλ. 90,16 μακρότητα ημερών εμπλήσω αυτόν και δείξω αυτό το σωτήριόν μου.

Ψαλ. 90,16 Θα χαρίσω εις αυτόν μακρότητα ημερών και θα του δεικνύω καθ' όλον τον μακρόν βίον του την σωτηρίαν μου.

ΨΑΛΜΟΣ 91 (Μασ. 92)

Ψαλμός ωδής, εις την ημέραν τού σαββάτου.

Ψαλ. 91,2 Αγαθόν το εξομολογείσθαι τώ Κυρίω και ψάλλειν τώ ονόματί σου, Ύψιστε,

Ψαλ. 91,2 Ευχαριστον και ωφέλιμον είναι, εις εμέ να δοξάζω σε τον Κυριον και να υμνολογώ το πάντιμον όνομά σου, ω Ύψιστε.

Ψαλ. 91,3 τού αναγγέλλειν τώ πρωϊ το έλεός σου και την αλήθειάν σου κατά νύκτα

Ψαλ. 91,3 Να διαλαλώ ημέραν και νύκτα την ευσπλαγχνίαν σου, την φιλαλήθειάν σου και την αξιοπιστίαν σου εις τας υποσχέσεις σου.

Ψαλ. 91,4 εν δεκαχόρδω ψαλτηρίω μετ ωδής εν κιθάρα.

Ψαλ. 91,4 Με ψαλτήριον δεκάχορδον, με άσμα το οποίον θα το συνοδεύη η κιθάρα,

Ψαλ. 91,5 ότι εύφρανάς με, Κύριε, εν τοίς ποιήμασί σου, και εν τοίς έργοις των χειρών σου αγαλλιόσομαι.

Ψαλ. 91,5 διότι συ, Κυριε, μου δίδεις χαράν και ευφροσύνην, με γεμίσεις αγαλλιάσιν με τα θαυμαστά έργα των χειρών σου.

Ψαλ. 91,6 ως εμεγαλύνθη τα έργα σου Κύριε· σφόδρα εβαθύνθησαν οι διαλογισμοί σου.

Ψαλ. 91,6 Ποσον μεγαλειώδη και αξιοθαύμαστα είναι, Κυριε, τα έργα σου! Βαθείς και ανεξερεύνητοι είναι οι διαλογισμοί σου και αι αποφάσεις σου.

Ψαλ. 91,7 ανήρ άφρων ου γνώσεται, και ασύνετος ου συνήσει ταύτα.

Ψαλ. 91,7 Ανθρώπος όμως, τον οποίον ο αμαρτωλός βίος έκαμεν άφρονα, δεν ημπορεί να γνωρίση τα θαυμάσια αυτά έργα σου. Και ασύνετος, εξ αιτίας του σκοτισμού της αμαρτίας, δεν είναι εις θέσιν να τα κατανοήση.

Ψαλ. 91,8 εν τώ ανατείλει αμαρτωλούς ωσει χόρτον και διέκυψαν πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, όπως αν εξολοθρευθώσιν εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 91,8 Οι ασύνετοι αμαρτωλοί φυτρώνουν ταχέως και αυξάνουν και ανθοφορούν, ωσάν τον χόρτον. Ολοι οι εργάται της ανομίας σηκώνουν την κεφαλήν και υψώνονται· ματαιώς όμως, διότι το κατάντημά των θα είναι ο αιώνιος όλεθρος.

Ψαλ. 91,9 σύ δε Ὑψιστος εἰς τον αἰῶνα, Κύριε·

Ψαλ. 91,9 Σὺ ὁμῶς, Κυριε, παραμένεις ὁ μόνος Ὑψιστος Θεὸς στους αἰῶνας των αἰῶνων.

Ψαλ. 91,10 ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου, Κύριε, ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἀπολούνται, καὶ διασκορπισθῆσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ανομίαν,

Ψαλ. 91,10 Ἰδοὺ, οἱ ἐχθροὶ σου, Κυριε, τὸ πιστεύω καὶ τὸ διακηρύττω, ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ὁποῦσδήποτε θα καταστραφούν καὶ θα διασκορπισθῶν ἀνά τα διάφορα σημεῖα ὅλοι, ὅσοι ἐργάζονται τὴν ανομίαν.

Ψαλ. 91,11 καὶ ὑψωθῆσεται ὡς μονοκέρωτος τὸ κέρας μου καὶ τὸ γήρας μου ἐν ελαίῳ πίωνι

Ψαλ. 91,11 Ἐξ ἀντιθέτου ἡ ἰδική μου ὁμῶς δύναμις θα ὑψωθῆ, θα ἐνισχυθῆ, ὅπως τοῦ ἰσχυροῦ μονοκέρωτος, καὶ τὰ γηράματά μου, χάρις εἰς τὰς ἰδικὰς σου δωρεάς, θα εἶναι θαλερά, ὅπως τὸ σῶμα που ἀλείφεται με παχὺ ἔλαιον.

Ψαλ. 91,12 καὶ ἐπείδεν ὁ οφθαλμὸς μου ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου, καὶ ἐν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ' ἐμὲ πονηρομένοις ἀκούσατε τὸ οὖς μου.

Ψαλ. 91,12 Τὸ μάτι μου θα ἰδῆ με δίκαιαν ἰκανοποίησιν τὸν ὄλεθρον των ἐχθρῶν μου καὶ τὸ αὐτί μου θα ἀκούσῃ τὴν τιμωρίαν των πονηρῶν ἐχθρῶν μου, οἱ ὁποῖοι ἐπαναστατοῦν ἐναντίον μου.

Ψαλ. 91,13 δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ ἡ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ψαλ. 91,13 Ὁμῶς ὁ δίκαιος ἀνθρώπος θα ἀνθίζῃ πάντοτε, ὅπως ὁ φοῖνιξ· θα ἀυξηθῆ καὶ θα πληθυνθῆ, ὅπως τὰ κέδρα τοῦ Λιβάνου.

Ψαλ. 91,14 πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν·

Ψαλ. 91,14 Φυτευμένοι οἱ δίκαιοι στὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, εἰς τὰς ἱεράς αὐλάς τοῦ Θεοῦ μου, θα ἀνθίζουν καὶ θα καρποφοροῦν τὰς ἀρετάς.

Ψαλ. 91,15 ἐτι πληθυνθήσονται ἐν γῆρῳ πῖονι καὶ εὐπαθοῦντες ἔσονται τοῦ ἀναγγεῖλαι

Ψαλ. 91,15 Καὶ στο βαθὺ ἀκόμη γῆρας των θα προκόπτουν εἰς ἀρετὴν καὶ καλὰ ἔργα, θα εἶναι θαλεροὶ καὶ ἀκμαῖοι, διὰ νὰ ἀναγγέλλουν πάντοτε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ψαλ. 91,16 ὅτι εὐθὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

Ψαλ. 91,16 Διότι ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μας εἶναι δίκαιος καὶ εὐθὺς καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν καμμία ἀδικία.

ΨΑΛΜΟΣ 92 (Μαθ. 93)

Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ προσαββάτου, ὅτε κατώκισται ἡ γῆ· αἶνος ὠδῆς τῷ Δαυῖδ.

Ψαλ. 92,1 Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἐνπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο· καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ψαλ. 92,1 Ὁ Κύριος, ὁ μόνος καὶ ὑψιστος Βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπιγείου κόσμου, ἐνεδύθη μεγαλοπρέπειαν καὶ δόξαν· ἐφόρεσε καὶ ἔζωσε γῆν ἀπὸ τὴν μέσσην τοῦ ἀκατανίκητον δύναμιν εἰς υπεράσπισιν των ἀνθρώπων του. Διότι αὐτὸς ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἡ ὁποία δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ σαλευθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

Ψαλ. 92,2 ἔτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σύ εἶ.

Ψαλ. 92,2 Ὁ ἐνδοξος βασιλικὸς σου θρόνος, Κυριε, εἶναι ἀσάλευτος καὶ αἰώνιος. Ἀπὸ τότε που ἐδημιουργεῖτο ὁ κόσμος, πρὸ πάντων των αἰῶνων, σὺ ὡς ἀναρχος Θεὸς ὑπάρχεις.

Ψαλ. 92,3 ἐπήραν οἱ ποταμοὶ, Κύριε, ἐπήραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν· ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν.

Ψαλ. 92,3 Οἱ ἐκάστοτε πλημμυροῦντες ποταμοὶ, Κυριε, ὑψωσαν τὴν βοῆν των ὑδάτων των, ὑψωσαν καὶ τὰς φωνὰς των. Θα σηκώσουν ὑψηλὰ τὰ θραυόμενα κύματά των καὶ θα προκαλοῦν θόρυβον με τὰ ἐξορμῶντα καὶ πλημμυρίζοντα ὕδατα αὐτῶν.

Ψαλ. 92,4 ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστός ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος.

Ψαλ. 92,4 Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ ρόχθος των ὑψομένων κυμάτων εἰς τὴν τρικυμισμένην θάλασσαν. Περισσότερον ὁμῶς ἀξίος παντὸς θαυμασμοῦ εἶναι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὰ ὑψη τῶν οὐρανῶν.

Ψαλ. 92,5 τὰ μαρτύριά σου ἐπιστῶθησαν σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλ. 92,5 Οἱ λόγοι σου, τοὺς ὁποῖους ἀπ' ἀρχῆς καὶ των προφητῶν σου διελάλησες, ἀπεδείχθησαν ἀπὸ τὰ πράγματα ἀπολύτως ἀξιόπιστοι. Εἰς τὸν ἱερόν ναόν σου Κυριε, ἀρμόζει ἡ ἀγιότης καὶ ἡ καθαρότης πάντοτε, ὅπως καὶ ἡ ἀγιότης ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἰσέρχονται εἰς αὐτόν.

ΨΑΛΜΟΣ 93 (Μαθ. 94)

Ψαλμὸς τῷ Δαυῖδ, τετράδι σαββάτου.

Ψαλ. 93,1 Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος, Θεὸς ἐκδικήσεων ἐπαρησιάσατο.

Ψαλ. 93,1 Ὁ Θεὸς καὶ Κύριος εἶναι ὁ δίκαιος κριτῆς, ὁ τιμωρῶν τὸν κακόν, βραβεύων καὶ περιφρουρῶν τὸν δίκαιον. Ὁ Θεὸς των δικαίων ἀποφάσεων κατέστησε καὶ καθιστὰ πάντοτε ὀλοφάνερὸν τὴν παρουσίαν του.

Ψαλ. 93,2 ὑψώθητι ὁ κρίνων τὴν γῆν, ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς υπερηφάνοις.

Ψαλ. 93,2 Σὺ, ὁ κριτῆς τῆς οἰκουμένης, ὑψώθητι υπεράνω ἀπὸ ὅλους, δίκασε, δώσε τὴν πρέπουσαν ἀνταπόδοσιν στους υπερηφάνους.

Ψαλ. 93,3 ἕως πότε ἀμαρτωλοὶ, Κύριε, ἕως πότε ἀμαρτωλοὶ καυχῆσονται,

Ψαλ. 93,3 Διότι ἕως πότε, Κυριε, οἱ ἀμετανόητοι ἀσεβεῖς, οἱ ἀμετανόητοι ἀμαρτωλοὶ θα ἀλαζονεύονται καὶ θα καυχῶνται;

Ψαλ. 93,4 φθέγγονται καὶ λαλήσουσιν ἀδικίαν, λαλήσουσι πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ανομίαν;

Ψαλ. 93,4 Ἐως πότε με κομπασμὸν καὶ ἀναϊδειαν θα ἀποφαίνονται; Θα λαλοῦν καὶ θα υποστηρίζουν τὴν ἀδικίαν; Ἐως πότε με τὰ ἀδιάκριτα στόματα θα διαφημίζουν οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ανομίαν τὰς ἀδικίας των;

Ψαλ. 93,5 τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνωσαν καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν,

Ψαλ. 93,5 Αὐτοὶ τὸν ἰδικόν σου λαόν τὸν ἐξηντέλισαν, τὴν ἰδικὴν σου κληρονομίαν τὴν ἐκακοποίησαν,

Ψαλ. 93,6 χήραν καὶ ὀρφανὸν ἀπέκτειναν, καὶ προσήλυτον ἐφόνευσαν

Ψαλ. 93,6 διότι τὴν χήραν καὶ τὸ ὀρφανὸν ἐθανάτωσαν καὶ τοὺς προσηλύτους ἐφόνευσαν.

Ψαλ. 93,7 καὶ εἶπαν· οὐκ ὀφεται Κύριος, οὐδέ συνήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

Ψαλ. 93,7 Καὶ εἶπαν· Δὲν θα ἰδῇ ὁ Κύριος τὰ ἐγκλήματά μας. Ὁ Θεὸς των ἀπογόνων τοῦ Ἰακώβ δὲν θα ἐννοήσῃ, τι ἡμεῖς διαπράττομεν.

Ψαλ. 93,8 σύνετε δὴ, ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ· καὶ, μωροί, ποτέ φρονήσατε.

Ψαλ. 93,8 Ὁ ἄφρονες ἀσεβεῖς μεταξύ του λαοῦ τούτου, συνετισθήτε λοιπόν. Σεις οἱ μωροὶ βάλετε ἐπὶ τέλους μυαλό καὶ γνώσιν.

Ψαλ. 93,9 ὁ φυτεύσας τὸ οὐκ οὐχὶ ἀκούει; ἢ ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κατανοεῖ;

Ψαλ. 93,9 Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν εἰς τὴν κεφαλὴν μας τὸ αὐτί, δὲν ἀκούει; Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐπλασε τὸν ὀφθαλμὸν, ὥστε νὰ βλέπωμεν, δὲν βλέπει καὶ δὲν ἐννοεῖ τι συμβαίνει;

Ψαλ. 93,10 ὁ παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγξει; ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γνώσιν;

Ψαλ. 93,10 Αὐτός, πὺ παιδαγωγικῶς ἀνέκαθεν τιμωρεῖ τὰ ἀμαρτάνοντα εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, δὲν θὰ ἐλέγξει καὶ τὸν ἰσραηλιτικὸν λαόν; Εκείνος, ὁ ὁποῖος διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους τὴν γνώσιν, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχη γνώσιν τῶν ὅσων συμβαίνουν;

Ψαλ. 93,11 Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

Ψαλ. 93,11 Ὁ Κύριος γνωρίζει ὅτι οἱ συλλογισμοὶ καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι πλανημένοι, μωροὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ.

Ψαλ. 93,12 μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἀν παιδεύσης, Κύριε, καὶ ἐκ τοῦ νόμου σου διδάξης αὐτόν

Ψαλ. 93,12 Τρισευτυχισμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον σὺ, Κυριε, θὰ παιδαγωγήσης, καὶ θὰ τὸν διδάξῃ τὸ Νόμου σου,

Ψαλ. 93,13 τοῦ πραῖναι αὐτόν ἀφ ἡμερῶν πονηρῶν, ἕως οὐ ὀργῆς τῷ ἀμαρτωλῷ βόθρος.

Ψαλ. 93,13 ὥστε νὰ μὴ ἦρεμος καὶ ἀτάραχος κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν δοκιμασιῶν, πὺ τοῦ παρασκευάζει ὁ ἀμαρτωλός, ἕως ὅτου ανοιχθῇ βαθὺς ὁ τάφος καὶ καταπῆ καὶ εξαφανίση τὸν ἀμαρτωλόν.

Ψαλ. 93,14 ὅτι οὐκ ἀπόσεται Κύριος τὸν λαόν αὐτοῦ καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει,

Ψαλ. 93,14 Διότι ὁ Κύριος δὲν θὰ ἀπαθήσῃ ποτέ τὸν λαόν του καὶ δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κληρονομίαν του,

Ψαλ. 93,15 ἕως οὐ δικαιοσύνη ἐπιστρέψῃ εἰς κρίσιν καὶ ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οἱ εὐθεῖς τῆ καρδία. (διάψαλμα).

Ψαλ. 93,15 μὲχρις ὅτου ἀποκατασταθῇ καὶ θεμελιωθῇ ἡ δικαιοσύνη. Μαζὴ δὲ με αὐτόν θὰ ἀποκατασταθῶν ὅλοι οἱ εὐθεῖς κατὰ τὴν καρδίαν ἄνθρωποι.

Ψαλ. 93,16 τίς ἀναστήσεται μοι ἐπὶ πονηρευομένοις; ἢ τίς συμπαραστήσεται μοι ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν;

Ψαλ. 93,16 Ποῖός θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισίν μου ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται καὶ θέλουν πονηρὰ κατ' ἐμοῦ; Μονὸν ὁ Θεός. Ποῖός θὰ εἶναι ὁ συμπαραστάτης καὶ βοηθός μου ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, πὺ ἐργάζονται τὴν παρανομίαν;

Ψαλ. 93,17 εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἐβοήθησέ μοι, παρά βραχὺ παρώκησε τῷ ἄδῃ ἡ ψυχὴ μου.

Ψαλ. 93,17 Ἐάν ὁ Κύριος κατὰ τὸ παρελθόν δὲν με βοηθοῦσε, ἡ ψυχὴ μου ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ κατέβαινεν στὸν ἄδην.

Ψαλ. 93,18 εἰ ἔλεγον· φεσάλευται ὁ πούς μου, τὸ ἐλεός σου, Κύριε, ἐβοήθει μοι.

Ψαλ. 93,18 Καθε φορὰ, πὺ φοβισμένος ἔλεγα πρὸς σε, Κυριε· "Κλονίζονται τὰ πόδια μου", ἡ εὐσπλαχνία σου με βοηθοῦσε ἀμέσως.

Ψαλ. 93,19 Κύριε, κατὰ τὸ πλήθος τῶν ὀδυνῶν μου ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἱ παρακλήσεις σου εὐφράναν τὴν ψυχὴν μου.

Ψαλ. 93,19 Κυριε, ἀνάλογοι με τὸ πλήθος καὶ τὴν δριμύτητα τῶν ὀδυνῶν, αἱ ὁποῖαι κατεξέσχίζον τὴν καρδίαν μου, ἦσαν καὶ αἱ παρηγορίαι σου, αἱ ὁποῖαι ἔδιναν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Ψαλ. 93,20 μὴ συμπροσέσω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα.

Ψαλ. 93,20 Παράνομος βασιλικὸς θρόνος ἡ ἀδικὸν δικαστικὸν βῆμα, πὺ υποστηρίζουν ἀδικίας καὶ ἐν ὀνόματι τάχα τοῦ νόμου ἀσκοῦν καταπιέσεις ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀς μὴ ἔχουν καμμίαν ποτέ σχέσιν πρὸς σε.

Ψαλ. 93,21 θηρεύουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου καὶ αἷμα ἀθῶν καταδικάζονται.

Ψαλ. 93,21 Αὐτοί, πὺ κάθονται ἐπάνω εἰς τέτοιους θρόνους καὶ εἰς τέτοια παράνομα βήματα, θηρεύουν ὡς ἰδικὴν τῶν λείαν τὴν ζωὴν τῶν δικαίων ἀνθρώπων καὶ καταδικάζουν τὸν ἀθῶν.

Ψαλ. 93,22 καὶ ἐγένετό μοι Κύριος εἰς καταφυγὴν καὶ ὁ Θεός μου εἰς βοηθόν ἐλπίδος μου·

Ψαλ. 93,22 Ὁ Κύριος ὑπήρξε καὶ ὑπάρχει δι' ἐμέ τὸ καταφύγιόν μου. Ὁ Θεός μου δίδει βέβαιον τὴν ἐλπίδα ὅτι εἶναι καὶ θὰ εἶναι βοηθός μου.

Ψαλ. 93,23 καὶ ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν αὐτῶν ἀφανιεῖ αὐτούς Κύριος ὁ Θεός.

Ψαλ. 93,23 Εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ὁμοῦς ὁ Κύριος θὰ ἀνταποδώσῃ σύμφωνα με τὰς παρανομίας τῶν, ἐξ αἰτίας τῶν κακιῶν τῶν θὰ τοὺς εξαφανίση ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ 94 (Μασ. 95)

Αἶνος ὠδῆς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 94,1 Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν·

Ψαλ. 94,1 Ἐλάτε, ἀς γεμίση ἡ καρδία μας ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ χαρὰν δια τὸν Κυριον μας. Ἀς ἀλαλάξωμεν γεμάτοι ἐνθουσιασμόν πρὸς τὸν Κυριον καὶ τὸν σωτήρα μας.

Ψαλ. 94,2 προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ.

Ψαλ. 94,2 Χωρὶς ἀναβολὴν ἀς σπεύσωμεν ἐνώπιόν του με δοξολογίας· με ψαλμούς ἀς τὸν δοξολογήσωμεν,

Ψαλ. 94,3 ὅτι Θεός μέγας Κύριος καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν·

Ψαλ. 94,3 διότι ὁ Κύριος αὐτός εἶναι Θεός μέγας, μέγας βασιλεὺς ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς γῆς.

Ψαλ. 94,4 ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὑψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν·

Ψαλ. 94,4 Εἰς τὰ παντοδύναμα χέρια του εὐρίσκεται ὅλη ἡ γῆ μὲχρι καὶ τῶν περάτων αὐτῆς. Αἱ πανῦψηλοι κορυφαὶ τῶν ὀρέων εἶναι ἰδικαί του.

Ψαλ. 94,5 ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτός ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπλασαν.

Ψαλ. 94,5 Ἰδικὴ του εἶναι ἡ θάλασσα, διότι αὐτός τὴν ἔκαμε. Τὰ χέρια του ἐπίσης ἐπλασαν τὴν ξηρὰν.

Ψαλ. 94,6 δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ καὶ κλαύσωμεν ἐναντίον Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς·

Ψαλ. 94,6 Ἐλάτε, ἀς προσκυνήσωμεν αὐτόν με εὐγνωμοσύνην δια τὰς εὐεργεσίας του, καὶ με συντριβὴν δια τὰς ἀμαρτίας μας ἀς πέσωμεν ἐνώπιόν του· ἀς κλαύσωμεν ἐν μετανοία ἐνώπιόν του Κυρίου ὁ ὁποῖός μας ἔχει δημιουργήσει.

Ψαλ. 94,7 ὅτι αὐτός ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς νομῆς αὐτοῦ καὶ πρόβατα χειρὸς αὐτοῦ.

Ψαλ. 94,7 Αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ὁ λαός, τὸν ὁποῖόν με στοργὴν διατρέφει καὶ προστατεύει. Εἴμεθα τὰ

πρόβατά του, που τα καθοδηγεί με το στοργικό παντοδύναμον χέρι του.

Ψαλ. 94,8 σήμερον, εάν της φωνής αυτού ακούσητε, μη σκληρύνητε τας καρδίας υμών, ως εν τώ παραπικρασμώ κατά την ημέραν τού πειρασμού εν τή ερήμω,

Ψαλ. 94,8 Σήμερον, που τον καθένα μας καλεί εις δρόμους σωτηρίας, είτε να ακούσετε την πατρικήν φωνήν του, η οποία μας λέγει· Μη κάνετε σκληράς και ανυποτάκτους τας καρδίας σας, όπως έγινε κατά τον καιρόν, που με κατεπίκραναν οι πρόγονοί σας, την ημέραν κατά την οποίαν με επροκάλεσαν εις την έρημον.

Ψαλ. 94,9 ού επείρασάν με οι πατέρες υμών, εδοκίμασάν με και είδον τα έργα μου.

Ψαλ. 94,9 Εκεί οι προπάτορές σας έθεσαν εις πειρασμόν, έθεσαν υπό δοκιμήν την δύναμίν μου, αν και τόσας και τόσας φορές προηγουμένως είχαν ίδει τα έργα μου.

Ψαλ. 94,10 τεσσαράκοντα έτη προσώχθισα τή γενεά εκείνη και είπα· αεί πλανώνται τή καρδία, αυτοί δε ουκ έγνωσαν τας οδούς μου,

Ψαλ. 94,10 Επί τεσσαράκοντα έτη εβαρέθηκα, αλλά και ηνέχθην, την γενεάν εκείνην και είπα· πάντοτε αυτοί πλανώνται με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της πονηράς καρδίας των. Αυτοί δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τους δρόμους της παιδαγωγίας και σωτηρίας, που εγώ τους ήνοιγα.

Ψαλ. 94,11 ως ώμοσα εν τή οργή μου· ει εισελεύσονται εις την κατάπαυσίν μου.

Ψαλ. 94,11 Τόσον πολύ εσκληρύνθησαν εις την αμαρτωλήν των πλάνην, ώστε, όταν εθύμωσα εναντίον των, ωρκίσθηκα και είπα· Οχι, δεν θα εισέλθουν εις την γην της αναπαύσεως, εις την γην, που υπεσχέθην εγώ στους προγόνους των.

ΨΑΛΜΟΣ 95 (Μασ. 96)

Ότε ο οίκος ωκοδομείτο μετά την αιχμαλωσίαν· ωδή τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 95,1 Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν, άσατε τώ Κυρίω πάσα η γη·

Ψαλ. 95,1 Ψαλατε προς τον Κυριον νέον ύμνον, ψάλατε όλοι μαζή οι κάτοικοι της γης.

Ψαλ. 95,2 άσατε τώ Κυρίω· ευλογήσατε το όνομα αυτού, ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας το σωτήριον αυτού·

Ψαλ. 95,2 Ψαλατε στον Κυριον. Δοξολογήσατε το όνομα αυτού, με χαράν μεγάλην κάθε ημέραν να διακηρύττετε συνεχώς την χαρμόσυνον αγγελίαν της σωτηρίας, που μας έστειλε.

Ψαλ. 95,3 αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι την δόξαν αυτού, εν πάσι τοίς λαοίς τα θαυμάσια αυτού.

Ψαλ. 95,3 Διαλαλήσατε μεταξύ των εθνικών λαών την μεγαλοπρέπειάν του. Αναγγείλατε εις όλους τους λαούς τα θαυμαστά του έργα.

Ψαλ. 95,4 ότι μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, φοβερός εστιν υπέρ πάντας τους θεούς·

Ψαλ. 95,4 Διότι είναι μέγας ο Κυριος και άξιος να μνηΐται με το παραπάνω από όλους. Είναι φοβερός και ανώτερος από όλους τους άλλους θεούς της γης.

Ψαλ. 95,5 ότι πάντες οι θεοί των εθνών δαιμόνια, ο δε Κύριος τους ουρανούς εποίησεν.

Ψαλ. 95,5 Διότι όλοι οι θεοί των ειδωλατρικών λαών είναι ανύπαρκτοι, είναι επινοήσεις δαιμονίων. Ο ιδικός μας όμως Θεός είναι ο αληθινός και πραγματικός, ο παντοδύναμος και αιώνιος, ο οποίος εκ του μηδενός εδημιούργησε τα σύμπαντα.

Ψαλ. 95,6 εξομολόγησις και ωραιότης ενώπιον αυτού. αγιωσύνη και μεγαλοπρέπεια εν τώ αγιάσματι αυτού.

Ψαλ. 95,6 Δοξα και ωραιότης ακτινοβολείται ενώπιόν του. Αγιότης και μεγαλοπρέπεια απαστράπτουν στον ναόν και το θυσιαστήριόν του.

Ψαλ. 95,7 ενέγκατε τώ Κυρίω, αι πατριάι των εθνών, ενέγκατε τώ Κυρίω δόξαν και τιμήν·

Ψαλ. 95,7 Προσφέρατε στον Κυριον και σεις, αι διάφοροι φυλαί των εθνών, προσφέρατε στον Κυριον δόξαν και τιμήν.

Ψαλ. 95,8 ενέγκατε τώ Κυρίω δόξαν ονόματι αυτού, άρατε θυσίας και εισπορευέσθε εις τας αυλάς αυτού·

Ψαλ. 95,8 Προσφέρατε δοξολογίαν στο πάντιμον όνομα του Κυρίου, υψώσατε θυσίας προς αυτόν και έτσι με ευλάβειαν εισέλθετε εις τας αυλάς του ναού του.

Ψαλ. 95,9 προσκυνήσατε τώ Κυρίω εν αυλή αγία αυτού, σαλευθήτω από προσώπου αυτού πάσα η γη.

Ψαλ. 95,9 Προσκυνήσατε τον Κυριον μέσα εις την αγίαν αυλήν του ναού του. Ας συγκλονισθή ολόκληρος η γη από την παρουσίαν του Κυρίου.

Ψαλ. 95,10 είπατε εν τοίς έθνεσιν· ο Κύριος εβασίλευσε, και γάρ κατώρθωσε την οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται, κρινεί λαούς εν ευθύτητι.

Ψαλ. 95,10 Διαλαλήσατε και καταστήσατε γνωστόν μεταξύ όλων των εθνών, ότι ο Κυριος εβασίλευσε πανταχού και πάντοτε, διότι αυτός ανώρθωσε την φυσικώς και πνευματικώς πεσμένην οικουμένην, η οποία και δεν θα κλονισθή και δεν θα σαλευθή πλέον από την θέσιν της. Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος θα κρίνη και θα δικάση με δικαιοσύνην τους λαούς.

Ψαλ. 95,11 ευφρανέσθωσαν οι ουρανοί και αγαλλιάσθω η γη, σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής·

Ψαλ. 95,11 Ας ευφρανθούν οι ουρανοί, ας πλημμυρίση από αγαλλίασιν η γη. Ας σαλευθή με χαράν η θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν.

Ψαλ. 95,12 χαρήσεται τα πεδία και πάντα τα εν αυτοίς· τότε αγαλλιάσονται πάντα τα ξύλα τού δρυμού

Ψαλ. 95,12 Ας χαρούν αι πεδιάδες και όλα τα φυτά και τα ζώα, που υπάρχουν εις αυτές. Τοτε και αυτά ακόμη τα δένδρα του πυκνού δάσους θα σκιρτήσουν από χαράν και αγαλλίασιν

Ψαλ. 95,13 πρό προσώπου τού Κυρίου, ότι έρχεται, ότι έρχεται κρίνει την γήν. κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν τή αληθεία αυτού.

Ψαλ. 95,13 ενώπιον του Κυρίου, ο οποίος έρχεται, ναι έρχεται δια να κρίνη με δικαιοσύνην τους ανθρώπους της γης. Θα κρίνη και θα δικάση ολόκληρον την οικουμένην με δικαιοσύνην, όλους τους λαούς με την φιλαλήθειάν του και την πιστότητα εις τας διακηρύξτου.

ΨΑΛΜΟΣ 96 (Μασ. 97)

Τώ Δαυΐδ, ότε η γη αυτού καθίσταται.

Ψαλ. 96,1 Ο Κύριος εβασίλευσεν, αγαλλιάσθω η γη, ευφρανθήτωσαν νήσοι πολλαί.

Ψαλ. 96,1 Ο Κυριος εθεμελίωσε αιωνίαν και ασάλευτον παντού την βασιλείαν του. Ας γεμίση από αγαλλίασιν η γη. Ας ευφρανθούν αι πολυάριθμοι, νήσοι των θαλασσών.

Ψαλ. 96,2 νέφη και γνόφος κύκλω αυτού, δικαιοσύνη και κρίμα κατόρθωσις τού θρόνου αυτού.

Ψαλ. 96,2 Απρόσιτος και ακατάληπτος είναι η τελειότης του, ως εάν νεφέλη και γνόφος απλώνεται γύρω του. Δικαιοσύνη και δίκαιαι αποφάσεις είναι το θεμέλιον του βασιλικού και δικαστικού θρόνου του.

Ψαλ. 96,3 πύρ εναντίον αυτού προπορεύεται και φλογιεί κύκλω τους εχθρούς αυτού·

Ψαλ. 96,3 Ασβεστον πυρ προπορεύεται από αυτόν και η πυρκαϊά αυτή θα περικυκλώση και θα κατακαύση τους εχθρούς του.

Ψαλ. 96,4 έφαναν αι αστραπαί αυτού τή οικουμένη, είδε και εσαλεύθη η γη.

Ψαλ. 96,4 Ελαμφαν αι αστραπαί του και εφώτισαν όλην την οικουμένην. Η γη είδε την μεγαλοπρέπειάν του και συνεκλονίσθη ως από ισχυρόν σεισμόν.

Ψαλ. 96,5 τα όρη ωσει κηρός ετάκησαν από προσώπου Κυρίου, από προσώπου Κυρίου πάσης της γής.

Ψαλ. 96,5 Όπως το κερί λιώνει εμπρός στο πυρ, έτσι λιώνουν τα όρη εμπρός εις την παντοδύναμον παρουσίαν του Κυρίου, ενώπιον του κυριάρχου και εξουσιαστού όλης της γης.

Ψαλ. 96,6 ανήγγειλαν οι ουρανοί την δικαιοσύνην αυτού, και είδωσαν πάντες οι λαοί την δόξαν αυτού.

Ψαλ. 96,6 Οι άγγελοι του ουρανού διαλαλούν και διαλαλούν την δικαιοσύνην του. Όλοι οι λαοί της γης είδαν την δόξαν του.

Ψαλ. 96,7 αισχυνθήτωσαν πάντες οι προσκυνούντες τοίς γλυπτοίς, οι εγκαυχώμενοι εν τοίς ειδώλοις αυτών· προσκυνήσατε αυτό, πάντες οι άγγελοι αυτού.

Ψαλ. 96,7 Ας κατεντροπιασθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι προσκυνούν γλυπτά ομοιώματα, αυτοί οι οποίοι καυχώνται δια τα είδωλά των. Όλοι όμως οι άγγελοι του ουρανού προσκυνήσατέ με ευλάβειαν τον Θεόν.

Ψαλ. 96,8 ήκουσε και ευφράνθη η Σιών, και ηγαλλιάσαντο αι θυγατέρες της Ιουδαίας ένεκεν των κριμάτων σου, Κύριε·

Ψαλ. 96,8 Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ ήκουσαν αυτά και επλημμύρισαν από χαράν. Εσκήρτησαν από αγαλλίασιν όλοι αι πόλεις της Ιουδαίας, πνευματικά θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, ένεκα των δικαίων κρίσεων και αποφάσεων σου, Κυριε.

Ψαλ. 96,9 ότι σύ εί Κύριος ύψιστος επί πάσαν την γήν, σφόδρα υπερυψώθης υπέρ πάντας τους θεούς.

Ψαλ. 96,9 Διότι συ είσαι ο μόνος Κυριος, ο ύψιστος και απόλυτος κυρίαρχος επί ολοκληρου της γης. Υπερέχεις απείρως και ασυγκρίτως από όλους τους ψευδείς θεούς των ειδώλων.

Ψαλ. 96,10 οι αγαπώντες τον Κύριον, μισείτε πονηρά· φυλάσσει Κύριος τας ψυχάς των οσίων αυτού, εκ χειρός αμαρτωλών ρύσεται αυτούς.

Ψαλ. 96,10 Όσοι όμως αγαπάτε με ειλικρινή καρδίαν τον Κυριον, μισείτε πάντοτε το πονηρόν. Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος φυλάσσει και περιφρουρεί τας ψυχάς των οσίων ανθρώπων. Αυτός και θα γλυτώση εκείνους από τα χέρια των αμαρτωλών.

Ψαλ. 96,11 φώς ανέτειλε τώ δικαίω και τοίς ευθέσι τή καρδία ευφροσύνη.

Ψαλ. 96,11 Φως Θεού ανέτειλε και ανατέλλει στους δικαίους. Χαρά και ευφροσύνη επικρατεί εις τας καρδίας των ευθέων και ειλικρινών ανθρώπων.

Ψαλ. 96,12 ευφράνθητε, δίκαιοι, εν τώ Κυρίω, και εξομολογείσθε τή μνήμη της αγιωσύνης αυτού.

Ψαλ. 96,12 Ευφρανθήτε δίκαιοι κάτω από την προστασίαν και την αγάπην του Κυρίου, αναπέμπετε συνεχώς δοξολογίας προς αυτόν αναλογιζόμενοι την άπειρον αγιότητά του.

ΨΑΛΜΟΣ 97 (Μασ. 98)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 97,1 Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν, ότι θαυμαστά εποίησεν ο Κύριος· έσωσεν αυτόν η δεξιά αυτού και ο βραχίον ο άγιος αυτού.

Ψαλ. 97,1 Ψαλατε προς δόξαν και τιμήν του Κυρίου νέον ύμνον, διότι νέα αξιοθαύμαστα και καταπληκτικά έργα έκαμεν ο Κυριος. Διότι έσωσε και πάλιν με την παντοδύναμον δεξιάν του τον λαόν του. Ο άγιος και παντοδύναμος βραχίων του έκαμε τα θαυμαστά αυτά έργα.

Ψαλ. 97,2 εγνώρισε Κύριος το σωτήριον αυτού, εναντίον των εθνών απεκάλυψε την δικαιοσύνην αυτού.

Ψαλ. 97,2 Ο Κυριος κατέστησε την σωτηρίαν αυτήν του λαού του γνωστήν και περιφανή ενώπιον όλων των εθνών.

Ενώπιον όλων των εθνών έκαμεν επίσης ολοφάνερη την δικαιοσύνην του, η οποία τιμωρεί τους κακούς και προστατεύει τους αγαθούς.

Ψαλ. 97,3 εμνήσθη τού ελέους αυτού τώ Ιακώβ και της αληθείας αυτού τώ οίκω Ισραήλ· είδωσαν πάντα τα πέρατα της γής το σωτήριον τού Θεού ημών.

Ψαλ. 97,3 Ενεθυμήθη την περί του ελέους υπόσχεσιν, που είχε δώσει στους απογόνους του Ιακώβ, την φιλαλήθειάν του και την πιστότητά του εις τας υποσχέσεις, που είχε δώσει στον Ισραηλιτικόν λαόν. Όλα τα έθνη, που κατοικούν έως εις τα πέρατα της γης, είδαν και εγνώρισαν την σωτηρίαν αυτήν εκ μέρους του Θεού μας.

Ψαλ. 97,4 αλαλάξατε τώ Θεώ, πάσα η γη, άσατε και αγαλλιάσθε και ψάλατε·

Ψαλ. 97,4 Όλοι οι άνθρωποι της οικουμένης αλαλάξατε με ενθουσιασμόν εις δόξαν του Θεού. Ψαλατε, γεμίσατε από ευφροσύνην και αγαλλίασιν, ψάλατε και υμνήσατε τον Θεόν.

Ψαλ. 97,5 ψάλατε τώ Κυρίω εν κιθάρα, εν κιθάρα και φωνή ψαλμού·

Ψαλ. 97,5 Με συνοδίαν κιθάρας ψάλατε εις δόξαν του Κυρίου. Με κιθάραν και με την φωνήν σας υμνολογήσατε αυτόν.

Ψαλ. 97,6 εν σάλπιγγιν ελαταίς και φωνή σάλπιγγος κερατίνης αλαλάξατε ενώπιον τού Βασιλέως Κυρίου.

Ψαλ. 97,6 Με σάλπιγγας από σφυρηλατημένον μετάλλον και με σάλπιγγας κερατίνας αλαλάξατε ευλαβώς με ιερόν ενθουσιασμόν ενώπιον του βασιλέως Κυρίου μας.

Ψαλ. 97,7 σαλευθήτω η θάλασσα και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή.

Ψαλ. 97,7 Ας συγκλονισθή η θάλασσα από την χαράν και όλα τα ζώα, που υπάρχουν εις αυτήν, η γη και όλοι οι κάτοικοί της.

Ψαλ. 97,8 ποταμοί κροτήσουσι χειρί επί το αυτό, τα όρη αγαλλιάσονται,

Ψαλ. 97,8 Οι ποταμοί ας χειροκροτήσουν με χαράν όλοι μαζί, τα όρη ας σκιρτήσουν από αγαλλίασιν,

Ψαλ. 97,9 ότι ήκει κρίναι την γήν· κρινεί την οικουμένην εν δικαιοσύνη και λαούς εν ευθύτητι.

Ψαλ. 97,9 διότι ο Κύριος έρχεται να κυβερνήσει και να κρίνει την γην. Θα κρίνει δε αυτήν με δικαιοσύνην. Θα κυβερνήσει τους λαούς με ευθύτητα και καλωσύνην.

ΨΑΛΜΟΣ 98 (Μασ. 99)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 98,1 Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί· ο καθήμενος επί των Χερουβίμ, σαλευθήτω η γη.

Ψαλ. 98,1 Ο Κύριος εθεμελίωσε αιώνιαν και απαρασάλευτον παντού την βασιλείαν του. Ας οργίζονται και ας μαινώνται οι ασεβείς λαοί. Ο καθήμενος Κύριος επάνω εις τα Χερουβίμ εβασίλευσεν· ας αναστατωθούν από αγανάκτησιν οι αμετανόητοι αμαρτωλοί της γης.

Ψαλ. 98,2 Κύριος εν Σιών μέγας και υψηλός εστιν επί πάντας τους λαούς.

Ψαλ. 98,2 Ο Κύριος, που έχει τον θρόνον του εις την Σιών, είναι μέγας. Ανώτερος και κύριος επάνω εις όλους τους λαούς της γης.

Ψαλ. 98,3 εξομολογησάσθωσαν τώ ονόματι σου τώ μεγάλω, ότι φοβερόν και άγιόν εστι.

Ψαλ. 98,3 Ας δοξολογήσουν το μέγα Ονομά σου όλοι, διότι είναι άγιον αλλά και τρομερόν.

Ψαλ. 98,4 και τιμή βασιλέως κρίσιν αγαπά· σύ ητοιμάσας ευθύτητας, κρίσιν και δικαιοσύνην εν Ιακώβ σύ εποίησας.

Ψαλ. 98,4 Η εντιμότης και ευθύτης σου του βασιλέως μας αγαπά και ποθεί την εφαρμογήν της δικαιοσύνης. Συ εθέσπισες και εθεμελίωσες διατάξεις και εντολάς ευθύτητος και αληθείας. Συ έκαμες κρίσιν και εφήρμοσες δικαιοσύνην μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ.

Ψαλ. 98,5 υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε τώ υποποδίω των ποδών αυτού, ότι άγιός εστι.

Ψαλ. 98,5 Μεγαλύνετε Κυριον τον Θεόν ημών. Προσκυνήσατε το υποπόδιον των ποδών του, διότι είναι άγιος.

Ψαλ. 98,6 Μωυσής και Ααρών εν τοίς ιερεύσιν αυτού, και Σαμουήλ εν τοίς επικαλουμένοις το όνομα αυτού· επεκαλούντο τον Κύριον, και αυτοί εισήκουσεν αυτών,

Ψαλ. 98,6 Ο Μωϋσής και ο Ααρών ήσαν οι πρώτοι μεταξύ των ιερέων. Ο Σαμουήλ ήτο από εκείνους, οι οποίοι επεκαλούντο με πίστιν το όνομα του Κυρίου. Οσες φορές αυτοί τον επεκαλούντο, εκείνος ήκουε και εδέχετο τας προσευχάς των.

Ψαλ. 98,7 εν στόλω νεφέλης ελάλει προς αυτούς· ότι εφύλασσον τα μαρτύρια αυτού και τα προστάγματα αυτού, ά έδωκεν αυτοίς.

Ψαλ. 98,7 Με στόλον νεφέλης ωμιλούσε προς αυτούς, διότι αυτοί εφύλαττον τότε τας εντολάς του και τα προστάγματα, που είχε δώσει εις αυτούς.

Ψαλ. 98,8 Κύριε ο Θεός ημών, σύ επήκουσε αυτών· ο Θεός, σύ ευίλατος εγίνου αυτοίς και εκδικών επί πάντα τα επιτηδεύματα αυτών.

Ψαλ. 98,8 Κυριε και Θεέ μας, συ έκανες ευμενώς δεκτάς τας προσευχάς των, συ ο Θεός εδείχθης ελεήμων και συγκαταβατικός εις αυτούς, αποδίδων πάντοτε το δίκαιον εις όλα τα έργα των χειρών των.

Ψαλ. 98,9 υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε εις όρος άγιον αυτού, ότι άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Ψαλ. 98,9 Δοξολογείτε, λοιπόν, Κυριον τον Θεόν μας και προσκυνείτε αυτόν στον ιερόν λόφον της Σιών, όπου ο ναός του, διότι άγιος είναι ο Κύριος ο Θεός μας.

ΨΑΛΜΟΣ 99 (Μασ. 100)

Ψαλμός εις εξομολόγησιν.

Ψαλ. 99,1 Αλαλάξατε τώ Κυρίω, πάσα η γη,

Ψαλ. 99,1 Αλαλάξατε με ιερόν ενθουσιασμόν δοξολογούντες τον Κυριον. Όλοι οι κάτοικοι της γης ας τον υμνολογήσουν.

Ψαλ. 99,2 δουλεύσατε τώ Κυρίω εν ευφροσύνη, εισέλθετε ενώπιον αυτού εν αγαλλιάσει.

Ψαλ. 99,2 Υπηρετήσατε τον Κυριον με χαρουμένην καρδιαν, προσέλθετε στον ναόν του με αγαλλίασιν ψυχής.

Ψαλ. 99,3 γνώτε ότι Κύριος, αυτός εστιν ο Θεός ημών, αυτός εποίησεν ημάς και ουχ ημείς· ημείς δε λαός αυτού και πρόβατα της νομής αυτού.

Ψαλ. 99,3 Μαθετε καλά ότι ο Κύριος, κυρίαρχος και δημιουργός του παντός, είναι ο Θεός μας. Αυτός μας εδημιούργησε και μας ανέδειξε και ως ανθρώπους και ως έθνος. Δεν ανεδείξαμεν ημείς τον εαυτόν μας με την δύναμίν μας. Ημείς είμεθα λαός του και πρόβατα, τα οποία αυτός με στοργήν καθοδηγεί και διατρέφει.

Ψαλ. 99,4 εισέλθετε εις τας πύλας αυτού εν εξομολογήσει, εις τας αυλάς αυτού εν ύμνοις. εξομολογησθε αυτώ, αινείτε το όνομα αυτού,

Ψαλ. 99,4 Εισέλθετε εις τας πύλας των αυλών του ναού του με δοξολογίας. Εισέλθετε εις τας αυλάς του ιερού περιβόλου του με ύμνους. Δοξολογείτε αυτόν, υμνείτε πάντοτε το πάντιμον όνομά του·

Ψαλ. 99,5 ότι χρηστός Κύριος, εις τον αιώνα το έλεος αυτού, και έως γενεάς και γενεάς η αλήθεια αυτού.

Ψαλ. 99,5 διότι ο Κύριος είναι αγαθός. Η ευσπλαγχνία του είναι αιωνία και ακατάλυτος, και η αξιοπιστία των λόγων του παραμένει εις όλας τας γενεάς.

ΨΑΛΜΟΣ 100 (Μασ. 101)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 100,1 Έλεος και κρίσιν άσομαί σοι, Κύριε·

Ψαλ. 100,1 Την ευσπλαγχνίαν σου και την δικαιοκρισίαν σου θα υμνολογήσω προς δόξαν σου, Κυριε.

Ψαλ. 100,2 ψαλώ και συνήσω εν οδώ αμώμων· πότε ήξεις προς με; διεπορευόμην εν ακακία καρδιάς μου εν μέσω τού οικου μου.

Ψαλ. 100,2 Θα σε δοξολογήσω. Κυριε, και θα κατανοήσω ποιός είναι ο άμωμος τρόπος και δρόμος της ζωής μου. Ποτε θα έλθης προς εμέ, Κυριε, ελεήμων και ευεργετικός; Εγώ συμπεριφέρθην κατά το παρελθόν και μέχρι σήμερα, εν μέσω της οικογενείας μου, με ακακίαν καρδιάς, με ευθύτητα και ανιδιοτέλειαν.

Ψαλ. 100,3 ου προεθέμην πρό οφθαλμών μου πράγμα παράνομον, ποιούντας παραβάσεις εμίσησα· ουκ εκολλήθη μοι καρδιά σκαμβή.

Ψαλ. 100,3 Ποτέ δεν έθεσα προ των οφθαλμών μου και δεν επεδίωξα ως συμφέρον μου παράνομον τινα πράξιν.

Τουναντίον εμίσησα όλους εκείνους, οι οποίοι παρέβαιναν τον Νομον σου. Ποτέ έως τώρα δεν προσεκολλήθη κοντά μου ως φίλος η ως μέλος της αυλής μου άνθρωπος με καρδιαν στρεβλήν.

Ψαλ. 100,4 εκκλίνοντας απ' εμού τού πονηρού ουκ εγίνωσκον.

Ψαλ. 100,4 Καρμίαν γνώσιν και καρμίαν σχέσιν δεν είχαν προς πονηρόν άνθρωπον, ο οποίος, αφού ματαιώσας επιχειρούσε να με πλησίαση, απεμακρύνετο από εμέ.

Ψαλ. 100,5 τον καταλαλούντα λάθρα τον πλησίον αυτού, τούτον εξεδίδωκον· υπερηφάνω οφθαλμώ και απλήστω καρδιά, τούτω ου συνήσθιον.

Ψαλ. 100,5 Τον άνθρωπον, ο οποίος κατέκρινε κρυφίως τον πλησίον του, τον εξεδίδωκα από κοντά μου. Με άνθρωπον, ο οποίος είχαν αλαζονικούς τους οφθαλμούς και εφέρετο με περιφρόνησιν προς τους άλλους, είχε δε και απλήστον καρδιαν, ποτέ δεν συνέτρωγα, ποτέ δεν τον είχα σύντροφόν μου.

Ψαλ. 100,6 οι οφθαλμοί μου επί τους πιστούς της γής τού συγκαθήσθαι αυτούς μετ' εμού· πορευόμενος εν οδώ αμώμω, ούτός μοι ελειτούργει.

Ψαλ. 100,6 Αλλά είχα εστραμμένους πάντοτε τους οφθαλμούς μου προς τους πιστούς και ενάρετους ανθρώπους της χώρας μου. Αυτούς προσεκάλουν να παρακάθηνται μαζί μου ως φίλοι και σύμβουλοί μου. Εκείνον, ο οποίος εξούσε βίον ανεπίληπτον και καθαρόν, αυτόν προσελάμβανα ως υπάλληλόν μου, ως βοηθόν μου και συνεργάτην μου.

Ψαλ. 100,7 ου κατώκει εν μέσω της οικίας μου ποιών υπερηφανίαν, λαλών άδिका ου κατεύθυνεν ενώπιον των οφθαλμών μου.

Ψαλ. 100,7 Μέσα στον οίκον μου δεν κατώκησε ούτε θα κατοικήση άνθρωπος εγωϊστής και υπερήφανος· άνθρωπος, που λαλεί και επιδιώκει αδικίας, δεν θα ευδοκιμήσῃ ούτε θα ημπορέσῃ να σταθή ενώπιόν μου.

Ψαλ. 100,8 εις τας πρωίας απέκτεινον πάντας τους αμαρτωλούς της γής τού εξολοθρευσαι εκ πόλεως Κυρίου πάντας τους εργαζομένους την ανομίαν.

Ψαλ. 100,8 Καθε πρωίαν εδικάζα και κατεδικάζα εις θάνατον όλους τους εγκληματίας της χώρας μου, δια να εξολοθρευσω από την páλιν του Κυρίου, την Ιερουσαλήμ, όλους εκείνους, οι οποίοι πεισμόνως και αμετανοήτως εργάζονται το κακόν.

ΨΑΛΜΟΣ 101 (Μασ. 102)

Προσευχή τώ πτωχώ, όταν ακηδιάση και εναντίον Κυρίου εκχέη την δέησιν αυτού.

Ψαλ. 101,2 Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, και η κραυγή μου προς σε ελθέτω.

Ψαλ. 101,2 Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Η κραυγή της δεήσεώς μου ας φθάση ενώπιον σου.

Ψαλ. 101,3 μη αποστρέψῃς το πρόσωπόν σου απ' εμού· εν ή αν ημέρα θλίβωμαι, κλίνον προς με το σός σου· εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαι σε, ταχύ επάκουσόν μου,

Ψαλ. 101,3 Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου, ώστε να παύσης να με βλέπῃς. Εις ημέραν κατά την οποίαν θλίβωμαι, όπως είναι η σημερινή ημέρα, πλησίασε το αυτί σου προς εμέ. Όταν εις περιστάσεις δοκιμασιών και θλίψεων σε επικαλούμαι, κατά την ημέραν εκείνην άκουσε και κάμε σύντομα δεκτήν την προσευχήν μου·

Ψαλ. 101,4 ότι εξέλιπον ωσει καπνός αι ημέραι μου, και τα οστά μου ωσει φρύγιον συνεφρύγησαν.

Ψαλ. 101,4 διότι αι ημέραι μου εχάθησαν ως αν καπνός, που διαλύεται στον αέρα. Και τα κόκκαλά μου εξηράνθησαν ως αν τα φρύγανα.

Ψαλ. 101,5 επλήγην ωσει χόρτος και εξηράνθη η καρδιά μου, ότι επελαθόμην τού φαγείν τον άρτον μου.

Ψαλ. 101,5 Εμαράθηκα και εκτυπήθηκα ως αν το χόρτον, που το ξηραίνει ο ήλιος. Η καρδιά μου εστέγνωσε από την νηστείαν, διότι μέσα στο βάρος του πόνου μου ελησμόνησα να φάγω τον άρτον μου.

Ψαλ. 101,6 από φωνής τού στεναγμού μου εκολλήθη το οστόν μου τή σαρκί μου.

Ψαλ. 101,6 Εξ αιτίας των γοερών μου στεναγμών έγινα πετσί και κόκκαλο, εκολλήθη το δέρμα μου επάνω εις τα οστά μου.

Ψαλ. 101,7 ωμοιώθην πελεκάνι ερημικώ, εγενήθην ωσει νυκτικόραξ εν οικοπέδω,

Ψαλ. 101,7 Εγκατελείφθην και απεμονώθην από τους άλλους ανθρώπους, έμεινα μόνος ως αν τον ερημικόν πελεκάνο. Εγίνα όμοιος με το κλαψοπούλι της νύχτας, που θρηνεί στους ρειπωμένους οίκους.

Ψαλ. 101,8 ηγγύπησα και εγενόμην ως στρουθιον μονάζον επί δώματος.

Ψαλ. 101,8 Εμεινα άγρυπνος, έγίνα όμοιος με το στρουθιον, που έχασε τον σύντροφόν του, και θλιμμένον μένει μόνον του επάνω εις την στέγην.

Ψαλ. 101,9 όλην την ημέραν ωνειδιζόν με οι εχθροί μου, και οι επαινούντές με κατ' εμού ώμνουν.

Ψαλ. 101,9 Καθ' όλον το διάστημα της ημέρας με ενέπαιζαν και με ύβριζαν οι εχθροί μου· και αυτοί οι οποίοι προηγούμενως με επαινούσαν, ορκίζονται τώρα εναντίον μου και με καταρώνται.

Ψαλ. 101,10 ότι σποδόν ωσει άρτον έφαγον και το πόμα μου μετά κλαυθμού εκίρνων

Ψαλ. 101,10 Εξ αιτίας του βάρους των θλίψεών μου κατήνησα να τρώγω στάκτην αντί του άρτου και το νερό, το οποίον πίνω, το αναμιγνύω με τα δάκρυα του κλαυθμού μου.

Ψαλ. 101,11 από προσώπου της οργής σου και τού θυμού σου, ότι επάρας κατέραξάς με.

Ψαλ. 101,11 Αυτά υποφέρω εξ αιτίας της οργής και του μεγάλου θυμού σου δια τας αμαρτίας μου. Διότι συ, αφού με εσήκωσες υψηλά, με απέσπασες από την πατρίδα μου και συντετριμμένον με εξετίναξες εις την ξένην γην.

Ψαλ. 101,12 αι ημέραι μου ωσει σκιά εκλίθησαν, καγώ ωσει χόρτος εξηράνθην.

Ψαλ. 101,12 Και έτσι αι ημέραι της ζωής μου χάνονται, όπως αι σκiai κατά την δύσιν του ηλίου. Εστέγνωσα, ως αν το εφήμερο χορτάρι που ξηραίνεται από το καύμα του ηλίου και είναι έτοιμον να ριφθή εις την φωτιάν.

Ψαλ. 101,13 σύ δε, Κύριε, εις τον αιώνα μένεις, και το μνημόσυρόν σου εις γενεάν και γενεάν.

Ψαλ. 101,13 Συ όμως, Κυριε, μένεις αναλλοίωτος στους αιώνας των αιώνων, και το Ονομά σου μνημονεύεται δια μέσον όλων των γενεών.

Ψαλ. 101,14 σύ αναστάς οικτειρήσεις την Σιών, ότι καιρός τού οικτειρήσαι αυτήν, ότι ήκει καιρός·

Ψαλ. 101,14 Συ, λοιπόν, ο αιώνιος και παντοδύναμος Θεός, σήκω από τον θρόνον της μεγαλωσύνης σου, σπλαγχνίσου την Σιών, διότι έφθασεν ο καιρός, που πρέπει να την λυπηθής, να την ελεήσης, να την σώσης. Ηλθε πλέον ο προσδιωρισμένος

από σε χρόνος της απελευθερώσεώς μας.

Ψαλ. 101,15 ότι ευδόκησαν οι δούλοι σου τους λίθους αυτής, και τον χούν αυτής οικτειρήσουσι.

Ψαλ. 101,15 Διότι οι ταλαιπωρούμενοι εις την αιχμαλωσίαν δούλοι σου, επόθησαν και αυτά ακόμη τα λιθάρια των ερειπωμένων κτιρίων της. Το από την καταστροφήν απολειφθέν χώμα της πονούν να ίδουν.

Ψαλ. 101,16 και φοβηθήσονται τα έθνη το όνομά σου, Κύριε, και πάντες οι βασιλείς της γής την δόξαν σου,

Ψαλ. 101,16 Όταν συ, Κυριε, εν τη παντοδυναμία σου μας στείλεις την σωτηριάν, τα έθνη θα φοβηθούν το Ονομά σου και όλοι οι βασιλείς του κόσμου θα ευλαβηθούν και θα θαυμάσουν την δόξαν σου.

Ψαλ. 101,17 ότι οικοδομήσει Κύριος την Σιών και οφθήσεται εν τή δόξη αυτού.

Ψαλ. 101,17 Διότι ο Κυριος θα ανοικοδομήση την ερειπωμένην Σιών και θα εμφανισθη εκεί με την δόξαν του.

Ψαλ. 101,18 επέβλεψεν επί την προσευχήν των ταπεινών και ουκ εξουδένωσε την δέησιν αυτών.

Ψαλ. 101,18 Η ανόρθωσις αυτή της Σιών θα σημάνη ότι ο Κυριος έρριψε ευμενές βλέμμα εις την προσευχήν των ταλαιπωρουμένων δούλων του και δεν εξουθενώνει πλέον ως μηδαμινήν την δέησιν των.

Ψαλ. 101,19 γραφήτω αυτή εις γενεάν ετέραν, και λαός ο κτιζόμενος αινέσει τον Κύριον.

Ψαλ. 101,19 Ας καταγραφή αυτή η προφητεία και η προσεχής εκπλήρωσής της, δια να γνωσθή εις την γενεάν που πρόκειται να γεννηθή, ώστε ο λαός, που πρόκειται να δημιουργηθή, να υμνήση τον Κυριον.

Ψαλ. 101,20 ότι εξέκυψεν εξ ύψους αγίου αυτού, Κύριος εξ ουρανού επί την γήν επέβλεψε

Ψαλ. 101,20 Διότι ο Κυριος έσκυψεν από τα άγια ύψη του, από τον ουράνιον θρόνον του, έρριψεν ο Κυριος βλέμμα στοργικόν και ευμενές επάνω εις την γην,

Ψαλ. 101,21 τού ακούσαι τού στεναγμού των πεπεδημένων, τού λύσαι τους υιούς των τεθνατωμένων,

Ψαλ. 101,21 δια να ακούση τον στεναγμόν των αλυσοδομένων αιχμαλώτων, δια να λύση τα δεσμά από τα παιδιά εκείνων, που είχαν αιχμαλωτισθή και θανατωθή.

Ψαλ. 101,22 τού αναγγείλαι εν Σιών το όνομα Κυρίου και την αίνεσιν αυτού εν Ιερουσαλήμ

Ψαλ. 101,22 Ωστε οι τέως σιδηροδέσιμοι δούλοι, ελεύθεροι πλέον, να διακηρύξουν εις την Σιών και να αναγγείλουν το Ονομα του Κυρίου και την δοξολογίαν αυτού εις την Ιερουσαλήμ,

Ψαλ. 101,23 εν τώ συναχθήναι λαούς επί το αυτό και βασιλείς τού δουλεύειν τώ Κυρίω.

Ψαλ. 101,23 όταν θα συγκεντρωθούν εκεί οι λαοί και οι βασιλείς της γης, δια να υπηρετούν τον Κυριον.

Ψαλ. 101,24 απεκρίθη αυτώ εν οδώ ισχύος αυτού· την ολιγότητα των ημερών μου ανάγγειλόν μοι·

Ψαλ. 101,24 Ο αιχμαλωτισμένος και ταλαιπωρημένος εις την εξορίαν λαός των Ιουδαίων, με όσην δύναμιν του απέμεινεν, είτε προς τον Κυριον· Καμε με να εννοήσω, Κυριε, πόσον ολίγα ημέραι ζωής μου υπολείπονται, και να σκεφθώ, αν θα προφθάσω άραγε να ιδω την θαυμαστήν σου απελευθέρωσίν μου.

Ψαλ. 101,25 μη αναγάγης με εν ημίσει ημερών μου· εν γενεά γενεών τα έτη σου.

Ψαλ. 101,25 Μη με αφαρπάγης στο μέσον της ζωής μου· δώσε παράτασιν εις τας ημέρας μου, διότι συ έχεις ατελείωτα τα έτη σου, που μένουν από γενεάς εις γενεάν.

Ψαλ. 101,26 κατ αρχάς σύ, Κύριε, την γήν εθεμελίωσας, και έργα των χειρών σου εισιν οι ουρανοί·

Ψαλ. 101,26 Συ, Κυριε, κατ' αρχάς εδημιούργησες και εθεμελίωσες την γην, και έργα των παντοδυνάμων χειρών σου είναι οι ουρανοί.

Ψαλ. 101,27 αυτοί απολούνται, σύ δε διαμένεις, και πάντες ως ιμάτιον παλαιωθήσονται, και ωσει περιβόλαιον ελίξεις αυτούς και αλλαγήσονται·

Ψαλ. 101,27 Αυτοί θα καταστραφούν, συ όμως παραμένεις ο αυτός και αναλλοίωτος δια μέσον των αιώνων. Όλος ο υλικός κόσμος σαν ένδυμα θα παληώση και σαν πανωφόρι, που περιβάλλονται οι άνθρωποι, θα τον γυρίσης, θα τον περιτυλίξεις, θα τον αλλάξης, ώστε να γίνη καινούργιος.

Ψαλ. 101,28 σύ δε ο αυτός εί, και τα έτη σου ουκ εκλείψουσιν.

Ψαλ. 101,28 Συ όμως είσαι ο ίδιος και αναλλοίωτος και τα έτη της αιωνιότητός σου δεν θα εξαντληθούν ποτέ.

Ψαλ. 101,29 οι υιοί των δούλων σου κατασκηνώσουσι, και το σπέρμα αυτών εις τον αιώνα κατευθυνθήσεται.

Ψαλ. 101,29 Κατω από την ιδικήν σου παντοδύναμον προστασίαν τα τέκνα και οι απόγονοι των δούλων σου, των πατριαρχών, θα εύρουν ασφαλή κατοικίαν και οι απόγονοί των χάρις εις σε θα ευδοκιμούν δια μέσου όλων των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 102 (Μασ. 103)

Τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 102,1 Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον και, πάντα τα εντός μου, το όνομα το άγιον αυτού·

Ψαλ. 102,1 Ω ψυχή μου, δοξολόγει ακατάπαυστα τον Κυριον, και όλαι αι εσωτερικάί μου δυνάμεις, ο νους και η καρδιά μου, ας δοξολογούν το άγιον όνομά του, δια τα μεγαλεία και τας πολλές του ευεργεσίας.

Ψαλ. 102,2 ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον και μη επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού·

Ψαλ. 102,2 Δοξολόγει, ω ψυχή μου, τον Κυριον και μη λησμονής ποτέ καμμίαν από τας ευεργεσίας του προς σε.

Ψαλ. 102,3 τον ευιλατεύοντα πάσας τας ανομίας σου, τον ιώμενον πάσας τας νόσους σου·

Ψαλ. 102,3 Δοξολόγει τον Θεόν σου, ο οποίος σου συγχωρεί όλας τας ανομίας, θεραπεύει όλας τας σωματικές και πνευματικές ασθενείας σου.

Ψαλ. 102,4 τον λυτρώμενον εκ φθοράς την ζωήν σου, τον στεφανούντά σε εν ελέει και οικτιρμοίς·

Ψαλ. 102,4 Αυτόν, που λυτρώνει και απαλλάσσει την ζωήν σου, πολλές φορές, από την φθοράν του θανάτου και του άδου και περικοσμεί πάντοτε την κεφαλήν σου, ωσάν με λαμπρόν στέφανον, με το πλήθος του ελέους και των οικτιριμών του.

Ψαλ. 102,5 τον εμπιπλύντα εν αγαθοίς την επιθυμίαν σου, ανακαινισθήσεται ως αετού η νεότης σου.

Ψαλ. 102,5 Δοξολόγησε τον Κυριον, ο οποίος χορταίνει με όλα τα αγαθά τας ευγενείς επιθυμίας σου, ώστε η νεανική σου ηλικία και ακμή να ανανεώνεται πάντοτε, όπως του αετού.

Ψαλ. 102,6 ποιών ελεημοσύνας ο Κύριος και κρίμα πάσι τοίς αδικουμένοις.

Ψαλ. 102,6 Ο Κυριος είναι εκείνος, που πάντοτε κάνει έργα ελέους και ευσπλαχνίας και αποδίδει το δίκαιον εις όλους τους αθώους ανθρώπους, που αδικούνται.

Ψαλ. 102,7 εγνώρισε τας οδούς αυτού τώ Μωσσή, τοίς υιοίς Ισραήλ τα θελήματα αυτού.

Ψαλ. 102,7 Αυτός κατέστησεν στον Μωϋσῆν γνωστούς όλους τους τρόπους της ενεργείας του δια την απελευθέρωσιν του ισραηλιτικού λαού, εις δε τον ισραηλιτικόν λαόν εφάνερωσε το θέλημά του.

Ψαλ. 102,8 οικτιρῶν και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος·

Ψαλ. 102,8 Ο Κύριος είναι οικτιρῶν και ελεήμων, μακρόθυμος και γεμάτος από ελέη.

Ψαλ. 102,9 ουκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μνηϊέ·

Ψαλ. 102,9 Δεν οργίζεται, δια να μας καταστρέψῃ τελείως, ούτε κρατεί αιωνίαν την οργήν του.

Ψαλ. 102,10 ου κατά τας ανομίας ημών εποίησεν ημίν, ουδέ κατά τας αμαρτίας ημών ανταπέδωκεν ημίν,

Ψαλ. 102,10 Δεν μας ετιμώρησέ ποτέ ανάλογά με την βαρύτητα και το πλήθος των ανομιών μας, ούτε και σύμφωνα με τας αμαρτίας μας ανταπέδωκεν εις ημάς την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ψαλ. 102,11 ότι κατά το ύψος του ουρανού από της γῆς εκραταίωσε Κύριος το έλεος αυτού επί τους φοβουμένους αυτόν·

Ψαλ. 102,11 Διότι, όσον απροσμέτρητον είναι το ύψος του ουρανού από την γην, τόσον μέγα και κραταιόν, τόσον αμέτρητον είναι το έλεος του Θεού προς εκείνους που τον φοβούνται και τον ευλαβούνται.

Ψαλ. 102,12 καθόσον απέχουσιν ανατολαί από δυσμών, εμάκρυνεν αφ ημών τας ανομίας ημών.

Ψαλ. 102,12 Όσον απροσμέτρητος είναι η απόστασις της ανατολής από την δύσιν, τόσον απεμάκρυνεν από ημάς ο Θεός τας αμαρτίας μας, ώστε να είμεθα απηλλαγμένοι από αυτάς.

Ψαλ. 102,13 καθώς οικτείρει πατήρ υιούς, ωκτείρησε Κύριος τους φοβουμένους αυτόν,

Ψαλ. 102,13 Όπως ευσπλαγχνίζεται ο στοργικός πατήρ τα παιδιά του, έτσι και ο Κύριος σπλαγχνίζεται πάντοτε εκείνους, που τον φοβούνται.

Ψαλ. 102,14 ότι αυτός έγνω το πλάσμα ημών, εμνήσθη ότι χούς εσμεν.

Ψαλ. 102,14 Διότι αυτός γνωρίζει από τι επλάσθημεν, έχει πάντοτε υπ' όψιν του, ότι είμεθα πλασμένοι από το ευτελές χρώμα της γης.

Ψαλ. 102,15 άνθρωπος, ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού· ωσει άνθος του αγρού, ούτως εξαθήσει·

Ψαλ. 102,15 Αι ημέραι του ανθρώπου μοιάζουν με το εφήμερον χόρτον του αγρού. Ετσι και αυτός σαν το άνθος του αγρού ανθίζει και φαίνεται επ' ολίγον εις την γην.

Ψαλ. 102,16 ότι πνεύμα διήλθεν εν αυτώ, και ουχ υπάρξει και ουκ επιγνώσεται έτι τον τόπον αυτού.

Ψαλ. 102,16 Όταν δε καυστικός άνεμος περάσῃ από το άνθος, το καταστρέφει, το εξαφανίζει και έτσι αυτό δεν υπάρχει πλέον, δεν αφήνει κανένα ίχνος στον τόπον του, ώστε κανείς να μη ξέρῃ, που είχε αυτό προηγουμένως φυτρώσει. Ετσι και ο άνθρωπος έρχεται και παρέρχεται και γρήγορα λησμονείται.

Ψαλ. 102,17 το δε έλεος του Κυρίου από του αιώνος και έως του αιώνος επί τους φοβουμένους αυτόν, και η δικαιοσύνη αυτού επί υιοίς υιών

Ψαλ. 102,17 Η ευσπλαχνία όμως του Κυρίου απλώνεται εις αιώνας αιώνων προς τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι τον φοβούνται. Και η δικαιοσύνη του, φρουρός ασφαλής, παραμένει εις όλας τας γενεάς των ανθρώπων.

Ψαλ. 102,18 τοίς φυλάσσουσι την διαθήκην αυτού και μεμνημένοι των εντολών αυτού τού ποιήσαι αυτάς.

Ψαλ. 102,18 Των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι φυλάσσουν τον Νομον του και έχουν πάντοτε στον νουν και την καρδιαν των τας εντολάς του, δια να τας τηρούν και συμμορφώνωνται προς αυτάς.

Ψαλ. 102,19 Κύριος εν τώ ουρανώ ητοίμασε τον θρόνον αυτού, και η βασιλεία αυτού πάντων δεσπόζει.

Ψαλ. 102,19 Ο Κύριος ητοίμασε και εστερέωσε τον θρόνον του υψηλά στον ουρανόν και η βασιλεία του κυριαρχεί επί του σύμπαντος.

Ψαλ. 102,20 ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι άγγελοι αυτού, δυνατοί ισχυί ποιούντες τον λόγον αυτού τού ακούσαι της φωνής των λόγων αυτού.

Ψαλ. 102,20 Δοξολογείτε, λοιπόν, τον Κυριον όλοι οι άγγελοι αυτού, σεις οι οποίοι είσθε ισχυροί, ώστε να πράττετε το θέλημά του, πρόθυμοι να ακουέτε και να εκτελήτε την διαταγήν των λόγων του.

Ψαλ. 102,21 ευλογείτε τον Κύριον, πάσαι αι δυνάμεις αυτού, λειτουργοί αυτού ποιούντες το θέλημα αυτού·

Ψαλ. 102,21 Ευλογείτε τον Κυριον όλοι αι στρατιαί των αγγελικών δυνάμεων, οι λειτουργοί αυτού, όλοι όσοι τηρούν το θέλημά του.

Ψαλ. 102,22 ευλογείτε τον Κύριον, πάντα τα έργα αυτού, εν παντί τόπω της δεσποτείας αυτού· ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον.

Ψαλ. 102,22 Ευλογείτε τον Κυριον όλα τα έργα, τα οποία υπάρχουν εις κάθε τόπον της κυριαρχίας του. Ω ψυχή μου, δοξολόγει πάντοτε τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 103 (Μασ. 104)

Τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 103,1 Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον. Κυριε ο Θεός μου, εμεγαλύνθησ σφόδρα, εξομολόγησιν και μεγαλοπρέπειαν ενεδύσω

Ψαλ. 103,1 Δοξολόγει ακατάπαυστα, ω ψυχή μου, τον Κυριον. Κυριε και Θεέ μου, ασύγκριτον και άφθαστον είναι το μεγαλείον σου.

Ψαλ. 103,2 αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, εκτείνων τον ουρανόν ωσει δέριν·

Ψαλ. 103,2 Ως άλλο ιμάτιον περιεβλήθησ την δόξαν και μεγαλοπρέπειαν. Σέ, που ακτινοβολείς ολόγυρά σου το φως, ωσάν να το έχης ενδυθή ως ένδυμα· απλώνστον ουρανόν από το ένα άκρον του ορίζοντος έως στο άλλο, ωσάν πολύτιμον δερμάτινον κάλυμμα σκηνης.

Ψαλ. 103,3 ο στεγάζων εν ύδασι τα υπερώα αυτού, ο τιθείς νέφη την επίβασιν αυτού, ο περιπατών επί πτερύγων ανέμων·

Ψαλ. 103,3 Ο Κύριος είναι εκείνος, ο οποίος στεγάζει τα ανώτερα στρώματα του ουρανού με ύδατα νεφών, αυτός που επιβαίνει επάνω εις τα νέφη ως εις πολυτελή ταχεία άρματα· αυτός που περιπατεί ταχέως φερόμενος επάνω εις τας πτέρυγας των ανέμων.

Ψαλ. 103,4 ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα.

Ψαλ. 103,4 Αυτάς είναι εκείνος, ο οποίος έπλασε τους αγγέλους ταχείς ως τους ανέμους και τους ασωματούς λειτουργούς του δραστηρίους και φωτεινούς σαν την φλόγα του πυρός.

Ψαλ. 103,5 ο θεμελιών την γήν επί την ασφάλειαν αυτής, ου κλιθήσεται εις τον αιώνα του αιώνος.

Ψαλ. 103,5 Αυτός είναι εκείνος, ο οποίος εστερέωσεν ασφαλή την γην επί θεμελιών απαρασαλεύτων, ώστε ποτέ στον αιώνα να μη κλονισθή.

Ψαλ. 103,6 άβυσσος ως ιμάτιον το περιβόλαιον αυτού, επί των ορέων στήσονται ύδατα·

Ψαλ. 103,6 Άβυσσος υδάτων την σκεπάζει ως ιμάτιον, και επάνω εις τα όρη έχουν σταθή υπό την μορφήν χιόνος τα ύδατα.

Ψαλ. 103,7 από επιτιμησεώς σου φεύζονται, από φωνής βροντής σου δειλιάσουσιν.

Ψαλ. 103,7 Όταν όμως αντηχήση η προσταγή σου, Κυριε, τα ύδατα θα υποχωρήσουν, θα φύγουν, θα κατεβούν εις τας πεδιάδας, θα καταλήξουν εις τας θαλάσσας. Η βροντερά φωνή σου τα αναγκάζει να αποχωρήσουν και να φανή η ξηρά.

Ψαλ. 103,8 αναβαίνουσιν όρη και καταβαίνουσι πεδία εις τον τόπον ον εθεμελίωσας αυτά·

Ψαλ. 103,8 Ανυψώνονται τα όρη προς τα άνω και αι πεδιάδες φέρονται προς τα κάτω, το καθένα στους τόπους, όπου συ τα εθεμελίωσες.

Ψαλ. 103,9 όριον έθου, ό ου παρελεύσονται, ουδέ επιστρέψουσι καλύψαι την γήν.

Ψαλ. 103,9 Έθeses όριον ανάμεσα εις την θάλασσαν και την ξηράν, το οποίον τα ύδατα της θαλάσσης δεν θα υπερβούν, ούτε θα επιστρέψουν πλέον να κατακλύσουν την γην.

Ψαλ. 103,10 ο εξαποστέλλων πηγάς εν φάραγξιν, ανά μέσον των ορέων διελεύσονται ύδατα·

Ψαλ. 103,10 Αυτός είναι, που έστειλε και καθόρισε τας πηγάς να αναβλύζουν ανάμεσα εις τας φάραγγας και έτσι δια μέσου των ορέων διέρχονται τα ύδατά των.

Ψαλ. 103,11 ποτιούσι πάντα τα θηρία του αγρού, προσδέξονται όναγροι εις δίψαν αυτών·

Ψαλ. 103,11 Τα ύδατα αυτά ποτίζουν τα θηρία της υπαίθρου και οι άγριοι όνοι σβήνουν την δίψαν των εις αυτά.

Ψαλ. 103,12 επ αυτά τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσει, εκ μέσου των πετρών δώσουσι φωνήν.

Ψαλ. 103,12 Επάνω εις τα δένδρα, που φυτρώνουν και μεγαλώνουν πλησίον εις τα ύδατα, τα πτηνά του ουρανού κτίζουν τας φωλεάς των και από τους γύρω βράχους σκορπίζουν το κελάδημά των.

Ψαλ. 103,13 ποτίζων όρη εκ των υπερώνων αυτού, από καρπού των έργων σου χορτασθήσεται η γη.

Ψαλ. 103,13 Ο Κυριος είναι, που ποτίζει τα ξηρά βουνά με τας βροχάς του ουρανού. Από την βροχήν, που είναι έργον των χειρών σου, Κυριε, θα χορταίνη πάντοτε η γη.

Ψαλ. 103,14 ο εξανατέλλων χόρτον τοίς κτήνεσι και χλόην τή δουλεία των ανθρωπων του εξαγαγείν άρτον εκ της γής·

Ψαλ. 103,14 Ο Κυριος είναι, που διατάσσει και αναβλαστάνει από την γην το χόρτον δια τα φυτοφάγα ζώα και η χλόη δια την εξυπηρέτησιν των αναγκών του ανθρωπου, ώστε να βγάξη η γη και να προμηθεύεται ο άνθρωπος από αυτήν άρτον,

Ψαλ. 103,15 και οίνος ευφραίνει καρδιαν ανθρωπου του ιλαρύναι πρόσωπον εν ελαίω, και άρτος καρδιαν ανθρωπου στηρίζει.

Ψαλ. 103,15 αλλά και οίνον που ευφραίνει την καρδιαν του ανθρωπου. Ελαιον προς τροφήν, ώστε να γίνεται ιλαρόν το πρόσωπον του ανθρωπου και άρτον, ο οποίος θα στηρίξη την καρδιαν του.

Ψαλ. 103,16 χορτασθήσονται τα ξύλα του πεδίου, αι κέδροι του Λιβάνου, ας εφύτευσας.

Ψαλ. 103,16 Θα χορτάσουν από ύδατα τα δένδρα της υπαίθρου, όπως και αι πελώριοι κέδροι του Λιβάνου, τας οποίας συ ο ίδιος ο Θεός εφύτευσες.

Ψαλ. 103,17 εκεί στρουθια εννοσεύσουσι, του ερωδιού η οικία ηγείται αυτών.

Ψαλ. 103,17 Εις τους κλάδους των δένδρων τα μικρά στρουθία στήνουν τας φωλεάς των, επάνω δε από αυτάς προεξέχει υψηλότερα κτισμένη η φωλεά του τσικνιά (αστεριού).

Ψαλ. 103,18 όρη τα υψηλά ταίς ελάφοις, πέτρα καταφυγή τοίς λαγωίς.

Ψαλ. 103,18 Τα υψηλά χλοερά βουνά ώρισεν ο Κυριος ως τόπον κατοικίας των ελάφων, τα δε πετρώδη αδενδρα μέρη ως καταφύγιον των λαγών.

Ψαλ. 103,19 εποίησε σελήνην εις καιρούς, ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού.

Ψαλ. 103,19 Ο Κυριος εδημιούργησε την σελήνην, δια να προσδιορίξη τας εποχάς. Ο ήλιος γνωρίζει το σημείον, στο οποίον θα δύση.

Ψαλ. 103,20 έθου σκότος, και εγένετο νύξ· εν αυτή διελεύσονται πάντα τα θηρία του δρυμού.

Ψαλ. 103,20 Συ, Κυριε, έθeses το σκοτάδι και γίνεται νύκτα. Κατά το διάστημα αυτής τριγυρίζουν εις τα δάση και τας πεδιάδας τα άγρια θηρία και αναζητούν την τροφήν των.

Ψαλ. 103,21 σκύμνοι ωρνώμενοι του αρπάσαι και ζητήσαι παρά τώ Θεώ βρώσιν αυτοίς.

Ψαλ. 103,21 Εξέρχονται ανά τα δάση βρυχώμενα τα μικρά των λεόντων, δια να αρπάσουν την λείαν των και ο βρυχηθμός των είναι δήσεις προς τον Θεόν, δια να τους δώση τροφήν.

Ψαλ. 103,22 ανέτειλεν ο ήλιος, και συνήχησαν και εις τας μάνδρας αυτών κοιτασθήσονται.

Ψαλ. 103,22 Όταν ανατέλλη ο ήλιος, τα άγρια θηρία συγκεντρώνονται εις τις σπηλιές των, δια να κοιμηθούν.

Ψαλ. 103,23 εξελεύσεται άνθρωπος επί το έργον αυτού και επί την εργασίαν αυτού έως εσπέρας.

Ψαλ. 103,23 Τότε, περί την ανατολήν του ηλίου, εξέρχεται ο άνθρωπος στο έργον του. Θα ασχοληθή με τας εργασίας του έως την εσπέραν.

Ψαλ. 103,24 ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε· πάντα εν σοφία εποίησας, επληρώθη η γη της κτίσεώς σου.

Ψαλ. 103,24 Ποσον μεγαλειώδη είναι, Κυριε, τα έργα σου! Όλα τα εδημιούργησες με άπειρον σοφίαν. Η γη είναι γεμάτη από τα πολυάριθμα κτίσματά σου, που μαρτυρούν την πανσοφίαν, την παντοδυναμίαν και την αγαθότητά σου.

Ψαλ. 103,25 αυτή η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος, εκεί ερπετά, ών ουκ έστιν αριθμός, ζώα μικρά μετά μεγάλων·

Ψαλ. 103,25 Εμπρός μας απλώνεται αυτή η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος. Εκεί υπάρχουν αναρίθμητα ψάρια, εντός αυτής ζουν και κινούνται μικρά και μεγάλα ζώα.

Ψαλ. 103,26 εκεί πλοία διαπορεύονται, δράκων ούτος, ον έπλασας εμπαιζειν αυτή.

Ψαλ. 103,26 Αυτήν διασχίζουν προς διαφόρους διευθύνσεις τα πλοία. Εκεί ζη το μέγα θαλάσσιον κήτος, το οποίον συ έπλασες τόσο ισχυρόν, ώστε να εμπαιζει τα κύματα της θαλάσσης.

Ψαλ. 103,27 πάντα προς σε προσδοκώσι, δούναι την τροφήν αυτών εις εύκαιρον.

Ψαλ. 103,27 Όλα αυτά τα ζώα του ουρανού και της γης και της θαλάσσης από σε περιμένουν να τους δώσης εις την κατάλληλον ώραν την τροφήν των.

Ψαλ. 103,28 δόντος σου αυτοίς συλλέξουσιν, ανοίξαντός σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.

Ψαλ. 103,28 Όταν δε συ τους την δώσης εκείνα θα σπεύσουν να την συλλέξουν. Όταν εν τη αγαθότητί σου ανοίγης το πλουσιόδοτο χέρι σου, τα σύμπαντα γεμίζουν από τα αγαθά σου.

Ψαλ. 103,29 αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον ταραχθήσονται αντανελεις το πνεύμα αυτών, και εκλείψουσι και εις τον χούν αυτών επιστρέψουσιν.

Ψαλ. 103,29 Όταν όμως αποστρέψης το πρόσωπόν σου, θα καταλυφθούν τα πάντα από ταραχήν και τρόμον. Τους αφαιρείς την ζωογόνον πνοήν και σβήνουν από την ζωήν και επιστρέφουν στο χώμα, από το οποίον επλάσθησαν.

Ψαλ. 103,30 εξαποστελεις το πνεύμά σου, και κτισθήσονται, και ανακαινιεις το πρόσωπον της γης.

Ψαλ. 103,30 Αποστέλλεις όμως πάλιν εις αυτά το ζωογόνον πνεύμα σου και αναδημιουργούνται και τοιουτοτρόπως ξανακαινουργώνστο πρόσωπον της γης.

Ψαλ. 103,31 ήτω η δόξα Κυρίου εις τους αιώνας, ευφρανθήσεται Κύριος επί τοίς έργοις αυτού·

Ψαλ. 103,31 Ας είναι, λοιπόν, η δόξα του Κυρίου αιωνία και ο Κυριος ας ευφραίνεται βλέπων την σκοπιμότητα και ωραιότητα των θαυμασιών έργων του.

Ψαλ. 103,32 ο επιβλέπων επί την γήν και ποιών αυτήν τρέμειν, ο απτόμενος των ορέων και καπνίζονται.

Ψαλ. 103,32 Ο Κυριος είναι τόσο ισχυρός, ώστε ρίπτει ένα βλέμμα εις την γην και την κάμνει να τρέμη. Εγγίζει μόνον τα όρη και εκείνα πυρακτώνονται και καπνίζονται.

Ψαλ. 103,33 άσω τώ Κυρίω εν τή ζωή μου, ψαλώ τώ Θεώ μου έως υπάρχω·

Ψαλ. 103,33 Θα ψάλλω εις όλην μου την ζωήν προς τον Κυριον. Θα υμνολογώ τον Θεόν μου, εφ' όσον υπάρχω.

Ψαλ. 103,34 ηδυνθεί αυτώ η διαλογή μου, εγώ δε ευφρανθήσομαι επί τώ Κυρίω.

Ψαλ. 103,34 Είθε να δοκιμάζω πάντοτε ιδιαίτεράν γλυκύτητα και χαράν, διαλεγόμενος προς τον Κυριον. Και θα ευφραίνωμαι δοξολογών αυτόν.

Ψαλ. 103,35 εκλείπειν αμαρτωλοί από της γής και άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς. ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον.

Ψαλ. 103,35 Είθε να λείψουν εντελώς οι αμαρτωλοί από την γην και οι άνομοι, ώστε να μη υπάρχουν πλέον, αλλά να εξαφανισθούν εξ ολοκλήρου. Δοξολόγει συ, ω ψυχή μου, τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 104 (Μασ. 105)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 104,1 Εξομολογείσθε τώ Κυρίω και επικαλείσθε το όνομα αυτού, απαγγείλατε εν τοίς έθνεσι τα έργα αυτού·

Ψαλ. 104,1 Δοξολογείτε τον Κυριον με θυμασμόν δια το μεγαλείον του και με ευγνωμοσύνην δια τας ενεργεσίας του. Επικαλείσθε πάντοτε το άγιον Ονομά του, διαλαλήσατε εις τα έθνη τα θαυμάσια αυτού έργα.

Ψαλ. 104,2 άσατε αυτώ και ψάλατε αυτώ, διηγήσασθε πάντα τα θαυμάσια αυτού.

Ψαλ. 104,2 Ψαλατε μελωδικούς ύμνους και συνθέσατε μουσικάς αρμονίας προς αυτόν. Διηγηθήτε μεταξύ σας όλα τα αξιοθαύμαστα έργα του.

Ψαλ. 104,3 επαινείσθε εν τώ ονόματι τώ αγίω αυτού. ευφρανθήτω καρδιά ζητούντων τον Κύριον·

Ψαλ. 104,3 Πλημμυρίσατε από δικαιολογημένην καύχησιν στο άγιον Ονομα του Θεού, καυχώμενοι διότι τέτοιον έχετε Θεόν. Ας ευφρανθή η καρδιά όλων εκείνων, οι οποίοι ζητούν τον Κυριον.

Ψαλ. 104,4 ζητήσατε τον Κύριον και κραταιώθητε, ζητήσατε το πρόσωπον αυτού διαπαντός.

Ψαλ. 104,4 Επιζητήσατε τον Κυριον ως προστάτην και θα λάβετε μεγάλην δύναμιν. Ζητήσατε πάντοτε την στοργικήν και παντοδύναμον προστασίαν του.

Ψαλ. 104,5 μνήσθητε των θαυμασιών αυτού, ών εποίησε, τα τέρατα αυτού και τα κρίματα τού στόματος αυτού,

Ψαλ. 104,5 Ενθυμηθήτε τα θαυμαστά έργα, τα οποία πραγματοποιήσεν ο Κυριος· τα καταπληκτικά υπερφυσικά έργα του, τας δικαίας κρίσεις και αποφάστού.

Ψαλ. 104,6 σπέρμα Αβραάμ δούλοι αυτού, υιοί Ιακώβ εκλεκτοί αυτού.

Ψαλ. 104,6 Ενθυμηθήτε σεις, απόγονοι του Αβραάμ, δούλοι του Θεού, απόγονοι του Ιακώβ, τους οποίους ο Θεός ανάμεσα από όλους τους άλλους λαούς εξέλεξεν ως λαόν του.

Ψαλ. 104,7 αυτός Κύριος ο Θεός ημών, εν πάση τή γη τα κρίματα αυτού.

Ψαλ. 104,7 Ο δημιουργός και κυβερνήτης του σύμπαντος, αυτός είναι ο Κυριος και Θεός μας. Και αι δίκαιαι αυτού αποφάσεις έχουν κύρος και ισχύν εις όλην την γην.

Ψαλ. 104,8 εμνήσθη εις τον αιώνα διαθήκης αυτού, λόγου, ού ενετείλατο εις χιλίας γενεάς,

Ψαλ. 104,8 Ενεθυμήθη και ενθυμείται πάντοτε την διαθήκην, την οποίαν συνήψε με τον λαόν του, τον λόγον τον οποίον έδωσεν ως εντολήν του δια τας γενεάς των γενεών,

Ψαλ. 104,9 ον διέθετο τώ Αβραάμ, και τού όρκου αυτού τώ Ισαάκ

Ψαλ. 104,9 αυτόν τον οποίον συνήψε με τον Αβραάμ και τον οποίον ενόρκως διεβεβαίωσεν στον Ισαάκ.

Ψαλ. 104,10 και έστησεν αυτόν τώ Ιακώβ εις πρόσταγμα και τώ Ισραήλ εις διαθήκην αιώνιον

Ψαλ. 104,10 Αυτόν τον λόγον θεέσπισε και ώρισεν στον Ιακώβ ως αμετακίνητον και απαράβατον πρόσταγμα και ως αιωνίαν διαθήκην προς χάριν του ισραηλιτικού λαού

Ψαλ. 104,11 λέγων· σοί δώσω την γήν Χαναάν σχοινομία κληρονομίας υμών.

Ψαλ. 104,11 λέγων ρητώς· Εις σας θα δώσω την γην Χαναάν ως κληρονομικόν μεριδίον σας.

Ψαλ. 104,12 εν τώ είναι αυτοίς αριθμώ βραχείς, ολιγοστούς και παροίκους εν αυτή

Ψαλ. 104,12 Αυτά δε υπεσχέθη και διεκήρυξεν ο Θεός, όταν αυτοί ήσαν ολιγάριθμοι, ελάχιστοι και κατοικούσαν ως παροικοι και ξένοι εις την γην Χαναάν.

Ψαλ. 104,13 και διήλθον εξ έθνους εις έθνος, και εκ βασιλείας εις λαόν έτερον.

Ψαλ. 104,13 Ακριβώς δε διότι δεν είχαν ιδικήν των γην εκείνοι οι πατριάρχαι μας, μετεκινούντο από το ένα έθνος στο άλλο και από το ένα βασίλειον στο άλλο βασίλειον.

Ψαλ. 104,14 ουκ αφήκεν άνθρωπον αδικήσαι αυτούς και ήλεγξεν υπέρ αυτών βασιλείς·

Ψαλ. 104,14 Αν και ήσαν ξένοι και ανίσχυροι ανάμεσα στους άλλους λαούς, δεν επέτρεψεν ο Κυριος εις κανένα άνθρωπον να τους βλάψη και ήλεγξε βασιλείς προς χάριν των λέγων·

Ψαλ. 104,15 μη άπτεσθε των χριστών μου και εν τοίς προφήταις μου μη πονηρέυσεθε.

Ψαλ. 104,15 Μη εγγίσετε με διαθέσεις κακάς αυτούς, που έχουν το χρίσμα μου. Και μη σκέπτεσθε πονηρά εναντίον των προφητών μου, εκείνων οι οποίοι εμπνέονται από το πνεύμα μου.

Ψαλ. 104,16 και εκάλεσε λιμών επί την γήν, πάν στήριγμα άρτου συνέτριψεν

Ψαλ. 104,16 Επροκάλεσε πείναν, στέρησιν άρτου και φαγητού ανάμεσα εις την χώραν των. Κατέστρεψε κάθε απόθεμα άρτου, ο οποίος στηρίζει και ενδυναμώνει τον άνθρωπον.

Ψαλ. 104,17 απέστειλεν έμπροσθεν αυτών άνθρωπον, εις δούλον επράθη Ιωσήφ.

Ψαλ. 104,17 Εστειλεν εμπρός από αυτούς εκλεκτόν άνθρωπον εις την Αίγυπτον· εκεί επωλήθη ως δούλος ο Ιωσήφ.

Ψαλ. 104,18 εταπεινώσαν εν πέδαις τους πόδας αυτού, σίδηρον διήλθεν η ψυχή αυτού

Ψαλ. 104,18 Εκεί τον έρριψαν εις την φυλακήν, έδεσαν με σιδηρά δεσμά τους πόδας του και τον εξητέλισαν, ως εάν επρόκειτο περί κακούργου. Η ψυχή του υπέφερε την αγωνίαν των σιδηρών αυτών αλύσεων·

Ψαλ. 104,19 μέχρις τού ελθείν τον λόγον αυτού, το λόγιον τού Κυρίου επύρωσεν αυτόν.

Ψαλ. 104,19 μέχρις ότου έφθασεν η εκπλήρωσίς του λόγου, τον οποίον προς αυτόν είχε είπει ο Κυριος και του οποίου την εκπλήρωσιν περιέμενεν ο Ιωσήφ, ευρισκόμενος μέσα εις την κάμινον του πυρός της δοκιμασίας.

Ψαλ. 104,20 απέστειλε βασιλεύς και έλυσεν αυτόν, άρχων λαού, και αφήκεν αυτόν.

Ψαλ. 104,20 Ο Φαραώ έστειλεν άνθρωπον εις την φυλακήν και τον έλυσε. Ο άρχων αυτός του αιγυπτιακού λαού διέταξε και τον αφήκεν ελεύθερον.

Ψαλ. 104,21 κατέστησεν αυτόν κύριον τού οίκου αυτού και άρχοντα πάσης της κτήσεως αυτού

Ψαλ. 104,21 Τον εγκατέστησε κύριον στον οίκον του, άρχοντα και διαχειριστήν όλης της περιουσίας του.

Ψαλ. 104,22 τού παιδεύσαι τους άρχοντας αυτού ως εαυτόν και τους πρεσβυτέρους αυτού σοφίαι.

Ψαλ. 104,22 Έδωκεν ο Φαραώ αυτό το υψηλόν αξίωμα στον Ιωσήφ, δια να εκπαιδευση και καθοδηγήση τους άρχοντας της Αιγύπτου, να τους αναδείξη κατά το δυνατόν ωσάν τον εαυτόν του συνετούς κυβερνήτας. Να διδάξη και τους μεγαλυτέρους του σοφίαν και σύνεσιν.

Ψαλ. 104,23 και εισήλθεν Ισραήλ εις Αίγυπτον, και Ιακώβ παρώκησεν εν γη Χάμ.

Ψαλ. 104,23 Επειτα από τα γεγονότα αυτά εισήλθεν ο Ιακώβ εις την Αίγυπτον. Ο Ιακώβ εγκατεστάθη ως προσωρινός και πάροικος εις την χώραν αυτήν του Χαμ.

Ψαλ. 104,24 και ηύξησε τον λαόν αυτού σφόδρα και εκραταίωσεν αυτόν υπέρ τους εχθρούς αυτού.

Ψαλ. 104,24 Και ο Κυριος ηύξησε και επολλαπλασίασε τον ισραηλιτικόν του λαόν. Τον έκαμεν ισχυρόν, ισχυρότερον από τους εχθρούς του.

Ψαλ. 104,25 μετέστρεψε την καρδιαν αυτού τού μισησαι τον λαόν αυτού, τού δολιούσθαι εν τοίς δούλοις αυτού.

Ψαλ. 104,25 Επέστρεψε όμως ο Κυριος και μετεστράφη η καρδια του νέου Φαραώ, ώστε αυτός να μισηση τον λαόν τούτον και να χρησιμοποίηση δόλια και εξοντωτικά μέσα με τα όργανά του εναντίον του ισραηλιτικού λαού.

Ψαλ. 104,26 εξαπέστειλε Μωϋσήν τον δούλον αυτού, Ααρών, ον εξελέξατο εαυτώ.

Ψαλ. 104,26 Αλλά τότε ο Κυριος έστειλε τον δούλον του τον Μωϋσήν και τον Ααρών, τους οποίους αυτός είχε εκλέξει, δια να τους χρησιμοποιήση εις την υπηρεσίαν του.

Ψαλ. 104,27 έθετο εν αυτοίς τους λόγους των σημείων αυτού και των τεράτων αυτού εν γη Χάμ.

Ψαλ. 104,27 Έθεσε στον νουν και το στόμα αυτών τους λόγους του, την δύναμιν των καταπληκτικών θαυμάτων του και των εξαιρετικών γεγονότων, που θα επραγματοποιούσαν εις την χώραν του Χαμ.

Ψαλ. 104,28 εξαπέστειλε σκότος και εσκοτάσεν, ότι παρεπίκραναν τους λόγους αυτού·

Ψαλ. 104,28 Έτσι δε ο Θεός εξαπέστειλε σκοτάδι και εσκοτείνιασε την χώραν της Αιγύπτου, διότι οι Αιγύπτιοι αντεστάθησαν εις τας εντολάς του και τον εξώργισαν.

Ψαλ. 104,29 μετέστρεψε τα ύδατα αυτών εις αίμα, και απέκτεινε τους ιχθύας αυτών.

Ψαλ. 104,29 Αυτός μετέβαλε τα ύδατά των εις αίμα και εφόνευσε τα ψάρια, που εξούσαν μέσα εις τα ύδατα.

Ψαλ. 104,30 εξήρψεν η γη αυτών βατράχους εν τοίς ταμείοις των βασιλέων αυτών.

Ψαλ. 104,30 Η χώρα των έβγαλε βατράχους, οι οποίοι επηδούσαν και εσύροντο φθάνοντες μέχρι και αυτών των βασιλικών διαμερισμάτων.

Ψαλ. 104,31 είπε, και ήλθε κυνόμια και σκνίπες εν πάσι τοίς ορίοις αυτών.

Ψαλ. 104,31 Διέταξε και ήλθαν κυνόμια και σκνίπες εις όλην την έκτασιν των ορίων της Αιγύπτου.

Ψαλ. 104,32 έθετο τας βροχάς αυτών χάλαζαν, πύρ καταφλέγον εν τή γη αυτών,

Ψαλ. 104,32 Μετέβαλε τας βροχάς, που ως ευεργετικές περιέμεναν οι Αιγύπτιοι, εις χάλαζαν. Εστειλεν αστραπάς και κεραυνούς εναντίον της χώρας των.

Ψαλ. 104,33 και επάταξε τας αμπέλους αυτών και τας συκάς αυτών και συνέτριψε πάν ξύλον ορίου αυτών.

Ψαλ. 104,33 Εκτύπησε και απεγύμνωσε από καρπούς και φύλλα τα αμπέλια των και τις συκιές των. Συνέτριψε και κατέστρεψε κάθε δένδρον εις την περιοχήν των.

Ψαλ. 104,34 είπε και ήλθεν ακρίς, και βρούχος, ού ουκ ήν αριθμός,

Ψαλ. 104,34 Διέταξε και ήλθεν ακριδα και βρούχος, καταστρεπτικά έντομα αναρίθμητα.

Ψαλ. 104,35 και κατέφαγε πάντα τον χόρτον εν τή γη αυτών, και κατέφαγε τον καρπόν της γής αυτών.

Ψαλ. 104,35 Τα σμήνη αυτά των ακριδών κατέφαγον ολο το χορτάρι της χώρας των και τους καρπούς της καλλιεργημένης γης των.

Ψαλ. 104,36 και επάταξε πάν πρωτότοκον εν τή γη αυτών, απαρχήν παντός πόνου αυτών.

Ψαλ. 104,36 Εθανάτωσεν όλα τα πρωτότοκα εις την χώραν των· την απαρχήν της τεκνοποιίας και γεννήσεως ανθρώπων και ζώων.

Ψαλ. 104,37 και εξήγαγεν αυτούς εν αργυρίω και χρυσίω, και ουκ ήν εν ταις φυλαίς αυτών ο ασθενών.

Ψαλ. 104,37 Έβγαλεν έπειτα αυτούς από την Αίγυπτον με άργυρον και με χρυσόν, που τους είχαν δώσει οι Αιγύπτιοι. Κανείς δε ασθενής και ανίκανος να βαδίση δεν υπήρχε μεταξύ των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 104,38 ευφράνθη Αίγυπτος εν τή εξόδω αυτών, ότι επέπεσεν ο φόβος αυτών επ αυτούς.

Ψαλ. 104,38 Ηυφράνθησαν οι Αιγύπτιοι με την αναχώρησιν των Ισραηλιτών, διότι θα εσταματούσαν πλέον αι εναντίον των

τιμωρία του Θεού και διότι είχαν επιπέσει ο φόβος των Ισραηλιτών βαρύν επάνω των.

Ψαλ. 104,39 διεπέτασε νεφέλην εις σκέπην αυτοίς και πύξ του φωτίσαι αυτοίς την νύκτα.

Ψαλ. 104,39 Ηπλωσεν ο Κυριος νεφέλην, δια να σκεπάξη τους Ισραηλίτας από το καύμα των ηλιακών ακτίνων κατά την ημέραν, στύλον δε πυρός, δια να τους φωτίξη κατά την νύκτα.

Ψαλ. 104,40 ήτησαν, και ήλθεν οργυγομήτρα, και άρτον ουρανού ενέπλησεν αυτούς·

Ψαλ. 104,40 Εζήτησαν τροφήν και έδωκεν εις αυτούς άφθονα οργύκια, έδωσεν εις αυτούς το μάνα, άρτον που κατέβαινεν από τον ουρανό και δι' αυτών τους εχώρτασε με το παραπάνω.

Ψαλ. 104,41 διέρηξε πέτραν, και ερύησαν ύδατα, επορεύθησαν εν ανύδροις ποταμοί.

Ψαλ. 104,41 Διέρηξε τον ξηρόν βράχον και ανέβλυσαν άφθονα νερά. Μέσα εις ανύδρους τόπους εξεχύθησαν ποταμοί.

Ψαλ. 104,42 ότι εμνήσθη του λόγου του αγίου αυτού του προς Αβραάμ τον δούλον αυτού

Ψαλ. 104,42 Έκαμεν όλα αυτά τα θαυμάσια υπέρ του λαού του ο Κυριος, διότι ενεθυμήθη τον άγιον λόγον του, την ιεράν υπόσχεσιν, την οποίαν έδωκε προς τον Αβραάμ τον δούλον του.

Ψαλ. 104,43 και εξήγαγε τον λαόν αυτού εν αγαλλιάσει και τους εκλεκτούς αυτού εν ευφροσύνη.

Ψαλ. 104,43 Και από την χώραν της δουλείας, από την Αίγυπτον, έβγαλε τον λαόν του ελεύθερον χαίροντα και ευφραινόμενον· αυτούς, που εδιάλεξεν ανάμεσα από τα αλλά έθνη, τους ωδήγησεν ευφραινόμενους προς την γην της επαγγελίας.

Ψαλ. 104,44 και έδωκεν αυτοίς χώρας εθνών, και πόνους λαών κατεκληρονόμησαν,

Ψαλ. 104,44 Έδωκεν εις αυτούς χώρας, τας οποίας κατείχον ειδωλολατρικά έθνη, και έτσι αυτοί εκληρονόμησαν ως ιδικούς των πολυχρονίους κόπους άλλων λαών.

Ψαλ. 104,45 όπως αν φυλάξωσι τα δικαιώματα αυτού, και τον νόμον αυτού εκζητήσωσιν.

Ψαλ. 104,45 Εστειλε δε ο Κυριος όλας αυτάς τας ανεκτιμήτους και θαυμαστάς ευεργεσίας του προς τον λαόν, δια να φυλάξουν και εκείνοι τας εντολάς και τα δικαιώματά του και να επιζητήσουν με όλην των την θέλησιν την ακριβή γνώσιν και εφαρμογήν του νόμου του.

ΨΑΛΜΟΣ 105 (Μασ. 106)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 105,1 Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 105,1 Δοξολογείτε πάντοτε τον Κυριον, δια το άπειρον αυτού μεγαλείον και τας αναριθμήτους ευεργεσίας, που μας έχει κάμει, διότι είναι αγαθός και ενεργητικός, το δε έλεός του προς ημάς είναι ανεξάντλητον και αιώνιον.

Ψαλ. 105,2 τις λαλήσει τας δυναστείας του Κυρίου, ακουστάς ποιήσει πάσας τας αιnéσεις αυτού;

Ψαλ. 105,2 Ποιός είναι δυνατόν να διηγηθή τα θαυμαστά έργα της δυνάμεως του Κυρίου, να διαλαλήση και να κάμη ακουστάς εις όλον τον κόσμον τας δοξολογίας, που του πρέπουν;

Ψαλ. 105,3 μακάριοι οι φυλάσσοντες κρίσιν και ποιούντες δικαιοσύνην εν παντί καιρώ.

Ψαλ. 105,3 Τρισευτυχισμένοι είναι εκείνοι, οι οποίοι τηρούν τας εντολάς του, αυτοί οι οποίοι πράττουν πάντοτε ο,τι είναι δίκαιον και σύμφωνον, με τον Νομον του.

Ψαλ. 105,4 μνήσθητι ημών, Κύριε, εν τή ευδοκία του λαού σου, επίσκεψαι ημάς εν τώ σωτηριώ σου

Ψαλ. 105,4 Ενθυμήσου και ημάς, Κυριε, με την ευμένειαν και την καλωσύνην, με την οποίαν περιέβαλες τον λαόν σου. Ελα εις επίσκεψίν μας προσφέρων εις ημάς την ιδικήν σου σωτηρίαν,

Ψαλ. 105,5 του ιδείν εν τή χρηστότητι των εκλεκτών σου, του ευφρανθήναι εν τή ευφροσύνη του έθνους σου, του επαινείσθαι μετά της κληρονομίας σου.

Ψαλ. 105,5 δια να γνωρίσωμεν και απολαύσωμεν το έλεος και τας ευεργεσίας, που συ προσφέρεις στους εκλεκτούς σου· δια να ευφρανθώμεν την χαράν του έθνους σου, δια να καυχώμεθα στο Ονομά σου μαζί με τον λαόν, που είναι ιδική σου κληρονομία.

Ψαλ. 105,6 ημάρτομεν μετά των πατέρων ημών, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν.

Ψαλ. 105,6 Ημείς όμως ημαρτήσαμεν μαζί με τους προγόνους μας, παρέβημεν τον Νομον σου, διεπράξαμεν αδικήματα.

Ψαλ. 105,7 οι πατέρες ημών εν Αιγύπτω ου συνήκαν τα θαυμάσιά σου και ουκ εμνήσθησαν του πλήθους του ελέους σου και παρεπίκραναν αναβαίνοντες εν τή ερυθρά θαλάσση.

Ψαλ. 105,7 Οι πρόγονοί μας εκεί εις την Αίγυπτον δεν εσυνετίσθησαν από τα θαυμάσια έργα σου και δεν ενεθυμήθησαν το αμέτρητον πλήθος της ευσπλαγχνίας σου, αλλά εγόγγυσαν εναντίον σου, σε παρεπίκραναν και σε εξώργισαν, όταν ανέβαιναν εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

Ψαλ. 105,8 και έσωσεν αυτούς ένεκεν του ονόματος αυτού του γνωρίσαι την δυναστείαν αυτού·

Ψαλ. 105,8 Έσωσεν όμως αυτούς ο Κυριος ένεκεν του Ονόματός του, που σημαίνει πάντοτε αγαθότητα και έλεος, δια να καταστήση γνωστήν την ακατανίκητον δύναμίν του εις όλους.

Ψαλ. 105,9 και επετίμησε τή ερυθρά θαλάσση, και εξηράνθη, και ωδήγησεν αυτούς εν αβύσσω ως εν ερήμω·

Ψαλ. 105,9 Έδωσε διαταγήν εις την Ερυθράν Θαλασσαν και εξηράνθη το ύδωρ αυτής, και ωδήγησεν αυτούς δια του βουθού της θαλάσσης ωσάν επάνω εις ξηράν και έρημον περιοχήν.

Ψαλ. 105,10 και έσωσεν αυτούς εκ χειρός μισούντος και ελυτρώσατο αυτούς εκ χειρός εχθρών·

Ψαλ. 105,10 Έτσι δε τους έσωσεν από τα χέρια των διωκτών, που τους εμισούσαν, τους εγλύτωσεν από τα χέρια των εχθρών των.

Ψαλ. 105,11 εκάλυψεν ύδωρ τους θλίβοντας αυτούς, εις εξ αυτών ουχ υπελείφθη.

Ψαλ. 105,11 Το δε ύδωρ της Ερυθράς Θαλάσσης εσκέπασε και κατεπόντισεν εκείνους, οι οποίοι τους έθλιψαν. Ούτε ένας από τους εχθρούς των δεν υπελείφθη ζωντανός.

Ψαλ. 105,12 και επίστευσαν τοίς λόγοις αυτού και ήσαν την αίνεσιν αυτού.

Ψαλ. 105,12 Ενώπιον αυτού του καταπληκτικού θαύματος και της ακατανίκητου προστασίας επίστευσαν εις τα λόγια του οι Ισραηλίται και έψαλαν την επινικειον ωδήν.

Ψαλ. 105,13 ετάχυναν, επελάθοντο των έργων αυτού, ουχ υπέμειναν την βουλήν αυτού·

Ψαλ. 105,13 Αλλά πολύ γρήγορα ελησμόνησαν τα θαυμαστά δια την προστασίαν των έργα του· δεν είχαν την υπομονήν

να ίδουν και γνωρίσουν, ποίον ήτο το πάνσοφον και αγαθόν σχέδιον του Κυρίου δι' αυτούς.

Ψαλ. 105,14 και επεθύμησαν επιθυμίαν εν τή ερήμω και επείρασαν τον Θεόν εν ανύδρω.

Ψαλ. 105,14 Όταν δε ευρίσκοντο εις την έρημον, κατελήφθησαν από την σφοδράν επιθυμίαν των λαχανικών της Αιγύπτου και εις τόπον, που δεν υπήρχεν ύδωρ, ωλιγοπίστησαν και έθεσαν εις δοκιμασίαν την δύναμιν και την αγαθότητα του Θεού.

Ψαλ. 105,15 και έδωκεν αυτοίς το αίτημα αυτών, και εξαπέστειλε πλησμονήν εις τας ψυχάς αυτών.

Ψαλ. 105,15 Ο Κυριος όμως εξεπλήρωσε το αίτημά των, έδωκε και έστειλε προς αυτούς πλούσιον χορτασμόν, κρέατα, άφθονον ύδωρ, δια να χορτάσουν αι ψυχαι των.

Ψαλ. 105,16 και παρώργισαν Μωυσήν εν τή παρεμβολή, τον Ααρών τον άγιον Κυρίου

Ψαλ. 105,16 Αυτοί όμως, εκεί εις την κατασκήνωσιν των, εξώργισαν τον Μωϋσήν και τον Ααρών, τον οποίον ο Θεός εδιάλεξε και εξεχώρισε προς χάριν αυτών.

Ψαλ. 105,17 ηνοιχθη η γη και κατέπτε Δαθάν και εκάλυψεν επί την συναγωγήν Αβειρών

Ψαλ. 105,17 Τοτε ηνοιξεν η γη και κατέπτε τον Δαθάν και αυτη η ανοιχθείσα γη εσκέπασε όλην την ομάδα του Αβειρών.

Ψαλ. 105,18 και εξεκαύθη πυρ εν τή συναγωγή αυτών, φλόξ κατέφλεξεν αμαρτωλούς.

Ψαλ. 105,18 Φωτιά εξεπήδησεν εκεί, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι εκείνοι, και η φλόγα της κατέκαυσε τους αμαρτωλούς εκείνους ανθρώπους.

Ψαλ. 105,19 και εποίησαν μόσχον εν Χωρήβ και προσεκύνησαν τώ γλυπτώ.

Ψαλ. 105,19 Αυτοί κατεσκεύασαν χρυσούν μόσχον εις Χωρήβ και προσεκύνησαν το ανάγλυφον αυτό άγαλμα ως θεόν των και ελησμόνησαν τον πραγματικόν Θεόν.

Ψαλ. 105,20 και ηλλάξαντο την δόξαν αυτών εν ομοιώματι μόσχου εσθιοντος χόρτον.

Ψαλ. 105,20 Έτσι δε αντικατέστησαν τον αληθινόν Θεόν, που ήτο δόξα και καύχημά των, με το είδωλον ενός μόσχου, ο οποίος τρώγει και τρέφεται με χορτάρι!

Ψαλ. 105,21 και επελάθοντο τού Θεού τού σώζοντος αυτούς, τού ποιήσαντος μεγάλα εν Αιγύπτω,

Ψαλ. 105,21 Ελησμόνησαν τον Θεόν, τον σωτήρα των, ο οποίος προς χάριν αυτών ειχε κάμει τόσα και τόσα μεγάλα και αξιοθαύμαστα έργα εις την Αίγυπτον.

Ψαλ. 105,22 θαυμαστά εν γη Χαμί, φοβερά επί θαλάσσης ερυθράς.

Ψαλ. 105,22 θαυμαστά έργα εις την χώραν του Χαμι, φοβερά θαύματα εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

Ψαλ. 105,23 και ειπε τού εξολοθρεύσαι αυτούς, ει μη Μωυσής ο εκλεκτός αυτού έστη εν τή θραύσει ενώπιον αυτού τού αποστρέψαι τον θυμόν αυτού τού μη εξολοθρεύσαι αυτούς.

Ψαλ. 105,23 Και επάνω εις την δικαίαν του οργήν απεφάσισε και ειπεν ο Κυριος να τους εξολοθρεύση. και θα τους εξωλόθρευεν, εάν ο Μωϋσής, ο εκλεκτός αυτός δούλος του, δεν ίστατο ενώπιον του Θεού κατά την εξοντωτικήν εκείνην θραύσιν του Ισραήλ, δια να κατενάσχη με την θερμήν παράκλησιν του τον δίκαιον θυμόν του Κυρίου, ώστε να μη εξολοθρεύση εντελώς τους Ισραηλίτας.

Ψαλ. 105,24 και εξουδένωσαν γήν επιθυμητήν, ουκ είσπευσαν τώ λόγω αυτού

Ψαλ. 105,24 Και όταν ολίγον βραδύτερον, τρομοκρατημένοι από τας υπερβολικάς διηγήσεις των δέκα κατασκόπων, κατεφρόνησαν την επιθυμητήν γην, την γην της Επαγγελίας, και δεν είσπευσαν στον λόγον του Κυρίου, ότι θα εγίνετο εκείνη με την ιδικήν του βοήθειαν ιδική των,

Ψαλ. 105,25 και εγόγγυσαν εν τοίς σκηνώμασιν αυτών, ουκ εισήκουσαν της φωνής Κυρίου.

Ψαλ. 105,25 εγόγγυσαν μέσα εις τας σκηνάς των και δεν έδωσαν προσοχήν εις τας τόσας και τόσας φοράς τους είχεν υποσχεθή ο Κυριος.

Ψαλ. 105,26 και επήρε την χείρα αυτού επ αυτούς τού καταβαλείν αυτούς εν τή ερήμω

Ψαλ. 105,26 Δικαίως ωργισμένος ο Κυριος ύψωσε την τιμωρόν χείρα του, να τους συντρίψη και τους εξοντώση εκεί εις την έρημον.

Ψαλ. 105,27 και τού καταβαλείν το σπέρμα αυτών εν τοίς έθνεσι και διασκορπίσαι αυτούς εν ταις χώραις.

Ψαλ. 105,27 να καταβάλη και διασπείρη ταπεινωμένους τους απογόνους των ανάμεσα, εις τα αλλά έθνη και να τους διασκορπίση μεταξύ των ξένων χωρών.

Ψαλ. 105,28 και ετελέσθησαν τώ Βεελφεγώρ και έφαγον θυσίας νεκρών

Ψαλ. 105,28 Ελαβον μέρος εις τας αποκρουστικές και αηδιαστικές τελετάς του ειδωλολατρικού θεού Βεελφεγώρ και έφαγον από τας θυσίας θεών, που είναι ανύπαρκτοι και νεκροί.

Ψαλ. 105,29 και παρώξυναν αυτόν εν τοίς επιτηδεύμασιν αυτών, και επληθύνθη εν αυτοίς η πτώσις.

Ψαλ. 105,29 Εξώργισαν τον Κυριον με τα πονηρά αυτών έργα και ένεκα τούτου πολύ πλήθος από αυτούς έπεσαν νεκροί, κτυπημένοι από την δικαίαν άργήν του Θεού.

Ψαλ. 105,30 και έστη Φινεές και εξιλάσατο, και εκόπασεν η θραύσις

Ψαλ. 105,30 Γεμάτος όμως ζήλον Θεού ο Φινεές εξηγέρθη εναντίον των παρανομούντων, εξιλέωσε τον Κυριον και έτσι εσταμάτησεν η θραύσις εναντίον των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 105,31 και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην εις γενεάν και γενεάν έως τού αιώνος.

Ψαλ. 105,31 Η πράξις του αυτη κατελογίσθη ως πράξις δικαία, αξια να επαινείται και να υμνείται από γενεάς εις γενεάν μέχρι συντελείας του αιώνος.

Ψαλ. 105,32 και παρώργισαν αυτόν επί ύδατος αντιλογίας και εκακώθη Μωυσής δι αυτούς,

Ψαλ. 105,32 Καιάλιν εξώργισαν τον Κυριον στον τόπον, που ειχεν ονομασθή ύδωρ αντιλογίας, και εξ αιτίας αυτών ετιμωρήθη ο Μωϋσής, ώστε να μη αξιωθή της χαράς να εισέλθη εις την γην της Επαγγελίας.

Ψαλ. 105,33 ότι παρεπίκραναν το πνεύμα αυτού, και διέστειλεν εν τοίς χείλεσιν αυτού.

Ψαλ. 105,33 Διότι εκείνοι επίκραναν και ανετάραξαν το πνεύμα του Μωϋσέως, ώστε αυτός ομίλησε με δισταγμόν και ολιγοπιστίαν.

Ψαλ. 105,34 ουκ εξωλόθρευσαν τα έθνη, ά ειπε Κύριος αυτοίς,

Ψαλ. 105,34 Και όταν οι πρόγονοί μας κατέλαβαν την γην της Επαγγελίας, δεν εξωλόθρευσαν τα έθνη, τα οποία ο ίδιος ο Θεός τους ειχε διατάξει να εξοντώσουν.

Ψαλ. 105,35 και εμίγησαν εν τοίς έθνεσι και έμαθον τα έργα αυτών

Ψαλ. 105,35 Ηλθαν εις επικοινωνίαν με αυτούς, συνήψαν συνοικέσια με τα έθνη αυτά και έμαθαν να πράττουν τα πονηρά έργα εκείνων.

Ψαλ. 105,36 και εδούλευσαν τοίς γλυπτοίς αυτών, και εγενήθη αυτοίς εις σκάνδαλον·

Ψαλ. 105,36 Εγιναν αξιολάτρευτοι δούλοι και προσκυνηταί εις τα είδωλα των εθνών. Αυτό δε έγινε αιτία να περιπέσουν αυτοί εις πολλές περιπετείας και θλίψεις.

Ψαλ. 105,37 και έθυσαν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών τοίς δαιμονίοις

Ψαλ. 105,37 Εθυσίασαν τους υιούς των και τας θυγατέρας των εις τα δαιμόνια, εις τα είδωλα.

Ψαλ. 105,38 και εξέχεαν αίμα αθών, αίμα υιών αυτών και θυγατέρων, ών έθυσαν τοίς γλυπτοίς Χαναάν και εφονοκτονήθη η γη εν τοίς αίμασι

Ψαλ. 105,38 Εχυσαν αίμα αθών, το αίμα δηλαδή των υιών και των θυγατέρων των, που εθυσίασαν εις τα γλυπτά είδωλα των Χαναανίων, και έτσι η ιερά γη των εγένεσε με το αδικοχυμένον αίμα των αθών παιδιών των.

Ψαλ. 105,39 και εμιάνθη εν τοίς έργοις αυτών, και επόρνευσαν εν τοίς επιτηδεύμασιν αυτών.

Ψαλ. 105,39 Εμολύνθη η γη με τα αποκρουστικά αυτά έργα των και αυτοί εξετράπησαν εις την πορνείαν με τα αμαρτωλά και αηδιαστικά έργα των.

Ψαλ. 105,40 και ωργίσθη θυμώ Κύριος επί τον λαόν αυτού και εβδελύξατο την κληρονομίαν αυτού·

Ψαλ. 105,40 Δια τούτο ωργίσθη πολύ ο Κυριος εναντίον αυτού του λαού, εσιχάθηκε την κληρονομίαν του.

Ψαλ. 105,41 και παρέδωκεν αυτούς εις χείρας εχθρών, και εκυρίευσαν αυτών οι μισούντες αυτούς.

Ψαλ. 105,41 Τους παρέδωκε δούλους εις τα χέρια των εχθρών των και εκείνοι οι οποίοι τους εμισούσαν, έγιναν κύριοι και αυθένται των.

Ψαλ. 105,42 και έθλιψαν αυτούς οι εχθροί αυτών, και εταπεινώθησαν υπό τας χείρας αυτών.

Ψαλ. 105,42 Οι εχθροί αυτοί τους κατέθλιψαν και έτσι οι Ισραηλίται κάτω από την τυραννίαν εκείνων εταπεινώθησαν και εξηυτελίσθησαν.

Ψαλ. 105,43 πλεονάκις ερύσατο αυτούς, αυτοί δε παρεπίκραναν αυτόν εν τή βουλή αυτών και εταπεινώθησαν εν ταίς ανομίαις αυτών.

Ψαλ. 105,43 Αλλά πολλές φορές ο Κυριος τους εγλύτωσεν από κινδύνους ολεθρίους. Αυτοί όμως πολλές φορές τον επίκραναν με τας παρανόμους επιθυμίας και αποφάσεις των και εξηυτελίσθησαν μέσα εις τας παρανομίας των.

Ψαλ. 105,44 και είδε Κύριος εν τώ θλίβεσθαι αυτούς, εν τώ αυτόν εισακούσαι της δεήσεως αυτών·

Ψαλ. 105,44 Καθ' ον χρόνον όμως εταλαιπωρούντο και κατεθλίβοντο εις τας περιπετείας των αυτάς, ο Κυριος έρριξε ευμενές βλέμμα προς αυτούς, ώστε να ακούση και να κάμη δεκτήν την προσευχήν των.

Ψαλ. 105,45 και εμνήσθη της διαθήκης αυτού και μετεμελήθη κατά το πλήθος τού ελέους αυτού

Ψαλ. 105,45 Ενεθυμήθη την υπόσχεσιν, την οποίαν είχε δώσει προς τους πατριάρχας, και κατά το άπειρον αυτού έλεος ελυπήθη δια τα δεινά του λαού του.

Ψαλ. 105,46 και έδωκεν αυτούς εις οικτιρισμούς εναντίον πάντων των αιχμαλωτευσάντων αυτούς.

Ψαλ. 105,46 Επέπνευσεν οίκτον και έλεος υπέρ αυτών εις τας καρδιάς εκείνων, που τους είχαν αιχμαλωτίσει.

Ψαλ. 105,47 σώσον ημάς, Κύριε ο Θεός ημών, και επισυνάγαγε ημάς εκ των εθνών τού εξομολογήσασθαι τώ ονόματι σου τώ αγίω, τού εγκαυχάσθαι εν τή αιnéσει σου.

Ψαλ. 105,47 Και ημείς, οι ταλαιπωρημένοι απόγονοι εκείνων, σε παρακαλούμεν, Κυριε και Θεέ μας, σώσε μας και συνάθροισέ μας πάλιν από τα διάφορα έθνη ελευθέρους εις την πατρίδα μας, δια να δοξολογήσωμεν το άγιον Ονομά σου και δια να έχωμεν το θάρρος και το δικαίωμα να καυχώμεθα, ότι λατρεύομεν και ύμνούμεν σε, τον αληθινόν και άγιον Θεόν μας.

Ψαλ. 105,48 ευλογητός Κύριος ο Θεός Ισραήλ από τού αιώνος και έως τού αιώνος. και ερει πάς ο λαός· γένοιτο γένοιτο.

Ψαλ. 105,48 Δοξασμένος ας είναι ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού στους αιώνας των αιώνων. Και όλος ο λαός ας αναφωνήση "γένειτο, γένοιτο".

ΨΑΛΜΟΣ 106 (Μασ. 107)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 106,1 Εξομολογήσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 106,1 Δοξολογείτε και ευχαριστείτε τον Κυριον δια το άπειρον αυτού μεγαλείον και τας αναριθμήτους ευεργεσίας του, διότι είναι αγαθός και ευεργετικός, η δε ευσπλαγχνία του παραμένει ανεξάντλητος στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 106,2 ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου, ούς ελυτρώσατο εκ χειρός εχθρού.

Ψαλ. 106,2 Ας διαλαλήσουν εκείνοι, που έχουν λυτρωθή υπό του Κυρίου, αυτοί τους οποίους απηλευθέρωσεν ο Κυριος από την εξουσίαν του εχθρού,

Ψαλ. 106,3 εκ των χωρών συνήγαγεν αυτούς, από ανατολών και δυσμών και βορά και θαλάσσης.

Ψαλ. 106,3 και από τας διαφόρους ξένας χώρας τους επανέφερον εις την πατρίδα των, από ανατολών και δυσμών, από βορρά και νότου.

Ψαλ. 106,4 επλανήθησαν εν τή ερήμω εν γη ανύδρω, οδόν πόλεως κατοικητηρίου ουχ εύρον,

Ψαλ. 106,4 Περιεπλανήθησαν εις την έρημον, εις περιοχήν, η οποία ήτο άνυδρος και δεν έβρισκαν δρόμον, που θα τους ωδηγούσεν εις πόλιν κατοικουμένην, δια να εύρουν στέγην και τροφήν.

Ψαλ. 106,5 πεινώντες και διψώντες, η ψυχή αυτών εν αυτοίς εξέλιπε·

Ψαλ. 106,5 Πεινώντες και διψώντες περιπλανώντο εις την έρημον, η δε ζωη των εκινδύνευε να σβήση και να λείψη.

Ψαλ. 106,6 και εκέκραξαν προς Κύριον εν τώ θλίβεσθαι αυτούς, και εκ των αναγκών αυτών ερύσατο αυτούς

Ψαλ. 106,6 Μέσα εις την θλίψιν των αυτήν έκραξαν δια της προσευχής των προς τον Κυριον και τους εγλύτωσεν από τας συμφοράς εκείνας.

Ψαλ. 106,7 και ωδήγησεν αυτούς εις οδόν ευθείαν τού πορευθίηναι εις πόλιν κατοικητηρίου.

Ψαλ. 106,7 Τους ωδήγησεν στον ευθύν δρόμον, δια να μεταβούν εις πάλιν κατοικουμένην.

Ψαλ. 106,8 εξομολογήσασθωσαν τώ Κυρίω τα ελέη αυτού και τα θαυμάσια αυτού τοίς υιοίς των ανθρώπων,

Ψαλ. 106,8 Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, αυτοί τον Κυριον δια τας πολυαριθμούς προς αυτούς ευεργεσίας του και ας

διακηρύξουν τα θαυμαστά αυτού έργα εις τους άλλους ανθρώπους.

Ψαλ. 106,9 ότι εχόρτασε ψυχὴν κενὴν και πεινώσαν ἐπέπλησεν αγαθῶν.

Ψαλ. 106,9 Διότι ο Κυριος εχόρτασε ψυχὴν, που εἶχεν ἀδειάσει και ἐξαντληθῆ ἀπὸ τὴν στέρησιν, και τοὺς πεινῶντας τοὺς ἐγέμισεν ἀπὸ αγαθά.

Ψαλ. 106,10 καθημένους ἐν σκότει και σκιά θανάτου, πεπεδημένους ἐν πτωχεία και σιδήρῳ,

Ψαλ. 106,10 Το ἴδιον ἔκαμε και εἰς τοὺς φυλακισμένους, που εὐρίσκοντο εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἐβάρυνεν ἡ σκία τοῦ θανάτου. Ἦσαν αὐτοὶ δεμένοι χέρια και πόδια με σιδηρὰ δεσμά. Εξούσαν με στέρησεις και ταλαιπωρίας.

Ψαλ. 106,11 ὅτι παρεπίκραναν τα λόγια τοῦ Θεοῦ, και τὴν βουλήν τοῦ Υψίστου παρῶζυναν,

Ψαλ. 106,11 Τούτο δε, διότι εἶχαν πικράνει τον Κυριον με τὰς παραβάσεις τῶν αγίων ἐντολῶν του. Εξώργισαν τον Υψιστον και ἀντετάχθησαν εἰς τὰ αγαθὰ αὐτοῦ δι' ἐκείνους σχέδια.

Ψαλ. 106,12 και ἐταπεινώθη ἐν κόποις ἡ καρδία αὐτῶν, ἠσθένησαν, και οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν

Ψαλ. 106,12 Ἀπὸ τοῦ πολλοῦ κόπους και τὰς ταλαιπωρίας τῆς δουλείας ἐταπεινώθη και ἔχασε κάθε θάρρος ἡ καρδία τῶν, ἐξητλήθησαν και παρέλυσαν, χωρὶς να ὑπάρχη κανεὶς, δια να τοὺς βοηθήσῃ.

Ψαλ. 106,13 και ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, και ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς

Ψαλ. 106,13 Ὑπὸ το κράτος ὁμῶς τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταθλίψεως ἐκράξαν δια τῆς προσευχῆς τῶν πρὸς τον Κυριον και ὁ σπλαγχνικὸς Κυριος τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας τῶν.

Ψαλ. 106,14 και ἐξήγαγεν αὐτούς ἐκ σκοτούς και σκιάς θανάτου και τοὺς δεσμούς αὐτῶν διέρηξεν.

Ψαλ. 106,14 Τοὺς ἐβγάλεν ἐξ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴν σκίαν τοῦ θανάτου. Ἐσπασε τὰ δεσμά ἀπὸ τὰ χέρια και τὰ πόδια τῶν και τοὺς ἠλευθέρωσε.

Ψαλ. 106,15 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ και τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 106,15 Ἄς δοξολογήσουν, λοιπόν, αὐτοὶ με εὐγνωμοσύνην τον Κυριον δια τὰ ἐλέη και τὰς ἐνεργεσίας του και ἄς διαλαλήσουν εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὸ θαυμάσια ἔργα του Θεοῦ.

Ψαλ. 106,16 ὅτι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς και μοχλοῦς σιδηροῦς συνέθλασεν.

Ψαλ. 106,16 Διότι ο Κυριος, ἐν τῇ ἀγαθότητί του, συνέτριψε τὰς χαλκίνας πύλας τῶν φυλακῶν τῶν και τοὺς σιδηροῦς μοχλοῦς τοὺς ἐθρυμμάτισε.

Ψαλ. 106,17 ἀντελάβετο αὐτῶν ἐξ οδοῦ ἀνομίας αὐτῶν, διὰ γὰρ τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐταπεινώθησαν

Ψαλ. 106,17 Τοὺς ἀνέστυρεν ὁ Κυριος με τὴν παντοδυναμιον δεξιᾶν του ἀπὸ τον δρόμον τῶν παρανομιῶν τῶν, διότι αὐτοὶ ἐξ αἰτίας τῶν παρανομιῶν τῶν ὑπέστησαν αὐτὰς τὰς ταπεινώσεις.

Ψαλ. 106,18 πᾶν βρῶμα ἐβδελύξατο ἡ ψυχὴ αὐτῶν, και ἠγγισαν ἕως τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου

Ψαλ. 106,18 Ἐξ αἰτίας τῶν φοβερῶν ταλαιπωριῶν τῶν ἐκόπηκεν ἡ ὄρεξις τῶν. Ἀπεστρέφοντο με ἀηδὴν κάθε φαγητόν και ἐφθασαν ἐτσι ἕως εἰς τὰς πύλας του ἄδου.

Ψαλ. 106,19 και ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, και ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς,

Ψαλ. 106,19 Ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον τόσον πολὺ ἐθλίβοντο, ἐκράξαν με θερμὴν προσευχὴν πρὸς τον Κυριον και ὁ Κυριος τοὺς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰς φοβερᾶς αὐτᾶς ἀνάγκας τῶν.

Ψαλ. 106,20 ἀπέστειλε τον λόγον αὐτοῦ και ἰάσατο αὐτούς και ἐρύσατο αὐτούς ἐκ τῶν διαφθορῶν αὐτῶν.

Ψαλ. 106,20 Ὡς διαταγὴν ἔστειλε τον λόγον του, ὁ ὁποῖος και τοὺς ἐθεράπευσε. Τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐφθειραν και τοὺς ἔλυωναν.

Ψαλ. 106,21 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ και τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων

Ψαλ. 106,21 Ἄς δοξολογήσουν, λοιπόν, και αὐτοὶ με εὐγνωμοσύνην τὰς ἀμετρήτους ἐνεργεσίας του Θεοῦ και ἄς διαλαλήσουν στους ἄλλους ἀνθρώπους τὰς θαυματουργικὰς ἐνεργείας ἐκείνου.

Ψαλ. 106,22 και θυσάτωσαν αὐτῷ θυσίαν αἰδέσεως και ἐξαγγειλάτωσαν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀγαλλίασει.

Ψαλ. 106,22 Ἄς προσφέρουν πρὸς αὐτόν θυσίαν δοξολογίας και ἄς βροντοφωνήσουν τὰ ἔργα του γεμάτοι ἀγαλλίασιν και εὐφροσύνην.

Ψαλ. 106,23 οἱ καταβαίνοντες εἰς θάλασσαν ἐν πλοίοις, ποιοῦντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς,

Ψαλ. 106,23 Ἐπίσης αὐτοὶ, που κατεβαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν και ταξιδεύουν με πλοία και διασχίζουν πελάγη μεγάλα, ὅπου ἡ ἐργασία τῶν τοὺς καλεῖ,

Ψαλ. 106,24 αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου και τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ.

Ψαλ. 106,24 αὐτοὶ εἶδαν τὰ ἔργα του Κυρίου και τὰ θαυμάσια αὐτοῦ εἰς τὰς βαθεῖας θαλάσσας.

Ψαλ. 106,25 εἶπε, και ἔστη πνεῦμα καταιγίδος, και ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς

Ψαλ. 106,25 Εἶδον ὅτι ὁ Κυριος διέταξε και ἀμέσως ἐσηκώθη σφοδρὸς καταιγίδος ἀνεμος και ἀνυψώθησαν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

Ψαλ. 106,26 ἀναβαίνουσιν ἕως τῶν οὐρανῶν και καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἀβύσσων, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο

Ψαλ. 106,26 Ἀνεβαίνουν με τὰ πλοία τῶν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων ἕως εἰς τὰ νέφη του οὐρανοῦ και καταβαίνουν ἕως εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσίων ἀβύσσων. Ἡ ψυχὴ τῶν ἔλυωνε ἀπὸ φόβον ἐμπρὸς εἰς τὰ φοβερά αὐτὰ σημεῖα.

Ψαλ. 106,27 ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων, και πάσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη

Ψαλ. 106,27 Κατελήφθησαν ἀπὸ ζάλην, ἐτροκίλιζαν ἐξ αἰτίας τῆς τρικυμίας ὡσάν μεθυσμένοι, ὅλη δε ἡ ναυτικὴ τῶν γνώσις και πείρα ἀπεδείχθη ἀχρηστος, ἐξηφανίσθη.

Ψαλ. 106,28 και ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, και ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐξήγαγεν αὐτούς

Ψαλ. 106,28 Ἐκράξαν και αὐτοὶ πρὸς τον Κυριον, καθ' ὃν χρόνον ἐταλαιπωροῦντο ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, και ὁ Κυριος τοὺς ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὴν περιπέτειαν τῶν.

Ψαλ. 106,29 και ἐπέταξε τὴ καταιγίδα, και ἔστη εἰς αὐραν, και εἰσήγησαν τὰ κύματα αὐτῆς

Ψαλ. 106,29 Διότι διέταξε τὴν καταιγίδα τῆς θαλάσσης και ἐσταμάτησε και μετεβλήθη εἰς λεπτὴν εὐχάριστον αὐραν. Και ἠρέμησαν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

Ψαλ. 106,30 και εὐφράνθησαν, ὅτι ἠσύχασαν, και ὠδήγησεν αὐτούς ἐπὶ λιμένα θελήματος αὐτοῦ.

Ψαλ. 106,30 Οἱ ναῦται και ὅσοι ἄλλοι ἦσαν εἰς τὰ πλοία ἐγέμισαν ἀπὸ χαρὰν και εὐφροσύνην, διότι ἠσύχασαν ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς τρικυμίας. Και ὁ Κυριος τοὺς ὠδήγησεν ἀσφαλεῖς στον λιμένα, που ἠθελε.

Ψαλ. 106,31 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ και τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 106,31 Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, και αυτοί τον Κυριον δια τα πολυάριθμα ελέη του. Ας διαλαλήσουν και στους άλλους ανθρώπους τα θαυμάσια αυτού έργα.

Ψαλ. 106,32 υψώσάτωσαν αυτόν εν εκκλησία λαού και εν καθέδρα πρεσβυτέρων αινεσάτωσαν αυτόν.

Ψαλ. 106,32 Ας τον μεγαλύνουν και ας τον εξυψώσουν εις συγκέντρωσιν πλήθους λαού και ας ψάλουν προς αυτόν αίνον και ωδήν δοξολογίας, εις τόπον όπου συνεδριάζουν οι πρεσβύτεροι και οι άρχοντες.

Ψαλ. 106,33 έθετο ποταμούς εις έρημον και διεξόδους υδάτων εις δίψαν,

Ψαλ. 106,33 Αυτός εξήρανε ποταμούς και μετέβαλε τας κοίτας αυτών εις έρημον περιοχήν, και τας πηγάς, από όπου ανέβλυζαν άφθονα ύδατα, μετέβαλεν εις έκτασιν άνυδρον και διψασμένην.

Ψαλ. 106,34 γήν καρποφόρον εις άλμην από κακίας των κατοικούντων εν αυτή.

Ψαλ. 106,34 Μετέβαλε γην εύφορον και καρποφόρον εις αλμυρόν βάλτον εξ αιτίας της κακίας των κατοίκων της.

Ψαλ. 106,35 έθετο έρημον εις λίμνας υδάτων και γήν άνυδρον εις διεξόδους υδάτων.

Ψαλ. 106,35 Εξ αντιθέτου μετέβαλε χώραν άνυδρον, έρημον και άγονον, εις λίμνας υδάτων και χώραν διψασμένην εις πηγάς υδάτων.

Ψαλ. 106,36 και κατώκισεν εκεί πεινώντας, και συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας

Ψαλ. 106,36 Εκεί ο Κυριος εγκατέστησεν ανθρώπους, οι οποίοι επεινούσαν και οι οποίοι έκτισαν πόλεις, δια να κατοικούν.

Ψαλ. 106,37 και έσπειραν αγρούς και εφύτευσαν αμπελώνας και εποίησαν καρπόν γεννήματος,

Ψαλ. 106,37 Εσπειραν εκεί αγρούς, εφύτευσαν αμπέλια, παρήγαγαν γεννήματα και καρπούς από τα καλλιεργηθέντα εδάφη.

Ψαλ. 106,38 και ευλόγησεν αυτούς, και επληθύνθησαν σφόδρα, και τα κτήνη αυτών ουκ εσμίκρυνε.

Ψαλ. 106,38 Ο Κυριος τους ηυλόγησε και επληθύνθησαν αυτοί πάρα πολύ, και τα κατοικίδια ζώα των έγιναν πολυάριθμα.

Ψαλ. 106,39 και ωλιγόθησαν και εκακώθησαν από θλίψεως κακών και οδύνης.

Ψαλ. 106,39 Εν τω μεταξύ ωλιγόστευσαν εις αριθμόν, διότι εκακοπάθησαν και εδεινοπάθησαν, από τους πόνους και τας συμφοράς, τας οποίας κακοί άνθρωποι, που επήλθον εναντίον των, τους επροκάλεσαν.

Ψαλ. 106,40 εξεχύθη εξουδένωσις επ άρχοντας αυτών, και επλάνησεν αυτούς εν αβάτω και ουχ οδώ.

Ψαλ. 106,40 Αλλά από τον Θεόν εξαπεστάλη εκμηδένισις και εξευτελισμός εναντίον των αρχόντων· τους ηνάγκασε να πλανώνται εις μέρη άβατα και όχι εις δρόμον βατόν και γνωστόν.

Ψαλ. 106,41 και βοήθησε πένητι εκ πτωχείας και έθετο ως πρόβατα πατριάς.

Ψαλ. 106,41 Εβοήθησεν ο Θεός τον πτωχόν λαόν, δια να απαλλαγή από την πτωχείαν, η οποία τον εμάστιζεν, και αποκατέστησε τας οικογενείας των πολυπληθείς ωσάν ποίμνια προβάτων.

Ψαλ. 106,42 όψονται ευθείς και ευφρανθήσονται, και πάσα ανομία εμφράξει το στόμα αυτής.

Ψαλ. 106,42 Οι δίκαιοι άνθρωποι θα ίδουν όλα αυτά τα θαυμάσια έργα της αγαθότητας, της δικαιοσύνης και της παντοδυναμίας του Θεού και θα ευφρανθούν. Εξ αντιθέτου όμως κάθε παράνομος θα κλείση το στόμα του κατεντροπισμαμένος.

Ψαλ. 106,43 τις σοφός και φυλάξει ταύτα και συνήσει τα ελέη τού Κυρίου;

Ψαλ. 106,43 Ποιός είναι σοφός και συντετός άνθρωπος, ο οποίος θα τηρήση αυτά και θα κατανοήση την άπειρον ευσπλαγχνίαν του Κυρίου;

ΨΑΛΜΟΣ 107 (Μαθ. 108)

Ωδή ψαλμού τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 107,2 Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου, άσομαι και ψαλώ εν τή δόξη μου.

Ψαλ. 107,2 Είναι έτοιμη η καρδιά μου, ω Θεέ μου, είναι έτοιμη, δια να ψάλλω με την φωνήν μου προς δόξαν σου, να παίζω μουσικά όργανα με όλην μου την ψυχήν.

Ψαλ. 107,3 εξεγέρθητι, ψαλτήριον και κιθάρα· εξεγερθήσομαι όρθρου.

Ψαλ. 107,3 Σηκω επάνω, ψυχή μου, και σεις μουσικά μου όργανα, λύρα και κιθάρα, σηκωθήτε, δια να υμνολογήσετε τον Θεόν. Ναι, θα σηκωθώ λίαν πρωΐ δια να ψάλλω προς τον Θεόν μου.

Ψαλ. 107,4 εξομολογήσομαί σοι εν λαοίς, Κύριε, ψαλώ σοι εν έθνεσιν,

Ψαλ. 107,4 Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, εν μέσω λαών. Θα ψάλλω εις δόξαν σου εν μέσω των άλλων εθνών.

Ψαλ. 107,5 ότι μέγα επάνω των ουρανών το έλεός σου και έως των νεφελών η αλήθειά σου.

Ψαλ. 107,5 Διότι η ευσπλαγχνία σου είναι μεγάλη και απροσμέτρητος. Υψώνεται υπεράνω από τους ουρανούς. Μέχρι των νεφελών φθάνει η αλήθειά σου και η αξιοπιστία σου.

Ψαλ. 107,6 υψώθητι επί τους ουρανούς, ο Θεός, και επί πάσαν την γήν η δόξα σου.

Ψαλ. 107,6 Ας υψωθή το μεγαλείον σου επάνω στους ουρανούς, ω Θεέ μου, και η δόξα σου ας απλωθή εις ολόκληρον την οικουμένην.

Ψαλ. 107,7 όπως αν ρυσθώσιν οι αγαπητοί σου, σώσον τή δεξιά σου και επάκουσόν μου.

Ψαλ. 107,7 Καμε αισθητήν την ένδοξον εμφάνισίν σου, Κυριε, δια να γλυτώσουν οι αγαπητοί σου Ιουδαίοι από τους κινδύνους. Με την παντοδύναμον δεξιάν σου σώσον με και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.

Ψαλ. 107,8 ο Θεός ελάλησεν εν τώ αγίω αυτού υψώθησομαι και διαμεριώ Σίκιμα, και την κοιλάδα των σκηνών διαμετρήσω·

Ψαλ. 107,8 Ο Θεός απήντησε με επισημότητα. Ελάλησεν εκεί στο άγιον θυσιαστήριόν του και είπε· Θα δείξω το μεγαλείον και την δύναμίν μου, θα διαμοιράσω εις σας την Συχέμ, που ευρίσκεται προς δυσμάς του Ιορδάνου, θα μετρήσω και θα σας παραχωρήσω την κοιλάδα των σκηνών, που ευρίσκεται πέραν του Ιορδάνου. Ολόκληρον την Παλαιστίνην θα την μετρήσω και θα την χαρίσω εις σας.

Ψαλ. 107,9 εμός εστι Γαλαάδ, και εμός εστι Μανασσής, και Εφραΐμ αντίληψις της κεφαλής μου, Ιούδας βασιλεύς μου,

Ψαλ. 107,9 Διότι εις εμέ ανήκει η χώρα Γαλαάδ. Ιδική μου χώρα είναι η περιοχή Μανασσή η πέραν του Ιορδάνου. Η εντευθεν του Ιορδάνου φυλή του Εφραΐμ, η προστασία και το κράνος της κεφαλής μου, όπως επίσης και η φυλή Ιούδα, από την οποίαν προέρχονται οι βασιλείς του λαού μου.

Ψαλ. 107,10 Μωάβ λέβης της ελπίδος μου, επί την Ιδουμαϊαν επιβαλώ το υπόδημά μου, εμοί αλλόφυλοι υπετάγησαν.

Ψαλ. 107,10 Οι Μωαβίται θα ταπεινωθούν, θα γίνουν λεκάνη ποδονιψίματος δια τον ελπιδοφόρον λαόν μου, και στους Ιδουμαίους θα απλώσω την κυριαρχίαν μου. Εις εμέ θα υποταχθούν οι Φιλισταίοι.

Ψαλ. 107,11 τις απάξει με εις πόλιν περιοχής; ή τις οδηγήσει με έως της Ιδουμαίας;

Ψαλ. 107,11 Αυτά είπες, Κυριε. Ποιός τώρα θα με φέρη νικητήν εις περιτειχισμένην πόλιν, όπως είναι η πρωτεύουσα της Ιδουμαίας; Ποιός θα με οδηγήση έως εις την χώραν τής Ιδουμαίας;

Ψαλ. 107,12 ουχί σύ, ο Θεός, ο απωσάμενος ημάς; και ουκ εξελεύση, ο Θεός, εν ταίς δυνάμεσιν ημών;

Ψαλ. 107,12 Συ, Κυριε, δεν θα είσαι ο οδηγός μου, συ ο οποίος προηγουμένως μας είχες απομακρύνει από κοντά σου; Συ ο Θεός μου δεν θα εξέλθης μαζί με τας στρατιωτικές μας δυνάμεις, δια να μας οδηγήσης εις νίκας;

Ψαλ. 107,13 δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως, και ματαία σωτηρία ανθρώπου.

Ψαλ. 107,13 Δός μας, λοιπόν, βοήθειαν εις την παρούσαν θλίψιν, διότι είναι μάταιον να περιμένωμεν σωτηρίαν και βοήθειαν από ανθρώπους.

Ψαλ. 107,14 εν τώ Θεώ ποιήσωμεν δύναμιν, και αυτός εξουδενώσει τους εχθρούς ημών.

Ψαλ. 107,14 Με την βοήθειαν του Θεού θα ενεργήσωμεν με δύναμιν και θα νικήσωμεν. Και αυτός μόνος θα εκμηδενίση και θα εξευτελίση τους εχθρούς μας.

ΨΑΛΜΟΣ 108 (Μασ. 109)

Εις το τέλος ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 108,1 Ο Θεός, την αίνεσίν μου μη παρασιωπήσης,

Ψαλ. 108,1 Ω Θεέ μου, μη σιωπήσης εμπρός εις την προσευχήν, την οποίαν μετά δοξολογίας απευθύνω προς σε.

Ψαλ. 108,2 ότι στόμα αμαρτωλού και στόμα δολίου επ' εμέ ηνοιχθη, ελάλησαν κατ' εμού γλώσση δολία

Ψαλ. 108,2 Διότι στόμα αμαρτωλού και δολίου ανθρώπου ηνοιχθη εναντίον μου. Άνδρες ασεβείς και πονηροί εστράφησαν εναντίον μου με δολίαν γλώσσαν.

Ψαλ. 108,3 και λόγοις μίσους εκύκλωσάν με και επολέμησάν με δωρεάν.

Ψαλ. 108,3 Με περιέκυκλωσαν με λόγια μίσους και με πολεμούν χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν.

Ψαλ. 108,4 αντί τού αγαπών με ενδιέβαλλον με, εγώ δε προσηυχόμην·

Ψαλ. 108,4 Αντί να με αγαπούν δια την καλωσύνην μου, με συκοφαντούσαν· εγώ δε προσηυχόμην δι' αυτούς.

Ψαλ. 108,5 και έθεντο κατ' εμού κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγαπήσεώς μου.

Ψαλ. 108,5 Μου ανταπέδωσαν κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγάπης, που έτρεφα προς αυτούς.

Ψαλ. 108,6 κατάστησον επ' αυτόν αμαρτωλόν, και διάβολος στήτω εκ δεξιών αυτού·

Ψαλ. 108,6 Βαλε ασεβή και σκληρόν αυθέντην επάνω εις την κεφαλήν του κυρίως υπευθύνου δια την άδικον αυτήν καταφοράν και από τα δεξιά του ας σταθή διαβολικός κατήγορος.

Ψαλ. 108,7 εν τώ κρίνεσθαι αυτόν εξέλλοι καταδικασμένος, και η προσευχή αυτού γενέσθω εις αμαρτίαν.

Ψαλ. 108,7 Όταν αυτός θα δικάζεται, είτε να εξέλθη καταδικασμένος και η προσευχή, την οποίαν εις την ώραν αυτήν της ανάγκης θα κάμη, ας καταλογισθή εις αυτόν ως αμαρτία και ας γίνη εις καταδίκην του.

Ψαλ. 108,8 γενηθήτωσαν αι ημέραι αυτού ολίγαι, και την επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος.

Ψαλ. 108,8 Αι ημέραι της ζωής του ας γίνουν ολίγαι και το αξίωμά του είτε να το πάρη άλλος.

Ψαλ. 108,9 γενηθήτωσαν οι υιοί αυτού ορφανοί και η γυνή αυτού χήρα·

Ψαλ. 108,9 Ορφανά και απροστάτευτα ας μείνουν τα παιδιά του, χήρα ας μείνει η γυναίκα του.

Ψαλ. 108,10 σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οι υιοί αυτού και επαιτησάτωσαν, εκβληθήτωσαν εκ των οικοπέδων αυτών.

Ψαλ. 108,10 Τα παιδιά του από τόπου εις τόπον μεταφερόμενα ας γίνουν επαίται. Ας εκδιωχθούν από τα κρημνισμένα σπίτια των.

Ψαλ. 108,11 εξερυνησάτω δανειστής πάντα, όσα υπάρχει αυτώ, και διαρπασάτωσαν αλλότριοι τους πόνους αυτού·

Ψαλ. 108,11 Ο δανειστής ας ερυνήση και ας καταγράψη όλα όσα ανήκουν εις αυτόν, και ξένοι άνθρωποι ας διαρπάσουν τους κόπους των χειρών του.

Ψαλ. 108,12 μη υπαρξάτω αυτώ αντιλήπτωρ, μηδέ γενηθήτω οικτίρμων τοίς ορφανοίς αυτού·

Ψαλ. 108,12 Ας μη υπάρξη άνθρωπος να τον βοηθήση εις την συμφοράν του αυτήν, ούτε κανείς δια να λυπηθή τα ορφανά του.

Ψαλ. 108,13 γενηθήτω τα τέκνα αυτού εις εξολοθρευσιν, εν γενεά μια εξαλειφθήη το όνομα αυτού.

Ψαλ. 108,13 Ας εξολοθρευθούν τα παιδιά του, ώστε το όνομά του να σβήση, χωρίς να φθάση εις δεύτερον γενεάν τέκνων.

Ψαλ. 108,14 αναμνησθήη η ανομία των πατέρων αυτού έναντι Κυρίου, και η αμαρτία της μητρός αυτού μη εξαλειφθήη·

Ψαλ. 108,14 Είθε να μείνουν ολοφάνεροι και αλησμόνητοι ενώπιον του Κυρίου, οχι μόνον αι ιδικαί του αμαρτίαι αλλά και αι αμαρτίαι των προγόνων του. Ας μη διαγραφούν όσα ημάρτησεν η μητέρα του, ώστε και δια τας προγονικάς παραβάσεις να τιμωρηθή εκ μέρους του Θεού.

Ψαλ. 108,15 γενηθήτωσαν εναντίον Κυρίου διαπαντός, και εξολοθρευθήη εκ γής το μνημόσυνον αυτών,

Ψαλ. 108,15 Ας παραμένουν πάντοτε ενώπιον του Κυρίου όλα αι αμαρτίαι, δια να επισύρουν την θείαν οργήν, ώστε να εξολοθρευθή υπό τας κοινωνίας των ανθρώπων η μνήμη αυτού, με τους προγόνους και τους απογόνους του.

Ψαλ. 108,16 ανθ' ών ουκ εμνήσθη ποιήσαι έλεος και κατεδίωξεν άνθρωπον πένητα και πτωχόν και κατανευγμένον τή καρδιά τού θανατώσαι.

Ψαλ. 108,16 Διότι δεν εσκέφθη και δεν απεφάσισε να φανή εύσπλαγχνος, αλλά τουναντίον κατεδίωξεν άνθρωπον δυστυχή, πτωχόν, καταλυπημένον εις την καρδίαν, δια να τον εξοντώση.

Ψαλ. 108,17 και ηγάπησε κατάραν, και ήξει αυτώ· και ουκ ηθέλησεν ευλογίαν, και μακρυνθήσεται απ' αυτού.

Ψαλ. 108,17 Ο εχθρός μου ηγάπησε την κατάραν, και θα πέση επάνω του αυτή. Δεν ηθέλησε την ευλογίαν και δια τούτο η ευλογία θα απομακρυνθή από αυτόν.

Ψαλ. 108,18 και ενεδύσατο κατάραν ως ιμάτιον, και εισήλθεν ωσει ύδωρ εις τα έγκατα αυτού και ωσει έλαιον εν τοίς οστέοις αυτού.

Ψαλ. 108,18 Ως άλλο ένδυμα εφόρεσε και έφερε μαζί του την κατάραν και αυτή εισήλθεν στο εσωτερικόν του, όπως το ύδωρ που πίνομεν, όπως το έλαιον που τρώγομεν και το οποίον εισέρχεται μέχρι των οστών.

Ψαλ. 108,19 γενηθήτω αυτώ ως ιμάτιον, ό περιβάλλεται, και ωσει ζώνη, ήν διαπαντός περιζώννυται.

Ψαλ. 108,19 Η κατάρα ας γίνη δι' αυτόν, αφού του θέλει, ως ένδυμα, το οποίον φορεί, και ωσάν ζώνη, με την οποίαν πάντοτε είναι ζωσμένος.

Ψαλ. 108,20 τούτο το έργον των ενδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου και των λαλούντων πονηρά κατά της ψυχής μου.

Ψαλ. 108,20 Αυτό είναι το τραγικόν κατόντημα εκ μέρους του Κυρίου εναντίον εκείνων γενικώς, οι οποίοι με συκοφαντούν και λαλούν πονηρά και παράνομα κατά της ψυχής μου.

Ψαλ. 108,21 και σύ, Κύριε Κύριε, ποιήσον μετ' εμού ένεκεν τού ονόματός σου, ότι χρηστόν το έλεός σου. ρύσαι με,

Ψαλ. 108,21 Συ, Κυριέ μου Κυριε, ενέργησε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να φανή, ότι είσαι πράγματι μαζή μου. Βοήθησέ με ένεκεν του Ονόματός σου, που εκφράζει έλεος και ευσπλαγχνίαν. Αγαθή και ευεργετική είναι η ευσπλαγχνία σου.

Ψαλ. 108,22 ότι πτωχός και πένης ειμί εγώ, και η καρδιά μου τετάρακται εντός μου.

Ψαλ. 108,22 Αυτρωσέ με, διότι εγώ είμαι πτωχός και ταλαιπωρημένος, και η καρδιά μου έχει συγκλονισθή εντός μου.

Ψαλ. 108,23 ωσει σκιά εν τώ εκκλίνας αυτήν αντανηρέθην, εξετινάχθην ωσει ακριδες.

Ψαλ. 108,23 Όπως η σκία κατά την δύσιν του ηλίου κλίνει και σβήνει, έτσι και εγώ κινδυνεύω να χαθώ. Όπως αι ακριδες εκτινάσσονται από τον σφοδρόν άνεμον, έτσι και εγώ τινάσσομαι και ωθούμαι από την δυστυχίαν μου.

Ψαλ. 108,24 τα γόνατά μου ησθένησαν από νηστείας, και η σάρξ μου ηλλοιώθη δι' έλαιον.

Ψαλ. 108,24 Τα γόνατά μου από την πείναν και την ασυτίαν έχουν εξασθενήσει, όλη δε η εμφάνισίς μου έχει αλλοιωθή από την έλλειψιν λαδιού· έγινε αγνώριστος.

Ψαλ. 108,25 καγώ εγενήθην όνειδος αυτοίς· είδοσαν με, εσάλευσαν κεφαλάς αυτών.

Ψαλ. 108,25 Κατήνητσα αντικείμενον χλευασμού και ύδρευαν στους εχθρούς μου. Αυτοί με είδαν και ευχαριστήθησαν. Εκίνησαν εμπαικτικώς τας κεφαλάς των εναντίον μου.

Ψαλ. 108,26 βοήθησόν μοι, Κύριε ο Θεός μου, και σώσόν με κατά το έλεός σου.

Ψαλ. 108,26 Βοήθησόν μοι, Κυριέ και Θεέ μου, και σώσε με από τα χέρια αυτών, σύμφωνα με το αμέτρητον έλεός σου.

Ψαλ. 108,27 και γνώτωσαν ότι η χείρ σου αυτή και σύ, Κύριε, έποίησας αυτήν.

Ψαλ. 108,27 Ας μάθουν ότι η σωτηρία μου είναι έργον της παντοδυναμού δεξιός σου. Συ επραγματοποίησες την λύτρωσίν μου.

Ψαλ. 108,28 καταράσσονται αυτοί, και σύ ευλογήσεις· οι επανιστάμενοί μοι αισχυνθήτωσαν, ο δε δούλός σου ευφρανθήσεται.

Ψαλ. 108,28 Εκείνοι θα καταρώνται, συ όμως θα με ευλογής. Έτσι δε οι εχθροί, που επαναστατούν εναντίον μου, θα κατεντροπιασθούν και θα εξευτελισθούν, εγώ δε ο δούλός σου θα ευφρανθώ δια τας δωρεάς σου.

Ψαλ. 108,29 ένδυσάσθωσαν οι ενδιαβάλλοντές με εντροπήν και περιβαλέσθωσαν ως διπλοΐδα αισχύνην αυτών.

Ψαλ. 108,29 Οι συκοφάνται μου ας ένδυθούν ως μόνιμον ισοβιον ένδυμα την εντροπήν. Ας περιβληθούν μόνιμον την καταισχύνην, ωσάν πλατύν μανδύαν με πολλές περιτυλίξεις.

Ψαλ. 108,30 εξομολογήσομαι τώ Κυρίω σφόδρα εν τώ στόματί μου και εν μέσω πολλών αιnéσω αυτόν,

Ψαλ. 108,30 Εγώ δε θα δοξολογήσω τον Κυριον με όλην μου την δύναμιν δια του στόματός μου. Εν μέσω πολλών άλλων θα υμνολογήσω αυτόν.

Ψαλ. 108,31 ότι παρέστη εκ δεξιών πένητος τού σώσαι εκ των καταδικόντων την ψυχήν μου.

Ψαλ. 108,31 Διότι παρεστάθη βοηθός εκ δεξιών εμού του πτωχού, δια να σώση την ζωήν μου από εκείνους, που με καταδικώνουν.

ΨΑΛΜΟΣ 109 (Μαθ. 110)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 109,1 Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου· κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου.

Ψαλ. 109,1 Είπεν ο Κυριος και Θεός μου προς τον Κυριον και Θεόν μου, προς τον Μεσσίαν· Καθησαι εις τα δεξιά του θρόνου μου και εγώ θα θέσω όλους τους εχθρούς σου ως υποπόδιον των ποδών σου.

Ψαλ. 109,2 ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών, και κατακυριεύει εν μέσω των εχθρών σου.

Ψαλ. 109,2 Και ο Δαυΐδ λαβών την αποκάλυψιν αυτήν λέγει προς τον Μεσσίαν· Βασιλικήν ράβδον ακατανικήτου δυνάμεως θα χορηγήση εις σε ο Κυριος από την αγίαν Σιών. Κυριαρχήσε, λοιπόν, και μένε κύριος και εξουσιαστής εν μέσω των εχθρών σου.

Ψαλ. 109,3 μετά σου η αρχή εν ημέρα της δυνάμεώς σου εν ταις λαμπρότησι των αγίων σου· εκ γαστρος πρό εωσφόρου εγέννησά σε.

Ψαλ. 109,3 Μαζή σου, αναφαίρετος και προαιωνία, είναι η απόλυτος εξουσία και κυριαρχία, την οποίαν κυρίως κατά την ημέραν της επιφανείας σου θα εκδηλώσης εν μέσω της λαμπρότητος των αγίων, αγγέλων και ανθρώπων. Ο Θεός και Πατήρ λέγει προς τον Μεσσίαν· Από τους κόλπους μου, από την ιδίαν την ουσίαν μου, πριν από τον αυγερινόν και τα άλλα αστέρια, προαιωνίως και αιδίως, σε έχω γεννήσει.

Ψαλ. 109,4 ώμοσε Κύριος και ου μεταμεληθήσεται· σύ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

Ψαλ. 109,4 Και ο Δαυΐδ λέγει· Ο Κυριος ωρκίσθηκε και δεν πρόκειται να αλλάξη γνώμην. Συ, ο Μεσσίας είσαι αρχιερεύς στους αιώνας των αιώνων, κατά την τάξιν του Μελχισεδέκ.

Ψαλ. 109,5 Κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς·

Ψαλ. 109,5 Ο Κυριος, ο συμπαραστάτης και βοηθός σου εκ δεξιών σου, θα συντριψή κατά την ημέραν της οργής του τους βασιλείς της γης, που θα πάρουν εχθρικήν στάσιν απέναντί σου.

Ψαλ. 109,6 κρινει εν τοίς έθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλάς επί γής πολλών.

Ψαλ. 109,6 Θα κρίνει και θα καταδικάση όλα τα αμαρτωλά και ασεβή έθνη, θα γεμίση με πτώματα την οικουμένην, θα συντριψή τας κεφαλάς πολλών αρχόντων της γης.

Ψαλ. 109,7 εκ χειμάρου εν οδώ πίεται· διά τούτο υψώσει κεφαλήν.

Ψαλ. 109,7 Ο Μεσσίας αγωνιζόμενος υπέρ του λαού του θα πΐη με απλότητα νερό από τον χειμαρρον. Δια δε της κακοπάθειάν του αυτήν και την ταπεινώσιν θα τον αναδείξη και θα τον δοξάση ο Κυριος.

ΨΑΛΜΟΣ 110 (Μασ. 111)

Αλληλουϊα.

Ψαλ. 110,1 Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου εν βουλή ευθέων και συναγωγή.

Ψαλ. 110,1 Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, με όλην μου την ψυχήν εν μέσω εκλεκτών και εναρέτων ανθρώπων, αλλά και εις πολυπληθή σύναξιν πιστών.

Ψαλ. 110,2 μεγάλα τα έργα Κυρίου, εξεζητημένα εις πάντα τα θελήματα αυτού·

Ψαλ. 110,2 Μεγάλα και αξιοθαύμαστα είναι τα έργα του Κυρίου· ολοκληρωμένα λεπτομερώς με κάθε σοφίαν και αγαθότητα, σύμφωνα με το σοφόν και αγαθόν θέλημά του.

Ψαλ. 110,3 εξομολόγησις και μεγαλοπρέπεια το έργον αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 110,3 Το κάθε έργον του είναι μαρτυρία και διακήρυξις της δόξης και της μεγαλοπρεπείας του. Η δικαιοσύνη του παραμένει λαμπρά και αναλλοίωτος στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 110,4 μνείαν εποήσατο των θαυμασίων αυτού, ελεήμων και οικτιρμών ο Κύριος·

Ψαλ. 110,4 Ο Κυριος διέταξε τους γονείς να ενθυμούνται οι ίδιοι, να διδάσκουν δε και εις τα παιδιά των τα θαυμάσια αυτού έργα. Ο Κυριος, ο οποίος έκαμε τα εξαίρετα αυτά έργα, είναι σπλαγχνικός και οικτιρμών.

Ψαλ. 110,5 τροφήν έδωκε τοίς φοβουμένοις αυτόν, μνησθήσεται εις τον αιώνα διαθήκης αυτού.

Ψαλ. 110,5 Αυτός έδωσε τροφήν το μάνα στους σεβομένους το Ονομά του. Θα ενθυμείται πάντοτε την διαθήκην του, δια της οποίας υπεσχέθη να προστατεύη τον λαόν του.

Ψαλ. 110,6 ισχύν έργων αυτού ανήγγειλε τώ λαώ αυτού τού δούναυ αυτοίς κληρονομίαν εθνών.

Ψαλ. 110,6 Την δύναμιν των μεγάλων και καταπληκτικών έργων του ανήγγειλε και κατέστησε γνωστήν στον λαόν του, με το να δώση εις αυτόν κληρονομίαν τα ειδωλολατρικά έθνη, την χώραν της Παλαιστίνης.

Ψαλ. 110,7 έργα χειρών αυτού αλήθεια και κρίσις· πισταί πάσαι αι εντολαί αυτού,

Ψαλ. 110,7 Τα έργα των χειρών του διακηρύττουν πάντοτε την φιλαληθειάν του, την πιστότητά του, την δικαιοκρισίαν του. Αξίόπιστοι και ασάλευτοι είναι όλα αι εντολαί του,

Ψαλ. 110,8 εστηριγμένοι εις τον αιώνα τού αιώνος, πεποημένοι εν αληθεία και ευθύτητα.

Ψαλ. 110,8 θεμελιωμένοι και ακλόνητοι στον αιώνα του αιώνος. Είναι θεσπισμένοι και περιέχουν αλήθειαν και ευθύτητα, χωρις ίχνος ψεύδους και ιδιοτελείας.

Ψαλ. 110,9 λύτρωσιν απέστειλε τώ λαώ αυτού, ενετείλατο εις τον αιώνα διαθήκην αυτού· άγιον και φοβερόν το όνομα αυτού.

Ψαλ. 110,9 Λύτρωσιν, απελευθέρωσιν από την σκληράν δουλείαν των Αιγυπτίων, έστειλεν ο Κυριος στον λαόν του. Εδωσεν επί του όρους Σινά τον αιώνιον Νομον του. Άγιον και σεβαστόν είναι πάντοτε το Ονομά του.

Ψαλ. 110,10 αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δε αγαθή πάσι τοίς ποιούσιν αυτήν. η αίνεσις αυτού μένει εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 110,10 Αρχή και θεμέλιον της πραγματικής σοφίας είναι η ευλάβεια και ο σεβασμός προς τον Κυριον, η δε σύνεσις είναι ωφέλιμος μόνον εις εκείνους, οι οποίοι την εφαρμόζουν και ζουν σύμφωνα με αυτήν. Η δοξολογία προς τον Κυριον μένει και πρέπει να μένη εις πάντας τους αιώνας.

ΨΑΛΜΟΣ 111 (Μασ. 112)

Αλληλουϊα.

Ψαλ. 111,1 Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα·

Ψαλ. 111,1 Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος σέβεται και ευλαβείται τον Κυριον. Αυτός με όλην του την θέλησιν θα ποθή να γνωρίζη και να εφαρμόζη τον νόμον του Θεού.

Ψαλ. 111,2 δυνατόν εν τή γη έσται το σπέρμα αυτού, γενεά ευθέων ευλογηθήσεται.

Ψαλ. 111,2 Ισχυροί και ακατανίκητοι θα είναι οι απόγονοί του στον κόσμον αυτόν. Ως γενεά δε δικαία θα έχουν την ευλογίαν του Θεού.

Ψαλ. 111,3 δόξα και πλούτος εν τώ οίκω αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 111,3 Η δόξα και ο πλούτος θα υπάρχουν εις την οικογένειάν του και η δικαιοσύνη αυτού θα παραμένη εις αιώνα αιώνος.

Ψαλ. 111,4 εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοίς ευθέσιν ελεήμων και οικτιρμών και δίκαιος.

Ψαλ. 111,4 Μέσα στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης και των δυσχερών περιστάσεων έλαμψε παρά Θεού το φως της αληθινής γνώσεως στους ευθείς κατά την καρδίαν. Διότι ο Κυριος είναι ελεήμων, οικτιρμών και δίκαιος.

Ψαλ. 111,5 χρηστός ανήρ ο οικτείρων και κιχρών· οικονομήσει τους λόγους αυτού εν κρίσει,

Ψαλ. 111,5 Αγαθός και χρήσιμος στους περι αυτόν είναι ο άνθρωπος εκείνος, που σπλαγχνίζεται τους άλλους, και τους δανείζει, χωρις να δυσκολεύεται. Αυτός θα προσέχει πάντοτε τους λόγους του και τας κρίσεις του, ώστε να μη θίγη τους άλλους, αλλά να τους οικοδομή.

Ψαλ. 111,6 ότι εις τον αιώνα ου σαλευθήσεται, εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος.

Ψαλ. 111,6 Ο δίκαιος αυτός άνθρωπος ποτέ δεν θα σαλευθή εις την πίστιν του· εις την ζωήν του ποτέ δεν θα κλονισθή, ώστε να πέση, αλλά θα μνημονεύεται δια παντός εκ μέρους των άλλων.

Ψαλ. 111,7 από ακοής πονηράς ου φοβηθήσεται· ετοιμή η καρδιά αυτού ελπίζειν επί Κύριον.

Ψαλ. 111,7 Δεν θα φοβηθή τας ψευδείς και συκοφαντικές διαδόσεις των άλλων. Η καρδιά του είναι ετοιμή και σταθερά στο να ελπίζει πάντοτε στον Κυριον.

Ψαλ. 111,8 εστήρικται η καρδιά αυτού, ου μη φοβηθή, έως ού επίδη επί τους εχθρούς αυτού·

Ψαλ. 111,8 Είναι στερεωμένη η καρδιά του και ποτέ δεν θα φοβηθή από κανένα κίνδυνον, αλλά τουναντιον θα ίδη τους εχθρούς αυτού να ταπεινώνονται ενώπιον του.

Ψαλ. 111,9 εσκόρπισεν, έδωκε τοίς πένησιν· η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα τού αιώνος, το κέρας αυτού υψωθήσεται εν δόξη.

Ψαλ. 111,9 Αυτός εσκόρπισε τον πλούτον του με αγάπην. Εδωκεν στους πτωχούς. Η αρετή του και η αγάπη του μένει στον αιώνα του αιώνος και μνηνείται παρά των ανθρώπων. Η δύναμίς του θα ανυψωθή εις μεγάλο ύψος δόξης.

Ψαλ. 111,10 αμαρτωλός όφεται και οργισθήσεται, τους οδόντας αυτού βρύξει και τακήσεται· επιθυμία αμαρτωλού απολείται.

Ψαλ. 111,10 Ο αμαρτωλός θα ίδη αυτά και θα καταληφθή από οργήν. Θα τρίξη τα δόντια του, θα λύσση από τον φθόνον του, αλλά αι φθονεραί επιθυμίας του, όπως και κάθε πονηρά επιθυμία του αμαρτωλού ανθρώπου, θα χαθή, θα πέση στο κενόν.

ΨΑΛΜΟΣ 112 (Μασ. 113)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 112,1 Αινείτε, παίδες, Κύριον, αινείτε το όνομα Κυρίου·

Ψαλ. 112,1 Δοξολογείτε, παίδες, πάντοτε τον Κυριον. Υμνολογήσατε το πάντιμον όνομα του Κυρίου.

Ψαλ. 112,2 εΐη το όνομα Κυρίου ευλογημένον από τού νύν και έως τού αιώνος.

Ψαλ. 112,2 Ας είναι το όνομα του Κυρίου πάντοτε δοξασμένον από τώρα και έως στους απεράντους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 112,3 από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών αινετόν το όνομα Κυρίου.

Ψαλ. 112,3 Δοξασμένον ας είναι το όνομα του Κυρίου από των ανατολών ηλίου μέχρι και των δυσμών, εις όλην την έκτασιν της οικουμένης και της γης.

Ψαλ. 112,4 υψηλός επί πάντα τα έθνη ο Κύριος, επί τους ουρανούς η δόξα αυτού.

Ψαλ. 112,4 Μέγας, κυρίαρχος και ένδοξος ο Κυριος επάνω εις όλα τα έθνη. Η δόξα του ξεπερνά τα ύψη των ουρανών.

Ψαλ. 112,5 τις ως Κύριος ο Θεός ημών; ο εν υψηλοΐς κατοικών

Ψαλ. 112,5 Ποιός άλλος είναι τόσον μέγας και ένδοξος, όσον είναι ο Κυριος και Θεός μας; Κανείς. Αυτός είναι που κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών.

Ψαλ. 112,6 και τα ταπεινά εφορών εν τώ ουρανώ και εν τή γη,

Ψαλ. 112,6 Αυτός ρίπτει ένα βλέμμα ευμενείας και καλωσύνης στους ταπεινούς, που υπάρχουν στον ουρανόν και εις την γην.

Ψαλ. 112,7 ο εγείρων από γής πτωχόν και από κοπριάς ανυψών πένητα

Ψαλ. 112,7 Αυτός ανασηκώνει από το χώμα ισχυρόν και πλούσιον τον πεσμένον εκεί πτωχόν, τον δε δυστυχή και πεινασμένον, που κάθεται επάνω εις την κοπριάν, τον ανυψώνει και τον δοξάζει,

Ψαλ. 112,8 τού καθΐσαι αυτόν μετά αρχόντων, μετά αρχόντων λαού αυτού·

Ψαλ. 112,8 δια να τον βάλη να καθήση μαζί με τους επισήμους ανθρώπους, με τους άρχοντας του εκλεκτού του λαού.

Ψαλ. 112,9 ο κατοικίζων στείραν εν οίκω, μητέρα επί τέκνοις ευφραινομένην.

Ψαλ. 112,9 Αυτός εγκαθιστά μόνιμον και αμετακίνητον στον οίκον της την πρῶνν στείραν, διότι την αναδεικνύει μητέρα ευφραινομένην εις τα πολλά παιδιά της.

ΨΑΛΜΟΣ 113 (Μασ. 114)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 113,1 Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ εκ λαού βαρβάρου,

Ψαλ. 113,1 Όταν ο ισραηλιτικός λαός επραγματοποίησε την έξοδόν του από την Αίγυπτον, όταν οι απόγονοι του Ιακώβ ελεύθεροι απεμακρύνθησαν από τον βάρβαρον αιγυπτιακόν λαόν,

Ψαλ. 113,2 εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, Ισραήλ εξουσία αυτού.

Ψαλ. 113,2 τότε κυρίως η Ιουδαία ξεχωρίσθη από τα άλλα ειδωλολατρικά έθνη και έγινε αφιερωμένη στον Θεόν, ο δε ισραηλιτικός λαός, ετέθη υπό την ιδιαίτεραν διακυβέρνησιν και πρόνοιαν του Θεού. Αυτό άλλως τε μαρτυρεί το πλήθος των θαυμαστών έργων.

Ψαλ. 113,3 η θάλασσα είδε και έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω·

Ψαλ. 113,3 Η Ερυθρά Θάλασσα είδε τον ισραηλιτικόν λαόν και υπεχώρησε, σχισθείσα εις δύο. Ο Ιορδάνης ποταμός ανέκοψε το ρεύμα του και εστράφη εις τα οπίσω, δια να δώση δίοδον στους Ισραηλίτας.

Ψαλ. 113,4 τα όρη εσκίρτησαν ωσει κριοί και οι βουνοί ως αρνία προβάτων.

Ψαλ. 113,4 Τα όρη εσκίρτησαν από αγαλλίαςιν ωσάν κριοι και τα βουνά σαν τα αρνάκια των προβάτων.

Ψαλ. 113,5 τι σοΐ εστι, θάλασσα, ότι έφυγες, και σύ, Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τα οπίσω;

Ψαλ. 113,5 Τι συνέβη εις σε, ω θάλασσα, που εσχίσθης εις δύο και υπεχώρησες προ των Ισραηλιτών, και συ, Ιορδάνη, που ανέκοψες την ροήν σου προς την θάλασσαν, και εγύρισες προς τα οπίσω;

Ψαλ. 113,6 τα όρη, ότι εσκίρτήσατε ωσει κριοί, και οι βουνοί ως αρνία προβάτων;

Ψαλ. 113,6 Διατί σεις, όρη του Σινά, εσκίρτήσατε ωσάν κριοι και τα βουνά ωσάν αρνάκια προβάτων;

Ψαλ. 113,7 από προσώπου Κυρίου εσαλεύθη η γη, από προσώπου τού Θεού Ιακώβ

Ψαλ. 113,7 Έγιναν αυτά, επειδή εσημειώθη εκεί η παρουσία του Κυρίου. Εσεισθη η γη με την εμφάνισίν του Θεού του Ιακώβ.

Ψαλ. 113,8 τού στρέψαντος την πέτραν εις λίμνας υδάτων και την ακρότομον εις πηγάς υδάτων.

Ψαλ. 113,8 Αυτού, ο οποίος μετέβαλε τον ξηρόν βράχον εις λίμνας υδάτων και τον απότομον σκληρόν γρανίτην εις πηγάς υδάτων.

Ψαλ. 113,9 μη ημίν, Κύριε, μη ημίν, αλλ ή τώ ονόματί σου δός δόξαν, επί τώ ελέει σου και τή αληθεία σου,

Ψαλ. 113,9 Έγιναν αυτά προς χάριν ημών. Όμως όχι προς ημάς, Κυριε, όχι προς ημάς, αλλά στο πάντιμον Ονομά σου δώσε δόξαν. Εις σε και μόνον πρέπει η δόξα δια την πολλήν ευσπλαγχνίαν σου, που έδειξες και δεικνύεις προς ημάς, και δια την αληθειαν, την οποίαν μας φανέρωνεις.

Ψαλ. 113,10 μήποτε είπωσι τα έθνη που εστιν ο Θεός αυτών;

Ψαλ. 113,10 Σώζε μας πάντοτε σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, δια να μη καταστραφώμεν και είπουν τα ειδωλολατρικά έθνη. Που είναι, λοιπόν, ο Θεός των;

Ψαλ. 113,11 ο δε Θεός ημών εν τώ ουρανώ και εν τή γη πάντα, όσα ηθέλησεν, εποίησε.

Ψαλ. 113,11 Και όμως ο Θεός μας υπάρχει παντού, στον ουρανόν και εις την γην, και όλα τα έργα, τα οποία ηθέλησε και θέλει, έπραξε και πράττει.

Ψαλ. 113,12 τα είδωλα των εθνών, αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων
 Ψαλ. 113,12 Αντιθέτως τα είδωλα των εθνών είναι κατασκευασμένα από άργυρον και χρυσόν, έργα ανθρωπίνων χειρών,
 Ψαλ. 113,13 στόμα έχουν, και ου λαλήσουσιν, οφθαλμούς έχουν, και ουκ όφονται,
 Ψαλ. 113,13 που έχουν στόμα άλλα δεν ημπορούν να ομιλήσουν, έχουν οφθαλμούς και δεν ημπορούν να ίδουν,
 Ψαλ. 113,14 ώτα έχουν, και ουκ ακούσονται, ρίνας έχουν, και ουκ οσφρανθήσονται,
 Ψαλ. 113,14 έχουν αυτιά αλλά δεν ακούουν, έχουν ρίνας και δεν ημπορούν να οσφρανθούν.
 Ψαλ. 113,15 χείρας έχουν, και ου ψηλαφήσουσι, πόδας έχουν και ου περιπατήσουσιν, ου φωνήσουσιν εν τώ λάρυγγι αυτών.
 Ψαλ. 113,15 Έχουν χέρια, αλλά δεν δύνανται να ψηλαφήσουν, έχουν πόδια, χωρίς και να ημπορούν να βαδίσουν, ούτε δύνανται να αρθρώσουν λέξιν από τους λάρυγγας αυτών.
 Ψαλ. 113,16 όμοιοι αυτοίς γένοιτο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεποιθότες επ αυτοίς.
 Ψαλ. 113,16 Όμοιοι με τα είδωλα αυτά, τα νεκρά και τα άψυχα, ας γίνουν και εκείνοι, οι οποίοι τα κατασκευάζουν και όλοι εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν εις αυτά.
 Ψαλ. 113,17 οίκος Ισραήλ ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών εστιν.
 Ψαλ. 113,17 Ο δε Ισραηλιτικός λαός ήλπισεν απ' αρχής και θα ελπίζει στον Κυριον, διότι αυτός είναι βοηθός εις τας ανάγκας του, υπερασπιστής στους διαφόρους κινδύνους, που τον απειλούν.
 Ψαλ. 113,18 οίκος Ααρών ήλπισεν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών εστιν.
 Ψαλ. 113,18 Ο ιερατικός οίκος του Ααρών ήλπισε και ελπίζει προς τον Κυριον. Βοηθός και υπερασπιστής αυτών είναι ο αληθινός Θεός.
 Ψαλ. 113,19 οι φοβούμενοι τον Κύριον ήλπισαν επί Κύριον· βοηθός και υπερασπιστής αυτών εστιν.
 Ψαλ. 113,19 Οι προσήλυτοι από τα διάφορα ειδωλολατρικά έθνη, που σέβονται τον αληθινόν Θεόν, ήλπισαν και ελπίζουν εις αυτόν. Διότι είναι βοηθός και υπερασπιστής των.
 Ψαλ. 113,20 Κύριος μνησθείς ημών ευλόγησεν ημάς, ευλόγησε τον οίκον Ισραήλ, ευλόγησε τον οίκον Ααρών,
 Ψαλ. 113,20 Ο Κυριος μας ενθυμείται, μας έχει πάντοτε προ οφθαλμών, μας ηυλόγησε με την προστασίαν και τα αγαθά του και θα μας ευλογή. Θα ευλογήση την ιερατικήν οικογενειάν του Ααρών!
 Ψαλ. 113,21 ευλόγησε τους φοβουμένους τον Κύριον, τους μικρούς μετά των μεγάλων.
 Ψαλ. 113,21 Θα ευλογήση τους προσηλύτους, οι οποίοι τον σέβονται, τους μικρούς μαζί με τους μεγάλους.
 Ψαλ. 113,22 προσθεί Κύριος εφ υμάς, εφ υμάς και επί τους υιούς υμών.
 Ψαλ. 113,22 Είθε να προσθέση ο Κυριος εις σας, εις σας και εις τα τέκνα σας νέας ευλογίας.
 Ψαλ. 113,23 ευλογημένοι υμείς τώ Κυρίω τώ ποιήσαντι τον ουρανόν και την γήν.
 Ψαλ. 113,23 Είθε να είσθε εις ευλογημένοι παρά του Κυρίου και εις δόξαν του Κυρίου, ο οποίοςς εδημιούργησε το σύμπαν, τον ουρανόν και την γην.
 Ψαλ. 113,24 ο ουρανός του ουρανού τώ Κυρίω, την δε γήν έδωκε τοίς υιοίς των ανθρώπων.
 Ψαλ. 113,24 Ο υπεράνω του ουρανού των αστέρων υπέρτατος ουρανός ανήκει στον Κυριον ως ιδικόν του κατ' εξοχήν ενδιαίτημα· την γην όμως έδωκεν ως κατοικίαν στους ανθρώπους.
 Ψαλ. 113,25 ουχ οι νεκροί αινέσουσί σε, Κύριε, ουδέ πάντες οι καταβαίνοντες εις άδου,
 Ψαλ. 113,25 Βοήθησέ μας, Κυριε, να ζήσωμεν ειρηνικοί και μακροχρόνιοι εδώ εις την γην, δια να σε δοξάζωμεν, διότι οι νεκροί δεν σε δοξάζουν, Κυριε. Αυτοί, οι οποίοι κατεβαίνουν κάτω στο σκότος του άδου, δεν σε ενθυμούνται και δεν σε δοξολογούν.
 Ψαλ. 113,26 αλλ ημείς οι ζώντες ευλογήσομεν τον Κύριον, από τού νύν, και έως τού αιώνος.
 Ψαλ. 113,26 Αλλά ημείς, που ζώμεν, θα δοξολογήσωμεν τον Κυριον καθ' όλην την ζωήν μας και τώρα και δια δε των απογόνων μας στους αιώνας των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 114 (Μαθ. 115)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 114,1 Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος της φωνής της δεήσεώς μου,
 Ψαλ. 114,1 Ηγάπησά με όλην μου την καρδιά τον Κυριον, διότι έκαμε δεκτήν και θα κάμη και στο μέλλον δεκτήν την θερμήν προσευχήν μου.
 Ψαλ. 114,2 ότι έκλινε το ούς αυτού εμοί, και εν ταίς ημέραις μου επικαλέσομαι.
 Ψαλ. 114,2 Διότι έκλινε το αυτί του προς εμέ, και εγώ θα τον επικαλούμαι εις όλας τας ημέρας της ζωής μου.
 Ψαλ. 114,3 περιέσχον με ωδίους θανάτου, κίνδυνοι άδου εύροσάν με· θλίψιν και οδύνην εύρον,
 Ψαλ. 114,3 Θανάσιμοι πόνοι και αγωνίαί θανάτου με έχουν περικυκλώσει. Φοβεροί κίνδυνοι με ευρήκαν, οι οποίοι απειλούν να με κρημνίσουν στον άδην. Θλίψιν και οδύνην συνήντησα εις την πορείαν της ζωής μου.
 Ψαλ. 114,4 και το όνομα Κυρίου επεκαλεσάμην· ώ Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου.
 Ψαλ. 114,4 Υπό το κράτος των αγωνιωδών αυτών περιστάσεων επεκαλέσθην δια της προσευχής το όνομα του Κυρίου και είπα· Ω Κυριε, σώσε την ζωήν μου από τους τρομερούς κινδύνους.
 Ψαλ. 114,5 ελεήμων ο Κύριος και δίκαιος, και ο Θεός ημών ελεεί.
 Ψαλ. 114,5 Ο Κυριος είναι εύσπλαγχνος και δίκαιος. Αυτός στέλλει πλούσια τα ελέη του προς ημάς.
 Ψαλ. 114,6 φυλάσσω τα νήπια ο Κύριος· εταπεινώθην, και έσωσέ με.
 Ψαλ. 114,6 Ο Κυριος φυλάσσει τα νήπια, τους αδυνάτους, τους ακάκους και αδόλους κατά την καρδιαν ανθρώπους. Εγώ εταπεινώθην ως ένα νήπιον ενώπιόν του και ο Κυριος δια την ταπεινώσιν μου αυτήν με έσωσε.
 Ψαλ. 114,7 επίστεψον, ψυχή μου, εις την ανάπαυσίν σου, ότι Κύριος ευηργέτησέ σε,
 Ψαλ. 114,7 Ω ψυχή μου, σύνελθε από την ταραχήν και ατονίαν, εις την οποίαν έχεις περιπέσει. Ξαναγύρισε εις την προτέραν σου ανάπαυσιν και ειρήνην, διότι ο Κυριος σε έχει πλέον ευεργετήσει.
 Ψαλ. 114,8 ότι εξείλετο την ψυχήν μου εκ θανάτου, τους οφθαλμούς μου από δακρύων και τους πόδας μου από ολισθήματος.
 Ψαλ. 114,8 Πράγματι ο Κυριος εγλύτωσε την ζωήν μου από τον θάνατον, τους οφθαλμούς μου τους απήλλαξεν από τα

δάκρυα και τους πόδας μου τους διεφύλαξεν από ολισθήματα.

Ψαλ. 114,9 ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου, εν χώρα ζώντων.

Ψαλ. 114,9 Δια τούτο, εφ' όσον θα ζω, εφ' όσον θα υπάρχω εις την γην των ζώντων ανθρώπων, θα προσπαθώ να πράττω πάντοτε το ευάρεστον ενώπιον Κυρίου.

ΨΑΛΜΟΣ 115 (Μασ. 116)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 115,1 Επίστευσα, διό ελάλησα· εγώ δε εταπεινώθην σφόδρα.

Ψαλ. 115,1 Επίστευσα στον Θεόν, και, φωτιζόμενος από αυτήν την πίστιν, ωμίλησα την αλήθειαν και είπα· εξ αιτίας των πολλών θλίψεων εταπεινώθηκα πάρα πολύ.

Ψαλ. 115,2 εγώ δε είπα εν τή εκστάσει μου· πάς άνθρωπος ψεύστης.

Ψαλ. 115,2 Εγώ δε εις κατάστασιν εκστάσεως και αναταραχής ευρισκόμενος είπα· Καθε άνθρωπος είναι ψεύστης· εις αυτόν, λοιπόν, θα στηριχθώ η στον παντοδύναμον και αληθινόν Θεόν;

Ψαλ. 115,3 τι ανταποδώσω τώ Κυρίω περι πάντων, ών ανταπέδωκέ μοι;

Ψαλ. 115,3 Τι ανταποδώσω στον Κυριον δι' όλας τας ευεργεσίας τας οποίας έχει κάμει προς εμέ;

Ψαλ. 115,4 ποτήριον σωτηρίου λήψομαι και το όνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

Ψαλ. 115,4 Θα πάρω και θα πιώ οίνον από το ποτήριον της ειρηνικής θυσίας, που του προσφέρω δια την σωτηρίαν μου, και πλήρης ευγνωμοσύνης θα αναφέρω και θα επικαλεσθώ το όνομα του Κυρίου.

Ψαλ. 115,5 τας ευχάς μου τώ Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός τού λαού αυτού.

Ψαλ. 115,5 Τα τάματα, τα οποία έχω κάμει, θα τα αποδώσω προς τον Κυριον έμπροσθεν όλου του λαού.

Ψαλ. 115,6 τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού.

Ψαλ. 115,6 Τιμά ο Θεός, βραβεύει και δοξάζει τους αφωσιωμένους εις αυτόν, όταν μάλιστα αποθνήσκουν δια την αγάπην και την δόξαν του.

Ψαλ. 115,7 ώ Κύριε, εγώ δούλος σός, εγώ δούλος σός και υιός της παιδείκης σου, διέρηξας τους δεσμούς μου,

Ψαλ. 115,7 Ω Κυριε, εγώ είμαι δούλος ιδικός σου, είμαι δούλος ιδικός σου, παιδί της δούλης σου. Συ έθραυσες τις αλυσίδες των μεγάλων και πολλών δεινών μου, εξ αιτίας των οποίων εκινδύνευα να αποθάνω.

Ψαλ. 115,8 σοί θύσω θυσίαν ανίσεως και εν ονόματι Κυρίου επικαλέσομαι.

Ψαλ. 115,8 Εις σε λοιπόν θα προσφέρω θυσίαν δοξολογίας δια την διάσωσίν μου και το Ονομά σου το σεδαστόν επικαλούμαι και θα επικαλούμαι.

Ψαλ. 115,9 τας ευχάς μου τώ Κυρίω αποδώσω εναντίον παντός τού λαού αυτού,

Ψαλ. 115,9 Τα τάματά μου προς τον Κυριον θα τα εκπληρώσω εγώ δημοσία, ενώπιον όλου του λαού του,

Ψαλ. 115,10 εν αυλαίς οίκου Κυρίου εν μέσω σου, Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 115,10 εκεί, εις τας αυλάς του ναού του Κυρίου εντός της αγίας πόλεως Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 116 (Μασ. 117)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 116,1 Αινείτε τον Κύριον, πάντα τα έθνη, επαιnéσατε αυτόν, πάντες οι λαοί,

Ψαλ. 116,1 Δοξολογείτε τον Κυριον όλα τα έθνη της γης, επαιnéσατέ τον όλιοι οι λαοί.

Ψαλ. 116,2 ότι εκραταιώθη το έλεος αυτού εφ ημάς, και η αλήθεια τού Κυρίου μένει εις τον αιώνα.

Ψαλ. 116,2 Υμνολογήσατέ τον, διότι το έλεός του εδείχθη προς ημάς μέγα και ακατανίκητον, η δε φιλαλήθειά του και η αξιοπιστία εις τας υποσχέσστου παραμένει στους αιώνας των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 117 (Μασ. 118)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 117,1 Εξομολογήσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 117,1 Δοξολογείτε συνεχώς και ευχαριστείτε τον Κυριον, διότι είναι πανάγαθος, διότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 117,2 ειπάτω δή οίκος Ισραήλ ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 117,2 Ας διακηρύξη όλος ο ισραηλιτικός λαός, ότι είναι πανάγαθος, διότι είναι αιώνιον και πλουσιόδωρον το έλεός του.

Ψαλ. 117,3 ειπάτω δή οίκος Ααρών ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 117,3 Ας διαλαλήση το ιερατικόν γένος του Ααρών, ότι είναι πανάγαθος, ότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 117,4 ειπάτωσαν δή πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 117,4 Ας διαλαλήσουν, λοιπόν, όλιοι όσοι ευλαβούνται τον Κυριον, οι προσήλυτοι εκ των εθνών, ότι ο Κυριος είναι πανάγαθος, ότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 117,5 εκ θλίψεως επεκαλεσάμην τον Κύριον, και επήκουσέ μου εις πλατυσμόν.

Ψαλ. 117,5 Όταν ευρισκόμην εις μεγάλην θλίψιν, παρεκάλεσα τον Κυριον και ο Κυριος έκαμε δεκτήν την προσευχήν μου και μου έστειλεν άνεσιν.

Ψαλ. 117,6 Κύριος εμοί βοηθός, και ου φοβηθήσομαι τι ποιήσει μοι άνθρωπος.

Ψαλ. 117,6 Όταν ο Κυριος είναι βοηθός και συμπαραστάτης μου, δεν θα φοβηθώ ποτέ από τας απειλάς και τας κακότητας του οιουδήποτε ανθρώπου.

Ψαλ. 117,7 Κύριος εμοί βοηθός, καγώ επόψομαι τους εχθρούς μου.

Ψαλ. 117,7 Ο Κυριος είναι ο παντοδύναμος βοηθός μου, δια τούτο και θα ιδώ ταπεινωμένους προ των ποδών μου τους εχθρούς μου.

Ψαλ. 117,8 αγαθόν πεποιθέναί επί Κύριον ή πεποιθέναί επ άνθρωπον·

Ψαλ. 117,8 Είναι ασυγκρίτως προτιμότερον και επωφελέστερον να έχη κανείς στηριγμένην την πεποίθησίν του στον

Κυριον η να εμπιστευεται τον εαυτον του στους ανθρωπους.

Ψαλ. 117,9 αγαθόν ελπίζειν επί Κύριον ή ελπίζειν επ άρχουσι.

Ψαλ. 117,9 Προτιμότερον και επωφελέστερον είναι να ελπίζη κανείς στον Κυριον, παρά να ελπίζη εις την βοήθειαν των αρχόντων.

Ψαλ. 117,10 πάντα τα έθνη εκύκλωσάν με, και τώ ονόματι Κυρίου ημνάμην αυτούς.

Ψαλ. 117,10 Όλα τα γύρω έθνη έχθρικώς με περιεκύκλωσαν, εγώ όμως με το όνομα του Κυρίου, το οποίον και επεκαλέσθη, τους απέκρουσα και υπερήσπισα τον εαυτόν μου.

Ψαλ. 117,11 κυκλώσαντες εκύκλωσάν με, και τώ ονόματι Κυρίου ημνάμην αυτούς.

Ψαλ. 117,11 Με πολλήν ορμήν και μανίαν με περιεκύκλωσαν, και εγώ εν ονόματι Κυρίου τους απέκρουσα.

Ψαλ. 117,12 εκύκλωσάν με ωσει μέλισσαι κηρίον και εξεκαύθησαν ως πύρ εν ακάνθαις, και τώ ονόματι Κυρίου ημνάμην αυτούς.

Ψαλ. 117,12 Με περιεκύκλωσαν, όπως περικυκλώνουν αι μέλισσαι την κηρήθραν, ήναψε πυρκαϊά μανίας μέσα των εναντίον μου, ωσάν η φωτιά εις τα αγκάθια. Και εγώ εν ονόματι Κυρίου τους απέκρουσα.

Ψαλ. 117,13 ωσθείς ανετράπην τού πεσειν, και ο Κύριος ανετάβετό μου.

Ψαλ. 117,13 Με έσπρωξαν εχθρικά χείρες, έχασα την ισορροπίαν μου και εκινδύνευσα να πέσω κάτω, αλλά ο Κυριος με έπιασε με το χέρι του και με εστήριξε.

Ψαλ. 117,14 ισχύς μου και ύμνησίς μου ο Κύριος και εγένετό μοι εις σωτηρίαν.

Ψαλ. 117,14 Ο Κυριος είναι η δύναμίς μου, είναι η δοξολογία μου, αυτός πάντοτε υπήρξε δι' εμέ σωτήρ.

Ψαλ. 117,15 φωνή αγαλλιάσεως και σωτηρίας εν σκηναίς δικαίων· δεξιά Κυρίου εποίησε δύναμιν,

Ψαλ. 117,15 Φωναί χαράς και αγαλλιάσεως, λόγω της σωτηρίας μας, ακούονται εις τας κατοικίας των δικαίων Ισραηλιτών. Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου επραγματοποίησεν έργα δυνατά και αξιοθαύμαστα.

Ψαλ. 117,16 δεξιά Κυρίου ύψωσε με, δεξιά Κυρίου εποίησε δύναμιν.

Ψαλ. 117,16 Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου με ύψωσε και με εδόξασε, η δεξιά του Κυρίου επραγματοποίησεν έργα δυνατά και θαυμαστά.

Ψαλ. 117,17 ουκ αποθανούμαι, αλλά ζήσομαι και διηγήσομαι τα έργα Κυρίου.

Ψαλ. 117,17 Πιστεύω απολύτως εις την παντοδύναμον βοήθειάν του και διαλαλώ, ότι δεν θα αποθάνω εγώ και ο λαός μου, αλλά θα ζήσωμεν και θα διηγούμεθα τα θαυμαστά και καταπληκτικά αυτά έργα του Κυρίου.

Ψαλ. 117,18 παιδεύων επαιδύσε με ο Κύριος και τώ θανάτω ου παρέδωκέ με.

Ψαλ. 117,18 Δια μέσου πολλών δοκιμασιών και παιδαγωγικών θλίψεων με επαιδαγόγησε και με ετιμώρησεν ο Κυριος, αλλά δεν με παρέδωκεν στον θάνατον και τον αφανισμόν.

Ψαλ. 117,19 ανοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης· εισελθών εν αυταίς εξομολογήσομαι τώ Κυρίω.

Ψαλ. 117,19 Και τώρα σεις, ιερείς, ανοίξατέ μου τας πύλας του ναού του Θεού. Θα εισέλθω εις τας αυλάς του ναού και θα δοξολογήσω τον Κυριον.

Ψαλ. 117,20 αύτη η πύλη τού Κυρίου, δίκαιοι εισελεύσονται εν αυτή.

Ψαλ. 117,20 Αύτη είναι η πύλη του ναού του Κυρίου και μόνον δίκαιοι και ενάρετοι έχουν το δικαίωμα να διέλθουν δι' αυτής προς τον ναόν.

Ψαλ. 117,21 εξομολογήσομαί σοι, ότι επήκουσάς μου και εγένου μοι εις σωτηρίαν.

Ψαλ. 117,21 Εγώ, Κυριε, θα σε δοξολογήσω δια τα μεγαλεία σου, θα εκφράσω την ευγνωμοσύνην μου δια τας ευεργεσίας σου, διότι ήκουσες ευμενώς και εδέχθης την προσευχήν μου και ανεδείχθης σωτήρ μου.

Ψαλ. 117,22 λίθον, ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας·

Ψαλ. 117,22 Εγώ, που εις την περίστασιν αυτήν προεικονίζω και προαναγγέλλω τον σωτήρα, ομοιάζω με λίθον, τον οποίον κατεφρόνησαν οκνηροί και ανίκανοι οικοδόμοι. Αυτός όμως ο λίθος έγινε εις τας χείρας του εμπειρου οικοδόμου θεμέλιος και ακρογωνιαίος λίθος του θείου οικοδομήματος.

Ψαλ. 117,23 παρά Κυρίου εγένετο αύτη και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών.

Ψαλ. 117,23 Αυτή η πνευματική οικοδομή, η Εκκλησία της λυτρώσεως και σωτηρίας, εθεμελιώθη και οικοδομήθη εκ μέρους του Κυρίου και είναι αξιοθαύμαστος στους οφθαλμούς μας.

Ψαλ. 117,24 αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος· αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή.

Ψαλ. 117,24 Αυτή είναι η πανηγυρική και χαρμόσυνος ημέρα, την οποίαν ο Κυριος έκαμε. Ας αγαλιασθώμεν και ας ευφρανθώμεν κατ' αυτήν.

Ψαλ. 117,25 ώ Κύριε, σώσον δή, ώ Κύριε, ευδώσον δή.

Ψαλ. 117,25 Ω Κυριε, σώσον λοιπόν τον λαόν σου. Κατευδώσον αυτόν, στο να επιτύχη τον προορισμόν του.

Ψαλ. 117,26 ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· ευλογήκαμεν υμάς εξ οίκου Κυρίου.

Ψαλ. 117,26 Ευλογημένος ας είσαι συ, ο ευσεβής ισραηλιτικός λαός, ο οποίος έρχεσαι στον ναόν του Κυρίου. Εις σας τους ευλαβείς δίδομεν τας ευλογίας, αι οποίαι αναβλύζουν από τον ναόν του Κυρίου.

Ψαλ. 117,27 Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν· συστήσασθε εορτήν εν τοίς πυκάζουσιν έως των κεράτων τού θυσιαστηρίου.

Ψαλ. 117,27 Ο Θεός και Κυριος μας μας εφώτισε με το φως της θείας του παρουσίας. Οργανώσατε και ευτρεπίσατε εορταστικήν πομπήν, κρατούντες πυκνοφύλλους κλάδους και προχωρούντες μέχρι των κεράτων του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Ψαλ. 117,28 Θεός μου εί σύ, και εξομολογήσομαί σοι· Θεός μου εί σύ, και υψώσω σε· εξομολογήσομαί σοι, ότι επήκουσάς μου και εγένου μοι εις σωτηρίαν.

Ψαλ. 117,28 Και ο λαός απαντά· Συ, Κυριε, είσαι ο Θεός μου, και σε εγώ θα δοξολογώ πάντοτε. Συ είσαι ο Θεός μου και εγώ θα ανημνώ το μεγαλείον και την δόξαν σου. Θα σε δοξολογώ δια το μεγαλείον σου, θα σε ευγνωμονώ δια τας ευεργεσίας σου, διότι, Κυριε, έκαμες δεκτήν την προσευχήν μου και έγινες ο σωτήρ μου.

Ψαλ. 117,29 εξομολογήσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 117,29 Δοξολογείτε, λοιπόν τον Κυριον, διότι είναι πανάγαθος, διότι είναι αιώνιον και πλουσιόδωρον το έλεός του.

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 118,1 Μακάριοι οι άμαωμοι εν οδώ οι πορευόμενοι εν νόμω Κυρίου.

Ψαλ. 118,1 Μακάριοι είναι οι άμεμπτοι και ανεπιληπτοι εις τας πορείας της ζωής των. Αυτοί, οι οποίοι ζουν και πορεύονται σύμφωνα με τον νόμον του Κυρίου.

Ψαλ. 118,2 μακάριοι οι εξερευνώντες τα μαρτύρια αυτού· εν όλη καρδία εκζητήσουσιν αυτόν.

Ψαλ. 118,2 Μακάριοι είναι αυτοί, που ερευνούν με ενδιαφέρον και μελετούν με ευλάβειαν τας μαρτυρίας και τα θελήματα του Κυρίου, δια να τα γνωρίσουν και τα εφαρμόσουν εις την ζωήν των. Αυτοί με όλην των την καρδιαν θα αναζητήσουν και θα ανεύρουν τον Κυριον.

Ψαλ. 118,3 ου γάρ οι εργαζόμενοι την ανομίαν εν ταίς οδοίς αυτού επορεύθησαν.

Ψαλ. 118,3 Δεν είναι μακάριοι οι αμαρτωλοί· διότι αυτοί εργάζονται και εφαρμόζουν εις την ζωήν των την παρανομίαν και δεν ζουν σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.

Ψαλ. 118,4 σύ εντειλώ τας εντολάς σου τού φυλάξασθαι σφόδρα.

Ψαλ. 118,4 Συ, έδωσες τας εντολάς σου εις ημάς, δια να τας τηρήσωμεν με κάθε προσοχήν και ακρίβειαν.

Ψαλ. 118,5 όφελον κατευθυνθείσαν αι οδοί μου τού φυλάξασθαι τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,5 Είθε να ευοδοθούν αι πορείαι και αι προσπάθειάι μου, στο να φυλάττω με ακρίβειαν τα προστάγματά σου.

Ψαλ. 118,6 τότε ου μη αισχυνθώ εν τώ με επιβλέπειν επί πάσας τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,6 Τοτε δεν θα εντροπιασθώ, όταν με προσοχήν και ευλάβειαν έχω εστραμμένα τα βλέμματά μου εις όλας τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,7 εξομολογήσομαί σοι εν ευθύτητι καρδίας εν τώ μεμαθηκέναι με τα κρίματα της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,7 Θα σε δοξολογώ με ειλικρίνειαν καρδίας, όταν θα έχω μάθει και θα προσπαθώ να εφαρμόζω τας εντολάς της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,8 τα δικαιώματά σου φυλάξω· μη με εγκαταλίπης έως σφόδρα. -

Ψαλ. 118,8 Θέλω με όλην μου την καρδιά να φυλάξω τας εντολάς σου, συ δε, Κυριε, ποτέ μη με εγκαταλείψης εις την προσπάθειάν μου αυτήν.

Ψαλ. 118,9 Εν τίνι κατορθώσει νεώτερος την οδόν αυτού; εν τώ φυλάξασθαι τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,9 Με ποιόν τρόπον θα κατορθώση και θα επιτύχη ο νεώτερος εις την ζωήν του; Μονον όταν τηρή τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,10 εν όλη καρδία μου εξεζήτησά σε· μη απώση με από των εντολών σου.

Ψαλ. 118,10 Με όλην μου την καρδιαν σε ανεζήτησα, Κυριε, μη παραχωρήσης να απομακρυνθώ από τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,11 εν τή καρδία μου έκρυψα τα λόγια σου, όπως αν μη αμάρτω σοι.

Ψαλ. 118,11 Εις τα βάθη της καρδίας μου, ως πολύτιμον θησαυρόν, έκρυψα τα λόγια σου, δια να μη αμαρτάνω απέναντί σου.

Ψαλ. 118,12 ευλογητός εί, Κύριε· δίδαξόν με τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,12 Δοξασμένος είσαι, Κυριε· δίδαξέ με σαφέστερον και βαθύτερον τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,13 εν τοίς χείλεσί μου εξήγγειλα πάντα τα κρίματα τού στόματός σου.

Ψαλ. 118,13 Με τα χείλη μου διεκήρυξα προς όλους όλας τας εντολάς σου, τας οποίας συ μας εδίδαξες.

Ψαλ. 118,14 εν τή οδώ των μαρτυριών σου ετέρφθην ως επί παντί πλούτω.

Ψαλ. 118,14 Βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας εντολάς σου, εδοκίμασα τέρψεις, ως εάν ήμην κάτοχος όλου του πλούτου της γης.

Ψαλ. 118,15 εν ταίς εντολαίς σου αδολεσχήσω και κατανοήσω τας οδούς σου.

Ψαλ. 118,15 Εις την μελέτην των εντολών σου θα επιδοθώ με χαράν και θα καταβάλλω κάθε προσπάθειαν να κατανοήσω τους δρόμους σου.

Ψαλ. 118,16 εν τοίς δικαιώμασί σου μελετήσω, ουκ επιλήσομαι των λόγων σου.

Ψαλ. 118,16 Θα μελετήσω με όλην την δύναμιν του νου και της καρδίας μου τα προστάγματά σου. Δεν θα λησμονήσω ποτέ τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,17 Ανταπόδος τώ δούλω σου· ζήσομαι και φυλάξω τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,17 Ανταπόδος εις εμέ τον δούλον σου τας δωρεάς σου ανάλογα με τον ζήλον, που έχω προς μελέτην των εντολών σου. Ετσι θα ζήσω και θα φυλάξω εγώ τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,18 αποκάλυψον τους οφθαλμούς μου, και κατανοήσω τα θαυμάσια εκ τού νόμου σου.

Ψαλ. 118,18 Απομάκρυνε κάθε επισκίασμα και κάμε καθαρούς και φωτεινούς τους οφθαλμούς της ψυχής μου, και τότε εγώ θα κατανοήσω βαθύτερον το θαυμάσιον περιεχόμενον του Νομου σου.

Ψαλ. 118,19 πάροικος εγώ ειμι εν τή γη· μη αποκρύψης απ εμού τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,19 Προσωρινός και παρεπίδημος είμαι εγώ εις την γην αυτήν. Μη αποκρύψης, λοιπόν, από εμέ τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,20 επεπόθησεν η ψυχή μου τού επιθυμήσαι τα κρίματά σου εν παντί καιρώ.

Ψαλ. 118,20 Από φλογερόν πόθον πλημμυρίζει η ψυχή μου, στο να επιθυμή να γνωρίζη, να εφαρμόζη και να απολαμβάνη την μελέτην των εντολών σου εις όλας τας περιστάσεις της ζωής της.

Ψαλ. 118,21 επετίμησας υπερηφάνοις· επικατάρατοι οι εκκλίνοντες από των εντολών σου.

Ψαλ. 118,21 Επέπληξες τους αλαζόνας και υπερηφάνους, που δεν καταδέχονται να γνωρίσουν και εφαρμόσουν τον Νομον σου. Κατηραμένοι είναι εκείνοι, οι οποίοι παρεκκλίνουν από την τήρησιν των εντολών σου.

Ψαλ. 118,22 περιέλε απ εμού όνειδος και εξουδένωσιν, ότι τα μαρτύριά σου εξεζήτησα.

Ψαλ. 118,22 Αφαίρεσε και απομάκρυνε από εμέ όνειδισμούς και εξευτελισμούς εκ μέρους των εχθρών μου, διότι εγώ με πόθον πολύν ανεζήτησα και ηθέλησα να γνωρίσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,23 και γάρ εκάθισαν άρχοντες και κατ εμού κατελάουν, ο δε δούλος σου ηδολέσχει εν τοίς δικαιώμασί σου.

Ψαλ. 118,23 Διότι πονηροί άρχοντες εκάθησαν εις συνέδριον και εις σύσκεψιν, και κατεφέρθησαν εναντίον μου. Εγώ όμως ο δούλος σου με ενδιαφέρον και ευλάβειαν εμελετούσα συνεχώς τα προστάγματά σου.

Ψαλ. 118,24 και γάρ τα μαρτύριά σου μελέτη μου εστι, και αι συμβουλίαί μου τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,24 Πράγματι, ευλαβής πάντοτε μελέτη μου έχουν γίνει αι μαρτυρίαί, τας οποίας η Γραφή μας διδει δια σε, τα δε

προστάγματά σου είναι οι πολύτιμοι σύμβουλοί μου.

Ψαλ. 118,25 Εκολλήθη τώ εδάφει η ψυχή μου· ζήσόν με κατά τον λόγον σου.

Ψαλ. 118,25 Από το βάρος της θλίψεως και του πόνου μου έπεσα λιπόθυμος και αναισθητος· εκολλησα στο έδαφος. Κανείς δεν ημπορεί να με βοηθήση. Συ όμως, Κυριε, σύμφωνα με τας υποσχέσεις σου δώσε μου ζωήν.

Ψαλ. 118,26 τας οδούς μου εξήγγειλα, και επήκουσάς μου· δίδαξόν με τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,26 Εξωμολογήτην προς σε όλας εν γένει τας πράξεις μου και την πορείαν της ζωής μου. Συ δε με ήκουσες. Δίδαξε εις εμέ τας εντολάς σου, δια να τας γνωρίσω και συμμορφωθώ προς αυτάς.

Ψαλ. 118,27 οδόν δικαιομάτων σου συνέτισόν με, και αδολεσχήσω εν τοίς θαυμασίοις σου.

Ψαλ. 118,27 Συνέτισέ με, σύμφωνα με την σοφίαν των διδαγμάτων σου, και εγώ θα εντρυφώ μελετών τα θαυμάσια έργα σου.

Ψαλ. 118,28 ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας· βεβαίωσόν με εν τοίς λόγοις σου.

Ψαλ. 118,28 Από νυσταγμών και ατονίαν κατελήφθη η ψυχή μου λόγω της αθυμίας, που δημιουργεί η θλίψις. Ενίσχυσέ με με τα λόγια σου και απάλλαξέ με από αυτήν την κατάστασιν.

Ψαλ. 118,29 οδόν αδικίας απόστησον απ' εμού και τώ νόμω σου ελέησόν με.

Ψαλ. 118,29 Καθε δρόμον αδικίας, συμπεριφοράν αμαρτωλήν και παράνομον, απομάκρυνέ την από εμέ. Με την γνώσιν δε και το φως του Νομου σου ελέησέ με και ενίσχυσέ με.

Ψαλ. 118,30 οδόν αληθείας ηρετισάμην και τα κρίματά σου ουκ επελαθόμην.

Ψαλ. 118,30 Εξέλεξα και επροτίμησα με όλην μου την καρδίαν τον δρόμον της ιδικής σου αληθείας. Δια τούτο και τας εντολάς σου, που είναι η αλήθεια, δεν τας ελησμόνησα.

Ψαλ. 118,31 εκολλήτην τοίς μαρτυρίοις σου, Κύριε· μη με καταισχύνης.

Ψαλ. 118,31 Προσεκολλήτην, Κυριε, με την καρδίαν μου εις τας εντολάς σου, αι οποίαι μαρτυρούν το μεγαλείον σου αλλά και τον δρόμον της πορείας μας. Μη με αφήσης και κατεντροπιασθώ ενώπιον των ανθρώπων.

Ψαλ. 118,32 οδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας την καρδίαν μου. -

Ψαλ. 118,32 Όταν απήλλαξες την καρδίαν μου από την στενοχωρίαν της θλίψεως και έδωσες εις αυτήν άνεσιν και χαράν, τότε έτρεξα ακούραστος και χαρούμενος τον δρόμον των εντολών σου.

Ψαλ. 118,33 Νομοθέτησόν με, Κύριε, την οδόν των δικαιομάτων σου, και εκζητήσω αυτήν διαπαντός.

Ψαλ. 118,33 Φανέρωσέ μου, Κυριε, τον δρόμον των εντολών σου και θα ζητώ με πόθον να βαδίζω πάντοτε αυτόν.

Ψαλ. 118,34 συνέτισόν με, και εξερευνήσω τον νόμον σου και φυλάξω αυτόν εν όλη καρδιά μου.

Ψαλ. 118,34 Δος μου σύνεσιν και θα ερευνώ, δια να μανθάνω λεπτομερέστερον και βαθύτερον τον Νομον σου, και θα τον εφαρμόζω με όλην μου την καρδίαν.

Ψαλ. 118,35 οδήγησόν με εν τή τριβώ των εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα.

Ψαλ. 118,35 Οδήγησέ με, λοιπόν, συ στον δρόμον των εντολών σου, διότι αυτόν επόθησε η ψυχή μου και ηθέλησε.

Ψαλ. 118,36 κλίνον την καρδίαν μου εις τα μαρτύριά σου και μη εις πλεονεξίαν.

Ψαλ. 118,36 Καμε την καρδίαν μου να αισθάνεται κλίσιν, πόθον και αγάπην εις τας εντολάς σου και όχι εις την πλεονεξίαν και την αγάπην του πλούτου.

Ψαλ. 118,37 απόστρεψον τους οφθαλμούς μου τού μη ιδείν ματαιότητα, εν τή οδώ σου ζήσόν με.

Ψαλ. 118,37 Στρέψε αλλού τα μάτια της ψυχής μου, δια να μη ιδώ και επιθυμήσω τα μάταια και προσωρινά και επιβλαβή του κόσμου αυτού. Βοήθησέ με να πορεύωμαι καθ' όλην μου την ζωήν τον δρόμον των εντολών σου.

Ψαλ. 118,38 στήσον τώ δούλω σου το λόγιόν σου εις τον φόβον σου.

Ψαλ. 118,38 Ασάλευτον και ανεπισκίαστον εγκαθίδρυσε μέσα εις την καρδίαν του δούλου σου τον λόγον σου, δια να αυξηθή έτσι η προς σε ευλάβειά μου.

Ψαλ. 118,39 περιέλε τον ονειδισμόν μου, ον υπώπευσα· ότι τα κρίματά σου χρηστά.

Ψαλ. 118,39 Διώξε μακρυνά από εμέ τας λειδώριας και τας ύβρεις των εχθρών μου, τας οποίας διαισθάνομαι και δειλιάζω.

Ζητώ δε από σε τούτο, διότι αι κρίσεις σου είναι πάντοτε ωφέλιμοι και ευεργετικά δι' ημάς.

Ψαλ. 118,40 ιδού επεθύμησα τας εντολάς σου· εν τή δικαιοσύνη σου ζήσόν με. -

Ψαλ. 118,40 Ιδού, επόθησα τας εντολάς σου. Συ, που είσαι δίκαιος, περιφρόνησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,41 Καί έλθοι επ' εμέ το έλεός σου, Κύριε, το σωτηριόν σου κατά τον λόγον σου.

Ψαλ. 118,41 Είθε να έλθη εις εμέ, Κυριε, το έλεός σου και δι' αυτού να σωθώ σύμφωνα με τον ιδικόν σου λόγον και την υπόσχεσιν σου.

Ψαλ. 118,42 και αποκριθήσομαι τοίς ονειδιζουσί μοι λόγον, ότι ήλπισα επί τοίς λόγοις σου.

Ψαλ. 118,42 Και τότε θα είμαι εις θέσιν να δίδω απάντησιν εις εκείνους, οι οποίοι με εμπαιίζουν και με υβρίζουν, διότι θα έχω στηριξει τας ελπίδας μου εις την αξιοπιστίαν των λόγων σου.

Ψαλ. 118,43 και μη περιέλης εκ τού στόματός μου λόγον αληθείας έως σφόδρα, ότι επί τοίς κρίμασί σου επήλπισα.

Ψαλ. 118,43 Ποτέ μη αφαιρέσης από το στόμα μου, Κυριε, τον λόγον της αληθείας σου και το θάρρος να ομολογώ αυτήν. Διότι εγώ εις τας ιδικάς σου δικαίας κρίσεις και αποφάσεις έχω ελπίσει.

Ψαλ. 118,44 και φυλάξω τον νόμον σου διαπαντός, εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 118,44 Ετσι από σε βοηθούμενος θα τηρήσω καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου τον Νομον σου, στον αιώνα και στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 118,45 και επορευόμην εν πλατυσμό, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα.

Ψαλ. 118,45 Εβαδίζα την πορείαν της ζωής μου με άνεσιν και ηρεμίαν, διότι εξήτησα με πόθον να εφαρμόζω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,46 και ελάλουν εν τοίς μαρτυρίοις σου εναντίον βασιλέων και ουκ ησχνόμην.

Ψαλ. 118,46 Ωμιλούσα περί των εντολών σου ενώπιον των βασιλέων και δεν ησθανόμην καμμίαν εντροπήν, κανένα δισταγμόν.

Ψαλ. 118,47 και εμελέτων εν ταίς εντολαίς σου, ας ηγάπησα σφόδρα.

Ψαλ. 118,47 Επέμενα εις την μελέτην των εντολών σου, τας οποίας πάρα πολύ ηγάπησα.

Ψαλ. 118,48 και ήρα τας χείράς μου προς τας εντολάς σου ας ηγάπησα, και ηδολέσχουν εν τοίς δικαιώμασί σου. -

Ψαλ. 118,48 Με πολλήν ευλάβειαν και ιερόν πόθον εσήκωσα τα χέρια μου προς τα βιβλία, που περιέχουν τας εντολάς σου, τας οποίας ηγάπησα και εις την μελέτην των δικαιωμάτων σου εγώ εντρυφούσα.

Ψαλ. 118,49 Μνήσθητι των λόγων σου τώ δούλω σου, ών επήλπισάς με.

Ψαλ. 118,49 Ενθυμήσου τας υποσχέσεις σου προς εμέ τον δούλον σου, εις τας οποίας εγώ έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 118,50 αύτη με παρεκάλεσεν εν τή ταπεινώσει μου, ότι το λόγιόν σου έζησέ με.

Ψαλ. 118,50 Η υπόσχεςίς σου αύτη με παρηγόρησεν εις τας περιπετείας και θλίψεις της ζωής μου, διότι αυτός ο λόγος σου εχάρισε και περιεφούρησε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,51 υπερήφανοι παρηνόμουν έως σφόδρα, από δε τού νόμου σου ουκ εξέκλινα.

Ψαλ. 118,51 Αλαζονικοί και αδιάντροποι άνθρωποι ασυστόλως καταπατούσαν τον Νομον σου. Εγώ όμως δεν παρεξέκλινα από αυτόν.

Ψαλ. 118,52 εμνήσθην των κριμάτων σου απ αιώνος, Κύριε, και παρεκλήθην.

Ψαλ. 118,52 Ενεθυμήθην πάντοτε τας αιωνίας και δικαίας κρίσεις και εντολάς σου, Κυριε, και εις αυτάς ευρήκα παρηγορίαν.

Ψαλ. 118,53 αθυμία κατέσχε με από αμαρτωλών των εγκαταλιμπανόντων τον νόμον σου.

Ψαλ. 118,53 Αποκαρδίωσις και μελαγχολία με κατελάμβανεν, όταν έβλεπα τους αμαρτωλούς, αυτούς οι οποίοι εγκατέλιπον τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,54 ψαλτά ήσάν μοι τα δικαιώματά σου εν τόπω παροικίας μου.

Ψαλ. 118,54 Εις τον τόπον, όπου εξόριστος κατοικούσα, έψαλλα τα προστάγματά σου, Κυριε, και τίποτε άλλο.

Ψαλ. 118,55 εμνήσθην εν νυκτί τού ονόματός σου, Κύριε, και εφύλαξα τον νόμον σου.

Ψαλ. 118,55 Οχι μόνον κατά την ημέραν αλλά και κατά την νύκτα ενεθυμούμην, Κυριε, το πάντιμον Ονομά σου, και αύτη η ανάμνησις με ενίσχυσε και εφύλαξα τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,56 αύτη εγενήθη μοι, ότι τα δικαιώματά σου εξεζήτησα. -

Ψαλ. 118,56 Ποθος, που εγεννήθη μέσα μου και συνεχής προσπάθειά μου, ήτο αύτη, να επιζητώ και να προσπαθώ να εφαρμόζω τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,57 Μερίς μου εί, Κύριε, είπα τού φυλάξασθαι τον νόμον σου.

Ψαλ. 118,57 Συ είσαι, Κυριε, η κληρονομική μερίς μου· δια τούτο εγώ απεφάσισα και είπα να φυλάττω πάντοτε τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,58 εδεήθην τού προσώπου σου εν όλη καρδιά μου· ελέησόν με κατά το λόγιόν σου.

Ψαλ. 118,58 Παρεκάλεσα με όλην μου την καρδιαν το άγιον πρόσωπόν σου. Ελέησέ με σύμφωνα με τας υποσχέσεις, που μας έχεις δώσει.

Ψαλ. 118,59 διελογισάμην τας οδούς σου και επέστρεψα τους πόδας μου εις τα μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,59 Με τον νουν μου εσκεπτόμην πάντοτε τους δρόμους, τους οποίους εχάραξε το άγιον θέλημά σου, και χάρις στους ευλαβείς αυτούς διαλογισμούς επανέφερα τους πόδας μου στο θέλημά σου και συνεμόρφωσα την ζωήν μου προς αυτό.

Ψαλ. 118,60 ητοιμάσθην και ουκ εταράχθην τού φυλάξασθαι τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,60 Προετοιμάσθηκα καταλλήλως εν όψει ενδεχομένων πειρασμών και δεν εκλονίσθην εις την απόφασίν μου να τηρήσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,61 σχοινία αμαρτωλών περιεπλάκησάν μοι, και τού νόμου σου ουκ επελαθόμην.

Ψαλ. 118,61 Αι παγίδες και αι επιβουλαί των αμαρτωλών, ως άλλα σχοινίνα δίκτυα, περιεπλέχθησαν επάνω μου. Αλλά εγώ ούτε τότε δεν ελησμόνησα τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,62 μεσονύκτιον εξηγειρόμην τού εξομολογείσθαι σοι επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,62 Κατά το μεσονύκτιον εξυπνούσα, εσηκωνόμην από την κλίνην μου, δια να σε ανυμολογήσω και σε δοξάσω δια τας δικαίας κρίσεις σου και ενεργείας σου.

Ψαλ. 118,63 μέτοχος εγώ ειμι πάντων των φοβουμένων σε και των φυλασσόντων τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,63 Είμαι και εγώ ένας από όλους εκείνους, οι οποίοι σε ευλαβούνται, Κυριε, και προσπαθούν να φυλάττουν τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,64 τού ελέους σου, Κύριε, πλήρης η γη· τα δικαιώματά σου δίδαξόν με. -

Ψαλ. 118,64 Από τα έργα της φιλανθρωπίας και αγαθότητός σου είναι γεμάτη η γη. Διδαξέ με περισσότερον και αναλυτικώτερον, δια να γνωρίσω βαθύτερον τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,65 Χρηστότητα έποίησας μετά τού δούλου σου, Κύριε, κατά τον λόγον σου.

Ψαλ. 118,65 Αγαθότητα και ευεργεσίας έδειξες και έπραξες προς τον δούλον σου, Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεςίν σου.

Ψαλ. 118,66 χρηστότητα και παιδείαν και γνώσιν δίδαξόν με, ότι ταις εντολαίς σου είστευσα.

Ψαλ. 118,66 Διδαξέ με καλωσύνην και ευεργετικότητα, αληθινήν παιδείαν και γνώσιν, διότι εγώ ακλονήτως είστευσα εις τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,67 πρό τού με ταπεινωθήναι εγώ επλημμέλησα, διά τούτο το λόγιόν σου εφύλαξα.

Ψαλ. 118,67 Πριν δια της πατρικής σου διαπαιδαγωγήσεως εγώ ταπεινωθώ, είχα αμαρτήσσει ενώπιόν σου. Δια τούτο τώρα εσυνετίσθην και εφύλαξα τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,68 χρηστός εί σύ, Κύριε, και εν τή χρηστότητί σου δίδαξόν με τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,68 Πανάγαθος, Κυριε, και ευεργετικός είσαι συ. Και σύμφωνα με την καλωσύνην σου και μακροθυμίαν αυτήν διδαξέ με τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,69 επληθύνθη επ εμέ αδικία υπερηφάνων, εγώ δε εν όλη καρδιά μου εξερευνήσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,69 Πολλάς και μεγάλας αδικίας έχουν διαπραξει εναντίον μου αλαζονικοί και εγωπαθείς άνθρωποι. Εγώ όμως παρ' όλα αυτά θα ερευνώ, θα μελετώ και θα μανθάνω πάντοτε τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,70 ετυρώθη ως γάλα η καρδιά αυτών, εγώ δε τον νόμον σου εμελέτησα.

Ψαλ. 118,70 Όπως σκληρύνεται το γάλα, όταν γίνεται τυρί, έτσι εσκληρύνθη και επωρώθη η καρδιά των αλαζονικών και εγωπαθών. Εγώ όμως εμελετούσα και θα μελετώ τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,71 αγαθόν μοι ότι εταπεινώσάς με, όπως αν μάθω τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,71 Ευεργετικόν και σωτήριον υπήρξε δι' εμέ το γεγονός, ότι δια της πατρικής σου παιδαγωγίας και των θλίψεων με εταπεινώσες, δια να μάθω έτσι καλύτερα τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,72 αγαθός μοι ο νόμος τού στόματός σου υπέρ χιλιάδας χρυσίου και αργυρίου. -

Ψαλ. 118,72 Ο ιδικός σου Νομος, που εβγήκεν από το πανάγιον στόμα σου, είναι ασυγκρίτως προτιμότερος εις εμέ από θησαυρούς χρυσίου και αργυρίου.

Ψαλ. 118,73 Αι χείρές σου εποίησάν με και έπλασάν με· συνέτισόν με και μαθήσομαι τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,73 Τα χερίά σου με εδημιούργησαν από το χώμα. Αυτά με διέπλασαν και μου έδωσαν μορφήν και σώμα. Δος μου, λοιπόν και σύνεσιν δια να μάθω βαθύτερον και ευρύτερον τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,74 οι φοβούμενοι σε όφονται με και ευφρανθήσονται, ότι εις τους λόγους σου επήλπισα.

Ψαλ. 118,74 Οι πιστοί εις σε, εκείνοι οι οποίοι σε ευλαβούνται, θα με ίδουν προκόπτοντα εις την αρετήν και θα ευφρανθούν. Διότι εγώ είχα στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου εις τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,75 έγνων, Κύριε, ότι δικαιοσύνη τα κρίματά σου, και αληθεία εταπεινώσας με.

Ψαλ. 118,75 Εγνώρισα και έμαθα, Κυριε, ότι τα προστάγματα του Νομου σου είναι έκφρασις και πραγματοποίησις της δικαιοσύνης. Δικαίως δε και επωφελώς δι' εμέ με εταπεινώσες δια των θλίψεων.

Ψαλ. 118,76 γενηθήτω δή το έλεός σου τού παρακαλέσαι με κατά το λόγιόν σου τώ δούλω σου.

Ψαλ. 118,76 Τωρα όμως ας έλθη η ευσπλαγχνία σου να με παρηγορήση σύμφωνα με την υπόσχεσιν, την οποίαν έχεις δώσει στον δούλον σου.

Ψαλ. 118,77 ελθέτωσάν μοι οι οικτιρμοί σου, και ζήσομαι, ότι ο νόμος σου μελέτη μου εστιν.

Ψαλ. 118,77 Ας έλθουν, λοιπόν, εις εμέ οι οικτιρμοί σου και έτσι εγώ θα διαφύγω θανασίμους κινδύνους και θα ζήσω, διότι ο Νομος σου είναι μελέτη μου.

Ψαλ. 118,78 αισχυνθήτωσαν υπερήφανοι, ότι αδικώς ηνόμησαν εις εμέ· εγώ δε αδολεσχήσω εν ταίς εντολαίς σου.

Ψαλ. 118,78 Ας κατεντροπιασθούν οι αλαζονικοί και εγωπαθείς, διότι, χωρίς εγώ να τους δώσω καμμίαν αφορμήν, χωρίς να τους αδικήσω εις τίποτε, παρανομοούν εναντίον μου. Εγώ όμως, απολύτως ήσυχος, θα εντρυφώ συχνά εις την μελέτην του Νομου σου.

Ψαλ. 118,79 επιστρεψάτωσάν με οι φοβούμενοι σε και οι γινώσκοντες τα μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,79 Από τον εξευτελισμόν αυτόν των υπερηφάνων ας διδαχθούν και ας επιστρέψουν προς εμέ, όσοι προηγουμένως εδειλίασαν και απεμακρύνθησαν και οι οποίοι εν τούτοις σε ευλαβούνται, Κυριε, και γνωρίζουν τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,80 γενηθήτω η καρδιά μου άμωμος εν τοίς δικαίωμασί σου, όπως αν μη αισχυνθώ. -

Ψαλ. 118,80 Είθε η καρδιά μου, με τον ιδικόν σου φωτισμόν, να γίνη άμειπτος και ακεραία εις την τήρησιν των εντολών σου, δια να μη εντροπιασθώ και εγώ, όπως οι υπερήφανοι.

Ψαλ. 118,81 Εκλείπει εις το σωτήριον σου η ψυχή μου, εις τους λόγους σου επήλπισα.

Ψαλ. 118,81 Απέκαμεν η ψυχή μου να σε παρακαλή και να περιμένη από σε την σωτηρίαν μου. Εν τούτοις εγώ στους λόγους σου έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 118,82 εξέλιπον οι οφθαλμοί μου εις το λόγιόν σου λέγοντες· πότε παρακαλέσεις με;

Ψαλ. 118,82 Ητόνησαν και κοντεύουν να σβήσουν οι οφθαλμοί μου από την μελέτην των λόγων και των υποσχέσεών σου και με κάνουν συνεχώς να λέγω· Ποτε, Κυριε, θα με παρηγορήσης;

Ψαλ. 118,83 ότι εγενήθην ως ασκός εν πάχνη· τα δικαιώματά σου ουκ επελαθόμην.

Ψαλ. 118,83 Εκακουχήθηκα πάρα πολύ. Εγίνα κατάξηρος σαν το ασκί, που εσκληρύνθη εις την παγωνίαν και την πάχνην. Εν τούτοις ούτε προς στιγμήν δεν ελησμόνησα τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,84 πόσαι εισίν αι ημέραι τού δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι εκ των καταδιωκόντων με κρίσιν;

Ψαλ. 118,84 Ποσαι είναι ακόμη αι ημέραι της ζωής του δούλου σου; Ολίγαι. Ποτε, λοιπόν, συ θα αναλάβης την υπόθεσίν μου, θα εκφέρης και θα εφάρμοσης την δικαίαν σου κρίσιν εναντίον εκείνων, που με καταδιώκουν;

Ψαλ. 118,85 διηγήσαντό μοι παράνομοι αδολεσχίας, αλλ ουχ ως ο νόμος σου, Κύριε.

Ψαλ. 118,85 Φλυαρίας και ματαιότητος μου διηγούνται οι παράνομοι. Αυτά όμως δεν είναι δυνατόν κατά κανένα τρόπον να συγκριθούν με τον Νομον σου, Κυριε.

Ψαλ. 118,86 πάσαι αι εντολαί σου αλήθεια· αδικώς κατεδίωξάν με, βοήθησόν μοι.

Ψαλ. 118,86 Ολαι αι ιδικαί σου εντολαί είναι αλήθεια. Αδικώς αυτοί με κατεδίωξαν. Συ, λοιπόν, που μισείς την αδικίαν και αγαπάς την αλήθειαν, σπεύσε να με βοηθήσης και να με προστατεύσης.

Ψαλ. 118,87 παρά βραχύ συνετέλεσάν με εν τή γη, εγώ δε ουκ εγκατέλιπον τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,87 Ολίγον ακόμη και οι μανιώδεις εχθροί μου θα με απετελείωναν και θα με έρριπταν νεκρόν κάτω εις την γην. Εγώ όμως δεν εγκατέλειψα ούτε παρέβην τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,88 κατά το έλεός σου ζήσόν με, και φυλάξω τα μαρτύρια τού στόματός σου. -

Ψαλ. 118,88 Σύμφωνα με το άπειρον έλεός σου γλύτωσέ με από τους φοβερούς αυτούς κινδύνους και περιφρούρησε την ζωήν μου. Εγώ δε, πλήρης ευγνωμοσύνης δια την σωτηρίαν μου, θα φυλάξω ακόμη περισσότερον τας εντολάς, που προέρχονται από το άγιον στόμα σου.

Ψαλ. 118,89 Εις τον αιώνα, Κύριε, ο λόγος σου διαμένει εν τώ ουρανώ.

Ψαλ. 118,89 Ο λόγος σου, Κυριε, παραμένει αναλλοίωτος και αιώνιος στον ουρανόν, διότι έχει έδραν και πηγήν του σε τον ουράνιον Θεόν.

Ψαλ. 118,90 εις γενεάν και γενεάν η αλήθειά σου· εθεμελίωσας την γήν και διαμένει.

Ψαλ. 118,90 Η αλήθειά σου παραμένει αμετακίνητος από γενεάς εις γενεάν. Εθεμελίωσες αυτήν ασφαλή, όπως την γην, η οποία δια τούτο παραμένει.

Ψαλ. 118,91 τή διατάξει σου διαμένει ημέρα, ότι τα σύμπαντα δούλα σά.

Ψαλ. 118,91 Συ έδωσες την παντοδύναμον προσταγήν σου και παραμένει η ημέρα. Διότι όλα όσα υπάρχουν είναι δούλα και υποτεταγμένα στο άγιον θέλημά σου.

Ψαλ. 118,92 ει μη ότι ο νόμος σου μελέτη μου εστι, τότε αν απωλόμην εν τή ταπεινώσει μου.

Ψαλ. 118,92 Εάν ο Νομος σου δεν ήτο προσφιλής μελέτη και εντρυφήμά μου, εγώ θα εχανόμην εξ ολοκλήρου ανάμεσα εις τας περιπετείας και τας θλίψεις, που τόσον πολύ με είχαν ταπεινώσει.

Ψαλ. 118,93 εις τον αιώνα ου μη επιλάθωμαι των δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησάς με.

Ψαλ. 118,93 Εις τον αιώνα δεν θα ξεχάσω τα δικαιώματά σου, διότι δια μέσου αυτών συ μου έδωκες και διετήρησες την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,94 σός ειμι εγώ, σώσόν με, ότι τα δικαιώματά σου εξεζήτησα.

Ψαλ. 118,94 Ιδικός σου άνθρωπος, ιδικός σου δούλος είμαι εγώ, Κυριε. Σώσε με, διότι τας εντολάς σου με πολύν πόθον εξήτησα και ηρεύνησα να μάθω.

Ψαλ. 118,95 εμέ υπέμειναν αμαρτωλοί τού απολέσαι με τα μαρτύριά σου συνήκα.

Ψαλ. 118,95 Με παρεμόνευσαν με πολλήν υπομονήν οι αμαρτωλοί, δια να με εξοντώσουν. Αλλ' εγώ προς τον Νομον σου είχα εστραμμένην την προσοχήν και την διάνοιάν μου.

Ψαλ. 118,96 πάσης συντελείας είδον πέρας' πλατεία η εντολή σου σφόδρα. -

Ψαλ. 118,96 Είδα ότι όλα αυτά, που οι άνθρωποι τα θεωρούν τέλεια, πλούτη και δόξαν και τα άλλα αγαθά του κόσμου τούτου, είδα να έχουν ένα τέλος. Η εντολή σου όμως εκτείνεται εις απέραντον χρονικόν διάστημα, αναλλοίωτος και έγκυρος.

Ψαλ. 118,97 Ως ηγάπησα τον νόμον σου, Κύριε' όλην την ημέραν μελέτη μου εστιν.

Ψαλ. 118,97 Ποσον πολύ ηγάπησα πράγματι τον Νομον σου, Κυριε! Όλην την ημέραν αυτός είναι η μελέτη μου και το εντρύφημά μου.

Ψαλ. 118,98 υπέρ τους εχθρούς μου εσόφισάς με την εντολήν σου, ότι εις τον αιώνα εμή εστιν.

Ψαλ. 118,98 Με ανέδειξες σοφώτερον από τους εχθρούς μου, με το να με διδάξης την εντολήν σου, διότι αυτή παραμένει πάντοτε κτήμα μου, γνώσις και σοφία μου.

Ψαλ. 118,99 υπέρ πάντας τους διδάσκοντάς με συνήκα, ότι τα μαρτύριά σου μελέτη μου εστιν.

Ψαλ. 118,99 Εξεπέρασα όλους τους διδασκάλους μου εις γνώσιν και σοφίαν και σύνεσιν, διότι τα μαρτύρια του Νομου σου είναι η προσφιλής μελέτη μου.

Ψαλ. 118,100 υπέρ προεσβυτέρους συνήκα, ότι τας εντολάς σου εξεζήτησα.

Ψαλ. 118,100 Απέκτησα σύνεσιν πολύ μεγαλυτέραν και από τους γεροντοτέρους μου, διότι εγώ με πόθον πολύν εξήτησα να μάθω και να εφαρμόσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,101 εκ πάσης οδού πονηράς εκώλυσα τους πόδας μου, όπως αν φυλάξω τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,101 Επροφύλαξα τον εαυτόν μου, ώστε να μη βαδίσω ποτέ δρόμους πονηρίας. Και ηγωνίσθην εξ αντιθέτου να φυλάξω όλας τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,102 από των κριμάτων σου ουκ εξέκλινα, ότι σύ ενομοθέτησάς με.

Ψαλ. 118,102 Από τας εντολάς σου δεν παρεξέκλινα, διότι αναγνωρίζω ότι συ τας ενομοθέτησες προς καθοδήγησίν μου.

Ψαλ. 118,103 ως γλυκέα τώ λάρυγγί μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τώ στόματί μου.

Ψαλ. 118,103 Ποσον γλυκέα και ευχάριστα είναι τα λόγια σου στον λάρυγγά μου! Όταν τα προφέρω δια του στόματός μου, είναι γλυκύτερα παρά πάνω από το μέλι.

Ψαλ. 118,104 από των εντολών σου συνήκα' διά τούτο εμίσησα πάσαν οδόν αδικίας. -

Ψαλ. 118,104 Μελετών τας εντολάς σου επήρα σύνεσιν και σοφίαν. Φωτισμένος δε από αυτάς εμίσησα κάθε δρόμον αδικίας, στον οποίον πλανώνται οι αμαρτωλοί άνθρωποι.

Ψαλ. 118,105 Λύχνος τοίς ποσί μου ο νόμος σου και φώς ταις τρίβις μου.

Ψαλ. 118,105 Φωτοβόλος λύχνος εις την πορείαν της ζωής μου είναι, ο Νομος σου. Φως πλούσιον στους δρόμους μου.

Ψαλ. 118,106 ώμοσα και έσθησα τού φυλάξασθαι τα κρίματα της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,106 Ωρκίσθην και ανέλαβα την υποχρέωσιν να τηρώ ακριβώς τας εντολάς του Νομου σου.

Ψαλ. 118,107 εταπεινώθην έως σφόδρα' Κύριε, ζήσόν με κατά τον λόγον σου.

Ψαλ. 118,107 Μεγάλας ταλαιπωρίας και ταπεινώσεις υπέστην από τους εχθρούς μου. Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, περιφρόνησε την κινδυνεύουσαν ζωήν μου.

Ψαλ. 118,108 τα εκούσια τού στόματός μου ευδόκησον δή, Κύριε, και τα κρίματά σου δίδαξόν με.

Ψαλ. 118,108 Δέξου, Κυριε, με ευμένειαν τας δοξολογίας και εκφράσεις ευγνωμοσύνης, τας οποίας με όλην μου την καρδίαν αναπέμπω προς σε. Διδαξέ με ευρύτερον και βαθύτερον τας εντολάς της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,109 η ψυχή μου εν ταις χερσί σου διαπαντός, και τού νόμου σου ουκ επελαθόμην.

Ψαλ. 118,109 Η ζωη μου ευρίσκεται πάντοτε εις τα χέρια σου. Εγώ δε ποτέ δεν ελησμόνησα να μελετώ και να εφαρμόζω τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,110 έθεντο αμαρτωλοί παγίδα μοι, και εκ των εντολών σου ουκ επλανήθην.

Ψαλ. 118,110 Οι αμαρτωλοί μου έστησαν παγίδας, εγώ όμως δεν επλανήθην και δεν απεμακρύνθην από τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,111 εκληρονόμησα τα μαρτύριά σου εις τον αιώνα, ότι αγαλλίαμα της καρδιάς μου εισιν.

Ψαλ. 118,111 Κληρονομία μου και αναφαίρετος περιουσία μου έγιναν τα μαρτύριά σου. Διότι, αυτά αποτελούν την ευφροσύνην και αγαλλίασαν της καρδιάς μου.

Ψαλ. 118,112 έκλινα την καρδίαν μου τού ποιήσαι τα δικαιώματά σου εις τον αιώνα δι' αντάμειψιν. -

Ψαλ. 118,112 Εστρεψα με όλην μου την διάθεσιν την καρδίαν μου, στο να εφαρμόζω τας εντολάς σου πάντοτε. Διότι οι τηρηταί αυτών θα αμειφθούν.

Ψαλ. 118,113 Παρανόμους εμίσησα, τον δε νόμον σου ηγάπησα.

Ψαλ. 118,113 Ανθρώπους παρανόμους εμίσησα, τον δε Νομον σου ηγάπησα.

Ψαλ. 118,114 βοηθός μου, και αντιλήπτωρ μου εί σύ' εις τους λόγους σου επήλπισα.

Ψαλ. 118,114 Βοηθός και προστάτης μου είσαι συ, Κυριε. Εγώ δε στους λόγους και τας υποσχέσεις και τας εντολάς σου έχω στηριξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 118,115 εκκλίνατε απ' εμού, πονηρευόμενοι, και εξερευνήσω τας εντολάς τού Θεού μου.

Ψαλ. 118,115 Φυγετε μακράν από εμέ οι άνθρωποι, οι οποίοι μελετάτε και αγαπάτε και πράττετε την πονηρίαν. Εγώ δε θα ερευνήσω βαθύτερον και θα μάθω σαφέστερον τας εντολάς του Θεού μου.

Ψαλ. 118,116 αντιλαβού μου κατά το λόγιόν σου, και ζήσόν με, και μη κατασχύνης με από της προσδοκίας μου.

Ψαλ. 118,116 Απλωσε το προστατευτικό σου χέρι πιάσε με και συγκράτησέ με, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου. Σώσε και

περιφρούρησε την ζωή μου από τους κινδύνους και μη με εντροπιάσης σχετικώς με τας ελπίδας, που έχω στηρίξει εις σε.
Ψαλ. 118,117 βοήθησόν μοι, και σωθήσομαι και μελετήσω εν τοίς δικαιομασί σου διαπαντός.
Ψαλ. 118,117 Βοήθησέ με, διότι με την ιδικήν σου βοήθειαν θα σωθώ από τους κινδύνους και έτσι ασφαλής και απερίσπαστος θα μελετώ πάντοτε τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,118 εξουθένωσας πάντας τους αποστατούντας από των δικαιωμάτων σου, ότι άδικον το ενθύμημα αυτών.
Ψαλ. 118,118 Εξουθένωσες και εξητέλισες όλους εκείνους, οι οποίοι απεμακρύνθησαν από τας εντολάς σου, διότι οι διαλογισμοί της διανοίας των και αι επιθυμίες της καρδιάς των ήσαν άδικοι.
Ψαλ. 118,119 παραβαίνοντας ελογισάμην πάντας τους αμαρτωλούς της γης· διά τούτο ηγάπησα τα μαρτύριά σου.
Ψαλ. 118,119 Ηρεύνησα με τον νουν μου, εσκεφθην και είδα ότι παρέρχονται όλοι οι αμαρτωλοί της γης και εξαφανίζονται. Δια τούτο εγώ ηγάπησα τον Νομον σου, ο οποίος αποτελεί σωτηρίαν και ασφάλειαν.
Ψαλ. 118,120 καθήλωσον εκ τού φόβου σου τας σάρκας μου· από γάρ των κριμάτων σου εφοβήθην. -
Ψαλ. 118,120 Καρφώσε και νέκρωσε δια του αγίου φόβου σου τα προς την αμαρτίαν κλίνοντα μέλη της σαρκός μου. Ζητώ αυτήν την χάριν, διότι με τρομάζουν αι εναντίον της αμαρτίας τιμωρίαι σου.
Ψαλ. 118,121 Εποίησα κρίμα και δικαιοσύνην· μη παραδώς με τοίς αδικούσί με.
Ψαλ. 118,121 Επεδίωξα την ευθύτητα και δικαιοσύνην, την οποίαν συ θέλεις. Δια τούτο μη με παραδώσης εις τα χέρια των εχθρών μου, που με αδικούν.
Ψαλ. 118,122 έκδεξαι τον δούλόν σου εις αγαθόν· μη συκοφαντησάτωσάν με υπερήφανοι.
Ψαλ. 118,122 Δια το καλόν μου και προς ασφάλειάν μου πάρε κάτω από την προστασίαν σου εμέ τον δούλον σου, ώστε να μη τολμήσουν να διατυπώσουν εναντίον μου συκοφαντίας οι υπερήφανοι και αν διατυπώσουν, να μη γίνουν αυτά πιστευτά.
Ψαλ. 118,123 οι οφθαλμοί μου εξέλιπον εις το σωτήριόν σου και εις το λόγιον της δικαιοσύνης σου.
Ψαλ. 118,123 Απέκαμαν τα μάτια μου περιμένοντα την σωτηρίαν από σε, και την εκπλήρωσιν της δικαίας υποσχέσεώς σου.
Ψαλ. 118,124 ποιήσον μετά τού δούλου σου κατά το έλεός σου και τα δικαιώματά σου δίδαξόν με.
Ψαλ. 118,124 Σε ικετεύω να φερθής προς εμέ, τον δούλόν σου, σύμφωνα με το έλεός σου, όχι σύμφωνα με τας ιδικάς μου πράξεις. Δια να ευαρεστώ δε πάντοτε εις σε, δίδαξέ με ακόμη περισσότερον τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,125 δούλός σου είμι εγώ· συνέτισόν με, και γνώσομαι τα μαρτύριά σου.
Ψαλ. 118,125 Ιδικός σου δούλος είμαι εγώ. Δος μου λοιπόν, Κυριε, σοφίαν και σύνεσιν, δια να γνωρίσω και μάθω τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,126 καιρός τού ποιήσαι τώ Κυρίω· διεσκέδασαν τον νόμον σου.
Ψαλ. 118,126 Εφθασε δια τον Κυριον ο καιρός να αντιδράση και να εφαρμόση δικαιοσύνην εναντίον των εχθρών μου. Αυτοί κατεπάτησαν και κατεξέσχισαν τον Νομον σου.
Ψαλ. 118,127 διά τούτο ηγάπησα τας εντολάς σου υπέρ χρυσίον και τοπάζιον.
Ψαλ. 118,127 Η πονηρία και η κακότης εκείνων με έκαμε να αγαπήσω ακόμη περισσότερον τας εντολάς σου περισσότερον από το χρυσάφι και τους πολύτιμους λίθους.
Ψαλ. 118,128 διά τούτο προς πάσας τας εντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν οδόν άδικον εμίσησα. -
Ψαλ. 118,128 Δια τούτο συνεμορφούμην προς όλας τας εντολάς σου, εμίσησα δε κάθε άδικον πράξιν.
Ψαλ. 118,129 Θαυμαστά τα μαρτύριά σου· διά τούτο εξηρεύνησεν αυτά η ψυχή μου.
Ψαλ. 118,129 Βαθύν θαυμασμόν μου προκαλούν αι εντολαί, που υπάρχουν στον Νομον σου. Δια τούτο η ψυχή μου τας ηρεύνησε και τας εμελέτησε με πόθον.
Ψαλ. 118,130 η δήλωσις των λόγων σου φωτιεί και συνετιεί νηπίους.
Ψαλ. 118,130 Η φανέρωσις και η ανάλυσις των εντολών σου φωτίζει και συνετιζει και αυτούς ακόμη τους απλοϊκούς ανθρώπους.
Ψαλ. 118,131 το στόμα μου ήνοιξα και είλικυσα πνεύμα, ότι τας εντολάς σου επεπόθουν.
Ψαλ. 118,131 Ηνοιξα το στόμα μου και εισέπνευσα τον ζωογόνον αέρα. Ετσι ελαχτάρησα και λαχταρώ τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,132 Επίβλεψον επ εμέ και ελέησόν με κατά το κρίμα των αγαπώντων το όνομά σου.
Ψαλ. 118,132 Ριξε ένα σπλαγχνικό βλέμμα εις εμέ και ελέησέ με, σύμφωνα με την αξιοπίστον υπόσχεσίν σου να προστατεύης εκείνους, που σέβονται και αγαπούν το Ονομά σου.
Ψαλ. 118,133 τα διαβήματά μου κατεύθυνον κατά το λόγιόν σου, και μη κατακυριευσάτω μου πάσα ανομία.
Ψαλ. 118,133 Κατεύθυνε την ζωήν και τα έργα μου σύμφωνα με το λόγιόν σου, ώστε καμμία παρανομία να μη κυριεύση την ψυχήν μου.
Ψαλ. 118,134 λύτρωσαι με από συκοφαντίας ανθρώπων, και φυλάξω τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,134 Γλύτωσέ με από συκοφαντίας ανθρώπων και εγώ θα φυλάξω τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,135 το πρόσωπόν σου επίφανον επί τον δούλόν σου και δίδαξόν με τα δικαιώματά σου.
Ψαλ. 118,135 Ας επιλάμψη και ας φωτίση εμέ τον δούλόν σου η αγαθότης και η καλωσύνη του προσώπου σου· δίδαξέ με τα προστάγματά σου.
Ψαλ. 118,136 διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οι οφθαλμοί μου, επει ουκ εφύλαξα τον νόμον σου. -
Ψαλ. 118,136 Εις τα αφθόνως αναβλύζοντα δάκρυά μου εβυθίσθησαν τα μάτια μου· και τούτο, διότι δεν ετήρησα πάντοτε τον Νομον σου.
Ψαλ. 118,137 Δίκαιος εί, Κύριε, και ευθείαι αι κρίσεις σου.
Ψαλ. 118,137 Δίκαιος είσαι, Κυριε, και αι αποφάσεις σου είναι ορθαί και ευθείαι.
Ψαλ. 118,138 ενετείλω δικαιοσύνην τα μαρτύριά σου και αλήθειαν σφόδρα.
Ψαλ. 118,138 Τα προστάγματά σου, Κυριε, τα οποία ως εντολάς έδωσες εις ημάς, είναι απολύτως δίκαια και αληθινά.
Ψαλ. 118,139 εξέτηξέ με ο ζήλός σου, ότι επελάθοντο των λόγων σου οι εχθροί μου.
Ψαλ. 118,139 Με έλυωσεν ωσάν κερύ ο ζήλός μου δια την δόξαν του Ονόματός σου, διότι οι εχθροί μου ελησμόνησαν εντελώς τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,140 πεπτρωμένον το λόγιόν σου σφόδρα, και ο δούλός σου ηγάπησεν αυτό.

Ψαλ. 118,140 Είναι όμως άφρονες, διότι τα λόγια σου είναι ολοκάθαρα και απαστράπτοντα, όπως το χρυσάφι, το οποίον εκαθαρίσθη στο πυρωμένο καμίνι. Δια τούτο εγώ ο δούλος σου τα ηγάπησα.

Ψαλ. 118,141 νεώτερος εγώ ειμι και εξουδενωμένος· τα δικαιώματά σου ουκ επελαθόμην.

Ψαλ. 118,141 Μικρός κατά την ηλικίαν, καταφρονημένος και εξουδενωμένος είμαι μέσα εις την κοινωνίαν. Αλλά τας εντολάς σου ποτέ δεν τας ελησμόνησα.

Ψαλ. 118,142 η δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα, και ο νόμος σου αλήθεια.

Ψαλ. 118,142 Η δικαιοσύνη σου, Κυριε, είναι δικαιοσύνη αιωνία και αναλλοίωτος και ο Νομος σου είναι αυτή αυτή η αλήθεια.

Ψαλ. 118,143 θλίψεις και ανάγκαι εύροσάν με· αι εντολαί σου μελέτη μου.

Ψαλ. 118,143 Με ευρήκαν θλίψεις και ανάγκαι, αλλά αι εντολαί σου, Κυριε, ήσαν πάντοτε μελέτη και παρηγορία μου.

Ψαλ. 118,144 δικαιοσύνη τα μαρτύριά σου εις τον αιώνα· συνέτισόν με, και ζήσομαι. -

Ψαλ. 118,144 Τα προστάγματά σου είναι δίκαια, αιώνια και αναλλοίωτα. Συνέτισέ με δια μέσου αυτών, ώστε να ζήσω εγώ σύμφωνα με το άγιον θέλημά σου.

Ψαλ. 118,145 Εκέκραξα εν όλη καρδιά μου· επάκουσόν μου, Κύριε, τα δικαιώματά σου εκζητήσω.

Ψαλ. 118,145 Με όλην μου την καρδιά έκραξα προς σε· άκουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε, την προσευχήν μου. Εγώ δε θα ζητήσω να μάθω και να κατανοήσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,146 εκέκραξά σοι· σώσόν με, και φυλάξω τα μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,146 Έκραξα προς σε, Κυριε· σώσε και περιφρούρησε την ζωήν μου, που κινδυνεύει, και εγώ θα φυλάξω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,147 προέφθασα εν αωρία και εκέκραξα, εις τους λόγους σου επήλπισα.

Ψαλ. 118,147 Πολύ ενωρίς, πριν περάση η νύκτα, εγώ εσηκώθηκα και προσηυχήθην με κραυγήν προς σε, διότι ήλπισα εις τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,148 προέφθασαν οι οφθαλμοί μου προς όρθρον τού μελετάν τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,148 Ηνοιξαν τα μάτια μου πολύ ενωρίς, ενώ ακόμη ήτο βαθύς όρθρος, δια να μελετήσω τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,149 της φωνής μου άκουσον, Κύριε, κατά το έλεός σου, κατά το κρίμά σου ζήσόν με.

Ψαλ. 118,149 Άκουσε, Κυριε, την φωνήν της δεήσεώς μου, σύμφωνα με την ευσπλαγχνίαν σου, και κατά την δικαίαν σου απόφασιν περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,150 προσήγγισαν οι καταδιώκοντές με ανομία, από δε τού νόμου σου εμακρύνθησαν.

Ψαλ. 118,150 Οι εχθροί μου, που αδικώς και παραλόγως με καταδιώκουν, με επλησίασαν, δια να με εξοντώσουν. Αυτοί όμως ευρίσκονται μακράν από το άγιον θέλημά σου.

Ψαλ. 118,151 εγγύς εί, Κύριε, και πάσαι αι οδοί σου αλήθεια.

Ψαλ. 118,151 Αλλά συ, Κυριε, είσαι κοντά μου. Όλοι δε οι τρόποι ενεργείας σου προς ημάς τους ανθρώπους είναι δίκαιοι και αληθινοί.

Ψαλ. 118,152 κατ αρχάς έγνων εκ των μαρτυριών σου, ότι εις τον αιώνα εθεμελίωσας αυτά. -

Ψαλ. 118,152 Απ' αρχής εγώ, Κυριε, εγνώρισα και κατενόησα τα μαρτύριά σου και επεισθην απολύτως, ότι αι εντολαί σου έχουν αιώνια τα θεμέλιά των.

Ψαλ. 118,153 Ίδε την ταπεινώσιν μου και εξελού με, ότι τού νόμου σου ουκ επελαθόμην.

Ψαλ. 118,153 Ίδε την καταφρόνησιν και την εξουθένωσιν, εις την οποίαν με έχουν ρίξει οι εχθροί μου, και σπύσε να με βγάλης από αυτήν, διότι εγώ δεν ελησμόνησα ποτέ τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,154 κρίνον την κρίσιν μου και λύτρωσαί με· διά τον λόγον σου ζήσόν με.

Ψαλ. 118,154 Συ, ωσάν δίκαιος που είσαι, κρίνε με δικαιοσύνην την υπόθεσιν μου και απάλλαξέ με από τους εχθρούς μου. Συμφωνα δε με την υπόσχεσιν σου περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,155 μακράν από αμαρτωλών σωτηρία, ότι τα δικαιώματά σου ουκ εξεζήτησαν.

Ψαλ. 118,155 Η σωτηρία των δικαίων είσαι συ. Η σωτηρία όμως των αμαρτωλών είναι μακράν, είναι ανύπαρκτος, διότι δεν εζήτησαν να μελετήσουν και να καταμάθουν τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,156 οι οικτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατά το κρίμά σου ζήσόν με.

Ψαλ. 118,156 Τα ελέη σου, Κυριε, είναι πολλά. Συμφωνα με την εύσπλαγχνον κρίσιν σου περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,157 πολλοί οι εκδιώκοντές με και θλίβοντές με· εκ των μαρτυριών σου ουκ εξέκλινα.

Ψαλ. 118,157 Πολλοί είναι οι εχθροί μου, που με καταδιώκουν και με καταθλίβουν. Εγώ όμως ποτέ δεν παρεξέκλινα από τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,158 είδον ασυνετόντας και εξετηκόμην, ότι τα λόγια σου ουκ εφυλάξαντο.

Ψαλ. 118,158 Είδα ασυνέτους ανθρώπους να απορρίπτουν τας εντολάς σου και έλυωνα από τον πόνον, διότι αυτοί δεν ετήρησαν τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,159 ίδε, ότι τας εντολάς σου ηγάπησα· Κύριε, εν τώ ελέει σου ζήσόν με.

Ψαλ. 118,159 Ίδε όμως, Κυριε, ότι εγώ ηγάπησα με όλην μου την καρδίαν τας εντολάς σου. Κυριε, κατά το μέγα έλεός σου, χάρισέ μου ασφαλή και μακράν την ζωήν.

Ψαλ. 118,160 αρχή των λόγων σου αλήθεια, και εις τον αιώνα πάντα τα κρίματα της δικαιοσύνης σου. -

Ψαλ. 118,160 Αρχή, βάσις και περιεχόμενον των λόγων σου είναι η αλήθεια και όλαι αι κρίσεις της δικαιοσύνης σου είναι αιώνιοι και αμετάθετοι.

Ψαλ. 118,161 Αρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, και από των λόγων σου εδειλίασεν η καρδιά μου.

Ψαλ. 118,161 Αρχοντες ασεβείς με κατεδίωξαν χωρις λόγον και αφορμήν. Δεν τους εφοβήθην. Από τους λόγους σου μόνον εδειλίασεν η καρδιά μου, μήπως τυχόν και τους παραβώ.

Ψαλ. 118,162 αγαλλιάσομαι εγώ επί τα λόγια σου ως ο ευρίσκων σκύλα πολλά.

Ψαλ. 118,162 Εγώ θα χαρώ τόσο πολύ από την μελέτην, την αποδοχήν και εφαρμογήν των λόγων σου, ωσάν ο νικητής εκείνος ο οποίος ευρίσκει πολλά και πολύτιμα λάφυρα.

Ψαλ. 118,163 αδικίαν εμίσησα και εβδελυξάμην, τον δε νόμον σου ηγάπησα.

Ψαλ. 118,163 Εμίσησα και εισχάθηκα την αδικίαν. Τον δε Νομον σου ηγάπησα.
 Ψαλ. 118,164 επτάκις της ημέρας ήνεσά σε επί τα κρίματα της δικαιοσύνης σου.
 Ψαλ. 118,164 Πολλές φορές κατά το διάστημα της ημέρας σε εδοξολόγησα δια τας δικαίας κρίσεις σου.
 Ψαλ. 118,165 ειρήνη πολλή τοίς αγαπώσι τον νόμον σου, και ουκ έστιν αυτοίς σκάνδαλον.
 Ψαλ. 118,165 Ειρήνη πολλή βασιλεύει εις την καρδίαν εκείνων, που αγαπούν και φυλάττουν τον Νομον σου. Δεν υπάρχει εις αυτούς σκάνδαλον, που να σκοντάπτουν επάνω του, να τους αναταράσση και να τους κλονίξη.
 Ψαλ. 118,166 προσεδόκων το σωτήριόν σου, Κύριε, και τας εντολάς σου ηγάπησα.
 Ψαλ. 118,166 Παντοτε, Κυριε, από σε περιμένα την σωτηριαν, και τας εντολάς σου ηγάπησα.
 Ψαλ. 118,167 εφύλαξεν η ψυχή μου τα μαρτύριά σου και ηγάπησεν αυτά σφόδρα.
 Ψαλ. 118,167 Η ψυχή μου εφύλαξε τας εντολάς σου, διότι θερμότατα τας έχει αγαπήσει.
 Ψαλ. 118,168 εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύριά σου, ότι πάσαι αι οδοί μου εναντίον σου, Κύριε. -
 Ψαλ. 118,168 Εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύριά σου, Κυριε, διότι έχω την συναίσθησιν ότι όλαι αι πορείαι της ζωής μου ευρίσκονται ενώπιόν σου.
 Ψαλ. 118,169 Εγγισάτω η δέησίς μου ενώπιόν σου, Κύριε· κατά το λόγιόν σου συνέντισόν με.
 Ψαλ. 118,169 Ας πλησιάση, λοιπόν, ενώπιον του θρόνου της μεγαλωσύνης σου η δέησίς μου, Κυριε, και σύμφωνα με την ρητήν υπόσχεσίν σου ότι ακούεις τας προσευχάς μας, δος μου σύνεσιν και φωτισμόν.
 Ψαλ. 118,170 εισέλθου το αξίωμά μου ενώπιόν σου, Κύριε· κατά το λόγιόν σου ρύσαι με.
 Ψαλ. 118,170 Είθε να φθάση εις σε, Κυριε, η ιερά αυτή αξίωσίς μου. Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, γλύτωσέ με από τους διαφόρους κινδύνους, που απειλούν την ζωήν μου.
 Ψαλ. 118,171 εξερεύξαινο τα χείλη μου ύμνον, όταν διδάξης με τα δικαιώματά σου.
 Ψαλ. 118,171 Είθε από την καρδιαν και τα χείλη μου να αναβλύζουν πλούσιοι ύμνοι εις δόξαν σου. Και τούτο θα γίνη, όταν με διδάξης τα προστάγματά σου.
 Ψαλ. 118,172 φθέγγαιτο η γλώσσά μου τα λόγια σου, ότι πάσαι αι εντολαί σου δικαιοσύνη.
 Ψαλ. 118,172 Είθε η γλώσσά μου να ομιλή και να διαλαλή πάντοτε τα λόγια σου, διότι όλαι αι εντολαί σου είναι δίκαιαι και ορθαί.
 Ψαλ. 118,173 γενέσθω η χείρ σου τού σώσαι με, ότι τας εντολάς σου ηρετισάμην.
 Ψαλ. 118,173 Ας απλωθή προς εμέ το προστατευτικό σου χέρι, δια να με σώσης, διότι εγώ, υπέρ πάντα τα άλλα, επροτίμησα και ηγάπησα τας εντολάς σου.
 Ψαλ. 118,174 επεπόθησα το σωτήριόν σου, Κύριε, και ο νόμος σου μελέτη μου εστι.
 Ψαλ. 118,174 Με όλην μου την καρδιαν επόθησα την σωτηριαν, την οποίαν συ, Κυριε, δίδεις, και ο Νομος σου είναι παντοτεινή μου μελέτη.
 Ψαλ. 118,175 ζήσεται η ψυχή μου και αινέσει σε, και τα κρίματά σου βοηθήσει μοι.
 Ψαλ. 118,175 Χαρις εις την ιδικήν σου προστασίαν θα ζήσω και θα σε υμνώ, αι δε δίκαιαι κρίσεις σου θα με βοηθήσουν.
 Ψαλ. 118,176 επλανήθην ως πρόβατον απολωλός· ζήτησον τον δούλόν σου, ότι τας εντολάς σου ουκ επελαθόμην.
 Ψαλ. 118,176 Επλανήθην, Κυριε, σαν απολωλός πρόβατον, μη με αφήσης· αναζήτησε εμέ τον δούλον σου, διότι ποτέ εγώ δεν ελησμόνησα τας εντολάς σου.

ΨΑΛΜΟΣ 119 (Μασ. 120)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 119,1 Πρός Κύριον εν τώ θλίβεσθαι με εκέκραξα, και εισήκουσέ μου.
 Ψαλ. 119,1 Προς τον Κυριον εις περιστάσεις θλίψεων έκραξα δια της προσευχής και με εισήκουσε.
 Ψαλ. 119,2 Κύριε, ρύσαι την ψυχήν μου από χειλέων αδίκων και από γλώσσης δολίας.
 Ψαλ. 119,2 και τώρα, Κυριε, γλύτωσε την ψυχήν μου από χείλη, τα οποία ομιλούν εναντίον μου αδικίας και συκοφαντίας, από γλώσσαν, η οποία εξυφαίνει δολοπλοκίας.
 Ψαλ. 119,3 τι δοθείη σοι και τι προστεθείη σοι προς γλώσσαν δολίαν;
 Ψαλ. 119,3 Ποία βοήθεια πρέπει να σου δοθή, ποία ενίσχυσις πρέπει να προστεθή επί πλέον εις σε, δια να αποκρούσης την δολοπλόκον γλώσσαν;
 Ψαλ. 119,4 τα βέλη τού δυνατού ηκονημένα, σύν τοίς άνθραξι τοίς ερημικοίς.
 Ψαλ. 119,4 Θα σου δοθούν τα ακονισμένα βέλη του παντοδυνάμου Θεού, τα ωπλισμένα με άνθρακας πυρός, τα οποία κατακαίουν και ερημώνουν.
 Ψαλ. 119,5 οίμοι! ότι η παροικία μου εμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετά των σκηνωμάτων Κηδάρ.
 Ψαλ. 119,5 Αλλοίμονον! Διότι η παραμονή μου εις την ξένην γην παρετάθη επί μακρόν. Κατεσκήνωσα μαζί με τους σκηνίτας Κηδάρ, με τους βαρβάρους απογόνους του Ισμαήλ.
 Ψαλ. 119,6 πολλά παρώκησεν η ψυχή μου.
 Ψαλ. 119,6 Επί πολύν χρόνον παρετάθη η ξενητεία μου.
 Ψαλ. 119,7 μετά των μισούντων την ειρήνην ήμην ειρηνικός· όταν ελάλουν αυτοίς, επολέμουν με δωρεάν.
 Ψαλ. 119,7 Με τους ανθρώπους, οι οποίοι εμισούσαν την ειρήνην, εγώ ήμην πάντοτε ειρηνικός. Όταν συνωμιλούσα με αυτούς, εκείνοι με επολεμούσαν χωρίς λόγον και αφορμήν. Σώσέ με, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 120 (Μασ. 121)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 120,1 Ηρα τους οφθαλμούς μου εις τα όρη, όθεν ήξει η βοήθειά μου.
 Ψαλ. 120,1 Από την ξένην χώραν εσήκωσα τα μάτια μου προς τα όρη Σιών, από όπου θα έλθη η βοήθειά μου παρά του Κυρίου, δια να επαναπατρισθώ.
 Ψαλ. 120,2 η βοήθειά μου παρά Κυρίου τού ποιήσαντος τον ουρανόν και την γήν.
 Ψαλ. 120,2 Η βοήθειά μου θα έλθη από τον Κυριον, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.
 Ψαλ. 120,3 μη δώης εις σάλον τον πόδα σου, μηδέ νυστάξη ο φυλάσσων σε.

Ψαλ. 120,3 Είθε, ω ψυχή μου, ποτέ να μη σαλευθῆ το ποδί σου. Ποτέ να μη νυστάξῃ και αδιαφορήσῃ δια σε ο Κυριος, ο οποίος σε φυλάσσει.

Ψαλ. 120,4 ἰδοὺ οὐ νυστάξει οὐδέ υπνώσει ο φυλάσσων τον Ισραήλ.

Ψαλ. 120,4 Ἰδοὺ, δεν θα νυστάξῃ, οὔτε θα κοιμηθῆ, οὔτε θα αδιαφορήσῃ ο Κυριος, ο οποίος περιφρουρεῖ τον ισραηλιτικὸν λαόν.

Ψαλ. 120,5 Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου·

Ψαλ. 120,5 Τουναντίον, ο Κυριος θα σε περιφρουρήσῃ ασφαλῆ, ὡς λαέ του Ισραήλ. Ο Κυριος θα εἶναι ο παντοδύναμος σκεπαστής και υπερασπιστής σου, ο οποίος θα ἰσταται συμπαραστάτης σου εκ δεξιῶν σου.

Ψαλ. 120,6 ἡμέρας ο ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδέ η σελήνη την νύκτα.

Ψαλ. 120,6 Τοτε κατά την ἡμέραν ο ἥλιος δεν θα σε καυματίσῃ, οὔτε η σελήνη θα σε βλάβῃ κατά την νύκτα.

Ψαλ. 120,7 Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντός κακού, φυλάξει την ψυχὴν σου ο Κύριος.

Ψαλ. 120,7 Ο Κυριος θα σε προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε κακόν. Θα φυλάξῃ την ζωὴν σου ο Κυριος.

Ψαλ. 120,8 Κύριος φυλάξει την εἰσοδόν σου και την ἐξοδόν σου ἀπὸ τοῦ νῦν και ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 120,8 Ο Κυριος θα φυλάξῃ την εἰσοδόν σου και την ἐξοδόν σου ἀπὸ το σπίτι σου· γενικῶς την πορείαν της ζωῆς σου και στο παρόν και στο μέλλον.

ΨΑΛΜΟΣ 121 (Μασ. 122)

Ωδή των αναβαθμῶν.

Ψαλ. 121,1 Ευφράνθη ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.

Ψαλ. 121,1 Εσκήρθησα ἀπὸ χαράν και ἀγαλλίασιν, ὅταν, ἐνῶ ευρισκόμενη εἰς ξένην χώραν, μερικοὶ προσκυνηταὶ μοι εἶπαν· Θα πορευθῶμεν τώρα στον ναόν του Κυρίου.

Ψαλ. 121,2 εστῶτες ἦσαν οὐ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 121,2 Και ἰδοὺ, τα πόδια μας τώρα ἰστανται εἰς τας αὐλάς σου, ὡς Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 121,3 Ιερουσαλήμ οικοδομουμένη ὡς πόλις, ἢς η μετοχή αυτής ἐπὶ το αὐτό.

Ψαλ. 121,3 Ἡ Ιερουσαλήμ, η οποία ἔχει οικοδομηθῆ ὡς πολυάνθρωπος, μεγάλη και λαμπρά πόλις, της οποίας τα κτίρια συνέχονται το ένα με το ἄλλο, ὥστε να μη εἶναι ἀραιοκατωκημένη.

Ψαλ. 121,4 ἐκεῖ γάρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαί Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ισραήλ, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου·

Ψαλ. 121,4 Περισσότερον ὅμως ποθητή και ἀγαπητή εἶναι, διότι ἐκεῖ ἀνέρχονται αἱ διάφοροι φυλαί, αἱ φυλαί του λαοῦ του Θεοῦ, σύμφωνα προς την ἐντολήν του Κυρίου, δια να υμνήσουν και δοξολογήσουν το πάντιμον ὄνομά του Κυρίου.

Ψαλ. 121,5 ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ.

Ψαλ. 121,5 Ἡυφράνθη η Ιερουσαλήμ, διότι ἐκεῖ ἐστήνοντο θρόνοι δικαστικοί, θρόνοι δια την βασιλεύουσαν οικογένειαν του Δαυῖδ.

Ψαλ. 121,6 ἐρωτήσατε δὴ τα εἰς εἰρήνην την Ιερουσαλήμ, και εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε·

Ψαλ. 121,6 Ὡς οἱ προσκυνηταὶ, παρακαλέσατε τον Κυριον δια την ἀσφάλειαν, την εἰρήνην και την ευημερίαν της Ιερουσαλήμ. Ὡς Ιερουσαλήμ! Ευτυχία ἀς ὑπάρχῃ πάντοτε εἰς ἐκείνους, οἱ οποίοι σε ἀγαποῦν.

Ψαλ. 121,7 γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου και εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.

Ψαλ. 121,7 Εἰρήνη ἀς βασιλεύσῃ μέσα εἰς τα τείχη σου, τα οποία αποτελοῦν την δύναμιν, που σε περιφρουρεῖ. Ἀφθονία και ἀσφάλεια ἀς ὑπάρχῃ στους πύργους των θησαυρῶν σου και τους προμαχῶνας σου.

Ψαλ. 121,8 ἐνεκα των ἀδελφῶν μου και των πλησίον μου, ἐλάου δὴ εἰρήνην περὶ σοῦ·

Ψαλ. 121,8 Χαριν των ἀδελφῶν μου και των φίλων μου, που κατοικοῦν εἰς σε, εὐχομαι πάντοτε εἰρήνην και ευημερίαν δια σε.

Ψαλ. 121,9 ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.

Ψαλ. 121,9 Χαριν του ναοῦ Κυρίου του Θεοῦ μας ἐζήτησα και ζητῶ με θερμὴν προσευχὴν ἀγαθὰ δια σε, ὡς Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 122 (Μασ. 123)

Ωδή των αναβαθμῶν.

Ψαλ. 122,1 Πρὸς σε ἦρα τους οφθαλμούς μου τον κατοικοῦντα ἐν τῷ ουρανῷ.

Ψαλ. 122,1 Πρὸς σε και μόνον ἔχω υψωμένα τα μάτια μου, Κυριε, ο οποίος κατοικεῖς στον ουρανόν.

Ψαλ. 122,2 ἰδοὺ ὡς οφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας των κυριῶν αυτών, ὡς οφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας της κυρίας αυτής, οὕτως οἱ οφθαλμοὶ ἡμῶν προς Κύριον τον Θεόν ἡμῶν, ἕως οὐ οικτειρήσαι ἡμᾶς.

Ψαλ. 122,2 Ἰδοὺ, ὅπως τα μάτια των δούλων εἶναι προσηλωμένα εἰς τα χεῖρα των κυριῶν των, και οἱ οφθαλμοὶ της δούλης εἰς τα χεῖρα της κυρίας της, περιμένοντες ἀπὸ ἐκείνους ἀγαθὰ, ἔτσι και τα μάτια μας στρέφονται προς Κυριον, τον Θεόν μας και τον παρακαλοῦν, μέχρις ὅτου πλούσιον ἐκδηλώσῃ προς ἡμᾶς το ἐλεός του.

Ψαλ. 122,3 ἐλέησον ἡμᾶς, Κυριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως,

Ψαλ. 122,3 Ἐλέησέ μας, Κυριε, ἐλέησέ μας, διότι ἐπὶ μακρόν χρόνον ἐγεμίσαμεν ἀπὸ καταφρόνησιν και ἐξουθένωσιν.

Ψαλ. 122,4 ἐπὶ πλείον ἐπλήσθη η ψυχὴ ἡμῶν. Τό ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, και η ἐξουθένωσις τοῖς υπερηφάνοις.

Ψαλ. 122,4 Ἐγέμισε με το παραπάνω η ψυχὴ μας. Εἶθε η κατασχύνῃ να ἔλθῃ ἐναντίον των πλουσιῶν και ἀλαζονικῶν τυράννων μας, ο ἐξευτελισμός και η ἐξουθένωσις ἐναντίον των υπερηφάνων, οἱ οποίοι μας κατατυραννοῦν.

ΨΑΛΜΟΣ 123 (Μασ. 124)

Ωδή των αναβαθμῶν.

Ψαλ. 123,1 Εἰ μη ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ισραήλ·

Ψαλ. 123,1 Ἐάν ο Κυριος δεν ἦτο μαζί μας, βοηθός και υπερασπιστής μας, ἀς το ὁμολογήσῃ λοιπόν ὅλος ο ισραηλιτικὸς λαός,

Ψαλ. 123,2 εἰ μη ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ ἐπαναστήναι ἀνθρώπους ἐφ ἡμᾶς,

Ψαλ. 123,2 ἐάν ο Κυριος δεν ευρίσκετο μαζί μας, ὅταν οἱ ἐχθροὶ μας πάνοπλοι και ἰσχυροὶ ἐξηγέρθησαν ἐναντίον μας,

Ψαλ. 123,3 ἀρα ζώντας ἀν κατέπιον ἡμᾶς ἐν τῷ ὀργισθῆναι τον θυμόν αυτών ἐφ ἡμᾶς·

Ψαλ. 123,3 ασφαλώς και βεβαίως ζωντανούς θα μας κστέπιναν, όταν η οργή των είχε ανάψει εναντίον μας.

Ψαλ. 123,4 άρα το ύδωρ αν κατεπόντισεν ημάς, χειμαρον διήλθεν η ψυχή ημών·

Ψαλ. 123,4 Το ορμητικόν ρεύμα του μίσους και της κακίας των θα μας κατεπόντιζε και θα μας κατέπνιγε. Ποταμόν ορμητικόν από εκείνους, που σχηματίζονται τον χειμώνα, θα διήρχετο η ψυχή μας.

Ψαλ. 123,5 άρα διήλθεν η ψυχή ημών το ύδωρ το ανυπόστατον.

Ψαλ. 123,5 Ασφαλώς θα διήρχετο η ψυχή μας βαθύτατον ύδωρ, όπου πυθμήν δεν υπάρχει, και θα κατεποντίζετο.

Ψαλ. 123,6 ευλογητός Κύριος, ός ουκ έδωκεν ημάς εις θήραν τοίς οδοούσιν αυτών.

Ψαλ. 123,6 Ας είναι όμως ευλογημένον και δοξασμένον το όνομά του Κυριου, ο οποίος δεν μας αφήκε να γίνωμεν θήραμα και τροφή στους οδόντας των αγρίων αυτών θηρίων, των εχθρών μας.

Ψαλ. 123,7 η ψυχή ημών ως στρουθιον ερύσθη εκ της παγίδος των θηρευόντων· η παγίς συνετρίβη, και ημείς ερύσθημεν.

Ψαλ. 123,7 Η ζωή μας εγλύτωσεν από τα χέρια των, όπως το στρουθιον διαφεύγει την παγίδα των κυνηγών. Η παγίς των εχθρών μας συνετρίβη και ημείς διεσώθημεν.

Ψαλ. 123,8 η βοήθεια ημών εν ονόματι Κυριου τού ποιήσαντος τον ουρανόν και την γήν.

Ψαλ. 123,8 Η βοήθεια και η σωτηρία μας οφείλεται στον παντοδύναμον Κυριον μας, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 124 (Μασ. 125)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 124,1 Οι πεποιθότες επί Κύριον ως όρος Σιών· ου σαλευθήσεται εις τον αιώνα ο κατοικών Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 124,1 Αυτοί που έχουν στηρίξει την πεποίθησιν των εις τον Κύριον, ομοιάζουν προς το ακλόνητον όρος της Σιών, διότι όπως εκείνο, έτσι και ο κάθε κάτοικος της Ιερουσαλημ, που πιστεύει εις τον Θεο, ποτέ δεν θα κλονισθή.

Ψαλ. 124,2 όρη κύκλω αυτής, και ο Κύριος κύκλω τού λαού αυτού από τού νύν και έως τού αιώνος.

Ψαλ. 124,2 Όπως γύρω από την Ιερουσαλήμ υπάρχουν λόφοι, οι οποίοι την προσταπίζουν από τας επιδρομάς των εχθρών, έτσι και ο Κύριος ως ακατανόκητον όπλον ευρίσκεται γύρω από τον λαόν του, προστατεύων αυτόν εις τους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 124,3 ότι ουκ αφήσει Κύριος την ράβδον των αμαρτωλών επί τον κλήρον των δικαίων, όπως αν μη εκτείνωσιν οι δικαιοι εν ανομίαις χείρας αυτών.

Ψαλ. 124,3 Δεν θα επιτρέψη ο Κύριος να πίπτη βασανιστική και τυραννική η ράβδος και η εξουσία των αμαρτωλών εναντίον της κληρονομίας των δικαίων Ισραηλιτών. Και τούτο, δια να μη σκανδαλισθούν οι δικαιοι από τον θρίαμβον του κακού και απλώσουν και αυτοί τα χέρια των εις έργα παρανομίας.

Ψαλ. 124,4 αγάθυνον, Κύριε, τοίς αγαθοίς και τοίς ευθέσι τή καρδιά·

Ψαλ. 124,4 Δείξε και στείλε, Κύριε, τα αγαθά σου εις τους αγαθούς ανθρώπους, εις αυτούς που έχουν ειλικρινή και άδολον την καρδιαν.

Ψαλ. 124,5 τους δε εκκλίνοντας εις τας στραγγαλιάς απαξει Κύριος μετά των εργαζομένων την ανομίαν ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλ. 124,5 Αυτούς όμως, οι οποίοι παρεκκλίνουν εις τους διεστραμμένους δρόμους της πονηρίας, θα εξολοθρεύση ο Κύριος, μαζί με τους εργαζομένους την ανομίαν. Είθε να βασιλεύη η ειρήνη εις τον λαόν του Ισραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ 125 (Μασ. 126)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 125,1 Εν τώ επιστρέψαι Κύριον την αιχμαλωσίαν Σιών εγενήθημεν ωσεί παρακεκλημένοι.

Ψαλ. 125,1 Όταν ο δικαιοσ και παντοδύναμος Κυριος επανέφερεν ημάς τους αιχμαλώτους από την Βαβυλώνα και αποκατέστησεν εις την πατρίδα μας, ησθάνθημεν μεγάλην παρηγορίαν και χαράν.

Ψαλ. 125,2 τότε επλήσθη χαράς το στόμα ημών και η γλώσσα ημών αγαλλιάσεως. τότε ερούσιν εν τοίς έθνεσιν· εμεγάλυνε Κύριος τού ποιήσαι μετ αυτών.

Ψαλ. 125,2 Τότε εγέμισε το στόμα μας από ενθουσιώδεις αναφωνήσεις χαράς και η γλώσσα μας από λόγια αγαλλιάσεως. Τότε και αυτοί ακόμη οι ειδωλολατρικοί, λαοί έλεγαν· Ο Κυριος έκαμε μεγάλα έργα προς χάριν των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 125,3 εμεγάλυνε Κύριος τού ποιήσαι μεθ ημών, εγενήθημεν ευφραινόμενοι.

Ψαλ. 125,3 Πράγματι μεγάλα και θαυμαστά έργα υπέρ ημών έκαμεν ο Κυριος. Δι' αυτό και ημείς εγεμίσαμεν από χαράν και αγαλλίασιν.

Ψαλ. 125,4 επίστρεψον, Κύριε, την αιχμαλωσίαν ημών ως χειμάρους εν τώ νότω.

Ψαλ. 125,4 Επανάφερε όμως, Κυριε, και τους υπολειφθέντας αιχμαλώτους Ιουδαίους, πολυαρίθμους, σαν χειμάρρους, οι οποίοι κατά τον χειμώνα γεμίζουν νερά και ορμητικοί χύνονται προς νότον.

Ψαλ. 125,5 οι σπείροντες εν δάκρυσιν εν αγαλλιάσει θεριούσι.

Ψαλ. 125,5 Όσοι με δάκρυα απελπισίας εξ αιτίας της ξηρασίας σπείρουν τους αγρούς των, όταν πέσουν αι βροχαί και καρποφορήσουν οι αγροί των, θα θερίσουν σκιρτώντες από αγαλλίασιν.

Ψαλ. 125,6 πορευόμενοι επορεύοντο και έκλειον βάλλοντες τα σπέρματα αυτών· ερχόμενοι δε ήξουσιν εν αγαλλιάσει αίροντες τα δράγματα αυτών.

Ψαλ. 125,6 Οι γεωργοί μεταβαίνοντες στους αγρούς των ρίπτουν τους σπόρους με δάκρυα, διότι δεν γνωρίζουν, αν και τι θα θερίσουν. Κατά τον θερισμόν όμως επανέρχονται από τους αγρούς με αγαλλίασιν φέροντες στους ώμους των τα δεμάτια από τα μεστωμένα στάχυα. Ετσι και ημείς πονεμένοι και κλαίοντες εβαδίζαμεν προς την εξορίαν της Βαβυλώνας. Χαίροντες δε και αγαλλόμενοι επανήλθομεν με την βοήθειάν σου εις την πατρίδα μας.

ΨΑΛΜΟΣ 126 (Μασ. 127)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 126,1 Εάν μη Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες· εάν μη Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσσω.

Ψαλ. 126,1 Εάν ο ίδιος ο Κύριος δεν οικοδομήση και δεν ευδοκήση εις την ανοικοδόμησιν ενός οίκου, ματαίως εκοπίασαν οι οικοδομούντες αυτόν. Εάν ο ίδιος ο Κύριος δεν φυλάξη μίαν πόλιν, ματαίως ηγρύπνησαν οι φρουροί της.

Ψαλ. 126,2 εις μάτην υμίν εστι το ορθρίζειν, εγείρεσθαι μετά το καθήσθαι, οι εσθιοντες άρτον οδύνης, όταν δώ τοίς αγαπητοίς αυτού ύπνον.

Ψαλ. 126,2 Εάν δεν έχετε δοθόν τον Θεόν, ματαίως εξυπνάτε από τον βαθύν όρθρον, δια να μεταβήτε εις τας εργασίας σας. Ματαίως, μόλις σηκωθήτε από την κλίνη σας η από την τράπεζαν του φαγητού, σπεύδτε προς την εργασίαν σας· και έτσι τρώγετε τον άρτον σας με πολύν κόπον και πόνον εις στιγμήν, κατά την οποίαν ο Κύριος δίδει στους αγαπητούς του πιστούς ανθρωπούς ήρεμον ύπνον·

Ψαλ. 126,3 ιδού η κληρονομία Κυρίου υιοί, ο μισθός τού καρπού της γαστρος.

Ψαλ. 126,3 ιδού ποιά είναι η πολύτιμος δωρεά του Κυρίου, που δίδεται από αυτόν στους αγαπητούς του. Είναι τα παιδιά, οι απόγονοι. Ο μισθός και η αμοιβή των δικαίων είναι τα τέκνα, καρπός της μητρικής γαστρος.

Ψαλ. 126,4 ωσει βέλη εις τα χειρί δυνατού, ούτως οι υιοί των εκτετιναγμένων.

Ψαλ. 126,4 Ωσάν βέλη εις τα χέρια ικανού και εμπείρου πολεμιστού ομοιάζουν τα παιδιά των παραμερισμένων από τους ανθρωπούς, αλλά πιστών στον Θεόν γονέων. 5 Μακάριος είναι ο γονεύς εκείνος, ο οποίος θα αποκτήση δια των παιδιών του ο,τι επιθυμεί. Δεν θα εντροπιασθούν οι γονείς αυτοί των πολλών παιδιών, όταν συζητούν με τους εχθρούς των εις τας πύλας της πόλεως.

Ψαλ. 126,5 μακάριος ός πληρώσει την επιθυμίαν αυτού εξ αυτών· ου καταισχνυθήσονται, όταν λαλώσι τοίς εχθροίς αυτών εν πύλαις.

ΨΑΛΜΟΣ 127 (Μασ. 128)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 127,1 Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τον Κύριον, οι πορευόμενοι εν ταίς οδοίς αυτού.

Ψαλ. 127,1 Τρισευτυχισμένοι είναι όλοι όσοι φοβούνται και ευλαβούνται τον Κυριον, οι οποίοι πορεύονται και συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας εντολάς του.

Ψαλ. 127,2 τους πόρους των καρπών σου φάγεσαι· μακάριος εί, και καλώς σοι έσται.

Ψαλ. 127,2 Συ, που ευλαβείσαι τον Κυριον, θα τρώγης τους κόπους των χειρών σου, και όχι οι ξένοι και οι εχθροί σου. Είσαι καλότυχος και ευτυχισμένος, και όλα τα ζητήματά σου θα πάνε καλά.

Ψαλ. 127,3 η γυνή σου ως άμπελος ευθηνούσα εν τοίς κλίτεσι της οικίας σου· οι υιοί σου ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης σου.

Ψαλ. 127,3 Η γυναίκα σου, μέσα εις τα δωμάτια του σπιτιού σου, θα είναι ωσάν την κληματαριά της αυλής σου, την γεμάτην καρπούς. Τα παιδιά σου θα παρακάθηνται ολόγυρα από την τράπεζάν σου, σαν νεόφυτα δένδρúλλια ελαιών.

Ψαλ. 127,4 ιδού ούτως ευλογηθήσεται άνθρωπος ο φοβούμενος τον Κύριον.

Ψαλ. 127,4 Ιδού, έτσι θα ευλογηθή κάθε άνθρωπος, ο οποίος φοβείται και ευλαδεΐται τον Κυριον.

Ψαλ. 127,5 ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, και ιδοις τα αγαθά Ιερουσαλήμ πάσας τας ημέρας της ζωής σου·

Ψαλ. 127,5 Είθε, λοιπόν, σε τον φοβούμενον αυτόν, να σε ευλογήση ο Κύριος από την αγίαν Σιών, όπου ο ιερός ναός του, να ίδης και να απολαύσης τα αγαθά της Ιερουσαλήμ όλας τας ημέρας της ζωής σου.

Ψαλ. 127,6 και ιδοις υιούς των υιών σου. ειρήνη επί τον Ισραήλ.

Ψαλ. 127,6 Είθε να ίδης τέκνα των τέκνων σου. Είθε η ειρήνη του Θεού να βασιλεύη εις ολόκληρον τον ισραηλιτικόν λαόν.

ΨΑΛΜΟΣ 128 (Μασ. 129)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 128,1 Πλεονάκις επολέμησάν με εκ νεότητός μου, ειπάτω δή Ισραήλ·

Ψαλ. 128,1 Πολλές φορές και από πολύν καιρόν, όταν ακόμη ως νεαρόν έθνος ηρχίσασμεν την ζωήν μας εις την Αίγυπτον, μας επολέμησαν οι εχθροί μας. Ας το διακηρύξη αυτό ο ισραηλιτικός λαός.

Ψαλ. 128,2 πλεονάκις επολέμησάν με εκ νεότητός μου, και γάρ ουκ ηδυνήθησάν μοι.

Ψαλ. 128,2 Πολλές φορές μας επολέμησαν οι εχθροί μας από την αρχήν της εθνικής μας ζωής και όμως δεν κατόρθωσαν να μας επιβληθούν και να μας εξοντώσουν.

Ψαλ. 128,3 επί τον νώτόν μου ετέκταινον οι αμαρτωλοί, εμάκρυναν την ανομίαν αυτών.

Ψαλ. 128,3 Καθήσαντες τυραννικά επάνω μας, εσφυροκοπούσαν εις την ράχιν μας οι ασεβείς ειδωλολατρικοί λαοί και επί πολύν χρόνον επεξέτεινον την παράνομον αυτήν συμπεριφοράν.

Ψαλ. 128,4 Κύριος δίκαιος συνέκοιψεν αυχένas αμαρτωλών.

Ψαλ. 128,4 Αλλ' ο δίκαιος Κύριος κατέκοιψε και εταπεινώσε τους αυχένas των αλαζονικών αμαρτωλών αυτών τυράννων μας.

Ψαλ. 128,5 αισχνυθήτωσαν και αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω πάντες οι μισούντες Σιών.

Ψαλ. 128,5 Ας κατεντροπιασθούν και ας στραφούν εντροπιασμένοι προς τα οπίσω όλοι εκείνοι, οι οποίοι μισούν την αγίαν Σιών, την Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 128,6 γενηθήτωσαν ωσει χόρτος δωμάτων, ός πρό τού εκσπασθηναι εξηράνθη·

Ψαλ. 128,6 Ας γίνουν όλοι αυτοί ωσάν το χορτάρι, που φυτρώνει επάνω εις τα λιακωτά, και το οποίον, πριν κανείς το εκριζώση, ξηραίνεται μόνον του.

Ψαλ. 128,7 ου ουκ επλήρωσε την χείρα αυτού ο θερίζων και τον κόλπον αυτού ο τα δράγματα συλλέγων,

Ψαλ. 128,7 Από αυτό το χορτάρι δεν ημπορεί ποτέ να γεμίση τα χέρια του ο θεριστής, ο οποίος θερίζει τα στάχυα, ούτε βέβαια και την αγκαλιάν του ο εργάτης, ο οποίος μαλεύει και δένει εις δεμάτια τα στάχυα.

Ψαλ. 128,8 και ουκ είπαν οι παράγοντες· ευλογία Κυρίου εφ υμάς, ευλογήκαμεν υμάς εν ονόματι Κυρίου.

Ψαλ. 128,8 Ούτε οι διαβάται θα είπουν προς εκείνους οι οποίοι, τυχόν, θα εμάζευαν τα χορταράκια αυτά· η ευλογία και η ειρήνη του Θεού να είναι μαζί σας· ούτε και εκείνοι, φυσικά, θα απαντήσουν προς τους διαβάτας· Η ευλογία του Θεού μαζί σας. Εν ονόματι του Κυρίου σας ευλογούμε και ημεΐς.

ΨΑΛΜΟΣ 129 (Μασ. 130)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 129,1 Εκ βαθέων εκέκραξά σοι, Κύριε·

Ψαλ. 129,1 Από τα βάθη της ψυχής μου, εις δυστυχίαν ευρισκόμενος, Εκραξα, Κυριε, προς σε.

Ψαλ. 129,2 Κύριε, εισάκουσον της φωνής μου· γενηθήτω τα ὠτά σου προσέχοντα εις την φωνήν της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 129,2 Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτὴν την δέησίν μου. Ας γίνουν προσεκτικά τα αυτιά σου εις τα λόγια της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 129,3 εάν ανομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τις υποστήσεται;

Ψαλ. 129,3 Κυριε, Κυριε, εάν παρατηρήσης και ξετάσης τας αμαρτίας μας, ποιός είναι δυνατόν να ανθέξη στο ερευνητικόν βλέμμα σου και την δικαίαν καταδικαστικήν απόφασίν σου;

Ψαλ. 129,4 ὅτι παρά σοί ο ἰλασμός εστιν.

Ψαλ. 129,4 Παίρνω ὅμως θάρρος, διότι γνωρίζω ὅτι εις σε υπάρχει το έλεος και η συγχώρησις.

Ψαλ. 129,5 ένεκεν τού ονόματός σου υπέμεινά σε, Κύριε, υπέμεινεν η ψυχή μου εις τον λόγον σου.

Ψαλ. 129,5 Δια το όνομά σου, Κυριε, το οποίον υπενθυμίζει αγαθότητα και φιλανθρωπίαν, με πολλήν την υπομονήν και εγκαρτέρησιν ήλπισα εις σε. Η ψυχή μου, με ακλόνητον πεποίθησιν εις την φιλαλήθειαν των υποσχέσεών σου, υπομένει και περιμένει την βοήθειαν σου.

Ψαλ. 129,6 ήλπισεν η ψυχή μου επί τον Κύριον από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός· από φυλακής πρωΐας ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον.

Ψαλ. 129,6 Η ψυχή μου ήλπισε και ελπίζει στον Κυριον, από βαθέος ὄρθρου μέχρι της προχωρημένης νυκτός. Εις τον Κυριον ὅλος ο ισραηλιτικός λαός ας ελπίζη από βαθείας πρωΐας μέχρι προχωρημένης νυκτός.

Ψαλ. 129,7 ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ το έλεος και πολλή παρ αὐτῷ λύτρωσις,

Ψαλ. 129,7 Διότι στον Κυριον υπάρχει το έλεος. Εις αυτόν υπάρχει ανεξάντλητος και από αυτόν χορηγείται πλουσία η βοήθεια προς σωτηρίαν.

Ψαλ. 129,8 και αυτός λυτρῶσεται τον Ισραήλ εκ πασών των ανομιών αυτού.

Ψαλ. 129,8 Και αυτός θα απαλλάξη τον ισραηλιτικόν λαόν από ὅλας τας αμαρτίας του.

ΨΑΛΜΟΣ 130 (Μασ. 131)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 130,1 Κύριε, ουχ υψώθη η καρδιά μου, ουδέ εμετεωρίσθησαν οι οφθαλμοί μου, ουδέ επορεύθην εν μεγάλοις, ουδέ εν θαυμασίοις υπέρ εμέ.

Ψαλ. 130,1 Κυριε, δεν υψώθηκε από κενοδοξίαν και υπερηφάνειαν η καρδιά μου, ούτε και εσήκωσα τα μάτια μου με έπαρσιν απέναντι των άλλων. Δεν επεδίωξα διά λόγους φιλοδοξίας μεγαλεία, ούτε επεχείρησα πράγματα, που υπερβαίνουν την δύναμίν μου και την αξίαν μου, με σκοπόν να προκαλέσω τον θαυμασμόν.

Ψαλ. 130,2 ει μη εταπεινοφρόνουν, αλλά ύψωσα την ψυχήν μου ως το απογεγαλακτισμένον επί την μητέρα αυτού, ως ανταποδώσεις επί την ψυχήν μου.

Ψαλ. 130,2 Εάν δεν εξούσα και δεν εφερόμην με ταπεινοφροσύνην, εάν δεν έχω εξαρτήσει ὅλην μου την ύπαρξιν από σε και προς σε δεν έχω υψωμένα τα βλέμματά μου, ὅπως το απογαλακτισμένον βρέφος προς την μητέρα του, έτσι ας ανταποδώσης εις την ψυχήν μου, τιμωρίαν μεν εάν εφέρθην με υπερηφάνειαν, αμοιβήν δε εάν έζησα με ταπεινοφροσύνην.

Ψαλ. 130,3 ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον, από τού νύν και έως τού αιώνος.

Ψαλ. 130,3 Ὁλος ο Ισραηλιτικός λαός ας έχη στηριγμένας τας ελπίδας του προς τον Κυριον από τώρα και στον αιώνα του αιώνος.

ΨΑΛΜΟΣ 131 (Μασ. 132)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 131,1 Μνήσθητι, Κύριε, τού Δαυΐδ και πάσης της πραότητος αυτού,

Ψαλ. 131,1 Ενθυμήσου, Κυριε, τον Δαυίδ και ὅλην αυτού την ανεξικακίαν, την μακροθυμίαν και την ταπεινοφροσύνην, δια των οποίων εηρέστησεν εις σε.

Ψαλ. 131,2 ως ὤμοσε τῷ Κυρίῳ, ηύξατο τῷ Θεῷ Ιακώβ·

Ψαλ. 131,2 Ενθυμήσου ὅτι ένορκον έδωκεν υπόσχεσιν εις σε τον Κυριον, έκαμε τάξιμον εις σε τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού.

Ψαλ. 131,3 ει εισελεύσομαι εις σκηνῶμα οίκου μου, ει αναβήσομαι επί κλίνης στρωμένης μου,

Ψαλ. 131,3 Είπε· Δεν θα εισέλθω εις την σκηνήν που κατοικώ, ούτε θα ανεβώ στο στρωμένο κρεβάτι μου,

Ψαλ. 131,4 ει δώσω ύπνον τοίς οφθαλμοίς μου και τοίς βλεφάροις μου νυσταγμόν και ανάπαυσιν τοίς κροτάφοις μου,

Ψαλ. 131,4 ούτε θα παραδώσω τα μάτια μου στον ύπνον και τα βλέφαρά μου στον νυσταγμόν· δεν θα δώσω ανάπαυσιν στους κροτάφους μου,

Ψαλ. 131,5 έως ού εύρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκηνῶμα τῷ Θεῷ Ιακώβ.

Ψαλ. 131,5 μέχρις ὅπου εύρω κατάλληλον τόπον δια τον Κυριον, δια την κατοικίαν του Θεού του Ιακώβ.

Ψαλ. 131,6 ιδού ηκούσαμεν αυτήν εν Εφραθά, εύρομεν αυτήν εν τοίς πεδίοις τού δρυμού·

Ψαλ. 131,6 Αυτά είπεν εκείνος, ημείς δε το έθνος του Ισραήλ, ιδού ηκούσαμεν ὅτι η Κιβωτός της Διαθήκης ευρίσκετο εις Εφραθά, την ευρήκαμεν εις τας δασώδεις περιοχάς της Καριαθιαιρείμ.

Ψαλ. 131,7 εισελευσόμεθα εις τα σκηνώματα αυτού, προσκυνήσομεν εις τον τόπον, ού έστησαν οι πόδες αυτού.

Ψαλ. 131,7 Τωρα ὅμως θα εισέλθωμεν εις την Ιερουσαλήμ, εις τα σκηνώματα του Θεού. Θα προσκυνήσωμεν στον τόπον, ὅπου εστάθησαν οι πόδες του, ὅπου υπάρχει η ιερά Κιβωτός της Διαθήκης.

Ψαλ. 131,8 ανάστηθι, Κύριε, εις την ανάπαυσίν σου, σύ και η κιβωτός τού αγιάσματος σου·

Ψαλ. 131,8 Σηκω, λοιπόν, Κυριε, και αναπαύσου μονίμως πλέον στον λαόν σου· συ και η ιερά Κιβωτός σου, η οποία έως τώρα περιεπλανάτο από τόπου εις τόπον.

Ψαλ. 131,9 οι ιερείς σου ενδύσονται δικαιοσύνην, και οι ὄσιοί σου αγαλλιάσονται.

Ψαλ. 131,9 Οι ιερείς σου ως ένδυμά των θα έχουν την δικαιοσύνην και οι άλλοι, οι αφωσιωμένοι εις σε 'Ισραηλιται, θα σκιρτούν από αγαλλίασιν και χαράν.

Ψαλ. 131,10 ένεκεν Δαυΐδ τού δούλου σου μη αποστρέψης το πρόσωπον τού χριστού σου.

Ψαλ. 131,10 Χαριν του πιστού δούλου σου Δαυιδ μη αποκρούσης και μη αποστροφής το πρόσωπον του εκάστοτε χρισμένου από σε βασιλέως του Ισραήλ.

Ψαλ. 131,11 ώμοσε Κύριος τώ Δαυΐδ αλήθειαν και ου μη αθετήσῃ αὐτήν· εκ καρπού της κοιλίας σου θήσομαι επί τού θρόνου σου·

Ψαλ. 131,11 Ενορκον και αμετάθετον υπόσχεσιν έδωκεν ο Κυριος στον Δαυιδ και δεν θα την παραβή. Από τους απογόνους σου είπε, θα αναβιβάζω διαδόχους στον θρόνον σου.

Ψαλ. 131,12 εάν φυλάξωνται οι υιοί σου την διαθήκην μου και τα μαρτύριά μου ταύτα, ά διδάξω αυτούς, και οι υιοί αυτών έως τού αιώνος καθιούνται επί τού θρόνου σου.

Ψαλ. 131,12 Εάν δε οι απόγονοί σου τηρήσουν την διαθήκην μου, τας σαφείς και ρητάς εντολάς, τας οποίας εγώ θα διδάξω εις αυτούς, τότε αυτοί και οι απόγονοί των θα καθήσουν αιωνίως επί του βασιλικού θρόνου σου.

Ψαλ. 131,13 ότι εξελέξατο Κύριος την Σιών, ηρετίσατο αὐτήν εις κατοικίαν εαυτώ·

Ψαλ. 131,13 Αυτά είπεν ο Κυριος, διότι εξέλεξε δια τον εαυτόν του και ηγάπησε την Σων ως μόνιμον κατοικίαν του και διεκήρυξε ρητάς·

Ψαλ. 131,14 αύτη η κατάπαυσις μου εις αιώνα αιώνος, ώδε κατοικήσω, ότι ηρετισάμην αὐτήν·

Ψαλ. 131,14 Αυτή η Ιερουσαλήμ είναι η μόνιμος κατοικία μου εις αιώνας αιώνων. Εδώ θα κατοικήσω, διότι αὐτήν εγώ εξέλεξα και επροτίμησα.

Ψαλ. 131,15 την θύραν αὐτῆς ευλογών ευλογήσω, τους πτωχούς αὐτῆς χορτάσω άρτων,

Ψαλ. 131,15 Τα τους διατροφήν των κατοίκων της θηράματα και τα άλλα υλικά αγαθά εγώ θα ευλογήσω πλουσιώσ. Τους πτωχούς της θα τους χορτάσω με άρτους και με ποικίλα τροφάς.

Ψαλ. 131,16 τους ιερείς αὐτῆς ενδύσω σωτηρίαν, και οι όσοι αὐτῆς αγαλλιάσει αγαλλιάσονται.

Ψαλ. 131,16 Τους ιερείς της θα τους ενδύσω με δύναμιν σωτηριώδη, και οι αφωσιωμένοι εις αὐτήν άνθρωποι θα σκιρτούν με χαράν και αγαλλίασιν.

Ψαλ. 131,17 εκεί εξανατελώ κέρας τώ Δαυΐδ, ητοιμάσα λύχρον τώ χριστώ μου·

Ψαλ. 131,17 Εκεί, εις την Ιερουσαλήμ, θα αναδείξω με λαμπρότητα την βασιλικήν δύναμιν του Δαυιδ. Εχω δε προετοιμάσει εκεί ως λαμπρότατον ανέσπερον φως αιώνιον βασιλέα, ένα από τους απογόνους του Δαυιδ, τον Μεσσιαν.

Ψαλ. 131,18 τους εχθρούς αὐτοῦ ενδύσω αισχύνην, επί δε αὐτόν εξανθήσει το αγίασμά μου.

Ψαλ. 131,18 Τους εχθρούς του χρισθέντος αὐτοῦ αιωνίου βασιλέως, θα τους περιβάλω με καταισχύνην. Εις αὐτόν δε τον ίδιον θα ανθή και θα ευωδιάζῃ το αγίασμά μου.

ΨΑΛΜΟΣ 132 (Μασ. 133)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 132,1 Ιδού δή τι καλόν ή τι τερπνόν, αλλ ή το κατοικεῖν αδελφούς επί το αυτό;

Ψαλ. 132,1 Τι ωραιότερον η τι τερπνότερον υπάρχει, παρά το να κατοικούν αδελφοί εν αγάπη και ομοιοία επί το αυτό;

Ψαλ. 132,2 ως μύρον επί κεφαλῆς το καταβαῖνον επί πώγωνα, τον πώγωνα τού Ααρών, το καταβαῖνον επί των ώων τού ενδύματος αὐτοῦ·

Ψαλ. 132,2 Είναι ωσάν το άγιον ευώδες μύρον, το οποίον εχύθη τότε εις την κεφαλήν του αρχιερέως Ααρών και καταβαίνει στον πώγωνά του, τον πώγωνα του Ααρών και φθάνει έως εις τα κράσπεδα του ενδύματός του.

Ψαλ. 132,3 ως δρόσος Αερμών η καταβαῖνουσα επί τα όρη Σιών· ότι εκεί ενετείλατο Κύριος την ευλογίαν, ζωήν έως τού αιώνος.

Ψαλ. 132,3 Είναι ωσάν την δρόσον του όρους Αερμών, η οποία κατεβαίνει και φθάνει ζωογόνος έως εις τα όρη Σιών. Διότι εκεί, εις την Σιών, υπεσχέθη ο Θεός την ευλογίαν του, ζωήν παντοτεινήν και ατελείωτον.

ΨΑΛΜΟΣ 133 (Μασ. 134)

Ωδή των αναβαθμών.

Ψαλ. 133,1 Ιδού δή ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι δούλοι Κυρίου οι εστώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών.

Ψαλ. 133,1 Εμπρός, λοιπόν, δοξολογείτε τον Κυριον δια την μεγαλωσύνην και τα θαυμαστά αὐτοῦ έργα όλοι σεις, οι δούλοι του Κυρίου, οι ιερείς, οι λειτουργοί του, οι οποίοι ίστασθε όρθιοι στον ναόν του Κυρίου, εις τας αυλάς του ναού του Θεού μας.

Ψαλ. 133,2 εν ταις νυξίν επάρατε τας χείρας υμών εις τα άγια και ευλογείτε τον Κύριον.

Ψαλ. 133,2 Κατά τας νύκτας να υψώνετε τα χέρια σας, ιερείς-λειτουργοί προς την κατεύθυνσιν του ναού του Κυρίου και να δοξολογήτε τον Κυριον.

Ψαλ. 133,3 ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών ο ποιήσας τον ουρανόν και την γήν.

Ψαλ. 133,3 Και οι Ιερείς προς τον λαόν απαντούν· Είθε, ω λαέ, να σε ευλογήσῃ ο Κυριος από την αγίαν Σιών. Αυτός, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 134 (Μασ. 135)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 134,1 Αινείτε το όνομα Κυρίου, αινείτε, δούλοι, Κύριον,

Ψαλ. 134,1 Υμνους και δοξολογίας συνεχώς να αναπέμπετε στο όνομα Κυρίου. Αινείτε σεις οι ιερείς, δούλοι Κυρίου, τον Κυριον.

Ψαλ. 134,2 οι εστώτες εν οίκω Κυρίου, εν αυλαίς οίκου Θεού ημών.

Ψαλ. 134,2 Σεις που ίστασθε υπηρετούντες ευλαβώς στον οίκον Κυρίου, εις τας αυλάς του ναού του Θεού μας.

Ψαλ. 134,3 αινείτε τον Κύριον, ότι αγαθός Κύριος· ψάλατε τώ ονόματι αὐτοῦ, ότι καλόν·

Ψαλ. 134,3 Αινείτε τον Κυριον, διότι ο Κυριος μας είναι αγαθός, άξιος να του αναπέμπεται συνεχώς κάθε ύμνος και

δοξολογία. Ψαλατε, τη συνοδεία μουσικών οργάνων, ύμνους στο Ονομά του, διότι αυτό είναι καλόν και ωφέλιμον.

Ψαλ. 134,4 ότι τον Ιακώβ εξελέξατο εαυτώ ο Κύριος, Ισραήλ εις περιουσιασμόν εαυτώ.

Ψαλ. 134,4 Ψαλατε εις αυτόν, διότι ο Κυριος ημάς τους απογόνους του Ισραήλ εξελέξεν ως ιδικήν του περιουσίαν, ως ιδικόν του λαόν.

Ψαλ. 134,5 ότι εγώ έγνωκα ότι μέγας ο Κύριος, και ο Κύριος ημών παρά πάντας τους θεούς.

Ψαλ. 134,5 Εγώ, ο ισραηλιτικός λαός, έχω πλέον γνωρίσει καλά και μάθει, ότι είναι μέγας ο Κυριος. Ο Κυριος ημών είναι ανώτερος από όλους τους ψευδείς θεούς.

Ψαλ. 134,6 πάντα, όσα ηθέλησεν ο Κύριος εποίησεν εν τώ ουρανώ και εν τή γη, εν ταίς θαλάσσαις και εν πάσαις ταίς αβύσσοις·

Ψαλ. 134,6 Αυτός δια της παντοδυναμίας, της πανσοφίας και αγαθότητός του, εδημιούργησεν όλα όσα ηθέλησεν στον ουρανόν, εις την γην και την θάλασσαν, και εις όλα τα αβυσσαλέα βάθη των ωκεανών.

Ψαλ. 134,7 ανάγων νεφέλας εξ εσχάτου της γής, αστραπάς εις νετόν εποίησεν· ο εξαγων ανέμους εκ θησαυρών αυτού,

Ψαλ. 134,7 Αυτός είναι, ο οποίος υψώνει και κινεί τας νεφέλας από τα άκρα του ορίζοντος της γης και μετατρέπει τας αστραπάς εις βροχάς. Αυτός είναι, που βγάξει και εξαπολύει ασυγκράτητους ανέμους από τα θησαυροφυλάκιά του, εις τα οποία τους κρατεί κλεισμένους.

Ψαλ. 134,8 ός επάταξε τα πρωτότοκα Αιγύπτου από ανθρώπου έως κτήνους.

Ψαλ. 134,8 Αυτός εκτύπησε δια θανάτου όλα τα πρωτότοκα της Αιγύπτου, από πρωτοτόκου του ανθρώπου μέχρι και του ζώου.

Ψαλ. 134,9 εξαπέστειλε σημεία και τέρατα εν μέσω σου, Αίγυπτε, εν Φαραώ και εν πάσι τοίς δούλοις αυτού.

Ψαλ. 134,9 Αυτός εις σε, ω Αίγυπτε, εξαπέστειλεν ολοφάνερα σημεία και καταπληκτικά θαύματα, στον Φαραώ και εις όλους τους δούλους του Φαραώ.

Ψαλ. 134,10 ός επάταξεν έθνη πολλά και απέκτεινε βασιλείς κραταιούς.

Ψαλ. 134,10 Αυτός είναι, ο οποίος εκτύπησε πολλά ειδωλολατρικά έθνη και εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς·

Ψαλ. 134,11 τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν και πάσας τας βασιλείας Χαναάν,

Ψαλ. 134,11 τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν, και άλλους βασιλείς όλων των βασιλείων της Χαναάν.

Ψαλ. 134,12 και έδωκε την γήν αυτών κληρονομίαν, κληρονομίαν Ισραήλ λαώ αυτού.

Ψαλ. 134,12 Αυτός έδωκε την χώραν εκείνων κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν, κληρονομίαν στον ιδικόν του λαόν τον ισραηλιτικόν.

Ψαλ. 134,13 Κύριε, το όνομά σου εις τον αιώνα και το μνημόσυνόν σου εις γενεάν και γενεάν.

Ψαλ. 134,13 Κυριε, αλησμόνητον θα μείνη το όνομά σου στους αιώνας των αιώνων δια μέσω όλων των γενεών.

Ψαλ. 134,14 ότι κρινεί Κύριος τον λαόν αυτού και επί τοίς δούλοις αυτού παρακληθήσεται.

Ψαλ. 134,14 Διότι ο Κυριος θα κυβερνά και θα διεκδική και θα υποστηρίξη τα δίκαια του λαού του και θα κάμπτεται εις τας ικεσίας αυτών.

Ψαλ. 134,15 τα είδωλα των εθνών αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων·

Ψαλ. 134,15 Εξ αντιθέτου τα είδωλα των διαφόρων ειδωλολατρικών λαών είναι άργυρος και χρυσός, έργα ανθρωπίνων χειρών.

Ψαλ. 134,16 στόμα έχουσι και ου λαλήσουσιν, οφθαλμούς έχουσι και ουκ όψονται,

Ψαλ. 134,16 Εχουν στόμα και δεν ημπορούν να ομιλούν, οφθαλμούς έχουν και δεν ημπορούν να ιδουν.

Ψαλ. 134,17 ώτα έχουσι και ουκ ενωτισθήσονται, ουδέ γάρ εστι πνεύμα εν τώ στόματι αυτών.

Ψαλ. 134,17 Εχουν αυτιά και δεν ημπορούν να ακούσουν. Δεν υπάρχει αναπνοή, δείγμα ζωής, στο στόμα των.

Ψαλ. 134,18 όμοιοι αυτοίς γένοιντο οι ποιούντες αυτά και πάντες οι πεποιθότες επ αυτοίς.

Ψαλ. 134,18 Όμοιοι προς τα νεκρά και άψυχα αυτά είδωλα ας γίνουν όλοι εκείνοι, που τα κατασκευάζουν και όσοι στηρίζουν την πίστιν και τας ελπίδας των εις αυτά.

Ψαλ. 134,19 οίκος Ισραήλ, ευλογήσατε τον Κύριον· οίκος Ααρών, ευλογήσατε τον Κύριον.

Ψαλ. 134,19 Σεις όμως, Ισραηλίται, ανυμολογήσατε τον Κυριον, ιερατικός οίκος του Ααρών δοξολογήσατε τον Κυριον.

Ψαλ. 134,20 οίκος Λευϊ, ευλογήσατε τον Κύριον· οι φοβούμενοι τον Κύριον, ευλογήσατε τον Κύριον,

Ψαλ. 134,20 Σεις οι Λευίται δοξολογήσατε τον Κυριον. Οι ευλαβούμενοι και φοβούμενοι τον Κυριον δοξολογήσατε τον Κυριον.

Ψαλ. 134,21 ευλογητός Κύριος εκ Σιών, ο κατοικών Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 134,21 Ευλογημένος και δοξασμένος από την αγίαν Σιών ας είναι ο Κυριος, που κατοικεί εις την Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 135 (Μαθ. 136)

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 135,1 Εξομολογήσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,1 Δοξολογείτε συνεχώς τον Κυριον, διότι είναι αγαθός, διότι ανεξάντλητον και αιώνιον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,2 εξομολογήσθε τώ Θεώ των θεών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,2 Δοξολογείτε συνεχώς τον Θεόν, τον Κυριον εις όλους τους Θεούς της γης, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,3 εξομολογήσθε τώ Κυρίω των κυρίων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,3 Δοξολογείτε συνεχώς τον Κυριον, ο οποίος είναι ο απόλυτος εξουσιαστής και κυρίαρχος όλων των αρχόντων· διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,4 τώ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,4 Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος επραγματοποίησεν έργα θαυμαστά μόνος του, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,5 τώ ποιήσαντι τους ουρανούς εν συνέσει, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,5 Αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε τους ουρανούς με άπειρον σοφίαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το

έλεός του.

Ψαλ. 135,6 τώ στερεώσαντι την γήν επί των υδάτων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,6 Εστερέωσε την γην επάνω εις τα ύδατα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,7 τώ ποιήσαντι φώτα μεγάλα μόνω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,7 Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος μόνος του, χωρίς την βοήθειαν κανενός, εδημιούργησε τα μεγάλα φώτα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,8 τον ήλιον εις εξουσίαν της ημέρας, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,8 Εδημιούργησε δηλαδή τον ήλιον, δια να εξουσιάζη κατά το διάστημα της ημέρας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,9 την σελήνην και τους αστέρας εις εξουσίαν της νυκτός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,9 Εδημιούργησε την σελήνην και τους αστέρας, δια να εξουσιάζουν με το φως των κατά την νύκτα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,10 τώ πατάξαντι Αίγυπτον σύν τοίς πρωτοτόκοις αυτών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,10 Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος εκτύπησε με θάνατον τα πρωτοτόκα των Αιγυπτίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,11 και εξαγαγόντι τον Ισραήλ εκ μέσου αυτών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,11 Αυτόν, ο οποίος έβγαλεν ελεύθερον τον ισραηλιτικόν λαόν εκ μέσου των Αιγυπτίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,12 εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,12 Τους ηλευθέρωσε με την ακατανίκητον δύναμίν του, με τον παντοδύναμον βραχίονα του, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,13 τώ καταδιελόντι την Ερυθράν θάλασσαν εις διαίρέσεις, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,13 Δοξολογείτε τον Κυριον, ο οποίος διήρσεν εις δύο την Ερυθράν θάλασσαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,14 και διαγαγόντι τον Ισραήλ διά μέσου αυτής, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,14 Αυτόν, ο οποίος διεβίβασε δια μέσου αυτής τον ισραηλιτικόν λαόν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,15 και εκτινάξαντι Φαραώ και την δύναμιν αυτού εις θάλασσαν Ερυθράν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,15 Αυτόν, ο οποίος εξετίναξε με απέραντον ευκολίαν τον Φαραώ και όλην την στρατιωτικήν εκείνου δύναμιν και τους κατεπόντισεν εις την Ερυθράν Θάλασσαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,16 τώ διαγαγόντι τον λαόν αυτού εν τή ερήμω, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,16 Αυτόν, ο οποίος καθωδήγησε και προστάτευσε τον λαόν του εις την έρημον, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,17 τώ πατάξαντι βασιλείς μεγάλους, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,17 Εκτύπησε και κατέβαλε βασιλείς μεγάλων περιοχών, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του. 18 Εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,18 και αποκτείναντι βασιλείς κραταιούς, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,18 Εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,19 τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,19 Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,20 και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,20 Και τον Ωγ βασιλέα της χώρας Βασάν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,21 και δόντι την γήν αυτών κληρονομίαν, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,21 Αυτός έδωκε την χώραν εκείνων κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,22 κληρονομίαν Ισραήλ δούλω αυτού, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 135,22 Κληρονομίαν στους δούλους του τους Ισραηλίτας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,23 ότι εν τή ταπεινώσει ημών εμνήσθη ημών ο Κύριος, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού,

Ψαλ. 135,23 Δοξολογείτε τον Κυριον, διότι εις όλας τας περιστάσεις, κατά τας οποίας ευρέθημεν υπό το κράτος δεινών, θλίψεων και εξευτελισμών μας ενεθυμήθη ο Κυριος. Διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,24 και ελυτρώσατο ημάς εκ των εχθρών ημών, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού·

Ψαλ. 135,24 Μας εγλύτωσεν από τα χέρια των εχθρών μας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,25 ο διδούς τροφήν πάση σαρκί, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 135,25 Αυτός δίδει τροφήν εις πάσαν σάρκα, εις κάθε τι το οποίον ζη, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,26 εξομολογείσθε τώ Θεώ τού ουρανού, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Ψαλ. 135,26 Υμνείτε συνεχώς και δοξολογείτε τον Θεόν του ουρανού, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

ΨΑΛΜΟΣ 136 (Μασ. 137)

Τώ Δαυΐδ Ιερεμίου.

Ψαλ. 136,1 Επί των ποταμών Βαβυλώνας εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν εν τώ μνησθήναι ημάς της Σιών.

Ψαλ. 136,1 Εις τας όχθας των ποταμών της Βαβυλώνας εκεί εκαθήσαμεν δούλοι και εξόριστοι και εκλαύσαμεν ενθυμούμενοι την Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 136,2 επί ταίς ιτέαις εν μέσω αυτής εκρεμάσαμεν τα όργανα ημών·

Ψαλ. 136,2 Εις τας ιτέας, που υψώνονται εις τας όχθας των ποταμών, οι οποίοι διαρρέουν την χώραν, εκρεμάσαμεν θλιμμένοι τα μουσικά μας όργανα.

Ψαλ. 136,3 ότι εκεί επηρώτησαν ημάς οι αιχμαλωτεύσαντες ημάς λόγους ωδών και οι απαγαγόντες ημάς ύμνον· άσατε

ημίν εκ των ωδών Σιών.

Ψαλ. 136,3 Και τούτο, διότι αυτοί οι οποίοι μας είχαν αιχμαλωτίσει και μεταφέρει εις την Βαβυλώνα, μας εξήτησαν εκεί να ψάλλωμεν τα ιερά άσματα. Αυτοί που μας είχαν απαγάγει αιχμαλώτους από την πατρίδα μας, εξήτησαν να τους ψάλλωμεν τους ιερούς ύμνους και μας έλεγαν· Ψαλατε εις ημάς από τα άσματα της πατρίδος σας, της Σιών!

Ψαλ. 136,4 πώς άσωμεν την ωδήν Κυρίου επί γής αλλοτρίας;

Ψαλ. 136,4 Και ημείς είπομεν· Πως θα ψάλλωμεν την ιεράν ωδήν του Κυρίου εις ξένην ειδωλολατρικήν χώραν και θα λησμονήσωμεν την πατρίδα μας;

Ψαλ. 136,5 εάν επιλάθωμαί σου, Ιερουσαλήμ, επιλησθείη η δεξιά μου·

Ψαλ. 136,5 Εάν σε λησμονήσω, ω Ιερουσαλήμ, και θελήσω να ψάλλω με την συνοδείαν μουσικών οργάνων, εδώ εις την ξένην χώραν, ας γίνη αναισθητος και παράλυτος η δεξιά μου χείρ.

Ψαλ. 136,6 κολληθείη η γλώσσά μου τώ λάρυγγί μου, εάν μη σου μνησθώ, εάν μη προανατάξωμαι την Ιερουσαλήμ ως εν αρχή της ευφροσύνης μου.

Ψαλ. 136,6 Η γλώσσα μου, που θα τολμήση να ψάλλη τας ιεράς ωδάς, ας κολληθή στον λάρυγγά μου, εάν δεν σε ενθυμηθώ, εάν δεν προτάξω σε την Ιερουσαλήμ, ως την υψίστην χαράν και αγαλλίασιν της καρδιάς μου.

Ψαλ. 136,7 μνήσθητι, Κύριε, των υιών Εδώμ την ημέραν Ιερουσαλήμ των λεγόντων· εκκενούτε, εκκενούτε, έως των θεμελίων αυτής.

Ψαλ. 136,7 Ενθυμήσου, Κυριε, και τιμώρησε τους εχθρούς μας τους Ιδουμαίους, οι οποίοι κατά την τραγικήν εκείνην ημέραν, που κατεστράφη η Ιερουσαλήμ, έλεγαν προς τους εχθρούς μας· Αδειάσατέ την, αδειάσατε την Ιερουσαλήμ από τους κατοίκους, καταστρέψατέ την από τα θεμέλιά της.

Ψαλ. 136,8 θυγάτηρ Βαβυλώνας η ταλαίπωρος, μακάριος ός ανταποδώσει σοι το ανταπόδομά σου, ό ανταπέδωκας ημίν·

Ψαλ. 136,8 Δυστυχία εις σε, ταλαίπωρος και αθλία Βαβυλών, δια την έπαρσίν σου και τας αδικίας που έχεις κάμει!

Μακάριος θα είναι εκείνος, ο οποίος θα σου ανταποδώση, οτι έκαμες εις ημάς, τα δεινά, τα οποία έπραξες εις βάρος μας.

Ψαλ. 136,9 μακάριος ός κρατήσει και εδαφιεί τα νήπιά σου προς την πέτραν.

Ψαλ. 136,9 Μακάριος θα είναι εκείνος, ο οποίος θα κρατήση εις τας χείρας του τα βρέφη σου και θα τα συντρίψη κτυπών αυτά στους βράχους.

ΨΑΛΜΟΣ 137 (Μασ. 138)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ, Αγγαίου και Ζαχαρίου.

Ψαλ. 137,1 Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, και εναντίον αγγέλων ψαλώ σοι, ότι ήκουσας πάντα τα ρήματα τού στόματός μου.

Ψαλ. 137,1 Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, δια τα μεγαλεία σου και θα σε ευχαριστήσω δια τας ευεργεσίας σου με όλην μου την καρδιά. Ενώπιον των αγίων αγγέλων, οι οποίοι περιβάλλουν τον θρόνον σου, θα ψάλλω ύμνον προς σε, διότι ήκουσες και έκαμες δεκτούς όλους τους λόγους, τους οποίους προσευχόμενος σου απηύθυνα με το στόμα μου.

Ψαλ. 137,2 προσκυνήσω προς ναόν άγιόν σου και εξομολογήσομαι τώ ονόματί σου επί τώ ελέει σου και τή αληθεία σου, ότι εμεγάλυνας επί πάν το όνομα το άγιόν σου.

Ψαλ. 137,2 Θα προσκυνήσω με γυρισμένον το πρόσωπόν μου προς τον ναόν τον άγιόν σου και θα δοξολογήσω με ευγνωμοσύνης το Ονομά σου δια το έλεός σου και την φιλαλήθειάν σου, όπως αυτή κατεδείχθη εις την τήρησιν των υποσχέσεών σου. Διότι με τα καταπληκτικά έργα της μεγαλωσύνης σου απέδειξες, υπέρ παν άλλο όνομα, θαυμαστόν το άγιον Ονομά σου.

Ψαλ. 137,3 εν ή αν ημέρα επικαλέσωμαί σε, ταχύ επάκουσόν μου· πολυωρήσεις με εν ψυχή μου δυνάμει σου.

Ψαλ. 137,3 Εις οποιαδήποτε ημέραν και αν σε επικαλεσθώ, Κυριε, κάμε δεκτήν αμέσως την προσευχήν μου. Με την ιδικήν σου δύναμιν, θα με προστατεύσης και θα μου δώσης ειρηνικήν και μακράν ζωήν.

Ψαλ. 137,4 εξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντες οι βασιλείς της γής, ότι ήκουσαν πάντα τα ρήματα τού στόματός σου.

Ψαλ. 137,4 Ας σε δοξολογήσουν, Κυριε, όλοι οι βασιλείς της γης, διότι ήκουσαν και είδαν με τα ίδια των τα μάτια να εκπληρώνωνται όλα αι υποσχέσεις, που είχες δώσει.

Ψαλ. 137,5 και ασάτωσαν εν ταις ωδαίς Κυρίου, ότι μεγάλη η δόξα Κυρίου,

Ψαλ. 137,5 Ας ψάλλουν και αυτοι τας ιεράς ωδάς του Κυρίου, διότι μεγάλη είναι η δόξα του Κυρίου.

Ψαλ. 137,6 ότι υψηλός Κύριος και τα ταπεινά εφορά και τα υψηλά από μακρόθεν γινώσκει.

Ψαλ. 137,6 Διότι ο Κυριος είναι μέγας και κραταιός· επιβλέπει στους ταπεινούς ανθρώπους, αλλά και τους υπερηφάνους τους διακρίνει και τους γνωρίζει από μακράν ακόμη.

Ψαλ. 137,7 εάν πορευθώ εν μέσω θλίψεως, ζήσεις με· επ οργήν εχθρών μου εξέτεινας χείράς σου, και έσωσέ με η δεξιά σου.

Ψαλ. 137,7 Εάν εις την πορείαν της ζωής μου περιπέσω εις θλίψεις, συ Κυριε, θα με σώσης από τους θανασίμους

κινδύνους. Εναντίον των ωργισμένων εχθρών μου ήπλωσες τα παντοδύναμα χέρια σου και με έσωσεν η ακατανίκητος δεξιά σου.

Ψαλ. 137,8 Κύριος ανταποδώσει υπέρ εμού. Κύριε, το έλεός σου εις τον αιώνα, τα έργα των χειρών σου μη παρίδης.

Ψαλ. 137,8 Ο Κυριος είναι πάντοτε ο υπερασπιστής μου και αυτός θα ανταποδώση την δικαίαν τιμωριάν υπέρ εμού εναντίον των εχθρών μου. Κυριε το έλεός σου είναι αιώνιον. Μη αδιαφορήσης δια τα έργα των χειρών σου.

ΨΑΛΜΟΣ 138 (Μασ. 139)

Εις το τέλος· ψαλμός τώ Δαυΐδ.

Ψαλ. 138,1 Κύριε, εδοκίμασάς με, και έγνωσ με·

Ψαλ. 138,1 Κυριε, με εδοκίμασες, με εγνώρισες και έμαθες ποιός είμαι.

Ψαλ. 138,2 σύ έγνωσ την καθέδραν μου και την έγερσίν μου, σύ συνήκας τους διαλογισμούς μου από μακρόθεν·

Ψαλ. 138,2 Συ με εγνώρισες καλά και όταν αναπαύωμαι και όταν εγείρωμαι. Όλη η πορεία της ζωής μου κατά την ημέραν και κατά την νύκτα σου είναι γνωστή. Συ κατανοείς καλώς τους διαλογισμούς μου από μακράν, πριν ακόμη συλληφθού εις την διάνοιάν μου.

Ψαλ. 138,3 την τρίβον μου και την σχοίνόν μου εξιχνίασας και πάσας τας οδούς μου προείδες,

Ψαλ. 138,3 Ολόκληρον τον δρόμον της ζωής μου, όσον διήνυσα μέχρι σήμερα και όσος υπολείπεται ακόμη συ τον γνωρίζεις μέχρι και των παραμικροτέρων λεπτομερειών. Ολας τας πορείας μου εκ των προτέρων γνωρίζεις, Κυριε.

Ψαλ. 138,4 ότι ουκ έστι δόλος εν γλώσση μου.

Ψαλ. 138,4 Και γνωρίζεις, ότι δεν υπάρχει δολιότης εις την γλώσσαν μου.

Ψαλ. 138,5 ιδού, Κύριε, σύ έγνωσ πάντα, τα έσχατα και τα αρχαία· σύ έπλασάς με και έθηκας επ εμέ την χειρά σου.

Ψαλ. 138,5 Ιδού, Κυριε, συ ως παντογνώστης εγνώρισες όλα, τα πρόσφατα και τα αρχαία. Συ με επλασες και με έθεσες κάτω από το προστατευτικόν σου χέρι.

Ψαλ. 138,6 εθαυμαστώθη η γνώσις σου εξ εμού· εκραταιώθη, ου μη δύνωμαι προς αυτήν.

Ψαλ. 138,6 Γεμάτος θαυμασμόν μένω εμπρός εις την ακριβεστάτην γνώσιν, την οποίαν έχεις περί εμού. Είναι άφθαστος και ασύγκριτος, αδύνατον να την συλλάβω με τας ασθενείς διανοητικές δυνάμεις μου.

Ψαλ. 138,7 που πορευθώ από τού πνεύματός σου και από τού προσώπου σου που φύγω;

Ψαλ. 138,7 Που είναι δυνατόν να πορευθώ, ώστε να είμαι μακράν από το Πνευμά σου; Και που να καταφύγω, ώστε να μη ευρίσκωμαι κάτω από το ιδικόν σου βλέμμα;

Ψαλ. 138,8 εάν αναβώ εις τον ουρανόν, σύ εκεί εί, εάν καταβώ εις τον άδην, πάρει

Ψαλ. 138,8 Εάν αναβώ στον ουρανόν, συ υπάρχεις εκεί. Εάν καταβώ στον άδην, συ παρευρίσκεσαι εκεί.

Ψαλ. 138,9 εάν αναλάβοιμι τας πτέρυγας μου κατ όρθρον και κατασκηνώσω εις τα έσχατα της θαλάσσης,

Ψαλ. 138,9 Εάν αποκτήσω πτέρυγας και κατά τα χαράματα με αυτάς πετάξω πριν ανατείλη ο ήλιος, και κατασκηνώσω εις τα άκρα της ξηράς και της θαλάσσης, εκεί όπου δύει ο ήλιος, εκεί συ υπάρχεις.

Ψαλ. 138,10 και γάρ εκεί η χειρ σου οδηγήσει με, και καθέξει με η δεξιά σου.

Ψαλ. 138,10 Και το στοργικό σου χέρι θα με καθοδηγήση και η παντοδύναμος δεξιά σου θα με κρατήση και θα με υποστηρίξη.

Ψαλ. 138,11 και είπα· άρα σκότος καταπατήσει με, και νύξ φωτισμός εν τή τρυφή μου·

Ψαλ. 138,11 Εάν είπω· ασ έλθη λοιπόν σκοτάδι να με περιβάλη από όλα τα σημεία και να με σκεπάση και η σκοτεινή νύξ ασ υποκαταστήση τον φωτισμόν της ημέρας, ώστε να διέρχωμαι αθέατος εν τρυφή τας ώρας της ζωής μου, θα πλανηθώ.

Ψαλ. 138,12 ότι σκότος ου σκοτισθήσεται από σου, και νύξ ως ημέρα φωτισθήσεται· ως το σκότος αυτής, ούτως και το φώς αυτής.

Ψαλ. 138,12 Διότι το σκότος δεν είναι δια σε σκοτάδι, και η νύκτα είναι ενώπιόν σου φωτισμένη, όπως η ημέρα. Το σκότος της νυκτός είναι όπως το φως της ημέρας. Ολα ολόφωτα και καθαρά είναι ενώπιόν σου.

Ψαλ. 138,13 ότι σύ εκτήσω τους νεφρούς μου, Κύριε, αντελάβου μου εκ γαστρος μητρός μου.

Ψαλ. 138,13 Διότι συ, Κυριε, έχεις ως κτήμά σου και γνωρίζεις πολύ καλά τους νεφρούς μου, όλον δηλαδή τον εσωτερικόν μου κόσμον. Συ με ανέλαβες υπό την προστασίαν σου από τότε, που ήμην έμβρυον εις την κοιλίαν της μητρός μου.

Ψαλ. 138,14 εξομολογήσομαι σοι, ότι φοβερώς εθαυμαστώθης· θαυμάσια τα έργα σου, και η ψυχή μου γινώσκει σφόδρα.

Ψαλ. 138,14 Θα σε δεξολογώ, λοιπόν, με ευγνωμοσύνην, διότι και εις αυτό το σημείον εδειχθης αξιοθαύμαστος, ώστε να προκαλής κατάπληξιν και φόβον. Θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κυριε, και εγώ τα γνωρίζω καλά, πάρα πολύ καλά από προσωπικήν μου πείραν.

Ψαλ. 138,15 ουκ εκρύβη το οστόν μου από σου, ό εποίησας εν κρυφή, και η υπόστασις μου εν τοίς κατωτάτοις της γής·

Ψαλ. 138,15 Δεν έμεινε κρυπτός και άγνωστος εις σε ο σχηματισμός των οστέων μου, τα οποία διεμορφώνοντο αφανώς εις την κοιλίαν της μητρός μου. Δεν έμεινε άγνωστος και αφανής εις σε η αρχική μου υπόστασις, όταν εν τη κοιλία της μητρός μου, ως εις τα κατώτατα της γης διεμορφώνετο.

Ψαλ. 138,16 το ακατέργαστόν μου είδον οι οφθαλμοί σου, και επί το βιβλίον σου πάντες γραφήσονται ημέρας πλασθήσονται και ουθείς εν αυτοίς.

Ψαλ. 138,16 Το άπλαστον και αδιαμόρφωτον εις την κοιλίαν της μητρός μου έμβρυον, το είδαν οι οφθαλμοί σου και στο βιβλίον σου είναι γραμμένοι όλοι οι άνθρωποι. Υπό το ιδικόν σου βλέμμα θα διαπλασθούν ημέραν με την ημέραν ως έμβρυα και θα μεγαλώσουν, και ούτε ένας από αυτούς δεν θα αγνοηθή από σε.

Ψαλ. 138,17 εμοί δε λιαν ετιμήθησαν οι φίλοι σου, ο Θεός, λιαν εκραταιώθησαν αι αρχαί αυτών·

Ψαλ. 138,17 Πολύτιμοι μου είναι οι φίλοι σου, ω Θεέ. Η αρχή και η πορεία της ζωής των και εν γένει η δύναμις των, κάτω από το προστατευτικό σου χέρι, υπήρξαν εξόχως ισχυραί και σταθεροί.

Ψαλ. 138,18 εξαριθμήσομαι αυτούς, και υπέρ άμμον πληθυνθήσονται· εξηγέρθην και έτι εμί μετά σου.

Ψαλ. 138,18 Προσπαθώ να τους καταμετρήσω, αλλά έχουν πληθυνθή και αυξηθή περισσότερον από την άμμον. Κοιμάμαι με τας ιεράς αυτάς σκέψεις των θαυμασιών σου. Σηκώνομαι το πρωί και páλιν είμαι μαζί σου, έχων εις σε νουν και καρδιαν εστραμμένα.

Ψαλ. 138,19 εάν αποκτείνης αμαρτωλούς, ο Θεός, άνδρες αιμάτων, εκκλίνατε απ εμού,

Ψαλ. 138,19 Εάν εθανάτωνες τους ασεβείς και αμετανοήτους αμαρτωλούς, έργον δικαιοσύνης θα έπραττες, Κυριε. Ανδρες ασεβείς, άνδρες αιμοβόροι, απομακρυνθήτε και φύγετε από κοντά μου.

Ψαλ. 138,20 ότι ερισταί εστε εις διαλογισμούς· λήψονται εις ματαιότητα τας πόλεις σου.

Ψαλ. 138,20 Διότι είσθε εριστικοί και πάντοτε σκέπτεσθε φιλονεικίας και μάχας. Ματαιώς θα καταλάβουν τας ιδικάς σου πόλεις, Κυριε, διότι από αυτάς θα εκδιωχθούν με την ιδικήν σου δύναμιν.

Ψαλ. 138,21 ουχί τους μισούντάς σε, Κύριε, εμίσησα και επί τους εχθρούς σου εξετηκόμην;

Ψαλ. 138,21 Εγώ, Κυριε, δεν εμίσησα αυτούς τους ασεβείς, οι οποίοι σε μισούν και δεν έλυωσα ωσάν κερί εξ αιτίας της αηδίας και αποστροφής μου προς τους εχθρούς σου;

Ψαλ. 138,22 τέλειον μίσος εμίσουν αυτούς, εις εχθρούς εγένοντό μοι.

Ψαλ. 138,22 Με όλην μου την καρδιά και την ψυχήν τους εμίσησα και εκείνοι έγιναν εχθροί μου.

Ψαλ. 138,23 δοκίμασόν με, ο Θεός, και γνώθι την καρδιαν μου, έτασόν με και γνώθι τας τρίβους μου.

Ψαλ. 138,23 Δοκίμασέ με, Κυριε, και μάθε καλά την καρδιά μου. Εξέτασε και μάθε τον τρόπον της ζωής μου.

Ψαλ. 138,24 και ιδε ει οδός ανομίας εν εμοί, και οδήγησόν με εν οδώ αιωνία.

Ψαλ. 138,24 Και ιδε αν υπάρχη οδός παρανομίας εις εμέ. Εάν, δηλαδή, δεν έζησα, όπως συ θέλεις. Οδήγησέ με, Κυριε, μέχρι τέλους εις την οδόν της αιωνιότητας.

ΨΑΛΜΟΣ 139 (Μασ. 140)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 139,2 Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥύσαι με,

Ψαλ. 139,2 Γλύτωσέ με, Κυριε, ἀπὸ πονηρὸν ἄνθρωπον· ἀπὸ ἀδίκον ἄνθρωπον σώσε με.

Ψαλ. 139,3 οἵτινες ελογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους·

Ψαλ. 139,3 Αὐτοὶ συνεχῶς σκέπτονται ἀπὸ μέσα των καὶ καταστρώνουν σχέδια νὰ με ἀδικήσουν. Ὅλην τὴν ἡμέραν προετοιμάζονται καὶ ζητοῦν ἀφορμὰς δι' ἐριδᾶς καὶ μάχας.

Ψαλ. 139,4 ἠκόνησαν γλώσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεως, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 139,4 Ἐτρόχισαν τὴν συκοφαντικὴν των γλώσσαν, τὴν ἑκάμαν ὡσάν τοῦ φιδίου. Δηλητήριον οχιάς ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

Ψαλ. 139,5 φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελοῦ με, οἵτινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου·

Ψαλ. 139,5 Φυλαξέ με, Κυριε, ἀπὸ τοῦ χεῖρι ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Γλύτωσέ με ἀπὸ ἀδίκους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐσκέφθησαν νὰ με ἀνατρέψουν καὶ καταπατήσουν στο ἔδαφος.

Ψαλ. 139,6 ἐκρύψαν ὑπερήφανοὶ παγίδα μοὶ καὶ σχοινία διέτειναν, παγίδα τοῖς ποσὶ μου, ἐχόμενα τρίβους σκάνδαλα ἐθεντό μοι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 139,6 Ἐγώϊσται καὶ ἰδιοτελεῖς ἄνθρωποι μοὶ ἔστησαν κρυφὰ παγίδα. Ἠπλώσαν, ὡσάν σχοινία, τὰ δίκτυα τῆς δολιότητός των, δια νὰ παγιδεύσουν τὰ πόδια μου. Καὶ πλησίον στον δρόμον, ἀπὸ τον ὁποῖον θὰ ἐπερνοῦσα, ἐποποθέτησαν προσκόμματα, δια νὰ σκοντάψω.

Ψαλ. 139,7 εἶπα τῷ Κυρίῳ· Θεὸς μου εἶ σύ, ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 139,7 Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κινδύνου εἶπα στον Κυριον· Σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μου. Ἀκουσε, Κυριε, καὶ κάμε δεκτὴν τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 139,8 Κύριε, Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

Ψαλ. 139,8 Κυριε, Κυριε, σὺ εἶσαι ἡ δύναμις, δια τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἐγὼ θὰ σωθῶ. Ἐρριψες τὴν σκιαν τῆς προστασίας σου, ὡς ἰσχυρὰν περικεφαλαίαν, ἐπάνω στο κεφάλι μου κατὰ τὴν ἡμέραν, πού ἐκεῖνοι με ἐπολεμοῦσαν.

Ψαλ. 139,9 μὴ παραδώς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀμαρτωλῶ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπης με, μήποτε ὑψωθῶσιν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 139,9 Μὴ με παραδώσης, Κυριε, εἰς τὰ χέρια ἀμαρτωλοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον βαθύτατα ἀποστρέφομαι. Ἐκεῖνοι συνέλαβαν καὶ κατέστρωσαν ἐναντίον μου σχέδια ἐξοντώσεως. Μὴ με ἐγκαταλίπης καὶ ἐπιτύχουν τὰ σχέδιά των, δια νὰ μὴ ὑπερηφανευθῶν ἀπέναντι των ἀνθρώπων σου.

Ψαλ. 139,10 ἡ κεφαλὴ τῷ κυκλώματι αὐτῶν, κόπος των χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς.

Ψαλ. 139,10 Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας των ἐχθρῶν μου ἔχει ἀλαζονικῶς ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν του. Ὁμως ἐπάνω των θὰ πέση καὶ θὰ τους σκεπάσῃ ἡ δολιότης καὶ ἡ συκοφαντία του στόματός των.

Ψαλ. 139,11 πεσοῦνται ἐπ' αὐτούς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς, ἐν ταλαιπωρίαις σου μὴ ὑποστῶσιν.

Ψαλ. 139,11 Θὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὰ κεφάλια των ἀναμμένα κάρβουνα, θὰ τους ρίψῃς μέσα εἰς τὴν φωτιάν, δὲν θὰ ἀνθέξουν εἰς τὰς ταλαιπωρίας καὶ τὰς τιμωρίας, πού θὰ τους υποβάλλῃς.

Ψαλ. 139,12 ἀνὴρ γλωσσώδης σου κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνδρὰ ἀδίκον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν.

Ψαλ. 139,12 Ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐριστικὴν καὶ συκοφαντικὴν τὴν γλώσσαν, δὲν θὰ κατευδοθῇ εἰς τὴν γῆν αὐτήν.

Τὸν ἀδίκον ἄνθρωπον θὰ τον κυνηγήσουν καὶ θὰ τον συλλάβουν, ὡσάν θήραμα, καὶ θὰ τον οδηγήσουν εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ καὶ αὐτὴν συμφορὰν.

Ψαλ. 139,13 ἔγνωσεν ὅτι ποιήσει τὸν Κυριον τῶν πτωχῶν καὶ τὴν δίκην των πενήτων.

Ψαλ. 139,13 Ἀπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας σου καὶ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν μου πείραν, ἔμαθα καὶ ἐπεισθην, ὅτι ὁ Κυριος θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν των πτωχῶν καὶ θὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον στους ἐγκαταλελειμμένους καὶ πτωχοὺς.

Ψαλ. 139,14 πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλ. 139,14 Ὅσον ὅμως καὶ ἀν εἰς μερικὰς περιστάσεις ἐπικρατῆ ἀδικία, οἱ δίκαιοι θὰ θριαμβεύσουν τελικῶς, θὰ δοξολογήσουν τὸ ὄνομά σου, Κυριε. Οἱ δὲ εὐθεῖς καὶ εὐλαβεῖς θὰ κατοικοῦν ἀσφαλεῖς μαζὶ σου, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 140 (Μασ. 141)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 140,1 Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σε, εἰσάκουσόν μου· πρόσχευς τῆ φωνῆ τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγῆναι με πρὸς σε.

Ψαλ. 140,1 Κυριε, πολλές φορές ἐκράξα πρὸς σε. Κάμε δεκτὴν τὴν προσευχήν μου. Δώσε προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου κάθε φορὰν, πού με κραυγὴν ἰσχυρὰν ἀπευθύνομαι πρὸς σε.

Ψαλ. 140,2 κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις των χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή.

Ψαλ. 140,2 Ἄς ἀνέλθῃ κατ' εὐθείαν ἡ προσευχή μου ὡς εὐάρεστον εὐώδες θυμίαμα ἐνώπιόν σου. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, ἡ ἀνύψωσις των χειρῶν μου πρὸς σε ἄς γίνῃ δεκτὴ ὡς εὐάρεστος ἐσπερινὴ θυσία.

Ψαλ. 140,3 Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

Ψαλ. 140,3 Θέσε, Κυριε, φρουρὰν στο στόμα μου, ὥστε νὰ ἐλέγχῃ καὶ μὴ ἀφήνῃ νὰ βγαίνουν ὅλα τὰ λόγια μου. Θέσε, Κυριε, θύραν, ὥστε νὰ περικλείῃ τὰ χεῖλη μου, δια νὰ μὴ ἐξέρχωνται λόγοι κακοὶ ἀπὸ αὐτά.

Ψαλ. 140,4 μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ των ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Ψαλ. 140,4 Μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ παρεκκλίνῃ ἡ καρδία μου εἰς λόγους καὶ ἀποφάσεις πονηρὰς, ὥστε νὰ παρασυρθῶ εἰς ἀνοήτους προφάσεις, δια νὰ δικαιολογήσω ὀλοφάνερες ἀμαρτίες μου, κατὰ τὸ παράδειγμα των ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι καταπατοῦν τὸν Νομον σου καὶ ἐργάζονται τὸ κακόν. Δὲν θέλω νὰ συναναστρέφομαι καὶ νὰ ἔχω ἐπικοινωνίαν οὔτε με τους ἐκλεκτοὺς ἀνδρας αὐτῶν.

Ψαλ. 140,5 παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου· ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν·

Ψαλ. 140,5 Ας με διαπαιδαγωγήσει ο δίκαιος, έστω και με αυστηρότητα, την οποίαν όμως θα του εμπνέη η προς εμέ αγάπη του και συμπάθεια, και ας με ελέγξη. Μυρωμένον ευώδες έλαιον αμαρτωλού να μη αρωματίση ποτέ την κεφαλήν μου. Δεν ζηλεύω την ευημερίαν των αμαρτωλών, προσεύχομαι εξ αντιθέτου ποτέ να μη μετάσχω εις αυτήν.

Ψαλ. 140,6 κατεπόθησαν εχόμενα πέτρας οι κριταί αυτών· ακούσονται τα ρήματά μου ότι ηδύνθησαν.

Ψαλ. 140,6 Διότι οι πρόκριτοι και επίσημοι μεταξύ αυτών κατεποντίσθησαν εις την θάλασσαν πλησίον αποκερήμων βράχων. Οι δίκαιοι θα ακούσουν τα λόγια μου αυτά και θα αισθανθούν γλυκείαν και δικαίαν ικανοποίησιν.

Ψαλ. 140,7 ωσεί πάχος γής εράγη επί της γής, διεσκορπίσθη τα οστά αυτών παρά τον άδην.

Ψαλ. 140,7 Όπως οι βώλοι του παχέος χώματος όταν ρίπτανται εις την γην, σπάζουν και διασκορπίζονται ως χώμα, έτσι θα διασκορπισθούν άταφα τα οστά των ασεβών ανθρώπων παραπλεύρως στο στόμα του άδου.

Ψαλ. 140,8 ότι προς σε, Κύριε, Κύριε, οι οφθαλμοί μου· επί σοί ήλπισα, μη αντανέλης την ψυχήν μου.

Ψαλ. 140,8 Θα τιμωρηθούν αυτοί, διότι εγώ προς σε, Κυριε Κυριε, έχω εστραμμένα τα μάτια μου. Εις σε έχω στηρίξει την ελπίδα μου. Μη επιτρέψης να αφαιρεθή η ζωή μου από τους πονηρούς ανθρώπους.

Ψαλ. 140,9 φύλαξόν με από παγίδος, ής συνεστήσαντό μοι, και από σκανδάλων των εργαζομένων την ανομίαν.

Ψαλ. 140,9 Φυλαξέ με από τας παγίδας, τας οποίας αυτοί ολόγυρά μου έχουν στήσει και από τα προσκόμματα, τα οποία παρεμβάλλουν στον δρόμον μου αυτοί, που καταπατούν τον Νομον σου και εργάζονται το κακόν.

Ψαλ. 140,10 πεσούντα εν αμφιβλήστρω αυτών οι αμαρτωλοί· κατά μόνας εμιί εγώ έως αν παρέλθω.

Ψαλ. 140,10 Οι αμαρτωλοί θα πέσουν και θα περιπλακούν εις τα δίκτυα της δολιότητός των, τα οποία είχαν κατασκευάσει και στήσει δια τους άλλους. Εγώ όμως θα ζω μεμονωμένος, χωρισμένος από αυτούς, έως ότου προσπεράσω σώος και αβλαβής από τα πονηρά διαβούλια των.

ΨΑΛΜΟΣ 141 (Μασ. 142)

Συνέσεως τώ Δαυΐδ, εν τώ είναι αυτόν εν τώ σπηλαιώ· προσευχή.

Ψαλ. 141,2 Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα, φωνή μου προς Κύριον εδεήθην.

Ψαλ. 141,2 Με θερμήν μεγαλόφωνον προσευχήν έκραξα προς τον Κυριον. Από τα βάθη της ψυχής μου τον παρεκάλεσα.

Ψαλ. 141,3 εκχεώ ενώπιον αυτού την δέησίν μου, την θλίψίν μου ενώπιον αυτού απαγγελώ.

Ψαλ. 141,3 Θα αφήσω να χυθή ενώπιον αυτού η δέησίς μου. Θα εξαγγείλω εμπρός εις αυτόν την θλίψιν της ψυχής μου.

Ψαλ. 141,4 εν τώ εκλείπειν εξ εμού το πνεύμά μου, και σύ έγνωσ τας τρίβους μου· εν οδώ ταύτη, ή επορευόμην, έκρουσαν παγίδα μοι.

Ψαλ. 141,4 Τωρα, που εμπρός στους μεγάλους κινδύνους λιποψυχώ και κινδυνεύω να χάσω την ζωήν μου, συ, Κυριε, έχεις γνωρίσει και γνωρίζεις πόσον αθώα υπήρξεν η πορεία της ζωής μου. Όμως εις την ευθειαν αυτήν οδόν, την οποίαν εβάδισα και βαδίζω, έστησαν κρυφά παγίδα οι εχθροί μου, δια να με συλλάβουν.

Ψαλ. 141,5 κατενόουν εις τα δεξιά και επέβλεπον, και ουκ ήν ο επιγινώσκων με· απώλετο φυγή απ εμού, και ουκ έστιν ο εκζητών την ψυχήν μου.

Ψαλ. 141,5 Στρέφω τα βλέμματά μου προς τα δεξιά, παρατηρώ με προσοχήν και αγωνίαν, δια να εύρω βοηθόν, και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος να έχη επίγνωσιν του κινδύνου, που διατρέχω, και να δύναται να με βοηθήση. Εχάθηκε κάθε τρόπος διαφυγής από τον κίνδυνον αυτόν. Κανείς πλέον, ούτε από τους φίλους μου, δεν φροντίζει δια την σωτηρίαν της ζωής μου.

Ψαλ. 141,6 εκέκραξα προς σε, Κύριε, είπα· σύ εί η ελπίς μου, μερίς μου εί εν γη ζώντων.

Ψαλ. 141,6 Χωρίς καμμίαν πλέον βοήθειαν εκ μέρους των ανθρώπων κράζω με όλην μου την δύναμιν προς σε, Κυριε, και διακηρύττω· Συ είσαι η ελπίς μου· Συ είσαι η πολύτιμος κληρονομία μου εις την παρούσαν ζωήν.

Ψαλ. 141,7 πρόσχες προς την δέησίν μου, ότι εταπεινώθην σφόδρα· ρύσαι με εκ των καταδικωκόντων με, ότι εκκραταιώθησαν υπέρ εμέ.

Ψαλ. 141,7 Δώσε, λοιπόν, προσοχήν εις την δέησίν μου, διότι έχω κακοπαθήσει πολύ και αποκάμει. Σώσε με από εκείνους, οι οποίοι με καταδιώκουν ζητούντες την εξοντωσίν μου, διότι είναι πολύ ισχυρότεροι από εμέ.

Ψαλ. 141,8 εξάγαγε εκ φυλακής την ψυχήν μου τού εξομολογήσασθαι τώ ονόματί σου· εμέ υπομενοούσι δίκαιοι, έως ου ανταποδώς μοι.

Ψαλ. 141,8 Βγάλε με από την φυλακήν του σπηλαιού, ώστε ελεύθερος και γεμάτος ευγνωμοσύνην να δοξολογώ το άγιον Ονομά σου. Οι δίκαιοι θα περιμένουν να ίδουν την καλήν έκβασιν, την οποίαν συ ως αμοιβήν των ελπίδων μου θα δώσης.

ΨΑΛΜΟΣ 142 (Μασ. 143)

Ψαλμός τώ Δαυΐδ, ότε αυτόν ο υιός καταδιώκει.

Ψαλ. 142,1 Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τή αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τή δικαιοσύνη σου·

Ψαλ. 142,1 Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Άκουσε την ικετευτικήν παράκλησίν μου εν ονόματι της φιλαληθείας σου και των υποσχέσεων, που μας έχεις δώσει. Εισάκουσόν μου εν ονόματι της δικαιοσύνης σου, η οποία απαιτεί την προστασίαν του κάθε αθώου.

Ψαλ. 142,2 και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά τού δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πάς ζών.

Ψαλ. 142,2 Μη θελήσης όμως να προβής εις λεπτομερή εξέτασιν της ζωής εμού του δούλου σου, διότι κανείς από τους ζώντας ανθρώπους επί της γης δεν θα ευρεθή τελείως αθώος και αναμάρτητος ενώπιόν σου.

Ψαλ. 142,3 ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου, εταπεινώσεν εις γήν την ζωήν μου, εκάθισέ με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος·

Ψαλ. 142,3 Άκουσε, λοιπόν, Κυριε, το δίκαιον αίτημά μου, διότι εχθρός αδίστακτος με καταδιώκει ζητών να μου αφαιρέση την ζωήν. Με εποδοπάτησε κάτω στο χώμα, με εξητέλισε, με έχει καθίσει στο χείλος του τάφου. Με έχει οδηγήσει στο στόμα του σκοτεινού άδου, όπου ευρίσκονται οι από αρχαιότατα χρόνια νεκροί.

Ψαλ. 142,4 και ηκηδίασεν επ εμέ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου.

Ψαλ. 142,4 Από τας βαρείας αυτάς θλίψεις έχει καταληφθή από αθυμίαν το πνεύμα μου. Η καρδιά μου εντός μου συνεχώς ταρασσεται.

Ψαλ. 142,5 εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοίς έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων.
 Ψαλ. 142,5 Εις αυτήν την πολυδύνον κατάστασιν ευρισκόμενος ενεθυμήθην παλαιάς ημέρας ειρήνης και ασφαλείας. Εβριθσα την σκέψιν μου εις τα έργα της ιδικής σου προστασίας, εμελέτησα καλώς τα έργα των χειρών σου.
 Ψαλ. 142,6 διεπέτασα προς σε τας χείράς μου, η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. (διάψαλμα).
 Ψαλ. 142,6 Από την μελέτην αυτήν τονωθείς εις την πίστιν και την ελπίδα προς σε, ύψωσα ικετευτικάς τας χείράς μου προς σε και η ψυχή μου, ωσάν γη κατάξηρος, εξήτησε δρόσον και αναψυχήν από σε.
 Ψαλ. 142,7 ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμά μου· μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοίς καταβαίνουσιν εις λάκκον.
 Ψαλ. 142,7 Όσον το δυνατόν ταχύτερον κάμε δεκτήν, Κυριε, την προσευχήν μου. Απέκαμα πλέον, ωλιγοψύχησε και κινδυνεύει να σβήση το πνεύμα μου. Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από εμέ. Διότι τότε θα ομοιάσω πλέον με τους νεκρούς, οι οποίοι κατεβαίνουν οριστικώς εις τον τάφον.
 Ψαλ. 142,8 ακουστόν ποιήσουν μοι το πρωϊ το έλεός σου, ότι επί σοί ήλπισα· γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν, εν ή πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου·
 Ψαλ. 142,8 Ευδόκησε, Κυριε, να ακούσω και να αισθανθώ λίαν πρωϊ, συντόμως, το έλεός σου, διότι εγώ εις σε μόνον έχω στηριξει τας ελπίδας μου. Καμε γνωστήν εις εμέ, Κυριε, την οδόν, το άγιόν σου θέλημα, σύμφωνα προς το οποίον να ρυθμίσω την πορείαν της ζωής μου. Διότι προς σέε υψώνω και παραδίδω ολόκληρον την ψυχήν μου.
 Ψαλ. 142,9 εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, ότι προς σε κατέφυγον.
 Ψαλ. 142,9 Βγάλε με και ελευθέρωσέ με, Κυριε, από τους εχθρούς μου, διότι εγώ προς σε απ' αρχής και μέχρι σήμερα καταφεύγω.
 Ψαλ. 142,10 διδάξόν με τού ποιείν το θέλημά σου, ότι σύ εί ο Θεός μου· το πνεύμά σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία.
 Ψαλ. 142,10 Διδαξέ με, ποίον είναι το θέλημά σου και δος μου την αγαθήν διάθεσιν να το εφαρμόζω πάντοτε, διότι συ είσαι ο Θεός μου. Το Πνεύμά σου το αγαθόν αυτό θα με οδηγήση εις την ευθειαν και ευάρεστον εις σε οδόν.
 Ψαλ. 142,11 ένεκεν τού ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με, εν τή δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου·
 Ψαλ. 142,11 Ένεκεν του ονόματός σου, που σημαίνει έλεος και αγάπην, θα περιφρουρήσης και θα παρατείνης την ζωήν μου. Εν τη δικαιοσύνη σου θα βγάλης την ψυχήν μου από την βαρείαν θλίψιν, που οι εχθροί μου έχουν επιφέρει.
 Ψαλ. 142,12 και εν τώ ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλός σου είμι.
 Ψαλ. 142,12 Με το έλεός σου αυτό, που θα δείξης προς εμέ, θα εξολοθρεύσης τους εχθρούς μου, θα καταστρέψης όλους εκείνους, οι οποίοι θλίβουν την ζωήν μου, διότι εγώ είμαι ιδικός σου δούλος.

ΨΑΛΜΟΣ 143 (Μασ. 144)

Τώ Δαυΐδ, προς τον Γολιάθ.

Ψαλ. 143,1 Ευλογητός Κύριος ο Θεός μου ο διδάσκων τας χείράς μου εις παράταξιν, τους δακτύλους μου εις πόλεμον·
 Ψαλ. 143,1 Δοξασμένος ας είναι ο Κυριος και Θεός μου, ο οποίος διδάσκει τα χέρια μου να χειρίζονται την σπάθην κατά τας συμπλοκάς εις τας μάχας, και τα δάκτυλά μου να χρησιμοποιούν το τόξον κατά τους πολέμους.
 Ψαλ. 143,2 έλεός μου και καταφυγή μου, αντιλήπτωρ μου και ρύστης μου, υπερασπιστής μου, και επ' αυτώ ήλπισα, ο υποτάσσω τον λαόν μου υπ' εμέ.
 Ψαλ. 143,2 Αυτός είναι το έλεός μου, το καταφύγιόν μου, ο προστάτης μου και ο ελευθερωτής μου, ο υπερασπιστής μου, και εις αυτόν έχω στηριξει τας ελπίδας μου· εις αυτόν, ο οποίος υποτάσσει ομονοημένον τον λαόν μου εις εμέ.
 Ψαλ. 143,3 Κύριε, τι εστιν άνθρωπος ότι εγνώσθης αυτώ, ή υιός ανθρώπου ότι λογίζη αυτώ;
 Ψαλ. 143,3 Κυριε, τι είναι τάχα ο ευτελής άνθρωπος, ώστε να αποκαλύπτης και να καθιστάς τον εαυτόν σου γνωστόν εις αυτόν; Η ο υιός του ανθρώπου, ώστε να τον λογαριάζης και να τον λαμβάνης υπ' όψιν σου;
 Ψαλ. 143,4 άνθρωπος ματαιότητι ωμοιώθη, αι ημέραι αυτού ωσει σκιά παράγουσι.
 Ψαλ. 143,4 Ο άνθρωπος είναι όμοιος προς το μάταιον και παροδικόν. Αι ημέραι του παρέρχονται ωσάν σκία.
 Ψαλ. 143,5 Κύριε, κλίνον ουρανούς και κατάβηθι, άψαι των ορέων, και καπνισθήσονται.
 Ψαλ. 143,5 Συ όμως, Κυριε, που είσαι τόσοσν συγκαταβατικός προς ημάς τους ευτελείς ανθρώπους, χαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβα. Εγγισε με τα χέρια σου τα βουνά και θα ανάψουν και θα γεμίσουν καπνόν.
 Ψαλ. 143,6 άστραφον αστραπήν και σκορπιείς αυτούς, εξαπόστειλον τα βέλη σου και συνταράξεις αυτούς.
 Ψαλ. 143,6 Αστραψε αστραπήν επάνω από τους εχθρούς μου κα θα τους διασκορπίσης. Στείλε εναντίον των τα βέλη σου, και θα τους συγκλονίσης
 Ψαλ. 143,7 εξαπόστειλον την χείρά σου εξ ύψους, εξελού με και ρύσαι με εξ υδάτων πολλών, εκ χειρός υιών αλλοτριών,
 Ψαλ. 143,7 Απλώσε, Κυριε, το χέρι σου από το ουράνιον ύψος, βγάλε με και γλύτωσέ με από τα πολλά ορμητικά ύδατα, που απειλούν να με πνίσουν· από τα χέρια δηλαδή των αλλοεθνών ανθρώπων.
 Ψαλ. 143,8 ών το στόμα ελάλησε ματαιότητα, και η δεξιά αυτών δεξιά αδικίας.
 Ψαλ. 143,8 Αυτών, των οποίων το στόμα ελάλησε δόλια και ασύστατα πράγματα και η δεξιά των χειρ είναι όργανον αδικημάτων.
 Ψαλ. 143,9 ο Θεός, ωδήν καινήν άσομαι σοι, εν ψαλτηρίω δεκαχόρδω ψαλώ σοι
 Ψαλ. 143,9 Ω Θεέ μου, εις την νέαν αυτήν συντριβήν των εχθρών μου, θα ψάλλω εγώ προς σε νέον άσμα ευγνωμοσύνης. Με δεκάχορδον μουσικόν όργανον θα σε υμνολογήσω· σε,
 Ψαλ. 143,10 τώ διδόντι την σωτηρίαν τοίς βασιλεύσι, τώ λυτρουμένω Δαυΐδ τον δούλον αυτού εκ ρομφαίας πονηράς.
 Ψαλ. 143,10 ο οποίος ανέκαθεν δίδεις νίκας και σωτηριαν στους βασιλείς· σε, ο οποίος έσωσες εμέ, τον δούλον σου Δαυΐδ από την θανατηφόρον ρομφαίαν του Γολιάθ.
 Ψαλ. 143,11 ρύσαι με και εξελού με εκ χειρός υιών αλλοτριών, ών το στόμα ελάλησε ματαιότητα και η δεξιά αυτών δεξιά αδικίας.
 Ψαλ. 143,11 Απάλλαξέ με και τώρα και γλύτωσέ με από τα χέρια των αλλοεθνών, των οποίων το στόμα ελάλησε και λαλεί ψευδολογίας, η δε δεξιά των χειρ είναι όργανον αδικίας.
 Ψαλ. 143,12 ών οι υιοί ως νεόφυτα ιδρυμένα εν τή νεότητι αυτών, αι θυγατέρες αυτών κεκαλλωπισμέναι, περικεκοσμημέναι

ως ομοίωμα ναού,

Ψαλ. 143,12 Αυτοί απολαμβάνουν σήμερα όλα τα αγαθά. Τα παιδιά των λόγω της νεότητός των όμοιάζουν σαν βλαστάρια καλώς ριζωμένα και θαλερά. Οι θυγατέρες των είναι καλλωπισμένες και στολισμένες με κοσμήματα στο σώμα των, ωσάν τα αγάλματα ειδωλολατρικού ναού.

Ψαλ. 143,13 τα ταμεία αυτών πλήρη, εξερευγόμενα εκ τούτου εις τούτο, τα πρόβατα αυτών πολύτοκα, πληθύνοντα εν ταίς εξόδοις αυτών,

Ψαλ. 143,13 Οι αποθήκαι των είναι γεμάται από αγαθά. Υπερεκχυλίζουν από κάθε είδος τα πρόβατά των είναι πολύτοκα. Πολλαπλασιάζονται αναριθμητα στους βοσκοτόπους, όπου εξέρχονται προς βοσκήν.

Ψαλ. 143,14 οι βόες αυτών παχείς, ουκ έστι κατάπτωμα φραγμού, ουδέ διέξοδος, ουδέ κραυγή εν ταίς πλατείαις αυτών,

Ψαλ. 143,14 Τα βόϊδια των είναι παχέα. Κανένας από τους τοίχους των οικοδομών των δεν έχει κρημνισθή ούτε και έχει υποστή καμμίαν ρωγμήν. Δεν ακούεται κραυγή θρήνου και πόνου εις τας πλατείας των.

Ψαλ. 143,15 εμακάρισαν τον λαόν, ώ ταύτά εστι μακάριος ο λαός, ού Κύριος ο Θεός αυτού.

Ψαλ. 143,15 Εκείνοι, οι οποίοι αγνοούν σε και το θέλημά σου, εκαλοτύχησαν τον λαόν, ο οποίος απολαμβάνει αυτά τα αγαθά. Αλλά εις την πραγματικότητα μακάριος είναι ο λαός εκείνος, του οποίου ο αληθινός Θεός είναι ο Θεός και Κυριος του.

ΨΑΛΜΟΣ 144 (Μασ. 145)

Αίνεσις τού Δαυΐδ.

Ψαλ. 144,1 Υψώσω σε, ο Θεός μου ο βασιλεύς μου, και ευλογήσω το όνομά σου εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 144,1 Θα διαλαλήσω το μεγαλείον σου, ω Θεέ μου και βασιληά μου. Θα δοξολογήσω το πάντιμον Ονομά σου πάντοτε και στον αιώνα του αιώνος.

Ψαλ. 144,2 καθ εκάστην ημέραν ευλογήσω σε και αινέσω το όνομά σου εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος.

Ψαλ. 144,2 Καθε ημέραν θα σε δοξολογώ και θα υμνώ το Ονομά σου, πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 144,3 μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα, και της μεγαλωσύνης αυτού ουκ έστι πέρας.

Ψαλ. 144,3 Μέγας είναι ο Κυριος και άξιος να υμνήται πολύ, παρά πολύ, διότι η μεγαλωσύνη του είναι απεριόριστος και απροσμέτρητος.

Ψαλ. 144,4 γενεά και γενεά επαινέσει τα έργα σου και την δύναμίν σου απαγγελούσι.

Ψαλ. 144,4 Καθε ερχομένη γενεά θα υμνή σε δια τα θαυμαστά έργα σου, και οι άνθρωποι θα διακηρύττουν πάντοτε την παντοδυναμίαν σου.

Ψαλ. 144,5 την μεγαλοπρέπειαν της δόξης της αγιωσύνης σου λαλήσουσι και τα θαυμάσιά σου διηγήσονται.

Ψαλ. 144,5 Την μεγαλοπρεπή λαμπρότητα της αγιότητός σου θα υμνούν και θα διηγούνται τα θαυμαστά σου έργα.

Ψαλ. 144,6 και την δύναμιν των φοβερών σου ερούσι και την μεγαλωσύνην σου διηγήσονται.

Ψαλ. 144,6 Την ακατανίκητον δύναμιν των φοβερών σου έργων εναντίον των αμετανοήτων ασεβών θα λέγουν μεταξύ των, και το απέραντον μεγαλείον σου θα διηγούνται.

Ψαλ. 144,7 μνήμην τού πλήθους της χρηστότητός σου εξερεύξονται και τή δικαιοσύνη σου αγαλλιάσονται.

Ψαλ. 144,7 Θα αφήνουν να εκχυθή από την καρδίαν των η ευγνώμων ανάμνησις των αναριθμητών ευεργεσιών της καλωσύνης σου. Θα πλημμυρίζουν από αγαλλίασιν δια την δικαιοσύνην, την οποίαν συ εφαρμόζεις πάντοτε.

Ψαλ. 144,8 οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος.

Ψαλ. 144,8 Οικτίρμων και εύσπλαγχνος είναι ο Κυριος, μακρόθυμος και πολυέλεος.

Ψαλ. 144,9 χρηστός Κύριος τοίς σύμπασι, και οι οικτιρμοί αυτού επί πάντα τα έργα αυτού.

Ψαλ. 144,9 Αγαθός και ευεργετικός είναι ο Κυριος προς όλους γενικώς, και τα ελέη αυτού απλώνονται εις όλα τα έργα της δημιουργίας του.

Ψαλ. 144,10 εξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντα τα έργα σου, και οι όσιοί σου ευλογησάτωσάν σε.

Ψαλ. 144,10 Ας σε δοξολογήσουν, Κυριε, όλα τα δημιουργήματά σου, προ παντός δε ας ευλογήσουν το πάντιμον Ονομά σου οι αφωσιωμένοι εις σε πιστοί.

Ψαλ. 144,11 δόξαν της βασιλείας σου ερούσι και την δυναστείαν σου λαλήσουσι

Ψαλ. 144,11 Αυτοί θα διαλαλούν την ένδοξον βασιλειαν σου και θα διηγούνται την παντοδύναμον κυριαρχίαν σου,

Ψαλ. 144,12 τού γνωρίζαι τοίς υιοίς των ανθρώπων την δυναστείαν σου και την δόξαν της μεγαλοπρεπειάς της βασιλείας σου.

Ψαλ. 144,12 δια να καταστήσουν γνωστήν στους άλλους ανθρώπους την παντοδυναμίαν σου και την ανυπέρβλητον λαμπρότητα της βασιλείας σου.

Ψαλ. 144,13 η βασιλεία σου βασιλεία πάντων των αιώνων, και η δεσποτεία σου εν πάση γενεά και γενεά.

Ψαλ. 144,13 Η ιδική σου βασιλεία, Κυριε, είναι βασιλεία αιωνία και η κυριαρχία σου απλώνεται εις όλας τας γενεάς.

Ψαλ. 144,13^α πιστός Κύριος εν πάσι τοίς λόγοις αυτού και όσιος εν πάσι τοίς έργοις αυτού.

Ψαλ. 144,13^α Ο Κυριος είναι πιστός τηρητής των υποσχέσεών του και άμωμος εις όλα αυτού τα έργα.

Ψαλ. 144,14 υποστηρίζει Κύριος πάντας τους καταπίπτοντας και ανορθοί πάντας τους κατεργαμένους.

Ψαλ. 144,14 Ο Κυριος υποβαστάζει και στηρίζει όλους εκείνους, οι οποίοι κινδυνεύουν να πέσουν και να συντριβούν, και ανεγείρει αυτούς, οι οποίοι έχουν πέσει και συντριβή.

Ψαλ. 144,15 οι οφθαλμοί πάντων εις σε ελπίζουσι, και σύ δίδως την τροφήν αυτών εν ευκαιρία.

Ψαλ. 144,15 Οι οφθαλμοί όλων στρέφονται με ελπίδα βοηθείας προς σε, διότι συ δίδεις την τροφήν των στον κατάλληλον χρόνον.

Ψαλ. 144,16 ανοίγεις σύ τας χείράς σου και εμπιπλάς πάν ζών ευδοκίας.

Ψαλ. 144,16 Ανοίγεις συ τας παντοδυνάμους και πλουσιοδώρας χείρας σου και γεμίζεις κάθε ζωντανόν ον από όλα τα αγαθά, που του χρειάζονται.

Ψαλ. 144,17 δίκαιος Κύριος εν πάσαις ταίς οδοίς αυτού και όσιος εν πάσι τοίς έργοις αυτού.

Ψαλ. 144,17 Ο Κυριος είναι δίκαιος εις όλους τους τρόπους της ενεργείας του και άμωμος και ακατηγόρητος εις όλα αυτού τα έργα.

Ψαλ. 144,18 εγγύς Κύριος πάσι τοῖς επικαλουμένοις αὐτόν, πάσι τοῖς επικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ.

Ψαλ. 144,18 Εἶναι πάντοτε κοντά εἰς ἐκείνους, οἱ οἱποῖοι τον επικαλοῦνται με πίστιν, εἰς ὅλους ὅσοι τον επικαλοῦνται με εὐλικρίνειαν καρδίας.

Ψαλ. 144,19 θέλημα των φοβουμένων αὐτόν ποιήσει καὶ τῆς δειξέως αὐτῶν εἰσακουσεται καὶ σώσει αὐτούς.

Ψαλ. 144,19 Τα δίκαια θελήματα καὶ αἰτήματα αὐτῶν, οἱ οἱποῖοι τον εὐλαβούνται, θα εκπληρωθή ο Κυριος, θα κάμη δεκτὴν την δέησιν των καὶ θα τους σώση ἀπὸ τους διαφόρους κινδύνους.

Ψαλ. 144,20 φυλάσσει Κύριος πάντας τους αγαπώντας αὐτόν καὶ πάντας τους αμαρτωλούς ἐξολοθρεύσει.

Ψαλ. 144,20 Περιφρουρεῖ καὶ φυλάσσει ο Κυριος ὅλους ἐκείνους, οἱ οἱποῖοι τον αγαποῦν. Ἐξ ἀντιθέτου δε θα παραδώση στον ὄλεθρον ὅλους τους αμαρτωλούς.

Ψαλ. 144,21 αἰνεσιν Κυρίου λαλήσει το στόμα μου· καὶ εὐλογεῖτω πάσα σὰρξ το ὄνομα το ἅγιον αὐτοῦ εἰς τον αἰῶνα καὶ εἰς τον αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 144,21 Ὕμνους δοξολογίας καὶ ευγνωμοσύνης θα λέγη το στόμα μου διαρκῶς προς τον Κυριον καὶ κάθε ἄλλος ἀνθρώπος ἀς δοξολογή το ἅγιον Ὄνομά του πάντοτε καὶ στους αἰῶνας των αἰῶνων.

ΨΑΛΜΟΣ 145 (146)

Ἀλληλουῖα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

Ψαλ. 145,1 Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου, τον Κύριον·

Ψαλ. 145,1 Ὡ ψυχὴ μου, δοξολόγησε τον Κυριον!

Ψαλ. 145,2 αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλώ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Ψαλ. 145,2 Θα δοξολογῶ τον Κυριον καθ' ὅλον το διάστημα τῆς ζωῆς μου. Θα ψάλλω προς αὐτόν ὕμνους, ἕως ὅτου ζω.

Ψαλ. 145,3 μὴ πεποιθατε ἐπ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ψαλ. 145,3 Μὴ στηρίζετε την πεποίθησιν καὶ την ἐλπίδα σας στους ἀρχοντας, στους υἱούς των θνητῶν ἀνθρώπων, οἱ οἱποῖοι δεν ἔχουν πάντοτε την δύναμιν να σας σώσουν.

Ψαλ. 145,4 ἐξελεῖσεται το πνεῦμα αὐτοῦ· καὶ ἐπιστρέψει εἰς την γῆν αὐτοῦ· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολούνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ.

Ψαλ. 145,4 Του καθενός ἀπὸ αὐτούς, ὅσον ἰσχυρός καὶ ἀν φαίνεται, το πνεῦμα θα ἐξέλθῃ ἀπὸ το σῶμα κατὰ την ὥραν του θανάτου του. Καὶ το σῶμα του θα ἐπιστρέψῃ εἰς την γην του. Κατὰ δε την ἡμέραν ἐκείνην του θανάτου θα χαθούν καὶ θα διαλυθούν ὅλα τα σχέδιά του.

Ψαλ. 145,5 μακάριος οὐ ὁ Θεός Ἰακώβ βοηθός αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τον Θεόν αὐτοῦ

Ψαλ. 145,5 Μακάριος ὅμως εἶναι ἐκεῖνος, ὁ οἱποῖος ἔχει ὡς βοηθόν του τον Θεόν του Ἰακώβ καὶ ὁ οἱποῖος στηρίζει τας ἐλπίδας του εἰς Κυριον τον Θεόν του.

Ψαλ. 145,6 τον ποιήσαντα τον ουρανόν καὶ την γῆν, την θάλασσαν καὶ πάντα τα ἐν αὐτοῖς· τον φυλάσσοντα ἀλήθειαν εἰς τον αἰῶνα,

Ψαλ. 145,6 Εἰς αὐτόν, ὁ οἱποῖος ἐδημιούργησε τον αὐρανόν καὶ την γην, την θάλασσαν καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτά. Αὐτόν, ὁ οἱποῖος τηρεῖ καὶ φυλάσσει πιστῶς τους λόγους καὶ τας υποσχέσστου εἰς ὅλους τους αἰῶνας.

Ψαλ. 145,7 ποιούντα κρίμα τοῖς ἀδικουμένοις, δίδοντα τροφήν τοῖς πεινώσι. Κύριος λύει πεπεδημένους,

Ψαλ. 145,7 Αὐτόν, ὁ οἱποῖος κάμνει δικαίαν κρίσιν καὶ ἀποδίδει το δίκαιον στους ἀδικουμένους. Διδει τροφήν στους πεινώντας. Ὁ Κυριος, αὐτός λύει τα δεσμά των σιδηροδεμένων αἰχμαλώτων καὶ τους δίδει την ἐλευθερίαν.

Ψαλ. 145,8 Κύριος σοφοὶ τυφλοῦς, Κύριος ἀνορθοὶ κατεραγμένους, Κύριος ἀγαπά δικαίους,

Ψαλ. 145,8 Ὁ Κυριος δίδει σοφίαν στους τυφλούς με το φῶς τῆς ἀληθείας του. Ὁ Κυριος ἀνορθώνει τους ἠθικῶς καὶ σωματικῶς συντετριμμένους. Ὁ Κυριος ἀγαπά τους δικαίους.

Ψαλ. 145,9 Κύριος φυλάσσει τους προσηλύτους· ὀρφανόν καὶ χήραν ἀναλήψεται καὶ ὁδόν αμαρτωλῶν ἀφανεῖ.

Ψαλ. 145,9 Ὁ Κυριος περιφρουρεῖ καὶ προστατεύει τους ξένους, αὐτός θα ἀναλάβῃ ὑπὸ την προστασίαν του τα ὀρφανὰ καὶ τας χήρας, καὶ θα ἐξαφανίσῃ τας πορείας των αμαρτωλῶν.

Ψαλ. 145,10 βασιλεύσει Κύριος εἰς τον αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ψαλ. 145,10 Ὁ Κυριος θα βασιλεύσῃ στον αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς ὅλας τας γενεάς των γενεῶν.

ΨΑΛΜΟΣ 146 (Μαθ. 147,1-11)

Ἀλληλουῖα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

Ψαλ. 146,1 Αἰνεῖτε τον Κύριον, ὅτι ἀγαθόν ψαλμός· τῷ Θεῷ ἡμῶν ἠδυνθεῖ αἰνεσις.

Ψαλ. 146,1 Ὕμνεῖτε καὶ δοξολογεῖτε τον Κυριον, διότι εἶναι εὐχάριστον καὶ ὠφέλιμον να ὑμνή κανεῖς αὐτόν. Εἶθε δε να γίνῃ γλυκὺς καὶ εὐχάριστος ὁ ὕμνος μας αὐτός προς τον Θεόν μας.

Ψαλ. 146,2 οἰκοδομῶν Ἱερουσαλήμ ὁ Κύριος, καὶ τας διασποράς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισυνάξει,

Ψαλ. 146,2 Ἀς τον δοξολογήσωμεν, διότι ὁ Κυριος εἶναι αὐτός που ἀνοικοδομεῖ την Ἱερουσαλήμ. Αὐτός συγκεντρώνει τους διασκορπισμένους Ἰσραηλίτας ἀπὸ τας ξένας χώρας εἰς την πατρίδα των.

Ψαλ. 146,3 ὁ ἰώμενος τους συντετριμμένους την καρδίαν καὶ δεσμεύων τα συντρίμματα αὐτῶν,

Ψαλ. 146,3 Θεραπεύει τους συντετριμμένους κατὰ την καρδίαν ἀπὸ το βάρος των θλίψεων. Ὡσάν ἀριστος ἰατρός ἐπιδένει με θεραπευτικούς ἐπιδέσμους τα συντρίμματα αὐτῶν.

Ψαλ. 146,4 ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἀστρῶν, καὶ πάσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν.

Ψαλ. 146,4 ἔχει καταμετρήσει καὶ γνωρίζει τον ἀπεριόριστον ἀριθμὸν των ἀστέρων των διεσπαρμένων στον ουρανόν, ὡσάν να ἔχῃ δῶσει ὄνομα στον καθένα ἀπὸ αὐτούς.

Ψαλ. 146,5 μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Ψαλ. 146,5 Μέγας εἶναι ὁ Κυριος μας καὶ μεγάλη ἡ δύναμις του καὶ κανεῖς ποτέ δεν εἶναι εἰς θέσιν να καταμετρήσῃ, να συλλάβῃ καὶ να περιγράψῃ την ἀπειρον σοφίαν του.

Ψαλ. 146,6 ἀναλαμβάνων πρᾶεῖς ὁ Κύριος, ταπεινῶν δε αμαρτωλούς ἕως τῆς γῆς.

Ψαλ. 146,6 Ὁ Κυριος ἀναλαμβάνει ὑπὸ την προστασίαν του τους πρᾶους, τους δε υπερηφάνους καὶ αμαρτωλούς θα τους ταπεινώσῃ καὶ θα τους ρίψῃ κάτω μέχρις ἐδάφους.

Ψαλ. 146,7 εξάρξατε τώ Κυρίω εν εξομολογήσει, ψάλατε τώ Θεώ ημών εν κιθάρα

Ψαλ. 146,7 Αρχισάτε, λοιπόν, να δοξολογήτε τον Κυριον. Ψαλατε προς τιμήν του Θεού μας ύμνον με συνοδιαν κιθάρας.

Ψαλ. 146,8 τώ περιβάλλοντι τον ουρανόν εν νεφέλαις, τώ ετοιμάζοντι τή γη υετόν, τώ εξανατέλλοντι εν όρει χόρτον και χλόην τή δουλεία των ανθρωπών,

Ψαλ. 146,8 Ψαλατε εις αυτόν, ο οποίος περιβάλλει τον ουρανόν με ενεργητικός νεφέλας, και με αυτάς προετοιμάζει την βροχήν δια την γην. Και με την βροχήν κάμνει να βλαστήση, και εις αυτά ακόμη τα όρη, χορτάρι και χλόη δια την εξυηρηλέτησιν των ανθρωπών.

Ψαλ. 146,9 διδόντι τοίς κτήνεσι τροφήν αυτών και τοίς νεοσσόις των κοράκων τοίς επικαλουμένοις αυτόν.

Ψαλ. 146,9 Δοξολογήσατε αυτόν, ο οποίος παρέχει τροφήν εις τα κτήνη, όπως επίσης και εις τα μικρά πουλιά των κοράκων, τα οποία με τους κρωγμούς των φαίνεται σαν να τον επικαλούνται.

Ψαλ. 146,10 ουκ εν τή δυναστεία τού ίππου θελήσει, ουδέ εν ταίς κνήμαις τού ανδρός ευδοκει·

Ψαλ. 146,10 Δεν ευαρεστείται ο Κυριος ούτε και δίδει την νίκην στο ισχυρόν ιππικόν ούτε στους ταχείς και ισχυρούς πόδας του ανθρωπού.

Ψαλ. 146,11 ευδοκει Κύριος εν τοίς φοβουμένοις αυτόν και εν πάσι τοίς ελπίζουσιν επί το έλεος αυτού.

Ψαλ. 146,11 Ο Κυριος ευαρεστείται εις εκείνους, που τον ευλαβούνται· εις όλους αυτούς, που ελπίζουν στο έλεός του.

ΨΑΛΜΟΣ 147 (Μασ. 147,12-20)

Αλληλουΐα· Αγγαίου και Ζαχαρίου.

Ψαλ. 147,1 Επαίνει, Ιερουσαλήμ, τον Κύριον, αίνει τον Θεόν σου, Σιών,

Ψαλ. 147,1 Ω Ιερουσαλήμ, ψάλλε ύμνους και εγκώμια προς τον Κυριον! Δοξολόγει τον Θεόν σου, Σιών.

Ψαλ. 147,2 ότι ενίσχυσε τους μοχλούς των πυλών σου, ευλόγησε τους υιούς σου εν σοί·

Ψαλ. 147,2 Διότι εστερέωσε και έκαμε ισχυρούς τους μοχλούς, με τους οποίους κλείονται ασφαλώς αι πύλαι των νεοκτισμένων τειχών σου. Ο Κυριος ηυλόγησε τους υιούς σου, οι οποίοι ευρίσκονται εντός της περιοχής σου.

Ψαλ. 147,3 ο τιθείς τα όρια σου ειρήνην και στέαρ πυρού εμπιπλών σε·

Ψαλ. 147,3 Αυτός εγκατέστησεν ειρήνην εις τα όριά σου, σε περιφρουρεί από τους εχθρούς σου και χορταίνει με εκλεκτόν σίτον τα τέκνα σου.

Ψαλ. 147,4 ο αποστέλλων το λόγιον αυτού τή γη, έως τάχους δραμείται ο λόγος αυτού·

Ψαλ. 147,4 Αυτός αποστέλλει την παντοδύναμον ενεργητικήν προσταγήν του δια την καρποφορίαν της γης. Και η προσταγή του ταχύτατα θα τρέξη προς την γην και θα γίνη αμέσως έργον.

Ψαλ. 147,5 διδόντος χιόνα αυτού ωσει έριον, ομίχλην ωσει σποδόν πάσσοντος·

Ψαλ. 147,5 Αυτός είναι που δίδει χιόνι ολόλευκο, ωσαν το μαλλί του προβάτου, ο οποίος σκορπίζει σαν στάκτην την ομίχλην.

Ψαλ. 147,6 βάλλοντος κρύσταλλον αυτού ωσει ψωμούς, κατά πρόσωπον ψύχους αυτού τις υποστήσεται;

Ψαλ. 147,6 Ρίπτει την χάλαζαν με όσην ευκολίαν ημείς ρίπτομεν τα ψιχία του ψωμιού. Ποίος ημπορεί να υποστή και ανθέξη εμπρός στο ψύχος των πάγων και των χιόνων και των παγωμένων ορμητικών ανέμων;

Ψαλ. 147,7 εξαποστελεί τον λόγον αυτού και τήξει αυτά· πνεύσει το πνεύμα αυτού και ρυήσεται ύδατα.

Ψαλ. 147,7 Αυτός μόνος θα δώση προσταγήν και θα λυώσουν οι πάγοι και τα χιόνια, θα πνεύση δηλαδή ο ενεργητικός άνεμός του, θα λυώσουν τα χιόνια και οι πάγοι και θα ρεύσουν ύδατα, δια να ποτίσουν όρη και πεδιάδας.

Ψαλ. 147,8 ο απαγγέλλων τον λόγον αυτού τώ Ιακώβ, δικαιώματα και κρίματα αυτού τώ Ισραήλ.

Ψαλ. 147,8 Αυτός απεκάλυψε και κατέστησε γνωστόν το άγιον θέλημά του στους απογόνους του Ιακώβ, τας εντολάς του και τα δίκαια προσταγάματά του στον ισραηλιτικόν λαόν.

Ψαλ. 147,9 ουκ εποίησεν ούτως παντί έθνει και τα κρίματα αυτού ουκ εδήλωσεν αυτοίς.

Ψαλ. 147,9 Δεν έπραξεν όμως το ίδιον και δια κάθε άλλο έθνος. Δεν εφανέρωσε εις όλα τα έθνη τα παραγγέλματά του και τας εντολάς του.

ΨΑΛΜΟΣ 148

Αλληλουΐα· Αγγαίου και Ζαχαρίου.

Ψαλ. 148,1 Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών· αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις.

Ψαλ. 148,1 Σεις οι άγγελοι αινείτε τον Κυριον επάνω από τους ουρανούς. Δολογείτε αυτόν μέχρι των ακρότατων περιοχών του ουρανού.

Ψαλ. 148,2 αινείτε αυτόν, πάντες οι άγγελοι αυτού· αινείτε αυτόν, πάσαι αι δυνάμεις αυτού.

Ψαλ. 148,2 Δοξολογήσατε αυτόν όλοι οι άγγελοι. Αινεσατέ τον και υμνείτε τον συνεχώς όλα αι ουράνια δυνάμεις του.

Ψαλ. 148,3 αινείτε αυτόν ήλιος και σελήνη, αινείτε αυτόν πάντα τα άστρα και το φώς.

Ψαλ. 148,3 Δοξολογείτε αυτόν ο ήλιος, η σελήνη· δοξολογείτε αυτόν όλα τα άστρα και το φως.

Ψαλ. 148,4 αινείτε αυτόν οι ουρανοί των ουρανών και το ύδωρ το υπεράνω των ουρανών.

Ψαλ. 148,4 Αινείτε αυτόν οι πνευματικοί ουρανοί, που εκτείνονται πέραν από τους αστρικούς ουρανούς. Ας επαινέση και δοξολογήση τον Κυριον το ύδωρ, το οποίον είναι αποθηκευμένον επάνω από τον ουρανόν.

Ψαλ. 148,5 αινεσατάωσαν το όνομα Κυρίου, ότι αυτός ειπε, και εγενήθησαν, αυτός ενετείλατο, και εκτίσθησαν.

Ψαλ. 148,5 Τα πάντα ας δοξολογήσουν το όνομα του Κυρίου, διότι αυτός ένα μόνον λόγον ειπε και εδημιουργήθησαν. Αυτός έδωσε διαταγήν και αμέσως εκτίσθησαν.

Ψαλ. 148,6 έστησεν αυτά εις τον αιώνα και εις τον αιώνα τού αιώνος· πρόσταγμα έθετο, και ου παρελεύσεται.

Ψαλ. 148,6 Ενημόνισεν, εστερέωσε και έστησεν αυτά ασφαλή στον αιώνα και στον αιώνα του αιώνος. Εξέδωκε παντοδύναμον πρόσταγμα, το οποίον δεν πρόκειται να ακυρωθή.

Ψαλ. 148,7 αινείτε τον Κύριον εκ της γής, δράκοντες και πάσαι άβυσσοι·

Ψαλ. 148,7 Δοξολογείτε τον Κυριον και από την γην, τα θαλάσσια κήτη και όλα αι θάλασσα.

Ψαλ. 148,8 πύρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεύμα καταϊγίδος, τα ποιούντα τον λόγον αυτού·

Ψαλ. 148,8 Το πυρ της αστραπής, η χάλαζα, η χιών, οι πάγοι, ο ορμητικός άνεμος της καταϊγίδος, όλα αυτά που κινούνται

και εκτελούν την παντοδύναμον προσταγήν του.

Ψαλ. 148,9 τα όρη και πάντες οι βουνοί, ξύλα καρποφόρα και πάσαι κέδροι·

Ψαλ. 148,9 Αινείτε αυτόν τα όρη τα υψηλά και όλοι οι λόφοι, όλα τα καρποφόρα και όλα τα άγρια δένδρα, όπως είναι αι κέδροι.

Ψαλ. 148,10 τα θηρία και πάντα τα κτήνη, ερπετά και πετεινά πτερωτά·

Ψαλ. 148,10 Τα άγρια θηρία της υπαίθρου και όλα τα κτήνη, τα ερπετά και όλα τα ιπτάμενα πτηνά.

Ψαλ. 148,11 βασιλείς της γής και πάντες λαοί, άρχοντες και πάντες κριταί γής·

Ψαλ. 148,11 Αινείτε αυτόν οι βασιλείς της γης και όλοι οι λαοί, οι άρχοντες και όλοι οι δικασταί των ανθρωπων.

Ψαλ. 148,12 νεανίσκοι και παρθένοι, πρεσβύτεροι μετά νεωτέρων·

Ψαλ. 148,12 Οι νέοι άνδρες και αι παρθένοι, οι γεροντότεροι μαζί με τους νεωτέρους.

Ψαλ. 148,13 αινεσάτωσαν το όνομα Κυρίου, ότι υψώθη το όνομα αυτού μόνου· η εξομολόγησις αυτού επί γής και ουρανού.

Ψαλ. 148,13 Ας υμνήσουν όλοι το όνομά του Κυρίου, διότι αυτού μόνον το Ονομα εμεγαλύθη και εξυψώθη. Η δοξολογία του απλώνεται εις τον ουρανό και εις την γην.

Ψαλ. 148,14 και υψώσει κέρας λαού αυτού· ύμνος πάσι τοίς οσίοις αυτού, τοίς υιοίς Ισραήλ, λαώ εγγίζοντι αυτό.

Ψαλ. 148,14 Θα εξυψώση και θα ενισχύση ο Κυριος την δύναμιν του λαού του. Υμνος και δόξα θα αποδοθή εις όλους τους αφωσιωμένους προς αυτόν, στους απογόνους του Ισραήλ, στον λαόν, ο οποίος τον πλησιάζει με πίστιν και του είναι οικείος και αγαπητός.

ΨΑΛΜΟΣ 149

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 149,1 Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν, η αίνεσις αυτού εν εκκλησία οσίων.

Ψαλ. 149,1 Ψαλατε στον Κυριον καινούργιον άσμα δια τας πλουσίας αυτού ευλογίας, και ο αίνος αυτός ας ψαλή εις την συγκέντρωσιν των αφωσιωμένων δούλων του, των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 149,2 ευφρανθήτω Ισραήλ επί τώ ποιήσαντι αυτόν, και οι υιοί Σιών αγαλλιάσθωσαν επί τώ βασιλεί αυτών.

Ψαλ. 149,2 Ας ευφρανθή ο ισραηλιτικός λαός δια τον Κυριον, ο οποίος ανέδειξεν αυτόν εκλεκτόν λαόν του, και οι κάτοικοι της Σιών ας ευφρανθούν, ας σκιρτήσουν από χαράν και αγαλλίασιν, διότι έχουν βασιλέα τον Θεόν.

Ψαλ. 149,3 αινεσάτωσαν το όνομα αυτού εν χορώ, εν τυμπάνω και ψαλτηρίω ψαλάτωσαν αυτό,

Ψαλ. 149,3 Ας υμνολογήσουν το Ονομά του με ιερούς ευλαβείς χορούς υπό τον ήχον τύμπανων και με την συνοδείαν κιθάρας.

Ψαλ. 149,4 ότι ευδοκεί Κύριος εν τώ λαώ αυτού και υψώσει πραείς εν σωτηρία.

Ψαλ. 149,4 Διότι ο Κυριος έδειξε και πάλιν και δεικνύει την ευμένειάν του προς τον λαόν του. Θα δοξάση και θα χαρίση σωτηριάν στους πράους και υπομονητικούς.

Ψαλ. 149,5 καυχήσονται όσοι εν δόξη και αγαλλιάζονται επί των κοιτών αυτών.

Ψαλ. 149,5 Θα καυχώνται οι αφωσιωμένοι δούλοι του δια την ένδοξον επιστροφήν των, θα πλημμυρίζουν από αγαλλίασιν δια την απελευθέρωσιν των και θα κατακλίνονται πλήρεις χαράς και αγαλλιάσεως.

Ψαλ. 149,6 αι υψώσεις του Θεού εν τώ λάρυγγι αυτών, και ύρομφαίαι διστομοι εν ταίς χερσίν αυτών

Ψαλ. 149,6 Αι δοξολογίαι και τα εγκώμια του Θεού των θα υπάρχουν πάντοτε, και θα απαγγέλλονται δια του λάρυγγός των. Ταυτοχρόνως όμως αι μεγάλαι διστομοι ρομφαίαι θα ευρίσκονται εις τα χέρια των,

Ψαλ. 149,7 τού ποιήσαι εκδίκησιν εν τοίς έθνεσιν, ελεγμούς εν τοίς λαοίς,

Ψαλ. 149,7 δια να αντεπεξέλθουν εναντίον των εχθρικών λαών και να τιμωρήσουν αυτούς·

Ψαλ. 149,8 τού δήσαι τους βασιλείς αυτών εν πέδαις και τους ενδόξους αυτών εν χειροπέδαις σιδηραίς,

Ψαλ. 149,8 δια να δέσουν τους βασιλείς των εθνών με σιδηρά δεσμά και τους ενδόξους άρχοντάς των με σιδερένιες χειροπέδες,

Ψαλ. 149,9 τού ποιήσαι εν αυτοίς κρίμα έγγραπτον· δόξα αύτη έσται πάσι τοίς οσίοις αυτού.

Ψαλ. 149,9 ώστε να εφαρμοσθή εναντίον αυτών η γραμμένη εις τας προφητείας δικαία απόφασίς του Θεού. Και η εκτέλεσις της δικαίας αυτής αποφάσεως θα είναι μεγάλη δόξα στους αφωσιωμένους του Ιουδαίους.

ΨΑΛΜΟΣ 150

Αλληλουΐα.

Ψαλ. 150,1 Αινείτε τον Θεόν εν τοίς αγίοις αυτού, αινείτε αυτόν εν στερεώματι της δυνάμεως αυτού·

Ψαλ. 150,1 Δοξολογείτε τον Κυριον εις τα άγια αυτού σκηνώματα, στον ναόν και το θυσιαστήριόν του. Αινείτε αυτόν όλοι όσοι ζήτε κάτω από το στερέωμα του ουρανού, έργον της παντοδυναμίας του.

Ψαλ. 150,2 αινείτε αυτόν επί ταίς δυναστείαις αυτού, αινείτε αυτόν κατά το πλήθος της μεγαλωσύνης αυτού.

Ψαλ. 150,2 Αινείτε αυτόν δια τα μεγάλα και θαυμαστά έργα του, που μαρτυρούν την παντοδυναμίαν του. Αινείτε αυτόν κατά την άπειρον αυτού μεγαλωσύνην και δόξαν.

Ψαλ. 150,3 αινείτε αυτόν εν ήχω σάλπιγγος, αινείτε αυτόν εν ψαλτηρίω και κιθάρα·

Ψαλ. 150,3 Αινείτε αυτόν με τον ήχον της σάλπιγγος, αινείτε αυτόν με λύραν και κιθάραν.

Ψαλ. 150,4 αινείτε αυτόν εν τυμπάνω και χορώ, αινείτε αυτόν εν χορδαίς και οργάνω·

Ψαλ. 150,4 Αινείτε αυτόν με τύμπανα και ιερούς χορούς, αινείτε αυτόν με έγχορδα και με άλλα μουσικά όργανα.

Ψαλ. 150,5 αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις ευήχοις, αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις αλαλαγμού.

Ψαλ. 150,5 Αινείτε αυτόν με κύμβαλα που αναδίδουν γλυκείς και ωραίους ήχους, αινείτε αυτόν με κύμβαλα που αλαλάζουν.

Ψαλ. 150,6 πάσα πνοή αινεσάτω τον Κύριον. αλληλουΐα.

Ψαλ. 150,6 Κάθε τι το οποίον αναπνέει, ας αινέση και ας δοξολογήση τον Κυριον. Αινείτε τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 151

Ουτός ο ψαλμός ιδιόγραφος εις Δαυΐδ και έξωθεν τού αριθμού· ότε εμονομάχησε τώ Γολιάθ.

Ο ψαλμός αυτός συνετέθη από άγνωστον ποιητήν εις χρόνους μεταγενεστέρους του Δαυΐδ.

Μικρός ήμην εν τοίς αδελφοίς μου και νεώτερος εν τώ οίκω τού πατρός μου· εποίμαινον τα πρόβατα τού πατρός μου.

Μικρός και άσημος ήμην μεταξύ των αδελφών μου. Νεώτερος κατά την ηλικίαν εις την οικίαν του πατρός μου. Δι' αυτό και έβουσα τα πρόβατα του πατρός μου.

Ψαλ. 151,2 αι χείρες μου εποίησαν όργανον, και οι δάκτυλοί μου ήρμισαν ψαλτήριον.

Ψαλ. 151,2 Τα χέρια μου κατεσκεύασαν μουσικόν όργανον και τα δάκτυλά μου συνηρμολόγησαν ψαλτήριον, δια να ανυμνολογώ τον Κυριον.

Ψαλ. 151,3 και τις αναγγελεί τώ Κυρίω μου; αυτός Κύριος, αυτός εισακούσει.

Ψαλ. 151,3 Ποίος είναι ικανός και άξιος να ανυμνολογήση τον Κυριον; Αυτός όμως ο ίδιος ο Κυριος, αποβλέπων εις την αγαθήν διάθεσιν της καρδιάς μου, θα κάμη ευμενώς δεκτόν τον ύμνον, που θα του ψάλω.

Ψαλ. 151,4 αυτός εξαπέστειλε τον άγγελον αυτού και ήρξέ με εκ των προβάτων τού πατρός μου και έχρισέ με εν τώ ελαίω της χρίσεως αυτού.

Ψαλ. 151,4 Αυτός έστειλε τον άγγελόν του και με επήρξε έξαφνα από τα πρόβατα του πατρός μου και με έχρισε με το έλαιον, με το οποίον χρίονται οι βασιλείς.

Ψαλ. 151,5 οι αδελφοί μου καλοί και μεγάλοι, και ουκ ευδόκησεν εν αυτοίς ο Κύριος.

Ψαλ. 151,5 Οι αδελφοί μου ήσαν ωραίοι και εύσωμοι, αλλά δεν ευηρεστήθη εις αυτούς ο Κυριος.

Ψαλ. 151,6 εξήλθον εις συνάντησιν τώ αλλοφύλω, και επικατηράσατό με εν τοίς ειδώλοις αυτού·

Ψαλ. 151,6 Εξήλθον, δια να αντιμετωπίσω και μονομαχήσω με τον αλλόφυλον Γολιάθ, και εκείνος με κατηράσθη επικαλεσθείς εναντίον μου τα είδωλά του.

Ψαλ. 151,7 εγώ δε, σπασάμενος την παρ αυτού μάχαιραν, απεκεφάλισα αυτόν και ήρα όνειδος εξ υιών Ισραήλ.

Ψαλ. 151,7 Εγώ όμως ανέσπασα την ιδικήν του μάχαιραν και τον απεκεφάλισα. Απεμάκρυνα δε έτσι και εξήλειψα την εντροπήν του ισραηλιτικού λαού.

ΙΩΒ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιωβ. 1,1 Άνθρωπος τις ήν εν χώρα τή Αυσίτιδι, ώ όνομα Ιώβ, και ήν ο άνθρωπος εκείνος αληθινός, άμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος.

Ιωβ. 1,1 Εις την Αυσίτιδα χώραν εξούσεν ένας άνθρωπος ο οποίος ωνομάζετο Ιώβ. Ητο ευθύς και έντιμος, άμεμπτος, δίκαιος απέναντι όλων, ευσεβής προς τον Θεόν, απέφευγε κάθε πονηρόν πράγμα, κάθε αμαρτωλήν πράξιν.

Ιωβ. 1,2 εγένοντο δε αυτώ υιοί επτά και θυγατέρες τρεις.

Ιωβ. 1,2 Αυτός είχεν αποκτήσει επτά υιούς και τρεις θυγατέρας.

Ιωβ. 1,3 και ήν τα κτήνη αυτού πρόβατα επτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοών πεντακόσια, θήλειαι όνοι νομάδες πεντακόσiai, και υπηρεσία πολλή σφόδρα και έργα μεγάλα ήν αυτώ επί της γής· και ήν ο άνθρωπος εκείνος ευγενής των αφ ηλίου ανατολών.

Ιωβ. 1,3 Είχε δε πλήθος ζώα εις την ιδιοκτησίαν του· επτά χιλιάδας πρόβατα, τρεις χιλιάδας καμήλους, πεντακόσια ζεύγη βοών, αγέλην από πεντακοσίας θηλείας όνους. Δια την επιστασίαν και βοσκήν όλων αυτών είχε μεγάλον αριθμόν υπηρετών. Καλός δε και πλούσιος καθώς ήτο, είχε κάμει μεγάλα έργα εις την χώραν του. Και έτσι ο άνθρωπος εκείνος ήτο ένας από τους πολύ διακεκριμένους ανθρώπους των ανατολικών εκείνων χωρών.

Ιωβ. 1,4 συμπορευόμενοι δε οι υιοί αυτού προς αλληλους εποιούσαν πότον καθ εκάστην ημέραν, συμπαραλαμβάνοντες άμα και τας τρεις αδελφάς αυτών εσθιειν και πίνειν μετ αυτών.

Ιωβ. 1,4 Τα παιδιά του εσυνήθιζαν να μεταβαίνουν με την σειράν των στο σπίτι του καθ' ενός από αυτά και παρέθεταν συμπόσιον κάθε ημέραν. Παρελάμβαναν δε μαζή των και τας τρεις αδελφάς των να τρώουν και να πίνουν μαζή των.

Ιωβ. 1,5 και ως αν συνετελέσθησαν αι ημέραι τού πότου, απέστειλλεν Ιώβ και εκαθάριζεν αυτούς ανιστάμενος το πρωϊ και προσέφερε περί αυτών θυσίας κατά τον αριθμόν αυτών και μόσχον ένα περί αμαρτίας περί των ψυχών αυτών· έλεγε γάρ Ιώβ· μη ποτε οι υιοί μου εν τή διανοία αυτών κακά ενενόησαν προς Θεόν. ούτως ούν εποίει Ιώβ πάσας τας ημέρας.

Ιωβ. 1,5 Όταν δε ετελείωναν αι ημέραι των συμποσιών, έστειλλεν ο Ιωβ άνθρωπον, και εκαλούσε όλα τα τέκνα του και τα εκαθάριζε δια θυσιών προς τον Θεόν. Εσηκάνετο, δηλαδή, ενωρίς το πρωϊ και προσέφερε δι' αυτά θυσίας, αναλόγους με τον αριθμόν των. Προσέφερε και ένα μόσχον ως θυσίαν προς εξιλέωσιν των αμαρτιών των δια τας ψυχάς των. Εκανε δε τούτο ο Ιώβ, διότι εσκέπτετο και έλεγε· "μήπως τυχόν τα παιδιά μου εσκέφθησαν κατά την ώραν των συμποσιών σκέψεις αμαρτωλός και ημάρτησαν έτσι απέναντι του Θεού;" Έτσι εφέρετο και επορευέτο ο Ιώβ όλας τας ημέρας της ζωής του.

Ιωβ. 1,6 Καί εγένετο ως η ημέρα αύτη, και ιδού ήλθον οι άγγελοι τού Θεού παραστήναι ενώπιον τού Κυρίου, και ο διάβολος ήλθε μετ αυτών.

Ιωβ. 1,6 Καποιαν όμως ημέραν οι άγγελοι του Θεού παρουσιάσθησαν ενώπιον του Κυρίου. Μαζή δε με αυτούς ήλθεν και ο διάβολος.

Ιωβ. 1,7 και είπεν ο Κύριος τώ διαβόλω· πόθεν παραγέγονας; και αποκριθείς ο διάβολος τώ Κυρίω είπε· περιελθών την γήν και εμπειριπατήσας την υπ ουρανόν πάρεμι.

Ιωβ. 1,7 Ο Κυριος είπεν στον διάβολον· "από που έχεις έλθει;" Ο διάβολος απεκρίθη και είπεν· "αφού περιήλθαν όλην την γην και περιεπάτησα εις όλόκληρον την υπό τον ουρανόν, ήλθα εδώ".

Ιωβ. 1,8 και είπεν αυτώ ο Κύριος· προσέσχες τή διανοία σου κατά τού παιδός μου Ιώβ, ότι ουκ έστι κατ αυτόν επί της γής, άνθρωπος άμεμπτος, αληθινός, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος;

Ιωβ. 1,8 Ο Κυριος τον ηρώτησεν· "έστρεψες τον νουν σου και έδωσες προσοχήν στον δούλον μου τον Ιώβ, δια να ίδης ότι δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος αρετής όμοιος προς αυτόν επάνω εις την γην, άμεμπτος, ακέραιος, ευσεβής, ξένος και αμέτοχος προς κάθε πονηρόν και αμαρτωλών έργον;"

Ιωβ. 1,9 απεκρίθη δε ο διάβολος και είπεν εναντίον τού Κυρίου· μη δωρεάν Ιώβ σέβεται τον Κύριον;

Ιωβ. 1,9 Ο διάβολος απήντησε και ειπέ προς τον Κυριον· "μήπως δωρεάν και χωρίς αμοιβάς αυτός σέβεται σε τον Κυριον;

Ιωβ. 1,10 ου σύ περιέφραξας τα έξω αυτού και τα έσω της οικίας αυτού και τα έξω πάντων των όντων αυτού κύκλω; τα δε έργα των χειρών αυτού ευλόγησας και τα κτήνη αυτού πολλά εποίησας επί της γής.

Ιωβ. 1,10 Οχι βέβαια. Συ, με την παντοδύναμον προστασίαν σου, ως με ασφαλή και απαραβίαστον φραγμόν, δεν περιεφρούρησες και περιφρουρείς τα περι αυτόν και όσα υπάρχουν εις την οικίαν του και όλα τα εξωτερικά του πράγματα ολόγυρα; Και επί πλέον όλα τα έργα των χειρών του τα έχεις ευλογήσει και εις μέγαλον αριθμόν έχεις πληθύνει τα ζώα του εις την χώραν του.

Ιωβ. 1,11 αλλά απόστειλον την χείρά σου και άψαι πάντων, ών έχει ή μην εις πρόσωπόν σε ευλογήσει.

Ιωβ. 1,11 Αλλα άπλωσε το χέρι σου, έγγισε και αφάιρεσε όλα αυτά, που έχει, και τότε ασφαλώς θα δυσφορήση και θα σε βλασφημήση κατά πρόσωπον".

Ιωβ. 1,12 τότε είπεν ο Κύριος τώ διαβόλω· ιδού πάντα, όσα εστίν αυτώ, δίδωμι εν τή χειρί σου, αλλ αυτού μη άψη. και εξήλθεν ο διάβολος από προσώπου Κυρίου. -

Ιωβ. 1,12 Τοτε ο Κυριος ειπεν στον διάβολον· "ιδού, όλα όσα έχει, τα παραδίδω εις την εξουσίαν σου. Αυτόν όμως τον ιδιον δεν θα τον εγγίσης καθόλου". Ο διάβολος έφυγεν από έμπροσθεν του Κυρίου.

Ιωβ. 1,13 Καί ήν ως η ημέρα αύτη, οι υιοί Ιώβ και αι θυγατέρες αυτού έπινον οίνον εν τή οικία τού αδελφού αυτών τού πρεσβυτέρου.

Ιωβ. 1,13 Μιαν, λοιπόν, ημέραν τα παιδιά και αι θυγατέρες του Ιώβ έτρωγαν εις κοινόν συμπόσιον εν τη οικία του μεγαλυτέρου αδελφού των.

Ιωβ. 1,14 και ιδού άγγελος ήλθε προς Ιώβ και είπεν αυτώ· τα ζεύγη των βοών ηροτρία, και αι θήλειαι όνοι εβόσκοντο εχόμεναι αυτών,

Ιωβ. 1,14 Τοτε ένας αγγελιαφόρος ήλθεν στον Ιώβ και του είπε· "τα ζευγάρια των βοϊδιών σου αροτριούσαν και αι θήλειαι όνοι έβροσκαν αμέρινοι εκεί πλησίον των.

Ιωβ. 1,15 και ελθόντες οι αιχμαλωτεύοντες ηχημαλώτευσαν αυτάς και τους παιδάς απέκτειναν εν μαχαίραις· σωθείς δε εγώ μόνος ήλθον τού απαγγείλαί σοι.

Ιωβ. 1,15 Αίφνης επήλθον εναντίον αυτών λησταί και ήρπασαν τα βοΐδια και τας θηλυκάς όνους, αφού προηγουμένως έσφαξαν με τας μαχαίρας των τους δούλους σου. Εγώ μόνος διέφυγα την σφαγήν και σωθείς ήλθον εδώ, δια να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός".

Ιωβ. 1,16 έτι τούτου λαλούντος, ήλθεν έτερος άγγελος και είπε προς Ιώβ· πύρ έπεσεν εκ τού ουρανού και κατέκαυσε τα πρόβατα και τους ποιμένας κατέφαγεν ομοίως· σωθείς δε εγώ μόνος ήλθον τού απαγγείλαί σοι.

Ιωβ. 1,16 Ενώ ακόμη αυτός ωμιλούσε, ήλθεν άλλος αγγελιαφόρος και είπε προς τον Ιώβ· "φωτιά έπεσεν από τον ουρανό και έκαυσεν εξ ολοκλήρου τα πρόβατα, κατέφαγε δε και τους βοσκούς η φωτιά αυτή. Εγώ μόνος διεσώθην από την καταστροφήν και ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός".

Ιωβ. 1,17 έτι τούτου λαλούντος ήλθεν έτερος άγγελος και είπε προς Ιώβ· οι ιππείς εποίησαν ημίν κεφαλάς τρεις και εκύκλωσαν τας καμήλους και ηχημαλώτευσαν αυτάς και τους παιδάς απέκτειναν εν μαχαίραις· εσώθην δε εγώ μόνος και ήλθον τού απαγγείλαί σοι.

Ιωβ. 1,17 Ενώ ακόμη αυτός ωμιλούσε, και παρείχε τας θλιβεράς πληροφορίας, ήλθεν άλλος αγγελιοφόρος και είπε προς τον Ιώβ· "έφιπποι λησταί χωρισμένοι εις τρία τμήματα, ήλθαν εναντίον μας και περικύκλωσαν τας καμήλους και τας ήρπασαν. Τους δούλους σου, που εφύλασσαν αυτάς, εφόνευσάν με τας μαχαίρας των. Εγώ μόνος διέφυγα την σφαγήν και σωθείς ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός".

Ιωβ. 1,18 έτι τούτου λαλούντος άλλος άγγελος έρχεται λέγων τώ Ιώβ· των υιών σου και των θυγατέρων σου εσθιόντων και πινόντων παρά τώ αδελφώ αυτών τώ πρεσβυτέρω,

Ιωβ. 1,18 Ενώ και αυτός ακόμη ωμιλούσε, έρχεται άλλος αγγελιαφόρος αναγγέλλων προς τον Ιώβ· "καθ' ον χρόνον οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου έτρωγαν και έπιναν εις την οικίαν του μεγαλυτέρου αυτών αδελφού,

Ιωβ. 1,19 εξαίφνης πνεύμα μέγα επήλθεν εκ της ερήμου και ήψατο των τεσσάρων γωνιών της οικίας, και έπεσεν η οικία επί τα παιδιά σου, και ετελεύτησαν· εσώθην δε εγώ μόνος και ήλθον τού απαγγείλαί σοι.

Ιωβ. 1,19 αιφνιδίως ήλθε μέγας βίαιος άνεμος από την έρημον επέπεσεν ορμητικός εις τας τέσσαρας γωνίας της οικίας, η δε οικία εκρημνίσθη επάνω εις τα παιδιά σου και εκείνα ετάφησαν κάτω από τα ερείπια. Εγώ δε μόνος από τους υπηρέτας εσώθην και ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός".

Ιωβ. 1,20 Ούτως αναστάς Ιώβ έρρηξε τα ιμάτια αυτού και εκείρατο την κόμην της κεφαλής και πεσών χαμαί προσεκύνησε τώ Κυρίω και είπεν·

Ιωβ. 1,20 Τοτε ηγέρθη ο Ιώβ, έσχισε τα ενδύματα του, εκούρεψε τα μαλλιά της κεφαλής του, έπεσε κάτω στο έδαφος, προσεκύνησε τον Κυριον και είπε·

Ιωβ. 1,21 αυτός γυμνός εξήλθον εκ κοιλάς μητρός μου, γυμνός και απελεύσομαι εκεί· ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλατο· ως τώ Κυρίω έδοξεν, ούτω και εγένετο· είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον εις τους αιώνας.

Ιωβ. 1,21 "Εγώ γυμνός εβγήκα από την κοιλίαν της μητρός μου, γυμνός θα απέλθω από τον κόσμον αυτόν στον τάφον. Ο Κυριος έδωκε τα δώρα του, ο Κυριος τα αφήήρησεν. Οπως στον Κυριον εφάνη αρεστόν, έτσι και εγινεν. Ας είναι δοξασμένον το όνομα του Κυριου στους αιώνας των αιώνων".

Ιωβ. 1,22 Εν τούτοις πάσι τοίς συμβεβηκόσιν αυτώ ουδέν ήμαρτεν Ιώβ εναντίον τού Κυριου και ουκ έδωκεν αφροσύνην τώ Θεώ.

Ιωβ. 1,22 Εις όλας αυτάς τας συμφοράς, που επήλθον εναντίον του Ιωβ, αυτός καθόλου δεν ημάρτησεν ενώπιον του Κυριου. Δεν περιέπεσεν εις καμμίαν απερισκεψίαν εναντίον του Θεου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιωβ. 2,1 Εγένετο δε ως η ημέρα αύτη και ήλθον οι άγγελοι τού Θεού παραστήναι έναντι Κυριου, και ο διάβολος ήλθεν εν μέσω αυτών παραστήναι εναντίον τού Κυριου.

Ιωβ. 2,1 Καποίαν άλλην ημέραν, όπως η προηγηθείσα, ήλθον οι άγγελοι του Θεού, να παρουσιασθούν ενώπιον του Κυριου. Και ο διάβολος ήλθεν εν μέσω αυτών, να παρουσιασθή πάλιν ενώπιον του Κυριου.

Ιωβ. 2,2 και είπεν ο Κύριος τώ διαβόλω· πόθεν σύ έρχη; τότε είπεν ο διάβολος ενώπιον τού Κυριου· διαπορευθείς την υπ

ουρανό και εμπεριπατήσας την σύμπασαν πάρειμι.

Ιωβ. 2,2 Ο Κυριος ηρώτησε τον διάβολον· "από που, συ ερχεσαι;" Τότε ο διάβολος απήντησε προς τον Κυριον· "περιήλθα την υπό τον ουρανό γην, περιεπάτησα μέσα εις ολόκληρον την οικουμένην και ιδού ειμαι παρών εδώ".

Ιωβ. 2,3 είπε δε ο Κύριος προς τον διάβολον· προσέσχες ούν τώ θέραποντί μου Ιώβ, ότι ουκ έστι κατ αυτόν των επί της γής άνθρωπος όμοιος αυτώ, άκακος, αληθινός, άμεμπτος, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός κακού; έτι δε έχετε ακακίας· σύ δε είπας τα υπάρχοντα αυτου διακενήσ απολέσαι.

Ιωβ. 2,3 Ο δε Κυριος είπε τότε προς τον διάβολον· "έδωσες λοιπόν προσοχήν στον δούλον μου τον Ιώβ και επείσθης εκ των πραγμάτων, ότι δεν υπάρχει μεταξύ των ανθρωπων της γής άλλος όμοιος προς αυτόν, άκακος, ακέραιος, άμεμπτος, θεοσεβής, ο οποίος απέχει από κάθε κακόν; Ακόμη δε και εν μέσω αυτών των μεγάλων συμφορών κρατεί την αθωότητά και αγαθότητά του. Συ όμως είχες είπει ότι θα με βλασφήμει, αν σε αφήνα να του κατάστρεψης όλα τα υπάρχοντά του".

Ιωβ. 2,4 υπολαβών δε ο διάβολος είπε τώ Κυρίω· δέγμα υπέρ δέρματος· και πάντα, όσα υπάρχει ανθρωπω, υπέρ της ψυχής αυτου εκτίσει·

Ιωβ. 2,4 Ο διάβολος λαβών τον λόγον είπε προς τον Κυριον· "δια να σώση κανείς το δέγμα του ευχαρίστως δίνει άλλο δέγμα. Ολα όσα έχει ο άνθρωπος ημπορεί να τα θυσιάση, αρκεί να διατηρήση έτσι την ζωήν του.

Ιωβ. 2,5 ου μην δε αλλά αποστειλεις την χείρά σου άψαι των οστών αυτου και σαρκών αυτου· ή μην εις πρόσωπόν σε ευλογήσει.

Ιωβ. 2,5 Απλωσε όμως το χέρι σου, κύτησέ τον εις τα κόκκαλά του και εις τας σάρκας του· τότε υπό το κράτος του ατομικού του πόνου, θα βλασφημήση αναισχύτως το πρόσωπόν σου".

Ιωβ. 2,6 είπε δε ο Κύριος τώ διαβόλω· ιδού παραδίδωμί σοι αυτόν, μόνον την ψυχήν αυτου διαφυλάξον.

Ιωβ. 2,6 Ο Κυριος είπε τότε στον διάβολον· "ιδού· παραδίδω αυτόν εις την εξουσίαν σου, να του επιφέρης τα δείνα, που είπες. Πρόσεξε όμως να διαφυλάξης την ζωήν του".

Ιωβ. 2,7 Εξήλθε δε ο διάβολος από προσώπου Κυρίου και έπαισε τον Ιώβ έλκει πονηρώ από ποδών έως κεφαλής.

Ιωβ. 2,7 Ο διάβολος εβγήκεν από την παρουσίαν του Κυρίου και εκτύπησε τον Ιώβ με τρομεράς πληγάς, από κεφαλής μέχρι ποδών.

Ιωβ. 2,8 και έλαβεν όστρακον, ίνα τον ιχώρα ξύη, και εκάθητο επί της κοπριάς έξω της πόλεως.

Ιωβ. 2,8 Ο Ιώβ επήρε τότε ένα σύντριμμα από πήλινον αγγείον και έξυε τας πυροροούσας πληγάς του. Εκάθητο δε επάνω εις ένα σωρόν απεξηραμμένης κοπριάς έξω από την πόλιν μόνος.

Ιωβ. 2,9 Χρόνου δε πολλού προβεβηκότος είπεν αυτώ η γυνή αυτου· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων·

Ιωβ. 2,9 Αφού επέρασε πολύς χρόνος εις την κατάστασιν αυτήν, του είπε τότε η γυναίκα του· "Εως ποτε θα δείχνης αυτήν την καρτεριαν λέγων·

Ιωβ. 2,9α ιδού αναμένω χρόνον έτι μικρόν προσδεχόμενος την ελπίδα της σωτηρίας μου;

Ιωβ. 2,9α Θα περιμένω ολίγον ακόμη χρόνον και έχω την ελπίδα, ότι θα εύρω την θεραπείαν μου και θα απαλλαγώ από την όδυνηράν αυτήν κατάστασιν;

Ιωβ. 2,9β ιδού γάρ ηφάνισται σου το μνημόσυνον από της γής, υιοί και θυγατέρες, εμής κοιλίας ωδίνες και πόνοι, ούς εις το κενόν εκοπίασα μετά μόχθων·

Ιωβ. 2,9β Ιδού όμως ότι η ανάμνησις σου έσβησεν από την γην, διότι τα παιδιά και τα κορίτσια σου, πόνοι της κοιλίας μου, και κόποι της ζωής μου, εξηφανίσθησαν. Ματαιώς, λοιπόν, εκοπίασα και υπεβλήθην εις τόσους κόπους δια να τα μεγαλώσω.

Ιωβ. 2,9γ σύ τε αυτός εν σαπρία σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αίθριος,

Ιωβ. 2,9γ Συ δε ο ίδιος κάθεσαι επάνω εις την σατίλαν των σκωλήκων και διανυκτερεύεις με πολλούς πόνους στο υπαιθρον.

Ιωβ. 2,9δ καγώ πλανήτις και λάτρις, τόπον εκ τόπου περιερχομένη και οικίαν εξ οικίας, προσδεχομένη τον ήλιον τότε δύσεται, ίνα αναπαύσωμαι των μόχθων μου και των οδυνών, αί με νύν συνεχουσιν· αλλά ειπόν τι ρήμα προς Κύριον και τελεύτα.

Ιωβ. 2,9δ Εγώ δε περιπλανώμαι, σαν καμμία υπηρέτρια και ζητιάνα, μεταβαίνουσα από τον ένα τόπον στον άλλον, από την μίαν οικίαν εις την άλλην και περιμένω ποτε να δύση ο ήλιος, δια να αναπαυθώ από τους σωματικούς κόπους και τας ψυχικας οδύνας, αι οποίαι τώρα με πιέζουν και με περισφίγγουν. Είπέ, λοιπόν, ένα λόγον εναντίον του Κυρίου και δώσε ένα τέλος εις την βασανισμένην σου ζωήν".

Ιωβ. 2,10 ο δε εμβλέψας είπεν αυτή· ίνα τι ώσπερ μία των αφρόνων γυναικών ελάλησας ούτως; ει τα αγαθά εδεξάμεθα εκ χειρός Κυρίου, τα κακά ουχ υποίσομεν; εν πάσι τούτοις τοίς συμβεβηκόσιν αυτώ ουδέν ήμαρτεν Ιώβ τοίς χείλεισιν εναντίον του Θεού.

Ιωβ. 2,10 Ο Ιώβ παρετήρησεν αυτήν κατάματα και είπε· "διατί ωμίλησες κατ' αυτόν τον τρόπον, ως εάν είσαι μία από τας απερισκέπτους και ανοήτους γυναίκας; Εάν τα αγαθά ευχαρίστως εδέχθημεν από τα χέρια του Κυρίου, τας θλίψεις και τας συμφοράς δεν θα τας υπομείνωμεν;" Εις όλας αυτάς τας συμφοράς, που επέπεσαν εναντίον του, ο Ιώβ δεν ημάρτησε καθόλου και δεν εβγήκε λόγος παραπόνου από τα χείλη του εναντίον του Θεού.

Ιωβ. 2,11 ακούσαντες δε οι τρεις φίλοι αυτου τα κακά πάντα τα επελθόντα αυτώ, παρεγένοντο έκαστος εκ της ιδίας χώρας προς αυτόν· Ελιφάζ ο Θαιμανών βασιλεύς, Βαλδάδ ο Σαυχαίων τύραννος, Σωφάρ ο Μιναίων βασιλεύς, και παρεγένοντο προς αυτόν ομοθυμαδόν, του παρακαλέσαι και επισκέψασθαι αυτόν.

Ιωβ. 2,11 Οι τρεις φίλοι του Ιώβ όταν πληροφορήθησαν όλας αυτάς τας συμφοράς, αι οποίαι επέπεσαν εναντίον του, εζεκίνησεν ο καθένας από την ιδικήν του χώραν και ήλθον προς αυτόν. Ο Ελιφάζ ο βασιλεύς Θαιμανών, ο Βαλδάδ ο άρχων των Σαυχαίων και ο Σωφάρ ο βασιλεύς των Μιναίων. Αυτοί λοιπόν ήλθον προς τον Ιώβ με μίαν ψυχήν και κατόπιν κοινήσ συμφωνίας, δια να τον επισκεφθούν και τον παρηγορήσουν.

Ιωβ. 2,12 ιδόντες δε αυτόν πόρωθεν ουκ επέγνωσαν· και βοήσαντες φωνή μεγάλη έκλαυσαν ρήξαντες έκαστος την εαυτου στολήν. και καταπασάμενοι γην

Ιωβ. 2,12 Όταν δε από μακράν τον είδαν, δεν τον ανεγνώρισαν. Εβγαλαν μεγάλην οδυνηράν κραυγήν, έκλαυσαν και διέρρηξαν ο καθένας την στολήν του. Αφού δε έρριψαν χώμα εις τας κεφαλάς των, εις έκφρασιν της οδύνης των,

Ιωβ. 2,13 παρεκάθισαν αυτώ επτά ημέρας και επτά νύκτας, και ουδείς αυτών ελάλησεν· εώρων γάρ την πληγήν δεινήν ούσαν και μεγάλην σφόδρα.

Ιωβ. 2,13 εκάθισαν πλησίον του Ιώβ επί επτά ημέρας και επτά νύκτας, και κανείς από αυτούς δεν ήνοιξε το στόμα του να ομιλήσει, διότι έβλεπαν κατάπληκτοι, ότι το κτύπημα ήτο πάρα πολύ οδυνηρόν και μεγάλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιωβ. 3,1 Μετά τούτο ήνοιξεν Ιώβ το στόμα αυτού και κατηράσατο την ημέραν αυτού

Ιωβ. 3,1 Επειτα από την επταήμερον αυτήν σιωπήν, ήνοιξεν ο Ιώβ το στόμα του και κατηράσθη την ημέραν, κατά την οποίαν εγεννήθη

Ιωβ. 3,2 λέγων·

Ιωβ. 3,2 λέγων·

Ιωβ. 3,3 απόλοιτο η ημέρα, εν ή εγεννήθην, και η νύξ εκείνη ή είπαν· ιδού άρσεν.

Ιωβ. 3,3 "είθε να εχάνετο και να μη υπήρχεν η ημέρα εκείνη, κατά την οποίαν εγεννήθηκα· και η νύκτα εκείνη, κατά την οποίαν είπαν με χαράν· Ιδού, αρσενικό παιδί εγεννήθη.

Ιωβ. 3,4 η νύξ εκείνη είη σκότος, και μη αναζητήσαι αυτήν ο Κύριος άνωθεν, μηδέ έλθοι εις αυτήν φέγγος·

Ιωβ. 3,4 Σκοτάδι ας ήτο η νύκτα εκείνη της γεννήσεώς μου και ας μη την αναζητούσε ο Κυριος από τον ουρανόν. Φως νυκτός και ημέρας ποτέ να μη την εφώτιζεν.

Ιωβ. 3,5 εκλάβοι δε αυτήν σκότος και σκιά θανάτου, επέλθοι επ αυτήν γνώφος. καταραθείη η ημέρα

Ιωβ. 3,5 Ας απλωθή εις αυτήν και ας την καταλάβη σκοτάδι και σκία θανάτου. Βαθύ και αδιάλυτον σκότος ας επιπέση εις αυτήν. Κατηραμένη ας είναι η ημέρα και η νύκτα της γεννήσεώς μου.

Ιωβ. 3,6 και η νύξ εκείνη, απενέγκαιτο αυτήν σκότος· μη είη εις ημέρας ενιαυτού, μηδέ αριθμηθείη εις ημέρας μηνών·

Ιωβ. 3,6 Είθε να την πάρη και να την κυριεύση το σκοτάδι. Ας μη υπάρξη και ας μη λογισθή μεταξύ των ημερών του έτους, και ας μη αριθμηθή εις τας ημέρας των μηνών.

Ιωβ. 3,7 αλλά η νύξ εκείνη είη οδύνη, και μη έλθοι επ αυτήν ευφροσύνη μηδέ χαρμονή·

Ιωβ. 3,7 Αλλά η νύκτα εκείνη ας είναι γεμάτη από οδύνην, και καμμία χαρά και αγαλλίασις ας μη έλθη εις αυτήν.

Ιωβ. 3,8 αλλά καταράσαιτο αυτήν ο καταρώμενος την ημέραν εκείνην, ο μέλλων το μέγα κήτος χειρώσασθαι.

Ιωβ. 3,8 Ανθρωπος, που είναι ειδικός εις κατάρας, ας καταρασθή αυτήν την ημέραν· αυτός που με τας κατάρας του έχει την δύναμιν και την εξουσίαν να καθυποτάξη ακόμη και αυτό το μεγάλο κήτος της θαλάσσης.

Ιωβ. 3,9 σκοτωθείη τα άστρα της νυκτός εκείνης, υπομείναι και εις φωτισμόν μη έλθοι και μη ιδοι εωσφόρον ανατέλλοντα,

Ιωβ. 3,9 Ας βυθισθούν στο σκοτάδι τα αστέρια της νυκτός εκείνης, ας απομείνουν, ας μη έλθουν στο φως και ας μη ιδουν την ανατολήν του πρωϊνού αστέρος, του εωσφόρου.

Ιωβ. 3,10 ότι ου συνέκλεισε πύλας γαστρος μητρος μου· απήλλαξε γάρ αν πόνον από οφθαλμών μου.

Ιωβ. 3,10 Καταρώμαι την νύκτα εκείνην, διότι δεν έκλεισε τας πύλας της κοιλίας της μητρος μου, ώστε να μη γεννηθώ. Εάν αυτό εγίνετο, θα με είχε απαλλάξει από κάθε πόνον, που αισθάνομαι τώρα και βλέπω με τα μάτια μου.

Ιωβ. 3,11 διατί γάρ εν κοιλία ουκ ετελεύτησα, εκ γαστρος δε εξήλθον και ουκ ευθύς απωλόμην·

Ιωβ. 3,11 Διατί δεν απέθανα, ενώ ακόμη ευρισκόμην εις την κοιλίαν της μητρος μου; Αλλά και διατί, όταν εβγήκα από την μητρικήν γαστέρα, δεν έπεσα αμέσως νεκρός, ώστε να χαθώ;

Ιωβ. 3,12 ινατί δε συνήνησάν μοι γόνατα; ινατί δε μαστούς εθήλασα;

Ιωβ. 3,12 Διατί δε με συνήνητησαν στοργικά τα γόνατα της μητρος μου; Διατί εθήλασα τους μητρικούς μαστούς;

Ιωβ. 3,13 νύν αν κοιμηθείς ησύχασα, υπνώσας δε ανεπαυσάμην

Ιωβ. 3,13 Εάν αυτό εγίνετο, θα είχα ησυχάσει κοιμηθείς τον γλυκύν ύπνον του θανάτου. Θα είχα αναπαυθή από τα σημερινά δεινά παραδεδομένος εις ύπνον.

Ιωβ. 3,14 μετά βασιλέων βουλευτών γής, οί εγαυριώντο επί ξίφεσιν,

Ιωβ. 3,14 Ετσι θα ανεπαυόμην με βασιλείς, κυβερνήτας και κριτάς των ανθρώπων της γής, οι οποίοι και υπερηφανεύοντο δια τα νικηφόρα ξίφη των.

Ιωβ. 3,15 ή μετά αρχόντων, ών πολύς ο χρυσός, οί έπλησαν τους οίκους αυτών αργυρίου,

Ιωβ. 3,15 Η μαζί με άρχοντας, οι οποίοι είχαν πολύν χρυσόν και είχαν γεμίσει τα σπίτια των από άργυρον.

Ιωβ. 3,16 ή ώσπερ έκτρωμα εκπορευόμενον εκ μήτρας μητρος, ή ώσπερ νήπιοι, οί ουκ είδον φώς.

Ιωβ. 3,16 Επί τέλους θα είχα την τύχην εκτρώματος, που βγαίνει πρόωρα από την μητρικήν κοιλίαν, η θα ήμouνα σαν ένα από τα έμβρυα, τα οποία γεννώνται νεκρά και δεν βλέπουν καθόλου το φως.

Ιωβ. 3,17 εκεί ασεβείς εξέκαυσαν θυμόν οργής, εκεί ανεπαύσαντο κατάκοποι τώ σώματι·

Ιωβ. 3,17 Εκεί, μέσα στον τάφον, οι ασεβείς έχασαν πλέον όλην την φωτιάν του θυμού των. Εκεί ανεπαύθησαν οι κατάκοποι σωματικώς και πνευματικώς.

Ιωβ. 3,18 ομοθυμαδόν δε οι αιώνιοι ουκ ήκουσαν φωνήν φορολόγου.

Ιωβ. 3,18 Εκεί, τέως ευκατάστατοι και μη, όλοι ανεξαιρέτως δεν ακούουν την σκληράν και απειλητικήν φωνήν του σκληρού εισπράκτορος των φορών.

Ιωβ. 3,19 μικρός και μέγας εκεί εστι, και θεράπων δεδοικώς τον κύριον αυτού·

Ιωβ. 3,19 Μικροί και μεγάλοι όλοι είναι ίσοι εκεί, και ο υπηρετής ο οποίος εν τη ζωή εφοβείτο τον κύριόν του, είναι εκεί ίσος με αυτόν.

Ιωβ. 3,20 ινατί γάρ δέδοται τοίς εν πικρία φώς, ζωή δε ταίς εν οδύναις ψυχαίς;

Ιωβ. 3,20 Προς τι όμως έχει δοθή η ζωή και το φως εις εκείνους, οι οποίοι επρόκειτο να διέλθουν με πικρίαν την ζωήν των; Και δεν εγκατελείποντο στο σκότος της ανυπαρξίας αυτού, των οποίων η ζωή θα επερνούσεν εις οδύνας και θλίψεις;

Ιωβ. 3,21 οί μείρονται τού θανάτου και ου τυγχάνουσιν ανορούσσοντες ώσπερ θησαυρούς,

Ιωβ. 3,21 Αυτοί ποθούν σφοδρώς τον θάνατον και δεν τον ευρίσκουν. Όπως οι χρυσοθήραι ανασκάπτουν με λαχτάραν, δια να εύρουν χρυσόν, ετσι και αυτοί επιζητούν τον θάνατον.

Ιωβ. 3,22 περιχαρείς δε εγένοντο εάν κατατύχωσι.

Ιωβ. 3,22 Σκιοτούν δε από χαράν, εάν επιτύχουν τον θάνατον και κατέλθουν στον τάφον.

Ιωβ. 3,23 θάνατος ανδρί ανάπαυμα, συνέκλεισε γάρ ο Θεός κατ αυτού·

Ιωβ. 3,23 Ο θάνατος είναι ανάπαυσις δια τον άνθρωπον, διότι ο Κυριος δια του θανάτου θέτει τέρμα εις τας θλίψεις και

περιπετείας αυτού.

Ιωβ. 3,24 πρό γάρ των σίτων μου στεναγμός μοι ήκει, δακρῶν δε ἐγὼ συνεχόμενος φόβῳ

Ιωβ. 3,24 Πριν φάγω τροφήν, με καταλαμβάνει και με πνίγει ο στεναγμός. Χανεται η όρεξίς μου. Αναλύομαι εις δάκρυα, κυριεύομαι από φόβον νέων δεινών.

Ιωβ. 3,25 φόβος γάρ, ον εφρόντισα, ήλθέ μοι, και ον εδεδοίκειν, συνήντησέ μοι,

Ιωβ. 3,25 Διότι ο φόβος, τον οποίον εφρόντισα με κάθε τρόπον να αποφύγω, με κατέλαβε. Οσα είχα φοβηθή με συνήντησαν εις την ζωήν μου.

Ιωβ. 3,26 ούτε ειρήνευσα ούτε ησύχασα ούτε ανεπαυσάμην, ήλθε δε μοι οργή.

Ιωβ. 3,26 Ούτε ειρήνην, ούτε ησυχίαν, ούτε ανάπαυσιν έχω πλέον, διότι επήλθεν εναντίον μου η οργή του Κυρίου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιωβ. 4,1 Υπολαβών δε Ελιφάζ ο Θαιμανίτης λέγει

Ιωβ. 4,1 Ελαβε τότε τον λόγον ο Ελιφάζ, ο θαιμανίτης, και ειπε·

Ιωβ. 4,2 μη πολλάκις σοι λελάληται εν κόπῳ· ισχύν δε ρημάτων σου τις υποίσει;

Ιωβ. 4,2 "μήπως πολλές φορές άλλοτε σου έχουν λεχθή σκληροί και οδυνηροί λόγοι; Τωρα όμως ποιός ημπορεί να ανεχθή τους βαρείς λόγους σου και να μη δώση απάντησιν;

Ιωβ. 4,3 ει γάρ σύ ενουθέτησας πολλούς και χείρας ασθενούς παρεκάλεσας,

Ιωβ. 4,3 Διότι εάν συ άλλοτε πολλούς είχες νουθετήση με τους λόγους σου και χέρια αδυνάτων και αποκαρδιωμένων ενίσχυσες,

Ιωβ. 4,4 ασθενούντάς τε εξανέστησας ρήμασι, γόνασί τε αδυνατούσι θάρσος περιέθηκας,

Ιωβ. 4,4 τους αποκαρδιωμένους δε και αποκαρδιωμένους εσήκωσες επάνω θαρραλέως με τα λόγια σου, και γόνατα παράλυτα από την απελπισίαν τα περιέβαλλες με θάρρος και δύναμιν,

Ιωβ. 4,5 νύν δε ήκει επί σε πόνος και ήψατό σου, σύ εσπούδασας.

Ιωβ. 4,5 τώρα, που έχει έλθει επάνω σου ο πόνος και η οδύνη και σε έπληξαν αι συμφοραί, συ εταράχθης και έσπευσες να εκφραστής οχι ορθώς.

Ιωβ. 4,6 πότερον ουχ ο φόβος σου εστιν εν αφροσύνη και η ελπίς σου και η κακία της οδού σου;

Ιωβ. 4,6 Τι τάχα συμβαίνει; Μήπως η παλαιά σου ευλάβεια και ο φόβος σου προς τον Θεόν παρεχώρησαν σήμεραν την θέσιν των εις απερισκεψίαν; Και η ελπίς, που είχες προς τον Θεόν, δεν ήτο γησιία, όπως αποδεικνύεται από την σημερινήν ταλαιπωρίαν της ζωής σου; Η αμαρτία είναι αιτία των ταλαιπωριών μας.

Ιωβ. 4,7 μνήσθητι σύν, τις καθαρός ών απώλετο ή πότε αληθινοί ολόριζοι απώλοντο;

Ιωβ. 4,7 Ενθυμήσου, άλλωστε, ποιός άνθρωπος καθαρός από αμαρτίαν εχαθη η πότε πραγματικώς οι αληθινά ενάρετοι άνθρωποι εξερριζώθησαν και εχάθησαν;

Ιωβ. 4,8 καθ ον τρόπον είδον τους αροτριώντας τα άτοπα, οι δε σπείροντες αυτά οδύνας θεριούσιν εαυτοίς.

Ιωβ. 4,8 Μήπως ποτέ εχάθησαν οι ενάρετοι, όπως εγώ τουλάχιστον είδα να καταστρέφονται μόνον εκείνοι, οι οποίοι σπείρουν ανομήματα και οι οποίοι θερίζουν καρπούς οδυνηρούς δια τον εαυτόν των.

Ιωβ. 4,9 από προστάγματος Κυρίου απολούνται, από δε πνεύματος οργής αυτού αφανισθήσονται.

Ιωβ. 4,9 Αυτοί, με το πρόσταγμα του Κυρίου θα απολεσθούν, από το φύσημα της δικαίας οργής του θα εξαφανισθούν.

Ιωβ. 4,10 σθένος λέοντος, φωνή δε λεαίνης, γαυρίαμα δε δρακόντων εσβέσθη·

Ιωβ. 4,10 Και αν ακόμη έχουν την δύναμιν του λέοντος, θα καταστραφούν, διότι ο βρυχηθμός του λέοντος και η φωνή της λεαίνης και το τρομερόν ανατριχιαστικόν σφύριγμα των δρακόντων εσβέσθησαν και δεν τρομάζουν πλέον κανένα.

Ιωβ. 4,11 μυρμηκολέων ώλετο παρά το μη έχειν βοράν, σκύμνοι δε λεόντων έλιπον αλλήλους.

Ιωβ. 4,11 Ο άγριος και ύπουλος μυρμηκολέων εχάθη, διότι δεν είχε τροφήν, τα δε μικρά των λεόντων, επειδή έπαυσαν οι γονεΐς των να τους φέρουν λείαν, διεσκορπίσθησαν.

Ιωβ. 4,12 ει δε τι ρήμα αληθινόν εγεγόνει εν λόγοις σου, ουθέν αν σοι τούτων κακόν απήντησε. πότερον ου δέξεταί μου το ους εξαισία παρ αυτού;

Ιωβ. 4,12 Εάν, έστω, και ένας μόνον λόγος σου από όσους είπες ήτο αληθινός, καμμία συμφορά από αυτάς, που σε ευρήκαν, δεν θα σε προσέβαλε. Τι λοιπόν; Επρεπε η δεν έπρεπε να δεχθή το αυτί μου τα παράδοξα αυτά, που μου απεκαλύφθησαν από τον Κυριον;

Ιωβ. 4,13 φόβοι δε και ηχώ νυκτερινή, επιπίπτων φόβος επ ανθρωπούς,

Ιωβ. 4,13 Φοβοι και κάποιος ήχος κατά το διάστημα της νυκτός μου συνέβησαν. Φοβος, ο οποίος επιπίπτει και τρομάζει συνήθως τους ανθρώπους.

Ιωβ. 4,14 φρίκη δε μοι συνήντησε και τρόμος και μεγάλως μου τα οστά διέσεισε,

Ιωβ. 4,14 Φρίκη με κατέλαβε και τρόμος συνέσεισε και συνεκλόνησε πάρα πολύ τα κόκκαλά μου.

Ιωβ. 4,15 και πνεύμα επί πρόσωπόν μου επήλθεν, έφριξαν δε μου τρίχες και σάρκες.

Ιωβ. 4,15 Καποιο πνεύμα επέρασεν από εμπρός μου, αι τρίχες μου ανωρθώθησαν, έφριξεν σαρξ μου.

Ιωβ. 4,16 ανέστην, και ουκ επέγγων· είδον, και ουκ ήν μορφή πρό οφθαλμών μου, αλλ ή αύραν και φωνήν ήκουον·

Ιωβ. 4,16 Εσηκώθην από τον ύπνον και δεν είδα τίποτε. Ηνοιξα διάπλατα τα μάτια μου, δια να ίδω, και δεν υπήρχε καμμία μορφή ενώπιόν μου. Ησθάνθην μόνον κάποιαν αύραν και ήκουσα κάποιαν φωνήν.

Ιωβ. 4,17 τι γάρ; μη καθαρός εσται βροτός εναντίον του Κυρίου ή από των έργων αυτού άμεμπτος ανήρ;

Ιωβ. 4,17 Και τι έλεγε; Μήπως υπάρχει άνθρωπος καθαρός από αμαρτίαν, ενώπιον του Κυρίου, η κανένας τελείως άμεμπτος εις όλα του τα έργα;

Ιωβ. 4,18 ει κατά παιδων αυτού ου πιστεύει, κατά δε αγγέλων αυτού σκολιόν τι επενόησε,

Ιωβ. 4,18 Εφ' όσον εις την αρετήν και αυτών ακόμη των υπηρετών του, των αγγέλων του, δεν έχει εμπιστοσύνην ο Θεός ότι, δηλαδή, θα του παραμείνουν αιωνίως σταθεροί εις την προς αυτόν υπακοήν, εις βάρος δε των αγγέλων του ευρήκε κάτι το αμαρτωλόν, εξ αιτίας του οποίου εκείνοι εξέπεσαν,

Ιωβ. 4,19 τους δε κατοικούντας οικίας πηλίνας, εξ ών και αυτοί εκ τού αυτού πηλού εσμεν, έπαισεν αυτούς σητός τρόπον·

Ιωβ. 4,19 πόσων μάλλον στους ανθρώπους, οι οποίοι κατοικούν μέσα σε σπίτια κτισμένα από λάσπη και οι ίδιοι είναι

πλασμένοι από λάσπη και φθείρονται, όπως τα ενδύματα, τα οποία κατατρώγει ο σκόρος;

Ιωβ. 4,20 και από πρωΐθεν μέχρις εσπέρας ουκέτι εισί, παρά το μη δύνασθαι αυτούς εαυτοίς βοηθήσαι απώλοντο.

Ιωβ. 4,20 Παντοτε επικρέματα επάνω από αυτούς ο θάνατος. Δεν ημπορούν δε με την ιδικήν των δύναμιν, να διατηρηθούν εις την ζωήν ούτε μίαν ημέραν, από πρωΐας μέχρις εσπέρας, διότι είναι αδύνατοι και ανίκανοι να βοηθήσουν τον εαυτών των και ετσι βαδίζουν προς την καταστροφήν.

Ιωβ. 4,21 ενεφύσησε γάρ αυτοίς και εξηράνθησαν, απώλοντο παρά το μη έχουν αυτούς σοφίαν.

Ιωβ. 4,21 Ο Κυριος έστειλεν εναντίον αυτών την ωργισμένην του πνοήν και εξηράνθησαν, όπως τα φυτά από τον καυστικόν λίβαν, εχάθησαν, διότι δεν είχαν την κατά Θεόν σοφίαν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ιωβ. 5,1 Επικάλεσαι δε, εί τις σοι υπακούσεται, ή εί τινα αγγέλων αγίων ύψη·

Ιωβ. 5,1 Καλεσε εις βοήθειάν σου, εάν ύπαρχη κάποιος, ο οποίος θα σε ακούση και θα σπεύση να σε βοηθήση, η εάν θα σο εμφανισθή κανένας από τους αγίους αγγέλους. Κανείς δεν θα έλθη, διότι ευρίσκεισαι εν τω αδίκω.

Ιωβ. 5,2 και γάρ άφρονα αναίρει οργή, πεπλανημένον δε θανατοί ζήλος,

Ιωβ. 5,2 Τον ασύνετον και ασεβή τον φονεύει η ασυγκράτητος αγανάκτησίς του. Τον δε από την αμαρτίαν πλανώμενον τον θανατώνει ο φθόνος και το πάθος του.

Ιωβ. 5,3 εγώ δε εώρακα άφρονας ρίζαν βάλλοντας, αλλ ευθέως εβρώθη αυτών η διαίτα.

Ιωβ. 5,3 Εγώ, βέβαια, έχω ιδει ανθρώπους, που ζουν εις αφροσύνην και αμαρτίαν, να ριζοβολούν και να ευδοκιμούν. Αλλά πολύ γρήγορα διεβρώθη και κατεστράφη η κατοικία των και η ζωή των.

Ιωβ. 5,4 πόρω γένοιτο οι υιοί αυτών από σωτηρίας, κολαβρισθείησαν δε επί θύραις ησσόνων, και ουκ έσται ο εξαιρούμενος·

Ιωβ. 5,4 Δεν θα ύπαρξη σωτηρία δια τα παιδιά των. Θα ποδοπατηθούν δε εμπρός εις τας πύλας ανθρώπων κατωτέρων και ασθενέστερων από αυτούς. Και δεν θα ύπαρχη κανείς να τους γλυτώση από την συμφοράν και τον όλεθρον.

Ιωβ. 5,5 ά γάρ εκείνοι συνήγαγον, δίκαιοι έδονται, αυτοί δε εκ κακών ουκ εξαίρετοι έσονται. εκσιφωνισθεί αυτών η ισχύς·

Ιωβ. 5,5 Θα φύγουν από τα χέρια των, όσα οι ασεβείς συνεκέντρωσαν. Οι δίκαιοι θα τα φάγουν και θα τα απολαύσουν.

Αυτοί δε οι ίδιοι οι ασεβείς δεν θα διαφύγουν τας συμφοράς. Η δύναμίς των και η δόξα των θα αναρροφηθή σαν από σίφωνα και θα εξαφανισθή

Ιωβ. 5,6 ου γάρ μη εξέλθη εκ της γής κόπος, ουδέ εξ ορέων αναβλαστήσει πόνος·

Ιωβ. 5,6 Ο Θεός είναι, που αποστέλλει τας θλίψεις, διότι ποτέ δεν φυτρώνει μόνος του από την γην ο κόπος, ούτε από τα βουνά αυτομάτως βλαστάνει ο πόνος ωσαν το χορτάρι.

Ιωβ. 5,7 αλλά άνθρωπος γεννάται κόπω, νεοσσοί δε γυπός τα υψηλά πέτονται.

Ιωβ. 5,7 Αλλά ο άνθρωπος εξ αιτίας της αμαρτωλότητος, που τον έχει δηλητηριάσει, γεννάται, δια να κοπιάξη και πονή, και μόνον οι νεοσσοί του γυπός πετούν υψηλά.

Ιωβ. 5,8 ου μην δε αλλά εγώ δεηθήσομαι Κυρίου, Κύριον δε των πάντων δεσπότην επικαλέσομαι,

Ιωβ. 5,8 Παρ' όλον όμως τούτο, εγώ αν περιπέσω εις θλίψιν, θα παρακαλέσω θερμώς τον Κυριον, ναι τον Κυριον και κυρίαρχον των πάντων θα επικαλεσθώ με θερμήν προσευχήν·

Ιωβ. 5,9 τον ποιούντα μεγάλα και ανεξιχνίαστα, ένδοξά τε και εξαίσια, ών ουκ έστιν αριθμός·

Ιωβ. 5,9 αυτόν, ο οποίος πράττει μεγάλα, ανεξιχνίαστα και ανεξερεύνητα από την ανθρωπίνην διάνοιαν, ένδοξα και έκτακτα, των οποίων δεν ύπαρχει αριθμός.

Ιωβ. 5,10 τον διδόντα υετόν επί την γήν, αποστέλλοντα ύδωρ επί την υπ ουρανόν·

Ιωβ. 5,10 Αυτόν, ο οποίος χορηγεί την ευεργετικήν βροχήν εις την γην και αποστέλλει το ύδωρ εις όλην την υπ' ουρανόν.

Ιωβ. 5,11 τον ποιούντα ταπεινούς εις ύψος, και απολωλότητας εξεγειρόντα·

Ιωβ. 5,11 Ανορθώνει και τοποθετεί εις μέγα ύψος δόξης τους ταπεινούς ανθρώπους. Ανεγείρει και ενδυναμώνει αυτούς, που φαίνονται ότι είναι χαμένοι.

Ιωβ. 5,12 διαλλάσσοντα βουλάς πανούργων, και ου μη ποιήσουσιν αι χείρες αυτών αληθές.

Ιωβ. 5,12 Αυτόν, ο οποίος ματαιώνει και διαλύει τα πονηρά σχέδια των πανούργων ανθρώπων και των οποίων τα χέρια ποτέ δεν εκτείνονται, δια να πράξουν το αληθές, το σύμφωνον προς το θέλημα του Κυρίου.

Ιωβ. 5,13 ο καταλαμβάνων σοφούς εν τή φρονήσει, βουλήν δε πολυπλόκων εξέστησεν·

Ιωβ. 5,13 Αυτόν, που συλλαμβάνει τους καυχωμένους δια την σοφίαν των, ματαιώνει δε τα σχέδια και τας αποφάσεις των πονηρών ανθρώπων.

Ιωβ. 5,14 ημέρας συναντήσεται αυτοίς σκότος, το δε μεσημβρινόν ψηλαφήσαισαν ίσα νυκτί.

Ιωβ. 5,14 Και έτσι αυτοί ομοιάζουν προς εκείνους, που κατά την διάρκειαν της ημέρας καταλαμβάνονται από το σκότος, κατά δε την μεσημβρίαν ψηλαφούν, όπως κατά την νεφελώδη σκοτεινήν νύκτα.

Ιωβ. 5,15 απόλοινο δε εν πολέμω, αδύνατος δε εξέλθοι εκ χειρός δυνάστου·

Ιωβ. 5,15 Θα νικηθούν και θα εξολοθρευθούν στον πόλεμόν των. Ο δε ασθενής και αδύνατος θα εξέλθη σώος και ελεύθερος από τα χέρια του τυράννου του.

Ιωβ. 5,16 ειη δε αδυνάτω ελπίς, αδίκου δε στόμα εμφραχθείη.

Ιωβ. 5,16 Ελπίς δι' αυτόν τον αδύνατον θα είναι ο Θεός, το δε συκοφαντικόν στόμα του αδίκου θα φραχθή και θα κλείση.

Ιωβ. 5,17 μακάριος δε άνθρωπος, ον ήλεγξεν ο Κύριος, νουθέτημα δε Παντοκράτορος μη απανάνου·

Ιωβ. 5,17 Τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος, τον οποίον παιδαγωγικώς ετιμώρησεν ο Κυριος. Αυτήν δε την παιδαγωγίαν του Παντοκράτορος Κυρίου συ, ω άνθρωπε, μη την αποστραφής ποτέ.

Ιωβ. 5,18 αυτός γάρ αλγείν ποιεί και πάλιν αποκαθιστησιν· έπαισε, και αι χείρες αυτού ίασαντο.

Ιωβ. 5,18 Ο Θεός, δια την πνευματικήν μας ωφέλειαν, μας κάμνει να πονούμεν, αλλά και πάλιν μας επαναφέρει εις την προτέραν ειρηνικήν κατάστασιν. Μας εκτύπησε με τας θλίψεις, αλλά με τα ίδια του τα χέρια μας εθεράπευσε.

Ιωβ. 5,19 εξάκις εξ αναγκών σε εξελείται, εν δε τώ εβδόμω ου μη άψηταί σου κακόν.

Ιωβ. 5,19 Πολλές φορές θα σε γλυτώση από τας ανάγκας και θλίψεις· και αν ακόμη επακολουθήσουν άλλαι, δεν θα σε εγγίση και δεν θα σε καταβάλη κάτι κακόν.

Ιωβ. 5,20 εν λιμώ γύσεται σε εκ θανάτου, εν πολέμω δε εκ χειρός σιδήρου λύσει σε.

Ιωβ. 5,20 Εις καιρόν λιμού θα σε γλυτώση από τον εκ πείνης θάνατον και εις καιρόν πολέμου θα λύση τα σιδηρά δεσμά της αιχμαλωσίας από τα χέρια σου.

Ιωβ. 5,21 από μαστίγος γλώσσης σε κρύψει, και ου μη φοβηθής από κακών ερχομένων.

Ιωβ. 5,21 Θα σε προφυλάξη και θα σε σκεπάση από το μαστίγιον συκοφαντικής και αδίκου γλώσσης και δεν θα φοβηθής από οιονδήποτε επερχόμενον κακόν.

Ιωβ. 5,22 αδικών και ανόμων καταγέλαση, από δε θηρίων αγρίων ου μη φοβηθής·

Ιωβ. 5,22 Θα γελάς με τας απειλάς και τα πονηρά σχέδια των αδικών και των παρανόμων, διότι θα βλέπης πόσον αδύνατοι είναι αυτοί εμπρός στον παντοδύναμον Θεόν. Και από αυτά ακόμη τα άγρια θηρία δεν έχεις να φοβηθής τίποτε,

Ιωβ. 5,23 θήρες γάρ άγριοι ειρηνεύσουσί σοι.

Ιωβ. 5,23 διότι και τα αγρία θηρία θα είναι ειρηνικά μαζή σου.

Ιωβ. 5,24 είτα γλώσση σου ο ειρηνεύσει σου ο οίκος, η δε διαίτα της σκηνης σου ου μη αμάρτη.

Ιωβ. 5,24 Επειτα δε, εφ' όσον θα είσαι άνθρωπος του Θεού, θα μάθης εξ αυτών τούτων των πραγμάτων, ότι το σπίτι σου θα ζην ειρήνη, διότι θα έχη την ευλογίαν του Θεού. Και από το σπίτι σου δεν θα λείψη τίποτε από εκείνα, που χρειάζονται προς διατροφήν σου.

Ιωβ. 5,25 γνώση δε ότι πολύ το σπέρμα σου, τα δε τέκνα σου έσται ώσπερ το παμβότανον τού αγρού.

Ιωβ. 5,25 Θα ίδης πολλούς απογόνους, τα δε παιδιά σου θα μεγαλώνουν, θα πληθύνονται, θα είναι θαλλερά ωσάν την πολυποίκιλον χλόην που φυτρώνει πολυπληθής στους αγρούς

Ιωβ. 5,26 ελεύση δε εν τάφω ώσπερ σίτος ώριμος κατά καιρόν θεριζόμενος ή ώσπερ θιμωνία άλωνος καθ ώραν συγκομισθείσα.

Ιωβ. 5,26 Θα έλθης δε στον τάφον όχι προώρα, αλλά εις γήρας βαθύ, ωσάν τον μεστωμένον σίτον, που θερίζεται στον καιρόν του, ωσάν την θιμωνιάν του αλωνιού. Που συγκομίζεται εις την ώραν της.

Ιωβ. 5,27 ιδού ταύτα ούτως εξιχνιάσαμεν, ταύτά εστιν ά ακηκόαμεν· σύ δε γνώθι σεαυτώ εί τι έπραξας.

Ιωβ. 5,27 Ιδού, αυτά έτσι τα ερευνήσαμεν και τα εμάθαμεν. Τα ίδια έχομεν ακούσει από τους προγόνους μας, από την παράδοσίν μας. Συ δε τώρα σκέψου τον εαυτόν σου και ερευνήσε, μήπως κάτι κακόν έπραξες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ιωβ. 6,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·

Ιωβ. 6,1 Επήρεν ακολούθως τον λόγον ο Ιώβ και είπεν·

Ιωβ. 6,2 ει γάρ τις ιστών στήσαι μου την οργήν, τας δε οδύνας μου άραι εν ζυγώ ομοθυμαδόν,

Ιωβ. 6,2 "εάν κανείς θελήσει να ζυγίση την θείαν εναντίον μου οργήν και μαζί με όλας τας οδύνας μου την τοποθετήση στον ένα δίσκον του ζυγου,

Ιωβ. 6,3 και δή άμμου παραλίαις βαρύτερα έσται. αλλ ως έοικε τα ρήματά μου εστι φαύλα·

Ιωβ. 6,3 εις δε τον άλλον την άμμον της θαλάσσης, θα έβλεπεν ότι η θεία οργή και αι θλίψεις μου είναι βαρύτεροι από την άμμον, που υπάρχει εις την παραλίαν της θαλάσσης. Φαίνεται όμως ότι τα λόγια των παραπόνων μου είναι απρεπή και άσεμνά.

Ιωβ. 6,4 βέλη γάρ Κυρίου εν τώ σώματί μου εστιν, ών ο θυμός αυτών εκπίνει μου το αίμα· όταν άρξωμαι λαλείν, κεντούσί με.

Ιωβ. 6,4 Τα βέλη όμως του Κυρίου έχουν εμπηχθή στο σώμα μου και η δριμύτης των μου πίνει το αίμα. Όταν δε αρχίζω να ομιλώ, εκείνα με κεντούν οδινηρώς.

Ιωβ. 6,5 τί γάρ; μη διακενής κεκράξεται όνος άγριος, αλλ ή τα σίτα ζητών; ει δε και ρήξει φωνήν βούς επί φάτνης έχων τα βρώματα;

Ιωβ. 6,5 Τι λοιπόν; Μήπως, τάχα, ο άγριος όνος φωνάζει αναιτιώς, πάρα μόνο εάν πεινά και ζητή την τροφήν του; Μήπως το βόιδι αφήνει την ισχυράν κραυγή του, όταν υπάρχει η τροφή του εις την φάτνην του; Οχι.

Ιωβ. 6,6 ει βρωθήσεται άρτος άνευ αλός; ει δε και έστι γεύμα εν ρήμασι κενοίς;

Ιωβ. 6,6 Μήπως τρώγεται ευχαρίστως ψωμί χωρίς άλατι; Οχι. Μήπως ημπορεί ποτέ να παρατεθή γεύμα με άδεια λόγια και χωρίς τρώφιμα;

Ιωβ. 6,7 ου δύναται γάρ παύσασθαι μου η οργή· βρόμον γάρ ορώ τα σίτά μου ώσπερ οσμήν λέοντος·

Ιωβ. 6,7 Λέγω αυτά, διότι δεν ημπορεί να εξαλειφθή η αηδία και η δυσφορία, που μου προκαλούν τα φαγητά. Σαν βρώμην, με την οποίαν τρέφονται τα ζώα και όχι άνθρωποι βλέπω τας τροφάς μου και η μυρωδιά των μου προκαλεί αηδιαν, όπως η δυσώδης αποφορά του λέοντος.

Ιωβ. 6,8 ει γάρ δώη και έλθοι μου η αίτησις, και την ελπίδα μου δώη ο Κύριος.

Ιωβ. 6,8 Είθε να ευδοκήση ο Κυριος και εκπληρωθή το προ αυτόν αίτημά μου. Είθε να μου δώση ο Κυριος αυτό, που ποθώ και ελπίζω.

Ιωβ. 6,9 αρξάμενος ο Κύριος τρώσάτω με, εις τέλος δε μη με ανελέτω.

Ιωβ. 6,9 Ο Κυριος, ο οποίος ήρχισε να με κτυπά με τας θλίψεις, ας με κτυπήση ακόμη εφ' όσον το θέλει. Αλλά ας μη μου στείλη εν τέλει τον θάνατον.

Ιωβ. 6,10 είη δε μου πόλις τάφος, εφ' ής επί τειχέων ηλλόμην επ αυτής, ου φείσομαι· ου γάρ εψευσάμην ρήματα άγια Θεού μου.

Ιωβ. 6,10 Είθε ο τάφος μου να είναι εντός της πόλεως, εις τα τείχη της οποίας ως παιδίον επηδούσα και έπαιζα. Δεν θα λυπηθώ τότε. Ζητώ τούτο, διότι δεν εφέρθην με δολιότητα απέναντι του Θεού, ούτε διεψευσα με παραβάσεις της ζωής μου τα άγια λόγια του.

Ιωβ. 6,11 τις γάρ μου η ισχύς, ότι υπομένω; ή τις μου ο χρόνος, ότι ανέχεται μου η ψυχή;

Ιωβ. 6,11 Επικαλούμαι τον θάνατον, διότι πόση και ποία είναι η δύναμις και η αντοχή μου, δια να υπομένω τόσα βάσανα; Επί πόσον χρόνον ακόμη η ψυχή μου θα ανέχεται την ταλαιπωρίαν αυτήν;

Ιωβ. 6,12 μη ισχύς λίθων η ισχύς μου; ή αι σάρκες μου εισι χάλκεαι;

Ιωβ. 6,12 Μήπως, τάχα, ο δύναμις μου έχει την αντοχήν των λίθων η αι σάρκες μου είναι καμωμένες από χαλκόν, ώστε να

είναι αναίσθητοι στον πόνο;

Ιωβ. 6,13 ή ουκ επ αυτώ επειοίθειν; βοήθεια δε απ εμού άπεστιν.

Ιωβ. 6,13 Εις τον Κυριον δεν είχα έως τώρα στηρίζει την πεποίθησιν και την ελπίδα μου; Και όμως κάθε βοήθεια απεμακρύνθη από εμέ.

Ιωβ. 6,14 απείπατό με έλεος, επισκοπή δε Κυρίου υπερείδέ με.

Ιωβ. 6,14 Ευσπλαγχνία εκ μέρους Θεού και ανθρώπων με απηνήθη. Η δε στοργική επίσκεψις του Κυρίου με παρέβλεψε.

Ιωβ. 6,15 ου προσειδόν με οι εγγύτατοί μου' ώσπερ χειμάρους εκλείπων ή ώσπερ κύμα παρήλθόν με.

Ιωβ. 6,15 Και οι πλέον στενοί συγγενείς μου δεν έρριψαν ούτε ένα βλέμμα συμπαθείας εις εμέ. Επέρασαν από εμπρός μου σαν τον χειμαρρον, που φεύγει γρήγορα και εγκαταλείπει την κοίτην του. Ωσάν το κύμα με αντιπαρήλθον.

Ιωβ. 6,16 οίτινές με διευλαβούντο, νύν επιτεπώκασί μοι ώσπερ χιών ή κρύσταλλος πεπηγώς·

Ιωβ. 6,16 Εκείνοι που άλλοτε είχαν μεγάλον σεβασμόν και εκτίμησιν προς εμέ, με συνήντησαν τόσον κρύοι και παγωμένοι, όσον κρύο είναι το χιόνι και ο παγωμένος κρύσταλλος.

Ιωβ. 6,17 καθώς τακείσα θέρμης γενομένης ουκ επεγνώσθη όπερ ήν,

Ιωβ. 6,17 Όπως όταν από την θερμότητα του ηλίου λιώνη το χιόνι και δεν φαίνεται τι ήτο αυτό προηγουμένως,

Ιωβ. 6,18 ούτω καγώ καταλείφθην υπό πάντων. απωλόμην δε και έξοικος εγενόμην.

Ιωβ. 6,18 έτσι και εγώ εγκατελείφθην από όλους. Εχω χαθή πλέον δι' αυτούς και ευρίσκομαι μακράν από το σπίτι μου.

Ιωβ. 6,19 ιδετε οδούς Θαιμανών, ατραπούς Σαβών, οι διορώντες·

Ιωβ. 6,19 Ιδέτε τας πορείας των Θαιμανών, ιδέτε τας δυσβάτους ατραπούς των Σαβαίων, πως πορευόμενοι δια μέσου καυστικών ερήμων τόπων ποθούν δροσερόν ύδωρ. Ετσι και εγώ επόθησα ως δροσερόν ύδωρ την παρηγορίαν.

Ιωβ. 6,20 και αισχύνην οφειλήσουσιν οι επί πόλεσι και χρήμασι πεποιθότες.

Ιωβ. 6,20 Εκείνοι που στηρίζουν την πεποίθησίν των εις τας οχυράς πόλεις των και εις τα πλούτη των, θα πληρώσουν την πεποίθησιν των αυτήν με καταισχύνην.

Ιωβ. 6,21 ατάρ δε και υμείς επέβητέ μοι ανελεημόνως, ώστε ιδόντες το εμόν τραύμα φοβήθητε·

Ιωβ. 6,21 Τωρα δε και σεις οι φίλοι μου έχετε επιτεθή εναντίον μου χωρίς οίκτον, χωρίς ευσπλαγχνίαν, ώστε όταν είδατε την συμφοράν μου, κατελήφθητε από φόβον και τρόμον.

Ιωβ. 6,22 τι γάρ; μη τι ημάς ήτησα ή της παρ υμών ισχύος επιδέομαι,

Ιωβ. 6,22 Διατί αυτή η συμπεριφορά σας; Μηπως εγώ εξήτησα κάτι το υλικόν από σας, η ευρέθηκα εις ανάγκην και επεκαλέσθην την δύναμίν σας,

Ιωβ. 6,23 ώστε σώσαί με εξ εχθρών ή εκ χειρός δυναστών ρύσασθαι με;

Ιωβ. 6,23 ώστε να με σώσετε από τους εχθρούς μου η να με γλυτώσετε από τας χείρας των τυράννων;

Ιωβ. 6,24 διδάξατέ με, εγώ δε κωφεύσω· εί τι πεπλάνημαι, φράσατέ μοι.

Ιωβ. 6,24 Διδάξατέ με και πληροφορήσατέ με. Εγώ δε ωσάν κωφός δεν θα ανοίξω το στόμα μου. Εάν εις κάτι έχω πλανηθή, είπατέ το ελευθέρως.

Ιωβ. 6,25 αλλ ως έουκε, φάυλα αληθινού ρήματα, ου γάρ παρ υμών ισχύν αιτούμαι·

Ιωβ. 6,25 'Αλλα, όπως φαίνεται, είναι απρεπή και άσχημα τα λόγια εκείνου, ο οποίος λέγει την αλήθειαν. Την αλήθειαν είπατε, διότι εγώ δεν ζητω να με ενισχύσετε με την ιδικήν σας δύναμιν,

Ιωβ. 6,26 ουδέ έλεγχος υμών ρήμασί με παύσει, ουδέ γάρ υμών φθέγμα ρήματος ανέξομαι.

Ιωβ. 6,26 ούτε όμως και ο έλεγχος τον οποίον ενδεχομένως απευθύνετε προς εμέ θα σταματήσει τα λόγια των παραπόνων μου. Ούτε ένα λόγον ελεγκτικόν θα ανεχθώ, εφ' όσον δεν επιμαρτυρείται από τα πράγματα.

Ιωβ. 6,27 πλήν ότι επ ορφανώ επιπίπτετε, ενάλλεσθε δε επί φίλω υμών.

Ιωβ. 6,27 Ετσι φερόμενοι επιτίθεσθε εναντίον μου, όπως εις ένα ανυπεράσπιστον ορφανόν παιδί. Με ορμήν πηδάτε εναντίον εμού του φίλου σας.

Ιωβ. 6,28 νυνί δε εισβλέψας εις πρόσωπα υμών ου ψεύσομαι.

Ιωβ. 6,28 Τωρα δε ατενίζω σας κατά πρόσωπον, δεν θα είπω ψέματα, αλλά την αλήθειαν.

Ιωβ. 6,29 καθίσατε δή και μη είη άδικον, και πάλιν τώ δικαίω συνέρχεσθε.

Ιωβ. 6,29 Καθίσατε, λοιπόν, και μη εκτρέπεσθε εις άδικους κρίσεις εναντίον μου,

Ιωβ. 6,30 ου γάρ εστιν εν γλώσση μου άδικον· ή ο λάρυγξ μου ουχί σύνεσιν μελετά;

Ιωβ. 6,30 διότι εις την γλώσσαν μου δεν υπάρχει τίποτε το άδικον. Μηπως, τάχα, ο λάρυγξ μου δεν λέγει, όσα ο νους μου με σύνεσιν μελετά και αποδέχεται;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ιωβ. 7,1 Πότερον ουχί πειρατήριόν εστιν ο βίος ανθρώπου επί της γής και ώσπερ μισθίου αυθημερινού η ζωή αυτού;

Ιωβ. 7,1 Τι λοιπόν; Τοπος δοκιμασιών και θλίψεων δεν είναι ο βίος του ανθρώπου εδώ εις την γην, και η ζωή του δεν ομοιάζει με την κοπιώδη και ταλαιπωρημένην ζωήν ενός ημερομισθίου εργάτου;

Ιωβ. 7,2 ή ώσπερ θεράπων δεδοικώς τον Κύριον αυτού και τετευχώς σκιάς; ή ώσπερ μισθωτός αναμένων τον μισθόν αυτού;

Ιωβ. 7,2 Η δεν είναι ο άνθρωπος σαν δούλος, που φοβείται τον Κυριον του και ο οποίος κάποιαν στιγμήν ευρήκε μίαν σκιάν, δια να αναπαυθή επ' ολίγον κάτω από αυτήν; Η δεν ομοιάζει με τον ημερομισθιον εργάτην, ο οποίος περιμένει πότε να περάση η ημέρα της εργασίας του, δια να πάρη τον μισθόν του;

Ιωβ. 7,3 ούτως καγώ υπέμεινα μήνας κενούς, νύκτες δε οδυνών δεδομέναί μοι εισιν.

Ιωβ. 7,3 Ετσι και εγώ επέρασα μήνας πολλούς εις θλίψιν και οδύνην ματαιώς αναμένων λύτρωσιν. Νυκτες δε γεμάτες από πόνους μου έχουν δοθή, αντί άλλης παρηγορίας.

Ιωβ. 7,4 εάν κοιμηθώ, λέγω πότε ημέρα; ως δ αν αναστώ, πάλιν· πότε εσπέρα; πλήρης δε γίνομαι οδυνών από εσπέρας έως πρωϊ.

Ιωβ. 7,4 Όταν πίπτω να κοιμηθώ, λέγω πότε θα έλθη η ημέρα; Όταν δε εγειρωμαι από τον ύπνον, λέγω πάλιν, πότε θα έλθη η εσπέρα; Είμαι γεμάτος από οδύνας από το βράδυ έως το πρωϊ.

Ιωβ. 7,5 φύρεται δε μου το σώμα εν σαπρία σκωλήκων, τήκω δε βώλακας γής από ιχώρος ξύων.

Ιωβ. 7,5 Συμφύρεται και ζυμώνεται το σώμα μου με την σαπίλαν των σκωλήκων. Λιώνω δε σβώλους χρώματα από τα αηδή

υγρά, που ρέουν εκ των πληγών μου.

Ιωβ. 7,6 ο δε βίος μου εστιν ελαφρότερος λαλιάς, απόλωλε δε εν κενή ελπίδι.

Ιωβ. 7,6 Η ζωη μου φεύγει πολύ γρήγορα και χάνεται, σαν να ήταν ελαφρότερα από την ομιλίαν του ανθρώπου. Εχάθη μέσα εις ματαιίας και απραγματοποίητους ελπίδας.

Ιωβ. 7,7 μνήσθητι ούν ότι πνεύμά μου η ζωη και ουκέτι επανελεύσεται οφθαλμός μου ιδείν αγαθόν.

Ιωβ. 7,7 Ενθυμήσου, λοιπόν, ότι η ζωη μου είναι σαν μία πνοή του ανέμου, που φεύγει γρήγορα. Όταν αποθάνω, δεν πρόκειται πλέον να επανέλθω εδώ και να ιδη ο οφθαλμός μου τα αγαθά της γης.

Ιωβ. 7,8 ου περιβλέψεται με οφθαλμός ορώντός με· οι οφθαλμοί σου εν εμοί, και ουκέτι ειμί

Ιωβ. 7,8 Όταν αποθάνω, δεν θα με ιδη και δεν θα με περιεργασθή πλέον οφθαλμός ανθρώπου. Και οι ιδικοί σου οφθαλμοί, Κυριε, όταν με αναζητήσουν, δεν θα με εύρουν εδώ εις την γην. Διότι δεν θα υπάρχω πλέον εις αυτήν.

Ιωβ. 7,9 ώσπερ νέφος αποκαθαρθέν απ ουρανού. εάν γάρ άνθρωπος καταβή εις άδην, ουκέτι μη αναβή,

Ιωβ. 7,9 Θα ομοιάσω και θα έχω την τύχη του νέφους, το οποίον διαλύεται και εξαφανίζεται τελείως από τον ουρανό. Διότι, όταν ο άνθρωπος αποθάνη και καταβή στον σκοτεινόν άδην, δεν θα αναβή ποτέ από εκεί.

Ιωβ. 7,10 ουδ ου μη επιστρέψη έτι εις τον ίδιον οίκον, ουδ ου μη επιγνώ αυτόν έτι ο τόπος αυτου.

Ιωβ. 7,10 Ούτε και θα επιστρέψη πλέον στο σπίτι του, ούτε δε θα τον ιδη ο τόπος, στον οποίον είχε ζήσει και κατοικήσει.

Ιωβ. 7,11 ατάρ ούν ουδέ εγώ φείσομαι τώ στόματί μου, λαλήσω εν ανάγκη ών, ανοίξω πικρίαν ψυχής μου συνεχόμενος.

Ιωβ. 7,11 Τώρα, λοιπόν, και εγώ δεν θα λυπηθώ τα λόγια μου. Δεν θα περιφράξω το στόμα μου. Θα ομιλήσω, εις αυτήν την αγωνίαν της ψυχής ευρισκόμενος. Θα ανοίξω το στόμα μου και θα εκφράσω την πικρίαν της ψυχής μου, από την οποίαν κατέχομαι.

Ιωβ. 7,12 πότερον θάλασσά ειμι ή δράκων, ότι κατέταξας επ εμέ φυλακήν;

Ιωβ. 7,12 Μηπως, τάχα, είμαι θάλασσα, της οποίας τα κύματα απειλούν να κατακλύσουν την γην, η είμαι θαλάσσιος δράκων, που απειλεί με καταστροφήν τα ψάρια της θαλάσσης; Ερωτώ, διότι έβαλες επάνω μου σκληράν φρουράν, δια να αγρυπνή εις την συνέχισιν του πόνου και της οδύνης μου.

Ιωβ. 7,13 είπα ότι παρακαλέσει με η κλίνη μου, ανοίσω δε προς εμαυτόν ίδια λόγον τή κοίτη μου.

Ιωβ. 7,13 Ενόμισα ότι η κλίνη μου θα κατεπράυνε και θα παρηγορούσε τους πόνους μου, διότι εκεί στον εαυτόν μου επανερχόμενος και συγκεντρούμενος θα εύρισκα την παρηγορίαν μου.

Ιωβ. 7,14 εκφοβείς με ενυπνίοις και οράμασί με καταπλήσσεις.

Ιωβ. 7,14 Εάν όμως επ' ολίγον κοιμηθώ, με φοβίζεις με τρομακτικά ενύπνια. Με συγκλονίζεις και με συντριβεις με φοβερούς εφιάλτας.

Ιωβ. 7,15 απαλλάξεις από πνεύματός μου την ψυχήν μου, από δε θανάτου τα οστά μου

Ιωβ. 7,15 Αφάιρесе μου την αναπνοήν και απάλλαξέ με από αυτήν την ζωήν μου. Απάλλαξε δε από αυτόν τον καθημερινόν οδυνηρόν θάνατον τα κύκαλά μου.

Ιωβ. 7,16 ου γάρ εις τον αιώνα ζήσομαι, ίνα μακροθυμήσω· απόστα απ εμού, κενός γάρ μου ο βίος.

Ιωβ. 7,16 Διότι δεν πρόκειται να ζήσω αιωνίως εδώ εις την γην, ώστε να υπομείνω την σημερινήν θλίψιν με την ελπίδα της λυτρώσεώς μου. Αφήσε με να αποθάνω τώρα. Η ζωη μου είναι άδεια και ανωφελής.

Ιωβ. 7,17 τι γάρ εστιν άνθρωπος ότι εμεγάλυνας αυτόν ή ότι προσέχεις τον νούν εις αυτόν

Ιωβ. 7,17 Διότι τι είναι και τι αξίζει ο άνθρωπος, τον οποίον συ εδόξασες και στον οποίον με τόσην προσοχήν προσηλώνστων νουν;

Ιωβ. 7,18 ή επισκοπήν αυτου ποιήση έως το πρωϊ και εις ανάπαυσιν αυτόν κρινείς;

Ιωβ. 7,18 Προνοείς δι' αυτόν καθ' εκάστην από το βράδυ έως το πρωϊ και κρίνεις αυτόν αξιον αναπαύσεως;

Ιωβ. 7,19 έως τίνος ουκ εάς με ουδέ προΐη με, έως αν καταπίω τον πτύελόν μου εν οδύνη;

Ιωβ. 7,19 Εμέ όμως έως πότε δεν με αφήνεις να αποθάνω και δεν με απορρίπτεις στον άδην, αλλά με διατηρείς εις την ζωήν, μέχρις ότου στεγνώση και αυτό το στόμα μου από τον πόνον;

Ιωβ. 7,20 ει εγώ ήμαρτον, τι δυνήσομαι πράξει, ο επιστάμενος τον νούν των ανθρώπων; διατί έθου με κατεντευκτήν σου, ειμί δε επί σοί φορτίον;

Ιωβ. 7,20 Εάν εγώ, Κυριε, ήμαρτησα πές μου, τι πρέπει να κάμω, συ ο οποίος γνωρίζεις τας καρδιάς των ανθρώπων; Διατί με τα κτυπήματά σου με κάμνεις να δυσφορώ και να παίρνω θέσιν σαν κατηγορου εναντίον σου, να γίνωμαι δε εις σε καθημερινό φορτίον;

Ιωβ. 7,21 και διατί ουκ εποήσω της ανομίας μου λήθην και καθαρισμόν της αμαρτίας μου; νυνί δε εις γήν απελεύσομαι, ορθρίζων δε ουκέτι ειμί.

Ιωβ. 7,21 Διατί δεν ελησμόνησες και δεν διέγραψες τας ανομίας μου και δεν με εκαθάρισες από τας αμαρτίας μου; Εγώ τώρα θα επιστρέψω εις την γην, ει τον άδην και δεν θα σηκώνομαι πλέον πρωϊ, δια να προσεύχωμαι εις σε και να σε δοξολογώ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ιωβ. 8,1 Υπολαβών δε Βαλδάδ ο Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 8,1 Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και απαντών στον Ιώβ είπεν·

Ιωβ. 8,2 μέχρι τίνος λαλήσεις ταύτα, πνεύμα πολυρήμον τού στόματός σου;

Ιωβ. 8,2 "έως πότε θα ομιλήσ κατ' αυτόν τον τρόπον και σαν ορηθτικός άνεμος θα ξεχύνωνται τα λόγιά σου από το φλύαρον στόμα σου;

Ιωβ. 8,3 μη ο Κύριος αδικήσει κρίνων ή ο τα πάντα ποιήσας ταράξει το δίκαιον;

Ιωβ. 8,3 Μηπως ο Κυριος θα δειχθή άδικος εις τας κρίστων η αυτός που εδημιούργησε τα πάντα, θα διαταράξη την ηθικήν τάξιν και το δίκαιον;

Ιωβ. 8,4 ει οι υιοί σου ήμαρτον εναντίον αυτου, απέστειλεν εν χειρί ανομίας αυτών.

Ιωβ. 8,4 Εάν τα παιδιά σου ημάρτησαν ενώπιον του Κυριου, διατί παραπονείσαι; Ο Θεός τους έστειλε την τιμωρίαν σύμφωνα με τας ανομίας, που διέπραξαν.

Ιωβ. 8,5 σύ δε ορθρίζε προς Κύριον παντοκράτορα δεόμενος.

Ιωβ. 8,5 Σὺ ὅμως πρέπει νὰ σηκώνεσαι κάθε πρωὶ λίαν ἐνωρίς καὶ νὰ προσεύχεσαι πρὸς Κύριον τὸν παντοκράτορα.
Ιωβ. 8,6 εἰ καθαρὸς εἶ καὶ ἀληθινός, δέησέως ἐπακούσεται σου, ἀποκαταστήσει δὲ σοὶ δίαιταν δικαιοσύνης·
Ιωβ. 8,6 Ἐάν εἶσαι καθαρὸς καὶ ἀπληλαγμένος ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας πραγματικά εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ὁ Θεὸς ἐν τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ θα σε ἀποκαταστήσει καὶ θα σου ἀποδώσῃ τὰ ἀγαθὰ σου.
Ιωβ. 8,7 ἔσται οὖν τὰ μὲν πρώτᾳ σου ὀλίγα, τὰ δὲ ἔσχατὰ σου ἀμύθητα.
Ιωβ. 8,7 Ἐτσι δὲ ἡ προηγουμένη ζωὴ σου καὶ τὰ προηγούμενα ἀγαθὰ σου θα εἶναι ὀλίγα ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θα σου δώσῃ κατόπιν ὁ Θεὸς καὶ τὰ ὁποῖα θα εἶναι ἀδιήγητα.
Ιωβ. 8,8 ἐπερώτησον γὰρ γενεάν πρώτην, ἐξιχνίασον δὲ κατὰ γένος πατέρων·
Ιωβ. 8,8 Ρώτησε περὶ αὐτῶν, ποῦ σου λέγω, τὴν προγενεστέραν γενεάν μας. Ἐξέτασε καὶ ἐξιχνίασε μὲ προσοχὴν μίαν ἐκάστην τῶν γενεῶν τῶν πιο ἀπομακρυσμένων προγόνων μας,
Ιωβ. 8,9 χθιζοὶ γὰρ ἐσμεν καὶ οὐκ οἶδαμεν, σκία γὰρ ἐστὶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ βίος.
Ιωβ. 8,9 διότι ἡμεῖς εἴμεθα χθεσινοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐπομένως δὲν γνωρίζομεν πολλὰ. Σκία εἶναι ἡ ζωὴ μας ἐδῶ εἰς τὴν γῆν καὶ παρέρχεται ταχέως.
Ιωβ. 8,10 ἢ οὐχ οὗτοι σε διδάξουσι καὶ ἀναγγελοῦσι καὶ ἐκ καρδίας ἐξάξουσι ῥήματα;
Ιωβ. 8,10 Οἱ πρόγονοί μας αὐτοὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ θα σε διδάξουν τὴν ἀλήθειαν καὶ θα σου ἀναγγελοῦν συνετὰ πράγματα, βγαλμένα ἀπὸ τὰς καρδίαι τῶν;
Ιωβ. 8,11 μὴ θάλλει πάπυρος ἀνεὺ ὕδατος ἢ ὑψωθῆσεται βούτομον ἀνεὺ πότου;
Ιωβ. 8,11 Μήπως τὸ παπύρι βάλλει καὶ ἀναπτύσσεται χωρὶς νερό ἢ μήπως τὸ ψαθὶ αὐξάνει χωρὶς νὰ πίνῃ νερό;
Ιωβ. 8,12 ἐτί ὄν ἐπὶ ρίζης καὶ οὐ μὴ θερισθῇ, πρὸ τοῦ πιεῖν πάσα βοτάνη οὐχὶ ξηραίνεται;
Ιωβ. 8,12 Ἀσφαλῶς θα ξηρανθῇ, ἐνῶ ἀκόμῃ εὐρίσκεται εἰς τὴν ρίζαν τοῦ, πρὶν θερισθῇ ἐφ' ὅσον δὲν ποτίζεται. Τὸ ἴδιο καὶ κάθε φυτὸν δὲν ξηραίνεται χωρὶς τὸ νερό;
Ιωβ. 8,13 οὕτως τοῖνυν ἔσται τὰ ἔσχατα πάντων τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ Κυρίου· ἐλπίς γὰρ ἀσεβοῦς ἀπολείται.
Ιωβ. 8,13 Αὐτὴ θα εἶναι ἡ τύχη καὶ αὐτὰ θα εἶναι τὰ τελευταῖα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι λησμονοῦν τὸν Κύριον. Διότι ἡ ἐλπίς τοῦ ἀσεβοῦς ἐπάνω εἰς τὰ υλικά ἀγαθὰ καὶ εἰς τὴν δύναμίν τοῦ χάνεται.
Ιωβ. 8,14 αὐίκτητος γὰρ αὐτοῦ ἔσται ὁ οἶκος, ἀράχνη δὲ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἡ σκηνή.
Ιωβ. 8,14 Ἀκατοίκητον θα μείνῃ τὸ σπῖτι τοῦ, σαν τὴν ἀράχνην θα καταστήσῃ ἡ σκηνὴ καὶ ἡ κατοικία τοῦ.
Ιωβ. 8,15 ἐάν ὑπερῆσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὐ μὴ στή· ἐπιλαβομένου δὲ αὐτοῦ, οὐ μὴ υπομείνῃ·
Ιωβ. 8,15 Ἐάν θελήσῃ νὰ βάλῃ ἀντερείσματα, δια νὰ στηρίξῃ τὴν οἰκίαν τοῦ, δὲν θα σταθῇ. Ἐάν ἀπλώσῃ τὰ χεῖρια τοῦ καὶ θελήσῃ νὰ τὴν βαστάξῃ, δὲν θα μπορέσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ· θα πέσῃ.
Ιωβ. 8,16 ὑγρὸς γὰρ ἐστὶν ὑπὸ ἡλίου, καὶ ἐκ σαπρίας αὐτοῦ ὁ ῥάδαμος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.
Ιωβ. 8,16 Ὁ τρυφερὸς βλαστὸς, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου, φυτρώνει τρεφόμενος ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ παλαιοῦ φυτοῦ.
Ιωβ. 8,17 ἐπὶ συναγωγῆν λίθων κοιμάται, ἐν δὲ μέσῳ χαλίκων ζήσεται.
Ιωβ. 8,17 Ἐχει ζωτικότητα, ὥστε ἀναπτύσσεται ἐν μέσῳ λίθων καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ χαλίκια θα ζήσῃ.
Ιωβ. 8,18 ἐάν καταπίῃ, ὁ τόπος ψεύσεται αὐτόν· οὐχ ἐώρακας τοιαῦτα,
Ιωβ. 8,18 Ἐάν ὅμως κάποια ἄλλη δύναμις καταστρέψῃ τὸν βλαστὸν, ὁ τόπος τοῦ δὲν θα τὸν ἀναγνώρισῃ οὔτε θα τὸν ἐνθυμηθῇ πλέον. Δὲν τὰ εἶδες καὶ δὲν τὰ ἔμαθες αὐτὰ;
Ιωβ. 8,19 ὅτι καταστροφὴ ἀσεβοῦς τοιαύτη, ἐκ δὲ γῆς ἄλλον ἀναβλαστήσει.
Ιωβ. 8,19 Ὅτι, δηλαδή, τέτοια θα εἶναι καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου καὶ ἄλλος θα ἀναβλαστήσῃ καὶ θα ἔλθῃ κατόπιν στον τόπον τοῦ;
Ιωβ. 8,20 ὁ γὰρ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσεται τὸν ἄκακον, πάν δὲ δῶρον ἀσεβοῦς οὐ δέξεται.
Ιωβ. 8,21 Τὸ στόμα τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀκεραίων καὶ ἐνάρετων, θα γέμισῃ ἀπὸ γέλια καὶ χαρῆς, τὰ δὲ χεῖλη τῶν ἀπὸ δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Κύριον.
Ιωβ. 8,21 ἀληθινῶν δὲ στόμα ἐμπλήσει γέλωτος, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῶν ἐξομολογήσεως·
Ιωβ. 8,20 Ὁ Κύριος ὅμως δὲν θα ἀρνηθῇ καὶ δὲν θα ἀποκηρύξῃ ποτέ τὸν ἀθῶν. Ἐξ ἀντιθέτου κανένα δῶρον ἀσεβοῦς δὲν θα δεχθῇ.
Ιωβ. 8,22 οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐνδύσονται αἰσχύνῃν, δίαιτα δὲ ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται.
Ιωβ. 8,22 Οἱ ἐχθροὶ τῶν θα φορέσουν σαν ἐνδύμα καταισχύνῃν καὶ ἐξευτελισμόν, κατοικία δὲν θα ὑπάρχῃ δια τοὺς ἀσεβεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ιωβ. 9,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ λέγει·
Ιωβ. 9,1 Ἐλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰώβ καὶ εἶπεν·
Ιωβ. 9,2 ἐπ' ἀληθείας οἶδα, ὅτι οὕτως ἐστὶ· πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς παρὰ Κυρίῳ;
Ιωβ. 9,2 "ἀναγνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν ἓνας θνητὸς ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἀναμάρτητος καὶ δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου;
Ιωβ. 9,3 ἐάν γὰρ βούληται κριθῆναι αὐτῶ, οὐ μὴ ὑπακούσῃ αὐτῶ, ἵνα μὴ ἀντεῖπῃ πρὸς ἓνα λόγον αὐτοῦ ἐκ χιλίων·
Ιωβ. 9,3 Ἐάν δὲ κανεῖς ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα καὶ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντιδικίαν μὲ τὸν Κύριον, δὲν θα εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποκριθῇ καὶ νὰ φέρῃ ἀντίρρησιν οὔτε εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς χιλίους λόγους, ποῦ θα εἶπῃ εἰς κατηγορίαν τοῦ ὁ Κυρίου.
Ιωβ. 9,4 σοφὸς γὰρ ἐστὶ διανοία, κραταιὸς τε καὶ μέγας· τις σκληρὸς γενόμενος ἐναντίον αὐτοῦ ὑπέμεινεν;
Ιωβ. 9,4 Ἀναυδος θα μείνῃ ὁ ἄνθρωπος, διότι ὁ Κύριος εἶναι ὁ πάνσοφος κατὰ τὸν νοῦν, παντοδύναμος καὶ μέγας. Ποῖός ποτέ, σκληρύνας τὸν εαυτὸν τοῦ καὶ ἀντιταχθεὶς πρὸς τὸν Θεόν, ἠμπόρεσε νὰ βαστάσῃ τὴν ὀργιῶν τοῦ;
Ιωβ. 9,5 ὁ παλαιῶν ὄρη καὶ οὐκ οἶδασιν, ὁ καταστρέφων αὐτὰ ὀργή·
Ιωβ. 9,5 Αὐτὸς εἶναι ποῦ παλαιώνει καὶ ἀχρηστεύει τὰ ὄρη, χωρὶς ἐκεῖνα νὰ ἀντιληφθῶν τίποτε. Αὐτὸς τὰ καταστρέφει ἐπάνω εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ.
Ιωβ. 9,6 ὁ σείων τὴν ὑπ' οὐρανόν ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ στύλοι αὐτῆς σαλεύονται·
Ιωβ. 9,6 Αὐτὸς εἶναι ποῦ σείει ἐκ θεμελίων καὶ συγκλονίζει τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανόν γῆν καὶ διαταράσσει τοὺς στύλους, ἐπὶ τῶν

οποίων αυτή έχει θεμελιωθεί.

Ιωβ. 9,7 ο λέγων τώ ηλίω και ουκ ανατέλλει, κατά δε άστρον κατασφραγίζει

Ιωβ. 9,7 Ο Κυριος είναι που, όταν θέλη, διατάσσει τον ήλιον και δεν ανατέλλει. Προς τα άστρα δε έχει τόσην δύναμιν, ώστε να μπορή να κρατή αυτά κλεισμένα και σφραγισμένα.

Ιωβ. 9,8 ο τανύσας τον ουρανόν μόνος, και περιπατών ως επ εδάφους επί θαλάσσης;

Ιωβ. 9,8 Αυτός είναι που με αποκλειστικά και μόνην την ιδικήν του δύναμιν απλώνει τον ουρανόν και βαδίζει επάνω εις την θάλασσαν, ως επάνω εις την ξηράν,

Ιωβ. 9,9 ο ποιών Πλειάδα και Έσπερον και Αρκτούρον, και ταμεία νότου;

Ιωβ. 9,9 Αυτός είναι που εδημιούργησε και διατηρεί εις την ύπαρξιν τους αστερισμούς της Πλειάδος, τον Έσπερον και τον Αρκτούρον του νοτίου ημισφαιρίου ως εάν είναι κλεισμένοι εις δωμάτια.

Ιωβ. 9,10 ο ποιών μεγάλα και ανεξιχνίαστα, ένδοξα τε και εξαίσια, ών ουκ έστιν αριθμός.

Ιωβ. 9,10 Αυτός είναι που κάμνει αναρίθμητα μεγάλα και ανεξερεύνητα έργα, ένδοξα και καταπληκτικά.

Ιωβ. 9,11 εάν υπερβή με, ου μη ιδώ· εάν παρέλθη με, ουδ' ώς έγνω.

Ιωβ. 9,11 Εάν περάση ο Θεός εμπρός μου, δεν τον βλέπω καθόλου. Εάν διέλθη κοντά μου, ούτε καν και θα τον αντιληφθώ.

Ιωβ. 9,12 εάν απαλλάξη, τις αποστρέψει ή τις ερεί αυτώ· τι έποιησας;

Ιωβ. 9,12 Εάν θελήση να αφαιρέση κάτι, ποιός ημπορεί να τον εμποδίση; Η ποιός είναι εις θέσιν να είπη εις αυτόν· Διατί το έκαμες;

Ιωβ. 9,13 αυτός γάρ απέστραπται οργήν, υπ αυτου εκάμφθησαν κήτη τα υπ ουρανόν.

Ιωβ. 9,13 Διότι αυτός μόνος ημπορεί να αποτρέψη και ν' απομακρύνη την οργήν του. Κατω από την παντοδυναμίαν του κάμπτονται και αυτά τα κήτη, που υπάρχουν εις την θάλασσαν την υπό τον ουρανόν.

Ιωβ. 9,14 εάν δε μου υπακούσεται, ή διακρινει τα ρήματά μου;

Ιωβ. 9,14 Εάν θέλη, κάμνει δεκτήν την παράκλησίν μου. Εις την κρίσιν του επαφίενται τα παράπονά μου.

Ιωβ. 9,15 εάν τε γάρ ώ δίκαιος, ουκ εισακούσεται μου, του κρίματος αυτου δεηθήσομαι;

Ιωβ. 9,15 Οσον και αν υποτεθή διτι είμαι δίκαιος, δεν σημαίνει ότι ο Θεός υποχρεούται να ακούση την προσευχήν μου. Εγώ όμως έχω την ανάγκην να τον ικετεύω ζητών το έλεός του.

Ιωβ. 9,16 εάν τε καλέσω και μη υπακούση, ου πιστεύω ότι εισακήκοέ μου της φωνής.

Ιωβ. 9,16 Όταν όμως τον παρακαλώ και δεν κάνη δεκτήν την δέησίν μου, αμφιβάλλω αν έχη κάμει δεκτήν την φωνήν της προσευχής μου.

Ιωβ. 9,17 μη γνώφω με εκτριψη; πολλά δε μου τα συντριμματα πεποίηκε διακενής;

Ιωβ. 9,17 Εάν παρουσιασθώ ενώπιόν του με αλαζονικήν πεποίθησιν εις την δικαιοσύνην μου, φοβούμαι, μήπως τελικώς με συντριψη μέσα εις την καταιγίδα και το σκότος του θανάτου. Αλλωστε πολλά είναι τα συντριμματα, που μου έχει επιφέρει, μολονότι εγώ νομιζώ ότι χωρίς λόγον.

Ιωβ. 9,18 ουκ εά γάρ με αναπνεύσαι, ενέπλησε δε με πικρίας.

Ιωβ. 9,18 Είναι πολλά και δεν με αφήνει ούτε να αναπνεύσω και να ζωογονηθώ· με εγέμισε πικριάν.

Ιωβ. 9,19 ότι μέν γάρ ισχύι κρατεί· τις ούν κρίματι αυτου αντιστήσεται;

Ιωβ. 9,19 Δια της παντοδυναμίας του κυριαρχεί στο σύμπαν και στους πάντας. Ποιός, λοιπόν, είναι δυνατόν να αντισταθή εις τας δικαίας κρίσεις και αποφάσιστου;

Ιωβ. 9,20 εάν γάρ ώ δίκαιος, το στόμα μου ασεβήσει· εάν τε ώ άμειπτος, σκολιός αποβήσομαι.

Ιωβ. 9,20 Εάν τολμήσω να είπω, ότι είμαι αναμάρτητος και δίκαιος, το στόμα μου θα εκστομίση ασέβειαν. Εάν ισχυρισθώ ότι είμαι άκέραιος και άμειπτος, θα φανώ σοφιστευόμενος και παραλογιζόμενος.

Ιωβ. 9,21 είτε γάρ ησέβησα, ουκ οίδα τή ψυχή, πλην ότι αφαιρείται μου η ζωή.

Ιωβ. 9,21 Έαν υπέπεσα εις βαρύ τι αμάρτημα ενώπιον του Θεού, δεν το γνωρίζω. Ενα μόνον γνωρίζω, ότι σβήνει η ζωή μου.

Ιωβ. 9,22 διό είπον· μέγα και δυνάστην απολλύει οργή,

Ιωβ. 9,22 Δια τούτο και εγώ είπα· Τον μέγαλον και τον ισχυρόν εξ ίσου τους καταστρέφει η θεία οργή.

Ιωβ. 9,23 ότι φαύλοι εν θανάτω εξαισίου, αλλά δίκαιοι καταγελώνται;

Ιωβ. 9,23 Διότι οι φαύλοι υπόκεινται εις αποτροπιαστικόν θάνατον. Αλλά και οι δίκαιοι εμπαιζονται δια τα παθήματά των.

Ιωβ. 9,24 παραδέδονται γάρ εις χείρας ασεβούς· πρόσωπα κριτών αυτης συγκαλύπτει· ει δε μη αυτός εστι, τις εστιν;

Ιωβ. 9,24 Διότι και οι δίκαιοι παραδίδονται πολλές φορές εις τα χέρια των ασεβών. Ο δε Κυριος σκεπάζει και συγκαλύπτει τα πρόσωπα των αδικών κριτών της γης. Εάν δε δεν τα σκεπάζη ο Κυριος, ποιός είναι εκείνος που τα σκεπάζει και τα αποκρύπτει;

Ιωβ. 9,25 ο δε βίος μου εστιν ελαφρότερος δρομέως· απέδρασαν και ουκ είδωσαν.

Ιωβ. 9,25 Ο χρόνος της ζωής μου είναι ελαφρότερος και ταχύτερος από τον δρομέα, που τρέχει γρήγορα. Επέδρασαν, χωρίς να το καταλάβω, αι ημέραι της ζωής μου.

Ιωβ. 9,26 ή και εστι ναυσίν ίχνος οδού ή αετού πετομένου ζητούντος βοράν;

Ιωβ. 9,26 Μήπως τα πλοία, καθώς διασχίζουν την θάλασσαν, αφήνουν οπίσω των ίχνος της διαβάσεώς των η ο αετός, που πετά στον αέρα και ζητεί την τροφήν του;

Ιωβ. 9,27 εάν τε γάρ είπω, επιλήσομαι λαλών, συγκύψας τώ προσώπω στενάξω.

Ιωβ. 9,27 Εάν είπω· Θα λησμονήσω τα παθήματά μου, θα παύσω να ομιλώ τελείως δι' αυτά· τότε, αφού σκύψω με το πρόσωπόν μου προς τα κάτω, θα αναστενάξω.

Ιωβ. 9,28 σείομαι πάσι τοίς μέλεσιν, οίδα γάρ ότι ουκ αθών με εάσεις.

Ιωβ. 9,28 Συγκλονίζομαι εις όλα τα μέλη του σώματός μου. Διότι γνωρίζω, ότι δεν θα με καταστήσης αθών και ανένοχον, και δεν θα με αφήσης δια τούτο ατιμώρητον.

Ιωβ. 9,29 επειδή δε ειμι ασεβής, διατί ουκ απέθανον;

Ιωβ. 9,29 Αλλά αφού είμαι ασεβής, διατί να μη έχω αποθάνει έως τώρα;

Ιωβ. 9,30 εάν γάρ απολούσωμαι χιόνι και αποκαθάρωμαι χερσί καθαράις,

Ιωβ. 9,30 Εάν λουσθώ πνευματικώς και γίνω λευκότερος από το χιόνι και αν καθαρισθώ με χέρια ολοκάθαρα,

Ιωβ. 9,31 ικανώς εν ρύπω με έβαιψας, εβδελύξατο δε με η στολή;

Ιωβ. 9,31 είμαι και πάλιν αρκετά ρυπαρός ενώπιόν σου, ώστε και αυτή η ενδυμασία μου να με συχαίνεται.
Ιωβ. 9,32 ου γάρ εί άνθρωπος κατ εμέ, ώ αντικρινούμαι, ίνα έλθωμεν ομοθυμαδόν εις κρίσιν.
Ιωβ. 9,32 Διότι συ, Κυριε, δεν είσαι άνθρωπος, όπως εγώ, προς τον οποίον εγώ να αντιδικήσω και να ζητήσω να έλθωμεν μαζί εις αντιδικίαν.
Ιωβ. 9,33 είθε ήν ο μεσίτης ημών και ελέγχων και διακούων ανά μέσον αμφοτέρων·
Ιωβ. 9,33 Είθε να υπήρχε κάποιον μεσάζον πρόσωπον μεταξύ μας, το οποίον να ημπορούσε να δικάση μεταξύ ημών, αφού ακούση και τους δύο.
Ιωβ. 9,34 απαλλαξάτω απ εμού την ράβδον, ο δε φόβος αυτού μη με στροβείτω,
Ιωβ. 9,34 Ας με απαλλάξη ο Κυριος από την ράβδον των συμφορών μου και ας μη με συγκλονίζη και ας μη με στροβιλίζη ο φόβος του.
Ιωβ. 9,35 και ου μη φοβηθώ, αλλά λαλήσω· ου γάρ ούτω συνεπίσταμαι.
Ιωβ. 9,35 Αφοβος δε τότε, θα ημπορώ να ομιλώ ελευθέρως, διότι εις την κατάστασιν, που ευρίσκομαι, δεν γνωρίζω τι να είπω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ιωβ. 10,1 Κάμνων τή ψυχή μου, στένων επαφήσω επ αυτόν τα ρήματά μου· λαλήσω πικρία ψυχής μου συνεχόμενος
Ιωβ. 10,1 Πασχων ψυχικός, αποκαμωμένος και στενάζων συνεχώς θα αφήσω να πέσουν επάνω εις αυτόν τα λόγια μου. Θα ομιλήσω κατεχόμενος και πιεζόμενος από την πικρίαν της ψυχής μου·
Ιωβ. 10,2 και ερώ προς Κύριον· μη με ασεβείν δίδασκε· και διατί με ούτως έκρινας;
Ιωβ. 10,2 και θα είπω προς τον Κυριον· Μη με διδάσκεις, Κυριε, εξ αιτίας των τιμωριών σου να παραπονούμαι και να φαίνωμαι ασεβής ενώπιόν σου. Διατί με έκρινες και με κατεδικασες τόσο πολύ;
Ιωβ. 10,3 ή καλόν σοι, εάν αδικήσω, ότι απείπω έργα χειρών σου, βουλή δε ασεβών προσέσχες;
Ιωβ. 10,3 Είναι, τάχα, καλόν δια σε, εάν υπό το βάρος των δοκιμασιών εκτραπώ εις άδικα παράπονα; Διότι συ έχεις απαρητηθή τους ευσεβείς, αυτά τα έργα των χειρών σου, έδωσες δε προσοχήν εις τας σκέψεις και τας αποφάσεις των ασεβών;
Ιωβ. 10,4 ή ώσπερ βροτός ορά καθοράς ή καθώς ορά άνθρωπος βλέψη;
Ιωβ. 10,4 Η βλέπεις και συ από του ύψους σου, όπως ο κάθε θνητός; Η καθώς βλέπει ο άνθρωπος, θα ίδης και συ;
Ιωβ. 10,5 ή ο βίος σου ανθρώπινός εστιν ή τα έτη σου ανδρός;
Ιωβ. 10,5 Μηπως ο βίος σου είναι σαν των ανθρώπων βραχύς η τα έτη σου είναι ολίγα, όσα είναι τα έτη ενός ανδρός;
Ιωβ. 10,6 ότι ανεζήτησας την ανομίαν μου και τας αμαρτίας μου εξιχνίασας;
Ιωβ. 10,6 Και δια την βραχύτητα αυτήν του βίου μου ανεζήτησες την ανομίαν μου και εφρόντισες επιμελώς να εύρης τας αμαρτίας μου και να με τιμωρήσης δι' αυτές;
Ιωβ. 10,7 οίδας γάρ ότι ουκ ησέβησα· αλλά τις εστιν ο εκ των χειρών σου εξαιρούμενος;
Ιωβ. 10,7 Διότι γνωρίζεις ότι δεν υπήρξα ασεβής απεναντί σου. Αλλά ποιός είναι εκείνος, ο οποίος θα ημπορέση να με απαλλάξη από τας τιμωρίας των χειρών σου;
Ιωβ. 10,8 αι χείρες σου έπλασαν με και εποίησαν με, μετά ταύτα μεταβαλών με έπαισας.
Ιωβ. 10,8 Αυτά τα χέρια σου με έπλασαν. Με έφεραν εκ της ανυπαρξίας εις την ύπαρξιν. Κατόπιν όμως, σαν να μετέβαλες γνώμην και στάσιν, και με εκτύπησες.
Ιωβ. 10,9 μνήσθητι ότι πηλόν με έπλασας, εις δε γήν με πάλιν αποστρέφεις.
Ιωβ. 10,9 Ενθυμήσου ότι από πηλόν με έπλασες και ώρισες να επιστρέφω πάλιν εις την γην.
Ιωβ. 10,10 ή ουχ ώσπερ γάλα με ήμελξας, ετύρωσας δε με ίσα τυρώ;
Ιωβ. 10,10 Μηπως η αρχή της υπάρξεώς μου δεν ήτο ρευστή, ωσαν το γάλα που αρμέγεται, και, όπως αυτό γίνεται έπειτα τυρός, έτσι και εις εμέ έδωκες κατόπιν στερεάν σύστασιν;
Ιωβ. 10,11 δέρμα δε και κρέας με ενέδυσας, οστέοις δε και νεύροις με ενείρας.
Ιωβ. 10,11 Με ενέδυσες με δέρμα και με κρέας. Εθεσες μέσα εις αυτά οστά και νεύρα.
Ιωβ. 10,12 ζωήν δε και έλεος έθου παρ εμοί, η δε επισκοπή σου εφύλαξέ μου το πνεύμα.
Ιωβ. 10,12 Μαζή με την ζωήν μου έδωκες συγχρόνως και το έλεός σου. Η δε άγρυπνος επίβλεψίς σου και πρόνοια μου εφύλαξαν την ζωήν από εκείνους, που την επεβουλεύοντο.
Ιωβ. 10,13 ταύτα έχων εν σεαυτώ οίδα ότι πάντα δύνασαι, αδυνατεί δε σοι ουθέν.
Ιωβ. 10,13 Επειδή αυτά είχες μέσα εις την άπειρον τελειότητά σου, γνωρίζω ότι δύνασαι τα πάντα και τίποτε δεν είναι εις σε αδύνατον.
Ιωβ. 10,14 εάν τε γάρ αμάρτω, φυλάσσεις με, από δε ανομίας ουκ αθών με πεποίηκας.
Ιωβ. 10,14 Εάν αμαρτήσω με βλέπεις, και από την αμαρτίαν μου δεν με αθώνεις.
Ιωβ. 10,15 εάν τε γάρ ασεβήσω, οίμοι εάν δε ώ δίκαιος, ου δύναμαι ανακύψαι, πλήρης γάρ ατιμίας εμιί.
Ιωβ. 10,15 Εάν διαπράξω ασεβείας, αλλοιμονόν μου! Εάν πάλιν γίνω και μείνω δίκαιος, δεν ημπορώ να σηκώσω το κεφάλι μου ενώπιόν σου, διότι και τότε θα είμαι γεμάτος από εξευτελισμόν και αθλιότητα.
Ιωβ. 10,16 αγρεύομαι γάρ ώσπερ λέων εις σφαγήν, πάλιν γάρ μεταβαλών δεινώς με ολέκεις
Ιωβ. 10,16 Συλλαμβάνομαι εις την παγίδα σαν τον υπερέφανον λέοντα, τον οποίον θέλουν να εξοντώσουν. Όταν ετσι με συλλάβης και αλλάξης την φιλόνητον σου διάθεσιν, με καταστρέφεις κατά ένα φοβερόν τρόπον.
Ιωβ. 10,17 επανακαινίζων επ εμέ την έτασίν μου· οργή δε μεγάλη μοι εχρήσω, επήγαγες δε επ εμέ πειρατήρια.
Ιωβ. 10,17 Με υποβάλλεις εις νέαν εξέτασιν και έρευναν σχετικούς με τας πράξεις μου. Συνέπεια δε αυτής της εξετάσεως ακολουθεί, ότι με μεταχειρίζεσαι με μεγάλην οργήν και μου αποστέλλεις θλίψεις και δοκιμασίας.
Ιωβ. 10,18 ινατί ούν εκ κοιτίας με εξήγαγες, και ουκ απέθανον, οφθαλμός δε με ουκ είδε,
Ιωβ. 10,18 Διατί, λοιπόν, με έβγαλες από την κοιτίαν της μητρός μου, και δεν απέθανα πριν γεννηθώ, ώστε να μη με ίδη μάτι ανθρώπου;
Ιωβ. 10,19 και ώσπερ ουκ ών εγενόμην; διατί γάρ εκ γαστρος εις μήμα ουκ απηλλάγην;
Ιωβ. 10,19 Και διατί δεν έγινα, ως εάν δεν υπήρξα ποτε; Διατί επί τέλους δεν εγεννήθην νεκρός, ώστε να μεταβώ κατ' ευθείαν

από την κοιλία της μητρός μου στο μνήμα;

Ιωβ. 10,20 ή ουκ ολίγος εστίν ο χρόνος τού βίου μου; έασόν με αναπαύσασθαι μικρόν

Ιωβ. 10,20 Βραχύς και ολίγος δεν είναι ο χρόνος της ζωής μου; Αφησέ με να αναπαυθώ ολίγον,

Ιωβ. 10,21 πρό τού με πορευθήναι όθεν ουκ αναστρέψω, εις γήν σκοτεινήν και γνοφεράν,

Ιωβ. 10,21 πριν μεταβώ εκεί, από όπου δεν θα επιστρέψω πλέον, εις τόπον, δηλαδή, σκοτεινόν και ζοφερόν·

Ιωβ. 10,22 εις γήν σκότους αιωνίου, ού ουκ έστι φέγγος, ουδέ οράν ζωήν βροτών.

Ιωβ. 10,22 εις περιοχήν, που βασιλεύει αιώνιον σκοτάδι, όπου δεν υπάρχει ουδέ το ελάχιστον φέγγος και από όπου δεν ημπορεί κανείς να ιδη την ζωήν των θνητών ανθρωπων της γης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ιωβ. 11,1 Υπολαβών δε Σωφάορ ο Μινάιος λέγει·

Ιωβ. 11,1 Ελαβε τότε τον λόγον ο Σωφάορ ο Μινάιος και ειπεν·

Ιωβ. 11,2 ο τα πολλά λέγων, και αντακούσεται ή και ο εύλαλος οίεται είναι δίκαιος; ευλογημένος γεννητός γυναικός ολιγόβιος.

Ιωβ. 11,2 "εκείνος, που λέγει πολλά και θα ακούση εις απάντησιν να του λέγωνται επίσης πολλά. Η μήπως αυτός, που ομιλεί με ευκολίαν και με ρητορείαν πολλά, νομίζει ότι είναι δίκαιος; Ευλογημένος είναι ο υιός της γυναικός, ο οποίος έζησεν ολίγα χρόνια εδώ εις την γην.

Ιωβ. 11,3 μη πολύς εν ρήμασι γίνου, ου γάρ εστιν ο αντικρινόμενός σοι·

Ιωβ. 11,3 Μη λέγης πολλά λόγια και βαρετά, διότι τάχα δεν θα υπάρξη κανείς, που θα θελήση να σου απαντήσει.

Ιωβ. 11,4 μη γάρ λέγε ότι καθαρός ειμι τοίς έργοις και άμεμπτος εναντίον αυτού.

Ιωβ. 11,4 Μη λέγης, ότι είμαι καθαρός εις τα έργα μου και άμεμπτος ενώπιον του Κυρίου.

Ιωβ. 11,5 αλλά πώς αν ο Κύριος λαλήσαι προς σε, και ανοίξει χείλη αυτού μετά σου;

Ιωβ. 11,5 Είσαι και συ έννοχος και σκέψου, πως ο Κυριος θα ωμιλούσε προς σε και πως θα ανοίξουν τα χείλη του, ώστε να συνδιαλεχθή μαζή σου;

Ιωβ. 11,6 είτα αναγγελεί σοι δύναμιν σοφίας, ότι διπλούς έσται των κατά σε· και τότε γνώση ότι αξιά σοι απέβη από Κυρίου ών ημάρτηκας.

Ιωβ. 11,6 Επειτα, όταν ο Θεός ομιλήση με σε, θα σου αναγγείλη την δύναμιν της σοφίας του και θα πεισθής ότι είναι απείρως ανώτερος από σε και τα ζητήματά σου. Τότε δε θα γνωρίσης καλά, ότι τα παθήματά σου εκ μέρους του Κυρίου είναι ανάλογα προς εκείνα, τα οποία συ ημάρτησες.

Ιωβ. 11,7 ή ίχνος Κυρίου ευρήσεις ή εις τα έσχατα αφίκου, ά εποίησεν ο Παντοκράτωρ;

Ιωβ. 11,7 Μήπως και ημπορείς να εύρης τα ίχνη από τους πόδας του Κυρίου η να φθάσης έως εις τα πέρατα των έργων, τα οποία έκαμεν ο Παντοκράτωρ;

Ιωβ. 11,8 υψηλός ο ουρανός, και τι ποιήσεις; βαθύτερα δε των εν άδου τι οίδας;

Ιωβ. 11,8 Έργον του είναι ο υψηλός ουρανός. Συ δε μέχρι που ημπορείς να φθάσης, η τι ημπορείς να κάμης; Τα ακρότατα των έργων του είναι βαθύτερα από των του άδου· τι γνωρίζεις συ από αυτά;

Ιωβ. 11,9 ή μακρότερα μέτρου γής ή εύρους θαλάσσης;

Ιωβ. 11,9 Εκτείνονται πολύ πέραν από τα μέτρα της γης και από τα ευρύτερα όρια της θαλάσσης.

Ιωβ. 11,10 εάν δε καταστρέψη τα πάντα, τις ερει αυτών τι εποίησας;

Ιωβ. 11,10 Εάν ο Κυριος θελήση και καταστρέψη τα πάντα, ποιός θα είπη εις αυτόν· Τι έκαμες;

Ιωβ. 11,11 αυτός γάρ οίδεν έργα ανόμων, ιδών δε άτοπα ου παρόψεται.

Ιωβ. 11,11 Διότι αυτός γνωρίζει πολύ καλά τα έργα των παρανόμων. Βλέπει τα άτοπα· δεν θα τα αντιπαρέλθη, ούτε θα τα αφήση ατιμώρητα.

Ιωβ. 11,12 άνθρωπος δε άλλως νήχεται λόγοις, βροτός δε γεννητός γυναικός ίσα όνω ερημίτη.

Ιωβ. 11,12 Καθε άνθρωπος κολυμβά εις τα μάταια λόγια του. Καθε θνητός, που γεννάται από γυναίκα, ομοιάζει με όνον άγριον, ο οποίος μένει μόνος εις την έρημον.

Ιωβ. 11,13 ει γάρ σύ καθαράν έθου την καρδίαν σου, υπτιάζεις δε χείρας προς αυτόν,

Ιωβ. 11,13 Διότι, εάν συ θεωρής ότι έχεις καθαράν την καρδίαν, ύψωσε τας χείρας σου προς τον Θεόν.

Ιωβ. 11,14 ει άνομόν τι εστιν εν χερσί σου, πόρω ποιήσον αυτό από σου, αδικία δε εν διαίτη σου μη αυλισθήτω.

Ιωβ. 11,14 Εάν όμως υπάρχη κάποιο παρανόμον έργον εις τα χέρια σου, απομάκρυνε το από σε. Αδικία δε ας μη υπάρχη και ας μη παραμένη εις σε και εις την κατοικίαν σου.

Ιωβ. 11,15 ούτως γάρ αναλάμψει σου το πρόσωπον ώσπερ ύδωρ καθαρόν, εκδύση δε ρύπον, και ου μη φοβηθής·

Ιωβ. 11,15 Έτσι δε το πρόσωπόν σου θα αναλάμψη καθαρόν, ωσάν το υλοκάθαρον ύδωρ· θα αποβάλης δε κάθε ρύπον από την ψυχήν σου και δεν θα έχης να φοβηθής τίποτε.

Ιωβ. 11,16 και τον κόπον επιλήση ώσπερ κύμα παρελθόν και ου πτοηθήση.

Ιωβ. 11,16 Τότε τας ταλαιπωρίας και τας θλίψεις σου θα λησμονήσης, όπως λησμονείται το κύμα που διέρχεται, και δεν θα έχης να πτοηθής από τίποτε.

Ιωβ. 11,17 η δε ευχή σου ώσπερ εωσφόρος, εκ δε μεσημβρίας ανατελεί σοι ζωή·

Ιωβ. 11,17 Οι πόθοι και η ευχή σου θα είναι λαμπροί ωσάν το πρωϊνόν αστέρι, τον αυγερινόν. Η ζωη σου θα ανατείλη και θα λάμψη σαν το φως της μεσημβρίας.

Ιωβ. 11,18 πεποιθώς τε έση ότι έστι σοι ελπίς, εκ δε μερίμνης και φροντίδος αναφανείται σοι ειρήνη.

Ιωβ. 11,18 Θα ζης και θα βαδίζης με πεποίθησιν εις την ασφάλειάν σου, διότι θα ελπίζης στον Θεόν. Παρ' όλας δε τας μερίμνας και φροντίδας της ζωής σου, θα λάμψη και θα παραμένη εις σε η ειρήνη.

Ιωβ. 11,19 ησυχάσεις γάρ, και ου έσται ο πολεμών σε· μεταβαλόμενοι δε πολλοί σου δεηθήσονται.

Ιωβ. 11,19 Θα απολαμβανής ησυχίαν και ειρήνην, διότι κανείς δεν θα υπάρξη, που να σε επιβουλεύεται και να σε πολεμή.

Πολλοί δε από αυτούς, οι ύποιοι σήμεραν σε καταφρονούν, θα μεταβάλλουν στάσιν απέναντί σου και θα σε παρακαλούν ζητούντες την βοήθειάν σου.

Ιωβ. 11,20 σωτηρία δε αυτούς απολείψει η γάρ ελπίς αυτών απώλεια, οφθαλμοί δε ασεβών τακήσονται.

Ιωβ. 11,20 Δια τους ασεβείς όμως δεν θα υπάρχει σωτηρία, διότι η ελπίς αυτών στηρίζεται εις τα μάταια και αμαρτωλά και όχι στον Θεόν. Τα μάτια των ασεβών θα λυώσουν από την ματαιάν ελπίδα και προσημονήν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ιωβ. 12,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·

Ιωβ. 12,1 Απαντών δε ο Ιώβ στον Σωφάρ και τους δύο άλλους είπεν·

Ιωβ. 12,2 είτα υμείς εσθε άνθρωποι· ή μεθ υμών τελευτήσει σοφία.

Ιωβ. 12,2 “έπειτα από όλα αυτά, σεις λοιπόν, μόνον είσθε άνθρωποι σκεπτόμενοι και κανείς άλλος δεν υπάρχει έκτος από σας; Η όταν θα αποθάνετε, θα αποθάνη και θα λείψη μαζί σας και η σοφία;

Ιωβ. 12,3 καμοί μέν καρδία καθ υμάς εστι·

Ιωβ. 12,3 Και εις εμέ υπάρχει διάνοια και κρίσις, ωσάν την ιδικήν σας.

Ιωβ. 12,4 δίκαιος γάρ ανήρ και άμειπτος εγεννήθη εις χλευάσμα·

Ιωβ. 12,4 Ένας δίκαιος και άμειπτος άνθρωπος, όπως μου μαρτυρεί η συνείδησις ότι είμαι εγώ, εγεννήθηκε δια να χλευάζεται και να εμπαιίζεται.

Ιωβ. 12,5 εις χρόνον γάρ τακτόν ητοιμαστο πεσείν υπό άλλων, οίκους τε αυτού εκπορθείσθαι υπό ανόμων. ου μην δε αλλά μηδείς πεποιθέτω πονηρός ών αθώος έσεσθαι,

Ιωβ. 12,5 Και επί πλέον εις ωρισμένον και συμφωνημένον από άλλους διώκτας του χρόνον, έχει ετοιμασθή δια να πέση, να κυριευθούν δε και ληστευθούν οι οίκοι του και η περιουσία του από τους παρανόμους. Αλλά κανείς, εφ’ όσον είναι πονηρός, ας μη τρέψη την πεπλανημένην πεποίθησιν, ότι θα παραμείνη ατιμώρητος, ως εάν ήτο αθώος.

Ιωβ. 12,6 όσοι παροργίζουν τον Κύριον, ως ουχί και έτασις αυτών έσται.

Ιωβ. 12,6 Όσοι παροργίζουν με τας αμαρτίας των τον Κυριον και πιστεύουν ότι δεν θα γίνη δι' αυτούς ανάκρισις και δεν θα επιβληθή τιμωρία, πλανώνται.

Ιωβ. 12,7 αλλά δή ερώτησον τετράποδα εάν σοι είπωσι, πετεινά δε ουρανού εάν σοι απαγγείλωσιν·

Ιωβ. 12,7 Σχετικώς όμως με την πανσοφίαν και παντοδυναμίαν του Θεού, ερώτησε λοιπόν, ω Σωφάρ, τα τετράποδα και ασφαλώς θα σου είπουν. Ερώτησε τα πτηνά του ουρανού και εκείνα θα σου απαντήσουν.

Ιωβ. 12,8 εκδιήγησαι γη, εάν σοι φράση, και εξηγήσονταί σοι οι ιχθύες της θαλάσσης.

Ιωβ. 12,8 Ερώτησε και αυτήν την αναίσθητον γην, θα σου απαντήση, όπως και οι ιχθύες της θαλάσσης θα σου διηγηθούν τα μεγαλεία του Θεού.

Ιωβ. 12,9 τις ούν ουκ έγνω εν πάσι τούτοις ότι χείρ Κυρίου εποίησε ταύτα;

Ιωβ. 12,9 Ποιός λοιπόν άνθρωπος δεν γνωρίζει περι όλων αυτών, ότι η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου εδημιούργησεν όλα αυτά;

Ιωβ. 12,10 ει μη εν χειρι αυτού ψυχή πάντων ζώντων και πνεύμα παντός ανθρώπου;

Ιωβ. 12,10 Ερωτήσατε, δια να μάθετε, εάν δεν είναι εις την παντοδύναμον δεξιάν του Θεού η ζωή και η ύπαρξις όλων αυτών και η πνοή του κάθε ανθρώπου;

Ιωβ. 12,11 ούς μέν γάρ ρήματα διακρίνει, λάρυγξ δε σίτα γεύεται.

Ιωβ. 12,11 Το μεν αυτί μόνον ακούει και ξεχωρίζει τους λόγους των άλλων, ο λάρυγξ μόνον δοκιμάζει την γεύσιν των φαγητών.

Ιωβ. 12,12 εν πολλώ χρόνω σοφία, εν δε πολλώ βίω επιστήμη.

Ιωβ. 12,12 Η σοφία όμως δια μακρού χρόνου αποκτάται και η επιστήμη με την πείραν πολλών ετών ζωής γίνεται κτήμα.

Ιωβ. 12,13 παρ αυτώ σοφία και δύναμις, αυτώ βουλή και σύνεσις.

Ιωβ. 12,13 Εις τον Θεόν όμως υπάρχει η απόλυτος σοφία και δύναμις. Εις αυτόν υπάρχει η πλήρης και τελεία σύνεσις.

Ιωβ. 12,14 εάν καταβάλη, τις οικοδομήσει; εάν κλείση κατ ανθρώπων, τις ανοίξει;

Ιωβ. 12,14 Εάν ο Κυριος κατακρημίση εις ερείπια, ποιός θα ημπορέση ανθιστάμενος εις την δυνάμιν του να ανοικοδομήσ; Εάν κλείση την θύραν εναντίον των ανθρώπων, ποιός θα έχη την δύναμιν να την ανοίξη;

Ιωβ. 12,15 εάν κωλύση το ύδωρ, ξηραίνει την γήν· εάν δε επαφή, απώλεσεν αυτήν καταστρέψας.

Ιωβ. 12,15 Εάν εμποδίση το νερό και την βροχήν να πέσουν από τον ουρανό, θα αποξηράνη την γην. Εάν δε αφήση ελεύθερα και αδέσμευτα τα ύδατα του ουρανού να πέσουν εις την γην, θα την καταστρέψη και θα την καταποντίση.

Ιωβ. 12,16 παρ αυτώ κράτος και ισχύς, αυτώ επιστήμη και σύνεσις.

Ιωβ. 12,16 Πλησίον του, αχώριστα από αυτόν και ιδικά του, είναι η απόλυτος εξουσία και δύναμις. Εις αυτόν υπάρχει η τελεία γνώσις και η πλήρης σύνεσις και σοφία.

Ιωβ. 12,17 διάγων βουλευτάς αιχμαλώτους, κριτάς δε γής εξέστησε.

Ιωβ. 12,17 Αυτός παίρνει ως αιχμαλώτους τους κυβερνήτας και τους συμβούλους των λαών και τους απομακρύνει εξευτελισμένους. Αυτός τους δικαστάς και κυβερνήτας της γης συγχύζει και μωραίνει.

Ιωβ. 12,18 καθιζάνων βασιλείς επί θρόνους και περιέδησε ζώνη οσφύας αυτών.

Ιωβ. 12,18 Αυτός καθίζει επί θρόνου βασιλείς και αυτός δένει την μέσση των με δεσμά δουλείας.

Ιωβ. 12,19 εξαποστέλλων ιερείς αιχμαλώτους, δυνάστας δε γής κατέστρεψε.

Ιωβ. 12,19 Αυτός εξαποστέλλει ιερείς αιχμαλώτους, εκμηδενίζει δε και καταστρέφει τους ισχυρούς της γης.

Ιωβ. 12,20 διαλλάσων χείλη πιστών, σύνεσιν δε πρεσβυτέρων έγνω.

Ιωβ. 12,20 Αυτός μεταβάλλει προς το καλύτερον τα χείλη και την ρητορείαν των ανθρώπων, που πιστεύουν εις την δυνάμιν του. Αυτός έδωκε σύνεσιν στους πρεσβυτέρους.

Ιωβ. 12,21 εκχέων ατιμίαν επ άρχοντας, ταπεινούς δε ιάσατο.

Ιωβ. 12,21 Αυτός χύνει καταισχύνην και εξευτελισμόν εις τας κεφαλάς των αναξίων αρχόντων, τους δε ταπεινούς θεραπεύει από τα παθήματά των.

Ιωβ. 12,22 ανακαλύπτων βαθέα εκ σκότους, εξήγαγε δε εις φώς σκιάν θανάτου.

Ιωβ. 12,22 Αυτός αποκαλύπτει και φέρει στο φως τα κρυμμένα βαθειά στο σκοτάδι. Βγάζει δε εις φως και κάνει φανερά αυτά, που σκεπάζονται στο σκότος του θανάτου.

Ιωβ. 12,23 πλανών έθνη και απολλύων αυτά, καταστρωνύων έθνη και καθοδηγών αυτά.

Ιωβ. 12,23 Παραχωρεί να πλανώνται αμαρτωλά έθνη και να καταστρέφονται. Καταστρώνει δε, αναδεικνύει και οδηγεί εις ακμήν και δόξαν άλλα έθνη.
Ιωβ. 12,24 διαλλάσων καρδιάς αρχόντων γής, επλάνησε δε αυτούς εν οδώ, ή ουκ ήδεισαν.
Ιωβ. 12,24 Παραχωρεί να μεταβάλλονται αι καρδιαί και αι διάνοιαι των αρχόντων της γης, επιτρέπει δε να παραπλανηθούν εις δρόμον, τον οποίον δεν έχουν γνωρίσει.
Ιωβ. 12,25 ψηλαφήσαισαν σκότος και μη φώς, πλανηθείσαν δε ώσπερ ο μεθύων.
Ιωβ. 12,25 Θα προχωρούν ψηλαφητά στο σκοτάδι και οχι στο φως. Θα περιπλανώνται και θα παραπατούν, όπως ο μεθυσμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ιωβ. 13,1 Ιδού ταύτα εώρακέ μου ο οφθαλμός και ακήκοέ μου το ούς;
Ιωβ. 13,1 Αυτά, δια τα οποία εκ'Αματε λόγον τα ειδαν και τα ιδικά μου μάτια. Τα έχουν ακούσει και τα ιδικά μου αυτιά.
Ιωβ. 13,2 και οίδα όσα και υμείς επίστασθε, και ουκ ασυνετώτερός ειμι υμών.
Ιωβ. 13,2 Γνωρίζω και εγώ όσα και σεις γνωρίζετε, και δεν ειμαι κατώτερος από σας ως προς την σύνεσιν και την γνώσιν.
Ιωβ. 13,3 ου μην δε αλλ εγώ προς Κύριον λαλήσω, ελέγξω δε εναντίον αυτού εάν βούληται.
Ιωβ. 13,3 Εγώ όμως θέλω να ομιλήσω προς τον Κυριον, να εξετάσω και να συζητήσω ενώπιον του, εάν θέλη, δι' αυτά τα οποία είπατε.
Ιωβ. 13,4 υμείς δε εστε ιατροί άδικοι και ιαταί κακών πάντες.
Ιωβ. 13,4 Σεις είσθε ιατροί ακατάρτιστοι και άδικοι και η προσφερομένη από όλους σας θεραπεία των κακών είναι ματαιία και ατυχής.
Ιωβ. 13,5 ειη δε υμίν κωφεύσαι, και αποβήσεται υμίν εις σοφίαν.
Ιωβ. 13,5 Είθε να εκρατούσατε το στόμα σας κλειστόν, ωσάν τον άνθρωπόν που δεν ακούει. Αυτή η σιωπή σας θα απέβαινε και θα εθεωρείτο σοφία προς τιμήν σας.
Ιωβ. 13,6 ακούσατε έλεγχον τού στόματός μου, κρίσιν δε χειλέων μου προσέχετε.
Ιωβ. 13,6 Ακούσατε, λοιπόν, από το στόμα μου έλεγχον και επιτίμησιν. Προσέχετε εις την κρίσιν, η οποία εξέρχεται από τα χείλη μου.
Ιωβ. 13,7 πότερον ουκ έναντι Κυρίου λαλείτε, έναντι δε αυτού φθέγγεσθε δόλον;
Ιωβ. 13,7 Τι λοιπόν; Εμπρός στον Θεόν δεν ομιλείτε; Εμπρός στον Κυριον τολμάτε να εκφράζετε δολιότητας και υποκρισίας;
Ιωβ. 13,8 ή υποστελείσθε; υμείς δε αυτοί κριταί γίνεσθε.
Ιωβ. 13,8 Αλήθεια, δεν συστέλλεσθε; Δεν φοβείσθε; Τι λέγω; Γίνεσθε σεις οι ίδιοι κριταί και παραμερίζετε τον Θεόν;
Ιωβ. 13,9 καλόν γε, εάν εξιχνιάση υμάς; ει γάρ τα πάντα ποιούντες προστεθήσεσθε αυτώ,
Ιωβ. 13,9 Καλόν βέβαια και συμφέρον θα είναι δια σας, εάν ο Θεός σας εξετάση και εξερευνήση. Και αν ακόμη σεις πράττετε τα πάντα, δια να τεθήτε κοντά εις αυτών,
Ιωβ. 13,10 ουθέν ήττον ελέγξει υμάς; ει δε και κρυφή πρόσωπα θαυμάσεσθε,
Ιωβ. 13,10 ουχ ήττον ο Θεός θα σας ελέγξη και θα σας τιμωρήση, εάν από απόκρυφα και μυστικά ελατήρια προσωποληπτήτε υπέρ προσώπων.
Ιωβ. 13,11 πότερον ουχί δεινά αυτού στροβήσει υμάς, φόβος δε παρ αυτού επιπεσείται υμίν;
Ιωβ. 13,11 Λοιπόν, αι δικαιοι τιμωρίαί πάρα του Θεού δεν θα σας περιτυλίξουν και στριφογυρίσουν και ο φόβος και τρόμος από αυτών δεν θα επιπέση βαρύς επάνω σας;
Ιωβ. 13,12 αποβήσεται δε υμών του γαυρίαμα ίσα σποδώ, το δε σώμα πήλινον.
Ιωβ. 13,12 Η αλαζονεία και η δόξα σας θα καταντήσουν ωσάν την στάκτην. Γνωρίζετε δε ότι το σώμα σας είναι από πηλόν, όπως και του κάθε ανθρώπου.
Ιωβ. 13,13 κωφεύσατε, ίνα λαλήσω και αναπαύσωμαι θυμού
Ιωβ. 13,13 Τώρα, λοιπόν, σιωπήσατε. Μείνατε ωσάν κωφοί, δια να ομιλήσω εγώ προς σας και να ανακουφισθώ από τον θυμόν, ο οποίας με κατέχει.
Ιωβ. 13,14 αναλαβών τας σάρκας μου τοίς οδούσι, ψυχήν δε μου θήσω εν χειρί.
Ιωβ. 13,14 Θα σφίξω με τα δόντια μου το σώμα μου, την δε ζωήν μου θα την θέσω και θα την κρατήσω στο χέρι μου.
Ιωβ. 13,15 εάν με χειρώσεται ο δυνάστης, επει και ήρκεται, ή μην λαλήσω και ελέγξω εναντίον αυτού;
Ιωβ. 13,15 Εάν πρόκειται να με συλλάβη και να με θανατώση ο παντοδύναμος Κυριος, διότι ήδη έχει αρχίσει να με ταλαιπωρη με τας θλίψεις, σας βεβαίω ότι εγώ θα όμιλήσω. Θα υπερασπισώ την αθωότητά μου ενώπιον αυτού.
Ιωβ. 13,16 και τούτό μοι αποβήσεται εις σωτηρίαν, ου γάρ εναντίον αυτού δόλος εισελεύσεται.
Ιωβ. 13,16 Η παρηγορία μου αυτή θα αποβή εις ωφέλειαν και σωτηρίαν μου, διότι ενώπιον του Κυρίου δεν ημπορεί να εισχωρήση και να σταθή η δολιότης.
Ιωβ. 13,17 ακούσατε ακούσατε τα ρήματά μου, αναγγελώ γάρ υμών ακούντων.
Ιωβ. 13,17 Ακούσατε, ακούσατε τα λόγια μου, διότι θα ομιλήσω και θα τα αναγγείλω προς σας, εφ' όσον φυσικά σεις θα θελήσετε να με ακούσετε.
Ιωβ. 13,18 ιδού εγώ εγγύς ειμι τού κρίματός μου, οίδα εγώ ότι δικαιοσ αναφανούμαι
Ιωβ. 13,18 Ιδού εγώ ευρίσκομαι πλησίον της δικαίας κρίσεως και αποφάσεως, που θα εκδοθή δι' εμέ. Γνωρίζω δε καλά και έχω την πεποίθησιν, ότι θα φανώ και θα αποδειχθώ δικαιοσ.
Ιωβ. 13,19 τις γάρ εστιν ο κριθεσόμενός μοι, ότι νύν κωφεύσω και εκλείψω;
Ιωβ. 13,19 Διότι ποιός είναι εκείνος, ο οποίος θα με κρίνη και θα με κατακρίνη; Εάν παρουσιάση βασίμους κατηγορίας, εγώ θα μείνω ωσάν κωφός και θα δεχθώ ως τιμωρίαν τον εξαφανισμόν.
Ιωβ. 13,20 δυοίν δε μοι χρήση; τότε από τού προσώπου σου ου κρυβήσομαι.
Ιωβ. 13,20 Δνο όμως πράγματα παρακαλώ να μου παραχωρήσης, Κυριε, και τότε εγώ δεν θα αποκρυβώ από το πρόσωπόν σου, αλλά θα ομιλήσω άφοβα.
Ιωβ. 13,21 την χείρα απ' εμού απέχου, και ο φόβος σου μη με καταπληστέω.
Ιωβ. 13,21 Απομάκρυνε από εμέ την τιμωρόν χείρα σου και ας μη με κατατρομάξη ο φόβος, τον οποίον εμπνέει η παρουσία

σου.

Ιωβ. 13,22 εἴτα καλέσεις, ἐγὼ δὲ σοὶ υπακούσομαι ἢ λαλήσεις, ἐγὼ δὲ σοὶ δώσω ἀναπόκρισιν.

Ιωβ. 13,22 Ἐπειτα θὰ με καλέσης, ἐγὼ δὲ θὰ σε ἀκούσω με εὐλάβειαν, ἢ θὰ μου ομιλήσης, ἐγὼ δὲ θὰ σου δώσω ἀπάντησιν εἰς ὅ,τι θὰ με ἐρωτήσης.

Ιωβ. 13,23 πόσαι εἰσὶν αἱ ἀμαρτίαι μου καὶ ἀνομίαι μου; δίδαξόν με τίνες εἰσὶ.

Ιωβ. 13,23 Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα ἐρωτῶ, Κυριε· πόσαι καὶ ποῖαι εἶναι αἱ ἀμαρτίαι μου καὶ αἱ παραβάσ σου νόμου σου, εἰς τὰς ὁποίας ἔχω ὑποπέσει; Δίδαξέ με ποιές εἶναι αὐτές.

Ιωβ. 13,24 διατί ἀπ' ἐμοῦ κρύπτη, ἤγησαι δὲ με ὑπεναντίον σοι;

Ιωβ. 13,24 Διατί, Κυριε, κρύβεσαι ἀπὸ ἐμέ; Μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι ἐχθρὸς σου;

Ιωβ. 13,25 ἢ ὡς φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἀνέμου εὐλαβηθῆσῃ ἢ ὡς χόρτω φερομένῳ ὑπὸ πνεύματος ἀντίκεισάι μοι;

Ιωβ. 13,25 Ἡ δὲν θὰ θελήσης νὰ προφύλαξης ἐμέ, πού ὁμοιάζω πρὸς φύλλον, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν; Ἡ εἶσαι δυσμενῶς διατεθειμένος ἀπέναντι ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζω με ξηρὸ χορτάρι, πού τὸ σηκώνει καὶ τὸ παρασύρει ὁ ἀνεμὸς;

Ιωβ. 13,26 ὅτι κατέγραψας κατ' ἐμοῦ κακά, περιέθηκας δὲ μοι νεότητος ἀμαρτίας,

Ιωβ. 13,26 Ἐγραψες καὶ ἐξέδωσες ἐναντίον μου βαρείας καὶ ὀδυνηράς δι' ἐμέ ἀποφάσεις. Διότι μου κατελόγησες ἀμαρτίας νεότητός μου.

Ιωβ. 13,27 ἔθου δὲ μου τὸν πόδα ἐν κωλύματι, ἐφύλαξας δὲ μου πάντα τὰ ἔργα, εἰς δὲ ρίζας τῶν ποδῶν μου ἀφίκου.

Ιωβ. 13,27 Ἐθεσες ἀκίνητα τὰ πόδια μου εἰς βασιανιστικά δεσμά. Κατέγραψες δὲ λεπτομερῶς ὅλα μου τὰ ἔργα, δια νὰ μου ζητήσης λόγον. Ἐφθασες ἕως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς μου.

Ιωβ. 13,28 ὁ παλαιούται ἴσα ἀσκά ἢ ὥσπερ ἰμάτιον σητόβρωτον.

Ιωβ. 13,28 Τὸ σῶμα μου ἔχει στεγνώσει καὶ παληώσει, ὅπως τὸ ἀσκή. Ἐχει καταστραφῆ ὡς τὸ ἔνδυμα, πού τὸ κατέφαγεν ὁ σκόρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ιωβ. 14,1 Βροτὸς γάρ γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος καὶ πλήρης ὀργῆς

Ιωβ. 14,1 Καθε θνητὸς, πού γεννάται ἀπὸ γυναῖκα, ζῆ ὀλίγα χρόνια γεμάτα ἀπὸ ταραχὴν καὶ βάσανον.

Ιωβ. 14,2 ἢ ὥσπερ ἀνθὸς ἀνθῆσαν ἐξέπεσεν, ἀπέδρα δὲ ὥσπερ σκιά καὶ οὐ μὴ στή.

Ιωβ. 14,2 Ὁμοιάζει με φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἤνθησε καὶ ἔπεσε κατόπιν μαραμμένον. Φεύγει γρήγορα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ὡσάν σκία πού χάνεται καὶ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σταθῇ.

Ιωβ. 14,3 οὐχὶ καὶ τούτου λόγον ἐποιήσω καὶ τούτον ἐποίησας εἰσελθεῖν ἐν κρίματι ἐνώπιόν σου;

Ιωβ. 14,3 Καὶ σὺ, Κυριε, ὁ ἀπειροτέλειος Θεός, ἀσχολεῖσαι με τὸ μῆδαμινὸν αὐτὸ ὄν, καὶ μάλιστα συγκαταβαίνεις νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντιδικίαν μαζὴ σου καὶ νὰ δικασθῇ ἐνώπιόν σου;

Ιωβ. 14,4 τίς γάρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ῥύπου; ἀλλ' οὐθεὶς,

Ιωβ. 14,4 Ἀλλὰ ποῖος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ἠθικῶν ῥύπων; Κανείς,

Ιωβ. 14,5 εἴαν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀριθμητοὶ δὲ μῆνες αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ· εἰς χρόνον ἔθου, καὶ οὐ μὴ ὑπερβῇ.

Ιωβ. 14,5 ἔστω καὶ ἀν' μία ἡμέρα εἶναι ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς του ἐπὶ τῆς γῆς. Μετρημένοι εἶναι οἱ μῆνες τῆς ζωῆς του πάρα Κυρίου. Τὸν ἔθεσες νὰ ζῆσῃ ὠρισμένον χρόνον καὶ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸν ὑπερβῇ.

Ιωβ. 14,6 ἀπόστα ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ἠσυχάσῃ καὶ εὐδοκήσῃ τὸν βίον ὥσπερ ὁ μισθωτὸς.

Ιωβ. 14,6 Ἀπομάκρυνε ἀπὸ αὐτὸν τὴν ὀργὴν σου, Κυριε, δια νὰ ζῆσῃ ἡσυχὸς καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ζωὴν τοῦ, ὅπως ὁ μισθωτὸς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν κόπον τῆς ἡμέρας ἀναπαύεται στὸ σπιτί του.

Ιωβ. 14,7 ἔστι γάρ δένδρον ἐλπίς· εἴαν γάρ ἐκκοπῇ, ἔτι ἐπανθήσει, καὶ ὁ ῥάδαμος αὐτοῦ οὐ μὴ ἐκλίπῃ·

Ιωβ. 14,7 Εἰς κάθε δένδρον ὑπάρχει ἡ ἐλπίς καὶ ἡ δυνατότης νὰ ἀναβλαστήσῃ, διότι εἴαν κοπῇ δύναται καὶ πάλιν νὰ βλαστήσῃ καὶ ὁ βλαστὸς του νὰ μὴ λείψῃ ἐντελῶς.

Ιωβ. 14,8 εἴαν γάρ γηράσῃ ἐν γῇ ἡ ρίζα αὐτοῦ, ἐν δὲ πέτρα τελευτήσῃ τὸ στέλεχος αὐτοῦ,

Ιωβ. 14,8 Διότι, εἴαν γηράσῃ ἡ ρίζα του μέσα εἰς τὴν γῆν, καὶ φανῇ ξηρὸς ὁ κορμὸς του στὸ βραχύδες ἔδαφός του,

Ιωβ. 14,9 ἀπὸ ὀσμῆς ὕδατος ἀνθήσει, ποιήσει δὲ θερισμὸν ὥσπερ νεόφυτον.

Ιωβ. 14,9 πάλιν στὸ κάτω μέρος του γηρασμένου στελέχους του ὀλίγη ὑγρασία ἠμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ νὰ ἀναβλαστήσῃ, νὰ ἀνθίσῃ, νὰ δώσῃ καρπὸν πρὸς συγκομιδὴν ὡσάν νεαρόν φυτὸν.

Ιωβ. 14,10 ἀνὴρ δὲ τελευτήσας ὠχέτο, πεσὼν δὲ βροτὸς οὐκέτι ἐστί·

Ιωβ. 14,10 Ὁ ἀνθρώπος ὁμοίως, πού ἀπέθανεν, ἐφυγε πλέον ὀριστικῶς καὶ δὲν γυρίζει πάλιν. Ὅταν ὁ θνητὸς πέσῃ νεκρὸς, ἐκλίπει ὀριστικῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ζωντανούς.

Ιωβ. 14,11 χρόνῳ γάρ σπανίζεται θάλασσα, ποταμὸς δὲ ἐρημωθείς ἐξηράνθη·

Ιωβ. 14,11 Με τὴν πάροδον του χρόνου ὀλόκληρος λίμνη ἐξατμίζεται καὶ ἐξαφανίζεται. Καὶ ποταμὸς, του ὁποῖου ἐστείρευσαν τὰ νερά, ξηραίνεται, γίνεται ἐρημὸς.

Ιωβ. 14,12 ἀνθρώπος δὲ κοιμηθεὶς οὐ μὴ ἀναστή, ἕως ἀν' ὁ οὐρανὸς οὐ μὴ συραφῇ· καὶ οὐκ ἐξυπνισθήσονται ἐξ ὕπνου αὐτῶν.

Ιωβ. 14,12 Ἐστὶ καὶ ὁ ἀνθρώπος, πού κοιμάται τὸν ὕπνον του θανάτου, δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ. Ἔως ὅτου θὰ ὑπάρχῃ ὁ οὐρανὸς, δὲν θὰ συναρμολογηθοῦν καὶ πάλιν τὰ μέλη του. Δὲν θὰ ἐξυπνήσουν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὸν ὕπνον του θανάτου τῶν.

Ιωβ. 14,13 εἰ γάρ ὄφελον ἐν ἄδη με ἐφύλαξας, ἐκρυψας δὲ με ἕως ἀν' παύσηταί σου ἡ ὀργὴ καὶ τάξῃ μοι χρόνον, ἐν ᾧ μνεῖαν μου ποιήσῃ·

Ιωβ. 14,13 Εἶθε νὰ με ἐκρατούσες φυλακισμένον στὸν ἄδη, νὰ με ἐκρυπτες ἐκεῖ, ἕως ὅτου κατευνασθῇ ἡ ὀργὴ σου· καὶ νὰ μου ὀρίσης χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ εὐδοκήσης νὰ με ἐνθυμηθῆς.

Ιωβ. 14,14 εἴαν γάρ ἀποθάνῃ ἀνθρώπος, ζήσεται συντελέσας ἡμέρας τού βίου αὐτοῦ· ὑπομένῳ ἕως ἀν' πάλιν γένωμαι.

Ιωβ. 14,14 Διότι, ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἀποθάνῃ, θὰ ἔχει πλέον συμπληρώσει τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Θὰ περιμένῳ, λοιπόν, ἐγὼ με ὑπομονὴν νὰ ζήσω καὶ πάλιν, ἀφοῦ θὰ ἔχω ἀποθάνει.

Ιωβ. 14,15 εἴτα καλέσεις, ἐγὼ δὲ σοὶ υπακούσομαι, τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ ἀποποιού.

Ιωβ. 14,15 Εάν συ με καλέσης εις την ζωήν, εγώ μετά χαράς θα σε υπακούσω. Τα έργα των χειρών σου, τα πλάσματά σου μη τα απαρήσαι, Κυριε.

Ιωβ. 14,16 ηρίθμησας δε μου τα επιτηδεύματα, και ου μη παρέλθῃ σε ουδέν των αμαρτιών μου·

Ιωβ. 14,16 Ηρίθμησες και ελεπτολόγησες όλα τα έργα της ζωής μου, Κυριε, και κανένα από τα αμαρτήματά μου δεν παρέβλεψες.

Ιωβ. 14,17 εσφράγισας δε μου τας ανομίας εν βαλλαντίω, επεσημήνω δε, εί τι άκρων παρέβην.

Ιωβ. 14,17 Εκλεισες και εσφράγισες τας αμαρτίας μου, όπως ασφαλίζουν τα χρήματά των στο βαλάντιον οι πλούσιοι.

Επεσήμανες ακόμη, ώστε να διακρίνεται καλά, εάν και κάτι, χωρίς να το θέλω, έχω παραβή.

Ιωβ. 14,18 και πλήν όρος πίπτον διαπεσείται, και πέτρα παλαιωθήσεται εκ τού τόπου αυτής.

Ιωβ. 14,18 Και το όρος ακόμη κάποτε οπωσδήποτε θα πέση και ο βράχος θα γηράση και θα παραμερίση από την θέσιν του.

Ιωβ. 14,19 λίθους ελέαναν ύδατα, και κατέκλυσεν ύδατα ύπτια τού χώματος της γής· και υπομονήν ανθρώπου απώλεσας.

Ιωβ. 14,19 Εκαιμάν λείους τους σκληρούς λίθους τα ύδατα, τα οποία περνούν επάνω των. Και τα νερά παρασύρουν τα υψώματα των χωμάτων καθώς απλώνονται επάνω και κατακλύζουν την πεδιάδα. Ετσι και συ, εν τη παντοδυναμία σου, εξαντλείς και αφανίζεις την υπομονήν του ανθρώπου.

Ιωβ. 14,20 ώσας αυτόν εις τέλος, και ώχето· επέστησας αυτό το πρόσωπον, και εξαπέστειλας·

Ιωβ. 14,20 Τον έσπρωξες, δια να καταστραφή εντελώς. Απέθανε και έφυγε. Εστρεψες και εστήριξες απειλητικόν επάνω του το πρόσωπόν σου και τον έστειλες μακράν από την παρούσαν ζωήν.

Ιωβ. 14,21 πολλών δε γενομένων των υιών αυτού, ουκ οίδεν, εάν δε ολίγοι γένωνται, ουκ επιστάται·

Ιωβ. 14,21 Εάν οι απόγονοί του πληθυνθούν, δεν το μανθάνει· και εάν πάλιν μείνουν ολίγοι, δεν το γνωρίζει, αφού θα έχη αποθάνει.

Ιωβ. 14,22 αλλ ή αι σάρκες αυτού ήλγησαν, η δε ψυχή αυτού επένθησεν.

Ιωβ. 14,22 Το μόνον, που αισθάνεται και γνωρίζει, είναι ότι αι σάρκες του πονούν κατά τας τελευταίας εκείνας ώρας. Η δε ψυχή του πλημμυρίζει από πένθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ιωβ. 15,1 Υπολαβών δε Ελιφάζ ο Θαιμανίτης λέγει·

Ιωβ. 15,1 Ελαβε τον λόγον ο Ελιφάζ ο θαιμανίτης και είπε·

Ιωβ. 15,2 πότερον σοφός απόκρισιν δώσει συνέσεως πνεύμα και ενέπλησε πόνον γαστρός

Ιωβ. 15,2 "λοιπόν, και ο σοφός άνθρωπος θα δώσει κενήν και αερώδη απάντησιν, διότι έχει γεμίσει την καρδίαν του με παράπονα,

Ιωβ. 15,3 ελέγχων εν ρήμασιν, οίς ου δει, και εν λόγοις, οίς ουδέν όφελος·

Ιωβ. 15,3 ώστε να εκφράζεται με λόγια, τα οποία δεν έπρεπε ποτέ να χρησιμοποιή και εις τα οποία καμμία δεν υπάρχει ωφέλεια·

Ιωβ. 15,4 ου και σύ απειποιήσω φόβον, συντελέσω δε ρήματα τοιαύτα έναντι τού Κυρίου·

Ιωβ. 15,4 Και συ, λοιπόν, απεμάκρυνες από την καρδίαν σου τον φόβον του Θεού και εξεστόμισες αυτά τα λόγια ενώπιον του Κυρίου·

Ιωβ. 15,5 ένοχος εί ρήμασι στόματός σου, ουδέ διεκρίνας ρήματα δυναστών.

Ιωβ. 15,5 Είσαι ένοχος ενώπιον του Κυρίου δια τα λόγια, που διεφύγον από το στόμα σου, και δεν κατώρθωσες να διακρίνης, ότι τα λόγια αυτά είναι αλαζονικών και επηρμένων ανθρώπων, οι οποίοι ούτε τον Θεόν φοβούνται ούτε τους ανθρώπους εντρέπονται.

Ιωβ. 15,6 ελέγξαι σε το σόν στόμα και μη εγώ, τα δε χείλη σου καταμαρτυρήσουσί σου·

Ιωβ. 15,6 Τα ίδια σου τα λόγια θα σε καταδικάσουν και όχι εγώ. Τα χείλη σου είναι μάρτυρες κατηγορίας εναντίον σου.

Ιωβ. 15,7 τι γάρ· μη πρώτος ανθρώπων εγεννήθης· ή πρό θινών επάγης·

Ιωβ. 15,7 Τι λοιπόν· Μηπως συ εγεννήθης πρώτος από όλους τους ανθρώπους και τα γνωρίζεις όλα· Η μήπως, τυχόν, και έχεις δημιουργηθή, πριν ακόμη γίνουν τα όρη και οι λόφοι επί της γης, αρχαιότερος και από αυτόν τον Αδάμ·

Ιωβ. 15,8 ή σύνταγμα Κυρίου ακήκοας, ή συμβούλω σοι εχρήσατο ο Θεός, εις δε σε αφίκετο σοφία·

Ιωβ. 15,8 Η μήπως έχης ακούσει το άρρητον υπό του Θεού συντεταγμένον σχέδιον· Μηπως σε μετεχειρίσθη ο Θεός ως σύμδουλόν του· Εις σε δε επήλθε και επλημμύρυσεν η σοφία, ώστε να θεωρής τον εαυτόν σου σοφώτερον από όλους τους άλλους·

Ιωβ. 15,9 τι γάρ οίδας, ό ουκ οίδαμεν· ή τι συνίεις σύ, ό ου και ημείς·

Ιωβ. 15,9 Οχι βέβαια. Διότι τι περισσότερον γνωρίζεις συ, το οποίον ημείς δεν γνωρίζομεν· Η τι καταλαβαίνεις συ, το οποίον δεν ημπορούμεν και ημείς να εννοήσωμεν·

Ιωβ. 15,10 και γε πρεσβύτης και γε παλαιός εν ημίν, βαρύτερος τού πατρός σου ημέραις.

Ιωβ. 15,10 Ακόμη δε υπάρχει μεταξύ μας γέρον, παλαιός εις τα έτη και τας ημέρας, με βαρύτερον φορτίον ετών επί της ράχεώς του και από αυτόν τον πατέρα σου.

Ιωβ. 15,11 ολίγα ών ημάρτηκας μεμαστίγωσαι, μεγάλως υπερβαλλόντως λελάληκας.

Ιωβ. 15,11 Έχεις μαστιγωθή και τιμωρηθή από τον Θεόν ολιγώτερον, από όσον έχεις αμαρτήσει ενώπιόν του. Μεγάλα και αυθάδη λόγια είπες και δεν συναισθάνεσαι το πλήθος των αμαρτιών σου.

Ιωβ. 15,12 τι ετόλμησεν η καρδία σου, ή τι υπήνεγκαν οι οφθαλμοί σου·

Ιωβ. 15,12 Τι ετόλμησεν η καρδία σου να εκστομίση ενώπιον του Θεού· Πως ετόλμησες και ύψωσες εγωιστικούς και αυθάδους οφθαλμούς σου προς Θεόν·

Ιωβ. 15,13 ότι θυμόν έρρηξας έναντι Κυρίου, εξήγαγες δε εκ στόματος ρήματα τοιαύτα.

Ιωβ. 15,13 Διατί εξερράγης εις θυμόν ενώπιον του Κυρίου, έβγαλες δε από το στόμα σου λόγους τέτοιους απρεπείς κατά της δικαιοσύνης και αγαθότητος του Θεού·

Ιωβ. 15,14 τις γάρ ών βροτός, ότι έσται άμεμπτος, ή ως εσόμενος δίκαιος γεννητός γυναικός·

Ιωβ. 15,14 Ημάρτησες βαρέως ενώπιον του Θεού, διότι ποιός άνθρωπος, ενώ είναι θνητός, ημπορεί να καυχηθή ότι θα είναι άμεμπτος και καθαρός· Ποιός που εγεννήθη από γυναίκα, ημπορεί να ισχυρισθή ότι είναι δίκαιος·

Ιωβ. 15,15 ει κατά αγίων ου πιστεύει, ουρανός δε ου καθαρός εναντίον αυτού;

Ιωβ. 15,15 Εάν ο Θεός δεν μένει απόλυτα ικανοποιημένος από την αρετήν αγίων αγγέλων και δεν τους εμπιστεύεται πλήρως, εάν ο ουρανός, όπου κατοικούν οι άγγελοι, δεν είναι πλήρως καθαρός εν συγκρίσει προς την άπειρον αγιότητα του Θεού,

Ιωβ. 15,16 έα δε εβδελυγμένος και ακάθατος ανήρ, πίνων αδικίας ίσα ποτώ

Ιωβ. 15,16 πόσω μάλλον σιχαμερός και ακάθατος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ρουφά καθημερινώς την αμαρτίαν σαν το νερό;

Ιωβ. 15,17 αναγγελώ δε σοι, άκουέ μου· ά δή εώρακα, αναγγελώ σοι,

Ιωβ. 15,17 Θα σου διηγηθώ κάτι και άκουσέ με. Θα σου διηγηθώ εκείνα, τα οποία ήκουσα και είδα·

Ιωβ. 15,18 ά σοφοί ερούσι και ουκ έκρυψαν πατέρες αυτών·

Ιωβ. 15,18 αυτά, τα οποία είπαν άνδρες σοφοί και τα οποία οι πατέρες των δεν τα απέκρυψαν από αυτούς, αλλά τους τα μετέδωσαν.

Ιωβ. 15,19 αυτοίς μόνοις εδόθη η γη, και ουκ επήλθεν αλλογενής επ αυτούς.

Ιωβ. 15,19 Είναι καθαροί και αμιγείς από ξένας επιδράσεις, διότι εις την χώραν, που εδόθη εις αυτούς προς κατοικίαν των, δεν εγκατεστάθη κανένας ξένος μεταξύ των.

Ιωβ. 15,20 πάς ο βίος ασεβούς εν φροντίδι, έτη δε αριθμητά δεδομένα δυνάστη,

Ιωβ. 15,20 Ολόκληρος η ζωή του ασεβούς εκδαπανάται και ευρίσκεται συνεχώς υπό το κράτος της αγωνίας και της φροντίδος. Και αυτού ακόμη του ισχυρού κατά το σώμα και κατά την θέσιν αριθμημένα είναι τα έτη.

Ιωβ. 15,21 ο δε φόβος αυτού εν ωσίν αυτού· όταν δοκή ήδη ειρηνεύειν, ήξει αυτού η καταστροφή.

Ιωβ. 15,21 Ο φόβος, που τον συνέχει και τον κάμνει να αγωνιά, ευρίσκεται πάντοτε εις τα αυτιά του. Και όταν φαίνεται ότι έχει πλέον ειρηνεύσει και ασφαλισθή, αιφνιδία θα εκσπάσει εναντίον του η καταστροφή.

Ιωβ. 15,22 μη πιστενέτω αποστραφήναι από σκότους· εντέλται γάρ ήδη εις χείρας σιδήρου,

Ιωβ. 15,22 Ας μη απατά τον εαυτόν του πιστεύων ότι θα γυρίση κάποτε πίσω και θα αποφύγη το σκοτάδι της συμφοράς και οδύνης. Έχει εκδοθή εντολή και διαταγή από τον Θεόν να περιπέση εις την εξουσίαν σιδηράς μαχαίρας.

Ιωβ. 15,23 κατατάετακται δε εις σίτα γυψίν· οίδε δε εν εαυτώ ότι μένει εις πτώμα. ημέρα δε σκοτεινή αυτόν στροβήσει,

Ιωβ. 15,23 Έχει πλέον καταταχθή μεταξύ εκείνων, που έχουν ορισθή ως τροφή στους γύπας. Και ο ίδιος το γνωρίζει πλέον καλά και το φρονεί, ότι η κατάληξις του θα είναι να γίνη πτώμα. Ημέρα μαύρη και σκοτεινή θα τον συνταράξη και θα τον στροβίλιση.

Ιωβ. 15,24 ανάγκη δε και θλίψις αυτόν καθέξει ώσπερ στρατηγός πρωτοστάτης πίπτων.

Ιωβ. 15,24 Ανάγκη και θλίψις θα τον κυριεύση και θα πέση έξαφνα, όπως πίπτει ένας στρατηγός που πρωτοστατεί εις την μάχην και δεν ευρίσκει τρόπον διαφυγής.

Ιωβ. 15,25 ότι ήρκε χείρας εναντίον του Κυρίου, έναντι δε Κυρίου παντοκράτορος ετραχηλίασεν,

Ιωβ. 15,25 Αυτό το δε, διότι εσήκωσε τα χέρια του εναντίον του Θεού, ύψωσε αυθάδη και αλαζονικόν τον τραχηλόν του εναντίον Κυρίου του παντοκράτορα.

Ιωβ. 15,26 έδραμε δε εναντίον αυτού ύβρει εν πάχει νώτου ασπίδος αυτού,

Ιωβ. 15,26 Ετρεξεν ορμητικώς εναντίον του με υπερηφάνειαν και αλαζονείαν πιστεύων, ότι προφυλάσσεται και σκεπάζεται κάτω από την παχειαν και αδιαπέραστον ράχιν της ασπίδος του.

Ιωβ. 15,27 ότι εκάλυψε το πρόσωπον αυτού εν στέατι αυτού και εποίησε περιστόμιον επί των μηρίων.

Ιωβ. 15,27 Διότι ήλιψε και εσκεπάσε το πρόσωπόν του από λίπος και έκαμε ασφαλιστικούς περιδέσμους γύρω από τους παχυνθέντας μηρούς του.

Ιωβ. 15,28 αυλισθείη δε πόλεις ερήμους, εισέλθοι δε εις οίκους οικικήτους· ά δε εκείνοι ητοίμασαν, άλλοι αποίσονται.

Ιωβ. 15,28 Θα καταντήση να έχη ως κατοικίαν του πόλεις ερειπωμένους και ερημωμένας. Θα εισελθη εις ακατοίκητα σπίτια. Οσα εκείνοι οι ασεβείς ητοίμασαν, άλλοι θα τα ληλατήσουν και θα τα μετακομίσουν.

Ιωβ. 15,29 ούτε μη πλουτισθή, ούτε μη μείνη αυτού τα υπάρχοντα, ου μη βάλη επί την γήν σκιάν

Ιωβ. 15,29 Ούτε και θα αποκτήση πλούτη ο ασεβής. Εάν δε και αποκτήση πολλά αγαθά, δεν θα μείνουν μόνιμον κτήμα του, αλλά θα διασκορπισθούν. Θα είναι όμοιος με δένδρον, το οποίον πριν προλάβη να μεγαλώση και ρίψη σκιαν εις την γην, ξηραίνεται.

Ιωβ. 15,30 ουδέ μη εκφύγη το σκότος. τον βλαστόν αυτού μαράναι άνεμος, εκπέσοι δε αυτού το άνθος.

Ιωβ. 15,30 Δεν θα διαφύγη τα σκοτάδια της δυστυχίας του· τον βλαστόν του θα τον μαράνη ο καυστικός άνεμος. Θα πέση το άνθος και δεν θα προφθάση να δέση εις καρπόν.

Ιωβ. 15,31 μη πιστενέτω ότι υπομενει, κενά γάρ αποβήσεται αυτώ·

Ιωβ. 15,31 Ας μη έχη πεποιθήσιν ο ασεβής ότι θα παραμείνη και θα υπερνικήση την δυστυχίαν. Διότι κάθε προσπάθειά του θα αποβή ματαία.

Ιωβ. 15,32 η τομή αυτού πρό ώρας φθαρήσεται, και ο ράδαμος αυτού ου μη πυκάσση·

Ιωβ. 15,32 Θα τον κόψη και θα τον αρπάση προ της ώρας ο θάνατος, θα καταστροφή και δεν θα επιζήση. Ο βλαστός του δεν θα προλάβη να κάμη πυκνά φύλλα και διακλαδώσει.

Ιωβ. 15,33 τρυγηθείη δε ως όμφαξ πρό ώρας, εκπέσοι δε ως άνθος ελαιας.

Ιωβ. 15,33 Σαν το άγουρο σταφύλι θα τρυγηθή προ της ώρας του. Θα πέση, όπως πίπτει το άνθος της ελιάς.

Ιωβ. 15,34 μαρτύριον γάρ ασεβούς θάνατος, πύρ δε καύσει οίκους δωροδεκτών.

Ιωβ. 15,34 Ένας τέτοιος δε πρόωρος και οδυνηρός θάνατος θα είναι τρανή μαρτυρία, ότι αυτός υπήρξεν ασεβής. Φωτιά θα κάψη τα σπίτια εκείνων, που δέχονται δώρα, δια να αθωώσουν τον ένοχον και δικάσουν τον αθών.

Ιωβ. 15,35 εν γαστροί δε λήψεται οδύνας, αποβήσεται δε εαυτώ κενά, η δε κοιλία αυτού υποίσει δόλον.

Ιωβ. 15,35 Ένας τέτοιος ασεβής συλλαμβάνει εις την καρδίαν του οδυνηρά σχέδια εις βάρος των άλλων. Ολα όμως αυτά θα αποδειχθούν ανωφελή και μάταια δια τον εαυτόν του, η δε καρδιά του θα βαστάζη δολιότητας και απάτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ιωβ. 16,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·

Ιωβ. 16,1 Ελαβε τον λόγον ο Ιωβ και είπε·

Ιωβ. 16,2 ακήκοα τοιαύτα πολλά, παρακλήτορες κακῶν πάντες.

Ιωβ. 16,2 "πολλά σαν αυτά, που λέτε, έχω ακούσει έως τώρα. Ολοι σας είσθε κακοί παρηγορηταί.

Ιωβ. 16,3 τι γάρ; μη τάξις ἐστὶ ρήμασι πνεύματος; ἢ τι παρενοχλήσει σοι, ὅτι ἀποκρίνη;

Ιωβ. 16,3 Σας ερωτώ, μήπως υπάρχει καμμία τάξις ἢ κανένας συνειρμός εἰς τα λόγια του αέρος; Ἡ τι θα σε στενοχωρήσει νὰ ἀποκρίνεσαι ἔτσι, ὅπως τώρα ομιλεῖς;

Ιωβ. 16,4 καγὼ καθ' υμᾶς λαλήσω, εἰ υπέκειτό γε ἡ ψυχὴ υμῶν ἀντὶ τῆς ἐμῆς· εἴτ' ἐναλούμαι ὑμῖν ρήμασι, κινήσω δὲ καθ' υμῶν κεφαλὴν·

Ιωβ. 16,4 Καὶ ἐγὼ θὰ ἠμπορούσα νὰ ομιλῶ πρὸς σας, εἰάν σεις εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σας. Ἐπειτα θὰ εφορμούσα ἐναντίον σας με τὰ λόγια καὶ θὰ ἐκινούσα ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλὴν μου ἐναντίον σας.

Ιωβ. 16,5 εἴη δὲ ἰσχύς ἐν τῷ στόματί μου, κινήσιν δὲ χειλέων σου φείσομαι.

Ιωβ. 16,5 Τοτε θὰ εἶχα μεγάλην δύναμιν στο στόμα μου, δὲν θὰ ἐλυπόμουνα δὲ οὔτε καὶ θὰ περιώριζα τὰ λόγια των χειλέων μου.

Ιωβ. 16,6 εἰάν γάρ λαλήσω, οὐκ ἀλήγησ' το τραῦμα· εἰάν δὲ καὶ σιωπήσω, τι ἐλάττον τρωθήσομαι;

Ιωβ. 16,6 Διότι ὅταν ὠμιλοῦσα, δὲν θὰ ἐπονούσαν αἱ πληγαὶ μου, τὰς ὁποίας δὲν θὰ εἶχα. Εἰάν δὲ ἐσιωπούσα, ἀπὸ τι εἶχα νὰ πληγωθῶ καὶ βλαβῶ;

Ιωβ. 16,7 νῦν δὲ κατὰκοπὸν με πεποίηκε, μωρόν, σεσηπτότα,

Ιωβ. 16,7 Τώρα ὅμως ὁ Θεὸς με τὰς θλίψεις καὶ τὰς δοκιμασίας του αὐτὰς με ἔχει κάμει καταβεβλημένον καὶ ἀποκαρδιωμένον· μωρόν καὶ με ἐξησθενημένον τὰς διανοητικὰς μου δυνάμεις, ἀρρωστον καὶ σάπιον.

Ιωβ. 16,8 καὶ ἐπελάβου μου, εἰς μαρτύριον ἐγενήθη· καὶ ἀνέστη ἐν ἐμοὶ τὸ ψεύδος μου, κατὰ πρόσωπόν μου ἀνταπεκρίθη.

Ιωβ. 16,8 Με ἐπίασε εἰς τὰ χέρια του ὁ Θεὸς καὶ τὰ παθήματά μου ἐγέναν καταδικαστικὴ μαρτυρία εἰς βάρος μου. Ἐσηκώθη ἐναντίον μου με ψευδολογίας ὁ φίλος μου, με κατηγόρησε κατὰ πρόσωπον ἐντόνως.

Ιωβ. 16,9 ὀργὴ χρησάμενος κατέβαλέ με, ἐβρυξεν ἐπ' ἐμέ τὸς ὀδόντας, βέλη πειρατῶν αὐτοῦ ἐπ' ἐμοὶ ἔπεσαν.

Ιωβ. 16,9 Ὀργὴν ἐχρησιμοποίησεν ἐναντίον μου ὁ Κυριος. Με ἔρριξε κάτω, ἔτριξε τὰ δόντια του ἐναντίον μου. Τὰ λόγια του σαν βέλη πειρατῶν ἔπεσαν ἐναντίον μου καὶ με κατετρόπησαν.

Ιωβ. 16,10 ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο, οὐδεὶς ἐπαῖσέ με εἰς τὰ γόνατα, ὁμοθυμαδόν δὲ κατέδραμον ἐπ' ἐμοί·

Ιωβ. 16,10 Ἐπήδησεν ὀρμητικὸς ἐναντίον μου ἐνῶ τὰ μάτια του, σαν νὰ ἐξηκόντιζαν καρφιά ἐναντίον μου. Με οὐδεὶς καὶ δριμύεις πόνοὺς ἐκτύπησε τὰ γόνατά μου. Οἱ οἱ ἐχθροὶ μου ἀπὸ κοινού καὶ ἐκ συμφώνου ἐπέπεσαν ἐναντίον μου.

Ιωβ. 16,11 παρέδωκε γάρ με ὁ Κύριος εἰς χεῖρας ἀδίκων, ἐπὶ δὲ ἀσεβέσιν ἐρίψέ με.

Ιωβ. 16,11 Διότι ὁ Κυριος με παρέδωκεν εἰς τὰ χέρια των ἀδίκων. Με ἔρριψεν ἀνίκανον καὶ ἀνυπεράσπιστον ἐν μέσῳ ἀσεβῶν.

Ιωβ. 16,12 εἰρηνεύοντα διεσκεδάσέ με, λαβῶν με τῆς κόμης διέτιλε, κατέστησέ με ὡσπερ σκοπὸν.

Ιωβ. 16,12 Ἐνῶ ἐζούσα εἰρηνικός καὶ ἀσφαλής, ὁ Κυριος με ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς, με κατεμάδησε, με ἔβαλε στόχον των κτυπημάτων του.

Ιωβ. 16,13 ἐκύκλωσάν με λόγχοις βάλλοντες εἰς νεφροὺς μου, οὐ φειδόμενοι ἐξέχεαν εἰς τὴν γῆν τὴν χολὴν μου·

Ιωβ. 16,13 Οἱ ἐχθροὶ μου με περιεκύκλωσαν, με ἐκτυπούσαν με τὰς λόγχας, διέτρυπούσαν τὸς νεφροὺς μου, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται κανένα οἰκτον ἔχουν εἰς τὴν γῆν τὴν χολὴν μου.

Ιωβ. 16,14 κατέβαλόν με πτώμα ἐπὶ πτώματι, ἔδραμον πρὸς με δυνάμενοι.

Ιωβ. 16,14 Με κτυπήματα ἐπάνω εἰς τὰ κτυπήματα με ἔρριψαν κάτω, ἔτρεξαν ἐναντίον μου οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ, ἐνῶ ἐγὼ ἦμουν ἀδύνατος.

Ιωβ. 16,15 σάκκον ἔραψαν ἐπὶ βύρσης μου, το δὲ σθένος μου ἐν γῆ ἐσβέσθη.

Ιωβ. 16,15 Μου ἐρραψαν τρίχινον σάκκον, δια νὰ φορέσω στο πληγιασμένο σῶμα μου. Ἡ δύναμις μου ἐσβησε καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ιωβ. 16,16 ἡ γαστήρ μου συγκέκασται ἀπὸ κλαυθμού, ἐπὶ δὲ βλεφάροις μου σκιά.

Ιωβ. 16,16 Ἡ καρδιά μου καὶ τὰ στήθη μου ἐφλογίζοντο ἀπὸ τὸς κλαυθμούς, εἰς δὲ τὰ βλέφαρά μου ἔχει πέσει πλέον ἡ σκία του θανάτου.

Ιωβ. 16,17 ἀδικον δὲ οὐδὲν ἦν ἐν χερσὶ μου, εὐχή δὲ μου καθαρὰ.

Ιωβ. 16,17 Καὶ ὅμως καμμίαν ἀδικίαν δὲν εἶχαν διαπράξει τὰ χέρια μου. Ἡ δὲ προσευχὴ μου ἦτο πολὺ καθαρὰ καὶ ἀδόλος.

Ιωβ. 16,18 γῆ, μὴ επικαλύψῃ ἐφ' αἵματι τῆς σαρκός μου, μηδέ εἴη τόπος τῆς κραυγῆς μου.

Ιωβ. 16,18 Ὡ γῆ, ἀς μὴ σκεπάσῃς με χρώματα το αἵμα, που ἐχύθη ἀπὸ το νεκρούμενον σῶμα μου! Εἰς κανένα τόπον ἀς μὴ υπάρξῃ σημεῖον νὰ σταματήσῃ ἡ κραυγὴ μου, ἀλλὰ ἀς ἀντηχῇ πανταχού.

Ιωβ. 16,19 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐν οὐρανοῖς ὁ μάρτυς μου, ὁ δὲ συνίστωρ μου ἐν ὑψίστοις.

Ιωβ. 16,19 Ἰδοὺ, μάρτυς τῆς ἀθωότητός μου καὶ τῆς ἀδικίας, που ἔχει γίνεῖ εἰς βάρος μου, εἶναι ὁ Θεὸς ὁ κατοικῶν στοὺς οὐρανοὺς. Αὐτός, που γνωρίζει μαζὴ με ἐμὲ τὴν ζωὴν καὶ τὰς πράξεις μου, ὑπάρχει ἐν ὑψίστοις.

Ιωβ. 16,20 ἀφικοιτό μου ἡ δέησις πρὸς Κύριον, ἐναντὶ δὲ αὐτοῦ στάζοι μου ὁ ὀφθαλμός.

Ιωβ. 16,20 Εἶθε νὰ φθάσῃ ἡ δέησίς μου στον Κυριον. Εἶθε ἐνώπιον του καὶ ἐπὶ παρουσιά του νὰ στάζουν τὰ δάκρυα, που χύνονται ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ιωβ. 16,21 εἴη δὲ ἔλεγχος ἀνδρὶ ἐναντὶ Κυρίου καὶ υἱὸ ἀνθρώπου τῷ πλησίον αὐτοῦ.

Ιωβ. 16,21 Εἶθε νὰ κριθῇ καὶ δικασθῇ κανεὶς ἐνώπιον του Κυρίου, ὅπως κρίνεται ἐνώπιον του ἀνθρώπου, που εἶναι κοντὰ του.

Ιωβ. 16,22 ἔτη δὲ ἀριθμητὰ ἤκασιν, ὁδὼ δὲ, ἢ οὐκ ἐπαναστραφήσομαι, πορεύσομαι.

Ιωβ. 16,22 Τὰ καθωρισμένα ἀπὸ τον Θεόν ἔτη τῆς ζωῆς μου συνεπληρώθησαν. Θα βαδίσω λοιπὸν τὴν ὁδόν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον εἰς τὴν γῆν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Ιωβ. 17,1 Ολέομαι πνεύματι φερόμενος, δέομαι δὲ ταφῆς καὶ οὐ τυγχάνω.

Ιωβ. 17,1 Χανομαι σ Αν το ελαφρόν αντικείμενον, που φέρεται από τον άνεμον. Θέλω να αποθάνω και να κατεβώ στον τάφον, αλλά δεν το επιτυγχάνω.

Ιωβ. 17,2 λίσσομαι κάμων, και τι ποιήσας;

Ιωβ. 17,2 Βασανίζόμενος και ταλαιπωρούμενος θερμώς παρακαλώ να απαλλαγώ από τα δεινά μου. Τι κακόν έχω πράξει, ώστε να βασανίζωμαι, δεν γνωρίζω.

Ιωβ. 17,3 έκλεψαν δε μου τα υπάρχοντα αλλότριον. τις εστιν ούτος; τή χειρί μου συνδεθήτω.

Ιωβ. 17,3 Με ελίστευσαν και έκλεψαν ξένοι τα υπάρχοντά μου. Ποιός είναι εκείνος, που θα με προστατευση; Ας απλώση λοιπόν χείρα βοηθείας εις εμέ, ας κρατήση εμέ τον εξησθενημένον και ταλαιπωρον.

Ιωβ. 17,4 ότι καρδιαν αυτών έκρυψας από φρονήσεως, διά τούτο ου μη υψώσης αυτούς.

Ιωβ. 17,4 Κυριε, από την καρδιαν των ασεβών ανθρωπων, που πολεμούν, απέκρυψες σύνεσιν και σοφίαν. Δια τούτο δε δεν θα τους υψώσης, αλλά θα τους καταισχύνης.

Ιωβ. 17,5 τή μερίδι αναγγελεί κακίας, οφθαλμοί δε εφ υιοίς ετάκησαν.

Ιωβ. 17,5 Ομοιάζουν προς εκείνον, ο οποίος καλεί άλλους εις διανομήν των κακών λαφύρων του, ενώ τα μάτια των παιδιών του έχουν λυώσει από την πείναν και την στέρησιν.

Ιωβ. 17,6 έθου δε με θρύλημα εν έθνεσι, γέλωδ δε αυτοίς απέβην·

Ιωβ. 17,6 Μολόγησαν δια τας συμφοράς μου με κατέστησε μεταξύ των εθνών ο Θεός. Εγίνα περίγελως και εμπαιγμός εις αυτά.

Ιωβ. 17,7 πεπώρωνται γάρ από οργής οι οφθαλμοί μου, πεπολιόρημαι μεγάλως υπό πάντων.

Ιωβ. 17,7 Εσκληρύνθησαν και επετρώθησαν από την αγανάκτησιν τα μάτια μου εξ αιτίας των αδικων εμπαιγμών. Εχω στενώς και αγρίως πολιορκηθή και πολεμηθή από όλους.

Ιωβ. 17,8 θαύμα εσχεν αληθινούς επί τούτω, δίκαιος δε επί παρανόμω επανασταίη·

Ιωβ. 17,8 Ηπόρησαν και κατεπλάγησαν οι ενάρετοι άνθρωποι βλέποντες το κατάντημά μου. Οι δε δίκαιοι δυσφορούν και εξεγείρονται, όταν βλέπουν τον παράνομον να ευημερή.

Ιωβ. 17,9 σχοίη δε πιστός την εαυτού οδόν, καθαρός δε χείρας αναλάβοι θάρρος.

Ιωβ. 17,9 Ο πιστός όμως ασκάνδαλιστος θα βαδίζει, ήρεμος τον δρόμον του. Ο δε καθαρός εις τα έργα των χειρών του, και από αυτάς ακόμη τας περιπετείας θα λαμβάνη θάρρος.

Ιωβ. 17,10 ου μην δε αλλά πάντες ερείδετε, και δεύτε δή, ου γάρ ευρίσκω εν υμίν αληθές.

Ιωβ. 17,10 Οχι μόνον αυτοί, αλλά και σεις επιμένετε εις τας ιδέας σας. Εμπρός, λοιπόν, εγώ δεν ευρίσκω αληθινάς τας σκέψεις σας.

Ιωβ. 17,11 αι ημέραι μου παρήλθον εν βρόμω, εράγη δε τα άρθρα της καρδιάς μου.

Ιωβ. 17,11 Αι ημέραι μου έχουν περάσει με μεγάλην ταραχήν και θλίψιν. Εσπασαν αι αρθρώσεις της καρδιάς μου, του σώματός μου.

Ιωβ. 17,12 νύκτα εις ημέραν έθηκα, φώς εγγύς από προσώπου σκότους·

Ιωβ. 17,12 Από τους πόνους δεν ημπορώ να κοιμηθώ και μετέβαλα την νύκτα εις ημέραν οδύνης. Και το φως της ημέρας μου φαίνεται, ότι ολίγον διαρκεί έως την αρχήν του σκότους.

Ιωβ. 17,13 εάν γάρ υπομείνω, άδης μου ο οίκος, εν δε γνώφω έστρωταί μου η στρωμνή.

Ιωβ. 17,13 Οσην υπομονήν και αν δείξω εις την ζωήν μου, ο άδης θα είναι κατοικία μου. Εις το σκοτάδι δε του άδου έχει στρωθή το στρώμα μου, δια να αναπαυθώ.

Ιωβ. 17,14 θάνατον επεκαλεσάμην πατέρα μου είναι, μητέρα δε μου και αδελφήν σαπρίαν.

Ιωβ. 17,14 Τον θάνατον έχω επικαλεσθή ως πατέρα μου. Την αποσύνθεσιν δε και την σαπίλαν του τάφου επεκαλέσθην ως μητέρα μου και αδελφήν μου.

Ιωβ. 17,15 που ούν μου έτι εστιν η ελπίς; ή τα αγαθά μου όψομαι;

Ιωβ. 17,15 Που λοιπόν υπάρχει ακόμη η ελπίς της σωτηρίας μου, και που ημπορώ να την στηρίξω; Μηπως πρόκειται, τάχα, να ζήσω, δια να ιδω και πάλιν τα αγαθά μου;

Ιωβ. 17,16 ή μετ εμού εις άδην καταβήσομαι, ή ομοθυμαδόν επί χώματος καταβησόμεθα;

Ιωβ. 17,16 Μηπως αυτά θα κατεβούν μαζί μου στον άδην η θα κατεβούμε μαζί στον τάφον εντός του χώματος; Μονος μου προχωρώ προς τον τάφον και τον άδην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Ιωβ. 18,1 Υπολαβών δε Βαλδάδ ο Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 18,1 Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και είπεν·

Ιωβ. 18,2 μέχρι τίνος ου παύση; επίσχες, ίνα και αυτοί λαλήσωμεν.

Ιωβ. 18,2 "έως πότε συ θα ομιλής και δεν θα σταματήσης; Παύσε επιτέλους, δια να ομιλήσωμεν και ημείς.

Ιωβ. 18,3 διατί δε ώσπερ τετράποδα σεσιωπήκαμεν εναντίον σου;

Ιωβ. 18,3 Διατί ωσάν να είμεθα ανόητα και άφωνα τετράποδα εκρατήσαμεν σιωπήν απέναντί σου;

Ιωβ. 18,4 κέχρηται σοι οργή· τι γάρ; εάν σύ αποθάνης, αοίκητος η υπ ουρανόν; ή καταστραφήσεται όρη εκ θεμελίων;

Ιωβ. 18,4 Ευρίσκεσαι υπό το κράτος μεγάλης ταραχής, παραφέρεσαι. Τι λοιπόν; Εάν συ αποθάνης, θα μείνη η οικουμένη ακατοίκητος; Θα καταστραφούν τα όρη εκ θεμελίων;

Ιωβ. 18,5 και φώς ασεβών σβεσθήσεται, και ουκ αποβήσεται αυτών η φλόξ·

Ιωβ. 18,5 Το φως της ευτυχίας των ασεβών τελικώς θα σβήση και αυτή η φλόγα της ευημερίας των δεν πρόκειται να διατηρηθή επί πολυ.

Ιωβ. 18,6 το φώς αυτού σκότος εν διαίτη, ο δε λύχνος επ αυτώ σβεσθήσεται.

Ιωβ. 18,6 Το φως της ευημερίας και ευτυχίας του ασεβούς θα μεταβληθή εις σκοτάδι δυστυχίας μέσα στο σπίτι του, και ο λύχνος της ζωής του θα σβεσθή και δεν θα τον φωτίζη πλέον.

Ιωβ. 18,7 θηρεύσαισαν ελάχιστοι τα υπάρχοντα αυτού, σφάλαι δε αυτού η βουλή.

Ιωβ. 18,7 Ολίγοι ασήμαντοι και εντελείς θα ληστεύσουν και θα αρπάξουν την περιουσίαν του. Θα ναυαγήσουν δε και θα αποδειχθούν εσφαλμένα τα πονηρά του σχέδια.

Ιωβ. 18,8 εμβέβληται δε ο πούς αυτού εν παγίδι, εν δικτύω ελιχθείη.
Ιωβ. 18,8 Θα πέσουν εις παγίδα τα πόδια του, θα περιτυλιχθούν εις δίκτυα, από τα οποία δεν θα ημπορέση να ελευθερωθή.
Ιωβ. 18,9 έλθοισαν δε επ αυτόν παγίδες, κατισχύσει επ αυτόν διψώντας.
Ιωβ. 18,9 Θα στηθούν και θα πέσουν επάνω παγίδες και άνθρωποι διψώντας την καταστροφήν του θα υπερισχύσουν εναντίον του.
Ιωβ. 18,10 κέκρυπται εν τή γη σχοινίον αυτού και η σύλληψις αυτού επί τρίβων.
Ιωβ. 18,10 Έχει κρυφθή εις την γην το σχοινί της παγίδος, που έσθηθη δι' αυτόν. Θα συλληφθή, καθ' ον χρόνον αμέριμνος και ανύποπτος βαδίζει στον δρόμον.
Ιωβ. 18,11 κύκλω ολέσαισαν αυτόν οδύνας, πολλοί δε περί πόδα αυτού έλθοισαν
Ιωβ. 18,11 Καταστρεπτικά και θανάσιμοι οδύνας θα τον περικυκλώσουν από όλα τα σημεία. Επίβουλοι θα έλθουν και θα μπλεχθούν στα πόδια του και θα τον ρίψουν κάτω.
Ιωβ. 18,12 εν λιμώ στενώ. πτώμα δε αυτό ητοιμασται εξάισιον.
Ιωβ. 18,12 Θα περιέλθη εις μεγάλην πείναν. Έχει ετοιμασθή δι' αυτόν απαισία και τρομερά πτώσις και καταστροφή.
Ιωβ. 18,13 βρωθείσαν αυτού κλώνες ποδών, κατέδεται δε αυτού τα ωραία θάνατος.
Ιωβ. 18,13 Θα καταφαγωθούν τα καλάμια των ποδιών του από φθοροποιόν νόσον. Ο θάνατος θα καταφάγη την ωραιότητα του.
Ιωβ. 18,14 εκραγείη δε εκ διαίτης αυτού ίασις, σχοιή δε αυτόν ανάγκη αιτία βασιλική.
Ιωβ. 18,14 Θα αποσπασθ η και θα εκτιναχθή μακράν από το σπίτι του κάθε θεραπεία και άνεσις που είχε. Θα περιπέση δε εις αναπόφευκτον αθλιότητα κατόπιν κάποιας βασιλικής διαταγής.
Ιωβ. 18,15 κατασκηνώσει εν τή σκηνή αυτού εν νυκτί αυτού, κατασπαρήσονται τα ευπρεπή αυτού θείω.
Ιωβ. 18,15 Θα κατοικήση ο ασεβής στο σπίτι του μέσα στο σκοτάδι της δυστυχίας και της αθλιότητας. Και όσα ωραία και ελκυστικά έχει, θα σκεπασθούν με θειάφι, δια να κατακαούν και αφανισθούν εξ ολοκλήρου.
Ιωβ. 18,16 υποκάωθεν αι ρίζαι αυτού ξηρανθήσονται, και επάνωθεν επιπεσείται θερισμός αυτού.
Ιωβ. 18,16 Δεν θα αφήση απογόνους, διότι το δένδρον της ζωής του θα έχη καταστραφή έως εις τας ρίζας, αφού πρώτον πέση επάνω του η ολοκληρωτική κοπή των κλάδων του.
Ιωβ. 18,17 το μνημόσυνον αυτού απόλοιτο εκ γής, και υπάρξει όνομα αυτό επί πρόσωπον εξωτέρω.
Ιωβ. 18,17 Η ανάμνησίς του θα χαθή από το πρόσωπον της γης, και το όνομα του δεν θα ακούεται ούτε ολίγον έξω από το σπίτι του.
Ιωβ. 18,18 απώσειεν αυτόν εκ φωτός εις σκότος.
Ιωβ. 18,18 Θα τον εκδιώξουν και πετάξουν έξω από τυ φως της ευτυχίας στο σκοτάδι του πόνου και της θλίψεως.
Ιωβ. 18,19 ουκ έσται επίγνωστος εν λαώ αυτού, ουδέ σεσωσμένος εν τή υπ ουρανόν ο οίκος αυτού,
Ιωβ. 18,19 Αγνώστος θα παραμείνη άναμεσα και εις αυτούς ακόμη τους συμπολίτας και ομοεθνείς του. Ο δε οίκος του δεν θα διατηρηθή πουθενά κάτω από την υπ' ουρανόν.
Ιωβ. 18,20 αλλ εν τοίς αυτού ζήσονται έτεροι. επ αυτό εστέναξαν έσχατοι, πρώτους δε έσχε θαύμα.
Ιωβ. 18,20 Ούτε αυτός ούτε και οι απόγονοι του θα ζήσουν εις τα αγαθά, που αυτός απέκτησε, αλλά οι άλλοι. Εστέναξαν από φρίκη οι νεώτεροί του δια το οικτρών κατάντημά του, οι δε μεγαλύτεροι και σύγχρονοί του έμειναν κατάπληκτοι.
Ιωβ. 18,21 ούτοι εισιν οι οικoi αδικών, ούτος δε ο τόπος των μη ειδόντων τον Κύριον.
Ιωβ. 18,21 Αυτά είναι τα σπίτια των ασεβών και το κατάντημά των. Αυτός είναι ο τόπος των ανθρώπων, που δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και να συμμορφωθούν με το θέλημά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Ιωβ. 19,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·
Ιωβ. 19,1 Ελαβε τον λόγον ο Ιώβ και είπεν·
Ιωβ. 19,2 έως τίνος έγκοπον ποιήσετε ψυχήν μου και καθαιρείτέ με λόγοις; γνώτε μόνον ότι ο Κύριος εποίησέ με ούτως·
Ιωβ. 19,2 "έως πότε θα καταπονήτε την καρδιαν μου και θα με συντρίβετε με τα σκληρά σας λόγια; Μαθετε μόνον ότι ο Κυριος, και όχι αι πολλάί αμαρτίαι, με έφεραν εις αυτήν την κατάστασιν.
Ιωβ. 19,3 καταλαλείτέ μου, ουκ αισχνόμενοι με επίκεισθέ μοι.
Ιωβ. 19,3 Σεις με κατηγορείτε και καταφέρεσθε εναντίον μου, και χωρίς να εντρέπεσθε και να λυπήσθε δια την κατάστασιν μου, μου επιτίθεσθε.
Ιωβ. 19,4 ναί δή επ αληθείας εγώ επλανήθην, παρ εμοί δε αυλίζεται πλάνος λαλήσαι ρήματα, ά ουκ έδει, τα δε ρήματά μου πλανάται και ουκ επί καιρού.
Ιωβ. 19,4 Παραδέχομαι, έστω, και ομολογώ ότι εγώ επλανήθην. Κοντά μου μένει και συγκατοικεί αυτός, που με πλανά. Αυτός που με παρασύρει να λέγω λόγια, τα οποία δεν έπρεπε. Πλανημένα είναι τα λόγια μου, άκαιρα και απρεπή.
Ιωβ. 19,5 έα δε ότι επ εμοί μεγαλύνεσθε, ενάλλεσθε δε μοι ονειδίει.
Ιωβ. 19,5 Αλλά εδώ είναι και το ιδικόν σας σφάλμα. Διότι σεις υψώνεσθε και μεγαλύνετε τον εαυτόν σας εναντίον μου. Εφορμάτε κατ' εμού με τους ονειδισμούς σας.
Ιωβ. 19,6 γνώτε ούν ότι Κύριός εστιν ο ταράξας, οχρώραμα δε αυτού επ εμέ ύψωσεν.
Ιωβ. 19,6 Μαθετε, λοιπόν, ότι ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος με συνετάραξε με αυτάς τας θλίψεις. Υψωσε ολόγουρά μου οχυρωματικόν έργον, ώστε να μη μπορώ να εξέλθω από αυτό.
Ιωβ. 19,7 ιδού γελώ ονειδίει και ου λαλήσω· κεκραάξομαι, και ουδαμού κριίμα.
Ιωβ. 19,7 Ιδού, λοιπόν, ότι και εγώ τώρα γελώ με τους ονειδισμούς σας και θα σιωπήσω. Δεν θα ομιλήσω. Αλλα και αν φωνάξω με όλην μου την δύναμιν, πουθενά δεν θα εύρω την δικαίωσίν μου.
Ιωβ. 19,8 κύκλω περιωκοδόμημαι, και ου μη διαβώ, επί πρόσωπόν μου σκότος έθετο.
Ιωβ. 19,8 Ολόγουρά μου έχει υψωθή τείχος, το οποίον δεν ημπορώ να υπερβώ. Εμπρός εις τα μάτια μου έβαλεν ο Κυριος το σκοτάδι της δυστυχίας.
Ιωβ. 19,9 την δε δόξαν απ εμού εξέδυσεν, αφείλε δε στέφανον από κεφαλής μου.
Ιωβ. 19,9 Με απεγύμνωσεν από την δόξαν και το κύρος μου. Αφήρεσε από το κεφάλι μου τον στέφανον της υπολήψεώς μου.

Ιωβ. 19,10 διέσπασέ με κύκλω και ωχόμην· εξέκοιπε δε ώσπερ δένδρον την ελπίδα μου.
Ιωβ. 19,10 Εκοψεν ολόγυρά μου από όλας τας πλευράς κάθε σύνδεσμόν μου με τους άλλους ανθρώπους και ηναγκάσθη να φύγω, από εκεί που έμένα. Εκοψε δε και έρριξε κάτω ωσάν δένδρον την ελπίδα μου, δηλαδή τα παιδιά μου.
Ιωβ. 19,11 δεινώς δε μοι οργή εχρήσατο, ηγήσατο δε με ώσπερ εχθρόν.
Ιωβ. 19,11 Επάνω εις την οργήν και τον θυμόν του με μετεχειρίσθη σκληρά. Με εθεώρησεν ως εχθρόν του.
Ιωβ. 19,12 ομοθυμαδόν δε ήλθον τα πειρατήρια αυτού επ εμοί, ταις οδοίς μου εκύκλωσαν εγκάθετοι.
Ιωβ. 19,12 Ολοι μαζί αι δοκιμασίαι του έπεσαν επάνω μου. Οι επίβουλοι και οι εχθροί μου ευρήκαν ευκαιρίαν και περιεκύκλωσαν τους δρόμους της ζωής μου.
Ιωβ. 19,13 απ εμού αδελφοί μου απέστησαν, έγνωσαν αλλοτρίους ή εμέ· φίλοι δε μου ανελεήμονες γεγόνασιν.
Ιωβ. 19,13 Οι αδελφοί μου και οι συγγενείς μου έφυγαν μακράν από εμέ. Εγνώρισαν και συνήψαν σχέσεις με ξένους και όχι με εμέ. Οι δε φίλοι μου έγιναν άσπλαγχοι απέναντί μου.
Ιωβ. 19,14 ου προσεποιήσαντό με οι εγγύτατοί μου, και οι ειδότες μου το όνομα επελάθοντό μου.
Ιωβ. 19,14 Ανθρώποι που ήσαν πολύ κοντά μου και με θεωρούσαν ιδικών των, δεν με προσοικειώθησαν πλέον και δεν με επλησίασαν. Και εκείνοι, οποίοι εγνώριζαν πολύ καλά το όνομά μου, με ελησμόνησαν.
Ιωβ. 19,15 γείτονες οικίας θεράπαιναί τέ μου, αλλογενής ήμην εναντίον αυτών.
Ιωβ. 19,15 Ξένος, αλλοεθνής έγινα στους γείτονάς μου και εις αυτάς ακόμη τας υπηρετίας, που ειργάζοντο μέσα στο σπίτι μου.
Ιωβ. 19,16 θεράποντά μου εκάλεσα, και ουχ υπήκουσε· στόμα δε μου εδέετο.
Ιωβ. 19,16 Προσεκάλεσα τον άλλοτε υπηρέτην μου και δεν έδωσε σημασίαν εις την πρόσκλησίν μου. Δεν υπήκουσε. Ματαιώς το στόμα μου τον παρακαλούσε προς κάποιαν βοήθειαν.
Ιωβ. 19,17 και ικέτευον την γυναίκά μου, προσεκαλούμην δε κολακεύων υιούς παλλακίδων μου·
Ιωβ. 19,17 Ματαιώς παρακαλούσα θερμώς τη γυναίκα μου. Προσκαλούσα με κολακευτικούς λόγους τα παιδιά των παλλακίδων μου και δεν μου έδιναν σημασίαν.
Ιωβ. 19,18 οι δε εις τον αιώνά με απειποήσαντο· όταν αναστώ, κατ εμού λαλούσιν.
Ιωβ. 19,18 Ολοι αυτοί με απηρηθήσαν παντοτεινά. Όταν σηκωθώ δια να ζητήσω κάτι, η δια να τους ομιλήσω απλώς, αυτοί καταφέρονται εναντίον μου.
Ιωβ. 19,19 εβδελύξαντό με οι ιδόντες με· ούς δή ηγαπήκειν, επανέστησάν μοι.
Ιωβ. 19,19 Με εσχάθησαν εξ αιτίας των δοκιμασιών μου και μάλιστα αυτής της ασθενείας μου, όλοι όσοι με είδαν. Εκείνοι δε, τους οποίους είχα αγαπήσει, εξηγέρθησαν και εστράφησαν εναντίον μου.
Ιωβ. 19,20 εν δέρματί μου εσάπησαν αι σάρκες μου, τα δε οστά μου εν οδοῦσιν έχεται.
Ιωβ. 19,20 Αι σάρκες μου στο δέρμα και κάτω από το δέρμα εσάπησαν. Τα ούλα μου διεβρώθησαν και τα δόντια μου συνδέονται αμέσως με τα κόκκαλά μου.
Ιωβ. 19,21 ελεήσατέ με, ελεήσατέ με, ώ φίλοι, χείρ γάρ Κυρίου η αφαμένη μου εστι.
Ιωβ. 19,21 Λυπηθήτε με, λυπηθήτε με και σπλαγχνισθήτε με σεις, οι φίλοι μου. Το χέρι του Κυρίου είναι αυτό, το οποίον έπεσε βαρύ επάνω μου και με εκτύπησε.
Ιωβ. 19,22 διατί με διώκετε ώσπερ και ο Κύριος; από δε σαρκών μου ουκ εμπίπλασθε;
Ιωβ. 19,22 Διατί και σεις με καταδιώκετε, όπως και ο Κυριος; Δεν χορταίνετε από το θέαμα των σαπισμένων μου σαρκών;
Ιωβ. 19,23 τις γάρ αν δοίη γραφήναι τα ρήματά μου, τεθήναι δε αυτά εν βιβλίῳ εις τον αιώνα;
Ιωβ. 19,23 Ποιός, τάχα, θα ευρεθή να γράψη τα λόγια μου αυτά, να τα θέση μέσα στο βιβλίον και να διαφυλαχθούν εκεί αιωνίως;
Ιωβ. 19,24 εν γραφείῳ σιδηρῷ και μολίβῳ ή εν πέτραις εγγλυφήναι;
Ιωβ. 19,24 Να γραφούν με σιδερένια η μολύβδινη γραφίδα, να χαραχθούν επάνω εις τας πέτρας;
Ιωβ. 19,25 οίδα γάρ ότι αένναός εστιν ο εκλύειν με μέλλων επί γής,
Ιωβ. 19,25 Θέλω να γραφούν και να μείνουν αυτά, διότι αιώνιος είναι εκείνος, ο οποίος μέλλει να με ελευθερώση από τα δεινά της επιγείου μου αυτής ζωής.
Ιωβ. 19,26 αναστήσει δε το δέρμα μου το αναντλούν ταύτα· παρά γάρ Κυρίου ταύτά μοι συνετελέσθη,
Ιωβ. 19,26 Θα αναστήση το σώμα μου, το οποίον γεύεται εξαντλητικώς όλα αυτά τα δεινά. Διότι από τον Κυριον και παντοδύναμον Θεόν θα συντελεσθή αυτή η ανάστασις.
Ιωβ. 19,27 ά εγώ εμαυτῷ συνεπίσταμαι, ά ο οφθαλμός μου εώρακε και ουκ άλλος, πάντα δε μοι συνετελέσθαι εν κόλπῳ.
Ιωβ. 19,27 Αυτά τα οποία εγώ μέσα μου γνωρίζω πολύ καλά, τα γνωρίζω με το μάτι της ψυχής. Τα βλέπει ο οφθαλμός της πίστεως και κανείς άλλος. Ολα δε αυτά τα θεωρώ ήδη πραγματοποιηθέντα με την ελπίδα, που μου δίδει η πίστις μου, η οποία αναπαύεται εις την καρδιαν μου.
Ιωβ. 19,28 ει δε και ερείτε· τι εροῦμεν εναντι αυτού; και ρίζαν λόγου ευρήσομεν εν αυτώ·
Ιωβ. 19,28 Εάν όμως και κατόπιν αυτών, που σας απεκάλυψα, μου πητέ· Τι θα είπωμεν τώρα εναντίον του και ποίαν αιτίαν κατηγορίας θα εύρωμεν εις αυτόν;
Ιωβ. 19,29 ευλαβήθητε δή και υμείς από επικαλύμματος, θυμός γάρ επ ανόμους επελεύσεται, και τότε γνώσονται που εστιν αυτών η ύλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Ιωβ. 20,1 Υπολαβών δε Σωφάγ ο Μιναιός λέγει·
Ιωβ. 20,1 Ελαβε τον λόγον ο Σωφάγ ο Μιναιός και είπε·
Ιωβ. 20,2 ουχ ούτως υπελάμβανον αντερείν σε ταύτα, και ουχί συνίετε μάλλον ή και εγώ.
Ιωβ. 20,2 "δεν επίστευα, ότι συ θα αντέλεγες έτσι και απαντών θα έλεγες αυτά τα λόγια. Δεν καταλαβαίνεις συ καλύτερον, παρ' όσον εγώ.
Ιωβ. 20,3 παιδείαν εντροπής μου ακούσομαι, και πνεύμα εκ της συνέσεως αποκρίνεταί μοι.
Ιωβ. 20,3 Τας κατηγορίας σου, με τας οποίας ηθέλησες να με κάμης να εντραπώ, τας ήκουσα. Υπάρχει όμως και μέσα εις εμέ πνεύμα συνέσεως, που δίδει αποκρίσεις, δια να απαντήσω προς σε.

Ιωβ. 20,4 μη ταῦτα ἔγνωσ ἀπό τοῦ ἐτί, ἀφ οὐ ἐτέθη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς;

Ιωβ. 20,4 Μῆπως αὐτά, που θα πω, τα ἔμαθες συ ἀπό τα παλαιότατα χρόνια, ἀπό την εποχήν, που ἐπλάσθη και ἐτοποιητήθη ὁ ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν;

Ιωβ. 20,5 εὐφροσύνη γάρ ἀσεβῶν πτώμα ἐξαΐσιον, χαρμονή δε παρανόμων ἀπώλεια,

Ιωβ. 20,5 Ὅτι δηλαδή ἡ χαρά και ἡ καλοζωΐα των ἀσεβῶν καταλήγει εἰς ἀπαισίαν κατὰπτωσιν. Ἡ πολλή δε και θορυβώδης χαρά των παρανόμων θα εἶναι ἀπώλειά των και καταστροφή.

Ιωβ. 20,6 εἰάν ἀναβῆ εἰς οὐρανόν αὐτοῦ τα δῶρα, ἡ δε θυσία αὐτοῦ νεφῶν ἀψηται·

Ιωβ. 20,6 ἔστω και ἀν τα δῶρα των ἀσεβῶν φθάσουν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ δε καπνός τῆς ἀνοίας των ἐγγίση τα σύννεφα. Ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ θα ἐκσπάση κατὰ τοῦ ἀσεβοῦς.

Ιωβ. 20,7 ὅταν γάρ δοκῆ ἤδη κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπολείται· οἱ δε εἰδότες αὐτόν ἐρούσι· που ἐστιν;

Ιωβ. 20,7 Διότι, ὅταν ὁ ἀσεβῆς πιστεῦσῃ ὅτι εἶναι καλὰ στερεωμένον ἐπὶ τῆς γῆς, τότε θα ἐκσπάση ἐναντίον τοῦ ἡ οριστικῆ καταστροφῆ. Ἐκείνοι δε οἱ ὁποῖοι τον ἐγνώριζαν, θα πουν· Που εἶναι τώρα ὁ ἀσεβῆς;

Ιωβ. 20,8 ὥσπερ ἐνύπνιον ἐκπετασθέν οὐ μὴ ευρεθῆ, ἔπιττ δε ὥσπερ φάσμα νυκτερινόν.

Ιωβ. 20,8 Ὡσάν το ὄνειρον, που ἐπέταξε και διελύθη, ἔτσι και αὐτός δεν θα ευρεθῆ. Ἐφυγε και διελύθη σαν νυκτερινό φάντασμα.

Ιωβ. 20,9 οφθαλμός παρέβλεψε και οὐ προσθήσει, και οὐκέτι προσνοήσει αὐτόν ὁ τόπος αὐτοῦ.

Ιωβ. 20,9 Τα μάτια, τα ὁποῖα ἔως τώρα, ἴσως και με κάποιον φθόνον, τον ἔβλεπαν, δεν πρόκειται να τον ἰδοῦν και πάλιν. Ἡ χώρα, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπερήφανος και ἐντυχισμένος αὐτός ἐζούσε, δεν θα τον ξαναἰδῆ πλέον.

Ιωβ. 20,10 τοὺς υἱούς αὐτοῦ ολέσασαιαν ἤττονες, αἱ δε χεῖρες αὐτοῦ πυρσεύσασαιαν οδύνας.

Ιωβ. 20,10 Τα παιδιά του θα τα ἐξολοθρεῦσουν κατώτεροί του και ἀσθενέστεροί του. Με τα ἴδια του τα χέρια θα ἀνάψῃ τὴν φωτιά των πόνων και των θλίψεων του.

Ιωβ. 20,11 ὀσά αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν νεότητος αὐτοῦ, και μετ αὐτοῦ ἐπὶ χώματος κοιμηθήσεται.

Ιωβ. 20,11 Τα ὀσά του διαποτισμένα ἀπὸ ἀσθενείας των ἀσωτιῶν τῆς νεότητός του θα ταφούν και αὐτά μαζί του στο χῶμα του τάφου.

Ιωβ. 20,12 εἰάν γλυκανθῆ ἐν στόματι αὐτοῦ κακία, κρύψει αὐτὴν ὑπὸ τὴν γλώσσαν αὐτοῦ·

Ιωβ. 20,12 Ὅταν αἰσθανθῆ τὴν ὑπουλον γλυκύτητα τῆς ἀμαρτίας στο στόμα του, θα τὴν κρύψῃ κάτω ἀπὸ τὴν γλώσσαν του δια να τὴν ἀπολαμβάνῃ, τάχα, ὅσον το δυνατόν μακρότερον.

Ιωβ. 20,13 οὐ φείσεται αὐτῆς και οὐκ ἐγκαταλείψει αὐτὴν και συνάξει αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ,

Ιωβ. 20,13 Με ἀπλησίαν θα ρουφά τὴν γλυκύτητα τῆς ἀμαρτίας. Δεν θα τὴν ἐγκαταλείψῃ. Θα τὴν φέρῃ ἐπιμελῶς μέσα στον λάρυγγά του, δια να τὴν ἀπομυζά συνεχῶς.

Ιωβ. 20,14 και οὐ μὴ δυναθῆ βοηθῆσαι ἐαυτῷ· χολῆ ἀσπίδος ἐν γαστρὶ αὐτοῦ.

Ιωβ. 20,14 Ἡ δολία ὡμῶς αὐτῆ γλυκύτης τῆς ἀμαρτίας δεν θα ἠμπορέσῃ να τον βοηθήσῃ πρὸς μίαν ἐντυχισμένην ζωὴν, ἀλλὰ θα γίνῃ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν του δηλητήριον οχιάς.

Ιωβ. 20,15 πλοῦτος ἀδίκως συναγόμενος ἐξεμεθήσεται, ἐξ οἰκίας αὐτοῦ ἐξελεύσει αὐτόν ἄγγελος,

Ιωβ. 20,15 Πλοῦτος, ὁ ὁποῖος συνήχθη και ἀπεθησαυρίσθη με ἀδικίας, θα γίνῃ ἐμετός. Ὁ τιμωρός ἄγγελος θα τον σύρῃ και θα τον πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί του.

Ιωβ. 20,16 θυμόν δε δρακόντων θηλάσειεν, ἀνέλοι δε αὐτόν γλώσσα ὄφεως.

Ιωβ. 20,16 Θα πῆ το δηλητήριον φοβερῶν ὀφεων. Θα δηλητηρίασῃ και θα νεκρώσῃ αὐτόν γλώσσα φιδιού.

Ιωβ. 20,17 μὴ ἴδοι ἀμελξιν νομάδων, μὴδὲ νομάς μέλιτος και βουτύρου.

Ιωβ. 20,17 Δεν θα ἴδῃ τὸ ἀρμεγμα εἰς τὰς ἀγέλας των ζώων του. Οὔτε θα χαρῆ ἀπὸ τὴν διανομὴν μέλιτος και βουτύρου.

Ιωβ. 20,18 εἰς κενά και μάταια ἐκοπίασε, πλοῦτον ἐξ οὐ γέυσεται, ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος, ἀκατάποτος·

Ιωβ. 20,18 Κούφια και μάταια ἐκοπίασε δι' ὅλα αὐτά. Δεν θα ἀπολαύσῃ τα ἀδικουναγμένα πλοῦτη του. Τα πλοῦτη του θα ὁμοιάζουν σαν τὸ σκληρόν και ἀμάσητον κρέας, που δεν καταπίνεται.

Ιωβ. 20,19 πολλῶν γάρ δυνατῶν οἴκους ἔθλασε, δίαίταν δε ἤρπασε, και οὐκ ἔστησεν.

Ιωβ. 20,19 Διότι αὐτός πολλῶν πλουσιῶν και ἰσχυρῶν ἀνθρώπων ἔσπασε τὰ σπιτία. Ἀγαθὰ δια τὰ ὁποῖα δεν ἐκοπίασε, και σπιτί το ὁποῖον ὁ ἴδιος δεν οἰκοδόμησεν, ἤρπασε, σαν να ἦσαν ἰδικά του.

Ιωβ. 20,20 οὐκ ἔστιν αὐτοῦ σωτηρία τοῖς ὑπάρχουσιν, ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.

Ιωβ. 20,20 Δεν θα υπάρξῃ δι' αὐτόν ἐντυχία και σωτηρία ἀπὸ τὰ πολλὰ ὑπάρχοντα του. Δεν θα εὕρῃ χαρὰν και σωτηρίαν εἰς αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐπεθύμησε και ἀπέκτησε.

Ιωβ. 20,21 οὐκ ἔστιν ὑπόλειμμα τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ, διὰ τούτο οὐκ ἀνθήσει αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ.

Ιωβ. 20,21 Δεν θα υπάρξῃ κάποιο ὑπόλειμμα ἀπὸ τὰ τρόφιμα του. Δια τούτο δεν θα ἀνθήσουν και δεν θα καρποφορήσουν τὰ ἀγαθὰ του.

Ιωβ. 20,22 ὅταν δε δοκῆ ἤδη πεπληρῶσθαι, θλιβήσεται, πάσα δε ἀνάγκη ἐπ αὐτόν ἐπελεύσεται.

Ιωβ. 20,22 Ὅταν δε πιστεῦσῃ ὅτι εἶναι γεμάτος και χορτάτος ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ, τότε θα ἐκσπάσῃ ἐναντίον τοῦ ἡ θλίψις. Καθε στέρησις και ταλαιπωρία θα τον καταλάβῃ.

Ιωβ. 20,23 εἰ πῶς πληρῶσαι γαστέρα αὐτοῦ, ἐπαποστείλει ἐπ αὐτόν θυμόν οργῆς, νίψαι ἐπ αὐτόν οδύνας·

Ιωβ. 20,23 Θα φθάσῃ εἰς τέτοιαν στέρησιν και ἀνάγκην, ὥστε να διερωτάται, πῶς θα μπορέσῃ να γεμίσῃ τὴν ἀδειανὴν κοιλίαν του. Ὁ Κύριος θα ἐξαποστείλῃ ἐναντίον του τον θυμόν τῆς μεγάλης οργῆς του, θα τον περιλούσῃ με πόνους και θλίψεις.

Ιωβ. 20,24 και οὐ μὴ σωθῆ ἐκ χειρὸς σιδήρου, τρώσει αὐτόν τόξον χάλκειον·

Ιωβ. 20,24 Δεν θα ἠμπορέσῃ να διασωθῆ ἀπὸ χέρι, που κρατεῖ σιδηρὰν μάχαιραν. Θα τον τραυματίσῃ και θα τον διαπεράσῃ βέλος, που ρίπτεται ἀπὸ χάλκινον τόξον.

Ιωβ. 20,25 διεξέλθοι δε διὰ σώματος αὐτοῦ βέλος, ἀστραπαὶ δε ἐν διαίταις αὐτοῦ· περιπατήσασαιαν ἐπ αὐτῷ φόβοι,

Ιωβ. 20,25 Το βέλος θα διατρυπήσῃ τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρον ἔως τὸ ἄλλο. Θα του ἐπιφέρῃ τραῦμα διαμπερές. Ἀστραπαὶ και κερανοὶ θα πέσουν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του. Φοβοὶ ἀλλεπάλληλοι θα χορεῦουν μέσα του και θα τον τυραννοῦν.

Ιωβ. 20,26 πάν δε σκότος αὐτῷ ὑπομείναι· κατέδεται αὐτόν πύρ ἀκαυστον, κακῶσαι δε αὐτοῦ ἐπὶ λυτος τον οἶκον.

Ιωβ. 20,26 Όλο το σκοτάδι θα κατοικήση εντός αυτού. Μεγάλη παντοτεινή άσβεστη φωτιά θα τον κατακαίη. Θα καταστρέψη το σπίτι του επιδρομείς, που θα έχη έλθει αυτό ξένην περιοχήν.

Ιωβ. 20,27 ανακαλύψαι δε αυτού ο ουρανός τας ανομίας, γη δε επανασταίη αυτώ.

Ιωβ. 20,27 Θα αποκαλύψη δε και θα κάμη ολοφάνερες ο ουρανός τας έως τώρα αποκρύφους μεγάλας ανομίας του. Η δε γη θα επαναστάτηση εναντίον του εξ αιτίας των ανομιών του.

Ιωβ. 20,28 ελκύσαι τον οίκον αυτού απώλεια εις τέλος, ημέρα οργής επέλθοι αυτώ.

Ιωβ. 20,28 Η ολοκληρωτική καταστροφή, σαν άλλος μαγνήτης, θα τραβήξη και θα εξολοθρεύση τον οίκον του. Θα επέλθη εναντίον του η ημέρα της οργής του Κυρίου.

Ιωβ. 20,29 αυτή η μερίς ανθρώπου ασεβούς παρά Κυρίου, και κτήμα υπαρχόντων αυτώ παρά τού επισκόπου.

Ιωβ. 20,29 Αυτό θα είναι το μερίδιον, που θα πάρη ο ασεβής από τον Κυριον. Αυτό θα είναι το κατάντημα των υπαρχόντων του από Εκείνον, ο οποίος επιβλέπει και παρακολουθεί τα πάντα, από τον Παντεπόπτην Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Ιωβ. 21,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·

Ιωβ. 21,1 Ελαβε τον λόγον ο Ιώβ και είπεν·

Ιωβ. 21,2 ακούσατε ακούσατέ μου των λόγων, ίνα μη ή μοι παρ υμών αυτή η παράκλησις.

Ιωβ. 21,2 " ακούσατε, ακούσατε τα λόγια μου με προσοχήν, δια να μη είναι τέτοια, τόνον δηλαδή πικρά και καυστική η παρηγορία μου εκ μέρους σας.

Ιωβ. 21,3 άρατέ με, εγώ δε λαλήσω, είτ ου καταγελάσετέ μου.

Ιωβ. 21,3 Βαστάξατέ με, υπομείνατέ με και εγώ θα ομιλήσω. Κατόπιν δε είμαι βέβαιος, ότι δεν θα με περιγελάσετε πλέον.

Ιωβ. 21,4 τι γάρ; μη ανθρώπου μου η έλεγξις; ή διατί ου θυμώθησομαι;

Ιωβ. 21,4 Μηπως, τάχα, από άνθρωπον υποφέρω και προς άνθρωπον απευθύνω τα παράπονά μου; Η αφού τόνον πολύ ταλαιπωρούμαι και πάσχω, διατί δεν θα δυσφορήσω και δεν θα αγανακτήσω;

Ιωβ. 21,5 εισβλέψαντες εις εμέ θαυμάσετε χείρα θέντες επί σιαγόνι·

Ιωβ. 21,5 Εάν με παρατηρήσετε με προσοχήν και κατανόησιν, θα καταληφθήτε από τρομεράν κατάπληξιν, άναυδοι και αμίλητοι θα στηρίξετε την σιαγόνα σας επάνω στο χέρι σας.

Ιωβ. 21,6 εάν τε γάρ μνησθώ, εσπούδακα, έχουσι δε μου τας σάρκας οδύναι.

Ιωβ. 21,6 Διότι, εάν και εγώ ενθυμηθώ τι ήμουνα, και λάβω υπ' όφιν μου που κατήντησα, κυριεύομαι από τρόμον. Πονοι δε δυνατοί καταλαμβάνουν τας σάρκας μου και συγκλονίζουν το σώμα μου.

Ιωβ. 21,7 διατί ασεβείς ζώσι, πεπалаίωνται δε και εν πλούτω;

Ιωβ. 21,7 Μου έρχονται δε αι σκέψεις· Διατί οι ασεβείς, αντί να τιμωρηθούν από τον Θεόν δια τας ασεβείας των, τουναντίον ζουν κατά κανόνα μακράν ζωήν, φθάνουν εις βαθύ γήρας και απολαμβάνουν τα αγαθά του πλούτου των;

Ιωβ. 21,8 ο σπόρος αυτών κατά ψυχήν, τα δε τέκνα αυτών εν οφθαλμοίς.

Ιωβ. 21,8 Οι απόγονοί των προοδεύουν όπως θέλει η ψυχή των, βλέπουν δε τα τέκνα των ολόγυρά των και χαίρονται τα μάτια των.

Ιωβ. 21,9 οι οίκοι αυτών ευθηνούσι, φόβος δε ουδαμού, μάστιξ δε παρά Κυρίου ουκ έστιν επ αυτοίς.

Ιωβ. 21,9 Τα σπίτια των είναι γεμάτα από αγαθά. Δεν υπάρχει κανένας φόβος πουθενά δι' αυτούς. Ούτε και καμμία τιμωρία στέλλεται εκ μέρους του Κυρίου εναντίον των.

Ιωβ. 21,10 η βούς αυτών ουκ ωμοτόκησε, διεσώθη δε αυτών εν γαστρί έχουσα και ουκ έσφαλε.

Ιωβ. 21,10 Καμμία από τις αγελάδες των δεν αποβάλλει. Εγκυος διασώζεται κατά κανόνα από κάθε κίνδυνον, γεννά όμαλως και δεν αποτυγχάνει.

Ιωβ. 21,11 μένουσι δε ως πρόβατα αιώνια, τα δε παιδιά αυτών προσπαίζουσι

Ιωβ. 21,11 Η οικογένειά των με τα παιδιά των, ωσαν πρόβατα, ζη και ανανεώνεται. Τα δε παιδιά των χαρούμενα παίζουν ολόγυρά των.

Ιωβ. 21,12 αναλαβόντες ψαλτήριον και κιθάραν και ευφραίνονται φωνή ψαλμού.

Ιωβ. 21,12 Αυτοί δε αφού πάρουν μουσικά όργανα, ψαλτήριον και κιθάραν, διασκεδάζουν και γλεντούν με τα χαρούμενα τραγούδια των τη συνοδεία των μουσικών οργάνων.

Ιωβ. 21,13 συνετέλεσαν δε εν αγαθοίς τον βίον αυτών, εν δε αναπαύσει άδου εκοιμήθησαν.

Ιωβ. 21,13 Ετσι διέρχονται την ζωήν των, φθάνουν στο τέλος του βίου των βυθισμένοι μέσα εις τα αγαθά, και αναπαυμένοι κοιμώνται τον ύπνον του θανάτου και κατέρχονται στον άδην.

Ιωβ. 21,14 λέγει δε Κυρίω· απόστα απ εμού, οδούς σου ειδέναι ου βούλομαι·

Ιωβ. 21,14 Ασεβείς δε καθώς είναι, λέγει ο καθένας από αυτούς προς τον Θεόν· Φυγε μακράν από εμέ. Δεν θέλω να γνωρίσω τα θελήματά σου και τας εντολάς σου.

Ιωβ. 21,15 τι ικανός, ότι δουλεύσομεν αυτώ; και τις ωφέλεια, ότι απαντήσομεν αυτώ;

Ιωβ. 21,15 Ποίαν ωφέλειαν είναι ικανός να μας δώση ο Θεός, ώστε να γίνωμεν δούλοι εις αυτόν; Ποίαν ωφέλειαν έχομεν να αποκομίσωμεν, εάν σπεύσωμεν εις απάντησιν και υποταγήν προς αυτόν;

Ιωβ. 21,16 εν χειρσί γάρ ήν αυτών τα αγαθά, έργα δε ασεβών ουκ εφορά.

Ιωβ. 21,16 Αυτά σκέπτονται και λέγουν οι ασεβείς, διότι έχουν εις τα χέρια των άφθονα τα υλικά αγαθά και διότι φρονούν, ότι ο Θεός δεν επιβλέπει εις τα άνομα έργα των και δεν τιμωρεί τους ασεβείς δι' αυτά.

Ιωβ. 21,17 ου μην δε αλλά και ασεβών λύχνος σβεσθήσεται, επελεύσεται δε αυτοίς η καταστροφή, ωδίνες δε αυτούς έξουσι εν από οργής.

Ιωβ. 21,17 Δεν θα μείνουν όμως αιώνιοι και ατιμώρητοι. Ασφαλώς και ανυπερθέτως ο λύχνος της ζωής των, η ευτυχία και η χαρά των, θα σβήσουν και θα εκλείψουν. Θα επέλθη δε εναντίον αυτών η καταστροφή. Θα τους κυριεύσουν ισχυροί πόνοι και ωδίνες από την επερχομένην εναντίον των θείαν οργήν.

Ιωβ. 21,18 έσονται δε ώσπερ άχυρα υπ ανέμου ή ώσπερ κονιορτός, ον υφείλετο λαίλαψ.

Ιωβ. 21,18 Θα γίνουν ωσαν τα άχυρα, τα οποία αφαρπάξει και διασκορπίζει ο άνεμος, η ωσαν κονιορτός, που τον αφήρηπασε και τον διεσκόρπισεν η καταιγίς.

Ιωβ. 21,19 εκλίποι υιούς τα υπάρχοντα αυτού, ανταποδώσει προς αυτόν και γνώσεται.

Ιωβ. 21,19 Θα εξαεμισθούν και θα χαθούν τα υπάρχοντά των. Τιποτε δεν θα απολειφθή δια τα παιδιά των. Διότι ο Κυριος θα τιμωρήση τον ασεβή εις την παρούσαν και εις την μέλλουσαν ζωήν. Και θα γνωρίση αυτός την δριμύτητα της θείας οργής.

Ιωβ. 21,20 ίδοισαν οι οφθαλμοί αυτού την εαυτού σφαγήν, από δε Κυρίου μη διασωθείη·

Ιωβ. 21,20 Τα μάτια του ίδιου του ασεβούς πρέπει να ιδούν και θα ιδούν την φοβεράν εκ μέρους του Κυρίου τιμωρίαν και δεν θα διασωθή αυτός από την μάστιγα της οργής του Κυρίου.

Ιωβ. 21,21 ότι το θέλημα αυτού εν οίκω αυτού μετ αυτού, και αριθμοί μηνών αυτού διηρέθησαν.

Ιωβ. 21,21 Αι συνέπειαι του παρανόμου θελήματός του και της ασεβούς ζωής του θα επιπέσουν επάνω εις αυτόν και στον οίκον του. Θα απολαύση αυτά, που ειργάσθη. Και οι αριθμοί των μηνών της ζωής του θα διχοτομηθούν· δεν θα ολοκληρωθή η ζωή του.

Ιωβ. 21,22 πότερον ουχί ο Κύριός εστιν ο διδάσκων σύνεσιν και επιστήμην; αυτός δε φόνους διακρινεί;

Ιωβ. 21,22 Λοιπόν ο Κυριος δεν είναι εκείνος ο οποίος μας διδάσκει σύνεσιν και επιστήμην και δικαιοσύνην; Αυτός, λοιπόν, δεν είναι Εκείνος, που κρίνει δικαίως τα εγκλήματα των ανθρώπων και τους φόνους, που διαπράττουν αυτοί;

Ιωβ. 21,23 ούτος αποθανείται εν κράτει απλοσύνης αυτού, όλος δε ευπαθών και ευθηνών·

Ιωβ. 21,23 Και όμως αυτός ο ασεβής συμβαίνει να κρατή μέχρι τέλους την δύναμιν και τα πλούτη του, να αποθνήσκη δε εν μέσω απολαύσεων και της αφθονίας των αγαθών του.

Ιωβ. 21,24 τα δε έγκατα αυτού πλήρη στέατος, μυελός δε αυτού διαχειείται.

Ιωβ. 21,24 Τα σπλάγχνα του είναι υγιή και γεμάτα από πάχος. Ο μυελός των οστέων του εκχειλίζει, χύνεται προς τα έξω και λιπαίνει το εσωτερικόν του.

Ιωβ. 21,25 ο δε τελευτά υπό πικρίας ψυχής, ου φαγών ουδέν αγαθόν.

Ιωβ. 21,25 Ο άλλος όμως, ο ευσεβής, συμβαίνει να αποθνήσκη με την πικρίαν εις την ψυχήν, χωρίς να έχη απολαύση τίποτε καλόν, κανένα αγαθόν της ζωής.

Ιωβ. 21,26 ομοθυμαδόν δε επί γής κοιμώνται, σαπρία δε αυτούς εκάλυψεν.

Ιωβ. 21,26 Αλλά, μαζί κοιμώνται και οι δύο τον ύπνον του θανάτου, η αποσύνθεσις δε και η σαπίλα του τάφου εκάλυψε και τους δύο.

Ιωβ. 21,27 ώστε οίδα υμάς ότι τόλμη επίκεισθέ μοι·

Ιωβ. 21,27 Το συμπέρασμα είναι, ότι γνωρίζω καλά σας και τας ιδέας σας και ότι επιτιθεσθε εναντίον μου με θρασύτητα

Ιωβ. 21,28 ώστε ερείτε· που εστιν οίκος άρχοντος; και που εστιν η σκέπη των σκηνωμάτων των ασεβών;

Ιωβ. 21,28 και λέγετε· Που είναι ο οίκος του ασεβούς άρχοντος; Που είναι αι στέγαι των πολυαριθμών κατοικιών, που είχαν οι ασεβείς;

Ιωβ. 21,29 ερωτήσατε παραπορευομένους οδόν, και τα σημεία αυτών ουκ απαλλοτριώσετε·

Ιωβ. 21,29 Ερωτήσατε σχετικώς τους ταξιδιώτας, αυτούς που διέρχονται διαφόρους δρόμους πόλεων και χωριών, και τας αξιοσημείωτους πληροφορίας που θα σας δώσουν μη τας απορρίπτετε.

Ιωβ. 21,30 ότι εις ημέραν απωλείας κουφίζεται ο πονηρός, εις ημέραν οργής αυτού απαχθήσονται.

Ιωβ. 21,30 Αυτοί θα σας πουν, ότι ο πονηρός μένει ανάλαφρος και αναπαυμένος μέχρι της ημέρας, κατά την οποίαν θα εκσπάση εναντίον του η καταστροφή. Θα έλθη η ημέρα της οργής του Κυρίου, κατά την οποίαν θα απαχθούν εις καταστροφήν οι ασεβείς.

Ιωβ. 21,31 τις απαγγελεί επί προσώπου αυτού την οδόν αυτού; και αυτός εποίησε, τις ανταποδώσει αυτό;

Ιωβ. 21,31 Εφ' όσον όμως ζη ο ασεβής και κρατεί την δύναμίν του, ποιός θα τολμήση να τον ελέγξη κατά πρόσωπον και να του αναφέρη τα κακά, τα οποία αυτός επραγματοποίησεν εις την ζωήν του; Ποιός είναι ικανός να ανταποδώση εις αυτόν την δικαίαν τιμωρίαν δι' αυτά;

Ιωβ. 21,32 και αυτός εις τάφους απηνέχθη και επί σωρών ηγρύπνησεν.

Ιωβ. 21,32 Και όταν αποθάνη, θα οδηγηθή στον τάφον με πομπήν και δόξαν και από το άγαλμα, το οποίον θα του στήσουν, θα φαίνεται, ως εάν αγρυπνή και επιβλέπη εις πλήθος σκηνωμάτων νεκρών.

Ιωβ. 21,33 εγλυκάνθησαν αυτό χάλικες χειμάρου, και οπίσω αυτού πάς άνθρωπος απελεύσεται, και έμπροσθεν αυτού αναρίθμητοι.

Ιωβ. 21,33 Και εις αυτόν ακόμη τον άδην θα φαίνεται, ότι και τα χαλίκια του χειμάρου του χαμογελούν. Υστερα βέβαια από αυτόν και κάθε άνθρωπος θα κατεβή εκεί στον άδην, όπως και προ αυτού έχουν κατεβή πολυαριθμοί.

Ιωβ. 21,34 πώς δε παρακαλείτέ με κενά; το δε εμέ καταπαύσασθαι αφ υμών ουδέν.

Ιωβ. 21,34 Πως λοιπόν σεις με παρηγορείτε με κούφια λόγια; Καμμίαν παρηγορίαν, καμμίαν ανάπαυσιν δεν μου φέρουν τα λόγια σας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Ιωβ. 22,1 Υπολαβών δε Ελιφάζ ο Θαιμανίτης λέγει·

Ιωβ. 22,1 Ελαβε τον λόγον τότε ο Ελιφάζ ο Θαιμανίτης και είπε·

Ιωβ. 22,2 πότερον ουχί ο Κύριός εστιν ο διδάσκων σύνεσιν και επιστήμην;

Ιωβ. 22,2 "λοιπόν, ο Κυριος δεν είναι αυτός, που μας διδάσκει την σύνεσιν, την σοφίαν και την δικαιοσύνην;

Ιωβ. 22,3 τι γάρ μέλει τώ Κυρίω, εάν σύ ήσθα τοίς έργοις άμεμπτος; ή ωφέλεια, ότι απλώσεις την οδόν σου;

Ιωβ. 22,3 Διότι επιτέλους τι ενδιαφέρον και τι συμφέρον έχει ο Κυριος, εάν συ υπήρξες άμεμπτος εις τα έργα σου; Η ποίαν ωφέλειαν έχει αυτός να αποκομίση, εάν συ έζησες με απλότητα και ακεραιότητα την ζωήν σου; Καμμίαν.

Ιωβ. 22,4 ή λόγον σου ποιούμενος ελέγξει σε, και συνεισελεύσεται σοι εις κρίσιν;

Ιωβ. 22,4 Η μήπως, διότι σε υπολογίζει, θα σε ελέγξη και θα σε τιμωρήση, και θα έλθη τρόπον τινά εις κρίσιν και αντιδικίαν μαζί σου;

Ιωβ. 22,5 πότερον ουχ η κακία σου εστι πολλή, αναρίθμητοι δε σου εισιν αι αμαρτίαι;

Ιωβ. 22,5 Σκέψου δεν είναι μεγάλη η κακία σου και ανυπολόγιστοι αι αμαρτίαι σου;

Ιωβ. 22,6 ηνεχύραζες δε τους αδελφούς σου διακενής, αμφίασιν δε γυμνών αφείλου·

Ιωβ. 22,6 Συ, δια το τίποτε, εξητούσες και έπαιρνες ενέχυρα από τους αδελφούς σου. Επαιρνες δε το μοναδικόν ένδυμα ανθρώπων, οι οποίοι δεν είχαν άλλο να καλύψουν την γύμνωσίν των.

Ιωβ. 22,7 ουδέ ύδωρ διψώντας επότισας, αλλά πεινώντων εστέρησας ψωμόν

Ιωβ. 22,7 Δεν έδωκες ποτέ νερό στους διψώντας, και από αυτούς ακόμη τους πεινώντας αφαιρούσες το ψωμί.

Ιωβ. 22,8 εθαύμασας δε τινων πρόσωπον, ώκισας δε τους επί της γής.

Ιωβ. 22,8 Εθαύμασες δε και ετίμησες μερικούς ανθρώπους, που κατείχαν αξιώματα και θέσεις, μολονότι ήσαν ασεβείς, και παρεχώρησες εις αυτούς τόπον να κατοικήσουν εις την χώραν σου. Ενώ τους πτωχούς εις ουδέν τους υπελόγιζες.

Ιωβ. 22,9 χήρας δε εξαπέστειλας κενάς, ορφανούς δε εκάκωσας.

Ιωβ. 22,9 Εδιώξες τας χήρας με αδειανά τα χέρια, χωρίς να δώσης καμμίαν εις αυτάς βοήθειαν, και κατέθλιψες τα ορφανά.

Ιωβ. 22,10 τοιγαρούν εκύκλωσάν σε παγίδες, και εσπούδασέ σε πόλεμος εξαισίος.

Ιωβ. 22,10 Εξ αιτίας, λοιπόν, αυτών, τα οποία έπραξες, σε περικύκλωσαν πολλαί παγίδες θλίψεων και καταστροφών, εξέσπασε δε εναντίον σου απροσδόκητος μεγάλος και φοβερός πόλεμος εκ μέρους των ανθρώπων.

Ιωβ. 22,11 το φώς σοι σκότος απέβη, κοιμηθέντα δε ύδωρ σε εκάλυψε.

Ιωβ. 22,11 Το φως της χαρούμενης ζωής σου έγινε σκοτάδι δυστυχίας και θλίψεως, και σε εσκέπασε το νερό της πλημμύρας, ενώ εκοιμάσο ήσυχος και αμέριμος.

Ιωβ. 22,12 μη ουχί ο τα υψηλά ναίων εφορά; τους δε ύβρει φερομένους εταπεινώσες;

Ιωβ. 22,12 Μηπως ο Θεός, που κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών, δεν επιβλέπει τα όσα συμβαίνουν εις την γην; Μηπως αυτός δεν εταπεινώσεν εκείνους, που φέρονται με αλαζονείαν και θρασύτητα;

Ιωβ. 22,13 και είπας τι ένγω ο ισχυρός; ή κατά τού γνόφου κρινεί;

Ιωβ. 22,13 Αλλά συ είπες· τι γνωρίζει ο παντοδύναμος; Μηπως είναι δυνατόν να διακρίνη δια μέσου των σκοτεινών νεφών όσα συμβαίνουν εις την γην και να αποδώση δικαιοσύνην;

Ιωβ. 22,14 νεφέλη αποκρυφή αυτού, και ουχ οραθήσεται και γύρον ουρανού διαπορεύεται.

Ιωβ. 22,14 Νεφέλη τον κρύπτει και έτσι ούτε κανείς θα τον ίδη ούτε αυτός βλέπει και ενδιαφέρεται δια κανένα. Αυτός απλώς και μόνον κάμνει τον περίπατόν του στον γύρον του ουρανού.

Ιωβ. 22,15 μη τρίβον αιώνιον φυλάξεις, ήν επάτησαν άνδρες δίκαιοι,

Ιωβ. 22,15 Μηπως και συ θα βαδίσης τον παλαιόν δρόμον, τον οποίον επάτησαν και εβάδισαν άνθρωποι φαινομενικώς δίκαιοι, εις την πραγματικότητα δε αμαρτωλοί,

Ιωβ. 22,16 οι συνελήφθησαν άωροι; ποταμός επιρέων οι θεμέλιοι αυτών,

Ιωβ. 22,16 οι οποίοι πρόωρα και εις νεαράν ηλικίαν περιέπεσαν εις όλεθρον και καταστροφήν; Τα θεμέλια της ζωής των και της νομιζομένης ευτυχίας των είναι ασταθή, ωσάν τα ρέοντα ύδατα του ποταμού.

Ιωβ. 22,17 οι λέγοντες· Κύριος τι ποιήσει ημίν; ή τι επάξεται ημίν ο Παντοκράτωρ;

Ιωβ. 22,17 Αλαζονικώς δε αυτοί λέγουν· Τι θα μας κάμη ο Κυριος; Η ποίαν τιμωρίαν θα επιφέρει εναντίον μας ο Παντοκράτωρ;

Ιωβ. 22,18 ός δε ενέπλησε τους οίκους αυτών αγαθών, βουλή δε ασεβών πόρω απ αυτού.

Ιωβ. 22,18 Εν τούτοις αυτός ο καταφρονούμενος Θεός εγέμισε τα σπίτια των με αγαθά. Αλλ' αι σκέψεις και αι αποφάσεις των ασεβών είναι μακράν από αυτόν.

Ιωβ. 22,19 ιδόντες δίκαιοι εγέλασαν, άμεμπτος δε εμυκτήρισεν.

Ιωβ. 22,19 Οι δίκαιοι όμως, όταν είδαν την επερχομένην καταστροφήν των ασεβών, ευχαριστήθησαν. Και ο άμεμπτος και ακέραιος εις την ζωήν και τα έργα του τους ελεεινολόγησε.

Ιωβ. 22,20 ει μη ηφανίσθη η υπόστασις αυτών, και το κατάλειμμα αυτών καταφάγεται πύρ.

Ιωβ. 22,20 Διότι πράγματι εξηφανίσθησαν όλα τα υπάρχοντα των ασεβών και ο,τι από αυτά απέμεινε θα τα φάγη η φωτιά.

Ιωβ. 22,21 γενού δή σκληρός, εάν υπομείνης· είτα ο καρπός σου έσται εν αγαθοίς.

Ιωβ. 22,21 Σφιξε, λοιπόν, με σκληρότητα τον εαυτόν σου. Δείξε ακλόνητον καρτερίαν και υπομονήν. Καρπός δε αυτών των προσπαθειών σου και της ακεραίας ζωής σου θα είναι τα πολυάριθμα αγαθά.

Ιωβ. 22,22 έκλαβε δε εκ στόματος αυτού εξηγορίαν και ανάλαβε τα ρήματα αυτού εν καρδιά σου.

Ιωβ. 22,22 Δέξου, λοιπόν, και βάλε μέσα σου όλα όσα το στόμα του Θεού διακηρύττει. Βαλε τα λόγια του Κυρίου μέσα εις την καρδίαν σου.

Ιωβ. 22,23 εάν δε επιστραφής και ταπεινώσης σεαυτόν έναντι Κυρίου, πόρω εποίησας από διαίτης σου άδικον.

Ιωβ. 22,23 Εάν δε επιστρέψης προς τον Κυριον με ειλικρινή μετάνοιαν και ταπεινώσης τον εαυτόν σου ενώπιον αυτού, τότε έδιωξες πλέον από την ζωήν σου κάθε αδικίαν και δυστυχίαν.

Ιωβ. 22,24 θήση επί χώματι εν πέτρα και ως πέτρα χειμάρου Σωφίρ.

Ιωβ. 22,24 Τοτε θα στηρίξης την ζωήν και το σπίτι σου επάνω εις χώμα, που ευρίσκεται επί την πέτραν, και η πέτρα αυτή θα είναι χρυσή ωσάν τον χρυσόν, που κατεβάζει ο χείμαρρος της χώρας Σωφίρ.

Ιωβ. 22,25 έσται ούν σου ο Παντοκράτωρ βοηθός από εχθρών, καθαρόν δε αποδώσει σε ώσπερ αργύριον πεπτρωμένον.

Ιωβ. 22,25 Τοτε ο Θεός ο Παντοκράτωρ θα είναι βοηθός σου εναντίον των εχθρών σου και θα σε καταστήση καθαρόν, όπως γίνεται ο άργυρος που καθαρίζεται δια του πυρός.

Ιωβ. 22,26 είτα παρησιασθήση εναντίον Κυρίου αναβλέψας εις τον ουρανόν ιλαρώς

Ιωβ. 22,26 Επειτα θα έχης το θάρρος και την παρησιάν ενώπιον του Κυρίου και θα σηκώνης τα βλέμματά σου στον ουρανόν, με ειρηνικόν και ιλαρόν το πρόσωπον.

Ιωβ. 22,27 ευχαμένου δε σου προς αυτόν εισακούσεται σου, δώσει δε σοι αποδούναι τας ευχάς·

Ιωβ. 22,27 Όταν δε προσεύχεσαι και κάνης τάματα εις αυτόν, θα ακούση την προσευχήν σου και θα σου δώση τα αγαθά, δια να εκπληρώσης το τάμα σου προς αυτόν.

Ιωβ. 22,28 αποκαταστήσει δε σοι δίαιταν δικαιοσύνης, επί δε οδοίς σου έσται φέγγος.

Ιωβ. 22,28 Θα σε αποκαταστήση δε στερεόν και ακλόνητον ο Κυριος εις οικήματα δικαιοσύνης, εις ζωήν χαράς. Εις τους δρόμους δε της ζωής σου θα υπάρχη φως θείας καθοδηγήσεως και αγαλλιάσεως.

Ιωβ. 22,29 ότι εταπεινώσας σεαυτόν, και ερείς· υπερηφανεύσατο, και κύφοντα οφθαλμοίς σώσει.

Ιωβ. 22,29 Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι συ εταπεινώσες τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού και θα είπης· ότι όπως

εκείνον που υπερηφανεύθη τον ετιμώρησεν ο Θεός, έτσι και εκείνον, που με ταπεινώσιν κύπτει τους οφθαλμούς και κεφαλήν κάτω, θα τον σώση και τον ανύψωση.

Ιωβ. 22,30 ρύσεται αθών, και διασώθητι εν καθαραίς χερσί σου.

Ιωβ. 22,30 Θα προφυλάξη ο Θεός τον αθών από κινδύνους και θλίψεις. Και συ θα διασωθής, εάν έχης καθαρά τα χέρια σου από κάθε αδικίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Ιωβ. 23,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·

Ιωβ. 23,1 Ο Ιώβ έλαβε τον λόγον και είπε·

Ιωβ. 23,2 και δή οίδα ότι εκ χειρός μου η έλεγγίς εστι, και η χείρ αυτού βαρεία γέγονεν επ εμώ στεναγμώ.

Ιωβ. 23,2 "λοιπόν γνωρίζω καλά το φρόνημά σας επί του προκειμένου. Νομίζετε, δηλαδή, ότι ασεβώς κατά του Θεού απευθύνω ελέγχον με υψωμένον το χέρι μου εις ένδειξιν διαμαρτυρίας και δι' αυτό βαρεία η χείρ του Θεού έχει πέσει επάνω μου ένεκα του στεναγμού και των παραπόνων μου.

Ιωβ. 23,3 τις δ' άρα γνοιή ότι εύροιμι αυτόν και έλθοιμι εις τέλος;

Ιωβ. 23,3 Ποιός όμως γνωρίζει, αν θα μπορέσω να συναντήσω τον Κυριον και αν η πορεία μου προς αυτόν θα κατευδωθή στο τέλος.

Ιωβ. 23,4 είποιμι δε εμαυτού κρίμα, το δε στόμα μου εμπλήσαι ελέγχων·

Ιωβ. 23,4 Εάν τον εύρισκα, θα εξέθετα προς αυτόν την υπόθεσίμ μου. Το δε στόμα μου θα εγεμιζεν από λόγους, που θα απεδείκνυαν την αθωότητά μου.

Ιωβ. 23,5 γνοιήν δε ίάματα, ά μοι ερεί, αισθοίμην δε τίνα μοι απαγγελεί.

Ιωβ. 23,5 Θα εγνωρίζα δε και θα εδεχόμην την θεραπείαν, την οποίαν εκείνος θα μου έλεγε. Θα αισθανόμουν δε και θα εννοούσα καλώς εκείνα, που θα μου έλεγεν ο Κυριος.

Ιωβ. 23,6 και εν πολλή ισχύϊ επελεύσεταί μοι, είτε εν απειλή μοι ου χρήσεται·

Ιωβ. 23,6 Θα εμφανισθή εις εμέ ως Θεός με άπειρον δύναμιν. Δεν θα κάμη όμως χρήσιν της απειλής εναντίον μου, δια να με αφήση έτσι να ομιλήσω ελεύθερα.

Ιωβ. 23,7 αλήθεια γάρ και έλεγχος παρ αυτού, εξαγάγοι δε εις τέλος το κρίμα μου·

Ιωβ. 23,7 Διότι από αυτόν πηγάζει και προέρχεται η αλήθεια και ο δικαιος έλεγχος. Είθε δε αυτός εν τη δικαιοσύνη και αλήθεια του να φέρη εις πέρας το δικαίόν μου.

Ιωβ. 23,8 εις γάρ πρώτα πορευόμαιο και ουκέτι εμι· τα δε επ εσχάτοις τι οίδα;

Ιωβ. 23,8 Που, λοιπόν, θα τον συναντήσω; Θα πορευθώ κατ' ευθείαν εμπρός, αλλ' όσον και αν προχωρήσω, δεν θα ευρεθώ πλησίον του. Εάν πάλιν βαδίσω προς τα πίσω, τι θα γνωρίζω δι' αυτόν;

Ιωβ. 23,9 αριστερά ποιήσαντος αυτού και ου κατέσχον· περιβαλεί δεξιά, και ουκ όψεται.

Ιωβ. 23,9 Όταν αυτός έκαμε κάτι προς τα αριστερά, εγώ δεν το επρόλαβα. Θα γυρίση προς τα δεξιά, και πάλιν δεν θα τον ίδω. Όπου και αν στραφώ, όπου και αν βαδίσω, δεν θα ίδω τον Θεόν.

Ιωβ. 23,10 είδε γάρ ήδη οδόν μου, διέκρινε δε με ώσπερ το χρυσίον.

Ιωβ. 23,10 Εκείνος όμως είδε και γνωρίζει την πορείαν της ζωής μου και με εκαθάρισεν, όπως τον χρυσόν καθαρίζει το πυρ της καμίνου.

Ιωβ. 23,11 εξελεύσομαι δε εν εντάμασιν αυτού, οδούς γάρ αυτού εφύλαξα και ου μη εκκλίνω

Ιωβ. 23,11 Θα εξέλθω προς αυτόν βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας εντολάς και τα προστάγματά του. Διότι εγώ και στο παρελθόν εφύλαξα τον δρόμον των εντολών του. Αλλά και στο μέλλον δεν θα παρεκκλίνω από αυτόν.

Ιωβ. 23,12 από ενταλμάτων αυτού και ου μη παρέλθω, εν δε κόλπω μου έκρυψα ρήματα αυτού.

Ιωβ. 23,12 Δεν θα αντιπαρέλθω με αδιαφορίαν τα προστάγματά του. Εις το βάθος δε του εσωτερικού μου έκρυψα ως πολύτιμον θησαυρόν τους λόγους του.

Ιωβ. 23,13 ει δε και αυτός έκρινεν ούτως, τις εστιν ο αντειπών αυτώ; ό γάρ αυτός ηθέλησε, και εποίησε.

Ιωβ. 23,13 Εφ' όσον όμως αυτός έκρινε καλόν να ενεργήση έτσι προς εμέ, ποιός ημπορεί να του αντείπη; Διότι εκείνο που αυτός ηθέλησε, αυτό και έπραξε.

Ιωβ. 23,14 διά τούτο επ αυτώ εσπούδακα, νουθετούμενος δε εφρόντισα αυτού.

Ιωβ. 23,14 Δια τούτο και εγώ με πολλήν σπουδήν και ενδιαφέρον ήκουσα αυτόν. Όταν δε με το θέλημά του η με την παιδαγωγίαν του με ενουθετούσε, εφρόντιζα να πορευόμαιο σύμφωνα με το θέλημά του.

Ιωβ. 23,15 επί τούτω από προσώπου αυτού κατασπουδασθώ κατανοήσω και πτοηθήσομαι εξ αυτού.

Ιωβ. 23,15 Δια τούτο και θα τρέμω ενώπιον της παρουσίας του. Και εάν τον ίδω και τον κατανοήσω, θα καταληφθώ και θα συγκλονισθώ από φόβον μεγάλον εξ αιτίας του.

Ιωβ. 23,16 Κύριος δε εμαλάκυνε την καρδίαν μου, ο δε Παντοκράτωρ εσπούδασέ με·

Ιωβ. 23,16 Ο Κυριος παρέλυσεν την καρδίαν μου με την παρουσίαν του. Ο Παντοκράτωρ με κατετρόμαξε με τον αιφνιδιασμόν του.

Ιωβ. 23,17 ου γάρ ήδειν ότι επελεύσεταί μοι σκότος, πρό προσώπου δε μου εκάλυψε γνώφος.

Ιωβ. 23,17 Διότι δεν εγνωρίζα, ούτε μου επερασεν από τον νουν, ότι θα επέλεθην εναντίον μου τόσοσν σκοταδι οδύνης και πόνου. Τώρα όμως με έχει σκεπάσει πυκνό και αδιαπέραστο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Ιωβ. 24,1 Διατί δε Κύριον έλαθον ώραι,

Ιωβ. 24,1 Διατί φαίνεται σαν να εξέφυγαν από την προσοχήν του Κυρίου αι ημέραι δικαιοσύνης και ανταποδόσεως;

Ιωβ. 24,2 ασεβείς δε όριον υπερέβησαν ποιίμνιον σύν ποιμένι αρπάσαντες;

Ιωβ. 24,2 Δια τούτο και οι ασεβείς κατεπάτησαν τα όρια της ποιίμνης και απεθρασύνθησαν, ώστε να αρπάσουν ποιίμνιον ολόκληρον μαζί με τον ποιμένα;

Ιωβ. 24,3 υποζύγιον ορφανών απήγαγον και βούν χήρας ηνεχύρασαν.

Ιωβ. 24,3 Ελήστευσαν και επήραν τα υποζύγια των ορφανών τέκνων. Και άλλοι επήραν το βόιδι της χήρας ως ενέχυρον δια

το χρέος της.

Ιωβ. 24,4 εξέκλιναν αδυνάτους εξ οδοῦ δικαίας, ομοθυμαδόν δε εκρούβησαν πραεῖς γῆς.

Ιωβ. 24,4 Εξηνάγκασαν με τὰς πιέσεις και τὰς απειλάς των πολλούς αδυνάτους να απομακρυνθῶν ἀπὸ τον δρόμον του καθήκοντος και της δικαιοσύνης. Ἄλλοι δε φιλήσυχοι και πρᾶοι ἔνεκα του τρόμου, που αυτοί τους ενεπνεαν, εκρούβησαν ὅλοι μαζί.

Ιωβ. 24,5 ἀπέβησαν δε ὡσπερ ὄνοι εν αγρώ υπέρ εμοῦ εξελθόντες την εαυτῶν τάξιν· ἠδύνθη αὐτῶ ἀρτος εις νεωτέρους.

Ιωβ. 24,5 Ὡσάν ἀγριοὶ ἀτίθασοι ὄνοι εισώρμησαν στους αγρούς μου ἀντί εμοῦ, δια να επιδοθῶν στο ληστρικόν και καταστρεπτικόν ἔργον των. Δοκιμάζουν ἠδονήν και ικανοποιήσιν ἀπὸ τον ἄρτον και τὰ αγαθά, που αποκτοῦν και τὰ οποία δίδουν και εις τὰ τέκνα των.

Ιωβ. 24,6 αγρόν πρὸ ὥρας ουκ αὐτῶν ὄντα ἐθέρισαν· ἀδύνατοι ἀμπελώνας ἀσεβῶν ἀμισθί και ἀσιτί εἰργάσαντο.

Ιωβ. 24,6 Ἀγρόν, που δεν ἦτο ἰδικός των ἐθέρισαν προ της ὥρας, δια να ἀρπάσουν τον σίτον. Ἀδύνατοι και ἀπροστάτευτοι ἀνθρώποι, κάτω ἀπὸ την ἀπειλήν και την βίαν, εἰργάσθησαν χωρὶς μισθόν και χωρὶς φαγητόν στους ἀμπελώνας των ἀσεβῶν.

Ιωβ. 24,7 γυμνοὺς πολλοὺς ἐκοίμησαν ἀνευ ἱματίων, ἀμφίᾳσιν δε ψυχῆς αὐτῶν ἀφείλαντο.

Ιωβ. 24,7 Ἀπληστοὶ και ἀρπαγες ἠνάγκασαν πολλοὺς να κοιμηθῶν γυμνοί, χωρὶς ἐνδύματα, διότι ἀφήρσαν ἀπὸ αυτοὺς και το μοναδικόν των ἔνδυμα, με το οποίον προστάτευαν την ζωὴν των.

Ιωβ. 24,8 ἀπὸ ψεκάδων ὁρέων υγραίνονται, παρὰ τὰ μὴ ἔχειν εαυτοὺς σκέπην, πέτραν περιεβάλοντο.

Ιωβ. 24,8 Ἀπὸ τὰ παγωμένα σταλάγματα των βουνῶν και ἀπὸ την συνεχὴ βροχήν μουσκεῦουν αυτοί, διότι δεν ἔχουν πλέον ροῦχο να σκεπασθῶν. Και ἀντί ἐνδύματων χρησιμοποιοῦν τὰ σπήλαια των βράχων.

Ιωβ. 24,9 ἤρπασαν ὀρφανόν ἀπὸ μαστοῦ, ἐκπεπτωκότα δε ἐταπείνωσαν.

Ιωβ. 24,9 Παιδί ὀρφανόν ἀπὸ πατέρα το ἤρπασαν ἀπὸ τον μητρικόν μαστόν, ξεπεσμένον δε και πτωχόν τον ἐξηυτέλισαν ἀκόμη περισσότερον.

Ιωβ. 24,10 γυμνοὺς δε ἐκοίμησαν ἀδίκως, πεινῶντων δε τον ψωμόν ἀφείλαντο.

Ιωβ. 24,10 Ἀδίστακτοὶ εις τὰς ἀδικίας των, ἠνάγκασαν πολλοὺς να κοιμηθῶν γυμνοί. ἤρπασαν το ψωμί ἀπὸ τους πεινασμένους.

Ιωβ. 24,11 εν στενοῖς ἀδίκως ἐνήδρευσαν, ὁδόν δε δικαίαν ουκ ἤδεισαν.

Ιωβ. 24,11 Ἔστησαν ἐνέδρας εις στενάς διαβάσεις, δια να ἐπιτεθῶν ἀδίκως ἐναντίον των ἄλλων. Δεν ἐγνώρισαν και δεν ἠθέλησαν να γνωρίσουν τον δίκαιον δρόμον.

Ιωβ. 24,12 οἱ εκ πόλεως και οἰκῶν ἰδίων ἐξεβάλοντο, ψυχὴ δε νηπίων ἐστέναξε μέγα.

Ιωβ. 24,12 Οἱ πτωχοὶ και ἀδύνατοι ἐξεδιώκοντο ἀπὸ τὰς πόλεις και τὰ σπίτια των. Ἐνεκα δε τούτου και αὐτὰ ἀκόμη τὰ νήπια, τέκνα των θυμάτων, ἀνελύοντο εις θρήνους και ἐξεβάλλαν μεγάλους στεναγμούς.

Ιωβ. 24,13 αὐτοὺς δε διατί τούτων ἐπισκοπήν ου πεποιήται· ἐπὶ γῆς ὄντων αὐτῶν και ουκ ἐπέγνωσαν, ὁδόν δε δικαιοσύνης ουκ ἤδεισαν, οὐδέ ἀτραπούς αὐτῶν ἐπορεύθησαν.

Ιωβ. 24,13 Ἀυτός δε ο Κύριος, διατί δεν ἐπρόσεξε τὰ ἐγκλήματα αὐτῶ των ἀσεβῶν και δεν ἀνταπέδωσε κατὰ τὰ ἔργα των εις αυτοὺς; Ζουν ἐδῶ εις την γην και δεν ἔρχονται εις καμμίαν ἐπίγνωσιν και συναίσθησιν των ἐγκλημάτων των. Ποτέ δεν ἐγνώρισαν τους δρόμους της ἀρετῆς και της δικαιοσύνης. Οὔτε δε εις τὰ στενά και δύσκολα δι' αυτοὺς μονοπάτια της δικαιοσύνης ἐβάδισαν.

Ιωβ. 24,14 γνοὺς δε αὐτῶν τὰ ἔργα παρέδωκεν αυτοὺς εις σκότος, και νυκτός ἔσται ὡς κλέπτῃς.

Ιωβ. 24,14 Ἐγνώρισεν ὁμως ο Κύριος τὰς διαθέσεις και την ποιότητα αὐτῶν και παρεχώρησεν, ὡστε να ἐργάζωνται στο σκότος, ὅπως κάθε κλέπτῃς ἐργάζεται εις καιρόν νυκτός.

Ιωβ. 24,15 και ὀφθαλμός μοιχοῦ ἐφύλαξε σκότος λέγων· ου προνοήσει με ὀφθαλμός, και ἀποκρυβῆν προσώπου ἔθετο.

Ιωβ. 24,15 Ο πονηρός ὀφθαλμός του μοιχοῦ περιμένει και παραφυλάττει να ἐλθῃ το σκοτάδι και λέγει· Δεν θα με ἰδῇ, οὔτε θα με παρακολουθήσῃ κανένα μάτι. Ὑπὸ το προσωπεῖον της υποκρισίας και ἀθωότητος κρύπτει τον πραγματικόν εαυτόν του.

Ιωβ. 24,16 διώρυσεν εν σκότει οἰκίας· ἡμέρας ἐσφράγισαν εαυτοὺς, ουκ ἐπέγνωσαν φῶς.

Ιωβ. 24,16 Οἱ ἀπληστοὶ και ἀρπαγες, ὅταν το σκότος εἶχε πέσει, ἐτρύπησαν και διέρρηξαν οἰκίας, δια να τὰς λεηλατήσουν. Κατὰ δε την ἡμέραν εκρούβησαν, ἐκλείσθησαν κάπου και δεν ἐγνώρισαν το φῶς.

Ιωβ. 24,17 ὅτι ομοθυμαδόν αυτοῖς το πρῶϊ σκία θανάτου, ὅτι ἐπιγνώσεται τάραχος σκίας θανάτου.

Ιωβ. 24,17 Διότι ἀπὸ ὅλους αυτοὺς το πρῶϊνόν φῶς θεωρεῖται σκία θανατηφόρος. Διότι τους ἐργάτας αυτοὺς του σκότους τους καταλαμβάνει μεγάλη ταραχὴ, ὡς τρομερὰ σκία θανάτου, το φῶς της ἡμέρας.

Ιωβ. 24,18 ἐλαφρός ἐστιν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος, καταραθεῖη ἡ μερίς αὐτῶν ἐπὶ γῆς, ἀναφανεῖη δε τὰ φυτὰ αὐτῶν

Ιωβ. 24,18 Κατορθῶνει βέβαια ο ἀσεβῆς να ἐπιπλέῃ, σαν φελλός ἐπάνω εις την ἐπιφάνειαν του ὕδατος. Εἶθε να εἶναι κατηραμένον το μερίδιόν του στους αγρούς. Ἀγρια δε φυτὰ και ἀκαρπα να βλαστάνου

Ιωβ. 24,19 ἐπὶ γῆς ξηρὰ· ἀγκαλίδα γὰρ ὀρφανῶν ἤρπασαν.

Ιωβ. 24,19 και να ξηραίνωνται εις τὰ χωράφια των. Διότι ἤρπασαν δεμάτια σίτου και κριθῆς ἀπὸ τὰ χέρια των ὀρφανῶν.

Ιωβ. 24,20 εἴτ ἀνεμνήσθη αὐτοῦ ἡ ἀμαρτία, ὡσπερ δε ομίχλη δρόσου ἀφανῆς ἐγένετο· ἀποδοθεῖη δε αὐτῶ ἅ ἐπραξε, συντριβεῖη δε πᾶς ἀδικός ἴσα ξύλω ἀνιάτω.

Ιωβ. 24,20 Ἐπειτα ὁμως ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα και τὰς ἀρπαγὰς αὐτῶν, ἡ ἀμαρτία των ἤλθεν ἐνώπιον του Θεοῦ. Και ο ἀμαρτωλός ἐξηφανίσθη σαν την ομίχλην, ἡ οποία ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας του ἡλίου διαλύεται εις δρόσον. Θα ἀνταποδοθῶν εις αὐτόν τὰ κακά, τὰ οποία διέπραξε, και κάθε ἀδικός θα καταστραφῇ, σαν ἓνα δένδρον ἀκαρπον και σάπιον.

Ιωβ. 24,21 στεῖραν δε ουκ εὐ ἐποίησε και γύναιον ουκ ἠλέησε,

Ιωβ. 24,21 Ἀυτός οὔτε εις στεῖραν και ἀπροστάτευτον γυναῖκα δεν ἔκαμε ποτέ καλόν και κάθε ἄλλην γυναῖκα ἐγκαταλελειμμένην και πτωχήν δεν ἐσπλαγχνίσθη.

Ιωβ. 24,22 θυμῶ δε κατέστρεψεν αδυνάτους· ἀναστάς τοιγαρὸν ου μὴ πιστεύσῃ κατὰ της εαυτοῦ ζωῆς.

Ιωβ. 24,22 Ἐπάνω στον σκληρόν και ἀδίστακτον θυμόν του κατέστρεψεν αδυνάτους. Λοιπόν, και ὅταν ἀκόμη εἶναι ὀρθίος και υγιῆς και θριαμβευτής, ἀς μὴ ἔχῃ πεποιήσιν δια την ἀσφάλειαν της ζωῆς του.

Ιωβ. 24,23 μαλακισθεῖς μὴ ἐλπίζετω υγιασθῆναι, ἀλλὰ πεσεῖται νόσω·

Ιωβ. 24,23 Όταν δε ασθενήση, ας μη ελπίζη ότι θα θεραπευθή και θα αποκτήση πάλιν την υγείαν του. Διότι η ασθένειά του θα τον ρίψη κάτω και θα τον οδηγήση στον θάνατον.

Ιωβ. 24,24 πολλούς γάρ εκάκωσε το ύψωμα αυτού, εμαράνθη δε ώσπερ μολόχη εν καύματι ή ώσπερ στάχυς από καλάμης αυτόματος αποπεσών.

Ιωβ. 24,24 Επειδή πολλούς κατέθλιψε και εβασάνισέ με την σκληρότητα και αλαζονείαν του, θα μαραυνθή, όπως μαραίνεται η μολόχα από την πολλήν θερμότητα, και θα πέση, όπως μερικές φορές πέφτει μόνον του το αποξηραμμένο στάχυ.

Ιωβ. 24,25 ει δε μη, τις εστιν ο φάμενος ψευδή με λέγειν και θήσει εις ουδέν τα ρήματά μου;

Ιωβ. 24,25 Εάν αυτά δεν είναι έτσι, όπως τα λέγω, ποιός είναι αυτός, που θα ισχυρισθή ότι λέγω ψεύματα και εις ουδέν θα υπολογιση τα λόγια μου αυτά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Ιωβ. 25,1 Υπολαβών δε Βαλδάδ ο Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 25,1 Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και είπε·

Ιωβ. 25,2 τι γάρ προοίμιον ή φόβος παρ αυτού ο ποιών την σύμπασαν εν υψίστω;

Ιωβ. 25,2 “ποιόν άλλο προοίμιον της απαντήσεώς μου ταιριάζει ειμή μόνον ο φόβος τον οποίον εμπνέει Εκείνος, ο οποίος εδημιούργησεν, εξακολουθεί δε να κυβερνά και να συγκρατή την εν τοις υψίστοις δημιουργίαν;

Ιωβ. 25,3 μη γάρ τις υπολάβοι ότι εστί παρέκλυσις πειραταίς, επί τίνας δε ουκ επελεύσεται ένεδρα παρ αυτού;

Ιωβ. 25,3 Μηπως, τάχα, και νομίζει κανείς ότι θα βραδύνη και θα ματαιωθή η τιμωρός ενεργεια του Θεού και εναντίον αυτών ακόμη των αγρίων πειρατών, που λυμαινονται τας θαλάσσας; Εναντίον δε ποιών, οσονδήποτε ισχυροί και αν είναι, δεν θα επέλθουν ολέθριοι ενέδρα από αυτόν τον Θεόν;

Ιωβ. 25,4 πώς γάρ εσται δίκαιος βροτός έναντι Κυρίου; ή τις αν αποκαθαρίσαι αυτόν γεννητός γυναικός;

Ιωβ. 25,4 Ολοι είναι υπεύθυνοι απέναντι αυτού, διότι πως είναι δυνατόν να δικαιωθή θνητός άνθρωπος ενώπιον του Κυρίου; Η ποιός, γεννηθείς από γυναίκα και το βάρος του προπατορικού αμαρτήματος έχων, είναι δυνατόν να καθαρίση τον εαυτόν του;

Ιωβ. 25,5 ει σελήνη συντάσσει, και ουκ επιφάυσκει, άστρα δε ου καθαρά εναντίον αυτού.

Ιωβ. 25,5 Εάν ο Θεός αντιπαραθέση τον εαυτόν του με την πανσέληνον, παύει αυτή να φωτίζει. Τα δε ολόλαμπρα άστρα δεν είναι καθαρά και φωτεινά ενώπιον του.

Ιωβ. 25,6 έα δε, άνθρωπος σαπρία και υιός ανθρώπου σκώληξ.

Ιωβ. 25,6 Ποσω μάλλον ο άνθρωπος, ο οποίος είναι σαπίλα και αποσύνθεσις, και ο απόγονος ανθρώπου, που είναι ένας σκώληξ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Ιωβ. 26,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει·

Ιωβ. 26,1 Απαντών κατόπιν ο Ιώβ είπε·

Ιωβ. 26,2 τίνι πρόσκεισαι ή τίνι μέλλεις βοηθείν; πότερον, ουχ ώ πολλή ισχύς και ώ βραχίων κραταιός εστι;

Ιωβ. 26,2 “τίνος παίρνεις το μέρος; Η ποιόν θέλεις να βοηθήσης; Μηπως τον Θεόν, ο οποίος έχει απεριόριστον την δύναμιν και του οποίου ο βραχίων είναι δυνατός και ακατανίκητος;

Ιωβ. 26,3 τίνι συμβεβούλευσαι; ουχ ώ πάσα σοφία; τίνι επακολουθήσεις; ουχ ώ μεγίστη δύναμις;

Ιωβ. 26,3 Τίνος θέλεις συ να γίνης σύμβουλος; Μηπως εις αυτόν, εν τω οποίω υπάρχει η άπασα σοφία; Με το μέρος τίνος συντάσσεσαι και ποιόν ακολουθείς, δια να τον βοηθήσης; Ουχί Εκείνον, ο οποίος έχει την μεγίστην δύναμιν;

Ιωβ. 26,4 τίνι ανήγγειλας ρήματα; πνοή δε τίνος εστί η εξελθούσα εκ σου;

Ιωβ. 26,4 Εις ποιόν απηύθυνες τους λόγους αυτούς; Αυτή δε η πνοη, που εβγήκε από το στόμα σου και εγινε λόγος, εις ποιόν ανήκει;

Ιωβ. 26,5 μη γίγαντες μαιωθήσονται υποκάτωθεν ύδατος και των γειτόνων αυτού;

Ιωβ. 26,5 Μηπως γιγάντια θηρία γεννώνται με περιποίησην από τας μαιάς εις τα βάθη των ωκεανών, και των γειτονικών προς αυτά περιοχών του άδου;

Ιωβ. 26,6 γυμνός ο άδης ενώπιον αυτού, και ουκ εστι περιβόλαιον τή απωλεία.

Ιωβ. 26,6 Γυμνός είναι ο άδης ενώπιόν του και εις την άβυσσον της απωλείας δεν υπάρχει κάλυμμα. Παντα είναι ολοφάνερα στο θειον του βλέμμα.

Ιωβ. 26,7 εκτείνων βορέαν επ ουδέν, κρεμάζων γήν επί ουδενός·

Ιωβ. 26,7 Αυτός απλώνει το βόρειον ημισφαίριον του ουρανού με τα αμέτρητα πλήθη των αστέρων του και τα στηρίζει στο κενόν. Αυτός κρεμά την γην αιωρουμένην στο κενόν, χωρίς να την στηρίζει εις τίποτε.

Ιωβ. 26,8 δεσμεύων ύδωρ εν νεφέλαις αυτού, και ουκ εράγη νέφος υποκάτω αυτού·

Ιωβ. 26,8 Αυτός συγκρατεί το νερο επάνω εις τα νέφη του και κανένα υδροφόρον νέφος δεν σπάζει κάτω από τον ουρανον και δεν εκχύνει τα ύδατα του, χωρίς την θέλησιν του.

Ιωβ. 26,9 ο κρατών πρόσωπον θρόνου, εκπετάζων επ αυτόν νέφος αυτού.

Ιωβ. 26,9 Ο Κυριος σκεπάζει και κρατεί άόρατον τον ένδοξον θρόνον του, απλώνων επάνω από αυτόν τα νέφη του.

Ιωβ. 26,10 πρόσταγμα εγύρωσεν επί πρόσωπον ύδατος μέχρι συντελείας φωτός μετά σκότους.

Ιωβ. 26,10 Αυτός δια του προστάγματός του έθεσεν όριον γύρω από την επιφάνειάν του ύδατος των θαλασσών, μέχρις ότου καταπαύση εναλλαγή φωτός και σκότους, μέχρι της συντελείας του κόσμου.

Ιωβ. 26,11 στύλοι ουρανού επετάσθησαν και εξέστησαν από της επιτιμήσεως αυτού.

Ιωβ. 26,11 Τα υψηλά όρη, που φαίνονται σαν στύλοι υποβαστάζοντες τον ουρανό, από την οργήν και την επιτίμησιν αυτού ανεπήδησαν και μετεκινήθησαν.

Ιωβ. 26,12 ισχύϊ κατέπαυσε την θάλασσαν, επιστήμη δε έστρωσε το κήτος·

Ιωβ. 26,12 Με την παντοδυναμίαν του κατέπαυσε την τρικυμίαν της θαλάσσης, κατεπράυνε δε και έστρωσε κάτω καταπτοημένον το κήτος, που κατατρομάζει τους πάντας.

Ιωβ. 26,13 κλειθρα δε ουρανού δεδοίκασιν αυτόν, προστάγματι δε εθανάτωσε δράκοντα αποστάτην.

Ιωβ. 26,13 Οι ασφαλισμένοι με απαραβίαστα κλειθρα ουρανοί τον φοβούνται. Με ένα δε απλούν πρόσταγμά του εθανάτωσε τον φοβερόν και τρομοκρατούντα τους πάντας δράκοντα.

Ιωβ. 26,14 ιδού ταύτα μέρη οδού αυτού, και επί ικμάδα λόγου ακουσόμεθα εν αυτώ· σθένος δε βροντής αυτού τις οίδεν οπότε ποιήσει;

Ιωβ. 26,14 Αυτά δε όλα είναι ένα ελάχιστον μέρος των ενεργειών και των έργων του Θεού· και κάτι το ελάχιστον ημείς οι ασθενείς άνθρωποι ηκούσαμεν από την φωνήν του. Την παντοδύναμον όμως βροντήν της θείας του φωνής, ποιός θα ημπορέση ποτέ να την ακούση, όταν την κάμη να αντηχήση».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Ιωβ. 27,1 Έτι δε προσθείς Ιώβ ειπε τώ προοιμίω·

Ιωβ. 27,1 Ο Ιώβ προσέθεσεν ακόμη εις τα προηγουμένως λεχθέντα και τα εξής·

Ιωβ. 27,2 ζή ο Θεός, ός ούτω με κέκρικε, και ο Παντοκράτωρ ο πικράνας μου την ψυχήν.

Ιωβ. 27,2 "Ορκίζομαι στον ζώντα θεόν, ο οποίος έκρινε καλόν έτσι να με θλίψη και να με παιδαγωγήση, στον Παντοκράτορα ο οποίος τόσον πολύ επίκρανε την ζωήν μου,

Ιωβ. 27,3 ή μην έτι της πνοής μου ενούσης, πνεύμα δε θείον το περιόν μοι εν ρινί,

Ιωβ. 27,3 ότι εφ' όσον υπάρχει μέσα μου αναπνοή, εφ' όσον το θείον αυτό εμφύσημα, η αναπνοή μου, εισέρχεται και εξέρχεται από τους ρώθωνάς μου,

Ιωβ. 27,4 μη λαλήσειν τα χείλη μου άνομα, ουδέ η ψυχή μου μελετήσεται άδिका

Ιωβ. 27,4 δεν πρόκειται τα χείλη μου να λαλήσουν παράνομα πράγματα, ούτε η ψυχή μου να μελετήση και αποδεχθή σκέψεις και αποφάσεις αδικούς.

Ιωβ. 27,5 μη μοι ειη δικαίους υμάς αποφήναι, έως αν αποθάνω, ου γάρ απαλλάξω μου την ακακίαν μου.

Ιωβ. 27,5 Μη γένοιτο δε να παραδεχθώ και να ειπω, ότι σεις δικαίως με κατηγορείτε ότι τάχα υποφέρω ως εξ αμαρτιών μου. Αυτό δεν θα το δεχθώ, έως ότου αποθάνω. Μέχρι της τελευταίας μου αναπνοής θα κρατώ και δεν θα αποβάλω την ακακίαν και αθωότητά μου.

Ιωβ. 27,6 δικαιοσύνη δε προσέχων ου μην προώμαι, ου γάρ σύννοίδα εμαυτώ άτοπα πράξας.

Ιωβ. 27,6 Δεν θα εγκαταλείψω ούτε θα απαρηνηθώ ποτέ την δικαιοσύνην μου, αλλά θα την κρατώ στερεά κοντά μου. Και ούτε θα παύσω να διακηρύττω την αθωότητά μου, διότι έχω την συνείδησιν ότι τίποτε το άτοπον δεν έπραξα.

Ιωβ. 27,7 ου μην δε αλλά ειήσαν οι εχθροί μου ώσπερ η καταστροφή των ασεβών, και οι επ' εμέ επανιστάμενοι, ώσπερ η απώλεια των παρανόμων.

Ιωβ. 27,7 Οχι δε μόνον τούτο αλλά και εύχομαι, όπως οι αμαρτωλοί εχθροί μου, που με κατακρίνουν αδικώς, καταστραφούν. Και εκείνοι οι οποίοι εξανίστανται εναντίον μου, να απολεσθούν, όπως οι παράνομοι.

Ιωβ. 27,8 και τις γάρ εστιν ελπίς ασεβεί ότι επέχει; πεποιθώς επί Κύριον άρα σωθήσεται;

Ιωβ. 27,8 Διότι, ποία άλλη ελπίς υπάρχει στον ασεβή έκτος από τα πλούτη, τα οποία παρανόμως απέκτησε και κατακρατεί; Εάν επικαλεσθή με κάποιαν πίστιν και ελπίδα τον Κυριον, τάχα θα σωθή;

Ιωβ. 27,9 ή την δέησιν αυτού εισακούσεται ο Θεός; ή επελθούσης αυτώ ανάγκης

Ιωβ. 27,9 Η μήπως ο Θεός θα ακούση και θα κάμη δεκτήν την δέησίν του; Η όταν επέλθη εναντίον του θλίψις και περιπέτεια,

Ιωβ. 27,10 μη έχει τινά παρησίαν έναντι αυτού; ή ως επικαλεσαμένου αυτού εισακούσεται αυτού,

Ιωβ. 27,10 μήπως θα έχη αυτός παρησίαν ενώπιον του Θεού; Η μήπως ο Θεός θα ακούση και θα κάμη δεκτήν την προσευχήν του, όταν τον επικαλεσθή;

Ιωβ. 27,11 αλλά δή αναγγελά υμίν τι εστιν εν χειρι Κυρίου, ά εστι παρά Παντοκράτορι, ου ψεύσομαι.

Ιωβ. 27,11 Αλλά θα αναγγείλω και θα καταστήσω γνωστόν εις σας, τι υπάρχει στο παντοδύναμον χέρι του Κυρίου· όσα είναι εις την πανσθενή εξουσίαν του Παντοκράτορα. Οχι ψεύδη, αλλά την καθαράν αλήθειαν θα ειπω. Εγώ θα σας ομιλήσω την αλήθειαν του Θεού,

Ιωβ. 27,12 ιδού πάντες οίδατε ότι κενά κενοίς επιβάλλετε.

Ιωβ. 27,12 διότι ιδού, σεις με όσα λέγετε, προσθέτετε αδειανά και κούφια λόγια επάνω εις τα κούφια.

Ιωβ. 27,13 αύτη η μερίς ανθρωπου ασεβούς παρά Κυρίου, κτήμα δε δυναστών ελεύσεται παρά Παντοκράτορος επ αυτούς.

Ιωβ. 27,13 Ιδού ποίον είναι το μερίδιον και το κατόντημα του ασεβούς ανθρωπου εκ μέρους του Κυρίου. Αυτό είναι το απόκτημα, που από τον Παντοκράτορα θα έλθη στους εκβιαστάς και τυράννους.

Ιωβ. 27,14 εάν δε πολλοί γένωνται οι υιοί αυτού, εις σφαγήν έσονται· εάν δε και ανδρωθώσι, προσαιτήσουσιν·

Ιωβ. 27,14 Εάν γίνουν πολλά και πληθυνθούν τα τέκνα των ασεβών, θα είναι προορισμένα δια την σφαγήν. Εάν δε και γίνουν άνδρες, θα καταντήσουν εις πτωχείαν, ώστε να επαιτούν δια να ζήσουν.

Ιωβ. 27,15 οι δε περιόντες αυτού εν θανάτω τελευτήσουσι, χήρας δε αυτών ουδείς ελεήσει.

Ιωβ. 27,15 Όσοι δε διαφύγουν τον βίαιον θάνατον του ασεβούς πατρός των, θα αποθάνουν από σκληράν και οδυνηράν ασθένειαν. Τας χήρας των δε κανείς δεν θα τας ευσπλαγχνισθή.

Ιωβ. 27,16 εάν συναγάγη ώσπερ γήν αργύριον, ίσα δε πηλώ ετοιμάση χρυσίον,

Ιωβ. 27,16 Εάν κανείς από αυτούς συγκεντρώση πολύ αργύριον ωσάν το χώμα της γης και συσσωρεύση χρυσόν ωσάν την λάσπην,

Ιωβ. 27,17 ταύτα πάντα δίκαιοι περιποιήσονται, τα δε χρήματα αυτού αληθινοί καθέξουσιν.

Ιωβ. 27,17 όλα αυτά θα περιέλθουν εις την κυριότητα των δικαίων. Τα χρήματά του θα γίνουν κτήμα των ειλικρινών και εντίμων ανθρώπων.

Ιωβ. 27,18 απέβη δε οι οίκος αυτού ώσπερ σήτες και ώσπερ αράχνη.

Ιωβ. 27,18 Θα καταντήση δε το σπίτι του ασεβούς σαν τον σκόρον και σαν τον ιστόν της αράχνης.

Ιωβ. 27,19 πλούσιος κοιμηθήσεται και ου προσθήσει, οφθαλμούς αυτού διήνοιξε, και ουκ έστι.

Ιωβ. 27,19 Ο ασεβής θα πέση να κοιμηθή πλούσιος την εσπέραν, και το πρωϊ θα εξυπνήση πτωχός. Δεν θα επανίδη τα πλούτη του. Καθώς θα ανοίξη το πρωϊ τα μάτια του, θα τα αναζήτηση και δεν θα υπάρχουν πλέον.

Ιωβ. 27,20 συνήντησαν αὐτῷ ὡσπερ ὕδωρ αἰ οὔναι, νυκτὶ δὲ υφείλετο αὐτὸν γνόφος·

Ιωβ. 27,20 Τὸν συνήντησαν καὶ τὸν περιέβαλαν θλίψεις καὶ πόνουσαν πλημμύρα ὕδατος. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς νυκτὸς ἔξαφνα τὸν κατέλαβε καὶ τὸν ἀφήρησε σύννεφον σκοτεινόν.

Ιωβ. 27,21 ἀναλήψεται δὲ αὐτὸν καύσων καὶ ἀπελεύσεται, καὶ λικμήσει αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Ιωβ. 27,21 Θα τὸν πάρῃ καὶ θα τὸν σηκώσῃ καυστικός ἀνεμὸς, θα φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον, θα τὸν σηκώσῃ καὶ θα τὸν λυχνίσῃ σαν ἄχυρον μακρὰν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του.

Ιωβ. 27,22 καὶ ἐπιρίψῃ ἐπ' αὐτὸν καὶ οὐ φείσεται, ἐκ χειρὸς αὐτοῦ φυγὴ φεύζεται.

Ιωβ. 27,22 Ὁ Θεὸς θα ῥίψῃ ἐπάνω στὸν ἀσεβῆ τιμωρίας καὶ πόνους, δὲν θα τὸν λυπηθῇ. Αὐτὸς δὲ θα καταβάλῃ κάθε προσπάθειαν νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν τιμωρὸν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ματαίως.

Ιωβ. 27,23 κροτήσῃ ἐπ' αὐτοὺς χεῖρας αὐτοῦ καὶ συριεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Ιωβ. 27,23 Θα ἐπιδοκιμάσῃ καὶ θα χειροκροτήσῃ ὁ Κυριὸς τὴν τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν. Με συριγμούς χλευασμοῦ θα ἐκδώξῃ τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τὸν τόπον στὸν ὁποῖον ἐζούσεν ἀσφαλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Ιωβ. 28,1 Ἔστι γὰρ ἀργυρίω τόπος, ὅθεν γίνεται, τόπος δὲ χρυσοῦ, ὅθεν διηθείται.

Ιωβ. 28,1 Ὑπάρχει ὁ τόπος, ἀπὸ ὅπου ἐξάγεται ὁ ἀργυρὸς, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ τόπος, ἀπὸ ὅπου ἐξάγεται καὶ καθαρίζεται ὁ χρυσοῦς.

Ιωβ. 28,2 σίδηρος μὲν γὰρ ἐκ γῆς γίνεται, χαλκὸς δὲ ἴσα λίθῳ λατομεῖται.

Ιωβ. 28,2 Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ σίδηρος ἐξάγεται ἀπὸ ὠρισμένας περιοχὰς τῆς γῆς, ὁ δὲ χαλκὸς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ λατομεῖα, ὅπως ὁ λίθος.

Ιωβ. 28,3 τάξιν ἔθετο σκότει, καὶ πᾶν πέρασ αὐτὸς ἐξακριβάζεται, λίθος σκοτία καὶ σκιά θανάτου.

Ιωβ. 28,3 Με τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἔθεσεν ὁ ἄνθρωπος τάξιν στὸ σκοτάδι τῶν μεταλλωρυχείων καὶ κάθε μέρος τοῦ διερευνᾶ καὶ ἐξακριβώνει, πὺν εἰς τὰ σκότη κρύπτεται ὁ πολύτιμος λίθος καὶ πὺν ἡ θανατηφόρος σκία.

Ιωβ. 28,4 διακοπή χειμάρου ἀπὸ κονίας, οἱ δὲ ἐπιλανθανόμενοι οὐδὸν δικαίαν ἠσθένησαν, ἐκ βροτῶν ἐσαλεύθησαν.

Ιωβ. 28,4 Εἰς τὰ μέρη τῆς γῆς τὰ διανοιχθέντα ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν χειμάρων καὶ εἰς τὴν ἄμμον ἐρευνοῦν οἱ χρυσοθήραι. Λησμονοῦν καὶ ἀντιπαρέρχονται με ἀοιαφορίαν τοὺς συνηθισμένους δρόμους τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τῶν μεταλλείων ταλαιπωροῦνται καὶ κατεξαντλοῦνται. Μετακινοῦνται καὶ χωρίζονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ιωβ. 28,5 γῆ, ἐξ αὐτῆς ἐξελεύσεται ἄρτος, ὑποκάτω αὐτῆς ἐστράφη ὡσεὶ πῦρ.

Ιωβ. 28,5 Ἡ γῆ, ἀπὸ τὴν καλλιεργούμενην ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας παίρνομεν τὸν ἄρτον, ἀνασκάπτεται ἀπὸ ἡμᾶς στὸ βάθος τῆς σαν νὰ καίεται ἀπὸ πυρ ἠφαιστείου.

Ιωβ. 28,6 τόπος σαπφείρου οἱ λίθοι αὐτῆς, καὶ χῶμα χρυσοῦ αὐτῶ.

Ιωβ. 28,6 Τα λιθάρια τῆς εἶναι τόπος, ὅπου εὐρίσκονται οἱ πολύτιμοι λίθοι τοῦ σαπφείρου καὶ τὸ χῶμα τῆς, ὅπου ὑπάρχει ὁ χρυσοῦς.

Ιωβ. 28,7 τρίβος, οὐκ ἔγνω αὐτὴν πετεινόν, καὶ οὐ παρέβλεψεν αὐτὴν ὀφθαλμὸς γυπὸς·

Ιωβ. 28,7 Τοὺς δρόμους τοὺς υπογείους, πὺν ὑπάρχουν εἰς τὰ μεταλλεία, δὲν τοὺς ἐγνώρισε κανένα πτηνόν καὶ τὸ οὐδεδεκέ μάτι τοῦ γυπὸς δὲν τοὺς εἶδε.

Ιωβ. 28,8 καὶ οὐκ ἐπάτησαν αὐτὸν υἱοὶ ἀλαζόνων, οὐ παρήλθεν ἐπ' αὐτῆς λέων.

Ιωβ. 28,8 Τολμηρὰ τέκνα ἀτιθάσων καὶ ἀγρίων θηρίων δὲν ἐπάτησαν τοὺς τόπους αὐτοῦς, οὔτε ὁ λέων ὁ βασιλεὺς τῶν ἡμῶν ἐσε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ιωβ. 28,9 ἐν ακροτόμῳ ἐξέτεινε χεῖρα αὐτοῦ, κατέστρεψε δὲ ἐκ ριζῶν ὄρη·

Ιωβ. 28,9 Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀπλώνει τὰ χέρια του εἰς ἀποκρήνους βράχους καὶ τοὺς κόπτει, ἀνασκάπτει δὲ καὶ ἀνατρέπει ἐκ θεμελιῶν ὄρη.

Ιωβ. 28,10 δῖνας δὲ ποταμῶν διέρηξε, πᾶν δὲ ἐντίμον εἶδέ μου ὁ ὀφθαλμὸς.

Ιωβ. 28,10 Διετρύπησε βράχους, δια νὰ ἀφήσῃ δίοδον εἰς συστροφὰς ποταμῶν. Πολλὰ δὲ πολύτιμα πράγματα ἀνευρεθέντα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἶδε τὸ μάτι μου.

Ιωβ. 28,11 βάθη δὲ ποταμῶν ἀνεκάλυψεν, εἶδει δὲ αὐτοῦ δύναμιν εἰς φῶς.

Ιωβ. 28,11 Ἀπεκάλυψε καὶ ἠρεῖνῃσε τοὺς βαθεῖς πυθμένας τῶν ποταμῶν καὶ γενικὰ ἔφερεν εἰς φῶς καὶ κατέστησεν αἰσθητὴν τὴν δύναμιν του.

Ιωβ. 28,12 ἡ δὲ σοφία πόθεν ἐυρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης;

Ιωβ. 28,12 Ἡ πραγματικὴ ὅμως καὶ ἀληθινὴ σοφία ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς γῆς ἐυρέθη; Ποῖος δὲ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πηγάζει καὶ ἐδράζεται ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη;

Ιωβ. 28,13 οὐκ οἶδε βροτὸς οὐδὸν αὐτῆς, οὐδὲ μὴ ἐυρεθῆ ἐν ἀνθρώποις.

Ιωβ. 28,13 Κανεὶς ἀπὸ τοὺς θνητοὺς δὲν γνωρίζει τὸν δρόμον, πὺν ὁδηγεῖ εἰς αὐτὴν, οὔτε καὶ αὐτὴ ἐυρέθη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, πὺν κατοικοῦν τὴν γῆν.

Ιωβ. 28,14 ἄβυσσος εἶπεν· οὐκ ἐνεστιν ἐν ἐμοί· καὶ ἡ θάλασσα εἶπεν· οὐκ ἐνεστι μετ' ἐμοῦ.

Ιωβ. 28,14 Αἱ ἄβυσσοι τῶν ὠκεανῶν λέγουν· Δὲν εἶναι μέσα εἰς ἡμᾶς ἡ σοφία. Ἡ θάλασσα λέγει· Δὲν εἶναι μαζί μου ἡ σοφία.

Ιωβ. 28,15 οὐ δώσει συγκλεισμόν αὐτῆς, καὶ οὐ σταθήσεται ἀργύριον ἀντάλλαγμα αὐτῆς·

Ιωβ. 28,15 Τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ εἰς ἀντιστάθμισμα αὐτῆς. Οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ζυγισθῇ καὶ δοθῇ χρυσοῦς καὶ ἀργυρὸς εἰς ἀντάλλαγμα καὶ πληρωμὴν αὐτῆς.

Ιωβ. 28,16 καὶ οὐ συμβασταχθήσεται χρυσοῦ ὦφιρ, ἐν ὄνυχι τιμίῳ καὶ σαπφείρῳ·

Ιωβ. 28,16 Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ χρυσοῦ ὦφιρ, πρὸς τοὺς πολύτιμους λίθους ὄνυχος καὶ σαπφείρου.

Ιωβ. 28,17 οὐκ ἰσωθήσεται αὐτὴ χρυσοῦ καὶ ὕαλος καὶ τὸ ἀλλάγμα αὐτῆς σκεὺ χρυσά·

Ιωβ. 28,17 Ἡ ἀληθινὴ σοφία δὲν ἐξισώνεται κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς τὸν χρυσοῦ, πρὸς τὸ διαμάντι. Καὶ τὰ πολύτιμα ἐκ χρυσοῦ σκεὺ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθῶν ὡς ἀντάλλαγμα δι' αὐτὴν.

Ιωβ. 28,18 μετέωρα καὶ γαβίς οὐ μνησθήσεται, καὶ ἔλκυσον σοφίαν ὑπὲρ τὰ ἐσώτατα·

Ιωβ. 28,18 Τὰ ἐκτιμώμενα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πολύτιμα μέταλλα καὶ τὰ κρυστάλλα οὔτε καν καὶ ἡμποροῦν νὰ

μνημονευθούν ενώπιον αυτής. Την σοφίαν έλκυσε την από τας πλέον βαθείας πηγάς.

Ιωβ. 28,19 ουκ ισωθήσεται αυτή τοπάζιον Αιθιοπίας, χρυσίω καθαρῷ ου συμβασταχθήσεται.

Ιωβ. 28,19 Προς αυτήν δεν είναι δυνατόν να εξισωθή ούτε ο πολύτιμος λίθος της Αιθιοπίας, το τοπάζιον. Δεν ισοσταθμίζεται αυτή και δεν συγκρίνεται με τον καθαρὸν χρυσόν.

Ιωβ. 28,20 η δε σοφία πόθεν ευρέθη; ποίος δε τόπος εστί της συνέσεως;

Ιωβ. 28,20 Που λοιπόν ευρίσκεται η σοφία; Ποίος δε είναι ο τόπος της συνέσεως και της αληθούς γνώσεως;

Ιωβ. 28,21 λέληθε πάντα άνθρωπον και από πετεινών τού ουρανού εκρύβη

Ιωβ. 28,21 Αυτό διαφεύγει την γνώσιν παντός ανθρώπου. Έχει αποκρυβή και από αυτά τα πετεινά, που διασχίζουν τους ουρανοὺς.

Ιωβ. 28,22 η απώλεια και ο θάνατος είπαν· ακηκόαμεν δε αυτής το κλέος.

Ιωβ. 28,22 Η απώλεια και ο θάνατος, αυτός ούτος ο άδης, είπαν· Ηκούσαμεν μόνον την δόξαν της σοφίας, αλλά δεν γνωρίζομεν, που υπάρχει.

Ιωβ. 28,23 ο Θεός εύ συνέστησεν αυτής την οδόν, αυτός δε οίδε τον τόπον αυτής·

Ιωβ. 28,23 Ο Θεός είναι η πηγή πάσης σοφίας. Αυτός κατεσκεύασε καλώς τον δρόμον, δια του οποίου αυτή ξεχύνεται προς τα δημιουργήματά του. Αυτός γνωρίζει τον τόπον και την πηγήν της.

Ιωβ. 28,24 αυτός γάρ την υπ ουρανόν πάσαν εφορά ειδώς τα εν τή γη πάντα, ά εποίησεν,

Ιωβ. 28,24 Διότι αυτός επιβλέπει και κυβερνά ολόκληρον την οικουμένην την υπό τον ουρανον, και γνωρίζει άριστα και κάλλιστα όλα όσα υπάρχουν εις την γην, τα οποία αυτός εδημιούργησεν.

Ιωβ. 28,25 ανέμων σταθμόν ύδατος μέτρα·

Ιωβ. 28,25 Αυτός ζυγίζει τους ανέμους και μέτρά τα ύδατα.

Ιωβ. 28,26 ότι εποίησεν ούτως, ιδών ηρίθμησε και οδόν εν τινάγματι φωνάς·

Ιωβ. 28,26 Όταν ο Κυριος εδημιούργησεν έτσι αυτά, τα είδε και ερρύθμισε τα μέτρα της πτώσεως των βροχών, της κατευθύνσεως των ανέμων και έθεσεν στον δρόμον, που πρέπει, τας εκτινασσομένας αστραπάς με τας βροντάς.

Ιωβ. 28,27 τότε είδεν αυτήν και εξηγήσατο αυτήν, ετοιμάσας εξιχνίασεν.

Ιωβ. 28,27 Τότε ο Θεός είδε την δημιουργίαν του και προέβαλεν εις ημάς φανεράν την σοφίαν του, ενώ πρότερον ήτο αποκεκρυμμένη.

Ιωβ. 28,28 είπε δε άνθρωπω· ιδού η θεοσεβείά εστι σοφία, το δε απέχεσθαι από κακών εστιν επιστήμη.

Ιωβ. 28,28 Είπε δε ο Κυριος στον άνθρωπον· Ιδού πραγματική σοφία είναι το να σέβεται ο άνθρωπος τον Θεόν. Και επιστήμη είναι το να απέχη κανείς από τας κακάς πράξεις".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Ιωβ. 29,1 Έτι δε προσθείς Ιώβ είπε τώ προοιμίω·

Ιωβ. 29,1 Είπεν ακόμη ο Ιώβ, προσθέτων εις όσα προηγουμένως είχεν είπει·

Ιωβ. 29,2 τις αν με θείη κατά μήνα έμπροσθεν ημερών, ών με ο Θεός εφύλαξεν;

Ιωβ. 29,2 "ποιός ημπορεί να με φέρη εις τας περασμένας ευτυχισμένας ημέρας κάποιου μηνός, κατά τας οποίας ο Θεός με προεφύλαττεν από θλίβεις και συμφοράς;

Ιωβ. 29,3 ως ότε ηγύει ο λύχνος αυτού υπέρ κεφαλής μου, ότε τώ φωτί αυτού επορευόμην εν σκότει·

Ιωβ. 29,3 Τότε ο λύχνος του Θεού έλαμπεν επάνω από την κεφαλήν σου, οπότε με το φως του εβάρδιζα και εις αυτά τα σκότη·

Ιωβ. 29,4 ότε ήμην επιβρίθων οδούς, ότε ο Θεός επισκοπήν εποιείτο τού οικου μου·

Ιωβ. 29,4 όταν έτρεχα στους δρόμους με νεανικήν δύναμιν και σφρίγγος, ο δε Θεός με στοργήν επώπτειτε και επρονοούσε τα του οικου μου·

Ιωβ. 29,5 ότε ήμην υλώδης λιαν, κύκλω δε μου οι παίδες·

Ιωβ. 29,5 όταν ήμην γεμάτος από υλικά αγαθά και γύρω μου ευτυχισμένα ήσαν τα παιδιά μου.

Ιωβ. 29,6 ότε εχέοντο αι οδοί μου βουτύρω, τα δε όρη μου εχέοντο γάλακτι·

Ιωβ. 29,6 Όταν το βούτυρον εχύνετο και έτρεχεν στους δρόμους, που επερνούσα, τα δε βουνά εβρέχοντο και ελούζοντο μέσα στο γάλα.

Ιωβ. 29,7 ότε εξεπορευόμην όρθριος εν πόλει, εν δε πλατείαις ετίθητό μου ο δίφρος.

Ιωβ. 29,7 Όταν λιαν πρωί ηγεγρόμην και μετέβαινα εις την πόλιν και εις τας πλατείας της πόλεως, εστήνετο η τιμητική δι' εμέ καθέδρα.

Ιωβ. 29,8 ιδόντες με νεανίσκοι εκρύβησαν, πρεσβύται δε πάντες έστησαν·

Ιωβ. 29,8 Όταν με έβλεπαν οι νέοι από μακράν και δια λόγους συστολής εκρύπτοντο, οι δε πρεσβύτεροι κατά την ηλικίαν όλοι ίσταντο όρθιοι, μέχρις ότου καθήσω εγώ.

Ιωβ. 29,9 αδροί δε επαύσαντο λαλούντες, δάκτυλον επιθέντες επί στόματι.

Ιωβ. 29,9 Οι επίσημοι δε και πρόκριτοι της πόλεως, όταν εγώ εφαινόμην, έπαυαν να συνομιλούν, φέροντες τον δάκτυλόν των στο στόμα των και επιβάλλοντες σιγήν στον εαυτόν των.

Ιωβ. 29,10 οι δε ακούσαντες εμακάρισάν με, και γλώσσα αυτών τώ λάρυγγι αυτών εκολλήθη·

Ιωβ. 29,10 Όσοι δε με ήκούαν με επεδοκίμαζαν, με εμακάριζαν δια τας σοφάς συμβουλάς και γνώμας μου και εκολλούσε η γλώσσα των στον λάρυγγα των, ώστε να μη δύνανται, δια λόγους συστολής, να αρθρώσουν λέξιν.

Ιωβ. 29,11 ότι ούς ήκουσε και εμακάρισέ με, οφθαλμός δε ιδών με εξέκλινε·

Ιωβ. 29,11 Καθένας που με ήκουε, με εμακάριζε, και καθένας που με έβλεπε παρεμέριζε.

Ιωβ. 29,12 διέσωσα γάρ πτωχόν εκ χειρός δυνάστου και ορφανόν, ώ ουκ ήν βοηθός, εβοήθησα.

Ιωβ. 29,12 Και τούτο, διότι εγώ έσωζα τον πτωχόν από τα χέρια του καταδυναστεύοντος αυτόν και εβοηθούσα κάθε ορφανόν, δια το οποίον κανείς άλλος δεν υπήρχε να το βοηθήση.

Ιωβ. 29,13 ευλογία απολλυμένου επ εμέ έλθοι, στόμα δε χήρας με ευλόγησε.

Ιωβ. 29,13 Αι ευχαί του κινδυνεύοντος και τον οποίον εγώ περιέσωζα, ήρχοντο προς εμέ. Το δε στόμα της χήρας ηύχετο πολλάς ευχάς δι' εμέ.

Ιωβ. 29,14 δικαιοσύνην δε ενδεδύκειν, ημφιασάμην δε κρίμα ίσα διπλοΐδι.

Ιωβ. 29,14 Είχα ενδυθή την δικαιοσύνην ωσάν ένδυμα και ωσάν μανδύαν διπλοτυλισσόμενον στο σώμα μου εφορούσα την δικαίαν κρίσιν και απονομήν της δικαιοσύνης.

Ιωβ. 29,15 οφθαλμός ήμην τυφλών, πούς δε χωλών.

Ιωβ. 29,15 Ημουνα ο οφθαλμός των τυφλών και το πόδι των χωλών.

Ιωβ. 29,16 εγώ ήμην πατήρ αδυνάτων, δίκην δε ήν ουκ ήδειν εξιχνίασα·

Ιωβ. 29,16 Εγώ ήμουν ο πατήρ των αδυνάτων ανθρώπων, αγνώστους δε υποθέσεις ξένων ανθρώπων εξήταζα με πολύ ενδιαφέρον, δια να αποδώσω δικαιοσύνην.

Ιωβ. 29,17 συνέντριφα δε μύλας αδικων, εκ μέσου των οδόντων αυτών άρπαγμα εξήρασα.

Ιωβ. 29,17 Συνέντριφα τας ισχυράς σιαγόνας των αδικων και από τα δόντια των ήρπασα, όσα εκείνοι είχαν αρπάσει αδικούντες τους άλλους.

Ιωβ. 29,18 είπα δε· η ηλικία μου γηράσει ώσπερ στέλεχος φοίνικος, πολύν χρόνον βιώσω·

Ιωβ. 29,18 Κατά τας ευτυχισμένας δε εκείνας ημέρας είπα· Η ηλικία μου θα προχωρήση εις γήρας ωσάν τον κορμόν της χουρμαδιάς, θα ζήσω επί πολύν χρόνον ήρεμος και ειρηνικός.

Ιωβ. 29,19 η ρίζα διήνοικται επί ύδατος, και δρόσος αυλισθήσεται εν τώ θερισμώ μου·

Ιωβ. 29,19 Η ρίζα του δένδρου της ζωής μου είναι υγιής, καλοθερμμένη και ισχυρά μέσα στο ύδωρ, και δρόσος θα υπάρχη κατά τους θερμούς μήνας του θερισμού των σιτηρών.

Ιωβ. 29,20 η δόξα μου κενή μετ εμού, και το τόξον μου εν χειρί αυτού πορεύεται.

Ιωβ. 29,20 Η δόξα μου δεν θα μειώνεται, αλλά θα ανανεώνεται και θα αυξάνη πάντοτε. Και το τόξον μου δια της χειρός του προστατεύοντός με Θεού θα επιτυγχάνη πάντοτε τον στόχον του.

Ιωβ. 29,21 εμού ακούσαντες προσέσχον, εσιώπησαν δε επί τή εμή βουλή·

Ιωβ. 29,21 Όταν με ήκουαν να ομιλώ, επρόσεχαν τους λόγους μου. Εσιωπούσαν δε, όταν εξέφερα τας σκέψεις μου και την απόφασίν μου.

Ιωβ. 29,22 επί τώ εμώ ρήματι ου προσέθεντο, περιχαρείς δε εγίνοντο οπόταν αυτοίς ελάλουν·

Ιωβ. 29,22 Εις όσα εγώ ελεγα, δεν είχαν τίποτε να προσθέσουν εκείνοι. Εγέμιζαν δε από χαράν, όταν ωμιλούσα προς αυτούς προσωπικώς.

Ιωβ. 29,23 ώσπερ γη διψώσα προσδεχομένη τον νετόν, ούτως ούτοι την εμήν λαλιάν.

Ιωβ. 29,23 Ωσάν την γην, η οποία λόγω ξηρασίας διψά και περιμένει την ζωογόνον βροχήν, ετσι και εκείνοι επερίμεναν και ήκουαν την ομιλίαν μου.

Ιωβ. 29,24 εάν γελάσω προς αυτούς, ου μη πιστεύωσι, και φώς τού προσώπου μου ουκ απέπιπτεν·

Ιωβ. 29,24 Όταν εμειδιούσα προς αυτούς και εγελούσα, δεν το επίστευαν, διότι δεν εθεωρούσαν τους εαυτούς των αξίους τέτοιας τιμής. Η αγαθότης δε και η ευμενεία του προσώπου μου δεν έπιπτε ποτέ στο κενόν, αλλά τας εδέχοντό με μεγάλην ευχαρίστησιν.

Ιωβ. 29,25 εξελεξάμην οδόν αυτών και εκάθισα άρχων και κατεσκήνουν ωσει βασιλεύς εν μονοζώνοις ον τρόπον παθινούς παρακαλών.

Ιωβ. 29,25 Εξέλεξα και εταύτισα τον δρόμον της ζωής μου με την ζωήν των, εκάθισα μεταξύ των ωσάν άρχων. Κατεσκήνωσα και παρέμεινα ανάμεσα των βασιλεύς περιστοιχιζόμενος και φρουρούμενος από τους ελαφρώς ωπλισμένους στρατιώτας του. Εκάθισα, όπως κάθεται κανείς και παρηγορεί τους πάσχοντας και θλιβομένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Ιωβ. 30,1 Νυνί δε κατεγέλασάν μου ελάχιστοι, νύν νουθετούσί με εν μέρει ών εξουδένουν τους πατέρας αυτών, ούς ουκ ηγησάμην αξίους κυνών των εμών νομάδων.

Ιωβ. 30,1 Τωρα όμως με περιγελούν και οι νέοι ακόμη, άνθρωποι χωρίς κοινωνικήν αξίαν. Με νουθετούν εν τίνι μέτρω εκείνοι, τους πατέρας των οποίων εγώ καταφρονούσα και δεν τους εθεωρούσα αξίους να συγκρίνω ούτε με τους κύνας των ποιμνίων μου.

Ιωβ. 30,2 και γε ισχύς χειρών αυτών ινατί μοι; επ αυτούς απώλετο συντέλεια.

Ιωβ. 30,2 Και πράγματι, εις τι θα μου ήτο χρήσιμος η δύναμις των χειρών των; Εις τίποτε. Διότι είχε χαθή και δεν υπήρχε πλέον εις αυτούς η σύνεσις και η δύναμις εις επιτέλεσιν και ολοκλήρωσιν καλού έργου.

Ιωβ. 30,3 εν ενδεία και λιμώ άγονος· οι φεύγοντες άνδρον εχθές συνοχήν και τάλαιπωρίαν,

Ιωβ. 30,3 Ξηροί και άγονοι κατήντησαν, λόγω της πτωχείας και της πείνης των. Αυτοί έφυγαν προς χώραν προ πολλού καιρού άνδρον και ξηράν και συνήντησαν εις αυτήν στενοχωρίαν και τάλαιπωρίαν·

Ιωβ. 30,4 οι περικυκλούντες άλιμα επί ηχούντι, οίτινες άλιμα ήν αυτών τα σίτα, άτιμοι δε και πεφραυλισμένοι, ενδεείς παντός αγαθού, οί και ρίζας ξύλων εμασσώντο υπό λιμού μεγάλου.

Ιωβ. 30,4 οι περιπλανώμενοι εις αλμυρούς παραλίους τόπους, όπου βοΐζουν τα κύματα της θαλάσσης και οι οποίοι ως μόνην των τροφήν είχαν τα αλμυρά εκεί χόρτα. Ασημοι δε και εξευτελισμένοι και εις αγρίαν κατάστασιν, στερούμενοι κάθε αγαθόν, και οι οποίοι ένεκα της μεγάλης πείνης των εμασσούσαν και αυτάς ακόμη τας ρίζας των δένδρων·

Ιωβ. 30,5 επανέστησάν μοι κλέπται,

Ιωβ. 30,5 αυτοί επανεστάτησαν εναντίον μου, δια να με κλέπτουν.

Ιωβ. 30,6 ών οι οίκοι αυτών ήσαν τρώγλαι πετρών,

Ιωβ. 30,6 Αυτοί των οποίων τα σπίτια ήσαν τρώγλαι εις τα σπήλαια των βράχων.

Ιωβ. 30,7 ανά μέσον ευήχων βοήσονται· οί υπό φρύγανα άγρια διητώντο,

Ιωβ. 30,7 Ανάμεσα στους αντηχούντας βράχους εφώναζαν ο ένας τον άλλον. Κατω από ξηρούς αγρίους θάμνους χώνονται και κατοικούν.

Ιωβ. 30,8 αφρόνων υιοί και ατίμων, όνομα και κλέος εσβεσμένον από γής.

Ιωβ. 30,8 Είναι παιδιά ανθρώπων, που δεν έχουν φρόνησιν και δεν απολαμβάνουν τιμήν· με σβησμένον εντελώς το όνομα και την δόξαν των από την γην.

Ιωβ. 30,9 νυνί δε κιθάρα εγώ εμι αυτών, και εμέ θρύλλημα έχουσιν·

Ιωβ. 30,9 Τωρα όμως εγώ έγίνα κιθάρα, με την οποίαν παίζουν και διασκεδάζουν. Με έχουν ως διασκεδαστικόν μολόγημα

εις τας συζητήσεις των.

Ιωβ. 30,10 εβδελύξαντο δε με αποστάντες μακράν από δε τού προσώπου μου ουκ εφείσαντο πτύελον.

Ιωβ. 30,10 Με εσιχάθησαν και απεμακρύνθησαν από εμένα. Δεν εδιστασαν δε να με πτύσουν κατά πρόσωπον με το σάλιο των εις έκφρασιν της καταφρονήσεώς των.

Ιωβ. 30,11 ανοίξας γάρ φαρέτρην αυτού εκάκωσέ με, και χαλινόν τού προσώπου μου εξαπέστειλαν.

Ιωβ. 30,11 Ολα δε αυτά, διότι ο Θεός ήνοιξε την φαρέτρην του, που περιείχε ταιλαιπωρίας και πόνους δι' εμέ, και με εβασάνισε. Αυτοί δε οι άνθρωποι απέβαλαν κάθε χαλινόν και έγιναν θρασείς εναντίον μου.

Ιωβ. 30,12 επί δεξιών βλαστου εξανέστησαν, πόδα αυτών εξέτειναν και ωδοποίησαν επ' εμέ τριβους απωλείας αυτών.

Ιωβ. 30,12 Ιστανται αυτοί οι ευτελείς πλαγίως από εμέ εις τα δεξιά, απλώνουν τα πόδια των, δια να σκοντάψω, και με ωθούν προς δρόμους ολέθρου και καταστροφής.

Ιωβ. 30,13 εξετρίβησαν τριβוי μου, εξέδυσαν γάρ μου την στολήν· βέλεσιν αυτού κατηκόντισέ με,

Ιωβ. 30,13 Κατεστράφησαν οι δρόμοι μου, από τους οποίους θα ημπορούσα να διαφύγω τον όλεθρον. Διότι αυτοί με απεγύμνωσαν από τα αρχοντικά μου ενδύματα και από την δύναμίν μου. Ο δε Θεός με ηκόντισε και με επληγωσε με τα βέλη του.

Ιωβ. 30,14 κέχρηται δε μοι ως βούλεται, εν οδύνας πέφυρμαι.

Ιωβ. 30,14 Με εχρησιμοποίησεν, όπως αυτός ηθέλησεν, ώστε να είμαι ζυμωμένος με τας οδύνας και τας ταιλαιπωρίας.

Ιωβ. 30,15 επιστρέφονται μου αι οδύνας, ώχető μου η ελπίς όπως πνεύμα και όπως νέφος η σωτηρία μου.

Ιωβ. 30,15 Οι πόνοι μου διαρκώς επανέρχονται και εφορμούν εναντίον μου. Έχει χαθή κάθε ελπίς σωτηρίας, ωσάν τον άνεμον ο οποίος έρχεται και φεύγει. Η σωτηρία μου εχάθη ωσάν το παροδικόν νέφος.

Ιωβ. 30,16 και νύν επ' εμέ εκχυθήσεται η ψυχή μου, έχουσι δε με ημέραι οδυνών·

Ιωβ. 30,16 Και τώρα έχει πλέον ατονήσει η ψυχή μου, ώστε υπάρχει φόβος να χυθή προς τα έξω και να σβήση. Ημέραι δε δυστυχίας και οδύνης με έχουν στενώς περικυκλώσει.

Ιωβ. 30,17 νυκτί δε μου τα οστά συγκέχυνται, τα δε νεύρά μου διαλέλνται.

Ιωβ. 30,17 Κατά την νύκτα τα κόκκαλά μου, εξ αιτίας των πόνων, φαίνονται ότι έχουν εξαρθρωθή και ανακατεύονται τα νευρά μου από την πολλήν εξάντλησιν, σαν να έχουν διαλυθή.

Ιωβ. 30,18 εν πολλή ισχύϊ επελάβετό μου της στολής, όπως το περιστόμιον τού χιτώνος μου περιέσχε με.

Ιωβ. 30,18 Ένεκα της δριμύτητος και της εκτάσεως της ασθενείας μου, το ένδυμά μου με έχει ισχυρώς περισφίξει. Κολλά επάνω στο πληγωμένο σώμα μου και με σφίγγει, όπως το περιλαίμιον του χιτώνος μου.

Ιωβ. 30,19 ήγησαι δε με ίσα πηλώ, εν γη και σποδώ μου η μερίς·

Ιωβ. 30,19 Ω Κυριε, με την ασθένειαν αυτήν με έφερες εις τέτοιαν θέσιν, ώστε να φαίνωμαι σαν λάσπη. Το χώμα και η στάχτη είναι ο τόπος μου.

Ιωβ. 30,20 κέκραγα δε προς σε και ουκ ακούεις μου, έστησαν δε και κατενόησάν με·

Ιωβ. 30,20 Εφώναξα και φωνάζω, Κυριε, προς σε. Δεν με ήκουσες και ούτε με ακούεις. Οι εχθροί μου εστάθησαν και κατενόησαν την καταφρόνησίν σου προς εμέ.

Ιωβ. 30,21 επέβης δε μοι ανελεημόνως, χειρί κραταιά με εμαστίγωσας·

Ιωβ. 30,21 Επέπεσες επάνω μου ασπλάγχνως, και με χείρα δυνατήν με εμαστίγωσας.

Ιωβ. 30,22 έταξας δε με εν οδύνας, και απέρειψάς με από σωτηρίας.

Ιωβ. 30,22 Με κατέταξες και με άφησες να ζω εν μέσω αδιηγήτων βασάνων. Με επεταξες μακρυνά από την σωτηριαν.

Ιωβ. 30,23 οίδα γάρ ότι θάνατός με εκτρίψει, οικία γάρ παντί θνητώ γη.

Ιωβ. 30,23 Γνωρίζω, βέβαια, ότι ο θάνατος θα με κατασυντριβή και θα με αφανίση. Διότι οριστική κατοικία δια κάθε άνθρωπον είναι η γη με τους τάφους της.

Ιωβ. 30,24 ει γάρ όφελον δυναίμην εμαυτόν χειρώσασθαι, ή δεηθείς γε ετέρου, και ποιήσει μοι τούτο.

Ιωβ. 30,24 Μηπως, τάχα, έτσι που κατήντησα, πρέπει με τα ίδια μου τα χέρια να θέσω τέγμα εις την ζωήν μου, η να παρακαλέσω κάποιον άλλον να με θανατώση;

Ιωβ. 30,25 εγώ δε επί παντί αδυνάτω έκλαυσα, εστέναξα ιδών άνδρα εν ανάγκαις.

Ιωβ. 30,25 Εγώ δε, ο οποίος ασπλάγχνως σήμερα έχω εγκαταλειφθή από όλους, όταν έβλεπα βασανιζόμενον αδύνατον άνθρωπον, έκλαια και εστέναξα δια την δυστυχίαν του.

Ιωβ. 30,26 εγώ δε επέχων αγαθοίς, ιδού συνήντησάν μοι μάλλον ημέραι κακών.

Ιωβ. 30,26 Ενώ λοιπόν εγώ, ως εκ της αγαθότητάς μου και της συμπαραστάσεως προς τους άλλους, επερίμενα ως αμοιβήν μου αγαθά, απροσδοκίτως είδα να έρχωνται εναντίον μου ημέραι συμφορών.

Ιωβ. 30,27 η κοιλία μου εξέλιξε και ου σιωπήσεται, προέφθασάν με ημέραι πτωχείας.

Ιωβ. 30,27 Η κοιλία μου βράζει και δεν θα σταματήσει τον βρασμόν και την φλεγμονήν της. Με κατέλαβαν ημέραι στερήσεως και δυστυχίας.

Ιωβ. 30,28 στένων πεπόρευμαι άνευ φιμού, έστηκα δε εν εκκλησία κεκραγώς.

Ιωβ. 30,28 Στενάζω, περιπατώ, πηγαίνω έδω και εκεί χωρίς φίμωτρον στο στόμα μου, δια να εμποδίξη τους στεναγμούς μου. Πηγαίνω εις τας συναξοτου λαού, φωνάζω δυνατά και ζητώ βοήθειαν.

Ιωβ. 30,29 αδελφός γέγονα σειρήνων, εταίρος δε στρουθών.

Ιωβ. 30,29 Εγίνα αδελφός νυκτοβίων ωρουμένων ζώων. Συντροφος στρουθοκαμήλων, που εκβάλλουν αγρίας κραυγάς.

Ιωβ. 30,30 το δε δέρμα μου εσκοτώνεται μεγάλως, τα δε οστά μου από καύματος.

Ιωβ. 30,30 Το δέρμα μου έχει μαυρίσει από τας πληγάς και τα αίματα. Τα δε κόκκαλά μου εκάησαν από τον πυρετόν της ασθενείας μου.

Ιωβ. 30,31 απέβη δε εις πένθος μου η κιθάρα, ο δε ψαλμός μου εις κλαυθμόν εμοί.

Ιωβ. 30,31 Η κιθάρα έγινε δι' εμέ όργανον, που παίζονται πένθιμα μοιρολόγια. Το τραγούδι μου θρήνος και κλαυθμός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Ιωβ. 31,1 Διαθήκην εθέμην τοίς οφθαλμοίς μου και ου συνήσω επί παρθένον.

Ιωβ. 31,1 Συμβόλαιον έκαμα και νόμον έθεσα εις τα μάτια μου, ώστε ποτέ να μη παρατηρώ με πονηράν επιθυμίαν τας

παρθένους.

Ιωβ. 31,2 και τι εμέρισεν ο Θεός άνωθεν και κληρονομία ικανού εξ υψίστων;

Ιωβ. 31,2 Τι εξεχώρισεν ως μερίδιον ο Θεός από τον ουρανόν και ποία η κληροδοσία προς τους αμαρτωλούς εκ μέρους του δυνατού Κυρίου, που κατοικεί εν υψίστοις;

Ιωβ. 31,3 ουχί απώλεια τώ αδικώ και απαλλοτριώσις τοίς ποιούσιν ανομίαν;

Ιωβ. 31,3 Καταστροφή και όλεθρος δεν επιφυλάσσεται στους αμαρτωλούς αυτούς και αποξένωσις από τον Θεόν στους διαπράττοντας παρανόμους πράξεις;

Ιωβ. 31,4 ουχί αυτός όφεται οδόν μου και πάντα τα διαβήματά μου εξαριθμήσεται;

Ιωβ. 31,4 Αυτός όμως ο δίκαιος μισθαποδότης, ο Κυριος, δεν θα ίδη τους δρόμους της ζωής μου, την καλήν συμπεριφοράν μου, και δεν θα λογαριάση τα διαβήματά μου;

Ιωβ. 31,5 ει δε ήμην πεπορευμένος μετά γελοιαστών, ει δε και εσπούδασεν ο πούς μου εις δόλον·

Ιωβ. 31,5 Εάν εγώ επορευθην και συνεταυτίσθην με ασώτους και με αγύρτας, εάν τα βήματά μου επάτησαν ποτέ εις δολίους δρόμους

Ιωβ. 31,6 έσταμαι γάρ εν ζυγώ δικαίω, οίδε δε ο Κύριος την ακακίαν μου.

Ιωβ. 31,6 -ο ζυγός μου ήτο πάντοτε δίκαιος και γνωρίζει ο Κυριος την αθωότητά μου.

Ιωβ. 31,7 ει εξέκλινεν ο πούς μου εκ της οδοῦ, ει δε και τώ οφθαλμῷ επηκολούθησεν η καρδιά μου, ει δε και ταίς χερσί μου ηψάμην δώρων,

Ιωβ. 31,7 Εάν οι πόδες μου παρεξέκλιναν από την θείαν οδόν, εάν η καρδιά μου ηκολούθησε και έπραξε σύμφωνα με όσα πονηρά δύναται να ίδη ο οφθαλμός μου, εάν και με τα χέρια μου απλώς και μόνον έθιξα δώρα, δια να δείξω προσωποληψίαν κατά την απονομήν της δικαιοσύνης,

Ιωβ. 31,8 σπείραμι άρα και άλλοι φάγοισαν, άριζος δε γενοίμην επί γής.

Ιωβ. 31,8 ειθε εγώ μεν να σπείρω πάντοτε, άλλοι δε να τρώγουν όσα εγώ έχω σπείρει. Ειθε να μη ριζώσω ποτέ εις την γην.

Ιωβ. 31,9 ει εξηκολούθησεν η καρδιά μου γυναικί ανδρός ετέρου, ει και εγκάθετος εγενόμην επί θύραις αυτής,

Ιωβ. 31,9 Εάν εδελεάσθη και ειλικύσθη η καρδιά μου από την γυναίκα ξένου ανδρός, εάν εις κατάλληλον θέσιν τοποθετημένος παρεμόνευσα εις τας θύρας της ζητών να εύρω ευκαιρίαν να εισέλθω στο σπίτι της,

Ιωβ. 31,10 αρέσαι άρα και η γυνή μου ετέρω, τα δε νήπιά μου ταπεινωθείη;

Ιωβ. 31,10 τότε ας αρέση και ας ελκυσθή η γυναίκα μου εις άλλον άνδρα, ώστε να πάθω και εγώ τα ίδια και τα μικρά μου τα παιδιά να εξευτελισθούν με την διαγωγήν αυτήν της μητρός των.

Ιωβ. 31,11 θυμός γάρ οργής ακατάσχετος το μίαναι ανδρός γυναίκα·

Ιωβ. 31,11 Τα λέγω αυτά, διότι ασυγκράτητος επέρχεται από τον Θεόν η οργή, όταν κανείς μολύνη την γυναίκα ξένου ανδρός.

Ιωβ. 31,12 πύρ γάρ εστι καιόμενον επί πάντων των μερών, ού δ αν επέλθη εκ ριζών απώλεσεν.

Ιωβ. 31,12 Το αμαρτημα τούτο είναι άσβεστη φωτιά, που κατακαίει επάνω εις όλα τα μέρη· που δε θα επιπέση, εξολοθρευεί εκ θεμελίων.

Ιωβ. 31,13 ει δε και εφάυλισα κρίμα θεράποντός μου ήθεραπίνης, κρινομένων αυτών προς με,

Ιωβ. 31,13 Εάν δε κατεφρόνησα και κατεπάτησα το δικαίον των υπηρετών η υπηρετριών μου, όταν είχαν διαφοράς μαζί μου,

Ιωβ. 31,14 τι γάρ ποιήσω, εάν έτασίν μου ποιήται ο Κύριος; εάν δε και επισκοπήν, τίνα απόκρισιν ποιήσομαι;

Ιωβ. 31,14 τότε τι θα κάμω εγώ, όταν ο Κυριος με δικάση; Όταν με επισκεφθή, δια να με κρίνη, ποίαν απόκρισιν και απολογίαν έχω να δώσω;

Ιωβ. 31,15 πότερον ουχ ως και εγώ εγενόμην εν γαστρί, και εκείνοι γεγόνασι; γεγόναμεν δε εν τή αυτή κοιλία.

Ιωβ. 31,15 Τι λοιπόν; Δεν έλαβα και εγώ ύπαρξιν εις την κοιλίαν της μητρός μου, όπως και εκείνοι; Εχομεν λάβει ύπαρξιν εις την αυτήν κοιλίαν και εγεννήθημεν κατά τον ίδιον τρόπον.

Ιωβ. 31,16 αδύνατοι δε χρείαν, ήν ποτε είχαν, ουκ απέτυχον, χήρας δε τον οφθαλμόν ουκ εξέτηξα.

Ιωβ. 31,16 Αδύνατοι δε και πτωχοί άνθρωποι, όταν ευρέθησαν εις κάποιαν ανάγκην, δεν εστερήθησαν από την βοήθειάν μου. Τους οφθαλμούς της χήρας δεν τους αφήκα να μαραθούν και να λυώσουν, όταν ικετευτικοί απηθύνοντο προς εμέ.

Ιωβ. 31,17 ει δε και τον ψωμόν μου έφαγον μόνοις και ουχί ορφανῶ μετέδωκα·

Ιωβ. 31,17 Εάν έφαγα το ψωμί μόνοις μου και δεν έδωκα από αυτό στο ορφανόν, ας με τιμωρήση ο Θεός.

Ιωβ. 31,18 ότι εκ νεότητός μου εξέτρεφον ως πατήρ, και εκ γαστρός μητρός μου ωδήγησα·

Ιωβ. 31,18 Διότι από την νεαράν μου ακόμη ηλικίαν έτρεφα τον πεινώντα και το ορφανόν, ωσαν πατήρ. Και εκ γενετής έχων την αγαθήν διάθεσιν ωδηγούσα αυτούς.

Ιωβ. 31,19 ει δε και υπερείδον γυμνόν απολλύμενον και ουκ ημφίασα αυτόν,

Ιωβ. 31,19 Εάν δε και εγύρισα αλλού τα μάτια μου, δια να μη ίδω κάποιον γυμνόν, ο οποίος λόγω της γυμνότητός του εκινδύνευε να αποθάνη, και δεν τον ενεδυσα,

Ιωβ. 31,20 αδύνατοι δε ει μη ευλόγησάν με, από δε κουράς αμνών μου εθερμάνθησαν οι ώμοι αυτών·

Ιωβ. 31,20 αδύνατοι δε και πτωχοί εάν δεν με ηυλόγησαν, διότι δεν τους εβοήθησα, και δεν εθερμάνθησαν οι ώμοι των από τα ενδύματα που υφάνθησαν από την κουράν των προβάτων μου,

Ιωβ. 31,21 ει επήρα ορφανῶν χείρα, πεποιθῶς ότι πολλή μοι βοήθεια περιέστιν,

Ιωβ. 31,21 εάν εσήκωσα απειλητικήν και αρπακτικήν την χείρα μου εναντίον του ορφανού, διότι είχα την πεποίθησιν ότι πολλή προσωποληπτική βοήθεια εκ μέρους των κριτών θα μου παρείχετο, εάν εδικαζόμην, εάν εις όλα αυτά είμαι ένοχος,

Ιωβ. 31,22 απσταίη άρα ο ώμός μου από της κλειδός, ο δε βραχίον μου από τού αγκώνος συντριβείη.

Ιωβ. 31,22 ειθε να εξαρθρωθῇ ο ώμος μου από τα κόκκαλα της κλειδός, να συντριβῇ δε από τον αγκώνα ο βροχίαν μου.

Ιωβ. 31,23 φόβος γάρ Κυρίου συνέσχε με, από τού λήμματος αυτού ουχ υποίσω.

Ιωβ. 31,23 Δεν διέπραξα τοιαύτας παρανομίας, διότι ο φόβος του Κυρίου με συγκρατούσε πάντοτε και διότι δεν ημπορούσα να υποφέρω την καταδικαστικήν απόφασιν του Θεού.

Ιωβ. 31,24 ει έταξα χρυσίον εις χούν μου, ει δε και λίθω πολυτελεί επεποιίθησα,

Ιωβ. 31,24 Ποτέ δεν έκρυσσα εις αποθησαυρισμόν και ασφάλειαν έντος της γης το χρυσίον, ποτέ δεν εστήριξα την ελπίδα

μου στους πολυτίμους λίθους.

Ιωβ. 31,25 ει δε και ευφράνθην πολλού πλούτου μοι γενομένου, ει δε και επ αναριθμήτοις εθέμην χείρά μου

Ιωβ. 31,25 Ποτέ δεν εδοκίμασα υλοφρονα χαράν και αγαλλιασιν δια τον πλούτον, τον οποίον απέκτησα, ποτέ δεν άπλωσα το χέρι μου εις απόκτησιν αναριθμητου πλούτου.

Ιωβ. 31,26 ή ουχ ορώ μέν ήλιον τον επιφάσκοντα εκλείποντα, σελήνην δε φθίνουσαν; ου γάρ επ αυτοίς εστιν.

Ιωβ. 31,26 Η δεν βλέπω και εγώ τον ήλιον να ανατέλλη λαμπρώς και να δύη με τόσην μεγαλοπρέπειαν, την δε σελήνην όλονέν να φθινή, μέχρις ότου παρουσιασθή νέα; Ούτε και εις αυτά τα ουράνια σώματα δεν αξίζει να στηρίζεται κανείς.

Ιωβ. 31,27 και ει ηπατήθη λάθρα η καρδιά μου, ει δε χείρά μου επιθείς επί στόματί μου εφίλησα,

Ιωβ. 31,27 Δεν επλανήθη, έστω και χωρίς να το θέλω, ποτέ η καρδιά μου, ώστε αφού φέρω το χέρι μου στο στόμα μου και το φιλήσω να αποστείλω έτσι προς αυτά λατρευτικόν φίλημα ως προς θεούς.

Ιωβ. 31,28 και τούτό μοι άρα ανομία η μεγίστη λογισθείη, ότι εψευσάμην εναντίον Κυρίου του Υψίστου.

Ιωβ. 31,28 Εάν κάτι τέτοιο ποε έπραξα, ας μου καταλογισθή ενώπιον του Κυρίου ως η πλέον μεγάλη παράβασις του θείου νόμου· διότι εψεύσθην ενώπιον Κυρίου του Υψίστου και ηρνήθην αυτόν λατρεύσας είδωλα.

Ιωβ. 31,29 ει δε και επιχαρής εγενόμην πτώματι εχθρών μου και είπεν η καρδιά μου· εύγε,

Ιωβ. 31,29 Ακόμη δε εάν εδοκίμασα χαιρεκακίαν δια την πτώσιν και συντριβήν των εχθρών μου και είπεν η καρδιά μου, "εύγε, εύγε, καλά να πάθη",

Ιωβ. 31,30 ακούσαι άρα το ούς μου την κατάραν μου, θρυλληθείην δε άρα υπό λαού μου κακούμενος.

Ιωβ. 31,30 ας ακούση το αυτί μου την ίδια κατάρα, που έκαμα δια τον εχθρόν μου, και ας με εύρουν τόσα κακά, ώστε η δυστυχία μου να γίνη θρύλος και μολόγημα μεταξύ του λαού μου.

Ιωβ. 31,31 ει δε και πολλάκις είπον αι θεράπαιναί μου· τις αν δώη ημίν των σαρκών αυτού πλησθήναι; λίαν μου χρηστού όντος·

Ιωβ. 31,31 Μηπως, τάχα, αι υπηρετριαί μου είπαν και επανέλαβαν, ποιός τάχα θα μας δώση να χορτάσωμεν από το πλούσιον τραπέζι, που παραθέτει αυτός δια τον εαυτόν του; Δεν το είπαν, διότι εγώ ήμουνα πολύ καλός και ενεργητικός απέναντί των.

Ιωβ. 31,32 έξω δε ουκ ηυλιζέτο ξένος, η δε θύρα μου παντί ελθόντι ανέωκτο.

Ιωβ. 31,32 Ποτέ δεν αφήκα ξένον να κοιμηθή έξω στο ύπαιθρον. Η θύρα του σπιτιού μου ήτο ανοικτή εις κάθε ερχόμενον.

Ιωβ. 31,33 ει δε και αμαρτών ακουσίως έκρυφα την αμαρτίαν μου,

Ιωβ. 31,33 Εάν δε και μου έτυχε να αμαρτήσω, χωρίς να το θέλω, και έκρυφα την αμαρτίαν μου, ας με τιμωρήση ο Θεός.

Ιωβ. 31,34 ου γάρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τού μη εξαγορεύσαι ενώπιον αυτών· ει δε και είασα αδύνατον εξελθείν θύραν μου κόλπω κενώ,

Ιωβ. 31,34 Ποτέ όμως δεν υπεστάλην και δεν εντράπηκα τον πολύν λαόν, ώστε να μη ομολογήσω ενώπιον αυτών το πταίσμα μου. Ποτέ δεν αφήκα κανένα πτωχόν να βγη από το σπίτι μου με αδειανά τα χέρια.

Ιωβ. 31,35 τις δώη ακουόντά μου; χείρα δε Κυρίου ει μη εδεδοίκειν, συγγραφήν δε, ήν είχαν κατά τινος,

Ιωβ. 31,35 Ποιός θα μου δώση, τάχα, άνθρωπον να ακούση αυτά, που λέγω; Θα παρεκάλουν τον Θεόν να με ακούση, εάν δεν εφοβούμην την παντοδύναμον δεξιάν του. Εάν είχα εις τα χέρια μου γραμμάτιον οφειλής κάποιου προς εμέ,

Ιωβ. 31,36 επ ώμοις αν περιθέμενος στέφανον ανεγίνωσκον,

Ιωβ. 31,36 το περιέφερα στον ώμόν μου, το έβαζα ως στέφανον στο κεφάλι μου και το ανεγίνωσκον,

Ιωβ. 31,37 και ει μη ρήξας αυτήν απέδωκα, ουθέν λαβών παρά χρεωφειλέτου·

Ιωβ. 31,37 κατόπιν δε το έσχιζα και το έδιδα εις αυτόν, χωρίς να πάρω τίποτε, από όσα μου ώφειλε.

Ιωβ. 31,38 ει επ εμοί ποτε η γη εστέναξεν, ει δε και οι αυλάκες αυτής έκλαυσαν ομοθυμαδόν,

Ιωβ. 31,38 Εάν η γη και οι καλλιεργούντες αυτήν εστέναξαν εξ αιτίας εμού και των αδικιών μου, εάν τα αυλάκια με τα οποία εποτίζετο και εκείνοι που τα ήνοιγαν έκλαυσαν από συμφώνου, διότι, τάχα, τους αδικούσα,

Ιωβ. 31,39 ει δε και την ισχύν αυτής έφαγον μόνος άνευ τιμής, ει δε και ψυχήν κυρίου της γής εκβαλών ελύπησα,

Ιωβ. 31,39 εάν εκράτησα δια τον εαυτόν μου και έφαγα μόνος μου τα διάφορα εισοδήματα της γης, και μάλιστα χωρίς να καταβάλλω τα ημερομίσθια στους εργάτας, εάν δε και ελύπησα οποιονδήποτε κάτοχον της γης εκδιώξας αυτόν από αυτήν, δια να την καταλάβω εγώ,

Ιωβ. 31,40 αντί πυρού άρα εξέλθοι μοι κνίδη, αντί δε κριθής βάτος. και επαύσατο Ιώβ ρήμασιν.

Ιωβ. 31,40 είθε αντί του σίτου, που έσπειρα, να φυτρώσουν τσουκνίδες, αντί του κριθαριού να φυτρώσουν βάτοι". Αυτά είπεν ο Ιώβ και έπαυσε να ομιλή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Ιωβ. 32,1 Ησύχασαν δε και οι τρεις φίλοι αυτού έτι αντειπείν Ιώβ, ήν γάρ Ιώβ δίκαιος εναντίον αυτών.

Ιωβ. 32,1 Ησύχασαν, εσιώπησαν οι τρεις φίλοι του Ιώβ και δεν αντεπαν εις αυτόν, διότι ο Ιώβ επέμενε να παρουσιάζεται αι ενώπιον αυτών ότι ήτο δίκαιος.

Ιωβ. 32,2 ωργίσθη δε Ελιούς ο τού Βαραχιήλ ο Βουζίτης εκ της συγγενείας άμ της Αυσίτιδος χώρας· ωργίσθη δε τώ Ιώβ σφόδρα, διότι απέφηνεν εαυτόν δίκαιον εναντίον Κυρίου.

Ιωβ. 32,2 Εν τούτοις ο Ελιούς, ο υιός του Βαραχιήλ ο Βουζίτης, από την συγγένειαν του Ραμ της Αυσίτιδος χώρας, ωργίσθη. Ωργίσθη πολύ εναντίον του Ιώβ, διότι παρουσίασεν αυτός τον εαυτόν του δίκαιον ενώπιον του Κυρίου.

Ιωβ. 32,3 και κατά των τριών δε φίλων ωργίσθη σφόδρα, διότι ουκ ηδυνήθησαν αποκριθήναι αντίθετα Ιώβ και έθεντο αυτόν είναι ασεβή.

Ιωβ. 32,3 Ωργίσθη επίσης πολύ και εναντίον των τριών φίλων του Ιώβ, διότι δεν ημπόρεσαν αυτοί να δώσουν καταλλήλους αντιθέτους απαντήσεις στους ισχυρισμούς του Ιώβ και τον εθεώρησαν πάντες ως ασεβή.

Ιωβ. 32,4 Ελιούς δε υπέμεινε δούναι απόκρισιν Ιώβ, ότι πρεσβύτεροι αυτού εισιν ημέραις.

Ιωβ. 32,4 Ο Ελιούς, προκειμένου να δώση απάντησιν στον Ιώβ, επερίμενε να σιωπήσουν οι άλλοι τρεις, διότι αυτοί ήσαν μεγαλύτεροι του κατά την ηλικίαν.

Ιωβ. 32,5 και είδεν ότι ουκ έστιν απόκρισις εν στόματι των τριών ανδρών, και εθυμώθη οργή αυτού.

Ιωβ. 32,5 Όταν είδεν ότι οι τρεις αυτοί άνδρες δεν είχαν πλέον απάντησιν να δώσουν προς τον Ιώβ, ωργίσθη πολύ εναντίον

αυτών.

Ιωβ. 32,6 υπολαβών δε Ελιούς ο τού Βαραχιήλ ο Βουζίτης εἶπε· νεώτερος μὲν εἰμι τῷ χρόνῳ, υμεῖς δε εστε πρεσβύτεροι διό ησύχασα φοβηθεὶς τοῦ υμῖν αναγγεῖλαι τὴν εμαντοῦ επιστήμην.

Ιωβ. 32,6 Ἐλαβε λοιπὸν τὸν λόγον ὁ Ελιούς, ὁ υἱὸς τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης καὶ εἶπεν· “εγὼ εἶμαι νεώτερος ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν, σεις δε εἰσθε μεγαλύτεροί μου. Δι αὐτὸ καὶ δια λόγους σεβασμοῦ εσιώπησα καὶ δεν εφανέρωσα εἰς σας τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν ζητημάτων αυτών.

Ιωβ. 32,7 εἶπα δε ὅτι οὐχ ὁ χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν, ἐν πολλοῖς δε ἔτεσι οἶδασι σοφίαν,

Ιωβ. 32,7 Ἐσκέφθην ὅτι σεις, σαν μεγαλύτεροί μου, ἐπρεπε να ἔχετε τὸν λόγον. Εἶπα ὁμως ὅτι δεν εἶναι ὁ χρόνος οὔτε καὶ ἡ μεγάλη ἡλικία, που κάνουν τὸν ἄνθρωπον να ομιλή ορθῶς. Οὔτε με τα πολλά χρόνια οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν τὴν ἀληθινὴν σοφίαν.

Ιωβ. 32,8 ἀλλὰ πνευμά ἐστιν ἐν βροτοῖς, πνοή δε Παντοκράτορός ἐστιν ἡ διδάσκουσα·

Ιωβ. 32,8 Ἀλλὰ ἐκεῖνο, που κάμνει τὸν ἄνθρωπον σοφόν, εἶναι τὸ πνεῦμα που υπάρχει στους ἀνθρώπους, ἡ λογικὴ ικανότης, ἡ ἔμπνευσις ἐκ μέρους τοῦ Παντοκράτορος. Αὐτὴ εἶναι, που διδάσκει καὶ φωτίζει τὸν ἄνθρωπον.

Ιωβ. 32,9 οὐχ οἱ πολυχρόνιοί εἰσι σοφοί, οὐδ οἱ γέροντες οἶδασι κρῖμα.

Ιωβ. 32,9 Δεν εἶναι σοφοί ὅσοι ἔχουν ζήσει πολλά χρόνια, οὔτε οἱ γέροντες γνωρίζουν καὶ κρίνουν ορθῶς, εἴν δεν ἔχουν τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Θεοῦ.

Ιωβ. 32,10 διό εἶπα· ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελώ υμῖν ἃ οἶδα.

Ιωβ. 32,10 Δι' αὐτὸ καὶ σας λέγω· ἀκούσατέ με, καὶ θα σας εἶπω αυτὰ, τα οποία γνωρίζω.

Ιωβ. 32,11 ἐνωτίζεσθέ μου τα ρήματα· ἐρῶ γάρ υμῶν ακουόντων, ἀχρις οὐ ἐτάσητε λόγους,

Ιωβ. 32,11 Ἀκούσατε τα λόγια μου, διότι θα ομιλήσω πρὸς σας, ἐφ' ὅσον θα ἔχετε τὴν διάθεσιν να με ἀκούσετε καὶ μέχρις οὔτου ἐρευνησετε καὶ ἐλέγχετε τους λόγους μου.

Ιωβ. 32,12 καὶ μέχρι υμῶν συνήσω. καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν τῷ Ἰώβ ἐλέγχων ἀναποκρινόμενος ρήματα αὐτοῦ ἐξ υμῶν,

Ιωβ. 32,12 Εγὼ μέχρι τέλους, ὁπότε σεις ἐπαύσατε να ομιλήτε, παρηκολούθησα καὶ κατενόησα ὅσα εἶπατε. Καὶ φρονῶ, ὅτι κανεῖς ἀπὸ σας δεν ἤλεγξε τὸν Ἰώβ ἀπαντῶν ορθῶς καὶ ἀληθινὰ εἰς τα λόγια του.

Ιωβ. 32,13 ἵνα μη εἴπητε· εὔρομεν σοφίαν Κυρίῳ προσθέμενοι·

Ιωβ. 32,13 Τούτο δε κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, δια να μη εἴπετε ὅτι ἡμεῖς εὐρήκαμεν σοφίαν καὶ με πολλὴν σοφίαν ἀπητήσαμεν στον Ἰωβ τεθέντες με τὸ μέρος τοῦ Κυρίου.

Ιωβ. 32,14 ἀνθρώπω δε ἐπετρέψατε λαλήσαι τοιαῦτα ρήματα.

Ιωβ. 32,14 Ἐτσι ὁμως ἐδώσατε ευκαιρίαν καὶ ἀφορμὴν εἰς ἄνθρωπον, στον Ἰώβ, να εἴπη τέτοια λόγια, τα οποία ἐξεστόμισεν”.

Ιωβ. 32,15 ἐποτήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἐτι, ἐπαλαίωσαν ἐξ αυτών λόγους.

Ιωβ. 32,15 Οἱ τρεῖς φίλοι κατεπλάγησαν, ἀπεγοητεύθησαν καὶ δεν ἀπήτησαν πλέον. Ἐλειψαν οἱ λόγοι ἀπὸ τὸ στόμα των.

Ιωβ. 32,16 υπέμεινα, οὐ γάρ ἐλάλησαν· ὅτι ἐστήσαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.

Ιωβ. 32,16 “Ἐπερίμενα σιωπῶν να ομιλήσουν καὶ πάλιν. Δεν ἐβγάλα ἀπὸ τὸ στόμα μου κανένα λόγον. Τῶρα ὁμως θα ομιλήσω, διότι αυτοὶ ἐπαυσαν πλέον να ἀπαντοῦν στον Ἰώβ”.

Ιωβ. 32,17 υπολαβών δε Ελιούς λέγει· πάλιν λαλήσω·

Ιωβ. 32,17 Ἐπειτα ἀπὸ μικρᾶν διακοπήν, ὠμίλησε καὶ πάλιν ὁ Ελιούς εἰπών· “πάλιν θα ομιλήσω,

Ιωβ. 32,18 πλήρης γάρ εἰμι ρημάτων, ολέκει γάρ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς·

Ιωβ. 32,18 διότι εἶμαι γεμάτος ἀπὸ σκέψεις καὶ ἀπόψεις. Με πιέζει μέσα μου τὸ πνεῦμα, δια να ομιλήσω.

Ιωβ. 32,19 ἡ δε γαστήρ μου ὡσπερ ἀσκός γλεύκους ζέων δεδεμένος ἢ ὡσπερ φυσητὴρ χαλκῆως ἐρηγῶς.

Ιωβ. 32,19 Τὸ εσωτερικόν μου, ὁ νους καὶ ἡ καρδία μου, ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτὸ των σκέψεων, ὁμοιάζει με δεμένον ἀσκόν, μέσα στον ὁποῖον βράζει ὁ μούστος, ὥστε κινδυνεύει να διαρραγῇ. Ἡ ὁμοιάζει πρὸς φυσερὸ χαλκωματὰ, που ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ πολλοῦ ἀέρος ἔχει διαρραγῇ.

Ιωβ. 32,20 λαλήσω, ἵνα ἀναπαύσωμαι ἀνοιξας τα χεῖλη·

Ιωβ. 32,20 Θα ομιλήσω, δια να δώσω ἐπιτέλους καὶ κάποιαν ἀνάπαυσιν στον εαυτόν μου. Θα ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ιωβ. 32,21 ἄνθρωπον γάρ οὐ μη αἰσχυνθῶ, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτόν οὐ μη ἐντραπῶ·

Ιωβ. 32,21 Θα ομιλήσω ἐλεύθερα χωρὶς να ἐντραπῶ ἄνθρωπον, οὔτε δε καὶ ἀπέναντι ὁποιουδήποτε θνητοῦ θα υποσταλώ ἀπὸ του να εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

Ιωβ. 32,22 οὐ γάρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπα· εἰ δε μη, καὶ ἐμὲ σήτες ἐδονται.

Ιωβ. 32,22 Διότι δεν ἠξεύρω καὶ δεν ἐσυνήθισα να καταπλήσσωμαι ἐνώπιον προσώπων καὶ να κολακεύω ἀνθρώπους. Εἴν δε τυχόν καὶ δεῖξω τέτοιαν προσωποληψίαν, εἴθε να με καταφάγουν τα σκουλήκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Ιωβ. 33,1 Οὐ μὴν δε ἀλλὰ ἀκουσον, Ἰώβ, τα ρήματά μου καὶ λαλιάν ἐνωτίζου μου·

Ιωβ. 33,1 Ἀκουσε, λοιπὸν, καὶ συ Ἰώβ τα λόγια μου. Δώσε προσοχήν εἰς αυτὰ, τα οποία θα εἶπω.

Ιωβ. 33,2 ἰδοὺ γάρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλώσσά μου.

Ιωβ. 33,2 Ἰδοὺ, ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἡ γλώσσα πλέον θα ἀρχίσῃ να ομιλή.

Ιωβ. 33,3 καθαρὰ μου ἡ καρδία ρήμασι, σύνεσις δε χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.

Ιωβ. 33,3 Ἀπὸ καθαρὰν καὶ ἀπροκατάληπτον καρδίαν θα ἐξέλθουν τα λόγια μου. Τα δε συνετὰ λόγια, που θα βγουν ἀπὸ τα χεῖλη μου, θα εἶναι καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὥστε εὐκόλα να τα κατανόησι κανεῖς.

Ιωβ. 33,4 πνεῦμα θεῖον τὸ ποιήσάν με, πνοή δε Παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με.

Ιωβ. 33,4 Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ με ἐδημιούργησε, ἡ πνοή δε καὶ ἡ ἔμπνευσις Κυρίου τοῦ Παντοκράτορος εἶναι αὐτὴ, που μου διδάσκει.

Ιωβ. 33,5 εἴν δύνῃ, δός μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα· ὑπόμεινον, στήθι κατ ἐμὲ καὶ ἐγὼ κατὰ σε.

Ιωβ. 33,5 Εἴν βέβαια ἠμπορησ, δός μου ἐλεύθερα ἀπάντησιν εἰς αυτὰ. Μονον δεῖξε ὑπομονήν καθ' ὃν χρόνον θα ομιλώ.

Στάσου σταθερὰ ἀπέναντί μου, ὅπως καὶ ἐγὼ θα σταθῶ ἀπέναντί σου.

Ιωβ. 33,6 ἐκ πηλοῦ διηρτίσαι σύ ὡς καὶ ἐγὼ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηρτίσμεθα.

Ιωβ. 33,6 Είμεθα και οι δυο ίσοι. Από πηλόν έχεις πλασθή συ, όπως και εγώ. Από την ίδια λάσπη έχομεν πλασθή και απαρτισθή και οι δυο μας.

Ιωβ. 33,7 ουχ ο φόβος μου σε στροβήσει, ουδέ η χείρ μου βαρεία έσται επί σοί.

Ιωβ. 33,7 Δεν θέλω να σε ταράξη ο φόβος μου, ούτε και το χέρι μου να πέση βαρύ επάνω σου.

Ιωβ. 33,8 πλήν είπας εν ωσί μου, φωνήν ρημάτων σου ακήκοα,

Ιωβ. 33,8 Πρέπει όμως να ομιλήσω, διότι με τα ίδια μου τα αυτιά άκουσα όσα είπες. Τους λόγους της ιδικής σου φωνής ήκουσα,

Ιωβ. 33,9 διότι λέγεις: καθαρός εμι ουχ αμαρτών, άμemptός εμι, ου γάρ ηνόμησα.

Ιωβ. 33,9 διότι διεκήρυξες. Εγώ είμαι καθαρός, δεν έχω αμαρτήσει, είμαι άμemptος, δεν παρέβην τον νόμον του Κυρίου.

Ιωβ. 33,10 μέμψιν δε κατ εμού εύρεν, ήγηται δε με ώσπερ υπεναντίον·

Ιωβ. 33,10 Ο Κυριος όμως εύρεν εναντίον μου μομφήν και κατηγοριαν. Με εθεώρησεν ως εχθρόν του.

Ιωβ. 33,11 έθετο δε εν ζύλω τον πόδα μου, εφύλαξε δε μου πάσας τας οδούς·

Ιωβ. 33,11 Εκλεισεν στο βασανιστικόν ζύλον τα πόδια μου, ώστε να μη μπορώ να κινηθώ. Εφρούρησε όλους τους δρόμους, από τους οποίους, τυχόν, θα διηρχόμην.

Ιωβ. 33,12 πώς γάρ λέγεις: δίκαιός εμι, και ουκ επακήκοέ μου; αιώνιος γάρ εστιν ο επάνω βροτών.

Ιωβ. 33,12 Πως λέγεις: είμαι δίκαιος και όμως ο Κυριος δεν με έχει εισακούσει; Αιώνιος είναι ο Κυριος, ανώτερος από όλους τους θνητούς της γης. Με απειριορίστα δικαιώματα επάνω όλων.

Ιωβ. 33,13 λέγεις δε: διατί της δίκης μου ουκ επακήκοέ μου πάν ρήμα;

Ιωβ. 33,13 Συ λέγεις: Διατί, όταν ο Κυριος με εδίκαιζε, δεν ειχεν ακούσει κανένα από τους λόγους υπερασπίσεώς μου, που είπα;

Ιωβ. 33,14 εν γάρ τώ άπαξ λαλήσαι ο Κύριος, εν δε τώ δευτέρω

Ιωβ. 33,14 Αβάσιμον το παράπονόν σου, διότι ο Κυριος απαντά και πρώτην και δεύτερον φοράν, κατά τον ένα η τον άλλον τρόπον.

Ιωβ. 33,15 ενύπνιον, ή εν μελέτη νυκτερινή, ως όταν επιπίπτη δεινός φόβος επ ανθρωπους επί νυσταγμάτων επί κοίτης.

Ιωβ. 33,15 Παραδείγματος χάριν με ενύπνιον η με σκέψεις και μελέτας, που προκαλούν στους ανθρωπους νυκτεριναί οπτασίαι, όταν κατά τον ύπνον των επιπίπτη μεγάλος φόβος στους ανθρωπους· κατά τας ώρας, που νυσταγμένοι απλώνονται εις την κλίνην των.

Ιωβ. 33,16 τότε ανακαλύπτει νούν ανθρωπων, εν ειδεσι φόβου τοιούτοις αυτούς εξεφόβησεν

Ιωβ. 33,16 Τότε αποκαλύπτει και φωτίζει τον νουν των ανθρωπων και αφού τους καταπλήξη και τους εκφοβίση με τέτοια είδη φόβων, αποκαλύπτει και εντυπώνει εις αυτούς την αλήθειαν·

Ιωβ. 33,17 αποστρέψαι άνθρωπον από αδικίας, το δε σώμα αυτού από πτώματος ερύσατο.

Ιωβ. 33,17 με κύριον σκοπόν να απομακρύνη τον άνθρωπον από την αμαρτιαν, το δε σώμα του και τον όλον εαυτόν του να τον γλυτώση από σοβαράς και θανασίμους πτώσεις.

Ιωβ. 33,18 εφείσατο δε της ψυχής αυτού από θανάτου και μη πεσείν αυτόν εν πολέμω.

Ιωβ. 33,18 Να λυπηθή και προφυλάξη την ζωήν του από τον θάνατον και να τον περιφρουρήση, ώστε να μη πέση νεκρός κατά τον πόλεμον.

Ιωβ. 33,19 πάλιν δε ήλεγξεν αυτόν επί μαλακία επί κοίτης και πλήθος οστών αυτού ενάρκησε·

Ιωβ. 33,19 Ο Κυριος, οχι μόνον με όνειρα και οπτασίες καθοδηγεί τον άνθρωπον, αλλά και τον θλίβει και τον παιδαγωγεί δια μέσου των θλίψεων, εξαπλώνων αυτόν ασθενή επάνω εις την κλίνην του, ώστε να αδρανούν όλα τα κόκκαλά του.

Ιωβ. 33,20 πάν δε βρωτόν σίτου ου μη δύνηται προσδέξασθαι και η ψυχή αυτού βρώσιν επιθυμήσει,

Ιωβ. 33,20 Κατά το διάστημα της ασθeneίας του και εξ αιτίας της ασθeneίας του, κάθε φαγώσιμον δεν ημπορεί να το δεχθή και να το φάγη. Η ψυχή του θα επιθυμή τροφήν, αλλά δεν θα έχη όρεξιν να την φάγη.

Ιωβ. 33,21 έως αν σαπάσιν αυτού αι σάρκες και αποδείξη τα οστά αυτού κενά·

Ιωβ. 33,21 μέχρις ότου από την ασθeneian και την αιτιαν εξαντληθή ο άνθρωπος, πέσουν τα πάχη και αι πολλαί σάρκες και φανέρωση η ασθeneia του τα κόκκαλά του ολοφάνερα κάτω από το δέρμα.

Ιωβ. 33,22 ήγγισε δε εις θάνατον η ψυχή αυτού, η δε ζωή αυτού εν άδη.

Ιωβ. 33,22 Έτσι δε η ψυχή του πλησιάζει προς τον θάνατον και η ζωή του εγγίζει στον άδην.

Ιωβ. 33,23 εάν ώσι χίλιοι άγγελοι θανατηφόροι, εις αυτών ου μη τρώση αυτόν· εάν νοήση τή καρδιά επιστραφήναι προς Κύριον, αναγγείλη δε ανθρωπω την εαυτού μέμψιν, την δε ανοιαν αυτού δείξη,

Ιωβ. 33,23 Εάν υπάρχουν πάρα την κλίνην του χίλιοι άγγελοι από εκείνους, που έχουν ως έργον και αποστολήν να φέρουν τον θάνατον, κανείς από αυτούς δεν θα τον πληγώση και δεν θα τον θανατώση, αρκεί μόνον αυτός να συναισθανθή με την καρδιά του και επιστρέψη δια της μετανοίας προς τον Κυριον, ομολογηση δε εις κάθε άνθρωπον την αξιαν μομφής και καταδίκης συμπεριφοράν του, δείξη δε φανερά την ασύνετον διαγωγήν του απέναντι του Θεού.

Ιωβ. 33,24 ανθέξεται τού μη πεσείν εις θάνατον, ανανεώσει δε αυτού το σώμα ώσπερ αλοιφήν επί τοίχου, τα δε οστά αυτού εμπλήσει μυελού·

Ιωβ. 33,24 Τότε ο Θεός θα τον βαστάση και θα τον στήριξη, ώστε να μη πέση νεκρός. Θα ανανεώσει δε αυτού το σώμα, όπως ανανεώνεται ο ασπριζόμενος τοίχος. Τα δε οστά του θα γεμίσουν από μυελόν.

Ιωβ. 33,25 απαλυνεί δε αυτού τας σάρκας ώσπερ νηπίου, αποκαταστήσει δε αυτόν ανδρωθέντα εν ανθρωποις.

Ιωβ. 33,25 Τας εξηντηλέμενας και απεξηραμμένενας σάρκας του θα τας θεραπεύση και θα τας καταστήση απαλας ο Κυριος, όπως του μικρού παιδιού. Θα αποκαταστήση δε αυτόν νέον άνδρα μεταξύ των άλλων ανθρωπων.

Ιωβ. 33,26 ευξάμενος δε προς Κύριον, και δεκτά αυτώ έσται, εισελεύσεται προσώπω ιλαρώ σν εξηγορία· αποδώσει δε ανθρωποις δικαιοσύνην.

Ιωβ. 33,26 Όταν δε ευχηθή και απευθύνη δεήσεις προς τον Κυριον, θα γίνουν δεκτά τα αιτήματά του. Θα παρουσιασθή ενώπιον του Κυρίου με πρόσωπον ιλαρόν και χαρωπόν εκφράζων δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Θεόν. Εις τους αποδεχομένους κατ' αυτόν τον τρόπον την συνετήν παιδαγωγίαν, θα αποδώση ο Κυριος την δικαίωσιν και την αμοιβήν των δικαίων.

Ιωβ. 33,27 είτα τότε απομέμψεται άνθρωπος αυτός εαυτώ λέγον· οία συνετέλουν και ουκ άξια ήτασέ με ών ήμαρτον.

Ιωβ. 33,27 Επειτα, υπό το φως της δικαιοσύνης, ο άνθρωπος θα κατηγορήσει ο ίδιος τον εαυτόν του λέγων· Ποία και πόσα έργα άξια κατακρίσεως δεν διέπραξα ενώπιον του Κυρίου, και ο Κυριος δεν με ετιμώρησεν ανάλογα με τας αμαρτίας μου!

Ιωβ. 33,28 σώσον ψυχήν μου τού μη ελθείν εις διαφθοράν, και η ζωή μου φώς όψεται.

Ιωβ. 33,28 Σώσε, Κυριε, την ζωήν μου, δια να μη κατέλθω εις την φθοράν του τάφου και του άδου. Διότι με την ιδικήν σου χάριν και δύναμιν η ζωή μου θα ίδη πάλιν το φως της χαράς.

Ιωβ. 33,29 ιδού ταύτα πάντα εργάται ο ισχυρός οδούς τρεις μετά ανδρός.

Ιωβ. 33,29 Ιδού, όλα αυτά εργάζεται ο παντοδύναμος Κυριος. Πολλάς μεθόδους προς σωτηρίαν χρησιμοποεί δι' ένα έκαστον άνθρωπον.

Ιωβ. 33,30 και ερύσατο την ψυχήν μου εκ θανάτου, ίνα η ζωή μου εν φωτί αινή αυτών.

Ιωβ. 33,30 Και έτσι ο δια μέσου των θλίψεων και των άλλων ενεργειών του Θεού παιδαγωγηθείς και σωθείς άνθρωπος, αναφωνεί· εγλύτωσεν ο Θεός την ζωήν μου από τον θάνατον, ώστε η ζωή μου στο φως του παρόντος βίου να είναι γεμάτη από δοξολογίας προς αυτόν.

Ιωβ. 33,31 ενωτίζου, Ιώβ, και άκουέ μου· κώφευσον, και εγώ ειμι λαλήσω.

Ιωβ. 33,31 Ανοιξε τα αυτιά σου, Ιώβ, και άκουσε αυτά, που σου λέγω. Σιώπα ως εάν είσαι κωφός. Εγώ είμαι εκείνος, που θα ομιλήσω.

Ιωβ. 33,32 ει εισί σοι λόγοι, αποκριθήτι μοι· λάλησον, θέλω γάρ δικαιωθήναι σε.

Ιωβ. 33,32 Εάν όμως έχης λόγους να αποκριθής, απάντησέ μου. Ομιλήσε, διότι θέλω να ακούσω τας δικαιολογίας σου και να σου αποδώσω το δίκαιον.

Ιωβ. 33,33 ει μη, σύ άκουσόν μου· κώφευσον και διδάξω σε σοφίαν.

Ιωβ. 33,33 Εάν όμως και δεν έχης τίποτε να είπης, άκουσέ με, σιώπα και εγώ θα διδάξω εις σε την αληθινήν σοφίαν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Ιωβ. 34,1 Υπολαβών δε Ελιούς λέγει·

Ιωβ. 34,1 Συνεχίζων τον λόγον ο Ελιούς είπεν·

Ιωβ. 34,2 ακούσατέ μου, σοφοί· επιστάμενοι, ενωτίζεσθε το καλόν·

Ιωβ. 34,2 “ακούσατε αυτά, που θα σας είπω, όσοι είσθε σοφοί. Βαλετε εις τα αυτιά σας το καλόν σεις, που γνωρίζετε πολλά.

Ιωβ. 34,3 ότι ούς λόγους δοκιμάζει, και λάρυγξ γεύεται βρώσιν.

Ιωβ. 34,3 Οτι, όπως ακριβώς ο λάρυγξ γεύεται το φαγητόν και μας πληροφορεί περί αυτού, έτσι και η ακοή, όργανον της διανοίας, κρίνει και ξεχωρίζει το ορθόν από το πεπλανημένον.

Ιωβ. 34,4 κρίσιν ελώμεθα εαυτοίς, γνώμεν ανά μέσον εαυτών ό,τι καλόν.

Ιωβ. 34,4 Ας εκλέξωμεν, λοιπόν, μαζί δια τον εαυτόν μας την δικαίαν κρίσιν και ας μάθωμεν να συζητούμεν μεταξύ μας ο,τι είναι καλόν και ορθόν.

Ιωβ. 34,5 ότι ειρήκεν Ιώβ· δικαίος ειμι, ο Κύριος απήλλαξέ μου το κρίμα,

Ιωβ. 34,5 Ας εξετάσωμεν αυτό, που είπεν ο Ιώβ· Είμαι δικαίος, και παρ' όλα αυτά ο Κυριος δεν μου απέδωσε το δίκαιόν μου.

Ιωβ. 34,6 εψεύσατο δε τώ κρίματί μου, βίαιον το βέλος μου άνευ αδικίας.

Ιωβ. 34,6 Διέψευσε την γνώμην μου περί της αθωότητός μου, με έκρινεν ως ψεύστην. Χωρίς να πράξω κάτι το άδικον, έρριψε με ορμήν το βέλος της η θεία οργή του και με επλήγωσε βαθείά!

Ιωβ. 34,7 τις ανήρ ώσπερ Ιώβ, πίνων μυκτηρισμόν ώσπερ ύδωρ,

Ιωβ. 34,7 Ποίος, λοιπόν, άλλος άνθρωπος ευρίσκεται στοιαύτην οδύνην και κατάπτωση, όπως ο Ιώβ, ο οποίος καθημερινώς, σαν με νερό, ποτίζεται με περιφρόνησιν από τους ανθρώπους,

Ιωβ. 34,8 ουχ αμαρτών ουδέ ασεβήσας ή οδού κοινωνήσας μετά ποιούντων τα άνομα τού πορευθήναι μετά ασεβών;

Ιωβ. 34,8 χωρίς να έχη αμαρτήσει ούτε και ασεβήσει, όπως ο ίδιος βεβαιώνει, χωρίς να έχη συμμετάσχει εις πονηρά έργα, η να έχη περιπατήσει μαζί με όλους στον δρόμον των εργαζομένων τας παρανομίας και γενικώς στον δρόμον των ασεβών;

Ιωβ. 34,9 μη γάρ είπης, ότι ουκ έσται επισκοπή ανδρός και επισκοπή αυτώ παρά Κυρίου.

Ιωβ. 34,9 Ας μη είπης συ, που με ακούεις, ότι δεν υπάρχει επίβλεψις και πρόνοια δια τον άνθρωπον εκ μέρους του Κυρίου.

Ιωβ. 34,10 διό, συντεοί καρδιάς ακούσατέ μου· μη μοι είη έναντι Κυρίου ασεβήσαι και έναντι Παντοκράτορος ταράξαι το δίκαιον·

Ιωβ. 34,10 Δια τούτο ακούσατέ μου σεις, οι συντεοί και νοήμονες άνδρες. Ποτέ να μη δώση ο Θεός και είπω λόγια ασεβή απέναντι του Κυρίου και να διαστρέψω απέναντι του Παντοκράτορα το δίκαιον και την δικαίαν κρίσιν.

Ιωβ. 34,11 αλλά αποδιδοί ανθρώπω καθά ποιεί έκαστος αυτών, και εν τρίβω ανδρός ευρήσει αυτόν.

Ιωβ. 34,11 Αλλά ανταποδίδει και θα ανταποδιδή ο Κυριος στον κάθε άνθρωπον ανάλογά με τα έργα, που πράττει αυτός. Θα συναντήση και θα κρίνη αυτόν σύμφωνα με την πορείαν της ζωής του.

Ιωβ. 34,12 οίει δε τον Κύριον άτοπα ποιήσιν; ή ο Παντοκράτωρ ταράξει κρίσιν, ός εποίησε την γήν;

Ιωβ. 34,12 Εχεις την γνώμην, ότι είναι δυνατόν ποτέ ο Κυριος να πράξη κάτι το άτοπον; Η ο Παντοκράτωρ, που εδημιούργησε και κυβερνά τον κόσμον, θα διαταράξη το δίκαιον; Ποτέ στον αιώνα τον άπαντα.

Ιωβ. 34,13 τις δε εστιν ο ποιών την υπ ουρανόν και τα ενόντα πάντα;

Ιωβ. 34,13 Ποίος είναι εκείνος, που εδημιούργησε όλην την υπ' ουρανόν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν; Ο Θεός.

Ιωβ. 34,14 ει γάρ βούλοιτο συνέχειν και το πνεύμα παρ αυτώ κατασχείν,

Ιωβ. 34,14 Εάν ο Κυριος ήθελε να αναστείλη και να δεσμεύση τον ζωογόνον αέρα, που αναπνέομεν,

Ιωβ. 34,15 τελευτήσει πάσα σάρξ ομοθυμαδόν, πάς δε βροτός εις γήν απελεύσεται, όθεν και επλάσθη.

Ιωβ. 34,15 κάθε ζωντανός οργανισμός θα απέθνησκεν αμέσως. Ολοι δε οι θνητοί θα κατήρχοντο στον τάφον νεκροί, εις την γην από την οποίαν επλάσθησαν.

Ιωβ. 34,16 ει δε μη νουθετή, άκουε ταύτα, ενωτίζου φωνήν ρημάτων.

Ιωβ. 34,16 Εάν συ, ω Ιώβ, δεν δέχεται νουθεσίας και συμβουλάς, άκουσε τώρα αυτά· Δώσε προσοχήν στους λόγους μου.

Ιωβ. 34,17 ιδέ σύ τον μισούντα άνομα και τον ολλύντα τους πονηρούς όντα αιώνιον δίκαιον.

Ιωβ. 34,17 Ιδέ συ, που νομίζεις ότι ο Κυριος σε αδικεί, και μάθε ότι ο Θεός μισεί τα παράνομα πράγματα, καταστρέφει και εξολοθρεύει τους πονηρούς. Είναι αιωνίως ο απολύτως δίκαιος.

Ιωβ. 34,18 ασεβής ο λέγων βασιλεί· παρανομείς, ασεβέστατε, τοίς άρχουσιν·

Ιωβ. 34,18 Είναι κατά την γνώμην σου ασεβής εκείνος, που ελεύθερα ημπορεί να πη στον παραβαίνοντα τον νόμον βασιλέα· "Παρανομείς" και θα αποκαλέση κάθε παρεκτρέπομενον άρχοντα, "ασεβέστατε"!

Ιωβ. 34,19 ός ουκ επησχύνθη πρόσωπον εντίμου, ουδέ οίδε τιμήν θέσθαι αδρός θαυμασθήναι πρόσωπα αυτών.

Ιωβ. 34,19 Αυτός που δεν επτοήθη και δεν υπεστάλη ενώπιον ενδόξου και ισχυρού ανθρωπου, ούτε γνωρίζει να αποδίδη τιμάς και κολακειάς και να εκφράζεται με θαυμασμόν δια τους παρανομούντος μεγάλους.

Ιωβ. 34,20 κενά δε αυτοίς αποβήσεται το κεκραγέναι και δεισθαι ανδρός· εχρήσαντο γάρ παρανόμως εκκλινομένων αδυνάτων.

Ιωβ. 34,20 Εξ αντιθέτου δε, δια μερικούς κόλακας θα αποδειχθή ότι είναι μάταιον να κράζουν προς τους ισχυρούς της ημέρας και να ζητούν την βοήθειαν εκ μέρους αυτών. Διότι εφέρθησαν και οι ίδιοι παρανόμως, παρεθέωρησαν τους αδυνάτους και κατεπάτησαν το δίκαιόν των.

Ιωβ. 34,21 αυτός γάρ ορατής εστιν έργων ανθρωπων, λέληθε δε αυτόν ουδέν ών πράσσουσιν,

Ιωβ. 34,21 Διειψύσθησαν αι προσδοκίαι των, διότι ο Θεός επιβλέπει και παρακολουθεί τα έργα των ανθρωπων. Τιποτε δεν διαφεύγει την προσοχήν του από αυτά, που πράττουν οι άνθρωποι.

Ιωβ. 34,22 ουδέ έσται τόπος τού κρυβήναι τους ποιούντας τα άνομα·

Ιωβ. 34,22 Ούτε δε και υπάρχει τόπος, δια να κρυβούν αυτοί, που διαπράττουν τας παρανομίας.

Ιωβ. 34,23 ότι ουκ απ άνδρα θήσει έτι·

Ιωβ. 34,23 Και δεν ημπορεί ο παράνομος να στηρίξη τας ελπίδας του εις την βοήθειαν του οιουδήποτε ανθρωπου.

Ιωβ. 34,24 ο γάρ Κύριος πάντας εφορά ο καταλαμβάνων ανεξιχνίαστα, ένδοξά τε και εξαίσια, ών ουκ εστιν αριθμός·

Ιωβ. 34,24 Διότι ο Κυριος επιβλέπει όλους και δεν πλανάται ποτέ. Κατανοεί και τα πλέον ανεξιχνίαστα από τους ανθρωπους πράγματα, ένδοξα και εξαίρετα, τα οποία δεν είναι δυνατόν κανείς να εξαριθμήση.

Ιωβ. 34,25 ο γνωρίζων αυτών τα έργα και στρέψει νύκτα και ταπεινωθήσονται.

Ιωβ. 34,25 Ο Κυριος γνωρίζει τα έργα των. Ανατρέπει αυτούς κατά την νύκτα και τους ταπεινώνει.

Ιωβ. 34,26 έσβεσε δε ασεβείς, ορατοί δε εναντίον αυτού,

Ιωβ. 34,26 Εσβησε το φως των ασεβών ο Κυριος και τους εξηφάνισε, διότι ορατοί ήσαν ενώπιόν του αυτοί και τα έργα των·

Ιωβ. 34,27 ότι εξέκλιναν εκ νόμου Θεού, δικαιώματα δε αυτού ουκ επέγνωσαν

Ιωβ. 34,27 διότι παρεξέκλιναν από τον νόμον του Θεού, δεν ανεγνώρισαν και δεν ετήρησαν τας εντολάς του·

Ιωβ. 34,28 τού επαγαγείν επ αυτόν κραυγήν πενήτων, και κραυγήν πτωχών εισακούσεται.

Ιωβ. 34,28 και έγιναν έτσι αιτία και αφορμή να φθάση προς αυτόν η κραυγή των αδικουμένων πενήτων, να εισακουσθή η κραυγή των πτωχών και αδυνάτων.

Ιωβ. 34,29 και αυτος ηουχίαν παρέξει, και τις καταδικάσεται; και κρύψει πρόσωπον, και τις όψεται αυτόν; και κατά έθνους και κατά ανθρωπου ομού

Ιωβ. 34,29 Όταν δε ο Θεός δώση ειρήνην και δικαίωσιν εις κάποιον, ποιός θα ημπορέση να εκφέρει καταδικαστικήν απόφασιν; Όταν δε από αγανάκτησιν κρύψη και αποστρέψη το πρόσωπόν του, ποιός θα ημπορέση να τον ίδη; Αυτός είναι κριτής ολοκληρούς έθνους, όπως επίσης και του ενός μόνον ανθρωπου.

Ιωβ. 34,30 βασιλεύων ανθρωπον υποκριτήν από δυσκολίας λαού.

Ιωβ. 34,30 Αυτός παραχωρεί ως βασιλέα ανθρωπον δόλιον και ιδιοτελή, ένεκα της κακότητος του λαού.

Ιωβ. 34,31 ότι προς τον ισχυρόν ο λέγων· είληφα, ουκ ενεχυράσω·

Ιωβ. 34,31 Αυτά δι' εκείνον, που λέγει προς τον ισχυρόν Θεόν· "Έχω έως τώρα πάρει από σε τιμωρίας. Δεν θα ζητήσω εγγύησιν και ενέχυρον, που να με ασφαλίξη από άλλους.

Ιωβ. 34,32 άνευ εμαυτού όψομαι, σύ δείξόν μοι, ει αδικίαν ειργασάμην, ου μη προσθήσω.

Ιωβ. 34,32 Είμαι ανίκανος από τον εαυτόν μου να ιδώ το ορθόν. Συ, ο ισχυρός, δείξε μου, αν διέπραξα κάποιον αδικίαν και εγώ υπιόσχομαι να μη την επαναλάβω στο μέλλον".

Ιωβ. 34,33 μη παρά σου αποτίσει αυτήν; ότι απώση, ότι σύ εκλέξη, και ουκ εγώ και τι έγνωσ, λάλησον.

Ιωβ. 34,33 Μηπως σύμφωνα με την ιδικήν σου εκτίμησιν και με την ιδικήν σου γνώμην θα κανονίση ο Θεός την τιμωρίαν; Αλλά συ την τιμωρίαν, που θα επιτρέψη ο Θεός, θα την απωθήσης, διότι έχεις την απαιτήσιν να εκλέξης συ, και οχι εγώ ο Θεός. Επάνω εις αυτά τα μεγάλα θέματα τι γνωρίζεις, και τι γνώμην έχεις, ω Ιώβ; Ομίλησε.

Ιωβ. 34,34 διό συνετοί καρδιάς ερούσι ταύτα, ανήρ δε σοφός ακηκόέ μου το ρήμα.

Ιωβ. 34,34 Διότι αυτά, που είπαμε, είναι αληθινά και σοφά. Άνδρες δε συνετοί θα είπουν τα ίδια. Καθε σοφός ανθρωπος θα ακούση και θα δεχθή τα λόγια μου αυτά.

Ιωβ. 34,35 Ιώβ δε ουκ εν συνέσει ελάλησε, τα ρήματα αυτού ουκ εν επιστήμη.

Ιωβ. 34,35 Το συμπέρασμα, είναι, ότι ο Ιώβ δεν ωμίλησε με σύνεσιν. Τα λόγια του δεν ήσαν λόγια σοφίας και επιστήμης.

Ιωβ. 34,36 ου μην δε αλλά μάθε, Ιώβ, μη δώς έτι ανταπόκρισιν, ώσπερ οι άφρονες,

Ιωβ. 34,36 Δεν αρκεί όμως να παραδεχθής αυτό, που είπα. Αλλά μάθε, ω Ιώβ, ακόμη να μη δώσης πλέον ανταπόκρισιν εις τας δοκιμασίας σου, όπως οι άφρονες, αυτοί που είναι εστερημένοι της αληθινής σοφίας.

Ιωβ. 34,37 ίνα μη προσθώμεν εφ αμαρτίαις ημών, ανομία δε εφ ημίν λογισθήσεται, πολλά λαλούντων ρήματα εναντίον τού Κυρίου.

Ιωβ. 34,37 Τούτο δε και δια να μη προσθέσωμεν με τα ασύνετα λόγια μας και άλλας αμαρτίας εις τας μέχρι σήμεραν διαπραχθείσας παρανομίας μας. Ασφαλώς δε θα καταλογισθή εις βάρος μας ως ανομία, όταν λέγωμεν τέτοια λόγια εναντίον του Κυρίου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Ιωβ. 35,1 Υπολαβών δε Ελιούς λέγει·

Ιωβ. 35,1 Συνέχισε πάλιν τον λόγον ο Ελιούς και είπε·

Ιωβ. 35,2 τι τούτο ηγήσω εν κρίσει; σύ τις εί ότι είπας; δίκαιός ειμι έναντι Κυρίου;

Ιωβ. 35,2 "διατί είχες αυτό το φρόνημα και αντιδικούσες προς τον Θεόν; Ποίός είσαι συ, ο οποίοςς ετόλημσες να είπης· είμαι

δικαιος απέναντι του Κυρίου;

Ιωβ. 35,3 εγώ σοι δώσω απόκρισιν και τοίς τρισί φίλοις σου.

Ιωβ. 35,3 Εγώ θα απαντήσω εις σε και στους τρεις φίλους σου.

Ιωβ. 35,4 ανάβλεψον εις τον ουρανόν και ιδέ, κατάμαθε δε νέφη ως υψηλά από σου.

Ιωβ. 35,4 Σηκωσε τα βλέμματά σου στον ουρανόν, παρατήρησε και πρόσεξε τα νέφη, πόσον υψηλά από σε είναι. Επάνω δε από αυτά, εις τα απροσμέτρητα ύψη, υπάρχει ο θρόνος του Παντοκράτορα.

Ιωβ. 35,5 ει ήμαρτες, τι πράξεις; ει δε και πολλά ηνόμησας, τι δύνασαι ποιήσαι;

Ιωβ. 35,5 Εάν ημάρτησες, τι κακόν νομίζεις ότι έκαμες στον Θεόν; Εάν δε και πολλές ανομίας διέπραξες, τι δύνασαι να κάμνης εναντίον του Θεού;

Ιωβ. 35,7 επεί δε ούν δικαιος εί, τι δώσεις αυτώ; ή τι εκ χειρός σου λήψεται;

Ιωβ. 35,7 Εάν δε και είσαι δικαιος, τι, τάχα, έχεις να προσφέρης στον Θεόν; Η από τι έχει ανάγκην και τι ημπορεί να πάρη από τα χέρια σου ο Θεός;

Ιωβ. 35,8 ανδρί τώ ομοιώ σου η ασέβειά σου, και υιώ ανθρωπού η δικαιοσύνη σου.

Ιωβ. 35,8 Η ασέβειά σου ημπορεί να αποβή επιβλαβής εις άνθρωπον όμοιον με σε. Όπως εξ αντιθέτου και η δικαιοσύνη σου ημπορεί να ωφελήση υιόν ανθρωπού, όπως είσαι συ.

Ιωβ. 35,9 από πλήθους συκοφαντούμενοι κεκραάζονται, βοήσονται από βραχίονος πολλών.

Ιωβ. 35,9 Θα κραυγιάσουν δυνατά εκείνοι, οι οποίοι συκοφαντούνται και αδικούνται από πλήθος διαβολέων. Θα βοήσουν εκείνοι, που καταπιέζονται από βραχίονας πολλών τυράννων.

Ιωβ. 35,10 και ουκ είπε· που εστιν ο Θεός ο ποιήσας με, ο κατατάσσω φυλακάς νυκτερινάς,

Ιωβ. 35,10 Και όμως κανείς από αυτούς δεν είπε· που είναι ο Θεός, ο οποίος με εδημιούργησε; Ο κατανέμων φρουράς κατά το διάστημα της νυκτός εις ασφάλειαν των ανθρώπων.

Ιωβ. 35,11 ο διορίζων με από τετραπόδων γής, από δε πετεινών ουρανού;

Ιωβ. 35,11 Αυτός, ο οποίος με εξεχώρισε τιμητικώς από τα τετράποδα της γης και από τα πτηνά του ουρανού!

Ιωβ. 35,12 εκεί κεκραάζονται, και ου μη εισακούση και από ύβρεως πονηρών.

Ιωβ. 35,12 Θα κράζουν με όλην των την δύναμιν οι συκοφαντούμενοι και καταπιεζόμενοι. Ο Θεός όμως δεν θα ακούση τας διαμαρτυρίας εξ αιτίας της αλαζονείας των πονηρών αυτών ανθρώπων.

Ιωβ. 35,13 άτοπα γάρ ου βούλεται ιδείν ο Κύριος, αυτός γάρ ο Παντοκράτωρ

Ιωβ. 35,13 Διότι ο Θεός δεν θέλει να ιδη και αποστρέφεται τα άτοπα. Εν τούτοις αυτός ο ίδιος ο Παντοκράτωρ

Ιωβ. 35,14 ορατής εστι των συντελούντων τα άνομα και σώσει με. κριθήτι δε εναντίον αυτού, ει δύνασαι αυτόν αινέσαι, ως εστι.

Ιωβ. 35,14 είναι θεατής και αυτόπτης μάρτυς εκείνων, οι οποίοι διαπράττουν τας παρανομίας. Από τα χέρια όμως αυτών θα με σώση. Ανάθεσε εις αυτόν το δικαίόν σου. Περιέμενε την δικαίαν του κρίσιν και σκέψου, εάν θα ημπορέσης να τον υμνήσης και να τον δοξολογήσης, όπως πράγματι του αξίζει.

Ιωβ. 35,15 και νύν ότι ουκ έστιν επισκεπτόμενος οργήν αυτού, και ουκ έγνω παράπτωμά τι σφόδρα·

Ιωβ. 35,15 Διότι και τώρα ο Κυριος δεν εκδηλώνει, την οργήν αυτού, κατά των παρανομούντων. Δι' αυτό και φαίνεται, σαν να μη γνωρίζει και να μη λογαριάζη ούτε και το μεγαλύτερον παράπτωμα.

Ιωβ. 35,16 και Ιώβ ματαίως ανοίγει το στόμα αυτού, εν αγνωσία ρήματα βαρύνει.

Ιωβ. 35,16 Δια τούτο και ο Ιώβ ανοίγει το στόμα του εις μάταια παράπωνα. Ευρισκόμενος δε εν αγνοία της σοφίας και μακροθυμίας του Θεού λέγει πολλά και βαρειά λόγια".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Ιωβ. 36,1 Προσθείς δε έτι Ελιούς λέγει·

Ιωβ. 36,1 Ο Ελιούς συνεχίζων τον λόγον του προσέθεσε·

Ιωβ. 36,2 μείνόν με μικρόν έτι, ίνα διδάξω σε· έτι γάρ εν εμοί εστι λέξις.

Ιωβ. 36,2 "κάμε ακόμη ολίγην υπομονήν, δια να σε διδάξω περισσότερο. Υπάρχουν έντος μου και άλλα νοήματα, τα οποία και θα πω.

Ιωβ. 36,3 αναλαβών την επιστήμην μου μακράν, έργοις δε μου δίκαια ερώ επ αληθείας

Ιωβ. 36,3 Θα πάρω την σοφίαν και γνώσιν μου από παλαιότερα χρόνια. Αναντίρρητα θα είναι τα γεγονότα, τα οποία εγώ με κάθε αλήθειαν και ειλικρίνειαν θα εκθέσω.

Ιωβ. 36,4 και ουκ άδικα ρήματα άδικώς συνιείς.

Ιωβ. 36,4 Συνεπώς δεν θα ακούσης ούτε θα εννοήσης άδικα και ασύστατα λόγια, χωρίς καμμίαν ωφέλειαν.

Ιωβ. 36,5 γίνωσκε δε ότι ο Κύριος ου μη αποποιήσεται τον άκακον. δυνατός ισχυϊ καρδιάς

Ιωβ. 36,5 Μαθε, λοιπόν, ότι ο Κυριος ουδέποτε θα αποστραφή και θα απαρηγηθή τον άδολον και αθών. Αυτός είναι άπειρος εις δύναμιν, εις σύνεσιν και σοφίαν.

Ιωβ. 36,6 ασεβή ου μη ζωοποιήσει και κρίμα πτωχών δώσει.

Ιωβ. 36,6 Ποτέ δε εξ άλλου δεν θα δώση ζωήν πράγματι ευτυχημένην στον ασεβή. Παντοτε αποδίδει και θα αποδίδη το δικαίον στον αδικούμενον πτωχόν.

Ιωβ. 36,7 ουκ αφελεί από δικαίου οφθαλμούς αυτού· και μετά βασιλέων εις θρόνον και καθιεί αυτούς εις νίκος, και υψωθήσονται.

Ιωβ. 36,7 Δεν θα αποστρέψη τους οφθαλμούς του και την προστασίαν του από τον δικαίον. Θα υψώση και θα καθίση τους δικαίους μαζί με τους βασιλείς εις θρόνον ένδοξον. Θα τους ενθρονίση νικητάς, και αυτοί έτσι θα δοξασθούν.

Ιωβ. 36,8 και οι πεπεδημένοι εν χειροπέδαις συσχεθήσονται εν σχοινίοις πενίας,

Ιωβ. 36,8 Οι ασεβείς όμως θα είναι σαν αλυσοδεμένοι, θα δεθούν σφιγκτά σαν με άθραυστα σχοινιά στενοχωριών και στερησεων.

Ιωβ. 36,9 και αναγγελεί αυτοίς τα έργα αυτών και τα παραπτώματα αυτών, ότι ισχύσουσιν.

Ιωβ. 36,9 Θα καταστήση ο Θεός γνωστά εις αυτούς και ολοφάνερα τα αμαρτωλά των έργα και τα παραπτώματά των, διότι εις την διάπραξιν αυτών απεδείχθησαν αδίστακτοι και ισχυροί.

Ιωβ. 36,10 αλλά τού δικαίου εισακούσεται και είπεν ότι επιστραφήσονται εξ αδικίας.

Ιωβ. 36,10 Αλλά του δικαίου την δέησιν θα την ακούση ευμενώς και θα την κάμη δεκτήν. Και, όπως έχει υποσχεθή, θα θεωρήση δικαίους και εκείνους, οι οποίοι εν μετάνοια θα επιστρέψουν από την αδικίαν των.

Ιωβ. 36,11 εάν ακούσωσι και δουλεύσωσι, συντελέσουσι τας ημέρας αυτών εν αγαθοίς και τα έτη αυτών εν ευπρεπειάις.

Ιωβ. 36,11 Εκείνοι από τους ανθρώπους, οι οποίοι θα ακούσουν την φωνήν του Κυρίου, θα υποταχθούν εις αυτόν και θα εφαρμόσουν τας εντολάς του, θα τελειώσουν τας ημέρας των μέσα εις τα αγαθά και τα έτη της ζωής των θα είναι έντιμα και ευτυχισμένα.

Ιωβ. 36,12 ασεβείς δε ου διασώζει παρά το μη βούλεσθαι αυτούς ειδέναι τον Κύριον και διότι νουθετούμενοι ανήκοοι ήσαν.

Ιωβ. 36,12 Τους ασεβείς όμως ο Κυριος δεν θα τους περισώσει ούτε θα τους απαλλάξη από τας δυστυχίας, διότι αυτοί δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και διότι, όταν ακόμη νουθετούντο, παρέμεναν ανυπάκοοι.

Ιωβ. 36,13 και υποκριταί καρδια τάξουσι θυμόν ου βοήσονται, ότι έδησεν αυτούς.

Ιωβ. 36,13 Επίσης οι δόλιοι και υποκριταί κρύπτουν μέσα εις την καρδίαν των τον θυμόν και την κακίαν των.

Σκληρυμένοι εις την κακίαν των, δεν θα βοήσουν με την προσευχήν των προς τον Κυριον, όταν θα τους έχη δέσει με τας αλυσίδας των θλίψεων.

Ιωβ. 36,14 αποθάνοι τοίνυν εν νεότητι η ψυχή αυτών, η δε ζωή αυτών τιτρωσκομένη υπό αγγέλων,

Ιωβ. 36,14 Αυτοί, λοιπόν, θα αποθάνουν προ καιρού, κατά τα χρόνια της νεότητός των, η δε βραχεία ζωή, που θα ζήσουν επί της γης, θα βασανίζεται πληττομένη από εκδικητάς αγγέλους.

Ιωβ. 36,15 ανθών έθλιψαν ασθενή και αδύνατον, κρίμα δε πραέων εκθήσει.

Ιωβ. 36,15 Διότι έθλιψαν και κατεπίεσαν τον ασθενή, τον αδύνατον, τον πτωχόν. Εξ αντιθέτου ο Κυριος θα φανερώση το δίκαιον των πράων και ησύχων ανθρώπων.

Ιωβ. 36,16 και προσέτι ηπάτησέ σε εκ στόματος εχθρού· άβυσσος, κατάχυσις υποκάτω αυτής, και κατέβη τράπεζά σου πλήρης πιότητος.

Ιωβ. 36,16 Επί πλόνε σε εκάλυψε και σε προεφύλαξε από έχθρικον στόμα, έτοιμον να σε καταπίη. Άβυσσος ηπλώνετο ενώπιόν σου, κάτω από την οποίαν εχύνετο και έρεεν ορμητικώς το νερό. Αντί δε να καταποντισθής εις αυτήν, όπως εφοβήθης, κατέβηκε δια σε ητοιμασμένη τράπεζα, γεμάτη από άφθονα και εύγευστα φαγητά.

Ιωβ. 36,17 ουχ υστερήσει δε από δικαίων κρίμα,

Ιωβ. 36,17 Δεν θα παραβλέψη ούτε και θα καθυστερήση ο Θεός το δίκαιον των ευσεβών ανθρώπων.

Ιωβ. 36,18 θυμός δε επ ασεβείς έσται δι ασέβειαν δώρων, ών εδέχοντο επ αδικίαις.

Ιωβ. 36,18 Ο θυμός του όμως θα εκσπάση εναντίον των ασεβών δια την ασέβειαν, που έδειξαν, με τα δώρα που εδέχοντο εις ανταμοιβήν των αδικών αποφάσεών των, όταν έκριναν ως δικασταί.

Ιωβ. 36,19 μη σε εκκλινάτω εκών ο νους δεήσεως εν ανάγκη όντων αδυνάτων, και πάντας τους κραταιούοντας ισχύν.

Ιωβ. 36,19 Ποτέ ας μη γυρίση αλλού θεληματικά ο νους και η προσοχή σου, όταν ασθενείς και αδύνατοι άνθρωποι ευρισκόμενοι εις ανάγκην σε παρακαλούν να τους βοηθήσης. Και μη πτοηθής, μη υποσταλής ενώπιον ανθρώπων, που διαθέτουν δύναμιν και επιρροήν.

Ιωβ. 36,20 μη εξελκύσης την νύκτα τού αναβήναι λαούς αντ αυτών

Ιωβ. 36,20 Μη αναβάλης την βοήθειαν προς τους πτωχούς και την απόδοσιν δικαίου προς τους αδικουμένους έως την νύκτα και κατόπιν τους διώξης ισχυριζόμενος ότι περιμένεις πολλούς άλλους.

Ιωβ. 36,21 αλλά φύλαξαι μη πράξης άτοπα· επί τούτων γάρ εξείλω από πτωχείας.

Ιωβ. 36,21 Πρόσεξε να μη διαπράξης ποτέ άτοπα έργα. Αποφεύγων αυτά θα γλυτώσης από την αθλιότητα και την δυστυχίαν.

Ιωβ. 36,22 ιδού ο Ισχυρός κραταιώσει εν ισχύϊ αυτού· τις γάρ εστι κατ αυτόν δυνάστης;

Ιωβ. 36,22 Ιδού, ο Κυριος είναι πανίσχυρος και με την άπειρον δύναμίν του επιβάλλεται απολύτως. Ποιός εξουσιαστής του επιγείου και ουρανού κόσμου είναι όμοιος με αυτόν;

Ιωβ. 36,23 τις δε εστιν ο ετάζων αυτού τα έργα; ή τις ο ειπών· έπραξεν άδικα;

Ιωβ. 36,23 Ποιός είναι εκείνος, ο οποίος ημπορεί να κρίνη και να ελέγξη τα έργα του; Ποιός ημπορεί ποτέ να είπη προς αυτόν· Διέπραξες αδικίαν;

Ιωβ. 36,24 μνήσθητι, ότι μεγάλα εστιν αυτού τα έργα, ών ήρξαν άνδρες.

Ιωβ. 36,24 Έχε πάντοτε στον νουν και εις την καρδίαν ότι ιδικά του έργα είναι και τα μεγάλα έργα, δια των οποίων μεγάλοι άνδρες έγιναν άρχοντες.

Ιωβ. 36,25 πάς άνθρωπος ειδεν εν εαυτώ, όσοι τιτρωσκόμενοι εισι βροτοί.

Ιωβ. 36,25 Αντιθέτως, κάθε άνθρωπος εξετάζων τον εαυτόν του πείθεται ότι είναι αδύνατος. Ποσοι και πόσοι θνητοί πληγώνονται συνεχώς και αποθνήσκουν!

Ιωβ. 36,26 ιδού ο Ισχυρός πολός, και ου γνωσόμεθα· αριθμός ετών αυτού, και απέραντος.

Ιωβ. 36,26 Ιδού, ο Παντοδύναμος είναι μέγας και πολός και δεν είμεθα εις θέσιν ημείς να τον γνωρίσωμεν εις όλην αυτού την άπειρον τελειότητα. Ο αριθμός των ετών αυτού είναι άπειρος.

Ιωβ. 36,27 αριθμηταί δε αυτώ σταγόνες νετού, και επιχυθήσονται νετώ εις νεφέλην·

Ιωβ. 36,27 Εν τη παντοδυναμία του έχει την δυνατότητα και αυτές τας σταγόνας της βροχής να μετρήση, τας σταγόνας αι οποίαι χύνονται ασυγκράτητοι δια της βροχής από τα σύννεφα.

Ιωβ. 36,28 ρυήσονται παλαιώματα, εσκίασε δε νέφη επί αμυθήτων βροτών.

Ιωβ. 36,28 Θα ρεύσουν, όπως από παλαιότατα έτη τα νερά από τα νέφη, θα πλημμυρίσουν και θα εκχειλίσουν απεξηραμμένοι χείμαρροι. Τα νέφη σκεπάζουν εις τόσην μεγάλην έκτασίν των οριζοντα, ώστε ρίπτουν την σκιαν των εις αναρίθμητα πλήθη ανθρώπων.

Ιωβ. 36,28α ώραν έθετο κτήνεσιν, οίδασι δε κοίτης τάξιν.

Ιωβ. 36,28^α Ο Θεός είναι εκείνος, που ώρισεν ώραν εργασίας και ώραν αναπαύσεως και εις αυτά τα κτήνη. Γνωρίζουν δε αυτά την ωρισμένην ώραν, που θα κοιτασθούν εις την φάτνην των.

Ιωβ. 36,28β επί τούτοις πάσιν ουκ εξίσταται σου η διάνοια ουδέ διαλλάσεται σου η καρδια από σώματος;

Ιωβ. 36,28β Ενώπιον όλων αυτών των θαυμάτων είναι να μη μείνη εκστατική η διάνοια του ανθρώπου, και να μη

διασαλευθή πάλλουσα ισχυρώς η καρδιά σου, ως εάν θέλη να ορμήση έξω από το σώμα σου;

Ιωβ. 36,29 και εάν συνή απεκτάσεις νεφέλης, ισότητα σκηνής αυτού,

Ιωβ. 36,29 Σκέψου, εάν είναι δυνατόν να εννοήσης τας περιοριστούς εκτάσεις της νεφέλης, που καταλαμβάνει τον ορίζοντα, ώστε να αποτελή τρόπον τινά τον θρόνον του επί των νεφών καθήμενου Θεού!

Ιωβ. 36,30 ιδού εκτενεί επ αυτόν ηδώ και ριζώματα της θαλάσσης εκάλυψεν

Ιωβ. 36,30 Και ιδού, αφού εκσπάση μεγάλη θύελλα, έπειτα θα δώση εις όλον τον ουρανόν το γλυκύ ουράνιον τόξον, το οποίον θα σκεπάση και αυτάς τας ρίζας της θαλάσσης.

Ιωβ. 36,31 εν γάρ αυτοίς κρινεί λαούς, δώσει τροφήν τώ ισχύοντι.

Ιωβ. 36,31 Και με τα μεγαλοπρεπή αυτά φυσικά φαινόμενα κρινει και τιμωρεί ο Θεός τους λαούς, που απομακρύνονται από αυτόν. Οπως επίσης με τα ίδια αυτά φυσικά φαινόμενα δίδει τροφήν εις πλήθος ανθρώπων.

Ιωβ. 36,32 επί χειρών εκάλυψε φώς και εντείλατο περί αυτής εν απαντάντι

Ιωβ. 36,32 Εις τα χέρια του κρύπτει το φως της αστραπής και του κεραυνού. Δίδει εντολήν εις την νεφέλην πότε θα εκραγή ο κεραυνός εναντίον εκείνου, που εξεγείρεται κατά του Θεού.

Ιωβ. 36,33 αναγγελεί περί αυτού φίλον αυτού Κύριος, κτήσις και περί αδικίας.

Ιωβ. 36,33 Δια του φαινομένου αυτού ειδοποιεί και προαναγγέλλει ο Κυριος στον φίλον του περί της προσεχούς τιμωρίας του ανθρώπου, ο οποίος απέκτησεν αδικώς περιουσίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37

Ιωβ. 37,1 Καί από ταύτης εταράχθη η καρδιά μου και απερούη εκ τού τόπου αυτής.

Ιωβ. 37,1 Από την καταιγίδα και την αστραπήν αυτήν εταράχθη η καρδιά μου. Σαν να έφυγε και να έπεσεν έξω από τον τόπον της.

Ιωβ. 37,2 άκουε ακοήν εν οργή θυμού Κυρίου, και μελέτη εκ στόματος αυτού εξελεύσεται.

Ιωβ. 37,2 Άκουε την από την οργήν και τον θυμόν του Κυρίου εκρηγνυμένην βροντήν· αυτή είναι φωνή, που εξέρχεται από το στόμα του Κυρίου.

Ιωβ. 37,3 υποκάτω παντός τού ουρανού η αρχή αυτού, και το φώς αυτού επί πτερόγων της γής.

Ιωβ. 37,3 Κατω από τα σύννεφα και εις όλον το στερέωμα της ατμοσφαιρας εξαπολύεται η αστραπή, που μαρτυρεί την δύναμίν του, και το φως της απλώνεται έως εις τα άκρα της γης.

Ιωβ. 37,4 οπίσω αυτού βοήσεται φωνή, βροντήσεται εν φωνή ύβρεως αυτού, και ουκ ανταλλάξει αυτούς, ότι ακούσει φωνήν αυτού.

Ιωβ. 37,4 Μετά την αστραπήν θα επακολουθήση η φωνή της βροντής. Θα βροντήσεται με φωνήν υπερήφανον και μεγαλοπρεπή. Δεν θα αποτρέψη τους κρότους της αστραπής, διότι θα υπακούσουν εις την ιδικήν του φωνήν.

Ιωβ. 37,5 βροντήσεται ο ισχυρός εν φωνή αυτού θαυμάσια· έποίησε γάρ μεγάλα ά ουκ ήδειμεν,

Ιωβ. 37,5 Θα βροντήσεται ο Παντοδύναμος με την βροντεράν του φωνήν κατά τρόπον θαυμαστόν, διότι αυτός έκαμε και κάμνει μεγάλα έργα, τα οποία ημείς δεν ημπορούμεν να γνωρίσωμεν.

Ιωβ. 37,6 συντάσσω χιόνι· γίνου επί γής, και χειμών υετός, και χειμών υετών δυναστείας αυτού.

Ιωβ. 37,6 Αυτός διατάσσει το χιόνι και του λέγει· Πηγαινε, κατέβα εις την γην! Κατά διαταγήν ιδικήν του γίνεται επίσης η χειμερινή βροχή. Πιπτουν αι άφθοναι βροχαί του χειμώνος.

Ιωβ. 37,7 εν χειρί παντός ανθρώπου κατασφραγίζει, ίνα γνώ πάς άνθρωπος την εαυτού ασθένειαν.

Ιωβ. 37,7 Με τα χιόνια όμως και με τις βροχές δένει τα χέρια των ανθρώπων και καταπαύουν αι γεωργικά εργασία, δια να μάθη ο άνθρωπος την αδυναμίαν του.

Ιωβ. 37,8 εισήλθε δε θηρία υπό την σκέπην, ησύχασαν δε επί κοίτης.

Ιωβ. 37,8 Και αυτά ακόμη τα θηρία εισέρχονται εις κάποιον σκέπην, δια να ησυχάσουν εις τας φωλεάς των.

Ιωβ. 37,9 εκ ταμιείων επέρχονται οδύναι, από δε ακρωτηρίων ψύχος,

Ιωβ. 37,9 Από τα αποταμιευμένα ύδατα επάνω εις τα νέφη του ουρανού επέρχονται μεγάλοι καταστροφάι και οδύνες εξ αιτίας αυτών. Από τα άκρα δε του βορρά προέρχεται το ψύχος.

Ιωβ. 37,10 και από πνοής ισχυρού δώσει πάγος, οιακίζει δε το ύδωρ ως εάν βούληται·

Ιωβ. 37,10 Με την παγωμένην πνοήν του ισχυρού βορρά δημιουργεί την παγωνιά, στρέφει και καθοδηγεί το νερό, όπου και όπως ούτος θέλει.

Ιωβ. 37,11 και εκλεκτόν καταπλάσσει νεφέλη, διασκορπιεί νέφος φώς αυτού.

Ιωβ. 37,11 Με το εκλεκτόν αγαθόν, με το νερό, καταρτίζει και συγκροτεί την νεφέλην, η οποία, πριν διαλυθή εις βροχήν, διασκορπίζει το φως των αστραπών της.

Ιωβ. 37,12 και αυτός κυκλώματα διαστρέψει, εν θεεβουλαθώθ εις έργα αυτών. πάντα όσα αν εντείληται αυτοίς, ταύτα συντέτακται παρ αυτού επί της γής,

Ιωβ. 37,12 Ο ίδιος ο Θεός πηδαλιουχεί και κατευθύνει από εδώ και από εκεί τα περιδινούμενα νέφη, ώστε αυτά να εξυπηρετούν εις τα έργα των ανθρώπων. Ολα όσα διατάξει εις αυτά, πραγματοποιούνται. Εκτελούνται όλα αι διαταγαί του επί της γης.

Ιωβ. 37,13 εάν εις παιδείαν, εάν εις την γήν αυτού, εάν εις έλεος ευρήσει αυτόν.

Ιωβ. 37,13 είτε προς παιδαγωγικήν τιμωρίαν του ανθρώπου είτε προς καρποφορίαν της γης, όταν ευρίσκη τον άνθρωπον άξιον του ελέους του.

Ιωβ. 37,14 ενωτίζειν ταύτα, Ιώβ· στήθι νουθετούμενος δύναμιν Κυρίου.

Ιωβ. 37,14 Άκουε αυτά μετά προσοχής Ιώβ. Στάσου να δεχθής συμβουλάς και νουθεσίας δια την δύναμιν του Κυρίου.

Ιωβ. 37,15 οίδαμεν ότι ο Θεός έθετο έργα αυτού φώς ποιήσας εκ σκότους.

Ιωβ. 37,15 Γνωρίζομεν, ότι ο Θεός επραγματοποίησε όλα τα έργα του με τάξιν και σοφίαν, όπως π. χ. να αναλάμψη φως από τα σκοτεινά νέφη.

Ιωβ. 37,16 επίσταται δε διάκρισιν νεφών, εξαίσια δε πτώματα πονηρών.

Ιωβ. 37,16 Αυτός γνωρίζει να διαλύη τα νέφη εις καταστρεπτικές βροχοπτώσεις προς τιμωρίαν των πονηρών ανθρώπων.

Ιωβ. 37,17 σου δε η στολή θερμή, ησυχάζεται δε επί της γής.

Ιωβ. 37,17 Τα ενδύματά σου γίνονται θερμά, όταν πνέη θερμός άνεμος ή όταν επικρατή ησυχία επάνω εις την γην.

Ιωβ. 37,18 στερεώσεις μετ αυτού εις παλαιώματα, ισχυραί ως όρασις επιχύσεως.

Ιωβ. 37,18 Ακλόνητα θεμέλια αυτός πραγματοποιεί, ώστε να παραμένουν αδιάσειστα, καιτοι παλαιωμένα, ισχυρά, όπως οι χυτοί χάλκινοι καθρέπται.

Ιωβ. 37,19 διατί; διδάξόν με, τι ερούμεν αυτώ και παυσώμεθα πολλά λέγοντες.

Ιωβ. 37,19 Πως και διατί συμβαίνουν όλα αυτά; Θα ερωτήση κανείς. Διδαξέ με συ, ω Ιώβ, τι θα απαντήσωμεν εις αυτόν. Και ετσι θα παύσωμεν να λέγωμεν πολλά εκτεινόμενοι και εις άλλα φυσικά φαινόμενα.

Ιωβ. 37,20 μη βίβλος ή γραμματεύς μοι παρέστηκεν, ίνα άνθρωπον εστηκώς κατασιωπήσω;

Ιωβ. 37,20 Μήπως και έχω ενώπιόν μου κανένα βιβλίον η κάποιον γραμματέα, δια να μας εξηγήση αυτά και έτσι εγώ σιωπών να αποστομώσω οιονδήποτε συζητητήν;

Ιωβ. 37,21 πάσι δε ουχ ορατόν το φώς, τηλαυγές εστιν εν τοίς παλαιώμασιν, όπως το παρ αυτού επί νεφών.

Ιωβ. 37,21 Εις όλους δεν είναι ορατόν τα αισθητόν φως, που λάμπει από μακράν και εις μακράν έκτασιν επάνω στον ουρανόν, τον στερεωμένον από παλαιότατα χρόνια, όπως επίσης και το φως της αστραπής, που κρύπτεται μέσα εις τα νέφη και το οποίον προέρχεται από τον Θεόν;

Ιωβ. 37,22 από βορά νέφη χρυσαυγούντα· επί τούτοις μεγάλη η δόξα και τιμή Παντοκράτορος.

Ιωβ. 37,22 Από τα μέρη του βορρά ανυψώνονται στον ουρανόν σύννεφα, που λάμπουν σαν το χρυσάφι. Ασυγκρίτως όμως περισσότερον από αυτά λάμπει η μεγάλη δόξα και η μεγαλοπρέπεια του παντοκράτορα Θεού.

Ιωβ. 37,23 και ουχ ευρίσκομεν άλλον όμοιον τή ισχυϊ αυτού· ο τα δίκαια κρίνων, ουκ οίει επακούειν αυτόν;

Ιωβ. 37,23 Και δεν ευρίσκομεν άλλον, ούτε στον ουρανόν ούτε εις την γην, όμοιον με αυτόν κατά την δύναμιν. Αυτός, λοιπόν, που κρίνει δικαίως και αποδίδει το δίκαιον, δεν νομίζεις, ότι ακούει και κάνει δεκτήν την δέησιν των αδικουμένων, οι οποίοι κράζουν προς αυτόν;

Ιωβ. 37,24 διό φοβηθήσονται αυτόν οι άνθρωποι, φοβηθήσονται δε αυτόν και οι σοφοί καρδιά.

Ιωβ. 37,24 Δια τούτο ακριβώς αυτόν θα φοβηθούν όλοι οι άνθρωποι, ιδιαιτέρως δε θα ευλαβηθούν και θα φοβηθούν αυτόν οι σοφοί κατά την καρδιαν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38

Ιωβ. 38,1 Μετά δε το παύσασθαι Ελιούν της λέξεως είπεν ο Κύριος τώ Ιώβ διά λαίλαπος και νεφών·

Ιωβ. 38,1 Όταν έπαυσεν ο Ελιούς να ομιλή, είπεν ο Κυριος δια μέσου της λαίλαπος και των νερών·

Ιωβ. 38,2 τις ούτος ο κρύπτων με βουλήν, συνεχών δε ρήματα εν καρδιά, εμέ δε οίεται κρύπτειν;

Ιωβ. 38,2 "ποιός είναι αυτός, ο οποίος με τας εξηγήσεις που δίδει συσκοτίζει και αποκρύπτει τας ιδικάς μου βουλάς, κρατεί δε εις την καρδιαν του λόγους αστηρίκτους και νομίζει ότι εγώ είμαι εκείνος, που κρύπτω τας βουλάς μου;

Ιωβ. 38,3 ζώσαι όπως ερωτήσιν ανήρ την σσφύν σου, ερωτήσω δε σε, σύ δε μοι αποκρίθητι.

Ιωβ. 38,3 Ζώσε, λοιπόν, την μέσην σου ως ανήρ πολειαιστής και πάρε θάρρος, διότι εγώ θα σε ερωτήσω, συ δε δος μου απόκρισιν.

Ιωβ. 38,4 που ής εν τώ θεμελιούν με την γήν; απάγγελον δε μοι ει επίστη σύνεσιν.

Ιωβ. 38,4 Που ήσουν, όταν εγώ εθεμελίωνα την γην; Απάντησέ μου, εάν έχης σύνεσιν.

Ιωβ. 38,5 τις έθετο τα μέτρα αυτής, ει οίδας; ή τις ο επαγαγών σπαρτίον επ αυτής;

Ιωβ. 38,5 Ποιός έθεσε τα μέτρα αυτής; Πές μου, εάν το γνωρίζης. Ποιός, όταν αυτή οικοδομείτο, έβαλε νήμα στάθμης δια την ακρίβειαν της οικοδομής;

Ιωβ. 38,6 επί τίνος οι κρείκοι αυτής πεπήγασι; τις δε εστιν ο βαλών λίθον γωνιαίον επ αυτής;

Ιωβ. 38,6 Επάνω δε εις ποίαν βάσιν έχουν εμπηχθή στερεά οι κρείκοι αυτής; Ποιός είναι εκείνος, που έβαλε τον ακρογωνιαίον θεμέλιον λίθον, δια να την υποβαστάξη στερεάν και ακλόνητον;

Ιωβ. 38,7 ότε εγενήθησαν άστρα, ήνεσάν με φωνή μεγάλη πάντες άγγελοί μου.

Ιωβ. 38,7 Όταν εδημιουργήθησαν τα άστρα, οι άγγελοί μου με εδοξολόγησαν με μεγάλην φωνήν.

Ιωβ. 38,8 έφραξα δε θάλασσαν πύλαις, ότε εμαιούτο εκ κοιλίας μητρός αυτής εκπορευομένη.

Ιωβ. 38,8 Εγώ έφραξα με πύλας τας ακτάς της θαλάσσης, όταν αυτή δημιουργουμένη και ξεερχομένη από το χάος εφάινετο, ως εάν εξήρχετο από την κοιλίαν της μητρός της με την βοήθειαν μαίας.

Ιωβ. 38,9 εθέμην δε αυτή νέφος αμφίασιν, ομίχλη δε αυτήν εσπαργάνωσα.

Ιωβ. 38,9 Τα νέφη του ουρανού τα έθεσα ως ενδυμασίαν της, με ομίχλην δε, που μερικέες φορές απλώνεται εις την επιφάνειάν της, την εσπαργάνωσα.

Ιωβ. 38,10 εθέμην δε αυτή όρια, περιθείς κλείθρα και πύλας.

Ιωβ. 38,10 Έθεσα εις αυτήν όρια, διότι ετοποθέτησα ολόγυρα κλειδιά και πύλας.

Ιωβ. 38,11 είπα δε αυτή· μέχρι τούτου ελεύση και ουχ υπερβήση, αλλ εν σεαυτή συντριβήσεται σου τα κύματα.

Ιωβ. 38,11 Είπα δε εις αυτήν· Εως στο σημείον αυτό θα έλθης και δεν θα το υπερβής. Αλλά τα κύματά σου θα συντριβούν μέσα σου, μέσα εις τα όρια, που εγώ σου εχάραξα.

Ιωβ. 38,12 ή επί σου συνέταχα φέγγος πρωϊνόν; εωσφόρος δε είδε την εαυτού τάξιν

Ιωβ. 38,12 Η μήπως επί της ιδικής σου εποχής εγώ έχω τακτοποιήσει τον ήλιον, ο οποίος από της πρωϊας στέλλει το φως του; Επί των ημερών σου δε ο αυγερινός είδε την τακτικην και κανονικην πορείαν του,

Ιωβ. 38,13 επιλαβέσθαι πτερύγων γής, εκτινάξαι ασεβείς εξ αυτής;

Ιωβ. 38,13 ώστε να απλώνη το ορθρινόν φως έως εις τα άκρα της γης, να αποκαλύπτη δε και να διασκορπίξη από αυτήν τους ασχημονούντας ασεβείς, τους ανθρωπούς του σκοτούς;

Ιωβ. 38,14 ή σύ λαβών γην πηλόν έπλασας ζώνων και λαλητόν αυτόν έθου επί γής;

Ιωβ. 38,14 Η μήπως συ επήρες από την γην χώμα, έφτιασες πηλόν και έπλασες ον ζων, τον άνθρωπον, έδωσες εις αυτόν λογικόν και ομιλίαν και τον έθεσες κυρίαρχον επάνω εις την γην;

Ιωβ. 38,15 αφείλες δε από ασεβών το φώς, βραχίονα δε υπερηφάνων συνέτριψας;

Ιωβ. 38,15 Αφήρησες συ το φως από τους ασεβείς και συνέτριψες τον προς την αδικίαν εκτεινόμενον βραχίονα των υπερηφάνων;

Ιωβ. 38,16 ήλθες δε επί πηγήν θαλάσσης, εν δε ίχνεσιν αβύσσου περιεπάτησας;
Ιωβ. 38,16 Κατήλθες συ στον βυθόν της θαλάσσης, όπου υπάρχουν αι πηγαί της, εις δε τους πυθμένας των θαλασσών περιεπάτησες;
Ιωβ. 38,17 ανοίγονται δε σοι φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δε άδου ιδόντες σε έπτηξαν;
Ιωβ. 38,17 Ανοίγονται ενώπιόν σου με φόβον αι κατάκλειστοι πύλαι της περιοχής, όπου κυριαρχεί ο θάνατος, οι δε θυρωροί του άδου, όταν σε είδαν, ετρόμαξαν και υπεστάλησαν;
Ιωβ. 38,18 νενουθέτησαι δε το εύρος της υπ ουρανόν; ανάγγελιλον δή μοι, πόση τις εστι;
Ιωβ. 38,18 Εχεις γνωρίσει, πόσον είναι το πλάτος της κάτω από τον ουρανόν εκτεινομένης γης; Είπέ μου, λοιπόν, πόση είναι η έκτασις της;
Ιωβ. 38,19 εν ποία δε γη αυλίζεται το φώς; σκότους δε ποίος ο τόπος;
Ιωβ. 38,19 Εις ποίον δε τόπον της γης κατοικεί το φως κατά το διάστημα της νυκτός; Ποίος δε είναι ο τόπος, όπου διαμένει το σκότος;
Ιωβ. 38,20 ει αγάγοις με εις όρια αυτών; ει δε και επίστασαι τρίβους αυτών;
Ιωβ. 38,20 Ημπορείς να με οδήγησες εις τα σύνορα των; Μηπως γνωρίζστους δρόμους των;
Ιωβ. 38,21 οίδας άρα ότι τότε γεγέννησαι, αριθμός δε ετών σου πολύς;
Ιωβ. 38,21 Μηπως και γνωρίζστουτο, διότι τότε που εδημιουργείτο το φως και εξεχώριζα αυτό από το σκότος, είχες και συ γεννηθή, ο δε αριθμός των ετών σου είναι μεγάλος;
Ιωβ. 38,22 ήλθες δε επί θησαυρούς χιόνος, θησαυρούς δε χαλάζης εώρακας;
Ιωβ. 38,22 Εχεις έλθει συ εις τα μέρη, όπου είναι αποταμιευμένοι οι θησαυροί της χιόνος; Εχεις δε ίδει και τους θησαυρούς της χαλάζης;
Ιωβ. 38,23 απόκειται δε σοι εις ώραν εχθρών εις ημέραν πολέμων και μάχης;
Ιωβ. 38,23 Μηπως αυτά είναι εκεί φυλαγμένα, δια να τα χρησιμοποίησης συ εις ώραν μάχης, εις ημέραν πολέμων εναντίον των εχθρών σου;
Ιωβ. 38,24 πόθεν δε εκπορεύεται πάχνη ή διασκεδάννυται νότος εις την υπ ουρανόν;
Ιωβ. 38,24 Από που έρχεται η πάχνης; Η πως ο νότιος άνεμος σκορπίζεται εις την υπό τον ουρανόν γην;
Ιωβ. 38,25 τις δε ητοιμάσεν νετώ λάβρω ρύσιν, οδόν δε κυδοιμών
Ιωβ. 38,25 Ποίος δε ητοιμάσεν άφθονον ροήν των υδάτων με μεγάλην βροχήν, όπως επίσης και τον δρόμον εις τας βροντάς, που την συνοδεύουν,
Ιωβ. 38,26 τού νετίσαι επί γήν, ού ουκ ανήρ, έρημον, ού ουχ υπάρχει άνθρωπος εν αυτή,
Ιωβ. 38,26 δια να ποτίση με την βροχήν αυτήν την γην εκεί, που δεν υπάρχει άνθρωπος, να την καλλιεργήση εις ερήμους περιοχάς, όπου δεν κατοικεί κανείς,
Ιωβ. 38,27 τού χορτάσαι άβατον και αιόκητον και τού εκβλαστήσαι έξοδον χλόης;
Ιωβ. 38,27 δια να χορτάση την διψασμένην απάτητον και ακατοίκητον περιοχήν, ώστε αυτή να βλαστήση πλουσίαν χλόην;
Ιωβ. 38,28 τις εστιν νετού πατήρ; τις δε εστιν ο τετοκώς βάλους δρόσου,
Ιωβ. 38,28 Ποίος από τους ανθρώπους είναι ο πατήρ της βροχής; Ποίος δε είναι εκείνος, ο οποίος έχει γεννήσει τας χονδράς σταγόνας της δρόσου;
Ιωβ. 38,29 εκ γαστρός δε τίνος εκπορεύεται ο κρύσταλλος; πάχνην δε εν ουρανώ τις τέτοκεν,
Ιωβ. 38,29 Από την κοιλίαν δε ποίου βγαίνει και εκπορεύεται ο πάγος; Την πάχνην στον ουρανόν ποίος την έχει γεννήσει,
Ιωβ. 38,30 ή καταβαίνει ώσπερ ύδωρ ρέον; πρόσωπον ασεβούς τις έπτηξε;
Ιωβ. 38,30 η οποία πάχνη κατεβαίνει εις την γην ωσάν το νερό που τρέχει; Ποίος δε ετρομοκράτησε τον ασεβή και τον έκαμε να συσταλή καταπτοημένος;
Ιωβ. 38,31 συνήκας δε δεσμόν Πλειάδος και φραγμόν Ωριώνος ήνοιξας;
Ιωβ. 38,31 Μηπως εξεύρεις με ποίον είδος δεσμού είναι δεμένα μεταξύ των τα άστρα της Πλειάδος η μήπως μπορείς να διάσπασης τον δεσμόν των αστέρων του Ωριώνος;
Ιωβ. 38,32 ή διανοίξεις μαζουρώθ εν καιρώ αυτού και Έσπερον επί κόμης αυτού άξεις αυτά;
Ιωβ. 38,32 Η μήπως συ θα διανοίξης και θα καθορίσης στο καθένα από τα ζώδια τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήση, δια να καταλάβη τον τόπον του εις την ωρισμένην εκάστοτε εποχήν; Μηπως και ημπορείς να αρπάξης, σαν από την κόμην του, τον Έσπερον, δια να τον μεταφέρης, όπου θέλεις;
Ιωβ. 38,33 επίστασαι δε τροπάς ουρανού ή τα υπ ουρανόν ομοθυμαδόν γινόμενα;
Ιωβ. 38,33 Γνωρίζεις δε τους νόμους, σύμφωνα με τους οποίους γίνονται αι μετακινήσεις των αστέρων του ουρανού, η όλα ομού τα υπό τον ουρανόν γινόμενα φυσικά φαινόμενα;
Ιωβ. 38,34 καλέσεις δε νέφος φωνή, και τρώμω ύδατος λάβρου υπακούσεται σου;
Ιωβ. 38,34 Ημπορείς να καλέσης και να διατάξης τα νέφη με την φωνήν σου και εκείνα με τρόπον να σε υπακούσουν και να μεταβληθούν εις ορημητικήν βροχήν;
Ιωβ. 38,35 αποστελείς δε κεραυνούς και πορεύονται; ερούσι δε σοι τι εστι;
Ιωβ. 38,35 Ημπορείς να διατάξης και να στείλης τους κεραυνούς, όπου θέλεις, και εκείνοι σύμφωνα με την διαταγήν σου να πορευθούν; Θα πουν μήπως, ευπειθείς εις σε: Τι συμβαίνει; Διάταξε και υπακούομεν.
Ιωβ. 38,36 τις δε έδωκε γυναιξίν υφάσματος σοφίαν ή ποικιλτικήν επιστήμην;
Ιωβ. 38,36 Ποίος έδωσεν εις τας γυναίκας σοφίαν και επιδειξίτητα, ώστε να κατασκευάζουν υφάσματα η καλαισθητικήν ικανότητα, ώστε να κεντούν θανμαστά ποικίλματα;
Ιωβ. 38,37 τις δε ο αριθμών νέφη σοφία, ουρανόν δε εις γήν έκλινε;
Ιωβ. 38,37 Ποίος είναι εκείνος, που αριθμεί τα νέφη και κατέχει την ακριβή γνώσιν περί αυτών, κάμνει δε τον ουρανόν να κλίνη μέχρι της γης;
Ιωβ. 38,38 κέχυται δε ώσπερ γη κονία, κεκόλληκα δε αυτόν ώσπερ λίθω κύβον.
Ιωβ. 38,38 Ποτε γίνεται ωσάν κονιορτός η ομίχλη, απλώνεται και σκεπάζει την γην, και τότε την κάμνω να σκληρύνεται σαν λίθος μεταβαλλομένη εις πάγον και εις χάλαζάν με ακριβή γεωμετρικά σχήματα;

Ιωβ. 38,39 Θηρεύσεις δε λέουσι βοράν, ψυχάς δε δρακόντων εμπλήσεις;
Ιωβ. 38,39 Ημπορείς συ να θηρεύσης δια τους λέοντας τροφήν; Είσαι εις θέσιν να χορτάσης την πείναν των δρακόντων;
Ιωβ. 38,40 δεδοίκασι γάρ εν κοίταις αυτών, κάθηνται δε εν ύλαις ενεδρεύοντες.
Ιωβ. 38,40 Διότι αυτοί φοβούνται και ανησυχούν δια την τροφήν των μέσα εις τας φωλεάς των, παραμονεύουν δε εις τας λόχμας, δια να συλλάβουν την λείαν των.
Ιωβ. 38,41 τις δε ητοίμασε κόρακι βοράν; νεοσσοί γάρ αυτού προς Κύριον κεκράγασι πλανώμενοι, τα σίτα ζητούντες.
Ιωβ. 38,41 Ποίος ητοίμασε τροφήν δια τον κόρακα; Διότι και αυτά τα μικρά πουλιά του κόρακος, καθώς πετούν από δω και από εκεί, φωνάζουν προς τον Κυριον και ζητούν την απαραίτητον δι' αυτά τροφήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39

Ιωβ. 39,1 Ει έγνωνς καιρόν τοκετού τραγελάφον πέτρας, εφύλαξας δε ωδίνας ελάφων;
Ιωβ. 39,1 Μηπως συ εγνώρισες και ώρισες τον χρόνον του τοκετού των αγρίων αιγών, που ζουν στους αποκρήμους βράχους; Μηπως συ φροντίζεις και παρακολουθείς το κοιλοπόνημα των ελάφων;
Ιωβ. 39,2 ηρίθμησας δε μήνας αυτών πλήρεις τοκετού αυτών, ωδίνας δε αυτών έλυσας;
Ιωβ. 39,2 Μηπως εγνώρισες ακριβώς επί πόσους μήνας θα κυοφορήσουν; Κατεπραΰνες δε και έλυσες τους πόνους των κατά τους τοκετούς αυτών;
Ιωβ. 39,3 εξέθρεψας δε αυτών τα παιδιά έξω φόβου; ωδίνας δε αυτών εξαποστελείς;
Ιωβ. 39,3 Συ έθρεψες και ανέθρεψες τα νεογνά των, ασφαλή από κάθε φόβον και από κάθε κίνδυνον της ζωής των; Μηπως διέλυσες και έδιωξες μακράν από τας μητέρας των τους πόνους του τοκετου των;
Ιωβ. 39,4 απορήξουσι τα τέκνα αυτών, πληθυνθήσονται εν γεννήματι· εξελεύσονται, και ου μη ανακάμψουσιν αυτοίς.
Ιωβ. 39,4 Θα αποδιώξουν δε αυταί στον κατάλληλον καιρόν τα τέκνα των, ώστε αυτά να μεγαλώσουν και να πληθυνθούν μέσα εις τα γεννήματα των αγρών. Θα βγουν έξω από τας φωλεάς των και δεν θα επιστρέψουν πλέον στους γονείς των.
Ιωβ. 39,5 τις δε εστιν ο αφείς όνον άγριον ελεύθερον, δεσμούς δε αυτού τις έλυσεν;
Ιωβ. 39,5 Ποίος είναι εκείνος που αφήκεν ελεύθερον τον άγριον όνον, ποιός κατήργησε τα σχοινιά, με τα οποία θα εδένετο;
Ιωβ. 39,6 εθέμην δε την δίαιταν αυτού έρημον, και τα σκηνώματα αυτού αλμυρίδα·
Ιωβ. 39,6 Εγώ ώρισα ως κατοικίαν του την έρημον περιοχήν και τους αλμυρούς τόπους ως διαμονήν του.
Ιωβ. 39,7 καταγελών πολυοχλίας πόλεως, μέμψιν δε φορολόγου ουκ ακούων,
Ιωβ. 39,7 Εμπαίζων δε αυτός και καταφρονών τον θόρυβον της πολυανθρώπου πόλεως, μη ακούων την ωργισμένην φωνήν οδηγού,
Ιωβ. 39,8 κατασκέψεται όρη νομήν αυτού και οπίσω παντός χλωρού ζητεί.
Ιωβ. 39,8 παρατηρεί με προσοχήν και ερευνά τα βουνά δια την ανευρεσιν της τροφής του, και την αναζητεί εκεί, όπου υπάρχει τρυφερά χλόη.
Ιωβ. 39,9 βουλήσεται δε σοι μονόκερως δουλεύσαι ή κοιμηθήναι επί φάτνης σου;
Ιωβ. 39,9 Μηπως θα θελήση ποτέ ο ρινόκερως, να σε υπηρετήσει η να κοιμηθή στον σταύλον σου;
Ιωβ. 39,10 δήσεις δε εν ιμάσι ζυγόν αυτού ή ελκύσει σου αύλακας εν πεδίω;
Ιωβ. 39,10 Θα ημπορέσης να τον δέσης με λουριά στον ζυγόν του, ώστε να σύρη το άροτρον, δια να ανοίξη αυλάκια στον αγρόν;
Ιωβ. 39,11 πέποιθας δε επ αυτώ, ότι πολλή η ισχύς αυτού, επαφήσεις δε αυτώ τα έργα σου;
Ιωβ. 39,11 Εχεις, βέβαια, πεποιθήσιν εις αυτόν, διότι μεγάλη είναι η δύναμίς του. Θα τον αφήσης όμως να εκτρελέση τα βαρεία έργα της καλλιεργείας σου;
Ιωβ. 39,12 πιστεύεις δε ότι αποδώσει σοι τον σπόρον, εισοίσει δε σου τον άλωνα;
Ιωβ. 39,12 Θα εμπιστευθής δε εις αυτόν την κατευόδωσιν της σποράς και την καλλιέργειαν των αγρών σου, ώστε να σου αποδώση το εισόδημα, το οποίον θα συγκεντρώσης στο αλώνι σου;
Ιωβ. 39,13 πτέρυξ τερπομένων νεέλασα, εάν συλλάβη ασίδα και νέσσα·
Ιωβ. 39,13 Καμαρώνει και τέρπεται η στρουθοκάμηλος δια το ωραιόν της πτέρωμα, το οποίον φυσικά είναι ωραιότερον από τα πτερά του πελαργού και του ιέρακος.
Ιωβ. 39,14 ότι αφήσει εις γήν τα ωά αυτής και επί χούν θάλψει
Ιωβ. 39,14 Εν τούτοις στερείται αυτή της στοργής του πελαργού προς τα παιδιά της δι' αυτό και θα αφήση τα αυγά της εις την γην, εις την άμμον, δια να τα ζεσάνη και τα εκκολάψη αυτή.
Ιωβ. 39,15 και επελάθητο ότι πούς σκορπιεί και θηρία αγρού καταπατήσει·
Ιωβ. 39,15 Δεν έλαβεν υπ' όψιν, ότι πόδια ανθρώπων, που βυθίζονται εις την άμμον, θα τα διασκορπίσουν και τα θηρία του αγρού θα τα καταπατήσουν.
Ιωβ. 39,16 απεσκήρυνε τα τέκνα εαυτής, ώστε μη εαυτήν, εις κενόν εκοπίασεν άνευ φόβου·
Ιωβ. 39,16 Φέρεται με σκληρότητα προς τα τέκνα της, ως εάν αυτά δεν ήσαν ιδικά της. Και ως εάν μάτην εκοπίασε, δεν φοβείται μήπως χαθούν τα τέκνα της.
Ιωβ. 39,17 ότι κατεσιώπησεν αυτή ο Θεός σοφίαν και ουκ επεμέρισεν αυτή εν τή συνέσει.
Ιωβ. 39,17 Συμβαίνει δε αυτό, διότι ο Θεός απεσιώπησε και δεν την εδίδαξε την σοφίαν της στοργής, δεν κατεμέρισεν εις αυτήν σύνεσιν.
Ιωβ. 39,18 κατά καιρόν εν ύψει υψώσει, καταγελάσεται ίππου και τού επιβάτου αυτού.
Ιωβ. 39,18 Εις ώρας όμως κινδύνου θα υψώση τα ωραία πτερά της και θα τρέχη τόσον γρήγορα, ώστε θα κατανικήση και θα καταγελάση οιονδήποτε ίππον και τον ιππέα, που επιβαίνει εις αυτόν.
Ιωβ. 39,19 ή σύ περιέθηκας ίππω δύναμιν, ενέδυσας δε τραχήλω αυτού φόβον;
Ιωβ. 39,19 Μηπως συ περιέβαλες με δύναμιν τον ίππον και ενέδυσες τον τράχηλόν του με ευκινήσιαν, που εμπνέει φόβον;
Ιωβ. 39,20 περιέθηκας δε αυτώ πανοπλίαν, δόξαν δε στηθέων αυτού τόλμη;
Ιωβ. 39,20 Συ τον περιέβαλες με τόλμην, ως με πανοπλίαν; Συ του ενέβαλες εις τα στήθη τόλμην και θάρρος;
Ιωβ. 39,21 ανορούσων εν πεδίω γαυριά, εκπορεύεται δε εις πεδίον εν ισχύι·
Ιωβ. 39,21 Ανυπόμονος σκάπτει με τα πόδια του το έδαφος, όπου στέκεται, επιπίπτει δε με ασυγκράτητον ορμήν στο

πεδίων της μάχης.

Ιωβ. 39,22 συναντών βασιλεί καταγελά και ου μη αποστραφή από σιδήρου·

Ιωβ. 39,22 Εάν συναντήση σιδηρόφρακτον και περιφρουρούμενον βασιλέα, τον καταφρονεί και τον εμπαιίζει, και δεν πτοείται ούτε και γυρίζει πίσω ενώπιον σιδηρών όπλων, μαχαιρών και τόξων.

Ιωβ. 39,23 επ αυτώ γαυριά τόξον και μάχαιρα,

Ιωβ. 39,23 Επάνω εις αυτόν κάθεται υπερήφανα ο ιππεύς και χρησιμοποιεί το τόξον και την μάχαιράν του.

Ιωβ. 39,24 και οργή αφανίζει την γήν και ου μη πιστεύσει, έως αν σημάνη σάλπιγξ·

Ιωβ. 39,24 Από τον θυμόν του, όταν τον υποχρεώνουν να περιμένη, κατασκάπτει και εξαφανίζει με τα πόδια του την γην· δεν θα μείνη ήσυχος, έως ότου η σάλπιγξ θα δώση το σύνθημα της επιθέσεως.

Ιωβ. 39,25 σάλπιγγος δε σημαίνουσης λέγει· εύγε. πόρωθεν δε οσφραίνεται πολέμου σύν άλματι και κραυγή.

Ιωβ. 39,25 Όταν δε η σάλπιγξ σημάνη εξόρμησιν, ικανοποιείται και φαίνεται σαν να λέγη· Εύγε! Από μακρυνά οσφραίνεται τον πόλεμον και τρέχει με μεγάλα άλματα εκεί, που ακούονται πολεμικά κραυγαί.

Ιωβ. 39,26 εκ δε της σής επιστήμης έστηκεν ιέραξ, αναπετάσας τας πτέρυγας, ακίνητος, καθορών τα προς νότον·

Ιωβ. 39,26 Μηπως από την ιδικήν σου σοφίαν, έμαθε το γεράκι να στέκεται στον αέρα ακίνητον απλώνοντας τας πτέρυγας του, και στρέφει το βλέμμα του προς τον νότον, όπου πρόκειται να πετάξη;

Ιωβ. 39,27 επί δε σώ προστάγματι υψούται αετός, γύψ δε επί νοσσιάς αυτου καθεσθείς αυλίζεται

Ιωβ. 39,27 Κατόπιν ιδικής σου διαταγής πετά προς μεγάλα ύψη ο αετός, ο δε γυψ διέρχεται την νύκτα επί της φωλεάς του, εις την οποίαν θα καθίση

Ιωβ. 39,28 επ εξοχή πέτρας και αποκρύφω·

Ιωβ. 39,28 και η οποία είναι κτισμένη εις απότομον και απόκρυφον προεξοχήν βράχου·

Ιωβ. 39,29 εκείσε ών ζητεί τα σίτα, πόρωθεν οι οφθαλμοί αυτου σκοπεύουσι·

Ιωβ. 39,29 Ενώ δε είναι εκεί, αναζητεί την τροφήν του, διότι βλέπουν από μακρυνά τα μάτια του προς τα μέρη εκείνα όπου ευρίσκεται το θήραμά του.

Ιωβ. 39,30 νεοσσοί δε αυτου φύρονται εν αίματι, ού δ αν ώσι τεθνεώτες, παραχρήμα ευρίσκονται.

Ιωβ. 39,30 Τα πουλιά του, από τας πρώτας ημέρας της ζωής των, ζυμώνονται με το αίμα των κατασπαρασσομένων ζώων· όπου δε και αν υπάρχουν θνησιμαία, εκεί αμέσως ευρίσκονται και αυτά".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 40

Ιωβ. 40,1 Καί απεκριθή Κύριος ο Θεός τώ Ιώβ και είπε·

Ιωβ. 40,1 Απηθύνθη ακόμη ο Θεός από το νέφος προς τον σιωπώντα Ιώβ και είπε·

Ιωβ. 40,2 μη κρίσιν μετά ικανού εκκλινεί, ελέγχων δε Θεόν αποκριθήσεται αυτήν·

Ιωβ. 40,2 "μήπως και θα ημπορέση κανείς να αποφυγή να κριθί με εμέ τον παντοδύναμον; Όταν δε εκφράζη παράπονα και ελέγχους προς τον Θεόν, ημπορεί να αποκριθί δια την επίκρισίν του αυτήν;".

Ιωβ. 40,3 υπολαβών δε Ιώβ λέγει τώ Κυρίω·

Ιωβ. 40,3 Απαντών ευλαβως ο Ιώβ είπε προς τον Κυριον·

Ιωβ. 40,4 τι έτι εγώ κρίνομαι, νουθετούμενος και ελέγχων Κύριον, ακούων τοιαύτα ουθέν ών; εγώ δε τίνα απόκρισιν δώ προς ταύτα; χείρα θήσω επί στόματί μου·

Ιωβ. 40,4 "προς τι εγώ και τώρα, που νουθετούμαι από τον Κυριον, να παραπονεθώ συμβουλευών και ελέγχων τον Κυριον εγώ, ο οποίος δεν είμαι τίποτε; Ποίαν δε απάντησιν θα δώσω εγώ εις αυτά; Θα βάλω το χέρι μου στο στόμα μου, δια να το κλείσω και να σιωπήσω πλέον.

Ιωβ. 40,5 άπαξ λελάληκα, επί δε τώ δευτέρω ου προσθήσω.

Ιωβ. 40,5 Μια φορά ωμίλησα κατά ανόητον τρόπον· δεν πρέπει και δευτέραν φοράν κατά τον αυτόν τρόπον να ομιλήσω".

Ιωβ. 40,6 έτι δε υπολαβών ο Κύριος είπε τώ Ιώβ εκ τού νέφους·

Ιωβ. 40,6 Λαβών páλιν ο Κυριος τον λόγον είπε προς τον Ιώβ από το νέφος·

Ιωβ. 40,7 μη, αλλά ζώσαι ώσπερ ανήρ την οσφύν σου, ερωτήσω δε σε, σύ δε μοι απόκρισαι·

Ιωβ. 40,7 "μη σταματάς την συζήτησιν, αλλά ζώσε ως ανδρείος ανήρ την οσφύν σου, διότι εγώ θα σε ερωτήσω, συ δε, εάν ημπορής απάντησέ μου.

Ιωβ. 40,8 μη αποποιού μου το κρίμα. οίει δε με άλλως σοι κεχηρηματικέναι ή ίνα αναφανής δίκαιος·

Ιωβ. 40,8 Μη αρνεισαι και δεν ημπορείς να αρνηθής την δικαίαν απόφασίν μου και ενεργειαν σχετικώς προς σε. Νομίζεις ότι δι' άλλον λόγον ενήργησα εγώ δια σε, ει μη μόνον δια να αναδειχθής δίκαιος;

Ιωβ. 40,9 ή βραχίων σοί εστι κατά τού Κυρίου, ή φωνή κατ αυτόν βροντάς;

Ιωβ. 40,9 Μηπως ο ιδικός σου βραχίων είναι τόσον ισχυρός, ώστε να υψωθή και να συγκριθί με τον παντοδύναμον βραχίονα του Κυρίου; Η η φωνή σου ομοιάζει με την φωνήν του, η οποία είναι ως η βροντή;

Ιωβ. 40,10 ανάλαβε δή ύψος και δύναμιν, δόξαν δε και τιμήν αμφίασαι.

Ιωβ. 40,10 Σηκωσε, λοιπόν, το ανάστημά σου, πάρε επάνω σου την δύναμίν σου, ενδύσου δόξαν και τιμήν,

Ιωβ. 40,11 απόστειλον δε αγγέλους οργή, πάντα δε υβριστήν ταπεινώσον·

Ιωβ. 40,11 στείλε, αν ημπορής, τους αγγέλους σου με εντολήν και οργήν, ταπεινώσε δε κάθε αλαζόνα και ασεβή.

Ιωβ. 40,12 υπερήφανον δε σβέσον, σήψον δε ασεβείς παραχρήμα,

Ιωβ. 40,12 Σβήσε και εξάλειψε από προσώπου της γης κάθε υπερήφανον. Φέρε αμέσως σήψιν και αποσύνθεσιν στους ασεβείς.

Ιωβ. 40,13 κρύψον δε εις γήν ομοθυμαδόν, τα δε πρόσωπα αυτών ατιμίας έμπλησον·

Ιωβ. 40,13 Θάψε τους και κρύψε τους όλους μαζί εις την γην, τα δε πρόσωπά των γέμισέ τα από καταισχύνην και εξευτελισμόν.

Ιωβ. 40,14 ομολογήσω ότι δύναται η δεξιά σου σώσαι.

Ιωβ. 40,14 Τότε θα διακηρύξω και εγώ, ότι η δεξιά σου δύναται να σε σώση από κινδύνους.

Ιωβ. 40,15 αλλά δή ιδού θηρία παρά σοι, χόρτον ίσα βουσίν εσθιουσιν.

Ιωβ. 40,15 Ιδού όμως ότι θηρία μεγάλα πλησίον σου τρώγουν τον χόρτον ωσάν βόδια.

Ιωβ. 40,16 ιδού δὴ ἡ ἰσχύς αὐτοῦ ἐπ' οσφύϊ, ἡ δὲ δύναμις αὐτοῦ ἐπ' ομφαλοῦ γαστροῦ·
Ιωβ. 40,16 Ἰδοὺ εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ, στον ἱπποπόταμον, ἡ δύναμις του εὐρίσκεται εἰς τὴν οσφύν του καὶ τὴν καθιστὰ ἰσχυράν καὶ ἀλύγιστον. Μαλιστα δὲ ἡ δύναμις του εἶναι στον ομφαλὸν τῆς κοιλίας του.
Ιωβ. 40,17 ἔστησεν ουράν ὡς κυπάρισσον, τὰ δὲ νεύρα αὐτοῦ συμπλέκεται·
Ιωβ. 40,17 ὕψώνει τὴν ουράν του, που εἶναι υψηλή καὶ ευθεία ὅπως τὸ κυπάρισσι. Τὰ νεύρα του συμπλέκονται μεταξύ των.
Ιωβ. 40,18 αἱ πλευραὶ αὐτοῦ πλευραὶ χάλκειαι, ἡ δὲ ράχισ αὐτοῦ σίδηρος χυτός.
Ιωβ. 40,18 Τὰ πλευρά του εἶναι ἰσχυρά ὡσάν χαλκός καὶ ἡ ράχισ του εἶναι ὡσάν χυτός σίδηρος.
Ιωβ. 40,19 τούτ' ἐστὶν ἀρχὴ πλάσματος Κυρίου, πεπονημένον ἐγκαταπαίξεσθαι ὑπὸ των ἀγγέλων αὐτοῦ.
Ιωβ. 40,19 Τὸ θηρίον δηλαδὴ αὐτό, ὁ ἱπποπόταμος, εἶναι θαυμαστόν πλάσμα του Κυρίου. Δημιουργημα τόσον ἰσχυρόν, ὥστε μόνον ὑπὸ των ἀγγέλων του Θεοῦ εἶναι δυνατόν νὰ περιπαίξεται.
Ιωβ. 40,20 ἐπελθὼν δὲ ἐπ' ὄρος ἀκρότομον ἐποίησε χαρμονὴν τετράποσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ.
Ιωβ. 40,20 Ὅταν δια τὴν ἀνεύρεσιν τῆς τροφῆς του ἐξέρχεται ἀπὸ τον ποταμὸν καὶ ἀνέρχεται εἰς ἀπόκρημον λόφον, που ἔχει χλόην, προκαλεῖ χαρὰν εἰς τὰ τετράποδα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται κάτω εἰς τὴν πεδιάδα.
Ιωβ. 40,21 ὑπὸ παντοδαπὰ δένδρα κοιμάται, παρὰ πάπυρον καὶ κάλαμον καὶ βούτομον.
Ιωβ. 40,21 Κοιμάται κάτω ἀπὸ διάφορα δένδρα, πλησίον στο παπύρι, εἰς τὰ καλάμια καὶ εἰς τὰ ψαθιά.
Ιωβ. 40,22 σκιάζονται δὲ ἐν αὐτῷ δένδρα μεγάλα σὺν ραδάμνοις καὶ κλώνες ἀγροῦ.
Ιωβ. 40,22 Ριπτοῦν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὴν σκιαν των δένδρα μεγάλα καὶ τρυφερά βλαστάρια καὶ κλώνοι, που ὑψώνονται στους ἀγρούς.
Ιωβ. 40,23 εἴν γένηται πλήμμυρα, οὐ μὴ αἰσθηθῆ· πέποιθεν ὅτι προσκρούσει ὁ Ἰορδάνης εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.
Ιωβ. 40,23 Εἴν πλημμυρῖση ὁ ποταμός, αὐτός δὲν θὰ αἰσθανθῆ τίποτε. Ἐχει πεποιθήσιν εἰς τὴν δυνάμιν του καὶ ὅταν ἀκόμα προσκρούση στο στόμα του ὁ Ἰορδάνης ποταμός.
Ιωβ. 40,24 ἐν τῷ οφθαλμῷ αὐτοῦ δέξεται αὐτόν, ἐσκολιενόμενος τῷ ῥίνα.
Ιωβ. 40,24 Εἴν ἠμπορὴ κανεῖς, ἀς τον συλλάβῃ φανερά ἐνεργῶν. Ἡ ἀς διατρύπηση, ἀν ἠμπορὴ, τὸ ρύγχος του χρησιμοποιῶν πρὸς τούτο παγιδευτικά μέσα.
Ιωβ. 40,25 ἀξεις δὲ δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περιθήσεις δὲ φορβαῖαν περὶ ῥίνα αὐτοῦ;
Ιωβ. 40,25 Ἢμπορεῖς σὺ νὰ συλλάβῃς τον δράκοντα τον μεγάλον, τον κροκοδείλον, με ἀγκίστρον, νὰ βάλῃς δὲ γύρω ἀπὸ τὸ ρύγχος του χαλινάρι;
Ιωβ. 40,26 εἰ δῆσεις κρῖκον ἐν τῷ μυκτήρι αὐτοῦ, ψελλίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ;
Ιωβ. 40,26 Μῆπως καὶ ἠμπορεῖς νὰ δέσῃς κρῖκον στους ῥώθωνάς του, νὰ τρυπήσῃς δὲ τὸ χεῖλος του καὶ νὰ του περάσῃς χαλκάν;
Ιωβ. 40,27 λαλήσει δὲ σοὶ δεῖσει, ἰκετηρία μαλακῶς;
Ιωβ. 40,27 Μῆπως αὐτός τρέμων τὴν δυνάμιν σου θὰ σου ομιλήσῃ ἰκετευτικά, μαλακά καὶ ἡρεμα;
Ιωβ. 40,28 θήσεται δὲ μετὰ σοῦ διαθήκην; λήψῃ δὲ αὐτόν δούλον αἰώνιον;
Ιωβ. 40,28 Μῆπως καὶ θὰ θελήσῃ νὰ συνάψῃ μαζὴ σου σύμφωνον φιλίας; Μῆπως καὶ ἔχεις τὴν δυνάμιν νὰ τον πάρῃς καὶ νὰ τον κρατήσῃς παντοτείνον δούλον σου;
Ιωβ. 40,29 παίξῃ δὲ ἐν αὐτῷ ὡσπερ ὀρνέω ἢ δῆσεις αὐτόν ὡσπερ στρουθίον παιδίῳ;
Ιωβ. 40,29 Θα παίξῃς, τάχα, μαζὴ του ὅπως παίζεις με ἓνα πουλί ἠμπορεῖς νὰ τον δέσῃς, ὅπως δένεις ἓνα σπουργίτην, που τον δίνεις στο παιδί γιὰ νὰ παίξῃ;
Ιωβ. 40,30 ἐνσιτοῦνται δὲ ἐν αὐτῷ ἔθνη, μεριτεῦονται δὲ αὐτόν Φοινίκων ἔθνη;
Ιωβ. 40,30 Τρέφονται ἀπὸ τὰς σάρκας του ἔθνη, οἱ δὲ ἐμπορικοὶ λαοὶ των Φοινίκων κόπτουν αὐτόν εἰς μεγάλα τεμάχια καὶ τον ἐμπορεύονται.
Ιωβ. 40,31 πάν δὲ πλωτόν συνελθόν οὐ μὴ ἐνέγκωσι βύρσαν μίαν ουράς αὐτοῦ καὶ ἐν πλοίοις ἀλιέων κεφαλὴν αὐτοῦ.
Ιωβ. 40,31 Ὅποιοδήποτε πλοῖον καὶ ἀν ἔλθῃ, δὲν θὰ ἠμποροῦσῃ οὔτε τὸ δέγμα τῆς ουράς του νὰ σηκώσῃ. Καὶ εἰς τὰ πλοίαρια των ἀλιέων δὲν θὰ καταστῆ δυνατόν νὰ φέρουν ζωντανὴν τὴν κεφαλὴν του.
Ιωβ. 40,32 ἐπιθήσεις δὲ αὐτῷ χεῖρα μνησθεῖς πόλεμον τον γινόμενον ἐν σώματι αὐτοῦ, καὶ μηκέτι γινέσθω.
Ιωβ. 40,32 Εἴν δὲ τολμήσῃς καὶ βάλῃς τὸ χεῖρι σου ἐπάνω εἰς αὐτόν, θὰ ἐνθυμηθῇς τον ἀγῶνα, που γίνεται στο σώμα του, καὶ θὰ εἴπῃς· Ποτέ πλέον νὰ μὴ γίνῃ τέτοιος ἀγὼν κατὰ του κροκοδείλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 41

Ιωβ. 41,1 Οὐχ ἐώρακας αὐτόν, οὐδέ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις τεθαύμακας;
Ιωβ. 41,1 Δὲν ἔχεις ἰδεῖ τὸ μέγα αὐτό θηρίον; Δὲν ἔχεις δοκιμάσει δέος καὶ θαυμασμόν, ὅταν ἤκουσες νὰ ομιλοῦν δι' αὐτό;
Ιωβ. 41,2 οὐ δέδοικας ὅτι ἠτοίμασταί μοι; τίς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐμοὶ ἀντιστάς;
Ιωβ. 41,2 Δὲν φοβεῖσαι λοιπόν καὶ ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἔχω δημιουργήσῃ αὐτό τὸ θηρίον; Διότι ποῖός εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μου ἀντεστάθῃ ποτέ ἕως τώρα;
Ιωβ. 41,3 ἢ τίς ἀντιστήσεται μοὶ καὶ ὑπομενεῖ, εἰ πάσα ἡ ὑπ' ουρανόν ἐμὴ ἐστὶν;
Ιωβ. 41,3 Καὶ ποῖός εἶναι δυνατόν νὰ μου ἀνισταθῇ στο μέλλον καὶ νὰ μείνῃ ἀκλόνητος ἀφού ὅλη ἡ κάτω ἀπὸ τον ουρανόν γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ εἶναι ἰδικά μου;
Ιωβ. 41,4 οὐ σιωπήσομαι δι' αὐτόν, καὶ λόγον δυνάμεως ἐλεήσει τον ἴσον αὐτῷ.
Ιωβ. 41,4 Δὲν θὰ παύσω ἀκόμη νὰ κάνω λόγον δια τὸ μέγα αὐτό θηρίον. Εξ αἰτίας τῆς τρομερῆς δυνάμεώς του, καθένας θὰ λυπηθῆ ἐκείνον, που ἐπιτίθεται ἐναντίον του, διότι θὰ τον βλέπῃ ἐκτιθέμενον εἰς μέγαν θανάσιμον κίνδυνον.
Ιωβ. 41,5 τίς ἀποκαλύψῃ ἐνδύσεως αὐτοῦ, εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἀν εἰσέλθοι;
Ιωβ. 41,5 Ποῖός ἠμπορεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ καὶ νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ κάλυμμα τῆς ἐπενδύσεως του; Ποῖός δὲ ἠμπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς πτυχὰς του θώρακος του;
Ιωβ. 41,6 πύλας προσώπου αὐτοῦ τίς ἀνοίξει; κύκλω ὀδόντων αὐτοῦ φόβος.
Ιωβ. 41,6 Ποῖός ἠμπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πύλην του στόματός του, τὰς φοβεράς δηλαδὴ σιαγόνας του; Γυρῶ ἀπὸ τὰς σιαγόνας αὐτὰς εἶναι οἱ τρομεροὶ ὀδόντες του, οἱ ὁποῖοι ἐμπνέουν φόβον.
Ιωβ. 41,7 τὰ ἔγκατα αὐτοῦ ἀσπίδες χάλκειαι, σύνδεσμος δὲ αὐτοῦ ὡσπερ σφυρίτης λίθος;

Ιωβ. 41,7 Τα εσωτερικά του προφυλάσσονται σαν από χαλκίνας ασπίδας, αι δε ηνωμένοι μεταξύ των φολίδες του δέρματός του είναι σαν να έχουν κατασκευασθή από σμυρτίτην λίθον.

Ιωβ. 41,8 εις τού ενός κολλώνται, πνεύμα δε ου μη διέλθη αυτόν·

Ιωβ. 41,8 Η μία φολίς συνδέεται τόσον στενά με την άλλην, ώστε ούτε η πνοή ανέμου δεν ημπορεί να περάσῃ δια μέσου αυτών.

Ιωβ. 41,9 ανήρ τώ αδελφώ αυτού προσκολληθήσεται, συνέχονται και ου μη αποσπασθώσιν.

Ιωβ. 41,9 Σαν αδελφία προσκολλάται η μία με την άλλην, συνδέονται στενότερα και δεν είναι δυνατόν να αποσπασθούσιν και να ξεχωρίσουν ούτε από μεταξύ των ούτε από το σώμα του κροκοδείλου.

Ιωβ. 41,10 εν παρμώ αυτού επιφύσκειται φέγγος, οι δε οφθαλμοί αυτού είδος Εωσφόρου.

Ιωβ. 41,10 Καθώς παρνίζεταί, τα σταγονίδια του παρμού του ακτινοβολούν το φως, τα δε μάτια του ομοιάζουν με τον Αυγερινόν.

Ιωβ. 41,11 εκ στόματος αυτού εκπορεύονται ως λαμπάδες καιόμεναι και διαριπτούνται ως εσχάροι πυρός.

Ιωβ. 41,11 Από το στόμα του εξέρχονται σαν αναμμένες λαμπάδες και εξαφανίζονται ολόγυρά του ωσάν εστία φωτιάς.

Ιωβ. 41,12 εκ μυκτήρων αυτού εκπορεύεται καπνός καμίνου καιομένης πυρί ανθράκων.

Ιωβ. 41,12 Τα σταγονίδια που εκτοξεύονται από τους ρώθωνάς του ομοιάζουν με εξερχόμενον καπνόν καμίνου, η οποία καίεται με αναμμένα κάρβουνα.

Ιωβ. 41,13 η ψυχή αυτού άνθρακες, φλόξ δε εκ στόματος αυτού εκπορεύεται.

Ιωβ. 41,13 Η εκπνοή αυτού είναι σαν αναμμένα κάρβουνα, φλόγα δε εκπορεύεται από το στόμα του.

Ιωβ. 41,14 εν δε τραχήλω αυτού αυλίζεται δύναμις, έμπροσθεν αυτού τρέχει απώλεια.

Ιωβ. 41,14 Εις τον τράχηλόν του εδράζεται η δύναμις του και έμπροσθέν του απλώνεται όλεθρος και καταστροφή.

Ιωβ. 41,15 σάρκες δε σώματος αυτού κεκόλληνται καταχείει επ αυτόν, ου σαλευθήσεται.

Ιωβ. 41,15 Αι σάρκες του σώματος του είναι στενά κολλημένοι μεταξύ των και σκληραί, ώστε εάν κανείς ρίψη εναντίον του βέλη ούτε που θα τα αισθανθή και ούτε θα σαλευθή.

Ιωβ. 41,16 η καρδία αυτού πέπηγεν ως λίθος, έστηκε δε ώσπερ άκμων ανήλατος.

Ιωβ. 41,16 Η καρδία του είναι σκληρή όπως το λιθάρι· στέκεται άκαμπτη και αλύγιστη σαν το αμόνι.

Ιωβ. 41,17 στραφέντος δε αυτού, φόβος θηρίοις τετράποσιν επί γής αλλομένοις.

Ιωβ. 41,17 Εάν βγη από το νερό και στραφή προς την ξηράν, φόβος και τρόμος θα πέση εις τα θηρία της υπαίθρου, τα οποία φεύγουν ενώπιόν του με πηδήματα.

Ιωβ. 41,18 εάν συναντήσωσιν αυτώ λόγχοι, ουδέν μη ποιήσωσι δόρυ και θώρακα·

Ιωβ. 41,18 Λογχοι εάν πέσουν με ορμήν επάνω του, δεν τον θίγουν καθόλου. Ούτε το δόρυ και οι θωρακισμένοι πολεμισταί ημπορούν να του κάμουν τίποτε.

Ιωβ. 41,19 ήγηται μέν γάρ σίδηρον άχυρα, χαλκόν δε ώσπερ ξύλον σαθρόν.

Ιωβ. 41,19 Αυτός θεωρεί τα σιδερένια όπλα σαν άχυρα, τα δε χάλκινα σαν σάπιο ξύλο.

Ιωβ. 41,20 ου μη τρώση αυτόν τόξον χάλκεον, ήγηται μέν πετροβόλον χόρτον·

Ιωβ. 41,20 Το χάλκινον τόξον δεν ημπορεί να του επιφέρει καμμίαν πληγήν, την δε σφενδόνην που εκσφενδονίζει λίθους, την θεωρεί σαν το χορτάρι.

Ιωβ. 41,21 ως καλάμη ελογίσθησαν σφύραι, καταγελά δε σεισμού πυρφόρου.

Ιωβ. 41,21 Τα σιδερένια σφυριά τα θεωρεί σαν την ανάλαφρη καλαμιά. Καταφρονεί δε τα πυρφόρα βέλη, που εκσφενδονίζονται εναντίον του.

Ιωβ. 41,22 η στρωμήνι αυτού οβελίσκοι οξείς, πάς δε χρυσός θαλάσσης υπ αυτόν ώσπερ πηλός αμύθητος.

Ιωβ. 41,22 Κοιμάται με άνεσιν επάνω σε μυτερά καρφιά, όλος δε ο κάτω από αυτόν χρυσός της θαλάσσης θεωρείται σαν λάσπη άνευ αξίας.

Ιωβ. 41,23 αναζει την άβυσσον ώσπερ χαλκειόν, ήγηται δε την θάλασσαν ώσπερ εξάλειπτρον,

Ιωβ. 41,23 Αναταράσσει και κάμνει σαν να βράζουν τα ύδατα, όπως το φυσερό του σιδηρουργείου. Ευχαριστείται δε εις την θάλασσαν, ως εάν αυτή είναι λεκάνη λουτρού καθαριότητας.

Ιωβ. 41,24 τον δε τάρταρον της άβύσσου ώσπερ αιχμάλωτον· ελογίσατο άβυσσον εις περίπατον.

Ιωβ. 41,24 Τα βάθη των θαλασσών είναι υπό την εξουσίαν του ως αιχμάλωτα. Περίπατον δε ευχάριστον θεωρεί τον ωκεανον.

Ιωβ. 41,25 ουκ έστιν ουδέν επί της γής όμοιον αυτώ πεποιημένον εγκαταπαίζεσθαι υπό των αγγέλων μου·

Ιωβ. 41,25 Δεν υπάρχει άλλο θηρίον επάνω εις την γην όμοιον με τον κροκοδείλον, ο οποίος είναι έτσι φτιασμένος, ώστε μόνον από τους αγγέλους μου είναι δυνατόν να εμπαιζεται.

Ιωβ. 41,26 πάν υψηλόν ορά, αυτός δε βασιλεύς πάντων των εν τοίς ύδασιν.

Ιωβ. 41,26 Βλέπει απτόητος όλα τα υψηλά, βασιλεύει δε εις όλα τα ζώα, που υπάρχουν μέσα εις τα ύδατα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 42

Ιωβ. 42,1 Υπολαβών δε Ιώβ λέγει τώ Κυρίω·

Ιωβ. 42,1 Ελαβε τον λόγον τότε ο Ιώβ και ειπε προς τον Κυριον·

Ιωβ. 42,2 οίδα ότι πάντα δύνασαι, αδυνατεί δε σοι ουδέν.

Ιωβ. 42,2 "γνωρίζω πλέον πολύ καλά, Κυριε, ότι συ δύνασαι τα πάντα, τίποτε δε δεν είναι αδύνατον εις σε.

Ιωβ. 42,3 τις γάρ εστιν ο κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δε ρημάτων, και σε οίεται κρύπτειν; τις δε αναγγελεί μοι ά ουκ ήδειν, μεγάλα και θαυμαστά, ά ουκ επιστάμην;

Ιωβ. 42,3 Ποίος δε είναι δυνατόν να κρύψη από σε τας σκέψεις και αποφάσστου; Ποίος δε είναι εκείνος, που τσιγκουνευόμενος και συγκρατών μέσα τα λόγια του νομίζει ότι δύναται να τα αποκρύψη από σε; Ποίος όμως άλλος, εκτός από σε, θα μου ανήγγελλεν αυτά, που δεν ε γνώριζα, τα μεγάλα και αξιοθαύμαστα, που δεν ήξευρα;

Ιωβ. 42,4 άκουσον δε μου, Κύριε, ίνα καγώ λαλήσω· ερωτήσω δε σε, σύ δε με δίδαξον.

Ιωβ. 42,4 Άκουσε δε εμέ, Κυριε, δια να τοιμήσω να ομιλήσω και εγώ προς σε. Θα σε ερωτήσω, συ δε δίδαξέ με.

Ιωβ. 42,5 ακοήν μέν ωτός ήκούόν σου το πρότερον, νυνί δε ο οφθαλμός μου εώρακέ σε·

Ιωβ. 42,5 Μέχρι τώρα με τα αυτιά μου μόνον ήκουα περί σου και των μεγαλείων σου. Τώρα όμως σε είδα με τα ίδια μου τα μάτια.

Ιωβ. 42,6 διό εφάυλισα εμαυτόν και ετάκην, ήγημαι δε εμαυτόν γήν και σποδόν.

Ιωβ. 42,6 Δια τούτο ελεινολόγησα και εξουθένωσα τον εαυτόν μου, έλυωσα από ψυχικήν συντριβήν, αισθάνομαι ότι είμαι πράγματι χώμα και στάκτη".

Ιωβ. 42,7 εγένετο δε μετά το λαλήσαι τον Κύριον πάντα τα ρήματα ταύτα τώ Ιώβ, είπεν ο Κύριος Ελιφάζ τώ Θαιμανίτη ήμαρτες σύ και οι δύο φίλοι σου· ου γάρ ελαλήσατε ενώπιόν μου αληθές ουδέν ώσπερ ο θεράπων μου Ιώβ.

Ιωβ. 42,7 Όταν ο Κυριος είπεν όλους αυτούς τους λόγους προς τον Ιώβ, απευθυνόμενος προς Ελιφάζ τον Θαιμανίτην είπεν· "ημάρτησες συ και οι δύο φίλοι σου, διότι δεν ωμιλήσατε ενώπιόν μου τίποτε το αληθές και σύμφωνον προς την βουλήν μου, όπως ο δούλος μου ο Ιώβ.

Ιωβ. 42,8 νύν δε λάβετε επτά μόσχους και επτά κριούς και πορεύθητε προς τον θεράποντά μου Ιώβ, και ποιήσει κάρπωσιν υπέρ υμών. Ιώβ δε ο θεράπων μου εύξεται περί υμών, ότι ει μη πρόσωπον αυτού λήψομαι· ει μη γάρ δι αυτόν, απώλεσα αν υμάς· ου γάρ ελαλήσατε αληθές κατά τού θεράποντός μου Ιώβ.

Ιωβ. 42,8 Λαβετε λοιπόν τώρα επτά μόσχους και επτά κριους και πηγαίνετε προς τον δούλον μου τον Ιώβ και θα προσφέρει αυτός αυτά ολοκαύτωμα δια σας. Ο δούλος μου ο Ιώβ θα προσευχηθή δια σας και εγώ αυτόν και την δέησίν του θα λάβω υπ' όψιν μου και θα συγχωρήσω το αμάρτημά σας. Εάν δεν ήτο προς χάριν αυτού, θα σας κατέστρεφα. Διότι ομιλούντες, όπως ωμιλήσατε, εναντίον του δούλου μου του Ιώβ, δεν είπατε το αληθές".

Ιωβ. 42,9 επορεύθη δε Ελιφάζ ο Θαιμανίτης και Βαλδάδ ο Σαυχίτης και Σωφάρ ο Μιναιός και εποίησαν καθώς συνέταξεν αυτοίς ο Κύριος, και έλυσε την αμαρτίαν αυτοίς διά Ιώβ.

Ιωβ. 42,9 Επήγαν πράγματι ο Ελιφάζ ο Θαιμανίτης, Βαλδάδ ο Σιαυχίτης και Σωφάρ ο Μιναιός και έπραξαν, όπως τους είχε διατάξει ο Κυριος. Ο δε Κυριος συνεχώρησε και διέλυσε την αμαρτίαν των προς χάριν του Ιώβ.

Ιωβ. 42,10 ο δε Κύριος ηρέξησε τον Ιώβ· ευχαμένου δε αυτού και περι των φίλων αυτού, αφήκεν αυτοίς την αμαρτίαν. έδωκε δε ο Κύριος διπλά όσα ήν έμπροσθεν Ιώβ εις διπλασιασμόν.

Ιωβ. 42,10 Ο Κυριος εδόξασε και επί του σημείου αυτού τον Ιώβ. Όταν αυτός προσηυχήθη δια τους φίλους του, ο Κυριος συνεχώρησε την αμαρτίαν εκείνων. Εις δε τον Ιώβ έδωσε τα διπλάσια, από όσα προηγουμένως είχαν.

Ιωβ. 42,11 ήκουσαν δε πάντες οι αδελφοί αυτού και αι αδελφαί αυτού πάντα τα συμβεβηκότα αυτώ και ήλθον προς αυτόν και πάντες όσοι ήδισαν αυτόν εκ πρώτου· φαγόντες δε και πιόντες παρ αυτώ παρεκάλεσαν αυτόν, και εθαύμασαν επί πάσιν, οίς επήγαγεν επ αυτώ ο Κύριος. έδωκε δε αυτώ έκαστος αμνάδα μίαν και τετράδραχμον χρυσού και ασημιου.

Ιωβ. 42,11 Επληροφορήθησαν δε όλοι οι αδελφοί του και αι αδελφαί του όλα όσα είχαν συμβή εις αυτόν και ήλθαν πάντες προς αυτόν, όσοι τον είχαν γνωρίσει και προηγουμένως. Αφού δε έφαγαν και έπιαν στο σπίτι μαζή του, τον παρηγόρησαν αλλά και τον εθαύμασαν δι' όλα όσα επέφερον εις αυτόν ο Κυριος. Εκαστος δε από αυτούς έδωκεν στον Ιώβ ως δώρον μίαν αρνάδα, ένα χρυσούν τετράδραχμον και ακατέργαστον άργυρον.

Ιωβ. 42,12 ο δε Κύριος ευλόγησε τα έσχατα Ιώβ ή τα έμπροσθεν· ήν δε τα κτήνη αυτού πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι εξακισχίλια, ζεύγη βοών χίλια, όνοι θήλειαι νομάδες χίλια.

Ιωβ. 42,12 Ο δε Κυριος ευλόγησε τα μετά ταύτα έτη του Ιώβ πλουσιώτερον και περισσότερον από τα προηγηθέντα χρόνια του. Ανήλθον δε τα κτήνη του, τα πρόβατά του εις δεκατέσσαρες χιλιάδες, αι κάμηλοί του εις εξ χιλιάδες, τα ζεύγη των βοιδιών του εις χίλια, αι θηλυκαί όνοι, που έβοσκαν εις κοπάδια, ανήλθον εις χιλιάς.

Ιωβ. 42,13 γεννώνται δε αυτώ υιοί επτά και θυγατέρες τρεις

Ιωβ. 42,13 Απέκτησε δε αυτός επτά υιούς και τρεις θυγατέρας.

Ιωβ. 42,14 και εκάλεσε την μέν πρώτην Ημέραν, την δε δευτέραν Κασίαν, την δε τρίτην Αμαλθαίας κέρας.

Ιωβ. 42,14 Και εκάλεσε την μέν πρώτην Ημέραν, εις συμβολισμόν της νέας χαρμοσύνου περιόδου που ανέτειλε δια τον Ιώβ. Την δευτέραν Κασίαν, ευάρεστον ως το αρωματώδες φυτόν, την τρίτην εκάλεσεν Αμαλθαίας κέρας, εις δήλωσιν της νέας υπεραφθονίας των αγαθών του.

Ιωβ. 42,15 και ουχ ευρέθησαν κατά τας θυγατέρας Ιώβ βελτίους αυτών εν τή υπ ουρανόν· έδωκε δε αυταίς ο πατήρ κληρονομίαν εν τοίς αδελφοίς.

Ιωβ. 42,15 Καθ' όλην δε την υπό τον ουρανόν οικουμένην δεν ευρέθησαν ωσάν τας θυγατέρας του Ιώβ καλύτεραι και ωραιότεροι. Απέκτησε δε τόσα πολλά ο Ιωβ, ώστε έδωκε και εις τας τρεις αυτάς θυγατέρας του κληρονομίαν μεγάλην μεταξύ των αδελφών των.

Ιωβ. 42,16 έζησε δε Ιώβ μετά την πληγήν έτη εκατόν εβδομήκοντα, τα δε πάντα έτη έζησε διακόσια τεσσαράκοντα· και ειδεν Ιώβ τους υιούς αυτού και τους υιούς των υιών αυτού, τετάρτην γενεάν.

Ιωβ. 42,16 Έζησε δε ο Ιώβ μετά την θλίψιν της ασθeneίας του εκατόν εδδομήκοντα έτη. Ολα δε τα έτη της ζωής του Ιωβ ανήλθον εις διακόσια τεσσαράκοντα. Και ειδεν ο Ιώβ τα παιδιά του και τα παιδιά των παιδιών του μέχρι τετάρτης γενεάς.

Ιωβ. 42,17 και ετελεύτησεν Ιώβ πρεσβύτερος και πλήρης ημερών.

Ιωβ. 42,17 Εξεδήμησε δε ο Ιώβ γέρων και πλήρης ημερών.

Ιωβ. 42,17α γέγραπται δε αυτόν páλιν αναστήσεσθαι μεθ' ών ο Κύριος ανίστησιν.

Ιωβ. 42,17^α Εχει δε γραφή ότι θα αναστήση páλιν αυτόν ο Κυριος μαζή με όλους εκείνους, τους οποίους θα αναστήση κατά την μέλλουσαν ζωήν.

Ιωβ. 42,17β Ούτος ερμηνεύεται εκ της Συριακής βίβλου εν μέν γη κατοικών τή Αυσίτιδι, επί τοίς ορίοις της Ιδουμαίας και Αραβίας, προϋπήρχε δε αυτώ όνομα Ιωβάβ.

Ιωβ. 42,17β Δια τον Ιώβ πληροφορούμεθα από την εις την Συριακήν γλώσσαν μετάφρασιν της Βιβλου, ότι κατοικούσε εις την χώραν Αυσίτιδα, η οποία ευρίσκετο εις τα σύνορα Ιδουμαίας και Αραβίας. Το δε προηγούμενον όνομα του ήτο Ιωβαδ.

Ιωβ. 42,17γ λαβών δε γυναίκα Αράβισσαν γεννά υιόν, ώ όνομα Εννών· ήν δε αυτός πατήρ μέν Ζαρέ εκ των Ησαύ υιών υιός, μητρός δε Βοσόρας, ώστε είναι αυτόν πέμπτον από Αβραάμ.

Ιωβ. 42,17γ Επήρξε δε και μίαν γυναίκα εξ Αραβίας, από την οποίαν απέκτησεν υιόν, ονομασθέντα Εννών. Ο πατήρ του Ιώβ ήτο ο Ζαρέ, απόγονος της πατριαρχικής οικογενείας του Ησαύ. Η μητέρα του ωνομάζετο Βοσόρρα, ώστε αυτός ως εγγονός του Ησαύ ήτο πέμπτος απόγονος από τον Αβραάμ.

Ιωβ. 42,17δ και ούτοι οι βασιλείς οι βασιλεύσαντες εν Εδώμ, ής και αυτός ήρξε χώρας· πρώτος Βαλάκ ο τού Βεώρ, και όνομα

τή πόλει αυτού Δενναβά· μετά δε Βαλάκ Ιωβάβ ο καλούμενος Ιώβ· μετά δε τούτον Ασώμ ο υπάρχων ηγεμών εκ της Θαιμανιτίδος χώρας· μετά δε τούτον Αδάδ υιός Βαράδ, ο εκκόψας Μαδιάμ εν τώ πεδίω Μωάβ, και όνομα τή πόλει αυτού Γεθθαίμ.

Ιωβ. 42,17δ Οι βασιλείς, οι οποίοι εβασίλευσαν εις την χώραν της Ιδουμαίας, της οποίας άρχων και βασιλεύς υπήρξεν και ο Ιώβ, ήσαν οι εξής· Πρώτος ο Βαλάκ υιός του Βεώρ. Το δε όνομα της πόλεως του ήτο Δενναβά. Μετά τον Βαλάκ εβασίλευσεν ο Ιωβάβ, δηλαδή ο Ιώβ. Επειτα από αυτόν ο Ασώμ, ο ηγεμών που κατήγετο από την Θαιμανίτιδα χώραν. Επειτα από αυτόν εβασίλευσεν ο Αδάδ, ο υιός του Βαράδ, ο οποίος εξωλόθρευσε τους Μαδιανίτας εις την πεδιάδα της Μωάβ. Η δε πόλις του ωνομάζετο Γεθθαίμ.

Ιωβ. 42,17ε οι δε ελθόντες προς αυτόν φίλοι, Ελιφάζ των Ησαύ υιών, Θαιμανών βασιλεύς, Βαλδάδ ο Σαυχαιών τύραννος, Σωφάρ ο Μιναιών βασιλεύς.

Ιωβ. 42,17ε Οι φίλοι του Ιώβ, που είχαν ελθει εις επίσκεψίν του ήσαν· Ελιφάζ από τους απογόνους του Ησαύ, βασιλεύς των Θαιμανών, ο Βαλδάδ αρχών των Σαυχαιών και ο Σωφάρ ο βασιλεύς των Μιναιών.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Παρ. 1,1 Παροιμιαί Σολομώντος υιού Δαβίδ, ός εβασίλευσεν εν Ισραήλ,

Παρ. 1,1 Όσα ακολουθούν είναι παροιμιαί, παραβολαί και γνωμικά και αποφθέγματα του Σολομώντος, υιού του Δαβίδ, ο οποίος υπήρξε βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού.

Παρ. 1,2 γνώναι σοφίαν και παιδείαν νοήσαι τε λόγους φρονήσεως

Παρ. 1,2 Σκοπόν έχουν αι παροιμιαί αυταί να καταστήσουν γνωστήν την θείαν σοφίαν και την ωφέλιμον δια την ψυχήν εκ μέρους του Θεού παιδαγωγίαν και να κάμουν τον άνθρωπον ικανόν να κατανόηση τους λόγους, δια των οποίων θα αποκτήση φρόνησιν και σύνεσιν.

Παρ. 1,3 δέξασθαί τε στροφάς λόγων νοήσαι τε δικαιοσύνην αληθή και κρίμα κατευθύνειν,

Παρ. 1,3 Ακόμη δε να δώσουν εις αυτόν την ικανότητα, ώστε να κατανοή και να αποκρούη την απάτην των περιτεχνών λόγων και τα υποκρυπτόμενα αυτών νοήματα, να εννοήση και δεχθή την αληθινήν δικαιοσύνην του Θεού, ώστε να είναι εις θέσιν να εκφέρη δικαίας κρίσεις και αποφάσεις.

Παρ. 1,4 ίνα δώ ακάκοις πανουργίαν, παιδί δε νέω αισθησίν τε και έννοιαν·

Παρ. 1,4 Σκοπός επίσης των παροιμιών είναι, να δώση στους αδόλους και απονηρευτούς σύνεσιν και ευφυΐαν, εις δε τον νεαρόν κατά την ηλικίαν συναίσθησιν και γνώσιν του καλού και κακού.

Παρ. 1,5 τώνδε γάρ ακούσας σοφός σοφώτερος έσται, ο δε νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται.

Παρ. 1,5 Αλλά και αυτός ακόμη ο σοφός, όταν ακούση τας παροιμιας αυτάς, θα γίνη περισσότερον σοφός. Ο δε εκ φύσεως άφυής και συνετός θα αποκτήση περισσότεραν σύνεσιν και ικανότητα, ώστε ορθώς να διακυβερνά την ζωήν του και τους άλλους.

Παρ. 1,6 νοήσει τε παραβολήν και σκοτεινόν λόγον ρήσεις τε σοφών και αινίγματα.

Παρ. 1,6 Με τας σοφάς αυτάς παροιμιας καθένας θα είναι εις θέσιν να εννοή παραβολήν και δυσνόητον λόγον, όπως επίσης ρητά και γνωμικά των σοφών και αινιγματώδεις εκφράσεις, υπό τας οποίας κρύπτεται κάποιο βαθύτερον νόημα.

Παρ. 1,7 Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δε αγαθή πάσι τοίς ποιούσι αυτήν· ευσέβεια δε εις Θεόν αρχή αισθήσεως, σοφίαν δε και παιδείαν ασεβείς εξουθενήσουσιν.

Παρ. 1,7 Αρχή και θεμέλιον πάσης σοφίας είναι ο σεβασμός και ο φόβος προς τον Θεόν. Η δε σύνεσις είναι κατ' εξοχήν ωφέλιμος εις εκείνους, ο οποίοι εφαρμόζουν τα σοφά προστάγματα της εις την ζωήν των. Η προς τον Θεόν ευσέβεια είναι η αρχή και το θεμέλιον της αληθινής σοφίας και γνώσεως. Οι ασεβείς όμως, δι' ο και ασύνετοι, θα περιφρονήσουν την θείαν σοφίαν και παιδαγωγίαν.

Παρ. 1,8 άκουε, υιέ, παιδείαν πατρός σου και μη απώση θεσμούς μητρός σου·

Παρ. 1,8 Συ όμως, υιέ, άκουε μετά προσοχής και υπάκουε προθύμως εις την διδασκαλίαν και παιδαγωγίαν του πατρός σου. Ποτέ δε να μη αποστροφής και απορρίψης τας στοργικάς παραγγελίας και τους θεσμούς της μητρός σου.

Παρ. 1,9 στέφανον γάρ χαρίτων δέξη σή κορυφή και κλειόν χρύσειον περι σώ τραχήλω.

Παρ. 1,9 Διότι, εάν προθύμως δεχθής την παιδαγωγίαν των γονέων σου, θα τιμηθής, θα δεχθής εις την κεφαλήν σου στέφανον από τας χαρίτας των αρετών και περι τον λαιμόν σου περιδέξαιον χρυσούν, ασυγκρίτως πολυτιμότερον από κάθε άλλο κόσμημα.

Παρ. 1,10 υιέ, μη σε πλανήσωσιν άνδρες ασεβείς, μηδέ βουληθής,

Παρ. 1,10 Παιδί μου, πρόσεχε να μη σε παραπλανήσουν προς το κακόν ασεβείς άνθρωποι και ποτέ να μη συγκατατεθής εις τας αμαρτωλάς αυτών σκέψεις και προτάσεις.

Παρ. 1,11 εάν παρακαλέσωσί σε λέγοντες· ελθέ μεθ ημών, κοινώνησον αίματος, κρύψωμεν δε εις γήν άνδρα δίκαιον άδικως,

Παρ. 1,11 Εάν παρουσιασθούν ως φίλοι σου και σε προσκαλέσουν και σου είπουν· "έλα μαζί μας, λάβε μέρος και συ στο αίμα, το οποίον θα χύσωμεν· ας θανατώσωμεν άδικως άνδρα δίκαιον και το πτώμα του ας το κρύψωμεν βαθειά στον τάφον.

Παρ. 1,12 καταπίωμεν δε αυτόν ώσπερ άδης ζώντα και άρωμεν αυτού την μνήμην εκ γής·

Παρ. 1,12 Ζωντανόν ας τον καταπίωμεν, όπως ο άδης. Ας σβήσωμεν το όνομα του και την ανάμνησίν του από τους ανθρώπους της γης, ώστε κανείς πλέον να μη τον ενθυμηταί.

Παρ. 1,13 την κτήσιν αυτού την πολυτελή καταλαβόμεθα, πληρώσωμεν δε οίκους ημετέρους σκύλων·

Παρ. 1,13 Ας βάλωμεν χέρι και ας κάμωμεν ιδικήν μας την μεγάλην περιουσίαν του, ας γεμίσωμεν δε τα σπίτια μας από λάφυρα, τα οποία θα αρπάσωμεν από τους άλλους με τας ληστείας και τα εγκλήματά μας.

Παρ. 1,14 τον δε σόν κλήρον βάλε εν ημίν, κοινόν δε βαλάντιον κτησώμεθα πάντες, και μαρσίπιον έν γενηθήτω ημίν.

Παρ. 1,14 Όσα χρήματα και κτήματα έχεις κληρονομήσει από τον πατέρα σου βάλε τα εδώ μαζί με τα ιδικά μας. Ταύτισε την τύχην σου μαζί μας και ας έχωμεν όλοι ένα κοινόν βαλάντιον, ένα κοινόν δερμάτινον σάκκον, όπου θα

αποταμιεύωμεν, όσα θα αρπάζωμεν".

Παρ. 1,15 μη πορευθής εν οδώ μετ αυτών, έκλινον δε τον πόδα σου εκ των τριβών αυτών·

Παρ. 1,15 Παιδί μου, πρόσεξε, μη πορευθής στον ίδιον δρόμον μαζή των, αλλά άλλαξε πορείαν, λοξοδρόμησε μακριά από τους δρόμους εκείνων.

Παρ. 1,16 οι γάρ πόδες αυτών εις κακίαν τρέχουσι και ταχινοί τού εκχέαι αίμα·

Παρ. 1,16 Διότι τα πόδια εκείνων τρέχουν ταχέως πάντοτε προς το κακόν, σπεύδουν να χύσουν αίματα αθών ανθρωπών.

Παρ. 1,17 ου γάρ αδίκως εκτείνεται δίκτυα περωτοίς.

Παρ. 1,17 Εχε δε υπ' όψιν σου και τούτο· ότι, όπως δεν στήνονται χωρίς σκοπόν δίκτυα, αλλά δια να συλλάβουν λαίμαργα ασύνετα πουλιά, ετσι και αυτοί θα συλληφθούν εις παγίδα, και δεν θα μείνουν ατιμώρητοι, αν οχι από τους ανθρωπούς, πάντως όμως από τον Θεόν. Θα συλληφθούν εις τα δίκτυα της παρανομίας των.

Παρ. 1,18 αυτοί γάρ οι φόνου μετέχοντες θησαυρίζουσιν εαυτοίς κακά, η δε καταστροφή ανδρών παρανόμων κακή.

Παρ. 1,18 Διότι αυτοί, οι οποίοι συμμετέχουν στο έγκλημα, από κοινού δε και εκ συστάσεως διαπράττουν φόνον, συσσωρεύουν εναντίον των πολλά κακά, η δε καταστροφή των παρανόμων ανθρωπών θα είναι τρομερά.

Παρ. 1,19 αύται αι οδοί εισι πάντων των συντελούντων τα άνομα· τή γάρ ασεβεία την εαυτών ψυχήν αφαιρούνται.

Παρ. 1,19 Εις αυτά τα ολέθρια αποτελέσματα οδηγούν όλους τους εργάτας της παρανομίας αι οδοί των. Δια της παρανομίας των καταστρέφουν οι ίδιοι και την ζωήν και την ψυχήν των.

Παρ. 1,20 Σοφία εν εξόδοις υμνείται, εν δε πλατείαις παρησίαν άγει·

Παρ. 1,20 Αντιθέτως προς τους εργάτας του σκοτούς και τας δολιότητάς των, η σοφία του Θεού εξυμνείται δημοσία στους δρόμους από όσους την έχουν γνωρίσει και δεχθή, και με παρησίαν ακούεται η διδασκαλία της εις τας πλατείας.

Παρ. 1,21 επ άκρων τειχέων κηρύσσεται, επί δε πύλαις δυναστών παρεδρεύει, επί δε πύλαις πόλεως θαρούσα λέγει·

Παρ. 1,21 Το κήρυγμά της διαλαλείται από τας υψηλάς επάλξεις των τειχών, ώστε να ακούεται από όλους. Παραστέκει εις τας θύρας των αρχόντων, δια να τους καθιστά σοφούς και συνετούς εις τα έργα των. Παρευρίσκεται εις τας πύλας της πόλεως, όπου γίνονται συγκεντρώσεις δια την λύσιν μεγάλων ζητημάτων, απευθύνεται προς όλους και με θάρρος πολύ λέγει·

Παρ. 1,22 όσον αν χρόνον άκακοι έχωνται της δικαιοσύνης, ουκ αισχυνθήσονται· οι δε άφρονες, της ύβρεως όντες επιθυμηταί, ασεβείς γενόμενοι εμίσησαν αίσθησιν

Παρ. 1,22 "Όσον χρόνον οι άδολοι και άκακοι άνθρωποι κρατούν και ακολουθούν τον βίον της δικαιοσύνης και της αρετής, δεν πρόκειται να εντροπιασθούν. Εξ αντιθέτου οι αμαρτωλοί, οι καταφρονηταί της θείας σοφίας, επειδή επεθύμησαν την αλαζονικήν και γεμάτην επιδείξεις ζωήν, κατήντησαν εις βάθος ασεβείας και εμίσησαν την αληθινήν και σώζουσαν γνώσιν του Θεού.

Παρ. 1,23 και υπεύθυνοι εγένοντο ελέγχους, ιδού προήσομαι υμίν εμής πνοής ρήσιν, διδάξω δε υμάς τον εμόν λόγον.

Παρ. 1,23 Δι' αυτό και έγιναν υπεύθυνοι και άξιοι ελέγχων και τιμωριών. Ιδού όμως ότι εγώ η σοφία, θα σας παρουσιάσω τα λόγια της ιδικής μου εμπνεύσεως. Θα σας διδάξω τους ιδικούς μου λόγους.

Παρ. 1,24 επειδή εκάλουν και ουχ υπηκούσατε και εξέτεινα λόγους και ου προσείχετε,

Παρ. 1,24 Επειδή είδα, ότι μολονότι σας εκαλούσα και σεις δεν υπηκούσατε, εγώ η σοφία σας ωμίλησα εις εντονώτερον ύφος, εμάκρυνα τον λόγον μου προς σας. Σεις όμως και πάλιν δεν εδίδατε καμμίαν προσοχήν·

Παρ. 1,25 αλλά ακύρους εποιείτε εμάς βουλάς, τοίς δε εμοίς ελέγχους ου προσείχετε,

Παρ. 1,25 αλλά τουναντίον εθεωρείτε χωρίς αξίαν και σημασίαν τας σύμβουλάς μου. Εις δε τους ελέγχους μου δεν εδίδατε καμμίαν προσοχήν·

Παρ. 1,26 τοιγαρούν καγώ τή υμετέρα απωλεία επιγελάσομαι, καταχαρούμαι δε ηνίκα έρχηται υμίν όλεθρος,

Παρ. 1,26 δια τούτο, λοιπόν, και εγώ θα γελάσω με την απώλειάν σας, θα χαρώ πάρα πολύ, όταν θα επέρχεται εναντίον σας ο όλεθρος.

Παρ. 1,27 και ως αν αφίκηται υμίν άφνω θόρυβος, η δε καταστροφή ομοίως καταϊγίδι παρή, και όταν έρχηται υμίν θλίψις και πολιορκία ή όταν έρχηται υμίν όλεθρος.

Παρ. 1,27 Και όταν αιφνιδίως εγερωθή εναντίον σας ταραχή, ο δε όλεθρός σας ως καταστρεπτική καταϊγίς επιπέση επάνω σας, όταν σας βοηθ θλίψις μεγάλη η πολιορκία της πόλεως σας από τους εχθρούς, όταν θα βλέπετε και σεις να έρχεται αναπόφευκτος ο όλεθρός σας,

Παρ. 1,28 έσται γάρ όταν επικαλέσησθέ με, εγώ δε ουκ εισακούσομαι υμών· ζητήσουσί με κακοί, και ουχ ευρήσουσιν·

Παρ. 1,28 τότε θα συμβή τούτο· θα με επικαλεσθήτε, εγώ όμως δεν θα ακούσω την επικλησίαν σας. Θα με ζητήσουν ως βοηθόν των και στήριγμά των οι κακοί εις τας δυσκόλους των περιστάσεις, και δεν θα με εύρουν ως λυτρωτήν και σωτήρα των.

Παρ. 1,29 εμίσησαν γάρ σοφίαν, τον δε λόγον τού Κυρίου ου προείλαντο,

Παρ. 1,29 Διότι εμίσησαν την θείαν σοφίαν, τον δε λόγον του Κυρίου δεν τον επροτίμησαν, αλλά τον απέρριψαν.

Παρ. 1,30 ουδέ ήθελον εμαίς προσέχειν βουλαίς, εμνηστήριζον δε εμούς ελέγχους.

Παρ. 1,30 Ούτε ήθελον να δώσουν προσοχήν εις τα θελήματά μου. Εξ αντιθέτου περιέπαιζαν και εχλεύαζαν τους ελέγχους, τους οποίους προς σωτηρίαν των απηθύνα.

Παρ. 1,31 τοιγαρούν έδονται της εαυτών οδού τους καρπούς και της εαυτών ασεβείας πλησθήσονται·

Παρ. 1,31 Δια τούτο θα φάγουν τους καρπούς της κακής των ζωής και συμπεριφοράς. Θα απολαύσουν τα επίχειρα της κακίας των. Θα πλημμυρίσουν και θα πνιγούν μέσα εις τας οδυνηράς συνεπείας της ασεβείας των.

Παρ. 1,32 ανθών γάρ ηδίκουν νηπίους, φονευθήσονται, και εξετασμός ασεβείς ολεί.

Παρ. 1,32 Επειδή ηδίκησαν τους αφελείς και αγαθούς ανθρωπούς, θεία φοβερά κρίσις θα εξολοθρεύση τους ασεβείς.

Παρ. 1,33 ο δε εμού ακούων κατασκηνώσει επ ελπίδι και ησυχάσει αφόβως από παντός κακού·

Παρ. 1,33 Εκείνος όμως, που ακούει και υπακούει εις εμέ, την σοφίαν, θα ζη με σταθερά την ελπίδα του εις την παντοδύναμον προστασίαν του Υψιστου και θα διατηρή την γαλήνην του εις κάθε περιστάσιν, χωρίς φόβον από κανένα κακόν".

Παρ. 2,1 Υιέ, εάν δεξάμενος ρήσιν εμής εντολής κρύψης παρά σεαυτώ,
Παρ. 2,1 Παιδί μου, εάν παραδεχθής τα λόγια των εντολών μου και τα φυλάξης με προσοχήν ως θησαυρόν μέσα εις την καρδίαν σου,
Παρ. 2,2 υπακούσεται σοφίας το ούς σου, και παραβαλείς καρδίαν σου εις σύνεσιν, παραβαλείς δε αυτήν επί νουθέτησιν τώ υιώ σου.
Παρ. 2,2 τότε το αυτί σου θα προσέξη και θα ακούση τα λόγια της θείας σοφίας και θα τα βάλης μέσα στον νουν και την καρδίαν σου, δια να σε αναδείξουν συνετόν, και θα τα χρησιμοποιήσῃς δια να δίδῃς ορθάς συμβουλὰς και νουθεσίας στον υιόν σου.
Παρ. 2,3 εάν γάρ την σοφίαν επικαλέση και τή συνέσει δώσῃ φωνήν σου, την δε αίσθησιν ζητήσης μεγάλη τή φωνή,
Παρ. 2,3 Διότι, εάν με φλογερόν πόθον επικαλεσθής την θείαν σοφίαν και φωνάξης την σύνεσιν να ἔλθῃ εις σε, αναζητήσης δε και επικαλεσθής με μεγάλην φωνήν την γνώσιν της θείας αληθείας,
Παρ. 2,4 και εάν ζητήσης αυτήν ως αργύριον και ως θησαυρούς εξερευνήσης αυτήν,
Παρ. 2,4 και αν την αναζητήσης με τόσον ζήλον, με ὅσον αναζητεῖ κανείς την εὑρεσιν χρημάτων, εάν ερευνήσης δι' αυτήν με ὅσον ενδιαφέρον ερευνοῦν δια πολλούς και μεγάλους θησαυρούς,
Παρ. 2,5 τότε συνήσεις φόβον Κυρίου και ἐπίγνωσιν Θεοῦ ευρήσεις.
Παρ. 2,5 τότε θα αισθανθῇς και θα κατανοήσης τον φόβον του Κυρίου· θα εὔρης και θα ἀποκτήσης, ὅσον εἶναι δυνατόν εις την ἀνθρωπίνην διάνοιαν, την ἀληθινὴν και ἀνειπισφαλὴν γνώσιν περὶ του Θεοῦ.
Παρ. 2,6 ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, και ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνώσῃς και σύνεσις·
Παρ. 2,6 Διότι ο Κύριος εἶναι ἐκεῖνος, ο οποίος χαρίζει την σοφίαν και ἀπὸ αὐτόν πηγάζει και ἐκχύνεται ἡ γνώσις της ἀληθείας και ἡ σύνεσις.
Παρ. 2,7 και θησαυρίζει τοῖς κατορθοῦσι σωτηρίαν, υπερασπιεῖ την πορείαν αὐτῶν
Παρ. 2,7 Ἡ σοφία αὐτὴ προσφέρει και ἀποταμιεῖ θησαυρόν στους ευθεῖς ἀνθρώπους, εις αὐτούς που ἔχουν υγιές και ηρωϊκόν το φρόνημα, δηλαδή τους χαρίζει την σωτηρίαν, προστατεύει δε και υπερασπίζει τους δρόμους της ζωῆς των.
Παρ. 2,8 τού φυλάξει οδούς δικαιοματῶν και οδόν ευλαβουμένων αὐτόν διαφυλάξει.
Παρ. 2,8 Τους ἐνισχύει, ὥστε να τηρήσουν και να φυλάξουν τὰς ἐντολάς του. Ὁ δε Θεός θα προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον την ζωὴν ἐκείνων, που τον ευλαβούνται.
Παρ. 2,9 τότε συνήσεις δικαιοσύνην και κρίμα και κατορθώσεις πάντας ἀξονας ἀγαθούς.
Παρ. 2,9 Ὄταν δε ἀποκτήσης την θείαν σοφίαν, τότε θα ἐννοήσης την ἀληθινὴν δικαιοσύνην και θα εἰσαίς εις θέσιν να κρίνης δικαίως. Θα ἐπιτύχῃς δε, ὥστε να κατορθώσης ὅλας τὰς ἀγαθὰς πράξεις.
Παρ. 2,10 εάν γάρ ἔλθῃ ἡ σοφία εις σὴν διάνοιαν, ἡ δε αἰσθησις τῆ σὴ ψυχῆ καλὴ εἶναι δόξη,
Παρ. 2,10 Διότι, εάν ἡ σοφία ἔλθῃ και κατασκηνώσῃ εις την διάνοιάν σου, θεωρήσης δε και παραδεχθής την ἀπὸ την γνώσιν του νόμου του Θεοῦ σύνεσιν και διάκρισιν ὡς καλὴν και ωφέλιμον,
Παρ. 2,11 βουλή καλὴ φυλάξει σε, ἐννοια δε οσία τηρήσει σε,
Παρ. 2,11 τότε ἀπόφασις ἀγαθὴ και συνετὴ θα σε προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς ἀμαρτωλὰς ἐκτροπὰς· σκέψῃς δε ἀγία θα σε διατηρήῃ ἐν τη ἀρετῇ και πλησίον του Θεοῦ,
Παρ. 2,12 ἵνα ρύσηταί σε ἀπὸ οδοῦ κακῆς και ἀπὸ ἀνδρός λαλοῦντος μηδὲν πιστόν.
Παρ. 2,12 δια να σε γλυτώσῃ ἐπιπὸν τον ολέθριον δρόμον και ἀπὸ ἀνθρώπον, ο οποίος δεν λέγει ποτὲ κάτι το ἀληθινόν και ἀξιόπιστον.
Παρ. 2,13 ὡι ἐγκαταλείποντες οδούς ευθείας τού πορευέσθαι ἐν οδοῖς σκότους·
Παρ. 2,13 Ἀλλοίμονον ὅμως εις ἐκείνους, οἱ οποίοι ἀφήνουν τὰς ευθείας οδούς του Κυρίου, δια να πορευθοῦν και βαδίσουν τους ἀμαρτωλοῦς δρόμους του σκότους και της ἀπωλείας!
Παρ. 2,14 οἱ ευφραϊνόμενοι ἐπὶ κακοῖς και χαίροντες ἐπὶ διαστροφή κακῇ·
Παρ. 2,14 Ἀλλοίμονον εις ἐκείνους, οἱ οποίοι ευφραίνονται δια τὰ κακά, που διαπράττουν οἱ ἴδιοι ἢ οἱ ἄλλοι, και χαίρουν δια την προς το κακόν διαστροφήν αὐτῶν και των ἄλλων·
Παρ. 2,15 ὡν αἱ τρίβοι σκολίαι και καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν
Παρ. 2,15 αὐτοῖ, των οποίων οἱ δρόμοι εἶναι διεστραμμένοι και αἱ πορεῖαι των κυκλικαὶ ἐν τη δολιότητι των,
Παρ. 2,16 τού μακράν σε ποιῆσαι ἀπὸ οδοῦ ευθείας και ἀλλότριον της δικαίας γνώμης.
Παρ. 2,16 ὥστε να ἀπομακρύνουν και σε ἀπὸ την ευθειαν οδόν και να σε ἀποξενώσουν ἀπὸ την ορθὴν και δίκαιον φρόνησιν.
Παρ. 2,17 υιέ, μη σε καταλάβῃ κακὴ βουλή, ἡ ἀπολιπούσα διδασκαλίαν νεότητος και διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένη·
Παρ. 2,17 Παιδί μου, πρόσεχε να μη σε κυριεύσῃ και σε υποδουλώσῃ κακὴ και διεστραμμένη θέλησις, ἡ ὁποία ἔχει ἀρνηθῆ και ἐγκαταλείψῃ την διδασκαλίαν που συ ἤκουσες και παρέλαβες κατὰ την νεότητά σου και ἡ ὁποία θέλησις ἐλησμόνησε τον θεῖον νόμον.
Παρ. 2,18 ἔθετο γάρ παρά τώ θανάτῳ τον οἶκον αὐτῆς και παρά τώ ἀδῇ μετὰ των γηγενῶν τους ἀξονας αὐτῆς.
Παρ. 2,18 Ἀυτὴ ἡ παράνομος και κακὴ βουλή ἔχει στήσει το σπίτι της κοντὰ στον θάνατον, την δε πορείαν και κατάληξιν της με τους υλόφρονας ἀνθρώπους, των οποίων το κατάντημα εἶναι ὁ ἀδης.
Παρ. 2,19 πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ ἀναστρέψουσιν, οὐδέ μη καταλάβωσι τρίβους ευθείας· οὐ γάρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς.
Παρ. 2,19 Ὅλοι, ὅσοι βαδίζουν τους δρόμους της κακῆς βουλῆς και μένουν ἀμετανόητοι, δεν θα ἐπιστρέψουν προς τον Θεόν, δεν θα εἰσέλθουν εις την ευθειαν οδόν. Τέτοιοι δε που εἶναι δεν πρόκειται να ζήσουν ἐπὶ ἔτη πολλά εις την γην, ὥστε να ἔχουν ευκαιρίας μετανοίας και διορθώσεως·
Παρ. 2,20 εἰ γάρ πορευόντο τρίβους ἀγαθὰς, εὔροσαν ἀν τρίβους δικαιοσύνης λείας.
Παρ. 2,20 εάν εἶχαν την καλὴν διάθεσιν και ἐβάδιζαν τους ορθοῦς δρόμους, θα ἐβρῖσκαν τους ομαλοῦς δρόμους της δικαιοσύνης και ἀρετῆς.
Παρ. 2,21 χρηστοὶ ἔσονται οἰκητορες γῆς, ἀκακοὶ δε υπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὅτι ευθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, και ὅσοι υπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ.
Παρ. 2,21 Ἐξ ἀντιθέτου, καλοὶ και ἐνάρετοι ἀνθρώποι θα κατοικήσουν μονίμως και ἐπὶ μακρόν εις την γην και οἱ ἀκακοὶ θα

απομείνουν ως κύριοι εις αυτήν. Διότι οι τίμιοι και ειλικρινείς θα κατοικήσουν εις την γην και οι όσοι και καθαροί κατά την καρδίαν θα παραμείνουν εις αυτήν.

Παρ. 2,22 οδοί ασεβών εκ γής ολούνται, οι δε παράνομοι εξωσθήσονται απ αυτής.

Παρ. 2,22 Οι δρόμοι όμως των ασεβών θα εξαφανισθούν από την γην, οι δε παράνομοι θα ριφθούν έξω από αυτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Παρ. 3,1 Υιέ, εμών νομίμων μη επιλανθάνου, τα δε ρήματά μου τηρείτω σή καρδιά·

Παρ. 3,1 Παιδί μου, μη λησμονής τους νόμους μου. Ο δε νους και η καρδια σου ας φυλάττουν τους λόγους μου ως θησαυρούς.

Παρ. 3,2 μήκος γάρ βίου και έτη ζωής και ειρήνην προσθήσουσί σοι.

Παρ. 3,2 Διότι αυτά θα σου χαρίσουν μακροβιότητα, θα προσθέσουν χρόνια ζωής ειρηνικής και ευτυχισμένης.

Παρ. 3,3 ελεημοσύνη και πίστεις μη εκλιπέτωσάν σε, άφαιψαι δε αυτάς επί σώ τραχήλω, και ευρήσεις χάριν·

Παρ. 3,3 Αι ελεημοσύνη και πός τους ανθρώπους και η πίστις προς τον Θεόν, ποτέ ας μη σε αφήσουν. Να τας δέσης σαν περιλαίμιον, που θα εφάπτεται στον λαμόν σου, να τας χάραξης εις την καρδίαν σου, και να είσαι βέβαιος ότι θα εύρης χάριν παρά Θεώ και ανθρώποις.

Παρ. 3,4 και προνοού καλά ενώπιον Κυρίου και ανθρώπων.

Παρ. 3,4 Σκέψου και φρόντιζε, ώστε η διαγωγή σου να είναι καλή και αξιέπαινος ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

Παρ. 3,5 ίσθι πεποιθώς εν όλη τή καρδια επί Θεώ επί δε σή σοφία μη επαίρου·

Παρ. 3,5 Εχε σταθεράν πίστιν και ακλόνητον πεποιθήσιν με όλην σου την ψυχήν στον Θεόν. Μη αλαζονεύεσαι δια τας πολλές γνώσεις και δια την σοφίαν σου.

Παρ. 3,6 εν πάσαις οδοίς σου γνώριζε αυτήν, ίνα ορθοτομή τας οδούς σου, ο δε πούς σου μη προσκόψη.

Παρ. 3,6 Εις όλην σου την ζωήν και συμπεριφοράν να έχης πάντοτε υπ' όψιν σου την θείαν σοφίαν, δια να σε καθοδηγή ορθώς εις τας ενεργείας σου και να μη σκοντάψουν ποτέ τα πόδια σου.

Παρ. 3,7 μη ίσθι φρόνιμος παρά σεαυτώ, φοβού δε τον Θεόν και έκκλινε από παντός κακού·

Παρ. 3,7 Μη σχηματίσης το φρόνημα ότι είσαι συνετός και μη εμπιστεύεσαι εις την σοφίαν σου, αλλά να φοβήσαι τον Θεόν. Απόφυγε κάθε κακόν και λοξοδρόμει μακράν, όταν το αντικρύζης.

Παρ. 3,8 τότε ίασις έσται τώ σώματί σου και επιμέλεια τοίς οστέοις σου.

Παρ. 3,8 Όταν έτσι πορεύεσαι, θα απολαμβάνης υγείαν και ευεξίαν στο σώμα σου, ανανέωσιν δε και ανάπασιν εις τα κόκκαλά σου.

Παρ. 3,9 τίμα τον Κύριον από σών δικαίων πόνων και απάρχου αυτώ από σών καρπών δικαιοσύνης,

Παρ. 3,9 Τιμα τον Θεόν με θυσίας από τους ιδικούς σου δικαίους κόπους, και διδε εις αυτόν πάντοτε τας απαρχάς από τους καρπούς, τους οποίους απέκτησες με δικαιοσύνην και τιμιότητα·

Παρ. 3,10 ίνα πίμπληται τα ταμειά σου πλησμονής σίτω, οίνω δε αι ληνοί σου εκβλύζωσιν.

Παρ. 3,10 δια να γεμίζουν έτσι αι αποθήκαι σου από αφθονίαν σίτου και να αναβλύζη σαν από πηγήν πλούσιος ο μούστος από τα πατητήρια των σταφυλών σου.

Παρ. 3,11 Υιέ, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ αυτού ελεγχόμενος·

Παρ. 3,11 Παιδί μου, μη παραμελής και μη αδιαφορής εις την παιδαγωγίαν του Κυρίου και μη λιποψυχής, όταν δια το καλόν σου επιτιμάσαι από αυτόν.

Παρ. 3,12 ον γάρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται.

Παρ. 3,12 Διότι εκείνον, τον οποίον ο Κυριος αγαπά, τον παιδαγωγεί με θλίψεις και σαν στοργικός πατέρας μαστιγώνει με διαφόρους δοκιμασίας κάθε τέκνον του, το οποίον αναγνωρίζει και παραδέχεται ως ιδικόν του.

Παρ. 3,13 μακάριος άνθρωπος ός εύρε σοφίαν και θνητός ός είδε φρόνησιν·

Παρ. 3,13 Τρισευτυχισμένος και από τον Θεόν ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ευρήκε την αληθή σοφίαν, και κάθε θνητός, ο οποίος εγνώρισε και απέκτησε την από τον Θεόν χορηγημένην φρόνησιν και σύνεσιν.

Παρ. 3,14 κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι ή χρυσίου και αργυρίου θησαυρούς.

Παρ. 3,14 Διότι είναι ασυγκρίτως καλύτερον να αγοράζη και αποκτά κανείς την σοφίαν, παρά θησαυρούς χρυσού και αργύρου.

Παρ. 3,15 τιμιώτερα δε εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάξεται αυτή ουδέν πονηρόν· εύγνωστός εστι πάσι τοίς εγγίζουσιν αυτή, πάν δε τίμιον ουκ άξιον αυτής εστι.

Παρ. 3,15 Αύτη είναι ασυγκρίτως πολυτιμότερα από τους αδάμαντας και τους άλλους πολυτελείς λίθους και εναντίον αυτής δεν ημπορεί να, αντιπαραταχθή κανένα απολύτως πονηρόν πράγμα. Η σοφία γίνεται γνωστή εις όλους εκείνους, οι οποίοι την πλησιάζουν με αγαθήν διάθεσιν. Και κάθε τι από όσα οι άνθρωποι θεωρούν πολύτιμα, δεν ημπορεί να αντιπαραβληθή προς αυτήν.

Παρ. 3,16 μήκος γάρ βίου και έτη ζωής εν τή δεξιά αυτής, εν δε τή αριστερά αυτής πλούτος και δόξα· εκ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δε και έλεον επί γλώσσης φορεί.

Παρ. 3,16 Είναι δε πολυτιμότερα από οποιονδήποτε πλούτον και θησαυρόν, διότι εις την δεξιάν της κρατεί και προσφέρει μακροβιότητα. Εις δε την αριστεράν της κρατεί και προσφέρει πλούτον και δόξαν. Από το στόμα της εξέρχεται πάντοτε λόγος δικαιοσύνης και αρετής. Εις δε την γλώσσαν της φέρει και εκφράζει τον νόμον του Θεού, αλλά και το έλεος του Θεού.

Παρ. 3,17 αι οδοί αυτής οδοί καλάι, και πάσαι αι τρίβοι αυτής εν ειρήνη·

Παρ. 3,17 Οι δρόμοι, στους οποίους οδηγεί, είναι καλοί και αγαθοί. Ολοι δε αι πορείαι της είναι ειρηνικαί και ειρηνοφόροι.

Παρ. 3,18 ξύλον ζωής εστι πάσι τοίς αντεχομένοις αυτής, και τοίς επηρειδομένοις επ αυτήν ως επί Κύριον ασφαλής.

Παρ. 3,18 Η σοφία είναι το δένδρον της ζωής δι' όλους εκείνους, που την κρατούν σφιγκτά· δι' όσους δε στηρίζονται σταθερά εις αυτήν, ως επ' αυτού του Κυρίου, είναι στήριγμα ασφαλές.

Παρ. 3,19 ο Θεός τή σοφία εθεμελίωσε την γήν, ητοίμασε δε ουρανούς φρονήσει·

Παρ. 3,19 Ο Θεός δια της ενυποστάτου σοφίας, δια του Μονογενούς δηλαδή Υιού του, έθεσε τα θεμέλια της γης και με άπειρον σύνεσιν κατεσκεύασε τους ουρανούς.

Παρ. 3,20 εν αισθήσει άβυσσοι εράγησαν, νέφη δε ερύησαν δρόσους.

Παρ. 3,20 Με την άπειρον αυτού γνώσιν και αγαθότητα, εξεχύθησαν τα ύδατα των θαλασσών και των υπογείων δεξαμενών εις την γην, από δε τα νέφη έρρευσαν δροσερά τα ύδατα των βροχών.

Παρ. 3,21 Υιέ, μη παραρής, τήρησον δε εμήν βουλήν και έννοιαν,

Παρ. 3,21 Υιέ μου, πρόσχε μη παρεκκλίνης από τον δρόμον μου και παρασυρθής στον ολισθηρόν κατήφορον της απωλείας. Φυλαξε την ιδικήν μου συμβουλήν και οδηγίαν,

Παρ. 3,22 ίνα ζήση η ψυχή σου, και χάρις ή περί σώ τραχήλω. έσται δε ίασις ταίς σαρκί σου και επιμέλεια τοίς σοίς οστέοις,

Παρ. 3,22 δια να διατηρηθή επί μακρόν χρόνον η ζωη σου εις την γην. Η δε έννοια του Θεού και η εκτίμησις εκ μέρους των ανθρώπων, ως πολύτιμον κόσμημα θα περιβάλλη τον τραχήλόν σου. Τοτε θα έχης υγιάν σωματικήν, ευεξίαν δε και αναγέννησιν εις τα οστά σου,

Παρ. 3,23 ίνα πορεύη πεποithώς εν ειρήνη πάσας τας οδούς σου, ο δε πούς σου ου μη προσκόψη·

Παρ. 3,23 δια να πορεύεσαι ετσι με πεποίθησιν και ειρήνην εις όλους τους δρόμους της ζωής σου, τα δε πόδια σου δεν θα σκοντάπτουν.

Παρ. 3,24 εάν γάρ κάθη, άφοβος έση, εάν δε καθεύδης, ηδέως υπνώσεις·

Παρ. 3,24 Όταν θα κάθεσαι κατά την ημέραν, δεν θα έχης κανένα φόβον. Όταν δε κατά την νύκτα θα κοιμάσαι, ο ύπνος σου θα είναι γλυκύς, ειρηνικός και ξεκούραστος.

Παρ. 3,25 και ου φοβηθήση πτόησιν επελθούσαν, ουδέ ορμάς ασεβών επερχομένας·

Παρ. 3,25 Δεν θα φοβηθής από κάτι, που έρχεται να σε τρομάξη, ούτε από τας εναντίον σου εφορμήσεις και εφόδους των ασεβών ανθρώπων.

Παρ. 3,26 ο γάρ Κύριος έσται επί πασών οδών σου και ερείσει σόν πόδα, ίνα μη σαλευθής.

Παρ. 3,26 Διότι ο Κυριος θα ευρίσκεται εις όλας τας πορείας της ζωής σου και θα στερεώσει ασφαλείς τους πόδας σου, ώστε να μη κλονισθής και πέσης.

Παρ. 3,27 μη απόσχη εύ ποιείν ενδεή, ηνίκα αν έχη η χείρ σου βοηθειν·

Παρ. 3,27 Μη αποφύγης, δι' έλλειψιν αγάπης, να βοηθήσης τον πτωχόν, εφ' όσον ημπορεί το χέρι σου να δώση βοήθειαν.

Παρ. 3,28 μη είπης· επανελθών επάνηκε, αύριον δώσω, δυνατού σου όντος εύ ποιείν· ου γάρ οίδας τι τέξεται η επιούσα.

Παρ. 3,28 Ποτέ να μη του είπης "Ξαναέλα αύριον να σου δώσω", εφ' όσον ημπορείς να κάμης το καλόν αμέσως. Διότι δεν γνωρίζεις τι θα παρουσιάσ δια σε και δι' εκείνον η αυριανή ημέρα.

Παρ. 3,29 μη τέκταινε επί σόν φίλον κακά παροικούντα και πεποιθότα επί σοί.

Παρ. 3,29 Μη χαλκεύης πονηρά σχέδια και μηχανορραφίας εναντίον του φίλου σου, που είναι μάλιστα και γείτονάς σου, και έχει εμπιστοσύνην εις σε.

Παρ. 3,30 μη φιλεχθήσης προς άνθρωπον μάτην, μήτι σε εργάσεται κακόν.

Παρ. 3,30 Μη ευχαριστήσαι και μη επιδιώκης εχθρότητας εναντίον άλλων ανθρώπων χωρίς λόγον και αιτίαν, δια να μη σου δημιουργήση αυτή η εχθρότης πειρασμούς και ταλαιπωρίας.

Παρ. 3,31 μη κτήση κακών ανδρών ονειδη, μηδέ ζηλώσης τας οδούς αυτών·

Παρ. 3,31 Μη θελήσης να κάμης ιδικά σου τα επονείδιστα έργα και ελαττώματα των κακών ανθρώπων. Μηδέ να ζηλεύσης τας πορείας της ζωής των.

Παρ. 3,32 ακάθατος γάρ έναντι Κυρίου πάς παράνομος, εν δε δικαίοις ου συνεδριάζει.

Παρ. 3,32 Διότι ενώπιον του Κυρίου είναι ακάθατος κάθε παράνομος. Δι αυτό και δεν ευχαριστεείται αυτός εις την συντροφίαν των δικαίων.

Παρ. 3,33 κατάρα Θεού εν οίκους ασεβών, επαύλεις δε δικαίων ευλογούνται.

Παρ. 3,33 Η κατάρα του Θεού είναι πάντοτε μέσα εις τα μέγαρα των ασεβών, ενώ τα αγροτικά και πτωχά σπίτια των δικαίων ευλογούνται από τον Κυριον.

Παρ. 3,34 Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσιν χάριν.

Παρ. 3,34 Ο Κυριος αντιτάσσεται εναντίον των υπερηφάνων, εις δε τους ταπεινούς δίδει την ευμένειαν και προστασίαν του.

Παρ. 3,35 δόξαν σοφοί κληρονομήσουσιν, οι δε ασεβείς ύψωσαν ατιμίαν.

Παρ. 3,35 Οι κατά Θεόν σοφοί θα κληρονομήσουν και θα αποκτήσουν δόξαν παρά Θεού και ανθρώπων. Αντιθέτως όμως οι ασεβείς θα συσσωρεύσουν εις βάρος των φανερόν τον εξευτελισμόν και την καταισχύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Παρ. 4,1 Ακούσατε, παίδες, παιδείαν πατρός και προσέχετε γνώναι έννοιαν·

Παρ. 4,1 Παιδιά μου, ακούστε με προσοχήν την διδασκαλίαν του πατρός σας και προσέχετε, ώστε να εννοήτε το ορθόν εις κάθε περίστασιν.

Παρ. 4,2 δώρον γάρ αγαθόν δωροῦμαι υμίν, τον εμόν νόμον μη εγκαταλίπητε.

Παρ. 4,2 Διότι εγώ χαρίζω πνευματικήν δωρεάν και εντολήν, κατ' έξοχήν ωφέλιμον εις σας· να μη αφήσετε ποτε τον θείον νόμον.

Παρ. 4,3 υιός γάρ εγενόμην καγώ πατρί υπήκοος και αγαπώμενος εν προσώπω μητρός,

Παρ. 4,3 Διότι και εγώ ήμουνα, κάποτε παιδί υπάκουον στον πατέρα μου και αγαπητόν εις την μητέρα μου.

Παρ. 4,4 οί εδίδασκόν με και έλεγον· ερειδέτω ο ημέτερος λόγος εις σήν καρδιαν· φύλασσε εντολάς, μη επιλάθη

Παρ. 4,4 Αυτοί οι γονείς μου με εδίδασκαν και με συνεβούλευαν. "Άς εντυπωθή ο λόγος μας εις την καρδιαν σου. Φυλάσσε πάντοτε τας εντολάς του Θεού. Μη τας λησμονήσης ποτέ.

Παρ. 4,5 μηδέ παρίδης ρήσιν εμού στόματος,

Παρ. 4,5 Μη παραβλέψης και μη αδιαφορήσης εις τα στοργικά λόγια του στόματος εμού του πατρός σου.

Παρ. 4,6 μηδέ εγκαταλίπης αυτήν, και ανθέξεται σου· εράσθητι αυτής, και τηρήσει σε·

Παρ. 4,6 Μη εγκαταλείψης ποτέ αυτήν την διδασκαλίαν μου και αυτή θα σε υποστηρίξη, ώστε να μη πέσης. Αγάπησε με πάθος αυτήν και αυτή θα σε προφυλάξη από πτώσεις και κινδύνους.

Παρ. 4,8 περιχαράκωσον αυτήν, και υψώσει σε· τίμησον αυτήν, ίνα σε περιλάβη,

Παρ. 4,8 Περιφρούρησέ την, κράτησέ την ανόθευτον και ασφαλή και αυτή θα σε δοξάση. Τιμησέ την και αυτή θα σε περιλάβη εις την αγκάλην της με στοργήν,

Παρ. 4,9 *ίνα δώ τή σή κεφαλή στέφανον χαρίτων, στεφάνω δε τρυφής υπερασπίση σου.*

Παρ. 4,9 *δια να χαρίση στο κεφάλι σου στέφανον από χάριτας και αρετάς. Αυτό δε το στεφάνι, θα είναι χαρά και ευχαρίστησις δια σε, θα σε υπερασπίζη και θα σε προστατεύη εις όλην σου την ζωήν".*

Παρ. 4,10 *Άκουε, υιέ, και δέξαι εμούς λόγους, και πληθυνθήσεται έτη ζωής σου, ίνα σοι γένωνται πολλοί οδοί βίου·*

Παρ. 4,10 *Και η σοφία προσθέτει· Άκουσε, παιδί μου, και δέξαι τα λόγια μου και τα έτη της ζωής σου θα πληθυνθούν. Θα ανοιχθούν δε ενώπιόν σου πολλοί δρόμοι, τρόποι ζωής ευτυχισμένης και ειρηνικής.*

Παρ. 4,11 *οδούς γάρ σοφίας διδάσκω σε, εμπιβάζω δε σε τροχιαίς ορθαίς.*

Παρ. 4,11 *Διότι εγώ θα σε διδάξω σοφούς τρόπους και πορείας της ζωής σου και θα σε βάζω να προχωρής πάντοτε εις δρόμους ευθείς, ομαλούς και ασφαλείς.*

Παρ. 4,12 *εάν γάρ πορεύη, ου συγκλεισθήσεται σου τα διαβήματα, εάν δε τρέχης ου κοπιάσεις.*

Παρ. 4,12 *Όταν δε προχωρής ετσι εις την ζωήν σου, δεν θα εμποδιζονται τα βήματά σου, θα βαδίζης με άνεσιν. Εάν δε και τρέχης εις υπερπήδησιν εμποδίων, δεν θα κοπιάσθης.*

Παρ. 4,13 *επιλαβού εμής παιδείας, μη αφής, αλλά φύλαξον αυτήν σεαυτώ εις ζωήν σου.*

Παρ. 4,13 *Κράτησε καλά και κάμε κτήμα σου την ιδικήν μου παιδαγωγίαν και μη την αφήσης, αλλά φύλαξέ την προς το συμφέρον σου, δια να έχης μακράν και ευτυχισμένην ζωήν.*

Παρ. 4,14 *οδούς ασεβών μη επέλθης, μηδέ ζηλώσης οδούς παρανόμων·*

Παρ. 4,14 *Μη ακολουθήσης τους δρόμους και τους τρόπους της συμπεριφοράς των αμαρτωλών, ούτε να ζηλέψης τας οδούς των παρανόμων.*

Παρ. 4,15 *εν ώ αν τόπω στρατοπεδεύσωσι, μη επέλθης εκεί, έκκλινον δε απ αυτών και παράλλαξον.*

Παρ. 4,15 *Μη μεταβής εις τόπον, όπου αυτοί θα κατασκηνώσουν, αλλά λοξοδρομήσε μακράν από αυτούς και στρέψε αλλού την πορείαν της ζωής σου.*

Παρ. 4,16 *ου γάρ μη υπνώσωσιν, εάν μη κακοποιήσωσιν, αφήρηται ο ύπνος αυτών, και ου κοιμώνται·*

Παρ. 4,16 *Διότι οι ασεβείς δεν θα κλείσουν μάτι, εάν δεν κάμουν το κακόν. Εξ αιτίας των ελέγχων της συνειδήσεώς των και της νοσηράς επιθυμίας των δια το κακόν, ο ύπνος έχει χαθή από αυτούς και δεν κοιμώνται.*

Παρ. 4,17 *οίδε γάρ σιτούνται σίτα ασεβείας, οίνω δε παρανόμω μεθύσκονται.*

Παρ. 4,17 *Διότι αυτοί τρώγουν τροφός, τας οποίας απέκτησαν μα αδικίας, και μεθύουν με κρασί, το οποίον επήραν με τας παρανομίας των.*

Παρ. 4,18 *αι δε οδοί των δικαίων ομοίως φωτί λάμπουσι, προπορεύονται και φωτίζουν, έως κατορθώση η ημέρα·*

Παρ. 4,18 *Εξ αντιθέτου όμως η ζωή και η συμπεριφορά των δικαίων και εναρέτων ανθρώπων είναι ολόλαμπρος ωσάν το φως. Βαδίζουν εμπρός οι δίκαιοι και φωτίζουν με το παράδειγμά των και με τα λόγια των πάντοτε, έως ότου έλθη η ημέρα της πλήρους λαμπρότητος και δόξης των.*

Παρ. 4,19 *αι δε οδοί των ασεβών σκοτειναί, ουκ οίδασι πώς προσκόπτουσιν.*

Παρ. 4,19 *Οι δρόμοι όμως και η συμπεριφορά των ασεβών είναι σκοτεινοί και σκοντάπτουν αυτοί συνεχώς, χωρίς και οι ίδιοι να καταλάβουν πως.*

Παρ. 4,20 *Υιέ, εμή ρήσει πρόσεχε, τοίς δε εμοίς λόγοις παράβαλλε σόν ούς,*

Παρ. 4,20 *Παιδί μου, πρόσεχε εις τα λόγια μου. Πλησίασε και βάλε το αυτί σου κοντά στους λόγους μου,*

Παρ. 4,21 *όπως μη εκλίπωσί σε αι πηγαί σου, φύλασσε αυτάς εν καρδιά·*

Παρ. 4,21 *δια να μη στειρεύσουν και χαθούν αι ζωογόνοι αυταί των λόγων μου πηγαί σου, φύλαξε αυτάς, ως πολύτιμον θησαυρόν, εις την καρδίαν σου,*

Παρ. 4,22 *ζωή γάρ εστι τοίς ευρίσκουσιν αυτάς και πάση σαρκί ίασις.*

Παρ. 4,22 *διότι αι ζωογόνοι αυταί πηγαί της θείας αληθείας και σοφίας γίνονται αιτία ευτυχισμένης ζωής εις εκείνους, που τας ευρίσκουν, και αποβαίνουν δια πάντα άνθρωπον ριζική και αποτελεσματική θεραπεία από κάθε κακόν.*

Παρ. 4,23 *πάση φυλακή τήρει σήν καρδίαν, εκ γάρ τούτων έξοδοι ζωής.*

Παρ. 4,23 *Με κάθε προσοχήν και επαγρύπνησιν φύλαττε την καρδίαν σου, διότι από το περιεχόμενό της αναβλύζουν τρόποι ζωής.*

Παρ. 4,24 *περιελε σεαυτού σκολιόν στόμα και άδικα χείλη μακράν από σου άπωσαι.*

Παρ. 4,24 *Αφαίρεσε και πέταξε από τον εαυτόν σου το δόλιον και διεστραμμένον στόμα. Πέταξε μακριά από σε τα χείλη, που λαλούν αδικίας εναντίον των άλλων.*

Παρ. 4,25 *οι οφθαλμοί σου ορθά βλέπέτωσαν, τα δε βλέφαρά σου νεπέτω δίκαια.*

Παρ. 4,25 *Τα μάτια σου ας βλέπουν πάντοτε το ορθόν και δίκαιον και αυτά ακόμη τα νεύματα των βλεφάρων σου ας είναι δίκαια.*

Παρ. 4,26 *ορθάς τροχιάς ποίει σοίς ποσί και τας οδούς σου κατεύθυνε.*

Παρ. 4,26 *Ευθείς και φωτισμένους κάμε τους δρόμους, στους οποίους βαδίζουν τα πόδια σου, και ευθείας να έχης πάντοτε τας πορείας της ζωής σου.*

Παρ. 4,27 *μη εκκλίνης εις τα δεξιά μηδέ εις τα αριστερά, απόστρεψον δε σόν πόδα από οδού κακής· οδούς γάρ τας εκ δεξιών οίδεν ο Θεός, διεστραμμένοι δε εισιν αι εξ αριστερών· αυτός δε ορθάς ποιήσει τας τροχιάς σου, τας δε πορείας σου εν ειρήνη προάξει.*

Παρ. 4,27 *Μη παρεκκλίνης ούτε εις τα δεξιά ούτε εις τα αριστερά. Αλλά βάδιζε την ευθείαν οδόν. Απομάκρυνε δε τα πόδια σου από τον δρόμον του κακού. Διότι ο Κυριος και Θεός γνωρίζει και επιδοκιμάζει μόνον τας δεξιάς, τας ευθείας και αγαθάς οδούς. Αι δε προς τα αριστερά οδοί είναι διεστραμμένοι. Αυτός ούτος ο Κυριος θα χαράξη ευθείας οδούς ενώπιόν σου, θα σε βοηθήση να τας ακολουθήσης και θα σε οδηγή εν ειρήνη στους δρόμους της ζωής σου.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Παρ. 5,1 *Υιέ, εμή σοφία πρόσεχε, εμοίς δε λόγοις παράβαλλε σόν ούς,*

Παρ. 5,1 *Παιδί μου, δώσε προσοχήν εις τας ιδικάς μου σοφάς συμβουλάς. Κλίνε και τέντωσε το αυτί σου εις τα λόγια μου,*

Παρ. 5,2 *ίνα φυλάξης έννοιαν αγαθήν· αίσθησις δε εμών χειλέων εντέλλεται σοι.*

Παρ. 5,2 *δια να πάρης έτσι και διατηρήσης ορθήν και ωφέλιμον γνώσιν. Η ορθή και ωφέλιμος αυτή γνώσις, που εξέρχεται*

από τα χείλη μου, σου δίδει την εντολήν·

Παρ. 5,3 μη πρόσεχε φαύλη γυναικί· μέλι γάρ αποστάζει από χειλέων γυναικός πόρνης, ή προς καιρόν λιπαίνει σόν φάρυγγα,

Παρ. 5,3 Μη δίδης προσοχήν εις φαύλην και ανήθικον γυναίκα, διότι από τα δόλια χείλη της πόρνης γυναικός στάζει μέλι, το οποίον προς στιγμήν μόνον γλυκαίνει τον φάρυγγά σου·

Παρ. 5,4 ύστερον μέντοι πικρότερον χολής ευρήσεις και ηκονημένον μάλλον μαχαίρας διστόμου.

Παρ. 5,4 έπειτα όμως θα εύρης αυτό πικρότερον από την χολήν και ακονισμένον περισσότερο από δικοπον μαχαίρι, ώστε να σφάζη τους ασυνέτους.

Παρ. 5,5 της γάρ αφροσύνης οι πόδες κατάγουσι τους χρωμένους αυτή μετά θανάτου εις τον άδην, τα δε ίχνη αυτής ουκ ερείδεται·

Παρ. 5,5 Διότι τα πόδια των αφρόνων εκείνων, οι οποίοι συγχρωτίζονται με την γυναίκα αυτήν, τους οδηγούν στον θάνατον και στον άδην. Τα βήματά των δεν είναι ασφαλή, αλλά διαρκώς γλυστρούν στον κατήφορον του κακού.

Παρ. 5,6 οδούς γάρ ζωής ουκ επέρχεται, σφαλεραί δε αι τροχιαί αυτής και ουκ εύγνωστοι.

Παρ. 5,6 Διότι η αφροσύνη δεν ακολουθεί και δεν οδηγεί εις δρόμους ζωής και σωτηρίας. Τα δε μονοπάτια της είναι εις εσφαλμένας κατευθύνσεις, δυσδιάκριτα δε από εκείνους, που τα ακολουθούν.

Παρ. 5,7 νύν σύν, υιέ, άκούε μου και μη ακύρους ποιήσης εμούς λόγους.

Παρ. 5,7 Συ, λοιπόν, παιδί μου, άκουσε τώρα τας σύμβουλάς μου· μη θεωρήσης και μη καταφρονήσης ως αναξίους προσοχής και σημασίας τους λόγους μου.

Παρ. 5,8 μακράν ποίησον απ αυτής σήν οδόν, μη εγγίσης προς θύραις οίκων αυτής,

Παρ. 5,8 Απομάκρυνε από την πονηράν αυτήν γυναίκα την πορείαν σου. Μη πλησίασης ποτέ εις τας θύρας του οίκου της,

Παρ. 5,9 ίνα μη πρόη άλλοις ζωήν σου και σόν βίον ανελεήμοσιν·

Παρ. 5,9 δια να μη παραδώσης την ζωήν σου εις ξένους και την περιουσίαν σου εις τα χέρια ασπλάγχων.

Παρ. 5,10 ίνα μη πλησθώσιν αλλοτρίοι σής ισχύος, οι δε σοί πόνοι εις οίκους αλλοτρίων έλθωσι

Παρ. 5,10 Δια να μη πλουτήσουν και χορτάσουν ξένοι από την ιδικήν σου δύναμιν και να μη περιέλθουν οι καρποί των κόπων σου εις οίκον ξένων ανθρώπων.

Παρ. 5,11 και μεταμεληθήση επ εσχάτων, ηνίκα αν κατατριβώσι σάρκες σώματός σου,

Παρ. 5,11 Και δια να μη μεταμεληθής ανωφελώς στο τέλος της ζωής σου, όταν πλέον θα έχουν κατατριβή και φθορά ηι σάρκες του σώματός σου από την παραστρατημένην ζωήν.

Παρ. 5,12 και ερείς· πώς εμίσησα παιδείαν, και ελέγχους εξέκλινεν η καρδιά μου;

Παρ. 5,12 Και θα ευρεθής τότε εις την ανάγκην να είπης: "πώς εμίσησα την παιδαγωγίαν του Κυρίου και η καρδιά μου παρεξέκλινεν από τους δικαίους και σωτηρίους ελέγχους;

Παρ. 5,13 ουκ ήκουον φωνήν παιδεύοντός με και διδάσκοντός με, ουδέ παρέβαλλον το ούς μου·

Παρ. 5,13 Δεν ήκουα και δεν υπήκουα εις την φωνήν του παιδαγωγού μου και του διδασκάλου μου. Δεν έκλινα και δεν επλησίαζα το αυτί μου εις τας συμβουλάς του.

Παρ. 5,14 παρ ολίγον εγενόμην εν παντί κακώ εν μέσω εκκλησίας και συναγωγής.

Παρ. 5,14 Ολίγον έλλειψε να φθάσω εις την πληρότητα όλων των κακών, να εκτεθώ εις την αποδοκιμασίαν ενώπιον συναθροίσεως πολλού λαού, εν μέσω συναγωγής ανθρώπων!"

Παρ. 5,15 πίνε ύδατα από σών αγγείων και από σών φρεάτων πηγής.

Παρ. 5,15 Παιδί μου, πίνε νερό από τα ιδικά σου δοχεία και από το νερό, που βγαίνει από το ιδικόν σου φρέαρ. Ζήσε την ζωήν σου με σωφροσύνην με την νόμιμον σύζυγόν σου.

Παρ. 5,16 μη υπερεκχείσθω σοι ύδατα εκ της σής πηγής, εις δε σάς πλατείας διαπορευέσθω τα σά ύδατα·

Παρ. 5,16 Ας μη υπερεκχειλίζουν και χύνωνται τα νερά της ιδικής σου πηγής εις ξένας περιοχάς, αλλά εις τας ιδικάς σου πλατείας ας περνούν και ας ποτίζουν τα νερά σου. Μη τρέχης εις ξένας γυναίκας, αλλά απόλαυσε την χαράν της ζωής σου στο σπίτι σου με την νόμιμον σύζυγόν σου.

Παρ. 5,17 έστω σοι μόνω υπάρχοντα, και μηδείς αλλότριος μετασχέτω σοι·

Παρ. 5,17 Τα υπάρχοντά σου ας ανήκουν εις σε και μόνον, κανένας δε άλλος ας μη γίνεται μέτοχος των αγαθών της οικογενειακής σου ζωής. Πρόσεχε να μη σε εκμεταλλεύωνται φαύλαι γυναίκες και πονηροί άνθρωποι.

Παρ. 5,18 η πηγή σου τού ύδατος έστω σοι ίδια, και συνευφραίνου μετά γυναικός της εκ νεότητός σου.

Παρ. 5,18 Η πηγή του νερού σου ας ανήκη εις σε και μόνον και να ευφραίνεσαι με την γυναίκα, που επήρες ως σύζυγον εκ νεότητός σου.

Παρ. 5,19 έλαφος φιλίας και πώλος σών χαρίτων ομιλείτω σοι· η δε ίδια ηγείσθω σου και συνέστω σοι εν παντί καιρώ, εν γάρ τή ταύτης φιλία συμπεριφερόμενος πολλοστός έση.

Παρ. 5,19 Ως προς αξιαγάπητον έλαφον και χαριτωμένον πουλαράκι ας είναι η αγάπη σου και η αναστροφή σου προς αυτήν. Αυτήν και μόνην να θεωρής ανωτέραν από οιαδήποτε άλλην και ας είναι μαζί σου εις όλας τας περιστάστω βίου σου, διότι ζων με τον σύνδεσμον της αγάπης σου προς αυτήν, θα γίνης μέγας και ευτυχής.

Παρ. 5,20 μη πολύς ίσθι προς αλλοτρίαν, μηδέ συνέχου αγκάλαις της μη ιδίας·

Παρ. 5,20 Μη συναναστρέφεσαι και μη υποδουλώνεσαι εις άλλην γυναίκα, μη καταδεχθής να σε σφίγγουν αι αγκάλαι γυναικός, που δεν σου ανήκει.

Παρ. 5,21 ενώπιον γάρ εισι των τού Θεού οφθαλμών οδοί ανδρός, εις δε πάσας τας τροχιάς αυτού σκοπεύει.

Παρ. 5,21 Διότι όλοι αι πράξεις και οι δρόμοι της ζωής του κάθε ανδρός ευρίσκονται ολοφάνεροι ενώπιον των οφθαλμών του Θεού. Ο Θεός παρατηρεί με ακρίβειαν όλας τας ενεργείας του κάθε ανθρώπου.

Παρ. 5,22 Παρανομίαι άνδρα αγρεύουσι, σειραίς δε των εαυτού αμαρτιών έκαστος σφίγγεται·

Παρ. 5,22 Αι παρανομίαι παγιδεύουν και συλλαμβάνουν, σαν μέσα σε δίκτυον, τον κακόν άνδρα. Καθε δε πονηρός άνθρωπος περισφίγγεται συνεχώς από τας επαναλαμβανομένας αμαρτίας του, αι οποίαι καταντούν δι' αυτόν τυραννικόν πάθος.

Παρ. 5,23 ούτος τελευτά μετά απαιδευτών, εκ δε πλήθους της εαυτού βιότητος εξερίφη και απώλετο δι αφροσύνην.

Παρ. 5,23 Ο ανήθικος θα αποθάνη και θα συγκαταταχθή με τους ακαλλιεργήτους ψυχικώς ανθρώπους. Εξ αιτίας δε του

πλήθους των σφαλμάτων της εξάλλου ζωής του ερριφθη έξω από την μακαριαν ζωήν και εχάθηκε δια την αφροσύνην του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Παρ. 6,1 Υιέ, εάν εγγυήση σόν φίλον, παραδώσεις σήν χείρα εχθρώ·

Παρ. 6,1 Παιδί μου, εάν δώσης εγγυήσιν δια κάποιον χρέος φίλου σου η γνωστού σου, θα δώσης το χέρι σου στον εχθρόν σου, δια να σε πιάση.

Παρ. 6,2 παγίς γάρ ισχυρά ανδρί τα ίδια χείλη, και αλίσκεται χείλεσιν ιδίου στόματος.

Παρ. 6,2 Διότι παγίδα τρομερά γίνεται στον άνθρωπον το δικό του το στόμα, με το οποίον έδωσε την εγγυήσιν. Πιάνεται δε εις την παγίδα αυτήν με τα χείλη του, τα οποία έδωσαν την υπόσχεσιν.

Παρ. 6,3 ποίει, υιέ, ά εγώ σοι εντέλλομαι, και σώζου· ήκεις γάρ εις χείρας κακών διά σόν φίλον. ίσθι μη εκλυόμενος, παρόξυνε δε και τον φίλον σου, ον ενεγγυήσω.

Παρ. 6,3 Πράττε, παιδί μου, αυτά, που εγώ σου παραγγέλλω, και έτσι θα σώζης τον εαυτόν σου. Διότι άλλως θα έχης πέσει εις τα χέρια κακοποιών εξ αιτίας της εγγυήσεως, που έδωσες δια τον φίλον σου. Μη χάνης όμως το θάρρος σου και μη παραλύης εξ αιτίας της ακρίτου εγγυήσεώς σου, αλλά να ενοχλής διαρκώς δια το χρέος τον φίλον σου, δια τον οποίον συ έδωσες εγγυήσιν.

Παρ. 6,4 μη δώς ύπνον σοίς όμμασι, μηδέ επινυστάξης σοίς βλεφάροις,

Παρ. 6,4 Μη δώσης ύπνον εις τα μάτια σου, ούτε να νυστάξουν και κλείσουν τα βλέφαρά σου, να μη ησυχάσης έως ότου απαλλαγής από την εγγυήσιν αυτήν·

Παρ. 6,5 ίνα σώζη ώσπερ δορκάς εκ βρόχων και ώσπερ όρνεον εκ παγίδος.

Παρ. 6,5 δια να γλυτώσης έτσι, όπως η δορκάς γλυτώνει με την οξυδερκειάν της από τους βρόχους, όπως το πουλί πετά ψηλά και σώζεται από την παγίδα.

Παρ. 6,6 Ίθι προς τον μύρμηκα, ώ οκνηρέ, και ζήλωσον ιδών τας οδούς αυτού και γενού εκείνου σοφώτερος·

Παρ. 6,6 Συ δε, ω οκνηρέ άνθρωπε, πήγαινε στον μύρμηκα και, αφού ιδής τους τρόπους της ζωής του και την εργατικότητα του, να του ζηλεύσης και να του μιμηθής την εργατικότητα. Μάλλον δε συ, ο λογικός άνθρωπος, να γίνης περισσότερο από εκείνον εργατικός.

Παρ. 6,7 εκείνω γάρ γεωργίου μη υπάρχοντος, μηδέ τον αναγκάζοντα έχων, μηδέ υπό δεσπότην ών,

Παρ. 6,7 Διότι στον μύρμηκα μολονότι δεν υπάρχουν χωράφια προς καλλιέργειαν και δεν έχει κανένα, που να τον εξαναγκάζη προς εργασίαν, και δεν ευρίσκεται υπό τας διαταγάς αυθέντου,

Παρ. 6,8 ετοιμάζεται θέρους την τροφήν πολλήν τε εν τώ αμητώ ποιείται την παράθεσιν.

Παρ. 6,8 εν τούτοις ετοιμάζει κατά το διάστημα του θέρους την τροφήν δι' όλον το έτος. Και κατά την εποχήν του θερισμού κάμνει μεγάλην εναποθήκευσιν τροφών.

Παρ. 6,8α ή πορεύθητι προς την μέλισσαν και μάθε ως εργάτις εστί την τε εργασίαν ως σεμνήν ποιείται·

Παρ. 6,8α Η πήγαινε προς την μέλισσαν και μάθε, πόσον εργατική και φιλόπονος είναι και πόσην μεγάλην σημασίαν και τιμήν αποδίδει εις την εργασίαν.

Παρ. 6,8β ής τους πόρους βασιλείς και ιδιώται προς υγίειαν προσφέρονται· ποθεινή δε εστι πάσι και επίδοξος·

Παρ. 6,8β Της μέλισσης τους κόπους, δηλαδή το μέλι, βασιλείς και ιδιώται το τρώγουν ευχαρίστως ως προσφερόμενον και εις εξυπηρέτησιν της υγείας των. Είναι δε η μέλισσα εις όλους προσφιλής και τιμημένη.

Παρ. 6,8γ και περ ούσα τή ρώμη ασθενής, την σοφίαν τιμήσασα προήχθη.

Παρ. 6,8γ Αν και κατά την σωματικήν δύναμιν και αντοχήν είναι ασθενής, εν τούτοις ετιμήθη και εδοξάσθη, διότι επροτίμησε την με τόσην σοφίαν επιτελουμένην εργασίαν της.

Παρ. 6,9 έως τίνος, οκνηρέ, κατάκεισαι; πότε δε εξ ύπνου εγερθήση;

Παρ. 6,9 Εως πότε, ω οκνηρέ, θα κατάκεισαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι; Εως πότε θα κοιμάσαι; Ποτε δε θα σηκωθείς από τον ύπνον σου;

Παρ. 6,10 ολίγον μόν υπνοίς, ολίγον δε κάθησαι, μικρόν δε νυστάξεις, ολίγον δε εναγκαλιζή χερσί στήθη·

Παρ. 6,10 Ολίγην ώραν κοιμάσαι, ολίγην ώραν νυστάξεις, ολίγον αγκαλιάζεις τα στήθη σου με σταυραμένα τα χέρια σου.

Παρ. 6,11 είτ εμπαραγίνεται σοι ώσπερ κακός οδοιπόρος η πενία και η ένδεια ώσπερ αγαθός δρομεύς.

Παρ. 6,11 Και μένεις έτσι αργός και ράθυμος. Επειτα δε από την ράθυμον αυτήν ζωήν, θα έλθη κοντά σου και θα σε ακολουθήση ως κακός συνοδοιπόρος η φτώχεια· η δε ανέχεια ως γρήγορος δρομεύς θα σε συνοδεύη εις την ζωήν σου.

Παρ. 6,11α εάν δε άοκνος ής, ήξει ώσπερ πηγή ο αμητός σου, η δε ένδεια ώσπερ κακός δρομεύς απαυτομολήσει.

Παρ. 6,11α Εάν όμως είσαι εργατικός, ο θερισμός σου θα είναι πλούσιος ως αστείρευτος πηγή ύδατος. Η δε φτώχεια και η δυστυχία σαν κακός και ανεπιθύμητος πλέον συνοδοιπόρος θα δραπετεύση και θα φύγη από κοντά σου.

Παρ. 6,12 Ανήρ άφρων και παράνομος πορεύεται οδούς ουκ αγαθάς·

Παρ. 6,12 Ο ασύνετος και παράνομος άνθρωπος δεν βαδίζει εις δρόμους καλούς, δεν ζη και δεν συμπεριφέρεται ορθώς.

Παρ. 6,13 ο δ αυτός εννεύει οφθαλμώ, σημαίνει δε ποδί, διδάσκει δε εννεύμασι δακτύλων.

Παρ. 6,13 Αυτός κάνει δόλια νοήματα με τα μάτια, σημαδία με τα πόδια του και με τα κινήματα των δακτύλων του· συνεννοείται και δίνει κατευθύνσεις προς το κακόν εις κακούς ανθρώπους.

Παρ. 6,14 διεστραμμένη καρδια τεκταίνεται κακά, εν παντί καιρώ ο τοιούτος ταραχάς συνίστησι πόλιν.

Παρ. 6,14 Διεστραμμένη από το κακόν καρδια σχεδιάζει πάντοτε κακά εις βάρος των άλλων. Και εις κάθε εποχήν ο άνθρωπος αυτός προκαλεί και δημιουργεί ταραχάς εις την πόλιν.

Παρ. 6,15 διά τούτο εξαπίνης έρχεται η απώλεια αυτού, διακοπή και συντριβή ανιάτος·

Παρ. 6,15 Δια τούτο δε επέρχεται εναντίον του εκ μέρους του Θεού ξαφνική η καταστροφή του. Αυτή δε η κατάπτωσις και συντριβή του θα είναι αθεράπευτος.

Παρ. 6,16 ότι χαιρει πάσιν, οίς μισεί ο Θεός, συντριβεται δε δι ακαθαρσίαν ψυχής.

Παρ. 6,16 Διότι αυτός χαιρει δι' όλα εκείνα, τα οποία μισεί ο Θεός. Παραλύει όμως και συντριβεται εξ αιτίας της αμαρτωλής και ακαθάρτου ψυχής του.

Παρ. 6,17 οφθαλμός υβριστού, γλώσσα άδικος, χείρες εκχέουσαι αίμα δικαίου

Παρ. 6,17 Αυτός έχει βλέμμα αλαζονικόν, γλώσσαν που εκτοξεύει αδικούς λόγους, χέρια που χύνουν το αίμα του δικαίου·

Παρ. 6,18 και καρδιά τεκταινομένη λογισμούς κακούς και πόδες επισπεύδοντες κακοποιείν.
Παρ. 6,18 πονηρόν νουν και καρδιάν, που σκέπτονται και σχεδιάζουν το κακόν, πόδια που τρέχουν γρήγορα, δια να διαπράξουν κάθε κακότητα.
Παρ. 6,19 εκκαίει ψεύδη μάργυς άδικος και επιπέμπει κρίσεις ανά μέσον αδελφών.
Παρ. 6,19 Επινοεί και θέτει εις κυκλοφορίαν καυτερά ψεύδη ο ψευδομάργυς εις τα δικαστήρια και ενσπείρει φιλονεικίας και διχονοίας μεταξύ αδελφών.
Παρ. 6,20 Υιέ, φύλασε νόμους πατρός σου και μη απώση θεσμούς μητρός σου.
Παρ. 6,20 Παιδί μου, φύλασε πάντοτε καλά σαν νόμους θείους, όσα ο πατέρας σου σου λέγει, και μη πετάξης και καταφρονήσης ποτέ τας συμβουλάς της μητρός σου.
Παρ. 6,21 άφαισαι δε αυτούς επί σή ψυχή διαπαντός και εγκλοίωσαι περί σώ τραχήλω.
Παρ. 6,21 Βαλε τους και κόλλησέ τους καλά μέσα εις την ψυχήν σου, για να μένουν πάντοτε, και σαν παντοτεινόν περιλαίμιον βάλε τους γύρω από τον τράχηλόν σου.
Παρ. 6,22 ηνίκα αν περιπατής, επάγου αυτήν και μετά σου έστω· ως δ αν καθεύδης, φυλασσέτω σε, ίνα εγειρομένω συλλαλή σοι.
Παρ. 6,22 Όταν περιπατή, φέρε μαζί σου την εντολήν των, και ας είναι μαζί σου ως διαρκής σύντροφός σου. Όταν θα κοιμάσαι, αυτή ας σε συμπαραστέκη, ώστε όταν θα σηκωθείς από τον ύπνον σου, αυτή ας συνομιλή προς το καλόν μαζί σου.
Παρ. 6,23 ότι λύχνος εντολή νόμου και φώς, οδός ζωής και έλεγχος και παιδεία
Παρ. 6,23 Διότι αι θεΐαι εντολαί είναι λύχνος και φως δια τον άνθρωπον. Είναι δρόμος και τρόπος προς μίαν ειρηνικήν ζωήν, σωτήριος έλεγχος, αγαθή και ωφέλιμος παιδαγωγία,
Παρ. 6,24 τού διαφυλάσσειν σε από γυναικός υπάνδρου και από διαβολής γλώσσης αλλοτριάς.
Παρ. 6,24 δια να σε προφυλάσση από το δέλεαρ υπανδρευμένης γυναικός και από συκοφαντίας ξένης και εχθρικής γλώσσης.
Παρ. 6,25 μη σε νικήση κάλλους επιθυμία, μηδέ αγρευθής σοίς οφθαλμοίς, μηδέ συναρπασθής από των αυτής βλεφάρων·
Παρ. 6,25 Πρόσεχε να μη σε νικήση η επιθυμία γυναικειού κάλλους, δια να μη παγιδευθής και συλληφθής εις τα δίκτυα της παρανομίας με τα ίδια σου τα μάτια, ούτε να συναρπασθής από την χανυότητα των ψιμυθιωμένων βλεφάρων της.
Παρ. 6,26 τιμή γάρ πόρνης όση και ενός άρτου, γυνή δε ανδρών τιμίας ψυχάς αγρεύει.
Παρ. 6,26 Διότι η τιμή μιας πόρνης είναι μηδαμινή, όση και ενός άρτου. Η δε υπανδρευομένη φαύλη γυναίκα στήνει παγίδας, δια να συλλάβη και αποπλανήση εντίμους άνδρας.
Παρ. 6,27 αποδήσει τις πύρ εν κόλπω, τα δε ιμάτια ου κατακαύσει;
Παρ. 6,27 Είναι δυνατόν να σφίξη κανείς την φωτιάν εις την αγκάλην του, και να μη καύση τα ενδύματά του;
Παρ. 6,28 ή περιπατήσει τις επ ανθράκων πυρός, τους δε πόδας ου κατακαύσει;
Παρ. 6,28 Η είναι δυνατόν να περιπατήσει επάνω εις αναμμένα κάθβουνα και να μη κατακαύση τα πόδια του;
Παρ. 6,29 ούτως ο εισελθών προς γυναίκα υπάνδρον, ουκ αθωωθήσεται, ουδέ πάς ο απότομος αυτής.
Παρ. 6,29 Έτσι και εκείνος, που θα έλθη εις σχέσεις με υπανδρευμένην γυναίκα, δεν θα θεωρηθή ποτέ αθώος και δεν θα μείνη ατιμώρητος. Και καθένας ο οποίος, έστω και αν απλώς την εγγίση, δεν θα μείνη βέβαια αμόλυντος.
Παρ. 6,30 ου θαυμαστόν εάν αλώ τις κλέπτων, κλέπτει γάρ ίνα εμπλήση την ψυχήν πεινών·
Παρ. 6,30 Δεν είναι καθόλου παράδοξον, να συλληφθή κανείς την ώρα που κλέπτει, διότι κλέπτει επειδή πεινά, δια να χορτάση την κοιλίαν του.
Παρ. 6,31 εάν δε αλώ, αποτίσει επταπλάσια και πάντα τα υπάρχοντα αυτού δούς ρύσεται εαυτόν.
Παρ. 6,31 Εάν δε και συλληφθή, θα πληρώση επτά φορές περισσότερα εκείνων, που έκλεψε. Είναι δε διατεθειμένος εν ανάγκη και όλην του την περιουσίαν να δώση, δια να απαλλαγή από την τιμωρίαν
Παρ. 6,32 ο δε μοιχός δι ένδειαν φρενών απώλειαν τή ψυχή αυτού περιποιείται,
Παρ. 6,32 Ο μοιχός όμως, εξ αιτίας της αφροσύνης του, ετοιμάζει και επιφέρει καταστροφήν εις την ζωήν του.
Παρ. 6,33 οδύνας τε και ατιμίας υποφέρει, το δε όνειδος αυτού ουκ εξαλειφθήσεται εις τον αιώνα.
Παρ. 6,33 Θα υποφέρει πόνους και ευτελισμούς και ατιμώσεις. Η εντροπή δε και η καταισχύνη του δεν θα εξαλειφθή ποτέ στον αιώνα.
Παρ. 6,34 μεστός γάρ ζήλου θυμός ανδρός αυτής· ου φείσεται εν ημέρα κρίσεως,
Παρ. 6,34 Διότι ο θυμός του ανδρός της μοιχαλίδος γυναικός θα είναι γεμάτος από ζηλότυπον εκδίκησιν εναντίον μοιχού. Δεν θα τον λυπηθή, όταν θα δικάζεται ενώπιον του δικαστηρίου.
Παρ. 6,35 ουκ ανταλλάζεται ουδενός λύτρου την έχθραν, ουδέ μη διαλυθή πολλών δώρων.
Παρ. 6,35 Αδιάλλακτος εις την εχθρότητά του, με κανένα λύτρου δεν θα δεχθή να ανταλλάξη το εναντίον εκείνου μίσος του, ούτε να διαλύση την έχθραν, έστω και αν του προσφερθούν πολλά δώρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Παρ. 7,1 Υιέ, φύλασε εμούς λόγους, τας δε εμάς εντολάς κρύψον παρά σεαυτώ. υιέ, τίμα τον Κύριον, και ισχύσεις, πλίν δε αυτού μη φοβού άλλον.
Παρ. 7,1 Παιδί μου, φύλαττε τους λόγους μου, και κρύψε ως πολύτιμον θησαυρόν μέσα εις την καρδιάν σου τας εντολάς μου. Παιδί μου, να σέβεσαι τον Κυριον και θα απόκτησης έτσι δύναμιν. Εκτός δε από αυτόν μη φοβήσαι κανένα άλλον.
Παρ. 7,2 φύλαξον εμάς εντολάς, και βιώσεις, τους δε εμούς λόγους ώσπερ κόρας ομμάτων·
Παρ. 7,2 Φυλαττε τας εντολάς μου και θα ζήσης ειρηνικός και ασφαλής. Πρόσεξε δε και φύλαξε τα λόγια μου, όπως προφυλάσσεις την κόρην των οφθαλμών σου.
Παρ. 7,3 περίθου δε αυτούς σοίς δακτύλοις, επίγραψον δε επί το πλάτος της καρδιάς σου.
Παρ. 7,3 Φορεσέ τα ωςάν δακτυλίδια εις τα δάκτυλά σου. Γράψε τα εις όλον το πλάτος της καρδιάς σου.
Παρ. 7,4 είπον την σοφίαν σήν αδελφήν είναι, την δε φρόνησιν γνώριμον περιποίησαι σεαυτώ·
Παρ. 7,4 Ονόμασε την σοφίαν αδελφήν σου, και περίβαλε την με αδελφικήν αγάπην. Την δε σύνεσιν και ορθοφροσύνην κατάστησέ την στενήν γνώριμόν σου. Απόκτησέ την ως ιδικήν σου περιουσίαν,

Παρ. 7,5 ίνα σε τηρήση από γυναικός αλλοτρίας και πονηράς, εάν σε λόγους τοίς προς χάριν εμβάλληται.
Παρ. 7,5 δια να σε προφυλάξη και σε διατηρήση καθαρών από ξένην πονηράν και φαύλην γυναίκα, όταν αυτή με γλυκόλογα θα σου επιτίθεται.
Παρ. 7,6 από γάρ θυρίδος εκ τού οίκου αυτής εις τας πλατείας παρακύπτουσα,
Παρ. 7,6 Διότι αυτή σκύβει διαρκώς από το παράθυρον της οικίας της και παρατηρεί εις τας πλατείας.
Παρ. 7,7 ον αν ιδή των αφρόνων τέκνων νεανίαν ενδεή φρενών,
Παρ. 7,7 Οποιον δε τυχόν θα ιδή από τους νεαρούς απερισκέπτους, κανένα άμυαλον νεανίαν,
Παρ. 7,8 παραπορευόμενον παρά γωνίαν εν διόδοις οίκων αυτής και λαλούντα
Παρ. 7,8 να διέρχεται από τον δρόμον και την γωνίαν του σπιτιού της, να σιγοτραγουδή και να μονολογή
Παρ. 7,9 εν σκότει εσπερινώ, ηνίκα αν ησυχία νυκτερινή ή και γνοφώδης,
Παρ. 7,9 εις βραδυνο σκοτάδι, που αρχίζει η νυκτερινή ησυχία να επικρατή η να πέφτη η ομίχλη,
Παρ. 7,10 η δε γυνή συναντά αυτώ, είδος έχουσα πορνικόν, ή ποιη νέων εξίπτασθαι καρδιάς.
Παρ. 7,10 τότε αυτή η γυναίκα πηγαίνει να τον συναντήση με προκλητικόν πορνικόν στολισμόν και τρόπον. Ετσι δε σκανδαλίζει και εξάπτει τας πονηράς επιθυμίας της καρδιάς των νέων.
Παρ. 7,11 ανεπτρωμένη δε εστι και άσωτος, εν οίκω δε ουχ ησυχάζουσιν οι πόδες αυτής·
Παρ. 7,11 Κινείται δε σαν να έχη πτερά ή άσωτος αυτή γυναίκα, δια να αρπάση τα θύματά της. Τα πόδια της ποτέ δεν ησυχάζουν στο σπίτι της, διότι πάντοτε τρέχει εις αναζήτησιν των θυμάτων της.
Παρ. 7,12 χρόνον γάρ τινα έξω ρέμβεται, χρόνον δε εν πλατείαις παρά πάσαν γωνίαν ενεδρεύει.
Παρ. 7,12 Άλλοτε μεν ρεμβάζει και καταστρώνει δόλια σχέδια, άλλοτε δε πάλιν ενεδρεύει εις κάθε γωνίαν, δια να συλλάβη τα θύματά της.
Παρ. 7,13 είτα επιλαβομένη εφίλησεν αυτόν, αναιδεί δε προσώπω προσείπεν αυτώ·
Παρ. 7,13 Και αφού συναντήση τον ασύνετον νεαρόν, τον αγκαλιάζει, τον φιλεί με μεγάλην αδιαντροπιάν και λέγει προς αυτόν·
Παρ. 7,14 θυσία ειρηνική μοί εστι, σήμερον αποδίδωμι τας ευχάς μου·
Παρ. 7,14 “Σήμερα, επειδή εισηκούσθησαν αι προσευχαί μου, προσέφερα θυσίαν ευχαριστίας προς τον Θεόν και εξεπλήρωσα έτσι τα τάματά μου.
Παρ. 7,15 ένεκα τούτου εξήλθον εις συνάντησίν σοι, ποθούσα το σόν πρόσωπον ευρηκά σε.
Παρ. 7,15 Δια τούτο εβγήκα από το σπίτι μου να σε συναντήσω. Επειδή επόθησα το ωραίον πρόσωπόν σου και ιδού σε ευρήκα.
Παρ. 7,16 κειρίαις τέτακα την κλίνην μου, αμφιτάποις δε έστρωκα τοίς απ Αιγύπτου·
Παρ. 7,16 Με κορδέλλες έχω στολίσει το κρεβάτι μου, το έχω στρώσει με κροσσωτούς, και από τας δύο πλευράς, τάπητας της Αιγύπτου.
Παρ. 7,17 διέραγκα την κοίτην μου κροκίνω, τον δε οίκόν μου κινναμώνω·
Παρ. 7,17 Με αρωματικόν ερυθροκίτρινον κρόκον έχω ραντίσει το κρεβάτι μου και όλην μου την οικίαν την ερράντισα με το άρωμα της κανέλλας.
Παρ. 7,18 ελθέ και απολαύσωμεν φιλίας έως όρθρου, δέυρο και εγκυλισθώμεν έρωτι·
Παρ. 7,18 Ελα, λοιπόν, να απολαύσωμεν την φιλίαν μας έως εις τα ξημερώματα. Ελα να κυλισθώμεν μέσα στον έρωτά μας.
Παρ. 7,19 ου γάρ πάρεστιν ο ανήρ μου εν οίκω, πεπόρευται δε οδόν μακράν
Παρ. 7,19 Ο σύζυγός μου απουσιάζει, δεν ευρίσκεται στο σπίτι. Εχει αναχωρήσει για μακρυνό ταξίδι.
Παρ. 7,20 ένδεσμον αργυρίου λαβών εν χειρί αυτου, δι ημερών πολλών επανήξει εις τον οίκον αυτου.
Παρ. 7,20 Επήρε εις τα χέρια του βαλάντιον γεμάτο χρήματα και ύστερα από πολλάς ημέρας θα επανέλθη στο σπίτι του”.
Παρ. 7,21 απεπλάνησε δε αυτόν πολλή ομιλία βρόχους τε τοίς από χειλέων εξώκειλεν αυτόν.
Παρ. 7,21 Ετσι δε η δολία και φαύλη αυτή γυναίκα τον απεπλάνησε με τα παραπλανητικά γλυκόλογά της. Ωσάν με δίκτυα, που βγήκαν από τα χείλη της, εξεγέλασε τον ανόητον νέον και τον έκαμε να εξοκειλη προς το κακόν, όπως πέφτει έξω το πλοίον και ναυαγεί εις την βραχώδη ακτήν.
Παρ. 7,22 ο δε επηκολούθησεν αυτή κεπρωθείς, ώσπερ δε βούς επί σφαγήν άγεται και ώσπερ κύων επί δεσμούς
Παρ. 7,22 Αυτός δε, ωσάν το ηλιθιον θαλασσοπούλι κέπφος που παρασύρεται από τον άνεμον, την ηκολούθησεν ανοήτως. Ετσι δε σύρεται ο ταλαίπωρος ωσάν το βόιδι που οδηγείται προς το σφαγείον, και ωσάν το σκυλί το δεμένο από την αλυσίδα του.
Παρ. 7,23 ή ως έλαφος τοξεύματι πεπληγώς εις το ήπαρ, σπεύδει δε ώσπερ όρνεον εις παγίδα, ουκ ειδώς ότι περι ψυχής τρέχει.
Παρ. 7,23 Η ωσάν ελάφι, το οποίον επληγώθη με τόξον στο συκώτι, σπεύδει ο ταλαίπωρος αυτός νέος, ωσάν το πτηνόν εις την παγίδα, χωρίς να γνωρίζει ότι διατρέχει άμεσον τον κίνδυνον να χάση και ζωήν και ψυχήν.
Παρ. 7,24 νύν ούν, νιέ, άκουέ μου και πρόσεχε ρήμασι στόματός μου·
Παρ. 7,24 Τωρα, λοιπόν, παιδί μου, άκουσέ με, πρόσεξε τα λόγια του στόματός μου.
Παρ. 7,25 μη εκκλινάτω εις τας οδούς αυτής η καρδιά σου,
Παρ. 7,25 Ας μη παρασυρθή και ας μη ακολουθήση η καρδιά σου τους δρόμους της φαύλης αυτής γυναικός.
Παρ. 7,26 πολλούς γάρ πτώσασα καταβέβληκε, και αναρίθμητοί εισιν ούς πεφόνευκεν·
Παρ. 7,26 Διότι αυτή πολλούς, αφού τους επλήγωσε, τους έρριξε κάτω. Αναρίθμητοι δε είναι εκείνοι, τους οποίους έχει φονεύσει.
Παρ. 7,27 οδοί άδου ο οίκος αυτής κατάγουσαι εις τα ταμεία τού θανάτου.
Παρ. 7,27 Το σπίτι της είναι δρόμος του άδου, που κρημνίζει τα θύματά της εις τας σκοτεινάς περιοχάς του θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Παρ. 8,1 Σύ την σοφίαν κηρύξεις, ίνα φρόνησίς σοι υπακούση·

Παρ. 8,1 Συ όμως, παιδί μου, θα διαλαλής έργω και λόγω την θείαν σοφίαν, δια να είναι πάντοτε εις την διάθεσίν σου η σωφροσύνη και η σύνεσις.

Παρ. 8,2 επί γάρ των υψηλών άκρων εστίν, ανά μέσον δε των τρίβων έστηκε·
Παρ. 8,2 Διότι η σοφία αυτή είναι ολοφάνερη. Ευρίσκεται εις πανύψηλα μέρη. Στέκεται στο μέσον των δρόμων, που διέρχονται οι άνθρωποι. Ευρίσκεται παντού.
Παρ. 8,3 παρά γάρ πύλαις δυναστών παρεδρεύει, εν δε εισόδοις υμνείται.
Παρ. 8,3 Εις τας πύλας των ανακτόρων, όπου βασιλείς και άρχοντες κάθηνται δικασταί, παραστέκει μαζί τώ· και εις τας εισόδους των πόλεων, όπου πλήθη λαού συγκεντρώνονται, επαινείται και εγκωμιάζεται.
Παρ. 8,4 Υμιάς, ώ άνθρωποι, παρακαλώ, και προΐεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων·
Παρ. 8,4 Αυτή η θεία σοφία ομιλεί και διακηρύττει: “σας, ω άνθρωποι, παρακαλώ, απευθύνω την πρόσκλησίν μου προς σας τους απογόνους των ανθρώπων.
Παρ. 8,5 νοήσατε, άκακοι, πανουργίαν, οι δε απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν.
Παρ. 8,5 Σεις, οι αθώοι και άκακοι, μάθετε σύνεσιν και σεις, που είσθε ακαλλιέργητοι ψυχικώς, βάλετε νουν.
Παρ. 8,6 εισακούσατέ μου, σεμνά γάρ ερώ και ανοίσω από χειλέων ορθά·
Παρ. 8,6 Ακούσατέ με και δεχθήτε τα λόγια μου, διότι θα σας είπω πράγματα σεμνά. Από την καρδίαν μου θα βγάλω και με το στόμα μου θα εκφράσω ορθά και ωφέλιμα διδάγματα.
Παρ. 8,7 ότι αλήθειαν μελετήσει ο φάρυγξ μου, εβδελυγμένα δε εναντίον εμού χείλη ψευδή.
Παρ. 8,7 Διότι η καρδιά μου θα μελετήσει και ο φάρυγξ μου θα διαλαλήση την αλήθειαν. Είναι δε αηδιαστικά και σιχαμερά ενώπιόν μου τα χείλη, που ψεύδονται.
Παρ. 8,8 μετά δικαιοσύνης πάντα τα ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν ουδέ στραγγαλιώδες·
Παρ. 8,8 Ολα τα λόγια του στόματός μου είναι ποτισμένα με την δικαιοσύνην. Δεν υπάρχει τίποτε το διεστραμμένον και επιλήψιμον εις αυτά.
Παρ. 8,9 πάντα ενώπια τοίς συνιούσι και ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν.
Παρ. 8,9 Ολα είναι καθαρά και φανερά εις εκείνους, που έχουν την καλήν διάθεσιν, ορθά εις εκείνους, οι οποίοι αναζητούν και ευρίσκουν την ηθικήν γνώσιν και διάκρισιν.
Παρ. 8,10 λάβετε παιδείαν και μη αργύριον, και γνώσιν υπέρ χρυσίον δεδοκιμασμένον·
Παρ. 8,10 Εκλέξατε και πάρετε ως θησαυρόν σας την θείαν σοφίαν και διαπαιδαγώγησιν και όχι το αργύριον. Την γνώσιν της αληθινής σοφίας περισσευον από τον ολοκάθαρον γνήσιον χρυσόν.
Παρ. 8,11 κρείσσων γάρ σοφία λίθων πολυτελών, πάν δε τίμιον ουκ άξιον αυτής εστιν.
Παρ. 8,11 Διότι η θεία σοφία είναι ασυγκρίτως προτιμότερα και από τους πλέον πολυτελείς λίθους. Οιονδήποτε δε πολύτιμον αντικείμενον δεν είναι αντάξιον αυτής.
Παρ. 8,12 εγώ η σοφία κατεσκήνωσα βουλήν, και γνώσιν και έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην.
Παρ. 8,12 Εγώ, η θεία σοφία, εγκαθιστώ εις την καρδιαν των καλοπροαιρέτων ανθρώπων ορθάς σκέψεις και αγαθήν θέλησιν. Την αληθή γνώσιν και επιστήμην εγώ την προσκαλώ να εγκατοικήση εις αυτούς.
Παρ. 8,13 φόβος Κυρίου μισεί αδικίαν, ύβριν τε και υπερηφανίαν και οδούς πονηρών· μεμίσηκα δε εγώ διεστραμμένας οδούς κακών.
Παρ. 8,13 Εκείνος που εμπνεόμενος από εμέ ευλαβείται και φοβείται τον Κυριον, μισεί την αδικίαν, όπως επίσης την αλαζονείαν, την έπαρσιν και γενικώς τους τρόπους ζωής των πονηρών ανθρώπων. Εγώ η ίδια έχω μισήσει και μισώ τας διεστραμμένας οδούς των πονηρών ανθρώπων.
Παρ. 8,14 εμή βουλή και ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δε ισχύς·
Παρ. 8,14 Ιδική μου είναι η ορθή συμβουλή και κρίσις. Ιδική μου δε και η ασφάλεια των ανθρώπων. Ιδική μου είναι η συνεσις και ιδική μου είναι η δύναμις, ώστε παντού εγώ να υπερισχύω.
Παρ. 8,15 δι εμού βασιλείς βασιλεύουσι και οι δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην·
Παρ. 8,15 Χαρις εις εμέ οι βασιλείς βασιλεύουν και κυβερνούν ειρηνικώς και ορθώς. Οι δε άρχοντες των λαών, φωτιζόμενοι από εμέ, συντάσσουν και εκδίδουν αποφάσεις και νόμους δικαίους.
Παρ. 8,16 δι εμού μεγιστάνες μεγαλύνονται, και τύραννοι δι εμού κρατούσι γής.
Παρ. 8,16 Δι' εμού οι μεγιστάνες γίνονται μεγάλοι και ένδοξοι, και οι μονάρχαι με τον ιδικόν μου φωτισμόν κυριαρχούν και κυβερνούν ορθώς τας χώρας.
Παρ. 8,17 εγώ τους εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δε εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν.
Παρ. 8,17 Εγώ αγαπώ εκείνους, οι οποίοι με αγαπούν. Οσοι δε με αναζητούν, με ευρίσκουν. Ετσι δε αποκτούν χάριν εκ μέρους του Θεού, και δόξαν εκ μέρους των ανθρώπων.
Παρ. 8,18 πλούτος και δόξα εμοί υπάρχει και κτήσις πολλών και δικαιοσύνη.
Παρ. 8,18 Εις εμέ υπάρχει και ανήκει ο πλούτος και η δόξα. Δι εμού επιτυγχάνεται η απόκτησις πολλών αγαθών και της αρετής.
Παρ. 8,19 βέλτιον εμέ καρπίεσθαι υπέρ χρυσίον και λίθον τίμιον, τα δε εμά γεννήματα κρείσσω αργυρίου εκλεκτού.
Παρ. 8,19 Είναι καλύτερον να δρέπη κανείς και απολαμβάνη τους ιδικούς μου καρπούς, παρά να θησαυρίζη χρυσόν και πολυτίμους λίθους. Τα ιδικά μου δώρα είναι ασυγκρίτως ανώτερα, από τον πλέον εκλεκτόν και ανόθευτον άργυρον.
Παρ. 8,20 εν οδοίς δικαιοσύνης περιπατώ και ανά μέσον τρίβων δικαιοσύνης αναστρέφομαι,
Παρ. 8,20 Περιπατώ πάντοτε στους δρόμους της αρετής, αναστρέφομαι διαρκώς και ευρίσκομαι στους δρόμους της δικαιοσύνης·
Παρ. 8,21 ίνα μερίσω τοίς εμέ αγαπώσιν ύπαρξιν και τους θησαυρούς αυτών εμπλήσω αγαθών. εάν αναγγείλω υμίν τα καθ ημέραν γινόμενα, μνημονεύσω τα εξ αιώνος αριθμήσαι.
Παρ. 8,21 δια να μοιράζω εις όσους με αγαπούν αληθινόν πλούτον· να γεμίζω τα θησαυροφυλάκιά των με πλήθος αγαθών. Ακούσατέ με, λοιπόν, με προσοχήν, εάν αναγγείλω εις σας όλα όσα αγαθά έργα κάθε ημέραν γίνονται από εμέ. Θα σας υπενθυμίσω επί πλέον ένα προς ένα, όσα δια μέσου των αιώνων έχουν γίνει.
Παρ. 8,22 Κύριος έκτισέ με αρχήν οδών αυτού εις έργα αυτού,
Παρ. 8,22 Εμέ, την ενυπόστατον Σοφίαν, τον Υιόν και Λογον, ο Θεός και πατήρ μου, με εγέννησεν άναρχον προ πάντων των αιώνων. Και με κατέστησεν εν χρόνω δημιουργόν του σύμπαντος κόσμου.
Παρ. 8,23 πρό τού αιώνος εθεμελίωσέ με εν αρχή, πρό τού την γήν ποιήσαι

Παρ. 8,23 Προαιωνίως, προ πάσης δημιουργίας, πριν ακόμη δημιουργηθή η γη, με ώρισε θεμέλιον και αρχήν των πάντων.
Παρ. 8,24 και πρό τού τας αβύσσους ποιήσαι, πρό τού προελθείν τας πηγάς των υδάτων,
Παρ. 8,24 Και πριν δημιουργήση τους ωκεανούς και τας θαλάσσας, πριν ακόμη αρχίσουν αι πηγαί να αναβλύζουν το ύδωρ επί της γης,
Παρ. 8,25 πρό τού όρη εδρασθήναι, πρό δε πάντων βουνών γεννά με.
Παρ. 8,25 πριν εδραιωθούν αμετακίνητα τα όρη τα υψηλά εις τας θέσεις των και τα βουνά, με εγέννησε προαιωνίως και ανάρχως.
Παρ. 8,26 Κύριος εποίησε χώρας και οικήτους και άκρα οικούμενα της υπ ουρανόν.
Παρ. 8,26 Ο Κυριος εδημιούργησε τας χώρας, που κατοικούνται και τας ακατοίκητους περιοχάς και τα πέρατα της οικουμένης, η οποία εκτείνεται κάτω από τον ουρανόν.
Παρ. 8,27 ηνίκα ητοίμαζε τον ουρανόν, συμπάρημην αυτώ, και ότε αφώριζε τον εαυτού θρόνον επ ανέμων·
Παρ. 8,27 Όταν εδημιούργουσε και ενηρμόνιζε το ουράνιον σύμπαν, ήμουν εγώ μαζί με αυτόν, όπως και όταν ώριζε και εστήριζε τον θρόνον του επί πτερύγων ανέμων·
Παρ. 8,28 ηνίκα ισχυρά εποίει τα άνω νέφη, και ως ασφαλείς ετίθει πηγάς της υπ ουρανόν
Παρ. 8,28 και όταν εστερέωνε επάνω στον ουρανόν τα ελαφρότατα νέφη, δια να κρατούν τους ωκεανούς των υδάτων και εξησφάλιζεν ετσι τας πηγάς των υδάτων κάτω εις την γην.
Παρ. 8,29 και ισχυρά εποίει τα θεμέλια της γης,
Παρ. 8,29 Όταν ισχυρά και ακλόνητα έκαμνε τα θεμέλια της γης,
Παρ. 8,30 ήμην παρ αυτώ αρμόζουσα. εγώ ήμην ή προσέχαιρε, καθ ημέραν δε ευφραινόμενη εν προσώπω αυτου εν παντί καιρώ,
Παρ. 8,30 εγώ ευρισκόμην πλησίον του και ενηρμόνιζα τα πάντα. Εγώ υπήρξα πάντοτε δι' αυτόν η μόνιμος χαρά και μακαριότης του. Προαιωνίως δε, και ειδικώτερα κατά το διάστημα της δημιουργίας, εγώ απήλαυα την χαράν και την τέρψιν του προσώπου του·
Παρ. 8,31 ότε ενευφραίνετο την οικουμένην συντελέσας, και ενευφραίνετο εν υιοίς ανθρώπων.
Παρ. 8,31 μάλιστα δε τότε, που είχαν αποπερατώσει την δημιουργίαν και την οικουμένην, και ηυφραίνετο βλέπων τα πάντα καλά λίαν. Και επί πάσι τούτοις ηυφραίνετο βλέπων τους υιούς των ανθρώπων της γης.
Παρ. 8,32 νύν σύν, υιέ, άκουέ μου και μακάριοι, οί οδούς μου φυλάσσοντες,
Παρ. 8,32 Τωρα, λοιπόν, παιδί μου, άκουε και βάλε μέσα εις την καρδιά σου αυτά τα οποία εγώ, η ενυπόστατος Σοφία, σε εδίδαξα. Και έχε υπ' όψιν σου ότι είναι μακάριοι αυτοί, που σαν παιδιά μου φυλάσσουν τας εντολάς μου.
Παρ. 8,33 ακούσατε παιδείαν και σοφίσητε και μη αποφραγήτε.
Παρ. 8,33 Ακούσατε, λοιπόν, όλοι την παιδαγωγούσαν και μορφώνουσαν σοφίαν και γίνετε πραγματικώς σοφοί. Μη φράσσετε τα ώτα σας και μη κλείετε την καρδιά σας εις την θείαν σοφίαν.
Παρ. 8,34 μακάριος ανήρ, ός εισακούεται μου, και άνθρωπος, ός τας εμάς οδούς φυλάξει αγρυπνών επ εμαίς θύραις καθ ημέραν, τηρών σταθμούς εμών εισόδων·
Παρ. 8,34 Τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα ακούση και θα υπακούση εις εμέ, θα φυλάξη τας εντολάς μου και άγρυπνος κάθε ημέραν στο κατώφλι των θυρών του ναού μου θα παρακολουθώ με προσοχήν τας εισόδους μου.
Παρ. 8,35 αι γάρ έξοδοί μου έξοδοι ζωής, και ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου.
Παρ. 8,35 Διότι αι πορείαι μου και αι κατευθύνσεις μου οδηγούν εις μακαριάν ζωήν. Δι' αυτόν, που τας ακολουθεί, ετοιμάζεται πλουσιοπάροχος ευμένεια εκ μέρους του Κυρίου.
Παρ. 8,36 οι δε αμαρτάνοντες εις εμέ ασεβούσιν εις τα εαυτών ψυχάς, και οι μισούντές με αγαπώσι θάνατον.
Παρ. 8,36 Εξ αντιθέτου, όσοι αμαρτάνουν απέναντί μου, ασεβούν εις την πραγματικότητα και βλέπτουν την αθάνατον ψυχήν των· και όσοι με μισούν και με αποστρέφονται αγαπούν τον θάνατον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Παρ. 9,1 Η σοφία ωκοδόμησεν εαυτή οίκον και υπήρξε στύλους επτά·
Παρ. 9,1 Η σοφία οικοδόμησε δια τον εαυτόν της οίκον, τον οποίον εστήριξεν εις επτά, εις πολλούς στερεούς και ακλόνητους στύλους
Παρ. 9,2 έσφαξε τα εαυτής θύματα, εκέρασεν εις κρατήρα τον εαυτής οίνον και ητοίμασάτο την εαυτής τράπεζαν·
Παρ. 9,2 Δια την πλουσίαν τράπεζαν, την οποίαν θα παρέθετε στους συνδαιτυμόνας της, έσφαξε τα σφάγια της και εγέμισε μεγάλον οινοδοχείον με τον οίνον της και ητοίμασε την πλουσίαν τράπεζάν της.
Παρ. 9,3 απέστειλε τους εαυτής δούλους συγκαλούσα μετά υψηλού κηρύγματος επί κρατήρα λέγουσα·
Παρ. 9,3 Και αφού τα πάντα ητοίμασθησαν, έστειλε τους υπηρέτας της, τους κήρυκας της αληθείας, προσκαλούσα με μεγαλειώδες έντονον κήρυγμα να προσέλθουν, όσοι ήθελαν, να πούν από τον έκλεκτον οίνον του οινοδοχείου της. Και έλεγεν·
Παρ. 9,4 ός εστιν άφρων, εκκλινάτω προς με· και τοίς ενδεέσι φρενών είπεν·
Παρ. 9,4 "εκείνος, που δεν έχει αποκτήσει σοφίαν και σύνεσιν, ας έλθη προς εμέ". Και εις εκείνους, οι οποίοι είναι πτωχοί από απόψεως νοητικών ικανοτήτων, είπεν·
Παρ. 9,5 έλθετε φάγετε των εμών άρτων και πίετε οίνον, ον εκέρασα υμίν·
Παρ. 9,5 "ελάτε να φάγετε από τους άρτους μου και να πίετε από το κρασί, το οποίο εγώ σας έχω κεράσει,
Παρ. 9,6 απολείπετε αφροσύνην, ίνα εις τον αιώνα βασιλεύσητε, και ζητήσατε φρόνησιν, και κατορθώσατε εν γνώσει σύνεσιν.
Παρ. 9,6 Αφήσατε την ανοησίαν και απερισκεψίαν, εις την οποίαν σας προσκαλεί η αμαρτία, και ελάτε μαζί μου, δια να βασιλεύσετε με εμέ αιωνίως. Ζητήσατε και επιδιώξατε την φρόνησιν, που εγώ παρέχω, και αγωνισθήτε, δια να επιτύχετε να γίνετε εν γνώσει συνετοί.
Παρ. 9,7 Ο παιδεύων κακούς λήψεται εαυτώ ατιμίαν· ελέγχων δε τον ασεβή μωμήσεται εαυτόν.
Παρ. 9,7 Εκείνος που θα θελήση να παιδαγωγήση τους αμετανόητως κακούς, θα εξευτελισθή και θα υβρισθή από αυτούς.

Εκείνος που θέλει να υποδείξει τα σφάλματα και να ελέγξει τον κακόν, θα επισύρη συκοφαντίας και αδικούς κατηγορίας εναντίον του.

Παρ. 9,8 μη έλεγχε κακούς, ίνα μη μισήσωσί σε· έλεγχε σοφόν, και αγαπήσει σε.

Παρ. 9,8 Μη ελέγξης, λοιπόν, τους κακούς, δια να μη σε μισήσουν. Ελεγχε και υπόδειξε το ορθόν στον συνετόν και μυαλωμένον, και αυτός θα σε αγαπήσει.

Παρ. 9,9 δίδου σοφώ αφορμήν, και σοφώτερος έσται· γνώριζε δικαίω, και προσθήσει τού δέχεσθαι.

Παρ. 9,9 Με τας υποδείξεις σου δίδε στον σοφόν αφορμήν διορθώσεώς του και βελτιώσεως, και θα γίνη σοφώτερος και συνετώτερος. Καμε γνωστάς στον δικαίον τας ατελείας του και αυτός ευγνωμόνως θα δέχεται ακόμη προθυμότερον τας συμβουλάς σου.

Παρ. 9,10 αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, και βουλή αγίων σύνεσις, το δε γνώναι νόμον διανοίας εστίν αγαθής·

Παρ. 9,10 Αρχή και θεμέλιον της αληθινής σοφίας είναι η ευλάβεια και ο φόβος του Κυρίου. Ποθος δε και θέλησις των αγίων είναι η κατά Θεόν σύνεσις. Η δε κατανόησις του θείου νόμου είναι δείγμα καλοπροαίρετου και φωτισμένης διανοίας.

Παρ. 9,11 τούτω γάρ τώ τρόπω πολύν ζήσεις χρόνον, και προστεθήσεται σοι έτη ζωής σου.

Παρ. 9,11 Με αυτόν τον τρόπον, με την ευλάβειαν και υπακοήν σου προς τον Θεόν, θα ζήσης πολύν χρόνον και θα προστεθούν εις σε εκ μέρους του Θεού πολλά χρόνια ζωής.

Παρ. 9,12 υιέ, εάν σοφός γένη σεαυτώ, σοφός έση και τοίς πλησίον· εάν δε κακός αποβής, μόνος αν αντλήσεις κακά. ός ερριδεταί επί ψεύδεσιν, ούτος ποιμαίνει ανέμους, ο δ αυτός διώζεται όρνεα πετόμενα· απέλιπε γάρ οδούς τού εαυτού αμπελώνος, τους δε άξονας τού ιδίου γεωργίου πεπλάνηται· διαπορεύεται δε δι ανύδρου ερήμου και γήν διατεταγμένην εν διψώδεσι, συνάγει δε χερσίν ακαρπίαν.

Παρ. 9,12 Παιδί μου, εάν γίνης κατά Θεόν σοφός, θα είσαι καλός δια τον εαυτόν σου, καλός δε και δια τον πλησίον σου. Εάν όμως γίνης κακός, τας συνεπείας και τας οδύνας της κακίας σου θα τας συσσωρεύης μόνος σου επάνω σου. Οποιος σπριζιζεται στο ψεύδος, ποιμαίνει ανέμους, ματαιοπονει. Αυτός είναι σαν να κυνηγά πουλιά, που πετούν στον αέρα και είναι άπιαστα. Αδίκως κοπιάζει. Ο σκνηρός και ασύνετος, που εγκατέλειψε τον δρόμον, ο οποίος οδηγεί στο αμπέλι του, και περιεπλανήθη μακράν των δρόμων, που οδηγούν στον ιδικόν του αγρόν, όπου είχε καθήκον να εργασθή, αυτός βαδίζει ετσι δια μέσου μιας ερήμου και ανύδρου περιοχής, δια μέσου ενός τόπου, που ευρίσκεται εις ξηράς και διψασμένος περιοχάς, μαζεύει με τα χέρια του ακαρπίαν, δηλαδή το τίποτε.

Παρ. 9,13 Γυνή άφρων και θρασεία ενδεής ψωμού γίνεται, ή ουκ επίσταται αισχύνην.

Παρ. 9,13 Η ασύνετος, η διεφθαρμένη και η αδιάντροπος γυναίκα φθάνει μέχρι του σημείου να στερήται και από αυτό το ψωμί της και να πεινάς. Αυτή δεν ξέρει, τι θα τη εντροπή και σεμνότης.

Παρ. 9,14 εκάθισεν επί θύραις τού εαυτής οίκου, επί δίφρου εμφανώς εν πλατείαις,

Παρ. 9,14 Εκάθισεν εμπρός από την θύραν του σπιτιού της, επάνω εις υψηλόν κάθισμα, ώστε να φαίνεται από τους άνδρας, που ευρίσκονται εις τας πλατείας,

Παρ. 9,15 προσκαλουμένη τους παριόντας και κατευθύνοντας εν ταίς οδοίς αυτών·

Παρ. 9,15 προσκαλεί αυτούς, που διέρχονται και βαδίζουν κατ' ευθείαν τον δρόμον των, λέγουσα·

Παρ. 9,16 ός εστιν υμών αφρονέστατος, εκκλινάτω προς με και τοίς ενδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα·

Παρ. 9,16 "όποιος από σας είναι ανοητότατος και ηλίθιος, ας έλθη κοντά μου. Και αυτούς, οι οποίοι στερούνται και της στοιχειώδους συνείσεως και γνώσεως προτρέπω και τους λέγω·

Παρ. 9,17 άρτων κρυφίων ηδέως άψασθε και ύδατος κλοπής γλυκερού.

Παρ. 9,17 πιάστε και πάρτε στα χέρια σας το κρυφό ψωμί μου και τα απηγορευμένα φαγητά μου. Πιέτε το νοστιμώτατο κλεμμένο νερό μου!"

Παρ. 9,18 ο δε ουκ οίδεν ότι γηγενείς παρ αυτή όλλυνται, και επί πέταυρον άδου συναντά.

Παρ. 9,18 Ο άνδρας, που ελκύεται από τα λόγια της και πηγαίνει κοντά της, δεν γνωρίζει ότι οι υλόφρονες και σαρκολάτραι ευρίσκουν εκεί την απώλειαν, και ότι η συνάντησις της είναι παγίδα, η οποία οδηγεί εις τας εισόδους του άδου.

Παρ. 9,18α αλλά αποπήδησον, μη χρονίσης εν τώ τόπω, μηδέ επιστήσης το σόν όμμα προς αυτήν·

Παρ. 9,18^α Σύν όμως εκτινάξου με μεγάλα πηδήματα μακράν από αυτήν και μη σταματήσης ουδέ επ' ελάχιστον χρόνον στον τόπον εκείνον. Ούτε δε και να προσηλώσης το βλέμμα σου προς αυτήν.

Παρ. 9,18β ούτως γάρ διαβήση ύδωρ αλλότριον και υπερβήση ποταμόν αλλότριον·

Παρ. 9,18β Ετσι όταν συμπεριφερθής και πράξης, θα περάσης, χωρίς να εγγίσης το ξένον και απηγορευμένον αυτό νερό. Θα διαβής τον επικίνδυνον αυτόν ξένον ποταμόν ασφαλής.

Παρ. 9,18γ από δε ύδατος αλλοτριού απόσχου και από πηγής αλλοτριας μη πίης,

Παρ. 9,18γ Κράτησε τον εαυτόν σου μακρυνά από τα ξένα δολερά ύδατα της αμαρτωλής χαράς και μη πίης νερό από ξένην πηγήν. Μην θελήσης να απολαύσης χαράν με αμαρτωλήν γυναίκα,

Παρ. 9,18δ ίνα πολύν ζήσης χρόνον, προστεθή δε σοι έτη ζωής.

Παρ. 9,18δ δια να ζήσης ετσι επί πολύν χρόνον και να προστεθούν εις σε πολλά έτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Παρ. 10,1 Υιός σοφός ευφραίνει πατέρα, υιός δε άφρων λύπη τή μητρί.

Παρ. 10,1 Ο συνετός και ενάρετος υιός ευφραίνει τον πατέρα του. Εξ αντιθέτου το άμυαλο και άστοργο παιδί είναι λύπη και πικρία δια την μητέρα του.

Παρ. 10,2 ουκ ωφελήσουσι θησαυροί ανόμου, δικαιοσύνη δε ρύσεται εκ θανάτου.

Παρ. 10,2 Οι θησαυροί, που απεκτήθησαν με παρανομίας, δεν έχουν να ωφελήσουν τίποτε τους παρανόμους ανθρώπους. Εξ αντιθέτου η ελεημοσύνη και γενικώτερον η αρετή θα σώση τον άνθρωπον από την καταστροφήν και τον πνευματικόν θάνατον.

Παρ. 10,3 ου λιμοκτονήσει Κύριος ψυχήν δικαίαν, ζωήν δε ασεβών ανατρέψει.

Παρ. 10,3 Ο Κυριος δεν θα επιτρέψει να πεθάνη από την πείναν ο δικαίος. Την καλοζωϊαν όμως και ευημερίαν των ασεβών θα την αναποδογυρίση και θα την εξαφανίση

Παρ. 10,4 πενία άνδρα ταπεινοί, χείρες δε ανδρείων πλουτίζουσιν. 4α υιός πεπαιδευμένος σοφός έσται, τώ δε άφρονι

διακόνω χρήσεται.

Παρ. 10,4 Η πτωχεία εξευτελίζει τον οκνηρόν και ράθυμον. Εξ αντιθέτου τα χέρια των εργατικών ανθρώπων φέρουν πλούτη.

Παρ. 10,5 διεσώθη από καύματος υιός νοήμων, ανεμόφθορος δε γίνεται εν αμητώ υιός παράνομος.

Παρ. 10,5 Ο φρόνιμος και εξυπνος υιός γνωρίζει να προφυλάσσεται από τας παγίδας της αμαρτίας, όπως από την ηλίασιν εν καιρώ θέρους. Ο ασύνετος όμως και παράνομος υιός γίνεται δυστυχής και άθλιος, σαν το μαραμμένον φυτόν κατά τον καιρόν του θερισμού, το οποίον κατέστρεψεν ο καυστικός λίβας.

Παρ. 10,6 ευλογία Κυρίου επί κεφαλὴν δικαίου, στόμα δε ασεβῶν καλύψει πένθος άωρον.

Παρ. 10,6 Η ευλογία του Θεού πλουσία κατέρχεται εις την κεφαλὴν του εναρέτου. Το δε στόμα των ασεβῶν θα το σκεπάση πρόωρα η σιγή του θανάτου.

Παρ. 10,7 μνήμη δικαίων μετ εγκωμίων, όνομα δε ασεβούς σβέννυται.

Παρ. 10,7 Η ανάμνησις των δικαίων συνοδεύεται πάντοτε από επαίνους και εγκώμια, ενώ το όνομα του ασεβούς θα σβήση δια παντός.

Παρ. 10,8 σοφός καρδία δέξεται εντολάς, ο δε άστεγος χείλεσι σκολιάζων υποσκελισθήσεται.

Παρ. 10,8 Ο κατά Θεόν παιδαγωγημένος και μορφωμένος, ο σοφός, δέχεται συμβουλὰς εκ μέρους των άλλων. Εκείνος όμως που έχει απύλωτον και αχαλίνωτον το στόμα του και λέγει πονηρά και διεστραμμένα, θα καταφρονηθή από τους άλλους.

Παρ. 10,9 ός πορεύεται απλώς, πορεύεται πεποιθώς, ο δε διαστρέφων τας οδούς αυτού, γνωσθήσεται.

Παρ. 10,9 Οποιος πορεύεται με αθωότητα και ευθύτητα, προχωρεί με πεποίθησιν και θάρρος, διότι δεν θα καταισχυνηθή. Εξ αντιθέτου εκείνος, του οποίου οι δρόμοι της ζωής είναι δόλιοι και διεστραμμένοι, θα γίνη μίαν ημέραν γνωστός και θα καταφρονηθή.

Παρ. 10,10 ο εννεύων οφθαλμοίς μετά δόλου, συνάγει ανδράσι λύπας, ο δε ελέγχων μετά παρησίας, ειρηνοποιεί.

Παρ. 10,10 Εκείνος που κάνει με τα μάτια του νοήματα συγκατανεύσεως, ανειλικρινή όμως και δόλια, συσσωρεύει πικρίας και λύπας στους ανθρώπους. Εξ αντιθέτου εκείνος ο οποίος ελέγχει φανερά και μετά θάρρους, αποκαθιστά ειρήνην στον ίδιον τον άνθρωπον και στους ανθρώπους μεταξύ των.

Παρ. 10,11 πηγὴ ζωής εν χειρὶ δικαίου, στόμα δε ασεβούς καλύψει απώλεια.

Παρ. 10,11 Εις το χέρι του δικαίου υπάρχει η πηγὴ της ζωής, της καλωσύνης και της αγάπης. Εξ αντιθέτου το πονηρόν στόμα του ασεβούς θα το σκεπάση η απώλεια και ο όλεθρος.

Παρ. 10,12 μίσος εγείρει νείκος, πάντας δε τους μη φιλονεικούντας καλύπτει φιλία.

Παρ. 10,12 Το μίσος προκαλεί και δημιουργεί φιλονεικίας και έριδας, όλους δε εκείνους που δεν φιλονεικούν, τους στεγάζει και τους συνδέει φιλία και αγάπη.

Παρ. 10,13 ός εκ χειλέων προφέρει σοφίαν, ράβδω τύπτει άνδρα ακάρδιον.

Παρ. 10,13 Οποιος βγάλλει από τα χείλη του σοφούς κατά Θεόν λόγους, είναι σαν να κτυπά με ράβδον τον ψυχικώς ακαλλιέργητον άνθρωπον.

Παρ. 10,14 σοφοί κρύψουσιν αίσθησιν, στόμα δε προπετούς εγγίζει συντριβή.

Παρ. 10,14 Οι πραγματικά σοφοί αποταμιεύουν και κρύπτουν εντός των την γνώσιν, δια να την χρησιμοποιήσουν εκεί που πρέπει, ενώ το στόμα του απερίσκεπτου, που επιπολαίως πετάει τα λόγια του, οδηγεί εις πλήρη συντριβήν.

Παρ. 10,15 κτήσις πλουσίων πόλις οχυρά, συντριβὴ δε ασεβῶν πενία.

Παρ. 10,15 Η περιουσία των ευσεβῶν πλουσίων μένει σταθερά ωσάν την ωχυρωμένην πόλιν, τους ασεβείς όμως, και αν πλουτήσουν, θα τους συντριβή εν τέλει η φτώχεια.

Παρ. 10,16 έργα δικαίων ζώην ποιεί, καρποί δε ασεβῶν αμαρτίας.

Παρ. 10,16 Τα έργα των δικαίων καθιστούν την ζωήν αυτών των ιδίων και των άλλων ευτυχισμένην, ενώ οι καρποί των ασεβῶν είναι αι ψυχοκτόνοι αμαρτίαι.

Παρ. 10,17 οδούς δικαίας ζωής φυλάσσει παιδεία, παιδεία δε ανεξέλεγκτος πλανάται.

Παρ. 10,17 Η κατά Θεόν διαπαιδαγώγησις και μόρφωσις διατηρεί ορθὰς τας πορείας της ζωής μας. Εξ αντιθέτου η κακή ανατροφή, η χωρίς υποδείξεις και ελέγχους παιδαγωγία οδηγεί εις ολεθρίας πλάνας.

Παρ. 10,18 καλύπτουσιν έχθραν χείλη δίκαια, οι δε εκφέροντες λοιδορίας αφρονέστατοί εισιν.

Παρ. 10,18 Και αν υπάρχη κάποια εχθρότης εις την καρδίαν των δικαίων ανθρώπων, το στόμα των δεν την εκφράζει, αλλά την σκεπάει. Εξ αντιθέτου αυτοί, οι οποίοι εκστομίζουν λόγους υβριστικούς, είναι αφρονέστατοι και ανοητότατοι.

Παρ. 10,19 εκ πολυλογίας ουκ εκφεύξη αμαρτίαν, φειδόμενος δε χειλέων νοήμων έση.

Παρ. 10,19 Από την πολυλογίαν δεν θα ξεφύγης την αμαρτίαν, ενώ εάν προσέχης τα χείλη σου και είσαι λιγοστός εις τα λόγια σου, θα φανής συντετός και φρόνιμος.

Παρ. 10,20 άργυρος πεπτρωμένος γλώσσα δικαίου, καρδία δε ασεβούς εκλείψει.

Παρ. 10,20 Η γλώσσα του δικαίου είναι καθαρά ωσάν τον άργυρον, που έχει καθαρισθή δια του πυρός, ενώ η καρδία του ασεβούς είναι διεφθαρμένη και θα εξαφανισθή.

Παρ. 10,21 χείλη δικαίων επίσταται υψηλά, οι δε άφρονες εν ενδεία τελευτώσιν.

Παρ. 10,21 Τα χείλη των δικαίων γνωρίζουν να ομιλούν δι' υψηλά και σοφά νοήματα. Ενώ οι αμαρτωλοί και ασύνετοι πεθαίνουν μέσα εις την πνευματικήν των γυμνότητα και πτωχείαν.

Παρ. 10,22 ευλογία Κυρίου επί κεφαλὴν δικαίου· αυτή πλουτίζει, και ου μη προστεθή αυτή λύπη εν καρδία.

Παρ. 10,22 Η ευλογία του Κυρίου πλουσία κατέρχεται εις την κεφαλὴν του δικαίου. Αυτή τον κάμνει πλούσιον και χάρις εις αυτήν δεν θα κατακυριεύση λύπη την καρδίαν του.

Παρ. 10,23 εν γέλωτι άφρων πράσσει κακά, η δε σοφία άνδρι τίκτει φρόνησιν.

Παρ. 10,23 Με ανόητα γέλια ο ασύνετος διαπράττει τα πονηρά αυτού έργα. Η σοφία όμως χαρίζει στον άνθρωπον σύνεσιν και διάκρισιν, πως να φέρεται εις τας διαφόρους περιστάσεις.

Παρ. 10,24 εν απωλεία ασεβής περιφέρεται, επιθυμία δε δικαίου δεκτή.

Παρ. 10,24 Μέσα εις την φθοράν και τον όλεθρον κινείται συνεχώς ο ασεβής. Οι ευγενείς όμως και ιεροί πόθοι του δικαίου γίνονται δεκτοί από τον Θεόν και εκπληρώνονται.

Παρ. 10,25 παραπορευομένης καταιγίδος αφανίζεται ασεβής, δικαίος δε εκκλίνας σώζεται εις τον αιώνα.

Παρ. 10,25 Όταν εκσπά καταγίγς κινδύνων και περιπετειών ο ασεβής δεν γνωρίζει πως να προφυλαχθή και καταστρέφεται. Εξ αντιθέτου ο δίκαιος, χάρις στον παρά του Θεού φωτισμόν, ευρίσκει τρόπον σωτηρίας, παρεκκλίνει από τον κίνδυνον και σώζεται πάντοτε.

Παρ. 10,26 ὡσπερ ὄμφαξ οδοῦσι βλαβερόν και καπνός ὄμμασιν, οὕτως παρανομία τοῖς χρωμένοις αὐτή.

Παρ. 10,26 Ὅπως το ἄγουρο σταφύλι εἶναι βλαβερόν δια τα δόντια και ο καπνός δια τα μάτια, ἔτσι εἶναι βλαβερά και η παρανομία, δι' ὅλους τους ανθρώπους οι οποίοι την διαπράττουν.

Παρ. 10,27 φόβος Κυρίου προστίθησιν ημέρας, ἔτη δε ασεβῶν ὀλιγωθήσεται.

Παρ. 10,27 Η ευσέβεια προς τον Θεόν χαρίζει μακροβιότητα. Εξ αντιθέτου τα ἔτη της ζωῆς των ασεβῶν θα εἶναι ὀλίγα.

Παρ. 10,28 εγχρονίζει δικαίους ευφροσύνη, ἐλπίς δε ασεβῶν ἀπολείται.

Παρ. 10,28 Η χαρά και η ευφροσύνη παραμένει ἐπὶ πολὺν χρόνον στους δικαίους. Η ἐλπίς ὁμως των ασεβῶν δια μίαν καλυτέραν ζωὴν, θα μείνη ἀνεκπλήρωτος, θα χαθῆ και θα εξαφανισθῆ.

Παρ. 10,29 οὐχ ὄρωμα οἴου φόβος Κυρίου, συντριβὴ δε τοῖς εργαζομένοις κακά.

Παρ. 10,29 Η εὐλάβεια και ο σεβασμός του δικαίου προς τον Κυριον εἶναι δι' αὐτόν ἀπόρθητον οὐχ ὄρωμα. Εκείνοι ὁμως, που διαπράττουν τα κακά, θα καταστραφούν.

Παρ. 10,30 δίκαιος εἰς τον αἰῶνα οὐκ ἐνδώσει, ασεβεῖς δε οὐκ οικήσουσι γῆν.

Παρ. 10,30 Ο δίκαιος ποτε δεν θα μετακινηθῆ ἀπὸ την θέσιν του, δεν θα ἐκδιωχθῆ ἀπὸ τον οἶκον, ἀπὸ το πάτριον εδαφος· ἐνῶ οι ασεβεῖς ἐξ ἀντιθέτου θα ξεριζωθούν, δεν θα κατοικήσουν μονίμως εἰς αὐτό.

Παρ. 10,31 στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δε ἀδίκου ἐξολεῖται.

Παρ. 10,31 Το στόμα του δικαίου στάζει, ὡσάν γλυκὺ μέλι, την σοφίαν πάντοτε. Η γλῶσσα ὁμως του πονηροῦ και ἀδίκου θα ἐξολοθρευθῆ.

Παρ. 10,32 χεὶλή ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, στόμα δε ασεβῶν ἀποστρέφεται.

Παρ. 10,32 Τα χεὶλή των δικαίων στάζουν πάντοτε χάριτας Θεοῦ, ἐνῶ το στόμα των ασεβῶν προκαλεῖ την ἀηδίαν και ἀποστροφήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Παρ. 11,1 Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δε δίκαιον δεκτόν αὐτῶ.

Παρ. 11,1 Δολιες ζυγαριές, που ζυγίζουν ἀδίκα, εἶναι ἀποκρουστικῆς και μισητῆς ἐνώπιον του Κυρίου. Ζυγια δε ὀρθά και σωστά εἶναι δεκτά και εὐλογημένα ἀπὸ τον Θεόν.

Παρ. 11,2 οὐ εἰάν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ και ἀτιμία· στόμα δε ταπεινῶν μελετά σοφίαν

Παρ. 11,2 Ὅπου θα εἰσέλθῃ και θα κυριαρχῆσῃ υπερηφάνεια, ἐκεῖ θα ἀκολουθῆσῃ ο ἐξευτελισμός και η ταπεινῶσις. Η διάνοια δε των ἀληθινῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων μελετά ὀρθά και συνετά και το στόμα των ἐκφράζει σοφά λόγια. Η τελειότης των ἐναρτέων ἀνθρώπων θα ὀδηγῆ αὐτούς με ἀσφάλειαν, ἐνῶ αὐτούς, που παραβαίνουν τον θεῖον νόμον, η υποδουλώσις και η ἀποτυχία θα τους ἔχουν λάφυρόν των.

Παρ. 11,3 ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελλον, πρόχειρος δε γίνεται και ἐπίχαρτος ασεβῶν ἀπώλεια.

Παρ. 11,3 Ο δίκαιος ὅταν ἀποθάνῃ, ἀφήνει ὀπισθὲν του λύπην δια τον θάνατόν του· ο ὀλεθρος ὁμως των ασεβῶν γίνεται ἀμέσως και μετὰ χαράς δεκτός.

Παρ. 11,4 οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρα θυμοῦ, δικαιοσύνη δε ρύσεται ἀπὸ θανάτου.

Παρ. 11,4 Δεν θα ὠφελήσουν τα πλουτή, ὅταν ἐκσπάσῃ η θεῖα ὀργή. Ἐνῶ η ἀρετὴ θα σώσῃ τον ἀνθρώπον ἀπὸ πολλά δεινά και ἀπὸ τον αἰώνιον θάνατον.

Παρ. 11,5 δικαιοσύνη ἀμώμους ὀρθοτομεῖ οδοῦς, ἀσέβεια δε περιπίπτει ἀδικία.

Παρ. 11,5 Η ἀρετὴ χαράσσει ἀψογον και ευθειαν την ὁδόν των ἀνθρώπων. Η ἀσέβεια ὁμως περιπίπτει και περιπλέκεται μέσα εἰς πολλές ἀδικίας.

Παρ. 11,6 δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύεται αὐτούς, τῆ δε ἀπώλεια αὐτῶν ἀλίσκονται παράνομοι.

Παρ. 11,6 Η ἀρετὴ λυτρῶνει τους εὐσυνειδήτους και ἐντίμους ἀνθρώπους. Ἐνῶ οι παραβάται του θεῖου νόμου συλλαμβάνονται εἰς την παγίδα της ἀπώλειας και του ὀλέθρου.

Παρ. 11,7 τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὀλλυται ἐλπίς, το δε καύχημα των ασεβῶν ὀλλυται.

Παρ. 11,7 Ὅταν τελευτήσῃ ο δίκαιος ἀνθρώπος, δεν χάνεται η ἐλπίς της σωτηρίας του· ἐξ ἀντιθέτου δε ἐκεῖνα δια τα ὀποία ἐκαυχῶντο οι ασεβεῖς, ο πλούτος, η δύναμις και η δόξα των, ἐξαφανίζονται ἐξ ὀλοκλήρου.

Παρ. 11,8 δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δε παραδίδεται ο ασεβής.

Παρ. 11,8 Ο δίκαιος διαφεύγει τας παγίδας, που του στήνουν ὡς πονηροὶ θηρευταὶ οι ασεβεῖς, ἀντ' αὐτοῦ δε συλλαμβάνεται εἰς την παγίδα και παραδίδεται ο ασεβής.

Παρ. 11,9 ἐν στόματι ασεβῶν παγίς πολίταις, αἰσθησις δε δικαίων εὐδοξ.

Παρ. 11,9 Οι ασεβεῖς με τα δόλια λόγιοι των στήνουν παγίδας δια τους συμπολίτας των· ἐνῶ οι δίκαιοι με την συνετήν συμπεριοράν των καθιστοῦν ὀμαλούς τους δρόμους της ζωῆς των ἄλλων.

Παρ. 11,10 ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῶρθωσε πόλις,

Παρ. 11,10 Με τα συνετά λόγια και τα ἐνάρετα ἔργα των δικαίων ἀνορθῶνονται και προοδεύουν αι πόλεις. Ὅταν οι ασεβεῖς καταστρέφονται, επικρατεῖ χαρά και ἀγαλλίασις. Με τας εὐλογίας, που δίδει ο Θεός στους εὐλικρινεῖς και ἐντίμους, θα δοξασθῆ και θα προοδεύσῃ η πόλις.

Παρ. 11,11 στόμασι δε ασεβῶν κατεσκάφη.

Παρ. 11,11 Με τα ψευδή, τα πονηρά και τα φαύλα λόγια, που ἐξέρχονται ἀπὸ τα στόματα των ασεβῶν, ἀνασκάπτεται ἐκ θεμελιῶν και καταστρέφεται η πόλις.

Παρ. 11,12 μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνήρ δε φρόνιμος ἠσυχίαν ἀγει.

Παρ. 11,12 Ο ἀσύνητος και ἀνόητος περιγελά τους συμπολίτας του, ἐνῶ ο φρόνιμος ἀνὴρ μένει ἠσυχος, διότι γνωρίζει να συγκρατῆ την γλῶσσαν του.

Παρ. 11,13 ἀνήρ δὶγλωσσος ἀποκαλύπτει βουλάς ἐν συνεδρίῳ, πιστός δε πνοὴ κρύπτει πράγματα.

Παρ. 11,13 Ο διπρόσωπος και ἀκριτόμυθος ἀνθρώπος φανερῶνει τας ἀπορητῆτους ἀποφάσεις των συμβουλίων, ἐνῶ ο ἐχέμυθος και ἀξιόπιστος δεν ἐκφράζει, ἀλλὰ ἀποκρύπτει ἐπιμελῶς τας μυστικὰς συζητήσεις και ἀποφάσεις.

Παρ. 11,14 οίς μη υπάρχει κυβέροντες, πίπτουσιν ὡσπερ φύλλα, σωτηρία δε υπάρχει εν πολλή βουλή.

Παρ. 11,14 Οι άνθρωποι, από τους οποίους λείπει η συντητική διακυβέρνησις, πίπτουν ὅπως τα μαραμμένα φύλλα των δένδρων. Η σωτηρία δε κατορθώνεται δια μέσου πολλῆς σκέψεως και μελέτης.

Παρ. 11,15 πονηρός κακοποιεί ὅταν συμμίξη δικαίω, μισεί δε ἤχον ασφαλείας.

Παρ. 11,15 Ο πονηρός άνθρωπος, προσεταιριζόμενος τον δίκαιον και κρυπτόμενος ὀπισθεν του κύρους εκείνου, διαπράττει ευχερέστερον το κακόν. Μισεί δε κάθε φωνήν ανθρώπου και ἤχον σάλπιγγας, δια του οποίου θα ειδοποιηθούν οι ἄλλοι και θα ασφαλισθούν από αυτόν.

Παρ. 11,16 γυνή ευχάριστος εγείρει ανδρὶ δόξαν, θρόνος δε ατιμίας γυνή μισούσα δίκαια. πλούτου οκνηροὶ ενδεεὶς γίνονται, οι δε ανδρεῖοι ερεΐδονται πλούτῳ.

Παρ. 11,16 Γυνή κοσμημένη με ηθικά χαρίσματα γίνεται αφορμή και αιτία δόξης δια τον σύζυγόν της. Εξ αντιθέτου η γυναίκα, η οποία μισεί και αποστρέφεται την δικαιοσύνην και την αρετήν, γίνεται αιτία και εστία καταφρονήσεως και εξευτελισμοῦ δια τον ἄνδρα της. Οι οκνηροὶ, κατασωτεύονται τα ὅσα ἔχουν, απογυμνώνονται από τα πλούτη των. Εξ αντιθέτου δε οι εργατικοὶ και δραστήριοι πλουτίζουν και στηρίζονται ασφαλεῖς εἰς τα πλούτη των.

Παρ. 11,17 τῆ ψυχῆ αυτού αγαθόν ποιεί ἀνήρ ελεήμων, ἐξολλύει δε αυτού σώμα ο ανελεήμων.

Παρ. 11,17 Ο ἄνθρωπος, που ελεεί τους ἄλλους, κάμνει εἰς την πραγματικότητα μεγάλο καλόν στον εαυτόν του, εἰς την ψυχὴν και το σώμα του. Ο δε ἀσπλαγχνος και ανελεήμων καταστρέφει την επίγειον ζωὴν του και την ψυχὴν του.

Παρ. 11,18 ἀσεβεῖς ποιεί ἔργα ἀδίκῃ, σπέρμα δε δικαίων μισθός ἀληθείας.

Παρ. 11,18 Ο ἀσεβὴς διαπράττει ἔργα ἀδίκῃ και μάταια χωρὶς καμμίαν ωφέλειαν δια τον εαυτόν του. Ὅσα ὅμως ἔργα καλά σπείρουν και πραγματοποιήσουν οι δίκαιοι, θα εἶναι δι' αυτούς ἀληθινὴ μισθοποδοσία και ανταμοιβή.

Παρ. 11,19 υἱός δίκαιος γεννάται εἰς ζωὴν, διωγμός δε ἀσεβούς εἰς θάνατον.

Παρ. 11,19 Ἀνθρωπος δίκαιος θα ζήσῃ ευτυχισμένην ζωὴν, ο ἀσεβὴς ὅμως, ο οποίος επιδιώκει το κακόν, θα καταλήξῃ στον ὄλεθρον.

Παρ. 11,20 βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμένοι οδοί, προσδεκτοὶ δε αὐτῷ πάντες ἄμωμοι εν ταῖς οδοῖς αὐτῶν.

Παρ. 11,20 Οι διεστραμμένοι τρόποι ζωῆς του ἀσεβούς εἶναι αποκρουστικοὶ και μισητοὶ ἐνώπιον του Κυρίου. Εξ αντιθέτου εἶναι ἀγαπητοὶ εἰς αὐτόν οι ἀκεραῖοι και ἄμωμοι εἰς ὅλας τας ἐκδηλώσεις της ζωῆς των.

Παρ. 11,21 χεῖρὶ χείρας ἐμβαλὼν ἀδίκῃς οὐκ ατιμώρητος ἔσται, ο δε σπείρων δικαιοσύνην λήψεται μισθόν πιστόν.

Παρ. 11,21 Εκείνος που δίδει το χέρι του στο χέρι του ἄλλου και συνάπτει συμφωνίαν δια την πραγματοποίησιν ἀδίκων ἔργων, δεν θα μείνῃ ατιμώρητος παρά Θεοῦ και ἀνθρώπων. Ὅποιος ὅμως σκορπίζει παντοῦ τα ἔργα της αρετῆς θα πάρῃ τον πρέποντα μισθόν.

Παρ. 11,22 ὡσπερ ἐνώπιον εν ρινὶ υός, οὕτως γυναικὶ κακόφρονι κάλλος.

Παρ. 11,22 Ὅτι εἶναι το χρυσὸ σκουλαρίκι εἰς την μύτην του χοίρου, κάτι τέτοιο εἶναι και το κάλλος εἰς την ἀσύνετον και με αμαρτωλά φρονήματα γυναίκα.

Παρ. 11,23 ἐπιθυμία δικαίων πάσα ἀγαθή, ἐλπίς δε ἀσεβῶν ἀπολείται.

Παρ. 11,23 Ὅλαι αι ἐπιθυμίαι των δικαίων εἶναι ἀγαθαὶ και θα πραγματοποιηθούν εκ μέρους του Θεοῦ. Καθε δε πονηρὰ ἐλπίς των ἀσεβῶν ἀνθρώπων, διότι εἶναι κακή, θα καταστραφῇ.

Παρ. 11,24 εἰσὶν οἱ τα ἴδια σπείροντες πλείονα ποιούσιν, εἰσὶ δε και οἱ συνάγοντες ἐλαττοῦνται.

Παρ. 11,24 Υπάρχουν ἄνθρωποι, οι οποίοι σκορπίζουν ἀπλόχερα τα ἀγαθὰ των δια την ἐξυπηρέτησιν των ἄλλων και με την ευλογίαν του Θεοῦ αποκτοῦν πολὺ περισσότερα. Υπάρχουν δε ἐξ αντιθέτου και ἄλλοι, οι οποίοι, αν και διαρκῶς συγκεντρώνουν υλικά ἀγαθὰ με παρανόμους τρόπους, πάντοτε στερούνται.

Παρ. 11,25 ψυχὴ ευλογουμένη πάσα ἀπλή, ἀνήρ δε θυμῶδης οὐκ ευσχήμων.

Παρ. 11,25 Ο ευθύς, ο ἀκακος ἄνθρωπος ἔχει πάντοτε τας ευλογίας εκ μέρους του Θεοῦ και τον ἔπαινον εκ μέρους των ἀνθρώπων. Ἀνθρωπος ὅμως, που αποθηριώνεται από τον θυμόν, ἔχει αποκρουστικὴν συμπεριφορὰν και κακήν την ἐμφάνισιν.

Παρ. 11,26 ο συνεχῶν σίτον υπολείπειτο αὐτόν τοῖς ἔθνεσιν, ευλογίαν δε εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος.

Παρ. 11,26 Δι' εκείνον, που συνάγει και κρύπτει το σιτάρι εν καιρῷ λιμοῦ, με τον σκοπον να το πωλήσῃ πανάκριβα, ὅλοι εὐχονται να του το λεηλατήσουν ξένοι ἐπιδρομεῖς και ἐχθροὶ. Η ευλογία δε του Θεοῦ χορηγείται πλουσία εἰς εκείνον που δίδει και στους ἄλλους.

Παρ. 11,27 τεκταινόμενος ἀγαθὰ ζητεῖ χάριν ἀγαθὴν, ἐκζητούντα δε κακὰ, καταλήψεται αὐτόν.

Παρ. 11,27 Αὐτός που σκέπτεται πάντοτε και πράττει το καλόν, ἐπιδιώκει και εὐρίσκει πολλὴν χάριν εκ μέρους του Θεοῦ. Εκείνον ὅμως, ο οποίος ἐπιζητεῖ να πράττῃ τα κακὰ εἰς βάρος των ἄλλων, αὐτὰ τα κακὰ θα ἐπιπέσουν ἐπὶ της κεφαλῆς του και θα τον συντρίψουν.

Παρ. 11,28 ο πεποιθώς ἐπὶ πλούτῳ οὗτος πεσεῖται, ο δε ἀντιλαμβανόμενος δικαίων οὗτος ἀνατελεῖ.

Παρ. 11,28 Εκείνος, που ἔχει πεποιθήσιν και ἐλπίδα στον πλούτον του, θα πέσῃ και θα καταστραφῇ. Εκείνος ὅμως, που βοηθεῖ και υποστηρίζει τους ἀναξιοπαθόντας δικαίους, αὐτός θα ἀνατελεῖ ὡσάν λαμπρός ἥλιος.

Παρ. 11,29 ο μη συμπεριφερόμενος τῷ εαυτοῦ οἴκῳ κληρονομήσει ἀνεμον, δουλεύσει δε ἀφρων φρονίμῳ.

Παρ. 11,29 Εκείνος, που δεν ζῆ και δεν συμπεριφέρεται καλά μέσα στο σπίτι του, θα κληρονομήσῃ ἀέρα, θα γίνῃ δηλαδὴ πτωχός. Ο ἄμυαλος και ἀσύνετος θα καταντήσῃ δούλος στον συνετόν.

Παρ. 11,30 εκ καρπῷ δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωῆς, ἀφαιρούνται δε ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων.

Παρ. 11,30 Από τους καρπούς και τα ἔργα της δικαιοσύνης φυτρώνει και μεγαθύνεται το δένδρον της μακράς και ευτυχισμένης ζωῆς· ἐνῷ η ζωὴ των παρανόμων ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται πρόωρα.

Παρ. 11,31 εἰ ο μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ο ἀσεβὴς και αμαρτωλός που φανείται;

Παρ. 11,31 Εάν ὅμως και αὐτός ἀκόμη ο δίκαιος μόλις και μετὰ βίας σώζεται, ο ἀσεβὴς και ο αμαρτωλός πως θα τολήσῃ να παρουσιασθῇ ἐνώπιον του Θεοῦ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Παρ. 12,1 Ο ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπὰ αἰσθησιν, ο δε μισῶν ἐλέγχους ἀφρων.

Παρ. 12,1 Εκείνος ο οποίος ἀγαπὰ την κατὰ Θεόν παιδείαν και μόρφωσιν, ἀγαπὰ την ἀληθινὴν γνῶσιν και ὁρθὴν

διάκρισιν. Οποιος όμως μισεί και αποστρέφεται τους ελέγχους, είναι ανόητος και ασύνετος.

Παρ. 12,2 κρείσσων ο ευρών χάριν παρά Κυρίω, ανήρ δε παράνομος παρασιωπηθήσεται.

Παρ. 12,2 Πολύ καλύτερος από όλους είναι ο άνθρωπος, που ευρήκε και έλαβε χάριν δια της ευσεβείας του από τον Κυριον. Ο δε παράνομος άνθρωπος θα λησμονηθή από τον Θεόν και τους ανθρώπους.

Παρ. 12,3 ου κατορθώσει άνθρωπος εξ ανόμου, αι δε ρίζαι των δικαίων ουκ εξαρθήσονται.

Παρ. 12,3 Κανείς άνθρωπος δεν θα προκόψη και δεν θα κατευδοθή με τας παρανομίας του. Αι ρίζαι όμως των δικαίων μένουν στερεαί στο έδαφος, ώστε και αυτοί και οι απόγονοί των να μη χαθούν.

Παρ. 12,4 γυνή ανδρεία στέφανος τώ ανδρί αυτής: ώσπερ δε εν ξύλω σκώληξ, ούτως άνδρα απόλλυσι γυνή κακοποιός.

Παρ. 12,4 Γυνή εργατική, δράστηρία και ενάρετος, είναι στέφανος δόξης δια τον άνδρα της. Εξ αντιθέτου η κακότροπος γυναίκα καταστρέφει τον άνδρα της, όπως ο σκώληξ κατατρώγει το ξύλον.

Παρ. 12,5 λογισμοί δικαίων κρίματα, κυβερνώσι δε ασεβείς δόλους.

Παρ. 12,5 Αι σκέψεις, αι κρίσεις και αι αποφάσεις των δικαίων είναι πάντοτε ορθαί, ενώ οι ασεβείς μηχανεύονται και πρωτοστατούν εις δόλια σχέδια.

Παρ. 12,6 λόγοι ασεβών δόλιοι, στόμα δε ορθών ρύσεται αυτούς.

Παρ. 12,6 Οι λόγοι των ασεβών είναι πάντοτε γεμάτοι δολιότητα και επιβουλήν. Το στόμα όμως των ειλικρινών και εντίμων ανθρώπων λέγει πάντοτε την αλήθειαν, η οποία και τους λυτρώνει από τας δολιότητας των κακών.

Παρ. 12,7 ού εάν στραφή ο ασεβής, αφανίζεται, οίκοι δε δικαίων παραμένουσι.

Παρ. 12,7 Οπου και αν στραφή και καταφύγη ο ασεβής, τελικώς θα καταστραφή, ενώ οι οίκοι των δικαίων παραμένουν σωοί και ασφαλείς.

Παρ. 12,8 στόμα συνετού εγκωμιάζεται υπό ανδρός, νωθοκαρδιος δε μυκτηρίζεται.

Παρ. 12,8 Το στόμα του συνετού, δια τα σοφά και φρόνιμα λόγια του, επαινείται και εγκωμιάζεται από κάθε φρόνιμον άνδρα. Ενώ ο δια την ραθυμίαν και αμαρτωλότητα αυτού νωθρός εις την σκέψιν και βραδύνους εμπαιίζεται.

Παρ. 12,9 κρείσσων ανήρ εν ατιμία δουλεύων εαυτώ ή τιμήν εαυτώ περιτιθείς και προσδεόμενος άρτου.

Παρ. 12,9 Καλύτερος και προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, ο έστω και κοινωνικώς κατώτερος, ο οποίος όμως με την έντιμον εργασίαν του εξυπηρετεί τον εαυτόν του και την οικογένειάν του, παρά μωροκενόδοξος, ο οποίος με τίτλους ευγενείας άνευ αξίας επιζητεί δόξαν, καθ' ον χρόνον στερείται και αυτού του επιουσίου άρτου.

Παρ. 12,10 δίκαιος οικτείρει ψυχάς κτηνών αυτού, τα δε σπλάγχνα των ασεβών ανελεήμονα.

Παρ. 12,10 Ο δίκαιος και ενάρετος άνθρωπος πονεί και ενδιαφέρεται και δι' αυτά ακόμη τα ζώα του. Τα σπλάγχνα όμως των ασεβών είναι άπονα και σκληρά προς πάντας και προς πάντα.

Παρ. 12,11 ο εργαζόμενος την εαυτού γήν εμπλησθήσεται άρτων, οι δε διώκοντες μάταια ενδεείς φρενών.

Παρ. 12,11 Εκείνος που καλλιεργεί με επιμονήν και ενδιαφέρον τους αγρούς του, θα χορτάση ψωμί. Οσοι όμως επιζητούν μάταια και ακατόρθωτα πράγματα και καταστρώνουν μεγάλα απραγματοποιητα σχέδια, αυτοί είναι ανόητοι και θα πεινάσουν.

Παρ. 12,11^α ός εστιν ηδύς εν οίνων διατριβαίς, εν τοίς εαυτού οχυρώμασι καταλείψει ατιμίαν.

Παρ. 12,11^α Οποιος ευχαριστείται και γλυκαίνεται να συχνάζη εις τα οινοπωλεία και να μεθά αυτός θα κληροδοτήση στο σπίτι του εξευτελισμόν και έντροπήν.

Παρ. 12,12 επιθυμίας ασεβών κακαί, αι δε ρίζαι των ευσεβών εν οχυρώμασι.

Παρ. 12,12 Αι επιθυμίας των ασεβών είναι πάντοτε κακαί και οδηγούν εις την καταστροφήν, ενώ αι ρίζαι των ευσεβών είναι απλωμένοι ασφαλείς και αμετακίνητοι. Αυτοί και οι απόγονοί των θα ευδοκιμήσουν.

Παρ. 12,13 δι αμαρτίαν χειλέων επιπίπτει εις παγίδας αμαρτωλός, εκφεύγει δε εξ αυτών δίκαιος.

Παρ. 12,13 Ο αμαρτωλός εξ αιτίας των ψευδολογιών και των άλλων δολίων λόγων του περιπίπτει και συλλαμβάνεται εις παγίδας. Ο ενάρετος όμως άνθρωπος, που προσέχει τα λόγια του, διαφεύγει από αυτάς τας παγίδας.

Παρ. 12,13^α ο βλέπων λεία ελεηθήσεται, ο δε συναντών εν πύλαις εκθλίψει ψυχάς.

Παρ. 12,13^α Εκείνος, που έχει ήρεμον και γλυκύ το βλέμμα, εφελκεί την συμπάθειαν εκ μέρους των άλλων. Ο φίλερις όμως και φιλόδικος, που τρέχει εις τα δικαστήρια δια να συναντηθή εκεί με τους αντιδίκους του, θα δημιουργήση εις εκείνους και στον εαυτόν του στενόχωρον ψυχικήν κατάστασιν.

Παρ. 12,14 από καρπών στόματος ψυχή ανδρός πλησθήσεται αγαθών, ανταπόδομα δε χειλέων αυτού δοθήσεται αυτώ.

Παρ. 12,14 Από τα καλά λόγια, που σαν ωραίοι καρποί βγαίνουν από το στόμα του εντίμου και δικαίου, θα γεμίση η ζωή του από αγαθά. Σαν μισθός δε των χειλέων του θα δοθή εις αυτόν χάρις εκ μέρους του Θεού και η υπόληψις εκ μέρους των ανθρώπων.

Παρ. 12,15 οδοί αφρόνων ορθαί ενώπιον αυτών, εισακούει δε συμβουλίας σοφός.

Παρ. 12,15 Οι ανόητοι και μωροκενόδοξοι θεωρούν ορθάς τας πορείας της ζωής των, ενώ εις την πραγματικότητα είναι διεστραμμένοι και ολέθριοι. Ο σοφός όμως άνθρωπος ακούει τας συμβουλάς των άλλων και δέχεται υποδείξεις.

Παρ. 12,16 άφρων αυθημερόν εξαγγέλλει οργήν αυτού, κρύπτει δε την εαυτού ατιμίαν ανήρ πανούργος.

Παρ. 12,16 Ο ασύνετος, υπό το κράτος των πρώτων εντυπώσεων, εκσπά άμέσως εις οργήν, επιβλαβή δια τον εαυτόν του και δια τους άλλους. Ενώ ο συνετός και μυαλωμένος άνθρωπος συγκρατεί την οργήν του, διότι την θεωρεί ταπεινώσιν αι εξευτελισμόν.

Παρ. 12,17 επιδεικνυμένην πίστιν απαγγέλλει δίκαιος, ο δε μάρτυς των αδικών δόλιος.

Παρ. 12,17 Αποδεδειγμένην, καθαράν και αξιόπιστον μαρτυρίαν καταθέτει ο δίκαιος ενώπιον του δικαστηρίου, ενώ ο ψευδομάρτυς καταθέτει ψευδείς και δολίας μαρτυρίας.

Παρ. 12,18 εισίν οί λέγοντες τιρώσκουσι μαχαίρα, γλώσσαί δε σοφών ιώνται.

Παρ. 12,18 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι με τα λόγια των πληγώνουν ωσάν με μαχαίρι. Αι ομιλίας όμως των συνετών και εναρέτων ανθρώπων παρηγορούν και θεραπεύουν τας πληγωμένας και πονεμένας καρδιάς.

Παρ. 12,19 χείλη αληθινά κατορθοί μαρτυρίαν, μάρτυς δε ταχύς γλώσσαν έχει άδικον.

Παρ. 12,19 Τα χείλη του εντίμου και αληθινού μάρτυρος, ο οποίος ομιλεί με σύνεσιν και περίσκεψιν, καταθέτουν ακλόνητον και κατοχυρωμένην μαρτυρίαν. Εξ αντιθέτου μάρτυς ταχύς, επιπόλαιος και απερίσκεπτος, καταθέτει συνήθως επιπολαίαν και άδικον μαρτυρίαν.

Παρ. 12,20 δόλος εν καρδία τεκταινομένου κακά, οι δε βουλόμενοι ειρήνην ευφρανθήσονται.

Παρ. 12,20 Δολιότης υπάρχει εις την καρδίαν του πονηρού, ο οποίος μηχανεύεται και αποφασίζει κακά. Οσοι όμως επιθυμούν και επιδιώκουν την ειρήνην του Θεού, θα την επιτύχουν και θα ευφρανθούν.

Παρ. 12,21 ουκ αρέσει τώ δικαίω ουδέν άδικον, οι δε ασεβείς πλησθήσονται κακών.

Παρ. 12,21 Εις τον ενάρετον άνθρωπον τίποτε το άδικον δεν είναι ευάρεστον. Οι ασεβείς όμως θα γεμίσουν από κακίας σύμφωνα με τας επιθυμίας της πονηράς καρδιάς των.

Παρ. 12,22 βδέλυγμα Κυρίω χείλη ψευδή, ο δε ποιών πίστει δεκτός παρ αυτώ.

Παρ. 12,22 Αποκρουστικά και μισητά είναι ενώπιον του Κυρίου τα χείλη, τα οποία ψεύδονται. Οποιοι όμως φέρεται με ειλικρίνεια και αξιοπιστίαν είναι αγαπητός και ευπρόσδεκτος στον Θεόν.

Παρ. 12,23 ανήρ συνετός θρόνος αισθήσεως, καρδία δε αφρόνων συναντήσεται αραίς.

Παρ. 12,23 Ο συνετός άνθρωπος είναι ωσάν θρόνος, επί του οποίου βασιλεύει η αλήθεια και η ορθή διάκρισις, ενώ η καρδιά των αμαρτωλών και ασυνέτων θα συναντήση και θα πλημμυρίση από κατάρας.

Παρ. 12,24 χείρ εκλεκτών κρατήσεται ευχερώς, δόλιοι δε έσονται εν προνομή.

Παρ. 12,24 Τα χέρια των εντίμων και συνετών ανθρώπων θα υπερισχύσουν και θα κυριαρχήσουν εύκολα επάνω στους άλλους. Οι δόλιοι όμως και οι ασύνετοι θα είναι υποχείριοι και υπηρετάι των άλλων.

Παρ. 12,25 φοβερός λόγος καρδίαν ταράσσει ανδρός δικαίου, αγγελία δε αγαθή ευφραίνει αυτόν.

Παρ. 12,25 Λογια απειλητικά, ειδήσεις θλιβεράς συγκινούν και ταράσσουν την καρδίαν του δικαίου ανθρώπου, έστω και αν δεν αναφέρονται εις αυτόν προσωπικώς. Αι αγαθαί όμως αγγελίαι, όπως είναι ο λόγος του Θεού, τον ευχαριστούν και τον χαροποιούν.

Παρ. 12,26 επιγνώμων δικαίος εαυτού φίλος έσται, αι δε γνώμαι των ασεβών ανεπιεικείς. αμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά η δε οδός των ασεβών πλανήσεται αυτούς.

Παρ. 12,26 Ο συνετός και ειλικρινής και ευσεβής άνθρωπος κάμνει καλόν πρώτα πρώτα στον εαυτόν του, ενώ αι γνώμαι, αι αποφάσεις και αι πράξεις των ασεβών είναι ξένα προς την αρετήν της επιεικειάς. Τιμωρίαι εκ μέρους του Θεού και συμφοραί εκ μέρους αυτών των ιδίων θα καταδιώξουν τους αμαρτωλούς, διότι ο δρόμος των ασεβών τους παραπλά και τους οδηγεί στον όλεθρον.

Παρ. 12,27 ουκ επιτεύξεται δόλιος θήρας, κτήμα δε τίμιον ανήρ καθαρός.

Παρ. 12,27 Ο δόλιος άνθρωπος δεν θα επιτύχη εις τας επιχειρήσους, ενώ ο δικαίος και καθαρός από δολιότητας και αμαρτίας είναι πολύτιμον απόκτημα δια την κοινωνίαν, αξιαγάπητος στον Θεόν.

Παρ. 12,28 εν οδοίς δικαιοσύνης ζωή, οδοί δε μνησικάκων εις θάνατον.

Παρ. 12,28 Εις τους δρόμους της αρετής υπάρχει η αληθινή και ευχάριστος ζωη, ενώ οι δρόμοι των μνησικάκων και εμπαθών ανθρώπων οδηγούν στον θάνατον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Παρ. 13,1 Υιός πανούργος υπήκοος πατρί, υιός δε ανήκοος εν απωλεία.

Παρ. 13,1 Υιός ευφυής και φρόνιμος υπακούει στον πατέρα του και προοδεύει, ενώ ο ανυπάκουος βαδίζει προς τον όλεθρον.

Παρ. 13,2 από καρπών δικαιοσύνης φάγεται αγαθός, ψυχαί δε παρανόμων ολούνται άωροι.

Παρ. 13,2 Ο ενάρετος άνθρωπος θα απολαύση τα αγαθά, που απέκτησέ με την δικαίαν και τιμίαν του εργασίαν, ενώ οι παράνομοι θα καταστραφούν με πρόωρον θάνατον

Παρ. 13,3 ός φυλάσσει το εαυτού στόμα, τηρεί την εαυτού ψυχήν, ο δε προπετής χείλεσι πτοήσει εαυτόν.

Παρ. 13,3 Εκείνος που προσέχει τα λόγια του, προφυλάσσει την ζωήν του από πολλά κακά. Ο επιπόλαιος όμως και απερισκεπτος εις τα λόγια του θα δημιουργήση στον εαυτόν του πολλούς φόβους και μεγάλας περιπετείας.

Παρ. 13,4 εν επιθυμίαις εστί πάς αεργός, χείρες δε ανδρείων εν επιμελεία.

Παρ. 13,4 Καθε οκνηρός και κακός είναι γεμάτος με πάσης φύσεως επιθυμίας και όνειρα απραγματοποίητα. Τουναντίον αι χείρες των εργατικών ανθρώπων εργάζονται με επιμέλειαν και δραστηριότητα.

Παρ. 13,5 λόγον άδικον μισεί δικαίος, ασεβής δε αισχύνεται και ουχ έξει παρησίαν.

Παρ. 13,5 Ο δικαίος αποστρέφεται με μίσος κάθε λόγον, ο οποίος εκφράζει αδικίαν. Ο ασεβής όμως σκέπτεται και πράττει έργα, τα οποία τον καταισχύνουν και τον εξευτελίζουν. Δια τούτο δεν έχει το ηθικόν σθένος να παρουσιασθή ούτε ενώπιον των ανθρώπων, ούτε ενώπιον του Θεού.

Παρ. 13,7 εισιν οι πλουτιζοντες εαυτούς μηδέν έχοντες, και εισιν οι ταπεινούντες εαυτούς εν πολλώ πλούτω.

Παρ. 13,7 Υπάρχουν άνθρωποι κενόδοξοι και καυρησιολόγοι, οι οποίοι παρουσιάζουν τον εαυτόν των πλούσιον, ενώ είναι πάμπτωχοι. Υπάρχουν όμως και άλλοι, που φέρονται με ταπεινοφροσύνην, ενώ έχουν πολύν πλούτον.

Παρ. 13,8 λύτρον ανδρός ψυχής ο ίδιος πλούτος, πτωχός δε ουχ υφίσταται απειλήν.

Παρ. 13,8 Ο πλούτος δίδεται, όταν παραστή ανάγκη, ως λύτρον, δια να σώση την ζωήν του πλουσίου. Ο πτωχός όμως δεν υπόκειται εις τέτοιας απειλάς και κινδύνους εκ μέρους ληστών, που ζητούν λύτρα.

Παρ. 13,9 φώς δικαίους διαπαντός, φώς δε ασεβών σβέννυται.

Παρ. 13,9 Εις τους δικαίους ανθρώπους υπάρχει πάντοτε το παρά του Θεού φως της χαράς. Αλλά το φως της ζωής των ασεβών, αν υπάρξη, είναι προσωρινόν, ταχέως σβήνεται και χάνεται.

Παρ. 13,9^α ψυχαί δόλιοι πλανώνται εν αμαρτίαις, δικαίοι δε οικτείρουσι και ελεούσι.

Παρ. 13,9^α Αι δόλιοι και πονηραί ψυχαί ζουν περιπλανώμενοι μέσα εις τους λαβυρίνθους της αμαρτίας, ενώ οι δικαίοι ζουν ευχάριστα, συγχρόνως δε συμπαθούν και ελεούν και τους άλλους.

Παρ. 13,10 κακός μεθ ύβρεως πράσσει κακά, οι δε εαυτών επιγνώμονες σοφοί.

Παρ. 13,10 Ο αμετανόητος κακός άνθρωπος διαπράττει με θρασύτητα το κακόν και καυχάται δι' αυτό. Οσοι όμως έχουν αυτογνωσίαν είναι σοφοί και ταπεινόφρονες.

Παρ. 13,11 ύπαρξις επισπουδαζομένη μετά ανομίας ελάσσων γίνεται, ο δε συνάγων εαυτώ μετ ευσεβείας πληθυνθήσεται δικαίος οικτείρει και κιχρά.

Παρ. 13,11 Περιουσία, η οποία αποκτάται και αυξάνεται με παράνομα μέσα και εις ολίγον χρονικόν διάστημα, σύντομα θα ολιγοστεύση και θα εξαφανισθή. Εκείνος όμως ο οποίος συγκεντρώνει αγαθά και πλουτίζει κατά τρόπον δικαίον και

νόμιμον, θα γεμίση πράγματι από τας ευλογίας και τα αγαθά του Κυρίου. Ο δίκαιος λυπείται τους πτωχούς, τους στερουμένους και τους πάσχοντας, ελεεί και δανείζει.

Παρ. 13,12 κρείσσων εναρχόμενος βοηθών καρδιά τού επαγγελλομένου και εις ελπίδα άγοντος· δένδρον γάρ ζωής επιθυμία αγαθή.

Παρ. 13,12 Καλύτερος και ανώτερος είναι εκείνος, ο οποίος αρχίζει αμέσως να βοηθή τους άλλους με όλην του την καρδιά, από εκείνον που δίδει υποσχέσεις μόνον και ελπίδας δια βοήθειαν στο μέλλον. Διότι η αγαθή επιθυμία προς βοήθειαν των άλλων, η οποία πραγματοποιείται αμέσως, είναι δένδρον γεμάτο ζωήν.

Παρ. 13,13 ός καταφρονεί πράγματος, καταφρονηθήσεται υπ αυτού· ο δε φοβούμενος εντολήν, ούτος υγιάνει.

Παρ. 13,13 Εκείνος που καταφρονεί τον λόγον του Θεού και εκτρέπεται εις κακάς πράξεις, θα καταφρονηθή και θα καταδικασθή δι' αυτάς από τον Θεόν. Εκείνος όμως που σέβεται και τηρεί την εντολήν του Θεού, αυτός είναι υγιής ψυχικώς, θα έχη ζωήν και υγείαν.

Παρ. 13,13^α υιώ δολιώ ουδέν έσται αγαθόν, οικέτη δε σοφώ εύοδοι έσονται πράξεις, και κατευθυνθήσεται η οδός αυτού.

Παρ. 13,13^α Εις τον δόλιον και κακόν υιόν κανένα αγαθόν δεν θα υπάρχη μονίμως. Εις τον υπηρέτην όμως τον συνετόν και έντιμον όλαι αι ενέργειαι του θα ευοδώνωνται και η πορεία της ζωής του θα κατευθύνεται και θα κυβερνάται από τον Θεόν.

Παρ. 13,14 νόμος σοφού πηγή ζωής, ο δε άνοους υπό παγίδος θανείται.

Παρ. 13,14 Ο νόμος του Θεού είναι πηγή ζωής δια τον σοφόν, ενώ ο άμυαλος και αμαρτωλός συλλαμβάνεται από παγίδα θανάτου.

Παρ. 13,15 σύνεσις αγαθή δίδωσι χάριν, το δε γνώναι νόμον διανοίας εστίν αγαθής, οδοί δε καταφρονούντων εν απωλεία.

Παρ. 13,15 Η αγαθή σύνεσις, που χορηγείται από τον Θεόν, δίδει χάριν στον άνθρωπον, τον κάμνει δε συμπαθή και στους άλλους. Δια να γνωρίση όμως κανείς τον νόμον του Θεού, πρέπει να έχη καθαράν και καλοπροαίρετον καρδιαν και διάνοιαν. Αι πορείαι αυτών, που καταφρονούν τον θεϊόν νόμον, οδηγούν στον όλεθρον.

Παρ. 13,16 πάς πανούργος πράσσει μετά γνώσεως, ο δε άφρων ξεπέτασεν εαυτού κακίαν.

Παρ. 13,16 Καθε συνετός και έξυπνος άνθρωπος ενεργεί με περίσκεψιν κρίνων ορθώς πρόσωπα και πράγματα, ενώ ο ασύνετος ξεπετά και φανερώνει απερίσκεπτος την κακίαν του και δημιουργεί στον εαυτόν του ζητήματα.

Παρ. 13,17 βασιλεύς θρασύς εμπεισείται εις κακά, άγγελος δε σοφός ρύσεται αυτόν.

Παρ. 13,17 Βασιλεύς θρασύς και ασύνετος θα περιπέση εις πολλά κακά και θα εμπλέκεται εις πολλές δυσκολίας. Ενας όμως συνετός σύμβουλος είναι δυνατόν να προλάβη τα λάθη του και να τον σώση από πολλές περιπετείας.

Παρ. 13,18 πενίαν και ατιμίαν αφαιρείται παιδεία, ο δε φυλάσσων ελέγχους δοξασθήσεται.

Παρ. 13,18 Η ορθή διαπεδαγωγήσις και υγιής μόρφωσις διώχνει από την ζωήν την πτωχείαν και την καταφρόνησιν. Και εκείνος ο οποίος δέχεται τας υγιείς υποδείξεις και συμμορφώνεται με αυτάς, θα δοξασθή και θα τιμηθή από τους ανθρώπους.

Παρ. 13,19 επιθυμιαί ευσεβών ηδύνουσι ψυχήν, έργα δε ασεβών μακράν από γνώσεως.

Παρ. 13,19 Άγιοι επιθυμιαί και ιεροί πόθοι των ευσεβών τέρπουν και γλυκαίνουν την ψυχήν των, ενώ τα έργα των ασεβών είναι μακράν από το θέλημα του Θεού και δημιουργούν πικρίαν και απογοήτευσιν.

Παρ. 13,20 ο συμπορευόμενος σοφοίς σοφός έσται, ο δε συμπορευόμενος άφροσι γνωσθήσεται.

Παρ. 13,20 Εκείνος που συναναστρέφεται με σοφούς και εναρέτους, θα γίνη και αυτός σοφός και ενάρετος. Εξ αντιθέτου εκείνος ο οποίος συναναστρέφεται με αμαρτωλούς, θα γίνη και θα γνωσθή εις την κοινωνίαν ως όμοιός των, ένας από αυτούς.

Παρ. 13,21 αμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, τους δε δικαίους καταλήψεται αγαθά.

Παρ. 13,21 Εκείνους που συστηματικά και αμετανόητα διαπράττουν το κακόν, θα τους κυνηγούν συνεχώς προς τιμωρίαν των αι δυστυχίαί και αι θλίψεις, ενώ τους εναρέτους θα τους συναντούν στον δρόμον της ζωής των και θα τους περιβάλλουν τα αγαθά.

Παρ. 13,22 αγαθός ανήρ κληρονομήσει υιούς υιών, θησαυρίζεται δε δικαίοις πλούτος ασεβών.

Παρ. 13,22 Ο ενάρετος και ευσεβής άνθρωπος, θα αφήση κληρονομίαν όχι μοναχά εις τα παιδιά του αλλά και εις τα παιδιά των παιδιών του. Ο πλούτος δε των ασεβών ανθρώπων θησαυρίζεται, δια να περιέλθη εις τα χέρια των δικαίων.

Παρ. 13,23 δικαιοι ποιήσουσιν εν πλούτω έτη πολλά, άδικοι δε απολούνται συντόμως.

Παρ. 13,23 Οι δίκαιοι θα ζήσουν επί πολλά έτη έχοντες και απολαμβάνοντες τον πλούτον των, οι δε άδικοι θα καταστραφούν πολύ σύντομα.

Παρ. 13,24 ός φείδεται της βακτηρίας μισεί τον υιόν αυτού, ο δε αγαπών επιμελώς παιδεύει.

Παρ. 13,24 Ο πατέρας, ο οποίος λυπείται και δεν τιμωρεί με την παιδαγωγικήν ράβδον τον υιόν του, είναι το ίδιο ως εάν τον μισή. Εκείνος όμως που αγαπά με αληθινήν αγάπην το παιδί του, το διαπαιδαγωγεί και το ανατρέφει με πολλήν επιμέλειαν, με στοργήν αλλά και με αυστηρότητα.

Παρ. 13,25 δίκαιος έσθων εμπιπλά την ψυχήν αυτού, ψυχαι δε ασεβών ενδεείς.

Παρ. 13,25 Ο δίκαιος, όταν τρώγη, χορταίνει και ικανοποιεί την ψυχήν του ευχαριστών τον Θεόν. Αι ψυχαι των ασεβών εξ αιτίας της αμαρτωλότητός των είναι σαν πτωχαί. Ποτέ δεν ευχαριστούνται εις χορτασμόν, έστω και αν έχουν πολλά και νόστιμα φαγητά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Παρ. 14,1 Σοφαί γυναίκες ωκοδόμησαν οίκους, η δε άφρων κατέσκαψε ταις χερσίν αυτής.

Παρ. 14,1 Συνεταί και ενάρετοι γυναίκες έκτισαν με την νοικοκυρυσήν των και ανέδειξαν τα σπίτια των και την οικογενειάν των, ενώ η άμυαλος και σπάταλος γυναίκα εξεθεμελίωσε με τα ίδια της τα χέρια το σπίτι της.

Παρ. 14,2 ο πορευόμενος ορθώς φοβείται τον Κύριον, ο δε σκολιάζων ταις οδοίς αυτού ατιμασθήσεται.

Παρ. 14,2 Εκείνος που ζη και φέρεται με τιμιότητα και δικαιοσύνην, σέβεται και φοβείται τον Θεόν, ενώ εκείνος ο οποίος βαδίζει διεστραμμένας οδούς, θα κατεξευτελισθή.

Παρ. 14,3 εκ στόμων αφρόνων βακτηρία ύβρεως, χείλη δε σοφών φυλάσσει αυτούς.

Παρ. 14,3 Από το στόμα των ασυνέτων ανθρώπων εξέρχονται λόγοι αλαζονικοί και βριστικοί, οι οποίοι κτυπούν τους άλλους ωσάν με ρόπαλον, ενώ τα χείλη των συνετών και φρονίμων αυτών, που προσέχουν εις τα λόγια των, τους

προφυλάσσουν από κακάς συνεπείας.

Παρ. 14,4 ού μη εισι βόες, φάτναι καθαραί· ού δε πολλά γεννήματα, φανερά βόος ισχύς.

Παρ. 14,4 Οπου δεν υπάρχουν βοΐδια, αι φάτναι είναι καθαραί, όπου όμως βλέπεις γεννήματα και εισοδήματα, εκεί γίνεται φανερά η αξία του βοΐδιου.

Παρ. 14,5 μάρτυς πιστός ου ψεύδεται, εκκαίει δε ψευδή μάρτυς άδικος.

Παρ. 14,5 Ο ευσυνείδητος και φιλαλήθης μάρτυς ποτέ δεν θα είπη και δεν θα καταθέση ψεύδη, ενώ ο ψευδομάρτυς με τας ψευδολογίας του ανάπτει πυρκαϊάς, που κατακαΐουν τον πλησίον.

Παρ. 14,6 Ζητήσεις σοφίαν παρά κακοίς και ουχ ευρήσεις, αίσθησις δε παρά φρόνιμοις ευχερής.

Παρ. 14,6 Θα αναζητήσης σοφίαν και σύνεσιν μεταξύ των κακών ανθρώπων και δεν θα την εύρης. Εις τους φρόνιμους όμως και συνετούς ανθρώπους θα συναντήσης εύκολα την αληθινήν γνώσιν και την δικαίαν διάκρισιν.

Παρ. 14,7 πάντα εναντία ανδρί άφρονη, όπλα δε αισθήσεως χείλη σοφά.

Παρ. 14,7 Εις τον ασύνετον άνθρωπον, που δεν υπάρχει φρόνησις δια να τον κυβηρήση, έρχονται όλα αντίθετα και ανάποδα, ενώ τα χείλη του σοφού είναι δι' αυτόν ωσάν όπλα, που εκφράζουν και υπερασπίζουν την αληθινήν γνώσιν.

Παρ. 14,8 σοφία πανούργων επιγνώσεται τας οδούς αυτών, άνοια δε αφρόνων εν πλάνη.

Παρ. 14,8 Η ευφυΐα και η σύνεσις των κατά Θεόν σοφών ανθρώπων γνωρίζει και καθοδηγεί αυτούς στο πως πρέπει να φέρωνται. Αντιθέτως η αμυαλωσύνη των αφρόνων τους οδηγεί εις την πλάνην και στον όλεθρον.

Παρ. 14,9 οικίαι παρανόμων οφειλήσουσι καθαρισμόν, οικίαι δε δικαίων δεκταί.

Παρ. 14,9 Τα σπίτια, αι οικογένειαι των παρανόμων ανθρώπων πρέπει να υποβληθούν εις κάθαρσιν δια της μετανοίας, ενώ αι οικίαι και αι οικογένειαι των δικαίων είναι καθαρά και εύαρεστοι ενώπιον του Θεού.

Παρ. 14,10 καρδία ανδρός αισθητική, λυπηρά ψυχή αυτού· όταν δε ευφραίνεται, ουκ επιμίννεται ύβρει.

Παρ. 14,10 Ο ψυχικώς υγιής άνθρωπος έχει ευαίσθητον την καρδίαν, η δε ψυχή του πονεί εις τας θλίψεις τας ιδικάς του και των άλλων. Όταν δε του έρχονται ευνοϊκαι περιστάσεις και ευφραίνεται εξ αυτών, δεν κυριεύεται από το πνεύμα της αλαζονείας.

Παρ. 14,11 οικίαι ασεβών αφανισθήσονται, σκηναί δε κατορθούντων στήσονται.

Παρ. 14,11 Αι οικίαι των ασεβών θα εξαφανισθούν, αι σκηναί όμως των δικαίων, έστω και αν είναι πτωχαί, θα μένουν όρθια και ασάλευτοι.

Παρ. 14,12 έστιν οδός, ή δοκεί παρά ανθρώποις ορθή είναι, τα δε τελευταία αυτής έρχεται εις πυθμένα άδου.

Παρ. 14,12 Υπάρχουν τρόποι ζωής, τους οποίους μερικοί άνθρωποι θεωρούν ως ορθούς, ενώ εις την πραγματικότητα είναι λανθασμένοι και αμαρτωλοί. Το τέρμα όμως αυτών των οδών φθάνει εις τα βάθη του άδου.

Παρ. 14,13 εν ευφροσύναις ου προσμίννεται λύπη, τελευταία δε χαρά εις πένθος έρχεται.

Παρ. 14,13 Εις τας τέρψεις και διασκεδάστω ανθρώπου δεν αναμίννεται και δεν φαίνεται να έχη μέρος η λύπη. Εις το τέλος όμως η ευφροσύνη αυτή, εφ' όσον στηρίζεται επί της αμαρτίας, οδηγεί στο πένθος.

Παρ. 14,14 των εαυτού οδών πλησθήσεται θρασκαρδίας, από δε των διανοημάτων αυτού ανήρ αγαθός.

Παρ. 14,14 Ο θρασύς και σκληρόκαρδος άνθρωπος θα χορτάση από τας ολεθρίας συνεπείας της διαγωγής του, θα απολαύση τα επίχειρα της κακίας του. Εξ αντιθέτου ο αγαθός άνθρωπος θα ευχαριστηθή και θα χαρή από τας συνεπείας των καλών σκέψεων και αποφάσεών του.

Παρ. 14,15 άκακος πιστεύει παντί λόγω, πανούργος δε έρχεται εις μετάνοιαν.

Παρ. 14,15 Ο απονήρευτος και αφελής άνθρωπος δίδει εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον, τον οποίον θα ακούση. Ο έξυπνος όμως και συνετός, και αν προς στιγμην πιστεύση όλα όσα ακούση, τα επανεξετάζει· και αν δεν τα εύρη ορθά αλλάσσει γνώμην.

Παρ. 14,16 σοφός φοβηθείς εξέκλινεν από κακού, ο δε άφρων εαυτώ πεποιθώς μίγννται ανόμω.

Παρ. 14,16 Ο συνετός και μυαλωμένος άνθρωπος, επειδή φοβείται το κακόν και τας συνεπείας του, αποφεύγει την συναναστροφήν με τους κακούς, ενώ ο αμυαλος, επειδή έχει αυτοπεποιθήσιν, επικοινωνεί και συναναστρέφεται με τους καταπατούντας τον θείον νόμον.

Παρ. 14,17 οξύθυμος πράσσει μετά αβουλίας, ανήρ δε φρόνιμος πολλά υποφέρει.

Παρ. 14,17 Ο οξύθυμος, επειδή σκοτίζεται από τον θυμόν και δεν είναι κύριος του εαυτού του, εκτρέπεται εις απερισκεπτούς πράξεις. Ο φρόνιμος όμως και κύριος του εαυτού του άνθρωπος πολλά ανέχεται και ενεργεί μετά συνέσεως.

Παρ. 14,18 μεριούνται άφρονες κακίαν, οι δε πανούργοι κρατήσουσιν αισθήσεως.

Παρ. 14,18 Μεριδιον και κτήμα των θα έχουν οι άφρονες την κακότητα, οι δε ευφυείς και συνετοί θα έχουν ως κτήμα των την αληθινήν γνώσιν και την ηθικήν διάκρισιν.

Παρ. 14,19 ολισθήσουσι κακοί έναντι αγαθών, και ασεβείς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων.

Παρ. 14,19 Οι κακοί θα γλιστρήσουν και θα πέσουν ενώπιον των αγαθών ανθρώπων, και οι ασεβείς θα γίνουν υπηρέται εις τας θύρας των δικαίων.

Παρ. 14,20 φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχούς, φίλοι δε πλουσίων πολλοί.

Παρ. 14,20 Ψευδείς και ιδιοτελείς φίλοι θα μισήσουν και θα εγκαταλείψουν τους φίλους των, εάν εκείνοι πτωχύνουν. Οι φίλοι όμως των πλουσίων, δηλαδή οι κόλακες, είναι πολλοί, επειδή αποβλέπουν εις την εκμετάλλευσιν εκείνων.

Παρ. 14,21 ο ατιμάζων πένητας αμαρτάνει, ελεών δε πτωχούς μακαριστός.

Παρ. 14,21 Οποιος εξευτελίζει και καταφρονεί τον πτωχόν, διαπράττει αμαρτίαν, ενώ εκείνος που ελεεί τους πτωχούς, είναι αξιομακάριστος και αξιέπαινος.

Παρ. 14,22 πλανώμενοι τεκταίνουσι κακά, έλεον δε και αλήθειαν τεκταίνουσιν αγαθοί. ουκ επίστανται έλεον και πίστιν τέκτονες κακών, ελεημοσύναι δε και πίστεις παρά τέκτοσιν αγαθοίς.

Παρ. 14,22 Εκείνοι που περπταλάννται στο σκότος της αμαρτίας, καταστρώνουν πονηρά σχέδια και παίρνουν κακάς αποφάσεις εις βάρος των άλλων, ενώ οι πράγματι αγαθοί άνθρωποι καταρτίζουν αγαθά σχέδια και παίρνουν ειλικρινείς αποφάσεις εις βοήθειαν των άλλων. Οι σχεδιάζοντες και επιδιώκοντες το κακόν, δεν γνωρίζουν την ευσπλαγχνίαν και την ευθύτητα. Ευσπλαγχνία όμως και τιμότης και αξιοπιστία υπάρχουν στους εργάτας του καλού.

Παρ. 14,23 εν παντί μεριμνώντι ένεσι περισσόν, ο δε ηδύς και ανάληγτος εν ενδεία έσται.

Παρ. 14,23 Εις κάθε εργατικόν και τίμιον άνθρωπον υπάρχει πλεόνασμα αγαθών· Ο φιλήδονος όμως και αναίσθητος θα

ευρίσκεται πάντοτε εις στέρησιν και πτωχείαν.

Παρ. 14,24 στέφανος σοφών πλούτος αυτών, η δε διατριβή αφρόνων κακή.

Παρ. 14,24 Στέφανος των σοφών είναι ο πλούτος, όχι μόνον ο υλικός αλλά και ο πνευματικός, ενώ η αναστροφή και επιδίωξις των ασυνέτων είναι κακή και με κακάς συνεπειάς.

Παρ. 14,25 ρύσεται εκ κακών ψυχών μάρτυς πιστός, εκκαίει δε ψεύδη δόλιος.

Παρ. 14,25 Από πολλά δεινά και άδικον καταδίκην ένας αξιόπιστος μάρτυς θα απαλλάξη τον αθών. Τουναντίον ο ψευδής και δόλιος μάρτυς θα προσπαθήση να ανάψη πυρκαϊάν με τας ψευδολογίας του.

Παρ. 14,26 εν φόβω Κυρίου ελπίς ισχύος, τοίς δε τέκνοις αυτού καταλείπει έρεισμα.

Παρ. 14,26 Εκείνος που σέβεται και φοβείται τον Κυριον, έχει βέβαιον την ελπίδα ότι θα αποκτήση δύναμιν υλικήν και πνευματικήν. Εις δε τα τέκνα του θα αφήση ακλόνητον θεμέλιον, ώστε και εκείνα να προοδεύουν.

Παρ. 14,27 πρόσταγμα Κυρίου πηγή ζωής, ποιεί δε εκκλίνειν εκ παγίδος θανάτου.

Παρ. 14,27 Αι εντολαί του Κυρίου είναι πηγή της ζωής μας, διότι μας προφυλάσσουν και μας αποτρέπουν από τας παγίδας του θανάτου.

Παρ. 14,28 εν πολλώ έθνει δόξα βασιλέως, εν δε εκλείπει λαού συντριβή δυνάστου.

Παρ. 14,28 Η δόξα και η δύναμις του κάθε βασιλέως στηρίζεται στο πλήθος του λαού του. Όταν όμως λείψη ο λαός, θα συντριβή και ο ίδιος ο βασιλεύς.

Παρ. 14,29 μακρόθυμος ανήρ πολύς εν φρονήσει, ο δε ολιγόψυχος ισχυρώς άφρων.

Παρ. 14,29 Ο πράος, ο υπομονητικός και με αυτοκυριαρχίαν άνθρωπος έχει πολλήν φρόνησιν. Ενώ ο μικρόψυχος και ευέξαπτος είναι παρά πολύ ανόητος.

Παρ. 14,30 πραΰθυμος ανήρ καρδιάς ιατρός, σής δε οστέων καρδιά αισθητική.

Παρ. 14,30 Ο πράος και υπομονητικός άνθρωπος είναι ο καλύτερος ιατρός των πόνων της καρδιάς των άλλων. Σκουλήκι δε που κατατρύχει τα κόκκαλα των ανθρώπων, είναι η ευερέθιστος και εύθικτος καρδιά.

Παρ. 14,31 ο συκοφαντών πένητα παροξύνει τον ποιήσαντα αυτόν, ο δε τιμών αυτόν ελεεί πτωχόν.

Παρ. 14,31 Εκείνος που συκοφαντεί και εκμεταλλεύεται τον πτωχόν, εξοργίζει τον Θεόν, ο οποίος έπλασε τον πτωχόν. Εκείνος δε που τιμά και σέβεται τον Θεόν, ελεεί τον πτωχόν ως τέκνον του Θεού.

Παρ. 14,32 εν κακία αυτού απωστήσεται ασεβής, ο δε πεποιθώς τή εαυτού οσιότητι δίκαιος.

Παρ. 14,32 Ο αμαρτωλός άνθρωπος από αυτήν ταύτην την κακίαν του θα σπρωχθή και θα κατακρημνισθή εις την απώλειαν. Εκείνος όμως ο οποίος στηρίζεται εις την αρετήν και την αγνότητα της καρδιάς, θα είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού και ευλογημένος.

Παρ. 14,33 εν καρδιά αγαθή ανδρός αναπαύσεται σοφία, εν δε καρδιά αφρόνων ου διαγινώσκειται.

Παρ. 14,33 Η αληθινή και προς την αρετήν οδηγούσα σοφία κατοικεί και αναπαύεται εις την αγαθήν καρδίαν του ανθρώπου. Εις την καρδίαν όμως των κακών ανθρώπων είναι άγνωστος η κατά Θεόν σοφία.

Παρ. 14,34 δικαιοσύνη υψοί έθνος, ελασσοנוοσί δε φυλάς αμαρτίας.

Παρ. 14,34 Η δικαιοσύνη εξυψώνει και αναδεικνύει ένα έθνος, ενώ αι αμαρτίαι ελαττώνουν και εξολοθρεύουν ολοκλήρους φυλάς.

Παρ. 14,35 δεκτός βασιλεί υπηρέτης νοήμων, τή δε εαυτού ευστροφία αφαιρείται ατιμίαν.

Παρ. 14,35 Ευπρόσδεκτος είναι στον σοφόν βασιλέα ένας συνετός σύμβουλος, διότι με την πνευματικήν αυτού ικανότητα και ευστροφίαν τον προφυλάσσει από αποτυχίας και ξευτελισμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Παρ. 15,1 Οργή απόλλυσι και φρονίμους, απόκρισις δε υποπίπτουσα αποστρέφει θυμόν, λόγος δε λυπηρός εγειρεί οργάς.

Παρ. 15,1 Ο θυμός και η οργή καταστρέφει και αυτούς ακόμη τους φρονίμους. Απάντησις δε μετά ταπεινοφροσύνης και πραότητος αναχαιτίζει τον θυμόν. Λόγος όμως εξερεθιστικός προκαλεί και εξεγειρεί θυμούς.

Παρ. 15,2 γλώσσα σοφών καλά επίσταται, στόμα δε αφρόνων αναγγέλλει κακά.

Παρ. 15,2 Η γλώσσα των συνετών ανθρώπων γνωρίζει και λέγει τα ορθά και πρέποντα, ενώ το στόμα των ασυνέτων και ανοήτων διαλαλεί διαρκώς λόγια κακά και αναιδή.

Παρ. 15,3 εν παντί τόπω οφθαλμοί Κυρίου, σκοπεύουσι κακούς τε και αγαθούς.

Παρ. 15,3 Εις κάθε μέρος της υλικής και πνευματικής δημιουργίας τα μάτια του Θεού παρατηρούν τα πάντα. Εποπτεύουν τους καλούς και τους αγαθούς εις όλας αυτών τας καταστάσεις και ενεργείας.

Παρ. 15,4 ίασις γλώσσης δένδρον ζωής, ο δε συντηρών αυτήν πλησθήσεται πνεύματος,

Παρ. 15,4 Η θεραπεία, την οποίαν προσφέρει η γλυκεία και ευλαβής γλώσσα, ομοιάζει προς πλουσιόκαρπον δένδρον ζωής. Οποιοσ προσέχει και συγκρατεί την γλώσσαν του, θα γέμιση από το Πνεύμα του Θεού.

Παρ. 15,5 άφρων μυκτηρίζει παιδείαν πατρός, ο δε φυλάσων εντολάς πανουργότερος.

Παρ. 15,5 Ο ασύνετος εμπαιζει και καταφρονεί την στοργικήν παιδαγωγίαν του πατρός. Εκείνος όμως ο οποίος ακούει με προσοχήν και τηρεί τας πατρικάς εντολάς, αναδεικνύεται εξυπνότερος και συνετώτερος.

Παρ. 15,6 εν πλεοναζούση δικαιοσύνη ισχύς πολλή, οι δε ασεβείς ολόριζοι εκ γής απολούνται. οίκους δικαίων ισχύς πολλή, καρποί δε ασεβών απολούνται.

Παρ. 15,6 Οπου υπάρχει μεγάλη και πολύπλευρος αρετή, εκεί υπάρχει πολλή δύναμις και πρόοδος. Οι ασεβείς όμως σύρριζα θα εξολοθρευθούν από την γην. Εις τας οικίας και τας οικογενείας των δικαίων υπάρχει πολλή δύναμις πλούτου και αρετής. Τα δε πλούτη των ασεβών θα καταστραφούν.

Παρ. 15,7 χείλη σοφών δέδεται αισθήσει, καρδιά δε αφρόνων ουκ ασφαλείς.

Παρ. 15,7 Τα χείλη των σοφών και ευσεβών είναι στενά συνδεδεμένα και αχώριστα με την αληθή γνώσιν και σοφίαν, ενώ αι καρδίαι των ασυνέτων δεν έχουν σταθερόν στήριγμα αλλ' εκτρέπονται απ' έδω και από εκεί.

Παρ. 15,8 θυσίοι ασεβών βδέλυγμα Κυρίω, ευχαί δε κατευθυνόντων δεκταί παρ αυτώ.

Παρ. 15,8 Αι θυσίοι των ασεβών είναι αποκρουστικά και μισηταί από τον Κυριον. Αι προσευχαί όμως και τα τάματα αυτών, που συμμορφώνονται προς το θειον θέλημα, είναι ευάρεστα και ευπρόσδεκτα από τον Θεόν.

Παρ. 15,9 βδέλυγμα Κυρίω οδοί ασεβούς, διώκοντας δε δικαιοσύνην αγαπά.

Παρ. 15,9 Αποκρουστικά και μισητά ενώπιον του Κυρίου είναι αι πορείαι της ζωής του ασεβούς. Εξ αντιθέτου δε ο Κυριος αγαπά εκείνους, οι οποίοι επιδιώκουν την αρετήν.

Παρ. 15,10 παιδεία ακάκου γνωρίζεται υπό των παριόντων, οι δε μισούντες ελέγχους τελευτάσιν αισχρώς.

Παρ. 15,10 Η κατά Θεόν μόρφωσις του αγαθού και απονηρέτου ανθρώπου γίνεται αμέσως γνωστή και από αυτούς ακόμη τους περαστικούς. Οσοι όμως μισούν και αποστρέφονται τους δικαίους ελέγχους, αποθνήσκουν κατά τρόπον επονεϊδιστον και εξευτελιστικόν.

Παρ. 15,11 άδης και απώλεια φανερά παρά τώ Κυρίω πώς ουχί και αι καρδιαί των ανθρώπων;

Παρ. 15,11 Αφού αυτός ούτος ο άδης και η χώρα της απωλείας των αμαρτωλών είναι ολοφάνερα ενώπιον του Κυρίου, πως δεν είναι φανερά ενώπιόν του και αι καρδιαί των ανθρώπων;

Παρ. 15,12 ουκ αγαπήσει απαίδευτος τους ελέγχοντας αυτόν, μετά δε σοφών ουχ ομιλήσει.

Παρ. 15,12 Ο απαίδευτος και ανεπίδεκτος μαθήσεως άνθρωπος δεν θα αγαπήση ποτέ αυτούς που τον ελέγχουν προς διόρθωσίν του. Με σοφούς και ενάρετους ανθρώπους δεν θα θελήση ποτέ να συναναστροφή.

Παρ. 15,13 καρδιας ευφραυνομένης πρόσωπον θάλλει, εν δε λύταις ούσης σκυθρωπάζει.

Παρ. 15,13 Όταν η καρδιά χαίρη και ευφραίνεται από την αρετήν, το πρόσωπον είναι θαλλερρόν και χαρούμενον. Όταν όμως η καρδιά ευρίσκεται υπό το κράτος λύπης, το πρόσωπον αποκτά μελαγχολικήν και σκυθρωπήν όψιν.

Παρ. 15,14 καρδιά ορθή ζητεί αίσθησιν, στόμα δε απαιδεύτων γνώσεται κακά.

Παρ. 15,14 Η καλή και αγαθή καρδιά ζητεί να αποκτήση την αληθινήν γνώσιν και σοφίαν. Εξ αντιθέτου το στόμα των ψυχικώς ακαλλιεργήτων και απαιδεύτων ανθρώπων θα γνωρίζη και θα εκφράζη κακά μόνον νοήματα και έργα.

Παρ. 15,15 πάντα τον χρόνον οι οφθαλμοί των κακών προσδέχονται κακά, οι δε αγαθοί ησυχάζουσι διαπαντός.

Παρ. 15,15 Οι πονηροί άνθρωποι καθ' όλον τον χρόνον της ζωής των στρέφουν περιδεείς ολόγυρα τους οφθαλμούς των, αναμένοντες να εκσπάσουν εναντίον των τιμωρίαί και συμφοραί. Εξ αντιθέτου οι αγαθοί ζουν καθ' όλον το διάστημα της ζωής των με ησυχίαν και ειρήνην.

Παρ. 15,16 κρείσσον μικρά μερίς μετά φόβου Κυρίου ή θησαυροί μεγάλοι μετά αφοβίας.

Παρ. 15,16 Είναι καλύτερον και προτιμότερον να έχη κανείς μικράν περιουσίαν με φόβον Κυρίου, παρά να έχη πολλούς και μεγάλους θησαυρούς άνευ φόβου Θεού.

Παρ. 15,17 κρείσσων ξενισμός μετά λαχάνων προς φιλίαν και χάριν ή παράθεσις μόσχων μετά έχθρας.

Παρ. 15,17 Καλύτερα και προτιμότερα είναι φιλοξενία με λάχανα, η οποία διαπνέεται από φιλίαν και χάριν, παρά φιλοξενία με πλούσια φαγητά, από κρέας μόσχου, η οποία διαποτιζεται από εχθρότητα και μίσος.

Παρ. 15,18 ανήρ θυμώδης παρασκευάζει μάχας, μακρόθυμος δε και την μέλλουσαν καταπραΐνει.

Παρ. 15,18 Ο ευερέθιστος και θυμώδης άνθρωπος υπεγείρει και προκαλεί φιλονεικίας και μάχας, ενώ ο πράος και υπομονητικός προλαμβάνει και κατασιγάει και την μέλλουσαν να εκραγή φιλονεικίαν.

Παρ. 15,18α μακρόθυμος ανήρ κατασβέσει κρίσεις, ο δε ασεβής εγειρεί μάλλον.

Παρ. 15,18^α Ο πράος και υπομονητικός άνθρωπος θα κατασβέση τας φιλονεικίας και τας έριδας και θα προλάβη δικαστικούς αγώνας, ενώ ο ασεβής μάλλον τας προκαλεί και τας ανάπτει.

Παρ. 15,19 οδοί αεργών εστρωμέναί ακάνθαις, αι δε των ανδρείων τετριμμέναί.

Παρ. 15,19 Οι δρόμοι της ζωής των σκνηρών και αέργων ανθρώπων είναι στρωμένοι με αγκάθια, με θλίψεις και δυσκολίας. Ενώ οι δρόμοι των εργατικών και δραστηρίων είναι ομαλοί και ευκολοπεριπάτητοι.

Παρ. 15,20 υιός σοφός ευφραίνει πατέρα, υιός δε άφρων μυκτηρίζει μητέρα αυτού.

Παρ. 15,20 Ο σοφός και συνετός υιός δίδει χαράν πολλήν και ευφροσύνην στον πατέρα του, ο δε ασύνετος καταφρονεί και περιπαίζει την μητέρα του.

Παρ. 15,21 ανοήτου τριβίσι ενδεείς φρενών, ανήρ δε φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται.

Παρ. 15,21 Οι τρόποι ζωής και ενεργείας του ασυνέτου είναι παράλογοι, ενώ ο συνετός και φρόνιμος ανήρ πορεύεται την ορθήν κατεύθυνσιν.

Παρ. 15,22 υπερτιθενται λογισμούς οι μη τιμώντες συνέδρια, εν δε καρδιαίς βουλευομένων μένει βουλή.

Παρ. 15,22 Οι ασύνετοι άνθρωποι αναβάλλουν να εκπληρώσουν τας αποφάσεις, που έλαβαν τα συνέδρια, διότι εν τη υψηλοφροσύνη των τα υποτιμούν. Εις τας καρδιας όμως των συνετών αρχόντων γίνεται αποδεκτή η απόφασις, την οποίαν τους υποβάλλουν οι σύμβουλοί των και τίθεται εις εφαρμογήν.

Παρ. 15,23 ου μη υπακούση ο κακός αυτή, ουδέ μη είπη καιρίον τι και καλόν τώ κοινώ.

Παρ. 15,23 Ο κακός όμως άρχων δεν θα συμμορφωθή και δεν θα υπακούση εις την απόφασιν των καλών συμβούλων του. Δεν θα είπη ποτέ κάτι το αξιόλογον και επωφελές δια τον λαόν.

Παρ. 15,24 οδοί ζωής διανοήματα συνετού, ίνα εκκλίνας εκ τού άδου σωθή.

Παρ. 15,24 Αι σκέψεις και τα νοήματα του συνετού ανθρώπου είναι πορεία ζωής και ετσι αυτός παρεκκλίνει από εσφαλμένας οδούς και σώζεται από τον θάνατον και τον άδην.

Παρ. 15,25 οίκους υβριτών κατασπά Κύριος, εστήρισε δε όριον χήρας.

Παρ. 15,25 Τα αρχοντικά σπίτια των αλαζόνων και υπερηφάνων κατακρημνίζει ο Κυριος, προστατεύει όμως τα σύνορα του αγρού της χήρας εναντίον εκείνων, που τα επιβουλεύονται.

Παρ. 15,26 βδέλυγμα Κυρίω λογισμός άδικος, αγνών δε ρήσεις σεμναί.

Παρ. 15,26 Αποκρουστικά και μισητά είναι ενώπιον του Κυρίου αι άδικοι σκέψεις και αποφάσεις, ενώ οι λόγοι των αγνών ανθρώπων, καθ' ο σεμνοί, είναι αρεστοί στον Κυριον.

Παρ. 15,27 εξόλλυσιν εαυτόν ο δωρολήπτης, ο δε μισών δώρων λήψεις σώζεται. (Μασ. ΙΣΤ, 6)

Παρ. 15,27 Ο δικαστής, που δωροδοκεείται, καταστρέφει κατά πρώτον και κύριον λόγον τον εαυτόν του. Εξ αντιθέτου ο δικαστής, ο οποίος αποστρέφεται και μισεί τα δώρα, σώζεται από πολλάς οδυνηράς συνεπείας.

Παρ. 15,27α ελεημοσύναις και πίστεσιν αποκαθαίρονται αμαρτιαί, τώ δε φόβω Κυρίου εκκλίνει πάς από κακού.

Παρ. 15,27^α Με ελεημοσύνας, με την εντιμότητα και την αξιοπιστίαν καθαρίζονται αι αμαρτία των ανθρώπων και με τον φόβον του Κυριου αποφεύγει κάθε ευσεβής άνθρωπος το κακόν.

Παρ. 15,28 καρδιαί δικαίων μελετώσι πίστεις, στόμα δε ασεβών αποκρίνεται κακά. (Μασ. Ι, 7)

Παρ. 15,28 Η διάνοια και η καρδιά των δικαίων μελετά αληθείς και αξιοπίστους μαρτυρίας, ενώ το στόμα των ασεβών

δίδει ψευδείς και πονηράς αποκρίσεις.

Παρ. 15,28^α δεκτά παρά Κυρίω οδοί ανθρώπων δικαίων, διά δε αυτών και οι εχθροί φίλοι γίνονται.

Παρ. 15,28^α Ευπρόσδεκτοι είναι ενώπιον του Κυρίου αι πορεία της ζωής των ευσεβών ανθρώπων, με τους καλούς των δε τρόπους κάμνουν και τους εχθρούς των ακόμη φίλους.

Παρ. 15,29 μακράν απέχει ο Θεός από ασεβών, ευχαίς δε δικαίων επακούει. (Μασ. ΙΣΤ,8)

Παρ. 15,29 Ο Θεός ευρίσκεται πολύ μακράν και δεν ακούει τους ασεβείς ανθρώπους. Προσέχει όμως τας προσευχάς των ευσεβών ανθρώπων.

Παρ. 15,29^α κρείσσων ολίγη λήψις μετά δικαιοσύνης ή πολλά γεννήματα μετά αδικίας.

Παρ. 15,29^α Είναι καλύτερα και προτιμότερα ολίγα κέρδη με δικαιοσύνην, παρά πολλά υλικά αγαθά με αδικίαν.

Παρ. 15,29^β καρδιά ανδρός λογίζεσθω δίκαια, ίνα υπό τού Θεού διορθωθή τα διαβήματα αυτού.

Παρ. 15,29^β Ο νους του ανθρώπου πρέπει να σκέπτεται και η καρδιά αυτού να δέχεται το δίκαιον, το σύμφωνον με το θέλημα του Θεού, δια να ευδοωθούν αι πορεία και αι ενέργειαι αυτού.

Παρ. 15,30 θεωρών οφθαλμός καλά ευφραίνει καρδίαν, φήμη δε αγαθή πιαίνει οστά.

Παρ. 15,30 Ο άδολος οφθαλμός, όταν βλέπη τα θαυμάσια της δημιουργίας η και καλά έργα των ανθρώπων, ευφραίνει την καρδίαν. Ονομα δε καλόν και υπόληψις μεταξύ των ανθρώπων λιπαίνει και τονώνει τα οστά και κάμνει χαρούμενον τον άνθρωπον.

Παρ. 15,32 ός απωθείται παιδείαν, μισεί εαυτόν, ο δε τηρών ελέγχους αγαπά ψυχήν αυτού.

Παρ. 15,32 Εκείνος που αποστρέφεται και απορρίπτει την αληθινήν παιδαγωγίαν και μόρφωσιν, μισεί τον εαυτόν του.

Εκείνος όμως, ο οποίος ακούει με προσοχήν και τηρεί με προθυμίαν τους ορθούς ελέγχους, που του γίνονται, αγαπά την ψυχήν του.

Παρ. 15,33 φόβος Θεού παιδεία και σοφία, και αρχή δόξης αποκριθήσεται αυτή.

Παρ. 15,33 Η ευλάβεια και ο φόβος προς τον Θεόν έχει ως καρπόν την αληθινήν παιδείαν και σοφίαν. Και ο κατά Θεόν υπαίτερος από αυτήν την ζωήν θα αρχιση να δοξάζεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Παρ. 16,1 Πάντα τα έργα τού ταπεινού φανερά παρά τώ Θεώ, οι δε ασεβείς εν ημέρα κακή ολούνται.

Παρ. 16,1 Όλα τα έργα του ταπεινόφρονος και τα πλέον μυστικά είναι ολοφάνερα ενώπιον του Θεού. Οι ασεβείς όμως και τα έργα των κατά την ημέραν της οργής του Θεού θα εξολοθρευθούν.

Παρ. 16,5 ακάθατος παρά Θεώ πάς υψηλοκάρδιος, χειρί δε χείρας εμβάλων αδίκως ουκ αθωωθήσεται.

Παρ. 16,5 Ακάθατος είναι ενώπιον του Κυρίου κάθε επηρμένος και υπερήφανος. Και εκείνος ο οποίος έδωσε το χέρι του στο χέρι άλλου, δια να επιβεβαιώση έτσι την αδικίαν, που θα διαπραχθή, δεν θα θεωρηθή αθώς ούτε και θα αποφύγη την δικαίαν τιμωρίαν.

Παρ. 16,7 αρχή οδού αγαθής το ποιείν τα δίκαια, δεκτά δε παρά Θεώ μάλλον ή θύειν θυσίας.

Παρ. 16,7 Η αρχή και το θεμέλιον της εναρέτου ζωής είναι το να πράττη πάντοτε ο άνθρωπος το δίκαιον, το σύμφωνον με το θέλημα του Θεού. Τα έργα δε της αρετής και της δικαιοσύνης είναι περισσότερον ευπρόσδεκτα στον Θεόν από την προσφοράν θυσιών.

Παρ. 16,8 ο ζητών τον Κύριον ευρήσει γνώσιν μετά δικαιοσύνης, οι δε ορθώς ζητούντες αυτόν ευρήσουσιν ειρήνην. (Μασ. 4)

Παρ. 16,8 Εκείνος, ο οποίος ζητεί να εύρη τον Κυριον, θα αποκτήση την αληθινήν γνώσιν και την αρετήν. Όσοι ειλικρινώς ζητούν τον Κυριον, θα εύρουν και θα απολαύσουν ψυχικήν ειρήνην.

Παρ. 16,9 πάντα τα έργα τού Κυρίου μετά δικαιοσύνης· φυλάσσεται δε ο ασεβής εις ημέραν κακήν.

Παρ. 16,9 Όλα τα έργα του Κυρίου γίνονται πάντοτε μετά δικαιοσύνης. Εάν δε ο ασεβής δεν τιμωρηθή, φυλάσσεται δια να τιμωρηθή κατά την ημέραν της οργής του Κυρίου.

Παρ. 16,10 μαντείων επί χείλεσι βασιλέως, εν δε κρίσει ου μη πλανηθή το στόμα αυτού.

Παρ. 16,10 Μαντείων αληθείας υπάρχει εις τα χείλη του συνετού βασιλέως. Κατά δε την ώραν, που δικάζει, δεν θα πλανηθή, ώστε το στόμα αυτού να εκφέρει πεπλανημένην απόφασιν.

Παρ. 16,11 ροπή ζυγού δικαιοσύνη παρά Κυρίω, τα δε έργα αυτού στάθμα δίκαια.

Παρ. 16,11 Ζυγαριά ακριβοδικαία είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Αι δε αποφάσεις και αι κρίσεις του είναι δίκαιαι, όπως τα ακριβή ζύγια.

Παρ. 16,12 βλέλυγμα βασιλεί ο ποιών κακά, μετά γάρ δικαιοσύνης ετοιμάζεται θρόνος αρχής.

Παρ. 16,12 Αποκρουστικός και μισητός είναι, και πρέπει να είναι, στον συνετόν βασιλέα εκείνος, που διαπράττει κακά έργα. Διότι η βάση και η δύναμις του βασιλικού θρόνου είναι η δικαιοσύνη.

Παρ. 16,13 δεκτά βασιλεί χείλη δίκαια, λόγους δε ορθούς αγαπά.

Παρ. 16,13 Ευπρόσδεκτα είναι ενώπιον του συνετού βασιλέως τα χείλη, που εκφράζουν το ορθόν και το δίκαιον. Αγαπά δε ο βασιλεύς τους αληθινούς και συνετούς λόγους.

Παρ. 16,14 θυμός βασιλέως άγγελος θανάτου, ανήρ δε σοφός εξιλάσεται αυτόν.

Παρ. 16,14 Η οργή όμως του βασιλέως εναντίον κάποιου είναι προάγγελος θανατικής καταδίκης δι' εκείνον. Ο συνετός όμως και σοφός σύμβουλος θα φροντίση να εξευμενίση και να καταπραΐνη τον εξωργισμένον βασιλέα.

Παρ. 16,15 εν φωτί ζωής υιός βασιλέως, οι δε προσδεκτοί αυτώ ώσπερ νέφος όψιμον.

Παρ. 16,15 Ο βασιλεύς και ο υιός του βασιλέως πρέπει να ευρίσκεται πάντοτε μέσα στο φως της εναρέτου ζωής. Οι δε σοφοί και συνετοί σύμβουλοι γίνονται ευπρόσδεκτοι εις αυτόν, όπως ευπρόσδεκτος γίνεται η όψιμος βροχή νέφους.

Παρ. 16,16 νοσσιαί σοφίας αιρετώτεροι χρυσίου, νοσσιαί δε φρονήσεως αιρετώτεροι υπέρ αργύριον.

Παρ. 16,16 Αι φωλαί της σοφίας, οι τόποι όπου ζουν και συσκέπτονται οι κατά Θεόν ενάρετοι, είναι πολυτιμότεροι από τον χρυσόν. Αι φωλαί αυταί της συνέσεως και φρονήσεως είναι πολυτιμότεραι από το αργύριον.

Παρ. 16,17 τρίβος ζωής εκκλίνουσιν από κακών, μήκος δε βίου οδοί δικαιοσύνης. ο δεχόμενος παιδείαν εν αγαθοίς έσται, ο δε φυλάσσειν ελέγχους σοφισθήσεται. ός φυλάσσει τας εαυτού οδούς, τηρεί την εαυτού ψυχήν, αγαπών δε ζωήν αυτού φείσεται στόματος αυτού.

Παρ. 16,17 Δρόμοι εναρέτου ζωής απομακρύνουν και προφυλάσσουν από συμφοράς. Οι δρόμοι της δικαιοσύνης χαρίζουν μακρότητα ζωής. Εκείνος ο οποίος δέχεται την θείαν παιδαγωγίαν και μόρφωσιν, θα ζήσει και θα μείνη εν μέσω αγαθών. Εκείνος που ακούει και τηρεί τους ορθούς ελέγχους, θα γίνη σοφός. Εκείνος που προσέχει τους τρόπους της ζωής και της ενεργείας του, περιφρουρεί την ψυχήν του. Εκείνος που αγαπά την ειρηνικήν και χαρούμενην ζωήν, φυλάσσει προσεκτικά το στόμα του, ώστε να μη λαλή κατά τρόπον ενοχλητικόν και απερίσκεπτον.

Παρ. 16,18 πρό συντριβής ηγείται ύβρις, πρό δε πτώματος κακοφροσύνη.

Παρ. 16,18 Προ πάσης συντριβής προηγείται αλαζονεία και υπερηφάνεια. Προ πάσης δε καταστρεπτικής πτώσεως υπάρχει η κακοφροσύνη.

Παρ. 16,19 κρείστων προὔθυμος μετά ταπεινώσεως ή ός διαίρειται σκύλα μετά υβριστών.

Παρ. 16,19 Καλύτερος και προτιμότερος είναι ο πράος και ο ταπεινόφρων η εκείνος ο οποίος ύστερα από νίκην μοιράζει τα λάφυρα με τους αλαζονικούς και υπερηφάνους συμμάχους του.

Παρ. 16,20 συνετός εν πράγμασιν ευρετής αγαθών, πεποιθώς δε επί Θεώ μακαριστός.

Παρ. 16,20 Εκείνος εν πράγμασιν ευρετής αγαθών, πεποιθώς δε επί Θεώ μακαριστός. Εκείνος που στηρίζει τας ελπίδας του στον Θεόν, είναι αξιόπαινος και αξιομακάριστος.

Παρ. 16,21 τους σοφούς και συνετούς φαύλους καλούν, οι δε γλυκείς εν λόγω πλείονα ακούσονται.

Παρ. 16,21 Οι χωρίς την κατά Θεόν μόρφωσιν και ζωήν άνθρωποι ονομάζουν τους σοφούς και συνετούς ασημάντους και ανοήτους. Οι γλυκομίλητοι όμως και φιλομαθείς θα ακούσουν και θα μάθουν πολύ περισσότερα καλά και συνετά από τους σοφούς.

Παρ. 16,22 πηγή ζωής έννοια τοίς κεκτημένοις, παιδεία δε αφρόνων κακή.

Παρ. 16,22 Η σύνεσις και η φρόνησις, δι' όσους την έχουν ως κτήμα των, είναι πηγή ζωής. Ενώ η παιδαγωγία των αφρόνων είναι κακή και επιβλαβής δια τους ιδίους.

Παρ. 16,23 καρδία σοφού νοήσει τα από τού ίδιου στόματος, επί δε χείλεσι φορέσει επιγνωμοσύνην.

Παρ. 16,23 Ο νους και η καρδία του αληθινά σοφού θα σκεφθή και θα μελετήση όσα λόγια πρόκειται να βγουν από το στόμα του. Κατανοεί δε και γνωρίζει, όσα θα προφέρουν τα χείλη του.

Παρ. 16,24 κηρία μέλιτος λόγιοι καλοί, γλύκασμα δε αυτού ίασις ψυχής.

Παρ. 16,24 Οι καλοί λόγιοι είναι γλυκείς και ωφέλιμοι, όπως η κηρήθρα. Αυτή δε η γλυκύτης των καλών λόγων είναι θεραπεία και παρηγορία της ψυχής.

Παρ. 16,25 εισίν οδοί δοκούσαι είναι ορθαί ανδρί, τα μέντοι τελευταία αυτών βλέπει εις πυθμένα άδου.

Παρ. 16,25 Υπάρχουν πορεία της ζωής, αι οποία θεωρούνται ορθαί και ωφέλιμοι στους ανθρώπους, αλλ' αι οποία καταλήγουν εν τέλει εις τα βάθη του άδου.

Παρ. 16,26 ανήρ εν πόνοις πονεί εαυτώ και εκβιάζεται την απώλειαν εαυτού, ο μέντοι σκολιός επί τώ εαυτού στόματι φορεί την απώλειαν.

Παρ. 16,26 Καθε εργατικός άνθρωπος κοπιάζει δια τον εαυτόν του, δια να αποδιώξη την από την πείναν καταστροφήν του. Ο διεστραμμένος όμως και αργόσχολος φέρει ο ίδιος στο στόμα του τον όλεθρόν του.

Παρ. 16,27 ανήρ άφρων ορύσσει εαυτώ κακά, επί δε των εαυτού χειλέων θησαυρίζει πυρ.

Παρ. 16,27 Ο άμυαλος άνθρωπος σκάπτει με τα ίδια του τα χέρια τον λάκκον της δυστυχίας του. Και επάνω εις τα χείλη του αποθησαυρίζει πυρ, το οποίον θα τον κατακαύση.

Παρ. 16,28 ανήρ σκολιός διατέμπεται κακά, και λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοίς και διαχωρίζει φίλους.

Παρ. 16,28 Ο διεστραμμένος άνθρωπος διασκορπίζει ολόγυρά του την δυστυχίαν, και με το αναμμένο δαυλί της δολιότητός του ανάπτει πυρκαϊάς κακών γύρω του. Χωρίζει δε με τας διαβολάς και συκοφαντίας του φίλους αγαπητούς.

Παρ. 16,29 ανήρ παράνομος αποπειράται φίλων και απάγει αυτούς οδούς ουκ αγαθάς.

Παρ. 16,29 Άνθρωπος παράνομος αποπειράται κακά εναντίον των φίλων του και τους παρασύρει εις δρόμους πονηρούς και ολεθρίους.

Παρ. 16,30 στηρίζων δε οφθαλμούς αυτού διαλογίζεται διεστραμμένα, ορίζει δε τοίς χείλεσιν αυτού πάντα τα κακά· ούτος κάμινός εστι κακίας.

Παρ. 16,30 Προσηλώνει ατενώς το βλέμμα του εις κάποιον στόχον του, σκέπτεται διεστραμμένα και με τα χείλη του εκφράζει και καθορίζει όλα τα κακά σχέδιά του. Αυτός είναι αναμμένο καμίνι κακίας.

Παρ. 16,31 στέφανος καυχήσεως γήρας, εν δε οδοίς δικαιοσύνης ευρίσκειται.

Παρ. 16,31 Το έντιμον και καλόν γήρας είναι στέφανος δόξης και καυχήσεως. Τέτοιο γήρας όμως επιτυγχάνεται στους δρόμους της αρετής.

Παρ. 16,32 κρείστων ανήρ μακρόθυμος ισχυρού, ο δε κρατών οργής κρείστων καταλαμβανομένου πόλιν.

Παρ. 16,32 Καλύτερος και προτιμότερος είναι ανήρ υπαμονητικός και πράος από τον ισχυρόν. Εκείνος δε ο οποίος κυριαρχεί επί του εαυτού του και συγκρατεί την οργήν του, είναι καλύτερος από εκείνον που καταλαμβάνει πόλιν.

Παρ. 16,33 εις κόλπους επέρχεται πάντα τοίς αδίκους, παρά δε Κυρίου πάντα τα δίκαια.

Παρ. 16,33 Όλα τα κακά, τα οποία κάμνουν οι ασεβείς, επέρχονται εναντίον αυτών των ιδίων. Μονον δε το ορθόν και το δικαίον ευλογείται και παρέχεται από τον Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Παρ. 17,1 Κρείστων ψωμός μεθ ηδονής εν ειρήνη ή οίκος πλήρης πολλών αγαθών και αδίκων θυμάτων μετά μάχης.

Παρ. 17,1 Καλύτερον και προτιμότερον είναι ξηρό ψωμί με χαρουμένη και ειρηνική καρδιά, με ομόνοια και αγάπη, παρά σπíti φιλονεικιών, έστω και γεμάτο από αγαθά και σφαχτά, τα οποία απεκτήθησαν με αδικίας.

Παρ. 17,2 οικέτης νοήμων κρατήσει δεσποτών αφρόνων, εν δε αδελφοίς διελείται μέρη.

Παρ. 17,2 Ο έξυπνος και συνετός υπηρέτης θα γίνη κύριος στους ανοήτους κυρίους του. Μεταξύ δε των παιδιών, υιών των κυριών του, θα πάρη και αυτός μερίδιον.

Παρ. 17,3 όπως δοκιμάζεται εν καμίνω άργυρος και χρυσός, ούτως εκλεκταί καρδιαί παρά Κυρίω.

Παρ. 17,3 Όπως καθαρίζεται ο άργυρος και ο χρυσός με τη φωτιά στο καμίνι, κατά παρόμοιον τρόπον και αι εκλεκταί καρδιαί δια μέσου της παιδαγωγίας του Κυρίου γίνονται αγναί και καθαράί.

Παρ. 17,4 κακός υπακούει γλώσσης παρανόμων, δίκαιος δε ου προσέχει χείλεσι ψευδέσιν.

Παρ. 17,4 Ο κακός, ο ρέπων προς το κακόν, ευχαριστείται να ακούη και να υπακούη στους πονηρούς λόγους των παρανόμων. Ο ευσεβής όμως άνθρωπος καμμίαν προσοχήν δεν δίδει εις χείλη, που λέγουν ψεύδη.

Παρ. 17,5 ο καταγελών πτωχού παροξύνει τον ποιήσαντα αυτόν, ο δε επιχαιρών απολλυμένω ουκ αθωωθήσεται· ο δε επισπλαγχνιζόμενος ελεηθήσεται.

Παρ. 17,5 Εκείνος που εμπαιζει τον πτωχόν δια την πτωχείαν του, εξοργίζει τον ποιητήν και δημιουργόν αυτού. Εκείνος που χαιρεκακεί, όταν βλέπη τον συνάνθρωπόν του να καταστρέφεται, δεν θα θεωρηθή αθώς ούτε και θα μείνη ατιμώρητος. Εκείνος όμως ο οποίος ευσπλαγχνίζεται και ελεεί, θα ελεηθή εκ μέρους του Θεού.

Παρ. 17,6 στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων, καύχημα δε τέκνων πατέρες αυτών.

Παρ. 17,6 Δοξα και καμάρι των γερόντων είναι τα καλά παιδιά και τα εγγόνια των. Τιμή δε και καύχημα των τέκνων είναι οι καλοί πρόγονοί των.

Παρ. 17,6^α τού πιστού όλος ο κόσμος των χρημάτων, τού δε απίστου ουδέ οβολός.

Παρ. 17,6^α Του αξιοπίστου και ευσυνείδητου όλα τα χρήματα του κόσμου είναι ιδικά του, διότι όλοι τον εμπιστεύονται. Εις δε τον αναξιόπιστον ούτε ένα οβολόν δεν εμπιστεύονται.

Παρ. 17,7 ουχ αρμόσει άφρονι χείλη πιστά, ουδέ δικαίω χείλη ψευδή.

Παρ. 17,7 Δεν ταιριάζουν και ούτε δυνατόν είναι να υπάρξουν στον άφρονα χείλη, τα οποία θα λέγουν αξιοπίστους λόγους. Όπως επίσης δεν ταιριάζουν και ούτε υπάρχουν στον δίκαιον χείλη, τα οποία λέγουν ψεύδη.

Παρ. 17,8 μισθός χαρίτων η παιδεία τοίς χρωμένοις, ού δ αν επιστρέψη ευοδωθήσεται.

Παρ. 17,8 Η αληθινή μόρφωσις, δι' όσους την έχουν και την χρησιμοποιούν, είναι πηγή τέρφεων πνευματικών. Οπουδήποτε δε και αν στραφή ο κατά Θεόν μορφωμένος άνθρωπος, θα κατευοδωθή εις τας ενεργείας του.

Παρ. 17,9 ός κρύπτει αδικήματα, ζητεί φίλιαν, ός δε μισεί κρύπτειν, διΐστησι φίλους και οικείους.

Παρ. 17,9 Εκείνος που παραβλέπει και σκεπάζει με αγάπην τα σφάλματα και τας αδυναμίας του άλλου, ζητεί και αποκτά φίλους. Αντιθέτως εκείνος ο οποίος δεν σκεπάζει αλλά διασαλπίζει αυτά, απομακρύνει από κοντά του και αυτούς ακόμη τους φίλους και οικείους του, διότι τους γίνεται αποκρουστικός.

Παρ. 17,10 συντριβει απειλή καρδιαν φρονίμου, άφρων δε μαστιγωθείς ουκ αισθάνεται.

Παρ. 17,10 Και μία μόνη απειλή συντριβει την ευαίσθητον καρδιαν του συνετού και φρονίμου ανθρώπου. Ο άφρων όμως, και όταν ακόμη μαστιγώνεται, μένει αναισθητός.

Παρ. 17,11 αντιλογίας εγείρει πάς κακός, ο δε Κύριος άγγελον ανελεήμονα εκπέμψει αυτώ.

Παρ. 17,11 Αντίστασιν στο θέλημα του Θεού και αντιλογίας μεταξύ των ανθρώπων εγείρει και προβάλλει ο κακός άνθρωπος. Δια τούτο ο Κυριος θα στείλη εναντίον του άσπλαγχνον άγγελον να τον τιμωρήση.

Παρ. 17,12 εμπεισείται μέριμνα ανδρι νοήμονι, οι δε άφρονες διαλογιούνται κακά.

Παρ. 17,12 Εις τους ώμους του μυαλωμένου και συνετού ανδρός επιφορτίζονται μέριμνα και φροντίδες δια τους άλλους. Ενώ οι ασύνετοι και αργόσχολοι σκέπτονται πάντοτε το κακόν.

Παρ. 17,13 ός αποδίδωσι κακά αντί αγαθών, ου κινηθήσεται κακά εκ τού οικου αυτού.

Παρ. 17,13 Εκείνος ο οποίος ανταποδίδει κακά αντί αγαθών και των ευεργεσιών, που έλαβε, αυτός θα ευρίσκεται πάντοτε υπό το κράτος θλίψεων, διότι τα κακά και η θεία τιμωρία δεν θα απομακρυνθούν από τον οίκον του.

Παρ. 17,14 εξουσίαν δίδωσι λόγοις αρχή δικαιοσύνης, προηγείται δε της ενδείας στάσις και μάχη.

Παρ. 17,14 Η δικαιοσύνη και γενικώτερον η αρετή δίδουν κύρος και βαρύτητα εις τα λόγια του δικαίου. Οπου όμως υπάρχει φιλονεικία και μάχη, εκεί επακολουθεί η φτώχεια.

Παρ. 17,15 ός δίκαιον κρίνει τον άδικον, άδικον δε τον δίκαιον, ακάθαρτος και βδελυκτός παρά Θεώ.

Παρ. 17,15 Ο δικαστής, ο οποίος κρίνει και καταδικάζει τον δίκαιον ως άδικον, τον δε άδικον ανακηρύσσει δίκαιον, ακάθαρτος, αποκρουστικός και μισητός είναι ενώπιον του Κυρίου.

Παρ. 17,16 ινατί υπήρξε χρήματα άφρονι; κητήσασθαι γάρ σοφίαν ακάρδιος ου δυνήσεται.

Παρ. 17,16 Τι χρησιμεύουν τα χρήματα στον άμυαλον άνθρωπον; Διότι με αυτά δεν θα κατορθώση ποτέ να αποκτήση σοφίαν άνθρωπος, που δεν έχει καρδιαν επιδεκτικήν.

Παρ. 17,16^α ός υψηλόν ποιεί τον εαυτού οίκον, ζητεί συντριβήν, ο δε σκολιάζων τού μαθείν εμπεισείται εις κακά.

Παρ. 17,16^α Εκείνος ο οποίος για λόγους εγωϊσμού και παρά την οικονομικήν του αδυναμίαν κτίζει υψηλό το σπίτι του, επιζητεί μόνος του την πτωχείαν και συντριβήν. Οποιος δε δυστροπέι και αποφεύγει να γνωρίση το θέλημα του Θεού θα περιπέση εις πολλά κακά.

Παρ. 17,17 εις πάντα περιόσασθαι φίλος υπαρχέτω σοι, αδελφοί δε εν ανάγκαις χρήσιμοι έστωσαν· τούτου γάρ χάριν γεννώνται.

Παρ. 17,17 Εις κάθε περίστασιν και εις όλον τον χρόνον της ζωής σου φρόντιζε να έχης κάποιον φίλον. Εις δε τας ανάγκας και περιπετείας της ζωής ας σου είναι χρήσιμοι και βοηθοί οι αδελφοί σου, διότι δι' αυτόν τον σκοπόν γεννώνται.

Παρ. 17,18 ανήρ άφρων επικροτεί και επιχαιρεί εαυτώ, ως και ο εγγυώμενος εγγύη των εαυτού φίλων.

Παρ. 17,18 Ο άμυαλος άνθρωπος καμαρώνει και χειροκροτεί τον εαυτόν του και μένει ευχαριστημένος από τον εαυτόν του, όπως ακριβώς και εκείνος ο οποίος επιπολαιώς σκεπτόμενος δίδει εγγύησιν δια τους φίλους του.

Παρ. 17,19 φιλαμαρτημών χαιρει μάχαις, [υψών δε θύραν αυτού ζητεί συντριβήν].

Παρ. 17,19 Οποιος αγαπά τας αμαρτίας, χαιρει εις τας έριδας και τας φιλονεικίας. Εκείνος που δια λόγους επιδείξεως κατασκευάζει υψηλόν και αρχοντικόν το σπίτι του, επιζητεί μόνος την συντριβήν του.

Παρ. 17,20 ο δε σκληροκαρδιος ου συναντά αγαθούς, ανήρ ευμετάβολος γλώσση εμπεισείται εις κακά,

Παρ. 17,20 Ο σκληροκαρδος και αμετανόητος δεν θέλει να συναντάται με τους αγαθούς ανθρώπους. Ανθρωπος ασταθής εις τα λόγια του, αυτός που λέγει και ξελέγει, θα περιπέση εις πολλά κακά.

Παρ. 17,21 καρδιά δε άφρονος οδύνη τώ κεκτημένω αυτήν. ουκ ευφραίνεται πατήρ επί υιώ απαιδευτώ, υιός δε φρόνιμος ευφραίνει μητέρα αυτού.

Παρ. 17,21 Η καρδιά του άφρονος φέρει πόνους και θλίψεις εις αυτόν τον ίδιον, που την έχει. Ο πατέρας δεν ευχαριστείται και δεν χαιρει δια τον αμόρφωτον και αγροίκον υιόν του. Εξ αντιθέτου ο φρόνιμος και συνετός υιός ευφραίνει και χαροποιεί την μητέρα του.

Παρ. 17,22 καρδιά ευφραινομένη ευεκτείν ποιεί, ανδρός δε λυπηρού ξηραίνεται τα οστά.

Παρ. 17,22 Όταν η καρδιά ευφραίνεται, ο όλος άνθρωπος αισθάνεται ευεξία. Εξ αντιθέτου όταν ο άνθρωπος ευρίσκεται υπό το κράτος συνεχούς λύπης, αισθάνεται να ξηραίνονται τα οστά του.

Παρ. 17,23 λαμβάνοντας δώρα αδικώς εν κόλποις ου κατευοδούνται οδοί, ασεβής δε εκκλίνει οδούς δικαιοσύνης.

Παρ. 17,23 Όταν κάποιος παίρνει κρυφίως δώρα, δια να αδικήσει τον δίκαιον, δεν θα κατευοδωθούν αι πορείαι της ζωής του. Ο δε ασεβής ξεφεύγει και παρεκτρέπεται, επί ζημιά του εαυτού του, από τας οδούς της δικαιοσύνης και της ευθυκρισίας.

Παρ. 17,24 πρόσωπον συνετόν ανδρός σοφού, οι δε οφθαλμοί τού άφρονος επ άκρα γής.

Παρ. 17,24 Το πρόσωπον του σοφού ανθρώπου εκφράζει σύνεσιν και συστολήν, ενώ τα μάτια του άφρονος γυρίζουν απερίσκεπτα προς όλα τα σημεία της γης.

Παρ. 17,25 οργή πατρί υιός άφρων και οδύνη τή τεκούση αυτών.

Παρ. 17,25 Την οργήν του πατρός προκαλεί και εξεγείρει ο ασύνετος νέος, και οδύνην επιφέρει εις την γεννήσασαν αυτόν μητέρα.

Παρ. 17,26 ζημιούν άνδρα δίκαιον ου καλόν, ουδέ όσιον επιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις.

Παρ. 17,26 Δεν είναι καθόλου καλόν να επιβάλλονται πρόστιμα στον άνδρα, ο οποίος έχει το δίκαιον με το μέρος του. Ούτε είναι πρέπον και επιτετραμμένον να επιβουλεύεται κανείς δικαίους άρχοντας.

Παρ. 17,27 ός φείδεται ρήμα προέσθαι σκληρόν, επιγνώμων, μακρόθυμος δε ανήρ φρόνιμος.

Παρ. 17,27 Εκείνος, ο οποίος προσέχει να μη βγάξη από το στόμα του λόγια δηκτικά και προσβλητικά, είναι συνετός και γνωστικός άνθρωπος. Ο υπομονητικός και πράος είναι άνθρωπος φρόνιμος.

Παρ. 17,28 ανοήτω επερωτήσαντι σοφίαν σοφία λογισθήσεται, ενέον δε τις εαυτόν ποιήσας δόξει φρόνιμος είναι.

Παρ. 17,28 Και αυτός ακόμη ο αμόρφωτος, όταν ερωτά τους σοφούς δια να μάθη κάτι, θα φαίνεται και θα θεωρήται φρόνιμος και σοφός. Αλλά και εκείνος ο οποίος θα σιωπά και θα κάμνη τον βωβόν, θα θεωρηθή από τους άλλους επίσης φρόνιμος, χωρίς όμως και να είναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Παρ. 18,1 Προφάσεις ζητεί ανήρ βουλόμενος χωρίζεσθαι από φίλων, εν παντί δε καιρώ επονείδιστος έσται.

Παρ. 18,1 Προφάσεις ζητεί εκείνος, ο οποίος θέλει και επιδιώκει να χωρισθή από τους φίλους του. Αυτός όμως θα είναι πάντοτε άξιος κατακρίσεως και χλευασμού.

Παρ. 18,2 ου χρείαν έχει σοφίας ενδεής φρενών, μάλλον γάρ άγεται αφροσύνη.

Παρ. 18,2 Ο ασύνετος και άμυαλος άνθρωπος, σκοτισμένος από τον εγωϊσμόν του, δεν αισθάνεται την ανάγκην να συμβουλευθή σοφούς. Δι' αυτό και σύρεται τήδε κακέισε από την αμυαλωσύνην του.

Παρ. 18,3 όταν έλθη ασεβής εις βάθος κακών, καταφρονεί, επέρχεται δε αυτώ ατιμία και όνειδος.

Παρ. 18,3 Όταν ο ασεβής και χωρίς φόβον Θεού άνθρωπος πάρη τον κατήφορον και ολισθήσῃ εις βάθος κακών, αναίσχυντος πλέον και πωρωμένος καταφρονεί τους πάντας. Δια τούτο επέρχεται εναντίον του ο εξευτελισμός και η καταισχύνη.

Παρ. 18,4 ύδωρ βαθύ λόγος εν καρδία ανδρός, ποταμός δε αναπηδύει και πηγή ζωής.

Παρ. 18,4 Ο λόγος, που αναβλύζει από την καρδιαν του συνετού ανθρώπου, είναι τόσο βαθύς και ωφέλιμος, όπως το ανεξάντλητον ύδωρ ενός βαθέος φρέατος. Ποταμός δε αναβλύζει από την ψυχήν του και πηγή ύδατος ζωής από το στόμα του.

Παρ. 18,5 θαυμάσαι πρόσωπον ασεβούς ου καλόν, ουδέ όσιον εκκλίνειν το δίκαιον εν κρίσει.

Παρ. 18,5 Το να θαυμάζει κανείς το πρόσωπον και την ζωήν του ασεβούς δεν είναι ορθόν· ούτε δε και είναι πρέπον και σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού να διαστρέφη κανείς το δίκαιον κατά την ώραν της δίκης.

Παρ. 18,6 χείλη άφρονος άγουσιν αυτόν εις κακά, το δε στόμα αυτού το θρασύ θάνατον επικαλείται.

Παρ. 18,6 Τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα του ασύνετου, τον οδηγούν εις πειρασμούς και καταστροφάς. Το δε θρασύ του στόμα με τα προκλητικά του λόγια είναι, σαν να προκαλή εναντίον του τον θάνατον.

Παρ. 18,7 στόμα άφρονος συντριβή αυτώ, τα δε χείλη αυτού παγίς τή ψυχή αυτού.

Παρ. 18,7 Το στόμα του άφρονος είναι η καταστροφή του και τα λόγια των χειλέων του είναι παγίς, όπου συλλαμβάνεται και καταστρέφεται η ζωή του.

Παρ. 18,8 οκνηρούς καταβάλλει φόβος, ψυχάι δε ανδρογύνων πεινάσουσιν.

Παρ. 18,8 Οι οκνηροί και απρόθυμοι εις την εργασίαν καταβάλλονται από φόβον, οι δε θηλυπρεπείς και μαλθακοί θα πεινάσουν.

Παρ. 18,9 ο μη ιώμενος εαυτόν εν τοίς έργοις αυτού αδελφός εστι τού λυμαινομένου εαυτόν.

Παρ. 18,9 Εκείνος ο οποίος δεν καταπολεμεί την οκνηρίαν και δεν προσπαθεί να εξυπηρετήση τον εαυτόν του με την εργατικότητά του, αυτός είναι όμοιος με εκείνον, που οδηγεί τον εαυτόν του στον όλεθρον.

Παρ. 18,10 εκ μεγαλωσύνης ισχύος όνομα Κυρίου, αυτώ δε προσδραμόντες δίκαιοι υψούνται.

Παρ. 18,10 Το όνομα του Κυρίου είναι όνομα μεγαλοπρεπείας και παντοδυναμίας. Εις αυτό όταν καταφεύγουν οι δίκαιοι, υψώνονται και δοξάζονται.

Παρ. 18,11 ύπαρξις πλουσιού ανδρός πόλις οχυρά, η δε δόξα αυτής μέγα επισκιάζει.

Παρ. 18,11 Η περιουσία του ευσεβούς πλουσιού είναι ασφαλής, όπως η οχυρά πόλις· η δόξα δε αυτής τον επισκιάζει και τον επαναπαύει.

Παρ. 18,12 πρό συντριβής υψούται καρδία ανδρός, και πρό δόξης ταπεινούνται.

Παρ. 18,12 Η υψηλοφροσύνη της καρδίας προηγείται από την συντριβήν του αλαζόνος, όπως και η ταπεινοφροσύνη προηγείται από την δόξαν του ταπεινού.

Παρ. 18,13 ός αποκρίνεται λόγον πριν ακούσαι, αφροσύνη αυτώ εστι και όνειδος.

Παρ. 18,13 Εκείνος ο οποίος δίδει απάντησιν, πριν ακούση τι του λέγουν, είναι ασύνετος και εντροπιάζεται.

Παρ. 18,14 θυμόν ανδρός πραΐνει θεράπων φρόνιμος, ολιγόψυχον δε άνδρα τις υποίσει;

Παρ. 18,14 Τον θυμόν ενός οργισμένου κυρίου ημπορεί να καταπραΐνη και διαλύση ένας συνετός υπηρέτης. Τον μικρόψυχον όμως και λεπτολόγον άνθρωπον ποιός ημπορεί να τον υποφέρει;

Παρ. 18,15 καρδιά φρονίμου κτάται αίσθησιν, ὦτα δε σοφῶν ζητεῖ ἔννοιαν.

Παρ. 18,15 Ὁ νους και η καρδιά του συνετοῦ ἀνθρώπου ζητεῖ και αποκτά συνεχῶς την αληθινὴν γνώσιν. Τα αὐτιά δε των σοφῶν ευχαριστοῦνται να ακοῦουν υψηλὰς εννοίας.

Παρ. 18,16 δόμα ἀνθρώπου ἐμπλατύνει αὐτόν και παρὰ δυνάσταις καθίζανει αὐτόν.

Παρ. 18,16 Το δῶρον, που με ἀγάπην και φιλίαν προσφέρει κανεῖς, ἀνοίγει ἐμπρὸς του πλατεῖς τους δρόμους της προόδου και ἐπιτυχίας, και τον βάζει να καθήσῃ κοντὰ εἰς ἀρχοντας και ἐπισήμους.

Παρ. 18,17 δίκαιος εαυτοῦ κατήγορος ἐν πρωτολογία, ὡς δ ἀν ἐπιβάλη ο ἀντίδικος ἐλέγχεται.

Παρ. 18,17 Ὁ δίκαιος, ὅταν παρασυρθῆ εἰς κάποιαν ἀδικίαν, πρῶτος θα κατηγορήσῃ τον εαυτόν του ἐνώπιον του δικαστηρίου, διότι εἰάν τον προλάβῃ ο κατήγορός του και τον ἐλέγξῃ, ἡ θέσις του θα ἐπιβαρυνθῆ.

Παρ. 18,18 ἀντιλογίας παύει σιγηρός, ἐν δε δυναστείαις ὀρίζει.

Παρ. 18,18 Ἡ ἀφῶνος κλήρωσις καταπαύει ἀντιθέσεις και φιλονεικίας. Και κατὰ τας διαφωνίας των ἀρχόντων ο ἀνασυρόμενος κλήρος ὀρίζει το ὀρθόν.

Παρ. 18,19 ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις οχυρὰ και υψηλή, ἰσχύει δε ὡσπερ τεθεμελιωμένον βασιλεῖον.

Παρ. 18,19 Ἀδελφός, ὅταν με ἀγάπην βοηθῆται ἀπὸ τον ἀδελφόν, εἶναι ὡσάν ὠχυρωμένη και ἀπόρθητος πόλις, κτισμένη ἐπάνω εἰς υψηλόν μέρος. Εἶναι δε ἰσχυρός ὡσάν το ἀσάλευτον ἀνάκτορον, που ἔχει θεμελιωθῆ εἰς στερεόν ἔδαφος.

Παρ. 18,20 ἀπὸ καρπῶν στόματος ἀνὴρ πῖμπλησι κοιλίαν αὐτοῦ, ἀπὸ δε καρπῶν χειλέων αὐτοῦ ἐμπλησθήσεται.

Παρ. 18,20 Ἀπὸ τα λόγια του, ὡσάν ἀπὸ ἄλλους καρπῶν, θα γεμίσῃ κάθε ἀνθρώπος την ψυχὴν του. Ἀπὸ τα λόγια του τα καλὰ η κακὰ θα πλημμυρίσῃ και θα χορτάσῃ ο ἴδιος.

Παρ. 18,21 θάνατος και ζωὴ ἐν χειρὶ γλώσσης, οἱ δε κρατοῦντες αὐτῆς ἔδονται τους καρπούς αὐτῆς.

Παρ. 18,21 Εἰς την ἐξουσίαν της γλώσσης εἶναι ο θάνατος και ἡ ζωὴ. Ὅσοι κατορθώνουν να συγκρατοῦν την γλώσσαν των, θα φάγουν τους γλυκεῖς και θεραπευτικούς αὐτῆς καρπούς.

Παρ. 18,22 ὅς εὖρε γυναικα ἀγαθὴν, εὖρε χάριτας, ἔλαβε δε παρὰ Θεοῦ ἰλαρότητα.

Παρ. 18,22 Εκείνος, που με τον φωτισμόν του Θεοῦ ευρήκε σύζυγον ἐνάρετον, ἐπέτυχε πολλὰς ὠφελείας και κέρδη. Ἐπῆρε ἀπὸ τον ἴδιον τον Θεόν ἡρεμον και ευχέριστον ζωὴν.

Παρ. 18,22α ὅς ἐκβάλλει γυναικα ἀγαθὴν, ἐκβάλλει τα ἀγαθὰ, ο δε κατέχων μοιχαλίδα ἀφῶν και ἀσεβῆς.

Παρ. 18,22^α Ὅποιος ὁμως διώχνει την ἐνάρετον σύζυγόν του, διώχνει μαζί με αὐτὴν και τα ἀγαθὰ. Εκείνος δε ο οποίος κρατεῖ πλησίον του και συζῆ με μοιχαλίδα, εἶναι ἀσύνητος και ἀσεβῆς ἐνώπιον του Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Παρ. 19,3 Ἀφροσύνη ἀνδρός λυμαινεται τας ὁδοὺς αὐτοῦ, τον δε Θεόν αἰτιάται τῆ καρδία αὐτοῦ.

Παρ. 19,3 Ἡ ἀπερισκεψία του ἀνθρώπου καταστρέφει τας πορείας της ζωῆς του. Αὐτός δε ἐσωτερικῶς κατηγορεῖ τον Θεόν ὡς αἴτιον του ὀλέθρου του.

Παρ. 19,4 πλοῦτος προστίθησι φίλους πολλούς, ο δε πτωχός και ἀπὸ τοῦ ὑπάρχοντος φίλου λείπεται.

Παρ. 19,4 Ὁ πλοῦτος προσθέτει πολλούς φίλους, ἀνελικρινεῖς κατὰ κανόνα και κόλακας, ο πτωχός ὁμως ἀνθρώπος ἐγκαταλείπεται πολλάκις και ἀπὸ αὐτόν τον ὑπάρχοντα μοναδικόν φίλον του.

Παρ. 19,5 μάρτυς ψευδῆς οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται, ο δε ἐγκαλὼν ἀδίκως οὐ διαφεύξεται.

Παρ. 19,5 Ὁ ψευδομάρτυς δεν θα μείνῃ ἀτιμώρητος, ἀν οχι παρὰ των ἀνθρώπων, ἀσφαλῶς ὁμως ἀπὸ τον Θεόν. Ἀλλὰ και ἐκεῖνος ο οποίος εἰσάγει εἰς δίκην τον ἀθῶν, δεν θα διαφύγῃ την παρὰ του Θεοῦ τιμωρίαν.

Παρ. 19,6 πολλοὶ θεραπεύουσι πρόσωπα βασιλέων, πᾶς δε ο κακός γίνεται ὄνειδος ἀνδρὶ.

Παρ. 19,6 Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ οποίοι ὑπηρετοῦν τους βασιλεῖς, ἕνας ὁμως κακός αὐλικός ὑπηρέτης γίνεται αἰτία ἐξευτελισμοῦ του βασιλέως.

Παρ. 19,7 πᾶς, ὅς ἀδελφόν πτωχόν μισεῖ, και φιλίας μακρὰν ἔσται. ἔννοια ἀγαθὴ τοῖς εἰδόσιν αὐτὴν ἐγγίει, ἀνὴρ δε φρόνιμος ευρήσει αὐτὴν. ο πολλὰ κακοποιῶν τελεσιουργεῖ κακίαν, ὅς δε ἐρεθίζει λόγους οὐ σωθήσεται.

Παρ. 19,7 Εκείνος που μισεῖ τον πτωχόν ἀδελφόν του, θα εἶναι μακρὰν και θα στερηθῆ ἀπὸ κάθε φιλίαν, δηλαδή ο κακός ἀδελφός εἶναι ἀπαράδεκτος στους ἄλλους ὡς φίλος. Ἡ καλὴ και συνετὴ γνώσις θα πλησίασῃ ἐκείνους, οἱ οποίοι γνωρίζουν την ἀξίαν της και την ἐπιζητοῦν. Καθε δε συνετός και φρόνιμος ἀνὴρ θα την ἀναζητήσῃ και θα την εὖρῃ. Εκείνος ο οποίος συνεχῶς διαπραττεῖ πολλὰ κακὰ, και ἔχει συνηθίσει και προχωρεῖ μέχρι τέλους εἰς την διάπραξιν του κακοῦ, ὅπως και αὐτός που με τα λόγια του ἐξερεθίζει εἰς φιλονεικίας και μάχας τους ἄλλους, ἐν τέλει δεν θα κατορθώσουν να διασωθῶν.

Παρ. 19,8 ο κτώμενος φρόνησιν ἀγαπᾶ εαυτόν, ὅς δε φυλάσσει φρόνησιν, ευρήσει ἀγαθὰ.

Παρ. 19,8 Εκείνος ο οποίος συνεχῶς προσπαθεῖ να αποκτά σοφίαν και σύνεσιν, αὐτός πράγματι ἀγαπᾶ τον εαυτόν του. Εκείνος δε ο οποίος διαφυλάττει και τηρεῖ την φρόνησιν, θα εὖρῃ ἀσφαλῶς ἀγαθὰ, υλικά και πνευματικά.

Παρ. 19,9 μάρτυς ψευδῆς οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται, ὅς δ ἀν ἐκκαύσῃ κακίαν, ἀπολείται ὑπ αὐτῆς.

Παρ. 19,9 Κανεῖς ψευδομάρτυς δεν θα μείνῃ ἀτιμώρητος, ἀν οχι ἀπὸ τους ἀνθρώπους βεβαίως ὁμως ἀπὸ τον Θεόν. Εκείνος δε ο οποίος ἀνάπτει πυρκαϊὰς κακίας, θα ἐξολοθρευθῆ ἀπὸ αὐτὴν ταύτην την κακίαν.

Παρ. 19,10 οὐ συμφέρει ἀφῶνι τρυφή, και εἰάν οἰκέτης ἀρξῆται μεθ ὕβρεως δυναστεύειν.

Παρ. 19,10 Εἰς τον ἀμυαλον και ἀσύνητον δεν συμφέρει ἡ τρυφηλὴ ζωὴ και τα ἀφθονα υλικά. Ὅπως ἐπίσης εἰάν ἕνας δούλος ἀνεληθῆ εἰς τα ἀνώτατα ἀξιώματα, θα κυβερνᾶ με ἀλαζονείαν και ἐπαρσιν, πράγμα το οποίον δεν συμφέρει οὔτε αὐτόν οὔτε τους ἄλλους.

Παρ. 19,11 ἐλεῆμων ἀνὴρ μακροθυμεῖ, το δε καύχημα αὐτοῦ ἐπέρχεται παρανόμοις.

Παρ. 19,11 Ὁ ἐλεῆμων και γεμάτος καλωσύνην ἀνὴρ εἶναι ὑπομονητικός και πρᾶος, ἔστω και ἀν συναντᾶ την ἀχαριστίαν. Ὅπως οἴποτε ὁμως ο ἐπαινος και ἡ δόξα του δια τας καλωσύνας του θα πέσῃ ἐπάνω στους παρανόμους και θα τους ἀποστομώσῃ.

Παρ. 19,12 βασιλέως ἀπειλὴ ὁμοία βρυγγῶ λέοντος, ὡσπερ δε δρόσος ἐπὶ χόρτω, οὕτως το ἰλαρόν αὐτοῦ.

Παρ. 19,12 Ἡ ἀπειλὴ του βασιλέως εἶναι ὁμοία με τον βρυχηθμόν του λέοντος, ἐξ ἀντιθέτου δε ἡ ἰλαρότης και ἡ καλωσύνη του προσώπου του ὁμοιάζει με την δρόσον, ἡ οποία σταλάζει ζωογόνος στο χορτάρι.

Παρ. 19,13 αἰσχύνῃ πατρί υἱός ἀφῶν· οὐχ ἀγναί ευχαί ἀπὸ μισθώματος ἐταίρας.

Παρ. 19,13 Ὁ ἀμυαλος και ἀσύνητος υἱός εἶναι ἐντροπὴ δια τον πατέρα. Ταματα προερχόμενα ἀπὸ χρήματα πωλουμένης

πόρνης δεν είναι καθαρά και ευπρόσδεκτα ενώπιον του Κυρίου.

Παρ. 19,14 οίκον και ύπαρξιν μερίζουσι πατέρες παισί, παρά δε Κυρίου αρμόζεται γυνή ανδρί.

Παρ. 19,14 Οι μεν γονεῖς διαμοιράζουσι εἰς τὰ παῖδιά των τὰ σπίτια καὶ τὴν ἄλλην περιουσίαν· ἐκ μέρους ὁμως τοῦ Κυρίου ταιριάζεται ἡ καλὴ γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα, ὡς ἀνεκτίμητος δι' αὐτὸν περιουσία.

Παρ. 19,15 δειλία κατέχει ἀνδρόγυννον, ψυχὴ δὲ αεργοῦ πεινάσει.

Παρ. 19,15 Δειλία καταλαμβάνει τὸν θηλυπρεπῆ καὶ μαλθακόν, ὁ δὲ οκνηρός, ποῦ ἀποφεύγει τὴν ἐργασίαν, θὰ πεινάσῃ.

Παρ. 19,16 ὅς φυλάσσει ἐντολήν, τηρεῖ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἐαυτοῦ ὁδῶν ἀπολείται.

Παρ. 19,16 Εκείνος ὁ ὁποῖος φυλάττει τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, διατηρεῖ ἐπὶ μακρὸν τὴν ζωὴν τοῦ καὶ προφυλάσσει τὴν ψυχὴν τοῦ. Εκείνος ὁμως ποῦ ἀδιαφορεῖ δια τὴν διαγωγὴν τοῦ καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τοῦ, θὰ ἐξολοθρευθῆ.

Παρ. 19,17 δανεῖζει Θεὸς ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ.

Παρ. 19,17 Ὅποιος ἐλεεῖ τὸν πτωχόν δανεῖζει τὸν Θεόν. Ἀνάλογα δὲ με τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ θὰ λάβῃ καὶ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνταπόδοσιν.

Παρ. 19,18 παιδεύε μὴν σου, οὕτως γὰρ ἔσται εὐέλπις, εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρου τὴ ψυχὴ σου.

Παρ. 19,18 Παιδαγωγεῖ καὶ μόρφωνε τὸ παιδί σου με σύνεσιν, με στοργὴν καὶ με ἀσυστηρότητα. Διότι ἔτσι θὰ υπάρξουν πολλαὶ καλαὶ ἐλπίδες προόδου καὶ ἐπιτυχίας τοῦ εἰς τὴν ζωὴν. Προτίμα τὴν κατὰ Θεόν μόρφωσιν τοῦ παιδιοῦ σου, καὶ μὴ ἀλαζονεύεσαι δι' αὐτὸν ἢ δια τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποῖαν τυχόν θὰ τοῦ ἀφήσῃς.

Παρ. 19,19 κακόφρων ἀνὴρ πολλά ζῆμιωθήσεται· ἐάν δὲ λοιμυῆται, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσθήσει.

Παρ. 19,19 Ὁ κακόμυαλος ἄνθρωπος θὰ υποστή πολλὰς τιμωρίας. Ἐάν δὲ, σαν ἄλλη καταστρεπτικὴ ἐπιδημία, σκορπίζῃ τὸ κακόν καὶ τὴν συμφορὰν, θὰ διακινδυνεύσῃ νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ.

Παρ. 19,20 ἄκουε, υἱέ, παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφός γένη ἐπ' ἐσχάτων σου.

Παρ. 19,20 Ἀκουε, παιδί μου, καὶ συμμορφώσου πρὸς τὴν παιδαγωγίαν τοῦ πατρός σου, δια νὰ γίνῃς καὶ νὰ μείνῃς σοφός μέχρι τῶν γηρατειῶν σου.

Παρ. 19,21 πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει.

Παρ. 19,21 Πολλοὶ καὶ διάφοροι καὶ παροδικοὶ λογισμοὶ καὶ σχέδια πλημμυρίζουσι τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ἡ βουλή τοῦ Κυρίου μένει πάντοτε ἡ ἴδια, ἀγαθὴ καὶ ὠφέλιμος.

Παρ. 19,22 καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη, κρείστων δὲ πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος ψεύστης.

Παρ. 19,22 Εἰς κάθε ἄνθρωπον ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι καρπὸς ὠφέλιμος δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον. Προτιμότερος καὶ καλύτερος εἶναι ὁ δίκαιος πτωχὸς ἀπὸ τὸν ψεύστην πλούσιον.

Παρ. 19,23 φόβος Κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρὶ, ὁ δὲ ἀφόβος αὐλισθήσεται ἐν τόποις, οὐ οὐκ ἐπισκοπεῖται γνώσις.

Παρ. 19,23 Ὁ φόβος καὶ ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸν Κύριον ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ μακαρίαν ζωὴν. Εκείνος ὁμως ποῦ δὲν φοβεῖται τὸν Θεόν, θὰ κατοικήσῃ εἰς τόπους, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ γνώσις ἀλλ' ἐπικρατεῖ τὸ σκότος τῆς πλάνης.

Παρ. 19,24 ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, οὐδὲ τῷ στόματι οὐ μὴ προσαγάγῃ αὐτάς.

Παρ. 19,24 Ὁ οκνηρός, ποῦ κρύβει καὶ σταυρώνει τὰ χεῖρα τοῦ στο στήθος τοῦ ἀπὸ τεμπελιά, με αὐτὰ τὰ χεῖρα τοῦ δὲν θὰ προσφέρῃ τροφὴν στο στόμα τοῦ.

Παρ. 19,25 λοιμοὶ μαστιγούμενου, ἀφρων πανουργότερος γίνετα· ἐάν δὲ ἐλέγχῃς ἀνδρα φρόνιμον, νοήσει αἰσθησιν.

Παρ. 19,25 Ὅταν ὁ διεφθαρμένος καὶ ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινωνίαν ἄνθρωπος τιμωρῆται με μαστιγία, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀσύνητος βλέπων τὴν τιμωρίαν γίνετα προσεκτικὸς. Ἐάν ἐλέγχῃς ἀνδρα συνετόν, θὰ ἀντιληφθῆ τὸ σφάλμα τοῦ καὶ θὰ διορθωθῆ.

Παρ. 19,26 ὁ ἀτιμάζων πατέρα καὶ ἀπωθούμενος μητέρα αὐτοῦ καταισχυνθήσεται καὶ ἐπονεϊδιστος ἔσται.

Παρ. 19,26 Εκείνος ποῦ ἐξευτελίζει καὶ υβρίζει τὸν πατέρα τοῦ, ὅπως καὶ αὐτὸς ποῦ σπρώχνει με ἀναίδειαν καὶ ἀσέβειαν τὴν μητέρα τοῦ, θὰ κατεντροπιασθῆ καὶ θὰ γίνῃ ἐπονεϊδιστος ἐν μέσω τῆς κοινωνίας.

Παρ. 19,27 υἱὸς ἀπολειπόμενος φυλάξαι παιδείαν πατρός μελετήσῃ ρήσεις κακάς.

Παρ. 19,27 Παιδί, ποῦ θὰ καταφρονήσῃ καὶ θὰ παραμελήσῃ τὴν πατρικὴν παιδαγωγίαν, αὐτὸ θὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εἰς τὰς πονηρὰς εἰσηγήσεις καὶ προτροπὰς κακῶν ἀνθρώπων.

Παρ. 19,28 ὁ ἐγγνώμενος παῖδα ἀφρονα καθυβρίσει δικαίωμα, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταπίετα κρίσεις.

Παρ. 19,28 Ὁ γονεὺς, ὁ ὁποῖος δίδει ἐγγύησιν δια τὸ παιδί τοῦ τὸ ἄμυαλο καὶ ἀσύνητον, κατεξευτελίζει καὶ προσβάλλει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὡς πατρός. Τὰ στόματα τῶν ἀσεβῶν καταπίνουσι τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης· δηλαδὴ καταπατοῦν τοὺς νόμους, παραβαίνουσι τὸν λόγον, ποῦ ἔδωσαν.

Παρ. 19,29 ετοιμάζονται ἀκολάστοι μαστιγες, καὶ τιμωρία ὁμοίως ἀφροσιν.

Παρ. 19,29 Ποινὰὶ βαρεῖαι ετοιμάζονται δια τοὺς διεφθαρμένους καὶ ἀνήθικους, ὅπως ἐπίσης τιμωρία ἐπιφυλάσσονται καὶ δια τοὺς ἀφρονάς, ποῦ παρεκτρέπονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Παρ. 20,1 Ἀκόλαστον οἶνος καὶ υβριστικὸν μέθη, πὰς δὲ ἀφρων τοιοῦτοις συμπλέκετα.

Παρ. 20,1 Ὁ πολὺς οἶνος ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀκολασίαν, ἡ δὲ μέθη εἰς τὴν μωρὰν ἀλαζονείαν καὶ τὴν ἀδιαντροπίαν. Καθε μικρόμυαλος εἰς αὐτὰ περιπλέκετα καὶ ἐξευτελίζεται.

Παρ. 20,2 οὐ διαφέρει ἀπειλὴ βασιλέως θυμοῦ λέοντος, ὁ δὲ παροξύνων αὐτὸν ἀμαρτάνει εἰς τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν.

Παρ. 20,2 Ἡ ἀπειλὴ τοῦ βασιλέως καὶ γενικώτερον τοῦ ἰσχυροῦ δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν θυμόν τοῦ ἐξηγριωμένου λέοντος. Ὅποιος τὸν ἐξερεθίζει, ἐκθέτε εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν τὸν ζωὴν.

Παρ. 20,3 δόξα ἀνδρὶ ἀποστρέφεσθαι λοιδορίας, πὰς δὲ ἀφρων τοιοῦτοις συμπλέκετα.

Παρ. 20,3 Μεγάλῃ τιμῇ καὶ δόξᾳ εἶναι δια τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ἐμπαιγμούς ἐναντίον τῶν ἄλλων. Καθε ὁμως ἀσύνητος περιπλέκετα εἰς αὐτὰ τὰ κακά.

Παρ. 20,4 ονειδιζόμενος οκνηρός οὐκ αἰσχύνητα, ὡσαύτως καὶ ὁ δανειζόμενος σίτον ἐν ἀμῆτω.

Παρ. 20,4 Ὁ οκνηρός δὲν ἐντρέπεται, ὅταν γίνετα ἀντικείμενος ἐξευτελισμῶν καὶ ονειδισμῶν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων. Ὁμοίως δὲν ἐντρέπεται καὶ ἐκείνος, ποῦ ζητεῖ δάνεια εἰς καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἄλλοι θερίζουσι καὶ συγκομίζουσι.

Παρ. 20,5 ὕδωρ βαθὺ βουλή ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἐξαντλήσει αὐτήν.

Παρ. 20,5 Ωσάν το ανεξάντλητο νερό, που υπάρχει στο βαθύ πηγάδι, είναι αι συνεταί γνώμαι και αποφάσεις, που υπάρχουν εις την καρδιαν του φρονίμου ανδρός. Ο δε συνετός και φρόνιμος θα αντλήση μέχρι τέλους αυτάς και θα τας χρησιμοποιήσει, όπου πρέπει.

Παρ. 20,6 μέγα άνθρωπος και τίμιον ανήρ ελεήμων, άνδρα δε πιστόν έργων ευρείν.

Παρ. 20,6 Μεγάλο πράγμα αυτό το δημιουργημα του Θεού, που λέγεται άνθρωπος. Πολύτιμος όμως είναι ο ελεήμων. Το να εύρης όμως ένα άνθρωπον πιστόν εις τα έργα και εις τα λόγια, είναι πολύ δύσκολον.

Παρ. 20,7 ός αναστρέφεται άμωμος εν δικαιοσύνη, μακαρίους τους παιδιάς αυτού καταλείψει.

Παρ. 20,7 Ο γονεύς, ο οποίος ζη και συμπεριφέρεται με αρετήν και έχει άμειπτον παράδειγμα, θα αφήση ευτυχισμένα τα παιδιά του.

Παρ. 20,8 όταν βασιλεύς δίκαιος καθίση επί θρόνου, ουκ εναντιούται εν οφθαλμοίς αυτού πάν πονηρόν.

Παρ. 20,8 Όταν επί του θρόνου καθίση ένας βασιλεύς ενάρετος και συνετός, δεν ημπορεί να σταθή ενώπιον των οφθαλμών του κανένα πονηρόν και κανείς πονηρός.

Παρ. 20,9 τις καυχίσεται αγνήν έχουν την καρδιαν; ή τις παρησιάζεται καθαρός είναι από αμαρτιών;

Παρ. 20,9 Ποίος από τους ανθρώπους ημπορεί να καυχηθή ότι έχει αγνήν και καθαράν την καρδιαν από τον ρυπον της αμαρτίας; Η ποίος ημπορεί να είπη με παρησίαν, ότι εγώ είμαι καθαρός από κάθε αμαρτίαν; Κανείς.

Παρ. 20,20 κακολογούντος πατέρα ή μητέρα σβεσθήσεται λαμπτήρ, αι δε κόραι των οφθαλμών αυτού όψονται σκότος.

Παρ. 20,20 Θα σβήση η φλόγα της ζωής εκείνου, ο οποίος κακολογεί τον πατέρα του η την μητέρα του. Θα σβήσουν και θα καλυφθούν από το σκοτάδι αι κόραι των οφθαλμών του, ώστε να μη μπορη να βλέπη.

Παρ. 20,21 μερίς επισπουδαζομένη εν πρώτοις, εν τοίς τελευταίοις ουκ ευλογηθήσεται.

Παρ. 20,21 Μεριδιον από την πατρικην κληρονομίαν, το οποίον αρπάζεται βιαίως και προ καιρού, δεν πρόκειται εν τέλει να έχη την ευλογίαν του Θεού.

Παρ. 20,22 μη είπης τίσομαι τον εχθρόν, αλλ υπόμεινον τον Κύριον, ίνα σοι βοηθήση.

Παρ. 20,22 Μη είπης ότι θα εκδικηθώ και θα τιμωρήσω τον εχθρόν μου. Αλλά δείξε υπομονήν απέναντι του Κυρίου, και εις αυτόν ανάθεσε την αποδόσιν του δικαίου σου, δια να σε βοηθήση και σε προστατεύση.

Παρ. 20,10 στάθμιον μέγα και μικρόν και μέτρα δισσά, ακάθαρτα ενώπιον Κυρίου και αμφότερα και ο ποιών αυτά.

Παρ. 20,10 Ζυγια δόλια, μεγαλύτερα του κανονικού δια την αγοράν και μικρότερα του κανονικού δια την πώλησιν, και διπλά μέτρα χωρητικότητος δια τα υγρά προϊόντα, και τα δύο είναι ακάθαρτα ενώπιον του Κυρίου, όπως επίσης και εκείνος, ο οποίος τα κατασκευάζει και τα χρησιμοποιεί.

Παρ. 20,11 εν τοίς επιτηδεύμασιν αυτού συμποδισθήσεται νεανίσκος μετά οσίου, και ευθεία η οδός αυτού.

Παρ. 20,11 Ο νέος, ο οποίος συμπορεύεται και ακολουθεί τους τρόπους ζωής του οσίου, του ενάρετου, θα υποστή βαθείαν την αγαθήν επίδρασιν από το καλό παράδειγμα εκείνου και θα είναι ευθεία η πορεία της ζωής του.

Παρ. 20,12 ούς ακούει και οφθαλμός ορά· Κυρίου έργα και αμφότερα.

Παρ. 20,12 Το αυτί ακούει και το μάτι βλέπει και τα δύο όμως είναι έργα του Θεού και εις δόξαν Θεού και δια το καλόν του ανθρώπου πρέπει να χρησιμοποιούνται.

Παρ. 20,13 μη αγάπα καταλαλείν, ίνα μη εξαρθής· διάνοιξον τους οφθαλμούς σου και εμπλήσθητι άρτων.

Παρ. 20,13 Μη ευχαριστήσαι στο να κατακρίνης άλλους, δια να μη σε αποπέμψουν εκ μέσου αυτών εκείνοι και καταστραφής. Ανοιξε τα μάτια σου καλά, ώστε να διακρίνης και να ακολουθής πάντοτε το ορθόν και το πρόπον, και τότε θα χορτάσης από αγαθά.

Παρ. 20,23 βδέλυγμα Κυρίω δισσόν στάθμιον, και ζυγός δόλιος ου καλόν ενώπιον αυτού.

Παρ. 20,23 Αποκρουστικά και μισητά είναι ενώπιον του Κυρίου τα διπλά ζύγια, όπως επίσης δεν είναι αρεστή και καλή ενώπιον του Κυρίου η ψεύτικη ζυγαριά.

Παρ. 20,24 παρά Κυρίου ευθύνεται τα διαβήματα ανδρί, θνητός δε πώς αν νοήσαι τας οδούς αυτού;

Παρ. 20,24 Από το πανάγαθον Θεόν κατευθύνονται αι πορείαι της ζωής και τα γεγονότα του βίου του ανθρώπου. Ο δε θνητός και πτωχός εις την νόησιν άνθρωπος πως είναι δυνατόν εξ εαυτού να κατανοήση τους δρόμους της ζωής, που πρέπει να βαδίση;

Παρ. 20,25 παγίς ανδρί ταχύ τι των ιδίων αγιάσαι, μετά γάρ το εύξασθαι μετανοείν γίνεται.

Παρ. 20,25 Το να σπεύδη κανείς να τάξη απερισκέπτως κάτι από όσα του ανήκουν, είναι δυνατόν να του δημιουργήση κίνδυνον και παγίδα, διότι μετά το τάξιμο συμβαίνει οι απερίσκεπτοι να μετανοούν δι' αυτό.

Παρ. 20,26 λικμήτωρ ασεβών βασιλεύς σοφός, και επιβαλεί αυτοίς τροχόν.

Παρ. 20,26 Ο σοφός βασιλεύς λιχνίζει και ξεχωρίζει από τους καλούς τους κακοποιούς και τους ασεβείς· και αυτός θα επιβάλλη εις αυτούς την δύναμιν και τας κυρώσστου νόμου.

Παρ. 20,27 φώς Κυρίου πνοή ανθρώπων, ός ερευνά ταμεία κοιλίας.

Παρ. 20,27 Φως Κυρίου, καθοδηγητικόν εις την ζωήν του ανθρώπου, είναι η ζωογόνος πνοη, την οποίαν ο δημιουργός του ενέπνευσε. Ο Θεός ερευνά και βλέπει ολοκάθαρα όλα όσα είναι αποκεκρυμμένα και αποταμειυμένα εις την καρδιαν και το εσωτερικόν του ανθρώπου.

Παρ. 20,28 ελεημοσύνη και αλήθεια φυλακή βασιλεί, και περικυκλώσουσιν εν δικαιοσύνη τον θρόνον αυτού.

Παρ. 20,28 Η ελεημοσύνη και η αλήθεια, όπως και γενικώτερον η αρετή, είναι η ασφαλής φρουρά η στηρίζουσα τον βασιλέα. Αυταί αι αρεταί θα περικυκλώσουν και θα ασφαλίσουν με δικαιοσύνην τον θρόνον του.

Παρ. 20,29 κόσμος νεανίας σοφία, δόξα δε πρεσβυτέρων πολιαί.

Παρ. 20,29 Στολισμός δια τους νέους είναι η σοφία και η σύνεσις. Δόξα δε των γερόντων είναι τα άσπρα μαλλιά, τα οποία μαρτυρούν πείραν, σύνεσιν και αρετήν.

Παρ. 20,30 υπώπια και συντριμματα συναντά κακοίς, πληγαί δε εις ταμεία κοιλίας.

Παρ. 20,30 Μωλωπίσματα στο πρόσωπον από κτυπήματα, και συντριμματα οστών θα συναντήσουν τους κακούς εις την πορείαν της ζωής των. Πληγαί δε και ασθένεια οδυνηραί θα απλωθούν έως τα βάθη του εσωτερικού των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Παρ. 21,1 Ωσπερ ορμή ύδατος, ούτως καρδιά βασιλέως εν χειρί Θεού· ού εάν θέλων νεύση, εκεί έκλινεν αυτήν.

Παρ. 21,1 Όπως το ορμητικόν ρεύμα του νερού έτσι και η καρδιά του βασιλέως ευρίσκεται υπό την εξουσίαν του Θεού. Και όπου αυτός θέλει να την κατευθύνη, εκεί με ένα του νεύμα την γυρίζει και την στρέφει.

Παρ. 21,2 πās ανήρ φαίνεται εαυτώ δίκαιος, κατευθύνει δε καρδίας Κύριος.

Παρ. 21,2 Καθε άνθρωπος νομίζει τον εαυτόν του ότι είναι δίκαιος, αλλά ο Κυριος είναι εκείνος ο οποίος γνωρίζει, κυβερνά και κατευθύνει τας καρδίας των ανθρώπων εις την αρετήν.

Παρ. 21,3 ποιείν δίκαια και αληθεύειν αρεστά παρά Θεώ μάλλον ή θυσιών αίμα.

Παρ. 21,3 Το να πράττη κανείς δίκαια έργα και το να λέγη πάντοτε την αλήθειαν, είναι αυτά περισσότερον εύαρεστα και ευπρόσδεκτα στον Θεόν από τα αίματα θυσιών ζώων.

Παρ. 21,4 μεγαλόφρων εν ύβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δε ασεβών αμαρτία.

Παρ. 21,4 Εκείνος που έχει μεγάλην ιδέαν δια τον εαυτόν του, είναι αλαζονικός, θρασύς και σκληρός εις την καρδίαν. Οι ασεβείς θεωρούν ως φως και χαράν της ζωής των την αμαρτίαν.

Παρ. 21,6 ο ενεργών θησαυρίσματα γλώσση ψευδεί μάταια διώκει και έρχεται επί παγίδας θανάτου.

Παρ. 21,6 Εκείνος που με ψευδολογίας και απάτας συνάγει θησαυρούς, κοπιάζει ματαιώς. Βαδίζει, χωρίς να αντιλαμβάνεται, εις θανασίμους δι' αυτόν παγίδας.

Παρ. 21,7 όλεθρος ασεβέσιν επιξενωθήσεται, ου γάρ βούλονται πράσσειν τα δίκαια.

Παρ. 21,7 Ωσάν ανεπιθύμητος κακότεροπος ξένος θα εγκατασταθή και θα φιλοξηνηται εις τα σπίτια των ασεβών ο όλεθρος, διότι αυτοί δεν θέλουν να πράττουν το ορθόν και το αγαθόν.

Παρ. 21,8 προς τους σκολιούς σκολιάς οδούς αποστέλλει ο Θεός, αγνά γάρ και ορθά τα έργα αυτού.

Παρ. 21,8 Δια τους διεστραμμένους ανθρώπους επιτρέπει ο Θεός να περιπλέκωνται εις διεστραμμένας και καταστρεπτικάς δι' αυτούς οδούς, διότι τα έργα του Κυρίου είναι αγνά και δίκαια και στοιαύτα μόνον ευαρεστεύεται.

Παρ. 21,9 κρείσσον οικείν επί γωνίας υπαίθρου ή εν κεκονιαμένοις μετά αδικίας και εν οίκω κοινώ.

Παρ. 21,9 Προτιμότερον είναι να κατοική κανείς μόνος του σε κάποια γωνιά έξω στο υπαίθρον, παρά να κατοική με άλλους εις φρεσκοασβεστωμένους και περιποιημένους οίκους, οι οποίοι έχουν κτισθή με αδικίας.

Παρ. 21,10 ψυχή ασεβούς ουκ ελεηθήσεται υπ ουδενός των ανθρώπων.

Παρ. 21,10 Άνθρωπος ασεβής απέναντι του Θεού και άδικος προς τους άλλους ανθρώπους δεν θα εύρη συμπάθειαν και έλεος από κανένα.

Παρ. 21,11 ζημιουμένον ακολάστου πανουργότερος γίνεται ο άκακος, συνιών δε σοφός δέξεται γνώσιν.

Παρ. 21,11 Όταν τιμωρήται ο ανήθικος και διεφθαρμένος άνθρωπος, ο αγαθός γίνεται περισσότερον προσεκτικός. Ο δε σοφός, ο οποίος κατανοεί ορθώς πρόσωπα και πράγματα, θα αποκτήση μεγαλυτέραν γνώσιν από τα παθήματα του διεφθαρμένου.

Παρ. 21,12 συνίει δίκαιος καρδίας ασεβών και φαυλίζει ασεβείς εν κακοίς.

Παρ. 21,12 Ο δίκαιος αντιλαμβάνεται σαφώς εκείνα, που υπάρχουν εις τας καρδίας των ασεβών. Δεν τους μακαρίζει, αλλά τους ελεεινολογεί, διότι ευρίσκονται εις την αθλίαν αυτήν κατάστασιν.

Παρ. 21,13 ός φράσσει τα ότα αυτού τού μη επακούσαι ασθενούς, και αυτός επικαλέσεται, και ουκ έσται ο εισακούων.

Παρ. 21,13 Εκείνος που κλείει τα αυτιά του, δια να μη ακούση την παράκλησιν ενός πτωχού, ενός αδυνάτου και ασθενούς, θα ευρεθή και αυτός εις την ανάγκην να επικαλεσθή και ζητήση δόθειαν των άλλων και δεν θα υπάρξη κανείς να τον ακούση.

Παρ. 21,14 δόσις λάθριος ανατρέπει οργάς, δώρων δε ο φειδόμενος θυμόν εγείρει ισχυρόν.

Παρ. 21,14 Ένα φιλοδώρημα, που προσφέρεται με διάκρισιν, κρυφίως και χωρίς θόρυβον, προλαμβάνει, πολλές φορές την οργήν του άλλου. Οποιος δε λυπηθή να προσφέρει ένα τέτοιο φιλοδώρημα, υπεγείρει μεγάλον θυμόν.

Παρ. 21,15 ευφροσύνη δικαίων ποιείν κρίμα, όσιος δε ακάθαρτος παρά κακούργοις.

Παρ. 21,15 Ευχαρίστησις και χαρά των δικαίων είναι να αποδίδουν και να εφαρμόζουν το δίκαιον. Αυτός όμως ο ενάρετος θεωρείται ακάθαρτος εκ μέρους των κακοποιών.

Παρ. 21,16 ανήρ πλανώμενος εξ οδού δικαιοσύνης εν συναγωγή γιγάντων αναπαύσεται.

Παρ. 21,16 Άνθρωπος, ο οποίος παρεπλανήθη και απεμακρύνθη από την οδόν της δικαιοσύνης, εβάρδισε δε και βαδίζει τους δρόμους της κακίας, είναι σαν να θέλη να εύρη ανάπαυσιν και χαράν εις συγκέντρωσιν κακούργων γιγάντων.

Παρ. 21,17 ανήρ ενδείς αγαπά ευφροσύνην, φιλών οίνον και έλαιον εις πλούτον·

Παρ. 21,17 Εκείνος, που αγαπά την καλοπέρασιν και τα πλούσια τραπέζια, θα μείνη φτωχός. Όπως επίσης εκείνος, που αγαπά τον οίνον και τα λιπαρά φαγητά, δεν θα πλουτήση.

Παρ. 21,18 περικάθαρμα δε δικαίου άνομος.

Παρ. 21,18 Δια τον δίκαιον ακάθαρτος πρέπει να θεωρήται ο ασεβής και η πορεία της ζωής του.

Παρ. 21,19 κρείσσον οικείν εν γη ερήμω ή μετά γυναικός μαχίμου και γλωσσώδους και οργίλου.

Παρ. 21,19 Είναι καλύτερον και προτιμότερον να κατοική κανείς μόνος του εις την έρημον, παρά μαζί με γυναίκα φιλόνεικον, γλωσσού και θυμώδη.

Παρ. 21,20 θησαυρός επιθυμητός αναπαύσεται επί στόματος σοφού, άφρονες δε άνδρες καταπίονται αυτόν.

Παρ. 21, 20 Αξιοθαύμαστοι και αξιαγάπητοι είναι οι θησαυροί της σοφίας και της αρετής, που αναπαύονται στο στόμα του σοφού. Οι άφρονες όμως καταφρονούν και καταπίνγουν μέσα των και καταφρονούν κάθε τέτοιον θησαυρόν.

Παρ. 21,21 οδός δικαιοσύνης και ελεημοσύνης ευρήσει ζώην και δόξαν.

Παρ. 21,21 Ο δρόμος της δικαιοσύνης και της ελεημοσύνης οδηγεί τον άνθρωπον εις μακράν και ένδοξον ζωήν.

Παρ. 21,22 πόλις οχυράς επέβη σοφός και καθείλε το οχύρωμα, εφ ώ επεποιήσαν οι ασεβείς.

Παρ. 21,22 Ο σοφός στρατηγός, με την σύνεσιν και την στρατηγικήν αυτού ικανότητα, εκυρίευσεν ωχυρωμένας πόλεις και εκρήμνισεν οχυρώματα, δια τα οποία οι ασεβείς είχαν την πεποίθησιν, ότι είναι απόρθητα.

Παρ. 21,23 ός φυλάσσει το στόμα αυτού και την γλώσσαν, διατηρεί εκ θλίψεως την ψυχήν αυτού.

Παρ. 21,23 Εκείνος, που προσέχει το στόμα του και την γλώσσαν του, προφυλάσσει την ψυχήν του από πολλές θλίψεις και στενοχωρίας.

Παρ. 21,24 θρασύς και αυθάδης και αλαζών λοιμός καλείται, ός δε μνησικακεί, παράνομος.

Παρ. 21,24 Ο θρασύς και ο αυθάδης, ο αλαζονικός και επηρμένος, παρομοιάζεται και καλείται μολυσματική

καταστρεπτική επιδημία, πανούκλα. Εκείνος δε που μνησικακεί, είναι παράνομος, διότι καταπατεί τον νόμον της αγάπης.

Παρ. 21,25 επιθυμίας οκνηρόν αποκτείνουσιν, ου γάρ προαιρούνται αι χείρες αυτού ποιείν τι.

Παρ. 21,25 Αι πολλαί επιθυμίας, τα φαντασιώδη σχέδια, εξοντώνουν τον οκνηρόν, διότι τα χέρια του δεν προθυμοποιούνται να κάμουν κάτι, ώστε να επαρκέση αυτός εις τας ανάγκας του.

Παρ. 21,26 ασεβής επιθυμεί όλην την ημέραν επιθυμίας κακάς, ο δε δίκαιος ελεά και οικτείρει αφειδώς.

Παρ. 21,26 Ο ασεβής κυριαρχείται όλην την ημέραν από κακάς ιδιοτελείς επιθυμίας, ενώ ο δίκαιος ελεεί και ευσπλαγχνίζεται και προσφέρει πλουσίαν την βοήθειάν του.

Παρ. 21,27 θυσίαι ασεβών βδέλυγμα Κυρίω, και γάρ παρανόμως προσφέρουσιν αυτάς.

Παρ. 21,27 Αι θυσίαι των ασεβών είναι αποκρουστικά και μισητά ενώπιον του Κυρίου, διότι προσφέρονται και προέρχονται από αδικίας και από καρδίας παρανόμους.

Παρ. 21,28 μάρτυς ψευδής απολείται, ανήρ δε υπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει.

Παρ. 21,28 Ο ψευδομάρτυς βαδίζει προς την καταστροφήν και τον όλεθρον. Ο μάρτυς όμως, ο οποίος υπακούει στον νόμον του Θεού και τηρεί αυτόν, θα λαλήσει την αλήθειαν.

Παρ. 21,29 ασεβής ανήρ αναιδώς υφίσταται προσώπω, ο δε ευθής αυτός συνίει τας οδούς αυτού.

Παρ. 21,29 Ο ασεβής άνθρωπος με αναιδές πρόσωπον υφίσταται ελέγχους και παρατηρήσεις, ο δε ειλικρινής και ενάρετος είναι συνετός εις την συμπεριφοράν του.

Παρ. 21,30 ουκ έστι σοφία, ουκ έστιν ανδρεία, ουκ έστι βουλή προς τον ασεβή.

Παρ. 21,30 Δεν υπάρχει σοφία, δεν υπάρχει ανδρεία, δεν υπάρχει συνετή και φωτισμένη σκέψις και αποφασίς εις άνθρωπον ασεβή.

Παρ. 21,31 ίππος ετοιμάζεται εις ημέραν πολέμου, παρά δε Κυρίου η βοήθεια.

Παρ. 21,31 Δι' ημέραν πολέμου ετοιμάζεται το ιππικόν. Από τον Κυριον όμως θα σταλή η βοήθεια δια την κατόρθωσιν της νίκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Παρ. 22,1 Αιρετώτερον όνομα καλόν ή πλούτος πολύς, υπέρ δε αργύριον και χρυσίον χάρις αγαθή,

Παρ. 22,1 Προτιμότερον είναι το καλόν όνομα, η καλή υπόληψις, από τον πολύν πλούτον. Ανωτέρα δε από το αργύριον και τους άλλους θησαυρούς είναι η αγαθή και ευμενής διάθεσις της καρδίας.

Παρ. 22,2 πλούσιος και πτωχός συνήνησαν αλλήλοις, αμφοτέρους δε ο Κύριος εποίησε.

Παρ. 22,2 Πλούσιοι και πτωχοί υπάρχουν και ζουν πάντοτε κοντά ο ένας με τον άλλον. Και τους δύο ο Κυριος τους έκαμε.

Παρ. 22,3 πανούργος ιδών πονηρόν τιμωρούμενον κραταιώς αυτός παιδεύεται, οι δε άφρονες παρελθόντες εξημιώθησαν.

Παρ. 22,3 Ο συνετός άνθρωπος, όταν βλέπη τον κακόν να τιμωρήται και μάλιστα αυστηρώς, παιδαγωγείται ο ίδιος και συνετίζεται περισσότερον. Οι δε άφρονες, αντιπαρερχόμενοι με αδιαφοριαν κάτι τέτοια γεγονότα, βλάπτονται οι ίδιοι.

Παρ. 22,4 γενεά σοφίας φόβος Κυρίου και πλούτος και δόξα και ζωή.

Παρ. 22,4 Καρπός της αληθινής σοφίας είναι ο φόβος του Κυρίου. Είναι επί πλέον ο πλούτος, η δόξα και η ζωή.

Παρ. 22,5 τρίβολοι και παγίδες εν οδοίς σκολιαίς, ο δε φυλάσσω την εαυτού ψυχήν αφέξεται αυτών.

Παρ. 22,5 Τρίβωλια, αγκάθια και παγίδες είναι σκορπισμένα στους δρόμους των διεστραμμένων ανθρώπων. Εκείνος όμως που θέλει να προφυλάξη την ψυχήν του από αυτά θα φύγη μακριά από τους διεστραμμένους δρόμους των πονηρών.

Παρ. 22,7 πλούσιοι πτωχών άρξουσιν, και οικείται ιδίοις δεσπόταις δανειούσι.

Παρ. 22,7 Οι πλούσιοι με την δύναμιν του χρήματός των θα γίνουν άρχοντες των πτωχών. Δεν αποκλείεται όμως τέτοιοι άδικοι πλούσιοι να ξεπέσουν και να πτωχύνουν, ώστε να ζητήσουν και να πάρουν δάνεια από τους τέως υπηρέτας των.

Παρ. 22,8 ο σπείρων φαύλα θερίσει κακά, πληγήν δε έργων αυτού συντελέσει.

Παρ. 22,8 Εκείνος που σπείρει φαυλότητας, θα θερίση αναρίθμητα κακά. Συνέπεια δε και κατάντημα των πονηρών του έργων θα είναι αι τιμωρίαί, τας οποίας θα υποστή εκ μέρους Θεού και ανθρώπων.

Παρ. 22,8^α άνδρα ιλαρόν και δότιν ευλογεί ο Θεός, ματαιότητα δε έργων αυτού συντελέσει.

Παρ. 22,8^α Ο Θεός στέλλει τας ευλογίας του εις άνθρωπον πράον, γλυκύν και ελεήμονα. Θα εξαλειψη δε κάθε μάταιον έργον, το οποίον ενδεχομένως αυτός έχει διαπραξεί.

Παρ. 22,9 ο ελεών πτωχόν αυτός διατραφήσεται, των γάρ εαυτού άρτων έδωκε τώ πτωχώ.

Παρ. 22,9 Εκείνος που ελεεί τον πτωχόν, θα διατραφή πλουσίως από τον Θεόν και δεν θα πεινάση. Τούτο δε, διότι έδωκεν στον πτωχόν και πεινώντα από το ίδιο του το ψωμί.

Παρ. 22,9^α νίκην και τιμήν περιποιείται ο δώρα δούς, την μέντοι ψυχήν αφαιρείται των κεκτημένων.

Παρ. 22,9^α Κερδίζει και αποκτά νίκην και δόξαν εκείνος, που δίδει φιλοδωρήματα, διότι έτσι απαλλάσσει την ψυχήν του από την προσκόλλησιν προς τα αγαθά, τα οποία έχει.

Παρ. 22,10 έκβαλε εκ συνεδριου λοιμόν, και συνεξελεύσεται αυτώ νείκος: όταν γάρ καθίση εν συνεδρίω, πάντας ατιμάζει.

Παρ. 22,10 Διώξε από τας συγκεντρώσστον αυθάδη και εριστικόν και μαζή με αυτόν θα εξέλθη και θα φύγη η φιλονεικία. Διότι όταν ένας τέτοιος παρακάθηται εις συνέδριον, τους πάντας εξουθενώνει με την αυθάδειάν του.

Παρ. 22,11 αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δε αυτώ πάντες άμωμοι χείλεσι ποιμαίνει βασιλεύς.

Παρ. 22,11 Ο Κυριος αγαπά τας αφωσιωμένας εις αυτόν καρδίας, δεκτοί δε εις αυτόν γίνονται πάντοτε όλοι οι άμεμπτοι και καθαροί. Ο βασιλεύς με τα συνετά και καλά λόγια του, και οχι με την βίαν, πρέπει να κυβερνά τον λαόν.

Παρ. 22,12 οι δε οφθαλμοί Κυρίου διατηρούσιν αισθησιν, φαυλίζει δε λόγους παράνομος.

Παρ. 22,12 Οι οφθαλμοί του Κυρίου άγρυπνοι πάντοτε παρακολουθούν και γνωρίζουν τα πάντα. Ο παράνομος άνθρωπος, αδιαφορεί δια την παρουσίαν αυτήν του Θεού και καταφρονεί τα θεία λόγια.

Παρ. 22,13 προφασίζεται και λέγει οκνηρός: λέων εν ταίς οδοίς, εν δε ταίς πλατείαις φονευτάι.

Παρ. 22,13 Ο οκνηρός, δια να μη κινηθή από την θέσιν του, επινοεί τας πλέον γελοίας προφάσεις και λέγει: "στους δρόμους είναι ληοντάρι, εις δε τας πλατείας ενεδρεύουν δολοφόνοι!"

Παρ. 22,14 βόθρος βαθύς στόμα παρανόμου, ο δε μισηθείς υπό Κυρίου εμπεισείται εις αυτόν.

Παρ. 22,14 Βοθρος βαθύς και βρωμερός είναι το στόμα εκείνου, που παραβαίνει τον νόμον του Θεού. Εκείνος δε που θα μισηθή και θα εγκαταλειφθή από τον Κυριον, θα πέση μέσα εις αυτόν.

Παρ. 22,14^α εἰσὶν οδοὶ κακαὶ ἐνώπιον ἀνδρός, καὶ οὐκ ἀγαπᾶ τὸ ἀποστρέψαι ἀπ' αὐτῶν· ἀποστρέφειν δὲ δεῖ ἀπὸ οδοῦ σκολιάς καὶ κακῆς.

Παρ. 22,14^α Ὑπάρχουν δρόμοι κακοί, τρόποι τῆς ζωῆς πονηροί, ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους καὶ βλέπει. Ἐν τούτοις δὲν ἀγαπᾶ καὶ δὲν θέλει νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ αὐτούς. Καὶ ὅμως ὁ καθένας πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν διεστραμμένην καὶ κακὴν ὁδόν.

Παρ. 22,15 ἀνοία ἐξήπται καρδίας νέου, ράβδος δὲ καὶ παιδεία μακράν ἀπ' αὐτοῦ.

Παρ. 22,15 Ἀπερισκέψια καὶ ἐπιπολαιότης φλογίζει καὶ ἐξάπτει τὴν καρδίαν τοῦ νέου. Ἡ δὲ παιδαγωγικὴ ράβδος καὶ ἡ αὐστηρὰ διαπαιδαγώγησις ἀποκρούονται καὶ ἀποφεύγονται ἀπὸ αὐτόν.

Παρ. 22,16 ὁ συκοφαντῶν πένητα πολλὰ ποιεῖ τὰ εαυτοῦ· δίδωσι δὲ πλουσίῳ ἐπ' ἐλάσσονι.

Παρ. 22,16 Ὁ πλεονέκτης πλούσιος με ἀπάτας καὶ δολιότητος ἀδικεῖ τὸν πτωχόν καὶ αὐξάνει τὴν περιουσίαν του. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἀναγκάζεται νὰ δίδῃ εἰς ἄλλον πλουσιώτερόν του, καὶ ἔτσι βλέπει νὰ ἐλαττώνεται ἡ περιουσία του.

Παρ. 22,17 Λόγοις σοφῶν παραβάλλε σὸν οὐς καὶ ἀκουε ἐμὸν λόγον, τὴν δὲ σὴν καρδίαν ἐπίστησον, ἵνα γνῶς, ὅτι καλοὶ εἰσι·

Παρ. 22,17 Πλησίασε καὶ τέντωσε τὸ αὐτί σου, νὰ ἀκούσῃς λόγια σοφῶν καὶ ἐναρέτων. Ἀκουε τὰ λόγια μου. Καμὲ προσεκτικὸν τὸν νουν σου εἰς αὐτά, πὺ σε διδάσκω, δια νὰ καταλάβῃς ὅτι οἱ λόγοι μου αὐτοὶ εἶναι καλοὶ καὶ ωφέλιμοι.

Παρ. 22,18 καὶ εἰάν ἐμβάλῃς αὐτούς εἰς τὴν καρδίαν σου, εὐφρανούσι σε ἅμα ἐπὶ σοῖς χεῖλεσιν,

Παρ. 22,18 Καὶ εἰάν αὐτοὺς τοὺς λόγους τοὺς βάλῃς καὶ τοὺς κλείσῃς ὡς πολῦτιμον θησαυρόν εἰς τὴν καρδίαν σου, ὥστε νὰ κανονίζου τὴν ζωὴν σου, ἀνερχόμενοι εἰς τὰ χεῖλή σου θὰ σου δημιουργοῦν χαρὰν καὶ ἰκανοποίησιν.

Παρ. 22,19 ἵνα σου γένηται ἐπὶ Κύριον ἡ ἐλπίς καὶ γνωρίσῃ σοι τὴν ὁδόν σου.

Παρ. 22,19 Ταῦτα πράττων θὰ ἀποκτήσῃς σταθεράν τὴν ἐλπίδα σου ἐπὶ τὸν Κύριον. Ὁ δὲ Κύριος θὰ σε φωτίσῃ καὶ θὰ σε καθοδηγήσῃ νὰ γνωρίσῃς καὶ ἀκολουθήσῃς τὴν ευθεῖαν καὶ καλὴν πορείαν στὸν βίον σου.

Παρ. 22,20 καὶ σὺ δὲ ἀπόγραψαι αὐτὰ σεαυτῷ τρισσῶς εἰς βουλήν καὶ γνώσιν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς καρδίας σου.

Παρ. 22,20 Καὶ σὺ γράψῃς ἐντὸς σου αὐτοὺς τοὺς λόγους τρεῖς φορὲς, εἰς τρεῖς θέσεις τῆς ψυχῆς σου. Εἰς τὴν θέλησιν σου, δια νὰ εἶναι ἀγαθὴ, εἰς τὴν γνώσιν σου, δια νὰ εἶναι ἀληθὴς, στὸ πλάτος τῆς καρδίας σου ὥστε νὰ πλημμυρίζου ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν σου.

Παρ. 22,21 διδάσκω οὖν σε ἀληθὴ λόγον καὶ γνώσιν ἀγαθὴν ὑπακούειν, τοῦ ἀποκρίνεσθαί σε λόγους ἀληθείας τοῖς προβαλλομένοις σοι.

Παρ. 22,21 Σε διδάσκω, λοιπόν, λόγια ἀληθινά, γνώσιν ἀγαθὴν καὶ ωφέλιμον, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπακούῃς, ὥστε νὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἀπαντᾷς με λόγια ἀληθινά εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σου προβάλλου ἀντιρροήσεις ἡ καὶ ἀπορίας.

Παρ. 22,22 Μὴ ἀποβιάζου πένητα, πτωχὸς γὰρ ἐστί, καὶ μὴ ἀτιμάσῃς ἀσθενὴ ἐν πύλαις·

Παρ. 22,22 Μὴ ἀρπάζῃς ἀπὸ τὸν πτωχόν· μὴ τὸν ἐκβιάζῃς νὰ σου πληρώσῃ ὀπωσδήποτε τὸ χρέος του, διότι αὐτὸς εἶναι πτωχὸς καὶ ἀδύνατος. Μὴ τὸν σύρῃς καὶ τὸν ἐξευτελίσῃς εἰς τὰ δικαστήρια, πὺ συνεδριάζου πλησίον εἰς τὰς πύλας τῶν πόλεων.

Παρ. 22,23 ὁ γὰρ Κύριος κρινεῖ αὐτοῦ τὴν κρίσιν, καὶ ῥύσῃ σὴν ἄσυλον ψυχὴν.

Παρ. 22,23 Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θὰ ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισιν καὶ θὰ δικάσῃ τὴν υπόθεσιν τοῦ πτωχοῦ. Αὐτὰ ὅταν σκέπτεσαι, θὰ σώσῃς ἀβλαβῆ τὴν ψυχὴν σου.

Παρ. 22,24 μὴ ἴσθι ἐταίρος ἀνδρὶ θυμῶδει, φίλω δὲ ὀργίλω μὴ συναυλίζου,

Παρ. 22,24 Μὴ γίνεσαι σύντροφος καὶ μὴ συνεταιρίζεσαι με ἀνθρώπον θυμῶδη. Μὴ συγκατοικὴς καὶ μὴ συναναστρέφεσαι με φίλον ἐξέξαπτον·

Παρ. 22,25 μήποτε μάθης τῶν ὁδῶν αὐτοῦ καὶ λάβῃς βρόχους τῆ σὴ ψυχῆ.

Παρ. 22,25 μήπως τυχόν καὶ σὺ μάθης καὶ ἀκολουθήσῃς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ἐκείνων καὶ βάλῃς βρόχους γύρω ἀπὸ τὸν λαίμῳ σου καὶ περιπέσῃς εἰς μεγάλας περιπετείας καὶ κινδύνους.

Παρ. 22,26 μὴ δίδου σεαυτὸν εἰς ἐγγύην αἰσχυρόμενος πρόσωπον·

Παρ. 22,26 Μὴ δίδῃς τὸν εαυτόν σου ἐγγυητὴν λόγῳ ἐντροπῆς καὶ συστολῆς ἀπέναντι κάποιου γνωστοῦ σου προσώπου.

Παρ. 22,27 εἰάν γὰρ μὴ ἔχῃς πόθεν ἀποτίσης, λήφονται τὸ στρώμα τὸ ὑπὸ τὰς πλευράς σου.

Παρ. 22,27 Διότι εἰάν δὲν θὰ ἔχῃς ἀπὸ πὺ νὰ πληρώσῃς τὴν ἐγγύησιν, θὰ σου πάρουν καὶ αὐτὸ τούτο τὸ στρώμα, πὺ το βάζεις κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα σου, δια νὰ ἀναπαυθῇς.

Παρ. 22,28 μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου.

Παρ. 22,28 Μὴ μετακινήσῃς τὰ παλαιότατα σύνορα τῶν ἀγρῶν, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πρόγονοί σου.

Παρ. 22,29 ὀρατικὸν ἄνδρα καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ βασιλεύσι δεῖ παρεστάναι καὶ μὴ παρεστάναι ἀνδράσι νωθροῖς.

Παρ. 22,29 Ὁ διορατικὸς ἄνθρωπος, πὺ ενεργεῖ με ἐτοιμότητα ἀντιλήψεως καὶ δραστηριότητα εἰς τὰ ἔργα του, εἶναι πρέπον νὰ παραστέκεται κοντὰ στους βασιλεῖς, δια νὰ τοὺς καθοδηγῇ καὶ νὰ μὴ χάνεται ὑψηρῶν νωθροῦς καὶ σκηνηροῦς ἀνθρώπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Παρ. 23,1 Εἰάν καθίσῃς δεῖπνεῖν ἐπὶ τραπέζης δυναστῶν, νοητῶς νόει τὰ παρατιθέμενά σοι

Παρ. 23,1 Εἰάν παρακαθήσῃς στὸ τραπέζι ἀρχόντων ἡ πλουσίων, δια νὰ συμφάγῃς με αὐτούς, πρόσεξε πολὺ εἰς τὰ φαγητά, πὺ παραθέτου ἐνώπιόν σου.

Παρ. 23,2 καὶ ἐπιβάλλε τὴν χεῖρά σου, εἰδὼς ὅτι τοιαυτὰ σε δεῖ παρασκευάσαι· εἰ δὲ ἀπληστότερος εἶ,

Παρ. 23,2 Ἀπλώνε τὸ χεῖρ σου με κάποιον περισκεψιν καὶ συστολήν, ἔχων ὑπ' ὄψιν σου ὅτι καὶ σὺ, ὅταν θελήσῃς νὰ ανταποδώσῃς τὸ γέυμα, κάτι τέτοια φαγητά εἶσαι υποχρεωμένος νὰ παρασκευάσῃς. Εἰάν δὲ εἶσαι λαίμαργος καὶ ἀπληστος εἰς τὰ φαγητά,

Παρ. 23,3 μὴ ἐπιθύμει τῶν ἐδεσμάτων αὐτοῦ, ταῦτα γὰρ ἔχεται ζωῆς ψευδοῦς.

Παρ. 23,3 μὴ ἀφήσῃς νὰ κινήθῃς ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὠραίων φαγητῶν, διότι αὐτὰ πιθανόν νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἀδικίας καὶ πάντως δίδου ψευδὴ ἀντίληψιν περὶ τῆς ζωῆς.

Παρ. 23,4 μὴ παρεκτείνου πένης ὦν πλουσίῳ, τῆ δὲ σὴ ἐννοία ἀπόσχου.

Παρ. 23,4 Μὴ ἀπλώνεσαι καὶ μὴ ἀμιλλάσαι νὰ φθάσῃς τὸν πλούσιον, ἐνῶ σὺ εἶσαι φτωχός. Ἀπομάκρυνε τὸν νουν σου ἀπὸ

αυτά.

Παρ. 23,5 εάν επιστήσης το σόν όμμα προς αυτόν, ουδαμού φανείται κατεσκευασται γάρ αυτό πτέρυγες ώσπερ αετού, και υποστρέφει εις τον οίκον του προεστηκότος αυτού.

Παρ. 23,5 Εάν προσηλώσης το μάτι σου εις αυτόν τον πλούσιον και ελπίσης εις βοήθειάν του, αυτός θα σε εγκαταλείψη και θα γίνη άφαντος. Διότι ο πλούσιος παίρνει πτερά αετού και φεύγει βιαστικά προς τον οίκον άλλου, ανωτέρου από αυτόν πλουσίου.

Παρ. 23,6 μη συνδειπνει ανδρί βασκάνω, μηδέ επιθύμει των βρωμάτων αυτού·

Παρ. 23,6 Μη συντρώγης με φθονερόν άνθρωπον, ούτε και να επιθυμήσης τα ποικίλα φαγητά, που σου παραθέτει.

Παρ. 23,7 ον τρόπον γάρ εί τις καταπίοι τρίχα, ούτως εσθίει και πίνει.

Παρ. 23,7 Όπως εκείνος που έχει καταπιεί μίαν τρίχα και είναι έτοιμος να κάμη εμετόν, ετσι από την πολλήν του στενοχωριαν τρώγει και πίνει και ο φθονερός άνθρωπος, όταν σε βλέπη απέναντί του.

Παρ. 23,8 μηδέ προς σε εισαγάγης αυτόν και φάγης τον ψωμόν σου μετ αυτού· εξεμέσει γάρ αυτόν και λυμανείται τους λόγους σου τους καλούς.

Παρ. 23,8 Ούτε και συ να τον προσκαλέσης στο σπίτι σου και να φάγης μαζί με αυτόν το λιτόν φάγητόν σου. Διότι θα αηδιάση και θα κάμη εμετόν το φαγητόν σου. Θα χλευάση δε και θα εμπαιξη τα ευγενή και περιποιητικά σου δι' αυτόν λόγια.

Παρ. 23,9 εις ώτα άφρονος μηδέν λέγε, μήποτε μυκτηρήση τους συνετούς λόγους σου.

Παρ. 23,9 Εις τα αυτιά του ανόητου και ασυνέτου μη λέγης τίποτε, μήπως τυχόν και περιφρονήση τα σοφά και συνετά λόγια σου.

Παρ. 23,10 μη μεταθής όρια αιώνια, εις δε κτήμα ορφανών μη εισέλθης·

Παρ. 23,10 Μη μεταθήσης τα παλαιά σύνορα των αγρών σου και μη εισέλθης να καταπατήσης το κτήμα των ορφανών.

Παρ. 23,11 ο γάρ λυτρούμενος αυτούς Κύριος κραταιός εστι και κρινεί την κρίσιν αυτών μετά σού.

Παρ. 23,11 Διότι εκείνος ο οποίος γλυτώνει τους ορφανούς και ανυπερασπίστους από τα χέρια των απλήστων και αρπάγων είναι αυτός αυτός ο παντοδύναμος και δίκαιος Κυριος, ο οποίος θα αναλάβη να δικάση την διαφοράν μεταξύ εκείνων και σου.

Παρ. 23,12 δός εις παιδείαν την καρδιαν σου, τα δε ώτά σου ετοιμάσον λόγους αισθήσεως.

Παρ. 23,12 Δώσε με προθυμίαν την καρδιά και τον νουν σου εις την σοφήν παιδαγωγίαν του Κυρίου και ετοιμάσε τα αυτιά σου, να ακούσουν και δεχθούν λόγια θείου φωτισμού.

Παρ. 23,13 μη απόσχη νήπιον παιδεύειν, ότι εάν πατάξης αυτόν ράβδω, ου μη αποθάνη·

Παρ. 23,13 Μη αποφεύγης και μη διστάζης να διαπαιδαγωγής το ανήλικο παιδί σου, διότι και αν ακόμη ευρεθής εις την ανάγκην να το κτυπήσης με την ράβδον, δεν πρόκειται να αποθάνη.

Παρ. 23,14 σύ μόν γάρ πατάξεις αυτόν ράβδω, την δε ψυχήν αυτού εκ θανάτου ρύση.

Παρ. 23,14 Διότι συ μεν θα κτυπήσης το σώμα του με την ράβδον, θα σώσης όμως την ψυχήν του από τον θάνατον.

Παρ. 23,15 υιέ, εάν σοφή γένηται σου η καρδιά, ευφρανείς και την εμήν καρδιαν,

Παρ. 23,15 Παιδί μου, εάν η καρδιά και ο νους σου γίνη σοφός και συνετός, θα δώσης χαράν και ευφροσύνην και εις την ιδικήν μου καρδιαν.

Παρ. 23,16 και ενδιατρίψει λόγους τα σά χείλη προς τα εμά χείλη, εάν ορθά ώσι.

Παρ. 23,16 Και τα χείλη σου, τα οποία θα λέγουν τα ορθά και τα πρέποντα, είναι σαν να ομιλούν τα ιδικά μου χείλη.

Παρ. 23,17 μη ζηλούτω η καρδιά σου αμαρτωλούς, αλλά εν φόβω Κυρίου ίσθι όλην την ημέραν·

Παρ. 23,17 Ας μη ζηλεύη και ας μη ποθή η καρδιά σου τους αμαρτωλούς και τας πορείας της ζωής των. Αλλά να ζης με τον φόβον του Κυρίου όλην την ημέραν.

Παρ. 23,18 εάν γάρ τηρήσης αυτά, έσται σοι έκγονα, η δε ελπίς σου ουκ αποστήσεται.

Παρ. 23,18 Λοιπόν, εάν αυτά δεχθής και τηρήσης, θα έχης ευλογίας από τον Θεόν, θα αποκτήσης απογόνους και η ελπίς σου ποτέ δεν θα διαψευσθή.

Παρ. 23,19 άκουε, υιέ, και σοφός γίνου, και κατεύθυνε εννοίας σής καρδιάς·

Παρ. 23,19 Άκουε, παιδί μου, και γίνε με όσα θα ακούσης σοφός και συνετός. Κατεύθυνε δε πάντοτε τας γνώσεις και τας επιθυμίας της καρδιάς σου προς το αγαθόν.

Παρ. 23,20 μη ίσθι οινοπότης, μηδέ εκτείνου συμβουλαίς κρεών τε αγορασμοίς·

Παρ. 23,20 Μη γίνης οινοπότης, μη απλώνεσαι και μη συναναστρέφεις με ανθρώπους, προς αγοράν κρεάτων από κοινού (με ρεφενέ) και παράθεσιν κοινής τραπέζης.

Παρ. 23,21 πάς γάρ μέθυσος και πορνοκόπος πτωχεύσει, και ενδύσεται διερηγμένα και ρακώδη πάς υπνώδης.

Παρ. 23,21 Διότι κάθε μέθυσος και πορνοκόπος θα καταντήση εις πτωχείαν, όπως επίσης και κάθε τεμπέλης, που αγαπά τον ύπνον, πολύ γρήγορα θα φορέση ρουχα ξεσχισμένα και κουρελιασμένα.

Παρ. 23,22 άκουε, υιέ, πατρός του γεννήσαντός σε και μη καταφρόνει ότι γεγήρακέ σου η μήτηρ.

Παρ. 23,22 Άκουε, παιδί μου, τον πατέρα σου, που σε εγέννησε, και μη καταφρονής την μητέρα σου, διότι έχει γηράσει.

Παρ. 23,23 αλήθειαν κτήσαι και μη απώση σοφίαν και παιδείαν και σύνεσιν.

Παρ. 23,23 Προσπάθησε να αποκτήσης την αλήθειαν, μη διώχνης μακριά την σοφίαν, την αληθινήν μόρφωσιν και την σύνεσιν.

Παρ. 23,24 καλώς εκτρέφει πατήρ δίκαιος, επί δε υιώ σοφώ ευφραίνεται η ψυχή αυτού.

Παρ. 23,24 Ο ενάρετος πατέρας ανατρέφει ορθώς τα τέκνα του με στοργήν και σύνεσιν και ευφραίνεται η ψυχή του δια τα σοφά και ενάρετα παιδιά, που αναδεικνύει.

Παρ. 23,25 ευφραίνεσθω ο πατήρ και η μήτηρ επί σοί, και χαιρέτω η τεκούσά σε.

Παρ. 23,25 Ας ευφραίνεται δια σε ο στοργικός πατέρας σου και η μητέρα σου, ιδιαίτερος ας χαιρη μάλιστα ακόμη περισσότερον η καρδιά εκείνης, που σε εγέννησε.

Παρ. 23,26 δός μοι, υιέ, σήν καρδιαν, οι δε σοί οφθαλμοί εμάς οδούς τηρείτωσαν·

Παρ. 23,26 Δος μου εξ ολοκλήρου, παιδί μου, την καρδιά σου, και τα μάτια σου ας προσέχουν, ώστε να γνωρίζης και να βαδίζης τους ιδικούς μου δρόμους.

Παρ. 23,27 **πίθος γάρ τετρημένος εστίν αλλότριος οίκος, και φρέαρ στενόν αλλότριον·**

Παρ. 23,27 Τρύπιο πιθάρι είναι το ξένο αμαρτωλό σπίτι, που όσα και αν εξοδεύσης δεν θα ημπορέσης να το γεμίσης. Στενό είναι το ξένο πηγάδι, από το οποίον δεν θα μπορέσης να βγης.

Παρ. 23,28 **ούτος γάρ συντόμως απολείται, και πάς παράνομος αναλωθήσεται.**

Παρ. 23,28 Έχε υπ' όψιν σου ότι αυτός ο αμαρτωλός οίκος συντόμως θα καταλήξη εις καταστροφήν και όλεθρον και μαζή του θα αφανισθή και κάθε παραβάτης του θείου νόμου.

Παρ. 23,29 **τίνοι ουαί; τίνοι θόρυβος; τίνοι κρίσεις; τίνοι δε αηδία και λέσχαι; τίνοι συντρίμματα διακενής; τίνος πελιδνοί οι οφθαλμοί;**

Παρ. 23,29 Εις ποιόν ταιριάζει το αλλοίμονον; Ποιός αναταράσσεται, θορυβείται και φιλονεικεί; Ποιός συχνάζει εις τα δικαστήρια και εισάγεται εις δίκας; Ποιός προκαλεί την αηδιαν με τους εμετούς και τας μωρολογίας του και χάνει τον καιρόν του εις φλυαρίας και ανοησίας; Εις ποιόν πληγαί και συντρίμματα χωρίς λόγον; Τίνος είναι ωχρά και κινδυνεύουν να σβήσουν τα μάτια;

Παρ. 23,30 **ου των εγχρονιζόντων εν οίνοις; ου των ιχνευόντων που πότοι γίνονται;**

Παρ. 23,30 Δεν είναι εκείνων, οι οποίοι περνούν τον καιρόν των κοντά εις τα κρασιά; Δεν είναι εκείνων, που ανιχνεύουν να βρουν, που γίνονται συγκεντρώσεις δια ποτόν και διασκεδάσεις;

Παρ. 23,31 **μη μεθύσκεσθε εν οίνοις, αλλά ομιλείτε ανθρώποις δικαίοις και ομιλείτε εν περιπάτοις· εάν γάρ εις τας φιάλας και τα ποτήρια δώς τους οφθαλμούς σου, ύστερον περιπατήσεις γυμνότερος υπέρου.**

Παρ. 23,31 Μη πίνετε οίνον, ώστε να μεθάτε, αλλά να συναναστρέψετε με ανθρώπους εναρέτους και να συνομιλήτε στους περιπάτους σας με αυτούς επί σοβαρών και μορφωτικών θεμάτων. Διότι εάν ρίχνης τα μάτια σου και δώσης την καρδιά σου εις τας φιάλας του κρασιού και τα ποτήρια, τελευταία θα καταντήσης να γυρίζης γυμνότερος από το γουδοχείρι.

Παρ. 23,32 **το δε έσχατον ώσπερ υπό όφεως πεπληγώς εκτείνεται, και ώσπερ υπό κεράστου διαχείται αυτό ο ιός.**

Παρ. 23,32 Το δε κατάντημα του μεθύσου, όταν γίνη αλκολικός, είναι σαν να δαγκώθηκε από δηλητηριώδες φίδι. Τεντώνεται και παραλύει ο οργανισμός του, σαν να εκχύθη μέσα του δηλητήριο από φίδι με κέρατα.

Παρ. 23,33 **οι οφθαλμοί σου όταν ιδωσιν αλλοτρίαν, το στόμα σου τότε λαλήσει σκολιά,**

Παρ. 23,33 Όταν ευρίσκεσαι εις κατάστασιν μέθης και τα μάτια σου ιδούν μίαν ξένην και άγνωστον γυναίκα, ανάψουν δε μέσα σου επιθυμίας πονηραί, τότε το στόμα σου θα είπη χυδαία λόγια δι' αυτήν.

Παρ. 23,34 **και κατακείση ώσπερ εν καρδιά θαλάσσης και ώσπερ κυβερνήτης εν πολλώ κλύδωνι.**

Παρ. 23,34 Και θα κατάκεισαι και θα τρικλίζης, ως εάν ευρίσκεσαι μέσα εις τρικυμιώδη θάλασσαν και σαν κυβερνήτης πλοίου μέσα εις μεγάλην θαλασσοταραχήν.

Παρ. 23,35 **ερείς δε· τύπτουσί με και ουκ επόνεσα, και ενέπαιζάν μοι, εγώ δε ουκ ήδειν· πότε όρθρος έσται, ίνα ελθών ζητήσω μεθ ών συνελεύσομαι;**

Παρ. 23,35 Όταν δε συνέλθης, θα λέγης με έκπληξιν· με εκτύπησαν και δεν επόνεσα, με εκλεύασαν και εγώ δεν εκατάλαβα τίποτε. Κυριευμένος δε από το πάθος του κρασιού, θα πης· πότε θα ξημερώση, δια να πάω να συναντήσω πάλιν εκείνους, με τους οποίους θα κάμω παρέα στο καπηλειό;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Παρ. 24,1 **Υιέ, μη ζηλώσης κακούς άνδρας μηδέ επιθυμήσης είναι μετ αυτών·**

Παρ. 24,1 Παιδί μου, μη ζηλέψης ποτέ τους κακούς ανθρώπους και την παραστρατημένην ζωήν των. Μη επιθυμήσης συναναστροφήν με αυτούς.

Παρ. 24,2 **ψευδή γάρ μελετά η καρδιά αυτών, και πόνους τα χείλη αυτών λαλεί.**

Παρ. 24,2 Διότι το ψεύδος και την αμαρτιαν έχουν ως θησαυρόν και μελέτην της καρδιάς των. Τα δε χείλη των εκστομίζουν λόγια, που προξενούν θλίψεις και στενοχωρίας.

Παρ. 24,3 **μετά σοφίας οικοδομείται οίκος και μετά συνέσεως ανορθούται.**

Παρ. 24,3 Με την αληθινήν σοφίαν, με την ευλάβειαν και τον φόβον δηλαδή του Θεού, θεμελιώνεται και κτίζεται ένα σπίτι· με την σύνεσιν δε ανορθώνεται και προοδεύει η οικογένεια.

Παρ. 24,4 **μετά αισθήσεως εμπίπλονται ταμεία εκ παντός πλούτου τιμίου και καλού.**

Παρ. 24,4 Με την ορθήν και δικαίαν γνώσιν γεμίζουν αι αποθήκαι του σπιτιού από κάθε τίμιον και καλόν πλούτον.

Παρ. 24,5 **κρείσσων σοφός ισχυρού και ανήρ φρόνησιν έχων γεωργίου μεγάλου.**

Παρ. 24,5 Είναι καλύτερος και προτιμότερος ο σοφός από τον ισχυρόν, και ο άνθρωπος ο οποίος έχει σύνεσιν από εκείνον που έχει μεγάλο αγρόκτημα.

Παρ. 24,6 **μετά κυβερνήσεως γίνεται πόλεμος, βοήθεια δε μετά καρδιάς βουλευτικής.**

Παρ. 24,6 Με καλήν στρατηγικήν και διακυβέρνησιν διεξάγεται ο επιτυχής πόλεμος. Αποτελεσματική δε βοήθεια δια την κατόρθωσιν της νίκης έρχεται από νουν συνετόν.

Παρ. 24,7 **σοφία και έννοια αγαθή εν πύλαις σοφών· σοφοί ουκ εκκλίνουσιν εκ στόματος Κυρίου,**

Παρ. 24,7 Η σοφία, η αληθής γνώσις και η ορθοφροσύνη υπάρχουν εις τας πύλας των πόλεων, που κατοικούν οι σοφοί. Οι αληθινά σοφοί δεν εκτρέπονται και δεν παρεκκλίνουν από όσα έχει λαλήσει το στόμα του Κυρίου.

Παρ. 24,8 **αλλά λογίζονται εν συνεδρίοις. απαιδευτοί συναντά θάνατος,**

Παρ. 24,8 Καίτοι ο καθένας από αυτούς είναι σοφός, εν τούτοις συσκέπτονται εις κοινάς συνεδριάσεις. Τους αμορφώτους κατά Θεόν και αδιορθώτους θα τους συναντήση ασφαλώς ο πρόωρος θάνατος.

Παρ. 24,9 **αποθνήσκει δε άφρων εν αμαρτίαις. ακαθαρσία δε ανδρί λοιμώ**

Παρ. 24,9 Ο ασύνετος και αμετανόητος αποθνήσκει με τας αμαρτίας αυτού. Μεγάλη ακαθαρσία υπάρχει στον ψυχικώς διεφθαρμένον άνθρωπον.

Παρ. 24,10 **εμμολυνθήσεται εν ημέρα κακή και εν ημέρα θλίψεως, έως αν εκλίπη.**

Παρ. 24,10 Αμετανόητος καθώς είναι θα μολύνεται ολοέν και περισσότερο και θα διαφθείρεται, θα περιπίπτη συνεχώς εις ημέρας κακάς, εις ημέρας θλίψεως και οδύνης, έως ότου λείψη από την γην.

Παρ. 24,11 **ρύσαι αγομένους εις θάνατον και εκπρίου κτεινομένους, μη φείση**

Παρ. 24,11 Μη διστασης να σώσης ανθρώπους, που οδηγούνται εις εκτέλεσιν, και μη τσιγκουνευθής τα χρήματα, δια να εξαγοράσης εκείνους, που πρόκειται να φονευθούν.

Παρ. 24,12 εάν δε είπης, ουκ οίδα τούτον, γίνωσκε ότι Κύριος καρδιάς πάντων γινώσκει, και ο πλάσας πνοήν πάσιν, αυτός οίδε πάντα, ός αποδίδωσιν εκάστω κατά τα έργα αυτού.

Παρ. 24,12 Εάν, προκειμένου να δικαιολογήσης την σκληροκαρδιαν σου, πης δεν ξέρω αυτόν τον αθών που οδηγείται εις την εκτέλεσιν, μάθε ότι ο Κυριος, που έπλασε καρδιάς και έδωσε πνοήν εις πάντα, γνωρίζει πολύ καλά τας καρδιάς όλων των ανθρώπων, άρα δε και την ιδικήν σου. Γνωρίζει τα πάντα και αυτός ανταποδίδει στον καθένα ανάλογα με τα έργα του.

Παρ. 24,13 φάγε μέλι, υιέ, αγαθόν γάρ κηρίον, ίνα γλυκανθή σου ο φάρυγξ·

Παρ. 24,13 Παιδί μου, φάγε μέλι, διότι η κηρήθρα είναι καλή και ωφέλιμος. Φαγε μέλι, δια να γλυκανθή ο φάρυγξ σου.

Παρ. 24,14 ούτως αισθήση σοφίαν τή σή ψυχή· εάν γάρ εύρης, έσται καλή η τελευτατή σου, και ελπίς σε ουκ εγκαταλείψει.

Παρ. 24,14 Όπως όμως γλυκαίνεται ο φάρυγξ με το μέλι, έτσι θα αισθανθής γλυκύτητα μέσα εις την καρδιαν σου από την αληθινήν σοφίαν. Διότι εάν την αναζητήσης και την αποκτήσης, θα ευτυχήσης. Και αυτός ακόμη ο θάνατός σου θα είναι ωραίος. Δεν θα σε εγκαταλείψη δε ποτέ η ελπίς της αιωνίου σωτηρίας.

Παρ. 24,15 μη προσαγάγης ασεβή νομή δικαίων μηδέ απατηθής χορτασία κοιλίας·

Παρ. 24,15 Μη φέρης τον ασεβή στον τόπον, όπου κατοικούν και διαιτώνται οι δίκαιοι. Μη απατηθής δε εκ του γεγονότος, ότι σε εχόρτασε με καλά φαγητά.

Παρ. 24,16 επτάκις γάρ πεσείται δίκαιος και αναστήσεται, οι δε ασεβείς ασθενήσουσιν εν κακοίς.

Παρ. 24,16 Πολλές φορές είναι δυνατόν να πέση και να ατυχήση ο δίκαιος, αλλά με την βοήθειαν του Θεού θα ανορθωθή πάλιν. Οι ασεβείς όμως θα εξασθενήσουν και θα εξαντληθούν μέσα εις τα κακά και εις την κακότητά των, θα πέσουν και δεν θα ημπορέσουν να ανορθωθούν.

Παρ. 24,17 εάν πέση ο εχθρός σου, μη επιχαρήσ αυτώ, εν δε τώ υποσκελισματι αυτού μη επαίρου·

Παρ. 24,17 Εάν πέση ο εχθρός σου, μη χαιρεκακήσης δια το πέσιμό του. Και αν με τριχλοποδιάν ανατροπή, συ να μη αλαζονευθής απέναντι του.

Παρ. 24,18 ότι όψεται Κύριος και ουκ αρέσει αυτώ, και αποστρέψει τον θυμόν αυτού απ αυτού.

Παρ. 24,18 Διότι ο παντεπόπτης Κυριος θα ιδη αυτό και δεν θα ευχαριστηθή από την διαγωγήν σου και θα απομακρύνη τον θυμόν του από τον εχθρόν σου.

Παρ. 24,19 μη χαιρε επί κακοποιούς, μηδέ ζήλου αμαρτωλούς·

Παρ. 24,19 Μη χαιρης και μη ζηλεύης ανθρώπους, οι οποίοι διαπράττουν το κακόν. Μη ζηλεύης τους αμαρτωλούς και την ζώήν των.

Παρ. 24,20 ου γάρ μη γένηται έκγονα πονηρώ, λαμπτήρ δε ασεβών σβεσθήσεται.

Παρ. 24,20 Διότι ο αμετανόητος αμαρτωλός δεν θα αφήση απογόνους, η δε φλόγα της ζωής και η λάμψις της δόξης των ασεβών θα σβήση πολύ σύντομα.

Παρ. 24,21 φοβού τον Θεόν, υιέ, και βασιλέα και μηθετέρω αυτών απειθήσης·

Παρ. 24,21 Παιδί μου, να σέβεσαι τον Θεόν και τον βασιλέα, εις κανένα δε από αυτούς να μη δείξης παρακοήν και απείθειαν.

Παρ. 24,22 εξαίφνης γάρ τίσονται τους ασεβείς, τας δε τιμωρίας αμφοτέρων τις γνώσεται; (Μασ. ΚΘ, 27)

Παρ. 24,22 Διότι αιφνιδίως και εις ώραν, που οι ασεβείς δεν περιμένουν, θα τους τιμωρήσουν. Ποιός δε ξέρει, ποιού είδους τιμωρίας θα επιβάλουν και οι δύο εις αυτούς; (Μασσορ. κθ' 27)

Παρ. 24,22α λόγον φυλασσόμενος υιός απωλείας εκτός έσται, δεχόμενος δε εδέξατο αυτόν.

Παρ. 24,22α Ο τηρών την εντολήν του Θεού θα είναι μακράν και απηλλαγμένος από κάθε τιμωρίαν. Διότι με όλην του την προθυμίαν και την καρδιαν εδέχθη τον λόγον αυτόν.

Παρ. 24,22β μηδέν ψεύδος από γλώσσης βασιλεί λεγέσθω, και ουδέν ψεύδος από γλώσσης αυτού ου μη εξέλθη.

Παρ. 24,22β Κανένα ψέμα ας μη λεχθή από το στόμα σου προς τον βασιλέα η τον άρχοντα. Και αυτός έτσι θα είναι ειλικρινής απέναντι σου και ποτέ δεν θα σου είπη ψεύδη.

Παρ. 24,22γ μάχαιρα γλώσσα βασιλέως και ου σαρκίνη, ός δ αν παραδοθή, συντριβήσεται·

Παρ. 24,22γ Η γλώσσα του βασιλέως είναι μαχαίρι σκληρό και όχι μαλακό και σαρκώδες. Εκείνος ο οποίος θα παραδοθή εις αυτήν, θα εξολοθρευθή.

Παρ. 24,22δ εάν γάρ οξυνθή ο θυμός αυτού, σύν νεύροις ανθρώπους αναλίσκει,

Παρ. 24,22δ Όταν ανάψη ο θυμός του βασιλέως, καταναλίσκει και εξαφανίζει το σώμα μαζί και τα νεύρα των ανθρώπων. Κατατρώγει τα κόκκαλα των ανθρώπων και σαν παμφάγος φλόγα κατακαίει το παν και δεν αφήνει ούτε ίχνος κρέατος, τροφήν δια τους νεοσσούς των αετών. (Μασσορ. Α' 1).

Παρ. 24,22ε και οστά ανθρώπων κατατρώγει, και συγκαίει ώσπερ φλόξ, ώστε άβρωτα είναι νεοσσοίς αετών.

Παρ. 24,22ε Παιδί μου, να ευλαβηθής τα λόγια μου και αφού τα δεχθής, να μετανοήσης δια σφάλματα, τα οποία ενδεχομένως διέπραξες. Αυτά τα λέγω εγώ ο διδάσκαλος εις εκείνους, οι οποίοι πιστεύουν στον Θεόν και αφού τα είπω, θα παύσω να ομιλώ.

Παρ. 24,23 Ταύτα δε λέγω υμίν τοίς σοφοίς επιγνώσκειν· αιδείσθαι πρόσωπον εν κρίσει ου καλόν.

Παρ. 24,23 (Μασσορ. ΚΔ' 23). Αυτά τα λέγω προς γνώσιν εις σας τους συνετούς δικαστάς. Δεν είναι δίκαιον και ορθόν να υποστέλλεσθε από πρόσωπα κατά την διεξαγωγήν της δίκης.

Παρ. 24,24 ο ειπών τον ασεβή· δικαίός εστιν, επικατάρατος λαοίς έσται και μισητός εις έθνη·

Παρ. 24,24 Ο δικαστής, που θα εκδώση απόφασιν ότι ο άδικος είναι δίκαιος, αυτός θα είναι κατηραμένος μεταξύ των λαών και μισητός εις τα έθνη.

Παρ. 24,25 οι δε ελέγχοντες βελτίους φανούνται, επ αυτούς δε ήξει ευλογία·

Παρ. 24,25 Όσοι όμως κρίνουν και δικάζουν ανεπηρέαστα και με δικαιοσύνην, θα αναδεικνύωνται ως δικασταί ολονέν και καλύτεροι, και εις αυτούς θα έρχεται η ευλογία του Θεού.

Παρ. 24,26 χείλη δε φιλήσουσιν αποκρινόμενα λόγους αγαθούς.

Παρ. 24,26 Και οι άνθρωποι θα εκτιμήσουν και θα αγαπήσουν τον δικαστήν, του οποίου το στόμα βγάξει δικαίας αποφάσεις.

Παρ. 24,27 ετοιμάζε εις την έξοδον τα έργα σου και παρασκευάζου εις τον αγρόν και πορεύου κατόπισθέν μου και ανοικοδομήσεις τον οίκον σου.

Παρ. 24,27 Φρόντιζε πάντοτε να αποπερατώνης τα έργα σου, να ετοιμάζεσαι πάντοτε προκειμένου να πορευθής εις καλλιέργειαν του αγρού σου. Ελά κοντά από εμέ, ακολούθησε τον δρόμον, τον οποίον εγώ σου χαράσσω, και έτσι θα ημπορέσης να κτίσης το σπίτι σου και να αναδείξης την οικογένειάν σου.

Παρ. 24,28 μη ίσθι ψευδής μάρτυς επί σόν πολίτην, μηδέ πλατύνου σοίς χείλεσι.

Παρ. 24,28 Ποτέ να μη γίνης ψευδομάρτυς υπέρ η κατά του συμπολίτου σου, ούτε να μεγαλοποιήσ τα γεγονότα, που καταθέτεις.

Παρ. 24,29 μη είπης ον τρόπον εχρήσατό μοι, χρήσομαι αυτώ, τίσομαι δε αυτόν ά με ηδίκησεν.

Παρ. 24,29 Ποτέ, ούτε προκειμένου περι του εχθρού σου, να μη είπης. Κατά τον τρόπον, που μου εφέρθη, θα του φερθώ και εγώ. Θα τον εκδικηθώ δι' όσα με έχει αδικήσει!

Παρ. 24,30 ώσπερ γεώργιον ανήρ άφρων, και ώσπερ αμπελών άνθρωπος ενδεής φρενών·

Παρ. 24,30 Ο ασύνετος άνθρωπος ομοιάζει με ένα χωράφι και ο φτωχός από μυαλό με ένα αμπελώνα.

Παρ. 24,31 εάν αφής αυτόν, χερσωθήσεται και χορτομανήσει όλος και γίνεται εκλελειμμένος, οι δε φραγμοί των λίθων αυτου κατασκάπτονται.

Παρ. 24,31 Εάν αφήσης αυτόν ακαλλιέργητον και απεριποίητον θα μεταβληθή εις χέρσον έκτασιν, θα γεμίση ολόκληρος από άγρια χόρτα, θα μένη έρημος και εγκαταλελειμμένος, οι δε ξηρότοιχοι, που του εχρησίμευαν ως φράχτες, θα πέσουν και θα κατασκαφούν.

Παρ. 24,32 ύστερον εγώ μετενόησα, επέβλεψα του εκλέξασθαι παιδείαν,

Παρ. 24,32 Υστερα από αυτά εγώ μετενόησα, και απεφάσισα να εκλέξω την πραγματικήν παιδαγωγίαν και μόρφωσιν.

Παρ. 24,33 ολίγον νυστάζω, ολίγον δε καθυπνώ, ολίγον δε εναγκαλίζομαι χερσί στήθη·

Παρ. 24,33 Ο σκηνρός λέγει· Νυστάζω ολίγον, ας κοιμηθώ ολίγον. Σταυρώνω τα χέρια μου εις τα στήθη, κυριαρχούμενος από υπνηλίαν και νωρότητα.

Παρ. 24,34 εάν δε τούτο ποιήσ, ήξει προπορευομένη η πενία σου και η ένδειά σου ώσπερ αγαθός δρομεύς.

Παρ. 24,34 Εάν και συ πράξης ο,τι και ο σκηνρός, θα σε προφθάση και θα σε καταλάβη η φτώχεια, η δε ανάγκη θα έλθη σαν ταχύς δρομεύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Παρ. 25,1 Αύται αι παιδείαι Σολομώντος αι αδιάκριτοι, ας εξεγράψαντο οι φίλοι Εζεκιου του βασιλέως της Ιουδαίας.

Παρ. 25,1 Αι κατωτέρω ανάλεκτοι ηθοπλαστικά παροιμίαι και τα αποφθέγματα του Σολομώντος είναι αυτά που κατέγραψαν οι φίλοι του Εζεκιου, βασιλέως της Ιουδαίας.

Παρ. 25,2 Δόξα Θεού κρύπτει λόγον, δόξα δε βασιλέως τιμά πράγματα.

Παρ. 25,2 Ανέκφραστα από τον ανθρωπινον λόγον και ανεξερευνητα από τον νουν είναι τα ένδοξα έργα του Θεού. Δόξα δε και τιμή δι' ένα βασιλέα είναι να ερευνά και να εκτιμά κατ' αξίαν πρόσωπα και πράγματα.

Παρ. 25,3 ουρανός υψηλός, γη δε βαθεία, καρδιά δε βασιλέως ανεξέλεγκτος.

Παρ. 25,3 Ο ουρανός που εκτείνεται εις απεριόριστα ύψη και η γη, με τα απροσμέτρητα αυτής βάθη, μένουν ανεξερευνητα. Έτσι και η καρδιά του βασιλέως είναι δι' όλους ανεξερευνητος και ανεξέλεγκτος.

Παρ. 25,4 τύπτε αδόκιμον αργύριον, και καθαρισθήσεται καθαρόν άπαν·

Παρ. 25,4 Κατεργάσου με το σφυρί και την κάμινον του πυρός τον ακάθαρτον άργυρον και θα καθαρισθή ολόκληρος από κάθε περιττόν σώμα.

Παρ. 25,5 κτείνε ασεβείς εκ προσώπου βασιλέως, και κατορθώσει εν δικαιοσύνη ο θρόνος αυτου.

Παρ. 25,5 Κατά παρόμοιον τρόπον παράδωσε εις θανατικήν εκτέλεσιν τους ασεβείς συμβούλους, που ευρίσκονται πλησίον του βασιλέως, και τότε ο θρόνος αυτου θα στερεωθή και θα θριαμβεύση δια της δικαιοσύνης.

Παρ. 25,6 μη αλαζονεύου ενώπιον βασιλέως, μηδέ εν τόποις δυναστών υφίστασο·

Παρ. 25,6 Μη αλαζονεύεσαι ενώπιον των βασιλέων δια την δύναμίν σου η τον πλούτον σου και μη προσέρχεσαι απρόσκλητος στους τόπους, όπου συγκεντρώνονται οι ισχυροί.

Παρ. 25,7 κρείσσον γάρ σοι το ρηθήναι ανάβαινε προς με ή ταπεινώσαι σε εν προσώπω δυνάστου. ά είδον οι οφθαλμοί σου, λέγε.

Παρ. 25,7 Είναι προτιμότερον δια σε ο βασιλεύς η ο άρχων να σου πη· "Ελα πλησίον μου", παρά να σε ταπεινώση ενώπιον άλλου άρχοντος επισημοτέρου από σε. Λέγε μόνον όσα βλέπουν τα μάτια σου και μη δίδης πάντοτε εμπιστοσύνην εις όσα ακούουν τα αυτιά σου.

Παρ. 25,8 μη πρόσπιπτε εις μάχην ταχέως, ίνα μη μεταμεληθής επ εσχάτων. ηνίκα αν σε ονειδίση ο σός φίλος,

Παρ. 25,8 Μη ορμάς εύκολα και ασύνετα εις φιλονεικίας, δια να μη μεταμεληθής κατόπιν, και μάλιστα όταν εντόνως σε κατηγορήση ο φίλος σου.

Παρ. 25,9 αναχώρει εις τα οπίσω μη καταφρόνει,

Παρ. 25,9 Μαθε να υποχωρήσ, δια να προλαμβάνης και απαλύνης τας φιλονεικίας, και να μη καταφρονής κανένα·

Παρ. 25,10 μη σε ονειδίση μέν ο φίλος, η δε μάχη σου και η έχθρα ουκ απέσται, αλλά έσται σοι ίση θανάτω.

Παρ. 25,10 μήπως και αυτός ο φίλος σου τεθή αντιμέτωπός σου και σε κατακρίνη. Η δε φιλονεικία και έχθρα δεν θα απομακρυνθή ποτέ από κοντά σου, αλλά ωσάν άλλος θάνατος θα σε παρακολουθή μέχρι τέλους.

Παρ. 25,10^α χάρις και φιλία ελευθεροί, ας τήρησον σεαυτώ, ίνα μη επονειδιστος γένη, αλλά φύλαξον τας οδούς σου ευσυναλλάκτως.

Παρ. 25,10^α Η χάρις και η φιλία απαλλάσσουν και ελευθερώνουν την ψυχήν από πολλές οδυνηράς καταστάσεις. Την χάριν, λοιπόν, και εν φιλίαν κράτησέ την καλά στον εαυτόν σου, δια να μη γίνης μισητός και αξιοκατάκριτος. Πρόσεχε τας πορείας της ζωής σου και προσπάθει να είσαι συμβιβαστικός και διαλλακτικός προς όλους.

Παρ. 25,11 μήλον χρυσούν εν ορμίσκω σαρκίου, ούτως ειπείν λόγον.

Παρ. 25,11 Όπως ωραίον και ταιριαστόν είναι ένα χρυσό μήλο εις περιδέραιον από σαρκίους πολύτιμους λίθους, έτσι και ένας συνετός και καλός λόγος, που λέγεται εις την πρέπουσαν περίστασιν.

Παρ. 25,12 εις ενώτιον χρυσούν και σάρδιον πολυτελές δέδεται, λόγος σοφός εις ευήκοον ούς.

Παρ. 25,12 Όπως εις ένα χρυσό σκουλαρίκι δένεται και ταιριάζεται ο πολυτελής σάρδιος λίθος, έτσι ωραίος και ελκυστικός είναι και ένας συνετός λόγος, όταν λέγεται εις αυτί προσεκτικόν.

Παρ. 25,13 ώσπερ έξοδος χιόνος εν αμήτω κατά καύμα ωφελεί, ούτως άγγελος πιστός τους αποστειλάντας αυτόν· ψυχάς γάρ των αυτώ χρωμένων ωφελεί.

Παρ. 25,13 Όπως η προσφορά πάγου εις καιρόν θερισμού, οπότε επικρατεί μεγάλο καύμα, δροσίζει και αναψύχει, έτσι και ένας ευσυνειδήτος και αξιόπιστος αγγελιαφόρος με τας καλές ειδήστού εις εκείνους, που τον έστειλαν. Διότι αναπαύει, ευχαριστεί και ωφελεί τας καρδιάς αυτών, που τον εχρησιμοποίησαν ως αγγελιαφόρον.

Παρ. 25,14 ώσπερ άνεμοι και νέφη και νετοί επιφανέστατα, ούτως ο καυχώμενος επί δόσει ψευδεί.

Παρ. 25,14 Όπως ολοφάνεροι είναι οι άνεμοι και τα σύννεφα και αι βροχαί, που πρόκειται να πέσουν, αλλά δεν πίπτουν, έτσι ολοφάνερος γίνεται και εκείνος, ο οποίος καυχάται ψευδώς δια δωρεάς, τας οποίας δεν έκαμε.

Παρ. 25,15 εν μακροθυμία ευοδία βασιλεύσι, γλώσσα δε μαλακή συντριβει οστά.

Παρ. 25,15 Με την υπομονήν και μακροθυμίαν κατευδώνονται αι υποθέσεις μας κοντά στους βασιλείς. Έτσι και γλώσσα μαλακή και ηπία συντριβει οστά, κάμπτει δηλαδή και τας μεγαλυτέρας δυσκολίας και αντιστάσεις.

Παρ. 25,16 μέλι ευρών φάγε το ικανόν, μήποτε πλησθείς εξεμέσης.

Παρ. 25,16 Όταν εύρης μέλι, φάγε το αρκετόν, όσον σου χρειάζεται. Μη φάγης όμως πολύ, παραχορτάσης και το κάμης εμετόν.

Παρ. 25,17 σπάνιον είσαγε σόν πόδα προς σεαυτού φίλον, μήποτε πλησθείς σου μισήση σε.

Παρ. 25,17 Κατά αραιά διαστήματα να επισκέπτεσαι τον φίλον σου στο σπίτι του, μήπως εκείνος σε χορτάση, σε βαρεθή και σε αποστροφή.

Παρ. 25,18 ρόπαλον και μάχαιρα και τόξευμα ακιδωτόν, ούτως και ανήρ ο καταμαρτυρών τού φίλου αυτού μαρτυριαν ψευδή.

Παρ. 25,18 Ο ψευδομαρτυς, ο οποίος μάλιστα καταθέτει ψευδομαρτυριαν εναντίον του φίλου του, ομοιάζει με σκληρόν ρόπαλον, με κοφτερό μάχαιρι, με αιχμηρόν βέλος.

Παρ. 25,19 οδός κακού και πούς παρανόμου ολείται εν ημέρα κακή.

Παρ. 25,19 Η πορεία της ζωής του κακού και τα πόδια του παρανόμου ανθρώπου, θα εξολοθρευθούν κατά την ημέραν, που θα εκσπάση η δικαία οργή του Θεού.

Παρ. 25,20 ώσπερ όξος έλκει ασύμφορον, ούτως προσπεσόν πάθος εν σώματι καρδιαν λυπεί.

Παρ. 25,20 Όπως το ξύδι είναι επιβλαβές και προκαλεί πόνον ριπτόμενον εις ανοικτήν πληγήν, έτσι και μια απροσδόκητος σωματική ασθένεια φέρει λύπην εις την καρδιαν.

Παρ. 25,20^α ώσπερ σής εν ιματίω και σκώληξ ξύλω, ούτως λύπη ανδρός βλάπτει καρδιαν.

Παρ. 25,20^α Όπως ο σκόρος εις τα ιμάτια και το σκουλήκι στο ξύλον, έτσι και η λύπη του ανθρώπου κατατρώνει την καρδιαν του.

Παρ. 25,21 εάν πεινά ο εχθρός σου, ψώμιζε αυτόν, εάν διψά, πότιζε αυτόν·

Παρ. 25,21 Εάν πεινά ο εχθρός σου, δίδε εις αυτόν να φάγη. Εάν διψά, δόσε εις αυτόν να πίνη.

Παρ. 25,22 τούτο γάρ ποιών άνθρακας πυρός σωρευσεις επί την κεφαλήν αυτού, ο δε Κύριος ανταποδώσει σοι αγαθά.

Παρ. 25,22 Διότι, όταν έτσι φέρεσαι και πράττης απέναντι του εχθρού σου, συσσωρεύεις άνθρακας αναμμένους επάνω εις την κεφαλήν του. Ο δε Θεός θα σου ανταποδώση αγαθά και θα σε αμείψη δια την ανεξικακίαν και καλωσύνην σου αυτήν.

Παρ. 25,23 άνεμος βορέας εξεγειρει νέφη, πρόσωπον δε αναιδής γλώσσαν ερεθίζει.

Παρ. 25,23 Ο βορηάς σηκώνει και παρασύρει σύννεφα. Έτσι και ένας άνθρωπος αδιάκριτος και αναιδής ερεθίζει τους άλλους, ώστε να ομιλήσουν και εκείνοι κατά τρόπον οργίλον και πικρόν.

Παρ. 25,24 κρείσσον οικείν επί γωνίας δώματος ή μετά γυναικός λαιδόρου εν οικία κοινή.

Παρ. 25,24 Είναι προτιμότερον να κατοική κανείς μόνος του εις μίαν στενόχωρη και φτωχική γωνία ταράτσας, παρά να συνοική εις οικίαν μαζί με υβρεολογον και κακόγλωσσον γυναίκα.

Παρ. 25,25 ώσπερ ύδωρ ψυχρόν ψυχή διψώση προσηνές, ούτως αγγελία αγαθή εκ γής μακρόθεν.

Παρ. 25,25 Όπως το δροσερό νερό είναι ευχάριστον και φέρει αναψυχήν εις ένα διψασμένον, έτσι και μια ευχάριστος είδησις, η οποία έρχεται από αγαπητόν μας πρόσωπον ευρισκόμενον εις τα ξένα.

Παρ. 25,26 ώσπερ εί τις πηγή φράσσοι και ύδατος έξοδον λυμαινίωτο, ούτως άκοσμον δίκαιον πεπτωκέναι ενώπιον ασεβούς.

Παρ. 25,26 Όπως είναι επιζήμιον, όταν βουλώνη κανείς μίαν πηγήν και παρακωλύη την ελευθέραν έξοδον του ύδατος, έτσι είναι απρεπές και επιβλαβές να πέση ο δίκαιος εις την εξουσίαν του ασεβούς.

Παρ. 25,27 εσθίειν μέλι πολύ ου καλόν, τιμά δε χρηί λόγους ενδόξους.

Παρ. 25,27 Το να τρώγη κανείς πολύ μέλι δεν είναι καλόν και ωφέλιμον. Εξ αντιθέτου όμως, πρέπει να ακούη κανείς απλήστως, και να τιμά και να δέχεται τους λόγους εναρέτων ανθρώπων.

Παρ. 25,28 ώσπερ πόλις τα τείχη καταβλημένη και ατείχιστος, ούτως ανήρ ός ου μετά βουλής τι πράσσει.

Παρ. 25,28 Όπως μια πόλις, που έχει τα τείχη της κρημνισμένα και μένει κατ' ουσίαν ατείχιστος, είναι εκτεθειμένη και πρόχειρος στους εχθρούς, έτσι και ένας άνθρωπος, ο οποίος πράττει κάτι, χωρίς προηγουμένως να εξετάση και να σκεφθή, γίνεται γελοίος στους άλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Παρ. 26,1 Ωσπερ δρόσος εν αμήτω και ώσπερ νετός εν θέρει, ούτως ουκ έστιν άφρονι τιμή.

Παρ. 26,1 Όπως σπανιοτάτη είναι η πυκνή δροσιά κατά τον θερισμόν και η βροχή κατά την έποχήν του θέρους, έτσι ανύπαρκτος είναι τιμή και υπόληψις στον ασύνετον.

Παρ. 26,2 ώσπερ όρνεα πέταται και στρουθοί, ούτως αρά ματαία ουκ επελεύσεται ουδενί.

Παρ. 26,2 Όπως, όταν πετούν και φεύγουν τα πουλιά και τα στρουθία, δεν αφήνουν ίχνη, έτσι και άδική κατάρα δεν θα επέλθη εναντίον ουδενός.

Παρ. 26,3 ώσπερ μάστιξ ίππω και κέντρον όνω, ούτως ράβδος έθνει παρανόμω.

Παρ. 26,3 Όπως είναι απαραίτητον το μαστίγιον δια τον ίππον και το κεντρί δια τον όνον, έτσι είναι απαραίτητος η ράβδος της τιμωρίας εναντίον αδικού και ασεβούς έθνους.

Παρ. 26,4 μη αποκρίνου άφρονι προς την εκείνου αφροσύνην, ίνα μη όμοιος γένη αυτώ·

Παρ. 26,4 Μη απαντάς προς άμυαλον και αυθάδη άνθρωπον με τον τρόπον, με τον οποίον εκείνος εν τη αφροσύνη του σου ομιλεί, δια να μη ομοιάσης με αυτόν.

Παρ. 26,5 αλλά αποκρίνου άφρονι κατά την αφροσύνην αυτού, ίνα μη φαίνηται σοφός παρ εαυτώ.

Παρ. 26,5 Αλλά να απαντάς στον άμυαλον με τρόπον συνετόν και ανάλογον προς την αμυαλωσύνην του, δια να συναισθανθή ότι είναι ανόητος, ώστε να μη αυτοθαυμάζεται και θεωρεί τον εαυτόν του σοφόν.

Παρ. 26,6 εκ των οδών εαυτού όνειδος ποιείται ο αποστείλας δι αγγέλου άφρονος λόγον.

Παρ. 26,6 Θα εντροπιασθή δια τον τρόπον της ενεργείας του εκείνος, ο οποίος αποστέλλει μίαν αγγελίαν με άμυαλον και ασύνετον άνθρωπον.

Παρ. 26,7 αφελού πορείαν σκελών και παρανομίαν εκ στόματος αφρόνων.

Παρ. 26,7 Ματαίωσε τας ανοήτους πορείας των ασυνέταν και πρόλαβε τας ανοησίας, που βγαίνουν από το στόμα των. Μη τους αναθέτης εμπιστευτικές και σοβαράς υποθέσεις.

Παρ. 26,8 ός αποδεσμεύει λίθον εν σφενδόνη, όμοίός εστι τώ διδόντι άφρονι δόξαν.

Παρ. 26,8 Εκείνος που δίδει εξουσίαν και δόξαν εις ασύνετον και άμυαλον, ομοιάζει με εκείνον που ρίπτει με την σφενδόνην λίθον εις την τύχην.

Παρ. 26,9 άκανθαι φύονται εν χειρί μεθύσου, δουλεία δε εν χειρί των αφρόνων.

Παρ. 26,9 Οδνηνρά αγκάθια δυστυχίας φυτρώνουν και διατρυπούν τα χέρια του μεθύσου. Κατά παρόμοιον τρόπον και ο ασύνετος με τα ίδια του τα χέρια καλλιεργεί υποδούλωσιν του εαυτού του.

Παρ. 26,10 πολλά χειμάζεται πάσα σάρξ αφρόνων· συντριβεται γάρ η έκστασις αυτών.

Παρ. 26,10 Πολύ υποφέρει και ταλαιπωρείται το σώμα των ασυνέταν ανθρώπων, διότι τα όνειρά των και τα μεγάλα των σχέδια συντριβονται και διαλύονται.

Παρ. 26,11 όπως κύων όταν επέλθη επί τον εαυτού έμετον και μισητός γένηται, ούτως άφρων τή εαυτού κακία αναστρέψας επί την εαυτού αμαρτίαν.

Παρ. 26,11 Όπως το σκυλί, που επιστρέφει και τρώγει το ξέραμά του, είναι σιχαμερόν και αποκρουστικόν, έτσι σιχαμερός ενώπιον Θεού και ανθρώπων γίνεται ο ασύνετος, ο οποίος επιστρέφει εις τας πονηράς και αμαρτωλάς αυτού συνηθείας.

Παρ. 26,11α έστιν αισχύνη επάγουσα αμαρτίαν, και εστιν αισχύνη δόξα και χάρις.

Παρ. 26,11^α Υπάρχει εντροπή, οποία είναι αξιοκατάκριτος αμαρτία. Υπάρχει όμως αιδημοσύνη και συστολή, η οποία είναι δια τον άνθρωπον δόξα και χάρις.

Παρ. 26,12 είδον άνδρα δόξαντα παρ αυτώ σοφόν είναι, ελπίδα μέντοι έσχε μάλλον άφρων αυτού.

Παρ. 26,12 Είδα ένα άνθρωπον, ο οποίος εφαντάσθη τον εαυτόν του ότι είναι, σοφός· μεγαλυτέρα ελπίς διορθώσεως υπάρχει δι' ένα άφρονα, παρά δια τον αυτοθαυμαζόμενον δοκησίσοφον.

Παρ. 26,13 λέγει οκνηρός αποστελλόμενος εις οδόν· λέων εν ταις οδοίς, εν δε ταις πλατείαις φονευται.

Παρ. 26,13 Ο οκνηρός, όταν αποσταλή εις κάποιαν εργασία, προφασίζεται και λέγει· Αηοντάρι υπάρχει στους δρόμους, εις δε τας πλατείας ενεδρεύουν δολοφόνοι!

Παρ. 26,14 όπως θύρα στρέφεται επί τού στρόφιγγος, ούτως οκνηρός επί της κλίνης αυτού.

Παρ. 26,14 Όπως η θύρα στρέφεται γύρω από τους στρόφιγγάς της και δεν μετακινείται από τόπου εις τόπον, έτσι και ο οκνηρός στριφογυρίζει επάνω στο κρεβάτι του και δεν εξέρχεται προς εργασία.

Παρ. 26,15 κρύψας οκνηρός την χείρα εν τώ κόλπω αυτού, ου δυνήσεται επενεγκείν επί στόμα.

Παρ. 26,15 Ο οκνηρός, που κρατεί συνεχώς άπρακτα και σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του, δεν θα ημπορήση ποτέ με αυτά να φέρη τροφήν στο στόμα του, διότι δεν εργάζεται δια την απόκτησίν της.

Παρ. 26,16 σοφώτερος εαυτώ οκνηρός φαίνεται τού εν πλησμονή αποκομιζόντος αγγελίαν.

Παρ. 26,16 Ο οκνηρός φαντάζεται τον εαυτόν του σοφώτερον και αξιοπρεπέστερον από τον υπηρέτην, ο οποίος μεταφέρει αγγελίας του κυρίου του, αμείβεται και ζη χορταστικά, χωρίς να του λείπη τίποτε.

Παρ. 26,17 όπως ο κρατών κέρκου κυνός, ούτως ο προεστώς αλλοτρίας κρίσεως.

Παρ. 26,17 Όπως εκείνος που κρατεί την ουράν ξένου σκυλιού, κινδυνεύει να δαγκωθή, έτσι και αυτός που επεμβαίνει απρόσκλητος εις φιλονεικίας και διαμάχας άλλων.

Παρ. 26,18 όπως οι κώμενοι προβάλλουσι λόγους εις ανθρώπους, ο δε απαντήσας τώ λόγω πρώτος υποσκελισθήσεται,

Παρ. 26,18 Όπως οι φρενοβλαβείς, που υποβάλλονται εις θεραπείαν, απευθύνουν εμπαικτικά και προσβλητικά λόγια εις ανθρώπους, και εκείνος που θα θελήση πρώτος να απαντήσει εις αυτούς, θα εξευτελισθή και θα ντροπιασθή,

Παρ. 26,19 ούτως πάντες οι ενεδρεύοντες τους εαυτών φίλους, όταν δε οραθώσι, λέγουσι ότι παίζων έπραξα.

Παρ. 26,19 Έτσι με τους φρενοβλαβείς, εν τη ανοησία των, ομοιάζουν και όλοι εκείνοι, που στήνουν ενέδρας εις βάρος των φίλων των και όταν αποκαλυφθούν λέγουν, ότι χάριν ασειότητος έπραξα αυτό.

Παρ. 26,20 εν πολλοίς ξύλοις θάλλει πύρ, όπου δε ουκ έστι δίθυμος, ησυχάζει μάχη.

Παρ. 26,20 Με τα πολλά τα ξύλα μεγαλώνει και αναλάμπει περισσότερο η φωτιά. Οπου όμως δεν υπάρχει δίβουλος και εριστικός άνθρωπος, εκεί είναι άγνωστος η φιλονεικία και επικρατεί ησυχία.

Παρ. 26,21 εσχάρα άνθραξι και ξύλα πυρί, ανήρ δε λοιδόρος εις ταραχήν μάχη.

Παρ. 26,21 Η εσχάρα ξανάβει και ζωηρεύει τα κάρβουνα και τα ξύλα δυναμώνουν τη φωτιά. Έτσι ο υβριστής και κακολόγος άνθρωπος εξεγείρει φιλονεικίας και μάχας, όπου ευρίσκεται.

Παρ. 26,22 λόγοι κερκώπων μαλακοί, ούτοι δε τύπτουσιν εις ταμεία σπλάγχων.

Παρ. 26,22 Οι κολακευτικοί και παραπειστικοί λόγοι των απατεώνων είναι γλυκείς και ευπρόσδεκτοι. Πληγώνουν όμως βαθύτατα τον άνθρωπον εις την ψυχήν και την καρδίαν.

Παρ. 26,23 αργύριον διδόμενον μετά δόλου, όπως όστρακον ηγητέον. χείλη λεία καρδίαν καλύπτει λυπηράν.

Παρ. 26,23 Χρήμα, που δίδεται με πονηρίαν και προς δολίους σκοπούς, πρέπει να θεωρήται ως όστρακον χωρίς καμμίαν αξίαν. Το γλυκόλογον στόμα καλύπτει πολλάκις επίβουλον και φαρμακεράν καρδίαν.

Παρ. 26,24 χείλεισιν πάντα επινεύει αποκλαιόμενος εχθρός, εν δε τή καρδία τεκταίνεται δόλους.

Παρ. 26,24 Ο εχθρός, όταν ευρεθή εις δύσκολον θέσιν και έχη την ανάγκην σου, με τα χείλη του συμφωνεί εις όσα συ λέγεις, και ψευδοσυγκινούμενος κλαίει. Μέσα όμως εις την καρδίαν του συλλαμβάνει και μηχανεύεται δόλια και επιβλαβή σχέδια.

Παρ. 26,25 εάν σου δέηται ο εχθρός μεγάλη τή φωνή, μη πεισθής, επτά γάρ εισι πονηρία εν τή ψυχή αυτού.

Παρ. 26,25 Εάν ο εχθρός σου με δάκρυα και με μεγάλην φωνήν σε παρακαλή, μη πεισθής, διότι πολυάριθμοι πονηρία και δολιότητες υπάρχουν μέσα εις την ψυχήν του.

Παρ. 26,26 ο κρύπτων έχθραν συνίστησι δόλον, εκκαλύπτει δε τας εαυτού αμαρτίας εύγνωστος εν συνεδρίοις.

Παρ. 26,26 Εκείνος που συγκαλύπτει την έχθραν του και δεν την φανερώνει, ετοιμάζει δολίαν επίθεσιν και αυτός ακόμη ο πασίγνωστος δια τας δολιότητάς του, προσπαθεί να συγκαλύψη τας αμαρτίας του εις συγκέντρωσιν λαού.

Παρ. 26,27 ο ορύσσων βόθρον τώ πλησίον εμπεισείται εις αυτόν, ο δε κυλίων λίθον εφ εαυτόν κυλίει.

Παρ. 26,27 Εκείνος που σκάβει λάκκον δια τον άλλον, θα πέση ο ίδιος μέσα εις αυτόν. Και εκείνος που κυλίου λίθον, δια να συνθλίψη τον άλλον, θα δεχθή τον ίδιον επάνω στον εαυτόν του και θα συντριβή,

Παρ. 26,28 γλώσσα ψευδής μισεί αλήθειαν, στόμα δε άστεγον ποιεί ακαταστασίας.

Παρ. 26,28 Ο ψευδολόγος άνθρωπος αποστρέφεται και μισεί την αλήθειαν. Το δε αφρούρητον και άπύλωτον στόμα δημιουργεί ταραχάς και ακαταστασίας μεταξύ των ανθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Παρ. 27,1 Μή καυχώ τα εις αύριον, ου γάρ γνώσκεις τι τέξεται η επιούσα.

Παρ. 27,1 Μη καυχάσαι δια την αύριον και γενικώτερον δια το μέλλον, διότι δεν γνωρίζεις τι θα σου παρουσίαση η αυριανή ημέρα.

Παρ. 27,2 εγκωμιαζέτω σε ο πέλας και μη το σόν στόμα, αλλότριος και μη τα σά χείλη.

Παρ. 27,2 Ας σε επαινεί ο άλλος, ο πλησίον, και όχι το ιδικόν σου στόμα, ο ξένος και όχι τα ιδικά σου χείλη.

Παρ. 27,3 βαρύ λίθος και δυσβάστακτον άμμος, οργή δε άφρονος βαρύτερα αμφοτέρων.

Παρ. 27,3 Βαρύς είναι ο λίθος, δυσβάστακτος η άμμος. η οργή όμως του ασυνέτου ανθρώπου είναι βαρύτερη και από τα δύο.

Παρ. 27,4 ανελεήμων θυμός και οξεία οργή, αλλ ουδένα υφίσταται ζήλος.

Παρ. 27,4 Ασπλαγχνος και σκληρός είναι ο θυμός, οξεία και κοπτερή, ωσάν μαχαιρί, η οργή. Τιποτε όμως δεν ημπορεί να συγκριθή προς την αγριότητα της ζηλοτυπίας και του φθόνου.

Παρ. 27,5 κρείσσους έλεγχοι αποκεκαλυμμένοι κρυπτομένης φιλίας.

Παρ. 27,5 Καλύτεροι και προτιμότεροι είναι οι έλεγχοι, που γίνονται φανερά και ξάστερα, παρά μία φιλία, που δεν τολμά να φανερώση και να ελέγξη σφάλματα,

Παρ. 27,6 αξιοπιστότερο εϊσι τραύματα φίλου ή εκούσια φιλήματα εχθρού.

Παρ. 27,6 Περισσότερον ευπρόσδεκτα και ωφέλιμα είναι τα τραύματα, - παρατηρήσεις και έλεγχοι, - που προέρχονται από ένα φίλον παρά τα φαινομενικώς αυθόρμητα, πράγματι δε δόλια φιλήματα - ψευδείς έπαινοι και κολακείαι - ενός εχθρού.

Παρ. 27,7 ψυχή εν πλησμονή ούσα κηρίοις εμπαιζει, ψυχή δε ενδεεί και τα πικρά γλυκέα φαίνεται.

Παρ. 27,7 Άνθρωπος, που είναι μι το παραπάνω χορτασμένος από όλα, περιφρονεί και αυτήν ακόμη την κηρήθραν. Εϊς ένα όμως πεινασμένον και τα πικρά ακόμη φαίνονται γλυκά και νόστιμα.

Παρ. 27,8 ώσπερ όταν όρνεον καταπετασθή εκ της ιδίας νοσσιάς, ούτως άνθρωπος δουλούται όταν αποξενωθή εκ των ιδίων τόπων.

Παρ. 27,8 Όπως ένα πτηνόν, που περιπλανάται μακρυνά από τη φωλήά του, έτσι και ένας άνθρωπος, που φεύγει από την πατρίδα του εις ξένους τόπους, δεν ευρίσκει ανάπαυσιν, υπάρχει δε φόβος να καταντήση δούλος.

Παρ. 27,9 μύροις και οίνοις και θυμιάμασι τέρπεται καρδία, καταρήγνυται δε υπό συμπτωμάτων ψυχής.

Παρ. 27,9 Τέρπεται και ευχαριστεϊται ο άνθρωπος εις τα αρώματα, στους καλούς οίνους, εις τα ευώδη θυμιάματα.

Αντιθέτως δε συντριβεται η ψυχή από τας συμφοράς και τα ατυχήματα.

Παρ. 27,10 φίλον σόν ή φίλον πατρών μη εγκαταλίπης, εις δε τον οίκον τού αδελφού σου μη εισέλθης ατυχών κρείσσων φίλος εγγύς ή αδελφός μακράν οικών.

Παρ. 27,10 Προσωπικόν σου φίλον, όπως και πατρικόν σου φίλον μη τον εγκαταλείψης. Εϊς καιρόν δε δυστυχίας και ατυχημάτων σου μη μεταβής στο σπίτι του αδελφού σου. Προτιμότερος και επωφελέστερος είναι ο φίλος σου, που κατοικεί κοντά σου, παρά ο αδελφός σου, ο οποίος ευρίσκεται μακράν.

Παρ. 27,11 σοφός γίνου, υιέ, ίνα σου ευφραίνηται η καρδία, και απόστρεψον από σου επονειδίστους λόγους.

Παρ. 27,11 Απόκτησε, παιδί μου, σοφίαν και σύνεσιν, δια να ευφραίνεται πάντοτε η καρδία σου. Γυρισε δε το πρόσωπόν σου αλλού και διώξε μακρυνά τας επονειδίστους συμβουλάς των άλλων.

Παρ. 27,12 πανούργος κακών επερχομένων απεκρύβη, άφρονες δε επελθόντες ζημίαν τίσουσιν.

Παρ. 27,12 Ο έξυπνος και συνετός άνθρωπος, όταν βλέπη να επέρχωνται τα κακά, παραμερίζει, κρύπτεται και προφυλάσσεται. Οι άμναλοι όμως δια λόγους επιδείξεως εφορμούν και εκτίθενται στον κίνδυνον, δια να συναντήσουν έτσι βλάβας και συμφοράς.

Παρ. 27,13 αφελού το ιμάτιον αυτού, παρήλθε γάρ υβριστής, όστις τα αλλότρια λυμίνεται.

Παρ. 27,13 Ο επηριμένος καταφρονητής του Θεού και των ανθρώπων περνάει αλαζονικά υπερηφανευόμενος με ξένα ενδύματα, τα οποία έχει αρπάξει. Αφαίρεσε του το ένδυμα, δια να ταπεινωθή.

Παρ. 27,14 ός αν ευλογή φίλον το πρωϊ μεγάλη τή φωνή, καταρωμένου ουδέν διαφέρει δόξει.

Παρ. 27,14 Εκείνος ο οποίος κάθε πρωϊ επαινεί με το παραπάνω και κολακεύει τον φίλον του, δεν διαφέρει από άνθρωπον, ο οποίος τον καταράται.

Παρ. 27,15 σταγόνες εκβάλλουσιν άνθρωπον εν ημέρα χειμερινή εκ τού οίκου αυτού, ωσαύτως και γυνή λοιδωρος εκ τού ιδίου οίκου.

Παρ. 27,15 Σταγόνες βροχής, που πίπτουν μέσα στο σπίτι, κάνουν τον άνθρωπον να βγη έξω από αυτό, έστω και αν είναι χειμώνας. Ετσι και γυναίκα κακόγλωσσος και υβρεολόγος αναγκάζει τον άνδρα της, να φύγη από το σπίτι.

Παρ. 27,16 Βορέας σκληρός άνεμος, ονόματι δε επιδείξις καλείται.

Παρ. 27,16 Ο βορράς είναι άγριος και ορμητικός άνεμος. Εν τούτοις κατ' ευφημισμὸν λέγεται επιδέξιος, ικανός και καλότυχος!

Παρ. 27,17 σίδηρος σίδηρον οξύνει, ανήρ δε παροξύνει πρόσωπον εταίρου.

Παρ. 27,17 Ο σίδηρος κάνει οξύν και κοπτερόν τον άλλον σίδηρον, ετσι δε ενας οργίλος και ασύνετος άνθρωπος παροξύνει και εξερεθίζει τον σύντροφόν του.

Παρ. 27,18 ὅς φυτεύει συκὴν φάγεται τους καρπούς αυτής, ὅς δε φυλάσσει τον εαυτού κύριον, τιμηθήσεται.

Παρ. 27,18 Οποιος φυτεύει συκιά, θα φάγη βέβαια από τους καρπούς της. Και ὅποιος σέβεται και προφυλάσσει τον κύριόν του από διαφόρους παγίδας και κινδύνους, θα ανταμειφθή και θα τιμηθή από αυτόν.

Παρ. 27,19 ὡσπερ ουκ ὅμοια πρόσωπα προσώποις, ούτως ουδέ αι διάνοιαι των ανθρώπων.

Παρ. 27,19 Ὅπως δεν ομοιάζουν μεταξύ των τα πρόσωπα των ανθρώπων, ετσι δεν ομοιάζουν αι διάνοιαι και αι καρδιαί των.

Παρ. 27,20 ἄδης και ἀπώλεια ουκ εμπίμπλονται, ωσαύτως και οι οφθαλμοί των ανθρώπων ἀπληστοι.

Παρ. 27,20 Ο ἄδης και ο τόπος της απωλείας, η κόλασις, δεν χορταίνουν ποτέ. Ετσι και τα μάτια των ανθρώπων είναι ἀχόρταστα.

Παρ. 27,20^α βδέλυγμα Κυρίῳ στηρίζων οφθαλμόν, και οι ἀπαιδευτοι ἀκρατεῖς γλώσση.

Παρ. 27,20^α Αποκρουστικός και μισητός ενώπιον του Κυρίου είναι εκείνος, ο οποίος στηρίζει με επιμονήν το μάτι του εις αμαρτωλά και μάταια πράγματα. Το ἴδιο είναι και οι ἀπαιδαγώγητοι και οι ἀμόρφωτοι, οι ὅποιοι δεν συγκρατοῦν την γλώσσαν των.

Παρ. 27,21 δοκίμιον ἀργύρω και χρυσῷ πύρωσις, ανήρ δε δοκιμάζεται διά στόματος ἐγκωμιαζόντων αὐτόν.

Παρ. 27,21 Ο ἀργυρος και ο χρυσός εις την φωτιάν της καμίνου δοκιμάζονται. Και ο άνθρωπος δοκιμάζεται από την στάσιν, που παίρνει στους ἐπαίνους εκείνων που τον ἐγκωμιάζουν.

Παρ. 27,21^α καρδία ἀνόμου ἐκζητεῖ κακά, καρδία δε ευθῆς ἐκζητεῖ γνώσιν.

Παρ. 27,21^α Η καρδία του ἀσεβούς και καταφρονητοῦ του θείου νόμου ἐπιδιώκει πάντοτε παρανομίας. Η ευθεία ὁμως ψυχὴ ζητεῖ και ἀνευρίσκει την θείαν γνώσιν, την ἀλήθειαν.

Παρ. 27,22 εὐν μαστιγοῖς ἀφρονα εν μέσωσιν συνεδρίου ἀτιμάζων, ου μη περιέλης την ἀφροσύνην αὐτοῦ.

Παρ. 27,22 Εὐν μαστιγώσης ἕνα ασύνετον εν μέσωσιν συνεδρίου και τον διαπομπεύσης, δεν θα ἀφαιρέσης την ἀμαλωσύνην του.

Παρ. 27,23 γνωστῶς ἐπιγνώση ψυχᾶς ποιμνίου σου και ἐπιστήσεις καρδιᾶν σου σαῖς ἀγέλαις·

Παρ. 27,23 Προσπάθησε να γνωρίσης καλὰ τον ἀριθμόν και το εἶδος του ποιμνίου σου. Δώσε την καρδία σου και φρόντισε με ἐπιμέλειαν δια τα κοπάδια σου. Το ἴδιο πρέπει να κάνῃ ο ποιμὴν και κυβερνήτης των λογικῶν προβάτων.

Παρ. 27,24 ὅτι ουκ εις τον αἰῶνα ἀνδρὶ κράτος και ἰσχύς, ουδέ παραδίδωσιν εκ γενεᾶς εις γενεάν.

Παρ. 27,24 Διότι η ἐξουσία και τα ἀξιώματα δεν μένουν ἰσόβια στον ἄνθρωπον, οὔτε και παραδίδονται κληρονομικῶς ἀπὸ την μίαν γενεάν εις την ἄλλην.

Παρ. 27,25 ἐπιμελοῦ των εν τῷ πεδίῳ χλωρῶν και κερεῖς πόαν, και σῦναγε χόρτον ορεινόν,

Παρ. 27,25 Φρόντισε δια τα χλοερὰ λειβάδια σου και θα κόψῃς πολὺ χορτάρι. Μαζευε ἀκόμη χορτάρι και ἀπὸ τα ορεινὰ μέρη.

Παρ. 27,26 ἵνα ἔχῃς πρόβατα εις ματισμόν· τίμα πεδίον, ἵνα ὡσί σοι ἄρνες.

Παρ. 27,26 δια να ἔχῃς τα μέσα να θρέψῃς πρόβατα, ὡστε ἀπὸ μαλλί των να κατασκευάζῃς ἐνδύματα. Αγάπα τα λειβάδια σου και να τα περιποιήσαι, δια να θρέψῃς και να ἔχῃς ἀρνιά.

Παρ. 27,27 υἱέ, παρ εμοῦ ἔχεις ρήσεις ἰσχυράς εις την ζωὴν σου και εις την ζωὴν σῶν θεραπόντων.

Παρ. 27,27 Παιδί μου, ἐπῆρες και ἔχεις ἀπὸ ἐμὲ πολυτιμοτάτος συμβουλὰς δια την ζωὴν σου, ὅπως και δια την ζωὴν των ὑπηρετών σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Παρ. 28,1 Φεύγει ἀσεβῆς μηδενός διώκοντος, δίκαιος δε ὡσπερ λέων πέποιθε.

Παρ. 28,1 Φεύγει πανικόβλητος ο ἀσεβῆς, χωρὶς να ὑπάρχη κανεῖς, που να τον καταδιώκῃ. Ο δε δίκαιος, ὡσάν λέων ἀπτόητος, μένει ἀκλόνητος εις ὥραν κινδύνου ἔχων πεποιθήσιν στο δίκαιον του και την συμπαράστασιν του Θεοῦ.

Παρ. 28,2 δι ἀμαρτίας ἀσεβῶν κρίσεις ἐγείρονται, ανήρ δε πανούργος κατασβέσει αὐτάς.

Παρ. 28,2 Εξ αιτίας των ἀμαρτιῶν και παρανομιῶν, τας ὁποίας διαπράττουν οι ἀσεβεῖς, συγκροτοῦνται δικαστήρια και γίνονται δίκαι. Ἀλλὰ ο ἐξυπνος και συνετός ἄνθρωπος θα κατασβήσῃ τας αιτίας και θα προλάβῃ τας δίκας.

Παρ. 28,3 ἀνδρείος εν ἀσεβείαις συκοφαντεῖ πτωχούς· ὡσπερ υετός λάβρος και ἀνωφελής,

Παρ. 28,3 Ο ἀσεβῆς ἄνθρωπος, θρασύς και ἐκβιαστής, καταπιέζει τους πτωχούς και ἀδυνάτους. Ὅπως η ορμητικὴ βροχὴ είναι ἀνωφελὴς μάλλον δε και ἐπιβλαβής,

Παρ. 28,4 ούτως οι ἐγκαταλείποντες τον νόμον ἐγκωμιάζουσιν ἀσέβειαν, οι δε ἀγαπώντες τον νόμον περιβάλλουσιν εαυτοῖς τείχος.

Παρ. 28,4 ἔτσι και αυτοί, που ἐγκαταλείπουν και καταπατοῦν τον νόμον του Θεοῦ, ἐπαινοῦν την ἀσέβειαν, δια να δικαιολογήσουν τον εαυτόν των. Εκείνοι ὁμως, που ἀγαποῦν και τηροῦν τον νόμον του Θεοῦ, είναι σαν να ἀνεγείρουν ολόγυρα των τείχος ἀπόρητον.

Παρ. 28,5 ἀνδρες κακοὶ ου νοήσουσι κρίμα, οι δε ζητούντες τον Κύριον συνήσουσιν εν παντί.

Παρ. 28,5 Οι κακοὶ ἄνθρωποι δεν ἠμποροῦν να ἐνοήσουν και να ἐκφέρουν δίκαιον κρίσιν. Ὅσοι ὁμως ἐπιζητοῦν και ἐυρίσκουν τον Κυριον, θα γίνουν σοφοὶ και θα κρίνουν ορθῶς εις ὅλα τα ζητήματα.

Παρ. 28,6 κρείσσων πτωχός πορευόμενος εν ἀληθείᾳ, πλουσίῳ ψευδούς.

Παρ. 28,6 Ἀνώτερος και προτιμότερος είναι ο πτωχός, ο οποίος πορεύεται τον δρόμον της ἀληθείας και της ἀρετῆς, ἀπὸ τον ψευδολόγον πλούσιον.

Παρ. 28,7 φυλάσσει νόμον υἱός συνετός, ὅς δε ποιμαίνει ἀσωτιαν ἀτιμάζει πατέρα.

Παρ. 28,7 Ο φρόνιμος και συνετός υἱὸς τηρεῖ τον νόμον του Θεοῦ και τας συμβουλὰς του πατρός του. Ἐνὼ εκείνος, που βόσκει εις κάθε ἀσωτιαν, ἐξευτελίζει τον πατέρα του.

Παρ. 28,8 ο πληθύνων τον πλούτον αυτού μετά τόκων και πλεονασμών, τώ ελεώντι πτωχούς συνάγει αυτόν.

Παρ. 28,8 Εκείνος που αυξάνει τον πλούτον του, δανείζω με υπερόγκους τόκους και με αχόρταστον επιθυμίαν, εις την πραγματικότητα τα μαζεύει δι' εκείνον, που ελεεί τους πτωχούς.

Παρ. 28,9 ο εκκλίνων το ούς αυτού μη εισακούσαι νόμου, και αυτός την προσευχήν αυτού εβδέλυκται.

Παρ. 28,9 Βδελυκτή και αποκρουστική είναι ενώπιον του Θεού η προσευχή εκείνου, ο οποίος γυρίζει αλλού το αυτί του, δια να μη ακούση και δεχθή τον θεϊόν νόμον.

Παρ. 28,10 ός πλανά ευθείς εν οδώ κακή, εις διαφθοράν αυτός εμπεισείται· οι δε άνομοι διελεύσονται αγαθά, και ουκ εισελεύσονται εις αυτά.

Παρ. 28,10 Άνθρωπος, ο οποίος παραπλανά τους ειλικρινείς και αθώους εις δρόμους ζωής κακούς, αυτός θα περιπέση εις όλεθρον και καταστροφήν. Οι παραβάται του θεϊού νόμου θα περάσουν πλησίον από τα αγαθά, δεν θα εισέλθουν όμως εις αυτά, δια να τα απολαύσουν.

Παρ. 28,11 σοφός παρ εαυτώ ανήρ πλούσιος, πένης δε νοήμων καταγνώσεται αυτού.

Παρ. 28,11 Ο επηρμένος δια τα πλούτη του πλούσιος έχει μεγάλην ιδέαν δια τον εαυτόν του και τον θεωρεί σοφόν. Ο μυαλωμένος όμως και ενάρετος πτωχός έχει την ικανότητα, να διακριβώσει σφάλματα και να διατυπώσει κατηγορίας εναντίον αυτού.

Παρ. 28,12 διά βοήθειαν δικαίων πολλήν γίνεται δόξα, εν δε τόποις ασεβών αλίσκονται άνθρωποι.

Παρ. 28,12 Με την βοήθειαν, που παρέχουν οι δικαιοί, μεγάλη δόξα έρχεται εις αυτούς και εις την πατρίδα των. Εκεί όμως που ζουν και κυριαρχούν οι ασεβείς, συλλαμβάνονται και φυλακίζονται πολλοί άνθρωποι.

Παρ. 28,13 ο επικαλύπτων ασέβειαν εαυτού ουκ ευοδωθήσεται, ο δε εξηγούμενος ελέγχους αγαπηθήσεται.

Παρ. 28,13 Εκείνος, που σκεπάει τα αμαρτήματά του και δεν τα παραδέχεται ούτε τα ομολογεί δεν θα ευοδωθή εις τα έργα του. Εξ αντιθέτου εκείνος, που τα ομολογεί και είναι πρόθυμος να δεχθή ελέγχους, θα αγαπηθή από τον Θεόν.

Παρ. 28,14 μακάριος ανήρ, ός καταπήσσει πάντα δι ευλάβειαν, ο δε σκληρός την καρδίαν εμπεισείται κακοίς.

Παρ. 28,14 Ευτυχής είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος εις όλας τας περιπτώσεις της ζωής του, από πολλήν προς τον Θεόν ευλάβειαν φοβείται μήπως παρασυρθή εις αμαρτίαν. Ο δε σκληροκαρδιος και θρασύς θα περιπέση εις πολλές συμφοράς.

Παρ. 28,15 λέων πεινών και λύκος διψών, ός τυραννεί, πτωχός ών, έθνους πενιχρού.

Παρ. 28,15 Ο πτωχός και άσημος, όταν αναλάβη την εξουσίαν επί ενός αδυνάτου και πτωχού έθνους, γίνεται σκληρός και επιθετικός, σαν τον πεινασμένον λέοντα και τον διψασμένον λύκον.

Παρ. 28,16 βασιλεύς ενδείξ προσόδων μέγας συκοφάντης, ο δε μισών αδικίαν μακρόν χρόνον ζήσεται.

Παρ. 28,16 Ασεβής βασιλεύς με πτωχά εισοδήματα καταντά μέγας εκβιαστής και ληστής του λαού του. Εξ αντιθέτου ευσεβής βασιλεύς, έστω και πτωχός, που μισεί όμως την αδικίαν, θα βασιλεύση επί πολύν χρόνον στον λαόν του, διότι είναι αγαπητός.

Παρ. 28,17 άνδρα τον εν αιτία φόνου ο εγγυώμενος, φυγάς έσται και ουκ εν ασφαλεία.

Παρ. 28,17 Εκείνος, που αναλαμβάνει και προστατεύει άνθρωπον καταδικώμενον δια φόνον, θα καταντήση ο ίδιος φυγάς και εξόριστος και δεν θα αισθάνεται τον εαυτόν του εν ασφαλεία.

Παρ. 28,17^α παίδευε υιόν και αγαπήσει σε, και δώσει κόσμον τή σή ψυχή ου μη υπακούσει έθνει παρανόμω.

Παρ. 28,17^α Παιδαγωγήσε και μόρφωσε τον υιόν σου με στοργήν και με αυστηρότητα και θα σε αγαπήση. Θα είναι στόλισμα και δόξα εις σε. Δεν θα υπακούση και δεν θα παρασυρθή εις συμβουλάς παρανόμων ανθρώπων και λαών.

Παρ. 28,18 ο πορευόμενος δικαίως βεβήθηται, ο δε σκολιαίς οδοίς πορευόμενος εμπλακήσεται.

Παρ. 28,18 Εκείνος, που πορεύεται με δικαιοσύνην και τιμότητα, θα έχη ασφαλή και βεβαίαν την βοήθειαν από τον Θεόν. Ενώ εκείνος, που βαδίζει σκολιούς και διεστραμμένους δρόμους, θα περιπέση εις παγίδας, θα εμπλακή εις δικτυα συμφορών.

Παρ. 28,19 ο εργαζόμενος την εαυτού γήν πλησθήσεται άρτων, ο δε διώκων σχολήν πλησθήσεται πενίας.

Παρ. 28,19 Εκείνος, που εργάζεται με επιμέλειαν τους αγρούς του, θα χορτάση από ψωμί και από αλλά αγαθά. Εκείνος όμως, που επιδιώκει πονηρίαν και νωθρότητα, θα γεμίση από πτωχείαν και στέρησιν.

Παρ. 28,20 ανήρ αξιόπιστος πολλά ευλογηθήσεται, ο δε κακός ουκ ατιμώρητος έσται.

Παρ. 28,20 Άνθρωπος έντιμος και αξιόπιστος θα έχη πολλές ευλογίας εκ μέρους του Θεού, επαίνους δε εκ μέρους των ανθρώπων. Ενώ ο κακός δεν θα μείνη ατιμώρητος.

Παρ. 28,21 ός ουκ αισχύνεται πρόσωπα δικαίων, ουκ αγαθός· ο τοιούτος ψωμού άρτου αποδώσεται άνδρα.

Παρ. 28,21 Ο δικαστής, που δεν σέβεται και δεν εκτιμά τους δικαίους και το δίκαιόν των, αλλά μεροληπτεί εναντίον των εις την απόδοσιν δικαιοσύνης, είναι ανέντιμος και ανάξιος δικαστής. Αυτός, διεφθαρμένος ψυχικώς, είναι ικανός για ένα κομμάτι ψωμί να καταδικάση αθών.

Παρ. 28,22 σπεύδει πλουτείν ανήρ βάσκανος, και ουκ οίδεν ότι ελεήμων κρατήσει αυτού.

Παρ. 28,22 Σπεύδει ο άπληστος και φθονερός άνθρωπος να αποκτήση πλούτη, δεν γνωρίζει όμως ότι ο ελεήμων θα κυριαρχήση επάνω εις αυτόν και θα πάρη υπό την εξουσίαν του τα πλούτη του.

Παρ. 28,23 ο ελέγχων ανθρώπου οδούς χάριτας έξει μάλλον τού γλωσσοχαριτούντος.

Παρ. 28,23 Περισσότερον άξιος ευγνωμοσύνης και ευχαριστιών είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχει το θάρρος να ελέγχη προς διόρθωσιν, από εκείνον ο οποίος έχει γλώσσαν με χαριτωμένα αστεία και ευχαρίστα, ανωφελή όμως, λόγια.

Παρ. 28,24 ός αποβάλλεται πατέρα ή μητέρα, και δοκεί μη αμαρτάνειν, ούτος κοινωνός εστιν ανδρός ασεβούς.

Παρ. 28,24 Εκείνος, που διώχνει από το σπίτι του τον πατέρα του η την μητέρα του και έχει την ιδέαν ότι δεν αμαρτάνει, είναι εις την πραγματικότητα όμοιος με τον άνθρωπον εκείνον, που φέρεται με ασέβειαν και αχαριστίαν απέναντι του Θεού.

Παρ. 28,25 άπιστος ανήρ κρίνει ειική, ός δε πέποιθεν επί Κύριον εν επιμελεία έσται.

Παρ. 28,25 Ο άπιστος προς τον Θεόν άνθρωπος κρίνει με επιπολαιότητα, ειική και ως έτυχεν. Ενώ εκείνος, ο οποίος πιστεύει στον Θεόν, κρίνει με πολλήν προσοχήν και επιμέλειαν.

Παρ. 28,26 ός πέποιθε θρασεία καρδιά, ο τοιούτος άφρων· ός δε πορεύεται σοφία σωθήσεται.

Παρ. 28,26 Εκείνος, που έχει πεποιθησιν και στηρίζεται εις θρασείαν και σκληράν καρδίαν, είναι ασύνετος. Εκείνος όμως που προχωρεί στον δρόμον της ζωής του με σύνεσιν θα σωθή.

Παρ. 28,27 ός δίδωσι πτωχοίς, ουκ ενδεηθήσεται, ός δε αποστρέφει τον οφθαλμόν αυτού, εν πολλή απορία έσται.

Παρ. 28,27 Οποιος δίδει στους φτωχούς, δεν θα στερηθή και δεν θα φτωχύνη. Εξ αντιθέτου εκείνος, ο οποίος με ασπλαγχνίαν γυρίζει το μάτι του μακριά από τον πτωχόν, θα περιέλθη εις μεγάλην ανέχειαν και πτωχείαν.

Παρ. 28,28 εν τόποις ασεβών στένουσι δίκαιοι, εν δε τή εκείνων απώλεια πληθυνθήσονται δίκαιοι.

Παρ. 28,28 Εις χώρας, όπου κυριαρχούν οι ασεβείς, υποφέρουν και στενάζουν οι δίκαιοι. Όταν όμως εξαφανισθούν οι ασεβείς, τότε θα πληθυνθούν και θα ευτυχήσουν οι δίκαιοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Παρ. 29,1 Κρείσσων ανήρ ελέγχων ανδρός σκληροτραχήλου, εξαπίνης γάρ φλεγομένου αυτού ουκ έστιν ίασις.

Παρ. 29,1 Καλύτερος και προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, που δέχεται ελέγχους, παρά ο σκληροτραχήλος και ασύνετος εις ελέγχους. Διότι, όταν εις αυτόν, ωσάν φωτιά εξ ουρανού, πέση η οργή του Θεού, δεν υπάρχει πλέον καμμία θεραπεία.

Παρ. 29,2 εγκωμιαζομένων δικαίων ευφρανθήσονται λαοί, αρχόντων δε ασεβών στένουσιν άνδρες.

Παρ. 29,2 Όταν επαινούνται οι δίκαιοι άρχοντες, ευφραίνονται οι λαοί των. Όταν όμως οι άρχοντες είναι ασεβείς, στενάζουν και υποφέρουν οι λαοί.

Παρ. 29,3 ανδρός φιλόντος σοφίαν ευφραίνεται πατήρ αυτού, ός δε ποιμαίνει πόρνας, απολεί πλούτον.

Παρ. 29,3 Άνθρωπος, ο οποίος αγαπά την σοφίαν και την αρετήν, ευφραίνει τον πατέρα του. Εκείνος δε ο οποίος συναγελάζεται με αμαρτωλάς γυναίκας, χάνει τον πατρικόν πλούτον.

Παρ. 29,4 βασιλεύς δίκαιος ανίστησι χώραν, ανήρ δε παράνομος κατασκάπτει.

Παρ. 29,4 Ο δίκαιος βασιλεύς ανορθώνει και αναδεικνύει την χώραν του, ενώ εξ αντιθέτου ο καταφρονητής του θείου νόμου άνθρωπος, την ανασκάπτει εκ θεμελίων.

Παρ. 29,5 ός παρασκευάζεται επί πρόσωπον τού εαυτού φίλου δίκτυον, περιβάλλει αυτό τοίς εαυτού ποσίν.

Παρ. 29,5 Εκείνος ο οποίος προπαρασκευάζεται να ριψη το δίκτυόν του εναντίον του φίλου του, εις την πραγματικότητα περιπλέκει τα ιδικά του πόδια και συλλαμβάνεται στο δίκτυον της πανουργίας του.

Παρ. 29,6 αμαρτάνοντι ανδρί μεγάλη παγίς, δίκαιος δε εν χαρά και εν ευφροσύνη έσται.

Παρ. 29,6 Μεγάλοι παγίδες και συμφοραί συναντούν τον αμαρτωλόν άνθρωπον. Ενώ ο δίκαιος θα ευρίσκεται πάντοτε εις χαράν και ευφροσύνην.

Παρ. 29,7 επίσταται δίκαιος κρίνειν πενιχροίς, ο δε ασεβής ου νοεί γνώσιν, και πτωχώ ουχ υπάρχει νούς επιγνώμων.

Παρ. 29,7 Ο δίκαιος δικαστής γνωρίζει να κρίνη και να αποδίη το δίκαιον και στους φτωχούς και αδυνάτους. Εξ αντιθέτου, ο ασεβής δικαστής δεν έχει σαφή και ορθήν γνώσιν. Δεν έχει δε την διάθεσιν να γνωρίση καλά τον πτωχόν και το δικαίόν του.

Παρ. 29,8 άνδρες άνομοι εξέκαυσαν πόλιν, σοφοί δε απέστρεψαν οργήν.

Παρ. 29,8 Ασεβείς και παράνομοι άνθρωποί με τα εγκλήματά των και τας διαβολάς των ήναψαν πυρκαϊάν εις την πόλιν. Ενώ οι σοφοί και ενάρετοι με την σύνεσίν των απεμάκρυναν την οργήν από αυτήν.

Παρ. 29,9 ανήρ σοφός κρινεί έθνη, ανήρ δε φαύλος οργιζόμενος καταγελάται και ου καταπήσσει.

Παρ. 29,9 Ο συνετός και ενάρετος άνθρωπος είναι εις θέσιν να κρίνη και θα κρίνη έθνη. Ο φαύλος όμως και οργίλος περιπίπτει εις πλήθος σφαλμάτων, δια τα οποία εμπαιζείται. Και όμως δεν πτοείται από τας εναντίον του κρίσεις.

Παρ. 29,10 άνδρες αιμάτων μέτοχοι μισούσιν όσιον, οι δε ευθείς εκζητήσουσι ψυχήν αυτού.

Παρ. 29,10 Εγκληματία και φονείς μισούν και αποστρέφονται τον αφωσιωμένον στον Θεόν. Ενώ οι ειλικρινείς και οι ακέραιοι ενδιαφέρονται και υπερασπίζουσι την ζωήν εκείνου.

Παρ. 29,11 όλον τον θυμόν αυτού εκφέρει άφρων, σοφός δε ταμιεύεται κατά μέρος.

Παρ. 29,11 Ο ασύνετος αφήνει ασυγκράτητον τον θυμόν του. Ο σοφός όμως τον δεσμεύει και τον συγκρατεί εις τα βάθη της ψυχής του.

Παρ. 29,12 βασιλέως υπακούοντος λόγον άδικον, πάντες οι υπ αυτόν παράνομοι.

Παρ. 29,12 Όταν ένας βασιλεύς ακούη και υιοθετή άδικους κατηγορίας και εκτρέπεται εις παρανομίας, τότε και όλοι οι υπήκοοί του, μιμούμενοι αυτόν, θα γίνουν παράνομοι.

Παρ. 29,13 δανειστού και χρεωφειλέτου αλλήλοις συνελθόντων, επισκοπήν αμφοτέρων ποιείται ο Κύριος.

Παρ. 29,13 Όταν ο δανειστής και χρεωφειλέτης συναντηθούν μεταξύ των, δια να τακτοποιήσουν τα ζητήματά των, βλέπει και τους δύο και τους παρακολουθεί ο Κυριος.

Παρ. 29,14 βασιλέως εν αληθεία κρίνοντος πτωχούς, ο θρόνος αυτού εις μαρτύριον κατασταθήσεται.

Παρ. 29,14 Όταν ένας βασιλεύς κρίνη με αλήθειαν και δικαιοσύνην και αυτούς ακόμη τους πτωχούς, ο θρόνος του θα γίνη ένδοξος και περιβλεπτος.

Παρ. 29,15 πληγαί και έλεγχοι διδόασι σοφίαν, παίς δε πλανώμενος αισχύνει γονείς αυτού.

Παρ. 29,15 Αι σωματικά παιδαγωγικά τιμωρία και οι μορφωτικοί έλεγχοι δίδουν σοφίαν και αρετήν στο παιδί. Υιός δε, που εγκαταλείπει το πατρικό σπίτι και περιπλανάται έδω και εκεί, καταισχύνει και κατεντροπιάζει τους γονείς του.

Παρ. 29,16 πολλών όντων ασεβών πολλαί γίνονται αμαρτία, οι δε δίκαιοι εκείνων πιπτόντων κατάφοβοι γίνονται.

Παρ. 29,16 Όταν πληθύνονται οι ασεβείς, πληθύνονται αι αμαρτία και τα εγκλήματα. Όταν όμως τιμωρούνται οι ασεβείς, τότε και αυτοί οι δίκαιοι στερεώνονται περισσότερο εις την ευλάβειαν και τον φόβον του Θεού.

Παρ. 29,17 παίδευε υιόν σου, και αναπαύσει σε, και δώσει κόσμον τή ψυχή σου.

Παρ. 29,17 Παιδαγωγήσε και μόρφωσε καλά το παιδί σου και αυτό θα δώση ανάπαυσιν και στολισμόν εις την ζωήν σου.

Παρ. 29,18 ου μη υπάρξη εξηγητής έθνει παρανόμου, ο δε φυλάσσων τον νόμον μακαριστός.

Παρ. 29,18 Μέσα εις ένα παράνομον λαόν δεν θα υπάρξη εξηγητής των θείων λόγων, διότι θα είναι ανεπιθύμητος. Εκείνος όμως, ο οποίος τηρεί τον θειον νόμον, είναι αξιομακάριστός.

Παρ. 29,19 λόγοις ου παιδευθήσεται οικέτης σκληρός: εάν γάρ και νοήση, αλλ ουχ υπακούσεται.

Παρ. 29,19 Ο σκληρός και ανυπότακτος δούλος δεν παιδαγωγείται και δεν συμβοιάζεται με σύμβουλάς. Και εάν ακόμη εννοήση το ορθόν, δεν θα έχη την διάθεσιν να υπακούση εις αυτό.

Παρ. 29,20 εάν ίδης άνδρα ταχύν εν λόγοις, γίνωσκε ότι ελπίδα έχει μάλλον ο άφρων αυτού.

Παρ. 29,20 Εάν ίδης άνδρα ταχύν και απερίσκεπτον στους λόγους του, μάθε ότι έχει μεγαλύτερας ελπίδας επιτυχίας από

αυτόν ένας ασύνετος και αμυαλος.

Παρ. 29,21 *ός κατασπαταλά εκ παιδός, οικέτης έσται, έσχατον δε οδυνηθήσεται εφ εαυτώ.*

Παρ. 29,21 *Εκείνος, που από τα παιδικά του χρόνια κατασπαταλά τα χρήματα, θα καταντήση σύντομα πτωχός και θα γίνη δούλος. Και στο τέλος θα δοκιμάση πολλές συμφοράς και οδύνας.*

Παρ. 29,22 *ανήρ θυμώδης ορύσσει νείκος, ανήρ δε οργίλος εξώρυσεν αμαρτίαν.*

Παρ. 29,22 *Ο θυμώδης άνθρωπος βγάζει και σκορπά ολόγυρά του φιλονεικίας και έριδας. Ο δε οργίλος βγάζει από μέσα του, σαν από μεταλλείον κακών, αμαρτίας.*

Παρ. 29,23 *ύβρις άνδρα ταπεινοί, τους δε ταπεινόφρονας ερείδει δόξη Κύριος.*

Παρ. 29,23 *Η υψηλοφροσύνη και αλαζονεία εξευτελίζουν τον άνθρωπον. Τους ταπεινόφρονας όμως θα στηρίξει ο Κυριος εις αναφαίρετον δόξαν.*

Παρ. 29,24 *ός μερίζεται κλέπτη, μισεί την εαυτού ψυχήν· εάν δε όρκου προτεθέντος ακούσαντες μη αναγγείλωσι,*

Παρ. 29,24 *Εκείνος, που μοιράζεται με τον κλέπτην κλοπιμαία, εις την πραγματικότητα μισεί και βλάπτει την ψυχήν του. Εάν δε κάτι τέτοιοι άνθρωποι υποβληθούν εις όρκον, δεν θα αναγγείλουν την αλήθειαν,*

Παρ. 29,25 *φοβηθέντες και αισχυνθέντες ανθρωπους υπεσκελίσθησαν· ο δε πεποιθός επί Κυρίω ευφρανθήσεται. ασέβεια ανδρί δίδωσι σφάλμα, ός δε πέποιθεν επί τώ δεσπότη, σωθήσεται.*

Παρ. 29,25 *διότι φοβούνται και εντρέπονται τους ανθρώπους. Ετσι δε θα πεδικλωθούν, θα πέσουν και θα εξευτελισθούν. Εκείνος όμως, που έχει πίστιν και πεποιθήσιν στον Θεόν, θα ευφρανθή. Η ασέβεια οδηγεί τον άνθρωπον εις πτώσεις και σφάλματα. Ενώ εκείνος, που πιστεύει στον παντοδύναμον Θεόν, θα σωθή.*

Παρ. 29,26 *πολλοί θεραπεύουσι πρόσωπα ηγουμένων, παρά δε Κυρίω γίνεται το δίκαιον ανδρί.*

Παρ. 29,26 *Πολλοί κολακεύουν και παρακαλούν τους εκάστοτε ισχυρούς, δια να επιτύχουν εις κάποιον έργον των. Το δίκαιον όμως και η πραγματική επιτυχία αποδίδεται στον άνθρωπον εκ μέρους του Κυρίου.*

Παρ. 29,27 *βδέλυγμα δικαίος ανήρ άδικος, βδέλυγμα δε ανόμω κατευθύνουσα οδός.*

Παρ. 29,27 *Μισητός και αποκρουστικός είναι στους δικαίους κάθε άδικος· όπως επίσης μισητή και αποκρουστική είναι στον παράνομον η ευθεία οδός.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Σημείωση:Στήν κανονική διάταξη τού κεμένου των Ο' το κεφάλαιο Α παρεμβάλλεται στό κεφάλαιο ΚΔ (οι στίχοι 1-14 μετά τον στίχο 22ε τού ΚΔ, και οι υπόλοιποι στίχοι αμέσως μετά το τέλος τού ΚΔ).

Παρ. 30,1 *Τούς εμούς λόγους, υιέ, φοβήθητι, και δεξάμενος αυτούς μετανόει· τάδε λέγει ο ανήρ τοίς πιστεύουσι Θεώ, και παύομαι·*

Παρ. 30,1 *Παιδί μου, να ευλαβηθής τα λόγια μου διά σφάλματα, τα οποία ενδεχομένως διέπραξες. Αυτά τα λέγω εγώ ο διδάσκαλος εις εκείνους, οι οποίοι πιστεύουν εις τον Θεόν και αφού τα ειπώ, θα παύσω να ομιλώ.*

Παρ. 30,2 *αφρονέστατος γάρ ειμι απάντων ανθρώπων, και φρόνησις ανθρώπων ουκ έστιν εν εμοί·*

Παρ. 30,2 *Εγώ το αντιλαμβάνομαι και το φρονώ, ότι από απόψεως ανθρωπίνης γνώσεως είμαι ο περισσότερο αμόρφωτος μεταξύ όλων των ανθρώπων. Καμμία γνώσις ανθρωπίνη δεν υπήρχεν εις εμέ.*

Παρ. 30,3 *Θεός δεδίδαχέ με σοφίαν, και γνώσιν αγίων έγνωκα.*

Παρ. 30,3 *Αλλά ο Θεός με εδίδαξε την αληθινήν σοφίαν. Και ετσι εγώ ε γνώρισα και κατενόησα την γνώσιν και σοφίαν των αγίων.*

Παρ. 30,4 *τις ανέβη εις τον ουρανόν και κατέβη; τις συνήγαγεν ανέμους εν κόλπω; τις συνέστρεψεν ύδωρ εν ιματίω; τις εκράτησε πάντων των άκρων της γής; τι όνομα αυτώ, ή τι όνομα τοίς τέκνοις αυτού;*

Παρ. 30,4 *Ποίος ανέβηκεν στον ουρανόν; Και ποίος κατέβηκεν από εκεί εις την γην; Μονον ο Θεός ο πανταχού παρών. Ποίος ημπορεί να συμμαζεύση τους ανέμους εις τον κόλπον του; Ποίος έχει την δύναμιν να συμμαζέψη και να τύλιξη το νερό μέσα εις ιμάτιον; Ποίος εκυριάρχησε και κυριαρχεί στον ουρανόν και την γην από το ένα άκρον έως στο άλλο; Ποιό είναι το όνομά του, με το οποίον να τον καλέσω; Η πως ονομάζονται τα τέκνα του, τα δημιουργήματά του; Αυτός και μόνος τα γνωρίζει.*

Παρ. 30,5 *πάντες γάρ λόγοι Θεού πεπυρωμένοι, υπερασπίζει δε αυτός των ευλαβουμένων αυτόν.*

Παρ. 30,5 *Διότι όλοι οι λόγοι του Θεού είναι ολοκάθαροι σαν το χρυσάφι, που βγαίνει από το καμίνι της φωτιάς. Ο Κυριος υπερασπίζει και προστατεύει πάντοτε εκείνους, οι οποίοι τον ευλαβούνται.*

Παρ. 30,6 *μη προσθής τοίς λόγοις αυτού, ίνα μη ελέγξη σε και ψευδής γένη.*

Παρ. 30,6 *Πρόσεξε να μη προσθήσης τίποτε εις τας εντολάς του Κυρίου, δια να μη σε ελέγξη και σε αποδείξη ότι είσαι ψευδολόγος.*

Παρ. 30,7 *δύο αιτούμαι παρά σου, μη αφέλης μου χάριν πρό τού αποθανείν με·*

Παρ. 30,7 *Κυριε, δύο πράγματα έχω να ζητήσω από σε. Πρώτον να μη αφαιρέσης από εμέ την χάριν σου, πριν αποθάνω, αλλά να την αφήσης παντοτεινά μαζί μου.*

Παρ. 30,8 *μάταιον λόγον και ψευδή μακράν μου ποιήσον, πλούτον δε και πεινίαν μη μοι δώς, σύνταξόν δε μοι τα δέοντα και τα αυτάρκη,*

Παρ. 30,8 *Δεύτερον να απομακρύνης από εμέ ματαιολογίας, απάτας και ψευδολογίας. Δεν θέλω δε να μου δώσης ούτε πολύν πλούτον, ούτε πτωχείαν. Δος μου τα απαραίτητα, όσα είναι αρκετά και όσα μου χρειάζονται δια την συντήρησίν μου.*

Παρ. 30,9 *ίνα μη πλησθείς ψευδής γένωμαι και είπω· τις με ορά; ή πενηθείς κλέψω και ομόσω το όνομα τού Θεού.*

Παρ. 30,9 *Δεν θέλω να έχω πολύν πλούτον, διότι φοβούμαι, μήπως μέσα εις τα άφθονα αυτά αγαθά αποδειχθώ ψευδής απέναντι των ανθρώπων και είπω· ποιός με βλέπει; Δεν θέλω πάλιν πτωχείαν, διότι φοβούμαι, μήπως επάνω εις την στέρησιν και την πείναν κλέψω και ορκισθώ ψευδώς στο όνομα του Κυρίου.*

Παρ. 30,10 *μη παραδώς οικέτην εις χείρας δεσπότου, μήποτε καταράσθαι σε και αφανισθής.*

Παρ. 30,10 *Μη παραδώσης δούλον, που ζητεί την προστασίαν σου, εις τα χέρια του κυρίου του, δια να μη σε καταραστή ο ταλαίπωρος αυτός δούλος και καταστραφής.*

Παρ. 30,11 *έκγονον κακόν πατέρα καταράται, την δε μητέρα ουκ ευλογεί.*

Παρ. 30,11 Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί καταράται τον πατέρα του, δεν επαινεί δε και δεν τιμά την μητέρα του.

Παρ. 30,12 έγγονον κακόν δίκαιον εαυτόν κρίνει. την δ έξοδον αυτού ουκ απένιψεν.

Παρ. 30,12 Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί θεωρεί τον εαυτόν του δίκαιον και καθαρόν, ενώ δεν έχει πλύνει ούτε τον αφεδρώνα του.

Παρ. 30,13 έγγονον κακόν υψηλούς οφθαλμούς έχει, τοίς δε βλεφάροις αυτού επαίρεται.

Παρ. 30,13 Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί έχει αλαζονικά τα μάτια του, σηκώνει υψηλά τα βλέφαρά του και υπερηφανεύεται.

Παρ. 30,14 έγγονον κακόν μαχαίρας τους οδόντας έχει και τας μύλας τομίδας, ώστε αναλίσκειν και κατεσθίειν τους ταπεινούς από της γής και τους πένητας αυτών εξ ανθρώπων.

Παρ. 30,14 Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί έχει τα δόντια του σαν μαχαίρια και τας οδοντοστοιχίας του στόματός του σαν κοπίδια, ώστε ασυνειδήτως να καταναλίσκη και να κατατρώγη από τους ανθρώπους της γης τους αδυνάτους, τους ασήμους και τους πτωχούς.

Παρ. 30,15 Τή βδέλλα τρεις θυγατέρες ήσαν αγαπήσει αγαπάμεναι, και αι τρεις αύται ουκ ενετίμλασαν αυτήν, και η τετάρτη ουκ ηρκέσθη ειπείν· ικανόν.

Παρ. 30,15 (Μασορ. Λ' 15). Η βδέλλα είχε τρεις πολυαγαπημένους θυγατέρας. Αλλά και αι τρεις δεν ημπορούσαν να την χορτάσουν και η τετάρτη επίσης θυγάτηρ της δεν κατώρθωσε να κάμη την μητέρα της να πη· Είναι αρκετόν, φθάνει.

Παρ. 30,16 άδης και έρωσ γυναικός και γη ουκ εμπιπλαμένη ύδατος και ύδωρ και πύρ ου μη είπωσιν· αρκεί·

Παρ. 30,16 Έτσι αχόρταστος είναι ο άδης, ο έρωσ της γυναικός και η ξηρά γη, η οποία δεν χορταίνει από το νερό της βροχής. Όπως επίσης η θάλασσα και η φωτιά ποτέ δεν θα πουν· Φθάνει, η μεν δια το νερό, η δε δια την καύσιμον ύλην.

Παρ. 30,17 οφθαλμόν καταγελώντα πατρός και ατιμάζοντα γήρας μητρός, εκκόψαισαν αυτόν κόρακες εκ των φαράγγων και καταφάγοισαν αυτόν νεοσοοί αετών.

Παρ. 30,17 Τα μάτια των υιών εκείνων, που περιγελούν τον πατέρα και κατεξευτελίζουν τα γηρατεία της μητρός των, οι κόρακες από τα φαράγγια θα τα βγάλουν, θα τα καταφάγουν τα νέα πουλιά των αετών.

Παρ. 30,18 τρία δε εστι αδύνατά μοι νοήσαι, και το τέταρτον ουκ επιγινώσκω·

Παρ. 30,18 Τρία πράγματα μου είναι αδύνατον να τα εννοήσω. Το δε τέταρτον ακόμη περισσότερο μου μένει ακατάληπτον.

Παρ. 30,19 ίχνη αετού πετομένου και οδούς όφειως επί πέτρας και τρίβους νής ποντοπορούσης και οδούς ανδρός εν νεότητι.

Παρ. 30,19 Πρώτον τα ίχνη του αετού, που πετά στον αέρα, τον δρόμον του φιδιού που σέρνεται εις τις πέτρες, τους δρόμους του πλοίου που πλέει εις την θάλασσαν, και το περισσότερο ακατάληπτον τας εκτροπάς του νέου ανθρώπου.

Παρ. 30,20 τριαύτη οδός γυναικός μοιχαλίδος, ή, όταν πράξη, απονιψαμένη, ουδέν φησι πεπραχέναι άτοπον.

Παρ. 30,20 Τέτοιος είναι ο δρόμος και ο τρόπος της μοιχαλίδος γυναικός, η οποία, όταν διαπράξη το αμάρτημα, νίπτεται και διαλαλεί, ότι τίποτε το άτοπον δεν έχει διαπράξει.

Παρ. 30,21 διά τριών σείεται η γη, το δε τέταρτον ου δύναται φέρειν·

Παρ. 30,21 Τρία γεγονότα είναι που συγκλονίζουν την γην, το τέταρτον όμως δεν είναι δυνατόν να το υποφέρει κανείς.

Παρ. 30,22 εάν οικέτης βασιλεύση και άφρων πλησθή σιτίων

Παρ. 30,22 Πρώτον· εάν ένας κακός δούλος ανέλθη στον βασιλικόν θρόνον. Δεύτερον· εάν ένας ασύνετος άνθρωπος χορτάση από υλικά αγαθά.

Παρ. 30,23 και οικέτις εάν εκβάλη την εαυτής κυρίαν και μισητή γυνή εάν τύχη ανδρός αγαθού.

Παρ. 30,23 Τρίτον· εάν μία δούλη διώξη την κυρίαν της από την οικίαν του συζύγου. Και τέταρτον εάν μία γυναίκα αξιομίσητος δια την διαγωγήν και τον χαρακτήρα της, πάρη σύζυγον εναρετον.

Παρ. 30,24 τέσσαρα δε ελάχιστα επί της γής, ταύτα δε εστι σοφώτερα των σοφών·

Παρ. 30,24 Τέσσαρα είναι τα πιο μικρά από απόψεως σώματος επάνω εις την γην. Αυτά όμως είναι σοφώτερα και από τους σοφούς.

Παρ. 30,25 οι μύρμηκες, οίς μη εστιν ισχύς και ετοιμάζονται θέρους την τροφήν·

Παρ. 30,25 Πρώτον οι μύρμηκες, στους οποίους δεν υπάρχει αξιόλογος σωματική δύναμις, και όμως αυτοί σοφώτατα ετοιμάζουν κατά το διάστημα του θέρους την τροφήν των δι' όλον το έτος.

Παρ. 30,26 και οι χοιρογούρλλιοι, έθνος ουκ ισχυρόν, οί εποιήσαντο εν πέτραις τους εαυτών οίκους·

Παρ. 30,26 Δεύτερον· οι ακανθόχοιροι, οι οποίοι δεν αποτελούν ομάδας ισχυράς, με όπλα αμύνης και επιθέσεως, και οι οποίοι εν τούτοις, έχουν κατά ένα τρόπον σοφόν εκλέξει ως κατοικίαν των τους βράχους, όπου ζουν ασφαλείς.

Παρ. 30,27 αβασίλειυτόν εστιν η ακρίς και στρατεύει αφ ενός κελεύσματος ευτάκτως·

Παρ. 30,27 Τρίτον· αι ακρίδες αι οποίαι δεν είναι ωργανωμένα εις βασιλείον, δεν έχουν βασιλέα. Και όμως εκστρατεύουν με τάξιν εις τας επιδρομάς, που κάνουν, ώστε να νομίζη κανείς, ότι έχουν επικεφαλής ένα, που τους διατάσσει.

Παρ. 30,28 και καλαβώτης χερσίν ερειδόμενος και ευάλωτος ών κατοικεί εν οχυρώμασι βασιλέως.

Παρ. 30,28 Τέταρτον· η οικιακή σαύρα, το μολυντήρι, που στηρίζεται μόνον εις τας χείρας του είναι άοπλον και ευκολότατα καταβάλλεται και εν τούτοις κατοικεί εις τα ωχυρωμένα ανάκτορα του βασιλέως.

Παρ. 30,29 τρία δε εστιν, ά ευόδως πορεύεται, και τέταρτον, ό καλώς διαβαίνει·

Παρ. 30,29 Τρία ζώα υπάρχουν, τα οποία βαδίζουν με ασφάλειαν και μεγαλοπρέπειαν και τέταρτον, το οποίον επίσης κατά ωραίον τρόπον διαβαίνει.

Παρ. 30,30 σκύμνος λέοντος ισχυρότερος κτηνών, ός ουκ αποστρέφεται ουδέ καταπτήσσει κτήνος,

Παρ. 30,30 Το μικρό ληοντάρι, το οποίον είναι ισχυρότερον από όλα τα ζώα και δεν γυρίζει πίσω προ ουδενός άλλου ζώου ούτε και φοβείται κανένα άλλο ζώον.

Παρ. 30,31 και αλέκτωρ εμπεριπατών θηλείαις εύψυχος και τράγος ηγούμενος αιπολίου και βασιλεύς δημηγορών εν έθνει.

Παρ. 30,31 Δεύτερον· ο πετεινός, όταν μάλιστα περιπατή γενναίος και μεγαλοπρεπής μεταξύ των ορνίθων. Τρίτον· ο τράγος όταν προπορεύεται του ποιμνίου. Τέταρτον και ωραιότερον· ο βασιλεύς όταν δημηγορή προς τον λαόν.

Παρ. 30,32 εάν πρόη σεαυτόν εν ευφροσύνη και εκτείνης την χείρά σου μετά μάχης, ατιμασθήση.

Παρ. 30,32 Εάν αφεθής εις διασκέδασιν τρώγων και πίνων και απλώσης απειλητικόν το χέρι σου προς συμπλοκήν με κάποιον άλλον, θα εξευτελισθής.

Παρ. 30,33 άμελγε γάλα, και έσται βούτυρον· εάν δε εκπιέζης μυκτήρας, εξελεύεται αίμα· εάν δε εξέλικης λόγους, εξελεύονται κρίσεις και μάχαι.

Παρ. 30,33 Αρμεξε και κτύπησε το γάλα και θα βγάλης βούτυρον. Εάν πίεσης πολύ τον ρώθωνα σου, θα βγάλη αίμα. Ετσι, εάν αφήνης να βγαίνουν από το στόμα σου λόγοι απρεπείς και προκλητικοί, θα προέλθουν από αυτούς φιλονεικίαι, συμπλοκαί και δικαστικά περιπέτεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Σημείωση: Στην κανονική διάταξη του κειμένου τον Ο' οι στίχοι 1-9 του κεφαλαίου ΛΑ παρεμβάλλονται αμέσως πριν το κεφάλαιο ΚΕ, και οι υπόλοιποι στίχοι αμέσως μετά το τέλος του κεφαλαίου Λ.

Παρ. 31,1 Οι εμοί λόγοι ειρήνται υπό Θεού, βασιλέως χρηματισμός, ον επαιδευεν η μήτηρ αυτού.

Παρ. 31, (Μασορ. ΛΑ' 1). Τα λόγια μου αυτά έχουν λεχθή από τον Θεόν. Είναι αποκαλυπτικόν κήρυγμα ενός βασιλέως, τον οποίον επαιδαγωγήσε κατά Θεόν η μητέρα του.

Παρ. 31,2 τι, τέκνον, τηρήσεις; τι, ρήσεις Θεού. πρωτογενές, σοί λέγω, υιέ· τι τέκνον εμής κοιλίας; τι τέκνον εμών ευχών;

Παρ. 31,2 Τέκνον μου, τι πρέπει οπωσδήποτε να τηρήσης; Τι; Λογια Θεού. Πρωτοτόκόν μου τέκνον, εις σε απευθύνομαι και λέγω αυτά. Τι πρέπει να τηρήσης, παιδί των σπλάγχων μου; Τι πρέπει να προσέχης εις την ζωήν σου, παιδί των προσευχών μου και των ταμάτων, που έχω κάμει προς τον Θεόν; Ακουσέ με.

Παρ. 31,3 μη δώς γυναιξί σόν πλούτον, και τον σόν νούν και βίον εις υστεροβουλίαν.

Παρ. 31,3 Μη παραδώσης και μη εμπιστευθής τον πλούτον σου εις γυναίκας, διότι ύστερα θα μεταμεληθής πικρά δια την κατασώτευσιν του νου και της περιουσίας σου.

Παρ. 31,4 μετά βουλήν πάντα ποιεί, μετά βουλήν οινοπότει· οι δυνάσται θυμώδεις εισίν, οίνον δε μη πινέτωσαν,

Παρ. 31, 4 Κατόπιν πολλής ερεύνης και περισκέψεως να προχωρήσ εις την πραγματοποίησιν των έργων σου. Πινε οίνον, αλλά μετά συνέσεως. Πολλοί άρχοντες είναι ευερέθιστοι και θυμώδεις, δια τούτο ας μη πίνουν οίνον,

Παρ. 31,5 ίνα μη πίνοντες επιλάθωνται της σοφίας και ορθά κρίναι ου μη δύνωνται τους ασθενείς.

Παρ. 31,5 ίνα μη πίνοντες και εις μέθην ερχόμενοι χάσουν την σύνεσιν και την ευθυκρισίαν και δεν είναι εις θέσιν να κρίνουν και να δικάσουν ορθώς και να αποδώσουν το δίκαιον στους αδυνάτους ανθρωπούς.

Παρ. 31,6 δίδοτε μέθην τοίς εν λύπαις και οίνον πίνειν τοίς εν οδύναις,

Παρ. 31,6 Δώστε όμως ολίγον οίνον εις εκείνους, οι οποίοι ευρίσκονται υπό το κράτος πολλών θλίψεων και ας πίνουν ολίγον οίνον, όσοι κατέχονται από πόνους και οδύνας,

Παρ. 31,7 ίνα επιλάθωνται της πενίας και των πόνων μη μνησθώσιν έτι.

Παρ. 31,7 δια να λησμονήσουν την πτωχείαν των και να μη ενθυμούνται πλέον τους πόνους των.

Παρ. 31,8 άνοιγε σόν στόμα λόγω Θεού, και κρίνε πάντας υγιώς.

Παρ. 31,8 Άνοιγε το στόμα σου, δια να εκφράζη πάντοτε τον λόγον του Θεού. Κρίνε και δικάζε τους πάντας ορθώς και δικαίως.

Παρ. 31,9 άνοιγε σόν στόμα και κρίνε δικαίως, διάκρινε δε πένητα και ασθενή.

Παρ. 31,8 Άνοιγε το στόμα σου, δια να εκφράζη πάντοτε τον λόγον του Θεού. Κρίνε και δικάζε τους πάντας ορθώς και δικαίως.

Παρ. 31,10 Γυναίκα ανδρείαν τις ευρήσει; τιμωτέρα δε εστι λίθων πολυτελών η τοιαύτη.

Παρ. 31,10 (Μασορ. ΛΑ' 10). Γυναίκα νοικοκυράν και δραστηριάν ποιός θα ημπορέση να βρη; Είναι ασυγκρίτος ανωτέρα και από τους πλέον πολύτιμους λίθους.

Παρ. 31,11 θαρσεί επ αυτή η καρδιά τού ανδρός αυτής, η τοιαύτη καλών σκύλων ουκ απορήσει·

Παρ. 31,11 Εις αυτήν έχει πεποίθησιν και στηρίζεται με θάρρος η καρδιά του ανδρός της. Διότι αυτή και το σπίτι της δεν πρόκειται να στερηθούν ποτέ από υλικά αγαθά.

Παρ. 31,12 ενεργεί γάρ τώ ανδρί αγαθά πάντα τον βίον.

Παρ. 31,12 Καθ' όλον της τον βίον εργάζεται δια το καλόν του ανδρός της.

Παρ. 31,13 μηρυσμένη έργια και λίνον εποίησεν εύχρηστον ταίς χερσιν αυτής.

Παρ. 31,13 Υφαίνει νήματα μάλλινα και λινά και κατασκευάζει με τα ίδια της τα χέρια πράγματα χρήσιμα δια το σπίτι.

Παρ. 31,14 εγένετο ωσει ναύς εμπορευομένη μακρόθεν, συναγει δε αυτής τον πλούτον.

Παρ. 31,14 Ομοιάζει με το πλοίον, το οποίον μεταφέρει εμπορεύματα από μακρινάς περιοχάς. Ετσι και αυτή συγκεντρώνει τον πλούτον της δια το καλόν του σπιτιού.

Παρ. 31,15 και ανίσταται εκ νυκτών και έδωκε βρώματα τώ οίκω και έργα ταίς θεραπαίαις.

Παρ. 31,15 Εξυπνά πολύ πρωϊ, νύχτα. Ετοιμάζει και δίδει τροφάς στους ανθρώπους του σπιτιού της, κανονίζει δε τα έργα των υπηρετριών.

Παρ. 31,16 θεωρήσασα γεώργιον επρίατο, από δε καρπών χειρών αυτής κατεφύτευσε κτήμα.

Παρ. 31,16 Όταν εύρη κάποιον καλο χωράφι, το αγοράζει και με τους κόπους των χειρών της το καλλιεργεί, το φυτεύει, το μεταβάλλει εις αγρόκτημα αποδοτικόν.

Παρ. 31,17 αναζωσαμένη ισχυρώς την οσφύν αυτής ήρεισε τους βραχιόνας αυτής εις έργον.

Παρ. 31,17 Αφού ζώση, καλά την μέσην της, εργάζεται με τα χέρια της έντονα και με ζήλον στο έργον της.

Παρ. 31,18 εγεύσατο ότι καλόν εστι το εργάζεσθαι, και ουκ αποσβέννυται ο λύχνος αυτής όλην την νύκτα.

Παρ. 31,18 Εδοκίμασε και απέκτησε προσωπικήν πείραν, ότι είναι καλόν να εργάζεται κανείς. Δια τούτο και ο λύχνος της δεν σβήνει καθ' όλον το διάστημα της νυκτός.

Παρ. 31,19 τους πήχεις αυτής εκτείνει επί τα συμφέροντα, τας δε χείρας αυτής ερείδει εις άτρακτον.

Παρ. 31,19 Απλώνει τα χέρια της εις όλα, όσα συμφέρουν και εξυπηρετούν το σπίτι. Ειδικώτερα τα χέρια της τα στηρίζει στο αδράχτι, το οποίον και συνεχώς εργάζεται.

Παρ. 31,20 χείρας δε αυτής διήνοιξε πένητι, καρπόν δε εξέτεινε πτωχώ.

Παρ. 31,20 Αλλά ανοίγει τα χέρια της και απλώχερα δίδει στους πτωχούς. Δίδει στον στερούμενον από τον καρπόν των

χειρών της.

Παρ. 31,21 ου φροντίζει των εν οίκω ο ανήρ αυτής, όταν που χρονίζει· πάντες γάρ οι παρ αυτής ενδεδυμένοι εισί.

Παρ. 31,21 Ο σύζυγος της, εάν απουσιάση επί τι χρονικόν διάστημα, δεν ανησυχεί και δεν μεριμνά δια τα έργα και τα πράγματα του σπιτιού. Διότι όλοι οι εν τω οίκω της είναι καλά ενδεδυμένοι.

Παρ. 31,22 δισσάς χλαινας εποίησε τώ ανδρί αυτής, εκ δε βύσσου και πορφύρας εαυτή ενδύματα.

Παρ. 31,22 Διπλάς χλαινας έκαμε δια τον σύζυγον της. Λινά λευκά ενδύματα και ενδύματα ποδφυρά ητοίμασε δια τον εαυτόν της.

Παρ. 31,23 περιβλεπτος δε γίνεται ο ανήρ αυτής εν πύλαις, ηνίκα αν καθιση εν συνεδρίω μετά των γερόντων κατοίκων της γής.

Παρ. 31,23 Περιβλεπτος και αξιοθαύμαστος γίνεται ο σύζυγός της εις τας πύλας των τειχών της πόλεως, όταν παρακάθηται εις συνέδριον με τους γεροντότερος άνδρας της χώρας.

Παρ. 31,24 σινδόνας εποίησε και απέδοτο τοίς Φοίνιξι, περιζώματα δε τοίς Χανααίοις.

Παρ. 31,24 Αυτή κατασκευάζει σινδόνας, τας οποίας πωλεί στους Φοίνικας. Κατασκευάζει και ζώνας, τας οποίας πωλεί στους Χανααίους.

Παρ. 31,25 ισχύν και ευπρέπειαν ενεδύσατο και ευφράνθη εν ημέραις εσχάταις.

Παρ. 31,25 Έτσι αυτή με την εργασίαν και την καλήν συμπεριφοράν της αποκτά δύναμιν και ευπρεπή εμφάνισιν.

Ευφραίνεται όλας τας ημέρας της ζωής της και πολύ περισσότερο θα ευφρανθή κατά τας ημέρας των γηρατειών της.

Παρ. 31,26 στόμα αυτής διήνοιξε προσεχόντως και εννόμως, και τάξιν εστείλατο τή γλώσση αυτής.

Παρ. 31,26 Ανοίγει το στόμα της, δια να ομιλή πάντοτε μετά προσοχής, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού· έχει θέσει τάξιν εις τα λόγια του στόματός της.

Παρ. 31,27 στεγναί διατριβαί οίκων αυτής, σίτα δε οκνηρά ουκ έφαγε.

Παρ. 31,27 Το σπίτι της είναι στεγνό, χωρίς υγρασίαν και σταλάγματα της βροχής· είναι αναπαυτικό. Ψωμί οκνηρίας και τεμπελιάς δεν έφαγε ποτέ.

Παρ. 31,28 το στόμα δε ανοίγει σοφώς και νομοθέσμως, η δε ελεημοσύνη αυτής ανέστησε τα τέκνα αυτής και επλούτησαν, και ο ανήρ αυτής ήνεσεν αυτήν.

Παρ. 31,28 Ανοίγει το στόμα της και ομιλεί με σοφίαν και σύνεσιν, σύμφωνα με τους θείους και ανθρωπίνους νόμους.

Ευλογήθηκε από τον Θεόν φιλανθρωπία και η καλωσύνη της. Και χάρις εις την ευλογίαν του Κυρίου ανέστησε τα τέκνα της. Αυτά επλούτησαν και ο σύζυγός της την επήνεσε και της είπε:

Παρ. 31,29 Πολλάι θυγατέρες εκτήσαντο πλούτον, πολλάι εποίησαν δύναμιν, σύ δε υπέρκεισαι και υπερήρας πάσας.

Παρ. 31,29 "Ω σύντροφε της ζωής μου, πολλάι γυναίκες απέκτησαν πλούτον με την ικανότητά των, πολλάι απέκτησαν δύναμιν μέσα εις την κοινωνίαν, συ όμως έχεις ξεπεράσει όλας".

Παρ. 31,30 ψευδείς αρέσκειαί και μάταιον κάλλος γυναικός· γυνή γάρ συνετή ευλογείται, φόβον δε Κυρίου αύτη αινείτω.

Παρ. 31,30 Αι φιλαρέσκειαί της γυναικός είναι ψεύτικα πράγματα και το κάλλος της είναι προσωρινόν και παροδικόν. Διότι μόνον η συνετή και φρονιμος γυναίκα ευλογείται από τον Θεόν. Ας υμνά δε αυτή και ας δοξάζη τον φόβον του Κυρίου.

Παρ. 31,31 δότε αυτή από καρπών χειλέων αυτής, και αινείσθω εν πύλαις ο ανήρ αυτής.

Παρ. 31,31 Επαινέσατε και σεις μίαν τέτοιαν δραστηρίαν και σοφήν γυναίκα. Δικαιον είναι και ο σύζυγός της να εγκωμιάζεται δι' αυτήν εις τας πύλας των τειχών της πόλεως, όπου γίνονται αι συγκεντρώσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Εκκλ. 1,1 ήματα εκκλησιαστού υιού Δαβίδ βασιλέως Ισραήλ εν Ιερουσαλήμ.

Εκκλ. 1,1 Λογοι του Σολομώντος, υιού του Δαβίδ βασιλέως του ισραηλιτικού λαού μ Ε πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ, ο οποίος Σολομών εκλήθη Εκκλησιαστής, διότι είχε συγκαλέσει εις ηθικοθησκευτικήν συγκέντρωσιν τους Ισραηλίτας.

Εκκλ. 1,2 Ματαιιότης ματαιοτήτων, είπεν ο εκκλησιαστής, ματαιιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιιότης.

Εκκλ. 1,2 Εντελώς, μάταια και ανωφελή, είπεν ο Εκκλησιαστής, ότι είναι όλα όσα δεν σχετίζονται με τον Θεόν και το θέλημά του. Ματαιιότης ματαιοτήτων, όλα ανεξαιρέτως τα επίγεια είναι μάταια.

Εκκλ. 1,3 τις περισσεια τώ ανθρωπω εν παντί μόχθω αυτού, ώ μοχθεί υπό τον ήλιον;

Εκκλ. 1,3 Ποίον κέρδος και ποία ωφέλεια απομένει στον άνθρωπον ύστερα από τον μεγάλον μόχθον, τον οποίον καταβάλλει καθ' όλον το διάστημα της επιγείου ζωής του;

Εκκλ. 1,4 γενεά πορεύεται και γενεά έρχεται, και η γη εις τον αιώνα έστηκε.

Εκκλ. 1,4 Η μία ανθρωπίνη γενεά πορεύεται και φεύγει, άλλη δε έρχεται και την διαδέχεται. Η γη όμως ωσάν εις αιώνια θεμέλια εστηριγμένη μένει πάντοτε.

Εκκλ. 1,5 και ανατέλλει ο ήλιος και δύνει ο ήλιος και εις τον τόπον αυτού έλκει.

Εκκλ. 1,5 Ο ήλιος ανατέλλει, ο ήλιος δύει και πάλιν επανέρχεται στον τόπον, από τον οποίον ανέτειλεν, ως εάν κάποια δύναμις τον ελκύη.

Εκκλ. 1,6 αυτός ανατέλλων εκεί πορεύεται προς νότον και κυκλοί προς βοράν· κυκλοί κυκλών, πορεύεται το πνεύμα, και επί κύκλους αυτού επιστρέφει το πνεύμα.

Εκκλ. 1,6 Ο ήλιος ανατέλλει εκεί προς τα βορειοανατολικά και διαγράφων τας κυκλικάς τροχιάς του προχωρεί προς τον νότον και πάλιν επανέρχεται εις την βορειοανατολικήν περιοχίν. Ο άνεμος επίσης διαγράφει κύκλους εν τη πορεία του.

Διανύει ταχέως τον δρόμον του και επανέρχεται πάλιν στους κύκλους του.

Εκκλ. 1,7 πάντες οι χείμαροι πορεύονται εις την θάλασσαν, και η θάλασσα ουκ έστιν εμπιπλαμένη· εις τον τόπον, ού οι χείμαροι πορεύονται, εκεί αυτοί επιστρέφουσι τού πορευθήναι.

Εκκλ. 1,7 Όλοι οι ποταμοί χύνονται εις την θάλασσαν και η θάλασσα ποτέ δεν γεμίζει. Με την εξάτμισιν δε και την βροχίν οι ποταμοί επανέρχονται στον τόπον, από τον οποίον πηγάζουν. Εκεί πάλιν γυρίζουν.

Εκκλ. 1,8 πάντες οι λόγοι έγκοποι ου δυνήσεται ανήρ τού λαλείν, και ου πλησθήσεται οφθαλμός τού οράν, και ου

πληρωθήσεται οὐς ἀπὸ ακροάσεως.

Εκκλ. 1,8 Ὅλα τα λόγια των ἀνθρώπων προκαλοῦν κόπωσιν καὶ ἀνίαν. Ὁ ἀνθρώπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὖρη ἱκανοποίησιν καὶ ἀνάπασιν οὔτε εἰς τα ἰδικά του οὔτε εἰς των ἄλλων τα λόγια. Το μάτι δὲν χορταίνεται νὰ βλέπη καὶ το αὐτί δὲν γεμίζει ποτέ, ὅσα καὶ ἀν ἀκούσῃ.

Εκκλ. 1,9 τι το γεγονός; αὐτό το γενησόμενον· καὶ τι το πεποημένον; αὐτό το ποιηθησόμενον· καὶ οὐκ ἔστι πάν πρόσφατον ὑπὸ τον ἥλιον.

Εκκλ. 1,9 Ποῖον εἶναι αὐτό που ἔχει ἤδη γίνει ἐν τη ροή του χρόνου; Αὐτό το γεγονός θα γίνη καὶ στο μέλλον. Ποῖο εἶναι αὐτό, που ἔχει πραγματοποιηθῆ καὶ λάβει ὑπαρξιν; Αὐτό θα πραγματοποιηθῆ καὶ στο μέλλον. Τιποτε το νέον δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τον ἥλιον.

Εκκλ. 1,10 ὅς λαλήσει καὶ ερεῖ· ἰδέ τοῦτο κενόν ἐστιν, ἤδη γέγονεν ἐν τοῖς αἰώσι τοῖς γενομένοις ἀπὸ ἔμπροσθεν ἡμῶν.

Εκκλ. 1,10 Εἰς ἐκεῖνον, ο οποίος θα εἴπῃ· "ἰδοῦ αὐτό εἶναι νέον", θα του δοθῆ ἀπάντησις· "αὐτό ἔχει ἤδη γίνει κατὰ τους παρελθόντους αἰῶνας εἰς τας γενεάς, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν καὶ ἔζησαν προ ἡμῶν".

Εκκλ. 1,11 οὐκ ἔστι μνήμη τοῖς πρώτοις, καὶ γε τοῖς ἐσχάτοις γενομένοις οὐκ ἔσται αὐτῶν μνήμη μετὰ των γενησομένων εἰς την ἐσχάτην.

Εκκλ. 1,11 Τα παρελθόντα γεγονότα λησιμονοῦνται, ἀλλὰ καὶ δια τα πρόσφατα δὲν θα ὑπάρχη ἀνάμνησις· ὅπως ἐπίσης καὶ δι' ἐκεῖνα, τα ὁποῖα θα συμβοῦν στο ἀπώτερον μέλλον.

Εκκλ. 1,12 Εγὼ ἐκκλησιαστής ἐγενόμην βασιλεὺς ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ·

Εκκλ. 1,12 Εγὼ, ο Ἐκκλησιαστής, ἔγινα βασιλεὺς στον λαόν του Ἰσραὴλ με πρωτεύουσαν την Ἱερουσαλήμ.

Εκκλ. 1,13 καὶ ἔδωκα την καρδίαν μου τοῦ ἐκζητῆσαι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι ἐν τῇ σοφίᾳ περὶ πάντων των γινομένων ὑπὸ τον ουρανόν· ὅτι περισπασμόν πονηρόν ἔδωκεν ὁ Θεός τοῖς υἱοῖς των ἀνθρώπων τοῦ περισπασθῆαι ἐν αὐτῷ.

Εκκλ. 1,13 Ἐπεδόθην με ὅλην μου την ψυχὴν καὶ την διάνοιαν νὰ ερευνησῶ κατὰ βάθος με την σοφίαν μου καὶ νὰ γνωρίσω ὅλα τα ἐπίγεια, ὅσα ἔγιναν καὶ γίνονται ὑπὸ τον ουρανόν. Καὶ το συμπέρασμά μου εἶναι, ὅτι ὁ Θεός παρεχώρησε μεγάλην καταπόνησιν καὶ ταλαιπωρίαν στους ἀνθρώπους, ὥστε νὰ καταπονοῦνται αὐτοὶ εἰς τας ἀσχολίας των.

Εκκλ. 1,14 εἶδον σὺν πάντα τα ποιήματα τα πεποημένα ὑπὸ τον ἥλιον, καὶ ἰδοῦ τα πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 1,14 Ἡρεύνησα λοιπόν ἐγὼ ὅλα τα ἔργα, που ἔχουν γίνει εἰς την γην κάτω ἀπὸ τον ἥλιον. Καὶ ἰδοῦ ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι ματαιότης, κυνηγητό ἀνέμου καὶ ματαιοπονία.

Εκκλ. 1,15 διστραμμένον οὐ δυνήσεται ἐπικοσμηθῆναι, καὶ υστέρημα οὐ δυνήσεται ἀριθμηθῆναι.

Εκκλ. 1,15 Το στραβό καὶ ἀνάποδο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνη ευθυτενές καὶ ωραῖον. Αἱ δε ἀτέλειαι καὶ ἐλλείψεις εἶναι τόσον μεγάλαι, ὥστε δὲν ἠμποροῦν νὰ υπολογισθοῦν

Εκκλ. 1,16 ἐλάλησα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου τῷ λέγειν· ἰδοῦ ἐγὼ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα σοφίαν ἐπὶ πάσιν, οἱ ἐγένοντο ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔδωκα καρδίαν μου τοῦ γνῶναι σοφίαν καὶ γνῶσιν.

Εκκλ. 1,16 Ἐκαμα ἐγὼ ἀκόμη αὐτὰς τας σκέψεις καὶ εἶπα στον εαυτόν μου· "ἰδοῦ, ἔγινα μέγας. Ἐδοξάσθην μετὰ των ἀνθρώπων. Καὶ ὡς πρὸς την σοφίαν ἐξεπέρασα ὅλους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ζήσει προ ἐμοῦ εἰς την Ἱερουσαλήμ. Ἐδωκα την ψυχὴν μου καὶ την διάνοιάν μου στο νὰ γνωρίσω την ἀνθρωπίνην σοφίαν καὶ γνῶσιν.

Εκκλ. 1,17 καὶ καρδίᾳ μου εἶδε πολλά, σοφίαν καὶ γνῶσιν, παραβολὰς καὶ ἐπιστήμην ἔγνω ἐγὼ, ὅτι καὶ γε τοῦτο ἐστὶ προαίρεσις πνεύματος

Εκκλ. 1,17 Ἡ ψυχὴ καὶ ο νους μου ἐγνώρισαν πολλά. Ἀπέκτησα σοφίαν καὶ γνῶσιν. Ἐμαθα ἐγὼ διδακτικὰς παρομιίας καὶ ἐπιστήμην". Εἶδα ὅμως ἐπάνω εἰς τα πράγματα ὅτι ὅλα αὐτά δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὀρμὴ του παρερχομένου ἀνέμου.

Εκκλ. 1,18 ὅτι ἐν πλήθει σοφίας πλήθος γνῶσεως, καὶ ὁ προστιθεὶς γνῶσιν προσθήσει ἀλγῆμα.

Εκκλ. 1,18 Εἰς την πολλὴν σοφίαν ὑπάρχει βεβαίως καὶ πολλὴ γνῶσις. Ὅποιος ὅμως θέλει νὰ πλουτίσῃ αὐτὰς τας γνῶστος, θα προσθέσῃ στον εαυτόν του κόπον καὶ πόνον καὶ ἀπογοήτευσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Εκκλ. 2,1 Εἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· δεῦρο δὴ πειράσω σε ἐν ευφροσύνῃ, καὶ ἰδέ ἐν αγαθῷ· καὶ ἰδοῦ καὶ γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 2,1 Εἶπα ἐγὼ τότε ἀπὸ μέσα μου στον εαυτόν μου· "ἀφοῦ εἰς την σοφίαν καὶ την ἐπιστήμην δὲν ὑπάρχει ἱκανοποίησις, ἔλα λοιπόν, θα σε κάμω νὰ δοκιμάσῃς την ἡδονὴν καὶ την ευχαρίστησιν. Νὰ ἀπολαύσῃς κάθε υλικόν αγαθόν". Αὐτό καὶ ἔγινε. Ἰδοῦ ὅμως ὅτι ἡ υλικὴ αὐτὴ ἀπόλαυσις ἦτο καθαρὰ ματαιότης.

Εκκλ. 2,2 τῷ γέλῳτι εἶπα περιφοράν, καὶ τῇ ευφροσύνῃ· τι τοῦτο ποιεῖς;

Εκκλ. 2,2 Δια τα πολλά καὶ ἀτελεῖωτα γέλια εἶπα ὅτι εἶναι παράφορα καὶ ἀνοησία. Εἰς δε την ἀμαρτωλὴν διασκέδασιν εἶπα· "διὰ τί το κάνεις αὐτό;"

Εκκλ. 2,3 καὶ κατεσκεψάμην εἰ ἡ καρδίᾳ μου ἐλκύσει ὡς οἶνον την σάρκα μου -καὶ καρδίᾳ μου ὠδήγησεν ἐν σοφίᾳ- καὶ τοῦ κρατήσαι ἐπ ευφροσύνῃν, ἕως οὗ ἰδῶ ποῖον το αγαθόν τοῖς υἱοῖς των ἀνθρώπων, ὁ ποιήσουσιν ὑπὸ τον ἥλιον, ἀριθμόν ἡμερῶν ζωῆς αὐτῶν.

Εκκλ. 2,3 Ἐπειτα ἐσκέφθην πολὺ. Καὶ λογικῶς σκεπτόμενος ἐπεδίωξα κατὰ την ἀπόλαυσιν των υλικῶν αγαθῶν νὰ συγκρατήσω τον εαυτόν μου εἰς τα ὄρια της λογικῆς καὶ νὰ μὴ παρασυρθῶ ἀπὸ τας ἡδονάς, ὅπως ἐλκύεται ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ το κρασί, δια νὰ ἰδῶ ποῖον εἶναι το αγαθόν, το ὁποῖον οἱ ἀνθρώποι πρέπει νὰ πράξουν καθ' ὅλας τας ἡμέρας της ἐπιγείου ζωῆς των.

Εκκλ. 2,4 ἐμεγάλυνα ποιήμά μου, ὠκοδόμησά μοι οἴκους, ἐφύτευσά μοι ἀμπελώνας,

Εκκλ. 2,4 Ἐπεδίωξα λοιπόν τα μεγάλα ἔργα. Ἐκτίσα οἰκοδομὰς μεγαλοπρεπεῖς. Ἐφύτευσά μοι ἀμπελώνας.

Εκκλ. 2,5 ἐποίησά μοι κήπους καὶ παραδείσους καὶ ἐφύτευσά ἐν αυτοῖς ξύλον πάν καρπού·

Εκκλ. 2,5 Περιέκλεισα κήπους καὶ δενδροκήπους καὶ ἐφύτευσά ἐν αυτοῖς δένδρα καρποφόρα παντός εἶδους.

Εκκλ. 2,6 ἐποίησά μοι κολυμβήθρας υδάτων τοῦ ποτίσαι ἀπ αὐτῶν δρυμόν βλαστῶντα ξύλα·

Εκκλ. 2,6 Διέταξα καὶ ἐκτίσθησαν δεξαμεναὶ υδάτων, δια νὰ ποτίζωνται ἀπὸ αὐτὰς ὅλα τα χλοερά δένδρα του δάσους.

Εκκλ. 2,7 ἐκτησάμην δούλους καὶ παιδίσκας, καὶ οἰκογενεῖς ἐγένοντό μοι, καὶ γε κτήσις βουκολίου καὶ ποιμνίου πολλή ἐγένετό μοι ὑπὲρ πάντας τους γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ·

Εκκλ. 2,7 Ἡγόρασα ὡς κτήμα μου δούλους καὶ δούλας. Καὶ τα παιδιά, που αὐτοὶ ἐγέννησαν εἰς τα ἀνάκτορά μου, ἔγιναν

δικά μου. Απέκτησα μεγάλα κοπόδια βοϊδιών και προβάτων, περισσότερα από όσα είχαν αποκτήσει όλοι εκείνοι, που υπήρξαν προ εμού εις την Ιερουσαλήμ.

Εκκλ. 2,8 συνήγαγόν μοι και γε αργύριον και χρυσίον και περιουσιασμούς βασιλέων και των χωρών· εποίησά μοι άδοντας και αδούσας και εντρυφήματα υιών ανθρώπων, οινοχόον και οινοχόας·

Εκκλ. 2,8 Συνεκέντρωσα δια τον εαυτόν μου άργυρον και χρυσόν, θησαυρούς και περιουσίας βασιλέων και ολοκληρώνω περιοχών. Είχα προς διασκεδάσιν μου τραγουδιστάς και τραγουδιστριάς. Εκαμα ιδικάς μου και εγνώρισα όλας τας διασκεδάσεις και απολαύσεις των ανθρώπων. Είχα οινοχόους και οινοχόας, δια να με κερνούν κρασί.

Εκκλ. 2,9 και εμεγαλύνθην και προσέθηκα παρά πάντας τους γενομένους έμπροσθέν μου εν Ιερουσαλήμ· και γε σοφία μου εστάθη μοι.

Εκκλ. 2,9 Εφθασα εις μεγαλείον και δόξαν και εξεπέρασα όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι προ εμού είχαν ζήσει εις την Ιερουσαλήμ. Εν μέσω όμως όλων αυτών των μεγαλείων και των απολαύσεων η σοφία μου μου συμπαρεστάθη, ώστε να μη εκτραπώ ανεπανορθώτως.

Εκκλ. 2,10 και πάν, ό ήτησαν οι οφθαλμοί μου, ουκ αφείλον απ αυτών, ουκ απεκόλυσα την καρδίαν μου από πάσης ευφροσύνης, ότι καρδιά μου ευφράνθη εν παντί μόχθω μου, και τούτο εγένετο μερίς μου από παντός μόχθου.

Εκκλ. 2,10 Καθε τι, το οποίον επεθύμησαν οι οφθαλμοί μου, δεν τους το εστέρησα και δεν ημπόδισα την καρδίαν μου να απολαύση κάθε τέρψιν και χαράν. Η καρδιά μου απήλυσεν όλα τα αγαθά των ταλαιπωριών και των κόπων μου. Αυτό άλλωστε υπήρξε και το κέρδος όλων των κόπων της ζωής μου.

Εκκλ. 2,11 και επέβλεψα εγώ εν πάσι ποιήμασί μου, οίς εποίησαν αι χείρές μου, και εν μόχθω, ώ εμόχθησα τού ποιείν, και ιδού τα πάντα ματαιότης και προαίρεσις πνεύματος, και ουκ έστι περισσεία υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 2,11 Και έπειτα από όλας αυτάς τας τέρψεις και τας απολαύσεις έρριψα εγώ ένα βλέμμα εις όλα όσα έπραξα, εις όλα όσα κατεσκεύασαν τα χερίά μου, εις όλα όσα με κόπον και ταλαιπωρίαν ηγωνίσθην να αποκτήσω, και έβγαλα το συμπέρασμα, ότι όλα αυτά είναι ματαιότης. Κούφια ορμή παρερχομένου ανέμου και ότι δεν υπάρχει κανένα μόνιμον κέρδος, καμμία ωφέλεια κάτω από τον ήλιον.

Εκκλ. 2,12 και επέβλεψα εγώ τού ιδείν σοφίαν και περιφοράν και αφροσύνην· ότι τις άνθρωπος, ός επελεύσεται οπίσω της βουλής τα όσα εποίησεν αυτήν·

Εκκλ. 2,12 Ερριψα εγώ το βλέμμα μου, δια να ιδω και γνωρίσω τι διαφέρει η σοφία από την παραφοράν και μωρίαν των ανθρώπων. Διότι ποιός άνθρωπος εις όλον του τον βίον ακολουθεί την σοφίαν και την σύνεσιν εις τας πράξεις, τας οποίας αυτή εμπνέει και ενεργεί;

Εκκλ. 2,13 και είδον εγώ ότι εστί περισσεία τή σοφία υπέρ την αφροσύνην, ως περισσεία τού φωτός υπέρ το σκότος.

Εκκλ. 2,13 Από την παρατήρησιν και εξέτασιν αυτήν είδον εγώ, ότι υπάρχει μεγάλη υπεροχή της σοφίας απέναντι της αφροσύνης, όση υπεροχή υπάρχει στο φως απέναντι του σκότους.

Εκκλ. 2,14 τού σοφού οι οφθαλμοί αυτού εν κεφαλή αυτού, και ο άφρων εν σκότει πορεύεται και έγνων και γε εγώ ότι συνάντημα έν συναντήσεται τοίς πάσιν αυτοίς.

Εκκλ. 2,14 Οι οφθαλμοί του σοφού ανθρώπου ευρίσκονται ανοικτοί πάντοτε εις την κεφαλήν του, ώστε να βλέπη που πορεύεται και τι πράττει. Ενώ στον ασύνετον δεν υπάρχουν οφθαλμοί και βαδίζει μέσα στο σκότος. Εν τούτοις εγώ κατενόησα, ότι, παρά την διαφοράν αυτήν, ο σοφός και ο μωρός θα έχουν μίαν κοινήν συνάντησιν· θα συναντηθούν και οι δύο στον θάνατον.

Εκκλ. 2,15 και είπα εγώ εν καρδιά μου· ως συνάντημα τού άφρονος και γε εμοί συναντήσεται μοι, και ινατί εσοφισάμην εγώ; τότε περισσόν ελάλησα εν καρδιά μου, διότι ο άφρων εκ περισσεύματος λαλεί, ότι και γε τούτο ματαιότης.

Εκκλ. 2,15 Εσκέφθην, λοιπόν, εγώ εσωτερικώς και είπα στον εαυτόν μου. "Αφού, όπως θα αποθάνη ο μωρός, θα αποθάνω και εγώ, διατί τότε εκοπίασα να αποκτήσω σοφίαν;" Εσκέφθην τότε πιο πολύ από μέσα μου και είπα· "ο άφρων ομιλεί ανοησία από το περισσεύμα της καρδιάς του και η ιδική μου σοφία είναι άραγε ματαιότης.

Εκκλ. 2,16 ότι ουκ έστιν η μνήμη τού σοφού μετά τού άφρονος εις τον αιώνα, καθότι ήδη αι ημέραι ερχόμεναι τα πάντα επελήσθη· και πώς αποθανείται ο σοφός μετά τού άφρονος;

Εκκλ. 2,16 Διότι τόσον η ανάμνησις του σοφού όσον και η ανάμνησις του μωρού δεν θα μείνη αιωνία. Καθοτι αι ημέραι και οι χρόνοι, που θα ακολουθήσουν, θα κάμουν να λησμονηθούν τα πάντα. Και πως, λοιπόν, ο σοφός πεθαίνει και λησμονείται, όπως και ο ανόητος;"

Εκκλ. 2,17 και εμίσησα σύν την ζωήν, ότι πονηρόν επ εμέ το ποιήμα το πεποιημένον υπό τον ήλιον, ότι πάντα ματαιότης και προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 2,17 Αηδίασα εγώ την επίγειον ζωήν, διότι κατ' εμέ είναι ταλαιπωρία και ματαιότης κάθε έργον, που γίνεται κάτω από τον ήλιον εις την γην, διότι όλα είναι μάταια και κούφια, σαν πνοή διερχομένου ανέμου.

Εκκλ. 2,18 και εμίσησα εγώ σύν πάντα μόχθον μου, ον εγώ κοπιώ υπό τον ήλιον, ότι αφίω αυτόν τώ ανθρώπω τώ γινομένω μετ εμέ·

Εκκλ. 2,18 Και απεστράφην εγώ όλας τας ταλαιπωρίας και τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθην ζων εις την γην κάτω από τον ήλιον, διότι αυτούς τους κόπους μου τους αφήνω στον άγνωστόν μου άνθρωπον, ο οποίος θα με διαδεχθή.

Εκκλ. 2,19 και τις οίδεν ει σοφός έσται ή άφρων; και ει εξουσιάζεται εν παντί μόχθω μου, ώ εμόχθησα και ώ εσοφισάμην υπό τον ήλιον; και γε τούτο ματαιότης.

Εκκλ. 2,19 Και ποιός γνωρίζει, εάν αυτός θα είναι σοφός η ασύνετος; Και εάν αυτός θα εξουσιάζη και θα διαχειρίζεται καλώς τα αγαθά των κόπων μου, δια τα οποία εγώ σκληρά ειργάσθην και δια της σοφίας μου τα απέκτησα ζων κάτω από τον ήλιον; Και αυτό βεβαίως είναι ματαιότης.

Εκκλ. 2,20 και επέστρεψα εγώ τού αποτάξασθαι την καρδίαν μου εν παντί μόχθω μου, ώ εμόχθησα υπό τον ήλιον,

Εκκλ. 2,20 Εγύρισα τότε και απεφάσισα να κάμω την καρδίαν μου, να απαρνηθή όλους τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθην ζων εις την γην.

Εκκλ. 2,21 ότι εστί άνθρωπος, ότι μόχθος αυτού εν σοφία και εν γνώσει και εν ανδρεία, και άνθρωπος, ός ουκ εμόχθησεν εν αυτώ, δώσει αυτώ μερίδα αυτού. και γε τούτο ματαιότης και πονηρία μεγάλη·

Εκκλ. 2,21 Διότι εσκέφθην, ότι υπάρχει άνθρωπος, όπως εγώ, ο οποίος με κάθε σοφίαν και γνώσιν και δραστηριότητα εκοπίασε δια την απόκτησιν αγαθών, και άνθρωπος ο οποίος δεν εκοπίασε δι' αυτά. Και ο πρώτος θα αφήση στον δεύτερον

τα αγαθά του ως κληρονομίαν του. Αυτό βέβαια είναι μάταιον και πολύ καταθλιπτικόν.

Εκκλ. 2,22 ότι γίνεται τώ ανθρώπω εν παντί μόχθω αυτού και εν προαιρέσει καρδίας αυτού, ώ αυτός μοχθεί υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 2,22 Διότι τι απομένει στον άνθρωπον από όλον τον κόπον του, στον οποίον υπεβλήθη κάτω από τον ήλιον και από όλην την διάθεσιν της καρδίας του;

Εκκλ. 2,23 ότι πάσαι αι ημέραι αυτού αλγημάτων και θυμού περισπασμός αυτού, και γε εν νυκτί ου κοιμάται η καρδιά αυτού· και γε τούτο ματαιότης εστίν.

Εκκλ. 2,23 Διότι όλαι αι ημέραι της ζωής του ανθρώπου είναι ταλαιπωρία και κόπος και πόνος και ανησυχία, κατά δε την νύκτα δεν ησυχάζει ο νους και η καρδιά του εξ αιτίας των μεριμών του. Αυτό είναι ματαιότης.

Εκκλ. 2,24 ουκ έστιν αγαθόν ανθρώπω, ό φάγεται και ό πιέται και ό δείξει τή ψυχή αυτού αγαθόν εν μόχθω αυτού. και γε τούτο είδον εγώ ότι από χειρός τού Θεού εστιν·

Εκκλ. 2,24 Και λοιπόν δεν υπάρχει δια τον άνθρωπον άλλο αγαθόν, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θα φάγη και θα πίνη και το οποίον θα προσφέρει προς τέρψιν και ευχαρίστησιν εις την ψυχήν του· αγαθόν, το οποίον απέκτησε με τον κόπον του.

Εγώ αυτό είδον και εξηκρίβωσα επάνω εις τα πράγματα, ότι αυτό το αγαθόν έχει δοθή από το χέρι του Θεού στον άνθρωπον.

Εκκλ. 2,25 ότι τις φάγεται και τις πιέται πάρεξ αυτού;

Εκκλ. 2,25 Διότι, πράγματι, ποιός ημπορεί να φάγη και να πίνη κάτι χωρίς την θέλησιν του Θεού;

Εκκλ. 2,26 ότι τώ ανθρώπω τώ αγαθώ πρό προσώπου αυτού έδωκε σοφίαν και γνώσιν και ευφροσύνην· και τώ αμαρτάνοντι έδωκε περισπασμόν τού προσθείναι και τού συναγαγείν, τού δούναι τώ αγαθώ πρό προσώπου τού Θεού· ότι και γε τούτο ματαιότης και προαιρέσεις πνεύματος.

Εκκλ. 2,26 Διότι ο Θεός στον άνθρωπον, που τον βλέπει αγαθόν, έδωσε σοφίαν και γνώσιν και χαράν. Εις δε τον αμαρτωλόν έδωσεν αγωνιώδη απασχόλησιν, δια να θησαυρίζη και να συγκεντρώνη υλικά αγαθά, ώστε να αφήση αυτά στον άνθρωπον τον αγαθόν ενώπιον του Θεού. Αλλά και αυτά είναι ματαιότης. Κούφια πνοή του ανέμου, που έρχεται και παρέρχεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Εκκλ. 3,1 Τοίς πάσι χρόνος και καιρός τώ παντί πράγματι υπό τον ουρανόν.

Εκκλ. 3,1 Εις όλα υπάρχει ο κατάλληλος καιρός δια να πραγματοποιηθή δε κάθε έργον κάτω από τον ουρανόν, πρέπει να δοθή η κατάλληλος ευκαιρία.

Εκκλ. 3,2 καιρός τού τεκείν και καιρός τού αποθανείν, καιρός τού φυτεύσαι και καιρός τού εκτίλαι το πεφυτευμένον,

Εκκλ. 3,2 Υπάρχει ωρισμένος καιρός, που όταν συμπληρωθή, θα γίνη ο τοκετός και ωρισμένος καιρός του θανάτου, ωρισμένος ο καιρός της φυτεύσεως και ωρισμένος ο καιρός, που θα εκριζωθή το φυτευθέν.

Εκκλ. 3,3 καιρός τού αποκτείναι και καιρός τού ίασασθαι, καιρός τού καθελείν και καιρός τού οικοδομείν,

Εκκλ. 3,3 Υπάρχει ωρισμένος καιρός, που θα διαταχθή η εκτέλεσις του ενόχου, όπως και ωρισμένος καιρός να αποτραπή ο θάνατος και να του χαρισθή η ζωη. Καιρός δια να κρημνίση ο άνθρωπος, και καιρός, δια να ανοικοδόμηση.

Εκκλ. 3,4 καιρός τού κλαύσαι και καιρός τού γελάσαι, καιρός τού κόψασθαι και καιρός τού ορχήσασθαι,

Εκκλ. 3,4 Υπάρχει ωρισμένος καιρός, δια να κλαύση κανείς, και ωρισμένος καιρός δια να γελάση. Ωρισμένος καιρός δια θρήνους και κοπετούς, και ωρισμένος καιρός δια να χορεύση κανείς και εκδηλώση την χαράν του.

Εκκλ. 3,5 καιρός τού βαλείν λίθους και καιρός τού συναγαγείν λίθους, καιρός τού περιλαβείν και καιρός τού μακρυνθήναι από περιλήψεως,

Εκκλ. 3,5 Υπάρχουν περιστάσεις, που θα πετά κανείς τους λίθους ως ακρήστους, και άλλοτε που θα μαζεύη λίθους προς οικοδομήν. Άλλοτε πάλιν θα εναγκαλιζεται και άλλοτε θα απομακρύνεται από τας περιπτώξεις.

Εκκλ. 3,6 καιρός τού ζητῆσαι και καιρός τού απολέσαι, καιρός τού φυλάξαι και καιρός τού εκβαλείν,

Εκκλ. 3,6 Υπάρχει καιρός, κατά τον οποίον θα αναζητήση κανείς και θα εύρη, και καιρός κατά τον οποίον θα χάση. Άλλοτε θα αποθηκεύη και θα βάλη κατά μέρος τα συναχθέντα, και άλλοτε θα βγάλη αυτά από την αποθήκην και θα τα εξοδεύση.

Εκκλ. 3,7 καιρός τού ρήξαι και καιρός τού ράψαι, καιρός τού σιγάν και καιρός τού λαλείν,

Εκκλ. 3,7 Είναι καιρός κατά τον οποίον θα διαρρήξη κανείς τα ενδύματα του εις ένδειξιν πένθους και αποδοκιμασίας, και πάλιν είναι καιρός κατά τον οποίον θα ράψη τα ρούχα του. Καιρός σιωπής και καιρός, κατά τον οποίον έχει το δικαίωμα κανείς να ομιλήση.

Εκκλ. 3,8 καιρός τού φιλήσαι και καιρός τού μισήσαι, καιρός πολέμου και καιρός ειρήνης.

Εκκλ. 3,8 Καιρός να αγαπήση και καιρός να μισήση. Καιρός προς πόλεμον και καιρός προς σύναψιν ειρήνης.

Εκκλ. 3,9 τις περισσεια τού ποιούντος εν οίς αυτός μοχθεί;

Εκκλ. 3,9 Ποίον λοιπόν, κέρδος απομένει εις εκείνον, ο οποίος πράττει όσα ανωτέρω ελέχθησαν, και δια τα οποία κοπιάζει εις όλην του την ζωήν; Κανένα.

Εκκλ. 3,10 είδον σύν πάντα τον περισπασμόν, ον έδωκεν ο Θεός τοίς υιοίς των ανθρώπων τού περισπασθαι εν αυτώ.

Εκκλ. 3,10 Είδα εγώ και επρόσεξα ακόμη όλην την ταλαιπωρίαν και προσπάθειαν, που έδωκεν ο Θεός στους ανθρώπους, ώστε να περισπώνται συνεχώς με αυτήν.

Εκκλ. 3,11 σύμπαντα, ά έποίησε, καλά εν καιρώ αυτού, και γε σύν τον αιώνα έδωκεν εν καρδιά αυτών, όπως μη εύρη ο άνθρωπος το ποιήμα, ό έποίησεν ο Θεός απ αρχής και μέχρι τέλους.

Εκκλ. 3,11 Τα σύμπαντα όμως, όσα εδημιούργησεν ο Θεός στον κατάλληλον καιρόν των, είναι καλά λίαν. Και την αίσθησιν του χρόνου έδωκεν ο Θεός εις την διάνοιαν των ανθρώπων. Δεν επέτρεψεν όμως ο Θεός και ούτε ημπορεί ο άνθρωπος να κατανοήση το έργον του Θεού απ' αρχής μέχρι τέλους, το σχέδιον της δημιουργίας και το νόημα της Ιστορίας.

Εκκλ. 3,12 ένων ότι ουκ έστιν αγαθόν εν αυτοίς, ει μη τού ευφρανθήναι και τού ποιείν αγαθόν εν ζωή αυτού.

Εκκλ. 3,12 Κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι δεν υπάρχει άλλη ευτυχία στον άνθρωπον, ειμή το να απολαμβάνη εν μέτρω τα υλικά αγαθά και να πράττη το καλόν και την ευεργεσίαν καθ' όλον το διάστημα της ζωής του.

Εκκλ. 3,13 και γε πάς άνθρωπος, ός φάγεται και πιέται και ίδη αγαθόν εν παντί μόχθω αυτού, δόμα Θεού εστιν.

Εκκλ. 3,13 Ευτυχής είναι ακόμη ο άνθρωπος ο οποίος θα φάγη και θα πίνη και θα ίδη τα αγαθά εκ των κόπων του. Ας έχη όμως υπ' όψιν του, ότι αυτό είναι δωρεά του Θεού.

Εκκλ. 3,14 έγνων ότι πάντα, όσα εποίησεν ο Θεός, αυτά έσται εις τον αιώνα· επ αυτώ ουκ έστι προσθειναι, και απ αυτου ουκ έστιν αφελειν, και ο Θεός εποίησεν, ινα φοβηθώσιν από προσώπου αυτου.

Εκκλ. 3,14 Εγνώρισα εγώ, και γνωρίζω καλά, ότι όλα τα δημιουργήματα, που έκαμεν ο Θεός είναι αμετάβλητα και παραμένουν αιώνια. Εις κάθε έργον του Θεου δεν ημπορεί κανείς ούτε να προσθέση ούτε να αφαιρέση κάτι. Ο Θεός τα εδημιούργησε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε οι άνθρωποι, όταν τα βλέπουν, να σέβωνται αυτόν και να υποτάσσωνται στο θέλημά του.

Εκκλ. 3,15 το γενόμενον ήδη εστί, και όσα τού γίνεσθαι, ήδη γέγονε, και ο Θεός ζητήσκει τον διωκόμενον.

Εκκλ. 3,15 Εκείνο το οποίον έχει ήδη γίνει, υπάρχει. Εκείνο το οποίον μέλλει να γίνη, ενώπιον του Θεου είναι ωσάν να έχη γίνει. Ο δε Θεός της δικαιοσύνης θα αναζητήσκει και θα υπερασπίσκει αυτόν, που αδικώς καταδιώκεται.

Εκκλ. 3,16 Καί έτι είδον υπό τον ήλιον τόπον της κρίσεως, εκεί ο ασεβής, και τόπον τού δικαίου, εκεί ο ασεβής.

Εκκλ. 3,16 Είδα ακόμη εγώ κάτω από τον ήλιον επάνω εις την γην τα δικαστήρια. Και εκεί εκάθητο ο ασεβής ως κριτής, δια να δικάσκει. Είδα ότι στον τόπον, όπου έπρεπε να κάθεται ο δίκαιος, εκάθητο ο ασεβής.

Εκκλ. 3,17 και είπα εγώ εν καρδιά μου· σύν τον δίκαιον και σύν τον ασεβή κρινει ο Θεός, ότι καιρός τώ παντί πράγματι και επί παντί τώ ποιήματι εκεί.

Εκκλ. 3,17 Εσκέφθην, λοιπόν, εγώ από μέσα μου και είπα· “ο Θεός θα κρίνει δικαίως τον δίκαιον και τον ασεβή, διότι δια κάθε πράγμα και δια κάθε έργον θα έλθη ο κατάλληλος καιρός· της αμοιβής η της τιμωρίας”.

Εκκλ. 3,18 είπα εγώ εν καρδιά μου περι λαλιάς υιών τού ανθρώπου, ότι διακρινει αυτούς ο Θεός, και τού δείξει ότι αυτοί κτήνη εισί.

Εκκλ. 3,18 Εσκέφθην εγώ από μέσα μου και είπα· ότι ο Θεός θα ξεχωρίσκει τότε τους ανθρώπους και θα φανερώσκει, ότι οι αμαρτωλοί άνθρωποι δεν διαφέρουν από τα κτήνη, παρά μόνον κατά την λαλιάν.

Εκκλ. 3,19 και γε αυτοίς συνάντημα υιών τού ανθρώπου και συνάντημα τού κτήνους, συνάντημα έν αυτοίς· ως ο θάνατος τούτου, ούτως και ο θάνατος τούτου, και πνεύμα έν τοίς πάσι· και τι επερίσσεισεν ο άνθρωπος παρά το κτήνος; ουδέν, ότι πάντα ματαιιότης.

Εκκλ. 3,19 Διότι το τέλος όλων των ανθρώπων και το τέλος του κτήνους είναι το ίδιο. Θα συναντηθούν στον θάνατον. Οπως είναι ο θάνατος του ζώου, έτσι είναι και ο σωματικός θάνατος του ανθρώπου. Και εις όλους, ανθρώπους και ζώα, φαίνεται, σαν να υπάρχει το ίδιο πνεύμα. Και επομένως από απόψεως φυσιολογικής τι εκέκρησεν ο άνθρωπος περισσότερο από το κτήνος; Τιποτε, διότι όλα είναι μάταια.

Εκκλ. 3,20 τα πάντα εις τόπον ένα· τα πάντα εγένετο από τού χόος, και τα πάντα επιστρέφει εις τον χούν.

Εκκλ. 3,20 Τα πάντα, ζώα και άνθρωποι, θα κατανήσουν εις ένα τόπον· εις την γην. Ολα εγιναν από το χώμα και όλα θα επιστρέψουν στο χώμα.

Εκκλ. 3,21 και τις οίδε το πνεύμα υιών τού ανθρώπου, ει αναβαίνει αυτό άνω, και το πνεύμα τού κτήνους, ει καταβαίνει αυτό κάτω εις την γήν;

Εκκλ. 3,21 Και ποιός, αλήθεια, βάσει μόνον της ανθρωπίνης σοφίας, γνωρίζει, αν η ψυχή του ανθρώπου μετά τον θάνατον ανεβαίνει προς τα επάνω στον ουρανόν και η πνοή του κτήνους κατεβαίνει κάτω εις την γην;

Εκκλ. 3,22 και είδον ότι ουκ έστιν αγαθόν ει μη ό ευφρανθήσεται ο άνθρωπος εν ποιήμασιν αυτου, ότι αυτό μερίς αυτου· ότι τις άξει αυτόν τού ιδειν εν ώ εάν γένηται μετ αυτόν;

Εκκλ. 3,22 Είδον επάνω εις τα πράγματα και κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι δεν υπάρχει αγαθόν εις τα έργα και τους κόπους του ανθρώπου, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θα απολαμβάνη κατά το διάστημα της ζωής του. Αυτή είναι η κληρονομία του και το μεριδιόν του. Διότι ποιός άλλος άνθρωπος είναι δυνατόν να οδηγήσκει αυτόν, δια να μάθει, τι θα του συμβή μετά τον θάνατον, δηλαδή εις την μέλλουσαν ζωήν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Εκκλ. 4,1 Καί επέστρεψα εγώ και είδον σύν πάσας τας συκοφαντίας τας γενομένας υπό τον ήλιον· και ιδού δάκρυον των συκοφαντουμένων, και ουκ έστιν αυτοίς παρακαλών, και από χειρός συκοφαντούντων αυτοίς ισχύς, και ουκ έστιν αυτοίς παρακαλών.

Εκκλ. 4,1 Περιήλθον με τον νουν την οικουμένην και είδα όλας τας καταδυναστεύσεις, αι οποίαι έγιναν και γίνονται κάτω από τον ήλιον. Είδα τα δάκρυα των καταδυναστευομένων και δεν υπήρχε κανείς να τους βοηθήσκει και να τους παρηγορήσκει. Ο εκβιασμός και η καταδυναστευσις αυτών προέρχεται εκ μέρους ισχυρών, αλλά αδικων, ανθρώπων. Και δεν ευρίσκειται κανείς, ο οποίος να τους ενισχύσει και παρηγορήσει.

Εκκλ. 4,2 και επήνεσα εγώ σύν πάντας τους τεθηκότας τους ήδη αποθανόντας υπέρ τους ζώντας, ότι αυτοί ζώσιν έως τού νύν·

Εκκλ. 4,2 Και εμακάρισα εγώ τότε όλους τους νεκρούς, αυτούς οι οποίοι έχουν ήδη αποθάνει, περισσότερο από τους ζωντανούς, διότι αυτοί ζουν ακόμη μέχρι τώρα.

Εκκλ. 4,3 και αγαθός υπέρ τους δύο τούτους όστις ούπω εγένετο, ός ουκ είδε σύν το ποιήμα το πονηρόν το πεποιημένον υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 4,3 Και εκ των δύο τούτων ευτυχέστερος είναι εκείνος, που δεν εγεννήθη ακόμη και δεν έλαβε πείραν των αδικιών, αι οποίαι γίνονται ανά την υφήλιον.

Εκκλ. 4,4 Καί είδον εγώ σύν πάντα τον μόχθον και σύν πάσαν ανδρείαν τού ποιήματος, ότι αυτό ζήλος ανδρός από τού εταίρου αυτου· και γε τούτο ματαιιότης και προαιρέσις πνεύματος.

Εκκλ. 4,4 Είδα επίσης εγώ όλον τον μόχθον και όλην την δραστηριότητα των ανθρώπων δια τα έργα των. Και διεπίστωσα, ότι η δραστηριότης αυτή προκαλεί ζηλοφθονία και ανταγωνισμόν του ενός ανθρώπου εναντίον του άλλου. Και αυτό ακριβώς είναι ματαιιότης· πνοή ανέμου που φεύγει.

Εκκλ. 4,5 ο άφρων περιέβαλε τας χείρας αυτου και έφαγε τας σάρκας αυτου.

Εκκλ. 4,5 Ο άμυαλος και τεμπέλης εσταύρωσε τα χέρια του και από την πείναν έλυωσαν αι σάρκες του.

Εκκλ. 4,6 αγαθόν πλήρωμα δρακός αναπαύσεως υπέρ πληρώματα δύο δρακόν μόχθου και προαιρέσεως πνεύματος.

Εκκλ. 4,6 Προτιμότερον εγώ θεωρώ μία χούφταν γεμάτην με αγαθά, αλλά με κάποιαν άνεσιν αποκτηθέντα, παρά δύο χούφτες αγαθών, που απεκτήθησαν με μόχθον και απληστίαν ψυχής.

Εκκλ. 4,7 Καί επέστρεψα εγώ και είδον ματαιότητα υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 4,7 Περιήλθον εγώ τας κοινωνίας και είδα άλλας ματαιότητας ανά την υψηλιον.

Εκκλ. 4,8 Έστιν εις, και ουκ έστι δευτερος, και γε υιός και γε αδελφός ουκ έστιν αυτώ και ουκ έστι πειρασμός τώ παντί μόχθω αυτου, και γε οφθαλμός αυτου ουκ εμπίπλεται πλουτου. και τίνι εγώ μοχθώ και στερισκώ την ψυχήν μου από αγαθωσύνης; και γε τούτο ματαιότης και περισπασμός πονηρός εστι.

Εκκλ. 4,8 Ευρίσκεται ένας και μόνος άνθρωπος, δεν έχει δευτερον από την αυτήν στέγην, δεν υπάρχει εις αυτόν ούτε παιδί ούτε αδελφός· και εν τούτοις οι μόχθοι του είναι απεριόριστοι. Το μάτι του δεν χορταίνει από πλούτον και υλικά αγαθά. Ποτέ δεν εσκέφθη και δεν ειπε: "δια ποίον, λοιπόν, εγώ κοπιάζω και στερώ την ζωήν μου από τα υλικά αγαθά;" Η άσβεστος αυτή επιθυμία των υλικών αγαθών είναι ματαιία και καταθλιπτική προσπάθεια.

Εκκλ. 4,9 αγαθοί οι δύο υπέρ τον ένα, οίς εστιν αυτοίς μισθός αγαθός εν μόχθω αυτών·

Εκκλ. 4,9 Ευτυχέστεροι και εξυηρητικώτεροι, δια τον εαυτόν των είναι οι δύο από τον ένα. Διότι εις αυτούς, λόγω της συνεργασίας των, υπάρχει ο μισθός και η ανταμοιβή των κόπων των.

Εκκλ. 4,10 ότι εάν πέσωσιν, ο εις εγερεί τον μέτοχον αυτου, και ουαί αυτώ τώ ενί, όταν πέση και μη ή δευτερος εγειραι αυτόν.

Εκκλ. 4,10 Εάν δε πέσουν, ο ένας θα τρέξει να σηκώση τον σύντροφόν του. Αλλοίμονον όμως στον ένα, όταν πέση και δεν θα είναι κανείς άλλος να τον σηκώση.

Εκκλ. 4,11 και γε εάν κοιμηθώσι δύο, και θέρημ αυτοίς· και ο εις πώς θερμανθή;

Εκκλ. 4,11 Εάν κοιμηθούν και οι δύο μαζί, θα ζεσταθούν· ο ένας μόνος του πως θα ζεσταθή;

Εκκλ. 4,12 και εάν επικραταιωθή ο εις, οι δύο στήσονται κατέναντι αυτου, και το σπαρτίον το έντριτον ου ταχέως αποραγήσεται.

Εκκλ. 4,12 Και εάν παρουσιασθή εχθρός ικανός να επικρατήση εναντίον του ενός εξ αυτών, οι δύο μαζί θα αντιπαραταχθούν εναντίον του. Τριπλά στριμμένον σχοινίον δεν σπάζει εύκολα.

Εκκλ. 4,13 Αγαθός παις πένης και σοφός υπέρ βασιλέα πρεσβύτερον και άφρονα, ός ουκ έγνω τού προσέχειν έτι·

Εκκλ. 4,13 Είναι ανώτερος ένας νεαρός και πτωχός, αλλά συνετός, άνθρωπος από βασιλέα γέροντα αλλά άμυαλον, ο οποίος δεν έμαθε να δίδη προσοχήν εις τας ορθάς υποδείξεις.

Εκκλ. 4,14 ότι εξ οικου των δεσμιών εξελεύσεται τού βασιλεύσαι, ότι και γε εν βασιλεία αυτου εγενήθη πένης.

Εκκλ. 4,14 Ο νεαρός αλλά συνετός άνθρωπος, έστω και αν εγενήθη εις τα δεσμά της δουλείας, δύναται να εξέλθη από αυτήν και να γίνη βασιλεύς, καιτοι κατά τα διάστημα της βασιλείας του ασυνέτου βασιλέως αυτός είχε γεννηθή πτωχός.

Εκκλ. 4,15 είδον σύν πάντας τους ζώντας τους περιπατούντας υπό τον ήλιον μετά τού νεανίσκου τού δευτέρου, ός στήσεται αντ αυτου·

Εκκλ. 4,15 Είδα εγώ όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι ζουν εις την περιοχήν εκείνην να συντάσσωνται και να περικυκλώνουν τον δευτερον, δηλαδή τον νεαρόν συνετόν άνθρωπον, ο οποίος έγινε βασιλεύς αντί του πρώτου.

Εκκλ. 4,16 ουκ έστι περασμός τώ παντί λαώ, τοίς πάσιν, όσοι εγένοντο έμπροσθεν αυτών· και γε οι έσχατοι ουκ ευφρανθήσονται εν αυτώ· ότι και γε τούτο ματαιότης και προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 4,16 Αναρίθμητα ήσαν τα πλήθη του λαού, που επροπορεύοντο έμπροσθεν από αυτόν και τον επευφημούσαν.

Κατόπιν όμως οι μεταγενέστεροι δεν θα είναι ευχαριστημένοι με αυτόν. Θα έχη σβήσει ο ενθουσιασμός των· και τούτο είναι ματαιότης και κυνήγημα κενού αέρος.

Εκκλ. 4,17 Φύλαξον τον πόδα σου, εν ώ εάν πορεύη εις οίκον τού Θεού, και εγγύς τού ακούειν· υπέρ δόμα των αφρόνων θυσία σου, ότι ουκ εισίν ειδότες τού ποιήσαι κακόν.

Εκκλ. 4,17 Πρόσεξε καλά, όταν βαδίζης προς τον ναόν του Θεού πλησίαζε να ακούης και να υπακούης στον νόμον του Κυρίου. Η θυσία σου ας είναι ανωτέρα από τα δώρα των αμαρτωλών, οι οποίοι δεν έχουν συναίσθησιν, όταν πράττουν το κακόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Εκκλ. 5,1 Μή σπεύδε επί στόματί σου, και καρδιά σου μη ταχυνάτω τού εξενέγκαι λόγον πρό προσώπου τού Θεού· ότι ο Θεός εν τώ ουρανώ άνω, και σύ επί της γής. διά τούτο έστωσαν οι λόγοι σου ολίγοι.

Εκκλ. 5,1 Ας μη σπεύδη το στόμα σου να ομιλήση, και η καρδιά σου ας μη βιάζεται να βγάξη λόγια, όταν ευρίσκεισαι ενώπιον του Κυρίου. Διότι ο Θεός, ενώπιον του οποίου παρίστασαι, είναι επάνω στον ουρανόν άπειρος και μέγας. Και συ είσαι κάτω εις την γην μικρός. Δι' αυτό τα λόγια σου ενώπιον του Θεού ας είναι ολίγα και συνετά.

Εκκλ. 5,2 ότι παραγίνεται ενύπνιον εν πλήθει πειρασμού και φωνή άφρονος εν πλήθει λόγων.

Εκκλ. 5,2 Διότι όπως το όνειρα τα παράλογα και ανόητα κατά κανόνα οφείλονται εις τας πολλές βιοτικές μερίμνας, έτσι και η προσευχή του άφρονος είναι ανόητος πολυλογία.

Εκκλ. 5,3 καθώς αν εύξη ευχήν τώ Θεώ, μη χρονίσης τού αποδούναι αυτήν, ότι ουκ έστι θέλημα εν άφροσι· σύ ούν όσα εάν εύξη, απόδος.

Εκκλ. 5,3 Όταν κατά την προσευχήν σου κάμης κάποιο τάξιμον στον Θεόν, μη βραδύνης να το εκπληρώσης. Διότι ο Θεός δεν ευαρεστείται στους αμύαλους, οι οποίοι τάζουν και δεν εκπληρώνουν το τάξιμό των. Συ όμως όσα θα τάξης πρέπει και να τα δώσεις στον Θεόν.

Εκκλ. 5,4 αγαθόν το μη εύξασθαί σε ή το εύξασθαί σε και μη αποδούναι.

Εκκλ. 5,4 Προτιμότερον είναι να μη τάξης τίποτε, παρά να τάξης και να μη το εκπληρώσης.

Εκκλ. 5,5 μη δώς το στόμα σου τού εξαμαρτήσαι την σάρκα σου και μη είπης πρό προσώπου τού Θεού, ότι άγνοιά εστιν, ίνα μη οργισθή ο Θεός επί φωνή σου και διαφθείρη τα ποιήματα χειρών σου.

Εκκλ. 5,5 Μη αφήσης το στόμα σου κατά την ώραν της προσευχής να διαπράξη απέναντι σου το σφάλμα και να προβή εις μεγάλο τάξιμο, δια το οποίον δικαιολογούμενος ενώπιον του Θεού θα είπης ότι εξ άγνοίας έταξες ανεκπλήρωτον τάξιμον, δια να μη οργισθή ο Θεός εξ αιτίας της ακρίτου προσευχής σου και καταστρέψη τα έργα των χειρών σου.

Εκκλ. 5,6 ότι εν πλήθει ενυπνίων και ματαιοτήτων και λόγων πολλών, ότι σύ τον Θεόν φοβού.

Εκκλ. 5,6 Όπως τα πλήθη των ονείρων είναι ματαιότης, έτσι και τα πολλά λόγια κατά την ώραν της προσευχής. Συ όμως πρέπει να ευλαβήσαι τον Θεόν και να προσεύχεσαι με σύνεσιν και φόβον.

Εκκλ. 5,7 Εάν συκοφαντίαν πένητος και αρπαγήν κρίματος και δικαιοσύνης ίδης εν χώρα, μη θαυμάσης επί τώ πράγματι· ότι υψηλός επάνω υψηλού φυλάξει, και υψηλοί επ αυτοίς.

Εκκλ. 5,7 Εάν εις κάποιαν χώραν ίδης καταδυνάστευσιν πτωχού, κατάχρησιν και καταπάτησιν δικαιοσύνης, μη έκπλαγής δια το γεγονός αυτό. Διότι επάνω από τον ισχυρόν, που αδικεί τον πένητα, υπάρχει άλλος ισχυρότερος και άλλοι ακόμη ισχυρότεροι επάνω από αυτούς, οι οποίοι αδικούν και καταπιέζουν τους κατωτέρους των.

Εκκλ. 5,8 και περισσειά γής επί παντί εστι, βασιλεύς τού αγρού ειργασμένου.

Εκκλ. 5,8 Είναι όμως πλεονέκτημα και συμφέρον δια μίαν εύφορον και καλλιεργημένην χώραν να έχη βασιλέα σοφόν και δίκαιον.

Εκκλ. 5,9 Αγατών αργύριον ου πλησθήσεται αργυρίον· και τις ηγάπησεν εν πλήθει αυτών γένημα; και γε τούτο ματαιότης.

Εκκλ. 5,9 Εκείνος που αγαπά με πάθος τα χρήματα, δεν θα χορτάση ποτέ από χρήματα. Και ποίον κέρδος απεκόμισε κανείς από τα πολλά πλούτη και τους τόκους αυτών; Και αυτό το χρήμα είναι ματαιότης.

Εκκλ. 5,10 εν πλήθει αγαθωσύνης επληθύνθησαν έσθοντες αυτήν· και τι ανδρεία τώ παρ αυτής ότι αλλ ή τού οράν οφθαλμοίς αυτού;

Εκκλ. 5,10 Οπου υπάρχουν πολλά υλικά αγαθά, εκεί θα υπάρχουν και πολλοί, οι οποίοι θα τα κατατρώνουν. Και κατά τι θα ωφεληται ο κύριος των αγαθών αυτών; Θα βλέπη μόνον με τα μάτια του τους άλλους, να απολαμβάνουν τα ιδικά του αγαθά.

Εκκλ. 5,11 γλυκύς ύπνος τού δούλου ει ολίγον και ει πολύ φάγεται και τώ εμπλησθέντι τού πλουτήσαι ουκ έστιν αφίαν αυτόν τού υπνώσαι.

Εκκλ. 5,11 Ο ύπνος του δούλου είναι γλυκύς και αναπαιτικός, εάν είτε ολίγον είτε πολύ φάγη. Εκείνος όμως ο οποίος έχει γεμίσει από πλήθος υλικών αγαθών, δεν δύναται εξ αιτίας των φροντίδων του πλούτου, να εύρη γλυκύν ύπνον.

Εκκλ. 5,12 έστιν αρωστία, ήν είδον υπό τον ήλιον, πλούτον φυλασόμενον τώ παρ αυτού εις κακίαν αυτώ,

Εκκλ. 5,12 Υπάρχει όμως και ένα άλλο κακόν, το οποίον εγώ είδα. Μια άλλη αρρώστια κάτω από τον ήλιον. Και αυτό είναι ο πλούτος, που φυλάσσεται και ο οποίος επιφυλάσσει βλάβας εις εκείνον, που τον έχει.

Εκκλ. 5,13 και απολείται ο πλούτος εκείνος εν περιπασμώ πονηρώ, και εγέννησεν υιόν, και ουκ έστιν εν χειρί αυτού ουδέν.

Εκκλ. 5,13 Και ο πλούτος εκείνος θα χαθή εις μίαν κακήν ώραν. Ο δε τέως πλούσιος εγέννησε παιδί και δεν θα αφήση τίποτε από τα πλούτη του εις τα χέρια αυτού.

Εκκλ. 5,14 καθώς εξήλθεν από γαστρος μητρος αυτού γυμνός, επιστρέψει τού πορευθήναι ως ήκει, και ουδέν ου λήψεται εν μόχθω αυτού, ίνα πορευθή εν χειρί αυτού.

Εκκλ. 5,14 Καθε άνθρωπος εβγήκε γυμνός από την κοιλίαν της μητρος του. Ετσι και γυμνός, όπως ήλθε, θα επιστρέψη εις την γην. Τιποτε από τους κόπους του δεν θα πάρη εις τα χέρια του, όταν πορευθή στον τάφον του.

Εκκλ. 5,15 και γε τούτο πονηρά αρωστία· ώσπερ γάρ παραγένετο, ούτως και απελεύσεται, και τις η περισσειά αυτού, ή μοχθεί εις άνεμον;

Εκκλ. 5,15 Τούτο δε, η ιδιοτελής συγκέντρωσις μεγάλου πλούτου, είναι φοβερά αρρώστια, μεγάλη συμφορά. Διότι όπως γυμνός ήλθεν ο άνθρωπος στον κόσμον, έτσι και γυμνός θα απέλθη από αυτόν. Ποιά λοιπόν η ωφέλειά του από τα αγαθά των κόπων του, τα οποία διεσκόρπισεν ο άνεμος;

Εκκλ. 5,16 και γε πάσαι αι ημέραι αυτού εν σκότει και εν πένθει και θυμώ πολλώ και αρωστία και χόλω.

Εκκλ. 5,16 Ολοι αι ημέραι της ζωής του αχορτάστου πλουσιού είναι βυθισμένοι στο σκότος, εις την λύπην εξ αιτίας του πλούτου του. Διέρχεται αυτάς με ταραχήν και οδύνην και πικρίαν.

Εκκλ. 5,17 Ιδού είδον εγώ αγαθόν, ό εστι καλόν, τού φαγείν και τού πιείν και τού ιδείν αγαθωσύνην εν παντί μόχθω αυτού, ώ εάν μοχθή υπό τον ήλιον αριθμόν ημερών ζωής αυτού, ών έδωκεν αυτώ ο Θεός· ότι αυτό μερίς αυτού.

Εκκλ. 5,17 Ιδού όμως ποίον καλόν εγώ ευρήκα ως ευτυχίαν του ανθρώπου. Να φάγη και να πίνη, να απολαύση τα υλικά αγαθά, τα οποία με τον δίκαιον κόπον του απέκτησεν εντίμως εργαζόμενος υπό τον ήλιον όλες τας ημέρας της ζωής του, τας οποίας του εχάρισεν ο Θεός. Αυτό θα είναι το μεριδίόν του και το κέρδος του.

Εκκλ. 5,18 και γε πάς άνθρωπος, ώ έδωκεν αυτώ ο Θεός πλούτον και υπάρχοντα και εξουσίασεν αυτώ φαγείν απ αυτού και λαβείν το μέρος αυτού και τού ευφρανθήναι εν μόχθω αυτού, τούτο δόμα Θεού εστιν.

Εκκλ. 5,18 Εις άνθρωπον στον οποίον ο Θεός έδωκε πλούτον και αγαθά και του έδωκε συγχρόνως το δικαίωμα να τρώγη από αυτά, να τα κατέχη χωρίς αγωνιώδεις μεριμνας και να χαιρείται τα αγαθά των κόπων του, αυτό είναι δώρον του Θεού.

Εκκλ. 5,19 ότι ου πολλά μνησθήσεται τας ημέρας της ζωής αυτού· ότι ο Θεός περισπά αυτόν εν ευφροσύνη καρδιάς αυτού.

Εκκλ. 5,19 Αυτός ο άνθρωπος είναι ευτυχής, διότι δεν θα βασανίζεται με πλήθος προβλημάτων καθ' όλες τας ημέρας της ζωής του. Και τούτο, διότι ο Θεός του έδωσεν αυτήν την ευχάριστον απασχόλησιν. Να ευφραίνεται η καρδιά του με τα αγαθά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Εκκλ. 6,1 Έστι πονηρία, ήν είδον υπό τον ήλιον, και πολλή εστιν επί το άνθρωπον·

Εκκλ. 6,1 Υπάρχει ένα κακόν, που είδα εγώ εις την γην κάτω από τον ήλιον, και αυτό είναι, πολύ μεγάλο και καταθλίβει τους ανθρώπους·

Εκκλ. 6,2 ανήρ, ώ δώσει αυτώ ο Θεός πλούτον και υπάρχοντα και δόξαν, και ουκ έστιν υστερών τή ψυχή αυτού από πάντων, ών επιθυμήσει, και ουκ εξουσιάζει αυτώ ο Θεός τού φαγείν απ αυτού, ότι ανήρ ξένος φάγεται αυτόν· τούτο ματαιότης και αρωστία πονηρά εστι.

Εκκλ. 6,2 να υπάρξη δηλαδή ένας άνθρωπος, στον οποίον ο Θεός να δώσει πλούτον, υλικά αγαθά και δόξαν, να μη στερηται από τίποτε, όσα επιθυμεί η ψυχή του, και όμως να μη επιτρέψη ο Θεός εις αυτόν να απολαύση τα αγαθά του, να φάγη και να χορτάση από αυτά· αλλά να παραχωρήση ο Θεός να του τα φάγη άλλος άνθρωπος, ξένος. Αυτό είναι ματαιότης, αρρώστια κακή δια τον άνθρωπον.

Εκκλ. 6,3 εάν γεννήση ανήρ εκατόν και έτη πολλά ζήσεται, και πλήθος ό,τι έσονται αι ημέραι ετών αυτού, και ψυχή αυτού ου πλησθήσεται από της αγαθωσύνης, και γε ταφή ουκ εγένετο αυτώ, είπα· αγαθόν υπέρ αυτόν το έκτρωμα,

Εκκλ. 6,3 Εάν ένας πλούσιος άνθρωπος αποκτήση έστω και εκατόν παιδιά και ζήση πολλά έτη και αι ημέραι της ζωής του είναι πάρα πολλαί, αλλά δεν θα η μπορέση να χορτάση και απολαύση η ψυχή του τα αγαθά του, εις δε το τέλος ούτε

κηδείαν και ταφήν δεν θα του κάμουν, τότε εγώ είπα προτιμότερον από αυτόν είναι το έκτρωμα,

Εκκλ. 6,4 ότι εν ματαιότητι ήλθε και εν σκότει πορεύεται, και εν σκότει όνομα αυτού καλυφθήσεται.

Εκκλ. 6,4 το οποίον εγεννήθη παράκαιρα, μετέβη αμέσως στο σκότος του θανάτου και η ύπαρξις του θα καλυφθή από το σκότος του άδου.

Εκκλ. 6,5 και γε ήλιον ουκ είδε και ουκ έγνω, ανάπαυσις τούτω υπέρ τούτον.

Εκκλ. 6,5 Αυτό το έκτρωμα δεν είδε τον ήλιον, δεν εγνώρισε τον εαυτόν του και τον κόσμο, και όμως ανεπαύθη καλύτερον από τον άνθρωπον εκείνον.

Εκκλ. 6,6 και ει έζησε χιλίων ετών καθόδους και αγαθωσύνην ουκ είδε, μη ουκ εις τόπον ένα πορεύεται τα πάντα;

Εκκλ. 6,6 Και αν ακόμη ο πολύτεκνος πλούσιος έζησε χίλια έτη, δεν απήλαυσεν όμως τα αγαθά του, τι το όφελος; Μηπως στον ίδιον τόπον του θανάτου δεν πηγαίνουν όλοι, και ο χιλιόχρονος πλούσιος και το έκτρωμα;

Εκκλ. 6,7 Πάς μόχθος ανθρώπου εις στόμα αυτού, και γε η ψυχή ου πληρωθήσεται.

Εκκλ. 6,7 Καθε άπληστος άνθρωπος κοπιάζει και μοχθεί δι' ένα σκοπόν· να φάγη και να πίνη. Και όμως η ψυχή του ποτέ δεν χορταίνει.

Εκκλ. 6,8 ότι τις περισσειά τώ σοφώ υπέρ τον άφρονα; διότι ο πένης οίδε πορευθήναι κατέναντι της ζωής.

Εκκλ. 6,8 Ποία όμως είναι η υπεροχή του σοφού απέναντι του ασυνέτου; Ο σοφός, και αν ακόμη είναι πτωχός, γνωρίζει πως να πορεύεται τον δρόμον της ζωής του· ενώ ο ασύνετος το αγνοεί.

Εκκλ. 6,9 αγαθόν όραμα οφθαλμών υπέρ πορευόμενον ψυχή και γε τούτο ματαιότης και προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 6,9 Προτιμότερον είναι το αγαθόν, το οποίον έχει κανείς τώρα ενώπιον των οφθαλμών του και το απολαμβάνει, παρά το μελλοντικόν, το οποίον φαντάζεται και προσμένει η ψυχή του. Αυτό είναι ματαιότης και κυνήγημα ανέμου.

Εκκλ. 6,10 Εί τι εγένετο, ήδη κέκληται όνομα αυτού, και εγνώσθη ό εστιν άνθρωπος, και ου δυνήσεται κριθήναι μετά τού ισχυροτέρου υπέρ αυτών·

Εκκλ. 6,10 Εκείνο που αποτελεί γεγονός και έχει λάβει ύπαρξιν, επήρην επίσης και το όνομά του. Είναι γνωστή η ασθενής φύσις του ανθρώπου και δεν θα η μπορέση αυτός να αντιμετωρηθή με τον ισχυρότερόν του, δηλαδή με τον Θεόν.

Εκκλ. 6,11 ότι εισί λόγοι πολλοί πληθύνοντες ματαιότητα. τι περισσόν τώ ανθρώπω;

Εκκλ. 6,11 Επομένως κάθε συζήτησις και αντιλογία των ανθρώπων προς τον Θεόν είναι ανωφελής και επιβλαβής. Ποία, λοιπόν, η ωφέλεια του ανθρώπου, ώστε να ομιλή έτσι προς τον Θεόν; Καμμία.

Εκκλ. 6,12 ότι τις οίδεν αγαθόν τώ ανθρώπω εν τή ζωή αριθμόν ζωής ημερών ματαιότητος αυτού; και εποίησεν αυτά εν σκιά· ότι τις απαγγελεί τώ ανθρώπω, τι έσται οπίσω αυτού υπό τον ήλιον;

Εκκλ. 6,12 Διότι ποιός γνωρίζει ακριβώς, τι είναι αγαθόν και συμφέρον στον άνθρωπον κατά τας ημέρας της ματαίας αυτού επιγείου ζωής; Αι ημέραι του παρέρχονται ως άν σκία και ποιός θα αναγγείλη στον άνθρωπον, τι θα συμβή έπειτα από αυτόν εδώ εις την γην κάτω από τον ήλιον;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Εκκλ. 7,1 Αγαθόν όνομα υπέρ έλαιον αγαθόν και ημέρα τού θανάτου υπέρ ημέραν γεννήσεως.

Εκκλ. 7,1 Το καλόν όνομα είναι προτιμότερον και από το καλύτερον μύρον. Και από την ημέραν της γεννήσεως είναι προτιμότερα η ημέρα του θανάτου, διότι είναι εκδημία προς την αιωνιότητα.

Εκκλ. 7,2 αγαθόν πορευθήναι εις οίκον πένθους ή ότι πορευθήναι εις οίκον πότου, καθότι τούτο τέλος παντός ανθρώπου, και ο ζών δώσει αγαθόν εις καρδιαν αυτού.

Εκκλ. 7,2 Προτιμότερον και ωφελιμώτερον είναι να επισκεφθή κανείς σπίτι, όπου υπάρχει πένθος, παρά να μεταβή εις οίκον, όπου παρατίθεται συμπόσιον. Διότι ο θάνατος είναι η κατάληξις του κάθε ανθρώπου. Και ο άνθρωπος, που ευρίσκεται εν τη ζωή, ας δεχθή αυτάς τας σκέψεις και θα δώση έτσι κάτι αγαθόν εις την καρδιαν του.

Εκκλ. 7,3 αγαθόν θυμός υπέρ γέλωτα, ότι εν κακία προσώπου αγαθυνθήσεται καρδιά.

Εκκλ. 7,3 Η σοβαρότης είναι προτιμότερα από τον γέλωτα. Διότι με την σοβαράν όψιν του προσώπου και του ήθους χαρή η καρδιά.

Εκκλ. 7,4 καρδιά σοφών εν οίκω πένθους, και καρδιά αφρόνων εν οίκω ευφροσύνης.

Εκκλ. 7,4 Η ψυχή και ο νους των συνετών ανθρώπων σκέπτεται το σπίτι, που πενθεί, και μορφώνεται στον αγαθόν. Ο νους όμως των ασυνέτων τρέχει στους τόπους της ασωτίας και της διασκεδάσεως.

Εκκλ. 7,5 αγαθόν το ακούσαι επιτίμησιν σοφού υπέρ άνδρα ακούοντα άσμα αφρόνων·

Εκκλ. 7,5 Καλύτερος είναι εκείνος, που ακούει παρατήρησιν και επίπληξιν εκ μέρους ενός σοφού και ευσεβούς ανθρώπου, από εκείνον ο οποίος ακούει τραγούδια ανοήτων.

Εκκλ. 7,6 ως φωνή ακανθών υπό τον λέβητα, ούτως γέλωσ των αφρόνων· και γε τούτο ματαιότης.

Εκκλ. 7,6 Ωσάν το τρίζιμο, που κάνουν τα αγκάθια, τα οποία καίονται κάτω από το καζάνι, έτσι είναι η διασκέδασις και το γέλιο των αφρόνων. Και αυτό βεβαίως είναι ματαιότης.

Εκκλ. 7,7 ότι η συκοφαντία περιφέρει σοφόν και απόλλυσι την καρδιαν ευτονίας αυτού.

Εκκλ. 7,7 Η καταδυναστευσις και η εκμετάλλευσις κάμνει και αυτόν τον σοφόν να παραφέρεται, και την καρδιαν του να χάνη την γενναιότητά της.

Εκκλ. 7,8 αγαθή εσχάτη λόγων υπέρ αρχήν αυτού, αγαθόν μακρόθυμος υπέρ υψηλόν πνεύματι.

Εκκλ. 7,8 Προτιμότερα είναι η καλή έκβασις των λόγων, παρά η αρχή των. Προτιμότερος είναι ο υπομονητικός και μακρόθυμος άνθρωπος, από τον εγωϊστήν και υψηλόφρονα.

Εκκλ. 7,9 μη σπεύδης εν πνευματί σου τού θυμούσθαι, ότι θυμός εν κόλπω αφρόνων αναπαύσεται.

Εκκλ. 7,9 Μη σπεύδης να ταραχθής και οργισθής, διότι ο θυμός εγκαθίσταται μονίμως εις την καρδιαν των ανοήτων ανθρώπων, των οποίων και αποτελεί χαρακτηριστικόν γνώρισμα.

Εκκλ. 7,10 μη είπης· τι εγένετο ότι αι ημέραι αι πρότεραι ήσαν αγαθαί υπέρ ταύτας; ότι ουκ εν σοφία επηρώτησας περι τούτου.

Εκκλ. 7,10 Μη είπης με νοσταλγίαν, τι συνέβη ώστε αι περασμένοιαι ημέραι ήσαν καλύτεροι από αυτάς τας σημερινάς; Η ερώτησις σου αυτή δεν είναι σοφή και συνετή.

Εκκλ. 7,11 αγαθή σοφία μετά κληρονομίας και περισσεια τοίς θεωρούσι τον ήλιον·

Εκκλ. 7,11 Η σοφία είναι καλή και ωφέλιμος, όταν έχει μαζή της ως κληρονομία και υλικά αγαθά. Αυτό είναι πλεονέκτημα, δι' όσους βλέπουν τον ήλιον, δι' όσους ζουν.

Εκκλ. 7,12 ότι εν σκιά αυτής η σοφία ως σκιά αργυρίου, και περισσεία γνώσεως της σοφίας ζωοποιήσει τον παρ αυτής.

Εκκλ. 7,12 Διότι η σοφία εν τη σκία της είναι όπως η σκέπη και η σκία του αργυρίου. Ο πλούτος της γνώσεως και της σοφίας θα διατηρήσει εις την ζωήν τον κάτοχόν του.

Εκκλ. 7,13 ιδέ τα ποιήματα τού Θεού· ότι τις δυνήσεται τού κοσμήσαι αν ο Θεός διαστρέψη αυτόν;

Εκκλ. 7,13 Κυτταξε με προσοχήν τα έργα του Θεού, διότι ποιός θα ημπορή να διορθώσει και καλλύνη αυτό, που φαίνεται εις ημάς ότι ο Θεός το έκαμεν άσχημον και κυρτόν;

Εκκλ. 7,14 εν ημέρα αγαθωσύνης ζήθι εν αγαθώ και εν ημέρα κακίας ιδέ· και γε σύν τούτω συμφώνως τούτο εποίησεν ο Θεός περί λαλιάς, ίνα μη εύρη άνθρωπος οπίσω αυτού ουδέν.

Εκκλ. 7,14 Κατά τας ημέρας της αφθονίας ζήσε απολαμβάνων τα αγαθά. Κατά τας ημέρας της δυστυχίας ιδε και σκέψου, ότι ο Θεός έχει κάμει τούτο εν συναρτήσει και συμφωνία προς το άλλο. Ωστε ο άνθρωπος να μη γνωρίζη τίποτε δι' εκείνα, τα οποία θα επακολουθήσουν στο μέλλον.

Εκκλ. 7,15 Σύν τα πάντα είδον εν ημέραις ματαιιότητός μου. έστι δίκαιος απολλύμενος εν δικαίω αυτού, και εστιν ασεβής μένων εν κακία αυτού.

Εκκλ. 7,15 Ολα αυτά τα είδα και τα διεπίστωσα κατά τας ημέρας της ματαιίας και προσωρινής ζωής μου. Υπάρχει δίκαιος, ο οποίος καταστρέφεται, καιτοι εξακολουθεί να ευρίσκεται εν τω δικαίω. Και υπάρχει ασεβής, ο οποίος ευδοκιμεί, μολονότι παραμένει εις την ζωήν της ασωτίας και της αμαρτίας.

Εκκλ. 7,16 μη γίνου δίκαιος πολύ, μηδέ σοφίζου περισσά, μήποτε εκπλαγής.

Εκκλ. 7,16 Μη γίνεσαι πάρα πολύ δίκαιος και μη κάμνης πολύ τον σοφόν, δια να μη ευρεθής προ δυσαρέστων εκπλήξεων.

Εκκλ. 7,17 μη ασεβήσης πολύ και μη γίνου σκληρός, ίνα μη αποθάνης εν ου καιρώ σου.

Εκκλ. 7,17 Να μη γίνης πολύς κακός και σκληρός, δια να μη χαθής προώρως από την ζωήν.

Εκκλ. 7,18 αγαθόν το αντέχεσθαι σε εν τούτω, και γε από τούτου μη μιάνης την χείρά σου, ότι φοβουμένοις τον Θεόν εξελεύσεται τα πάντα.

Εκκλ. 7,18 Καλόν είναι τούτο· να κρατής και να μένης στο αγαθόν, και να μη μολύνης το χέρι σου εις τας εντεύθεν και εκείθεν ακρότητας. Διότι στους φοβουμένους τον Θεόν τα πάντα θα λάβουν καλήν έκβασιν.

Εκκλ. 7,19 Η σοφία βοηθήσει τώ σοφώ υπέρ δέκα εξουσιάζοντας τους όντας εν τή πόλει·

Εκκλ. 7,19 Η αληθινή σοφία, η σοφία του Θεού, θα βοηθήση τον άνθρωπον περισσότερον από δέκα άρχοντας, που υπάρχουν εις την πόλιν.

Εκκλ. 7,20 ότι άνθρωπος ουκ έστι δίκαιος εν τή γη, ός ποιήσει αγαθόν και ουχ αμαρτησεται.

Εκκλ. 7,20 Δεν υπάρχει δε δίκαιος άνθρωπος εις την γην, ο οποίος θα πράξη αποκλειστικά και μόνον το αγαθόν και δεν θα παρασυρθή εις αμαρτίαν.

Εκκλ. 7,21 και γε εις πάντας λόγους, ούς λαλήσουσιν ασεβείς, μη θής καρδίαν σου, όπως μη ακούσης τού δούλου σου καταρωμένου σε·

Εκκλ. 7,21 Μη δώσης προσοχήν εις όλα τα λόγια, τα οποία ασεβείς άνθρωποι θα είπουν εναντίον σου, δια να μη ακούσης λόγω της ευθιξίας σου, και αυτόν ακόμη τον δούλον σου, να σε καταράται.

Εκκλ. 7,22 ότι πλειστάκις πονηρεύεται σε και καθόδους πολλάς κακώσει καρδίαν σου, ότι ως και γε σύ κατηράσω ετέρους.

Εκκλ. 7,22 Διότι πολλές φορές θα σε ελέγξη η καρδιά σου δια πονηράς σκέψεις και πράξεις, επειδή και συ κατέκρινες τους άλλους.

Εκκλ. 7,23 Πάντα ταύτα επείρασα εν τή σοφία· είπα· σοφισθήσομαι,

Εκκλ. 7,23 Ολα αυτά τα εξήτασα και τα ήλεγξα λεπτομερώς με την σοφίαν μου και είπα από μέσα μου· “έτσι θα γίνω περισσότερον σοφός”.

Εκκλ. 7,24 και αυτή εμακρόνθη απ εμού μακράν υπέρ ό ήν, και βαθύ βάθος, τις ευρήσει αυτό;

Εκκλ. 7,24 Η σοφία όμως έφυγε περισσότερον μακράν από εμέ, από ο,τι ήτο προηγουμένως. Εγινε βάθος βαθύ και ποιός ημπορεί να εξερευνήση αυτό το βάθος της;

Εκκλ. 7,25 εκύκλωσα εγώ, και η καρδιά μου τού γνώναι και τού κατασκεύασθαι και τού ζητήσαι σοφίαν και ψήφον και τού γνώναι ασεβούς αφροσύνην και οχληρίαν και περιφοράν.

Εκκλ. 7,25 Εστράφην εγώ κύκλω στους περι εμέ και η καρδιά μου επεδόθη στο να γνωρίση, να σκεφθή εις βάθος, να αναζητήση και εύρη την σοφίαν· να βγάλω συμπεράσματα και να γνωρίσω την αφροσύνην του ασεβούς, την πικρίαν και την παραφοράν του.

Εκκλ. 7,26 και ευρίσκω εγώ αυτήν και ερώ πικρότερον υπέρ θάνατον, σύν την γυναίκα, ήτις εστί θήρευμα και σαγήναι καρδιά αυτής, δεσμός εις χείρας αυτής· αγαθός πρό προσώπου τού Θεού εξαιρεθήσεται απ αυτής, και αμαρτάνων συλληφθήσεται εν αυτή.

Εκκλ. 7,26 Ευρήκα αυτήν την αφροσύνην και ως συμπεράσμα λέγω τούτο· η πονηρά γυναίκα είναι πικροτέρα και από αυτόν τον θάνατον. Είναι παγίς δια τον άνδρα. Η καρδιά της είναι παγίς και δίκτυον δι' αυτόν και τα χέρια της είναι αλυσίδες. Ο ευσεβής ενώπιον του Θεού θα γλυτώση από αυτήν, ενώ ο αμαρτωλός θα συλληφθή εις τα δίκτυά της.

Εκκλ. 7,27 ιδέ τούτο εύρον, είπεν ο εκκλησιαστής, μία τή μια τού ευρείν λογισμόν,

Εκκλ. 7,27 Ιδού ότι ευρήκα αυτό, λέγει ο Εκκλησιαστής, αντιπαραβάλλων την μίαν περίπτωσιν προς την άλλην, δια να καταλήξω εις αυτό το συμπέρασμα.

Εκκλ. 7,28 ον επεζήτησεν η ψυχή μου και ουχ εύρον· και άνθρωπον ένα από χιλίων εύρον και γυναίκα εν πάσι τούτοις ουχ εύρον.

Εκκλ. 7,28 Αυτό το οποίον απ' αρχής ηρεύνησε να εύρη η διάνοιά μου, δεν το ευρήκε. Ευρήκα άνδρα καλόν μεταξύ χιλίων, γυναίκα όμως καλήν μεταξύ όλων δεν ευρήκα.

Εκκλ. 7,29 πλήν ιδέ τούτο εύρον, ό εποίησεν ο Θεός σύν τον άνθρωπον ευθή, και αυτοί εξήτησαν λογισμούς πολλούς.

Εκκλ. 7,29 Ιδού όμως ότι ευρήκα και κάτι άλλο· ότι δηλαδή ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον ευθύν αγαθόν. Οι άνθρωποι όμως εξέκλιναν εις πολλούς πονηρούς λογισμούς και πονηράς επιθυμίας και διέφθειραν τον εαυτόν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Εκκλ. 8,1 Τίς οίδε σοφούς; και τίς οίδε λύσιν ρήματος; σοφία ανθρώπου φωτιεί πρόσωπον αυτού, και αναιδής πρόσωπον αυτού μισηθήσεται.

Εκκλ. 8,1 Ποιός γνωρίζει σοφούς ανθρώπους; Και ποιός από αυτούς τους σοφούς ημπορεί να δώση απάντησιν και λύσιν εις αυτό το ερώτημα, εις αυτήν την απορίαν; Η σοφία φωτίζει και λάμπει στο πρόσωπον του συνετού ανθρώπου. Ο αδιάντροπος όμως κατά την εμφάνισιν και την συμπεριφοράν γίνεται μισητός και αποκρουστικός, διότι του ελλείπει η σύνεσις και η σοφία.

Εκκλ. 8,2 στόμα βασιλέως φύλαξον και περί λόγου όρκου Θεού μη σπουδάσης.

Εκκλ. 8,2 Πρόσεχε τας διαταγάς, που εξέρχονται από το στόμα του βασιλέως, διότι δι' αυτάς έδωσες ενώπιον του Θεού όρκον, ότι δηλαδή θα τας τηρήσης.

Εκκλ. 8,3 από προσώπου αυτού πορεύση, μη στής εν λόγω πονηρώ· ότι πάν ό εάν θελήση, ποιήσει,

Εκκλ. 8,3 Παραμέρισε από εμπρός του και μη πάρης καμμίαν πονηράν απόφασιν εναντίον του, διότι ο βασιλεύς εκείνο, που θα θελήση να κάμη, θα το κάμη.

Εκκλ. 8,4 καθώς βασιλεύς εξουσιάζων, και τίς ερεί αυτώ· τι ποιείς;

Εκκλ. 8,4 Σαν βασιλεύς που είναι, έχει μεγάλην εξουσίαν. Ποιός δε ημπορεί να είπη εις αυτόν· "τι είναι αυτό που κάνεις;"

Εκκλ. 8,5 ο φυλάσσω εντολήν ου γνώσεται ρήμα πονηρόν, και καιρόν κρίσεως γνώσκει καρδιά σοφού·

Εκκλ. 8,5 Ακόμη περισσότερο εκείνος, ο οποίος προσέχει και τηρεί τας εντολάς του βασιλέως του Θεού, δεν θα δοκιμάση κάτι το κακόν. Η καρδιά του συνετού ανθρώπου τον πληροφορεί, ότι υπάρχει καιρός κρίσεως δια κάθε άνθρωπον.

Εκκλ. 8,6 ότι παντί πράγματι εστι καιρός και κρίσις, ότι γνώσις τού ανθρώπου πολλή επ αυτόν·

Εκκλ. 8,6 Δια κάθε έργον ανθρώπου υπάρχει ο κατάλληλος καιρός της κρίσεως διότι η περί του ανθρώπου γνώσις του Θεού είναι πλουσία και πλήρης.

Εκκλ. 8,7 ότι ουκ έστι γνώσκων τι το εσόμενον ότι καθώς έσται τίς αναγγελεί αυτώ;

Εκκλ. 8,7 Δεν υπάρχει, δε κανείς από τους ανθρώπους, που να γνωρίζει τι θα γίνη στο μέλλον· και ποιός δύναται να αναγγείλη αυτό στον άνθρωπον;

Εκκλ. 8,8 ουκ έστιν άνθρωπος εξουσιάζων εν πνεύματι τού κωλύσαι σύν το πνεύμα· και ουκ έστιν εξουσία εν ημέρα θανάτου, και ουκ έστιν αποστολή εν ημέρα πολέμου, και ου διασώσει ασέβεια τον παρ αυτής.

Εκκλ. 8,8 Δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος να έχει τέτοιαν δύναμιν πνεύματος, ώστε να εμποδίση τον θάνατον, να εμποδίση την εκδημίαν του πνεύματός του. Καμμίαν δύναμιν και εξουσίαν δεν έχει ο άνθρωπος ως προς την ημέραν του θανάτου του. Και δεν υπάρχει καμμία υπεκφυγή και εξαίρεσις κατά την τελευταίαν μάχην της ζωής προς τον θάνατον. Η δε ασέβεια δεν ημπορεί κατά κανένα λόγον και τρόπον να σώση τον ασεβή άνθρωπον.

Εκκλ. 8,9 και σύν πάν τούτο είδον και έδωκα την καρδίαν μου εις πάν το ποίημα, ό πεποιήται υπό τον ήλιον, τα όσα εξουσιάσατο ο άνθρωπος εν ανθρώπω τού κακώσαι αυτόν.

Εκκλ. 8,9 Ηρεύνησα και εγνώρισα όλα αυτά. Με την ψυχήν και την διάνοιάν μου εμελέτησα όλα, όσα έχουν γίνει κάτω από τον ήλιον, και μάλιστα τας καταπιέσεις και καταδυναστεύσεις ενός ανθρώπου εναντίον άλλου ανθρώπου, ώστε να βλάβη αυτόν.

Εκκλ. 8,10 και τότε είδον ασεβείς εις τάφους εισαχθέντας, και εκ τού αγίου, και επορεύθησαν και επηνέθησαν εν τή πόλει, ότι ούτως εποίησαν· και γε τούτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,10 Καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου είδα επίσης ασεβείς άρχοντας, που είχαν μεγάλας ιερατικές θέσεις, να κηδεύονται και ενταφιάζονται με τιμάς. Και μολονότι αυτοί, καθ' ον χρόνον εξούσαν διέπραξαν ασεβείας, ενκαμιάσθησαν εις την πόλιν, διότι τάχα έπραξαν πολλά καλά έργα. Αυτό όμως είναι ψευδολογία και ματαιότης.

Εκκλ. 8,11 ότι ουκ έστι γινομένη αντίρρησις από των ποιούντων το πονηρόν ταχύ· δια τούτο επληροφορήθη καρδιά υιών τού ανθρώπου εν αυτοίς τού ποιήσαι το πονηρόν.

Εκκλ. 8,11 Επειδή δεν γίνεται έλεγχος και δεν επακολουθεί άμεσος τιμωρία εκείνων, οι οποίοι διαπράττουν το πονηρόν, δια τούτο ενεθαρρύνθη και επείσθη η καρδιά των ανθρώπων αυτών στο να διαπράττη αφόβως το κακόν.

Εκκλ. 8,12 ός ήμαρτεν, εποίησε το πονηρόν από τότε και από μακρότητος αυτών· ότι και γε γνώσκω εγώ ότι εστιν αγαθόν τοίς φοβουμένοις τον Θεόν, όπως φοβώνται από προσώπου αυτού.

Εκκλ. 8,12 Καίτοι ο αμαρτωλός ημάρτησε και διέπραξε το κακόν απ' αρχής και καθ' όλον το διάστημα της ζωής του, χωρίς να τιμωρηθή, παρ' όλον τούτο εγώ γνωρίζω ότι τα αγαθά και η ευτυχία υπάρχουν εις εκείνους, που φοβούνται τον Θεόν. Τούτο δε το λέγω και το διακηρύσσω, δια να μάθουν και άλλοι να ευλαβούνται και να σέβωνται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,13 και αγαθόν ουκ έσται τώ ασεβεί, και ου μακρυνεί ημέρας εν σκιά ός ουκ έστι φοβούμενος από προσώπου τού Θεού.

Εκκλ. 8,13 Εις τον ασεβή δεν υπάρχει ούτε και θα υπάρξη ευτυχία. Δεν θα ίδη ημέρας μακράς εν ησυχία εκείνος, ο οποίος δεν φοβείται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,14 έστι ματαιότης, ή πεποιήται επί της γής, ότι εισί δίκαιοι ότι φθάνει επ αυτούς ως ποίημα των ασεβών, και εισίν ασεβείς ότι φθάνει προς αυτούς ως ποίημα των δικαίων· είπα ότι και γε τούτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,14 Συμβαίνει ένα παράδοξον και εκ πρώτης όψεως αντιφατικόν γεγονός εδώ εις την γην· ότι δηλαδή υπάρχουν πολλοί δίκαιοι, στους οποίους επέρχονται όσα θα άπρεπε να επέλθουν εναντίον των ασεβών. Και υπάρχουν εξ αντιθέτου ασεβείς, οι οποίοι απολαμβάνουν αυτά τα οποία έπρεπε να απολαύσουν οι δίκαιοι. Είπα λοιπόν και εγώ ότι αυτό είναι ένα πράγμα παράδοξον και άπρεπον.

Εκκλ. 8,15 και επήνεσα εγώ σύν την ευφροσύνην, ότι ουκ έστιν αγαθόν τώ ανθρώπω υπό τον ήλιον, ότι ει μη φαγείν και τού πλείν και τού ευφρανθήναι, και αυτό συμπροσέσται αυτώ εν μόχθω αυτού ημέρας ζωής αυτού, όσας έδωκεν αυτώ ο Θεός υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 8,15 Δια τούτο εγώ εξεθείασα και επροτίμησα την ευτυχίαν. Διότι δεν υπάρχει άλλο αγαθόν στον άνθρωπον κάτω από τον ήλιον παρά μόνον το να φάγη, το να πίνη και το πως θα ευφρανθή. Αυτή δε η ευφροσύνη θα του συμπαρασταθή εις τας πλήρεις κόπου και ταλαιπωρίας ημέρας της ζωής του, όσας βέβαια ο Θεός θα του χαρίση κάτω από τον ήλιον.

Εκκλ. 8,16 Εν οίς έδωκα την καρδίαν μου τού γνώναι την σοφίαν και τού ιδείν τον περισπασμόν τον πεποιημένον επί της

γής, ότι και εν ημέρα και εν νυκτί ύπνον οφθαλμούς αυτού ουκ έστι βλέπων.

Εκκλ. 8,16 Ακόμη δε εγώ επάνω εις τα πράγματα με όλην μου την ψυχήν και την καρδίαν επεχείρησα να γνωρίσω σαφώς και να κατανοήσω τους κόπους και τας ταλαιπωρίας των ανθρώπων επί της γης και την αιτίαν αυτών. Διότι κάθε συνετός άνθρωπος αγρυπνεί ημέραν και νύκτα δια την λύσιν αυτού του προβλήματος.

Εκκλ. 8,17 και είδον σύν πάντα τα ποιήματα τού Θεού, ότι ου δυνήσεται άνθρωπος τού ευρείν σύν το ποίημα το πεποιημένον υπό τον ήλιον. όσα αν μοχθήση άνθρωπος τού ζητήσαι, και ουχ ευρήσει· και γε όσα αν είπη σοφός τού γνώναι, ου δυνήσεται τού ευρείν.

Εκκλ. 8,17 Παρετήρησα, λοιπόν, ότι όλα όσα συμβαίνουν εις την ζωήν του ανθρώπου και όλα τα έργα του Θεού, όσα γενικώς γίνονται υπό τον ήλιον, δεν θα ημπορέση ο άνθρωπος να τα κατανοήση, να τα ερμηνεύση και να τα αιτιολόγηση πλήρως. Όσον και αν κοπιήσῃ ο άνθρωπος εις την έρευνάν του, δεν θα εύρη λύσιν. Και αυτός ακόμη ο σοφός όσα και αν είπη ότι γνωρίζει επάνω στο ζήτημα αυτό, δεν θα εύρη και δεν θα παρουσιάσῃ την απολύτως ικανοποιητικήν λύσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Εκκλ. 9,1 Οτι σύμπαν τούτο έδωκα εις καρδίαν μου, και καρδία μου σύν πάν είδε τούτο, ως οι δίκαιοι και οι σοφοί και αι εργασίαι αυτών εν χειρί τού Θεού, και γε αγάπην και γε μίσος ουκ έστιν ειδώς ο άνθρωπος· τα πάντα πρό προσώπου αυτών, ματαιότης εν τοίς πάσι.

Εκκλ. 9,1 Εις όλα τα περι έμέ έστρεψα την προσοχήν μου. Όλα τα εμελέτησεν ο νους και η καρδία μου και είδα τούτο· ότι δηλαδή οι δίκαιοι και οι σοφοί, όπως επίσης και τα έργα των, ευρίσκονται βεβαίως στο χέρι και την προστασίαν του Θεού. Ο άνθρωπος όμως δεν γνωρίζει εις βάθος και πλάτος ούτε την αγάπην και τας συνεπείας της, ούτε το μίσος και τας συνεπείας του. Όλα είναι άγνωστα και ενδεχόμενα ενώπιόν των. Ματαιότης, λοιπόν, υπάρχει εις όλα τα πράγματα.

Εκκλ. 9,2 συνάντημα έν τώ δικαίω και τώ ασεβεί, τώ αγαθώ και τώ κακώ και τώ καθαρώ και τώ ακαθάρτω και τώ θυσιάζοντι και τώ μη θυσιάζοντι ως ο αγαθός, ως ο αμαρτάνων· ως ο ομνύων, καθώς ο τον όρκον φοβούμενος.

Εκκλ. 9,2 Κοινή συνάντησις και κοινή τύχη επιφυλάσσεται στον δίκαιον και στον ασεβή, στον αγαθόν και στον κακόν, στον νομικώς καθαρόν και στον νομικώς ακάθαρτον· εις εκείνον ο οποίος προσφέρει θυσίας, και εις εκείνον ο οποίος δεν θυσιάζει τίποτε. Όπως ο αγαθός, έτσι και εκείνος που καταπατεί το θέλημα του Θεού. Όπως εκείνος που ορκίζεται ψευδώς, έτσι και εκείνος που ευλαβείται και φοβείται τον όρκον.

Εκκλ. 9,3 τούτο πονηρόν εν παντί πεποιημένω υπό τον ήλιον, ότι συνάντημα έν τοίς πάσι· και γε καρδία υιών τού ανθρώπου επληρώθη πονηρού, και περιφέρεια εν καρδία αυτών εν ζωή αυτών, και οπίσω αυτών προς τους νεκρούς.

Εκκλ. 9,3 Είναι άδικον και σκανδαλώδες να έχουν όλοι και όλα την αυτήν τύχην, και κοινή συνάντησις να υπάρχει δι' όλους τους ανθρώπους. Ενεκα τούτου εγέμισεν από κακόν και επωρόθη η καρδία του ανθρώπου. Παραφέρεται και ορμά προς το κακόν η καρδία των ανθρώπων, εν όσω ζουν, και αποθνήσκοντες κατευθύνονται προς τους νεκρούς στον άδην.

Εκκλ. 9,4 ότι τις ός κοινωνεί προς πάντας τους ζώντας· έστιν ελπίς, ότι ο κύων ο ζών, αυτός αγαθός υπέρ τον λέοντα τον νεκρόν.

Εκκλ. 9,4 Διότι ποιός είναι εκείνος, ο οποίος επικοινωνεί με όλους τους ανθρώπους, που ζουν εις την γην; Αυτός που ζη αυτός έχει την ελπίδα της επικοινωνίας. Όταν όμως αποθάνη, χάνει την επικοινωνιάν του προς την γην. Διότι ένα ζωντανό σκυλί είναι ανώτερο από ένα λέοντα μεγαλοπρεπή, αλλά νεκρόν.

Εκκλ. 9,5 ότι οι ζώντες γνώσκονται ότι αποθανούνται, και οι νεκροί ουκ εισί γινώσκοντες ουδέν· και ουκ έστιν αυτοίς έτι μισθός, ότι επελήσθη η μνήμη αυτών·

Εκκλ. 9,5 Οι ζωντανοί γνωρίζουν, ότι οπωσδήποτε θα αποθάνουν. Οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτε σχετικώς με τους ζωντανούς. Εις τους νεκρούς δεν υπάρχει πλέον πιθανότης αμοιβής, όπως υπήρχε, όταν ευρίσκοντο εις την γην. Αλλά και αυτή η ανάμνησις των ελισμονήθη μεταξύ των ανθρώπων.

Εκκλ. 9,6 και γε αγάπη αυτών και γε μίσος αυτών και γε ζήλος αυτών ήδη απώλετο, και γε μερίς ουκ έστιν αυτοίς έτι εις τον αιώνα εν παντί τώ πεποιημένω υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 9,6 Η αγάπη των και τα μίσση των, όπως και η μεταξύ των ζηλοφθονία, έχουν ήδη εξαφανισθή και δεν έχουν αυτοί καμμίαν πλέον συμμετοχήν εις κάθε τι, το οποίον συμβαίνει εις την υφήλιον.

Εκκλ. 9,7 Δεύρο φάγε εν ευφροσύνη τον άρτον σου και πίε εν καρδία αγαθή οίνόν σου, ότι ήδη ευδόκησεν ο Θεός τα ποιήματά σου.

Εκκλ. 9,7 Ελα, λοιπόν, άνθρωπε, φάγε με ευχαρίστησιν τα φαγητά σου και πίε με καλή καρδία τον οίνό σου, διότι ο Θεός ηθέλησε και ηυλόγησε τα έργα των χειρών σου.

Εκκλ. 9,8 εν παντί καιρώ έστωσαν ιμάτιά σου λευκά, και έλαιον επί κεφαλής σου μη υστερησάτω.

Εκκλ. 9,8 Παντοτε να ενδύεσαι με λευκά ωραία ενδύματα, και το μυρωμένον έλαιον ας μη λείψη από την κεφαλήν σου.

Εκκλ. 9,9 και ιδέ ζωήν μετά γυναικός, ής ηγάπησας, πάσας τας ημέρας ζωής ματαιότητός σου τας δοθείσας σοι υπό τον ήλιον, ότι αυτό μερίς σου εν τή ζωή σου και εν τώ μόχθω σου, ώ σύ μοχθείς υπό τον ήλιον.

Εκκλ. 9,9 Γνώρισε και απόλαυσε την καλήν ζωήν με την γυναίκα, την οποίαν ηγάπησες, καθ' όλας τας ημέρας της προσκαιρού αυτής ζωής σου, αι οποίαι σου εδόθησαν να ζης εις την γην υπό τον ήλιον. Διότι τα αγαθά αυτά σου εδόθησαν ως μερίδιον και κληρονομία σου από τον Θεόν. Αυτά, δια τα οποία και συ ειργάσθης με κόπον και μόχθον εις την γην.

Εκκλ. 9,10 πάντα, όσα αν εύρη η χείρ σου τού ποιήσαι, ως η δύναμις σου ποιήσον, ότι ουκ έστι ποίημα και λογισμός και γνώσις και σοφία εν άδη, όπου σύ πορεύη εκεί.

Εκκλ. 9,10 Όλα όσα είναι του χειριού σου και ημπορείς να τα κάμης, κάμε τα με όλην σου την δραστηριότητα. Διότι στον άδην, όπου και συ κατευθύνεσαι, όπως όλοι οι άνθρωποι, δεν υπάρχει δυνατότης δια κανένα έργον, ούτε δια σχέδιον, ούτε γνώσις και σοφία, όπως υπάρχει εις την γην.

Εκκλ. 9,11 Επέστρεψα και είδον υπό τον ήλιον ότι ου τοίς κούφοις ο δρόμος και ου τοίς δυνατοίς ο πόλεμος και γε ου τώ σοφώ άρτος και γε ου τοίς συνετοίς πλούτος και γε ου τοίς γινώσκουσι χάρις, ότι καιρός και απάντημα συναντήσεται τοίς πάσιν αυτοίς.

Εκκλ. 9,11 Παλιν εγώ παρετήρησα με προσοχήν εις την γην κάτω από τον ήλιον και είδα ότι πολλές φορές δεν υπερέχουν στον δρόμον οι ταχείς τους πόδας και ελαφροί, ούτε η νίκη δίδεται κατά τους πολέμους στους δυνατούς, άκομη δε και ο άρτος δεν δίδεται στον σοφόν ούτε ο πλούτος στον συνετόν· ούτε αναγνωρίζεται καμμία χάρις και εκτίμησις στους έχοντας

γνώσιν. Υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας ο ποίας αυτοί θα συναντήσουν δυσκολίας και εναντιότητας.

Εκκλ. 9,12 ότι και γε ουκ έγνω ο άνθρωπος τον καιρόν αυτού· ως οι ιχθύες οι θηρεύόμενοι εν αμφιβλήστρω κακώ και ως όρνεα τα θηρεύόμενα εν παγίδι, ως αυτά παγιδεύονται οι υιοί του ανθρώπου εις καιρόν πονηρόν, όταν επιπέση επ αυτούς άφνω.

Εκκλ. 9,12 Ο άνθρωπος, βεβαίως, δεν γνωρίζει, τι θα του συμβή κατά τας ημέρας της ζωής του. Όπως τα ψάρια συλλαμβάνονται στο ολέθριον δι' αυτά δίκτυον, όπως τα πτηνά συλλαμβάνονται εις την παγίδα, έτσι και οι άνθρωποι παγιδεύονται εις κάποιαν μοιραίαν και κακήν στιγμήν, όταν επέλθη εναντίον των αιφνίδιος ο κίνδυνος, ο θάνατος.

Εκκλ. 9,13 Καί γε τούτο είδον σοφίαν υπό τον ήλιον, και μεγάλη εστί προς με·

Εκκλ. 9,13 Είδα ακόμη και κάτι άλλο, που συμβαίνει εις την γην υπό τον ήλιον, και το οποίον κατ' εμέ είναι μεγάλη σοφία.

Εκκλ. 9,14 πόλις μικρά και άνδρες εν αυτή ολίγοι, και έλθη επ αυτήν βασιλεύς μέγας και κυκλώση αυτήν και οικοδομήση επ αυτήν χάρακας μεγάλους·

Εκκλ. 9,14 Εναντίον μιας μικράς πόλεως, μέσα εις την οποίαν οι υπερασπισταί της άνδρες ήσαν ολίγοι, επήλθεν ένας μεγάλος βασιλεύς. Την περιεκύκλωσε, ανήγειρε γύρω από αυτήν χαρακώματα και ετοποθέτησε μεγάλας πολιορκητικές μηχανάς.

Εκκλ. 9,15 και εύρη εν αυτή άνδρα πένητα σοφόν, και διασώσει αυτός την πόλιν εν τή σοφία αυτού· και άνθρωπος ουκ εμνήσθη σύν τού άνδρός τού πένητος εκείνου.

Εκκλ. 9,15 Ευρέθηκε όμως μέσα εις την πόλιν αυτήν νέας άνθρωπος πτωχός και άσημος, συνेतός όμως, και διέσωσε την πόλιν με την ικανότητά του. Αυτόν όμως τον πτωχόν, αλλά σοφόν, άνθρωπον κανείς κατόπιν δεν τον ενεθυμήθη

Εκκλ. 9,16 και είπα εγώ· αγαθή σοφία υπέρ δύναμιν, και σοφία τού πένητος εξουδενωμένη, και οι λόγοι αυτού ουκ εισίν ακουόμενοι.

Εκκλ. 9,16 Είπα, λοιπόν, τότε εγώ από μέσα μου· “ανωτέρα πάντων η σοφία από την δύναμιν”, έστω και αν είδα να καταφρονήται η σοφία του πτωχού αυτού ανθρώπου και οι λόγοι του να μη εισακούονται πλέον.

Εκκλ. 9,17 λόγοι σοφών εν αναπαύσει ακούονται υπέρ κραυγήν εξουσιαζόντων εν αφροσύναις.

Εκκλ. 9,17 Οι λόγοι πάντως των σοφών ακούονται με ηρεμίαν και ευχαριστησιν, και προτιμώνται από τας κραυγάς των αρχόντων, οι οποίοι ασκούν την εξουσίαν των ασυνέτως.

Εκκλ. 9,18 αγαθή σοφία υπέρ σκευή πολέμου, και αμαρτάνων εις απολέσει αγαθωσύνην πολλήν.

Εκκλ. 9,18 Προτιμότερα είναι η σοφία και από αυτά τα πολεμικά μέσα, ενώ ένας αμαρτωλός και ασύνετος είναι δυνατόν να καταστρέψη πολλήν και πολλών την ευτυχίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Εκκλ. 10,1 Μυΐαι θανατούσαι σαπριούσι σκευασίαν ελαιού ηδύσματος· τίμιον ολίγον σοφίας υπέρ δόξαν αφροσύνης μεγάλης,

Εκκλ. 10,1 Μυΐγες, που εψόφησαν μέσα εις μυρωμένον έλαιον, το κανούν βρώμικον. Προτιμότερα είναι έστω και ολίγη σοφία, από την μεγάλην δόξαν των αφρόνων.

Εκκλ. 10,2 καρδία σοφού εις δεξιόν αυτού, και καρδία άφρονος εις αριστερόν αυτού·

Εκκλ. 10,2 Η καρδία του σοφού είναι πάντοτε εις τα δεξιά του, σκέπτεται, δηλαδή, τα ορθά και τα δίκαια. Η καρδία του ασυνέτου είναι εις τα αριστερά, σκέπτεται μωρά και επιβλαβή.

Εκκλ. 10,3 και γε εν οδώ όταν άφρων πορεύηται, καρδία αυτού υστερήσει, και ά λογείται πάντα αφροσύνη εστίν.

Εκκλ. 10,3 Και εις την πορείαν της καθημερινής του ζωής ο ασύνετος υστερεί εις ορθοφροσύνην, διότι όλα όσα συλλογίζεται είναι ανόητα και ασυνετα.

Εκκλ. 10,4 εάν πνεύμα τού εξουσιάζοντος αναβή επί σε, τόπον σου μη αφής, ότι ίαμα καταπαύσει αμαρτίας μεγάλας.

Εκκλ. 10,4 Εάν η οργή ενός άρχοντος εκσπάση και στραφή εναντίον σου, μη ταραχθής και μη δώσης αφορμήν, διότι η ηρεμία θα καταπαύση και θα προλάβη μέγала κακά.

Εκκλ. 10,5 έστι πονηρία, ήν είδον υπό τον ήλιον, ως ακούσιον ό εξήλθεν από προσώπου εξουσιάζοντος·

Εκκλ. 10,5 Είδα εγώ και ένα άλλο κακόν κάτω από τον ήλιον εις την γην· το γεγονός ότι ένας άρχων απερισκεπώς εξουσιάζει και διατάσσει.

Εκκλ. 10,6 εδόθη ο άφρων εν ύψει μεγάλοις, και πλούσιοι εν ταπεινώ καθήσονται.

Εκκλ. 10,6 Εις τους ασυνέτους δίδονται μερικές φορές υψηλά αξιώματα, ενώ αντιθέτως οι πλούσιοι κατά την γνώσιν και την σοφίαν κάθονται χαμηλότερα.

Εκκλ. 10,7 είδον δούλους εφ ίππους και άρχοντας πορευομένους ως δούλους επί της γής.

Εκκλ. 10,7 Είδα δούλους να κάθονται επάνω εις μεγαλοπρεπείς ίππους, και πρῶην άρχοντας να βαδίζουν με τα πόδια εις την γην ωσάν δούλοι.

Εκκλ. 10,8 ο ορούσων βόθρον εις αυτόν εμπειείται, και καθαιρούντα φραγμόν, δήξεται αυτόν όφιος.

Εκκλ. 10,8 Εκείνος, που σκάπτει λάκκον δια τον άλλον, θα πέση ο ίδιος μέσα εις αυτόν. Εκείνον ο οποίος κρημνίζει αδικώς τον ξηρότοιχον από τον αγρόν του γείτονός του, δεν αποκλείεται να τον δαγκώση το φίδι.

Εκκλ. 10,9 εξαιρίων λίθους διαπονηθήσεται εν αυτοίς, σχίζων ξύλα κινδυνεύσει εν αυτοίς.

Εκκλ. 10,9 Εκείνος που βγάξει και μεταφέρει λίθους, θα καταπονηθή. Και εκείνος που με το τσεκούρι σχίζει ξύλα, κινδυνεύει να κτυπηθή, αν δεν προσέξη.

Εκκλ. 10,10 εάν εκπέση το σιδήριον, και αυτός πρόσωπον ετάραξε, και δυνάμεις δυναμώσει, και περισσεία τού άνδρείου σοφία.

Εκκλ. 10,10 Εάν πεταχθή το σίδερο από το στυλιάρι, θα τρομάξη ο ξυλοκόπος και θα στενοχωρηθή και θα καταβάλη προσπαθείας να διορθώση το τσεκούρι του. Αυτό είναι σοφία και δραστηριότης του επιμελούς ξυλοκόπου.

Εκκλ. 10,11 εάν δάκη όφιος εν ου ψιθυρισμώ, και ουκ έστι περισσεία τώ επάδοντι.

Εκκλ. 10,11 Εάν ένας οφιοδαστής δαγκωθή από το φίδι του, διότι δεν είπεν όπως έπρεπε τους μαγικούς ψιθυρισμούς, τίποτε πλέον δεν τον ωφελούν οι ψιθυρισμοί αυτοί.

Εκκλ. 10,12 λόγοι στόματος σοφού χάρις, και χείλη άφρονος καταποντιούσιν αυτόν·

Εκκλ. 10,12 Τα λόγια του σοφού δίδουν ευχαριστησιν και χαράν. Ενώ τα λόγια του άφρονος θα καταποντίσουν και αυτόν

τον ίδιον.

Εκκλ. 10,13 αρχή λόγων στόματος αυτού αφροσύνη, και εσχάτη στόματος αυτού περιφέρεια πονηρά,

Εκκλ. 10,13 Απ' αρχής τα λόγια του άφρονος είναι αμυαλωσύνη, και έως τέλος είναι κακή και ανόητος παραφορά.

Εκκλ. 10,14 και ο άφρων πληθύνει λόγους, ουκ έγνω άνθρωπος τι το γενόμενον, και τι το εσόμενον, ότι οπίσω αυτού, τις αναγγελεί αυτώ;

Εκκλ. 10,14 Ο ασύνετος λέγει πάρα πολλά λόγια, είναι φλύαρος. Ο άνθρωπος δεν γνωρίζει ποιό είναι αυτό που τώρα γίνεται, τι είναι εκείνο που θα γίνη στο μέλλον, διότι δεν υπάρχει και κανείς να του αποκαλύψη αυτά.

Εκκλ. 10,15 μόχθος των αφρώνων κοπώσει αυτούς, ός ουκ έγνω τού πορευθήναι εις πόλιν.

Εκκλ. 10,15 Ο κόπος της εργασίας καταδάλλει εύκολα τους ασυνέτους και ραθύμους. Ο άμυαλος και τεμπέλης δεν είναι ικανός ούτε εις την πόλιν να μεταβή, διότι φοβείται την κούρασιν.

Εκκλ. 10,16 ουαί σοι, πόλις, ής ο βασιλεύς σου νεώτερος και οι άρχοντές σου πρωϊ εσθίουσι.

Εκκλ. 10,16 Αλλοίμονον εις σε, πόλις, η οποία έχεις βασιλέα νεαρόν και άπειρον και της οποίας οι άρχοντες παρακάθηνται από πρωΐας εις συμπόσια.

Εκκλ. 10,17 μακαρία σύ, γη, ής ο βασιλεύς σου υιός ελευθέρων και οι άρχοντές σου προς καιρόν φάγονται εν δυνάμει και ουκ αισχυνθήσονται.

Εκκλ. 10,17 Ευτυχισμένη είσαι συ, η χώρα, που έχεις βασιλέα υιόν ελευθέρων και ευσεβών ανθρώπων, οι δε άρχοντές σου τρώγουν με μέτρον εις την κατάλληλον ώραν. Αυτοί, βασιλεύς και άρχοντες, δεν θα εντροπιασθούν ποτέ.

Εκκλ. 10,18 εν οκνηρίαίς ταπεινωθήσεται η δόκωσις, και εν αργία χειρών στάξει η οικία.

Εκκλ. 10,18 Από την οκνηριαν του οικοδεσπότου και των εργατών θα πέση η ξυλίνη σκέπη του σπιτιού. Και εξ αιτίας της τεμπελιάς των χειρών των η οικία θα σταλάζη.

Εκκλ. 10,19 εις γέλωτα ποιούσιν άρτον και οίνον και έλαιον τού ευφρανθήναι ζώντας, και τού αργυρίου ταπεινώσει επακούσεται τα πάντα.

Εκκλ. 10,19 Οι ασύνετοι άρχοντες κατά το διάστημα της ζωής των παραθέτουν πλούσια φαγητά και οίνον και πολύτιμα μύρα, δια να ευφραίνωνται, και γελούν. Με το αργύριόν των προσπαθούν να ταπεινώσουν και ταπεινώνουν τους πάντας και τα πάντα.

Εκκλ. 10,20 και γε εν συνειδήσει σου βασιλέα μη καταράση, και εν ταμείοις κοιτώνων σου μη καταράση πλούσιον· ότι πετεινόν τού ουρανού αποίσει σύν την φωνήν σου, και ο έχων τας πτέρυγας απαγγελεί λόγον σου.

Εκκλ. 10,20 Συ όμως ούτε από μέσα σου μη σκεφθής και είπης κάτι κακόν εναντίον του βασιλέως· και στο εσωτερικώτερον δωμάτιόν σου, τον κοιτώνα σου, μη κατακρίνης τον πλούσιον άρχοντα. Διότι κάποιο πουλί του ουρανού θα μεταφέρει την κατηγοριαν σου προς αυτόν. Ο περωτός αυτός αγγελιαφόρος θα αναγγείλη εις εκείνον τα επικριτικά λόγια σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Εκκλ. 11,1 Απόστειλον τον άρτον σου επί πρόσωπον τού ύδατος, ότι εν πλήθει ημερών ευρήσεις αυτόν·

Εκκλ. 11,1 Σπείρε το σιτάρι σου κατά το φθινόπωρον στον καιρόν των βροχών. Επειτα δε από ωρισμένον χρόνον θα μαζεύσης αυτό πολύ περισσότερον.

Εκκλ. 11,2 δός μερίδα τοίς επτά και γε τοίς οκτώ, ότι ου γινώσκεις τι έσται πονηρόν επί την γήν.

Εκκλ. 11,2 Μοίρασε το ψωμί σου εις πολλούς και εις ακόμη περισσότερους, που πεινούν. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιά δυστυχία ημπορεί αργότερα να εύρη και σε τον ίδιον εις την γην αυτήν.

Εκκλ. 11,3 εάν πλησθώσι τα νέφη νετού, επί την γήν εκχέουσι· και εάν πέση ξύλον εν τώ νότω και εάν εν τώ βορά, τόπω, ού πεσειται το ξύλον, εκεί έσται.

Εκκλ. 11,3 Εάν πυκνωθούν τα νέφη και γεμίσουν τον ουρανό, θα αναλυθούν εις βροχήν. Εάν ένα δένδρον φυτευθή οπουδήποτε εις την γην, είτε στον βορράν είτε στον νότον, εκεί θα υπάρχει, εκεί θα καρποφορή.

Εκκλ. 11,4 τηρών άνεμον ου σπερεί, και βλέπων εν ταίς νεφέλαις ου θερίσει.

Εκκλ. 11,4 Εκείνος που προσέχει πολύ τους ανέμους και λεπτολογεί, ποτέ δεν θα σπείρη. Και εκείνος ο οποίος συνεχώς παρατηρεί τα σύννεφα, ποτέ δεν θα θερίση.

Εκκλ. 11,5 εν οίς ουκ έστι γινώσκων τις η οδός τού πνεύματος. ως οστά εν γαστρί κυοφορούσης, ούτως ου γνώση τα ποιήματα τού Θεού, όσα ποιήσει σύν τα πάντα.

Εκκλ. 11,5 Όπως ο άνθρωπος δεν γνωρίζει την κίνησιν και την κατεύθυνσιν του ανέμου, δεν γνωρίζει πως διαμορφώνεται το σώμα και τα οστά του εμβρύου μέσα εις την κοιλίαν της μητρός του, έτσι δεν είναι εις θέσιν να γνωρίζη και τα θεία δημιουργήματα· πως, δηλαδή, ο Θεός εδημιούργησε και κυβερνά τα πάντα.

Εκκλ. 11,6 εν τώ πρωϊ σπείρον το σπέρμα σου, και εις εσπέραν μη αφέτω η χείρ σου, ότι ου γινώσκεις ποιόν στοιχήσει, ή τούτο ή τούτο, και εάν τα δύο επί το αυτό αγαθά.

Εκκλ. 11,6 Σπείρε το σιτάρι σου κατά το διάστημα της ημέρας, και κατά την εσπέραν ακόμη ας μη σταματήση το χέρι σου να σπέρνη. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιοί σπόροι θα ευδοκιμήσουν αυτοί η εκείνοι η και οι δυο μαζί.

Εκκλ. 11,7 και γλυκύ το φώς και αγαθόν τοίς οφθαλμοίς τού βλέπειν σύν τον ήλιον·

Εκκλ. 11,7 Ωραίον και γλυκύ είναι το φως. Ευχάριστον στους οφθαλμούς να βλέπουν τον ήλιον, ευχάριστος η ζωή δια τον άνθρωπον.

Εκκλ. 11,8 ότι και εάν έτη πολλά ζήσεται ο άνθρωπος, εν πάσιν αυτοίς ευφρανθήσεται και μνησθήσεται τας ημέρας τού σκοτούς, ότι πολλαί έσονται· πάν το ερχόμενον ματαιότης.

Εκκλ. 11,8 Και εάν πολλά χρόνια ζήση ο άνθρωπος εις την γην, κατά το διάστημα όλων αυτών των ετών θα ευφρανθή. Θα ενθυμείται όμως και τας σκοτεινάς ημέρας του θανάτου, αι οποιαί θα είναι πολλαί, απροσμέτρητοι. Αλλά κάθε τι, που συμβαίνει εις την ζωήν μας, είναι μάταιον και παροδικόν.

Εκκλ. 11,9 Ευφραίνου, νεανίσκε, εν νεότητί σου, και αγαθυνάτω σε η καρδιά σου εν ημέραις νεότητός σου, και περιπάτει εν οδοίς καρδιάς σου άμωμος και μη εν οράσει οφθαλμών σου και γνώθι ότι επί πάσι τούτοις άξει σε ο Θεός εν κρίσει.

Εκκλ. 11,9 Απόλαυσε λοιπόν, νεαρέ, την νεότητά σου, ας ευφρανθή η καρδιά σου κατά τας ημέρας της νεότητός σου· βάδιζε όμως τας οδούς, τας οποίας υπαγορεύει εις σε η καρδιά σου, χωρίς εκτροπάς, χωρίς ψεγάδια. Μη παρασύρσαι από τας πρώτας εντυπώσεις των οφθαλμών σου. Εχε δε υπ' όψιν σου, ότι ο Θεός, ο οποίος σε βλέπει, θα σε κρίνη δι' όλα τα έργα σου.

Εκκλ. 11,10 και απόστησον θυμόν από καρδιάς σου και παράγαγε πονηρίαν από σαρκός σου, ότι η νεότης και η άνοια ματαιώτης.

Εκκλ. 11,10 Διώξε τον θυμόν από την καρδιάν σου. Διώξε από κοντά σου τας πονηράς επιθυμίας, διότι η νεότης και η αμυαλωσύνη είναι ματαιώτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Εκκλ. 12,1 Καί μνήσθητι τού κτίσαντός σε εν ημέραις νεότητός σου, έως ότου μη έλθωσιν ημέραι της κακίας και φθάσωσιν έτη, εν οίς ερείς· ουκ έστι μοι εν αυτοίς θέλημα·

Εκκλ. 12,1 Κατά τα έτη της νεότητός σου, και πάντοτε, να ενθυμήσαι τον δημιουργόν σου, δια να μη έλθουν ημέραι πόνου και ταλαιπωρίας του γήρατος και φθάσουν έτη, κατά τα οποία θα πης· "δεν έχω πλέον την θέλησιν και την δύναμιν δι'αυτά τα πράγματα, δια τον σεβασμόν και την υπακοήν προς τον Θεόν".

Εκκλ. 12,2 έως ού μη σκοτισθή ο ήλιος και το φώς και η σελήνη και οι αστέρες, και επιστρέψωσι τα νέφη οπίσω τού νετού·
Εκκλ. 12,2 Να ενθυμήσαι τον πλάστην σου, πριν σκοτισθούν δια σε ο ήλιος, το φως, η σελήνη και οι αστέρες, και επανέλθουν έπειτα βαρυφορτωμένα páλιν τα σύννεφα της βροχής και παραταθή ο χειμώνας της ζωής σου.

Εκκλ. 12,3 εν ημέρα, ή εάν σαλευθώσι φύλακες της οικίας και διαστραφώσιν άνδρες της δυνάμεως, και ήργησαν αι αλήθουςαι, ότι ωλιγώθησαν, και σκοτάσουσιν αι βλέπουσαι εν ταις οπαις·

Εκκλ. 12,3 Κατά τας ημέρας των γηρατείων σου θα τρέμουν οι φύλακες του σώματός σου, τα χέρια σου, θα κυρτωθούν οι ώμοι σου και θα αδυνατίσουν τα πόδια σου, τα οποία σαν ισχυροί άνδρες σε συγκρατούσαν. Τα δόντια σου, τα οποία άλλοτε άλεθαν τας τροφάς θα βραδύνουν στο άλεσμά των. Εμειναν άλλωστε λιγοστά, τα περισσότερα έπεσαν. Αι κόραι των οφθαλμών σου, αι οποίαι από τις κόγχες των, σαν από παράθυρα, βλέπουν, θα καλυφθούν από το σκοτάδι.

Εκκλ. 12,4 και κλείσουσι θύρας εν αγορά, εν ασθeneία φωνής της αληθοσύνης, και αναστήσεται εις φωνήν τού στρουθίου, και ταπεινωθήσονται páσαι αι θυγατέρες τού άσματος·

Εκκλ. 12,4 Τοτε τα θυρόφυλλα του στόματός σου, τα χείλη και αι σιαγόνες σου, θα κλεισθούν και θα παύσουν να αγορεύουν. Η φωνή του στόματός σου θα αδυνατήση, θα γίνη λεπτή σαν το λάλημα του στρουθίου. Τα αυτιά και η γλώσσα σου, όργανα άλλοτε του τραγουδιού σου, θα αδυνατήσουν.

Εκκλ. 12,5 και από ύψους όψονται, και θάμβοι εν τή οδώ· και ανθήση το αμύγδαλον, και παχυνθή η ακρίς, και διασκεδασθή η κάππαρις, ότι επορεύθη ο άνθρωπος εις οίκον αιώνος αυτού, και εκύκλωσαν εν αγορά οι κοπτόμενοι·

Εκκλ. 12,5 Θα βλέπουν τα γεροντικά μάτια με φόβον τον ανήφορον και θα θαμπώνουν στον δρόμον. Θα ανθηση η αμυγδαλιά, θα ασπρίση δηλαδή το κεφάλι του γέροντος. Τα ευκίνητα άλλοτε, ωσάν ακρίδες, πόδια του, θα γίνουν δυσκίνητα. Η όρεξις δια τα φαγητά και τας απολαύσεις της ζωής θα μειωθή στο ελάχιστον. Και ο άνθρωπος θα οδηγηθή πλέον εις την τελευταίαν επίγειον κατοικίαν του, τον τάφον. Θα τον περιστοιχίζουν πενθύντες οι οικείοι του και οι πληρωμένοι μοιρολογηταί.

Εκκλ. 12,6 έως ότου μη ανατραπή το σχοινίον τού αργυρίου, και συντριβή το ανθέμιον τού χρυσιού, και συντριβή υδρία επί τή πηγή, και συντροχάση ο τροχός επί τον λάκκον,

Εκκλ. 12,6 Λοιπόν, να ενθυμήσαι τον Πλάστην σου, πριν το πολύτιμον ασημένιο νήμα της ζωής σου κοπή, πριν συντριβή το χρυσό ανθοδοχείον του βίου σου, πριν σπάση η υδρία εις την πηγήν και το μαγγάνι ξεδιπλωθή και κινηθή ολοταχώς μέσα στο πηγάδι.

Εκκλ. 12,7 και επιστρέψη ο χούς επί την γήν, ως ήν, και το πνεύμα επιστρέψη προς τον Θεόν, ός έδωκεν αυτό.

Εκκλ. 12,7 Και τότε θα επιστρέψη πλέον το χώμα, το σώμα δηλαδή, εις την γην, όπου και όπως ήτο πριν πλασθή. Η ψυχή όμως θα επανέλθη στον Θεόν, ο οποίος την έπλασε και την έδωκε.

Εκκλ. 12,8 ματαιώτης ματαιιοτήτων, είπεν ο εκκλησιαστής, τα πάντα ματαιώτης.

Εκκλ. 12,8 Και páλιν ο Εκκλησιαστής λέγει και επαναλαμβάνει· ματαιώτης ματαιιοτήτων τα πάντα είναι ματαιώτης.

Εκκλ. 12,9 Καί περισσόν ότι εγένετο εκκλησιαστής σοφός, ότι εδίδαξε γνώσιν σύν τον λαόν, και ούς εξιχνιάσεται κόσμιον παραβολών.

Εκκλ. 12,9 Σοφός με το παραπάνω έγινε ο Εκκλησιαστής, την δε σοφίαν του αυτήν και γνώσιν την εδίδαξεν στον λαόν. Καθε δε αυτί ανθρώπου ημπορεί, εάν θέλη, να εξερευνήση και εξιχνιάση τον πλούτον των ωραίων αυτών παραβολών.

Εκκλ. 12,10 πολλά εζήτησεν εκκλησιαστής τού ευρείν λόγους θελήματος και γεγραμμένον ευθύτητος, λόγους αληθείας.

Εκκλ. 12,10 Πολλάς ερεύνας και αναζητήσεις έκαμεν ο Εκκλησιαστής, δια να εύρη ωραίους και ευαρέστους λόγους, και να καταγράψη τους λόγους αυτούς της σοφίας και αληθείας με ακρίβειαν και ευθύτητα.

Εκκλ. 12,11 Λόγοι σοφών ως τα βούκεντρα και ως ήλοι πεφτυτευμένοι, οί παρά των συνθεμάτων εδόθησαν εκ ποιμένος ενός

Εκκλ. 12,11 Οι λόγοι των σοφών ομοιάζουν ωσάν την βουκέντραν, που κεντούν εις κίνησιν και εργασίαν. Ομοιάζουν με καρφωμένα καρφία δια την ψυχήν του ακροατού. Οι σοφοί αυτοί λόγοι αποτελούν συλλογήν· τους έχει δε εμπνεύσει ο ένας και μοναδικός ποιμήν, ο Θεός.

Εκκλ. 12,12 και περισσόν εξ αυτών. υιέ μου, φύλαξαι, τού ποιήσαι βιβλία πολλά· ουκ έστι περασμός, και μελέτη πολλή κόπωσις σαρκός.

Εκκλ. 12,12 Είναι αυτοί αρκετοί. Παιδί μου, πρόσεξε, δια να σε οδηγήσουν εις την ορθήν αντίληψιν της ζωής και του καθήκοντος. Παιδί μου, πρόσεξε να μη μαζέψης πολλά βιβλία. Δεν τελειώνουν αυτά ποτέ. Και μη λησμονής, ότι η πολλή μελέτη είναι καταπόνησις του πνεύματος και του σώματος.

Εκκλ. 12,13 Τέλος λόγου, το πάν άκουε· τον Θεόν φοβού και τας εντολάς αυτού φύλασσε, ότι τούτο πάς ο άνθρωπος.

Εκκλ. 12,13 Ας κατακλείσωμεν τον λόγον μας με το σύνθημα· Όλα τα λόγια αυτά άκουέ τα· να φοβήσαι τον Θεόν, να τηρής τας εντολάς του, διότι εις αυτό έγκειται η αξία και ο προορισμός παντός ανθρώπου.

Εκκλ. 12,14 ότι σύμπαν το ποιήμα ο Θεός άξει εν κρίσει, εν παντί παρεωραμένω, εάν αγαθόν και εάν πονηρόν.

Εκκλ. 12,14 Και μη λησμονής ότι ο Θεός θα κρίνη όλας ανεξαιρέτως τας πράξεις των ανθρώπων, όσον απόκριφοι και λησμονημένοι αν είναι αυταί· τόσον τας καλάς όσον και τας κακάς.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ασ. Ασ. 1,1 Άσμα ασμάτων, ό εστι τώ Σαλωμών.

Ασ. Ασ. 1,1 Το άσμα των ασμάτων, το κατ' εξοχήν ωραίον αυτό άσμα είναι του Σολομώντος.

Ασ. Ασ. 1,2 Φιλησάτω με από φιλημάτων στόματος αυτού, ότι αγαθοί μαστοί σου υπέρ οίνον,

Ασ. Ασ. 1,2 Άς με φιλήση ο αγαπημένος μου με τα φιλήματα του ιδικού του στόματος, διότι αι ιδικαί του θωπείαι είναι ωραιότεραι και από τον πλέον εκλεκτόν οίνον.

Ασ. Ασ. 1,3 και οσμή μύρων σου υπέρ πάντα τα αρώματα· μύρον εκκενωθέν όνομά σου. διά τούτο νεάνιδες ηγάπησάν σε,

Ασ. Ασ. 1,3 Η ευωδία των ιδικών σου μύρων είναι περισσότερον ευάρεστος, από όλα τα αρώματα του κόσμου. Το όνομά σου είναι σαν το μύρον, που άδειασε από σφραγισμένον δοχείον. Δια τούτο αι παρθένοι νεάνιδες σε ηγάπησαν με όλην των την καρδίαν.

Ασ. Ασ. 1,4 είλκυσάν σε, όπισω σου εις οσμήν μύρων σου δραμούμεν. εισήνεγκέ με ο βασιλεύς εις το ταμείον αυτού.

αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν σοί αγαπήσομεν μαστούς σου υπέρ οίνον· ευθύτης ηγάπησέ σε.

Ασ. Ασ. 1,4 Ειλκυσθήσαν από σε. Θα τρέξωμεν όπισω σου μεθυσμένοι από την ευωδιαν των ιδικών σου μύρων. Ο βασιλεύς μου με εισήγαγεν εις τα ιδιαίτερα αυτού εσωτερικά διαμερίσματα. Θα χαρώμεν και θα ευφρανθώμεν μαζί σου. Θα αγαπήσωμεν τας ευαδέστους και ηδονικάς θωπείας σου περισσότερον από τον εκλεκτόν οίνον. Καθε ευθεία καρδιά σε ηγάπησε και σε αγαπά.

Ασ. Ασ. 1,5 μέλαινά εμι εγώ και καλή, θυγατέρες Ιερουσαλήμ, ως σκηνώματα Κηδάρ, ως δέρεις Σαλωμών.

Ασ. Ασ. 1,5 Ω θυγατέρες, της Ιερουσαλήμ! Είμαι πολύ μελαγχροινή εγώ, όπως αι σκηναί των κατοίκων Κηδάρ. Είμαι όμως ωραία, όπως τα πολύτιμα εκ δέρματος παραπετάσματα του ωραίου ανακτόρου του Σολομώντος.

Ασ. Ασ. 1,6 μη βλέψητέ με ότι εγώ εμι μεμελανωμένη, ότι παρεβλεψέ με ο ήλιος· υιοί μητρός μου εμαχέσαντο εν εμοί, έθεντό με φυλάκισαν εν αμπελώσιν· αμπελώνα εμόν ουκ εφύλαξα.

Ασ. Ασ. 1,6 Μη με κυττάζετε με περιέργειαν, που είμαι μελαγχροινή. Διότι ο ήλιος έπεσε καυστικός επάνω μου και με εμαύρισε. Οι αδελφοί μου εχολώθησαν εναντίον μου και εφιλονεικήσαν και με έστειλαν να φυλάττω τους αμπελώνας. Εγώ όμως από την αγάπην προς αυτόν δεν εφύλαξα τον αμπελώνα μου· αδιαφόρησα δι' αυτόν.

Ασ. Ασ. 1,7 απάγγελόν μοι ον ηγάπησεν η ψυχή μου, που ποιμαίνεις, που κοιτάζεις εν μεσημβρία, μήποτε γένωμαι ως περιβαλλομένη επ αγέλαις εταιρών σου.

Ασ. Ασ. 1,7 Πές μου συ, τον οποίον έχει αγαπήσει η ψυχή μου, που βόσκεις τα πρόβατά σου; Που πλαγιάζεις και αναπαύεσαι κατά τας μεσημβρινάς ώρας; Πές μου, που είσαι, για να μη περιπλανηθώ αναζητούσα σε εις τα ποιμνια των συντρόφων σου ποιμένων.

Ασ. Ασ. 1,8 εάν μη γνώς σεαυτήν, η καλή εν γυναιξίν, έξελθε σύ εν πτέρναις των ποιμνίων και ποίμινε τας ερίφους σου επί σκηνώμασι των ποιμένων.

Ασ. Ασ. 1,8 Εάν συ, η ωραία μεταξύ όλων των γυναικών, εάν συ δεν γνωρίζης τον εαυτόν σου, έβγα και ακολούθησε τα ίχνη των ποιμνίων. Βοσκε τα εριφιά σου ανάμεσα εις τας κατασκηνώσεις των άλλων ποιμένων και κάπου θα εύρης αυτόν, που αναζητείς.

Ασ. Ασ. 1,9 τή ίππω μου εν άρμασι Φαραώ ωμοιώσά σε, η πλησίον μου.

Ασ. Ασ. 1,9 Με την μεγαλοπρεπή και υπερήφανον φορβάδα μου, ζευγμένην στο άρμα του Φαραώ, εγώ παρομοιάσει σε, ω καλή μου και σύντροφέ μου.

Ασ. Ασ. 1,10 τι ωραιώθησαν σιαγόνες σου ως τρυγόνος, τράχηλός σου ως ορμίσκοι;

Ασ. Ασ. 1,10 Ποσον ωραία είναι αι παρειάί σου και αι σιαγόνες σου. Ομοιάζουν με τας σιαγόνας των τρυγόνων. Ο δε τράχηλός σου είναι ωραιότατος, ωσάν στολισμόν πολυτίμων κοσμημάτων.

Ασ. Ασ. 1,11 ομοιώματα χρυσίου ποιήσομέν σοι μετά στιγμάτων τού αργυρίου.

Ασ. Ασ. 1,11 Κοσμήματα χρυσού διάστικτα με άργυρον θα κατασκευάσωμεν δια τον λαμόν σου.

Ασ. Ασ. 1,12 έως ού ο βασιλεύς εν ανακλίσει αυτού, νάρδος μου έδωκεν οσμήν αυτού.

Ασ. Ασ. 1,12 Καθ' ον χρόνον ο βασιλεύς μου είναι ανακεκλιμένος, παρά την πλουσίαν τράπεζάν του, ο νάρδος μου ανέδιδε το ευάρεστον άρωμά του.

Ασ. Ασ. 1,13 απόδεσμος της στακτής αδελφιδός μου εμοί, ανά μέσον των μαστών μου αυλισθήσεται.

Ασ. Ασ. 1,13 Σαν θήκη γεμάτη από ευώδη στακτήν είναι δι' εμέ ο πολυαγαπημένος αδελφός μου. Θα αναπαύεται ανάμεσα στους μαστούς μου, επάνω από την καρδιά μου.

Ασ. Ασ. 1,14 βότρυς της κύπρου αδελφιδός μου εμοί, εν αμπελώσιν Εγγαδδί.

Ασ. Ασ. 1,14 Ωσάν το ανθισμένο κλήμα, που ευωδιάζει εις τα αμπέλια της Εγγαδδί, είναι ο αγαπημένος αδελφός της ψυχής μου.

Ασ. Ασ. 1,15 ιδού εί καλή, η πλησίον μου, ιδού εί καλή, οφθαλμοί σου περισσεραί.

Ασ. Ασ. 1,15 Ιδού, σύντροφέ μου, είσαι ωραία. Ιδού, είσαι ωραία. Οι οφθαλμοί σου είναι ωσάν τα περιστέρια.

Ασ. Ασ. 1,16 ιδού εί καλός, ο αδελφιδός μου, και γε ωραίος· προς κλίνη ημών σύσκιος,

Ασ. Ασ. 1,16 Ιδού, και συ είσαι ωραίος, αδελφέ της ψυχής μου· πολύ ωραίος. Είσαι επάνω εις την κλίνην σου σαν κάτω από παχύσκιον δένδρον.

Ασ. Ασ. 1,17 δοκοί οικων ημών κέδροι, φατνώματα ημών κυπάρισσοι.

Ασ. Ασ. 1,17 Τα δοκάρια του σπιτιού μας είναι αρωματικά κέδροι και τα κουφώματά μας ξύλα κυπαρίσσου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ασ. Ασ. 2,1 Εγώ άνθος τού πεδίου, κρίνον των κοιλάδων.

Ασ. Ασ. 2,1 Εγώ είμαι το άνθος της πεδιάδος, το κρίνον των κοιλάδων.

Ασ. Ασ. 2,2 ως κρίνον εν μέσω ακανθών, ούτως η πλησίον μου ανά μέσον των θυγατέρων.

Ασ. Ασ. 2,2 Πράγματι ωσάν κρίνον ανάμεσα εις τα αγκάθια, έτσι είναι η καλή μου ανάμεσα εις τας άλλας παρθένους νεάνιδας.

Ασ. Ασ. 2,3 ως μήλον εν τοίς ξύλοις τού δρυμού, ούτως αδελφιδός μου ανά μέσον των υιών· εν τή σκιά αυτού επεθύμησα και εκάθισα, και καρπός αυτού γλυκύς εν λάρυγγί μου.

Ασ. Ασ. 2,3 Ωσάν καρποφόρος μηλιά ανάμεσα εις τα άκαρπα δένδρα του δάσους, έτσι είναι ο αδελφός της ψυχής μου ανάμεσα στους άλλους νέους. Την σκιαν αυτού του δένδρου εγώ επεθύμησα και κάτω από αυτό εκάθισα. Ο καρπός του είναι γλυκός στον λάργυγά μου.

Ασ. Ασ. 2,4 εισαγάγετέ με εις οίκον τού οίνου, τάξατε επ εμέ αγάπην.

Ασ. Ασ. 2,4 Οδηγήσατέ με στον οίκον, όπου παρατίθεται το συμπόσιον των γάμων μας. Διδάξατέ με και καταστήσατε σταθερωτάτην την προς τον νυμφίον μου αγνήν αγάπην μου.

Ασ. Ασ. 2,5 στηρίσατέ με εν μύροις, στοιβάσατέ με εν μήλοις, ότι τετρωμένη αγάπης εγώ.

Ασ. Ασ. 2,5 Είμαι πληγωμένη από την αγάπην του. Στηριζατέ με με μύρα. Σωριάστε μπροστά μου μήλα· η ευωδία των αρωμάτων και η βρώσις των μήλων θα με στηρίξη.

Ασ. Ασ. 2,6 ευώνυμος αυτού υπό την κεφαλήν μου, και η δεξιά αυτού περιλήψεται με.

Ασ. Ασ. 2,6 Το αριστερό του χέρι είναι κάτω από την κεφαλήν μου και το δεξί του χέρι ας με εναγκαλισθή.

Ασ. Ασ. 2,7 ώρκισα υμάς, θυγατέρες Ιερουσαλήμ, εν δυνάμεσι και εν ισχύσεσι τού αγρού, εάν εγειρήτε και εξεγειρήτε την αγάπην, έως ού θελήση.

Ασ. Ασ. 2,7 Ω θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, σας εξορκίζω εις τας θαυμαστάς δυνάμεις της φύσεως, εις την ωραιότητα των αγρών και των πεδιάδων μη εξυπνήσετε και μη ανησυχήσετε την αγάπην μου. Αφήσατέ την να κοιμηθή και αναπαυθή, όσον θέλει.

Ασ. Ασ. 2,8 Φωνή αδελφιδού μου· ιδού ούτος ήκει πηδών επί τα όρη, διαλλόμενος επί τους βουνούς.

Ασ. Ασ. 2,8 Ακούω την φωνήν του αγαπημένου μου. Ιδού, αυτός έρχεται πηδών επάνω εις τα όρη, υπερηγήδα τα βουνά και όλα τα εμπόδια.

Ασ. Ασ. 2,9 όμοιός εστιν αδελφιδός μου τή δορκάδι ή νεβρώ ελάφων επί τα όρη Βαιθήλ. ιδού ούτος οπίσω τού τοίχου ημών παρακύπτων διά των θυρίδων, εκκύπτων διά των δικτύων.

Ασ. Ασ. 2,9 Ο αδελφός αυτός της ψυχής μου ομοιάζει με ζαρκάδι η με μικρό ελάφι, εις τα όρη της Βαιθήλ. Ιδού, έφθασε ευρίσκεται έξω από τον τοίχον του σπιτιού μου. Κυπτει από τας θυρίδας· προσπαθει δια μέσου των δικτυωτών να ιδη με στοργήν.

Ασ. Ασ. 2,10 αποκρίνεται αδελφιδός μου, και λέγει μοι· ανάστα, ελθέ η πλησίον μου, καλή μου, περιστερά μου,

Ασ. Ασ. 2,10 Ο αδελφός της καρδιάς μου αποκρίνεται εις εμέ και μου λέγει· σήκω, έλα κοντά μου, συ η σύντροφός μου, η καλή μου, το περιστέρι μου.

Ασ. Ασ. 2,11 ότι ιδού ο χειμών παρήλθεν, ο νετός απήλθεν, επορεύθη εαυτώ,

Ασ. Ασ. 2,11 Έλα· ο χειμώνας επέρασεν, αι βροχαί έφύγαν στον τόπον των.

Ασ. Ασ. 2,12 τα άνθη ώφθη εν τή γη, καιρός της τομής έφθακε, φωνή της τρυγόνος ηκούσθη εν τή γη ημών,

Ασ. Ασ. 2,12 Τα άνθη έκαμαν την εμφάνισίν των εις την γην. Ο καιρός του κλαδεύματος έχει φθάσει. Η φωνή της τρυγόνος ξανακούστηκε πάλιν εις την χώραν μας.

Ασ. Ασ. 2,13 η σική εξήνεγκεν ολύνθους αυτής, αι άμπελοι κυπρίζουσιν, έδωκαν οσμήν· ανάστα, ελθέ, η πλησίον μου, καλή μου, περιστερά μου, και ελθέ,

Ασ. Ασ. 2,13 Η σικιά έβγαλε τους ολύνθους της. Αι άμπελοι ανθίζουν και σκορπίζουν την ευωδιαν των. Σηκω, έλα συ η σύντροφός μου, η καλή μου, η περιστερά μου, έλα

Ασ. Ασ. 2,14 σύ περιστερά μου, εν σκέπη της πέτρας, εχόμενα τού προτειχίσματος· δείξόν μοι την όψιν σου, και ακούτισόν με την φωνήν σου, ότι η φωνή σου ηδεία, και η όψις σου ωραία.

Ασ. Ασ. 2,14 συ το περιστέρι μου, που με συστολήν είσαι κρυμμένη κάτω από τον βράχον, κοντά στο τείχος. Δείξε μου την ωραίαν σου μορφήν. Καμε με να ακούσω την φωνήν σου, διότι η φωνή σου είναι γλυκεία και η όψις σου ωραία.

Ασ. Ασ. 2,15 πιάσατε ημίν αλώπεκας μικρούς αφανίζοντας αμπελώνας, και αι άμπελοι ημών κυπρίζουσιν.

Ασ. Ασ. 2,15 Πιάστε μας τα μικρά αλεπουδάκια, που καταστρέφουν τους αμπελώνας μας, τώρα που είναι αυτοί επάνω στο άνθος των.

Ασ. Ασ. 2,16 αδελφιδός μου εμοί, καγώ αυτώ, ο ποιμαίνων εν τοίς κρίνους,

Ασ. Ασ. 2,16 Ο αγαπητός μου είναι για μένα και εγώ είμαι γι αυτόν. Αυτός είναι ο ποιμήν στα στολισμένα με κρίνους λειδιάδια.

Ασ. Ασ. 2,17 έως ού διαπνεύση η ημέρα και κινηθώσιν αι σκιαί· απόστρεψον, ομοιώθητι σύ, αδελφιδέ μου, τώ δόρκωνι ή νεβρώ ελάφων επί όρη κοιλωμάτων.

Ασ. Ασ. 2,17 Έως ότου σβήση η ημέρα και αρχίσουν να πέφτουν οι σκιές της νυκτός γύρισε, αγαπημένε μου, κοντά μου.

Μοιάσε με το ζαρκάδι και το νεαρό ελάφι, που τρέχει στις χαράδρες των ορέων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ασ. Ασ. 3,1 Επί κοίτην μου εν νυξίν εξήτησα ον ηγάπησεν η ψυχή μου· εξήτησα αυτόν και ουχ εύρον αυτόν· εκάλεσα αυτόν, και ουχ υπήκουσέ μου.

Ασ. Ασ. 3,1 Επάνω εις την κλίνην μου κατά την νύκτα ανεζήτησα εκείνον, τον οποίον ηγάπησε και επόθησεν η ψυχή μου. Τον ανεζήτησα, και δεν τον ευρήκα. Τον εκάλεσα, αλλά δεν άκουσε την φωνήν μου.

Ασ. Ασ. 3,2 αναστήσομαι δή και κυκλώσω εν τή πόλει, εν ταις αγοραίς και εν ταις πλατείαις, και ζητήσω ον ηγάπησεν η ψυχή μου· εξήτησα αυτόν και ουχ εύρον αυτόν.

Ασ. Ασ. 3,2 Θα σηκωθώ από την κλίνην μου, θα τριγυρίσω την πόλιν, τας αγοράς και τας πλατείας, και θα αναζητήσω εκείνον, που έχει αγαπήσει η ψυχή μου. Αλλά τον ανεζήτησα παντού, και δεν τον ευρήκα.

Ασ. Ασ. 3,3 εύροσάν με οι τηρούντες, οι κυκλούντες εν τή πόλει· μη ον ηγάπησεν η ψυχή μου ιδετε·

Ασ. Ασ. 3,3 Με συνήντησαν οι φύλακες, που περιπολούν την πόλιν, και τους ηρώτησα μήπως είδατε εκείνον, τον οποίον αγαπά η καρδιά μου·

Ασ. Ασ. 3,4 ως μικρόν ότε παρήλθον απ αυτών, έως ού εύρον ον ηγάπησεν η ψυχή μου· εκράτησα αυτόν και ουκ αφήκα αυτόν, έως ού εισήγαγον αυτόν εις οίκον μητρός μου και εις ταμείον της συλλαβούσης με.

Ασ. Ασ. 3,4 Απεμακρύνθην ολίγον από αυτούς. Συνέχισα την αναζήτησίν μου, έως ότου ευρήκα εκείνον, τον οποίον ηγάπησεν η ψυχή μου. Τον εκράτησα με τα χέρια μου, δεν τον αφήκα, έως ότου τον έφερα μέσα στο σπίτι της μητρός μου,

στο εσωτερικόν δωμάτιον εκείνης, που με έχει γεννήσει.

Ασ. Ασ. 3,5 ώρκισα υμάς, θυγατέρες Ιερουσαλήμ, εν ταῖς δυνάμεσι και εν ταῖς ισχύσεσι τού αγρού, εάν εγείρητε και εξεγείρητε την αγάπην, έως αν θελήση.

Ασ. Ασ. 3,5 Θυγατέρες Ιερουσαλήμ, σας εξόρκισα και σας εξορκίζω εις τας μυστηριώδεις και ζωογόνους δυνάμεις της φύσεως και των αγρών, να μη εξυπνήσετε, να μη ανησυχήσετε την αγάπην μου. Αφήσατέ την να κοιμηθή, όσον θέλει.

Ασ. Ασ. 3,6 Τίς αὐτή η αναβαίνουσα από της ερήμου ως στελέχη καπνού τεθυμιαμένη σμύρναν και λίβανον από πάντων κονιορτών μυρεψού;

Ασ. Ασ. 3,6 Ποιά είναι αυτή, που ανεβαίνει από την ερημον σαν ανάερη στήλη θυμιάματος σμύρνας και λιβάνου και όλων των ευωδών ουσιών, που κατασκευάζει ο μυροποιός;

Ασ. Ασ. 3,7 ιδού η κλίνη τού Σαλωμών, εξήκοντα δυνατοί κύκλω αυτής από δυνατών Ισραήλ,

Ασ. Ασ. 3,7 Ιδού το μεγαλοπρεπές φορείον του Σολομώντος. Εξήντα δυνατοί άνδρες από τους ισχυρούς του Ισραήλ ολόγυρα από αυτό.

Ασ. Ασ. 3,8 πάντες κατέχοντες ρομφαίαν, δεδιδαγμένοι πόλεμον, ανήρ ρομφαία αυτού επί μηρόν αυτού από θάμβους εν νυξί.

Ασ. Ασ. 3,8 Όλοι κρατούν ρομφαίαν. Εχουν γυμνασθή στον πόλεμον. Ο καθένας τους φέρει ζωσμένην την ρομφαίαν και κρεμασμένην στον μηρόν του, έτοιμος να την χρησιμοποιήση δια κάθε αιφνίδιον νυκτερινόν κίνδυνον.

Ασ. Ασ. 3,9 φορείον εποίησεν εαυτώ ο βασιλεύς Σαλωμών από ξύλων τού Λιβάνου

Ασ. Ασ. 3,9 Κατεσκεύασεν ο Σολομών φορείον δια τον εαυτόν του από τα ευώδη ξύλα του Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 3,10 στύλους αυτού εποίησεν αργύριον και ανάκλιτον αυτού χρύσειον· επίβασις αυτού πορφυρά, εντός αυτού λιθόστρωτον, αγάπην από θυγατέρων Ιερουσαλήμ.

Ασ. Ασ. 3,10 Οι κίονες του φορείου του είναι αργυροί, το ανάκλιτρον ολόχρυσον, τα στηρίγματα αυτού ολοπόρφυρα.

Μέσα στο φορείον κεντητόν, ψηφιδωτόν, λαμπρόν δάπεδον, έργον και δώρον της αγάπης των θυγατέρων της Ιερουσαλήμ.

Ασ. Ασ. 3,11 Θυγατέρες Σιών, εξέλθατε και ιδετε εν τώ βασιλεί Σαλωμών εν τώ στεφάνω, ώ εστεφάνωσεν αυτόν η μήτηρ αυτού εν ημέρα νυμφεύσεως αυτού και εν ημέρα ευφροσύνης καρδιάς αυτού.

Ασ. Ασ. 3,11 Θυγατέρες της Σιών, εβγάτε και ιδετε τον βασιλέα Σολομώντα φέροντα εις την κεφαλήν του στεφανον, με τον οποίον τον εστεφάνωσεν η μητέρα του κατά την ημέραν του γάμου του, κατά την ημέραν που ηγαλλίασε και ευφράνθη η καρδιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ασ. Ασ. 4,1 Ιδού εί καλή, η πλησίον μου, ιδού εί καλή. οφθαλμοί σου περισσότεραί εκτός της σιωπήσεώς σου. τριχώμα σου ως αγέλαι των αιγών, αί απεκαλύφθησαν από τού Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 4,1 Ιδού, είσαι ωραία συ, η σύντροφος της ζωής μου. Είσαι ωραία. Τα μάτια σου είναι ωσάν δύο περισσότερία, πίσω από την διαφανή καλύπτραν του προσώπου σου. Αι τρίχες της κεφαλής σου μοιάζουν με τας αγέλας των αιγών, αι οποίαι εφάνησαν, να έρχονται σαν κύματα από την Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 4,2 οδόντες σου ως αγέλαι των κεκαρμένων, αί ανέβησαν από τού λουτρού, αι πάσαι διδυμεύουσαι, και ατεκνούσα ουκ έστιν εν αυταῖς.

Ασ. Ασ. 4,2 Τα δόντια σου είναι λευκά, ωσάν τας αγέλας των φρεσκοκουρεμένων προβάτων, που εξήλθαν μόλις προ ολίγου αυτό το λουτρόν. Ολαι με δίδυμα, κανένα από αυτά δεν μένει στείρον.

Ασ. Ασ. 4,3 ως σπαρτίον το κόκκινον χείλη σου, και η λαλιά σου ωραία, ως λέπυρον ροάς μήλόν σου εκτός της σιωπήσεώς σου.

Ασ. Ασ. 4,3 Τα χείλη σου είναι ωσάν το κόκκινο σειρίτι, και η λαλιά σου ωραία. Καθε παρειά σου, πίσω από την διαφανή καλύπτραν του προσώπου σου, μοιάζει με ροδαλόν ήμισυ τμήμα ροδιού.

Ασ. Ασ. 4,4 ως πύργος Δαυΐδ τράχηλός σου, ο ωκοδομημένος εις θαλιπτώ· χίλιοι θυρεοί κρέμανται επ αυτόν, πάσαι βολίδες των δυνατών.

Ασ. Ασ. 4,4 Ο τράχηλός σου μοιάζει σαν τον ωραίον υψηλόν πύργον του Δαβίδ, ο οποίος έχει οικοδομηθή εις περιόπτον θέσιν. Χίλια μεγάλα ασπίδες κρέμονται από αυτόν· πλήθος βέλη και ακόντια δια τους στρατιώτας.

Ασ. Ασ. 4,5 δύο μαστοί σου ως δύο νεβροί δίδυμοι δορκάδος οι νεμόμενοι εν κρινίσις.

Ασ. Ασ. 4,5 Οι δύο μαστοί σου μοιάζουν σαν δύο νεβρούς, δίδυμα ζαρκάδια, που βόσκουν ανάμεσα εις τα κρίνα.

Ασ. Ασ. 4,6 έως ού διαπνεύση ημέρα και κινηθώσιν αι σκιαί, πορεύσομαι εμαυτώ προς το όρος της σμύρνης και προς τον βουνόν τού Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,6 Μέχρις ότου αρχίση να σβήνη η ημέρα και να πίπτουν αι σκιαί της νυκτός, θα μεταβώ εγώ στον λόφον της σμύρνας, προς το βουνό του Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,7 όλη καλή εί, πλησίον μου, και μώμος ουκ έστιν εν σοί.

Ασ. Ασ. 4,7 Συντροφέ μου, όλη είσαι ωραία. Δεν υπάρχει κανένα ψεγάδι εις σε.

Ασ. Ασ. 4,8 δεύρο από Λιβάνου, νύμφη, δεύρο από Λιβάνου· ελεύση και διελεύση από αρχής πίστεως, από κεφαλής Σανίρ και Ερμών, από μανδρών λεόντων, από ορέων παρδάλεων.

Ασ. Ασ. 4,8 Ελα κοντά μου από τον Λιβανον, ω νύμφη μου. Φυγε από τον Λιβανον και έλα. Ελα προσπέρασε την υψηλήν κορυφήν του βουνού, την κορυφήν του Σανίρ και του Ερμών, όπου υπάρχουν τα κρησφύγετα των λεόντων, το όρη όπου φωλιάζουν αι παρδάλεις.

Ασ. Ασ. 4,9 εκαρδίωσας ημάς, αδελφή μου νύμφη· εκαρδίωσας ημάς ενί από οφθαλμών σου, εν μια ενθέματι τραχήλων σου.

Ασ. Ασ. 4,9 Αδελφή μου και νύμφη μου, αιχμαλώτισες την καρδιαν μας. Με ένα βλέμμα των οφθαλμών σου αιχμαλώτισες τας καρδιάς μας· με ένα από τα κοσμήματα του τραχήλου σου.

Ασ. Ασ. 4,10 τι εκαλλιώθησαν μαστοί σου, αδελφή μου νύμφη; τι εκαλλιώθησαν μαστοί σου από οίνου, και οσμή μιατίων σου υπέρ πάντα τα αρώματα;

Ασ. Ασ. 4,10 Νύμφη και αδελφή μου, διατί είναι τόσοσ ωραία τα στήθη σου; Διατί οι μαστοί σου είναι μεθυστικώτεροι από τον οίνον και η ευωδία των ενδυμάτων σου ανωτέρα από όλα τα αρώματα;

Ασ. Ασ. 4,11 κηρίον αποστάζουσι χείλη σου, νύμφη· μέλι και γάλα υπό την γλώσσάν σου, και οσμή μαιμάτων σου ως οσμή Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,11 Μέλι κηρήθρας στάζουν τα χείλη σου, ω νύμφη μου. Μέλι και γάλα ρέουν, οι γλυκείς λόγοι σου, κάτω από την γλώσσαν σου. Το άρωμα των μαιμάτων σου είναι ωσάν την ευωδιάν του Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,12 κήπος κεκλεισμένος, αδελφή μου νύμφη, κήπος κεκλεισμένος, πηγή εσφραγισμένη.

Ασ. Ασ. 4,12 Αδελφή μου και νύμφη μου, σεμνή και ωραία, είσαι κήπος κλεισμένος, κήπος κλεισμένος και πηγή εσφραγισμένη.

Ασ. Ασ. 4,13 αποστολαί σου παράδεισος ροών μετά καρπού ακροδρύων, κύπροι μετά νάρδων,

Ασ. Ασ. 4,13 Τα βλαστάνοντα στον κήπον σου, είναι ωσάν ωραίες ροδιές με κρεμασμένους τους καρπούς των εις τα ακρινά βλαστάρια των. Μοιάζουν με ανθισμένο αμπέλι και νάρδους.

Ασ. Ασ. 4,14 νάρδος και κρόκος, κάλαμος και κιννάμωμον μετά πάντων ξύλων τού Λιβάνου, σμύρνα αλώθ μετά πάντων πρώτων μύρων.

Ασ. Ασ. 4,14 Αρωματικός νάρδος και κρόκος ανθούν εκεί, κανέλλα και κιννάμωμον και όλα τα δένδρα του Λιβάνου, η αρωματική σμύρνα, η αλόη και όλα τα εξαίρετα μύρα.

Ασ. Ασ. 4,15 πηγή κήπου και φρέαρ ύδατος ζώντος και ροιζούντος από τού Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,15 Μέσα στον κήπον υπάρχει φρέαρ και πηγή, που αναβλύζει ολοδροσον νερό· καταρράκτης, που με βοηθώ κατεβαίνει από τον Λιβανον.

Ασ. Ασ. 4,16 Εξεγέρθητι, βορά, και έρχου, νότε, διάπνευσον κήπόν μου, και ρευσάτωσαν αρώματά μου καταβήτω αδελφιδός μου εις κήπον αυτού και φαγέτω καρπόν ακροδρύων αυτού.

Ασ. Ασ. 4,16 Σηκώ άνεμε του βορρά, έλα και συ άνεμε του νότου, πνεύσατε στον κήπον μου. Ας διαλυθούν παντού τα αρώματά μου, ας κατεβή ο αγαπητός μου στον κήπον μου και ας φάγη τους ωρίμους καρπούς, που κρέμονται από τους βλαστούς των δένδρων μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ασ. Ασ. 5,1 Εισήλθον εις κήπόν μου, αδελφή μου νύμφη, ετρώγησα σμύρναν μου μετά αρωμάτων μου, έφαγον άρτον μου μετά μέλιτός μου, έπιον οίνόν μου μετά γάλακτός μου· φάγετε, πλησίοι, και πίετε και μεθύσθητε, αδελφοί.

Ασ. Ασ. 5,1 Εισήλθον σαν νοικοκύρης στον κήπον σου, νύμφη και αδελφή μου. Ετρώγησα μόνος μου την σμύρναν μου με τα πολλά της αρώματα. Εφαγα άρτον και μέλι, έπια τον οίνον μου και το γάλα μου και σεις φίλοι μου φάγετε, πίετε, χορτάσατε, ευφρανθήτε, αδελφοί μου.

Ασ. Ασ. 5,2 Εγώ καθεύδω και η καρδιά μου αγρυπνεί. φωνή αδελφιδού μου κρούει επί την θύραν. Άνοιξόν μοι, αδελφή μου, η πλησίον μου, περισσότερά μου, τελεία μου, ότι η κεφαλή μου επλήσθη δρόσου και οι βόστρυχοί μου ψεκάδων νυκτός.

Ασ. Ασ. 5,2 Εγώ κοιμώμαι, αλλά η καρδιά μου αγρυπνεί. Ακούεται η φωνή του αγαπητού μου, κρούει την θύραν μου.

Άνοιξε αδελφή μου, σύντροφέ μου, περισσότερά μου, συ η κατά πάντα ωραία μου, διότι το κεφάλι μου εγέμισε από την δρόσον και οι βόστρυχοί μου από τας σταγόνας της νυκτός.

Ασ. Ασ. 5,3 Εξεδυσάμην τον χιτώνά μου, πώς ενδύσομαι αυτόν; ενιψάμην τους πόδας μου, πώς μολυνώ αυτούς;

Ασ. Ασ. 5,3 Εγώ έχω βγάλει ήδη τον χιτώνα μου, πως να τον φορέσω καιάλιν; Επλυνα τους πόδας μου, πως να τους λερώσωάλιν;

Ασ. Ασ. 5,4 αδελφιδός μου απέστειλε χείρα αυτού από της οπής, και η κοιλία μου εθροήθη επ αυτόν.

Ασ. Ασ. 5,4 Ο αγαπητός μου άπλωσε το χέρι του από κάποια οπή, δια να ανοίξη την θύραν μου, και η καρδιά μου συνεκινήθη από αυτόν και εθερμάνθη.

Ασ. Ασ. 5,5 ανεστην εγώ ανοίξαι τώ αδελφιδώ μου, χείρές μου έσταξαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη επί χείρας τού κλειθρου.

Ασ. Ασ. 5,5 Εσηκώθην εγώ, δια να ανοίξω στον αγαπημένον μου αδελφόν. Τα χέρια μου έσταξαν από ευώδη σμύρναν, τα δάκτυλά μου έσταξαν σμύρναν εις την λαβήν του κλειδιού της θύρας.

Ασ. Ασ. 5,6 ήνοιξα εγώ τώ αδελφιδώ μου· αδελφιδός μου παρήλθε. ψυχή μου εξήλθεν εν λόγω αυτού. εζήτησα αυτόν και ουχ εύρον αυτόν, εκάλεσα αυτόν και ουχ υπήκουσέ μου.

Ασ. Ασ. 5,6 Άνοιξα εγώ στον αγαπημένον μου αδελφόν. Αλλά ο αγαπητός μου είχε περάσει και φύγει. Η ψυχή μου σαν να έσβησε μέσα μου από το γεγονός αυτό. Δεν τον είδα. Τον ανεζήτησα και δεν τον ευρήκα. Τον εφώναξα με το όνομά του και εκείνος δεν μου απήντησεν.

Ασ. Ασ. 5,7 εύροσάν με οι φύλακες οι κυκλούντες εν τή πόλει, επάταξάν με, ετραυμάτισάν με· ήραν το θέριστρόν μου απ εμού φύλακες των τειχέων.

Ασ. Ασ. 5,7 Εξήλθα από το σπίτι, δια να τον αναζητήσω. Με συνήντησαν οι περιπολούντες νυχτοφύλακες εις την πόλιν, με εκτύπησαν, με ετραυμάτισαν, αφήρεσαν την καλύπτραν του προσώπου μου οι φύλακες των τειχών της πόλεως.

Ασ. Ασ. 5,8 ώρκισα υμάς, θυγατέρες Ιερουσαλήμ, εν ταις δυνάμεσι και εν ταις ισχύσεσι τού αγρού· εάν εύρητε τον αδελφιδόν μου, τι απαγγείλητε αυτώ; ότι τετρωμένη αγάπης εγώ ειμι.

Ασ. Ασ. 5,8 Ω θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, σας εξορκίζω εις τας δυνάμεις της φύσεως και εις τας ωραιότητας του αγρού, εάν συναντήσετε τον αγαπημένον μου αδελφόν, τι θα αναγγείλετε εις αυτόν; Είπατέ του, ότι είμαι εγώ πληγωμένη από την αγάπην του.

Ασ. Ασ. 5,9 Τί αδελφιδός σου από αδελφιδού, η καλή εν γυναιξί; τι αδελφιδός σου από αδελφιδού, ότι ούτως ώρκισας ημάς;

Ασ. Ασ. 5,9 Τι διαφέρει ο αγαπητός σου από άλλους αγαπητούς νέους, ω ωραία μεταξύ των γυναικών; Τι διάφορα χαρακτηριστικά έχει ο αγαπητός σου από άλλον αγαπητόν, ώστε να μας εξορκίσης κατ' αυτόν τον τρόπον;

Ασ. Ασ. 5,10 Αδελφιδός μου, λευκός και πυρός, εκλελοχισμένος από μυριάδων·

Ασ. Ασ. 5,10 Ο αγαπημένος μου αδελφός είναι λευκός και ροδαλός, εκλεκτός και περιβλεπτός μεταξύ μυριάδων νέων.

Ασ. Ασ. 5,11 κεφαλή αυτού χρυσίον καιφάξ, βόστρυχοι αυτού ελάται, μέλανες ως κόραξ·

Ασ. Ασ. 5,11 Η κεφαλή του είναι χρυσός καθαρός. Πυκνοί και κυματιστοί οι βόστρυχοί του, ωσάν το πυκνόφυλλον έλατον, μαύροι ωσάν τον κόρακα.

Ασ. Ασ. 5,12 οφθαλμοί αυτού ως περισσότεραί επί πληρώματα υδάτων λελουσμένοι εν γάλακτι, καθήμεναι επί πληρώματα·

Ασ. Ασ. 5,12 Τα μάτια του μοιάζουν σαν περιστέρια, που κάθονται κοντά εις δεξαμενάς γεμάτας νερό, ολόλευκα σαν λουσιμένα με γάλα.

Ασ. Ασ. 5,13 σιαγόνες αυτού ως φιάλαι τού αρώματος φύουσαι μυρεψικά· χείλη αυτού κρίνα στάζοντα σμύρναν πλήρη·

Ασ. Ασ. 5,13 Σαν φιάλα αρώματος αι δύο παρειάι του, από τας οποίας φυτρώνει το γένειόν του σαν πρασιά αρωματωδών φυτών. Τα χείλη του ομοιάζουν με τα κρίνα, που αποστάζουν πολύτιμον ανόθευτον σμύρναν.

Ασ. Ασ. 5,14 χείρες αυτού τορευταί χρυσαί πεπληρωμένοι Θαρσίς· κοιλία αυτού πυξίον ελεφάντινον επί λίθου σαπφείρου·

Ασ. Ασ. 5,14 Ωραία και σαν να έχουν τορναρισθή με τόνρον αι χείρες του, χρυσαί ωσάν το χρυσίον Θαρσίς. Το σώμα του σαν από ελεφαντοστούν, διάστικτον με πολιτίμους λίθους σαπφείρου.

Ασ. Ασ. 5,15 κνήμαι αυτού στύλοι μαρμάρινοι τεθεμελιωμένοι επί βάσεις χρυσάς· είδος αυτού ως Λίβανος, εκλεκτός ως κέδροι·

Ασ. Ασ. 5,15 Αι κνήμαι του μαρμάρινοι στύλοι, που στηρίζονται εις χρυσάς βάσεις. Η όλη του εμφάνισις ωραία, όπως ο Λίβανος. Είναι εκλεκτός μεταξύ όλων των ανθρώπων, όπως η κέδρος μεταξύ των άλλων δένδρων.

Ασ. Ασ. 5,16 φάρυγξ αυτού γλκασμοί και όλος επιθυμία· ούτος αδελφιδός μου και ούτος πλησίον μου, θυγατέρες Ιερουσαλήμ.

Ασ. Ασ. 5,16 Οι λόγοι του λάρυγγός του γλυκείς. Είναι εξ ολοκλήρου εράσιμος και ποθητός. Θυγατέρες Ιερουσαλήμ, τέτοιοι είναι ο αγαπημένος μου αδελφός, τέτοιοι είναι ο σύντροφός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ασ. Ασ. 6,1 Πού απήλθεν ο αδελφιδός σου, η καλή εν γυναιξί; που απέβλεψεν ο αδελφιδός σου; και ζητήσομεν αυτόν μετά σου.

Ασ. Ασ. 6,1 Αι θυγατέρες της Ιερουσαλήμ την ερωτούν· Που επήγεν ο αγαπημένος σου αδελφός, ω ωραία μεταξύ των γυναικών; Ποίαν κατεύθυνσιν επήρεν ο αδελφός σου; Πές μας, δια να τον αναζητήσωμεν μαζί με σένα και τον ανεύρωμεν.

Ασ. Ασ. 6,2 Αδελφιδός μου κατέβη εις κήπον αυτού εις φιάλας τού αρώματος ποιμαίνειν εν κήποις και συλλέγειν κρίνα.

Ασ. Ασ. 6,2 Ο αγαπητός μου κατέβη στον κήπον του, εις τας πρασιάς των αρωματικών ανθέων. Περιπατεί στους κήπους, συλλέγει κρίνα.

Ασ. Ασ. 6,3 εγώ τώ αδελφιδώ μου, και αδελφιδός μου εμοί, ο ποιμαίνων εν τοίς κρίνοις.

Ασ. Ασ. 6,3 Εγώ ανήκω στον αγαπημένον μου αδελφόν και εκείνος ανήκει εις εμέ. Αυτός είναι, που ποιμαίνει τα πρόβατά του μέσα εις τα κρίνα.

Ασ. Ασ. 6,4 Καλή εί, η πλησίον μου, ως ευδοκία, ωραία ως Ιερουσαλήμ, θάμβος ως τεταγμένοι.

Ασ. Ασ. 6,4 Ωραία είσαι συ, σύντροφέ μου, ωσάν ευάρεστος και καλή επιθυμία, ωραία, όπως η Ιερουσαλήμ. Εμπνέεις θαυμασμόν ωσάν τας παρατεταγμένας προς πόλεμον στρατιωτικάς δυνάμεις.

Ασ. Ασ. 6,5 απόστρεψον οφθαλμούς σου απεναντίον μου, ότι αυτοί ανεπτέρωσάν με. τρίχωμά σου ως αγέλαι των αιγών, αί ανεφάνησαν από τού Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 6,5 Γυρσε αλλού, μακράν από εμέ τα μάτια σου, διότι αυτά με την μαγείαν των με ανεπτέρωσαν. Αι τρίχες της κεφαλής σου ομοιάζουν με κοπάδια αιγών, που έχουν αναφανή από την περιοχόν του Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 6,6 οδόντες σου ως αγέλαι των κεκαρμένων, αί ανέβησαν από τού λουτρού, αι πάσαι διδυμύουσαι, και ατεκνούσα ουκ έστιν εν αυταίς.

Ασ. Ασ. 6,6 Τα ολόλευκα δόντια σου ομοιάζουν με κοπάδια φρεσκοκουρευμένων λευκών προβάτων, τα οποία μόλις τώρα εβγήκαν από το λουτρόν και είναι καθαρά και λευκά. Ολαι αι αμνάδες έχουν δίδυμα, καμμία στείρα δεν υπάρχει ανάμεσα εις αυτάς.

Ασ. Ασ. 6,7 ως σπαρτίον το κόκκινον χείλη σου και η λαλιά σου ωραία, ως λέπυρον της ροάς μήλόν σου εκτός της σιωπήσεώς σου.

Ασ. Ασ. 6,7 Ωσάν κόκκινο σειρήτι τα χείλη σου, ωραία και γεμάτη χάριν η λαλιά σου. Καθε παρειά σου, πίσω από την διαφανή καλύπτραν, φαίνεται σαν το ροδοκόκκινο ήμισυ ροδιού.

Ασ. Ασ. 6,8 εξήκοντά εισι βασιλίσσαι, και ογδοήκοντα παλλακαί, και νεάνιδες ών ουκ έστιν αριθμός.

Ασ. Ασ. 6,8 Εξήκοντα βασιλίσσαι είναι δια τους βασιλείς του κόσμου και ογδοήκοντα σύζυγοι δευτέρας σειράς και αναρίθμητοι άλλαι νεάνιδες προσφέρονται εις αυτούς.

Ασ. Ασ. 6,9 μία εστί περιστερά μου, τελεία μου, μία εστί τή μητρί αυτής, εκλεκτή εστι τή τεκούση αυτήν. είδοσαν αυτήν θυγατέρες και μακαριούσιν αυτήν, βασιλίσσαι και γε παλλακαί και αι νέεσουσιν αυτήν.

Ασ. Ασ. 6,9 Δι' εμέ όμως, μία είναι η περιστερά μου, η απολύτως τελεία δι' εμέ, η μοναχοκόρη της μητρός σου, η εκλεκτή και δι' εκείνην που σε εγέννησε. Την είδαν αι άλλαι νεάνιδες, την εμακάρισαν και την μακαρίζουν. Και αυταί ακόμη αι βασιλίσσαι και αι δευτέρας σειράς σύζυγοι των βασιλέων θα την εγκωμιάζουν και θα λέγουν·

Ασ. Ασ. 6,10 τις αύτη η εκκύπτουσα ωσει όρθρος, καλή ως σελήνη, εκλεκτή ως ο ήλιος, θάμβος ως τεταγμένοι;

Ασ. Ασ. 6,10 Ποιά είναι αυτή η οποία προβάλλει ωσάν ολοκάθαρη πρωΐα, ωραία όπως η σελήνη, εκλεκτή όπως ο ήλιος, θαυμαστή, όπως αι παρατεταγμένοι προς μάχην στρατιωτικάι δυνάμεις;

Ασ. Ασ. 6,11 Εις κήπον καρύας κατέβην ιδείν εν γεννήμασι τού χειμάρου, ιδείν ει ήνθισεν η άμπελος, εξήνθησαν αι ροαί· εκεί δώσω τους μαστούς μου σοί.

Ασ. Ασ. 6,11 Και εκείνη λέγει· Κατέβηκα στο περιβόλι, όπου υπάρχουν οι καρυδιές· κατέβηκα, δια να ιδώ όσα βλαστάνουν εις τας όχθας των ρυακίων. Να παρατηρήσω, εάν έχουν ανθίσει τα αμπέλια και οι ροδιές. Εκεί, ω νυμφίε μου, θα σου προσφέρω τους εναγκαλισμούς μου.

Ασ. Ασ. 6,12 ουκ έγνω η ψυχή μου· έθετό με άρματα Αμιναδάβ.

Ασ. Ασ. 6,12 Χωρίς να το εννοήση η ψυχή μου, σαν να με εκάθισεν εις τα ταχύτατα άρματα των ευγενών και επισήμων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ασ. Ασ. 7,1 Επίστρεφε, επίστρεφε, η Σουλαμίτις· επίστρεφε, επίστρεφε, και οψόμεθα εν σοί, τι όψεσθε εν τή Σουλαμίτιδι; η ερχομένη ως χοροί των παρεμβολών.

Ασ. Ασ. 7,1 Γυρσε πίσω, επιστρεψε προς ημάς, ω Σουλαμίτις. Ξαναγύρσε, κύτταξέ μας και ημείς θα ιδώμεν το ωραίον σου

πρόσωπον. Τι θα ίδετε εις εμέ εις μίαν ασήμαντον Σουλαμίτιδα; Συ, καθώς έρχεσαι με τόσην χάριν και μεγαλοπρέπειαν, ομοιάζεις με χορούς ουρανίων ταξιαρχιών.

Ασ. Ασ. 7,2 ωραιώθησαν διαβήματά σου εν υποδήμασί σου, θύγατερ Ναδάβ· ρυθμοί μηρών όμοιοι ορμίσκοις, έργον τεχνίτου·

Ασ. Ασ. 7,2 Ωραίον είναι το βάδιμά σου με τα εύμορφα υποδήματά σου ω κόρη αρχόντων! Καλλιτεχνικόν ρυθμόν και αρμονίαν έχουν οι μηροί σου, όμοιοι με περιδέραιον, ωσάν κομψοτέχνημα μεγάλου τεχνίτου.

Ασ. Ασ. 7,3 ομφαλός σου κρατήρ τορευτός μη υστερούμενος κράμα· κοιλία σου θημωνία σίτου πεφραγμένη εν κρίνοις·

Ασ. Ασ. 7,3 Ο τορευτός ομφαλός σου ομοιάζει με κοσμημένον κύπελλον από το οποίον δεν λείπει ποτέ ο οίνος. Η κοιλία σου ομοιάζει με θημωνιάν σίτου, φραγμένην με κρίνα.

Ασ. Ασ. 7,4 δύο μαστοί σου, ως δύο νεβροί δίδυμοι δορκάδος·

Ασ. Ασ. 7,4 Οι δύο μαστοί σου ομοιάζουν σαν δίδυμα μικρά ζαρκάδια.

Ασ. Ασ. 7,5 ο τράχηλός σου ως πύργος ελεφάντινος· οι οφθαλμοί σου ως λίμναι εν Εσεβών, εν πύλαις θυγατρός πολλών· μυκτήρ σου ως πύργος τού Λιβάνου σκοπεύων πρόσωπον Δαμασκού·

Ασ. Ασ. 7,5 Ο τράχηλός σου ωσάν πύργον από ελεφαντοστούν, τα μάτια σου, αστραφτερά και ολοκάθαρα, όπως αι δεξάμεναι αι παρά τας πύλας της Εσεβών, πόλεως πολλών κατοίκων. Η μύτη σου ωσάν πύργος του Λιβάνου εστραμμένον προς την Δαμασκόν.

Ασ. Ασ. 7,6 κεφαλή σου επί σε ως Κάρμηλος, και πλόκιον κεφαλής σου ως πορφύρα, βασιλεύς δεδεμένος εν παραδρομαίς.

Ασ. Ασ. 7,6 Η κεφαλή σου επάνω στο σώμα σου ομοιάζει σαν το όρος Καρμηλον. Αι πλεξίδες της κεφαλής σου ακτινοβολούν ωσάν πορφύρα και αυτός ο βασιλεύς, όταν διέρχεται εμπρός σου, είναι σαν να δένεται με αυτάς.

Ασ. Ασ. 7,7 τι ωραιώθης και τι ηδύνθης αγάπη, εν τρυφαίς σου;

Ασ. Ασ. 7,7 Ποσον ωραία γίνεσαι, αγάπη μου! Ποσον ηδονική εις τας τρυφερότητάς σου!

Ασ. Ασ. 7,8 τούτο μέγεθός σου, ωμοιώθης τώ φοίνικι και οι μαστοί σου τοίς βότρυσιν.

Ασ. Ασ. 7,8 Το ανάστημά σου ομοιάζει με φοίνικα και οι μαστοί σου με σταφύλια αμπέλου.

Ασ. Ασ. 7,9 είπα· αναβήσομαι επί τώ φοίνικι, κρατήσω των ύψεων αυτού, και έσονται δή μαστοί σου ως βότρυνες της αμπέλου και οσμή ρινός σου ως μήλα

Ασ. Ασ. 7,9 Είπα· θα αναβώ επάνω στον φοίνικα, θα φθάσω εις τα υψηλά αυτού, και οι μαστοί σου θα είναι πλησίον μου ωσάν σταφύλια αμπέλου, και η ευωδία της ρινός σου ως ευωδία μήλων.

Ασ. Ασ. 7,10 και ο λάργυξ σου ως οίνος ο αγαθός, πορευόμενος τώ αδελφιδώ μου εις ευθύτητα, ικανούμενος χείλεσί μου και οδοῦσιν.

Ασ. Ασ. 7,10 Ο γλυκύλαλος λάργυξ σου ως εκλεκτός οίνος, Ο οποίος, προσθέτει η νύμφη, θα ρέη προς το στόμα του αγαπητού μου κατ' ευθείαν, ικανός να τον ευφραίνει με τα χείλη μου και με τους οδόντας μου.

Ασ. Ασ. 7,11 Εγώ τώ αδελφιδώ μου, και επ εμέ η επιστροφή αυτού.

Ασ. Ασ. 7,11 Εγώ ανήκω στον αγαπημένον μου αδελφόν και η σφόδρα επιθυμία εκείνου επιστρέφει προς εμέ.

Ασ. Ασ. 7,12 ελθέ, αδελφιδέ μου, εξέλθωμεν εις αγρόν, αυλισθώμεν εν κώμας·

Ασ. Ασ. 7,12 Ελα αγαπητέ μου, ας εξέλθωμεν στους αγρούς, ας κατοικήσωμεν εις τας κώμας.

Ασ. Ασ. 7,13 ορθρίσωμεν εις αμπελώνας, ιδώμεν ει ηήθησεν η άμπελος, ήνησεν ο κυπρισμός, ήνησεν αι ροαί· εκεί δώσω τους μαστούς μου σοί.

Ασ. Ασ. 7,13 Πρωϊ ας εγερθώμεν, δια να περιπατήσωμεν στους αμπελώνας· να ιδώμεν, εάν έχη ανθίσει η άμπελος, αν έκαμαν την εμφάνισίν των τα τρυφερά άνθη, αν άνθισαν οι ροδιές. Εκεί εγώ θα δώσω εις σε όλους τους εναγκαλισμούς μου, θα εκδηλώσω όλας τας αγνάς μου προς σε διαθέσεις.

Ασ. Ασ. 7,14 οι μανδραγόραι έδωκαν οσμήν, και επί θύραις ημών πάντα ακρόδρουα, νέα προς παλαιά, αδελφιδέ μου, ετήρησά σοι.

Ασ. Ασ. 7,14 Οι μανδραγόραι αναδίδουν την ευωδιάν των και επάνω από τας θύρας της καλύβης μας κρέμονται διάφοροι εξαίρετοι καρποί, νέοι και παλαιοί, τους οποίους εγώ, αγαπημένε μου αδελφέ, εφύλαξα δια σε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ασ. Ασ. 8,1 Τίς δώη σε, αδελφιδέ μου, θηλάζοντα μαστούς μητρός σου; ευρούσά σε έξω φιλήσω σε, και γε ουκ εξουδενώσουσί μοι.

Ασ. Ασ. 8,1 Και αν ήσουνα αδελφός μου ομογάλακτος, που θα εθήλαζες τους μαστούς της ίδιας μητρός, και σε εύρισκα έξω, θα σε φιλούσα και κανείς δεν θα με κατηγορούσε δι' αυτό.

Ασ. Ασ. 8,2 παραλήψομαί σε, εισάξω σε εις οίκον μητρός μου και εις ταμείον της συλλαβούσης με· ποτιώ σε από οίνου τού μυρεψικού, από νάματος ρωών μου.

Ασ. Ασ. 8,2 Δεν είμαι όμως αδελφή σου. Δια τούτο θα σε παρώ ως νυμφίον μου. Θα σε οδηγήσω στον οίκον της μητρός μου, στο εσωτερικώτερον δωμάτιον αυτής, η οποία με συνέλαβε και με εγέννησεν. Εκεί θα σε ποτιζώ με ευώδη οίνον, με το νάμα από τα ροΐδια μου.

Ασ. Ασ. 8,3 ευώνυμος αυτού υπό την κεφαλήν μου, και η δεξιά αυτού περιλήψεται με.

Ασ. Ασ. 8,3 Εκεί το αριστερό χέρι του αγαπητού μου θα ευρίσκεται κάτω από την κεφαλήν μου και το δεξιό του θα με εναγκαλίζεσαι.

Ασ. Ασ. 8,4 ώρκισα υμάς, θυγατέρες Ιερουσαλήμ, εν ταίς δυνάμεσι και εν ταίς ισχύσεσι τού αγρού εάν εγειρήτε και εάν εξεγειρήτε την αγάπην, έως αν θελήση.

Ασ. Ασ. 8,4 Σας εξορκίζω, θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, εις τας δυνάμεις της φύσεως, εις τας ωραιότητας του αγρού, μη ανησυχήσετε, μη εξυπνήσετε την αγάπην μου. Αφήσατε την να κοιμηθή όσον θέλει.

Ασ. Ασ. 8,5 Τίς αύτη η αναβαίνουσα λελευκανθισμένη, επιστηριζομένη επί τον αδελφιδόν αυτής; υπό μήλον εξήγειρά σε· εκεί ωδίνησέ σε η μήτηρ σου, εκεί ωδίνησέ σε η τεκούσά σε.

Ασ. Ασ. 8,5 Ποιά είναι αυτή που ανεβαίνει από την έρημον, στολισμένη σαν με ολόλευκα άνθη στηριζομένη στον αγαπητόν της; Κατω από την μηλιά σε εξυπνησα. Εκεί ευρήκαν την μητέρα σου αι ωδίνες του τοκετού. Εκεί έπιασαν πόνοι του τοκετού εκείνην, που σε εγέννησε.

Ασ. Ασ. 8,6 Θές με ως σφραγίδα επί την καρδίαν σου, ως σφραγίδα επί τον βραχιονά σου· ότι κραταιά ως θάνατος αγάπη, σκληρός ως άδης ζήλος· περίπτερα αυτής περίπτερα πυρός, φλόγες αυτής·

Ασ. Ασ. 8,6 Βαλε με ωσάν σφραγίδα μέσα εις την καρδιάν σου, δια να με αισθάνεσαι μαζή σου πάντοτε. Ωσάν σφραγίδα στον βραχιονά σου, δια να με βλέπης. Διότι η αγάπη είναι εξ ίσου ισχυρά, όπως και ο θάνατος. Η φλόγα της αχόρταστη, όπως αχόρταστος είναι ο άδης. Οι γύρω ακτινοβόλοι σπινθηρισμοί της ωσάν τα σπινθοβολήματα του πυρός. Αι φλόγες αυτής ωσάν το πυρ.

Ασ. Ασ. 8,7 ύδωρ πολύ ου δυνήσεται σβέσαι την αγάπην, και ποταμοί ου συγκλύσουσιν αυτήν. εάν δώ ανήρ πάντα τον βιον αυτού εν τή αγάπη, εξουδενώσει εξουδενώσουσιν αυτόν.

Ασ. Ασ. 8,7 Όσον πολύ και αν είναι το νερό, δεν ημπορεί να σβήση την φλόγα της αγάπης. Και αυτοί ακόμα οι ποταμοί δεν μπορούν να την πλημμυρίσουν και να την πνίξουν. Εάν πλημμυρισμένος από αγάπην ο άνδρας δώση όλην την περιουσίαν του, δια να την εξαγόραση, θα τον ελεινολογήσουν και θα τον εξευτελίσουν οι άλλοι. Διότι η αγάπη δεν αγοράζεται.

Ασ. Ασ. 8,8 αδελφή ημών μικρά και μαστούς ουκ έχει· τι ποιήσωμεν τή αδελφή ημών εν ημέρα, ή εάν λαληθή εν αυτή;

Ασ. Ασ. 8,8 Οι αδελφοί της νύμφης έλεγαν κάποτε δι' αυτήν· η αδελφή μας είναι μικρή, μαστούς δεν έχει. Τι θα κάνωμεν δια την αδελφήν μας κατά την ημέραν, κατά την οποίαν ήθελε γίνει λόγος εις αυτήν δια γάμον;

Ασ. Ασ. 8,9 ει τείχος εστιν, οικοδομήσωμεν επ αυτήν επάλξεις αργυράς· και ει θύρα εστί, διαγράψωμεν επ αυτήν σανίδα κεδρίνην.

Ασ. Ασ. 8,9 Εάν αυτή φανή στους πειρασμούς ως τείχος απόρθητον, θα οικοδομήσωμεν επάνω εις αυτήν αργυράς επάλξεις προς βράβευσίν της. Εάν όμως φανή ως ανοικτή θύρα δια τον οιονδήποτε, θα την περικλείσωμεν και θα την περιορίσωμεν με σανίδας κέδρου.

Ασ. Ασ. 8,10 εγώ τείχος, και μαστοί μου ως πύργοι· εγώ ήμην εν οφθαλμοίς αυτών ως ευρίσκουσα ειρήνην.

Ασ. Ασ. 8,10 Εγώ πράγματι υπήρξα τείχος απόρθητον και οι μαστοί μου ωσάν πύργοι απλησίαστοι. Ετσι εγώ ήμουνα άσπιλος και ηρωϊκή ενώπιον των αδελφών μου και ενώπιον του Σολομώντος. Και δια τούτο ευρήκα τώρα την ειρήνην και την χαράν κοντά στον νυμφίον μου.

Ασ. Ασ. 8,11 αμπελών εγενήθη τώ Σαλωμών εν Βεελαμών· έδωκε τον αμπελώνα αυτού τοίς τηρούσιν, ανήρ οίσει εν καρπώ αυτού χιλίους αργυρίου.

Ασ. Ασ. 8,11 Αμπελον απέκτησεν ο Σολομών εις Βεελαμών και παρέδωκεν αυτήν στους φύλακας και τους αμπελουργούς. Καθε αμπελουργός θα δίδη στον Σολομώντα από τους καρπούς του αμπελώνος χιλίους αργυρούς σίκλους.

Ασ. Ασ. 8,12 αμπελών μου εμός ενώπιόν μου· οι χίλιοι Σαλωμών και οι διακόσιοι τοίς τηρούσι τον καρπόν αυτού.

Ασ. Ασ. 8,12 Ο ιδικός μου όμως αμπελών είναι πάντοτε ενώπιόν μου. Ας έχη ο Σολομών τους χιλίους αργυρούς σίκλους και αυτοί που καλλιεργούν το αμπέλι, ας κρατούν δια τον εαυτό των τους διακοσίους σίκλους. Δι' εμέ είναι αρκετός ο νυμφίος μου.

Ασ. Ασ. 8,13 ο καθήμενος εν κήποις, εταίροι προσέχοντες τή φωνή σου· ακούτισόν με·

Ασ. Ασ. 8,13 Συ, που αναπαύεσαι στους κήπους, ψάλε. Φίλοι, προσέξατε το άσμα του καθημένου στους κήπους. Ψαλε δια να ακούσω και εγώ την φωνήν σου.

Ασ. Ασ. 8,14 φύγε, αδελφιδέ μου, και ομοιώθητι τή δορκάδι ή τώ νεβρώ των ελάφων επί όρη των αρωμάτων.

Ασ. Ασ. 8,14 Και η νύμφη ψάλλει. Ζαρκάδι γίνε, ελαφάκι γίνε. Τρέξε, αγαπημένε μου αδελφέ, εις τα βουνά, όπου μοσχομυρίζει ο αέρας. Και εγώ μαζή σου.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Σοφ. Σολ. 1,1 Αγαπήσατε δικαιοσύνην, οι κρίνοντες την γήν, φρονήσατε περί του Κυρίου εν αγαθότητι, και εν απλότητι καρδιάς ζητήσατε αυτόν·

Σοφ. Σολ. 1,1 Σεις οι άρχοντες και κριταί των λαών της γης αγαπήσατε την δικαιοσύνην, υπό την στενήν και την ευρείαν σημασίαν της λέξεως. Σκεφθήτε ορθά περί του Κυρίου, με ειλικρινή και αγαθήν διάθεσιν· με απλότητα και άδολον καρδιαν αναζητήσατε αυτόν.

Σοφ. Σολ. 1,2 ότι ευρίσκεται τοίς μη πειράζουσιν αυτόν, εμφανίζεται δε τοίς μη απιστούσιν αυτό.

Σοφ. Σολ. 1,2 Διότι ο Κυριος ευρίσκεται εν μέσω των ανθρώπων, που δεν ανθίστανται στο θέλημά του. Εμφανίζεται εις εκείνους, οι οποίοι δεν απιστούν προς αυτόν.

Σοφ. Σολ. 1,3 σκολιοί γάρ λογισμοί χωρίζουσιν από Θεού, δοκιμαζομένη τε η δύναμις ελέγχει τους άφρονas.

Σοφ. Σολ. 1,3 Διότι τα διεστραμμένα φρονήματα και συναισθήματα της καρδιάς χωρίζουν τους ανθρώπους από τον Θεόν. Και η καταφρονουμένη θεία του δύναμις τιμωρεί στον κατάλληλον καιρόν τους άφρονas καταφρονητάς της.

Σοφ. Σολ. 1,4 ότι εις κακότεχνον ψυχήν ουκ εισελεύσεται σοφία, ουδέ κατοικήσει εν σώματι κατάχρεω αμαρτίας·

Σοφ. Σολ. 1,4 Εις κακότροπον ψυχήν, που μηχανεύεται πάντοτε το πονηρόν, δεν θα εισέλθη η σοφία του Θεού και εις σώμα καταχρεωμένον με τας πολλάς αμαρτίας δεν θα κατοικήση η θεία σοφία.

Σοφ. Σολ. 1,5 άγιον γάρ πνεύμα παιδείας φεύζεται δόλον και απαναστήσεται από λογισμών ασυνέτων και ελεγχθήσεται επελθούσης αδικίας.

Σοφ. Σολ. 1,5 Διότι το Άγιον Πνεύμα, το οποίον παιδαγωγεί και μορφώνει τους ανθρώπους, αποφεύγει τας δολίας ψυχάς, φεύγει και ίσταται μακριά από ασυνέτους ανθρώπους, που σκέπτονται το πονηρόν και οι οποίοι θα τιμωρηθούν, όταν έλθη η ώρα να κριθούν αι αδικίαι των.

Σοφ. Σολ. 1,6 φιλόανθρωπων γάρ πνεύμα σοφία και ουκ αθώσσει βλάσφημον από χειλέων αυτού· ότι των νεφρών αυτού μάρτυς ο Θεός και της καρδιάς αυτού επισκοπος αληθής και της γλώσσης ακουστής·

Σοφ. Σολ. 1,6 Η θεία σοφία είναι πνεύμα πλήρης αγάπης προς τους ανθρώπους· αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα αφήση ατιμώρητον και θα αναγνωρίση ως αθών τον βλάσφημον, ο οποίος με τα λόγια του κατεφέρετο κατά του Θεού. Διότι ο Θεός είναι ο ακριβής μάρτυς των συναισθημάτων του, ο παρατηρητής των σκέψεων του πονηρού ανθρώπου, και ακούει τα λόγια, που βγαίνουν από την γλώσσαν του.

Σοφ. Σολ. 1,7 ότι πνεύμα Κυρίου πεπλήρωκε την οικουμένην, και το συνέχον τα πάντα γνώσιν έχει φωνής.

Σοφ. Σολ. 1,7 Τα πάντα βλέπει ο Θεός, διότι το Πνεύμα του Κυρίου πληροί με την θείαν παρουσίαν του όλην την οικουμένην. Συγκρατεί και κυβερνά τα σύμπαντα και γνωρίζει όλα, όσα λέγονται από τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 1,8 διά τούτο φθεγγόμενος άδικα ουδείς μη λάθη, ουδέ μη παροδεύση αυτόν ελέγχουσα η δίκη.

Σοφ. Σολ. 1,8 Δια τούτο και κανείς από εκείνους, που ομλούν και πράττουν άδικα, δεν θα διαφύγη την προσοχήν και την γνώσιν του Κυρίου. Αυτόν δεν θα τον προσπεράση ατιμώρητον η τα πάντα ελέγχουσα και το δίκαιον αποδίδουσα θεία δίκη.

Σοφ. Σολ. 1,9 εν γάρ διαβουλίαις ασεβούς εξέτασις έσται, λόγων δε αυτού ακοή προς Κύριον ήξει εις έλεγχον ανομημάτων αυτού

Σοφ. Σολ. 1,9 Διότι και αυτά τα πλέον μυστικά και απόκρυφα διαβούλια των ασεβών ανθρώπων θα εξετασθούν και θα κριθούν. Και όσα αυτοί οι ασεβείς εκστομίζουν, φθάνουν προς τον Κυριον, δια να υποβληθούν εις ελέγχον και τιμωρηθούν αι παρανομίαι των.

Σοφ. Σολ. 1,10 ότι ούς ζηλώσεως ακροάται τα πάντα, και θρούς γογγυσμών ουκ αποκρύπτεται.

Σοφ. Σολ. 1,10 Διότι το προσεκτικόν και ζηλοτύπως παρακολουθούν τα πάντα αυτί του Θεου ακούει τας ασεβείας των. Δεν μένει εις αυτό άγνωστος και κρύφος ούτε ο ελαφρότερος ψίθυρος γογγυσμού εναντίον του.

Σοφ. Σολ. 1,11 φυλάξασθε τοίνυν γογγυσμόν ανωφελή και από καταλαλιάς φείσασθε γλώσσης· ότι φθέγμα λαθραίων κενόν ου πορεύεται, στόμα δε καταψευδόμενον αναιρεί ψυχήν.

Σοφ. Σολ. 1,11 Αποφύγετε, λοιπόν, κάθε ασεβή γογγυσμόν κατά του Θεού και φυλάξατε την γλώσσαν σας από την κατάκρισιν εναντίον των ενεργειών του Θεού. Διότι και πλέον απόκρυφος φράσις δεν θα πέση στο κενόν, χωρίς να επισύρη την δικαίαν τιμωρίαν. Στόμα δε, που εκτοξεύει ψεύδη κατά του Θεού, θα επιφέρη θάνατον εις την ψυχήν.

Σοφ. Σολ. 1,12 μη ζηλούτε θάνατον εν πλάνη ζωής υμών, μηδέ επισπάσθε όλεθρον έργοις χειρών υμών·

Σοφ. Σολ. 1,12 Μη, πλανώμενοι εις την καθημερινήν πορείαν της ζωής σας, ελκύετε ακαίρως επάνω σας τον θάνατον. Μη με τα πονηρά έργα των χειρών σας σύρετε επάνω σας την καταστροφήν.

Σοφ. Σολ. 1,13 ότι ο Θεός θάνατον ουκ έποίησεν, ουδέ τέρεται επ απωλεία ζώντων.

Σοφ. Σολ. 1,13 Διότι δεν είναι ο Θεός, που έκαμε τον θάνατον, ούτε και ευχαριστείται δια τον όλεθρον των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 1,14 έκτισε γάρ εις το είναι τα πάντα, και σωτήριοι αι γενέσεις τού κόσμου, και ουκ έστιν εν αυταίς φάρμακον ολέθρου ούτε άδου βασιλείον επί γής.

Σοφ. Σολ. 1,14 Αυτός εδημιούργησε τα πάντα, δια να υπάρχουν. Απ' αρχής έκτισε τα σύμπαντα, δια να ζουν και να διασώζωνται από κάθε καταστροφήν. Δεν υπήρχεν εις αυτά το δηλητήριον του ολέθρου και της καταστροφής· ούτε το βασιλείον του άδου είχεν ενθρονισθή επί της γης·

Σοφ. Σολ. 1,15 δικαιοσύνη γάρ αθάνατός εστιν.

Σοφ. Σολ. 1,15 διότι η δικαιοσύνη, η αρετή, μένει αθάνατος.

Σοφ. Σολ. 1,16 Ασεβείς δε ταις χερσί και τοίς λόγοις προσεκαλέσαντο αυτόν, φίλον ηγησάμενοι αυτόν ετάκησαν και συνθήκην έθεντο προς αυτόν, ότι άξιοί εισι της εκείνου μερίδος είναι.

Σοφ. Σολ. 1,16 Αλλά οι ασεβείς με τα ίδια των τα χέρια και με τα λόγια των επέσυραν εναντίον των τον θάνατον. Τον εθεώρησαν φίλον των και έλυωσαν κάτω από το βάρος της αμαρτίας. Συνήψαν συνθήκην με αυτόν και υπεδουλώθησαν. Έτσι εδείχθησαν, ότι είναι άξια θύματα και κτήματα του θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Σοφ. Σολ. 2,1 Είπον γάρ εν εαυτοίς λογισάμενοι ουκ ορθώς· ολίγος εστί και λυπηρός ο βίος ημών, και ουκ έστιν ίασις εν τελευταίη ανθρώπου, και ουκ εγνωσθη ο αναλύσας εξ άδου.

Σοφ. Σολ. 2,1 Οι ασεβείς, εσφαλμένως εσκέφθησαν και είπαν από μέσα των· "βραχεία, γεμάτη λύπες και κόπους είναι η ζωή μας. Δεν υπάρχει δε ελπίς, ότι θα ζήσωμεν πέραν από τον τάφον. Αλλωστε κανείς δεν επανήλθεν από τον άδην, δια να γνωστοποίηση εις ημάς τα εκεί.

Σοφ. Σολ. 2,2 ότι αυτοσχεδίως εγεννήθημεν, και μετά τούτο εσόμεθα ως ουχ υπάρχαντες· ότι καπνός η πνοή εν ρισίν ημών, και ο λόγος σπινθήρ εν κινήσει καρδιάς ημών,

Σοφ. Σολ. 2,2 Αυτομάτως και τυχαίως εγεννήθημεν στον κόσμον. Μετά δε τον θάνατον θα επανέλθωμεν εις τέτοιαν κατάστασιν, ως εάν ποτέ δεν υπήρξαμεν. Καπνός, που διαλύεται, είναι η πνοή των ρωθώνων μας· ο δε λόγος μας σαν σπινθήρ, ο οποίος προέρχεται από τας επιθυμίας και τας κινήσεις της καρδιάς μας

Σοφ. Σολ. 2,3 ου σβεσθέντος τέφρα αποβήσεται το σώμα και το πνεύμα διαχυθήσεται ως χαύνος αήρ.

Σοφ. Σολ. 2,3 Όταν δε ο λόγος μας σβήση και λήξη η ζωή μας, το σώμα μας θα γίνη στάκτη. Και αυτό, που λέγομεν πνεύμα, θα διαλυθή ωςάν κούφιος άνεμος.

Σοφ. Σολ. 2,4 και το όνομα ημών επιλησθήσεται εν χρόνω, και ουθείς μνημονεύσει των έργων ημών· και παρελεύεται ο βίος ημών ως ίχνη νεφέλης και ως ομίχλη διασκεδασθήσεται διωχθείσα υπό ακτίνων ηλίου και υπό θερμότητος αυτού βαρυνθείσα.

Σοφ. Σολ. 2,4 Το όνομα μας, καθώς θα παρέρχεται ο χρόνος, θα λησμονηθή και κανείς δεν θα ενθυμήται τα έργα μας. Η ζωή μας θα περάση σαν το σύννεφο, που δεν αφήνει ίχνη, σαν την ομίχλην που διασκορπίζεται, διωκομένη από τας ακτίνας του ηλίου και διαλυομένη από την θερμότητα αυτού.

Σοφ. Σολ. 2,5 σικιάς γάρ πάροδος ο βίος ημών, και ουκ έστιν αναποδισμός της τελευταίας ημών, ότι κατεσφραγίσθη, και ουδείς αναστρέφει.

Σοφ. Σολ. 2,5 Σαν σικια περνά ο βίος μας και καμμία επιστροφή δεν υπάρχει από τον θάνατον, διότι η ζωή ετερματίσθη και εσφραγίσθη οριστικώς, και κανείς δεν επιστρέφει έπειτα από τον θάνατον εις αυτήν.

Σοφ. Σολ. 2,6 δεύτε ούν και απολαύσωμεν των όντων αγαθών και χρησώμεθα τή κτίσει ως εν νεότητι σπουδαίως.

Σοφ. Σολ. 2,6 Εμπρός, λοιπόν, ας απολαύσωμεν τα αγαθά, που υπάρχουν γύρω μας, όσον ημπορούμεν περισσότερο, και σαν με νεανικήν ορμήν ας χαρώμεν τον κόσμον.

Σοφ. Σολ. 2,7 οίνου πολυτελούς και μύρων πλησθώμεν, και μη παροδευσάτω ημάς άνθος αέρος.

Σοφ. Σολ. 2,7 Ας μεθύσωμεν από τον πλέον ακριβόν οίνον, ας λουσθώμεν με αρώματα και ας μη αφήσωμεν να περάση,

χωρίς να το απολαύσωμεν, κανένα από τα άνθη της ανοίξεως.

Σοφ. Σολ. 2,8 στεψώμεθα ρόδων κάλυξι πριν ή μαρανθήναι.

Σοφ. Σολ. 2,8 Ας στεφανώσωμεν το κεφάλι μας με τριαντάφυλλα πριν η αυτά μαρανθούν.

Σοφ. Σολ. 2,9 μηδείς ημών άμοιρος έστω της ημετέρας αγερωγίας, πανταχή καταλίπωμεν σύμβολα της ευφροσύνης, ότι αυτή η μερίς ημών και ο κλήρος ούτος.

Σοφ. Σολ. 2,9 Κανείς από ημάς ας μη μείνη αμέτοχος από τας μεγαλοπρεπείς απολαύσεις μας. Πανταχού δε ας αφήσωμεν τα ίχνη των διασκεδάσεων, διότι αυτή η ευφροσύνη και διασκέδασίς μας είναι το μεριδίον μας και η κληρονομία μας επάνω εις την γην.

Σοφ. Σολ. 2,10 καταδυναστεύσωμεν πένητα δίκαιον, μη φεισώμεθα χήρας, μηδέ πρεσβύτου εντραπώμεν πολιάς πολυχρονίους.

Σοφ. Σολ. 2,10 Ας καταπιέσωμεν και ας εκμεταλλευθώμεν τον πτωχόν δίκαιον. Ας μη λυπηθώμεν την αδύνατη χήρα, ας μη εντραπώμεν τα πολυχρόνια άσπρα μαλλιά του γέροντος.

Σοφ. Σολ. 2,11 έστω δε ημών η ισχύς νόμος της δικαιοσύνης, το γάρ ασθενές άχρηστον ελέγχεται.

Σοφ. Σολ. 2,11 Η δύναμίς μας ας είναι δι' ημάς ο νόμος της δικαιοσύνης μας, διότι η αδυναμία αποδεικνύεται επάνω εις τα πράγματα άχρηστος και επιβλαβής.

Σοφ. Σολ. 2,12 ενεδρεύσωμεν δε τον δίκαιον, ότι δύσχρηστος ημίν εστι και εναντιούται τοίς έργοις ημών και ονειδίζει ημίν αμαρτήματα νόμου και επιφημίζει ημίν αμαρτήματα παιδείας ημών.

Σοφ. Σολ. 2,12 Ας στήσωμεν ενέδρας και παγίδας, δια να συλλάβωμεν τον δίκαιον, διότι δεν ημπορούμεν να τον χρησιμοποιήσωμεν, όπως θέλομεν. Εναντιώνεται εις τα έργα μας, μας κατακρίνει με δριμύτητα ως παραβάτας του θείου νόμου. Μας δυσφημίζει χαρακτηρίζων ως εσφαλμένην την αγωγήν μας και την νοοτροπίαν μας.

Σοφ. Σολ. 2,13 επαγγέλλεται γνώσιν έχειν Θεού και παιδιά Κυρίου εαυτόν ονομάζει

Σοφ. Σολ. 2,13 Αυτοπροβάλλεται, ως εάν αυτός και μόνος έχη γνώσιν του Θεού και του θείου θελήματος, και ονομάζει τον εαυτόν του τέκνον και δούλον του Κυρίου.

Σοφ. Σολ. 2,14 εγένετο ημίν εις έλεγχον εννοιών ημών· βαρύς εστιν ημίν καύ βλέπομενος,

Σοφ. Σολ. 2,14 Εχει γίνει καθημερινός έλεγχός μας, της νοοτροπίας και της συμπεριφοράς μας. Είναι βαρύς και ανυπόφορος και που τον βλέπομεν μόνον.

Σοφ. Σολ. 2,15 ότι ανόμοιος τοίς άλλοις ο βίος αυτού, και εξηλλαγμένοι αι τρίβοι αυτού.

Σοφ. Σολ. 2,15 Διότι η ζωή του δεν είναι ομοία με την ζωήν των άλλων ανθρώπων. Διαφορετικοί οι δρόμοι και οι τρόποι του βίου του.

Σοφ. Σολ. 2,16 εις κίβδηλον ελογίσθημεν αυτό, και απέχεται των οδών ημών ως από ακαθαρσιών· μακαρίζει έσχατα δικαίων και αλαζονεύεται πατέρα Θεόν.

Σοφ. Σολ. 2,16 Εχομεν θεωρηθή από αυτόν ως κίβδηλα νομίσματα και απομακρύνεται από τους δρόμους της ζωής μας, σαν από ακαθαρσίας. Θεωρεί μακαριαν την ζωήν και την τελευταίην των δικαίων ανθρώπων και αλαζονεύεται λέγων, ότι έχει πατέρα τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 2,17 ίδωμεν ει οι λόγοι αυτού αληθείς, και πειράσωμεν τα εν εκβάσει αυτού.

Σοφ. Σολ. 2,17 Λοιπόν, ας τον υποβάλωμεν εις δοκιμασίας και ας ιδώμεν, εάν αι διακηρύξιστου αυταί εκφράζουν τας αληθινάς πεποιθήσιστου. Ας θέσωμεν εις δοκιμασίαν μέχρι και θανάτου την ζωήν του.

Σοφ. Σολ. 2,18 ει γάρ εστιν ο δίκαιος υιός Θεού, αντιλήψεται αυτού και ρύσεται αυτόν εκ χειρός ανθεστηκότων.

Σοφ. Σολ. 2,18 Διότι, εάν ο δίκαιος αυτός είναι, όπως ισχυρίζεται, υιός του Θεού, τότε ο Κυριος θα τον προστατεύση και θα τον γλυτώση από τα χέρια των θανασίμων εχθρών του.

Σοφ. Σολ. 2,19 ύβρει και βασάνω ετάσωμεν αυτόν, ίνα γνώμεν την επικείκειαν αυτού και δοκιμάσωμεν την ανεξικακίαν αυτού.

Σοφ. Σολ. 2,19 Θα τον υβρίσωμεν, θα τον εξευτελίσωμεν, θα τον υποβάλωμεν εις βασανισμούς, δια να ιδώμεν την ηρεμίαν και μακροθυμίαν του, δια να ελέγξωμεν την ανεξικακίαν του.

Σοφ. Σολ. 2,20 θανάτω ασχήμονι καταδικάσωμεν αυτόν, έσται γάρ αυτού επισκοπή εκ λόγων αυτού.

Σοφ. Σολ. 2,20 Ας τον καταδικάσωμεν και ας τον εκτελέσωμεν με σκληρόν και εξευτελιστικόν θάνατον και τότε θα ιδώμεν, αν πράγματι θα τον επισκεφθή και θα τον προστατεύση ο Θεός, όπως αυτός ισχυρίζεται".

Σοφ. Σολ. 2,21 Ταύτα ελογίσαντο, και επλανήθησαν· απετύφλωσε γάρ αυτούς η κακία αυτών,

Σοφ. Σολ. 2,21 Αυτά τα πονηρά εσεκέφθησαν οι ασεβείς και επλανήθησαν, διότι τους έχει τυφλώσει πλέον εξ ολοκλήρου η κακία των.

Σοφ. Σολ. 2,22 και ουκ έγνωσαν μυστήρια Θεού, ουδέ μισθόν ήλπισαν οσιότητος, ουδέ έκριναν γέρας ψυχών αμώμων.

Σοφ. Σολ. 2,22 Δεν εγνώρισαν τα μυστήρια του Θεού, την δικαιοσύνην και την πρόνοιάν του, δεν επίστευσαν εις την δικαίαν ανταμοιβήν, που περιμένει τους οσίους. Δεν είχαν φωτισμένην την κρίσιν, δια να εννοήσουν τα βραβεία του Θεού εις τας ψυχάς των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 2,23 ότι ο Θεός έκτισε τον άνθρωπον επ αφθαρσία και εικόνα της ίδιας ιδιότητος εποίησεν αυτόν.

Σοφ. Σολ. 2,23 Ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον άφθαρτον και αθάνατον. Τον έπλασε σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα.

Σοφ. Σολ. 2,24 φθόνω δε διαβόλου θάνατος εισήλθεν εις τον κόσμον,

Σοφ. Σολ. 2,24 Αλλά εξ αιτίας του φθόνου του διαβόλου εισήλθε και εκυριάρχησεν ο θάνατος στον κόσμον.

Σοφ. Σολ. 2,25 Πειράζουσι δε αυτόν οι της εκείνου μερίδος όντες.

Σοφ. Σολ. 2,25 Και οι ασεβείς, οι οποίοι ανήκουν εις την παράταξιν του διαβόλου, πειράζουν σήμεραν και θέτουν υπό δοκιμασίαν τον δίκαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Σοφ. Σολ. 3,1 Δικαίων δε ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος.

Σοφ. Σολ. 3,1 Η ζωή όμως των δικαίων ευρίσκεται κάτω από το παντοδύναμον προστατευτικόν χέρι του Θεού, και καμμιά θλίψις και βάσανος δεν θα τους εγγίση, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη.

Σοφ. Σολ. 3,2 έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών
Σοφ. Σολ. 3,2 Εις τα μάτια των αφρόνων ο θάνατός των εθεωρήθη ως αφανισμός και μηδένισις και η έξοδος των από τον κόσμον αυτών ως οδύνη και τιμωρία·
Σοφ. Σολ. 3,3 και η αφ ημών πορεία σύντριμμα, οι δε εισιν εν ειρήνη.
Σοφ. Σολ. 3,3 η αναχώρησις των από την ζωήν αυτήν ως όλεθρος και απώλεια. Εκείνοι όμως υπάρχουν και ζουν εν ειρήνη.
Σοφ. Σολ. 3,4 και γάρ εν όψει ανθρωπων εάν καλασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης·
Σοφ. Σολ. 3,4 Διότι και εάν ακόμη εις τα μάτια των ανθρωπων και εκ μέρους των ανθρωπων πάσχουν και θλίβωνται, έχουν αυτοί σταθεράν και ακλόνητον την πεποιθήσιν των εις την θάνατον και μακαρίαν ζωήν.
Σοφ. Σολ. 3,5 και ολίγα παιδευθέντες μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού·
Σοφ. Σολ. 3,5 Και εάν ολίγον ταλαιπωρηθούν και βασανισθούν εις την παρούσαν ζωήν, θα λάβουν μεγάλας αμοιβάς και βραβεία εις την αιωνιότητα. Διότι ο ίδιος ο Κυριος έθεσεν αυτούς υπό δοκιμασίαν δια των θλίψεων και τους εύρεν αξίους να βραβευθούν και να αμειφθούν από αυτόν.
Σοφ. Σολ. 3,6 ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς.
Σοφ. Σολ. 3,6 Τους εδοκίμασεν, όπως ο χρυσοχόος δοκιμάζει και καθαρίζει τον χρυσόν δια του πυρός, και τους εδέχθη ευαρέστως, όπως δέχεται τα προσφερόμενα ολοκαυτώματα των θυσιών.
Σοφ. Σολ. 3,7 και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται·
Σοφ. Σολ. 3,7 Αυτοί, όταν ο παντοδύναμος και πανάγαθος Κυριος τους επισκεφθή, θα λάμψουν και σαν σπινθήρες εις τις καλαμιές θα διατρέχουν λαμπρά τας κοινωνίας των ανθρωπων.
Σοφ. Σολ. 3,8 κρινούσιν έθνη και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας.
Σοφ. Σολ. 3,8 Αυτοί θα αναδειχθούν κριταί και δικασταί των ασεβών ανθρωπων. Θα κυριαρχήσουν επάνω στους λαούς, διότι ο Κυριος θα είναι βασιλεύς των στους αιώνας των αιώνων.
Σοφ. Σολ. 3,9 οι πεποιοότες επ αυτώ συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις και έλεος εν τοίς οσίοις αυτου, και επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτου.
Σοφ. Σολ. 3,9 Οσοι έχουν στηριγμένην ακλόνητον την πεποιθήσιν των στον Θεόν, θα γνωρίσουν και θα κατανοήσουν την αλήθειαν· και οι πιστοί με αγάπην θα υπομένουν τας δοκιμασίας και θα παραμένουν πλησίον του Θεού, διότι η θεία χάρις και το έλεος δίδονται στους οσίους του Θεού και η στοργική του εποπτεία και προστασία στους εκλεκτούς του.
Σοφ. Σολ. 3,10 Οι δε ασεβείς καθά ελογίσαντο έξουσιν επιτιμίαν, οι αμελήσαντες του δικαίου και του Κυρίου αποστάντες.
Σοφ. Σολ. 3,10 Οι δε ασεβείς, σύμφωνα με τας αμαρτωλάς αυτών επιθυμίας και σκέψεις και πράξεις, θα πάρουν την δικαίαν τιμωρίαν· αυτοί, που καταφρόνησαν τον δικαίον και απεμακρόνθησαν από τον Θεόν.
Σοφ. Σολ. 3,11 σοφίαν γάρ και παιδείαν ο εξουθενών ταλαιπώρος, και κενή η ελπίς αυτών, και οι κόποι ανόνητοι και άχρηστα τα έργα αυτών·
Σοφ. Σολ. 3,11 Διότι εκείνος, που εξουθενώνει και καταφρονεί την θείαν σοφίαν και παιδαγωγίαν, είναι ταλαιπώρος και δυστυχής. Η ελπίδα των προς μίαν άνετον και χαρμόσυνον ζωήν είναι κούφια και ανόητος. Οι κόποι των ανωφελείς, τα έργα των άχρηστα.
Σοφ. Σολ. 3,12 αι γυναίκες αυτών άφρονες, και πονηρά τα τέκνα αυτών, επικατάρατος η γένεσις αυτών.
Σοφ. Σολ. 3,12 Αι γυναίκες των άμυαλοι και ασύνετοι, όπως αυτοί, και τα τέκνα των ασεβή και αμαρτωλά· κατηραμένοι θα είναι και οι απόγονοί των.
Σοφ. Σολ. 3,13 ότι μακαρία στείρα η αμιάντος, ήτις ουκ έγνω κοίτην εν παραπτώματι, έξει καρπόν εν επισκοπή ψυχών,
Σοφ. Σολ. 3,13 Εξ αντιθέτου είναι μακαρία η ενάρετος εκείνη γυναίκα, η οποία, έστω και αν έμεινε στείρα, δεν εμολύνθη από άλλον άνδρα. Δεν εγνώρισεν άλλον άνδρα εις την κλίνην της, ώστε να παρασυρθή εις την αμαρτίαν. Αυτή, ως καρπόν της αρετής της, θα έχη την αμοιβήν της, όταν ο Κυριος εν τη αγαθότητι του επισκεφθή την ζωήν των δικαίων.
Σοφ. Σολ. 3,14 και ευνούχος ο μη εργασάμενος εν χειρί ανόμημα, μηδέ ενθυμηθείς κατά του Κυρίου πονηρά, δοθήσεται γάρ αυτώ της πίστεως χάρις εκλεκτή και κλήρος εν ναώ Κυρίου θυμηρέστερος.
Σοφ. Σολ. 3,14 Και αυτός ακόμη ο ευνούχος, ο οποίος όμως δεν διέπραξε παρανομίαν τινά με το χέρι του, ούτε εσκέφθη κάτι το πονηρόν εναντίον του Κυρίου, θα βραβευθή δια την αξιοπιστίαν του, διότι θα δοθή εις αυτόν εκλεκτή δωρεά, τιμητική και ευχάριστος θέσις στον ναόν του Κυρίου.
Σοφ. Σολ. 3,15 αγαθών γάρ πόνων καρπός ευκλής, και αδιάπτωτος η ρίζα της φρονήσεως.
Σοφ. Σολ. 3,15 Διότι ένδοξος καρπός προέρχεται πάντοτε από τους καλούς και σύμφωνα προς το θέλημα του Θεού κόπους. Ζωντανή δε και συνεχώς καρποφόρος παραμένει η ρίζα της ορθοφροσύνης και συνέσεως.
Σοφ. Σολ. 3,16 τέκνα δε μοιχών ατέλεστα έσται, και εκ παρανόμου κοίτης σπέρμα αφανισθήσεται.
Σοφ. Σολ. 3,16 Εξ αντιθέτου τα τέκνα των μοιχών ποτέ δεν θα προοδεύσουν. Παιδιά παρανόμου κλίνης σύντομα θα εξολοθρευθούν.
Σοφ. Σολ. 3,17 εάν τε γάρ μακρόβιοι γένωνται, εις ουθέν λογισθήσονται, και άτιμον επ εσχάτων το γήρας αυτών·
Σοφ. Σολ. 3,17 Και εάν ακόμη ζήσουν μακρόν βίον, δεν θα έχουν εκ μέρους των ανθρωπων καμμίαν υπόληψιν και εκτίμησιν. Και αυτό ακόμη το γήρας των θα είναι καταφρονημένον και ανυπόληπτον.
Σοφ. Σολ. 3,18 εάν τε οξέως τελευτήσωσιν, ουχ έξουσιν ελπίδα, ουδέ εν ημέρα διαγνώσεως παραμύθιον·
Σοφ. Σολ. 3,18 Εάν αποθάνουν ενωρίς, δεν θα έχουν καμμίαν ελπίδα εις την μετά θάνατον ζωήν. Ούτε και καμμίαν ελπίδα και παρηγορίαν, όταν ο Κυριος φανερώση τα κρυπτά των ανθρωπων.
Σοφ. Σολ. 3,19 γενεάς γάρ αδικου χαλεπά τα τέλη.
Σοφ. Σολ. 3,19 Διότι γενεάς πονηράς και ασεβούς τρομερά θα είναι τα τέλη της επιγείου ζωής και η πέραν του τάφου ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Σοφ. Σολ. 4,1 Κρείσσων ατεκνία μετά αρετής· αθανασία γάρ εστιν εν μνήμη αυτής, ότι και παρά Θεώ γινώσκεται και παρά ανθρωποις·
Σοφ. Σολ. 4,1 Από την πολυτεκνίαν των ασεβών προτιμότερα είναι η ατεκνία μετά αρετής. Διότι η μνήμη της αρετής παραμένει αθάνατος, αναγνωρίζεται ως καλή και επαιτητή εκ μέρους Θεού και ανθρωπων.

Σοφ. Σολ. 4,2 παρούσάν τε μιμούνται αυτήν και ποθούν απελθούσαν και εν τώ αιώνι στεφανηφορούσα πομπεύει τον των αιμάντων άλλων αγώνα νικήσασα.

Σοφ. Σολ. 4,2 Οι άνθρωποι, όταν την βλέπουν εν τώ προσώπω και τω βίω του εναρέτου, την μιμούνται. Όταν δε ο ενάρετος εκδημήση, επιθυμούν να ευρίσκετο πλησίον των πάντοτε. Ο ενάρετος, στεφανωμένος με δόξαν εις την αιωνίαν ζωήν, θριαμβεύει, διότι ενίκησε και κατώρθωσεν άλλους στον αγώνα της αρετής χωρίς κανένα ψεγάδι.

Σοφ. Σολ. 4,3 πολύγονον δε ασεβών πλήθος ου χρησιμεύσει, και εκ νόθων μοσχευμάτων ου δώσει ρίζαν εις βάθος, ουδέ ασφαλή βάσιν εδράσει

Σοφ. Σολ. 4,3 Η πολυτεκνία των ασεβών και το πλήθος των απογόνων των εις τίποτε δεν χρησιμεύει. Οι νόθοι υιοί δεν θα ριζώσουν εις βάθος. Δεν θα θεμελιωθούν εις ασφαλή βάσιν· θα εξαφανισθούν.

Σοφ. Σολ. 4,4 κán γάρ εν κλάδοις προς καιρόν αναθάλη, επισφαλώς βεβηκότα υπό ανέμου σαλευθήσεται και υπό βίας ανέμων εκριζωθήσεται.

Σοφ. Σολ. 4,4 Αλλά και αν μερικοί κλάδοι των προς καιρόν αναθάλουν και βλαστήσουν, επειδή το όλον δένδρον δεν έχει ριζώσει βαθειά και δεν στηρίζεται εις ασφαλή θεμέλια, θα συγκλονίζεται από τον άνεμον, και στο τέλος από την ισχυράν πνοήν των ανέμων θα ξεριζωθή.

Σοφ. Σολ. 4,5 περικλασθήσονται κλώνες ατέλεστοι, και ο καρπός αυτών άχρηστος, άωρος εις βρώσιν και εις ουθέν επιτηδειος·

Σοφ. Σολ. 4,5 Ασημάτια και άκαρπα θα σπάσουν τα κλωνάρια των. Αλλά και αν προλάβουν να δέσουν καρπόν, αυτός θα είναι άχρηστος, άωρος προς βρώσιν και ακατάλληλος δι' οιαδήποτε χρήσιν.

Σοφ. Σολ. 4,6 εκ γάρ ανόμων ύπνων τέκνα γεννώμενα μάρτυρες εισι πονηρίας κατά γονέων εν εξετασμά αυτών.

Σοφ. Σολ. 4,6 Τα τέκνα, τα οποία γεννώνται από παρανόμους νυκτερινάς συναντήσεις ασεβών γονέων, θα είναι μάρτυρες κατηγορίας εναντίον της πονηρίας των γονέων των κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα κριθούν αυτοί.

Σοφ. Σολ. 4,7 Δίκαιος δε εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται·

Σοφ. Σολ. 4,7 Ο δίκαιος όμως, και εάν ακόμη συμβή να αποθάνη πρόωρα, θα εισελθη εις την αιωνίαν ανάπαυσιν.

Σοφ. Σολ. 4,8 γήρας γάρ τίμιον ου το πολυχρόνιον ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται·

Σοφ. Σολ. 4,8 Τιμημένον και ένδοξον γήρας δεν είναι το πολυχρόνιον, ούτε προσμετράται η αξία του ανθρώπου σύμφωνα με τον αριθμόν των ετών του.

Σοφ. Σολ. 4,9 πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις και ηλικία γήρωσ βίος ακηλίδωτος.

Σοφ. Σολ. 4,9 Λευκά και τιμημένα άσπρα μαλλιά δια τον άνθρωπον είναι όχι τα πολλά έτη, αλλά η σύνεσις. Και δεν είναι καθ' εαυτήν σεβαστή γεροντική ηλικία, αλλά εκείνη που έχει ως χαρακτηριστικόν της γνώρισμα τον άγιον και ακηλίδωτον βίον.

Σοφ. Σολ. 4,10 ευάρεστος τώ Θεώ γενόμενος ηγαπήθη και ζών μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη·

Σοφ. Σολ. 4,10 Ο δίκαιος, επειδή έγινε ευάρετος στον Θεόν, ηγαπήθη από αυτόν και ενώ εξούσε μεταξύ των αμαρτωλών, χωρίς να παρασυρθη εις την αμαρτίαν, μετετέθη εις την άλλην ζωήν.

Σοφ. Σολ. 4,11 ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού·

Σοφ. Σολ. 4,11 Ηρπάγη από τον Θεόν, δια να μη του αλλάξη η κακία την σύνεσιν και δια να μη εξαπατήση και αποπλανήση την ψυχήν του η δολιότης της αμαρτίας.

Σοφ. Σολ. 4,12 βασκανία γάρ φαυλότητος αμαρροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον.

Σοφ. Σολ. 4,12 Διότι η έλξις και η μαγεία της φαυλότητος επισκοτίζει την ορθοφροσύνην και τον καλόν βίον. Ρεμβασμοί δε του νου εις αμαρτωλάς περιοχάς βλάπτουν και διαστρέφουν την αθώαν και άκακον καρδίαν.

Σοφ. Σολ. 4,13 τελειωθείς εν ολίγω επλήρωσε χρόνους μακρούς,

Σοφ. Σολ. 4,13 Ο δίκαιος, τελειοποιηθείς εις μικρόν χρονικόν διάστημα, είναι ωσάν να συνεπλήρωσε πολλά χρόνια εναρέτου ζωής.

Σοφ. Σολ. 4,14 αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού· διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον,

Σοφ. Σολ. 4,14 Έτσι δε η ψυχή του έγινε ευάρετος στον Κυριον. Δια τούτο έσπευσε και έφυγε σύντομα ανάμεσα από τας πονηρίας των ανθρώπων. Οι ασεβείς όμως άνθρωποι, όταν ειδαν την πρόωρον εκδημίαν του, δεν κατενόησαν την αιτίαν της, δεν έβαλαν στο μυαλό των τον σκοπόν, δια τον οποίον ανηρπάγη ο δίκαιος.

Σοφ. Σολ. 4,15 ότι χάρις και έλεος εν τοίς εκλεκτοίς αυτού και επισκοπή εν τοίς οσίοις αυτού.

Σοφ. Σολ. 4,15 Διότι η αγαθή επίσκεψις του Θεού προς τους εκλεκτούς και αφοσιωμένους εις αυτόν είναι χάρις και έλεος.

Σοφ. Σολ. 4,16 κατακρινεί δε δίκαιος καμών τους ζώντας ασεβείς και νεότης τελεσθείσα ταχέως πολυετές γήρας αδίκου·

Σοφ. Σολ. 4,16 Ο δίκαιος, ο οποίος εκοπίασεν στον αγώνα της αρετής, θα γίνη κριτής αυτών, που ζουν με ασέβειαν. Και ενάρετος νεότης, που έλαβε σύντομον τέλος, θα κρίνη το αμαρτωλόν γήρας.

Σοφ. Σολ. 4,17 όψονται γάρ τελευτήν σοφού και ου νοήσουσι τι εβουλεύσατο περί αυτού και εις τι ησφαλίσατο αυτόν ο Κύριος.

Σοφ. Σολ. 4,17 Οι ασεβείς όμως θα ιδουν την πρόωρον τελευτήν του κατά Θεόν σοφού και δεν θα κατανοήσουν, τι εσκέφη δι' αυτόν ο Θεός και πως τον επροστάτευσε, και τον εξησφάλισεν εις την αιωνιότητα ο Κυριος.

Σοφ. Σολ. 4,18 όψονται και εξουθενήσουσιν, αυτούς δε ο Κύριος εκγέλάσεται

Σοφ. Σολ. 4,18 Θα ιδουν τον πρόωρον θάνατον των δικαίων και θα τους εξουθενώσουν. Ο Κυριος όμως θα γελάση εμπαικτικώς εις βάρος των ασεβών.

Σοφ. Σολ. 4,19 και έσονται μετά τούτο εις πτώμα άτιμον και εις ύβριν εν νεκροίς δι αιώνος, ότι ρήξει αυτούς αφώνους πρηνείς και σαλεύσει αυτούς εκ θεμελίων και έως εσχάτου χερσωθήσονται και έσονται εν οδύνη, και η μνήμη αυτών απολείται.

Σοφ. Σολ. 4,19 Επειτα από αυτά πτώμα περιφρονημένον και ακάθαarton θα κατανήσουν κατά τον θάνατόν των οι ασεβείς. Αιώνιος εμπαιγμός θα είναι αυτοί ανάμεσα στους νεκρούς. Διότι ο Κυριος θα τους συντρίψη. Θα τους ρίψη στο έδαφος πρηνείς και αφώνους, θα τους συγκλονίση εκ θεμελίων. Ερημος και άκαρπος θα μείνη η γενεά των ωσάν το χέρσον έδαφος. Μέσα στον άδην θα ευρισκωνται εις πόνον και θλίψιν και αυτή ακόμη η ανάμνησίς των θα αφανισθή εις την γην.

Σοφ. Σολ. 4,20 ελεύσονται εν συλλογισμώ αμαρτημάτων αυτών δειλοί, και ελέγξει αυτούς εξεναντίας τα ανομήματα

αυτών.

Σοφ. Σολ. 4,20 Εκεί, δειλοί και τρομαγμένοι, θα ενθυμηθούν τα αμαρτήματά των, όταν ο Κύριος ως δικαιοκρίτης ελέγξει ενώπιόν των τας παρανομίας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Σοφ. Σολ. 5,1 Τότε στήσεται εν παρησία πολλή ο δίκαιος κατά πρόσωπον των θλιψάντων αυτόν και των αθετούντων τους πόνους αυτού.

Σοφ. Σολ. 5,1 Τότε, κατά την ημέραν εκείνην της κρίσεως, θα σταθή με πολύ θάρρος ο δίκαιος ενώπιον εκείνων, οι οποίοι τον έθλιψαν και κατεπάτησαν τους κόπους του.

Σοφ. Σολ. 5,2 ιδόντες ταραχθήσονται φόβω δεινώ και εκστήσονται επί τώ παραδόξω της σωτηρίας.

Σοφ. Σολ. 5,2 Εκείνοι, όταν θα τον ίδουν, θα ταραχθούν, θα καταληφθούν από δεινόν φόβον, θα καταπλαγούν δια την απροσδόκητον σωτηριαν του.

Σοφ. Σολ. 5,3 ερούσιν εν εαυτοίς μετανοούντες και διά στενοχωρίαν πνεύματος στεναάζονται και ερούσιν·

Σοφ. Σολ. 5,3 Μεταμελούμενοι δε δια την ελεεινήν συμπεριφοράν των απέναντι εκείνου και υπό το κράτος μεγάλης ψυχικής αγωνίας ευρισκόμενοι, θα αναστενάξουν και θα πουν.

Σοφ. Σολ. 5,4 ούτος ήν ον έσχομέν ποτε εις γέλωτα και εις παραβολήν ονειδισμού οι άφρονες τον βίον αυτού ελογισάμεθα μανίαν και την τελευταίην αυτού άτιμον.

Σοφ. Σολ. 5,4 "Αυτός δεν είναι εκείνος, τον οποίον ημείς οι ασύνετοι και μωροί περιεγελούσαμεν και τον είχαμε καταστήσει εμπαικτικήν παροιμίαν· Ενομίσαμεν ότι όλη του η ζωή ήτο μία τρέλλα, και ότι η τελευταία του υπήρξε καταφρονημένη και άδοξος.

Σοφ. Σολ. 5,5 πώς κατελογίσθη εν υιοίς Θεού και εν αγίοις ο κλήρος αυτού εστιν;

Σοφ. Σολ. 5,5 Πως όμως τώρα έχει καταταχθή μεταξύ των υιών του Θεού, η δε θέσις του και η κληρονομία του ευρίσκεται μεταξύ των αγίων;

Σοφ. Σολ. 5,6 άρα επλανήθημεν από οδού αληθείας, και το της δικαιοσύνης φώς ουκ έλαμψεν ημίν, και ο ήλιος ουκ ανέτειλεν ημίν·

Σοφ. Σολ. 5,6 Άρα ημείς επλανήθημεν από τον δρόμον της αληθείας, και το φως της θείας δικαιοσύνης δεν έλαμψεν εις ημάς. Ο δε ήλιος της πνευματικής γνώσεως δεν ανέτειλεν δι' ημάς.

Σοφ. Σολ. 5,7 ανομίας ενεπλήσθημεν τρίβοις και απωλείας και διωδεύσαμεν ερήμους αβάτους, την δε οδόν Κυρίου ουκ έγνωμεν.

Σοφ. Σολ. 5,7 Εχορτάσαμεν μέσα στους δρόμους της παρανομίας και της απωλείας. Διήλθομεν χώρας ερήμους και αδιαβάτους, αλλά τον δρόμον του Κυρίου δεν τον εγνωρίσαμεν.

Σοφ. Σολ. 5,8 τι ωφέλησεν ημάς η υπερηφάνια; και τι πλούτος μετά αλαζονίας συμβέβληται ημίν;

Σοφ. Σολ. 5,8 Εις τι, λοιπόν, μας ωφέλησεν η υπερηφάνειά μας; Κατά τι συνέβαλεν εις την ευτυχίαν μας ο πλούτος μετά της αλαζονείας μας;

Σοφ. Σολ. 5,9 παρήλθεν εκείναι πάντα ως σκία και ως αγγελία παρατρέχουσα·

Σοφ. Σολ. 5,9 Ως σκία πλέον επέρασαν όλα εκείνα και ως μία φευγαλέα φήμη, η οποία έρχεται, φεύγει και λησιμονείται.

Σοφ. Σολ. 5,10 ως ναύς διερχομένη κυμαινόμενον ύδαρ, ής διαβάσεως ουκ έστιν ίχνος ευρείν, ουδέ ατραπόν τροπίος αυτής εν κύμασιν·

Σοφ. Σολ. 5,10 Ωσάν πλοίον, που διέρχεται το κυματίζον νερό της θαλάσσης και του οποίου ίχνος της διαβάσεώς του δεν είναι δυνατόν να ευρεθή ούτε δρόμος από τον οποίον επέρασεν η καρίνα του ανάμεσα από τα κύματα.

Σοφ. Σολ. 5,11 ή ως ορνέου διαπτάντος αέρα ουθέν ευρίσκεται τεκμήριον πορείας, πληγή δε ταρσών μαστιζόμενον πνεύμα κούφον και σχιζόμενον βία ροίζου, κινουμένων πτερυγών διωδεύθη, και μετά τούτο ουχ ευρέθη σημείον επιβάσεως εν αυτώ·

Σοφ. Σολ. 5,11 Η ωσάν ένα πτηνόν, όταν πετά και διασχίζει τον αέρα, χωρίς να αφήνη κανένα ίχνος της πορείας του. Με τα ισχυρά κινήματα των πτερών του κτυπά τον ελαφρόν άνεμον, σχίζει αυτόν ορμητικώς και με συριγμόν, κινεί τας πτέρυγας του και διέρχεται δια μέσου αυτού, και έπειτα δεν ευρίσκεται πλέον κανένα σημείον της διαβάσεώς του δια του αέρος.

Σοφ. Σολ. 5,12 ή ως βέλους βληθέντος επί σκοπόν, τμηθείς ο αήρ ευθέως εις εαυτόν ανελύθη ως αγνοήσαι την δίοδον αυτού.

Σοφ. Σολ. 5,12 Η ωσάν βέλος, το οποίον εξετοξεύθη εναντίον ωρισμένου στόχου και διέσχισε κατ' ευθείαν γραμμήν τον αέρα, ο οποίος όμως μετά την διάβασιν του βέλους επανέρχεται εις την προτέραν του κατάστασιν, ώστε να είναι άγνωστος η δίοδος του βέλους.

Σοφ. Σολ. 5,13 ούτως και ημείς γεννηθέντες εξελίπομεν και αρετής μέν σημείον ουδέν έσχομεν δείξαι, εν δε τή κακία ημών κατεδαπανήθημεν.

Σοφ. Σολ. 5,13 Έτσι και ημείς· εγεννήθημεν και απεθάνομεν και κανένα σημείον αρετής δεν έχομεν να παρουσιάσωμεν. Κατεδαπανήσαμεν την ζωήν και τας δυνάμεις μας εις την κακίαν μας!"

Σοφ. Σολ. 5,14 ότι ελπίς ασεβούς ως φερόμενος χνούς υπό άνεμου και ως πάχνη υπό λαίλαπος διωχθείσα λεπτή και ως καπνός υπό άνεμου διεχύθη και ως μνεία καταλύτου μονοήμερου παρώδευσε.

Σοφ. Σολ. 5,14 Η έλπίς του ασεβούς προς ευτυχίαν και επιτυχίαν ομοιάζει με το χνούδι, που το παρασύρει ο άνεμος, με την λεπτήν πάχνην, την οποίαν καταδιώκει λαίλαψ· με τον καπνόν που τον διασκορπίζει ο άνεμος. Η μνήμη του ομοιάζει με την ανάμνησιν ενός διαβάτου, ο οποίος δια μίαν μόνην ημέραν κατέλυσεν εις ξενοδοχείον και κατόπιν έφυγεν.

Σοφ. Σολ. 5,15 Δίκαιοι δε εις τον αιώνα ζώσι, και εν Κυρίω ο μισθός αυτών, και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω.

Σοφ. Σολ. 5,15 Οι δίκαιοι όμως ζουν αιωνίως και η δικαία ανταμοιβή των ευρίσκεται εις τα χέρια του Κυρίου. Ο Υψιστος πάντοτε φροντίζει δι' αυτούς εις την παρούσαν και την μέλλουσαν ζωήν.

Σοφ. Σολ. 5,16 διά τούτο λήψονται το βασίλειον της ευπρεπειας και το διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά σκεπάσει αυτούς και τώ βραχιόνι υπερασπιεί αυτών.

Σοφ. Σολ. 5,16 Δια τούτο και θα λάβουν από τα χέρια του Κυρίου την ένδοξον βασιλείαν των ουρανών, το βασιλικόν διάδημα του αιωνίου κάλλους. Διότι ο Κύριος με την προστατευτικήν δεξιάν του θα τους σκεπάση και με τον

ακατανίκητον βραχίονά του θα τους υπερασπίση εναντίον των εχθρών των.

Σοφ. Σολ. 5,17 λήψεται πανοπλίαν τον ζήλον αυτού και οπλοποιήσει την κτίσιν εις άμυναν εχθρών·

Σοφ. Σολ. 5,17 Ο Κυριος θα λάβη ως πανοπλίαν του την δικαίαν του οργήν και θα χρησιμοποιήση ως όπλα εναντίον των εχθρών του και αυτάς τας δυνάμεις της φύσεως.

Σοφ. Σολ. 5,18 ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνην και περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ανυπόκριτον·

Σοφ. Σολ. 5,18 Θα ενδυθή ως ακατανίκητον και αδιαπέραστον θώρακα την δικαιοσύνην και θα φορέση ως περικεφαλαίαν την αντικειμενικήν και δικαίον κρίσιν του.

Σοφ. Σολ. 5,19 λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον οσιότητα,

Σοφ. Σολ. 5,19 Ως ασπίδα ακαταμάχητον θα ενδυθή την αγιότητά του,

Σοφ. Σολ. 5,20 οξυνεί δε απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει δε αυτός ο κόσμος επί τους παράφρονas.

Σοφ. Σολ. 5,20 και ως καλοακονισμένην ρομφαίαν θα χρησιμοποιήση την δικαίον οργήν του. Μαζί του δε εναντίον των παραφρόνων αυτών ασεβών ανθρώπων θα πολεμήσουν όλαι αι δυνάμεις της φύσεως.

Σοφ. Σολ. 5,21 πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών και ως από ευκύκλου τόξου των νεφών επί σκοπόν αλούνται,

Σοφ. Σολ. 5,21 Οι κεραυνοί, σαν εύστοχα αποτελεσματικά βλήματα, θα εκσφενδονισθούν εναντίον των ασεβών, και σαν από καλοτεντωμένον τόξον, ανάμεσα από τα νέφη θα εκσφενδονισθούν και θα πλήξουν τους ασεβείς.

Σοφ. Σολ. 5,22 και εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. αγανακτήσει κατ αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δε συγκλύσουσιν αποτόμως.

Σοφ. Σολ. 5,22 Ωσάν από σφενδόνην θα εκσφενδονισθή από τον ουρανόν πολλή και μεγάλη χάλαζα, θα αγανακτήσει και θα στραφή εναντίον των και αυτό το ύδωρ της θαλάσσης. Οι δε ποταμοί ίμέ αιφνιδίας πλημμύρας θα κατακλύσουν και θα πνίξουν αυτούς.

Σοφ. Σολ. 5,23 αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς. και ερημώσει πάσαν την γήν ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών.

Σοφ. Σολ. 5,23 Εναντίον αυτών των ασεβών θα εκπάση υρμητικός άνεμος· και φοβερά λαίλαψ θα τους λιχνίση και θα τους διασκορπίση προς όλα τα σημεία. Η παρανομία θα ερημώση βέβαια, όλην την γην και η κακουργία των ασεβών θα ανατρέψη θρόνους αρχόντων επί της γης· αλλά αυτό θα είναι το τέλος των ασεβών ανθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Σοφ. Σολ. 6,1 Ακούσατε ούν, βασιλείς, και σύνετε· μάθετε, δικασταί περσάτων γης.

Σοφ. Σολ. 6,1 Ακούσατε λοιπόν αυτά, βασιλείς, και συνετισθήτε. Μαθετε καλά σεις οι δικασταί όλης της οικουμένης.

Σοφ. Σολ. 6,2 ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους και γεγυρωμένοι επί όχλοις εθνών·

Σοφ. Σολ. 6,2 Ακούσατε σεις, οι οποίοι κυριαρχείτε στους λαούς και οι οποίοι αλαζονεύεσθε δια την εξουσίαν, που έχετε επάνω εις πλήθη εθνών.

Σοφ. Σολ. 6,3 ότι εδόθη παρά τού Κυρίου η κράτησις υμίν και η δυναστεία παρά Υψίστου, ός εξετάσει υμών τα έργα και τας βουλάς διερευνήσει·

Σοφ. Σολ. 6,3 Μαθετε ότι εκ μέρους του Κυρίου έχει δοθή εις σας η εξουσία, και η κυριαρχία σας επάνω στους λαούς από τον Υψιστον, ο οποίος θα εξετάση και θα ελέγξη τα έργα σας και θα ερευνήση τας σκέψεις και τας αποφάσεις σας.

Σοφ. Σολ. 6,4 ότι υπηρέται όντες της αυτού βασιλείας ουκ εκρίνατε ορθώς, ουδέ εφυλάξατε νόμον, ουδέ κατά την βουλήν τού Θεού επορεύθητε.

Σοφ. Σολ. 6,4 Θα σας ελέγξη, διότι αν και είσθε υπηρέται του ιδικού του βασιλείου, δεν εκρίνατε και δεν εδικάσατε ορθώς. Δεν ετηρήσατε τον νόμον του Θεού και δεν εβαδίσατε ούτε εζήσατε σύμφωνα με το θείον θέλημα.

Σοφ. Σολ. 6,5 φρικτός και ταχέως επιστήσεται υμίν, ότι κρίσις απότομος εν τοίς υπερέχουσι γίνεται.

Σοφ. Σολ. 6,5 Φρικτή και ταχεία θα επιπέση εναντίον σας η τιμωρία, διότι τρομερά πάντοτε και αιφνίδια είναι η τιμωρία των παρανόμων αρχόντων.

Σοφ. Σολ. 6,6 ο γάρ ελάχιστος συγγνωστός εστιν ελέους, δυνατοί δε δυνατώς εταστήσονται·

Σοφ. Σολ. 6,6 Διότι οι άσημοι και απλοϊκοί άνθρωποι είναι άξιοι συγγνώμης και ελέους εκ μέρους του Θεού. Οι άρχοντες όμως θα κριθούν και θα δικασθούν με αυστηρότητα.

Σοφ. Σολ. 6,7 ου γάρ υποστελείται πρόσωπον ο πάντων δεσπότης, ουδέ εντραπήσεται μέγεθος, ότι μικρόν και μέγαν αυτός εποίησεν ομοίως τε προνοεί περί πάντων·

Σοφ. Σολ. 6,7 Διότι δεν θα υποστείλη το πρόσωπόν του ο Δεσπότης του σύμπαντος, ούτε θα υποσταλή προ του μεγέθους της εξουσίας των αρχόντων. Διότι αυτός εδημιούργησε και τους μικρούς και τους μεγάλους και αυτός επίσης προνοεί δι' όλους.

Σοφ. Σολ. 6,8 τοίς δε κραταιοίς ισχυρά εφίσταται έρευνα.

Σοφ. Σολ. 6,8 Αυστηρά και λεπτομερής έρευνα και εξέτασις επιφυλάσσεται δια τους ισχυρούς.

Σοφ. Σολ. 6,9 προς υμάς ούν, ώ τύραννοι, οι λόγοι μου, ίνα μάθητε σοφίαν και μη παραπέσητε·

Σοφ. Σολ. 6,9 Προς σας λοιπόν, ω άρχοντες της γης, απευθύνονται οι λόγοι μου αυτοί, δια να μάθετε την αληθινήν σοφίαν και να μη παραπέσετε στους δρόμους της παρανομίας.

Σοφ. Σολ. 6,10 οι γάρ φυλάξαντες οσίως τα όσια οσιωθήσονται, και οι διδαχθέντες αυτά ευρήσουσιν απολογίαν.

Σοφ. Σολ. 6,10 Διότι όσοι με ευσέβειαν ετηρησαν το άγιον θέλημα του Θεού, θα γίνουν άγιοι. Και όσοι ειδικάθησαν και απεδέχθησαν την θείαν σοφίαν, θα εύρουν και θα έχουν απολογίαν κατά την ημέραν της κρίσεως.

Σοφ. Σολ. 6,11 επιθυμήσατε ούν των λόγων μου, ποθήσατε και παιδευθήσεσθε.

Σοφ. Σολ. 6,11 Ας ανάψη, λοιπόν, εις σας η επιθυμία των λόγων μου αυτών. Ποθήσατε την σοφίαν μου και δι' αυτής θα παιδαγωγηθήτε και θα μορφωθήτε.

Σοφ. Σολ. 6,12 Λαμπρά και αμάραντός εστιν η σοφία και ευχερώς θεωρείται υπό των αγαπώντων αυτήν και ευρίσκειται υπό των ζητούντων αυτήν,

Σοφ. Σολ. 6,12 Λαμπρά και αιωνία είναι η σοφία. Με ευκολίαν γίνεται αντιληπτή και κατανοητή, από όσους την αγαπούν. Και εύκολα ανευρίσκειται από εκείνους, που την αναζητούν.

Σοφ. Σολ. 6,13 φθάνει τους επιθυμούντας προγνωσθήναι.

Σοφ. Σολ. 6,13 Καταφθάνει αυτούς, που επιθυμούν να την γνωρίσουν και την κατανοήσουν.

Σοφ. Σολ. 6,14 ο ορθόθιας προς αυτήν ου κοπιάσει, πάρεδρον γάρ ευρήσει των πυλών αυτού.

Σοφ. Σολ. 6,14 Εκείνος ο οποίος από το γλυκοχάραμα, από αυτήν ακόμη την ανατολήν της ζωής του προσέρχεται προς αυτήν, δεν θα κοπιάση, διότι η θεία σοφία θα στήση την έδραν της εις τας πύλας του οίκου του.

Σοφ. Σολ. 6,15 το γάρ ενθυμηθήναι περί αυτής φρονήσεως τελειότης, και ο αγρυπνήσας δι αυτήν ταχέως αμέριμος έσται

Σοφ. Σολ. 6,15 Το να σκέπτεται κανείς και μελετά αυτήν είναι δείγμα μεγάλης συνέσεως. Και εκείνος που αγρυπνεί δια την απόκτησίν της, πολύ γρήγορα θα απαλλαγί από τας καταθλιπτικές μερίμνας και θα έχη ειρηνικήν την ζωήν.

Σοφ. Σολ. 6,16 ότι τους αξίους αυτής αυτή περιέχεται ζητούσα και εν ταις τριβίσις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς και εν πάση επινοία υπαντά αυτοίς.

Σοφ. Σολ. 6,16 Η ίδια η σοφία του Θεού περιέχεται αδώ και εκεί και αναζητεί τους αξίους της. Ολόλαμπρη και ευμενής παρουσιάζεται στους δρόμους της ζωής των, και εις κάθε σκέψιν των τους βοηθεί πάντοτε.

Σοφ. Σολ. 6,17 αρχή γάρ αυτής η αληθεστάτη παιδείας επιθυμία, φροντίς δε παιδείας αγάπη,

Σοφ. Σολ. 6,17 Διότι αρχή της κατά Θεόν σοφίας είναι η ειλικρινής επιθυμία της μορφώσεως, φροντίς δε και σκοπός, στον οποίον κατατείνει η παιδεία, είναι η αγάπη του Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,18 αγάπη δε τήρησις νόμων αυτής, προσοχή δε νόμων βεβαίως αφθαρσίας,

Σοφ. Σολ. 6,18 Της αγάπης δε εκδήλωσις είναι η τήρησις των νόμων της θείας σοφίας. Η προσεκτική δε τήρησις των θείων νόμων είναι η βεβαία εγγύησις της πέραν του τάφου αθανασίας.

Σοφ. Σολ. 6,19 αφθαρσία δε εγγύς είναι ποιεί Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,19 Η δε αθανασία κάμνει τον άνθρωπον να ευρίσκειται πάντοτε πλησίον του αιωνίου Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,20 επιθυμία άρα σοφίας ανάγει επί βασιλείαν.

Σοφ. Σολ. 6,20 Άρα η ειλικρινής επιθυμία και η απόκτησις της θείας σοφίας ανεβάζουν τον άνθρωπον εις την βασιλείαν του Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,21 ει ούν ήδεσθε επί θρόνοις και σκήπτροις, τύραννοι λαών, τιμήσατε σοφίαν, ίνα εις τον αιώνα βασιλεύσητε.

Σοφ. Σολ. 6,21 Εάν λοιπόν σεις, άρχοντες των λαών, ευχαριστήσθε εις θρόνους και εις σκήπτρα, τιμήσατε και αγαπήσατε την θείαν σοφίαν, δια να βασιλεύσετε στους αιώνας.

Σοφ. Σολ. 6,22 τι δε εστι σοφία και πώς εγένετο, απαγγελώ και ουκ αποκρύψω υμίν μυστήρια, αλλά απ αρχής γενέσεως εξιχνιάσω και θήσω εις το εμφανές την γνώσιν αυτής και ου μη παροδεύσω την αλήθειαν.

Σοφ. Σολ. 6,22 Τι δε είναι αυτή η σοφία και πως έγινε, θα σας το αναγγείλω και δεν θα κρύψω από σας τα μυστήρια του Θεού. Άλλα θα φέρω αυτά εις φως από την αρχήν της δημιουργίας, θα καταστήσω φανεράν την γνώσιν αυτής και δεν θα αντιπαρέλθω την θείαν αλήθειαν.

Σοφ. Σολ. 6,23 ούτε μην φθόνω τετηκότι συνοδεύσω, ότι ούτος ου κοινωνήσει σοφία.

Σοφ. Σολ. 6,23 Δεν θα συμπεριπατήσω ούτε θα συναναστραφώ με άνθρωπον, που τον λυώνει ο φθόνος, διότι αυτός δεν θέλει να έχη καμμίαν επικοινωνίαν και σχέσιν με την σοφίαν.

Σοφ. Σολ. 6,24 πλήθος δε σοφών σωτηρία κόσμου, και βασιλεύς φρόνιμος ευστάθεια δήμου.

Σοφ. Σολ. 6,24 Το πλήθος των κατά Θεόν σοφών είναι ασφάλεια και σωτηρία δια τον κόσμον. Ο δε κατά Θεόν συνετός βασιλεύς αποτελεί εγγύησιν της σταθερότητος του λαού του.

Σοφ. Σολ. 6,25 ώστε παιδεύσθε τοίς ρήμασί μου, και ωφεληθήσεσθε.

Σοφ. Σολ. 6,25 Ωστε παιδαγωγηθήτε και μορφωθήτε με τα λόγια της σοφίας μου και θα αποκομίσετε μεγάλην ωφέλειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Σοφ. Σολ. 7,1 Εμί μόν καγώ θνητός άνθρωπος ίσος άπασι και γηγενούς απόγονος πρωτοπλάστου και εν κοιλία μητρός εγλύφην σάρξ

Σοφ. Σολ. 7,1 Και εγώ, που σας ομιλώ αυτήν την στιγμήν, είμαι άνθρωπος θνητός, όμοιος και ίσος με όλους τους άλλους ανθρώπους. Απόγονος του πρώτου ανθρώπου, που επλάσθη από το χώμα. Εις την κοιλίαν της μητρός μου έλαβα την ανθρωπίνην σάρκα και μορφήν,

Σοφ. Σολ. 7,2 δεκαμηνιαίω χρόνω παγείς εν αίματι εκ σπέρματος ανδρός και ηδονής ύπνω συνελθούσης.

Σοφ. Σολ. 7,2 Εις δεκάμηνον χρονικόν διάστημα επήρα την σταθεράν μορφήν του ανθρώπου μέσα στο μητρικόν αίμα από το σπέρμα του ανδρός, κατά την ηδονικήν σαρκικήν συνάντησιν επί κλίνης.

Σοφ. Σολ. 7,3 και εγώ δε γενόμενος έσπασα τον κοινόν αέρα και επί την ομοιοπαθή κατέπεσον γήν, πρώτην φωνήν την ομοίαν πάσιν ίσα κλαίων

Σοφ. Σολ. 7,3 Και εγώ, όταν εγεννήθην, έσπασα με το κλάμα μου τον κοινόν αέρα, τον οποίον και ανέπνευσα. Επεσα και ευρέθην εις την ομοίαν με όλους τους ανθρώπους γην. Αφήκα την πρώτην φωνήν ομοίαν προς την των άλλων ανθρώπων και έκλαια, όπως εκείνοι.

Σοφ. Σολ. 7,4 εν σπαργάνοις ανετράφην και εν φροντίσιν

Σοφ. Σολ. 7,4 Ανετράφην, όπως οι άλλοι, τυλιγμένος εις τα σπάργανα και με τας φροντίδας των άλλων.

Σοφ. Σολ. 7,5 ουδείς γάρ βασιλεύς ετέραν έσχε γενέσεως αρχήν,

Σοφ. Σολ. 7,5 Κανείς, ούτε και ο βασιλεύς ακόμη, δεν επήρε διαφοροτικήν αρχήν της γεννήσεως και της υπάρξεώς του.

Σοφ. Σολ. 7,6 μία δε πάντων είσοδος εις τον βίον, έξοδος τε ίση.

Σοφ. Σολ. 7,6 Μια και η αυτή είναι η είσοδος όλων των ανθρώπων εις την ζωήν, η ίδια δε έξοδος επιφυλάσσεται δι' αυτούς, ο θάνατος.

Σοφ. Σολ. 7,7 διά τούτο ηυξάμην, και φρόνησις εδόθη μοι επεκαλεσάμην, και ήλθέ μοι πνεύμα σοφίας.

Σοφ. Σολ. 7,7 Γνωρίζω, λοιπόν, την είσοδόν μου στον κόσμον, όπως και την έξοδόν μου από αυτόν. Προσηυχήθην στον Θεόν, εξήτησα σοφίαν και συνέσιν και μου εδόθη. Τον παρεκάλεσα, και ήλθεν εις εμέ πνεύμα σοφίας.

Σοφ. Σολ. 7,8 προέκρινα αυτήν σκήπτρων και θρόνων και πλούτον ουδέν ηγησάμην εν συγκρίσει αυτής

Σοφ. Σολ. 7,8 Αυτήν επροτίμησα από βασιλικά σκήπτρα και θρόνους και εμπρός εις αυτήν ως ένα τίποτε εθεώρησα τα πλούτη του κόσμου.

Σοφ. Σολ. 7,9 ουδέ ωμοιώσα αυτή λίθον ατίμητον, ότι ο πάς χρυσός εν όψει αυτής ψάμμος ολίγη, και ως πλήος λογισθήσεται άργυρος εναντίον αυτής.

Σοφ. Σολ. 7,9 Ούτε προς ανεκτίμητον αδάμαντα δεν παρομοίωσα αυτήν, διότι όλος ο χρυσός εν συγκρίσει προς την σοφίαν είναι σαν λίγη άμμος, και ο άργυρος ωςάν λάσπη θεωρείται ενώπιον αυτής.

Σοφ. Σολ. 7,10 υπέρ υγείαν και ευμορφίαν ηγάπησα αυτήν και προειλόμην αυτήν αντί φωτός έχειν, ότι ακοίμητον το εκ ταύτης φέγγος.

Σοφ. Σολ. 7,10 Την έχω αγαπήσει περισσότερο και από αυτήν ακόμη την υγείαν και από το κάλλος. Την επροτίμησα περισσότερο και από το φως. Διότι εις την πραγματικότητα το φως, που ακτινοβολεί η σοφία, είναι άσβεστον και αιώνιον.

Σοφ. Σολ. 7,11 ήλθε δε μοι τα αγαθά ομού πάντα μετ αυτής και αναρίθμητος πλούτος εν χερσίν αυτής.

Σοφ. Σολ. 7,11 Αλλά μαζί με την σοφίαν ήλθαν εις εμέ και όλα μαζί τα αγαθά. Διότι εις τα χέρια αυτής υπάρχει ανυπολόγιστος πλούτος.

Σοφ. Σολ. 7,12 ευφράνθην δε επί πάσιν, ότι αυτών ηγείται σοφία, ηγνούν δε αυτήν γενέτιν είναι τούτων.

Σοφ. Σολ. 7,12 Ηυφράνθην δε εις όλα τα υλικά και πνευματικά αγαθά, διότι η σοφία προπορεύεται και αυτά την ακολουθούν. Πριν δε αποκτήσω την σοφίαν, δεν εγνώριζα ότι αυτή είναι η μήτηρ όλων τούτων των αγαθών.

Σοφ. Σολ. 7,13 αδόλωσ τε έμαθον αφθόνως τε μεταδίδωμι, τον πλούτον αυτής ουκ αποκρύπτομαι

Σοφ. Σολ. 7,13 Με αγνότητα και προς καθαρούς σκοπούς έμαθα την σοφίαν· χωρίς φθόνον την μεταδίδω. Δεν αποκρύπτω τον ανεκτίμητον αυτής πλούτον.

Σοφ. Σολ. 7,14 ανεκλιπής γάρ θησαυρός εστιν ανθρωποις, ον οι χρησάμενοι προς Θεόν εστειλαντο φιλίαν διά τας εκ παιδείας δωρεάς συσταθέντες.

Σοφ. Σολ. 7,14 Η σοφία είναι ανεξάντλητος θησαυρός δια τους ανθρωπους, τον οποίον αυτοί, όταν καταλήλως και προθύμως χρησιμοποιούν, συνάπτουν φιλίαν προς τον Θεόν, διότι αυτοσυνιστώνται και γίνονται δεκτοί από αυτόν χάρις εις τας μεγάλας δωρεάς, τας οποίας έχουν λάβει δια της ορθής παιδείας.

Σοφ. Σολ. 7,15 Εμοί δε δώη ο Θεός ειπείν κατά γνώμην και ενθυμηθήναι αξίως των δεδομένων, ότι αυτός και της σοφίας οδηγός εστι και των σοφών διορθωτής.

Σοφ. Σολ. 7,15 Εύχομαι δε να μου δώση ο Θεός ικανότητα να εκφράσω τον θαυμασμόν μου δια την σοφίαν, και με ευγνωμοσύνην να ενθυμούμαι πάντοτε τας δωρεάς του Θεού, διότι αυτός είναι ο οδηγός και χορηγός της σοφίας, ο παιδαγωγός και διορθωτής των σοφών.

Σοφ. Σολ. 7,16 εν γάρ χειρί αυτού και ημείς και οι λόγοι ημών πάσά τε φρόνησις και εργατειών επιστήμη.

Σοφ. Σολ. 7,16 Διότι εις τα χέρια αυτού ευρισκόμεθα και ημείς και οι λόγοι μας, η σύνεσις μας όπως και η επιστήμη των διαφόρων έργων.

Σοφ. Σολ. 7,17 αυτός γάρ μοι έδωκε των όντων γνώσιν απευδή ειδέναι σύστασιν κόσμου και ενεργειαν στοιχείων,

Σοφ. Σολ. 7,17 Αυτός μου έχει δώσει την αληθή γνώσιν των όντων, ώστε να γνωρίσω πως συνεστήθη ο κόσμος και πως ενεργούν τα επί μέρους στοιχεία της φύσεως.

Σοφ. Σολ. 7,18 αρχήν και τέλος και μεσότητα χρόνων, τροπών αλλαγάς και μεταβολάς καιρών,

Σοφ. Σολ. 7,18 Να γνωρίσω την αρχήν, το μέσον και το τέλος των χρόνων, την αλλαγήν του ηλιοστασίου και τας μεταβολάς των εποχών του έτους.

Σοφ. Σολ. 7,19 ενιαυτών κύκλους και αστέρων θέσεις,

Σοφ. Σολ. 7,19 Τους κύκλους των ετών και τας θέσεις των αστέρων.

Σοφ. Σολ. 7,20 φύσεις ζώων και θυμούς θηρίων, πνευμάτων βίας και διαλογισμούς ανθρωπων, διαφοράς φυτών και δυνάμεις ριζών,

Σοφ. Σολ. 7,20 Τας φύσεις των ζώων, τα ένστικτα των θηρίων τας ορμάς των ανέμων, τους διαλογισμούς των ανθρωπων, τας διαφοράς, που υπάρχουν μεταξύ των φυτών και τας δυνάμεις των ριζών.

Σοφ. Σολ. 7,21 όσα τέ εστι κρυπτά και εμφανή έγνων· η γάρ πάντων τεχνίτις εδίδαξέ με σοφία.

Σοφ. Σολ. 7,21 Χαρις εις την θείαν σοφίαν εγώ εγνώρισα όλα τα απόκρυφα και φανερά όντα και τας ιδιότητας αυτών. Η σοφία, η οποία εκ του μηδενός εδημιούργησε και κατευθύνει τα πάντα, με εδίδαξε αυτά.

Σοφ. Σολ. 7,22 Έστι γάρ εν αυτή πνεύμα νοερόν, άγιον, μονογενές, πολυμερές, λεπτόν, ευκίνητον, τρανόν, αμόλυντον, σαφές, απήμαντον, φιλάγαθον, οξύ, ακώλυτον, ευεργετικόν,

Σοφ. Σολ. 7,22 Αυτή δε η σοφία του Θεού έχει πνεύμα απολύτου νοήσεως, άγιον, μοναδικόν στον ουράνιον και επίγειον κόσμον, πολυτρόπων ενεργειών, άβλον, ευκίνητον, απειρομέγεθες, αμόλυντον, σαφές, απρόσβλητον και άτρωτον από οϊανδήποτε ατέλειαν. Διεισδυτικόν, ευεργετικόν, πνεύμα, το οποίον υπερνικά όλα τα εμπόδια και αγαπά πάντοτε το αγαθόν.

Σοφ. Σολ. 7,23 φιλάνθρωπον, βέβαιον, ασφαλές, αμέριμνον, παντοδύναμον, πανεπίσκοπον και διά πάντων χωρούν πνευμάτων νοερών καθαρών λεπτοτάτων.

Σοφ. Σολ. 7,23 Αυτό είναι φιλάνθρωπον, σταθερόν, αλάθητον, από καμμίαν δεν πιέζεται μέριμναν, παντοδύναμον, εποπτεύει και κατευθύνει τα πάντα. Εισχωρεί εις όλα τα πνεύματα αγγέλων και ανθρωπων, τα νοερά, τα καθαρά, τα λεπτότατα.

Σοφ. Σολ. 7,24 πάσης γάρ κινήσεως κινητικώτερον σοφία, διήκει δε και χωρεί διά πάντων διά την καθαρότητα·

Σοφ. Σολ. 7,24 Η σοφία έχει την απόλυτον εξ εαυτής κίνησιν, απείρως ανωτέρα από κάθε τι, το οποίον κινείται εις την γην και τον ουρανόν. Χαρις εις την απόλυτον αυτής καθαρότητα εισδύει και προχωρεί δια μέσου όλων των επιγείων και των ουρανίων προσώπων και πραγμάτων.

Σοφ. Σολ. 7,25 ατμής γάρ εστι της τού Θεού δυνάμεως και απόροια της τού Παντοκράτορος δόξης ειλικρινής· διά τούτο ουδέν μεμιαμμένον εις αυτήν παρεμπίπτει.

Σοφ. Σολ. 7,25 Διότι αυτή είναι πνοη, τρόπον τινά, του παντοδυνάμου Θεού, ολοκάθαρον απαύγασμα της δόξης του παντοκράτορος. Δια τούτο τίποτε το μολυσμένον δεν υπεισέρχεται εις αυτήν και δεν την μολύνει.

Σοφ. Σολ. 7,26 απαύγασμα γάρ εστι φωτός αϊδίου και έσοπτρον ακηλίδωτον της τού Θεού ενεργείας και εικών της αγαθότητος αυτού.

Σοφ. Σολ. 7,26 Αυτή είναι το φωτεινόν απαύγασμα του θείου, αμεταβλήτου, αιωνίου φωτός· ολοκάθαρον κάτοπτρον της ενεργείας του Θεού, εικών και έκφρασις της αγαθότητος του Θεού.

Σοφ. Σολ. 7,27 μία δε ούσα πάντα δύναται και μένουσα εν αυτή τα πάντα καινίζει και κατά γενεάς εις ψυχάς οσίας

μεταβαίνουσα φίλους Θεού και προφήτας κατασκευάζει·

Σοφ. Σολ. 7,27 Και ενώ είναι μία μόνον, δύναται να κάμη τα πάντα ως παντοδύναμος. Μένει καθ' εαυτήν αναλλοίωτος και ανακαινίζει τα πάντα. Από γενεάς εις γενεάν μεταβαίνει και ενθρονίζεται εις ψυχάς οσίας. Παιδαγωγεί και μορφώνει φίλους Θεού και προφήτας.

Σοφ. Σολ. 7,28 ουθέν γάρ αγαπά ο Θεός ει μη τον σοφία συνοικούντα.

Σοφ. Σολ. 7,28 Κανένα άλλο λογικόν ον δεν αγαπά ο Θεός, ειμή μόνον εκείνο, το οποίον συγκατοικεί με την θείαν σοφίαν.

Σοφ. Σολ. 7,29 έστι γάρ αυτή ευπρεπεστέρα ηλίου και υπέρ πάσαν άστρων θέσιν, φωτί συγκρινομένη, ευρίσκεται προτέρα·

Σοφ. Σολ. 7,29 Αυτή είναι ωραιότερα και λαμπροτρα από τον ήλιον, ανωτέρα από όλα τα αστρικά σύμπαντα, συγκρινομένη δε προς το φώς υπερέχει και προηγείται από αυτό.

Σοφ. Σολ. 7,30 τούτο μόν γάρ διαδέχεται νύξ, σοφίας δε ου κατισχύει κακία.

Σοφ. Σολ. 7,30 Διότι το μόν υλικόν φως το διαδέχεται η νύκτα· κανένα όμως σκότος και καμμία σκία κακίας δεν ημπορεί να κυριαρχήσει εις την θείαν σοφίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Σοφ. Σολ. 8,1 Διατείνει δε από πέρατος εις πέρας ευρώστως και διοικεί τα πάντα χρηστώς.

Σοφ. Σολ. 8,1 Η θεία σοφία επεκτείνει μετά δυνάμεως την κυριαρχίαν της από το ένα άκρον του κόσμου έως το άλλο, και διοικεί τα πάντα με ευεργετικήν καλωσύνην και αγαθότητα.

Σοφ. Σολ. 8,2 Ταύτην εφίλησα και εξεζήτησα εκ νεότητός μου και εξήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ και εραστής εγενόμην τού κάλλους αυτής.

Σοφ. Σολ. 8,2 Αυτήν εγώ ηγάπησα με όλην μου την δύναμιν. Την ανεζήτησα από αυτά ακόμα τα νεανικά μου χρόνια. Επεθύμησα να την λάβω σύζυγον μου. Εγινα εραστής του κάλλους της.

Σοφ. Σολ. 8,3 ευγένειαν δοξάζει συμβίωσιν Θεού έχουσα, και ο πάντων δεσπότης ηγάπησεν αυτήν·

Σοφ. Σολ. 8,3 Η αιωνία συμβιώσις της μετά του Θεού κάμνει να ακτινοβολή η ευγένεια της καταγωγής της. Ο Κυριος και Δεσπότης του σύμπαντος την έχει αγαπήσει προαιωνίως και την αγαπά πάντοτε.

Σοφ. Σολ. 8,4 μύστις γάρ εστι της τού Θεού επιστήμης και αιρετίς των έργων αυτού.

Σοφ. Σολ. 8,4 Αυτή κατέχει πλήρως εις βάθος και πλάτος την άπειρον γνώσιν του Θεού και χειραγωγεί προς αυτήν τους ανθρώπους. Αυτή επιλέγει τα έργα, τα οποία ο Θεός δημιουργεί.

Σοφ. Σολ. 8,5 ει δε πλούτος εστιν επιθυμητόν κτήμα εν βίω, τι σοφίας πλουσιώτερον της τα πάντα εργαζομένης;

Σοφ. Σολ. 8,5 Εάν ο πλούτος είναι δια τον βίον πολύ επιθυμητόν αγαθόν, πόσω μάλλον η σοφία είναι τιμιώτερον και πολύ περισσότερον επιθυμητόν αγαθόν, η σοφία η οποία κατεργάζεται πάντα τα αγαθά;

Σοφ. Σολ. 8,6 ει δε φρόνησις εργαζεται, τις αυτής των όντων μάλλον εστι τεχνίτις;

Σοφ. Σολ. 8,6 Εάν η διάνοια και η σύνεσις των ανθρώπων εργαζεται αγαθά, πόσω μάλλον η σοφία του Θεού είναι η τεχνίτις, που κατεργάζεται όλα γενικώς τα καλά έργα;

Σοφ. Σολ. 8,7 και ει δικαιοσύνην αγαπά τις, οι πόνοι ταύτης εισίν αρεταί· σωφροσύνην γάρ και φρόνησιν εκδιδάσκει, δικαιοσύνην και ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις.

Σοφ. Σολ. 8,7 Εάν δε κανείς επιθυμή την κατά το δυνατόν δικαιοσύνην, την αρετήν, ας σκεφθή ότι οι καρποί της σοφίας είναι ακριβώς αι αρεταί. Διότι αυτή διδάσκει την σωφροσύνην και την σύνεσιν, την δικαιοσύνην και την ανδρείαν, αρετάς από τας οποίας δεν υπάρχει τίποτε άλλο χρησιμώτερον στον βίον των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 8,8 ει δε και πολυπειριαν ποθεί τις, οίδε τα αρχαία και τα μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων και λύσεις αιγιμάτων, σημεία και τέρατα προγινώσκει και εκβάσεις καιρών και χρόνων.

Σοφ. Σολ. 8,8 Επιθυμεί κανείς πολλήν γνώσιν και πείραν; Ας σκεφθή, ότι η σοφία γνωρίζει τα αρχαία, προβλέπει και προαναγγέλλει τα μέλλοντα, κάτεχε καλώς τους πολυπλόκους και δυσνοήτους λόγους, τας λύσεις των γριφωδών φράσεων. Γνωρίζει ακριβώς και προαναγγέλλει μεγάλα και μικρά, θαυμαστά πάντοτε, γεγονότα. Οπως επίσης διαδοχάς εποχών και χρόνων.

Σοφ. Σολ. 8,9 έκρινα τοίνυν ταύτην αγαγέσθαι προς συμβίωσιν, ειδώς ότι έσται μοι σύμβουλος αγαθών και παραίνεσις φροντίδων και λύπης.

Σοφ. Σολ. 8,9 Εκρινα, λοιπόν, εγώ ορθόν και απεφάσισα αυτήν να πάρω ως σύντροφον της ζωής μου, δια να ζήσω μαζί της όλον μου τον βίον, διότι γνωρίζω καλά ότι αυτή θα είναι πολύτιμος σύμβουλος μου εις κάθε καλόν, όπως επίσης θαρραλέα προτροπή και παρηγορία εις τας φροντίδας και τας λύπας της ζωής.

Σοφ. Σολ. 8,10 έξω δι αυτήν δόξαν εν όχλοις και τιμήν παρά πρεσβυτέροις ο νέος·

Σοφ. Σολ. 8,10 Χαρίς εις αυτήν και δια μέσου αυτής θα αποκτήσω δόξαν μεταξύ του λαού, εκτίμησιν δε και υπόληψιν μεταξύ των πρεσβυτέρων από αυτήν ακόμη την νεότητά μου.

Σοφ. Σολ. 8,11 οξύς ευρεθήσομαι εν κρίσει και εν όψει δυναστών θαυμασθήσομαι·

Σοφ. Σολ. 8,11 Χαρίς εις αυτήν θα αποκτήσω οξύτητα διανοίας και ευθύτητα κρίσεως εις τας δίκας, ενώπιον δε των μεγάλων της γης θα είμαι αξιοθαύμαστος.

Σοφ. Σολ. 8,12 σιγώντά με περιμενούσι και φθεγγομένω προσέξουσι και λαλούντος επί πλείον χείρα επιθήσουσιν επί στόμα αυτών.

Σοφ. Σολ. 8,12 Όταν σιωπώ, θα με περιμένουν να ομιλήσω· και όταν εγώ θα ομιλώ, θα με προσέχουν. Και όταν παρατείνω την ομιλίαν μου επί πολύ, εκείνοι θα θέτουν το χέρι των στο στόμα των, δηλώνοντες ότι πρέπει όλοι να σιωπήσουν, δια να με ακούσουν.

Σοφ. Σολ. 8,13 έξω δι αυτήν αθανασίαν και μνήμην αιώνιον τοίς μετ εμέ απολείψω.

Σοφ. Σολ. 8,13 Χαρίς εις αυτήν θα αποκτήσω την αθανασίαν και θα αφήσω αιωνίαν μνήμην εις εκείνους, οι οποίοι θα ελθουν υστέρα από εμέ.

Σοφ. Σολ. 8,14 διοικήσω λαούς, και έθνη υποταγήσεται μοι·

Σοφ. Σολ. 8,14 Από αυτήν φωτιζόμενος και χειραγωγούμενος θα διοικήσω λαούς, έθνη δε ξένα θα υποταχθούν εις εμέ.

Σοφ. Σολ. 8,15 φοβηθήσονται με ακούσαντες τύραννοι φρικτοί, εν πλήθει φανούμαι αγαθός και εν πολέμω ανδρείος.

Σοφ. Σολ. 8,15 Φοβεροί δε και σκληροί τύραννοι θα με φοβούνται, και μόνον το όνομά μου όταν ακούουν. Μεταξύ του λαού

θα είμαι και θα φαίνομαι ευμενής και ευεργετικός, εις δε τους πολέμους ανδρείος.

Σοφ. Σολ. 8,16 εισελθών εις τον οίκόν μου προσαναπαύσομαι αυτή· ου γάρ έχει πικρίαν η συναναστροφή αυτής, ουδέ οδύνην η συμβίωσις αυτής, αλλά ευφροσύνην και χαράν.

Σοφ. Σολ. 8,16 Όταν επιστρέψω στον οίκον μου, θα αναπαύωμαι ειρηνικός και χαρούμενος πλησίον της. Διότι η συναναστροφή με την σοφίαν δεν έχει καμμίαν πικρίαν, και η συμβίωσις με αυτήν δεν προκαλεί καμμίαν λύπην και θλίψιν. Αλλά, τουναντίον, φέρει ευφροσύνην και χαράν.

Σοφ. Σολ. 8,17 ταύτα λογισάμενος εν εμαυτώ και φροντίσας εν καρδία μου ότι εστιν αθανασία εν συγγενεία σοφίας

Σοφ. Σολ. 8,17 Αυτά εσκεφέθην επανειλημμένως από μέσα μου, και με σοβαρότητα τα εμελέτησα με την διάνοιαν και την καρδίαν μου, ότι δηλαδή εις την μετά της σοφίας ένωσην και συμβίωσιν υπάρχει η αθανασία,

Σοφ. Σολ. 8,18 και εν φιλία αυτής τέρψις αγαθή και εν πόνοις χειρών αυτής πλούτος ανεκλιπής και εν συγγυμνασία ομιλίας αυτής φρόνησις και εύκλεια εν κοινωνία λόγων αυτής, περιηίειν ζητών όπως λάβω αυτήν εις εμαυτόν.

Σοφ. Σολ. 8,18 εις την φιλίαν της η αγνή τέρψις, στους κόπους των χειρών της ανεξάντλητος ο πλούτος, εις την καλλιέργειαν των μετ' αυτής σχέσεων υπάρχει η σύνεσις, δόξα δε εις την συμμετοχήν και αποδοχήν των λόγων της. Ταύτα, λοιπόν, αφού εσκεφέθην εγύριζα και αναζητούσα αυτήν, δια να λάβω ως σύζυγόν μου εις όλον το διάστημα της ζωής μου.

Σοφ. Σολ. 8,19 παίς δε ήμην ευφυής ψυχής τε έλαχον αγαθής,

Σοφ. Σολ. 8,19 Από αυτής ακόμη της παιδικής μου ηλικίας ήμην ευφυής, έλαβα δε ως δώρον από τον Θεόν ψυχήν αγαθήν·

Σοφ. Σολ. 8,20 μάλλον δε αγαθός ών ήλθον εις σώμα αμίαντον.

Σοφ. Σολ. 8,20 μάλλον δε, επειδή ακριβώς ήμουν αγαθός, ήλθα εις σώμα άρτιον και ακηλιδωτον.

Σοφ. Σολ. 8,21 γνούς δε ότι ουκ άλλως έσομαι εγκερατής, εάν μη ο Θεός δώ -και τούτο δ ήν φρονήσεως το ειδέναι τίνος η χάρις- ενέτυχον τώ Κυρίω και εδεήθην αυτού και είπον εξ όλης της καρδίας μου.

Σοφ. Σολ. 8,21 Επειδή δε εγνώρισα καλά, ότι δεν είναι δυνατόν κατ' άλλον τρόπον να αποκτήση κανείς την σοφίαν, εάν ο Θεός δεν του την δώση- και αυτό είναι τεκμήριον συνέσεως, το να γνωρίζης από ποιόν προέρχεται αυτή η δωρεά,- επλησίασα τον Κυριον και τον παρεκάλεσα με όλην μου την καρδίαν και είπα·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Σοφ. Σολ. 9,1 Θεέ πατέρων και Κύριε τού ελέους ο ποιήσας τα πάντα εν λόγω σου

Σοφ. Σολ. 9,1 Θεέ των προγόνων μου, Κυριε του ελέους, συ ο οποίος δια μόνου του λόγου σου εδημιούργησες τα σύμπαντα

Σοφ. Σολ. 9,2 και τή σοφία σου κατεσκεύευσας άνθρωπον, ίνα δεσπόζη των υπό σου γενομένων κτισμάτων

Σοφ. Σολ. 9,2 και με την θείαν σου σοφίαν έπλασες τον άνθρωπον, στον οποίον έδωσες το προσόν να είναι κύριος όλων των δημιουργημάτων σου,

Σοφ. Σολ. 9,3 και διέτη τον κόσμον εν οσιότητι και δικαιοσύνη και εν ευθύτητι ψυχής κρίσιν κρίνη,

Σοφ. Σολ. 9,3 να επιβλέπη και κυβερνά τον κόσμον με αφοσίωσιν προς σε και με δικαιοσύνην προς τους ανθρώπους και να εκδίδη κατά τας δίκας δικαίας αποφάσεις με ευθύτητα και αντικειμενικότητα καρδίας,

Σοφ. Σολ. 9,4 δός μοι την των σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν και μη με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου.

Σοφ. Σολ. 9,4 δος μου την σοφίαν, η οποία παρακάθεται εις θρόνον κοντά στον ιδικόν σου θρόνον και μη με αποδοκιμάσης από την τάξιν των δούλων σου.

Σοφ. Σολ. 9,5 ότι εγώ δούλος σός και υιός της παιδίσκης σου, άνθρωπος ασθενής και ολιγοχρόνιος και ελάσσων εν συνέσει κρίσεως και νόμων·

Σοφ. Σολ. 9,5 Διότι εγώ είμαι ιδικός σου δούλος, υιός της ιδικής σου δούλης, της μητρός μου. Ανθρωπος αδύνατος, του οποίου ο βίος είναι βραχύς επί της γης, μικρός και αδύνατος εις ορθάς κρίσεις και εις την γνώσιν των ιδικών σου νόμων.

Σοφ. Σολ. 9,6 κán γάρ τις ή τέλειος εν υιοίς ανθρώπων, της από σου σοφίας απούσης, εις ουδέν λογισθήσεται.

Σοφ. Σολ. 9,6 Και εάν, έστω, υπάρχει κανείς τέλειος μεταξύ των άλλων ανθρώπων, όταν από αυτόν απρυσιαζη η σοφία σου, είναι ένα τίποτε ενώπιον σου και ενώπιον των ορθοφρονούντων ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 9,7 σύ με προείλω βασιλέα λαού σου και δικαστήν υιών σου και θυγατέρων·

Σοφ. Σολ. 9,7 Συ, με εξέλεξες ως βασιλέα του λαού σου, με κατέστησες δικαστήν μεταξύ των υιών σου και των θυγατέρων σου.

Σοφ. Σολ. 9,8 είπας οικοδομήσαι ναόν εν όρει αγίω σου και εν πόλει κατασκηνώσεώς σου θυσιαστήριον, μίμημα σκηνης αγίας, ήν προητοίμασας απ αρχής.

Σοφ. Σολ. 9,8 Συ είπες να ανοικοδομήσω ναόν στο αγίόν σου όρος και θυσιαστήριον εις την πόλιν, όπου έστησες την σκηνήν σου, όμοιον προς την άγιον Σκηνήν του Μαρτυρίου σου, την οποίαν απ' αρχής συ είχες προετοιμάσει.

Σοφ. Σολ. 9,9 και μετά σου η σοφία η ειδυία τα έργα σου και παρούσα, ότε εποίεις τον κόσμον, και επισταμένη τι αρεστόν εν οφθαλμοίς σου και τι ευθές εν εντολαίς σου.

Σοφ. Σολ. 9,9 Μαζή με σε είναι πάντοτε η σοφία, η οποία εγνώριζεν απολύτως και γνωρίζει όλα τα έργα σου, και η οποία ήτο παρούσα, όταν συ εκ του μηδενός εδημιουργούσες τον κόσμο, και εγνώριζε τι είναι ευάρεστον ενώπιον των οφθαλμών σου και σύμφωνον με τας αγίας εντολάς σου.

Σοφ. Σολ. 9,10 εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίαν ουρανών και από θρόνου δόξης σου πέμψον αυτήν, ίνα συμπαρούσά μοι κοπιάση και γνώ τι ευάρεστόν εστι παρά σοί.

Σοφ. Σολ. 9,10 Αυτήν, λοιπόν, την θείαν σοφίαν σου στείλε εις εμέ τον δούλον σου από τους αγίους ουρανούς και από τον θρόνον της δόξης σου, δια να ευρίσκεται πάντοτε κοντά μου και κοπιάζη μαζή μου, ώστε εγώ να γνωρίσω ακριβώς τι είναι ευάρεστον ενώπιόν σου.

Σοφ. Σολ. 9,11 οίδε γάρ εκείνη πάντα και συνίει και οδηγήσει με εν ταίς πράξεσί μου σωφρόνως και φυλάξει με εν τή δόξη αυτής·

Σοφ. Σολ. 9,11 Η σοφία σου γνωρίζει τα πάντα και αυτή θα με οδηγήση συνετός εις τας πορείας του βίου μου. Θα με περιφρουρήση και θα με προστατεύση το φως της ιδικής της δόξης.

Σοφ. Σολ. 9,12 και έσται προσδεκτά τα έργα μου, και διακρινώ τον λαόν σου δικαίως και έσομαι άξιος θρόνων πατρός μου.

Σοφ. Σολ. 9,12 Χαρις εις αυτήν θα είναι ευπρόσδεκτα από σε τα έργα μου. Και εγώ θα κυβερνώ και θα δικάζω τον λαόν σου

με δικαιοσύνην. Θα αναδειχθώ άξιος των θρόνων του πατρός μου Δαβίδ.

Σοφ. Σολ. 9,13 τις γάρ άνθρωπος γνώσεται βουλήν Θεού; ή τις ενθυμηθήσεται τι θέλει ο Κύριος;

Σοφ. Σολ. 9,13 Ποιός άνθρωπος είναι εις θέσιν εξ εαυτού να γνωρίση τας βούλας του Θεού; Η ποιός ημπορεί εξ εαυτού να συλλάβη και να κατανοήση το θέλημα του Κυρίου;

Σοφ. Σολ. 9,14 λογισμοί γάρ θνητών δειλοί, και επισφαλείς αι επίνοιοι ημών.

Σοφ. Σολ. 9,14 Διότι αι σκέψεις των ανθρώπων είναι ταλαντευόμεναι και ασταθείς και αι επινοήσεις της διανοίας μας εσφαλμέναι.

Σοφ. Σολ. 9,15 φθαρτόν γάρ σώμα βαρύνει ψυχήν, και βρίθει το γεώδες σκήνος νούν πολυφρόντιδα.

Σοφ. Σολ. 9,15 Διότι το φθαρτόν τούτο σώμα μας βαρύνει την ψυχήν και επισκοτίζει την κρίσιν της. Η χωματένια αυτή κατοικία της ψυχής μας καταπονείται με τας πολλές μερίμνας του νου.

Σοφ. Σολ. 9,16 και μόλις εικάζομεν τα επί γής και τα εν χερσίν ευρίσκομεν μετά πόνου· τα δε εν ουρανοίς τις εξιχνίασε;

Σοφ. Σολ. 9,16 Μολις δε και μετά βίας διατυπώνομεν εικασίας και συνάγομεν συμπεράσματα δια τα επί της γης πράγματα και φαινόμενα. Μετά κόπου δε και δυσκολίας ευρίσκομεν αυτά, που εξαρτώνται από τα χέρια μας. Τα όσα όμως υπέροχα υπάρχουν επάνω στους ουρανοίς, ποιός εκ των ανθρώπων είναι εις θέσιν να εξιχνιάση;

Σοφ. Σολ. 9,17 βουλήν δε σου τις έγων, ει μη σύ έδωκας σοφίαν και έπεμψας το άγιόν σου πνεύμα από υψίστων;

Σοφ. Σολ. 9,17 Ποιός εγνώρισε την ιδικήν σου βουλήν, ειμή μόνον εκείνος, στον οποίον συ έδωκες σοφίαν και έπεμψες το Άγιόν σου Πνεύμα από τους υψίστους ουρανοίς;

Σοφ. Σολ. 9,18 και ούτως διωρθώθησαν αι τρίβοι των επί γής, και τα αρεστά σου εδιδάχθησαν άνθρωποι,

Σοφ. Σολ. 9,18 Έτσι δε με την ιδικήν σου σοφίαν διωρθώθησαν και διορθώνονται αι πορείαι των ανθρώπων επί της γης. Και οι άνθρωποι δι' αυτής έχουν διδαχθή και διδάσκονται τα ευάρεστα ενώπιόν σου.

Σοφ. Σολ. 9,19 και τή σοφία εσώθησαν.

Σοφ. Σολ. 9,19 Με την ιδικήν σου σοφίαν εσώθησαν και θα σωθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Σοφ. Σολ. 10,1 Αύτη πρωτόπλαστον πατέρα κόσμου μόνον κτισθέντα διεφύλαξε και εξείλατο αυτόν εκ παραπτώματος ιδίου

Σοφ. Σολ. 10,1 Η θεία σοφία διεφύλαξε τον πρωτόπλαστον, τον Αδάμ, εκείνον τον οποίον ο Θεός έπλασε, δια να είναι ο πρώτος μέσα στον κόσμον. Τον διεφύλαξεν από την πλήρη καταστροφήν και τον έβγαλεν από την ιδικήν του πτώσιν.

Σοφ. Σολ. 10,2 έδωκέ τε αυτό ισχύν κρατήσαι απάντων.

Σοφ. Σολ. 10,2 Έδωκεν εις αυτόν την δύναμιν, να κυριαρχή και να εξουσιάζη επί όλων των δημιουργημάτων της γης.

Σοφ. Σολ. 10,3 αποστάς δε απ αυτής άδικος εν οργή αυτού, αδελφοκτόνοις συναπέλετο θυμοίς·

Σοφ. Σολ. 10,3 Όταν δε ο αμαρτωλός, ο αδελφοκτόνος Καϊν, κυριαρχούμενος από την θανάσιμον αυτού οργήν, απεμακρύνθη από την θείαν σοφίαν και εφόνευσε τον αδελφόν του, εξ αιτίας της αδελφοκτόνου αυτής οργής του κατεστράφη ο ίδιος.

Σοφ. Σολ. 10,4 δι ον κατακλυζομένην γήν πάλιν διέσωσε σοφία, δι ευτελούς ξύλου τον δίκαιον κυβερνήσασα.

Σοφ. Σολ. 10,4 Όταν δε εξ αιτίας αυτού και των απογόνων του η γη κατεκλύσθη από τα ύδατα του κατακλυσμού, πάλιν η σοφία διέσωσε τον άνθρωπον. Κατηύθυνε, δι' ενός ευτελούς ξύλου, τον δίκαιον Νώε εις σωτηρίαν.

Σοφ. Σολ. 10,5 αύτη και εν ομονοία πονηρίας εθνών συγχυθέντων έγνω τον δίκαιον και ετήρησεν αυτόν άμειπτον Θεώ και επί τέκνου σπλάγγνοις ισχυρόν εφύλαξεν.

Σοφ. Σολ. 10,5 Αυτή, όταν από συμφώνου τα έθνη εξέκλιναν εις τας πονηρίας και επήλθε πλήρης σύγχυσις μεταξύ των, εξεχώρισε και διετήρησε τον δίκαιον, τον Αβραάμ, άμειπτον ενώπιον του Θεού και του έδωσεν ισχύν καρδιάς, όταν επρόκειτο να θυσιάση το τέκνον του, τον Ισαάκ, τον καρπόν των σπλάγγνων του.

Σοφ. Σολ. 10,6 αύτη δίκαιον εξαπολλυμένων ασεβών ερύσατο φυγόντα πύρ καταβάσιον Πενταπόλεως·

Σοφ. Σολ. 10,6 Αυτή, όταν κατεστρέφοντο οι ασεβείς Σοδομίται, διεφύλαξε τον δίκαιον Λωτ, ο οποίος έτσι διέφυγε το πυρ, που είχε κατεβή εκ του ουρανού εναντίον των πέντε εκείνων αμαρτωλών πόλεων.

Σοφ. Σολ. 10,7 ής έτι μαρτύριον της πονηρίας καπνιζομένη καθέστηκε χέρσος, και ατελέσιν ώραις καρποφορούντα φυτά, απιστούσης ψυχής μνημειον εστηκυία στήλη αλός.

Σοφ. Σολ. 10,7 Εις παντοτεινόν δε μαρτύριον της πονηρίας των πέντε εκείνων πόλεων, είναι η έρημος χώρα των, η οποία και καπνίζει ακόμη. Τα θαμνώδη δε αυτής φυτά, μάρτυρες της καταστροφής της, καρποφορούν προώρως εις ακαταλλήλους εποχάς, στήλη άλατος υψώνεται εις ανάμνησιν μιας ψυχής η οποία έδειξεν απιστίαν και ανυπακοήν στον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 10,8 σοφίαν γάρ παροδεύσαντες ου μόνον εβλάβησαν τού μη γνώναι τα καλά, αλλά και της αφροσύνης απέλιπον τώ βίω μνημόσυνον, ίνα εν οίς εσφάλησαν μηδέ λαθείν δυνηθώσι.

Σοφ. Σολ. 10,8 Διότι όσοι κατεφρόνησαν και παρεμέρισαν την σοφίαν, όχι μόνον ετιμωρήθησαν, ώστε να μη γνωρίσουν τα καλά της, αλλά αφήκαν στους απαγόνους των τέτοιαν ανάμνησιν της αφροσύνης των, ώστε να μη μείνουν άγνωστοι αυτοί και τα σφάλματα, τα οποία διέπραξαν.

Σοφ. Σολ. 10,9 σοφία δε τους θεραπέυσαντας αυτήν εκ πόνων ερύσατο.

Σοφ. Σολ. 10,9 Η σοφία έχει απαλλάξει από τους μόχθους και τας ταλαιπωρίας εκείνους, οι οποίοι την εδέχθησαν και την υπηρέτησαν.

Σοφ. Σολ. 10,10 αύτη φυγάδα οργής αδελφού δίκαιον ωδήγησεν εν τρίβοις ευθείαις· έδειξεν αυτό βασιλείαν Θεού και έδωκεν αυτό γνώσιν αγίων· ευπόρησεν αυτόν εν μόχθοις και επλήθυνε τους πόνους αυτού·

Σοφ. Σολ. 10,10 Αυτή τον δίκαιον Ιακώβ φεύγοντα εις ξένην χώραν, δια να διαφύγη την οργήν του αδελφού του Ησαύ, τον ωδήγησεν εις ευθείς δρόμους. Του έδειξε την βασιλείου του Θεού, του έδωσε γνώσιν αγίων πραγμάτων. Ευλόγησε με πλούσια αγαθά τους μόχθους του και επλήθυνε τα προϊόντα των κόπων του.

Σοφ. Σολ. 10,11 εν πλεονεξία κατισχυόντων αυτόν παρέστη και επλούτισεν αυτόν·

Σοφ. Σολ. 10,11 Αυτή του παρεστάθη προστάτις και τον επροφύλαξεν από την πλεονεξίαν ισχυρών ανθρώπων, του Λαβαν και των περι αυτόν, και τον κατέστησε πλούσιον.

Σοφ. Σολ. 10,12 διεφύλαξεν αυτόν από εχθρών, και από ενεδρευόντων ησφαλίσατο και αγώνα ισχυρόν εβράβευσεν αυτό,

ίνα γνώ, ότι παντός δυνατωτέρα εστίν ευσέβεια.

Σοφ. Σολ. 10,12 Τον διεφύλαξεν από τας επιθέσεις των εχθρών του, τον έσωσεν ασφαλή από εκείνους, οι οποίοι του έστησαν παγίδας στον δρόμον του. Και εις κάποιον μεγάλον αγώνα, που ενίκησε, τον εβράβευσε, δια να μάθη, ότι η ευσέβεια είναι ισχυροτέρα από όλα.

Σοφ. Σολ. 10,13 αυτή πραθέντα δίκαιον ουκ εγκατέλιπεν, αλλά εξ αμαρτίας ερύσατο αυτόν·

Σοφ. Σολ. 10,13 Η σοφία δεν εγκατέλειψε τον δίκαιον Ιωσήφ, όταν επαλήθη από τους αδελφούς του ως δούλος, αλλά τουναντίον τον εγλύτωσε και από την αμαρτίαν της συζύγου του Πετεφρή.

Σοφ. Σολ. 10,14 συγκατέβη αυτός εις λάκκον και εν δεσμοίς ουκ αφήκεν αυτόν, έως ήνεγκεν αυτός σκήπτρα βασιλείας και εξουσίαν τυραννούντων αυτού· ψευδείς τε έδειξε τους μωμησαμένους αυτόν και έδωκεν αυτός δόξαν αιώνιον.

Σοφ. Σολ. 10,14 Η σοφία κατέβη μαζί του εις την φυλακήν, και εις τα δεσμά αυτά της φυλακής δεν τον εγκατέλειψε· μέχρις ότου έδωσεν εις αυτόν βασιλικά σκήπτρα, εξουσίαν επί εκείνων, οι οποίοι προηγουμένως τον ετυραννούσαν. Η σοφία απέδειξε ψεύστας εκείνους, οι οποίοι τον είχαν κατηγορήσει, και έδωκεν εις αυτόν δόξαν αιωνίαν.

Σοφ. Σολ. 10,15 αυτή λαόν όσιον και σπέρμα άμεμπτον ερύσατο εξ έθνους θλιβόντων·

Σοφ. Σολ. 10,15 Αυτή ένα λαόν όσιον και ακατηγόρητον τον απήλλαξεν από το έθνος των Αιγυπτίων, οι οποίοι τους κατατυραννούσαν.

Σοφ. Σολ. 10,16 εισήλθεν εις ψυχήν θεράπωντος Κυρίου και αντέστη βασιλεύσι φοβεροίς εν τέρασι και σημείοις.

Σοφ. Σολ. 10,16 Η σοφία εισήλθε και κατώκησεν εις την ψυχήν του Μωϋσέως, του δούλου του Κυρίου, και αυτή αντεστάθη εναντίον του τρομερού Φαραώ με πλήθος φοβερών σημείων και τεράτων.

Σοφ. Σολ. 10,17 απέδωκεν οσίοις μισθόν κόπων αυτών, ωδήγησεν αυτούς εν οδώ θαυμαστή και εγένετο αυτοίς εις σκέπην ημέρας και εις φλόγα άστρων την νύκτα.

Σοφ. Σολ. 10,17 Έδωκεν στους αγίους, στους Ισραηλίτας, τον μισθόν των κόπων των και τους ωδήγησε θαυματουργικώς καθ' όλην την πορείαν των από την Γεσέμ έως την Χαναάν. Εγινε σκέπη και προφύλαξις δι' αυτούς καθ' όλην την ημέραν από τας φλογεράς ακτίνας του ήλιου, φως δε αστρικόν κατά το διάστημα της νυκτός.

Σοφ. Σολ. 10,18 διεβίβασεν αυτούς θάλασσαν ερυθράν και διήγαγεν αυτούς δι ύδατος πολλού·

Σοφ. Σολ. 10,18 Αυτή τους επέρασε δια μέσου της Ερυθράς Θαλάσσης και τους ωδήγησε δια μέσου πολλών υδάτων.

Σοφ. Σολ. 10,19 τους δε εχθρούς αυτών κατέκλυσε και εκ βάθους αβύσσου ανέβρασεν αυτούς.

Σοφ. Σολ. 10,19 Τους δε εχθρούς των, τους Αιγυπτίους, τους έπνιξε μέσα στον κατακλυσμόν των υδάτων και κατόπιν από τα βάθη των θαλασσών τους εξέβρασε.

Σοφ. Σολ. 10,20 διά τούτο δίκαιοι εσκύλευσαν ασεβείς και ύμνησαν, Κύριε, το όνομα το άγιόν σου, την τε υπέρμαχόν σου χείρα ήνεσαν ομοθυμαδόν·

Σοφ. Σολ. 10,20 Χαρις εις την θαυματουργικήν αυτήν απόφασιν της θείας σοφίας, οι δίκαιοι Ισραηλίται ελεηλάτησαν τους ασεβείς εχθρούς των και εδοξολόγησαν, Κυριε, το άγιόν σου Ονομα, και την ακατανίκητον δεξιάν σου υμνολόγησαν όλοι μαζί.

Σοφ. Σολ. 10,21 ότι η σοφία ήνοιξε στόμα κωφών και γλώσσας νηπίων έθηκε τρανάς.

Σοφ. Σολ. 10,21 Διότι η σοφία ήνοιξε το στόμα και τα αυτιά των κωφαλάων και κατέστησε ρήτορας τας γλώσσας των νηπίων ανθρωπών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Σοφ. Σολ. 11,1 Ευώδωσε τα έργα αυτών εν χειρί προφήτου αγίου.

Σοφ. Σολ. 11,1 Η σοφία του Θεού κατευώδωσε τα έργα των Ισραηλιτην δια του αγίου προφήτου, του Μωϋσέως.

Σοφ. Σολ. 11,2 διώδυσαν έρημον οικόητον και εν αβάτοις έπηξαν σκηνάς·

Σοφ. Σολ. 11,2 Διεπέρασαν χάρις εις αυτήν την ακατοίκητον έρημον και έστησαν τας σκηνάς των εις χώρας αδιαβάτους και απροσπελάστους.

Σοφ. Σολ. 11,3 αντέστησαν πολεμίοις και ημύναντο εχθρούς.

Σοφ. Σολ. 11,3 Αντεστάθησαν εναντίον πολεμίων και απέκρουσαν τους εχθρούς των.

Σοφ. Σολ. 11,4 εδίψησαν και επεκαλέσαντό σε, και εδόθη αυτοίς εκ πέτρας ακροτόμου ύδωρ και ίαμα δίψης εκ λίθου σκληρού.

Σοφ. Σολ. 11,4 Εδίψησαν, επεκαλέσθησαν δε την σοφίαν και εδόθη εις αυτούς νερό από απότομον βράχον, και έτσι έσβησαν την δίψαν των με νερό, το οποίον ανέβλυσεν από σκληρόν βράχον.

Σοφ. Σολ. 11,5 δι ών γάρ εκολάσθησαν οι εχθροί αυτών, διά τούτων αυτοί απορούντες ευεργετήθησαν.

Σοφ. Σολ. 11,5 Δια του ύδατος, δια του μέσου δηλαδή εκείνου με το οποίον ετιμωρήθησαν οι εχθροί των οι Αιγύπτιοι, με το ίδιο οι Ισραηλίται, όταν το εστερήθησαν, ευεργετήθησαν από τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 11,6 αντί μέν πηγής αεννάου ποταμού αίματι λυθρώδει ταραχθέντος

Σοφ. Σολ. 11,6 Ενώ δηλαδή τα ύδατα του αστειρευτού ποταμού, του Νείλου, ανετάραξες και έγιναν θολά από αίμα ακάθαρτον εις τιμωρίαν των Αιγυπτίων

Σοφ. Σολ. 11,7 εις έλεγχον νηπιοκτόνου διατάγματος, έδωκας αυτοίς δαψιλές ύδωρ ανεπίστως,

Σοφ. Σολ. 11,7 δια το νηπιοκτόνον διάταγμα του Φαραώ, συ ο ίδιος έδωκας στους Ισραηλίτας, παρά πάσαν ελπίδα, άφθονον δροσερόν ύδωρ.

Σοφ. Σολ. 11,8 δείξας διά τού τότε δίψους πώς τους υπεναντίους εκόλασας.

Σοφ. Σολ. 11,8 Και έτσι έδειξες εις αυτούς δια της δίψης, με την οποίαν επί ολίγας ώρας εταλαιπωρήθησαν, πως και πόσον ετιμωρήσες τους εχθρούς των, τους Αιγυπτίους.

Σοφ. Σολ. 11,9 ότε γάρ επειράσθησαν, και περ εν ελέει παιδευόμενοι, έγνωσαν πώς εν οργή κρινόμενοι ασεβείς εβασανίζοντο·

Σοφ. Σολ. 11,9 Διότι όταν οι Ισραηλίται εταλαιπωρήθησαν από την δίψαν, αν και αυτό ήτο παιδαγωγία δια του θείου ελέους, έμαθαν πόσον εβασανίζοντο οι ασεβείς εκείνοι, όταν ετιμωρούντο με την οργήν του Θεού δια δίψης.

Σοφ. Σολ. 11,10 τούτους μέν γάρ ως πατήρ νουθετών εδοκίμασας, εκείνους δε ως απότομος βασιλεύς καταδικάζων εξήτασας.

Σοφ. Σολ. 11,10 Διότι τους μεν Ισραηλίτας ωσάν πατήρ παιδαγωγών και συμβουλευών τους ετιμώρησας εις διόρθωσιν, εκείνους όμως, τους Αιγυπτίους, τους έκρινες και τους ετιμώρησες ως βασιλεύς δίκαιος και αυστηρός.

Σοφ. Σολ. 11,11 και απόντες δε και παρόντες ομοίως ετρώχοντο·

Σοφ. Σολ. 11,11 Όλοι οι Αιγύπτιοι, παρόντες και απόντες, κατά τον ίδιον τρόπον εβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 11,12 διπλή γάρ αυτούς έλαβε λύπη· και στεναγμός μνημών των παρελθόντων.

Σοφ. Σολ. 11,12 Διότι διπλή λύπη τους είχε καταλάβει κατά την εποχήν εκείνην. Εστέναζαν αφ' ενός μεν ενθυμούμενοι τας παρελθούσας θλίψεις,

Σοφ. Σολ. 11,13 ότε γάρ ήκουσαν διά των ιδίων κολάσεων ευεργετουμένους αυτούς, ήσθοντο τού Κυρίου·

Σοφ. Σολ. 11,13 αφ' ετέρου δε, όταν ήκουαν ότι οι Ισραηλίται ευηργετούντο, δια των ιδίων μέσων, δια των οποίων αυτοί εβασανίζοντο. Τότε ησθάνθησαν ότι ο Κυριος ήτο βοηθός των Ισραηλιτών, τιμωρός δε αυτών των ιδίων.

Σοφ. Σολ. 11,14 ον γάρ εν εκθέσει πάλοι ριφέντα απείπον χλευάζοντες, επί τέλει των εκβάσεων εθαύμασαν, ουχ όμοια δίκαιοις διψήσαντες.

Σοφ. Σολ. 11,14 Εκείνον δε τον Μωϋσήν, τον οποίον άλλοτε οι Αιγύπτιοι είχαν γελοιοποιήσει και απορριψει με χλευασμόν, στο τέλος των θαυμαστών αυτών γεγονότων τον εθαύμασαν, όταν δηλαδή υπέφεραν και αυτοί από την δίψαν άλλα πολύ διαφορετικά παρ' όσον υπέφεραν οι δίκαιοι Ισραηλίται εις την έρημον.

Σοφ. Σολ. 11,15 αντί δε λογισμών ασυνέτων αδικίας αυτών, εν οίς πλανηθέντες εθρήσκεον άλογα ερπετά και κνώδαλα ευτελή, επαπέστειλας αυτοίς πλήθος αλόγων ζώων εις εκδίκησιν,

Σοφ. Σολ. 11,15 Εις τιμωρίαν δε των ασυνέτων και αμαρτανών λογισμών των, από τους οποίους πλανηθέντες είπιστευσαν και ελάτρευσαν ως θεούς άλογα, ερπετά και ευτελή ζώα, έστειλες εναντίον αυτών πλήθος από άλογα ζώα, βατράχους, σκνίπες και ακρίδες,

Σοφ. Σολ. 11,16 ίνα γνώσιν ότι δι' ών τις αμαρτάνει, διά τούτων κολάζεται.

Σοφ. Σολ. 11,16 δια να μάθουν ότι με εκείνα δια των οποίων κανείς αμαρτάνει, με τα ίδια και τιμωρείται.

Σοφ. Σολ. 11,17 ου γάρ ηπόρει η παντοδύναμός σου χείρ και κτίσασα τον κόσμον εξ άμορφου ύλης επιπέμψαι αυτοίς πλήθος άρκων ή θρασείς λέοντας

Σοφ. Σολ. 11,17 Δεν ήτο βέβαια δύσκολον εις την παντοδύναμον δεξιάν σου, η οποία εδημιούργησε και διεμόρφωσε τον κόσμον από την άμορφον πρωταρχικήν ύλην, να στείλεις εναντίον αυτών πλήθος άρκτων η αγρίους λέοντας

Σοφ. Σολ. 11,18 ή νεοκτίστους θυμού πλήρεις θήρας αγνώστους ήτοι πυρπνόον φυσώντας σθμα ή βρόμους λικμωμένους καπνού ή δεινούς απ ομμάτων σπινθήρας αστράπτοντας,

Σοφ. Σολ. 11,18 η νεοδημιούργητα άγνωστα έως τότε θηρία, τα οποία να βγάξουν ως αναπνοήν φωτιά η να εκπνέουν δυσώδη καπνόν η να εκτοξεύουν από τα μάτια των φοβερούς απαστράπτοντας σπινθήρας·

Σοφ. Σολ. 11,19 ών ου μόνον η βλάβη ηδύνατο συνεκτριψαι αυτούς, αλλά και η όψις εκφοβήσασα διολέσαι.

Σοφ. Σολ. 11,19 φοβερά θηρία, τα οποία θα ηδύνατο, όχι μόνον να καταστρέψουν τους ασεβείς με φοβεράν φθοράν και βλάβην, άλλα και με μόνην την φοβεράν όψιν των θα ηδύνατο να τους εκφοβίσουν και να τους εξολοθρεύσουν.

Σοφ. Σολ. 11,20 και χωρίς δε τούτων, ενί πνεύματι πεσείν εδύνατο υπό της δίκης διωχθέντες και λικμηθέντες υπό πνεύματος δυνάμεώς σου· αλλά πάντα μέτρω και αριθμώ και σταθμώ διάταξας.

Σοφ. Σολ. 11,20 Εκτός όμως αυτών θα ημπορούσαν εκείνα τα ζώα με ένα απλούν φύσημα να τους ρίξουν κάτω νεκρούς, διότι τους κατεδίωκεν η θεία δίκη. Και είχαν λιχνισθή και διασκορπισθή από το φύσημα της παντοδυναμίας σου. Δεν έκαμες όμως τίποτε από αυτά, αλλά εκανόνισες τα πάντα με μέτρον, με ρυθμόν, με ακριβές ζύγισμα.

Σοφ. Σολ. 11,21 το γάρ μεγάλως ισχύειν άρρεστί σοι πάντοτε, και κρατεί βραχιονός σου τις αντιστήσεται;

Σοφ. Σολ. 11,21 Διότι η άπειρος δύναμίς σου ευρίσκεται πάντοτε κοντά σου. Εις δε την κυριαρχίαν της παντοδυναμίου δεξιάς σου ποιός ημπορεί να αντισταθή;

Σοφ. Σολ. 11,22 ότι ως ροπή εκ πλαστιγγων όλος ο κόσμος εναντίον σου και ως ρανίς δρόσου ορθρινή κατελθούσα επί γήν.

Σοφ. Σολ. 11,22 Διότι όλος ο κόσμος ενώπιόν σου είναι σαν μία απλή κλίσις πλάστιγγας και σαν σταγόνα πρωϊνής δρόσου, η οποία κατεβαίνει εις την γην.

Σοφ. Σολ. 11,23 ελεείς δε πάντας, ότι πάντα δύνασαι, και παροράς αμαρτήματα ανθρωπών εις μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 11,23 Συ ελεείς όλους, διότι δύνασαι τα πάντα, παραβλέπεις δε τα αμαρτήματα των ανθρωπών, δια να οδηγήσης αυτούς εις μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 11,24 αγαπάς γάρ τα όντα πάντα και ουδέν βδελύσση, ών εποίησας· ουδέ γάρ αν μισών τι κατεσκεύασας.

Σοφ. Σολ. 11,24 Αγαπάς όλα τα δημιουργήματα και κανένα από εκείνα, τα οποία εδημιούργησες, δεν το αποστρέφεται. Διότι ουδέποτε θα εδημιούργεις κάτι, εάν αυτό το εμισούσες.

Σοφ. Σολ. 11,25 πώς δε έμεινεν αν τι, ει μη σύ ηθέλησας ή το μη κληθέν υπό σου διετηρήθη;

Σοφ. Σολ. 11,25 Πώς δε ήτο δυνατόν να παραμείνη, κάτι υπάρχον, αν συ δεν το ηθέλησες; Η πως θα ήτο δυνατόν να διατηρηθή κάτι, το οποίον συ δεν το έφερες εις ύπαρξιν;

Σοφ. Σολ. 11,26 φείδη δε πάντων, ότι σά εστι, δέσποτα φιλόψυχε.

Σοφ. Σολ. 11,26 Σπλαγχνίζεσαι και λυπείσαι τα πάντα, διότι όλα είναι ιδικά σου, Κυριε· ανήκουν εις σε, ο οποίος αγαπάς τας ψυχάς μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Σοφ. Σολ. 12,1 Τό γάρ άφθαρτόν σου πνεύμά εστιν εν πάσι.

Σοφ. Σολ. 12,1 Αγαπάς, Κυριε, τα πάντα, διότι το αιώνιον άφθαρτον Πνεύμα σου ευρίσκεται εις όλα τα κτίσματα.

Σοφ. Σολ. 12,2 διό τους παραπίπτοντας κατ' ολίγον ελέγχεις και εν οίς αμαρτάνουσιν υπομνησκων νουθετείς, ίνα απαλλαγέντες της κακίας πιστεύσωσιν επί σε, Κύριε.

Σοφ. Σολ. 12,2 Δια τούτο τους αμαρτάνοντας τιμωρείς ελαφρώς και με επιείκειαν και δι' εκείνων, με τα οποία αμαρτάνουν, τους υπενθυμίζεις το καθήκον των, τους συμβουλεύεις να απαλλαγούν από την κακότητα και να πιστεύσουν εις σε, Κυριε.

Σοφ. Σολ. 12,3 και γάρ τους παλαιούς οικήτορας της αγίας σου γής μισήσας

Σοφ. Σολ. 12,3 Τους παλαιούς κατοίκους τους- ειδωλολάτρους- της αγίας χώρας σου εμισήσες, Κυριε,

Σοφ. Σολ. 12,4 επί τώ έχθιστα πράσσειν έργα φαρμακειών και τελετάς ανοσίους

Σοφ. Σολ. 12,4 διότι είχαν επιδοθή να πράττουν τα απαίσια έργα της μαγείας και τας ανιέρους τελετάς.

Σοφ. Σολ. 12,5 τέκνων τε φονέας ανελεήμονας και σπλαγχνοφάγων ανθρώπινων σαρκών θοΐναν και αίματος, εκ μέσου μύστας θιάσου

Σοφ. Σολ. 12,5 Εις τας τελετάς εκείνας αυτοί, σκληροί και ανελεήμονες, εφόνευον τα τέκνα των, παρεκάθηnton ανάμεσα εις οπαδούς ειδωλολατρικών μυστηριακών τελετών, εις συμπόσια κατά τα οποία έτρωγαν σπλάγχνα ανθρώπων, ανθρώπινας σάρκας και αίμα.

Σοφ. Σολ. 12,6 και αυθέντας γονείς ψυχών αβοηθήτων, εβουλήθης απολέσαι διά χειρών πατέρων ημών,

Σοφ. Σολ. 12,6 Οι σκληροί αυτοί γονείς ήσαν φονείς των ανυπεράσπιστων αθών παιδιών των και συ, λοιπόν, απεφάσισες να εξοντώσης αυτούς με τα χέρια των προγόνων μας.

Σοφ. Σολ. 12,7 ίνα αξίαν αποικίαν δέξηται Θεού παιδων η παρά σοί πασών τιμωτάτη γη.

Σοφ. Σολ. 12,7 Τούτο δε, ίνα η τιμωτάτη ενώπιόν σου αυτή χώρα καθαρθή από το μόλυσμα των ειδωλολατρών και γίνη αξία, να δεχθή τους ανθρώπους σου οι οποίοι είχαν μεταναστεύσει από την Αίγυπτον.

Σοφ. Σολ. 12,8 αλλά και τούτων ως ανθρώπων εφείσω απέστειλάς τε προδρομούς του στρατοπέδου σου σφήκας, ίνα αυτούς κατά βραχύ εξολοθρεύσωσιν.

Σοφ. Σολ. 12,8 Εν τούτοις και αυτούς τους ειδωλολάτρους τους ελυπήθης ως ανθρώπους και έστειλες ως προδρομούς του ισραηλιτικού λαού σφήκας, δια να τους καταστρέψουν ολίγον κατ' ολίγον.

Σοφ. Σολ. 12,9 ουκ αδυνατών εν παρατάξει ασεβείς δικαίους υποχειρίους δούναι ή θηρίοις δεινοίς ή λόγω αποτόμω υφ έν εκτριψαι,

Σοφ. Σολ. 12,9 Τούτο δε όχι, διότι ήτο αδύνατον εις σε δια πολέμου και μάχης να καταστήσῃς τους ασεβείς αυτούς υποχειρίους στους δικαίους, η να τους παραδώσης εις φοβερά θηρία, η να τους καταστρέψῃς με μίαν οργίλην διαταγήν σου.

Σοφ. Σολ. 12,10 κριών δε κατά βραχύ εδίδους τόπον μετανοίας, ουκ αγνοών ότι πονηρά η γένεσις αυτών και έμφυτος η κακία αυτών και ότι ου μη αλλαγή ο λογισμός αυτών εις τον αιώνα.

Σοφ. Σολ. 12,10 αλλά, εν τη αγαθότητί σου, έκρινες καλόν ολίγον κατ' ολίγον να τους τιμωρήσῃς και παρείχες έτσι καιρόν και τόπον μετανοίας εις αυτούς, αν και εγνώριζες, ότι η γενεά των ήτο πονηρά και διεφθαρμένη. Εμφυτος υπήρχε μέσα των η κακία και ότι δεν επρόκειτο ποτέ να αλλάξῃ η νοοτροπία των.

Σοφ. Σολ. 12,11 σπέρμα γάρ ήν κατηραμένον απ αρχής, ουδέ ευλαβούμενός τινα εφ οίς ημάρτανον άδειαν εδίδους.

Σοφ. Σολ. 12,11 Διότι οι Χαναταίοι ήσαν γενεά κατηραμένη ευθύς εξ αρχής και κανένα εξ αυτών απολύτως δεν εφοβείσο, ώστε υποχωρών να δίδῃς εις αυτούς την άδειαν δι' εκείνα, τα οποία ημάρταναν.

Σοφ. Σολ. 12,12 τις γάρ ερεί τι εποίησας; ή τις αντιστήσεται τώ κριματί σου; τις δε εγκαλέσει σοι κατά εθνών απολωλότων, ά σύ εποίησας; ή τις εις κατάστασίν σοι ελεύσεται έκδικος κατά άδικων ανθρώπων;

Σοφ. Σολ. 12,12 Διότι, ποιός θα πη εις σε, τι έκαμες; Η ποιός θα αντισταθῃ και θα φέρη αντίρρησην εις την δικαίαν σου απόφασιν; Ποιός δε ποτέ θα σε κατηγορήσῃ δια την καταστροφήν των εθνών, τα οποία συ εδημιούργησες; Η ποιός θα αντιδικήσῃ ενώπιόν σου εις υπεράσπισιν των ασεβών ανθρώπων;

Σοφ. Σολ. 12,13 ούτε γάρ Θεός εστι πλην σου, ώ μέλει περί πάντων, ίνα δείξης ότι ουκ άδικως έκρινας,

Σοφ. Σολ. 12,13 Οχι, δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην σου, ο οποίος να φροντίζῃ περί όλων των πραγμάτων, δια να δείξης εις αυτόν ότι δικαίως και ορθώς έκρινες και έδικασες.

Σοφ. Σολ. 12,14 ούτε βασιλεύς ή τύραννος αντοφθαλμήσαι δυνησεται σοι περί ών εκόλασας.

Σοφ. Σολ. 12,14 Ούτε κανένας βασιλεύς η άρχων θα ημπορέσῃ ποτέ, να σε κυττάξῃ κατάματα και να υποστηρίξῃ εκείνους, τους οποίους συ ετιμώρησες.

Σοφ. Σολ. 12,15 δικαίος δε ών δικαίως τα πάντα διέπεις, αυτόν τον μη οφείλοντα κολασθήναι καταδικάσαι αλλότριον ηγούμενος της σής δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 12,15 Ακριβώς δε, διότι είσαι ο απολύτως δικαίος, δικαίως τα πάντα επιβλέπεις και κυβερνάς. Ετσι εκείνον, ο οποίος δεν είναι υπεύθυνος τιμωρίας, τον θεωρείς απηλλαγμένον της ιδικής σου καταδικαστικής δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 12,16 η γάρ ισχύς σου δικαιοσύνης αρχή, και το πάντων σε δεσπόζειν πάντων φείδεσθαι ποιεί.

Σοφ. Σολ. 12,16 Διότι η δύναμίς σου είναι αρχή και θεμέλιον της δικαιοσύνης. Και το γεγονός ότι συ είσαι ο Κυριος των πάντων, σε κάμνει να λυπήσαι όλους.

Σοφ. Σολ. 12,17 ισχύν γάρ ενδείκνυσαι απιστούμενος επί δυνάμεως τελειότητι και εν τοίς ειδόσι το θράσος εξελέγχεις.

Σοφ. Σολ. 12,17 Δεικνύεις όμως την ισχύν σου εις εκείνους, οι οποίοι απιστούν εις την τελειότητα της δυνάμεώς σου.

Τιμωρείς δε την θρασύτητα εκείνων, οι οποίοι γνωρίζουν, αλλά αρνούνται, την δύναμίν σου.

Σοφ. Σολ. 12,18 σύ δε δεσπόζων ισχύος εν επεικεία κρίνεις και μετά πολλής φειδούς διοικείς ημάς· πάρεστι γάρ σοι, όταν θέλης, το δύνασθαι.

Σοφ. Σολ. 12,18 Συ, ο οποίος δια της απείρου δυνάμεώς σου κυριαρχείς επί πάντων, κρίνεις με επεικείας, και με πολλήν συμπάθειαν κυβερνάς και κατευθύνεις όλους μας. Διότι είναι παρούσα πάντοτε εις σε η παντοδυναμία, ώστε, όταν θέλης, να την χρησιμοποιήσῃς.

Σοφ. Σολ. 12,19 Εδίδαξας δε σου τον λαόν διά των τοιούτων έργων, ότι δει τον δικαίον είναι φιλόνηρωπον· και ευέλπιδας εποίησας τους υιούς σου ότι δίδως επί αμαρτήμασι μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 12,19 Δια μέσου δε αυτών των έργων σου εδίδαξες τον λαόν σου, ότι πρέπει ο δικαίος να είναι και φιλόνηρωπος. Εκαμες τα παιδιά σου να έχουν αγαθός και εις σε στηριγμένες τας ελπίδας των, διότι συ δίδεις καιρόν μετανοίας και παρέχεις άφεσιν εις τα αμαρτήματα των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 12,20 ει γάρ εχθρούς παιδων σου και οφειλομένους θανάτω μετά τοσαύτης ετιμώρησας προσοχής και διέσεως, δούς χρόνους και τόπον, δι ών απαλλαγώσι της κακίας,

Σοφ. Σολ. 12,20 Διύτι εάν τους εχθρούς των δούλων σου, οι οποίοι εξ αιτίας των αμαρτιών των ήσαν άξιοι θανάτου και εξοντώσεως, με τόσην προσοχήν και επεικείαν τους ετιμώρησες, αφού προηγουμένως παρεχώρησες εις αυτούς χρόνον και καιρόν δια να μετανοήσουν και απαλλαγούν από τας κακίας,

Σοφ. Σολ. 12,21 μετά πόσης ακριβείας έκρινας τους υιούς σου, ών τοίς πατράσιν όρκους και συνθήκας έδωκας αγαθών υποσχέσεων;

Σοφ. Σολ. 12,21 με πόσην, λοιπόν, καλωσύνην και επιείκειαν έκρινες και θα κρίνης τα παιδιά σου, με τους προπάτορας των οποίων συνήψες συνθήκας και υπεσχέθης με όρκους πλούσια αγαθά;

Σοφ. Σολ. 12,22 Ημάς ούν παιδεύων τους εχθρούς ημών εν μυριότητι μαστιγούς, ίνα σου την αγαθότητα μεριμνώμεν κρίνοντες, κρινόμενοι δε προσδοκώμεν έλεος.

Σοφ. Σολ. 12,22 Ενώ δε ημάς μας παιδαγωγής δια των ελαφρών θλίψεων, μαστιγώνεις πολλαπλασιώς τους εχθρούς μας, δια να σκεπτώμεθα την καλωσύνην σου, όταν αφ' ενός μεν ημείς κρίνωμεν τους άλλους, αφ' ετέρου δε πρόκειται να κριθώμεν αυτό σε και να ελπίζωμεν έτσι στο έλεός σου.

Σοφ. Σολ. 12,23 όθεν και τους εν αφροσύνη ζωής βίωσαντας αδίκους διά των ιδίων εβασάνισας βδελυγμάτων·

Σοφ. Σολ. 12,23 Ιδού, λοιπόν, διατί τους ασεβείς, οι οποίοι επέρασαν την ζωήν των μέσα εις τας αφροσύνας της αμαρτίας, τους ετιμώρησες με τα ιδικά των ειδωλολατρικά βδελύγματα.

Σοφ. Σολ. 12,24 και γάρ των πλάνης οδών μακρότερον επλανήθησαν, θεούς υπολαμβάνοντες τα και εν ζώοις των εχθρών άτιμα, νηπίων δίκην αφρόνων ψευσθέντες.

Σοφ. Σολ. 12,24 Διότι αυτοί επλανήθησαν βαδίσαντες πολύ μακρότερον από κάθε οδόν πλάνης, διότι εθεώρουν ως θεούς τα ζώα τα σιχαμερά και απεχθή μεταξύ και αυτών ακόμη των ζώων, και παρεπλανήθησαν ετσι σαν μικρά ανόητα παιδιά.

Σοφ. Σολ. 12,25 διά τούτο ως παισιν αλογίστοις την κρίσιν εις εμπαιγμόν έπεμψας.

Σοφ. Σολ. 12,25 Δια τούτο, ως εάν επρόκειτο να κρίνης ανόητα παιδιά, έστειλες εις αυτούς μίαν μικράν παιδικήν τιμωρίαν.

Σοφ. Σολ. 12,26 οι δε παιγνίους επιτιμήσεως μη νουθετηθέντες αξίαν Θεού κρίσιν πειράσουσιν.

Σοφ. Σολ. 12,26 Επειδή όμως εκείνοι δεν εσυνετίσθησαν με την μικράν και ως είδος παιγνιδιού τιμωρίαν, που τους έστειλες, εδοκίμασαν και θα δοκιμάσουν ανταξίαν της αμελείας των την δικαίαν κρίσιν του Θεού.

Σοφ. Σολ. 12,27 εφ οίς γάρ αυτοί πάσχοντες ηγανάκτουν, επί τούτοις, ούς εδόκουν θεούς, εν αυτοίς κολαζόμενοι, ιδόντες ον πάλοι ηρνούντο ειδέναι Θεόν επέγνωσαν αληθή· διό και το τέρμα της καταδίκης επ αυτούς επήλθεν.

Σοφ. Σολ. 12,27 Διότι αυτοί υπέφεραν και κατεθλίβοντο από τα πράγματα εκείνα, τα οποία εθεωρούσαν ως θεούς, ετιμωρούντο δε εξ αυτών και είδαν και ανεγνώρισαν ως αληθινόν Θεόν εκείνον, τον οποίον παλαιότερα είχαν αρνηθή. Και επιτέλους επήλθεν εναντίον αυτών η τελική καταδίκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Σοφ. Σολ. 13,1 Μάταιοι μέν γάρ πάντες άνθρωποι φύσει, οίς παρήν Θεού αγνωσία και εκ των ορωμένων αγαθών ουκ ίσχυσαν ειδέναι τον όντα ούτε τοίς έργοις προσχόντες επέγνωσαν τον τεχνίτην·

Σοφ. Σολ. 13,1 Ανόητοι και ευτελείς κατά βάθος είναι οι άνθρωποι, στους οποίους επικρατεί άγνοια Θεού και οι οποίοι δεν κατώρθωσαν από τα δρώμενα ωραία δημιουργήματα να γνωρίσουν τον ένα και μόνον υπάρχοντα Θεόν, και, επειδή δεν επρόσεξαν τα έργα του, δεν έπίστευσαν στον καλλιτέχνην της δημιουργίας.

Σοφ. Σολ. 13,2 αλλ ή πύρ ή πνεύμα ή ταχινόν αέρα ή κύκλον άστρων ή βίαιον ύδωρ ή φωστήρας ουρανού πρυτάνεις κόσμου θεούς ενόμισαν.

Σοφ. Σολ. 13,2 Αλλά εθεώρησαν θεούς, κυβερνήτας και άρχοντας του κόσμου, το πυρ η τον άνεμον η τον λεπτόν και ευκίνητον αέρα η τους κύκλους των αστέρων η το ορμητικόν νερό, η τους φωστήρας του ουρανού, τον ήλιον και την σελήνην.

Σοφ. Σολ. 13,3 ών ει μέν τή καλλονή τερπόμενοι ταύτα θεούς υπελάμβανον, γνώτωσαν πόσω τούτων ο δεσπότης εστί βελτίων, ο γάρ τού κάλλους γενεσιάρχης έκτισεν αυτά·

Σοφ. Σολ. 13,3 Εάν μέν, λοιπόν, οι ειδωλολάτραι τερπόμενοι από την ωραιότητα των δημιουργημάτων αυτών τα εθεώρησαν ως θεούς, ας μάθουν πόσον καλύτερος και ανώτερος είναι ο κυρίαρχος και δημιουργός αυτών· διότι η πηγή και η αιτία του κάλλους, ο Θεός, εδημιούργησεν αυτά.

Σοφ. Σολ. 13,4 ει δε δύναμιν και ενεργειαν εκπλαγέντες νοησάτωσαν απ αυτών πόσω ο κατασκευάσας αυτά δυνατώτερός εστιν·

Σοφ. Σολ. 13,4 Εάν δε η δύναμις και η δραστηριότης αυτών τους κατέπληξεν, ας εννοήσουν από τα δημιουργήματα αυτά πόσον απείρωσ ίσχυρότερος είναι εκείνος, που τα κατεσκεύασε.

Σοφ. Σολ. 13,5 εκ γάρ μεγέθους καλλονής κτισμάτων αναλόγως ο γενεσιουργός αυτών θεωρείται.

Σοφ. Σολ. 13,5 Διότι από το μεγαλείον και την καλλονήν των δημιουργημάτων ανάγεται κανείς εις την θεώρησιν του Θεού, κατ' αναλογίαν.

Σοφ. Σολ. 13,6 αλλ όμως επί τούτοις εστί μέμψις ολίγη, και γάρ αυτοί τάχα πλανώνται Θεόν ζητούντες και θέλοντες ευρείν·

Σοφ. Σολ. 13,6 Αλλ' όμως η μορφή και η κατηγορία εναντίον αυτών των ειδωλολατρών είναι μικρά, διότι αυτοί αναζητούντες και θέλοντες να εύρουν τον Θεόν πλανώνται.

Σοφ. Σολ. 13,7 εν γάρ τοίς έργοις αυτού αναστρεφόμενοι διερευνώσι και πείθονται τή όψει, ότι καλά τα βλεπόμενα.

Σοφ. Σολ. 13,7 Εν τούτοις είναι ένοχοι και ασύγγνωστοι, διότι ζώντες ανάμεσα εις τα θαυμαστά έργα του Θεού τα διερευνούν και πείθονται με τα ίδια των τα μάτια, ότι είναι καλά και ωραία αυτά, που βλέπουν.

Σοφ. Σολ. 13,8 πάλιν δε ουδ αυτοί συγγνωστοί·

Σοφ. Σολ. 13,8 Ωστε και αυτοί οι ίδιοι δεν είναι άξιοι πλήρους συγγνώμης δια την απιστίαν των.

Σοφ. Σολ. 13,9 ει γάρ τοσούτον ίσχυσαν ειδέναι, ίνα δύνωνται στοχάσασθαι τον αιώνα, τον τούτων δεσπότην πώς τάχιον ουχ εύρον;

Σοφ. Σολ. 13,9 Διότι εάν κατώρθωσαν τόσον πολύ να προχωρήσουν εις γνώσιν, ώστε να δύνανται να γνωρίσουν τον κόσμον, πόσον ευκολώτερα και ταχύτερα θα έπρεπε να έχουν εύρει τον Δημιουργόν του κόσμου;

Σοφ. Σολ. 13,10 Ταλαίπωροι δε και εν νεκροίς αι ελπίδες αυτών, οίτινες εκάλεσαν θεούς έργα χειρών ανθρωπών, χρυσόν και άργυρον τέχνης εμμελέτημα και απεικάσματα ζώων ή λίθον άχρηστον χειρός έργον αρχαίας.

Σοφ. Σολ. 13,10 Ταλαίπωροι δε είναι αυτοί και έχουν θέσει τας ελπίδας των εις τα νεκρά και άψυχα είδωλα. Αυτοί οι οποίοι ωνόμασαν θεούς των έργα χειρών ανθρωπών, καμωμένα από χρυσόν και άργυρον, κατειργασμένα με τέχνην, διάφορα ομοιώματα ζώων η κάποιον ανωφελή λίθον, γλυπτόν κάποιας αρχαίας χειρός.

Σοφ. Σολ. 13,11 ει δε και τις υλοτόμος τέκνων ευκίνητον φυτόν εκπρίσας περιέξυσεν ευμαθώς πάντα τον φλοιόν αυτού και

τεχνησάμενος ευπρεπώς κατεσκεύασε χρήσιμον σκεύος εις υπηρεσίαν ζωής,

Σοφ. Σολ. 13,11 Ας πάρωμεν ένα ξυλοκόπον, ένα ξυλουργόν. Αυτός επιρόνισεν έναν κατάλληλον ξύλινον κορμόν. Εξυσεν αυτόν ολόγυρα και αφήρησε με τέχνην όλον τον φλοιόν. Επειτα επεξεργάσθη με δεξιότητα τον κορμόν και κατεσκεύασε κάποιον χρήσιμον σκεύος δια την εξυπηρέτησιν της καθημερινής ζωής του.

Σοφ. Σολ. 13,12 τα δε αποβλήματα της εργασίας εις ετοιμασίαν τροφής αναλώσας ενεπλήσθη·

Σοφ. Σολ. 13,12 Τα ξύλινα δε και περιττά πλέον αποκόμματα από την εργασίαν του αυτήν, τα εχρησιμοποίησεν στο πυρ, δια να παρασκευάσῃ την τροφήν. Εφαγε και εχόρτασεν.

Σοφ. Σολ. 13,13 το δε εξ αυτών απόβλημα εις ουθὲν εύχρηστον, ξύλον σκολιόν και ὄζοις συμπεφηκός, λαβών ἐγλυψεν εν επιμελείᾳ ἀργίας αὐτοῦ και ἐμπειρία συνέσεως ἐτύπωσεν αὐτό, ἀπέικασεν αὐτό εἰκόνι ἀνθρώπου

Σοφ. Σολ. 13,13 Ἐνα ὅμως ἀπὸ τα ξύλινα αὐτὰ ἀπορρίματα, ἐντελὼς ἀχρηστον, ξύλον στραβόν και γεμάτον ἀπὸ ρόζους το ἐπῆρε και κατὰ τὰς ὥρας, που δεν εἶχεν ἄλλην ἀπασχόλησιν, το ἐσκάλισε και με την σοφὴν του πείραν ἔδωσεν εις αὐτό ἕνα ὠρισμένον τύπον. Το ἐμορφοποίησε σύμφωνα με την εἰκόνα του ἀνθρώπου,

Σοφ. Σολ. 13,14 ἡ ζώω τινὶ ἐντελεῖ ὠμοίωσεν αὐτό, καταχρίσας μίλτω και φύκει ἐρυθθῆνας χροᾶν αὐτοῦ, και πάσαν κηλίδα την εν αὐτῷ καταχρίσας

Σοφ. Σολ. 13,14 ἡ του ἔδωσε την μορφήν ἐνὸς ἐντελοῦς ζώου. Το ἤλειψε με μίλτον (βαφὴ κοκκίνη) και με κατάλληλα φύκια του ἔδωκε ἐρυθρόν χροῶμα εις την ἐπιφάνειάν του και ἐσκεπάσεν ἔτσι κάθε κηλίδα του.

Σοφ. Σολ. 13,15 και ποιήσας αὐτῷ αὐτοῦ ἄξιον οἴκημα, εν τοίχῳ ἐθήκεν αὐτό ἀσφαλισάμενος σιδήρῳ.

Σοφ. Σολ. 13,15 Ἀφοῦ δε ἔκτισε δι' αὐτό ἕνα ἀντάξιον οἶκον, ἕνα ναόν, το ἔθεσεν στον τοίχον και το ἐστερέωσεν ἀσφαλῶς με σίδηρον, δια να μὴ πέσῃ κάτω στο ἔδαφος.

Σοφ. Σολ. 13,16 ἵνα μὲν οὖν μὴ καταπέσῃ, προενόησεν αὐτοῦ εἰδὼς ὅτι ἀδυνατεῖ εαυτῷ βοηθήσαι· και γὰρ ἐστὶν εἰκὼν και χρεῖαν ἔχει βοηθείας.

Σοφ. Σολ. 13,16 Κατ' αὐτόν τον τρόπον, δηλαδή, ἐπρονόησεν, ὥστε αὐτό να μὴ πέσῃ κατὰ γῆς γνωρίζων ὅτι δεν δύναται αὐτό να βοηθήσῃ τον εαυτόν του, διότι εἶναι ἀπλῶς κάποια ἀψυχος εἰκὼν και ἔχει ἀνάγκην βοηθείας.

Σοφ. Σολ. 13,17 περὶ δε κτημάτων και γάμων αὐτοῦ και τέκνων προσευχόμενος, οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν και περὶ μὲν υγιείας το ἀσθενὲς ἐπικαλεῖται,

Σοφ. Σολ. 13,17 Ἐνὼ λοιπὸν τέτοιο εἶναι το ἀψυχον κατασκεύασμα, εν τούτοις προσεύχεται προς αὐτό και το παρακαλεῖ δια τα κτήματά του, δια τους γάμους του και δια τα τέκνα του. Και δεν ἐντρέπεται να ομιλήῃ στο ἀψυχον αὐτό εἰδῶλον και να ἐπικαλεῖται το ἀσθενὲς αὐτό κατασκεύασμα των χειρῶν του περὶ της υγιείας.

Σοφ. Σολ. 13,18 περὶ δε ζωῆς τον νεκρόν ἀξιοί, περὶ δε ἐπικουρίας το ἀπειροτάτον ἰκετεύει, περὶ δε ὁδοιπορίας το μὴδέ βάσει χρῆσθαι δυνάμενον,

Σοφ. Σολ. 13,18 Να ἀξιῶνῃ και να ἐλιπίξῃ ζωὴν ἀπὸ τον νεκρόν· να ἰκετεύῃ το ἐντελὼς ἀνίσχυρον αὐτό ἑόανον και να ζητήῃ βοηθειαν εις τα ταξίδια του ἀπὸ αὐτό, το ὁποῖον εἶναι ἀνίκανον να χρησιμοποίησῃ τα πόδια του.

Σοφ. Σολ. 13,19 περὶ δε πορισμοῦ και εργασίας και χειρῶν ἐπιτυχίας το ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν ἐυδράνειαν αἰτεῖται.

Σοφ. Σολ. 13,19 Δια την ἐπιτυχίαν δε των εργασιῶν του και την ἐξασφάλισιν των μέσων της συντηρήσεώς του, ζητεῖ δύναμιν και δραστηριότητα ἀπὸ ἐκεῖνο, που δεν ἠμπορεῖ οὐδέ ἐπ' ἐλάχιστον να κινήσῃ τα χεῖρια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Σοφ. Σολ. 14,1 Πλοῦν τις πάλιν στελλόμενος και ἀγρία μέλλων διωδεύειν κύματα, τού φέροντος αὐτόν πλοίου σαθρότερον ξύλον ἐπιβοάται.

Σοφ. Σολ. 14,1 Ἐάν πάλιν κανεῖς πρόκειται να ἐπιχειρήσῃ θαλασσινόν ταξίδι και μέλλει να διασχίσῃ ἀγρία κύματα, ἐπικαλεῖται εις βοήθειάν του ἕνα ξύλινον εἰδῶλον, ἀσυγκρίτως ἀδυνατώτερον ἀπὸ το πλοῖον, ἐπὶ του ὁποῖου αὐτός ἐπιβαίνει.

Σοφ. Σολ. 14,2 ἐκεῖνο μὲν γὰρ ὄρεξις πορισμῶν ἐπενόησε, τεχνίτις δε σοφία κατεσκεύασεν·

Σοφ. Σολ. 14,2 Του μὲν πλοίου το σχέδιον και την κατασκευὴν ἐνέπνευσεν ἡ ἐπιθυμία του κέρδους, ἡ δε τεχνίτρα σοφία το κατεσκεύασεν.

Σοφ. Σολ. 14,3 ἡ δε σὴ, πάτερ, διακυβερνά πρόνοια, ὅτι ἔδωκας και εν θαλάσση ὁδόν και εν κύμασι τρίβον ἀσφαλῆ,

Σοφ. Σολ. 14,3 Ὁμως, Πάτερ, ἡ ἰδικὴ σου πρόνοια κυβερνά και κατευθύνει το πλοῖον τούτο, διότι συ εἶσαι ἐκεῖνος, που ἤνοιξες λεωφόρους εις την θάλασσαν και ἀσφαλῆ δρόμον ἐπάνω εις τα κύματα,

Σοφ. Σολ. 14,4 δεικνύς ὅτι δύνασαι ἐκ παντός σώζειν, ἵνα κἂν ἀνευ τέχνης τις ἐπιβῆ.

Σοφ. Σολ. 14,4 και ἔτσι δείχνεις ὅτι συ δύνασαι ἀπὸ κάθε κίνδυνον να σώζῃς τον ἀνθρώπον, ὥστε αὐτός, και αν δεν ἔχῃ ναυτικὴν πείραν και τέχνην, να ἠμπορῇ να ἐπιβιβάζεται στο πλοῖον δια το ταξίδι του.

Σοφ. Σολ. 14,5 θέλεις δε μὴ ἀργά εἶναι τα της σοφίας σου ἔργα, διὰ τούτο και ἐλαχίστω ξύλω πιστεύουσιν ἄνθρωποι ψυχᾶς και διελθόντες κλύδωνα σχεδία διεσώθησαν.

Σοφ. Σολ. 14,5 Δεν θέλεις τα ἔργα της ἰδικῆς σου σοφίας να εἶναι ἀκαρπα και ἀσκοπα. Δια τούτο και οι ἄνθρωποι τολμοῦν, ἐμπιστευόμενοι την ζωὴν των εις ἕνα μικρότατον ξύλον, να ἀντικρύζουσι με θάρρος και να διασχίζουσι την τρικυμίαν, ἔστω και ἐπὶ μιας ξυλίνης σχεδίας, και να σώζονται με αὐτήν.

Σοφ. Σολ. 14,6 και ἀρχῆς γὰρ ἀπολλυμένων υπερηφάνων γιγάντων, ἡ ἐλπίς του κόσμου ἐπὶ σχεδίας καταφυγούσα ἀπέλιπεν αἰῶνι σπέρμα γενέσεως τῆ σὴ κυβερνηθείσα χειρὶ.

Σοφ. Σολ. 14,6 Κατὰ τὰς ἀρχὰς του κόσμου, ὅταν δια του κατακλισμοῦ κατεστρέφοντο οι υπερήφανοι και ἀμαρτωλοὶ γίγαντες, ὀλίγοι ἄνθρωποι, που ἦσαν ἐλπίς του κόσμου, ὁ Νωε και οι περὶ αὐτόν, ἀφοῦ κατέφυγαν εις την ξυλίνην κιβωτόν, ἡ ὁποία ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ το ἰδικόν σου χεῖρι, ἐσώθησαν και ἀφήκαν στον κόσμον σπέρμα μιας νέας γενεᾶς.

Σοφ. Σολ. 14,7 εὐλόγηται γὰρ ξύλον, δι οὐ γίνεται δικαιοσύνη·

Σοφ. Σολ. 14,7 Διότι εἶναι εὐλογημένον το ξύλον, το ὁποῖον χρησιμοποιεῖται δι' ἔργον δίκαιον.

Σοφ. Σολ. 14,8 το χειροποίητον δε, ἐπικατάρατον αὐτόν και ο ποιήσας αὐτό, ὅτι ο μὲν εἰργάζετο, το δε φθαρόν θεός ὠνομάσθη.

Σοφ. Σολ. 14,8 Το ξύλινον ὅμως εἰδῶλον εἶναι ἐπικατάρατον και αὐτό και ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος το κατεσκεύασε. Κατηραμένος ὁ ἄνθρωπος, διότι το κατεσκεύασε, κατηραμένον το ξύλινον αὐτό εἰδῶλον, διότι, αν και φθαρόν, ὠνομάσθη Θεός!

Σοφ. Σολ. 14,9 εν ισώ γάρ μισητά Θεώ και ο ασεβών και η ασεβεία αυτού
Σοφ. Σολ. 14,9 Είναι εξ ίσου μισητός στον Θεόν ο ασεβής και τα ασεβή αυτού έργα.
Σοφ. Σολ. 14,10 και γάρ το πραχθέν σύν τώ δράσαντι κολασθήσεται.
Σοφ. Σολ. 14,10 Δια τούτο ακριβώς και το κατασκευασθέν αμαρτωλών έργον θα καταδικασθή μαζί με τον δημιουργόν του.
Σοφ. Σολ. 14,11 διά τούτο και εν ειδώλοις εθνών επισκοπή έσται, ότι εν κτίσματι Θεού εις βδέλυγμα εγενήθησαν και εις σκάνδαλα ψυχאים ανθρώπων και εις παγίδα ποσίν αφρώνων.
Σοφ. Σολ. 14,11 Δια τούτο ο Κυριος θα επισκεφθή, δια να τιμωρήση τα είδωλα των ειδωλολατρικών εθνών, διότι ανάμεσα εις τα δημιουργήματα του Θεού ευρέθησαν και τα βδελυρά αυτά είδωλα, σκάνδαλα δια να πίπτουν ψυχάι ανθρώπων και παγίς απωλείας δια τα πόδια των ασυνέτων.
Σοφ. Σολ. 14,12 Αρχή γάρ πορνείας επίνοια ειδώλων, εύρεσις δε αυτών φθορά ζωής.
Σοφ. Σολ. 14,12 Διότι αρχή και αιτία της αποστασίας από τον Θεόν και γενικώς της αμαρτωλότητος είναι η επιπόνησις των ειδώλων. Η εφεύρεσις αυτών είναι καταστροφή της ζωής των ανθρώπων.
Σοφ. Σολ. 14,13 ούτε γάρ ήν απ αρχής, ούτε εις τον αιώνα έσται
Σοφ. Σολ. 14,13 Τα είδωλα αυτά και η ειδωλολατρεία γενικότερον ούτε απ' αρχής υπήρχαν ούτε και στον αιώνα τον άπαντα θα παραμείνουν.
Σοφ. Σολ. 14,14 κενοδοξία γάρ ανθρώπων εισήλθεν εις κόσμον, και διά τούτο σύντομον αυτών τέλος επενοήθη.
Σοφ. Σολ. 14,14 Λογω του εγωϊσμού και της ματαιοδοξίας των ανθρωπων εισήλθεν η ειδωλολατρεία στον κόσμον και δια τούτο επιφυλάσεται στους ειδωλολάτραις ένα σύντομον και απότομον τέλος.
Σοφ. Σολ. 14,15 άωρω γάρ πένθει τρυχόμενος πατήρ, τού ταχέως αφαιρεθέντος τέκνου εικόνα ποιήσας, τον τότε νεκρόν άνθρωπον νύν ως Θεόν ετίμησε και παρέδωκε τοίς υποχειρίοις μυστήρια και τελετάς.
Σοφ. Σολ. 14,15 Ιδού πως ήρχισεν η ειδωλολατρεία· ένας πατέρας ταλαιπωρούμενος και βασανιζόμενος από τον πρόωρον θάνατον του παιδιού του κατεσκεύασεν εικόνα αυτού του τέκνου του, το οποίον λίαν ενωρίς ανηράπη εκ μέσου της οικογενείας του. Τον τότε λοιπόν νεκρόν άνθρωπον τον ετίμησε τώρα ως θεόν, και εθεσμοθέτησε δια τους ανθρώπους, που είχαν υπό την δικαιοδοσίαν του, μυστηριακάς υπέρ εκείνου τελετάς.
Σοφ. Σολ. 14,16 είτα εν χρόνω κρατυνθέν το ασεβές έθος ως νόμος εφυλάχθη, και τυράννων επιταγαίς εθροσκευέτο τα γλυπτά,
Σοφ. Σολ. 14,16 Κατόπιν δε, καθώς επερνούσε ο καιρός, ενισχύθη και επεκράτησεν αυτή η άσεβής συνήθεια, ετηρήθη ως νόμος και δια βασιλικών διαταγών ελατρεύθησαν έτσι τα είδωλα.
Σοφ. Σολ. 14,17 ούς εν όψει μη δυνάμενοι τιμάν άνθρωποι διά το μακράν οικείν, την πόρωθεν όψιν ανατυπώσαμενοι, εμφάνη εικόνα τού τιμωμένου βασιλέως εποίησαν, ίνα τον απόντα ως παρόντα κολακεύωσι διά της σπουδής.
Σοφ. Σολ. 14,17 Επειτα οι άνθρωποι θέλουν να τιμήσουν μερικους προσωπικώς, επειδή όμως εκείνοι κατοικούν μακράν και δεν ήμπορούν να τους τιμήσουν, όπως θέλουν, απετύπωσαν την μορφήν των, κατεσκεύασαν φανεράν και θεατήν εις όλους την εικόνα του τιμωμένου βασιλέως και ετσι χάρις στον ζήλον των αυτόν εκολάκευαν τον απόντα με τιμητικήν προσκύνησιν, ως εάν ήτο εκεί παρών.
Σοφ. Σολ. 14,18 εις επίτασιν δε θρησκείας και τους αγνοούντας η τού τεχνίτου προετρέψατο φιλοτιμία·
Σοφ. Σολ. 14,18 Εις ενίσχυσιν δε αυτής της ειδωλολατρικής θρησκείας και προς επέκτασίν της στους αγνοούντας συνετέλεσε και η φιλοδοξία του καλλιτέχνου των ειδώλων.
Σοφ. Σολ. 14,19 ο μέν γάρ τάχα τώ κρατούντι βουλόμενος αγέσαι, εξεβίασατο τή τέχνη την ομοιότητα επί το κάλλιον·
Σοφ. Σολ. 14,19 Διότι ο μεν καλλιτέχνης, επιθυμών προφανώς να φανή αρεστός στον βασιλέα, διέθεσε και εξεδάπανησε όλην αυτού την καλλιτεχνικήν δεξιότητα, δια να κάμη το άγαλμα όσον το δυνατόν ωραιότερον.
Σοφ. Σολ. 14,20 το δε πλήθος εφελκόμενον διά το εύχαρι της εργασίας, τον πρό ολίγου τιμηθέντα άνθρωπον νύν σέβασμα ελογίσαντο.
Σοφ. Σολ. 14,20 Ο δε λαός ελκυόμενος από το καλλιτεχνικόν αυτό έργον του τεχνίτου παρασύρεται, ώστε να θεωρήση τώρα ως θεόν αυτόν, που προ ολίγου ετίμα ως άνθρωπον.
Σοφ. Σολ. 14,21 και τούτο εγένετο τώ βίω εις ένεδρον, ότι ή συμφορά ή τυραννίδι δουλεύσαντες άνθρωποι το ακοινωνήτον όνομα λίθοις και ξύλοις περιέθεσαν.
Σοφ. Σολ. 14,21 Αυτό όμως το άγαλμα εγινε δια την ζωήν των ανθρώπων παγίς και σκάνδαλον. Διότι οι άνθρωποι είτε επειδή περιέπεσαν εις κάποιαν συμφοράν, από την οποίαν δεν έβλεπαν λύτρωσιν, είτε διότι εξηναγκάσθησαν από κάποιον τύραννον, απέδωσαν το ανέκφραστον όνομα του Θεού εις λίθους και εις ξύλα.
Σοφ. Σολ. 14,22 Είτ ουκ ήρκεσε το πλανάσθαι περι την τού Θεού γνώσιν, αλλά και μεγάλω ζώντες αγνοίας πολέμω τα τοςάυτα κακά ειρήνην προσαγορεύουσιν.
Σοφ. Σολ. 14,22 Επειτα, ως εάν δεν ήτο αρκετόν δι' αυτούς να πλανώνται εις την περι του αληθινού Θεού γνώσιν, περιέπεσαν και εις άλλα κακά. Ζώντες εξ αιτίας της αγνοίας των αυτής εις διαρκή πόλεμον με τον εαυτόν των και με τους άλλους, ονομάζουν ειρήνην τας τόσας και τέτοιαις συμφοράς των.
Σοφ. Σολ. 14,23 ή γάρ τεκνοφόνους τελετάς ή κρύφια μυστήρια ή εμμανείς εξ άλλων θεσμών κώμους άγοντες,
Σοφ. Σολ. 14,23 Αυτοί, εκτρεπόμενοι εις αηδείς τελετάς, θυσίας των τέκνων των η εις κρυφάς μυστηριώδεις λατρείας η εις εξάλλους οργιαστικάς ευωχίας ξένων θεοτήτων,
Σοφ. Σολ. 14,24 ούτε βίους ούτε γάμους καθαρους έτι φυλάσσοουσιν, έτερος δ έτερον ή λοχών αναιρεί ή νοθεύων οδυνά.
Σοφ. Σολ. 14,24 ούτε ζωήν ούτε γάμους καθαρους κατορθώνουν να διατηρήσουν, αλλά επιβουλεύεται ο ένας τον άλλον είτε φονεύων αυτόν κρυφίως είτε καταδολιευόμενος τον βυθίζει εις οδύνην.
Σοφ. Σολ. 14,25 πάντας δ επιμίξ έχει αίμα και φόνος, κλοπή και δόλος, φθορά, απιστία, ταραχή, επιπορκία, θόρυβος αγαθών,
Σοφ. Σολ. 14,25 Παντες δε και πανταχού οι ειδωλολάτραι φύρδην μίγδην είναι ένοχοι δι' αίματα και φόνους, δια κλοπάς και δολιότητας, δια διαφθοράν και δι' ανειλικρίνειαν, δια ταραχήν και επιπορκίαν, δια δημιουργίαν ταραχών εις βάρος των δικαίων και φιλησύχων ανθρώπων,
Σοφ. Σολ. 14,26 χάριτος αμνησία, ψυχών μiasμός, γενέσεως εναλλαγή, γάμων αταξία, μοιχεία και ασέλγεια.
Σοφ. Σολ. 14,26 δια λημοσύνην ευεργεσιών, δια μιάσματα ψυχικά και σοδομικάς αμαρτίας, αταξίας γάμων, μοιχείας και

ασελγείας.

Σοφ. Σολ. 14,27 η γάρ των ανωνύμων ειδώλων θρησκεία παντός αρχή κακού και αιτία και πέρας εστίν·

Σοφ. Σολ. 14,27 Διότι η θρησκεία των ειδώλων, των οποίων ούτε τα ονόματα δεν πρέπει να αναφέρει κανείς, είναι η πηγή, η αιτία και η ολοκλήρωσις παντός κακού.

Σοφ. Σολ. 14,28 η γάρ ευφραϊνόμενοι μεμήνασιν ή προφητεύουσι ψευδή ή ζώσιν αδίκως ή επιορκούσι ταχέως·

Σοφ. Σολ. 14,28 Διότι οι ειδωλολάτραι η κατά τα συμπόσιά των περιπίπτουν και καταλήγουν εις μανίαν, η διδάσκουν και προαναγγέλουν ψευδολογίας, η ζουν αδικούντες ο ένας τον άλλον, η καταπατούν αμέσως τους όρκους, που δίδουν.

Σοφ. Σολ. 14,29 αψύχοις γάρ πεποιθότες ειδώλοις κακώς ομόσαντες, αδικηθήναι ου προσδέχονται.

Σοφ. Σολ. 14,29 Ακριβώς διότι πιστεύουν εις τα άψυχα είδωλα δεν φοβούνται, μήπως τιμωρηθούν από αυτά, όταν ορκισθούν ψευδώς.

Σοφ. Σολ. 14,30 αμφότερα δε αυτούς μετελεύσεται τα δίκαια, ότι κακώς εφρόνησαν περί Θεού προσχόντες ειδώλοις και αδικώς ώμοσαν εν δόλω καταφρονήσαντες οσιότητος·

Σοφ. Σολ. 14,30 Αλα οπωσδήποτε θα εκσπάση εναντίον των τιμωρία δια τα δύο αυτά κακά. Πρώτον μεν διότι ψευδές φρόνημα περί του Θεού εμόρφωσαν και παρεδέχθησαν, δεύτερον δε διότι ψευδώς ωρκίσθησαν και δια της δολίας αυτής πράξεώς των κατεφρόνησαν την αγιότητα.

Σοφ. Σολ. 14,31 ου γάρ η των ομνουμένων δύναμις, αλλ η των αμαρτανόντων δίκη επεξέρχεται αεί την των αδικών παράβασιν.

Σοφ. Σολ. 14,31 Διότι δεν είναι η δύναμις των ειδώλων, επί των οποίων αυτοί ωρκίσθησαν που θα τους τιμωρήσει, άλλα η θεία δίκη, η επιφυλασσομένη εναντίον των αμαρτωλών και η οποία πάντοτε επέρχεται εναντίον των ασεβών δια τας παραβάσεις των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Σοφ. Σολ. 15,1 Σύ δε ο Θεός ημών χρηστός και αληθής, μακρόθυμος και εν ελέει διοικών τα πάντα.

Σοφ. Σολ. 15,1 Συ όμως ο Θεός μας είσαι αγαθός, αληθής, μακρόθυμος, κυβερνάς και κατευθύνεις τα πάντα με την άπειρον ευσπλαγχνιάν σου.

Σοφ. Σολ. 15,2 και γάρ εάν αμάρτωμεν, σοί εσμεν, ειδότες σου το κράτος· ουχ αμαρτησόμεθα δε, ειδότες ότι σοί λελογίσμεθα.

Σοφ. Σολ. 15,2 Δια τούτο, και αν παρασυρθώμεν εις αμαρτίας, είμεθα ιδικοί σου, διότι αναγνωρίζομεν την παντοδυναμίαν σου, συναισθανόμενοι δε και γνωρίζοντες καλά ότι ανήκομεν εις σε, δεν θα αμαρτήσωμεν.

Σοφ. Σολ. 15,3 το γάρ επίστασθαί σε ολόκληρος δικαιοσύνη, και ειδέναι το κράτος σου ρίζα αθανασίας.

Σοφ. Σολ. 15,3 Διότι το να έχη κανείς επιγνωσιν σου του αληθινού Θεού είναι όλαι ομοίαι αρεταί, όπως επίσης και το να αναγνωρίζη την παντοδύναμον κυριαρχίαν σου είναι η ρίζα της αθανασίας.

Σοφ. Σολ. 15,4 ούτε γάρ επλάνησεν ημάς ανθρώπων κακότεχνος επίνοια, ουδέ σκιαγράφων πόνος άκαρπος, είδος σπιλωθέν χρώμασι διηλλαγμένοις,

Σοφ. Σολ. 15,4 Δεν μας έχει παραπλανήσει η επιπόνησις της κακής ειδωλολατρικής τέχνης ούτε ο μάταιος κόπος των ειδωλολατρών ζωγράφων, ούτε κανένα πράγμα μολυσμένον, που έχει κατασκευασθή με διάφορα χρώματα.

Σοφ. Σολ. 15,5 ών όψις άφροσιν εις όνειδος έρχεται, ποθεί τε νεκράς εικόνας είδος άπνουν.

Σοφ. Σολ. 15,5 Η μορφή αυτών των αντικειμένων οδηγεί τους ασυνέτους εις κατασχύνην. Διότι ο ειδωλολάτρης αισθάνεται κάποιον χαράν δι' ένα πράγμα, που είναι νεκρόν, δια μίαν εικόνα που δεν έχει πνοήν.

Σοφ. Σολ. 15,6 κακών ερασταί άξιοί τε τοιούτων ελπίδων, και οι δρώντες και οι ποθούντες και οι σεβόμενοι.

Σοφ. Σολ. 15,6 Επιθυμηταί κακών, άξιοι τοιούτων μωρών ελπίδων, είναι τόσοσιν εκείνοι, οι οποίοι κατασκευάζουν τα είδωλα, όσον επίσης και εκείνοι, οι οποίοι τα αγαπούν και τα σέβονται.

Σοφ. Σολ. 15,7 Καί γάρ κεραμεύς απαλήν γήν θλίβων επίμοχθον πλάσσει προς υπηρεσίαν ημών έν έκαστον· αλλ εκ τού αυτού πληού ανεπλάσατο τα τε των καθαρών έργων δούλα σκευή τα τε εναντία, πάνθ ομοίως· τούτων δε εκατέρου τις εκάστω εστίν η χρήσις, κριτής ο πληουργός·

Σοφ. Σολ. 15,7 Ο κεραμοποιός ζυμώνει τον μαλακόν πληόν με κόπον και κατασκευάζει κάθε δοχείον προς χρήσιν μας. Από τον αυτόν πληόν κατεσκεύασε κατάλληλα δοχεία δια την εξυπηρέτησιν των καθαρών έργων μας, όπως και αντιθέτως άλλα δι' ακαθάρτους χρήσεις· όλα με τον αυτόν τρόπον κατεργαζόμενος. Δια την χρήσιν όμως του καθενός από αυτά θα κρίνη ο κεραμοποιός.

Σοφ. Σολ. 15,8 και κακόμοχθος θεόν μάταιον εκ τού αυτού πλάσσει πληού, ός πρό μικρού γής γεννηθείς μετ ολίγον πορεύεται εξ ής ελήφθη, το της ψυχής απαιτηθείς χρέος.

Σοφ. Σολ. 15,8 Έτσι και ο ειδωλολάτρης αγαματοποιός αυτός, ο οποίος εγεννήθη από την γην. Επειτα δε από ολίγον θα επανέλθη εις την γην, από την οποίαν ελήφθη, όταν φθάση η στιγμή να πληρώση και αυτός το κοινόν χρέος της ζωής του· ο κακώς, λοιπόν, μοχθών αυτός ειδωλολάτρης, πλάσσει από τον ίδιον πληόν ένα μάταιον και ανύπαρκτον θεόν.

Σοφ. Σολ. 15,9 αλλ έστιν αυτώ φροντίς ουχ ότι μέλλει κάμνειν, αλλ ότι βραχυτελή βίον έχει, αλλ αντερείδεται μέν χρυσουργοίς και αργυροχοίς, χαλκοπλάστας τε μιμείται και δόξαν ηγείται ότι κίβδηλα πλάσσει.

Σοφ. Σολ. 15,9 Δεν σκέπτεται δε αυτός, ότι καταταλαιπωρείται έτσι εργαζόμενος και ότι πρόκειται να αποθάνη, ούτε ότι ο βίος του είναι βραχύς, αλλά συναγωνίζεται εις κατασκευήν ειδώλων τους χρυσοχόους και αργυροχόους, μιμείται τους χαλκουργούς και θεωρεί δόξαν του, ότι κατασκευάζει αγάλματα ψευδών θεών.

Σοφ. Σολ. 15,10 σποδός η καρδια αυτού, και γής ευτελεστέρα η ελπίς αυτού, πληού τε ατιμότερος ο βίος αυτού,

Σοφ. Σολ. 15,10 Στάκτη είναι η καρδια του. Μηδαμινωτέρα από το χώμα η ελπίς του. Αθλιεστέρα η ζωή του από την λάσπην.

Σοφ. Σολ. 15,11 ότι ηγνόησε τον πλάσαντα αυτόν και τον εμπνεύσαντα αυτώ ψυχήν ενεργούσαν και εμφυσήσαντα πνεύμα ζωτικόν·

Σοφ. Σολ. 15,11 Διότι παρεμέρισε και ηγνόησε τον πλάστην του και Θεόν, ο οποίος έπνευσεν εις αυτόν ψυχήν δραστηρίαν και ενεφύσησεν εις αυτόν πνεύμα ζωής.

Σοφ. Σολ. 15,12 αλλ ελογίσαντο παίγιον είναι την ζωήν ημών και τον βίον πανηγυρισμόν επικερδή· δείν γάρ φησιν όθεν

δή, κἀν εκ κακού, πορίζειν.

Σοφ. Σολ. 15,12 Αλλά εθεώρησε σαν ένα παιγνίδι την ζωήν μας, και τον βίον σαν μια επικερδή πανήγυριν. Κατι τέτοιοι λέγουν, ότι πρέπει από οπουδήποτε και με οποιοδήποτε μέσον να κερδίζουν, εστω και δια του κακού.

Σοφ. Σολ. 15,13 ούτος γάρ παρά πάντας οίδεν ότι αμαρτάνει, ύλης γεώδους εύθραυστα σκεύη και γλυπτά δημιουργών.

Σοφ. Σολ. 15,13 Ο πηλουργός αυτός κατασκευαστής των ειδώλων γνωρίζει περισσότερον παντός άλλου ότι αμαρτάνει, διότι κατασκευάζει πρόστυχα, εύθραυστα οικιακά σκεύη από την λάσπην και αγάλματα ψευδών θεών.

Σοφ. Σολ. 15,14 πάντες δ αφρονέστατοι και τάλαντες υπέρ ψυχήν νηπίου οι εχθροί του λαού σου καταδυναστεύσαντες αυτόν,

Σοφ. Σολ. 15,14 Όλοι αυτοί είναι αφρονέστατοι και αθλιέστεροι και από την ψυχήν νηπίου ακόμη, εχθροί του λαού σου, οι οποίοι καταδυναστεύουν και εκμεταλλεύονται αυτόν.

Σοφ. Σολ. 15,15 ότι και πάντα είδωλα των εθνών ελογίσαντο θεούς, οίς ούτε ομμάτων χρήσις εις όρασιν ούτε ρίνες εις συνολκήν αέρος ούτε ώτα ακούειν ούτε δάκτυλοι χειρών εις ψηλάφησιν, και οι πόδες αυτών αργοί προς επίβασιν.

Σοφ. Σολ. 15,15 Διότι εθεώρησαν ως θεούς όλα των εθνών τα είδωλα, τα οποία ούτε εφθαλμούς έχουν δια να βλέπουν, ούτε ρίνας δια να αναπνέουν τον αέρα, ούτε αυτιά δια να ακούουν, ούτε δάκτυλα χειρών δια να ψηλαφούν. Οι δε πόδες των είναι ακίνητοι, ανίκανοι να βαδίσουν.

Σοφ. Σολ. 15,16 άθρωπος γάρ εποίησεν αυτούς, και το πνεύμα δεδανεισμένος έπλασεν αυτούς· ουδείς γάρ αυτά όμοιοι άνθρωπος ισχύει πλάσαι Θεόν.

Σοφ. Σολ. 15,16 Διότι άνθρωπος είναι εκείνος, που τα κατασκεύασεν. Άνθρωπος, που έχει λάβει ως δάνειον εκ μέρους του Θεού το πνεύμα, έπλασεν αυτούς τους ειδωλικούς θεούς. Διότι κανείς άνθρωπος δεν είναι ικανός να τεχνουργήση ένα θεόν, ο οποίος να του ομοιάζη.

Σοφ. Σολ. 15,17 θνητός δε ών νεκρόν εργάζεται χειρσίν ανόμοις· κρείττων γάρ εστι των σεβασμάτων αυτού, ών αυτός μέν έζησεν, εκείνα δε ουδέποτε.

Σοφ. Σολ. 15,17 Θνητός ών ο άνθρωπος νεκρόν ειδωλον κατεσκεύασεν, έργον των παρανόμων χειρών του. Αυτός εις την πραγματικότητα είναι ανώτερος από τα είδωλα, τα οποία σέβεται, διότι αυτός έζησε κάποτε, εκείνα όμως ποτέ δεν έζησαν.

Σοφ. Σολ. 15,18 και τα ζώα δε τα έχθιστα σέβονται· ανοία γάρ συγκρινόμενα των άλλων εστί χειρόνα·

Σοφ. Σολ. 15,18 Οι ειδωλολάτραι Αιγύπτιοι φθάνουν μέχρι του σημείου να σέβονται ως θεούς και μερικά από τα πλέον απαισία ζώα, τα οποία συγκρινόμενα προς τα άλλα ζώα είναι χειρότερα και ανοητότερα.

Σοφ. Σολ. 15,19 ουδ όσον επιποθήσαι ως εν ζώων όψει καλά τυγχάνει, εκπέφυγε δε και τον τού Θεού έπαινον και την ευλογίαν αυτού.

Σοφ. Σολ. 15,19 Αυτά δε είναι τόσοσιν αποκρουστικά εις την όψιν, ώστε να μη εμπνέουν κανένα ευάρεστον συναίσθημα, όπως συμβαίνει με άλλα ωραία ζώα. Αυτά δεν έχουν εκ μέρους του Θεού ούτε έπαινον ούτε ευλογίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Σοφ. Σολ. 16,1 Διά τούτο δ ομοίων εκολάσθησαν αξίως και διά πλήθους κνωδάλων εβασανίσθησαν.

Σοφ. Σολ. 16,1 Δια τούτο ακριβώς κατά λόγον δικαιοσύνης οι ειδωλολάτραι Αιγύπτιοι ετιμωρήθησαν με όμοια προς τα λατρευόμενα από αυτούς ζώα, από πλήθος δηλαδή μικρών και μεγάλων επιβλαβών και σιχαμερών σκολήκων και ζώων.

Σοφ. Σολ. 16,2 ανθ ής κολάσεως ευεργετήσας τον λαόν σου, εις επιθυμίαν ορέξεως ξένην γεύσιν, τροφήν ητοιμάσας ορτυγομήτραν,

Σοφ. Σολ. 16,2 Αντιθέτως προς την τιμωρίαν αυτήν των ειδωλολατρών, συ, ευεργετών τον λαόν σου, όταν επείνασαν εις την έρημον τους έδωσες παράδοξον τροφήν, ητοιμάσας τροφήν δι' αυτούς από ορτύκια.

Σοφ. Σολ. 16,3 ίνα εκείνοι μέν επιθυμούντες τροφήν διά την ειδέ χθειαν των επαπεσταλμένων και την αναγκαίαν όρεξιν αποστρέφονται, αυτοί δε επ ολίγον ενδεείς γενόμενοι και ξένης μετάσχωσι γεύσεως.

Σοφ. Σολ. 16,3 Ενώ εκείνοι οι ειδωλολάτραι, παρά την πείναν και επιθυμίαν τροφής, που είχαν, βλέποντες τα αηδή αυτά ζώα, που απεστάλησαν εις τιμωρίαν εναντίον των, έχαναν και αυτήν ακόμα την όρεξιν προς τροφήν. Εξ αντιθέτου όμως οι Ισραηλίται εστερηθήσαν επ' ολίγον διάστημα και επείνασαν, έφαγαν όμως κατόπιν θαυματουργικώς δοθείσαν εις αυτούς τροφήν.

Σοφ. Σολ. 16,4 έδει γάρ εκείνοις μέν απαραίτητον ένδειαν επελθείν τυραννούσι, τούτοις δε μόνον δειχθήναι πώς οι εχθροί αυτών εβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 16,4 Επρεπε κατά λόγον δικαιοσύνης να επέλθη αυτή η στέρησις εναντίον εκείνων, που είχαν τυραννήσει τον λαόν σου, εις δε τους ισραηλίτας να καταδειχθή δια του γεγονότος αυτού, πως οι εχθροί των εβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 16,5 Καί γάρ ότε αυτοίς δεινός επήλθε θηρίων θυμός δήγμασι τε σκολιών διεφθείροντο όφρων, ου μέχρι τέλους έμεινεν η οργή σου·

Σοφ. Σολ. 16,5 Διότι, και όταν επήλθον εναντίον των εξηρητισμένα φοβερά θηρία, δηλητηριώδη φίδια, και αυτοί εθανατώνοντο με τα δήγματα των ελισσομένων και συστρεφομένων αυτών όφρων, δεν παρέμεινεν η οργή σου μέχρι τέλους εναντίον αυτών.

Σοφ. Σολ. 16,6 εις νουθεσίαν δε προς ολίγον εταράχθησαν, σύμβουλον έχοντες σωτηρίας εις ανάμνησιν εντολής νόμου σου·

Σοφ. Σολ. 16,6 Συνεταράχθησαν οι Ισραηλίται επί ολίγον διάστημα, αλλά προς νουθεσίαν των, διότι έτσι απέκτησαν ένα σύμβολον, ένα σημείον σωτηρίας, δια να ενθυμούνται τας εντολάς του Νομου σου.

Σοφ. Σολ. 16,7 ο γάρ επιστραφείς ου διά το θεωρούμενον εσώζετο, αλλά διά σε τον πάντων σωτήρα.

Σοφ. Σολ. 16,7 Διότι εκείνος ο οποίος εστρέφετο και έβλεπε το σημείον τούτο, τον χάλκινον όφιν, εσώζετο οχι βέβαια κατά τρόπον μαγικών, από αυτό καθ' εαυτό του σύμβολον, αλλά από σε, ο οποίος είσαι ο σωτήρ όλων των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 16,8 και εν τούτω δε έπεισας τους εχθρούς ημών, ότι σύ εί ο ρυόμενος εκ παντός κακού·

Σοφ. Σολ. 16,8 Και με το γεγονός τούτο, όπως και με όλα τα προηγούμενα, έπεισες τους εχθρούς μας, ότι συ είσαι ο μόνος, που ελευθερώνεις και σώζεις από κάθε κακόν τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 16,9 ούς μέν γαρ ακριδών και μυιών απέκτεινε δήγματα, και ουχ ευρέθη ίαμα τή ψυχή αυτών, ότι άξιοι ήσαν υπό τοιούτων κολασθήναι·

Σοφ. Σολ. 16,9 Εκείνους, τους εχθρούς μας, τους εφόνευον τα δήγματα των ακρίδων και των μυιών και δεν ευρέθη καμμία θεραπεία εις περιφρούρησιν της ζωής των, διότι ήσαν άξιοι να τιμωρηθούν από τα σιχαμερά και επικίνδυνα έντομα.

Σοφ. Σολ. 16,10 τους δε υιούς σου ουδέ ιοβόλων δρακόντων ενίκησαν οδόντες, το έλεος γάρ σου αντιπαρήλθε και ίασατο αυτούς.

Σοφ. Σολ. 16,10 Τα τέκνα σου όμως, τους Ισραηλίτας, δεν τους κατενίκησαν και δεν τους εξωλόθρευσαν οι οδόντες των φαρμακερών εκείνων και μεγάλων όφρων, διότι το έλεός σου τους επεσκέφθη και τους εθεράπευσεν.

Σοφ. Σολ. 16,11 εις γάρ υπόμνησιν των λογίων σου ενεκεντρίζοντο και οξέως διεσώζοντο, ίνα μη εις βαθειάν εμπεισόντες λήθην απερίσπαστοι γένωνται της σής ευεργεσίας.

Σοφ. Σολ. 16,11 Η αιτία δε και ο σκοπός, που εδαγκώνοντο από τα φίδια και αμέσως εθεραπεύοντο, ήτο να ενθυμούνται τας εντολάς σου και να μη περιπέσουν εις λησμοσύνην των λόγων σου και αποκλεισθούν έτσι από τας ευεργεσίας σου.

Σοφ. Σολ. 16,12 και γάρ ουτε βοτάνη ουτε μάλαγμα εθεράπευσεν αυτούς, αλλά ο σός, Κύριε, λόγος ο πάντα ίώμενος.

Σοφ. Σολ. 16,12 Ούτε κανένα θεραπευτικόν χορτάρι ουτε κανένα κατάπλασμα δεν τους εθεράπευσε τότε, αλλά ο ιδικός σου παντοδύναμος λόγος, Κυριε, ο οποίος θεραπεύει τα πάντα.

Σοφ. Σολ. 16,13 σύ γάρ ζωής και θανάτου εξουσίαν έχεις και κατάγεις εις πύλας άδου και ανάγεις.

Σοφ. Σολ. 16,13 Διότι συ, Κυριε, έχεις την απόλυτον εξουσίαν της ζωής και του θανάτου και συ κατεβάζεις εις τας πύλας του άδου και ανεβάζεις από εκεί τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 16,14 άνθρωπος δε αποκτέννει μόν τή κακία αυτού, εξελθόν δε πνεύμα ουκ αναστρέφει ουδέ αναλύει ψυχήν παραληφθείσαν.

Σοφ. Σολ. 16,14 Ο άνθρωπος εν τη κακία αυτού φονεύει τον συνάνθρωπόν του. Η ψυχή δε, που εξέρχεται από τον φονευθέντα, δεν επιστρέφει. Ο φονεύσας δεν ημπορεί να απελευθερώση την ψυχήν, την οποίαν παρέλαβε πλέον ο άδης.

Σοφ. Σολ. 16,15 Τήν δε σήν χείρα φυγείν αδύνατόν εστιν.

Σοφ. Σολ. 16,15 Την ιδικήν σου όμως παντοδύναμον χείρα κανείς δεν ημπορεί να διαφύγη.

Σοφ. Σολ. 16,16 αρονούμενοι γάρ σε ειδέναι ασεβείς, εν ισχύί βραχιόνος σου εμαστιγώθησαν, ξένοις υετοίς και χαλάζαις και όμβροις διωκόμενοι απαραιτήτοις και πυρί καταναλισκόμενοι.

Σοφ. Σολ. 16,16 Οι ασεβείς, οι οποίοι ηρηθήσαν να σε γνωρίσουν και σε αναγνωρίσουν ως Θεόν των, ετιμωρήθησαν με την δύναμιν της παντοδυναμού δεξιός σου καταδιωκόμενοι από παράδοξα και ανερμήνευτα νερά, από χαλάζας και βροχάς, γινόμενοι παρανάλωμα και της φωτιάς.

Σοφ. Σολ. 16,17 το γάρ παραδοξότατον, εν τώ πάντα σβεννύντι ύδατι πλείον ενήργει το πύρ, υπέρμαχος γάρ ο κόσμος εστί δικαίων.

Σοφ. Σολ. 16,17 Και το εκτάκτως παράδοξον είναι, ότι μέσα στο νερό, όπου τα πάντα σβήνονται, η φωτιά έπαιρνε ακόμη μεγαλύτεραν δραστηριότητα, διότι πράγματι το σύμπαν μάχεται υπέρ των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 16,18 ποτέ μόν γάρ ημερούτο φλόξ, ίνα μη καταφλέξη τα επ ασεβείς απεσταλμένα ζώα, αλλ αυτοί βλέποντες ίδωσιν, ότι Θεού κρίσει ελαύνονται.

Σοφ. Σολ. 16,18 Μερικές φορές η φλόγα του πυρός ωλιγόστευε, δια να μη κατακαύση τα ζώα, που εστέλλοντο εις τιμωρίαν των ασεβών, και δια να τους κάμη να εννοήσουν από αυτό το θέαμα ότι η δικαιοσύνη του Θεού ήτο εκείνη, που τους κατεδίωκε και τους ετιμωρούσε.

Σοφ. Σολ. 16,19 ποτέ δε και μεταξύ ύδατος υπέρ την πυρός δύναμιν φλέγει, ίνα αδίκου γής γεννήματα διαφθείρη.

Σοφ. Σολ. 16,19 Άλλοτε όμως το πυρ μέσα στο νερό ήναπτε και εδυνάμωνεν ακόμη περισσότερον την φλόγα του, δια να καταστρέψη τα προϊόντα της αδίκου γης.

Σοφ. Σολ. 16,20 ανθών αγγέλων τροφήν εψώμισας τον λαόν σου και έτοιμον άρτον αυτοίς απ ουρανού έπεμψας ακοπιάτως πάσαν ηδονήν ισχύοντα και προς πάσαν αρμόνιον γεύσιν.

Σοφ. Σολ. 16,20 Ενώ λοιπόν, έτσι συ ο δικαίος Θεός ετιμωρούσες τους ειδωλολάτραις εχθρούς του λαού σου, εξ αντιθέτου επροσπάτευσες και έθρεψες τον λαόν σου με τροφήν αγγέλων, τους έστειλες δηλαδή έτοιμον άρτον από τον ουρανό, χωρίς αυτοί να κοπιάσουν. Άρτον ικανόν να τους δώση κάθε ευχαρίστησιν και κατάλληλον προς κάθε όρεξιν.

Σοφ. Σολ. 16,21 η μόν γάρ υπόστασίς σου την σήν γλυκύτητα προς τέκνα ενεφάνισε, τή δε τού προσφερομένου επιθυμία υπηρετών προς ό τις εβούλετο μετεκρινάτο.

Σοφ. Σολ. 16,21 Η ουσία και η ωραία γεύσις του παρουσίαζε και εμαρτυρούσε την ιδικήν σου γλυκύτητα προς τα τέκνα σου. η δε ικανότης του να προσαρμόζεται και να ανταποκρίνεται προς την όρεξιν εκείνου, ο οποίος τον έτρωγε, τον εκανε να μεταβάλλεται εις ο,τι ο καθένας επιθυμούσε.

Σοφ. Σολ. 16,22 χιών δε και κρύσταλλος υπέμεινε πύρ και ουκ ετήκετο, ίνα γνώσιν ότι τους των εχθρών καρπούς κατέφθειρε πύρ φλεγόμενον εν τή χαλάζη και εν τοίς υετοίς διαστράπτον.

Σοφ. Σολ. 16,22 Αυτό το μάννα, που έμοιαζε ωσάν χιόνι και κρύσταλλον, αντείχε εις την φωτιά και δεν έλυωνε, δια να μάθουν οι Ισραηλίται επάνω εις τα πράγματα, ότι η φωτιά κατέστρεψε μόνον των εχθρών τους καρπούς, έκαιεν ανάμεσα εις την χάλαζαν και απήστραπτεν εν μέσω των βροχών.

Σοφ. Σολ. 16,23 τούτο páλιν δ ίνα τραφώσι δικαιοι, και της ίδιας επιλελήσθαι δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 16,23 Ως προς δε το μάννα εφαινετο ότι το πυρ ελησμονούσε και έχανε την καυστικήν του δύναμιν. Τούτο δε, δια να τραφούν οι δικαιοι Ισραηλίται.

Σοφ. Σολ. 16,24 η γάρ κτίσις σοι τώ ποιήσαντι υπηρετούσα επιτείνεται εις κόλασιν κατά των αδικων και ανίεται εις ευεργεσίαν υπέρ των εις σε πεποιθότων.

Σοφ. Σολ. 16,24 Διότι η κτίσις, υπηρετούσα πάντοτε σε τον δημιουργόν της, άλλοτε αυξάνει τας δυνάμεις της, δια να τιμωρηθούν οι ασεβείς, και άλλοτε τας μειώνει, δια να ευεργετηθούν και ωφεληθούν εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν και υπακούουν εις σε.

Σοφ. Σολ. 16,25 διά τούτο και τότε εις πάντα μεταλλευομένη τή παντοτρόφω σου δωρεά υπηρετεί προς την των δεομένων θέλησιν,

Σοφ. Σολ. 16,25 Δια τούτο η φύσις μετεβάλλετο τότε και προσηρμόζετο σύμφωνα προς τας διαταγάς, που έδινεν η τους πάντας και τα πάντα διατρέφουσα χάρις σου, ώστε να εξυπηρετή αυτούς, που ευρίσκοντο εις διάφορους ανάγκας,

Σοφ. Σολ. 16,26 ίνα μάθωσιν οι υιοί σου, ούς ηγάπησας, Κύριε, ότι ουχ αι γενέσεις των καρπών τρέφουσιν άνθρωπον, αλλά

το ρημά σου τους σοί πιστεύοντας διατηρεί.

Σοφ. Σολ. 16,26 δια να μάθουν έτσι τα παιδιά σου, οι Ισραηλίται, τους οποίους ηγάπησες, Κυριε, ότι δεν τρέφει τον άνθρωπον η καρποφορία της γης, αλλά ο ιδικός σου λόγος συντηρεί εκείνους, που πιστεύουν και υπακούουν εις σε.

Σοφ. Σολ. 16,27 το γάρ υπό πυρός μη φθειρόμενον απλώς υπό βραχείας ακτίνας ηλίου θερμαίνόμενον ετήκετο,

Σοφ. Σολ. 16,27 Διότι το μάννα, το οποίον δεν κατεστρέφετο από την φωτιάν, εν τούτοις, όταν εθερμαίνεται μόνον από κάποιον ακτίνα του ηλίου επ' ολίγον χρόνον, διελύετο.

Σοφ. Σολ. 16,28 όπως γνωστόν ή ότι δει φθάνει τον ήλιον επ ευχαριστίαν σου και προς ανατολήν φωτός εντυγχάνει σοι.

Σοφ. Σολ. 16,28 Τούτο δε, δια να γνωρίσουν και μάθουν οι Ισραηλίται, να προφθάνουν την ανατολήν του ηλίου με ευχαριστίας των προς σε και να έρχωνται εις συνάντησιν και λατρείαν σου κατά την ανατολήν του φωτός.

Σοφ. Σολ. 16,29 αχαρίστου γάρ ελπίς ως χειμέριος πάχνη τακήσεται και ρυήσεται ως ύδωρ άχρηστον.

Σοφ. Σολ. 16,29 Διότι η ελπίς του αχαρίστου λυώνει ωσάν την χειμερινήν πάχνην, που θα την κτυπήση ο ήλιος, και διαρρέει και χάνεται σαν το άχρησιμοποίητον ύδωρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Σοφ. Σολ. 17,1 Μεγάλοι γάρ σου αι κρίσεις και δυσδιήγητοι διά τούτο απαίδευτοι ψυχαί επλανήθησαν.

Σοφ. Σολ. 17,1 Μεγάλοι Οντως και ανεξιχνίαστοι είναι, Κυριε, αι κρίσεις σου. Δια τούτο οι ακαλλιέργητοι κατά την ψυχήν επλανήθησαν σχετικώς με αυτάς και με σε.

Σοφ. Σολ. 17,2 υπειληφότες γάρ καταδυναστεύειν έθνος άγιον άνομοι, δέσμιοι σκότους και μακράς πεδήται νυκτός κατακλεισθέντες ορόφοις, φυγάδες της αιωνίου προνοίας έκειντο.

Σοφ. Σολ. 17,2 Οι παράνομοι δηλαδή άνθρωποι, οι Αιγύπτιοι, νομίσαντες ότι θα κατορθώσουν να καταδυναστεύσουν έθνος αγίων, έγιναν οι ίδιοι δέσμιοι του σκότους· φυλακισμένοι εις μακράν νύκτα, κατάκλειστοι κάτω από τας στέγας των οικιών των, εξόριστοι και εστερημένοι από την αιωνίαν σου πρόνοιαν.

Σοφ. Σολ. 17,3 λανθάνει γάρ νομίζοντες επί κρυφαιίς αμαρτήμασιν, αφεγγεί λήθης παρακαλύμματι εσκορπίσθησαν, θαμβούμενοι δεινώς και ινδάλμασιν εκταρασσόμενοι

Σοφ. Σολ. 17,3 Διότι, νομίζοντες ότι θα μείνουν άγνωστοι αυτοί και τα απόκρυφα αμαρτήματά των κάτω από το σκοτεινόν σκέπασμα της λήθης, διεσκορπίσθησαν εις διάφορα μέρη περιδεείς και κατάπληκτοι, τρομοκρατούμενοι από φαντάσματα.

Σοφ. Σολ. 17,4 ουδέ γάρ ο κατέχων αυτούς μυχός αφόβως διεφύλασεν, ήχοι δε καταράσσοντες αυτούς περιεκόμπουν, και φάσματα αμειδίτοις κατηφή προσώποις ενεφανίζετο.

Σοφ. Σολ. 17,4 Ούτε τα πλέον απόκρυφα και εσωτερικά καταφύγια των δεν τους εγλύτωσαν από τον φόδον των, διότι ήχοι τρομακτικοί αντηχούσαν ολόγυρά των και σκυθρωπά φαντάσματα με βλοσυρά πρόσωπα ενεφανίζοντο εις αυτούς.

Σοφ. Σολ. 17,5 και πυρός μέν ουδεμία βία κατίσχυε φωτίζειν, ούτε άστρων έκλαμπροι φλόγες καταναγάζειν υπέμενον την στυγνήν εκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,5 Καμμία δε δύναμις πυρός δεν ήτο ικανή να δώση κάποιο φως στο σκοτάδι εκείνο, ούτε αι λαμπραί ακτινοβολία των αστέρων είχαν την δύναμιν να φωτίσουν την τρομεράν εκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,6 διεφαίνετο δ αυτοίς μόνον αυτομάτη πυρά φόβου πλήρης, εκδειματούμενοι δε της μη θεωρουμένης εκείνης όψεως ηγούντο χείρω τα βλεπόμενα.

Σοφ. Σολ. 17,6 Ακαθόριστον δε κάποιο φως διεφαίνετο αναμεταξύ των, το οποίον ήναπτε μόνον του, γεμάτο όμως φόβον δι' αυτούς. Και οι άνθρωποι περιδεείς και τρομοκρατημένοι εκ του γεγονότος ότι δεν ηδύναντο να βλέπουν καθαρά τα γύρω των πρόσωπα, εξέλαμβαναν τα διάφορα αντικείμενα χειρότερα από ο,τι εις την πραγματικότητα ήσαν.

Σοφ. Σολ. 17,7 μαγικής δε εμπαιγμάτα κατέκειτο τέχνης, και της επί φρονήσει αλαζονείας έλεγχος εφύβριστος

Σοφ. Σολ. 17,7 Αι απάται δε της μαγικής τέχνης των Αιγυπτίων μάγων είχαν πέσει πλέον κάτω, ανίκανοι να αποτρέψουν το κακόν. Και η αλαζονεία των μάγων δια την σοφίαν των απεδείχθη γελοία.

Σοφ. Σολ. 17,8 οι γάρ υπισχνούμενοι δείματα και ταραχάς απελαύνειν ψυχής νοσούσης, ούτοι καταγέλαστον ευλάβειαν ενόσουν.

Σοφ. Σολ. 17,8 Διότι οι μάγοι, οι οποίοι ισχυρίζοντο και έδιδαν υποσχέσεις, ότι είναι εις θέσιν να διώξουν από την ασθενούσαν ψυχήν φόβους και ταραχάς, αυτοί οι ίδιοι ήσαν ασθενείς ψυχικώς κυριευμένοι από καταγέλαστον φόβον.

Σοφ. Σολ. 17,9 και γάρ ει μηδέν αυτούς ταραχάδες εφόβει, κνωδάλων παρόδοις και ερπετών συριγμούς εκσεσοβημένοι, διώλλυντο έντρομοι και τον μηθαμόθεν φευκτόν αέρα προσιδείν αρνούμενοι.

Σοφ. Σολ. 17,9 Διότι και εάν ακόμη κανένα συγκλονιστικόν φάντασμα δεν υπήρχε, δια να φοβηθούν, ήσαν όμως περιδεείς, επερνούσαν ενώπιόν των σιχαμερά ζωύφια και ερπετά συρίζοντα και απέθνησκαν από τον τρόμον των αρνούμενοι ένεκα του φόβου των να αντικρύσουν και αυτόν τον σκοτεινόν αέρα της τριημέρου νυκτός, την οποίαν κατ' ουδένα τρόπον άλλωστε ημπορούσαν να αποφύγουν.

Σοφ. Σολ. 17,10 δειλόν γάρ ιδίως πονηρία μαρτυρεί καταδικαζομένη, αεί δε προσείληφε τα χαλεπά συνεχομένη τή συνειδήσει

Σοφ. Σολ. 17,10 Διότι η κακότης και η ενοχή, όταν ελεγχθή και φανερωθή, κάμνει τον άνθρωπον δειλόν και περιδεή, καταπιεζομένη δε από τους ελέγχους της συνειδήσεως κάμνει χειρότερα τα υπάρχοντα κακά.

Σοφ. Σολ. 17,11 ουθέν γάρ εστι φόβος ει μη προδοσία των από λογισμού βοηθημάτων.

Σοφ. Σολ. 17,11 Διότι ο φόβος δεν είναι τίποτε άλλο, ειμή μία κατάστασις, κατά την οποίαν μας εγκαταλείπει και αυτή η βοήθεια της διανοίας μας.

Σοφ. Σολ. 17,12 ένδοθεν δε ούσα ήττων η προσδοκία, πλείονα λογίζεται την άγνοιαν της παρεχούσης την βάσανον αιτίας.

Σοφ. Σολ. 17,12 Όταν δε μειωθή μέσα μας η ελπίς, τότε ο φόβος εξ αιτίας της αγνοίας μας μας κάνει να θεωρούμεν χειρότερα τα κακά, παρ' όσον εις την πραγματικότητα είναι.

Σοφ. Σολ. 17,13 οι δε την αδύνατον όντως νύκτα και εξ αδυνάτου άδου μυχών επελθούσαν, τον αυτόν ύπνον κοιμώμενοι,

Σοφ. Σολ. 17,13 Οι Αιγύπτιοι δε κατά την ακατανίκητον και τα πάντα καταβαλούσαν εκείνην τριήμερον νύκτα, η οποία από τα έγκατα του αδυσώπητου άδου προήλθεν, περιπεσόντες εις ένα όμοιον με εκείνην σκοτεινόν τεταραγμένον ύπνον,

Σοφ. Σολ. 17,14 τα μέν τέρασιν ηλαύνοντο φαντασμάτων, τα δε της ψυχής παρελύοντο προδοσία· αιφνίδιος γάρ αυτοίς και

απροσδόκητος φόβος επήλθεν.

Σοφ. Σολ. 17,14 άλλοι μεν από αυτούς κατεδιώκοντο από φοβερά φαντάσματα, ενώ άλλοι είχαν παραλύσει από την ατονία της ψυχής των, από έλλειψιν ηθικού σθένους. Διότι αιφνίδιος και απροσδόκητος φόβος επήλθεν εναντίον των και τους κατεκυρίευσε.

Σοφ. Σολ. 17,15 είθ ούτως, ός δήποτ ούν ήν εκεί καταπίπτων, εφρουρείτο εις την ασίδηρον ειρκτήν κατακλεισθείς·

Σοφ. Σολ. 17,15 Έτσι εις αυτήν την κατάσταση των οποιοσδήποτε από αυτούς κατέπιπτεν εκεί εις την γην, ήτο ως εάν είχε κλεισθή εις μίαν φυλακήν χωρίς εξωτερικά σίδηρα. Τον παρέλυε και τον έκαμνεν ακίνητον ο φόβος.

Σοφ. Σολ. 17,16 εί τε γάρ γεωργός ήν τις ή ποιμήν ή των κατ ερη μίαν εργάτης μόχθων, προληφθείς την δυσάλυκτον έμενεν ανάγκην,

Σοφ. Σολ. 17,16 Εάν κανείς ήτο γεωργός η βοσκός η εργάτης μακράν των πόλεων, μόλις κατελήφθη από το τριήμερον αυτό σκότος, έμενε κατ' ανάγκην εκεί, όπου ευρίσκετο.

Σοφ. Σολ. 17,17 μια γάρ αλύσει σκότους πάντες εδέθησαν· είτε πνεύμα συρίζον ή περι άμφιλαφείς κλάδους ορνέων ήχος ευμελής ή ρυθμός ύδατος πορευομένου βία ή κτύπος απηνης καταρριπτομένων πετρών,

Σοφ. Σολ. 17,17 Διότι όλοι, όπου και αν είχαν ευρεθή, είχαν δεθή με την ιδίαν αλυσίδα του σκότους. Ο άνεμος, ο οποίος εσύριζε, το αρμονικόν λάλημα των πτηνών στους πλουσίους κλάδους των δένδρων, η βοή του ύδατος που έρρεε με ορμήν, η οι τρομεροί κτύποι των καταρριπτομένων βράχων,

Σοφ. Σολ. 17,18 ή σκιρτώντων ζώνων δρόμος αθεώρητος ή ωρουμένων απηνεστάτων θηρίων φωνή ή αντανακλωμένη εκ κοιλοτάτων ορέων ηχώ, παρέλυνε αυτούς εκφοβούντα.

Σοφ. Σολ. 17,18 η η αόρατος αλλά θορυβώδης πορεία των ζώνων που επηδούσαν, η αι φωναί τρομερών και ωρουμένων αγρίων θηρίων η ο αντίλαλος που αντηχούσεν εις τας κοιλάδας των ορέων, όλα αυτά τους ετρόμαζαν και τους παρέλυαν.

Σοφ. Σολ. 17,19 όλος γάρ ο κόσμος λαμπρώ καταλάμπετο φωτί και ανεμποδίστοις συνείχετο έργοις·

Σοφ. Σολ. 17,19 Και ταύτα, όταν όλος ο άλλος κόσμος κατελαμπρύνετο από το λαμπρότατον φως και οι άνθρωποι ησχολούντο ανεμπόδιστα με τα έργα των.

Σοφ. Σολ. 17,20 μόνοις δε εκείνοις επετέτατο βαρεία νύξ, εικών τού μέλλοντος αυτούς διαδέχεσθαι σκότους, εαυτοίς δε ήσαν βαρύτεροι σκότους.

Σοφ. Σολ. 17,20 Μονον δε στους Αιγυπτίους είχαν επικρατήσει και επιταθή βαρεία νύκτα, εικών του σκότους, το οποίον τους επεφυλάσσετο. Αλλά πιο πολύ και από το τριήμερον σκοτάδι είχαν καταβαρυνθή οι Αιγύπτιοι από την εσωτερικήν των ψυχικήν αγωνίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Σοφ. Σολ. 18,1 Τοίς δε οσίοις σου μέγιστον ήν φώς· ών φωνήν μέν ακούντες, μορφήν δε ουχ ορώντες, ότι μέν ου κακείνοι επεπόνθεισαν, εμακάριζον,

Σοφ. Σολ. 18,1 Όμως στους εκλεκτούς σου, Κυριε, εις τους Ισραηλίτας, υπήρχε πλουσιώτατον το φως. Οι Αιγύπτιοι ήκουαν τας φωνάς των Ισραηλιτών, χωρίς όμως να βλέπουν τα πρόσωπά των, και τους εμακάριζαν, διότι δεν υπέφεραν από τας συμφοράς, από τας οποίας αυτοί έπασχον.

Σοφ. Σολ. 18,2 ότι δε ου βλάπτουσι προηδικημένοι, ηυχαιρίστων και τού διενεχθήναι χάριν εδέοντο.

Σοφ. Σολ. 18,2 Κατά βάθος δε οι Αιγύπτιοι τους ευγνωμονούσαν, διότι οι Ισραηλίται, αν και προηγουμένως είχαν αδικηθή, δεν εσκεφθήσαν να τους βλάψουν. Τους παρακαλούσαν δε οι Αιγύπτιοι να τους συγχωρήσουν δια την προηγουμένην εχθρικήν συμπεριφοράν απέναντί των.

Σοφ. Σολ. 18,3 ανθ ών τυριφλεγή στύλον, οδηγόν μέν αγνώστου οδοιπορίας, ήλιον δε αβλαβή φιλοτίμου ξενιτείας παρέσχες.

Σοφ. Σολ. 18,3 Αντί δε, Κυριε, του τριημέρου σκότους, που έστειλες κατά των Αιγυπτίων, εδωκες στους Ισραηλίτας ένα στύλον πυρός να τους οδηγή στον άγνωστον δρόμον των και ήλιον καθόλου ενοχλητικόν κατά το διάστημα της ενδόξου δια μέσου αγνώστου ερήμου πορείας των.

Σοφ. Σολ. 18,4 άξιοι μέν γάρ εκείνοι στερηθήναι φωτός και φυλακισθήναι εν σκότει, οι κατακλείστους φυλάξαντες τους υιούς σου, δι ών ήμελλε το άφθαρτον νόμου φώς τώ αιώνι διδοσθαι.

Σοφ. Σολ. 18,4 Και οι μεν Αιγύπτιοι εκείνοι ήσαν άξιοι να στερηθούν από το φως και να φυλακισθούν μέσα στο σκοτάδι· αυτοί οι οποίοι εκράτησαν κατάκλειστα τα παιδιά σου, δια των οποίων επρόκειτο να μεταδοθή εις όλον τον κόσμον το αιώνιον φως του Νομου σου.

Σοφ. Σολ. 18,5 Βουλευσαμένουσ δ αυτούς τα των οσίων αποκτείναι νήπια και ενός εκτεθέντος τέκνου και σωθέντος, εις έλεγχον το αυτών αφείλω πλήθος τέκνων και ομοθυμαδόν απώλεσας εν ύδατι σφοδρώ.

Σοφ. Σολ. 18,5 Επειδή δε εκείνοι απεφάσισαν και εφόνευαν τα γεννώμενα άρρενα παιδιά των ευσεβών Ισραηλιτών, ένα δε μόνον από αυτά εξετέθη και εσωθή από τον θάνατον, προς τιμωρίαν των εξησφάλισες πλήθος τέκνων των, και όλους αυτούς μαζί κατεπόντισες στους όγκους των υδάτων της Ερυθράς θαλάσσης.

Σοφ. Σολ. 18,6 εκείνη η νύξ προεγνώσθη πατράσιν ημών, ίνα ασφαλώς ειδοτές οίς επίστευσαν όρκους επευθυμήσωσι.

Σοφ. Σολ. 18,6 Η τρομερά δε εκείνη νύκτα του θανάτου των Αιγυπτίων πρωτοτόκων προανηγγέλη στους πατέρας μας, δια να έχουν αυτοί θάρρος και ευθυμίαν, γνωρίζοντες καλώς εις ποίας σπουδαιοτάτας ενόρκους υποσχέσσωτου Θεού είχαν πιστεύσει.

Σοφ. Σολ. 18,7 προσεδέχθη δε υπό λαού σου σωτηρία μέν δικαίων, εχθρών δε απώλεια·

Σοφ. Σολ. 18,7 Έτσι δε κατά την νύκτα εκείνην περιμένεν ο λαός σου και ειδε αφ' ενός μεν την σωτηρίαν των δικαίων, αφ' ετέρου δε την απώλειαν των εχθρών σου.

Σοφ. Σολ. 18,8 ώ γάρ ετιμωρήσω τους υπεναντίους, τούτο ημάς προσκαλεσάμενος εδόξασας.

Σοφ. Σολ. 18,8 Δια του μέσου δε εκείνου, του ύδατος, με το οποίον ετιμώρησες τους εχθρούς, με το αυτό νερό μας εκάλεσες κοντά σου και μας εσκάπασες με δόξαν.

Σοφ. Σολ. 18,9 κρυφή γάρ εθυσίαζον όσοι παίδες αγαθών και τον της θειότητος νόμον εν ομοιοία διέθεντο των αυτών ομοίως και αγαθών και κινδύνων μεταλήψεσθαι τους αγίους, πατέρων ήδη προαναμέλλοντες αίνους.

Σοφ. Σολ. 18,9 Κρυφίως από τους Αιγυπτίους οι ευσεβείς, τέκνα ευσεβών γονέων, προσέφεραν εις σε θυσίαν τον πασχάλιον

αμόν, και με πλήρη ομοφωνία και συγκατάθεσιν εδέχθησαν την θείαν εντολήν, να μετέχουν όλοι οι άγιοι αυτοί Ισραηλίται στους κοινούς κινδύνους και εις τα κοινά αγαθά ψάλλοντες εκ των προτέρων, με βεβαιότητα δια την σωτηρίαν των, τους ύμνους των Πατέρων.

Σοφ. Σολ. 18,10 αντήχει δ ασύμφωνος εχθρών βοή, και οικτρά διεφέρετο θρηνουμένων παιδων·

Σοφ. Σολ. 18,10 Και καθ' ον χρόνον αυτοί υμνολογούσαν τον Θεόν, αντηχούσαν εξ αντιθέτου αι παράφωνοι κραυγαί και η βοή των Αιγυπτίων, πανάθλιος δε και φρικτός διεχύνετο ο θρήνος δια τα θανατωθέντα πρωτότοκά των.

Σοφ. Σολ. 18,11 ομοία δε δικη δούλος άμα δεσπότη κολασθείς και δημότης βασιλεί τα αυτά πάσχων,

Σοφ. Σολ. 18,11 Με την αυτήν ποινήν ετιμωρήθη τότε και ο δούλος και ο κύριος τα ίδια έπαθε και ο άνθρωπος του λαού και ο βασιλεύς.

Σοφ. Σολ. 18,12 ομοθυμαδόν δε πάντες εν ενί ονόματι θανάτου νεκρούς είχαν αναριθμήτους· ουδέ γάρ προς το θάψαι οι ζώντες ήσαν ικανοί, επει προς μίαν ροπήν η εντιμοτέρα γένεσις αυτών διέφθαρτο.

Σοφ. Σολ. 18,12 Όλοι μαζί με το αυτό είδος του θανάτου είχαν αναριθμήτους νεκρούς. Δεν επαρκούσαν δε οι ζώντες να θάψουν τους νεκρούς, διότι εις μίαν και μόνην στιγμήν είχε καταστροφή η εκλεκτή γενεά των πρωτοτόκων των.

Σοφ. Σολ. 18,13 πάντα γάρ απιστούντες διά τας φαρμακείας επί τώ των πρωτοτόκων ολέθρω, ωμολόγησαν Θεού υιόν λαόν είναι.

Σοφ. Σολ. 18,13 Οι Αιγύπτιοι μετά τον θάνατον των πρωτοτόκων των, απαρηθέντες πλέον την πίστιν εις τας μαγείας των μάγων ωμολόγησαν, ότι οι Ισραηλίται είναι υιοί του Θεού.

Σοφ. Σολ. 18,14 ησύχου γάρ σιγής περιεχούσης τα πάντα και νυκτός εν ιδίω τάχει μεσαζούσης,

Σοφ. Σολ. 18,14 Ενώ δε άπόλυτος σιγή εσκέπαζε τα πάντα και η νύκτα εν τη ταχεία πορεία του χρόνου ευρίσκετο στο μέσον, στο μεσονύκτιον,

Σοφ. Σολ. 18,15 ο παντοδύναμός σου λόγος απ ουρανών εκ θρόνων βασιλειών άπότομος πολεμιστής εις μέσον της ολεθρίας ήλατο γής,

Σοφ. Σολ. 18,15 αίφνης ο παντοδύναμος λόγος σου επήδησεν από τους ουρανούς και από τους βασιλικούς σου θρόνους, ωσάν άγριος πολεμιστής, στο μέσον της προοριζομένης προς όλεθρον χώρας.

Σοφ. Σολ. 18,16 ξίφος οξύ την ανυπόκριτον επιταγήν σου φέρων, και στάς επλήρωσε τα πάντα θανάτου· και ουρανού μέν ήπτετο, βεβήκει δ επί γής.

Σοφ. Σολ. 18,16 Κρατών δε ωσάν ακονισμένον οξύ ξίφος την αμετάκλητον διαταγήν σου, εστάθη όρθιος και εγέμισε τα πάντα με τον θάνατον. Γιγας ακατανίκητος ήγγιζε μεν τον ουρανόν, επατούσε δε επάνω εις την γην.

Σοφ. Σολ. 18,17 τότε παραχρήμα φαντασίοι μέν ονειρων δεινώς εξετάραξαν αυτούς, φόβοι δε επέστησαν αδόκητοι,

Σοφ. Σολ. 18,17 Ενώ δε εκείνοι εκοιμώντο, φαντάσματα ονειρων τους ετάραξαν κατά τρόπον φοβερόν, αναπάντεχοι δε φόβοι έπεσαν επάνω των και τους εκυρίευσαν.

Σοφ. Σολ. 18,18 και άλλος αλλαγή ριφείς ημίθνητος δι ήν έθνησκεν αιτίαν ενεφάνιζεν·

Σοφ. Σολ. 18,18 Άλλος δε εδώ και άλλος εκεί έπιπτεν ημιθνής και με την τραγικήν του κατάστασιν εμαρτυρούσε την αιτίαν, δια την οποίαν απέθνησκε.

Σοφ. Σολ. 18,19 οι γάρ όνειροι θορυβήσαντες αυτούς τούτο προεμήνυσαν, ίνα μη αγνοούντες δι ό κακώς πάσχουσι απόλωνται.

Σοφ. Σολ. 18,19 Διότι τα τρομερά όνειρα, που τους είχαν καταταράξει, αυτά το ανήγγειλαν· την αιτίαν δηλαδή του θανατικού, ώστε να μη αποθάνουν, χωρίς να γνωρίζουν, δια ποίαν αιτίαν είχαν κτυπηθή τόσοσν σκληρώς.

Σοφ. Σολ. 18,20 Ήφατο δε και δικαίων πείρα θανάτου, και θραύσις εν ερήμω εγένετο πλήθους. αλλ ουκ επί πολύ έμεινεν η οργή·

Σοφ. Σολ. 18,20 Βεβαίως η πικρά δοκιμασία του θανάτου ήγγισε και τους δικαίους. Θραύσις πολυαριθμων Ισραηλιτών έγινεν εκεί εις την έρημον. Αλλά δεν διήρκεσεν επί πολύ η οργή η ιδική σου.

Σοφ. Σολ. 18,21 σπεύσας γάρ ανήρ άμεμπτος προεμάχησε το της ίδιας λειτουργίας όπλον, προσευχήν και θυμιάματος εξιλασμόν κομίσας, αντέστη τώ θυμώ και πέρας επέθηκε τή συμφορά, δεικνύς ότι σός εστι θεράπων.

Σοφ. Σολ. 18,21 Διότι ένας ανήρ άμεμπτος, σπυδων εις σωτηρίαν των Ισραηλιτών, έλαβεν όπλον από την ιδικήν σου υπηρεσίαν, ηγωνίσθη υπέρ των Ισραηλιτών και προσέφερε προς εξιλέωσίν των προσευχήν και θυμίαμα. Κατ' αυτόν τον τρόπον αντεστάθη εις την θείαν οργήν και έθεσε τέρμα εις την συμφοράν του λαού. Εδειξε δε ετσι εις όλους, ότι είναι ιδικός σου υπηρέτης.

Σοφ. Σολ. 18,22 ενίκησε δε τον όχλον ουκ ισχύϊ τού σώματος, ουχ όπλων ενεργεία, αλλά λόγω τον κολάζοντα υπέταξεν, όρκους πατέρων και διαθήκας υπομνήσας.

Σοφ. Σολ. 18,22 Αυτός δε κατενίκησε την αναταραχήν του όχλου οχι με την σωματικήν του δύναμιν ούτε με την χρήσιν των όπλων· αλλά με την δύναμιν της προσευχής του εξημερίωσε τον τιμωρόν Θεόν υπενθυμίσας εις αυτόν τους όρκους και τας διαθήκας, που είχε κάμει με τους προγόνους των.

Σοφ. Σολ. 18,23 σωρηδόν γάρ ήδη πεπτωκότων επ αλλήλων νεκρών, μεταξύ στάς, ανέκοψε την οργήν και διέσχισε την προς τους ζώντας οδόν.

Σοφ. Σολ. 18,23 Ενώ δηλαδή οι νεκροί έπιπταν σωρηδόν ο ένας επάνω στον άλλον, παρενετέθη αυτός όρθιος και έφραξε στον εξολοθρευτήν άγγελον τον δρόμον του προς τους ζωντανούς.

Σοφ. Σολ. 18,24 επί γάρ ποδήρους ενδύματος ήν όλος ο κόσμος, και πατέρων δόξαι επί τετραστίχου λίθου γλυφής, και μεγαλωσύνη σου επί διαδήματος κεφαλής αυτού.

Σοφ. Σολ. 18,24 Επάνω στον ποδήρη χιτώνα του υπήρχεν όλος ο στολισμός. Τα δε ένδοξα ονόματα των Πατέρων ήσαν χαραγμένα επάνω εις πολυτίμους λίθους, τακτοποιημένους εις τέσσαρας στίχους. Και το μεγαλείον σου έλαμπεν επάνω στο διάδημα της κεφαλής του.

Σοφ. Σολ. 18,25 τούτοις είξεν ο ολοθρεύων, ταύτα δε εφοβήθησαν· ήν γάρ μόνη η πείρα της οργής ικανή.

Σοφ. Σολ. 18,25 Εμπρός εις τα ιερά αυτά διάσημα υπεχώρησεν ο εξολοθρευτής άγγελος. Αυτά του ενέπνευσαν φόβον.

Άλλωστε η δοκιμασία, την οποίαν έστειλεν η δικαία θεία οργή σου, ήτο πλέον αρκετή δια τους Ισραηλίτας.

Σοφ. Σολ. 19,1 Τοίς δε ασεβέσι μέχρι τέλους ανελεήμων θυμός επέστη· προήδει γάρ αυτών και τα μέλλοντα,
Σοφ. Σολ. 19,1 Εἰς τους ασεβεῖς ὁμως Αἰγυπτίους εἶχεν επιπέσει ανελέητος και ανυποχώρητος ο δίκαιος θυμός του. Διότι ο Κυριος προέβλεπε και τα μέλλοντα κακά, που αυτοί θα διέπραττον.

Σοφ. Σολ. 19,2 ὅτι αυτοί επιτρέψαντες τού απιναίαι και μετά σπουδῆς προπέψαντες αυτούς, διώξουσι μεταμεληθέντες.
Σοφ. Σολ. 19,2 Διότι αυτοί, αν και επέτρεψαν στους Ισραηλίτας να αναχωρήσουν, και μετά σπουδῆς μάλιστα τους προέπεμψαν, εν τούτοις μεταμεληθέντες δια την αναχώρησιν αυτών τους κατεδίωξαν.

Σοφ. Σολ. 19,3 ἔτι γάρ εν χερσίν ἔχοντες τα πένθη και προσοδυρόμενοι τάφοις νεκρών, ἕτερον επεσπασαντο λογισμὸν ανοίας και οὐς ικετεύοντες εξέβαλον, τούτους ως φυγάδες εδίακον.
Σοφ. Σολ. 19,3 Και ενώ ακόμη ἦσαν ενώπιόν των πρόσφατα τα πένθη δια τον θάνατον των πρωτοτόκων των και ωδύροντο κοντά στους τάφους των ιδικών των, επενόησαν και απεδέχθησαν μίαν ανόητον και τρελλήν σκέψιν, και ἤρχισαν να καταδιώκουν ως δραπέτας εκείνους, τους οποίους οι ίδιοι με ικεσίας και παρακλήστους εἶχαν προ ολίγου παρακαλέσει να φύγουν.

Σοφ. Σολ. 19,4 εἴλκε γάρ αυτούς η αξία επί τούτο το πέρας ανάγκη και των συμβεβηκότων αμνησιῶν ενέβαλεν, ἵνα την λείπουσαν ταῖς βασάνοις προαναπληρώσωσι κόλασιν,
Σοφ. Σολ. 19,4 Σαν κάποια δικαία και αναπόφευκτος απόφασις τους ἔσυρε εις αυτήν την ακρότητα και τους ενέβαλε αμνησιῶν των παρελθόντων γεγονότων. Τούτο δε, δια να ολοκληρωθῆ η τιμωρία των και να μη μείνουν ατελή τα βάσανά των.

Σοφ. Σολ. 19,5 και ο μὲν λαός σου παράδοξον οδοιορῶν περάσει, εκείνοι δε ξένον εύρωσι θάνατον.
Σοφ. Σολ. 19,5 Και καθ' ον χρόνον ο λαός σου εβάδιζε την παράδοξον πορείαν δια μέσου της θαλάσσης, εκείνοι εύρισκαν τον φοβερόν εκεί θάνατον.

Σοφ. Σολ. 19,6 ὅλη γάρ η κτίσις εν ιδίῳ γένει πάλιν άνωθεν διευτυπούτο υπηρετούσα ταῖς σαις επιταγαῖς. ἵνα οι σοί παῖδες φυλαχθῶσιν αβλαβεῖς.
Σοφ. Σολ. 19,6 ὅλη γάρ, δια να διαφυλαχθῶσιν αβλαβῆ τα τέκνα σου από κάθε κακόν, ὅλη η κτίσις υπακούουσα και υπηρετούσα τας ιδικάς σου διαταγάς ανεμορφούτο πάλιν και επανήρχετο εις την ιδίαν της φύσιν.

Σοφ. Σολ. 19,7 η την παρεμβολήν σκιάζουσα νεφέλη, εκ δε προϋφεστῶτος ὕδατος ξηρᾶς ανάδυσις γῆς εθεωρήθη, ἐξ ερυθρᾶς θαλάσσης οδός ανεμπόδιτος και χλοηφόρον πεδῖον εκ κλυδωνος βιαίου·
Σοφ. Σολ. 19,7 Ἐτσι παρουσιάσθη η νεφέλη, η οποία ἔρριπτε την δροσεράν σκιάν της επί των Ισραηλιτών. Παρουσιάσθη γη στεγνή και ξηρά εκεί, οπου προηγουμένως υπήρχε το ὕδωρ και μέσα εις την Ερυθράν Θαλασσαν ηνοιχθη ελεύθερος δρόμος. Και τα συνταρασσόμενα από τας καταιγίδας κύματα μετεβλήθησαν εις πεδιάδα γεμάτην χλόην.

Σοφ. Σολ. 19,8 δι οὐ πανεθνί διήλθον οι τῆ σῆ σκεπαζόμενοι χειρῖ, θεωρήσαντες θαυμαστά τέρατα.
Σοφ. Σολ. 19,8 Δια μέσου δε αυτής της δίοδου επέρασαν ὅλοι οι Ισραηλίται, υπό την προστασίαν της ιδικῆς σου παντοδυναμίου δεξιᾶς βλέποντες τα καταπληκτικὰ αυτά σημεία.

Σοφ. Σολ. 19,9 ὡς γάρ ἵπποι ενεμήθησαν και ως αμνοί διεσκήρθησαν αινοῦντές σε, Κύριε, τον ρυόμενον αυτούς.
Σοφ. Σολ. 19,9 Ἐπειτα από τα μεγάλα αυτά θαύματα οι Ισραηλίται, ωσάν ἵπποι και πρόβατα που βόσκουν και σκιρτοῦν, ἔτσι εσκίρτησαν από την χαράν των και εδοξολόγησαν σε, τον Κυριον των, ο οποίος τους εγλύτωσε από τους κινδύνους.

Σοφ. Σολ. 19,10 ἐμὲμνηντο γάρ ἔτι των εν τῆ παροιμία αυτών, πῶς αντί μὲν γενέσεως ζῶων ἐξήγαγεν η γη σκνίπα, αντί δε ενύδρων ἐξηρεύετο ο ποταμός πλήθος βατράχων.
Σοφ. Σολ. 19,10 Διότι ενεθυμούντο ζωηρώς, τι εἶχε γίνει εις την ξένην αυτήν χώραν των Αιγυπτίων, όπου ως παροικοι αυτοί ἔμεναν· ὅτι δηλαδή αντί των άλλων ζῶων η γη παρήγαγε σκνίπας και ο Νείλος ποταμός αντί των ιχθύων ἐξέρασε προς την γην πλήθος βατράχων.

Σοφ. Σολ. 19,11 ἐφ' υστέρῳ δε εἶδον και νέαν γένεσιν ορνέων, ὅτι επιθυμία προαχθέντες ητήσαντο ἐδέσματα τρυφῆς·
Σοφ. Σολ. 19,11 Βραδύτερον δε οι Ισραηλίται, όταν επιέζοντο από την πείναν και ἐζήτησαν καλήν τροφήν από τον Θεόν, εἶδαν ένα νέον τρόπον γενέσεως πτηνών.

Σοφ. Σολ. 19,12 εἰς γάρ παραμυθίαν ανέβη αυτοῖς από θαλάσσης ορτυγομήτρα.
Σοφ. Σολ. 19,12 Προς παρηγορίαν και διατροφήν των εἶδαν να αναβαίνουν από τας νοτίους περιοχὰς ορτυκία.

Σοφ. Σολ. 19,13 και αι τιμωρίαῖς τοῖς αμαρτωλοῖς ἐπήλθον ουκ άνευ των προγεγονότων τεκμηριῶν τῆ βία των κεραυνών· δικαίως γάρ ἔπασχον ταῖς ἰδίαις αυτών πονηρίαις, και γάρ χαλεπωτέρων μισοξενίαν επετήδευσαν.
Σοφ. Σολ. 19,13 Ἐναντίον δε των ασεβῶν ἐπήρχοντο τιμωρίαῖς, αφού προηγούντο απ' αυτὰς ενδεικτικὰ φαινόμενα, δηλαδή τρομεραῖ αστραπαῖ και κεραυνοί. Δικαίως δε αυτοῖ ἐτιμωροῦντο ἐξ αιτίας των κακιῶν των, αλλά και διότι εἶχαν εκθρῆψει και δείξει το πλέον σκληρόν μῖσος εναντίον των ξένων.

Σοφ. Σολ. 19,14 οι μὲν γάρ τους αγνοούντας ουκ ἐδέχοντο παρόντας, οὔτοι δε ευεργέτας ξένους εδουλοῦντο.
Σοφ. Σολ. 19,14 Οι Σοδομίται δεν ἐδέχθησαν ανθρωπους που δεν εγνώριζαν, όταν αυτοῖ παρουσιάσθησαν ενώπιόν των, τους δύο δηλαδή ἀγγέλους. Οι δε Αἰγύπτιοι τους ξένους, δηλαδή τους Ισραηλίτας, οι οποίοι τους εἶχαν ευεργετήσει, τους ἔκαμαν δούλους των.

Σοφ. Σολ. 19,15 και ου μόνον, ἀλλ ἡ τις επισκοπή ἔσται αυτών, ἐπεὶ απεχθῶς προσεδέχοντο τους αλλοτρίους·
Σοφ. Σολ. 19,15 Και όχι μόνον τούτο. Οι Σοδομίται ἐτιμωρήθησαν, διότι ευθύς ἐξ αρχῆς ἐφέρθησαν ἀχθρικῶς προς τους ξένους.

Σοφ. Σολ. 19,16 οι δε μετά εορτασμάτων εἰσδεξάμενοι τους ἤδη των αυτών μετεσχηκότας δικαίων, δεινοῖς ἐκάκωσαν πόνοις.
Σοφ. Σολ. 19,16 Οι Αἰγύπτιοι ὁμως εἶχαν υποδεχθῆ απ' αρχῆς τους Ισραηλίτας με εορτάς. Ἐπειτα ὁμως, όταν οι Ισραηλίται ἀπελάμβαναν τα αυτά δικαιώματα με εκείνους, τους εβασάνισαν με βαρείας καταθλιπτικᾶς ἐργασίας.

Σοφ. Σολ. 19,17 ἐπλήγησαν δε και αορασία, ὡσπερ εκείνοι ἐπὶ ταῖς τού δικαίου θύραις, ὅτε ἀχανεῖ περιβληθέντες σκοῦται, ἕκαστος των αυτού θυρῶν την δίοδον ἐζήτει.
Σοφ. Σολ. 19,17 Ὅπως δε οι Σοδομίται εκείνοι ἐτιμωρήθησαν με τύφλωσιν ἐμπρός εις την θύραν του δικαίου Λωτ, ἔτσι και οι Αἰγύπτιοι ἐτιμωρήθησαν, όταν ευρέθησαν μέσα στο βαθύ σκοτάδι, και ο καθένας από αυτούς ἐζητούσε ψηλαφητὰ να εύρη την εἰσοδον της θύρας του.

Σοφ. Σολ. 19,18 δι εαυτῶν γάρ τα στοιχεῖα μεθαρμοζόμενα, ὡσπερ εν ψαλτηρίῳ φθόγγοι τού ρυθμού το ὄνομα

διαλλάσσοι, πάντοτε μένοντα ήχω, όπερ εστίν εικάσαι εκ της των γεγονότων όψεως ακριβώς.

Σοφ. Σολ. 19,18 Τα στοιχία της φύσεως προσαρμόζονται μεταξύ των διαφοροτρόπως υπό του Θεού. όπως από τον μουσικόν οι τόνοι του ψαλτηρίου, ώστε να μεταβάλλουν τον τύπον της μελωδίας, ενώ οι ήχοι καθ' εαυτούς μένουν αμετάβλητοι. Αυτό ημπορεί ο καθένας να το συμπεράνη και να το διαπιστώση ακριβώς από την θεώρησιν των γεγονότων της εποχής εκείνης.

Σοφ. Σολ. 19,19 χερσαία γάρ εις ένυδρα μετεβάλλετο, και νηκτά μετέβαινεν επί γής·

Σοφ. Σολ. 19,19 Ζώα της ξηράς μετεβάλλοντο εις υδρόβια και υδρόβια εξήρχοντο εις την ξηράν γην.

Σοφ. Σολ. 19,20 πύρ ισχυεν εν ύδατι της ίδιας δυνάμεως, και ύδωρ της σβεστικής δυνάμεως επελανθάνετο·

Σοφ. Σολ. 19,20 Το πυρ διατηρούσε την δύναμίν του μέσα στο νερό και το νερο έχανε την δύναμιν της κατασβέσεως του πυρός.

Σοφ. Σολ. 19,21 φλόγες ανάπαλιν ευφθάρτων ζώων ουκ εμάραναν σάρκας εμπειριπατούντων, ουδέ τηκτόν κρυσταλλοειδές εύτηκτον γένος αμβροσίας τροφής.

Σοφ. Σολ. 19,21 Εξ αντιθέτου φλόγες δεν έκαϊαν τας σάρκας ευπαθών και αδυνάτων ζώων, που ευρίσκοντο μέσα στο πυρ, ούτε και έλυωναν την ευδιάλυτον εκείνην κρυσταλλοειδή ουραϊαν τροφήν, το μάννα.

Σοφ. Σολ. 19,22 Κατά πάντα γάρ, Κύριε, εμεγάλυνας τον λαόν σου και εδόξασας και ουχ υπερείδες εν παντί καιρώ και τόπω παριστάμενος.

Σοφ. Σολ. 19,22 Δια μέσου όλων αυτών συ, Κυριε, εμεγάλυνες τον λαόν σου και τον εδόξασες. Δεν τον κατεφρόνησες ούτε έμεινες αδιάφορος προς αυτόν. Αλλά παντού και πάντοτε συμπαρίστασο βοηθός και υπερασπιστής του.

ΣΟΦΙΑ ΣΙΡΑΧ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολλών και μεγάλων ημίν διά τού νόμου και των προφητών και των άλλων των κατ αυτούς ηκολουθηκότων δεδομένων, υπέρ ών δέον εστίν επαινεϊν τον Ισραήλ παιδείας και σοφίας, και ως ου μόνον αυτούς τους αναγινώσκοντας δέον εστίν επιστήμονας γίνεσθαι, αλλά και τοίς εκτός δύνασθαι τους φιλομαθούντας χρησίμους είναι και λέγοντας και γράφοντας, ο πάππος μου Ιησούς επί πλείον εαυτόν δούς εις τε την τού νόμου και των προφητών και των άλλων πατρίων βιβλίων ανάγνωσιν και εν τούτοις ικανήν έξιν περιποιησάμενος, προήχθη και αυτός συγγράψαι τι των εις παιδείαν και σοφίαν ανηκόντων, όπως οι φιλομαθείς, και τούτων ένοχοι γενόμενοι, πολλώ μάλλον επιπροσθώσι διά της εννόμου βιώσεως. παρακέκλησθε ούν μετ ευνοίας και προσοχής την ανάγνωσιν ποιείσθαι και συγγνώμην έχειν εφ οίς αν δοκώμεν των κατά την ερμηνείαν πεφίλοπνημένων τισί των λέξεων αδυναμείν· ου γάρ ισοδυναμεί αυτά εν εαυτοίς εβραϊστί λεγόμενα και όταν μεταχθή εις ετέραν γλώσσαν. ου μόνον δε ταύτα, αλλά και αυτός ο νόμος και αι προφητεΐαι και τα λοιπά των βιβλίων ου μικράν έχει την διαφοράν εν εαυτοίς λεγόμενα. εν γάρ τώ ογδώ και τριακοστώ έτει επί τού Ευεργέτου βασιλέως παραγενηθείς εις Αίγυπτον και συγχρονίσας, ευρών ου μικράς παιδείας αφόμοιον, αναγκαιότατον εθέμην αυτός προσενέγκασθαι τινα σπουδήν και φιλοπονίαν τού μεθερμηνεύσαι τήνδε την βίβλον, πολλήν αγρυπνίαν και επιστήμην προσενεγκάμενος εν τώ διαστήματι τού χρόνου προς το επί πέρας αγαγόντα το βιβλίον εκδόσθαι και τοίς εν τή παροικία βουλομένοις φιλομαθείν, προκατασκευαζομένους τα ήθη εννόμως βιοτεύειν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Σοφ. Σειρ. 1,1 Πάσα σοφία παρά Κυρίου και μετ αυτού εστιν εις τον αιώνα.

Σοφ. Σειρ. 1,1 Καθε σοφία έχει πηγην και προέλευσιν της τον Κυριον και εις αυτόν και με αυτόν υπάρχει αιωνίως.

Σοφ. Σειρ. 1,2 άμμον θαλασσών και σταγόνας νετού και ημέρας αιώνος τις εξαριθμήσει;

Σοφ. Σειρ. 1,2 Ποίος ημπορεί να μετρήση τους κόκκους της άμμου των θαλασσών, τας σταγόνας της βροχής, τας ημέρας του χρόνου, που έχει ήδη παρέλθει;

Σοφ. Σειρ. 1,3 ύψος ουρανού και πλάτος γής και άβυσσον και σοφίαν τις εξιχνιάσει;

Σοφ. Σειρ. 1,3 Ποίος ημπορεί να εξιχνιάση το ύψος του ουρανού, το πλάτος της γης, τα βάθη των θαλασσών και την σοφίαν εις όλην αυτής την εκτασιν;

Σοφ. Σειρ. 1,4 προτέρα πάντων έκτισται σοφία και σύνεσις φρονήσεως εξ αιώνος

Σοφ. Σειρ. 1,4 Η σοφία εδημιουργήθη παρά του Θεού πριν από όλα τα άλλα δημιουργήματα, η δε σύνεσις της φρονήσεως υπάρχει από της αιωνιότητος.

Σοφ. Σειρ. 1,5 [πηγή σοφίας λόγος Θεού εν υψίστοις, και αι πορείαι αυτής εντολαί αιώνιοι].

Σοφ. Σειρ. 1,5 Πηγή σοφίας είναι ο λόγος του Θεού του Υψίστου και οι δρόμοι αυτής είναι αιώνιοι και αναλλοίωτοι.

Σοφ. Σειρ. 1,6 ρίζα σοφίας τίνι απεκαλύφθη; και τα πανουργήματα αυτής τις έγνω;

Σοφ. Σειρ. 1,6 Η ρίζα της σοφίας εις ποίον έχει αποκαλυφθή εξ ολοκλήρου; Και ποιός έως τώρα εγνώρισε τα σοφά αυτής σχέδια και έργα;

Σοφ. Σειρ. 1,7 [επιστήμη σοφίας τίνι εφανερώθη; και την πολυπειρίαν αυτής τις συνήκε;]

Σοφ. Σειρ. 1,7 Η επίγνωσις της σοφίας εις ποίον απεκαλύφθη; Ποίός την εγνώρισε εις βάθος και το πολύπλευρον της γνώσεώς της ποιός το κατενόησεν;

Σοφ. Σειρ. 1,8 εις εστι σοφός φοβερός σφόδρα καθημένος επί τού θρόνου αυτού.

Σοφ. Σειρ. 1,8 Ένας είναι ο απολύτως σοφός, ο πολύ φοβερός, εκείνος ο οποίος κάθεται επί του θρόνου του.

Σοφ. Σειρ. 1,9 Κύριος αυτός έκτισεν αυτήν και ειδε και εξηρίθμησηεν αυτήν και εξέχεεν αυτήν επί πάντα τα έργα αυτού,

Σοφ. Σειρ. 1,9 Ο Κυριος, αυτός ο ίδιος εδημιούργησε την σοφίαν. Την ειδε, την εξηρέυνησε λεπτομερώς και την εσκόρπισεν εις όλα τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 1,10 μετά πάσης σαρκός κατά την δόσιν αυτού, και εχορήγησεν αυτήν τοίς αγαπάσιν αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 1,10 Την ενέθεσεν εις κάθε ζωντανόν οργανισμόν σύμφωνα με το μέτρον της δωρεάς του. Ιδίως όμως την εχορήγησεν στους ανθρώπους, οι οποίοι τον αγαπούν.

Σοφ. Σειρ. 1,11 φόβος Κυρίου δόξα και καύχημα και ευφροσύνη και στέφανος αγαλλιάματος.

Σοφ. Σειρ. 1,11 Η ευλάβεια προς τον Κυριον είναι δια τον άνθρωπον δόξα, καύχημα, χαρά και στέφανος αγαλλιάσεως.

Σοφ. Σειρ. 1,12 φόβος Κυρίου τέρπει καρδιαν και δώσει ευφροσύνην και χαράν και μακροήμερευσι.
Σοφ. Σειρ. 1,12 Ο σεβασμός προς τον Κυριον τέρπει την καρδιαν, δίδει ευφροσύνην και χαράν και μακροήμερευσι.
Σοφ. Σειρ. 1,13 τώ φοβουμένω τον Κύριον εύ έσται επ εσχάτων, και εν ημέρα τελευτής αυτού ευρήσει χάριν.
Σοφ. Σειρ. 1,13 Εις τον φοβούμενον τον Κυριον θα δοθούν καλά τέλη ζωής. Κατά δε την ημέραν του θανάτου του θα εύρη χάριν ενώπιον του Θεού.
Σοφ. Σειρ. 1,14 αρχή σοφίας φοβείσθαι τον Κύριον, και μετά πιστών εν μήτρα συνεκτίσθη αυτοίς.
Σοφ. Σειρ. 1,14 Αρχή και πηγή της σοφίας είναι το να φοβήται και να σέβεται κανείς τον Κυριον. Αυτή δε η σοφία συνοδεύει τους ανθρώπους από την κοιλίαν ακόμη της μητρός των.
Σοφ. Σειρ. 1,15 μετά ανθρώπων θεμέλιον αιώνος ενόσσευσε και μετά τού σπέρματος αυτών εμπιστευθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 1,15 Η σοφία κατεσκεύασε τον οίκον της αιώνιον μεταξύ των ανθρώπων και θα παραμείνη αυτή πιστή στους απογόνους των. Πλούτος σοφίας είναι το να ευλαβήται κανείς τον Κυριον.
Σοφ. Σειρ. 1,16 πλησμονή σοφίας φοβείσθαι τον Κύριον και μεθύσκει αυτούς από των καρπών αυτής·
Σοφ. Σειρ. 1,16 Από τους καρπούς δε της σοφίας χορταίνου και ευφραίνονται εκείνοι, οι οποίοι την κατέχουν.
Σοφ. Σειρ. 1,17 πάντα τον οίκον αυτής εμπλήσει επιθυμημάτων και τα αποδοχεία από των γεννημάτων αυτής.
Σοφ. Σειρ. 1,17 Ολον τον οίκον, στον οποίον αυτή θα κατοικήση, θα τον γεμίση από επιθυμητούς θησαυρούς και τας αποθήκας από τα προϊόντα της.
Σοφ. Σειρ. 1,18 στέφανος σοφίας φόβος Κυρίου αναθάλλων ειρήνην και υγίειαν ιάσεως.
Σοφ. Σειρ. 1,18 Ολοκλήρωσις και στέφανος σοφίας είναι η ευλάβεια προς τον Κυριον. Αυτή βλαστάνει συνεχώς ειρήνην και σώματος υγίαν.
Σοφ. Σειρ. 1,19 και είδε και εξηρίθησεν αυτήν, επιστήμην και γνώσιν συνέσεως εξώμβρησε και δόξαν κρατούντων αυτής ανύψωσε.
Σοφ. Σειρ. 1,19 Ο Κυριος μόνος εγνώρισεν απολύτως και εξιχνίασε την σοφίαν. Αυτός σκορπίζει ως βροχήν στους ανθρώπους επιστήμην και γνώσιν. Αυτός εξυψώνει και δοξάζει εκείνους, οι οποίοι κατέχουν την σοφίαν.
Σοφ. Σειρ. 1,20 ρίζα σοφίας φοβείσθε τον Κύριον, και οι κλάδοι αυτής μακροήμερευσις.
Σοφ. Σειρ. 1,20 Ρίζα και αρχή της σοφίας είναι να ευλαβήται κανείς τον Κυριον. Οι κλάδοι του δένδρου της είναι μακροήμερευσις.
Σοφ. Σειρ. 1,21 [φόβος Κυρίου απωθείται αμαρτήματα, παραμένων δε αποστρέψει οργήν].
Σοφ. Σειρ. 1,21 Ο σεβασμός προς τον Κυριον απομακρύνει τα αμαρτήματα. Όταν δε μονίμως ενθρονισθή εις την καρδιαν, απομακρύνει από τον άνθρωπον κάθε οργήν.
Σοφ. Σειρ. 1,22 ου δυνήσεται θυμός άδικος δικαιοθήναι, η γάρ ροπή τού θυμού αυτού πτώσις αυτώ.
Σοφ. Σειρ. 1,22 Ανθρωπος, που κρατεί μέσα του θυμόν άδικον και εχθρότητα, δεν θα εύρη δικαίωσιν, διότι η ορμή του θυμού του αποτελεί δι' αυτόν πτώσιν και καταδίκην.
Σοφ. Σειρ. 1,23 έως καιρού ανθέξεται μακρόθυμος, και ύστερον αυτώ αναδώσει ευφροσύνη·
Σοφ. Σειρ. 1,23 Ο μακρόθυμος επί ολίγον καιρόν θα δείξη υπομονήν, ύστερον δε θα δοθή εις αυτόν ως αμοιβή χαρά και ευφροσύνη.
Σοφ. Σειρ. 1,24 έως καιρού κρύψει τους λόγους αυτού, και χείλη πιστών εκδιηγήσεται σύνεσιν αυτού.
Σοφ. Σειρ. 1,24 Μέχρις ωρισμένου καιρού θα κρύπτη εντός αυτού και θα κρατή εν τη μακροθυμία του τους λόγους του. Επειτα όμως τα στόματα των ευσεβών ανθρώπων θα διηγούνται την σύνεσιν αυτού.
Σοφ. Σειρ. 1,25 εν θησαυροίς σοφίας παραβολή επιστήμης, βδέλυγμα δε αμαρτωλώ θεοσέβεια.
Σοφ. Σειρ. 1,25 Εις τους θησαυρούς της σοφίας υπάρχουν τα σοφά αποφθέγματα. Εις δε τον αμαρτωλόν η προς τον Θεόν ευσέβεια είναι πολύ μισητή.
Σοφ. Σειρ. 1,26 επεθύμησας σοφίαν διατήρησον εντολάς, και Κύριος χορηγήσει σοι αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 1,26 Επιθυμείς να αποκτήσης σοφίαν· Φυλασσε τας εντολάς του Θεού και ο Κυριος θα σου χορηγήση αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 1,27 σοφία γάρ και παιδεία φόβος Κυρίου, και η ευδοκία αυτού πίστις και πραότης.
Σοφ. Σειρ. 1,27 Διότι η σοφία και η μόρφωσις πηγάζουν άττο τον σεβασμόν προς τον Κυριον, η πίστις δε και η πραότης είναι χαρίσματα της ιδικής του καλωσύνης.
Σοφ. Σειρ. 1,28 μη απειθήσης φόβω Κυρίου και μη προσέλθης αυτώ εν καρδια δισσή.
Σοφ. Σειρ. 1,28 Μη γίνεσαι απειθής στον φόβον του Κυρίου και μη προσέρχεσαι προς αυτόν με παλίμβουλον και διπρόσωπον καρδιαν.
Σοφ. Σειρ. 1,29 μη υποκριθής εν στόμασιν ανθρώπων και εν τοίς χείλεσί σου πρόσεχε.
Σοφ. Σειρ. 1,29 Μη υποκρίνεσαι ενώπιον των ανθρώπων και πρόσεχε στους λόγους σου.
Σοφ. Σειρ. 1,30 μη εξύψου σεαυτόν, ίνα μη πέσης και επαγάγης τή ψυχή σου ατιμίαν, και αποκαλύψει Κύριος τα κρυπτά σου και εν μέσω συναγωγής καταβαλεί σε, ότι ου προσήλθες φόβω Κυρίου, και η καρδια σου πλήρης δόλου.
Σοφ. Σειρ. 1,30 Μη αλαζονεύεσαι, δια να μη πέσης και προσάψης εις την ζωήν σου εντροπήν. Ο δε Κυριος θα αποκαλύψη τα κρυπτά σου έργα και θα σε ταπεινώση εν μέσω συναθροίσεως του λαού. Διότι δεν προσήλθες με ευλαβειαν πλησίον του Κυρίου, αλλά τουναντίον η καρδια σου ήτο γεμάτη δολιότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Σοφ. Σειρ. 2,1 Τέκνον, ει προσέρχη δουλεύειν Κυρίω Θεώ, ετοίμασον την ψυχήν σου εις πειρασμόν·
Σοφ. Σειρ. 2,1 Παιδί μου, εάν προσέρχεσαι να υπηρετήσης τον Κυριον, ετοίμασε τον εαυτόν σου δια διαφόρους δοκιμασίας.
Σοφ. Σειρ. 2,2 εύθυνον την καρδιαν σου και καρτέρησον και μη σπεύσης εν καιρώ επαγωγής·
Σοφ. Σειρ. 2,2 Να έχης ευθειαν και ειλικρινή την καρδιαν σου. Οπλισε τον εαυτόν σου με υπομονήν και θάρρος και να μη παρασυρθής μακράν από τον Κυριον εις περίοδον δυσκολιών.
Σοφ. Σειρ. 2,3 κολλήθητι αυτώ και μη αποστής, ίνα αυξηθής επ εσχάτων σου.
Σοφ. Σειρ. 2,3 Μένε προσκολλημένος στον Θεόν, μη απομακρυνθής από αυτόν, δια να δοξασθής και μεγαλυνθής κατόπιν.
Σοφ. Σειρ. 2,4 πάν ό εάν επαχθή σοι, δέξαι και εν αλλαγασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον·
Σοφ. Σειρ. 2,4 Καθε πειρασμόν και δύσκολον περίστασιν, που θα εκσπάση επάνω σου, δέξου τα με υπομονήν. Εις δε τας

μεταπτώσεις και εναλλαγές των θλίψεών σου δείξε μακροθυμίαν·

Σοφ. Σειρ. 2,5 ότι εν πυρί δοκιμάζεται χρυσός και άνθρωποι δεκτοί εν καμίνω ταπεινώσεως.

Σοφ. Σειρ. 2,5 διότι, όπως με την φωτιάν καθαρίζεται και γίνεται λαμπρότερος ο χρυσός, έτσι και οι άνθρωποι γίνονται δεκτοί ενώπιον του Κυρίου δια μέσου της καμίνου των θλίψεων.

Σοφ. Σειρ. 2,6 πίστευσον autώ, και αντιλήψεται σου· εύθυνον τας οδούς σου και έλπισον επ αυτών.

Σοφ. Σειρ. 2,6 Εμπιστεύσου τον εαυτόν σου στον Κυριον και αυτός θα σε προστατεύση. Φρόντισε να είναι ειλικρινείς και ευθείαι αι οδοί και οι τρόποι της ζωής σου και στήριξε εις Εκείνον τας ελπίδας σου.

Σοφ. Σειρ. 2,7 οι φοβούμενοι τον Κύριον αναμείνατε το έλεος αυτού και μη εκκλίνητε, ίνα μη πέσητε.

Σοφ. Σειρ. 2,7 Όσοι φοβείσθε τον Κυριον, αναμείνατε την εκβασιν, που Εκείνος θα δώση, και μη παρεκκλίνετε από τον δρόμον του Κυρίου, δια να μη πέσετε και συντριβήτε.

Σοφ. Σειρ. 2,8 οι φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε autώ, και ου μη πταιση ο μισθός υμών.

Σοφ. Σειρ. 2,8 Όλοι όσοι φοβούνται τον Κυριον ασ εμπιστευθούν τον εαυτόν των εις Εκείνον και η αμοιβή της υπομονής των δεν θα χαθή.

Σοφ. Σειρ. 2,9 οι φοβούμενοι Κύριον ελπίσσατε εις αγαθά και εις ευφροσύνην αιώνος και ελέους.

Σοφ. Σειρ. 2,9 Σεις, που φοβείσθε τον Κυριον, να έχετε την ελπίδα, ότι θα απολαύσετε το έλεός του, τα αγαθά και την αιωνίαν χαράν.

Σοφ. Σειρ. 2,10 εμβλέψατε εις αρχαίας γενεάς και ιδετε· τις ενεπίστευσε Κυρίω και κατησχύνθη; ή τις ενέμεινε τώ φόβω αυτού και εγκατελείφθη; ή τις επεκαλέσατο αυτόν, και υπερέιδεν αυτόν;

Σοφ. Σειρ. 2,10 Παρατηρήσατε εις τας αρχαίας γενεάς των ανθρωπων και ιδετε, ποιός από εκείνους, που ενεπιστεύθησαν τον εαυτόν των στον Κυριον, εντροπιάστηκε; Η ποιός έμεινεν ακλόνητος στον σεβασμόν προς αυτόν και εγκατελείφθη από Εκείνον; Η ποιός παρεκάλεσε τον Κυριον και ο Κυριος του έδειξεν αδιαφορίαν και εγκατάλειψιν;

Σοφ. Σειρ. 2,11 διότι οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος και αφήσιν αμαρτίας και σώζει εν καιρώ θλίψεως.

Σοφ. Σειρ. 2,11 Διότι ο Κυριος είναι οικτίρμων και ελεήμων, συγχωρεί τας αμαρτίας και σώζει τους ανθρώπους εις περίοδον θλίψεων και πειρασμών.

Σοφ. Σειρ. 2,12 ουαί καρδιαί δειλαίς και χερσί παρειμέναις και αμαρτωλώ επιβαίνοντι επί δύο τρίβους.

Σοφ. Σειρ. 2,12 Αλλοίμονον εις τας δειλάς καρδιαί, εις τα παραλελυμένα χέρια και στον αμαρτωλόν, ο οποίος προσπαθεί να βαδίζη δύο δρόμους, ένα του Θεού και ένα του πονηρού.

Σοφ. Σειρ. 2,13 ουαί καρδια παρειμένη, ότι ου πιστεύει διά τούτο ου σκεπασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 2,13 Αλλοίμονον εις την άτονον και παραλελυμένην καρδιαν, διότι δεν πιστεύει στον Θεόν. Εξ αιτίας δε της απιστίας της δεν θα τεθή υπό την σκέπη και προστασίαν του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 2,14 ουαί υμίν τοίς απολωλεκόσι την υπομονήν· και τι ποιήσετε όταν επισκέπτηται ο Κύριος;

Σοφ. Σειρ. 2,14 Αλλοίμονον εις σας, που έχετε χάσει την υπομονήν! Τι θα κάμετε, όταν σας επισκεφθή ο Κυριος με δοκιμασίας και θλίψεις;

Σοφ. Σειρ. 2,15 οι φοβούμενοι Κύριον ουκ απειθήσουσι ρημάτων αυτού, και οι αγαπώντες αυτόν συντηρήσουσι τας οδούς αυτού.

Σοφ. Σειρ. 2,15 Εκείνοι, που σέβονται τον Κυριον, δεν θα δείξουν ανυπακοήν στους λόγους του. Οι δε αγαπώντες αυτόν θα τηρήσουν πιστώσ τας εντολάς του.

Σοφ. Σειρ. 2,16 οι φοβούμενοι κύριον ζητήσουσιν ευδοκίαν αυτού, και οι αγαπώντες αυτόν εμπλησθήσονται τού νόμου.

Σοφ. Σειρ. 2,16 Όσοι φοβούνται τον Κυριον θα ζητήσουν και θα εύρουν την καλωσύνην και τας δωρεάς του. Εκείνοι δε, που τον αγαπούν, θα χορτάσουν με το παραπάνω από την μελέτην και εφαρμογήν του Νομου του.

Σοφ. Σειρ. 2,17 οι φοβούμενοι Κύριον ετοιμάσουσι καρδιαί αυτών και ενώπιον αυτού ταπεινώσουσι τας ψυχάς αυτών.

Σοφ. Σειρ. 2,17 Οι φοβούμενοι τον Κυριον ασ έχουν ετοιμούς τας καρδιαί των να υποστούν πειρασμούς. Και ενώπιον του Κυρίου ασ υποτάξουν και ταπεινώσουν τους εαυτούς των λέγοντες·

Σοφ. Σειρ. 2,18 εμπεσούμεθα εις χείρας Κυρίου και ουκ εις χείρας ανθρώπων· ως γάρ η μεγαλωσύνη αυτού, ούτως και το έλεος αυτού.

Σοφ. Σειρ. 2,18 "Θα παραδοθώμεν εις τα χέρια του Κυρίου μάλλον και ουκ εις τα χέρια των ανθρώπων. Διότι όσον μεγάλη και απροσμέτρητος είναι η μεγαλοπρέπειά του, έτσι μέγα και απροσμέτρητον είναι το έλεός του".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Σοφ. Σειρ. 3,1 Εμού τού πατρός ακούσατε, τέκνα, και ούτως ποιήσατε, ίνα σωθήτε·

Σοφ. Σειρ. 3,1 Παιδιά μου, ακούσατε εμέ τον πατέρα σας και πράξατε εκείνο, το οποίον εγώ σας λέγω, δια να εύρετε σωτηρίαν και χαράν.

Σοφ. Σειρ. 3,2 ο γάρ Κύριος εδόξασε πατέρα επί τέκνοις και κρίσιν μητρός εστερέωσεν εφ υιοίς.

Σοφ. Σειρ. 3,2 Διότι ο Κυριος εδόξασε και κατέστησε σεβαστόν τον πατέρα εις τα τέκνα του, εστερέωσε δε και ενίσχυσε το κύρος και τα δικαιώματα της μητρός απέναντι των παιδιών της.

Σοφ. Σειρ. 3,3 ο τιμών πατέρα εξιλάσεται αμαρτίας,

Σοφ. Σειρ. 3,3 Εκείνος που τιμά τον πατέρα του υπακούων έτσι στον Θεόν εξιλεώνει τας αμαρτίας του.

Σοφ. Σειρ. 3,4 και ως ο αποθησαυρίζων, ο δοξάζων μητέρα αυτού.

Σοφ. Σειρ. 3,4 Εκείνος δε που τιμά και σέβεται την μητέρα του, ομοιάζει με ο άνθρωπον, ο οποίος αποταμείει θησαυρούς.

Σοφ. Σειρ. 3,5 ο τιμών πατέρα ευφρανθήσεται υπό τέκνων, και εν ημέρα προσευχής αυτού εισακουσθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 3,5 Εκείνος που τιμά και σέβεται τον πατέρα του, θα ευφρανθή και ο ίδιος εκ μέρους των τέκνων του. Και εις ημέραν, κατά την οποίαν θα προσευχηθή, θα γίνη ακουστή η προσευχή του.

Σοφ. Σειρ. 3,6 ο δοξάζων πατέρα μακροημερεύσει, και ο εισακούων Κυρίου αναπαύσει μητέρα αυτού·

Σοφ. Σειρ. 3,6 Αυτός, που τιμά και σέβεται τον πατέρα, θα μακροημερεύση επί της γης. Και εκείνος, ο οποίος υπακούει στον Κυριον, θα επαναπαύη και θα ευφραίνη την μητέρα του.

Σοφ. Σειρ. 3,7 και ως δεσπότης δουλεύσει εν τοίς γεννήσασιν αυτών.

Σοφ. Σειρ. 3,7 Ο στοργικός υιός θα υπηρετή τους γονείς του, ως εάν αυτοί είναι οι κύριοι και αυθένται του.

Σοφ. Σειρ. 3,8 εν έργω και λόγω τίμα τον πατέρα σου, ίνα επέλθη σοι ευλογία παρ αυτού.
Σοφ. Σειρ. 3,8 Με τα έργα και με τα λόγια σου να τιμάς τον πατέρα σου, δια να έλθη εις σε η ευλογία του,
Σοφ. Σειρ. 3,9 ευλογία γάρ πατρός στηρίζει οίκους τέκνων, κατάρα δε μητρός εκριζοί θεμέλια.
Σοφ. Σειρ. 3,9 Διότι η ευλογία του πατρός στηρίζει τους οίκους των παιδιών του. Εξ αντιθέτου δε η κατάρα της μητρός καταστρέφει τα σπίτια των υιών εκ θεμελιών.
Σοφ. Σειρ. 3,10 μη δοξάζου εν ατιμία πατρός σου, ου γάρ εστί σοι δόξα πατρός ατιμία.
Σοφ. Σειρ. 3,10 Μη επιδιώκης να δοξασθής με την δυσφήμησιν του πατρός σου. Διότι δεν είναι δυνατόν η ανυποληψία του πατρός σου να είναι ιδική σου δόξα.
Σοφ. Σειρ. 3,11 η γάρ δόξα ανθρώπου εκ τιμής πατρός αυτού, και όνειδος τέκνοις μήτηρ εν αδοξία.
Σοφ. Σειρ. 3,11 Διότι η δόξα του παιδιού πηγάζει από την υπόληψιν και το καλόν όνομα του πατρός. Εξ αντιθέτου είναι καταισχύνη δια τα τέκνα η ανυποληψία της μητρός των.
Σοφ. Σειρ. 3,12 τέκνον, αντιλαβού εν γήρα πατρός σου, και μη λυπήσης αυτόν εν τή ζωή αυτού.
Σοφ. Σειρ. 3,12 Παιδί μου, γίνε στήριγμα του πατρός σου εις τα γεράματά του και μη τον λυπήσης καθόλου κατά το διάστημα της ζωής του.
Σοφ. Σειρ. 3,13 κán απολείπη σύνεσιν, συγγνώμην έχε και μη ατιμάσης αυτόν εν πάση ισχύϊ σου.
Σοφ. Σειρ. 3,13 Και εάν ακόμη η διάνοιά του και η φρόνησις εξασθενήσουν, συ να είσαι μεγαλόκαρδος και επεικής απέναντί του. Μη τον εξευτελίσης και μη τον δυσφήμησης, όταν συ θα ευρίσκεσαι εις την ακμήν των δυνάμεών σου.
Σοφ. Σειρ. 3,14 ελεημοσύνη γάρ πατρός ουκ επιλησθήσεται, και αντί αμαρτιών προσανοικοδομηθήσεται σοι.
Σοφ. Σειρ. 3,14 Η σπλαγχνική σου συμπεριφορά προς τον πατέρα σου δεν θα λησμονηθή από τον Θεόν. Και αντί να σε τιμωρήση ο Θεός δια τας άλλας αμαρτίας σου, θα αποκαταστήση ευτυχισμένον και σταθερόν τον οίκον σου.
Σοφ. Σειρ. 3,15 εν ημέρα θλίψεως σου αναμνησθήσεται σου· ως ευδία επί παγετώ, ούτως αναλυθήσονται σοι αι αμαρτίαι.
Σοφ. Σειρ. 3,15 Εις περίοδον δοκιμασιών και πειρασμών ο Κυριος θα σε ενθυμηθή. Και όπως ο ηλιόλουστος καιρός διαλύει τον πάγον, κατά παρόμοιον τρόπον θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν αι αμαρτίαι σου.
Σοφ. Σειρ. 3,16 ως βλάσφημος ο εγκαταλιπών πατέρα, και κεκατηραμένος υπό Κυρίου ο παροργίζων μητέρα αυτού.
Σοφ. Σειρ. 3,16 Το παιδί, που εγκαταλείπει αβοήθητον τον πατέρα του, είναι όμοιον με τον άνθρωπον εκείνον, που βλασφημεί τον Θεόν. Κατηραμένος δε είναι από τον Κυριον εκείνος, ο οποίος με την απρεπή συμπεριφοράν του εξοργίζει την μητέρα του.
Σοφ. Σειρ. 3,17 τέκνον, εν πραϋτητι τα έργα σου διέξαγε, και υπό ανθρώπου δεκτού αγαπηθήση.
Σοφ. Σειρ. 3,17 Τέκνον μου, πράττε πάντοτε τα έργα σου με πραότητα και ετσι θα εκτιμηθής και θα αγαπηθής από κάθε καλόν άνθρωπον.
Σοφ. Σειρ. 3,18 όσω μέγας εί, τοσούτω ταπεινού σεαυτόν, και έναντι Κυρίου ευρήσεις χάριν.
Σοφ. Σειρ. 3,18 Οσον μέγας και ένδοξος είσαι, τόσον περισσότερον να ταπεινώνης τον εαυτόν σου και έτσι θα εύρης χάριν ενώπιον του Κυρίου.
Σοφ. Σειρ. 3,20 ότι μεγάλη η δυναστεία τού Κυρίου και υπό των ταπεινών δοξάζεται.
Σοφ. Σειρ. 3,20 Διότι μεγάλη είναι η εξουσία και η μεγαλοπρέπεια του Κυρίου, και δοξάζεται πάντοτε από τους ταπεινούς ανθρώπους.
Σοφ. Σειρ. 3,21 χαλεπώτερα σου μη ζήτηι και ισχυρότερα σου μη εξέταζε.
Σοφ. Σειρ. 3,21 Μη επιζητής δυσκατόρθωτα πράγματα, και ανώτερα από τας δυνάμεις σου μη τα εξετάζης καθόλου.
Σοφ. Σειρ. 3,22 ά προσετάγη σοι, ταύτα διανοού, ου γάρ εστί σοι χρεία των κρυπτών.
Σοφ. Σειρ. 3,22 Εκείνα, δια τα οποία έχεις λάβει εντολήν και δύνασιν να τα εκτέλῃς, αυτά να σκέπτεσαι πάντοτε. Διότι δεν υπάρχει καμμία ανάγκη να ερευνάς τας κρυπτάς βουλάς του Θεού.
Σοφ. Σειρ. 3,23 εν τοίς περισσοίς των έργων σου μη περιεργάζου· πλείονα γάρ συνέσεως ανθρώπων υπεδείχθη σοι.
Σοφ. Σειρ. 3,23 Μη περιεργάζεσαι υπέρτερα έργα από εκείνα, που σου έχουν ανατεθή· διότι τα όσα έχεις διδαχθή και γνωρίζεις, υπεργαίνου την διάνοιαν των ανθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 3,24 πολλούς γάρ επλάνησεν η υπόληψις αυτών, και υπόνοια πονηρά ωλίσθησε διανοίας αυτών.
Σοφ. Σειρ. 3,24 Πολλοί άνθρωποι έχουν παραπλανηθή από την έπαρσίν των και ένοχος διάθεσις παρέσυρε τας διανοίας των εις ολισθήματα.
Σοφ. Σειρ. 3,25 [κόρας μη έχων απορήσεις φώτός, γνώσεως δε άμοιρος ών μη επαγγέλλου].
Σοφ. Σειρ. 3,25 Εάν δεν έχεις υγιείς τας κόρας των οφθαλμών σου, θα χάσης μόνον το φως. Εάν όμως μείνης άγευστος της υγιούς γνώσεως και σοφίας, μη επιχειρής τίποτε, διότι τα πάντα είναι χαμένα δια σε.
Σοφ. Σειρ. 3,26 καρδία σκληρά κακωθήσεται επ εσχάτων, και ο αγαπών κίνδυνον εν αυτώ εμπειείται.
Σοφ. Σειρ. 3,26 Ο σκληρός και θρασύς κατά την καρδίαν, στο τέλος, θα καταστροφή. Εκείνος δε ο οποίος αγαπά να εκτίθεται εις παράτολμους κινδύνους, θα περιπέση εις κινδύνους και δεν θα ημπορήση να γλυτώση.
Σοφ. Σειρ. 3,27 καρδία σκληρά βαρυνθήσεται πόνοις, και ο αμαρτωλός προσθήσει αμαρτίαν εφ αμαρτίαις.
Σοφ. Σειρ. 3,27 Άνθρωπος εσκληρυμμένος και εγωπαθής θα καταβαρυνθή με πολλάς ταλαιπωρίας. Και ο αμαρτωλός αυτός θα προσθήη συνεχώς την μίαν αμαρτίαν επάνω εις τας άλλας αμαρτίας του.
Σοφ. Σειρ. 3,28 επαγωγή υπερηφάνου ουκ έστιν ίασις, φυτόν γάρ πονηρίας ερίζωκεν εν αυτώ.
Σοφ. Σειρ. 3,28 Η θλίψις και η ταλαιπωρία του υπερηφάνου είναι αθεράπευτος· διότι ένα φυτόν κακόητους έχει ριζώσει μέσα του.
Σοφ. Σειρ. 3,29 καρδία συνετού διανοηθήσεται παραβολήν, και ούς ακροατού επιθυμία σοφού.
Σοφ. Σειρ. 3,29 Εξ αντιθέτου η καρδία του συνετού θα σκέπτεται πάντοτε σοφά γνωμικά. Και ένας άνθρωπος σοφός επιθυμεί να έχη πάντοτε προσεκτικόν το αυτί του εις αυτά, που ακούει.
Σοφ. Σειρ. 3,30 πύρ φλογίζόμενον αποσβέσει ύδωρ, και ελεημοσύνη εξιλάσεται αμαρτίας.
Σοφ. Σειρ. 3,30 Το νερό σβήνει τας φλόγας του πυρός. Ετσι και η ελεημοσύνη εξιλεώνει τας αμαρτίας.
Σοφ. Σειρ. 3,31 ο ανταποδιδούς χάριτας μέμνηται εις τα μετά ταύτα, και εν καιρώ πτώσεως ευρήσει στήριγμα.
Σοφ. Σειρ. 3,31 Εκείνος ο οποίος ανταποδίδει ευγνωμοσύνην και χάριν δια τας ευεργεσίας, που έλαβε, θα μνημονεύεται και στο μέλλον. Εις δε καιρόν δυστυχίας και θλίψεως θα εύρη βοήθειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Σοφ. Σειρ. 4,1 Τέκνον, την ζωήν του πτωχού μη αποστερήσης και μη παρελεύσης οφθαλμούς επιδεείς.

Σοφ. Σειρ. 4,1 Παιδί μου, μη στερήσης τον πτωχόν από όσα του χρειάζονται δια την ζωήν του και μη αναβάλης την βοήθειάν σου εις μάτια, τα οποία σε κυττάζουν ικετευτικώς.

Σοφ. Σειρ. 4,2 ψυχήν πεινώσαν μη λυπήσης και μη παροργίσης άνδρα εν απορία αυτού.

Σοφ. Σειρ. 4,2 Ανθρωπον, που πεινά, μη τον λυπήσης. Μη εξοργίσης άνθρωπον, ο οποίος ευρίσκεται εις ανάγκην.

Σοφ. Σειρ. 4,3 καρδιαν παρωργισμένην μη προσταράξης και μη παρελεύσης δόσιν προσδεομένου.

Σοφ. Σειρ. 4,3 Μη ταράξης περισσότερον καρδιαν, την οποίαν έχει αναστατώσει η οργή, και μη αναβάλης την βοήθειάν σου εις άνθρωπον, που έχει την ανάγκην σου.

Σοφ. Σειρ. 4,4 ικέτην θλιβόμενον μη απαναίνου και μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από πτωχού.

Σοφ. Σειρ. 4,4 Μη απωθής άνθρωπον, που θλίβεται και ο οποίος σε παρακαλεί. Και μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από πτωχόν άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 4,5 από δεομένου μη αποστρέψης οφθαλμόν και μη δώς τόπον ανθρωπω καταράσασθαι σε·

Σοφ. Σειρ. 4,5 Μη απστρέψης τα μάτια σου από άνθρωπον, που ευρίσκεται εις ανάγκην, και μη δίδης εις κανένα αφορμήν, να σε καταρασθή·

Σοφ. Σειρ. 4,6 καταρωμένου γάρ σε εν πικρία ψυχής αυτού, της δεήσεως αυτού επακούσεται ο ποιήσας αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 4,6 διότι, όταν αυτός υπό το κράτος της ψυχικής του στενοχωρίας σε καταρασθή, ο Κυριος, ο οποίος τον έπλασε, θα ακούση την δέησίν του.

Σοφ. Σειρ. 4,7 προσφιλή συναγωγή σεαυτόν ποίει και μεγιστάνι ταπεινύει την κεφαλήν σου.

Σοφ. Σειρ. 4,7 Καμε τον εαυτόν σου αγαπητόν εις την κοινωνίαν των ανθρώπων. Και σκύψε ταπεινοφρόνως το κεφάλι σου εμπρός στους άρχοντας.

Σοφ. Σειρ. 4,8 κλίνον πτωχώ το ούς σου και αποκριθήτι αυτό ειρηνικά εν πραΰτητι.

Σοφ. Σειρ. 4,8 Σκύψε και άκουσε τον πτωχόν και να αποκριθής προς αυτόν με ειρήνην και πραότητα.

Σοφ. Σειρ. 4,9 εξελού αδικούμενον εκ χειρός αδικούντος και μη ολιγοψυχήσης εν τώ κρίνειν σε.

Σοφ. Σειρ. 4,9 Βγάλε από τα χέρια αδικούντος τον αδικούμενον και μη δειλιάσης, όταν αίσαι δικαστής, να αποδώσης το δίκαιον.

Σοφ. Σειρ. 4,10 γίνου ορφανοίς ως πατήρ και αντί άνδρός τή μητρί αυτών· και έση ως υιός Υψίστου, και αγαπήσει σε μάλλον ή μητέρα σου.

Σοφ. Σειρ. 4,10 Γινε ωσαν πατέρας εις τα ορφανά και ωσαν σύζυγος εις την χήραν μητέρα των. Ετσι δε θα γίνης και θα είσαι υιός του Υψίστου, ο οποίος θα σε αγαπήση πολύ περισσότερον, από όσον σε ηγάπησεν η μητέρα σου.

Σοφ. Σειρ. 4,11 Η σοφία υιούς αυτής ανύψωσε και επιλαμβάνεται των ζητούντων αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 4,11 Η σοφία αναδεικνύει και δοξάζει τα παιδιά της και φροντίζει δι' εκείνους, οι οποίοι ζητούν να την αποκτήσουν.

Σοφ. Σειρ. 4,12 ο αγαπών αυτήν αγαπά ζωήν, και οι ορθηρίζοντες προς αυτήν εμπλησθήσονται ευφροσύνης.

Σοφ. Σειρ. 4,12 Εκείνος που αγαπά την σοφίαν, αγαπά εις την πραγματικότητα την ειρηνικήν ζωήν του. Και όσοι εξυπνούν πρωί πρωί προς χάριν αυτής, θα γεμίσουν από χαράν.

Σοφ. Σειρ. 4,13 ο κρατών αυτής κληρονομήσει δόξαν, και ού εισπορεύεται, ευλογήσει Κύριος.

Σοφ. Σειρ. 4,13 Εκείνος που κατέχει την σοφίαν και ζη σύμφωνα με τας εντολάς της, θα αποκτήση δόξαν. Ο δε Κυριος θα ευλογή πάντοτε την οικίαν, εις την οποίαν αυτή θα εισέρχεται.

Σοφ. Σειρ. 4,14 οι λατρεύοντες αυτή λειτουργήσουσιν αγίω, και τους αγαπώντας αυτήν αγαπά ο Κύριος.

Σοφ. Σειρ. 4,14 Όσοι υπηρετούν την σοφίαν, προσφέρουν λατρείαν στον άγιον Θεόν. Εκείνοι δε οι οποίοι την αγαπούν, θα αγαπηθούν από τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 4,15 ο υπακούων αυτής κρίνει έθνη, και ο προσέχων αυτή κατασκηνώσει πεποιθώς.

Σοφ. Σειρ. 4,15 Εκείνος που υπακούει εις τας εντολάς της σοφίας, θα αναδειχθή άρχων λαών. Και όποιος προσέχει εις αυτήν, θα κατοική εις την οικίαν του ασφαλής.

Σοφ. Σειρ. 4,16 εάν εμπιστεύση, κατακληρονομήσει αυτήν, και εν κατασχέσει έσονται αι γενεαί αυτού·

Σοφ. Σειρ. 4,16 Εάν εμπιστευθή κανείς τον εαυτόν του εις την σοφίαν, θα γίνη κληρονόμος και κάτοχος της και οι απόγονοί του θα είναι μέτοχοι εις αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 4,17 ότι διεστραμμένως πορεύεται μετ αυτού εν πρώτοις, φόβον δε και δειλίαν επέξει επ αυτόν και βασανίσει αυτόν εν παιδεία αυτής, έως ού εμπιστεύση τή ψυχή αυτού, και πειράση αυτόν εν τοίς δικαιώμασιν αυτής.

Σοφ. Σειρ. 4,17 Η σοφία κατ' αρχάς βαδίζει μαζί με τον κάτοχον αυτής δια μέσου πολλών δυσκολιών και δι' οδών στενωπών.

Θα του φέρη κάποιον φόβον και δειλίαν και με την διαπαιδαγωγήσίν της θα τον ταλαιπωρή, μέχρις ότου εμπνεύση εις την ψυχήν του την εμπιστοσύνην της.

Και θα δοκιμάση αυτόν δια μέσου των εντολών της.

Σοφ. Σειρ. 4,18 και πάλιν επανήξει κατ ευθείαν προς αυτόν και ευφρανεί αυτόν και αποκαλύψει αυτό τα κρυπτά αυτής.

Σοφ. Σειρ. 4,18 Θα επανέλθη όμως κατόπιν προς αυτόν κατ' ευθείαν και χωρίς περιστροφά· θα του χαρίση ευφροσύνην και θα αποκαλύψη εις αυτόν τα μυστικά της.

Σοφ. Σειρ. 4,19 εάν αποπλανηθή, εγκαταλείψει αυτόν και παραδώσει αυτόν εις χείρας πτώσεως αυτού.

Σοφ. Σειρ. 4,19 Εάν όμως ο άνθρωπος την εγκαταλείψη και εκουσίως παραπλανηθή, αυτή επίσης θα τον εγκαταλείψη και θα τον παραδώση αβήθητον εις την καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 4,20 Σύντηρήσον καιρόν και φύλαξαι από πονηρού και περι της ψυχής σου μη αισχυνθή·

Σοφ. Σειρ. 4,20 Να προσέχης και να εκτιμάς τας εκάστοτε περιστάσεις· φύλαξε την ψυχήν σου από τον πονηρόν και εις ζητήματα, τα οποία αφορούν την πρόοδον και σωτηρίαν της ψυχής σου, μη εντροπής κανένα.

Σοφ. Σειρ. 4,21 έστι γάρ αισχύνη επάγουσα αμαρτίαν, και έστιν αισχύνη δόξα και χάρις.

Σοφ. Σειρ. 4,21 Διότι υπάρχει εντροπή, η οποία οδηγεί εις την αμαρτίαν. Υπάρχει δε και εντροπή, η οποία είναι δόξα και χάρις.

Σοφ. Σειρ. 4,22 μη λάβης πρόσωπον κατά της ψυχής σου και μη εντραπής εις πτώσιν σου.

Σοφ. Σειρ. 4,22 Μη δια λόγους συστολής προς κάποιον πρόσωπον ξένον προς την αλήθειαν του Θεού, αμαρτήσης εναντίον της ψυχής σου και μη λόγω της κακώς νοουμένης εντροπής προς άνθρωπον, πέσης εις κάποιον παράπτωμα.

Σοφ. Σειρ. 4,23 μη κωλύσης λόγον εν καιρώ σωτηρίας·

Σοφ. Σειρ. 4,23 Μη, δια λόγους πάλιν συστολής κρατής τον λόγον του Θεού εις περίστασιν, κατά την οποίαν αυτός λεγόμενος θα φέρη σωτηρίαν, εις όσους τον ακούσουν.

Σοφ. Σειρ. 4,24 εν γάρ λόγω γνωσθήσεται σοφία και παιδεία εν ρήματι γλώσσης.

Σοφ. Σειρ. 4,24 Διότι με τον λόγον τον συνετόν γίνεται γνωστή η σοφία. Και με γλώσσαν, η οποία ομιλεί λόγους Θεού, προσφέρεται η μόρφωσις.

Σοφ. Σειρ. 4,25 μη αντίλεγε τή αληθεία και περί της απαιδευσίας σου εντράπηθι.

Σοφ. Σειρ. 4,25 Μη, δια λόγους προσωπικής προκαταλήψεως αντιλέγης προς την αλήθειαν· δια την άγνοιάν σου και την έλλειψιν μορφώσεως πρέπει να εντρέπεται.

Σοφ. Σειρ. 4,26 μη αισχυνθήσ ομολογήσαι εφ αμαρτίαις σου και μη βιάζου ρούν ποταμού.

Σοφ. Σειρ. 4,26 Μη εντραπής να υμολογήσης τα σφάλματά σου και μη αντιτίθεσαι εις την φυσικήν ροήν των πραγμάτων.

Σοφ. Σειρ. 4,27 και μη υποστρώσης σεαυτόν ανθρώπω μωρώ και μη λάβης πρόσωπον δυνάστου.

Σοφ. Σειρ. 4,27 Μη, δια λόγους εντροπής, υποταχθής και πέσης πτηνής εις άνθρωπον άμυαλον και ασεβή και μη επηρεασθής ποτέ από πρόσωπα, που κατέχουν αξιώματα, ώστε να παρεκκλίνης από την αλήθειαν.

Σοφ. Σειρ. 4,28 έως τού θανάτου αγώνισαι περί της αληθείας, και Κύριος ο Θεός πολεμήσει υπέρ σου.

Σοφ. Σειρ. 4,28 Μέχρι της τελευταίας σου αναπνοής να αγωνίζεσαι δια την αλήθειαν και ο Κυριος θα πολεμήση μετά σου και υπέρ σου.

Σοφ. Σειρ. 4,29 μη γίνου ταχύς εν γλώσση σου και νωθρός και παρειμένος εν τοίς έργοις σου.

Σοφ. Σειρ. 4,29 Μη γίνεσαι ταχύς εις λόγους, εις υποσχέσεις και σχέδια ωραία, αμελής δε και αργοκίνητος εις έργα καλά.

Σοφ. Σειρ. 4,30 μη ισθι ως λέων εν τώ οίκω σου και φαντασιοκοπών εν τοίς οικέταις σου.

Σοφ. Σειρ. 4,30 Μη γίνεσαι σαν ληοντάρι μέσα στο σπίτι σου, φαντασιοκοπών και καυχώμενος ανάμεσα στους υπηρέτας σου.

Σοφ. Σειρ. 4,31 μη έστω η χείρ σου εκτεταμένη εις το λαβείν και εν τώ αποδιδόναι συνεσταλμένη.

Σοφ. Σειρ. 4,31 Ας μη είναι το χέρι σου απλωμένο, δια να λαμβάνη, σφικτό δε και απρόθυμον στο να δίδη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Σοφ. Σειρ. 5,1 Μη έπεχε επί τοίς χρήμασί σου και μη είπης· αυτάρκη μοί εστι.

Σοφ. Σειρ. 5,1 Μη στηρίζεσαι εις τα χρήματά σου και μη είπης καυχώμενος· "έχω αρκετά χρήματα".

Σοφ. Σειρ. 5,2 μη εξακολουθήσ τή ψυχή σου και τή ισχύί σου τού πορεύεσθαι εν επιθυμίαις καρδιάς σου,

Σοφ. Σειρ. 5,2 Μη ακολουθήσ τούς αμαρτωλούς πόθους της ψυχής σου και μη στηρίζεσαι, εις την δύναμίν σου, ώστε να πορεύεσαι σύμφωνα προς τας κακάς επιθυμίας της καρδιάς σου.

Σοφ. Σειρ. 5,3 και μη είπης· τις με δυναστεύσει· ο γάρ Κύριος εκδικών εκδικήσει σε.

Σοφ. Σειρ. 5,3 Μη είπης· "ποιός έχει εξουσίαν και κυριότητα επάνω μου;" Διότι Ο Κυριος αυστηρώς θα σε τιμωρήση.

Σοφ. Σειρ. 5,4 μη είπης, ήμαρτον, και τι μοι εγένετο; ο γάρ Κύριός εστι μακρόθυμος.

Σοφ. Σειρ. 5,4 Μη είπης· "ημάρτησα και λοιπόν τι κακόν μο συνέβη προς τιμωρίαν μου;" Δεν ετιμωρήθης διότι ο Κυριος είναι μακρόθυμος.

Σοφ. Σειρ. 5,5 περί εξιλασμού μη άφοβος γίνου, προσθείναι αμαρτίαν εφ αμαρτίαις·

Σοφ. Σειρ. 5,5 Μη στηρίζεσαι εις την συγχώρησιν, που δίδει ο Θεός, και μη γίνεσαι άφοβος απέναντι της αμαρτίας και έτσι προσθετής αμαρτίας επάνω εις αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 5,6 και μη είπης· ο οικτιρμός αυτού πολύς, το πλήθος των αμαρτιών μου εξιλάσεται· έλεος γάρ και οργή παρ αυτού, και επί αμαρτωλούς καταπαύσει ο θυμός αυτού.

Σοφ. Σειρ. 5,6 Μη είπης· "μέγα και πολύ είναι το έλεος του Θεού και οσονδήποτε πλήθος αμαρτιών και αν έχω διαπράξει, θα με συγχωρήσ ο Κυριος". Μη λησμονής όμως, ότι παρά τω Θεώ υπάρχει βεβαίως το έλεος άλλα και η οργή. Εναντίον δε εκείνων, οι οποίοι αφόβως αμαρτάνουν, θα επιπέση η οργή του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 5,7 μη ανάμενε επιστρέψαι προς Κύριον και μη υπερβάλλου ημέραν εξ ημέρας· εξάπινα γάρ εξελεύσεται οργή Κυρίου, και εν καιρώ εκδικήσεως εξολή.

Σοφ. Σειρ. 5,7 Μη βραδύνης αναμένων κατάλληλον τάχα καιόν, δια να επιστρέψης προς τον Κυριον, και μη αναβάλλης την μετάνοιαν και διόρθωσίν σου από την μίαν ημέραν εις την άλλην. Διότι αιφνιδίως θα επέλθη εναντίον σου η οργή του Κυρίου και κατά τον καιρόν της δικαίας παρά του Θεού τιμωρίας θα καταστραφής.

Σοφ. Σειρ. 5,8 μη έπεχε επί χρήμασιν άδίκοις· ουδέν γάρ ωφελήσει σε εν ημέρα επαγωγής.

Σοφ. Σειρ. 5,8 Μη στηρίζεσαι εις χρήματα άδικα· διότι αυτά τίποτε δεν θα σε ωφελήσουν κατά την ημέραν των συμφορών και της οργής του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 5,9 μη λίκμα εν παντί ανέμω και μη πορεύου εν πάση ατραπώ· ούτως ο αμαρτωλός ο δίγλωσσος.

Σοφ. Σειρ. 5,9 Μη λιχνίζης το σιτάρι σου με κάθε άνεμον και μη βαδίζης εις κάθε δρόμον, που παρουσιάζεται εμπρός σου. Ετσι πράττει ο διπρόσωπος και ανθρωπάρεσκος αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 5,10 ίσθι εστηριγμένος εν συνέσει σου, και εις έστω σου ο λόγος.

Σοφ. Σειρ. 5,10 Να είσαι σταθερός εις τας συνετάς και όρθάς πεποιθήσεις και αποφάσεις σου και ο λόγος σου να είναι ένας.

Σοφ. Σειρ. 5,11 γίνου ταχύς εν ακροάσει σου και εν μακροθυμία φθέγγου απόκρισιν.

Σοφ. Σειρ. 5,11 Να είσαι ταχύς στο να ακούης, βραδύς δε στο να δίδης απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 5,12 ει έστι σοι σύνεσις, αποκρίθητι τώ πλησίον· ει δε μη, η χείρ σου έστω επί στόματί σου.

Σοφ. Σειρ. 5,12 Εάν έχης συνετήν απάντησιν, αποκρίσου στον πλησίον σου· ει δε άλλως βάλε το χέρι στο στόμα σου, ώστε να μη ομιλήσης.

Σοφ. Σειρ. 5,13 δόξα και ατιμία εν λαλιά, και γλώσσα ανθρώπου πτώσις αυτώ.

Σοφ. Σειρ. 5,13 Δοξα και εξουτελισμός υπάρχουν εις την ομιλίαν, αναλόγως των όσων λέγει ο άνθρωπος. Η δε άκριτος και απρόσεκτος γλώσσα οδηγεί εις πτώσεις και δυσκολίας τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 5,14 μη κληθής ψίθυρος, και τή γλώσση σου μη ενέδρευε· επί γάρ τώ κλέπτη εστίν αισχύνη, και κατάγνωσις πονηρά επί διγλώσσου.

Σοφ. Σειρ. 5,14 Μη φέρεσαι έτσι, ώστε να σε ονομάσουν κουτσομπόλην και ψιθυριστήν· με την γλώσσαν σου δε μη στήνης παγίδα εις βάρος των άλλων. Διότι, εάν δια τον κλέπτην επιφυλάσσεται καταισχύνη, δια τον διπλοπρόσωπον και καταλάλον επιφυλάσσεται αυστηρά καταδίκη.

Σοφ. Σειρ. 5,15 εν μεγάλω και εν μικρώ μη αγνοεί.

Σοφ. Σειρ. 5,15 Και τα μεγάλα και τα μικρά εξετάζε τα με πολλήν προσοχήν, ώστε να μη τα αγνοής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Σοφ. Σειρ. 6,1 Καί αντί φίλου μη γίνου εχθρός· όνομα γάρ πονηρόν αισχύνην και όνειδος κληρονομήσει· ούτως ο αμαρτωλός ο διγλωσσός.

Σοφ. Σειρ. 6,1 Αντί φίλου μη γίνεσαι, με την κακήν συμπεριφοράν ίσου εχθρός προς τον φίλον σου, διότι έτσι θα αποκτήσης κακήν φήμην, εντροπήν και όνειδος. Τέτοιος είναι ο διπρόσωπος αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 6,2 μη επάρης σεαυτόν εν βουλή ψυχής σου, ίνα μη διαρπαγή ως ταύρος η ψυχή σου·

Σοφ. Σειρ. 6,2 Μη παρασυρθής και δοθής εις τας κακάς εκρήξεις της καρδιάς σου, δια να μη αναστατωθή και καταστραφή ως από μαινόμενον ταύρον η ζωη σου.

Σοφ. Σειρ. 6,3 τα φύλλα σου καταφάγεσαι και τους καρπούς σου απολέσεις και αφήσεις σεαυτόν ως ξύλον ξηρόν.

Σοφ. Σειρ. 6,3 Εάν καταβροχθίζης και καταστρέφης τα φύλλα της ζωής σου, θα χάσης και τους καρπούς σου. Και εν τέλει θα κάμης και θα αφήσης τον εαυτόν σου ως ένα ξηρόν ξύλον.

Σοφ. Σειρ. 6,4 ψυχή πονηρά απολεί τον κτησάμενον αυτήν και επίχαρμα εχθρών ποιήσει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 6,4 Η πονηρά ψυχή καταστρέφει αυτόν, που την έχει, και θα τον κάμη περιγελων στους εχθρούς του.

Σοφ. Σειρ. 6,5 Λάρυγγ γλυκύς πληθυνεί φίλους αυτού, και γλώσσα εύλαλος πληθυνεί ευπροσήγορα.

Σοφ. Σειρ. 6,5 Ο γλυκύς όμως λόγος θα πληθύνη τους φίλους του. Και γλώσσα, η οποία ομιλεί καλά, θα ελκύση πλήθος από ευγενείς και καλās απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 6,6 οι ειρηνεύοντές σοι έστωσαν πολλοί, οι δε σύμβουλοί σου εις από χιλίων.

Σοφ. Σειρ. 6,6 Οι άνθρωποι, με τους οποίους ευρίσκεσαι εις ειρηνικάς σχέσεις, ας είναι πολυάριθμοι. Οι σύμβουλοί σου όμως ας εκλέγωνται μετά προσοχής, ένας ανάμεσα εις χιλίους.

Σοφ. Σειρ. 6,7 ει κτάσαι φίλον, εν πειρασμώ κτήσαι αυτόν, και μη ταχύ εμπιστεύσης αυτώ·

Σοφ. Σειρ. 6,7 Εάν θέλης να αποκτήσης φίλον, απόκτησε τον κατόπιν δοκιμασίας και εξετάσεως, και πάντως μη εμπιστεύεσαι τον εαυτόν σου εις εκείνον αμέσως·

Σοφ. Σειρ. 6,8 έτσι γάρ φίλος εν καιρώ αυτού και ου μη παραμείνη εν ημέρα θλίψεως σου.

Σοφ. Σειρ. 6,8 διότι υπάρχουν φίλοι προσωρινοί και πρόσκαιροι· αυτοί όμως δεν θα παραμείνουν κοντά σου ως φίλοι εις περίοδον της δυστυχίας σου.

Σοφ. Σειρ. 6,9 και έστι φίλος μετατιθέμενος εις έχθραν και μάχην ονειδισμού σου αποκαλύψει.

Σοφ. Σειρ. 6,9 Υπάρχουν φίλοι, οι οποίοι μεταβάλλουν συντόμως εις έχθραν την φιλίαν, αποκαλύπτουν στους άλλους τα τρωτά του χαρακτήρος και της ζωής σου, ώστε να προκαλούν εναντίον σου μάχην και ονειδισμόν.

Σοφ. Σειρ. 6,10 και έστι φίλος κοινωνός τραπεζών και ου μη παραμείνη εν ημέρα θλίψεως σου.

Σοφ. Σειρ. 6,10 Υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι μένουν φίλοι, εφ' όσον τρώγουν εις την τράπεζάν σου. Δεν θα μείνουν όμως κοντά σου εις περίοδον ανάγκης και δοκιμασίας σου.

Σοφ. Σειρ. 6,11 και εν τοίς αγαθοίς σου έσται ως σύ, και επί τους οικέτας σου παρησιάζεται·

Σοφ. Σειρ. 6,11 Οι ψευδείς και ανειλικρινείς αυτοί φίλοι θα χρησιμοποιούν τα αγαθά σου, ως εάν είναι ιδικά των. Και θα ομιλούν με εξουσίαν προς τους υπηρέτας σου, ως εάν αυτοί είναι οι κύριοί των.

Σοφ. Σειρ. 6,12 εάν ταπεινωθής, έσται κατά σου, και από τού προσώπου σου κρυβήσεται.

Σοφ. Σειρ. 6,12 Όταν όμως εκπέσης και ευρεθής εις ανάγκην, θα στραφούν εναντίον σου και θα φύγουν από εμπρός σου και θα κρυφθούν.

Σοφ. Σειρ. 6,13 από των εχθρών σου διαχωρίσθητι και από των φίλων σου πρόσεχε.

Σοφ. Σειρ. 6,13 Να απομακρυνθής από τους εχθρούς σου· και από κάτι τέτοιους φίλους να προσέχης.

Σοφ. Σειρ. 6,14 φίλος πιστός σκέπη κραταιά, ο δε ευρών αυτόν εύρε θησαυρόν.

Σοφ. Σειρ. 6,14 Ο πιστός φίλος είναι ισχυρά προστασία. Εκείνος δε που εύρεν ένα τέτοιον φίλον εύρε θησαυρόν.

Σοφ. Σειρ. 6,15 φίλου πιστού ουκ έστιν αντάλλαγμα, και ουκ έστι σταθμός της καλλονής αυτού.

Σοφ. Σειρ. 6,15 Με τίποτε δεν ανταλλάσσεται ένας πιστός φίλος, και με κανένα τρόπον δεν ημπορεί κανείς να ζυγίση και εκτιμήση την αξίαν του.

Σοφ. Σειρ. 6,16 φίλος πιστός φάρμακον ζωής, και οι φοβούμενοι Κύριον ευρήσουσιν αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 6,16 Ο πιστός φίλος είναι φάρμακον, που δίδει ζωήν. Όσοι δε φοβούνται τον Κυριον, θα εύρουν τέτοιον φίλον.

Σοφ. Σειρ. 6,17 ο φοβούμενος Κύριον ευθύνει φιλίαν αυτού, ότι κατ αυτόν ούτως και ο πλησίον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 6,17 Εκείνος που ευλαβείται τον Κυριον, είναι ευθύς και ειλικρινής εις την φιλίαν του. Όπως είναι αυτός, έτσι θα είναι και ο φίλος, τον οποίον εξέλεξε.

Σοφ. Σειρ. 6,18 Τέκνον, εκ νεότητός σου επίλεξαι παιδείαν, και έως πολιών ευρήσεις σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 6,18 Παιδί μου, από την νεαράν σου ηλικίαν διάλεξε και προτίμησε την υγιά μόρφωσιν. Ετσι δε θα εύρης και θα κατέχης την αληθινήν σοφίαν, έως ότου ασπρίσουν αι τρίχες της κεφαλής σου.

Σοφ. Σειρ. 6,19 ως ο αροτριών και ο στείρων πρόσελθε αυτή και ανάμενε τους αγαθούς καρπούς αυτής· εν γάρ τή εργασία αυτής ολίγον κοπιάσεις και ταχύ φάγεσαι γεννημάτων αυτής.

Σοφ. Σειρ. 6,19 Όπως εκείνος που οργώνει και στείρει, κοπιάζει, ετσι και συ πρόσελθε προς την αληθή μόρφωσιν με την απόφασιν να κοπιάσης και περιμενε τους καλούς αυτής καρπούς. Διότι, όταν εργάζεσαι δια την απόκτησιν αυτής, θα κοπιάσης βέβαια ολίγον, πολύ σύντομα όμως θα γευθής τους καλούς καρπούς της.

Σοφ. Σειρ. 6,20 ως τραχειά έστι σφόδρα τοίς απαιδευτοίς, και ουκ εμμενεί εν αυτή ακάρδιος·

Σοφ. Σειρ. 6,20 Ποσον όμως δύσκολος είναι δι' εκείνους, που δεν έχουν ούτε θέλουν παιδείαν και μόρφωσιν! Ανθρωπος δε

χωρίς ευγενή καρδιαν και ανόητος δεν θα επιμείνη, δια να αποκτήση την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 6,21 ως λίθος δοκιμασίας ισχυρός έσται επ αυτώ, και ου χρονιεί απορρίψαι αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 6,21 Διότι η σοφία του είναι ωσάν βαρύς λίθος, που τον καταβαρύνει και τον πιέζει και δεν θα βραδύνη αυτός να την απορρίψη.

Σοφ. Σειρ. 6,22 σοφία γάρ κατά το όνομα αυτής εστι, και ου πολλοίς εστι φανερά.

Σοφ. Σειρ. 6,22 Η σοφία είναι αξία του λαμπρού ονόματος της. Αλλα δεν γίνεται φανερά και γνωστή στους πολλούς.

Σοφ. Σειρ. 6,23 άκουσον, τέκνον, και δέξαι γνώμην μου, και μη απαναινόν την συμβουλίαν μου.

Σοφ. Σειρ. 6,23 Άκουσε, παιδί μου, δέξαι την γνώμην μου και μη απαρνεΐσαι την συμβουλήν μου.

Σοφ. Σειρ. 6,24 και εισένεγκον τους πόδας σου εις τας πέδας αυτής και εις τον κλοιόν αυτής τον τράχηλόν σου.

Σοφ. Σειρ. 6,24 Θέσε τα πόδια σου εις τα δεσμά της και τον τράχηλόν σου στο σιδερένιο περιλαίμιόν της.

Σοφ. Σειρ. 6,25 υπόθες τον ώμόν σου και βάσταξον αυτήν, και μη προσοχθίσης τοίς δεσμοίς αυτής.

Σοφ. Σειρ. 6,25 Χαμήλωσε τους ώμους σου, φορτώσου την και βάσταξέ την και μη δυσφορήσης δια τα δεσμά της.

Σοφ. Σειρ. 6,26 εν πάση ψυχή σου πρόσελθε αυτή και εν όλη δυνάμει σου συντήρησον τας οδούς αυτής.

Σοφ. Σειρ. 6,26 Με όλην σου την καρδιαν πλησίασε προς αυτήν και με όλην σου την δύναμιν φύλαξε τους δρόμους της.

Σοφ. Σειρ. 6,27 εξίχνευσον και ζήτησον, και γνωσθήσεται σοι, και εγκρατής γενόμενος μη αφής αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 6,27 Ακολούθησε τα ίχνη της, αναζητήσέ την και θα την εύρης, θα γίνη γνωστή εις σε. Και όταν πλέον την αποκτήσης, μη την αφήσης ποτέ.

Σοφ. Σειρ. 6,28 επ εσχάτων γάρ ευρήσεις την ανάπαυσιν αυτής, και στραφήσεται σοι εις ευφροσύνην.

Σοφ. Σειρ. 6,28 Διότι εις το τέλος των προσπαθειών και των κόπων σου θα εύρης ανάπαυσιν από αυτήν. Αυτή θα μεταβληθή και θα γίνη δια σε χαρά και ευφροσύνη.

Σοφ. Σειρ. 6,29 και έσονται σοι αι πέδαι εις σκέπην ισχύος και οι κλοιοί αυτής εις στολήν δόξης.

Σοφ. Σειρ. 6,29 Τα πεδούκλια της, τα οποία προηγουμένως σε εστενοχωρούσαν, θα είναι τώρα δια σε ισχυρά προστασία. Και τα σιδερένια της περιλαΐμια θα είναι ένδοξος στολή σου.

Σοφ. Σειρ. 6,30 κόσμος γάρ χρύσεός εστιν επ αυτής, και οι δεσμοί αυτής κλώσμα υακίνθινον.

Σοφ. Σειρ. 6,30 Ο ζυγός της θα είναι ολόχρυσον κόσμημα δια σε και τα δεσμά της κλωσμένες κυανές ωραίες ταινίες.

Σοφ. Σειρ. 6,31 στολήν δόξης ενδύση αυτήν, και στέφανον αγαλλιιάσεως περιθήσεις σεαυτώ.

Σοφ. Σειρ. 6,31 Θα ενδυθής αυτήν ως ωραϊαν ένδοξον στολήν και θα την θέσης επάνω στο κεφάλι σου ωσάν ένα στέφανον χαράς και δόξης.

Σοφ. Σειρ. 6,32 εάν θέλης, τέκνον, παιδευθήση, και εάν δώς την ψυχήν σου, πανούργος έση.

Σοφ. Σειρ. 6,32 Εάν, παιδί μου, θελήσης και αγαπήσης την σοφίαν, θα εκπαιδευθής και θα μορφωθής με αυτήν. και αν της δώσης την καρδιαν σου, θα γίνης πολύ σοφός.

Σοφ. Σειρ. 6,33 εάν αγαπήσης ακούειν, εκδέξη, και εάν κλίνης το ούς σου, σοφός έση.

Σοφ. Σειρ. 6,33 Εάν την αγαπήσης και θελήσης να την ακούης, θα διδαχθής από αυτήν πολλά. Και εάν με προσοχήν και ενδιαφέρον κλίνης το αυτί σου προς αυτήν, θα γίνης σοφός.

Σοφ. Σειρ. 6,34 εν πλήθει πρεσβυτέρων στήθι, και τις σοφός, αυτώ προσκολληθήτι.

Σοφ. Σειρ. 6,34 Ανάμεσα εις συγκέντρωσιν πρεσβυτέρων και εμπειρών ανθρώπων στάσου όρθιος και αφού εξετάσης, ποιός από αυτούς είναι ο σοφώτερος, προσκολλησου εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 6,35 πάσαν διήγησιν θεϊαν θέλε ακροάσθαι, και παροιμίαι συνέσεως μη εκφευγέτωσάν σε.

Σοφ. Σειρ. 6,35 Με όλην σου την θέλησιν άκουε κάθε θεϊαν διδασκαλίαν και ιστορίαν. Τα δε σοφά γνωμικά ας μη σου διαφεύγουν ποτέ.

Σοφ. Σειρ. 6,36 εάν ίδης συνετόν, όρθριζε προς αυτόν, και βαθμούς θυρών αυτού εκτριβέτω ο πούς σου.

Σοφ. Σειρ. 6,36 Εάν εύρης ένα συνετόν άνθρωπον, πήγαινε από πολύ πρωΐ προς αυτόν και με την συχνήν σου φοίτησιν, ας τριβούν από τα πόδια σου τα σκαλοπάτια της θύρας του σπιτιού του.

Σοφ. Σειρ. 6,37 διανοού εν τοίς προστάγμασι Κυρίου και εν ταίς εντολαίς αυτού μελέτα διά παντός. αυτός στηριεί την καρδιαν σου, και η επιθυμία της σοφίας σου δοθήσεται σοι.

Σοφ. Σειρ. 6,37 Να έχης πάντοτε εις την διάνοιάν σου και να σκέπτεσαι τα προστάγματα του Κυρίου και τας εντολάς αυτού να τας μελετάς πάντοτε. Αυτός θα στηρίξη και θα ενισχύση την καρδιαν σου και η σοφία, την οποίαν επιθυμείς, θα σου δοθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Σοφ. Σειρ. 7,1 Μή ποίει κακά, και ου μη σε καταλάβη κακόν.

Σοφ. Σειρ. 7,1 Μη πράττης το κακόν και κακόν ποτέ δεν θα σε εύρη.

Σοφ. Σειρ. 7,2 απόστηθι από άδικου, και εκκλινεί από σου.

Σοφ. Σειρ. 7,2 Φυγε μακρυνά από το άδικον, και το άδικον θα απομακρυνθή από σε.

Σοφ. Σειρ. 7,3 υιέ, μη σπείρε επ αύλακας αδικίας, και ου μη θερίσης αυτάς επταπλασίως.

Σοφ. Σειρ. 7,3 Παιδί μου, μη σπέρνης εις αυλάκια αδικίας και έτσι δεν θα θερίσης επτά φορές περισσότερα από τας αδικίας, που έσπεις.

Σοφ. Σειρ. 7,4 μη ζητει παρά Κυρίου ηγεμονίαν, μηδέ παρά βασιλέως καθέδραν δόξης.

Σοφ. Σειρ. 7,4 Μη ζητήης από τον Κυριον εξουσίας και αξιώματα, ούτε ενδόξους θέσεις από τον βασιλέα.

Σοφ. Σειρ. 7,5 μη δικαιού εναντι Κυρίου και παρά βασιλεί μη σοφίζου.

Σοφ. Σειρ. 7,5 Μη προσπαθής να δικαιολογηθής και φανής δικαίως ενώπιον του Κυρίου, ούτε και να θέλης να φανής σοφός ενώπιον του βασιλέως.

Σοφ. Σειρ. 7,6 μη ζητει γενέσθαι κριτής, μη ουκ εξισχύσεις εξάραι αδικίας. μη ποτε ευλαβηθής από προσώπου δυνάστου και θήσεις σκάνδαλον εν ευθύτητί σου.

Σοφ. Σειρ. 7,6 Μη επιζητήης να γίνης δικαστής, μήπως τυχόν δεν ημπορήσης να εξαλείψης τας αδικίας. Υπάρχει δε ο κίνδυνος, μήπως από φόβον και συστολήν προς το πρόσωπον του άρχοντος θέσης ενώπιόν σου εμπόδια, όπου θα σκοντάψη η ειλικρίνειά σου.

Σοφ. Σειρ. 7,7 μη αμάρτανε εις πλήθος πόλεως και μη καταβάλης σεαυτόν εν όχλω.
Σοφ. Σειρ. 7,7 Μη διαπραττης αδικίας εις βάρος του πλήθους της πόλεως και μη έρχεσαι αντιμετώπος προς αυτό. Ούτε πάλιν να πτοήσαι και ξεπέφτης ενώπιον του όχλου.
Σοφ. Σειρ. 7,8 μη καταδεσμεύσης δις αμαρτίαν, εν γάρ τή μια ουκ αθώς έση.
Σοφ. Σειρ. 7,8 Μη επαναλάβης δευτέραν φοράν την αμαρτίαν και δεσμευθής πάλιν από αυτήν, διότι και της μιας μονής αμαρτίας δεν θα αποφύγης την τιμωρίαν.
Σοφ. Σειρ. 7,9 μη είπης τώ πλήθει των δώρων μου επόψεται και εν τώ προσενέγκαι με Θεώ Υψίστω προσδέξεται.
Σοφ. Σειρ. 7,9 Μη είπης, ότι "ο Κυριος θα λάβη υπ' όψιν του το πλήθος των δώρων μου και ο Θεός ο ύψιστος θα τα προσδεχθή, όταν εγώ τα προσφέρω, και έτσι θα εξιλεωθώ ενώπιόν του".
Σοφ. Σειρ. 7,10 μη ολιγοψυχής εν τή προσευχή σου και ελεημοσύνην ποιήσαι μη παρίδης.
Σοφ. Σειρ. 7,10 Μη αποκάμης και μη ολιγοψυχής εις την προσευχήν σου και μη παραμελής, εφ' όσον δύνασαι, να κάνης ελεημοσύνην.
Σοφ. Σειρ. 7,11 μη καταγέλα άνθρωπον όντα εν πικρία ψυχής αυτού, έστι γάρ ο ταπεινών και ανυψών.
Σοφ. Σειρ. 7,11 Μη περιγελάς άνθρωπον, ο οποίος ευρίσκεται εις ψυχικην στενοχωρίαν, διότι υπάρχει ο Κυριος, ο οποίος ταπεινώνει και ανυψώνει.
Σοφ. Σειρ. 7,12 μη αροτρία ψεύδος επ αδελφώ σου, μηδέ φίλω το όμοιον ποίει.
Σοφ. Σειρ. 7,12 Μη καλλιεργής ψεύδη εις βάρος του αδελφού σου, ούτε να κάμης το ιδιον στον φίλον σου.
Σοφ. Σειρ. 7,13 μη θέλε ψεύδεσθαι πάν ψεύδος, ο γάρ ενδελεχισμός αυτού ουκ εις αγαθόν.
Σοφ. Σειρ. 7,13 Πρόσεχε να μη είπης κανένα ψεύδος, διότι της ψευδολογίας η συνέχεια ποτέ δεν θα καταλήξη στο καλόν.
Σοφ. Σειρ. 7,14 μη αδελέσχει εν πλήθει πρεσβυτέρων και μη δευτερώσης λόγον εν προσευχή σου.
Σοφ. Σειρ. 7,14 Μη λέγης πολλά και άσκοπα λόγια ενώπιον πολλών μεγαλυτέρων σου και μη επαναλαμβάνης ασκόπως τα ίδια λόγια και φλυαρής έτσι εις την προσευχήν σου.
Σοφ. Σειρ. 7,15 μη μισήσης επίπονον εργασίαν και γεωργίαν υπό Υψίστου εκτισμένην.
Σοφ. Σειρ. 7,15 Μη μισήσης και αποστραφής κοπιώδη εργασίαν, ούτε την γεωργίαν, διότι αυτή έχει καθιερωθή και επιβληθή από τον Θεόν.
Σοφ. Σειρ. 7,16 μη προσλογίζου σεαυτόν εν πλήθει αμαρτωλών. μνήσθητι ότι οργή ου χρονιεί.
Σοφ. Σειρ. 7,16 Μη συγκαταλέγης τον εαυτόν σου με τα πλήθη των αμαρτωλών· έχει υπ' όψιν σου, ότι η οργή του Κυρίου δεν θα βραδύνη να εκδηλωθή.
Σοφ. Σειρ. 7,17 ταπεινώσον σφόδρα την ψυχήν σου, ότι εκδικησις ασεβούς πύρ και σκώληξ.
Σοφ. Σειρ. 7,17 Ταπεινώσε βαθύτατα τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού, διότι η καταδίκη του ασεβούς εκ μέρους του Θεού θα είναι πυρ και σκώληξ.
Σοφ. Σειρ. 7,18 Μη αλλάξης φίλον ένεκεν διαφόρου, μηδ αδελφόν γνήσιον εν χρυσίω Σουφείρ.
Σοφ. Σειρ. 7,18 Μη αλλάξης και μη εγκαταλίπης τον φίλον σου ένεκα συμφέροντος. Ούτε και γνήσιον αδελφόν σου, έστω και με το πολύτιμον και γνήσιον χρυσάφι Σουφείρ.
Σοφ. Σειρ. 7,19 μη αστόχει γυναικός σοφής και αγαθής, η γάρ χάρις αυτής υπέρ το χρυσίον.
Σοφ. Σειρ. 7,19 Μη αδιαφορής δια την συνετήν και αγαθήν σύζυγόν σου, διότι η χάρις των αρετών της είναι ανωτέρα από χρυσάφι.
Σοφ. Σειρ. 7,20 μη κακώσης οικέτην εργαζόμενον εν αληθεία, μηδέ μίσθιον διδόντα ψυχήν αυτού.
Σοφ. Σειρ. 7,20 Μη κακοποίησης υπηρέτην, ο οποίος εργάζεται με ειλικρίνεια δια σε, ούτε ημερομίσθιον εργάτην, ο οποίος σου έχει δώσει την ψυχήν του.
Σοφ. Σειρ. 7,21 οικέτην συνετόν αγαπάτω σου η ψυχή, μη στερήσης αυτόν ελευθερίας.
Σοφ. Σειρ. 7,21 Δούλον συνετόν και φρόνιμον αγάπησέ τον με όλην σου την καρδίαν· και μη στερήσης αυτόν από την ελευθερίαν του.
Σοφ. Σειρ. 7,22 κτήνη σοί εστιν, επισκέπτου αυτά και ει έστι σοι χρήσιμα, εμμενέτω σοι.
Σοφ. Σειρ. 7,22 Εάν έχης κτήνη, φρόντιζε δι' αυτά, και εάν αυτά σου είναι χρήσιμα, φύλαξέ τα κοντά σου.
Σοφ. Σειρ. 7,23 τέκνα σοί εστι, παιδευσον αυτά, και κάμψον εκ νεότητος τον τράχηλον αυτών.
Σοφ. Σειρ. 7,23 Εάν έχης παιδιά, διαπαιδαγωγήσέ τα και μόρφωσέ τα και μάθε τα να κύπτουν τον τράχηλόν των στον ζυγόν των θείων εντολών.
Σοφ. Σειρ. 7,24 θυγατέρες σοί εισι, πρόσεχε τώ σώματι αυτών, και μη ιλαρώσης προς αυτάς το πρόσωπόν σου.
Σοφ. Σειρ. 7,24 Εάν έχης θυγατέρας, πρόσεχε την σωματικήν υγείαν και αγνότητα, αλλά και δείχνε τους πρόσωπον αυστηρόν.
Σοφ. Σειρ. 7,25 έκδου θυγατέρα, και έση τετελεκώς έργον μέγα, και ανδρί συνετώ δώρησαι αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 7,25 Παντρεψε καλά την κόρην σου και θα κατορθώσης έτσι μέγα έργον. Δωρησέ την εις άνδρα συνετόν.
Σοφ. Σειρ. 7,26 γυνή σοί εστι κατά ψυχήν, μη εκβάλης αυτήν· και μισουμένη μη εμπιστεύσης σεαυτόν.
Σοφ. Σειρ. 7,26 Εχεις λάβει σύζυγον κατά την επιθυμίαν της καρδιάς σου; Μη την εκδιώξης. Εις γυναίκα δε, δια την οποίαν τρέφεις αποτροφήν και μίσος, μη εμπιστευθής και παραδώσης τον εαυτόν σου.
Σοφ. Σειρ. 7,27 Εν όλη καρδιά δόξασον τον πατέρα σου και μητρός ωδίνας μη επιλάθη.
Σοφ. Σειρ. 7,27 Με όλην σου την καρδίαν να σέβεσαι και να τιμάς τον πατέρα σου και ποτέ να μη λησμονής τους πόνους, που εδοκίμασεν η μητέρα σου, όταν σε εγέννησε.
Σοφ. Σειρ. 7,28 μνήσθητι ότι δι αυτών εγεννήθης, και τι ανταποδώσεις αυτοίς καθώς αυτοί σοι;
Σοφ. Σειρ. 7,28 Να ενθυμήσαι, ότι δια μέσου των δύο αυτών γονέων σου ήλθες στον κόσμον. Και τι ημπορείς συ να ανταποδώσης προς αυτούς εν συγκρίσει προς εκείνα, που εκείνοι έκαμαν εις σε;
Σοφ. Σειρ. 7,29 εν όλη ψυχή σου ευλαβού τον Κύριον και τους ιερείς αυτού θαύμαζε.
Σοφ. Σειρ. 7,29 Με όλην σου την ψυχήν να ευλαβήσαι τον Κυριον και να σέβεσαι τους ιερείς του.
Σοφ. Σειρ. 7,30 εν όλη δυνάμει αγάπησον τον ποιήσαντά σε και τους λειτουργούς αυτού μη εγκαταλίπης.
Σοφ. Σειρ. 7,30 Με όλην την δύναμιν της καρδιάς και της διανοίας σου αγάπησε τον Πλάστην σου και μη εγκαταλείψης τους λειτουργούς του.

Σοφ. Σειρ. 7,31 φοβού τον Κύριον και δόξασον ιερέα και δώσ την μερίδα αυτώ, καθώς εντέταλται σοι, απαρχήν και περι πλημμελείας και δόσιν βραχιόνων και θυσίαν αγιασμού και απαρχήν αγίων.

Σοφ. Σειρ. 7,31 Να ευλαβήσαι τον Κυριον, να δοξάσης τον ιερέα και να δίδης εις αυτόν την μερίδα του, όπως έχει ορίσει ο Νομος· τας απαρχάς των προϊόντων σου, τα τεμάχια από τας εξιλαστηρίους θυσίας, που προσφέρεις, τους δεξιούς μηρούς, την αναίμακτον θυσίαν του αγιασμού και τας απαρχάς των ιερών προσφορών.

Σοφ. Σειρ. 7,32 Και πτωχώ έκτεινον την χείρά σου, ίνα τελειωθή η ευλογία σου.

Σοφ. Σειρ. 7,32 Απλωσε ελεήμονα την χείρα σου και προς τον πτωχόν, δια να είναι πλήρης και τελεία η ευλογία του Θεού προς σε.

Σοφ. Σειρ. 7,33 χάρις δόματος έναντι παντός ζώντος, και επί νεκρώ μη αποκωλύσης χάριν.

Σοφ. Σειρ. 7,33 Η γενναιοδωρία σου ας εκδηλώνεται προς κάθε ζώντα· και προς αυτόν ακόμα τον νεκρόν να δείξης έλεος.

Σοφ. Σειρ. 7,34 μη υστέρει από κλαιόντων και μετά πενθούντων πένθησον.

Σοφ. Σειρ. 7,34 Μη παραλείπεις να συμπαρίστασαι στους κλαίοντα, πένθησε δε και συ μαζί με τους πενθούντα.

Σοφ. Σειρ. 7,35 μη όκνει επισκέπτεσθαι άρρωστον, εκ γάρ των τοιούτων αγαπηθήση.

Σοφ. Σειρ. 7,35 Μη είσαι νωθρός και απρόθυμος στο να επισκέπτεσαι τον άρρωστον, διότι από κάτι τέτοια έργα θα αγαπηθής από τον Θεόν και από τους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 7,36 εν πάσι τοίς λόγοις σου μιμνήσκου τα έσχατά σου, και εις τον αιώνα ουχ αμαρτήσεις.

Σοφ. Σειρ. 7,36 Εις όλα τα έργα και τα λόγια σου να ενθυμήσαι πάντοτε το τέλος της ζωής σου, και έτσι ποτέ δεν θα παρασυρθής εις αμαρτίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Σοφ. Σειρ. 8,1 Μη διαμάχου μετά ανθρώπου δυνάστου, μήποτε εμπέσης εις τας χείρας αυτού.

Σοφ. Σειρ. 8,1 Μη φιλονεικής και μη διαπληκτίζεσαι με άνθρωπον, που έχει εξουσίαν, μήπως τυχόν και πέσης εις τα χέρια του.

Σοφ. Σειρ. 8,2 μη έριζε μετά ανθρώπου πλουσίου, μήποτε αντιστήση σου την ολκήν· πολλούς γάρ απώλεσε το χρυσίον και καρδιάς βασιλέων εξέκλινε.

Σοφ. Σειρ. 8,2 Μη διαπληκτίζεσαι με πλούσιον άνθρωπον, μήπως αυτός χρησιμοποίηση τον πλούτον του εναντίον σου.

Διότι πολλούς έχει καταστρέψει ο χρυσός· και καρδιάς ακόμη βασιλέων έχει παρεκκλίνει από την ευθείαν οδόν.

Σοφ. Σειρ. 8,3 μη διαμάχου μετά ανθρώπου γλωσσώδους και μη επιστοιβάσης επί το πύρ αυτού ξύλα.

Σοφ. Σειρ. 8,3 Μη μάχεσαι εναντίον ανθρώπου αθυροστόμου και αυθάδους, και μη με τα λόγια και την συμπεριφοράν σου στοιβάξης ξύλα εις την φωτιάν των παθών, που είναι αναμμένη μέσα του.

Σοφ. Σειρ. 8,4 μη πρόσειοιζε απαιδεύτω, ίνα μη ατιμάζονται οι πρόγονοί σου.

Σοφ. Σειρ. 8,4 Μη αστειολογεις με αγροίκον άνθρωπον, δια να μη ίδης υβριζομένους τους προγόνους σου.

Σοφ. Σειρ. 8,5 μη ονειδίξε άνθρωπον αποστρέφοντα από αμαρτίας· μνήσθητι ότι πάντες εσμέν εν επιτιμίοις.

Σοφ. Σειρ. 8,5 Μη εμπαιξής ποτέ άνθρωπον, ο οποίος επιστρέφει εν μετανοία από την αμαρτίαν. Εχε δε πάντοτε υπ' όψιν σου, ότι όλοι είμεθα υπόδικοι τιμωριών ενώπιον του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 8,6 μη ατιμάσης άνθρωπον εν γήρα αυτού, και γάρ εξ ημών γηράσκουσι.

Σοφ. Σειρ. 8,6 Μη καταφρονήσης και μη ξευτελίσης άνθρωπον στο γήρας αυτού, διότι από ημάς, καθώς περνα ο καιρός, προέρχονται οι γέροντες.

Σοφ. Σειρ. 8,7 μη επίχαιρε επί νεκρώ, μνήσθητι ότι πάντες τελευτώμεν.

Σοφ. Σειρ. 8,7 Μη σε καταλάβη μοχθηρά χαρά δια νεκρόν, ο οποίος ενδεχομένως υπήρξεν εχθρός σου. Εχε δε πάντοτε υπ' όψιν σου, ότι όλοι βαδίζομεν προς τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 8,8 μη παρίδης διήγημα σοφών, και εν ταίς παροιμίαις αυτών αναστρέφου· ότι παρ αυτών μαθήση παιδείαν και λειτουργήσαι μεγιστάσι.

Σοφ. Σειρ. 8,8 Μη απροσεκτικής εις διδασκαλίας και διηγήσεις σοφών, αλλά τα σοφά γνωμικά των να τα έχης ως διαρκή απασχόλησίν σου· διότι από αυτά θα διδαχθής και θα μορφωθής, ώστε να γίνης ικανός να υπηρετής άρχοντας.

Σοφ. Σειρ. 8,9 μη αστόχει διηγήματος γερόντων, και γάρ αυτοί έμαθον παρά των πατέρων αυτών· ότι παρ αυτών μαθήσει σύνεσιν και εν καιρώ χρείας δύναι απόκρισιν.

Σοφ. Σειρ. 8,9 Μη αδιαφορής εις τα λόγια των γερόντων, διότι αυτά, που εκείνοι γνωρίζουν, τα έμαθαν από τους προγόνους των. Από τους γέροντα θα διδαχθής σύνεσιν και εν καιρώ ανάγκης σου θα γνωρίζης να δίδης τας καταλλήλους απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 8,10 μη έκκαιε άνθρακας αμαρτωλού, μη εμπυρισθής εν πυρί φλογός αυτού.

Σοφ. Σειρ. 8,10 Μη ανάπτης άνθρακας παθών εις την καρδιαν του αμαρτωλού, μήπως και συ καής από την φλόγα των.

Σοφ. Σειρ. 8,11 μη εξαναστής από προσώπου υβριστού, ίνα μη εγκαθήση ως ένεδρον τώ στόματί σου.

Σοφ. Σειρ. 8,11 Μη εξαναστής και μη απαντήσης εναντίον του υβριστού, μήπως και σου στήση παγίδα εις τα λόγια του στόματός σου.

Σοφ. Σειρ. 8,12 μη δανείσης ανθρώπω ισχυροτέρω σου· και εάν δανείσης, ως απολωλεκώς γίνου.

Σοφ. Σειρ. 8,12 Μη δώσης δάνειον στον ισχυρότερόν σου. Εάν δε και του δώσης, να θεωρής αυτό ως χαμένον.

Σοφ. Σειρ. 8,13 μη εγγυήση υπέρ δύναμίν σου· και εάν εγγυήση, ως αποτίσων φρόντιζε.

Σοφ. Σειρ. 8,13 Μη δίδης εγγυήσιν μεγαλυτέραν από τας δυνάμεις σου. Εάν όμως και δώσης εγγυήσιν, ας ετοιμασθής ως εάν πρόκειται να πληρώσης ο ίδιος.

Σοφ. Σειρ. 8,14 μη δικάζου μετά κριτού, κατά γάρ την δόξαν αυτού κρινούσιν αυτώ.

Σοφ. Σειρ. 8,14 Μη έρχεσαι εις αντιδικίαν με δικαστήν, διότι οι δικασταί, που θα δικάσουν την διαφοράν σας, θα κρίνουν σύμφωνα με την γνώμην του συναδέλφου των.

Σοφ. Σειρ. 8,15 μετά τολμηρού μη πορεύου εν οδώ, ίνα μη βαρύνηται κατά σου· αυτός γάρ κατά το θέλημα αυτού ποιήσει, και τή αφροσύνη αυτού συναπολή.

Σοφ. Σειρ. 8,15 Με θρασύν και απερισκέπτως τολμηρόν μη βαδίζης στον ίδιον δρόμον, δια να μη πέση επάνω σου το βάρος εκείνου. Διότι αυτός θα πράτη πάντοτε σύμφωνα με το θέλημά του, χωρίς να ακούη κανένα. Ετσι δε με την απερισκειψίαν

εκείνου θα καταστραφής και συ.

Σοφ. Σειρ. 8,16 μετά θυμώδους μη ποιήσης μάχην και μη διαπορεύου μετ' αυτού την έρημον· ότι ως ουδέν εν οφθαλμοίς αυτού αίμα, και όπου ουκ έστι βοήθεια, καταβαλεί σε.

Σοφ. Σειρ. 8,16 Με θυμώδη άνθρωπον μη ανοίγης φιλονεικίας και μάχας και μη βαδίζης μαζί του εις ερημικόν δρόμον, διότι αυτός δεν δίδει σημασίαν στο ανθρώπινον αίμα· και δεν θα διστάση να σε φονεύση εκεί, όπου δια την ερημίαν του τόπου δεν είναι δυνατόν να σου παρασχεθή καμμία βοήθεια.

Σοφ. Σειρ. 8,17 μετά μωρού μη συμβουλεύου, ου γάρ δυνήσεται λόγον στέξει.

Σοφ. Σειρ. 8,17 Μη ζητήης συμβουλάς από μωρόν άνθρωπον και μη εμπιστεύεσαι εις αυτόν τον εαυτόν σου, διότι εκείνος δεν θα ημπορέση να κρατήση μυστικόν τον λόγον σου.

Σοφ. Σειρ. 8,18 ενώπιον αλλοτρίου μη ποιήσης κρυπτόν, ου γάρ γινώσκεις τι τέξεται.

Σοφ. Σειρ. 8,18 Ενώπιον ενός ξένου και αγνώστου ανθρώπου μη κάμης κάτι, το οποίον πρέπει να μείνη μυστικόν, διότι δεν γνωρίζεις τι θα επακολουθήση.

Σοφ. Σειρ. 8,19 παντί ανθρώπω μη έκφαινε σήν καρδιαν, και μη αναφερέτω σοι χάριν.

Σοφ. Σειρ. 8,19 Μη ανοίγης την καρδιαν σου εις οιονδήποτε άνθρωπον και μη ζητήσης να λάβης από αυτόν καμμίαν εκδούλευσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Σοφ. Σειρ. 9,1 Μη ζήλου γυναίκα τού κόλπου σου, μηδέ διδάξης επί σεαυτόν παιδείαν πονηράν.

Σοφ. Σειρ. 9,1 Μη ζηλοτυπής την γυναίκα σου, που αναπαύεται εις την αγκάλην σου. Και μη εμβαλης στον εαυτόν σου πονηράς σκέψεις.

Σοφ. Σειρ. 9,2 μη δώς γυναικί την ψυχήν σου επιβήναι αυτήν επί την ισχύν σου.

Σοφ. Σειρ. 9,2 αλλά και μη παραδίδης εξ ολοκλήρου την καρδιαν σου εις την σύζυγόν σου, δια να μη γίνη αυτή κυρία επί της δυνάμεώς σου.

Σοφ. Σειρ. 9,3 μη υπάντα γυναικί εταιριζομένη, μήποτε εμπέσης εις τας παγίδας αυτής.

Σοφ. Σειρ. 9,3 Μη επιζητήης συναντήσεις με εταιραν, μήπως περιπέσης εις τας παγίδας της.

Σοφ. Σειρ. 9,4 μετά ψαλλούσης μη ενδελέχιζε, μήποτε αλώς εν τοίς επιχειρήμασιν αυτής.

Σοφ. Σειρ. 9,4 Μη συχνάζης και μη συναναστρέφου με τραγουδίστριαν, δια να μη περιπέσης και κυριευθής εις τα τεχνάσματά της.

Σοφ. Σειρ. 9,5 παρθένον μη καταμάνθανε, μήποτε σκανδαλισθής εν τοίς επιτιμίοις αυτής.

Σοφ. Σειρ. 9,5 Μη περιεργάζουσαι παρθένον, δια να μη σκανδαλισθής και πέσης εις την αυτήν μαζί της αμαρτίαν και τιμωρίαν.

Σοφ. Σειρ. 9,6 μη δώς πόρναις την ψυχήν σου, ίνα μη απολέσης την κληρονομίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 9,6 Μη παραδίδης την καρδιαν σου εις πόρναις, δια να μη χάσης την περιουσίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 9,7 μη περιβλέπου εν ρύμαις πόλεως και εν ταίς ερήμοις αυτής μη πλανώ.

Σοφ. Σειρ. 9,7 Μη εις τας οδούς της πόλεως στρέφης εδώ και εκεί το βλέμμα σου και εις δρόμους, όπου δεν υπάρχουν άνθρωποι, μη περιπλανάσαι.

Σοφ. Σειρ. 9,8 απόστρεψον οφθαλμόν από γυναικός ευμόρφου, και μη καταμάνθανε κάλλος αλλότριον· εν κάλλει γυναικός πολλοί επλανήθησαν, και εκ τούτου φίλια ως πύρ ανακαίεται.

Σοφ. Σειρ. 9,8 Γυρσε αλλού το βλέμμα σου από ωραίαν γυναίκα και μη περιεργάζουσαι κάλλος ξένον. Διότι από το κάλλος της γυναικός πολλοί άνδρες επλανήθησαν και παρεσύρθησαν στο κακόν. Από το κάλλος της ωσάν φωτιά ανάπτει ο έρωας.

Σοφ. Σειρ. 9,9 μετά υπάνδρου γυναικός μη κάθου το σύνολον και μη συμβολοκοπήσης μετ' αυτής εν οίνω, μήποτε εκκλίνη η ψυχή σου επ αυτήν και τώ πνεύματί σου ολισθήσης εις απώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 9,9 Μη κάθου καθόλου μαζί με υπάνδρον γυναίκα και μη παρακαθήσης μαζί της εις ευωχίαν και οιοποσίαν, μήπως παρεκκλίνη η καρδιά σου και υποκύψη στο κάλλος αυτής και ολισθήσης ψυχικώς και καταστραφής.

Σοφ. Σειρ. 9,10 μη εγκαταλίπης φίλον αρχαίον, ο γάρ πρόσφατος ουκ έστιν έπισης αυτώ· οίνος νέος φίλος νέος· εάν παλαιωθή, μετ' ευφροσύνης πίεσαι αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 9,10 Μη αφήνης φίλον παλαιόν και δοκιμασμένον χάριν ενός νέου· διότι ο νέος δεν είναι δυνατόν να είναι ισάξιος με εκείνον. Ο νέος φίλος ομοιάζει προς το νέο κρασί. Εάν το κρασί γίνη παλαιόν, θα το πίνης με πολλήν ευχαρίστησιν.

Σοφ. Σειρ. 9,11 μη ζηλώσης δόξαν αμαρτωλού, ου γάρ οίδας τι έσται η καταστροφή αυτού.

Σοφ. Σειρ. 9,11 Μη ζηλεύσης την δόξαν του αμαρτωλού ανθρώπου, διότι δεν γνωρίζεις ποία και πόσον μεγάλη θα είναι η καταστροφή του.

Σοφ. Σειρ. 9,12 μη ευδοκήσης εν ευδοκία ασεβών· μνήσθητι ότι έως άδου ου μη δικαιωθώσι.

Σοφ. Σειρ. 9,12 Μη δίδης την καρδιαν σου εις τας τέρψεις των ασεβών ανθρώπων. Εχε υπ' όψιν σου ότι μέχρι και του άδου δεν θα μείνουν αυτοί ατιμώρητοι.

Σοφ. Σειρ. 9,13 μακράν άπεχε από ανθρώπου, ός έχει εξουσίαν τού φονεύειν, και ου μη υποπτεύσης φόβον θανάτου· κάν προσέληθης, μη πλημμελήσης, ίνα μη αφέληται την ζωήν σου· επίγνωθι ότι εν μέσω παγίδων διαβαίνεις και επί επάλξεων πόλεων περιπατείς.

Σοφ. Σειρ. 9,13 Φεύγε μακρυνά από άνθρωπον, ο οποίος έχει την εξουσίαν να διατάσση φόνον και να εκτελή φόνον, δια να μη σε καταλάβη καμμία φορά ο φόβος και η αγωνία του θανάτου. Κοντά του μη διαπράξης ποτέ κανένα αφάλμα, δια να μη αφαιρέση την ζωήν σου. Καθ' όν χρόνον μένεις μαζί του, έχει σαφώς υπ' όψιν σου, ότι βαδίζεις εν μέσω παγίδων και περιπατείς επάνω εις επικινδύνους επάλξεις τειχών πόλεως.

Σοφ. Σειρ. 9,14 κατά την ισχύν σου στόχασαι τους πλησίον και μετά σοφών συμβουλεύου.

Σοφ. Σειρ. 9,14 Με όλην την δύναμιν της διανοίας σου εξέταζε τους ανθρώπους, που ευρίσκονται κοντά σου, εάν είναι ευσεβείς και αξιόπιστοι. Και να ζητήης συμβουλήν μόνον από τους σοφούς.

Σοφ. Σειρ. 9,15 και μετά συνετών έστω ο διαλογισμός σου και πάσα διήγησίς σου εν νόμω Υψίστου.

Σοφ. Σειρ. 9,15 Ας συσκέπτεσαι και ας συνομιλής με αυνετούς ανθρώπους και πρόσεχε, ώστε κάθε συνομιλία σου να αναφέρεται στον Νομον του Υψίστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 9,16 **άνδρες δίκαιοι έστωσαν σύνδειπνοι σου, και εν φόβω Κυρίου έστω το καύχημά σου.**

Σοφ. Σειρ. 9,16 **Οι δίκαιοι άνθρωποι ας είναι συνδαιτυμόνες σου, καύχημα δε και δόξα σου ας υπάρχη πάντοτε στον σεβασμόν προς τον Κυριον.**

Σοφ. Σειρ. 9,17 **εν χειρί τεχνιτών έργον επαινεθήσεται, και ο ηγούμενος λαού σοφός εν λόγω αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 9,17 **Ωραίον έργον, που βγαίνει από τα χέρια τεχνιτών, επαινείται, και ο συντετός αρχηγός του λαού θα φανή από τα λόγια του.**

Σοφ. Σειρ. 9,18 **φοβερός εν πόλει αυτού ανήρ γλωσσώδης, και ο προπετής εν λόγω αυτού μισηθήσεται.**

Σοφ. Σειρ. 9,18 **Επικίνδυνος και φοβερός είναι εις την πόλιν ο κακόγλωσσος και αθυρόστομος άνθρωπος· εκείνος δε που είναι άκριτος και ταχύς εις τα λόγια του θα μισηθή.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Σοφ. Σειρ. 10,1 **Κριτής σοφός παιδεύσει τον λαόν αυτού, και ηγεμονία συνετού τεταγμένη έσται.**

Σοφ. Σειρ. 10,1 **Σοφός άρχων παιδαγωγεί και μορφώνει τον λαόν του· η εξουσία δε και η κυβερνήσις του συνετού άρχοντος είναι ορθώς τακτοποιημένη.**

Σοφ. Σειρ. 10,2 **κατά τον κριτήν τού λαού αυτού ούτως και οι λειτουργοί αυτού, και κατά τον ηγούμενον της πόλεως πάντες οι κατοικούντες αυτήν.**

Σοφ. Σειρ. 10,2 **Οποίος τις είναι ο άρχων ενός λαού, τέτοιοι θα είναι και οι υπ' αυτόν αξιωματούχοι. Και οποιός είναι ο άρχων μιας πόλεως, τέτοιοι θα είναι και οι κάτοικοι αυτής.**

Σοφ. Σειρ. 10,3 **βασιλεύς απαίδευτος απολεί τον λαόν αυτού, και πόλις οικισθήσεται εν συνέσει δυναστών.**

Σοφ. Σειρ. 10,3 **Αμόρφωτος και ασύνετος βασιλεύς οδηγεί τον λαόν του εις την καταστροφήν· εξ αντιθέτου αποκτά πολλούς κατοίκους μία πόλις και ευημερεί χάρις εις την σύνεσιν των καλών αρχόντων.**

Σοφ. Σειρ. 10,4 **εν χειρί Κυρίου εξουσία της γής, και τον χρήσιμον εγερεί εις καιρόν επ αυτής.**

Σοφ. Σειρ. 10,4 **Από το χέρι του Κυρίου χορηγείται κάθε εξουσία επάνω εις την γην, τον δε χρήσιμον και καλόν άρχοντα επ' αυτής θα αναδείξη ο Κυριος στον κατάλληλον καιρόν.**

Σοφ. Σειρ. 10,5 **εν χειρί Κυρίου ευοδία ανδρός, και προσώπω γραμματέως επιθήσει δόξαν αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 10,5 **Εις το χέρι του παντοδυνάμου Κυρίου είναι η κατευδωσις παντός ανθρώπου εις τα έργα του. Και στο πρόσωπον του δικαίου νομοθέτου θα αποθέση ο Θεός την δόξαν του.**

Σοφ. Σειρ. 10,6 **Επί παντί αδικήματι μη μηνιάσης τώ πλησίον και μη πράσσε μηδέν εν έργοις ύβρεως.**

Σοφ. Σειρ. 10,6 **Οιανδήποτε αδικίαν και αν σου κάμη ο πλησίον, μη μηνσικακήσης εναντίον του και μη κάμης τίποτε επάνω εις την ορμήν του πάθους.**

Σοφ. Σειρ. 10,7 **μισητή έναντι Κυρίου και ανθρώπων υπερηφάνια, και εξ αμφοτέρων πλημμελήσει άδικα.**

Σοφ. Σειρ. 10,7 **Η υπερηφάνεια είναι μισητή ενώπιον Θεού και ανθρώπων και ενώπιον αμφοτέρων ο υπερήφανος θα διαπράξη πολλάς αδικίας.**

Σοφ. Σειρ. 10,8 **βασιλεία από έθνους εις έθνος μετάγεται διά αδικίας και ύβρεις και χρήματα.**

Σοφ. Σειρ. 10,8 **Η βασιλεία περιέρχεται από το ένα έθνος στο άλλο εξ αιτίας των αδικιών, της υπερηφανείας και του άδικου πλουτισμού.**

Σοφ. Σειρ. 10,9 **τι υπερηφανεύεται γη και σποδός; ότι εν ζωή έριψα τα ενδόσθια αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 10,9 **Διατί υπερηφανεύεται ο άνθρωπος, που είναι χώμα και στάκτη; Διότι του υπερηφάνου ανθρώπου, καθ' ον χρόνον ακόμη εξούσε, εγώ έρριψα τα εντόσθιά του κάτω.**

Σοφ. Σειρ. 10,10 **μακρόν αρώστημα σκώπτει ιατρός· και βασιλεύς σήμεραν, και αύριον τελευτήσει.**

Σοφ. Σειρ. 10,10 **Μακράν ασθένειαν, η οποία δεν φέρει τον θάνατον αλλά ούτε και θεραπεύεται, την εμπαιζει και ο ιατρός. Και ο ασθενών βασιλεύς σήμεραν υπάρχει, αύριον δε αποθνήσκει.**

Σοφ. Σειρ. 10,11 **εν γάρ τώ αποθανείν άνθρωπον κληρονομήσει ερπετά και θηρία και σκώληκας.**

Σοφ. Σειρ. 10,11 **Οταν δε αποθάνη ο άνθρωπος, θα τον κληρονομήσουν και θα τον παραλάβουν τα ερπετά και τα θηρία και τα σκουλήκια.**

Σοφ. Σειρ. 10,12 **αρχή υπερηφανίας ανθρώπου αφισταμένου από Κυρίου, και από τού ποιήσαντος αυτόν απέστη η καρδιά αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 10,12 **Η αρχή και πρώτη αιτία της απομακρύνσεως του ανθρώπου από τον Κυριον είναι η υπερηφάνεια. Η καρδιά του υπερηφάνου έχει απομακρυνθή από τον δημιουργόν του.**

Σοφ. Σειρ. 10,13 **ότι αρχή υπερηφανίας αμαρτία, και ο κρατών αυτής εξομβρήσει βδέλυγμα· διά τούτο παρεδόξασε Κύριος τας επαγωγάς και κατέστρεψεν εις τέλος αυτούς.**

Σοφ. Σειρ. 10,13 **Επειδή δε αρχή και πηγή κάθε αμαρτίας είναι ο εγωϊσμός, εκείνος ο οποίος κρατεί τον εγωϊσμόν του και κυριαρχείται από αυτόν, θα ξεχύση ωσάν βροχήν από μέσα του βδελυρότητας. Δια τούτο ο Κυριος θα του αποστείλη τρομεράς τιμωρίας και θα τον καταστρέψη εξ ολοκλήρου.**

Σοφ. Σειρ. 10,14 **θρόνους αρχόντων καθείλεν ο Κύριος και εκάθισε πραείς αντ αυτών.**

Σοφ. Σειρ. 10,14 **Ο Κυριος εκρήμισε θρόνους αρχόντων και αντί εκείνων εγκατέστησε πράους ανθρώπους ως άρχοντας.**

Σοφ. Σειρ. 10,15 **ρίζας εθνών εξέτιλεν ο Κύριος και εφύτευσε ταπεινούς αντ αυτών.**

Σοφ. Σειρ. 10,15 **Ρίζας αλαζονικών εθνών εξερρίζωσεν ο Κυριος και εφύτευσεν αντί εκείνων ταπεινούς ανθρώπους.**

Σοφ. Σειρ. 10,16 **χώρας εθνών κατέστρεψεν ο Κύριος και απώλεσεν αυτάς έως θεμελιών γής.**

Σοφ. Σειρ. 10,16 **Χώρας υπερηφάνων εθνών τας κατέστρεψεν ο Κυριος. Τας εξωλόθρευσεν έως τα θεμέλιά των.**

Σοφ. Σειρ. 10,17 **εξήρανεν εξ αυτών και απώλεσεν αυτούς και κατέπαυσεν από γής το μνημόσυνον αυτών.**

Σοφ. Σειρ. 10,17 **Εξήρανε την ζωήν των, εξωλόθρευσε τους κατοίκους των και έσβησε την ανάμνησίν των από την γην.**

Σοφ. Σειρ. 10,18 **ουκ έκτισται ανθρώποις υπερηφάνια, ουδέ οργή θυμού γεννήμασι γυναικών.**

Σοφ. Σειρ. 10,18 **Ο εγωϊσμός δεν είναι προσωρισμένος και ταιριαστός δια τον άνθρωπον, ούτε ο θυμός και η οργή δια τα τέκνα των γυναικών.**

Σοφ. Σειρ. 10,19 **Σπέρμα έντιμον ποίον; σπέρμα ανθρώπου. σπέρμα έντιμον ποίον; οι φοβούμενοι τον Κύριον. σπέρμα άτιμον ποίον; σπέρμα ανθρώπου. σπέρμα άτιμον ποίον; οι παραβαίνοντες εντολάς.**

Σοφ. Σειρ. 10,19 Ποίον γένος είναι έντιμον και ένδοξον ενώπιον του Θεού; Το γένος των ανθρώπων. Ποίον γένος ανθρώπων και ποίοι άνθρωποι είναι έντιμοι και δοξασμένοι πλησίον του Θεού; Εκείνοι μόνον, που φοβούνται τον Κυριον. Ποίον γένος μεταξύ των ζώντων δημιουργημάτων είναι δυνατόν να κατακτήση καταφρονημένον και άδοξον; Το γένος των ανθρώπων. Ποίοι από το γένος αυτό περιπίπτουν εις αδοξίαν και καταφρόνησιν; Εκείνοι που παραβαίνουν τας εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 10,20 εν μέσω αδελφών ο ηγούμενος αυτών έντιμος, και οι φοβούμενοι Κύριον εν οφθαλμοίς αυτού.

Σοφ. Σειρ. 10,20 Αρχων απολαμβάνει δικαίαν τιμήν και δόξαν εν μέσω μόνον ανθρώπων, που θεωρούν ο ένας τον άλλον αδελφόν των. Αυτός δε ας έχη πάντοτε προ οφθαλμών και ας τιμά εκείνους, που ευλαβούνται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 10,22 πλούσιος και ένδοξος και πτωχός, το καύχημα αυτών φόβος Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 10,22 Και δια τον πλούσιον και δια τον ένδοξον και δια τον πτωχόν το καύχημα πρέπει να είναι ο σεβασμός προς τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 10,23 ου δίκαιον ατιμάσαι πτωχόν συνετόν, και ου καθήκει δοξάσαι άνδρα αμαρτωλόν.

Σοφ. Σειρ. 10,23 Δεν είναι δίκαιον να θεωρήται ανάξιος τιμής ο συνετός, διότι είναι πτωχός. Ούτε δε να τιμάται και να δοξάζεται ο αμαρτωλός άνθρωπος επειδή είναι πλούσιος.

Σοφ. Σειρ. 10,24 μεγιστάν και κριτής και δυνάστης δοξασθήσεται, και ουκ έστιν αυτών τις μειζων τού φοβουμένου τον Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 10,24 Οι μεγιστάνες και οι κριται και οι άρχοντες δοξάζονται, αλλά κανείς από αυτούς δεν είναι ανώτερος από εκείνον, που φοβείται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 10,25 οικέτη σοφώ ελεύθεροι λειτουργήσουσι, και ανήρ επιστήμων ου γογγύσει.

Σοφ. Σειρ. 10,25 Άνθρωποι ελεύθεροι θα γίνουν υπηρέται εις δούλον σοφόν. Ο δε συνετός και μορφωμένος άνθρωπος δεν θα γογγύση δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 10,26 Μή σοφίζου ποιήσαι το έργον σου και μη δοξάζου εν καιρώ στενοχωρίας σου.

Σοφ. Σειρ. 10,26 Μη αλαζονεύεσαι, ότι θα κάμης έργα μεγάλα ανώτερα από τας δυνάμεις σου. Και εις καιρόν δυσκολιών και στενοχωριών μη επιδεικνύεσαι αποκρύπτων την πραγματικήν σου κατάστασιν.

Σοφ. Σειρ. 10,27 κρείσσων εργαζόμενος και περισσέων εν πάσιν ή περιπατών δοξαζόμενος και απορών άρτων.

Σοφ. Σειρ. 10,27 Καλύτερος είναι εκείνος, που εργάζεται και ετσι ανταποκρίνεται εις όλας αυτού τας βιοτικές ανάγκας, παρά εκείνος που περιπατεί καυχησιολογών καθ' ον χρόνον στερείται και από αυτό το ψωμί του.

Σοφ. Σειρ. 10,28 τέκνον, εν πραύτητι δόξασον την ψυχήν σου και δός αυτή τιμήν κατά την αξίαν αυτής.

Σοφ. Σειρ. 10,28 Παιδί μου, να τιμάς τον εαυτόν σου με την πραότητα σου και να αποδίδης στον εαυτόν σου την τιμήν και την θέσιν, που σου αξίζει.

Σοφ. Σειρ. 10,29 τον αμαρτάνοντα εις την ψυχήν αυτού τις δικαιώσει; και τις δοξάσει τον ατιμάζοντα την ζωήν αυτού;

Σοφ. Σειρ. 10,29 Εκείνον που διαπράττει αμαρτήματα εναντίον της ψυχής του, ποιός θα ευρεθή να τον δικαιώσει; Και ποιός θα δοξάση εκείνον, ο οποίος κατεξυτελίζει τον εαυτόν του με την απρεπή διαγωγήν του;

Σοφ. Σειρ. 10,30 πτωχός δοξάζεται δι επιστήμην αυτού, και πλούσιος δοξάζεται διά τον πλούτον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 10,30 Ο πτωχός αποκτά δόξαν με την γνώσιν και με την σοφίαν του. Ο πλούσιος αποκτά δόξαν με τον πλούτον του. Προτιμότερος όμως είναι ο πρώτος.

Σοφ. Σειρ. 10,31 ο δεδοξασμένος εν πτωχεία, και εν πλούτῳ ποσαχώς; και ο άδοξος εν πλούτῳ, και εν πτωχεία ποσαχώς;

Σοφ. Σειρ. 10,31 Εάν ο πτωχός είναι σοφός και δοξάζεται, πόσον περισσότερον θα δοξασθή όταν αποκτήση και πλούτον; Εάν ο πλούσιος δεν έχη την δόξαν της σοφίας, πόσον άδοξος θα είναι, όταν κατακτήση πτωχός;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Σοφ. Σειρ. 11,1 Σοφία ταπεινού ανυψώσει κεφαλήν αυτού, και εν μέσω μεγιστάνων καθίσει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 11,1 Η σοφία του ταπεινόφρονος ανθρώπου τον δοξάζει και τον τιμά, εν μέσω δε επισήμων ανθρώπων θα του δώση θέσιν.

Σοφ. Σειρ. 11,2 μη αινέσης άνδρα εν κάλλει αυτού και μη βδελύξη άνθρωπον εν οράσει αυτού.

Σοφ. Σειρ. 11,2 Μη επαινέσης άνθρωπον δια την ωραιότητά του, ούτε και να αποστροφής άλλον άνθρωπον, διότι το πρόσωπόν του δεν είναι ωραίον.

Σοφ. Σειρ. 11,3 μικρά εν πετεινοίς μέλισσα, και αρχή γλυκασμάτων ο καρπός αυτής.

Σοφ. Σειρ. 11,3 Η μέλισσα από απόψεως σωματικής εμφανίσεως και ισχύος είναι μικρά μεταξύ των πτερωτών, αλλά το προϊόν των κόπων της είναι εξαιρετικής γλυκύτητας.

Σοφ. Σειρ. 11,4 εν περιβολή ματιών μη καυχήση και εν ημέρα δόξης μη παίρου' ότι θαυμαστά τα έργα Κυρίου, και κρυπτά τα έργα αυτού εν ανθρώποις.

Σοφ. Σειρ. 11,4 Μη καυχάσαι δια τα ωραία ενδύματα, που φορείς, ούτε και να αλαζονεύεσαι εις ημέρας δόξης σου. Ιδού, ότι τα έργα του Κυρίου είναι θαυμαστά· και όμως τα πλείστα από τα έργα του μένουν άγνωστα μεταξύ των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 11,5 πολλοί τύραννοι εκάθισαν επί εδάφους, ο δε ανυπονόητος εφόρεσε διάδημα.

Σοφ. Σειρ. 11,5 Πολλοί άρχοντες έχασαν τους θρόνους και την εξουσίαν των και εκάθησαν κάτω στο χώμα. Εκείνος δε, τον οποίον δια την ασημότητά του κανείς ποτέ δεν εσκέφθη, εφόρεσε βασιλικόν στέμμα εις την κεφαλήν του.

Σοφ. Σειρ. 11,6 πολλοί δυνάσται ητιμάσθησαν σφόδρα, και ένδοξοι παρεδόθησαν εις χείρας ετέρων.

Σοφ. Σειρ. 11,6 Πολλοί βασιλείς και άρχοντες έχασαν το στέμμα και την εξουσίαν των και περιέπεσαν εις ασημότητα, όπως επίσης και πολλοί ένδοξοι παρεδόθησαν εις χείρας άλλων ως δούλοι.

Σοφ. Σειρ. 11,7 πριν εξετάσης, μη μέμψη νόησον πρώτον και τότε επιτίμα.

Σοφ. Σειρ. 11,7 Πριν ακριβώς εξετάσης και πληροφορηθής την αλήθειαν, μη κατηγορήσης. Πρώτα να κατανοήσης καλώς και κατόπιν να απευθύνης παρατηρήσεις και ελέγχους.

Σοφ. Σειρ. 11,8 πριν ή ακούσαι, μη αποκρίνου και εν μέσω λόγων μη παρεμβάλλου.

Σοφ. Σειρ. 11,8 Πριν ακούσης και εννοήσης, μη δίδης απόκρισιν. Και όταν οι άλλοι ομιλούν, μη παρεμβαίνης, δια να τους διακόψης.

Σοφ. Σειρ. 11,9 περί πράγματος, ουκ έστι σοι χρεία, μη έριζε και εν κρίσει αμαρτωλών μη συνέδρευε.

Σοφ. Σειρ. 11,9 Δια ζητήματα, τα οποία δεν σε αφορούν, μη φιλονεικής, εις δε τας αντεγκλήσεις και τας δίκας των

αμαρτωλών ανθρώπων μη ανακατεύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 11,10 Τέκνον, μη περί πολλά έστωσαν αι πράξεις σου εάν πληθυνής, ουκ αθωωθήση και εάν διώκης, ου μη καταλάβης, και ου μη εκφύγης διαδράς.

Σοφ. Σειρ. 11,10 Παιδί μου, μη εκτείνεσαι εις πολλά έργα και μάλιστα ανώτερα των δυνάμεών σου. Εάν πληθύνης τα έργα σου και τας ασχολίας σου, θα περιπέσης ενδεχομένως εις σφάλματα και δεν θα μείνης χωρίς ενόχην. Και εάν επιδιώκης να επιτύχης πολλά, δεν θα κατορθώσης να αποφύγης τας αποτυχίας.

Σοφ. Σειρ. 11,11 έστι κοπιών και πονών και σπεύδων, και τόσω μάλλον υστερείται.

Σοφ. Σειρ. 11,11 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι κοπιάζουν και μοχθούν και σπεύδουν συνεχώς, και όμως τόσον περισσότερον στερούνται.

Σοφ. Σειρ. 11,12 έστι νωθρός και προσδεόμενος αντιλήψεως, υστερών ισχύϊ και πτωχεία περισσεύει και οι οφθαλμοί Κυρίου επέβλεψαν αυτώ εις αγαθά, και ανώρθωσεν αυτόν εκ ταπεινώσεως αυτού.

Σοφ. Σειρ. 11,12 Υπάρχουν εξ αντιθέτου άνθρωποι αδύνατοι, μειωμένης δραστηριότητος, οι οποίοι έχουν ανάγκην συμπαραστάσεως και βοηθείας των άλλων, υστερούν αυτοί εις δύναμιν και ευρίσκονται εις μεγάλην πτωχείαν. Εν τούτοις προς αυτούς ο Κυριος στρέφει με ευμένειαν τους οφθαλμούς του και τους ανορθώνει από την ταπεινήν και δύσκολον θέσιν των.

Σοφ. Σειρ. 11,13 και ανύψωσε κεφαλήν αυτού και απεθαύμασαν επ αυτώ πολλοί.

Σοφ. Σειρ. 11,13 Ανυψώνει την κεφαλήν των τους τιμά και τους εμφανίζει μεταξύ των άλλων, ώστε πολλοί άνθρωποι να καταλαμβάνονται από θαυμασμόν δι' αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 11,14 αγαθά και κακά, ζωή και θάνατος, πτωχεία και πλούτος παρά Κυρίου εστί.

Σοφ. Σειρ. 11,14 Τα καλά και τα δυσάρεστα, η ζωή και ο θάνατος, ο πλούτος και η πτωχεία, δίδονται και κατευθύνονται από τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 11,17 δόσις Κυρίου παραμένει ευσεβέσι, και η ευδοκία αυτού εις τον αιώνα ευδοωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 11,17 Αι δωρεάι του Θεού δίδονται και παραμένουν εις χείρας των ευσεβών. Η δε ευμενεία του Κυρίου προστατεύει και κατευοδώνει αυτούς στους αιώνας.

Σοφ. Σειρ. 11,18 έστι πλουτών από προσοχής και σφιγγίας αυτού, και αύτη η μερίς τού μισθού αυτού.

Σοφ. Σειρ. 11,18 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι πλουτούν, διότι έχουν ενδιαφέρον δια το χρήμα και διότι είναι σφιχτοχέρηδες. Ιδού όμως ποία θα είναι η αμοιβή των.

Σοφ. Σειρ. 11,19 εν τώ ειπείν αυτόν εύρον ανάπαυσιν και νύν φάγομαι εκ των αγαθών μου, και ουκ οίδε τις καιρός παρελεύσεται και καταλείψει αυτά ετέροις και αποθάνεται.

Σοφ. Σειρ. 11,19 Όταν θα είπουν "ευρήκα επιτέλους την ησυχίαν και ανάπαυσίν μου και τώρα θα τρώγω και θα απολαμβάνω τα αγαθά μου", εν τούτοις δεν γνωρίζει επί πόσον καιρόν θα διαρκέση αυτή η κατάσταση και τότε θα εγκαταλείψη τα αγαθά του σκουός του σκουός, διότι αυτός θα αποθάνη.

Σοφ. Σειρ. 11,20 στήθι εν διαθήκη σου και ομιλεί εν αυτή και εν τώ έργω σου παλαιώθητι.

Σοφ. Σειρ. 11,20 Συ όμως μένε προσηλωμένος στο έντιμον έργον, που έχεις αναλάβει. Αυτό να έχης σύντροφόν σου εις την καρδίαν και την διάνοιάν σου και γήρασε στο έργον σου αυτό.

Σοφ. Σειρ. 11,21 μη θαύμαζε εν έργοις αμαρτωλού, πίστευε τώ Κυρίω και έμμενε τώ πόνω σου· ότι κούφον εν οφθαλμοίς Κυρίου διά τάχους εξαπίνα πλουτίσαι πένητα.

Σοφ. Σειρ. 11,21 Μη καταπλήττεσαι δια τα έργα του αμαρτωλού. Συ έχε πίστιν και εμπιστοσύνην στον Κυριον και μένε σταθερός στο έργον σου, όσον κουραστικόν και αν είναι. Διότι είναι εύκολον στον Κυριον ταχύτατα και αμέσως να δώση πλούτη στον πτωχόν.

Σοφ. Σειρ. 11,22 ευλογία Κυρίου εν μισθώ ευσεβούς, και εν ώρα ταχινή αναθάλλει ευλογίαν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 11,22 Η ευλογία του Κυρίου είναι ο μισθός και η ανταμοιβή του ευσεβούς. Και εις στιγμήν χρόνου ημπορεί να κάμη, ώστε να αναθάλλη και να καρποφορήση η ευλογία του.

Σοφ. Σειρ. 11,23 μη είπης· τις εστί μου χρεία, και τίνα από τού νύν έσται μου τα αγαθά;

Σοφ. Σειρ. 11,23 Μη είπης· "τι ανάγκην έχω πλέον, ποία άλλα αγαθά ημπορώ από εδώ και πέρα να έχω;"

Σοφ. Σειρ. 11,24 μη είπης· αυτάρκη μοί εστι, και τι από τού νύν κακωθήσομαι;

Σοφ. Σειρ. 11,24 Μη είπης· "αρκετά είναι αυτά, που έχω. Και ποίον κακόν η ποίαν δυστυχίαν έχω να φοβηθώ από τώρα και στο εξής;"

Σοφ. Σειρ. 11,25 εν ημέρα αγαθών αμνησία κακών, και εν ημέρα κακών ου μνησθήσεται αγαθών

Σοφ. Σειρ. 11,25 Εις περίοδον ευτυχίας και μέσα στον πλούτον των αγαθών δεν ενθυμείται κανείς τας θλίψεις και στενοχωρίας. Όπως επίσης και εις περίοδον στενοχωριών και συμφορών δεν ενθυμείται τα αγαθά, που είχαν άλλοτε.

Σοφ. Σειρ. 11,26 ότι κούφον έναντι Κυρίου εν ημέρα τελευτής αποδούναι άνθρωπω κατά τας οδούς αυτού.

Σοφ. Σειρ. 11,26 Είναι όμως ευκολώτατον στον Κυριον κατά την ώρα του θανάτου να αποδώση στον κάθε άνθρωπον ανάλογα με τον τρόπον της ζωής του και με τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 11,27 κάκωσις ώρας επιλησμονήν ποιεί τρυφής, και εν συντελεία ανθρώπου αποκάλυψις έργων αυτού.

Σοφ. Σειρ. 11,27 Μια ώρα στενοχωρίας και θλίψεως κάμνει τον άνθρωπον να λησμονήση τας ημέρας της ευτυχίας του.

Κατά δε την ώρα του θανάτου του θα αποκαλυφθούν όλα αυτού τα έργα.

Σοφ. Σειρ. 11,28 πρό τελευτής μη μακάριζε μηδένα, και εν τέκνοις αυτού γνωσθήσεται ανήρ.

Σοφ. Σειρ. 11,28 Δια τούτο προ του θανάτου μη καλοτυχίζης κανένα. Και εις τα τέκνα του, τα οποία θα τον κληρονομήσουν, θα δειχθή ο άνθρωπος, ποιός πραγματικά είναι.

Σοφ. Σειρ. 11,29 Μη πάντα άνθρωπον εισαγε εις τον οίκόν σου, πολλά γάρ τα ένεδρα τού δολίου.

Σοφ. Σειρ. 11,29 Μη εισάγης κάθε άνθρωπον στο σπίτι σου. Διότι πολλοί είναι αι παγίδες, τας οποίας στήνουν οι δόλιοι άνθρωποι.

Σοφ. Σειρ. 11,30 πέρδιξ θηρευτής εν καρτάλλω, ούτως καρδιά υπερηφάνου, και ως ο κατάσκοπος επιβλέπει πτώσιν

Σοφ. Σειρ. 11,30 Όπως η πέρδικα τίθεται στο κλουβί του κυνηγού ως δόλωμα, έτσι είναι η καρδιά, ο νους και η διάθεσις του υπερηφάνου, διότι ως κατάσκοπος αυτός παρακολουθεί και περιμένει την κατάρρευσίν σου.

Σοφ. Σειρ. 11,31 τα γάρ αγαθά εις κακά μεταστρέφων ενεδρεύει και εν τοίς αιρετοίς επιθήσει μώμον.

Σοφ. Σειρ. 11,31 Αυτός ενεδρεύει και προσπαθεί να μεταβάλει τα καλά εις κακά, εναντίον δε των εκλεκτών και διακεκριμένων προσπαθεί να προσάψη κατηγορίας.

Σοφ. Σειρ. 11,32 από σπινθήρος πυρός πληθύνεται ανθρακιά, και άνθρωπος αμαρτωλός εις αίμα ενεδρεύει.

Σοφ. Σειρ. 11,32 Από ένα σπινθήρα ανάπτει μεγάλη φωτιά· και ένας αμαρτωλός άνθρωπος στήνει ενέδρας, δια να χύση αίματα.

Σοφ. Σειρ. 11,33 πρόσεχε από κακούργου, πονηρά γάρ τεκταίνει, μήποτε μώμον εις τον αιώνα δώ σοι.

Σοφ. Σειρ. 11,33 Πρόσεχε από τον κακοποιόν άνθρωπον, διότι αυτός πάντοτε καταστρώνει και θέτει εις ενέργειαν πονηρά σχέδια. Πρόσεχε, μήπως και εναντίον σου προσάψη κατηγορίαν άδικον, η οποία θα μείνη πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 11,34 ενοίκισον αλλότριον και διαστρέψει σε εν ταραχαίς, και απαλλοτριώσει σε των ιδίων σου.

Σοφ. Σειρ. 11,34 Βαλε ένα ξένον στο σπίτι σου και αυτός θα σε αναστατώσει με τας ταραχάς, που θα υπεγείρη στον οίκον σου, και θα σε αποξενώσει από τους ιδικούς σου ανθρώπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Σοφ. Σειρ. 12,1 Εάν εὐ ποιῆς, γνώθι τίτι ποιείς, και ἔσται χάρις τοῖς αγαθοῖς σου.

Σοφ. Σειρ. 12,1 Εάν κάμνης ευεργεσίας, πρόσεχε εις ποῖον τας κάμνεις, και θα εὐρης τότε ευχαρίστησιν δι' αὐτάς.

Σοφ. Σειρ. 12,2 εὐ ποιήσον ευσεβεί, και ευρήσεις ανταπόδομα και ει μη παρ αὐτοῦ, αλλά παρὰ Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 12,2 Ευεργέτησε τον ευσεβή, άνθρωπον δηλαδή που αξίζει να ευεργετηθῆ, και θα εὐρης από αὐτόν ευγνώμονα ανταπόδοσιν. Αλλά και αν δεν εὐρης από εκείνον, θα εὐρης την ανταπόδοσιν του αγαθοῦ από τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 12,3 ουκ ἔστιν αγαθά τῶ ενδελεχίζοντι εις κακά και τῶ ελεημοσύνην μη χαρίζομένῳ.

Σοφ. Σειρ. 12,3 Δεν είναι ορθόν και δίκαιον να ευεργετηται άνθρωπος, ο οποίος ισχυρογνωμόνως επιμένει στο κακόν. Ὅπως επίσης και εκείνος, ο οποίος, ενώ ημπορεῖ, δεν κάμνει ποτέ ελεημοσύνην.

Σοφ. Σειρ. 12,4 δός τῶ ευσεβεί και μη αντιλάβη τοῦ αμαρτωλοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,4 Δώσε την ελεημοσύνην σου στον ευσεβή και μη ἔρχεσαι εις βοήθειαν του αμετανοήτου αμαρτωλοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,5 εὐ ποιήσον τῶ ταπεινῶ και μη δῶς ασεβεί εμπόδισον τους ἄρτους αὐτοῦ και μη δῶς αὐτῶ, ἵνα μη εν αὐτοῖς σε δυναστεύη· διπλάσια γάρ κακά ευρήσεις εν πάσιν αγαθοῖς, οἷς αν ποιήσης αὐτῶ.

Σοφ. Σειρ. 12,5 Ευεργέτησε τον ταπεινόν άνθρωπον και μη δώσης την ευεργεσίαν σου στον πωρωμένον ασεβή. Κράτησε τους ἄρτους σου, μη τους δίδης στον ασεβή, δια να μη σε καταδυναστεύη εκείνος με αὐτούς. Διότι θα εὐρης από αὐτόν όχι ευγνωμοσύνην, αλλά διπλάσια κακά από τα αγαθά, τα οποία του ἔκαμες.

Σοφ. Σειρ. 12,6 ὅτι και ο Ὑψιστος ἐμίσησεν αμαρτωλοῦς και τοῖς ασεβέσιν ἀποδώσει ἐκδίκησιν.

Σοφ. Σειρ. 12,6 Διότι και αυτός οὗτος ο Ὑψιστος μισεῖ και αποστρέφεται τους αμαρτωλοῦς. Και θα ανταποδώσει στους ασεβεῖς την δικαίαν τιμωρίαν.

Σοφ. Σειρ. 12,7 δός τῶ αγαθῶ και μη αντιλάβου τοῦ αμαρτωλοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,7 Πρόσφερε, λοιπόν, την βοήθειαν και ευεργεσίαν σου στον αγαθόν και μη ἔρχεσαι εις βοήθειαν του αμαρτωλοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,8 Ουκ ἐκδικηθήσεται εν αγαθοῖς ο φίλος και ου κρυβήσεται εν κακοῖς ο εχθρός.

Σοφ. Σειρ. 12,8 Ο φίλος σου δεν θα σε φθονήσῃ ούτε θα προσπαθήσῃ να σε βλάψῃ, όταν ευτυχῆς· ὅπως επίσης και ο εχθρός σου δεν θα κρύψῃ την χαρὰν του, εάν περιπέσῃς εις δυστυχίαν.

Σοφ. Σειρ. 12,9 εν αγαθοῖς ἀνδρός οι εχθροὶ αὐτοῦ εν λύπη, και εν τοῖς κακοῖς αὐτοῦ και ο φίλος διαχωρισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 12,9 Όταν ένας ευτυχῆ και απολαμβάνῃ τα αγαθά του, οι εχθροὶ του στενοχωρῶνται. Όταν ὁμως περιπέσῃ εις συμφοράς και στενοχωρίας, τότε και αυτός ἀκόμη ο φίλος του είναι δυνατόν να τον εγκαταλείψῃ.

Σοφ. Σειρ. 12,10 μη πιστεύσης τῶ εχθρῶ σου εις τον αἰῶνα· ὡς γάρ ο χαλκός ἰούται, οὕτως η πονηρία αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,10 Μη δίδης ποτέ εμπιστοσύνην στον εχθρόν σου, διότι, ὅπως ο χαλκός οξειδώνεται και δεν φαίνεται το εσωτερικόν του, ἔτσι είναι και η πονηρία του εχθροῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,11 και εάν ταπεινωθῆ και πορευῆται συγκεκυφῶς, ἐπίστησον την ψυχὴν σου και φύλαξαι απ αὐτοῦ και ἔση αὐτῶ ὡς ἐκμεμαχῶς ἔσοπτρον, και γνώση ὅτι ουκ εις τέλος κατίωσε.

Σοφ. Σειρ. 12,11 Εάν αυτός ταπεινωθῆ ενώπιόν σου και βαδίξῃ με την κεφαλὴν προς τα κάτω, πρόσεξε τον εαυτόν σου και φυλάξου από αὐτόν. Να φερθῆς και να πράξῃς ἀέναντι αὐτοῦ, ὅπως κάμνεις, όταν ἔχῃς καθαρίσει ένα καθρέπτην. Η σκουριά χαι η υποκρισία του εχθροῦ σου δεν θα μείνη ἔως τέλος. Θα φανῆ αὐτός που πραγματικά είναι.

Σοφ. Σειρ. 12,12 μη στήσης αὐτόν παρὰ σεαυτῶ, μη ανατρέψας σε στή ἐπὶ τον τόπον σου· μη καθίσῃς αὐτόν εκ δεξιῶν σου, μήποτε ζητήσῃ την καθέδραν σου και επ εσχάτων ἐπιγνώσῃ τους λόγους μου και ἐπὶ των θημάτων μου κατανυγήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 12,12 Μη τοποθετήσῃς τον εχθρόν σου πλησίον σου, δια να μη σε ανατρέψῃ και καθίσῃ εκείνος εις την θέσιν σου. Μη τον βάλῃς να καθίσῃ εκ δεξιῶν σου, δια να μη ἐπιζητήσῃ εκείνος να σε εκτοπίσῃ και καθίσῃ στο κάθισμά σου. Ἐτσι δε πολὺ ἀργά θα κατανοήσῃς την ἀξίαν των λόγων μου και θα λυπηθῆς, διότι δεν ἤκουσες τας σύμβουλὰς μου.

Σοφ. Σειρ. 12,13 τις ἐλεήσει ἐπαοιδόν οφιοδήκτον και πάντας τους προσάγοντας θηρίοις;

Σοφ. Σειρ. 12,13 Ποιός θα λυπηθῆ και θα δείξῃ οἶκτον προς τον μάγον, που γοητεύει τα φίδια με τα ἄσματα του, όταν τον δαγκώσῃ το φίδι η προς τους θηριοδαμαστάς, οι οποίοι πλησιάζουν τα θηρία;

Σοφ. Σειρ. 12,14 οὕτως τον προσπορευόμενον ἀνδρὶ αμαρτωλῶ και συμφυρόμενον εν ταῖς αμαρτίαις αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,14 Ἐτσι συμβαίνει και με εκείνον, που αναστρέφεται και πορεύεται μαζὴ με αμαρτωλῶν άνθρωπον και συμφύρεται με τας αμαρτίας εκείνου.

Σοφ. Σειρ. 12,15 ὥραν μετὰ σοῦ διαμενεῖ, και εάν ἐκκλίνῃς, ου μη καρτερήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 12,15 Προσωρινῶς μένει μαζὴ σου, όταν σε βλέπῃ να ἴστασαι και ἔχῃ συμφέρον από σε. Εάν ὁμως κλονισθῆς, δεν θα σε στηρίξῃ ούτε θα παραμείνῃ κοντὰ σου.

Σοφ. Σειρ. 12,16 και εν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ γλυκαίνει ο εχθρός και εν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ βουλεύσεται ανατρέψαι σε εις βόθρον· εν οφθαλμοῖς αὐτοῦ δακρῶσει ο εχθρός, και εάν εὐρη καιρόν, ουκ ἐμπλησθήσεται ἀφ αἵματος.

Σοφ. Σειρ. 12,16 Ο εχθρός σου θα ἔχῃ πάντοτε γλυκά λόγια εις τα χεῖλη του· εις την καρδίαν του ὁμως θα σκέπτεται, να σε ανατρέψῃ και να σε ρίψῃ εις βόθρον. Ο εχθρός σου θα ἔχῃ υποκριτικὰ δάκρυα συμπαθείας εις τα μάτια του δια σε. Εάν ὁμως εὐρη ευκαιρίαν, δεν θα χορταίνῃ από το αίμα σου.

Σοφ. Σειρ. 12,17 κακά αν υπαντήση σοι, ευρήσεις αυτόν εκεί πρότερόν σου, και ως βοηθών υποσχάσει πτέρναν σου
Σοφ. Σειρ. 12,17 Εάν σου συμβή κάτι κακόν, θα εύρης αυτόν εκεί έμπροσθέν σου· και προσποιούμενος ότι σε βοηθεί, θα σε αρπάση από την πτέρναν, δια να σε ρίψη κάτω.

Σοφ. Σειρ. 12,18 κινήσει την κεφαλήν αυτού και επικροτήσει ταίς χερσίν αυτού και πολλά διαψιθυρίσει και αλλοιώσει το πρόσωπον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 12,18 Επειτα θα κινή εμπαικτικώς την κεφαλήν του, θα κτυπά με χαιρεκακίαν τας παλάμας του, θα ψιθυρίζη πολλά εις βάρος σου και θα μεταβάλη το πρόσωπόν του, ώστε να φανή μοχθηρόν, όπως εις την πραγματικότητα είναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Σοφ. Σειρ. 13,1 Ο απτόμενος πίσεως μολυνθήσεται, και ο κοινωνών υπερηφάνω ομοιωθήσεται αυτώ.

Σοφ. Σειρ. 13,1 Εκείνος που εγγίζει την πίσσαν, θα πασαλειφθή με την ακαθαρσίαν της, και εκείνος που συναναστρέφεται με άνθρωπον υπερήφανον, θα γίνη όμοιος με αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 13,2 βάρος υπέρ σε μη άρης, και ισχυροτέρω σου και πλουσιωτέρω μη κοινωνών. τι κοινωνήσει χύτρα προς λέβητα: αύτη προσκρούσει, και αύτη συντριβήσεται.

Σοφ. Σειρ. 13,2 Μη σηκώνης στους ώμους σου βάρος ανώτερον από τας δυνάμεις σου. Με άνθρωπον, που είναι ισχυρότερος και πλουσιώτερος από σε, μη έχης πολλήν επικοινωνίαν. Ποίαν σχέσιν ημπορεί να έχη μία πηλίνη χύτρα με τον χάλκινον λέβητα: Εάν προσκρούση εις εκείνον, αύτη θα συντριβή.

Σοφ. Σειρ. 13,3 πλούσιος ηδίκησε, και αυτός προσεμβριμιάτο· πτωχός ηδίκηται, και αυτός προσδεθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 13,3 Ο πλούσιος αδικεί και έχει το θράσος να μεγαλαυχή και να επιπλήττη. Ο πτωχός αδικείται και όμως ικετεύει και παρακαλεί, ως εάν είναι ένοχος.

Σοφ. Σειρ. 13,4 εάν χρησιμεύσης, εργάται εν σοί· και εάν υστερήσης, καταλείψει σε.

Σοφ. Σειρ. 13,4 Εάν συ ο πτωχός είσαι εις κάτι χρήσιμος προς τον πλούσιον, θα σε εκμεταλλευθή. Εάν όμως ευρεθής εις ανάγκην και στέρησιν, αυτός θα σε εγκαταλείψη.

Σοφ. Σειρ. 13,5 εάν έχης, συμβιώσεται σοι και αποκενώσει σε, και αυτός ου πονέσει.

Σοφ. Σειρ. 13,5 Εάν έχης αγαθά, αυτός υποκριτικώτατα θα σε συναναστρέφεται και θα ζη μαζή σου, μέχρις ότου σου αρπάση τα αγαθά και σε αδειάση εντελώς από αυτά. Δεν θα αισθανθή δε καμμίαν λύπην και στενοχωρίαν δια το κακόν, που σου έκαμε.

Σοφ. Σειρ. 13,6 χρείαν έσχηκέ σου, και αποπλανήσει σε και προσγελάσεται σοι και δώσει σοι ελπίδα· λαλήσει σοι καλά και ερεί τις η χρεία σου;

Σοφ. Σειρ. 13,6 Όταν έχη την ανάγκην σου, θα προσπαθήση να σε παραπλανήση. Θα φανή φιλομειδής και γελαστός απέναντί σου και θα σου δώση ελπίδα. Θα ομιλήση προς σε με καλά λόγια και θα σου πη, "τι ανάγκην έχεις;"

Σοφ. Σειρ. 13,7 και αισχνυεί σε εν τοίς βρώμασιν αυτού, έως ου αποκενώση σε δίς ή τρίς, και επ εσχάτων καταμωκήσεται σου· μετά ταύτα όψεται σε και καταλείψει σε και την κεφαλήν αυτού κινήσει επί σοί.

Σοφ. Σειρ. 13,7 Θα σε κάμη να αισθανθής συστολήν απέναντί του με τα συμπόσιά του, μέχρις ότου σε απογυμνώση από τα αγαθά σου δύο και τρεις φορές και τελευταία θα σε ειρωνεύεται και θα σε περιγελά. Επειτα θα ίδη την πτωχείαν, εις την οποίαν σε κατήντησε, θα σε εγκαταλείψη και θα κινή εμπαικτικώς την κεφαλήν του εις βάρος σου.

Σοφ. Σειρ. 13,8 πρόσεχε μη αποπλανηθής και μη ταπεινωθής εν αφροσύνη σου.

Σοφ. Σειρ. 13,8 Πρόσεχε, μη παραπλανηθής από αυτόν, δια να μη εξευτελισθής με αυτήν σου την απειρικοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 13,9 Προσκαλεσαμένου σε δυνάστου, υποχωρών γίνου, και τόσω μάλλον προσκαλέσεται σε.

Σοφ. Σειρ. 13,9 Όταν ένας άρχων σε προσκαλή, δια να σε τιμήση, συ προσπάθησε να αποφύγης την πρόσκλησιν και αυτός τόσον περισσότερο θα σε προσκαλή.

Σοφ. Σειρ. 13,10 μη έμπιπτε, ίνα μη απωσθής, και μη μακράν αφίστω, ίνα μη επιλησθής.

Σοφ. Σειρ. 13,10 Παντως μη σπεύδης προς αυτόν, δια να μη σε απωθήση κατόπιν, αλλά και να μη στέκεσαι πολύ μακράν, δια να μη σε λησμονήση.

Σοφ. Σειρ. 13,11 μη έπεχε ισηγορείσθαι μετ αυτού και μη πίστευε τοίς πλείοσι λόγοις αυτού· εκ πολλής γάρ λαλιάς πειράσει σε και ως προσγελών εξετάσει σε.

Σοφ. Σειρ. 13,11 Πρόσεχε, μη ομιλήσης μαζή του ως ίσος προς ίσον, και μη δίδης εμπιστοσύνην εις τα πολλά λόγια του.

Διότι αυτός με τα πολλά λόγια του θα θελήση να σε δοκιμάση, και καθ' ον χρόνον γελαστός θα σου ομιλήθαι βυθομετρή τα βάθη της καρδιάς σου.

Σοφ. Σειρ. 13,12 ανελεήμων ο μη συντηρών λόγους και ου μη φείσηται περί κακώσεως και δεσμών.

Σοφ. Σειρ. 13,12 Σκληρός θα φανή προς σε αυτός, που εδείχθη πλούσιος εις λόγια και υποσχέσεις. Και δεν θα λυπηθή ούτε θα διστάση, να χρησιμοποίηση εναντίον σου βασανιστήρια και δεσμά φυλακής.

Σοφ. Σειρ. 13,13 συντήρησον και πρόσεχε σφοδρώς, ότι μετά της πτώσεώς σου περιπατείς.

Σοφ. Σειρ. 13,13 Λαβε τα μέτρα σου, πρόσεχε πάρα πολύ. Διότι συναναστρεφόμενος εκείνον συμπορεύεσαι με βέβαιαν την πτώσιν σου.

Σοφ. Σειρ. 13,14 [ακούων αυτά εν ύπνω σου γρηγόρησον· πάση ζωή σου αγάπα τον Κύριον, και επικαλού αυτόν εις σωτηρίαν σου].

Σοφ. Σειρ. 13,14 Ακούων αυτά πρόσεχε και εις αυτόν ακόμη τον ύπνον σου. Εις όλην σου την ζωήν τον Κυριον μόνον να αγαπάς και αυτόν να επικαλήσαι δια την σωτηρίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 13,15 Πάν ζώνων αγαπά το όμοιον αυτώ και πάς άνθρωπος τον πλησίον αυτού·

Σοφ. Σειρ. 13,15 Καθε ζώνων αγαπά το όμοιον προς αυτό. Ετσι και κάθε άνθρωπος αγαπά τον από κοινωνικής θέσεως και μορφώσεως όμοιον του.

Σοφ. Σειρ. 13,16 πάσα σάρξ κατά γένος συναγεται, και τώ ομοίω αυτού προσκολληθήσεται ανήρ.

Σοφ. Σειρ. 13,16 Καθε ζώνων εντάσσεται και αποτελεί ομάδα με αλλά ζώα του είδους του. Ετσι και κάθε άνθρωπος επικοινωνεί και προσκολλάται εις άλλους όμοιους του.

Σοφ. Σειρ. 13,17 τι κοινωνήσει λύκος αμνών; ούτως αμαρτωλός προς ευσεβή.

Σοφ. Σειρ. 13,17 Ποία σχέσις και επικοινωνία είναι δυνατόν να υπάρχη μεταξύ λύκου και αρνίου; Ετσι μεταξύ αμαρτωλού

και ευσεβούς ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 13,18 τις ειρήνη υαίνη προς κύνα; και τις ειρήνη πλουσίω προς πένητα;

Σοφ. Σειρ. 13,18 Ποία ειρηνική σχέσις και επικοινωνία είναι δυνατόν να υπάρξη ανάμεσα εις την ύαιναν και το σκυλί; Καμμία. Ποία κατ' αναλογίαν ειρηνική επικοινωνία και αναστροφή ημπορεί να υπάρξη μεταξύ ενός πλουσίου και ενός πτωχού;

Σοφ. Σειρ. 13,19 κυνήγια λέοντων όναγροι εν ερήμω, ούτως νομαί πλουσίων πτωχοί.

Σοφ. Σειρ. 13,19 Οι λέοντες κυνηγούν αγρίους όνους εις ερήμους περιοχάς. Ετσι θήραμα και βοσκή των πλουσίων είναι οι πτωχοί.

Σοφ. Σειρ. 13,20 βδέλυγμα υπερήφάνω ταπεινότης, ούτως βδέλυγμα πλουσίω πτωχός.

Σοφ. Σειρ. 13,20 Η ταπεινοφροσύνη είναι μισητή και αποκρουστική στον υπερήφανον. Ετσι αποκρουστικός είναι και ο πτωχός στον πλούσιον.

Σοφ. Σειρ. 13,21 πλούσιος σαλευόμενος στηρίζεται υπό φίλων, ταπεινός δε πεσών προσαπωθείται υπό φίλων.

Σοφ. Σειρ. 13,21 Όταν κάποιος πλούσιος κλονισθή, στηρίζεται από τους φίλους του. Όταν όμως ο πτωχός περιπέσει εις δυστυχίαν, σπρώχεται και από αυτούς τους φίλους του.

Σοφ. Σειρ. 13,22 πλουσίου σφαλέντος πολλοί αντιλήπτορες, ελάλησεν απόρητα και εδικαίωσαν αυτόν. ταπεινός έσφαλε και προσεπέτιμησαν αυτώ, εφθέγγατο σύνεσιν και ουκ εδόθη αυτώ τόπος.

Σοφ. Σειρ. 13,22 Όταν ένας πλούσιος περιπέσει εις αποτυχίας, πολλοί θα τρέξουν να τον βοηθήσουν. Λέγει ανοησίες και λόγια, που δια συστολήν και εντροπήν δεν πρέπει να λέγονται, και σπεύδουν όλοι να τον δικαιολογήσουν. Όταν όμως ο πτωχός υποπέσει εις σφάλμα, όλοι τον παρατηρούν και τον ελέγχουν. Δεν ευρίσκει ακόμη θέσιν ούτε και όταν λέγη σοφά και συνετά λόγια.

Σοφ. Σειρ. 13,23 πλούσιος ελάλησε και πάντες εσίγησαν, και τον λόγον αυτού ανύψωσαν έως των νεφελών. πτωχός ελάλησε και είπαν τις ούτος; καν προσκόψη, προσανατρέψουσιν αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 13,23 Ομιλεί ο πλούσιος και όλοι σιωπούν· εγκαμιάζουν τα λόγια του και τα ανυψώνουν έως τα σύννεφα του ουρανού. Ομιλεί ο πτωχός και εκείνοι περιφρονητικώς λέγουν αναμεταξύ των· "ποιός είναι αυτός που τολμά να ομιλή;" Εάν ο πτωχός σκοντάψη, θα τον ρίψουν κατά γης και θα τον ποδοπατήσουν.

Σοφ. Σειρ. 13,24 αγαθός ο πλούτος, ώ μη εστιν αμαρτία, και πονηρά η πτωχεία εν στόματι ασεβούς.

Σοφ. Σειρ. 13,24 Καλός είναι ο πλούτος μόνον εκεί, όπου δεν υπάρχει αμαρτία. Θεωρείται δε κακή και καταφρονητέα η πτωχεία μόνον από την καρδίαν και τα στόματα των ασεβών.

Σοφ. Σειρ. 13,25 Καρδία ανθρώπου αλλοιοί το πρόσωπον αυτού, εάν τε εις αγαθά εάν τε εις κακά.

Σοφ. Σειρ. 13,25 Η καρδιά του ανθρώπου ανάλογα με το περιεχόμενόν της κάνει το πρόσωπόν του είτε ευχάριστον είτε σκυθρωπόν.

Σοφ. Σειρ. 13,26 ίχνος καρδίας εν αγαθοίς πρόσωπον ιλαρόν, και εύρεσις παραβολών διαλογισμοί μετά κόπον.

Σοφ. Σειρ. 13,26 Εκφρασις καρδίας αγαθής είναι το γλυκύ και ευχάριστον πρόσωπον. Η εύρεσις και αποδοχή σοφών γνωμικών είναι ένα έργον, που απαιτεί κόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Σοφ. Σειρ. 14,1 Μακάριος ανήρ, ώς ουκ ωλίσθησεν εν στόματι αυτού και ου κατενύγη εν λύπη αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 14,1 Ευτυχής είναι ο άνθρωπος εκείνος, από το στόμα του οποίου δεν εξέφυγαν λόγια αμαρτωλά και ο οποίος, ως εκ τούτου, δεν είχε τύψεις συνειδήσεως και λύπην δι' αμαρτίας στόματός του.

Σοφ. Σειρ. 14,2 μακάριος ού ου κατέγνω η ψυχή αυτού, και ός ουκ έπεσεν από της ελπίδος αυτού.

Σοφ. Σειρ. 14,2 Μακάριος είναι ο άνθρωπος, τον οποίον δεν ελέγχει η συνείδησις και ο οποίος δεν έχει ξεπέσει και δεν έχει χάσει την ελπίδα του στον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 14,3 Ανδρή μικρολόγω ου καλός ο πλούτος, και ανθρώπω βασκάνω ινατί χρήματα;

Σοφ. Σειρ. 14,3 Εις τον μικροπρεπή άνθρωπον δεν είναι καλός ο πλούτος. Εις άνθρωπον φθονερόν, που λυώνει από τον φθόνον του, τι χρειάζονται τα χρήματα;

Σοφ. Σειρ. 14,4 ο συνάγων από της ψυχής αυτού συνάγει άλλοις, και εν τοίς αγαθοίς αυτού τρυφήσουσιν έτεροι.

Σοφ. Σειρ. 14,4 Εκείνος που συνάγει χρήματα κάμνων μεγάλας οικονομίας εις βάρος της ζωής του, τα συγκεντρώνει δια τους άλλους. Και άλλοι είναι εκείνοι, οι οποίοι θα χαρούν και θα γλεντοκοπήσουν με τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 14,5 ο πονηρός εαυτώ τίνι αγαθός έσται; και ου μη ευφρανθήσεται εν τοίς χρήμασιν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 14,5 Εκείνος που είναι κακός δια τον ίδιον τον εαυτόν του, εις ποίον είναι δυνατόν να φανή καλός; Αυτός δεν θα απολαύση και δεν θα χαρή τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 14,6 τού βασκαίνοντος εαυτόν ουκ έστι πονηρότερος, και τούτο ανταπόδομα της κακίας αυτού·

Σοφ. Σειρ. 14,6 Δεν υπάρχει δυστυχέστερος άνθρωπος από τον ζηλόφθονον. Αυτό τούτο το πάθος του αποτελεί την τιμωρίαν της κακίας του.

Σοφ. Σειρ. 14,7 καν εύ ποιή, εν λήθη ποιεί, και επ εσχάτων εκφαίνει την κακίαν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 14,7 Εάν δε τύχη και κάμη κάποιο καλόν, κατά λάθος το πράττει. Διότι στο τέλος θα φανερώση την κακίαν του.

Σοφ. Σειρ. 14,8 πονηρός ο βασκαίνων οφθαλμώ, αποστρέφων πρόσωπον και υπερορών ψυχάς.

Σοφ. Σειρ. 14,8 Κακός είναι εκείνος, ο οποίος με τα ίδια του τα μάτια εκδηλώνει τον φθόνον του, γυρίζει το πρόσωπόν του από εκείνους, που έχουν ανάγκην, και τους αντιπαρέρχεται με αδιαφορίαν.

Σοφ. Σειρ. 14,9 πλεονέκτου οφθαλμός ουκ εμπίπταται μερίδι, και αδικία πονηρά αναξηραίνει ψυχήν.

Σοφ. Σειρ. 14,9 Το μάτι του πλεονέκτου δεν χορταίνει ποτέ με εκείνα, που έχει. Η δε αχόρταστος πλεονεξία, που τον ωθεί προς αδικίας, ξηραίνει κάθε τι καλόν από την ψυχήν του.

Σοφ. Σειρ. 14,10 οφθαλμός πονηρός φθονερός επ άρτω και ελλιπής επί της τραπέζης αυτού.

Σοφ. Σειρ. 14,10 Ο φθονερός οφθαλμός του φιλαγύρου τσιγκουνεύεται και αυτόν τον άρτον, ώστε ολιγοστός να παρατίθεται πάντοτε εις την τράπεζάν του.

Σοφ. Σειρ. 14,11 Τέκνον, καθώς εάν έχης, εύ ποιεί σεαυτόν και προσφοράς Κυριώ αξίως πρόσαγε.

Σοφ. Σειρ. 14,11 Παιδί μου, ανάλογα με εκείνα, τα οποία έχεις, να περιποιήσαι τον εαυτόν σου, κατ' αξίαν δε να προσφέρης

προς τον Κυριον θυσίας και δωρεάς.

Σοφ. Σειρ. 14,12 μνήσθητι ότι θάνατος ου χρονιεί και διαθήκη άδου ουχ υπεδείχθη σοι

Σοφ. Σειρ. 14,12 Έχε πάντοτε υπ' όφιν σου ότι ο θάνατος δεν θα αργήση να έλθη και καμμία συμφωνία με τον άδην δεν σου έχει αποκαλυφθή. Και άρα δεν γνωρίζεις την ώραν της εκδημίας σου.

Σοφ. Σειρ. 14,13 πριν σε τελευτήσαι, εύ ποίει φίλω και κατά την ισχύν σου έκτεινον και δώς αυτώ.

Σοφ. Σειρ. 14,13 Πριν, λοιπόν, αποθάνης, κάμνε το καλόν στον φίλον σου και ανάλογα με την οικονομικήν σου δυνατότητα άπλωνε το χέρι σου και δίνε εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 14,14 μη αφυστερήσης από αγαθής ημέρας, και μερίς επιθυμίας αγαθής μη σε παρελθάτω.

Σοφ. Σειρ. 14,14 Μη απαρηγήσαι την ευτυχίαν της παρούσης καλής ημέρας και μη αφήνης να σου διαφεύγουν αι παρά του Θεού επιτρεπόμενοι απολαύσεις.

Σοφ. Σειρ. 14,15 ουχί ετέρω καταλείψεις τους πόνους σου και τους κόπους σου εις διαίρεσιν κλήρου;

Σοφ. Σειρ. 14,15 Όταν αποθάνης, δεν θα αφήσης τους κόπους σου εις τα χέρια άλλων και όσα με την εργασίαν σου απέκτησες δεν θα τα αφήσης, να τα μοιρασθούν με κλήρον μεταξύ των οι κληρονόμοι;

Σοφ. Σειρ. 14,16 δός και λάβε και απάτησον την ψυχήν σου, ότι ουκ έστιν εν άδου ζητήσαι τρυφήν.

Σοφ. Σειρ. 14,16 Δώσε και πάρε. Διδε ευκαιριάν χαράς και αναψυχής εις την ζωήν σου, διότι στον άδην δεν θα αναζητήσης και δεν θα εύρης απόλαυσιν.

Σοφ. Σειρ. 14,17 πάσα σάρξ ως μιάτιον παλαιούται, η γάρ διαθήκη απ αιώνος· θανάτω αποθανή.

Σοφ. Σειρ. 14,17 Το σώμα του ανθρώπου γηράσκει, όπως παληώνει το φόρεμα. Ο θάνατος είναι η από αιώνος εντολή του Θεού. Και συ, λοιπόν, οπωσδήποτε θα αποθάνης.

Σοφ. Σειρ. 14,18 ως φύλλον θάλλον επί δένδρου δασέος, τα μέν καταβάλλει, άλλα δε φύει, ούτως γενεά σαρκός και αίματος, η μέν τελευτά, έτέρα δε γεννάται.

Σοφ. Σειρ. 14,18 Από το θαλλερόν φύλλωμα πυκνοφύλλου δένδρου άλλα μεν φύλλα πίπτουν, άλλα δε βλαστάνουν. Έτσι συμβαίνει και μεταξύ των γενεών των ανθρώπων, που έχουν σάρκα και αίμα· άλλη μεν γενεά αποθήσκει, άλλη δε γεννάται.

Σοφ. Σειρ. 14,19 πάν έργον σηπόμενον εκλείπει, και ο εργαζόμενος αυτό μετ αυτου απέλεύσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,19 Ωσάν το φύλλον κάθε έργον πονηρού ανθρώπου σαπίζει και εξαφανίζεται· μαζί δε με αυτό περνάει και εξαφανίζεται και φεύγει και ο άνθρωπος, που το έπραξε.

Σοφ. Σειρ. 14,20 Μακάριος ανήρ, ός εν σοφία τελευτήσει και ός εν συνέσει αυτου διαλεχθήσεται,

Σοφ. Σειρ. 14,20 Ευτυχής ο άνθρωπος, ο οποίος θα τελευτήση μελετών τας αληθείας αυτάς με σοφίαν και ο οποίος συλλογίζεται και σκέπτεται με σύνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 14,21 ο διανοούμενος τας οδούς αυτής εν καρδια αυτου, και εν τοίς αποκρύφοις αυτής νοηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,21 Αυτός, που σκέπτεται στο βάθος της καρδιάς του τας εντολάς της θείας σοφίας, αυτός και κατανοεί τα απόκρυφα και άρρητα αυτής νοήματα.

Σοφ. Σειρ. 14,22 έξελθε οπίσω αυτής ως ιχνευτής, και εν ταις εισόδοις αυτής ενέδρευε.

Σοφ. Σειρ. 14,22 Έβγα από το σπίτι σου, ωσάν ανιχνευτής, ακολούθησε τους δρόμους της σοφίας πίσω από αυτήν και στήσε ενέδραν εις την είσοδον του οικου της.

Σοφ. Σειρ. 14,23 ο παρακύπτων διά των θυριδων αυτής και επί των θυρωμάτων αυτής ακροάσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,23 Εκείνος, που σκύβει και παρατηρεί από τα παράθυρά της, αυτός και θα ακροασθή σοφά πράγματα από τας θύρας της.

Σοφ. Σειρ. 14,24 ο καταλύων σύνεγγυς του οικου αυτής και πήξει πάσσαλον εν τοίς τοίχοις αυτής,

Σοφ. Σειρ. 14,24 Αυτός, που κατοικεί κοντά στον οικον της και καρφώνει τον πάσσαλον της σκηνής του στον τοίχον της,

Σοφ. Σειρ. 14,25 στήσει την σκηνήν αυτου κατά χείρας αυτής και καταλύσει εν καταλύματι αγαθών·

Σοφ. Σειρ. 14,25 στήνει δε την σκηνήν του εκεί, όπου φθάνουν τα χέρια της, αυτός θα έχη το κατάλυμά του πλήρες από αγαθά.

Σοφ. Σειρ. 14,26 θήσει τα τέκνα αυτου εν τή σκέπη αυτής και υπό τους κλάδους αυτής αυλισθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 14,26 Θα θέσει τα τέκνα του υπό την σκέπη και την προστασίαν της σοφίας, κάτω δε από τους κλάδους του δένδρου της θα καταυλισθή.

Σοφ. Σειρ. 14,27 σκεπασθήσεται υπ αυτής από καύματος και εν τή δόξη αυτής καταλύσει.

Σοφ. Σειρ. 14,27 Θα σκεπασθή από αυτήν και θα προφυλαχθή από το καύμα του ηλίου. Θα μείνη και θα αναπαυθή μέσα εις την δόξαν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Σοφ. Σειρ. 15,1 Ο φοβούμενος Κύριον ποιήσει αυτό, και ο εγκρατής του νόμου καταλήψεται αυτήν·

Σοφ. Σειρ. 15,1 Εκείνος που φοβείται τον Κυριον, θα κάμη αυτό, το οποίον η σοφία του υποδεικνύει. Αυτός δε που γνωρίζει και εφαρμόζει τον Νομον του Θεού, θα καταλάβη και θα κάμη κτήμα του την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 15,2 και υπαντήσεται αυτώ ως μήτηρ και ως γυνή παρθενίας προσδέξεται αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,2 Αυτή θα τον προαπαντήση και θα τον υποδεχθή, όπως υποδέχεται η μητέρα το τέκνον της και όπως υποδέχεται η νεαρά παρθένος σύζυγος τον συζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 15,3 ψωμεί αυτόν άρτον συνέσεως και ύδωρ σοφίας ποτίσει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,3 Θα τον χορτάση με άρτον συνέσεως, θα τον ποτίση με το ύδωρ της σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 15,4 στηριχθήσεται επ αυτήν και ου μη κλιθή, και επ αυτής εφέξει και ου μη καταισχυνή·

Σοφ. Σειρ. 15,4 Αυτός δε θα στηριχθή εις αυτήν και έτσι δεν θα κλονισθή ποτέ. Θα την κρατήση σταθερά και θα προσκολληθή εις αυτήν και έτσι δεν θα ντροπιασθή ποτέ.

Σοφ. Σειρ. 15,5 και υψώσει αυτόν παρά τους πλησίον αυτου και εν μέσω εκκλησίας ανοίξει στόμα αυτου.

Σοφ. Σειρ. 15,5 Θα τον ανυψώση υπεράνω από τους γύρω του ανθρώπους και εν μέσω συνάξεως του λαού θα ανοίξη το στόμα του δια να ομιλήση τα πρέποντα.

Σοφ. Σειρ. 15,6 ευφροσύνην και στέφανον αγαλλιάματος και όνομα αιώνιον κατακληρονομήσει.

Σοφ. Σειρ. 15,6 Η σοφία θα δώσει ως κληρονομία της εις αυτόν χαράν, στέφανον αγαλλιάσεως και όνομα αιώνιον και ένδοξον.

Σοφ. Σειρ. 15,7 ου μη καταλήφονται αυτήν άνθρωποι ασύνετοι, και άνδρες αμαρτωλοί ου μη ιδώσιν αυτήν·

Σοφ. Σειρ. 15,7 Οι μωροί και ασεβείς δεν θα απολαύσουν σοφίαν, ούτε οι αμαρτωλοί άνθρωποι θα την αντικρύσουν.

Σοφ. Σειρ. 15,8 μακράν εστιν υπερηφανίας, και άνδρες ψεύσται ου μη μνησθήσονται αυτής.

Σοφ. Σειρ. 15,8 Διότι η σοφία ευρίσκεται μακράν από την υπερηφάνειαν και οι άνθρωποι του ψεύδους ούτε καν και θα την ενθυμηθούν.

Σοφ. Σειρ. 15,9 Ουχ ωραίος αίνος εν στόματι αμαρτωλού, ότι ου παρά Κυρίου απεστάλη·

Σοφ. Σειρ. 15,9 Δεν ταιριάζει και ούτε ενθρονίζεται ωραίος ύμνος στο στόμα του αμαρτωλού. Τέτοιος ύμνος δεν του έχει αποσταλή από τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 15,10 εν γάρ σοφία ρηθήσεται αίνος, και ο Κύριος ευοδώσει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,10 Διότι εις την αληθινήν σοφίαν εκφράζεται ο αίμος προς τον Θεόν και ο Κυριος στέλλει και κατευοδώνει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,11 μη είπης ότι διά Κύριον απέστην· ά γάρ εμίσησεν, ου ποιήσεις.

Σοφ. Σειρ. 15,11 Μη είπης, ότι, εάν εγώ απεμακρύνθην από την σοφίαν και τας θείας εντολάς, το έπραξα δια τον Κυριον. Διότι, εκείνο το οποίον αυτός μισεί, συ ποτέ δεν πρέπει να το πράξης.

Σοφ. Σειρ. 15,12 μη είπης ότι αυτός με επλάνησεν· ου γάρ χρείαν έχει ανδρός αμαρτωλού.

Σοφ. Σειρ. 15,12 Μη είπης ποτέ ότι ο Θεός με έσυρε εις την πλάνην και με έκαμεν αμαρτωλόν· διότι ο Θεός δεν έχει ανάγκην από αμαρτωλόν άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 15,13 πάν βδέλυγμα εμίσησε Κύριος, και ουκ εστιν αγαπητόν τοίς φοβουμένοις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,13 Καθε βδελυρόν και αηδιαστικόν αμάρτημα το μισεί ο Κυριος· όσοι δε τον φοφούνται αποστρέφονται το κακόν.

Σοφ. Σειρ. 15,14 αυτός εξ αρχής εποίησεν άνθρωπον και αφήκεν αυτόν εν χειρί διαβουλίου αυτού.

Σοφ. Σειρ. 15,14 Αυτός απ' αρχής εδημιούργησεν ελεύθερον τον άνθρωπον και τον αφήκεν εις την ελευθέραν αυτού θέλησιν και διάθεσιν.

Σοφ. Σειρ. 15,15 εάν θέλης, συντηρήσεις εντολάς και πίστιν ποιήσαι ευδοκίας.

Σοφ. Σειρ. 15,15 Εάν θέλης, θα τηρήσης τας εντολάς του και θα πράξης όσα είναι ευδοκία πίστεως.

Σοφ. Σειρ. 15,16 παρέθηκέ σοι πύρ και ύδωρ· ου εάν θέλης, εκτενείς την χείρά σου.

Σοφ. Σειρ. 15,16 Ενώπιόν σου έθεσε φωτιά και νερό, όπου θέλεις ημπορείς να απλώσης ελευθέρως το χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 15,17 έναντι ανθρωπών η ζωή και ο θάνατος, και ό εάν ευδοκήση, δοθήσεται αυτό.

Σοφ. Σειρ. 15,17 Ενώπιον των ανθρωπών υπάρχει η ζωή και ο θάνατος και εκείνο το οποίον κανείς θα θελήση και θα προτιμήση, θα του δοθή.

Σοφ. Σειρ. 15,18 ότι πολλή σοφία του Κυρίου· ισχυρός εν δυναστεία και βλέπων τα πάντα,

Σοφ. Σειρ. 15,18 Πολλή είναι η σοφία του Κυρίου. Αυτός είναι ισχυρός και παντοδύναμος και επιβλέπει τα πάντα.

Σοφ. Σειρ. 15,19 και οι οφθαλμοί αυτού επί τους φοβουμένους αυτόν, και αυτός επιγνώσεται πάν έργον ανθρωπού.

Σοφ. Σειρ. 15,19 Οι οφθαλμοί αυτού είναι εστραμμένοι προστατευτικώς εις εκείνους, που τον φοβούνται, και αυτός βλέπει, εξετάζει και γνωρίζει καλά κάθε έργον ανθρωπού.

Σοφ. Σειρ. 15,20 και ουκ ενετείλατο ουδενί ασεβείν και ουκ έδωκεν άνεσιν ουδενί αμαρτάνειν.

Σοφ. Σειρ. 15,20 Εις κανένα δεν έδωσε την εντολήν να είναι ασεβής και εις κανένα δεν έδωσε το δικαίωμα να διαπράττη αμαρτίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Σοφ. Σειρ. 16,1 Μη επιθύμει τέκνων πλήθος αχρήστων, μη ευφραίνου επί υιοίς ασεβέσιν.

Σοφ. Σειρ. 16,1 Μη επιθυμής πλήθος απογόνων, οι οποίοι δεν θα είναι ικανοί εις τίποτε και μη ευφραίνεσαι δια τα παιδιά σου τα ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 16,2 εάν πληθύνωσι, μη ευφραίνου επ αυτοίς, ει μη εστι φόβος Κυρίου μετ αυτών.

Σοφ. Σειρ. 16,2 Εάν πληθυνθον, μη ευφρανθής δι' αυτά, εκτος εάν εις τας καρδιάς των υπάρχει ο φόβος του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 16,3 μη εμπιστεύσης τή ζωή αυτών και μη έπεχε επί το πλήθος αυτών· κρείσσων γάρ εις ή χίλιοι, και αποθανείν άτεκνον ή έχειν τέκνα ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 16,3 Μη ελπίξης μακράν και ευτυχισμένην την ζωήν αυτών, και μη στηρίζεσαι στο πλήθος των. Προτιμότερος είναι ένας ευσεβής παρά χίλιοι ασεβείς. Και είναι προτιμότερον να αποθάνη κανείς άτεκνος, παρά να έχη παιδιά ασεβή και αμαρτωλά.

Σοφ. Σειρ. 16,4 από γάρ ενός συντεού συνοικισθήσεται πόλις, φυλή δε ανόμων ερημωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 16,4 Διότι ένας μυαλωμένος και του Θεού άνθρωπος ημπορεί να γεμίση από πλήθος ανθρωπών μίαν πόλιν. Ολόκληρος δε φυλή ανόμων και αμαρτωλών ανθρωπών θα εξολοθρευθή και θα ερημωθή.

Σοφ. Σειρ. 16,5 πολλά τοιαύτα εώρακα εν οφθαλμοίς μου, και ισχυρότερα τούτων ακήκοε το ούς μου.

Σοφ. Σειρ. 16,5 Πολλά τέτοια γεγονότα είδα με τα μάτια μου και ακόμη σπουδαιότερα από αυτά ήκουσαν τα αυτιά μου.

Σοφ. Σειρ. 16,6 εν συναγωγή αμαρτωλών εκκαυθήσεται πύρ, και εν έθνει απειθεί εξακαύθη οργή.

Σοφ. Σειρ. 16,6 Εις συγκέντρωσιν αμαρτωλών θα ανάψη φωτιά, δια να τους κατακαύση, και εναντίον έθνους, που δεν υπακούει εις τας θείας εντολάς, ωσάν πυρκαϊά θα εκσπάση η οργή του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 16,7 ουκ εξιλάσατο περί των αρχαίων γιγάντων, οι απέστησαν τή ισχυϊ αυτών·

Σοφ. Σειρ. 16,7 Ο Θεός δεν εξιλεώθη και δεν συνεχώρησε τους αρχαίους εκείνους γίγαντας, οι οποίοι, έχοντες πεποιθήσιν εις την δύναμίν των, απεμακρύνθησαν από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 16,8 ουκ εφείσατο περί της παροικίας Λώτ, ούς εβδελύξατο διά την υπερηφάνειαν αυτών·

Σοφ. Σειρ. 16,8 Δεν ελυπήθη την πόλιν, εις την οποίαν κατοικούσε ο Λωτ. Τους κατοίκους αυτής τους απεστράφη και τους εμίσησε δια την υπερηφάνειάν των.

Σοφ. Σειρ. 16,9 ουκ ηλήσεν έθνος απωλείας, τους εξηρμένους εν αμαρτίαις αυτών·

Σοφ. Σειρ. 16,9 Δεν ηλέησεν έθνος, το οποίον εκουσίως εβάδισε τον δρόμον της απωλείας, τους ανθρώπους που αλαζονεύθησαν μέσα εις τας αμαρτίας των.

Σοφ. Σειρ. 16,10 και ούτως εξακοσίας χιλιάδας πεζών τους επισυναχθέντας εν σκληροκαρδία αυτών.

Σοφ. Σειρ. 16,10 Και έτσι δεν ηλέησεν ο Κυριος αυτούς, αλλά εξωλόθρευσεν εξακοσίας χιλιάδας ανδρών Εβραίων εις την έρημον, οι οποίοι εν τη σκληροκαρδία των είχαν συσσωματωθή απειθύντες προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 16,11 κών ή εις σκληροτράχηλος, θαυμαστόν τούτο ει αθωωθήσεται· έλεος γάρ και οργή παρ αυτώ, δυνάστης εξίλασμών και εκχέων οργήν.

Σοφ. Σειρ. 16,11 Εάν δε έστω και ένας σκληροτράχηλος υπάρξει, θα είναι θαυμαστόν, εάν διαφύγη την τιμωρίαν. Διότι στον Κυριον υπάρχει βεβαίως το έλεος, αλλά και η δικαία οργή. Ο Κυριος είναι ο άρχων και ο χορηγός των οικτιρμών, αλλά και αφήνει να εκσπά η οργή του εναντίον των αμετανοήτων αμαρτωλών.

Σοφ. Σειρ. 16,12 κατά το πολύ έλεος αυτού, ούτως και πολύς ο έλεγχος αυτού· άνδρα κατά τα έργα αυτού κρίνει.

Σοφ. Σειρ. 16,12 Οσον μέγα είναι το έλεός του, τόσο μεγάλη είναι και η δικαία τιμωρία, που στέλλει. Αυτός κρίνει τον καθένα άνθρωπον κατά τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 16,13 ουκ εκφεύζεται εν αρπάγμασιν αμαρτωλός, και ου μη καθυστερήση υπομονήν ευσεβούς.

Σοφ. Σειρ. 16,13 Ο αμαρτωλός με τας αρπαγάς του δεν θα διαφύγη την δικαίαν παρά Θεού τιμωρίαν και δεν θα καθυστερήση ο Κυριος να βραβεύση την υπομονήν του ευσεβούς.

Σοφ. Σειρ. 16,14 πάση ελεημοσύνη ποιήσει τόπον, έκαστος κατά τα έργα αυτού ευρήσει.

Σοφ. Σειρ. 16,14 Προς πάσαν κατεύθυνσιν θα σκορπίση ο Κυριος το έλεός του, αλλά ο καθένας θα εύρη κατά τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 16,15 [Κύριος εσελήρυνε Φαραώ μη ειδέναι αυτόν, όπως αν γνωσθή ενεργήματα αυτού τή υπ ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 16,15 Ο Κυριος αφήκε να σκληρυνθή η καρδία του Φαραώ, ώστε να μη γνωρίση τον αληθινόν Θεόν, δια να γίνουν έτσι φανερά εις όλην την γην τα έργα του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 16,16 πάση τή κτίσει το έλεος αυτού φανερόν, και το φώς αυτού και το σκότος εμέρισε τώ αδάμαντι].

Σοφ. Σειρ. 16,16 Το έλεός του είναι ολοφάνερρον εις όλην την δημιουργίαν. Ωσάν δε με διαμάντι διεχώρισε το φως από το σκότος.

Σοφ. Σειρ. 16,17 μη είπης, ότι από Κυρίου κρυβήσομαι, μη εξ ύψους τις μου μνησθήσεται; εν λαώ πλείονι ου μη γνωσθώ, τις γάρ η ψυχή μου εν αμετρήτω κτίσει;

Σοφ. Σειρ. 16,17 Μη είπης: "εγώ θα κρυφθώ από το βλέμμα του Κυρίου. Μηπως τάχα και από τα ύψη του ουρανού υπάρχει κανείς, που θα ενθυμηθή εμέ τον άνθρωπον της γης; Μέσα δε εις τα πλήθη του λαού κανείς δεν θα με γνωρίση. Και τι είμαι εγώ μέσα εις την απέραντον δημιουργίαν;"

Σοφ. Σειρ. 16,18 ιδού ο ουρανός και ο ουρανός τού ουρανού, άβυσσος και γη σαλευθήσονται εν τή επισκοπή αυτού.

Σοφ. Σειρ. 16,18 Ιδού, ο ουρανός της γης και ο άλλος, ο απέραντος ουρανός του σύμπαντος, ιδού η άβυσσος της θαλάσσης και η γη κλονίζονται, όταν ρίψη το βλέμμα του ο Κυριος επάνω εις αυτά.

Σοφ. Σειρ. 16,19 άμα τα όρη και τα θεμέλια της γής εν τώ επιβλέψαι εις αυτά τρόμω συσσειόνται,

Σοφ. Σειρ. 16,19 Συγχρόνως τα όρη και τα θεμέλια της γης καταλαμβάνονται από τρόμον και συγκλονίζονται από σεισμόν, όταν ο Κυριος ρίψη προς αυτά άγριον το βλέμμα του.

Σοφ. Σειρ. 16,20 και επ αυτοίς ου διανοηθήσεται καρδία· και τας οδούς αυτού τις ενθυμηθήσεται;

Σοφ. Σειρ. 16,20 Αλλά όλα αυτά δεν τα σκέπτεται η καρδία του ανθρώπου. Ποιός ενδιαφέρεται και ποιός σκέπτεται τας οδούς του Κυρίου;

Σοφ. Σειρ. 16,21 και καταίγεις, ήν ουκ όψεται άνθρωπος, τα δε πλείονα των έργων αυτού εν αποκρύφοις.

Σοφ. Σειρ. 16,21 Και αυτή η ορατή και αισθητή καταίγεις αγνοείται από τον άνθρωπον. Τα πλείστα άλλωστε από τα έργα του Θεού παραμένουν άγνωστα και μυστηριώδη δια τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 16,22 έργα δικαιοσύνης τις αναγγελεύει ή τις υπομνει; μακράν γάρ η διαθήκη.

Σοφ. Σειρ. 16,22 Τα έργα της θείας δικαιοσύνης ποιός τα αναγγέλλει η ποιός τα περιμένει μέχρι τέλους; Διότι ο Νομος και αι υποσχέστος Κυρίου ευρίσκονται μακράν από τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 16,23 ελαττούμενος καρδία διανοείται ταύτα, και ανήρ άφρων και πλανώμενος διανοείται μωρά.

Σοφ. Σειρ. 16,23 Αυτά σκέπτεται ο μικρόμυαλος και στενόκαρδος άνθρωπος. Ασύνετος και πλανώμενος σκέπτεται τοιαύτας μωρίας.

Σοφ. Σειρ. 16,24 Άκουσόν μου, τέκνον, και μάθε επιστήμην και επί των λόγων μου πρόσεχε τή καρδία σου.

Σοφ. Σειρ. 16,24 Παιδί μου, άκουσέ με· μάθε την αληθινήν γνώσιν και στους λόγους μου ας δώση προσοχήν η καρδία σου.

Σοφ. Σειρ. 16,25 εκφανώ εν σταθμώ παιδείαν και εν ακριβεία απαγγελώ επιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 16,25 Θα φανερώσω ολοκάθαρα εις σε με ακριβές ζύγι την αληθινήν παιδείαν και μόρφωσιν και με επιμέλειαν και λεπτομέρειαν θα διακηρύξω ενώπιόν σου την επιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 16,26 εν κρίσει Κυρίου τα έργα αυτού απ αρχής, και από ποιήσεως αυτών διέστειλε μερίδας αυτών.

Σοφ. Σειρ. 16,26 Με την πάνσοφον κρίσιν του Κυρίου έγιναν απ' αρχής όλα τα έργα του. Και απ' αρχής της δημιουργίας καθώρισε δια το καθένα την θέσιν και τον προορισμόν του.

Σοφ. Σειρ. 16,27 εκόσμησεν εις αιώνα τα έργα αυτού και τας αρχάς αυτών εις γενεάς αυτών· ουτε επείασαν ουτε εκοπίασαν και ουκ εξέλιπον από των έργων αυτών·

Σοφ. Σειρ. 16,27 Εστόλισε και ενηρμόνισεν στους αιώνας τα έργα του, από της αρχής της δημιουργίας των και εις τας γενεάς αυτών μέχρι συντελείας. Αυτά ουτε επείασαν ουτε εκοπίασαν και ποτέ δεν παρεξέκλιναν και δεν παρέλειψαν από τα έργα των.

Σοφ. Σειρ. 16,28 έκαστος τον πλησίον αυτού ουκ εξέθλιψε, και έως αιώνος ουκ απειθήσουσι τού ρήματος αυτού.

Σοφ. Σειρ. 16,28 Κανένα από αυτά δεν προσέκρουσε και δεν επέπεσεν επί του άλλου και μέχρι συντελείας των αιώνων δεν θα απειθήσουν ποτέ εις την εντολήν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 16,29 και μετά ταύτα Κύριος εις την γήν επέβλεψε και ενέπλησεν αυτήν των αγαθών αυτού·

Σοφ. Σειρ. 16,29 Επειτα ο Κυριος έρριψε το βλέμμα του εις την γην και την εγένμισεν από τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 16,30 ψυχήν παντός ζώου εκάλυψε το πρόσωπον αυτής, και εις αυτήν η αποστροφή αυτών.

Σοφ. Σειρ. 16,30 Εγένισε την επιφάνειαν της γης με κάθε ειδός ζώων, και εις την γην αυτά πάλιν θα επιστρέψουν, όταν

αποθνήσκουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Σοφ. Σειρ. 17,1 Κύριος έκτισεν εκ γής άνθρωπον και πάλιν απέστρεψεν αυτόν εις αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 17,1 Ο Κυριος έπλασε το σώμα του ανθρώπου από την γην, και πάλιν διέταξε να επιστρέψη αυτό εις την γην.

Σοφ. Σειρ. 17,2 ημέρας αριθμού και καιρόν έδωκεν αυτοίς και έδωκεν αυτοίς εξουσίαν των επ αυτής.

Σοφ. Σειρ. 17,2 Μετρημένας τας ημέρας της ζωής των έδωκεν στους πρωτοπλάστους. Εχορήγησεν επίσης εις αυτούς την εξουσίαν να άρχουν εις όλα τα ζώα της ξηράς και της θαλάσσης.

Σοφ. Σειρ. 17,3 καθ'εαυτούς ενέδυσεν αυτούς ισχύν και κατ'εικόνα αυτού εποίησεν αυτούς

Σοφ. Σειρ. 17,3 Περιέβαλε τον καθένα από αυτούς με δύναμιν, τους εδημιούργησε σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα.

Σοφ. Σειρ. 17,4 και έθηκε τον φόβον αυτού επί πάσης σαρκός και κατακυριεύειν θηρίων και πετεινών.

Σοφ. Σειρ. 17,4 Εις όλα τα δημιουργήματα ενέπνευσε φόβον απέναντι του ανθρώπου, δια να κατεξουσιάζη αυτός εις όλα τα θηρία του αγρού και εις τα πετεινά του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 17,5 [έλαβον χρήσιν των πέντε του Κυρίου ενεργημάτων, έκτον δε νούν αυτοίς εδωρήσατο μερίζων και τον έβδομον λόγον ερμηνεία των ενεργημάτων αυτού].

Σοφ. Σειρ. 17,5 Επήραν οι πρωτόπλαστοι από τον Κυριον την δύναμιν και την χρήσιν των πέντε αισθήσεων, ως έκτον δε δώρον εχορήγησεν εις αυτούς ο Κυριος την διάνοιαν. Εβδομον δε τον προφορικόν λόγον, δια να ημπορούν να εκφράζουν και να ερμηνεύουν τας ενεργείας και τα δημιουργήματα του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 17,6 διαβούλιον και γλώσσαν και οφθαλμούς, ώτα και καρδίαν έδωκε διανοείσθαι αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 17,6 Ελευθέραν βούλησιν, γλώσσαν, οφθαλμούς, αυτιά και καρδίαν έδωσεν εις αυτούς ο Θεός, δια να σκέπτονται.

Σοφ. Σειρ. 17,7 επιστήμην συνέσεως ενέπλησεν αυτούς και αγαθά και κακά υπέδειξεν αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 17,7 Τους εγέμισε με γνώσιν συνέσεως, υπέδειξεν εις αυτούς τα καλά και τα κακά.

Σοφ. Σειρ. 17,8 έθηκε τον οφθαλμόν αυτού επί τας καρδίας αυτών δείξαι αυτοίς το μεγαλείον των έργων αυτού,

Σοφ. Σειρ. 17,8 Εθεσε τον οφθαλμόν του εις τας καρδίας των, τους έδωσε φως νοήσεως, δια να δείξη εις αυτούς, και εκείνοι να ίδουν, το μεγαλείον των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 17,9 και όνομα αγιασμού ανέσουσιν,

Σοφ. Σειρ. 17,9 Τους έδωσε την δυνατότητα να υμνολογούν και να αγιάζουν το Ονομα του

Σοφ. Σειρ. 17,10 ίνα διηγώνται τα μεγαλεία των έργων αυτού.

Σοφ. Σειρ. 17,10 και να διηγούνται τα μεγαλεία των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 17,11 προσέθηκεν αυτοίς επιστήμην και νόμον ζωής εκληροδότησεν αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 17,11 Προσέθεσεν εις αυτούς γνώσιν και σοφίαν, τους εκληροδότησε τον νόμον της ζωής,

Σοφ. Σειρ. 17,12 διαθήκην αιώνος έστησε μετ αυτών και τα κρίματα αυτού υπέδειξεν αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 17,12 συνήψε μαζί των αιωνίαν διαθήκην και υπέδειξεν εις αυτούς τας εντολάς του.

Σοφ. Σειρ. 17,13 μεγαλείον δόξης είδον οι οφθαλμοί αυτών, και δόξαν φωνής αυτών ήκουσε το ούς αυτών.

Σοφ. Σειρ. 17,13 Μεγαλείον δόξης είδαν τα μάτια των και την ένδοξον φωνήν του ήκουσαν τα αυτιά των.

Σοφ. Σειρ. 17,14 και είπεν αυτοίς: προσέχετε από παντός αδίκου· και ενετείλατο αυτοίς εκάστω περί τού πλησίον.

Σοφ. Σειρ. 17,14 Είπε δε προς αυτούς: "προσέχετε από κάθε αδικίαν". Έδωσεν στον καθένα των εντολάς σχετικές με την συμπεριφοράν του απέναντι του πλησίον του.

Σοφ. Σειρ. 17,15 αι οδοί αυτών εναντίον αυτού διαπαντός, ου κρυβήσονται από των οφθαλμών αυτού.

Σοφ. Σειρ. 17,15 Οι δρόμοι και οι τρόποι της ζωής των ευρίσκονται πάντοτε ενώπιόν του. Δεν θα ημπορέσουν να αποκρυβούν από τα μάτια του.

Σοφ. Σειρ. 17,17 εκάστω έθνει κατέστησεν ηγούμενον, και μερίς Κυρίου Ισραήλ εστιν.

Σοφ. Σειρ. 17,17 Εις κάθε άλλο έθνος εγκατέστησεν ο Θεός άρχοντα. Αρχων και κληρονομία όμως του Ισραήλ είναι ο Κυριος.

Σοφ. Σειρ. 17,19 άπαντα τα έργα αυτών ως ο ήλιος εναντίον αυτού, και οι οφθαλμοί αυτού ενδελεχείς επί τας οδούς αυτών.

Σοφ. Σειρ. 17,19 Όλα τα έργα αυτών είναι ενώπιόν του φανερά όπως ο ήλιος, και τα μάτια του συνεχώς εις τας πορείας της ζωής των.

Σοφ. Σειρ. 17,20 ουκ εκρύβησαν αι αδικίαι αυτών απ'αυτού, και πάσαι αι αμαρτίαι αυτών έναντι Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 17,20 Δεν απεκρύβησαν ούτε αποκρύπτονται αι αδικίαι των από αυτόν και όλα αι αμαρτίαι των ευρίσκονται πάντοτε ενώπιον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 17,22 ελεημοσύνη ανδρός ως σφραγίς μετ αυτού, και χάριν ανθρώπου ως κόρην συντηρήσει.

Σοφ. Σειρ. 17,22 Καθε ελεημοσύνη ανθρώπου είναι δι' αυτόν ως μία σφραγίς. Προσέχει δε και διαφυλάττει ελεημοσύνην ανθρώπου ως κόρην οφθαλμού.

Σοφ. Σειρ. 17,23 μετά ταύτα εξαναστήσεται και ανταποδώσει αυτοίς και το ανταπόδομα αυτών εις κεφαλήν αυτών αποδώσει·

Σοφ. Σειρ. 17,23 Επειτα θα εξεγερθή ο Κυριος και θα αποδώσει εις αυτούς, που διαπράττουν αδικίας, το δικαίον ανταπόδομα. Εις το κεφάλι των θα ανταποδώσει τας αδικίας, τας οποίας διέπραξαν.

Σοφ. Σειρ. 17,24 πλήν μετανοούσιν έδωκεν επάνοδον και παρεκάλεσεν εκλείποντας υπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 17,24 Αλλά στους μετανοούντας έδωσε το δικαίωμα και την δυνατότητα επιστροφής, τους δε λιποψυχούντας τους παρηγόρησε και τους ενίσχυσε, ώστε να υπομένουν.

Σοφ. Σειρ. 17,25 Επίστρεψε επί Κύριον και απόλειπε αμαρτίας, δειθητι κατά πρόσωπον και σμίκρνον πρόσκομμα.

Σοφ. Σειρ. 17,25 Γυρισε λοιπόν, ω αμαρτωλέ, και έλα προς τον Κυριον. Απαρνήσου και άφησε τας αμαρτίας, παρακάλεσε τον προσωπικώς και λιγόστεψε τας παραβάσεις σου, αι οποίαι παρεντίθενται πρόσκομμα μεταξύ σου και του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 17,26 επάναγε επί Υψιστον και απόστρεψε από αδικίας, και σφόδρα μίσησον βδέλυγμα.

Σοφ. Σειρ. 17,26 Επάνελθε προς τον υψιστον Θεόν. Απομακρύνσου από κάθε αδικίαν, μίσησέ με όλην σου την καρδιά αυτά, που είναι βδελυρά και μισητά δια τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 17,27 Υψίστω τις αινέσει εν άδου αντί ζώντων και ζώντων και διδόντων ανθομολόγησιν;
Σοφ. Σειρ. 17,27 Ποίος θα δοξολογήση κάτω στον άδην τον Κυριον αντί εκείνων, που ζουν εις την γην, ζουν και αναπέμπουν δοξολογίαν προς αυτόν;
Σοφ. Σειρ. 17,28 από νεκρού ως μηδέ όντος απόλλυται εξομολόγησις ζών και υγιής αινέσει τον Κύριον.
Σοφ. Σειρ. 17,28 Από τον νεκρόν, ως εάν πλέον δεν υπάρχει, χάνεται κάθε δοξολογία προς τον Κυριον. Ο ζων και ο υγιής άνθρωπος θα υμνολογήση τον Κυριον.
Σοφ. Σειρ. 17,29 ως μεγάλη η ελεημοσύνη του Κυρίου και εξιλασμός τοίς επιστρέφουσιν επ αυτόν.
Σοφ. Σειρ. 17,29 Ποσον μέγα είναι το έλεος του Κυρίου! Η εξιλέωσις και η άφεσις, την οποίαν προσφέρει προς εκείνους, που επιστρέφουν εις αυτόν!
Σοφ. Σειρ. 17,30 ου γάρ δύναται πάντα είναι εν ανθρώποις, ότι ουκ αθάνατος υιός ανθρώπου.
Σοφ. Σειρ. 17,30 Διότι δεν είναι όλα δυνατά και κατορθωτά εκ μέρους των ανθρώπων. Κανείς άνθρωπος, κανείς γεννητός γυναικών δεν είναι άθάνατος.
Σοφ. Σειρ. 17,31 τι φωτεινότερον ηλίου; και τούτο εκλείπει και πονηρός ενθυμηθήσεται σάρκα και αίμα.
Σοφ. Σειρ. 17,31 Ποίον άλλο κτίσμα είναι φωτεινότερον από τον ήλιον; Και όμως και ο ίδιος εξαφανίζεται με την δύσιν του. Έτσι εκλείπει και ο αμαρτωλός, ο οποίος έχει πάντοτε στον νουν και την καρδίαν του αμαρτωλάς καταστάσεις και πράξεις σαρκός και αίματος.
Σοφ. Σειρ. 17,32 δύναμιν ύψους ουρανού αυτός επισκέπτεται, και οι άνθρωποι πάντες γη και σποδός.
Σοφ. Σειρ. 17,32 Ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος επιβλέπει τας εν υψηλοίς ουρανίους στρατιάς, όλοι δε οι άνθρωποι δεν είναι παρά χρώμα και στάκτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Σοφ. Σειρ. 18,1 Ο ζών εις τον αιώνα έκτισε τα πάντα κοινή;
Σοφ. Σειρ. 18,1 Ο αιώνιος Κυριος εδημιούργησεν όλα ανεξαιρέτως.
Σοφ. Σειρ. 18,2 Κύριος μόνος δικαιοθήσεται. [και ουκ έστιν άλλος πλην αυτού
Σοφ. Σειρ. 18,2 Ο Κυριος είναι και θα διακηρύσσεται αιωνίως ο μόνος και απόλυτα δίκαιος. Δεν υπάρχει άλλος πλην αυτού.
Σοφ. Σειρ. 18,3 οικικίζων τον κόσμον εν σπιθαμή χειρός αυτού, και πάντα υπακούει τώ θελήματι αυτού, αυτός γάρ βασιλεύς πάντων εν κράτει αυτού, διαστέλλων εν αυτοίς άγια από βεβήλων].
Σοφ. Σειρ. 18,3 Αυτός κυβερνά και διευθύνει τα πάντα εις την σπιθαμήν της χειρός του, και τα πάντα υποτάσσονται στο θέλημά του, διότι αυτός με την παντοδυναμίαν του είναι βασιλεύς όλων. Αυτός ξεχωρίζει τα στον κόσμον υπάρχοντα άγια από τα βέβηλα.
Σοφ. Σειρ. 18,4 ουθενι εξεποίησεν εξαγγείλαι τα έργα αυτού; και τις εξιχνιάσει τα μεγαλεία αυτού;
Σοφ. Σειρ. 18,4 Εις κανένα δεν έδωσε την ικανότητα και την δύναμιν να αναγγέλλη κατ' αξίαν τα έργα του. Ποίος ημπορεί να εξιχνιάση και κατανοήση τα μεγαλεία του;
Σοφ. Σειρ. 18,5 κράτος μεγαλωσύνης αυτού τις εξαριθμήσεται; και τις προσθήσει εκδιηγήσασθαι τα ελέη αυτού;
Σοφ. Σειρ. 18,5 Ποίος ημπορεί να μετρήση την δύναμιν της μεγαλωσύνης του; Ποίος ποτέ θα έχη την τόλμην και την δύναμιν να διηγηθή ακριβώς τα ελέη του;
Σοφ. Σειρ. 18,6 ουκ έστιν ελαττώσαι ουδέ προσθείλαι, και ουκ έστιν εξιχνιάσαι τα θαυμάσια του Κυρίου;
Σοφ. Σειρ. 18,6 Κανείς δεν δύναται ούτε να μειώση ούτε να προσθέση στο μεγαλείον του. Και δεν είναι δυνατόν ποτέ, να εξιχνιάση και κατανοήση ακριβώς κανείς τα θαυμάσια του Κυρίου.
Σοφ. Σειρ. 18,7 όταν συντελέση άνθρωπος, τότε άρχεται, και όταν παύσεται, τότε απορηθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 18,7 Και όταν ο άνθρωπος νομίση ότι έφθανεν στο τέρμα των ερευनों και αναζητήσεών του, τότε αντιλαμβάνεται ότι ευρίσκειται εις την αρχήν. Και όταν καταπαύση την προσπάθειάν του εις κατανόησιν των μεγαλείων του Θεού, τότε θα ευρεθή εις αμηχανίαν προ του έργου, που ανέλαβε.
Σοφ. Σειρ. 18,8 τι άνθρωπος και τι η χρήσις αυτού; τι το αγαθόν αυτού και τι το κακόν αυτού;
Σοφ. Σειρ. 18,8 Τι είναι ο άνθρωπος και εις τι αποβλέπουν αι υπηρεσίαι του; Ποίον είναι το καλόν και ευχάριστον αυτού και ποίον είναι το κακόν και δυσάρεστον;
Σοφ. Σειρ. 18,9 αριθμός ημερών ανθρώπου πολλά έτη εκατόν;
Σοφ. Σειρ. 18,9 Και αν ακόμη τα έτη της ζωής του ανθρώπου φθάσουν τα εκατόν,
Σοφ. Σειρ. 18,10 ως σταγών ύδατος από θαλάσσης και ψήφος άμμου, ούτως ολίγα έτη εν ημέρα αιώνος.
Σοφ. Σειρ. 18,10 είναι ωσάν μία σταγών ύδατος από την θάλασσαν και ωσάν ένας κόκκος άμμου· τόσοσιν ολίγα είναι τα εκατόν έτη εμπρός εις την αιωνιότητα.
Σοφ. Σειρ. 18,11 διά τούτο εμακροθύμησε Κύριος επ αυτοίς και εξέχεεν επ αυτούς το έλεος αυτού.
Σοφ. Σειρ. 18,11 Δια την μηδαμινότητα του ανθρώπου και την μικρότητα των ημερών της ζωής του, έδειξε και δεικνύει ο Κυριος εμακροθυμίαν προς τους ανθρώπους και αφήνει να εκχυθούν πλούσια τα ελέη του εις αυτούς.
Σοφ. Σειρ. 18,12 είδε και επέγνω την καταστροφήν αυτών ότι πονηρά; διά τούτο επλήθυσε τον εξιλασμόν αυτού.
Σοφ. Σειρ. 18,12 Είδε και κατενόησε πλήρως, ότι τους αναμένει φοβερά καταστροφή, εάν τους εγκαταλείψη. Δια τούτο έδωσεν εις αυτούς πλούσιον το έλεός του.
Σοφ. Σειρ. 18,13 έλεος ανθρώπου επί τον πλησίον αυτού, έλεος δε Κυρίου επί πάσαν σάρκα· ελέγχων και παιδεύων και διδάσκων και επιστρέφων ως ποιμήν το ποιμνιον αυτού.
Σοφ. Σειρ. 18,13 Το έλεος του ανθρώπου φθάνει μόνον μέχρι του πλησίον του· το έλεος όμως του Κυρίου εκτείνεται επί όλης της ανθρωπότητας. Ο Κυριος ελέγχει, παιδαγωγεί και μορφώνει, διδάσκει και ως καλός ποιμήν επαναφέρει το πλανηθέν ποιμνιόν του εις την μάδραν.
Σοφ. Σειρ. 18,14 τους εκδεχομένους παιδείαν ελεά και τους κατασπεύδοντας επί τα κρίματα αυτού.
Σοφ. Σειρ. 18,14 Εκείνους που επιθυμούν και αποδέχονται παιδείαν, τους ελεεί, όπως επίσης και εκείνους, οι οποίοι μετά σπουδής φροντίζουν δια την εφαρμογήν των εντολών του.
Σοφ. Σειρ. 18,15 Τέκνον, εν αγαθοίς μη δώσ μώμον και εν πάση δώσει λύπην λόγων.
Σοφ. Σειρ. 18,15 Παιδί μου, εις τας ευεργεσίας, που κάμνεις, μη προσθέτης και κατηγορίας εναντίον των ευεργετουμένων.

Εις κάθε δωρεάν και ελεημοσύνην σου, μη προσθέτης λυπηρούς λόγους δια τους αποδεχομένους αυτάς.

Σοφ. Σειρ. 18,16 ουχί καύσωνα αναπαύσει δρόσος; ούτως κρείσσων λόγος ή δόσις.

Σοφ. Σειρ. 18,16 Ο δροσερός άνεμος δεν είναι εκείνος, ο οποίος μειώνει και καταπαύει τον καύσωνα; Έτσι και ένας καλός λόγος είναι ανώτερος από μίαν υλικήν βοήθειαν.

Σοφ. Σειρ. 18,17 ουκ ιδού λόγος υπέρ δόμα αγαθόν; και αμφότερα παρά ανδρι κεχαριτωμένω.

Σοφ. Σειρ. 18,17 Δεν είναι πράγματι ο καλός λόγος ανώτερος και από την πολυσιωτέραν δωρεάν; Εις τον άνθρωπον όμως, που έχει χάριν Θεού, είναι συνδυασμένα και τα δυο, το δώρον και ο καλός λόγος.

Σοφ. Σειρ. 18,18 μωρός αχαρίστως ονειδίζει, και δόσις βασκάνου εκτήκει οφθαλμούς.

Σοφ. Σειρ. 18,18 Ο μωρός δεν δίδει τίποτε και εκτρέπεται εις ύβρεις και κατηγορίας. Το δε δώρον του φθονερού ανθρώπου φλογίζει και λυώνει τα μάτια εκείνου, που το δέχεται.

Σοφ. Σειρ. 18,19 πριν ή λαλήσαι μάνθανε, και πρό αρωστίας θεραπέου.

Σοφ. Σειρ. 18,19 Πριν ομιλήσης, σκέψου και μάθε καλά τι θα είπης· και πριν ασθενήσης πρόσεχε, να μη αρωστήσης.

Σοφ. Σειρ. 18,20 πρό κρίσεως εξέταζε σεαυτόν, και εν ώρα επισκοπής ευρήσεις εξιλασμόν.

Σοφ. Σειρ. 18,20 Πριν σε κρίνη ο Κυριος, εξέτασε συ τον εαυτόν σου· και κατά την ώραν της επισκέψεως του Κυρίου, θα εύρης ενώπιόν του έλεος και συγχώρησιν.

Σοφ. Σειρ. 18,21 πριν αρωστήσαι σε ταπεινώθητι και εν καιρώ αμαρτημάτων δείξον επιστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 18,21 Πριν πέσης άρρωστος, ταπεινώσε τον εαυτόν σου και όταν αμαρτήσης δείξε αμέσως μετάνοιαν και επιστροφήν προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 18,22 μη εμποδισθής του αποδούναι ευχήν ευκαιρως, και μη μείνης έως θανάτου δικαιωθηναι.

Σοφ. Σειρ. 18,22 Από τίποτε δεν πρέπει να εμποδισθής δια την έγκαιρον εκπλήρωσιν του τάματος, που έχεις κάμει. Μη περιμένης δε να τακτοποιηθής και δικαιωθής ενώπιον του Κυρίου κατά την ώραν του θανάτου σου.

Σοφ. Σειρ. 18,23 πριν εύξασθαι, ετοιμάσον σεαυτόν και μη γίνου ως άνθρωπος πειράζων τον Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 18,23 Πριν να κάμης το τάμα σου, εξέτασε και ετοιμάσε τον εαυτόν σου δια την εκπλήρωσίν του και μη γίνης σαν άνθρωπος, που αρνείται το τάμα του και πειράζει έτσι τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 18,24 μνήσθητι θυμού εν ημέραις τελευτής και καιρόν εκδικήσεως εν αποστροφή προσώπου.

Σοφ. Σειρ. 18,24 Να έχης πάντοτε υπ' όψιν σου την οργήν του Κυρίου κατά την ημέραν του θανάτου σου και την ώραν της δικαίας τιμωρίας σου, όταν ο Θεός αποστρέφη από σε το πρόσωπόν του δια τας αμαρτίας σου.

Σοφ. Σειρ. 18,25 μνήσθητι καιρόν λιμού εν καιρώ πλησμονής, πτωχείαν και ένδειαν εν ημέραις πλούτου.

Σοφ. Σειρ. 18,25 Όταν θα έχης πλούσια τα αγαθά, να ενθυμήσαι και τον καιρόν της πείνας· όπως επίσης και κατά τας ημέρας του πλουτισμού σου, να ενθυμήσαι την προτέραν πτωχείαν και στέρησιν.

Σοφ. Σειρ. 18,26 από πρωΐθεν έως εσπέρας μεταβάλλει καιρός, και πάντα εστί ταχινά έναντι Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 18,26 Από το πρωΐ έως το βραδυ μεταβάλλεται ο καιρός· έτσι και όλα ταχύτατα παρέρχονται ενώπιον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 18,27 άνθρωπος σοφός εν παντί ευλαβηθήσεται και εν ημέραις αμαρτιών προσέξει από πλημμελείας.

Σοφ. Σειρ. 18,27 Ο σοφός άνθρωπος είναι εις όλα προσεκτικός και έτοιμος, και εις ημέρας πειρασμού της αμαρτίας θα προσέξη να αποφύγη την πτώσιν.

Σοφ. Σειρ. 18,28 πάς συνετός έγνω σοφίαν και τώ ευρόντι αυτήν δώσει εξομολόγησιν.

Σοφ. Σειρ. 18,28 Καθε συνετός άνθρωπος κατέχει την αληθή γνώσιν και σοφίαν. Θα συγχαρή δε ειλικρινώς εκείνον, που θα αναζητήσει και θα εύρη την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 18,29 συνετοί εν λόγοις και αυτοί εσοφίσαντο και ανώμβησαν παροιμίας ακριβείς.

Σοφ. Σειρ. 18,29 Ευφυείς άνθρωποι, που προσέχουν τους λόγους των σοφών, θα γίνουν και αυτοί σοφοί και ωσαν ευεργετική βροχή θα πίπτουν τα σοφά γνωμικά των.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΨΥΧΗΣ

ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Σοφ. Σειρ. 18,30 Οπίσω των επιθυμιών σου μη πορεύου και από των ορέξεών σου κωλύου.

Σοφ. Σειρ. 18,30 Μη παρασύρεσαι και μη ακολουθής τας κακάς επιθυμίας σου. Και από τας αμαρτωλάς ορέξεις σου να εμποδίζης τον εαυτόν σου.

Σοφ. Σειρ. 18,31 εάν χορηγήσης τή ψυχή σου ευδοκίαν επιθυμίας, ποιήσει σε επίχαρμα των εχθρών σου.

Σοφ. Σειρ. 18,31 Εάν χορηγήσης εις την ψυχήν σου την συγκατάθεσιν σου εις εκπλήρωσιν των απόπων επιθυμιών, θα γίνης περιγελωσ των εχθρών σου.

Σοφ. Σειρ. 18,32 μη ευφραίνου επί πολλή τρυφή, μηδέ προσδεθής συμβολή αυτής.

Σοφ. Σειρ. 18,32 Μη επιδιώκης την τέρψιν και χαράν σου εις την πολλήν και μεγάλην τρυφήν, ούτε να προσδεθής και υποταχθής εις την καλοζωϊαν, την οποίαν αυτή προσφέρει.

Σοφ. Σειρ. 18,33 μη γίνου πτωχός συμβολοκοπών εκ δανεισμού, και ουδέν σοί εστιν εν μαρσιπείω.

Σοφ. Σειρ. 18,33 Εάν είσαι πτωχός μη οργανώνης συμπόσια με δανεικά χρήματα, καθ' ον χρόνον τίποτε δεν έχεις μέσα στο βαλάντιόν σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Σοφ. Σειρ. 19,1 Εργάτης μέθυσος ου πλουτισθήσεται· ο εξουθενών τα ολίγα κατά μικρόν πεσείται.

Σοφ. Σειρ. 19,1 Μέθυσος εργάτης ποτέ δεν θα πλουτήσει. Εκείνος δε, ο οποίος καταφθονε και δεν προσέχει τα ολίγα, θα περιπέση ολίγον κατ' ολίγον εις πτωχείαν.

Σοφ. Σειρ. 19,2 οίνος και γυναίκες αποστήσουσι συνετούς, και ο κολλώμενος πόρναις τολμηρότερος έσται·

Σοφ. Σειρ. 19,2 Το κρασί και αι γυναίκες απομακρύνουν από τον Θεόν και αυτούς ακόμη τους φρόνιμους ανθρώπους. Εκείνος που προσκολλάται εις τας πόρναις, γίνεται θρασύς και αναιδής.

Σοφ. Σειρ. 19,3 σήτες και σκώληκες κληρονομήσουσιν αυτόν, και ψυχή τολμηρά εξαρθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 19,3 Οι μεν θα γίνουν τροφή εις τα σαράκια και τα σκουληκία, ο δε θρασύς και αναιδής θα χάση την ψυχήν του.

Σοφ. Σειρ. 19,4 Ο ταχύ εμπιστεύων κούφος καρδιά, και ο αμαρτάνων εις ψυχήν αυτού πλημμελήσει.

Σοφ. Σειρ. 19,4 Εκείνος που δίδει αμέσως εμπιστοσύνην εις όλους και εις όλα είναι ελαφρόμυαλος, και εκείνος που αμαρτάνει, κάμνει κακόν εις την ψυχήν του.

Σοφ. Σειρ. 19,5 ο ευφραϊνόμενος καρδία καταγνωσθήσεται,

Σοφ. Σειρ. 19,5 Εκείνος που προσπαθεί να ευφραϊνή την καρδίαν του με ασωτίας, θα κατακριθή.

Σοφ. Σειρ. 19,6 και ο μισών λαλιάν ελαττονούται κακία.

Σοφ. Σειρ. 19,6 Εκείνος που μισεί και αποστρέφεται την φλυαρίαν, θα αποφύγη πολλές πτώσεις.

Σοφ. Σειρ. 19,7 μηδέποτε δευτερώσης λόγον, και ουθέν σοι ου μη ελαττονωθή.

Σοφ. Σειρ. 19,7 Μη περιφέρης εδώ και εκεί λόγον, που έχεις ακούσει, και έτσι δεν θα χάσης τίποτε.

Σοφ. Σειρ. 19,8 εν φίλω και εν εχθρώ μη διηγού, και ει μη έστι σοι αμαρτία, μη αποκάλυπτε·

Σοφ. Σειρ. 19,8 Ούτε στον φίλον ούτε στον εχθρόν σου να επαναλαμβάνης αδιακρίτως όσα ήκουσες. Μη φανερώνης όσα ήκουσες, έκτος εάν η απόκρυψίς των καταλογισθή εις σε ως αμαρτία.

Σοφ. Σειρ. 19,9 ακήκοε γάρ σου και εφυλάξατό σε, και εν καιρώ μισήσει σε.

Σοφ. Σειρ. 19,9 Διότι ο εχθρός σου ήκουσε λόγια σου, τα εφύλαξε μέσα του και στον κατάλληλον δι' εκείνον χρόνον θα εκδηλώση εναντίον σου το μίσος του.

Σοφ. Σειρ. 19,10 ακήκοας λόγον, συναποθανέτω σοι· θάρσει, ου μη σε ρήξει.

Σοφ. Σειρ. 19,10 Ηκουσες κάποιο μυστικόν, ας αποθάνη μαζή σου. Εχε θάρρος και αν το κρατήσης μέσα σου, δεν θα σε κάμη να σκάσης.

Σοφ. Σειρ. 19,11 από προσώπου λόγου ωδινήσει μωρός ως από προσώπου βρέφους η τίκτουσα.

Σοφ. Σειρ. 19,11 Ο μωρός, όταν ακούση έναν λόγον, θέλει να τον εξωτερικεύση ως εάν δσκιμάζη ωδίνας τοκετού, όπως η γυναίκα η οποία πρόκειται να γεννήση βρέφος.

Σοφ. Σειρ. 19,12 βέλος πεπηγός εν μηρώ σαρκός, ούτως λόγος εν κοιλία μωρού.

Σοφ. Σειρ. 19,12 Όπως όταν ένα βέλος έχη καρφωθή στον μηρόν του σώματός μας, φέρει πόνον και θέλομεν να το βγάλωμεν, έτσι και ένα μυστικόν, που ήκουσεν ο μωρός και το έχει μέσα του, του φέρει πόνον και θέλει να το εξωτερικεύση.

Σοφ. Σειρ. 19,13 Έλεγξον φίλον, μήποτε ουκ εποίησε, και ει τι εποίησε, μήποτε προσθή.

Σοφ. Σειρ. 19,13 Καμε παρατήρησιν στον φίλον σου δια σφάλμα, δια το οποίον κατηγορείται και το οποίον ενδέχεται να μη διέπραξε. Και εάν περιέπεσεν εις κάποιο σφάλμα, πάλιν κάμε του υπόδειξιν, δια να μη το επαναλάβη και προσθήη νέον σφάλμα στο παλαιόν.

Σοφ. Σειρ. 19,14 έλεγξον τον πλησίον, μήποτε ουκ είπε, και ει ειρήκεν, ίνα μη δευτερώση.

Σοφ. Σειρ. 19,14 Καμε παρατήρησιν στον πλησίον σου δια λόγια, που κατηγορείται ότι τα είπε, διότι ενδεχομένως δεν τα έχει είπει. Και εάν κάτι το εσφαλμένον έχη πει, κάμε του παρατήρησιν, δια να μη το επαναλάβη.

Σοφ. Σειρ. 19,15 έλεγξον φίλον, πολλάκις γάρ γίνεται διαβολή, και μη παντί λόγω πίστευε.

Σοφ. Σειρ. 19,15 Καμε παρατήρησιν, ζήτησε εξήγησιν από τον φίλον σου δια κατηγορίαν εκσφενδονισθείσαν εναντίον του, διότι πολλές φορές υπάρχουν και συκοφαντίαι, και μη δίδης εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον κατηγορίας.

Σοφ. Σειρ. 19,16 έστιν ολισθαίνων και ουκ από ψυχής, και τις ουχ ημάρτησεν εν τή γλώσση αυτού;

Σοφ. Σειρ. 19,16 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι ξεγλιστρούν προς το κακόν, χωρίς να έχουν κακήν πρόθεσιν, αλλά από συναρπαγήν. Και ποιός άνθρωπος ημπορεί να ισχυρισθή, ότι δεν έχει αμαρτήσσει με τα λόγια του;

Σοφ. Σειρ. 19,17 έλεγξον τον πλησίον σου πριν ή απειλήσαι, και δός τόπον νόμω Υψίστου. [γινόμενος άμηνις.

Σοφ. Σειρ. 19,17 Έλεγξε τον φίλον σου πριν απειλαιο και κίνδυνοι τον περιστοιχίσουν και άφησε να ενεργήση εις την καρδίαν του ο Νομος του Υψίστου. Συ όμως πρέπει να παραμείνης αδόγητος.

Σοφ. Σειρ. 19,18 φόβος Κυρίου αρχή προσλήψεως, σοφία δε παρ αυτού αγάπησιν περιποιεί.

Σοφ. Σειρ. 19,18 Ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή και η αιτία της συνάψεως ειλικρινούς φιλίας. Η δε σοφία, απορρέουσα από τον Θεόν, εμπνέει αγάπην προς τον φίλον.

Σοφ. Σειρ. 19,19 γνώσις εντολών Κυρίου παιδεία ζωής, οι δε ποιούντες τα αρεστά αυτώ αθανασίας δένδρον καρπούνται].

Σοφ. Σειρ. 19,19 Η γνώσις των εντολών του Κυρίου είναι αληθινή μόρφωσις δια την ζωήν. Όσοι δε πράττουν τα ευάρεστα εις αυτόν, απολαμβάνουν τους καρπούς του δένδρου της αθανασίας.

Σοφ. Σειρ. 19,20 Πάσα σοφία φόβος Κυρίου, και εν πάση σοφία ποιήσις νόμου· [και γνώσις της παντοδυναμίας αυτού.

Σοφ. Σειρ. 19,20 Καθε πραγματική σοφία χαρακτηρίζεται και διαποτίζεται από την ευλάβειαν προς τον Κυριον. Εις την αληθινήν σοφίαν ακολουθεί και υπάρχει πάντοτε η τήρησις του θείου Νομου και η γνώσις της παντοδυναμίας του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 19,21 οικέτης λέγων τώ δεσπότη· ως αρέσκει ου ποιήσω, εάν μετά ταύτα ποιήση, παροργίζει τον τρέφοντα αυτόν].

Σοφ. Σειρ. 19,21 Δούλος, ο οποίος λέγει στον δεσπότην του· "δεν θα κάμω αυτό που αρέσει εις σε", έστω και εάν κατόπιν μεταμεληθή και εκτελέση την εντολήν, που έλαβε, εξοργίζει οπωσδήποτε τον τροφοδότην κύριόν του.

Σοφ. Σειρ. 19,22 και ουκ έστι σοφία πονηρίας επιστήμη, και ουκ έστιν όπου βουλή αμαρτωλών φρόνησις.

Σοφ. Σειρ. 19,22 Η σοφία δεν είναι επιστήμη της κακίας. Η δε συνεσις δεν υπάρχει εις τας σκέψεις και τας συμβουλάς των αμαρτωλών.

Σοφ. Σειρ. 19,23 έστι πονηρία και αύτη βδέλυγμα, και έστιν άφρων ελαττούμενος σοφία.

Σοφ. Σειρ. 19,23 Υπάρχει γνώσις και πρᾶξις πονηρά· αυτή όμως είναι βδελυρά ενώπιον του Κυρίου. Υπάρχει όμως και άφρων, ανόητος, καθυστερημένος εις νόσιν και γνώσιν.

Σοφ. Σειρ. 19,24 κρείττων ηττώμενος εν συνέσει έμφοβος ή περισσεύων εν φρονήσει και παραβαίνων νόμον.

Σοφ. Σειρ. 19,24 Προτιμότερος είναι εκείνος, που υπολείπεται εις σοφίαν αλλ' έχει φόβον Θεού, από τον άλλον, ο οποίος είναι πλούσιος εις σοφίαν, παραβαίνει όμως τον νόμον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 19,25 έστι πανουργία ακριβής και αύτη άδικος, και έστι διαστρέφων χάριν τού εκφάναι κρίμα.

Σοφ. Σειρ. 19,25 Υπάρχουν ικανότητες και δραστηριότητες αξιόλογοι, οδηγούν όμως εις την αδικίαν. Υπάρχουν δε και άλλοι, οι οποίοι, δια να υποστηρίξουν και επιτύχουν το ζήτημα των, καταφεύγουν εις την διαστροφήν της αληθείας και την απάτην.

Σοφ. Σειρ. 19,26 έστι πονηρευόμενος συγκεκυφώς μελανία, και τα εντός αυτού πλήρης δόλου·

Σοφ. Σειρ. 19,26 Υπάρχουν πονηροί, που βαδίζουν με σκυμμένο το κεφάλι και σκυθρωπόν το πρόσωπον, δήθεν από λύπην,

ενώ το εσωτερικόν των είναι γεμάτων δολιότητος.

Σοφ. Σειρ. 19,27 συγκύφων πρόσωπον και ετεροκυφών, όπου ουκ επεγνωσθη, προφθάσει σε

Σοφ. Σειρ. 19,27 Αυτός προχωρεί με σκυμμένο το κεφάλι, προσποιείται ότι δεν ακούει τίποτε και εάν δεν αντιληφθής εγκαίρως την υποκρισίαν και δολιότητά του, θα τρέξη ενώριτερα από σε, δια να καταπατήση το δίκαιόν σου.

Σοφ. Σειρ. 19,28 και εάν υπό ελαττώματος ισχύος κωλυθή αμαρτείν, εάν εύρη καιρόν, κακοποιήσει.

Σοφ. Σειρ. 19,28 Και εάν εξ αιτίας κάποιας αδυναμίας του εμποδισθή να πραγματοποιήση το κακόν, που έχει αποφασίσει, όταν εύρη κατάλληλον καιρόν θα το πραγματοποιήση.

Σοφ. Σειρ. 19,29 από οράσεως επιγνωσθήσεται ανήρ, και από απαντήσεως προσώπου επιγνωσθήσεται νοήμων.

Σοφ. Σειρ. 19,29 Από την εξωτερικήν του εμφάνισιν είναι δυνατόν να γίνη γνωστός ο κακός άνθρωπος και από την έκφρασιν του προσώπου του είναι δυνατόν να γίνη γνωστός ο καλός και συνετός άνθρωπος.

Σοφ. Σειρ. 19,30 στολισμός ανδρός και γέλωσ οδόντων και βήματα ανθρώπου αναγγέλλει τα περι αυτού.

Σοφ. Σειρ. 19,30 Η ενδυμασία του ανθρώπου, το γέλιο των χειλέων του και το βάδισμά του διαλαλούν, τι άνθρωπος είναι αυτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Σοφ. Σειρ. 20,1 Έστιν έλεγχος ός ουκ έστιν ωραίος, και έστι σιωπών και αυτός φρόνιμος.

Σοφ. Σειρ. 20,1 Υπάρχει έλεγχος άκαιρος και επιβλαβής· υπάρχει σιωπή, η οποία μαρτυρεί φρόνησιν.

Σοφ. Σειρ. 20,2 ως καλόν ελέγξει ή θυμούσθαι, και ο ανθομολογούμενος από ελαττώσεως κωλυθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,2 Καλύτερον είναι να ελέγξει κανείς τον φίλον του δια παράπτωμά του, παρά να θυμώση και να μείνη θυμωμένος εναντίον του. Εκείνος που ελέγχεται δι' ένα σφάλμα του και αποδέχεται τον έλεγχον, θα εμποδισθή από άλλα παρόμοια και τας συνεπείας των.

Σοφ. Σειρ. 20,4 επιθυμία εννούχου αποπαρθενώσει νεάνιδα, ούτως ο ποιών εν βία κρίματα.

Σοφ. Σειρ. 20,4 Όπως απραγαματοποίητος μένει η επιθυμία του εννούχου να καταστρέψη την παρθενίαν νεάνιδος, ετσι και εκείνος που θέλει να επιβάλη δια της βίας τας κρίστου στους άλλους.

Σοφ. Σειρ. 20,5 έστι σιωπών ευρισκόμενος σοφός, και έστι μισητός από πολλής λαλιάς.

Σοφ. Σειρ. 20,5 Υπάρχουν άνθρωποι, που σιωπούν και οι οποίοι είναι σοφοί· υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι λόγω της φλυαρίας των μισούνται.

Σοφ. Σειρ. 20,6 έστι σιωπών, ου γάρ έχει απόκρισιν, και έστι σιωπών ειδώς καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,6 Σιωπά κάποιος, διότι δεν έχει και δεν ημπορεί να δώση απάντησιν. Σιωπά άλλος, διότι γνωρίζει και περιμένει τον κατάλληλον καιρόν να ομιλήση.

Σοφ. Σειρ. 20,7 άνθρωπος σοφός σιγήσει έως καιρού, ο δε λαπιστής και άφρων υπερβήσεται καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,7 Ο συνετός άνθρωπος θα σιωπήση μέχρι του καταλλήλου καιρού, ο καυχησιολόγος όμως και άφρων θα ξεπερνά ασυλλόγιστα τον κατάλληλον δι' ομιλίας καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,8 ο πλεονάζων λόγω βδελυχθήσεται, και ο ενεξουσιαζόμενος μισηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,8 Εκείνος που λέγει πολλά λόγια, θα κερδίση την αποστροφήν εκ μέρους των άλλων· και εκείνος που έχει την απαιτήσιν να τον ακούουν και τον υπακούουν οι άλλοι, θα προκαλέση το μίσος των.

Σοφ. Σειρ. 20,9 έστιν ευοδία εν κακοίς ανδρί, και έστιν εύρημα εις ελάττωσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,9 Είναι δυνατόν ένας να ιδη κατευόδωσιν και επιτυχίαν των έργων του εν μέσω θλίψεων και περιπετειών, και εξ αντιθέτου άλλος από ανέλπιστον επιτυχίαν να οδηγηθή εις καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 20,10 έστι δόσις, ή ου λυσιτελήσει σοι, και έστι δόσις, ής το ανταπόδομα διπλούν.

Σοφ. Σειρ. 20,10 Υπάρχει ευεργεσία, η οποία εις τίποτε δεν θα σε ωφελήση, και υπάρχει ευεργεσία, της οποίας η αμοιβή θα είναι μεγάλη.

Σοφ. Σειρ. 20,11 έστιν ελάττωσις ένεκεν δόξης, και έστιν ός από ταπεινώσεως ήρε κεφαλήν.

Σοφ. Σειρ. 20,11 Υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας οποίας μεγάλη δόξα και αι μεγάλοι θέσεις μειώνουν την αξίαν του ανθρώπου. Εξ αντιθέτου μερικοί άνθρωποι από την κατάστασιν της ταπεινώσεως, εις την οποίαν ευρίσκοντο, εδοξάσθησαν.

Σοφ. Σειρ. 20,12 έστιν αγοράζων πολλά ολίγου και αποτιννύων αυτά επταπλάσιον.

Σοφ. Σειρ. 20,12 Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, οι οποίοι αγοράζουν πολλά πράγματα με ολίγα χρήματα· έπειτα όμως πληρώνουν αυτά, που ηγόρασαν, επτά φορές περισσότερον.

Σοφ. Σειρ. 20,13 ο σοφός εν λόγω εαυτόν προσφιλή ποιήσει, χάριτες δε μωρών εκχυθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 20,13 Ο συνετός και φρόνιμος εις τα λόγια του θα καταστήση τον εαυτόν του προσφιλή στους άλλους. Τα γλυκανάλατα λόγια και έργα των μωρών ανθρώπων σκορπίζονται χωρίς καμμίαν ωφέλειαν.

Σοφ. Σειρ. 20,14 δόσις άφρονος ου λυσιτελήσει σοι, οι γάρ οφθαλμοί αυτού ανθ ενός πολλοί·

Σοφ. Σειρ. 20,14 Το δώρον ενός ασυνέτου ανθρώπου δεν θα σε ωφελήση, διότι αυτός θα σε κυττάξη οχι με ένα μάτι αλλά με πολλά, περιμένων πολλαπλασίαν την ανταπόδοσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,15 ολίγα δώσει και πολλά ονειδίζει και ανοίξει το στόμα αυτού ως κήρυξ· σήμερον δανιεί και αύριον απαιτήσει, μισητός άνθρωπος ο τοιούτος.

Σοφ. Σειρ. 20,15 Θα σου δώση ολίγα, θα σε ονειδίση όμως δι' αυτά πολύ. Θα ανοίξη το στόμα του εναντίον σου, ωσάν διαλαλητής δημόσιος. Σημερα θα σε δανείση και αμέσως αύριον θα σου ζητήση το δάνειον. Αυτός ο άνθρωπος θα γίνη μισητός εκ μέρους των άλλων.

Σοφ. Σειρ. 20,16 μωρός ερεί ουχ υπάρχει μοι φίλος, και ουκ έστι χάρις τοίς αγαθοίς μου· οι έσθοντες τον άρτον μου, φαύλοι γλώσση·

Σοφ. Σειρ. 20,16 Ο ασύνετος άνθρωπος θα πη· "δεν υπάρχει για μένα κανένας φίλος. Καμμίαν ευγνωμοσύνην δεν ευρήκα δια τας ευεργεσίας, που έχω κάμει. Αυτοί που έφαγαν και εχόρτασαν από το ψωμί μου είναι φαύλοι και αχάριστοι εις τα λόγια των".

Σοφ. Σειρ. 20,17 ποσάκις και όσοι καταγελάσσονται αυτού; -

Σοφ. Σειρ. 20,17 Ποσες όμως φορές και πόσοι άνθρωποι δεν θα γελάσουν εις βάρος του μωρού αυτού!

- Σοφ. Σειρ. 20,18 Ολίθημα από εδάφους μάλλον ή από γλώσσης, ούτως πτώσις κακών κατά σπουδήν ήξει.
- Σοφ. Σειρ. 20,18 Είναι προτιμότερον να γλυστρήση κανείς και να πέση κάτω στο χώμα, παρά να γλυστρήση εις την γλώσσαν του και να του διαφύγουν απρεπή λόγια. Ετσι κλονίζονται και πίπτουν απότομα οι κακοί.
- Σοφ. Σειρ. 20,19 άνθρωπος άχαρις, μύθος άκαιρος· εν στόματι απαιδεύτων ενδελεχισθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 20,19 Όπως ένας αγροίκος και βάνουσος άνθρωπος είναι αποκρουστικός, έτσι και ένας λόγος, που λέγεται στον ακατάλληλον καιρόν. Ακαιροι λόγοι λέγονται και επαναλαμβάνονται με τα στόματα των αμορφώτων.
- Σοφ. Σειρ. 20,20 από στόματος μωρού αποδοκιμασθήσεται παραβολή, ου γάρ μη είπη αυτήν εν καιρώ αυτής.
- Σοφ. Σειρ. 20,20 Από το στόμα του μωρού δεν βγαίνει ποτέ κανένα σοφόν γνωμικόν. Δεν θα λεχθή κάτι το συνετόν στον κατάλληλον καιρόν.
- Σοφ. Σειρ. 20,21 Έστι κωλύόμενος αμαρτάνειν από ενδείας, και εν τή αναπαύσει αυτού ου κατανυγήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 20,21 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι από φόβον και πτωχείαν δεν αμαρτάνουν, και στον καιρόν της αναπαύσεως και ησυχίας των δεν θα έχουν τύψει συνειδήσεως.
- Σοφ. Σειρ. 20,22 έστιν απολλύων την ψυχήν αυτού δι αισχύνην, και από άφρονος προσώπου απολεί αυτήν.
- Σοφ. Σειρ. 20,22 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι καταστρέφονται από μίαν άκριτον και επιλήψιμον συστολήν. Βαδίζουν προς την καταστροφήν εξ αιτίας ενός ασύνετου και μωρού.
- Σοφ. Σειρ. 20,23 έστι χάριν αισχύνης επαγγελόμενος φίλω, και εκτήσατο αυτόν εχθρόν δωρεάν. -
- Σοφ. Σειρ. 20,23 Υπάρχουν μερικοί, οι οποίοι δια λόγους κακώς νοουμένης συστολής δίδουν στον φίλον των υπόσχεσιν, και τον οποίον αποκτούν εχθρόν, χωρίς λόγον, διότι δεν είναι εις θέσιν να εκπληρώσουν την υπόσχεσιν των.
- Σοφ. Σειρ. 20,24 Μώμος πονηρός εν ανθρωπω ψεύδος, εν στόματι απαιδεύτων ενδελεχισθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 20,24 Μεγάλη μομφή είναι δια τον άνθρωπον το ψεύδος. Εις το στόμα των αμορφώτων θα επαναλαμβάνεται και θα υπάρχη διαρκώς το ψεύδος.
- Σοφ. Σειρ. 20,25 αιρετόν κλέπτης ή ο ενδελεχίζων ψεύδει, αμφοτέροι δε απώλειαν κληρονομήσουσιν.
- Σοφ. Σειρ. 20,25 Προτιμότερος είναι ένας κλέπτης παρά εκείνος, ο οποίος συνεχώς ψεύδεται. Αλλά και οι δύο θα έχουν ως κατάντημα των την καταστροφήν.
- Σοφ. Σειρ. 20,26 ήθος ανθρωπου ψευδούς ατιμία, και η αισχύνη αυτού μετ αυτού ενδελεχώς. Λόγοι ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ. -
- Σοφ. Σειρ. 20,26 Η συνήθεια της ψευδολογίας είναι δια τον άνθρωπον εξευτελισμός· η κατασχύνη του εξ αιτίας αυτής θα είναι και θα μένη πάντοτε μαζή του. ΓΝΩΜΙΚΑ.
- Σοφ. Σειρ. 20,27 Ο σοφός εν λόγοις προάξει εαυτόν, και άνθρωπος φρόνιμος αρέσει μεγιστάσιν.
- Σοφ. Σειρ. 20,27 Ο συνετός και προσεκτικός εις τα λόγια του θα εξυψώση τον εαυτόν του και θα γίνη άξιος τιμής και υπολήψεως. Ο φρόνιμος δε άνθρωπος θα είναι αρεστός και στους άρχοντας.
- Σοφ. Σειρ. 20,28 ο εργαζόμενος γήν ανυψώσει θημιώνιαν αυτού, και ο αρέσκων μεγιστάσιν εξιλιάσεται αδικίαν.
- Σοφ. Σειρ. 20,28 Εκείνος που καλλιεργεί επιμελώς τους αγρούς του, θα ανυψώση τα δεμάτια του εις μεγάλες θημιωνίες. Ετσι και εκείνος που με τα συνετά του λόγια ευαρεστεί στους άρχοντας της πολιτείας, θα εξιλεωθή δια τας τυχόν αδικίας του.
- Σοφ. Σειρ. 20,29 ξένια και δώρα αποτυφλοί οφθαλμούς σοφών και ως φίμος εν στόματι αποτρέπει ελεγκμούς.
- Σοφ. Σειρ. 20,29 Συμπόσια και δώρα τυφλώνουν τους οφθαλμούς και αυτών ακόμη των συνετών δικαστών. Αυτά είναι ως ένα φίμωτρον στο στόμα, ώστε να μη λαλή την αλήθειαν, και αποτρέπουν τους δικαίους ελέγχους.
- Σοφ. Σειρ. 20,30 σοφία κεκρυμμένη και θησαυρός αφανής, τις ωφέλεια εν αμφοτέροις;
- Σοφ. Σειρ. 20,30 Σοφία κρυμμένη και θησαυρός αφανής ποίαν ωφέλειαν και τα δύο ημπορούν να αποφέρουν στους ανθρώπους;
- Σοφ. Σειρ. 20,31 κρείσσων άνθρωπος αποκρύπτων την μωρίαν αυτού ή άνθρωπος αποκρύπτων την σοφίαν αυτού.
- Σοφ. Σειρ. 20,31 Προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, που κρύπτει την μωρίαν του, από εκείνον που κρύπτει την σοφίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

- Σοφ. Σειρ. 21,1 Τέκνον, ήμαρτες, μη προσθής μηκέτι και περί των προτέρων σου δεήθητι.
- Σοφ. Σειρ. 21,1 Παιδί μου, εάν παρασυρθής εις την αμαρτίαν, μη προσθέτης και νέας εις αυτήν αμαρτίας. Περί δε των προηγουμένων σου αμαρτιών παρακάλεσε τον Θεόν, να σε συγχωρήση.
- Σοφ. Σειρ. 21,2 ως από προσώπου όφειως φεύγε από αμαρτίας, εάν γάρ προσέλθης, δήξεται σε· οδόντες λέοντος οι οδόντες αυτής αναιρούντες ψυχάς ανθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 21,2 Όπως αποφεύγστο φίδι, έτσι να αποφύγης και την αμαρτίαν, διότι εάν πλησιάσης προς αυτήν, θα σε δαγκώση κατά τρόπον επικίνδυνον. Δοντια λέοντος είναι τα δόντια της αμαρτίας, φονεύοντα τας ψυχάς των ανθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 21,3 ως ρομφαία δίστομος πάσα ανομία, τή πληγή αυτής ουκ έστιν ίασις.
- Σοφ. Σειρ. 21,3 Καθε παρανομία είναι ένα δίκωπο μαχαίρι, από την πληγήν του οποίου δεν υπάρχει θεραπεία.
- Σοφ. Σειρ. 21,4 καταπληγμός και ύβρις ερημώσουσι πλούτον· ούτως οίκος υπερηφάνου ερημωθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 21,4 Βιοπραγία και αλαζονεία καταστρέφουν τον πλούτον· έτσι και ο οίκος των υπερηφάνων θα ερημωθή.
- Σοφ. Σειρ. 21,5 δέησις πτωχού εκ στόματος έως ωτίων αυτού, και το κρίμα αυτού κατά σπουδήν έρχεται.
- Σοφ. Σειρ. 21,5 Η δέησις, που βγαίνει από το στόμα του πτωχού, φθάνει έως τα αυτιά του Θεού, και η δικαιοσύνη αυτού δεν θα βραδύνη να επέλθη.
- Σοφ. Σειρ. 21,6 μισών ελεγμόν εν ίχνει αμαρτωλού, και ο φοβούμενος Κύριον επιστρέψει εν καρδία.
- Σοφ. Σειρ. 21,6 Εκείνος, που μισεί τους δικαίους ελέγχους, βαδίζει εις τα ίχνη των αμαρτωλών. Εκείνος όμως, που φοβείται τον Κυριον, θα επιστρέψη προς αυτόν με όλην του την καρδίαν.
- Σοφ. Σειρ. 21,7 γνωστός μακρόθεν ο δυνατός εν γλώσση, ο δε νόημων οίδεν εν τώ ολισθαίνειν αυτόν.
- Σοφ. Σειρ. 21,7 Από μακράν αναγνωρίζεται ο συγκράτητος κατά την γλώσσαν, δε συνετός άνθρωπος γνωρίζει αυτόν και τα ολισθήματά του και τον αποφεύγει.
- Σοφ. Σειρ. 21,8 ο οικοδομών την οικίαν αυτού εν χρήμασιν αλλοτρίοις, ως ο συνάγων αυτού τους λίθους εις χειμώνα.
- Σοφ. Σειρ. 21,8 Εκείνος, που οικοδομεί το σπίτι του με ξένα άδικα χρήματα, ομοιάζει με τον άνθρωπον, που συγκεντρώνει λίθους· αντί ξύλων· δια τον χειμώνα!
- Σοφ. Σειρ. 21,9 στυπείον συνηγμένον συναγωγή ανόμων, και η συντέλεια αυτών φλόξ πυρός.

Σοφ. Σειρ. 21,9 Η συγκέντρωσις των ασεβών είναι σαν ένας σωρός στουπί, και το τέλος των θα είναι να καούν εις φλόγα πυρός.

Σοφ. Σειρ. 21,10 οδός αμαρτωλών ωμαλισμένη εκ λίθων, και επ εσχάτω αυτής βόθρος άδου.

Σοφ. Σειρ. 21,10 Ο δρόμος των αμαρτωλών είναι ομαλός, καθαρισμένος από λίθους. Το τέλος όμως του δρόμου είναι το βράθρον του άδου.

Σοφ. Σειρ. 21,11 Ο φυλάσσων νόμον κατακρατεί τού εννοήματος αυτού, και συντέλεια τού φόβου Κυρίου σοφία.

Σοφ. Σειρ. 21,11 Εκείνος που τηρεί τον νόμον του Θεού, κατανοεί βαθύτερον τα υψηλά αυτού νοήματα. Αποτέλεσμα δε της ευλαβείας προς τον Κυριον είναι το δώρον της αληθινής σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 21,12 ου παιδευθήσεται ός ουκ έστι πανούργος έστι πανουργία πληθύνουσα πικριαν.

Σοφ. Σειρ. 21,12 Δεν θα εκπαιδευθή. και δεν θα μορφωθή εκείνος, ο οποίος δεν έχει τας αναλόγους ικανότητας. Υπάρχει όμως και ικανότης, η οποία πολλαπλασιάζει τας θλίψεις και τας πικρίας.

Σοφ. Σειρ. 21,13 γνώσις σοφού ως κατακλυσμός πληθυνθήσεται και η βουλή αυτού ως πηγή ζωής.

Σοφ. Σειρ. 21,13 Η γνώσις του σοφού πληθύνεται ωσαν κατακλυσμός πολλών υδάτων, και η συμβουλή του γίνεται πηγή ζωής δι' εκείνους, που την δέχονται.

Σοφ. Σειρ. 21,14 έγκατα μωρού ως αγγείον συντετριμμένον και πάσαν γνώσιν ου κρατήσκει.

Σοφ. Σειρ. 21,14 Το εσωτερικόν του μωρού είναι σαν ένα πήλινον σπασμένον αγγείον, και δεν είναι δυνατόν να συγκρατήση αυτός καμίαν γνώσιν.

Σοφ. Σειρ. 21,15 λόγον σοφόν εάν ακούση επιστήμων, αινέσει αυτόν και επ αυτόν προσθήσει ήκουσεν ο σπαταλών και απήρσεν αυτό, και απέστρεψεν αυτόν όπισω τού νώτου αυτού.

Σοφ. Σειρ. 21,15 Ο πραγματικά συνετός, εάν ακούση κανένα σοφόν λόγον, θα τον επαινέση και επάνω εις αυτόν θα προσθήσει και ο ίδιος κάποιον άλλον. Ο άσωτος όμως και μωρός εάν ακούση σοφόν λόγον, δεν ευχαριστείται εις αυτόν, αλλά τον καταφρονεί και τον πετά όπισθεν του.

Σοφ. Σειρ. 21,16 εξήγησις μωρού ως εν οδώ φορτίον, επί δε χείλους συνετού ευρεθήσεται χάρις.

Σοφ. Σειρ. 21,16 Η εξήγησις, την οποίαν ένας μωρός θα θελήση να δώση εις τα μεγάλα θέματα, είναι σαν ένα ενοχλητικόν φορτίον στον οδοιπόρον. Εις τα χείλη όμως του σοφού ανθρώπου υπάρχει πάντοτε χάρις.

Σοφ. Σειρ. 21,17 στόμα φρονίμου ζητηθήσεται εν εκκλησία, και τους λόγους αυτού διανοηθήσονται εν καρδιά.

Σοφ. Σειρ. 21,17 Το στόμα του σοφού θα αναζητηθή εις συγκέντρωσιν ανθρώπων, και τους λόγους του θα τους σκεφθούν, θα τους βάλουν και θα τους μελετήσουν μέσα εις την καρδιάν των.

Σοφ. Σειρ. 21,18 ως οίκος ηφανισμένος ούτως μωρώ σοφία, και γνώσις ασυνέτου αδιεξέταστοι λόγοι.

Σοφ. Σειρ. 21,18 Ωσαν ερειπωμένο σπίτι είναι δια τον μωρόν η σοφία. Αι δε γνώστου ασυνέτου και τα λόγια του είναι ασυνάτητα.

Σοφ. Σειρ. 21,19 πέδαι εν ποσίν ανοήτοις παιδεία και ως χειροπέδαι επί χειρός δεξιός.

Σοφ. Σειρ. 21,19 Η μόρφωσις είναι ωσαν πεδούκλι εις τα πόδια των ανοήτων και ωσαν χειροπέδες στο δεξιόν των χέρι.

Σοφ. Σειρ. 21,20 μωρός εν γέλωτι ανυψοί φωνήν αυτού, ανήρ δε πανούργος μόλις ησυχή μειδιάσει.

Σοφ. Σειρ. 21,20 Ο μωρός ξέσπά εις θορυβώδεις γέλωτας, ο φρόνιμος άνθρωπος μόλις και ησύχως θα μειδιάσει.

Σοφ. Σειρ. 21,21 ως κόσμος χρυσού φρονίμου παιδεία και ως χλιδών επί βραχίονι δεξιού.

Σοφ. Σειρ. 21,21 Η μόρφωσις είναι δια τον συνετόν ωσαν ένα χρυσούν κόσμημα και ωσαν πολύτιμον βραχιόλι εις την δεξιάν του χείρα.

Σοφ. Σειρ. 21,22 πούς μωρού ταχύς εις οικίαν, άνθρωπος δε πολύπειρος αισχυνθήσεται από προσώπου.

Σοφ. Σειρ. 21,22 Το πόδι του ασυνέτου είναι ταχύ στο να επισκέπτεται οικίας, ο μορφωμένος όμως και πολύπειρος άνθρωπος αισθάνεται συστολήν εις τας επισκέψτου.

Σοφ. Σειρ. 21,23 άφρων από θύρας παρακύπτει εις οικίαν, ανήρ δε πεπαιδευμένος έξω στήσεται.

Σοφ. Σειρ. 21,23 Ο μωρός σκύβει εις τας θύρας των ξένων οικιών και παρακολουθεί, όσα γίνονται εις αυτάς· ο συνετός όμως και ο μορφωμένος στέκεται έξω μακράν.

Σοφ. Σειρ. 21,24 απαίδευσία ανθρώπου ακροάσθαι παρά θύραν, ο δε φρόνιμος βαρυνθήσεται ατιμία.

Σοφ. Σειρ. 21,24 Είναι απρέπεια και έλλειψις μορφώσεως δια τον άνθρωπον να κρυφακούη από την θύραν ξένου σπιτιού. Ο συνετός άνθρωπος το θεωρεί αυτό βαρύ και εξευτελιστικόν πράγμα, δι' αυτό και το αποφεύγει.

Σοφ. Σειρ. 21,25 χείλη αλλοτριών εν τούτοις βαρυνθήσεται, λόγοι δε φρονίμων εν ζυγώ σταθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 21,25 Τα χείλη των μωρών και φλυάρων ανθρώπων επαναλαμβάνουν τα λόγια των ξένων, οι λόγοι όμως των φρονίμων ζυγίζονται από αυτούς με ακρίβειαν και κατόπιν λέγονται.

Σοφ. Σειρ. 21,26 εν στόματι μωρών η καρδιά αυτών, καρδιά δε σοφών στόμα αυτών.

Σοφ. Σειρ. 21,26 Η καρδιά των μωρών είναι στο στόμα των και συνεχώς εξωτερικεύεται, ενώ το στόμα των σοφών είναι η καρδιά των.

Σοφ. Σειρ. 21,27 εν τώ καταράσθαι ασεβή τον σατανάν αυτός καταράται την εαυτού ψυχήν.

Σοφ. Σειρ. 21,27 Όταν ο ασεβής καταράται τον σατανάν, είναι το ίδιον ως εάν καταράται τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 21,28 μολύνει την εαυτού ψυχήν ο ψιθυρίζων και εν παροικήσει μισηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 21,28 Εκείνος που ψιθυρίζει επικρίσεις και κατακρίσεις εις βάρος του άλλου, μολύνει την ψυχήν του. Αυτός θα μισηθή από το περιβάλλον, μέσα στο οποίον ζη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Σοφ. Σειρ. 22,1 Λίθω ηρδαλωμένα συνεβλήθη οκνηρός, και πάς εκσυριεί επί τή ατιμία αυτού.

Σοφ. Σειρ. 22,1 Ο οκνηρός ομοιάζει με λίθον λερωμένον από αηδεις ακαθαρσίας. Καθε άνθρωπος σφυρίζει με αποδοκιμασίαν δια τον εξευτελισμόν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 22,2 βολβίτω κοπρίων συνεβλήθη οκνηρός, πάς ο αναιρούμενος αυτόν εκτινάξει χείρα.

Σοφ. Σειρ. 22,2 Με σιχαμερήν κόπρον ομοιάζει ο οκνηρός. Καθένας που σηκώνει αυτήν, θα τινάξη κατόπιν τα χέρια του. Έτσι θα συμβή και με τον οκνηρόν.

Σοφ. Σειρ. 22,3 αισχύνη πατρός εν γεννήσει απαιδεύτου, θυγάτηρ δε επ ελαττώσει γίνεται.

Σοφ. Σειρ. 22,3 Παιδί αμόρφωτον είναι εντροπή δια τον πατέρα. Απαιδευτος δε κόρη γίνεται αφορμή, να μειώνεται η καλή φήμη του πατρός της.

Σοφ. Σειρ. 22,4 Θυγάτηρ φρόνιμη κληρονομήσει άνδρα αυτής, και η καταισχύνουσα εις λύπην γεννήσαντος·

Σοφ. Σειρ. 22,4 Η φρόνιμος κόρη θα κερδήση τον σύζυγόν της· θυγάτηρ δε, η οποία με την έλλειψιν μορφώσεως και την κακήν συμπεριφοράν της προκαλεί εντροπήν, θα είναι λύπη δια τον πατέρα, που την εγέννησεν.

Σοφ. Σειρ. 22,5 πατέρα και άνδρα καταισχύνει η θρασεία και υπό αμφοτέρων ατιμασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 22,5 Η αυθάδης και βάνουσος γυναικα κατεντροπιάζει τον πατέρα και τον σύζυγον· θα καταφρονηθή όμως και από τους δύο.

Σοφ. Σειρ. 22,6 Μουσικά εν πένθει άκαιρος διήγησις, μάστιγες δε και παιδεία εν παντί καιρώ σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 22,6 Η χαρμόσυνος μουσική εις καιρόν πένθους είναι αταίριαστος· έτσι και η μακρά διήγησις εις ακατάλληλον χρόνον. Αι παιδαγωγικά όμως τιμωρία και η μόρφωσις είναι εις πάντα χρόνον συντελεστικά σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 22,7 συγκολλών όστρακον ο διδάσκων μωρόν, εξεγείρων καθεύδοντα εκ βαθέως ύπνου.

Σοφ. Σειρ. 22,7 Οποιος διδάσκει άνθρωπον μωρόν, ομοιάζει με εκείνον, που προσπαθεί να συγκολλήση τα θραύσματα ενός πηλίνου δοχείου· ομοιάζει επίσης με εκείνον, ο οποίος προσπαθεί να εξυπνήση άνθρωπον που κοιμάται βαθέως.

Σοφ. Σειρ. 22,8 διηγούμενος νυστάζοντι ο διηγούμενος μωρώ, και επί συντελεία ερεί, τι εστιν;

Σοφ. Σειρ. 22,8 Με άνθρωπον που διηγείται ιστορίας εις κάποιον νυστάζοντα, ομοιάζει ο διδάσκαλος που διδάσκει μωρόν και, όταν τελειώση την διδασκαλίαν του, ο μωρός θα του είπη· τι συμβαίνει;

Σοφ. Σειρ. 22,11 επί νεκρώ κλαύσον, εξέλιπε γάρ φώς, και επί μωρώ κλαύσον, εξέλιπε γάρ σύνεσις. ήδιον κλαύσον επί νεκρώ, ότι ανεπαύσατο, τού δε μωρού υπέρ θάνατον η ζωή πονηρά.

Σοφ. Σειρ. 22,11 Κλαύσε δι' ένα νεκρόν, διότι εσβέσθη το φως της ζωής· κλαύσε και δια τον μωρόν, διότι δεν υπάρχει εις αυτόν σύνεσις. Ηπιώτερα κλαύσε δια τον νεκρόν, διότι επιτέλους αυτός ανεπαύθη από τας ταλαιπωρίας της παρούσης ζωής. Η ζωή όμως του μωρού είναι χειρότερα και από αυτόν τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 22,12 πένθος νεκρού επτά ημέραι, μωρού δε και σεβούσι πάσαι αι ημέραι της ζωής αυτού.

Σοφ. Σειρ. 22,12 Το πένθος δι' ένα νεκρόν διαρκεί επτά ημέρας, το πένθος όμως δι' ένα μωρόν διαρκεί όλας τας ημέρας της ζωής του.

Σοφ. Σειρ. 22,13 μετά άφρονος μη πληθύνης λόγον, και προς ασύνετον μη πορεύου· φύλαξαι απ αυτού, ίνα μη κόπον έχης, και ου μη μολυνθής εν τώ εντιναγμώ αυτού· έκκλινον απ αυτού και ευρήσεις ανάπαυσιν και ου μη ακηδιάσης εν τή απονοία αυτού.

Σοφ. Σειρ. 22,13 Με μωρόν και ασύνετον μη ανοίγης μακράς συνομιλίας· και στο σπίτι απερίσκεπτου ανθρώπου μη πορευθής· φυλάξου από αυτόν και την συναναστροφήν του, δια να μη κουρασθής ψυχικώς και δια να μη μολυνθής, από όσα εκτινάσσονται από το στόμα του. Παραμέρισε και φύγε από αυτόν και έτσι θα εύρης ανάπαυσιν· δεν θα αθυμής από τας ανοησίας του.

Σοφ. Σειρ. 22,14 υπέρ μόλυβδον τι βαρυνθήσεται; και τι αυτώ όνομα αλλ ή μωρός;

Σοφ. Σειρ. 22,14 Τι υπάρχει βαρύτερον από τον μόλυβδον και πως ονομάζεται; Ονομάζεται μωρός.

Σοφ. Σειρ. 22,15 άμμον και άλα και βώλον σιδήρου εύκοπον υπενεγκείν ή άνθρωπον ασύνετον. -

Σοφ. Σειρ. 22,15 Αμμον και αλάτι και όγκον σιδήρου είναι ευκολώτερον να σηκώση κανείς στους ώμους του και να μεταφέρει, παρά να υποφέρει ασύνετον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 22,16 Ιμάντωςις ξυλίνη ενδεδεμένη εις οικοδομήν εν συσεισμώ ου διαλυθήσεται· ούτως καρδιά εστηριγμένη επί διανοήματος βουλής εν καιρώ ου δειλιάσει.

Σοφ. Σειρ. 22,16 Ξυλίνη δέσις εις μίαν οικοδομήν εις καιρόν σεισμού δεν θα διαλυθή· έτσι και μία καρδιά, εστηριγμένη εις ώριμον σοφήν σκέψιν, δεν θα δειλιάση εις ώραν κινδύνου.

Σοφ. Σειρ. 22,17 καρδιά ηδρασμένη επί διανοίας συνέσεως ως κόσμος ψαμμωτός τοίχου ξυστού.

Σοφ. Σειρ. 22,17 Καρδιά η οποία είναι στερεωμένη επάνω εις συνετήν διάνοιαν, ομοιάζει με ωραίον στόλισμα αμμοκονιάματος επάνω εις ομαλόν τοίχον.

Σοφ. Σειρ. 22,18 χάρακες επί μετεώρου κείμενοι κατέναντι ανέμου ου μη υπομείνωσιν· ούτως καρδιά δειλή επί διανοήματος μωρού κατέναντι παντός φόβου ου μη υπομείνη.

Σοφ. Σειρ. 22,18 Φράεται από πασσάλους εις υψηλόν ακάλυπτον μέρος δεν θα ανθέξουν εις την ορμήν των ανέμων· έτσι και η δειλή καρδιά, που στηρίζεται, εις τας σκέψεις ενός μωρού, δεν θα ανθέξη εις διαφόρους επικινδύνους δυσκολίας.

Σοφ. Σειρ. 22,19 Ο νύσσων οφθαλμόν κατάξει δάκρυα, και ο νύσσων καρδιαν εκφάινει αίσθησιν.

Σοφ. Σειρ. 22,19 Εκείνος που κεντά τον οφθαλμόν του, θα προκαλέση δάκρυα· όποιος όμως κεντά την καρδιαν του άλλου προκαλεί πόνον.

Σοφ. Σειρ. 22,20 βάλλων λίθον επί πετεινά αποσοβεί αυτά, και ο ονειδίζων φίλον διαλύσει φιλίαν.

Σοφ. Σειρ. 22,20 Εκείνος που ρίπτει λίθον εναντίον των πτηνών, τα τρομάζει και τα κάμνει να φεύγουν· όποιος υβρίζει τον φίλον του, θα διαλύση την φιλίαν του με αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 22,21 επί φίλον εάν σπάσης ρομφαίαν, μη απελπίσης, έτσι γάρ επάνοδος·

Σοφ. Σειρ. 22,21 Εάν εις στιγμήν παραφοράς ανασύρης φανερά την μάχαιραν εναντίον του φίλου σου, μη απελπισθής, διότι είναι δυνατή η επανόρθωσις και αποκατάστασις της φιλίας.

Σοφ. Σειρ. 22,22 επί φίλον εάν ανοίξης στόμα, μη ευλαβηθής, έτσι γάρ διαλλαγή· πλήν ονειδισμού και υπερηφανίας και μυστηρίου αποκαλύψεως και πληγής δολίας, εν τούτοις αποφεύζεται πάς φίλος.

Σοφ. Σειρ. 22,22 Εάν ανοίξης το στόμα σου και καταφερθής εναντίον του φίλου σου, μη φοβηθής, διότι είναι δυνατόν να υπάρξη συνδιαλλαγή και συμφιλίωσις. Μονον εάν τον υβρίσης και φερθής προς αυτόν με υπερηφάνειαν και φανερώσης τα μυστικά του και δολίως τον πληγώσης, τότε ο φίλος σου θα απομακρυνθή οριστικώς από σε.

Σοφ. Σειρ. 22,23 πίστιν κτήσαι εν πτωχεία μετά τού πλησίον, ίνα εν τοίς αγαθοίς αυτού ομού πλησθής· εν καιρώ θλίψεως διάμενε αυτώ, ίνα εν τή κληρονομία αυτού συγκληρονομήσης.

Σοφ. Σειρ. 22,23 Απόκτησε και κράτησε την εμπιστοσύνην του πλησίον σου εις περίοδον πτωχείας του, δια να χαρής έτσι και απολαύσης τα αγαθά του εις περίοδον ευτυχίας του. Εις περίστασιν θλίψεως και ανάγκης του μένε κοντά του, δια να έχης και συ κατοπιν μερίδιον εις τα αγαθά, τα οποία αργότερον αυτός θα αποκτήση.

Σοφ. Σειρ. 22,24 πρό πυρός ατμής καμίνου και καπνός· ούτως πρό αιμάτων λοιδορίαί.

Σοφ. Σειρ. 22,24 Από την φωτιά μιας καμίνου προηγείται ο ατμός και ο καπνός. Έτσι και από τας φονικάς συμπλοκάς προηγούνται αι ύβρεις και αι αντεγκλήσεις.

Σοφ. Σειρ. 22,25 φίλον σκεπάσαι ουκ αισχυνθήσομαι και από προσώπου αυτού ου μη κρυβώ.

Σοφ. Σειρ. 22,25 Δεν θα εντραπάω να συγκαλύψω τας εκτροπάς του φίλου μου και δεν θα κρυβώ, δια να μη αντικρύσω το πρόσωπόν του.

Σοφ. Σειρ. 22,26 και ει κακά μοι συμβή δι αυτόν, πάς ο ακούων φυλάξεται απ αυτού. -

Σοφ. Σειρ. 22,26 Εάν δε και κάποιο κακόν μου συμβή εκ μέρους αυτού, τότε κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα πληροφορηθή το γεγονός, θα τον αποστροφή και θα τον αποφύγη.

Σοφ. Σειρ. 22,27 Τίς δώσει μοι επί στόμα μου φυλακήν και επί των χειλέων μου σφραγίδα πανούργων, ίνα μη πέσω απ αυτής και η γλώσσά μου απολέση με;

Σοφ. Σειρ. 22,27 Ποιός θα βάλη ένα φρουρόν στο στόμα μου και εις τα χείλη μου σφραγίδα διακρίσεως, δια να μη περιπέσω εις σφάλματα λόγων και η γλώσσα μου γίνη αφορμή να καταστραφώ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Σοφ. Σειρ. 23,1 Κύριε, πάτερ και δέσποτα ζωής μου, μη εγκαταλίπης με εν βουλή αυτών, μη αφής με πεσείν εν αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 23,1 Κυριε, Πατερ και Δέσποτα της ζωής μου, μη επιτρέψης και μου ξεφύγουν ασύνετα λόγια και μη με αφήσης να πέσω θύμα αυτών.

Σοφ. Σειρ. 23,2 τίς επιστήσει επί τού διανοήματός μου μάστιγας και επί της καρδιάς μου παιδείαν σοφίας, ίνα επί τοίς αγνοήμασί μου μη φείσωνται και ου μη παρή τα αμαρτήματα αυτών,

Σοφ. Σειρ. 23,2 Ποιός θα πάρη μαστίγιον εναντίον των σκέψεών μου και ποιός θα δώση εις την καρδιαν μου διαπαιδαγώγησιν και μόρφωσιν σοφίας, δια να μη δειχθούν αυταί επιεικείς, αλλά να ελέγξουν τα εξ αγνοίας αμαρτήματά μου και να προλάβουν άλλα μεγαλύτερα αμαρτήματα;

Σοφ. Σειρ. 23,3 όπως μη πληθύνωσιν αι άγνοιαί μου και αι αμαρτίαί μου πλεονάσωσι και πεσούμαι έναντι των υπεναντίων και επιχαρείται μοι ο εχθρός μου;

Σοφ. Σειρ. 23,3 Και δια να δράσουν έτσι ανασταλτικώς, ώστε να μη αυξηθούν τα εξ αγνοίας αμαρτήματά μου, και αι αμαρτίαί μου να μη πλεονάσουν, δια να μη πέσω ενώπιον των εχθρών μου και χαιρεκακήσουν εκείνοι δια την πτώσιν μου;

Σοφ. Σειρ. 23,4 Κύριε, πάτερ και Θεέ ζωής μου, μετεωρισμόν οφθαλμών μη δώς μοι

Σοφ. Σειρ. 23,4 Κυριε, πάτερ και Θεέ της ζωής μου, μη επιτρέψης να έχω οφθαλμούς υπερηφάνους και περιέργους.

Σοφ. Σειρ. 23,5 και επιθυμίαν απόστρεψον απ εμού·

Σοφ. Σειρ. 23,5 Απομάκρυνε δε από εμέ κάθε επιθυμίαν κακήν.

Σοφ. Σειρ. 23,6 κοιλίας όρεξις και συνουσιασμός μη καταλαβέτωσάν με, και ψυχή αναιδεί μη παραδώς με.

Σοφ. Σειρ. 23,6 Ας μη με καταλάβη και ας μη κυριαρχήση επάνω μου η κοιλιόδουλεία και αι σαρκικάί επιθυμίαί του συνουσιασμού· μη με παραδώσης εις την κυριαρχίαν αδιαντρόπου ψυχής.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Σοφ. Σειρ. 23,7 Παιδείαν στόματος ακούσατε, τέκνα, και ο φυλάσσων ου μη αλώ.

Σοφ. Σειρ. 23,7 Παιδιά μου, ακούσατε λόγους μορφωτικούς δια την γλώσσαν· εκείνος ο οποίος θα τους τηρήση, δεν θα κυριευθή από άκριτον γλώσσαν.

Σοφ. Σειρ. 23,8 εν τοίς χείλεσιν αυτού καταληφθήσεται αμαρτωλός, και λοιδορος και υπερήφανος σκανδαλισθήσονται εν αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 23,8 Από τα λόγια του στόματός του συλλαμβάνεται ο αμαρτωλός, ο δε υβριστής και υπερήφανος πάλιν εξ αιτίας των λόγων του θα σκοντάψη και θα πέση.

Σοφ. Σειρ. 23,9 όρκω μη εθίσης το στόμα σου και ονομασία τού αγίου μη συνεθισθής·

Σοφ. Σειρ. 23,9 Μη συνηθίσης το στόμα σου στους όρκους ούτε και να προφέρης το όνομα του αγίου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 23,10 όπως γάρ οικέτης εξεταζόμενος ενδελεχώς από μώλωπος ουκ ελαττωθήσεται, ούτως και ο ομνύων και ονομάζων διαπαντός από αμαρτίας ου μη καθαρισθή.

Σοφ. Σειρ. 23,10 Όπως ένας δούλος, ο οποίος βρίσκεται πάντοτε κάτω από το βλέμμα και την εξέτασιν του κυρίου του, δεν θα διαφύγη τους ραβδιαμούς δια τα σφάλματά του, έτσι και εκείνος, ο οποίος ορκίζεται και έχει πάντοτε στο στόμα του το όνομα του Θεού, δεν απαλλάσσεται από την εύθυνη της αμαρτίας αυτής.

Σοφ. Σειρ. 23,11 ανήρ πολύορκος πλησθήσεται ανομίας, και ουκ αποστήσεται από τού οίκου αυτού μάστιξ· εάν πλημμελήση, αμαρτία αυτού επ αυτό, κάν υπερίδη, ήμαρτε δισσώς· και ει διακενής ώμοσεν, ου δικαιοθήσεται, πλησθήσεται γάρ επαγωγών ο οίκος αυτού. -

Σοφ. Σειρ. 23,11 Άνθρωπος, ο οποίος κάμνει πολλούς όρκους, θα γεμίση από παρανομίας και από το σπίτι του δεν θα λείψη ποτέ η μάστιξ των θλίψεων. Εάν περιπέση στο αμάρτημα των πολλών ορκών, επάνω του θα πέση η ενοχή. Εάν δε αδιαφορήση δια τον όρκον, αμαρτάνει δύο φορές. Εάν δε εν γνώσει ορκισθή ψευδώς, δεν θα εύρη καμμίαν δικαίωσιν και συγχώρησιν. Το δε σπίτι του θα γεμίση από τιμωρίας και συμφοράς.

Σοφ. Σειρ. 23,12 Έστι λέξις αντιπεριβεβλημένη θανάτω, μη ευρεθίτω εν κληρονομία Ιακώβ· από γάρ ευσεβών ταύτα πάντα αποστήσεται, και εν αμαρτίαίς ουκ εγκυλισθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 23,12 Υπάρχουν τόσον βαρείαι και βλάσφημοι φράσεις, αι οποίαί επισύρουν ως ποινήν τον θάνατον. Τέτοιες φράσεις επ' ουδενί λόγω δεν πρέπει να υπάρχουν μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ. Όλαι αυταί πρέπει να αποφεύγωνται επιμελώς από τους ευσεβείς ανθρώπους, ώστε να μη κυλιώνται αυτοί μέσα στον βόρβορον των φοβερών αυτών αμαρτιών.

Σοφ. Σειρ. 23,13 απαιδευσίαν ασυρή μη συνεθίσης το στόμα σου, έτσι γάρ εν αυτή λόγος αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 23,13 Μη συνηθίσης το στόμα σου εις αναισχύντους λόγους, διότι μέσα εις αυτούς υπάρχουν πάντοτε φράσεις αμαρτωλαί.

Σοφ. Σειρ. 23,14 μνήσθητι πατρός και μητρός σου, ανά μέσον γάρ μεγιστάνων συνεδρεύεις· μήποτ επιλάθη ενώπιον αυτών και τώ εθισμώ σου μωρανθής και θελήσεις ει μη εγεννήθης και την ημέραν τού τοκετού σου καταράση.

Σοφ. Σειρ. 23,14 **Να ενθυμήσαι πάντοτε τον πατέρα σου και την μητέρα σου και τας συμβουλάς, που σου έχουν δώσει, και όταν κάθῃσαι εν μέσω των αρχόντων. Πρόσεξε μη λησμονήσης ενώπιον αυτών των αρχόντων τους γονείς σου και με την συνήθειαν της αδιακρίτου σου γλώσσης αποβλακωθής. Τοτε ίσως θα είπης, ότι θα ήθελες να μη είχες γεννηθῆ και ενδεχομένως να καταρασθῆς την ημέραν της γεννήσεώς σου.**

Σοφ. Σειρ. 23,15 **ἄνθρωπος συνεθιζόμενος λόγοις ονειδισμού εν πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ οὐ μὴ παιδευθῆ.**

Σοφ. Σειρ. 23,15 **Ἀνθρωπος, ο οποίος ἔχει συνηθίσει να εκστομίξῃ υβριστικούς και εμπαικτικούς λόγους ὅλας τας ἡμέρας τῆς ζωῆς του, δεν εἶναι δυνατόν να μορφωθῆ και προοδεύσῃ.**

Σοφ. Σειρ. 23,16 **Δύο εἶδη πληθύνουσιν αμαρτίας, και το τρίτον ἐπάξει οργήν·**

Σοφ. Σειρ. 23,16 **Δυο εἶδη ἀνθρώπων πολλαπλασιάζουν συνεχῶς τας αμαρτίας των και το τρίτον εἶδος ἐφελκεί ἐπάνω του την οργήν του Θεοῦ.**

Σοφ. Σειρ. 23,17 **ψυχὴ θερμὴ ὡς πῦρ καιόμενον, οὐ μὴ σβεσθῆ ἕως ἀν καταποθῆ· ἄνθρωπος πόρνος ἐν σώματι σαρκός αὐτοῦ, οὐ μὴ παύσῃται ἕως ἀν εκκαύσῃ πῦρ· ἄνθρωπος πόρνος πᾶς ἄρτος ἡδύς, οὐ μὴ κοπάσῃ ἕως ἀν τελευτήσῃ.**

Σοφ. Σειρ. 23,17 **Ψυχὴ θερμαινομένη ἀπὸ το πάθος γίνεται ὡς καιομένη φωτιά και ἡ φωτιά αὐτὴ δεν θα σβῆσῃ, ἕως ὅτου κατακαήῃ ἐξ ολοκλήρου ἡ ψυχὴ. Ἀνθρωπος ο οποίος αμαρτάνει ἐπάνω εἰς αὐτό τούτο το σῶμα του, δεν θα σταματήσῃ διαπράττων την αμαρτίαν, ἕως ὅτου το πῦρ τῆς ἀπωλείας τον κατακαύσῃ. Δια τον πορνεύοντα ἄνθρωπον κάθε σαρὶς εἶναι γλυκεία πρὸς ἀπόλαυσιν. Δεν θα σταματήσῃ την αμαρτίαν του μέχρι και του θανάτου του.**

Σοφ. Σειρ. 23,18 **ἄνθρωπος παραβαίνων ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, λέγων ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ· τις με ορά; σκότος κύκλω μου, και οἱ τοῖχοί με καλύπτουσι, και οὐθεὶς με ορά· τι εὐλαβοῦμαι; των αμαρτιῶν μου οὐ μὴ μνησθῆσεται ὁ Ὑψιστος.**

Σοφ. Σειρ. 23,18 **Ἀνθρωπος, ο οποίος μολύνει την συζυγικὴν του κλίνην, λέγει ἐσωτερικῶς· "ποιός με βλέπει αμαρτάνοντα; Ἐκοτάδι ὑπάρχει ολόγουρά μου και οἱ τοῖχοί με σκεπάζουν· κανεὶς λοιπόν δεν με βλέπει· τι φοβοῦμαι; Ὁ Ὑψιστος δεν θα ἐνθυμηθῆ τας αμαρτίας μου".**

Σοφ. Σειρ. 23,19 **και οφθαλμοὶ ἀνθρώπων ο φόβος αὐτοῦ, και οὐκ ἐγνώ ὅτι οφθαλμοὶ Κυρίου μυριοπλασίως ἡλίου φωτεινότεροι, ἐπιβλέποντες πάσας οδοὺς ἀνθρώπων και κατανοοῦντες εἰς ἀπόκρυφα μέρη.**

Σοφ. Σειρ. 23,19 **Το μόνον που αὐτός φοβεῖται εἶναι οἱ οφθαλμοὶ των ἀνθρώπων. Δεν ἔμαθεν ὅμως ὅτι οἱ οφθαλμοὶ του Κυρίου εἶναι ἀπειροπλασίως φωτεινότεροι ἀπὸ τον ἥλιον, ἐπιβλέπουν εἰς ὅλους τους δρόμους τῆς ζωῆς των ἀνθρώπων και ἔχουν γνώσιν ὅλων των αμαρτιῶν, τας ὁποίας και εἰς τα πλέον ἀπόκρυφα μέρη διαπράττουν οἱ ἄνθρωποι.**

Σοφ. Σειρ. 23,20 **πρὶν ἢ κτισθῆναι τα πάντα, ἐγνώσται αὐτῶ, οὕτως και μετὰ το συντελεσθῆναι.**

Σοφ. Σειρ. 23,20 **Πρὶν δημιουργηθῶν τα σύμπαντα ἦσαν ὅλα γνωστά στον Θεόν. Ἐτσι και μετὰ την δημιουργίαν των αὐτὸς τα πάντα ἐπιβλέπει και γνωρίζει.**

Σοφ. Σειρ. 23,21 **οὗτος ἐν πλατείαις πόλεως ἐκδικηθῆσεται, και οὐ οὐχ ὑπενόησεν πιασθῆσεται. -**

Σοφ. Σειρ. 23,21 **Αὐτὸς ο πόρνος εἰς τας κοσμοβριθεῖς πλατείας τῆς πόλεως θα τιμωρηθῆ και ἐκεῖ, ὅπου δεν ὑπωπευέτο τον κίνδυνον, θα συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ.**

Σοφ. Σειρ. 23,22 **Οὕτως και γυνὴ καταλιπούσα τον ἄνδρα και παριστώσα κληρονόμον ἐξ ἀλλοτρίου·**

Σοφ. Σειρ. 23,22 **Ἐτσι θα τιμωρηθῆ και ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία ἔχει εγκαταλείψει τον ἄνδρα τῆς και ἔφερεν στον κόσμον παιδί ἀπὸ ξένον ἄνδρα.**

Σοφ. Σειρ. 23,23 **πρῶτον μὲν γάρ ἐν νόμῳ Ὑψίστου ἠπειθήσῃ, και δεῦτερον εἰς ἄνδρα εαυτῆς ἐπλημμέλησῃ, και το τρίτον ἐν πορνείᾳ ἐμοιχεύθῃ, ἐξ ἀλλοτρίου ἀνδρός τέκνα παρέστησεν.**

Σοφ. Σειρ. 23,23 **Αὐτὴ πρῶτον μὲν παρήκουσε τον νόμον του Ὑψίστου, δεῦτερον ἠμάρτησεν ἀπέναντι του συζύγου τῆς και τρίτον διέπραξε μοιχείαν και ἀπέκτησε τέκνα ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα.**

Σοφ. Σειρ. 23,24 **αὐτὴ εἰς ἐκκλησίαν ἐξαχθήσεται, και ἐπὶ τα τέκνα αὐτῆς ἐπισκοπῆ ἔσται.**

Σοφ. Σειρ. 23,24 **Αὐτὴ βιαίως θα οδηγηθῆ ἔξω ἀπὸ την οἰκίαν τῆς και θα παρουσιασθῆ ενώπιον του λαοῦ, δια να δικασθῆ· ἀλλὰ και τα τέκνα τῆς θα συναυτηθῶν δοκιμασίας εἰς την ζωὴν των.**

Σοφ. Σειρ. 23,25 **οὐ διαδώσουσι τα τέκνα αὐτῆς εἰς ρίζαν, και οἱ κλάδοι αὐτῆς οὐ δώσουσι καρπόν.**

Σοφ. Σειρ. 23,25 **Τα τέκνα αὐτῆς δεν θα ἀπλώσουν τας ρίζας των και δεν θα ριζοβολήσουν. Και οἱ κλάδοι τῆς δεν θα ἀποφέρουν καρπόν, δεν θα ἀφήσουν ἀπογόνους.**

Σοφ. Σειρ. 23,26 **καταλείψει εἰς κατάραν το μνημόσυνον αὐτῆς, και το ὄνειδος αὐτῆς οὐκ ἐξαλειφθήσεται.**

Σοφ. Σειρ. 23,26 **Θα ἀφήσῃ κατηραμένην ἀνάμνησιν και ἡ καταισχύνῃ τῆς ποτὲ δεν θα ἐξαλειφθῆ.**

Σοφ. Σειρ. 23,27 **και ἐπιγνώσονται οἱ καταλειφθέντες ὅτι οὐθέν κρείττον φόβου Κυρίου και οὐθέν γλυκύτερον τού προσέχειν ἐντολαῖς Κυρίου.**

Σοφ. Σειρ. 23,27 **Ἐτσι δε θα διδαχθῶν ἀπὸ τα πράγματα και θα μάθουν οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, ὅτι δεν ὑπάρχει τίποτε καλύτερον ἀπὸ τον σεβασμόν και την ἐυλάβειαν πρὸς τον Κυρίον· και τίποτε γλυκύτερον, ἀπὸ το να προσέχη και να τηρῆ κανεὶς τας ἐντολάς του Κυρίου.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Σοφ. Σειρ. 24,1 **Αἰνεσις σοφίας. - Ἡ σοφία αἰνέσει ψυχὴν αὐτῆς και ἐν μέσω λαοῦ αὐτῆς καυχῆσεται.**

Σοφ. Σειρ. 24,1 **Ἐγκωμῖον πρὸς τὴν σοφίαν. - Ἡ σοφία θα ἐπαινήσῃ τον εαυτὸν τῆς και ἐν μέσω του λαοῦ θα δοξασθῆ.**

Σοφ. Σειρ. 24,2 **ἐν ἐκκλησίᾳ Ὑψίστου στόμα αὐτῆς ἀνοίξει και ἐναντι δυνάμεως αὐτοῦ καυχῆσεται·**

Σοφ. Σειρ. 24,2 **Εἰς συγκέντρωσιν πιστῶν ἐν ὀνόματι του Κυρίου θα ἀνοίξῃ το στόμα τῆς και ενώπιον των θείων δυνάμεων θα ἐγκωμιασθῆ.**

Σοφ. Σειρ. 24,3 **ἐγὼ ἀπὸ στόματος Ὑψίστου ἐξήλθον, και ὡς ομίχλη κατεκάλυψα γῆν·**

Σοφ. Σειρ. 24,3 **"Ἐγὼ, θα εἴπῃ, ἔχω βγῆ ἀπὸ στόμα του Ὑψίστου Θεοῦ και ὡσάν ομίχλη ἐσκεπασα ολόκληρον την γῆν.**

Σοφ. Σειρ. 24,4 **ἐγὼ ἐν ὑψηλοῖς κατεσκήνωσα, και ὁ θρόνος μου ἐν στύλῳ νεφέλης·**

Σοφ. Σειρ. 24,4 **Ἐγὼ ἔχω κατασκηνώσει εἰς τα ὑψη του οὐρανοῦ και ὁ θρόνος μου εἶναι ἐπάνω εἰς στύλον νεφέλης.**

Σοφ. Σειρ. 24,5 **γύρον οὐρανοῦ ἐκύκλωσα μόνη και ἐν βάθει ἀβύσσων περιεπάτησα·**

Σοφ. Σειρ. 24,5 **Τον οὐράνιον θόλον ἐγὼ μόνη περιήλθον και εἰς τα βάθη των θαλασσῶν μόνη ἐγὼ περιεπάτησα.**

Σοφ. Σειρ. 24,6 **ἐν κύμασι θαλάσσης και ἐν πάσῃ τῇ γῇ και ἐν παντὶ λαῶ και ἔθνει ἐκτησάμην.**

Σοφ. Σειρ. 24,6 **Ἐπάνω εἰς τα κύματα τῆς θαλάσσης και εἰς ὅλην την γῆν και εἰς κάθε λαόν και ἔθνος ἐγὼ ἐβασίλευσα.**

Σοφ. Σειρ. 24,7 μετά τούτων πάντων ανάπαυσιν ἐζήτησα και εν κληρονομία τίνος αυλισθήσομαι.

Σοφ. Σειρ. 24,7 Ανάμεσα εις όλους τούτους τους λαούς και τα ἔθνη ἐζήτησα κατοικίαν προς ανάπαυσίν μου. Ανεζήτησα εις ποιού την χώραν θα εγκατασταθῶ.

Σοφ. Σειρ. 24,8 τότε ενετείλατό μοι ο κτίστης απάντων, και ο κτίσας με κατέπαυσε την σκηνήν μου και εἶπεν· εν Ιακώβ κατασκήνωσον και εν Ισραήλ κατακληρονομήθητι.

Σοφ. Σειρ. 24,8 Τότε μου ἔδωσε την εντολήν ο Δημιουργός του σύμπαντος. Αυτός ο οποίος ἐμέ ἐδημιούργησεν, ἐστερέωσε την σκηνήν της αναπαύσεώς μου και μου εἶπε· Θα κατοικήσης στον λαόν Ιακώβ, πάρε ως ιδιοκτησίαν σου την χώραν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 24,9 πρό τού αἰῶνος απ αρχῆς ἐκτίσέ με, και ἕως αἰῶνος ου μη ἐκλίπω.

Σοφ. Σειρ. 24,9 Ππο πάντων των αἰῶνων και προ πάσης αρχῆς με ἐδημιούργησε και δεν θα παύσω να υπάρχω αιωνίως.

Σοφ. Σειρ. 24,10 εν σκηνή αγία ενώπιον αὐτοῦ ἐλειτούργησα και οὕτως εν Σιών ἐστηρίχθην·

Σοφ. Σειρ. 24,10 Εἰς την αγίαν Σκηνήν του Μαρτυρίου ενώπιον αὐτοῦ ἐγὼ ἐλειτούργησα και ἔτσι ἐστερέωσα μόνιμον την κατοικίαν μου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Σοφ. Σειρ. 24,11 εν πόλει ἡγαπημένη ὁμοίως με κατέπαυσε, και εν Ἱερουσαλήμ η ἐξουσία μου·

Σοφ. Σειρ. 24,11 Αυτός ο ἴδιος με εγκατέστησε με πάσαν ἀνεσιν εις την ἀγαπημένην του πόλιν και ἔτσι εις την Ἱερουσαλήμ υπάρχει ο θρόνος και η ἐξουσία μου.

Σοφ. Σειρ. 24,12 και ἐρίζωσα εν λαῷ δεδοξασμένῳ, εν μερίδι Κυρίου κληρονομίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,12 Ἐρίζωσάμην εις ἕνα ἔνδοξον λαόν εις ιδιοκτησίαν του Κυρίου εις την ἰδικήν του κληρονομίαν.

Σοφ. Σειρ. 24,13 ως κέδρος ανυψώθην εν τῷ Λιβάνῳ και ως κυπάρισσος εν ὄρεσιν Αερμών·

Σοφ. Σειρ. 24,13 Ανυψώθην και ἐμεγαλύνθην, ὅπως ανυψώνεται μεγαλοπρεπῆς η κέδρος στον Λιβανον, και ὅπως η κυπάρισσος εις τα ὄρη Αερμών.

Σοφ. Σειρ. 24,14 ως φοῖνιξ ανυψώθην εν αἰγιαλοῖς και ως φυτὰ ρόδου εν Ἱεριχώ, ως ελαία ευπρεπῆς εν πεδίῳ, και ανυψώθην ως πλάτανος.

Σοφ. Σειρ. 24,14 Ανυψώθην μεγαλοπρεπῆς, ὅπως ο φοῖνιξ εις τας παραλίους περιοχάς, ὅπως αι τριανταφυλλέαι εις την Ἱεριχώ, ὅπως η ωραιοτάτη ελαία εις τας πεδιάδας. Ανυψώθην μεγαλοπρεπῆς ὡσάν πλάτανος.

Σοφ. Σειρ. 24,15 ως κιννάμωμον και ἀσπάλαθος αρωμάτων δέδωκα ὀσμήν και ως σμύρνα ἐκλεκτὴ δέδωκα ευωδιαν, ως χαλβάνη και ὄνυξ και στακτή και ως λιβάνου ἀτμῖς εν σκηνή.

Σοφ. Σειρ. 24,15 Ὅπως η εὐοσμος κανέλλα και ο αρωματικός ἀσπάλαθος ἔδωσα και δίδω ἐγὼ την ευωδιαν. Και ὅπως η ἐκλεκτὴ σμύρνα, διασκορπίζω το ἀρωμα· ὅπως η χαλβάνη και ο ὄνυξ και η στακτή και το θυμίαμα του λιβανίου εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Σοφ. Σειρ. 24,16 ἐγὼ ως τερέμινθος ἐξέτεινα κλάδους μου, και οι κλάδοι μου κλάδοι δόξης και χάριτος.

Σοφ. Σειρ. 24,16 Ἐγὼ ἠπλώσα τους κλάδους μου ὡσάν την τερέμινθον και αὐτοὶ οι κλάδοι μου εἶναι κλάδοι δόξης και χάριτος.

Σοφ. Σειρ. 24,17 ἐγὼ ως ἀμπελος βλαστήσασα χάριν, και τα ἀνθη μου καρπὸς δόξης και πλοῦτου.

Σοφ. Σειρ. 24,17 Ἐγὼ, ὅπως η θαλλερὴ ἀμπελος που βλαστάνει ὡραίους και καρποφόρους τους κλάδους της, ἔχω ἀνθη, τα οποία καρποφοροῦν δόξαν και πλούτον.

Σοφ. Σειρ. 24,18 [ἐγὼ μήτηρ της ἀγαπήσεως της καλῆς, και φόβου και γνώσεως και της οσίας ἐλπίδος, δίδομαι οὖν πᾶσι τοῖς τέκνοις μου, αἰγενῆς τοῖς λεγομένοις υπ αὐτοῦ].

Σοφ. Σειρ. 24,18 Ἐγὼ εἶμαι η μητέρα της πλέον ἀγνῆς και ἀδόλου ἀγάπης, του θείου φόβου και της υγιούς γνώσεως και της αγίας ἐλπίδος. Ἐγὼ χαρίζομαι ὑπὸ του Θεοῦ εις ὅλα τα τέκνα μου, πάντοτε υπάρχουσα εις τα λόγια του Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,19 προσέλθετε προς με οι ἐπιθυμούντές μου, και ἀπὸ των γεννημάτων μου ἐμπλήσθητε·

Σοφ. Σειρ. 24,19 Ἐλάτε, λοιπόν, προς ἐμέ ὅλοι σεις οι οποίοι ἐπιθυμείτε να με ἀποκτήσετε, και χορτάσατε ἀπὸ τους καρπούς μου.

Σοφ. Σειρ. 24,20 το γὰρ μνημόσυνόν μου υπέρ το μέλι γλυκύ, και η κληρονομία μου υπέρ μέλιτος κηρίον.

Σοφ. Σειρ. 24,20 Και μόνη η σκέψις και ἀνάμνησίς σας περὶ ἐμοῦ εἶναι γλυκυτέρα ἀπὸ το μέλι και η ἀπόκτησίς μου εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ την ἀπόκτησιν κηρήθρας.

Σοφ. Σειρ. 24,21 οι ἐσθιοντές με ἔτι πεινάσουσι, και οι πίνοντές με ἔτι διψήσουσιν.

Σοφ. Σειρ. 24,21 Ἐκεῖνοι οι οποίοι με τρώγουν, θα ἔχουν ἀκόμη ὄρεξιν και πείναν δι' ἐμέ· και ἐκεῖνοι οι οποίοι θα με πίνουν θα διψοῦν πάλιν δι' ἐμέ.

Σοφ. Σειρ. 24,22 ο υπακούων μου ουκ αἰσχυνθήσεται, και οι ἐργαζόμενοι εν ἐμοὶ ουχ ἀμαρτήσουσι.

Σοφ. Σειρ. 24,22 Ὅποιος με προσέχει και υπακοῦει στους λόγους μου, ποτέ δεν θα ἐντροπιασθῆ· και ὅσοι ἐργάζονται ὑπὸ την ἔμπνευσίν μου, δεν θα περιπέσουν εις σφάλματα.

Σοφ. Σειρ. 24,23 ταῦτα πάντα βίβλος διαθήκης Θεοῦ Ὑψίστου, νόμον ὃν ενετείλατο ἡμῖν Μωυσῆς κληρονομίαν συναγωγαίς Ιακώβ.

Σοφ. Σειρ. 24,23 Ὅλα αὐτὰ εἶναι η Βίβλος της Διαθήκης Θεοῦ του Ὑψίστου· ο Νομος, τον οποίον διέταξεν εις ἡμᾶς ο Μωϋσῆς, η ιερὰ κληρονομία στους λαούς του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 24,24 [μη ἐκλύεσθε ἰσχύν εν Κυρίῳ, κολλάσθε δε προς αὐτόν, ἵνα κραταιώση ὑμᾶς, Κύριος παντοκράτωρ Θεός μόνος ἐστὶ, και ουκ ἐστὶν ἔτι πλὴν αὐτοῦ σωτήρ].

Σοφ. Σειρ. 24,24 Μη παραλύετε και μη χάνετε την δύναμίν σας ενώπιον του Κυρίου, ἀλλὰ προσκολληθῆτε εις αὐτόν, δια να σας ἐνισχύση, διότι ο Κυριος εἶναι ο μόνος παντοκράτωρ Θεός, και κανεῖς ἄλλος σωτήρ πλὴν αὐτοῦ δεν υπάρχει.

Σοφ. Σειρ. 24,25 ο πῖμπλὼν ως Φεισῶν σοφίαν και ως Τίγρις εν ἡμέραις νέων,

Σοφ. Σειρ. 24,25 Αυτός κάμνει να πλημμυρίζη η σοφία, ὅπως τα ὕδατα του ποταμοῦ Φεισῶν και ὅπως τα ὕδατα του Τιγρητος κατὰ την εποχὴν των νέων καρπῶν.

Σοφ. Σειρ. 24,26 ο ἀναπληρῶν ως Ευφράτης σύνεσιν και ως Ἰορδάνης εν ἡμέραις θερισμοῦ,

Σοφ. Σειρ. 24,26 Αυτός, που υπερεκχειλίζει την γνώσιν και την σοφίαν, ὅπως ο Ευφράτης τα ὕδατά του και ὅπως ο Ἰορδάνης κατὰ την περίοδον του θερισμοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,27 ο ἐκφαίνων ως φῶς παιδείαν, ως Γηῶν εν ἡμέραις τρυγητοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,27 Αυτός που αποστέλλει ωσάν ολόλαμπρον φως την υγιά μόρφωσιν, όπως ο Γηών τα πλούσια νερά του εις περίοδον τρυγητού.

Σοφ. Σειρ. 24,28 ου συνετέλεσεν ο πρώτος γνώναι αυτήν, και ούτως ο έσχατος ουκ εξιχνίασεν αυτήν·

Σοφ. Σειρ. 24,28 Ούτε ο πρώτος άνθρωπος εγνώρισεν εις βάθος και πλάτος την θείαν σοφίαν, ούτε και ο τελευταίος θα εξιχνίαση ποτέ αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 24,29 από γάρ θαλάσσης επληθύνθη διανόημα αυτής και η βουλή αυτής από αβύσσου μεγάλης.

Σοφ. Σειρ. 24,29 Αι υψηλαί αλήθειαι της θείας σοφίας είναι περισσότεραι από τα ύδατα της θαλάσσης, και αι αναρίθμητοι σομβουλαί της, ως εάν προσέρχωνται από απέραντον ωκεανόν.

Σοφ. Σειρ. 24,30 καγώ ως διώρυξ από ποταμού και ως υδραγωγός εξήλθον εις παράδεισον·

Σοφ. Σειρ. 24,30 Εγώ, η σοφία, είμαι ωσάν πλουσία διώρυξ ύδατος από κάποιον ποταμόν και σαν υδραγωγός, ο οποίος εξήλθα, δια να ποτίσω τον κήπον.

Σοφ. Σειρ. 24,31 είπα· ποτίω τον κήπον και μεθύσω μου την πρασιάν· και ιδού εγένετό μοι η διώρυξ εις ποταμόν, και ο ποταμός μου εγένετο εις θάλασσαν.

Σοφ. Σειρ. 24,31 Είπα, θα ποτίσω τον κήπον μου, θα μεθύσω με τα άφθονα ύδατά μου τας πρασιάς· και ιδού ότι η διώρυξ έγινε ποταμός και ο ποταμός έγινε θάλασσα.

Σοφ. Σειρ. 24,32 έτι παιδείαν ως όρθρον φωτιώ και εκφανώ αυτά έως εις μακράν·

Σοφ. Σειρ. 24,32 Απλώνω ακόμη την μόρφωσιν όπως διαχέεται το ορθρινόν φως, και θα φανερώσω τα σοφά αυτής διδάγματα έως στον πλέον μακρινόν κόσμον.

Σοφ. Σειρ. 24,33 έτι διδασκαλίαν ως προφητείαν εκχεώ και καταλείψω αυτήν εις γενεάς αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 24,33 Διαχύνω την διδασκαλίαν μου ως σπουδαιότατον κήρυγμα του Θεού, και θα κληροδοτήσω αυτήν εις τας δια μέσου των αιώνων γενεάς των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 24,34 ίδετε ότι ουκ εμοί μόνω εκοπίασα, αλλά πάσι τοίς εκζητούσιν αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 24,34 Προσέξατε, εγώ που γράφω αυτά τα σχετικά με την σοφίαν, δεν εκοπίασα μόνον δια τον εαυτόν μου, αλλά και δι' όλους εκείνους, οι οποίοι αναζητούν και θέλουν να εύρουν την σοφίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Σοφ. Σειρ. 25,1 Εν τρισίν ωραϊσθην και ανέστην ωραία έναντι Κυρίου και ανθρώπων· ομόνοια αδελφών, και φιλία των πλησίον, και γυνή και ανήρ εαυτοίς συμπεριφερόμενοι.

Σοφ. Σειρ. 25,1 Τρία πράγματά με στολιζούν κατά τρόπον ωραίων, και ωραία παρουσιάζομαι ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Πρώτον· ομόνοια μεταξύ των αδελφών. Δεύτερον· φιλία μεταξύ των φίλων και των γειτόνων. Τρίτον· καλή συμπεριφορά των συζύγων μεταξύ των.

Σοφ. Σειρ. 25,2 τρία δε είδη εμίσησεν η ψυχή μου και προσώχθισα σφόδρα τή ζωή αυτών· πτωχόν υπερήφανον, και πλούσιον ψεύστην, γέροντα μοιχόν ελαττούμενον συνέσει. -

Σοφ. Σειρ. 25,2 Τρεις τάξεις ανθρώπων εμίσησεν η ψυχή μου και εδυσφόρησα πάρα πολύ δια την ύπαρξίν των. Πτωχόν υπερήφανον, πλούσιον ψεύστην, και γέροντα μοιχόν, ο οποίος συνεχώς χάνει την ορθοφροσύνην του.

Σοφ. Σειρ. 25,3 Εν νεότητι ου συναγήνοχας, και πώς αν εύροις εν τώ γήρα σου;

Σοφ. Σειρ. 25,3 Εφ' όσον κατά την νεότητά σου δεν απεθησαύρισες σοφίαν και σύνεσιν, πως θα την έχης κατά τα γηρατεία σου;

Σοφ. Σειρ. 25,4 ως ωραιον πολιαίς κρίσις και πρεσβυτέροις επιγνώναι βουλήν.

Σοφ. Σειρ. 25,4 Ποσον ωραίων είναι δια κεφαλάς, που έχουν κάτασπρα μαλλιά, η ορθοφροσύνη, και δια τους πρεσβυτέρους κατά την ηλικίαν να ηγωνίζωνται και να δίδουν καλās συμβουλάς!

Σοφ. Σειρ. 25,5 ως ωραία γέροντων σοφία και δεδοξασμένους διανόημα και βουλή.

Σοφ. Σειρ. 25,5 Ποσον ωραία και ταιριαστή είναι η σοφία δια τους γέροντας, εις δε τους μεγάλους και δοξασμένους επί της γης η ορθή σκέψις και συμβουλή!

Σοφ. Σειρ. 25,6 στέφανος γερόντων πολυπειρία, και το καύχημα αυτών φόβος Κυρίου. -

Σοφ. Σειρ. 25,6 Ωραίος ταιριαστός στέφανος εις την κεφαλήν των γερόντων είναι η πλουσία υγιής πείρα καύχημά των δε η ευλάβεια προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 25,7 Εννέα υπονοήματα εμακάρισεν εν καρδια και το δέκατον ερώ επί γλώσσης· άνθρωπος ευφραϊνόμενος επί τέκνοις, ζών και βλέπων επί πτώσει εχθρών·

Σοφ. Σειρ. 25,7 Εννέα τάξεις εμακάρισεν με όλην μου την καρδιαν. Και την δεκάτην τάξιν θα την διακηρύξω με τους λόγους μου. Πρώτον, άνθρωπον ο οποίος ευφραίνεται δια τα καλά του παιδιά. Δεύτερον, εκείνον που ζη και βλέπει την καταστροφήν των εχθρών του.

Σοφ. Σειρ. 25,8 μακάριος ο συνοικών γυναικί συνετή, και ός εν γλώσση ουκ ωλίσθησε, και ός ουκ εδούλευσεν αναξίω αυτού·

Σοφ. Σειρ. 25,8 Τρίτον, ευτυχή εκείνον, ο οποίος συνοικεί με συνετήν και σώφρονα σύζυγον. Τέταρτον, εκείνον ο οποίος δεν εξολισθαίνει εις αμαρτήματα γλώσσης. Πέμπτον, εκείνον που δεν υπηρέτησεν ως προϊστάμενον κατώτερόν του.

Σοφ. Σειρ. 25,9 μακάριος ός εύρε φρόνησιν, και ο διηγούμενος εις ώτα ακουόντων·

Σοφ. Σειρ. 25,9 Μακάριος εκείνος, ο οποίος εύρε και απέκτησε σύνεσιν, εκείνος ο οποίος διδάσκει εις ανθρώπους, οι οποίοι τον ακούουν με προθυμίαν.

Σοφ. Σειρ. 25,10 ως μέγας ο ευρών σοφίαν· αλλ ουκ έστιν υπέρ τον φοβούμενον τον Κύριον·

Σοφ. Σειρ. 25,10 Ποσον μέγας είναι εκείνος, ο οποίος ευρήκε και απέκτησε σοφίαν! Αυτός όμως παρ' όλην την σοφίαν του δεν είναι ανώτερος από εκείνον, ο οποίος φοβείται τον Κοριον.

Σοφ. Σειρ. 25,11 φόβος Κυρίου υπέρ πάν υπερέβαλεν, ο κρατών αυτού τίνι ομοιωθήσεται;

Σοφ. Σειρ. 25,11 Ο φόβος του Κυρίου είναι ανώτερος από κάθε τι· και προς ποιον θα παρομοιάσωμεν εκείνον, που έχει και κρατεί μέσα του αυτόν τον φόβον;

Σοφ. Σειρ. 25,12 [φόβος Κυρίου αρχή αγαπήσεως αυτού, πίστις δε αρχή κολλησεως αυτού].

Σοφ. Σειρ. 25,12 Ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή και η προϋπόθεσις της αγάπης μας προς αυτόν, η δε πίστις μας είναι η

αρχή της προσκολλησεως μας εις αυτον.

Σοφ. Σειρ. 25,13 Πασαν πληγην και μη πληγην καρδιας, και πασαν πονηριαν και μη πονηριαν γυναικος·

Σοφ. Σειρ. 25,13 Καθε αλλην πληγην την υπομενει κανεις, οχι ομως και την πληγην της καρδιας. Καθε αλλην πονηριαν την υπομενει, οχι ομως και την πονηριαν της γυναικος.

Σοφ. Σειρ. 25,14 πασαν επαγωγην και μη επαγωγην μισουντων, και πασαν εκδικησιν και μη εκδικησιν εχθρων.

Σοφ. Σειρ. 25,14 Καθε συμφοραν την υπομενω, πλην συμφορας προερχομενης απο εκεινους, που με μισουν, οπως και καθε εκδικησιν και μη εκδικησιν, προερχομενην απο εχθρους.

Σοφ. Σειρ. 25,15 ουκ εστι κεφαλη υπερ κεφαλην οφεως, και ουκ εστι θυμος υπερ θυμον εχθρου.

Σοφ. Σειρ. 25,15 Δεν υπαρχει περισσοτερον κακη και επικινδυνος κεφαλη απο την δηλητηριωδη κεφαλην του οφεως· και δεν υπαρχει χειροτερος θυμος απο τον θυμον του εχθρου.

Σοφ. Σειρ. 25,16 συνοικησαι λεοντι και δρακοντι ευδοκησω η ενοικησαι μετα γυναικος πονηρας.

Σοφ. Σειρ. 25,16 Προτιμω να συνοικησω με λεοντα και δρακοντα, παρα να συγκατοικω με κακη γυναικα.

Σοφ. Σειρ. 25,17 πονηρια γυναικος αλλοιοι την ορασιν αυτης και σκοτοι το προσωπον αυτης ως αρκος.

Σοφ. Σειρ. 25,17 Η κακια της γυναικος αλλοιωνει την εμφανισιν της γενικως· καμνει σκοτεινον το προσωπον της, ωσαν το προσωπον της αρκου.

Σοφ. Σειρ. 25,18 ανα μεσον του πλησιον αυτου αναπεσειται ο ανηρ αυτης, και ακουσας ανεστεναξε πικρα.

Σοφ. Σειρ. 25,18 Ο συζυγος της θα καθιση εν ανεσει αναμεσα στους φιλους του, οταν ομως ακουση δι' αυτην θα αναστεναξει με μεγαλην πικριαν.

Σοφ. Σειρ. 25,19 μικρα πασα κακια προς κακιαν γυναικος, κληρος αμαρτωλου επιτεσοι αυτη.

Σοφ. Σειρ. 25,19 Καθε αλλη κακια ειναι μικρα εμπρος εις την κακιαν της γυναικος. Ως κακον μεριδιον ας πεση επανω της κληρος και καταντημα αμαρτωλου.

Σοφ. Σειρ. 25,20 αναβασις αμμωδης εν ποσι πρεσβυτερου, ουτως γυνη γλωσσωδης ανδρι ησυχω.

Σοφ. Σειρ. 25,20 Οτι ειναι η αμμουδερη αναφερεια δια τα ποδια του γεροντος, ετσι ειναι και η γλωσσωδης γυνη δια τον φιλησυχον ανδρα της.

Σοφ. Σειρ. 25,21 μη προσπεσης επι καλλος γυναικος και γυναικα μη επιποθησης.

Σοφ. Σειρ. 25,21 Μη παρασυρθης απο το καλλος της γυναικος. Καμμιαν γυναικα ας μη επιθυμησης μετα ποθου.

Σοφ. Σειρ. 25,22 οργη και αναιδεια και αισχυνη μεγαλη γυνη εαν επιχορηγη τω ανδρι αυτης.

Σοφ. Σειρ. 25,22 Ειναι κατι το εξοργιστικον, το αναιδες, το ξευτελιστικον, η γυνη να επιχορηγη και διατρεφη τον ανδρα της.

Σοφ. Σειρ. 25,23 καρδια ταπεινη και προσωπον σκυθρωπον και πληγη καρδιας γυνη πονηρα· χειρες παρειμεναι και γονατα παραλελυμενα ητις ου μακαριει τον ανδρα αυτης.

Σοφ. Σειρ. 25,23 Γυνη με χυδαϊαν ψυχην, με σκυθρωπον το προσωπον και με πικραμμενην καρδιαν, ειναι κακη συζυγος.

Χειρες συζυγου αδρανεις και γονατα παραλελυμενα δεν ειναι δυνατον να καμουν ευτυχισμενον τον συζυγον της.

Σοφ. Σειρ. 25,24 απο γυναικος αρχη αμαρτιας, και δι αυτην αποθνησκομεν παντες.

Σοφ. Σειρ. 25,24 Απο την γυναικα, απο την Ευαν, ηλθεν η αρχη της αμαρτιας, και εξ αιτιας αυτης αποθνησκομεν ολοι.

Σοφ. Σειρ. 25,25 μη δωσ υδατι διεξοδον μηδε γυναικι πονηρα εξουσιαν.

Σοφ. Σειρ. 25,25 Μη διδης ελευθεραν ροην στο υδωρ, ουτε εξουσιαν εις κακη γυναικα.

Σοφ. Σειρ. 25,26 ει μη πορευεται κατα χειρα σου, απο των σαρκων σου αποτεμε αυτην.

Σοφ. Σειρ. 25,26 Εαν η γυναικα σου δεν σε ακολουθη και δεν σε υπακουη, αποκοψε την απο το σπιτι σου με διαζυγιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Σοφ. Σειρ. 26,1 Γυναικος αγαθης μακαριος ο ανηρ, και αριθμος των ημερων αυτου διπλασιος.

Σοφ. Σειρ. 26,1 Ευτυχης ειναι ο ανδρας εκεινος, ο οποιος εχει εναρτεον συζυγον. Ο αριθμος των ετων της ζωης του θα διπλασιασθη.

Σοφ. Σειρ. 26,2 γυνη ανδρεια ευφραίνει τον ανδρα αυτης, και τα ετη αυτου πληρωσει εν ειρηνη.

Σοφ. Σειρ. 26,2 Γυνη δραστηρια και εργατικη ευφραίνει τον ανδρα της, τα δε ετη της ζωης του θα ειναι γεματα απο ειρηνην.

Σοφ. Σειρ. 26,3 γυνη αγαθη μερις αγαθη, εν μεριδι φοβουμενων Κυριον δοθησεται.

Σοφ. Σειρ. 26,3 Εναρτεος γυνη ειναι αγαθον δωρον, που προσφερεται απο τον Κυριον εις εκεινους, οι οποιοι τον φοβονται.

Σοφ. Σειρ. 26,4 πλουσιου δε και πτωχου καρδια αγαθη, εν παντι καιρω προσωπον ιλαρον.

Σοφ. Σειρ. 26,4 Του πλουσιου και του πτωχου η καρδια ειναι χαρουμενη και εις καθε περιστασιν το προσωπον των ειναι ιλαρον, εαν εχουν συζυγον αγαθην.

Σοφ. Σειρ. 26,5 απο τριων ευλαβηθη η καρδια μου, και επι τω τεταρτω προσωπω εδεθηην· διαβολην πολεως, και εκκλησιαν οχλου, και καταψευσμον, υπερ θανατον παντα μοχθηρα.

Σοφ. Σειρ. 26,5 Απο τρια προαγματα εφοβηθη η καρδια μου, δια δε το τεταρτον ηλλοιωθη απο φοβον το προσωπον μου.

Πρωτον, συκοφαντιαν ολοκληρου πολεως. Δευτερον, στασιασαντα οχλον. Τριτον, φοβεραν ψευδολογιαν. Ολα αυτα ειναι χειροτερα και απο τον θανατον.

Σοφ. Σειρ. 26,6 αλγος καρδιας και πενθος γυνη αντιζηλος επι γυναικι και μαστιξ γλωσσης πασιν επικοινωνουσα.

Σοφ. Σειρ. 26,6 Το τεταρτον ομως και φοβεροτερον ειναι ο βαθυς πονος της καρδιας και πενθος ψυχης εξ αιτιας γυναικος, η οποια ζηλευει αλλας γυναικας. Η γλωσσα της γινεται πλεον μαστιγιον εναντιον ολων εκεινων, με τους οποιους ερχεται εις επικοινωνιαν.

Σοφ. Σειρ. 26,7 βοοζυγιον σαλευομενον γυνη πονηρα, ο κρατων αυτης ως ο δρασσόμενος σκορπιον.

Σοφ. Σειρ. 26,7 Η κακη γυναικα ειναι ενας αταιριαστος και κλονιζόμενος ζυγος βοιδιων. Οποιος θα επιχειρηση να ελθη εις επαφην και να κυριαρχη εις αυτην, ειναι σαν εκεινον, που πιανει με τα χερια του σκορπιον.

Σοφ. Σειρ. 26,8 οργη μεγαλη γυνη μεθυσος και ασχημοσυνην αυτης ου συγκαλυψει.

Σοφ. Σειρ. 26,8 Μεγαλη δυστυχια και οργη ειναι η μεθυσος γυναικα. Αυτη δεν σκεπαζει οσα δια λογους εντροπης πρεπει να ειναι συγκεκαλυμενα.

Σοφ. Σειρ. 26,9 πορνεια γυναικος εν μετεωρισμοις οφθαλμων και εν τοις βλεφαροις αυτης γνωσθησεται.

Σοφ. Σειρ. 26,9 Η πορνεία της γυναίκας φαίνεται από την ζωηρότητα και την αναισχυντίαν των οφθαλμών της, γίνεται γνωστή και από αυτά ακόμη τα βλέφαρά της.

Σοφ. Σειρ. 26,10 επί θυγατρί αδιατρέπτω στερεώσον φυλακίν, ίνα μη ευρούσα άνεσιν εαυτή χρήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,10 Πρόσεξε πολύ και παρακολούθησε συνεχώς την αδιάντροπον θυγατέρα, μήπως τυχόν αυτή, εκμεταλλεζόμενη την αμέλειάν σου, κάμη κακήν χρήσιν εις βάρος της.

Σοφ. Σειρ. 26,11 οπίσω αναιδούς οφθαλμού φύλαξαι, και μη θαυμάσης εάν εις σε πλημμελήση.

Σοφ. Σειρ. 26,11 Πρόσεξε τα αναιδή βλέμματα της και μη εκπλαγής, εάν και προς σε τον ίδιον αυθαδιάση.

Σοφ. Σειρ. 26,12 ως διψών οδοιπόρος το στόμα ανοίξει, και από παντός ύδατος του σύνεγγυς πίεται, κατέναντι παντός πασσάλου καθήσεται και έναντι βέλους ανοίξει φαρέτραν.

Σοφ. Σειρ. 26,12 Η κόρη αυτή, σαν διψασμένος οδοιπόρος, θα ανοίξη το στόμα της, και θα ρουφήση κάθε νερό, που θα συναντήσει. Θα καθίση απέναντι οποιουδήποτε πασσάλου και εις κάθε πονηρόν βέλος θα ανοίξη την φαρέτραν της.

Σοφ. Σειρ. 26,13 χάρις γυναικός τέρψει τον άνδρα αυτής, και τα οστά αυτού πιανεί η επιστήμη αυτής.

Σοφ. Σειρ. 26,13 Όμως η χάρις, η ψυχική ευγένεια και καλωσύνη της συζύγου τέρπει τον άνδρα της. Η δε ορθοφροσύνη και η καλή διαγωγή της θα στερεώσουν και θα θρέψουν τα οστά του.

Σοφ. Σειρ. 26,14 δόσις Κυρίου γυνή σιγηρά, και ουκ έστι αντάλλαγμα πεπαιδευμένης ψυχής.

Σοφ. Σειρ. 26,14 Δωρεά Θεού είναι γυνή σιωπηλή. Δεν υπάρχει δε κανένα αντάλλαγμα μιας γυναικείας ψυχής, μορφωμένης κατά Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 26,15 χάρις επί χάριτι γυνή αισχυντηρά, και ουκ έστι σταθμός πάς άξιος εγκρατούς ψυχής.

Σοφ. Σειρ. 26,15 Η εντροπαλή και συνεσταλμένη σύζυγος είναι διπλή χάρις παρά του Θεού, και δεν υπάρχει ζύγι ικανόν, να σταθμίση την αξίαν της ενάρετου αυτής ψυχής.

Σοφ. Σειρ. 26,16 ήλιος ανατέλλων εν υψίστοις Κυρίου και κάλλος αγαθής γυναικός εν κόσμω οικίας αυτής.

Σοφ. Σειρ. 26,16 Όπως ο ανατέλλων ήλιος εις τα ύψη του ουρανού του Κυρίου, έτσι και το ψυχικόν κάλλος της ενάρετου γυναικός λάμπει μέσα στον στολισμόν της οικίας της.

Σοφ. Σειρ. 26,17 λύχνος εκλάμπων επί λυχνίας αγίας και κάλλος προσώπου επί ηλικία στασίμη.

Σοφ. Σειρ. 26,17 Όπως λάμπει ο λύχνος επάνω εις την ιεράν επτάφωτον λυχνίαν, έτσι ακτινοβολεί και η ωραιότης του προσώπου της στο καμαρωτόν σώμα της.

Σοφ. Σειρ. 26,18 στύλοι χρύσει επί βάσεως αργυράς και πόδες ωραίοι επί στέρνοις ευσταθούς.

Σοφ. Σειρ. 26,18 Όπως είναι οι χρυσοί στύλοι επάνω εις τα αργυρά βάθρα των, έτσι και οι ωραίοι πόδες στηρίζουν το καλοδεμένον στήθος, το ωραίον σώμα της.

Σοφ. Σειρ. 26,19 Τέκνον, ακμήν ηλικίας σου συντήρησον υγιή, και μη δώς αλλοτρίοις την ισχύν σου.

Σοφ. Σειρ. 26,19 Παιδί μου, κατά το άνθος της ηλικίας σου φύλαξε υγιή τον εαυτόν σου, και μη εκδαπανήσης εις ξένα πρόσωπα την δύναμίν σου.

Σοφ. Σειρ. 26,20 αναζητήσας παντός πεδίου εύγειον κλήρον σπείρε τα ίδια σπέρματα πεποιθώς τή ευγενεία σου.

Σοφ. Σειρ. 26,20 Αλλά, αφού αναζητήσης εις κάθε αγρόν καλόν έδαφος, αγαθήν γυναίκα, σπείρε εκεί τα σπέρματά σου με την πεποίθησιν, ότι θα αποκτήσης γνησίους και καλούς απογόνους.

Σοφ. Σειρ. 26,21 ούτως τα γενήματά σου περιόντα και παρησίαν ευγενείας έχοντα μεγαλυνούσι.

Σοφ. Σειρ. 26,21 Έτσι τα παιδιά σου θα ευρισκονται γύρω σου και με το θάρρος, που τους δίνει η γνησιότης και ευγένεια της καταγωγής των, θα μεγαλώνουν.

Σοφ. Σειρ. 26,22 γυνή μισθία ίση σιάλω λογισθήσεται, ύπανδρος δε πύργος θανάτου τοίς χρωμένοις λογισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,22 Γυνή που πωλείται αναιδώς είναι σιχαμερή ωσάν το σάλιο, η δε πιστή σύζυγος θα φανή πύργος, που εκτοξεύει τον θάνατον εναντίον εκείνων, οι οποίοι με πονηράν διάθεσιν θα σκεφθούν να την πλησιάσουν.

Σοφ. Σειρ. 26,23 γυνή ασεβής ανόμω μερίς δοθήσεται, ευσεβής δε δίδοται τώ φοβουμένω τον Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 26,23 Η ασεβής όμως γυνή παραχωρείται ως τιμωρία στον ασεβή άνδρα, η δε ευσεβής γυναίκα δίδεται προς εκείνον, που φοβείται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 26,24 γυνή ασχήμων ατιμίαν κατατρίψει, θυγάτηρ δε ευσχήμων και τον άνδρα εντραπήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,24 Γυνή αναισχυντος θα περιπέση και θα καταπή κάθε αναισχυντίαν, η δε συνεσταλμένη και εντροπαλή κόρη θα εντραπή και τον μέλλοντα σύζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 26,25 γυνή αδιάντροπος ως κύων λογισθήσεται, η δε έχουσα αισχύνην τον Κύριον φοβηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,25 Γυνή αδιάντροπος θα θεωρηται ωσάν σκύλα, η συνεσταλμένη όμως και εντροπαλή θα φοβηται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 26,26 γυνή άνδρα ίδιον τιμώσα σοφή πάσι φανήσεται, ατιμάζουσα δε εν υπερηφανία ασεβής πάσι γνωσθήσεται. γυναικός αγαθής μακάριος ο ανήρ, ο γάρ αριθμός των ετών αυτού διπλάσιος έσται.

Σοφ. Σειρ. 26,26 Γυνή, η οποία τιμά τον σύζυγόν της, θα φανή εις όλους, όπως και είναι πράγματι, σοφή. Εξ αντιθέτου γυναίκα ασεβής και αλαζονική, που εξευτελίζει τον άνδρα της, θα γίνη γνωστή ως τοιαύτη εις όλους. Ευτυχής είναι ο άνδρας, που επήρε σύζυγον ενάρετον. Ο αριθμός των ετών του θα είναι διπλάσιος.

Σοφ. Σειρ. 26,27 γυνή μεγαλόφωνος και γλωσσώδης ως σάλπιγγ πολέμων εις τροπήν θεωρηθήσεται, ανθρωπού δε παντός ψυχή ομοιότροπος τούτοις, πολέμου ακαταστασίαις την ψυχήν διαιτηθήσεται]. -

Σοφ. Σειρ. 26,27 Γυνή, που κραυγάζει και έχει μεγάλην γλώσσαν, ομοιάζει με πολεμικήν σάλπιγγα, που τρέπει εις φυγήν εχθρόν. Και παντός ανθρωπού ψυχή υπό τοιαύτας συνθήκας θα διέρχεται ζωήν ακατάστατον και πολεμικήν.

Σοφ. Σειρ. 26,28 Επί δυσί λελύπηται η καρδιά μου, και επί τώ τρίτω θυμός μοι επήλθεν· ανήρ πολεμιστής υστερών δι ένδειαν, και άνδρες συνετοί εάν σκυβαλισθώσιν, επανάγων από δικαιοσύνης επί αμαρτίαν· ο Κύριος ετοιμάσει εις ρομφαίαν αυτών.

Σοφ. Σειρ. 26,28 Δια δύο πράγματα λυπείται η καρδιά μου· κάποιον δε τρίτον εξεγείρει την αγανάκτησίν μου· πρώτον, ανήρ ο οποίος επολέμησε δια την πατρίδα του και έχει καταπέσει εις πτωχείαν. Δεύτερον, άνδρες συνετοί, εάν θεωρηθούν ως σκύβαλα και παραμερισθούν. Τρίτον δε και χειρότερον, άνθρωπος ο οποίος από τον δρόμον της αρετής μεταπηδά εις τα αδιέξοδα της αμαρτίας. Ο Κυριος τον ετοιμάζει δια την μάχαιραν της οργής του.

Σοφ. Σειρ. 26,29 Μόλις εξελείται έμπορος από πλημμελείας, και ου δικαιωθήσεται κάπηλος από αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 26,29 Ένας έμπορος μόλις και μετά δυσκολίας θα αποφύγη την αδικίαν. Ο μεταπράτης όμως δεν θα κατορθώσει,

να απαλλαγεί από την αμαρτία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Σοφ. Σειρ. 27,1 Χάριν διαφόρου πολλοί ήμαρτον, και ο ζητών πληθύνει αποστρέψει οφθαλμόν.

Σοφ. Σειρ. 27,1 Πολλοί αμαρτάνουν ένεκα υλικού κέρδους· και ο πλεονέκτης, ο επιζητών να αυξηθή τα κέρδη του, αποστρέφει με σκληρότητα τους οφθαλμούς του από τον πτωχόν και από τον Θεόν της δικαιοσύνης.

Σοφ. Σειρ. 27,2 αναμέσον αρμών λίθων παγήσεται πάσσαλος, και αναμέσον πράσεως και αγορασμού συντριβήσεται αμαρτία.

Σοφ. Σειρ. 27,2 Όπως ο πάσσαλος πιεζόμενος εμπήγνυται εις τας αρθρώσεις των λίθων ενός τοίχου, έτσι και η αμαρτία ενσφηνώνεται μεταξύ πωλήσεως και αγοράς.

Σοφ. Σειρ. 27,3 εάν μη εν φόβω Κυρίου κρατήση κατά σπουδήν, εν τάχει καταστραφήσεται αυτού ο οίκος.

Σοφ. Σειρ. 27,3 Εάν ο κερδοσκοπός άνθρωπος δεν συγκρατήση συντόμως και εγκαίρως τον εαυτόν του με τον φόβον του Θεού, ταχέως θα εξολοθρευθή ο οίκος του.

Σοφ. Σειρ. 27,4 Εν σεισμάτι κοσκίνου διαμένει κοπρία, ούτως σκύβαλα ανθρώπου εν λογισμώ αυτού.

Σοφ. Σειρ. 27,4 Όταν σειείται το κόσκινον, παραμένουν εις αυτό τα σκύβαλα. Σκύβαλα πολλές φορές, άχρηστοι και επιβλαβείς σκέψεις και επιθυμίες, μένουν εις την διάνοιαν και την καρδίαν των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 27,5 σκεύη κεραμέως δοκιμάζει κάμινος, και πειρασμός ανθρώπου εν διαλογισμώ αυτού.

Σοφ. Σειρ. 27,5 Τα πήλινα δοχεία του κεραμοποιού τα δοκιμάζει η φωτιά της καμίνου. Η δοκιμασία και η εξωτερικήυσις του χαρακτήρας του ανθρώπου γίνεται με τους συλλογισμούς και τας συζητήσους.

Σοφ. Σειρ. 27,6 γεώργιον ξύλου εκφαίνει ο καρπός αυτού, ούτως λόγος ενθυμήματος καρδιάς ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 27,6 Την αξίαν και ποιότητα ενός καλλιεργημένου δένδρου φανερώνει ο καρπός· έτσι και ο λόγος, η έκφρασις των επιθυμιών της καρδιάς και των σκέψεων του νου, φανερώνει τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 27,7 πρό λογισμού μη επαινέσης άνδρα, ούτος γάρ πειρασμός ανθρώπων. -

Σοφ. Σειρ. 27,7 Μη επαινέσης άνθρωπον πριν η τον ακούσης να ομιλή, διότι η ομιλία είναι δοκιμασία και κριτήριον της αξίας του.

Σοφ. Σειρ. 27,8 Εάν διώκης το δίκαιον, καταλήψη και ενδύση αυτό ως ποδήρη δόξης.

Σοφ. Σειρ. 27,8 Εάν επιδιώκης το δίκαιον, θα το καταλάβης και θα το ενδυθής ως ένδοξον ιμάτιον, που θα φθάνη μέχρι τα πόδια σου.

Σοφ. Σειρ. 27,9 πετεινά προς τα όμοια αυτοίς καταλύσει, και αλήθεια προς τους εργαζομένους αυτήν επανήξει.

Σοφ. Σειρ. 27,9 Τα πτηνά συγκατοικούν με τα όμοιά των· έτσι και η αλήθεια επανέρχεται, στολισμός και υπερασπιστής, εις εκείνους, οι οποίοι την εφαρμόζουν.

Σοφ. Σειρ. 27,10 λέων θήραν ενεδρεύει, ούτως αμαρτία εργαζομένους άδικα.

Σοφ. Σειρ. 27,10 Όπως το ληοντάρι ενεδρεύει το θήραμά του, έτσι και η αμαρτία ενεδρεύει, δια να συλλάβη αυτούς, που την πράττουν.

Σοφ. Σειρ. 27,11 διήγησις ευσεβούς διαπαντός σοφία, ο δε άφρων ως σελήνη αλλοιούται.

Σοφ. Σειρ. 27,11 Η ομιλία του ευσεβούς ανθρώπου είναι πάντοτε σοφή· ο δε άμυαλος μεταβάλλεται από ημέρας εις ημέραν, όπως η σελήνη.

Σοφ. Σειρ. 27,12 εις μέσον ασυνέτων συντήρησον καιρόν, εις μέσον δε διανοουμένων ενδελέχιζε.

Σοφ. Σειρ. 27,12 Όταν πρόκειται να μεταβής εν μέσω μωρών και ασυνέτων, περιμένε τον κατάλληλον καιρόν, τότε θα πας και τότε θα ομιλήσης. Μεταξύ όμως των συνετών και σοφών ανθρώπων, να συχνάζης πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 27,13 διήγησις μωρών προσόχθισμα, και ο γέλωσ αυτών εν σπατάλη αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 27,13 Αι ομιλίες των μωρών προκαλούν δυσφορίαν και αηδιαν και από τα γέλια των προκαλούνται πλήθος βρωμερών αμαρτιών.

Σοφ. Σειρ. 27,14 λαλία πολυόρκου ορθώσει τρίχας, και η μάχη αυτών εμφραγμός ωτίων.

Σοφ. Σειρ. 27,14 Η αναιδής ομιλία του ανθρώπου, που ορκίζεται συχνά και εύκολα, σηκώνει τας τρίχας της κεφαλής μας από φρικην. Και η διαμάχη του με άλλους όμοιους του μας κάνει, να κλείωμεν τα αυτιά μας.

Σοφ. Σειρ. 27,15 έχυσις αίματος μάχη υπερηφάνων, και η διαλοιδόρησις αυτών ακοή μοχθηρά. -

Σοφ. Σειρ. 27,15 Αι διαμάχαι των υπερηφάνων και εγωϊστών έχουν ως κατάληξίν των την αιματοχυσίαν και αι μεταξύ των ανταλλασσόμεναι ύβρεις είναι καταθλιπτικοί δια την ακοήν μας.

Σοφ. Σειρ. 27,16 Ο αποκαλύπτων μυστήρια απώλεσε πίστιν, και ου μη εύρη φίλον προς την ψυχήν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 27,16 Εκείνος που αποκαλύπτει τα μυστικά των φίλων του, χάνει την εμπιστοσύνην των άλλων και δεν θα εύρη πλέον φίλον σύμφωνα με την επιθυμίαν της καρδιάς του.

Σοφ. Σειρ. 27,17 στέργον φίλον και πιστώθητι μετ αυτού· εάν δε αποκαλύψης τα μυστήρια αυτού, ου μη καταδιώξης οπίσω αυτού.

Σοφ. Σειρ. 27,17 Στέργε με αγάπην τον φίλον σου και γίνε έμπιστος εις αυτόν. Εάν όμως αποκαλύψης τα μυστικά του, αυτός θα σε εγκαταλείψη και είναι μάταιον πλέον να επιδιώξης την φιλίαν του.

Σοφ. Σειρ. 27,18 καθώς γάρ απώλεσεν άνθρωπος τον εχθρόν αυτού, ούτως απώλεσας την φιλίαν τού πλησίον·

Σοφ. Σειρ. 27,18 Διότι όπως χάνει κανείς τον άνθρωπον, που έγινεν εχθρός του, κατά παρόμοιον τρόπον έχασες και συ την φιλίαν του φίλου σου.

Σοφ. Σειρ. 27,19 και ως πετεινόν εκ χειρός σου απέλυσας, ούτως αφήκας τον πλησίον και ου θηρεύσεις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,19 Όπως ένα πτηνόν, το οποίον το αφήκας να φύγη από τα χέρια σου, δεν επανέρχεται, έτσι και συ απεμάκρυνες τον φίλον σου με την αδιακρισίαν σου· όσον δε και αν προσπαθήσης, δεν θα τον επανεύρης.

Σοφ. Σειρ. 27,20 μη αυτόν διώξης, ότι μακράν απέστη και εξέφυγεν ως δορκάς εκ παγίδος.

Σοφ. Σειρ. 27,20 Μη επιζητήσης να τον επανεύρης, διότι έχει πλέον φύγει μακράν από σε. Ετάχυνε το βήμα του, όπως το ζαρκάδι που διαφεύγει την παγίδα.

Σοφ. Σειρ. 27,21 ότι τραύμα εστι καταδήσαι και λαιδορίας εστι διαλλαγή, ο δε αποκαλύψας μυστήρια απήλπισεν. -

Σοφ. Σειρ. 27,21 Ένα τραύμα είναι δυνατόν να το επιδέση κανείς, μία αντίθεσις μεταξύ των ανθρώπων είναι δυνατόν να

καταλήξει εις συνδιαλλαγὴν και συμφιλίωσιν. Ο φίλος όμως, του οποίου συ απεκάλυψες τα μυστικά, δεν έχει καμμίαν ελπίδα και ούτε θέλει να επανασυνάψη πάλιν προς σε την φίλιαν του.

Σοφ. Σειρ. 27,22 Διανεύων οφθαλμῶ τεκταίνει κακά, και ουδείς αυτόν αποστήσει απ αυτού·

Σοφ. Σειρ. 27,22 Εκείνος που μισοκλείει εις υποκριτικά νεύματα τους οφθαλμούς, σχεδιάζει με τέχνην και πράττει κακά και κανείς δεν ημπορεί να τον αποφύγη.

Σοφ. Σειρ. 27,23 απέναντι των οφθαλμών σου γλυκανεί στόμα σου, και επί των λόγων σου εκθαυμάσει, ύστερον δε διαστρέψει το στόμα αυτού και εν τοίς λόγοις σου δώσει σκάνδαλον.

Σοφ. Σειρ. 27,23 Ενώπιόν σου είναι όλος μέλι και σε κάμνει να χαμογελάς. Προσποιείται ότι θαυμάζει και επαινεί τα λόγια σου. Κατόπιν όμως θα μεταστρέψη τα λόγια του και θα δώση νόημα σκανδάλου εις τα ιδικά σου λόγια, δια να σε εκθέση.

Σοφ. Σειρ. 27,24 πολλά εμίσησα και ουχ ωμοίωσα αυτό, και ο Κύριος μισησει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,24 Πολλά κακά εμίσησα, αλλά κανένα τόσο πολύ, όπως αυτόν τον άνθρωπον. Και ο Κυριος επίσης τον μισεί.

Σοφ. Σειρ. 27,25 ο βάλλων λίθον εις ύψος επί κεφαλῆν αυτού βάλλει, και πληγή δολία διελεί τραύματα.

Σοφ. Σειρ. 27,25 Εκείνος που ρίπτει το λιθάρι υψηλά επάνω από το κεφάλι του, το κατευθύνει εναντίον της κεφαλῆς του.

Ετσι και εκείνος, που κτυπά δολίως τον πλησίον του, επιφέρει τραύματα στον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 27,26 ο ορύσσων βόθρον εις αυτόν εμπεισείται, και ο ιστών παγίδα εν αυτή αλώσεται.

Σοφ. Σειρ. 27,26 Εκείνος που σκάπτει λάκκον δια τον άλλον, θα πέση ο ίδιος μέσα. Και όποιος στήνει παγίδα εις βάρος άλλων, θα συλληφθή με αυτήν ο ίδιος.

Σοφ. Σειρ. 27,27 ο ποιών πονηρά εις αυτόν κυλισθήσεται, και ου μη επιγνώ πόθεν ήκει αυτό.

Σοφ. Σειρ. 27,27 Τα κακά, τα οποία μηχανεύεται και πράττει εις βάρος άλλων κάποιος, θα επιπέσουν επάνω του, χωρίς και ο ίδιος να γνωρίζη, από που και πως επήλθαν εναντίον του.

Σοφ. Σειρ. 27,28 εμπαιγμοί και ονειδισμός υπερηφάνων, και η εκδίκησις ως λέων ενεδρεύσει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,28 Εμπαιγμοί και ύβρεις υπάρχουν πάντοτε στο στόμα των υπερηφάνων. Αλλά η τιμωρία και η εκδίκησις εναντίον των ενεδρεύει, όπως ο λέων παραμονεύει δια το θήραμά του.

Σοφ. Σειρ. 27,29 παγίδι αλώσονται οι ευφραϊνόμενοι πτώσει ευσεβών, και οδύνη καταναλώσει αυτούς πρό τού θανάτου αυτών.

Σοφ. Σειρ. 27,29 Εκείνοι που ευφραίνονται δια τας δυστυχίας και τας θλίψεις των ευσεβών, θα συλληφθούν εις παγίδας συμφορών· οδύνη δε θα καταναλώσουν αυτούς προ του θανάτου των.

Σοφ. Σειρ. 27,30 Μήνις και οργή και ταύτά εστι βδελύγματα και ανήρ αμαρτωλός εγκρατής έσται αυτών.

Σοφ. Σειρ. 27,30 Μνησικακία, εσωτερική αγανάκτησις και εξωτερική οργή και αυτά είναι άξια αποστροφῆς. Ο αμαρτωλός άνθρωπος τα κατέχει και κατέχεται από αυτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Σοφ. Σειρ. 28,1 Ο εκδικών παρά Κυρίου ευρήσει εκδίκησιν, και τας αμαρτίας αυτού διατηρών διατηρήσει.

Σοφ. Σειρ. 28,1 Εκείνος που εκδικείται τους άλλους, θα υποστή εκδίκησιν και τιμωρίαν από τον Θεόν, ο οποίος θα του καταλογίση αυστηρώς και θα τιμωρήση τας αμαρτίας του.

Σοφ. Σειρ. 28,2 άφες αδίκημα τῶ πλησίον σου, και τότε δεηθέντος σου αι αμαρτίαι σου λυθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 28,2 Συγχώρησε το αδίκημα, που σου έκαμεν ο πλησίον σου, και τότε, όταν προσευχηθῆς προς τον Θεόν, θα λυθούν και αι ιδικαί σου αμαρτία.

Σοφ. Σειρ. 28,3 άνθρωπος ανθρώπω συντηρεί οργήν, και παρά Κυρίου ζητεί ίασιν;

Σοφ. Σειρ. 28,3 Ο άνθρωπος ενώ διατηρή μνησικακίαν και οργήν εναντίον του συνανθρώπου του, ζητεί εν τούτοις να πάρη αυτός συχώρησιν από τον Θεόν;

Σοφ. Σειρ. 28,4 επ άνθρωπον όμοιον αυτό ουκ έχει έλεος, και περί των αμαρτιών αυτού δείται;

Σοφ. Σειρ. 28,4 Δια τον ομοιοπαθή πλησίον του δεν αισθάνεται αυτός έλεος και συμπάθειαν, και παρ' όλον τούτο ζητεί από τον Θεόν έλεος δια τας αμαρτίας του;

Σοφ. Σειρ. 28,5 αυτός σάρξ ών διατηρεί μήνιν, τις εξιλάσεται τας αμαρτίας αυτού;

Σοφ. Σειρ. 28,5 Αυτός, αδύνατη σαρκῆ, κρατεί μέσα του μνησικακίαν και οργήν. Ποιός όμως εν τοιαύτη περιπτώσει θα συγχωρήση τας αμαρτίας του;

Σοφ. Σειρ. 28,6 μνήσθητι τα έσχατα και παύσαι εχθραίων, καταφθοράν και θάνατον, και έμμενε εντολαίς.

Σοφ. Σειρ. 28,6 Να ενθυμήσαι τα τέλη σου και παύσε να τρέφης έχθραν εναντίον των άλλων. Ενθυμήσου την φθοράν και τον θάνατον και μένε πιστός τηρητής των εντολών του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 28,7 μνήσθητι εντολών και μη μνήσις τῶ πλησίον, και διαθήκην Υψίστου και πάριδε άγνοιαν.

Σοφ. Σειρ. 28,7 Να έχης πάντοτε ζωηρά υπ' όψιν σου τας εντολάς του Κυρίου και να μη οργίζεσαι εναντίον του πλησίον σου. Εχε κατά νουν την διαθήκην του Υψίστου και παράβλεψε τας αδικίας, τας οποίας εξ άγνοίας η και εν γνώσει σου έχουν κάμει οι άλλοι.

Σοφ. Σειρ. 28,8 απόσχου από μάχης, και ελαττώσεις αμαρτίας· άνθρωπος γάρ θυμώδης εκκαύσει μάχην,

Σοφ. Σειρ. 28,8 Να αποφεύγης τας φιλονεικίας και ετσι θα περιορίσης πάρα πολύ τας αμαρτίας σου. Διότι άνθρωπος εριστικός και θυμώδης ρίπτει έλαιον εις την φωτιάν και ανάπτει μάχας.

Σοφ. Σειρ. 28,9 και ανήρ αμαρτωλός ταράξει φίλους και ανά μέσον ειρηνευόντων εμβάλλει διαβολήν.

Σοφ. Σειρ. 28,9 Ανθρωπος αμαρτωλός και φιλονεικος δημιουργεί αναταραχήν και μεταξύ των φίλων· όπως επίσης και μεταξύ ανθρώπων που ζουν ειρηνικώς διασπείρει διαβολάς.

Σοφ. Σειρ. 28,10 κατά την ύλην τού πυρός ούτως εκκαυθήσεται, και κατά την ισχύν τού ανθρώπου ο θυμός αυτού έσται, και κατά τον πλούτον ανυψώσει οργήν αυτού, και κατά την στερεώσιν της μάχης εκκαυθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 28,10 Η φωτιά καίει και επεκτείνεται ανάλογα με τα ξύλα, που της ρίπτονται. Ετσι και ο θυμός ενός ανθρώπου είναι ανάλογος με την δύναμιν και την εξουσίαν, που έχει. Αγριεύει και μεγαλώνει ανάλογα με τον πλούτον· όσον δε στερεώνει και επεκτείνεται η διαμάχη, τόσο και περισσότερο ανάβει ο θυμός.

Σοφ. Σειρ. 28,11 έρις κατασπευδομένη εκκαίει πύρ, και μάχη κατασπεύδουσα εκχέει αίμα.

Σοφ. Σειρ. 28,11 Ερις, η οποία δεν συγκρατείται, ανάβει πυρκαϊάν· και λογομαχία βιαία και ορμητική φθάνει μέχρις

εκχύσεως αίματος.

Σοφ. Σειρ. 28,12 εάν φυσήσης εις σπινθήρα, εκκαήσεται, και εάν πτύσης επ αυτόν, σβεσθήσεται και αμφότερα εκ τού στόματός σου εκπορεύεται.

Σοφ. Σειρ. 28,12 Εάν φυσήσης ένα σπινθήρα, ανάπτεις φωτιάν, εάν όμως φτύσης επάνω στον σπινθήρα τον σβήνεις. Και τα δύο προέρχονται από το στόμα σου.

Σοφ. Σειρ. 28,13 Ψίθυρον και δίγλωσσον καταράσασθε, πολλούς γάρ ειρηνεύοντας απώλεσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,13 Καταραστήτε τον δόλιον ψιθυριστήν και τον διπρόσωπον άνθρωπον, διότι κάτι τέτοιοι κατέστρεψαν πολλούς ειρηνικούς ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 28,14 γλώσσα τρίτη πολλούς εσάλευσε και διέστησεν αυτούς από έθνους εις έθνος και πόλεις οχυράς καθείλε και οικίας μεγιστάνων κατέστρεψε.

Σοφ. Σειρ. 28,14 Γλώσσα δηλητηριώδης και συκοφαντική πολλούς ανεστάτωσεν. Εξώρισεν αυτούς από το έθνος των εις άλλο έθνος, εκρήμινσεν οχυράς πόλεις και κατέστρεψεν οικους αρχόντων.

Σοφ. Σειρ. 28,15 γλώσσα τρίτη γυναικάς ανδρείας εξέβαλε και εστέρησεν αυτάς των πόνων αυτών.

Σοφ. Σειρ. 28,15 Γλώσσα συκοφαντική έδιωξε δραστηριάς και τιμίας συζύγους από το σπίτι των και τας εστέρησεν από τους καρπούς των μόχθων των.

Σοφ. Σειρ. 28,16 ο προσέχων αυτή ου μη εύρη ανάπαυσιν, ουδέ κατασκηνώσει μεθ ησυχίας.

Σοφ. Σειρ. 28,16 Εκείνος που δίδει προσοχήν εις συκοφαντικήν γλώσσαν, δεν θα εύρη ανάπαυσιν και δεν θα κατοικήση με ησυχίαν και ειρήνην.

Σοφ. Σειρ. 28,17 πληγή μάστιγος ποιεί μώλωπας, πληγή δε γλώσσης συγκλάσει οστά.

Σοφ. Σειρ. 28,17 Τα κτυπήματα της μάστιγος προξενούν πληγάς εις την σάρκα· τα κτυπήματα όμως της γλώσσης σπάζουν κόκκαλα.

Σοφ. Σειρ. 28,18 πολλοί έπεσαν εν στόματι μαχαίρας, και ουχ ως οι πεπτωκότες διά γλώσσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,18 Πολλοί εφονεύθησαν εν στόματι μαχαίρας· αυτοί όμως δεν είναι τόσοι όσοι εκείνοι, οι οποίοι έπεσαν κτυπηθέντες από συκοφαντικήν γλώσσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,19 μακάριος ο σκεπασθείς απ αυτής, ός ου διήλθεν εν τώ θυμώ αυτής, ός ουχ είλκυσε τον ζυγόν αυτής και εν τοίς δεσμοίς αυτής ουκ εδέθη·

Σοφ. Σειρ. 28,19 Ευτυχής εκείνος, που προεφυλάχθη από αυτήν, και δεν έγινε θύμα του θυμού της· αυτός που δεν έσυρεν επάνω του τον βαρύν ζυγόν της συκοφαντικής γλώσσης και δεν εδέθη με τα καταστρεπτικά της δεσμά.

Σοφ. Σειρ. 28,20 ο γάρ ζυγός αυτής ζυγός σιδηρούς, και οι δεσμοί αυτής δεσμοί χάλκεοι.

Σοφ. Σειρ. 28,20 Ο ζυγός της συκοφαντικής γλώσσης είναι σιδηρένιος ζυγός και τα δεσμά της χάλκινα.

Σοφ. Σειρ. 28,21 θάνατος πονηρός ο θάνατος αυτής, και λυσιτελής μάλλον ο άδης αυτής.

Σοφ. Σειρ. 28,21 Ο θάνατος, τον οποίον προκαλεί η φαρμακερά γλώσσα, είναι πολύ κακός. Προτιμότερος από αυτόν είναι ο άδης.

Σοφ. Σειρ. 28,22 ου μη κρατήσει ευσεβών, και εν τή φλογί αυτής ου καήσονται.

Σοφ. Σειρ. 28,22 Αλλά η δηλητηριώδης αυτή γλώσσα δεν θα απλώση την κυριαρχίαν της επάνω στους ευσεβείς ανθρώπους. Δεν θα καούν αυτοί από τας φλόγας της.

Σοφ. Σειρ. 28,23 οι καταλείποντες Κύριον εμπεσούνται εις αυτήν, και εν αυτοίς εκκαήσεται και ου μη σβεσθή· εξαποσταλήσεται επ αυτοίς ως λέων, και ως πάρδαλις λυμανείται αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 28,23 Όσοι όμως εγκαταλείπουν τον Κυριον, θα εμπέσουν εις την τυραννικήν κυριαρχίαν αυτής, θα καούν με την φλόγα της και η φλόγα της δεν θα σβήση. Θα επέλθη εναντίον των φοβερά η φαρμακερή γλώσσα· όπως ο άγιος λέων και όπως η πάρδαλις, θα καταστρέφη αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 28,24 ίδε περίφραξον το κτήμά σου ακάνθαις, το αργύριόν σου και το χρυσίον κατάδησον·

Σοφ. Σειρ. 28,24 Πρόσεξε· φράζε ολόγυρα το κτήμα σου με αγκάθια, το δε αργύριόν σου και το χρυσίον δέσε τα ασφαλή.

Σοφ. Σειρ. 28,25 και τοίς λόγους σου ποιήσον ζυγόν και σταθμόν, και τώ στόματί σου ποιήσον θύραν και μοχλόν.

Σοφ. Σειρ. 28,25 Παρε ζυγαριά και ζύγια, δια να ζυγίσης τα λόγια σου και βάλε στο στόμα σου θύραν και σύρτην.

Σοφ. Σειρ. 28,26 πρόσεχε μήπως ολισθήσης εν αυτή, μη πέσης κατέναντι ενεδρευόντος.

Σοφ. Σειρ. 28,26 Πρόσεχε, μη γλυστρήσης με την γλώσσαν σου και πέσης εις τα χέρια εκείνου, ο οποίος καιροφυλακτεί, δια να σε καταστρέψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Σοφ. Σειρ. 29,1 Ο ποιών έλεος δανείει τώ πλησίον, και ο επισχύων τή χειρί αυτού τηρεί εντολάς.

Σοφ. Σειρ. 29,1 Ο ελεήμων δανείζει προθύμως τον πλησίον του και εκείνος, που έρχεται με προθυμία εις βοήθειαν και ενίσχυσιν του πλησίον, τηρεί τας εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 29,2 δάνεισον τώ πλησίον εν καιρώ χρείας αυτού, και páλιν απόδος τώ πλησίον εις τον καιρόν·

Σοφ. Σειρ. 29,2 Δώσε δάνειον στον πλησίον σου, όταν ευρίσκεται εις καιρόν ανάγκης· συ δε ο χρεωφειλέτης να επιστρέψης την οφειλήν σου στον πλησίον σου κατά τον συμφωνηθέντα καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 29,3 στερέωσον λόγον και πιστώθητι μετ αυτού, και εν παντί καιρώ ευρήσεις την χρείαν σου.

Σοφ. Σειρ. 29,3 Τηρησε τον λόγον σου απέναντι του, δείξε προς αυτόν την αξιοπιστίαν σου και έτσι εις κάθε καιρόν ανάγκης σου θα τον εύρης πρόθυμον να σε βοηθήση.

Σοφ. Σειρ. 29,4 πολλοί ως εύρεμα ενόμισαν δάνος και παρέσχον πόνον τοίς βοηθήσασιν αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 29,4 Πολλοί ενόμισαν ως εύρημα το δάνειον που έλαβον, και επροξένησαν ταιλαιπωρίας εις εκείνους, οι οποίοι τους εβοήθησαν.

Σοφ. Σειρ. 29,5 έως ού λάβη, καταφιλήσει χείρα αυτού, και επί των χρημάτων τού πλησίον ταπεινώσει φωνήν· και εν καιρώ αποδόσεως παρελκύσει χρόνον και αποδώσει λόγους ακηδίας και τον καιρόν αιτιάσεται.

Σοφ. Σειρ. 29,5 Ο κακός και αχάριστος χρεωφειλέτης, μέχρις ότου θα λάβη το δάνειον, καταφιλεί την χείρα του δανειστού· και δια τα χρήματα του πλησίον, που ελπίζει να λάβη, χαμηλώνει ικετευτικώς την φωνήν του. Όταν όμως έλθη ο καιρός της αποδόσεως του δανείου, αναβάλλει και παρελκύει τον χρόνον, προβάλλει λόγους στενοχωρίας και τας δυσχερείς, τάχα,

περιστάσεις.

Σοφ. Σειρ. 29,6 Εάν ισχύση, μόλις κομίζεται το ήμισυ και λογείται αυτό ως εύρημα· ει δε μη, απεστέρησεν αυτόν των χρημάτων αυτού, και εκτήσατο αυτόν εχθρόν δωρεάν· κατάρας και λοιδορίας αποδώσει αυτό και αντί δόξης αποδώσει αυτό ατιμίαν.

Σοφ. Σειρ. 29,6 Εάν ο κακός χρεωφειλέτης είναι εις θέσιν να πληρώση, ο δανειστής του, έστω και αν λάβη το ήμισυ του χρέους, θα θεωρήση τούτο ως εύρημα. Εάν όμως δεν έχη να πληρώση, δεν θα επιστρέψη τίποτε εις αυτόν και έτσι θα τον στερήση εξ ολοκλήρου από τα χρήματά του. Και επί πλέον θα τον κάμη εχθρόν του χωρίς λόγον. Θα τον πληρώση όμως με κατάρας και με ύβρεις και αντί της τιμής θα του ανταποδώση την καταφρόνησιν.

Σοφ. Σειρ. 29,7 πολλοί ούν χάριν πονηρίας απέστρεψαν, αποστερηθήναι δωρεάν ευλαβήθησαν.

Σοφ. Σειρ. 29,7 Πολλοί, λόγω της πονηρίας των χρεωφειλετών, αρνούνται να δώσουν δάνειον, επειδή φοβούνται, μήπως χωρίς λόγον χάσουν τα χρήματα των.

Σοφ. Σειρ. 29,8 πλὴν ἐπὶ ταπεινῶν μακροθύμησον καὶ ἐπ' ελεημοσύνην μὴ παρελκύσῃς αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 29,8 Παρ' όλον όμως τούτο συ πρέπει να φανῆς μακροθύμος και επιεικής προς τον πτωχόν και εστερημένον, και μη αναβάλης να δώσης προς αυτόν την ελεημοσύνην σου.

Σοφ. Σειρ. 29,9 χάριν εντολής αντιλαβού πένητος και κατά την ένδειαν αυτού μη αποστρέψῃς αὐτόν κενόν.

Σοφ. Σειρ. 29,9 Εκ σεβασμού προς την εντολήν του Θεού υποστήριξε τον πτωχόν, και όταν ευρεθῆ εις περίοδον ανάγκης και στερήσεως, μη τον αφήσης να φύγη χωρίς την βοήθειάν σου.

Σοφ. Σειρ. 29,10 απόλεσον αργύριον δι αδελφόν και φίλον, και μη ιωθήτω υπό τον λίθον εις απόλειαν.

Σοφ. Σειρ. 29,10 Εν ανάγκη ας χάσης τα χρήματά σου δια τον στερούμενον αδελφόν και φίλον, και μη τα αφήσης να σκουριάσουν κρύπτων αυτά κάτω από λίθους.

Σοφ. Σειρ. 29,11 θές τον θησαυρόν σου κατ εντολάς Υψίστου, και λυσιτελήσει σοι μάλλον ἢ το χρυσίον.

Σοφ. Σειρ. 29,11 Χρησιμοποίησε τα χρήματά σου σύμφωνα με το θέλημα του Υψίστου· και αυτό θα σε ωφελήση περισσότερο από αυτόν τούτον τον χρυσόν.

Σοφ. Σειρ. 29,12 σύγκλεισον ελεημοσύνην εν τοίς ταμείοις σου, και αυτή εξελεΐται σε εκ πάσης κακώσεως·

Σοφ. Σειρ. 29,12 Κλείσε στο ταμειον σου αντί χρημάτων τα καλά έργα της ελεημοσύνης σου· αυτά δε θα σε απαλλάξουν από κάθε τάλαιπωριάν.

Σοφ. Σειρ. 29,13 υπέρ ασπίδα κράτους και υπέρ δόρυ αλκής κατέναντι εχθρού πολεμήσει υπέρ σου.

Σοφ. Σειρ. 29,13 Η ελεημοσύνη σου θα σε υπερασπίση εναντίον παντός εχθρού περισσότερο από ισχυράν ασπίδα και από δυνατόν δόρυ.

Σοφ. Σειρ. 29,14 ανήρ αγαθός εγγυήσεται τον πλησίον, και ο απολωλεκώς αισχύνην καταλήψει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 29,14 Ο αγαθός άνθρωπος θα εγγυηθῆ προθύμως δια τον πλησίον του· μόνον ο αδιάντροπος θα εγκαταλείψη αὐτόν αβοήθητον.

Σοφ. Σειρ. 29,15 Χάριτας εγγύου μη επιλάθη, έδωκε γάρ την ψυχήν αυτού υπέρ σου.

Σοφ. Σειρ. 29,15 Συ δε ο ευεργετούμενος μη λησμονήσης την ευεργεσίαν του εγγυητού σου, διότι εκείνος έδωσε προς χάριν σου την ζωήν του.

Σοφ. Σειρ. 29,16 αγαθά εγγύου ανατρέψει αμαρτωλός, και αχάριστος εν διανοία εγκαταλείπει ρυσάμενον.

Σοφ. Σειρ. 29,16 Ο πονηρός και αχάριστος όμως θα ανατρέψη την αγαθοεργίαν του εγγυητού· θα εγκαταλείψη τον ευεργέτην του εκείνος, που έχει κατά νουν διαθέσεις αχαριστίας.

Σοφ. Σειρ. 29,17 εγγύη πολλούς απόλεσε κατευθύνοντας και εσάλευσεν αυτούς ως κύμα θαλάσσης· άνδρας δυνατούς απόκισε και επλανήθησαν εν έθνεσιν αλλοτρίοις.

Σοφ. Σειρ. 29,17 Πολλούς εγγυητάς με πολλά αγαθά τους κατέστρεψεν η εγγύησις, τους εκλόνησεν όπως τα κύματα της θαλάσσης. Εξεδίωξεν από τον τόπον των άνδρας δυνατούς και αυτοί περιεπλανήθησαν μέσα εις ξένα έθνη.

Σοφ. Σειρ. 29,19 αμαρτωλός εμπεισών εις εγγύην και διώκων εργολαβίας εμπεισείται εις κρίσεις.

Σοφ. Σειρ. 29,19 Ο κακός όμως άνθρωπος, ο οποίος με υστεροβουλίαν επιπίπτει εις εγγυήσεις, επιδιώκων με αυτάς παράνομα κέρδη, θα περιπέση εις δίκας και τιμωρίας.

Σοφ. Σειρ. 29,20 αντιλαβού του πλησίον κατά δύναμίν σου και πρόσεχε σεαυτώ μη εμπέσης. -

Σοφ. Σειρ. 29,20 Υποστήριξε τον πλησίον σου ανάλογα με την οικονομικήν σου αντοχήν, πρόσεξε όμως να μη πέσης και συ ο ίδιος.

Σοφ. Σειρ. 29,21 Αρχή ζωής ύδωρ και άρτος και ιμάτιον και οίκος καλύπτων ασχημοσύνην.

Σοφ. Σειρ. 29,21 Πρώτα και απαραίτητα εφόδια δια την ζωήν είναι το νερό και ο άρτος. Εκ παραλλήλου δε η ενδυμασία και το σπίτι δια την κάλυψιν της γυμνότητος του ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 29,22 κρείσσαν βίος πτωχού υπό σκέπην δοκών ἢ εδέσματα λαμπρά εν αλλοτρίοις.

Σοφ. Σειρ. 29,22 Προτιμότερα είναι η ζωή του πτωχού κάτω από ξυλίνην στέγην, παρά τα πολυτελή συμπόσια εις ξένα σπίτια.

Σοφ. Σειρ. 29,23 επί μικρώ και μεγάλω ευδοκίαν έχε, και ονειδισμόν παροικίας ου μη ακούσης.

Σοφ. Σειρ. 29,23 Να μένης ευχαριστημένος και με τα πολλά και με τα ολίγα. Ετσι δε δεν θα ακούσης κατηγορίας και ύβρεις, ότι είσαι παράσιτον ζων εις βάρος των άλλων.

Σοφ. Σειρ. 29,24 ζωή πονηρά εξ οικίας εις οικίαν, και ου παροικήσεις, ουκ ανοίξει στόμα.

Σοφ. Σειρ. 29,24 Αθλία ζωή είναι να γυρίζης από σπίτι σε σπίτι, διότι όπου σταθῆς να ζητήσης βοήθειαν, θα εντροπιασθῆς και δεν θα έχης το θάρρος να ανοίξης το στόμα σου.

Σοφ. Σειρ. 29,25 ξενιείς και ποτιείς εις αχάριστα και προς επί τούτοις πικρά ακούση·

Σοφ. Σειρ. 29,25 Θα εξαναγκασθῆς ωσάν υπηρέτης να προσφέρῆς το φαγητόν και το ποτόν στον οικοδεσπότην, χωρίς και να ακούσης ένα ευχαριστώ από εκείνον. Εξ αντιθέτου θα ακούσης πικρά λόγια.

Σοφ. Σειρ. 29,26 πάρελθε, πάροικε, κόσμησον τράπεζαν, και είτι εν τῇ χειρὶ σου, ψώμισόν με.

Σοφ. Σειρ. 29,26 Θα σου είπη· "έλα εδώ, ξένε, ετοίμασε το τραπέζι του φαγητού μου, και αν έχης κάτι έτοιμον, δος μου το να φάγω".

Σοφ. Σειρ. 29,27 έξελθε, πάροικε, από προσώπου δόξης, επεξένωταί μοι ο αδελφός, χρεία της οικίας.

Σοφ. Σειρ. 29,27 Έπειτα θα σου πη· “φύγε από δω, ξένε, από τα μεγαλεία μου και τα αγαθά μου, διότι εγώ πρόκειται να φιλοξενήσω τον αδελφόν μου και έχω ανάγκη του σπιτιού μου”.

Σοφ. Σειρ. 29,28 βαρέα ταύτα ανθρώπω έχοντι φρόνησιν, επιτιμήσις οικίας και ονειδισμός δανειστού.

Σοφ. Σειρ. 29,28 Τα λόγια αυτά δι' ένα άνθρωπον ορθοφρονούντα και φιλότιμον είναι πολύ βαρεία· αυτή δηλαδή, η επιτιμήσις του εις οικίαν, όπου εξήτησε φιλοξενίαν, και η κακομεταχείρισίς του, ως εάν πρόκειται περί χρωφειλέτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

ΠΕΡΙ ΤΕΚΝΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Σοφ. Σειρ. 30,1 Ο αγαπών τον υιόν αυτού ενδελεχήσει μάστιγας αυτώ, ίνα ευφρανθή επ εσχάτω αυτού.

Σοφ. Σειρ. 30,1 Εκείνος που αγαπά το παιδί του, θα το τιμωρή συχνά· τούτο δε, δια να το μορφώσει, ώστε να ευφρανθή εκείνο κατά τα γηρατεία του.

Σοφ. Σειρ. 30,2 ο παιδεύων τον υιόν αυτού ονήσεται επ αυτώ και ανά μέσον γνωρίμων επ αυτώ καυχήσεται·

Σοφ. Σειρ. 30,2 Εκείνος που διαπαιδαγωγεί ορθώς και μορφώνει το παιδί του, θα ωφεληθή από αυτό και ενώπιον γνωστών του ανθρώπων θα καυχάται δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 30,3 ο διδάσκων τον υιόν αυτού παραζηλώσει τον εχθρόν και έναντι φίλων επ αυτώ αγαλλιάσεται.

Σοφ. Σειρ. 30,3 Εκείνος που διδάσκει ορθώς το παιδί του, θα κάμη τον εχθρόν του να τον ζηλοφθονήση· ενώπιον όμως των φίλων του θα ευφραίνεται δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 30,4 ετελεύτησεν αυτού ο πατήρ, και ως ουκ απέθανεν· όμοιον γάρ αυτώ κατέλιπε μετ αυτών.

Σοφ. Σειρ. 30,4 Απέθανεν ο πατήρ του παιδιού αυτού, είναι ως εάν δεν απέθανε, διότι αφήκε παιδί όμοιον με τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 30,5 εν τή ζωή αυτού είδε και ευφράνθη και εν τή τελευτή αυτού ουκ ελυπήθη.

Σοφ. Σειρ. 30,5 Ο πατέρας, ενώ ακόμα εζούσε, είδε το παιδί του να προοδεύη χάρις εις την μόρφωσιν που του έδωσε, και ευχαριστήθη δια τούτο. Όταν δε ήλθεν η ώρα του θανάτου, δεν ελυπήθη,

Σοφ. Σειρ. 30,6 εναντίον εχθρών κατέλιπεν έκδικον και τοίς φίλοις ανταποδίδόντα χάριν.

Σοφ. Σειρ. 30,6 διότι αφήκεν ένα δίκαιον τιμωρόν εναντίον των εχθρών του και ένα ευγνώμονα προς τους φίλους του, στους οποίους εκείνο θα ανταποδώση την ευεργεσίαν.

Σοφ. Σειρ. 30,7 περιψύχων υιόν καταδεσμεύσει τραύματα αυτού, και επί πάση βοή ταραχθήσεται σπλάγχνα αυτού.

Σοφ. Σειρ. 30,7 Εκείνος που παραχαϊδεύει και δεν παιδαγωγεί ορθώς το παιδί του, θα το ενθαρρύνη εις εκτροπάς και έπειτα θα επιδέσχη τας πληγάς του. Εις κάθε κραυγήν του πονούντος παιδιού του θα ταράσσεται η πατρική του καρδιά.

Σοφ. Σειρ. 30,8 ίππος αδάμαστος αποβαίνει σκληρός, και υιός ανεϊμένος εκβαίνει προαλής.

Σοφ. Σειρ. 30,8 Όπως ένας αδάμαστος ίππος γίνεται σκληροτραχίλος και επικίνδυνος, έτσι και ένα παιδί εγκαταλειμμένον στον εαυτόν του καταντά αναίδες και επιβλαβές.

Σοφ. Σειρ. 30,9 τιθήνησον τέκνον, και εκθαμβήσει σε· σύμπαιξον αυτώ, και λυπήσει σε.

Σοφ. Σειρ. 30,9 Χαϊδεψε πολύ το παιδί σου, και θα καταπληγής από την απρεπή συμπεριφοράν του. Αν παιδιαρίζης μαζί με αυτό, θα δακρύμασης κατόπιν πολλάς λύπας.

Σοφ. Σειρ. 30,10 μη συγγελάσης αυτώ, ίνα μη συνοδυνηθής, και επ εσχάτω γομφιάσεις τους οδόντας σου.

Σοφ. Σειρ. 30,10 Μη πολυγελάς μαζί με αυτό, δια να μη δοκιμάσης εξ αιτίας του πόνους και στο τέλος μουδιάσουν τα δόντια σου εξ αιτίας του.

Σοφ. Σειρ. 30,11 μη δώς αυτώ εξουσία εν νεότητι· θλάσον τας πλευράς αυτού, ως έστι νήπιος, μήποτε σκληρυνθείς απειθήσει σοι. [και μη παρίδης τας αγνοίας αυτού.

Σοφ. Σειρ. 30,11 Μη δίδης εις αυτό ελευθερίαν και δικαιώματα κατά τα χρόνια της νεότητός του και μη κάνης πως δεν βλέπεις τας αταξίας του.

Σοφ. Σειρ. 30,12 κάμψον τον τράχηλον αυτού εν νεότητι].

Σοφ. Σειρ. 30,12 Κάμψε τον τράχηλόν του κατά την νεανικήν ηλικίαν, μωλώπισέ του τα πλευρά, όταν ακόμη είναι μικρός, μήπως τυχόν και σκληρυνθή αδιαπαιδαγώγητος και δείξη προς σε απειθειαν.

Σοφ. Σειρ. 30,13 παιδεύσον τον υιόν σου και έργασαι εν αυτώ, ίνα μη εν τή ασχημοσύνη αυτού προσκόψης. ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ. –

Σοφ. Σειρ. 30,13 Ανάθρεψε καλά το παιδί σου, κοπίασε δια την μόρφωσίν του, δια να μη σκοντάψης κατόπιν εις την αδιάντροπον διαγωγήν του.

ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ.

Σοφ. Σειρ. 30,14 Κρείσσων πτωχός υγιής και ισχύων τή έξει ή πλούσιος μεμαστιγωμένος εις σώμα αυτού.

Σοφ. Σειρ. 30,14 Καλύτερος είναι ο υγιής και εύρωστος πτωχός, παρά ο πλούσιος ο κτυπημένος με ασθενείας στο σώμα του.

Σοφ. Σειρ. 30,15 υγεία και ευεξία βέλτιον παντός χρυσίου, και σώμα εύρωστον ή όλβος αμέτρητος.

Σοφ. Σειρ. 30,15 Η υγεία και η ευεξία είναι καλύτεραι από όλους τους θησαυρούς· το εύρωστον δε σώμα είναι ανώτερον από αμέτρητα πλούτη.

Σοφ. Σειρ. 30,16 ουκ έστι πλούτος βελτίων υγείας σώματος, και ουκ έστιν ευφροσύνη υπέρ χαράν καρδιάς.

Σοφ. Σειρ. 30,16 Δεν υπάρχουν πλούτη, οσονδήποτε μεγάλα, καλύτερα από την υγείαν του σώματος· και δεν υπάρχει ανωτέρα αγαλλίασις από την χαράν της καρδιάς.

Σοφ. Σειρ. 30,17 κρείσσων θάνατος υπέρ ζωήν πικράν και ανάπαυσις αιώνος ή αρώστημα έμμονον.

Σοφ. Σειρ. 30,17 Προτιμότερος είναι ο θάνατος από μίαν πικραμμένην ζωήν και η αιωνία ανάπαυσις από μίαν επίμονον και αθεράπευτον ασθένειαν.

Σοφ. Σειρ. 30,18 αγαθά εκκεχυμένα επί στόματι κεκλεισμένω, θέματα βρωμάτων παρακείμενα επί τάφω.

Σοφ. Σειρ. 30,18 Πλούσια εύγευστα φαγητά, χυμένα εις στόμα, που το έχει κλείσει η ανορεξία, ομοιάζουν με σωρούς φαγητών, που έχουν τοποθετηθή επάνω εις τάφον.

Σοφ. Σειρ. 30,19 τι συμφέρει κάρπωσις ειδώλω; ούτε γάρ έδεται ούτε μη οσφρανθή· ούτως ο εκδιωκόμενος υπό Κυρίου,

Σοφ. Σειρ. 30,19 Τι ωφελούν φαγητά εις ένα άψυχον ειδώλον; Διότι αυτό ούτε τρώγει ούτε τα οσφραίνεται. Το ίδιον συμβαίνει και με άνθρωπον, τον οποίον ο Κυριος έχει κτυπήσει με ασθένειαν.

Σοφ. Σειρ. 30,20 βλέπων εν οφθαλμοίς και στενάζων ὡσπερ ευνούχος περιλαμβάνων παρθένον και στενάζων.
Σοφ. Σειρ. 30,20 Βλέπει με τα μάτια του τα ωραία φαγητά και στενάζει, διότι δεν ημπορεί να τα απολαύση ὡπως και ένας ευνούχος εναγκαλιζόμενος παρθένον στενάζει, διότι δεν ημπορεί να την απολαύση.
Σοφ. Σειρ. 30,21 μη δῶς εις λύπην την ψυχὴν σου και μη θλίψης σεαυτὸν εν βουλή σου.
Σοφ. Σειρ. 30,21 Μη παραδώσης την ζωὴν σου εις λύπας και μη εγκαταλείψης τον εαυτὸν σου εις μαύρας και απαισιοδόξους σκέψεις.
Σοφ. Σειρ. 30,22 ευφροσύνη καρδιάς ζωὴ ανθρώπου, και αγαλλίαμα ανδρός μακροημέρευσις.
Σοφ. Σειρ. 30,22 Η ἀδόλος χαρὰ της καρδιάς είναι ζωὴ του ανθρώπου και η αγαλλίασις είναι μακροημέρευσις.
Σοφ. Σειρ. 30,23 ἀγάπα την ψυχὴν σου και παρακάλει την καρδίαν σου και λύπην μακράν ἀπόστησον ἀπὸ σοῦ· πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν η λύπη, και ουκ ἔστιν ὠφέλεια εν αὐτῇ.
Σοφ. Σειρ. 30,23 Να αγαπάς την ζωὴν σου, να παρηγορῆς την καρδίαν σου και να διώχνης μακριὰ ἀπὸ σε την λύπην, διότι η λύπη πολλοὺς ἔχει καταστρέψει· καμμία δε ὠφέλεια δεν υπάρχει εις αὐτήν.
Σοφ. Σειρ. 30,24 ζήλος και θυμὸς ελαττοῦσιν ημέρας, και πρὸ καιροῦ γήρας ἀγει μέριμνα.
Σοφ. Σειρ. 30,24 Η ζηλοφθονία και ο θυμὸς ολιγοστεύουν τας ημέρας της ζωῆς και η βασανιστικὴ μέριμνα του βίου φέρει πρόωρα το γήρας.
Σοφ. Σειρ. 30,25 λαμπρὰ καρδιά και αγαθὴ ἐπὶ ἐδέσμασι των βρωμάτων αὐτῆς επιμελήσεται.
Σοφ. Σειρ. 30,25 Ο καλόκαρδος και αγαθὸς ἄνθρωπος φροντίζει δια τα φαγητά του και τα απολαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31 (Μασ. 34)

Σοφ. Σειρ. 31,1 Ἀγρυπνία πλοῦτου ἐκτῆκει σάρκα, και η μέριμνα αὐτοῦ ἀφιστὰ ὕπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,1 Η αὔπνια, την οποίαν προκαλεῖ η ανησυχία και ο φόβος δια τον πλούτον, λυώνει το ἀνθρώπινον σῶμα και η αγωνιώδης μέριμνα δι' αὐτὸν ἀφαιρεῖ τον ὕπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,2 μέριμνα αγρυπνίας απαιτήσῃ νυσταγμὸν, και ἀρώστημα βαρὺ ἐκνήψῃ ὕπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,2 Η ἀγρυπνος μέριμνα δια τον πλούτον ἐκδιώκει τον ὕπνον και προκαλεῖ ἀνικανοποίητον νυσταγμὸν, ὡπως και ἓνα βαρὺ σωματικὸν και ψυχικὸν νόσημα ἀποδιώκει τον ὕπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,3 ἐκοπίασε πλούσιος εν συναγωγῇ χρημάτων και εν τῇ ἀναπαύσει ἐμπίπλαται των τρυφημάτων αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 31,3 Ο πλούσιος κοπιάζει, δια να συγκεντρώνη χρήματα, στον καιρὸν ὅμως της ἀναπαύσεώς του εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἐκλεκτάς και ευγεύστους τροφάς.
Σοφ. Σειρ. 31,4 ἐκοπίασε πτωχὸς εν ἐλαττώσει βίου και εν τῇ ἀναπαύσει ἐπιδείης γίνεται.
Σοφ. Σειρ. 31,4 Κοπιάζει και ο πτωχός, ο οποίος ἐλάχιστα ἔχει τα μέσα της συντηρήσεώς του, και ὅταν θελήσῃ να ἀναπαυθῆ στερεῖται ἀπὸ ὅλα.
Σοφ. Σειρ. 31,5 ο ἀγαπῶν χρυσίον ου δικαιοθῆσεται, και ο διώκων διαφθοράν αὐτὸς πλησθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 31,5 Εκείνός που ἀγαπᾷ τα χρήματα, δεν θα κατορθώσῃ να ζήσῃ και να φερθῆ με δικαιοσύνην. Και εκείνος που ἐπιδιώκει το παράνομον κέρδος, ἐπιδιώκει διαφθοράν και θα γεμίσῃ ἀπὸ κακά.
Σοφ. Σειρ. 31,6 πολλοὶ ἐδόθησαν εις πτώμα χάριν χρυσίου, και ἐγενήθη ἀπώλεια αὐτῶν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν.
Σοφ. Σειρ. 31,6 Πολλοὶ χάριν του χρυσίου ἐγέναν πτώμα και ερείπια, και η καταστροφή των παρουσιάσθη αἰφνιδίᾳ ἐνώπιόν των.
Σοφ. Σειρ. 31,7 ξύλον προσκόμματός ἐστι τοῖς ἐνθουσιάζουσιν αὐτῶ, και πᾶς ἀφρων ἀλώσεται εν αὐτῶ.
Σοφ. Σειρ. 31,7 Ο χρυσὸς εἶναι ξύλον, ἐπάνω στο οποίον σκοντάπτουν αὐτοὶ που ἐνθουσιάζουν προς χάριν του. Καθε ἀσύνητος ἄνθρωπος θα συλληφθῆ εις τα δίκτυα των κακῶν, που προκαλεῖ ο ἀδίκος και ἀχόρταστος πλούτος.
Σοφ. Σειρ. 31,8 μακάριος πλούσιος, ὅς ευρέθῃ ἀμωμος και ὅς ὀπίσω χρυσίου ουκ ἐπορεύθῃ·
Σοφ. Σειρ. 31,8 Ευτυχὴς εἶναι ο πλούσιος, ο οποίος κατῴρθωσε να μείνη καθαρὸς και ἀκατηγόρητος και ο οποίος δεν ἐτρεξε με ἀπληστίαν ὀπίσω ἀπὸ τον χρυσόν.
Σοφ. Σειρ. 31,9 τις ἐστι; και μακαριούμεν αὐτὸν, ἐποίησε γὰρ θαυμάσια εν λαῶ αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 31,9 Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ο ἀκατηγόρητος πλούσιος; Θα τον καλοτυχῆσωσεν και θα τον συγχαρῶμεν, διότι ἐπράξεν ἔργα θαυμαστά στον λαόν του.
Σοφ. Σειρ. 31,10 τις ἐδοκίμασθη εν αὐτῶ και ἐτελειώθη; και ἔσται αὐτῶ εις καύχησιν. τις ἐδύνατο παραβῆναι και ου παρέβη, και ποιῆσαι κακά και ουκ ἐποίησε;
Σοφ. Σειρ. 31,10 Ποιὸς υπέστη την δοκιμασίαν και τους πειρασμούς του πλοῦτου και ευρέθῃ τέλειος; Τούτο θα εἶναι δι' αὐτὸν εις καύχησιν και ἔπαινον. Ποιὸς εν τῇ ἐπιθυμίᾳ του πλοῦτου ημποροῦσε να παραβῆ το θέλημα του Θεοῦ και δεν το παρέβη; Ημποροῦσε να διαπράξῃ ἀδικίας και δεν τας διέπραξε;
Σοφ. Σειρ. 31,11 στερεωθήσεται τα αγαθὰ αὐτοῦ, και τας ἐλεημοσύνας αὐτοῦ ἐκδιηγήσεται ἐκκλησία.
Σοφ. Σειρ. 31,11 Τα αγαθὰ του ἀνθρώπου αὐτοῦ, ο οποίος δεν ἐπλούτησε με ἀδικίας, θα μείνουν μόνιμα ὑπὸ την κατοχὴν του· τας δε ευεργεσίας και ἀγαθοεργίας του θα διηγούνται πλήθη ἀνθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 31,12 ἐπὶ τραπέζης μεγάλης ἐκάθισας, μη ἀνοιξῆς ἐπ αὐτῆς φάρυγγά σου και μη εἴπῃς· πολλὰ γε τα ἐπ αὐτῆς.
Σοφ. Σειρ. 31,12 Ὅταν παρακαθῆσῃς εις ἐπίσημον πλουσίαν τράπεζαν, μη ἀνοίγῃς ἀχόρταστα το στόμα σου δια τα φαγητά της και μη εἴπῃς ἀπὸ μέσα σου, πολλὰ βέβαια φαγητά ὑπάρχουν ἐπάνω εις αὐτήν.
Σοφ. Σειρ. 31,13 μνήσθητι ὅτι κακὸν οφθαλμὸς πονηρός· πονηρότερον οφθαλμοῦ τι ἐκτίσται; διὰ τούτο ἀπὸ παντός προσώπου δακρῶει.
Σοφ. Σειρ. 31,13 Μη λησμονῆς ὅτι ο λαίμαργος οφθαλμὸς εἶναι κάτι κακόν. Τι ἄλλο πονηρότερον ἀπὸ τον ἀχόρταστον οφθαλμὸν ὑπάρχει; Δια τούτο και κλαίει το μάτι παντός ἀνθρώπου, ὅταν στερεῖται ἀπὸ εκείνα, που ἐπιθυμεῖ.
Σοφ. Σειρ. 31,14 οὐ εἴαν ἐπιβλέψῃ, μη ἐκτείνῃς χεῖρα και μη συνθλίβῃ αὐτῶ εν τρυβλίῳ.
Σοφ. Σειρ. 31,14 Ὅπου και ὅταν σε βλέπῃ το μάτι του νοικοκύρη, μη ἀπλώσῃς με λαιμαργίαν το χέρι σου και μη ῥίπτῃσαι στο κοινόν πιάτο μαζί με τον νοικοκύρη, δια να ἀρπάξῃς φαγητά.
Σοφ. Σειρ. 31,15 νόει τα τού πλησίον ἐκ σεαυτοῦ και ἐπὶ παντὶ πράγματι διανοοῦ.
Σοφ. Σειρ. 31,15 Κρίνε τας ἐπιθυμίας του πλησίον σου ἀπὸ τας ἰδικὰς σου και εις κάθε τι, που θα κάμῃς, σκέψου πρῶτον καλά.

Σοφ. Σειρ. 31,16 φάγε ως άνθρωπος τα παρακείμενά σοι και μη διαμασώ, μη μισηθής.
Σοφ. Σειρ. 31,16 Φαγε ωσάν καλοαναθρεμμένους άνθρωπος τα παρατιθέμενα εις σε φαγητά, και μη μασάς τας τροφάς κατά τρόπον αγροίκον και θορυβώδη, δια να μη σε αποστραφούν.
Σοφ. Σειρ. 31,17 παύσαι πρώτος χάριν παιδείας και μη απληστεύου, μήποτε προσκόψης.
Σοφ. Σειρ. 31,17 Η καλή ανατροφή σου ας σε κάμη, να σταματήσης πρώτος το φάγητόν σου και να μη φανής αχόρταστος, δια να μη κτυπήσης άσχημα στους άλλους.
Σοφ. Σειρ. 31,18 και ει ανά μέσον πλειόνων εκάθισας, πρότερος αυτών μη εκτείνης την χειρά σου. -
Σοφ. Σειρ. 31,18 Εάν δε παρακαθήσης εις τράπεζαν μεταξύ πολλών άλλων συνδαιτυμόνων, μη απλώνης συ πρώτος από εκείνους το χέρι σου.
Σοφ. Σειρ. 31,19 Ως ικανόν ανθρώπω πεπαιδευμένω το ολίγον, και επί της κοίτης αυτού ουκ ασθμαίνει.
Σοφ. Σειρ. 31,19 Δια τον άνθρωπον τον κοινωνικώς μορφωμένον είναι αρκετόν και το ολίγον φαγητόν. Ετσι δε και στον ύπνον του δεν θα ασθμαίνει, όπως θα ασθμαίνει ο βαρυφορτωμένος από φαγητά.
Σοφ. Σειρ. 31,20 ύπνος υγείας επί εντέρω μετρίω, ανέστη πρώϊ, και η ψυχή αυτού μετ αυτού. πόνος αγρυπνίας και χολέρας και στρόφος μετά ανδρός απλήστου.
Σοφ. Σειρ. 31,20 Υγιής και ευχάριστος ύπνος υπάρχει στον άνθρωπον, που το έντερόν του δεν είναι πολύ γεμάτο. Όταν δε το πρώϊ αυτός εξυπνά, έχει καθαρόν και ελεύθερον τον νουν. Ο πολυφαγός όμως άνθρωπος υποφέρει από πόνους και αγρυπνίας. Εχει εμετούς και κόψιμο εις την κοιλίαν.
Σοφ. Σειρ. 31,21 και ει εβιάσθης εν εδέσμασιν, ανάστα μεσοπρωρών και αναπαύση.
Σοφ. Σειρ. 31,21 Εάν όμως επιέσθης τυχόν να φάγης πολλά φαγητά, σταμάτα εις τας οπώρας· μη τρώγης φρούτα και ετσι θα δοκιμάσης ανάπαυσιν.
Σοφ. Σειρ. 31,22 άκουσόν μου, τέκνον, και μη εξουδενώσης με, και επ εσχάτων ευρήσεις τους λόγους μου· εν πάσι τοίς έργοις σου γίνου εντρεχής, και πάν αρώστημα ου μη σοι απαντήση.
Σοφ. Σειρ. 31,22 Άκουσέ με, παιδί μου, και μη καταφρονής τα λόγια μου. Εις το τέλος θα τα εύρης ορθά. Εις όλας τας ενεργείας σου να είσαι προσεκτικός και δραστήριος, και τότε καμμία νόσος δεν θα σε καταλάβη.
Σοφ. Σειρ. 31,23 λαμπρόν επ άρτοις ευλογήσει χείλη, και μαρτυρία της καλλονής αυτού πιστή.
Σοφ. Σειρ. 31,23 Δοξα δια τον άνθρωπον και έπαινος εκ μέρους των άλλων είναι η προσφορά τροφών προς τους πτωχούς. Αυτή είναι η πλέον αξιόπιστος μαρτυρία της καλωσύνης του.
Σοφ. Σειρ. 31,24 πονηρώ επ άρτω διαγογγύσει πόλις, και η μαρτυρία της πονηρίας αυτού ακριβής.
Σοφ. Σειρ. 31,24 Εναντίον όμως του τσιγγούνη, του σφιχτοχέη στο να προσφέρει άρτους προς τους πεινώντας, θα αγανακτήση ολόκληρος η πόλις και η καταμαρτυρία αυτή εναντίον της φιλαργυρίας του θα είναι ακριβής και αξιόπιστος.
Σοφ. Σειρ. 31,25 Εν οίνω μη ανδρίζου, πολλούς γάρ απώλεσεν ο οίνος.
Σοφ. Σειρ. 31,25 Μη κάνης το παλληκάρι εις την οινοποσίαν, διότι η μέθη έχει καταστρέψει πολλούς.
Σοφ. Σειρ. 31,26 κάμινος δοκιμάζει στόμωμα εν βαφή, ούτως οίνος καρδιάς εν μάχη υπερηφάνων.
Σοφ. Σειρ. 31,26 Το καμίνι δοκιμάζει την αντοχήν του χάλυβος, αφού αυτός πυρακτωμένος βυθισθή στο νερό. Ετσι και το κρασί βάλλει εις δοκιμασίαν τας καρδιάς των εγωϊστών, όταν μάλιστα αυτοί έλθουν εις φιλονεικίας.
Σοφ. Σειρ. 31,27 έπισον ζωής οίνος ανθρώπω, εάν πίνης αυτόν μέτρω αυτού. τις ζωή ελασσομένω οίνω; και αυτός έκτισται εις ευφροσύνην ανθρώποις.
Σοφ. Σειρ. 31,27 Υποβοηθεί την υγείαν και ζωήν του ανθρώπου ο οίνος, όταν πίνεται με μέτρον. Ποιά δε είναι η ζωή εκείνου, ο οποίος στερείται από το κρασί; Ο οίνος έχει γίνει δια να ευφραίνει τους ανθρώπους.
Σοφ. Σειρ. 31,28 αγαλλίαμα καρδιάς και ευφροσύνη ψυχής οίνος πινόμενος εν καιρώ αυτάρκης.
Σοφ. Σειρ. 31,28 Αγαλλιάσις καρδιάς και χαρά της ζωής είναι ο οίνος, που πίνεται, όταν και όσον πρέπει.
Σοφ. Σειρ. 31,29 πικρία ψυχής οίνος πινόμενος πολύς εν ερεθισμώ και αντιπτώματι.
Σοφ. Σειρ. 31,29 Πικρία όμως και ταραχή της ψυχής είναι ο οίνος, όταν πίνεται εις μεγάλην ποσότητα, δημιουργεί εξερεθισμούς και αντεγκλήσεις μεταξύ των ανθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 31,30 πληθύνει μέθη θυμόν άφρονος εις πρόσκομμα, ελαττών ισχύν και προσποιών τραύματα.
Σοφ. Σειρ. 31,30 Η μέθη μεγαλώνει τον θυμόν του ασυνέτου ανθρώπου, ώστε να έρχεται εις συγκρούσεις με τους άλλους, μειώνει την σωματικήν του δύναμιν και προξενεί τραύματα.
Σοφ. Σειρ. 31,31 εν συμποσίω οίνου μη ελέγξης τον πλησίον και μη εξουδενώσης αυτόν εν ευφροσύνη αυτού· λόγον ονειδισμού μη είπης αυτώ, και μη αυτόν θλίψης εν απαιτήσει.
Σοφ. Σειρ. 31,31 Εις συμπόσιον, όπου πολύς προσφέρεται και καταναλίσκεται ο οίνος, μη ελέγξης τον παρακαθήμενόν σου· μη τον θίξης και μη τον προσβάλης, όταν ευρίσκεται εις ευθυμίαν. Λογον υβριστικόν μη του είπης και μη τον στενοχωρήσης με ακαίρους απαιτήσεις σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32 (Μασ. 35)

ΠΕΡΙ ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ

Σοφ. Σειρ. 32,1 Ηγούμενόν σε κατέστησαν; μη επαίρου· γίνου εν αυτοίς ως εις εξ αυτών, φρόντισον αυτών και ούτω κάθισον.

Σοφ. Σειρ. 32,1 Σε ώρισαν προϊστάμενον του συμποσίου; Μη υπερηφανεύεσαι δι' αυτό. Να είσαι, ωσάν ένας από τους συνδαιτυμόνας μεταξύ αυτών. Φρόντισε δι' αυτούς και έπειτα κάθισε μαζί των εις την τράπεζαν.

Σοφ. Σειρ. 32,2 και πάσαν την χρείαν σου ποιήσας ανάπεσε, ίνα ευφρανθής δι αυτούς και ευκοσμίας χάριν λάβης στέφανον.

Σοφ. Σειρ. 32,2 Όταν δε εκπληρώσης όλας τας υποχρεώσεις σου ως συμποσιάρχου, τότε παρακάθισε μαζί των εις την τράπεζαν, δια να ευφρανθής και συ. Θα λάβης δε από αυτούς δια την καλήν οργάνωσιν της τραπέζης στέφανον ευχαριστίας.

Σοφ. Σειρ. 32,3 λάλησον, πρεσβύτερε, πρέπει γάρ σοι, εν ακριβεί επιστήμη και μη εμποδίσης μουσικά.

Σοφ. Σειρ. 32,3 Συ, ωσάν μεγαλύτερος που είσαι, ομίλησον, διότι αυτό αρμόζει εις σε. Ειπέ όμως με ορθοφροσύνην αληθινά

πραγματα, χωρίς να παρατείνης επί πολύ την ομιλίαν σου και εμποδίζεις έτσι την μουσικήν.

Σοφ. Σειρ. 32,4 όπου ακρόαμα, μη εκχής λαλιάν και ακαίρως μη σοφίζου.

Σοφ. Σειρ. 32,4 Όταν ακούεται η μουσική, συ μη ομιλήσ πολλά και επί πολύ, και μη θέλεις να παρουσιάσης την σοφίαν σου εις ακατάλληλον ώραν.

Σοφ. Σειρ. 32,5 σφραγίς άνθρακος επί κόσμω χρυσώ, σύγκριμα μουσικών εν συμποσίω οίνου.

Σοφ. Σειρ. 32,5 Όπως το χρυσό δακτυλίδι σφραγίδος με το πολύτιμο ρουμπίνι, έτσι είναι και η συναυλία των μουσικών οργάνων στο συμπόσιον με τον οίνον.

Σοφ. Σειρ. 32,6 εν κατασκευάσματι χρυσώ σφραγίς σμαράγδου, μέλος μουσικόν εφ ηδεί οίνω.

Σοφ. Σειρ. 32,6 Όπως το δακτυλίδι- σφραγίς, κατασκευασμένον από τον χρυσόν και κοσμημένον με σμαράγδον, έτσι και η μελωδία με τον ευχαρίστον οίνον.

Σοφ. Σειρ. 32,7 Λάλησον, νεανίσκε, ει χρεία σου, μόλις δίς εάν επερωτηθήσ.

Σοφ. Σειρ. 32,7 Και συ, νέε, που συμμετέχεις στο συμπόσιον, εάν αισθανθής την ανάγκην, ομίλησε, μέχρι δύο όμως φορές και εάν ερωτηθήσ.

Σοφ. Σειρ. 32,8 κεφαλαίωσον λόγον, εν ολίγοις πολλά· γίνου ως γινώσκων και άμα σιωπών.

Σοφ. Σειρ. 32,8 Συγκεφαλαίωσε αυτά, που είπες και μάθε να λέγης πολλά δι' ολίγων. Γινε άνθρωπος, ο οποίος γνωρίζει πολλά και συγχρόνως έχει μάθει να σιωπά.

Σοφ. Σειρ. 32,9 εν μέσω μεγιστάνων μη εξισάζου και ετέρου λέγοντος μη πολλά αδολέσχει.

Σοφ. Σειρ. 32,9 Όταν ευρίσκεσαι εν μέσω αρχόντων και ανωτέρων σου, μη συμπεριφέρεσαι ωσάν ίσος προς αυτούς. Και όταν ο άλλος ομιλή, συ μη φλυαρήσ, αλλά μείνε σοβαρός.

Σοφ. Σειρ. 32,10 πρό βροντής κατασπεύδει αστραπή, και πρό αισχυντηρού προελεύσεται χάρις.

Σοφ. Σειρ. 32,10 Όπως εμπρός από την βροντήν προηγείται η αστραπή, έτσι η χάρις της αιδούς και της σεμνότητος προηγείται από τον εντροπαλόν νέον.

Σοφ. Σειρ. 32,11 εν ώρα εξεγείρου και μη ουράγει, απότρεχε εις οίκον και μη ραθύμει.

Σοφ. Σειρ. 32,11 Σηκω από το τραπέζι εγκαίρως, να μη μείνης τελευταίος· πήγαινε σύντομα στον οίκον σου και μη περιπλανάσαι ραθύμως στους δρόμους.

Σοφ. Σειρ. 32,12 εκεί παίζει και ποίει τα ενθυμήματά σου και μη αμάρτης λόγω υπερηφάνω.

Σοφ. Σειρ. 32,12 Εκεί διασκέδασε, κάμε ο,τι σε ευχαριστεί. Πρόσεξε όμως, να μη αμαρτήσης με κανένα υπερήφανον λόγον.

Σοφ. Σειρ. 32,13 και επί τούτοις ευλόγησον τον ποιήσαντά σε και μεθύσκοντά σε από των αγαθών αυτού.

Σοφ. Σειρ. 32,13 Επί πάσι δε τούτοις δοξολόγησε τον Πλάστην σου, διότι αυτός σου δίδει με αφθονίαν όλα τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 32,14 Ο φοβούμενος Κύριον εκδέξεται παιδείαν, και οι ορθρίζοντες ευρήσουσιν ευδοκίαν.

Σοφ. Σειρ. 32,14 Εκείνος που φοβείται τον Κυριον, θα δεχθή οπωσδήποτε εκ μέρους του Κυρίου την ορθήν αγωγήν και μόρφωσιν. Και όσοι από πρώϊας εξυπνούν, δια να επικοινωνήσουν με τον Κυριον, θα εύρουν ευμένειαν και καλωσύνην από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 32,15 ο ζητών νόμον εμπλησθήσεται αυτού, και ο υποκρινόμενος σκανδαλισθήσεται εν αυτό.

Σοφ. Σειρ. 32,15 Εκείνος ο οποίος επιζητεί να γνωρίση και να εφαρμόση τον θεϊον νόμον, θα χορτάση από την γνώσιν και την εφαρμογήν του. Οποιος όμως υποκρίνεται ότι τον τηρεί, θα σκοντάψη επάνω εις αυτόν και θα πέση.

Σοφ. Σειρ. 32,16 οι φοβούμενοι Κύριον ευρήσουσι κρίμα και δικαιώματα ως φώς εξάψουσιν.

Σοφ. Σειρ. 32,16 Όσοι φοβούνται τον Κυριον, θα δικαιωθούν και θα λάμψουν ωσάν φως τα δικάια των και αι δίκαιαι πράξεις των.

Σοφ. Σειρ. 32,17 άνθρωπος αμαρτωλός εκκλίνει ελεγμόν και κατά το θέλημα αυτού ευρήσει σύγκριμα.

Σοφ. Σειρ. 32,17 Ο αμαρτωλός άνθρωπος αποφεύγει τους ελέγχους και, δια να ακολουθή το θέλημά του, ευρίσκει πάντοτε δικαιολογίας.

Σοφ. Σειρ. 32,18 Ανήρ βουλής ου μη παρίδη διανόημα, αλλότριος και υπερήφανος ου καταπτήξει φόβον, και μετά το ποιήσαι μετ αυτού άνευ βουλής.

Σοφ. Σειρ. 32,18 Ο συνετός και νοήμων άνθρωπος δεν παραγνωρίζει μίαν καλήν συμβουλήν. Ο ασεβής όμως και υπερήφανος δεν πτοείται αυτό κανένα ιερόν φόβον. Ακόμη δε και μετά την ασύνετον και αμαρτωλήν πράξιν του δεν διδάσκεται και δεν συνετίζεται.

Σοφ. Σειρ. 32,19 άνευ βουλής μηθέν ποιήσης και εν τώ ποιήσαι σε μη μεταμελού.

Σοφ. Σειρ. 32,19 Χωρίς προηγουμένως να σκεφθήσ, να μη πράξης τίποτε και έτσι δεν θα μετανοήσης αργότερα δια την πράξιν σου.

Σοφ. Σειρ. 32,20 εν οδώ αντιπτώματος μη πορεύου και μη προσκόψης εν λιθώδεσι.

Σοφ. Σειρ. 32,20 Εις δρόμον, όπου υπάρχουν λίθοι προσκόμματος, παγίδες πτώσεως εις αμαρτίαν, μη βαδίζης, δια να μη σκοντάψης στους λίθους.

Σοφ. Σειρ. 32,21 μη πιστεύσης εν οδώ απροσκόπω,

Σοφ. Σειρ. 32,21 Και εκεί ακόμη, που δεν βλέπεις εμπόδια, μη έχης εμπιστοσύνην και μη ξεθαρρεύσαι.

Σοφ. Σειρ. 32,22 και από των τέκνων σου φύλαξαι.

Σοφ. Σειρ. 32,22 και από αυτά ακόμη τα παιδιά σου πρόσεχε.

Σοφ. Σειρ. 32,23 εν παντί έργωπίστευε τή ψυχή σου, και γάρ τούτό εστι τήρησις εντολών.

Σοφ. Σειρ. 32,23 Δια κάθε καλόν έργον, που πράττεις, να έχης ψυχικόν σθένος και πεποίθησιν. Αυτό άλλωστε είναι τήρησις και απαίτησις των θεϊων εντολών.

Σοφ. Σειρ. 32,24 ο πιστεύων νόμω προσέχει εντολαίς, και ο πεποιθώς Κυρίω ουκ ελαττωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 32,24 Εκείνος που πιστεύει στον νόμον του Θεού, προσέχει τας θεϊας εντολαίς· και εκείνος, ο οποίος στηρίζει την πεποίθησίν του στον Κυριον, δεν θα χάση, αλλά θα κερδίση και θα προοδεύση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33 (Μασ. 36)

Σοφ. Σειρ. 33,1 Τώ φοβουμένω Κύριον ουκ απαντήσει κακόν, αλλ εν πειρασμώ και πάλιν εξελείται.

Σοφ. Σειρ. 33,1 Εκείνον που φοβείται τον Κυριον, δεν θα τον συναντήσουν κακά. Και εάν περιπέση εις κανένα πειρασμόν, ο

Κυριος θα τον γλυτώσει από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 33,2 ανήρ σοφός ου μισήσει νόμον, ο δε υποκρινόμενος εν αυτώ, ως εν καταγίδι πλοίων.

Σοφ. Σειρ. 33,2 Ο συνετός άνθρωπος δεν αποστρέφεται τον θείον νόμον. Εκείνος όμως που υποκρίνεται ότι τον σέβεται και δεν τον τηρεί, ομοιάζει με πλοίοι εις καταγίδα.

Σοφ. Σειρ. 33,3 άνθρωπος συνετός εμπιστεύσει νόμω, και ο νόμος αυτώ πιστός ως ερώτημα δήλων.

Σοφ. Σειρ. 33,3 Ο συνετός άνθρωπος θα δώσει πλήρη εμπιστοσύνην στον θείον νόμον. Ο θείος νόμος θα είναι δι' αυτόν αξιόπιστος, αυθεντικός, δήλωσις της αληθείας και απάντησις επί των ερωτήσεων και αποριών του.

Σοφ. Σειρ. 33,4 ετοιμάσον λόγον και ούτως ακουσθήσῃ, σύνδησον παιδείαν και αποκρίθητι.

Σοφ. Σειρ. 33,4 Ετοιμάσε τον λόγον σου και κατόπιν ομίλησε έτσι δε και θα σε ακούσουν με προσοχήν οι άλλοι. Επικαλέσου και σύνδεσε τας γνώσεις και την μόρφωσίν σου, και έπειτα δώσε απάντησιν.

Σοφ. Σειρ. 33,5 τροχός αμάξης σπλάγχνα μωρού, και ως άξων στρεφόμενος ο διαλογισμός αυτού.

Σοφ. Σειρ. 33,5 Τα αισθήματα και τα νοήματα του μωρού είναι ασταθή και εναλλασσόμενα σαν τον κυλιόμενον τροχόν της αμάξης. Οπως ο περιστρεφόμενος τροχός της αμάξης, έτσι είναι και αι σκέψιστον μωρού.

Σοφ. Σειρ. 33,6 ίππος εις οχείαν ως φίλος μωκός, υποκάτω παντός επικαθημένου χρεμετίζει.

Σοφ. Σειρ. 33,6 Ο τους πάντας και τα πάντα περιγελών και εμπαιζών φίλος ομοιάζει με επιβήτορα ίππον ευρισκόμενον εις ερεθισμόν, ο οποίος χρεμετίζει οποιονδήποτε επιβάτην και αν έχη επάνω του.

Σοφ. Σειρ. 33,7 Διατί ημέρα ημέρας υπερέχει, και πάν φώς ημέρας ενιαυτού αφ ηλίου;

Σοφ. Σειρ. 33,7 Διατί η μία ημέρα διαφέρει κατά την διάρκειαν από την άλλην, μολοντί όλον το φως της ημέρας προέρχεται από τον αυτόν ήλιον καθ' όλον το διάστημα του έτους;

Σοφ. Σειρ. 33,8 εν γνώσει Κυρίου διεχώρισθησαν, και ηλλοίωσε καιρούς και εορτάς·

Σοφ. Σειρ. 33,8 Δια της σοφίας του Κυρίου εξεχώρισεν η μία ημέρα από την άλλην, ο οποίος Κυριος και ενδιαφοροποίησε τας εποχάς και καθώρισε τας εορτάς.

Σοφ. Σειρ. 33,9 απ αυτών ανύψωσε και ηγίασε και εξ αυτών έθηκεν εις αριθμόν ημερών.

Σοφ. Σειρ. 33,9 Μερικάς από τας ημέρας τας ανύψωσε και τας καθιέρωσεν ως εορτασίμους. Τας δε άλλας ώρισεν ως καθημερινάς, διακρινομένας μεταξύ των από μίαν απλήν αριθμησιν.

Σοφ. Σειρ. 33,10 και άνθρωποι πάντες από εδάφους, και εκ γής εκτίσθη Αδάμ.

Σοφ. Σειρ. 33,10 Όλοι οι άνθρωποι προέρχονται από το αυτό χώμα, από την γην. Από την γην επίσης επλάσθη και ο πρωτόπλαστος Αδάμ.

Σοφ. Σειρ. 33,11 εν πλήθει επιστήμης Κύριος διεχώρισεν αυτούς και ηλλοίωσε τας οδούς αυτών.

Σοφ. Σειρ. 33,11 Ο Κυριος, δια της πανσοφίας του, εξεχώρισε τους ανθρώπους και τα έθνη μεταξύ των, και ενδιαφοροποίησε τους δρόμους της ζωής των.

Σοφ. Σειρ. 33,12 εξ αυτών ευλόγησε και ανύψωσε και εξ αυτών ηγίασε, και προς αυτόν ήγγισεν· απ αυτών κατηράσατο και εταπεινώσε και ανέστρεψεν αυτούς από στάσεως αυτών.

Σοφ. Σειρ. 33,12 Μερικούς από τους ανθρώπους τους ευλόγησε, τους εδόξασε, τους ανέδειξεν εκλεκτούς και διέταξε να πλησιάσουν προς αυτόν, δια να τον υπηρετούν. Άλλους από τους ανθρώπους τους κατηράσθη, τους εταπεινώσε, τους ανέστρεψεν από τας υψηλάς και ισχυράς θέσεις, που κατείχαν.

Σοφ. Σειρ. 33,13 ως πηλός κεραμέως εν χειρί αυτού· πάσαι αι οδοί αυτού κατά την ευδοκίαν αυτού·, ούτως άνθρωποι εν χειρί του ποιήσαντος αυτούς αποδοúναι αυτοίς κατά την κρίσιν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 33,13 Οπως ο πηλός εις τα χέρια του κεραμέως, ο οποίος τον μορφοποιεί σύμφωνα με την ευχαρίστησίν του, έτσι και οι άνθρωποι είναι εις τα χέρια του δημιουργού των, ο οποίος και ανταποδίδει εις αυτούς κατά την δικαίαν κρίσιν του.

Σοφ. Σειρ. 33,14 απέναντι του κακού το αγαθόν και απέναντι του θανάτου η ζωή· ούτως απέναντι ευσεβούς αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 33,14 Παραπλεύρως από το κακόν υπάρχει το αγαθόν· παραπλεύρως από τον θάνατον υπάρχει η ζωή. Έτσι και παραπλεύρως από τον ευσεβή υπάρχει ο αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 33,15 και ούτως έμβλεψον εις πάντα τα έργα του Υψίστου, δύο δύο, έν κατέναντι του ενός.

Σοφ. Σειρ. 33,15 Έτσι βλέπε προσεκτικώς και παρατήρει όλα τα έργα του Υψίστου. Δυο δύο, το ένα απέναντι του άλλου.

Σοφ. Σειρ. 33,16 Καγώ έσχατος ηγρούνησα ως καλαμώμενος οπίσω τρυγητών·

Σοφ. Σειρ. 33,16 Εγώ τελευταίος από τους σοφούς ήλθα. Ηγρούνησα δια την μελέτην της σοφίας, σαν ένας τσαμπιδολόγος, που έρχεται ύστερα από τους τρυγητάς του αμπελιού.

Σοφ. Σειρ. 33,17 εν ευλογία Κυρίου έφθασα και ως τρυγών επλήρωσα ληνόν.

Σοφ. Σειρ. 33,17 Ο Θεός όμως με ηυλόγησε και εγέμισα το πατητήρι μου από σταφύλια, ωσαν κανονικός τρυγητής.

Σοφ. Σειρ. 33,18 κατανοήσατε ότι ουκ εμοί μόνω εκοπίασα, αλλά πάσι τοίς ζητούσι παιδείαν.

Σοφ. Σειρ. 33,18 Προσέξτε και μάθετε, ότι εγώ δεν εκοπίασα δια τον εαυτόν μου μόνον, αλλά και δι' όλους εκείνους, οι οποίοι επιθυμούν και επιζητούν μόρφωσιν και σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 33,19 ακούσατέ μου, μεγιστάνες λαού, και οι ηγούμενοι εκκλησίας, ενώτισασθε·

Σοφ. Σειρ. 33,19 Αρχοντες και επίσημοι του λαού, ακούσατέ με· προϊστάμενοι εις συγκεντρώσεις ανθρώπων, δώστε προσοχή εις τα λόγια μου.

Σοφ. Σειρ. 33,20 ινώ και γυναικί, αδελφώ και φίλω μη δώς εξουσίαν επί σε εν ζωή σου· και μη δώς ετέρω τα χρήματά σου, ίνα μη μεταμεληθείς δέη περι αυτών.

Σοφ. Σειρ. 33,20 Μη δώσης το δικαίωμα να σε εξουσιάσει, εφ' όσον ζης ούτε το παιδί σου, ούτε η σύζυγός σου, ούτε ο αδελφός σου, ούτε ο φίλος σου. Μη δώσης εις άλλον τα χρήματά σου, δια να μη μεταμεληθείς ύστερον και παρακαλής ματαίως δι' αυτά.

Σοφ. Σειρ. 33,21 έως έτι ζής και πνοή εν σοί, μη αλλάξης σεαυτόν πάση σαρκί.

Σοφ. Σειρ. 33,21 Έως ότου ζης και αναπνέεις, μη μεταβιάζεις την ελευθερίαν σου και την περιουσίαν σου εις κανένα άλλον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 33,22 κρείσσων γάρ εστι τα τέκνα δεηθήναί σου ή σε εμβλέπειν εις χείρας υιών σου.

Σοφ. Σειρ. 33,22 Διότι είναι προτιμότερον τα τέκνα σου να έχουν την ανάγκην σου και να σε παρακαλούν, παρά συ να προσβλέπης εις τα χέρια των τέκνων σου, μήπως και σου δώσουν τίποτε.

Σοφ. Σειρ. 33,23 εν πάσι τοίς έργοις σου γίνου υπεράγων, μη δώς μώμον εν τή δόξη σου.
 Σοφ. Σειρ. 33,23 Εις όλα τα έργα να είσαι συ ο κύριος· φρόντισε μόνον να μη προσάψης μομφήν εις την υπόληψίν σου.
 Σοφ. Σειρ. 33,24 εν ημέρα συντελείας ημερών ζωής σου και εν καιρώ τελευταίας διαόδος κληρονομίαν. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΩΝ. -
 Σοφ. Σειρ. 33,24 Όταν όμως τελειώσουν αι ημέραι της ζωής σου και πρόκειται να εκδημήσης από τον κόσμον αυτόν, με διαθήκηκην τακτοποίησε εις ποίους θα δώσης την κληρονομίαν. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΩΝ.
 Σοφ. Σειρ. 33,25 Χορτάσματα και ράβδος και φορτία όνω, άρτος και παιδεία και έργον οικέτης.
 Σοφ. Σειρ. 33,25 Εις τον όνον δώσε τροφάς, ραβδισμούς και φορτίον· στον υπηρέτην σου δώσε άρτον, διαπαιδαγωγήσιν με αυστηρότητα και εργασίαν.
 Σοφ. Σειρ. 33,26 έργασαι εν παιδί, και ευρήσεις ανάπασιν· άνες χείρας αυτώ, και ζητήσει ελευθερίαν.
 Σοφ. Σειρ. 33,26 Δώσε εργασίαν στον υπηρέτην σου και έτσι θα εύρης συ την ησυχίαν σου. Αν όμως δώσης άνεσιν εις τα χέρια του, αυτός θα σου ζητήσει πλήρη την ελευθερίαν του.
 Σοφ. Σειρ. 33,27 ζυγός και ιμάς κάμψουσι τράχηλον, και οικέτη κακούργω στρέβλαι και βάσανοι.
 Σοφ. Σειρ. 33,27 Όπως ο ζυγός και τα λουριά κάμπτουν τον τράχηλον των ζώων, έτσι και τον κακόν υπηρέτην εξαναγκάζουν εις υποταγήν τα βασανιστικά όργανα και αι τιμωρίαι.
 Σοφ. Σειρ. 33,28 έμβαλε αυτόν εις εργασίαν· ίνα μη αργή, πολλήν γάρ κακίαν εδίδαξεν η αργία.
 Σοφ. Σειρ. 33,28 Βαλε τον εις εργασίαν, δια να μη μένη αργός, διότι η αργία είναι διδάσκαλος εις πολλές κακίας.
 Σοφ. Σειρ. 33,29 εις έργα κατάστησον, καθώς πρέπει αυτώ, κάν μη πειθαρχή, βάρυνον τας πέδας αυτού.
 Σοφ. Σειρ. 33,29 Βαλε τον και υποχρέωσέ τον εις έργα, που ταιριάζουν εις αυτόν. Αν δε δεν πειθαρχήση, δέσε με βαρειές αλυσίδες τα πόδια του.
 Σοφ. Σειρ. 33,30 και μη περισσέυσης εν πάση σαρκί, και άνευ κρίσεως μη ποιήσης μηδέν.
 Σοφ. Σειρ. 33,30 Αλλά μη είσαι υπερβολικά απαιτητικός απέναντι ουδενός και χωρίς ορθοφροσύνην να μη πράττης τίποτε.
 Σοφ. Σειρ. 33,31 ει έστι σοι οικέτης, έστω ως σύ, ότι εν αίματι εκτήσω αυτόν.
 Σοφ. Σειρ. 33,31 Εάν έχης δούλον, να συμπεριφέρεσαι προς αυτόν, όπως προς τον εαυτόν σου. Διότι με το αίμα σου τον απέκτησες.
 Σοφ. Σειρ. 33,32 ει έστι σοι οικέτης, άγε αυτόν ως αδελφόν, ότι ως η ψυχή σου επιδείξεις αυτού.
 Σοφ. Σειρ. 33,32 Εάν έχης δούλον, να συμπεριφέρεσαι απέναντί του ως προς αδελφόν, διότι έχεις την ανάγκην του, όπως ανάγκην έχεις και της ζωής σου.
 Σοφ. Σειρ. 33,33 εάν κακώσης αυτόν και απάρας αποδρά, εν ποία οδώ ζητήσεις αυτόν;
 Σοφ. Σειρ. 33,33 Εάν τον κατομεταχειρισθής, σηκωθή δε αυτός και φύγη, εις ποίον δρόμον θα τρέξης να τον αναζητήσης και τον εύρης;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34 (Μασ. 31)

Σοφ. Σειρ. 34,1 Κεναί ελπίδες και ψευδείς ασυνέτω ανδρί, και ενύπνια αναπτειρούνιν άφροννας.
 Σοφ. Σειρ. 34,1 Ματαίαις και απατηλάς ελπίδας τρέφει ο ασύνετος άνθρωπος. Και τα όνειρα δίδουν πτερά στους μωρούς.
 Σοφ. Σειρ. 34,2 ως δρασσόμενος σκιάς και διώκων άνεμον, ούτως ο επέχων ενυπνίους.
 Σοφ. Σειρ. 34,2 Εκείνος που δίδει προσοχήν εις τα όνειρα, ομοιάζει με εκείνον που προσπαθεί να αρπάξη την σκιάν του, και τρέχει δια να συλλάβη τον άνεμον.
 Σοφ. Σειρ. 34,3 τούτο κατά τούτου όρασις ενυπνίων, κατέναντι προσώπου ομοίωμα προσώπου.
 Σοφ. Σειρ. 34,3 Καθρέπτης και όνειρα είναι πράγματα όμοια. Το όνειρον είναι ο,τι η εικών προσώπου εμπρός εις ένα κάτοπτρον.
 Σοφ. Σειρ. 34,4 από ακαθάρτου τι καθαρισθήσεται; και από ψευδούς τι αληθεύσει;
 Σοφ. Σειρ. 34,4 Από ένα ακάθαυτον πράγμα η πρόσωπον ημπορεί να προέλθη τίποτε καθαρόν; Και από κάτι, που είναι ψευδές, ημπορεί να προέλθη κάτι το αληθινόν;
 Σοφ. Σειρ. 34,5 μαντεία και οιωνισμοί και ενύπνια μάταιά εστι, και ως ωδινούσης φαντάζεται καρδιά.
 Σοφ. Σειρ. 34,5 Αι μαντεία, αι οιωνοσκοπία και τα όνειρα είναι μάταια πράγματα. Ομοιάζουν με εξημμένας ονειροπολήσεις γυναικός, η οποία ευρίσκεται υπό τας ωδίνας του τοκετού.
 Σοφ. Σειρ. 34,6 εάν μη παρά Υψίστου αποσταλή εν επισκοπή, μη δώς εις αυτά την καρδίαν σου·
 Σοφ. Σειρ. 34,6 Εάν το όνειρον δεν έχη αποστολή από τον Υψιστον εις κάποιον ευμενή επίσκεψίν του, μη δώσης εις αυτό την καρδίαν σου,
 Σοφ. Σειρ. 34,7 πολλούς γάρ επλάνησε τα ενύπνια, και εξέπεσον ελπίζοντες επ αυτοίς. -
 Σοφ. Σειρ. 34,7 διότι τα όνειρα πολλούς επλάνησαν και όσοι εστήριξαν τας ελπίδας των εις αυτά, εξέπεσαν και ηπατήθησαν.
 Σοφ. Σειρ. 34,8 Άνευ ψεύδους συντελεσθήσεται νόμος, και σοφία στόματι πιστώ τελείωσις.
 Σοφ. Σειρ. 34,8 Ο νόμος του Θεού δεν θα ψευσθή. Θα εκπληρωθή εις τας διαβεβαιώσστου, είτε προς αμοιβήν είτε προς τιμωρίαν. Η θεία σοφία στο στόμα και την καρδίαν του πιστού είναι πλήρης και ικανοποιητική, και όχι τα όνειρα.
 Σοφ. Σειρ. 34,9 ανήρ πεπαιδευμένος έγνω πολλά, και ο πολύπειρος εκδιηγήσεται σύνεσιν.
 Σοφ. Σειρ. 34,9 Ο μορφωμένος άνθρωπος γνωρίζει πολλά, και ο πολύπειρος άνθρωπος θα ομιλή με σύνεσιν.
 Σοφ. Σειρ. 34,10 ός ουκ επειράθη ολίγα οίδεν, ο δε πεπλανημένος πληθυνεί πανουργίαν.
 Σοφ. Σειρ. 34,10 Εκείνος που δεν έχει πείραν της ζωής, ολίγα γνωρίζει. Εκείνος όμως που εταξίδευσεν εις πολλά μέρη, έχει πλήθος γνώσεων και ικανότητων.
 Σοφ. Σειρ. 34,11 πολλά εώρακα εν τή αποπλανήσει μου, και πλείονα των λόγων μου σύνεσις μου.
 Σοφ. Σειρ. 34,11 Πολλά είδα και έμαθα, καθώς περιηρόμην τα διάφορα μέρη του κόσμου· και η σοφία μου είναι πολύ ανωτέρα από τα λόγια μου.
 Σοφ. Σειρ. 34,12 πλεονάκις έως θανάτου εκινδύνευσα και διεσώθην τούτων χάριν.
 Σοφ. Σειρ. 34,12 Πολλές φορές διέτρεξα κίνδυνον θανάτου, εσώθην όμως χάρις εις τας γνώσεις και την πείραν μου.
 Σοφ. Σειρ. 34,13 πνεύμα φοβουμένων Κύριον ζήσεται, η γάρ ελπίς αυτών επί τον σώζοντα αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 34,13 Πολύ θα παραταθή η ζωή των φοβουμένων τον Κυριον, διότι η ελπίς των στηρίζεται στον σωτήρα Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 34,14 ο φοβούμενος Κύριον ουδέν ευλαβηθήσεται και ου μη δειλιάση, ότι αυτός ελπίς αυτού.

Σοφ. Σειρ. 34,14 Εκείνος που φοβείται τον Κυριον, δεν θα φοβηθή τίποτε άλλο και δεν θα δειλιάση προ ουδενός, διότι αυτός ούτος ο Κυριος είναι η ελπίς του.

Σοφ. Σειρ. 34,15 φοβούμενου τον Κύριον μακαρία η ψυχή· τίμη επέχει και τις αντιστήριγμα αυτού;

Σοφ. Σειρ. 34,15 Ευτυχισμένη είναι η ζωή εκείνου, που φοβείται τον Κυριον. Εις ποιον στηρίζεται; Ποιον έχει στήριγμά του, ει μη μόνον τον Θεόν;

Σοφ. Σειρ. 34,16 οι οφθαλμοί Κυρίου επί τους αγαπώντας αυτόν· υπερασπισμός δυναστείας και στήριγμα ισχύος, σκέπη από καύσωνος και σκέπη από μεσημβρίας, φυλακή από προσκόμματος και βοήθεια από πτώσεως,

Σοφ. Σειρ. 34,16 Οι οφθαλμοί του Κυρίου στρέφονται ευμενείς και προστατευτικοί εις εκείνους, που τον αγαπούν. Αυτός είναι ο ισχυρός προστάτης των, στήριγμα δυνάμεως, σκέπη προστατευτική από τον καύσωνα, σκέπη που προφυλάσσει από τον μεσημβρινόν ήλιον· προφύλαξις από σκοντάμματα, βοήθεια και περιφρούρησις από πτώσεις.

Σοφ. Σειρ. 34,17 ανυψών ψυχήν και φωτίζων οφθαλμούς, ίασιν διδούς, ζωήν και ευλογίαν.

Σοφ. Σειρ. 34,17 Αυτός ανυψώνει την ζωήν μας, φωτίζει τους οφθαλμούς, δίδει θεραπείαν, ζωήν και ευλογίαν.

Σοφ. Σειρ. 34,18 Θυσιάζων εξ αδικου, προσφορά μεμωκημένη, και ουκ εις ευδοκίαν δωρήματα ανόμων.

Σοφ. Σειρ. 34,18 Εκείνος που προσφέρει θυσίαν από αδικώς αποκτηθέντα πράγματα, κάμνει προσφοράν εμπαικτικήν δια τον Θεόν. Τα δώρα των παρανόμων δεν είναι δεκτά ενώπιον του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 34,19 ουκ ευδοκεί ο Υψιστος εν προσφοραίς ασεβών, ουδέ εν πλήθει θυσιών εξιλάσκειται αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 34,19 Δεν ευαρεστείται ο Υψιστος εις τας προσφοράς των ασεβών, ούτε και συγχωρεί τας αμαρτίας των με το πλήθος των θυσιών των.

Σοφ. Σειρ. 34,20 θύων υιόν έναντι τού πατρός αυτού ο προσάγων θυσίαν εκ χρημάτων πενήτων.

Σοφ. Σειρ. 34,20 Εκείνος που προσφέρει θυσίαν από χρήματα πτωχών, είναι σαν να θυσιάζη το παιδί εμπρός στον πατέρα του.

Σοφ. Σειρ. 34,21 άρτος επιδειομένων ζωή πτωχών, ο αποστερών αυτήν άνθρωπος αιμάτων.

Σοφ. Σειρ. 34,21 Ο άρτος είναι η ζωή δια τους πτωχούς και στερουμένους. Εκείνος που θα τους αφαιρέση τον άρτον, άρα και την ζωήν, είναι ωσάν να έχυσε ανθρωπινον αίμα, είναι φονεύς.

Σοφ. Σειρ. 34,22 φονεύων τον πλησίον ο αφαιρούμενος συμβίωσιν, και εκχέων αίμα ο αποστερών μισθόν μισθίου.

Σοφ. Σειρ. 34,22 Φονεύει τον πλησίον του εκείνος, που του αφαιρεί τα μέσα της συντηρήσεώς του. Χυνει αίμα ανθρωπού εκείνος, που δεν καταβάλλει το ημερομίσθιον του εργάτου.

Σοφ. Σειρ. 34,23 εις οικοδομών, και εις καθαιρών· τι ωφέλησαν πλείον ή κόπους;

Σοφ. Σειρ. 34,23 Όταν ο ένας κτίζη και ο άλλος κρημνίζη, ποία ωφέλεια ημπορεί να προέλθη; Οι κόποι των είναι μάταιοι.

Σοφ. Σειρ. 34,24 εις ευχόμενος και εις καταρώμενος· τίνος φωνής εισακούσεται ο δεσπότης;

Σοφ. Σειρ. 34,24 Το ίδιον συμβαίνει, όταν ο ένας προσεύχεται και ο άλλος καταράται. Τινος εκ των δύο ο δεσπότης Θεός θα ακούση την φωνήν;

Σοφ. Σειρ. 34,25 βαπτιζόμενος από νεκρού και πάλιν απτόμενος αυτού, τι ωφέλησε τώ λουτρώ αυτού;

Σοφ. Σειρ. 34,25 Εκείνος ο οποίος, σύμφωνα με τον Νομιον, πλύνεται και καθαρίζεται, διότι ήγγισε νεκρόν, αλλά και πάλιν εγγίζει τον νεκρόν, ποίαν ωφέλειαν αποκομίζει από το πλύσιμόν του;

Σοφ. Σειρ. 34,26 ούτως άνθρωπος νηστεύων επί των αμαρτιών αυτού και πάλιν πορευόμενος και τα αυτά ποιών· της προσευχής αυτού τις εισακούσεται; και τι ωφέλησεν εν τώ ταπεινωθήναι αυτόν;

Σοφ. Σειρ. 34,26 Το ίδιον ακριβώς συμβαίνει και με τον άνθρωπον, ο οποίος νηστεύει δια τας αμαρτίας του, αλλά και πάλιν όμως διαπράττει τας αυτάς αμαρτίας. Ποιός θα ακούση την προσευχήν του και ποία ωφέλεια προήλθεν από αυτήν την ταλαιπωριαν του σώματός του δια της νηστείας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35 (Μασ. 32)

Σοφ. Σειρ. 35,1 Ο συντηρών νόμον πλεονάζει προσφοράς, θυσιάζων σωτηρίου ο προσέχων εντολαίς.

Σοφ. Σειρ. 35,1 Εκείνος που τηρεί τον θεϊόν νόμον, προσφέρει πολλάς θοσίας· και εκείνος που προσέχει τας εντολάς του Θεού προσφέρει ευπροσδέκτους θυσίας ευχαριστίας δια την σωτηριαν του.

Σοφ. Σειρ. 35,2 ανταποδίδους χάριν προσφέρων σεμίδαλιν, και ο ποιών ελεημοσύνην θυσιάζων αιnéσεως.

Σοφ. Σειρ. 35,2 Εκείνος που θέλει να εκφράση την ευγνωμοσύνην του προς τον Θεόν, προσφέρει ως θυσίαν σημιγδάλι. Εκείνος όμως που κάμνει ελεημοσύνας, προσφέρει θυσίας δοξολογίας προς τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 35,3 ευδοκία Κυρίου αποστήναι από πονηρίας, και εξιλασμός αποστήναι από αδικίας.

Σοφ. Σειρ. 35,3 Η αγαθή θέλησις του Κυρίου είναι να απομακρυνθή ο άνθρωπος αποφασιστικώς από κάθε αδικίαν.

Σοφ. Σειρ. 35,4 μη οφθής εν προσώπω Κυρίου κενός, πάντα γάρ ταύτα χάριν εντολής.

Σοφ. Σειρ. 35,4 Μη προσέλθης στον ναόν του Κυρίου με αδειανά τα χέρια, διότι όλα αι προσφοραί είναι χρέος, σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,5 προσφορά δικαίου λιπαίνει θυσιαστήριον, και η ευωδία αυτής έναντι Υψιστου.

Σοφ. Σειρ. 35,5 Η προσφορά θυσίας εκ μέρους του δικαίου λιπαίνει το θυσιαστήριον του Κυρίου και η ευωδία αυτής φθάνει ενώπιον του Υψιστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,6 θυσία ανδρός δικαίου δεκτή, και το μνημόσυνον αυτής ουκ επιλησθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 35,6 Θυσία εκ μέρους ανδρός δικαίου γίνεται ευχαριστώως δεκτή από τον Θεόν, και η ανάμνησις της ποτέ δεν θα λησμονηθή εκ μέρους του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,7 εν αγαθώ οφθαλμώ δόξασον τον Κύριον, και μη σμικρύνης απαρχήν χειρών σου.

Σοφ. Σειρ. 35,7 Με άδολον τον οφθαλμόν δοξολόγησε τον Κυριον, και μη μικρύνης προσφοράν από τας απαρχάς των γεννημάτων σου· αυτήν που θα προσφέρης με τα χερά σου στον ναόν του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 35,8 εν πάση δώσει ιλάρωσον το πρόσωπόν σου και εν ευφροσύνη αγίασον δεκάτην.

Σοφ. Σειρ. 35,8 Εις κάθε δωρεάν σου δείχνε ιλαρόν και χαρούμενον το πρόσωπόν σου και με ευχαρίστησιν να προσφέρης

στον ναόν το δέκατον των εισοδημάτων σου.

Σοφ. Σειρ. 35,9 δός Υψίστω κατά την δόσιν αυτού και εν αγαθώ οφθαλμῷ καθ' εὔρεμα χειρός·

Σοφ. Σειρ. 35,9 Πρόσφερε προς τον Κυριον τας δωρεάς σου ανάλογα με τας δωρεάς που λαμβάνεις από αυτόν, και με χαρούμενον οφθαλμόν πρόσφερε ο,τι θα ευρεθῆ στο χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 35,10 ὅτι Κύριος ανταποδίδους εστι και επταπλάσια ανταποδώσει σοι.

Σοφ. Σειρ. 35,10 Διότι ο Κυριος είναι ο ανταποδότης· και θα σου δώση πολύ περισσότερα, απ' ὅσα συ του προσφέρεις.

Σοφ. Σειρ. 35,11 Μὴ δωροκόπει, ου γάρ προσδέξεται·

Σοφ. Σειρ. 35,11 Αλλά και μη προσπαθῆς, δια των θυσιῶν σου να δωροδοκήσης τον Θεόν, διότι αυτὰς τας θυσίας δεν τας δέχεται ο Θεός.

Σοφ. Σειρ. 35,12 και μη ἔπεχε θυσία ἀδίκω, ὅτι Κύριος κριτής εστι, και ουκ ἐστι παρ' αυτῷ δόξα προσώπου.

Σοφ. Σειρ. 35,12 Μη στηρίζεσαι τις θυσίαν, η οποία προέρχεται από ἀδικίας, διότι ο Κυριος είναι δίκαιος κριτής και δεν επηρεάζεται από την δόξαν και τας επισήμους θέσεις προσώπων.

Σοφ. Σειρ. 35,13 ου λήψεται πρόσωπον επί πτωχού και δέησιν ηδικημένου εισακούσεται·

Σοφ. Σειρ. 35,13 Δεν προσωποληπτει και δεν καταφρονει τον πτωχόν, διότι είναι πτωχός· τουναντίον ακουει την δέησιν του πτωχού, που έχει αδικηθῆ.

Σοφ. Σειρ. 35,14 ου μη υπερίδη ικετείαν ορφανού και χήραν, εὐν εκχέη λαλιάν·

Σοφ. Σειρ. 35,14 Δεν θα παράβλεψη την δέησιν του ορφανού και της χήρας, όταν αυτοί εκχύσουν προς αυτόν τον πόνον των.

Σοφ. Σειρ. 35,15 ουχί δάκρυα χήρας επί σιαγόνα καταβαίνει και η καταβόησις επί τῷ καταγαγόντι αυτὰ·

Σοφ. Σειρ. 35,15 Τα δάκρυα της χήρας δεν κυλούν στο πρόσωπόν της; Και η κατακραυγή της δεν στρέφεται εναντίον εκείνου, ο οποίος υπήρξεν αιτία να ρεύσουν τα δάκρυα αυτὰ;

Σοφ. Σειρ. 35,16 θεραπεύων εν ευδοκία δεχθήσεται, και η δέησις αυτου ἕως νεφελῶν συναψει.

Σοφ. Σειρ. 35,16 Θα γίνη δεκτός από τον Θεόν εκείνος, που προσφέρει με αγαθὴν διάθεσιν τας υπηρεσίας του προς αυτόν, και η δέησις του θα φθάση μέχρι των νεφελῶν του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 35,17 προσευχή ταπεινού νεφέλας διήλθε, και ἕως συνεγγίση, ου μη παρακληθῆ·

Σοφ. Σειρ. 35,17 Η προσευχή του ταπεινού και πιστού ξεπερνά τας νεφέλας, φθάνει ἕως στον θρόνον του Θεού και δεν σταματά, μέχρις ὅτου εισακουσθῆ και δοθῆ παρηγορία στον ταπεινόν.

Σοφ. Σειρ. 35,18 και ου μη αποστή, ἕως επισκέψηται ο Υψιστος, και κρινει δικαίως και ποιήσει κρίσιν.

Σοφ. Σειρ. 35,18 Δεν θα σταματήση την προσευχήν του ο ταπεινός, μέχρις ὅτου ο Υψιστος θα τον επισκεφθῆ, θα τον κρινῆ με δικαιοσύνην και θα εκδώση την δικαίαν του υπέρ αυτου απόφασιν.

Σοφ. Σειρ. 35,19 και ο Κύριος ου μη βραδύνη, ουδέ μη μακροθυμήση επ αυτοίς,

Σοφ. Σειρ. 35,19 Ο Κυριος δεν θα αργοπορήση να αποδώση το δικαίον και δεν θα δείξη επί πολύν χρόνον την μακροθυμίαν του δια τους ἀδικους·

Σοφ. Σειρ. 35,20 ἕως αν συντριψῆ οσφύν ανελεημόνων, και τοίς ἔθνεσιν ανταποδώσει εκδίκησιν,

Σοφ. Σειρ. 35,20 μέχρις ὅτου θα συντριψῆ, την μέσση των σκληρῶν αυτῶν ανθρωπων και θα τιμωρήση τα ασεβῆ ἔθνη.

Σοφ. Σειρ. 35,21 ἕως εξαρή πληθος υβριστῶν και σκήπτρα ἀδικῶν συντριψῆ·

Σοφ. Σειρ. 35,21 μέχρις ὅτου εξολοθρευθῆ πληθος υπερηφάνων ανθρωπων και συντριψῆ, σκήπτρα ἀδικῶν βασιλέων.

Σοφ. Σειρ. 35,22 ἕως ανταποδώ ανθρωπῷ κατά τας πράξεις αυτου και τα ἔργα των ανθρωπων κατά τα ενθυμήματα αυτῶν·

Σοφ. Σειρ. 35,22 μέχρις ὅτου ανταποδώση, βραβεύση, η τιμωρήση ανθρωπους, ανάλογα με τας πράξεις των και τα ἔργα των και τους διαλογισμούς και επιθυμίας των·

Σοφ. Σειρ. 35,23 ἕως κρινῆ την κρίσιν του λαου αυτου, και ευφρανεῖ αυτους εν τῷ ελεει αυτου.

Σοφ. Σειρ. 35,23 μέχρις ὅτου θα κρινῆ και θα αποδώση δικαιοσύνην και θα υπερασπίση τον λαόν του και θα χαροποιήση τους εκλεκτούς του λαου του με το ἔλεός του.

Σοφ. Σειρ. 35,24 ωραῖον ἔλεος εν καιρῷ θλίψεως αυτου, ως νεφέλα υετου εν καιρῷ αβροχίας.

Σοφ. Σειρ. 35,24 Ωραῖον είναι το ἔλεος του Θεού εις καιρόν θλίψεως· ομοιάζει με τα νέφη, που φέρουν βροχὴν στον καιρόν ανομβρίας και ξηρασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36 (Μασ. 33)

Σοφ. Σειρ. 36,1 Ελέησον ημάς, δέσποτα ο Θεός πάντων, και επίβλεπον και επίβαλε τον φόβον σου επί πάντα τα ἔθνη·

Σοφ. Σειρ. 36,1 Ελέησον ημάς, δεσπότη ο Θεός των πάντων. Σε παρακαλούμεν επίβλεψε και επίβαλε τον φόβον σου εις ὅλα τα ἔθνη.

Σοφ. Σειρ. 36,2 ἔπαρον την χείρά σου επί ἔθνη αλλότρια, και ιδέτωσαν την δυναστείαν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,2 Υψωσε το παντοδύναμόν σου χέρι εναντίον των ξένων ασεβῶν εθνῶν· ας ἴδουν και ας μάθουν εκείνοι την παντοδυναμίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,3 ὡσπερ ἐνώπιον αυτῶν ηγιασθῆς εν ημίν, οὕτως ἐνώπιον ημῶν μεγαλυνθῆεις εν αυτοίς·

Σοφ. Σειρ. 36,3 Ὅπως, Κυριε, κατά την παλαιάν εποχήν, εφανέρωσες την αγιότητά σου ἐνώπιον των εχθρῶν μας με τας τιμωρίας, που ἔστειλες εναντίον των, ἔτσι και τώρα δείξε ἐνώπιόν μας την μεγαλωσύνην σου τιμωρών τους εχθρούς μας.

Σοφ. Σειρ. 36,4 και επιγνώτωσάν σε, καθάπερ και ημεῖς ἐπέγνωμεν, ὅτι ουκ ἐστι Θεός πλην σου, Κύριε.

Σοφ. Σειρ. 36,4 Καμε να σε γνωρίσουν και αυτοί καλά, ὅπως και ημεῖς σε ἔχομεν γνωρίσει· να γνωρίσουν δηλαδή, ὅτι δεν υπάρχει ἄλλος Θεός πλην από σε, Κυριε.

Σοφ. Σειρ. 36,5 ἐγκαίνισον σημεῖα και αλλοιώσον θαυμάσια, δόξασον χεῖρα και βραχίονα δεξιόν·

Σοφ. Σειρ. 36,5 Ανανέωσε τα μεγάλα παλαιά σημεῖα, κάμε και ἄλλα θαύματα, δόξασε με αυτὰ την χείρα σου, την παντοδύναμον δεξιάν σου. Εξέγειρε τον θυμόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,6 ἐγειρον θυμόν και ἔκχεον οργήν, ἔξαρον ἀντίδικον και ἐκτριψον εχθρόν.

Σοφ. Σειρ. 36,6 Ας εκσπάση εναντίον των η οργή σου, εξολόθρευσε τον ἀντίδικόν σου, ξεπάστρευσε από την γην τον εχθρόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,7 σπεύσον καιρόν και μνήσθητι ορκισμού, και εκδιηγησάσθωσαν τα μεγαλείά σου.

Σοφ. Σειρ. 36,7 Επίσπευσε τον χρόνον της τιμωρίας των, ενθιμήσου τας ενόρκους υποσχέσεις, που έδωσες στους προγόνους μας, και ας διακηρυχθούν έτσι τα μεγαλεία σου.

Σοφ. Σειρ. 36,8 εν οργή πυρός καταβρωθήτω ο σωζόμενος, και οι κακούντες τον λαόν σου εύρισαν απώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 36,8 Εκείνος από αυτούς που θα διασωθή, ας καταφαγωθή με το πυρ της οργής σου· και οι κατατυραννούντες τον λαόν σου ας εύρουν τον όλεθρον.

Σοφ. Σειρ. 36,9 σύντριψον κεφαλάς αρχόντων εχθρών λεγόντων· ουκ έστι πλήν ημών.

Σοφ. Σειρ. 36,9 Συνέτριψε τας κεφαλάς των αρχόντων, που είναι εχθροί μας και οι οποίοι αλαζονικώς λέγουν· "Πλην από ημάς δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος η Θεός!"

Σοφ. Σειρ. 36,10 συνάγαγε πάσας φυλάς Ιακώβ, και κατεκληρονόμησα αυτούς καθώς απ αρχής.

Σοφ. Σειρ. 36,10 Συγκέντρωσε πάλιν όλας τας φυλάς του Ιακώβ, κατάστησέ τους κληρονόμους και ασφαείς κατοίκους εις την χώραν αυτήν, όπως ήσαν από αρχαιοτάτων χρόνων.

Σοφ. Σειρ. 36,11 ελέησον λαόν, Κύριε, κεκλημένον επ ονόματί σου και Ισραήλ, ον πρωτογόνω ωμοίωσας.

Σοφ. Σειρ. 36,11 Ελέησε, Κυριε, τον λαόν, ο οποίος φέρει το όνομά σου· τον Ισραήλ, τον οποίον συ παρωμοίασες με πρωτότοκον υιόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,12 οικτείρησον πόλιν αγιάσματος σου Ιερουσαλήμ, πόλιν καταπαύματος σου.

Σοφ. Σειρ. 36,12 Σπλαγχνίσου την πόλιν του ιερού ναού σου, την Ιερουσαλήμ, που είναι η πόλις, όπου συ επαναπαύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 36,13 πλήσον Σιών αρεταλογίας σου, και από της δόξης σου τον λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,13 Γέμισε την Σιών με δοξολογίας των μεγαλείων σου, και με την δόξαν σου τον λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,14 δός μαρτύριον τοίς εν αρχή κτίσματί σου και έγειρον προφητείας τας επ ονόματί σου·

Σοφ. Σειρ. 36,14 Δώσε την διαβεβαίωσιν της ευνοίας σου δι' εκείνους, οι οποίοι απ' αρχής ήσαν ιδικά σου πλάσματα. Καμε να προβληθούν αξιόπιστοι και να εκπληρωθούν αι προφητεΐαι, αι οποίαι ελέχθησαν εξ Ονόματός σου.

Σοφ. Σειρ. 36,15 δός μισθόν τοίς υπομένουσί σε, και οι προφήται σου εμπιστευθήτωσαν.

Σοφ. Σειρ. 36,15 Δώσε αμοιβάς και βραβεία εις εκείνους, οι οποίοι υπομένούν με πίστιν εις σε, οι δε προφήται σου ας αποδειχθούν και επί του σημείου αυτού αξιόπιστοι.

Σοφ. Σειρ. 36,16 εισάκουσον, Κύριε, δεήσεως ικετών σου, κατά την ευλογίαν Ααρών περι τού λαού σου,

Σοφ. Σειρ. 36,16 Ακουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε, την δέησιν αυτών, οι οποίοι με θερμήν πίστιν σε ικετεύουν, σύμφωνα και με την ευλογίαν του Ααρών εις όλον τον λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,17 και γνώσονται πάντες οι επί της γής ότι σύ Κύριος εί ο Θεός των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 36,17 Και ας μάθουν όλοι οι λαοί της γης, ότι συ είσαι ο Κυριος και ο αιώνιος Θεός.

Σοφ. Σειρ. 36,18 Πάν βρώμα φάγεται κοιλία, έστι δε βρώμα βρώματος κάλλιον.

Σοφ. Σειρ. 36,18 Το στομάχι δέχεται κάθε είδους τροφήν υπάρχον όμως τροφαί καλύτεραι από άλλας τροφάς.

Σοφ. Σειρ. 36,19 φάρυγγ γέυεται βρώματα θήρας, ούτως καρδια συνετή λόγους ψευδείς.

Σοφ. Σειρ. 36,19 Όπως ο λάρυγγ, όταν γεύεται φαγητά αγρίων ζώων του κυνηγίου, τα διακρίνει, έτσι και η σοφή διάνοια διακρίνει τους ψευδείς λόγους.

Σοφ. Σειρ. 36,20 καρδια στρεβλή δώσει λύπην, και άνθρωπος πολύπειρος ανταποδώσει αυτώ.

Σοφ. Σειρ. 36,20 Διστραμμένη καρδια προξενεί λύπας· ο έμπειρος όμως και συνετός άνθρωπος γνωρίζει να ανταποδίδη εις αυτήν και να την πληρώνη όπως της πρέπει.

Σοφ. Σειρ. 36,21 πάντα άρενα επιδέξεται γυνή, έστι δε θυγάτηρ θυγατρός κρείσσων.

Σοφ. Σειρ. 36,21 Η γυναίκα θα δεχθή ως άνδρα της εκείνον, που θα της επιβάλλουν. Υπάρχει όμως διαφορά μεταξύ μιας γυναικός και άλλης.

Σοφ. Σειρ. 36,22 κάλλος γυναικός ιλαρύνει πρόσωπον και υπέρ πάσαν επιθυμίαν ανθρώπου υπεράγει

Σοφ. Σειρ. 36,22 Το κάλλος της γυναικός κάνει ιλαρόν το πρόσωπον· η δε επιθυμία του ανδρός προς απόκτησίν της είναι ισχυροτέρα από κάθε άλλην.

Σοφ. Σειρ. 36,23 εί έστιν επί γλώσσης αυτής έλεος και πραΰτης, ουκ έστιν ο ανήρ αυτής καθ υιούς ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 36,23 Εάν εις την γλώσσαν της αυτή έχη πραότητα και επιείκειαν, ο σύζυγός της θα είναι ο ευτυχέστερος μεταξύ των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 36,24 ο κτώμενος γυναίκα ενάρχεται κτήσεως, βοηθόν κατ αυτόν και στόλον αναπαύσεως.

Σοφ. Σειρ. 36,24 Εκείνος που αποκτά καλήν γυναίκα, κάμνει αρχήν της ευτυχίας του· αποκτά βοηθόν και στόλον αναπαύσεώς του.

Σοφ. Σειρ. 36,25 ου ουκ έστι φραγγμός, διαρπαγήσεται κτήμα, και ου ουκ έστι γυνή, στενάξει πλανώμενος.

Σοφ. Σειρ. 36,25 Κτήμα, το οποίον δεν έχει ολόγυρά του φράκτην, υπόκειται εις διαρπαγήν· και στον οίκον εκείνον, που δεν υπάρχει σύζυγος, ο ανήρ στενάζει και περιπλανάται ματαίως.

Σοφ. Σειρ. 36,26 τις γάρ πιστεύει ευζώνω ληστή σφαλλομένω εκ πόλεως εις πόλιν;

Σοφ. Σειρ. 36,26 Ποίος θα δώση εμπιστοσύνην εις ευκίνητον ληστήν, που περιπλανάται από την μίαν πόλιν εις την άλλην;

Σοφ. Σειρ. 36,27 ούτως ανθρώπω μη έχοντι νοσιάν και καταλύοντι ου εάν οψίση.

Σοφ. Σειρ. 36,27 Έτσι και κανείς δεν θα δώση εμπιστοσύνην εις άνθρωπον άγαμον, ο οποίος στερείται οικογενειακής φωλεάς και καταλύει, όπου θα τον εύρη η νύκτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37

Σοφ. Σειρ. 37,1 Πάς φίλος ερεί· επιλίασα αυτώ καγώ, αλλ έστι φίλος ονόματι μόνον φίλος.

Σοφ. Σειρ. 37,1 Καθένας, που υποκρίνεται τον φίλον, ημπορεί να λέγη εις άλλον· "και εγώ είμαι φίλος με εκείνον". Υπάρχουν φίλοι κατ' όνομα μόνον.

Σοφ. Σειρ. 37,2 ουχί λύπη ένι έως θανάτου εταίρος και φίλος τρεπόμενος εις έχθραν;

Σοφ. Σειρ. 37,2 Μέχρι θανάτου δεν φθάνει η λύπη, όταν ενας σύντροφος η ένας φίλος μεταβληθή εις εχθρόν;

Σοφ. Σειρ. 37,3 ώ πονηρόν ενθύμημα, πόθεν ενεκυλίσθης καλύψαι την ξηράν εν δολιότητι;

Σοφ. Σειρ. 37,3 Ω σκέψις πονηρά! Από που εβγήκες και εκύλισες, δια να σκεπάσης την γην με την απατηλήν φιλίαν;

Σοφ. Σειρ. 37,4 εταίρος φίλου εν ευφροσύνη ηδεται και εν καιρώ θλίψεως έσται απέναντι

Σοφ. Σειρ. 37,4 Ψευδής φίλος συμμετέχει και απολαμβάνει την χαράν και τα αγαθά του φίλου του. Εις καιρόν όμως θλίψεως θα σταθή μακράν.

Σοφ. Σειρ. 37,5 εταίρος φίλω συμπονεί χάριν γαστρος, έναντι πολέμου λήψεται ασπίδα.

Σοφ. Σειρ. 37,5 Ο ψευδής φίλος συμπάσχει με τον φίλον του, όταν έχη από αυτόν συμφέρον. Εις περίστασιν όμως πολέμου παίρνει την ασπίδα εκείνου, δια να υπερασπισθή μόνον τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 37,6 μη επιλάθη φίλου εν τή ψυχή σου, και μη αμνημονήσης αυτού εν τοίς χρήμασί σου.

Σοφ. Σειρ. 37,6 Μη βγάξης από την καρδιάν σου τον φίλον σου και μη τον λησμονήσης, όταν αποκτήσης χρήματα.

Σοφ. Σειρ. 37,7 Πάς σύμβουλος εξαιρεί βουλήν, αλλ έστι συμβουλευών εις εαυτόν.

Σοφ. Σειρ. 37,7 Καθε σύμβουλος προσφέρει με προθυμίαν συμβουλάς· υπάρχουν όμως και μερικοί, που συμβουλεύουν τους άλλους, δια να εξυπηρετήσουν τον εαυτόν των.

Σοφ. Σειρ. 37,8 από συμβούλου φύλαξον την ψυχήν σου και γνώθι πρότερον τις αυτού χρεία -και γάρ αυτός εαυτώ βουλευσεται-, μήποτε βάλη επί σοί κλήρον

Σοφ. Σειρ. 37,8 Φυλάξου από τον καθένα, που παρουσιάζεται ως σύμβουλος· μάθε προηγουμένως, αν και ποίον συμφέρον έχει αυτός από την συμβουλήν, που θα σου δώση. -Διότι υπάρχουν και σύμβουλοι, που δίδουν συμβουλάς προς το συμφέρον των. -Πρόσεξε, μήπως ένας τέτοιος σύμβουλος σε παίξη ως τυχηρόν του παιχνίδι.

Σοφ. Σειρ. 37,9 και είπη σοι καλή η οδός σου, και στήσεται εξ εναντίας ιδείν το συμβησόμενόν σοι.

Σοφ. Σειρ. 37,9 Πιθανόν να σου είπη· "καλός είναι ο δρόμος σου". Και αυτός θα σταθή από μακρυνά, να ιδή τι θα σου συμβή.

Σοφ. Σειρ. 37,10 μη βουλεύου μετά τού υποβλεπομένου σε και από των ζηλούντων σε κρύψον βουλήν.

Σοφ. Σειρ. 37,10 Μη ζητής συμβουλήν από άνθρωπον, ο οποίος σε υποβλέπει και σε επιβουλεύεται. Κρύψε δε τας σκέψεις σου από ανθρώπους, που σε βλέπουν με ζήλειαν και φθόνον.

Σοφ. Σειρ. 37,11 μετά γυναικός περι της αντιζήλου αυτής και μετά δειλού περι πολέμου, μετά εμπόρου περι μεταβολίας και μετά αγοράζοντος περι πράσεως, μετά βασκάνου περι ευχαριστίας και μετά ανελεήμονος περι χρηστοηθείας, μετά οκνηρού περι παντός έργου και μετά μισθίου εφεστίου περι συντελείας, οικέτη αργώ περι πολλής εργασίας, μη έπεχε επί τούτοις περι πάσης συμβουλίας·

Σοφ. Σειρ. 37,11 Μη ζητής συμβουλήν από την γυναίκα σου δια την αντίζήλόν της, από τον δειλόν δια τον πόλεμον, από τον έμπορον περι του εμπορίου, από τον αγοράζοντα περι της πωλήσεως, από τον φθονερόν περι ευγνωμοσύνης, από τον σκληροκάρδιον περι αγαθοεργίας, από τον ράθυμον και οκνηρόν περι παντός έργου, από τον μισθωτόν του σπιτιού σου περι του πέρατος της εργασίας, από τον αργόν υπηρέτην περι πολλής εργασίας. Μη στηρίζεσαι εις καμμίαν συμβουλήν αυτών των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 37,12 αλλ ή μετά ανδρός ευσεβούς ενδελέχιζε, ον αν επιγνώς συντηρούντα εντολάς, ός εν τή ψυχή αυτού κατά την ψυχήν σου, και εάν πταιήσει, συναλγήσει σοι.

Σοφ. Σειρ. 37,12 Αλλά μένε πλησίον και να συνομιλής πάντοτε με ευσεβή άνθρωπον, με αυτόν που γνωρίζεις καλά, ότι προσπαθεί να τηρή τας θείας εντολάς, που έχει την ψυχήν του ομοίαν με την ιδικήν σου και ο οποίος, εάν περιπέσης εις θλίψιν, θα σε σαμπονέση.

Σοφ. Σειρ. 37,13 και βουλήν καρδιάς στήσον, ου γάρ έστι σοι πιστότερος αυτής·

Σοφ. Σειρ. 37,13 Επειτα ζήτησε και άκουσε και πράξε την διάθεσιν και την συμβουλήν της καρδιάς σου, διότι δεν υπάρχει δια σε περισσότερον αξιόπιστος συμπαραστάτης από αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 37,14 ψυχή γάρ ανδρός απαγγέλλειν ενίστε είωθεν ή επτά σκοποί επί μετεώρου καθήμενοι επί σκοπής.

Σοφ. Σειρ. 37,14 Διότι συμβαίνει πολλές φορές η ψυχή ενός ανθρώπου να βλέπη και να εξαγγέλλη ακριβέστερα και ορθότερα από πολλούς παρατηρητάς, οι οποίοι είναι τοποθετημένοι εις υψηλήν σκοπιάν.

Σοφ. Σειρ. 37,15 και επί πάσι τούτοις δέηθητι Υψίστου, ίνα ευθύνη εν αληθεία την οδόν σου. -

Σοφ. Σειρ. 37,15 Και επί πάσι τούτοις, παρακάλεσε θερμώς τον Υψίστον, να κατευδώνη την ζωήν σου εν αληθεία.

Σοφ. Σειρ. 37,16 Αρχή παντός έργου λόγος, και πρό πάσης πράξεως βουλή.

Σοφ. Σειρ. 37,16 Αρχή εις κάθε έργον πρέπει να είναι η αιτία, δια την οποίαν γίνεται. Προ δε πάσης πράξεως πρέπει να προηγήται η συνετή σκέψις.

Σοφ. Σειρ. 37,17 ίχνος αλλοιώσεως καρδιάς τέσσαρα μέρη ανατέλλει,

Σοφ. Σειρ. 37,17 Αιτία και ρίζα των σκέψεων είναι η καρδιά, προ της οποίας παρουσιάζονται τέσσαρα πράγματα·

Σοφ. Σειρ. 37,18 αγαθόν και κακόν, ζωή και θάνατος, και η κυριεύουσα ενδελεχώς αυτών γλώσσά εστιν.

Σοφ. Σειρ. 37,18 Το αγαθόν και το κακόν, ζωή και ο θάνατος. Εκείνο δε που κυριαρχεί πάντοτε, επάνω εις αυτά και εκφράζει αυτά, είναι η γλώσσα.

Σοφ. Σειρ. 37,19 έστιν ανήρ πανούργος πολλών παιδευτής, και τή ίδια ψυχή άχρηστος εστιν.

Σοφ. Σειρ. 37,19 Υπάρχουν άνθρωποι έξυπνοι και επιτήδειοι, οι οποίοι παρουσιάζονται ως διδάσκαλοι των άλλων. Είναι όμως άχρηστοι δια τον εαυτόν των.

Σοφ. Σειρ. 37,20 έστι σοφιζόμενος εν λόγους μισητός, ούτος πάσης τροφής καθυστερήσει·

Σοφ. Σειρ. 37,20 Υπάρχουν άνθρωποι, που παριστάνουν τον σοφόν με τα λόγια, και αυτοί είναι μισητοί. Κατι τέτοιοι φλύαροι και αργόσχολοι θα μείνουν χωρίς φαγητόν·

Σοφ. Σειρ. 37,21 ου γάρ εδόθη αυτώ παρά Κυρίου χάρις, ότι πάσης σοφίας εστερήθη.

Σοφ. Σειρ. 37,21 διότι εις αυτούς τους αυτοπαρουσιαζομένους ως σοφούς δεν έχει δοθή χάρις παρά Κυρίου, και έχουν αυτοί στερηθή από κάθε σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 37,22 έστι σοφός τή ίδια ψυχή, και οι καρποί της συνέσεως αυτού επί στόματος πιστοί.

Σοφ. Σειρ. 37,22 Υπάρχουν σοφοί δια τον εαυτόν των μόνον και οι καρποί της σοφίας των είναι αξιόπιστοι, όταν λέγωνται από αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 37,23 ανήρ σοφός τον εαυτού λαόν παιδεύσει, και οι καρποί της συνέσεως αυτού πιστοί.

Σοφ. Σειρ. 37,23 Ο αληθινά σοφός άνθρωπος θα παιδαγωγήση και θα μορφώση τον λαόν του, οι δε καρποί της σοφίας του θα είναι βέβαιοι και αξιόπιστοι.

Σοφ. Σειρ. 37,24 ανήρ σοφός πλησθήσεται ευλογίας, και μακαριούσιν αυτόν πάντες οι ορώντες.

Σοφ. Σειρ. 37,24 Ο πραγματικά σοφός θα γεμίση από τας ευλογίας του Θεού και θα τον καλοτυχίζουν όλοι οι άνθρωποι, οι

οποίοι θα τον βλέπουν.

Σοφ. Σειρ. 37,25 Ζωή ανδρός εν αριθμώ ημερών, και αι ημέραι τού Ισραήλ αναρίθμητοι.

Σοφ. Σειρ. 37,25 Η ζωή του κάθε ανθρώπου εκτείνεται εις περιωρισμένον αριθμόν ημερών. Ενώ αι ημέραι της ζωής του Ισραήλ είναι αναρίθμητοι.

Σοφ. Σειρ. 37,26 ο σοφός εν τώ λαώ αυτού κληρονομήσει πίστιν, και το όνομα αυτού ζήσεται εις τον αιώνα.

Σοφ. Σειρ. 37,26 Ο αληθινά σοφός θα αποκτήση εμπιστοσύνην εν μέσω του λαού του και το όνομά του θα μνημονεύεται στους αιώνας.

Σοφ. Σειρ. 37,27 Τέκνον, εν τή ζωή σου πείρασον την ψυχήν σου και ιδέ τι πονηρόν αυτή, και μη δώσ αυτή·

Σοφ. Σειρ. 37,27 Παιδί μου, εις την πορείαν της ζωής σου ιδέ ποία είναι εκείνα, τα οποία βλάπτουν την υγείαν σου, και μη τα δίδης στον εαυτόν σου.

Σοφ. Σειρ. 37,28 ου γάρ πάντα πάσι συμφέρει, και ου πάσα ψυχή εν παντί ευδοκεί.

Σοφ. Σειρ. 37,28 Διότι δεν είναι όλα τα φαγητά δι' όλους τους ανθρώπους και δι' όλας τας περιστάσεις, ούτε και όλοι οι άνθρωποι ευχαριστούνται εις όλα.

Σοφ. Σειρ. 37,29 μη απληστεύου εν πάση τρυφή και μη εκχυθής επί εδεσμάτων·

Σοφ. Σειρ. 37,29 Μη είσαι λαίμαργος και αχόρταστος εις τα πλούσια τοαπέζια· και μη ορμήσης με βουλιμίαν εις όλα τα φαγητά.

Σοφ. Σειρ. 37,30 εν πολλοίς γάρ βρώμασιν έσται πόνος, και η απληστία εγγιεί έως χολέρας.

Σοφ. Σειρ. 37,30 Τα πολλά φαγητά φέρουν βάρος και ταλαιπωρίαν στον στόμαχον. Η δε λαίμαργία φθάνει μέχρι πόνων κοιτίας.

Σοφ. Σειρ. 37,31 δι απληστίαν πολλοί ετελεύτησαν, ο δε προσέχων προσθήσει ζωήν.

Σοφ. Σειρ. 37,31 Εξ αιτίας της απληστίας και λαίμαργίας των πολλοί απέθαναν. Εκείνος όμως ο οποίος προσέχει και συγκρατείται, θα παρατείνει την ζωήν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38

Σοφ. Σειρ. 38,1 Τιμα ιατρόν προς τας χρείας αυτού τιμαίς αυτού, και γάρ αυτόν έκτισε Κύριος·

Σοφ. Σειρ. 38,1 Τιμα τον ιατρόν, όπως του αρμόζει, έχων άλλωστε υπ' όψιν σου τας υπηρεσίας του εις τας ανάγκας σου, διότι ο Κυριος έκαμεν αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 38,2 παρά γάρ Υψίστου εστιν ίασις, και παρά βασιλέως λήφεται δόμα.

Σοφ. Σειρ. 38,2 Από τον Υψιστον Θεόν προέρχεται η θεραπεία, που δίδει ο ιατρός, ο οποίος και από τους βασιλείς ακόμη θα λάβη δώρα δια την ιατρικήν του επιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 38,3 επιστήμη αυτού ανυψώσει κεφαλήν αυτού, και έναντι μεγιστάνων θαυμασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 38,3 Η ιατρική επιστήμη θα αναδείξη τον ιατρόν· και ενώπιον επισήμων ανθρώπων θα αποκτήση δόξαν.

Σοφ. Σειρ. 38,4 Κύριος έκτισεν εκ γής φάρμακα, και ανήρ φρόνιμος ου προσοχθειεί αυτοίς.

Σοφ. Σειρ. 38,4 Ο Κυριος ώρισεν να φυτρώνουν φαρμακευτικά βότανα από την γην, ο δε φρόνιμος άνθρωπος δεν τα αποστρέφεται.

Σοφ. Σειρ. 38,5 ουκ από ξύλου εγλυκάνθη ύδωρ εις το γνωσθήναι την ισχύν αυτού·

Σοφ. Σειρ. 38,5 Τα πικρά ύδατα της Μερράς δεν εγλυκάνθησαν δια του Μωϋσέως με ένα ξύλον, δια να φανή έτσι η δύναμις και αυτού του ξύλου·

Σοφ. Σειρ. 38,6 και αυτός έδωκεν ανθρώποις επιστήμην ενδοξάζεσθαι εν τοίς θαυμασίοις αυτού·

Σοφ. Σειρ. 38,6 Ο ίδιος ο Θεός έδωκεν στους ανθρώπους την ιατρικήν επιστήμην, ώστε να δοξάζεται με τα θαυμαστά αυτού έργα.

Σοφ. Σειρ. 38,7 εν αυτοίς εθεράπευσε και ήρε τον πόνον αυτού,

Σοφ. Σειρ. 38,7 Δια των ιατρόν και των φαρμάκων θεραπεύει ο Θεός και αφαιρεί τας ενοχλήστου ασθενούς.

Σοφ. Σειρ. 38,8 μυρεψός εν τούτοις ποιήσει μείγμα, και ου μη συντελέσει έργα αυτού, και ειρήνη παρ αυτού εστιν επί προσώπου της γής. -

Σοφ. Σειρ. 38,8 Ο φαρμακοποιός δια των διαφόρων βοτάνων κατασκευάζει φαρμακευτικήν σύνθεσιν και είναι ατελείωτα τα φαρμακευτικά του παρασκευάσματα, ώστε να έρχεται η θεραπεία και η γαλήνη από το φάρμακόν του εις όλους τους ασθενείς της οικουμένης.

Σοφ. Σειρ. 38,9 Τέκνον, εν αρωστήματι σου μη παράβλεπε, αλλ εύξαι Κυρίω, και αυτός ίάσεται σε.

Σοφ. Σειρ. 38,9 Τέκνον μου, όταν αρρωστήσης μη αδιαφορήσης δια τον ιατρόν και τα φάρμακα. Συγχρόνως όμως παρακάλεσε και τον Κυριον· και αυτός θα σε θεραπεύση.

Σοφ. Σειρ. 38,10 απόστησον πλημμέλειαν και εύθυνον χείρας, και από πάσης αμαρτίας καθάρισον καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 38,10 Απαρνήσου και απομάκρυνε από σε κάθε αμαρτίαν· έχε καθαρά τα χέρια σου ενώπιον του Θεού και καθάρισε την καρδίαν σου από κάθε αμαρτίαν.

Σοφ. Σειρ. 38,11 δός ευωδιαν και μνημόσυνον σεμιδάλεως και λίπανον προσφοράν ως μη υπάρχων.

Σοφ. Σειρ. 38,11 Πρόσφερε ευώδες θυμίαμα, και αναμνηστικήν παρὰ τώΘθεώ δια σε αναίμακτον θυσίαν σημιγδαλιού. Πρόσφερε δε πλουσίας τας προσφοράς σου ως εάν δεν πρόκειται να υπάρξης πλέον εις την γην.

Σοφ. Σειρ. 38,12 και ιατρώ δός τόπον, και γάρ αυτόν έκτισε Κύριος, και μη αποστήτω σου, και γάρ αυτού χρεία.

Σοφ. Σειρ. 38,12 Να προσφύγης δε κατόπιν και στον ιατρόν, διότι ο Θεός τον εδημιούργησε και τον ανέδειξε. Μη τον απομακρύνης από κοντά σου, διότι έχεις την ανάγκην του.

Σοφ. Σειρ. 38,13 έστι καιρός ότε και εν χερσίν αυτών ευοδία·

Σοφ. Σειρ. 38,13 Πολλές φορές η θεραπεία της ασθενείας και η κατευόδωσις της υγείας είναι εις τα χέρια των ιατρόν,

Σοφ. Σειρ. 38,14 και γάρ αυτοί Κυρίου δεηθήσονται, ίνα ευοδώση αυτοίς ανάπαυσιν και ίασιν χάριν εμβιώσεως.

Σοφ. Σειρ. 38,14 διότι και αυτοί με την σειράν των προσεύχονται προς τον Κυριον, να κατευοδώση τας προσπάθειάς των και να επιτύχουν ελάφρυνσιν και θεραπείαν της νόσου δια την συνέχειαν της ζωής.

Σοφ. Σειρ. 38,15 ο αμαρτάνων έναντι τού ποιήσαντος αυτόν εμπέσοι εις χείρας ιατρού.

Σοφ. Σειρ. 38,15 Μαθε δε και τούτο, ότι εκείνος ο οποίος αμαρτάνει ενώπιον του Δημιουργού του, θα ασθενήση και θα

περιέληθη εις τα χέρια του ιατρού.

Σοφ. Σειρ. 38,16 Τέκνον, επί νεκρού κατάγαγε δάκρυα και ως δεινά πάσχων έναρξαι θρήνου, κατά δε την κρίσιν αυτού περιστείλον το σώμα αυτού και μη υπερίδης την ταφήν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 38,16 Παιδί μου, χύσε δάκρυα δια τον νεκρόν άνθρωπόν σου· και, ως εάν συ ο ίδιος πάσχης μεγάλα δεινά, άρχισε να τον θρηνής. Συμφωνα δε με την κρατούσαν συνήθειαν σαβάνωσε το σώμα του και μη αδιαφορήσης δια τον ενταφιασμόν του.

Σοφ. Σειρ. 38,17 πίκρανον κλαυθμόν και θέρμανον κοπετόν και ποίησον το πένθος κατά την αξίαν αυτού ημέραν μίαν και δύο χάριν διαβολής και παρακλήθητι λύτης ένεκα·

Σοφ. Σειρ. 38,17 Κλάψε τον πικρά, θρήνησέ τον με κοπετούς, κράτησε πένθος ανάλογα με την συγγένειαν, που έχεις προς αυτόν, και με την αξίαν του, μίαν τουλάχιστον και δύο ημέρας, ώστε να μη σε κατηγορήσουν οι άλλοι ως αναίσθητον. Επειτα δε παρηγορήσου και θέσε τέτραμ εις την λύπην σου.

Σοφ. Σειρ. 38,18 από λύπης γάρ εκβαίνει θάνατος, και λύπη καρδιάς κάμψει ισχύν.

Σοφ. Σειρ. 38,18 Τερμάτισε δε την λύπην σου, διότι μερικές φορές από την πολλήν λύπην προέρχεται και θάνατος, η δε λύπη της καρδιάς κλονίζει και κάμπτει την ισχύν του ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 38,19 εν επαγωγή παραβαίνει και λύπη, και βίος πτωχού κατά καρδιάς.

Σοφ. Σειρ. 38,19 Εις τας θλιβεράς περιστάσεις της ζωής έρχεται πάντοτε και η λύπη. Ο δε ταλαιπωρημένος βίος του πτωχού είναι συνεχής θλίψις καρδιάς.

Σοφ. Σειρ. 38,20 μη δώσ εις λύπην την καρδιαν σου, απόστησον αυτήν μνησθείς τα έσχατα·

Σοφ. Σειρ. 38,20 Μη αφήσης όμως να κατακυριεύση την καρδιαν σου η λύπη, διώξε αυτήν από κοντά σου έχων υπ' όψιν σου, ότι και συ θα αποθάνης.

Σοφ. Σειρ. 38,21 μη επιλάθη, ου γάρ εστιν επάνοδος, και τούτον ουκ ωφελήσεις και σεαυτόν κακώσεις.

Σοφ. Σειρ. 38,21 Μη λησμονής ότι δεν υπάρχει επιστροφή από τον άδην. Οσον δε και αν κλαύσης, τον νεκρόν αυτόν μεν δεν θα τον ωφελήση τον δε εαυτόν σου θα βλάβης.

Σοφ. Σειρ. 38,22 μνήσθητι το κρίμα αυτού, ότι ούτω και το σόν· εμοί εχθές και σοί σήμερον.

Σοφ. Σειρ. 38,22 Ενθυμήσου ότι όπως ήλθεν εις αυτόν το κρίμα και η ώρα του θανάτου, έτσι θα συμβή και με σε. Εκείνος σου λέγει· "Εις εμέ χθες ήλβεν ο θάνατος και εις σε θα έλθη σήμερον".

Σοφ. Σειρ. 38,23 εν αναπαύσει νεκρού κατάπαυσον το μνημόσυνον αυτού και παρακλήθητι εν αυτώ εν εξόδω πνεύματος αυτού.

Σοφ. Σειρ. 38,23 Όταν ο νεκρός αναπαυθή, παύσε και συ την λυπηράν ανάμνησίν του και παρηγορήσου δι' αυτόν, επειδή η ψυχή του έχει φύγει.

Σοφ. Σειρ. 38,24 Σοφία γραμματέως εν ευκαιρία σχολής, και ο ελασσούμενος πράξει αυτού σοφισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 38,24 Η σοφία του γραμματισμένου ανθρώπου αποκτάται εις ώραν ηρεμίας. Και εκείνος ο οποίος περιορίζεται εις ολίγα, έργα, ημπορεί να γίνη σοφός.

Σοφ. Σειρ. 38,25 τι σοφισθήσεται ο κρατών αρότρου και καυχώμενος εν δόρατι κέντρου, βόας ελαύνων και αναστρεφόμενος εν έργοις αυτών, και η διήγησις αυτού εν υιοίς ταύρων;

Σοφ. Σειρ. 38,25 Πως είναι δυνατόν να γίνη σοφός αυτός, που όλην την ημέραν κρατεί το αλέτρι και καυχάται, ότι χειρίζεται καλά την βουκέντραν, όπως ο πολεμιστής το δόρυ του, δια να οδηγη έτσι καλά τα βόδια του; Πως είναι δυνατόν να γίνη σοφός αυτός, που διαρκώς ασχολείται με τέτοια έργα και του οποίου σκέψις και φροντίδα και ομιλία είναι τα μωσχάρια;

Σοφ. Σειρ. 38,26 καρδιαν αυτού δώσει εκδούναι αύλακας, και η αγρυπνία αυτού εις χορτάσματα δαμάλεων.

Σοφ. Σειρ. 38,26 Αυτός θα δώση όλην του την καρδιά και την προσοχήν, στο να ανοίγη αυλάκια και θα αγρυπνή, δια να διδη τροφάς εις τα δαμάλιά του.

Σοφ. Σειρ. 38,27 ούτως πάς τέκτων και αρχιτέκτων, όστις νύκτωρ ως ημέρας διάγει· οι γλύφοντες γλύμματα σφραγίδων, και η υπομονή αυτού αλλοιώσαι ποικιλίαν· καρδιαν αυτού δώσει εις το ομοιώσαι ζωγραφίαν, και η αγρυπνία αυτού τελέσαι έργον.

Σοφ. Σειρ. 38,27 Το ίδιο και κάθε ξυλουργός και αρχιμάστορας, οι οποίοι εργάζονται νύκτα και ημέραν. Επίσης το ίδιο συμβαίνει και με τους σκαλιστάς των σφραγίδων, οι οποίοι με επιμέλειαν και επιμονήν προσπαθούν να επινοήσουν διαφόρους μορφάς σφραγίδων. Εχουν δώσει όλην των την καρδιάν, στο να αναπαραστήσουν διαφόρους μορφάς, και αγρυπνούν, δια να τελειώσουν όσον το δυνατόν καλύτερον το έργον των.

Σοφ. Σειρ. 38,28 ούτως χαλκεύς καθήμενος εγγύς άκμονος και καταμανθάνων έργα σιδήρου· αμίς πυρός πήξει σάρκας αυτού, και εν θέρμη καμίνου διαμαχήσεται φωνή σφύρης καινιεί το ούς αυτού, και κατέναντι ομοιώματος σκεύους οι οφθαλμοί αυτού· καρδιαν αυτού δώσει εις συντέλειαν έργων, και η αγρυπνία αυτού κοσμήσαι επί συντελείας.

Σοφ. Σειρ. 38,28 Το ίδιο συμβαίνει και με τον σιδηρουργόν ο οποίος κάθεται κοντά στο αμόνι και παρατηρεί και κατεργάζεται τον σίδηρον. Η λάβρα της φωτιάς συρικνώνει τας σάρκας του, και αυτός καθημερινώς μάχεται εναντίον της θερμότητος της καμίνου. Τα κτυπήματα της σφύρας τον ξεκουφαίνουν και τα μάτια του είναι συνεχώς προσηλωμένα στο σκεύος, το οποίον κατεργάζεται. Διδει όλην του την καρδιά και την προσοχήν εις την τελειοποίησιν των έργων του και αγρυπνος είναι η προσοχή και η προσπάθειά του, πως να διακοσμήση αυτό επί το λαμπρότερον.

Σοφ. Σειρ. 38,29 ούτως κεραμεύς καθήμενος εν έργω αυτού και συστρέφων εν ποσίν αυτού τροχόν, ός εν μερίμνη κείται διά παντός επί το έργον αυτού, και εναγίθμιος πάσα η εργασία αυτού.

Σοφ. Σειρ. 38,29 Το ίδιο και ο κεραμοποιός, ο οποίος κάθεται κοντά στο έργον του, στρέφει με τα πόδια του τον τροχόν, διδει συνεχώς όλην του την προσοχήν και την φροντίδα στο έργον του και με υπολογισμόν προχωρεί στον ακριβή αριθμόν των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 38,30 εν βραχίονι αυτού τυπώσει πηλόν και πρό ποδών κάμψει ισχύν αυτού· καρδιαν επιδώσει συντελέσαι το χρίσμα, και η αγρυπνία αυτού καθαρίσαι κάμινον. -

Σοφ. Σειρ. 38,30 Αφού δε με τα πόδια του θα ζυμώση και θα απαλύνη τον πηλόν, με τα χέρια του σχηματίζει τον πηλόν εις δοχεία. Διδει όλην του την προσοχήν στο να επιτύχη και προσαρμοδή το καλύτερον βερνίκωμα, και με επιμέλειαν κατόπιν θα καθαρίση την κάμινον.

Σοφ. Σειρ. 38,31 Πάντες οὔτοι εἰς χεῖρας αὐτῶν ἐνεπίστευσαν, καὶ ἕκαστος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ σοφίζεται.

Σοφ. Σειρ. 38,31 Ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀφιέρωσιν τῶν εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ τῶν χειρῶν τῶν. Καὶ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτῶν γίνεται σοφός καὶ ἐπιτήδειος στὸ ἰδικόν του ἔργον.

Σοφ. Σειρ. 38,32 ἀνευ αὐτῶν οὐκ οἰκισθήσεται πόλις, καὶ οὐ παροικήσουσιν οὐδὲ περιπατήσουσιν,

Σοφ. Σειρ. 38,32 Χρήσιμα τὰ ἔργα τῶν, διότι χωρὶς αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατόν οὔτε νὰ οικοδομηθῇ οὔτε νὰ κατοικηθῇ πόλις, οὔτε δὲ καὶ νὰ ταξιδεύσουσιν οἱ ταξιδιώται.

Σοφ. Σειρ. 38,33 ἀλλ' εἰς βουλήν λαοῦ οὐ ζητηθήσονται καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ υπεραλούνται· ἐπὶ δίφρον δικαστοῦ οὐ καθιούνται καὶ διαθήκην κριματος οὐ διανοηθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐκφάνωσι δικαιοσύνην καὶ κρίμα, καὶ ἐν παραβολαῖς οὐχ εὐρεθήσονται,

Σοφ. Σειρ. 38,33 Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀναζητηθοῦν αὐτοὶ, διὰ νὰ ἐκφράσουσιν γνώμην εἰς τὰς συσκέψεις τῶν λαῶν, οὔτε καὶ εἰς τὰς συγκεντρώσεις ἀνθρώπων θὰ διακρίνωνται. Δὲν θὰ καθίσουν εἰς δικαστικὴν ἔδραν, δὲν θὰ σκεφθοῦν, διὰ νὰ διατυπώσουσιν νόμους, δὲν θὰ ἀποφανθοῦν σχετικῶς μετὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ δίκαιον καὶ δὲν θὰ εὐρεθοῦν μετὰξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λέγουσιν σοφὰ διδάγματα.

Σοφ. Σειρ. 38,34 ἀλλὰ κτίσμα αἰῶνος στηρίσουσι, καὶ ἡ δέησις αὐτῶν ἐν ἐργασίᾳ τέχνης.

Σοφ. Σειρ. 38,34 Ἀλλὰ μετὰ τὰς χειρωνακτικὰς τῶν ἐργασίας στηρίζουν τὰ κτίσματα διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ ὅλην ἡ προσοχὴ τῶν καὶ ἡ ἐπιμέλεια ἔχει δοθῆ εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός τῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39

Σοφ. Σειρ. 39,1 Πλήν τοῦ ἐπιδόντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ διανοουμένου ἐν νόμῳ Ὑψίστου, σοφίαν πάντων ἀρχαίων ἐκζητήσει καὶ ἐν προφητείᾳ ἀσχοληθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,1 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ἐπιμελεῖται τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος, μελετᾷ τὸν νόμον τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ἀναζητεῖ καὶ ἐρευνᾷ τὴν σοφίαν ὅλων τῶν ἀρχαίων καὶ ἀσχολεῖται μετὰ τὰς προφητείας.

Σοφ. Σειρ. 39,2 διηγῆσις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει καὶ ἐν στροφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,2 Μανθάνει καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν διάνοιάν του τὰς διηγῆσεις τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν. Εἰσδύει εἰς τὰς στροφὰς καὶ τὸ κρυμμένον νόημα τῶν γνωμικῶν.

Σοφ. Σειρ. 39,3 ἀπόκρυφα παροιμιῶν ἐκζητήσει καὶ ἐν ἀνίγμισι παραβολῶν ἀναστραφήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,3 Ἀναζητεῖ τὰ κρυμμένα νοήματα τῶν παροιμιῶν, μελετᾷ μετὰ προσοχῆς τὰ ἀνιγματοῦδη ἀποφθέγματα.

Σοφ. Σειρ. 39,4 ἀνὰ μέσον μεγιστάνων ὑπηρετήσει καὶ ἐναντὶ ἡγουμένου οφθήσεται· ἐν γῆ ἀλλοτρίων ἐθνῶν διελεύσεται, ἀγαθὰ γὰρ καὶ κακὰ ἐν ἀνθρώποις ἐπέειρασε.

Σοφ. Σειρ. 39,4 Αὐτὸς ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν ἐν μέσω ἐπισήμων ἀνδρῶν· ἐνώπιον δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἐμφανίζεται. Ἐπισκέπτεται χώρας ξένων λαῶν, διότι θέλει καὶ προσπαθεῖ νὰ μάθῃ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῶν ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 39,5 τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπιδώσει ὀρθοῦσαι πρὸς Κύριον τὸν ποιήσαντα αὐτόν καὶ ἐναντὶ Ὑψίστου δεηθήσεται καὶ ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν προσευχῇ καὶ περὶ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ δεηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,5 Ἀπὸ προῤῃς ἀνυψώνει μετὰ εὐλαβίαν τὴν καρδίαν του στὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδημιούργησε καὶ δέεται ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου. Ἀνοίγει τὸ στόμα του εἰς προσευχὴν πρὸς τὸν Κύριον καὶ παρακαλεῖ αὐτόν, νὰ του συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας,

Σοφ. Σειρ. 39,6 εἴν Κύριος ὁ μέγας θελήσει, πνεύματι συνέσεως ἐμπλησθήσεται· αὐτὸς ἀνομβρήσει ῥήματα σοφίας αὐτοῦ, καὶ ἐν προσευχῇ ἐξομολογήσεται Κυρίῳ.

Σοφ. Σειρ. 39,6 εἴν δὲ ὁ παντοδύναμος Κύριος θελήσει, θὰ γεμίσει αὐτὸς ἀπὸ πνεύμα συνέσεως. Αὐτὸς, ὡσάν εὐεργετικὴν βροχὴν, θὰ χύνη τοὺς σοφοὺς λόγους του καὶ διὰ τῆς προσευχῆς του θὰ δοξολογή τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 39,7 αὐτὸς κατευθύνει βουλήν αὐτοῦ καὶ ἐπιστήμην καὶ ἐν τοῖς ἀποκρύφοις αὐτοῦ διανοηθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 39,7 Ὁ Θεὸς θὰ κατευθύνῃ αὐτόν εἰς ὀρθὰς ἀποφάσεις καὶ εἰς τὴν σοφίαν· θὰ τὸν υποβοηθήσῃ δὲ, ὥστε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ κατανοῇ τὰ ἀπόκρυφα θεῖα νοήματα.

Σοφ. Σειρ. 39,8 αὐτὸς ἐκφανεῖ παιδείαν διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ ἐν νόμῳ διαθήκης Κυρίου καυχῆσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,8 Αὐτὸς δὲ ὁ σοφός θὰ καταστήσῃ φανερά τὰ ἀγαθὰ τῆς μορφώσεώς του· καὶ στὸν νόμον τοῦ Κυρίου θὰ ἔχη τὴν καύχησίν του.

Σοφ. Σειρ. 39,9 αἰνέσουσι τὴν σύνεσιν αὐτοῦ πολλοί, ἕως τοῦ αἰῶνος οὐκ ἐξαλειφθήσεται· οὐκ ἀποστήσεται τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ, καὶ ὄνομα αὐτοῦ ζήσεται εἰς γενεὰς γενεῶν.

Σοφ. Σειρ. 39,9 Πολλοὶ θὰ ἐπαινέσουσιν τὴν σοφίαν του, ἡ ὁποία οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ. Ἡ ἀνάμνησίς του καὶ τὸ ὄνομά του θὰ ζοῦν εἰς τὰς γενεὰς τῶν γενεῶν.

Σοφ. Σειρ. 39,10 τὴν σοφίαν αὐτοῦ διηγῆσονται ἔθνη, καὶ τὸν ἐπαινον αὐτοῦ ἐξαγγελεῖ ἐκκλησία.

Σοφ. Σειρ. 39,10 Τὰ διάφορα ἔθνη θὰ διηγούνται τὴν σοφίαν του καὶ αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀνθρώπων θὰ διαλαλοῦν τὸν ἐπαινόν του.

Σοφ. Σειρ. 39,11 εἴν ἐμμεῖνη, ὄνομα καταλείψει ἡ χίλιος, καὶ εἴν ἀναπαύσεται, ἐμποιήσει αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 39,11 Εἴν ζῆσις ἐπὶ μακρόν, τὸ ὄνομά του θὰ καταστῇ ἐνδοξότερον παρὰ χίλιοι ἄλλοι· καὶ εἴν διὰ τοῦ θανάτου ἀναπαυθῆ, θὰ προσθέσῃ εἰς αὐτὸ δόξαν.

Σοφ. Σειρ. 39,12 Ἐπὶ διανοηθεῖς ἐκδιηγῆσομαι καὶ ὡς διχομηνία ἐπληρώθην.

Σοφ. Σειρ. 39,12 Θέλω ἀκόμη νὰ διηγηθῶ τὰς σκέψεις μου, ἀπὸ τῶν ὁποῖας εἶμαι πλήρης, ὅπως ἡ πανσέληνος.

Σοφ. Σειρ. 39,13 εἰσακούσατέ μου, υἱοὶ ὅσοι, καὶ βλαστήσατε ὡς ῥόδον φυόμενον ἐπὶ ρεύματος υγροῦ

Σοφ. Σειρ. 39,13 Ὑιοὶ εὐσεβεῖς, ἀκούσατέ με. Θὰ βλαστήσετε καὶ θὰ ἀνθίσετε ὡσάν τὴν τριανταφυλλιά, ἡ ὁποία εἶναι φυτευμένη εἰς υγρὰ ἐδάφη.

Σοφ. Σειρ. 39,14 καὶ ὡς λίβανος εὐωδιάσατε ὀσμὴν καὶ ἀνθήσατε ἄνθος ὡς κρίνον, διάδοτε ὀσμὴν καὶ αἰνέσατε ἄσμα. εὐλογήσατε Κύριον ἐπὶ πάσι τοῖς ἔργοις,

Σοφ. Σειρ. 39,14 Θὰ εὐωδιάζετε ὡσάν τὸ λιβάνι, θὰ ἀνθίσετε ὅπως ἀνθίζουν τὰ κρίνα. Διασκορπίσατε τὴν εὐωδίαν τῆς σοφίας σας καὶ ψάλατε ἄσμα. Δοξολογήσατε τὸν Κύριον δι' ὅλα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 39,15 δότε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μεγαλωσύνην καὶ ἐξομολογήσασθε ἐν ἀνέσει αὐτοῦ, ἐν ὠδαῖς χειλέων καὶ ἐν κινύραις καὶ οὕτως ερεῖτε ἐν ἐξομολογήσει·

Σοφ. Σειρ. 39,15 Μεγαλύνατε το όνομά του και διακηρύξατε τον αίνον του με τα άσματα των χειλέων σας και με τας κινύρας. Αυτά θα λέγετε και θα ψάλλετε δοξολογούντες τον Κυριον·

Σοφ. Σειρ. 39,16 Τά έργα Κυρίου πάντα ότι καλά σφόδρα, και πάν πρόσταγμα εν καιρώ αυτού έσται· ουκ έστιν ειπείν· τι τούτο; εις τι τούτο;

Σοφ. Σειρ. 39,16 Όλα τα έργα του Κυρίου είναι εξαιρετως ωραία και όλα τα προστάγματά του θα πραγματοποιούνται στον καιρόν των. Δεν είναι δε δυνατόν να λέγη κανείς, τι είναι αυτό; Προς τι εδημοουργήθη εκείνο;

Σοφ. Σειρ. 39,17 πάντα γάρ εν καιρώ αυτού ζητηθήσεται. εν λόγω αυτού έστη ως θημωνία ύδωρ, και εν ρήματι στόματος αυτού αποδοχεία υδάτων.

Σοφ. Σειρ. 39,17 Διότι κάθε πράγμα θα αναζητήται και θα κατανοήται στον καιρόν του. Δια του λόγου του ανυψώθη και εστάθη ωσάν θημωνιά το νερό, και με τα λόγια του στόματός του έγιναν αι διάφοροι δεξαμεναι των υδάτων.

Σοφ. Σειρ. 39,18 εν προστάγματι αυτού πάσα η ευδοκία, και ουκ έστιν ός ελαττώσει το σωτήριον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 39,18 Δια της προσταγής του πραγματοποιείται κάθε τι, που αυτός επιθυμεί. Και κανείς δεν ημπορεί να ματαιώση την σωτηριάν, την οποίαν αυτός παρέχει.

Σοφ. Σειρ. 39,19 έργα πάσης σαρκός ενώπιον αυτού, και ουκ έστι κρυβήναι από των οφθαλμών αυτού.

Σοφ. Σειρ. 39,19 Όλα τα έργα των ανθρώπων είναι ενώπιόν του, και τίποτε δεν είναι δυνατόν να αποκρυβή από τους οφθαλμούς του.

Σοφ. Σειρ. 39,20 από τού αιώνος εις τον αιώνα επέβλεψε, και ουθέν εστι θαυμάσιον εναντίον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 39,20 Επιβλέπει και παρακολουθεί από του αιώνος και έως του αιώνος και τίποτε δεν είναι καταπληκτικόν και παράδοξον ενώπιόν του.

Σοφ. Σειρ. 39,21 ουκ έστιν ειπείν· τι τούτο; εις τι τούτο; πάντα γάρ εις χρείας αυτών έκτισται.

Σοφ. Σειρ. 39,21 Δι' αυτό και κανείς άνθρωπος δεν πρέπει να διατυπώνη αμφιβολίας και να λέγη· "τι είναι τούτο; Διατί υπάρχει εκείνο;" Διότι τα πάντα έχουν δημιουργηθή προς ένα χρησιμον σκοπόν.

Σοφ. Σειρ. 39,22 η ευλογία αυτού ως ποταμός επεκάλυψε, και ως κατακλυσμός ξηράν εμέθυσεν.

Σοφ. Σειρ. 39,22 Η ευλογία του Κυρίου εξεχείλισεν ωσάν ποταμός και εσκέπασε τα πάντα· και ωσάν κατακλυσμός υδάτων επότισε πλουσίως την γην.

Σοφ. Σειρ. 39,23 ούτως οργήν αυτού έθνη κληρονομήσει, ως μετέστρεψεν ύδατα εις άλμην.

Σοφ. Σειρ. 39,23 Έτσι πάλιν εξαποστέλλει τον δικαιον θυμόν του ως κληρονομίαν εις τα ασεβή έθνη και αυτός μετέβαλε τα πόσιμα ύδατα εις αλμυρά.

Σοφ. Σειρ. 39,24 αι οδοί αυτού τοίς οσίοις ευθείαι, ούτως τοίς ανόμοις προσκόμματα.

Σοφ. Σειρ. 39,24 Το θέλημά του, και ο τρόπος της ενεργείας του είναι δια τους ευσεβείς ανθρώπους ευθέα, δια τους παρανόμους όμως είναι προσκόμματα.

Σοφ. Σειρ. 39,25 αγαθά τοίς αγαθοίς έκτισται απ αρχής, ούτως τοίς αμαρτωλοίς κακά.

Σοφ. Σειρ. 39,25 Τα αγαθά έχουν δημιουργηθή ευθύς εξ αρχής δια τους αγαθούς, έτσι και τα κακά δια τους αμαρτωλούς.

Σοφ. Σειρ. 39,26 αρχή πάσης χρείας εις ζώήν ανθρώπου, ύδωρ, πύρ, και σίδηρος και άλας και σεμίδαλις πυρού και μέλι και γάλα, αίμα σταφυλής και έλαιον και ιμάτιον.

Σοφ. Σειρ. 39,26 Βασικής σημασίας και απαραίτητα δια την ζώήν του ανθρώπου είναι το νερό, η φωτιά, ο σίδηρος, το αλάτι, το σημιγάδι του σιταριού, το μέλι, το γάλα, ο οίνος, το έλαιον, το ένδυμα.

Σοφ. Σειρ. 39,27 ταύτα πάντα τοίς ευσεβέσιν εις αγαθά, ούτως τοίς αμαρτωλοίς τραπήσεται εις κακά.

Σοφ. Σειρ. 39,27 Όλα αυτά είναι δια το καλόν των ευσεβών. Μετατρέπονται όμως και αποβαίνουν εις κακόν δια τους αμαρτωλούς.

Σοφ. Σειρ. 39,28 έστι πνεύματα, ά εις εκδίκησιν έκτισται και εν θυμώ αυτού εστερέωσαν μάστιγας αυτών· εν καιρώ συντελείας ισχύν εκχεούσι και τον θυμόν τού ποιήσαντος αυτούς κοπάσουσι.

Σοφ. Σειρ. 39,28 Υπάρχουν άνεμοι βίαιοι η καυστικοί, οι οποίοι έχουν δημιουργηθή εις τιμωρίαν των κακών, εν δε τη δικαία οργή του ο Θεός τους εξαπολύει ως σφοδράς μάστιγας εναντίον εκείνων. Και στον καιρόν της δικαίας τιμωρίας εκχύνουν την καταστρεπτικήν δύναμίν των, και έτσι επαναπαύουν και σταματούν την οργήν του δημιουργού των.

Σοφ. Σειρ. 39,29 πύρ και χάλαζα και λιμός και θάνατος, πάντα ταύτα εις εκδίκησιν έκτισται·

Σοφ. Σειρ. 39,29 Φλογερόν καύμα, χάλαζα και θάνατος, όλα αυτά έγιναν εις τιμωριαν των ασεβών.

Σοφ. Σειρ. 39,30 θηρίων οδόντες και σκορπίοι και έχεις και ρομφαία εκδικούσα εις όλεθρον ασεβείς·

Σοφ. Σειρ. 39,30 Δοντια θηρίων, σκορπιοί, οχιές, φονικά μαχαίρια έγιναν εις δικαίαν εξολόθρευσιν των ασεβών.

Σοφ. Σειρ. 39,31 εν τή εντολή αυτού ευφρανθήσονται και επί της γής εις χρείας ετοιμασθήσονται και εν τοίς καιροίς αυτών ου παραβήσονται λόγον.

Σοφ. Σειρ. 39,31 Όλα αυτά χαίρουν να εκπληρώσουν την εντολήν του Θεού και είναι έτοιμα δια κάθε τι, που θα χρειασθή εις την γην. Και όταν έλθη ο καιρός της δράσεώς των, δεν θα παραβούν την διαταγήν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 39,32 διά τούτο εξ αρχής εστηρίχθην και διενοήθην και εν γραφή αφήκα·

Σοφ. Σειρ. 39,32 Δια τούτο ευθύς εξ αρχής εστηρίχθην εις την σκέψιν μου και αφού καλώς τα εμελέτησα όλα αυτά, τα παρέδωσα γραπτώς στους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 39,33 τα έργα Κυρίου πάντα αγαθά και πάσαν χρείαν εν ώρα αυτής χορηγήσει.

Σοφ. Σειρ. 39,33 Όλα τα έργα του Κυρίου είναι αγαθά· αυτός δε χορηγεί την ευμένειάν του, όπου υπάρχει ανάγκη, στον κατάλληλον καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 39,34 και ουκ έστιν ειπείν· τούτο τούτου πονηρότερον, πάντα γάρ εν καιρώ ευδοκιμηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,34 Και δεν πρέπει ποτέ να είπη κανείς, τούτο το δημιούργημα είναι κατώτερον από εκείνο, διότι όλα τα δημιουργήματα στον κατάλληλον καιρόν θα φανούν καλά και χρήσιμα.

Σοφ. Σειρ. 39,35 και νύν εν πάση καρδιά και στόματι υμνήσατε και ευλογήσατε το όνομα Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 39,35 Και τώρα με όλην σας την καρδιά και με όλην την δύναμιν της φωνής σας υμνολογήσατε και δοξάσατε το όνομα του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 40,1 Ασχολία μεγάλη έκτισται παντί ανθρώπω και ζυγός βαρύς επί υιούς Αδάμ αφ ημέρας εξόδου εκ γαστρος μητρος αυτών έως ημέρας επιστροφής εις μητέρα πάντων·

Σοφ. Σειρ. 40,1 Μεγάλη και πολυμέριμος απασχόλησις έχει επιβληθή εις κάθε άνθρωπον. Βαρύς ζυγός επάνω στους υιούς του Αδάμ από της ημέρας, από της οποίας ο καθένας γεννάται μέχρι της ημέρας, που θα επιστρέψη εις την γην, την μητέρα όλων.

Σοφ. Σειρ. 40,2 τους διαλογισμούς αυτών και φόβον καρδιάς, επίνοια προσδοκίας, ημέρα τελευτής.

Σοφ. Σειρ. 40,2 Εκείνο που εμβάλλει μελαγχολίαν στους διαλογισμούς του και φόβον εις την καρδίαν, είναι η σκέψις και η αγωνιώδης προσμονή της ημέρας του θανάτου.

Σοφ. Σειρ. 40,3 από καθημένου επί θρόνου εν δόξη και έως τεταπεινωμένου εν γη και σποδώ,

Σοφ. Σειρ. 40,3 Εις όλους συμβαίνει αυτό, από τον άνθρωπον ο οποίος κάθεται επάνω εις ένδοξον θρόνον, μέχρι τον άθλιον πτωχόν που κάθεται επάνω στο χώμα και την στάκτην,

Σοφ. Σειρ. 40,4 από φορούντος υάκινθον και στέφανον και έως περιβαλλομένου ωμόλινον,

Σοφ. Σειρ. 40,4 από τον άρχοντα που φορεί πολύτιμον κυανούν χιτώνα και στεφάνι στο κεφάλι και έως εκείνον, που φορεί ως ιμάτιον ένα χονδροκαμωμένον λίνον ύφασμα·

Σοφ. Σειρ. 40,5 θυμός και ζήλος και ταραχή και σάλος και φόβος θανάτου και μηνίαμα και έρις· και εν καιρώ αναπαύσεως επί κοίτης ύπνος νυκτός αλλοιοί γνώσιν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 40,5 ο θυμός, η ζηλοφθονία, η ταραχή, η αναστάτωσις, ο φόβος του θανάτου, η οργή και η έρις, ταρασσούν και συγκλονίζουν όλους τους ανθρώπους. Και όταν ο άνθρωπος αναπαύεται κατά την νύκτα εις την κλίνην του, ο νυκτερινός ύπνος αλλοιώνει και επιδεινώνει τας σκέψεις και ανησυχίας.

Σοφ. Σειρ. 40,6 ολίγον ως ουδέν εν αναπαύσει, και απ εκείνου εν ύπνοις ως εν ημέρα σκοπιάς τεθορυβημένος εν οράσει καρδιάς αυτού, ως εκπεφευγός από προσώπου πολέμου.

Σοφ. Σειρ. 40,6 Αναπαύεται ολίγον, που ισοδυναμεί μάλλον με το τίποτε, και κατά το ελάχιστον αυτό χρονικόν διάστημα του φαίνεται ωσάν να είναι επάνω εις φυλάκιον περιστοιχιζόμενος από εχθρούς. Αναστατώνεται από τα φαντάσματα αυτά του πνεύματός του, ευρίσκεται ακόμη υπό το κράτος του τρόμου, ως εάν έχη διαφύγει από φονικήν μάχην.

Σοφ. Σειρ. 40,7 εν καιρώ σωτηρίας αυτού εξηγέρθη και αποθαυμάζων εις ουδένα φόβον.

Σοφ. Σειρ. 40,7 Κατά την στιγμήν δε που νομίζει εν τω ονείρω του ότι διεσώθη αυτό την φονικήν μάχην, απορεί και ο ίδιος δια τον αδικαιολόγητον και ανύπαρκτον φόβον του.

Σοφ. Σειρ. 40,8 μετά πάσης σαρκός από ανθρώπου έως κτήνους, και επί αμαρτωλών επταπλάσια προς ταύτα·

Σοφ. Σειρ. 40,8 Ολα αυτά συμβαίνουν εις κάθε έμβιον ον, από του ανθρώπου μέχρι του ζώου. Εις τους αμαρτωλούς όμως είναι αυτά επτά φορές περισσότερα.

Σοφ. Σειρ. 40,9 θάνατος και αίμα και έρις και ρομφαία, επαγωγαί, λιμός και σύντριμμα και μάστιξ,

Σοφ. Σειρ. 40,9 Διότι ο βίαιος και πρόωρος θάνατος, ο φόνος, η διχόνοια, η μάχαιρα, αι θεομηνιαί, ο λιμός, ο όλεθρος και αι άλλαι μάστιγες,

Σοφ. Σειρ. 40,10 επί τους ανόμους εκτίσθη ταύτα πάντα, και δι αυτούς εγένετο ο κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 40,10 όλα αυτά έχουν προορισθή δια τους παρανόμους, προς τιμωρίαν των οποίων άλλωστε εις την παλαιάν εποχήν έγινε και ο κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 40,11 πάντα, όσα από γής, εις γήν αναστρέφει, και από υδάτων εις θάλασσαν ανακάμπτει.

Σοφ. Σειρ. 40,11 Ολα όσα προέρχονται από την γην, επιστρέφουν εις την γην. Ολα όσα εξέρχονται από τα ύδατα επιστρέφουν εις την θάλασσαν.

Σοφ. Σειρ. 40,12 Πάν δώρον και αδικία εξαλειφθήσεται, και πίστις εις τον αιώνα στήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,12 Παράνομα δώρα, δωροδοκία και αδικίαί δεν θα πιάσουν τόπον· θα εξαλειφθούν. Η αξιοπιστία όμως μένει στους αιώνας των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 40,13 χρέηματα αδικών ως ποταμός ξηρανθήσεται και ως βροντή μεγάλη εν νετώ εξηχήσει.

Σοφ. Σειρ. 40,13 Τα πλούτη των αδικών ανθρώπων θα ξηρανθούν, όπως το νερό του χειμάρρου, όπως η μεγάλη βροντή η οποία αντηχεί εις ώραν βροχής και έπειτα σβήνει ο ήχος της.

Σοφ. Σειρ. 40,14 εν τώ ανοίξει αυτόν χείρας ευφρανθήσεται, ούτως οι παραβαίνοντες εις συντέλειαν εκλείψουσιν.

Σοφ. Σειρ. 40,14 Όπως όταν ανοίγη κανείς το χέρι του, δια να λάβη κάτι, προς στιγμήν ευχαριστείται, αλλά δεν λαμβάνει, έτσι και εκείνοι που παραβαίνουν τον νόμον του Θεού, προς στιγμήν ευφραίνονται και κατόπιν θα εκλείψουν τελείως.

Σοφ. Σειρ. 40,15 έκγονα ασεβών ου πληθύνει κλάδους, και ρίζαι ακάθαρτοι επ ακροτόμου πέτρας·

Σοφ. Σειρ. 40,15 Οι απόγονοι των ασεβών δεν θα πληθύνουν τους κλάδους του γεννεαλογικου των δένδρου, διότι αι ακάθαρτοι ρίζαι των ανθρώπων αυτών είναι επάνω εις κατάξηρον απότομον βράχον.

Σοφ. Σειρ. 40,16 άχει επί παντός ύδατος και χείλους ποταμού πρό παντός χόρτου εκτιλήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,16 Όπως τα υδρόβια φυτά, που φυτρώνουν και ταχέως αναπτύσσονται κοντά εις τα νερά και εις τας όχθας των ποταμών ξερριζώνονται εύκολα η κόβονται ενωρίτερα από κάθε άλλο χόρτον, έτσι και οι ασεβείς.

Σοφ. Σειρ. 40,17 χάρις ως παράδεισος εν ευλογίαις, και ελεημοσύνη εις τον αιώνα διαμένει.

Σοφ. Σειρ. 40,17 Η φιλανθρωπία όμως και η ελεημοσύνη είναι ωσάν ένας κήπος ευλογημένος, η δε ελεημοσύνη παραμένει στον αιώνα.

Σοφ. Σειρ. 40,18 Ζωή αυτάρκους εργάτου γλυκανθήσεται, και υπέρ αμφότερα ο ευρίσκων θησαυρόν.

Σοφ. Σειρ. 40,18 Η ζωή του εργατικού και αυτάρκους ανθρώπου είναι γλυκεία. Περισσότερον όμως τυχηρός και από τους δύο είναι εκείνος, που ευρίσκει θησαυρόν.

Σοφ. Σειρ. 40,19 τέκνα και οικοδομή πόλεως στηρίζουσιν όνομα, και υπέρ αμφότερα γυνή άμωμος λογίζεται.

Σοφ. Σειρ. 40,19 Η απόκτησις πολλών τέκνων και η ανοικοδόμησις μιας πόλεως στηρίζουν και διαιωνίζουν το καλόν όνομα του ανθρώπου. Ανωτέρα όμως και από τα δύο αυτά θεωρείται η άμεμπτος σύζυγος.

Σοφ. Σειρ. 40,20 οίνος και μουσικά ευφραίνουσι καρδίαν, και υπέρ αμφότερα αγάπησις σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 40,20 Ο οίνος και η μουσική, που υπάρχουν εις τα συμπόσια, ευφραίνουν την καρδίαν περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά ευφραίνει η αγάπη της σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 40,21 αυλός και ψαλτήριον ηδύνουσι μέλι, και υπέρ αμφότερα γλώσσα ηδέια.

Σοφ. Σειρ. 40,21 Ο αυλός και το ψαλτήρι αναδίδουν ήχους γλυκείς ωσάν το μέλι· ανώτερον όμως και από τα δύο αυτά μουσικά όργανα είναι η γλυκεία γλώσσα.

Σοφ. Σειρ. 40,22 χάριν και κάλλος επιθυμῆσει ο οφθαλμός σου, και υπέρ αμφότερα χλόην σπόρου.

Σοφ. Σειρ. 40,22 Το μάτι σου επιθυμεί και αρέσκειται να βλέπη χάριν και κάλλος στους ανθρώπους· περισσότερο όμως και από τα δύο ευχαριστεῖται, όταν βλέπη την βλαστάνουσαν από τους σπόρους χλόην, την ωραιότητα δηλαδή της φύσεως.

Σοφ. Σειρ. 40,23 φίλος και εταῖρος εἰς καιρὸν απαντώντες, και υπέρ αμφότερα γυνή μετά ανδρός.

Σοφ. Σειρ. 40,23 Ωραῖον εἶναι, όταν στον κατάλληλον μάλιστα καιρὸν συναντώνται ο φίλος και ο σύντροφος, αν και από τα δύο αυτά ανωτέρα εἶναι η συνάντησις της γυναικός μετά του συζύγου της.

Σοφ. Σειρ. 40,24 ἀδελφοί και βοήθεια εἰς καιρὸν θλίψεως, και υπέρ αμφότερα ελεημοσύνη ρύσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,24 Οι ἀδελφοί και η βοήθεια εκ μέρους αγαπητῶν προσώπων, εἰς καιρὸν μάλιστα θλίψεως, εἶναι κάτι το ωραῖον. Περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά θα βοηθήση τον ἄνθρωπον η ελεημοσύνη.

Σοφ. Σειρ. 40,25 χρυσίον και αργύριον ἐπιστήσουσι πόδα, και υπέρ αμφότερα βουλή εὐδοκιμείται.

Σοφ. Σειρ. 40,25 Ο χρυσός και ο ἀργυρός, (δηλ. πλούτη και αγαθά) στηρίζουν τους πόδας των ανθρώπων· περισσότερο όμως από τα δύο αυτά στηρίζει και συνεργεί εἰς την εὐδοκίμησιν μια καλή συμβουλή.

Σοφ. Σειρ. 40,26 χρήματα και ἰσχύς ανυψώσουσι καρδιαν, και υπέρ αμφότερα φόβος Κυρίου· ουκ ἔστιν ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλάττωσις, και ουκ ἔστιν ἐπιζητήσαι ἐν αὐτῷ βοήθειαν·

Σοφ. Σειρ. 40,26 Τα χρήματα και η δύναμις ανυψώνουν και στηρίζουν τας καρδίας των ανθρώπων· περισσότερο όμως και από τα δύο αυτά στηρίζει και δοξάζει τον ἄνθρωπον ο φόβος του Κυρίου. Οπου υπάρχει η εὐλάβεια προς τον Κυριον, εκεί δεν απαντάται πτωχεία και στέρησις. Ο φοβούμενος τον Κυριον δεν θα ευρεθῆ εἰς την ἀνάγκην να ζητήση από τους ἄλλους βοήθειαν.

Σοφ. Σειρ. 40,27 φόβος Κυρίου ως παραδείσει εὐλογίας, και υπέρ πάσαν δόξαν ἐκάλυψαν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 40,27 Ο φόβος του Κυρίου ομοιάζει προς πλουσιόκαρπον κήπον. Τον εὐσεβῆ τον καλύπτει ο Θεός με δόξαν, ανωτέραν από πάσαν ἄλλην.

Σοφ. Σειρ. 40,28 Τέκνον, ζώην ἐπαιτήσεως μη βιώσης· κρείσσον αποθανεῖν ἢ ἐπαιτεῖν.

Σοφ. Σειρ. 40,28 Παιδί μου, πρόσεχε μη ζήσης ποτέ την ζώην του ἐπαίτου. Καλύτερον εἶναι να αποθάνη κανείς, παρά να ἐπαιτῆ.

Σοφ. Σειρ. 40,29 ἀνήρ βλέπων εἰς τράπεζαν αλλοτρίαν, ουκ ἔστιν αὐτοῦ ο βίος ἐν λογισμῷ ζωῆς, ἀλισγήσει ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν αλλοτρίοις· ἀνὴρ δε ἐπιστήμων και πεπαιδευμένος φυλάσσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,29 Δεν εἶναι ζωὴ ἀξιοπρεπῆς η ζωὴ ἐκεῖνου, ο οποίος βλέπει με βουλιμίαν την ξένην τράπεζαν. Αὐτός θα μολύνῃ την ψυχὴν του με τα ξένα φαγητά, που θα τρώγῃ. Ο μορφωμένος όμως και συνετός ἄνθρωπος θα φυλαχθῆ από αὐτὸ το κατάντημα.

Σοφ. Σειρ. 40,30 ἐν στόματι ἀναιδούς γλυκανθήσεται ἐπαιτήσις, και ἐν κοιλίᾳ αὐτοῦ πύρ καήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,30 Εἰς το στόμα του ἀναιδούς εἶναι γλυκεία η ἐπαιτεία, ἀλλὰ στο ἐσωτερικόν του εἶναι μία αναμμένη φωτιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 41

Σοφ. Σειρ. 41,1 Ὁ θάνατε, ως πικρόν σου το μνημόσυνόν ἐστιν ἄνθρωπῳ εἰρηνεύοντι ἐν τοῖς υπάρχουσιν αὐτοῦ ἀνδρὶ ἀπερισπάστῳ και εὐδοκίμῳ ἐν πάσι και ἐτι ἰσχύοντι ἐπιδέξασθαι τροφήν.

Σοφ. Σειρ. 41,1 Ὁ θάνατε, πόσον πικρά εἶναι η ἀνάμνησις σου εἰς ἄνθρωπον, ο οποίος ζῆ εἰρηνικῶς ἀνάμεσα εἰς τα αγαθά του, ἀμέριμνος και προοδεύων εἰς ὅλα· εἰς ἄνθρωπον, ο οποίος ἔχει ἰσχύν και υγείαν, ὥστε να τρώγῃ με ὄρεξιν τα φαγητά!

Σοφ. Σειρ. 41,2 ὦ θάνατε, καλόν σου το κρίμα ἐστίν ἄνθρωπῳ ἐπιδομένῳ και ἐλασσομένῳ ἰσχυῖ, ἐσχατογῆρω και περισπωμένῳ περὶ πάντων και ἀπειθούντι και ἀπολαλεκτότι υπομονῆν.

Σοφ. Σειρ. 41,2 Ὁ θάνατε, κρίνεσαι καλός δια τον πτωχόν, δια τον σωματικῶς ἀσθενή και ἀδύνατον, δι' ἐκεῖνον που ἔχει φθάσει εἰς βαθύ γήρας, δι' αὐτόν ο οποίος περισπάται εἰς πολλές και βαρείας μερίμνας και ο οποίος ἐπαναστατεῖ δια την κατάστασίν του και ἔχει χάσει πλέον την υπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 41,3 μη εὐλαβοῦ κρίμα θανάτου, μνήσθητι προτέρων σου και ἐσχάτων·

Σοφ. Σειρ. 41,3 Ἀλλὰ συ, ὦ ἄνθρωπε, εἰς οἰανδήποτε και ἀν ἐυρίσκεσαι κατάστασιν, μη φοβῆσαι την ὥραν του θανάτου. Ἐνθυμήσου ἐκείνους που ἐζησαν πριν από σε, και ἐκείνους που θα ζήσουν ὕστερα από σε.

Σοφ. Σειρ. 41,4 τούτο το κρίμα παρά Κυρίου πάση σαρκί, και τι ἀπαναίηνη ἐν εὐδοκίᾳ Ὑψίστου; εἴτε δέκα εἴτε ἑκατόν εἴτε χίλια ἔτη, ουκ ἔστιν ἐν ἀδῶ ἐλεγκμός ζωῆς.

Σοφ. Σειρ. 41,4 Αὐτὴ εἶναι η ἀπόφασις του Κυρίου δια κάθε ἄνθρωπον, ο θάνατος. Διατί να ἀνθίσταται κανείς εἰς την ἀγαθὴν αὐτὴν ἀπόφασιν του Ὑψίστου; Εἴτε δέκα, εἴτε ἑκατόν, εἴτε χίλια ἔτη και ἀν ἐζήσε κανείς, κάτω στον ἀδην δεν θα τον ἐλέγξῃ κανείς δια τον ἀριθμὸν των ἐτῶν της ζωῆς του.

Σοφ. Σειρ. 41,5 Τέκνα βδελυκτά γίνεται τέκνα ἀμαρτωλῶν και συναναστρέφόμενα παροικίαις ἀσεβῶν.

Σοφ. Σειρ. 41,5 Βδελυρά γίνονται τα τέκνα των ἀμαρτωλῶν, τα οποία συχνάζουν και συναναστρέφονται εἰς τας οἰκίας ἀσεβῶν ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 41,6 τέκνων ἀμαρτωλῶν ἀπολείται κληρονομία, και μετά τού σπέρματος αὐτῶν ἐνδελειεὶ ὄνειδος.

Σοφ. Σειρ. 41,6 Η κληρονομία των ἀμαρτωλῶν τέκνων χάνεται, εἰς δε τους ἀπογόνους των παραμένει πάντοτε ο ἐξευτελισμός και η ἀνυποληψία.

Σοφ. Σειρ. 41,7 πατρὶ ἀσεβῆ μὲμψεται τέκνα, ὅτι δι αὐτόν ονειδισθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 41,7 Τον ἀσεβῆ πατέρα θα τον μέμφονται τα τέκνα του, διότι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, θα ονειδίζονται.

Σοφ. Σειρ. 41,8 οὐαί μὲν, ἄνδρες ἀσεβεῖς, οἵτινες ἐγκατελίπετε νόμον Θεοῦ Ὑψίστου·

Σοφ. Σειρ. 41,8 Ἀλλοίμονον εἰς σας, ὦ ἀσεβεῖς ἄνδρες, οἱ οποίοι ἔχετε ἐγκαταλείψει τον νόμον του Ὑψίστου Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 41,9 και εἴν γεννηθήτε, εἰς κατάραν γεννηθήσεσθε, και εἴν ἀποθάνητε, εἰς κατάραν μερισθήσεσθε.

Σοφ. Σειρ. 41,9 Και εἴν ἔχετε γεννηθῆ, δια την κατάραν ἐγεννηθήκατε και ὅταν ἀποθάνετε, η κατάρα θα εἶναι το μερίδιον και η κληρονομία σας.

Σοφ. Σειρ. 41,10 πάντα ὅσα ἐκ γῆς, εἰς γῆν ἀπελεύσεται, οὕτως ἀσεβεῖς ἀπό κατάρας εἰς ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 41,10 Ὅλα ὅσα προέρχονται από την γην, εἰς την γην θα ἐπανέλθουν. Ἐτσι και οἱ ἀσεβεῖς, ἀπό την κατάραν θα

καταντήσουν εις την απώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 41,11 Πένθος ανθρώπων εν σώμασιν αυτών, όνομα δε αμαρτωλών ουκ αγαθόν εξαλειφθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 41,11 Το πένθος των ανθρώπων αναφέρεται στον σωματικόν θάνατον· το κακόν όμως όνομα των αμαρτωλών ποτέ δεν θα εξαλειφθή.

Σοφ. Σειρ. 41,12 φρόντισον περί ονόματος, αυτό γάρ σοι διαμένει ή χίλιοι μεγάλοι θησαυροί χρυσίου.

Σοφ. Σειρ. 41,12 Φρόντισε δια το καλόν όνομά σου, διότι αυτό θα παραμείνη ως ισοβιον κτήμα σου, παρά χίλιοι μεγάλοι θησαυροί χρυσού.

Σοφ. Σειρ. 41,13 αγαθής ζωής αριθμός ημερών, και αγαθόν όνομα εις αιώνα διαμενει.

Σοφ. Σειρ. 41,13 Και αυτής ακόμη της καλής ζωής είναι μετρημένοι αι ημέραι. Το καλόν όμως όνομα μένει πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 41,14 παιδείαν εν ειρήνη συντηρήσατε, τέκνα· σοφία δε κεκρυμμένη και θησαυρός αφανής, τις ωφέλεια εν αμφοτέροις;

Σοφ. Σειρ. 41,14 Παιδιά μου, προσέξατε και κρατήσατε την ειρηνικήν διδασκαλίαν και μόρφωσιν. Σοφία κρυμμένη και θησαυρός αφανής, ποίαν ωφέλειαν ημπορούν και τα δυο να φέρουν;

Σοφ. Σειρ. 41,15 κρείσσων άνθρωπος αποκρύπτων την μωρίαν αυτού ή άνθρωπος αποκρύπτων την σοφίαν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 41,15 Καλύτερος είναι ένας άνθρωπος, που κρύπτει την μωρίαν του, παρά ένας σοφός που κρύπτει την σοφίαν του.

Σοφ. Σειρ. 41,16 τοιγαρούν εντραπήτε επί τώ ρήματί μου· ου γάρ εστι πάσαν αισχύνην διαφυλάξει καλόν, και ου πάντα πάσιν εν πίστει ευδοκιμείται.

Σοφ. Σειρ. 41,16 Λοιπόν, και σεις εντραπήτε δια τα λόγια, τα οποία σας είπα και θα σας είπω. Δεν είναι βέβαια καλόν να συστέλλεται κανείς εις κάθε είδος εντροπής και όλα τα πράγματα δεν εκτιμώνται με ακρίβειαν εκ μέρους των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 41,17 αισχύνεσθε από πατρός και μητρός περί πορνείας και από ηγούμενου και δυνάστου περί ψεύδους,

Σοφ. Σειρ. 41,17 Ιδού, που πρέπει να αισθάνεσθε εντροπήν· να εντρέπεσθε την πορνείαν ενώπιον μάλιστα του πατρός και της μητρός σας· το ψεύδος ενώπιον του ηγεμόνος και του κατέχοντος εξουσίαν,

Σοφ. Σειρ. 41,18 από κριτού και άρχοντος περί πλημμελείας, από συναγωγής και λαού περί ανομίας,

Σοφ. Σειρ. 41,18 καταπάτησιν του Νομου ενώπιον δικαστού και άρχοντος και την κατηγορίαν εναντίον σας περί αδικίας εκ μέρους συγκεντρώσεως και λαού ολοκλήρου.

Σοφ. Σειρ. 41,19 από κοινωνού και φίλου περί αδικίας και από τόπου, ου παροικείς, περί κλοπής,

Σοφ. Σειρ. 41,19 Να αισθάνεσθε εντροπήν δι' αδικίαν απέναντι του συντρόφου και φίλου σας, δια κλοπήν εις την πόλιν, όπου συ κατοικείς.

Σοφ. Σειρ. 41,20 από αληθείας Θεού και διαθήκης και από πήξεως αγκώνος επ άρτοις,

Σοφ. Σειρ. 41,20 Εντροπήν επίσης εμπρός εις την αλήθειαν και την διαθήκην του Θεού και ακόμη δια το στήριγμα του αγκώνος της χειρός σας όταν παρακάθεσθε εις τράπεζαν φαγητού.

Σοφ. Σειρ. 41,21 από σκορακισμού λήψεως και δόσεως και από ασπαζομένων περί σιωπής,

Σοφ. Σειρ. 41,21 Να εντρέπεσθε τας παρανόμους δοσοληψίας, και όταν οι άλλοι σας χαιρετούν, σεις δε σιωπάτε.

Σοφ. Σειρ. 41,22 από οράσεως γυναικός εταίρας και από αποστροφής προσώπου συγγενούς,

Σοφ. Σειρ. 41,22 Εντροπή είναι να παρατηρής μίαν γυναίκα διεφθαρμένην και να αποστρέφης το πρόσωπόν σου από συγγενή σου.

Σοφ. Σειρ. 41,23 από αφαιρέσεως μερίδος και δόσεως και από κατανοήσεως γυναικός υπάνδρου,

Σοφ. Σειρ. 41,23 Να αφαιρής από κάποιον το δίκαιον μεριδίόν του η το δώρον του, και να περιεργάζεσαι με πονηρίαν γυναίκα υπάνδρον.

Σοφ. Σειρ. 41,24 από περιεργείας παιδίσκης αυτού, και μη επιστής επί την κοίτην αυτής·

Σοφ. Σειρ. 41,24 Εντροπή είναι, να έχης μεγάλην οικειότητα με την υπηρέτριάν σου· πρόσεξε μη πλησίασης εις την κλίνην της.

Σοφ. Σειρ. 41,25 από φίλων περί λόγων ονειδισμού, και μετά το δούναι μη ονειδιζε,

Σοφ. Σειρ. 41,25 Να εντραπής δια προσβλητικούς λόγους εναντίον των φίλων σου, όταν δε εκείνοι ευρεθούν εις ανάγκην, συ δε τους βοηθήσης, πρόσεξε μη θίξης την αξιοπρέπειάν των.

Σοφ. Σειρ. 41,26 από δευτερώσεως και λόγου ακοής, και από αποκαλύψεων λόγων κρυφίων·

Σοφ. Σειρ. 41,26 Θεώρει εντροπήν σου το να επαναλαμβάνης και να διηγῆσαι κάθε τι, το οποίον ακούεις, και προ παντός να αποκαλύψης εκείνα, τα οποία ως μυστικά σου έχουν λεχθή.

Σοφ. Σειρ. 41,27 και έση αισχυντηρός αληθινώς και ευρίσκων χάριν έναντι παντός ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 41,27 Έτσι φερόμενος θα απκτησης την αληθινήν και αξιέπαινον εντροπήν και θα ευρίσκης πάντοτε χάριν και εκτίμησιν εκ μέρους όλων των ανθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 42

Σοφ. Σειρ. 42,1 Μή περί τούτων αισχυνθής, και μη λάβης πρόσωπον του αμαρτάνειν·

Σοφ. Σειρ. 42,1 Δι' αυτά όμως, τα οποία εν συνεχεία θα σου είπω, δεν πρέπει ποτέ να εντρέπεσαι· και μη επηρεασθής από πρόσωπα, οιαδήποτε και αν είναι, ώστε να παρεκκλίνης εις την αμαρτίαν.

Σοφ. Σειρ. 42,2 περί νόμου Υψίστου και διαθήκης και περί κρίματος δικαιώσαι τον ασεβή,

Σοφ. Σειρ. 42,2 Να μη αισθάνεσαι εντροπήν, όταν πρόκειται περί του σεβασμού προς τον νόμον του Υψίστου και προς την διαθήκην του. Μη εντραπής να εκδώσης ορθήν απόφασιν, η οποία αποδίδει το δίκαιον και προς αυτόν ακόμη τον ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 42,3 περί λόγου κοινωνού και οδοιπόρων και περί δόσεως κληρονομίας εταίρων,

Σοφ. Σειρ. 42,3 Μη εντραπής, να κάμης δικαίους λογαριασμούς με τον σύντροφόν σου και προς αυτούς ακόμη τους διαβάτας, όπως επίσης και όταν πρόκειται να αποδώσης ο,τι ανήκει στους φίλους σου.

Σοφ. Σειρ. 42,4 περί ακριβείας ζυγού και σταθμίων, περί κτήσεως πολλών και ολίγων,

Σοφ. Σειρ. 42,4 Φρόντιζε να είναι ακριβής η ζυγαριά και τα ζύγια της και να αποκτήσης πολλά η ολίγα, αδιάφορον, με δικαιοσύνην όμως.

Σοφ. Σειρ. 42,5 περί διαφόρου πράσεως εμπόρων και περί παιδείας τέκνων πολλής και οικέτη πονηρώ πλευράν αιμάξει.

Σοφ. Σειρ. 42,5 Μη εντραπήσ δια το νόμιμον κέρδος εκ της πωλήσεως στους εμπόρους, δια την πλήρη και ορθήν διαπαιδαγωγήσιν των τέκνων, δια την σκληράν μέχρις αιματώσεως τιμωρίαν του πονηρού δούλου.

Σοφ. Σειρ. 42,6 επί γυναικί πονηρά καλόν σφραγίς, και όπου χείρες πολλαί, κλείσον·

Σοφ. Σειρ. 42,6 Εάν στο σπίτι υπάρχη φιλοπεριεργος και κακή γυναίκα, καλόν είναι να τίθεται κλειδί εις τα διάφορα είδη του οίκου· επίσης έχε όλα κλειδωμένα εκεί, όπου υπάρχουν πολλά χέρια, έτοιμα να αρπάξουν.

Σοφ. Σειρ. 42,7 ό εάν παραδίδωσ, εν αριθμώ και σταθμώ, και δόσις και λήψις, πάντα εν γραφή·

Σοφ. Σειρ. 42,7 Μη εντραπήσ να μετροάς και να ζυγίζης με ακρίβειαν κάθε τι, που δίδεις στους ανθρώπους σου, και να καταγράφης κάθε δοσοληψίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 42,8 περι παιδείας ανοήτου και μωρού και εσχατογήρου κρινομένου προς νέους· και έση πεπαιδευμένος αληθινώς και δεδοκιμασμένος έναντι παντός ζώντος.

Σοφ. Σειρ. 42,8 Μη εντραπήσ, να ελέγξης τον μωρόν και τον ανοήτον, όπως επίσης και άνθρωπον, ο οποίος αν και ευρίσκειται εις βαθύ γήρας, φιλονεικεί με νεαρούς. Ετσι θα αναδειχθήσ πράγματι μορφωμένος και θα αποκτήσης την εκτίμησιν εκ μέρους όλων των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 42,9 Θυγάτηρ πατρί απόκρυφος αγρυπνία, και η μέριμνα αυτήσ αφιστά ύπνον· εν νεότητι αυτήσ μήποτε παρακμάση, και συνωκηκυία μήποτε μισηθή·

Σοφ. Σειρ. 42,9 Η κόρη είναι δια τον πατέρα κρυφή μεγάλη φροντίς, και η μέριμνα δι' αυτήν του διώχνει τον ύπνον. Ανησυχεί ο πατέρας, μήπως τυχόν και παρέλθη η νεότης, το άνθος της ηλικίας της, και μείνη ανύπανδρος· ακόμη δε μήπως και μισηθή από τον άνδρα, τον οποίον έχει συζευχθή.

Σοφ. Σειρ. 42,10 εν παρθενία μήποτε βεβηλωθή και εν τοίς πατρικοίς αυτήσ έγκυος γένηται μετά ανδρός ούσα μήποτε παραβή, και συνωκηκυία, μήποτε στειρωθή.

Σοφ. Σειρ. 42,10 Μήπως κατά τον χρόνον της παρθενικής της ζωής διαφθαρή και καταστή έγκυος στο πατρικό της σπίτι· μήπως, όταν νόμιμος σύζυγος πλέον ανδρός, καταπατήση την συζυγικήν πίστιν η συνοικούσα με τον άνδρα της μείνη στείρα.

Σοφ. Σειρ. 42,11 επί θυγατρί αδιατρέπτω στερέεωσον φυλακήν, μήποτε ποιήση σε επίχαρμα εχθροίς, λαλιάν εν πόλει και έκκλητον λαού, και καταισχύνη σε εν πλήθει πολλών.

Σοφ. Σειρ. 42,11 Να έχης συνεχή και αυστηράν προσοχήν εις αδιάντροπον κόρην σου, δια να μη σε κάμη καταγέλαστον στους εχθρούς σου, κακόν μολόγημα εις την πόλιν, διασυρμόν υπό των πολιτών και σε κατεντροπιάση εν μέσω πλήθους ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 42,12 παντί ανθρώπω μη έμβλεπε εν κάλλει και εν μέσω γυναικών μη συνέδρευε·

Σοφ. Σειρ. 42,12 Μη βλέπης γοητευμένος το κάλλος οιοδήποτε ανθρώπου και μη κάθεσαι ανάμεσα εις γυναίκας,

Σοφ. Σειρ. 42,13 από γάρ οματίων εκπορεύεται σής και από γυναικός πονηρία γυναικός.

Σοφ. Σειρ. 42,13 διότι όπως από τα ενδύματα βγαίνει ο σκόρος, έτσι και από την γυναίκα πηγάζει η γυναικεία πονηρία.

Σοφ. Σειρ. 42,14 κρείσσων πονηρία ανδρός ή αγαθοποιός γυνή, και γυνή καταισχύνουσα εις ονειδισμόν.

Σοφ. Σειρ. 42,14 Προτιμότερα είναι η φανερά κακία του ανδρός, παρά η υποκριτική εξυτηρητική γυναίκα, και ακόμη περισσότερον γυναίκα, η οποία κατεντροπιάζει και εξευτελίζει τον άνδρα.

Σοφ. Σειρ. 42,15 Μνησθήσομαι δή τα έργα Κυρίου, και ά εώρακα εκδηγήσομαι· εν λόγοις Κυρίου τα έργα αυτού.

Σοφ. Σειρ. 42,15 Και τώρα θα φέρω εις την μνήμην μου τα θαυμαστά έργα του Κυρίου. Θα διηγηθώ εκείνα, τα οποία είδα και έμαθα. Με τα παντοδύναμα προστάγματα του εδημιούργησεν ο Κυριος πάντα τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 42,16 ήλιος φωτίζων κατά πάν επέβλεψε, και της δόξης αυτού πλήρες το έργον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 42,16 Ο ήλιος φωτίζει τα πάντα και καθιστά φανερά τα πάντα, ώστε να φαίνεται το πλήρες δόξης έργον του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 42,17 ουκ ενεποίησε τοίς αγίοις Κύριος εκδηγήσασθαι πάντα τα θαυμάσια αυτού, ά εστερέεωσε Κύριος ο παντοκράτωρ στηριχθήναι εν δόξη αυτού το πάν.

Σοφ. Σειρ. 42,17 Ο Κυριος δεν έδωσε την απαιτουμένην δύναμιν ούτε εις αυτούς τους αγίους, να διηγούνται όλα αυτού τα θαυμαστά έργα, τα οποία ο Κυριος ο παντοκράτωρ εστερέεωσεν, ώστε το σύμπαν να υφίσταται, δια να διηγήται την δόξαν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 42,18 άβυσσον και καρδιαν εξίχνευσε και εν πανουργείμασιν αυτών διενόηθη· έγνω γάρ ο Κύριος πάσαν είδησιν και ενέβλεψεν εις σημείον αιώνος,

Σοφ. Σειρ. 42,18 Ο Κυριος εξιχνιάζει τους ωκεανούς και τας καρδιάς των ανθρώπων, γνωρίζει επακριβώς όλας τας σκέψεις και τα έργα αυτών· διότι ο Κυριος κατέχει κάθε γνώσιν και βλέπει όλα τα χρονικά σημεία των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 42,19 απαγγέλλων τα παρεληλυθότα και επεσόμενα και αποκαλύπτων ίχνη αποκρούφων.

Σοφ. Σειρ. 42,19 Αναγγέλλει παρελθόντα και μέλλοντα, αποκαλύπτει τα απόκρυφα πράγματα μέχρι και του τελευταίου ίχνους των.

Σοφ. Σειρ. 42,20 ου παρήλθεν αυτόν πάν διανόημα, ουκ εκρύβη απ αυτού ουδέ εις λόγος.

Σοφ. Σειρ. 42,20 Καμμία σκέψις ανθρώπων δεν του διαφεύγει· κανένας λόγος δεν μένει κρυμμένος από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 42,21 τα μεγαλεία της σοφίας αυτού εκόσμησε, και ως έστι πρό τού αιώνος και εις τον αιώνα· ούτε προσετέθη ούτε ηλαττώθη, και ου προσεδείθη ουδενός συμβούλου.

Σοφ. Σειρ. 42,21 Τα μεγαλειώδη έργα της πανσοφίας του διεκόσμησε και ενηρμόνισε. Αυτός υπάρχη αναλλοίωτος προ πάντων των αιώνων και αυτός θα μείνη ανά τους αιώνας· ούτε προσετέθη τίποτε στο άπειρον μεγαλείον του, ούτε και αφηρέθη, ούτε και έχει ανάγκην από κανένα σύμβουλον.

Σοφ. Σειρ. 42,22 ως πάντα τα έργα αυτού επιθυμητά και ως σπινθήρός εστι θεωρήσαι.

Σοφ. Σειρ. 42,22 Ποσον επιθυμητά είναι όλα τα μεγαλειώδη έργα του! Αλλά ο,τι είναι ενας σπινθήρ απέναντι του ηλίου, έτσι είναι αυτά που βλέπομεν, έναντι εκείνων που δεν βλέπομεν.

Σοφ. Σειρ. 42,23 πάντα ταύτα ζή και μένει εις τον αιώνα εν πάσαις χρείαις, και πάντα υπακούει.

Σοφ. Σειρ. 42,23 Όλα αυτά ζουν και μένουν στους αιώνας δι' όλας τας ανάγκας, και τα πάντα υπακούουν εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 42,24 πάντα δισσά, έν κατέναντι τού ενός, και ουκ εποίησεν ουδέν ελλείπον·

Σοφ. Σειρ. 42,24 Τα πάντα είναι ανά δύο, το ένα απέναντι του άλλου. Και κανένα δεν το εδημιούργησεν ατελές.

Σοφ. Σειρ. 42,25 **έν τού ενός εστερέωσε τα αγαθά, και τις πλησθήσεται ορών δόξαν αυτού;**

Σοφ. Σειρ. 42,25 Το ένα συμπληρώνει και υπογραμμίζει την ωραιότητα των άλλων αγαθών. Ποιός ποτέ θα χορτάση βλέπων την δόξαν του Κυρίου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 43

Σοφ. Σειρ. 43,1 Γαυρίασμα ύψους στερέωμα καθαριότητος, είδος ουρανού εν οράματι δόξης.

Σοφ. Σειρ. 43,1 Η μεγαλοπρέπεια του ύψους, η καθαρότης και διαφάνεια του ουρανού στερεώματος, η εμφάνις του ουρανού εις όλην την θαυμαστήν δόξαν του είναι καταπληκτικόν θέαμα.

Σοφ. Σειρ. 43,2 ήλιος εν οπτασία διαγγέλων εν εξόδω, σκεύος θαυμαστόν, έργον Υψίστου.

Σοφ. Σειρ. 43,2 Ο ήλιος, αμέσως μόλις μετά την ανατολήν του εμφανισθή, διαγγέλλει την μεγαλοπρέπειαν του Θεού. Είναι θαυμαστόν δημιούργημα, έργον του Υψίστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 43,3 εν μεσημβρία αυτού αναξηραίνει χώραν, και εναντίον κάυματος αυτού τις υποστήσεται;

Σοφ. Σειρ. 43,3 Αυτός κατά την μεσημβρίαν ξηραίνει την χώραν· εναντίον δε της θερμότητός του ποιός είναι δυνατόν να αντισταθή;

Σοφ. Σειρ. 43,4 κάμινον φυσών εν έργοις κάυματος, τριπλασίως ήλιος εκκαίων όρη· ατμίδας πυρώδεις εκφυσών και εκλάμπων ακτίνας αμαυροί οφθαλμούς.

Σοφ. Σειρ. 43,4 Ο τεχνίτης φυσά την κάμινον του πυρός δια τα έργα του. Ο ήλιος όμως πολλαπλασίως θερμός καίει όρη, κάμνει να αναδίδωνται πυρώδεις ατμοί. Εκτοξεύων δε τας ολόλαμπρους ακτίνας του θαμβώνει τους οφθαλμούς των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 43,5 μέγας Κύριος ο ποιήσας αυτόν, και εν λόγοις αυτού κατέσπευσε πορείαν. -

Σοφ. Σειρ. 43,5 Μέγας είναι ο Κυριος, ο οποίος εδημιούργησε τον ήλιον. Ο δε ήλιος, υπακούων εις τας διαταγάς του δημιουργού, ακολουθεί πιστώως την διατεταγμένην πορείαν του.

Σοφ. Σειρ. 43,6 Και η σελήνη εν πάσιν εις καιρόν αυτής, ανάδειξιν χρόνων και σημείον αιώνος.

Σοφ. Σειρ. 43,6 Και η σελήνη εις όλα και εις όλας τας ώρας της πάντοτε ακριβής δεικνύει τας εποχάς του έτους και είναι αιώνιον σημείον.

Σοφ. Σειρ. 43,7 από σελήνης σημείον εορτής, φωστήρ μειούμενος επί συντελείας.

Σοφ. Σειρ. 43,7 Από την σελήνην καθορίζονται αι ημέραι των εορτών. Είναι φωστήρ, του οποίου το φως με την πάροδον των ημερών ολιγοστεύει μέχρι πλήρους εκλείψεως.

Σοφ. Σειρ. 43,8 μην κατά το όνομα αυτής εστιν, αυξανόμενη θαυμαστός εν αλλοιώσει, σκεύος παρεμβολών εν ύψει, εν στερεώματι ουρανού εκλάμπων.

Σοφ. Σειρ. 43,8 Χαρις εις αυτήν διακρίνεται ο ένας μήνας από τον άλλον. Αυξάνεται κατά τρόπον θαυμαστόν εις τας διαφόρους φάσεις της. Είναι φωτεινόν αντικείμενον ανάμεσα εις τας στρατιάς των αστέρων, εκλάμπουσα στο στερέωμα του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 43,9 κάλλος ουρανού, δόξα άστρων, κόσμος φωτίζων εν υψίστοις Κυρίου·

Σοφ. Σειρ. 43,9 Ομορφιά του ουρανού είναι η λαμπρότης των αστέρων· ολόφωτα κοσμήματα, που φωτίζουν τα ουράνια όψη του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 43,10 εν λόγοις αγίου στήσονται κατά κρίμα και ου μη εκλυθώσιν εν φυλακαίς αυτών.

Σοφ. Σειρ. 43,10 Δια του λόγου του αγίου Θεού υπάρχουν εις τας θέσεις των οι αστέρες, σύμφωνα με την διαταγήν που έλαβαν, και ποτέ δεν θα παραλύσουν από κόπον εν τη εκπληρώσει της αποστολής των.

Σοφ. Σειρ. 43,11 ιδέ τόξον και ευλόγησον τον ποιήσαντα αυτό, σφόδρα ωραίον εν τώ αυγάσματι αυτού·

Σοφ. Σειρ. 43,11 Παρατήρησε το ουράνιον τόξον και δοξολόγησε τον Δημιουργόν του, διότι είναι καταπληκτικώς ωραίον με την λαμπράν του εμφάνισιν.

Σοφ. Σειρ. 43,12 εγύρωσεν ουρανόεν εν κυκλώσει δόξης, χείρες Υψίστου ετάνυσαν αυτό. -

Σοφ. Σειρ. 43,12 Ολόγυρα περικλείει τον ουρανόεν με τον φωτεινόεν του κύκλον· αι χείρες του Υψίστου Θεού το έχουν τεντώσει.

Σοφ. Σειρ. 43,13 Προστάγματι αυτού κατέσπευσε χιόνα και ταχύνει αστραπάς κρίματος αυτού.

Σοφ. Σειρ. 43,13 Δια της προσταγής του Κυρίου πίπτει το χιόνι εις την γην. Ο Κυριος αποστέλλει τας ταχείας αστραπάς εις τιμωρίαν των παρανόμων και προς εκτέλεσιν των δικαίων αποφάσεών του.

Σοφ. Σειρ. 43,14 διά τούτο ηνεώχθησαν θησαυροί, και εξέπτησαν νεφέλαι ως πετεινά·

Σοφ. Σειρ. 43,14 Με το πρόσταγμα του ήνοιξαν τα θησαυροφυλάκια του ουρανού και ωσάν πτηνά επέταξαν αι νεφέλαι.

Σοφ. Σειρ. 43,15 εν μεγαλειώ αυτού ίσχυσε νεφέλας, και διεθρύβησαν λίθοι χαλάζης·

Σοφ. Σειρ. 43,15 Δια της μεγαλειώδους δυνάμεώς του πυκνώνει τας νεφέλας και η χάλαζα πίπτει κάτω σαν θρύμματα λίθων.

Σοφ. Σειρ. 43,16 και εν οπτασίαις αυτού σαλευθήσεται όρη, εν θελήματι πνεύσεται νότος.

Σοφ. Σειρ. 43,16 Με τας εμφανίσεις αυτού σαλεύονται τα όρη και με το θέλημά του πνέει ο νότιος άνεμος.

Σοφ. Σειρ. 43,17 φωνή βροντής αυτού ωδίνησε γήν και καταιγίς Βορέου και συστροφή πνεύματος.

Σοφ. Σειρ. 43,17 Η φωνή της βροντής του προκαλεί ωδινάς τοκετού εις την γην. Ερχεται από τον βορράν καταιγίς και ανεμοστρόβιλος.

Σοφ. Σειρ. 43,18 ως πετεινά καθιπτάμενα πάσσει χιόνα, και ως ακρίς καταλύουσα η κατάβασς αυτής· κάλλος λευκότητος αυτής εκθαυμάσει οφθαλμός, και επί τού νετού αυτής εκστήσεται καρδία.

Σοφ. Σειρ. 43,18 Σκορπίζει και αποθέτει το χιόνι εις την γην, ωσάν πτηνά που πετώντα καταβαίνουν. Κατεβαίνουν αι νιφάδες του χιονιού, ωσάν τις ακρίδες που καλύπτουν την γην. Το κάλλος της λευκότητός της θαμβώνει τα μάτια και η καρδία του ανθρώπου καταπλήσεται, καθώς την βλέπει, ωσάν βροχή να πίπτη.

Σοφ. Σειρ. 43,19 και πάχνην ως άλα επί γής χέει, και παγείσα γίνεται σκολόπων άκρα.

Σοφ. Σειρ. 43,19 Χύνει την πάχνην επάνω εις την γην ωσάν αλάτι· και όταν αυτή παγώση, γίνεται ωσάν τας αιχμάς των ακανθών.

Σοφ. Σειρ. 43,20 ψυχρός άνεμος Βορέης πνεύσει, και παγήσεται κρύσταλλος εφ ύδατος· επί πάσαν συναγωγήν ύδατος

καταλύσει, και ως θώρακα ενδύσεται το ύδωρ.

Σοφ. Σειρ. 43,20 Θα πνεύση κατόπιν παγωμένος βορράς, θα πήξει το νερό και θα γίνη κρύσταλλος. Ο πάγος εκτείνεται παντού, όπου υπάρχουν ύδατα, και καλύπτει το νερό ωσάν με θώρακα.

Σοφ. Σειρ. 43,21 καταφάγεται όρη και έρημον εκκαύσει και αποσβέσει χλόην ως πύρ.

Σοφ. Σειρ. 43,21 Κατατρώγει ο πάγος τα όρη, καίει την έρημον, και ωσάν φωτιά κατακαίει την χλόην.

Σοφ. Σειρ. 43,22 ίασις πάντων κατά σπουδήν ομίχλη, δρόσος απαντώσα από καύσωνος ιλαρώσει. -

Σοφ. Σειρ. 43,22 Ταχεία θεραπεία από όλας τας βλάβας του πάγου είναι τα νέφη, η δε δροσιά έπειτα από το καύμα δίδει άνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 43,23 Λογισμώ αυτού εκόπασεν άβυσσον, και εφύτευσεν εν αυτή νήσους.

Σοφ. Σειρ. 43,23 Συμφωνα με το σχέδιόν του ο Θεός εδάμασε την θάλασσαν και εφύτευσεν εντός αυτής νήσους.

Σοφ. Σειρ. 43,24 οι πλέοντες την θάλασσαν διηγούνται τον κίνδυνον αυτής, και ακοαίς ωτίων ημών θαυμάζομεν.

Σοφ. Σειρ. 43,24 Οι ναυτιλλόμενοι, που διαπλέουν την θάλασσαν, διηγούνται τους κινδύνους, που συναντούν εις αυτήν· και ημείς ακούοντες τας διηγήσεις των θαυμάζομεν.

Σοφ. Σειρ. 43,25 και εκεί τα παράδοξα και θαυμάσια έργα, ποικιλία παντός ζώου, κτίσις κητών.

Σοφ. Σειρ. 43,25 Και εκεί εις την θάλασσαν υπάρχουν παράδοξα και θαυμαστά δημιουργήματα, ποικίλα ζώα παντός είδους, διάφοροι φυλαί από μεγάλα κήτη.

Σοφ. Σειρ. 43,26 δι αυτόν ευοδοί άγγελος αυτού, και εν λόγω αυτού σύγκειται πάντα.

Σοφ. Σειρ. 43,26 Προς χάριν του Κυρίου ο αγγελικός κόσμος φέρει εις αίσιον πέρας τα έργα του, και δια του λόγου του τα πάντα τακτοποιούνται.

Σοφ. Σειρ. 43,27 Πολλά ερούμεν και ου μη εφικώμεθα, και συντέλεια λόγων· το πάν εστιν αυτός.

Σοφ. Σειρ. 43,27 Πολλά ακόμη ημπορούμεν να είπωμεν, αλλά ποτέ δεν θα εξαντλήσωμεν το θέμα. Με μίαν λέξιν· Το παν είναι Αυτός.

Σοφ. Σειρ. 43,28 δοξάζοντες που ισχύσομεν; αυτός γάρ ο μέγας παρά πάντα τα έργα αυτού.

Σοφ. Σειρ. 43,28 Που θα εύρωμεν, λοιπόν, ημείς την δύναμιν να τον δοξάσωμεν επαξίως; Διότι αυτός είναι ο απείρως μέγας, υπεράνω από όλα τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 43,29 φοβερός Κύριος και σφόδρα μέγας, και θαυμαστή η δυναστεία αυτού.

Σοφ. Σειρ. 43,29 Φοβερός είναι ο Κυριος και απείρως μέγας και θαυμαστή η δύναμις του.

Σοφ. Σειρ. 43,30 δοξάζοντες Κύριον υψώσατε, καθόσον αν δύνησθε, υπερέξει γάρ και έτι· και υψούντες αυτόν πληθύνετε εν ισχύϊ· μη κοπιάτε, ου γάρ μη εφίκησθε.

Σοφ. Σειρ. 43,30 Δοξολογήσατε και ανυψώσατε τον Κυριον όσον ημπορείτε, διότι αυτός θα είναι πάντοτε ανώτερος από όλας τας δοξολογίας σας. Δι' αυτό, και όταν τον δοξολογήτε, πολλαπλασιάσατε την δύναμιν σας· μη κουράζεσθε, διότι ποτέ δεν θα φθάσετε εις την προεπουσαν δι' εκείνον δοξολογίαν.

Σοφ. Σειρ. 43,31 τις εώρακεν αυτόν και εκδιηγήσεται; και τις μεγαλυνεί αυτόν καθώς εστι;

Σοφ. Σειρ. 43,31 Ποιός τον είδε και είναι επομένως εις θέσιν να διηγηθή τα περί αυτού; Και ποιός ημπορεί να τον δοξολογήσει, όπως αυτός εις την πραγματικότητα είναι;

Σοφ. Σειρ. 43,32 πολλά απόκρυφα εστι μείζονα τούτων, ολίγα γάρ εωράκαμεν των έργων αυτού·

Σοφ. Σειρ. 43,32 Πολλά θαυμαστά δημιουργήματά του και έργα του, κρυμμένα και άγνωστα, είναι ωραιότερα από εκείνα, που ημείς γνωρίζομεν. Διότι εις την πραγματικότητα ολίγα από τα έργα αυτού έχομεν ιδει.

Σοφ. Σειρ. 43,33 πάντα γάρ εποίησεν ο Κύριος, και τοίς ευσεβέσιν έδωκε σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 43,33 Διότι τα πάντα εδημιούργησεν ο Κυριος και αυτός έδωσε και δίδει σοφίαν στους ευσεβείς, να τα εννοούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 44

ΠΑΤΕΡΩΝ ΥΜΝΟΣ

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Σοφ. Σειρ. 44,1 Αινέσωμεν δή άνδρας ενδόξους και τους πατέρας ημών τή γενέσει.

Σοφ. Σειρ. 44,1 Ας επαινέσωμεν τώρα τους ενδόξους άνδρας, τους προπάτορας ημών, κατά την σειράν της γενεαλογίας των.

Σοφ. Σειρ. 44,2 πολλήν δόξαν έκτισεν ο Κύριος, την μεγαλωσύνην αυτού απ αιώνος.

Σοφ. Σειρ. 44,2 Μεγάλην δόξαν ητοίμασεν ο Κυριος δι' αυτούς και το μεγαλείον του εφανέρωσεν εις αυτούς ευθύς εξ αρχής.

Σοφ. Σειρ. 44,3 κυριεύοντες εν ταίς βασιλείαις αυτών και άνδρες ονομαστοί εν δυνάμει· βουλευόντες εν συνέσει αυτών, απηγγελκότες εν προφητείαις·

Σοφ. Σειρ. 44,3 Υπήρξαν μερικοί από αυτούς κύριοι εις τα βασιλεία των, ονομαστοί δια την δύναμίν των, σύμβουλοι πλήρεις σοφίας, αναγγέλλοντες το θέλημα του Θεού, δια προφητικών αποκαλύψεων.

Σοφ. Σειρ. 44,4 ηγούμενοι λαού εν διαβουλίαις και συνέσει γραμματείας λαού, σοφοί λόγοι εν παιδεία αυτών·

Σοφ. Σειρ. 44,4 Ηγεμόνες λαών, οι οποίοι με τας σύμβουλάς των, με την σοφίαν της μορφώσεώς των κατηύθυναν τους λαούς, εδίδασκον με τα σοφά των λόγια την αληθή μόρφωσιν.

Σοφ. Σειρ. 44,5 εκζητούντες μέλη μουσικών και διηγούμενοι έπη εν γραφή·

Σοφ. Σειρ. 44,5 Άλλοι εκαλλιέργησαν την μουσικήν, μάλιστα δε τας ιεράς μελωδίας. Συνέθεσαν και παρέδωσαν γραπτώς επικά ποιήματα.

Σοφ. Σειρ. 44,6 άνδρες πλούσιοι κεχορηγημένοι ισχύϊ, ειρηνεύοντες εν παροικίαις αυτών·

Σοφ. Σειρ. 44,6 Άνδρες πλούσιοι, προικισμένοι με δύναμιν, ζώντες ειρηνικώς στους τόπους της παραμονής των.

Σοφ. Σειρ. 44,7 πάντες ούτοι εν γενεαίς εδοξάσθησαν, και εν ταίς ημέραις αυτών καύχημα.

Σοφ. Σειρ. 44,7 Όλοι αυτοί εδοξάσθησαν από τους συγχρόνους των· ήσαν το καύχημα της εποχής των.

Σοφ. Σειρ. 44,8 εισίν αυτών οι κατέλιπον όνομα τού εκδιηγήσασθαι επαίνους·

Σοφ. Σειρ. 44,8 Μερικοί από αυτούς αφήκαν ένδοξον όνομα, ώστε και οι μεταγενέστεροι άνθρωποι να πλέκουν δι' αυτούς εγκώμια.

Σοφ. Σειρ. 44,9 και εισίν ών ουκ έστι μνημόσυνον και απώλοντο ως ουχ υπάρχαντες και εγένοντο ως ου γεγονότες και τα τέκνα αυτών μετ αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 44,9 Υπάρχουν όμως και μερικοί άλλοι, των οποίων ουδεμία ανάμνησις έχει διατηρηθή. Εχάθησαν, ως εάν δεν υπήρξαν· έγιναν, ως εάν δεν είχαν ποτέ γίνει. Κατά τον ίδιον τρόπον και τα τέκνα των υστέρω από αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 44,10 αλλ' ή ούτοι άνδρες ελέους, ών αι δικαιοσύναι ουκ επελήσθησαν·

Σοφ. Σειρ. 44,10 Αλλ' ιδού, ότι υπάρχουν και άνθρωποι των αγαθών έργων, των οποίων ανθρώπων αι αρεταί δεν έχουν λησμονηθή.

Σοφ. Σειρ. 44,11 μετά τού σπέρματος αυτών διαμενει αγαθή κληρονομία, έκγονα αυτών·

Σοφ. Σειρ. 44,11 Η αγαθή των κληρονομία, το έντιμον όνομά των παραμένει εις τα παιδιά των. Συνεχίζεται στους απογόνους των.

Σοφ. Σειρ. 44,12 εν ταίς διαθήκαις έστη σπέρμα αυτών και τα τέκνα αυτών δι αυτούς·

Σοφ. Σειρ. 44,12 Οι απόγονοί των παρέμειναν πιστοί εις τας μετά του Κυρίου συμφωνίας και τα τέκνα των ζουν ένδοξα χάρις εις την αρετήν των προγόνων των.

Σοφ. Σειρ. 44,13 έως αιώνος μενεί σπέρμα αυτών, και η δόξα αυτών ουκ εξαλειφθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 44,13 Μέχρις αιώνων θα παραμείνουν οι απόγονοί των και η δόξα των δεν θα εξαφανισθή.

Σοφ. Σειρ. 44,14 τα σώματα αυτών εν ειρήνη ετάφη, και το όνομα αυτών ζή εις γενεάς·

Σοφ. Σειρ. 44,14 Τα σώματά των ενεταφιάσθησαν εν ειρήνη μετά μεγάλων τιμών και το όνομά των ζη εις τας γενεάς των γενεών.

Σοφ. Σειρ. 44,15 σοφίαν αυτών διηγήσονται λαοί, και τον έπαινον εξαγγέλλει εκκλησία.

Σοφ. Σειρ. 44,15 Οι λαοί θα διηγούνται την σοφίαν των και εις συγκεντρώσεις λαού θα διαλαλήται ο έπαινό των.

Σοφ. Σειρ. 44,16 Ενώχ ευηρέστησε Κυρίω και μετετέθη, υπόδειγμα μετανοίας ταίς γενεαίς.

Σοφ. Σειρ. 44,16 Ο Ενώχ ευηρέστησε στον Κυριον και δια τούτο ανελήφθη ζων, αναδειχθείς υπόδειγμα μετανοίας δια τας κατόπιν γενεάς.

Σοφ. Σειρ. 44,17 Νώε ευρέθη τέλειος δίκαιος, εν καιρώ οργής εγένετο αντάλλαγμα· διά τούτον εγενήθη κατάλειμμα τή γη, ότε εγένετο κατακλυσμός·

Σοφ. Σειρ. 44,17 Ο Νώε ευρέθη τέλειος και δίκαιος εις την εποχήν, κατά την οποίαν έμελλε να εκσπάση καταστρεπτική η οργή του Θεού εναντίον της αμαρτωλής ανθρωπότητας. Ευρέθη αυτός αντάλλαγμα και υγιής ρίζα δια την μέλλουσαν ανθρωπότητα. Χάρις εις αυτόν παρέμεινεν ένα κατάλειμμα ανθρώπων εις την γην, όταν έγινε ο κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 44,18 διαθήκαι αιώνος ετέθησαν προς αυτόν, ίνα μη εξαλειφθή κατακλυσμώ πάσα σάρξ. -

Σοφ. Σειρ. 44,18 Διαθήκαι αιωνίου κύρους εδόθησαν από τον Θεόν προς αυτόν, ότι δηλαδή δεν θα εξαλειφθή ποτέ ο ζωικός κόσμος δια νέου κατακλυσμού.

Σοφ. Σειρ. 44,19 Αβραάμ μέγας πατήρ πλήθους εθνών, και ουχ ευρέθη όμοιος εν τή δόξη·

Σοφ. Σειρ. 44,19 Ο Αβραάμ ανεδείχθη μέγας πατριάρχης, γενάρχης πολλών εθνών, και κανείς άλλος όμοιος προς αυτόν κατά την δόξαν δεν παρουσιάσθη επί της γης.

Σοφ. Σειρ. 44,20 ός συνετήρησε νόμον Υψίστου και εγένετο εν διαθήκη μετ αυτού· εν σαρκί αυτού έστησε διαθήκην και εν πειρασμώ ευρέθη πιστός.

Σοφ. Σειρ. 44,20 Αυτός ετήρησε τον νόμον του Υψίστου Θεού και με αυτόν, ως εκπρόσωπον του ανθρωπίνου γένους, έγινε η επίσημος Διαθήκη του Θεού· επεκυρώθη δε και επισημοποιήθη η Διαθήκη δια της περιτομής της σαρκός αυτού. Κατά δε τον μεγάλον πειρασμόν αυτός ανεδείχθη πιστός μέχρι τέλους.

Σοφ. Σειρ. 44,21 διά τούτο εν όρκω έστησεν αυτώ ενευλογηθήναι έθνη εν τώ σπέρματι αυτού, πληθύναι αυτόν ως χούν της γής και ως άστρα ανυψώσαι το σπέρμα αυτού και κατακληρονομήσαι αυτούς από θαλάσσης έως θαλάσσης και από ποταμού έως άκρου γής.

Σοφ. Σειρ. 44,21 Δια τούτο και ο Θεός με όρκον επισήμως και αμετακλήτως του υπεσχέθη, ότι θα λάβουν τας ευλογίας όλα τα έθνη δια μέσου του απογόνου του, ότι θα πληθύνη τους απογόνους του ωσάν την σκόνιν της γης· ωσάν τα άστρα του ουρανού θα ανυψώση εις αριθμόν και θα δοξάση τους απογόνους του. Θα δώση εις αυτούς κληρονομίαν από την μίαν θάλασσαν μέχρι της άλλης, από τον ένα ποταμόν έως τον άλλον, που ευρίσκεται στο άκρον της γης.

Σοφ. Σειρ. 44,22 και εν τώ Ισαάκ έστησεν ούτως διά Αβραάμ τον πατέρα αυτού ευλογίαν πάντων ανθρώπων και διαθήκην

Σοφ. Σειρ. 44,22 Και στον Ισαάκ, προς χάριν του πατρός του, του Αβραάμ, ανένεωσε και εθεμελίωσε την Διαθήκην της ευλογίας του προς όλους τους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 44,23 και κατέπαυσεν επί κεφαλήν Ιακώβ. επέγνω αυτόν εν ευλογίαις αυτού και έδωκεν αυτώ εν κληρονομία· και διέστειλε μερίδας αυτού, εν φυλαίς εμέρισε δεκαδύο.

Σοφ. Σειρ. 44,23 Αυτή η Διαθήκη επανεπαύθη επί της κεφαλής του Ιακώβ. Επεβεβαίωσε εις αυτόν τας ευλογίας του και του έδωσε την γην της Επαγγελίας ως κληρονομίαν του. Αυτός διεμοίρασεν εις δώδεκα περιοχάς την γην της Επαγγελίας δια τας δώδεκα φυλάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 45

Σοφ. Σειρ. 45,1 Καί εξήγαγεν εξ αυτού άνδρα ελέους ευρίσκοντα χάριν εν οφθαλμοίς πάσης σαρκός, ηγαπημένον υπό Θεού και ανθρώπων, Μωυσήν, ού το μνημόσυνον εν ευλογίαις·

Σοφ. Σειρ. 45,1 Από τους απογόνους του Ιακώβ ανέδειξεν άνδρα ενάρετον, ο οποίος εκέκρδησε την ευμένειαν και τον σεβασμόν όλων των ανθρώπων, ηγαπημένον από τον Θεόν. Τον Μωϋσέα, του οποίου η ανάμνησις συνοδεύεται πάντοτε με επαίνους.

Σοφ. Σειρ. 45,2 ωμοίωσεν αυτόν δόξη αγίων και εμεγάλυνεν αυτόν εν φόβις εχθρών·

Σοφ. Σειρ. 45,2 Του έδωσε δόξαν ομοίαν με την δόξαν των αγίων, τον κατέστησε μέγαν και φοβερόν δια τους εχθρούς.

Σοφ. Σειρ. 45,3 εν λόγοις αυτού σημεία κατέπαυσεν, εδόξασεν αυτόν κατά πρόσωπον βασιλέων· ενετείλατο αυτώ προς λαόν αυτού και έδειξεν αυτώ της δόξης αυτού·

Σοφ. Σειρ. 45,3 Δια των λόγων ο Μωϋσής επροκάλει και κατέπαυε θαυματουργικά σημεία ενώπιον του Φαραώ και των Αιγυπτίων και ετσι ο Θεός τον εδόξασε ενώπιον βασιλέων. Ο Κυριος δια μέσου αυτού έδωκεν εντολάς προς τον λαόν του και εφανέρωσεν εις αυτόν ένα μέρος της απείρου δόξης του.

Σοφ. Σειρ. 45,4 εν πίστει και πραιϋτητι αυτόν ηγίασεν, εξελέξατο αυτόν εκ πάσης σαρκός·

Σοφ. Σειρ. 45,4 Τον ανέδειξε και τον καθιέρωσεν άγιον ένεκα της πίστεως και της πραότητός του. Αυτόν ανάμεσα από όλους τους Ισραηλίτας εξέλεξεν ως αρχηγόν του λαού.

Σοφ. Σειρ. 45,5 ηκούτισεν αυτόν της φωνής αυτού και εισήγαγεν αυτόν εις τον γνόφον και έδωκεν αυτό κατά πρόσωπον εντολάς, νόμον ζωής και επιστήμης διδάξει τον Ιακώβ διαθήκην και κρίματα αυτού τον Ισραήλ. -

Σοφ. Σειρ. 45,5 Τον ηξίωσε της τιμής και τον έκαμε να ακούση την φωνήν αυτού και τον εισήγαγεν εις την φωτεινήν νεφέλην επάνω στο όρος Σινά, του έδωσε πρόσωπον προς πρόσωπον τας εντολάς, ένα Νομον ζωής και σοφίας, δια να διδάξη τους απογόνους του Ιακώβ την Διαθήκην του, τας δικαίας αυτού κρίσεις στον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,6 Ααρών ύψωσεν άγιον όμοιον αυτός αδελφόν αυτού εκ φυλής Λευϊ

Σοφ. Σειρ. 45,6 Όμοιον προς τον Μωϋσέα άγιον ανεδειξεν ο Θεός τον αδελφόν του, τον Ααρών, από την φυλήν Λευϊ.

Σοφ. Σειρ. 45,7 έστησεν αυτός διαθήκην αιώνος και έδωκεν αυτός ιερατείαν λαού· εμακάρισεν αυτόν εν ευκοσμία και περιέζωσεν αυτόν στολήν δόξης·

Σοφ. Σειρ. 45,7 Εστερέωσε δι' αυτού Διαθήκην αιωνίου κύρους, εχάρισεν εις αυτόν την ιερωσύνην δια τον ισραηλιτικόν λαόν, τον ανέδειξε μακάριον δια των ιερατικών αμφίων με τα οποία τον εστόλισε, τον περιέβαλε με την ένδοξον αρχιερατικήν στολήν.

Σοφ. Σειρ. 45,8 ενέδυσεν αυτόν συντέλειαν καυχήματος και εστερέωσεν αυτόν σκεύεσιν ισχύος, περισκελή και ποδήρη και επωμίδα,

Σοφ. Σειρ. 45,8 Ενέδυσεν αυτόν με τελείαν ένδοξον μεγαλοπρεπή στολήν, τον περιέβαλεν ισοβίως με ενδύματα μεγάλης δυνάμεως, περισκελίδα, ποδήρη χιτώνα και επωμίδα.

Σοφ. Σειρ. 45,9 και εκύκλωσεν αυτόν ροϊσκόις χρυσοίς, κώδωσι πλείστοις κυκλόθεν, ηχήσαι φωνήν εν βήμασιν αυτού, ακουστόν ποιήσαι ήχον εν ναώ εις μνημόσυνον υιοίς λαού αυτού·

Σοφ. Σειρ. 45,9 Ολόγυρα στο κάτω μέρος του χιτώνος του ετοποθέτησε χρυσά ομοιώματα ροδιών, με πλείστους κωδωνίσκους ολόγυρα, ώστε με τα βήματα του αρχιερέως να αντηχούν οι κωδωνίσκοι· να ακούεται ο ήχος των, καθώς εκείνος θα εισήρχετο εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, ώστε να έχουν πάντοτε ζωηρός υπ' όψιν των οι Ισραηλίται την ιερότητα του τόπου και τα τελούμενα εκεί.

Σοφ. Σειρ. 45,10 στολή αγία, χρυσώ και υακίνθω και πορφύρα, έργω ποικιλτού, λογιείω κρίσεως, δήλοις αληθείας, κεκλωσμένη κόκκω, έργω τεχνίτου,

Σοφ. Σειρ. 45,10 Τον ενέδυσε με αγίαν στολήν υφασμένην με χρυσόν, με υάκινθον και πορφύραν, έργον ειδικού κεντητού. Με το λογιείον της κρίσεως, δια του οποίου εκφράζεται η θεία βουλή και αλήθεια, κατεσκευασμένον με κλωστήν ερυθράν, έργον ειδικού τεχνίτου.

Σοφ. Σειρ. 45,11 λίθοις πολυτελέσι γλύμματος σφραγίδος, εν δέσει χρυσοίω, έργω λιθουργού, εις μνημόσυνον εν γραφή κεκολαμμένη κατ αριθμόν φυλών Ισραήλ·

Σοφ. Σειρ. 45,11 Εις αυτό υπήρχον πολύτιμοι ανάγλυφοι λίθοι, ως σφραγίδες, που συνεδέοντο μεταξύ των δια χρυσού, έργον και αυτό ειδικού γλύπτου, ώστε ο λαός βλέπων την ανάγλυφον αυτήν γραφήν, να ενθυμήται τα ονόματα των δώδεκα φυλών του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,12 στέφανον χρυσούν επάνω κιθάρεως, εκτύπωμα σφραγίδος αγιάσματος, καύχημα τιμής, έργον ισχύος, επιθυμήματα οφθαλμών κοσμούμενα ωραία·

Σοφ. Σειρ. 45,12 Επίσης έθεσε στέφανον χρυσούν επάνω εις την κίθαριν, η οποία έφερεν ανάγλυφον, ως σφραγίδα, ιεράν επιγραφήν, τιμητικόν καύχημα, έργον μεγάλης τέχνης, ωραιον θέαμα των οφθαλμών, υπέροχα κοσμήματα.

Σοφ. Σειρ. 45,13 πρό αυτού ου γέγονε τοιαύτα έως αιώνος, ουκ ενεδύσατο αλλογενής πλήν των υιών αυτού μόνον και τα έκγονα αυτού διαπαντός.

Σοφ. Σειρ. 45,13 Προ αυτού δεν είχαν γίνει τέτοιες μεγαλοπρεπείς στολές και ούτε θα γίνουν έως του αιώνος. Κανείς αλλογενής και κανείς ξένος προς το ιερατικόν γένος, δεν εφόρεσε τέτοιες στολές, πλην μόνον των υιών αυτού και των ιδικών του απογόνων δια μέσου των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 45,14 θυσίαι αυτού ολοκαρπωθήσονται καθημέραν ενδελεχώς δίς.

Σοφ. Σειρ. 45,14 Θυσίαι ολοκαυτώματος θα προσφέρωνται καθημερινώς από αυτόν δύο φορές την ημέραν.

Σοφ. Σειρ. 45,15 επλήρωσε Μωσής τας χείρας και έχρισεν αυτόν εν ελαίω αγίω· εγενήθη αυτός εις διαθήκην αιώνιον και εν τώ σπέρματι αυτού εν ημέραις ουρανού λειτουργείν αυτός άμα και ιερατεύειν και ευλογείν τον λαόν αυτού εν τώ ονόματι αυτού.

Σοφ. Σειρ. 45,15 Ο Μωϋσής εγένισε τα χέρια του με το άγιον έλαιον και τον έχρισε. Αυτό δε έγινε αιώνιος νόμος δι' αυτόν και τους απογόνους του, όσον υπάρχει ο ουρανός και η γη, να είναι δηλαδή αυτοί λειτουργοί και ιερείς και να ευλογούν τον λαόν εν τω Ονόματι του.

Σοφ. Σειρ. 45,16 εξελέξατο αυτόν από παντός ζώντος προσαγαγείν κάρπωσιν Κυρίω, θυμίαμα και ευωδιαν εις μνημόσυνον, εξιλάσκεσθαι περί τού λαού σου.

Σοφ. Σειρ. 45,16 Αυτόν εξέλεξεν από όλους τους ανθρώπους της γης, δια να προσφέρει θυσίαν στον Κυριον, θυμίαμα και αρώματα, εις μνήμην αυτών και δια την εξιλέωσιν των αμαρτιών του λαού.

Σοφ. Σειρ. 45,17 έδωκεν αυτόν εν εντολαίς αυτού εξουσίαν εν διαθήκαις κριμάτων διδάξει τον Ιακώβ τα μαρτύρια και εν νόμω αυτού φωτίσαι Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,17 Δια των εντολών του έδωκεν εις αυτόν εξουσίαν επί των ιερών παρακαταθηκών του Νομου, να διδάξη τους απογόνους του Ιακώβ τα μαρτύρια Κυρίου και να διαφωτίξη τους Ισραηλίτας με τον θείον Νομον.

Σοφ. Σειρ. 45,18 επισυνέστησαν αυτός αλλότριοι και εξήλωσαν αυτόν εν τή ερήμω, άνδρες οι περι Δαθάν και Αβειρών και η συναγωγή Κορέ εν θυμώ και οργή·

Σοφ. Σειρ. 45,18 Επανεστάτησαν εναντίον του μερικοί ξένοι προς την ιερωσύνην, τον εξηλοφθόνησαν εις την ερημον, οι άνδρες δηλαδή οι περι τον Δαθάν και τον Αβειρών, η συγκέντρωσις του Κορέ, πλήρεις οργής και θυμού.

Σοφ. Σειρ. 45,19 είδε Κύριος και ουκ ευδόκησε, και συνετελέσθησαν εν θυμώ οργής· εποίησεν αυτοίς τέρατα καταναλώσαι εν πυρί φλογός αυτού.

Σοφ. Σειρ. 45,19 Ο Κυριος τους είδε και δεν ηυδόκησεν εις τα πονηρά αυτών έργα. Δια τούτο και εξωλοθρεύθησαν με την δικαίαν οργήν και τον θυμόν του Κυρίου. Έκαμεν εναντίον αυτών καταπληκτικά έργα τιμωρίας, ώστε να καταφαγωθούν

από τας φλόγας του πυρός.

Σοφ. Σειρ. 45,20 και προσέθηκεν Ααρών δόξαν και έδωκεν αυτό κληρονομίαν· απαρχάς πρωτογεννημάτων εμέρισεν αυτό, άρτον πρώτοις ητόιμασε πλησμονήν·

Σοφ. Σειρ. 45,20 Εις δε τον Ααρών προσέθεσε και άλλην δόξαν, και έδωκεν εις αυτόν κληρονομίαν· επεδίκασεν ως μερίδιόν του τας απαρχάς των προϊόντων της γης και προ παντός πλούσιον άρτον χορτασμού δι' αυτόν και τους ιερείς.

Σοφ. Σειρ. 45,21 και γάρ θυσίας Κυρίου φάγονται, ας έδωκεν αυτό τε και τώ σπέρματι αυτού.

Σοφ. Σειρ. 45,21 Διότι μέρος από τας προσφερομένας στον Κυριον θυσίας έπρεπε να δίδεται προς τροφήν αυτού και των απογόνων του.

Σοφ. Σειρ. 45,22 πλὴν εν γη λαού ου κληρονομήσει, και μερίς ουκ έστιν αυτό εν λαώ, αυτός γάρ μερίς σου και κληρονομία.

Σοφ. Σειρ. 45,22 Πλὴν όμως δεν παρεχώρησε καμμίαν έκτασιν γης ως κληρονομίαν του μεταξύ του λαού· δεν υπάρχει δι' αυτόν κληρονομικόν μερίδιον μεταξύ του λαού· διότι ο ίδιος ο Θεός του είπεν· Εγώ είμαι μερίδιον και κληρονομία σου.

Σοφ. Σειρ. 45,23 Και Φινεές υιός Ελεάζαρ τρίτος εις δόξαν εν τώ ζηλώσει αυτόν εν φόβω Κυρίου και στήναι αυτόν εν τροπή λαού, εν αγαθότητι προθυμίας ψυχής αυτού· και εξιλάσατο περί τού Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,23 Ο Φινεές, ο υιός του Ελεάζαρ, είναι ο τρίτος ένδοξος ανήρ, ο οποίος διεκρίθη δια τον ζήλον αυτού και τον φόβον του Κυρίου. Αυτός, όταν κατεστρέφετο ο λαός δια τας αμαρτίας του, εστάθη όρθιος με αγαθήν την διάθεσιν της ψυχής και εξιλέωσε την οργήν του Θεού δια τον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,24 διά τούτο εστάθη αυτό διαθήκη ειρήνης προστατείν αγίων και λαού αυτού, ίνα αυτό ή και τώ σπέρματι αυτού ιερωσύνης μεγαλείον εις τους αιώνας.

Σοφ. Σειρ. 45,24 Δια τούτο μία συμφωνία ειρήνης εστερεώθη με αυτόν, δια της οποίας αυτός ανεδείχθη αρχηγός των ιερέων του λαού του, δια να ανήκη εις αυτόν και στους απογόνους του δια μέσου των γενεών το μεγαλειώδες αξίωμα της ιερωσύνης.

Σοφ. Σειρ. 45,25 και διαθήκην τώ Δαυίδ υιώ Ιεσσαί εκ φυλής Ιούδα, κληρονομία βασιλέως υιού εξ υιού μόνου· κληρονομία Ααρών και τώ σπέρματι αυτού.

Σοφ. Σειρ. 45,25 Όπως βραδύτερον εδόθη παρά του Θεού επίσημος υπόσχεσις στον Δαβίδ, τον υιόν του Ιεσσαί τον καταγόμενον από την φυλήν του Ιούδα, ότι η βασιλική κληρονομία και διαδοχή θα ανήκη μόνον στον οίκον του, μεταβιβαζομένη από τον ένα υιόν στον άλλον, έτσι και η ιερωσύνη του Ααρών θα μετεβιβάζετο κληρονομικώς στους απογόνους του.

Σοφ. Σειρ. 45,26 δώη υμίν σοφίαν εν καρδία υμών κρίνειν τον λαόν αυτού εν δικαιοσύνη, ίνα μη αφανισθή τα αγαθά αυτών και την δόξαν αυτών εις γενεάς αυτών.

Σοφ. Σειρ. 45,26 Είθε, ω αρχιερείς, να δώση ο Θεός εις την καρδίαν και την διάνοιάν σας σοφίαν, δια να δικάζετε τον λαόν του με δικαιοσύνην, δια να μη αφανισθούν αυτά τα αγαθά σας και η δόξα σας κατά τας μελλούσας γενεάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 46

Σοφ. Σειρ. 46,1 Κραταίος εν πολέμοις Ιησούς Ναυή και διάδοχος Μωυσή εν προφητείαις, ός εγένετο κατά το όνομα αυτού μέγας επί σωτηρία εκλεκτών αυτού εκδικήσαι επεγειρομένους εχθρούς, όπως κατακληρονομήση τον Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 46,1 Γενναίος και ισχυρός εις πολέμους ανεδείχθη ο Ιησούς του Ναυή, διάδοχος του Μωϋσέως εις τας προφητείας του Θεού, κατά πάντα άξιος του ονόματός του, μέγας δια την σωτηριάν του εκλεκτού λαού και δια την τιμωριάν των εξεγειρομένων εναντίον των Ισραηλιτών εχθρών, δια να δώση την Παλαιστίνην ως κληρονομίαν στον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 46,2 ως εδοξάσθη εν τώ επάροι χείρας αυτού και εν τώ εκτείνει ρομφαίαν επί πόλεις.

Σοφ. Σειρ. 46,2 Ποσον ένδοξος ανεδείχθη κάθε φοράν, που ύψωνε τα χέρια του εναντίον των εχθρών και ενέσπα την ρομφαίαν του εναντίον των εχθρικών πόλεων!

Σοφ. Σειρ. 46,3 τις πρότερον αυτού ούτως έσθη; τους γάρ πολεμίους Κύριος αυτός επήγαγεν.

Σοφ. Σειρ. 46,3 Ποίος προηγουμένος από αυτόν ανεδείχθη τόσον σταθερός και ακατανίκητος εις τας μάχας, όσον αυτός; Δια της χειρός Ιησού του Ναυή ο ίδιος ο Κυριος ωδηγούσε τους εχθρούς στον όλεθρον.

Σοφ. Σειρ. 46,4 ουχί εν χειρί αυτού ανεπόδισεν ο ήλιος και μία ημέρα εγενήθη προς δύο;

Σοφ. Σειρ. 46,4 Δεν είναι αυτός, που με απλήν διαταγήν του, με μίαν κίνησιν της χειρός του, εσταμάτησε τον ήλιον στον ουρανόν και μία ημέρα έγινεν ωσάν δύο;

Σοφ. Σειρ. 46,5 επεκαλέσατο τον Ύψιστον δυνάστην εν τώ θλίψαι αυτόν εχθρούς κυκλόθεν, και επήκουσεν αυτών μέγας Κύριος εν λίθοις χαλάζης δυνάμεως κραταίαις·

Σοφ. Σειρ. 46,5 Επεκαλέσθη τον παντοδύναμον Κυριον βοηθόν, όταν επίειξε τους εχθρούς ολόγυρα, και ο παντοδύναμος ήκουσε και εδέχθη την προσευχήν του και απέστειλε λίθους χαλάζης ισχυράς δυνάμεως.

Σοφ. Σειρ. 46,6 κατέρραξεν επ έθνος πόλεμον και εν καταβάσει απώλεσεν ανθεστηκότας, ίνα γνώσιν έθνη πανοπλίαν αυτού ότι εναντίον Κυρίου ο πόλεμος αυτού· και γάρ επηκολούθησεν οπίσω δυνάστου. -

Σοφ. Σειρ. 46,6 Επέπεσε κατά τρόπον καταρρακτώδη εναντίον του εχθρικού εκείνου έθνους και εις την κατωφέρεια Βεθαιρών εξωλόθρευσε τους αντισταθέντας εχθρούς, δια να μάθουν όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, ποία είναι η πανοπλία Ιησού του Ναυή, και ότι ο πόλεμος, τον οποίον αυτός διεξήγεν, ήτο ενώπιον του Κυρίου. Διότι Ο Ιησούς του Ναυή ηκολούθει πάντοτε τας εντολάς του Παντοδυναμού.

Σοφ. Σειρ. 46,7 Και εν ημέραις Μωυσεώς εποίησεν έλεος, αυτός και Χάλεβ υιός Ιεφοννή, αντιστήναι έναντι εκκλησίας, κωλύσαι λαόν από αμαρτίας και κοπάσαι γογγυσμόν πονηρίας.

Σοφ. Σειρ. 46,7 Και κατά τας ημέρας του Μωϋσέως έργον ευσεβείας έπραξεν αυτός και ο Χαλεβ, υιός του Ιεφοννή, με το να αντισταθή εναντίον της επαναστατημένης συγκεντρώσεως του λαού, δια να εμποδίση αυτόν από την αμαρτίαν και να κατευνάση τον αμαρτωλόν γογγυσμόν.

Σοφ. Σειρ. 46,8 και αυτοί δύο όντες διεσώθησαν από εξακοσίων χιλιάδων πεζών, εισαγαγείν αυτούς εις κληρονομίαν, εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι.

Σοφ. Σειρ. 46,8 Δια την ευσεβειάν των οι δύο αυτοί μόνοι διεσώθησαν μεταξύ των εξακοσίων χιλιάδων των εις την έρημον πεζοπορούντων των Εβραίων. Τότε, που ο Θεός ωδηγούσε αυτούς, δια να κληρονομήσουν την γην της Επαγγελίας, την

ρέουσιν γάλα και μέλι.

Σοφ. Σειρ. 46,9 και έδωκεν ο Κύριος τώ Χάλεβ ισχύν, και έως γήρους διέμεινεν αυτό επιβήναι αυτόν επί το ύψος της γής, και το σπέρμα αυτού κατέσχε κληρονομίαν,

Σοφ. Σειρ. 46,9 Ο δε Κυριος έδωσε δύναμιν στον Χαλεβ, η οποία και διετηρήθη μέχρι των γηρατειών του, ώστε αυτός να ανέλθη και εις αυτά ακόμη τα υψηλά όρη της κληροδοτηθείσης εις αυτόν περιοχής. Οι δε απόγονοί του κατέλαβον και διετήρησαν αυτήν την κληρονομίαν,

Σοφ. Σειρ. 46,10 όπως ιδώσι πάντες οι υιοί Ισραήλ ότι καλόν το πορεύεσθαι οπίσω Κυρίου. -

Σοφ. Σειρ. 46,10 δια να ιδουν όλοι οι Ισραηλίται, ότι είναι καλόν και ωφέλιμον να ακολουθή κανείς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 46,11 Και οι κριται, έκαστος τώ αυτού ονόματι, όσων ουκ εξεπόρνευσεν η καρδια και όσοι ουκ απεστράφησαν από Κυρίου, ειη το μνημόσυνον αυτών εν ευλογίαις

Σοφ. Σειρ. 46,11 Ας ενθυμηθώμεν όμως και τους Κριτάς τον καθένα με το όνομά του· εκείνους των οποίων η καρδια δεν διεφθάρη, ώστε να παρασυρθούν εις την αμαρτωλήν λατρείαν των ειδώλων και δεν απεμακρύνθησαν από τον Κυριον. Ας είναι η μνήμη των γεμάτη εγκώμια και ευλογίας!

Σοφ. Σειρ. 46,12 τα οστά αυτών αναθάλοι εκ τού τόπου αυτών και το όνομα αυτών αντικαταλασσύμενον εφ υιοίς δεδοξαμένων αυτών. -

Σοφ. Σειρ. 46,12 Ας αναθάλλουν και ευφρανθούν στους τάφους τα οστά των και το όνομά των ας ανανεώνεται και ας μένη πάντοτε εις τα παιδιά των ενδόξων αυτών ανδρών.

Σοφ. Σειρ. 46,13 Ηγαπημένος υπό Κυρίου αυτού Σαμουήλ προφήτης Κυρίου κατέστησε βασιλείαν και έχρισεν άρχοντας επί τον λαόν αυτού·

Σοφ. Σειρ. 46,13 Ο Σαμουήλ, ο προφήτης του Κυρίου, ο ηγαπημένος από τον Κυριον, αυτός εγκατέστησε το βασιλικόν πολιτεύμα μεταξύ των Ισραηλιτών και έχρισε βασιλείς δια τον λαόν του.

Σοφ. Σειρ. 46,14 εν νόμω Κυρίου έκρινε συναγωγήν, και επεσκέψατο Κύριος τον Ιακώβ·

Σοφ. Σειρ. 46,14 Συμφαंना με τον νόμον του Κυρίου διοικούσε και εδικάζε τον λαόν του Ιακώβ, ο δε Κυριος επεσκέπτετο τότε τον Ισραηλιτικόν λαόν.

Σοφ. Σειρ. 46,15 εν πίστει αυτού ηκριβάσθη προφήτης και εγνώσθη εν πίστει αυτού πιστός οράσεως.

Σοφ. Σειρ. 46,15 Δια της αξιοπιστίας του απεδείχθη ακριβής και αληθινός προφήτης. Χαρις εις αυτήν την ευθύτητά του ανεγνωρίσθη αξιόπιστος εις τα αποκαλυπτικά του οράματα.

Σοφ. Σειρ. 46,16 και επεκαλέσατο τον Κύριον δυνάστην εν τώ θλίψει εχθρούς αυτού κυκλόθεν εν προσφορά αρνός γαλαθινού·

Σοφ. Σειρ. 46,16 Επεκαλέσθη με θερμήν προσευχήν τον παντοδύναμον Κυριον, όταν οι εχθροί είχαν πιέσει από όλα τα μέρη τους Ισραηλίτας, προσφέρων προς εκείνον ως θυσίαν αμνόν γάλακτος.

Σοφ. Σειρ. 46,17 και εβρόντησεν απ ουρανού Κύριος και εν ήχω μεγάλω ακουστήν εποίησε την φωνήν αυτού

Σοφ. Σειρ. 46,17 Ο Κυριος εδέχθη την προσευχήν του, εβρόντησε δια των κεραυνών τυύ από τον ουρανό και με μέγαλον πάταγον έκαμε να ακουσθή η φωνή Του.

Σοφ. Σειρ. 46,18 και εξέτριψεν ηγουμένους Τυρίων και πάντας άρχοντας Φυλιστιείμ.

Σοφ. Σειρ. 46,18 Συνέτριψε και εξεπάστρεψε τους αρχηγούς των Τυρίων και όλους τους άρχοντας των Φιλισταιών.

Σοφ. Σειρ. 46,19 και πρό καιρού κοιμήσεως αιώνος επεμαρτύρατο έναντι Κυρίου και χριστού αυτού· χρήματα και έως υποδημάτων από πάσης σαρκός ουκ είληφα· και ουκ ενεκάλεσεν αυτώ άνθρωπος.

Σοφ. Σειρ. 46,19 Προ δε της ώρας της αιώνιου αναπαύσεώς του επικαλούμενος ως μάρτυράς του τον Θεόν και τον χρισμένον βασιλέα, είπεν ενώπιον του λαού· "Ποτέ από κανένα από σας δεν επήρα χρήματα ούτε τίποτε άλλο μέχρις ακόμη και των υποδημάτων". Κανείς δε Ισραηλίτης δεν ευρέθη να διατυπώση κατηγορίαν τινά εναντίον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 46,20 και μετά το υπνώσαι αυτόν επροφήτευσε και υπέδειξε βασιλείη την τελευταίην αυτού και ανύψωσεν εκ γής την φωνήν αυτού εν προφητεία εξαλείψαι ανομίαν λαού.

Σοφ. Σειρ. 46,20 Και αφού κοιμήθη εις την αιώνιον ανάπαυσιν προανήγγειλε και έδειξεν στον βασιλέα Σαούλ τον θάνατόν του και από τα βάθη της γής ύψωσε την προφητικήν φωνήν του, δια να εξαλείψη τα αμαρτήματα του λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 47

Σοφ. Σειρ. 47,1 Και μετά τούτο ανέστη Νάθαν προφητεύειν εν ημέραις Δαυίδ.

Σοφ. Σειρ. 47,1 Επειτα παρουσιάσθη ο Ναθαν, δια να εξαγγέλλη το θέλημα του Κυρίου ως προφήτης κατά την εποχήν του Δαβίδ.

Σοφ. Σειρ. 47,2 όπως στεάρα αφωρισμένον από σωτηρίου, ούτως Δαυίδ από των υιών Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 47,2 Όπως ξεχωρίζεται το λίπος κατά την ειρηνικήν επί τη σωτηρία θυσίαν, έτσι, και ο Δαβίδ εξελέγη ανάμεσα από όλους τους Ισραηλίτας.

Σοφ. Σειρ. 47,3 εν λέουσιν έπαιξεν ως εν ερίφοις και εν άρκιοις ως εν άρνασι προβάτων.

Σοφ. Σειρ. 47,3 Αυτός κατά την νεανικήν του ηλικίαν έπαιζε με τους λέοντας ωσάν με τα ερίφια, και με τας άρκτους ωσάν με τα αρνιά των προβάτων.

Σοφ. Σειρ. 47,4 εν νεότητι αυτού ουχί απέκτεινε γίγαντα και εξήρην ονειδισμόν εκ λαού εν τώ επάραι χείρα εν λίθω σφενδόνης και καταβαλείν γαυρίαμα τού Γολιάθ;

Σοφ. Σειρ. 47,4 Ο Δαβίδ κατά την νεανικήν του ηλικίαν αυτός δεν εφόνευσε τον γίγαντα εκείνον τον Γολιάθ και αφήρεσε την καταισχύνην και την ύβριν από τον λαόν του Ισραήλ, όταν εσήκωσε το χέρι του, δια να εκσφενδονίση τον λίθον και να καταρρίψη την αλαζονείαν του Γολιάθ;

Σοφ. Σειρ. 47,5 επεκαλέσατο γάρ Κύριον τον Ύψιστον και έδωκεν εν τή δεξιά αυτού κράτος εξάραι άνθρωπον δυνατόν εν πολέμω, ανυψώσαι κέρας λαού αυτού.

Σοφ. Σειρ. 47,5 Παρεκάλεσε τον Ύψιστον Κυριον, και εκείνος έδωσεν εις την δεξιάν του χείρα δύναμιν, ώστε να εξοντώση άνθρωπον δυνατόν στον πόλεμον και να ανυψώση την δύναμιν του λαού του.

Σοφ. Σειρ. 47,6 ούτως εν μυριάσιν εδόξασαν αυτόν και ήνεσαν αυτόν εν ευλογίαις Κυρίου εν τώ φέρεσθαι αυτό διάδημα δόξης·

Σοφ. Σειρ. 47,6 Έτσι δε και τον εδόξασαν αι γυναίκες, διότι εφόνευσε μυριάδας εχθρών και του έψαλαν εγκώμια με ευλογίας προς τον Κυριον, όταν του προσέφεραν ένδοξον διάδημα, την βασιλείαν.

Σοφ. Σειρ. 47,7 εξέτριψε γάρ εχθρούς κυκλοθεν και εξουδένωσε Φυλιστιείμ τους υπεναντίους· έως σήμερον συνέτριψεν αυτών κέρας.

Σοφ. Σειρ. 47,7 Συνέτριψε τους γύρω εχθρούς και εξουδένωσε τους εχθρούς, τους Φιλισταίους. Τα συντριπτικά του κτυπήματα τους κρατούν μέχρι σήμερον αδύνατους και ταπεινωμένους.

Σοφ. Σειρ. 47,8 εν παντί έργω αυτού έδωκεν εξομολόγησιν αγίω Υψίστω ρήματι δόξης· εν πάση καρδιά αυτού ύμνησε και ηγάπησε τον ποιήσαντα αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 47,8 Εις όλα όμως αυτού τα θαυμαστά έργα εδοξολογούσε και ευχαριστούσε τον Αγιον, τον Υψιστον Κυριον, με ύμνους δοξολογίας, και υμνολόγησε και ηγάπησε τον ποιητήν του με όλην του την καρδιαν.

Σοφ. Σειρ. 47,9 και έστησε ψαλτωδούς κατέναντι τού θυσιαστηρίου και εξ ηχούς αυτών γλυκαίνειν μέλη·

Σοφ. Σειρ. 47,9 Εγκατέστησε ψάλτας μετά οργάνων εμπρός από το θυσιαστήριον, ώστε από τον ήχον των μουσικών συνθέσεων να ακούωνται γλυκείαι αελωδίαι.

Σοφ. Σειρ. 47,10 έδωκεν εν εορταίς ευπρέπειαν και εκόσμησε καιρούς μέχρι συντελείας εν τώ αιεΐν αυτούς το άγιον όνομα αυτού και από πρωΐ ηχείν το αγίασμα.

Σοφ. Σειρ. 47,10 Έδωκεν ιδιαίτεραν μεγαλοπρέπειαν εις τας εορτάς, ιδιαίτεραν λαμπρότητα εις τας εορτασίμους εποχάς, και εις όλας τας λεπτομερείας ώρισε να υμνολογούν οι ψάλται το άγιον όνομα του Θεού και να αντηχούν από της πρωΐας αι ψαλμωδίαι εις την αγίαν Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Σοφ. Σειρ. 47,11 Κύριος αφείλε τας αμαρτίας αυτού και ανύψωσεν εις αιώνα το κέρας αυτού και έδωκεν αυτώ διαθήκην βασιλέων και θρόνον δόξης εν τώ Ισραήλ. -

Σοφ. Σειρ. 47,11 Ο Κυριος αφήρσε τας αμαρτίας του, εμεγάλυνε την δύναμίν του ακατάλυτον στους αιώνας, και έδωσεν εις αυτόν την υπόσχεσιν περι βασιλέων, που θα ανεδεικνύντο από τους απογόνους του, και ανέδειξεν ένδοξον τον θρόνον του στον Ισροηλιτικόν λαόν.

Σοφ. Σειρ. 47,12 Μετά τούτον ανέστη υιός επιστήμων και δι αυτόν κατέλυσεν εν πλατυσμών·

Σοφ. Σειρ. 47,12 Επειτα από αυτόν ενεφανίσθη ο σοφός υιός του ο Σολομών, ο οποίος χάριν του Δαβίδ έζησε με άνεσιν και ευτυχίαν

Σοφ. Σειρ. 47,13 Σαλωμών βασίλευσεν εν ημέραις ειρήνης, ώ ο Θεός κατέπαυσε κυκλοθεν, ίνα στήση οίκον επ ονόματι αυτού και ετοιμάση αγίασμα εις τον αιώνα.

Σοφ. Σειρ. 47,13 Ο Σολομών εβασίλευσεν εις καιρόν ειρήνης. Προς χάριν του ο Θεός κατέπαυσε κάθε πόλεμον κύκλω του, ώστε αυτός απερίσπαστος να ανοικοδομήση τον ναόν επ' ονόματι του Θεού και να ετοιμάση το ιερόν του Κυρίου στον αιώνα

Σοφ. Σειρ. 47,14 ως εσοφίσθη εν νεότητί σου και ενεπλήσθης ως ποταμός συνέσεως.

Σοφ. Σειρ. 47,14 Ω Σολομών, πόσον σοφός υπήρξες κατά την νεότητά σου! Εγέμισες από σοφίαν, όπως πλημμυρίζη ο ποταμός από ύδατα.

Σοφ. Σειρ. 47,15 γήν επεκάλυψεν η ψυχή σου, και ενέπλησας εν παραβολαίς αινιγμάτων·

Σοφ. Σειρ. 47,15 Η μεγάλη σοφή σου διάνοια εσκεπάσε την γην, την εγέμισες με σοφά και βαθυστόχαστα αποφθέγματα!

Σοφ. Σειρ. 47,16 εις νήσους πόρω αφίκετο το όνομά σου, και ηγαπήθης εν τή ειρήνη σου·

Σοφ. Σειρ. 47,16 Το όνομά σου έφθασεν εις τας γύρω μακρυνάς νήσους και ηγαπήθης δια την ειρηνικήν βασιλείαν σου.

Σοφ. Σειρ. 47,17 εν ωδαίς και παροιμίαις και παραβολαίς και εν ερμηνεΐαις απεθαύμασάν σε χώραι.

Σοφ. Σειρ. 47,17 Ολαι αι χώραι σε θαύμασαν δια τας ωδάς σου, τας παροιμίας σου, τας παραβολάς σου και τας σοφάς εξηγήσεις, που έδιδες.

Σοφ. Σειρ. 47,18 εν ονόματι Κυρίου τού Θεού τού επικεκλημένου Θεού Ισραήλ, συνήγαγες ως κασσίτερον το χρυσιον και ως μόλυβδον επλήθυνας αργύριον.

Σοφ. Σειρ. 47,18 Εν ονόματι Κυρίου του Θεού σου, ο οποίος είναι Θεός του ισραηλιτικού λαού, συνεκέντρωσες το χρυσιον, ωσάν τον κασσίτερον, και απροσμέτρητον πλήθος αργυρίου, ωσάν τον μόλυβδον.

Σοφ. Σειρ. 47,19 παρανέκλινας τας λαγόνας σου γυναιξί και ενεξουσιάσθης εν τώ σώματί σου·

Σοφ. Σειρ. 47,19 Παρεδόθης όμως δια φιληδονίαν εις τας γυναίκας και έδωκες εις αυτάς εξουσίαν επί του σώματός σου.

Σοφ. Σειρ. 47,20 έδωκας μώμον εν τή δόξη σου και εβεβήλωσας το σπέρμα σου επαγαγείν οργήν επί τα τέκνα σου και κατενύγην επί τή αφροσύνη σου,

Σοφ. Σειρ. 47,20 Εξ αιτίας των πτώσεών σου αυτών προσήψες κηλίδας στο ένδοξον όνομά σου, εβεβήλωσες τους απογόνους σου, ώστε να επέλθη η οργή του Θεού εναντίον των τέκνων σου. Εγώ, όταν επληροφορηθην αυτά, επόνεσα βαθύτατα και έκλαυσα δι' αυτήν σου την αφροσύνην.

Σοφ. Σειρ. 47,21 γενέσθαι δίχα τυραννίδα και εξ Εφραΐμ άρξαι βασιλείαν απειθή.

Σοφ. Σειρ. 47,21 Εγινες αιτία να διαιρεθί το βασιλείόν σου εις δύο και η φυλή Εφραΐμ να γίνη αρχηγός εις μίαν βασιλείαν ανυπάκουον και ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 47,22 ο δε Κύριος ου μη καταλίπη το έλεος αυτού και ου μη διαφθείρη από των έργων αυτού, ουδέ μη εξαλείψη εκλεκτού αυτού έκγονα και σπέρμα τού αγαπήσαντος αυτόν ου μη εξάρη· και τώ Ιακώβ έδωκε κατάλειμμα και τώ Δαυίδ εξ αυτού ρίζαν. -

Σοφ. Σειρ. 47,22 Όμως ο Κυριος δεν θα απαρηθή το έλεός του και δεν θα επιτρέψη κανένα εκ των έργων του να καταστραφή. Δεν θα εξολοθρεύση τους απογόνους του Δαβίδ, του εκλεκτού αυτού ανθρωπου του. Δεν θα εξαφανίση το σπέρμα του Δαβίδ, ο οποίος τόσο τον είχε αγαπήσει, θα αφήσθ στον Ιακώβ απογόνους και στον Δαβίδ μίαν ρίζαν, που θα εξέλθη από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 47,23 Καί ανεπαύσατο Σαλωμών μετά των πατέρων αυτού και κατέλιπε μετ αυτόν εκ τού σπέρματος αυτού λαού αφροσύνην και ελασσούμενον συνέσει, οβοάμ, ός απέστησε λαόν εκ βουλής αυτού, και Ιεροβοάμ υιόν Ναβάτ, ός εξήμαρτε τον Ισραήλ και έδωκε τώ Εφραΐμ οδόν αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 47,23 Όταν ο Σολομών ανεπαύθη μετά των πατέρων του, αφήκε διάδοχόν του ένα υιόν του, τον Ροβοάμ, την προσωποποίησα της αφροσύνης, ο οποίος εστερείτο συνέσεως. Αυτός εξώθησε τον λαόν εις αποστασίαν από το θέλημα του

Κυρίου. Αυτός με την αωροσύνην του αφήκε τον Ιεροβοάμ, υιόν του Ναβάτ και εξώθησε εις την αμαρτωλήν ζωήν του Ισραηλίτας και ήνοιξεν οδόν αμαρτίας δια την φυλήν του Εφραΐμ.

Σοφ. Σειρ. 47,24 και επληθύνθησαν αι αμαρτίαι αυτών σφόδρα αποστήσαι αυτούς από της γής αυτών·

Σοφ. Σειρ. 47,24 Ετσι δε επληθύνθησαν πάρα πολύ αι αμαρτία στον βασιλειον του Ισραήλ, αι οποίαι και υπήρξαν αιτία να απομακρυνθούν και εξορισθούν αυτοί από την γην των ποτέρων των.

Σοφ. Σειρ. 47,25 και πάσαν πονηρίαν εξεζήτησαν, έως εκδίκησις έλθη επ αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 47,24 Ετσι δε επληθύνθησαν πάρα πολύ αι αμαρτία στον βασιλειον του Ισραήλ, αι οποίαι και υπήρξαν αιτία να απομακρυνθούν και εξορισθούν αυτοί από την γην των ποτέρων των.

Σοφ. Σειρ. 47,25 Ανεζήτησαν και διέπραξαν κάθε είδος κακίας, μέχρις ότου εξέσπασεν εναντίον αυτών η δικαία μεγάλη τιμωρία εκ μέρους του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 48

Σοφ. Σειρ. 48,1 Και ανέστη Ηλίας προφήτης ως πύρ, και ο λόγος αυτού ως λαμπάς εκαιέτο·

Σοφ. Σειρ. 48,1 Επειτα ενεφανίσθη ο προφήτης Ηλίας ωσάν πυρ, και ο λόγος του εφώτιζε και έκαίεν ως λαμπάδα.

Σοφ. Σειρ. 48,2 ός επήγαγεν επ αυτούς λιμόν και τώ ζήλω αυτού ωλιγοποίησεν αυτούς·

Σοφ. Σειρ. 48,2 Αυτός επέφερε λιμόν εναντίον των απίστων Ισραηλιτών και επάνω στον ιερόν ζήλον του εμίκρυνε τον αριθμόν των με τον εκ πείνης θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 48,3 εν λόγω Κυρίου ανέσχεν ουρανόν, κατήγαγεν ούτως τρίς πύρ.

Σοφ. Σειρ. 48,3 Με τον λόγον του Κυρίου έκλεισε τον ουρανόν ώστε να μη βρέξη και τρεις φορές κατέβασε πυρ από τον ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 48,4 ως εδοξάσθης, Ηλία, εν τοίς θαυμασίοις σου· και τις όμοιός σοι καυχάσθαι;

Σοφ. Σειρ. 48,4 Ω Ηλία, πόσον εδοξάσθης με τα θαυματουργικά σου έργα! Ποιός δύναται να καυχηθή ότι είναι όμοιος με σε;

Σοφ. Σειρ. 48,5 ο εγείρας νεκρόν εκ θανάτου και εξ άδου εν λόγω Υψίστου·

Σοφ. Σειρ. 48,5 Συ με τον λόγον του Υψίστου ανέστησες νεκρόν από τον θάνατον και τον επανέφερες από τον άδην.

Σοφ. Σειρ. 48,6 ο καταγαγών βασιλείς εις απώλειαν και δεδοξασμένους από κλίνης αυτών·

Σοφ. Σειρ. 48,6 Συ καθήρεσες και ωδήγησες βασιλείς εις καταστροφήν, και ένδοξα πρόσωπα από την επιθανάτιον κλίνην των.

Σοφ. Σειρ. 48,7 ο ακούων εν Σινά ελεγμόν και εν Χωρηβ κρίματα εκδικήσεως·

Σοφ. Σειρ. 48,7 Συ ήκουσες από τον Θεόν στο όρος Σινά συγκλονιστικάς αποκαλύψεις και εις την κορυφήν Χωρηβ δικαίας καταδικαστικάς αποφάσιστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 48,8 ο χρίων βασιλείς εις ανταπόδομα και προφήτας διαδόχους μετ αυτών·

Σοφ. Σειρ. 48,8 Συ έχρισες βασιλείς εκδικητάς, και προφήτας διαδόχους έπειτα από σε.

Σοφ. Σειρ. 48,9 ο αναληφθείς εν λαΐλαπι πυρός εν άρματι ίππων πυρίνων·

Σοφ. Σειρ. 48,9 Συ ανελήφθης εις λαΐλαπα πυρός με πύρινον άρμα και πυρίνους ίππους.

Σοφ. Σειρ. 48,10 ο καταγραφείς εν ελεγμοίς εις καιρούς κοπάσαι οργήν πρό θυμού, επιστρέψαι καρδίαν πατρός προς υιόν και καταστήσαι φυλάς Ιακώβ.

Σοφ. Σειρ. 48,10 Συ έχεις καταγραφή και προορισθή από τον Θεόν να ελέγξης στους εσχάτους καιρούς τους ασεβείς, δια να κοπάση η θεία οργή, να επιστρέψης την καρδίαν του πατρός προς τον υιόν και να αποκαταστήσης τας δώδεκα φυλάς του Ιακώβ.

Σοφ. Σειρ. 48,11 μακάριοι οι ιδόντες σε και οι εν αγαπήσει κεκοσμημένοι, και γάρ ημείς ζωή ζησόμεθα.

Σοφ. Σειρ. 48,11 Μακάριοι είναι εκείνοι, οι οποίοι σε ειδον, οι στολισμένοι με την αγάπην του Θεού, και ημείς ασφαλώς και βεβαίως θα ζήσωμεν τότε, όταν εν τη δευτέρα παρουσία εμφανισθής.

Σοφ. Σειρ. 48,12 Ηλίας, ός εν λαΐλαπι εσκεπάσθη, και Ελισαιέ ενεπλήσθη πνεύματος αυτού· και εν ημέραις αυτού ουκ εσαλεύθη υπό άρχοντος, και ου κατεδυνάστευσεν αυτόν ουδείς.

Σοφ. Σειρ. 48,12 Όταν ο Ηλίας εσκεπάσθη από την λαΐλαπα εκείνην και ανεφέρθη στον ουρανόν, ο Ελισσαιός εγέμισεν από το πνεύμα του Ηλιού. Κατά τας ημέρας της ζωής του ο Ελισσαιός δεν εταράχθη από κανένα άρχοντα, και κανείς δεν τον καθυπέταξε εις την θέλησιν του.

Σοφ. Σειρ. 48,13 πάς λόγος ουχ υπερήρεν αυτόν, και εν κοιμήσει επροφήτευσε το σώμα αυτού·

Σοφ. Σειρ. 48,13 Τιποτε δεν ήτο ανώτερον από αυτόν· και όταν κοιμήθη, το δε σώμα του έκείτο νεκρόν πλέον στον τάφον, εξεπληρώθη κάποια προφητεία, που είχεν είπει εν ζωή.

Σοφ. Σειρ. 48,14 και εν ζωή αυτού εποίησε τέρατα, και εν τελευτή θαυμάσια τα έργα αυτού. -

Σοφ. Σειρ. 48,14 Καθ' ον χρόνον εξούσε, έκαμε θαύματα· αλλά και κατά τον θάνατόν του επραγματοποίησε θαυμαστά έργα.

Σοφ. Σειρ. 48,15 Εν πάσι τούτοις ου μετενόησεν ο λαός και ουκ απέστησαν από των αμαρτιών αυτών, έως επρονομεύθησαν από της γής αυτών και εσκορπίσθησαν εν πάση τή γη. και κατελείφθη ο λαός ολιγοστός, και άρχων τώ οικω Δαυίδ·

Σοφ. Σειρ. 48,15 Παρ' όλα όμως αυτά οι Ισραηλίται δεν μετενόησαν, δεν απεμακρύνθησαν από τας αμαρτίας των, μέχρις ότου έγιναν αιχμάλωτοι πολέμου, εξωρίσθησαν μακράν από τα μέρη της γης. Ολίγοι απ' αυτούς απέμειναν εις την Παλαιστίνην με αρχηγόν των κάποιον από την οικογένεια Δαβίδ.

Σοφ. Σειρ. 48,16 τινές μέν αυτών εποίησαν το αρεστόν, τινές δε επλήθυναν αμαρτίας. -

Σοφ. Σειρ. 48,16 Μερικοί από τους εναπομεινάντας ετήρησαν το θέλημα του Θεού· εξ αντιθέτου μερικοί άλλοι επλήθυναν τας αμαρτίας των.

Σοφ. Σειρ. 48,17 Εζεκίας ωχύρωσε την πόλιν αυτού και εισήγαγεν εις το μέσον αυτής ύδωρ, ώρυξε σιδηρώ ακρότομον και ωκοδόμησε κρήνας εις ύδατα.

Σοφ. Σειρ. 48,17 Ο βασιλεύς Εζεκίας ωχύρωσε την πόλιν του, την Ιερουσαλήμ, και έφερε μέσα εις την πόλιν ύδωρ. Ηνοιξε με σιδηρά εργαλεία βράχον και έκτισε δεξαμενάς υδάτων.

Σοφ. Σειρ. 48,18 εν ημέραις αυτού ανέβη Σενναχηρίμ και απέστειλε ασάκην, και απήρε· και επήρεν η χείρ αυτού επί Σιών και εμεγαλάχησεν εν υπερηφανία αυτού.

Σοφ. Σειρ. 48,18 Κατά τας ημέρας της βασιλείας του επήλθεν ο Σενναχηρίμ εναντίον της Ιουδαίας και έστειλε τον στροπηγόν Ραψάκην εναντίον της Ιερουσαλήμ. Ο Ραψάκης με συνοδείαν πολλήν εξεκίνησε και ήλθεν, ύψωσεν απειλητικήν την χείρα του κατά της Σιών και αλαζονικώς εκόμπαζεν εναντίον της με πολλήν υπερηφάνειαν.

Σοφ. Σειρ. 48,19 τότε εσαλεύθησαν καρδιαί και χείρες αυτών, και ωδίνησαν ως αι τίκτουσαι·

Σοφ. Σειρ. 48,19 Τότε εταράχθησαν αι καρδιαί των κατοίκων, τα χέρια των παρέλυσαν και μεγάλοι πόνοι τους κατέλαβαν.

Σοφ. Σειρ. 48,20 και επεκαλέσαντο τον Κύριον τον ελεήμονα εκπετάσαντες τας χείρας αυτών προς αυτόν· και ο άγιος εξ ουρανού ταχύ επήκουσεν αυτών και ελυτρώσατο αυτούς εν χειρί Ησαΐου.

Σοφ. Σειρ. 48,20 Αλλά παρεκάλεσαν τον πολυεύπλαγχνον Κυριον, ύψωσαν τας χείρας των προς αυτόν· και ο άγιος Θεός ήκουσε την προσευχήν των ταχέως από τον ουρανόν και τους εγλύτωσεν από τα χέρια του Ραψάκου δια του προφήτου Ησαΐου.

Σοφ. Σειρ. 48,21 επάταξε την παρεμβολήν των Ασσυρίων· και εξέτριψεν αυτούς ο άγγελος αυτού.

Σοφ. Σειρ. 48,21 Εκτύπησε το στράτευμα των Ασσυρίων και ο άγγελος του Θεού τους συνέτριψε.

Σοφ. Σειρ. 48,22 εποίησε γάρ Εζεκίας το αρεστόν Κυρίω και ενίσχυσεν εν οδοίς Δαυίδ του πατρός αυτού, ας ενετείλατο Ησαΐας ο προφήτης, ο μέγας και πιστός εν οράσει αυτού.

Σοφ. Σειρ. 48,22 Διότι ο Εζεκίας έπραξε το ενάρεστον ενώπιον του Θεού· με σταθερότητα και αποφασιστικότητα εβάδισε τους δρόμους του προπάτορός του Δαβίδ, όπως τον διέταξεν ο προφήτης Ησαΐας ο μέγας αυτός και αληθινός εις τας προφητικάς του οράσεις ανήρ.

Σοφ. Σειρ. 48,23 εν ταίς ημέραις αυτού ανεπόδισεν ο ήλιος και προσέθηκε ζώήν βασιλεί.

Σοφ. Σειρ. 48,23 Κατά τας ημέρας του προφήτου Ησαΐου επί Εζεκίου ανεστράφη η πορεία του ηλίου και ο Ησαΐας εχάρισεν έτη ζωής στον βασιλέα.

Σοφ. Σειρ. 48,24 πνεύματι μεγάλω είδε τα έσχατα και παρεκάλεσε τους πενθούντας εν Σιών·

Σοφ. Σειρ. 48,24 Με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος είδεν ο Ησαΐας τα μέλλοντα γεγονότα και παρηγόρησε τους πενθούντας κατοίκους της Σιών.

Σοφ. Σειρ. 48,25 έως του αιώνος υπέδειξε τα εσόμενα και τα απόκρυφα πριν ή παραγενέσθαι αυτά.

Σοφ. Σειρ. 48,25 Αυτός προεφήτευσεν και απεκάλυψεν εκείνα, τα οποία θα συμβούν στο μέλλον, κρυμμένα και άγνωστα πράγματα, πριν πραγματοποιηθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 49

Σοφ. Σειρ. 49,1 Μνημόσυνον Ιωσίου εις σύνθεσιν θυμιάματος εσκευασμένον έργω μυρρεψού· εν παντί στόματι ως μέλι γλυκανθήσεται και ως μουσικά εν συμποσίω οίνου.

Σοφ. Σειρ. 49,1 Η μνήμη του Ιωσίου είναι ωσάν σύνθεσις θυμιάματος, κατεσκευασμένον με τέχνην από ειδικόν μυροποιόν. Όπως το μέλι είναι γλυκύ εις κάθε στόμα, όπως η ωραία μουσική είναι ευχάριστος στο συμπόσιον, έτσι γλυκεία και ευχάριστος είναι η μνήμη του Ιωσίου.

Σοφ. Σειρ. 49,2 αυτός κατηθύνηθη εν επιστροφή λαού και εξήγε βδελύγματα ανομίας·

Σοφ. Σειρ. 49,2 Αυτός καθωδήγησε και επέστρεψε το έθνος του εν μετανοία προς τον Θεόν και κατέστρεψεν όλα τα βδελυρά είδωλα της παρανομίας.

Σοφ. Σειρ. 49,3 κατεύθυνε προς Κύριον την καρδιαν αυτού, εν ημέραις ανόμων κατίσχυσε την ευσέβειαν· -

Σοφ. Σειρ. 49,3 Είχεν εστραμμένην την καρδιαν του πάντοτε προς τον Θεόν, και εις ημέρας που επικρατούσεν η ανομία, αυτός εστερέωσε την ευσέβειαν.

Σοφ. Σειρ. 49,4 Πάρεξ Δαυίδ και Εζεκίου και Ιωσίου, πάντες πλημμέλειαν επλημμέλησαν· κατέλιπον γάρ τον νόμον του Υψίστου, οι βασιλείς Ιούδα εξέλιπον·

Σοφ. Σειρ. 49,4 Αλλά, πλην του Δαβίδ, του Εζεκίου και του Ιωσίου, όλοι οι άλλοι βασιλείς εξέκλιναν προς την αμαρτίαν, διότι εγκατέλειψαν τον νόμον του Θεού του Υψίστου. Έτσι δε δια τας αμαρτίας των εξέλιπαν οι βασιλείς από την φυλήν Ιούδα.

Σοφ. Σειρ. 49,5 έδωκαν γάρ το κέρας αυτών ετέροις και την δόξαν αυτών έθνει αλλοτρίω.

Σοφ. Σειρ. 49,5 Υπεχρεώθησαν και έδωσαν την βασιλικήν των δύναμιν εις άλλους βασιλείς και την δόξαν των εις έθνος ξένον.

Σοφ. Σειρ. 49,6 ενεπύρισαν εκλεκτήν πόλιν αγιάσματος και ηρήμωσαν τας οδούς αυτής εν χειρί Ιερεμίου·

Σοφ. Σειρ. 49,6 Τότε οι εχθροί επυρπόλησαν την εκλεκτήν ιεράν πόλιν Ιερουσαλήμ και, όπως διηγείται ο προφήτης Ιερεμίας, ερήμωσαν τους δρόμους της.

Σοφ. Σειρ. 49,7 εκάκωσαν γάρ αυτόν, και αυτός εν μήτρα ηγιασθή προφήτης εκριζούν και κακούν και απολλύειν, ωσαύτως οικοδομείν και καταφυτεύειν.

Σοφ. Σειρ. 49,7 Οι κάτοικοι της πόλεως σκοτισμένοι από τας αμαρτίας των εκακοποίησαν τον Ιερεμίαν, ο οποίος εκ κοιτίας μητρός ήτο ηγιασμένος και προωρισμένος ως προφήτης να εκριζώνη, να καταστρέφη, να μεταβάλλη εις ερείπια, όπως επίσης και να κτίξη και να φυτεύη.

Σοφ. Σειρ. 49,8 Ιεζεκιήλ ός είδεν όρασιν δόξης, ήν υπέδειξεν αυτό επί άρματος Χερουβίμ·

Σοφ. Σειρ. 49,8 Ο δε Ιεζεκιήλ ήτο ο προφήτης εκείνος, ο οποίος είδεν ένδοξον όραμα, που ο Κυριος του εφανέρωσε καθημενος επάνω εις άρμα χερουβίμ.

Σοφ. Σειρ. 49,9 και γάρ εμνήσθη των εχθρών εν όμβρω και αγαθώσαι τους ευθύνοντας οδούς.

Σοφ. Σειρ. 49,9 Ενεθυμήθη τους εχθρούς του Θεού και απέστειλεν εναντίον των ραγδαίαν βροχήν, έκαμε δε το καλόν εις εκείνους, οι οποίοι εβάδιζαν τον δρόμον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 49,10 και των δώδεκα προφητών τα οστά αναθάλοι εκ του τόπου αυτών· παρεκάλεσε δε τον Ιακώβ και ελυτρώσατο αυτούς εν πίστει ελπίδος· -

Σοφ. Σειρ. 49,10 Ας αναθάλουν εκ του τάφου των τα οστά των δώδεκα προφητών. Δια των προφητών αυτών ο Κυριος παρηγόρησε τον Ιακώβ και τους απογόνους του και με την βεβαίαν ελπίδα, που δίδει η πίστις, τους εστήριξεν εις την προσδοκίαν της λυτρώσεως.

Σοφ. Σειρ. 49,11 Πώς μεγαλύνωμεν τον Ζοροβάβελ; και αυτός ως σφραγίς επί δεξιás χειρός,

Σοφ. Σειρ. 49,11 Πως να δοξάσωμεν, όπως πρέπει, τον Ζοροβάβελ; Διότι αυτός είναι δακτυλίδι σφραγίδος στο δεξί χέρι.

Σοφ. Σειρ. 49,12 ούτως Ιησούς υιός Ιωσεδέκ, οί εν ημέραις αυτών ωκοδόμησαν οίκον και ανύψωσαν λαόν άγιον Κυρίω ητοιμασμένον εις δόξαν αιώνος.

Σοφ. Σειρ. 49,12 Τέτοιοι είναι και ο Ιησούς ο υιός Ιωσεδέκ. Αυτοί εις τας ημέρας των ανοικοδόμησαν τον ναόν του Θεου και εξύψωσαν τον λαόν τον αφιερωμένον στον Κυριον, λαόν προητοιμασμένον δια την δόξαν του μέλλοντος αιώνος.

Σοφ. Σειρ. 49,13 και Νεεμίου επί πολύ το μνημόσυνον τού εγείραντος ημίν τείχη πεπτωκότα και στήσαντος πύλας και μοχλούς και ανεγείραντος τα οικόπεδα ημών. -

Σοφ. Σειρ. 49,13 Μεγάλη είναι επίσης η μνήμη του Νεεμίου, ο οποίος ανήγειρε τα πεσμένα και ρειπωμένα τείχη της πόλεως, έστησεν ισχυράς τας πύλας εις τα τείχη, έβαλε μοχλούς και ανοικοδόμησε τας οικίας μας.

Σοφ. Σειρ. 49,14 Ουδέ εις εκτίσθη οίος Ενώχ τοιούτος επί της γής· και γάρ αυτός ανελήφθη από της γής.

Σοφ. Σειρ. 49,14 Ούτε ένας άνθρωπος δεν υπήρξεν, όπως ο Ενώχ επί της γης. Αυτός δια την αγιότητά του ανελήφθη ζων στον ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 49,15 ουδέ ως Ιωσήφ εγεννήθη ανήρ ηγούμενος αδελφών, στήριγμα λαού, και τα οστά αυτού επεσκέπησαν.

Σοφ. Σειρ. 49,15 Ούτε ωσάν τον Ιωσήφ δεν εγεννήθη άλλος άνθρωπος εις την γην, αρχηγός των αδελφών του, στήριγμα του λαού του. Αυτού τα οστά με πολλήν επιμέλειαν εφυλάχθησαν.

Σοφ. Σειρ. 49,16 Σήμ και Σήθ εν ανθρωπίσι εδοξάσθησαν και υπέρ πάν ζώνων εν τή κτίσει Αδάμ.

Σοφ. Σειρ. 49,16 Ο Σημ και ο Σηθ εδοξάσθησαν μεταξύ των ανθρώπων, υπέρ παν δε άλλο ζων δημιούργημα ετιμήθη ο πρωτόπλαστος Αδάμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 50

Σοφ. Σειρ. 50,1 Σίμων Ονίου υιός ιερέυς ο μέγας, ός εν ζωή αυτού υπέραψεν οίκον και εν ημέραις αυτού εστερέωσε τον ναόν·

Σοφ. Σειρ. 50,1 Ο αρχιερέυς Σιμων, υιός του Ονίου, όταν εξούσεν, επιδιώρθωσε τον οίκον του Κυρίου και κατά τας ημέρας του εστέρεωσε γενικώτερα τον ναόν.

Σοφ. Σειρ. 50,2 και υπ αυτού εθεμελιώθη ύψος διπλής, ανάλημμα υψηλόν περιβόλου ιερού·

Σοφ. Σειρ. 50,2 Αυτός εθεμελίωσε το διπλούν υψηλόν τείχος, προπύργιον προστατευτικόν της αυλής του ναού.

Σοφ. Σειρ. 50,3 εν ημέραις αυτού ηλαττώθη αποδοχείον υδάτων, λάκκος ωσει θαλάσσης το περιμέτρον·

Σοφ. Σειρ. 50,3 Επί των ημερών του κατεσκευάσθη η χάλκινη δεξαμένη υδάτων, λάκκος ο οποίος είχε περιμέτρον όσην η θάλασσα του θυσιαστηρίου.

Σοφ. Σειρ. 50,4 ο φροντίζων τού λαού αυτού από πτώσεως και ενισχύσας πόλιν εν πολιορκήσει.

Σοφ. Σειρ. 50,4 Φροντίζων δια την πρόληψιν καταστροφής του λαού ενίσχυσε την πόλιν δια περίπτωσιν πολιορκίας.

Σοφ. Σειρ. 50,5 ως εδοξάσθη εν περιστροφή λαού, εν εξόδω οίκου καταπετάσματος·

Σοφ. Σειρ. 50,5 Ποσον ένδοξος ήτο εν μέσω του λαού, που τον περιεκύκλωνεν, όταν μάλιστα εξήρχετο από τα άγια των αγίων!

Σοφ. Σειρ. 50,6 ως αστήρ εωθινός εν μέσω νεφελών, ως σελήνη πλήρης εν ημέραις,

Σοφ. Σειρ. 50,6 Ητο ωσάν άστρον της αυγής, ωσάν άλλος αυγερινός ανάμεσα εις τα νέφη, όπως η ολόλαμπρος πανσέληνος,

Σοφ. Σειρ. 50,7 ως ήλιος εκλάμπων επί ναόν Υψίστου και ως τόξον φωτίζον εν νεφέλαις δόξης,

Σοφ. Σειρ. 50,7 ωσάν ήλιός που λάμπει επάνω στον ναόν του Υψίστου, ωσάν ουράνιον τόξον που ένδοξον φωτίζει επάνω εις τα νέφη·

Σοφ. Σειρ. 50,8 ως άνθος ρόδων εν ημέραις νέων, ως κρίνα επ εξόδω ύδατος, ως βλαστός λιβάνου εν ημέραις θέρους,

Σοφ. Σειρ. 50,8 ωσάν άνθος ρόδων κατά τας ημέρας της ανοίξεως. Όπως τα κρίνα εις τας διεόδους των υδάτων, όπως ο βλαστός του αρωματώδους δένδρου λιβάνου εις τας ημέρας του θέρους·

Σοφ. Σειρ. 50,9 ως πύρ και λίβανος επί πυρίου, ως σκεύος χρυσιού ολοσφύρητον κεκοσμημένον παντί λίθω πολυτελεί,

Σοφ. Σειρ. 50,9 ως ευώδες θυμίαμα επάνω στο πυρ του θυμιατηρίου, ωσάν χρυσούν καλοδουλεμένον δοχείον, στολισμένον με παντός είδους πολύτιμους λίθους·

Σοφ. Σειρ. 50,10 ως ελαία αναθάλλουσα καρπούς και ως κυπάρισσος υψουμένη εν νεφέλαις.

Σοφ. Σειρ. 50,10 ωσάν πυκνόφυλλος καρποφόρος ελαία, ωσάν κυπάρισσος που υψώνεται ανάμεσα εις τα νέφη.

Σοφ. Σειρ. 50,11 εν τώ αναλαμβάνειν αυτόν στολήν δόξης και ενδιδύσκεσθαι αυτόν συντέλειαν καυχήματος, εν αναβάσει θυσιαστηρίου αγίου εδόξασε περιβολήν αγιάσματος·

Σοφ. Σειρ. 50,11 Όταν έπαιρνε (ο αρχιερέυς Σιμων) την ωραίαν αρχιερατικήν στολήν και την εφορούσε ως την λαμπροτέραν δόξαν του, καθώς ανήρχετο τας βαθμίδας του ιερού θυσιαστηρίου, εγέμιζεν από δόξαν το περιζώμα του ιερού θυσιαστηρίου.

Σοφ. Σειρ. 50,12 εν δε τώ δέχεσθαι μέλη εκ χειρών ιερέων, και αυτός εστώς παρ εσχάρα βωμού κυκλόθεν αυτού στέφανος αδελφών, ως βλάστημα κέδρου εν τώ Λιβάνω· και εκύκλωσαν αυτόν ως στελέχη φοινίκων·

Σοφ. Σειρ. 50,12 Όταν έπαιρνε τα τεμάχια του θυσιασθέντος ζώου από τα χέρια των ιερέων και αυτός ίστατο όρθιος πλησίον εις την εσχάραν του βωμού, οι δε αδελφοί του ιερείς τον περιέβαλλαν ολόγυρα ωσάν στέφανος, ήτο αυτός ωσάν βλαστός κέδρου στον Λιβανον, οι δε άλλοι τον περιεκύκλωναν ως κορμοί φοινίκων.

Σοφ. Σειρ. 50,13 και πάντες οι υιοί Ααρών εν δόξη αυτών και προσφορά Κυρίου εν χειρίν αυτών έναντι πάσης εκκλησίας Ισραήλ·

Σοφ. Σειρ. 50,13 Όλοι οι ιερείς, απόγονοι του Ααρών, ήσαν ενδεδυμένοι τα μεγαλοπρεπή ιερατικά των ενδύματα, αι δε θυσιαί των προς τον Κυριον ήσαν εις τα χέρια των, ενώπιον όλης της συγκεντρώσεως όλων των Ισραηλιτών.

Σοφ. Σειρ. 50,14 και συντέλειαν λειτουργών επί βωμών κοσμήσαι προσφοράν Υψίστου παντοκράτορος·

Σοφ. Σειρ. 50,14 Αφού δε εξεπλήρωνε την λατρείαν επάνω στους βωμούς, προσφέρων με μεγαλοπρέπειαν προσφοράς προς τον Υψιστον, παντοδύναμον Θεόν,

Σοφ. Σειρ. 50,15 εξέτεινεν επί σπονδείου χείρα αυτού και έσπεισεν εξ αίματος σταφυλής, εξέχεεν εις θεμέλια θυσιαστηρίου οσμίν ευωδίας Υψίστω παμβασιλεί.

Σοφ. Σειρ. 50,15 ήπλωνε το χέρι του στο δοχείον του οίνου και έχυνεν ως σπονδήν τον ως αίμα κόκκινον οίνον σταφυλής,

και εσκορπιζεν αυτον εις την βασιν του θυσιαστηριου, οσμήν ευωδίας προς τον Υψιστον παμβασιλέα Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 50,16 τότε ανέκραγον υιοί Ααρών, εν σάλπιγγιν ελαταίς ήχησαν, ακουστήν εποίησαν φωνήν μεγάλην εις μνημόσυνον έναντι Υψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,16 Τοτε οι ιερείς, απόγονοι του Ααρών, εκραύγαζαν, εσάλπιζαν με τας σφυρηλατημένας εκ μετάλλου σάλπιγγάς των και έκαναν να ακούεται αλαλαγμός μεγάλος ενώπιον του Υψίστου, δια να τους ενθυμηθή ο Κυριος.

Σοφ. Σειρ. 50,17 τότε πάς ο λαός κοινή κατέσπευσε και έπεσαν επί πρόσωπον επί την γήν προσκυνήσαι τώ Κυρίω αυτών παντοκράτορι Θεώ τώ Υψίστω·

Σοφ. Σειρ. 50,17 Τοτε όλος ο λαός μαζή έσπευδε και έπιπτε ταυτοχρόνως κάτω εις την γην με το πρόσωπον στο έδαφος, δια να προσκυνήσουν τον Κυριον των, τον παντοκράτορα Υψιστον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 50,18 και ήνεσαν οι ψαλμωδοί εν φωναίς αυτών, εν πλείστω οίκω εγλυκάνθη μέλος.

Σοφ. Σειρ. 50,18 Οι ψάλται υμνολογούσαν αυτών εντεινοντες και εναρμονιζοντες τας φωνάς των και έτσι στον μέγαν εκείνον περιβολον του ναού ανεπέμετο και ηκούετο γλυκεία μελωδία.

Σοφ. Σειρ. 50,19 και εδεήθη ο λαός Κυρίου Υψίστου εν προσευχή κατέναντι ελεήμονος, έως συντελεσθή κόσμος Κυρίου, και την λειτουργίαν αυτου ετελείωσαν.

Σοφ. Σειρ. 50,19 Ο λαός απήθυνε θερμήν ικεσίαν προς τον Υψιστον Κυριον, ενώπιον του πολυεσπλάγχχνου Θεού, μέχρις ότου τελείωση η λαμπρά τελετή και λήξη η τελετουργία της προσφοράς των δώρων.

Σοφ. Σειρ. 50,20 τότε καταβάς επήρε χείρας αυτου επί πάσαν εκκλησίαν υιών Ισραήλ δούναι ευλογίαν Κυρίω εκ χειλέων αυτου και εν ονόματι αυτου καυχάσθαι.

Σοφ. Σειρ. 50,20 Τοτε κατέβαινεν ο μέγας αρχιερέυς από το θυσιαστήριον, ύψωνε τας χείρας του προς την συγκέντρωσιν των Ισραηλιτών, δια να τους ευλογήση εν Κυρίω με τα χείλη του, και εν ονόματι Εκείνου να καυχάται την δικαίαν καύχησιν.

Σοφ. Σειρ. 50,21 και εδευτέρωσεν εν προσκυνήσει επιδείξασθαι την ευλογίαν παρά Υψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,21 Ο δε λαός δευτέραν τώρα φοράν προσεκύνει, δια να αποδεχθή την ευλογίαν εκ μέρους του Υψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,22 Και νύν ευλογήσατε τώ Θεώ πάντων τώ μεγαλοποιούντι πάντη, τον υψούντα ημέρας ημών εκ μήτρας και ποιούντα μεθ ημών κατά το έλεος αυτου.

Σοφ. Σειρ. 50,22 Και τώρα δοξολογήσατε τον Θεόν και Κυριον του σύμπαντος, ο οποίος παντού κάμνει έργα μεγάλα και θαυμαστά, ο οποίος δοξάζει τας ημέρας της ζωής μας εκ κοιλίας μητρός και πράττει προς ημάς σύμφωνα με το έλεός του.

Σοφ. Σειρ. 50,23 δώη ημίν ευφροσύνην καρδιάς και γενέσθαι ειρήνην εν ημέραις ημών εν Ισραήλ κατά τας ημέρας του αιώνος·

Σοφ. Σειρ. 50,23 Είθε να δίδη ο Κυριος χαράν εις την καρδιαν μας, να ευδοκήση ώστε και επί των ημερών μας να επικρατήση ειρήνη εις την χώραν του Ισραήλ και στους αιώνας των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 50,24 εμπιστεύσαι μεθ ημών το έλεος αυτου και εν ταίς ημέραις αυτου λυτρώσασθω ημάς. -

Σοφ. Σειρ. 50,24 Είθε να εμπιστευθή και πάλιν προς ημάς το έλεός του και να μας απαλλάξη κατά τας ημέρας αυτάς από πολέμους και εχθρούς.

Σοφ. Σειρ. 50,25 Εν δυσίν έθνεσι προσώχθισεν η ψυχή μου, και το τρίτον ουκ έστιν έθνος.

Σοφ. Σειρ. 50,25 Δυο έθνη απεστράφη η ψυχή μου, το δε τρίτον δεν είναι καν έθνος.

Σοφ. Σειρ. 50,26 οι καθημενοι εν όρει Σαμαρείας και Φυλιστιείμ και ο λαός μωρός ο κατοικών εν Σικίμοις.

Σοφ. Σειρ. 50,26 Αυτά είναι οι κάτοικοι του όρους Σηείρ, οι Φιλισταίοι και ο μωρός λαός, που κατοικεί εις τα Σικυμα, οι Σαμαρείται.

Σοφ. Σειρ. 50,27 Παιδείαν συνέσεως και επιστήμης εχάραξα εν τώ βιβλίω τούτω, Ιησούς υιός Σειράχ Ιεροσολυμίτης, ός ανώμβησε σοφίαν από καρδιάς αυτου.

Σοφ. Σειρ. 50,27 Διαπαιδαγωγήσιν σοφίας και επιστήμην ορθήν έγγραφα εγώ στο βιβλίον τούτο, εγώ ο Ιησούς, ο υιός του Σειράχ, ο Ιεροσολυμίτης, εγώ ωσάν βροχήν έβγαλα και εσκορπισα από την καρδιαν μου την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 50,28 μακάριος ός εν τούτοις αναστραφήσεται, και θείς αυτά επί καρδιαν αυτου σοφισθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 50,28 Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος θα ζη και θα κινήται πάντοτε ανάμεσα εις αυτά. Εκείνος, που θα βάλη αυτά μέσα εις την καρδιά του, θα γίνη σοφός και συνετός.

Σοφ. Σειρ. 50,29 εάν γάρ αυτά ποιήση, προς πάντα ισχύσει, ότι φώς Κυρίου το ίχνος αυτου.

Σοφ. Σειρ. 50,29 Διότι εάν εφαρμόση αυτά και ενεργή σύμφωνα με αυτά, θα είναι ισχυρός εις κάθε περίστασιν, διότι το φως του Κυρίου θα φωτίζη τον δρόμον της ζωής του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 51

Σοφ. Σειρ. 51,1 ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΙΗΣΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΙΡΑΧ. - Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε βασιλεύ, και αινέσω σε Θεόν τον σωτήρά μου, εξομολογούμαι τώ ονόματί σου,

Σοφ. Σειρ. 51,1 ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΙΗΣΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΕΙΡΑΧ. Θα σε δοξολογήσω, Κύριε Βασιλεύ, θα υμνολογήσω σε, τον Θεόν τον σωτήρα μου. Θα δοξολογήσω το Ονομά σου·

Σοφ. Σειρ. 51,2 ότι σκεπαστής και βοηθός εγένου μοι και ελυτρώσω το σώμά μου εξ απωλείας και εκ παγίδος διαβολής γλώσσης, από χειλέων εργαζομένων ψεύδος και έναντι των παρεστηκότων εγένου μοι βοηθός

Σοφ. Σειρ. 51,2 διότι έγινες δι' εμέ σκεπαστής και βοηθός, εγλύτωσες την ζωήν μου από καταστροφήν και από παγίδα συκοφαντικής γλώσσης, από χείλη που εργαζονται το ψεύδος· εγινες βοηθός μου εναντίον των εχθρών μου, οι οποίοι με περιεκύκλωναν.

Σοφ. Σειρ. 51,3 και ελυτρώσω με κατά το πλήθος ελέους και ονοματός σου εκ βρυγμών ετοιμών εις βρώμα, εκ χειρός ζητούντων την ψυχήν μου, εκ πλειόνων θλίψεων, ών έσχον,

Σοφ. Σειρ. 51,3 Κατά το μέγα σου έλεος και δια το άγιον Ονομά σου με εγλύτωσες από εχθρούς, οι οποίοι έτριζαν τους οδόντας των έτοιμοι να με καταφάγουν, από τα χέρια εκείνων οι οποίοι επιζητούν να μου αφαιρέσουν την ζωήν και από πολλές άλλας θλίψεις, τας οποίας είχα.

Σοφ. Σειρ. 51,4 από πνιγμού πυράς κυκλόθεν και εκ μέσου πυρός, ού ουκ εξέκαυσα.

Σοφ. Σειρ. 51,4 Από πνιγμόν, από πυρ που έκαίεν ολόγυρά μου, ανάμεσα από πυρ, το οποίον εγώ δεν είχα ανάψει.

Σοφ. Σειρ. 51,5 εκ βάθους κοιλίας άδου και από γλώσσης ακαθάρτου και λόγου ψευδούς.
Σοφ. Σειρ. 51,5 Με έσωσες από τα βάθη της κοιλίας του άδου, από ακάθαρτον γλώσσαν και από λόγον ψευδή.
Σοφ. Σειρ. 51,6 βασιλεί διαβολή γλώσσης αδικου. ήγγισεν έως θανάτου η ψυχή μου, και η ζωή μου ήν σύνεγγυς άδου κάτω.
Σοφ. Σειρ. 51,6 Αυτό άδικον συκοφαντικήν γλώσσαν, που με διέβαλε προς βασιλέα, ήγγισεν η ψυχή μου έως τον θάνατον και η ζωή μου πλησίασεν εις τα βάθη του άδου.
Σοφ. Σειρ. 51,7 περιέσχον με πάντοθεν και ουκ ήν ο βοηθών, ενέβλεπον εις αντίληψιν ανθρωπων, και ουκ ήν.
Σοφ. Σειρ. 51,7 Εχθροί και θλίψεις με περιεκύκλωσαν από όλα τα μέρη και δεν υπήρχε κανείς να με βοηθήση. Προσέβλεπα και επερίμενα ανθρωπίνην βοήθειαν και δεν παρουσιάζετο καμμία.
Σοφ. Σειρ. 51,8 και εμνήσθην τού ελέους σου, Κύριε, και της εργασίας σου της απ αιώνος, ότι εξαιρή τους υπομένοντάς σε και σώζεις αυτούς εκ χειρός εθνών.
Σοφ. Σειρ. 51,8 Και τότε, Κύριε, ενεθυμήθην το έλεός σου, τα θαυμαστά έργα σου δια μέσου των αιώνων, ότι δηλαδή βγάζεις από κινδύνους εκείνους, που μένουν πιστοί εις σε, και τους σώζεις από τα χέρια των ειδωλολατρικών λαών.
Σοφ. Σειρ. 51,9 και ανύψωσα από γής ικετείαν μου και υπέρ θανάτου ρύσεως εδεήθην.
Σοφ. Σειρ. 51,9 Και ανύψωσα από την γην προς τον ουρανόν την ικεσίαν μου και θερμώς σε παρεκάλεσα, να με γλυτώσης από τον θάνατον.
Σοφ. Σειρ. 51,10 επεκαλεσάμην Κύριον πατέρα κυρίου μου, μη με εγκαταλιπείν εν ημέραις θλίψεως, εν καιρώ υπερηφάνων αβοηθησίας.
Σοφ. Σειρ. 51,10 Παρεκάλεσα τον Κύριον, τον πατέρα του Κυρίου μου, να μη με εγκαταλείψη εις τας ημέρας της θλίψεώς μου, εις εποχήν που επικρατούν υπερήφανοι και δεν υπάρχει καμμία βοήθεια από αυτούς.
Σοφ. Σειρ. 51,11 ανέσω το όνομά σου ενδελχώς και υμνήσω εν εξομολογήσει. και εισηκούσθην η δέησίς μου·
Σοφ. Σειρ. 51,11 Θα παινω το Ονομά σου πάντοτε, θα σε δοξολογώ με ευγνωμοσύνην. Η δέησίς μου έγινε δεκτή.
Σοφ. Σειρ. 51,12 έσωσας γάρ με εξ απωλείας και εξείλου με εκ καιρού πονηρού. διά τούτο εξομολογήσομαι και αινέσω σε και ευλογήσω τώ ονόματι Κυρίου.
Σοφ. Σειρ. 51,12 Διότι, πράγματι, συ με έσωσες από τον όλεθρον. Με εγλύτωσες εις περιόδον πειρασμών και κινδύνων· δια τούτο θα σε δοξολογώ, θα σε υμνώ, θα ευλογώ το Ονομά σου, Κύριε.
Σοφ. Σειρ. 51,13 έτι ών νεώτερος, πριν ή πλανηθήναί με, εζήτησα σοφίαν προφανώς εν προσευχή μου,
Σοφ. Σειρ. 51,13 Όταν ακόμη ήμην νεώτερος, πριν η περιπλανηθώ εις διάφορα μέρη, εζήτησα δια της προσευχής μου ειλικρινώς σοφίαν.
Σοφ. Σειρ. 51,14 έναντι ναού ηξιουν περί αυτής και έως εσχάτων εκζητήσω αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 51,14 Ενώπιον του ναού σου εζητούσα επιμόνως και με πίστιν αυτήν, και μέχρι τέλους της ζωής μου θα την ζητώ.
Σοφ. Σειρ. 51,15 εξ άνθους ως περκαζούσης σταφυλής ευφράνθη η καρδιά μου εν αυτή. επέβη ο πούς μου εν ευθύτητι, εκ νεότητός μου ίχνησα αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 51,15 Από τα άνθη της, όπως από τα ώριμα σταφύλια του κλήματος, ευφρανθή η καρδιά μου δι' αυτήν. Χάρις εις αυτήν βαδίζουν τα πόδια μου εις ομαλόν έδαφος. Από την νεότητά μου ηκολούθησα τα ίχνη της.
Σοφ. Σειρ. 51,16 έκλινα ολίγον το ούς μου και εδεξάμην και πολλήν εύρον εμαυτώ παιδείαν.
Σοφ. Σειρ. 51,16 Επί ολίγον έτεινα το αυτί μου και εδέχθην την σοφίαν και λαβα πολλήν μόρφωσιν από αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 51,17 προκοπή εγένετό μοι εν αυτή· τώ διδόντι μοι σοφίαν δώσω δόξαν.
Σοφ. Σειρ. 51,17 Χάρις εις αυτήν εσημείωσα προκοπήν. Εις τον Κύριον, ο οποίος δίδει την σοφίαν, θα αποδώσω ευγνωμοσύνην και δοξολογίαν.
Σοφ. Σειρ. 51,18 διενόηθην γάρ τού ποιήσαι αυτήν και εζήλωσα το αγαθόν και ου μη αισχυνθώ.
Σοφ. Σειρ. 51,18 Εσκέφθην και απεφάσισα να εφαρμόσω όσα αυτή διδάσκει. Ηγάπησα με ζήλον το αγαθόν και δεν εντροπιάσθην.
Σοφ. Σειρ. 51,19 διαμεμάχισται η ψυχή μου εν αυτή και εν ποιήσει λιμού δικηκριβισάμην· τας χείράς μου εξεπέτασα προς ύψος και τα αγνοήματα αυτής επένθησα.
Σοφ. Σειρ. 51,19 Ηγωνίσθη η ψυχή μου, δια να την αποκτήσω. Ηρεύνησα και εξηκριβώσα και εδέχθην τας αληθείας της με τόσην βουλμίαν, ωσάν εκείνην που αισθάνεται ο ευρισκόμενος εις λιμόν. Υψωσα ικετευτικάς τας χείρας μου προς τον ουρανόν, επένθησα δι' όσας αληθείας αυτής δεν εγνώριζα.
Σοφ. Σειρ. 51,20 την ψυχήν μου κατεύθυνα εις αυτήν, καρδιαν εκτησάμην μετ αυτής απ αρχής και εν καθαρισμώ εύρον αυτήν, διά τούτο ου μη εγκαταλειφθώ·
Σοφ. Σειρ. 51,20 Την ψυχήν μου κατηύθυνα προς αυτήν· δι' αυτής απέκτησα καρδιαν αγαθήν ευθύς εξ αρχής, ευρήκα καθαρότητα βίου. Δια τούτο δεν θα εγκαταλειφθώ από αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 51,21 και η κοιλία μου εταράχθη τού εκζητήσαι αυτήν· διά τούτο εκτησάμην αγαθόν κτήμα.
Σοφ. Σειρ. 51,21 Το εσωτερικόν μου συνεκλονίσθη από τον πόθον της αναζητήσεώς της. Δια τούτο και απέκτησα το πολύτιμον τούτο αγαθόν.
Σοφ. Σειρ. 51,22 έδωκε Κύριος γλώσσάν μοι μισθόν μου, και εν αυτή αινέσω αυτόν.
Σοφ. Σειρ. 51,22 Δια τους κόπους μου ο Κύριος μου έδωσεν ως μισθόν ευχέριαν γλώσσης, και με αυτήν θα δοξολογώ τον Κύριον.
Σοφ. Σειρ. 51,23 εγγίσσατε προς με, απαιίδευτοι, και αυλίσθητε εν οίκω παιδείας,
Σοφ. Σειρ. 51,23 Πλησιάσατε προς εμέ σεις, οι οποίοι δεν έχετε μόρφωσιν, και κατοικήσατε στον οίκον της παιδείας.
Σοφ. Σειρ. 51,24 τι ότι υστερείτε εν τούτοις και αι ψυχαι υμών διψώσι σφόδρα·
Σοφ. Σειρ. 51,24 Διατί στερείσθε από τα αγαθά της σοφίας και αι ψυχαι σας κυριαρχούνται από μεγάλην δίψαν·
Σοφ. Σειρ. 51,25 ήνοιξα το στόμα μου και ελάλησα· κτήσασθε εαυτοίς άνευ αργυρίου.
Σοφ. Σειρ. 51,25 Ήνοιξα το στόμα μου και ελάλησα· αποκτήσατε δια τον εαυτόν σας την σοφίαν, χωρίς να πληρώσετε τίποτε.
Σοφ. Σειρ. 51,26 τον τράχηλον υμών υπόθετε υπό ζυγόν, και επιδεξάσθω η ψυχή υμών παιδείαν· εγγύς εστιν ευρείν αυτήν.
Σοφ. Σειρ. 51,26 Κόψατε τον αυχένα σας και τεθήτε κάτω από τον αγαθόν ζυγόν της, η δε ψυχή σας ας δεχθή την

αληθινή μορφωσιν. Πλησίον είναι η υγιής μόρφωσις και είναι δυνατόν να την εύρη κανείς.

Σοφ. Σειρ. 51,27 **ιδετε εν οφθαλμοίς υμών ολίγον εκοπίασα και εύρον εμαυτώ πολλήν ανάπαυσιν.**

Σοφ. Σειρ. 51,27 **Ιδέτε με τα ίδια σας τα μάτια και κατανοήσατε καλά ότι εγώ ολίγον εκοπίασα και ευρήκα δια τον εαυτόν μου πολλήν ανάπαυσιν με την γνώσιν της σοφίας.**

Σοφ. Σειρ. 51,28 **μετάσχετε παιδείας εν πολλώ αριθμώ αργυρίου και πολύν χρυσόν κτήσασθε εν αυτή.**

Σοφ. Σειρ. 51,28 **Αγοράσατε και κάμετε κτήμα σας την σοφίαν και με πολλά χρήματα εν ανάγκη. Αποκτήσατέ την με πολύν χρυσόν.**

Σοφ. Σειρ. 51,29 **ευφρανθείη η ψυχή υμών εν τώ ελέει αυτού, και μη αισχυνθείητε εν ανέσει αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 51,29 **Είθε να ευφρανθή η ψυχή σας με το έλεος του Κυρίου και να μη υποσταλήτε ποτέ εις δοξολογίαν αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 51,30 **εργάζεσθε το έργον υμών πρό καιρού, και δώσει τον μισθόν υμών εν καιρώ αυτού.**

Σοφ. Σειρ. 51,30 **Κάμετε το έργον αυτό, πριν η περάση ο καιρός, και ο Κύριος θα σας δώση τον δίκαιον μισθόν σας στον κατάλληλον καιρόν.**

Ω Σ Η Ε

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ωσ. 1,1 **Λόγος Κυρίου, ός εγενήθη προς Ωσηέ τον τού Βηρειί εν ημέραις Οζίου και Ιωάθαμ και Άχαζ και Εζεκιού βασιλέων Ιουδα και εν ημέραις Ιεροβοάμ υιού Ιωάς βασιλέως Ισραήλ.**

Ωσ. 1,1 **Λογος, τον οποίον ο Κυριος είπε προς τον Ωσηέ, υιόν του Βηρειί, καθ' ον χρόνον βασιλείς της Ιουδαίος ήσαν ο Οζίας, ο Ιωάθαμ, ο Άχαζ και ο Εζεκίας, βασιλεύς δε του ισραηλιτικού βασιλείου ο Ιεροβοάμ υιός του Ιωάς.**

Ωσ. 1,2 **Αρχή λόγου Κυρίου εις Ωσηέ. και είπε Κύριος προς Ωσηέ· βάδιζε, λαβέ σεαυτώ γυναίκα πορνείας και τέκνα πορνείας, διότι εκπορνεύουσα εκπορνεύσει η γη από όπισθεν τού Κυρίου.**

Ωσ. 1,2 **Όταν ο Κυριος ήρχισε να ομιλή προς τον Ωσηέ του είπε· “πήγαινε και πάρε δια τον εαυτόν σου γυναίκα γέπουσαν προς την διαφθοράν, διεφθαρμένην, και απόκτησε τέκνα παράνομα, διότι η χώρα αυτή, που συμβολίζεται με την διεφθαρμένην γυναίκα, θα περιπέση εις φοβεράν πνευματικήν πορνείαν, θα απομακρυνθή από τον Κυριον”.**

Ωσ. 1,3 **και επορεύθη και έλαβε την Γόμερ θυγατέρα Δεβηλαΐμ, και συνέλαβε και έτεκεν αυτώ υιόν.**

Ωσ. 1,3 **Ο Ωσηέ επήγε πράγματι και επήρεν ως σύζυγόν του την Γομερ, κόρην του Δεβηλαΐμ. Αυτή συνέλαβε και εγέννησεν στον Ωσηέ υιόν.**

Ωσ. 1,4 **και είπε Κύριος προς αυτόν· κάλεσον το όνομα αυτού Ιεζραέλ, διότι έτι μικρόν και εκδικήσω το αίμα τού Ιεζραέλ επί τον οίκον Ιουδα και καταπαύσω βασιλείαν οίκου Ισραήλ.**

Ωσ. 1,4 **Είπε τότε ο Κυριος προς τον Ωσηέ· “ονόμασε τον υιόν σου αυτόν Ιεζραέλ, διότι έπειτα από ολίγον χρόνον, εις αποκατάστασιν της τιμής του βασιλείου Ιουδα, θα αποστείλω τιμωρίας δια το χυθέν αίμα εις την κοιλάδα του Ιεζραέλ και θα θέσω τέρμα στο βασίλειον του οίκου Ισραήλ.**

Ωσ. 1,5 **και έσται εν τή ημέρα εκείνη συντριψώ το τόξον τού Ισραήλ εν κοιλάδι τού Ιεζραέλ.**

Ωσ. 1,5 **Κατά την ημέραν εκείνην θα συντριψώ τα πολεμικά τόξα του ισραηλιτικού βασιλείου, θα εξουθενώσω δηλαδή την δύναμίν του εις την κοιλάδα του Ιεζραέλ”.**

Ωσ. 1,6 **και συνέλαβεν έτι και έτεκε θυγατέρα, και είπεν αυτώ· κάλεσον το όνομα αυτής, Ουκ-ηλημένη, διότι ου μη προσθήσω έτι ελεήσει τον οίκον Ισραήλ, αλλ ή αντιτασσόμενος αντιτάξομαι αυτοίς.**

Ωσ. 1,6 **Συνέλαβεν πάλιν η Γομερ και εγέννησε θυγατέρα· ο δε Θεός είπεν στον προφήτην· “δώσε εις αυτήν όνομα Ουκ-ηλημένη, διότι δεν θα έχω πλέον την πρόθεσιν να ελεήσω το βασίλειον του Ισραήλ, αλλά σταθερώς και αποτελεσματικώς θα αντιταχθώ εναντίον αυτών.**

Ωσ. 1,7 **τους δε υιούς Ιουδα ελεήσω και σώσω αυτούς εν Κυρίω Θεώ αυτών και ου σώσω αυτούς εν τόξω ουδέ εν ρομφαία ουδέ εν πολέμω ουδέ εν ίπποις ουδέ εν ιππεύσι.**

Ωσ. 1,7 **Τους πολίτας όμως του ιουδαϊκού βασιλείου θα τους ελεήσω, θα τους σώσω δια της δυνάμεως εμού, του Κυρίου και Θεού των, και ου με το τόξον, με την ρομφαίαν, με πολέμους, ούτε με το ιππικόν, ούτε με τους ιππείς”.**

Ωσ. 1,8 **και απεγαλάκτισε την Ουκ-ηλημένην, και συνέλαβεν έτι και έτεκεν υιόν.**

Ωσ. 1,8 **Η Γομερ αφού απεγαλάκτισε την Ουκ-ηλημένην, συνέλαβε πάλιν και εγέννησεν υιόν.**

Ωσ. 1,9 **και είπε· κάλεσον το όνομα αυτού Ου-λαός-μου, διότι υμεις ου λαός μου, και εγώ ουκ ειμί υμών.**

Ωσ. 1,9 **Είτε δε ο Κυριος προς τον Ωσηέ· “δώσε εις αυτόν όνομα Ου-λαός μου, διότι σεις οι Ισραηλίται δεν είσθε πλέον λαός μου, και εγώ δεν ειμαι ιδικός σας πατήρ και Θεός”.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ωσ. 2,1 **Καί ήν ο αριθμός των υιών Ισραήλ ως η άμμος της θαλάσσης, ή ουκ εκμετρηθήσεται ουδέ εξαριθμηθήσεται. και έσται εν τώ τόπω, ου ερέθη αυτοίς· ου λαός μου υμεις, κληθήσονται και αυτοί υιοί Θεού ζώντος.**

Ωσ. 2,1 **Ο αριθμός των Ισραηλιτών είναι μέγας ως η άμμος εις την παραλίαν της θαλάσσης, η οποία δεν είναι δυνατόν να μετρηθή και οι κόκκοι της δεν είναι δυνατόν να αριθμηθούν. Αυτό θα πραγματοποιηθή στον τόπον εκείνον, όπου υπό του Κυρίου ειχεν αναγγελθή στους Ισραηλίτας, “δεν είσθε λαός μου”. Εις τον αυτόν τόπον θα ονομασθούν αυτοί υιοί του Θεού του ζώντος.**

Ωσ. 2,2 **και συναχθήσονται υιοί Ιουδα και οι υιοί Ισραήλ επί το αυτό και θήσονται εαυτοίς αρχήν μίαν και αναβήσονται εκ της γής, ότι μεγάλη η ημέρα τού Ιεζραέλ.**

Ωσ. 2,2 **Θα συγκεντρωθούν Ιουδαίοι και Ισραηλίται μαζί, δια να αποτελέσουν μίαν ενότητα. Θα αναγνωρίσουν ως κεφαλήν των τον ιδιον άρχοντα και θα επανέλθουν από την χώραν της εξορίας των. Διότι θα είναι μεγάλη η ημέρα εκείνη του Ιεζραέλ.**

Ωσ. 2,3 **είπατε τώ αδελφώ υμών· λαός μου και τή αδελφή υμών· ηλημένην.**

Ωσ. 2,3 **Τοτε ονομάσατε τον αδελφόν σας τον μέχρι πρου ολίγου “Ου-λαόν μου”, “Λαόν μου” και την αδελφήν σας την μέχρι προ ολίγου “Ουκ-ηλημένην”, “Ηλημενην”.**

Ωσ. 2,4 **Κρίθητε προς την μητέρα υμών, κρίθητε, ότι αυτή ου γυνή μου, και εγώ ουκ ανήρ αυτής. και εξαρώ την πορνείαν**

αυτής εκ προσώπου μου και την μοιχείαν αυτής εκ μέσου μαστών αυτής,

Ωσ. 2,4 Κρίνατε και διχάσατε την μητέρα σας· κρίνατέ την, διότι αυτή δεν είναι σύζυγός μου και εγώ δεν είμαι ο σύζυγός της. Και θα διώξω από εμπρός μου την πορνείαν της, και την μοιχείαν της από τους μαστούς της. Θα καταπαύσω δηλαδή την πνευματικήν μοιχείαν, την προς τα είδωλα λατρείαν του Ισραηλιτικού λαού.

Ωσ. 2,5 όπως αν εκδύσω αυτήν γυμνήν και αποκαταστήσω αυτήν καθώς ημέρα γενέσεως αυτής. και θήσω αυτήν έρημον και τάξω αυτήν ως γήν άνυδρον και αποκτενώ αυτήν εν δίψει

Ωσ. 2,5 Ετσι θα απογυμνώσω αυτήν και θα την παρουσιάσω τελείως γυμνήν, όπως όταν την εγέννησεν η μητέρα της. Θα καταστήσω αυτήν έρημον, θα την κάμω ωσάν την γην την ξηράν και την άνυδρον, και θα την θανατώσω με την δίψαν.

Ωσ. 2,6 και τα τέκνα αυτής ου μη ελεήσω, ότι τέκνα πορνείας εστίιν.

Ωσ. 2,6 Ούτε και τα τέκνα της θα ελεήσω, διότι είναι τέκνα πορνείας, πνευματικής από του Θεού αποστασίας.

Ωσ. 2,7 ότι εξεπόρνευσεν η μήτηρ αυτών, κατήσχυεν η τεκούσα αυτά, ότι είπε· πορεύσομαι οπίσω των εραστών μου των διδόντων μοι τους άρτους μου και το ύδωρ μου και τα μιάτιά μου και τα οθονιά μου, το έλαιόν μου και πάντα όσα μοι καθήκει.

Ωσ. 2,7 Διότι η μητέρα των εξετράπη εις πορνείαν κατεντρόπιασε και κατεξηυτέλισε τα τέκνα της, διότι με απερίγραπτον αναισχυντίαν είπε· “θα ακολουθήσω εγώ τους εραστάς μου, (δηλ. η φυλή του Ισραήλ θα ακολουθούσε τα είδωλα), διότι αυτοί μου δίδουν την τροφήν μου, το νερό μου, τα ενδύματά μου, τα λινά υφάσματά μου, το λάδι μου και όλα όσα μου χρειάζονται”.

Ωσ. 2,8 διά τούτο ιδού εγώ φράσσω την οδόν αυτής εν σκόλοψι και ανοικοδομήσω τας οδούς, και την τρίβον αυτής ου μη εύρη·

Ωσ. 2,8 Δια την αναισχυντίαν της αυτήν, ιδού εγώ φράζω την προς τους εραστάς οδόν της με παλούκια, θα ανεγείρω οδοφράγματα στους δρόμους της και έτσι δεν θα εύρη αυτή τον δρόμον της προς την διαφθοράν.

Ωσ. 2,9 και καταδιώξεται τους εραστάς αυτής και ου μη καταλάβη αυτούς και ζητήσει αυτούς και ου μη εύρη αυτούς· και ερεί· πορεύσομαι και επιστρέψω προς τον άνδρα μου τον πρότερον, ότι καλώς μοι ήν τότε ή νύν.

Ωσ. 2,9 Θα προσπαθήση και θα τρέξη να εύρη τους εραστάς της, αλλά δεν θα τους προφθάση. Θα τους αναζητήση, και δεν θα τους ανεύρη. Και τότε θα είπη· “θα επιστρέψω και θα επανέλθω προς τον προηγούμενον και νόμιμον άνδρα μου, διότι καλύτερα ήμην τότε, παρά τώρα”.

Ωσ. 2,10 και αυτή ουκ έγων ότι εγώ έδωκα αυτή τον σίτον και τον οίνον και το έλαιον, και αργύριον επλήθυνα αυτή· αυτή δε αργυρά και χρυσά έποίησε τή Βάαλ.

Ωσ. 2,10 Αυτή, η μητέρα σας, δεν κατώρθωσε να εννοήση ότι εγώ έδωκα εις αυτήν τον σίτον, τον οίνον, το έλαιον και επί πλέον πλούτον αργυρίου. Αυτη όμως, με όσα εγώ της είχα δώσει, κατεσκεύασεν αργυρά και χρυσά είδωλα δια την Αστάρτην, την αναισχυτον σύζυγον του βδελυρού ειδώλου Βααλ.

Ωσ. 2,11 διά τούτο επιστρέψω και κοιμούμαι τον σίτόν μου καθ ώραν αυτού και τον οίνόν μου εν καιρώ αυτού και αφελούμαι τα μιάτιά μου και τα οθονιά μου τού μη καλύπτειν την ασχημοσύνην αυτής.

Ωσ. 2,11 Δια τούτο, δι' όσα βδελυρά και αναισχυντα αυτή έπραξεν, εγώ θα πάρω και θα κρατήσω δια τον εαυτόν μου τον σίτόν μου και τον οίνον μου, κατά τον καιρόν της συγκομιδής των. Θα αφαιρέσω από αυτήν τα ενδύματα, που της είχα δώσει και τα λινά υφάσματα, ώστε να μη ημπορή πλέον να σκεπάση την γομότητά της.

Ωσ. 2,12 και νύν αποκαλύψω την ακαθαρσίαν αυτής ενώπιον των εραστών αυτής, και ουδείς ου μη εξέληται αυτήν εκ χειρός μου.

Ωσ. 2,12 Τωρα θα ξεσκεπάσω την βρωμερότητά της και την αναισχυντίαν της ενώπιον των εραστών της και κανείς δεν θα ημπορέση να την γλυτώση από τα χέρια μου.

Ωσ. 2,13 και αποστρέψω πάσας τας ευφροσύνας αυτής, εορτάς αυτής και τας νομηνίας αυτής και τα σάββατα αυτής και πάσας τας πανηγύρεις αυτής.

Ωσ. 2,13 Θα σταματήσω όλας τας τέρφεις της, τας θρησκευτικάς εορτάς γενικώς, ειδικώτερα δε τας εορτάς της πρωτομηνίας, τα σάββατα και όλας τας μεγάλας πανηγύρεις της.

Ωσ. 2,14 και αφανιώ άμπελον αυτής και τας συκάς αυτής, όσα είπε· μισθώματά μου ταύτά εστιν ά έδωκάν μοι οι ερασταί μου, και θήσομαι αυτά εις μαρτύριον, και καταφάγεται αυτά τα θηρία τού αγρού, και τα πετεινά τού ουρανού και τα ερπετά της γής.

Ωσ. 2,14 Θα καταστρέψω τα άμπελια της, τις συκιές της και όλα εκείνα, δια τα οποία είπεν· “αυτά είναι η ανταμοιβή μου, την οποίαν μου έδωκαν οι ερασταί μου”. Θα τα κάμω, ώστε να είναι μαρτυρία προς όλους δια την τιμωρίαν της φυλής του Ισραήλ. Θα τα καταφάγουν τα θηρία της υπαίθρου, τα πετεινά του ουρανού και τα ερπετά της γης.

Ωσ. 2,15 και εκδικήσω επ αυτήν τας ημέρας των Βααλείμ, εν αίς επέθνευεν αυτήν και περιετίθετο τα ενώτια αυτής και τα καθόρμια αυτής και επορεύετο οπίσω των εραστών αυτής, εμού δε επελάθετο, λέγει Κύριος. -

Ωσ. 2,15 Ετσι θα τιμωρήσω την φυλήν του Ισραήλ δια τας ημέρας, κατά τας οποίας ελάτρευσε τα είδωλα του Βααλ, δι' εκείνας κατά τας οποίας πολλές θυσίας προσέφερε δι' αυτά και εφορούσεν ως στόλισμά της τα σκουλαρίκια και τα περιδέραιά της, και ακολουθούσε τους εραστάς της. Εμέ δε με είχε λησμονήσει, λέγει ο Κυριος.

Ωσ. 2,16 Διά τούτο ιδού εγώ πλανώ αυτήν και τάξω αυτήν ως έρημον και λαλήσω επί την καρδίαν αυτής

Ωσ. 2,16 Δια τούτο εγώ θα οδηγήσω την φυλήν Ισραήλ εις περιπλάνησιν και εξορίαν, θα καταστήσω έρημον και ακατοίκητον την χώραν της. Και όταν εν τη θλίψει της μετανοήση, εγώ θα ομιλήσω εις την καρδίαν της ειρηνικά.

Ωσ. 2,17 και δώσω αυτή τα κτήματα αυτής εκείθεν και την κοιλάδα Αχώρ διανοίξει σύνεσιν αυτής, και ταπεινωθήσεται εκεί κατά τας ημέρας νηπιότητος αυτής και κατά τας ημέρας αναβάσεως αυτής εκ γής Αιγύπτου.

Ωσ. 2,17 Μετανοούσαν θα την επιστρέψω από την εξορίαν, θα δώσω εις αυτήν τα κτήματα της χώρας της και την κοιλάδα Αχώρ και θα την βοηθήσω να συνετισθή δια τα σφάλματά της. Θα ταπεινωθή τότε, όπως εταπεινώθη εκεί εις την Αίγυπτον, όταν εξούσε την νηπιακήν της ηλικίαν ως έθνος, κατά την εποχήν, που εξήλθεν από την χώραν της Αιγύπτου.

Ωσ. 2,18 και έσται εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος, καλέσει με· ο ανήρ μου, και ου καλέσει με έτι Βααλείμ·

Ωσ. 2,18 Κατά την ημέραν εκείνην της μετανοίας και ταπεινώσεώς της, λέγει ο Κυριος· Θα με ονομάζη «“σύζυγός μου” και δεν θα επικαλεσθή πλέον αντί εμού τα είδωλα του Βαάλ.

Ωσ. 2,19 και εξαρώ τα ονόματα των Βααλείμ εκ στόματος αυτής και ου μη μνησθώσιν ουκ έτι τα ονόματα αυτών.

Ωσ. 2,19 Εγώ δε θα αφαιρέσω από το στόμα της φυλής του Ισραήλ τα ονόματα των ειδώλων του Βαάλ και ουδέποτε πλέον οι Ισραηλίται θα ενθυμηθούν τα ονόματα αυτών των ειδώλων.

Ωσ. 2,20 και διαθήσομαι αυτοίς διαθήκην εν τή ημέρα εκείνη μετά των θηρίων τού αγρού και μετά των πετεινών τού ουρανού και των ερπετών της γής· και τόξον και ρομφαίαν και πόλεμον συντριψώ από της γής και κατοικίω σε επ' ελπίδι.

Ωσ. 2,20 Κατά την εποχήν εκείνην της μετανοίας και επιστροφής των προς εμέ, θα συνάψω νέαν συνθήκην ειρήνης με αυτούς, ακόμη δε ειρήνης και με τα θηρία της υπαίθρου, με τα πετεινά του ουρανού και με τα ερπετά της γης. Θα συντριψώ και θα εξαφανίσω από την χώραν του Ισραήλ το πολεμικόν τόξον και την εχθρικήν ρομφαίαν και τον πόλεμον, και θα εγκαταστήσω αυτούς με αγαθάς ελπίδας προς μίαν ειρηνικήν ζωήν.

Ωσ. 2,21 και μνηστεύσομαι σε εμαντώ εις τον αιώνα και μνηστεύσομαι σε εν δικαιοσύνη και εν κρίματι και εν ελέει και εν οικτιρμοίς

Ωσ. 2,21 Θα σε μνηστευθώ τότε ως ιδικήν μου δια παντός, θα σε πάρω ως ιδικήν μου πλέον μνηστήν και θα σου προσφέρω δικαιοσύνην, δικαίαν κρίσιν, τρυφερότητα και ευσπλαγχνίαν.

Ωσ. 2,22 και μνηστεύσομαι σε εμαντώ εν πίστει, και επιγνώση τον Κύριον.

Ωσ. 2,22 Θα σε μνηστευθώ ως πιστήν πλέον εις εμέ και συ θα γνωρίσης εμέ, τον Κυριον.

Ωσ. 2,23 και έσται εν εκείνη τή ημέρα, λέγει Κύριος, επακούσομαι τώ ουρανώ, και αυτός επακούσεται τή γη,

Ωσ. 2,23 Κατά την ειρηνικήν εκείνην περίοδον, λέγει ο Κυριος, θα εισακούσω και θα απαντήσω στον ουρανόν και ο ουρανός θα απαντήσει εις την γην, στέλλων ζωογόνον βροχήν

Ωσ. 2,24 και η γη επακούσεται τον σίτον και τον οίνον και το έλαιον, και αυτά επακούσεται τώ Ιεζραέλ.

Ωσ. 2,24 η δε γη θα απαντήσει στον ουρανόν, παράγουσα σίτον και οίνον και έλαιον. Ολα δε αυτά θα προσφερθούν δια την ειρηνικήν και αρμονικήν ζωήν του Ιεζραέλ.

Ωσ. 2,25 και σπερώ αυθής εμαντώ επί της γής και ελεήσω την Ουκ-ηλημένην και ερώ τώ Ου-λαώ-μου· λαός μου ει σύ, και αυτός ερεί· Κύριος ο Θεός μου ει σύ.

Ωσ. 2,25 Θα διασπείρω και θα εγκαταστήσω τον νέον Ισραήλ εις την χώραν, θα ελεήσω την Ουκ-ηλημένην και στον Ου-λαόν μου θα είπω· "συ είσαι λαός μου". Και εκείνος θα απαντήσει· "συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ωσ. 3,1 Καί είπε Κύριος προς με· έτι πορευθήτι και αγάπησον γυναίκα αγαπώσαν πονηρά και μοιχαλίν, καθώς αγαπά ο Θεός τους υιούς Ισραήλ και αυτοί αποβλέπουσιν επί θεούς αλλοτρίους και φιλούσι πέμματα μετά σταφίδων.

Ωσ. 3,1 Ο Κυριος μου είπε· "πήγαινε πάλιν και αγάπησε μίαν γυναίκα μοιχαλίδα, γυναίκα, η οποία αγαπά την πονηρίαν· αγάπησέ την, όπως αγαπά ο Θεός τους Ισραηλίτας, οι οποίοι εν τούτοις στρέφουν τα βλέμματά των και δίδουν τας καρδίας των εις ξένους θεούς και αγαπούν τα γλυκίσματα των ειδώλων, πίττας με σταφίδας".

Ωσ. 3,2 και εμισθωσάμην εμαντώ πεντεκαίδεκα αργυρίου και γομόρ κριθών και νέβελ οίνου

Ωσ. 3,2 Επραξα, όπως ο Κυριος με διέταξε, και εμίσθωσα αυτήν δια τον εαυτόν μου αντί δεκαπέντε αργυρών σίκλων, ενός γομόρ κριθής και ενός ασκού οίνου.

Ωσ. 3,3 και είπα προς αυτήν· ημέρας πολλάς καθήση επ' εμοί και ου μη πορνεύσης, ουδέ μη γένη άνδρί ετέρω, και εγώ επί σοί.

Ωσ. 3,3 Και είπα προς αυτήν· "Επί πολλάς ημέρας θα μείνης κοντά μου ήσυχος και πιστή. Δεν θα εκτροπής εις πορνείαν, δεν θα έλθης εις ένωσιν με άλλον άνδρα και τότε εγώ θα είμαι δια σε σύζυγος".

Ωσ. 3,4 διότι ημέρας πολλάς καθήσονται οι υιοί Ισραήλ ουκ όντος βασιλέως ουδέ όντος άρχοντος ουδέ ούσης θυσίας ουδέ όντος θυσιαστηρίου ουδέ ιερατείας ουδέ δήλων.

Ωσ. 3,4 Τούτο συμβολίζει τους Ισραηλίτας, διότι και αυτοί θα παραμείνουν επί πολύν χρόνον χωρίς βασιλέα, χωρίς άρχοντα, χωρίς θυσίας, χωρίς θυσιαστήριον, χωρίς ιερατείον, χωρίς το εφώδ, την "Δηλωσιν" και "Αλήθειαν", δια της οποίας εξεβράζετο η βουλή του Θεού.

Ωσ. 3,5 και μετά ταύτα επιστρέψουσιν οι υιοί Ισραήλ και επιζητήσουσι Κύριον τον Θεόν αυτών και Δαβίδ τον βασιλέα αυτών· και εκστήσονται επί τώ Κυρίω και επί τοίς αγαθοίς αυτού επ' εσχάτων των ημερών.

Ωσ. 3,5 Μετά ταύτα όμως οι Ισραηλίται θα επιστρέψουν και θα αναζητήσουν Κυριον τον Θεόν των, οπότε ως βασιλέα των θα έχουν τον απόγονον του Δαβίδ, τον Μεσσίαν. Θα μείνουν κατάπληκτοι δια την ευλογίαν αυτήν του Κυρίου και δια τα άλλα αγαθά, τα οποία θα τους δώση κατά την νέαν αυτήν μεσσιακήν εποχήν, που θα αρχίση από τας ημέρας εκείνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ωσ. 4,1 Ακούσατε λόγον Κυρίου, υιοί Ισραήλ, ότι κρίσις τώ Κυρίω προς τους κατοικούντας την γήν, διότι ουκ έστιν αλήθεια ουδέ έλεος ουδέ επίγνωσις Θεού επί της γής.

Ωσ. 4,1 Σεις οι Ισραηλίται ακούσατε τον λόγον Κυρίου, διότι ο Κυριος θα κρίνη, θα δικάση, θα τιμωρήση τους κατοίκους της χώρας αυτής, επειδή δεν υπάρχει μεταξύ των αλήθεια, ούτε ευσπλαγχνία, ούτε γνώσις και σεβασμός του Θεού.

Ωσ. 4,2 αρά και ψεύδος και φόνος και κλοπή και μοιχεία κέχυται επί της γής, και αίματα αφ' αίμασι μίσγουσι.

Ωσ. 4,2 Εξ αντιθέτου έχουν χυθή και πλημμυρίζει την χώραν σας κατάραι, ψεύδη, φόνοι, κλοπαί, μοιχεία· τα δε αίματα χύνονται συνεχώς και ανακατεύονται το ένα με το άλλο.

Ωσ. 4,3 διά τούτο πενήθησε η γη και σμικρυνθήσεται σύν πάσι τοίς κατοικούσιν αυτήν, σύν τοίς θηρίοις τού αγρού και σύν τοίς ερπετοίς της γής και σύν τοίς πετεινοίς τού ουρανού, και οι ιχθύες της θαλάσσης εκλείψουσιν,

Ωσ. 4,3 Δια τούτο η χώρα σας θα περιέλθη εις πένθος, οι κάτοικοί της θα ολιγοστεύσουν μαζί δε με αυτήν θα ολιγοστεύσουν και όσα ζωντανά κατοικούν εις αυτήν, τα θηρία του αγρού, τα ερπετά της γης και τα πετεινά του ουρανού, και αυτά ακόμη τα ψάρια της θαλάσσης θα εκλείψουν.

Ωσ. 4,4 όπως μηδείς μήτε δικάζεται μήτε ελέγχη μηδείς· ο δε λαός μου ως αντιλεγόμενος ιερέυς.

Ωσ. 4,4 Εξ αιτίας της γενικής παρώσεως ούτε κανείς θα δικάζεται δια τας παρανομίας του ούτε και κανείς θα διαμαρτύρεται δια την αμαρτωλότητα αυτήν. Ο δε τείως περιούσιος λαός μου θα είναι σαν τον ιερέα, που έχει χάσει την υπόληψίν του και συνεχώς επικρίνεται.

Ωσ. 4,5 και ασθενήσεις ημέρας, και ασθενήσει ο προφήτης μετά σου· νυκτί ωμοιώσα την μητέρα σου.

Ωσ. 4,5 Σὺ δε, ὦ λαέ μου, θὰ χάσῃς τὴν πνευματικὴν σου υγιείαν καὶ ἰσχύν, μαζὴ με σε καὶ ὁ προφήτης θὰ χάσῃ τὴν πνευματικὴν τοῦ δύνανμιν καὶ ἰσχύν. Πρὸς νύκτα δε παρομοιάζω τὴν σκοτεινὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ.

Ωσ. 4,6 ὠμοιώθη ὁ λαός μου ὡς οὐκ ἔχων γνῶσιν· ὅτι σὺ ἐπίγνωσιν ἀπώσω, καγὼ ἀπώσομαι σε τοῦ μὴ ἱερατεύειν μοι· καὶ ἐπελάθου νόμον Θεοῦ σου, καγὼ ἐπιλήσομαι τέκνων σου.

Ωσ. 4,6 Ὁ λαός μου αὐτὸς ὠμοίασε πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καθόλου γνῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θείου θελήματος.

Ἐπειδὴ ὅμως σὺ, λαέ μου, ἀπώθησες τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ, δια τούτου καὶ ἐγὼ θὰ σε ἀπωθήσω, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν δια σε ἱερεῖς καὶ ἱερατικά προσφοραί. Σὺ ἐλησμόνησες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ σου, καὶ ἐγὼ θὰ λησμονήσω τὰ ἰδικά σου τέκνα.

Ωσ. 4,7 κατὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν οὕτως ἡμαρτόν μοι· τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς ατιμίαν θήσομαι.

Ωσ. 4,7 Ὅσον πολυάριθμοι ὑπῆρξατε εἰς τὴν χώραν σας, τόσον ἀναριθμητοὶ ὑπῆρξαν καὶ αἱ ἁμαρτίαι σας ἐναντίον μου. Δια τούτου τὴν ἕως τώρα δόξαν σας, ἐγὼ θὰ μεταβάλω εἰς ἐξευτελισμόν.

Ωσ. 4,8 ἁμαρτίας λαοῦ μου φάγονται καὶ ἐν ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν λήψονται τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Ωσ. 4,8 Οἱ ἱερεῖς ἐιδικώτερον συμμετέχουν καὶ χορταίνονται καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ μου. Δια τούτου θὰ πληρώσω με τὴν ζωὴν τῶν τὰς πολλὰς ἀδικίας τῶν.

Ωσ. 4,9 καὶ ἔσται καθὼς ὁ λαός οὕτως καὶ ὁ ἱερεὺς· καὶ ἐκδικήσω ἐπ' αὐτόν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ τὰ διαβούλια αὐτοῦ ἀνταποδώσω αὐτῷ.

Ωσ. 4,9 Δὲν θὰ γίνῃ διάκρισις μεταξύ λαϊκῶν καὶ ἱερέων· ὅπως οἱ λαϊκοὶ ἐστὶ θὰ τιμωρηθῶν καὶ οἱ ἱερεῖς. Θὰ τιμωρήσω τὸν λαόν τούτον δια τοὺς ἁμαρτωλοὺς δρόμους τῆς ζωῆς του, θὰ ἀνταποδώσω εἰς αὐτόν σύμφωνα με τὰς ἁμαρτωλὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας του καὶ τὰ πονηρὰ του σχέδια.

Ωσ. 4,10 καὶ φάγονται καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῶσιν, ἐπόρνευσαν καὶ οὐ μὴ κατευθύνωσι, διότι τὸν Κύριον ἐγκατέλιπον τοῦ φυλάξαι. -

Ωσ. 4,10 Θὰ τρώγουν καὶ δὲν θὰ χορταίνονται, θὰ ἐκτρέπονται εἰς τὴν πορνείαν καὶ δὲν θὰ ἐπιτύχουν αὐτό, ποὺ θέλουν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην, ἐπειδὴ ἐγκατέλιπον τὸν Κύριον καὶ δὲν ἐφύλαξαν τὸ θέλημά του.

Ωσ. 4,11 Πορνείαν καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα ἐδέξατο καρδιά λαοῦ μου.

Ωσ. 4,11 Ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ μου ἐστράφη καὶ ἐδέχθη πορνείαν καὶ οἶνον καὶ μέθην.

Ωσ. 4,12 ἐν συμβόλοις ἐπηρώτων, καὶ ἐν ῥάβδοις αὐτοῦ ἀπήγγελλον αὐτῷ πνεύματι πορνείας ἐπλανήθησαν καὶ ἐξεπόρνευσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Ωσ. 4,12 Με διάφορα εἰδωλολατρικά σύμβολα, με ἀγάλματα καὶ με ῥάβδους, ἐσυμβουλεύοντο τοὺς εἰδωλικούς θεοὺς τῶν καὶ ἐκεῖνοι δια τῆς ῥαβδομαντείας ἐδίδαν εἰς αὐτοὺς ἀπαντήσεις. Ἀπεπλανήθησαν εἰς μεγάλην πνευματικὴν πορνείαν, διότι ἐγκατέλειψαν τὸν Θεόν τῶν καὶ προσεκολλήθησαν εἰς τὰ εἰδῶλα.

Ωσ. 4,13 ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐθυσίαζον καὶ ἐπὶ τοὺς βουνούς ἔθνον, ὑποκάτω δρυός καὶ λεύκης καὶ δένδρου συσκιάζοντες, ὅτι καλὸν σκέπη. διὰ τούτου ἐκπορνεύουσιν αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ αἱ νύμφαι ὑμῶν μοιχεύουσιν·

Ωσ. 4,13 Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων, ἐπάνω εἰς θυσιαστήρια εἰδώλων, προσέφεραν θυσίας καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ἐθυσίαζαν, κάτω ἀπὸ δρῦν καὶ λεύκην καὶ δένδρον εὐσκιόφυλλον, διότι ἦτο εὐάρεστος εἰς αὐτοὺς ἡ σκία τῶν κλάδων τῶν. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐκτροπῆς σας εἰς τὴν ἁμαρτωλότητα τῆς εἰδωλολατρίας, αἱ θυγατέρες σας θὰ ἐκδίδονται ἀναισχύντως εἰς τὴν πορνείαν καὶ αἱ νύμφαι σας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας θὰ παραδίδονται εἰς τὴν μοιχείαν.

Ωσ. 4,14 καὶ οὐ μὴ ἐπισκέψωμαι ἐπὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν, ὅταν πορνεύσωσι, καὶ ἐπὶ τὰς νύμφας ὑμῶν, ὅταν μοιχεύσωσιν· ὅτι αὐτοὶ μετὰ τῶν πορνῶν συνεφύροντο καὶ μετὰ τῶν τετελεσμένων ἔθνον, καὶ ὁ λαός ὁ συνίων συνεπλέκετο μετὰ πόρνης.

Ωσ. 4,14 Δὲν θὰ ἐπισκεφθῶ με ἀγάπην καὶ καλοσύνην τὰς θυγατέρας σας, ὅταν θὰ ἐκπορνεύονται, οὔτε τὰς νύμφας σας ὅταν θὰ ἐκτρέπονται εἰς τὴν μοιχείαν. Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιοὶ, οἱ γονεῖς καὶ οἱ σύζυγοι συνεφύροντο με τὰς πόρνας καὶ μαζὴ με τὰς ἱεροδούλους προσέφεραν θυσίας. Ἀκόμη δε καὶ οἱ μορφομένοι μετὰ τοῦ λαοῦ συνεπλέκοντο με τὰς πόρνας.

Ωσ. 4,15 Σὺ δε, Ἰσραήλ, μὴ ἀγνοεῖ, καὶ Ἰούδα, μὴ εἰσπορεύεσθε εἰς Γάλαγα καὶ μὴ ἀναβαίνειτε εἰς τὸν Οἶκον Ὡν καὶ μὴ ὀμνύετε ζῶντα Κύριον.

Ωσ. 4,15 Σὺ, Ἰσραηλιτικὴ λαέ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῆς τὸν Θεόν καὶ τὸ θέλημά του. Καὶ σὺ, λαέ τοῦ Ἰούδα, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσέρχεσαι εἰς τὰ Γαλαγα, εἰς τὴν χώραν τῆς εἰδωλολατρίας, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνέρχεσθε στὸν εἰδωλολατρικὸν ναόν τῆς Ὡν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὀρκίζεσθε στὸν ζῶντα ἀληθινόν Θεόν.

Ωσ. 4,16 διότι ὡς δάμαλις παροιστρώσα παροίστησεν Ἰσραήλ· νῦν νερμῆσει αὐτούς Κύριος ὡς ἀμὸν ἐν ἐνρυχώρῳ.

Ωσ. 4,16 Ἀλλὰ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός ἀφηνίασε, ὅπως ἡ δάμαλις τὴν ὁποίαν κεντὰ ὁ οἰστρός. Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἐποχή, ὁπότε θὰ ποιμάνῃ αὐτὸς ὁ Θεός ὡς ἀμνοὺς εἰς μεγάλην εὐφορον περιοχὴν.

Ωσ. 4,17 μέτοχος εἰδώλων Ἐφραὶμ ἔθηκεν ἐαυτῷ σκάνδαλα,

Ωσ. 4,17 Τώρα ὅμως ἡ φυλὴ Ἐφραὶμ καὶ αἱ ἄλλαι ἐννέα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, θέτουν μόνοι τῶν προσκόμματα στους δρόμους τῶν.

Ωσ. 4,18 ἠρέτισε Χαναναῖους· πορνεύοντες ἐξεπόρνευσαν, ἠγάπησαν ατιμίαν ἐκ φρουάγματος αὐτῶν.

Ωσ. 4,18 Ἀφήκαν τὸν ἀληθινόν Θεόν καὶ ἐπροτίμησαν τοὺς Χαναναῖους. Ἐξετράπησαν εἰς ἀπερίγραπτον πνευματικὴν καὶ σωματικὴν πορνείαν, ἠγάπησαν τὸν ἐξευτελισμόν καὶ τὴν κατασχυνὴν μέσα εἰς τὰ φρουάγματα τῶν βακχικῶν ὀργίων τῶν.

Ωσ. 4,19 συστροφή πνεύματος σὺ εἶ ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς, καὶ κατασχυνθήσονται ἐκ τῶν θυσιαστηρίων αὐτῶν.

Ωσ. 4,19 Δια τούτου πνεῦμα καταγιγίδως θὰ τοὺς ἀφαρπάσῃ στὸν στροβιλισμόν του, ὡσάν εἰς τεραστίας πτέρυγας, θὰ τοὺς ἐκτινάξῃ εἰς ἐξορίαν καὶ θὰ κατασχυνθῶν, διότι τὰ εἰδωλολατρικά τῶν θυσιαστηρίων θὰ ἀποδειχθῶν ψευδῆ καὶ ἀνίκανα νὰ τοὺς βοηθήσων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ωσ. 5,1 Ἀκούσατε ταῦτα, οἱ ἱερεῖς, καὶ προσέχετε, οἶκος Ἰσραήλ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ βασιλέως, ἐνωτίζεσθε, διότι πρὸς ὑμᾶς ἐστὶ τὸ κρίμα· ὅτι παγίς ἐγενήθητε τῆ σκοπιά καὶ ὡς δίκτυον ἐκτεταμένον ἐπὶ τὸ Ἰταβύριον,

Ωσ. 5,1 Ἱερεῖς, ἀκούσατε αὐτά, λαέ τοῦ Ἰσραήλ, δώσε προσοχὴν. Αὐλὴ τοῦ βασιλέως ἀκροάσου καλὰ αὐτά ποὺ θὰ εἶπω, διότι ἡ μέλλουσα καταδίκη ἀφορᾷ σας, ἐπειδὴ σεῖς οἱ φρουροὶ ἀπὸ τοῦ φυλάκιον, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐπιβλέπετε καὶ νὰ περιφρουρῆτε τὸν λαόν, ἐγίνατε παγίς τοῦ κακοῦ δια τὸν λαόν, δίκτυον ἀπλωμένον στὸ ὄρος Ἰταβύριον, δια νὰ συλλαμβάνῃ καὶ δεσμεύῃ εἰς τὴν πονηρίαν τοὺς ἀνθρώπους.

Ωσ. 5,2 ό οι αγρεύοντες την θήραν κατέπηξαν. εγώ δε παιδευτής υμών

Ωσ. 5,2 Εκάματε σεις δια τους ανθρώπους ο,τι δια τα θηράματα κάμνουν οι κυνηγοί, οι οποίοι απλώνουν πυκνάς παγίδας. Δια τούτο εγώ θα σας παιδεύσω και θα σας τιμωρήσω.

Ωσ. 5,3 εγώ έγνω τον Εφραΐμ, και Ισραήλ ουκ απέστη απ εμού· διότι νύν εξεπόρνευσεν Εφραΐμ, εμιάνθη Ισραήλ.

Ωσ. 5,3 Εγνώρισα εγώ καλά τον Εφραΐμ και το μάτι μου δεν απεμακρύνθη από τον ισραηλιτικόν λαόν. Δια τούτο και γνωρίζω τώρα καλά, ότι η φυλή Εφραΐμ εξετράπη προς την πορνείαν, όπως επίσης και οι άλλοι Ισραηλίται εμολύνθησαν βαθύτατα.

Ωσ. 5,4 ουκ έδωκαν τα διαβούλια αυτών τού επιστρέψαι προς τον Θεόν αυτών, ότι πνεύμα πορνείας εν αυτοίς εστι, τον δε Κύριον ουκ επέγνωσαν.

Ωσ. 5,4 Τοσον διεφθάρησαν, ώστε ούτε εσκέφθησαν ούτε σκέπτονται με τον νουν και την καρδιαν των να επιστρέψουν προς τον Θεόν των, διότι πνεύμα αποστασίας υπάρχει μέσα των και κυριαρχεί εις τας καρδιάς των και έτσι ηγήθησαν και αγνοούν εξ ολοκλήρου τον Κυριον και Θεόν.

Ωσ. 5,5 και ταπεινωθήσεται η ύβρις τού Ισραήλ εις πρόσωπον αυτού, και Ισραήλ και Εφραΐμ ασθενήσουσιν εν ταίς αδικίαις αυτών, και ασθενήσει και Ιούδας μετ αυτών.

Ωσ. 5,5 Δια τούτο θα ταπεινωθή η υπερηφάνεια του ισραηλιτικού λαού· ανάγλυφος θα φανή η κατασχόνη του στο πρόσωπόν του. Αι φυλαί του Ισραήλ, και περισσότερο η φυλή του Εφραΐμ, θα χάσουν την πνευματικήν και εθνικήν δύναμίν των μέσα εις τας αδικίας των. Μαζή δε με αυτούς και η φυλή Ιούδα θα χάση την δύναμίν της.

Ωσ. 5,6 μετά προβάτων και μόσχων πορεύονται τού εκζητήσαι τον Κύριον και ου μη εύρωσιν αυτόν, ότι εκκέκλικεν απ αυτών,

Ωσ. 5,6 Φέροντες πρόβατα και μόσχους προς θυσίαν θα πορευθούν να αναζητήσουν τον Κυριον, δια να εύρουν συγχώρησιν και εξιλέωσιν. Δεν θα την εύρουν όμως, διότι ο Θεός θα έχει πλέον απομακρυνθή από αυτούς.

Ωσ. 5,7 ότι τον Κύριον εγκατέλιπον, ότι τέκνα αλλότρια εγεννήθησαν αυτοίς· νύν καταφάγεται αυτούς η ερυσίβη, και τους κλήρους αυτών. -

Ωσ. 5,7 Τούτο δε, επειδή αυτοί πρώτοι εγκατέλειψαν τον Κυριον, εγέννησαν και ανέθρεψαν μέσα εις την αμαρτιαν τέκνα ξένα προς τον Θεόν. Και τώρα ο εχθρός ως άλλη ερυσίβη θα καταφάγη αυτούς και τα εκ κληρονομίας κτήματά των.

Ωσ. 5,8 Σαλπίσατε σάλπιγγι επί τους βουνούς, ηχήσατε επί των υψηλών, κηρύξατε εν τώ οίκω Ων· εξέστη Βενιαμίν,

Ωσ. 5,8 Σαλπίσατε, λοιπόν, οι σαλπικταί με σάλπιγγας εις τα βουνά, κάμετε να αντηχήση το σάλπισμα επάνω στους υψηλούς τόπους, διαλαλήσατε με μεγάλην φωνήν μέσα στον ειδωλολατρικόν οίκον Ων· η φυλή του Βενιαμίν έμεινε κατάπληκτος.

Ωσ. 5,9 Εφραΐμ εις αφανισμόν εγένετο εν ημέραις ελέγχου· εν ταίς φυλαίς τού Ισραήλ έδειξα πιστά.

Ωσ. 5,9 Η βασιλεύουσα φυλή Εφραΐμ ηρημώθη και ηφανίσθη κατά την εποχήν της κρίσεως της υπό του Κυρίου. Εις τας φυλάς του Ισραήλ έδειξα τας πιστάς, τας αληθινάς και ανεκκλήτους αποφάσεις μου.

Ωσ. 5,10 εγένοντο οι άρχοντες Ιούδα ως μετατιθέντες όρια, επ αυτούς εκχεώ ως ύδωρ το όρημά μου.

Ωσ. 5,10 Οι άρχοντες της φυλής Ιούδα έγιναν ωσαν τους πονηρούς και απλήστους εκείνους, που μεταθέτουν τα όριά των μέσα εις τα γειτονικά κτήματα. Εναντίον αυτών θα αφήσω να εκχυθή ωσαν ορημητικός χείμαρρος η οργή μου.

Ωσ. 5,11 κατεδυνάστευσεν Εφραΐμ τον αντίδικον αυτού, κατεπάτησε κρίμα, ότι ήρξατο πορεύεσθαι οπίσω των ματαίων.

Ωσ. 5,11 Η φυλή του Εφραΐμ κατεδυνάστευσε την αντίδικόν της φυλήν του Ιούδα, κατεπάτησε κάθε δικαιοσύνην, διότι είχεν ήδη αρχίσει να ακολουθή τα μάταια είδωλα.

Ωσ. 5,12 και εγώ ως ταραχή τώ Εφραΐμ και ως κέντρον τώ οίκω Ιούδα.

Ωσ. 5,12 Δια τούτο και εγώ θα επιφέρω αναταραχήν εις την φυλήν του Εφραΐμ, θα γίνω κεντρί, δια να ξυπνήση προς μετόνοιαν το βασίλειον του Ιούδα.

Ωσ. 5,13 και είδεν Εφραΐμ την νόσον αυτού και Ιούδας την οδύνην αυτού, και επορεύθη Εφραΐμ προς Ασσυρίους και απέστειλε πρέσβεις προς βασιλέα Ιαρείμ· και αυτός ουκ ηδυνάσθη ιάσασθαι υμάς, και ου μη διαπαύση εξ υμών οδύνη.

Ωσ. 5,13 Η φυλή του Εφραΐμ και αι άλλαι εννέα φυλί του Ισραήλ είδαν την ηθικήν και πνευματικήν των ασθένειαν, το δε βασίλειον του Ιούδα ησθάνθη την ιδικήν του οδύνην. Οι Ισραηλίται τότε αντί να στραφούν προς τον Θεόν, έστειλαν πρέσβεις προς τους Ασσυρίους και παρεκάλεσαν τον βασιλέα των Ασσυρίων Ιαρείμ, να έλθη εις βοήθειάν των. Αυτός όμως δεν ημπόρσε να σας θεραπεύση και δεν πρόκειται να καταπραΰνη ποτέ τον πόνον σας.

Ωσ. 5,14 διότι εγώ ειμι ως πανθήρ τώ Εφραΐμ και ως λέων τώ οίκω Ιούδα· και εγώ αρπώμαι και πορεύσομαι και λήψομαι, και ουκ έσται ο εξαιρούμενος.

Ωσ. 5,14 Διότι εγώ θα είμαι ως πάνθηρ εναντίον του Εφραΐμ και ως λέων εναντίον του οίκου Ιούδα. Εγώ θα αρπάξω και θα πάρω το θήραμα και θα αναχωρήσω και κανείς δεν θα ημπορέση να μου το αφαιρέση από τα χέρια μου.

Ωσ. 5,15 πορεύσομαι και επιστρέψω εις τον τόπον μου, έως ου αφανισθώσι· και ζητήσουσι το πρόσωπόν μου, εν θλίψει αυτών ορθριούσι προς με λέγοντες·

Ωσ. 5,15 Θα φύγω και θα επανέλθω στον τόπον μου, μέχρις ότου εξολοθρευθούν. Υπό το βάρος δε της θλίψεως των θα μετανοήσουν και θα με ζητήσουν. Πρωϊ-πρωϊ θα ξυπνούν, θα παρουσιάζωνται προς εμέ και θα λέγουν μεταξύ των·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ωσ. 6,1 Πορευθώμεν και επιστρέψωμεν προς Κύριον τον Θεόν ημών, ότι αυτός ήρπακε και ιάσεται ημάς, πατάξει και μοτώσει ημάς·

Ωσ. 6,1 Ελάτε, ας επιστρέψωμεν εν μετανοία προς τον Κυριον και Θεόν μας, διότι αυτός ο οποίος επέτρεψε και μας διήρπασαν, αυτός και θα μας θεραπεύση. Αυτός που μας εμαστίγωσεν, αυτός και θα επουλώση τα τραύματά μας.

Ωσ. 6,2 υγιάσει ημάς μετά δύο ημέρας, εν τή ημέρα τή τρίτη εξαναστησόμεθα και ζησόμεθα ενώπιον αυτού

Ωσ. 6,2 Ημπορεί αυτός έντος δύο ημερών να μας αποδώση την υγείαν μας και κατά την τρίτην ημέραν θα εγερωθώμεν από την κλίνην της ασθένειας μας και θα ζήσωμεν ενώπιόν του και από την προστασίαν του.

Ωσ. 6,3 και γνωσόμεθα· διώξωμεν τού γνώναι τον Κύριον, ως όρθρον έτοιμον ευρήσομεν αυτόν, και ήξει ως υετός ημίν πρωϊμος και όψιμος γη.

Ωσ. 6,3 Τότε και θα τον γνωρίσωμεν. Ας επιδιώξωμεν, λοιπόν, με την καρδιαν μας να γνωρίσωμεν τον Κυριον. Θα τον

εύρωμεν πρόθυμον και έτοιμον να μας βοηθήση· η έλευσίς του θα είναι βεβαία, όπως η έλευσις του ωραίου όρθρου. Θα έλθη στον κατάλληλον καιρόν, όπως έρχεται από τον ουρανόν εις την γην η πρωίμος βροχή.

Ωσ. 6,4 τι σοι ποιήσω Εφραΐμ; τι σοι ποιήσω Ιούδα; το δε έλεος υμών ως νεφέλη πρωϊνή και ως δρόσος ορθρινή πορευομένη. -

Ωσ. 6,4 Θα μας ερωτήση· “τι θέλεις να σου κάμω, ισραηλιτικέ λαέ; Τι θέλεις να κάμω εις σε, ιουδαϊκέ λαέ; Η αγάπη σας είναι προσωρινή και διαλύεται ωσάν την πρωϊνήν ομίχλην, φεύγει και χάνεται όπως η πρωϊνή δροσιά.

Ωσ. 6,5 Διά τούτο απεθέρισα τους προφήτας υμών, απέκτεινα αυτούς εν ρήματι στόματός μου, και το κρίμα μου ως φώς εξελεύσεται

Ωσ. 6,5 Δια τούτο εθέρισα τους ψευδοπροφήτας σας, τους εφόνευσα με το πρόσταγμα του στόματός μου. Η δικαία μου κρίσις θα εξέλθη και θα λάμψη ωσάν το φως.

Ωσ. 6,6 διότι έλεος θέλω και ου θυσίαν και επίγνωσιν Θεού ή ολοκαυτώματα.

Ωσ. 6,6 Διότι εγώ προτιμώ την προς εμέ αγάπην σας και όχι τας τυπικάς θυσίας, την επίγνωσιν του θείου θελήματος περισσότερον από τα ολοκαυτώματα.

Ωσ. 6,7 αυτοί δε εισιν ως άνθρωπων παραβαίνων διαθήκην· εκεί κατεφρόνησέ μου

Ωσ. 6,7 Οι Ισραηλίται όμως παραβαίνουν και καταπατούν την Διαθήκην μου ως άνθρωπος αμαρτωλός και αναισθητός. Και με τας παραβάσεις των αυτών εκεί με κατεφρόνησαν.

Ωσ. 6,8 Γαλαάδ πόλις εργαζομένη μάταια, ταράσσουσα ύδωρ,

Ωσ. 6,8 Η χώρα Γαλαάδ ακολουθεί τα μάταια είδωλα. Αναταράσσει την κοινωνίαν, όπως η θύελλα το ύδωρ της θαλάσσης.

Ωσ. 6,9 και η ισχύς σου ανδρός πειρατού· έκρυψαν ιερείς οδόν, εφόνευσαν Σίκιμα, ότι ανομίαν έποιήσαν.

Ωσ. 6,9 Η δύναμις σου, χώρα Γαλαάδ, εκδηλώνεται εις πειρατείας εκ μέρους των ανδρών σου. Και αυτοί ακόμη οι ιερείς του Ισραήλ εκρύβησαν και έστησαν ενέδραν παρά την οδόν, που οδηγεί εις τα Σικιμα, και εφόνευσαν τους διερχομένους, δια να τους ληστεύσουν και έτσι διέπραξαν ανομίαν μεγάλην.

Ωσ. 6,10 εν τώ οίκω τού Ισραήλ είδον φρικώδη εκεί, πορνείαν τού Εφραΐμ· εμάνθη Ισραήλ και Ιούδα.

Ωσ. 6,10 Είδα εγώ φρικτά γεγονότα στο βασιλείον του Ισραήλ, είδα την πνευματικήν και σωματικήν πορνείαν της φυλής του Εφραΐμ. Εμολύνθη και ο ισραηλιτικός και ο Ιουδαϊκός λαός.

Ωσ. 6,11 άρχου τρυγάν σεαυτώ εν τώ επιστρέφειν με την αιχμαλωσίαν τού λαού μου εν τώ ιάσασθαι με τον Ισραήλ.

Ωσ. 6,11 Μετανοημένος όμως κατόπιν δια τας παρανομίας σου, θα αρχίσης να τρυγάς και ωφέλη από τας τιμωρίας αυτών, όταν εγώ θα επαναφέρω τον λαόν μου από την εξορίαν, όταν θα θεραπεύσω τον ισραηλιτικόν λαόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ωσ. 7,1 Καί αποκαλυφθήσεται η αδικία Εφραΐμ και η κακία Σαμαρείας, ότι ειργάσαντο ψευδή· και κλέπτεις προς αυτόν εισελεύσεται, εκδιδύσκων ληστής εν τή οδώ αυτού,

Ωσ. 7,1 Τοτε θα φανερωθούν αι παρανομίαι της φαύλης Εφραΐμ και η κακία των Σαμαριτών, διότι ειργάσθησαν το ψεύδος και την δολιότητα. Κλέπται θα εισχωρήσουν εις την κοινωνίαν των, λησταί οι οποίοι θα απογυμνώνουν τους διαβάτας στους δρόμους της χώρας.

Ωσ. 7,2 όπως συνάδωσιν ως άδοντες τή καρδία αυτών. πάσας τας κακίας αυτών εμνήσθη· νύν εκύκλωσαν αυτούς τα διαβούλια αυτών, απέναντι τού προσώπου μου γέγοντο.

Ωσ. 7,2 Αναισθητοι δε και αμετανόητοι μέσα εις την αμαρτωλότητά των, θα τραγουδούν μαζί με όλην των την καρδίαν, όπως οι τραγουδισταί. Εγώ όμως ενθυμούμαι όλας αυτών τας παρανομίας. Αι αμαρτωλαί επιθυμιαί των και τα πονηρά σχέδιά των, από τα οποία προήρχοντο αι κακαί πράξεις των, τους περιεκύκλωσαν πλέον από όλα τα σημεία. Ολοι αι πράξεις των και όλοι αυτοί είναι εμπρός εις τα μάτια μου.

Ωσ. 7,3 εν ταίς κακίαις αυτών εύφραναν βασιλείς και εν τοίς ψεύδεσιν αυτών άρχοντας·

Ωσ. 7,3 Με τας ποικίλας και πολυαρίθμους κακίας των ευφραίνουν τους πονηρούς βασιλείς των και με τας ψευδολογίας των κολακεύουν τους αμαρτωλούς άρχοντάς των.

Ωσ. 7,4 πάντες μοιχεύοντες, ως κλίβανος καιόμενος εις πέψιν κατακαύματος από της φλόγος, από φυράσεως στέατος έως τού ζυμωθήναι αυτό.

Ωσ. 7,4 Όλοι είναι μοιχοί, καιόμενοι από το αμαρτωλόν σαρκικόν πάθος, ωσάν κλίβανος, ο οποίος καταβροχθίζει μέσα εις τας φλόγας του τα ριπτόμενα ξύλα και περιμένει ολόθερμος το ζυμωθέν άλευρον, έως ότου ολοκληρωθή η ζύμωσις του.

Ωσ. 7,5 αι ημέραι των βασιλέων υμών, ήρξαντο οι άρχοντες θυμούσθαι εξ οίνου, εξέτεινε την χείρα αυτού μετά λοιμών·

Ωσ. 7,5 Κατά τας ημέρας των βασιλικών εορτών πρώτοι οι άρχοντες αρχίζουν να πίνουν οίνον, να έρχωνται εις ευθυμίαν, να μεθούν, ο δε βασιλεύς απλώνει το χέρι του και συντρώνει εις συμπόσια με διεφθαρμένους ανθρώπους.

Ωσ. 7,6 διότι ανεκαύθησαν ως κλίβανος αι καρδίαι αυτών, εν τώ καταράσσειν αυτούς, όλην την νύκτα όπου Εφραΐμ ενεπλήσθη, πρώϊ εγενήθη, ανεκαύθη ως πυρός φέγγος.

Ωσ. 7,6 Αι καρδίαι των ανθρώπων αυτών εξεκαύθησαν, όπως ο κλίβανος, και από την φλόγα των παθών των ήρχισαν να κτυπούν και να φονεύουν ο ένας τον άλλον. Μεθυσμένοι δε έπειτα οι Ισραηλίται εχόρτασαν τον ύπνον κοιμώμενοι καθ' όλην την νύκτα. Εξύπνησαν την πρωϊαν και πάλιν ήναψαν μέσα των ωσάν πυρκαϊά τα πάθη.

Ωσ. 7,7 πάντες εθερμάνθησαν ως κλίβανος και κατέφαγον τους κριτάς αυτών· πάντες οι βασιλείς αυτών έπεσαν, ουκ ήν εν αυτοίς ο επικαλούμενος προς με. -

Ωσ. 7,7 Όλοι εφλογίσθησαν από τα πάθη ωσάν κλίβανος, εφόνευσαν τους άρχοντάς των και πολλοί βασιλείς έπεσαν δολοφονημένοι. Και όμως μέσα εις αυτήν την φλόγα των παθών, την αναταραχήν και το αίμα, κανείς δεν ευρέθη μεταξύ αυτών να με επικαλεσθή.

Ωσ. 7,8 Εφραΐμ εν τοίς λαοίς αυτού συνεμίγνυτο, Εφραΐμ εγένετο εγκρυφίας ου μεταστρεφόμενος.

Ωσ. 7,8 Οι Ισραηλίται ήρχοντο εις επιμιξίαν με τους ειδωλολατρικούς λαούς, έγιναν πίττα εις την φωτιάν, η οποία ψήνεται από την μίαν μόνον όψιν.

Ωσ. 7,9 κατέφαγον αλλότριον την ισχύν αυτού, αυτός δε ουκ έγνω· και πολιαί εξήνθησαν αυτώ, και αυτός ουκ έγνω.

Ωσ. 7,9 Ξένοι λαοί και άνθρωποι κατέφαγον την δύναμιν του ισραηλιτικού λαού. Ο λαός όμως αυτός δεν συνησθάνθη την κατάστασίν του και την αιτίαν αυτής. Εβγαλαν άσπρα μαλλιά οι Ισραηλίται, γευθήσαν επί πολλά έτη τας οδυνηράς

συνεπείας της αμαρτωλότητός των, και όμως κανείς δεν κατενόησε την αιτίαν της δυστυχίας και δεν επεστράφη εν μετανοία προς εμέ.

Ωσ. 7,10 και ταπεινωθήσεται η ύβρις Ισραήλ εις πρόσωπον αυτού, και ουκ επέστρεψαν προς Κύριον τον Θεόν αυτών και ουκ εξεζήτησαν αυτόν εν πάσι τούτοις.

Ωσ. 7,10 Θα συντριβή η υπερηφάνειά των, θα εξευτελισθούν αναμεταξύ των οι Ισραηλίται· και όμως δεν θα επιστρέψουν εν μετανοία προς τον Κυριον και Θεόν των, δεν θα τον αναζητήσουν ως λυτρωτήν των, παρ' όλας τας συμφοράς και τας οδύνας των.

Ωσ. 7,11 και ήν Εφραΐμ ως περιστερά άνους ουχ έχουσα καρδιαν· Αίγυπτον επεκαλείτο και εις Ασσυρίους επορεύθησαν.

Ωσ. 7,11 Ο Ισραηλιτικός λαός είναι ωσάν μία ανήητος και απερίσκεπτος περιπλανωμένη έδω και εκεί περιστερά, που δεν έχει συναίσθησιν. Έτσι και αυτοί, άλλοτε επεκαλούντο εις βοήθειάν των την Αίγυπτον, και άλλοτε επήγαιναν ικέται προς τους Ασσυρίους.

Ωσ. 7,12 καθώς αν πορεύωνται, επιβαλώ επ αυτούς το δίκτυόν μου· καθώς τα πετεινά τού ουρανού κατάξω αυτούς, παιδεύσω αυτούς εν τή ακοή της θλίψεως αυτών.

Ωσ. 7,12 Τωρα όμως, καθώς θα περιπλανώνται από 'δώ και από 'κει, θα ρίψω επάνω τους το δίκτυόν μου. Θα τους συλλάβω, όπως το δίκτυον συλλαμβάνει τα πετεινά του ουρανού. Θα τους τιμωρήσω σύμφωνα με όσα έχουν ακούσει περί τιμωριών, που επιβάλλει η δικαιοσύνη στους παραβάτας.

Ωσ. 7,13 ουαί αυτοίς, ότι απεπήδησαν απ εμού· δειλαιοί εισιν, ότι ησέβησαν εις εμέ· εγώ δε ελυτρώσάμην αυτούς, αυτοί δε κατελάλησαν κατ εμού ψευδή.

Ωσ. 7,13 Αλλοίμονον εις αυτούς! Διότι βιαστικά και με άλματα απεμακρύνθησαν από εμέ. Είναι άθλιοι και δυστυχείς, διότι έδειξαν προς εμέ ασέβειαν. Εγώ όμως πολλές φορές τους εγλύτωσα από τας θλίψεις των, αυτοί όμως εξήμεσαν ψευδολογίας εναντίον μου. Εφάνησαν αχάριστοι.

Ωσ. 7,14 και ουκ εβόησαν προς με αι καρδία αυτών, αλλ ή ωλόλυζον εν ταίς κοίταις αυτών· επί σίτω και οίνω κατετέμνοντο.

Ωσ. 7,14 Δεν έκραξαν προς εμέ εκ βάθους των καρδιών των, αλλά ωλόλυζαν κατά το διάστημα της νυκτός εις την κλίνην των. Πεινασμένοι και ταλαιπωρημένοι εχάρασσαν και κατέκοπτον το σώμα των δια την έλλειψιν σίτου και οίνου.

Ωσ. 7,15 επαιδεύθησαν εν εμοί, καγώ κατίσχυσα τους βραχίονας αυτών, και εις εμέ ελογίσαντο πονηρά.

Ωσ. 7,15 Με πολλούς τρόπους εγώ τους επαιδαγόγησα. Ενίσχυσα τας χείρας των εις περίοδον πολέμων, και όμως αυτοί εσκέφθησαν πονηρά εναντίον μου.

Ωσ. 7,16 απεστράφησαν εις ουδέν, εγένοντο ως τόξον εντεταμένον· πεσούνται εν ρομφαία οι άρχοντες αυτών δι απαιδευσίαν γλώσσης αυτών· ούτος ο φαυλισμός αυτών εν γη Αιγύπτω.

Ωσ. 7,16 Κατήντησαν ωσάν ένα τίποτε. Το ψυχικόν των άγχος τους έκαμε να αμοιάζουν με τεντωμένον τόξον. Οι άρχοντές των θα πέσουν εν στόματι ρομφαίας, διότι εφάνησαν αγροίκοι και βάρβαροι. Έτσι θα γελάση εις βάρος των και θα τους εξευτελίση η Αίγυπτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ωσ. 8,1 Εις κόλπον αυτών ως γη, ως αετός επί οίκον Κυρίου, ανθ ών παρέβησαν την διαθήκην μου και κατά τού νόμου μου ησέβησαν.

Ωσ. 8,1 Ο εχθρός θα επέλθη εν μέσω αυτών, δια να μεταβάλη την χώραν των εις γην έρημον· ως αετός εναντίον του λαού του Κυρίου, διότι αυτοί παρέβησαν την Διαθήκην μου και ησέβησαν εναντίον του Νομου μου.

Ωσ. 8,2 εμέ κεκραάζονται ο Θεός, εγνώκαμέν σε.

Ωσ. 8,2 Υπό το βάρος δε των θλίψεων, θα φωνάζουν τότε προς εμέ· "συ είσαι ο Θεός μας· σε αναγνωρίζομεν πλέον ως Κυριον μας".

Ωσ. 8,3 ότι Ισραήλ απεστρέψατο αγαθά, εχθρόν κατεδίωξαν.

Ωσ. 8,3 Οι Ισραηλίται απεστράφησαν τα αγαθά, τον Θεόν και τας δωρεάς του. Επεδίωξαν το κακόν εναντίον του εαυτού των, επροτίμησαν τους εχθρούς των.

Ωσ. 8,4 εαυτοίς εβασίλευσαν και ου δι εμού· ήρξαν και ουκ εγνώρισάν μοι· το αργύριον αυτών και το χρυσίον αυτών εποίησαν εαυτοίς είδωλα, όπως εξολοθρευθώσιν.

Ωσ. 8,4 Ίδρυσαν ιδικόν των βασιλείον, ανεκήρυξαν ιδικόν των βασιλέα, χωρίς την ιδικήν μου γνώμην. Εγκατέστησαν άρχοντας, δια τους οποίους δεν με ηρώτησαν. Με το αργύριόν των και το χρυσίον των κατεσκεύασαν δια τον εαυτόν τους είδωλα, δια να εξολοθρευθούν από αυτά και με αυτά.

Ωσ. 8,5 απότρεψαι τον μόσχον σου, Σαμάρεια· παρωξύνθη ο θυμός μου επ αυτούς· έως τίνος ου μη δύνωνται καθαρισθήναι εν τώ Ισραήλ;

Ωσ. 8,5 Κατοικοι της Σαμαρείας, συντριψατε και εξαφανίσατε τον χρυσούν ειδωλολατρικόν μόσχον σας. Έχει πλέον παροξυνθή η οργή μου εναντίον εκείνων, που τον προσκυνούν. Έως τότε δεν θα θέλετε να καθαρισθήτε από τον μολυσμόν, που υπάρχει ανάμεσα στον ισραηλιτικόν λαόν;

Ωσ. 8,6 και αυτό τέκτων εποίησε, και ου θεός εστι· διότι πλανών ήν ο μόσχος σου, Σαμάρεια.

Ωσ. 8,6 Έργον τεχνίτου, ανθρώπου χρυσοχόου, είναι ο ειδωλολατρικός σας μόσχος και οχι Θεός. Πλάνη δια σας είναι ο μόσχος σας, ω Σαμαρείται!

Ωσ. 8,7 ότι ανεμόφορα έσπειραν, και η καταστροφή αυτών εκδέξεται αυτά· δράγμα ουκ έχον ισχύν τού ποιήσαι άλευρον· εάν δε και ποιήση, αλλότριοι καταφάγονται αυτό.

Ωσ. 8,7 Τα όσα εσπείρατε θα τα κατακαύση ο λίβας. Καταστροφή αναμένει τα σιτηρά σας. Οι θεριστάι θα δένουν εις δεμάτια στάχια άκαρπα, που δεν θα είναι εις θέσιν να δώσουν άλευρον. Αλλά και εάν η χώρα σας ευφορήση και παραγάγη σίτον και καρπούς, ξένοι θα καταφάγουν τα προϊόντα της.

Ωσ. 8,8 κατεπόθη Ισραήλ, νύν εγένετο εν τοίς έθνεσιν ως σκεύος άχρηστον,

Ωσ. 8,8 Ο ισραηλιτικός λαός έχει καταφάγωθή από τους γύρω λαούς, κατήντησε πλέον ως ένα σκεύος άχρηστον μεταξύ των.

Ωσ. 8,9 ότι αυτοί ανέβησαν εις Ασσυρίους· ανέθαλε καθ εαυτόν Εφραΐμ, δώρα ηγάπησαν·

Ωσ. 8,9 Διότι αυτοί οι ίδιοι μετέβησαν στους Ασσυρίους, δια να ζητήσουν από εκείνους βοήθειαν. Οι Ασσύριοι εξήτησαν και έλαβαν δώρα, οι δε Ισραηλίται μετά την προσφοράν των δώρων ανεθάρρησαν.

Ωσ. 8,10 διά τούτο παραδοθήσονται εν τοις έθνεσι. νύν εισδέξομαι αυτούς, και κοπάσουσι μικρόν τού χρίειν βασιλέα και άρχοντας.

Ωσ. 8,10 Δια τούτο και θα παραδοθούν ηττημένοι και αιχμάλωτοι μεταξύ των ειδωλολατρικών λαών. Προς το παρόν τους ανέχομαι, αλλά μετ' ολίγον χρόνον θα παύσουν πλέον να χρίουν βασιλείς και να εκλέγουν άρχοντας στον τόπον των,

Ωσ. 8,11 ότι επλήθυνεν Εφραΐμ θυσιαστήρια, εις αμαρτίας εγένοντο αυτώ θυσιαστήρια ηγαπημένα.

Ωσ. 8,11 διότι επολλαπλασίασαν τα ειδωλολατρικά των θυσιαστήρια. Αλλά τα αγαπημένα των αυτά ειδωλολατρικά θυσιαστήρια έγιναν αιτία της αμαρτίας των και της καταστροφής των.

Ωσ. 8,12 καταγράψω αυτώ πλήθος και τα νόμιμα αυτού, εις αλλότρια ελογίσθησαν θυσιαστήρια τα ηγαπημένα.

Ωσ. 8,12 Όπως στο παρελθόν, έτσι και τώρα γραπτώς παραδίδω εις αυτούς πολλές εντολάς του Νομου μου, βάσει των οποίων ήσαν και είναι εις θέσιν να κρίνουν, ως ξένα και επιδλαβή δι' αυτούς τα αγαπημένα των ειδωλολατρικά θυσιαστήρια.

Ωσ. 8,13 διότι εάν θύσωσι θυσίαν και φάγωσι κρέα, Κύριος ου προσδέξεται αυτά· νύν μνησθήσεται τας αδικίας αυτών και εκδικήσει τας αμαρτίας αυτών. αυτοί εις Αίγυπτον απέστρεψαν και εν Ασσυρίους ακάθαρτα φάγονται.

Ωσ. 8,13 Διότι, εάν προσφέρουν θυσίας επάνω εις αυτά και φάγουν τα κρέατα των ειδωλολατρικών θυσιών, ο Κυριος, φυσικά, δεν θα δεχθή τας θυσίας των. Αλλά θα ενθυμηθή τας αδικίας των και θα τους τιμωρήση δια τας αμαρτίας των. Θα επανέλθουν δούλοι, όπως ήσαν άλλοτε, εις την Αίγυπτον, και στους Ασσυρίους και εκεί θα τρώγουν τροφάς, τας οποίας ο Νομος χαρακτηρίζει ως ακαθάρτους.

Ωσ. 8,14 και επελάθετο Ισραήλ τού ποιήσαντος αυτών και ωκοδόμησαν τεμένη, και Ιούδας επλήθυσε πόλεις τετειχισμένας και εξαποστελώ πυρ εις τας πόλεις αυτού, και καταφάγεται τα θεμέλια αυτών.

Ωσ. 8,14 Οι Ισραηλίται ελησιονήσαν τον δημιουργόν των Θεόν, έκτισαν ειδωλολατρικούς ναούς και θυσιαστήρια και οι Ιουδαίοι δια την ασφάλειάν των επολλαπλασίασαν τας χωρνωμένας πόλεις των, λησιμονούντες τον Θεόν ως βοηθόν των. Θα στείλω όμως φωτιά εναντίον των πόλεων των, η οποία και θα καταφάγη αυτάς εκ θεμελίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ωσ. 9,1 Μή χαιρε Ισραήλ, μηδέ ευφραίνου καθώς οι λαοί, διότι επόρνευσας από τού Θεού σου· ηγάπησας δόματα επί πάντα άλωνα σίτου.

Ωσ. 9,1 Ισραηλίται, μη χαιρέτε και μη ευφραίνεσθε, όπως οι άλλοι ειδωλολατρικοί λαοί, επειδή εξετράπητε εις ειδωλολατρικάς πορνείας και έχετε απομακρυνθή από τον Θεόν σας. Ηγάπησες αμαρτωλά δόματα δι' ειδωλολατρικούς θεούς, από όλα τα αλώνια του σίτου σου.

Ωσ. 9,2 άλων και ληνός ουκ έγνω αυτούς, και ο οίνος εψεύσατο αυτούς.

Ωσ. 9,2 Αλλά πλούσιον εις σίτον αλώνι σου και γεμάτος από κρασί ληνός σου δεν σας εγνώρισε πλέον. Σας διέψευσεν η παραγωγή του οίνου και του σίτου, διότι δεν ανταπεκρίθη εις τας προσδοκίας σας.

Ωσ. 9,3 ου κατώκησαν εν τή γη τού Κυρίου· κατώκησεν Εφραΐμ Αίγυπτον, και εν Ασσυρίους ακάθαρτα φάγονται.

Ωσ. 9,3 Οι Ισραηλίται δια τας αμαρτίας των δεν θα παραμείνουν πλέον εις την Παλαιστίνη, εις την γην που τους είχε δώσει ο Κυριος. Αλλά θα μεταφερθούν ως εξόριστοι και δούλοι στους Ασσυρίους, όπως άλλοτε εις την Αίγυπτον, όπου και θα τρώγουν φαγητά, τα οποία ο Νομος χαρακτηρίζει ακάθαρτα.

Ωσ. 9,4 ουκ έσπεισαν τώ Κυρίω οίνον και ουχ ήδυναν αυτώ αι θυσίαι αυτών ως άρτος πένθους αυτοίς, πάντες οι εσθιοντες αυτά μιανθήσονται, διότι οι άρτοι αυτών ταις ψυχαίς αυτών ουκ εισελεύσονται εις τον οίκον Κυρίου.

Ωσ. 9,4 Δεν προσέφεραν στον αληθινόν Θεόν θυσίαν οίνου, ούτε τας άλλας ευαρέστους θυσίας. Προσέφεραν όμως εις ξένους ειδωλολατρικούς θεούς. Αι θυσίαι των όμως αυτές είναι ως άρτος πένθους και όλοι εκείνοι, οι οποίοι τας τρώγουν, θα μολυνθούν, διότι αι θυσίαι των είναι εις βάρος αυτών των ιδίων· δεν θα γίνουν δεκταί στον ναόν του Κυρίου.

Ωσ. 9,5 τι ποιήσετε εν ημέραις πανηγύρεως και εν ημέρα εορτής τού Κυρίου;

Ωσ. 9,5 Εκεί, εις την χώραν της εξορίας που θα ζητε, τι θα κάμετε κατά τας μεγάλας θρησκευτικάς σας πανηγύρεις, κατά τας επισήμους ημέρας της εορτής του Κυρίου;

Ωσ. 9,6 διά τούτο ιδού πορεύσονται εκ ταλαιπωρίας Αιγύπτου, και εκδέξεται αυτούς Μέμφις, και θάψει αυτούς Μαχμάς· το αργύριον αυτών όλεθρος κληρονομήσει αυτό, άκανθαι εν τοις σιηνώμασιν αυτών.

Ωσ. 9,6 Δια τας παρανομίας των ιδού, θα οδηγηθούν εξόριστοι και δούλοι εις την Αίγυπτον, θα δοκιμάσουν ταλαιπωρίας επάνω εις τας ταλαιπωρίας, θα φθάσουν εις την πρωτεύουσαν της Αιγύπτου την Μέμφιδα. Θα ταλαιπωρηθούν και θα αποθάνουν εκεί και θα ενταφιασθούν εις Μαχμάς. Η περιουσία των και όλα τα αλλά αγαθά των θα παραδοθούν στον όλεθρον. Αλλά θα τους κληρονομήσουν και εις την χώραν των θα φυτρώουν αγκάθια.

Ωσ. 9,7 ήκασιν αι ημέραι της εκδικήσεως, ήκασιν αι ημέραι της ανταποδόσεώς σου, και κακωθήσεται Ισραήλ ώσπερ ο προφήτης ο παρεξεστηκώς, άνθρωπος ο πνευματοφόρος· υπό τού πλήθους των αδικιών σου επληθύνθη μανία σου.

Ωσ. 9,7 Εφθασαν πλέον αι ημέραι της δικαίας τιμωρίας σας. Εφθασαν πλέον αι ημέραι, κατά τας οποίας η θεία δικαιοσύνη θα ανταποδώση εις σας κατά τα έργα σας. Θα τιμωρηθούν και θα κακοποιηθούν οι Ισραηλίται με αυστηρότητα και σκληρότητα, όπως αυστηρώς τιμωρείται ο προφήτης του Θεού, ο πνευματοφόρος αυτός άνθρωπος, όταν παραστρατήση από το θέλημα του Θεού. Εξ αιτίας των πολυαριθμών παρανομιών των περιέπεσαν εις αλλόφρονας μανίας.

Ωσ. 9,8 σκοπός Εφραΐμ μετά Θεού· προφήτης, παγίς σκολιά επί πάσας τας οδούς αυτού· μανίαν εν οίκω Κυρίου κατέπηξαν.

Ωσ. 9,8 Οι θεόσταλτοι προφήται του ισραηλιτικού λαού, φρουροί και καθοδηγηταί αυτού, ήσαν άλλοτε μετά του Θεού.

Τώρα όμως έγιναν δολία και ολεθρία παγίς εις όλας τας πορείας του λαού. Διέδωσαν και εγκατέστησαν εις την χώραν του Κυρίου μεγάλην αφροσύνην.

Ωσ. 9,9 εφθάρησαν κατά τας ημέρας τού βουνού· μνησθήσεται αδικίας αυτών, εκδικήσει αμαρτίας αυτών. -

Ωσ. 9,9 Διεφθάρησαν κατά τας ημέρας αυτάς με την λατρείαν των ειδώλων επάνω στο βουνόν. Ο Κυριος θα έχη ενωπίον του τας πολυαριθμούς αδικίας των και θα τους τιμωρήση δια τας αμαρτίας των.

Ωσ. 9,10 Ως σταφυλήν εν ερήμω εύρον τον Ισραήλ και ως σκοπόν εν συκή πρῶϊμον πατέρας αυτών είδον· αυτοί εισήλθον προς τον Βεελφεγώρ και απηλλοτριώθησαν εις αισχύνην, και εγένοντο οι εβδολελυμένοι ως οι ηγαπημένοι.

Ωσ. 9,10 Ηγάπησα τον Ισραηλιτικόν λαόν, όπως ο άνθρωπος αγαπά εις περιοχὴν ἔρημον δροσιστικὴν σταφυλὴν· και ωσάν ἓνα πρῶϊμον καρπὸν ἐπάνω εις την συκὴν, ἔτσι ἐπρόσεξα τους προγόνους των. Εκείνοι ὁμως εισηλθαν στον ειδωλολατρικόν τόπον του Βεελφεγῶρ και προς καταισχύνην των απεμακρύνθησαν ἀπὸ ἐμέ. Και ετσι, ὅσον προηγουμένως μου ἦσαν αγαπητοί, τόσον τώρα ἔγιναν εις ἐμέ βδελυροί και ἀξιοι αποστροφῆς.

Ωσ. 9,11 Εφραὶμ ως ὄρνεον ἐξεπετάσθη, αὶ δόξαι αὐτῶν ἐκ τόκων και ωδίνων και συλλήψεων·

Ωσ. 9,11 Οἱ Ισραηλίται ἐπέταξαν ωσάν τα πουλιά μακρὰν ἀπὸ ἐμέ και ἐχάθησαν. Ἐχάθη ἡ δόξα και ἡ χαρὰ των ἀπὸ την γέννησιν των τέκνων, ἀπὸ τας ωδῖνας του τοκετοῦ, ἀπὸ την κυοφοριαν ἐμβρύων.

Ωσ. 9,12 διότι και ἐάν ἐκθρέψωσι τα τέκνα αὐτῶν, ἀτεκνωθήσονται ἐξ ἀνθρώπων· διότι και οὐαὶ αὐτοῖς ἐστι, σὰρξ μου ἐξ αὐτῶν.

Ωσ. 9,12 Διότι, ἐάν γεννήσουν και ἀναθρέψουν πολλὰ ἔστω τέκνα, θα μείνουν ἀτεκνοὶ ἐν μέσω των ἀνθρώπων, διότι κατὰρα ὑπάρχει πάντοτε εις βάρος των, μολονότι κατὰγονται ἀπὸ ἐμέ.

Ωσ. 9,13 Εφραὶμ, ὁν τρόπον εἶδον. εις θῆραν παρέστησαν τα τέκνα αὐτῶν, και Εφραὶμ τοῦ ἐξαγαγεῖν εις ἀποκέντησιν τα τέκνα αὐτοῦ.

Ωσ. 9,13 Εἶδα τους Ισραηλίτας και τα τέκνα των, ως ἐάν εἶχαν γίνεῖ ἀξιοθρήνητον θῆραμα των ἐχθρῶν των. Τους εἶδα να οδηγούνται αὐτοὶ και τα τέκνα των προς σφαγὴν.

Ωσ. 9,14 δός αὐτοῖς, Κύριε· τι δώσεις αὐτοῖς; δός αὐτοῖς μήτραν ἀτεκνούσαν και μαστοὺς ξηρῶς.

Ωσ. 9,14 Δώσε, Κυριε, εις αὐτοὺς· τι να τους δώσης; Εἰς την θλιβεράν κατάστασιν, που περιήλθον, δώσε τους γυναίκα στείρας και μαστοὺς ξηρῶς, χωρὶς γάλα.

Ωσ. 9,15 πάσαι αὶ κακίαι αὐτῶν ἐν Γαλγάλ, ὅτι ἐκεὶ ἐμίσησα αὐτοὺς· διὰ τας κακίας των ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν ἐκ τοῦ οἴκου μου ἐκβάλω αὐτοὺς, οὐ μη προσθήσω τοῦ αγαπήσαι αὐτοὺς· πάντες οἱ ἀρχοντες αὐτῶν ἀπειθοῦντες.

Ωσ. 9,15 Οἱ αὶ κακίαι των ἐπληθύνθησαν εις την χώραν των, εις τα Γαλγαλα. Εκεί μένοντας τους ἐμίσησα δια την ειδωλολατρείαν των. Ἐξ αἰτίας των πονηρῶν ἔργων των θα τους ἐκδιώξω ἀπὸ την χώραν μου, ἀπὸ την Παλαιστίνην, και δεν θα ἔχω πλέον την διάθεσιν, να τους περιβάλω με ἀγάπην. Οἱ οἱ ἀρχοντές των ἦσαν και εἶναι ἀπειθεῖς και ἀνυπάκοοι ἀπέναντί μου.

Ωσ. 9,16 ἐπόνεσεν Εφραὶμ· τας ρίζας αὐτοῦ ἐξηράνθη, καρπὸν οὐκ ἔτι μη ἐνέγκη· διότι και ἐάν γεννήσωσιν, ἀποκτενώ τα ἐπιθυμήματα κοιλίας αὐτῶν.

Ωσ. 9,16 Ο ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἐπόνεσεν ἀπὸ τας θλίψεις αὐτάς, ομοιάζει με δένδρον, του οἰοῦμαι αὶ ρίζαι ἔχουν ξηρανθῆ και το οἰοῦμαι δεν θα ἀποδώσῃ πλέον καρπὸν. Διότι αὐτοὶ και ἀν γεννήσουν τέκνα, ἐγὼ θα φονεύσω τους αγαπητοὺς εις αὐτοὺς καρπούς της κοιλίας των.

Ωσ. 9,17 ἀπώσεται αὐτοὺς ὁ Θεός, ὅτι οὐκ εισηκούσαν αὐτοῦ, και ἔσονται πλανῆται ἐν τοῖς ἔθνεσιν.

Ωσ. 9,17 Θα τους ἀπομακρύνῃ ὁ Θεός ἀπὸ κοντά του, διότι δεν ὑπήκουσαν εις αὐτόν. Θα περιπλανώνται ἀπάτριδες μεταξύ των ειδωλολατρικῶν ἐθνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ωσ. 10,1 Ἄμπελος ευκληματοῦσα Ἰσραὴλ, ὁ καρπὸς ευθηνῶν αὐτῆς· κατὰ το πλῆθος των καρπῶν αὐτῆς ἐπλήθυνε τα θυσιαστήρια, κατὰ τα αγαθὰ της γῆς αὐτοῦ ὠκοδόμησε στήλας.

Ωσ. 10,1 Ο ἰσραηλιτικὸς λαὸς μου ομοιάζει με ἄμπελον, που ἔχει ωραία κλήματα, και πλῆθος εἶναι οἱ καρποὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ ὅσον μεγαλύτερον ἦτο το πλῆθος των καρπῶν της, τόσον και αὐτοὶ ἐπολλαπλασίαζαν τα ειδωλολατρικὰ των θυσιαστήρια. Ὅσον πλουσιώτερα ἦσαν τα αγαθὰ της χώρας των, τόσον και περισσότερος ειδωλολατρικὰς στήλας ὑψωναν.

Ωσ. 10,2 ἐμέρισαν καρδίας αὐτῶν, νῦν ἀφανισθήσονται· αὐτὸς κατασκάψει τα θυσιαστήρια αὐτῶν, ταλαιπωρήσουσιν αὶ στήλαι αὐτῶν.

Ωσ. 10,2 Διπρόσωποι ἀνεδείχθησαν, ἐμοίρασαν τας καρδίας αὐτῶν μεταξύ του ἀληθινοῦ Θεοῦ και των ματαίων ειδῶλων.

Δι' αὐτὸ και τώρα θα ἐξολοθρευθῶν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεός θα κατασκάψῃ και θα κρημίσῃ τα ειδωλολατρικὰ των θυσιαστήρια. Θα συντριβῶν αὶ ειδωλολατρικὰ των στήλαι.

Ωσ. 10,3 διότι νῦν ἐροῦσιν· οὐκ ἔστι βασιλεὺς ἡμῖν, ὅτι οὐκ ἐφοβῆθημεν τον Κύριον, ὁ δε βασιλεὺς τι ποιήσει ἡμῖν;

Ωσ. 10,3 Αὐτοὶ δε, εις ἐξορίαν ευρισκόμενοι, θα ομολογῶν· "δεν ὑπάρχει πλέον εις ἡμὰς βασιλεὺς, διότι δεν ἐφοβῆθημεν τον Κυριον. Ἀλλὰ και τι ἠμποροῦσε να ἔχη κάμει προς ἡμὰς ὁ βασιλεὺς, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ ἴδιος θα ἦτο διεφθαρμένος;

Ωσ. 10,4 λαλὼν ῥήματα προφάσεις ψευδεῖς διαθήσεται διαθήκην· ἀνατελεῖ ως ἀγρῶστις κῆμα ἐπὶ χέρσον ἀγροῦ.

Ωσ. 10,4 Θα ἐπινοοῦσε και θα ἔλεγε λόγια ἀμαρτωλῶν προφάσεων, θα συνήπτεν ἀλλὰ και θα παρέβαιεν ἐγγράφους συμφωνίας. Ἡ καταδίκη της χώρας μας εις ἐρήμωσιν θα ἐπῆρχετο ἐναντίον μας, ὅπως ἡ ἀγριάδα κάνει ἀγονον και χέρσον ἓνα ἀγρόν".

Ωσ. 10,5 τῷ μόσχῳ τοῦ οἴκου Ὡν παροικήσουσιν οἱ κατοικοῦντες Σαμαρείαν, ὅτι ἐπένθησε λαὸς αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν· και καθὼς παρεπίκραναν αὐτόν, ἐπιχαροῦνται ἐπὶ την δόξαν αὐτοῦ, ὅτι μετωκίσθη ἀπ' αὐτοῦ.

Ωσ. 10,5 Ἐξ αἰτίας του ειδωλολατρικοῦ μόσχου, που ὑπῆρχεν στον οἶκον Ὡν, οἱ κάτοικοι της Σαμαρείας θα μετοικήσουσιν εις τόπους της ἐξορίας και ἔτσι ὁ λαὸς του ειδωλολατρικοῦ αὐτοῦ μόσχου, θα πενήθη ἐξ αἰτίας του ειδῶλου του. Και καθὼς ἐπικράνθησαν και ἐπένθησαν ἐξ αἰτίας του ειδῶλου των, θα χαροῦν δια την δόξαν του, διότι αὐτὸ θα μετοικήσῃ μαζί με τον λαόν εις την ἐξορίαν.

Ωσ. 10,6 και αὐτόν εις Ἀσσυρίους δῆσαντες ἀπῆνεγκαν ξένια τῷ βασιλεὶ Ἰαρείμ· ἐν δόματι Εφραὶμ δέξεται, και ἀισχυνηθήσεται Ἰσραὴλ ἐν τῇ βουλή αὐτοῦ.

Ωσ. 10,6 Αὐτόν ἀφοῦ τον δέσουν φορτίον με τα ἄλλα λάφυρα των Ἀσσυρίων, θα τον προσφέρουν ως δῶρον των στον βασιλέα Ἰαρείμ. Με το δῶρον αὐτὸ θα γίνῃ δεκτὸς στον τόπον της ἐξορίας ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀλλὰ και θα κατεξευτελισθῇ ἐξ αἰτίας του ειδῶλου του, εις την προοστασίαν του οἰοῦμαι εἶχε στηριξῆ ἐλπίδας.

Ωσ. 10,7 ἀπέριψε Σαμαρεία βασιλέα αὐτῆς ως φρύγανον ἐπὶ προσώπου ὕδατος.

Ωσ. 10,7 Οἱ κάτοικοι της Σαμαρείας ἀπέριπτον τους βασιλεῖς των, ωσάν φρύγανα ἐπάνω στο τρέχον ὕδωρ.

Ωσ. 10,8 και ἐξαρθήσονται βωμοὶ Ὡν, ἀμαρτήματα τοῦ Ἰσραὴλ· ἀκανθαὶ και τρίβολοι ἀναβήσονται ἐπὶ τα θυσιαστήρια αὐτῶν· και ἐροῦσι τοῖς ὄρεσι· καλύψατε ἡμὰς, και τοῖς βουνοῖς· πῆσατε ἐφ' ἡμὰς. -

Ωσ. 10,8 Θα καταστραφῶν οἱ ειδωλολατρικοὶ βωμοὶ εις Ὡν, αὶ ἐστίαὶ αὐτῶν των ἀμαρτημάτων του Ἰσραὴλ. Ἀγκάθια και

τριβόλια θα φυτρώσουν και θα κατακλύσουν τα θυσιαστήρια εκείνα. Τοση θα είναι η καταστροφή της περιοχής Ισραήλ, ώστε θα πουν οι κάτοικοι εις τα όρη: "σκεπάσατέ μας"· και εις τα βουνά "πέσατε επάνω μας".

Ωσ. 10,9 Αφ' ου οι βουνοί, ήμαρτεν Ισραήλ, εκεί έστησαν· ου μη καταλάβη αυτούς εν τώ βουνώ πόλεμος επί τα τέκνα αδικίας;

Ωσ. 10,9 Οι Ισραηλίται από τότε, που υπάρχουν τα βουνά, από της αρχής δηλαδή της υπάρξεώς των, διέπραξαν αμαρτίας. Εκεί εις τα βουνά έστησαν ειδωλολατρικά θυσιαστήρια. Είναι, λοιπόν, δυνατόν, εναντίον αυτών και των τέκνων της αδικίας να μη επέλθη καταστρεπτικός δι' αυτούς πόλεμος, όπως στο βουνόν Γαβαά;

Ωσ. 10,10 ήλθε παιδεύσαι αυτούς, και συναχθήσονται επ' αυτούς λαοί εν τώ παιδεύεσθαι αυτούς εν ταίς δυσίν αδικίας αυτών.

Ωσ. 10,10 Ο πόλεμος επήλθεν εναντίον των, δια να τους τιμωρήση. Λαοί πολλοί έχουν συναχθή κατά των Ισραηλιτών προς τιμωρίαν των δια τας δύο μεγάλας αδικίας, που έχουν αυτοί διαπράξει.

Ωσ. 10,11 Εφραΐμ δάμαλις δεδιδαγμένη αγαπάν νείκος, εγώ δε απελεύσομαι επί το κάλλιστον τού τραχήλου αυτής· επιβιβώ Εφραΐμ και παρασιωπήσομαι Ιούδαν, ενισχύσει αυτώ Ιακώβ.

Ωσ. 10,11 Ο Ισραηλιτικός λαός ομοιάζει με δάμαλιν, που έχει μάθει να αγριεύη και να μη υπακούη. Εγώ όμως θα βάλω τον ζυγόν μου επάνω στον υπερήφανον τράχηλόν της, θα επιθέσω επί του ισραηλιτικού λαού ζυγόν, δηλαδή τυραννίαν άλλων εθνών. Θα σιωπήσω όμως και θα περιφρουρήσω τον Ιουδαϊκόν λαόν, διότι δι' αυτόν ισχύει και τον ενισχύει η προφητεία του Ιακώβ.

Ωσ. 10,12 σπείρατε εαυτοίς εις δικαιοσύνην, τρυγήσατε εις καρπόν ζωής, φωτίσατε εαυτοίς φώς γνώσεως, εκζητήσατε τον Κύριον έως τού ελθείν γενήματα δικαιοσύνης υμίν.

Ωσ. 10,12 Σπείρατε προς το συμφέρον σας δικαιοσύνην, τηρήσατε τας εντολάς μου, διότι έτσι θα τρυγήσετε καρπόν ζωής. Φωτίσατε τον εαυτόν σας με το φώς της θείας γνώσεως, αναζητήσατε και παρακαλέσατε τον Κυριον, δια να αποστείλη προς σας τους καρπούς της δικαιοσύνης.

Ωσ. 10,13 Ινατί παρεσιωπήσατε ασέβειαν και τας αδικίας αυτής ετρυγήσατε; εφάγετε καρπόν ψευδή, ότι ήλπισας εν τοίς αμαρτήμασί σου, εν πλήθει δυνάμεώς σου.

Ωσ. 10,13 Διατί παρασιωπάτε και αδιαφορείτε δια την ασέβειάν σας και έτσι τρυγάτε ως καρπούς της τας αμαρτωλάς και επιβλαβείς συνεπείας της; Επιβλαβή καρπόν εφάγατε, όταν εστηρίξατε τας ελπίδας της ευτυχίας σας εις τα αμαρτήματά σας και στο πλήθος της δυνάμεως σας.

Ωσ. 10,14 και εξαναστήσεται απώλεια εν τώ λαώ σου, και πάντα τα περιτετειχισμένα σου οικήσεται ως άρχων Σαλαμάν εκ τού οίκου τού Ιεροβάαλ, εν ημέραις πολέμου μητέρα επί τέκνοις ηδάφισαν.

Ωσ. 10,14 Θα ανορθωθή και θα επέλθη καταστροφή εναντίον του λαού σου. Ολα τα οχυρώματά σου, φρούρια και πόλεις, θα εξαφανισθούν καταστραμμένα. Θα συμβή ο,τι και με τον άρχοντα Σαλαμάν, τον καταγόμενον από τον οίκον Ιεροβάαλ, ο οποίος εν καιρώ πολέμου συνέτριψεν στο έδαφος κεφαλάς μητέρων και τέκνων.

Ωσ. 10,15 ούτως ποιήσω υμίν, οίκος τού Ισραήλ, από προσώπου αδικίας και κακιών υμών.

Ωσ. 10,15 Τα ίδια θα κάμω και εγώ εναντίον σας, ω Ισραηλίται, εξ αιτίας των αδικιών και κακιών σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ωσ. 11,1 Ορθρου απερίφησαν, απερίφη βασιλεύς Ισραήλ· ότι νήπιος Ισραήλ, και εγώ ηγάπησα αυτόν και εξ Αιγύπτου μετεκάλεσα τα τέκνα αυτού.

Ωσ. 11,1 Ωσάν εις όρθρον, όταν ακόμη εκοιμώντο, απεργίφθησαν αιφνιδίως οι Ισραηλίται. Απεργίφθη ο βασιλεύς του Ισραήλ. Όταν ο ισραηλιτικός λαός διήρχετο την νηπιακήν του ηλικίαν, εγώ τον ηγάπησα και τον εκάλεσα από την Αίγυπτον, αυτόν και τους απογόνους του.

Ωσ. 11,2 καθώς μετεκάλεσα αυτούς, ούτως απώχοντο εκ προσώπου μου· αυτοί τοίς Βααλείμ έθνον και τοίς γλυπτοίς εθυμίων.

Ωσ. 11,2 Με όσην αγάπην και δύναμιν εκάλεσα αυτούς από την δουλείαν της Αιγύπτου, με τόσην ορμήν και αδιαφορίαν απεμακρύνθησαν από εμέ. Αυτοί εθυσίαζαν εις τα διάφορα αγάλματα του Βααλ και προσέφεραν θυμιάματα εις τα γλυπτά είδωλα.

Ωσ. 11,3 και εγώ συνεπόδισα τον Εφραΐμ, ανέλαβον αυτόν επί τον βραχιονά μου, και ουκ έγνωναν ότι ίαμαι αυτούς.

Ωσ. 11,3 Εγώ εν τούτοις είμαι εκείνος που έμαθα τον λαόν του Ισραήλ να στέκεται εις τα πόδια του και να βαδίζη. Τον επήρα εις την αγκαλιά μου· άλλα αυτοί δεν ανεγνώρισαν ότι εγώ τους εθεράπευσα και τους εγλύτωσα από τα δεινά της δουλείας.

Ωσ. 11,4 εν διαφθορά ανθρωπων εξέτεινα αυτούς εν δεσμοίς αγαπήσεώς μου και έσομαι αυτοίς ως ραπίζων άνθρωπος επί τας σιαγόνας αυτού· και επιβλέψομαι προς αυτόν, δυνήσομαι αυτώ.

Ωσ. 11,4 Ανθρωποι εξωλοθρευθήσαν, όταν εγώ ήπλωνα προς αυτούς τα χέρια μου εν τω δεσμώ της αγάπης μου. Εγώ θα είμαι δι' αυτούς, όπως ο στοργικός πατήρ, ο οποίος ραπίζει τας παρειάς του παιδιού του εις διόρθωσιν. Θα επιβλέψω με στοργήν προς τον λαόν αυτόν και με την άπειρον δύναμίν μου θα τον σώσω.

Ωσ. 11,5 κατώκησεν Εφραΐμ εν Αιγύπτω, και Ασσούρ αυτός βασιλεύς αυτού, ότι ουκ ηθέλησεν επιστρέψαι.

Ωσ. 11,5 Αλλά ο ισραηλιτικός λαός δια τας αμαρτίας μου μετεφέρθη αιχμάλωτος εις την χώραν της Αιγύπτου. Οι Ασσύριοι θα βασιλεύουν επάνω εις αυτόν, διότι δεν ηθέλησε να επιστρέψη εν μετανοία προς τον Θεόν του.

Ωσ. 11,6 και ησθένησε ρομφαία εν ταίς πόλεσιν αυτού και κατέπαυσεν εν ταίς χερσίν αυτού, και φάγονται εκ των διαβουλίων αυτών.

Ωσ. 11,6 Η πολεμική του ρομφαία έγινε ασθενής και αδύνατος δια την υπεράσπισιν των πόλεών του. Τα χέρια του ητόνησαν και έπαυσαν να την χειρίζωνται. Ετσι δε θα φάγουν και θα απολαύσουν τους καρπούς των κακών επιθυμιών και αποφάσεών των.

Ωσ. 11,7 και ο λαός αυτού επικρεμάμενος εκ της κατοικίας αυτού, και ο Θεός επί τα τίμια αυτού θυμωθήσεται, και ου μη υψώση αυτόν.

Ωσ. 11,7 Ο ταλαιπωρημένος τότε εις την εξορίαν του Ισραηλιτικός λαός, θα λαχταρά και θα κρέμαται δια την πάτριον γην. Ο Θεός όμως δια τας αμαρτίας του έχει οργισθή εναντίον των πολυτίμων του πραγμάτων, δηλαδή εναντίον του λαού, της

χώρας και του ναού. Δεν θα ενισχύση εις επάνοδον και δεν θα δοξάση τον Ισραηλιτικόν λαόν.

Ωσ. 11,8 τι σε διαθώμαι, Εφραΐμ; υπερασπίω σου, Ισραήλ; τι σε διαθώ; ως Αδαμά θήσομαι σε και ως Σεβνεΐμ; μετεστράφη η καρδιά μου εν τώ αυτώ, συνεταράχθη η μεταμέλειά μου.

Ωσ. 11,8 Πως να διατεθώ απέναντί σου, Ισραηλιτικέ λαέ; Να σε υπερασπίσω από τους εχθρούς, που σε απειλούν και σε θλίβουν; Πως να σε μεταχειρισθώ; Να σε φέρω εις την κατάστασιν των πόλεων Αδαμά και Σεβνεΐμ, που κατεστράφησαν; Συνεστράφη εντός μου η καρδιά μου, συνεκλονίσθη η μεταμέλειά μου.

Ωσ. 11,9 ου μη ποιήσω κατά την οργήν τού θυμού μου, ου μη εγκαταλίπω τού εξαλειφθήναι τον Εφραΐμ· διότι Θεός εγώ ειμι και ουκ άνθρωπος· εν σοί άγιος, και ουκ εισελεύσομαι εις πόλιν.

Ωσ. 11,9 Δεν θα πράξω, όπως μου υπαγορεύει η δικαία οργή του θυμού μου. Δεν θα εγκαταλείψω τους Ισραηλίτας, ώστε να εξαφανισθούν από προσώπου της γης, διότι εγώ είμαι Θεός και όχι άνθρωπος. Υπάρχουν και κάποιοι πιστοί και δίκαιοι ανάμεσα στον λαόν σου, Ισραήλ. Δια τούτο δεν θα εισέλθω εις τας πόλεις σου, δια να καταστρέψω αυτάς εξ ολοκλήρου.

Ωσ. 11,10 οπίσω Κυρίου πορευέσομαι ως λέων ερεύξεται, ότι αυτός ωρύσεται, και εκστήσονται τέκνα υδάτων.

Ωσ. 11,10 Και ο Ισραήλ συντετριμμένος από την αγάπην του Κυρίου λέγει· "οπίσω από τον Κυριον θα πορευθώ. Ο Κυριος θα βρυχηθή ως λέων. Όταν δε εκείνος βρυχηθή ως λέων εν τη δυνάμει του, όλοι θα ταραχθούν όπως ταράσσονται τα ψάρια εις απροσδόκητον θόρυβον των υδάτων".

Ωσ. 11,11 εκστήσονται ως όρνεον εξ Αιγύπτου και ως περιστέρα εκ γής Ασσυρίων· και αποκαταστήσω αυτούς εις τους οίκους αυτών, λέγει Κύριος.

Ωσ. 11,11 Οι Ισραηλίται θα περυγίσουν από την Αίγυπτον ωσαν πτηνά, ωσαν περιστεραί από την χώραν των Ασσυρίων. Εγώ δε θα αποκαταστήσω αυτούς εις τας οικίας των, λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ωσ. 12,1 Εκύκλωσέ με εν ψεύδει Εφραΐμ και εν ασεβείας οίκος Ισραήλ και Ιούδα. νύν έγνω αυτούς ο Θεός, και λαός άγιος κεκλήσεται Θεού.

Ωσ. 12,1 Με περιέκυκλωσαν οι Ισραηλίται με τας ψευδαλογίας των, με τας ασεβείας των η φυλή Ισραήλ και Ιούδα. Ο Θεός όμως αποβλέπων εις μετάνοιάν των θα τους δεχθή και θα τους αναγνωρίση ως λαόν του. Και έτσι αυτοί θα κληθούν πάλιν λαός άγιος του Θεού.

Ωσ. 12,2 ο δε Εφραΐμ πονηρόν πνεύμα εδίωξε, καύσωνα όλην την ημέραν· κενά και μάταια επλήθυνε και διαθήκην μετά Ασσυρίων διέθετο, και έλαιον εις Αίγυπτον ενεπορεύετο.

Ωσ. 12,2 Προηγουμένως όμως ο Ισραηλιτικός λαός αφέθη να στροβιλισθή εις βίαιον άνεμον, ερρίφθη εις φοβερόν καύσωνα καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του. Πολλά κούφια και ψευδή αγάλματα κατεσκεύασε. Συνήψε συμφωνίαν με τους Ασσυρίους, και έλαιον φιλίας διεπραγματεύετο εις την Αίγυπτον.

Ωσ. 12,3 και κρίσις τώ Κυρίω προς Ιούδαν τού εκδικήσαι τον Ιακώβ· κατά τας οδούς αυτου και κατά τα επιτηδεύματα αυτου αποδώσει αυτώ.

Ωσ. 12,3 Ο Κυριος θα κρίνη και θα δικάση εκ παραλλήλου προς τον Ισραηλιτικόν λαόν και αυτήν την φυλήν του Ιούδα όλους τους απογόνους του Ιακώβ. Θα αποδώση εις αυτούς ανάλογα προς τα καικά έργα των, προς τας πορείας της ζωής των.

Ωσ. 12,4 εν τή κοιλία επτέρνισε τον αδελφόν αυτου και εν κόποις αυτου ενίσχυσε προς Θεόν

Ωσ. 12,4 Αλλοτε ο Ιακώβ, εις την κοιλιαν της μητρος του, υπεσκελίσε τον αδελφόν του τον Ησαύ, με κόπον δε εις πάλην μετά του Θεου υπερίσχυσεν αυτου.

Ωσ. 12,5 και ενίσχυσε μετά αγγέλου, και ηδυνάσθη. έκλαυσαν και εδεήθησάν μου, εν τώ οίκω Ων εύροσάν με, και εκεί ελαλήθη προς αυτούς.

Ωσ. 12,5 Επάλαισεν εναντίον του αγγέλου και ανεδείχθη ισχυρότερος. Εκλαυσαν και με θερμάς δεήσεις με παρεκάλεσαν οι Ισραηλίται. Με ευρήκαν εις την Βαιθήλ, η οποία έγινε οίκος του ειδώλου Ων, και εκεί ωμίλησα προς αυτούς.

Ωσ. 12,6 ο δε Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ έσται μνημόσυνον αυτου.

Ωσ. 12,6 Είπα· Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, αυτός να είναι πάντοτε εις την μνήμην και την καρδιαν του λαού.

Ωσ. 12,7 και σύ εν Θεώ σου επιστρέψεις· έλεον και κρίμα φυλάσσου και έγγιζε προς τον Θεόν σου διαπαντός. -

Ωσ. 12,7 Και συ, λαέ, πρέπει να επιστρέψης προς τον Θεόν σου. Φυλαττε ευσπλαγχνίαν και δικαιοσύνην και έτσι πλησίαζε προς τον Θεόν σου δια παντός.

Ωσ. 12,8 Χαναάν εν χειρί αυτου ζυγός αδικίας, καταδυναστεύειν ηγάπησε.

Ωσ. 12,8 Οι κάτοικοι της Χαναάν κρατούν εις τα χέρια των ζυγόν άδικων. Αγαπούν να καταδυναστεύουν και εκμεταλλεύονται τους άλλους.

Ωσ. 12,9 και είπε Εφραΐμ· πλήν πεπλούτηκα, εύρηκα αναψυχήν εμαυτώ. πάντες οι πόνοι αυτου ουχ ευρεθήσονται αυτώ, δι αδικίας ας ήμαρτεν.

Ωσ. 12,9 Αλλά και ο Ισραηλιτικός λαός είπε· Εγώ εν τούτοις έχω πλούτησει· ευρήκα και εξησφάλισα δια τον εαυτόν μου άνετον και ευχάριστον ζωήν. Αλλά όλοι αυτοί οι κόποι του δεν θα αποβούν εις δικαίωσίν του και στο καλόν του εξ αιτίας των αδικιών, τας οποίας διέπραξε.

Ωσ. 12,10 εγώ δε Κύριος ο Θεός σου ανήγαγόν σε εκ γής Αιγύπτου, έτι κατοικίω σε εν σκηναίς καθώς ημέρα εορτής.

Ωσ. 12,10 Εγώ, ο Κυριος και Θεός σου, ο οποίοςς ελευθέρους σας έφερα από την γην της Αιγύπτου, θα σας διώξω από τας κατοικίας σας και θα σας βάλω να κατοικήσετε κάτω από σκηνάς, όπως κατά την ημέραν της εορτής της Σκηνοπηγίας.

Ωσ. 12,11 και λαλήσω προς προφήτας, και εγώ οράσεις επλήθυνα και εν χερσί προφητών ωμοιώθην.

Ωσ. 12,11 Εγώ, ομιλώ προς τους προφήτας, εγώ έδειξα εις αυτούς πολυάριθμα οράματα. Δια μέσου αυτών ως δια των χειρών των, παρουσιάσθην στον λαόν.

Ωσ. 12,12 ει μη Γαλαάδ εστιν, άρα ψευδείς ήσαν εν Γαλαάλ άρχοντες θυσιάζοντες, και τα θυσιαστήρια αυτών ως χελώναι επί χέρσον αγρου.

Ωσ. 12,12 Εις την Γαλααδ δεν υπάρχει, ειμή αμαρτωλότης και ειδωλολατρεία. Αρα και αυτοί και οι άρχοντες εις Γαλαλα, εφ' όσον εθυσίαζαν εις τα ειδωλα, ήσαν ψευδολόγοι και απατεώνες. Και τα θυσιαστήρια αυτών είναι πολυάριθμα εις την χώραν, όπως αι χελώναι στους χέρσους αγρους.

Ωσ. 12,13 και ανεχώρησεν Ιακώβ εις πεδίον Συρίας, και εδούλευσεν Ισραήλ εν γυναικί και εν γυναικί εφυλάξατο.
Ωσ. 12,13 Ο Ιακώβ είχαν αναχωρήσει εις την πεδιάδα της Συρίας, ειργάσθη εκεί ως δούλος δια την απόκτησιν της συζύγου.
Προς χάριν της γυναικός του αυτής εφύλαξε πρόβατα.
Ωσ. 12,14 και εν προφήτη ανήγαγε Κύριος τον Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου, και εν προφήτη διεφυλάχθη.
Ωσ. 12,14 Ο Κυριος όμως, δια μέσου του προφήτου Μωϋσέως ανέβασε τον πολυάριθμον ισραηλιτικόν λαόν από την χώραν της δουλείας, από την Αίγυπτον, και υπό την καθοδήγησιν και ηγεσίαν αυτού του προφήτου διετηρήθη ο λαός.
Ωσ. 12,15 εθύμωσεν Εφραΐμ και παρώργισε, και το αίμα αυτού επ αυτόν εκχυθήσεται, και τον ονειδισμόν αυτού ανταποδώσει αυτό Κύριος.
Ωσ. 12,15 Ο Ισραηλιτικός όμως λαός, παραβλέπων τας τόσας δωρεάς του Θεού, εφέρθη προκλητικώς απέναντί του.
Εξώργισε τον Θεόν εναντίον του. Δια τούτο και εξ αιτίας των αμαρτιών του θα χυθή επάνω του το αίμα της φυλής του, διότι ο Κυριος θα ανταποδώση εις αυτόν τους ονειδισμούς και τας ύβρστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ωσ. 13,1 Κατά τον λόγον Εφραΐμ δικαιώματα έλαβεν αυτός εν τώ Ισραήλ και έθετο αυτά τή Βάαλ και απέθανε.
Ωσ. 13,1 Ωμιλούσεν από θέσεως ισχύος η του Εφραΐμ και εξητούσε και ελάμβανε δικαιώματα από τον ισραηλιτικόν λαόν, τα οποία εν τούτοις κατέθετεν στο είδωλον Βαάλ. Δια τούτο και επέσυρε την καταστροφήν της.
Ωσ. 13,2 και νύν προσέθετο τού αμαρτάνειν έτι, και εποΐησαν εαυτοΐς χώνευμα εκ τού αργυρίου αυτών κατ εικόνα ειδώλων, έργα τεκτόνων συντετελεσμένα αυτοΐς αυτοΐ λέγουσι· θύσατε ανθρώπους, μόσχοι γάρ εκλελοίπασι.
Ωσ. 13,2 Αλλά και τώρα οι της φυλής Εφραΐμ εξακολουθούν ακόμη να αμαρτάνουν. Κατεσκεύασαν αγάλματα χωνευτά από τον άργυρόν των κατά τας εικόνας των ειδώλων, έργα τεχνιτών, κατεσκευασμένα από χέρια ανθρώπων. Επάνω δε εις την αλλοφροσύνην της ειδωλολατρείας των λέγουσι· "θυσιάσατε ανθρώπους, διότι δεν υπάρχουν πλέον μόσχοι".
Ωσ. 13,3 διά τούτο έπονται ως νεφέλη πρωϊνή και ως δρόσος ορθηρινή πορευομένη, ώσπερ χνούς αποφυσόμενος αφ άλλωνος και ως ατμΐς από δακρύνων.
Ωσ. 13,3 Εξ αιτίας της διαφθοράς και ειδωλολατρείας των αυτής, θα γίνουν και θα σβήσουν ωσάν την πρωϊνήν ομίχλην, η οποία διαλύεται. Ωσάν την πρωϊνήν δρόσον, η οποία ταχέως παρέχεται, όπως το χνούδι, το οποίον φυσά ο άνεμος μακρυνά από το αλώνι. Ωσάν το δάκρυον από τα μάτια.
Ωσ. 13,4 εγώ δε Κύριος ο Θεός σου ο στερεών τον ουρανόν και κτίζων γήν, ού αι χείρες έκτισαν πάσαν την στρατιάν τού ουρανού, και ου παρεδέξά σοι αυτά τού πορεύεσθαι οπίσω αυτών· και εγώ ανήγαγόν σε εκ γής Αιγύπτου, και Θεόν πλήν εμού ου γνώση, και σώζων ουκ έστι πάρεξ εμού.
Ωσ. 13,4 Εγώ όμως είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος εστερέωσα τον ουρανόν και έκτισα την γην. Εγώ είμαι εκείνος, του οποίου αι χείρες εδημιούργησαν όλην την στρατιάν των αστέρων του ουρανού και όχι μόνον δεν σου υπέδειξα αλλά και ρητώς σου απηγόρευσα να τα μεταβάλλης εις είδωλα και να τα ακολουθής ως εάν ήσαν θεοΐ. Εγώ σε εβγαλα ελεύθερον από την γην της Αιγύπτου, δια τούτο δεν πρέπει να γνωρίσης και να λατρεύσης και να ακολουθήσης άλλον Θεόν πλην εμού. Εγώ είμαι εκείνος ο οποίος δίδω σωτηρίαν, και εκτός εμού δεν υπάρχει άλλος.
Ωσ. 13,5 εγώ εποΐμανόν σε εν τή ερήμω, εν γη οικικήτω
Ωσ. 13,5 Εγώ σε καθοδηγούσα και σε διέτρεφα εις την έρημον, εις χώραν ακατοίκητον.
Ωσ. 13,6 κατά τας νομάς αυτών. και ενεπλήσθησαν εις πλησμονήν και υψώθησαν αι καρδΐαι αυτών· ένεκα τούτου επελάθοντό μου.
Ωσ. 13,6 Εχορηγούσα στους προγόνους σου τας απαραίτητους τροφάς. Εκείνοι δε έφαγον καθ' υπερβολήν, εχορτάσθησαν με το παραπάνω, υπερηφανεύθησαν αι καρδΐαι των μέσα εις την αφθονίαν των αγαθών και ένεκα τούτου με ελησμόνησαν και με εγατέλειψαν.
Ωσ. 13,7 και έσομαι αυτοΐς ως πανθήρ και ως άρδαλις κατά την οδόν Ασσυρίων·
Ωσ. 13,7 Δια τούτο εγώ θα είμαι δι' αυτούς ως άγριος πάνθηρ, ως λεοπάρδαλις εις την οδόν των προς την Ασσυρίαν.
Ωσ. 13,8 απαντήσομαι αυτοΐς ως άρκος απορομένη και διαρήςω συγκλεισμόν καρδΐας αυτών, και καταφάγονται αυτοΐς εκεί σκύμνοι δρυμού, θηρία αγρού διασπάσει αυτοΐς.
Ωσ. 13,8 Θα ορμήσω εναντίον των ωσάν άρκτος αγριεμένη από την πείναν. Θα διαρήςω το στήθος των, το οποίον περικλείει την αμαρτωλήν καρδίαν των. Εκεί θα τους καταφάγουν νεαροΐ πεινασμένοι λέοντες του δρυμού. Θηρία του αγρού θα τους κατασπαράξουν.
Ωσ. 13,9 τή διαφθορά σου, Ισραήλ, τις βοηθήσει;
Ωσ. 13,9 Εις αυτήν λοιπόν την καταστροφήν σου, ποιός, ω ισραηλιτικέ λαέ, θα σε βοηθήση;
Ωσ. 13,10 που ο βασιλεύς σου ούτος; και διασωσάτω σε εν πάσαις ταΐς πόλεσί σου· κρινάτω σε εν είπας· δός μοι βασιλέα και άρχοντα.
Ωσ. 13,10 Που είναι αυτός ο βασιλεύς σου; Ας σε υπερασπίση εναντίον των εχθρών σου και ας διασώση τας πόλεις σου. Ας σε διοικήση και ας σε κατευθύνη ο βασιλεύς, δια τον οποίον συ είπες· "δος μου βασιλέα ως άρχοντά μου".
Ωσ. 13,11 και έδωκά σοι βασιλέα εν οργή μου και έσχον εν τώ θυμώ μου
Ωσ. 13,11 Ωργίσθην δια το αίτημά σου και σου έδωκα τότε βασιλέα. Ωργίσθην όμως βραδύτερον πολύ περισσότερον
Ωσ. 13,12 συστροφήν αδικΐας. Εφραΐμ, εγκεκρυμμένη η αμαρτία αυτού·
Ωσ. 13,12 δια το πλήθος των αδικιών των ιδικών σου και εκείνου. Ισραηλιτικέ λαέ, η τιμωρία σου μένει κρυμμένη, αλλ' όχι όμως άγνωστος εις εμέ.
Ωσ. 13,13 ωδίνες ως τικτούσης ήξουσιν αυτό. ούτος ο υιός σου ο φρόνιμος, διότι ου μη υποστή εν συντριβή τέκνων.
Ωσ. 13,13 Θα τιμωρηθής δι' αυτήν. Θα επέλθουν εναντίον σου μεγάλοι πόνοι, οι οποίοι θα ομοιάζουν με τας ωδΐνας του τοκετού. Φυλή του Ισραήλ, αυτά είναι τα παιδιά σου τα φρόνιμα! Είναι εις την πραγματικότητα ασύνετα και άφρονα. Δια τούτο δεν θα ημπορέσουν να αντισταθούν εις επιδρομήν εχθρών, όταν εκείνοι εν τη μανία των θα συντριβουν τα τέκνα των.
Ωσ. 13,14 εκ χειρός άδου ρύσομαι και εκ θανάτου λυτρώσομαι αυτοΐς, που η δίκη σου, θάνατε; που το κέντρον σου, άδη; παράκλησις κέκρυπται από οφθαλμών μου,
Ωσ. 13,14 Εγώ όμως είμαι Θεός ελέους και θα σε γλυτώσω από τα δεσμά του άδου. Θα σε λυτρώσω από τον θάνατον και τότε θα διαλαλήσω· "που είναι η καταδίκη σου, ω θάνατε, εναντίον των ανθρώπων; Που είναι το δηλητηριώδες κεντρί σου,

ω άδη;" Αλλά επί του παρόντος η παρηγορία σου, ω λαέ του Ισραήλ, έχει αποκρυβή από το μάτια μου. Δεν θα σου δοθή. Ωσ. 13,15 διότι ούτος ανά μέσον αδελφών διαστελεί· επάξει καύσωνα άνεμον Κύριος εκ της ερήμου επ αυτόν, και αναξηραίνει τας φλέβας αυτού, εξεξημώσει τας πηγάς αυτού· αυτός καταξηραίνει την γήν αυτού και πάντα τα σκεύη τα επιθυμητά αυτού.

Ωσ. 13,15 Τούτο δε, διότι ω Εφραΐμ, ο ισραηλιτικός λαός έχει χωρισθή από τον αδελφόν του ιουδαϊκόν λαόν. Δι' αυτό και ο Κυριος θα επιφέρη εναντίον του ισραηλιτικού λαού καυστικόν άνεμον από την έρημον, εχθρούς φοβερούς, οι οποίοι θα ξηράνουν τας πλουτοπαραγωγικάς πηγάς της γης, θα ερημώσουν την περιοχόν. Αυτοί θα μεταβάλουν εις κατάξηρον την χώραν του και θα λεηλατήσουν και θα καταστρέψουν όλα τα πολύτιμά του αντικείμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ωσ. 14,1 Αφανισθήσεται Σαμάρεια, ότι αντέστη προς τον Θεόν αυτής· εν ρομφαία πεσούνται αυτοί, και τα υποτίθια αυτών εδαφισθήσονται, και αι εν γαστρί έχουσαι αυτών διαραγήσονται.

Ωσ. 14,1 Η Σαμάρεια θα εξαφανισθή, διότι αντεστάθηκε προς τον Θεόν της. Εν στόματι ρομφαίας, θα φονευθούν από τους εχθρούς οι μεγάλοι κατά την ηλικίαν. Τα θηλάζοντα βρέφη θα συντριβωνται κάτω στο έδαφος και θα σχίζονται αι κοιλίαι των εγκύων γυναικών.

Ωσ. 14,2 επιστρέψατε, Ισραήλ, προς Κύριον τον Θεόν σου, διότι ησθένησαν εν ταίς αδικίαις σου.

Ωσ. 14,2 Επιστρέψατε, ω Ισραηλίται, προς Κυριον τον Θεόν σας, διότι έχετε περιέλθει εις αδυναμίαν και ασθένειαν εξ αιτίας των αμαρτιών σας.

Ωσ. 14,3 λάβετε μεθ εαυτών λόγους και επιστρέψατε προς Κύριον τον Θεόν υμών· είπατε αυτώ, όπως μη λάβητε αδικίαν και λάβητε αγαθά, και ανταποδώσωμεν καρπόν χειλέων ημών.

Ωσ. 14,3 Παρετε μαζή σας λόγους, προπαρασκευασθήτε, δια να συνομιλήσετε με τον Κυριον. Επιστραφήτε εν μετάνοια προς Κυριον τον Θεόν σας. Είπατε εις αυτόν τας αμαρτίας σας, δια να μη λάβετε τα επίχειρα των κακιών σας, αλλά να απολαύσετε αγαθά εκ μέρους του Κυρίου. Και τότε λυτρωμένοι θα ανταποδώσωμεν προς τον Κυριον, αντί παντός άλλου καρπού, θερμήν την ευγνωμοσύνην της καρδιάς μας δια του στόματός μας.

Ωσ. 14,4 Ασσούρ ου μη σώση ημάς, εφ ίππον ουκ αναβησόμεθα· ουκέτι μη είπωμεν· θεοί ημών, τοίς έργοις των χειρών ημών· ο εν σοί ελεήσει ορφανόν.

Ωσ. 14,4 Δεν θα ζητήσωμεν τότε να μας σώσουν οι Ασσύριοι, ούτε και θα χρειασθώμεν ιππικόν, δια να αποκρούσωμεν τους εχθρούς μας. Δεν θα είπωμεν πλέον εις τα κατασκευάσματα των χειρών μας, ότι είναι οι θεοί μας. Θα απαλυνθούν αι καρδίαι και κάθε άνθρωπος θα ευσπλαγχνίζεται τα ορφανόν.

Ωσ. 14,5 ιάσομαι τας κατοικίας αυτών, αγαπήσω αυτούς ομολόγως, ότι αποστρέψω την οργήν μου απ αυτού.

Ωσ. 14,5 Εγώ θα βοηθήσω να αποκατασταθούν αι πόλεις και αι κατοικίαι των. Θα τους αγαπήσω ολοφάνερα, ώστε και οι ίδιοι να βλέπουν και να διακηρύττουν την αγάπην μου. Διότι θα έχω απομακρύνει πλέον την οργήν μου από αυτούς.

Ωσ. 14,6 έσομαι ως δρόσος τώ Ισραήλ, ανθήσει ως κρίνον και βαλεί τας ρίζας αυτού ως ο Λιβάνος·

Ωσ. 14,6 Θα είμαι δια τον Ισραήλ όπως η ζωογόνος και ενεργητική δρόσος. Αυτός δε θα ανθήση ωσάν κρίνον, θα ριφή βοθείας τας ρίζας του, όπως αι κέδροι του Λιβάνου.

Ωσ. 14,7 πορεύσονται οι κλάδοι αυτού, και έσται ως ελαία κατάκαρπος, και η οσφρασία αυτού ως Λιβάνου·

Ωσ. 14,7 Θα εκταθούν ισχυροί οι κλάδοι του, θα είναι ως ελαία κατάκαρπος και η οσμή του ευώδης, όπως η ευωδία του Λιβάνου.

Ωσ. 14,8 επιστρέψουσι και καθιούνται υπό την σκέπην αυτού, ζήσονται και μεθυσθήσονται σίτω· και εξανθήσει ως άμπελος μνημόσυνον αυτού, ως οίνος Λιβάνου.

Ωσ. 14,8 Θα επιστρέψουν από την αιχμαλωσίαν και θα εγκατασταθούν ασφαλείς κάτω από την προστασίαν του Θεού. Θα ζήσουν και θα χορτάσουν από τα πλήθη των σιτηρών. Θα ανθήσει και θα καρποφορήσει ο ισραηλιτικός λαός, όπως η άμπελος. Το όνομά του θα είναι ζηλευτόν, όπως ο ευώδης οίνος του Λιβάνου.

Ωσ. 14,9 τώ Εφραΐμ, τι αυτώ έτι και ειδώλοισ; εγώ εταπεινώσα αυτόν, και εγώ κατισχύσω αυτόν· εγώ ως άρκευθος πυκάζουσα, εξ εμού ο καρπός σου εύρηται.

Ωσ. 14,9 Και λοιπόν, ποία σχέσις υπάρχει πλέον μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού και των ειδώλων; Καμμία. Εγώ τον εταπεινώσα δια τας αμαρτίας του, λέγει ο Κυριος, εγώ και θα τον ενισχύσω. Εγώ θα είμαι δι' αυτόν ωσάν πυκνόφυλλος κέδρος. Από εμέ θα προέρχεται η πλουσία καρποφορία σου.

Ωσ. 14,10 τις σοφός και συνήσει ταύτα; ή συνετός και επιγνώσεται αυτά; ότι ευθείαι αι οδοί του Κυρίου, και δίκαιοι πορεύονται εν αυταίς, οι δε ασεβείς ασθενήσουσιν εν αυταίς.

Ωσ. 14,10 Ποιός είναι σοφός και θα θελήση να εννοήση αυτά; Η ποιός είναι συνετός και θα θελήση να το γνωρίση κατ' ακρίβειαν; Οτι δηλαδή αι οδοί του Κυρίου είναι ευθείαι και οι δίκαιοι θα πορευθούν ασφαλείς εις αυτάς, οι δε ασεβείς θα εξασθενήσουν και θα καταστραφούν.

Α Μ Ω Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Αμ. 1,1 Λόγοι Αμώς, οί εγένοντο εν Ακκαρείμ εκ Θεκουέ, ούς είδεν υπέρ Ιερουσαλήμ εν ημέραις Οζίου βασιλέως Ιούδα και εν ημέραις Ιεροβοάμ τού Ιωάς βασιλέως Ισραήλ, πρό δύο ετών τού σεισμού.

Αμ. 1,1 Λογοί και οράματα εκ μέρους του Θεού που απεκαλύφθησαν εις την περιοχόν Ακκαρείμ προς τον Αμώς, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Θεκουέ. Αυτά ανεφέροντο εις την Ιερουσαλήμ, επαγματοποιήθησαν δε κατά την εποχήν του Οζιου, βασιλέως του Ιούδα, και του Ιεροβοάμ υιού του Ιωάς, βασιλέως του Ισραήλ, δύο έτη πριν η γίνη ο σεισμός.

Αμ. 1,2 Καί είπε· Κύριος εκ Σιών εφθέγγεατο και εξ Ιερουσαλήμ έδωκε φωνήν αυτού, και επένθησαν αι νομαί των ποιμένων, και εξηράνθη η κορυφή του Καρμήλου.

Αμ. 1,2 Ο προφήτης Αμώς είπεν· "ο Κυριος· ωμίλησεν από την Σιών, εξήλθεν η φωνή αυτού από την Ιερουσαλήμ, ένεκα δε τούτου εμαράνθησαν οι βοσκοτόποι των ποιμένων, εξηράνθη δε και η κορυφή του όρους Καρμήλου".

Αμ. 1,3 Καί είπε Κύριος· επί ταίς τρισίν ασεβείαις Δαμασκού και επί ταίς τέσσαρσιν ουκ αποστραφήσομαι αυτόν, ανθ ών

ἐπιζῶν πρὸς τὸ σιδηροῦς τὰς ἐν γαστρὶ ἐχοῦσας τῶν ἐν Γαλααδῷ·

Αμ. 1,3 Εἶπεν ὁ Κύριος· "διὰ τὰς τρεῖς ἀσεβείας τῆς Δαμασκῆ, καὶ μάλιστα διὰ τὴν τετάρτην, δὲν θὰ ἀνακαλέσω τὴν ἐναντίον αὐτῆς καταδικαστικὴν ἀπόφασίν μου, διότι οἱ κάτοικοι ἐπιζῶν με σιδηρὰ πριόνια τὰς ἐγκύους γυναῖκας τῆς περιοχῆς Γαλααδῶν.

Αμ. 1,4 καὶ ἀποστελῶ πύρ εἰς τὸν οἶκον Ἀζαήλ, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια τοῦ υἱοῦ Ἀδερῶν.

Αμ. 1,4 Φωτιάν θὰ ἐξαποστείλω ἐναντίον τοῦ οἴκου Ἀζαήλ, ἡ ὁποία θὰ καταφάγῃ ἐκ θεμελίων τὸν οἶκον τοῦ υἱοῦ Ἀδερῶν.

Αμ. 1,5 καὶ συντριψῶ μοχλοὺς Δαμασκῆ καὶ ἐξολοθρεύσω κατοικοῦντας ἐκ πεδίου Ὡν, καὶ κατακόψω φυλὴν ἐξ ἀνδρῶν Χαράν, καὶ αἰχμαλωτευθήσεται λαὸς Συρίας ἐπὶ κλητός, λέγει Κύριος. -

Αμ. 1,5 Ὅταν συντριψῶ τοὺς μοχλοὺς τῆς Δαμασκῆ καὶ θὰ ἐξολοθρεύσω αὐτούς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν ἐν τῇ πεδιάδῃ Ὡν, θὰ κατακόψω καὶ θὰ ἐξαφανίσω τὴν φυλὴν, ποὺ συγκροτεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τῆς Χαράν, καὶ ὁ ὀνομαστός διὰ τὰ κατορθώματά του λαὸς τῆς Συρίας θὰ ὀδηγηθῆ αἰχμάλωτος". Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος.

Αμ. 1,6 Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Γάζης καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτούς, ἕνεκεν τοῦ αἰχμαλωτεύσαι αὐτοὺς αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαλωμών τοῦ συγκλείσαι ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ.

Αμ. 1,6 Αὐτὰ ἀκόμη λέγει ὁ Κύριος· "διὰ τὰς τρεῖς ἀσεβείας τῆς Γάζης, καὶ μάλιστα διὰ τὴν τετάρτην, δὲν θὰ ἀνακαλέσω τὴν ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς καταδικαστικὴν ἀπόφασίν μου. Διότι αὐτοὶ ἔσυραν ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἀνδρας τοῦ Σολομώντος, βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, καὶ τοὺς παρέδωκαν δούλους ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ.

Αμ. 1,7 καὶ ἐξαποστελῶ πύρ ἐπὶ τὰ τείχη Γάζης, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια αὐτῆς·

Αμ. 1,7 Ὅταν ἀποστείλω, λοιπὸν, φωτιάν ἐν τὰ τείχη τῆς Γάζης, ἡ ὁποία φωτιά θὰ καταφάγῃ τὴν πόλιν μέχρι θεμελίων.

Αμ. 1,8 καὶ ἐξολοθρεύσω κατοικοῦντας ἐξ Ἀζώτου, καὶ ἐξαρθήσεται φυλὴ ἐξ Ἀσκάλωνος, καὶ ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ Ἀκκάρων, καὶ ἀπολοῦνται οἱ κατάλοιποι τῶν ἀλλοφύλων, λέγει Κύριος. -

Αμ. 1,8 Ὅταν ἐξολοθρεύσω τοὺς κατοίκους τῆς Ἀζώτου, θὰ ξεπαστρευθῆ ἡ φυλὴ τῆς Ἀσκάλωνος, θὰ ἐπιφέρω τιμωρὸν τὴν χεῖρά μου ἐναντίον τῆς Ἀκκάρων καὶ θὰ ἐξολοθρευθῶν οἱ ὑπόλοιποι ἐκ τῶν Φιλισταίων", λέγει ὁ Κύριος.

Αμ. 1,9 Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Τύρου καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτήν, ἀνθ' ὧν συνέκλεισαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαλωμών ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν διαθήκης ἀδελφῶν·

Αμ. 1,9 Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· "διὰ τὰς τρεῖς ἀσεβείας τῆς Τύρου, καὶ ἰδιαίτερος διὰ τὴν τετάρτην, δὲν θὰ ἀποσύρω τὴν ἐναντίον αὐτῆς καταδικαστικὴν ἀπόφασίν μου, διότι αὐτοὶ συνέλαβον αἰχμάλωτους ἀπὸ τοῦ βασιλείου τοῦ Σολομώντος ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ καὶ δὲν ἐνεθυμήθησαν τὴν συνθήκην φιλίας, τὴν ὁποίαν εἶχαν κάμει μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ὡς ἀδελφῶν τῶν.

Αμ. 1,10 καὶ ἐξαποστελῶ πύρ ἐπὶ τὰ τείχη Τύρου, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια αὐτῆς. -

Αμ. 1,10 Ὅταν ἐξαποστείλω φωτιάν ἐν τὰ τείχη τῆς Τύρου, ἡ ὁποία καὶ θὰ καταφάγῃ ἐκ θεμελίων αὐτήν".

Αμ. 1,11 Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις τῆς Ἰδουμαίας καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτούς, ἕνεκα τοῦ διώξαι αὐτοὺς ἐν ρομφαίᾳ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἐλυμῆναι τὸ μητέρας ἐπὶ γῆς καὶ ἤρπασεν ἐν μαρτύριον φρίκης αὐτοῦ καὶ τὸ ὄρημα αὐτοῦ ἐφύλαξεν ἐν νίκῳ.

Αμ. 1,11 Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· "διὰ τὰς τρεῖς ἀσεβείας τῆς Ἰδουμαίας, καὶ μάλιστα τὴν τετάρτην, δὲν θὰ ἀνακαλέσω τὴν ἐναντίον τῶν Ἰδουμαίων καταδικαστικὴν ἀπόφασίν μου, διότι αὐτοὶ κατεδίωξαν με φονικὴν ρομφαίαν τοὺς ἀδελφούς τῶν Ἰουδαίων. Ἐλήστευσαν καὶ ἠχμαλώτισαν μητέρας τῆς χώρας αὐτῆς καὶ ἐπεδόθησαν ἐν τόσον φοβεράς ἀρπαγῆς, ὥστε αὐταὶ νὰ καταμαρτυροῦν τὰ φρικτὰ τῶν ἐγκλημάτων. Ἐκράτησαν δὲ τὴν ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν τῶν φονικὴν ὀρμὴν μέχρι τῆς τελικῆς τῶν, ὅπως ἤλπιζαν, νίκης ἐναντίον τῶν.

Αμ. 1,12 καὶ ἐξαποστελῶ πύρ εἰς Θαμάν, καὶ καταφάγεται θεμέλια τεχνῶν αὐτῆς.

Αμ. 1,12 Διὰ τοῦτο θὰ ἐξαποστείλω φωτιάν ἐναντίον τῆς πόλεως τῶν Θαμάν, ἡ ὁποία καὶ θὰ καταφάγῃ ἐκ θεμελίων τὰ τείχη τῆς".

Αμ. 1,13 Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις υἱῶν Ἀμμών καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ' ὧν ἀνέσχισον τὰς ἐν γαστρὶ ἐχοῦσας τῶν Γαλααδιτῶν, ὅπως ἐμπλατύνωσι τὰ ὅρια αὐτῶν·

Αμ. 1,13 Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· "διὰ τὰς τρεῖς ἀσεβείας τῶν Ἀμμωνιτῶν, ἰδιαίτερος ὁμῶς διὰ τὴν τετάρτην, δὲν θὰ ἀνακαλέσω τὴν καταδικαστικὴν ἐναντίον τῶν ἀπόφασίν μου, διότι ἐσχίζαν τὰς κοιλίας τῶν ἐγγύων γυναικῶν τῆς περιοχῆς Γαλααδῶν, διὰ νὰ αὐξήσουν ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας τῶν.

Αμ. 1,14 καὶ ἀνάψω πύρ ἐπὶ τείχη Ἀββάθ, καὶ καταφάγεται θεμέλια αὐτῆς μετὰ κραυγῆς ἐν ἡμέρᾳ πολέμου, καὶ σεισθήσεται ἐν ἡμέραις συντελείας αὐτῆς·

Αμ. 1,14 Ὅταν ἀνάψω φωτιάν ἐν τὰ τείχη τῆς Ἀββάθ, ἡ ὁποία καὶ θὰ καταφάγῃ ἐκ θεμελίων αὐτήν, καθ' ὃν χρόνον θὰ ἀκούωνται αἱ πολεμικαὶ κραυγαὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν. Φοβερός σεισμός θὰ συγκλονίσῃ τὴν χώραν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ τὴν συντριψῇ μέχρι πλήρους καταστροφῆς τῆς.

Αμ. 1,15 καὶ πορεύσονται οἱ βασιλεῖς αὐτῆς ἐν αἰχμαλωσίᾳ, οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, λέγει Κύριος.

Αμ. 1,15 Οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς θὰ μεταβῶν αἰχμάλωτοι, μαζὴ δὲ με αὐτούς οἱ ἱερεῖς τῶν καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν", λέγει ὁ Κύριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Αμ. 2,1 Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Μωάβ καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ' ὧν κατέκαυσαν τὰ ὀστά βασιλέως τῆς Ἰδουμαίας ἐν κονίαν.

Αμ. 2,1 Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· "διὰ τὰς τρεῖς ἀσεβείας τῆς χώρας Μωάβ, καὶ μάλιστα διὰ τὴν τετάρτην, δὲν θὰ ἀνακαλέσω τὴν καταδικαστικὴν ἐναντίον αὐτῶν ἀπόφασίν μου, διότι αὐτοὶ ἔκαυσαν τὰ ὀστά τοῦ βασιλέως τῆς Ἰδουμαίας καὶ τὰ μετέβαλαν ἐν σκόνῃ.

Αμ. 2,2 καὶ ἐξαποστελῶ πύρ εἰς Μωάβ, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια τῶν πόλεων αὐτῆς, καὶ ἀποθανεῖται ἐν ἀδυναμίᾳ Μωάβ μετὰ κραυγῆς καὶ μετὰ φωνῆς σάλπιγγος.

Αμ. 2,2 Ὅταν ἐξαποστείλω φωτιάν ἐν τῇ χώρᾳ Μωάβ, ἡ ὁποία καὶ θὰ καταφάγῃ ἐκ θεμελίων τὰς πόλεις αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἐχθρῶν τῆς με κραυγῆς πολεμικῆς καὶ φωνῆς σαλπίγγων, θὰ ἀποθάνῃ ἀνίσχυρος ἡ Μωάβ.

Αμ. 2,3 καὶ ἐξολοθρεύσω κριτὴν ἐξ αὐτῆς, καὶ πάντας αὐτῆς ἀποκτενῶ μετ' αὐτοῦ, λέγει Κύριος. -

Αμ. 2,3 Ὅταν ἐξολοθρεύσω ἀπὸ αὐτῆς κριτὴν καὶ κυβερνήτην καὶ μαζὴ με αὐτούς θὰ θανατώσω ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χώρας", λέγει ὁ Κύριος.

- Αμ. 2,4 Τάδε λέγει Κύριος· επί ταίς τρισίν ασεβείαις υιών Ιούδα και επί ταίς τέσσαρσιν ουκ αποστραφήσομαι αυτόν, ένεκα του απώσασθαι αυτούς τον νόμον του Κυρίου, και τα προστάγματα αυτού ουκ εφυλάξαντο, και επλάνησεν αυτούς τα μάτια αυτών, ά εποίησαν, οίς εξηκολούθησαν οι πατέρες αυτών οπίσω αυτών.
- Αμ. 2,4 Αυτά λέγει ο Κυριος· "δια τας τρεις ασεβείας των Ιουδαίων, μάλιστα δε δια την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την καταδικαστικήν εναντίον αυτών απόφασίν μου, διότι αυτοί απέρριψαν και απώθησαν τον νόμον του Κυρίου και δεν εφύλαξαν τας εντολάς του. Επλάνηθησαν εις την λατρείαν των ματαίων και ανοήτων ειδώλων, τα οποία οι ίδιοι κατεσκεύασαν και οπίσω από τα οποία είχαν ακολουθήσει και οι πατέρες αυτών.
- Αμ. 2,5 και εξαποστελώ πύρ επί Ιούδαν, και καταφάγεται θεμέλια Ιερουσαλήμ. -
- Αμ. 2,5 Θα εξαποστείλω φωτιάν εναντίον της Ιουδαίας, δια να καταφάγη και αυτά τα θεμέλια της Ιερουσαλήμ".
- Αμ. 2,6 Τάδε λέγει Κύριος· επί ταίς τρισίν ασεβείαις Ισραήλ και επί ταίς τέσσαρσιν ουκ αποστραφήσομαι αυτόν, ανθ ών απέδοντο αργυρίου δίκαιον και πένητα ένεκεν υποδημάτων,
- Αμ. 2,6 Αυτά λέγει ο Κυριος· "δια τας τρεις ασεβείας του ισραηλιτικού λαού, και μάλιστα την τετάρτην, δεν θα αποσύρω την εναντίον αυτού δικαίαν απόφασίν μου, διότι επώλησαν άνθρωπον δίκαιον, ένεκα χρημάτων και πτωχόν δι' ένα ζευγάρι ευτελών υποδημάτων,
- Αμ. 2,7 τα πατούντα επί τον χούν της γής και εκονδύλιζον εις κεφαλάς πτωχών και οδόν ταπεινών εξέκλιναν, και υιός και πατήρ αυτού εισεπορεύοντο προς την αυτήν παιδίσκην, όπως βεβηλώσι το όνομα του Θεού αυτών.
- Αμ. 2,7 τα οποία πατούν στο χώμα της γης. Εγρονθοκοπούσαν τας κεφαλάς των πτωχών και αδυνάτων, διέστρεφαν και παρεβίαζαν το δίκαιον των ταπεινών, είχαν δε φθάσει στοιοιτον σημειον διαφθοράς, ώστε παιδί και πατέρα να συννεύρισκωνται με την αυτήν δούλην. Και έτσι εβεβήλωσαν το όνομα του Θεού των.
- Αμ. 2,8 και τα μάτια αυτών δεσμεύοντες σχοινοίς παραπετάσματα εποιουν εχόμενα του θυσιαστηρίου και οίνον εκ συκοφαντιών έπινον εν τώ οικώ του Θεού αυτών.
- Αμ. 2,8 Εδεναν με σχοινία τα ενδύματά των και αποτελούσαν έτσι παραπέτασμα πλησίον του ειδωλολατρικού θυσιαστηρίου, εις δε τον ναόν του ειδωλολατρικού Θεού των έπιναν οίνον προερχόμενον από αδικίας,
- Αμ. 2,9 εγώ δε εξήρα τον Αμοραϊον εκ προσώπου αυτών, ού ήν, καθώς ύψος κέδρου το ύψος αυτού, και ισχυρός ήν ως δρυς, και εξήρανα τον καρπόν αυτού επάνωθεν και τας ρίζας αυτού υποκάτωθεν.
- Αμ. 2,9 Εγώ όμως είχα διώξει από εμπρός των τους Αμορραϊούς, όπου αυτοί ευρίσκοντο. Το ύψος και το μεγαλείον των ήταν ωσάν το ύψος της κέδρου. Ησαν ισχυροί όπως η δρυς. Δια τας αμαρτίας των όμως εξήρανα τους καρπούς, που υπήρχαν επάνω στους κλάδους των δένδρων και τας ρίζας αυτών κάτω στο έδαφος.
- Αμ. 2,10 και εγώ ανήγαγον υμάς εκ γής Αιγύπτου και περιήγαγον υμάς εν τή ερημώ τεσσαράκοντα έτη του κατακληρονομήσαι την γήν των Αμορραίων.
- Αμ. 2,10 Εγώ σας έβγαλα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, σας περιέφερα επί τεσσαράκοντα έτη εις την έρημον και σας ωδήγησα δια να κληρονομήσετε την χώραν των Αμορραίων.
- Αμ. 2,11 και έλαβον εκ των υιών υμών εις προφήτας και εκ των νεανίσκων υμών εις αγιασμόν. μη ουκ έστι ταύτα υιοί Ισραήλ; λέγει Κύριος.
- Αμ. 2,11 Από τα παιδιά σας εγώ εξέλεξα τους προφήτας μου και από τους νεωτέρους σας εδιάλεξα ανθρώπους να είναι αφιερωμένοι εις εμέ. Μηπως δεν είναι αληθινά αυτά, ω Ισραηλίται; λέγει ο Κυριος.
- Αμ. 2,12 και εποτιζετε τους ηγιασμένους οίνον και τοίς προφήταις ενετέλλεσθε λέγοντες· ου μη προφητεύητε.
- Αμ. 2,12 Σεις όμως επάνω στον σκοτισμόν της αμαρτίας σας, εποτιζατε αυτούς τους αφιερωμένους εις εμέ άνδρας με οίνον, δια να τους μολύνετε, και διετάσσατε τους προφήτας μου λέγοντες· Μη προφητεύετε.
- Αμ. 2,13 διά τούτο ιδού εγώ κυλίω υποκάτω υμών, ον τρόπον κυλιεται η άμαξα η γέμουσα καλάμης·
- Αμ. 2,13 Δια τούτο εγώ θα σας κυλίσω κάτω στο έδαφος, όπως κυλιεται μία άμαξα γεμάτη από δεμάτια.
- Αμ. 2,14 και απολείται φυγή εκ δρομέως, και ο κραταιός ου μη κρατήση της ισχύος αυτού, και ο μαχητής ου μη σώση την ψυχήν αυτού,
- Αμ. 2,14 Εις τον καιρόν της καταστροφής σας δεν θα ημπορέση να διασωθή ούτε εκείνος, που έχει ταχείς τους πόδας· όπως επίσης ο δυνατός κατά το σώμα δεν θα ημπορέση να χρησιμοποιήση την ισχύν του, και ο πολεμιστής ο έμπειρος δεν θα κατορθώση να σώση την ζώην του.
- Αμ. 2,15 και ο τοξότης ου μη υποστή, και ο οξύς τοίς ποσίν αυτού ου μη διασωθή και ο ιππεύς ου μη σώση την ψυχήν αυτού
- Αμ. 2,15 Ο τοξότης δεν θα ημπορέση να αντισταθή και ο ταχυκίνητος κατά τα πόδια δεν θα σωθή. Ο έφιππος δεν θα κατορθώση να σώση την ζωήν του.
- Αμ. 2,16 και ο κραταιός ου μη ευρήσει την καρδίαν αυτού εν δυναστείαις· ο γυμνός διώξεται εν εκείνη τή ημέρα, λέγει Κύριος.
- Αμ. 2,16 Και αυτός ακόμη ο γενναίος και ηρωϊκός θα λιποψυχήση, θα χάση τον ηρωϊσμόν του. Εις τόσον μεγάλην ασθένειαν θα περιπέσουν, ώστε και ένας γυμνός και άοπλος θα τους καταδιώκη κατά την ημέραν εκείνην", λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

- Αμ. 3,1 Ακούσατε τον λόγον τούτον, ον ελάλησε Κύριος εφ υμάς, οίκος Ισραήλ, και κατά πάσης φυλής, ης ανήγαγον εκ γής Αιγύπτου, λέγων·
- Αμ. 3,1 Ακούσατε αυτόν τον λόγον, τον οποίον είπεν ο Κυριος εναντίον σας, ω Ισραηλίται, και εναντίον όλων των άλλων φυλών, τας οποίας ελευθέρας έβγαλεν από την χώραν της Αιγύπτου λέγων·
- Αμ. 3,2 πλήν υμάς έγνων εκ πασών των φυλών της γής· διά τούτο εκδικήσω εφ υμάς πάσας τας αμαρτίας υμών.
- Αμ. 3,2 "γνωρίζετε καλά, ότι εγώ σας εξέλεξα ως λαόν μου από όλας τας φυλάς της γης και απηλαύσατε πολλά εκ μέρους μου τα υλικά και πνευματικά αγαθά. Επειδή όμως σεις κατεφρονήσατε τον Νομον μου και ημαρτήσατε, δια τούτο θα σας τιμωρήσω δι' όλας τας αμαρτίας σας περισσότερον, παρ' όσον τα άλλα έθνη.
- Αμ. 3,3 ει πορεύσονται δύο επί το αυτό καθόλου, εάν μη γνωρίσωσιν εαυτούς;
- Αμ. 3,3 Είναι δυνατόν να βαδίζουν μαζί δύο άνθρωποι, εάν προηγουμένως δεν έχουν γνωρισθή;
- Αμ. 3,4 ει ερεύξεται λέων εκ του δρυμού αυτού θήραν ουκ έχων· ει δώσει σκύμνος φωνήν αυτού εκ της μάνδρας αυτού

καθόλου, εάν μη αρπάση τι;

Αμ. 3,4 Είναι δυνατόν να αφήση βρυχηθμούς ο λέων μέσα στο δάσος, χωρίς να έχη συλλάβει το θήραμά του; Φωνάζει ποτέ το νεαρό ληοντάρι από την φωλεάν του, αν δεν έχη πιάσει κάποιο κυνήγι;

Αμ. 3,5 ει πεσειται όρνεν επί γής άνευ ίξεντού; ει σχασθήσεται παγίς επί της γής άνευ τού συλλαβείν τι;

Αμ. 3,5 Είναι δυνατόν να πέση ακίνητον στο έδαφος ένα πτηνόν, χωρίς να υπάρξη άνθρωπος που θα έχη στήσει δι' αυτό, την ιξόβεργαν; Ημπορεί να στηθή ποτέ παγίς στο έδαφος, αν δεν πρόκειται να συλλάβη κάτι;

Αμ. 3,6 ει φωνήσει σάλπιγξ εν πόλει, και λαός ου πτοηθήσεται; ει έσται κακία εν πόλει, ήν Κύριος ουκ εποίησε;

Αμ. 3,6 Είναι δυνατόν να σαλπίση πολεμική σάλπιγξ εις κάποιαν πόλιν και ο λαός να μη ταραχθή; Είναι δυνατόν να υπάρξη κάποια σύμφορα εις μίαν πόλιν, την οποίαν ο Κυριος να μη έχη παραχωρήσει;

Αμ. 3,7 διότι ου μη ποιήση Κύριος ο Θεός πράγμα, εάν μη αποκαλύψη παιδείαν αυτού προς τους δούλους αυτού τους προφήτας.

Αμ. 3,7 Πράγματι, δεν θα κάμη τίποτε ο Κυριος και Θεός, εάν προηγουμένως δεν αποκαλύψη την παιδαγωγίαν του αυτήν προς τους δούλους του τους προφήτας.

Αμ. 3,8 λέων ερεύζεται, και τις ου φοβηθήσεται; Κύριος ο Θεός ελάλησε, και τις ου προφητεύσει; -

Αμ. 3,8 Όταν ο λέων αφήνη τους βρυχηθμούς του, ποιός είναι δυνατόν να μη φοβηθή; Ο Κυριος έδωσεν εντολήν και ποιός προφήτης θα αρνηθή να ομιλήση εκ μέρους του Κυρίου;

Αμ. 3,9 Απαγγείλατε χώραις εν Ασσυρίοις και επί τας χώρας της Αιγύπτου και είπατε· συνάχθητε επί το όρος Σαμαρείας και ίδετε θαυμαστά πολλά εν μέσω αυτής και καταδυναστίαν την εν αυτή;

Αμ. 3,9 Αναγγείλατε αυτά τα λόγια του Θεού εις τας χώρας των Ασσυριών και εις τας χώρας της Αιγύπτου και είπατε· Συναθροισθήτε στο όρος, όπου είναι η Σαμάρεια, και κυττάξατε τα φοβερά, που γίνονται μέσα εις την πόλιν αυτήν, τας πολλές καταδυναστεύσεις εκ μέρους των ισχυρών εις βάρος των αδυνάτων.

Αμ. 3,10 και ουκ έγνω ά έσται εναντίον αυτής, λέγει Κύριος, οι θησαυρίζοντες αδικίαν και ταλαιπωρίαν εν ταίς χώραις αυτών.

Αμ. 3,10 Και η πόλις αυτή δεν έχη κατανοήσει όσα επιφυλάσσονται εναντίον της δια τας αδικίας της, λέγει ο Κυριος. Οι κάτοικοί της προσθέτουν συνεχώς και θησαυρίζουν αδικίας και αρπαγάς, αφορμάς ταλαιπωρίας εις τας χώρας των".

Αμ. 3,11 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Τύρος, κυκλόθεν η γη σου ερημωθήσεται, και κατάξει εκ σου ισχύν σου, και διαρπαγήσονται αι χώραι σου.

Αμ. 3,11 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος και Θεός· "θα συμβούν εις σε όσα εις την Τυρον και τας γύρω χώρας. Η γη σου θα ερημωθή από τον εχθρόν, θα καταστραφή η δύναμις σου και όλη η ύπαιθρος χώρα θα διαρπαγή από τον εχθρόν".

Αμ. 3,12 τάδε λέγει Κύριος· ον τρόπον όταν εκσπάση ο ποιμήν εκ στόματος τού λέοντος δύο σκέλη ή λοβόν ωτίου, ούτως εκσπασθήσονται οι υιοί Ισραήλ οι κατοικούντες εν Σαμαρεία κατέναντι της φυλής και εν Δαμασκώ ιερείς,

Αμ. 3,12 Αυτά λέγει ο Κυριος· "θα συμβή με σε ο,τι και με το πρόβατον, που το έχη αρπάξει ο λέων, ο δε ποιμήν προσπαθεί να το σώση και κατορθώνει να αποσπάση από το στόμα του λέοντος μόνον δύο πόδια η ένα αυτί. Ετσι συντετριμμένοι και διαμελισμένοι θα αποσπασθούν οι Ισραηλίται από τα χέρια των εχθρών των. Αυτά θα πάθουν οι κάτοικοι της Σαμαρείας απέναντι της φυλής Ιούδα και της Δαμασκού.

Αμ. 3,13 ακούσατε και επιμαρτύρασθε τώ οίκω Ιακώβ, λέγει Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ·

Αμ. 3,13 Ιερείς, ακούσατε αυτά και εντόνως κηρύξατέ τα στους απογόνους του Ιακώβ, λέγει Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ.

Αμ. 3,14 διότι εν τή ημέρα όταν εκδικώ ασεβείας τού Ισραήλ επ αυτόν, και εκδικήσω επί τα θυσιαστήρια Βαιθήλ, και κατασκαφήσεται τα κέρατα τού θυσιαστηρίου και πεσούνται επί την γήν·

Αμ. 3,14 Διότι κατά την τρομεράν εκείνην ημέραν, όταν θα αποστείλω τας δικαίας τιμωρίας εναντίον του ισραηλιτικού λαού δια τας ασεβείας του, θα τιμωρήσω και την Βαιθήλ δια τα ειδωλολατρικά της θυσιαστήρια· θα καταστραφούν και θα πέσουν ερείπια εις την γην τα θυσιαστήρια.

Αμ. 3,15 συγχεώ και πατάξω τον οίκον τον περίπτερον επί τον οίκον τον θερινόν, και απολούνται οίκοι ελεφάντινοι, και προστεθήσονται έτεροι οίκοι πολλοί, λέγει Κύριος.

Αμ. 3,15 Θα συγκλονίσω και θα κρημνίσω τους χειμερινούς και θερινούς οίκους. Θα καταστραφούν επίσης οι πολυτελείς ελεφάντινοι οίκοι, μαζί δε με αυτούς και πλήθος άλλο κατοικιών θα κρημνισθούν", λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Αμ. 4,1 Ακούσατε τον λόγον τούτον, δαμάλις της Βασανίτιδος, αι εν τώ όρει της Σαμαρείας, αι καταδυναστεύουσαι πτωχούς και καταπατούσαι πένητας, αι λέγουσαι τοίς κυρίοις αυτών· επίδοτε ημίν όπως πίνωμεν.

Αμ. 4,1 Ακούστε τον λόγον αυτόν του Κυρίου, σεις αι γυναίκες της Σαμαρείας, που είσθε εντραφείς ωσάν τας δαμάλις της Βασανίτιδος· σεις, που καταδυναστεύετε τους πτωχούς και καταπατείτε τους πένητας και λέγετε στους συζύγους σας· "δώστε μας χρήματα, δια να πίνωμεν οίνον".

Αμ. 4,2 ομνύει Κύριος κατά των αγίων αυτού, διότι ιδού ημέραι έρχονται εφ υμάς, και λήψονται υμάς εν όπλοις, και τους μεθ υμών εις λέβητας υποκαιομένους εμβαλούσιν έμπυροι λοιμοί,

Αμ. 4,2 Ο Κυριος ωρκίσθη εις την αγιότητά του· και ιδού, ότι έρχονται εναντίον σας τρομεράι ημέραι. "Εχθροί άνοπλοι θα σας καταλάβουν, ξαναμμένοι από την οργήν, αδίστακτοι λυμεάνες θα ρίψουν τους συζύγους σας εις βράζοντας λέβητας.

Αμ. 4,3 και εξενεχθήσεσθε γυμναί κατέναντι αλλήλων και αποριφήσεσθε εις το όρος το εμμάν, λέγει Κύριος. -

Αμ. 4,3 Σεις δε θα εκδιωχθήτε από την πόλιν και την χώραν σας γυμναί η μία απέναντι της άλλης και θα απορριφθήτε στο όρος Ρεμμάν" λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,4 Εισήλθατε εις Βαιθήλ και ηνομήσατε και εις Γάλγαλα επληθύνατε τού ασεβήσαι και ηνέγκατε εις το πρωϊ θυσίας υμών, εις την τριημερίαν τα επιδέκατα υμών·

Αμ. 4,4 "Εισήλθατε εις την ειδωλολατρικήν Βαιθήλ και εκεί περιεπέσατε εις παρανομίας, εις δε τα Γαλγαλα επληθύνατε τας ασεβείας σας. Προσεφέρατε κατά τας πρωϊνάς ώρας θυσίας εις τα ειδώλα και κατά την τρίτην ημέραν το δέκατον από τα γεννήματά σας.

Αμ. 4,5 και ανέγνωσαν έξω νόμον και επεκαλέσαντο ομολογίας. απαγγείλατε ότι ταύτα ηγάπησαν οι υιοί Ισραήλ, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,5 Οι ιερείς σας ανέγνωσαν έξω τον νόμον και προεκάλεσαν τας ομολογίας της πίστεώς σας εις τα είδωλα. Σεις, οι προφῆται, διαλαλήσατε, ότι αυτὰς τας ασεβείας ηγάπησαν οι Ισραηλίται", λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,6 και εγώ δώσω υμῖν γομφιασμόν οδόντων εν πάσαις ταῖς πόλεσιν υμῶν και ένδειαν άρτων εν πάσι τοῖς τόποις υμῶν και ουκ επεστρέψατε προς με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,6 Δι' αυτό και εγώ θα σας τιμωρήσω· στους κατοίκους όλων των πόλεων σας θα στείλω μούδιασμα των οδόντων δια την έλλειψιν άρτων από όλους τους τόπους σας. Και όμως σεις δεν επεστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,7 και εγώ ανέσχον εξ υμῶν τον νετόν πρό τριών μηνών τού τρυγητού· και βρέξω επί πόλιν μίαν, επί δε πόλιν μίαν ου βρέξω· μερίς μία βραχήσεται, και μερίς, εφ ήν ου βρέξω επ αυτήν, ξηρανθήσεται·

Αμ. 4,7 Δια τούτο εγώ εκράτησα και απεμάκρυνα την βροχήν από την χώραν σας τρεις μήνας προ του τρυγητού. Θα στείλω βροχήν εις την μίαν πόλιν και εις την άλλην δεν θα στείλω. Ο ένας τόπος θα βρέχεται και ο άλλος τόπος, που δεν θα βρέχεται, θα μείνη εντελώς ξηρός.

Αμ. 4,8 και συναθροισθήσονται δύο και τρεις πόλεις εις πόλιν μίαν τού πιείν ύδωρ και ου μη εμπλησθώσι και ουκ επιστράφητε προς με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,8 Οι κάτοικοι δύο και τριών πόλεων θα συγκεντρωθούν εις μίαν πόλιν, δια να πίνουν ύδωρ και δεν θα χορτάσουν. Και παρ' όλην την τιμωρίαν αυτήν δεν επεστρέψατε εν μετάνοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,9 επάταξα υμάς εν πυρώσει και εν ικτέρω· επληθύνατε κήπους υμῶν, αμπελώνας υμῶν και συκεώνας υμῶν και ελαιώνας υμῶν κατέφαγεν η κάμπη και ουδ' ώς επεστρέψατε προς με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,9 Εκτύπησα με καυστικόν άνεμον και με κιτρίνισμα τα σιτηρά σας. Σεις επληθύνατε τους κήπους σας, τα αμπέλια σας, τα περιβόλια με τις συκιές και τους ελαιώνας σας, αλλά όλα αυτὰ τα κατέφαγεν η κάμπη. Και όμως ούτε τότε δεν επεστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,10 εξαπέστειλα εις υμάς θάνατον εν οδώ Αιγύπτου και απέκτεινα εν ρομφαία τους νεανίσκους υμῶν μετά αιχμαλωσίας ίππων σου και ανήγαγον εν πυρί τας παρεμβολάς εν τή οργή μου· και ουδ' ώς επεστρέψατε προς με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,10 Έστειλα εναντίον σας θανατηφόρον νόσον ωσάν εκείνην, που είχα στείλει τότε εις την Αίγυπτον, εθανάτωσα με ρομφαίαν τους νέους άνδρας σας, οι ίπποι σας και οι ιππείς ηχμαλωτίσθησαν και επάνω εις την δικαίαν μου οργήν έστειλα καταστρεπτικόν πυρ εις τα στρατόπεδά σας. Αλλά και τότε δεν επεστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,11 κατέστρεψα υμάς, καθώς κατέστρεψεν ο Θεός Σόδομα και Γόμορα, και εγένεσθε ως δαλός εξεσπασμένος εκ πυρός· και ουδ' ώς επεστρέψατε προς με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,11 Σας εξωλόθρευσα, όπως εγώ ο Θεός εξωλόθρευσα τα Σοδομα και τα Γομορρα. Εγίνατε ωσάν δαυλί, που απεσπάσθη από το πυρ και καπνίζει. Και παρ' όλον τούτο δεν επεστρέψατε προς εμέ εν μετανοία, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,12 διά τούτο ούτως ποιήσω σοι, Ισραήλ· πλην ότι ούτως ποιήσω σοι, ετοιμάζου τού επικαλείσθαι τον Θεόν σου, Ισραήλ.

Αμ. 4,12 Δια την πάρωσιν της καρδιάς σας, ω Ισραηλίται, τέτοιες τιμωρίες θα αποστειλω εναντίον σας. Και όταν θα επέρχονται αλληπάλληλοι αι τιμωρία εναντίον σου, ετοιμάσου, Ισραηλιτικέ λαέ, να επικαλεσθής Κυριον τον Θεόν σου.

Αμ. 4,13 διότι ιδού εγώ στερεών βροντήν και κτίζων πνεύμα και απαγγέλλων εις ανθρώπους τον χριστόν αυτού, ποιών όρθρον και ομίχλην και επιβαίνων επί τα υψηλά της γής· Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ όνομα αυτῶ.

Αμ. 4,13 Διότι εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος ενισχύω ισχυράν την βροντήν ανάμεσα στον αέρα, δημιουργώ ανέμους και αναγγέλλω στους ανθρώπους άρχοντα χρισθέντα από εμέ. Εγώ είμαι εκείνος, που φέρω την ανατολήν και στέλλω την ομίχλην. Εγώ επιβαίνω εις τας υψηλάς κορυφάς των ορέων της γης. Το όνομά μου είναι Κυριος, ο Θεός, ο Παντοκράτωρ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Αμ. 5,1 Ακούσατε τον λόγον Κυρίου τούτον, ον εγώ λαμβάνω εφ υμάς θρήνον· οίκος Ισραήλ έπεσεν, ουκέτι μη προσθή τού αναστήναι·

Αμ. 5,1 Ακούσατε αυτόν τον λόγον του Κυρίου, αυτόν τον θρήνον, τον οποίον εγώ επιφέρω προς σας. Ο Ισραηλιτικός λαός θα πέση και θα καταστραφή και ποτέ πλέον δεν θα ανεγερθή από την πτώσιν του.

Αμ. 5,2 παρθένος τού Ισραήλ έσφαλεν επί της γής αυτού, ουκ έστιν ο αναστήσων αυτήν.

Αμ. 5,2 Παρθένος του Ισραήλ, ο ισραηλιτικός λαός, εσκόνταψε και έπεσεν εις την γην αυτού και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα τον ανεγείρη·

Αμ. 5,3 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· η πόλις εξ ής εξεπορεύοντο χίλιοι, υπολειφθήσονται εκατόν, και εξ ής εξεπορεύοντο εκατόν, υπολειφθήσονται δέκα τώ οίκω Ισραήλ.

Αμ. 5,3 Δια τούτο αυτὰ λέγει ο Κυριος· "εις την πόλιν, από την οποίαν εξήρχοντο χίλιοι στρατιώται, θα απομείνουν μόνον εκατόν, και εις εκείνην, από την οποίαν εξήρχοντο εκατόν, θα απομείνουν μόνον δέκα από τον ισραηλιτικόν λαόν.

Αμ. 5,4 διότι τάδε λέγει Κύριος προς τον οίκον Ισραήλ· εκζητήσατέ με, και ζήσεσθε·

Αμ. 5,4 Διότι αυτὰ λέγει ο Κυριος προς τον ισραηλιτικόν λαόν· Ζητήσατέ με, ελάτε πλησίον μου και θα ζήσετε και θα μακροημερεύσετε.

Αμ. 5,5 και μη εκζητείτε Βαιθήλ και εις Γάλαλα μη εισπορεύεσθε και επί το φρέαρ τού όρκου μη διαβαίνετε, ότι Γάλαλα αιχμαλωτευομένη αιχμαλωτευθήσεται, και Βαιθήλ έσται ως ουχ υπάρχουσα.

Αμ. 5,5 Μη ζητείτε την ειδωλολατρικίν Βαιθήλ και μη εισερχεσθε εις την περιοχήν Γαλαλα και στο φρέαρ του όρκου μη διαβαίνετε. Διότι και τα Γαλαλα ασφαλώς και βεβαίως θα περιέλθουν εις αιχμαλωσίαν και η Βαιθήλ θα καταντήση, ως εάν ποτέ δεν υπήρξεν.

Αμ. 5,6 εκζητήσατε τον Κύριον και ζήσατε, όπως μη αναλάμψη ως πυρ ο οίκος Ιωσήφ, και καταφάγεται αυτόν, και ουκ έσται ο σβέσων τώ οίκω Ισραήλ.

Αμ. 5,6 Αναζητήσατε τον Κυριον και υπό την σκέπην αυτού ζήσατε, δια να μη ανάψη πυρκαϊά στον ισραηλιτικόν λαόν, η οποία και θα καταφάγη αυτόν, και δεν θα υπάρχη κανείς, που να σβήση την πυρκαϊάν στον οίκον του Ισραήλ

Αμ. 5,7 Κύριος ο ποιών εις ύψος κρίμα και δικαιοσύνην εις γήν έθηκεν,

Αμ. 5,7 Ο Κυριος είναι αυτός, που έχει και παρέχει και εφαρμόζει την τελείαν δικαιοκρισίαν και επιβάλλει την δικαιοσύνην εις την γην.

Αμ. 5,8 ο ποιών πάντα και μετασκευάζων και εκτρέπων εις το πρωϊ σκιάν και ημέραν εις νύκτα συσκοτάζων, ο προσκαλούμενος το ύδωρ της θαλάσσης και εκχέων αυτό επί πρόσωπον της γης, Κύριος ο Θεός παντοκράτωρ όνομα αυτώ·

Αμ. 5,8 Αυτός είναι, που δημιουργεί εκ του μηδενος τα πάντα και δίδει μορφήν εις αυτά. Ο Κυριος μεταβάλλει την σκιαν της νυκτός εις πραϊαν και την ημέραν εις σκοτεινήν νύκτα. Αυτός, που προσκαλεί το ύδωρ της θαλάσσης στο στερέωμα της γης και χύνει αυτό εις την γην. Το όνομά του είναι Κυριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ.

Αμ. 5,9 ο διαιρών συντριμμών επί ισχύν και ταλαιπωριαν επί οχύρωμα επάγων.

Αμ. 5,9 Αυτός καταμερίζει συντριβήν εις την ισχύν των ανθρωπων και επιφέρει καταστροφήν εις τα υχυρώματα αυτών.

Αμ. 5,10 εμίσησαν εν πύλαις ελέγχοντα και λόγον όσιον εβδελύξαντο.

Αμ. 5,10 Οι Ισραηλίται εμίσησαν κάθε δίκαιον δικαστήν, ο οποίος εις την πύλην των πόλεων απέδιδε δικαιοσύνην και εβδελύχθησαν λόγον άγιον εναρέτου ανθρωπου.

Αμ. 5,11 διά τούτο ανθ ών κατεκονδυλίζετε πτωχούς και δώρα εκλεκτά εδέξασθε παρ αυτών, οικους ξεστούς ωκοδομήσατε και ου μη κατοικήσητε εν αυτοίς, αμπελώνας επιθυμητούς εφυτεύσατε και ου μη πίητε τον οίνον αυτών.

Αμ. 5,11 Δια τούτο, επειδή εγρονθοκοπείτε και εμωλοπιζατε τους πτωχούς και ελαμβάνατε εκβιαστικούς δώρα από αυτους, με τα οποία ανοικοδομήσατε πολυτελείς οικους με λαξευτούς λίθους, σας λέγω ότι δεν θα κατοικήσετε εις αυτους. Εφυτεύσατε ωραιους καρποφόρους αμπελώνας και δεν θα πίετε οίνον από αυτους.

Αμ. 5,12 ότι έγνων πολλάς ασεβείας υμών, και ισχυραί αι αμαρτίαι υμών, καταπατούντες δίκαιον, λαμβάνοντες αλλάγματα και πένητας εν πύλαις εκκλίνοντες.

Αμ. 5,12 Θα βαδίσετε εις καταστροφήν και αφανισμόν, διότι εγώ εγνώριζα, ότι αι ασεβείαι σας είναι πολλαι, αι αμαρτίαι σας βαρείαι, διότι κατεπατείτε το δίκαιον, ελαμβάνατε ανταλλάγματα και παρεβλέπατε το δίκαιον των πτωχών, όταν ως δικασταί εκαλείσθε να δικάσετε παρά τας πύλας της πόλεως.

Αμ. 5,13 διά τούτο ο συνίων εν τώ καιρώ εκείνω σιωπήσεται, ότι καιρός πονηρών εστιν.

Αμ. 5,13 Λογω αυτής της πωρώσεως σας, ο συνετός κατά τον καιρόν εκείνον θα τηρή σιωπήν, διότι είναι εποχή επικρατήσεως των πονηρών.

Αμ. 5,14 εκζητήσατε το καλόν, και μη το πονηρόν, όπως ζήσητε· και εσται ούτως μεθ υμών Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, ον τρόπον είπατε·

Αμ. 5,14 Ζητήσατε όμως και εφαρμόσατε το καλόν και οχι το πονηρόν, δια να ζήσετε. Ετσι όταν πράττετε, θα είναι μαζί σας Κυριος, ο Θεός, ο Παντοκράτωρ, όπως και στο είπατε·

Αμ. 5,15 μεμισήκαμεν τα πονηρά και ηγαπήσαμεν τα καλά· και αποκαταστήσατε εν πύλαις κριμα, όπως ελεήση Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ τους περιλοιπους του Ιωσήφ.

Αμ. 5,15 “Εμισήσαμεν τα πονηρά και ηγαπήσαμεν τα καλά τα σύμφωνα με τον νόμον του Θεού”. Αποκαταστήσατε, λοιπόν, και αποδώσατε δικαιοσύνην, όταν κρίνετε παρά τας πύλας των πόλεών σας, δια να ελεήση Κυριος, ο Θεός, ο Παντοκράτωρ τους υπολοιπους από τον ισραηλιτικόν λαόν.

Αμ. 5,16 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ· εν πάσαις ταίς πλατείαις κοπετός, και εν πάσαις ταίς οδοίς ρηθήσεται ουαί, ουαί κληθήσεται γεωργός εις πένθος και κοπετόν και εις ειδότας θρήνον,

Αμ. 5,16 Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος, ο Θεός, ο παντοκράτωρ· “εις όλας τας πλατείας των πόλεων θα ακούεται κοπετός και εις τας οδούς θα αντηχούν τα θρηνώδη επιφωνήματα ουαί, ουαί. Εις το πάνδημον αυτό πένθος των κοπετών θα κληθούν να λάβουν μέρος και οι γεωργοί μαζί με εκεινους, οι οποίοι έχουν ειδικευθή στους θρήνους.

Αμ. 5,17 και εν πάσαις οδοίς κοπετός, διότι ελεύσομαι διά μέσου σου, είτε Κύριος, -

Αμ. 5,17 Εις όλους τους δρόμους θα ακούωνται κοπετοί και θρήνοι, διότι εγώ ο Θεός της δικαιοσύνης θα περάσω ανάμεσα από αυτους” είπεν ο Κυριος.

Αμ. 5,18 Ουαί οι επιθυμούντες την ημέραν Κυρίου· ινατί αυτή υμιν η ημέρα του Κυρίου; και αυτή εστι σκότος και ου φώς.

Αμ. 5,18 Αλλοίμονον εις εκεινους, οι οποίοι επιθυμούν και ζητούν να έλθη η ημέρα του Κυρίου. Τι θα είναι για σας αυτή η ημέρά του Κυρίου; Θα είναι σκοτεινή και όχι φωτεινή, απειλητική και οχι παρηγορητική.

Αμ. 5,19 ον τρόπον εάν φύγη άνθρωπος εκ προσώπου του λέοντος και εμπέση αυτώ η άρκος, και εισπηδήση εις τον οίκον αυτου και απερείσεται τας χείρας αυτου επί τον τοίχον και δάκη αυτόν όφισ.

Αμ. 5,19 Η τιμωρία σας θα είναι τρομερά και αναπόφευκτος, ως εάν κανείς γλυτώση από τον κίνδυνον του λέοντος και περιπέση εις την άρκτον· ως εάν πηδήση έντος του οικου του, δια να σωθή, στηριξη δε τας χείρας του στον τοίχον της οικίας του και τον δαγκώση όφισ.

Αμ. 5,20 ουχί σκότος η ημέρα του Κυρίου και ου φώς; και γνώφος ουκ έχων φέγγος αυτή;

Αμ. 5,20 Θα είναι γεμάτη σκότος και χωρίς φως η ημέρα της εκδικήσεως του Κυρίου. Σκότος βαθύ θα είναι χωρίς το παραμικρότερον φέγγος.

Αμ. 5,21 μεμίσηκα, απώσμαι εορτάς υμών και ου μη οσφρανθώ θυσίας εν ταίς πανηγύρεσιν υμών·

Αμ. 5,21 “Εμίσησα και απέρριψα τας εορτάς σας, δεν θα οσφρανθώ τας θυσίας σας κατά τας μεγάλας εορτάς και πανηγύρεις σας.

Αμ. 5,22 διότι εάν ενέγκητέ μοι ολοκαυτώματα και θυσίας υμών, ου προσδέξομαι αυτά, και σωτηρίου επιφανείας υμών ουκ επιβλέψομαι.

Αμ. 5,22 Διότι, εάν μου προσφέρετε ολοκαυτώματα και τας άλλας θυσίας σας, δεν θα τας δεχθώ και δεν θα επιβλέψω ευμενώς, όταν παρουσιάζεσθε ενώπιόν μου με τας θυσίας σωτηρίου.

Αμ. 5,23 μετάστησον απ εμου ήχον ωδών σου, και ψαλμόν οργάνων σου ουκ ακούσομαι·

Αμ. 5,23 Απομακρύνετε από κοντά μου τον ήχον των ωδών σας. Δεν θέλω να ακούσω τας μελωδίας των οργάνων σας.

Αμ. 5,24 και κυλισθήσεται ως ύδωρ κριμα και δικαιοσύνη ως χεμάρους άβατος.

Αμ. 5,24 Η δικαιοσύνη σας πρέπει να τρέχη εις τας οδούς σας, όπως ρέει το νερό. Πλουσία ως αδιάβατος χείμαρρος πρέπει να είναι η δικαιοσύνη σας.

Αμ. 5,25 μη σφάγια και θυσίας προσηνέγκατέ μοι, οικος Ισραήλ, τεσσαράκοντα έτη εν τή ερήμω;

Αμ. 5,25 Ισραηλιτικέ λαέ, μήπως κατά τα τεσσαράκοντα έτη, όταν περιεπλανάσθε εις την έρημον υπό την προστασίαν μου, μου προσεφέρατε ζώα προς θυσίαν;

Αμ. 5,26 και ανελάβετε την σκηνήν του Μολόχ και το άστρον του θεού υμών αιφάν, τους τύπους αυτών, ούς εποιήσατε

εαυτοίς.

Αμ. 5,26 Επήρατε και εφέρατε την σκηνήν του Μολόχ και το άστρον του ειδωολατρικού θεού σας Ραιφάν, τα είδωλα αυτών, τα οποία κατεσκευάσατε δια τον εαυτόν σας.

Αμ. 5,27 και μετοικιῶ υμάς επέκεινα Δαμασκού, λέγει Κύριος, ο Θεός ο παντοκράτωρ ὄνομα αὐτό.

Αμ. 5,27 Δια τούτο ἐγώ θα σας μετοικήσω πέραν ἀπό την Δαμασκόν" λέγει ἐκεῖνος, του οποίου το ὄνομα εἶναι Κυριος, ο Θεός ο Παντοκράτωρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Αμ. 6,1 Ουαί τοῖς ἐξουθενούσι Σιών και τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ το ὄρος Σαμαρείας· ἀπετρύγησαν ἀρχάς ἐθνῶν, και εισηλθον αὐτοί, οἶκος τοῦ Ἰσραήλ,

Αμ. 6,1 Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνους ἀπό τους Ἰσραηλίτας, οἱ ὁποῖοι ἐξουθενῶνουν την Ἱερουσαλήμ και ἔχουν πεποιθήσιν εἰς την ὀρεινήν Σαμάρειαν. Λησμονοῦν, ὅτι δια του Θεοῦ ἐξωλόθρευσαν στους ἀρχαίους χρόνους τα βασιλεία των ἐθνῶν της Παλαιστίνης και ἐγκατεστάθησαν εἰς τας περιοχάς των.

Αμ. 6,2 διὰβητε πάντες και ἴδετε και διέλθατε ἐκείθεν εἰς Ἐμαθραββά και κατὰβητε ἐκείθεν εἰς Γέθ ἀλλοφύλων, τας κρατίστας ἐκ πασῶν των βασιλείων τούτων, εἰ πλείονα τα ὄρια αὐτῶν ἐστί των υμετέρων ὀρίων.

Αμ. 6,2 Ὅλοι, εἰ δυνατόν, οἱ Ἰσραηλίται περιέλθετε και μεταβήτε μέχρι της μεγάλης Ἐμάθ, πέραν του Ὀρόντου ποταμοῦ. Ἀπό ἐκεῖ κατὰβητε εἰς την πόλιν των Φιλισταίων, την Γέθ. Ἴδετε τας πλουσιωτάτας και ἰσχυρότατος ἀπό ὅλας αὐτάς τας βασιλείας και ἴδετε, εἰ τὰ ὄρια των μενάλων αὐτῶν βασιλείων εἶναι σήμερον μεγαλύτερα ἀπό τα ὄρια της χώρας σας.

Αμ. 6,3 οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἡμέραν κακῆν, οἱ ἐγγίζοντες και ἐφαπτόμενοι σαββάτων ψευδῶν,

Αμ. 6,3 Ἀλλά σεις προχωρεῖτε ἀμετανόητοι και ἀναίσθητοι εἰς την ἡμέραν της οργῆς του Κυρίου· σεις, οἱ ὁποῖοι με μεγάλην εὐλάβειαν ἐγγίζετε και κατατρίβεσθε με τα ψευδή σάββατα των εἰδώλων.

Αμ. 6,4 οἱ καθεδόντες ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων και κατασπαταλῶντες ἐπὶ ταῖς στρωμαῖς αὐτῶν και ἐσθοντες ἐρίφους ἐκ ποιμνίων και μοσχάρια ἐκ μέσου βουκολίων γαλαθηνά,

Αμ. 6,4 Σεις, οἱ ὁποῖοι κοιμάσθε ἐπάνω εἰς κλῖνας πολυτελεῖς, ἐλεφαντίνας και κατασπαταλάτε χρήματα δια στρωμαῖς και πολυτελή σκεπάσματα· σεις, οἱ ὁποῖοι τρώγετε ἐκλεκτά ἐρίφια ἀπό τα ποιμνία και μοσχάρια γάλακτος ἀπό τας ἀγέλας των βοῶν.

Αμ. 6,5 οἱ ἐπικροτοῦντες πρὸς την φωνήν των ὀργάνων, ὡς ἐστηκότα ἐλογίσαντο και οὐκ ὡς φεύγοντα·

Αμ. 6,5 Συνοδεύετε με ρυθμικά χειροκροτήματα τον ἦχον των μουσικῶν ὀργάνων, διότι ἐθεωρήσατε τας διασκεδάσεις σας και ὅλα αὐτά ὅτι εἶναι μόνιμα και οὐκ παροδικά.

Αμ. 6,6 οἱ πίνοντες τον διωλισμένον οἶνον και τα πρώτα μύρα χριόμενοι και οὐκ ἐπάσχον οὐδέν ἐπὶ τῆ συντριβῆ Ἰωσήφ.

Αμ. 6,6 Σεις, πίνετε ἐκλεκτον διῶλισμένον οἶνον, χρίεσθε με τα πανάκριβα μύρα και δὲν πονεῖτε καθόλου δια την ἐπικειμένην καταστροφὴν του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἐξ αἰτίας της διαφθορᾶς του.

Αμ. 6,7 διὰ τούτο νῦν ἀχμάλωτοι ἐσονται ἀπ ἀρχῆς δυναστῶν και ἐξαρθήσεται χρεμετισμός ἵππων ἐξ Ἐφραῖμ.

Αμ. 6,7 Και ἰδοὺ τώρα θα αἰχμαλωτισθοῦν οἱ Ἰσραηλίται, αὐτοὶ και οἱ ἀρχόντες των· τα ζῶα των θα εξαφανισθοῦν λάφυρα των ἐχθρῶν των, και κανεὶς χρεμετισμός ἵππων Ἰσραηλιτικῶν δὲν θα ἀκούεται πλέον.

Αμ. 6,8 ὅτι ὤμοσε Κύριος καθ' εαυτοῦ· διότι βδελύσσομαι ἐγώ πάσα την ὕβριν Ἰακώβ και τας χώρας αὐτοῦ μεμίσσηκα, και ἐξαρώ πόλιν σὺν πάσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν·

Αμ. 6,8 Ὁ Κυριος ὠρκίσθη στον εαυτόν του, ὅτι θα γίνῃ τούτο, διότι εἶπε· "βδελύσσομαι την υπερηφάνειαν των Ἰσραηλιτῶν, ἔχω ἀποστραφή και μισήσει τας χώρας των και θα καταστρέψω την πόλιν μαζῆ με ὅλους ὅσοι κατοικοῦν εἰς αὐτήν.

Αμ. 6,9 και ἐσται εἰάν ὑπολειφθῶσι δέκα ἄνδρες ἐν οἰκία μια, και ἀποθάνονται,

Αμ. 6,9 Και εἰάν τυχόν ἀπομείνουν ἀπό την καταστροφὴν δέκα ἄνδρες εἰς μίαν οἰκίαν, δὲν θα διαφύγουν ἐν τέλει τον ὄλεθρον, διότι και αὐτοὶ θα ἀποθάνουν.

Αμ. 6,10 και ὑπολειφθήσονται οἱ κατάλοιποι, και λήψονται οἱ οἰκείοι αὐτῶν και παραβιώνται τού ἐξενέγκαι τα οστά αὐτῶν ἐκ τοῦ οἴκου· και ἐρεῖ τοῖς προεστηκόσι της οἰκίας· εἰ ἐτι ὑπάρχει παρά σοί;

Αμ. 6,10 Θα ἀπομείνουν ὅμως κάτι ὀλίγοι συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι θα ἔλθουν να παραλάβουν αὐτούς και να τους θάψουν.

Βιάζοντες τους εαυτούς των θα μεταφέρουν τα οστά ἀπό τον οἶκον πρὸς ἐνταφιασμόν. Και εἰάν κανεὶς ἐρωτήσῃ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εὐρισκονται μέσα στο σπίτι, μήπως ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος ἢ τίποτε ἄλλο μαζῆ σου;

Αμ. 6,11 και ἐρεῖ· οὐκέτι· και ἐρεῖ· σίγα, ἐνεκα τοῦ μη ὀνομάσαι το ὄνομα Κυρίου.

Αμ. 6,11 Και ἐκεῖνος θα ἀπαντήσῃ· δὲν ὑπάρχει πλέον· και θα πῃ ὁ ενας στον ἄλλον μετὰ φόβου· σιωπή, μη ἀναφέρῃς το ὄνομα του Κυρίου.

Αμ. 6,12 διότι ἰδοὺ Κύριος ἐντέλλεται και πατάξει τον οἶκον τον μέγαν θλάσμασι και τον οἶκον τον μικρόν ῥάγμασιν.

Αμ. 6,12 Διότι ἰδοὺ, ὁ Κυριος ἔχει πάρει ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἔχει δώσει ἐντολήν και θα καταστρέψῃ τους πλουσίους οἴκους των ἀρχόντων και θα διαρρήξῃ τα μικρά σπίτια των πτωχῶν.

Αμ. 6,13 εἰ διώζονται ἐν πέτραις ἵπποι; εἰ παρασιωπήσονται ἐν θηλείαις; ὅτι ἐξεστρέψατε εἰς θυμόν κρῖμα και καρπὸν δικαιοσύνης εἰς πικρίαν,

Αμ. 6,13 Εἶναι δυνατόν ποτέ οἱ ἵπποι να τρέχουν ἐπάνω εἰς βράχους; Εἶναι δυνατόν οἱ ἄρρενες ἵπποι να μείνουν ἀπαθείς και σιωπηλοὶ ἐνώπιον των θηλυκῶν ἵππων; Οὐχι. Ἐτσι και ἡ ἰδική σας καταστροφὴ εἶναι βεβαία, διότι ἐξετρέψατε την δικαιοσύνην του Θεοῦ εἰς οργὴν ἐναντίον σας· ἐπεσύρατε ἐπάνω σας ὡς ἔργον δικαιοσύνης πλέον την πικρίαν και την καταστροφὴν.

Αμ. 6,14 οἱ εὐφραϊνόμενοι ἐπ' οὐδενί λόγῳ, οἱ λέγοντες· οὐκ ἐν τῆ ἰσχυῖ ἡμῶν ἔσχομεν κέρατα;

Αμ. 6,14 Σεις οἱ ὁποῖοι εὐφραίνεσθε στο πονηρόν και οὐχι στο ἀγαθόν, και κομπαστικῶς λέγετε· "με την ἰδικήν μας ἰκανότητα δὲν ἀπεκτήσαμεν δύναμιν και κυριότητα ἐπάνω στους ἄλλους;"

Αμ. 6,15 διότι ἰδοὺ ἐγώ ἐπεγερώ ἐφ' υμάς, οἶκος Ἰσραήλ, ἔθνος, λέγει Κύριος των δυνάμεων, και ἐκθλίψουσιν υμάς τού μη εἰσελθεῖν εἰς Ἐμάθ και ὡς τού χειμᾶρου των δυσμῶν.

Αμ. 6,15 Διότι, λέγει ὁ Κυριος των δυνάμεων· "ἰδοὺ ἐγώ θα ἐπιφέρω ἐναντίον σας, ὡ Ἰσραηλίται, ἐχθρῶν ἔθνος· και οἱ ἐχθροὶ σας θα σας καταθλίψουν και θα σας περιορίσουν, ὥστε να μη ἠμπορήτε να κυκλοφορήσετε πρὸς βορρᾶν μέχρις Ἐμάθ και πρὸς δυσμᾶς μέχρι του χειμᾶρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

- Αμ. 7,1 Ούτως έδειξε μοι Κύριος ο Θεός, και ιδού επιγονή ακριδών ερχομένη εωθινή, και ιδού βρούχος εις Γώγ ο βασιλεύς.
- Αμ. 7,1 Ο Κυριος και Θεός μου έδειξε το εξής όραμα· Ιδού σμήνη νεαρών ακριδών έρχονται κατά την πρωϊαν και ιδού ενας συμβολικός βρούχος, ο οποίος υπενθυμιζει τον τρομερόν βασιλέα Γωγ.
- Αμ. 7,2 και έσται εάν συντελέση του καταφαγειν τον χόρτον της γής, και ειπα· Κύριε Κύριε, ίλεως γενού· τις αναστήσει τον Ιακώβ; ότι ολιγοστός εστι
- Αμ. 7,2 Τα σμήνη αυτά των ακριδών ήσαν έτοιμα να κατακλύσουν την χώραν και να καταφάγουν τελείως την χλωρίδα της. Εγώ όμως ειπα· Κυριε, Κυριε, γίνε ίλεως στον λαόν σου· ποιός θα διατηρήση εν τη ζωή τον Ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος άλλως τε είναι πάρα πολύ ολίγος;
- Αμ. 7,3 μετανόησον, Κύριε, επί τούτω. και τούτο ουκ έσται, λέγει Κύριος. -
- Αμ. 7,3 Αλλαξε, Κυριε, την απόφασίν σου επί του σημείου αυτού. Και ο Κυριος απήντησε· “δεν θα γίνη αυτό”.
- Αμ. 7,4 Ούτως έδειξε μοι Κύριος, και ιδού εκάλεσε την δίκη εν πυρί Κύριος, και κατέφαγε την άβυσσον την πολλήν και κατέφαγε την μερίδα Κυρίου.
- Αμ. 7,4 Τοτε ο Κυριος έδειξεν εις εμέ ένα δεύτερον όραμα· Ιδού, ο Κυριος απεφάσισε και ώρισε την καταδίκην του Ισραήλ δια πυρός. Η φωτιά αυτή κατεξήρανε τας ανεξαντλήτους πηγάς των υδάτων, κατέφαγε την Παλαιστίνη, την εκλεκτήν αυτήν μερίδα του Κυρίου.
- Αμ. 7,5 και ειπα· Κύριε, κόπασον δή, τις αναστήσει τον Ιακώβ; ότι ολιγοστός εστι
- Αμ. 7,5 Και πάλιν τότε ειπα· Κυριε, πράϋνε τον θυμόν σου, σταμάτησε την καταστροφήν, διότι ποιός θα διατηρήση πλέον εν τη ζωή τον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος άλλως τε είναι τόσοσ ολίγος;
- Αμ. 7,6 μετανόησον, Κύριε, επί τούτω. και τούτο ου μη γένηται, λέγει Κύριος. -
- Αμ. 7,6 Αλλαξε, Κυριε, την απόφασίν σου αυτήν. Ο Κυριος απήντησε· “δεν θα γίνη αυτό”.
- Αμ. 7,7 Ούτως έδειξε μοι Κύριος, και ιδού εστηκώς επί τείχους αδαμαντίνου, και εν τή χειρί αυτού αδάμας.
- Αμ. 7,7 Τοτε ο Κυριος μου έδειξε και τρίτον όραμα· Ιδού, ίστατο ο Κυριος επάνω εις ένα τείχος σκληρόν και άθραυστον ωσάν αδαμάντινον και στο χέρι του κρατούσε εργαλείον, που ελαμπε σαν αδάμας.
- Αμ. 7,8 και ειπε Κύριος προς με· τι σύ οράς, Αμώς; και ειπα· αδάμαντα· και ειπε Κύριος προς με· ιδού εγώ εντάσσω αδάμαντα εν μέσω λαού μου Ισραήλ, ουκέτι μη προσθώ του παρελθείν αυτόν·
- Αμ. 7,8 Είπε δε ο Κυριος προς εμέ· “Αμώς τι βλέπεις;” Και ειπα· βλέπω ένα σκληρόν εργαλείον ωσάν το διαμάντι. Είπε τότε ο Κυριος προς εμέ· “ιδού, εγώ θέτω ανάμεσα του λαού μου Ισραήλ αυτό το σκληρόν εργαλείον και έχω λάβει την απόφασιν να τον εγκαταλείψω πλέον απροσπάτευτον.
- Αμ. 7,9 και αφανισθήσονται βωμοί του γέλωτος, και αι τελεταί του Ισραήλ ερημωθήσονται, και αναστήσομαι επί τον οίκον Ιεροβοάμ εν ρομφαία. -
- Αμ. 7,9 Οι άξιοι γέλωτος ειδωλολατρικοί του βωμοί θα εξαφανισθούν. Αι ειδωλολατρικά τελεταί και εορταί του ισραηλιτικού λαού θα ερημωθούν και θα εγερθώ με ρομφαίαν θανάτου εναντίον του βασιλικού οίκου του Ιεροβοάμ”.
- Αμ. 7,10 Καί εξαπέστειλεν Αμασίας ο ιερεύς Βαιθήλ προς Ιεροβοάμ βασιλέα Ισραήλ λέγων· συστροφάς ποιείται κατά σου Αμώς εν μέσω οίκου Ισραήλ· ου μη δύνηται η γη υπενεγκείν πάντας τους λόγους αυτού,
- Αμ. 7,10 Ο ιερεύς της Βαιθήλ, ο Αμασίας, έστειλεν ανθρώπους προς τον βασιλέα του ισραηλιτικού λαού και του είπεν· “ο Αμώς οργανώνει συνωμοσίας εν μέσω του ισραηλιτικού λαού εναντίον σου. Η χώρα δεν ημπορεί πλέον να ανεχθή τους επαναστατικούς λόγους του·
- Αμ. 7,11 διότι τάδε λέγει Αμώς· εν ρομφαία τελευτήσει Ιεροβοάμ, ο δε Ισραήλ αιχμάλωτος αχθήσεται από της γής αυτού.
- Αμ. 7,11 διότι τα εξής λέγει ο Αμώς· Ο Ιεροβοάμ θα φονευθή με εχθρικήν ρομφαίαν, ο δε Ισραηλιτικός λαός θα οδηγηθή αιχμάλωτος μακράν από την πατρίδα του”.
- Αμ. 7,12 και είπεν Αμασίας προς Αμώς· ο ορών, βάδιζε εκχώρησον σύ εις γήν Ιούδα και εκεί καταβίου και εκεί προφητεύσεις,
- Αμ. 7,12 Ο Αμασίας εκάλεσε τον Αμώς και του είπε· “Προφήτα, φύγε και πήγαινε να κατοικήσης εις την χώραν του βασιλείου Ιούδα. Εκεί να ζήσης και εκεί να προφητεύης.
- Αμ. 7,13 εις δε Βαιθήλ ουκέτι προσθήσεις του προφητεύσαι, ότι αγίασμα βασιλέως εστί και οίκος βασιλείας εστί.
- Αμ. 7,13 Εις την Βαιθήλ δεν θα προφητεύσης πλέον, διότι εις την πόλιν αυτήν υπάρχει βασιλικός ναός και το ανάκτορον του βασιλέως”.
- Αμ. 7,14 και απεκριθή Αμώς και ειπε προς Αμασίαν· ουκ ήμην προφήτης εγώ ουδέ υιός προφήτου, αλλ ή αιπόλος ήμην και κνίζων συκάμινα·
- Αμ. 7,14 Ο Αμώς απεκρίθη και ειπε προς τον Αμασίαν· “εγώ δεν ήμην απ' αρχής προφήτης, ούτε μαθητής προφήτου τινός η σχολής προφητών. Ημην ενας απλούς γιδοβοσκός και ο οποίος επί πλέον εχάρασσα και περιποιούμυνα τας συκαμίνους.
- Αμ. 7,15 και ανέλαβε με Κύριος εκ των προβάτων, και ειπε Κύριος προς με· βάδιζε προφήτευσον επί τον λαόν μου Ισραήλ.
- Αμ. 7,15 Ο Κυριος όμως με επήρε από τα πρόβατα και ο ίδιος ο Κυριος μου ειπε· Πηγαινε και προφήτευσον στον ισραηλιτικόν μου λαόν.
- Αμ. 7,16 και νύν άκουε λόγον Κυρίου. σύ λέγεις· μη προφήτευε επί τον Ισραήλ και ου μη οχλαγωγήσης επί τον οίκον Ιακώβ·
- Αμ. 7,16 Και τώρα συ, Αμασία, άκουσε τον λόγον του Κυρίου. Συ μου λέγεις, παύσε να προφητεύης στον ισραηλιτικόν λαόν και να δημιουργής οχλαγωγίας στους απογόνους του Ιακώβ.
- Αμ. 7,17 διά τούτω τάδε λέγει Κύριος· η γυνή σου εν τή πόλει πορνεύσει, και οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου εν ρομφαία πεσούνται, και η γη σου εν σχοινίω καταμετρηθήσεται, και σύ εν γη ακαθάρτω τελευτήσεις, ο δε Ισραήλ αιχμάλωτος αχθήσεται από της γής αυτού.
- Αμ. 7,17 Δια τούτω αυτά λέγει ο Κυριος· Η σύζυγός σου θα εκδοθή εντός της πόλεως δημοσία εις πορνείαν, οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου θα πέσουν δια ρομφαίας εχθρικής, η χώρα σου θα καταμετρηθή και θα περιέλθη υπό την κυριαρχίαν άλλων. Συ δε θα αποθάνης εις χώραν μολυσμένην, ειδωλολατρικήν, όλοι δε οι Ισραηλίται θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι μακράν από την πατρίδα των”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Αμ. 8,1 Ούτως έδειξέ μοι Κύριος και ιδού άγγος ίξευτού.

Αμ. 8,1 Ο Κυριος έδειξεν εις εμέ ένα άλλο όραμα. Ιδού, δοχείον ίδια τας ιξόβεργας του κυνηγού πτηνών.

Αμ. 8,2 και είπε· τι σύ βλέπεις, Αμώς; και είπα· άγγος ίξευτού. και είπε Κύριος προς με· ήκει το πέρας επί τον λαόν μου Ισραήλ, ου προσθήσω έτι τού παρελθείν αυτόν·

Αμ. 8,2 Και μου είπε· “Αμώς τι βλέπεις συ;” Και είπα· “Βλέπω δοχείον δια τας ιξόβεργας του κυνηγού πτηνών”. Ο Κυριος μου είπε τότε· “Εφθασε πλέον το τέλος του ισραηλιτικού λαού, δε πρόκειται πλέον να τον επισκέπτομαι και να του παρέχω την προστασίαν μου.

Αμ. 8,3 και ολολύξει τα φατνώματα τού ναού· εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος, πολός ο πεπτωκός εν παντί τόπω, επιρίψω σιωπήν. -

Αμ. 8,3 Ολολυγμοί θα αντηχήσουν τότε εις τας οροφάς του ναού. Κατά την ημέραν εκείνην της καταστροφής, λέγει ο Κυριος, παρά πολλοί θα έχουν πέσει νεκροί εις όλην την περιοχίν του ισραηλιτικού βασιλείου. Θα απλώσω επάνω εις αυτήν νεκρικήν σιγήν”.

Αμ. 8,4 Ακούσατε δή ταύτα οι εκτριβόντες εις το πρωϊ πένητα και καταδυναστεύοντες πτωχούς από της γής,

Αμ. 8,4 Ακούσατε, λοιπόν, αυτά σεις οι πλούσιοι και ισχυροί, οι οποίοι κατά το πρωϊ, που διεξάγονται αι δίκαι, συντριβετε τον άπορον και καταδυναστευετε πάντοτε τους πτωχούς της χώρας.

Αμ. 8,5 οι λέγοντες· πότε διελεύσεται ο μην και εμποληήσομεν και τα σάββατα και ανοίξομεν θησαυρόν τού ποιήσαι μέτρον μικρόν και τού μεγαλύναι στάθμια και ποιήσαι ζυγόν άδικον

Αμ. 8,5 Σεις, οι οποίοι λέγετε· Ποτε θα περάση η αγρία της νομηνίας, δια να επιδοθώμεν στο εμπόριον μας, και το Σαββατον, δια να ανοίξωμεν τας θησαυροφόρους επιχειρήσεις μας, να χρησιμοποιήσωμεν λιποβαρή σταθμά εις την πώλησιν και βαρύτερα δια την αγοράν και γενικώς να χρησιμοποιούμεν άδικον ζυγόν εις εξυπηρέτησιν του συμφέροντός μας·

Αμ. 8,6 τού κτάσθαι εν αργυρίω και πτωχούς και πένητα αντί υποδημάτων και από παντός γεννήματος εμπορευόμεθα;

Αμ. 8,6 δια να ημπορέσωμεν έτσι να αγοράσωμεν τους πτωχούς ως δούλους μας και τον πένητα αντί ενός ζεύγους υποδημάτων, και να εμπορευθώμεν κάθε είδους προϊόντα της γης εις πλουτισμόν μας;

Αμ. 8,7 ομνύει Κύριος κατά της υπερηφανίας Ιακώβ, ει επιλησθήσεται εις νίκος πάντα τα έργα υμών.

Αμ. 8,7 Ο Κυριος ορκίζεται εναντίον της εγωπαθούς αυτής ιδιοτελείας του ισραηλιτικού λαού και λέγει, ότι δεν θα λησμονηθούν και δεν θα επικρατήσουν μέχρι τέλους τα κακά σας έργα.

Αμ. 8,8 και επί τούτοις ου ταραχθήσεται η γη, και πενήσει πάς ο κατοικών εν αυτή, και αναβήσεται ως ποταμός συντέλεια και καταβήσεται ως ποταμός Αιγύπτου.

Αμ. 8,8 Σεις νομίζετε ότι καθόλη η χώρα σας από τα κακά αυτά έργα σας. Αλλά μάθετε τούτο· ότι όλοι, όσοι κατοικούν εις την Ισραηλιτικήν χώραν, θα πενήθουν, διότι η μέλλουσα να επέλθη τιμωρία και καταστροφή θα είναι μεγάλη, ωσάν πλημμύρα ποταμού, ωσάν εκείνην την οποίαν επιφέρει ο Νείλος, όταν ανεβούν και ξεχειλίσουν τα ύδατά του από την κοίτην του και πλημμυρίσουν την γην της Αιγύπτου.

Αμ. 8,9 και έσται εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος ο Θεός, και δύσεται ο ήλιος μεσημβρίας, και συσκοτάσει επί της γής εν ημέρα το φώς·

Αμ. 8,9 Κατά την ημέραν εκείνην θα γίνη και τούτο, λέγει ο Κυριος. Ενώ θα είναι μεσημβρία, ο ήλιος θα δύση, η δε γη εν πλήρει ημέρα θα σκοτισθή και θα χάση το φως της.

Αμ. 8,10 και μεταστρέψω τας εορτάς υμών εις πένθος και πάσας τας ωδάς υμών εις θρήνον και αναβιβώ επί πάσαν οσφύν σάκκον και επί πάσαν κεφαλήν φαλάκρωμα και θήσομαι αυτόν ως πένθος αγαπητού και τους μετ αυτού ως ημέραν οδύνης.

Αμ. 8,10 Θα μεταβάλω τας χαρμωσύνους εορτάς σας εις ημέρας πένθους και όλα τα ευφρόσυνα άσματά σας εις θρήνον. Θα στείλω τέτοιαν θλίψιν, ώστε όλοι σας θα ζωσθήτε πένθιμον σάκκινον ένδυμα, αι δε κεφαλαί σας θα μαδήσουν και θα γίνουν φαλακράι. Ο θρήνος σας θα είναι τόσον πικρός και δριμύς, ωσάν εκείνου που γίνεται δια την απώλειαν αγαπητού προσώπου, εξ αιτίας του οποίου οι συγγενείς διέρχονται ημέραν οδύνης.

Αμ. 8,11 ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και εξαποστελώ λιμόν επί την γήν, ου λιμόν άρτων ουδέ δίψαν ύδατος, αλλά λιμόν τού ακούσαι τον λόγον Κυρίου·

Αμ. 8,11 Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και εγώ θα εξαποστείλω εις την χώραν σας πείναν, όχι από έλλειψιν άρτων η ύδατος, αλλά λιμόν μέγáλον του να ακούσετε κάποιον παρήγορον λόγον Κυρίου.

Αμ. 8,12 και σαλευθήσονται ύδατα από της θαλάσσης έως θαλάσσης, και από βορά έως ανατολών περιδραμούνται ζητούντες τον λόγον τού Κυρίου και ου μη εύρωσιν.

Αμ. 8,12 Όπως αναταράσσονται τα ύδατα των θαλασσών και παρασύρονται εδώ και εκεί από τα διάφορα ρεύματα, έτσι και οι κάτοικοι της χώρας θα περιτρέχουν από Βορρά και Ανατολών ζητούντες φως και παρηγορίαν από τον λόγον του Κυρίου, αλλά ματαίως, διότι δεν θα ευρίσκουν.

Αμ. 8,13 εν τή ημέρα εκείνη εκλείψουσιν αι παρθένοι αι καλάι και οι νεανίσκοι εν δίψει,

Αμ. 8,13 Κατά την ημέραν εκείνην θα σβήσουν και θα αφανισθούν από την δίψαν αι ωραίαι νεάνιδες και οι νεαροί άνδρες·

Αμ. 8,14 οι ομνύοντες κατά τού ιλασμού Σαμαρείας και οι λέγοντες· ζή ο Θεός σου, Δάν, και ζή ο Θεός σου, Βηρσαβέ· και πεσούν και ου μη ανασώσιν έτι.

Αμ. 8,14 εκείνοι, οι οποίοι ορκίζονται στο ειδωλολατρικόν θυσιαστήριον της Σαμαρείας και οι οποίοι λέγουν· Ζη ο θεός σου, ω Δαν, ζη ο θεός σου, ω Βηρσαβέ· θα πέσουν και δεν θα ανεγερθούν πλέον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Αμ. 9,1 Είδον τον Κύριον εφεστώτα επί τού θυσιαστηρίου, και είπε· πάταξον επί το ιλαστήριον και σεισθήσεται τα πρόπυλα και διάκοψον εις κεφαλάς πάντων· και τους καταλοίπους αυτών εν ρομφαία αποκτενώ, ου μη διαφύγη εξ αυτών φεύγων, και ου μη διασωθή εξ αυτών ανασωζόμενος.

Αμ. 9,1 Είδα τον Κυριον να ίσταται όρθιος πλησίον στον ειδωλολατρικόν ναόν και να λέγη στον άγγελόν του· “κτύπησε τον ναόν αυτόν. Τα προπύλαια του ναού από τα κτυπήματα θα σεισθούν και θα κρημισθούν. Κοίψε τας κεφαλάς όλων.

Αυτούς δε, που θα απομείνουν από την καταστροφήν θα θανατώσω με εχθρικήν ρομφαίαν. Κανείς, όσον και αν τραπή εις φυγήν, δεν θα διαφύγη τον όλεθρον. Κανένας δεν θα κατορθώση να διασωθή από αυτούς.

Αμ. 9,2 εάν κατακρυβώσιν εις άδου, εκείθεν η χείρ μου ανασπάσει αυτούς· και εάν αναβώσιν εις τον ουρανόν, εκείθεν κατάξω αυτούς·

Αμ. 9,2 Και εάν ακόμη μερικοί κατορθώσουν να κατεβούν και να κρυβούν στον άδην, και από εκεί το χέρι μου θα τους ανασύρη. Εάν δε και αναβούν στον ουρανόν, και από εκεί θα τους κρημίσω κάτω.

Αμ. 9,3 εάν εγκατακρυβώσιν εις την κορυφήν τού Καρμήλου, εκείθεν εξερευνήσω και λήψομαι αυτούς· και εάν καταδύσωσιν εξ οφθαλμών μου εις τα βάθη της θαλάσσης, εκεί εντελούμαι τώ δράκοντι και δήξεται αυτούς·

Αμ. 9,3 Εάν με κάθε επιμέλειαν και φροντίδα κρυβούν εις τας κρύπτας της κορυφής του όρους Καρμήλου, εγώ θα εξερευνήσω την περιοχήν και θα τους συλλάβω. Και εάν φύγουν μακράν από τα μάτια μου και καταδυθούν εις τα βάθη της θαλάσσης θα διατάξω τους δράκοντας της θαλάσσης να τους κατασπαράξουν.

Αμ. 9,4 και εάν πορευθώσιν εν αιχμαλωσία πρό προσώπου των εχθρών αυτών, εκεί εντελούμαι τή ρομφαία και αποκτενεί αυτούς, και στηριώ τους οφθαλμούς μου επ αυτούς εις κακά και ουκ εις αγαθά.

Αμ. 9,4 Εάν συλληφθούν και προχωρούν αιχμάλωτοι ενώπιον των εχθρών των, και εκεί θα διατάξω την εχθρικήν ρομφαίαν να τους θανατώση. Θα έχω στηριγμένους τους οφθαλμούς μου επάνω των προς τιμωρίαν των και ουχ δια το καλόν των"!

Αμ. 9,5 και Κύριος Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, ο εφαιπτόμενος της γής και σαλεύων αυτήν, και πενήθουσι πάντες οι κατοικούντες αυτήν, και αναβήσεται ως ποταμός συντέλεια αυτής και καταβήσεται ως ποταμός Αιγύπτου·

Αμ. 9,5 Κυριος, Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ είναι εκείνος, ο οποίος εγγίζει την γην και σείει αυτήν ολόκληρον. Ολοι όσοι κατοικούν την χώραν αυτήν του Ισραήλ θα πενήθουν, διότι η καταστροφή θα ομοιάζη με τον Νείλον ποταμόν, του οποίου τα νερά εκχειλίζουν και καταπλημμυρίζουν την χώραν της Αιγύπτου.

Αμ. 9,6 ο οικοδομών εις τον ουρανόν ανάβασιν αυτού και την επαγγελίαν αυτού επί της γής θεμελιών, ο προσκαλούμενος το ύδωρ της θαλάσσης και εκχέων αυτό επί πρόσωπον της γής· Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ όνομα αυτό.

Αμ. 9,6 Ο Κυριος έχει οικοδομήσει στους ουρανούς την υψηλήν αυτού κατοικίαν, θεμελιώνει δε και πραγματοποιεί τας υποσχέσεις αυτού στους ανθρώπους της γης. Αυτός προκαλεί το νερό της θαλάσσης επάνω στον ουρανόν και έπειτα το χύνει εις ολόκληρον την γην. Κυριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ, αυτό είναι το όνομά του.

Αμ. 9,7 ουχ ως υιοί Αιθιόπων υμείς εστε εμοί, υιοί Ισραήλ· λέγει Κύριος, ου τον Ισραήλ ανήγαγον εκ γής Αιγύπτου και τους αλλοφύλους εκ Καππαδοκίας και τους Σύρους εκ βόθρου; -

Αμ. 9,7 "Σεις ω Ισραηλίται, μήπως τάχα και είσθε δι' εμέ όπως οι Αιθίοπες; Λέγει ο Κυριος. Δεν είμαι εγώ εκείνος, ο οποίος σας ανεβίβασα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου; Δεν είμαι εγώ αυτός, που ανέσυρα τους Φιλισταίους από την Καππαδοκίαν και τους Συρους από βόθρον;

Αμ. 9,8 Ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου του Θεού επί την βασιλείαν των αμαρτωλών και εξαρώ αυτήν από προσώπου της γής· πλήν ότι ουκ εις τέλος εξαρώ τον οίκον Ιακώβ, λέγει Κύριος.

Αμ. 9,8 Ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου του Θεού στρέφονται ωργισμένοι εις την βασιλείαν των αμαρτωλών Ισραηλιτών, την οποίαν και θα εξαφανίσω από το πρόσωπον της γης. Αλλά δεν θα καταστρέψω εξ ολοκλήρου τους απογόνους του Ιακώβ.

Αμ. 9,9 διότι ιδού εγώ εντέλλομαι και λικμήσω εν πάσι τοίς έθνεσι τον οίκον Ισραήλ, ον τρόπον λικμάται εν τώ λικμώ και ου μη πέση σύντριμμα επί την γήν.

Αμ. 9,9 Διότι ιδού, εγώ διατάσσω και θα λιχνίσω και θα διασκορπίσω τους Ισραηλίτας εις όλα τα έθνη, όπως λιχνίζει ο γεωργός κατά τας ώρας του λιχνόσματος το άχυρον. Αλλά δεν θα πέση ο Ισραήλ εξ ολοκλήρου συντετριμμένος επάνω εις την γην.

Αμ. 9,10 εν ρομφαία τελευτήσουσι πάντες αμαρτωλοί λαού μου οι λέγοντες· ου μη εγγίση ουδ ου μη γένηται εφ ημάς τα κακά.

Αμ. 9,10 Θα θανατωθούν με εχθρικήν ρομφαίαν όλοι οι αμαρτωλοί του λαού μου, οι οποίοι λέγουν· Δεν θα μας πλησιάσουν, ούτε και θα πέσουν επάνω μας τα κακά.

Αμ. 9,11 εν τή ημέρα εκείνη αναστήσω την σκηνήν Δαυίδ την πεπτωκυίαν και ανοικοδομήσω τα πεπτωκότα αυτής και τα κατεσκαμμένα αυτής αναστήσω και ανοικοδομήσω αυτήν καθώς αι ημέραι τού αιώνος,

Αμ. 9,11 Κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν, θα ξαναστήσω την σκηνήν του Δαβίδ, η οποία έχει πέσει. Θα ανοικοδομήσω τα ερείπια της χώρας αυτής, θα ανορθώσω και θα αποκαταστήσω αυτήν, όπως ήτο κατά την περααμένην εποχήν της δόξης της.

Αμ. 9,12 όπως εκζητήσωσιν οι κατάλοιποι των ανθρώπων και πάντα τα έθνη, εφ ους επικέκληται το όνομά μου επ αυτούς, λέγει Κύριος ο Θεός ο ποιών πάντα ταύτα.

Αμ. 9,12 Ωστε όλοι οι απομείναντες Ισραηλίται και όλα τα έθνη να αναζητούν και επικαλούνται τον αληθινόν Θεόν, διότι και αυτά θα επικαλεσθούν το Ονομά μου λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος πραγματοποιεί όλα αυτά.

Αμ. 9,13 ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και καταλήψεται ο αμητός τον τρυγητόν, και περκάσει η σταφυλή εν τώ σπόρω, και αποσταλάξει τα όρη γλυκασμόν, και πάντες οι βουνοί σύμφυτοι έσονται·

Αμ. 9,13 Ιδού, θα έλθουν ημέραι, λέγει ο Κυριος, ευτυχίας και ευλογίας, ώστε ο θερισμός του σίτου θα φθάνη τον τρυγητόν των αμπελών, τα δε σταφύλια θα ωριμάζουν μέχρι της εποχής, που θα σπείρωνται τα σιτηρά. Τα όρη θα σταλάζουν μέλι, θα παρέχουν πλούσια τα προϊόντα των, και τα βουνά θα είναι κατάφυτα και καταπράσινα.

Αμ. 9,14 και επιστρέψω την αιχμαλωσίαν τού λαού μου Ισραήλ, και οικοδομήσουσι πόλεις τας ηφανισμένας και κατοικήσουσι και φυτεύσουσιν αμπελώνας και πίνονται τον οίνον αυτών και ποιήσουσι κήπους και φάγονται τον καρπόν αυτών·

Αμ. 9,14 Θα επαναφέρω από την αιχμαλωσίαν τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν και θα ανοικοδομήσουν αυτοί τας κατεστραμμένας πόλεις των, θα κατοικήσουν, θα φυτεύσουν αμπελώνας, θα πίνουν εν ειρήνη τον οίνον των, θα καλλιεργήσουν τους κήπους και θα φάγουν ήσυχοι τους καρπούς των.

Αμ. 9,15 και καταφυτεύσω αυτούς επί της γής αυτών και ου μη εκσπασθώσιν ουκέτι από της γής, ής έδωκα αυτοίς, λέγει Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ.

Αμ. 9,15 Θα τους καταφυτεύσω μονίμως εις την χώραν των και δεν θα αποσπασθούν βιαίως από την γην, την οποίαν έδωκα εις αυτούς", λέγει Κυριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ.

ΜΙΧΑΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Μιχ. 1,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς Μιχαϊαν τον τού Μωρασθεί εν ημέραις Ιωάθαμ και Άχαζ και Εζεκιου βασιλέων Ιούδα, υπέρ ών εϊδε περι Σαμαρείας και περι Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 1,1 Λογος Κυρίου ελέχθη προς τον Μιχαϊαν, τον υιόν του Μωρασθεί κατά τας ημέρας του Ιωάθαμ, του Αχαζ, και του Εζεκιου, βασιλέων του Ιούδα, εν συνδυασμώ με προφητικά οράματα, τα οποία αυτός εϊδε σχετικώς με την Σαμαρείαν και την Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 1,2 Ακούσατε, λαοί, λόγους, και προσεχέτω η γη και πάντες οι εν αυτή, και έσται Κύριος εν υμίν εις μαρτύριον, Κύριος εξ οίκου αγίου αυτού.

Μιχ. 1,2 Σεις, οι λαοί, ακούσατε τα προφητικά αυτά λόγια. Ας προσέξη η γη και όλοι όσοι κατοικούν εις αυτήν. Ο Κυριος θα εξέλθη από το άγιον αυτού εν ουρανοίς κατοικητήριον και θα σας καταδικάση.

Μιχ. 1,3 διότι ιδού Κύριος εκπορεύεται εκ τού τόπου αυτού και καταβήσεται και επιβήσεται επί τα ύψη της γης,

Μιχ. 1,3 Ιδού, εξέρχεται από τον άγιον αυτού τόπον, κατεβαίνει εις την γην, περιπατεί επάνω εις τας υψηλάς κορυφάς των ορέων.

Μιχ. 1,4 και σαλευθήσεται τα όρη υποκάτωθεν αυτού, και αι κοιλάδες τακίησονται ως κηρός από προσώπου πυρός και ως ύδωρ καταφερόμενον εν καταβάσει.

Μιχ. 1,4 Κατω από αυτόν θα συγκλονισθούν όρη, αι δε κοιλάδες από την αναταραχήν αυτήν θα λυώσουν, όπως λύνει το κερι εμπρός εις την φωτιάν και όπως το νερό, το οποίον τρέχει εις την κατωφέρειαν.

Μιχ. 1,5 δι ασέβειαν Ιακώβ πάντα ταύτα και δι αμαρτία οίκου Ισραήλ. τις η ασέβεια τού Ιακώβ; ου Σαμαρεία; και τις η αμαρτία οίκου Ιούδα; ουχί Ιερουσαλήμ;

Μιχ. 1,5 Όλα αυτά θα γίνουν εξ αιτίας της ασεβείας των απογόνων του Ιακώβ, δια τας αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού. Ποία είναι η ασέβεια των απογόνων του Ιακώβ; Δεν είναι η ειδωλολατρική Σαμαρεία; Ποία είναι η αμαρτία του Ιουδαϊκού λαού; Δεν είναι η Ιερουσαλήμ;

Μιχ. 1,6 και θήσομαι Σαμαρείαν εις οπωροφυλάκιον αγρού και εις φυτείαν αμπελώνος και κατασπάσω εις χάος τους λίθους αυτής και τα θεμέλια αυτής αποκαλύψω.

Μιχ. 1,6 Θα καταστήσω την Σαμαρείαν έρημον και ερειπωμένην σαν άχρηστον πρόχειρον καλύβην αγρού, που εφυλάσσοντο αι οπώραι. Θα μεταβάλω αυτήν εις αμπελώνας, θα ανασπάσω και θα ρίψω στο χάος τους λίθους των οικιών της, θα ανασκάψω την πόλιν από τα θεμέλιά της.

Μιχ. 1,7 και πάντα τα γλυπτά αυτής κατακόψουσι και πάντα τα μισθώματα αυτής εμπρήσουσιν εν πυρι, και πάντα τα είδωλα αυτής θήσομαι εις αφανισμόν· διότι εκ μισθωμάτων πορνείας συνήγαγε και εκ μισθωμάτων πορνείας συνέστρεψεν.

Μιχ. 1,7 Οι εχθροί της θα καταστρέψουν, ουχί μόνον αυτήν, αλλά θα κατακόψουν και θα εξαφανίσουν και όλα τα γλυπτά είδωλα της. Θα παραδώσουν εις καταστρεπτικόν πυρ όλα τα αφιερώματα των ειδώλων. Και γενικώς όλα τα είδωλά των εγώ θα τα εξαφανίσω από την χώραν των. Διότι αυτά έχουν αποκτηθή και συγκεντρωθή από τον μισθόν της πορνείας, τα συνεκέντρωσεν η Σαμαρεία δια χρημάτων της πνευματικής της πορνείας, της εκτροπής της από τον Θεόν εις την ειδωλολατρείαν.

Μιχ. 1,8 ένεκεν τούτου κόψεται και θρηνήσει, πορεύεται ανυπόδετος και γυμνή, ποιήσεται κοπετόν ως δρακόντων και πένθος ως θυγατέρων σειρήνων

Μιχ. 1,8 Δια την ασέβειάν της αυτήν θα τιμωρηθή, θα αναλυθή εις κοπετούς και θρήνους, θα πορευθή ανυπόδετος και γυμνή προς την αιχμαλωσίαν. Ο κοπετός και ο θρήνος της θα είναι ωσαν τα ουρλιάσματα των θηρίων, και το πένθος της όπως είναι ο θρήνος των σειρήνων (κουκουβάγιας).

Μιχ. 1,9 ότι κατεκράτησεν η πληγή αυτής, διότι ήλθεν έως Ιούδα και ήψατο έως πύλης λαού μου, έως Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 1,9 Διότι η πληγή της διαφθοράς και κακίας της έχει πλέον κυριαρχήσει, έχει επεκταθή και ήλθε μέχρι του βασιλείου του Ιούδα. Ηγγισε την πύλην του ιουδαϊκού μου λαού, έως εις την Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 1,10 οι εν Γέθ, μη μεγαλύνεσθε· οι εν Ακείμ, μη ανοικοδομείτε εξ οίκου κατά γέλωτα, γήν καταπάσασθε κατά γέλωτα υμών.

Μιχ. 1,10 Οι Φιλισταίοι, που κατοικείτε την Γέθ, μη κομπάζετε και μη μεγαλοφέρνητε. Μη ανοικοδομήτε με χαράν και γέλια τα σπίτια σας, αλλά αντί του γέλιου ρίψατε χώμα εις ένδειξιν πένθους επάνω εις τας κεφαλάς σας.

Μιχ. 1,11 κατοικούσα καλώς τας πόλεις αυτής, ουκ εξήλθε κατοικούσα Σενναάν κόψασθαι οίκον εχόμενον αυτής, λήψεται εξ υμών πληγήν οδύνης.

Μιχ. 1,11 Αι πόλεις όμως της Ιουδαίας, των οποίων οι κάτοικοι ήσαν καλοί, δεν υπέφεραν όπως αι άλλαι. Οι κάτοικοι της Σενναάν, αναισθητοι στον ξένον πόνον, δεν εξήλθον να θρηνήσουν την καταστροφήν μιας γειτονικής των πόλεως. Θα δεχθούν όμως οδυνηρά πλήγματα εκ μέρους των εχθρών των.

Μιχ. 1,12 τις ήρξατο εις αγαθά κατοικούση οδύνας; ότι κατέβη κακά παρά Κυρίου επί πύλας Ιερουσαλήμ,

Μιχ. 1,12 Ποίος ήρχισε τας συμφοράς και τας θλίψεις εναντίον της Ιερουσαλήμ, η οποία ανεπαύετο εις τα αγαθά της; Ο Θεός. Διότι αυτός κατεβίβασε και έρριψεν εναντίον των πυλών της Ιερουσαλήμ τας συμφοράς.

Μιχ. 1,13 ψόφος αρμάτων και ιππευόντων. κατοικούσα Λαχίς, αρχηγός αμαρτίας αυτή εστι τή θυγατρί Σιών, ότι εν σοί ευρέθησαν ασέβειαι τού Ισραήλ.

Μιχ. 1,13 Ηκούσθη τότε εκεί ο κρότος των πολεμικών αρμάτων και του εχθρικού ιππικού. Ετιμωρήθησαν οι κάτοικοι της Λαχίς, που αυτή η πόλις προπορεύετο και το η πηγή της αμαρτίας δια την θυγατέρα Σιών. Διότι εις αυτήν ευρέθησαν πολυάριθμοι και ανεπτυγμένοι αι ασέβειαι του ισραηλιτικού λαού.

Μιχ. 1,14 διά τούτο δώσεις εξαποστελλομένους έως κληρονομίας Γέθ οίκους ματαίους· εις κενόν εγένοντο τοίς βασιλεύσι τού Ισραήλ,

Μιχ. 1,14 Δια τούτο, συ Κυριε, θα εξαποστείλης εχθρούς να καταλάβουν την Γεθ και τους πολλούς ειδωλολατρικούς ναούς της. Καθόλου αυτοί δεν εβοήθησαν τους βασιλείς του ισραηλιτικού λαού.

Μιχ. 1,15 έως τους κληρονόμους αγάγωσι, κατοικούσα Λαχίς κληρονομία, έως Οδολλάμ ήξει η δόξα της θυγατρός Ισραήλ.

Μιχ. 1,15 Οδήγησαν τους εχθρούς να κατακτήσουν και κληρονομήσουν την χώραν μέχρι και της Λαχίς, και έτσι η ένδοξος κληρονομία της θυγατρός του Ισραήλ θα φθάση πανικόβλητος έως την Οδολλάμ.

Μιχ. 1,16 Ξύρησαι και κείραι επί τα τέκνα τα τρυφερά σου, εμπλάτνον την χηρείαν σου ως αετός, ότι ηχηλωτεύθησαν από σου.

Μιχ. 1,16 Εις ένδειξιν πένθους και κοπετού δια τας συμφοράς σου ξύρισε και κούρευσε τας κεφαλάς των τρυφερών σου τέκνων. Απλωσε την χηρείαν σου, όπως απλώνει ο αετός τας ασθενικάς πλέον πτέρυγας του, διότι τα τέκνα σου θα οδηγηθούν αιχμάλωτα μακράν από σε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Μιχ. 2,1 Εγένοντο λογιζόμενοι κόπους και εργαζόμενοι κακά εν ταίς κοίταις αυτών και άμα τή ημέρα συνετέλουν αυτά, διότι ουκ ήσαν προς τον Θεόν χείρας αυτών.

Μιχ. 2,1 Οι κάτοικοί σου εσυλλογίζοντο και κατέστρωναν πονηρά σχέδια. Εξαπλωμένοι εις τας κλίνας των κατά την εσπέραν εσχεδίαζαν κακά εναντίον των άλλων. Και όταν ήρχετο η ημέρα τα επραγματοποιούσαν, διότι δεν εσήκωναν ικετευτικάς τας χείρας των προς τον Θεόν.

Μιχ. 2,2 και επεθύμουν αγρούς και διήρπαζον ορφανούς και οίκους κατεδυνάστευον και διήρπαζον άνδρα και τον οίκον αυτού, άνδρα και την κληρονομίαν αυτού.

Μιχ. 2,2 Επιθυμούσαν αγρούς και τους ήρπαζαν από τα ορφανά. Κατεδυνάστευαν οικογενείας, ελήστευαν ανθρώπους, ήρπαζαν και οικειοποιούντο τα σπίτια των, έπαιρναν ως αιχμάλωτον τον άνδρα και ως ιδιακτησίαν των την κληρονομίαν του.

Μιχ. 2,3 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ λογιζομαι επί την φυλήν ταύτην κακά, εξ ών ου μη άρητε τους τραχήλους υμών και ου μη πορευθήτε ορθοί εξαίφνης, ότι καιρός πονηρός εστιν.

Μιχ. 2,3 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "ιδού εγώ έχω σκεφθή και αποφασίσει να αποστειλώ τιμωρίας εναντίον της φυλής αυτής, βαρύν ζυγόν, ώστε να μη ημπορέσετε εξ αιτίας του να σηκάσετε τον τράχηλόν σας. Δεν θα βαδίσετε πλέον ελεύθεροι και όρθιοι, διότι ήλθεν ο καιρός της τιμωρίας σας.

Μιχ. 2,4 εν τή ημέρα εκείνη ληφθήσεται εφ υμάς παραβολή, και θρηνηθήσεται θρήνος εν μέλει λέγων· ταλαιπωρία εταλαιπωρήσαμεν· μερίς λαού μου κατεμετρήθη εν σχοινίω, και ουκ ήν ο κωλύων αυτόν τού αποστρέψαι· οι αγροί υμών διεμερίσθησαν.

Μιχ. 2,4 Κατά την ημέραν εκείνην των τιμωριών σας, θα καταντήσετε μολόγημα και παροιμία δια τους λαούς· θα συντεθή ασματικός θρήνος δια τα δεινά σας, τον οποίον και σεις οι ίδιοι θα ψάλλετε και θα λέγετε· Πολλάς και μεγάλας ταλαιπωρίας υπέστημεν. Περιοχή του ισραηλιτικού λαού μου κατεμετρήθη και εδόθη ως ιδιοκτησία εις άλλους. Δεν υπήρχε κανείς να εμποδίση τον κατακτητήν και να τον αποτρέψη από το έργον της κατακτήσεως. Και αυτά ακόμα τα χωράφια σας θα μοιρασθούν στους εχθρούς σας.

Μιχ. 2,5 διά τούτο ουκ έσται σοι βάλλων σχοινίον εν κλήρω εν εκκλησία Κυρίου.

Μιχ. 2,5 Δια τούτο δεν θα υπάρχη πλέον μεταξύ σας άρχων, ο οποίος, αφού μετρήση την χώραν, να την διανείμη δια κληρώσεως ενώπιον της συνελεύσεως του λαού του Κυρίου.

Μιχ. 2,6 μη κλαίετε δάκρυσι, μηδέ δακρυέτωσαν επί τούτοις· ουδέ γάρ απώσεται ονειδη.

Μιχ. 2,6 Μη χύνετε ανωφελή και μάταια δάκρυα. Ας μη δακρυροούν τα μάτια σας δια τας συμφοράς σας αυτάς. Διότι ο Κυριος δεν πρόκειται να αποσειση από επάνω σας αυτόν τον εξυτελισμόν σας.

Μιχ. 2,7 ο λέγων· οίκος Ιακώβ παρώργισε πνεύμα Κυρίου· ου ταύτα τα επιτηδεύματα αυτού εστιν· ουχ οι λόγοι αυτού εισι καλοί μετ αυτού και ορθοί πεπόρευνται·

Μιχ. 2,7 Καθένας, που λέγει με αλαζονείαν· "είμεθα απόγονοι του Ιακώβ", εξώργισε το πνεύμα του Κυρίου εναντίον σας. Εξοργιστικά δεν είναι τα έργα αυτού του αλαζόνος· Οι λόγοι του είναι καλοί, κατά την αντίληψίν του, και νομίζει ότι αυτός και άλλοι βαδίζουν τον ορθόν δρόμον!

Μιχ. 2,8 και έμπροσθεν ο λαός μου εις έχθραν αντέστη· κατέναντι της ειρήνης αυτού την δοράν αυτού εξέδειραν τού αφελέσθαι ελπίδα συντριμμόν πολέμου.

Μιχ. 2,8 Οπως και σήμερα, έτσι και εις παλαιότερα χρόνια, ο λαός μου αντετάχθη με εχθρότητα εναντίον μου. Αντί της ειρήνης, την οποίαν εγώ του έδιδα, οι εχθροί του τον κατεδυνάστευαν, τον έγδαραν, ώστε να του φύγη κάθε ελπίς ανορθώσεώς του από την συντριβήν του εκ του πολέμου.

Μιχ. 2,9 διά τούτο ηγούμενοι λαού μου αποριφήσονται εκ των οικιών τρυφής αυτών, διά τα πονηρά επιτηδεύματα αυτών εξώσθησαν· εγγίσατε όρεσιν αιωνίσις.

Μιχ. 2,9 Δια τούτο οι άρχοντες του λαού μου θα εκδιωχθούν και θα αποριφθούν από τας αναπαιτικάς κατοικίας των. Θα εκδιωχθούν εξ αιτίας των πονηρών έργων των. Οι εχθροί θα λέγουν προς αυτούς· Φυγετε εις τα αιώνια όρη της εξορίας σας.

Μιχ. 2,10 ανάστηθι και πορεύου, ότι ουκ έστι σοι αυτή ανάπαισις ένεκεν ακαθαρσίας· διεφθάρητε φθορά,

Μιχ. 2,10 Σηκω, λοιπόν, λαέ, και πήγαινε στον τόπον της εξορίας, διότι ένεκεν της αμαρτωλότητός σου και της ειδωλολατρικής ακαθαρσίας σου δεν δικαιούσαι να αναπαυθής εις την χώραν σου. Εχετε περιπέσει εις μεγάλην και απερίγραπτον διαφθοράν.

Μιχ. 2,11 κατεδιώχθητε ουδενός διώκοντος· πνεύμα έστησε ψεύδος, εστάλαξε σοι εις οίνον και μέθυσμα· και έσται εκ της σταγόνας τού λαού τούτου.

Μιχ. 2,11 Διεφθαρμένοι δε, καθώς είσθε, θα περιπέσετε στοιαύτην δειλίαν, ώστε θα τρέπεσθε εις φυγήν, χωρίς κανείς να σας καταδιώκη. Πνεύμα ψεύδους έχει στήσει την κυριαρχίαν του εις σας. Αυτό σας επότισε με οίνον και σας εμέθυσε προς το κακόν. Και το πνεύμα αυτό της πλάνης και της καταστροφής θα προέρχεται αυτό αυτόν τούτον τον λαόν.

Μιχ. 2,12 συναγόμενος συναθήσεται Ιακώβ σν άσιν· εκδεχόμενος εκδέξομαι τους καταλοιπούς τού Ισραήλ, επί το αυτό θήσομαι την αποστροφήν αυτού· ως πρόβατα εν θλίψει, ως ποιμνιον εν μέσω κοίτης αυτών εξαλούνται εξ ανθρώπων·

Μιχ. 2,12 Αλλά κάποτε θα επανέλθη από την εξορίαν και θα συγκεντρωθή εις την γην της Επαγγελίας όλος ο ισραηλιτικός λαός. Εγώ ο ίδιος θα υποδεχθώ τους υπολειφθέντας αυτούς Ισραηλίτας. Θα τους συγκεντρώσω και θα τους εγκαταστήσω όλους στο αυτό μέρος. Με σκιρτήματα χαράς θα φύγουν από τον τόπον της εξορίας των, όπως τα πρόβατα της ποιμνης φεύγουν από την μάνδραν, όπου ήσαν κλεισμένα.

Μιχ. 2,13 διά της διακοπής πρό προσώπου αυτών διέκοψαν και διήλθον πύλην και εξήλθον δι αυτής, και εξήλθεν ο βασιλεύς αυτών πρό προσώπου αυτών, ο δε Κύριος ηγήσεται αυτών.

Μιχ. 2,13 Διέρρηξαν ενώπιόν των και διέκοψαν τα τείχη της εξορίας των. Επέρασαν χαρούμενοι τας πύλας της πόλεως, όπου ήσαν εξόριστοι. Εξήλθον από αυτάς, δια να επιστρέψουν χαίροντες εις την πατρίδα των. Εμπροσθεν των προπορεύεται ο βασιλεύς των· ο ίδιος ο Κυριος θα προηγήται και θα καθοδηγή αυτούς".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Μιχ. 3,1 Καί ερεϊ· ακούσατε δή ταύτα, αι αρχαί οικου Ιακώβ και οι κατάλοιποι οικου Ισραήλ. ουχ υμίν εστι τού γνώναι το κρίμα;

Μιχ. 3,1 Λέγει ο Κυριος· "ακούσατε αυτά, που θα σας πω, σεις, οι μεγάλοι άρχοντες του οικου Ιακωβ και οι υπόλοιποι του Ισραηλιτικού λαού· Καθήκον σας δεν είναι να γνωρίζετε, να αποδίδετε και να εφαρμόζετε το δίκαιον;

Μιχ. 3,2 μισούντες τα καλά και ζητούντες τα πονηρά, αρπάζοντες τα δέρματα αυτών απ αυτών και τας σάρκας αυτών από των οστέων αυτών.

Μιχ. 3,2 Και όμως σεις μισείτε τα καλά έργα, επιζητείτε τας πονηράς πράξεις, αφαιρείτε το δέρμα από τους πτωχούς και τας σάρκας από τα κόκκαλά των, τους εκμεταλλεύεσθε αγρίως!

Μιχ. 3,3 ον τρόπον κατέφαγον τας σάρκας τού λαού μου και τα δέρματα αυτών απ αυτών εξέδειραν και τα οστέα αυτών συνέθλασαν και εμέλισαν ως σάρκας εις λέβητα και ως κρέα εις χύτραν,

Μιχ. 3,3 Όπως, λοιπόν, οι πονηροί αυτοί δυνάσται και εκμεταλλευταί κατέφαγον τας σάρκας του λαού μου, αφήρεσαν από αυτούς τα δέρματά των, έσπασαν τα κόκκαλά των, γενικώς τους διεμέλισαν, όπως ο μάγειρος κατατεμαχίζει τα κρέατα, που θα ριφθούν εις την χύτραν, δια να βράσουν, την ιδίαν μεταχειρίσιν θα εύρουν και αυτοί από τους εχθρούς των. Θα καταφαγωθούν από εκείνους.

Μιχ. 3,4 ούτως κεκράζονται προς τον Κύριον, και ουκ εισακούσεται αυτών. και αποστρέψει το πρόσωπον αυτού απ αυτών εν τώ καιρώ εκείνω, ανθ ών επονηρεύσαντο εν τοίς επιτηδεύμασιν αυτών επ αυτούς.

Μιχ. 3,4 Τότε θα κράζουν προς τον Κυριον, αλλά ο Κυριος δεν θα τους ακούση. Θα αποστρέψη από αυτούς το πρόσωπόν του κατά την εποχήν της τρομεράς δοκιμασίας, διότι απεδείχθησαν με τα έργα των πονηροί και κακοί εναντίον των πτωχών και αδυνάτων.

Μιχ. 3,5 τάδε λέγει Κύριος επί τους προφήτας τους πλανώντας τον λαόν μου, τους δάκνοντας εν τοίς οδούσιν αυτών και κηρύσσοντας ειρήνην επ αυτών, και ουκ εδόθη εις το στόμα αυτών, ήγειραν επ αυτών πόλεμον.

Μιχ. 3,5 Αυτά λέγει ο Κυριος· "εναντίον των ψευδοπροφητών, οι οποίοι παραπλανούν τον λαόν μου, οι οποίοι δαγκώνουν σαν τα δηλητηριασμένα φίδια με τα δόντια τους τους διαβάτας και διαβεβαιώνουν εν τούτοις ότι ειρηνικοί καιροί θα έλθουν στον λαόν και τα πάντα θα πάνε καλά, εάν δε και δεν ευρεθή στο στόμα των να φάγουν, απειλούν πολέμους εναντίον των·

Μιχ. 3,6 διά τούτο νύξ υμίν έσται εξ οράσεως, και σκοτία έσται υμίν εκ μαντείας, και δύσεται ο ήλιος επί τους προφήτας, και συσκοτάσει επ αυτούς η ημέρα.

Μιχ. 3,6 δια τούτο, ψευδοπροφήται, νύκτα θα επιπέση επάνω σας ένεκα των προφητειών σας και σκοτάδι θα σας καλύψη δια τας μαντείας σας. Ο ήλιος θα δύση δια σας τους προφήτας και έτσι η ημέρα θα μεταβληθή εις σκοτάδι.

Μιχ. 3,7 και καταισχνήθουνται οι ορώντες τα ενύπνια, και καταγελασθήσονται οι μάντιες, και καταλαλήσουσι κατ αυτών πάντες αυτοί, διότι ουκ έσται ο επακούων αυτών.

Μιχ. 3,7 Έτσι δε θα κατεντροπιασθούν οι ψευδοπροφήται, που λέγουν ότι βλέπουν ενύπνια, διότι θα διαψευσθούν, οι δε μάντιες θα γίνουν καταγέλαστοι με την διάψευσιν των μαντειών των. Ολοι δε θα τους κατηγορούν και θα καταφέρωνται εναντίον των και δεν θα υπάρχει κανείς πλέον, που να τους διδή προσοχήν".

Μιχ. 3,8 εάν μη εγώ εμπλήσω ισχύν εν πνεύματι Κυρίου και κρίματος και δυναστείας τού απαγγείλαι τώ Ιακώβ ασεβείας αυτού και τώ Ισραήλ αμαρτίας αυτού.

Μιχ. 3,8 Πλην όμως εγώ είμαι δια του Πνεύματος του Κυρίου πλήρης δυνάμεως και δικαιοσύνης και εξουσίας, δια να αναγγείλω στους απογόνους του Ιακώβ τας ασεβείας των, και στον ισραηλιτικόν λαόν τας αμαρτίας των.

Μιχ. 3,9 ακούσατε δή ταύτα, οι ηγούμενοι οικου Ιακώβ και οι κατάλοιποι οικου Ισραήλ, οι βδελυσσόμενοι κρίμα και πάντα τα ορθά διαστρέφοντες,

Μιχ. 3,9 Ακούσατε, λοιπόν, αυτά σεις, οι άρχοντες της φυλής Ιακώβ και οι υπόλοιποι του λαού του Ισραηλιτικού, σεις οι οποίοι μισείτε και αποστρέφεσθε την δικαιοσύνην και διαστρέφετε όλα τα ορθά και αληθή.

Μιχ. 3,10 οι οικοδομούντες Σιών εν αίμασι και Ιερουσαλήμ εν αδικίαις.

Μιχ. 3,10 Σεις, οι οποίοι οικοδομείτε τα σπίτια σας εις την Σιών με το αίμα των πτωχών και των αδυνάτων, τας κατοικίας σας εις την Ιερουσαλήμ με τας αδικίας εναντίον των αδελφών σας.

Μιχ. 3,11 οι ηγούμενοι αυτής μετά δώρων έκρινον, και οι ιερείς αυτής μετά μισθού απεκρίνοντο, και οι προφήται αυτής μετά αργυρίου εμαντεύοντο, και επί τον Κύριον επανεπαύοντο λέγοντες· ουχί ο Κύριος εν ημίν εστιν· ου μη επέλθη εφ ημάς κακά.

Μιχ. 3,11 Οι άρχοντες και οι κριταί της Ιερουσαλήμ εδικάζαν ανάλογα με τα δώρα, τα οποία ελάμβαναν. Οι ιερείς της πόλεως έδιδαν απαντήσεις στους πολίτας, αφού εζήτησαν και έπαιρναν αμοιβήν, και οι ψευδοπροφήται έδιδαν τας μαντείας των, αφού προηγουμένως επληρώνοντο με χρήματα. Και παρ' όλας τας καταφώρους αυτάς παρανομίας επανεπαύοντο στον Κυριον λέγοντες· "ο Κυριος δεν είναι εν τω μέσω ημών· Βεβαίως. Άρα δεν θα μας εύρουν κακά!"

Μιχ. 3,12 διά τούτο δι ημέας Σιών ως αγρός αροτριαθήσεται, και Ιερουσαλήμ ως οπωροφυλάκιον έσται και το όρος τού οικου εις άλσος δρυμού.

Μιχ. 3,12 Δια τας αμαρτίας και την αμετανοησίαν σας αυτήν, η Σιών θα οργωθή ωσάν αγρός, και η Ιερουσαλήμ θα μείνη έρημος, ωσάν αγρός, και η Ιερουσαλήμ θα μείνη έρημος, ωσάν τις καλύβες των αγρών που χρησιμοποιούνται κατά το θέρος ως οπωροφυλάκια. Ο δε λόφος, όπου ο ναός του Κυρίου, έρημος πλέον προσκυνητών θα μεταβληθή εις άγριον δάσος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Μιχ. 4,1 Καί έσται επ εσχάτων των ημερών εμφανές το όρος Κυρίου, έτοιμον επί τας κορυφάς των ορέων, και

μετεωρισθήσεται υπεράνω των βουνών και σπεύσουσι προς αυτό λαοί,

Μιχ. 4,1 Εις τους τελευταίους όμως καιρούς με την ανατολήν της νέας περιόδου, περιόδου της χάριτος, θα γίνη φανερόν το όρος του ναού του Κυρίου ωραίον και περιβλεπτόν από τας κορυφάς των ορέων, και θα υψωθή υπεράνω από τα βουνά.

Προς αυτό δε θα σπεύσουν όλοι οι λαοί της γης.

Μιχ. 4,2 και πορεύονται έθνη πολλά και ερούσι· δεύτε, αναβώμεν εις το όρος Κυρίου και εις τον οίκον τού Θεού Ιακώβ, και δείξουσιν ημίν την οδόν αυτού, και πορευσόμεθα εν ταίς τριβούσι αυτού· ότι εκ Σιών εξελεύσεται νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 4,2 Πολλά έθνη θα μεταβούν εκεί και θα λέγουν αναμεταξύ των· Ελάτε, ας αναβώμεν στο όρος Κυρίου, στον οίκον, όπου ευρίσκεται ο ναός του Θεού Ιακώβ. Αυτοί θα δείξουν και εις ημάς τον δρόμον αυτού και θα πορευθώμεν μαζί των τας οδούς. Διότι από την Σιών θα εξέλθη και θα διαγγελθή ο νέος Νομος και ο λόγος του Κυρίου από την Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 4,3 και κρινεί ανά μέσον λαών πολλών και εξελέγξει έθνη ισχυρά έως εις μακράν, και κατακόψουσι τας ρομφαίας αυτών εις άροτρα και τα δόρατα αυτών εις δρέπανα, και ουκέτι μη αντάρη έθνος επ έθνος ρομφαίαν, και ουκέτι μη μάθωσι πολεμείν.

Μιχ. 4,3 Ο λόγος αυτός, ο νέος Νομος του Θεού, θα κρίνη μεταξύ πολλών λαών και θα ελέγξει την ζωήν μεγάλων και ισχυρών εθνών, έως τα πλέον απομακρυσμένα άκρα της οικουμένης. Τοτε οι λαοί αυτοί επηρεασμένοι από τον Νομον της Χαριτος, θα κατακόψουν εις τεμάχια τας ρομφαίας των και θα τας μεταβάλουν εις άροτρα και τα πολεμικά αυτών δόρατα θα τα μεταβάλουν εις θεριστικά δρεπάνια. Και δεν θα σηκώση πλέον το ένα έθνος εναντίον του άλλου φονικήν ρομφαίαν και δεν θα μάθουν πλέον οι λαοί να πολεμούν ο ένας τον άλλον.

Μιχ. 4,4 και αναπαύσεται έκαστος υποκάτω αμπέλου αυτού και έκαστος υποκάτω συκής αυτού, και ουκ έσται ο εκφοβών, διότι το στόμα Κυρίου παντοκράτορος ελάλησε ταύτα.

Μιχ. 4,4 Καιροί ειρήνης θα επικρατήσουν και ο καθένας θα αναπαύεται κάτω από την κληματαριάν του και κάτω από την συκήν του. Κανείς δεν θα τους εκφοβίζη πλέον. Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι το στόμα του Κυρίου παντοκράτορος το προανήγγειλε.

Μιχ. 4,5 ότι πάντες οι λαοί πορεύονται έκαστος την οδόν αυτού, ημείς δε πορευσόμεθα εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών εις τον αιώνα και επέκεινα.

Μιχ. 4,5 Προηγουμένως όμως όλα τα έθνη θα βαδίζουν το καθένα τον δρόμον του ιδικού των Θεού, ενώ ημείς οι Ισραηλίται θα κατευθύνωμεν την ζωήν μας εν ονόματι Κυρίου του Θεού ημών, στον αιώνα και πέραν του αιώνος.

Μιχ. 4,6 εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος, συνάξω την συντετριμμένην και την εξωσμένην εισδέξομαι και ούς απωσάμην·

Μιχ. 4,6 Κατά την εποχήν εκείνην, λέγει ο Κυριος, θα συγκεντρώσω την συντετριμμένην από την αιχμαλωσίαν φυλήν του Ισραήλ, και την εξωρισμένην από την πατρίδα της θα δεχθώ και πάλιν, θα δεχθώ όλους εκείνους, τους οποίους προηγουμένως απεμάκρυνα.

Μιχ. 4,7 και θήσομαι την συντετριμμένην εις υπόλειμμα και την απωσμένην εις έθνος δυνατόν, και βασιλεύσει Κύριος επ αυτούς εν όρει Σιών από τού νύν και έως εις τον αιώνα.

Μιχ. 4,7 Από την φυλήν αυτήν, που έχει συντριβή από τας δεινάς δοκιμασίας, θα λάβω τους απομείναντας και από εκείνους τους οποίους εγώ απεμάκρυνα, θα συνθέσω έθνος ισχυρόν. Βασιλεύς αυτών θα είναι ο Κυριος στο όρος Σιών από του νυν και έως του αιώνος.

Μιχ. 4,8 και σύ πύργος ποιμνίου αυχμώδης, θύγατερ Σιών, επί σε ήξει και εισελεύσεται η αρχή η πρώτη, βασιλεία εκ Βαβυλώνος τή θυγατρί Ιερουσαλήμ. -

Μιχ. 4,8 Προηγουμένως όμως συ, κόρη μου Σιών, άγρυπνος φρουρός του ποιμνίου μου, θα γίνης κατάξηρη και έρημος. Θα βαδίση εναντίον σου εχθρός, θα εισελθη εις την περιοχήν σου η πρώτη και μεγάλη συμφορά, βασιλεία από την Βαβυλώνα, εναντίον της θυγατρός Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 4,9 Καί νύν ινατί έγνωσ κακά; μη βασιλεύς ουκ ήν σοι; ή η βουλή σου απώλετο ότι κατεκράτησάν σου ωδίνες ως τικτούσης;

Μιχ. 4,9 Και τώρα σε ερωτώ· Διατί εγεύθης και γεύεσαι αυτάς τας συμφοράς; Μηπως δεν υπήρχεν εις σε βασιλεύς; Μηπως εχάθησαν οι ορθοφρονούντες σύμβουλοί σου και σε εκυρίευσαν θλίψεις μεγάλαι, ωσάν ωδίνες τοκετού;

Μιχ. 4,10 ωδίνε και ανδρίζου και έγγιζε, θύγατερ Σιών, ως τίκτουςα· διότι νύν εξελεύση εκ πόλεως και κατασκηνώσεις εν πεδίω και ήξεις έως Βαβυλώνος· εκείθεν ρύσεται σε και εκείθεν λυτρώσεται σε Κύριος ο Θεός σου εκ χειρός εχθρών σου.

Μιχ. 4,10 Πλησίασε, υπόμεινε ακόμη τας ωδίνας σου, δείξε ανδρείαν, κόρη Σιών, όπως η επίτοκος γυναίκα, διότι θα φύγησ βεβαίως από τας πόλεις της πατρίδος σου, θα κατασκηνώσης στο ύπαιθρον και θα φθάσης εξόριστος μέχρι και της Βαβυλώνος. Αλλά από εκεί θα σε γλυτώση ο Κυριος, θα σε ελευθερώση Κυριος ο Θεός σου από τα χέρια των εχθρών σου.

Μιχ. 4,11 και νύν επισυνήχθησαν επί σε έθνη πολλά οι λέγοντες· επιχαρούμεθα, και επόψονται επί Σιών οι οφθαλμοί ημών.

Μιχ. 4,11 Τωρα όμως έχουν συγκεντρωθή εναντίον σου έθνη πολλά, τα οποία και λέγουν· Ας χαρώμεν με την καταστροφήν της. Τα μάτια μας θα ίδουν και θα απολαύσουν τον όλεθρόν της.

Μιχ. 4,12 αυτοί δε ουκ έγνωσαν τον λογισμόν Κυρίου και ου συνήκαν την βουλήν αυτού, ότι συνήγαγεν αυτούς ως δράγματα άλωνος.

Μιχ. 4,12 Τα έθνη όμως αυτά δεν αντελήφθησαν την σκέψιν και το σχέδιον του Κυρίου· δεν ενόησαν, ποιά ήτο η θέλησίς του, ότι δηλαδή αυτός τους εμάζευσε, όπως μαζεύει ο γεωργός τα δεμάτια στο αλώνι.

Μιχ. 4,13 ανάστηθι, και αλόα αυτούς, θύγατερ Σιών, ότι τα κέρατά σου θήσομαι σιδηρά και τας σπλάς σου θήσομαι χαλκάς, και κατατήξεις εν αυτοίς έθνη και λεπτυνείς λαούς πολλούς και αναθήσεις τώ Κυρίω το πλήθος αυτών και την ισχύν αυτών τώ Κυρίω πάσης της γής.

Μιχ. 4,13 Μη φοβείσαι, κόρη μου Σιών· σήκω και αλώνισέ τους. Σιδερένια θα κάμω τα κέρατά σου εναντίον των και χαλκίνας τας σπλάς των ποδιών σου. Με αυτάς θα λυώσης τα έθνη, θα κονιορτοποιήσης πολλούς λαούς. Επειτα δε θα αφιερώσης στον Κυριον όλον το πλήθος και την δύναμίν των, στον Θεόν και Κυριον όλης της γης.

Μιχ. 4,14 νύν εμφραχθήσεται θυγάτηρ Εφραΐμ εν φραγμώ, συνοχήν έταξεν εφ ημάς, εν ράβδω πατάξουσιν επί σιαγόνα τας φυλάς τού Ισραήλ.

Μιχ. 4,14 Τωρα όμως θα περικυκλωθή ως δια ισχυρού φραγμού ο ισραηλιτικός λαός. Συνοχήν, κλοιόν γύρω από ημάς θα στήσουν οι εχθροί. Με ράβδους θα κτυπούν τας σιαγόνας των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Μιχ. 5,1 Και σύ, Βηθλεέμ, οίκος τού Εφραθά, ολιγοστός εί τού είναι εν χιλιάσιν Ιούδα· εκ σου μοι εξελεύσεται τού είναι εις άρχοντα εν τώ Ισραήλ, και αι έξοδοι αυτού απ αρχής εξ ημερών αιώνος.

Μιχ. 5,1 Και συ Βηθλεέμ, η άλλως λεγομένη και οίκος εφραθά, μικρά είσαι μεταξύ των πόλεων του Ιούδα. Δεν έχεις ούτε χιλίους κατοίκους. Αλλά από σε θα προέλθη εις δόξαν ιδιικήν μου ένας ανήρ ο οποίος θα γίνη άρχων του ισραηλιτικού λαού. Η αρχή και η ενέργεια αυτού ξεπερνά την αρχήν των ημερών της δημιουργίας. Είναι ο Μεσσίας.

Μιχ. 5,2 διά τούτο δώσει αυτούς έως καιρού τικτούσης τέξεται, και οι επίλοιποι των αδελφών αυτών επιστρέψουσιν επί τους υιούς Ισραήλ.

Μιχ. 5,2 Εις σωφρονισμόν των δια τας ημέρας εκείνας ο Κυριος θα παραδώση τους Ισραηλίτας στους εχθρούς των, μέχρις ωρισμένου χρονικού διαστήματος. Θα πονέσουν, όπως η γυναίκα η οποία πρόκειται να γεννήση και της οποίας σταματούν αι ωδίνες μετά την γέννησιν. Τοτε οι απομεινάντες Ισραηλίται εις τας χώρας της εξορίας των θα επιστρέψουν προς τους αδελφούς των Ισραηλίτας εις την γην της Επαγγελίας.

Μιχ. 5,3 και στήσεται και όψεται και ποιμανεί το ποίμνιον αυτού εν ισχυί Κυριος, και εν τή δόξη ονόματος Κυρίου Θεού αυτών υπάρξουσι, διότι νύν μεγαλυνθήσονται έως άκρων της γής.

Μιχ. 5,3 Τοτε ο Κυριος όρθιος θα επιβλέπη με στοργήν και θα ποιμαίνη με την δύναμίν του τα πρόβατα της νέας αυτής ποιμνης, τους πιστούς· οι δε πιστοί θα έχουν περιβληθή την δόξαν του ονόματος Κυρίου και Θεού, και θα είναι περιφανείς και ένδοξοι έως τα άκρα της οικουμένης.

Μιχ. 5,4 και έσται αύτη ειρήνη· όταν Ασσύριος επέλθη επί την γήν υμών και όταν επιβή επί την χώραν υμών, και επεγερθήσονται επ αυτόν επτά ποιμένες και οκτώ δήγματα ανθρώπων·

Μιχ. 5,4 Αυτή δε είναι η ειρήνη, την οποίαν θα αποκαταστήση ο ποιμήν Κυριος. Τοτε, όταν φανατικοί εχθροί, σαν τους Ασσυρίους, επιδράμουν και επιτεθούν εις την χώραν σας, θα εξεγερθούν εναντίον αυτών πολυάριθμοι αρχηγοί με ορμήν καταστρεπτικήν εναντίον των εχθρών.

Μιχ. 5,5 και ποιμανούσι τον Ασσούρ εν ρομφαία και την γήν τού Νεβρώδ εν τή τάφρω αυτής· και ρύσεται εκ τού Ασσούρ, όταν επέλθη επί την γήν υμών και όταν επιβή επί τα όρια υμών.

Μιχ. 5,5 Θα νικήσουν και θα υποτάξουν τους Ασσυρίους με την δύναμιν της ρομφαίας των, θα κατακτήσουν την χώραν των Νεβρώδ, η οποία περιβάλλεται ολόγυρα με τάφρους. Έτσι ο Κυριος θα απαλλάξη τους πιστούς από τας νέας αυτάς επιδρομάς των Ασσυρίων, όταν εκείνοι εισέλθουν εις την χώραν σας και θελήσουν και εισέλθουν εις τα όρια του ιδικού σας βασιλείου.

Μιχ. 5,6 και έσται το υπόλειμμα τού Ιακώβ εν τοίς έθνεσιν εν μέσω λαών πολλών ως δρόσος παρά Κυρίου πίπτουσα και ως άρνες επί άγρωστιν, όπως μη συναχθή μηδείς μηδέ υποστή εν υιοίς ανθρώπων.

Μιχ. 5,6 Κατά την εποχήν εκείνην οι υπόλοιποι του οικου Ιακώβ, πιστοι στον Μεσίαν, θα είναι μεταξύ των λαών ωσάν η δροσιά, η οποία στέλλεται από τον Κυριον εις την ξηρανθείσαν γην, ωσάν τα αρνιά τα οποία βόσκουν και πηδούν εις τα λειβάδια· τότε κανείς δεν θα συγκεντρώση στρατόν εναντίον σας και κανείς μεταξύ των ανθρώπων δεν θα ημπορέση να αντιστή εις την ιδικήν σας αγαθήν επίδρασιν.

Μιχ. 5,7 και έσται το υπόλειμμα Ιακώβ εν τοίς έθνεσιν εν μέσω λαών πολλών ως λέων εν κτήνεσι εν τώ δρυμώ και ως σκύμνος εν ποιμνίοις προβάτων, ον τρόπον όταν διέλθη και διαστείλας αρπάση και μη ή ο εξαιρούμενος.

Μιχ. 5,7 Οι υπόλοιποι εκ του παλαιού Ισραηλιτικού λαού πιστοί στον Μεσίαν, θα είναι μεταξύ των άλλων πολλών εθνών ισχυροί, όπως είναι ο λέων μεταξύ των χορτοφάγων ζώων του δάσους και όπως ο νεαρός λέων ανάμεσα εις τα ποίμνια των προβάτων, ο οποίος καθώς διέρχεται δια μέσου αυτών ξεχωρίζει και αρπάζει ένα και κανείς δεν ημπορεί να το αποσπλάση από το στόμα του.

Μιχ. 5,8 υψωθήσεται η χείρ σου επί τους θλίβοντάς σε, και πάντες οι εχθροί σου εξολοθρευθήσονται. -

Μιχ. 5,8 Το χέρι σου, Ισραηλιτικέ λαέ, θα υψωθή ισχυρόν επάνω στους εχθρούς σου, οι οποίοι σε έθλιβαν και σε θλίβουν. Όλοι οι εχθροί σου θα εξολοθρευθούν με την δύναμιν του Κυρίου.

Μιχ. 5,9 Και έσται εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος, εξολοθρεύσω τους ίππους εκ μέσου σου και απολώ τα άρματά σου

Μιχ. 5,9 Κατά την περιόδον εκείνην, λέγει ο Κυριος, θα εξολοθρεύσω το πολεμικόν ιππικόν από σας και θα καταστρέψω τα πολεμικά σας άρματα.

Μιχ. 5,10 και εξολοθρεύσω τας πόλεις της γής σου και εξαρώ πάντα τα οχυρώματά σου·

Μιχ. 5,10 Θα εξολοθρεύσω τας πόλεις της χώρας σου, θα κρημνίσω και θα εξαφανίσω όλα τα ισχυρά φρούρια σας.

Μιχ. 5,11 και εξαρώ τα φάρμακά σου εκ των χειρών σου, και αποφθεγγόμενοι ουκ έσονται εν σοί·

Μιχ. 5,11 Θα εξαφανίσω τα μαγικά φίλτρα από τα χέρια σας και δεν θα υπάρχουν πλέον μεταξύ σας μάντεις.

Μιχ. 5,12 και εξολοθρεύσω τα γλυπτά σου και τας στήλας σου εκ μέσου σου, και ουκέτι μη προσκυνήσης τοίς έργοις των χειρών σου·

Μιχ. 5,12 Θα εξολοθρεύσω τα αγάλματά σας και τας στήλας των αγαλμάτων σας από ανάμεσά σας και δεν θα προσκυνήσετε ποτέ πλέον είδωλα, έργα των χειρών σας.

Μιχ. 5,13 και εκκόψω τα άλση εκ μέσου σου και αφανιώ τας πόλεις σου·

Μιχ. 5,13 Θα κατακόψω και θα εξαφανίσω τα ειδωλολατρικά άλση από ανάμεσά σας και θα εξολοθρεύσω τας αμαρτωλάς ειδωλολατρικάς πόλεις σας.

Μιχ. 5,14 και ποιήσω εν οργή και εν θυμώ εκδίκησιν εν τοίς έθνεσιν, ανθ ών ουκ εισήκουσαν.

Μιχ. 5,14 Θα αποστείλω, με δικαίαν οργήν και θυμόν, τιμωριαν εναντίον των εθνών εκείνων, τα οποία δεν ηθέλησαν να υποταχθούν εις εμέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Μιχ. 6,1 Ακούσατε δή λόγον Κυρίου· Κύριος είπεν· ανástηθι κρίθιτη προς τα όρη, και ακουσάτωσαν βουνοί φωνήν σου.

Μιχ. 6,1 Ακούσατε, λοιπόν, όλοι τον λόγον του Κυρίου. Ο Κυριος μου είπε· "σήκω, στήσε δικαστήριον εμπρός εις τα όρη και ας ακούσουν τα βουνά την φωνήν σου, η οποία θα είναι ιδική μου φωνή".

Μιχ. 6,2 ακούσατε όρη, την κρίσιν τού Κυρίου, και αι φάραγγες θεμέλια της γής, ότι κρίσις τώ Κυρίω προς τον λαόν αυτού,

και μετά του Ισραήλ διελεγχθήσεται.

Μιχ. 6,2 Σεις, τα όρη, ακούσατε την δικαίαν κρίσιν και απόφασιν του Κυρίου· και σεις αι φάραγγες έως εις τα θεμέλια της γης, διότι ο Κυριος θα στήση δικαστήριον προς τον λαόν του. Θα έλθη εις αντιδικίαν και διαδικασίαν με αυτόν.

Μιχ. 6,3 Λαός μου, τι εποίησά σοι ή τι ελύπησά σε ή τι παρηνώχλησά σοι; αποκριθήτι μοι.

Μιχ. 6,3 Θα είπη προς τον λαόν του· "λαός μου τι κακόν σου έκαμα η εις τι σε ελύπησα η εις τι σε παρηνώχλησα; Απάντησέ μου.

Μιχ. 6,4 διότι ανήγαγόν σε εκ γής Αιγύπτου και εξ οίκου δουλείας ελυτρώσάμην σε και εξαπέστειλα πρό προσώπου σου τον Μωυσήν και Ααρών και Μαριάμ.

Μιχ. 6,4 Εγώ, δεν σε έβγαλα ελεύθερον από την γην της Αιγύπτου; Δεν σε εγλύτώσα από την χώραν της δουλείας και δεν έστειλα ως οδηγούς ενώπιόν σου τον Μωϋσέα, τον Ααρών και την Μαριάμ;

Μιχ. 6,5 λαός μου, μνήσθητι δή τι εβουλεύσατο κατά σου Βαλάκ βασιλεύς Μωάβ και τι απεκρίθη αυτό Βαλαάμ υιός του Βεώρ από των σχοινων έως του Γαγγάλ, όπως γνωσθή η δικαιοσύνη του Κυρίου.

Μιχ. 6,5 Λαέ μου, ενθυμήσου, λοιπόν, τι εσκέφθη εναντίον σου ο Βαλάκ, ο βασιλεύς των Μωαβιτών, και τι απήντησεν εις αυτόν ο Βαλαάμ, ο υιός του Βεώρ. Ενθυμήσου τα γεγονότα εκείνα, που έλαβαν χώραν από την θάλασσαν των σχοινων έως την περιοχήν των Γαγγάλων και τα οποία επραγματοποιήθησαν, δια να γίνη γνωστή εις σας η αγαθότης και η δικαιοσύνη του Κυρίου".

Μιχ. 6,6 εν τίνι καταλάβω τον Κύριον, αντιλήψομαι Θεού μου Υψίστου; ει καταλήψομαι αυτόν εν ολοκαυτώμασιν, εν μόσχους ενιαυσίους;

Μιχ. 6,6 Και εκείνοι απαντούν· "πως είναι δυνατόν να πλησιάσωμεν τον Κυριον, τι είναι δυνατόν εις ανταπόδοσιν των ευεργεσιών του να προσφέρωμεν στον Θεόν μας τον Υψιστον; Μηπως θα ημπορέσωμεν να προσέλθωμεν προς αυτόν με θυσίας ολοκαυτωμάτων, με προσφοράν μόσχων ενός έτους;

Μιχ. 6,7 ει προσδέξεται Κύριος εν χιλιάσι κριών ή εν μυριάσι χιμάρες πιόνων; ει δώ πρωτότοκά μου υπέρ ασεβείας, καρπόν κοιλίας μου υπέρ αμαρτίας ψυχής μου;

Μιχ. 6,7 Θα μας δεχθή ο Κυριος και θα εξιλεωθή απέναντί μας με την προσφοράν χιλιάδων κριών και μυριάδων τράγων παχέων; Μηπως, εάν προσφέρω προς θυσίαν τα πρωτότοκα των ζώων μου, δια να συγχωρηθή η ασεβεία μου, η ακόμη και τον καρπόν της κοιλίας μου, τα τέκνα μου, προς άφεσιν των αμαρτιών της ψυχής μου;"

Μιχ. 6,8 ει ανηγγέλη σοι, άνθρωπε, τι καλόν; ή τι Κύριος εκζητεί παρά σου αλλ ή του ποιείν κρίμα και αγαπάν έλεον και έτοιμον είναι του πορεύεσθαι μετά Κυρίου Θεού σου; -

Μιχ. 6,8 Τι ερωτάς, ω άνθρωπε; Απαντά ο προφήτης· Δεν ανηγγέλη και δεν κατέστη εις σε γνωστόν, ποίον είναι το καλόν και ευάρεστον ενώπιον του Θεού; Η τι ζητεί από σε ο Θεός, ειμή μόνον να είσαι δίκαιος, εϋσπλαγχνος και πρόθυμος να πορεύεσαι σύμφωνα με τας εντολάς Κυρίου του Θεού σου;

Μιχ. 6,9 Φωνή Κυρίου τή πόλει επικληθήσεται, και σώσει φοβουμένους το όνομα αυτού. άκουε, φυλή, και τις κοσμήσει πόλιν;

Μιχ. 6,9 Απειλητική και ωργισμένη θα ακουσθή η φωνή του Κυρίου εναντίον της πόλεως Ιερουσαλήμ. Και όμως ο Κυριος θα σώση εκείνους, οι οποίοι σέβονται και φοβούνται το Ονομά του. Άκουσε, ισραηλιτική φυλή· Ποιός είναι εκείνος, που αποτελεί στόλισμα και κόσμημα δια την πόλιν;

Μιχ. 6,10 μη πύρ και οικος ανόμου θησαυρίζων θησαυρούς ανόμους και μετά ύβρεως αδικία;

Μιχ. 6,10 Μηπως, τάχα, η καιούσα πάντοτε εστία, η λαμπρά κατοικία του παρανόμου ανθρωπου, ο οποίος αποταμιεύει παρανόμους θησαυρούς και διαπράττει την αδικίαν με υπερηφάνειαν και σκληροκαρδίαν;

Μιχ. 6,11 ει δικαιοθήσεται εν ζυγώ άνομος και εν μαρσίππω στάθμια δόλου;

Μιχ. 6,11 Είναι ποτέ δυνατόν να δικαιοθή ενώπιον του Θεού ο άνθρωπος, ο οποίος χρησιμοποιεί δολίαν ζυγαριάν και στον δερμάτινον σάκκον του έχει δόλια ζύγια;

Μιχ. 6,12 εξών τον πλούτον αυτών ασεβείας έπλησαν, και οι κατοικούντες αυτήν ελάουν ψεύδη, και η γλώσσα αυτών υψώθη εν τώ στόματι αυτών.

Μιχ. 6,12 Από τα παράνομα αυτά μέσα, την δολίαν ζυγαριάν και τα ελλιποβαρή ζύγια, εγέμισαν τα σπίτια των με τα πλούτη της ασεβείας. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ εψεύδοντο μεταξύ των και προς τους ξένους. Η γλώσσα των εσυνήθισε και εγινε δυνατή εις τας ψευδολογίας και δολιότητας.

Μιχ. 6,13 και εγώ άρξομαι τού πατάξαι σε, αφανιά σε εν ταίς αμαρτίαις σου.

Μιχ. 6,13 Δια τούτο εγώ θα αρχίσω εν τη δικαιοσύνη μου να σε κτυπώ. Θα σε εξαφανίσω εξ αιτίας των αμαρτιών σου.

Μιχ. 6,14 σύ φάγεσαι και ου μη εμπλησθής· και συσκοτάσει εν σοί και εκνεύσει, και ου μη διασωθής· και όσοι αν διασωθώσιν, εις ρομφαίαν παραδοθήσονται.

Μιχ. 6,14 Και ειδικώτερον θα τρώγης από τα αγαθά σου και δεν θα χορταίνης. Σκοτισμός θα επέλθη εναντίον σου. Θα προσπαθήσης να διαφύγης και δεν θα ημπορέσης. Όσοι δε από σας διαφύγουν από την τιμωριάν αυτήν, θα παραδοθούν εις την εχθρικήν ρομφαίαν.

Μιχ. 6,15 σύ σπερείς και ου μη αμήσης, σύ πιέσεις ελαίαν και ου μη αλείψη έλαιον, και οίνον και ου μη πίητε, και αφανισθήσεται νόμιμα λαού μου.

Μιχ. 6,15 Συ θα σπειρής και δεν θα θερίσης. Θα στίψης τους καρπούς της ελαιάς σου στο ελαιοτριβείον και δεν θα έχης λάδι ούτε να αλείψης το ψωμί σου. Θα καλλιεργής την άμπελόν σου και κρασί δεν θα πής. Όσα δε εγώ δια του Νομου μου ώρισα να τελούνται υπό του λαού μου εις την Ιερουσαλήμ, θα παύσουν πλέον να γίνωνται· θα αφανισθούν αι υπό του Νομου ορισθείσαι τελεταί και προσφοραί.

Μιχ. 6,16 και εφύλαξας τα δικαιώματα Ζαμβρί και πάντα τα έργα οίκου Αχαάβ και επορεύητε εν ταίς βουλαίς αυτών, όπως παραδώ σε εις αφανισμόν και τους κατοικούντας αυτήν εις συρισμόν· και ονειδη λαών λήψεσθε.

Μιχ. 6,16 Τούτο δε, διότι συ εσεβάσθης και ετήρησες την ειδωλολατρείαν του Ζαμβρί, εμιμήθης όλα τα αμαρτωλά και ειδωλολατρικά έργα της παρανόμου οικογενείας Αχαάβ. Εζησες σύμφωνα με τα θελήματα εκείνων, ώστε εγώ εν τη δικαία μου κρίσει να σε παραδώσω εις εξαφανισμόν, και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ εις εμπαιγμόν και εξευτελισμόν. Θα υποστήτε ονειδισμούς εκ μέρους εθνικών λαών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Μιχ. 7,1 Οίμοι, ότι εγενήθην ως συνάγων καλάμην εν αμήτω, και ως επιφυλλίδα εν τρυγητώ, ουχ υπάρχοντος βότρουος τού φαγείν τα πρωτόγονα. οίμοι, ψυχή,

Μιχ. 7,1 Αλλοίμονον! Εγώ και ο ισραηλιτικός λαός ομοιάζομεν με άνθρωπον, που προσπαθεί να μαζέψη στάχυα μετά τον θερισμόν και τσαμπίδια εις τα αμπέλια έπειτα από τον τρυγητόν, οπότε δεν υπάρχει κανένα καλό σταφύλι, δια να φάγη κανείς. Αλλοίμονον, ψυχή μου! εις ποίαν πτωχείαν έχομεν κατανήσει!

Μιχ. 7,2 ότι απόλωλεν ευσεβής από της γής και κατορθών εν ανθρώποις ουχ υπάρχει πάντες εις αίματα δικάζονται, έκαστος τον πλησιον αυτού εκθλίβουσιν εκθλιβή,

Μιχ. 7,2 Εχάθηκε ευσεβής άνθρωπος από την χώραν μας. Άνθρωπος αρετής και καλών έργων δεν υπάρχει μεταξύ μας. Ολοι είναι υπεύθυνοι αιματηρών εγκλημάτων. Ο καθένας από αυτούς καταδυναστεύει τον πλησιον του με σκληρότητα.

Μιχ. 7,3 επί το κακόν τας χείρας αυτών ετοιμάουσιν. ο άρχων αιτεί, και ο κριτής ειρηνικούς λόγους ελάλησε, καταθύμιον ψυχής αυτού εστι. και εξελούμαι τα αγαθά αυτών

Μιχ. 7,3 Ολοι έχουν έτοιμα τα χέρια των δια το κακόν. Καθε άρχων απαιτεί δώρα. Ο κάθε κριτής, ο κάθε δικαστής, παίρνει δώρα και ομιλεί κολακευτικά και αποφασίζει σύμφωνα με την επιθυμίαν της ψυχής του ενόχου. Εγώ όμως θα αφαιρέσω από αυτούς τα παράνομα αγαθά των,

Μιχ. 7,4 ως σής εκτρώγων και βαδίζων επί κανόνος εν ημέρα σκοπιάς. ουαί ουαί, αι εκδικήσεις σου ήκασι, νύν έσονται κλαυθμοί αυτών.

Μιχ. 7,4 όπως το σκουλήκι κατατρώγει και κονιορτοποιεί το ξύλον, καθώς προχωρεί μέσα εις αυτό. Θα αποστείλω την πρόπονσαν τιμωρίαν κατά την ημέραν, που θα τους επισκεφθώ. Και τότε αλλοίμονον και τρισαλλοίμονον! Ιδού, ότι έφθασαν αι τιμωρία εναντίον σου. Τώρα θα ακουσθούν οι θρήνοι και οι κλαυθμοί των.

Μιχ. 7,5 μη καταπιστεύετε εν φίλοις και μη ελπίζετε επί ηγουμένοις, από της συγκοίτου σου φύλαξαι τού αναθέσθαι τι αυτή·

Μιχ. 7,5 Μη έχετε πλέον καμμίαν εμπιστοσύνην εις την υποστήριξιν των φίλων σας. Μη ελπίζετε εις την δύναμιν των αρχόντων σας και απ' αυτάς ακόμα τας συζύγους σας φυλαχθήτε, ώστε να μη εμπιστευθήτε τίποτε εις αυτάς,

Μιχ. 7,6 διότι υιός ατιμάζει πατέρα, θυγάτηρ επαναστήσεται επί την μητέρα αυτής, νύμφη επί την πενθεράν αυτής, εχθροί πάντες ανδρός οι εν τώ οίκω αυτού. -

Μιχ. 7,6 διότι εις την αμαρτωλότητα, που ζήτε, ο υιός κατεξευτελίζει τον πατέρα, η θυγατέρα επαναστατεί εναντίον της μητρός της, η νύμφη κατά της πενθεράς της και γενικώς όλα τα μέλη της αυτής οικογενείας είναι εχθροί εναντίον του αρχηγού της οικογενείας και αναμεταξύ των.

Μιχ. 7,7 Εγώ δε επί τον Κύριον επιβλέπομαι, υπομενώ επί τώ Θεώ τώ σωτήρι μου, εισακούσεται μου ο Θεός μου.

Μιχ. 7,7 Εγώ όμως θα υψώσω ικετευτικά τα βλέμματά μου προς τον Κυριον. Θα δείξω υπομονήν και θα έχω εστηριγμένας τας ελπίδας μου προς τον σωτήρα Θεόν μου. Και είμαι βέβαιος, ότι ο Θεός μου θα ακούση και θα κάμη δεκτήν την προσευχήν μου.

Μιχ. 7,8 μη επίχαιρέ μοι, η εχθρά μου, ότι πέπτωκα· και αναστήσομαι, διότι εάν καθίσω εν τώ σκότει, Κύριος φωτιέι μοι.

Μιχ. 7,8 Δια τούτο ας μια χαιρεκακή εναντίον μου η παράταξις των εχθρών μου δια την σημερινήν μου πτώσιν. Θα σηκωθώ όμως, διότι, έστω και αν τώρα ευρίσκωμαι μέσα εις τα σκοτάδια, θα αποστείλη προς εμέ ο Κυριος το φως της σωτηρίας μου.

Μιχ. 7,9 οργήν Κυρίου υποίσω, ότι ήμαρτον αυτώ, έως τού δικαιώσαι αυτόν την δίκην μου· και ποιήσει το κρίμα μου και εξάξει με εις το φώς. όψομαι την δικαιοσύνην αυτού,

Μιχ. 7,9 Θα υπομείνω την οργήν και την τιμωρίαν του Κυρίου, διότι έχω αμαρτήσει ενώπιόν του, μέχρις ότου ο Κυριος, μετά την τιμωρίαν μου, με δικαιώση. Αφού πρώτον με δικάση και με τιμωρήση, θα με βγάλη κατόπιν στο φως της λυτρώσεως. Θα ιδώ την καλωσύνην και την αγαθότητά του.

Μιχ. 7,10 και όψεται η εχθρά μου και περιβαλείται αισχύνην η λέγουσα προς με· που Κύριος ο Θεός σου; οι οφθαλμοί μου επόψονται αυτήν· νύν έσται εις καταπάτημα ως πηλός εν ταις οδοίς

Μιχ. 7,10 Αυτήν την ευμένειαν του Θεού προς εμέ, θα τον ιδουν οι εχθροί μου και θα καταισχυρθούν αυτοί, οι οποίοι μέχρι προ ολίγου μου έλεγαν· Που είναι Κυριος ο Θεός σου; Τότε οι οφθαλμοί μου θα ιδουν το κατάντημα των εχθρών μου. Η παράταξις των εχθρών μου συντετριμμένη και εξουδενωμένη θα πατηθή στους δρόμους, όπως πατείται και ζυμώνεται ο πηλός

Μιχ. 7,11 ημέρας αλοιφής πλίνθου. εξάλειψίς σου η ημέρα εκείνη, και αποτρίψεται νόμιμά σου η ημέρα εκείνη·

Μιχ. 7,11 κατά την ημέραν, που χρησιμοποιείται εις επίχρισιν οικοδομής πλινθοκτίστου. Η ημέρα εκείνη θα είναι ο εξαφανισμός σου. Οι άδικοι νόμοι και οι θεσμοί σου κατά την ημέραν εκείνην, θα κονιορτοποιηθούν και θα καταργηθούν.

Μιχ. 7,12 και αι πόλεις σου ήξουσιν εις ομαλισμόν και εις διαμερισμόν Ασσυρίων και αι πόλεις σου αι οχυραί εις διαμερισμόν από Τύρου έως τού ποταμού και από θαλάσσης έως θαλάσσης και από όρους έως τού όρους·

Μιχ. 7,12 Αι πόλεις σου θα κρημισθούν, θα γίνουν χωράφια προς διανομήν μεταξύ των Ασσυρίων. Αι ωχυρωμένα πόλεις σου από την Τυρον έως τον ποταμόν της Αιγύπτου και από την Νεκράν Θαλασσαν έως την Μεσόγειον Θαλασσαν, από το ένα όρος στο άλλο, θα διανεμηθούν μεταξύ των Ασσυρίων.

Μιχ. 7,13 και έσται η γη εις αφανισμόν σύν τοίς κατοικούσιν αυτήν από καρπών επιτηδειμάτων αυτών. -

Μιχ. 7,13 Ολη αυτή η χώρα θα παραδοθή εις όλεθρον μαζί με τους κατοίκους της· και η καταστροφή αυτή θα είναι καρπός της πονηράς ζωής των.

Μιχ. 7,14 Ποίμανε λαόν σου εν ράβδω σου, πρόβατα κληρονομίας σου, κατασκηνούντας καθ εαυτούς δρυμόν εν μέσω τού Καρμηλου· νεμήσονται την Βασανίτιν και την Γαλααδίτιν καθώς αι ημέραι τού αιώνος.

Μιχ. 7,14 Ω Κυριε, ποιήμανε και οδήγησε τον λαόν σου με την πουμαντικήν σου ράβδον, τα πρόβατα αυτά της κληρονομίας σου· αυτούς, που φοβισμένοι τώρα έχουν καταφύγει και κατασκηνώσει εις δρυμούς ανάμεσα στο Καρμηλον όρος. Οδήγησε τα πρόβατά σου να βοσκήσουν εις την χώραν Βασάν και Γαλαάδ, όπως έπραττες και κατά τους προπαρελθόντας χρόνους.

Μιχ. 7,15 και κατά τας ημέρας εξοδίας σου εξ Αιγύπτου όψεσθε θαυμασά.

Μιχ. 7,15 Και ο Κυριος λέγει· "θα ιδήτε ημέρας θαυμασάς, όπως κατά την εποχήν εκείνην, που είχατε εξέλθει ελεύθεροι από την Αίγυπτον.

Μιχ. 7,16 όψονται έθνη και καταισχνθήσονται εκ πάσης της ισχύος αυτών, επιθήσουσι χείρας επί το στόμα αυτών, τα ότα αυτών αποκωφώθήσεται,

Μιχ. 7,16 Ολα τα έθνη θα ίδουν την δόξαν σας και θα κατεντροπιασθούν παρ' όλην την δύναμίν των. Θα θέσουν τα χέρια των στο στόμα των, δια να μη ομιλήσουν πλέον, θα κουφαθούν τα αυτιά των από τους αλαλαγμούς της χαράς σας.

Μιχ. 7,17 λείξουσι χούν ως όφεις σύροντες γήν, συγχυθήσονται εν συγκλεισμά αυτών· επί τώ Κυρίω Θεώ ημών εκστήσονται και φοβηθήσονται από σου.

Μιχ. 7,17 Θα γλύψουν το χώμα ωςάν τα φίδια, που σύρονται εις την γην. Θα περιπέσουν εις σύγχυσιν, φοβισμένοι θα κλεισθούν εις τας πόλεις των. Κατάπληκτοι θα μείνουν εμπρός εις τα μεγάλα έργα του Κυρίου και Θεού μας. Φοβος και τρόμος θα τους καταλάβη ενώπιόν σου".

Μιχ. 7,18 τις Θεός ωςπερ σύ; εξαίρων ανομίας και υπερβαίνων ασεβείας τοίς καταλοιπίοις της κληρονομίας αυτού και ου συνέσχεν εις μαρτύριον οργήν αυτού, ότι θελητής ελέους εστί.

Μιχ. 7,18 Και ευγνώμων ο λαός θα αναφωνήση· Ποίός άλλος Θεός είναι όπως συ, Κυριε; Συ συγχωρείς τας ανομίας, αντιπαρέρχεσαι με μακροθυμίαν τας ασεβείας των Ιουδαίων, που έχουν απομείνει· του λαού αυτού, που είναι ιδιαιτέρα ιδική σου κληρονομία. Ο Θεός δεν θα εξαπολύση πλέον την δικαίαν οργήν του εναντίον μας, διότι είναι ελεήμων.

Μιχ. 7,19 αυτός επιστρέφει και οικτειρήσει ημάς, καταδύσει τας αδικίας ημών και αποριφήσονται εις τα βάθη της θαλάσσης, πάσας τας αμαρτίας ημών.

Μιχ. 7,19 Αυτός θα επιστρέψη και θα μας ελεήση, θα καταποντίση τας αδικίας μας. Ολοι αι αμαρτίαι μας θα απορριφθούν εις τα βάθη της θαλάσσης.

Μιχ. 7,20 δώσει εις αλήθειαν τώ Ιακώβ, έλεον τώ Αβραάμ, καθότι ώμοσας τοίς πατράσιν ημών κατά τας ημέρας τας έμπροσθεν.

Μιχ. 7,20 Θα δώση την αλήθειάν του στον Ιακώβ, το έλεός του στον Αβραάμ, όπως είχεν ορκισθή στους προγόνους μας κατά τους προηγούμενους καιρούς.

ΙΩΗΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιωηλ. 1,1 Λόγος Κυρίου, ός εγενήθη προς Ιωήλ τον τού Βαθουήλ.

Ιωηλ. 1,1 Λογος Κυρίου ο οποίος απηυθύνθη προς τον Ιωήλ, τον υιόν του Βαθουήλ.

Ιωηλ. 1,2 Ακούσατε ταύτα, οι πρεσβύτεροι, και ενωτίσασθε, πάντες οι κατοικούντες την γήν. ει γέγονε τοιαύτα εν ταίς ημέραις υμών ή εν ταίς ημέραις των πατέρων υμών;

Ιωηλ. 1,2 Ακούσατε αυτά, που θα σας είπω, σεις οι άρχοντες του λαού, και ακροασθήτε με προσοχήν όλοι οι κάτοικοι της χώρας αυτής. Μηπως και όμοια προς αυτά, που θα σας είπω, έγιναν άλλοτε εις τας ημέρας σας η εις τας ημέρας των προγόνων σας;

Ιωηλ. 1,3 υπέρ αυτών τοίς τέκνοις υμών διηγήσασθε, και τα τέκνα υμών τοίς τέκνοις αυτών, και τα τέκνα αυτών εις γενεάν ετέρα.

Ιωηλ. 1,3 Διηγηθήτε αυτά εις τα παιδιά σας και τα παιδιά σας να τα διηγηθούν εις τα παιδιά των και τα παιδιά εκείνων να τα διηγηθούν εις την ερχοσμένην γενεάν και να μεταδοθούν έτσι από γενεάς εις γενεάν.

Ιωηλ. 1,4 τα κατάλοιπα της κάμπης κατέφαγεν η ακρίς, και τα κατάλοιπα της ακρίδος κατέφαγεν ο βρούχος, και τα κατάλοιπα τού βρούχου κατέφαγεν η ερυσίβη.

Ιωηλ. 1,4 Ο,τι αφήκεν η καταστρεπτική κάμπη το έφαγεν η ακρίδα. Και εκείνα που αφήκεν η ακρίδα, τα έφαγεν ο βρούχος και όσα αφήκεν ο βρούχος τα έφαγεν η ερυσίβη.

Ιωηλ. 1,5 εκνήψατε, οι μεθύοντες, εξ οίνου αυτών και κλαύσατε· θρηνήσατε, πάντες οι πίνοντες οίνον εις μέθην, ότι εξήρηθη εκ στόματος υμών ευφροσύνη και χαρά.

Ιωηλ. 1,5 Συνέλαθε από την μέθην του οίνου σας σεις, που πίνετε οίνον και μεθάτε, διότι ο οίνος το σύμβολον και η πηγή της χαράς και της ευφροσύνης, έχει λείψει πλέον από το στόμα σας.

Ιωηλ. 1,6 ότι έθνος ανέβη επί την γήν μου ισχυρόν και αναρίθμητον, οι οδόντες αυτού, οδόντες λέοντος, και αι μύλαι αυτού σκύμνου.

Ιωηλ. 1,6 Δεν θα ξαναπιήτε οίνον, διότι πλήθος μέγα, ισχυρόν και αναρίθμητον εισώρμησεν εις την χώραν σας. Οι οδόντες αυτών είναι ωςάν τα δόντια του λέοντος και οι τραπεζίται των συντρίβουν ωςάν τους μυλόδοντας νεαρού ληονταριού.

Ιωηλ. 1,7 έθετο την άμπελόν μου εις αφανισμόν και τας συκάς μου εις συγκλασμόν· ερευρών εξηρεύνησεν αυτήν και έριψεν, ελεύκανε τα κλήματα αυτής.

Ιωηλ. 1,7 Κατέστρεψε και εξηφάνισε τους αμπελώνας του λαού μου, κατακομμάτιασε τις συκιές μου, συστηματικά και με επιμονήν εξηρεύνησε την χώραν. Την έρριψε κάτω κατεστραμμένην, έγδαρε τα κλήματά της και τα αφήκε λευκά και ξηρά.

Ιωηλ. 1,8 θρήνησον προς με υπέρ νύμφην περιεζωσμένην σάκκον επί τον άνδρα αυτής τον παρθενικόν.

Ιωηλ. 1,8 Θρήνησε, λοιπόν, μπροστά μου, περισσότερον από την νύμφην, η οποία έχει φορέσει πένθιμον σάκκινον ένδυμα, διότι έχασε τον πρώτον νεαρόν και ηγαπημένον άνδρα της.

Ιωηλ. 1,9 εξήρται θυσία και σπονδή εξ οικου Κυρίου. πενθείτε, οι ιερείς οι λειτουργούντες θυσιαστηρίω Κυρίου,

Ιωηλ. 1,9 Έλειψε πλέον κάθε θυσία και σπονδή στον ναόν του Κυρίου. Πενθήσατε λοιπόν, σεις οι ιερείς, σεις που υπηρετείτε στο θυσιαστήριον του Κυρίου,

Ιωηλ. 1,10 ότι τεταλαιπώρηκε τα πεδιά· πενθείτω η γη, ότι τεταλαιπώρηκε σίτος, εξηράνθη οίνος, ωλιγώθη έλαιον.

Ιωηλ. 1,10 διότι αι πεδιάδες έχουν καταστραφή. Ας πενήση η χώρα, διότι τα σιτηρά έχουν αφανισθή. Εξηράνθησαν αι άμπελοι και έλειψεν ο οίνος. Το λάδι ωλιγόστευσεν.

Ιωηλ. 1,11 εξηράνθησαν γεωργοί· θρηνείτε, κτήματα, υπέρ πυρού και κριθής, ότι απόλωλε τρυγητός εξ αγρού·

Ιωηλ. 1,11 Οι γεωργοί ομοιάζουν κατάξηροι, διότι έχασαν αγρούς και συγκομιδήν. Θρηνήσατε όλοι δια τα κατεστραμμένα κτήματα, δια την έλλειψιν του σιταριού και της κριθής, διότι κατεστράφη η συγκομιδή των αγρών.

Ιωηλ. 1,12 η άμπελος εξηράνθη, και αι συκαί ωλιγώθησαν· ρόα και φοίνιξ και μήλον και πάντα τα ξύλα τού αγρού εξηράνθησαν, ότι ήσχναν χαράν οι υιοί των ανθρώπων.

Ιωηλ. 1,12 Τα αμπέλια έχουν ξηρανθή, συκίες ολίγες απέμειναν, οι ροδιές και οι φοίνικες, οι μηλιές και όλα τα δένδρα της υπαίθρου είναι ξηρά. Λυπη και κατήφεια διεδέχθη την χαράν των ανθρώπων.

Ιωηλ. 1,13 περιζώσασθε και κόπτεσθε, οι ιερείς, θηνηίτε οι λειτουργούντες θυσιαστηρίω· εισέλθετε υπνώσατε εν σάκκοις λειτουργούντες Θεώ, ότι απέσχηκεν εξ οίκου Θεού υμών θυσία και σπονδή.

Ιωηλ. 1,13 Φορέσατε και ζωστήτε σάκκινα πένθιμα ενδύματα σεις οι ιερείς, οι υπηρετούντες στο θυσιαστήριον, θηνηίσατε. Εισέλθετε στο δωμάτιόν σας και κοιμηθήτε μέσα εις πενθίμους σάκκους, σεις οι οποίοι υπηρετείτε τον Θεόν. Διότι έχουν πλέον απομακρυνθή και έχουν λείψει ολοτελώς από τον ναόν του Θεού σας θυσίαι και σπονδαί.

Ιωηλ. 1,14 αγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, συναγάγετε πρεσβυτέρους πάντας κατοικούντας γήν εις οίκον Θεού υμών και κεκράξετε προς Κύριον εκτενώς·

Ιωηλ. 1,14 Κηρύξατε ημέραν νηστείας και εξιλεώσεως, κραυγάσατε προς τον Θεόν ζητούντες θεραπείαν από τα δεινά σας, συκαλέσατε και συναθροίσατε όλους τους γεροντοτέρους κατοίκους της χώρας σας στον ναόν του Θεού σας. Κράξατε προς τον Κυριον με δέησιν παρατεταμένην και επίμονον.

Ιωηλ. 1,15 οίμοι, οίμοι, οίμοι εις ημέραν, ότι εγγύς η ημέρα Κυρίου και ως ταιλαιπωρία εκ ταιλαιπωρίας ήξει.

Ιωηλ. 1,15 Αλλοίμονον και τρισαλλοίμονον! Ποίας ημέρας τραγικής συμφοράς ζώμεν! Διότι έφθασε πλέον η φοβερά ημέρα του Κυρίου. Η μία συμφορά έρχεται κατόπιν της άλλης.

Ιωηλ. 1,16 κατέναντι των οφθαλμών υμών βρώματα εξωλοθρεύθη, εξ οίκου Θεού υμών ευφροσύνη και χαρά.

Ιωηλ. 1,16 Εμπρός από τα μάτια σας καταστρέφονται αι τροφαί, και από τον ναόν του Θεού σας έχει λείψει πλέον ευφροσύνη και χαρά.

Ιωηλ. 1,17 εσκίρτησαν δαμάλεις επί ταις φάτναις αυτών, ηφανίσθησαν θησαυροί, κατεσκάφησαν ληνοί, ότι εξηράνθη σίτος.

Ιωηλ. 1,17 Ανήσυχα τα δαμάλια σκιρτούν εις τας φάτνας των δια την έλλειψιν της τροφής. Αι αποθήκαι έχουν καταστραφή, οι ληνοί έχουν κρημνισθή και κατασκαφή, τα σιτηρά έχουν ξηρανθή.

Ιωηλ. 1,18 τι αποθήσομεν εαυτοίς; έκλαυσαν βουκόλια βωών, ότι ουχ υπήρχε νομή αυτοίς, και τα ποιμνια των προβάτων ηφανίσθησαν.

Ιωηλ. 1,18 Τι λοιπόν έχει απομείνει να αποθηκεύσωμεν δια την συντήρησίν μας; Φωνάζουν πένθιμα οι αγέλες των βοιδιών, διότι δεν υπάρχουν δι' αυτά πλέον βοσκαί. Τα κοπάδια των προβάτων έχουν και αυτά αφανισθή.

Ιωηλ. 1,19 προς σε, Κύριε, βοήσομαι, ότι πύρ ανήλωσε τα ωραία της ερήμου, και φλόξ ανήψε πάντα τα ξύλα τού αγρού·

Ιωηλ. 1,19 Προς σε, Κυριε, εκ βάθους καρδιάς θα βοήσω, διότι η φωτιά έχει καταστρέψει όλα τα ωραία των ακατοίκητων περιοχών, φλόγες έχουν ανάψει εις όλα τα δένδρα της υπαίθρου.

Ιωηλ. 1,20 και τα κτήνη τού πεδίου ανέβλεψαν προς σε, ότι εξηράνθησαν αφέσεις υδάτων και πύρ κατέφαγε τα ωραία της ερήμου.

Ιωηλ. 1,20 Και αυτά άκομα τα ζώα των πεδιάδων έχουν ανυψώσει ικετευτικά τα βλέμματα των προς Σέ, διότι εστείρειψαν και αι πηγαί των υδάτων, τα καύματα ωσάν φωτιά έχουν καταφάγει τα ωραία μέρη των ακατοικήτων περιοχών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιωηλ. 2,1 Σαλπίατε σάλπιγγι εν Σιών, κηρύξατε εν όρει αγίω μου, και συγχυθήτωσαν πάντες οι κατοικούντες την γήν, διότι πάρεστιν ημέρα Κυρίου, ότι εγγύς,

Ιωηλ. 2,1 Σαλπίατε με βροντεράν σάλπιγγα εις την Ιερουσαλήμ δια την επερχομένην φοβεράν τιμωρίαν· βροντοφωνήσατε στο αγίον μου Όρος· σύγχυσις ας καταλάβη τους κατοίκους της πόλεως, διότι έφθασεν, είναι πλησίον η ημέρα δικαίας ανταποδόσεως εκ μέρους του Κυρίου.

Ιωηλ. 2,2 ημέρα σκότους και γνόφου, ημέρα νεφέλης και ομίχλης. ως όρθρος χυθήσεται επί τα όρη λαός πολός και ισχυρός· όμοιος αυτόν ου γέγονεν από τού αιώνος και μετ αυτόν ου προστεθήσεται έως ετών εις γενεάς γενεών.

Ιωηλ. 2,2 Η ημέρα αυτής είναι σκοτάδι και ζόφος, ημέρα πυκνοσκεπασμένη από σκοτεινά νέφη και ομίχλην. Όπως το γλυκοχάραγμα ξεχύνεται με ταχύτητα εις τα όρη, με την ιδίαν ταχύτητα επέρχονται τα ατελείωτα σμήνη των ακρίδων. Θα ξεχυθή πολός και ισχυρός πολεμικός λαός. Από τα παλαιότερα χρόνια μέχρι σήμερα δεν υπήρξε παρόμοιος με αυτόν και ούτε θα παρουσιασθή εις τας γενεάς των γενεών του μέλλοντος.

Ιωηλ. 2,3 τα έμπροσθεν αυτού πύρ αναλίσκον, και τα οπίσω αυτού αναπτομένη φλόξ· ως παράδεισος τρυφής η γη πρό προσώπου αυτού, και τα όπισθεν αυτού πεδιον αφανισμού, και ανασωζόμενος ουκ έσται αυτό.

Ιωηλ. 2,3 Εμπρός από τον πολεμικόν στρατόν προπορεύεται καταστρεπτική φωτιά, οπίσω από αυτόν ακολουθούν φλόγες πυρός. Η χώρα, που εκτείνεται εμπρός από αυτόν, πριν την καταλάβη, είναι ωραία ωσάν παράδεισος τρυφής· οπίσω όμως αυτού μετά την διάβασίν του είναι αφανισμένοι, έρημοι πεδιάδες. Κανείς δεν πρόκειται να σωθή από την επιδρομήν αυτού.

Ιωηλ. 2,4 ως όρασις ίππων η όψις αυτών, και ως ιππείς ούτως καταδιώξονται·

Ιωηλ. 2,4 Ωσάν ιππικόν πολέμου ομοιάζουν οι επιδρομείς αυτοί, θα καταδιώκουν με ταχύτητα ωσάν ιππείς εις πόλεμον.

Ιωηλ. 2,5 ως φωνή αρμάτων επί τας κορυφάς των ορέων εξαλούνται και ως φωνή φλογός πυρός κατεσθιούσης καλάμην και ως λαός πολός και ισχυρός παρατασσόμενος εις πόλεμον.

Ιωηλ. 2,5 Πηδούν από τας κορυφάς των ορέων και δημιουργούν θόρυβον ωσάν τα τρέχοντα πολεμικά άρματα. Ο πολεμικός των θόρυβος ομοιάζει με την βοήν πυρκαϊάς, η οποία κατατρώγει την καλάμιάν. Φαίνεται σαν στρατός πολός και ισχυρός συντεταγμένος και τρέχων εις πόλεμον.

Ιωηλ. 2,6 από προσώπου αυτού συντριβήσονται λαοί, πάν πρόσωπον ως πρόσκαυμα χύτρας.

Ιωηλ. 2,6 Προ της ορμής των συντρίβονται λαοί, φλογίζονται και μαυρίζουν, σαν χύτρα επάνω εις την πυράν, τα πρόσωπα όλων.

Ιωηλ. 2,7 ως μαχηταί δραμούνται και ως άνδρες πολεμισταί αναβήσονται επί τα τείχη, και έκαστος εν τή οδώ αυτού πορεύσεται, και ου μη εκκλίνουσι τας τρίβους αυτών,

Ιωηλ. 2,7 Τρέχουν ακάθεκτοι σαν μαχηταί, ωσάν έμπειροι πολεμισταί αναβαίνουν επάνω εις τα τείχη. Καθένas από τους πολεμιστάς αυτούς προχωρεί αποφασιστικώς στον δρόμον του· δεν παρεκκλίνουν από την πορείαν των.

Ιωηλ. 2,8 και έκαστος από τού αδελφού αυτού ουκ αφέξεται, καταβαρυνόμενοι εν τοίς όπλοις αυτών πορεύσονται και εν τοίς βέλεσιν αυτών πεσούνται και ου μη συντελεσθώσι.

Ιωηλ. 2,8 Κανείς δεν απομακρύνεται από τον συνάδελφόν του, αποτελούν συμπαγές σώμα πορεύονται φορτωμένοι τα όπλα των. Προχωρούν σταθερά, έστω και αν μερικοί πέσουν κτυπημένοι από τα όπλα των ανθρώπων. Αυτό δεν θα ελαττώσει αισθητώς τον αριθμόν των· είναι πολυάριθμοι.

Ιωηλ. 2,9 της πόλεως επιλήφονται και επί των τειχέων δραμούνται και επί τας οικίας αναβήσονται και διά θυρίδων εισελεύσονται ως κλέπται.

Ιωηλ. 2,9 Κυριεύουν την πόλιν, τρέχουν επάνω εις τα τείχη, ανεβαίνουν εις τας οικίας και εισέρχονται εις αυτάς από τα παράθυρα ωσάν κλέπται.

Ιωηλ. 2,10 πρό προσώπου αυτών συγχυθήσεται η γη και σεισθήσεται ο ουρανός, ο ήλιος και η σελήνη συσκοτάσουσι, και τα άστρα δύσουσι το φέγγος αυτών.

Ιωηλ. 2,10 Κατά την επιδρομήν των σύγχυσις απλώνεται εις την γην, συγκλονίζονται οι ουρανοί, σκοτιζονται ο ήλιος και η σελήνη, σβήνει το φέγγος των αστέρων.

Ιωηλ. 2,11 και Κύριος δώσει φωνήν αυτού πρό προσώπου δυνάμεως αυτού, ότι πολλή εστι σφόδρα η παρεμβολή αυτού, ότι ισχυρά έργα λόγω αυτού· διότι μεγάλη η ημέρα Κυρίου, επιφανής σφόδρα, και τις έσται ικανός αυτή;

Ιωηλ. 2,11 Ο Κυριος ισχυράν θα αφήση την φωνήν εμπρός στον πολεμικόν αυτόν στρατόν, διότι το στρατόπεδον αυτών είναι πολύ μεγάλο και ισχυρόν, αλλά και τα έργα, που διατάσσει ο Θεός, είναι πάντοτε ισχυρά. Μεγάλη είναι όντως η ημέρα του Κυρίου, ολοφάνερη και τρομερά. Ποίος είναι ικανός να αντισταθή εις αυτήν;

Ιωηλ. 2,12 και νύν λέγει Κύριος ο Θεός υμών· επιστράφητε προς με εξ όλης της καρδιάς υμών και εν νηστεία και εν κλαυθμώ και εν κοπετώ·

Ιωηλ. 2,12 Και τώρα, λέγει προς σας Κυριος ο Θεός σας· επιστρέψατε εν μετανοία προς εμέ με όλην σας την καρδιάν, με νηστείαν, με θρήνους και κοπετούς.

Ιωηλ. 2,13 και διαρηξάτε τας καρδιάς υμών και μη τα μιάτια υμών και επιστράφητε προς Κύριον τον Θεόν υμών, ότι ελεήμων και οικτίρμων εστί, μακρόθυμος και μετανοών επί ταίς κακίαις.

Ιωηλ. 2,13 Σχίσατε τας καρδιάς από τον πόνον της μετανοίας και την συναίσθησιν της ενόχης σας, και όχι τα ενδύματά σας. Επιστρέψατε προς Κυριον τον Θεόν σας, διότι αυτός είναι ελεήμων και οικτίρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, λυπούμενος δια τας παρανομίας των ανθρώπων και μεταβάλλων γνώμην ως προς τας τιμωρίας των αμαρτωλών.

Ιωηλ. 2,14 τις οίδεν ει επιστρέψει και μετανοήσει και υπολείψεται οπίσω αυτού ευλογίαν και θυσίαν και σπονδήν Κυρίω τώ Θεώ υμών;

Ιωηλ. 2,14 Και ποίος γνωρίζει, μήπως και εις την περίστασιν αυτήν αλλάξη γνώμην ο Κυριος, επιστρέψη με στοργήν προς σας και αποστείλη την ευλογίαν του εις την χώραν μας, ώστε να προσφέρετε προς Κυριον τον Θεόν σας ευπρόσδεκτον θυσίαν και σπονδήν;

Ιωηλ. 2,15 σαλπίατε σάλπιγγι εν Σιών, αγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν,

Ιωηλ. 2,15 Σαλπίατε με την ιεράν σάλπιγγα εις την Σιών, αφιερώσατε ημέραν νηστείας, αναγγείλατε με τον κήρυκα ευλαβή λιτανείαν.

Ιωηλ. 2,16 συναγάγετε λαόν, αγιάσατε εκκλησίαν, εκλέξασθε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, εξελθέτω νυμφίος εκ τού κοιτώνος αυτού και νύμφη εκ τού παστού αυτής.

Ιωηλ. 2,16 Συναθροίσατε τον λαόν εις ιεράν συγκέντρωσιν, εκλέξατε πρεσβυτέρους ως άρχοντάς σας, συγκεντρώσατε και αυτά ακόμη τα νήπια, που θηλάζουν τους μητρικούς μαστούς· ως εξέλθη ο νεόνυμφος από τον νυμφικόν θάλαμον και η νεόνυμφος από τον νυμφικόν κοιτώνα.

Ιωηλ. 2,17 ανά μέσον της κρηπίδος τού θυσιαστηρίου κλαύσονται οι ιερείς οι λειτουργούντες τώ Κυρίω και ερούσι· φείσαι, Κύριε, τού λαού σου και μη δώς την κληρονομίαν σου εις όνειδος τού κατάρξαι αυτών έθνη, όπως μη είπωσιν εν τού έθνεσι· που εστιν ο Θεός αυτών· -

Ιωηλ. 2,17 Γυρω από την βάση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων θα κλαύσουν οι ιερείς, οι λειτουργί του Κυρίου, και θα είπουν· "Σπλαγχνίσου και λυπήσου, Κυριε, τον λαόν σου και μη παραδώσης την ιδικήν σου κληρονομίαν στον εξευτελισμόν αυτόν, να κυριαρχήσουν δηλαδή επάνω εις αυτήν ειδωλολατρικοί λαοί, δια να μη είπουν τα έθνη· Που είναι, λοιπόν, ο Θεός των;"

Ιωηλ. 2,18 Καί εζήλωσε Κύριος την γήν αυτού και εφείσατο τού λαού αυτού.

Ιωηλ. 2,18 Ο Κυριος με αγίαν και θερμήν αγάπην ηγάπησε την χώραν του και ελυπήθη τον λαόν του.

Ιωηλ. 2,19 και απεκρίθη Κύριος και είπε τώ λαώ αυτού· ιδού εγώ εξαποστέλλω υμίν τον σίτον και τον οίνον και το έλαιον, και εμπλησθήσεσθε αυτών, και ου δώσω υμάς ουκέτι εις ονειδισμόν εν τοίς έθνεσι·

Ιωηλ. 2,19 Ο Κυριος απήντησεν εις τας δεήσους του λαού του και είπεν· "ιδού εγώ θα στείλω προς σας πλουσίαν ευφορίαν, σίτον και οίνον και έλαιον. Θα χορτάσετε από αυτά και δεν θα επιτρέψω κατασχύνην και εξευτελισμόν εκ μέρους των ειδωλολατρών.

Ιωηλ. 2,20 και τον από Βορά εκδιώξω αφ υμών και εξώσω αυτόν εις γήν άνυδρον και αφανιώ το πρόσωπον αυτού εις την θάλασσαν την πρώτην και τα οπίσω αυτού εις την θάλασσαν την εσχάτην, και αναβήσεται η σαπρία αυτού, και αναβήσεται ο βρόμος αυτού, ότι εμεγάλυνε τα έργα αυτού.

Ιωηλ. 2,20 Εγώ θα εκδιώξω εκ της χώρας σας τον από βορρά επιδραμόντα εναντίον σας εχθρόν, θα τον απωθήσω εις περιοχήν άνυδρον και άγονον, θα εξαφανίσω τα προπορευόμενα τμήματά του μέσα εις την Νεκράν Θάλασσαν, τα δε ακολουθούντα τμήματα θα τα καταποντίσω εις την Μεσόγειον. Η δυσωδία από την αποσύνθεσιν των πτωμάτων του θα πλημμυρίση τον αέρα. Και ταύτα, διότι υπερηφανεύθη δια τα κατορθώματά του".

Ιωηλ. 2,21 θάρσει, γη, χάρει και ευφραίνου, ότι εμεγάλυνε Κύριος τού ποιήσαι.

Ιωηλ. 2,21 Εχε, λοιπόν, θάρρος χώρα του Ισραήλ, χάρει και ευφραίνου, διότι ο Κυριος μεγάλα και θαυμαστά έργα έκαμε δια σε.

Ιωηλ. 2,22 θαρσείτε, κτήνη τού πεδίου, ότι βεβλάστηκε τα πεδία της ερήμου, ότι ξύλον ήνεγκε τον καρπόν αυτού, σική και άμπελος έδωκαν την ισχύν αυτών.

Ιωηλ. 2,22 Και σεις ακόμη τα ζώα της υπαίθρου παρέτε θάρρος, διότι αι έρημοι και ξηραί πεδιάδες εβλάστησαν πλούσιον χόρτον, τα δένδρα εκαρποφόρησαν, η σική και η άμπελος έδωσαν τα προϊόντα των.

Ιωηλ. 2,23 και τα τέκνα Σιών, χάρητε και ευφραίνεσθε επί τώ Κυρίω Θεώ υμών, διότι έδωκεν υμίν τα βρώματα εις

δικαιοσύνην και βρέξει υμίν υετόν πρώϊμον και όψιμον καθώς έμπροσθεν.

Ιωηλ. 2,23 Τέκνα της Ιερουσαλήμ, χαρήτε και ευφρανθήτε δια τον Θεόν σας, διότι σας έδωκε τροφάς, όπως αυτός έκριεν. Αυτός θα στείλη, όπως και προηγουμένως, βροχήν πρώϊμον και όψιμον, βροχήν στον κατάλληλον καιρόν.

Ιωηλ. 2,24 και πλησθήσονται αι άλωνες σίτου, και υπερεκχυθήσονται αι ληνοί οίνου και ελαίου.

Ιωηλ. 2,24 Θα γεμίσουν τα αλώνια σας από άφθονον σίτον, θα υπερεκχειλίζουν τα κελλάρια σας από οίνον και έλαιον.

Ιωηλ. 2,25 και ανταποδώσω υμίν αντί των ετών ών κατέφαγεν η ακρίς και ο βρούχος και η ερυσίβη και η κάμπη, η δύναμίς μου η μεγάλη, ήν εξαπέστειλα εις υμάς.

Ιωηλ. 2,25 Θα ανταποδώσω εις σας πλούσια τα προϊόντα αντί εκείνων τα οποία είχε κατά τα προηγούμενα έτη καταφάγει η ακρίς και ο βρούχος, το μεγάλο αυτό στράτευμά μου, το οποίον εγώ έστειλα εναντίον σας προς παιδαγωγικήν τιμωρίαν σας.

Ιωηλ. 2,26 και φάγεσθε εσθιοντες και εμπλησθήσεσθε και αινέσετε το όνομα Κυρίου του Θεού υμών, ά εποίησε μεθ υμών εις θαυμάσια, και ου μη καταισχνυθή ο λαός μου εις τον αιώνα·

Ιωηλ. 2,26 Θα φάγετέ με το παραπάνω, θα χορτάσετε και θα δοξάσετε το όνομα Κυρίου του Θεού σας, ο οποίος επραγματοποίησε προς σας τα θαυμαστά αυτά έργα. Ποτέ δε στο μέλλον δεν θα καταισχνυθή ο λαός μου.

Ιωηλ. 2,27 και επιγνώσεσθε ότι εν μέσω του Ισραήλ εγώ ειμι, και εγώ Κύριος ο Θεός υμών, και ουκ έστιν έτι πλην εμού, και ου μη καταισχνυθώσιν έτι ο λαός μου εις τον αιώνα.

Ιωηλ. 2,27 Θα γνωρίσετε έτσι καλά και θα μάθετε ότι εγώ ειμαι εν μέσω του ισραηλιτικού λαού· εγώ ο Κυριος και Θεός σας, και δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού. Δεν θα καταισχνυθή ποτέ πλέον στον αιώνα ο λαός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιωηλ. 3,1 Καί έσται μετά ταύτα και εκχεώ από τού πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα, και προφητεύσουσιν οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών, και οι πρεσβύτεροι υμών ενύπνια ενυπνιασθήσονται, και οι νεανίσκοι υμών οράσεις όψονται·

Ιωηλ. 3,1 Μετά ταύτα θα έλθη εποχή, λέγει ο Κυριος, κατά την οποίαν θα χύσω πλουσιώσ τας δωρεάς και τα χαρίσματα του Πνεύματός μου εις κάθε άνθρωπον και θα προφητεύσουν οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας. Οι γεροντότεροι από σας θα ίδουν και θα λάβουν αποκαλύψεις δια μέσου ενυπνίων, οι δε νεώτεροι κατά την ηλικίαν θα ίδουν εν πλήρει ερηγόρσει αποκαλυπτικά οράματα.

Ιωηλ. 3,2 και επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταίς ημέραις εκείναις εκχεώ από τού πνεύματός μου.

Ιωηλ. 3,2 Επίσης θα χύσω πλουσιώσ τας δωρεάς του Πνεύματός μου κατά την ημέραν εκείνην στους δούλους και εις τας δούλας μου.

Ιωηλ. 3,3 και δώσω τέρατα εν ουρανώ και επί της γής, αίμα και πύρ και ατμίδα καπνού·

Ιωηλ. 3,3 Θα παραχωρήσω δε κατόπιν να γίνουν τρομερά σημεία στον ουρανόν και την γην. Εις την γην θα γίνουν αιματηροί πόλεμοι, πυρκαϊάι και καπνοί από τας καιομένας πόλεις.

Ιωηλ. 3,4 ο ήλιος μεταστραφήσεται εις σκότος και η σελήνη εις αίμα πριν ελθείν την ημέραν Κυρίου την μεγάλην και επιφανή.

Ιωηλ. 3,4 Ο ήλιος θα χάσει το φως του και θα μεταστραφή εις σκότος και η σελήνη θα γίνη κόκκινη, όπως το αίμα, πριν έλθη η μεγάλη και επιφανής ημέρα του Κυρίου.

Ιωηλ. 3,5 και έσται, πάς, ός αν επικαλέσεται το όνομα Κυρίου, σωθήσεται· ότι εν τώ όρει Σιών και εν Ιερουσαλήμ έσται ανασωζόμενος, καθότι είτε Κύριος, και ευαγγελιζόμενοι, ούς Κύριος προσκέκληται.

Ιωηλ. 3,5 Τότε καθένας, ο οποίος θα επικαλεσθή το όναμα του Κυρίου, θα σωθή. Εις το όρος Σιών, εις την Ιερουσαλήμ, θα υπάρχουν οι σωσμένοι, όπως ακριβώς είπεν ο Κυριος. Θα υπάρχουν επίσης ευαγγελισταί και κήρυκες, τους οποίους θα έχη καλέσει ο Κυριος, δια να κηρύξουν την σώζουσαν αλήθειαν στους λαούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιωηλ. 4,1 Ότι ιδού εγώ εν ταίς ημέραις εκείναις και εν τώ καιρώ εκείνω, όταν επιστρέψω την αιχμαλωσίαν Ιούδα και Ιερουσαλήμ,

Ιωηλ. 4,1 Ιδού, κατά τας ημέρας της μεγάλης κοσμοϊστορικής εκείνης εποχής, θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ από τον τόπον της εξορίας των.

Ιωηλ. 4,2 και συνάξω πάντα τα έθνη και κατάξω αυτά εις την κοιλάδα Ιωσαφάτ και διακριθήσομαι προς αυτούς εκεί υπέρ τού λαού μου και της κληρονομίας μου Ισραήλ, οί διεσπάρησαν εν τοίς έθνεσι· και την γήν μου καταδειίλαντο

Ιωηλ. 4,2 Θα συγκεντρώσω όλα τα έθνη, θα τα καταβιβάσω εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ. Εκεί θα κάμω κρίσιν εναντίον αυτών υπέρ του ισραηλιτικού μου λαού και της ιδιαιτέρας αυτής κληρονομίας μου, των Ισραηλιτών, οι οποίοι έχουν διασπαρή μεταξύ των ειδωλολατρικών λαών. Θα κρίνω και θα δικάσω τα έθνη, διότι διεμοιράσθησαν μεταξύ των την χώραν του λαού μου.

Ιωηλ. 4,3 και επί τον λαόν μου έβαλον κλήρους και έδωκαν τα παιδάρια πόρναις και τα κοράσια επώλουν αντί τού οίνου και έπινον.

Ιωηλ. 4,3 Δια την διανομήν των αιχμαλώτων του λαού μου έβελαν κλήρους μεταξύ των. Παρέδωκαν τα παιδάρια εις τας πόρναις, τα δε κοράσια επωλούσαν αντί ελαχίστου οίνου, τον οποίον και έπιναν δια να μεθούν.

Ιωηλ. 4,4 και τι υμείς εμοί, Τύρος και Σιδών και πάσα Γαλιλαία αλλοφύλων; μη ανταπόδομα υμείς ανταποδιδότε μοι; ή μνησικακείτε υμείς επ εμοί οξέως; και ταχέως ανταποδώσω το ανταπόδομα υμών εις κεφαλάς υμών,

Ιωηλ. 4,4 Και τι είσθε σεις ενώπιόν μου, Τυρος, Σιδών και όλη η Γαλιλαία των αλλοεθνών και αλλοθρησκων; Μηπως, τυχόν, και θέλετε να ανταποδώσετε εις εμέ όσα κατά την δικαιοσύνην μου έκαμα προς σας; Η μήπως σεις μνησικακήτε με δομιότητα εναντίον μου; Πολύ σύντομα θα ανταποδώσω και θα ρίψω επάνω εις τας κεφαλάς σας το κακόν, το οποίον εκάματε στον λαόν μου.

Ιωηλ. 4,5 ανθ ών το αργύριον μου και το χρυσίον μου ελάβετε και τα επίλεκτά μου τα καλά εισηνέγκατε εις τους ναούς υμών

Ιωηλ. 4,5 Διότι σεις διηρπάσατε το αργύριον και το χρυσίον του λαού μου και τα άλλα πολύτιμα αντικείμενα, τα εφέρατε και τα ετοποθετήσατε στους ειδωλολατρικούς ναούς σας.

Ιωηλ. 4,6 και τους υιούς Ιούδα και τους υιούς Ιερουσαλήμ απέδοσθε τοίς υιοίς των Ελλήνων, όπως εξώσητε αυτούς εκ των ορίων αυτών.

Ιωηλ. 4,6 Τους ανθρώπους της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ τους επωλήσατε στους Έλληνας και τους απεδιώξατε από τα όρια της χώρας των.

Ιωηλ. 4,7 και ιδού εγώ εξεγείρω αυτούς εκ τού τόπου, ού απέδοσθε αυτούς εκεί, και ανταποδώσω το ανταπόδομα υμών εις κεφαλάς υμών

Ιωηλ. 4,7 Ιδού όμως ότι εγώ θα επαναφέρω αυτούς από τον τόπον της εξορίας των, όπου σστους είχατε πωλήσει και θα ανταποδώσω και θα ριψώ επάνω εις τας κεφαλάς σας την τιμωρίαν, που σας πρέπει.

Ιωηλ. 4,8 και αποδώσομαι τους υιούς υμών και τας θυγατέρας υμών εις χείρας των υιών Ιούδα, και αποδώσονται αυτούς εις αιχμαλωσίαν εις έθνος μακράν απέχον, ότι Κύριος ελάλησε. -

Ιωηλ. 4,8 Τους υιούς και τας θυγατέρας σας θα παραδώσω εις τα χέρια των Ιουδαίων, οι οποίοι και θα τους πωλήσουν ως αιχμαλώτους εις έθνος απομακρυσμένον· διότι ο Κυριος ωμίλησε και έτσι θα γίνη.

Ιωηλ. 4,9 Κηρύξατε ταύτα εν τοίς έθνεσιν, αγιάσατε πόλεμον, εξεγείρατε τους μαχητάς, προσαγάγετε και αναβαίνετε, πάντες άνδρες πολεμισταί.

Ιωηλ. 4,9 Αναγγείλατε αυτά εις όλα τα έθνη, κηρύξατε και αναλάβετε ιερόν πόλεμον. Εξεγείρατε και ενθουσιάσατε τους μαχητάς αυτού. Οδηγήσατε όλους εις την μάχην. Όλοι οι εμπειροπόλεμοι άνδρες ας αναβούν, δια να λάβουν μέρος στον πόλεμον αυτόν.

Ιωηλ. 4,10 συγκόψατε τα άροτρα υμών εις ρομφαίας και τα δρέπανα υμών εις σειρομάστας· ο αδύνατος λεγέτω ότι ισχύω εγώ.

Ιωηλ. 4,10 Κοψτε τα άροτρα σας και μεταβάλετέ τα εις ρομφαίας και τα δρέπανά σας εις λόγχας με άγκιστρα και όποιος τυχόν είναι αδύνατος, ας ενθαρρύνη τον εαυτόν του λέγων· έχω και εγώ δύναμιν.

Ιωηλ. 4,11 συναθροίξεσθε και εισπορεύεσθε, πάντα τα έθνη κυκλόθεν, και συνάχθητε εκεί· ο πραϋς έστω μαχητής.

Ιωηλ. 4,11 Συγκεντρωθήτε και εισέλθετε στον αγώνα. Όλα τα έθνη είναι γύρω σας. Συγκεντρωθήτε εκεί και αυτός ακόμη ο πράος και ήρεμος ας αναδειχθή πολεμιστής.

Ιωηλ. 4,12 εξεγειρέσθωσαν και αναβαινέτωσαν πάντα τα έθνη εις την κοιλάδα Ιωσαφάτ, διότι εκεί καθιώς τού διακρίναι πάντα τα έθνη κυκλόθεν.

Ιωηλ. 4,12 Ας εγερθούν και ας αναβούν όλα τα έθνη εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ, διότι εκεί εγώ θα στήσω το δικαστήριόν μου, δια να κρίνω και δικάσω όλα τα γύρω έθνη.

Ιωηλ. 4,13 εξαποστείλατε δρέπανα, ότι παρέστηκεν ο τρυγητός· εισπορεύεσθε, πατείτε, διότι πλήρης η ληνός· υπερεκχείτε τα υπολήνια, ότι πεπλήθυνται τα κακά αυτών.

Ιωηλ. 4,13 Αποστείλατε τα δρέπανά σας, διότι έφθασεν ο καιρός, που θα θερισθούν οι εχθροί μου. Εισέλθετε στον ληνόν και πατείτε ωσαν σταφύλια τους εχθρούς σας, διότι είναι γεμάτος ο ληνός από αυτούς. Τα κάτω από τον ληνόν εγέμισαν οίνον, από το αίμα δηλαδή των εχθρών, διότι αι κακίαι αυτών έχουν πληθυνθή.

Ιωηλ. 4,14 ήχοι εξήχησαν εν τή κοιλάδι της δίκης, ότι εγγύς ημέρα Κυρίου εν τή κοιλάδι της δίκης.

Ιωηλ. 4,14 Ηχοι αντήχησαν και διεβόηθησαν εις την κοιλάδα αυτήν της δίκης, διότι πλησιάζει πλέον η ημέρα, που θα κρίνη ο Κυριος τα έθνη εις την κοιλάδα αυτήν.

Ιωηλ. 4,15 ο ήλιος και η σελήνη συσκοτάσουσι, και οι αστέρες δύσουσι φέγγος αυτών.

Ιωηλ. 4,15 Ο ήλιος και η σελήνη, τα δύο αυτά φωτεινά σώματα, θα σκοτισθούν, το δε φεγγοβόλημα των αστέρων θα σβήση.

Ιωηλ. 4,16 ο δε Κύριος εκ Σιών ανακεκράξεται και εξ Ιερουσαλήμ δώσει φωνήν αυτού, και σεισθήσεται ο ουρανός και η γη· ο δε Κύριος φείσεται τού λαού αυτού, και ενισχύσει τους υιούς Ισραήλ.

Ιωηλ. 4,16 Ο Κυριος όμως θα κράξη από την Σιών, θα φωνάξη από την Ιερουσαλήμ και θα σεισθή ο ουρανός και η γη. Αλλά μέσα στον συγκλονισμόν αυτόν θα λυπηθή τον λαόν του και θα ενισχύση τους Ισραηλίτας.

Ιωηλ. 4,17 και επιγνώσεσθε, διότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών ο κατασκημών εν Σιών όρει αγίω μου· και έσται Ιερουσαλήμ αγία, και αλλογενείς ου διελεύσονται δι αυτής ουκέτι.

Ιωηλ. 4,17 Τότε θα μάθετε καλά ότι ιεγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος έχω κατασκηνώσει εις την Σιών, στο άγιον αυτό όρος της Ιερουσαλήμ. Τότε η Ιερουσαλήμ θα γίνη αγία. Οι αλλοεθνείς και οι αλλόθρησκοι δεν θα πατούν πλέον εκεί.

Ιωηλ. 4,18 και έσται εν τή ημέρα εκείνη αποσταλάξει τα όρη γλυκασμόν, και οι βουνοί ρυήσονται γάλα, και πάσαι αι αφέσεις Ιούδα ρυήσονται ύδατα, και πηγή εξ οικου Κυρίου εξελεύσεται και ποτιεί τον χειμάρουν των σχοίνων.

Ιωηλ. 4,18 Κατά την εποχήν εκείνην, εις την νέαν κατάστασιν των πραγμάτων, τα όρη θα τρέχουν γλυκό μέλι και από τους λόφους θα τρέχη άφθονον γάλα, όλαι δε αι πηγαί θα αναβλύζουν άφθονα ύδατα. Πηγή θα αναβλύζη από τον ναόν του Κυρίου, τα νερά της θα φθάνουν και θα ποτίζουν και αυτόν ακόμη τον μακρυνόν και ξηρόν χειμαρρον των Σχοίνων.

Ιωηλ. 4,19 Αίγυπτος εις αφανισμόν έσται, και η Ιδουμαία εις πεδίον αφανισμού έσται εξ αδικιών υιών Ιούδα, ανθών εξέχεαν αίμα δίκαιον εν τή γη αυτών.

Ιωηλ. 4,19 Η Αίγυπτος θα εξαφανισθή και η Ιδουμαία θα γίνη πεδιάς ερημώσεως εξ αιτίας των αδικιών της εναντίον της φυλής Ιούδα, διότι τα δύο αυτά έθνη έχυσαν αθών αίμα εις την χώραν του Ιούδα.

Ιωηλ. 4,20 η δε Ιουδαία εις τον αιώνα κατοικηθήσεται και Ιερουσαλήμ εις γενεάς γενεών.

Ιωηλ. 4,20 Η Ιουδαία όμως θα κατοικηθή αιωνίως και η Ιερουσαλήμ από γενεάς εις γενεάν.

Ιωηλ. 4,21 και εκζητήσω το αίμα αυτών και ου μη αθώσω, και Κύριος κατασκηνώσει εν Σιών.

Ιωηλ. 4,21 Εγώ θα τιμωρήσω τα έθνη δια το αίμα το αθών, που έχυσαν. Δεν θα τους αθώσω. Εις δε την Σιών θα κατοικήση δια παντός ο Κυριος.

Ο Β Δ Ι Ο Υ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Οβ. 1,1 Όρασις Οβδιού. Τάδε λέγει Κύριος ο Θεός τή Ιδουμαία· ακοήν ήκουσα παρά Κυρίου, και περιοχήν εις τα έθνη εξαπέστειλεν. ανάστητε, και εξαναστήμεν επ αυτήν εις πόλεμον.

Οβ. 1,1 Οραμα του Οβδιού. Αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον της Ιδουμαίας. Εγώ ήκουσα αυτήν την πληροφορίαν από τον Κυριον, ότι εξαπέστειλεν εις τα γύρω έθνη πολεμικήν εξέγερσιν κατά της Ιδουμαίας, ώστε να λέγουν αυτά το ένα προς το άλλο. "Σηκωθήτε, ας ξεσηκωθώμεν όλοι εις πόλεμον εναντίον της Ιδουμαίας".

Οβ. 1,2 ιδού ολιγοστόν δέδωκά σε εν τοίς έθνεσιν, ητιμωμένος εί σύ σφόδρα.

Οβ. 1,2 Εξ άλλου ο ίδιος ο Θεός λέγει κατά της Ιδουμαίας. "Ιδού, θα σε καταστήσω πολύ μικρόν και άσημον έθνος μεταξύ των άλλων εθνών. Θα γίνης λαός πολύ εξευτελισμένος και περιφρονημένος.

Οβ. 1,3 υπερηφάνια της καρδιάς σου επήρέ σε κατασκηνούντα εν ταίς οπαίς των πετρών, υψών κατοικίαν αυτού, λέγων εν καρδία αυτού τις κατάξει με επί την γήν;

Οβ. 1,3 Η υπερηφάνεια της καρδιάς σου σε έκαμε να φρονής πολύ υψηλά δια τον εαυτόν σου, επειδή κατοικείς εις τας φάραγγας και τα σπήλαια των ορέων, εις απορθητούς τάχα περιοχάς. Εχεις κτίσει τας κατοικίας σου εις πολύ ύψος, πιστεύεις ότι είσαι λαός ισχυρός και ανίκητος και λέγεις εσωτερικώς. Ποίος θα μπορέση να με καταβιάση εις την γην;

Οβ. 1,4 εάν μετεωρισθής ως αετός και εάν ανά μέσον των άστρων θής νοσιάν σου, εκείθεν κατάξω σε, λέγει Κύριος.

Οβ. 1,4 Και εάν ακόμη πετάξης εις μεγάλη ύψη ωσάν τον αετόν, και εάν στήσης την φωλεάν σου υψηλά ανάμεσα στους αστέρας, από εκεί θα σε καταρρίψω και θα σε καταβιάσω, λέγει ο Κυριος.

Οβ. 1,5 ει κλέπται εισήλθον προς σε ή λησταί νυκτός, που αν απερίφης; ουκ αν έκλεψαν τα ικανά εαυτοίς; και ει τρυγηταί εισήλθον προς σε, ουκ αν υπελίποντο επιφυλλίδα;

Οβ. 1,5 Εάν κλέπται η λησταί εν καιρώ νυκτός εισήρχοντο εις την οικίαν σου, που θα ερρίπτεσο δια να προφυλαχθής από εκείνους; Εκείνοι τότε δεν θα έκλεπτον όλα, όσα ενόμιζαν, ότι τους εχρειάζοντο; Και εάν τρυγηταί εισήρχοντο εις την άμπελόν σου δεν θα άφηναν και μερικά τσαμπίδια, υπολείμματα του τρυγητού των; Εις την Ιδουμαίαν όμως η λεηλασία και η καταστροφή θα είναι πλήρης.

Οβ. 1,6 πώς εξηρευνήθη Ησαύ και κατελήφθη τα κεκρυμμένα αυτού;

Οβ. 1,6 Πώς η Ιδουμαία ηρευνήθη συστηματικά και με προσοχήν εκ μέρους του εχθρού, και όλαι αι κρύπται αυτής, όπου υπήρχαν οι θησαυροί ανεκαλύφθησαν;

Οβ. 1,7 έως των ορίων εξαπέστειλάν σε πάντες οι άνδρες της διαθήκης σου, αντέστησάν σοι, ηδυνάσθησαν προς σε άνδρες ειρηνικοί σου, έθηκαν ενέδρα υποκάτω σου, ουκ έστι σύνεσις αυτοίς.

Οβ. 1,7 Όλαι αι πόλεις, με τας οποίας είχε συνάψει συμμαχίαν, σε απέπεμψαν κενήν έως εις τα σύνορά σου. Ηρηθήσαν να σου δώσουν βοήθειαν. Επί πλέον οι φίλοι σου αντέστησαν εναντίον σου, εκυριάρχησαν εις βάρος σου, έστησαν ενέδραν κάτω από τα πόδια σου. Δεν υπάρχει εις αυτούς φρόνησις.

Οβ. 1,8 εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος, απολώ σοφούς εκ της Ιδουμαίας και σύνεσιν εξ όρους Ησαύ·

Οβ. 1,8 Κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της δικαίας τιμωρίας, λέγει ο Κυριος, θα εξαφανίσω τους σοφούς από την Ιδουμαίαν και τους συνετούς από την ορεινήν περιοχήν του Ησαύ.

Οβ. 1,9 και ποτηθήσονται οι μαχηταί σου οι εκ Θαιμάν, όπως εξαοθή άνθρωπος εξ όρους Ησαύ

Οβ. 1,9 Οι υπερασιτισταί σου οι από την Θαιμάν θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον· δεν θα αντισταθούν στους εχθρούς, δια να εξολοθρευθούν ετσι όλοι οι άνθρωποι των ορέων της Ιδουμαίας.

Οβ. 1,10 διά την σφαγήν και την ασέβειαν την εις τον αδελφόν σου Ιακώβ, και καλύψει σε αισχύνη και εξαοθήση εις τον αιώνα.

Οβ. 1,10 Τούτο δε εξ αιτίας της ασεβείας σου και της αδίκου σφαγής των αδελφών σου, των απογόνων του Ιακώβ. Τότε θα σε σκεπάση εντροπή και θα εξολοθρευθής εις αιώνας αιώνων.

Οβ. 1,11 Αφ ής ημέρας αντέστης εξενατίας εν ημέραις αιχμαλωτευόντων αλλογενών δύναμιν αυτού και αλλότριον εισήλθον εις πύλας αυτού και επί Ιερουσαλήμ έβαλον κλήρους, και σύ ής ως εις εξ αυτών.

Οβ. 1,11 Διέπραξες φοβερά εγκλήματα από την ημέραν, κατά την οποίαν εστάθης πολέμιος εναντίον της Ιουδαίας. Κατά τας ημέρας, δηλαδή, κατά τας οποίας αλλοεθνείς ηχμαλώτευσαν αυτήν και εληλάτησαν τα πλούτη της και οι ξένοι εισήλθον εις τας πύλας της Ιουδαίας και έβαλαν κλήρους, δια να διανείμουν μεταξύ των τα λάφυρα της Ιερουσαλήμ. Και συ υπήρξες ένας από τους εχθρούς της Ιουδαίας.

Οβ. 1,12 και μη επίδης ημέραν αδελφού σου εν ημέρα αλλοτριών και μη επιχαρής επί τους υιούς Ιούδα εν ημέρα απωλείας αυτών και μη μεγαλορημονήσης εν ημέρα θλίψεως,

Οβ. 1,12 Δεν έπρεπε με χαιρεκακίαν να ίδης την τρομεράν δια τους αδελφούς σου ημέραν, την ημέραν του ολέθρου των από τους ξένους λαούς. Δεν έπρεπε να χαιρεκακήσης δια τους Ιουδαίους κατά την ημέραν της καταστροφής των και να μη κομπάζης κατά την ημέραν, που οι αδελφοί σου υφίσταντο τας φοβεράς θλίψεις.

Οβ. 1,13 μηδέ εισέλθης εις πύλας λαών εν ημέρα πόνων αυτών, μηδέ επίδης και σύ την συναγωγήν αυτών εν ημέρα ολέθρου αυτών και μη συνεπιθή επί την δύναμιν αυτών εν ημέρα απωλείας αυτών.

Οβ. 1,13 Δεν έπρεπε να εισέλθης εις την χώραν των Ιουδαίων, μαζί με τους ξένους επιδρομείς, κατά την ημέραν της δυστυχίας των αδελφών σου, ούτε να ίδης με ευχαρίστησιν και συ την υπό των εχθρών κατά την ημέραν του εξολοθρευμού συγκέντρωσίν των. Ούτε και να επιτεθής μαζί με τους εχθρούς εναντίον του στρατού των Ιουδαίων κατά την ημέραν της καταστροφής των.

Οβ. 1,14 μηδέ επιστής επί τας διεκβολάς αυτών τού εξολοθρευθείς τους ανασωζομένους αυτών, μηδέ συγκλείσης τους φεύγοντας εξ αυτών εν ημέρα θλίψεως.

Οβ. 1,14 Ούτε να σταθής στους δρόμους της διαφυγής των και να εξολοθρευθείς εκείνους, που κατώρθωσαν να σωθούν από τους εχθρούς, ούτε δε να περικυκλώσης και να συλλάβης τους φεύγοντας κατά την ημέραν της θλίψεώς των".

Οβ. 1,15 διότι εγγύς ημέρα Κυρίου επί πάντα τα έθνη· ον τρόπον έποίησας, ούτως έσται σοι· το ανταπόδομά σου ανταποδοθήσεται εις κεφαλήν σου.

Οβ. 1,15 Διότι πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου, κατά την οποίαν θα εκδηλωθή η οργή του εναντίον όλων των εθνών. Οπως συ, Ιδουμαία, έκαμες εναντίον της Ιουδαίας, έτσι θα γίνη και εναντίον σου εκ μέρους εχθρών. Το κακόν, που έκαμες στους Ιουδαίους, θα πέση εις την κεφαλήν σου.

Οβ. 1,16 διότι ον τρόπον έπιες επί το όρος το άγιόν μου, πίνονται πάντα τα έθνη οίνον· πίνονται και καταβήσονται και έσονται καθώς ουχ υπάρχοντες.

Οβ. 1,16 Διότι, όπως συ, ευφραινομένη δια την καταστροφήν των αδελφών σου, έπιες οίνον στο όρος το άγιόν μου, όπου ο

ναός, έτσι και συ και όλα τα άλλα έθνη θα πίετε τον οίνον της οργής του Κυρίου. Θα πίνουν και θα συντριβούν από την οργήν του Κυρίου. Θα αφανισθούν και θα γίνουν ως εάν ποτέ δεν υπήρξαν.

Οβ. 1,17 Εν δε τώ όρει Σιών έσται η σωτηρία, και έσται άγιον· και κατακληρονομήσουσιν ο οίκος Ιακώβ τους κατακληρονομήσαντας αυτούς.

Οβ. 1,17 Εις το όρος όμως Σιών θα υπάρξη σωτηρία. Ο τόπος εκείνος θα είναι άγιος και αφιερωμένος εις εμέ. Οι απόγονοι του Ιακώβ θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν εκείνους, οι οποίοι τους είχαν προηγουμένως υποδουλώσει.

Οβ. 1,18 και έσται ο οίκος Ιακώβ πύρ, ο δε οίκος Ιωσήφ φλόξ, ο δε οίκος Ησαύ εις καλάμην, και εκκαυθήσονται εις αυτούς και καταφάγονται αυτούς, και ουκ έσται πυροφόρος εν τώ οίκω Ησαύ, διότι Κύριος ελάλησε.

Οβ. 1,18 Με ορμητική φωτιά θα ομοιάζουν οι Ιουδαίοι τότε. Καταστρεπτική δύναμιν φλογών θα έχουν οι απόγονοι του Ιωσήφ. Οι δε Ιδουμαίοι θα είναι σαν την καλαμιά. Οι Ιουδαίοι και οι Ισραηλίται θα τους καταφάγουν, θα τους εξολοθρεύσουν. Κανείς από τους απογόνους του Ησαύ δεν θα έχη φλόγα αντιστάσεως, διότι ο Κυριος ωμίλησε.

Οβ. 1,19 και κατακληρονομήσουσιν οι εν Ναγέβ το όρος το Ησαύ και οι εν τή Σεφηλά τους αλλοφύλους και κατακληρονομήσουσι το όρος Εφραΐμ και το πεδίο Σαμαρείας και Βενιαμίν και την Γαλααδίτιν.

Οβ. 1,19 Τότε οι Ιουδαίοι, που κατοικούν εις Ναγέβ, την μεσημβρινήν δηλαδή Ιουδαίαν, θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν ως ιδικήν των την ορεινήν περιοχόν της Ιδουμαίας, οι δε Ιουδαίοι, που κατοικούν εις την πεδιάδα Σεφηλά, θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν τους Φιλισταίους. Οι Ισραηλίται θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν την ορεινήν περιοχόν Εφραΐμ, όπως επίσης την πεδιάδα της Σαμαρείας. Οι δε απόγονοι του Βενιαμίν θα καταλάβουν την περιοχόν Γαλααδ.

Οβ. 1,20 και της μετοικεσίας η αρχή αύτη τοίς υιοίς Ισραήλ γη των Χαναανίων έως Σαρεπτών και η μετοικεσία Ιερουσαλήμ έως Εφραθά, και κληρονομήσουσι τας πόλεις τού Ναγέβ.

Οβ. 1,20 Η αρχή του επαναπατρισμού των αιχμαλώτων Ισραηλιτών θα είναι αύτη· οι Ισραηλίται θα υποτάξουν και θα καταλάβουν την γην Χαναάν έως εις τα Σαρεπτα. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, που επιστρέφουν από την αιχμαλωσίαν, θα φθάσουν μέχρι Εφραθά και θα κληρονομήσουν τας πόλεις της περιοχής Ναγέβ.

Οβ. 1,21 και αναβήσονται ανασωζόμενοι εξ όρους Σιών τού εκδικήσαι το όρος Ησαύ, και έσται τώ Κυρίω η βασιλεία.

Οβ. 1,21 Λυτρωμένοι και σωσμένοι από την αιχμαλωσίαν οι άνδρες του Ιουδαϊκού λαού, θα εξορμήσουν από το όρος Σιών, δια να τιμωρήσουν την ορεινήν περιοχόν της Ιδουμαίας. Η δε βασιλεία αύτη, θα είναι βασιλεία του Κυρίου.

ΙΩΝΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιων. 1,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιωνάν τον τού Αμαθί λέγων·

Ιων. 1,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Ιωνάν, τον υιόν του Αμαθί, και του είπε.

Ιων. 1,2 ανάστηθι και πορεύθητι εις Νινευή την πόλιν την μεγάλην και κήρυξον εν αυτή, ότι ανέβη η κραυγή της κακίας αύτης προς με.

Ιων. 1,2 "Σηκω και πήγαινε εις την Νινευή, την πόλιν την μεγάλην, και κήρυξε στους κατοίκους της, ότι κραυγαλέα η κακία των έφθασεν έως εις εμέ, και ήλθε πλέον η στιγμή της καταστροφής των".

Ιων. 1,3 και ανέστη Ιωνάς τού φυγείν εις Θαρσίς εκ προσώπου Κυρίου και κατέβη εις Ιόππην και εύρε πλοίον βαδίζον εις Θαρσίς και έδωκε τον ναύλον αυτού και ανέβη εις αυτό τού πλεύσαι μετ αυτών εις Θαρσίς εκ προσώπου Κυρίου.

Ιων. 1,3 Ο Ιωνάς δυσφορών δια την εντολήν, που έλαβε, εσηκώθη, δια να φύγη μακράν από την παρουσίαν του Κυρίου εις Θαρσίς. Κατέβη λοιπόν εις Ιόππην και ευρήκε πλοίον έτοιμον να πλεύση εις Θαρσίς. Έδωκε το ναύλον του, εισήλθεν εις αυτό, δια να ταξιδεύση με τους άλλους εις Θαρσίς και να φύγη μακράν από το πρόσωπον του Κυρίου.

Ιων. 1,4 και Κύριος εξήγειρε πνεύμα μέγα εις την θάλασσαν, και εγένετο κλύδων μέγας εν τή θαλάσση, και το πλοίον εκινδύνευσεν τού συντριβήναι.

Ιων. 1,4 Ο Κυριος όμως εσήκωσεν ισχυρόν άνεμον εις την θάλασσαν, έγινε μεγάλη τρικυμία και το πλοίον εκινδύνευσεν να συντριβή από τα κύματα.

Ιων. 1,5 και εφοβήθησαν οι ναυτικοί και ανεβόησαν έκαστος προς το θεόν αυτού και εκβολήν εποιήσαντο των σκευών των εν τώ πλοίω εις την θάλασσαν τού κουφισθήναι απ αυτών. Ιωνάς δε κατέβη εις την κοίλην τού πλοίου και εκάθευδε και έρεγγε.

Ιων. 1,5 Οι ναυτικοί εφοβήθησαν και όλοι με μεγάλην φωνήν προσηύχοντο ο καθένας στον Θεόν του. Ερριψαν εις την θάλασσαν διάφορα αντικείμενα, δια να ελαφρώση το πλοίον από το βάρος των. Ο δε Ιωνάς εν τω μεταξύ είχε κατεβή στο αμπάρι του πλοίου, εκοιμάτο βαθέως και ερροχάλιζε.

Ιων. 1,6 και προσήλθε προς αυτόν ο πρῶτός και είπεν αυτό· τι σύ ρέγγεις; ανάστα και επικαλού τον Θεόν σου, όπως διασώση ο Θεός ημάς και ου μη απολώμεθα.

Ιων. 1,6 Επλησίασε προς αυτόν ο πιλότος και του είπε· "τι συ ροχαλίζεις; Σηκω επάνω, παρακάλει και συ τον Θεόν σου να μας σώση και να μη χαθώμεν".

Ιων. 1,7 και είπεν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· δεύτε βάλωμεν κλήρους και επιγνώμεν τίνος ένεκεν η κακία αύτη εστίν εν ημίν; και έβαλον κλήρους, και έπεσεν ο κλήρος επί Ιωνάν.

Ιων. 1,7 Επειδή όμως παρά τας προσευχάς των η τρικυμία εξακολουθούσεν απειλητική, οι εν τω πλοίω ναυτικοί είπαν ο ένας προς τον άλλον· "ελάτε να βάλωμεν κλήρους και να μάθωμεν εξ αιτίας τίνος μας ευρήκεν αύτη η ταλαιπωρία".

Εβαλαν, λοιπόν, κλήρους και ο κλήρος έπεσεν στον Ιωνάν.

Ιων. 1,8 και είπον προς αυτόν· απάγγελον ημίν τίνος ένεκεν η κακία αύτη εστίν εν ημίν; τις σου η εργασία εστι; και πόθεν έρχη, και τού πορεύη, και εκ ποίας χώρας και εκ ποίου λαού εί σύ;

Ιων. 1,8 Οι άλλοι είπαν τότε προς αυτόν· "ειπέ μας, ποιά είναι η αιτία, δια την οποίαν μας ευρήκεν η μεγάλη αύτη τρικυμία, ποιά είναι η εργασία σου; Από που έρχεσαι και που πηγαίνεις; Από ποίαν χώραν κατάγεσαι και εις ποίον λαόν ανήκεις;"

Ιων. 1,9 και είπε προς αυτούς· δούλος Κυρίου ειμί εγώ και τον Κύριον Θεόν τού ουρανού εγώ σέβομαι, ός εποίησε την θάλασσαν και την ξηράν.

Ιων. 1,9 Απήντησε προς αυτούς ο Ιωνάς και είπεν· “εγώ είμαι δούλος του Κυρίου, σέβομαι και λατρεύω τον Κυριον και Θεόν του ουρανού αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε την θάλασσαν και την ξηράν”.

Ιων. 1,10 και εφοβήθησαν οι άνδρες φόβον μέγαν και είπον προς αυτόν· τι τούτο εποίησας; διότι έγνωσαν οι άνδρες, ότι εκ προσώπου Κυρίου ήν φεύγων, ότι απήγγειλεν αυτοίς.

Ιων. 1,10 Οι άνθρωποι του πλοίου εφοβήθησαν πολύ και είπαν προς αυτόν· “διατί, λοιπόν, διέπραξες αυτήν την παρακοήν απέναντι του Κυρίου σου;” Διότι όλοι έμαθαν ότι ο Ιωνάς έφευγε μακράν από τον Κυριον, όπως ο ίδιος είχε ομολογήσει εις αυτούς.

Ιων. 1,11 και είπον προς αυτόν· τι ποιήσομέν σοι και κοπάσει η θάλασσα αφ ημών; ότι η θάλασσα επορεύετο και εξήγειρε μάλλον κλύδωνα.

Ιων. 1,11 Τότε εκείνοι του είπαν· “τι πρέπει τώρα να κάμωμεν εις σε, δια να εξευμενισθή ο Θεός σου και σταματήση αυτή η θαλασσοταραχή, η εναντίον μας;” Διότι η τρικυμία εγένετο ολοένα αγριωτέρα και εδυνάμωσε συνεχώς περισσότερον εις φοβερόν κλύδωνα.

Ιων. 1,12 και είπεν Ιωνάς προς αυτούς· άρατέ με και εμβάλετέ με εις την θάλασσαν, και κοπάσει η θάλασσα αφ υμών· διότι έγνωκα εγώ ότι δι εμέ ο κλύδων ο μέγας ούτος εφ υμάς εστι.

Ιων. 1,12 Είπε τότε προς αυτούς ο Ιωνάς· “πάρετέ με και ρίψατέ με εις την θάλασσαν και θα γαληνεύση η τρικυμία. Διότι εγώ είδα και επείσθην, ότι εξ αιτίας μου εξέσπασεν εναντίον σας η μεγάλη αυτή τρικυμία”.

Ιων. 1,13 και παρεβιάζοντο οι άνδρες τού επιστρέψαι προς την γήν και ουκ ηδύναντο, ότι η θάλασσα επορεύετο και εξηγείρετο μάλλον επ αυτούς.

Ιων. 1,13 Οι ναυτικοί κατέβαλον μεγάλας προσπαθείας να επιστρέψουν κάπου και προσορμισθούν προς την ξηράν. Αλλά δεν ημπόρεσαν, διότι η τρικυμία ολοένα εμεγάλωνε και τεράστια κύματα εξεγείροντο εναντίον των.

Ιων. 1,14 και ανεβόησαν προς Κύριον και είπαν· μηδαμώς, Κύριε, μη απολωμεθα ένεκεν της ψυχής τού ανθρώπου τούτου, και μη δώς εφ ημάς αίμα δικαίον, διότι σύ, Κύριε, ον τρόπον εβούλου, πεποίηκας.

Ιων. 1,14 Οι ναυτικοί έκραξαν με θερμίν προσευχήν προς τον Κυριον και είπαν· “κατ’ ουδένα λόγον και τρόπον, Κυριε, δεν πρέπει να χαθώμεν όλοι εξ αιτίας του ενός τούτου ανθρώπου. Και μη θελήσης να μας τιμωρήσης ως χύνοντας αίμα αθών, επειδή θα ρίψωμεν αυτόν εις την θάλασσαν, διότι συ, Κυριε, όπως ηθέλησες έτσι και έκαμες”.

Ιων. 1,15 και έλαβον τον Ιωνάν και εξέβαλον αυτόν εις την θάλασσαν, και έστη η θάλασσα εκ τού σάλου αυτής.

Ιων. 1,15 Επήραν τότε τον Ιωνάν και τον έρριψαν εις την θάλασσαν. Αμέσως δε εσταμάτησεν η τρικυμία από την θάλασσαν.

Ιων. 1,16 και εφοβήθησαν οι άνδρες φόβω μεγάλω τον Κύριον και έθησαν θυσίαν τώ Κυρίω και ηύξαντο τας ευχάς.

Ιων. 1,16 Οι άνδρες, που υπήρχαν στο πλοίον, κατελήφθησαν από μεγάλον φόβον απέναντι του Κυρίου, προσέφεραν θυσίαν στον Κυριον και έκαμαν διάφορα τάματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιων. 2,1 Καί προσέταξε Κύριος κήτει μεγάλω καταπιείν τον Ιωνάν· και ήν Ιωνάς εν τή κοιλία τού κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας.

Ιων. 2,1 Ο Κυριος διέταξε τότε ένα μεγάλο θαλάσσιον κήτος να καταπή τον Ιωνάν. Και ο Ιωνάς ευρέθη τότε και έμεινεν εις την κοιλιαν του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας,

Ιων. 2,2 και προσήύξατο Ιωνάς προς Κύριον τον Θεόν αυτού εκ της κοιτίας τού κήτους

Ιων. 2,2 Προσηυχήθη δε ο Ιωνάς προς τον Κυριον τον Θεόν του από την κοιλιαν του κήτους

Ιων. 2,3 και είπεν· Εβόησα εν θλίψει μου προς Κύριον τον Θεόν μου, και εισήκουσέ μου· εκ κοιτίας άδου κραυγής μου ήκουσας φωνής μου.

Ιων. 2,3 και είπεν· “εν τη θλίψει μου εβόησα προς Κυριον τον Θεόν μου και ήκουσε την προσευχήν μου. Από την κοιλιαν του άδου, όπου ευρισκόμην, συ, Κυριε, ήκουσες και εδέχθης την μεγαλόφωνον προσευχήν μου.

Ιων. 2,4 απέριψάς με εις βάθη καρδιάς θαλάσσης, και ποταμοί εκύκλωσάν με· πάντες οι μετεωρισμοί σου και τα κύματά σου επ εμέ διήλθον.

Ιων. 2,4 Συ με έρριψες εις τας πλέον βαθείας περιοχάς της θαλάσσης. Ρεύματα πολλά με περιεκύκλωσαν, μεγάλα τα κύματά σου επερνούσαν από επάνω μου.

Ιων. 2,5 και εγώ είπα· απώσμαι εξ οφθαλμών σου· άρα προσθήσω τού επιβλέψαι με προς ναόν τον άγιόν σου;

Ιων. 2,5 Και εγώ τότε, συναισθανόμενος το σφάλμα μου, είπα κατατρομαγμένος· Εχω, λοιπόν, απορριφθή μακράν από τα μάτια του. Αραγε θα αξιωθώ να ιδω άλλην μίαν φοράν τον άγιόν σου ναόν;

Ιων. 2,6 περιεχύθη μοι ύδωρ έως ψυχής, άβυσσος εκύκλωσέ με εσχάτη, έδν η κεφαλή μου εις σχισμάς ορέων.

Ιων. 2,6 Ολόγυρά μου απειλητικά κατά της ζωής μου περιεχύθησαν τα ύδατα της θαλάσσης. Μέγας ωκεανός με έχει κυκλώσει. Η κεφαλή μου εβυθίσθη εις σχισμάς υποθαλασσιών ορέων.

Ιων. 2,7 κατέβην εις γήν, ής οι μοχλοί αυτής κάτοχοι αιώνιοι, και αναβήτω εκ φθοράς η ζωή μου, προς σε Κύριε ο Θεός μου.

Ιων. 2,7 Κατέβηκα εις τα κατώτερα μέρη της γης, τα αιώνια κλειδιά της με κρατούν τώρα υπό την κατοχήν των. Ω Κυριε, ας απαλλαγή τώρα από αυτόν τον κίνδυνον της φθοράς η ζωη μου και ας επανέλθω ενώπιόν σου ευπειθής και υπάκουος.

Ιων. 2,8 εν τώ εκλείπειν απ εμού την ψυχήν μου τού Κυρίου εμνήσθην, και έλθθι προς σε η προσευχή μου εις ναόν το άγιόν σου.

Ιων. 2,8 Τώρα, που φεύγει πλέον από εμέ η ψυχή μου και σβήνει η ζωη μου, ενεθυμήθην τον Κυριον. Είθε να φθάση η προσευχή μου προς σε στον άγιόν σου ναόν.

Ιων. 2,9 φυλατσόμενοι μάταια και ψευδή έλεον αυτών εγκατέλιπον.

Ιων. 2,9 Όσοι τιμούν και προσκυνούν τα μάταια και ψευδή είδωλα, εγκαταλείπουν και χάνουν το έλεος του Κυρίου.

Ιων. 2,10 εγώ δε μετά φωνής αινέσεως και εξομολογήσεως θύσω σοι, όσα ηυξάμην αποδώσω σοι εις σωτηρίαν μου τώ Κυρίω.

Ιων. 2,10 Εγώ όμως με φωνήν αίνων και δοξολογίας θα προσφέρω εις σε θυσίαν. Θα προσφέρω προς σε τον Κυριον μου, όσα έχω τάξει, δια να μου στείλης σωτηρίαν”.

Ιων. 2,11 Καί προσέταξε Κύριος τώ κήτει, και εξέβαλε τον Ιωνάν επί την ξηράν.

Ιων. 2,11 Ο Κυριος διέταξε το θαλάσσιον κήτος και έβγαλε τον Ιωνάν εις την ξηράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιων. 3,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιωνάν εκ δευτέρου λέγων·

Ιων. 3,1 Ο Κυριος ωμίλησε δια δευτέραν φοράν στον Ιωνάν και του είπε·

Ιων. 3,2 ανάστηθι και πορεύθητι εις Νινευή την πόλιν την μεγάλην και κήρυξον εν αυτή κατά το κήρυγμα το έμπροσθεν, ό εγώ ελάλησα προς σε.

Ιων. 3,2 "Σηκώ και πήγαινε εις την Νινευή, την μεγάλην αυτήν πόλιν, και κήρυξε εις αυτήν το ίδιο μήνυμα, το οποίον εγώ προηγουμένως είχα είπει προς σε".

Ιων. 3,3 και ανέστη Ιωνάς και επορεύθη εις Νινευή, καθά ελάλησε Κύριος· η δε Νινευή ήν πόλις μεγάλη τώ Θεώ ωσει πορείας οδού τριών ημερών.

Ιων. 3,3 Η Νινευή ήτο πόλις μεγάλη ενώπιον του Θεού. Τρεις ημέραι εχρειάζοντο, δια να την διασχίση κανείς.

Ιων. 3,4 και ήρξατο Ιωνάς τού εισελθείν εις την πόλιν ωσει πορείαν ημέρας μίας και εκήρυξε και είπεν· έτι τρεις ημέραι και Νινευή καταστραφήσεται.

Ιων. 3,4 Ο Ιωνάς εισήλθεν εις την πόλιν και ήρχισε το έργον του. Περιήλθεν επί μίαν ημέραν την πόλιν και εκήρυττε λέγων· "τρεις ακόμη ημέραι και η Νινευή θα καταστραφή".

Ιων. 3,5 και επίστευσαν οι άνδρες Νινευή τώ Θεώ και εκήρυξαν νηστείαν και ενεδύσαντο σάκκους από μεγάλου αυτών έως μικρού αυτών.

Ιων. 3,5 Όλοι οι κάτοικοι της Νινευή επίστευσαν εις τον Θεόν και στο μήνυμά του. Δια κήρυκος δε ανήγγειλαν γενικήν νηστείαν, εφόρυσαν σάκκους ως ενδύματα εις ένδειξιν του πένθους της μετανοίας των, από τον μικρόν έως τον μεγάλον.

Ιων. 3,6 και ήγγισεν ο λόγος προς τον βασιλέα της Νινευή, και εξαθέστη από τού θρόνου αυτού και περιείλετο την στολήν αυτού αφ εαυτού και περιεβάλετο σάκκον και εκάθισεν επί σποδού.

Ιων. 3,6 Το γεγονός περιήλθεν εις γνώσιν του βασιλέως της Νινευή. Ηγέρθη και αυτός από τον θρόνον του, αφήρσεε την βασιλικήν στολήν από επάνω του, εφόρυσεν ένα ένδυμα σάκκινον εις ένδειξιν μετανοίας και εκάθησεν επάνω εις στάκτην.

Ιων. 3,7 και εκηρύχθη και ερέθη εν τή Νινευή παρά τού βασιλέως και παρά των μεγιστάνων αυτού λέγων· οι άνθρωποι και τα κτήνη και οι βόες και τα πρόβατα μη γευσάσθωσαν μηδέ νεμέσθωσαν μηδέ ύδωρ πιέτωσαν.

Ιων. 3,7 Δια κήρυκος δε εγνωστοποιήθη και ελέχθη εις την Νινευή η απόφασις του βασιλέως και των αρχόντων αυτού. "Άνθρωποι και βόϊδια και πρόβατα και όλα τα άλλα ζώα ας μη γευθούν τροφήν, ας μη βοσκήσουν, ας μη πίνουν νερό".

Ιων. 3,8 και περιεβάλλοντο σάκκους οι άνθρωποι και τα κτήνη, και ανεβόησαν προς τον Θεόν εκτενώς· και απέστρεψαν έκαστος από της οδού αυτών της πονηράς και από της αδικίας της εν χερσίν αυτών λέγοντες·

Ιων. 3,8 Οι άνθρωποι περιεβλήθησαν σάκκινα ενδύματα, εφόρυσαν ίδια ενδύματα εις τα κτήνη των και με μεγάλην φωνήν απηύθυναν εκτενή μετά πίστεως προσευχήν προς τον Θεόν. Ο καθένας από αυτούς μετενόησε και επεστράφη από τον αμαρτωλόν τρόπον της ζωής του και από όλας τας αδικίας, τα οποίας διέπραττον αι χείρες των και έλεγαν·

Ιων. 3,9 τις οίδεν ει μετανοήσει ο Θεός και αποστρέψει εξ οργής θυμού αυτού και ου μη απολώμεθα;

Ιων. 3,9 "ποιός γνωρίζει, μήπως ο Θεός αλλάξη γνώμην και απομακρύνη τον θυμόν και την οργήν του, ώστε να μη καταστραφώμεν"!

Ιων. 3,10 και είδεν ο Θεός τα έργα αυτών, ότι απέστρεψαν από των οδών αυτών των πονηρών, και μετενόησεν ο Θεός επί τή κακία, ή ελάλησε τού ποιήσαι αυτοίς, και ουκ εποίησε.

Ιων. 3,10 Ο Θεός είδε τα έργα αυτών και την ειλικρινή των μετάνοιαν, ότι δηλαδή επήραν την απόφασιν και απεμακρύνθησαν από τους αμαρτωλους δρόμους της ζωής των, και ήλλαξεν ο Θεός απόφασιν δια την τιμωρίαν, την οποίαν είχαν αναγγείλει ότι θα αποστείλει εναντίον των, και δεν την επραγματοποίησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιων. 4,1 Καί ελυπήθη Ιωνάς λύπην μεγάλην και συνεχύθη.

Ιων. 4,1 Ο Ιωνάς ελυπήθη παρά πολύ, ανεστατώθη ολόκληρος.

Ιων. 4,2 και προσήυξατο προς Κύριον και είπεν· Ω Κυριε, ουχ ούτοι οι λόγοι μου έτι όντος μου εν τή γη μου; δια τούτο προέφθασα τού φυγείν εις Θαρσίς, διότι έγνων ότι σύ ελεήμων και οικτιρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και μετανοών επί ταις κακίαις.

Ιων. 4,2 Προσηυχήθη δε προς τον Κυριον παραπονούμενος και είπεν· "Ω Κυριε, αυτοί δεν είναι οι λόγοι, δια τους οποίους, όταν εγώ ήμουν εις την χώραν μου, και δεν ήθελα να σε υπακούσω; Δια τούτο επήρα την απόφασιν να φύγω εις Θαρσίς, διότι εγνώριζα ότι συ είσαι ελεήμων και οικτιρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και μετανοείς προκειμένου να επιβάλης τιμωρίας στους ανθρώπους δια τας κακίας των.

Ιων. 4,3 και νύν, δέσποτα Κυριε, λάβε την ψυχήν μου απ εμού, ότι καλόν το αποθανείν με μάλλον, ή ζήν με.

Ιων. 4,3 Και τώρα, Κυριε, πάρε πλέον την ζωήν μου, διότι δι' εμέ προτιμότερον είναι να αποθάνω παρά να ζω".

Ιων. 4,4 και είπε Κύριος προς Ιωνάν· ει σφόδρα λελύπησαι σύ;

Ιων. 4,4 Ο Κυριος απήντησε προς τον Ιωνάν· "τόσον πολύ λοιπόν έχεις λυπηθή συ;"

Ιων. 4,5 και εξήλθεν Ιωνάς εκ της πόλεως και εκάθισεν απέναντι της πόλεως· και εποίησεν εαυτώ εκεί σκηνήν και εκάθητο υποκάτω αυτής, έως ου απίδη τι έσται τή πόλει.

Ιων. 4,5 Ο Ιωνάς εβγήκεν από την πόλιν, την Νινευή, εκάθισεν εις ένα λόφον απέναντι από την πόλιν. Εκεί κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του μίαν καλύβην και εκάθητο υποκάτω από αυτήν, έως ότου ιδη τι επί τέλους θα συμβή εις την πόλιν.

Ιων. 4,6 και προσέταξε Κύριος ο Θεός κολοκύνθη, και ανέβη υπέρ κεφαλής τού Ιωνά τού είναι σκιάν υπεράνω της κεφαλής αυτού τού σκιαίζειν αυτώ από των κακών αυτού. και εχάρη Ιωνάς επί τή κολοκύνθη χαράν μεγάλην.

Ιων. 4,6 Ο δε Κυριος διέταξε μίαν κολοκύνθην να φυτρώση· και αυτή εφύτρωσεν αμέσως, εμεγάλωσεν, ανέβη επάνω από την κεφαλήν του Ιωνά, ώστε να κρατη σκιαν επάνω από την κεφαλήν του και να τον προφυλάσση από το καύμα των ηλιακών ακτίνων. Ο Ιωνάς εχάρη χαράν μεγάλην δια την κολοκύνθην.

Ιων. 4,7 και προσέταξεν ο Θεός σκώληκι εωθινήν τή επαύριον, και επάταξε την κολοκύνθην, και απεξηράνθη.

Ιων. 4,7 Την πρωϊαν της επομένης ημέρας διέταξεν ο Θεός ένα σκώληκα και κατέφαγεν εις την ρίζαν την κολοκύνθην, και

αυτή εξηράνθη.

Ιων. 4,8 και εγένετο άμα τώ ανατείλει τον ήλιον και προσέταξεν ο Θεός πνεύματι καύσωνι συγκαίοντι, και επάταξεν ο ήλιος επί την κεφαλήν του Ιωνά· και ωλιγοψύχησε και επελέγετο την ψυχήν αυτού και είπε· καλόν μοι αποθανείν με ή ζήν.

Ιων. 4,8 Μετά την ανατολήν του ηλίου, διέταξεν ο Θεός να πνεύση ένας πολύ καυστικός άνεμος. Αι ηλιακαί ακτίνες εκτύπησαν την κεφαλήν του Ιωνά, ωλιγοψύχησεν ο Ιωνάς, έχασε το θάρρος δια την ζωήν του και είπε· "προτιμότερον είναι δι' εμέ να αποθάνω παρά να ζω".

Ιων. 4,9 και είπεν ο Θεός προς Ιωνάν· ει σφόδρα λελύπησαι σύ επί τή κολοκύνθη; και είπε· σφόδρα λελύπημαι εγώ έως θανάτου.

Ιων. 4,9 Είπε τότε ο Θεός προς τον Ιωνάν· "πράγματι, τόσον πολύ συ ελυπήθης δια την κολοκύνθην;" Ο Ιωνάς απήντησε· "πάρα πολύ έχω λυπηθή μέχρι θανάτου".

Ιων. 4,10 και είπε Κύριος· σύ εφείσω υπέρ της κολοκύνθης, υπέρ ής ουκ εκακοπάθησας επ αυτήν ουδέ εξέθρεψας αυτήν, ή εγενήθη υπό νύκτα και υπό νύκτα απώλετο.

Ιων. 4,10 Ο Κυριος του είπε· "συ ελυπήθης δια μίαν κολοκύνθην, δια την οποίαν δεν εκοπίασες και την οποίαν δεν έθρεψες. Αυτή εφύτρωσε μίαν νύκτα και την άλλην νύκτα εχάθη.

Ιων. 4,11 εγώ δε ου φείσομαι υπέρ Νινευή της πόλεως της μεγάλης, εν ή κατοικούσι πλείους ή δώδεκα μυριάδες ανθρώπων, οίτινες ουκ έγνωσαν δεξιάν αυτών ή αριστεράν αυτών, και κτήνη πολλά;

Ιων. 4,11 Εγώ δεν έπρεπε να λυπηθώ δια την μεγάλην πόλιν την Νινευή, εις την οποίαν, έκτος των ωριμών κατά την ηλικίαν ανθρώπων, κατοικούν και περισσότερα από εκατόν είκοσι χιλιάδες νήπια, που δεν μπορούν να διακρίνουν το δεξιόν των χερι από το αριστερόν των, όπως επίσης και ζώα πολλά;"

ΝΑΟΥΜ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ναουμ. 1,1 Λήμμα Νινευή, βιβλίον οράσεως Ναούμ του Ελκεσαίου.

Ναουμ. 1,1 Απειλή παρά Θεού κατά της Νινευή, όπως αυτή περιέχεται στο βιβλίον της οράσεως Ναούμ του Ελκεσαίου.

Ναουμ. 1,2 Θεός ζηλωτής και εκδικών Κύριος, εκδικών Κύριος μετά θυμού, εκδικών Κύριος τους υπεναντίους αυτού, και εξαίρων αυτός τους εχθρούς αυτού.

Ναουμ. 1,2 Ο Κυριος είναι Θεός ζηλότυπος και τιμωρός του κακού. Τιμωρεί ο Κυριος με θυμόν, τιμωρεί τους αντιτιθεμένους προς αυτόν και εξολοθρεύει τους εχθρούς του.

Ναουμ. 1,3 Κύριος μακρόθυμος, και μεγάλη η ισχύς αυτού, και αθών ουκ αθώσσει Κύριος. εν συντελεία και εν συσσεισμά η οδός αυτού, και νεφέλαι κονιορτός ποδών αυτού.

Ναουμ. 1,3 Είναι όμως ο Κυριος και μακρόθυμος. Αλλά και η τιμωρός δύναμίς του είναι μεγάλη. Και εις αυτόν ακόμη τον αθών θα εύρη κάποιαν ενοχήν, δια να του αποστείλη την ανάλογον τιμωρίαν. Πολύ περισσότερον θα τιμωρήση τον αμαρτωλόν. Μέσα εις θύελλαν και σεισμόν πορεύεται ο Κυριος. Νέφη κονιορτού σηκώνονται οπίσω από τα πόδια του.

Ναουμ. 1,4 απειλών θαλάσση και ξηραίων αυτήν και πάντας τους ποταμούς εξερημών· ωλιγώθη η Βασανίτις και ο Κάρμηλος, και τα εξανθούντα του Λιβάνου εξέλιπε.

Ναουμ. 1,4 Ο Κυριος απειλεί την θάλασσαν και την ξηραίνει, τους ποταμούς και τους κάνει ερήμους από νερά και ανθρώπους. Εμπρός εις την δικαίαν οργήν του ωλιγόστεισεν η χώρα Βασάν και το όρος Καρμηλος. Εχάθηκεν η πλουσία βλάστησις του όρους Λιβάνου.

Ναουμ. 1,5 τα όρη εσεισθήσαν απ αυτού, και οι βουνοί εσαλεύθησαν· και ανεστάλη η γη από προσώπου αυτού η σύμπασα και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή.

Ναουμ. 1,5 Εσεισθήσαν ενώπιόν του τα όρη και συνεκλονίσθησαν τα βουνά, ολόκληρος η γη κατεπτοημένη συνεστάλη ενώπιόν του και όλοι οι κάτοικοί της.

Ναουμ. 1,6 από προσώπου οργής αυτού τις υποστήσεται; και τις αντιστήσεται εν οργή θυμού αυτού; ο θυμός αυτού τήκει αρχάς, και αι πέτραι διεθρύβησαν απ αυτού.

Ναουμ. 1,6 Ποιός, λοιπόν, ημπορεί να υπομείνη και να ανθέξη ενώπιον της οργής του; Ποιός δύναται να αντισταθή εις την έκρηξιν της οργής του θυμού του; Ο θυμός του λιώνει και τα πανύψηλα όρη. Τα βουνά θρυμματίζονται και μεταβάλλονται εις συντρίμμια ενώπιόν του.

Ναουμ. 1,7 χρηστός Κύριος τοίς υπομένουσιν αυτόν εν ημέρα θλίψεως και γινώσκων τους ευλαβουμένους αυτόν·

Ναουμ. 1,7 Αλλά είναι ο Κυριος αγαθός και ευεργετικός δι' εκείνους, οι οποίοι μένουν κοντά του κατά τας ημέρας των θλίψεών των. Γνωρίζει ο Κυριος και περιβάλλει με συμπάθειαν εκείνους, που τον σέβονται.

Ναουμ. 1,8 και εν κατακλυσμώ πορείας συντέλειαν ποιήσεται τους επεγειρομένους, και τους εχθρούς αυτού διώξεται σκότος.

Ναουμ. 1,8 Εναντίον όμως των εσκληρυμμένων αμαρτωλών, οι οποίοι αλαζονικώς εγείρονται εναντίον του, θα ορμήση ωσάν κατακλυσμός εις πλήρη εξαφανισμόν των. Θα καταδιώξη τους εχθρούς του και θα τους καταλάβη το σκότος του θανάτου.

Ναουμ. 1,9 τι λογίζεσθε επί τον Κύριον; συντέλειαν αυτός ποιήσεται, ουκ εκδικήσει δίς επί το αυτό εν θλίψει·

Ναουμ. 1,9 Σεις οι Ιουδαίοι τι ιδέαν και γνώμην έχετε σχετικώς με τον Κυριον; Αυτός στέλλει πλήρη την δικαίαν τιμωρίαν εναντίον των αμαρτωλών. Δεν χρειάζεται να κτυπήση δύο φορές δια το ίδιον σφάλμα τον αμαρτωλόν· μία είναι αρκετή και πλήρης.

Ναουμ. 1,10 ότι έως θεμελίου αυτού χερσωθήσεται και ως σμίλαξ περιπλεκομένη βρωθήσεται και ως καλάμη ξηρασίας μεστή.

Ναουμ. 1,10 Η Νινευή θα καταστραφή εκ θεμελίων, θα γίνη χέρσος γη, θα καταστραφή όπως το αναρριχώμενον αμπελοφάσουλον από το καύμα του ηλίου· όπως καίεται η κατάξηρος καλάμιά.

Ναουμ. 1,11 εκ σου εξελεύσεται λογισμός κατά του Κυρίου πονηρά βουλευόμενος εναντία.

Ναουμ. 1,11 Αυτά θα γίνουν εναντίον σου, Νινευή, διότι από σένα εβγήκε πονηρά σκέψις εναντίον του Κυρίου. Εσκέφθης και απεφάσισες αντίθετα προς το θέλημά του.

Ναουμ. 1,12 τάδε λέγει Κύριος κατάρχων υδάτων πολλών· και ούτως διασταλήσονται, και η ακοή σου ουκ ενακουσθήσεται έτι.

Ναουμ. 1,12 Δια τούτο ο Κυριος, ο άρχων και κυβερνήτης των πολλών υδάτων, αυτά λέγει εναντίον σου· Οπως άλλοτε τα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης έτσι και τα ύδατα αυτά θα διαιρεθούν εις δύο ενώπιον του Κυρίου. Οι εχθροί σου θα ορμήσουν εναντίον σου, θα καταστραφής και δεν θα ακούεται πλέον τίποτε περί σου.

Ναουμ. 1,13 και νύν συντρίψω την ράβδον αυτού από σου και τους δεσμούς σου διαρήξω·

Ναουμ. 1,13 Συ δε, λαέ του Ισραήλ, μάθε ότι εγώ θα συντρίψω την ράβδον των Ασσυρίων, ώστε να μη την φοβήσαι πλέον, και θα διαρρήξω τους δεσμούς του ζυγού, που σου επέβαλαν.

Ναουμ. 1,14 και εντελείται περί σου Κύριος, ου σπαρήσεται εκ τού ονόματός σου έτι· εξ οίκου Θεού σου εξολοθρεύσω τα γλυπτά και χωνευτά· θήσομαι ταφήν σου, ότι ταχείς.

Ναουμ. 1,14 Οσον δε δια σας, Ασσύριοι, ο Κυριος θα δώση την διαταγήν εις πλήρη καταστροφήν σας. Δεν θα μείνη απόγονός σας, δια να φέρη το όνομά σας πλέον. Θα εξολοθρεύσω από τους ειδωλολατρικούς ναούς σας τα γλυπτά και χωνευτά είδωλά σας. Θα ετοιμάσω τον τάφον σου, διότι συ ταχέως δια της αμαρτωλότητός σου σπεύδεις προς αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ναουμ. 2,1 Ιδού επί τα όρη οι πόδες ευαγγελιζομένου και απαγγέλλοντος ειρήνην· εόρταζε, Ιούδα, τας εορτάς σου, απόδος τας ευχάς σου, διότι ου μη προσθήσωσιν έτι τού διελθείν διά σου εις παλαιώσιν. - Συντετέλεσται, εξήρται.

Ναουμ. 2,1 Ιδού, εις τα όρη ευρίσκονται οι πόδες εκείνου, ο οποίος φέρει το χαρμόσινον μήνυμα και αναγγέλλει περιόδον ειρήνης δια τους Ιουδαίους. Ιουδαίοι, πανηγυρίσατε από εδώ και στο εξής τας εορτάς σας ήρεμοι, εκπληρώσατε τα ταξίματά σας προς τον Θεόν, διότι οι Ασσύριοι ποτέ πλέον δεν θα διαπεράσουν την χώραν σας εις καταστροφήν σας. Η πρωτεύουσά των η Νινευή οπωσδήποτε θα καταστραφή. Θα εξαφανισθή δια παντός.

Ναουμ. 2,2 ανέβη εμφυσών εις πρόσωπόν σου εξαιρούμενος εκ θλίψεως· σκόπευσον οδόν, κράτησον οσφύος, άνδρισαι τή ισχύϊ σφόδρα,

Ναουμ. 2,2 'Ο Κυριος επέρχεται εναντίον σου, Νινευή, εξαπολύων εναντίον σου ως ορμητικόν άνεμον την δικαίαν οργήν του, ενώ τους Ισραηλίτας τους απαλλάσσει πλέον από την θλίψιν, που τους επροξένησες. Παρατήρησε τον δρόμον, ω Νινευή. Είναι γεμάτος στρατόν. Ζώσε την οσφύν σου, δείξε μεγάλην άνδρειαν εν τη δυνάμει σου.

Ναουμ. 2,3 διότι απέστρεψε Κύριος την ύβριν Ιακώβ, καθώς ύβριν τού Ισραήλ, διότι εκτινάσσοντες εξετίναξαν αυτούς και τα κλήματα αυτών, διέφθειραν

Ναουμ. 2,3 Διότι ο Κυριος θα απομακρύνη από τους απογόνους του Ιακώβ την ταπείνωσιν κα τον εξευτελισμόν, που τους επεβάλατε. Οπως επίσης την ταπείνωσιν από όλους τους Ισραηλίτας, διότι οι εχθροί της Νινευή θα ανατινάξουν και θα διασκορπίσουν τους κατοίκους αυτής και τας παραφύλαδας των.

Ναουμ. 2,4 όπλα δυναστείας αυτών εξ ανθρωπών, άνδρας δυνατούς εμπναιζοντας εν πυρί· αι ηνία των αρμάτων αυτών εν ημέρα ετοιμασίας αυτού, και οι ιππείς θορυβηθήσονται

Ναουμ. 2,4 Θα καταστρέψουν τα ισχυρά των ανθρωπίνα όπλα, άνδρας δυνατούς, οι οποίοι παίζουν με τη φωτιά. Τα ηνία και αι αποσκευαί των αρμάτων είναι έτοιμα δια την ημέραν αυτήν, οι δε ιππείς και οι ίπποι κάμνουν μεγάλο θόρυβον στους δρόμους της πόλεως.

Ναουμ. 2,5 εν ταίς οδοίς, και συγχυθήσονται τα άρματα και συμπλακήσονται εν ταίς πλατείαις· η όρασις αυτών ως λαμπάδες πυρός και ως αστραπαί διατρέχουσαι.

Ναουμ. 2,5 Τα πολεμικά άρματα θα συγκρουσθούν, θα συμπλακούν εις τας πλατείας της πόλεως. Η όψις των είναι ωσαν λαμπάδες φωτιάς· ωσαν αστραπή διατρέχουν τους δρόμους.

Ναουμ. 2,6 και μνησθήσονται οι μεγιστάνες αυτών και φεύξονται ημέρας και ασθενήσουσιν εν τή πορεία αυτών και σπεύσουσιν επί τα τείχη αυτής και ετοιμάσουσι τας προφυλακάς αυτών.

Ναουμ. 2,6 Εν όψει της φοβεράς αυτής επιδρομής οι άρχοντες της Νινευή θα ενθυμηθούν ότι και η πόλις των έχει ανάγκην υπερασπίσεως. Θα τρέξουν κατά το διάστημα της ημέρας, αλλά τα πόδια των θα παραλύσουν από τον φόβον. Θα σπεύσουν εις τα τείχη αυτής και θα ετοιμάσουν εκεί τας προφυλακάς των.

Ναουμ. 2,7 πύλαι των ποταμών διηνοίχθησαν, και τα βασιλεία διέπεσε,

Ναουμ. 2,7 Οι υδατοφράκται των ποταμών θα διαρραγούν, θα διαρρήξουν τα τείχη και έτσι τα βασιλικά ανάκτορα θα πέσουν εις τα χέρια των εχθρών.

Ναουμ. 2,8 και η υπόστασις απεκαλύφθη, και αύτη ανέβαινε, και αι δούλαι αυτής ήγοντο καθώς περιστεραί φθεγγόμεναι εν καρδίαις αυτών.

Ναουμ. 2,8 Ολη η ύπαρξις της πόλεως, άνθρωποι και πλούτη, θα αποκαλυφθούν ενώπιον των εχθρών. Θα συγκεντρωθούν και θα οδηγηθούν κάπου υψηλά. Δούλοι και δούλαι οι κάτοικοι της πόλεως θα οδηγηθούν εις αιχμαλωσίαν θα αναστενάζουν πικρώς εκ βάθους καρδιάς, ωσαν αι περιστεραί που γουργουρίζουν.

Ναουμ. 2,9 και Νινευή, ως κολυμβήθρα ύδατος τα ύδατα αυτής, και αυτοί φεύγοντες ουκ έστησαν, και ουκ ήν ο επιβλέπων.

Ναουμ. 2,9 Και η Νινευή, η οποία δια την πολυανθρωπίαν της ωμοίαζε προς δεξαμενήν αφθόνων υδάτων, θα ίδη τους κατοίκους να φεύγουν χωρίς σταματημόν διότι κανείς πλέον άνθρωπος η Θεός της δεν ενδιαφέρεται δι' αυτήν.

Ναουμ. 2,10 διήρπαζον το αργύριον, διήρπαζον το χρυσίον, και ουκ ήν πέρας τού κόσμου αυτής· βεβάρυνται υπέρ πάντα τα σκεύη τα επιθυμητά αυτής.

Ναουμ. 2,10 Οι εχθροί διαρπάζουν το αργύριον, διαρπάζουν το χρυσίον της, ατελείωτος είναι πλούτος και ο στολισμός της, βαρύτεροι οι θησαυροί της, περισσότεροι από κάθε άλλης πόλεως, τα σκεύη τα ωραία και πολύτιμα.

Ναουμ. 2,11 εκτιναγμός και ανατιναγμός και εκβρασμός και καρδιάς θρασυμός και υπόλυσις γονάτων και ωδίνες επί πάσαν οσφύν, και το πρόσωπον πάντων ως πρόσκαυμα χύτρας.

Ναουμ. 2,11 Η πόλις, επάνω εις την ορμήν των εχθρών της, ανατινάσσεται εσωτερικώς, εκτινάσσεται έξω από τα τείχη.

Αναβρασμός γίνεται, ωσαν να συγκλονίζεται από σεισμόν. Αι καρδιαί των κατοίκων συντρίβονται από τον πόνον και τον φόβον, παραλύουν τα γόνατά των, αι οσφύες των αισθάνονται οξύν πόνον, ωσαν τας ωδίνας επιτόκου γυναικός. Και το πρόσωπον όλων είναι ωχρόν και μαύρον, όπως η εξωτερική επιφάνεια χύτρας, την οποίαν προσβάλλει η φωτιά.

Ναουμ. 2,12 που εστι το κατοικητήριον των λεόντων και η νομή η ούσα τοίς σκύμνοις, ού επορεύθη λέων τού εισελθείν εκεί,

σκύμνος λέοντος και ουκ ήν ο εκφοβών;

Ναουμ. 2,12 Που είναι τώρα η Νινευή, η κατοικία αυτή των λεόντων, τόπος βοσκής νεαρών λεόντων και όπου ο λέων με τους λεοντιδείς εισήρχετο, χωρίς κανείς να δύναται η να τολμά να τους εκφοβήση;

Ναουμ. 2,13 λέων ήρπασε τα ικανά τοίς σκύμνοις αυτού και απέπνιξε τοίς λέουσιν αυτού και έπλησε θήρας νοσιάν αυτού και το κατοικητήριον αυτού αρπαγής.

Ναουμ. 2,13 Εις παλαιότερους καιρούς ο αγέρωχος Ασύριος λέων ήρπαζεν αρκετά θύματα δια τους λεοντιδείς. Αλλα τα έπνιγε και τα έφερεν εις άλλους λέοντας και έτσι εγέμιξε την φωλεάν του από τα θηράματα. Το άντρον του ήτο γεμάτο από αρπαγής.

Ναουμ. 2,14 ιδού εγώ επί σε, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και εκκαύσω εν καπνώ πλήθος σου, και τους λέοντάς σου καταφάγεται ρομφαία, και εξολοθρεύσω εκ της γής την θήραν σου, και ου μη ακουσθή ουκέτι τα έργα σου.

Ναουμ. 2,14 Ιδού όμως, ότι εγώ έχρομαι τώρα εναντίον σου, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ. Θα πυρπολήσω και θα μεταβάλω εις καπνόν το πλήθος σου και τους ως άλλους λέοντας άνδρας σου θα τους καταφάγη ρομφαία θανάτου. Θα σταματήσουν πλέον να υπάρχουν θηράματα εις την γην σου. Δεν θα ακουσθούν ποτέ πλέον τα κατορθώματά σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ναουμ. 3,1 Ω πόλις αιμάτων, όλη ψευδής, αδικίας πλήρης, ου ψηλαφηθήσεται θήρα.

Ναουμ. 3,1 Νινευή, πόλις αιμάτων, γεμάτη από ψεύδη και αδικίας, δεν θα είσαι πλέον εις θέσιν ούτε να εγγίξης τέτοια θηράματα των αδικιών σου.

Ναουμ. 3,2 φωνή μαστίγων και φωνή σεισμού τροχών και ίππου διώκοντος και άρματος αναβράσσοντος

Ναουμ. 3,2 Ιδού, κροταλισμοί από μαστίγια ιππέων ακούονται. Βαρύς θόρυβος των τροχοφόρων αρμάτων συγκλονίζει την γην, καλπασμός επερχομένου ιππικού και αναβρασμός πολεμικών αρμάτων.

Ναουμ. 3,3 και ιππέες αναβαίνοντος και στιλβούσης ρομφαίας και εξαστραπτόντων όπλων και πλήθους τραυματιών και βαρείας πτώσεως; και ουκ ήν πέρας τοίς έθνεσιν αυτής, και ασθενήσουσιν εν τοίς σώμασιν αυτών από πλήθους πορνείας.

Ναουμ. 3,3 Οι ιππείς ορμητικοί επιτίθενται, στίλβουν αι ρομφαίαι των, λαμποκοπούν τα όπλα των, πλήθος είναι οι τραυματίαι σου, βαρεία και φοβερά η πτώσις σου. Πολυάριθμα τα έθνη σου, τα έγκλειστα εις τα τείχη σου. Ασθενικοί, άτονοι, θύματα εις σφαγήν εξ αιτίας της απεριγράπτου πορνείας σου.

Ναουμ. 3,4 πόρνη καλή και επίχαρις ηγουμένη φαρμάκων, η πωλούσα έθνη εν τή πορνεία αυτής και λαούς εν τοίς φαρμάκοις αυτής.

Ναουμ. 3,4 Η Νινευή υπήρξεν ωραία και χαριτωμένη, πόρνη, αρχόντισσα εις τα μαγικά της φίλτρα και τας γοητείας της. Επωλούσε την διαφθοράν της και την γοητείαν της εις τα άλλα έθνη και με τας πορνικάς μαγείας της υπέτασεν άλλους λαούς.

Ναουμ. 3,5 ιδού εγώ επί σε, λέγει Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, και αποκαλύψω τα οπίσω σου επί το πρόσωπόν σου και δείξω έθνεσι την αισχύνην σου και βασιλείαις την ατιμίαν σου.

Ναουμ. 3,5 Ιδού, τώρα έχρομαι και εγώ εναντίον σου, λέγει Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ. Θα ξεσκεπάσω την γυμνότητά σου και γυμνήν θα σε παρουσιάσω και θα δείξω εις τα έθνη την χαταισχύνην της γυμνότητάς σου, και εις τα άλλα βασίλεια της γης τον εξευτελισμόν σου.

Ναουμ. 3,6 και επιρίψω επί σε βδελυγμόν κατά τας ακαθαρσίας σου και θήσομαί σε εις παράδειγμα,

Ναουμ. 3,6 Θα κάμω τους άλλους να σε αηδιάσουν δια τας βρωμερότητάς σου και θα σε έχω ως παράδειγμα τιμωρίας και εξευτελισμού.

Ναουμ. 3,7 και έσται πās ο ορών σε καταβήσεται από σου και ερεί: δειλαία Νινευή! τις στενάξει αυτήν; πόθεν ζητήσω παρακλήσιν αυτή;

Ναουμ. 3,7 Θα συμβή, ώστε κάθε διαβάτης, που θα σε βλέπη εις την αθλίαν αυτήν κατάστασιν, θα απομακρύνεται από σε και θα λέγη: Αθλία Νινευή! Ποιός τότε θα ευρεθή να αναστενάξη δι' αυτήν; Κανείς. Από που να ζητήσω και να εύρω κάποιαν παρηγορίαν δι' αυτήν; Από πουθενά.

Ναουμ. 3,8 ετοιμασαι μερίδα, άρμοσαι χορδήν, ετοιμασαι μερίδα, Αμμών η κατοικούσα εν ποταμοίς, ύδωρ κύκλω αυτής, ής η αρχή θάλασσα και ύδωρ τα τείχη αυτής,

Ναουμ. 3,8 Ετοιμάσου δια την φοβεράν καταστροφήν, που σε περιμένει. Συναρμολόγησε τας χορδάς των οργάνων σου δια θρηνώδη μοιρολόγια. Ετοιμάσου δια την πτώσιν σου, συ η Αμμών, η ονομαστή πόλις της Αιγύπτου, αι Θήβαι. Συ, η οποία κατοικείς εν μέσω ποταμών και την οποίαν περιβάλλουν ως φυσική ασφάλεια κύκλω τα ύδατα. Συ που εβασιλευες επί αφθόνων ως η θάλασσα υδάτων και τα ύδατα ήσαν τα τείχη σου.

Ναουμ. 3,9 και Αιθιοπία ισχύς αυτής και Αίγυπτος, και ουκ έστη πέρας της φυγής, και Λίβυες εγένοντο βοηθοί αυτής.

Ναουμ. 3,9 Η Αιθιοπία και η Αίγυπτος ήσαν η δύναμις σου και δεν ηπορούσε να διαφύγη κανείς την επίδρασίν σου, αφού και οι κάτοικοι ακόμη της Λιβύης έγιναν βοηθοί σου.

Ναουμ. 3,10 και αυτή εις μετοικεσίαν πορεύσεται αιχμάλωτος, και τα νήπια αυτής εδαφιούσιν επ αρχάς πασών των οδών αυτής, και επί πάντα τα ένδοξα αυτής βαλούσι κλήρους, και πάντες οι μεγιστάνες αυτής δεθήσονται χειροπέδαις.

Ναουμ. 3,10 Και ιδού, ότι συ αυτή θα πορευθής αιχμάλωτος εις εξορίαν. Τα νήπιά σου θα τα συντριψουν κάτω στο έδαφος οι εχθροί σου, αυτό την αρχήν και έως εις όλην την έκτασιν των οδών σου. Εις όλα τα πολύτιμα πράγματά σου θα βάλουν κλήρον οι εχθροί σου, δια να τα διανεμηθούν μεταξύ των. Και όλοι οι άρχοντές σου, θα δεθούν με χειροπέδας.

Ναουμ. 3,11 και σύ μεθυσθήση και έση υπερεωραμένη, και σύ ζητήσεις σεαυτή στάσιν εξ εχθρών.

Ναουμ. 3,11 Και συ, ω Νινευή, υπό το βάρος της συμφοράς θα είσαι ωσάν μεθυσμένη. Θα σε έχουν όλοι παραθεωρήσει και καταφρονήσει. Θα ζητήσης καταφύγιον και άσυλον, δια να σωθής από τους εχθρούς σου, και δεν θα εύρης.

Ναουμ. 3,12 πάντα τα οχυρώματά σου σκαί σκοπούς έχουσαν εάν σαλευθώσι, και πεσούνται εις στόμα έσθοντος.

Ναουμ. 3,12 Όλα τα οχυρώματά σου θα είναι ωσάν τις σκυές τις γεμάτες σύκα. Εάν σαλευθούν, θα πέσουν οι καρποί στο στόμα εκείνων, που θα τους φάγουν.

Ναουμ. 3,13 ιδού ο λαός σου ως γυναίκες εν σοί: τοίς εχθροίς σου ανοιγόμεναι ανοιχθήσονται πύλαι της γής σου, και καταφάγεται πύρ τους μοχλούς σου.

Ναουμ. 3,13 Ιδού, το πλήθος των ανδρών σου είναι δειλόν ως αι γυναίκες. Εις τους εχθρούς σου θα ανοίγουν ορθάνοικτοι

και ανεμπόδοιστοι αι πύλαι της χώρας σου. Φωτιά θα κατακαύση τους μεγάλους ξυλίνους σύρτας των πυλών σου.

Ναουμ. 3,14 ύδωρ περιοχής επίσπασαι σεαυτή και κατακράτησον των οχυρωμάτων σου, έμβηθι εις πηλόν και συμπατήθητι εν αχύροις, κατακράτησον υπέρ πλίνθων·

Ναουμ. 3,14 Διοχέτευσε και αποταμίευσε ύδωρ εις την πόλιν σου εν όψει της πολιορκίας σου. Ενίσχυσε τα οχυρώματά σου, έμπα μέσα στον πηλόν και δια των ποδών σου ζύμωσε τον μαζή με άχυρα. Ενίσχυσε τα οχυρά σου με πλίνθους.

Ναουμ. 3,15 εκεί καταφάγεται σε πύρ, εξολοθρεύει σε ρομφαία, καταφάγεται σε ως ακρίς, και βαρυνθήση ως βρούχος.

Ναουμ. 3,15 Παρ' όλα όμως αυτά, η φωτιά θα σε καταφάγη. Η θανατική ρομφαία θα σε εξολοθρεύση. Φωτιά και μάχαιρα θα σε καταφάγουν, όπως αι ακρίδες κατατρώνουν την χλόην. Θα πλημμυρίσης και θα καταβαρυνθής από τους εχθρούς σου, όπως η χλόη από αναριθμήτους βρούχους.

Ναουμ. 3,16 επλήθυνας τας εμπορίας σου υπέρ τα άστρα τού ουρανού· βρούχος ώρμησε και εξεπετάσθη.

Ναουμ. 3,16 Επολλαπλασίασες εις μέγιστον αριθμόν τας εμπορικές σου επιχειρήσεις, περισσότερον από τα άστρα του ουρανού· καμμία όμως η ωφέλειά σου. Ιδού όπως ο πολυάριθμος βρούχος ορμά και καταστρέφει την χλόην και πετά και φεύγει μακράν, αυτό θα συμβή με την πόλιν και τους πολυαριθμούς πολίτας σου.

Ναουμ. 3,17 εξήλατο ως αττέλεβος ο σύμμεκτός σου, ως ακρίς επιβεβηκυία επί φραγμόν εν ημέρα πάγους· ο ήλιος ανέτειλε, και αφήλατο, και ουκ έγνω τον τόπον αυτής· ουαί αυτοίς.

Ναουμ. 3,17 Ο πολυπληθής ανάμικτος λαός σου επήδησε και εκάθηκε ωσάν τον αττέβελον, την άπτερον ακρίδα, η οποία εκρατείτο στον φράκτην εις ημέραν παγωνιάς. Ανέτειλεν όμως ο ήλιος και επήδησε και δεν εξαναγύρισε πλέον στον τόπον της. Το ίδιον θα πάθης συ και οι κάτοικοί σου. Αλλοίμονον εις αυτούς!

Ναουμ. 3,18 ενύσταξαν οι ποιμένες σου, βασιλεύς Ασσύριος εκοίμισε τους δυνάστας σου· απήρην ο λαός σου επί τα όρη, και ουκ ήν ο εκδεχόμενος.

Ναουμ. 3,18 Οι ποιμένες του λαού σου ενύσταξαν και εκοιμήθησαν, ω βασιλεύ των Ασσυρίων! Απεκοίμισες με την ιδέαν της αδιωταράκτου ασφαλείας τους άρχοντάς σου. Και ιδού ότι ο λαός σου έφυγε τρομαγμένος εις τα βουνά. Κανείς πλέον δεν του δίδει σημασίαν, κανείς δεν τον συγκεντρώνει.

Ναουμ. 3,19 ουκ έστιν ίασις τή συντριβή σου, εφλέγμανεν η πληγή σου· πάντες οι ακούοντες την αγγελίαν σου κροτήσουσι χείρας επί σε· διότι επί τίνα ουκ επήλθεν η κακία σου διαπαντός;

Ναουμ. 3,19 Δεν υπάρχει πλέον ουδεμία θεραπεία εις την συντριβήν σου. Η φοβερή πληγή σου έπαθε φλεγμονήν, που οδηγεί στον θάνατον. Ολοι όσοι θα ακούσουν την αγγελίαν της καταστροφής σου, θα χειροκροτήσουν εις βάρος σου, διότι εναντίον τίνος δεν επεξετάθη η αδιάκοπος και συνεχής κακότης σου;

Α Μ Β Α Κ Ο Υ Μ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Αμβ. 1,1 Τό λήμμα ό είδεν Αμβακούμ ο προφήτης.

Αμβ. 1,1 Οραμα το οποίον είδεν ο Αμβακούμ, περί της καταδικαστικής αποφάσεως της ληφθείσης υπό του Θεού. Ο προφήτης λέγει·

Αμβ. 1,2 Έως τίνος, Κύριε, κεκραάξομαι και ου μη εισακούσης; βοήσομαι προς σε αδικούμενος και ου σώσεις;

Αμβ. 1,2 "Έως πότε, Κυριε, θα φωνάζω προς σε και συ δεν θα εισακούης την προσευχήν μου; Έως πότε εγώ ο αδικούμενος θα βωώ προς σε και δεν θα με σώζης;

Αμβ. 1,3 ινατί έδειξάς μοι κόπους και πόνους, επιβλέπειν ταλαιπωρίαν και ασέβειαν; εξεναντίας μου γέγονε κρίσις, και ο κριτής λαμβάνει.

Αμβ. 1,3 Διατί, Κυριε, επέτρεψες να βλέπω κακοποιήσεις και καταπονήσεις, ταλαιπωρίαν και ασέβειαν; Ιδού, ότι πολλές φορές ενώπιόν μου διεάγεται δικη και ο δικαστής λαμβάνει δώρα, δωροδοκείται.

Αμβ. 1,4 διά τούτο διεσκέδασται νόμος, και ου διεάγεται εις τέλος κρίμα, ότι ο ασεβής καταδυναστεύει τον δίκαιον· ένεκεν τούτου εξελεύσεται το κρίμα διεστραμμένον.

Αμβ. 1,4 Δια τούτο ο Νομος σου έχει πλέον απορριφθή, αι δίκαι δεν διεάγονται όπως πρέπει, ο ασεβής καταδυναστεύει τον δίκαιον. Εξ αιτίας αυτής της διεφθαρμένης καταστάσεως η δικαστική απόφασις είναι διεστραμμένη". Και ο Κυριος διαλαλεί·

Αμβ. 1,5 ιδετε, οι καταφρονηταί, και επιβλέψατε και θαυμάσατε θαυμάσια και αφανίσθητε, διότι έργον εγώ εργάζομαι εν ταίς ημέραις υμών, ό ου μη πιστεύσητε, εάν τις εκδιηγήται.

Αμβ. 1,5 "Παρατηρήσατε με προσοχήν σεις, οι καταφρονηταί του δικαίου και της δικαιοσύνης. Κυττάξατε και θαυμάσατε εξαιρετικά γεγονότα της δυνάμεώς μου και αφανισθήτε, διότι εγώ κατά τας ημέρας αυτάς, που ζητε, θα πραγματοποιήσω έργον, το οποίον, εάν κανείς σας το διηγηθή, δεν θα το πιστεύσετε.

Αμβ. 1,6 διότι ιδού εγώ εξεγειρώ εφ υμάς τους Χαλδαιούς τους μαχητάς, το έθνος το πικρόν και το ταχινόν, το πορευόμενον επί τα πλάτη της γής τού κατακληρονομήσαι σκηνώματα ουκ αυτού.

Αμβ. 1,6 Θα εξεγειρώ εναντίον σας τους πολεμιστάς Χαλδαιούς, έθνος φαρμακερόν και ταχυκίνητον, το οποίον διαπορεύεται προς όλας τας κατευθύνσεις της γης, δια να κατακτήση και κληρονομήση πόλεις και κατοικίας, που δεν είναι ιδικαί του.

Αμβ. 1,7 φοβερός και επιφανής εστιν, εξ αυτού το κρίμα αυτού έσται και το λήμμα αυτού εξ αυτού εξελεύσεται.

Αμβ. 1,7 Γνωστός και διαβόητος είναι ο λαός αυτός. Οτι αυτός κρίνη και αποφασίση, θέλει να το αποκτήση και το πραγματοποιήση. Αι αποφάσιστον προέρχονται από τον εαυτόν του, χωρίς να συμβουλευεται κανένα άλλον.

Αμβ. 1,8 και εξαλούνται υπέρ παρδάλεις οι ίπποι αυτού και οζύτεροι υπέρ τους λύκους της Αραβίας; και εξιπάσσονται οι ιππείς αυτού και ορμήσουσι μακρόθεν και πετασθήσονται ως αετός πρόθυμος εις το φαγείν.

Αμβ. 1,8 Οι ίπποι του πηδούν και τρέχουν περισσότερον και ταχύτερον από τας λεοπαρδάλεις. Είναι ορμητικώτεροι από τους λύκους της Αραβίας. Επάνω εις αυτούς θα ιππεύσουν οι ιππείς του, θα ορμήσουν από τας μακρινάς αποστάσεις, θα πετάξουν ωσάν τον πεννασμένον αετόν, που ορμά, με ταχύτητα στο θήραμά του.

Αμβ. 1,9 συντέλεια εις ασεβείας ήξει, ανθεστηκότας προσώποις αυτών εξεναντίας και συνάξει ως άμμον αιχμαλωσίαν.

Αμβ. 1,9 Από αυτούς θα επέλθη. πλήρης καταστροφή στους ασεβείς. Εκείνους, οι οποίοι θα αντισταθούν εναντίον των, θα

τους συγκεντρώνουν προς αιγυπτιακούς πολυαριθμούς ωσάν την άμμον.

Αμβ. 1,10 και αυτός εν βασιλεύσιν εντροφήσει και τύραννοι παίγνια αυτού, και αυτός εις πάν οχύρωμα εμπαιξεται και βαλεί χόμα και κρατήσει αυτού.

Αμβ. 1,10 Θα εντροφήση ο λαός αυτός με την ήτταν και υποδούλωσιν των βασιλέων. Οι άρχοντες της γης θα είναι παιγνίδι δι' αυτόν. Θα εμπαιξή όλα τα οχυρωματικά έργα, θα υψώση λόφους από χόμα γύρω των και θα τα καταλάβη.

Αμβ. 1,11 τότε μεταβαλεί το πνεύμα και διελεύεται και εξιλάσεται αυτή η ισχύς τώ Θεώ μου.

Αμβ. 1,11 Ενδεχομένως μετά την νίκην του να μεταβάλη διαθέσεις, να διέλθη δια μέσου της ηττηθείσης χώρας και να φύγη και να εξιλεωθή δι' αυτήν. Αυτή όμως η μεταβολή είναι της δυνάμεως του Θεού μου".

Αμβ. 1,12 ουχί σύ απ αρχής, Κύριε, ο Θεός ο άγιός μου; και ου μη αποθάνωμεν. Κύριε, εις κρίμα τέταχας αυτόν και έπλασε με τού ελέγχειν παιδείαν αυτού.

Αμβ. 1,12 "Κυριε, συ δεν είσαι προ πάντων των αιώνων, ο αιώνιος και άγιός Θεός μου; Εις το έλεός σου σθηριζόμενοι λέγομεν, ότι δεν πρόκειται να εξαφανισθώμεν. Κυριε, συ έχεις τάξει αυτόν τον λαόν, να εφαρμόζη και να κηρύσση την δικαιοσύνην σου. Συ δε με έπλασες και με εγκατέστησες, να ελέγχω τον λαόν αυτόν εις παιδαγωγίαν και συνειτισμόν.

Αμβ. 1,13 καθαρός ο οφθαλμός τού μη οράν πονηρά, και επιβλέπει επί πόνους ου δυνήση· ίνα τι επιβλέπεις επί καταφρονούντας; παρασιωπήση εν τώ καταπίνειν ασεβή τον δίκαιον;

Αμβ. 1,13 Κυριε, ο οφθαλμός σου είναι κατακάθαρος και δεν ανέχεται να βλέπη πονηρίας, δεν ημπορεί να βλέπη κακοποιήσεις εναντίον των δικαίων. Διατί όμως συ επιβλέπεις και φαίνεσαι σαν να προστατεύεις εκείνους, που καταφρονούν την δικαιοσύνην και το δίκαιον; Θα παραβλέψης τον ασεβή, όταν καταπίνη τον δίκαιον;

Αμβ. 1,14 και ποιήσεις τους ανθρώπους ως τους ιχθύας της θαλάσσης και ως τα ερπετά τα ουκ έχοντα ηγούμενον;

Αμβ. 1,14 Θα κάμης τους ανθρώπους ωσάν τους ιχθύας της θαλάσσης, ωσάν τα ερπετά, τα οποία δεν έχουν αρχηγόν και κυβερνήτην;

Αμβ. 1,15 συντέλειαν εν αγκίστρω ανέσπασε και είλκυσεν αυτόν εν αμφιβλήστρω και συνήγαγεν αυτόν εν ταις σαγήναις αυτού.

Αμβ. 1,15 Ο ψαράς με αγκίστρι έπιασε και ανέσυρε τον ιχθύν από την θάλασσαν, αλλά ψάρια ετράβηξε με το δίκτυ του και άλλα συνεκέντρωσε με τας σαγήνας του.

Αμβ. 1,16 ένεκεν τούτου ευφρανθήσεται και χαρήσεται η καρδιά αυτού· ένεκεν τούτου θύσει τή σαγήνη αυτού και θυμιάσει τώ αμφιβλήστρω αυτού, ότι εν αυτοίς ελίπανε μερίδα αυτού, και τα βρώματα αυτού εκλεκτά.

Αμβ. 1,16 Από το πλούσιον αυτό ψάρεμά του θα ευφρανθή, θα χαρή η καρδιά του. Δια τούτο, παραγωνρίζων σε τον αληθινόν Θεόν, θα προσφέρει θυσίαν εις την σαγήνην και θυμίαμα στο δίκτυόν του, διότι χάρις εις αυτά ήτο πλουσία η αλιεία του. Τα δε φαγητά, που θα παρασκευασθούν από αυτά, θα είναι εκλεκτά.

Αμβ. 1,17 διά τούτο αμφιβαλεί το αμφιβλήστρον αυτού και διά παντός αποκτέννειν έθνη ου φείσεται.

Αμβ. 1,17 Ακριβώς κατά τον ίδιον τρόπον και ο ειδωλολάτρης Ασσύριος θα ριξη από έδω και από εκεί το δίκτυόν του, δια να θανατώνη λαούς, χωρίς να λυπήται κανένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Αμβ. 2,1 Επί της φυλακής μου στήσομαι και επιβήσομαι επί πέτρων και αποσκοπεύσω τού ιδείν τι λαλήσει εν εμοί και τι αποκριθώ επί τον έλεγχόν μου.

Αμβ. 2,1 Λέγει ο προφήτης Επάνω εις την σκοπιάν μου θα σταθώ, θα ανεβώ εις βράχον και θα προσέξω, να ιδώ, τι θα είπη προς εμέ ο Κυριος και τι εγώ θα αποκριθώ εις, τον έλεγχόν του.

Αμβ. 2,2 και απεκριθή προς με Κυριος και είπε· γράψον όρασιν και σαφώς εις πυξίον, όπως διώκη ο αναγινώσκων αυτά.

Αμβ. 2,2 Ο Κυριος απεκριθή προς εμέ και μου είπε· "Γράψε καθαρά το όραμα τούτο εις μίαν πλάκα, ώστε να αναγινώσκειται εύκολα και ευχαρίστα.

Αμβ. 2,3 διότι έτι όρασις εις καιρόν και ανατελεί εις πέρας και ουκ εις κενόν· εάν υστερήση, υπόμεινον αυτόν, ότι ερχόμενος ήξει και ου μη χρονίση.

Αμβ. 2,3 Διότι η όρασις αυτή έρχεται στον κατάλληλον καιρόν της. Θα εκπληρωθή και δεν θα ματαιωθή. Εάν όμως και βραδύνη ολίγον χρόνον, δείξε υπομονήν. Διότι αυτός που αναμένεται να έλθη, θα έλθη και δεν θα χρονοτριβήση.

Αμβ. 2,4 εάν υποστείλῃται, ουκ ευδοκεί η ψυχή μου εν αυτώ· ο δε δίκαιος εκ πίστεώς μου ζήσεται.

Αμβ. 2,4 Εάν κανείς λιποψυχήση και αδημονήση, ας μάθη, ότι δεν επαναπαύεται η ψυχή μου εις αυτόν. Ο δίκαιός που πιστεύει εις εμέ και τηρεί τον νόμον μου, θα σωθή και θα ζήση.

Αμβ. 2,5 ο δε κατοϊόμενος και καταφρονητής, ανήρ αλαζών, ουθέν μη περάνη, ός επλάτυνε καθώς άδης την ψυχήν αυτού και ούτος ως θάνατος ουκ εμπιπλάμενος και επισυνάξει επ αυτόν πάντα τα έθνη και εισδέξεται προς αυτόν πάντας τους λαούς.

Αμβ. 2,5 Ο επηρμένος Ασσύριος και καταφρονητής των όλων, ο αλαζονικός αυτός άνθρωπος τίποτε δεν ημπορεί να φέρη εις πέρας. Επλάτυνε και έκαμε αχόρταγον την ψυχήν του όπως ο άδης και ο θάνατος, που δεν χορταίνουν ποτέ. Θα συγκεντρώση υπό την εξουσίαν του όλα τα έθνη και θα έχη μαζί του όλους τους λαούς.

Αμβ. 2,6 ουχί ταύτα πάντα κατ αυτού παραβολήν λήψονται και πρόβλημα εις διήγησιν αυτού; και ερούσιν· ουαί ο πληθύνων εαυτώ τα ουκ όντα αυτού έως τίνος; και βαρύνων τον κλοιόν αυτού στιβαρώς.

Αμβ. 2,6 Θα έλθη όμως καιρός, κατά τον οποίον όλα αυτά θα εκσπάσουν εναντίον του. Οι εχθροί του θα τον έχουν εις σατυρισμόν και εμπαιγμόν. Ειρωνικόν μολόγημα θα γίνη μεταξύ των και θα λέγουν· Αλλοόμονον εις σε, Βαβυλών, η οποία παίρνεις και θησαυρίζεις δια τον εαυτόν σου εκείνα, τα οποία δεν σου ανήκουν. Εως πότε όμως θα συνεχισθή αυτό; Συ κάμνεις βαρύν και καταθλιπτικόν τον ζυγόν της δουλείας.

Αμβ. 2,7 ότι εξαίφνης αναστήσονται δάκνοντες αυτόν, και εκνήψουσιν οι επίβουλοί σου, και έση εις διαρπαγήν αυτούς.

Αμβ. 2,7 Ιδού όμως ότι αιφνιδίως θα εξεγερθούν εναντίον σου και θα σε δαγκώσουν οι εχθροί σου. Οι επίβουλοί σου θα ανανήψουν εναντίον σου και θα γίνης αντικείμενον διαρπαγής από αυτούς,

Αμβ. 2,8 διότι σύ εσκύλευσας έθνη πολλά, σκυλεύσουσί σε πάντες οι υπολελειμμένοι λαοί δι αίματα ανθρώπων και ασεβείας γής και πόλεως και πάντων των κατοικούντων αυτήν.

Αμβ. 2,8 Διότι, όπως συ ελαφρυαγάγησες πολλά έθνη, έτσι και όλοι θα λαφυραγαγήσουν σε, οχι μόνον οι εχθροί σου άλλα

και οι υπόλοιποι λαοί, διότι θα σε μισούν δια τα ανθρώπινα αίματα, τα οποία έχυσες και τας άλλας ασεβείας, τας οποίας διέπραξες εις την γην, εις τας πόλεις κι στους κατοικούντας αυτάς.

Αμβ. 2,9 ώ ο πλεονεκτών πλεονεξίαν κακήν τώ οίκω αυτού τού τάξει εις ύψος νοσσιάν αυτού τού εκσπασθήναι εκ χειρός κακών.

Αμβ. 2,9 Αλλοίμονον εις σε, ο οποίος από απερίγραπτον πλεονεξίαν κατεχόμενος αποταμιεύεις πονηρούς θησαυρούς στον οίκόν σου, δια να τοποθετήσεις την φωλεάν σου εις ύψος, με την ιδέαν ότι έτσι υψηλά θα είσαι ασφαλής και δεν θα διατρέχης κίνδυνον από τα χέρια των εχθρών σου.

Αμβ. 2,10 εβουλεύσω αισχύνην τώ οίκω σου, συνεπέρανας πολλούς λαούς, και εξήμαρτεν η ψυχή σου·

Αμβ. 2,10 Αυτά όμως, που εσκέφθης, είναι εις την πραγματικότητα εξευτελιστικά δια τον οίκον σου. Εθεσες τέγμα εις την ζώην πολλών λαών, ημάτησε πολύ η ψυχή σου.

Αμβ. 2,11 διότι λίθος εκ τοίχου βοήσεται, και κάνθαρος εκ ξύλου φθέγγεται αυτά.

Αμβ. 2,11 Και αυτοί ακόμη οι λίθοι από τον τοίχον της οικίας σου θα φωνάξουν, και ο κάνθαρος, που ευρίσκεται εις τα ξύλα της οικοδομής σου, θα ομιλήση εναντίον των αδικιών σου·.

Αμβ. 2,12 ουαί ο οικοδομών πόλιν εν αίμασι και ετοιμάζων πόλιν εν αδικίαις.

Αμβ. 2,12 Αλλοίμονον εις εκείνον, ο οποίος οικοδομεί οικίας με αίματα άνθρωπον και συγκροτεί πόλιν με αδικίας, θα υποστή τα επίχειρα των πονηρών έργων του.

Αμβ. 2,13 ου ταυτά εστι παρά Κυρίου παντοκράτορος; και εξέλιπον λαοί ικανοί εν πυρί, και έθνη πολλά ωλιγοψύχησαν.

Αμβ. 2,13 Αυτά δεν έγιναν από τον Κυριον τον παντοκράτορα; Πολλοί δηλαδή λαοί εξηφανίσθησαν δια του πυρός και πολλά έθνη ωλιγοψύχησαν.

Αμβ. 2,14 ότι επλησθήσεται η γη τού γνώναι την δόξαν Κυρίου, ως ύδωρ κατακαλύψει αυτούς.

Αμβ. 2,14 Η γη θα γεμίση με την γνώσιν της δόξης του Κυρίου. Αυτή θα καλύψη τους ανθρώπους, όπως το ύδωρ καλύπτει την γην.

Αμβ. 2,15 ώ ο ποτιζων τον πλησιον αυτού ανατροπή θολερά και μεθύσκων, όπως επιβλέπη επί τα σπήλαια αυτών.

Αμβ. 2,15 Αλλοίμονον εις σε, Ασύριε, ο οποίος ποτιζιστους ανθρώπους και τους μεθάς με οίνον, δια να θολώσης τον νουν των, ώστε να ερευνήσης και αυτά ακόμη τα σπήλαιά των.

Αμβ. 2,16 πλησμονήν ατιμίας εκ δόξης πτε και σύ, καρδια σαλεύθητι και σεισθητι· εκύκλωσεν επί σε ποτήριον δεξιάς Κυρίου και συνήχθη ατιμία επί την δόξαν σου.

Αμβ. 2,16 Αλλά ήλθεν η ώρα της τιμωρίας σου. Πτε και συ αυτό το ποτήριον της οργής του Κυρίου και πάρε, αντί της δόξης σου, ατιμίαν και καταφρόνησιν. Θα σαλευθή η καρδιά σου, θα συγκλονισθή και θα καταστραφή από σεισμόν η χώρα σου. Η τιμωρός δεξιά του Κυρίου σε περιέλαβε και όλος ο εξευτελισμός συνεκεντρώθη και έπεσεν επάνω σου, αντί της προτέρας δόξης σου.

Αμβ. 2,17 διότι ασέβεια τού Λιβάνου καλύψει σε, και ταιλαιπωρία θηρίων πτοήσει σε δι αίματα ανθρώπων και ασεβείας γής και πόλεως και πάντων των κατοικούντων αυτήν.

Αμβ. 2,17 Η ασεβής και καταστρεπτική υλοτομία σου προς το όρος Λιβανον θα ξεσπάση επάνω σου και θα σε σκεπάση με καταισχύνην. Τα θηρία του όρους τούτου θα σε ταιλαιπωρήσουν και θα σε τιμωρήσουν δια τα ανθρώπινα αίματα, τα οποία έχυσες, και δια την ασεβειαν, η οποία επικρατεί εις την χώραν σου, εις τας πόλεις και στους κατοίκους αυτής.

Αμβ. 2,18 τι ωφελεί γλυπτόν, ότι έγλυψαν αυτό; έπλασεν αυτό χώνευμα, φαντασιαν ψευδή, ότι πέποιθεν ο πλάσας επί το πλάσμα αυτού τού ποιήσαι είδωλα κωφά.

Αμβ. 2,18 Ποίαν ωφέλειαν είναι δυνατόν, να σου δώση το γλυπτόν άγαλμα, το οποίον άνθρωποι κατεσκεύασαν; Ο τεχνίτης το διεμόρφωσε και το έχωνευσεν στο χωνευτήριο. Αυτό όμως είναι γέννημα ψευδούς φαντασίας. Αλλά έδω είναι το παράδοξον· ότι αυτός, που κατεσκεύασε το κωφόν και άλαλον είδωλον, πιστεύει στο έργον των χειρών του.

Αμβ. 2,19 ουαί ο λέγων τώ ξύλω· έκνηψον, εξεγέρθητι, και τώ λίθω· υψώθητι· και αυτό εστι φαντασία, τούτο δε εστιν έλασμα χρυσιού και αργυρίου, και πάν πνεύμα ουκ έστιν εν αυτώ.

Αμβ. 2,19 Αλλοίμονον εις εκείνον, που πιστεύει εις τα ξύλινα αγάλματα και λέγει προς αυτά· "ξύπνα, σήκω" και στο λίθινον άγαλμα, "στάσου υψηλά!" Και αυτό είναι επιπόνησις της ανθρωπίνης φαντασίας. Το υλικόν, από το οποίον αποτελείται, είναι έλασμα χρυσού και αργύρου. Κανένα πνεύμα, καμμία πνοή ζωής δεν υπάρχει έντος αυτού.

Αμβ. 2,20 ο δε Κύριος εν ναώ αγίω αυτού· ευλαβείσθω από προσώπου αυτού πάσα η γη.

Αμβ. 2,20 Ο Κυριος όμως κατοικεί στον άγιον ναόν του. Ας ευλαβηθή αυτών όλη η οικουμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Προσευχή Αμβακούμ τού προφήτου μετά ωδής.

Προσευχή Αμβακούμ τον προφήτου ψαλλομένη

Αμβ. 3,1 Κύριε, εισακήκοα την ακοήν σου και εφοβήθην·

Αμβ. 3,1 Κυριε, ήκουσα εκείνο, το οποίον συ με έκαμες να ακούσω, και εφοβήθην.

Αμβ. 3,2 Κύριε, κατενόησα τα έργα σου και εξέστην· εν μέσω δύο ζώων γνωσθήση, εν τώ εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση, εν τώ ταραχθήναι την ψυχήν μου, εν οργή ελέους μνησθήση.

Αμβ. 3,2 Κυριε, παρετήρησα με προσοχήν τα έργα σου, τα κατενόησα, κατελήφθην από έκπληξιν μεγάλην. Ανάμεσα εις δύο όντα, που έχουν ζωήν, θα γίνης γνωστός στους ανθρώπους. Όταν πλησιάζουν τα έτη, που θα αποκαλυφθή η αγαθότης σου, θα γνωρισθής ακόμα καλύτερον. Όταν έλθη ο καιρός ο ωρισμένος, θα αναδειχθή η δύναμις σου. Όταν ταραχθή η ψυχή μου εις καιρόν της δικαίας σου οργής, ενθυμήσου, Κυριε, και δος μου το έλεός σου.

Αμβ. 3,3 ο Θεός από Θαιμάν ήξει, και ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος. (διάψαλμα). εκάλυψεν ουρανούς η αρετή αυτού, και ανέσεως αυτού πλήρης η γη.

Αμβ. 3,3 Ο Θεός, ένδοξος και ισχυρός, θα έλθη από την Θαιμάν· ο άγιος από το βαθύσκιον δασωμένον όρος. (Διάψαλμα). Αι άπειροι εις αριθμόν και τελειότητα αρεταί σου εκάλυψαν τον ουρανόν. Η γη είναι γεμάτη από την δοξολογίαν προς σε.

Αμβ. 3,4 και φέγγος αυτού ως φώς έσται, κέρατα εν χερσίν αυτού, και έθετο αγάπησιν κραταιάν ισχύος αυτού.

Αμβ. 3,4 Η ακτινοβολία της δόξης του είναι ισχυρά, όπως το φως. Δυναμιν κρατεί εις τα χέρια του. Την αγάπην του την ενεηρόνισε με την άπειρον δύναμίν του.

Αμβ. 3,5 πρό προσώπου αυτού πορεύεται λόγος, και εξελεύσεται εις παιδείαν κατά πόδας αυτού

Αμβ. 3,5 Εμπρός του προπορεύεται ο λόγος ο καθοδηγητικός, ο διαφωτιστικός. Αυτός τον ακολουθεί κατά πόδας, όταν πρόκειται να διαφωτιση, αλλά και παιδαγωγικώς να τιμωρήση τους ανθρώπους.

Αμβ. 3,6 έστη, και εσαλεύθη η γη· επέβλεψε, και διετάκη έθνη· διεθρύβη τα όρη βία, ετάκησαν βουνοί αιώνιοι.

Αμβ. 3,6 Εστάθη ο Κυριος, και η γη εσαλεύθη έντρομος. Ερριψεν ένα μόνον βλέμμα, και έλυωσαν τα έθνη. Τα όρη εθρυσματίστηκαν μετά κρότου, τα αιώνια βουνά έλυωσαν από τον φόβον των.

Αμβ. 3,7 πορείας αιωνίας αυτού αντί κόπων ειδόν· σκηνώματα Αιθιοπίων πτοηθήσονται και αι σκηναί γής Μαδιάμ.

Αμβ. 3,7 Και μέσα εις αυτάς τας συμφοράς και τας θλίψεις ειδον εγώ τας αιωνίας βουλάς και ενεργείας αυτού! Αι σκηναί των Αιθιοπίων θα κατατρομάξουν και αι σκηναί επίσης της γης Μαδιάμ.

Αμβ. 3,8 μη εν ποταμοίς ωργίσθης, Κύριε, ή εν ποταμοίς ο θυμός σου; ή εν θαλάσση το όρημά σου; ότι επιβήση επί τους ίππους σου, και η ιππασία σου σωτηρία.

Αμβ. 3,8 Μηπως, Κυριε, ωργίσθης και εθύμωσες εναντίον των αιψύχων ποταμών; Μηπως η ορμή σου στρέφεται εναντίον της Ερυθράς Θαλάσσης; Οχι βεβαίως, διότι συ επέβης επάνω στους ίππους του άρματός σου και η ιππευσίς σου αυτή υπήρξε σωτηρία δια τον λαόν σου.

Αμβ. 3,9 εντεινών εντενείς το τόξον σου επί σκήπτρα, λέγει Κύριος. (διάψαλμα). ποταμών ραγήσεται γη.

Αμβ. 3,9 Θα τεντώσης έως τα άκρα με δύναμιν το τοξον σου εναντίον των σκηπτρούχων της γης, λέγει ο Κυριος (Διάψαλμα). Η γη θα ανοίξη και άφθονα ύδατα ποταμών θα αναβλύσουν.

Αμβ. 3,10 όψονται σε και ωδινήσουσι λαοί, σκορπίζων ύδατα πορείας αυτού· έδωκεν η άβυσσος φωνήν αυτής, ύψος φαντασίας αυτής.

Αμβ. 3,10 Θα σε ιδουν, Κυριε, όλοι οι λαοί και θα καταληφθούν από ωδίνας, ομοίως προς τας ωδίνας της επιτόκου. Διότι συ εκβάλλεις και διασκορπίζεις τα ύδατα από τας κοίτας, εις τας οποίας ρέουν. Η απύθμενος θάλασσα εβόησε από τους παφλασμούς των κυμάτων της. Τα κύματά της υψώθησαν εις αφάνταστον ύψος ενώπιόν σου.

Αμβ. 3,11 επήρθη ο ήλιος, και η σελήνη έστη εν τή τάξει αυτής· εις φώς βολίδες σου πορεύσονται, εις φέγγος αστραπής όπλων σου.

Αμβ. 3,11 Εσηκώθη και εστάθη ακίνητος ο ήλιος· και αυτή σελήνη εσταμάτησεν εις την θέσιν της, όταν ο Ιησούς του Ναυή εν ονόματί σου τα διέταξε. Τα βέλη σου ολοφάνερα, ωσάν το φως, κατευθύνονται εναντίον των εχθρών σου. Τα όπλα σου απαστράπτουν, ωσάν το φως.

Αμβ. 3,12 εν απειλή ολιγώσεις γήν και εν θυμώ κατάξεις έθνη.

Αμβ. 3,12 Με την δικαίαν σου τιμωρίαν, την οποίαν απειλητικώς προανήγγειλες, θα καταστρέψης την γην των Χαλδαιών. Και επάνω στον δίκαιον θυμόν σου θα ρίψης ταπεινωμένους στο έδαφος λαούς.

Αμβ. 3,13 εξήλθες εις σωτηρίαν λαού σου τού σώσαι τον χριστόν σου· έβαλες εις κεφαλάς ανόμων θάνατον, εξήγειρας δεσμούς έως τραχήλου. (διάψαλμα).

Αμβ. 3,13 Ετσι θα εξέλθης, δια να σώσης τον λαόν σου, δια να σώσης τον αφιερωμένον εις σε λαόν. Εδωσες θάνατον εις κεφαλάς παρανόμων ανθρώπων. Αλύτους δεσμούς ανέβασες και επέβαλες στον τραχήλου των αμαρτωλών.

Αμβ. 3,14 δέκοιπας εν εκστάσει κεφαλάς δυναστών, σεισθήσονται εν αυτή· διανοίξουσι χαλινούς αυτών ως εσθίων πτωχός λάθρα.

Αμβ. 3,14 Προς κατάπληξιν όλων έκοψες τας κεφαλάς των ισχυρών της γης. Θα συγκλονισθούν και θα πανικοβληθούν όλοι οι κατοικούντες εις αυτήν. Ως εάν έχουν χαλινούς, ολίγον θα ανοίξουν το στόμα των, όπως ο πτωχός ο οποίος τρώγει κρυφίως το ψωμί του.

Αμβ. 3,15 και επεβίβασας εις θάλασσαν τους ίππους σου ταράσσοντας ύδατα πολλά.

Αμβ. 3,15 Ωδήγησες και ανέβασες, Κυριε, εις την θάλασσαν τους ίππους σου, οι οποίοι αναταράσσουν τα πολλά αυτής ύδατα.

Αμβ. 3,16 εφυλαξάμην, και επτοήθη η κοιλία μου από φωνής προσευχής χειλέων μου, και εισήλθε τρώμος εις τα οστά μου, και υποκάτωθέν μου εταράχθη η έξις μου. αναπαύσομαι εν ημέρα θλίψεως τού αναβήναι εις λαόν παροικίας μου.

Αμβ. 3,16 Παρατήρησα με προσοχήν, ήκουσα και είδα τας θλίψου του λαού μου. Η καρδιά μου εταράχθη καθ' ον χρόνον τα χείλη μου τρέμοντα απηύθυναν την προσευχήν. Τρώμος εισεχώρησεν στο εσωτερικόν μου. Ολόκληρος η υπαρχίς μου ανεστατώθη από κάτω έως άνω. Αλλά την ημέραν της θλίψεώς μου θα αναπαυθώ και θα παρηγορηθώ, όταν αναβώ στον λαόν μου, τον παροικούντα στον τόπον του.

Αμβ. 3,17 διότι συκη ου καρποφορήσει, και ουκ έσται γενήματα εν ταις αμπέλοις· ψεύσεται έργον ελαιάς, και τα πεδία ου ποιήσει βρώσιν· εξέλιπον από βρώσεως πρόβατα, και ουχ υπάρχουσι βόες επί φάτναις.

Αμβ. 3,17 Διότι ιδού, οι συκιάς δεν θα καρποφορήσουν, τα αμπέλια δεν θα παράγουν σταφυλάς, τα ελαιόδενδρα θα διαφεύσουν τας προσδοκίας μας δια συγκομιδήν καρπού και αι πεδιάδες δεν θα παράγουν καρπούς εις διατροφήν των ανθρώπων. Τα πρόβατα αποθνήσκουν δια την έλλειψιν τροφής. Βοΐδια δεν υπάρχουν πλέον εις τα παχινιά των.

Αμβ. 3,18 εγώ δε εν τώ Κυρίω αγαλλιάσομαι, χαρήσομαι επί τώ Θεώ τώ σωτήρί μου.

Αμβ. 3,18 Εγώ όμως θα αγαλλωμαι ελπίζων στον Κυριον. Θα γεμίση χαράν η καρδιά μου δια τον σωτήρα μου Θεόν.

Αμβ. 3,19 Κύριος ο Θεός δύναμις μου και τάξει τους πόδας μου εις συντέλειαν· επί τα υψηλά επιβιβά με τού νικήσαί με εν τή ωδή αυτού.

Αμβ. 3,19 Κυριος ο Θεός είναι η δύναμις μου. Αυτός θα στερεώση δια παντός τα πόδια μου εις τας δικαίας πορείας μου. Θα με αναβιβάση υψηλά, ώστε ψάλλων ευγνώμονα δοξολογίαν προς αυτόν να νικήσω.

Σ Ο Φ Ο Ν Ι Α Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Σοφ. 1,1 Λόγος Κυρίου, ός εγενήθη προς Σοφονίαν τον τού Χουσί, υιόν Γοδολίου, τού Αμορίου, τού Εζεκιου, εν ημέραις Ιωσίου υιού Αμών βασιλέως Ιούδα.

Σοφ. 1,1 Λογος, τον οποίον ο Κυριος απηύθυνε προς τον Σοφονίαν, υιόν του Χουσί, έγγονον του Γοδολίου, δισέγγονον του Αμορίου και τρισέγγονον του Εζεκιου. Ο Σοφονίας έζησε κατά τας ημέρας του βασιλέως της Ιουδαίας Ιωσιου, υιού του

Αμών.

Σοφ. 1,2 Εκλείπει εκλιπέτω από προσώπου της γής, λέγει Κύριος,

Σοφ. 1,2 Ας εξαφανισθούν αμέσως και πλήρως από το πρόσωπον της γης, λέγει ο Κυριος,

Σοφ. 1,3 εκλιπέτω άνθρωπος και κτήνη, εκλιπέτω τα πετεινά του ουρανού και οι ιχθύες της θαλάσσης, και ασθενήσουσι οι ασεβείς και εξαρώ τους ανόμους από προσώπου της γής, λέγει Κύριος.

Σοφ. 1,3 ας εξαφανισθούν οι άνθρωποι και τα ζώα ας λείψουν τα πετεινά του ουρανού και οι ιχθύες της θαλάσσης, ας ατονίσουν και ας ασθενήσουν οι ασεβείς. Θα ξεριζώσω τους ανόμους από το πρόσωπον της γης, λέγει ο Κυριος.

Σοφ. 1,4 και εκτενώ την χείρά μου επί Ιούδαν και επί πάντας τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ και εξαρώ εκ τού τόπου τούτου τα ονόματα της Βάαλ και τα ονόματα των ιερέων

Σοφ. 1,4 Θα απλώσω την παντοδύναμον τιμωρόν χείρα μου εναντίον των Ιουδαίων και εναντίον όλων, όσοι κατοικούν την Ιερουσαλήμ. Θα εξαφανίσω από τον τόπον τούτον και τα ονόματα ακόμη των ειδώλων του Βααλ και τα ονόματα των ιερέων των.

Σοφ. 1,5 και τους προσκυνούντας επί τα δώματα τή στρατιά του ουρανού και τους ομνύοντας κατά του Κυρίου και τους ομνύοντας κατά του βασιλέως αυτών

Σοφ. 1,5 Και εκείνους, οι οποίοι εις τα ηλιακωτά των οικιών των προσκυνούν την στρατιάν των αστέρων του ουρανού· και εκείνους, οι οποίοι με ασέβειαν ορκίζονται ενώπιον του Κυρίου, όπως και εκείνους οι οποίοι ορκίζονται ασεβώς στο όνομα του βασιλέως των.

Σοφ. 1,6 και τους εκκλίνοντας από του Κυρίου και τους μη ζητούντας τον Κύριον και τους μη αντεχομένους του Κυρίου. -

Σοφ. 1,6 Θα τιμωρήσω αυτούς οι οποίοι παρεκκλίνουν από τας εντολάς και τας οδούς του Κυρίου, αυτούς που δεν ζητούν δια της προσευχής των τον Κυριον και δεν κρατούν αυτόν ως στήριγμά των.

Σοφ. 1,7 Ευλαβείσθε από προσώπου Κυρίου του Θεού, διότι εγγύς ημέρα του Κυρίου, ότι ητοιμάκε Κύριος την θυσίαν αυτού, και ηγίακε τους κλητούς αυτού.

Σοφ. 1,7 Σεβασθήτε και φοβηθήτε Κυριον τον Θεόν, διότι έφθασεν η ημέρα του Κυρίου. Ο Κυριος έχει ετοιμάσει την ευπρόσδεκτον θυσίαν του· προς τούτο δε έχει καλέσει και αγιάσει τους εκλεκτούς, οι οποίοι θα την προσφέρουν.

Σοφ. 1,8 και έσται εν ημέρα θυσίας Κυρίου και εκδικήσω επί τους άρχοντας και επί τον οίκον του βασιλέως και επί πάντας τους ενδεδυμένους ενδύματα αλλότρια·

Σοφ. 1,8 Κατά την ημέραν της μεγάλης αυτής θυσίας του Κυρίου, θα τιμωρήσω τους άρχοντας, λέγει ο Κυριος, την βασιλικήν αυλήν και όλους εκείνους, οι οποίοι φορούν αταιριαστα προς το φύλον των η ξένα ειδωλολατρικά ενδύματα.

Σοφ. 1,9 και εκδικήσω επί πάντας εμφανώς επί τα πρόπυλα εν εκείνη τή ημέρα, τους πληρύνοντας τον οίκον Κυρίου Θεού αυτών ασεβείας και δόλου.

Σοφ. 1,9 Θα αποστείλω φανεράν την τιμωρίαν εναντίον όλων αυτών, που θα ευρίσκωνται εις τα προπύλαια του ναού κατά την ημέραν εκείνην· αυτών, οι οποίοι γεμίζουν τον μεν ναόν Κυρίου του Θεού των με τας ασεβείας των, τους δε ανθρώπους με τας δολιότητάς των.

Σοφ. 1,10 και έσται εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος, φωνή κραυγής από ύλης αποκεντούντων και ολολυγμός από της δευτέρας και συντριμμός μέγας από των βουνών.

Σοφ. 1,10 Κατά την ημέραν εκείνην, λέγει ο Κυριος, θα ακουσθούν κοπετοί, φωναί και κραυγαί από την ύλην, όπου οι σφαγείς θα φονεύουν, και ολοφυρμοί από την δευτέραν νεωτέραν πόλιν και μέγας συντριμμός από τα βουνά.

Σοφ. 1,11 θρηνήσατε, οι κατοικούντες την κατακεκομμένην, ότι ωμοιώθη πάς ο λαός Χαναάν, εξωλοθρεύθησαν πάντες οι επηρμένοι αργυρίω.

Σοφ. 1,11 Θρηνήσατε οι κάτοικοι την κατακοπτομένην και σφαγιαζομένην πόλιν, διότι όλος ο λαός εξωμοιώθη με τους Χαναανίους. Εξωλοθρεύθησαν και θα εξολοθρευθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι κομπάζουν δια τα πλούτη των.

Σοφ. 1,12 και έσται εν τή ημέρα εκείνη εξερευνήσω την Ιερουσαλήμ μετά λύχνου και εκδικήσω επί τους άνδρας τους καταφρονούντας επί τα φυλάγματα αυτών· οι δε λέγοντες εν ταις καρδίαις αυτών· ου μη αγαθοποιήση Κύριος, ουδ ου μη κακώση.

Σοφ. 1,12 Κατά την ημέραν εκείνην της δικαίας τιμωρίας θα εξερευνήσω δια λύχνου με προσοχήν και θα τιμωρήσω τους άνδρας, τους οποίους θα εύρω να καταφρονούν τα καθήκοντά των. Εκείνους οι οποίοι λέγουν από μέσα των· ας ζήσωμεν, όπως μας αρέσει, διότι ο Θεός ούτε το καλόν θα αμείψη ούτε και το κακόν θα τιμωρήση.

Σοφ. 1,13 και έσται η δύναμις αυτών εις διαρπαγήν και οι οίκοι αυτών εις αφανισμόν, και οικοδομήσουσιν οικίας και ου μη κατοικήσουσιν εν αυταίς και καταφυτεύσουσιν αμπελώνας και ου μη πίωσι τον οίνον αυτών. -

Σοφ. 1,13 Αλλά τα πλούτη των, που τα εθεωρούσαν δύναμίν των, θα διαρπαγούν, τα σπίτια των και αι οικογένειαι των θα εξαφανισθούν. Θα οικοδομήσουν οικίας και δεν θα κατοικήσουν εις αυτάς, θα φυτεύσουν και θα καλλιεργήσουν επιμελώς πολλάς αμπελους και δεν θα πίνουν το κρασί των.

Σοφ. 1,14 Ότι εγγύς ημέρα Κυρίου η μεγάλη, εγγύς και ταχεία σφόδρα· φωνή ημέρας Κυρίου πικρά και σκληρά τέτακται.

Σοφ. 1,14 Φοβηθήτε τον Κυριον, διότι η ημέρα της τιμωρίας η μεγάλη έχει πλησιάσει. Πλησιάζει, έρχεται με μεγάλην ταχύτητα. Οσα θα ακουσθούν κατά την ημέραν της δικαίας υπό του Κυρίου τιμωρίας, θα είναι κατ' απόφασιν του Κυρίου πικρά και σκληρά.

Σοφ. 1,15 δυνατή ημέρα οργής η ημέρα εκείνη, ημέρα θλίψεως και ανάγκης, ημέρα αωρίας και αφανισμού, ημέρα γνόφου και σκότους, ημέρα νεφέλης και ομίχλης,

Σοφ. 1,15 Η ημέρα εκείνη της οργής του Κυρίου είναι μεγάλη και ακατανίκητος, ημέρα θλίψεως και ανάγκης των ανθρώπων, ημέρα στυγνή και άχαρις, ημέρα αφανισμού, γνόφος και σκοτάδι θα την καλύπτει. Θα είναι ημέρα σκεπασμένη από πυκνάς νεφέλας και σκοτεινήν ομίχλην.

Σοφ. 1,16 ημέρα σάλπιγγος και κραυγής επί τας πόλεις τας οχυράς και επί τας γωνίας τας υψηλάς.

Σοφ. 1,16 Ημέρα, κατά την οποίαν θα ακούωνται ήχοι πολεμικών σαλπίγγων, κραυγαί πολεμιστών επάνω εις τας ωχυρωμένας πόλεις και στους υψηλούς πύργους των γωνιών του τείχους.

Σοφ. 1,17 και εκθλίψω τους ανθρώπους, και πορεύονται ως τυφλοί, ότι τώ Κυρίω εξήμαρτον· και εκχεεί το αίμα αυτών ως χούν και τας σάρκας αυτών ως βόλβιτα.

Σοφ. 1,17 Θα αποστείλω βαρείαν θλίψιν επάνω στους ανθρώπους. Θα βαδίζουν, όπως οι τυφλοί, χωρίς να γνωρίζουν που

πηγαίνουν, διότι έχουν αμαρτήσει ενώπιον του Κυρίου. Ο Κυριος θα χύση και θα σκορπίση το αίμα των εις την γην, όπως ο άνεμος διασκορπίζει το χώμα. Θα αφήση άταφα και απετριμμένα τα πτώματά των, ωσάν την κόπρον των βοιδίων.

Σοφ. 1,18 και το αργύριον αυτών και το χρυσίον αυτών ου μη δύνηται εξελέσθαι αυτούς εν ημέρα οργής Κυρίου, και εν πυρί ζήλου αυτού καταναλωθήσεται πάσα η γη, διότι συντέλειαν και σπουδήν ποιήσει επί πάντας τους κατοικούντας την γήν.

Σοφ. 1,18 Ούτε το αργύριον των, ούτε το χρυσίον των δεν θα μπορέση να τους γλυτώση κατά την ημέραν εκείνην της οργής του Κυρίου, διότι όλη η αμαρτωλή χώρα θα εξαφανισθή με το τρομερόν πυρ της οργής του Κυρίου. Ο Κυριος θα επιφέρη πλήρη και ταχείαν καταατροφήν εις όλους τους κατοίκους της χώρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Σοφ. 2,1 Συνάχθητε και συνδέθητε, το έθνος το απαίδευτον,

Σοφ. 2,1 Συγκεντρωθήτε, συνδεθήτε με τον Θεόν, έθνος απαίδαγωγητον και αμόρφωτον,

Σοφ. 2,2 πρό τού γενέσθαι υμάς ως άνθος παραπορευόμενον, πρό τού επελθείν εφ υμάς οργήν Κυρίου, πρό τού επελθείν εφ υμάς ημέραν θυμού Κυρίου.

Σοφ. 2,2 πριν καταντήσετε ωσάν το κομμένον άνθος, που το παρασύρει ο άνεμος. Πριν εκσπάση εναντίον σας η οργή του Κυρίου· πριν η επέλθη επάνω σας η ημέρα του θυμού του Κυρίου.

Σοφ. 2,3 ζητήσατε τον Κύριον, πάντες ταπεινοί γής· κρίμα εργαζεσθε και δικαιοσύνην ζητήσατε και αποκρίνασθε αυτά, όπως σκεπασθήτε εν ημέρα οργής Κυρίου.

Σοφ. 2,3 Όλοι σεις, οι ταπεινοί της χώρας Ιούδα, αναζητήσατε τον Κυριον, εργασθήτε, αποκτήσατε και εφαρμόσατε κρίσιν δικαίαν. Αναζητήσατε την δικαιοσύνην, ανταποκριθήτε εμπράκτως εις αυτά, που ζητεί ο Κυριος, δια να προφυλαχθήτε και σωθήτε κατά την ημέραν της οργής του Κυρίου.

Σοφ. 2,4 διότι Γάζα διηρασμένη έσται, και Ασκάλων εις αφανισμόν, και Αζωτος μεσημβρίας εκριφήσεται, και Ακκαρών εκριζωθήσεται.

Σοφ. 2,4 Διότι η Γάζα θα διαρπαγή από τους εχθρούς, η Ασκάλων θα παραδοθή εις πλήρη καταστροφήν, η Αζωτος εν πλήρει μεσημβρία θα ριφθή κάτω στο χώμα και η Ακκαρών θα ξεριζωθή.

Σοφ. 2,5 ουαί οι κατοικούντες το σχοίνισμα της θαλάσσης, πάροικοι Κρητών· λόγος Κυρίου εφ υμάς, Χαναάν γη αλλοφύλων, και απολώ υμάς εκ κατοικίας.

Σοφ. 2,5 Αλλοίμονον στους κατοικούντας το παράλιον τμήμα της θαλάσσης, οι απόγονοι αυτοί των αποίκων της Κρήτης, οι Φιλισταίοι. Ο λόγος Κυρίου στρέφεται και εναντίον σας, Χαναανίαι, χώρα των Φιλισταίων. Θα καταστρέψω και σας και τας κατοικίας σας.

Σοφ. 2,6 και έσται Κρήτη νομή ποιμνίων και μάνδρα προβάτων.

Σοφ. 2,6 Η χώρα σας, η οποία κατέχεται από τους Κρήτας, ως εάν είναι Κρήτη, θα γίνη βοσκότοπος και μάνδρα προβάτων.

Σοφ. 2,7 και έσται το σχοίνισμα της θαλάσσης τοίς καταλοιπίς οικου Ιούδα· επ αυτούς νεμήσονται εν τοίς οίκοις Ασκάλωνος, δέιλης καταλύσουσιν από προσώπου υιών Ιούδα, ότι επέσκεπται αυτούς Κύριος ο Θεός αυτών, και αποστρέψει την αιχμαλωσίαν αυτών. -

Σοφ. 2,7 Η παρά την θάλασσαν περιοχή θα περιέλθη στους απομείναντας Ιουδαίους. Οι Ιουδαίοι θα βοσκήσουν τα πρόβατά των εκεί, όπου άλλοτε υπήρχον αι οικίαι της Ασκάλωνος. Κατά το δειλινόν, κατά το διάστημα δηλαδή της ημέρας, θα διαλυθούν οι Φιλισταίοι ενώπιον των Ιουδαίων, διότι ο Κυριος και Θεός των είχεν επισκεφθή τους Ιουδαίους και θα επαναφέρη αυτούς από την γην της αιχμαλωσίας των.

Σοφ. 2,8 Ήκουσα ονειδισμούς Μωάβ και κονδυλισμούς υιών Αμμών, εν οίς ωνείδιζον τον λαόν μου και εμεγαλύνοντο επί τα όριά μου.

Σοφ. 2,8 Ήκουσα τους ονειδισμούς των Μωαβιτών, τα γρονθοκοπήματα των Αμμωνιτών, με τα οποία ύβριζαν αυτοί και ενέπαιζαν τον λαόν μου και υπερηφανεύοντο εις βάρος της χώρας μου.

Σοφ. 2,9 διά τούτο ζώ εγώ, λέγει Κύριος των δυνάμεων ο Θεός Ισραήλ, διότι Μωάβ ως Σόδομα έσται και υιοί Αμμών ως Γόμορα, και Δαμασκός εκλελειμμένη ως θιμωνία άλωνος και ηφανισμένη εις τον αιώνα· και οι κατάλοιποι λαού μου διαρπώνται αυτούς και οι κατάλοιποι έθνους μου κληρονομήσουσιν αυτούς.

Σοφ. 2,9 Δια τούτο ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει Κυριος ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ, ότι η χώρα Μωάβ θα γίνη, όπως τα Σοδομα, και οι Αμμωνίται θα έχουν την τύχην των Γομόρων. Η Δαμασκός θα μείνη εγκαταλελειμμένη σαν θιμωνία αλωνιού χωρίς σιτάρι, θα αφανισθή δι' όλους τους αιώνας. Οι απομείναντες Ιουδαίοι, αυτοί που θα επανέλθουν από την αιχμαλωσίαν, θα λεηλατούν αυτούς. Οι απολειφθέντες εκ του Ιουδαϊκού έθνους θα τους κληρονομήσουν.

Σοφ. 2,10 αύτη αυτοίς αντί της ύβρεως αυτών, διότι ωνείδισαν και εμεγαλύνθησαν επί τον Κύριον τον παντοκράτορα.

Σοφ. 2,10 Η τιμωρία των αυτή θα επέλθη εναντίον εκείνων εξ αιτίας της υπερηφανείας των, διότι αυτοί ύβρισαν και ενέπαιξαν και υπερηφανεύθησαν εναντίον Κυρίου του παντοκράτορας.

Σοφ. 2,11 επιφανήσεται Κύριος επ αυτούς και εξολοθρεύσει πάντας τους θεούς των εθνών της γής, και προσκυνήσουσιν αυτώ έκαστος εκ τού τόπου αυτού, πάσαι αι νήσοι των εθνών. -

Σοφ. 2,11 Τιμωρός θα εμφανισθή ενώπιόν των ο Κυριος. Θα εξολοθρεύση όλους τους θεούς των ειδωλολατρικών εθνών της γης. Και θα έλθη έπειτα καιρός, κατά τον οποίον θα προσκυνήσουν αυτόν ο καθένας από τον τόπον του εις όλας τας έως τότε ειδωλολατρικάς χώρας της οικουμένης.

Σοφ. 2,12 Καί υμείς, Αιθίοπες, τραυματαίαι ρομφαίας μου εστε.

Σοφ. 2,12 Και σεις, οι Αιθίοπες, θα σφαγήτε δια της ρομφαίας μου.

Σοφ. 2,13 και εκτενεί την χείρα αυτού επί βορράν και απολεί τον Ασσύριον και θήσει την Νινευή εις αφανισμόν άνυδρον ως έρημον.

Σοφ. 2,13 Ο Κυριος θα απλώση την τιμωρόν χείρα του προς βορράν. Θα καταστρέψη τους Ασσυρίους, την δε πρωτεύουσαν των Νινευή θα την εξαφανίση· θα μεταβάλη αυτήν εις άνυδρον έρημον τόπον.

Σοφ. 2,14 και νεμήσονται εν μέσω αυτής ποιμία και πάντα τα θηρία της γής, και χαμαιλέοντες και εχίνοι εν τοίς φατώμασιν αυτής κοιτασθήσονται, και θηρία φωνήσει εν τοίς διορύγμασιν αυτής και κόρακες εν τοίς πυλώσιν αυτής, διότι κέδρος το ανάστημα αυτής.

Σοφ. 2,14 Εν μέσω των ερειπίων της θα βόσκουν τα πρόβατα και θα κατοικούν όλα τα θηρία της γης. Οι χαμαιλέοντες και οι ακανθόχοιροι θα έχουν την κοίτην των εις τα στολίδια των οροφών από τας κρημισμένας οικίας. Τα δε θηρία θα ωρύονται ανάμεσα από τα ορύγματα των ερειπίων της. Οι κόρακες θα κρώζουν επάνω στους πυλώνας της, διότι η πόλις αυτή ύψωσεν υπερήφανα το ανάστημά της, ωσάν πολυετής κέδρος.

Σοφ. 2,15 αυτή η πόλις η φαυλίστρια η κατοικούσα επ ελπίδι, η λέγουσα εν καρδιά αυτής· εγώ ειμι, και ουκ έστι μετ εμέ έτι. πώς εγενήθη εις αφανισμόν νομή θηρίων· πάς ο διαπορευόμενος δι αυτής συριεί και κινήσει τας χείρας αυτού.

Σοφ. 2,15 Αυτή η πόλις, η φαύλη και η εκφαυλίζουσα, η οποία κατοικούσε αμέριμος με την ελπίδα ότι θα είναι άπτωτός, έλεγεν υπερήφανα εις την καρδιαν της· Εγώ ειμαι, και άλλη ωσάν εμέ δεν θα εμφανισθή πλέον στον κόσμον. Πως όμως εξηφανίσθη, πως κατήντησε φωλεά και νομή των θηρίων! Καθε διαβάτης που θα περάση ανάμεσα από τα ερειπία της, θα σφυρίζη εις έκφρασιν της εκπλήξεώς του, θα κινή κατάπληκτος τα χέρια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Σοφ. 3,1 Ω η επιφανής και απολελυτρωμένη, η πόλις η περιστερά·

Σοφ. 3,1 Αλλά και η Ιερουσαλήμ η επιφανής, αυτή που εγλύτωσε χάρις εις την προστασίαν του Κυρίου από πολλούς κινδύνους, η πόλις που ωμοίαζε με περιστεράν,

Σοφ. 3,2 ουκ εισήκουσε φωνής, ουκ εδέξατο παιδείαν, επί τώ Κυρίω ουκ επεποιθει και προς τον Θεόν αυτής ουκ ήγγισεν.

Σοφ. 3,2 δεν υπήκουσεν εις την φωνήν του Κυρίου. Δεν εδέχθη την παιδαγωγίαν του Θεού, δεν εστήριξε την πεποίθησίν της στον Κυριον, δεν επλησίασε με πίστιν και ευλάβειαν τον Θεόν της.

Σοφ. 3,3 οι άρχοντες αυτής εν αυτή ως λέοντες ωρούμενοι· οι κριταί αυτής ως λύκοι της Αραβίας, ουχ υπελείποντο εις το πρωϊ·

Σοφ. 3,3 Οι άρχοντές της εντός αυτής ομοιάζουν με ωρουμένους λέοντας, που επιτίθενται κατά των θυμάτων των. Οι δικασταί της ομοιάζουν με τους αιμοβόρους και αχορτάστους λύκους της Αραβίας, οι οποίοι δεν αφήνουν τίποτε δια το πρωϊ.

Σοφ. 3,4 οι προφήται αυτής πνευματοφόροι, άνδρες καταφρονηταί· ιερείς αυτής βεβηλούσι τα άγια και ασεβούσι νόμον·

Σοφ. 3,4 Οι παρουσιαζόμενοι ως προφήται της είναι κενοί περιεχομένου, ασκία φουσκωμένα από αέρα, άνθρωποι που καταφρονούν τον Θεόν και τας εντολάς του. Οι ιερείς της μολύνουν τα άγια του ναού, φέρονται με ασεβειαν απέναντι του νόμου του Κυρίου.

Σοφ. 3,5 ο δε Κύριος δικαίος εν μέσω αυτής και ου μη ποιήση άδικον· πρωϊ πρωϊ δώσει κρίμα αυτού εις φώς και ουκ απεκρύβη και ουκ έγνω αδικίαν εν απαιτήσει και ουκ εις νείκος αδικίαν.

Σοφ. 3,5 Ο δε Κυριος, δικαίος πάντοτε, ευρίσκεται εν μέσω αυτής και δεν θα αδικήση κανένα. Πρωϊ-πρωϊ ωσάν φως θα ανατείλη την δικαιοσύνην του, δεν θα την αποκρύψη από κανένα. Δεν θα ανεχθή όμως την αχόρταστον και θρασειαν αδικίαν· δεν θα επιτρέψη να επικρατήση αυτή πληρώως και μέχρι τέλους.

Σοφ. 3,6 εν διαφθορά κατέσπασα υπερηφάνους, ηφανίσθησαν γωνιαί αυτών· εξερημώσω τας οδούς αυτών το παράπαν τού μη διοδεύειν· εξέλιπον αι πόλεις αυτών παρά το μηδένα υπάρχειν μηδέ κατοικείν.

Σοφ. 3,6 Εκρήμνισα εις καταστροφήν τους υπερηφάνους, εξηφανίσθησαν και εκονιορτοποιήθησαν οι ισχυροί των πύργου. Θα κάμω εντελώς ερήμους τους δρόμους, ώστε κανείς απολύτως να μη διαβαίη από αυτούς. Αι πόλεις των θα εκλείψουν· κανείς δεν θα υπάρχη εις αυτάς, κανείς δεν θα κατοική η εκεί.

Σοφ. 3,7 είπα· πλήν φοβείσθέ με και δέξασθε παιδείαν, και ου μη εξολοθρευθήτε εξ οφθαλμών αυτής, πάντα όσα εξεδίκησα επ αυτήν· ετοιμάζου, όρθρισον, έφθαρται πάσα η επιφυλλίς αυτών. -

Σοφ. 3,7 Αλλά εγώ ο Θεός προς τους ευσεβείς είπα· Σεις όμως να με ευλαβήσθε, να δεχθήτε προθύμως τας παιδαγωγικάς μου τιμωρίας και έτσι δεν θα εξολοθρευθήτε από τα μάτια της πόλεως, παρ' όλα όσα εγώ έστειλα προς τιμωρίαν της. Ετοιμάσου, λοιπόν, ξύπνα πρωϊ-πρωϊ, διότι έχουν πλέον καταστραφή οι πονηροί άρχοντες και όλοι αι παραφυάδες των.

Σοφ. 3,8 Διά τούτο υπόμεινόν με, λέγει Κύριος, εις ημέραν αναστάσεώς μου εις μαρτύριον· διότι το κρίμα μου εις συναγωγάς εθνών τού εισδέξασθαι βασιλείς, τού εκχέαι επ αυτούς πάσαν οργήν θυμού μου· διότι εν πυρι ζήλου μου καταναλωθήσεται πάσα η γη.

Σοφ. 3,8 Δια τούτο δείξε υπομονήν, περιμένέ με, λέγει ο Κυριος, έως την ημέραν, κατά την οποίαν θα εξεγερθώ εναντίον αυτών ως μάργυς κατηγορίας και καταδίκης των. Διότι έχω ήδη αποφασίσει να συγκεντρώσω τα ειδωλολατρικά έθη με τους βασιλείς των, δια να εκχύσω εναντίον αυτών όλην την οργήν του θυμού μου. Με το πυρ της αγανακτήσεώς μου θα καταστραφή όλη η χώρα.

Σοφ. 3,9 ότι τότε μεταστρέψω επί λαούς γλώσσαν εις γενεάν αυτής τού επικαλείσθαι πάντας το όνομα Κυρίου τού δουλεύειν αυτώ υπό ζυγόν ένα.

Σοφ. 3,9 Τότε δε θα μεταβάλω τας γλώσσας των λαών εις μίαν, την αρχικήν γλώσσαν, ώστε όλοι να επικαλούνται το όνομα του Κυρίου και να υπηρετούν αυτόν υπό ένα ζυγόν.

Σοφ. 3,10 εκ περάτων ποταμών Αιθιοπίας προσδέξομαι εν διεσπαρμένοις μου, οίσουσι θυσίας μοι.

Σοφ. 3,10 Από τα πέρατα των ποταμών της Αιθιοπίας, από τα άκρα της γης, θα δεχθώ ευμενώς από τους διεσπαρμένους εκεί πιστούς εις εμέ εθνικούς λαούς, και αυτοί θα μου προσφέρουν θυσίας.

Σοφ. 3,11 εν τή ημέρα εκείνη ου μη καταισχυνηθής εκ πάντων των επιτηδευμάτων σου, ών ησέβησας εις εμέ· ότι τότε περιελώ από σου τα φαυλίσματα της ύβρεώς σου, και ουκέτι μη προσθής τού μεγαλαυχήσαι επί το όρος το άγιόν μου.

Σοφ. 3,11 Κατά την ευλογημένην εκείνην εποχήν της λυτρώσεως δεν θα κυριευθής από αισχύνην εξ αιτίας των αμαρτωλών έργων σου, με τα οποία άλλοτε εδειξες την ασέβειάν σου προς εμέ. Τότε εγώ θα αφαιρέσω από σε όλας τας φαύλας πράξεις εις υπερηφάνειάς σου· θα γίνης ταπεινόφρων και δεν θα κομπάζης πλέον στο άγιόν μου όρος.

Σοφ. 3,12 και υπολείψομαι εν σοί λαόν πραϊν και ταπεινόν, και ευλαβηθήσονται από τού ονόματος Κυρίου

Σοφ. 3,12 Εγώ δε θα αφήσω να κατοική εις την περιοχήν σου λαός πραός και ταπεινός, άνθρωποι οι οποίοι θα ευλαβούνται το όνομα του Κυρίου,

Σοφ. 3,13 οι κατάλοιποι τού Ισραήλ και ου ποιήσουσιν αδικίαν και ου λαλήσουσι μάταια, και ου μη ευρεθή εν τώ στόματι αυτών γλώσσα δολία, διότι αυτοί νευμήσονται και κοιταστήσονται, και ουκ έσται ο εκφοβών αυτους. -

Σοφ. 3,13 οι απομείναντες και επανελθόντες από την αιχμαλωσίαν Ισραηλίται, δεν θα διαπράττουν πλέον αδικίας, δεν θα

λέγουν ματαιολογίας, δεν θα υπάρξει στο στόμα των γλώσσα δολία. Θα νέμονται ειρηνικοί τα αγαθά της γης, θα αναπαύονται ήσυχoi και δεν θα υπάρξει κανείς, που θα τους φοβίξει.

Σοφ. 3,14 Χαίρει σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ευφραίνου και κατατέρου εξ όλης της καρδιάς σου, θύγατερ Ιερουσαλήμ.

Σοφ. 3,14 Χαίρει παρά πολύ, κόρη μου Σιών, κήρυσσε αυτήν την χαράν σου, ω θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ. Ευφραίνου, απόλαυσε με όλην σου την καρδιάν τας πλέον μεγάλας και ωραίας τέρψεις, κόρη μου Ιερουσαλήμ.

Σοφ. 3,15 περιείλε Κύριος τα αδικήματά σου, λελύτρωται σε εκ χειρός εχθρών σου· βασιλεύς Ισραήλ Κύριος εν μέσω σου, ουκ όψη κακά ουκέτι.

Σοφ. 3,15 Διότι ο Κυριος αφήρσε πλέον τα αδικήματά σου, σε έχει λυτρώσει από τας χείρας των εχθρών σου. Ο Κυριος, ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού, ευρίσκεται εν μέσω σου. Δεν θα ίδης πλέον συμφοράς και θλίψεις.

Σοφ. 3,16 εν τώ καιρώ εκείνω ερεί Κύριος τή Ιερουσαλήμ· θάρσει, Σιών, μη παρείσθωσαν αι χείρες σου·

Σοφ. 3,16 Κατά την ωραίαν και χαρμόσυνον εκείνην εποχήν ο Κυριος θα είπη προς την Ιερουσαλήμ· Εχε θάρρος Σιών, ας μη παραλύσουν από φόβον και δειλίαν τα χέρια σου.

Σοφ. 3,17 Κύριος ο Θεός σου εν σοί, δυνατός σώσει σε, επάξει επί σε ευφροσύνην και καινιεί σε εν τή αγαπήσει αυτού και ευφρανθήσεται επί σε εν τέρψει ως εν ημέρα εορτής.

Σοφ. 3,17 Διότι, Κυριος ο Θεός σου, που ευρίσκεται εις την περιοχήν σου, είναι ισχυρός και θα σε σώση. Θα σε πλημμυρίση με ευφροσύνην, θα σε ανακαινίση με την άπειρον αγάπην του. Θα ευφρανθή και ο ίδιος δια την ιδικήν σου χαράν και ευφροσύνην, όπως κατά τας χαρμόσυνους ημέρας των πανηγύρεων.

Σοφ. 3,18 και συνάξω τους συντετριμμένους σου. ουαί, τις έλαβεν επ αυτήν ονειδισμόν;

Σοφ. 3,18 Θα συγκεντρώσω, λέγει ο Κυριος, όλους τους συντετριμμένους, που θα έχουν επανέλθει από την εξορίαν. Αλλοίμονον! Ποιός όμως ετόλμησε και ύβρισε και εξηυτέλισε την πόλιν αυτήν; Θα τιμωρηθή.

Σοφ. 3,19 ιδού εγώ ποιω εν σοί ένεκέν σου εν τώ καιρώ εκείνω, λέγει Κύριος, και σώσω την εκπεπαισμένην, και την απωσμένην εισδέξομαι, και θήσομαι αυτούς εις καύχημα και ονομαστους εν πάση τή γη.

Σοφ. 3,19 Ιδού, εγώ θα κάμω θαυμαστά έργα κατά την εποχήν εκείνην προς χάριν σου, λέγει ο Κυριος. Θα σώσω την καταπιεσθείσαν πόλιν από τους εχθρούς. Θα υποδεχθώ με στοργήν τους από την εξορίαν επανερχομένους Ισραηλίτας. Θα τους αναδείξω και θα τους καταστήσω καύχημα και ονομαστους εις όλην την οικουμένην.

Σοφ. 3,20 και καταισχνυθήσονται εν τώ καιρώ εκείνω, όταν καλώς υμίν ποιήσω, και εν τώ καιρώ, όταν εισδέξωμαι υμάς· διότι δώσω υμάς ονομαστους και εις καύχημα εν πάσι τοίς λαοίς της γής εν τώ επιστρέφειν με την αιχμαλωσίαν υμών ενώπιον υμών, λέγει Κύριος.

Σοφ. 3,20 Όλοι δε οι εχθροί σου κατά την εποχήν εκείνην θα καταισχνυθούν, όταν εγώ πλουσίως σας ευεργετήσω και σας δοξάσω κατά τον καιρόν εκείνον, που θα σας υποδεχθώ επανερχομένους από την εξορίαν. Θα σας κάμω ονομαστους και ενδόξους μεταξύ όλων των λαών της γης, όταν θα επαναφέρω ενώπιόν σας ελευθέρους και λυτρωμένους τους εκ της αιχμαλωσίας, λέγει ο Κυριος.

ΑΓΓΑΙΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Αγ. 1,1 Εν τώ δευτέρω έτει επί Δαρείου τού βασιλέως, εν τώ μηνί τώ έκτω, μια τού μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου εν χειρί Αγγαίου τού προφήτου λέγων· είπον προς Ζοροβάβελ τον τού Σαλαθιήλ εκ φυλής Ιούδα και προς Ιησουν τον τού Ιωσεδέκ τον ιερέα τον μέγαν λέγων·

Αγ. 1,1 Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου, την πρώτην του έκτου μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος δια μέσου του προφήτου Αγγαίου και είπε τα εξής· “Ειπέ προς τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, που κατάγεται από την φυλήν Ιούδα και προς τον Ιησουν, τον υιόν του Ιωσεδέκ, τον αρχιερέα τα εξής·

Αγ. 1,2 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ λέγων· ο λαός ούτος λέγουσιν· ουχ ήκει ο καιρός τού οικοδομήσαι τον οίκον Κυρίου.

Αγ. 1,2 Αυτά λέγει προς σας και γνωστοποιεί ο Κυριος, ο παντοκράτωρ. Ο ισραηλιτικός αυτός λαός, που επέστρεψεν από τον τόπον της εξορίας του, λέγει· Δεν έχει έλθει ακόμη ο κατάλληλος χρόνος δια την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου.

Αγ. 1,3 και εγένετο λόγος Κυρίου εν χειρί Αγγαίου τού προφήτου λέγων·

Αγ. 1,3 Δια μέσου πάλιν του προφήτου Αγγαίου ωμίλησεν ο Θεός εναντίον των ραθυμούντων προς ανοικοδόμησιν του ναού και λέγει·

Αγ. 1,4 ει καιρός μέν υμίν εστι τού οικείν εν οίκους υμών κοιλοστάθμοις, ο δε οίκος ούτος εξηρήμωται;

Αγ. 1,4 μήπως είναι μεν καιρός να μένετε εις τα καλοφτιασμένα σπίτια σας, δεν ήλθε δε καιρός να εργασθήτε δια τον ναόν και έτσι ο ναός αυτός μένει εις ερείπια; Οχι βέβαια.

Αγ. 1,5 και νύν τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· τάξατε δή καρδιάς υμών εις τας οδούς υμών.

Αγ. 1,5 Και τώρα αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εξετάσατε μέσα εις τας καρδιάς σας τους δρόμους, τους οποίους ακολουθείτε.

Αγ. 1,6 εσπείρατε πολλά και εισηνέγατε ολίγα, εφάγατε και ουκ εις πλησμονήν, επίετε και ουκ εις μέθην, περιεβάλεσθε και ουκ εθερμάνθητε εν αυτοίς, και ο τους μισθούς συνάγων συνήγαγεν εις δεσμόν τετρυπημένον.

Αγ. 1,6 Εσπείρατε πολύν σπόρον και εμαζεψατε ολίγον καρπόν. Εφάγατε και δεν εχορτάσατε, επίετε οίνον και δεν εμώρηκατε ανάπαυσιν. Εφορέσατε ενδύματα και δεν εξεσταθήκατε από αυτά και εκείνος, που εισέπραξε χρήματα, τα εμάζευσεν εις τρυπημένο σακκούλι και τα έχασε.

Αγ. 1,7 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· θέσθε τας καρδιάς υμών εις τας οδούς υμών·

Αγ. 1,7 Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Προσέξατε καλά το εσωτερικόν σας και τον τρόπον της ζωής σας·

Αγ. 1,8 ανάβητε εις το όρος και κόψατε ξύλα και οικοδομήσατε τον οίκον, και ευδοκήσω εν αυτώ και ενδοξασθήσομαι, είπε Κύριος.

Αγ. 1,8 αναβήτε εις τα όρη, κόψετε ξύλα, ανοικοδομήσατε τον ναόν. Εγώ δε θα τον περιβάλω με ευμένειαν και αγάπην και θα δοξασθώ εις αυτόν, είπεν ο Κυριος.

Αγ. 1,9 επεβλέψατε εις πολλά, και εγένετο ολίγα· και εισηνέχθη εις τον οίκον, και εξεφύσησα αυτά. διά τούτο τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ανθ' ών ο οίκός μου εστιν έρημος, υμείς δε διώκετε έκαστος εις τον οίκον αυτού,

Αγ. 1,9 Απεβλέψατε και υπελογίσατε ότι θα αποκτήσετε πολλά εισοδήματα· και όμως ήσαν ολίγα. Τα μετεφέρατε όλα στον οίκον σας, και εγώ με ένα φύσημα το διεσκορπίσα.

Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Επειδή ο ναός μου μένει ακόμη έρημος εις ερείπια, και καθέννας από σας φροντίζει, πως να οικοδομήση το ιδικόν του σπίτι,

Αγ. 1,10 διά τούτο ανέξει ο ουρανός από δρόσου, και η γη υποστελείται τα εκφόρια αυτής

Αγ. 1,10 δια τούτο ο ουρανός θα αναστείλη την δροσιά του από την γην, τα δε χωράφια σας θα αναστείλουν την παραγωγήν των.

Αγ. 1,11 και επάξω ρομφαίαν επί την γήν και επί τα όρη και επί τον σίτον και επί τον οίνον και επί το έλαιον και όσα εκφέρει η γη και επί τους ανθράκους και επί τα κτήνη και επί πάντας τους πόνους των χειρών αυτών.

Αγ. 1,11 Θα επιφέρω έτσι την θλίψιν της ανομβρίας εις την γην σας, εις τας πεδιάδας και τα όρη, εις τα χωράφια του σίτου και στους αμπελώνας, εις τα ελαιόδενδρα και εις όλα τα αλλά προϊόντα, που αποφέρει η χώρα δια σας και δια τα ζώα σας και εις όλα τα γεωργικά έργα των χειρών σας.

Αγ. 1,12 και ήκουσε Ζοροβάβελ ο τού Σαλαθιήλ εκ φυλής Ιούδα και Ιησούς ο τού Ιωσεδέκ ο ιερέυς ο μέγας και πάντες οι κατάλοιποι τού λαού της φωνής Κυρίου τού Θεού αυτών και των λόγων τού Αγγαίου τού προφήτου, καθότι εξαπέστειλεν αυτόν Κύριος ο Θεός αυτών προς αυτούς, και εφοβήθη ο λαός από προσώπου Κυρίου.

Αγ. 1,12 Ο Ζοροβάβελ, ο υιός του Σαλαθιήλ, από την φυλήν του Ιούδα, και ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσεδέκ, ο αρχιερέυς και όλοι όσοι είχαν απομείνει από τον ισραηλιτικόν λαόν, ήκουσαν τους λόγους αυτούς Κυρίου του Θεού των, δηλαδή τους λόγους του προφήτου Αγγαίου, διότι αυτόν έστειλεν ο Κυριος ο Θεός των προς αυτούς, και εκυριεύθησαν από φόβον ενώπιον του Κυρίου.

Αγ. 1,13 και είπεν Αγγαίος άγγελος Κυρίου εν αγγέλοις Κυρίου τώ λαώ· εγώ ειμι μεθ υμών, λέγει Κύριος.

Αγ. 1,13 Ο Αγγαίος ο προφήτης, ένας από τους αγγελιαφόρους του Κυρίου, είπε προς τον λαόν εκ μέρους του Κυρίου· Εγώ είμαι μαζί σας, λέγει ο Κυριος.

Αγ. 1,14 και εξήγειρε Κύριος το πνεύμα Ζοροβάβελ τού Σαλαθιήλ εκ φυλής Ιούδα και το πνεύμα Ιησού τού Ιωσεδέκ τού ιερέως τού μεγάλου και το πνεύμα των καταλοίπων παντός τού λαού, και εισήλθον και εποίουν έργα εν τώ οίκω Κυρίου παντοκράτορος Θεού αυτών

Αγ. 1,14 Ο Κυριος εφώτισε, διήγειρε και ενίσχυσε το πνεύμα του Ζοροβάβελ, υιού του Σαλαθιήλ, από την φυλήν του Ιούδα, και το πνεύμα του Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ του αρχιερέως, όπως επίσης και το πνεύμα των Ισραηλιτών, οι οποίοι είχαν απομείνει και επανέλθει από την εξορίαν. Και όλοι αυτοί εισήλθον εις την περιοχίν, όπου άλλοτε υπήρχεν ο ναός, και ήρχισαν να εργάζωνται δια την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου, του παντοκράτορας, του Θεού των.

Αγ. 1,15 τή τετράδι και εικάδι τού μηνός τού έκτου, τώ δευτέρω έτει, επί Δαρείου τού βασιλέως.

Αγ. 1,15 Αυτό έγινε την εικοστήν τετάρτην του έκτου μηνός κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Αγ. 2,1 Τώ μηνί τώ εβδόμω, μια και εικάδι τού μηνός, ελάλησε Κύριος εν χειρί Αγγαίου τού προφήτου λέγων·

Αγ. 2,1 Την εικοστήν πρώτην του εβδόμου μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος δια του προφήτου Αγγαίου και είπεν·

Αγ. 2,2 ειπόν δή προς Ζοροβάβελ τον τού Σαλαθιήλ εκ φυλής Ιούδα και προς Ιησούν τού Ιωσεδέκ τον ιερέα τον μέγαν και προς πάντας τους καταλοίπους τού λαού λέγων·

Αγ. 2,2 Ειπέ, λοιπόν, στον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, τον εκ της φυλής του Ιούδα, και στον αρχιερέα Ιησούν, υιόν του Ιωσεδέκ, και προς όλους τους απομείναντας αυτό την Βαβυλώνειον αιχμαλωσίαν Ιουδαίους τα εξής·

Αγ. 2,3 τις εξ υμών, ός είδε τον οίκον τούτον εν τή δόξη αυτού τή έμπροσθεν; και πώς υμείς βλέπετε αυτόν νύν καθώς ουχ υπάρχοντα ενώπιον υμών;

Αγ. 2,3 Ποίοι από σας εξούσαν τότε και είχαν ίδει τον ναόν αυτόν εις όλην του την προηγουμένην μεγαλοπρέπειαν και λαμπρότητα; Αρκετοί. Και πως βλέπετε σεις αυτόν, τον οποίον ημείς τώρα ανοικοδομήσαμεν; Εν συγκρίσει προς εκείνον δεν σας φαίνεται, ως εάν δεν υπάρχει ενώπιόν μας;

Αγ. 2,4 και νύν κατίσχυε, Ζοροβάβελ, λέγει Κύριος, και κατίσχυε, Ιησού ο τού Ιωσεδέκ ο ιερέυς ο μέγας, και κατισχυέτω πάς ο λαός της γής, λέγει Κύριος, και ποιείτε· διότι μεθ υμών εγώ ειμι, λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ,

Αγ. 2,4 Αλλά πάρε τώρα θάρρος, Ζοροβάβελ, λέγει ο Κυριος. Παρε θάρρος και δύναμιν, Ιησού αρχιερέυ, υιέ του Ιωσεδεκ. Θάρρος και ηθικήν ενίσχυσιν ας πάρη όλος ο λαός της χώρας, λέγει ο Κυριος, και εργάζεσθε, διότι εγώ είμαι μαζί σας, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ.

Αγ. 2,5 και το πνεύμά μου εφέστηκεν εν μέσω υμών· θαρσείτε,

Αγ. 2,5 Το Πνεύμα μου είναι ανάμεσα σας, δια να σας ενισχύη. Εχετε, λοιπόν, θάρρος,

Αγ. 2,6 διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· έτι άπαξ εγώ σείσω τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και την ξηράν·

Αγ. 2,6 διότι αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Και πάλιν δια μίαν φοράν εγώ θα σείσω τον ουρανόν, την γην, την θάλασσαν και την ξηράν.

Αγ. 2,7 και συσεισω πάντα τα έθνη, και ήξει τα εκλεκτά πάντων των εθνών, και πλήσω τον οίκον τούτον δόξης, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,7 Θα συγκλονίσω όλα τα έθνη· ο,τι δε ωραίον και εκλεκτόν έχουν όλα τα έθνη θα προσκομισθή εδώ και θα γεμίσω αυτόν τον ναόν από δόξαν, λέγει Κυριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,8 εμόν το αργύριον και εμόν το χρυσίον, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,8 Ιδικόν μου είναι το αργύριον, ιδικόν μου το χρυσίον, λέγει Κυριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,9 διότι μεγάλη έσται η δόξα τού οίκου τούτου η εσχάτη υπέρ την πρώτην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· και εν τώ τόπω τούτω δώσω ειρήνην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και ειρήνην ψυχής εις περιποίησιν παντί τώ κτίζοντι τού αναστήσαι τον ναόν τούτον. -

Αγ. 2,9 Δι' αυτό και η σημερινή δόξα του ναού τούτου θα είναι μεγαλυτέρα από την δόξαν του προηγουμένου, λέγει Κυριος

παντοκράτωρ. Εις τον τόπον αυτόν θα δώσω ειρήνην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ειρήνην ψυχής, εις αμοιβήν και ικανοποίησιν όλων εκείνων, οι οποίοι ειργάσθησαν, δια να ανοικοδομηθή ο ναός αυτός.

Αγ. 2,10 Τετράδι και εικάδι τού ενάτου μηνός, έτους δευτέρου, επί Δαρείου, εγένετο λόγος Κυρίου προς Αγγαίον τον προφήτην λέγων·

Αγ. 2,10 Την εικοστήν τετάρτην του ενάτου μηνός του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου, ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς τον προφήτην Αγγαίον και είπεν·

Αγ. 2,11 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· επερώτησον δή τους ιερείς νόμον λέγων·

Αγ. 2,11 Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Ερώτησε, λοιπόν, τους ιερείς σχετικώς με τον Νομον και επέ εις αυτούς·

Αγ. 2,12 εάν λάβη άνθρωπος κρέας άγιον εν τώ άκρω τού ιματίου αυτού και άψηται το άκρον τού ιματίου αυτού άρτου ή εφήματος ή οίνου ή ελαίου ή παντός βρώματος, ει αγιασθήσεται; και απεκριθήσαν οι ιερείς και είπαν· ού.

Αγ. 2,12 Εάν ένας άνθρωπος με το άκρον του ιματίου του πάρη κρέας άγιον, κρέας που έχει προσφερθή προς τον Θεόν, και το άκρον του ιματίου του εγγίση άρτον η φαγητόν τι βραστόν η ψητόν, η οίνον η ελαιον, η κάτι άλλο φαγώσιμον θα αγιασθή αυτό το πράγμα; Οι ιερείς απήντησαν· όχι.

Αγ. 2,13 και είπεν Αγγαίος· εάν άψηται μεμιασμένος ακάθαρτος επί ψυχή επί παντός τούτων, ει μιανθήσεται; και απεκριθήσαν οι ιερείς και είπαν· μιανθήσεται.

Αγ. 2,13 Ο Αγγαίος τους ηρώτησε πάλιν· εάν ένας μολυσμένος κατά τον Νομον και ακάθαρτος εγγίση κάτι από τα ανωτέρω πράγματα, θα μολυνθούν και αυτά; Οι ιερείς απήντησαν· θα μολυνθούν.

Αγ. 2,14 και απεκριθή Αγγαίος και είπεν· ούτως ο λαός ούτος και ούτως το έθνος τούτο ενώπιον εμού, λέγει Κύριος, και ούτως πάντα τα έργα των χειρών αυτών, και ός εάν εγγίση εκεί, μιανθήσεται ένεκεν των λημμάτων αυτών των ορθρινών, οδυνηθήσονται από προσώπου πόνων αυτών· και εμίσείτε εν πύλαις ελέγχοντας

Αγ. 2,14 Ο Αγγαίος τότε απήντησεν· έτσι συμβαίνει και με τον λαόν αυτόν, με το ιουδαϊκόν έθνος ενώπιόν μου, λέγει ο Κυριος. Ετσι συμβαίνει με όλα τα έργα των χειρών του· όποιος δηλαδή είναι μολυσμένος από τας δωροδοκίας, που έλαβε πρωϊ-πρωϊ, η από άλλας αμαρτίας και παρακοάς που διέπραξε, θα μολυνθή εάν εγγίση το θυσιαστήριον. Η προσφορά του θα θεωρηθή μολυσμός. Οι Ισραηλίται αυτοί θα τιμωρηθούν πολύ σκληρά εξ αιτίας των κακών πράξεων των. Άλλως τε σεις εμισούσατε εκείνους, οι οποίοι δικαίως σας ήλεγχαν και ήθελαν να αποδώσουν δικαιοσύνην παρά τας πύλας της πόλεως.

Αγ. 2,15 και νύν θέσθε δή εις τας καρδιάς υμών από της ημέρας ταύτης και υπεράνω πρό τού θείναι λίθον επί λίθον εν τώ ναώ Κυρίου,

Αγ. 2,15 Και τώρα ανερευνήσατε με προσοχήν τας καρδιάς σας, την εσωτερικήν και εξωτερικήν αναστροφήν σας, δια το χρονικόν διάστημα από την ημέραν αυτήν και προηγουμένως, πριν δηλαδή αρχίσετε να κτίζετε τον ναόν του Κυρίου,

Αγ. 2,16 τίνες ήτε, ότε ενεβάλλατε εις κυψέλην κριθής είκοσι σάτα, και εγένοντο κριθής δέκα σάτα· και εισεπορεύεσθε εις το υπολήνιον εξαντλήσαι πενήτηκοντα μετρητάς, και εγένοντο είκοσι.

Αγ. 2,16 δια να ιδήτε, ποίοι προηγουμένως υπήρξατε, τότε που ερρίπτατε στον αγρόν πλήθος κριθής είκοσι σάκκων και εθερίζατε το ήμισυ, δέκα σάκκους κριθής. Τότε που εισήρχεσθε στο υπολήνιον, δια να αντλήσετε πενήντα μετρητάς οίνου, και εβλέπατε ότι υπήρχον είκοσι μόνον.

Αγ. 2,17 επάταξα υμάς εν αφορία και εν ανεμοφθορία και εν χαλάζη πάντα τα έργα των χειρών υμών, και ουκ επεστρέψατε προς με, λέγει Κύριος.

Αγ. 2,17 Λοιπόν σας λέγω, ότι αυτό έγινε, διότι σας εκτύπησα με αφορίαν των πεδιάδων σας, και με καταστροφάς από καυστικούς ανέμους. Με χάλαζαν κατέστρεψα όλα τα έργα των χειρών σας. Εν τούτοις σεις δεν ηθελήσατε να επιστρέψετε εν μετανοία εις εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αγ. 2,18 υποτάξατε δή τας καρδιάς υμών από της ημέρας ταύτης και επέκεινα· από της τετράδος και εικάδος τού ενάτου μηνός και από της ημέρας, ής τεθεμελιώται ο ναός Κυρίου· θέσθε εν ταις καρδίαις υμών,

Αγ. 2,18 Προσέξατε, λοιπόν, και εξετάσατε καλά τας καρδιάς σας από την σημερινήν ημέραν και πέραν, από την εικοστήν τετάρτην ημέραν του ενάτου μηνός, μέχρι της ημέρας κατά την οποίαν είχε θεμελιωθή ο ναός του Κυρίου· προσέξατε καλά.

Αγ. 2,19 ει έτι επιγνωσθήσεται επί της άλω και ει έτι η άμπελος και η συκή και η ροά και τα ξύλα της ελαιίας τα ου φέροντα καρπόν, από της ημέρας ταύτης ευλογήσω. -

Αγ. 2,19 Το αλώνι σας δεν είχε γνωρίσει θημωνίες σιταριού, ούτε το αμπέλι σας, ούτε οι συκιές σας, ούτε οι ροδιές σας, ούτε αι ελαίαι σας παρήγαγαν καρπόν. Αλλά από την ημέραν αυτήν και πέραν, θα σας ευλογήσω.

Αγ. 2,20 Καί εγένετο λόγος Κυρίου εκ δευτέρου προς Αγγαίον τον προφήτην τετράδι και εικάδι τού μηνός λέγων·

Αγ. 2,20 Ωμίλησε πάλιν ο Κυριος στον προφήτην Αγγαίον την εικοστήν τετάρτην ημέραν του ιδίου μηνός και είπεν·

Αγ. 2,21 ειπόν προς Ζοροβάβελ τον τού Σαλαθιήλ εκ φυλής Ιούδα λέγων· εγώ σείω τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και την ξηράν

Αγ. 2,21 Ειπέ προς τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, τον καταγόμενον από την φυλήν του Ιούδα, τα εξής· εγώ σείω τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και την ξηράν.

Αγ. 2,22 και καταστρέψω θρόνους βασιλέων και ολοθρεύσω δύναμιν βασιλέων των εθνών και καταστρέψω άρματα και αναβάτας, και καταβήσονται ίπποι και αναβάται αυτών, έκαστος εν ρομφαία προς τον αδελφόν αυτού.

Αγ. 2,22 Θα καταστρέψω θρόνους βασιλέων, θα εξολοθρεύσω στρατιωτικάς δυνάμεις εκείνων, που βασιλεύουν εις τα έθνη. Θα καταστρέψω άρματα και αναβάτας· ίπποι και ιππεις θα πέσουν κάτω και ο καθένας θα φονεύη με την ρομφαίαν τον αδελφόν του.

Αγ. 2,23 εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, λήψομαι σε Ζοροβάβελ τον τού Σαλαθιήλ, τον δούλόν μου, λέγει Κύριος, και θήσομαι σε ως σφραγίδα, διότι σε ηρέτισα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,23 Κατά την ημέραν όμως εκείνην, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, θα πάρω σε τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, τον δούλον μου, λέγει ο Κυριος, και θα σε θέσω εις ασφάλειαν ως πολύτιμον σφραγίδα, διότι σε έχω εκλέξει, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ.

Ζ Α Χ Α Ρ Ι Α Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ζαχ. 1,1 Εν τώ ογδόω μηνί, έτους δευτέρου επί Δαρείου, εγένετο λόγος Κυρίου προς Ζαχαριαν τον τού Βαραχίου, υιόν Αδδώ τον προφήτην λέγων·

Ζαχ. 1,1 Κατά τον ογδοον μήνα του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου, ο Κυριος ωμίλησε προς τον Ζαχαριαν, υιόν του Βαραχίου, έγγονον του Αδδώ, τον προφήτην και του είπε·

Ζαχ. 1,2 ωργίσθη Κύριος επί τους πατέρας υμών οργήν μεγάλην,

Ζαχ. 1,2 "Μεγάλην οργήν ωργίσθη ο Κυριος εναντίον των πατέρων σας.

Ζαχ. 1,3 και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· επιστρέψατε προς με, λέγει Κύριος των δυνάμεων, και επιστραφήσομαι προς υμάς, λέγει Κύριος των δυνάμεων.

Ζαχ. 1,3 Εκείνοι, βέβαια, απέθανον· θα πης όμως τώρα συ στους συγχρόνους σου· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· Επιστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, και εγώ θα επιστρέψω με καλωσύνην και ευμένειαν προς σας, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων·

Ζαχ. 1,4 και μη γίνεσθε καθώς οι πατέρες υμών, οίς ενεκάλεσαν αυτοίς οι προφήται έμπροσθεν λέγοντες· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· αποστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών και από των επιτηδευμάτων υμών των πονηρών, και ουκ εισήκουσαν, και ου προσέσχον τού εισακούσαι μου, λέγει Κύριος.

Ζαχ. 1,4 και μη γίνεσθε ωσάν τους πατέρας σας, εναντίον των οποίων προηγούμενοι προφήται απήντησαν δριμείας επιπλήξεις λέγοντες· Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· απομακρυνθήτε από τους πονηρούς τρόπους της ζωής σας, από τα κακά έργα σας. Εκείνοι όμως δεν ήκουσαν την φωνήν μου, δεν έσωσαν προσοχήν εις τα λόγια μου, λέγει ο Κυριος.

Ζαχ. 1,5 οι πατέρες υμών που εισι και οι προφήται; μη τον αιώνα ζήσονται;

Ζαχ. 1,5 Και, λοιούν, που είναι σήμερα οι παρακούσαντες πατέρες σας και οι προφήται, που είχαν ομιλήσει προς αυτούς; Μηπως επρόκειτο να ζήσουν εις την γην αυτήν αιωνίως;

Ζαχ. 1,6 πλήν τους λόγους μου και τα νόμμά μου δέχεσθε, όσα εγώ εντέλλομαι εν πνεύματί μου τοίς δούλοις μου τοίς προφήταις, οι κατελάβοσαν τους πατέρας υμών. και απεκριθήσαν και είπαν· καθώς παρατέτακται Κύριος παντοκράτωρ τού ποιήσαι ημίν κατά τας οδούς ημών και κατά τα επιτηδεύματα ημών, ούτως εποίησεν ημίν.

Ζαχ. 1,6 Σεις όμως δεχθήτε και υπακούσατε εις τας εντολάς μου και στους νόμους μου· εις όσα εγώ διατάσσω δια του Πνεύματός μου στους δούλους μου τους προφήτας, οι οποίοι είχαν άλλοτε επιπλήξει τους πατέρας σας". Οι Ιουδαίοι της εποχής του Ζαχαρίου απήντησαν και είπαν· "Κυριος ο παντοκράτωρ, όπως απεφάσισε να πράξει εναντίον μας, ανάλογα με τον πονηρόν τρόπον της ζωής μας και τα κακά μας έργα, δικαίως έπραξε προς ημάς".

Ζαχ. 1,7 Τη τετράδι και εικάδι, τώ ενδεκάτω μηνί -ούτός εστιν ο μην Σαβάτ- εν τώ δευτέρω έτει επί Δαρείου, εγένετο λόγος Κυρίου προς Ζαχαριαν τον τού Βαραχίου υιόν Αδδώ τον προφήτην λέγων·

Ζαχ. 1,7 Κατά την εικοστήν τετάρτην του ενδεκάτου μηνός- αυτός είναι ο μήνας Σαβάτ- κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου, ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς τον προφήτην Ζαχαριαν, τον υιόν του Βαραχίου, τον έγγονον του Αδδώ, και είπε·

Ζαχ. 1,8 εώρακα την νύκτα και ιδού ανήρ επιβεβηκώς επί ίππον πυρόν, και ούτος ειστήκει ανά μέσον των ορέων των κατασκίων, και οπίσω αυτού ίπποι πυροί και ψαροί και ποικίλοι και λευκοί.

Ζαχ. 1,8 Ιδού ότι κατά την νύκτα είδον ένα όραμα· ένας ανήρ ειχεν ιππεύσει ίππον χρώματος ερυθρού. Αυτός εστέκετο μεταξύ βαθυσκίων ορέων. Οπίσω δε από αυτόν ήσαν ίπποι κόκκινοι και ψαροί, ποικιλόχρωμοι και λευκοί.

Ζαχ. 1,9 και είπα· τι ούτοι, Κυριε; και είπε προς με ο άγγελος ο λαλών εν εμοί· εγώ δείξω σοι τι εστι ταύτα.

Ζαχ. 1,9 Και είπα· "Κυριε, τι είναι αυτοί οι ίπποι και οι ιππείς;" Και είπε προς εμέ ο άγγελος, που ωμιλούσε· "εγώ θα σου αποκαλύψω τι είναι αυτά".

Ζαχ. 1,10 και απεκριθή ο ανήρ ο εφεστηκώς ανά μέσον των ορέων, και είπε προς με· ούτοι εισιν ούς εξαπέστειλε Κύριος περιοδεύσαι την γήν.

Ζαχ. 1,10 Ο άνθρωπος, ο οποίος εστέκετο ανάμεσα εις τα παχύσκια όρη, είπε προς εμέ· αυτοί είναι εκείνοι, τους οποίους έχει στείλει ο Κυριος να περιοδεύσουν την γην".

Ζαχ. 1,11 και απεκριθήσαν τώ αγγέλω Κυρίου τώ εφεστώτι ανά μέσον των ορέων και είπον· περιωδεύσαμεν πάσαν την γήν, και ιδού πάσα η γη κατοικείται και ησυχάζει.

Ζαχ. 1,11 Απήντησαν εκείνοι στον άγγελον του Κυρίου, ο οποίος ήτο ανάμεσα εις τα όρη και είπον· "περιωδεύσαμεν όλην την γην και ιδού ότι όλη η γη κατοικείται και ευρίσκεται εν ησυχία".

Ζαχ. 1,12 και απεκριθή ο άγγελος Κυρίου και είπε· Κυριε παντοκράτωρ, έως τίνος ου μη ελεήσης την Ιερουσαλήμ και τας πόλεις Ιούδα, ας υπερείδες τούτο εβδομηκοστόν έτος;

Ζαχ. 1,12 Ο άγγελος του Κυρίου ωμίλησε και είπε· "Κυριε παντοκράτωρ, έως πότε δεν θα ελεήσης την Ιερουσαλήμ και τας πόλεις της χώρας Ιούδα, δια τας οποίας εδδομήκοντα τώρα έτη δεικνύεις αδιαφορίαν;"

Ζαχ. 1,13 και απεκριθή Κύριος παντοκράτωρ τώ αγγέλω τώ λαλούντι εν εμοί ρήματα καλά και λόγους παρακλητικούς.

Ζαχ. 1,13 Ο Κυριος παντοκράτωρ απήντησε λόγους καλούς, λόγους παρηγορίας προς τον άγγελον, ο οποίος ωμιλούσε με εμέ.

Ζαχ. 1,14 και είπε προς με ο άγγελος ο λαλών εν εμοί· ανάκραγε λέγων· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· εζήλωκα την Ιερουσαλήμ και την Σιών ζήλον μέγαν

Ζαχ. 1,14 Ο άγγελος, που μου ωμιλούσε, μου είπε· "Κράξε με μεγάλην φωνήν και ειπέ· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εγώ μέχρι ζηλοτυπίας ηγάπησα την Ιερουσαλήμ, την Σιών με μέγαν ζήλον.

Ζαχ. 1,15 και οργήν μεγάλην εγώ οργίζομαι επί τα έθνη τα συνεπιτιθέμενα, ανθ ών μέν εγώ ωργίσθην ολίγα, αυτοί δε συνεπέθεντο εις κακά.

Ζαχ. 1,15 Δια την αγάπην μου αυτήν θα οργισθώ μεγάλην οργήν εναντίον των εθνών εκείνων, τα οποία μαζή επετέθησαν εναντίον της· διότι εγώ μεν ολίγον ωργίσθην εναντίον αυτής, εκείνοι όμως προσέθεσαν εις αυτήν πολλές συμφοράς.

Ζαχ. 1,16 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· επιστρέψω επί Ιερουσαλήμ εν οικτιρωμό, και ο οίκός μου ανοικοδομηθήσεται εν αυτή, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και μέτρον εκταθήσεται επί Ιερουσαλήμ έτι.

Ζαχ. 1,16 Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος· θα επιστρέψω εις την Ιερουσαλήμ με έλεος και αγάπην και ο ναός μου θα ανοικοδομηθή εις την πόλιν αυτήν, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Η περιοχή της Ιερουσαλήμ θα εκταθή ακόμη περισσότερον".

Ζαχ. 1,17 και είπε προς με ο άγγελος ο λαλών εν εμοί· έτι ανάκραγε λέγων· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· έτι διαχυθήσονται πόλεις εν αγαθοίς, και ελεήσει Κύριος έτι την Σιών και αιρετιεί την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 1,17 Και ο άγγελος, ο οποίος συνομιλούσε με εμέ, μου ειπέ· "φώναξε páλιν πολύ δυνατά και ειπέ· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· θα πλημμυρίσουν και páλιν αι πόλεις της Ιουδαίας με αγαθά, διότι ο Κυριος θα στείλη και páλιν πλούσιον το έλεός του εις την Σιών και θα εκλέξη την Ιερουσαλήμ ως ιδικήν του πόλιν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ζαχ. 2,1 Καί ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον και ιδού τέσσαρα κέρατα.

Ζαχ. 2,1 Ο προφήτης συνεχίζει· ύψωσα τους οφθαλμούς μου και ιδού τέσσαρα κέρατα.

Ζαχ. 2,2 και είπα προς τον άγγελον τον λαλούντα εν εμοί· τι εστι ταύτα, Κυριε; και είπε προς με· ταύτα τα κέρατα τα διασκορπίσαντα τον Ιούδαν και τον Ισραήλ και Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 2,2 Ηρώτησα τον άγγελον, ο οποίος συνωμιλούσε με εμέ, τι σημαίνουν αυτά, Κυριε; Και εκείνος μου ειπε· "αυτά τα κέρατα συμβολίζουν τας δυνάμεις τας εχθρικής, αι οποίαί διεσκορπίσαν τους Ιουδαίους και τους Ισραηλίτας και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ".

Ζαχ. 2,3 και έδειξέ μοι Κύριος τέσσαρας τέκτονας.

Ζαχ. 2,3 Ο Κυριος μου παρουσίασε τότε τέσσαρας μαραγκούς και είπα·

Ζαχ. 2,4 και είπα· τι ούτοι έρχονται ποιήσαι; και είπε· ταύτα τα κέρατα τα διασκορπίσαντα τον Ιούδα και τον Ισραήλ κατέαξαν, και ουδεις αυτών ήρε κεφαλήν· και εξήλθσαν ούτοι του οξύναι αυτά εις χείρας αυτών τα τέσσαρα κέρατα τα έθνη τα επαιρόμενα κέρας επί την γήν Κυρίου του διασκορπίσαι αυτήν.

Ζαχ. 2,4 "τι έρχονται να κάμουν αυτοί;" Εκείνος μου απήντησε· "τα κέρατα αυτά είναι αι εχθρικοί δυνάμεις, αι οποίαί διεσκορπίσαν τους Ιουδαίους και συνέτριψαν τους Ισραηλίτας, ώστε κανεις απ' αυτους να μη ημπορέση να σηκώση την κεφαλήν. Αυτοί δε οι τέκτονες εβγήκαν, δια να παροξύνουν και εξερεθίσουν εναντίον αλλήλων τα τέσσαρα αυτά έθνη, τα οποία αλαζονικά ύψωσαν την δυνάμιν των εναντίον της χώρας του Κυρίου, ώστε να διασκορπίσουν αυτήν".

Ζαχ. 2,5 Καί ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον και ιδού ανήρ και εν τή χειρί αυτού σχοινίον γεωμετρικόν.

Ζαχ. 2,5 Εσήκωσα τους οφθαλμούς μου και είδον· και ιδού ένας ανήρ, ο οποίος εκρατούσε εις τα χέρια του σχοινίον καταμετρήσεως εκτάσεων γης.

Ζαχ. 2,6 και είπα προς αυτόν· που σύ πορεύη; και είπε προς με· διαμετρήσαι την Ιερουσαλήμ του ιδείν πηλίκον το πλάτος αυτής εστι και πηλίκον το μήκος.

Ζαχ. 2,6 Ηρώτησα, λοιπόν, αυτόν και είπα· "που συ πηγαίνεις;" Εκείνος μου απήντησε· "πηγαίνω να καταμετρήσω την Ιερουσαλήμ, δια να ιδω πόσον είναι το πλάτος της και πόσον είναι το μήκος αυτής".

Ζαχ. 2,7 και ιδού ο άγγελος ο λαλών εν εμοί ειστήκει, και άγγελος έτερος εξεπορεύετο εις συνάντησιν αυτό.

Ζαχ. 2,7 Και ιδού, ο άγγελος, ο οποίος ωμιλούσε μαζί μου, ίστατο όρθιος. Ένας δε άλλος άγγελος εξήλθε προς συνάντησιν του.

Ζαχ. 2,8 και είπε προς αυτόν λέγων· δράμε και λάλησον προς τον νεανίαν εκείνον λέγων· κατακάρπως κατοικηθήσεται Ιερουσαλήμ από πλήθους ανθρώπων και κτηνών εν μέσω αυτής·

Ζαχ. 2,8 Είπε δε προς αυτόν· "τρέξε και ομίλησε προς τον νεανίαν εκείνον και ειπέ· ωσάν ευρυχωροτάτη κατοικία θα κατοικηθή η Ιερουσαλήμ από πλήθος ανθρώπων· και κτηνη πολλά θα είναι εν μέσω αυτής.

Ζαχ. 2,9 και εγώ έσομαι αυτή, λέγει Κύριος, τείχος πυρός κυκλόθεν και εις δόξαν έσομαι εν μέσω αυτής.

Ζαχ. 2,9 Εγώ δε θα είμαι δι' αυτήν, λέγει ο Κυριος, ως ένα πύρινον τείχος ολόγυρα της και δόξα της εν μέσω αυτής".

Ζαχ. 2,10 ώ ω φεύγετε από γής Βορρά, λέγει Κύριος· διότι εκ των τεσσάρων ανέμων του ουρανού συνάξω υμάς, λέγει Κύριος·

Ζαχ. 2,10 Ω, ω, σεις Ιουδαίοι, αναχωρήσατε από τα μέρη του βορρά, λέγει ο Κυριος, διότι από τα τέσσαρα σημεία του οριζόντος εγώ θα σας συμμαζεύσω, λέγει ο Κυριος.

Ζαχ. 2,11 εις Σιών ανασώζεσθε οι κατοικούντες θυγατέρα Βαβυλώνος.

Ζαχ. 2,11 Σεις οι Ιουδαίοι, που κατοικείτε εις την πόλιν της Βαβυλώνος, ελάτε εις την Σιών, δια να εύρετε σωτηρίαν και ασφάλειαν.

Ζαχ. 2,12 διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· οπίσω δόξης απέσταλκέ με επί τα έθνη τα σκυλεύσαντα υμάς, διότι ο απτόμενος υμών ως ο απτόμενος της κόρης του οφθαλμού αυτού.

Ζαχ. 2,12 Διότι αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εις δόξαν του Ονόματός του με έστειλεν εναντίον των εθνών, που σας ελαφυραγωγήσαν, διότι εκείνος ο οποίος απλώνει το χέρι του εχθρικός εναντίον σας, είναι σαν εκείνον, ο οποίος με τον δάχτυλόν του εγγίζει την κόρην του οφθαλμού του.

Ζαχ. 2,13 διότι ιδού εγώ επιφέρω την χείρά μου επ αυτους, και έσονται σκύλα τοίς δουλεύουσιν αυτοίς, και γνώσεσθε ότι Κύριος παντοκράτωρ απέσταλκέ με.

Ζαχ. 2,13 Ιδού, ότι εγώ τώρα εκτείνω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον των εχθρών σας και αυτοί θα λαφυραγωγηθούν από τους Ιουδαίους, τους οποίους είχαν αιχμαλωτίσει. Και τότε θα γνωρίσετε καλά, ότι ο Κυριος ο παντοκράτωρ με απέστειλε προς σας.

Ζαχ. 2,14 τέρπου και ευφραίνου, θυγατερ Σιών, διότι ιδού εγώ έρχομαι και κατασκηνώσω εν μέσω σου, λέγει Κύριος.

Ζαχ. 2,14 Τέρπου, λοιπόν, και ευφραίνου, κόρη μου Σιών, διότι ιδού, εγώ έρχομαι και θα κατασκηνώσω εν μέσω σου, λέγει ο Κυριος.

Ζαχ. 2,15 και καταφεύζονται έθνη πολλά επί τον Κύριον εν τή ημέρα εκείνη και έσονται αυτό εις λαόν και κατασκηνώσουσιν εν μέσω σου, και επιγνώση ότι Κύριος παντοκράτωρ εξαπέσταλκέ με προς σε.

Ζαχ. 2,15 Τοτε, κατά την εποχήν εκείνην της σωτηρίας και λυτρώσεως, πολλά έθνη θα καταφύγουν προς τον Κυριον, θα γίνουν ιδικός του λαός και θα κατασκηνώσουν εν μέσω σου. Τοτε θα μάθετε καλά ότι πράγματι ο Κυριος ο παντοκράτωρ έστειλεν εμέ προς σας ως προφήτην.

Ζαχ. 2,16 και κατακληρονομήσει Κύριος τον Ιούδαν, την μερίδα αυτού επί την αγίαν, και αιρετιεί έτι την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 2,16 Τοτε ο Κυριος θα κληρονομήση τους Ιουδαίους και ως ιδικήν του περιοχήν την αγίαν χώραν της Ιουδαίας, θα εκλέξη τότε και páλιν ως ιδιαιτέραν του πόλιν την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 2,17 ευλαβείσθω πάσα σάρξ από προσώπου Κυρίου, ότι εξεγήγηρται εκ νεφελών αγίων αυτού.

Ζαχ. 2,17 Καθε άνθρωπος, λοιπόν, ας πλημμυρίση από ευλάβειαν ενώπιον του Κυρίου, διότι εσηκώθη και από τας αγίας νεφέλας του κατέβη εις την γην, σωτήρ και λυτρωτής των ανθρωπών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ζαχ. 3,1 Καί έδειξέ μοι Κύριος Ιησούν, τον ιερέα τον μέγαν, εστῶτα πρό προσώπου αγγέλου Κυρίου, και ο διάβολος ειστήκει εκ δεξιῶν αυτού τού αντικείσθαι αυτό.

Ζαχ. 3,1 Ο Κυριος, διηγείται ο προφήτης, μου έδειξε τον Ιησούν, τον αρχιερέα, να ισταται ενώπιον του αγγέλου του Κυρίου· και ο διάβολος ιστατο εκ δεξιῶν του αρχιερέως, δια να αντιτίθεται προς αυτόν.

Ζαχ. 3,2 και είπε Κύριος προς τον διάβολον· επιτιμήσαι Κύριος εν σοί, διάβολε, και επιτιμήσαι Κύριος εν σοί ο εκλεξάμενος την Ιερουσαλήμ· ουκ ιδού τούτο ως δαλός εξεσπασμένος εκ πυρός;

Ζαχ. 3,2 Ο άγγελος Κυρίου είπεν στον διάβολον· “ο Κυριος να σε επιτιμήση, διάβολε, να σε επιτιμήση ο Κυριος, ο οποίος έχει εκλέξει την Ιερουσαλήμ ως πάλιν του. Ωσάν δαυλός, που απεσπάρθη από την φωτιάν, δεν είναι ο αρχιερεύς αυτός, που εσώθη από την καταστροφήν του έθνους;”

Ζαχ. 3,3 και Ιησούς ήν ενδεδυμένος ιμάτια ρυπαρά και ειστήκει πρό προσώπου τού αγγέλου.

Ζαχ. 3,3 Ο δε αρχιερεύς Ιησούς ήτο ενδεδυμένος με ρυπαρά ενδύματα και ιστατο όρθιος ενώπιον του αγγέλου.

Ζαχ. 3,4 και απεκρίθη και είπε προς τους εστηκότας πρό προσώπου αυτού λέγων· αφέλετε τα ιμάτια τα ρυπαρά απ αυτού. και είπε προς αυτόν· ιδού αφήρηκα τας ανομίας σου, και ενδύσατε αυτόν ποδήρη

Ζαχ. 3,4 Ο δε άγγελος ωμίλησε και είπε προς τους άλλους αγγέλους, που ισταντο ενώπιόν του· “βγάλετε τα ακάθαρτα ενδύματα από αυτόν”. Επειτα στραφείς προς τον Ιησούν του είπε· “ιδού, εγώ αφήρεσα τας ανομίας σου·” και προς τους αγγέλους· “φορέσατε τώρα εις αυτόν τον μακρόν ιερατικόν χιτώνα.

Ζαχ. 3,5 και επίθετε κίδαριν καθαράν επί την κεφαλήν αυτού. και περιέβαλον αυτόν ιμάτια και επέθηκαν κίδαριν καθαράν επί την κεφαλήν αυτού και ο άγγελος Κυρίου ειστήκει.

Ζαχ. 3,5 Θέσατε εις την κεφαλήν του την καθαράν αρχιερατικήν μίτραν”. Οι άγγελοι ενέδυσαν αυτόν τα αρχιερατικά άμφια και εφόρεσαν εις την κεφαλήν του την καθαράν αρχιερατικήν μίτραν, ο άγγελος του Κυρίου ιστατο και παρετήρει.

Ζαχ. 3,6 και διεμαρτύρατο ο άγγελος Κυρίου προς Ιησούν λέγων·

Ζαχ. 3,6 Επειτα ο άγγελος του Κυρίου ωμίλησεν εις έντονον ύφος προς τον Ιησούν και του ειπε·

Ζαχ. 3,7 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· εάν εν ταις οδοίς μου πορεύη και εάν τα προστάγματά μου φυλάξης, και σύ διακρινείς τον οίκόν μου και εάν διαφυλάξης και γε την αυλήν μου, και δώσω σοι αναστρεφόμενους εν μέσω των εστηκότων τούτων.

Ζαχ. 3,7 “αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εάν βαδίσης στον δρόμον των εντολών μου και εάν τηρήσης τα προστάγματά μου, συ θα κυβερνήσης τον οίκον μου τούτον, τον ναόν και τον λαόν της Ιουδαίας. Και εάν διατηρήσης καθαράν και αμόλυντον την αυλήν μου, θα δώσω εις σε πλήθη ευλαβών ανθρωπών, οι οποίοι θα επικοινωνούν ελευθέρως εν μέσω των ισταμένων έδω αγγέλων.

Ζαχ. 3,8 άκουε δή, Ιησού ο ιερεύς ο μέγας, σύ και οι πλησίον σου οι καθηήμενοι πρό προσώπου σου, διότι άνδρες τερατοσκόποι εισί· διότι ιδού εγώ άγω τον δούλόν μου Ανατολήν·

Ζαχ. 3,8 Ακουσε, λοιπόν, συ, Ιησού ο αρχιερεύς, και όλοι όσοι ευρίσκονται πλησίον σου, όσοι κάθονται απέναντί σου, διότι είναι θεαταί μεγάλων προφητικών οραμάτων. Διότι ιδού, εγώ θα φέρω τον δούλον μου, τον Μεσσίαν, Ανατολήν σωτηρίας και δόξης δια τον Ισραήλ και τα έθνη.

Ζαχ. 3,9 διότι ο λίθος, ον έδωκα πρό προσώπου τού Ιησού, επί τον λίθον τον ένα επτά οφθαλμοί εισιν. ιδού εγώ ορύσσω βόθρον, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και ψηλαφήσω πάσαν την αδικίαν της γής εκείνης εν ημέρα μια.

Ζαχ. 3,9 Διότι ήδη έχω τοποθετήση τον θεμέλιον λίθον, αυτόν τον οποίον έθεσα ενώπιον του Ιησού, και επάνω στον μοναδικόν αυτόν λίθον επτά οφθαλμοί αγρυπνούν. Ιδού εγώ ανοίγω βόθρον, λέγει Κυριος παντοκράτωρ, και κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της λυτρώσεως θα ρίψω εις αυτόν όλας τας αμαρτίας της χώρας.

Ζαχ. 3,10 εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, συγκαλέσετε έκαστος τον πλησίον αυτού υποκάτω αμπέλου και υποκάτω συκής.

Ζαχ. 3,10 Κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, χαίροντες θα προσκαλέσετε ο καθένας τον πλησίον του εις ευφροσύνους συνεστιάσεις κάτω από τις κληματαριές και κάτω από τις συκιές σας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ζαχ. 4,1 Καί επέστρεψεν ο άγγελος ο λαλών εν εμοί και εξήγειρέ με ον τρόπον όταν εξεγεροθή άνθρωπος εξ ύπνου αυτού

Ζαχ. 4,1 Ο άγγελος, ο οποίος μου ωμιλούσε, εστράφη και με εξύπνησεν, όπως όταν κανείς εξεγεροθή από τον ύπνον του,

Ζαχ. 4,2 και είπε προς με· τι σύ βλέπεις; και είπα· εώρακα και ιδού λυχνία χρυσή όλη, και το λαμπάδιον επάνω αυτής, και επτά λύχνοι επάνω αυτής, και επτά επαρυστρίδες τοίς λύχνοις τοίς επάνω αυτής·

Ζαχ. 4,2 και μου είπε· “τι βλέπεις συ;” Απήνησα· βλέπω· ιδού μία λυχνία ολόχρυσος και επάνω στον κεντρικόν της στόλον ο λύχνος. Επτά ήσαν όλοι οι λύχνοι κα επτά βραχιόνες, εις τα άκρα των οποίων ήσαν τοποθετημένοι οι λύχνοι.

Ζαχ. 4,3 και δύο ελαιαί επάνω αυτής, μία εκ δεξιῶν τού λαμπαδίου αυτής και μία εξ ευωνύμων.

Ζαχ. 4,3 Επάνω από την λυχνίαν υπήρχον δύο κλάδοι ελαιας, ο ένας εκ δεξιῶν και ο άλλος εξ αριστερών του κεντρικού λύχνου της.

Ζαχ. 4,4 και επηρώτησα και είπα προς τον άγγελον τον λαλούντα εν εμοί λέγων· τι εστι ταύτα, κύριε;

Ζαχ. 4,4 Ηρώτησα και είπα στον άγγελον που ωμιλούσε μαζί μου· τι σημαίνουν αυτά, Κυριε;

Ζαχ. 4,5 και απεκρίθη ο άγγελος ο λαλών εν εμοί και είπε προς με λέγων· ου γινώσκεις τι εστι ταύτα; και είπα· ουχι, κύριε.

Ζαχ. 4,5 Ο δε άγγελος, ο οποίος ωμιλούσε με εμέ, μου είπε· “δεν γνωρίζεις τι σημαίνουν αυτά; Και είπα· “οχι, Κυριε”.

Ζαχ. 4,6 και απεκρίθη και είπε προς με λέγων· ούτος ο λόγος Κυρίου προς Ζοροβάβελ λέγων· ουκ εν δυνάμει μεγάλη ουδέ εν ισχύϊ, αλλ ή εν πνεύματί μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 4,6 Εκείνος απήνησεν και μου είπε· “αυτό το οραμα είναι ο λόγος του Κυρίου προς τον Ζοροβάβελ, όταν του είπε· όχι με μεγάλην υλικήν δύναμιν, ούτε με ισχύν ανθρωπίνην, αλλά δια του Πνεύματός μου, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, θα αποπερατωθή το έργον σου.

Ζαχ. 4,7 τις εί σύ, το όρος το μέγα, το πρό προσώπου Ζοροβάβελ τού κατορθώσει; και εξοίσω τον λίθον της κληρονομίας ισότητα χάριτος χάριτα αυτής.

Ζαχ. 4,7 Ποίος είσαι συ, το μέγα όρος, που ίσταται ενώπιον του Ζοροβάβελ εμπόδιον, δια να μη στήση αυτός κατορθώματα; Εγώ θα βγάλω τους λίθους από το λατομείον δια την οικοδομήν του ναού, την κληρονομίαν μου αυτήν προς τον λαόν, ισότητα χάριτος και πλήθος χαρίτων δι' αυτόν".

Ζαχ. 4,8 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ζαχ. 4,8 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ζαχ. 4,9 αι χείρες Ζοροβάβελ εθεμελίωσαν τον οίκον τούτον, και αι χείρες αυτού επιτελέσουσιν αυτόν, και επιγνώση, διότι Κύριος παντοκράτωρ εξαπέσταλκέ με προς σε.

Ζαχ. 4,9 " αι χείρες του Ζοροβάβελ εθεμελίωσαν τον ναόν τούτον και αι χείρες του θα τον φέρουν εις πέρας. Και θα μάθης συ, λαέ, ότι Κυριος ο παντοκράτωρ έχει αποστείλει εμέ προς σε.

Ζαχ. 4,10 διότι τις εξουδένωσεν εις ημέρας μικράς; και χαρούνται και όψονται τον λίθον τον κασιτερίνον εν χειρί Ζοροβάβελ. επτά ούτοι οφθαλμοί Κυρίου εισίν οι επιβλέποντες επί πάσαν την γήν.

Ζαχ. 4,10 Ποίος δύναται να καταφρονήση τας φαινομενικώς μικράς και ασήμους αυτάς ημέρας; Οι Ιουδαίοι θα χαρούν, διότι θα βλέπουν εκλεκτούς λίθους εις τα χέρια του Ζοροβάβελ δια την ανοικοδόμησίν του ναού. Οι επτά άγρυπνοι οφθαλμοί της προνοίας του Κυρίου επιβλέπουν εις ολόκληρον την γην".

Ζαχ. 4,11 και απεκριθην και είπα προς αυτόν· τι αι δύο ελαιαι αύται, αι εκ δεξιών της λυχνίας και εξ ευωνύμων;

Ζαχ. 4,11 Απεκρίθην τότε και είπα προς αυτόν· " αι δύο αυται ελαιαι, η μία εκ δεξιών της λυχνίας και η άλλη εξ αριστερών, τι σημαίνουσιν;"

Ζαχ. 4,12 και επηρώτησα εκ δευτέρου και είπα προς αυτόν· τι οι δύο κλάδοι των ελαιών οι εν ταίς χερσί των δύο μυξωτήρων των χρυσών των επιχεόντων και επαναγόντων τας επαρυστριδάς τας χρυσάς;

Ζαχ. 4,12 Δευτέραν φοράν τον ηρώτησα και είπα προς αυτόν· " τι σημαίνουν οι δύο κλάδοι των ελαιών εις τα δύο χρυσά δοχεία, όπου χύνεται το έλαιον και διοχετεύεται στους χρυσούς αγωγούς;"

Ζαχ. 4,13 και είπε προς με· ουκ οίδας τι εστι ταύτα; και είπα ουχί, κύριε.

Ζαχ. 4,13 Ο άγγελος με ηρώτησε· " δεν γνωρίζεις λοιπόν, τι σημαίνουν αυτά; Και είπα, όχι.

Ζαχ. 4,14 και είπεν· ούτοι οι δύο υιοί της πιότητος παρεστήκασι Κυρίω πάσης της γής.

Ζαχ. 4,14 Ο άγγελος είπε· " αυτοί είναι οι δύο εκλεκτοί άνδρες, οι οποίοι παρίστανται ενώπιον του Θεού, του κυριάρχου όλης της γης".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ζαχ. 5,1 Καί επέστρεψα, και ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον και ιδού δρέπανον πετόμενον.

Ζαχ. 5,1 Εσήκωσα και πάλιν τα μάτια μου και είδα· και ιδού ένα δρέπανον να πετά στον αέρα.

Ζαχ. 5,2 και είπε προς με· τι σύ βλέπεις; και είπα εγώ· ορώ δρέπανον πετόμενον μήκους πήχεων είκοσι και πλάτους πήχεων δέκα.

Ζαχ. 5,2 Ο άγγελος με ηρώτησε και μου είπε· " τι βλέπεις συ;" Και εγώ απήντησα· " βλέπω ένα δρέπανον να πετά στον αέρα μήκους είκοσι πήχεων και πλάτους δέκα πήχεων".

Ζαχ. 5,3 και είπε προς με· αύτη η αρά η εκπορευομένη επί πρόσωπον πάσης της γής, διότι πάς ο κλέπτης εκ τούτου έως θανάτου εκδικηθήσεται, και πάς ο επίορκος εκ τούτου εκδικηθήσεται·

Ζαχ. 5,3 Ο άγγελος μου είπε τότε· " αυτή είναι η κατάρα, η οποία έρχεται εναντίον όλης της γης, διότι κάθε κλέπτης θα καταδικασθή με τούτο το δρέπανον εις θάνατον, όπως και κάθε επίορκος θα τιμωρηθή με αυτό το δρέπανον.

Ζαχ. 5,4 και εξοίσω αυτό, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και εισελεύσεται εις τον οίκον τού κλέπτου και εις τον οίκον τού ομνόντος τώ ονόματί μου επί ψεύδει και καταλύσει εν μέσω τού οίκου αυτού και συντελέσει αυτόν και τα ξύλα αυτού και τους λίθους αυτού.

Ζαχ. 5,4 Θα εξαπολύσω αυτό, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, και θα εισελθη στον οίκον του κλέπτου και στον οίκον του ορκιζομένου ψευδώς στο Ονομά μου. Θα εγκατασταθή τιμωρόν στον οίκον του και θα εξολοθρευή αυτόν εντελώς και τα ξύλα και τους λίθους".

Ζαχ. 5,5 Καί εξήλθεν ο άγγελος ο λαλών εν εμοί και είπε προς με· ανάβλεψον τοίς οφθαλμοίς σου και ιδέ τι το εκπορευόμενον τούτο.

Ζαχ. 5,5 Εβγήκεν ο άγγελος, που ωμιλούσε προς εμέ, και μου είπε πάλιν· " σήκωσε τους οφθαλμούς σου και ιδέ, τι είναι αυτό, το οποίον έρχεται;"

Ζαχ. 5,6 και είπα· τι εστι; και είπε· τούτο το μέτρον το εκπορευόμενον. και είπεν· αύτη η αδικία αυτών εν πάση τή γη.

Ζαχ. 5,6 Εγώ τον ηρώτησα· " τι είναι;" Εκείνος μου απήντησεν· " αυτό που έρχεται είναι δοχείον, που χρησιμοποιείται ως μέτρον". Είπεν ακόμη ο άγγελος· " αυτό συμβολίζει την αμαρτιαν του λαού, η οποία έχει εκταθή εις όλην την χώραν σας".

Ζαχ. 5,7 και ιδού τάλαντον μολίβου εξαιρόμενον, και ιδού γυνή μία εκάθητο εν μέσω τού μέτρου.

Ζαχ. 5,7 Και ιδού, ένας βαρύς, στρογγυλός, εκ μολύβδου δίσκος, που αφηρέθη από το δοχείον· και ιδού μία γυνή εκάθητο μέσα στο δοχείον, το οποίον εχρησιμοποιείτο ως μέτρον.

Ζαχ. 5,8 και είπεν· αύτη εστιν η ανομία· και έριψεν αυτήν εις μέσον τού μέτρου και έριψε τον λίθον τού μολίβου εις το στόμα αυτής.

Ζαχ. 5,8 Ο άγγελος είπεν· " αυτή είναι η παρανομία. Ο Κυριος την έριψε μέσα στο δοχείον αυτό και έθεσε το μολύβδινον πώμα στο στόμα της".

Ζαχ. 5,9 και ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον και ιδού δύο γυναίκες εκπορευόμεναι, και πνεύμα εν ταίς πτέρυξιν αυτών, και αυται είχαν πτέρυγας ως πτέρυγας έποπος· και ανέλαβον το μέτρον αναμέσον της γής και αναμέσον τού ουρανού.

Ζαχ. 5,9 Εσήκωσα τα μάτια μου και είδον και ιδού ήρχοντο δύο γυναίκες. Ανεμος εφυσούσε εις τας πτέρυγας των. Αυται δε είχαν σαν πολυχρώμους πτέρυγας έποπος (τσαλαπετεινού). Εσήκωσαν λοιπόν το δοχείον και το εκρατούσαν αναμέσον της γης και αναμέσον του ουρανού.

Ζαχ. 5,10 και είπα προς τον άγγελον τον λαλούντα εν εμοί· που αυται αποφέρουσι το μέτρον;

Ζαχ. 5,10 Ηρώτησα τότε τον άγγελον, ο οποίος συνωμιλούσε μαζί μου· " που θα μεταφέρουν αυται το δοχείον τούτο;"

Ζαχ. 5,11 και είπε προς με· οικοδομήσαι αυτώ οικίαν εν γη Βαβυλώνος και ετοιμάσαι, και θήσουσιν αυτό εκεί επί την ετοιμασίαν αυτού.

Ζαχ. 5,11 Εκείνος μου απήντησε· "το μεταφέρουν δια να οικοδομήσουν και ετοιμάσουν οικίαν εις την χώραν της Βαβυλώνος· εκεί εις την οικίαν, που θα ετοιμάσουν, θα το τοποθετήσουν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ζαχ. 6,1 Καί επέστρεψα και ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον και ιδού τέσσαρα άρματα εκπορευόμενα εκ μέσου δύο ορέων, και τα όρη ήν όρη χαλκά.

Ζαχ. 6,1 Εγύρισα, εσήκωσα πάλιν τα μάτια μου και είδον· ιδού τέσσαρα άρματα έβγαιναν και ήρχοντο ανάμεσα από δύο όρη, και τα όρη αυτά ήσαν χάλκινα.

Ζαχ. 6,2 εν τώ άρματι τώ πρώτω ίπποι πυροί, και εν τώ άρματι τώ δευτέρω ίπποι μέλανες.

Ζαχ. 6,2 Εις το πρώτον άρμα ήσαν ζευγμένοι ίπποι χρώματος ερυθρού. Εις το δεύτερον άρμα ήσαν ίπποι μαύροι.

Ζαχ. 6,3 και εν τώ άρματι τώ τρίτω ίπποι λευκοί, και εν τώ άρματι τώ τετάρτω ίπποι ποικίλοι ψαροί.

Ζαχ. 6,3 Και στο τρίτον άρμα ίπποι λευκοί, εις δε το τέταρτον άρμα ήσαν ίπποι ποικιλόχρωμοι ψαροί.

Ζαχ. 6,4 και απεκρίθη και είπα προς τον άγγελον τον λαλούντα εν εμοί· τι εστι ταύτα, κύριε;

Ζαχ. 6,4 Ηρώτησα και είπα στον άγγελον, ο οποίος συνωμιλούσε μαζί μου· "τι σημαίνουν αυτά, κύριε;"

Ζαχ. 6,5 και απεκρίθη ο άγγελος ο λαλών εν εμοί και είπε· ταύτά εστιν οι τέσσαρες άνεμοι τού ουρανού, εκπορεύονται παραστήναι τώ Κυρίω πάσης της γής·

Ζαχ. 6,5 Ο άγγελος που συνωμιλούσε με εμέ, ειπε· "αυτά είναι οι τέσσαρες άνεμοι του ουρανού, οι οποίοι έρχονται να παρουσιασθούν ενώπιον του Κυρίου όλης της γης".

Ζαχ. 6,6 εν ώ ήσαν οι ίπποι οι μέλανες, εξεπορεύοντο επί γήν βορά, και οι λευκοί εξεπορεύοντο κατόπισθεν αυτών, και οι ποικίλοι εξεπορεύοντο επί γήν νότου,

Ζαχ. 6,6 Οι μαύροι ίπποι, οι ζευγμένοι στο πρώτον άρμα, επορεύοντο προς βορράν, οι λευκοί ηκολούθηον έπειτα από αυτούς· και οι ποικιλόχρωμοι ίπποι του άλλου άρματος επήγαιναν προς την χώραν του νότου.

Ζαχ. 6,7 και οι ψαροί εξεπορεύοντο και επέβλεπον τού πορεύεσθαι τού περιοδεύσαι την γήν. και είπε· πορεύεσθε και περιοδεύσατε την γήν· και περιώδευσαν την γήν.

Ζαχ. 6,7 Οι δε ψαροί ίπποι επορεύοντο και εφαινοντο, ως εάν ειχαν την διάθεσιν να πορευθούν και περιοδεύσουν την γην.

Ενας δε άγγελος είπε· "πηγαίνετε και περιοδεύσατε την γην". Και εκείνοι πράγματι περιώδευσαν την γην.

Ζαχ. 6,8 και ανεβόησε και ελάλησε προς με λέγων· ιδού οι εκπορευόμενοι επί γήν βορά ανέπαυσαν τον θυμόν μου εν γη βορά.

Ζαχ. 6,8 Ο άγγελος ανεβόησε και είπε προς εμέ· "ιδού, οι ίπποι, οι οποίοι πορεύονται προς την χώραν του Βορρά, κατέπαυσαν την οργήν μου εναντίον της χώρας αυτής του Βορρά".

Ζαχ. 6,9 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ζαχ. 6,9 Ο Κυριος ωμίλησε τότε προς εμέ και είπε·

Ζαχ. 6,10 λάβε τα εκ της αιχμαλωσίας παρά των αρχόντων και παρά των χρησίμων αυτής και παρά των επεγνωκότων αυτήν και εισελεύση σύ εν τή ημέρα εκείνη εις τον οίκον Ιωσίου τού Σοφονίου τού ήκοντος εκ Βαβυλώνος

Ζαχ. 6,10 "πάρε τας προσφοράς, τας οποίας οι εις αιχμαλωσίαν ευρισκόμενοι Ιουδαίοι απέστειλαν, οι άρχοντες δηλαδή, οι καλοί και χρήσιμοι άνδρες, εκείνοι οι οποίοι κατενόησαν την αιτίαν και τον παιδαγωγικόν σκοπόν της αιχμαλωσίας. Και κατά την ημέραν εκείνην θα εισέλθης στον οίκον Ιωσίου, υιού του Σοφονίου, ο οποίος έχει έλθει από την Βαβυλώνα.

Ζαχ. 6,11 και λήψη αργύριον και χρυσίον και ποιήσεις στεφάνους και επιθήσεις επί την κεφαλήν Ιησού τού Ιωσεδέκ τού ιερέως τού μεγάλου

Ζαχ. 6,11 Θα πάρης το αργύριον και το χρυσίον των δωρεών και θα κατασκευάσης στέφανον, τον οποίον θα θέσης εις την κεφαλήν του αρχιερέως Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ.

Ζαχ. 6,12 και ερείς προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ιδού ανήρ, ανατολή όνομα αυτώ, και υποκάτωθεν αυτού ανατελεί, και οικοδομήσει τον οίκον Κυρίου·

Ζαχ. 6,12 Και θα πης προς αυτόν· Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Ιδού, ανήρ, του οποίου το όνομα είναι Ανατολή. Από τον τόπον, όπου ευρίσκεται, θα ανατείλη και θα υψωθή και θα οικοδομήση τον ναόν του Κυρίου.

Ζαχ. 6,13 και αυτός λήψεται αρετήν και καθιείται και κατάρξει επί τού θρόνου αυτού, και έσται ιερεύς εκ δεξιών αυτού, και βουλή ειρηνική έσται αναμέσον αμφοτέρων.

Ζαχ. 6,13 Αυτός θα προσλάβη κάθε αρετήν, θα καθίση επί του θρόνου και θα ασκήση κατά απόλυτον και δίκαιον τρόπον την βασιλικήν του εξουσίαν. Εκ δεξιών του θα ίσταται ο ιερεύς, ειρήνη θα υπάρχη μεταξύ αμφοτέρων των αξιωμάτων βασιλικού και ιερατικού.

Ζαχ. 6,14 ο δε στέφανος έσται τοίς υπομένουσι και τοίς χρησίμοις αυτής και τοίς επεγνωκόσιν αυτήν και εις χάριτα υιού Σοφονίου και εις ψαλμόν εν οίκω Κυρίου.

Ζαχ. 6,14 Ο στέφανος κατόπιν θα δοθή εις εκείνους, που έδειξαν υπομονήν κατά το διάστημα της εξορίας των, στους χρησίμους άνδρας, οι οποίοι κατενόησαν την αιτίαν και τον παιδαγωγικόν χαρακτήρα της αιχμαλωσίας και προς τιμήν του υιού του Σοφονίου, όπως επίσης και εις εκείνους, οι οποίοι ποθούν και αγαπούν να υμνολογήται ο Κυριος στον ναόν του.

Ζαχ. 6,15 και οι μακράν απ αυτών ήξουσι και οικοδομήσουσιν εν τώ οίκω Κυρίου, και γνώσεσθε διότι Κύριος παντοκράτωρ απέσταλκέ με προς υμάς· και έσται, εάν εισακούοντες εισακούσητε της φωνής Κυρίου τού Θεού υμών.

Ζαχ. 6,15 Και άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι ευρίσκονται μακράν από αυτούς θα έλθουν να ανοικοδομήσουν τον ναόν του Κυρίου. Τότε θα κατανοήσετε καλά ότι ο Κυριος ο παντοκράτωρ με έστειλε προς σας. Αυτά θα γίνουν, η επάνοδος εκ της αιχμαλωσίας και η ανοικοδόμησις του ναού, εάν σεις προσθύμως και πιστώσ υπακούσετε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ζαχ. 7,1 Καί εγένετο εν τώ τετάρτω έτει, επί Δαρείου τού βασιλέως εγένετο λόγος Κυρίου προς Ζαχαρίαν τετράδι τού μηνός

τού ενάτου, ός εστι Χασελεύ·

Ζαχ. 7,1 Κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Δαρείου, την τετάρτην ημέραν του ενάτου μηνός, ο οποίος ονομάζεται Χασελεύ, ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Ζαχαριαν, όταν

Ζαχ. 7,2 και εξαπέστειλεν εις Βαιθήλ Σαρασάρ και Αρβεσεέρ ο βασιλεύς και οι άνδρες αυτού τού εξιλάσασθαι τον Κύριον

Ζαχ. 7,2 ο Σαρασάρ και ο βασιλεύς Αρβεσεέρ και οι άνδρες του, έστειλαν εις την Βαιθήλ, δια να εξιλεώσουν τον Κυριον

Ζαχ. 7,3 λέγων προς τους ιερείς τους εν τώ οίκω Κυρίου παντοκράτορος και προς τους προφήτας λέγων· εισελήλυθεν ώδε εν τώ μηνί τώ πέμπτω το αγίασμα, καθότι εποίησα ήδη ικανά έτη.

Ζαχ. 7,3 και να ερωτήσουν τους ιερείς, που υπηρετούσαν στον ναόν Κυρίου του παντοκράτορος και τους προφήτας ως εξής· Η αγία προσφορά προσεφέρθη προς τον Κυριον κατά τον πέμπτον αυτόν μήνα, όπως εγένετο και προηγουμένως επί έτη πολλά·

Ζαχ. 7,4 και εγένετο λόγος Κυρίου των δυνάμεων προς εμέ λέγων·

Ζαχ. 7,4 Ο προφήτης λέγει· Μου ωμίλησεν ο Κυριος των δυνάμεων, του ουρανού και της γης και μου είπε·

Ζαχ. 7,5 ειπόν προς άπαντα τον λαόν της γής και προς τους ιερείς λέγων· εάν νηστεύσητε ή κόψησθε εν ταίς πέμπταις ή εν ταίς εβδομαίς, και ιδού εβδομήκοντα έτη μη νηστείαν νενηστεύκατέ μοι·

Ζαχ. 7,5 “ειπέ προς όλον τον λαόν της χώρας και προς τους ιερείς, εάν νηστεύσετε, εάν αρχίσετε και συνεχίσετε κοπετούς και θρήνους κατά τον πέμπτον η τον έβδομον μήνα, τι έχετε να ωφεληθήτε; Ιδού εβδομήκοντα έτη ενηστεύσατε και εκόπτεσθε, οχι όμως δι' εμέ.

Ζαχ. 7,6 και εάν φάγητε ή πίνητε, ουχ υμείς έσθετε και πίνετε;

Ζαχ. 7,6 Όταν πάλιν τρώγετε η πίνετε, δεν τρώγετε και δεν πίνετε δια τον εαυτόν σας μόνον, λησμονούντες εμέ τον Θεόν σας;”

Ζαχ. 7,7 ουχ ούτοι οι λόγιοι, ούς ελάλησε Κύριος εν χερσί των προφητών των έμπροσθεν, ότε ήν Ιερουσαλήμ κατοικουμένη και ευθηνούσα και αι πόλεις κυκλόθεν αυτής και η ορεινή και η πεδινή κατωκείτο·

Ζαχ. 7,7 Τα ίδια λόγια δεν σας έλεγεν ο Κυριος δια μέσου των προγενεστέρων προφητών, όταν η Ιερουσαλήμ κατωκείτο και ήτο πλουσία και ευημερούσα, όπως επίσης και αι γύρω της πόλεις, κατωκείτο δε η ορεινή και η πεδινή περιοχή της;

Ζαχ. 7,8 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ζαχαριαν λέγων·

Ζαχ. 7,8 Ο Κυριος ωμίλησε και πάλιν προς τον Ζαχαριαν και είπε·

Ζαχ. 7,9 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· κρίμα δικαίον κρίνετε και έλεος και οικτιρισμόν ποιείτε έκαστος προς τον αδελφόν αυτού

Ζαχ. 7,9 αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· “κρίνατε με δικαιοσύνην και ο καθένας σας ας δείχνη έμπρακτον την ελεημοσύνην και την συμπάθειάν του προς τον αδελφόν του.

Ζαχ. 7,10 και χήραν και ορφανόν και προσήλυτον και πένητα μη καταδυναστεύετε, και κακίαν έκαστος τού αδελφού αυτού μη μνησικακείτω εν ταίς καρδίαις υμών.

Ζαχ. 7,10 Μη καταδυναστεύετε και μη εκμεταλλεύεστε την χήραν, τον ορφανόν, τον ξένον και τον πτωχόν. Ας μη μνησικακήτε, ας μη κρατήτε μέσα εις τις καρδιές σας το αδικήμα, το οποίον τυχόν σας έκαμε κάποιος αδελφός σας.

Ζαχ. 7,11 και ηπειθήσαν τού προσέχειν και έδωκαν νώτον παραφρονούντα και τα ώτα αυτών εβάρυναν τού μη εισακούειν

Ζαχ. 7,11 Εκείνοι όμως ηπειθήσαν, δεν επρόσεξαν, εν τη παραφροσύνη των έστρεψαν τα νώτα των προς εμέ, εδείχθησαν βαρήκοοι, δεν υπήκουσαν εις τας εντολάς μου,

Ζαχ. 7,12 και την καρδιαν αυτών έταξαν απειθή τού μη εισακούειν τού νόμου μου και τους λόγους, ούς εξαπέστειλε Κύριος παντοκράτωρ εν πνεύματι αυτού εν χερσί των προφητών των έμπροσθεν· και εγένετο οργή μεγάλη παρά Κυρίου παντοκράτορος.

Ζαχ. 7,12 εσκήληρναν την καρδιαν των και την έκαμαν απειθή, ώστε να μη υπακούουν στον Νομον μου και στους λόγους μου, τους οποίους εγώ, ο Κυριος, ο παντοκράτωρ, δια του Πνεύματός μου, μέσω των προηγουμένων προφητών ειχα διατάξει”. Δια τούτο και εξέσπασεν η μεγάλη οργή από Κυριον τον παντοκράτορα.

Ζαχ. 7,13 και έσται ον τρόπον είπε και ουκ εισήκουσαν, ούτως κεκραάζονται και ου μη εισακούσω, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 7,13 “Όπως δε αυτοί δεν άκουσαν τας εντολάς του Κυρίου, έτσι και εγώ ο Κυριος δεν θα τους εισακούσω, όταν επάνω εις την θλίψιν των θα κράξουν προς εμέ, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 7,14 και εκβαλώ αυτούς εις πάντα τα έθνη, ά ουκ έγνωσαν, και η γη αφανισθήσεται κατόπισθεν αυτών εκ διοδεύοντος και εξ αναστρέφοντος· και έταξαν γήν εκλεκτήν εις αφανισμόν.

Ζαχ. 7,14 Τους ειχα προαναγγείλει, ότι θα τους εκδιώξω και θα τους διασκορπίσω εις όλα τα έθνη, τα οποία τους ήσαν προηγουμένως άγνωστα· ότι η γη των θα ερημωθή από κατοίκους· ότι δεν θα υπάρχουν οι διερχόμενοι και επιστρέφοντες δια μέσου αυτής. Αυτοί με τον τρόπον της ζωής των παρέδωσαν την εκλεκτήν χώραν εις εξαφανισμόν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ζαχ. 8,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου παντοκράτορος λέγων·

Ζαχ. 8,1 Κυριος ο παντοκράτωρ ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ζαχ. 8,2 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· εζήλωκα την Ιερουσαλήμ και την Σιών ζήλον μέγαν και θυμό μέγαλω εζήλωκα αυτήν.

Ζαχ. 8,2 αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· “πάρα πολύ έχω αγαπήσει την Ιερουσαλήμ. Ζήλον μέγαν τρέφω δια την Σιών και επάνω στον ιερόν αυτόν ζήλον μου, μέγας θυμός με κατέλαβεν εναντίον εκείνων, που την επιβουλεύονται.

Ζαχ. 8,3 τάδε λέγει Κύριος· επιστρέψω επί Σιών και κατασκευάσω εν μέσω Ιερουσαλήμ, και κληθήσεται η Ιερουσαλήμ πόλις αληθινή και το όρος Κυρίου παντοκράτορος όρος άγιον.

Ζαχ. 8,3 Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Θα επιστρέψω εις την Σιών, θα κατασκευάσω εντός της Ιερουσαλήμ και η Ιερουσαλήμ θα αναγνωρισθη και θα ονομασθη ως πόλις της αληθείας, το δε όρος Σιών Κυρίου του παντοκράτορα ως όρος άγιον.

Ζαχ. 8,4 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· έτι καθήσονται πρεσβύτεροι και πρεσβύτεραι εν ταίς πλατείαις Ιερουσαλήμ, έκαστος την ράβδον αυτού έχων εν τή χειρί αυτού από πλήθους ημερών·

Ζαχ. 8,4 Αυτά λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ· και θα καθίσουν πάλιν οι μεγαλύτεροι κατά την ηλικίαν και αι μεγαλύτεραι κατά την ηλικίαν εις τας πλατείας της Ιερουσαλήμ. Λογω δε της μεγάλης των ηλικίας θα κρατή ο καθένας εις τα χέρια του την ράβδον του, δια να στηρίζεται εις αυτήν.

Ζαχ. 8,5 και αι πλατεΐαι της πόλεως πλησθήσονται παιδαριών και κορασιών παιζόντων εν ταίς πλατεΐαις αυτής.

Ζαχ. 8,5 Αι πλατεΐαι της πόλεως θα γεμίσουν από αγόρια και κορίτσια, τα οποία θα παίζουν εις τας πλατεΐας της.

Ζαχ. 8,6 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ει αδυνατήσει ενώπιον των καταλοίπων τού λαού τούτου εν ταίς ημέραις εκείναις, μη και ενώπιόν μου αδυνατήσει; λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,6 Αυτά λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ· εάν τούτο είναι αδύνατον στους απομείναντας Ιουδαίους και εις εκείνους, που επέστρεψαν από την αιχμαλωσίαν, μήπως είναι και δι' εμέ αδύνατον;" Λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,7 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ιδού εγώ σώζω τον λαόν μου από γής ανατολών και από γής δυσμών

Ζαχ. 8,7 Αυτά ακόμη λέγει ο Κύριος ο παντοκράτωρ· "ιδού εγώ θα σώσω και θα σώζω τον λαόν μου από ανατολών μέχρι δυσμών.

Ζαχ. 8,8 και εισάξω αυτούς και κατασκηνώσω εν μέσω Ιερουσαλήμ, και έσονται εμοί εις λαόν, καγώ έσομαι αυτοίς εις Θεόν εν αληθεία και εν δικαιοσύνη.

Ζαχ. 8,8 Θα τους επαναφέρω και θα τους εγκαταστήσω εις την Ιερουσαλήμ και αυτοί θα είναι λαός μου, εγώ δε θα είμαι ο Θεός των εν αληθεία και δικαιοσύνη.

Ζαχ. 8,9 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· κατισχυέτωσαν αι χείρες υμών των ακουόντων εν ταίς ημέραις ταύταις τους λόγους τούτους εκ στόματος των προφητών, αφ ής ημέρας τεθεμελίωται ο οίκος Κυρίου παντοκράτορος, και ο ναός αφ ου ωκοδομηται.

Ζαχ. 8,9 Αυτά λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ· ας αποκτήσουν ισχύν και δύναμιν τα χέρια σας, υμών οι οποίοι ακούετε κατά τας ημέρας αυτάς τους λόγους τούτους δια του στόματος των προφητών, από την ημέραν κατά την οποίαν ετέθησαν τα θεμέλια του ναού του Κυρίου παντοκράτορος, δια να ανοικοδομηθή το θυσιαστήριόν του.

Ζαχ. 8,10 διότι πρό των ημερών εκείνων ο μισθός των ανθρώπων ουκ έσται εις όνησιν, και ο μισθός των κτηνών ουχ υπάρξει, και τώ εκπορευομένω και τώ εισπορευομένω ουκ έσται ειρήνη από της θλίψεως· και εξαποστελώ πάντας τους ανθρώπους, έκαστον επί τον πλησίον αυτού.

Ζαχ. 8,10 Διότι προ των ημερών εκείνων καμμία αμοιβή και καμμία ωφέλεια δεν εδιδετο στους ανθρώπους και το ημερομίσθιον των κτηνών ήτο ανύπαρκτον. Λογω δε της εχθρικής επιβουλής και αναταραχής, δεν υπήρχεν ειρήνη και ασφάλεια δια τους εξερχομένους από την πόλιν προς τα ειρηνικά των έργα και επανερχομένους εις αυτήν. Εγώ εξαπέλυσα όλους τους ανθρώπους, τον ένα εναντίον του άλλου δια τας αμαρτίας των.

Ζαχ. 8,11 και νύν ου κατά τας ημέρας τας έμπροσθεν εγώ ποιώ τοίς καταλοίποις τού λαού τούτου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ,

Ζαχ. 8,11 Τωρα όμως, που ανοικοδομείται ο ναός, δεν θα πράξω στους απομείναντας και επανελθόντας από την αιχμαλωσίαν Ιουδαίους τα ίδια, τα οποία έκαμα κατά τας προηγουμένας ημέρας λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,12 αλλ ή δείξω ειρήνην· η άμπελος δώσει τον καρπόν αυτής, και η γη δώσει τα γεννήματα αυτής, και ο ουρανός δώσει την δρόσον αυτού, και κατακληρονομήσω τοίς καταλοίποις τού λαού μου τούτου ταύτα πάντα.

Ζαχ. 8,12 Αλλά θα φέρω και θα εγκαταστήσω ειρήνην. Η άμπελος θα δώσει τους καρπούς της, και η ύπαιθρος χώρα τα γεννήματά της, ο ουρανός θα δώσει στον κατάλληλον καιρόν την βροχήν του. Θα δώσω όλα αυτά κληρονομίαν στους απομείναντας και στους εκ της αιχμαλωσίας επιστρέψαντας Ιουδαίους.

Ζαχ. 8,13 και έσται ον τρόπον ήτε εν κατάρα εν τοίς έθνεσιν ο οίκος Ιούδα και οίκος Ισραήλ, ούτως διασώσω υμάς και έσεσθε εν ευλογία· θαρσείτε και κατισχύετε εν ταίς χερσίιν υμών.

Ζαχ. 8,13 Και όπως άλλοτε οι Ιουδαίοι και οι Ισραηλίται κατά την αιχμαλωσίαν μεταξύ των εθνών ευρίσκεσθε εις κατάραν, ετσι εγώ θα σας σώσω και θα είσθε υπό την ευλογίαν μου. Παρέτε, λοιπόν, θάρρος και ας δυναμώσουν τα χέρια σας δια την ανοικοδόμησιν του ναού.

Ζαχ. 8,14 διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ον τρόπον διενόηθην τού κακώσαι υμάς εν τώ παροργίσει με τους πατέρας υμών, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και ου μετενόησα,

Ζαχ. 8,14 Διότι αυτά λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ· όπως εσκέφθην και απεφάσισα να σας τιμωρήσω, διότι οι πατέρες σας με εξώργισαν. Λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ, και δεν άλλαξα γνώμην,

Ζαχ. 8,15 ούτως παρατάταγμα και διανενόημα εν ταίς ημέραις ταύταις τού καλώς ποιήσαι την Ιερουσαλήμ και τον οίκον Ιούδα· θαρσείτε.

Ζαχ. 8,15 έτσι τώρα κατά τας ημέρας αυτάς είμαι έτοιμος και έχω πάρει την απόφασιν, να κάμω το καλόν εις την Ιερουσαλήμ, στους Ιουδαίους. Εχετε λοιπόν θάρρος.

Ζαχ. 8,16 ούτοι οι λόγοι, ούς ποιήσετε· λαλείτε αλήθειαν έκαστος προς τον πλησίον αυτού, αλήθειαν και κρίμα ειρηνικών κρίνατε εν ταίς πύλαις υμών,

Ζαχ. 8,16 Αυτά είναι τα έργα, τα οποία σεις πρέπει να κάμετε· να λέγετε την αλήθειαν ο καθένας προς τον πλησίον του. Εις τα δικαστήρια, που συνεδριάζουν εις τας πύλας των πόλεών σας, να αποδίδετε εν αληθεία δικαιοσύνην, η οποία και φέρει ειρήνην μεταξύ σας.

Ζαχ. 8,17 και έκαστος την κακίαν τού πλησίον αυτού μη λογίζεσθε εν ταίς καρδιαίς υμών και όρκον ψευδή μη αγαπάτε, διότι ταύτα πάντα εμίσησα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,17 Να μη συλλογίζεσθε, ο καθένας εις την καρδίαν του, την κακίαν και αδυναμίαν του πλησίον. Μη αγαπάτε τον ψευδή όρκον, διότι όλα αυτά τα εμίσησα και τα μισώ" λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,18 Καί εγένετο λόγος Κυρίου παντοκράτορος προς με λέγων·

Ζαχ. 8,18 Ωμίλησε και πάλιν ο Κύριος ο παντοκράτωρ προς εμέ και είπε·

Ζαχ. 8,19 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· νηστεία η τετράς και νηστεία η πέμπτη και νηστεία η εβδόμη και νηστεία η δεκάτη έσονται τώ οίκω Ιούδα εις χαράν και ευφροσύνην και εις εορτάς αγαθάς, και ευφρανθήσεσθε, και την αλήθειαν και την ειρήνην αγαπήσατε.

Ζαχ. 8,19 "αυτά λέγει Κύριος ο παντοκράτωρ· η νηστεία κατά τον τέταρτον μήνα, η νηστεία κατά τον πέμπτον μήνα, η νηστεία, κατά τον έβδομον και η νηστεία κατά τον δέκατον μήνα, θα είναι δια τους Ιουδαίους εις χαράν και ευφροσύνην,

εις ευχαρίστους και χαρμοσύνους εορτάς και θα ευφρανθήτε. Προς τούτο αγαπήσατε την αλήθειαν και την ειρήνην.

Ζαχ. 8,20 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· έτι ήξουσι λαοί πολλοί και κατοικούντες πόλεις πολλές,

Ζαχ. 8,20 Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· θα έλθουν ακόμη εις Ιερουσαλήμ πολλοί λαοί και πολλοί θα κατοικήσουν εις πολλές πόλεις της.

Ζαχ. 8,21 και συνλευόνται κατοικούντες πέντε πόλεις εις μίαν πόλιν λέγοντες· πορευθώμεν δεηθίηναι τού προσώπου Κυρίου και εκζητήσαι το πρόσωπον Κυρίου παντοκράτορος· πορευόσμαι καγώ.

Ζαχ. 8,21 Θα συγκεντρωθούν κάτοικοι πέντε πόλεων εις μίαν πόλιν και θα λέγουν μεταξύ των· Ας πορευθώμεν να παρακαλέσωμεν τον Κυριον, να ζητήσωμεν το πρόσωπον Κυρίου του παντοκράτορος· και η πόλις θα απαντά και εγώ θα έλθω μαζί σας.

Ζαχ. 8,22 και ήξουσι λαοί πολλοί και έθνη πολλά εκζητήσαι το πρόσωπον Κυρίου παντοκράτορος εν Ιερουσαλήμ και εξιλάσασθαι το πρόσωπον Κυρίου.

Ζαχ. 8,22 Πολλοί λαοί και πολλά έθνη θα έλθουν εις την Ιερουσαλήμ, δια να αναζητήσουν τον Κυριον και να προσφέρουν προς αυτόν θυσίας εξιλασμού.

Ζαχ. 8,23 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· εν ταίς ημέραις εκείναις, εάν επιλάβωνται δέκα άνδρες εκ πασών των γλωσσών των εθνών και επιλάβωνται τού κρασπέδου ανδρός Ιουδαίου λέγοντες· πορευόμεθα μετά σου, διότι ακηκόαμεν ότι ο Θεός μεθ υμών εστι.

Ζαχ. 8,23 Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· κατά τας ευλογιμένας ημέρας εκείνας της λυτρώσεως δέκα άνδρες από όλους τους άλλους λαούς, θα πιάνουν την άκρον του ιματίου ενός Ιουδαίου και θα λέγουν προς αυτόν· Θα πορευθώμεν μαζί σου, διότι έχομεν ακούσει ότι ο Θεός είναι μαζί σας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ζαχ. 9,1 Λήμμα λόγου Κυρίου· εν γη Σεδράχ και Δαμασκού θυσία αυτού, διότι Κύριος εφορά ανθρώπους και πάσας φυλάς τού Ισραήλ.

Ζαχ. 9,1 Απόφασις Κυρίου ληφθείσα εναντίον της πόλεως Σεδράχ και της Δαμασκού, όπου και θα γίνη μεγάλη θυσία ανθρώπων, διότι ο Κυριος επιβλέπει εις όλους τους ανθρώπους, ιδιαιτέρας όμως εις όλας τας φυλάς του Ισραήλ.

Ζαχ. 9,2 και εν Εμάθ εν τοίς ορίοις αυτής Τύρος και Σιδών, διότι εφρόνησαν σφόδρα.

Ζαχ. 9,2 Η τιμωρός απόφασις του Κυρίου στρέφεται και κατά της χώρας Εμάθ και των εις τα όρια αυτής ευρισκομένων πόλεων Τυρου και Σιδώνος, διότι εφρόνησαν μεγάλα δια τον εαυτόν των.

Ζαχ. 9,3 και ωκοδόμησε Τύρος οχυρώματα εαυτή και εθησαύρισεν αργύριον ως χούν και συνήγαγε χρυσίον ως πηλόν οδών.

Ζαχ. 9,3 Η Τυρος ειδικώτερα ωκοδόμησεν οχυρά τείχη δια τον εαυτόν της, απεταμίευσε και εθησαύρισεν άργυρον πολύν ωσάν το χώμα, και εμάζευσε χρυσόν ωσάν τον πηλόν των οδών.

Ζαχ. 9,4 διά τούτο Κύριος κληρονομήσει αυτήν και πατάξει εις θάλασσαν δύναμιν αυτής, και αυτή εν πυρί καταναλωθήσεται.

Ζαχ. 9,4 Δια τούτο ο Κυριος θα καταλάβη την πόλιν, θα συντριψή την δύναμίν της και θα την ρίψη εις την θάλασσαν και η ίδια πόλις θα γίνη παρανάλωμα του πυρός.

Ζαχ. 9,5 ύψεται Ασκάλων και φοβηθήσεται, και Γάζα και οδυνηθήσεται σφόδρα, και Ακκάρων, ότι ησχύνθη επί τώ παραπτώματι αυτής· και απολείται βασιλεύς εκ Γάζης, και Ασκάλων ου μη κατοικηθή.

Ζαχ. 9,5 Η Ασκάλων θα ίδη αυτά και θα καταληφθή από φόβον. Η Γαζα θα συγκλονισθή ψυχικώς πάρα πολύ και η Ακκάρων θα κατεντροπιασθή έπειτα από την πτώσιν και συντριβήν αυτήν. Ο βασιλεύς της Γαζης θα εξολοθρευθή και Ασκάλων δεν θα κατοικηθή πλέον.

Ζαχ. 9,6 και κατοικήσουσιν αλλογενείς εν Αζώτω, και καθελώ ύβριν αλλοφύλων.

Ζαχ. 9,6 Εις την Αζωτον θα εγκατασταθούν αλλοεθνείς· έτσι δε θα ταπεινώσω την υπερηφάνειαν των Φιλισταίων.

Ζαχ. 9,7 και εξαρώ το αίμα αυτώ εκ τού στόματος αυτών και τα βδελύγματα αυτών εκ μέσου οδόντων αυτών, και υπολειφθήσεται και ούτος τώ Θεώ ημών, και έσονται ως χιλιαρχος εν Ιούδα και Ακκάρων ως ο Ιεβουσαίος·

Ζαχ. 9,7 Θα βγάλω από το στόμα των των θυσιών το αίμα, που έπιναν, και από τα δόντια των θα βγάλω τα κρέατα των θυσιών των. Οσοι από αυτούς απομείνουν, θα ανήκουν στον Θεόν μας και θα αποτελέσουν μερίδα του Ισραηλιτικού λαού, ως είδος χιλιαρχίας. Οι κάτοικοι επίσης της Ακκάρων θα τιμωρηθούν, όπως και οι Ιεβουσαίοι.

Ζαχ. 9,8 και υποστήσομαι τώ οίκω μου ανάστημα τού μη διαπορευέσθαι μηδέ ανακάμπτειν, και ου μη επέλθη επ αυτούς ουκέτι εξελαύνων, διότι νύν εώρακα εν τοίς οφθαλμοίς μου.

Ζαχ. 9,8 Δια τον οίκον μου όμως, δηλαδή δια τον λαόν μου, θα εγκαταστήσω υπερασπιστάς, ώστε κανείς να μη ημπορή να διέρχεται δια μέσου αυτών, ούτε να επανέρχεται πάλιν προς αυτούς ούτε, πολύ περισσότερον, να επέλθη εναντίον των με κατακτητικάς διαθέσεις δια να τους οδηγήση αιχμαλώτους μακράν εις εξορίαν. Διότι τώρα έχω στρέψει προστατευτικούς τους οφθαλμούς μου εις την Ιερουσαλήμ και την γην Ιούδα.

Ζαχ. 9,9 Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται σοι, δίκαιος και σώζων αυτός, πραΰς και επιβεβηκώς επί υποζύγιον και πάλων νέον.

Ζαχ. 9,9 Χαίρε λοιπόν παρά πολύ, κόρη μου Σιών, διαλάλησε Ιερουσαλήμ ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται εις σε δίκαιος, λυτρωτής και σωτήρ, πραός, καθημένος επάνω εις ένα υποζύγιον, εις ένα νεαρόν πωλάριον.

Ζαχ. 9,10 και εξολοθρεύσει άρματα εξ Εφραίμ και ίππον εξ Ιερουσαλήμ, και εξολοθρεύσεται τόξον πολεμικόν, και πλήθος και ειρήνη εξ εθνών· και κατάρξει υδάτων έως θαλάσσης και από ποταμών έως διεκβολών γής.

Ζαχ. 9,10 Αυτός θα δέση εις αχρυσίαν τα πολεμικά άρματα της φυλής του Εφραίμ, που εκπροσωπεί το βασιλείον του Ισραήλ, και το ιππικόν της Ιερουσαλήμ. Θα εξολοθρευθή τα πολεμικά τόξα και θα επικρατήσει μεγάλη ειρήνη εκ μέρους των ειδωλολατρικών λαών. Θα κυριαρχήση ως υπέρτατος άρχων από των ανατολικών ποταμών μέχρι της Μεσογειού Θαλάσσης, από τους ποταμούς Τιγρητα και Ευφράτην μέχρι των περάτων της γης.

Ζαχ. 9,11 και σύ εν αίματι διαθήκης σου εξαπέστειλας δεσμίους σου εκ λάκκου ουκ έχοντος ύδωρ.

Ζαχ. 9,11 Συ, Κυριε, απαντά ο προφήτης, χάρις εις την Διαθήκην, που συνήψες δι' αιματηρών θυσιών με τους Ισραηλίτας, ανέσυρες τους δεσμίους και αιχμαλώτους Ιουδαίους, από τον λάκκου της αιχμαλωσίας των, όπου ούτε ύδωρ δεν υπήρχε.

Ζαχ. 9,12 καθήσεσθε εν οχυρώματι δέσμοιοι της συναγωγής, και αντί μιάς ημέρας παροικεσίας σου διπλά ανταποδώσω σοι.
Ζαχ. 9,12 Σεις δε, οι αιχμάλωτοι και δέσμοιοι της Ιουδαϊκής συναγωγής, θα εγκατασταθήτε ασφαλείς και ειρηνικοί εις την ωχυρωμένην πόλιν σας. Και έτσι αντί της ολιγοχρονίου εξορίας σου, λαέ της φυλής Ιούδα, θα σου ανταποδώσω εγώ πολλαπλασίαν την αμοιβήν σου.

Ζαχ. 9,13 διότι ενέτεινά σε, Ιούδα, εμαυτά εις τόξον, έπλησα τον Εφραΐμ και εξεγεράω τα τέκνα σου, Σιών, επί τα τέκνα των Ελλήνων και ψηλαφήσω σε ως ρομφαΐαν μαχητού·

Ζαχ. 9,13 Διότι σας, της φυλής Ιούδα, σας εχρησιμοποίησα και σας ετέντωσα ως τόξον, ως άλλην δε φαρέτραν εγέμισα με βέλη τους άλλους Ισραηλίτας. Θα εξεγείρω τα τέκνα σου, ω Σιών, εναντίον των τέκνων των Ελλήνων και θα σε χειρισθώ ως ρομφαΐαν πολεμιστού.

Ζαχ. 9,14 και Κύριος έσται επ αυτούς και εξελεύσεται ως αστραπή βολίς, και Κύριος παντοκράτωρ εν σάλπιγγι σαλπεί και πορευέσεται εν σάλω απειλής αυτού.

Ζαχ. 9,14 Ο Κυριος θα επέλθη εναντίον αυτών των εχθρών και τα βέλη του θα εξακοντισθούν ως αστραπαί. Ο Κυριος ο παντοκράτωρ θα σαλπίση με σάλπιγγα και θα βαδίση εναντίον αυτών προκαλών αναταραχήν με την δικαίαν αυτού απειλήν.

Ζαχ. 9,15 Κύριος παντοκράτωρ υπερασπιεί αυτούς, και καταναλώσουσιν αυτούς, και καταχώσουσιν αυτούς εν λίθοις σφενδόνης και εκπίονται αυτούς ως οίνον και πλήσουσιν ως φιάλας θυσιαστήριον.

Ζαχ. 9,15 Αλλά ο Κυριος ο παντοκράτωρ, θα βοηθήση τους Ιουδαίους και θα εξοντώσουν τους εχθρούς. Θα τους καταχώσουν με τους λίθους της σφενδόνης των, θα τους καταπιούν, όπως πίνουν τον οίνον, θα γεμίσουν δοχεία από αίμα όπως γεμάται από το αίμα των θυσιαζομένων ζώων είναι αι φιάλαι και το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Ζαχ. 9,16 και σώσει αυτούς Κύριος ο Θεός αυτών εν τή ημέρα εκείνη, ως πρόβατα λαόν αυτού, διότι λίθοι άγιοι κυλιούνται επί γής αυτού.

Ζαχ. 9,16 Ο Κυριος ο Θεός των θα σώση τους Ιουδαίους κατά την ημέραν εκείνην. Ως πρόβατα θα προστατεύση τον λαόν του· ωσάν ακτινοβολούντας πολυτίμους λίθους διαδήματος, οι οποίοι κυλιούνται εις την γη του.

Ζαχ. 9,17 ότι ει τι αγαθόν αυτού και ει τι καλόν παρ αυτού, σίτος νεανίσκοις και οίνος ευωδιάζων εις παρθένους.

Ζαχ. 9,17 Οποιο δε αγαθόν υπάρχει ανήκει στον λαόν του και κάθε τι καλόν που υφίσταται, θα πηγαίνη εις αυτόν, τροφή δια τους νέους και οίνος χαροποιός δι' τας παρθένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ζαχ. 10,1 Αιτείσθε παρά Κυρίου υετόν καθ ώραν πρώϊμον και όψιμον· Κύριος εποίησε φαντασίας, και υετόν χειμερινόν δώσει αυτοίς, εκάστω βοτάνην εν αγρώ.

Ζαχ. 10,1 Παρακαλείτε τον Θεόν και ζητείτε από αυτόν, να σας δώση εις την κατάλληλον εποχήν την βροχήν, την πρώϊμον και την όψιμον. Ο Κυριος πραγματοποιεί λαμπρά γεγονότα στον ουρανόν, τας αστραπάς, δίδει δε στους ανθρώπους τας χειμερινάς βροχάς, ώστε να ποτίζονται τα φυτά όλων των αγρών.

Ζαχ. 10,2 διότι οι αποφθεγγόμενοι ελάλησαν κόπους, και οι μάντις οράσεις ψευδείς, και τα ενύπνια ψευδή ελάλουν, μάταια παρεκάλουν· διά τούτο εξηράνθησαν ως πρόβατα και εκακώθησαν, διότι ουκ ήν ίασις.

Ζαχ. 10,2 Αντιθέτως οι εν ονόματι των ειδώλων ομιλούντες προεκάλουν καταστροφάς. Οι μάντις αυτών ψεύδοντο, όταν ελεγαν ότι βλέπουν οράσεις. Τα δήθεν αποκαλυπτικά ενύπνια, περι των οποίων ωμιλούσαν, ήσαν ψευδή. Ματαιώς δε παρεκάλουν τα είδωλα εις βοήθειαν. Αυτοί και ο λαός δια την ειδωλολατρείαν των εστερήθησαν των πάντων.

Εξηράνθησαν ως πρόβατα, που δεν έχουν βοσκήν, εταλαιπωρήθησαν, διότι από πουθενά δεν υπήρξε θεραπεία.

Ζαχ. 10,3 επί τους ποιμένας παρωξύνθη ο θυμός μου, και επί τους αμνούς επισκέψομαι και επισκέφεται Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ το ποιμίον αυτού τον οίκον Ιούδα και τάξει αυτούς ως ίππον ευπρεπή αυτού εν πολέμω.

Ζαχ. 10,3 Εναντίον των κακών ποιμένων εξηρεθίσθη η οργή μου, θα επισκεφθώ όμως και θα επιβλέψω τα πρόβατα. Ο Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, θα επισκεφθή το ποιμίον του, τον λαόν της φυλής Ιούδα. Θα αναδείξη και θα χρησιμοποιήση αυτούς ως ωραιότατον πολεμικόν ίππον.

Ζαχ. 10,4 και απ αυτού επέβλεψε και εξ αυτού έταξε, και απ αυτού τόξον εν θυμώ· απ αυτού εξελεύσεται πάς ο εξελαύνων εν τώ αυτώ.

Ζαχ. 10,4 Εις τον λαόν Ιούδα έτρεψεν ευμενώς το βλέμμα του. Από αυτόν συνέταξε δυνάμεις εις μάχας, από αυτόν εξέλεξε τολμηρούς και επιτηδείους τοξότας, από τον λαόν αυτόν θα εξέρχεται ο εκάστοτε αρχηγός του στρατού των, ο οποίος και θα ηγείται όχι μισθοφόρων, άλλα στρατού Ιουδαίων.

Ζαχ. 10,5 και έσονται ως μαχηταί πατούντες πληρόν εν ταις οδοίς εν πολέμω και παρατάζονται, διότι Κύριος μετ αυτών, και καταισχυνήσονται αναβάται ίππων.

Ζαχ. 10,5 Οι άνδρες του θα είναι ως ηρωϊκοί εμπειροπόλεμοι μαχηταί, οι οποίοι θα πατούν τους εχθρούς των, όπως την λάσπην των δρόμων. Θα παραταχθούν ανδρείως εις μάχην, διότι ο Κυριος ο Θεός θα είναι μαζί των. Εμπρός εις την ορμητικότητά των θα κατεντροπιασθή και θα κατεξευτελισθή το εχθρικόν ιππικόν.

Ζαχ. 10,6 και κατισχύσω τον οίκον Ιούδα και τον οίκον Ιωσήφ σώσω και κατοικιώ αυτούς, ότι ηγάπησα αυτούς, και έσονται ον τρόπον ουκ απεστρεψάμην αυτούς· διότι εγώ Κύριος ο Θεός αυτών και επακούσομαι αυτοίς.

Ζαχ. 10,6 Εγώ θα ενισχύσω τους Ιουδαίους και θα σώσω τους Ισραηλίτας, θα τους εγκαταστήσω ασφαλείς και ειρηνικούς, διότι τους ηγάπησα. Θα είναι αυτοί δι' εμέ, όπως ήσαν, πριν αποστρέψω το πρόσωπόν μου από αυτούς δια τας αμαρτίας των. Διότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των και εγώ θα κάμω δεκτάς τας προσευχάς των.

Ζαχ. 10,7 και έσονται ως μαχηταί τού Εφραΐμ, και χαρήσεται η καρδιά αυτών ως εν οίνω· και τα τέκνα αυτών όψονται και ευφρανθήσονται, και χαρείται η καρδιά αυτών επί τώ Κυρίω.

Ζαχ. 10,7 Θα είναι πάντοτε ισχυροί και ηρωϊκοί πολεμισταί, όπως της φυλής Εφραΐμ, και η καρδιά των θα είναι χαρούμενη ωσάν των ανθρώπων, εκείνων, οι οποίοι πίνουν εν μέτρω οίνον. Τα παιδιά των θα ιδούν τα ηρωϊκά έργα των πατέρων των και θα ευφρανθούν· θα χαρή η καρδιά των εν Κυρίω.

Ζαχ. 10,8 σημανώ αυτοίς και εισδέξομαι αυτούς, διότι λυτρώσομαι αυτούς, και πληθυνθήσονται καθότι ήσαν πολλοί.

Ζαχ. 10,8 Θα δώσω σημείον εις αυτούς επιστροφής από την αι χμαλωσίαν και θα τους υποδεχθώ εγώ εκ την πατρίδα των, διότι εγώ θα τους ελευθερώσω από την δουλείαν των, θα πληθυνθούν δε και θα αυξηθούν, θα γίνουν πολλοί, όπως ήσαν

και προηγουμένως,

Ζαχ. 10,9 και σπερώ αυτοούς εν λαοίς, και οι μακράν μνησθήσονται μου, εκθρέψουσι τα τέκνα αυτών και επιστρέψουσι.

Ζαχ. 10,9 Τους διεσκόρπισα μεταξύ των λαών. Αλλά εις τας μακρυνάς αυτάς χώρας, αυτοί που ήσαν και ψυχικώς μακράν από εμέ, με ενευθμήθησαν. Ανέθρεψαν τα τέκνα των με ευσέβειαν και επέστρεψαν στον τόπον των.

Ζαχ. 10,10 και επιστρέψω αυτοούς εκ γής Αιγύπτου και εξ Ασσυρίων εισδέξομαι αυτοούς, και εις την Γαλααδίτιν και εις τον Λιβανον εισάξω αυτοούς, και ου μη υπολειφθή εξ αυτών ουδέ εις

Ζαχ. 10,10 Είπα· θα επαναφέρω αυτοούς, όπως άλλοτε από την χώραν τη Αιγύπτου, και τώρα από την χώραν των Ασσυρίων θα υποδεχθώ αυτοούς. Θα τους εγκαταστήσω εις την χώραν Γαλααδ, στον Λιβανον. Κανείς από αυτοούς δεν θα μείνη εις την χώραν της εξορίας.

Ζαχ. 10,11 και διελεύσονται εν θαλάσση στενή και πατάξουσιν εν θαλάσση κύματα, και ξηρανθήσεται πάντα τα βάθη ποταμών, και αφαιρεθήσεται πάσα ύβρις Ασσυρίων, και σκήπτρον Αιγύπτου περιαιρεθήσεται.

Ζαχ. 10,11 Οι επιστρέφοντες θα περάσουν στενήν θάλασσαν, όπως οι πρόγονοί των την Ερυθράν θα κτυπήσουν τα κύματά της. Οι ποταμοί θα ξηρανθούν εις όλον αυτών το βάθος. Έτσι δε η έπαρσις και η υπερηφάνεια των Ασσυρίων θα ταπεινωθούν, και το σκήπτρον της αιγυπτιακής κυριαρχίας θα αφαιρεθή.

Ζαχ. 10,12 και κατισχύσω αυτοούς εν Κυρίω Θεώ αυτών, και εν τώ ονόματι αυτού κατακαυχήσονται, λέγει Κύριος.

Ζαχ. 10,12 Εγώ θα τους ενισχύσω με την δύναμίν μου. ως Κυριος και Θεός των, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, και στο όνομά μου αυτοί θα καυχώνται με ενθουσιασμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ζαχ. 11,1 Διάνοιξον, ο Λιβανος, τας θύρας σου, και καταφαγέτω πύρ τας κέδρους σου·

Ζαχ. 11,1 Ανοιξε διάπλατα, συ το όρος Λιβανος, τας θύρας σου, και φωτιά ας απλωθή εις τα δάση σου, δια να καταφάγη τας κέδρους σου.

Ζαχ. 11,2 ολολύξατώ πίτυς, διότι πέπτωκε κέδρος, ότι μεγάλως μεγιστάνες εταλαιπώρησαν· ολολύξατε, δρύες της Βασανίτιδος, ότι κατεσπάσθη ο δρυμός ο σύμφυτος.

Ζαχ. 11,2 Ας θρηνήσουν με ξεφωνητά ολολύγματα τα πεύκα, διότι αι κέδροι θα έχουν καταστραφή, τα πελώρια αιωνόβια δένδρα του δάσους θα έχουν καταρρεύσει. Θρηνήσατε δυνατά δρύες της χώρας Βασάν, διότι το πυκνόν δάσος συνετριβή και κατεστράφη.

Ζαχ. 11,3 φωνή θρηνούτων ποιμένων, ότι τεταλαιπώρηκεν η μεγαλωσύνη αυτών· φωνή ωρουμένων λεόντων, ότι τεταλαιπώρηκε το φρύαγμα τού Ιορδάνου.

Ζαχ. 11,3 Μεγαλόφωνοι θρήνοι ηκούσθησαν εκ μέρους των ποιμένων, διότι κατεστράφησαν αι λαμπραί βοσκαί των. Φωναί ωρουμένων λεόντων ηκούσθησαν, διότι κατεστράφη το πυκνότερον αδιαπέραστον δάσος του Ιορδάνου, η καταφυγή των.

Ζαχ. 11,4 τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ποιμαίνετε τα πρόβατα της σφαγής,

Ζαχ. 11,4 Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· "ποιμαίνετε τα έως τώρα προς σφαγήν οδηγούμενα πρόβατά μου,

Ζαχ. 11,5 ά οι κτησάμενοι κατέσφαζον και ου μετεμέλοντο, και οι πωλούντες αυτά έλεγον· ευλογητός Κύριος και πεπλουτήκαμεν· και οι ποιμένες αυτών ουκ έπασχον ουδέν επ αυτοίς.

Ζαχ. 11,5 αυτά τα οποία οι κύριοί των έσφαζαν, χωρίς να μετανοούν, και όταν τα επωλούσαν, έλεγαν αναισχύντως· Ευλογητός ας είναι ο Θεός, επλουτήσαμεν χάρις εις αυτά. Καμμίαν συμπάθειαν, κανένα πόνον δεν ησθάνοντο δι' αυτά οι ποιμένες.

Ζαχ. 11,6 διά τούτο ου φείσομαι ουκέτι επί τους κατοικούντας την γήν, λέγει Κύριος· και ιδού εγώ παραδίδωμι τους ανθρώπους, έκαστον εις χείρα τού πλησίον αυτου και εις χείρα βασιλέως αυτου, και κατακόψουσι την γήν, και ου μη εξέλωμαι εκ χειρός αυτών.

Ζαχ. 11,6 Δια τούτο δεν θα λυπηθώ πλέον εγώ τους κατοίκους της χώρας αυτής, λέγει ο Κυριος. Ιδού, εγώ θα παραδώσω τους ανθρώπους, τον καθένα εις τα χέρια του πλησίον αυτου και εις τα χέρια των βασιλέων των, και εκείνοι θα κατακάψουν την γην και δεν θα τους γλυτώσω από τα χέρια των.

Ζαχ. 11,7 και ποιμανώ τα πρόβατα της σφαγής εις την Χαναανίτιν· και λήψομαι εμαυτώ δύο ράβδους -την μέν μίαν εκάλεσα Κάλλος και την ετέραν εκάλεσα Σχοίνισμα- και ποιμανώ τα πρόβατα.

Ζαχ. 11,7 Εγώ δε θα ποιμάνω τα πρόβατά μου, αυτά που ήσαν προορισμένα δια σφαγήν εις την χώραν των Χαναανίων, την Παλαιστίνην. Θα πάρω δύο ράβδους δια το ποιμενικόν μου έργον, την μίαν ωνόμασα Καλλος και την άλλην ωνόμασα Καταμέτρησιν, και θα ποιμάνω τα πρόβατά μου.

Ζαχ. 11,8 και εξαρώ τους τρεις ποιμένας εν μηνί ενί, και βαρυνθήσεται η ψυχή μου επ αυτοούς, και γάρ αι ψυχάι αυτών επωρόντο επ εμέ.

Ζαχ. 11,8 Εις διάστημα ενός μηνός θα εκδιώξω και θα εξαφανίσω τους τρεις ποιμένας, διότι εβαρύνθη η ψυχή μου εναντίον αυτών, επειδή με όλην των την δύναμιν ωρόντο εναντίον μου.

Ζαχ. 11,9 και είπα· ου ποιμανώ υμάς· το αποθνήσκον αποθνησκέτω, και το εκλείπον εκλιπέτω, και τα κατάλοιπα κατεσθιέτωσαν έκαστος τας σάρκας τού πλησίον αυτου.

Ζαχ. 11,9 Και είπα· Δεν θα σας ποιμάνω· το ετοιμοθάνατον ας αποθάνη, το ασθενικόν και αδύνατον ας ξεψυχήση, τα υπόλοιπα ας αλληλοφαγωθούν αναμεταξύ των.

Ζαχ. 11,10 και λήψομαι την ράβδον μου τή καλήν και απορρίψω αυτήν τού διασκεδάσαι την διαθήκην μου, ήν διεθέμην προς πάντας τους λαούς.

Ζαχ. 11,10 Θα πάρω την ποιμενικήν μου ράβδον, την οποίαν ωνόμασα Καλλος και θα την απορρίψω, δια να διαλύσω και ακυρώσω έτσι την συμφωνίαν, την οποίαν συνήψα με τους άλλους λαούς υπέρ του ισραηλιτικού λαου.

Ζαχ. 11,11 και διασκεδασθήσεται εν τή ημέρα εκείνη, και γνώσονται οι Χαναανίοι τα πρόβατα τα φυλασσόμενα, διότι λόγος Κυρίου εστί.

Ζαχ. 11,11 Και θα ακυρωθή όντως κατά την ημέραν εκείνην η συμφωνία μου. Τοτε θα μάθουν οι κατοικούντες την Χαναάν, τα πρόβατα τα οποία εφυλάσσοντο δι' εμέ, ότι λόγος του Κυρίου ήτο η προφητεία εκείνη.

Ζαχ. 11,12 και ερώ προς αυτοούς· ει καλόν ενώπιον υμών εστι, δότε στήσαντες τον μισθόν μου ή απείπασθε· και έστησαν τον

μισθόν μου τριάκοντα αργυρούς.

Ζαχ. 11,12 Και θα είπω προς αυτούς· Εάν και στο ευρίσκετε καλόν και δίκαιον, ορίσατε και δώσατε τον μισθόν μου, ειδή άλλως αρνηθήτε. Ωρισαν λοιπόν και επλήρωσαν τον μισθόν μου, ένα ευτελές πόσον, τριάκοντα αργυρούς σίκλους.

Ζαχ. 11,13 και είπε Κύριος προς με· κάθεσ αυτούς εις το χωνευτήριον, και σκέψαι ει δόκιμόν εστιν, ον τρόπον εδοκιμάσθη υπέρ αυτών. και έλαβον τους τριάκοντα αργυρούς και ενέβαλον αυτούς εις τον οίκον Κυρίου εις το χωνευτήριον.

Ζαχ. 11,13 Είπε τότε ο Κυριος προς εμέ· "ρίξε αυτούς στο χωνευτήριον και εξέτασε να ίδης, εάν είναι γνήσιος ο άργυρος, με τον οποίον εξετιμήθην από αυτούς". Ελαβα πράγματι τους τριάκοντα αργυρούς σίκλους, τους έρριψα στον οίκον του Κυρίου στο χωνευτήριον.

Ζαχ. 11,14 και απέριψα την ράβδον την δευτέραν, το Σχοίνισμα, τού διασκεδάσαι την κατάσχεσιν ανά μέσον Ιούδα και ανά μέσον Ισραήλ.

Ζαχ. 11,14 Απέρριψα την δευτέραν ποιμενικήν μου ράβδον, της οποίας το όνομα ήτο Καταμέτρησις, εις ένδειξιν ότι ακυρώνεται η υπό των Ιουδαίων και Ισραηλιτών κληρονομία της γης της Παλαιστίνης.

Ζαχ. 11,15 Καί είπε Κύριος προς με· έτι λάβε σεαυτώ σκευή ποιμενικά ποιμένος απείρου,

Ζαχ. 11,15 Είπεν ακόμη ο Κυριος προς εμέ· "πάρε πάλιν δια το έργον σου τα ποιμενικά σκευή ενός ακαταρτίστου και ανικάνου ποιμένας,

Ζαχ. 11,16 διότι ιδού εγώ εξεγείρω ποιμένα επί την γήν· το εκλιμπάνον ου μη επισκέψηται και το εσκορπισμένον ου μη ζητήση και το συντετριμμένον ου μη ιάσηται και το ολόκληρον ου μη κατευθύνη και τα κρέα των εκλεκτών καταφάγεται και τους αστραγάλους αυτών εκστρέψει.

Ζαχ. 11,16 διότι εγώ θα παραχωρήσω να κυβερνήση την χώραν άρχων ανίκανος και ακατάρτιστος. Αυτός δεν θα επισκεφθή το εγκαταλελειμμένον πρόβατον, τα διασκορπισμένα πρόβατα δεν θα αναζητήση, δια να τα εύρη. Το πληγωμένον και τσακισμένον πρόβατον δεν θα το θεραπεύση. Το υγιές δεν θα το κατευθύνη εκεί, που πρέπει. Αλλά τα κρέατα των εκλεκτών προβάτων θα κατατρώγη και θα εξαρθρώνη αυτών τους αστραγάλους".

Ζαχ. 11,17 ώ οι ποιμαίνοντες τα μάτια και οι καταλειπότες τα πρόβατα· μάχαιρα επί τους βραχίονας αυτού και επί τον οφθαλμόν τον δεξιόν αυτού· ο βραχίων αυτού ξηραίνόμενος ξηρανθήσεται, και ο οφθαλμός ο δεξιός αυτού εκτυφλούμενος εκτυφλωθήσεται.

Ζαχ. 11,17 Ω, οι ανίκανοι και ιδιοτελείς ποιμένες, οι οποίοι έχετε εγκαταλείψει τα πρόβατα· μαχαίρι, οργή και τιμωρία παρά Θεού θα πέση εις τα ανίκανα χέρια του κακού ποιμένος και στο δεξιό του μάτι· το χέρι του θα ξηρανθή ολότελα και το δεξιό του μάτι θα τυφλωθή εντελώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ζαχ. 12,1 Λήμμα λόγου Κυρίου επί τον Ισραήλ· λέγει Κύριος εκτείνων ουρανόν και θεμελιών γήν και πλάσσων πνεύμα ανθρώπου εν αυτώ·

Ζαχ. 12,1 Απόφασις ληφθείσα από τον Κυριον, περί τιμωρίας του Ισραηλιτικού λαού· λέγει ο Κυριος, ο οποίος απλώνει τον ουρανόν και θεμελιώνει την γην και δημιουργεί πνεύμα ανθρώπου εντός του σώματος αυτού.

Ζαχ. 12,2 ιδού εγώ τίθημι την Ιερουσαλήμ ως πρόθυρα σαλευόμενα πάσι τοίς λαοίς κύκλω, και εν τή Ιουδαία έσται περιοχή επί Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,2 Ο Κυριος λέγει· "ιδού, θα κάμω την Ιερουσαλήμ ως σαλευομένην εξώπορταν της αυλής σπιτιού, δι' όλους τους γύρω από αυτήν λαούς. Την Ιουδαίαν θα κατακλύσουν εχθροί και πολιορκία θα στηθή εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,3 και έσται εν τή ημέρα εκείνη θήσομαι την Ιερουσαλήμ λίθον καταπατούμενον πάσι τοίς έθνεσι· πάσ ο καταπατών αυτήν εμπαιζών εμπαιζεται, και επισυναχθήσονται επ αυτήν πάντα τα έθνη της γής.

Ζαχ. 12,3 Κατά την κρίσιμον εκείνην ημέραν θα κάμω την Ιερουσαλήμ λίθον, που θα καταπατήται από όλα τα έθνη. Καθένας, που θα την καταπατή, θα την εμπαιζή και θα την εξευτελίζη. Θα συγκεντρωθούν εναντίον αυτής και θα καταπατούν αυτήν όλα τα έθνη της γης.

Ζαχ. 12,4 εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, πατάξω πάντα ίππον εν εκστάσει και τον αναβάτην αυτού εν παραφρονήσει, επί δε τον οίκον Ιούδα διανοίξω τους οφθαλμούς μου και πάντας τους ίππους των λαών πατάξω εν αποτυφλώσει.

Ζαχ. 12,4 Κατά την ημέραν εκείνην, λέγει ο Κυριος παντοκράτωρ, θα κτυπήσω και θα περιαγάγω εις κατάπληξιν όλον το εχθρικόν ιππικόν, θα φέρω δε τους ιππείς εις αλλοφροσύνην. Εις δε τους Ιουδαίους θα ανοίξω τα μάτια των, όταν θα κτυπήσω με τύφλωσιν όλον το ιππικόν των εχθρικών λαών.

Ζαχ. 12,5 και ερούσιν οι χιλίαρχοι Ιούδα εν ταίς καρδίαις αυτών· ευρήσομεν εαυτοίς τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ εν Κυρίω παντοκράτορι Θεώ αυτών.

Ζαχ. 12,5 Οι χιλίαρχοι τότε της χώρας των Ιουδαίων θα σκέπτονται και θα λέγουν από μέσα των· θα εύρωμεν, λοιπόν, και θα έχωμεν μαζί μας τώρα τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ δια του Κυρίου του παντοκράτορος Θεού των.

Ζαχ. 12,6 εν τή ημέρα εκείνη θήσομαι τους χιλιάρχους Ιούδα ως δαλόν πυρός εν ξύλοις και ως λαμπάδα πυρός εν καλάμη, και καταφάγονται εκ δεξιών και εξ ευωνύμων πάντας τους λαούς κυκλόθεν, και κατοικήσει Ιερουσαλήμ έτι καθ εαυτήν εν Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,6 Κατά την ημέραν εκείνην θα αναδείξω τους Ιουδαίους αρχηγούς δαυλιά αναμμένα μέσα εις ξηρά ξύλα και θα κατατρώγουν τους γύρω εχθρούς δεξιά και αριστερά των, όπως η φλόγα κατατρώγει την καλαμιάν. Και τότε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ θα εγκατασταθούν εις την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,7 και σώσει Κύριος τα σκηνώματα Ιούδα καθώς απ αρχής, όπως μη μεγαλύνηται καύχημα οίκου Δαβίδ και έπαρσις των κατοικούντων Ιερουσαλήμ επί τον Ιούδα.

Ζαχ. 12,7 Ο Κυριος αυτός μόνος θα σώση την χώραν των Ιουδαίων, όπως έκαμεν απ' αρχής, ώστε ούτε η βασιλική οικογένεια του Δαβίδ να μεγαλαυχή, ούτε δε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και της υπαίθρου να κυριευθούν από έπαρσιν.

Ζαχ. 12,8 και έσται εν τή ημέρα εκείνη υπερασπιεί Κύριος υπέρ των κατοικούντων Ιερουσαλήμ, και έσται ο ασθενών εν αυτοίς εν εκείνη τή ημέρα ως οίκος Δαβίδ, ο δε οίκος Δαβίδ ως οίκος Θεού, ως άγγελος Κυρίου ενώπιον αυτών.

Ζαχ. 12,8 Κατά την περιόδον εκείνην θα αγωνισθή ο Κυριος και θα υπερασπίση τους κατοικούντας την Ιερουσαλήμ, θα ενισχύση όλους, ώστε και ο πλέον αδύνατος μεταξύ αυτών να γίνη κατά την ημέραν εκείνην τόσοσ δυνατός, όσον η

βασιλική οικογένεια του Δαβίδ. Η δε βασιλική οικογένεια του Δαβίδ θα είναι οίκος Θεού, ως άγγελος Θεού ενώπιον των Ιουδαίων.

Ζαχ. 12,9 και έσται εν τή ημέρα εκείνη ζητήσω τού εξάραι πάντα τα έθνη τα ερχόμενα επί Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,9 Κατά την ημέραν εκείνην θα επιζητήσω να ξερριζώσω όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία επέρχονται εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,10 και εκχεώ επί τον οίκον Δαβίδ και επί τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ πνεύμα χάριτος και οικτιρισμού, και επιβλέπονται προς με ανθών καταρχήσαντο και κόφονται επ αυτόν κοπετόν, ως επ αγαπητώ, και οδυνηθήσονται οδύνην ως επί τώ πρωτοτόκω.

Ζαχ. 12,10 Θα χύσω δε πλουσίως επί τον βασιλικόν οίκον του Δαβίδ και εις όλους, όσοι κατοικούν την Ιερουσαλήμ και την Ιουδαίαν, πνεύμα χάριτος και αγαθών συναισθημάτων και θα στρέψουν τα βλέμματα των ευγνώμονα και ικετευτικά προς εμέ, τον οποίον αυτοί ενέπαιξαν, και θα θρηνήσουν τότε με μέγαλον κοπετόν και θρήνον, όπως θρηνούν δια τον θάνατον πρωτοτόκου αγαπητού υιού.

Ζαχ. 12,11 εν τή ημέρα εκείνη μεγαλυνθήσεται ο κοπετός εν Ιερουσαλήμ ως κοπετός ροώνος εν πεδίω εκκοπτομένου,

Ζαχ. 12,11 Κατά την ημέραν εκείνην θα γίνη μέγαλος θρήνος και αλαλαγμός κοπετού εις την Ιερουσαλήμ, ωσάν τον ισχυρόν κτύπον που ακούεται, όταν κάτω εις την πεδιάδα οι υλοτόμοι κόπτουν τις ροδιές.

Ζαχ. 12,12 και κόψεται η γη κατά φυλάς φυλάς· φυλή οίκου Δαβίδ καθ εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ εαυτάς, φυλή οίκου Νάθαν καθ εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ εαυτάς,

Ζαχ. 12,12 Ολόκληρος η Ιουδαία θα θρηνήση κατά φυλάς. Η φυλή του Ιούδα, εις την οποίαν ανήκει ο βασιλικός οίκος Δαβίδ, χωριστά, και αι γυναίκες αυτής χωριστά. Η οικογένεια του Μαθαν χωριστά και αι γυναίκες χωριστά.

Ζαχ. 12,13 φυλή οίκου Λευί καθ εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ εαυτάς, φυλή τού Συμεών καθ εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ εαυτάς·

Ζαχ. 12,13 Η φυλή του Λευί χωριστά και αι γυναίκες αυτών χωριστά. Η φυλή του Συμεών χωριστά και αι γυναίκες των χωριστά.

Ζαχ. 12,14 πάσαι αι υπολειμμένοι φυλαί, φυλή καθ εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ εαυτάς.

Ζαχ. 12,14 Και όλαι αι άλλαι υπολειπόμεναι φυλαί, κάθε μία ιδιαίτερος θα θρηνήση και χωριστά αι γυναίκες των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ζαχ. 13,1 Εν τή ημέρα εκείνη έσται πάς τόπος διανοιγόμενος τώ οίκω Δαβίδ και τοίς κατοικοῦσιν Ιερουσαλήμ εις την μετακίνησιν και εις τον χωρισμόν.

Ζαχ. 13,1 Κατά τας ημέρας εκείνας όλος ο τόπος θα είναι ανοικτός στους απογόνους του οίκου Δαβίδ και εις όλους, όσοι θα κατοικούν την Ιερουσαλήμ, ώστε ελευθέρως αυτοί να μετακινούνται και να κυκλοφορούν, όπου θέλουν.

Ζαχ. 13,2 και έσται εν τή ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος Σαβαώθ, εξολοθρεύσω τα ονόματα των ειδώλων από της γής, και ουκ έτι αυτών έσται μνεία· και τους ψευδοπροφήτας και το πνεύμα το ακάθαarton εξαρώ από της γής.

Ζαχ. 13,2 Κατά την έποχην εκείνην, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, θα εξολοθρεύσω και τα ονόματα ακόμη των ειδώλων από την γην και δεν θα τα ενθυμούνται πλέον οι άνθρωποι. Θα ξερριζώσω από την γην τους ψευδοπροφήτας των ειδώλων και θα εξαφανίσω το ακάθαarton πνεύμα, που τους ενέπνεε.

Ζαχ. 13,3 και έσται εάν προφητεύση άνθρωπος έτι, και ερεί προς αυτόν ο πατήρ αυτού και η μήτηρ αυτού, οι γεννήσαντες αυτόν· ου ζήση, ότι ψευδή ελάλησας επ ονόματι Κυρίου· και συμποδιούσιν αυτόν ο πατήρ αυτού και η μήτηρ αυτού, οι γεννήσαντες αυτόν, εν τώ προφητεύειν αυτόν.

Ζαχ. 13,3 Θα συμβή δε και τούτο· εάν παρουσιασθή κάποιος ψευδοπροφήτης και θελήση να προφητεύση, ο πατήρ του και η μητέρα του, αυτοί οι οποίοι τον εγέννησαν, θα του είπουν· "δεν θα ζήσης θα θανατωθής, διότι ετόλμησες να λαλήσης ψεύδη εν ονόματι του Κυρίου". Και θα δέσουν αυτού τους πόδας και θα τον παραδώσουν εις θάνατον ο πατέρας του και η μητέρα του, αυτοί οι οποίοι τον εγέννησαν, διότι προεφήτευσε ψεύδη.

Ζαχ. 13,4 και έσται εν τή ημέρα εκείνη καταισχυνηθήσονται οι προφήται, έκαστος εκ της οράσεως αυτού, εν τώ προφητεύειν αυτόν, και ενδύσονται δέριν τριχίνην ανθών εψεύσαντο.

Ζαχ. 13,4 Κατά την εποχήν εκείνην, όλοι οι ψευδοπροφήται θα κατεντροπιασθούν, ο καθένας εξ αιτίας των ψευδών οραμάτων και των ψευδών προφητειών των, και θα ενδυθούν ένδυμα τριχινον, διότι εκήρυτταν ψεύδη.

Ζαχ. 13,5 και ερεί· ουκ ειμί προφήτης εγώ, διότι άνθρωπος εργαζόμενος την γήν εγώ ειμι, ότι άνθρωπος εγέννησέ με εκ νεότητός μου.

Ζαχ. 13,5 Κατεντροπιασμένος δε ο καθένας από αυτούς θα απαντά· "δεν είμαι εγώ προφήτης. Είμαι ένας απλός άνθρωπος που εργάζεται εις τα χωράφια. Απλοί και άσημοι άνθρωποι υπήρξαν οι γονείς μου, το ίδιο και εγώ εκ νεότητός μου".

Ζαχ. 13,6 και ερώ προς αυτόν· τι αι πληγαί αύται αναμέσον των χειρών σου; και ερεί· ας επλήγην εν τώ οίκω τώ αγαπητώ μου.

Ζαχ. 13,6 Και εάν κανείς τον ερωτήση, εκ ποίας αιτίας υπάρχουν αύται αι πληγαί εις τα χέρια σου; Εκείνος θα απαντήση· "τας πληγάς αυτάς τας έλαβα στον οίκον των αγαπητών μου φίλων και συγγενών".

Ζαχ. 13,7 ομφαία εξεγέρθητι επί τους ποιμένας μου και επί άνδρα πολίτην μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· πατάξατε τους ποιμένας και εκσπάσατε τα πρόβατα, και επάξω την χείρά μου επί τους ποιμένας.

Ζαχ. 13,7 "Ρομφαία ας υψωθή εναντίον των κακών ποιμένων μου και εναντίον κάθε κακού συμπολίτου μου, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Κτυπήσατε τους ποιμένας, δια να αποσπάσετε και γλυτώσετε από τα χέρια των τα πρόβατα. Εγώ δε θα επιφέρω βαρείαν και τιμωρόν την χείρα μου εναντίον ποιμένων.

Ζαχ. 13,8 και έσται εν πάση τή γη, λέγει Κύριος, τα δύο μέρη αυτής εξολοθρευθήσεται και εκλείψει, το δε τρίτον υπολειφθήσεται εν αυτή·

Ζαχ. 13,8 Από όλους δε τους κατοίκους της ιουδαϊκής χώρας, λέγει ο Κυριος, τα δύο μέρη θα καταστραφούν και θα εξαφανισθούν, και μόνον το τρίτον μέρος θα μείνη εις αυτήν.

Ζαχ. 13,9 και διάξω το τρίτον διά πυρός και πυρώσω αυτούς, ως πυρούται το αργύριον, και δοκιμώ αυτούς, ως δοκιμάζεται το χρυσίον· αυτός επικαλέσεται το όνομά μου, καγώ επακούσομαι αυτώ και ερώ· λαός μου ούτός εστι, και αυτός ερεί,

Κύριος ο Θεός μου.

Ζαχ. 13,9 Αυτό δε το τρίτον μέρος θα το περάσω δια μέσου του πυρός, θα τους δοκιμάσω με το πυρ των θλίψεων, όπως δοκιμάζεται με τη φωτιά ο άργυρος. Θα τους δοκιμάσω, όπως δοκιμάζεται και καθαρίζεται ο χρυσός με το πυρ. Αυτός ο λαός τότε θα επικαλεσθή το Ονομά μου και εγώ θα τον ακούσω και θα είπω· Αυτός είναι πράγματι ο λαός μου και αυτός θα μου πη· είσαι ο Κυριος και ο Θεός μου”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ζαχ. 14,1 Ιδού ημέραι έρχονται Κυρίου, και διαμερισθήσονται τα σκύλά σου εν σοί.

Ζαχ. 14,1 Ιδού, έρχονται ημέραι παρά Κυρίου, κατά τας οποίας οι εχθροί σου, έπειτα από την νίκην εναντίον σου, θα μοιρασθούν μεταξύ των τα λάφυρά σου εντός της περιοχής σου.

Ζαχ. 14,2 και επισυνάξω πάντα τα έθνη επί Ιερουσαλήμ εις πόλεμον, και αλώσεται η πόλις, και διαρπαγήσονται αι οικίαι, και αι γυναίκες μολυνθήσονται, και εξελεύσεται το ήμισυ της πόλεως εν αιχμαλωσία, οι δε κατάλοιποι τού λαού μου ου μη εξολοθρευθώσιν εκ της πόλεως.

Ζαχ. 14,2 Θα συγκεντρώσω όλα τα έθνη εναντίον της Ιερουσαλήμ εις πόλεμον και η πόλις θα κυριευθή. Αι οικίαι θα διαρπαγούν, αι γυναίκες θα μολυνθούν, το δε ήμισυ των κατοίκων της πόλεως θα οδηγηθή εις αιχμαλωσίαν. Αλλά οι απομείναντες από τον λαόν μου δεν θα εξαφανισθούν από την πόλιν.

Ζαχ. 14,3 και εξελεύσεται Κύριος και παρατάξεται εν τοίς έθνεσιν εκείνους καθώς ημέρα παρατάξεως αυτού εν ημέρα πολέμου.

Ζαχ. 14,3 Τότε θα εξέλθη ο Κυριος και θα παραταχθή εναντίον των εθνών εκείνων, όπως γνωρίζει να παρατάσσεται εις καιρόν πολέμου.

Ζαχ. 14,4 και στήσονται οι πόδες αυτού εν τή ημέρα εκείνη επί το όρος των ελαιών το κατέναντι Ιερουσαλήμ εξ ανατολών και σχισθήσεται το όρος των ελαιών, το ήμισυ αυτού προς ανατολάς και το ήμισυ προς θάλασσαν, χάος μέγα σφόδρα. και κλινεί το ήμισυ τού όρους προς τον βοράν και το ήμισυ αυτού προς νότον.

Ζαχ. 14,4 Τα πόδια του θα πατήσουν κατά την ημέραν εκείνην στο όρος των Ελαιών, που ευρίσκεται απέναντι και προς ανατολάς της Ιερουσαλήμ. Το όρος των Ελαιών θα σχισθή εις δύο ημίση από ανατολών μέχρι δυσμών. Μέγα δε χάος θα παρεντεθή μεταξύ των δύο τμημάτων. Το ήμισυ του όρους των Ελαιών θα κλίνη τότε προς βορράν και το άλλο ήμισυ θα κλίνη προς νότον.

Ζαχ. 14,5 και εμφραχθήσεται η φάραγξ των ορέων μου, και εγκολληθήσεται φάραγξ ορέων έως Ιασόλ και εμφραχθήσεται καθώς ενεφράγη εν ταίς ημέραις τού συσσεισμού, εν ημέραις Οζίου βασιλέως Ιούδα και ήξει Κύριος ο Θεός μου και πάντες οι άγιοι μετ αυτού.

Ζαχ. 14,5 Η φάραγξ, η οποία θα έχη ανοιχθή μεταξύ των δύο μερών του όρους μου, θα φραγή, θα ισοπεδωθή και η ισοπεδωμένη αυτή φάραγξ θα φθάνη μέχρι της Ιασόλ. Θα φραχθή αυτή η φάραγξ, όπως εφράγη άλλη ομοια φάραγξ, κατά τας ημέρας του μεγάλου σεισμού επί της βασιλείας του Οζίου, βασιλέως Ιούδα. Τότε θα έλθη ο Κυριος ο Θεός μου και όλοι οι άγιοι άγγελοι μαζί του.

Ζαχ. 14,6 και έσται εν εκείνη τή ημέρα ουκ έσται φώς και ψύχος και πάγος·

Ζαχ. 14,6 Κατά δε την ημέραν εκείνην δεν θα υπάρχη ηλιαόον φως, ούτε ψύχος, ούτε πάγος.

Ζαχ. 14,7 έσται μίαν ημέραν, και η ημέρα εκείνη γνωστή τώ Κυρίω, και ουχ ημέρα και ου νύξ, και προς εσπέραν έσται φώς.

Ζαχ. 14,7 Θα είναι αυτή μία εξαιρετική ημέρα, ημέρα γνωστή μόνον στον Κυριον. Η ημέρα αυτή δεν θα είναι, όπως αι άλλαι ημέραι, και η νύκτα δεν θα είναι όπως αι άλλαι νύκτες. Κατά δε την εσπέραν θα υπάρχη φως.

Ζαχ. 14,8 και εν τή ημέρα εκείνη εξελεύσεται ύδωρ ζών εξ Ιερουσαλήμ, το ήμισυ αυτού εις την θάλασσαν την πρώτην και το ήμισυ αυτού εις την θάλασσαν την εσχάτην, και εν θερει και εν έαρι έσται ούτως.

Ζαχ. 14,8 Κατά την ημέραν εκείνην θα ανάβλυση ύδωρ, ρέον από την Ιερουσαλήμ. Το ήμισυ αυτού θα χύνεται εις την Νεκράν Θαλασσαν και το άλλο ήμισυ εις την μακρινήν θάλασσαν, την Μεσόγειον. Θα ρέη δε το ύδωρ κατά το θέρος και κατά το έαρ.

Ζαχ. 14,9 και έσται Κύριος εις βασιλέα επί πάσαν την γήν· εν τή ημέρα εκείνη έσται Κύριος εις και το όνομα αυτού έν.

Ζαχ. 14,9 Τότε ο Κυριος θα βασιλεύση εις ολόκληρον την γην. Κατά την ημέραν εκείνην ο Κυριος θα είναι ένας και τα Ονομά του θα είναι ένα.

Ζαχ. 14,10 κυκλάν πάσαν την γήν και την έρημον από Γαβέ έως εμμών κατά νότον Ιερουσαλήμ· αμά δε επί τόπου μενεί από της πύλης Βενιαμίν έως τού τόπου της πύλης της πρώτης, έως της πύλης των γωνιών και έως τού πύργου Αναμεήλ, έως των υποληνίων τού βασιλέως.

Ζαχ. 14,10 Το ρέον ύδωρ θα περικυκλώη και θα ποτίζη όλην την κατωκημένην και ακατοίκητον χώραν, από Γαβέ έως Ρεμμών προς νότον της Ιερουσαλήμ. Η Ραμά, δηλαδή η υψηλή και επί υψηλής θέσεως Ιερουσαλήμ, θα υψωθή εις την θέσιν της, από την πύλην Βενιαμίν έως στον τόπον της πρώτης πύλης, μέχρι της πύλης των γωνιών, έως στον πύργον Αναμεήλ και μέχρι των ληνών του βασιλέως.

Ζαχ. 14,11 κατοικήσουσιν εν αυτή, και ανάθεμα ουκ έσται έτι και κατοικήσει Ιερουσαλήμ πεποιθότως.

Ζαχ. 14,11 Οι πιστοί θα κατοικήσουν εις την πόλιν αυτήν και κατάρα δεν θα υπάρχη πλέον εκεί. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ θα κατοικούν εις αυτήν έχοντες ακλόνητον πεποίθησιν εις την ασφάλειάν της.

Ζαχ. 14,12 Καί αυτή έσται η πτώσις, ήν κόψει Κύριος πάντας τους λαούς, όσοι επεστράτευσαν επί Ιερουσαλήμ· τακήσονται αι σάρκες αυτών εστηκότων αυτών επί τους πόδας αυτών, και οι οφθαλμοί αυτών ρυήσονται εκ των οπών αυτών, και η γλώσσα αυτών τακήσεται εν τώ στόματι αυτών.

Ζαχ. 14,12 Αυτή θα είναι η συντριβή και η πτώσις, με την οποίαν ο Κυριος θα καταστρέψη όλους τους λαούς εκείνους, που εξεστράτευσαν εναντίον της Ιερουσαλήμ. Θα λυώσουν αι σάρκες των, καθ' ον χρόνον ακόμη θα ιστανται αυτοί στους πόδας των. Τα μάτια των θα χυθούν από τας κόγχας των και η γλώσσα των θα λυώση μέσα στο στόμα των.

Ζαχ. 14,13 και έσται εν τή ημέρα εκείνη έκστασις Κυρίου μεγάλη επ αυτούς, και επιλήψονται έκαστος της χειρός τού πλησίον αυτού, και συμπλακήσεται η χείρ αυτού προς την χείρα τού πλησίον αυτού.

Ζαχ. 14,13 Κατά την εποχήν εκείνην θα επιπέση επάνω εις αυτούς παρά Κυρίου κατάπληξις και πανικός τόσον, ώστε θα συλλαμβάνη ο ένας το χέρι του άλλου και θα εμπλέκονται αι χείρες του ενός εις τα χέρια του άλλου, έτοιμοι προς πόλεμον.

Ζαχ. 14,14 και ο Ιούδας παρατάξεται εν Ιερουσαλήμ και συνάξει την ισχύν πάντων των λαών κυκλόθεν, χρυσίον και

αργύριον και ιματισμόν εις πλήθος σφόδρα.

Ζαχ. 14,14 Οι Ιουδαίοι θα παραταχθούν εις την Ιερουσαλήμ προς μάχην εναντίον των εχθρών των, θα τους νικήσουν και θα συγκεντρώσουν όλην την δύναμιν του πλούτου όλων των γύρω λαών· χρυσιον και αργύριον και μάρμαρα εις αναρίθμητον πλήθος.

Ζαχ. 14,15 και αυτή έσται η πτώσις των ίππων και των ημιόνων και των καμήλων και των όνων και πάντων των κτηνών των όντων εν ταις παρεμβολαίς εκείναις κατά την πτώσιν ταύτην.

Ζαχ. 14,15 Αυτή θα είναι η τρομερά καταστροφή των ίππων, των ημιόνων και των καμήλων, των όνων και όλων των άλλων κτηνών, που ευρίσκοντο εις τα στρατόπεδα των εχθρών κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της καταστροφής των.

Ζαχ. 13,16 και έσται όσοι εάν καταλειφθώσιν εκ πάντων των εθνών των ελθόντων επί Ιερουσαλήμ, και αναβήσονται κατ ενιαυτόν του προσκυνήσαι τώ βασιλεί Κυρίω παντοκράτορι και του εορτάζειν την εορτήν της σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,16 Θα συμβή δε και τούτο· όσοι από τους εθνικούς, που επήλθαν εναντίον της Ιερουσαλήμ, επιζήσουν από την καταστροφήν, θα ανεβαίνουν κάθε έτος, δια να προσκυνούν τον βασιλέα Κυριον και παντοκράτορα, και να εορτάζουν την εορτήν της Σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,17 και έσται όσοι εάν μη αναβώσιν εκ πασών των φυλών της γής εις Ιερουσαλήμ του προσκυνήσαι τώ βασιλεί Κυρίω παντοκράτορι, και ούτοι εκείνοις προστεθήσονται.

Ζαχ. 14,17 Όσοι όμως από όλας τας φυλάς της γης δεν θα αναβούν, δια να προσκυνήσουν τον βασιλέα Κυριον παντοκράτορα, αυτοί θα προστεθούν εις εκείνους, που κατεστράφησαν.

Ζαχ. 14,18 εάν δε φυλή Αιγύπτου μη αναβή μηδέ έλθη εκεί, και επί τούτους έσται η πτώσις, ήν πατάξει Κύριος πάντα τα έθνη, όσα εάν μη αναβή του εορτάσαι την εορτήν της σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,18 Εάν δε κάποια φυλή από την Αίγυπτον δεν αναβή και δεν έλθη εκεί εις την Ιερουσαλήμ, τότε εναντίον και των ανθρώπων της αυλής αυτής θα επέλθη καταστροφή, με την οποίαν θα κτυπήση ο Κυριος όλα τα έθνη, όσα δεν θα αναβούν, δια να εορτάσουν την εορτήν της Σκηνοπηγίας εις την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 14,19 αυτή έσται η αμαρτία Αιγύπτου και η αμαρτία πάντων των εθνών, όσα αν μη αναβή εορτάσαι την εορτήν της σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,19 Αυτή θα είναι η αμαρτία και η τιμωρία της αμαρτίας της Αιγύπτου και όλων των άλλων εθνών, όσα δεν θα αναβούν να εορτάσουν την εορτήν της Σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,20 εν τή ημέρα εκείνη έσται το επί τον χαλινόν του ίππου άγιον τώ Κυρίω παντοκράτορι, και έσονται οι λέβητες εν τώ οίκω Κυρίου ως φιάλαι πρό προσώπου του θυσιαστηρίου.

Ζαχ. 14,20 Κατά την περιόδον εκείνην, κάθε χρυσούν η αργυρούν κόσμημα στον χαλινόν του ίππου θα είναι αφιερωμένον στον Κυριον τον παντοκράτορα και οι λέβητες θα είναι αφιερωμένοι στον ναόν του Κυρίου, όπως επίσης και αι φιάλαι, που χρησιμοποιούνται δια το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Ζαχ. 14,21 και έσται πάς λέβης εν Ιερουσαλήμ και εν τώ Ιούδα άγιον τώ Κυρίω παντοκράτορι· και ήξουσι πάντες οι θυσιάζοντες και λήψονται εξ αυτών και εψησουσιν εν αυτοίς. και ουκ έσται Χαναναίος ουκέτι εν τώ οίκω Κυρίου παντοκράτορος εν τή ημέρα εκείνη.

Ζαχ. 14,21 Αλλά και κάθε λέβης εις την πόλιν της Ιερουσαλήμ και εις την περιοχήν της Ιουδαίας, θα είναι άγιος, αφιερωμένος στον Κυριον τον παντοκράτορα. Και όλοι όσοι έρχονται, δια να προσφέρουν θυσίαν, θα παίρνουν οποιονδήποτε από τους λέβητας και θα βράσουν έντος αυτών τα κρέατα της θυσίας. Δεν θα υπάρχη πλέον ασεβής Χαναναίος στον οίκον του Κυρίου παντοκράτορος κατά την περιόδον εκείνην.

ΜΑΛΑΧΙΑ Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Μαλ. 1,1 Δήμμα λόγου Κυρίου επί τον Ισραήλ εν χειρί αγγέλου αυτού· θέσθε δή επί τας καρδίας υμών.

Μαλ. 1,1 Απειλητική κατά του ισραηλιτικού λαού απόφασις, ληθθείσα και λεχθείσα παρά Κυρίου δια μέσου του αγγελιαφόρου του, Μαλαχίου· θέσατε αυτά εις τας καρδίας σας.

Μαλ. 1,2 Ηγάπησα υμάς, λέγει Κύριος. και είπατε· εν τίνι ηγάπησας ημάς; ουκ αδελφός ήν Ησαύ του Ιακώβ; λέγει Κύριος, και ηγάπησα τον Ιακώβ,

Μαλ. 1,2 Ο Κυριος λέγει προς τους Ισραηλίτας· εγώ σας ηγάπησα και σεις ασεβώς είπατε· Πως και εις τι εξεδηλώθη η αγάπη σου προς ημάς; Ο Ησαύ δεν ήτο αδελφός του Ιακώβ; Λέγει ο Κυριος. Και εν τούτοις εγώ ηγάπησα τον Ιακώβ τον πρόγονόν σας,

Μαλ. 1,3 τον δε Ησαύ εμίσησα και έταξα τα όρια αυτού εις αφανισμόν και την κληρονομίαν αυτού εις δώματα ερήμου;

Μαλ. 1,3 τον δε Ησαύ εμίσησα και επήρα την απόφασιν να καταστροφή η χώρα του και η κληρονομία του αυτή να γίνη κατοικία των αγριών ζώων της ερήμου.

Μαλ. 1,4 διότι ερεί η Ιδουμαία· κατέστραπται, και επιστρέψωμεν και ανοικοδομήσωμεν τας ερήμους. τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· αυτοί οικοδομήσουσι, και εγώ καταστρέψω· και επικληθήσεται αυτοίς όρια ανομίας και λαός εφ'ον παρατέτακται Κύριος έως αιώνος.

Μαλ. 1,4 Και αν τυχόν ειπουν οι Ιδουμαίοι, οι απόγονοι του Ησαύ, κατεστράφη βέβαια η χώρα μας, ημείς όμως θα επιστρέψωμεν και θα ανοικοδομήσωμεν τας ερημωθείσας περιοχάς. Αλλά ο Κυριος ο παντοκράτωρ λέγει τα εξής· αυτοί θα οικοδομήσουν και εγώ θα καταστρέψω. Η χώρα των δια τας αμαρτίας αυτών θα ονομασθή περιοχή ανομίας, ο δε λαός της θα είναι εκείνος, εναντίον του οποίου αντιτάσσεται δια παντός ο Κυριος.

Μαλ. 1,5 και οι οφθαλμοί υμών όψονται, και υμείς ερείτε· μεγαλύνθη Κύριος υπεράνω των ορίων του Ισραήλ.

Μαλ. 1,5 Θα τα ίδουν οι οφθαλμοί σας αυτά, ω Ισραηλίται, και θα είπετε· Μέγας είναι όντως ο Κυριος υπεράνω από όλην την έκτασιν της ισραηλιτικής χώρας.

Μαλ. 1,6 Υιός δοξάζει πατέρα και δούλος τον κύριον αυτού. και ει πατήρ ειμι εγώ, που εστιν η δόξα μου; και ει Κύριός ειμι εγώ, που εστιν ο φόβος μου; λέγει Κύριος παντοκράτωρ. υμείς οι ιερείς οι φαυλίζοντες το όνομά μου· και είπατε· εν τίνι εφωλίσασμεν το όνομά σου;

Μαλ. 1,6 Ο υιός τιμά τον πατέρα και ο δούλος τον κύριόν του. Εάν, λοιπόν, εγώ είμαι πατήρ σας, που είναι η δόξα και η τιμή

μου εκ μέρους σας; Και εάν εγώ είμαι ο Κυριος σας, που είναι ο φόβος σας απέναντί μου; Λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Σεις ιερείς, οι οποίοι κατεξουτελιζετε το Ονομά μου και έπειτα ελέγατε· εις τι και κατά ποίον τρόπον ημείς εξηυτελίσαμεν το Ονομά σου;

Μαλ. 1,7 προσάγοντες προς το θυσιαστήριόν μου άρτους ηλισγημένους, και είπατε· εν τίνι ηλισγήσαμεν αυτούς; εν τώ λέγειν υμάς· τράπεζα Κυρίου ηλισγημένη εστί και τα επιτιθέμενα εξουδενώσατε.

Μαλ. 1,7 Εξηυτελίσατε και κατεφρονήσατε το Ονομά μου, με το να προσφέρετε στο θυσιαστήριόν μου θυσίας άρτων μολυσμένων και εν τούτοις ηρωτήσατε· εις τι και πως προσεφέραμεν τοιαύτας μολυσμένας θυσίας; Αλλά τι ερωτάτε, αφού σεις οι ίδιοι, λέγετε· το θυσιαστήριον, η τράπεζα αυτή του Κυρίου, είναι μολυσμένη. Σεις οι ίδιοι προσεφέρατε προς θυσίαν ευτελή και ανάξια λόγου.

Μαλ. 1,8 διότι εάν προσαγάγητε τυφλόν εις θυσίας, ου κακόν; και εάν προσαγάγητε χωλόν ή άρρωστον, ου κακόν; προσάγαγε δή αυτώ τώ ηγουμένω σου, ει προσδέξεται αυτό, ει λήψεται πρόσωπόν σου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,8 Διότι εάν προσφέρετε προς θυσίαν τυφλόν ζών, δεν είναι αυτό κάτι κακόν; Εάν προσφέρετε χωλόν η άρρωστον, δεν είναι αυτό παράνομον; Πρόσφερε αυτό στον άρχοντά σου και θα ιδης, εάν θα το δεχθή. Θα ιδης, εάν θα διατεθή ευμενώς απέναντί σου, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,9 και νύν εξιλάσκεσθε το πρόσωπον τού Θεού υμών και δεήθητε αυτού· εν χερσίν υμών γέγονε ταύτα· ει λήψομαι εξ υμών πρόσωπα υμών; λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,9 Λοιπόν, δια τα αμαρτήματά σας αυτά φροντίσατε να εξιλεύσετε το πρόσωπον του Θεού σας και παρακαλέσατε αυτόν μετά πίστεως, διότι με τα ίδια σας τα χέρια έγιναν αυταί αι παρανομίαι. Εγώ ο Θεός είναι δυνατόν να μεροληπτήσω προς χάριν σας; Λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,10 διότι και εν υμίν συγκλεισθήσονται θύραι, και ουκ ανάψεται το θυσιαστήριόν μου δωρεάν· ουκ έστι μου θέλημα εν υμίν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και θυσίαν ου προσδέξομαι εκ των χειρών υμών.

Μαλ. 1,10 Διότι εξ αιτίας ιδικής σας θα κλεισθούν αι θύραι του ναού και δεν θα ανάπτη πλέον ασκόπως και ματαιώς στο θυσιαστήριόν μου το πυρ των θυσιών. Δεν ευαρεστούμαι πλέον εις σας, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ, και δεν θα δεχθώ πλέον θυσίαν από τα χέρια σας.

Μαλ. 1,11 διότι από ανατολών ηλίου έως δυσμών το όνομά μου δεδόξασται εν τοίς έθνεσι, και εν παντί τόπω θυμίαμα προσάγεται τώ ονόματί μου και θυσία καθαρά, διότι μέγα το όνομά μου εν τοίς έθνεσι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,11 Διότι από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών θα δοξάζεται το Ονομά μου μεταξύ των εθνών και εις κάθε τόπον θα προσφέρεται θυμίαμα στο Ονομά μου, θυσία καθαρά, διότι θα γίνη πλέον μέγα και σεβαστόν μεταξύ των εθνών το Ονομά μου, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,12 υμείς δε βεβηλούτε αυτό εν τώ λέγειν υμάς· τράπεζα Κυρίου ηλισγημένη εστί, και τα επιτιθέμενα εξουδένονται βρώματα αυτού.

Μαλ. 1,12 Σεις όμως βεβηλώνετε το θυσιαστήριόν μου, όπως άλλως τε και σεις οι ίδιοι ομολογείτε, ότι η τράπεζα, το θυσιαστήριον δηλαδή του Κυρίου, είναι μολυσμένη και τα προσφερόμενα εκεί προς θυσίαν είναι εξευτελισμένα και άνευ αξίας.

Μαλ. 1,13 και είπατε· ταύτα εκ κακοπαθείας εστί, και εξεφύσησα αυτά, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· και εισεφέρετε αρπάγματα και τα χωλά και τα ενοχλούμενα· και εάν φέρητε την θυσίαν, ει προσδέξομαι αυτά εκ των χειρών υμών; λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,13 Προφασιζόμενοι λέγετε, ότι προσφέρετε τόσον πτωχά ένεκα της στεγήσεως και της ανάγκης σας. Αλλά αυτά εγώ τα απέρριψα και τα διεσκόρπισα, λέγει Κυριος παντοκράτωρ. Σεις προσφέρετε θυσίας προερχομένας από αρπαγήν, ακόμη δε τα χωλά και τα ασθενικά. Εάν λοιπόν τέτοιες ευτελείς θυσίες προσφέρετε, είναι δυνατόν εγώ να δεχθώ αυτάς από τα χέρια σας; Λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,14 και επικατάρατος ός ήν δυνατός και υπήρχεν εν τώ ποιμνίω αυτού άρσεν και ευχή αυτού επ αυτώ και θύει διεφθαρμένον τώ Κυρίω· διότι βασιλεύς μέγας εγώ ειμι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και το όνομά μου επιφανές εν τοίς έθνεσι.

Μαλ. 1,14 Καταραμένος θα είναι εκείνος, ο οποίος, ενώ είχε την δυνατότητα, υπήρχε δε στο ποιμνίον του αρσενικών ζών, επί δε τούτοις το είχε τάξει προς θυσίαν, αντί να προσφέρει αυτό, προσφέρει θυσίαν προς τον Κυριον ζών βλαμμένον. Διότι εγώ είμαι μέγας βασιλεύς, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ και το Ονομά μου είναι περιφανές μεταξύ των εθνών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Μαλ. 2,1 Καί νύν η εντολή αύτη προς υμάς, οι ιερείς·

Μαλ. 2,1 Και τώρα αυτή είναι η εντολή μου προς σας, ω ιερείς.

Μαλ. 2,2 εάν μη ακούσητε, και εάν μη θήσθε εις την καρδιαν υμών τού δούναι δόξαν τώ ονόματί μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και εξαποστελώ εφ υμάς την κατάραν και επικαταράσομαι την ευλογίαν υμών και καταράσομαι αυτήν· και διασκεδάσω την ευλογίαν υμών, και ουκ έσται εν υμίν, ότι υμείς ου τίθεσθε εις την καρδιαν υμών.

Μαλ. 2,2 Εάν δεν υπακούσετε και δεν πάρετε απόφασιν με όλην σας την καρδιά, να δώσετε ειλικρινώς δόξαν στο Ονομά μου, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ, θα αποστείλω εναντίον σας την κατάραν, θα καταρασθώ και θα μεταβάλω την ευλογίαν σας, ώστε να γίνη κατάρα. Θα καταρασθώ αυτήν, θα διαλύσω την ευλογίαν σας, ώστε να μη είναι πλέον μαζί σας, διότι σεις ούτε εις αυτήν ούτε στον Νομον μου αποδίδετε πλέον σημασίαν.

Μαλ. 2,3 ιδού εγώ αφορίζω υμίν τον ώμον και σκορπιώ ένυστρον επί τα πρόσωπα υμών, ένυστρον εορτών υμών, και λήψομαι υμάς εις το αυτό·

Μαλ. 2,3 Ιδού, εγώ θα σας αφαιρέσω και θα σας στερησω από τον ώμον των θυσιαζομένων ζών, τον οποίον σύμφωνα με τον Νομον του Μωϋσέως εδικαιούσθε να λαμβάνετε. Κατά δε τας εορτάς σας θα σκορπίσω στο πρόσωπόν σας τον ακάθαρτον στόμαχον των θυσιαζομένων ζών. Θα σας πάρω και θα σας πετάξω εις αυτόν τον τόπον των απορριμμάτων.

Μαλ. 2,4 και επιγνώσεσθε διότι εγώ εξαπέσταλκα προς υμάς την εντολήν ταύτην τού είναι την διαθήκην μου προς τους Λευίτας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,4 Ετσι δε τιμωρούμενοι θα μάθετε, ότι εγώ έχω δώσει την εντολήν, δια να μένη στερεά και αμετακίνητος η διαθήκη μου με τους Λευίτας, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,5 η διαθήκη μου ήν μετ αυτού της ζωής και της ειρήνης, και έδωκα αυτό εν φόβω φοβείσθαι με και από προσώπου ονόματός μου στέλλεσθαι αυτόν.

Μαλ. 2,5 Η συνθήκη μου με την φυλήν Λευϊ ήτο συγχρόνως και υπόσχεσις μακροζωΐας και ειρήνης. Εδίδαξα την φυλήν Λευϊ να με φοβήται και να με σέβεται και να συστέλλεται και απλώς όταν ακούη το Ονομά μου.

Μαλ. 2,6 νόμος αληθείας ήν εν τώ στόματι αυτού, και αδικία ουχ ευρέθη εν χείλεσιν αυτού· εν ειρήνη κατευθύνων επορεύθη μετ εμού και πολλούς επέστρεψεν από αδικίας.

Μαλ. 2,6 Εις τους Λευΐτας, κατά τον παλαιόν καιρόν, ο Νομος αυτός της αληθείας ήτο πάντοτε εις τυ στόμα των, και η αδικία δεν ανεφέρετο καν εις τα χείλη αυτών. Ουτοι επορεύοντο τας ημέρας της ζωής των εν ειρήνη μαζί μου και πολλούς επανέφεραν δια της μετανοίας από τον δρόμον του κακού στον Θεόν.

Μαλ. 2,7 ότι χείλη ιερέως φυλάξεται γνώσιν, και νόμον εκζητήσουσιν εκ στόματος αυτού, διότι άγγελος Κυρίου παντοκράτορός εστιν.

Μαλ. 2,7 Διότι τα χείλη του ιερέως πρέπει να φυλάττον και να εκφράζουν πάντοτε την αληθή γνώσιν. Διότι οι άνθρωποι από το στόμα αυτού αναζητούν να μάθουν τον Νομον του Θεού. Διότι ο ιερεύς είναι αγγελιαφόρος Κυρίου του Θεού του Παντοκράτορος.

Μαλ. 2,8 υμείς δε εξεκλίνετε εκ της οδού και ησθενήσατε πολλούς εν νόμω, διεφθείρατε την διαθήκην τού Λευϊ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,8 Σεις όμως σήμεραν παρεκκλίνετε από την ευθείαν οδόν, εσκανδαλίσατε πολλούς και τους εκάματε αδυνάτους εις την γνώσιν και την τήρησιν του Νομου και έτσι ηκυρώσατε την συνθήκην της φυλής Λευϊ, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,9 καγώ δέδωκα υμάς εξουδενωμένους και απεριμμένους εις πάντα τα έθνη, ανθ ών υμείς ουκ εφυλάξασθε τας οδούς μου, αλλά ελαμβάνετε πρόσωπα εν νόμω.

Μαλ. 2,9 Δια τούτο εγώ σας παρέδωκα, εξουδενωμένους και απεριμμένους, εις όλα τα έθνη, διότι σεις δεν ετηρήσατε τας εντολάς μου, αλλά εδείχθητε προσωπολήπται εις την εφαρμογήν του Νομου μου.

Μαλ. 2,10 Ουχι πατήρ εις πάντων υμών; ουχι Θεός εις έκτισεν υμάς; τι ότι εγκατέλιπε έκαστος τον αδελφόν αυτού τού βεβηλώσαι την διαθήκην των πατέρων υμών;

Μαλ. 2,10 Ενας δεν είναι ο πατήρ όλων σας; Ενας δεν είναι ο Κυριος και Θεός, ο οποίος σας εδημιούργησε; Διατί εγκατελείψατε και χωρισθήτε ο ένας αδελφός από τον άλλον και εβεβηλώσατε την συνθήκην, την οποίαν ο Κυριος είχε συνάψει με τους προπάτοράς σας;

Μαλ. 2,11 εγκατελείφθη Ιούδας, και βδέλυγμα εγένετο εν τώ Ισραήλ και εν Ιερουσαλήμ, διότι εβεβήλωσεν Ιούδας τα άγια Κυρίου, εν οίς ηγάπησε, και επετήδενεν εις θεούς αλλοτρίους.

Μαλ. 2,11 Εγκατελείφθη από τον Θεόν το ιουδαϊκόν έθνος, διότι βδελυρά πράγματα επραγματοποιήθησαν στο ισραηλιτικόν βασίλειον και εις αυτήν την Ιερουσαλήμ. Διότι εβεβήλωσαν οι Ιουδαίοι τα άγια του Κυρίου και Θεού, τα οποία άλλοτε είχαν αγαπήσει και σεβασθή και κατεσκευάσαν αγάλματα και θυσιαστήρια προς τιμήν ξένων θεών.

Μαλ. 2,12 εξολοθρεύσει Κύριος τον άνθρωπον τον ποιούντα ταύτα, έως και ταπεινωθή εκ σκηνωμάτων Ιακώβ και εκ προσαγόντων θυσίαν τώ Κυρίω παντοκράτορι.

Μαλ. 2,12 Θα εξολοθρεύση ο Κυριος τον άνθρωπον εκείνον, ο οποίος διαπράττει τοιαύτας βδελυρότητας και θα τον ταπεινώση μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ, όπως και τον εκτρεπόμενον Λευϊτην τον ανήκοντα εις την τάξιν των Λευιτών, οι οποίοι προσφέρουν θυσίαν εις Κυριον τον Παντοκράτορα.

Μαλ. 2,13 και ταύτα, ά εμίσουν, εποιείτε· εκαλύπτετε δάκρυσι το θυσιαστήριον Κυρίου και κλαυθμώ και στεναγμώ εκ κόπων. έτι άξιον επιβλέψαι εις θυσίαν ή λαβείν δεκτόν εκ των χειρών υμών;

Μαλ. 2,13 Και αυτά ακόμη τα οποία εγώ εμίσουν, σεις τα επράττατε. Με υποκριτικά δάκρυα εκαλύπτατε το θυσιαστήριον του Κυρίου, με κλαυθμούς και στεναγμούς και κοπετούς. Αξίζει, λοιπόν, να επιβλέψω εγώ εις τας υποκριτικές σας θυσίας η να κάμω αυτάς δεκτάς από τα χείρα σας;

Μαλ. 2,14 και είπατε· ένεκεν τίνος; ότι Κύριος διεμαρτύρατο αναμέσον σου και αναμέσον γυναικός νεότητός σου, ήν εγκατέλιπες, και αύτη κοινωνός σου και γυνή διαθήκης σου.

Μαλ. 2,14 Σεις όμως είπατε: "δια ποίον λόγον, ποίαν αμαρτίαν επράξαμεν;" Λησμονείτε όμως ότι ο Κυριος εντόνως διεμαρτυρήθη εναντίον σου, μάρτυς κατηγορίας, αναμέσον σου και της γυναικός της νεότητός σου, την οποίαν χωρίς λόγον εγκατέλιπες αυτήν, που υπήρξεν έως τώρα σύντροφός σου και σύζυγός σου, σύμφωνα με τον Νομον του Θεού.

Μαλ. 2,15 και ουκ άλλος εποίησε, και υπόλειμμα πνεύματος αυτού. και είπατε· τι άλλο αλλ ή σπέρμα ζητεί ο Θεός; και φυλάξασθε εν τώ πνεύματι υμών, και γυναίκα νεότητός σου μη εγκαταλίπης·

Μαλ. 2,15 Δεν είναι άλλος εκείνος, που έπλασε τον Αδάμ, και άλλος που έπλασε την Εύαν. Αλλά ο αυτός Θεός από το υπόλειμμα του θείου εμφυσηματος έπλασεν, εζωογόνησε και την γυναίκα. Αλλά σεις είπατε· τι άλλο παρά απογόνους ζητεί από ημάς ο Θεός; Ο Θεός ζητεί να προσέξετε την καθαρότητα του πνεύματός σας και την γυναίκα, την οποίαν είχατε εκ νεότητός σου να μη εγκαταλίπητε.

Μαλ. 2,16 αλλά εάν μισήσας εξαποστείλης, λέγει Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ, και καλύψει ασέβεια επί τα ενθυμήματά σου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. και φυλάξασθε εν τώ πνεύματι υμών και ου μη εγκαταλίπητε. -

Μαλ. 2,16 Εάν λοιπόν μίσσητε την γυναίκα σου και την διώξης, λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, τότε ασέβεια θα καλύψη όλες τας αναμνήσεις της προγενεστεράς ζωής σου, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ. Προσέξατε, λοιπόν, την καθαρότητα του πνεύματός σας και μη εγκαταλείψετε την σύζυγόν σας.

Μαλ. 2,17 Οι παροξύναντες τον Θεόν εν τοίς λόγοις υμών και είπατε· εν τίνι παρωξύναμεν αυτόν; εν τώ λέγειν υμάς· πάς ποιών πονηρόν, καλόν ενώπιον Κυρίου, και εν αυτοίς αυτός ευδόκησε· και που εστιν ο Θεός της δικαιοσύνης;

Μαλ. 2,17 Σεις παρωργίζετε τον Θεόν με τους λόγους σας και ερωτάτε· εις τι παρωργίσαμεν τον Θεόν; Τον παρωργίσατε διότι λέγετε, ότι κάθε άνθρωπος, ο οποίος διαπράττει το κακόν, ευρίσκει καλόν ενώπιον του Κυρίου και στους παρανόμους και αμαρτωλούς αυτούς ευαριστείται ο Κυριος. Και που λοιπόν είναι ο Θεός της δικαιοσύνης;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Μαλ. 3,1 Ιδού εγώ εξαποστέλλω τον άγγελόν μου, και επιβλέψεται οδόν πρό προσώπου μου, και εξαίφνης ήξει εις τον ναόν εαυτού Κύριος, ον υμείς ζητείτε, και ο άγγελος της διαθήκης, ον υμείς θέλετε· ιδού έρχεται, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,1 Ιδού εγώ, λέγει ο Θεός, θα αποστείλω προς σας τον αγγελιαφόρον μου, ο οποίος και θα επιβλέψη και θα προετοιμάση την οδόν μου προ εμού. Αιφνιδίως θα έλθη ο Κυριος στον ναόν του, τον οποίον Κυριον σεις ζητείτε, και ο αγγελιοφόρος της νέας διαθήκης, τον οποίον σεις θέλετε. Ιδού, έρχεται, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,2 και τις υπομενεί ημέραν εισόδου αυτού; ή τις υποστήσεται εν τή οπτασία αυτού; διότι αυτός εισπορεύεται ως πυρ χωνευτηρίου και ως ποιά πλυνόντων.

Μαλ. 3,2 Ποιός όμως θα ημπορέση, να ανθέξη κατά την ημέραν εκείνην της ελεύσεώς του; Η ποιός θα σταθή όρθιος κατά την μεγαλειώδη εμφάνισίν του; Διότι αυτός θα εισπορευθή ενώπιον των ανθρώπων ως πυρ χωνευτηρίου και ως σταχτόνερο (αλισίβα), που χρησιμοποιούν οι πλύνοντες.

Μαλ. 3,3 και καθιείται χωνεύων και καθαρίζων ως το αργύριον και ως το χρυσίον· και καθαρίσει τους υιούς Λευι και χεεί αυτούς ώσπερ το χρυσίον και το αργύριον· και έσονται τώ Κυρίω προσάγοντες θυσίαν εν δικαιοσύνη.

Μαλ. 3,3 Και θα καθιση, δια να αναχωνεύση και καθαρίση τους πάντας, όπως ο χρυσοκόος καθαρίζει το αργύριον και το χρυσίον στο καμίνι. Και θα καθαρίση τους υιούς της φυλής Λευι και θα αναχωνεύση αυτούς ως εις κάμινον, όπως οι χρυσοκόος αναχωνεύει και καθαρίζει το χρυσίον και το αργύριον. Τοτε δε αυτοί και θα προσφέρουν εν δικαιοσύνη προς τον Κυριον θυσίας.

Μαλ. 3,4 και αρέσει τώ Κυρίω θυσία Ιούδα και Ιερουσαλήμ, καθώς αι ημέραι τού αιώνος και καθώς τα έτη τα έμπροσθεν.

Μαλ. 3,4 Και τότε αυτή η θυσία των Ιουδαίων γενικώς, και ειδικότερον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ, θα είναι ευάρεστος στον Κυριον, όπως ήσαν ευάρεστοι εις αυτόν αι θυσίαι περασμένων αιώνων και προηγουμένων ετών.

Μαλ. 3,5 και προσάξω προς υμάς εν κρίσει και έσομαι μάρτυς ταχύς επί τας φαρμακούς και επί τας μοιχαλίδας και επί τους ομνύοντας τώ ονόματί μου επί ψεύδει και επί τους αποστρεφόντας μισθόν μισθωτού και τους καταδυναστεύοντας χήραν και τους κονδυλίζοντας ορφανούς και τους εκκλινόντας κρίσιν προσηλύτου και τους μη φοβουμένους με, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,5 Θα οδηγήσω υμάς εις δίκην και κρίσιν και εγώ θα είμαι ταχύς μάρτυς κατηγορίας εναντίον των μάγων, εναντίον των μοιχαλιδων, εναντίον εκείνων που ορκίζοντα ψευδώς στο Ονομά μου, και εκείνων που αποστρεφούν την αμοιβήν του ημερομισθίου εργατου, εναντίον αυτών που καταδυναστεύουν την χήραν και γρονθοκοπούν τους ορφανούς, όπως και εναντίον εκείνων, που διαστρέφουν την δίκαιαν κρίσιν των ξένων και εκείνων οι οποίοι δεν με φοβούνται, λέγει ο Κυριος Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,6 Διότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών, και ουκ ηλλοίωμαι·

Μαλ. 3,6 Διότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός σας και δεν έχω μεταβληθή ουδέ επ' ελάχιστον.

Μαλ. 3,7 και υμείς οι υιοί Ιακώβ ουκ απέχεσθε από των αδικιών των πατέρων υμών, εξεκλινάτε νόμιμά μου και ουκ εφυλάξασθε. επιστρέψατε προς με, και επιστραφήσομαι προς υμάς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. και είπατε· εν τίνι επιστρέψομεν;

Μαλ. 3,7 Σεις, οι απόγονοι του Ιακώβ, δεν απεμακρύνθητε από τας αδικίας, που είχαν διαπράξει οι προγονοί σας· διεστρέψατε τον Νομον μου και δεν τον εφυλάξατε. Επανέλθετε, λοιπόν, εν μετανοία προς εμέ και εγώ θα επανέλθω προστάτης προς σας, λέγει Κυριος Παντοκράτωρ. Σεις όμως είπατε και λέγετε· από τι και εις τι να επιστρέψομεν;

Μαλ. 3,8 μήτι πτερνιεί άνθρωπος Θεόν; διότι υμείς πτερνίζετέ με. και ερείτε· εν τίνι επτερνίσαμεν σε; ότι τα επιδέκατα και αι απαρχαί μεθ υμών εισι·

Μαλ. 3,8 Εγώ σας λέγω· είναι ορθόν να καταδολιεύεται ο άνθρωπος τον Θεόν; Βεβαίως οχι. Τοτε διατί σεις καταδολιεύεσθε εμέ; Θα μου πητε· εις τι ημείς σε εδολιεύθημεν; Με εδολιεύθητε, διότι τα δέκατα και τας απαρχάς των προϊόντων σας, που ανήκουν εις εμέ, δεν μου τα προσεφέρατε, άλλα τα εκρατήσατε εις τας οικίας σας.

Μαλ. 3,9 και αποβλέποντες υμείς αποβλέπετε, και εμέ υμείς πτερνίζετε· το έτος συνετελέσθη.

Μαλ. 3,9 Ολην σας δε την προσοχήν εστρέψατε και στρέφετε, πως να ευρετε τρόπους, δια να με δολιευθήτε πάλιν. Ιδού, το γεωργικόν έτος συνεπληρώθη

Μαλ. 3,10 και εισηγάγετε πάντα τα εκφόρια εις τους θησαυρούς, και έσται η διαρπαγή αυτού εν τώ οίκω αυτού.

επιστρέψατε δή εν τούτω, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, εάν μη ανοίξω υμίν τους καταράκτας τού ουρανού και εκχεώ την ευλογίαν μου υμίν έως τού ικανωθήναι.

Μαλ. 3,10 και σεις εισηγάγετε όλα τα προϊόντα της γης σας εις τας αποθήκας σας. Ετσι δε εκάματε αρπαγήν των δεκάτων και απαρχών, που ευρίσκονται τώρα στο σπίτι σας. Μετανοήσατε, λοιπόν, δια τας παραβάσεις σας αυτάς, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ, διότι άλλως δεν θα ανοίξω τους καταράκτας του ουρανού προς χάριν σας να στείλουν βροχάς, και δεν θα σκορπίσω την ευλογίαν μου, ώστε να ικανοποιηθήτε από τα προϊόντα της γης σας.

Μαλ. 3,11 και διασελώ υμίν εις βρώσιν και ου μη διαφθείρω υμών τον καρπόν της γής, και ου μη ασθενήση υμών η άμπελος η εν τώ αγρώ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,11 Θα ξεχωρίσω και θα στείλω εις σας τροφήν και δεν θα καταστρέψω τα προϊόντα της χώρας σας. Τα αμπέλια σας, που ευρίσκονται εις την ύπαιθρον δεν θα προσβληθούν από ασθeneίας, λέγει Κυριος Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,12 και μακαριούσιν υμάς πάντα τα έθνη, διότι έσεσθε υμείς γη θελητή, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,12 Δια την πλουσίαν αυτήν καρποφορίαν και συγκομιδήν θα σας καλοτυχήσουν όλα τα έθνη, διότι η χώρα σας θα έχη γίνει επιθυμητή και ζηλευτή, λέγει Κυριος Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,13 Εβαρύνατε επ εμέ τους λόγους υμών, λέγει Κύριος, και είπατε· εν τίνι κατελαλήσαμεν κατά σου;

Μαλ. 3,13 Βαρείς λόγους είπατε εναντίον μου, λέγει ο Κυριος. Ιδού τι είπατε· εις τι και πότε κατεφέρθημεν με λόγια εναντίον σου;

Μαλ. 3,14 είπατε· μάταιος ο δουλεύων Θεώ, και τι πλέον ότι εφυλάξαμεν τα φυλάγματα αυτού και διότι επορεύθημεν ικέται πρό προσώπου Κυρίου παντοκράτορος;

Μαλ. 3,14 Κατεφέρθητε, όταν είπατε· μάταιον είναι να υπακούη και να εργάζεται κανείς στον Θεόν. Τι τάχα ωφελήθημεν με το ότι εφυλάξαμεν τας εντολάς αυτού και επορεύθημεν ικέται ενώπιον Κυρίου του Παντοκράτορος;

Μαλ. 3,15 και νύν ημείς μακαρίζομεν αλλοτρίους, και ανοικοδομούνται πάντες ποιούντες άνομα και αντέστησαν τώ Θεώ και εσώθησαν.

Μαλ. 3,15 Ιδού, ότι τώρα ημείς καλοτυχίζομεν τους ξένους λαούς. Βλέπομεν ότι όλοι όσοι διαπράττουν την ανομίαν και ανθίστανται στο θέλημα το Θεού, προοδεύουν, ανοικοδομούν πόλεις και γενικώς έχουν σωθή.

Μαλ. 3,16 ταύτα κατελάλησαν οι φοβούμενοι τον Κύριον, έκαστος προς τον πλησίον αυτού· και προσέσχε Κύριος και εισήκουσε και έγγραψε βιβλίον μνημοσύνου ενώπιον αυτού τοίς φοβουμένοις τον Κύριον και ευλαβουμένοις το όνομα αυτού. Μαλ. 3,16 Αυτά κατηγόρησαν τον Θεόν και αυτοί ακόμη, που φοβούνται τον Κυριον, έκαστος προς τον πλησίον αυτού. Ο Κυριος επρόσεξε και ήκουσεν αυτά, που είπαν. Τα έγγραψε τα λόγια και τα έργα των φοβουμένων αυτών εις βιβλίον αναμνηστικόν ενώπιόν του.

Μαλ. 3,17 και έσονταί μοι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, εις ημέραν, ήν εγώ ποιώ εις περιποίησιν, και αιρετιώ αυτούς ον τρόπον αιρετιζει άνθρωπος τον υιόν αυτού τον δουλεύοντα αυτό.

Μαλ. 3,17 Οι ευσεβείς όμως αυτοί, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ, θα είναι ιδικοί μου κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν εγώ θα τους προστατεύσω και περιποιηθώ. Θα τους ξεχωρίσω από τους άλλους και θα τους περιβάλω με αγάπην, όπως ένας πατήρ αγαπά τον υιόν του, ο οποίος τον υπηρετεί πιστώσ και προθύμως.

Μαλ. 3,18 και επιστραφήσεθε και όψεσθε αναμέσον δικαίου και αναμέσον ανόμου και αναμέσον τού δουλεύοντος Θεώ και τού μη δουλεύοντος.

Μαλ. 3,18 Τότε όλοι, ασεβείς και ευσεβείς θα στραφήτε και θα ιδήτε την διαφοράν μεταξύ δικαίου και αδίκου, μεταξύ του ανθρώπου ο οποίος υπακούει και υπηρετεί τον Θεόν, και εκείνου ο οποίος ασεβεί και αρνείται να τον υπηρετήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4 (Μασ. 3,19-20)

Μαλ. 4,1 Διότι ιδού ημέρα Κυρίου έρχεται καιιομένη ως κλίβανος και φλέξει αυτούς, και έσονται πάντες οι αλλογενείς και πάντες οι ποιούντες άνομα καλάμη, και ανάψει αυτούς η ημέρα η ερχομένη, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και ου μη υπολειφθή εξ αυτών ρίζα ουδέ κλήμα.

Μαλ. 4,1 Διότι ιδού, η τρομερά ημέρα του Κυρίου έρχεται ωσάν καιόμενος κλίβανος και θα τους κατακαύση. Όλοι οι αλλοεθνείς και όλοι όσοι εργάζονται την ανομίαν θα είναι ωσάν την καλαμιά, και η ημέρα του Κυρίου η τρομερά, που έρχεται, θα κατακαύση αυτούς, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ. Τιποτε δεν θα απομείνη από αυτούς, ούτε ρίζα ούτε κλάδος.

Μαλ. 4,2 και ανατελεί υμίν τοίς φοβουμένοις το όνομά μου ήλιος δικαιοσύνης και ίασις εν ταις πτέρυξιν αυτού, και εξελεύσεσθε και σκιρτήσετε ως μοσχάρια εκ δεσμών ανειμένα.

Μαλ. 4,2 Δια σας όμως, οι οποίοι ευλαβείσθε το Ονομά μου, θα ανατείλη ο ήλιος της δικαιοσύνης και εις τας ακτίνας αυτού, που απλώνονται ωσάν πτέρυγες, θα υπαρχη θεραπεία και θα εξέλθετε χαρούμενοι και θα σκιρτήσετε ωσάν τα μοσχάρια, τα οποία αφήθησαν ελεύθερα από τους δεσμούς των.

Μαλ. 4,3 και καταπατήσετε ανόμους, διότι έσονται σποδος υποκάτω των ποδών υμών εν τή ημέρα, ή εγώ ποιώ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 4,3 Και θα καταπατήσετε τους ανόμους, οι οποίοι και θα γίνουν ωσάν στάκτη κάτω από το πόδια σας κατά την ημέραν, κατά την οποίαν εγώ θα πραγματοποιήσω αυτά, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 4,4 και ιδού εγώ αποστελώ υμίν Ηλίαν τον Θεσβίτην, πριν ή ελθείν την ημέραν Κυρίου την μεγάλην και επιφανή,

Μαλ. 4,4 Ιδού, εγώ θα στείλω προς σας 'Ηλιαν τον Θεσβίτην, πριν έλθη η ημέρα εκείνη του Κυρίου, η μεγάλη και επιφανής.

Μαλ. 4,5 ός αποκαταστήσει καρδιαν πατρός προς υιόν και καρδιαν ανθρώπου προς τον πλησίον αυτού, μη ελθών πατάξω την γήν άρδην.

Μαλ. 4,5 Αυτός θα αποκαταστήση δεσμούς αγάπης, την καρδιαν του πατρός προς τον υιόν και την καρδιαν του ανθρώπου προς τον πλησίον αυτού, ίνα μη έλθω εγώ και κτυπήσω εκ θεμελιών την γην.

Μαλ. 4,6 μνήσθητι νόμου Μωσή τού δούλου μου, καθότι ενετειλάμην αυτό εν Χωρηβ προς πάντα τον Ισραήλ προστάγματα και δικαιώματα.

Μαλ. 4,6 Εχε πάντοτε στον νουν και την καρδιαν σου τον Νομον του δούλου μου Μωϋσέως, όλας εκείνας τας εντολάς που του έδωσα στο Χωρηβ δι' όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, προστάγματα και δικαιώματα.

Η Σ Α Ϊ Α Σ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ησ. 1,1 Όρασις, ήν ειδεν Ησαΐας υιός Αμώς, ήν ειδε κατά της Ιουδαίας και κατά Ιερουσαλήμ εν βασιλεία Οζίου και Ιωάθαμ και Αχαζ και Εζεκιου, οι εβασίλευσαν της Ιουδαίας.

Ησ. 1,1 Αποκαλυπτικά οράματα, τα οποία εκ μέρους του Θεού είδε και ήκουσεν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, εναντίον της Ιουδαίας και ειδικώτερον εναντίον της Ιερουσαλήμ κατά το διάστημα της βασιλείας του Οζίου, του Ιωάθαμ, του Αχαζ και του Εζεκιου, οι οποίοι εβασίλευσαν στο βασίλειον της Ιουδαίας.

Ησ. 1,2 Άκουε ουρανέ και ενωτίζου γη, ότι Κύριος ελάλησεν· υιούς εγέννησα και ύψωσα, αυτοί δε με ηθέτησαν.

Ησ. 1,2 Άκου συ, ουρανέ, και βάλε εις τα αυτιά σου συ, η γη, διότι ο Κυριος ελάλησε και είπεν· υιούς εγέννησα και εδόξασα, εκείνοι όμως με ηρηνήθησαν.

Ησ. 1,3 έγνω βούς τον κτησάμενον και όνος την φάτνην τού κυρίου αυτού· Ισραήλ δε με ουκ έγνω και ο λαός με ου συνήκεν.

Ησ. 1,3 Το βόδι γνωρίζει τον ιδιοκτήτην του και ο όνος γνωρίζει την φάτνην, ιδιοκτησίαν του κυρίου του· ο ισραηλιτικός όμως λαός δεν με αναγνωρίζει ως κύριόν του, δεν έχει ούτε στοιχειώδη κατανόησιν δι'εμέ.

Ησ. 1,4 ουαί έθνος αμαρτωλόν, λαός πλήρης αμαρτιών, σπέρμα πονηρόν, υιοί άνομοι εγκατελίπατε τον Κύριον και παρωργίσατε τον άγιον τού Ισραήλ.

Ησ. 1,4 Αλλά αλλοίμονον εις σε, έθνος αμαρτωλόν, λαε, που εισαι γεμάτος αμαρτίας, απόγονοι πονηρών προγόνων, υιοί παράνομοι. Εγκατελείψατε τον Κυριον και έτσι παρωργίσατε τον άγιον Θεόν εναντίον σας.

Ησ. 1,5 τι έτι πληγήτε προστιθέντες ανομίαν· πάσα κεφαλή εις πόνον και πάσα καρδιά εις λύπην.

Ησ. 1,5 Διατί εξακολουθείτε να πληγώνεσθε-αν και δεν έμεινε πλέον υγιές μέλος επάνω σας-προσθέτοντες αμαρτίας εις τας αμαρτίας· Ολόκληρος η κεφαλή σας εξ αιτίας των αμαρτιών σας έχει κατακυριευθή από τον πόνον και πάσα καρδιά έχει πλημμυρίσει από την οδύνην και την λύπην.

Ησ. 1,6 από ποδών έως κεφαλής ουκ έστιν εν αυτό ολοκληρία, ούτε τραύμα ούτε μώλωψ ούτε πληγή φλεγμαίνουσα ουκ έστιν μάλαγμα επιθήναι ούτε έλαιον ούτε καταδέσμούς.

Ησ. 1,6 Από τα πόδια έως το κεφάλι σας δεν απέμεινε άρτιον και υγιές μέρος. Δεν υπάρχει απώς ένα τραύμα εδώ, ένας μώλωψ εκεί, μία μολυσμένη πληγή άλλού· όλον το σώμα σας είναι μία πληγή και έτσι δεν είναι δυνατόν, να τεθή ένα κατάπλασμα επάνω εις τας πληγάς, ούτε λάδι, ούτε επίδεσμοι.

Ησ. 1,7 η γη υμών έρημος, αι πόλεις υμών πυρικόαστοι· την χώραν υμών ενώπιον υμών αλλότριον κατεσθίουσι αυτήν, και ηρημωται κατεστραμμένη υπό λαών αλλοτριών.

Ησ. 1,7 Εξ αιτίας των αμαρτιών σας η χώρα σας έμεινε έρημος από κατοίκους, αι πόλεις έχουν παραδοθή στο πυρ, τους καρπούς της χώρας σας κατατρώγουν οι ξένοι εμπρός εις τα μάτια σας, και έτσι η χώρα σας έχει ερημωθή από τους κατοίκους και τα αγαθά της· έχει καταστραφή από ξένους λαούς.

Ησ. 1,8 εγκαταλειφθήσεται η θυγάτηρ Σιών ως σκινηή εν αμπελώνι και ως οπωροφυλάκιον εν σικυηράτω, ως πόλις πολιορκουμένη·

Ησ. 1,8 Η δε πόλις Σιών, την οποίαν ως κόρην μου αγαπούσα, θα εγκαταλειφθή, όπως εγκαταλείπεται η πρόχειρος θερινή καλύβη μετά τον τρυγητόν της αμπέλου, και όπως εγκαταλείπεται το πρόχειρον οπωροφυλάκιον εις αγρόν αγγουριών· όπως εγκαταλείπεται από τους κατοίκους της μία πολιορκημένη πόλις.

Ησ. 1,9 και ει μη Κύριος σαβαώθ εγκατέλιπεν ημίν σπέρμα, ως Σόδομα αν εγενήθημεν και ως Γόμορρα αν ωμοιώθημεν. -

Ησ. 1,9 Εάν δε ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ δεν άφηνε μεταξύ μας μίαν κάποιαν εκλεκτήν μερίδα ιδικών του ανθρώπων, θα εγινόμεθα ωσάν τα Σοδομα και θα ωμοιάζαμεν ωσάν τα Γομορρα δια τας αμαρτίας και την διαφθοράν μας.

Ησ. 1,10 Ακούσατε λόγον Κυρίου, άρχοντες Σοδόμων· προσέχετε νόμον Θεού λαός Γομόρρας.

Ησ. 1,10 Ακούσατε, λοιπόν, τα λόγια του Κυρίου σεις, οι άρχοντες, οι οποίοι δια τας ιδικάς σας αμαρτίας και τας αμαρτίας του λαού σας αξίζει να ονομάζεσθε άρχοντες Σοδόμων. Δώστε προσοχήν στον νόμον του Θεού σεις, ο λαός, που ομοιάζετε με τον λαόν της Γομόρρας.

Ησ. 1,11 τι μοι πλήθος των θυσιών υμών; λέγει Κύριος· πλήρης ειμί ολοκαυτωμάτων κριών, και στέαρ αρνών και αίμα ταύρων και τράγων ου βούλομαι,

Ησ. 1,11 Ο Κυριος λέγει· “τι να το κάμω εγώ το πλήθος των θυσιών σας; Είμαι γεμάτος και εχόρτασα από θυσίας ολοκαυτωμάτων κριών, που μου προσφέρετε. Δεν θέλω πλέον ούτε το λίπος των αμνών ούτε το αίμα των ταύρων και των τράγων.

Ησ. 1,12 ουδέ αν έρχησθε οφθήναι μοι. τις γάρ εξεζήτησε ταύτα εκ των χειρών υμών; πατείν την αυλήν μου

Ησ. 1,12 Ούτε θέλω να έρχεσθε κατά τας τρεις μεγάλας εορτάς και να παρουσιάζεσθε ενώπιόν μου στον ναόν με τας προσφοράς και τας θυσίας σας. Ποιός εξήτησεν αυτά από τα χέρια σας; Δεν θα σας επιτρέψω, λοιπόν, να πατήσετε την αυλήν του ναού μου.

Ησ. 1,13 ου προσθήσεσθαι· εάν φέρητε σεμίδαλιν, μάταιον· θυμίαμα, βδέλυγμά μοί εστι· τας νομηνίας υμών και τα σάββατα και ημέραν μεγάλην ουκ ανέχομαι νηστείαν και αργίαν

Ησ. 1,13 Εάν μου προσφέρετε, δια τον τύπον μόνον, θυσιαν σημιγδαλιού, είναι ματαία και άχρηστος δια σας αυτή η προσφορά. Και αυτό ακόμη το ερώδες θυμίαμα είναι σιχαμερόν εις εμέ, όταν δεν συνοδεύεται από καθαρότητα καρδιάς. Δεν θα ανεχθώ πλέον την εορτήν της πρώτης εκάστου μηνός, ουδέ καν και την ημέραν του Σαββάτου, ούτε την μεγάλην και επισημον εορτήν του Εξίλασμού. Τας νηστείας σας και τας αργίας των εορτών σας

Ησ. 1,14 και τας νομηνίας υμών και τας εορτάς υμών μισεί η ψυχή μου· εγενήθητέ μοι εις πλησμονήν, ουκέτι ανήσω τας αμαρτίας υμών.

Ησ. 1,14 και τας εορτάς εκάστης πρώτης του μηνός και τας άλλας εορτάς σας αποστρέφεται η ψυχή μου. Σας εχόρτασα, μου εκαθίσατε στο στομάχι, δεν θα ανεχθώ πλέον τας αμαρτίας σας.

Ησ. 1,15 όταν εκτείνητε τας χείρας υμών προς με, αποστρέψω τους οφθαλμούς μου αφ υμών, και εάν πληθύνητε την δέησιν, ουκ εισακούσομαι υμών· αι γάρ χείρες υμών αίματος πλήρεις.

Ησ. 1,15 Όταν υψώνετε ικετευτικάς τας χείρας σας προς εμέ και ζητήτε την βοήθειάν μου, εγώ θα γυρίζω αλλού τα μάτια μου από σας με αποστροφήν. Και εάν πολλαπλασιάσετε και παρατείνετε τας δεήσεις σας, δεν θα σας ακούσω, διότι τα χέρια σας είναι γεμάτα από αίματα αθώων.

Ησ. 1,16 λούσασθε και καθαροί γίνεσθε, αφέλετε τας πονηρίας από των ψυχών υμών απέναντι των οφθαλμών μου, παύσασθε από των πονηριών υμών,

Ησ. 1,16 Λουσήτε, λοιπόν, στο λουτρόν της μετανοίας, γίνετε εσωτερικώς καθαροί, αφαιρέσατε τας πονηρίας και τα αμαρτωλά πάθη από τας ψυχάς σας, ώστε να εισθε καθαροί ενώπιόν μου. Παψετε πλέον τας πονηρίας σας.

Ησ. 1,17 μάθετε καλόν ποιείν, εκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε αδικούμενον, κρίνατε ορφανών και δικαιώσατε χήραν·

Ησ. 1,17 Μαθετε και συνηθίσατε να κάμετε το καλόν, επιδιώξατε με όλην σας την καρδιαν το δίκαιον, σώσατε από τα χέρια του άδικου αυτόν, ο οποίος αδικείται, αποδώσατε το δίκαιον στο ορφανόν, δώσατε δικαιοσύνην εις την αδικουμένην χήραν.

Ησ. 1,18 και δευτέ διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος· και εάν ώσιν αι αμαρτίαι υμών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ, εάν δε ώσιν ως κόκκινον, ως έριον λευκανώ.

Ησ. 1,18 Και με αυτήν την μετάνοιαν και τας καλās αποφάσεις σας, ελάτε να συζητήσωμεν, λέγει ο Κυριος. Και εάν αι ψυχαι σας εξ αιτίας των αμαρτιών σας είναι ερυθραι, εγώ θα τας καταστήσω λευκάς ωσάν το χιόνι. Εάν δε είναι ακόμη περισσότερον κατακόκκιναι, εγώ θα τας κάμω λευκάς ωσάν το μαλλί των προβάτων.

Ησ. 1,19 και εάν θέλητε και εισακούσητέ μου, τα αγαθά της γής φάγεσθε·

Ησ. 1,19 Εάν δε θελήσετε και με ακούσετε και συμμορφωθήτε προς τας εντολάς μου, θα φάγετε πλούσια τα αγαθά της γης.

Ησ. 1,20 εάν δε μη θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεται· το γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα.

Ησ. 1,20 Εάν όμως δεν θελήσετε και δεν με υπακούσετε και απομακρυνθήτε από εμέ, η μάχαιρα των εχθρών σας θα σας καταφάγη”. Το στόμα του Κυρίου είναι εκείνο, το οποίον διεκήρυσεν αυτά και θα γίνουν όπως τα ειπε.

Ησ. 1,21 Πώς εγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών, πλήρης κρίσεως, εν ή δικαιοσύνη εκοιμήθη εν αυτή, νύν δε φονευταιί.

Ησ. 1,21 Πως κατήντησε πόρνη η άλλοτε πιστή στον Θεόν πόλις Σιών! Πως η Σιών, η οποία ήτο πλήρης δικαίας κρίσεως, πόλις εις την οποίαν ανεπαύετο και επικρατούσε η δικαιοσύνη, τώρα δε έχουν εγκατασταθή εις αυτήν και παραμένουν φονηάδες!

Ησ. 1,22 το αργύριον υμών αδόκιμον· οι κάπηλοί σου μίσγουσι τον οίνον ύδατι·

Ησ. 1,22 Τα αργυρά νομίσματά σας είναι κίβδηλα. Οι κάπηλοι σου ανακατεύουν και νοθεύουν τον οίνον με το νερό.

Ησ. 1,23 οι άρχοντές σου απειθούνσι, κοινωνοί κλεπτών αγαπάντες δώρα, διώκοντες ανταπόδομα, ορφανοί ου κρίνοντες και κρίσιν χηρών ου προσέχοντες.

Ησ. 1,23 Οι άρχοντές σου είναι απειθείς απέναντι του Θεού, είναι συμμετοχοί στους κλέπτας, αγαπούν τα δώρα της αμαρτίας, επιδιώκουν και δέχονται δωροδοκίας, δια να κρίνουν μεροληπτικώς. Δεν κρίνουν με δικαιοσύνην και δεν αποδίδουν το δίκαιον εις τα ορφανά. Ούτε ενδιαφέρονται δια την απόδοσιν του δικαίου εις τας χήρας.

Ησ. 1,24 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο δεσπότης σαβαώθ, ο δυνάστης τού Ισραήλ· ουαί τοίς ισχύουσιν εν Ιερουσαλήμ· ου παύσεται γάρ μου ο θυμός εν τοίς υπεναντίοις, και κρίσιν εκ των εχθρών μου ποιήσω.

Ησ. 1,24 Δια τούτο αυτό λέγει Κυριος, ο παντοκράτωρ, ο Σαβαώθ, ο κυριαρχος και αυθέντης του ισραηλιτικού λαού· “αλλοίμονον εις σας τους άρχοντας της Ιερουσαλήμ! Δεν θα καταπαύση ο θυμός μου εναντίον των αντιπάλων μου! Θα κάμω κρίσιν και θα επιβάλω δικαίας κυρώσεις εναντίον των εχθρών μου.

Ησ. 1,25 και επάξω την χειρά μου επί σε και πυρώσω σε εις καθαρόν, τους δε απειθύντας απολέσω και αφελώ πάντας ανόμους από σου και πάντας υπηφάνους ταπεινώσω.

Ησ. 1,25 Θα απλώσω επάνω σου, ω Ιερουσαλήμ, βαρείαν την χειρά μου· θα σε περάσω από το πυρ των θλίψεων και των οδυνών, δια να καθαρισθής, όπως ο άργυρος καθαρίζεται δια του πυρός. Ετσι δε θα εξολοθρεύσω εκείνους οι οποίοι με παρακούουν. Θα εξαφανίσω από ανάμεσά σου αυτούς, που παραβαίνουν τον Νομον μου, και θα ταπεινώσω τους αλαζόνες και υπερηφάνους.

Ησ. 1,26 και επιστήσω τους κριτάς σου ως το πρότερον και τους συμβούλους σου ως το απ αρχής· και μετά ταύτα κληθήση πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστή Σιών.

Ησ. 1,26 Επειτα θα επαναφέρω και θα αποκαταστήσω τους δικαστάς σου, όπως ήσαν προηγουμένως επί της εποχής του Δαυΐδ, και τους συμβούλους σου ευθείς και δικαίους, όπως ήσαν εξ αρχής. Και έτσι συ θα ονομασθής πόλις δικαιοσύνης, η Σιών η πρωτεύουσα του ισραηλιτικού λαού, η πιστή στον Θεόν!”

Ησ. 1,27 μετά γάρ κρίματος σωθήσεται η αιχμαλωσία αυτής και μετά ελεημοσύνης.

Ησ. 1,27 Διότι έπειτα από την κάθαρσιν και την διόρθωσιν, που θα επέλθη κατόπιν και της δικαίας τιμωρίας, θα σωθούν οι ευρισκόμενοι εις την αιχμαλωσίαν και θα επιστρέψουν εις την γην των πατέρων των χάρις εις το έλεος του Κυρίου.

Ησ. 1,28 και συντριβήσονται οι άνομοι και οι αμαρτωλοί άμα, και οι εγκαταλιπόντες τον Κύριον συντελεσθήσονται.

Ησ. 1,28 Τότε θα συντριβούν οι παραβαίνοντες τον Νομον και όλοι μαζί οι αμαρτωλοί, και θα εξολοθρευθούν εξ ολοκλήρου όλοι εκείνοι, οι οποίοι εγκαταλείπουν τον Κυριον.

Ησ. 1,29 διότι αισχυνθήσονται εν τοίς ειδώλοις αυτών, ά αυτοί ηβούλοντο, και επαισχυνθήσονται επί τοίς κήποις αυτών, ά επεθύμησαν.

Ησ. 1,29 Ετσι θα κατεντροπιασθούν και θα εξευτελισθούν, διότι είπιστευσαν εις τα είδωλα, τα οποία αυτοί ηθέλησαν αντί του αληθινού Θεού. Θα κατεντροπιασθούν δια τα ειδωλολατρικά άλση της αμαρτίας, εις τα οποία ηυχαριστείτο και επιθυμούσε η ψυχή των.

Ησ. 1,30 έσονται γάρ ως τερέβινθος αποβεβληκυία τα φύλλα και ως παράδεισος ύδωρ μη έχων·

Ησ. 1,30 Θα γίνουν ωσαν το δένδρον τερέβινθος, του οποίου έπεσαν τα φύλλα και ωσαν κήπος, ο οποίος δεν έχει πλέον νερό.

Ησ. 1,31 και έσται η ισχύς αυτών ως καλάμη στιππύου και αι εργασίαι αυτών ως σπινθήρες πυρός, και κατακαυθήσονται οι άνομοι και οι αμαρτωλοί άμα, και ουκ έσται ο σβέσων.

Ησ. 1,31 Όλη δε η δύναμις των θα είναι άχρηστος πλέον και ασήμαντος, σαν καλαμιά κοπανισμένου λιναριού, τα δε αμαρτωλά των έργα σαν σπίθες φωτιάς επάνω εις αυτήν. Και έτσι θα κατακαούν οι άνομοι και οι αμαρτωλοί όλοι μαζί και δεν θα υπάρξη κανείς να σβήση την πυρκαϊάν και να τους σώση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ησ. 2,1 Ο λόγος ο γενόμενος παρά Κυρίου προς Ησαΐαν υιόν Αμώς περί της Ιουδαίας και περί Ιερουσαλήμ.

Ησ. 2,1 Ο Αποκαλυπτικός λόγος εκ μέρους Κυρίου του Θεού προς τον Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς, δια την Ιουδαίαν και την πόλιν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 2,2 Ότι έσται εν ταίς εσχάταις ημέραις εμφανές το όρος Κυρίου και ο οίκος τού Θεού επ άκρων των ορέων και υψωθήσεται υπεράνω των βουνών· και ήξουσιν επ αυτό πάντα τα έθνη,

Ησ. 2,2 Ο Κυριος ωμίλησε και είπεν· ότι εις τας τελευταίας ημέρας το άγιον όρος της Σιών, το οποίον είναι όρος Κυρίου, θα γίνη εμφανές εις όλον τον κόσμον. Και ο ναός του Θεού, ο κτισμένος επάνω εις την Σιών, θα γίνη ορατός από όλα τα σημεία και από πολύ μακράν, ως εάν είναι κτισμένος επάνω εις τας κορυφάς των ορέων. Θα υψωθή επάνω από όλα τα βουνά και θα προστρέξουν στο όρος τούτου του Κυρίου όλα τα έθνη.

Ησ. 2,3 και πορευόσονται έθνη πολλά και ερούσι· δεύτε και αναβώμεν εις το όρος Κυρίου και εις τον οίκον τού Θεού Ιακώβ, και αναγγελοί ημίν την οδόν αυτού, και πορευόμεθα εν αυτή· εκ γάρ Σιών εξελεύσεται νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ.

Ησ. 2,3 Πολλά έθνη θα προστρέξουν εκεί και θα λέγουν το ένα στο άλλο. “εμπρός, ας αναβώμεν στο όρος του Κυρίου, στον ναόν του Θεού του Ιακώβ. Εκεί ο Θεός θα αναγγείλη και θα καταστήση γνωστήν εις ημάς την οδόν αυτού, εις την οποίαν πρέπει να πορευθώμεν. Διότι από το όρος Σιών θα εξέλθη ο νέος Νομος και από την Ιερουσαλήμ θα κηρυχθή ο λόγος του Κυρίου.

Ησ. 2,4 και κρινεί αναμέσον των εθνών και ελέγξει λαόν πολύν, και συγκόψουσι τας μαχαίρας αυτών εις άροτρα και τας ζιβύνας αυτών εις δρέπανα, και ου λήψεται έθνος επ έθνος μάχαιραν, και ου μη μάθωσιν έτι πολεμείν. -

Ησ. 2,4 Θα κάμη κρίσιν ο Θεός μεταξύ όλων των εθνών και ως ανώτατος νομοθέτης θα ελέξη πολύν λαόν. Και έτσι οι τότε εχθροί και πολέμιοι μεταξύ των θα μετατρέψουν τα μαχαίρια των εις αλέτρια και τα δόρατά των εις δρεπάνια και δεν θα σηκώση πλέον έθνος εναντίον άλλου έθνους μαχαίρας, δια να πολεμήση κατ' αυτού και δεν θα μανθάνουν πλέον οι άνθρωποι την τέχνην να πολεμούν ο ένας εναντίον του άλλου”.

Ησ. 2,5 Καί νύν, ο οίκος Ιακώβ, δεύτε πορευθώμεν τώ φωτί Κυρίου.

Ησ. 2,5 Και τώρα, λοιπόν, ισραηλιτικέ λαέ, σεις οι απόγονοι του Ιακώβ, α βαδίσωμεν ημείς πρώτοι στο φως του Κυρίου, που θα ανατείλη από την Ιερουσαλήμ.

Ησ. 2,6 ανήκε γάρ τον λαόν αυτού τον οίκον τού Ισραήλ, ότι ενεπλήσθη ως το απ αρχής η χώρα αυτών κληδονισμών, ως η των αλλοφύλων, και τέκνα πολλά αλλόφυλα εγενήθη αυτοίς.

Ησ. 2,6 Ο Θεός εγκατέλειψε, βέβαια, τον ισραηλιτικών λαόν του, τους απογόνους του Ιακώβ, διότι έγέμισεν η χώρα από μαντείας, όπως ήτο πριν καταληφθή από τους Ισραηλίτας. Εγένεν, όπως είναι η χώρα των Φιλισταίων. Οι Ισραηλίται από την επιμίξιν των με τους Φιλιστειούς απέκτησαν πολλά τέκνα.

Ησ. 2,7 ενεπλήσθη γάρ η χώρα αυτών αργυρίου και χρυσίου, και ουκ ήν αριθμός των θησαυρών αυτών· και ενεπλήσθη η γη ίππων, και ουκ ήν αριθμός των αρμάτων αυτών·

Ησ. 2,7 Εγέμισεν η χώρα από παράνομα κέρδη αργυρίου και χρυσίου· αναρίθμητοι ήσαν οι παράνομοι θησαυροί των. Εγέμισεν η χώρα από ίππους· αναρίθμητα ήσαν τα άρματά των.

Ησ. 2,8 και ενεπλήσθη η γη βδελυγμάτων των έργων των χειρών αυτών, και προσεκύνησαν, οίς εποίησαν οι δάκτυλοι αυτών·

Ησ. 2,8 Η χώρα του Ισραήλ έγέμισεν από βδελυρά είδωλα, έργα των χειρών των, και προσεκύνησαν αυτά τα είδωλα, τα οποία είχαν κατασκευάσει τα δάκτυλά των.

Ησ. 2,9 και έκυψεν άνθρωπος, και εταπεινώθη ανήρ, και ου μη ανήσω αυτούς.

Ησ. 2,9 Εσκυψεν "άνθρωπος εμπρός εις τα είδωλα αυτά και εταπεινώθη ο άνδρας ενώπιον αυτών. Δεν θα συγχωρήσω την αμαρτίαν των αυτήν.

Ησ. 2,10 και νύν εισέλθετε εις τας πέτρας και κρύπτεσθε εις την γήν από προσώπου τού φόβου Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού, όταν αναστή θραύσαι την γήν.

Ησ. 2,10 Και τώρα σεις, οι παράνομοι και ανυπάκοοι προς τον Θεόν, εισέλθετε εις τα σπήλαια, κυριευμένοι από φόβον ενώπιον του ωργισμένου Κυρίου και της ακαταγωνίστου δυνάμεώς του, όταν θα εγερθή, δια να συντρίψη εν τη παντοδυναμία του την αμαρτωλήν χώραν.

Ησ. 2,11 οι γάρ οφθαλμοί Κυρίου υψηλοί, ο δε άνθρωπος ταπεινός· και ταπεινωθήσεται το ύψος των ανθρώπων, και υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τή ημέρα εκείνη.

Ησ. 2,11 Διότι οι οφθαλμοί του Κυρίου είναι υψηλοί και βλέπουν από υψηλά τα πάντα. Ο δε άνθρωπος είναι μηδαμινός· και θα ταπεινωθή η αλαζονεία και η έπαρσις των ανθρώπων. Θα υψωθή δε μόνος ο Κυριος κατά την ημέραν εκείνην της δικαίας κρίσεώς του.

Ησ. 2,12 ημέρα γάρ Κυρίου σαβαώθ επί πάντα υβριστήν και υπερήφανον και επί πάντα υψηλόν και μετέωρον, και ταπεινωθήσονται,

Ησ. 2,12 Διότι η μεγάλη αυτή ημέρα Κυρίου του παντοκράτορος θα έλθη, δια να τιμωρήση κάθε αναιδή και αυθάδη, κάθε υπερήφανον, κάθε υψηλόφρονα, κάθε επηρμένον. Και όλοι θα ταπεινωθούν κατά την ημέραν εκείνην.

Ησ. 2,13 και επί άσαν κέδρον τού Λιβάνου των υψηλών και μετεώρων και επί πάν δένδρον βαλάνου Βασάν

Ησ. 2,13 Η δικαία αυτή παρά Κυρίου τιμωρία θα εκπάση και θα πλήξη όλα τα κέδρα του Λιβάνου, τα υψηλά και υπερήφανα, και όλα τα δένδρα βελανιδιάς της χώρας Βασάν.

Ησ. 2,14 και επί πάν υψηλόν όρος και επί πάντα βουνόν υψηλόν

Ησ. 2,14 Θα πλήξη κάθε υψηλόν όρος και κάθε υψηλόν βουνόν,

Ησ. 2,15 και επί πάντα πύργον υψηλόν και επί πάν τείχος υψηλόν

Ησ. 2,15 κάθε υψηλόν και χωρνωμένον πύργον, κάθε ισχυρόν τείχος.

Ησ. 2,16 και επί πάν πλοίον θαλάσσης και επί πάσαν θέαν πλοίων κάλλους.

Ησ. 2,16 Θα εκπάση εναντίον των πλοίων, που ευρίσκονται εις την θάλασσαν, και εναντίον όλων των στολισμένων και ωραιών εις θέαν πλοίων.

Ησ. 2,17 και ταπεινωθήσεται πās άνθρωπος, και πεσείται ύψος ανθρώπων, και υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τή ημέρα εκείνη.

Ησ. 2,17 Και τρομαγμένοι τότε θα ταπεινωθή κάθε άνθρωπος. Θα πέση η αλαζονεία των ανθρώπων και θα υψωθή και θα δοξασθή ο Κυριος μόνος κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν.

Ησ. 2,18 και τα χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν,

Ησ. 2,18 Κατατρομαγμένοι οι άνθρωποι θα κρύψουν επιμελώς όλα τα είδωλα, που είχαν κατασκευάσει με τα χέρια των·

Ησ. 2,19 εισενέγκαντες εις τα σπήλαια και εις τας σχισμάς των πετρών και εις τας τρώγλας της γής από προσώπου τού φόβου Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού, όταν αναστή θραύσαι την γήν.

Ησ. 2,19 θα τα φέρουν μέσα εις τα σπήλαια και εις τας σχισμάς των βράχων και εις τας τρώγλας της γης, όπου και οι ίδιοι θα καταφύγουν ενώπιον του φόβου, που θα τους εμπνέη η παρουσία του Κυρίου, και ενώπιον της δόξης και της παντοδυναμίας του, όταν θα σηκωθή, δια να συντρίψη την αμαρτωλήν χώραν.

Ησ. 2,20 τή γάρ ημέρα εκείνη εκβαλεί άνθρωπος τα βδελύγματα αυτού τα αργυρά και τα χρυσά, ά εποίησαν προσκυείν, τοίς ματαίοις και ταίς νυκτερίσι,

Ησ. 2,20 Κατά την ημέραν εκείνην ο κάθε άνθρωπος θα πετάξη τα σιχαμερά είδωλά του, τα ασημένια και τα χρυσά, τα οποία κατασκεύασε, δια να τα προσκυνή, θα τα πετάξουν εις τα σκουπίδια και εις τας ρωγμάς, όπου αι φωλεαί των νυκτεριδών,

Ησ. 2,21 τού εισελθείν εις τας τρώγλας της στερεάς πέτρας και εις τας σχισμάς των πετρών από προσώπου τού φόβου Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού, όταν αναστή θραύσαι την γήν.

Ησ. 2,21 δια να ημπορέσουν έτσι ελεύθεροι, να εισέλθουν εις τας τρώγλας κάποιου ασφαλούς βράχου, εις τας σχισμάς των ορέων, τρέμοντες την φοβεράν παρουσίαν του Κυρίου, την άπειρον αυτού δόξαν και ακατανίκητον δύναμιν, όταν θα εγερθή, δια να συντρίψη την αμαρτωλήν χώραν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ησ. 3,1 Ιδού δή ο δεσπότης Κύριος σαβαώθ αφελεί από της Ιουδαίας και από Ιερουσαλήμ ισχύοντα και ισχύουσαν, ισχύν άρτου και ισχύν ύδατος,

Ησ. 3,1 Ιδού, λοιπόν, ο δεσπότης, ο Κυριος των δυνάμεων θα επιτρέψη να λείψει από την χώραν της Ιουδαίας και από την πόλιν της Ιερουσαλήμ κάθε δύναμις ανδρός και γυναικός, δύναμις και στήριγμα άρτου και ύδατος και όλων των

απαραιτήτων βιοτικών αγαθών.

Ησ. 3,2 γίγαντα και ισχύοντα και άνθρωπον πολεμιστήν και δικαστήν και προφήτην και στοχαστήν και πρεσβύτερον

Ησ. 3,2 Θα αφαιρέση κάθε γίγαντα και γενικώς κάθε ισχυρόν άνδρα, άνδρα εμπειροπόλεμον και δικαστήν και προφήτην και συνετόν και έμπειρον πρεσβύτεην.

Ησ. 3,3 και πεντηκόνταρχον και θαυμαστόν σύμβουλον και σοφόν αρχιτέκτονα και συνετόν ακροατήν·

Ησ. 3,3 Θα αφαιρέση κάθε στρατιωτικόν αρχηγόν μέχρι και πεντηκόνταρχον, κάθε αξιόλογον σύμβουλον και σοφόν αρχιτέκτονα και άνθρωπον, ο οποίος μετά συνέσεως θα ακούη την αλήθειαν.

Ησ. 3,4 και επιστήσω νεανίσκους άρχοντας αυτών, και εμπαικείται κυριεύουσιν αυτών.

Ησ. 3,4 Αντί δε αυτών θα επιτρέψη να καταλάβουν την αρχήν και να τεθούν επικεφαλής σας νεαροί άνδρες χωρίς πείραν· απατεώνες δε θα αναδειχθούν κύριοι και δυνάσται του λαού.

Ησ. 3,5 και συμπεσεΐται ο λαός, άνθρωπος προς άνθρωπον και άνθρωπος προς τον πλησίον αυτού· προσκόψει το παιδίον προς τον πρεσβύτεην, ο άτιμος προς τον έντιμον.

Ησ. 3,5 Τοτε θα λείψη η αμοιβαίος σεβασμός· ο λαός θα περιέλθη εις κατάστασιν συγχύσεως και αναρχίας. Ο ένας άνθρωπος θα επιτέση εναντίον του άλλου και κάθε άνθρωπος εναντίον του πλησίον του. Με αυθάδειαν θα συγκρουσθή το παιδίον προς τον γέροντα, και ο ανέντιμος προς τον έντιμον και ευϋπόληπτον.

Ησ. 3,6 ότι επιλήψεται άνθρωπος τού αδελφού αυτού ή τού οικείου τού πατρός αυτού λέγων· ιμάτιον έχεις, αρχηγός ημών γενού, και το βρώμα το εμόν υπό σε έστω.

Ησ. 3,6 Εξ αιτίας της αναρχίας αυτής και δια την έλλειψιν συνετών αρχηγών και βιοτικών αγαθών, θα κρατή από το ένδυμα κάθε άνθρωπος τον πρώτον τυχόντα ομοεθνή του η τον συγγενή του πατρός του, και θα λέγη· ήσύ έχεις ένδυμα, δεν είσαι γυμνός όπως ημεΐς. Γινε λοιπόν αρχηγός μας και η διατροφή μας ας είναι εις τα χερίά σουΐ.

Ησ. 3,7 και αποκριθείς εν τή ημέρα εκείνη ερεί· ουκ έσομαΐ σου αρχηγός· ου γάρ έστιν εν τώ οικώ μου άρτος, ουδέ ιμάτιον· ουκ έσομαι αρχηγός τού λαού τούτου.

Ησ. 3,7 Εκείνος κατά την φοβεράν αυτήν ημέραν θα απαντήση και θα ειπή· ήδέν θα γίνω αρχηγός σας, διότι ούτε εις την ιδικήν μου οικίαν δεν υπάρχει άρτος ούτε άλλο ιμάτιον. Δεν θέλω και δεν ήμπορώ να γίνω αρχηγός του λαού αυτούΐ.

Ησ. 3,8 ότι αινεΐται Ιερουσαλήμ, και η Ιουδαΐα συμπέπτωκε, και αι γλώσσαι αυτών μετά ανομίας, τα προς Κύριον απειθύντες· διότι νύν εταπεινώθη η δόξα αυτών,

Ησ. 3,8 Αυτά ασφαλώς θα γίνουν, διότι η Ιερουσαλήμ θα έχη εγκαταλειφθή από τον Κυριον και θα έχη περιπέσει εις καταστροφήν, διότι αι γλώσσαι των κατοίκων της χώρας αυτής ελάλουν παράνομα και οι άνθρωποι εδεικνύοντο απειθείς προς τον θεόν. Και τώρα ήλθεν ο καιρός να ταπεινωθή το ψευδές μεγαλείον αυτών.

Ησ. 3,9 και η αισχύνη τού προσώπου αυτών αντέστη αυτοΐς· την δε αμαρτίαν αυτών ως Σοδόμων ανήγγειλαν και ενεφάνισαν. ουαΐ τή ψυχή αυτών, διότι βεβούλονται βούλην κατηγορήσαν καθ εαυτών

Ησ. 3,9 Η αναισχυντία των προσώπου των εγείρεται μάρτυς κατηγορίας ενάντιον αυτών. Διεκήρυξαν και παρουσίασαν αναισχύντως την αμαρτίαν αυτών, όπως άλλοτε οι κάτοικοι των Σοδόμων. Αλλοίμονον εις αυτούς, διότι έχουν σκεφθή και λάβει αποφάσεις πονηράς και κακάς, αι οποίαι εις τελευταίαν ανάλυσιν θα εκσπάσουν εναντίον των.

Ησ. 3,10 ειπόντες· δήσωμεν τον δίκαιον, ότι δύσχητος ημΐν εστι· τοίνυν τα γεννήματα των έργων αυτών φάγονται.

Ησ. 3,10 Αυτοΐ είπαν· ής δέσωμεν και ας απομονώσωμεν έκλειστον τον ενάρετον, διότι μας είναι δυσμεταχείριστος και εμπόδιον στον δρόμον μαςΐ. Δι' αυτάς τας παρανομίας των θα γευθούν τα επίχειρα των κακών έργων των.

Ησ. 3,11 ουαΐ τώ ανόμω πονηρά κατά τα έργα των χειρών αυτού συμβήσεται αυτώ.

Ησ. 3,11 Αλλοίμονον στον άνθρωπον της παρανομίας! Ολέθρια πράγματα θα του συμβούν, ανάλογα προς τα πονηρά έργα των χειρών του.

Ησ. 3,12 λαός μου, οι πράκτορες υμών καλαμώνται υμάς, και οι απαιτούντες κυριεύουσιν υμών· λαός μου, οι μακαρίζοντες υμάς πλανώσιν υμάς και τον τρίβον των ποδών υμών ταράσσουν.

Ησ. 3,12 Λαε μου, οι άρχοντές σου ως σκληροΐ και πιεστικοΐ εισπράκτορες σας καταληστεύουν, και αυτοΐ απαιτούν από σας εισφοράς και δώρα. Έχουν καταντήσει κυρίαρχοι και δυνάσται σας. Λαε μου, εκείνοι οι οποίοι κολακευτικώς και δι' ιδιοτελείς λόγους σας μακαρίζουν και σας καλοτυχίζουν, σας παραπλανούν. Αναταράσσουν δε και δημιουργούν σύγχυσιν στον δρόμον της ζωής και συμπεριφοράς σας.

Ησ. 3,13 αλλά νύν καταστήσεται εις κρίσιν Κύριος και στήσει εις κρίσιν τον λαόν αυτού·

Ησ. 3,13 Αλλ' ιδού, ότι τώρα ο Κυριος θα καθήση επί του θρόνου, δια να κρίνη. Θα στήση εις κρίσιν και δίκην τον λαόν του.

Ησ. 3,14 αυτός Κύριος εις κρίσιν ήξει μετά των πρεσβυτέρων τού λαού και μετά των αρχόντων αυτού. υμείς δε τι ενεπυρίσατε τον αμπελώνα μου και η αρπαγή τού πτωχού εν τοΐς οΐκοις υμών;

Ησ. 3,14 Αυτός ο Κυριος θα έλθη, δια να δικάση τους πρεσβυτέρους και τους άρχοντας του λαού του. Και εν τη δικαΐα οργή του θα ειπή προς αυτούς· ήδιαιτΐ σεις παρεδώσατε τον αμπελώνα μου, τον λαόν μου, στο πυρ της καταστροφής και αρπαγής; Διατί η αρπαγείσα περιουσία των πτωχών ευρίσκεται υπό την κατοχήν σας εις τα σπίτια σας;

Ησ. 3,15 τι υμείς αδικείτε τον λαόν μου και το πρόσωπον των πτωχών καταισχύνετε;

Ησ. 3,15 Διατί σεις αδικείτε τον λαόν μου; Με τας συκοφαντίας δε και διαβολάς σας κατεξευτελίζετε και εντροπιάζετε το πρόσωπον των πτωχών·

Ησ. 3,16 Τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών υψώθησαν αι θυγατέρες Σιών και επορεύθησαν υψηλώ τραχήλω και εν νεύμασιν οφθαλμών και τή πορεία των ποδών άμα σύρουσαι τους χιτώνας και τοΐς ποσίν άμα παίζουσαι,

Ησ. 3,16 Αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή υπερηφανεύθησαν και αλαζονεύθησαν αι γυναΐκες της Ιερουσαλήμ και εβάδισαν με τον τράχηλον των υψηλά, έθριπταν δε αναισχυντα προκλητικά νεύματα των οφθαλμών των γύρω των, έσερναν τα φορέματά των κατά το βάδισμά των και έπαιζαν συγχρόνως χορευτικώς με τα πόδια των,

Ησ. 3,17 και ταπεινώσει ο Θεός αρχούσας θυγατέρας Σιών, και Κύριος αποκαλύψει το σχήμα αυτών

Ησ. 3,17 δια τούτο θα ταπεινώση και θα εξευτελίση ο Κυριος τας αριστοκράτιδας αυτάς γυναΐκας της Ιερουσαλήμ και θα αποκαλύψη γυμνήν την απόκρυφον ασχημίαν αυτών.

Ησ. 3,18 εν τή ημέρα εκείνη και αφελεί Κύριος την δόξαν τού ιματισμού αυτών και τους κόσμους αυτών και τα εμπλόκια και τους κοσμήτους και τους μηνίσκους

Ησ. 3,18 Κατά την ημέραν εκείνην της κρίσεως, θα αφαιρέση ο Κυριος την μεγαλοπρέπειαν του πλουσίου ιματισμού των,

την περίτεχον δια την πλοκήν της με κοσμήματα κόμην των, τους κροσσούς των ενδυμάτων των και τα κοσμήματα της κεφαλής των,

Ησ. 3,19 και το κάθεμα και τον κόσμον τού προσώπου αυτών

Ησ. 3,19 τα περιδέραια, τα οποία από του τραχήλου των κατέρχονται στο στήθος των, και όλας τας αρωματικές και καλλυντικές βαφάς του προσώπου των.

Ησ. 3,20 και την σύνθεσιν τού κόσμου της δόξης και τους χλιδώνας, και τα ψέλια και το εμπλόκιον και τα περιδέξια και τους δακτυλίους και τα ενώτια

Ησ. 3,20 Και την συλλογήν των πολυτελών ενδυμάτων και τα κοσμήματα των τραχήλων και τα βραχιόλια και κάθε άλλο κόσμημα και τα κοσμήματα, τα οποία εμπλέκονται εις την κόμην, τα κοσμήματα του δεξιού βραχίονος, τα δακτυλίδια και τα σκουλαρίκια,

Ησ. 3,21 και τα περιπόρφυρα και τα μεσοπόρφυρα

Ησ. 3,21 ενδύματα, τα οποία θα έχουν πορφυράν γιρλάνταν, και τα άλλα, τα οποία θα έχουν συνυφανθή με πορφυράν.

Ησ. 3,22 και τα επιβλήματα τα κατά την οικίαν και τα διαφανή Λακωνικά

Ησ. 3,22 Θα αφαιρέση από αυτάς ο Κυριος τα ενδύματά, που φορούν στο σπίτι των, όπως επίσης και τα εκ Λακωνίας διαφανή πολυτελή υφάσματα.

Ησ. 3,23 και τα βύσσινα και τα υακίνθινα και τα κόκκινα και την βύσσον, σύν χρυσώ και υακίνθω συγκαυφασμένα και θέριστρα κατάκλιτα.

Ησ. 3,23 Και τα άλλα πολυτελή ενδύματα τα εκ βύσσου και υακίνθου, τα κατακόκκινα, τας λεπτάς από πολυτελή λινόν ενδυμασίας, που έχουν συνυφανθή με χρυσόν και με πολυτίμους, λίθους υακίνθου, τα θερινά πολυτελή πέπλα, που περιβάλλουν την κεφαλήν και την προφυλάσσουν από τας ηλιακάς ακτίνας.

Ησ. 3,24 και έσται αντί οσμής ηδέιας κονιορτός, και αντί ζώνης σχοινίω ζώση και αντί τού κόσμου της κεφαλής τού χρυσιού φαλάκρωμα έξεις διά τα έργα σου και αντί τού χιτώνος τού μεσοπορφύρου περιζώση σάκκων.

Ησ. 3,24 Και τότε αντί της άλλοτε ευχαρίστου ευωδίας των αρωμάτων, θα έχης κονιορτόν επάνω σου. Αντί της πολυτελούς ζώνης θα ζωστής με σχοινί, αντί των χρυσών στολισμάτων της κεφαλής σου θα απόκτησης φαλάκραν εξ αιτίας των πονηρών έργων σου. Αντί του πολυτελούς χιτώνος του υφασμένου με πορφυράν θα ζωστής χονδρόν τρίχινον σάκκων.

Ησ. 3,25 και ο υιός σου ο κάλλιστος, ον αγαπάς, μαχαίρα πεσειται, και οι ισχύοντες υμών μαχαίρα πεσούνται. Και ταπεινωθήσονται

Ησ. 3,25 Τα δε καλύτερά σου παιδιά, ω Σιών, τα οποία ιδιαιτέρως αγαπάς, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας. Ολοι οι δυνατοί άνδρες σου θα σφαγούν δια μαχαίρας. Οι πάντες και τα πάντα θα ταπεινωθούν.

Ησ. 3,26 και πενήσουσιν αι θήκαι τού κόσμου υμών, και καταλειφθήση μόνη και εις την γήν εδαφισθήση.

Ησ. 3,26 Αδειαναί πλέον αι θήκαι των ποικίλων κοσμημάτων θα παρέχουν θέαμα θλιβερόν και πένθιμον. Θα εγκαταλειφθής μόνη, έρημος και κατερειπωμένη, με κρημνισμένα τα σπίτια σου εις την γην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ησ. 4,1 Καί επιλήψονται επτά γυναίκες ανθρώπου ενός λέγουσαι τον άρτον ημών φαγόμεθα και τα ιμάτια ημών περιβαλούμεθα πλην το όνομα το σόν κεκλήσθω εφ ημάς, άφеле τον ονειδισμόν ημών. -

Ησ. 4,1 Τωση, εξ αιτίας των σφαγών, θα είναι η έλλειψις ανδρών, ώστε πολλαί μαζή γυναίκες θα πιάσουν ένα άνδρα και θα λέγουν προς αυτόν· ήδέν θα σε επιβαρύνωμεν με την διατροφήν μας, θα τρώγωμεν το ιδικόν μας ψωμί, θα ενδύωμεθα με τα ιδικά μας ενδύματα, αλλά μόνον δώσε μας το όνομά σου, ως συζύγου μας, και αφαιρέσε από ημάς την εντροπήν της ατεκνίας μας.

Ησ. 4,2 Τή δε ημέρα εκείνη επιλάμψει ο Θεός εν βουλή μετά δόξης επί της γής τού υψώσαι και δοξάσαι το καταλειφθέν τού Ισραήλ·

Ησ. 4,2 Μετά τας συμφοράς όμως αυτάς και κατά την εποχήν εκείνην του Μεσσιου θα λάμψη από τον ουρανό επάνω εις την γην ο θεός με σοφίαν και δόξαν, δια να υψώση και δοξάση τους απομειναντας πιστούς εις αυτόν Ισραηλιτας.

Ησ. 4,3 και έσται το υπολειφθέν εν Σιών, και το καταλειφθέν εν Ιερουσαλήμ άγιοι κληθήσονται, πάντες οι γραφέντες εις ζωήν εν Ιερουσαλήμ·

Ησ. 4,3 Και τότε οι απομειναντες στο όρος Σιών και οι απολειφθέντες εις την Ιερουσαλήμ Ιουδαίοι θα ονομασθούν άγιοι, όλοι όσοι έχουν γραφή στο βιβλίον της ζωής εν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 4,4 ότι εκπλυνεί Κύριος τον ρύπον των υιών και των θυγατέρων Σιών και το αίμα εκκαθαρεί εκ μέσου αυτών εν πνεύματι κρίσεως και πνεύματι καύσεως.

Ησ. 4,4 Διότι τότε θα ξεπλύνη εντελώς ο Κυριος τον ηθικόν ρύπον από τους υιούς και τας θυγατέρας της Ιερουσαλήμ και θα καθαρίση το αθών αίμα, που εχύθη μεταξύ αυτών με καταδικαστικήν κρίσιν, με φλόγα πυρκαϊάς.

Ησ. 4,5 και ήξει, και έσται πάς τόπος τους όρους Σιών και πάντα τα περικύκλω αυτής σκιάσει νεφέλη ημέρας και ως καπνού και ως φωτός πυρός καιομένου νυκτός, και πάση τή δόξη σκεπασθήσεται·

Ησ. 4,5 Θα έλθη ο Κυριος, και τότε ολόκληρος ο τόπος του όρους της Σιών και όλα τα γύρω από την πόλιν Ιερουσαλήμ, θα σκιάζονται από δροσεράν νεφέλην κατά το διάστημα της ημέρας, κατά δε την νύκτα θα φωτίζονται ωσάν από φως πυρκαϊάς, που θα αντιφεγγίζεται από τον αναβαίνοντα καπνόν. Ολος αυτός ο τόπος θα σκεπασθή από την μεγαλειώδη δόξαν του Κυρίου.

Ησ. 4,6 και έσται εις σκιάν από καύματος και εν σκέπη και εν αποκρύφω από σκληρότητος και νετού.

Ησ. 4,6 Ολοι και όλα, όσα υπάρχουν υπό την δροσεράν σκιαν της νεφέλης, θα προστατεύονται από το καύμα του ηλιου, θα σκεπάζονται από τας ραγδαίας καταστρεπτικές βροχάς, θα ευρισκονται εις ασφάλειαν και θα ζουν με άνεσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ησ. 5,1 Άσω δή τώ ηγαπημένω άσμα τού αγαπητού μου τώ αμπελώνι μου. αμπελών εγενήθη τώ ηγαπημένω εν κέρατι, εν τόπω πιονι.

Ησ. 5,1 Θα ψάλω, λοιπόν, εγώ στον αγαπημένόν μου αμπελώνα, τον ισραηλιτικον λαόν, άσμα του αγαπητού μου Κυρίου. Ο ηγαπημένος Κυριος απέκτησεν άμπελον εις κάποιον λόφον, εις τόπον παχύν και εύφορον.

Ησ. 5,2 και φραγμόν περιέθηκα και εχαράκωσα και εφύτευσα άμπελον Σωρήχ και ωκοδόμησα πύργον εν μέσω αυτού και προλήνιον ώρουα εν αυτώ και έμεινα τού ποιήσαι σταφυλήν, εποίησε δε ακάνθας.

Ησ. 5,2 Εθεσα ολόγυρα φράκτην, έσκαψα τάφρον, εφύτευσα εκλεκτά κλήματα του είδους Σωρήχ, έκτισα πύργον στο μέσον της άμπελου αυτής, έσκαψα φρεάτιον δια να πίπτη εις αυτό ο μούστος και περιμένα να παραγάγη σταφύλια, αυτή όμως παρήγαγεν ακάνθας.

Ησ. 5,3 και νύν, οι ενοικούντες εν Ιερουσαλήμ και άνθρωπος τού Ιούδα, κρίνατε εν εμοί και αναμέσον τού άμπελώνός μου.

Ησ. 5,3 Και τώρα σεις, οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι άνθρωποι της φυλής Ιούδα, κρίνατε και δικάσατε μεταξύ εμού και του άμπελώνός μου.

Ησ. 5,4 τι ποιήσω έτι τώ άμπελώνί μου και ουκ εποίησα αυτώ; διότι έμεινα τού ποιήσαι σταφυλήν, εποίησε δε ακάνθας.

Ησ. 5,4 Τι υπολείπεται να κάμω ακόμη δια την άμπελόν μου αυτήν και τι έως τώρα δεν έκαμα δ' αυτήν; Έκαμα τα πάντα, δια να καρποφορήση αυτή σταφυλάς. Εκείνη δε έκαμεν αγκάθια!

Ησ. 5,5 νύν δε αναγγελάω υμίν τι εγώ ποιήσω τώ άμπελώνί μου· αφελώ τον φραγμόν αυτού και έσται εις διαρπαγήν, και καθελώ τον τοίχον αυτού και έσται εις καταπάτημα·

Ησ. 5,5 Τωρα, λοιπόν, εγώ θα καταστήσω γνωστόν εις σας, τι θα κάμω εις την άμπελόν μου. Θα αφαιρέσω τον φράκτην αυτής και θα είναι εκτεθειμένη εις διαρπαγήν. Θα κρημνίσω τον τοίχον της και θα καταπατήται από τους ανθρωπους και τα ζώα.

Ησ. 5,6 και ανήσω τον άμπελώνά μου και ου τμηθή ουδέ μη σκαφή, και αναβήσονται εις αυτόν ως εις χέρσον άκανθαι· και ταις νεφέλαις εντελούμαι τού μη βρέξει εις αυτόν νετόν.

Ησ. 5,6 Θα εγκαταλείψω την άμπελόν μου, δεν θα κλαδευθή πλέον, ούτε θα σκαφή, και έτσι τα αγκάθια θα ανεβούν γύρω και επάνω της ως εις χέρσον και ακαλλιέργητον τόπον. Θα διατάξω τα σύννεφα να μη βρέξουν πλέον εις αυτήν ποτιστικήν βροχήν.

Ησ. 5,7 ο γάρ άμπελών Κυρίου σαβαώθ οικος τού Ισραήλ εστι και άνθρωπος τού Ιούδα νεόφυτον ηγαπημένον· έμεινα τού ποιήσαι κρίσιν, εποίησε δε ανομίαν και ου δικαιοσύνην, αλλά κραυγήν.

Ησ. 5,7 Ο άμπελών αυτός του Κυρίου των δυνάμεων είναι ο ισραηλιτικός λαός. Είναι οι άνθρωποι της φυλής του Ιούδα, νέα γενεά ηγαπημένη. Επερίμενα από αυτήν να καρποφορήση δικαιοσύνην και αρετήν, αυτή όμως έκαμε παρανομίαν και όχι δικαιοσύνην, με αποτέλεσμα να ακούεται εκεί κραυγή αδικουμένων.

Ησ. 5,8 Ουαί οι συνάπτοντες οικίαν προς οικίαν και αγρόν προς αγρόν εγγίζοντες, ίνα τού πλησίον αφέλωνται τι. μη οικήσετε μόνοι επί της γής;

Ησ. 5,8 Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι συνδέουν την οικίαν των εις την οικίαν του άλλου και τον αγρόν των με τον αγρόν του άλλου, δια να αφαιρέσουν κάτι από την ιδιοκτησίαν του πλησίον! Μηπως πρόκειται να κατοικήσετε μόνοι σεις και δια παντός επάνω εις την γην;

Ησ. 5,9 ηκούσθη γάρ εις τα ώτα Κυρίου σαβαώθ ταύτα· εάν γάρ γένωνται οικίαί πολλαί, εις έρημον έσονται μεγάλαι και καλαί, και ουκ έσονται οι ενοικούντες εν αυταίς.

Ησ. 5,9 Αι πονηρίαί και αι αδικίαί αυταί έφθασαν εις τα ώτα Κυρίου του παντοκράτορος, ο οποίος και ειπέ· "και εάν ακόμη οικοδομηθούν πολλαί και περισσότεραι οικίαί, μεγάλαι και ωραίαί, θα προορισθούν δια την καταστροφήν και την ερήμωσιν. Κανείς δεν θα υπάρχει, που θα κατοική εις αυτά!

Ησ. 5,10 ού γάρ εργώνται δέκα ζεύγη βοών, ποιήσει κεράμιον έν, και ο σπείρων αρτάβας έξ ποιήσει μέτρα τρία.

Ησ. 5,10 Αγρός, τον οποίον ώργωσαν δέκα ζεύγη βοϊδιών, θα αποδώση καρπόν, ο οποίος μόλις και θα γεμίξη μίαν μόνην στάμναν. Και εκείνος ο οποίος στους αγρούς του έσπειρεν εξ αρτάβας, θα λάβη ως απόδοσιν το ήμισυ αυτών, τρία μέτρα.

Ησ. 5,11 Ουαί οι εγειρόμενοι το πρωί, και τα σίκερα διώκοντες, οι μένοντες το σψέ· ο γάρ οίνος αυτούς συγκαούσει.

Ησ. 5,11 Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι εξυπνούν πρωί-πρωί και επιζητούν τα ινοπνευματώδη ποτά, και εις εκείνους, οι οποίοι μένουν αργά το βράδυ πίνοντες οίνον· ο οίνος θα τους κατακαύση.

Ησ. 5,12 μετά γάρ κιθάρας και ψαλτηρίου και τυμπάνων και αυλών τον οίνον πίνουσι, τα δε έργα Κυρίου ουκ εμβλέπουσι και τα έργα των χειρών αυτού ου κατανοούσι.

Ησ. 5,12 Πίνουν το κρασί των με τον ήχον της κιθάρας και της ναύλας και των τύμπανων και των αυλών· τας εντολάς όμως του Κυρίου τας παραβλέπουν και δεν προσέχουν να εννοήσουν τα έργα του Θεού.

Ησ. 5,13 τοίνυν αιχμάλωτος ο λαός μου εγενήθη διά το μη ειδέναι αυτούς τον Κύριον, και πλήθος εγενήθη νεκρών διά λιμόν και δίψος ύδατος.

Ησ. 5,13 Δια την ασωτίαν, λοιπόν, αυτήν και ασέβειαν του ο λαός θα γίνη αιχμάλωτος και πολλοί από αυτούς θα πεθάνουν, άλλοι μεν από την έλλειψιν ψωμιού και άλλοι από την έλλειψιν ύδατος.

Ησ. 5,14 και επλάτνεν ο άδης την ψυχήν αυτού και διήνοιξε το στόμα αυτού τού μη διαλιπείν, και καταβήσονται οι ένδοξοι και οι μεγάλοι και οι πλούσιοι και οι λοιμοί αυτής.

Ησ. 5,14 Ηυφράνθη η ψυχή του άδου, ήνοιξεν αυτός το στόμα του, ώστε να μη σταματήση καταβροχθίζων. Εκεί θα κατεβούν οι ένδοξοι της γης, οι μεγάλοι, οι πλούσιοι, οι πονηροί και διεφθαρμένοι άνθρωποι αυτής της πόλεως.

Ησ. 5,15 και ταπεινωθήσεται άνθρωπος, και ατιμασθήσεται ανήρ, και οι οφθαλμοί οι μετέωροι ταπεινωθήσονται.

Ησ. 5,15 Θα ταπεινωθή ο κάθε αμαρτωλός άνθρωπος, θα εξευτελισθή ο επίσημος ανήρ, θα ταπεινωθούν τα υπερήφανα ματία, που με αλαζονείαν εκύταζαν υψηλά.

Ησ. 5,16 και υψωθήσεται Κύριος σαβαώθ εν κρίματι, και ο Θεός ο άγιος δοξασθήσεται εν δικαιοσύνη.

Ησ. 5,16 Θα υψωθή όμως και θα δοξασθή ο Κυριος των δυνάμεων με την δικαίαν αυτήν κρίσιν και τιμωρίαν· και ο Θεός ο άγιος θα υψωθή εν τη δικαιοσύνη αυτού.

Ησ. 5,17 και βοσκηθήσονται οι διηρασμένοι ως ταύροι, και τας ερήμους των απειλημένων άρνες φάγονται.

Ησ. 5,17 Και οι αιχμάλωτοι Ιουδαίοι θα βόσκουν στον τόπον της εξορίας των, όπως τα ζώα, όπως οι ταύροι· εις δε τας ερήμους περιοχάς της πατρίδος των θα βόσκουν αρνιά.

Ησ. 5,18 ουαί οι επισπώμενοι τας αμαρτίας ως σχοινίω μακρώ και ως ζυγού μίαντι δαμάλεως τας ανομίας,

Ησ. 5,18 Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι σύρουν επάνω των, ως εις ατελείωτον σχοινίον, πολυάριθμους αμαρτίας, εις εκείνους οι οποίοι πολλαπλασιάζουν και εκτείνουν, ως μακρόν λωρίον ζυγού δαμάλεως, τας αμαρτίας των!

Ησ. 5,19 οι λέγοντες· το τάχος εγγισάτω ά ποιήσει, ίνα ιδώμεν, και ελθάτω η βουλή τού αγίου Ισραήλ, ίνα γνώμεν.

Ησ. 5,19 Αλλοιμονον εις εκείνους, οι οποίοι καταφρονητικώς λέγουν· “ας έλθουν, λοιπόν, σύντομα εκείνα, τα οποία ο Κυριος απειλεί να κάμη, δια να τα ιδωμεν. Ας πραγματοποιηθ η απειλητική απόφασις του αγίου του Ισραήλ, δια να Α την γνωρίσωμεν”!

Ησ. 5,20 Ουαί οι λέγοντες το πονηρόν καλόν και το καλόν πονηρόν, οι τιθέντες το σκότος φώς και το φώς σκότος, οι τιθέντες το πικρόν γλυκύ και το γλυκύ πικρόν.

Ησ. 5,20 Αλλοιμονον εις εκείνους, οι ποίοι λέγουν το κακόν ως καλόν και το καλόν ως κακόν, και οι οποίοι με την ζωήν και την πράξιν των παρουσιάζουν το σκότος ως φως και το φως ως σκότος! Αυτοί οι οποίοι προβάλλουν απατηλώς το πικρόν ως γλυκύ και το γλυκύ ως πικρόν!

Ησ. 5,21 Ουαί οι συνετοί εν εαυτοίς και ενώπιον αυτών επιστήμονες.

Ησ. 5,21 Αλλοιμονον εις εκείνους, οι οποίοι φρονοούν ότι είναι σοφοί και συνετοί, οι οποίοι αυτοπαρουσιάζονται εις τα μάτια των ως σοφοί και επιστήμονες γνωρίζοντες τάχα ακριβώς τα πάντα!

Ησ. 5,22 ουαί οι ισχύντες υμών, οι πίνοντες τον οίνον και οι δυνάσται οι κεραυνύντες τα σίκερα,

Ησ. 5,22 Αλλοιμονον στους άρχοντάς, σας, οι οποίοι πίνουν τον οίνον καθ υπερβολήν! Αλλοιμονον εις αυτούς, που κυριαρχούν επάνω σας, και σας καταδυναστεύουν και οι οποίοι κατασκευάζουν και συνθέτουν οινοπνευματώδη μεθυστικά ποτά δια τον εαυτόν των!

Ησ. 5,23 οι δικαιούντες τον ασεβή ένεκεν δώρων και το δίκαιον του δικαίου αίροντες.

Ησ. 5,23 Αλλοιμονον εις εκείνους, οι οποίοι κηρύσσουν τον ασεβή και ένοχον ως αθών, διότι έλαβον δώρα, και έτσι αφαιρούν και καταπατούν το δίκαιον από τον αθών και ενάρετον.

Ησ. 5,24 διά τούτο ον τρόπον καυθήσεται καλάμη υπό άνθρακος πυρός και συγκαυθήσεται υπό φλογός ανειμένης, η ρίζα αυτών ως χνούς έσται και το άνθος αυτών ως κονιορτός αναβήσεται ου γάρ ηθέλησαν τον νόμον Κυρίου σαβαώθ, αλλά το λόγιον του αγίου Ισραήλ παρώξυναν.

Ησ. 5,24 Δια τούτο, όπως η καλάμη κατακαίεται από αναμμένον κάρβουνον, κατακαίεται και γίνεται στάκτη από αναμμένην φλόγα, έτσι θα γίνη χνούδι και θα διασκορπισθή η ρίζα των ανθρώπων αυτών, και το άνθος των θα ανεβή ως κονιορτός στον αέρα και θα εξαφανισθή. Θα πάθουν αυτά, διότι δεν ηγάπησαν και δεν ηθέλησαν τον νόμον Κυρίου του παντοκράτορος, αλλά κατεφρόνησαν τον λόγον του αγίου Θεού του Ισραήλ και προεκάλεσαν έτσι την οργήν του εναντίον των.

Ησ. 5,25 και εθυμώθη οργή Κυριος σαβαώθ επί τον λαόν αυτού, και επέβαλε την χείρα αυτού επ αυτούς και επάταξεν αυτούς, και παρώξυνθη τα όρη, και εγενήθη τα θνησιμαία αυτών ως κοπρία εν μέσω οδού. και εν πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός αυτού, αλλά έτι η χείρ υψηλή.

Ησ. 5,25 Και εθύμωσε με μεγάλην οργήν ο Κυριος των δυνάμεων εναντίον του λαού του. Απλωσε την τιμωρόν χείρα του· τους εκτύπησε και συνεκλονίσθησαν τα όρη από τον σεισμόν, τα δε πτώματα των φονευθέντων κατά τον πόλεμον έγιναν ως τμάν κοπρία, αποσυντεθειμένα στο μέσον των οδών. Και παρ' όλας αυτάς τας τιμωρίας, διότι εκείνοι δεν μετενόησαν, δεν απεμακρύνθη ο θυμός του Κυρίου, αλλά είναι ακόμη υψημένη η παντοδύναμος χείρ του, δια να επιπέση εναντίον των παρανόμων.

Ησ. 5,26 τοιγαρούν αρεί σύσσημον εν τοίς έθνεσι τοίς μακράν και συριεί αυτούς απ άκρου της γής, και ιδού ταχύ κούφως έρχονται

Ησ. 5,26 Και λοιπόν θα ύψωση και θα δώση ο Κυριος σημείον εις τα εχθρικά ειδωλολατρικά έθνη, που ευρίσκονται μακράν, θα σφυρίξη, δια να ακουστή από λαούς, που υπάρχουν εις τα άκρα του κόσμου, ώστε εκείνοι να προσέλθουν· και ιδού, έρχονται ταχύτατα, ως εάν έχουν πτερά.

Ησ. 5,27 ου πεινάσουσιν ουδέ κοπιάσουσιν ουδέ νυστάξουσιν ουδέ κοιμηθήσονται, ουδέ λύσουσι τας ζώνας αυτών από της οσφύος αυτών, ουδέ μη ραγάσιν οι ιμάντες των υποδημάτων αυτών·

Ησ. 5,27 Ερχονται με τόσην ορμήν, με τέτοιο μένος, ώστε δεν θα αισθανθούν πείναν, ούτε θα καταβληθούν από τον κόπον, ούτε θα αργοπορήσουν από νυσταγμόν, δεν θα κοιμηθούν στον δρόμον των, ούτε θα λύσουν από την μέσην των τας ζώνας, ούτε θα διαρραγούν τα λουριά των υποδημάτων των.

Ησ. 5,28 ών τα βέλη οξέα εστί και τα τόξα αυτών εντεταμένα, οι πόδες των ίππων αυτών ως στερεά πέτρα ελογίσθησαν, οι τροχοί των αρμάτων αυτών ως καταιγίς.

Ησ. 5,28 Αυτών των φοβερών εχθρών τα βέλη είναι οξέα και τα τόξα των τεντωμένα, έτοιμα να εκσφενδονίσουν τα βέλη. Τα πόδια των ίππων των εθεωρήθησαν στερεά σαν πέτρα, και οι ρόδες των πολεμικών αρμάτων των τρέχουν ταχύτατα και ανεμπόδιστα, ωσάν η καταιγίς.

Ησ. 5,29 ορμώσιν ως λέοντες και παρέστηκαν ως σκύμνοι λέοντος· και επιλήψεται και βοήσει ως θηρίον και εκβαλεί, και ουκ έσται ο ρυόμενος αυτούς.

Ησ. 5,29 Ορμούν κατά την μάχην ωσάν ληοντάρια, ευρίσκονται εμπρός εις την πρώτην γραμμήν σαν νεαρά ληοντάρια και ο φοβερός αυτός εχθρός ως θηρίον συλλαμβάνει το θήραμά του και βρυχάται επάνω από αυτό, το μεταφέρει στο κρησφύγετόν του. Κανείς δεν θα ημπορέση να τους αποσπάση και τους γλυτώση από το στόμα των.

Ησ. 5,30 και βοήσει δι αυτούς τή ημέρα εκείνη ως φωνή θαλάσσης κυμαινούσης· και εμβλέφονται εις την γήν, και ιδού σκότος σκληρόν εν τή απορία αυτών.

Ησ. 5,30 Ως θάλασσά, που αναταράσσεται από την δύναμιν των ανέμων και βοούν τα κύματα της, έτσι και ο εχθρός θα φωνάξη δυνατά εναντίον αυτών. Και εκείνοι θα στρέψουν ικετευτικά και ερευνητικά τα βλέμματα των εις την γην, αναζητούντες βοήθειαν, και ιδού τρομερόν σκότος θα είναι η απάντησις εις την απελπιστικήν συμφοράν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ησ. 6,1 Καί εγένετο του ενιαυτού, ου απέθανεν Οζίας ο βασιλεύς, ειδον τον Κύριον καθήμενον επί θρόνου υψηλού και επηρμένον, και πλήρης ο οίκος της δόξης αυτού.

Ησ. 6,1 Κατά το έτος εκείνο, κατά το οποίον απέθανεν ο βασιλεύς Οζίας, ειδον εν οράματι τον Κυριον να κάθεται επάνω εις ένα θρόνον υψηλόν και μετέωρον· και είδα ακόμη να είναι γεμάτος από απεριγραπτον δόξαν ο ναός αυτός.

Ησ. 6,2 και Σεραφίμ ειστήκεισαν κύκλω αυτού, έξ πτέρυγες τώ ενί και έξ πτέρυγες τώ ενί, και ταίς μέν δυσί κατεκάλυπτον το πρόσωπον, ταίς δε δυσί κατεκάλυπτον τους πόδας και ταίς δυσίν επέταντο.

Ησ. 6,2 Γυρω από τον ένδοξον αυτόν θρόνον ίσταντο τα Σεραφίμ εξ πτέρυγες είχε το καθένα από αυτά· με τας δύο πτέρυγας εσκέπαζαν τελείως το πρόσωπον των, με τας δύο άλλας εσκέπαζον τους πόδας των και με τας δύο άλλας επετούσαν.

Ησ. 6,3 και εκέκραγεν έτερος προς τον έτερον και έλεγον· άγιος, άγιος, άγιος Κύριος σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού.

Ησ. 6,3 Και εφωναζε δυνατά ο ένας άγγελος προς τον άλλον και έλεγαν· “άγιος, άγιος, άγιος είναι ο Κυριος ο παντοκράτωρ, γεμάτη είναι όλη η γη από την υπερλαμπρον δόξαν του”!

Ησ. 6,4 και επήρθη το υπέρθυρον από της φωνής, ής εκέκραγον, και ο οίκος επλήσθη καπνού.

Ησ. 6,4 Από δε την δύναμιν και την βοήν των φωνών, με τας οποίας εκραύγαζαν, εσηκώθη υψηλότερα ο γείσιος του ναού και όλος ο ναός εγέμισεν από καπνόν του θυσιαστηρίου του θυμιάματος.

Ησ. 6,5 και είπον· ώ τάλας εγώ, ότι κατανένυγμα, ότι άνθρωπος ών και ακάθαρτα χείλη έχων, εν μέσω λαού ακάθαρτα χείλη έχοντος εγώ οικώ και τον βασιλέα Κύριον σαβαώθ είδον τοίς οφθαλμοίς μου.

Ησ. 6,5 Και είπα εγώ τότε· “ω ταλαίπωρος εγώ! Εχω συγκλονισθή ολόκληρος, διότι, ενώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός και έχω ακάθαρτα χείλη και κατοικώ ανάμεσα εις λαόν, που έχει επίσης ακάθαρτα χείλη, ιδού ότι εγώ ο ανάξιος είδον με τα μάτια μου τον βασιλέα και Κυριον των δυνάμεων”!

Ησ. 6,6 και απεστάλη προς με έν των Σεραφίμ, και εν τή χειρί είχεν άνθρακα, ον τή λαβίδι έλαβεν από τού θυσιαστηρίου,

Ησ. 6,6 Τοτε εστάλη προς εμέ από τον Κυριον ένα από τα Σεραφίμ· και είχεν στο χέρι του αναμμένον άνθρακα, τον οποίον με την λαβίδα είχε λάβει από το θυσιαστήριον.

Ησ. 6,7 και ήψατο τού στόματός μου και είπεν· ιδού ήψατο τούτο των χειλέων σου και αφελεί τας ανομίας σου και τας αμαρτίας σου περικαθαρεί.

Ησ. 6,7 Ηγγισε το στόμα μου και είπεν· “ιδού, αυτό ήγγισε τα χείλη σου και θα αφαιρέση τας ανομίας σου και θα καθαρίση τελείως και θα απαλείψη από σε τας αμαρτίας σου”.

Ησ. 6,8 και ήκουσα της φωνής Κυρίου λέγοντος· τίνα αποστείλω, και τις πορεύεται προς τον λαόν τούτον; και είπα· ιδού εγώ εμμ απόστειλόν με.

Ησ. 6,8 Και τότε ήκουσα την φωνήν του Κυρίου, που έλεγε· “ποιόν να αποστείλω; Ποιός θα πορευθή προς τον λαόν αυτόν;” Και εγώ είπα· “ιδού, εγώ είμαι πρόθυμος να πορευθώ· στείλε με, Κυριε”.

Ησ. 6,9 και είπε· πορεύθητι και ειπόν τώ λαώ τούτω· ακοή ακούσετε και ου μη συνήτε και βλέποντες βλέπετε και ου μη ιδητε·

Ησ. 6,9 Η φωνή του Κυρίου μου είπε· “πήγαινε και είπε στον λαόν αυτόν· Συνεχώς και καθαρά θα ακούετε και δεν θα εννοήτε, θα βλέπετε με τα μάτια του σώματός σας θαυμαστά και καταπληκτικά γεγονότα, αλλά δεν θα τα προσέχετε.

Ησ. 6,10 επαχύνθη γάρ η καρδιά τού λαού τούτου, και τοίς ωσίν αυτών βαρέως ήκουσαν και τους οφθαλμούς αυτών εκάμμυσαν μήποτε ιδώσι τοίς οφθαλμοίς και τοίς ωσίν ακούσωσι και τή καρδια συνώσι, και επιστρέψωσι, και ίάσομαι αυτούς.

Ησ. 6,10 Και τούτο, διότι η καρδια του λαού αυτού έγινε χονδρή και σκληρά. Με τα αυτιά του σώματος και της ψυχής ήκουσαν βαρεία τα θεία λόγια· έκλεισαν τα μάτια της διανοίας των, δια να μη ιδούν με τα ματία των τα θαυμαστά πράγματα, να μη οικούσουν τα λόγια μου με τα αυτιά των, ώστε να τα εννοήσουν, να μετανοήσουν και να επιστρέψουν εις εμέ, εγώ δε να τους θεραπεύσω”.

Ησ. 6,11 και είπα· έως πότε Κυριε; και είπεν· έως αν ερημωθώσι πόλεις παρά το μη κατοικείσθαι και οίκοι παρά το μη είναι ανθρωπούς, και η γη καταλειφθήσεται έρημος.

Ησ. 6,11 Εγώ τότε ηρώτησαν· “έως πότε, Κυριε, θα παραταθή αυτή η κατάστασις και η δικαία οργή σου;” Και εκείνος μου είπε· “μέχρις ότου ερημωθούν αι πόλεις, διότι δεν θα υπάρχουν οι κατοικούντες εις αυτάς· ερημωθούν και οι οίκοι, διότι δεν θα υπάρχουν άνθρωποι· η δε γη θα εγκαταλειφθή έρημος και ακαλλιέργητος”.

Ησ. 6,12 και μετά ταύτα μακρυνεί ο Θεός τους ανθρωπούς, και πληθυνθήσονται οι εγκαταλειφθέντες επί της γής·

Ησ. 6,12 Και μετά ταύτα θα απομακρύνη και θα στείλη εις εξοριαν ο Θεός τους αμετανοήτους ανθρωπούς, θα πληθυνθούν δε εκείνοι, οι οποίοι θα μείνουν οπίσω εις την χώραν της Ιουδαίας.

Ησ. 6,13 και έτι επ αυτής έστι το επιδέκατον, καιάλιν έσται εις προνομήν ως τερέβινθος και ως βάλανος, όταν εκπέση εκ της θήκης αυτής.

Ησ. 6,13 Και τώρα ακόμη υπάρχει εις την χώραν του Ισραήλ το δέκατον του πληθυσμού, αλλά και αυτόάλιν θα είναι εις λεηλασίαν και εις ερημωσιν, ωσάν την τερέβινθον, που της μαδούν τα φύλλα, και ωσαν το βελανίδι, όταν πέση από την θήκην του, τροφή στους χοίρους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ησ. 7,1 Καί εγένετο εν ταις ημέραις Αχαζ τού Ιωάθαμ τού υιού Οζίου βασιλέως Ιούδα, ανέβη ασείμ βασιλεύς Αραμ και Φακεέ υιός ομελίου βασιλεύς Ισραήλ επί Ιερουσαλήμ πολεμήσαι αυτήν και ουκ ηδυνήθησαν πολιορκήσαι αυτήν.

Ησ. 7,1 Κατά τας ημέρας του βασιλέως Αχαζ, υιού του Ιωάθαμ, όστις ήτο υός του Οζίου βασιλέως των Ιουδαίων, επήλθεν ο Ρασείμ, ο βασιλεύς του Αραμαϊκού κράτους, και ο Φακεέ, ο υιός του Ρομελίου, βασιλέως των Ισραηλιτών, εναντίον της Ιερουσαλήμ, δια να πολεμήσουν και την καταλάβουν αλλά δεν ημπούρεσαν να την κυριεύσουν.

Ησ. 7,2 και ανηγγέλη εις τον οίκον Δαυίδ λέγων· συνεφώνησεν Αραμ προς τον Εφραίμ· και εξέστη η ψυχή αυτού και η ψυχή τού λαού αυτού, ον τρόπον εν δρυμώ ξύλον υπό πνεύματος σαλευθή.

Ησ. 7,2 Ανηγγέλησαν δε στον βασιλικόν οίκον του Δαβίδ, ότι το Αραμαϊκόν κράτος συνεμάχησε με το βασίλειον των Ισραηλιτών εναντίον αυτών. Εταράχθη ο βασιλεύς και όλος ο βασιλικός οίκος και όλος ο λαός των Ιουδαίων, όπως ταράσσονται και τρέμουν οι κλάδοι και τα φύλλα των δένδρων ενός δάσους, όταν πνεύση άνεμος.

Ησ. 7,3 και είπε Κύριος προς Ησαΐαν· έξελθε εις συνάντησιν Αχαζ σύ και ο καταλειφθείς Ιασούβ ο υιός σου προς την κολυμβήθραν της άνω οδού τού αγρού τού κναφέως

Ησ. 7,3 Είπε τότε ο Κυριος προς τον Ησαΐαν· έβγα εις συνάντησιν του Αχαζ συ και ο απομείνας κοντά σου υιός σου Ιασούβ, του οποίου το όνομα σημαίνει “το κατάλειμμα θα επιστρέψη”. Θα τον συνάντησης πλησίον της δεξαμενής, η οποία ευρίσκεται στο άνω μέρος της οδού, που οδηγεί στον αγρόν του λευκαντού.

Ησ. 7,4 και ερείς αυτώ φύλαξαι τού ησυχάσαι και μη φοβού, μηδέ η ψυχή σου ασθενείτω από των δύο ξύλων των δαλών

των καπνιζομένων τούτων· όταν γάρ οργή τού θυμού μου γένηται, πάλιν ιάσομαι.

Ησ. 7,4 Θα είπης εκεί προς τον Αχαζ· φυλάξου και ησύχασε, μη φοβείσαι· ας μη αποκαρδιωθής εξ αιτίας των δύο αυτών εσβεσμένων δαυλών, που καπνίζουν, του βασιλέως Φακεέ και του Ρασείμ, διότι, όταν η δικαία τιμωρία της οργής του θυμού μου πραγματοποιηθή πλέον εναντίον σας, εγώ πάλιν θα σας ανορθώσω και θα σας προστατεύσω.

Ησ. 7,5 και ο υιός τού Αράμ και ο υιός τού ομελίου, ότι εβουλεύσαντο βουλήν πονηράν περί σου λέγοντες·

Ησ. 7,5 Ως προς δε τον Ρασείμ, βασιλέα των Αραμαίων και τον Φακεέ, υιόν του Ρομελίου, επειδή αυτοί εσκέφθησαν και απεφάσισαν ενάντιόν σου κακά και ολέθρια, λέγοντες

Ησ. 7,6 αναβησόμεθα εις την Ιουδαίαν και συλλαλήσαντες αυτοίς, αποστρέψομεν αυτούς προς ημάς και βασιλεύσομεν αυτοίς τον υιόν Ταβεήλ·

Ησ. 7,6 θα επέλθωμεν εναντίον της Ιουδαίας, θα συνομιλήσωμεν με αυτούς, θα τους απειλήσωμεν και έτσι, χωρίς καν να πολεμήσωμεν, θα τους γυρίσωμεν προς το μέρος μας και θα καταστήσωμεν βασιλέα εις αυτούς τον υιόν του Ταβεήλ,

Ησ. 7,7 τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· ου μη μείνη η βουλή αυτή ουδέ έσται

Ησ. 7,7 αυτά, λοιπόν, λέγει ο Κυριος, ο παντοκράτωρ· Δεν θα πραγματοποιηθή η κακή απόφασις των ούτε και θα ευδοωθή το σχέδιόν των.

Ησ. 7,8 αλλ η κεφαλή Αράμ Δαμασκός και η κεφαλή Δαμασκού ασειμ - αλλ έτι εξήκοντα και πέντε ετών εκλείψει η βασιλεία Εφραίμ από λαού -

Ησ. 7,8 Διότι πρωτεύουσα του Αραμαϊκού κράτους θα είναι η Δαμασκός, ο δε Ρασείμ θα είναι βασιλεύς μόνον της Δαμασκού. Ως προς δε το βασίλειον του Ισραήλ θα υπάρξη ακόμη επί εξήκοντα πέντε έτη, οπότε πλέον θα λείψη ο λαός από το βασίλειον αυτό.

Ησ. 7,9 και η κεφαλή Εφραίμ Σομόρων, και η κεφαλή Σομόρων υιός τού ομελίου· και εάν μη πιστεύσητε, ουδέ μη συνιήτε. -

Ησ. 7,9 Επί του παρόντος πρωτεύουσα του βασιλείου αυτού θα είναι η Σαμάρεια και βασιλεύς της Σαμαρείας θα είναι ο υιός του Ρομελίου. Εάν όμως σεις δεν πιστεύσετε στον Κυριον και δεν παραδεχθήτε τους λόγους του, ποτέ δεν θα εννοήσετε ούτε την θέσιν, που ευρίσκεσθε, ούτε τον τρόπον της ασφαλείας σας".

Ησ. 7,10 Καί προσέθετο Κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ λέγων·

Ησ. 7,10 Ωμίλησεν ο Κυριος και πάλιν προς τον Αχαζ και είπε·

Ησ. 7,11 αίτησαι σεαυτώ σημείον παρά Κυρίου Θεού σου εις βάθος ή εις ύψος.

Ησ. 7,11 "εις πιστοποιήσιν αυτών, που σου είπα, ζήτησε να γίνη κάποιο θαύμα από τον Κυριον τον Θεόν σου είτε εις τα βάθη της γης είτε εις τα ύψη του ουρανού".

Ησ. 7,12 και είπεν Αχαζ· ου μη αιτήσω ουδ ου μη πειράσω Κύριον.

Ησ. 7,12 Ο Αχαζ όμως απήντησε· "δεν πρόκειται εγώ να ζητήσω τέτοιο θαύμα και να θέσω τρόπον τινά τον Κυριον εις πειρασμόν".

Ησ. 7,13 και είπεν· ακούσατε δή, οίκος Δαυίδ· μη μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν ανθρώποις· και πώς Κυρίω παρέχετε αγώνα·

Ησ. 7,13 Είπε τότε ο προφήτης Ησαΐας εκ μέρους του Θεού· "ακούσατε, λοιπόν, όλοι σεις οι άνθρωποι της βασιλικής οικογενείας του Δαβίδ. Είναι μικρόν ζήτημα να παρέχετε πράγματα και αφορμάς στενοχωρίας στους ανθρώπους· Πώς, λοιπόν, τολμάτε να στενοχωρήτε τον Κυριον με την απιστίαν και ανυπακοην σας·

Ησ. 7,14 διά τούτο δώσει Κύριος αυτός υμίν σημείον· ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει, και τέξεται υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Εμμανουήλ·

Ησ. 7,14 Δια τούτο θα δώση ο ίδιος ο Κυριος εις σας σημείον, θαύμα μέγα και καταπληκτικόν. Ιδού, η παρθένος θα συλλάβη υπερφυσικώς και θα γεννήση υιόν και το όνομα του υιού της αυτού θα είναι Εμμανουήλ, που σημαίνει ο Θεός μαζί μας.

Ησ. 7,15 βούτυρον και μέλι φάγεται· πριν ή γνώναι αυτόν ή προελέσθαι πονηρά, εκλέξεται το αγαθόν·

Ησ. 7,15 Ο Εμμανουήλ θα τρώγη βούτυρον και μέλι, όπως και τα άλλα παιδιά, θα ανατραφή όπως και εκείνα. Πριν όμως έλθη εις την ηλικίαν, κατά την οποίαν θα είναι εις θέσιν να διακρίνη το καλόν από το κακόν, θα εκλέγη πάντοτε το αγαθόν, διότι δεν υπάρχει εις αυτό η κακή κληρονομικότης και κλίσις.

Ησ. 7,16 διότι πριν ή γνώναι το παιδίον αγαθόν ή κακόν, απειθεί πονηρία τού εκλέξασθαι το αγαθόν, και καταλειφθήσεται η γη, ήν σύ φοβή, από προσώπου των δύο βασιλέων.

Ησ. 7,16 Διότι, επαναλαμβάνω, πριν ακόμη το παιδίον κατανόηση και είναι εις θέσιν να διακρίνη μεταξύ αγαθού και κακού, θα απειθή εις κάθε πονηρίαν, δια να εκλέγη και προτιμά πάντοτε το αγαθόν. Η υπερφυσική γέννησις και αρετή του παιδίου θα είναι το σημείον, που θα εγγυηθή, ότι θα μείνη ανέπαφος η χώρα, δια την οποίαν συ ο Αχαζ φοβείσαι εξ αιτίας των δύο βασιλέων, που επέδραμαν εναντίον σου.

Ησ. 7,17 αλλά επάξει ο Θεός επί σε και επί τον λαόν σου και επί τον οίκον τού πατρός σου ημέρας, αί ούπω ήκασιν αφ ής ημέρας αφείλεν Εφραίμ από Ιούδα τον βασιλέα των Ασσυρίων.

Ησ. 7,17 Θα τιμωρήση ο Θεός τους δύο αυτούς επιδρομείς, αλλά θα εξαποστείλη και θα επιφέρη και ενάντιόν σου και ενάντιον του λαού σου και ενάντιον του βασιλικού οίκου του πατρός σου ημέρας τοιούτων συμφορών, αι οποίαι ποτέ έως τώρα δεν είχαν επέλθει εις σας από την εποχήν, κατά την οποίαν εχωρίσθη το βασίλειον του Ισραήλ από το βασίλειον του Ιούδα. Θα εξαποστείλη εις όλεθρόν σας τον βασιλέα των Ασσυρίων ενάντιον σας.

Ησ. 7,18 και έσται εν τή ημέρα εκείνη συριεί Κύριος μνίαις, ό κυριεύει μέρος ποταμού Αιγύπτου, και τή μελίση, ή εστιν εν χώρα Ασσυρίων,

Ησ. 7,18 Κατά την εποχήν, λοιπόν, εκείνην ο Κυριος θα σφυρίξη και θα προσκαλέση ωσάν πολυαριθμους μνίγας τους Αιγυπτίους, οι οποίοι κυριαρχούν στο άνω μέρος του Νείλου, ποταμού της Αιγύπτου, και ωσαν σμήνη μελισσών τα πάνοπλα στρατεύματα των Ασσυρίων,

Ησ. 7,19 και ελεύσονται πάντες και αναπαύσονται εν ταίς φάραγξι της χώρας και εν ταίς τρώγλαις των πετρών και εις τα σπήλαια και εις πάσαν ραγάδα και εν παντί ξύλω.

Ησ. 7,19 και θα επέλθουν εναντίον σας, θα καταλάβουν την χώραν σας και θα αναπαυθούν εις αυτήν, ως εάν είναι ιδική των, θα εισχωρήσουν παντού· εις τας φάραγγας της χώρας σας, εις τας τρώγλας των βράχων, εις τα σπήλαια των ορέων και γενικώς εις κάθε ρωγμήν και εις κάθε δένδρον.

Ησ. 7,20 εν τή ημέρα εκείνη ξυρήσει Κύριος τώ ξυρώ τώ μεγάλω και μεμεθυμένω, ό εστι πέραν τού ποταμού βασιλέως

Ασσυρίων, την κεφαλήν και τας τρίχας των ποδών, και τον πώγωνά αφελεί.

Ησ. 7,20 Κατά την τρομεράν εκείνην ημέραν της θείας τιμωρίας, χρησιμοποιών ο Κυριος ως όργανά του τα στρατεύματα των Ασσυρίων, τα πέραν του ποταμού και τον βασιλέα αυτών, θα ξυρίση ωσάν με μεγάλο κοπτερό ξυράφι του την κεφαλήν σας και τας τρίχας των ποδών σας· θα αφαιρέση τον πώγωνά σας προς μέγαν εξευτελισμόν σας· θα παραδώση εις όλεθρον την χώραν σας.

Ησ. 7,21 και έσται εν τή ημέρα εκείνη θρέψει άνθρωπος δάμαλιν βοών και δύο πρόβατα,

Ησ. 7,21 Θα είναι τόσον μεγάλη η καταστροφή και η ερημωσις κατά την περιόδον εκείνην, ώστε κάθε οικογενειάρχης, που θα απομείνη, θα θεωρή αρκετόν να διατρέφη μίαν μόνον δάμαλιν και δύο πρόβατα δια τας ανάγκας της οικογενείας του.

Ησ. 7,22 και έσται από τού πλείστον ποιείν, γάλα, βούτυρον και μέλι φάγεται πάς ο καταλειφθείς επί της γής.

Ησ. 7,22 Διότι τα ολίγα αυτά ζώα, λόγω της αφθόνου βοσκής των εις την ερημωμένην πλέον και ακαλλιέργητον γην θα παράγουν πολύ γάλα. Από το βούτυρον αυτών και από το άγριον μέλι θα τρώγη και θα συντηρηται κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα έχη απολειφθή εις την ερημωμένην χώραν της Ιουδαίας.

Ησ. 7,23 και έσται εν τή ημέρα εκείνη πάς τόπος, ού εάν ώσι χιλίαι άμπελοι χιλίων σίκλων, εις χέρσον έσσονται και εις άκανθαν·

Ησ. 7,23 Κατά την περιόδον εκείνην της καταστροφής και του ολέθρου θα συμβή, ώστε κάθε περιοχή, που είχε χιλίας άμπελους, αι οποία απέδιδον εισόδημα χιλίων εβραϊκών σίκλων, θα γίνη χέρσος τόπος γεμάτος αγκάθια.

Ησ. 7,24 μετά βέλους και τοξέυματος εισελύσσονται εκεί, ότι χέρσος και άκανθα έσται πάσα η γη.

Ησ. 7,24 Θα αγριέψη ο τόπος, θα γίνη κατοικία αγριών θηριών, ώστε οι άνθρωποι θα εισέρχωνται εις αυτήν κρατούντες βέλη και τόξα, διότι αγρία και χέρσος και γεμάτη αγκάθια θα είναι όλη η χώρα της Ιουδαίας.

Ησ. 7,25 και πάν όρος αροτριώμενον αροτριωθήσεται, και ου μη επέλθη εκεί φόβος· έσται γάρ από της χέρσου και ακάνθης εις βόσκημα προβάτου και καταπάτημα βοός.

Ησ. 7,25 Δια τον φόβον των εχθρών οι Ιουδαίοι θα καλλιεργούν κάθε καλλιεργήσιμον τόπον επάνω εις τα βουνά, διότι εκεί δεν θα υπάρχει φόβος να επέλθουν οι εχθροί. Χερσοι και ακαλλιέργητοι θα γίνουν οι τόποι, γεμάτοι αγκάθια, Θα βόσκουν εις αυτούς τα πρόβατα και θα καταπατούνται, από τα βόδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ησ. 8,1 Και είπε Κύριος προς με· λάβε σεαυτώ τόμον καινού μεγάλου και γράψον εις αυτόν γραφίδι ανθρώπου· τού οξέως προνομήν ποιήσαι σκύλων· πάρεστι γάρ.

Ησ. 8,1 Ο Κυριος μου είπε· "πάρε μαζί σου ένα πίνακα μεγάλον και καινούργιον· με γράμματα ευανάγνωστα και καταληπτά εις όλους γράψε δι' εκείνον, ο οποίος θα κάμη ταχείαν και ολοκληρωτικήν διανομήν λαφύρων. Ο καιρός της λαφυραγωγίας αυτής πλησιάζει, είναι παρών.

Ησ. 8,2 και μάρτυράς μοι ποιήσον πιστούς ανθρώπους, τον Ουριάν και Ζαχαριάν υιόν Βαραχίου.

Ησ. 8,2 Ως μάρτυρας δε δια την προφητείαν αυτήν φέρε δύο αξιοπίστους ανθρώπους, τον Ουριάν και τον Ζαχαριάν, τον υιόν του Βαραχίου".

Ησ. 8,3 και προσήλθον προς την προφήτιν, και εν γαστρί έλαβε και έτεκεν υιόν· και είπε Κύριός μοι· κάλεσον τον όνομα αυτού Ταχέως σκύλευσον, οξέως προνόμυσον·

Ησ. 8,3 Και ο Ησαΐας εξακολουθών λέγει· ήλθον εις ένωσιν με την σύζυγόν μου και αυτή συνέλαβε και εγέννησεν υιόν, ο δε Κυριος μου είπε· ονόμασε τον υόν σου, ταχέως λαφυραγωγήσον, πλήρως και τελείως ληλάτησον,

Ησ. 8,4 διότι πριν ή γνώναι το παιδίον καλείν πατέρα ή μητέρα, λήφεται δύναμιν Δαμασκού και τα σκύλα Σαμαρείας έναντι βασιλέως Ασσυρίων.

Ησ. 8,4 διότι πριν ακόμη το παιδί μάθη να λέγη την λέξιν "πατέρα" και "μητέρα", θα κυριεύση ενώπιον του βασιλέως των Ασσυρίων τον στρατόν της Δαμασκού και θα πάρη τα λάφυρα της Σαμαρείας.

Ησ. 8,5 και προσέθετο Κύριος λαλήσαί μοι έτι·

Ησ. 8,5 Ο Κυριος ωμίλησεν ακόμη προς εμέ και είπεν·

Ησ. 8,6 διά το μη βούλεσθαι τον λαόν τούτον το ύδωρ τού Σιλωάμ το πορευόμενον ησυχή, αλλά βούλεσθαι έχειν τον ασεΐμ και τον υιόν ομελίου βασιλέα εφ υμών,

Ησ. 8,6 "επειδή ο ισραηλιτικός αυτός λαός δεν θέλει πλέον να απολαμβάνη το ευλογημένον ύδωρ της πηγής του Σιλωάμ, το οποίον ρέει με ησυχίαν και συμβολίζει έτσι την ειρηνικήν ζωήν, άλλα επιθυμούν να έχουν ως βασιλέα των τον Ρασείμ και τον υιόν του Ρομελίου,

Ησ. 8,7 διά τούτο ιδού Κύριος ανάγει εφ υμάς το ύδωρ τού ποταμού το ισχυρόν και το πολύ, τον βασιλέα των Ασσυρίων και την δόξαν αυτού· και αναβήσεται επί πάσαν φάραγγα υμών και περιπατήσει επί πάν τείχος υμών

Ησ. 8,7 δια τούτο ιδού, θα επιφέρει εναντίον σας ο Κυριος τα πολλά και ορμητικά ύδατα του ποταμού Ευφράτου, τον βασιλέα δηλαδή Ασσυρίων και το ονομαστόν στρατεύμα του. Αυτοί ως ασυγκράτητον ύδωρ θα καταπλημμυρίσουν τα πάντα εις την χώραν σας, θα εισέλθουν εις κάθε φάραγγα, θα περιπατήσουν εις όλα τα οχυρά σας.

Ησ. 8,8 και αφελεί από της Ιουδαίας άνθρωπον, ός δυνήσεται κεφαλήν άραι ή δυνατόν συντελέσασθαι τι, και έσται η παρεμβολή αυτού ώστε πληρώσαι το πλάτος της χώρας σου· μεθ ημών ο Θεός.

Ησ. 8,8 Ο βασιλεύς των Ασσυρίων θα αφαιρέση από την χώραν της Ιουδαίας κάθε άνθρωπον, ο οποίος θα ημπορέση να σηκώση κεφαλήν εναντίον του και καθένα, ο οποίος θα είναι εις θέσιν να φέρη εις πέρας κάποιο έργον. Αναριθμητα θα είναι τα στρατεύματά των, ώστε θα γεμίσουν την χώραν σας εις όλην της την εκτασιν. Παρ' όλα όμως αυτά ο Κυριος θα είναι μαζί μας".

Ησ. 8,9 γνώτε έθνη και ηττάσθε, επακούσατε έως εσχάτου της γής, ισχυρότες ηττάσθε· εάν γάρ πάλιν ισχύσητε, πάλιν ηττηθήσεσθε.

Ησ. 8,9 Μαθετε λοιπόν σεις, ω' Ασσυριοι, όπως και όλα τα άλλα έθνη, ότι ο θεός είναι μαζί μας. Ταπεινωθήτε και υποχώρησατε. Ακούσατε αυτά έως εις τα πέρατα της γης· σεις, που χάρις εις την δύναμιν σας έχετε υπερισχύσει, θα νικηθήτε, εάν δε και πάλιν υπερισχύσετε και πάλιν θα νικηθήτε.

Ησ. 8,10 και ήν αν βουλευθήσθε βουλήν, διασκεδάσει Κύριος, και λόγον ον αν είπητε, ου μη εμμείνη εν υμίν, ότι μεθ ημών ο Θεός.

Ησ. 8,10 Και οποιανδήποτε σκέψιν και απόφασιν αν παρέτε εναντίον του λαού του θεού, θα την ματαιώση και θα την διαλύση ο Κυριος. Και οποιονδήποτε απειλητικόν λόγον και αν εκστομίσετε, δεν θα μείνη και δεν θα πραγματοποιηθή, διότι ο Θεός είναι μαζή μας.

Ησ. 8,11 Ούτω λέγει Κύριος· τή ισχυρά χειρί απειθούσι τή πορεία της οδού τού λαού τούτου λέγοντες·

Ησ. 8,11 Αυτά λέγει ο Κυριος, ο παντοδύναμος και ακατανίκητος, εις όσους άπειθούν με την πορείαν της ζωής και συμπεριφοράς των· αυτά λέγει προς τον λαόν αυτόν.

Ησ. 8,12 μήποτε είπητε σκληρόν· πάν γάρ, ό εάν είπη ο λαός ούτος, σκληρόν εστι· τον δε φόβον αυτού ου μη φοβηθήτε, ουδ ου μη ταραχθήτε·

Ησ. 8,12 Μη είπητε ποτέ, ότι όσα λέγει ο θεός είναι σκληρά και απραγματοποιήτα. Εξ αντιθέτου κάθε τι, το οποίον θα είπη ο ανυπάκοος ούτος λαός, αυτό είναι σκληρόν και ολέθριον τον δε φόβον, από τον οποίον κοτέχεται αυτός ο λαός, σεις οι πιστοί μη τον φοβηθήτε, ούτε και να ταραχθήτε καθόλου, όπως εκείνοι.

Ησ. 8,13 Κύριον αυτόν αγιάσατε, και αυτός έσται σου φόβος.

Ησ. 8,13 Σεβασθήτε και υπακούσατε στον άγιον Κυριον, τιμήσατε αυτόν· και μόνον ο φόβος, που εμπνέεται από αυτόν, ας είναι ο φόβος σας.

Ησ. 8,14 και εάν επ αυτώ πεποιθώς ής, έσται σοι εις αγίασμα και ουχ ως λίθον προσκόμματι συναντήσεσθε αυτώ, ουδέ ως πέτρας πτώματι· οι δε οίκοι Ιακώβ εν παγίδι, και εν κοιλάσματι εγκαθήμενοι εν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 8,14 Και εάν έχης στηριγμένην την πεποίθησίν σου εις αυτόν, θα είσαι ωσάν αφιερωμένος εις αυτόν, ασφαλής από κάθε κίνδυνον, και δεν θα συναντήσετε στον δρόμον της ζωής σας τον θεόν σαν λίθον προσκόμματος, σαν πέτραν επί της οποίας θα προσκρούσετε και θα πέσετε. Αι φυλαί του Ιακώβ, το ιουδαϊκόν και ισραηλιτικόν βασιλείον, θα συλληφθούν εις παγίδα, οι δε κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι άπιστοι και ασεβείς, θα πέσουν εις λάκκους ολέθρου, από τους οποίους δεν θα ημπορέσουν να εξέλθουν.

Ησ. 8,15 διά τούτο αδυνατήσουσιν εν αυτοίς πολλοί και πεσούνται και συντριβήσονται, και εγγιούσι και αλώσονται άνθρωποι εν ασφαλεία. -

Ησ. 8,15 Εξ αιτίας της απιστίας και αμαρτωλής ζωής των, οι περισσότεροι από τον λαόν θα χάσουν την δύναμίν των, θα γίνουν αδύνατοι και θα πέσουν εις παγίδα και θα συντριβούν. Οι εχθροί θα τους πλησιάσουν και θα τους συλλάβουν αιχμαλώτους σαν ανθρώπους αμερίμους, που εθεώρουν τον εαυτόν των εν ασφαλεία.

Ησ. 8,16 Τότε φανεροί έσονται οι σφραγιζόμενοι τον νόμον τού μη μαθείν.

Ησ. 8,16 Τότε θα γίνουν φανεροί, όσοι από τους Ιουδαίους ωσάν με νοητήν σφραγίδα έχουν σφραγισθή με τον νόμον του Θεού και θα ξεχωρίσουν από τους άλλους, οι οποίοι δεν θέλουν να ακούσουν και να μάθουν τον Νομον.

Ησ. 8,17 και ερεί· μενώ τον Θεόν τον αποστρέψαντα το πρόσωπόν αυτού από τού οίκου Ιακώβ και πεποιθώς έσομαι επ αυτώ.

Ησ. 8,17 Καθε ευσεβής θα είπη· "εγώ θα περιμένω με πίστιν και ελπίδα τον Θεόν, ο οποίος τώρα έχει αποστρέψει με δικαίαν αγανάκτησιν το πρόσωπόν του από τους Ισραηλίτας. Θα στηρίζω την πεποίθησίν μου εις αυτόν και μόνον".

Ησ. 8,18 ιδού εγώ και τα παιδία, ά μοι έδωκεν ο Θεός, και έσται σημεία και τέρατα εν τώ οίκω Ισραήλ παρά Κυρίου σαβαώθ, ός κατοικεί εν τώ όρει Σιών.

Ησ. 8,18 Ιδού εγώ, λέγει, ο προφήτης Ησαΐας, και τα παιδιά, τα οποία μου δδωκεν ο θεός και τα οποία με τα συμβολικά ονόματά των προαναγγέλλουν μεγάλα και καταπληκτικά γεγονότα στον οίκον του Ισραήλ εκ μέρους Κυρίου του παντοκράτορος, ο οποίος κατοικεί στον ναόν, που ευρίσκεται εις την Σιών της Ιερουσαλήμ.

Ησ. 8,19 και εάν είπωσι προς υμάς ζητήσατε τους εγγαστριμύθους και τους από της γής φωνούντας, τους κενολογούντας, οι εκ της κοιτίας φωνούσιν, ουχί έθνος προς Θεόν αυτού εκζητήσουσι· τι εκζητούσι περί των ζώντων τους νεκρούς;

Ησ. 8,19 Εάν δε ασεβείς και άπιστοι άνθρωποι σας είπουν· αναζητήσατε τους εγγαστριμύθους, δια να παρέτε από αυτούς πληροφορίας και οδηγίας προς σωτηρίαν σας, αναζητήσατε εκείνους, οι οποίοι φωνάζουν τους νεκρούς από την γην, τους ματαιολόγους αγύρτας, οι οποίοι ομιλούν με την κοιτίαν των, μη τους ακούσετε. Διότι ορθόν και προτιμότερον δεν είναι να απευθυνθή το έθνος προς τον θεόν και από αυτόν να ζητήση καθοδήγησιν και παρηγορίαν· Τι ζητούν να μάθουν και τι θα εύρουν οι ζώντες, που καταφεύγουν στους νεκρομάντις;

Ησ. 8,20 νόμον γάρ εις βοήθειαν έδωκεν, ίνα είπωσιν ουχ ως το ρήμα τούτο, περί ου ουκ έστι δώρα δούναι περί αυτού.

Ησ. 8,20 Εις τον Θεόν πρέπει να καταφεύγουν, διότι ο Κυριος έδωκε τον Νομον του προς βοήθειαν μας. Εάν δε αυτον δεχθούν και τηρήσουν, πληροφορημένοι πλέον από την προσωπικήν των πείραν θα είπουν· ότι δεν υπάρχει άλλο πολυτιμότερον πράγμα στον κόσμον αυτόν από τον νόμον του Κυρίου. Δεν υπάρχουν δώρα, με τα οποία θα ημπόρεση κανείς να ανταλλάξη αυτόν.

Ησ. 8,21 και ήξει εφ υμάς σκληρά λιμός και έσται ως αν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε και κακώς ερείτε τον άρχοντα και τα πάτρια, και αναβλέψονται εις τον ουρανόν άνω,

Ησ. 8,21 Αλλά δια την απιστίαν σας θα έλθη εναντίον σας μεγάλη πείνα· υπό το κράτος δε της μεγάλης αυτής πείνας θα θλιβήτε και θα ταλαιπωρηθήτε τόσο πολύ, ώστε θα κακολογήσετε τον βασιλέα σας και τους παραδεδομένους πατριούς θεσμούς. Επάνω δε εις την απελπισίαν των θα σηκώνουν αυτοί τα μάτια των στον ουρανόν άνω·

Ησ. 8,22 και εις την γήν κάτω εμβλέψονται, και ιδού απορία στενή και σκότος, θλίψις και στενοχωρία και σκότος, ώστε μη βλέπειν, και ουκ απορηθήσεται ο εν στενοχωρία ών έως καιρού.

Ησ. 8,22 θα ρίπτουν τα βλέμματα των κάτω εις την γην εις αναζήτησιν βοήθειάς και σωτηρίας, και ιδού, σκοτάδι και αποπνικτική απορία θα υπάρχη ολόγυρα των. Θλίψις και στενοχωρία και σκοτάδι, ώστε από την στενοχωρίαν και την ζάλην των να μη βλέπουν. Αυτοί οι οποίοι θα περιέλθουν στοιαύτην στενόχωρον απορίαν, δεν θα μείνουν πάντοτε έτσι, αλλά μέχρις ωρισμένου καιρού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ησ. 9,1 Τούτο πρώτον πие, ταχύ ποίει, χώρα Ζαβουλών, η γη Νεφθαλίμ οδόν θαλάσσης και οι λοιποί οι την παραλίαν κατοικούντες και πέραν τού Ιορδάνου, Γαλιλαία των εθνών, τα μέρη της Ιουδαίας.

Ησ. 9,1 Πие πρώτον το πικρόν τούτο ποτήριον, σύντομα κάμε αυτό. Πие το ποτήριον συ, η χώρα της Ζαβουλών και της Νεφθαλίμ. Σεις, που κατοικείτε την οδόν, η οποία οδηγεί προς την Μεσόγειον Θαλασσαν, και οι άλλοι, που κατοικείτε εις

την παραλίαν της λίμνης Γεννησαρέτ· οι κάτοικοι ανατολικά του Ιορδάνου, η Γαλιλαία αυτή των εθνών και ολόκληρος η Ιουδαία.

Ησ. 9,2 ο λαός ο πορευόμενος εν σκότει, ιδετε φώς μέγα· οι κατοικούντες εν χώρα και σκιά θανάτου, φώς λάμψει εφ υμάς.

Ησ. 9,2 Ο λαός των χωρών αυτών, που ευρίσκεται και ζη στο πνευματικόν σκότος, θα ίδουν πρώτοι το μέγα φως του Μεσσίου. Εις σας, που κατοικείτε εις την χώραν, όπου επικρατεί η σκία του θανάτου, θα λάμψη το σωτήριο και χαρμόσυνον φως.

Ησ. 9,3 το πλείστον τού λαού, ό κατήγαγες εν ευφροσύνη σου, και ευφρανθήσονται ενώπιόν σου ως οι ευφραϊνόμενοι εν αμήτω και ον τρόπον οι διαιρούμενοι σκύλα.

Ησ. 9,3 Το πλείστον μέρος του λαού, που επίστευσε, και το οποίον, Κυριε, αποκατέστησες εις την ευφροσύνην σου με το φως και την σωτηρίαν, που θα δώση ο Μεσσίας, αυτοί θα ευφρανθούν ενώπιόν σου, όπως ευφραίνονται οι γεωργοί κατά την ώραν του θερισμού και οι νικηταί κατά την ώραν, που μοιράζονται μεταξύ των τα λάφυρα.

Ησ. 9,4 διότι αφήρηται ο ζυγός ο επ αυτών κείμενος και η ράβδος η επί του τραχήλου αυτών· την γάρ ράβδον των απαιτούντων διεσκέδασε Κύριος, ως τή ημέρα τή επί Μαδιάμ.

Ησ. 9,4 Διότι θα έχη πλέον αφαιρεθή από αυτούς ο ζυγός της δουλείας, που τους εβαρυνεν, όπως επίσης από τον τραχήλον των η οδυνηρά ράβδος εκείνων, οι οποίοι τους κατεδυνάστευαν. Διότι την ράβδον εκείνων, οι οποίοι τους εξηναγκαζαν εις έργα δουλείας, την συνέτριψε και την διεσκόρπισεν ο Κυριος, όπως ικατά την ημέραν, κατά την οποίαν πραγματοποιήθη η συντριβή των Μαδιανιτών.

Ησ. 9,5 ότι πάσαν στολήν επισυνηγμένην δόλω και ιμάτιον μετά καταλλαγής αποτίσουσι και θελήσουσιν ει εγενήθησαν πυρίκαυστοι.

Ησ. 9,5 Διότι αι στολαί και τα ιμάτια, τα οποία οι καταδυναστεύοντες εμάζευσαν με δόλον και απάτην και καταπίεσιν, θα τα αποδώσουν με το παραπάνω. Οι δε λυτρωμένοι άνθρωποι θα θελήσουν, όπως όλα αυτά παραδοθούν εις την φωτιάν.

Ησ. 9,6 ότι παιδίον εγενήθη ημίν, υιός και εδόθη ημίν, ού η αρχή εγενήθη επί τού ώμου αυτού, και καλείται το όνομα αυτού μεγάλης βουλής άγγελός, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης, πατήρ τού μέλλοντος αιώνος· εγώ γάρ άξω ειρήνην επί τους άρχοντας, ειρήνην και υγίειαν αυτώ.

Ησ. 9,6 Αυτά δε θα πραγματοποιηθούν, διότι θα γεννηθή δι' ημάς παιδίον, θα δοθη εις ημάς ο υιός αυτός, του οποίου η αρχή και εξουσία υπάρχει απ' αρχής επάνω στους ώμους του και θα καλήται το όνομα αυτού αγγελιαφόρος της μεγάλης βουλής του Θεού, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, αρχηγός της ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνος. "Εγώ, λέγει ο θεός, θα φέρω την ειρήνην στους άρχοντας, ειρήνην και υγίειαν θα χορηγήσω στο παιδίον αυτό.

Ησ. 9,7 μεγάλη η αρχή αυτού, και της ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον επί τον θρόνον Δαυίδ και την βασιλείαν αυτού κατορθώσει αυτήν και αντιλαβέσθαι αυτής εν κρίματι και εν δικαιοσύνη από τού νύν και εις τον αιώνα· ο ζήλος Κυρίου σαβαώθ ποιήσει ταύτα.

Ησ. 9,7 Η βασιλική του εξουσία θα έχη απεριόριστον έκτασιν, θα εκτείνεται εις όλην την οικουμένην. Της δε ειρηνικής του βασιλείας δεν θα υπάρχη τέλος. Αυτός θα ανορθώση τον θρόνον και την ένδοξον βασιλείαν του προφητάνακτος Δαβίδ, θα αναλάβη και θα φέρη εις πέρας το έργον αυτής της ανορθώσεως με δικαίον κρίσιν από τώρα και στους αιώνας των αιώνων". Η άπειρος αγάπη του Κυρίου παντοκράτορας προς τον λαόν του θα πραγματοποιήση αυτά.

Ησ. 9,8 Θάνατον απέστειλε Κύριος επί Ιακώβ, και ήλθεν επί Ισραήλ,

Ησ. 9,8 Θάνατον και τέλος απέστειλεν ο Κυριος εναντίον του βασιλείου του Ισραήλ και του βασιλείου του Ιούδα.

Ησ. 9,9 και γνώσονται πάς ο λαός τού Εφραΐμ και οι εγκαθήμενοι εν Σαμαρεία εφ ύβρει και υψηλή καρδιά λέγοντες·

Ησ. 9,9 Θα μάθουν και θα αισθανθούν από προσωπικήν των πλέον πείραν την τιμωρίαν αυτήν όλοι οι πολίται του βασιλείου του Ισραήλ, αυτοί που κατοικούν εις την Σαμά-ρειαν, οι οποίοι με αυθάδειαν και υψηλόφρονα την ικαρδίαν λέγουν·

Ησ. 9,10 πλίνθοι πεπτώκασιν, αλλά δεύτε λαξεύσωμεν λίθους και εκκόψωμεν συκαμίνους και κέδρους και οικοδομήσωμεν εαυτοίς πύργον.

Ησ. 9,10 Εάν κρημισθούν αι πλινθόκτιστοι οικίαι μας από τους εχθρούς μας, ημείς θα είπωμεν ο ένας προς τον άλλον· ελάτε να πελεκήσωμεν λίθους και να κόψωμεν συκαμίνους και κέδρους και να οικοδομήσωμεν δια τον εαυτόν μας όχι απλώς οικίας, αλλά πύργους.

Ησ. 9,11 και ράξει ο Θεός τους επανισταμένους επί όρος Σιών επ αυτούς και τους εχθρούς αυτών διασκεδάσει,

Ησ. 9,11 Ο Κυριος θα κατασυντριψη τους εχθρούς, οι οποίοι επέρχονται εναντίον της Ιερουσαλήμ, αυτούς τους εχθρούς θα τους διασκόρπιση.

Ησ. 9,12 Συρίαν αφ ηλίου ανατολών και τους Έλληνας αφ ηλίου δυσμών, τους κατεσθίοντας τον Ισραήλ όλω τώ στόματι. επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ έτι η χείρ υψηλή.

Ησ. 9,12 Θα συντριψη και θα διασκόρπιση την Συρίαν από ανατολάς και τους Έλληνας, δηλαδή τους Φιλισταίους, από δυσμάς, αυτούς οι οποίοι κατατρώγουν με όλον των το στόμα τον Ισραηλιτικόν λαόν. Παρ' όλην δε την σκληράν αυτήν τιμωρίαν ο θυμός του Κυρίου δεν θα αποστραφή και δεν θα καταπαύση. Και δια τούτο η χειρ του είναι ακόμη υψωμένη, ετοιμή να αποστείλη και νέας τιμωρίας.

Ησ. 9,13 και ο λαός ουκ απεστράφη, έως επλήγη, και τον Κύριον ουκ εξεζήτησαν.

Ησ. 9,13 Παρ' όλον όμως τούτο ο λαός δεν μετενόησε, καίτοι ετιμωρήθη, δεν ανεζήτησεν εν μετάνοια τον Κυριον.

Ησ. 9,14 και αφείλε Κύριος από Ισραήλ κεφαλήν και ουράν, μέγαν και μικρόν εν μια ημέρα, πρεσβύτεν και τους τα πρόσωπα θαυμάζοντα (αυτή η αρχή) και προφήτην διδάσκοντα άνομα (ούτος η ουρά).

Ησ. 9,14 Δια τούτο ο Κυριος αφήρσεν από τον Ισραηλιτικόν λαόν κεφαλήν και ουράν, μεγάλους και μικρούς, εις μίαν και την αυτήν ημέραν, ασυνέτους πρεσβύτας και προσωπολήπτας, που θαυμάζουν τα μεγάλα, αλλά άδικα, πρόσωπα, (αυτοί αποτελούν την κεφαλήν), και ψευσοπροφήτας, οι οποίοι διδάσκουν παρανομίας (αυτοί αποτελούν την ουράν) .

Ησ. 9,15 και έσονται οι μακαρίζοντες τον λαόν τούτον πλανώντες και πλανώσιν, όπως καταπίωσιν αυτούς.

Ησ. 9,15 Αυτοί δε, οι οποίοι κολακεύουν τον λαόν και τον αποκοιμίζουν με ψευδείς ελπίδας, τον πλανούν συνεχώς, δια να τον εκμεταλλεύονται, μέχρις ότου τον καταβροχθίσουν.

Ησ. 9,16 διά τούτο επί τους νεανίσκους αυτών ουκ ευφρανθήσεται ο Κύριος και τους ορφανούς αυτών και τας χήρας αυτών ουκ ελεήσει, ότι πάντες άνομοι και πονηροί, και πάν στόμα λαλεί άδικα. επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ έτι η

χείρ υψηλή.

Ησ. 9,16 Εξ αιτίας της διαφθοράς του λαού δεν θα ευαρεστηθή ο Κυριος ούτε εις τα νεαρά αυτών τέκνα, και δεν θα ελεήσει τους ορφανούς αυτών και τας χήρας αυτών, διότι όλοι είναι άνομοι και πονηροί. Καθε στόμα λαλεί αδικίας. Παρ' όλην δε την τιμωρίαν, που θα αποστείλη ο Κυριος εναντίον των, αυτοί δεν θα μετανοήσουν και δια τούτο η τιμωρός χειρ του θα είναι ακόμη ετοιμή να καταπέση εναντίον των.

Ησ. 9,17 και καυθήσεται ως πύρ η ανομία και ως άγρωσις ξηρά βρωθήσεται υπό πυρός· και καυθήσεται εν τοίς δάσεσι τού δρυμού, και συγκαταφάγεται τα κύκλω των βουνών πάντα.

Ησ. 9,17 Η παρανομία των θα ανάψη και θα γίνη δι' αυτούς πυρκαϊά. Θα γίνουν ωσάν την ξηράν αγριάδα, η οποία κατατρώγεται από το πυρ. Θα καή η παρανομία, όπως η πυρκαϊά κατακαίει και κατατρώγει τα δένδρα του δάσους και τελευταία όλα τα γύρω από τα βουνά.

Ησ. 9,18 διά θυμόν οργής Κυρίου συγκεκαυται η γη όλη, και έσται ο λαός ως κατακεκαυμένος υπό πυρός· άνθρωπος τον αδελφόν αυτού ουκ ελεήσει,

Ησ. 9,18 Εξ αιτίας της μεγάλης οργής του Κυρίου έχει ανάψει η Παλαιστίνη και καίονται όλοι αυτής οι κάτοικοι. Μέσα εις την μεγάλην συμφοράν ο άνθρωπος δεν θα ευσπλαγχνίζεται τον συνάνθρωπόν του.

Ησ. 9,19 αλλά εκκλινεί εις τα δεξιά, ότι πεινάσει και φάγεται εκ των αριστερών, και ου μη εμπλησθή άνθρωπος έσθων τας σάρκας τού βραχίονος αυτού.

Ησ. 9,19 Η θλίψις και η πείνα θα είναι τόσον μεγάλη, που θα στρέφεται ο καθένας εις τα δεξιά, χωρίς να ευρίσκη εκεί τροφήν, και διότι θα πεινά, θα στρέφεται και θα τρώγη εις τα αριστερά και δεν θα χορταίνει. Οι άνθρωποι θα κατατρώγουν ο ένας τον άλλον, και πάλιν θα πεινούν.

Ησ. 9,20 φάγεται γάρ Μανασσής τού Εφραϊμ και Εφραϊμ τού Μανασσή, ότι άμα πολιορκήσουσι τον Ιούδαν. επί τούτοις πάσιν ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ έτι η χείρ υψηλή.

Ησ. 9,20 Διότι η φυλή του Μανασσή θα καταφάγη εις εμφύλιον πόλεμον την φυλήν του Εφραϊμ, και η φυλή του Εφραϊμ θα καταφάγη τας σάρκας της φυλής Μανασσή. Και αι δύο συγχρόνως φυλαί αλλόφρονες θα πολιορκήσουν την φυλήν του Ιούδα. Παρ' όλας όμως αυτάς τας συμφοράς, ο θυμός του Κυρίου δεν ανεστάλη, η τιμωρός χειρ του Θεού είναι ακόμη υψωμένη, δια να αποστείλη και νέας τιμωρίας εναντίον των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ησ. 10,1 Ουαί τοίς γράφουσι πονηρίαν· γράφοντες γάρ πονηρίαν γράφουσιν

Ησ. 10,1 Αλλοίμονον στους ναμοθέτας, οι οποίοι γράφουν και θεσπίζουν πονηρούς νόμους. Αυτοί επιμόνως γράφουν και ξαναγράφουν αδικούς νόμους.

Ησ. 10,2 εκκλίνοντες κρίσιν πτωχών, αρπάζοντες κρίμα πενήτων τού λαού μου, ώστε είναι αυτοίς χήραν εις διαρπαγήν και ορφανόν εις προνομίην.

Ησ. 10,2 Διαστρέφουν την δικαιοσύνην εις βάρος των πτωχών, αρπάζουν το δίκαιον των πενήτων του λαού μου, ώστε η χήρα να είναι το θύμα της διαρπαγής των, και τα ορφανά να είναι αντικείμενον της λεηλασίας των.

Ησ. 10,3 και τι ποιήσουσιν εν τή ημέρα της επισκοπής; η γάρ θλίψις υμίν πόρωθεν ήξει· και προς τίνα καταφεύξεσθε τού βοηθηθήναι; και που καταλείψετε την δόξαν υμών

Ησ. 10,3 "Τι θα κάμουν όμως αυτοί, λέγει ο Θεός, όταν έλθη η ημέρα, που θα επισκεφθώ αυτούς και τον λαόν μου; Η τιμωρία σας και η θλίψις θα έλθη από μακράν· και τότε προς ποίον σεις θα καταφύγετε, δια να επιτύχετε βοήθειαν; Που θα αφήσετε την δόξαν και την δύναμίν σας,

Ησ. 10,4 τού μη εμπεισείν εις επαγωγήν; επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ έτι η χείρ υψηλή.

Ησ. 10,4 ώστε να μη περιπέσετε εις αιχμαλωσίαν και εξορίαν;" Παρ' όλας δε αυτάς τας συμφοράς και τιμωρίας δεν επραΐνθη ο θυμός του Κυρίου, αλλά η τιμωρός δεξιά του είναι ετοιμή, να επιπέση εναντίον των πονηρών.

Ησ. 10,5 ουαί Ασσυρίοις· η ράβδος τού θυμού μου και οργής εστιν εν ταίς χερσίν αυτών.

Ησ. 10,5 Αλλοιμονον και στους Ασσυριους! Η ράβδος, βέβαια, της οργής και του θυμού μου, εναντίον του λαού μου εις παιδαγωγίαν του, είναι εις τα χέρια των.

Ησ. 10,6 την οργήν μου εις έθνος άνομον αποστελώ και τώ εμώ λαώ συντάξω ποιήσαι σκύλα και προνομίην και καταπατείν τας πόλεις και θείναι αυτάς εις κονιορτόν.

Ησ. 10,6 Θα αποστείλω την οργήν μου και την τιμωρίαν μου δια μέσου των Ασσυρίων εις έθνος άνομον, εστον ισραηλιτικον λαόν, και θα δώσω διαταγήν να λεηλατήσουν τον λαόν μου, να τους λαφυραγωγήσουν, να καταπατήσουν τας πόλεις των και να μεταβάλουν αυτάς εις κονιορτόν.

Ησ. 10,7 αυτός δε ουχ ούτως ενεθυμήθη και τή ψυχή ουχ ούτως λελόγισται, αλλά απαλλάξει ο νούς αυτού και τού έθνη εξολοθρεύσει ουκ ολίγα.

Ησ. 10,7 Αυτός όμως ο Ασσύριος μονάρχης δεν εσκέφθη έτσι. Δεν διελογίσθη στο εσω-τερικόν του, όπως εγώ εσκέφθην, ότι δηλαδή εγώ τον εχρησιμοποίησα ως όργανον δικαίας τιμωρίας κατά του λαού μου. Εσκέφθη διαφορετικά με τον νουν του, να εξολοθρεύση, δηλαδή, αυτός έθνη πολλά.

Ησ. 10,8 και εάν είπωσιν αυτώ σύ μόνος εί άρχων,

Ησ. 10,8 Εάν δε είπουν στον Ασσύριον βασιλέα οι κόλακες, "συ είσαι ο μόνος άρχων",

Ησ. 10,9 και ερεί· ουκ έλαβον την χώραν την επάνω Βαβυλώνας και Χαλάνης, ού ο πύργος ωκοδομήθη; και έλαβον Αραβίαν και Δαμασκόν και Σαμάρειαν·

Ησ. 10,9 αυτός με αλαζονείαν θα απαντήσει· "δεν κατέλαβα εγώ την χώραν την πέραν της Βαβυλώνας και την χώραν της Χαλάνης, όπου εκτίσθη ο πύργος εκείνος της Βαβέλ; Εγώ κατέλαβαν την Αραβίαν, την Δαμασκόν και την Σαμάρειαν.

Ησ. 10,10 ον τρόπον ταύτας έλαβον εν τή χειρί μου, και πάσας τας αρχάς λήψομαι. ολολύξατε, τα γλυπτά εν Ιερουσαλήμ και εν Σαμαρεία·

Ησ. 10,10 Οπως εκυρίευσα αυτάς με την δύναμίν μου, έτσι θα καταλάβω και τα άλλα έθνη και θα καταλύσω τας αρχάς των. Θρηνήσατε με ολολυγμούς τα ειδωλολατρικά γλυπτά, που υπάρχουν εις την Ιερουσαλήμ και εις την Σαμάρειαν.

Ησ. 10,11 ον τρόπον γάρ εποίησα Σαμαρεία και τοίς χειροποίητοις αυτής, ούτω ποιήσω και Ιερουσαλήμ και τοίς ειδώλοις αυτής.

Ησ. 10,11 Διότι όπως έκαμα εις την Σαμάρειαν και εις τα υπό χειρών ανθρώπων κατασκευασμένα είδωλά της, έτσι θα κάμω εις την Ιερουσαλήμ και εις τα είδωλα αυτής".

Ησ. 10,12 και έσται, όταν συντελέση Κύριος πάντα ποιών εν τώ όρει Σιών και εν Ιερουσαλήμ, επάξει επί τον νούν τον μέγαν, τον άρχοντα των Ασσυρίων, και επί το ύψος της δόξης των οφθαλμών αυτού.

Ησ. 10,12 Όταν όμως ο Κυριος ολοκλήρωση την παιδαγωγικήν τιμωρίαν στο όρος Σιών και εις την Ιερουσαλήμ, θα επιφέρη τιμωρίαν στον μεγάλο αυτόν και αλαζονικόν νουν, στον άρχοντα των Ασσυρίων, και εις όλην την μεγάλην αυτού δόξαν, την οποίαν αλαζονικώς παρατηρούν τα πλανεμένα μάτια του.

Ησ. 10,13 είπε γάρ εν τή ισχύϊ ποιήσω και εν τή σοφία της συνέσεως, αφελώ όρια εθνών και την ισχύν αυτών προνομήσω

Ησ. 10,13 Διότι ο αλαζών αυτός μονάρχης είπε: "με την δύναμιν μου κατώρθωσα και θα κατορθώσω έργα μεγάλα. Με την σοφίαν της στρατιωτικής μου ικανότητος θα καταλύσω και θα κυριεύσω τα σύνορα των εθνών και την δύναμιν αυτών θα ληλατήσω.

Ησ. 10,14 και σεισω πόλεις κατοικουμένας και την οικουμένην όλην καταλήψομαι τή χειρί ως νοσιάν και ως καταλειμμένα ωά αρώ, και ουκ έστιν ός διαφεύξεται με ή αντίπη μοι.

Ησ. 10,14 Θα συγκλονίσω τας κατοικουμένας πόλεις, θα καταλάβω ολόκληρον την οικουμένην με το χέρι μου, με όσην ευκολίαν παίρνει κανείς φωλεάν πτηνών και τα εγκαταλειμμένα εις αυτήν αυγά. Κανείς δεν θα υπάρξη, που να μου διαφύγη η να φέρη αντίρρηση εις αυτά, που εγώ σκέπτομαι και λέγω".

Ησ. 10,15 μη δοξασθήσεται αξίνη άνευ τού κόπτοντος εν αυτή; ή υψωθήσεται πρίων άνευ τού έλκοντος αυτόν; ωσαύτως εάν τις άρη ράβδον ή ξύλον.

Ησ. 10,15 Ο Κυριος όμως απήντησεν εις τα αλαζονικά αυτά λόγια: "μήπως ημπορεί ποτε ο πέλεκυς να κατορθώση τίποτε χωρίς τον άνθρωπον, που δ' αυτού κόπτει; Η μήπως είναι δυνατόν, το πρίονι να υψωθή χωρίς τον εργάτην, ο οποίος το σύρει και το κινεί; Το ίδιο συμβαίνει και με την ράβδον η το ξύλον, που ο άνθρωπος τα σηκώνει!"

Ησ. 10,16 και ουχ ούτως, αλλά αποστειλεί Κύριος σαβαώθ εις την σήν τιμήν ατιμίαν, και εις την σήν δόξαν πύρ καιόμενον καθήσεται.

Ησ. 10,16 Τιποτε βεβαίως από αυτά δεν γίνεται μόνο του, χωρίς τον άνθρωπον. Δια τούτο ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ, θα αποστειλή εις την σημερινήν σου υπόληψιν και τιμήν εξευτελισμον και ταπεινώσιν, και εις την λαμπρότητα της δόξης σου πυρ φοβερόν, το οποίον θα την κατακαύση.

Ησ. 10,17 και έσται το φώς τού Ισραήλ εις πύρ και αγιάσει αυτόν εν πυρί καιομένω και φάγεται ωσει χόρτον την ύλην.

Ησ. 10,17 Αυτό, που είναι φως δια τους Ισραηλίτας, θα γίνη φωτιά δια τους Ασσυρίους. Δια του πυρός των τιμωριών και των θλίψεων θα εξαγνίση ο Κυριος τους Ισραηλίτας, εντώ τον Άσσυριον θα τον καταφάγη το πυρ αυτό, όπως κατατρώγει τα ξηρά χόρτα και τα δένδρα του δάσους.

Ησ. 10,18 τή ημέρα εκείνη αποσβεσθήσεται τα όρη και οι βουνοί και οι δρυμοί, και καταφάγεται από ψυχής έως σαρκών και έσται ο φεύγων ως ο φεύγων από φλογός καιομένης

Ησ. 10,18 Κατά την ημέραν εκείνην της τιμωρίας οι Ασσύριοι, που ομοιάζουν με όρη και με βουνά και με πύκνα δάση, θα σβησθούν από το πρόσωπον της γης, θα λείψουν και η φωτιά θα καταφάγη αυτούς εξ ολοκλήρου, οι δε πανικόβλητοι φυγάδες θα είναι σαν εκείνον, ο οποίος φεύγει γρήγορα από φοβεράν πυρκαϊάν.

Ησ. 10,19 και οι καταλειφθέντες απ αυτών αριθμός έσονται, και παιδιον γράφει αυτούς.

Ησ. 10,19 Αυτοί, που θα απομείνουν από τους Ασσυρίους, θα είναι ελάχιστοι εις αριθμόν, ώστε και ένα μικρό παιδί να ημπορή να τους καταγράψη.

Ησ. 10,20 Καί έσται εν τή ημέρα εκείνη ουκέτι προστεθήσεται το καταλειφθέν Ισραήλ, και οι σωθέντες τού Ιακώβ ουκέτι μη πεποιθότες ώσιν επί τους αδικήσαντας αυτούς, αλλά έσονται πεποιθότες επί τον Θεόν τον άγιον τού Ισραήλ τή αληθεία,

Ησ. 10,20 Και θα συμβή τούτο· κατά την ημέραν εκείνην της παιδαγωγικής τιμωρίας των Ισραηλιτών, του ολέθρου δε των Άσσυριων το περισωθέν κατάλοιπον του ισραηλιτικού λαού δεν θα έχη πλέον την πρόθεσιν να στηρίξη την πεποιθησιν του εις ανθρώπους. Και όσοι από τους απογόνους του Ιακώβ εσώθησαν, δεν θα έχουν πεποιθήσιν στους αδικήσαντας αυτούς Ασσυρίους. Αλλα θα στηρίζουν ειλικρινώς την πεποιθήσιν των στον Θεόν τον άγιον του Ισραήλ.

Ησ. 10,21 και έσται το καταλειφθέν τού Ιακώβ επί Θεόν ισχύοντα.

Ησ. 10,21 Τότε δε θα επιστρέψη δια μετανοίας ο απομείνας ισραηλιτικός λαός προς τον παντοδύναμον Θεόν.

Ησ. 10,22 και εάν γένηται ο λαός Ισραήλ ως η άμμος της θαλάσσης, το κατάλειμμα αυτών σωθήσεται· λόγον συντελών και συντέμων εν δικαιοσύνη,

Ησ. 10,22 Αλλά και εάν ο ισραηλιτικός λαός αυξηθή και γίνη πολυάριθμος, όπως η άμμος της θαλάσσης, θα κατάστραφή, και μόνον ένα υπόλοιπον από αυτόν θα διασωθή. Ο Κυριος θα πραγματοποιήση τον λόγον, τον οποίον απεφάσισε, τιμωρών εν δικαιοσύνη το κακόν.

Ησ. 10,23 ότι λόγον συντετημένον Κύριος ποιήσει εν τή οικουμένη όλη.

Ησ. 10,23 Διότι την απόφασίν του περι τιμωρίας του κακού στον ισραηλιτικόν λαόν θα την πραγματοποίηση, όπως και εις ολόκληρον την οικουμένην.

Ησ. 10,24 Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· μη φοβού, ο λαός μου, οι κατοικούντες εν Σιών, από Ασσυρίων, ότι εν ράβδω πατάξει σε· πληγήν γάρ επάγω επί σε τού ιδείν οδόν Αιγύπτου.

Ησ. 10,24 Δια τούτο αυτά λέγει ο παντοκράτωρ: "συ ο ισραηλιτικός λαός μου, όσοι κατοικείτε εις την Σιών, μη φοβηθήτε από τους Ασσυρίους, όταν εκείνοι θα σας κτυπήσουν με ράβδον, διότι εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος επιφέρω εναντίον σας την παιδαγωγικήν αυτήν τιμωρίαν, όπως άλλοτε κατά τους χρόνους της τλαιπωρίας σου εις την Αίγυπτον.

Ησ. 10,25 έτι γάρ μικρόν και παύσεται η οργή, ο δε θυμός μου επί την βουλήν αυτών

Ησ. 10,25 Ολίγον χρόνον ακόμη και θα παύση η οργή μου εναντίον σας, ο δε θυμός μου θα στραφή εναντίον της κακής αποφάσεως των Ασσυριων".

Ησ. 10,26 και εγειρεί ο Θεός επ αυτούς κατά την πληγήν Μαδιάμ εν τόπω θλίψεως, και ο θυμός αυτού τή οδώ τή κατά θάλασσαν εις την οδόν την κατ Αίγυπτον.

Ησ. 10,26 Ο Θεός θα εγειρή και θα επιφέρη εναντίον αυτών πληγήν ομοίαν προς την πληγήν, την οποίαν επέφερε κατά των Μαδιανιτών στον τόπον της καταστροφής των. Ο θυμός του θα εκσπάση καταστρεπτικός εναντίον αυτών, όπως συνέβη εις την οδόν την δια της Ερυθράς θαλάσσης, όταν εξήρχοντο οι Ισραηλίται ελεύθεροι από την Αίγυπτον.

Ησ. 10,27 και έσται εν τή ημέρα εκείνη αφαιρεθήσεται ο ζυγός αυτού από τού ώμου σου και ο φόβος αυτού από σού, και καταφθαρήσεται ο ζυγός από των ώμων υμών.
 Ησ. 10,27 Κατά την ημέραν εκείνην θα αφαιρεθή από τους ώμους σας ο ζυγός της δουλείας των Ασσυρίων και ο φόβος σας απέναντι αυτών. Θα καταστραφή ο ζυγός της δουλείας από τους ώμους σας. '
 Ησ. 10,28 ήξει γάρ εις την πόλιν Αγγαί
 Ησ. 10,28 Ο Ασσύριος μονάρχης με τον στρατόν του θα έλθη εις την πόλιν Αγγαί,
 Ησ. 10,29 και παρελεύσεται εις Μαγγεδώ και εις Μαχμάς θήσει τα σκεύη αυτού· και παρελεύσεται φάραγγα και ήξει εις Αγγαί, φόβος λήψεται αμά πόλιν Σαούλ· φεύζεται
 Ησ. 10,29 θα πέραση από την πόλιν Μαγγεδώ, θα θέση τα όπλα του εις Μαχμάς, θα περάση την φάραγγα, θα φθάση εις Αγγαί.' Οι κάτοικοι της Ραμά, της πόλεως αυτής του Σαούλ, θα καταληφθούν από φόβον,
 Ησ. 10,30 η θυγάτηρ Γαλλείμ, επακούσεται Λαϊσά, επακούσεται Αναθώθ·
 Ησ. 10,30 θα τραπούν εις φυγήν οι κάτοικοι της Γαλλείμ. θα πληροφορηθούν την διέλευσίν του αι πόλεις Λαϊσά και 'Αναθωθ.
 Ησ. 10,31 και εξέστη Μαδεβηνά και οι κατοικούντες Γιββεϊθ·
 Ησ. 10,31 Θα καταπλαγούν οι κάτοικοι της Μαδεβηνά και όσοι κατοικούν εις την Γιββεϊθ.
 Ησ. 10,32 παρακαλείται σήμερον εν οδώ τού μείναι, τή χειρί παρακαλείτε, το όρος, την θυγατέρα Σιών, και οι βουνοί οι εν Ιερουσαλήμ.
 Ησ. 10,32 Ενθαρρύνετε και ενισχύσατε σήμερον τους Ισραηλίτας, οι οποίοι πανικόβλητοι ευρίσκονται στον δρόμον της φυγής, να μείνουν και να μη φύγουν. Από μακρόθεν με νεύματα αναγγείλατε εις αυτούς το ευχάριστον γεγονός, στο όρος Σιών στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, εις τα υψώματα της πόλεως, (ότι ο Ασσύριος Μονάρχης εσταμάτησε την πορείαν προς την Ιερουσαλήμ).
 Ησ. 10,33 ιδού γάρ ο δεσπότης Κύριος σαβαώθ συνταράσσει τους ενδόξους μετά ισχύος, και οι υψηλοί τή ύβρει συντριβήσονται, και οι υψηλοί ταπεινωθήσονται,
 Ησ. 10,33 Διότι, ιδού ο δεσπότης, ο Κυριος των δυνάμεων, θα συγκλονίση με μεγάλην δύναμιν τους ενδόξους της γης, τους Ασσυρίους, και οι κατά κόσμον μεγάλοι θα συντριβούν δια την υπερηφάνειάν των, οι υψηλόφρονες και αλαζονικοί θα ταπεινωθούν.
 Ησ. 10,34 και πεσούνται οι υψηλοί μαχαίρα, ο δε Λίβανος σύν τοίς υψηλοίς πεσείται.
 Ησ. 10,34 Θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας οι υπερήφανοι. Ο Ασσύριος, ο ισχυρός ως Λίβανος, θα πέση μάζη με τα υψηλά του δένδρα, τους βοηθούς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ησ. 11,1 Καί εξελεύσεται ράβδος εκ της ρίζης Ιεσσαί, και άνθος εκ της ρίζης αναβήσεται.
 Ησ. 11,1 Από την γενεαλογικήν ρίζαν του Ιεσσαί, θα φυτρώση κλωνάρι, και άνθος από την ρίζαν αυτήν θα αναβλαστήση.
 Ησ. 11,2 και αναπαύσεται επ αυτόν πνεύμα τού Θεού, πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και ισχύος, πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας·
 Ησ. 11,2 Εις τον ευλογημένον αυτόν απόγονον του Ιεσσαί, θα επαναπαυθή το Πνεύμα του Θεού, Πνεύμα σοφίας και συνέσεως, Πνεύμα υγιούς θελήσεως και ισχύος, Πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας.
 Ησ. 11,3 εμπλήσει αυτόν πνεύμα φόβου Θεού. ου κατά την δόξαν κρινεί ουδέ κατά την λαλιάν ελέγξει,
 Ησ. 11,3 Θα γέμιση αυτόν ο Θεός με Πνεύμα φόβου Θεού. Φωτιζόμενος αυτός από τα υπέροχα αυτά χαρίσματα του Πνεύματος δεν θα εκφέρη κρίσιν σύμφωνα με την εξωτερικήν εμφάνισιν και δεν θα ελέγχη σύμφωνα με τους ματαίους και επιπολαίους λόγους των ανθρώπων.
 Ησ. 11,4 αλλά κρινεί ταπεινώ κρίσιν και ελέγξει τους ταπεινούς της γής· και πατάξει γήν τώ λόγω τού στόματος αυτού και εν πνεύματι διά χειλέων ανελεί ασεβή·
 Ησ. 11,4 Αλλά θα κρίνη με ευθύτητα και δικαιοσύνην, θα δικαιοώση τον ταπεινόν και τον δίκαιον, θα φανερώση και θα αποδώση το δίκαιον στους ταπεινούς και καταφρονημένους της γης. Με τον λόγον του στόματός του θα κτυπήση τον αμαρτωλόν και άδικον κόσμον. Και με ένα απλούν φύσημα των χειλέων του θα θανατώση τους ασεβείς.
 Ησ. 11,5 και έσται δικαιοσύνη εξωσμένος την οσφύν αυτού και αληθεία ειλημένος τας πλευράς.
 Ησ. 11,5 Αυτός θα έχη ζωστή την μέσην του με την ζώνην της δικαιοσύνης. Με την ειλικρίνειαν δε και την φιλαλήθειαν θα έχη περικαλύψει τας πλευράς του.
 Ησ. 11,6 και συμβοσκηθήσεται λύκος μετ αρνός, και πάρδαλις συναναπαύσεται ερίφω, και μοσχάριον και ταύρος και λέων άμα βοσκηθήσονται, και παιδίον μικρόν άξει αυτούς·
 Ησ. 11,6 Τοτε ο λύκος θα βόσκη μαζή με το αρνί, και η λεοπάρδαλις θα κατοική μαζή με το ερίφιον, το μοσχάριον και ο ταύρος θα βόσκουν μαζή με τον λέοντα και ένα μικρό παιδί θα οδηγή αυτά ως ήμερα αρνία.
 Ησ. 11,7 και βούς και άρκος άμα βοσκηθήσονται, και άμα τα παιδιά αυτών έσονται, και λέων και βούς άμα φάγονται άχυρα.
 Ησ. 11,7 Το βόϊδι και η άρκτος θα βόσκουν μαζή και τα μικρά των θα κάμνουν μαζή συντροφιά. Το ληοντάρι και το βόϊδι θα τρώγουν μαζή άχυρα.
 Ησ. 11,8 και παιδίον νήπιον επί τρώγλην ασπίδων και επί κοίτην εκγόνων ασπίδων την χείρα επιβαλεί.
 Ησ. 11,8 Μικρό παιδί θα απλώνη και θα θέτη χωρίς κίνδυνον τα χέρια του εις την οπήν της δηλητηριώδους ασπίδος και εις την φωλεάν, όπου αι ασπίδες έχουν τα μικρά των.
 Ησ. 11,9 και ου μη κακοποιήσουσιν, ουδέ μη δύνωνται απολέσαι ουδένα επί το όρος το άγιόν μου, ότι ενεπλήσθη η σύμπασα τού γνόωναι τον Κύριον ως ύδωρ πολύ κατακαλύψαι θαλάσσας.
 Ησ. 11,9 Όλα τα άγρια θηρία και τα δηλητηριώδη φίδια δεν θα κάμουν εις κανένα κακόν, ούτε θα έχουν την δύναμιν και την διάθεσιν να φονεύσουν κανένα στο άγιόν μου όρος, διότι ολόκληρος ο κόσμος θα έχη πλημμυρίσει από την θείαν γνώσιν, όπως το πολύ ύδωρ κατακαλύπτει τας θαλάσσας.
 Ησ. 11,10 Καί έσται εν τή ημέρα εκείνη η ρίζα τού Ιεσσαί και ο ανιστάμενος άρχειν εθνών, επ αυτώ έθνη ελπιούσι, και έσται η ανάπαυσις αυτού τιμή.

Ησ. 11,10 Κατά την ημέραν εκείνην ο ευλογημένος αυτός απόγονος του Ιεσσαί, ο Μεσσίας, θα εμφανισθή ως άρχων των εθνών, θα είναι μέγας κατά την αρετήν και την δύναμιν, ώστε τα έθνη θα στηρίξουν εις αυτόν τας ελπίδας των. Ο θρόνος του και η διαμονή του θα είναι ένδοξος και τιμημένη.

Ησ. 11,11 και έσται τή ημέρα εκείνη προσθήσει Κύριος τού δείξει την χείρα αυτού τού ζηλώσαι το καταλειφθέν υπόλοιπον τού λαού, ό άν καταλειφθή από των Ασσυρίων και από Αιγύπτου και Βαβυλωνίας και Αιθιοπίας και από Ελαμιτών και από ηλίου ανατολών και εξ Αραβίας.

Ησ. 11,11 Κατά την ημέραν εκείνην ο Κυριος θα δείξη και θα άπλωση το χέρι του, δια να φανερώσ-η την αγάπην του εις όσους απέμειναν ως υπόλοιπον του ισραηλιτικού λαού· εις αυτούς, που απέμειναν εις την Ασσυριαν, εις την Αίγυπτον, εις την Βαβυλώνα, εις την Αιθιοπιαν, εις την χώραν των Ελαμιτών, εις τας ανατολικός χώρας και εις την Αραβιαν.

Ησ. 11,12 και αρεί σημειον εις τα έθνη και συνάξει τους απολομένους Ισραήλ και τους διεσπαρμένους τού Ιούδα συνάξει εκ των τεσσάρων πτερυγών της γής.

Ησ. 11,12 Ο Κυριος θα υψώση σημαίαν εις τα έθνη και θα συγκεντρώση τους χαμένους ανά τα έθνη άνδρας του Ισραήλ, και τους διασκορπισμένους Ιουδαίους θα συγκεντρώση από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος.

Ησ. 11,13 και αφαιρεθήσεται ο ζήλος Εφραίμ και οι εχθροί Ιούδα απολούνται· Εφραίμ ου ζηλώσει Ιούδα, και Ιούδας ου θλίψει Εφραίμ.

Ησ. 11,13 Η παλαιά ζηλοφθονία και διχόνοια του Ισραήλ και του Ιούδα θα εξαλειφθή και οι εχθροί της φυλής Ιούδα θα καταστραφούν. Οι Ισραηλίται δεν θα ζηλοφθονούν πλέον τους Ιουδαίους και οι Ιουδαίοι δεν θα καταθλίβουν με πολέμους τους Ισραηλίτας.

Ησ. 11,14 και πετασθήσονται εν πλοίοις αλλοφύλων θάλασσαν, άμα προνομεύσουσι και τους αφ ηλίου ανατολών και Ιδουμαίαν· και επί Μωάβ πρώτον τας χείρας επιβαλούσιν, οι δε υιοί Αμμών πρώτοι υπακούσονται.

Ησ. 11,14 Θα πετάξουν προς κατακτήσεις με τα πλοία των Φιλισταίων εις την Μεσόγειον θάλασσαν, συγχρόνως θα καταλάβουν και θα λαφυραγωγήσουν τας ανατολικάς χώρας και την Ιδουμαίαν. Θα απλώσουν τα χέρια των πρώτων και θα κατακτήσουν την χώραν των Μωαβιτών, και οι Αμμωνίται πρώτοι θα υποταχθούν εις αυτούς.

Ησ. 11,15 και ερημώσει Κύριος την θάλασσαν Αιγύπτου και επιβαλεί την χείρα αυτού επί τον ποταμόν πνεύματι βιαίω και πατάξει επτά φάραγγας, ώστε διαπορεύεσθαι αυτόν εν υποδήμασι·

Ησ. 11,15 Θα καταστήση ο Κυριος ξηράν και έρημον την Ερυθράν Θαλασσαν της Αιγύπτου, Θα θέση το χέρι του επάνω στον Ευφράτην ποταμόν, αποστέλλων συγχρόνως ορηθικόν άνεμον. Θα κτυπήση τον ποταμόν και θα ανοίξη επτά στεγνάς διόδους, ώστε οι Ιουδαίοι, που ευρίσκονται εις την Βαβυλώνα να περάσουν αυτόν φορούντες τα υποδήματα των!

Ησ. 11,16 και έσται δίοδος τώ καταλειφθέντι μου λαώ εν Αιγύπτω, και έσται τώ Ισραήλ ως η ημέρα ότε εξήλθεν εκ γής Αιγύπτου.

Ησ. 11,16 Εις τον λαόν μου, ο οποίος ευρίσκεται εν Αιγύπτω, θα ανοιχθή δίοδος, όπως ακριβώς ηνοιχθη δια τους Ισραηλίτας κατά την ημέραν, που αυτοί εξήλθον από την Αίγυπτον καταδιωκόμενοι από τον Φαραώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ησ. 12,1 Καί ερείς εν τή ημέρα εκείνη· ευλογήσω σε, Κύριε, διότι ωργίσθης μοι και απέστρεψας τον θυμόν σου και ηλέησάς με.

Ησ. 12,1 Και τότε κάθε λυτρωμένος γεμάτος χαράν, θα διαλαλήση κατά την ευλογημένην εκείνην ημέραν· Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, διότι ωργίσθης μεν κατά λόγον δικαιοσύνης εναντίον μου, αλλά χάρις στο έλεός σου κατεπράυνες τον θυμόν σου και με ηλέησες.

Ησ. 12,2 ιδού ο Θεός μου σωτήρ μου Κύριος, πεποιθός έσομαι επ αυτώ και σωθήσομαι εν αυτώ και ου φοβηθήσομαι, διότι η δόξα μου και η αίνεσίς μου Κύριος και εγένετό μοι εις σωτηρίαν.

Ησ. 12,2 Ιδού, δ Θεός, ο Κυριος είναι ο σωτήρ μου, εις αυτόν μόνον θα έχω και θα στηρίζω την πεποίθησίν μου, και αυτός θα με σώση. Ποτέ δεν θα φοβηθώ πλέον, διότι η δόξα μου και η δοξολογία μου είναι ο Κυριος, ο οποίος μου εχαρισε την σωτηρίαν.

Ησ. 12,3 και αντλήσατε ύδωρ μετ ευφροσύνης εκ των πηγών τού σωτηρίου.

Ησ. 12,3 Αντλήσατε λοιπόν, δροσερό νερό με χαράν από τας σωτηρίους πηγάς του Κυρίου,

Ησ. 12,4 και ερείς εν τή ημέρα εκείνη· υμνείτε Κύριον, βοάτε το όνομα αυτού, αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι τα ένδοξα αυτού, μιμησθε, ότι υψώθη το όνομα αυτού.

Ησ. 12,4 και θα πης κατά την ημέραν εκείνην συ ο λυτρωμένος· Υμνολογήσατε τον Κυριον, διαλαλήσατε το Ονομά του, αναγγείλατε εις τα έθνη όσα ένδοξα επραγματοποίησε. Να ενθυμήσθε, ότι εδοξάσθη και εμεγαλύθη το Ονομά του.

Ησ. 12,5 υμνήσατε το όνομα Κυρίου, ότι υψηλά εποίησεν· αναγγείλατε ταύτα εν πάση τή γη.

Ησ. 12,5 Υμνολογήσατε το όνομα του Κυρίου, διότι μεγάλα και θαυμαστά επραγματοποίησε. Διαλαλήσατε αυτά εις όλην την οικουμένην.

Ησ. 12,6 αγαλλιάσθε και ευφραίνεσθε, οι κατοικούντες Σιών, ότι υψώθη ο άγιος τού Ισραήλ εν μέσω αυτής.

Ησ. 12,6 Σεις, που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, αγαλλιάσθε και ευφραίνεσθε, διότι εν μέσω της νέας αυτής Ιερουσαλήμ εδοξάσθη και δοξάζεται και θα δοξάζεται ο άγιος Θεός του Ισραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ησ. 13,1 Όρασις, ήν είδεν Ησαΐας υιός Αμώς, κατά Βαβυλώνος.

Ησ. 13,1 Αποκαλυπτικόν όραμα, το οποίον είδεν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, εναντίον της Βαβυλώνος.

Ησ. 13,2 επ όρους πεδινού άρατε σημείον, υψώσατε την φωνήν αυτοίς, μη φοβείσθε, παρακαλείτε τή χειρί· ανοίξατε, οι άρχοντες.

Ησ. 13,2 Επάνω στο οροπεδιον της Βαβυλώνος, σεις οι επιτιθέμενοι επισημάνατε τον στόχον σας, σηκώσατε φωνήν και αλαλάξατε εναντίον αυτών. Μη φοβείσθε· ενθαρρύνετε και ενισχύετε ο ένας τον άλλον και με τας κινήσεις των χειρών σας. Και σεις, οι άρχοντες της Βαβυλώνος, ανοίξατε τας πύλας της πόλεως.

Ησ. 13,3 εγώ συντάσσω και εγώ άγω αυτούς· [γίγασμένοι εισί, και εγώ άγω αυτούς]. γίγαντες έρχονται πληρώσαι τον θυμόν μου χαιρόντες άμα και υβρίζοντες.

Ησ. 13,3 Εγώ συγκροτώ το στράτευμα δι' αυτήν την επίθεσιν και εγώ οδηγώ αυτούς. Ως γίγαντες ορμούν αυτοί εναντίον σας, δια να εκπληρώσουν τας αποφάσιστου δικαίου θυμού μου, χαίροντες οι ίδιοι και συγχρόνως υβρίζοντας σας.

Ησ. 13,4 φωνή εθνών πολλών επί των ορέων, ομοία εθνών πολλών, φωνή βασιλέων και εθνών συνηγμένων. Κύριος σαβαώθ εντέταλται ἔθνει οπλομάχῳ

Ησ. 13,4 Πολλοί είναι οι επιτιθέμενοι, ὥστε οι αλαλαγμοὶ των ἀκούονται εἰς τὰ ὄρη ὡσάν αι φωναὶ πολλῶν ἐθνῶν· ἡ βοή των ὁμοιάζει με φωνὰς βασιλέων και πολλῶν ἐθνῶν συγκεντρωμένων. Ὁ Κύριος των δυνάμεων ἔδωσεν ἐντολήν στο ὠπλισμένον και ἀξιόμαχον αὐτὸ ἔθνος,

Ησ. 13,5 ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόρωθεν ἀπ' ἀκρου θεμελίου τοῦ ουρανοῦ, Κύριος και οι οπλομάχοι αὐτοῦ, τοῦ καταφθεῖραι πάσαν τὴν οἰκουμένην.

Ησ. 13,5 να ελθῆ ἀπὸ μακρυνῆν χώραν, ἀπὸ τὴν ἀκρὴν τοῦ ουρανοῦ, ὁ Κύριος και ὁ ἀξιόμαχος αὐτὸς στρατὸς του ἔρχονται, δια να καταστρέψουν ὅλην τὴν ἀμάρτωλὴν οἰκουμένην.

Ησ. 13,6 ὀλολύζετε, ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίου, και συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἔξει·

Ησ. 13,6 Βαβυλώνειοι, κλαύσατε με ἀλολυγμούς, διότι ἔφθασε πλέον ἡ ἡμέρα του Κυρίου και ἡ συντριβὴ σας θα ἔλθῃ ἐκ μέρους του Θεοῦ.

Ησ. 13,7 διὰ τοῦτο πάσα χεὶρ ἐκλυθήσεται και πάσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει.

Ησ. 13,7 Δια τοῦτο κάθε χερὶ σας θα παραλύσῃ, ὥστε να μὴ ἠμπορῇ να κρατήσῃ ὄπλον, και κάθε ψυχὴ ἀνθρώπου θα πανικοβληθῇ και θα δειλιάσῃ.

Ησ. 13,8 και ταραχθήσονται οι πρέσβεις και ὠδίνες αὐτοῦς ἔξουσιν, ὡς γυναικὸς τικτούσης· και συμφορᾶσουσιν ἕτερος πρὸς τον ἕτερον και ἐκστήσονται και τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν.

Ησ. 13,8 Θα ταραχθοῦν οι πρέσβεις, που θα ἀποστείλετε πρὸς εἰρήνην. Θα τοὺς καταλάβουν ὠδίνες οξείαι ὡσαν τῆς γυναικὸς, που πρόκειται να γεννήσῃ, θα κλαίουν μεταξύ των τὴν συμφορὰν των, θα μείνουν κατάπληκτοι, τὸ δε πρόσωπον των θα μεταβληθῇ, θα γίνῃ κατάκόκκινον ὡσάν τὴν φλόγα.

Ησ. 13,9 ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνιάτος θυμοῦ και οργῆς θείναι τὴν οἰκουμένην ἐρημον και τοὺς αμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς.

Ησ. 13,9 Διότι, ἰδοὺ ἔρχεται ἡ ἡμέρα του Κυρίου γεμάτη θυμὸν και οργῆν, που κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ να τὴν ἐξιλέωσῃ, και ἡ δικαία αὐτὴ οργὴ του θα καταστήσῃ ἐρημον τὴν οἰκουμένην· και θα καταστρέψῃ τοὺς αμαρτωλοὺς ἀπὸ αὐτῆν.

Ησ. 13,10 οι γὰρ ἀστέρες τοῦ ουρανοῦ και ὁ Ὠρίων και πᾶς ὁ κόσμος τοῦ ουρανοῦ τὸ φῶς ου δώσουσι, και σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, και ἡ σελήνη ου δώσει τὸ φῶς αὐτῆς.

Ησ. 13,10 Οι ἀστέρες του ουρανοῦ, ὁ Ὠρίων και ὁλος ὁ ἑναστρὸς κόσμος του ουρανοῦ δὲν θα δώσουν πλέον τὸ φῶς των. Ὁ ἀνατέλλων ἡλῖος θα σκοτισθῇ και ἡ σελήνη δὲν θα δώσῃ τὸ φέγγος τῆς.

Ησ. 13,11 και ἐντελούμαι τὴν οἰκουμένην ὅλη κακὰ και τοὶς ἀσεβεῖσι τας αμαρτίας αὐτῶν· και ἀπολώ ὕβριν ἀνόμων, και ὕβριν υπερηφάνων ταπεινώσω.

Ησ. 13,11 Θα δώσω ἐντολήν να ἐπέλθουν συμφοραὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην και στους ἀσεβεῖς τιμωρία δια τας αμαρτίας αὐτῶν, θα καταστρέψῃ τὴν ἑπαρσιν των παρανόμων και θα ταπεινώσω τον ἐγωϊσμόν των υπερηφάνων.

Ησ. 13,12 και ἔσονται οι καταλελειμμένοι ἐντιμοὶ μάλλον ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἀπυρον, και ὁ ἀνθρώπος μάλλον ἐντιμος ἔσται ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ Σουφίρ.

Ησ. 13,12 Ὅσοι δε ἀπομείνουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν καταστροφὴν, θα εἶναι περισσότερον ὀλιγοστοὶ και σπάνιοι, παρ' ὅσον εἶναι τὸ ἐξορυσσόμενον και σκεπασμένον ἀπὸ χῶματα και μὴ καθαρῶσθῆν χρυσάφι, και ὁ ἀνθρώποι σπανιώτεροι ἀπὸ τοὺς πολυτίμους ἐκ Σουφίρ λίθους.

Ησ. 13,13 ὁ γὰρ ουρανὸς θυμωθήσεται και ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ των θεμελιῶν αὐτῆς διὰ θυμὸν οργῆς Κυρίου σαβαώθ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἢ ἀν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Ησ. 13,13 Καὶ αὐτὸς ὁ ουρανὸς θα οργισθῇ ἐναντίον των αμαρτωλῶν ἀνθρώπων και θα ἀποστείλῃ θυέλλας και κατακλυσμούς. Ἡ γῆ θα σεισθῇ ἐκ θεμελιῶν ἐξ αἰτίας του θυμοῦ του Κυρίου τότε κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θα ἐπέλθῃ ἐναντίον των αμαρτωλῶν ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Ησ. 13,14 και ἔσονται οι καταλελειμμένοι ὡς δορκάδιον φεύγον και ὡς πρόβατον πλανώμενον, και οὐκ ἔσται ὁ συνάγων, ὥστε ἀνθρώπον εἰς τον λαόν αὐτοῦ ἀποστραφῆναι και ἀνθρώπον εἰς τὴν χώραν εαυτοῦ διώξεται.

Ησ. 13,14 Ὅσοι δε ἀπολειφθοῦν θα εἶναι δειλοὶ και περιφοβοὶ σαν τὸ ζαρκάδι, που φεύγει πανικόβλητον, σαν τὰ περιπλανώμενα πρόβατα, δια τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει κανεὶς να τὰ συγκέντρωσῃ και περιφρούρησῃ. Ἐν ὄψει αὐτῆς τῆς συμφορᾶς κάθε ξένος ὄνθρωπος θα ἐπιστρέψῃ στον λαόν του και θα ἐπιδιώξῃ με κάθε τρόπον να ἐπανελθῇ εἰς τὴν πατρίδα του.

Ησ. 13,15 ὅς γὰρ ἀν ἀλώ, ἠττηθήσεται, και οἵτινες συνηγμένοι εἰσὶ, μαχαίρα πεσοῦνται

Ησ. 13,15 Εκείνοι που θα συλληφθοῦν ἀιχμάλωτοι, θα ὑποστοῦν τας σκληρὰς συνεπείας τῆς ἠττητῆς των και ὅσοι συγκεντρωθοῦν, δια να φέρουν ἀντίστάσιν, θα πέσουν ἐν στόματι μαχαίρας.

Ησ. 13,16 και τὰ τέκνα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν ράξουσι και τας οἰκίας αὐτῶν προνομεύσουσι και τας γυναῖκας αὐτῶν ἔξουσιν.

Ησ. 13,16 Οι ἐχθροὶ θα συντρίψουν και τὰ παιδιὰ των ἠττημένων ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια των ἐπάνω στο ἔδαφος, θα ληλατήσουν τὰ σπῖτια των και θα πάρουν τας γυναῖκας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των.

Ησ. 13,17 ἰδοὺ ἐπεγεῖρω ὑμῖν τοὺς Μήδους, οἱ ἀργύριον ου λογίζονται, οὐδὲ χρυσοῦ χρεῖαν ἔχουσι.

Ησ. 13,17 Ἰδοὺ, λοιπόν, ἐγὼ ἐξεγεῖρω ἐναντίον σας τοὺς Μήδους, οἱ ὁποῖοι δὲν δίδουν σημασίαν στο ἀργύριον, και οὔτε ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ χρυσοῦ.

Ησ. 13,18 τοξεύματα νεανίσκων συντρίψουσι και τὰ τέκνα ὑμῶν ου μὴ ἐλεήσωσιν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς τέκνοις σου φείσονται οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν.

Ησ. 13,18 Αὐτοὶ θα συντρίψουν τοὺς τοξότας νέους σας, τὰ τόξα και τὰ βέλη αὐτῶν. Δὲν θα λυπηθοῦν τὰ ἔμβρυα εἰς τας κοιλίας των μητέρων των, οὔτε τὰ μάτια των θα λυπηθοῦν τὰ παιδιὰ σας.

Ησ. 13,19 και ἔσται Βαβυλῶν, ἢ καλεῖται ἐνδοξὸς ἀπὸ βασιλέως Χαλδαίων, ὃν τρόπον κατέστρεψεν ὁ Θεὸς Σόδομα και Γόμορα·

Ησ. 13,19 Καὶ ἔτσι ἡ Βαβυλῶν, ἡ ὁποῖα χάρις στον βασιλέα των Χαλδαίων ἐγένε και ἀνεδείχθη ἐνδοξὸς και λαμπρὰ, θα

υποστή τρομεράν καταστροφήν, ὡσαν ἐκείνην δια τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς κατέστρεψε τὰ Σοδαμα καὶ τὰ Γομορρα.

Ἡσ. 13,20 οὐ κατοικηθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, οὐδὲ μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὴν διὰ πολλῶν γενεῶν, οὐδὲ μὴ διέλθωσιν αὐτὴν Ἀραβες, οὐδὲ ποιμένες οὐ μὴ ἀναπαύσονται ἐν αὐτῇ·

Ἡσ. 13,20 Δὲν θὰ κατοικηθῆ πλέον εἰς αἰῶνας αἰῶνων ὡς ἐνδοξὸς πόλις. Ἐπὶ πολλὰς γενεάς δὲν θὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτὴν ἄνθρωποι, δὲν θὰ περάσουν καν ἀπὸ αὐτὴν Ἀραβες· οὐτε ποιμένες καὶ νομάδες θὰ ἀναπαυθοῦν εἰς αὐτὴν!

Ἡσ. 13,21 καὶ ἀναπαύσονται ἐκεῖ θηρία καὶ ἐμπλησθήσονται αἰ οικίαι ἤχου, καὶ ἀναπαύσονται ἐκεῖ σειρήνες, καὶ δαιμόνια ἐκεῖ ὀρχήσονται,

Ἡσ. 13,21 Ἀλλὰ ἐκεῖ θὰ εὐρίσκουν καταφύγιον καὶ ἀσφάλειαν τὰ θηρία· αἱ δὲ ἀπομείνασαι οικίαι θὰ ἀντηχοῦν ἀπὸ τοὺς ὀργισμοὺς καὶ τὰς ἀγρίας κραυγὰς τῶν. Σειρήνες θὰ ἀναπαύονται ἐκεῖ καὶ τὰ πονηρὰ δαιμόνια θὰ στήνουν χορὸν.

Ἡσ. 13,22 καὶ ὀνοκένταυροι ἐκεῖ κατοικήσουσι, καὶ νοσοποιοήσουσιν ἐχίνοι ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν· ταχύ ἔρχεται καὶ οὐ χρονεῖ.

Ἡσ. 13,22 Ἀγριοὶ ὄνοι θὰ κατοικοῦν ἐκεῖ· καὶ στοὺς οἴκους τῶν Βαβυλωνίων οἱ ἀκανθόχοιροι θὰ γεννήσουν καὶ θὰ θρέψουν τοὺς νεοσσοὺς τῶν. Αὐτὴ δὲ ἡ φοβερὰ κατὰ τῆς Βαβυλώνος τιμωρία ἔρχεται σύντομα· δὲν θὰ βραδύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ἡσ. 14,1 Καὶ ἐλεήσει Κύριος τὸν Ἰακώβ καὶ ἐκλέξεται ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἀναπαύσονται ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ ὁ γειώρας προστεθήσεται πρὸς αὐτοὺς καὶ προστεθήσεται πρὸς τὸν οἶκον Ἰακώβ,

Ἡσ. 14,1 Ἐξ ἀντιθέτου ὅμως ὁ Κύριος θὰ ἐλεήσῃ τὰς φυλάς τοῦ Ἰακώβ, θὰ ἐκλέξῃ καὶ πάλιν ὡς λαὸν τοῦ ἀγαπητὸν τοὺς ἰσραηλίτας, καὶ θὰ ἀναπαυθοῦν εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων τῶν. Ἐπανερχομένους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν προσήλυτοι τῆς Βαβυλώνος, οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ προστεθοῦν στὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν.

Ἡσ. 14,2 καὶ λήψονται αὐτοὺς ἔθνη καὶ εἰσάξουσιν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, καὶ κατακληρονομήσουσι καὶ πληθυνθήσονται ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Θεοῦ εἰς δούλους καὶ δούλας· καὶ ἔσονται αἰχμάλωτοι οἱ αἰχμαλωτεύσαντες αὐτοὺς, καὶ κυριευθήσονται οἱ κυριεύσαντες αὐτῶν.

Ἡσ. 14,2 Τὰ ἔθνη θὰ παραλάβουν τοὺς διεσκορπισμένους Ἰουδαίους καὶ θὰ τοὺς ἐπαναφέρουν με τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα τῶν. Αὐτὴν θὰ τὴν ἀποκτήσουν καὶ πάλιν ὡς κληρονομίαν τῶν καὶ θὰ πληθυνθοῦν εἰς τὴν θεοδώρητον αὐτὴν χώραν, ὥστε νὰ εἶναι καὶ νὰ μείνουν δούλοι καὶ δούλαι τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ τοὺς ἠχμαλώτισαν, θὰ γίνουν τώρα αἰχμάλωτοὶ τῶν· θὰ κυριευθοῦν ἀπὸ αὐτοὺς ὡς υποχείριοι τῶν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχαν κατακυριεύσει.

Ἡσ. 14,3 Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναπαύσει σε Κύριος ἀπὸ τῆς οδύνης καὶ τοῦ θυμοῦ σου καὶ τῆς δουλείας σου τῆς σκληρᾶς, ἧς ἐδούλευσας αὐτοῖς.

Ἡσ. 14,3 Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ σε ἀναπαύσῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τὰς οδύνας, ποὺ ἐδοκίμασες, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν καταπίεσιν καὶ ἀγανάκτησιν, ἀπὸ τὴν σκληρὴν δουλείαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχες υποδουλωθῆ.

Ἡσ. 14,4 καὶ λήψῃ τὸν θρήνον τοῦτον ἐπὶ τὸν βασιλέα Βαβυλώνος καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· πῶς ἀναπέπαιται ὁ ἀπαιτῶν καὶ ἀναπέπαιται ὁ ἐπισπουδαστής;

Ἡσ. 14,4 Καὶ τότε συ, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς βλέπων τὰς ἀδιηγῆτους συμφορὰς καὶ τὸν ὄλεθρον τῶν Βαβυλωνίων, θὰ ἀναλάβῃς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θρήνον ἐναντίον τοῦ βασιλέως Βαβυλώνος καὶ θὰ πῃς· Πῶς ἐσβῆσεν ὁ σκληρὸς ἀπαιτητὴς φόρων δουλείας; Πῶς εἶχε λείψει ὁ υπερόπτης, ὁ σκληρὸς καὶ πλεονέκτης αὐτὸς τύραννος;

Ἡσ. 14,5 συνέτριψε Κύριος τὸν ζυγὸν τῶν αμαρτωλῶν, τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχόντων·

Ἡσ. 14,5 Ἐλειψε, διότι ὁ Κύριος συνέτριψε τὸν ζυγόν, τὸν ὁποῖον αμαρτωλοὶ ἄνθρωποι ἐπέβαλαν, τὸν ζυγὸν τῶν πονηρῶν ἀρχόντων τῆς Βαβυλώνος.

Ἡσ. 14,6 πατάξας ἔθνος θυμῷ, πληγὴ ἀνιάτω, παῖων ἔθνος πληγὴν θυμοῦ, ἢ οὐκ ἐφείσατο, ἀνεπαύσατο πεποιθώς.

Ἡσ. 14,6 Ἐπάνω στὸν δίκαιον θυμὸν τοῦ ἐκτύπησε με συμφορὰς ἀθεραπεύτους τὸ πονηρὸν τοῦτο ἔθνος· τὸ ἐπληξε με ἀλεπαλλήλους συμφορὰς καὶ ἀνελέητα κτυπήματα· καὶ τότε ἐσταμάτησε τὰ πλήγματα, ὅταν εἶδεν ὅτι ὠλοκληρώθη ἡ καταστροφή.

Ἡσ. 14,7 πάσα ἡ γῆ βοᾷ μετ' εὐφροσύνης,

Ἡσ. 14,7 Ἐξ αἰτίας τῆς καταστροφῆς τοῦ πονηροῦ καὶ ἐπικινδύνου βασιλείου τῆς Βαβυλώνος, ὀλόκληρος ἡ γῆ βοᾷ με εὐφροσύνην.

Ἡσ. 14,8 καὶ τὰ ξύλα τοῦ λιβάνου εὐφράνθησαν ἐπὶ σοὶ καὶ ἡ κέδρος τοῦ Λιβάνου· ἀφ' οὗ σὺ κεκοίμησαι, οὐκ ἀνέβη ὁ κόπτων ἡμᾶς.

Ἡσ. 14,8 Τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τὰ κέδρα τοῦ Λιβάνου ἠψφράνθησαν, ὡ Βαβυλών, δια τὴν κατάστροφὴν σου, καὶ εἶπαν· "ἀπὸ τότε ποὺ συ ἀπέθανες καὶ ἔλειψες ἀπὸ το πρόσωπον τῆς γῆς, κανένας υλοτόμος δὲν ἀνέβη, δια νὰ μας κόψῃ.

Ἡσ. 14,9 ὁ ἄδης κάτωθεν ἐπικράνθη συναντήσας σοι, συνηγέρθησάν σοι πάντες οἱ γίγαντες οἱ ἄρξαντες τῆς γῆς, οἱ ἐγειραντες ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν πάντας βασιλεῖς ἐθνῶν.

Ἡσ. 14,9 Καὶ αὐτὸς ὁ εἰς τὰ καταχθόνια πονηρὸς ἄδης ἐπικράνθη καὶ ἠγανάκτησεν, ὅταν σε συνήντησεν. Ἐσηκώθησαν δια σε ὅλοι μαζὴ οἱ γίγαντες, οἱ ὁποῖοι, ὅταν συ ἐζούσες, ὑπῆρξαν ἄρχοντες εἰς τὴν γῆν αὐτοῖ, ποὺ εἶχαν ξεσηκώσει καὶ πετάξει ἀπὸ τοὺς θρόνους τῶν ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν.

Ἡσ. 14,10 πάντες ἀποκριθήσονται καὶ ἐροῦσί σοι καὶ σὺ εἰπὼς, ὡς περ καὶ ἡμεῖς, ἐν ἡμῖν δὲ κατελογίσθης.

Ἡσ. 14,10 Ὅλοι αὐτοῖ θὰ πάρουν τὸν λόγον καὶ θὰ σου πουν· "ὥστε λοιπὸν καὶ συ ἐκυριεύθης ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τὸν ὄλεθρον καθὼς καὶ ἡμεῖς; Συγκατεριθμήθης, λοιπὸν ἀναμεταξὺ μας.

Ἡσ. 14,11 κατέβῃ εἰς ἄδου ἡ δόξα σου, ἡ πολλὴ εὐφροσύνη σου· ὑποκάτω σου στρώσουσι σῆψιν, καὶ τὸ κατακάλυμμα σου σκώληξ.

Ἡσ. 14,11 Εἰς τὸν ἄδην κατέβηκεν ἡ δόξα σου καὶ ἡ πολλὴ εὐφροσύνη σου. Σαπίλαν θὰ στρώσουν ὑπὸ κάτω σου καὶ τὸ σκέπασμα, με τὸ ὁποῖον θὰ σκεπασθῆς, θὰ εἶναι σκουλήκια».

Ἡσ. 14,12 πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἐωσφόρος ὁ πρωῒ ἀνατέλλων; συνετρίβη εἰς τὴν γῆν ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη.

Ἡσ. 14,12 Πῶς ἐξέπεσε στὸν ἀφανισμόν καὶ τὴν ἐξουδενώσιν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡσαν ἀυγερινός, ποὺ πρωῒ-πρωῒ ἀνατέλλει στὸν οὐρανόν; Συνετρίβη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐπέστειλε νικηφόρα τὰ στρατεύματα τοῦ ἐναντίον ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Ησ. 14,13 σύ δε είπας εν τή διανοία σου· εις τον ουρανόν αναβήσομαι, επάνω των αστέρων του ουρανού θήσω τον θρόνον μου, καθιώ εν όρει υψηλή, επί τα όρη τα υψηλά τα προς Βοράν,

Ησ. 14,13 "Συ, αλαζονικέ βασιλεύ της Βαβυλώνας, δταν εξούσες, είπες με τον νουν σου· Θα ανεβώ στον ουρανόν, επάνω εις τα αστέρια του ουρανού θα στήσω τον θρόνον μου, θα καθίσω ένδοξος βασιλεύς εις όρος υψηλόν, εις τα όρη τα υψηλά, που ευρίσκονται βορείως της Βαβυλώνας.

Ησ. 14,14 αναβήσομαι επάνω των νεφών, έσομαι όμοιος τώ Υψίστω.

Ησ. 14,14 Θα ανεβώ, είπες, επάνω από τα σύννεφα, θα γίνω όμοιος προς τον Υψιστον Θεόν!"

Ησ. 14,15 νύν δε εις άδην καταβήση και εις τα θεμέλια της γής.

Ησ. 14,15 Τωρα ιδού, θα κατεβής στον άδην, εις τα βάθη, όπου υπάρχουν τα θεμέλια της γης.

Ησ. 14,16 οι ιδόντες σε θαυμάσονται επί σοί και ερούσιν· ούτος ο άνθρωπος ο παροξύνων την γήν, ο σείων βασιλείς;

Ησ. 14,16 Οι άνθρωποι, οι οποίοι θα ιδουν το κατάντημά σου, θα καταπλαγούν και θα πουν· "αυτός, λοιπόν, είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ο ανετάρασε και ετρομοκρατούσε την οικουμένην, συνεκλόνηζε και εκρημνιζε τους βασιλείς;

Ησ. 14,17 ο θείς την οικουμένην όλην έρημον και τας πόλεις αυτού καθείλε, τους εν επαγωγή ουκ έλυσε.

Ησ. 14,17 Αυτός, ο οποίος είχεν ερημώσει την οικουμένην, και κατέστρεφε τας πόλεις και τα τείχη των, τους δε εν αιχμαλωσία εκρατούσεν εις δεσμά.

Ησ. 14,18 πάντες οι βασιλείς των εθνών εκοιμήθησαν εν τιμή, άνθρωπος εν τώ οίκω αυτού·

Ησ. 14,18 Όλοι οι βασιλείς των εθνών απέθαναν και ετάφησαν μετά τιμών, ο καθένας στον οίκον του, στο βασιλείον του.

Ησ. 14,19 σύ δε ριφήση εν τοίς όρεσιν ως νεκρός εβδελυγμένος μετά πολλών τεθηγκότων εκκεκενητημένων μαχαίραις, καταβαινόντων εις άδου. ον τρόπον ιμάτιον εν αίματι πεφυρμένον ουκ έσται καθαρόν,

Ησ. 14,19 Συ όμως, παράνομε βασιλεύ, θα φονευθής και θα ριφθής άταφος εις τα όρη, σαν σιχαμένος και ακάθατος νεκρός μαζί με πολλούς άλλους νεκρούς, οι οποίοι θα έχουν φονευθή διαπερασμένοι από μαχαίρας, και θα καταβαίνουν στον άδην σαν ένδυμα, που έχει βαφή εις ανθρώπινον αίμα και δεν είναι καθαρόν.

Ησ. 14,20 ούτως ουδέ σύ έση καθαρός, διότι την γήν μου απώλεσας και τον λαόν μου απέκτεινας· ου μη μείνης εις τον αιώνα χρόνον, σπέρμα πονηρόν.

Ησ. 14,20 Έτσι και συ δεν θα είσαι καθαρός και άνε-νοχος, διότι την χώραν μου την Ιουδαίαν κατέστρεψες και τον λαόν μου εφόνευσες· η γενεά σου, σπέρμα πονηρόν, δεν πρόκειται να διαιωισθή επάνω εις την γην.

Ησ. 14,21 ετοιμάσον τα τέκνα σου σφαγήναι ταις αμαρτίαις του πατρός αυτών, ίνα μη αναστώσι και κληρονομήσωσι την γήν και εμπλήσωσιν την γήν πολέμων.

Ησ. 14,21 Ετοιμάσε τα παιδιά σου να σφαγούν εξ αιτίας των αμαρτιών του πατρός των, ίνα μη πονηρά παιδιά αμαρτωλού πατρός ανδρωθούν και κληρονομήσουν την χώραν και γεμίσουν την οικουμένην με πολέμους.

Ησ. 14,22 Καί επαναστήσομαι αυτοίς, λέγει Κύριος σαβαώθ, και απολώ αυτών όνομα και κατάλειμμα και σπέρμα - τάδε λέγει Κύριος -

Ησ. 14,22 Εναντίον αυτών θα σηκωθώ επάνω, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, θα εξαφανίσω το όνομά των από την γην, καθένα που κατάγεται και απέμεινεν από αυτούς, κάθε απόγονον των αυτά λέγει ο Κυριος·

Ησ. 14,23 και θήσω την Βαβυλωνίαν έρημον, ώστε κατοικείν έχινους, και έσται εις ουδέν· και θήσω αυτήν πληού βάραθρον εις απώλειαν.

Ησ. 14,23 Θα μεταβάλω και θα καταστήσω την Βαβυλώνα έρημον, ώστε να κατοικούν εις αυτήν ακανθόχοιροι, και θα είναι αυτή ως ένα τίποτε, θα μεταβάλω αυτήν εις ένα βορβορώδες βάραθρον προς αφανισμόν και καταστροφήν.

Ησ. 14,24 τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· ον τρόπον είρηκα, ούτως έσται, και ον τρόπον βεβούλευμαι, ούτως μενεί,

Ησ. 14,24 Αυτά λέγει Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ· όπως είπα και όπως απεφάσισα, έτσι και θα γίνη και έτσι θα μείνη.

Ησ. 14,25 τού απολέσαι τους Ασσυρίους από της γής της εμής και από των ορέων μου, και έσονται εις καταπάτημα, και αφαιρεθήσεται απ αυτών ο ζυγός αυτών, και το κύδος αυτών από των ώμων αφαιρεθήσεται.

Ησ. 14,25 Θα καταστρέψω τους Ασσυρίους από την χώραν μου την Ιουδαίαν και από τα ιδικά μου όρη· θα νικηθούν και θα καταπατηθούν με περιφρόνησιν από τους ανθρώπους, θα αφαιρεθή από τον λαόν μου ο ζυγός της δουλείας των. Ο εξευτελισμός και το όνειδος των, που ώσαν βαρύ φορτίον εβαρυνε τους ώμους των, θα αφαιρεθή".

Ησ. 14,26 αυτή η βουλή, ήν βεβούλευται Κύριος επί την όλην οικουμένην, και αυτή η χείρ η υψηλή επί πάντα τα έθνη.

Ησ. 14,26 Αυτή είναι η απόφασις, την οποίαν έχει λάβει και αποφασίσει ο Κυριος, σχετικά με όλην την οικουμένην. Η παντοδύναμος τιμωρός δεξιά του είναι σηκωμένη εναντίον όλων των αμαρτωλών εθνών.

Ησ. 14,27 ά γάρ ο Θεός ο άγιος βεβούλευται, τις διασκεδάσει; και την χείρα αυτού την υψηλήν τις αποστρέψει;

Ησ. 14,27 Αυτά δε τα οποία ο Θεός ο άγιος έχει αποφασίσει, ποιός είναι δυνατόν να τα εμποδίση και να τα ματαίωση; Και την παντοδύναμον δεξιάν του, που έχει υψωθή δια να επιτέση επί των αμαρτωλών, ποιός ημπορεί να την στρέψη αλλού;

Ησ. 14,28 Τού έτους, ου απέθανεν ο βασιλεύς Αχαζ, εγενήθη το ρήμα τούτο.

Ησ. 14,28 Ο προφητικός αυτός λόγος έγινε το έτος, κατά το οποίον απέθανεν ο βασιλεύς Αχαζ.

Ησ. 14,29 μη ευφρανθείητε οι αλλόφυλοι πάντες, συνετριβή γάρ ο ζυγός του παίοντος υμάς· εκ γάρ σπέρματος όφεως εξελεύσεται έκγονα ασπίδων, και τα έκγονα αυτών εξελεύσονται όφεις πετόμενοι

Ησ. 14,29 Μη χαιρέτε και μη πανηγυρίζετε όλοι σεις, οι Φιλισταίοι, επειδή συνετριβή ο ζυγός της δουλείας του μονάρχου, ο οποίος σας εκτύπα και σας έθλιβε. Διότι από τους απογόνους του φαρμακερού αυτού όφεως, θα βγουν παιδιά αντάξιά του, δηλητηριώδεις οχιές, θα βγουν ως απόγονοι του φίδια φτερωτά.

Ησ. 14,30 και βοσκηθήσονται πτωχοί δι αυτού, πτωχοί δε άνθρωποι επί ειρήνης αναπαύσονται ανελεύει δε λιμώ το σπέρμα σου και το κατάλειμμά σου ανελεύει.

Ησ. 14,30 Και ενώ αυτά θα συμβαίνουν εις βάρος του αμαρτωλού μονάρχου και άλλων εθνών, οι πτωχοί άνθρωποι του λαού θα διατρέφονται και θα ποιμαίνονται από τον θεόν και έτσι οι πτωχοί αυτοί και καταφρονημένοι τότε, θα αναπαύονται εν ειρήνη. Αλλά τους ιδικούς σας απογόνους, ω Φιλισταίοι, θα εξολοθρεύση ο Κυριος με φοβεράν πείναν και εκείνους, που τυχόν θα απομείνουν, θα τους εξόντωση ο Κυριος.

Ησ. 14,31 ολόλυξατε, πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμένοι, οι αλλόφυλοι πάντες, ότι από Βορά καπνός έρχεται, και ουκ έστι τού είναι.

Ησ. 14,31 Κλαύσατε, λοιπόν, με ολολυγμούς αι οχυρά πύλαι των πόλεων των Φιλισταιών· ας κράξουν οι αναστατωμένοι και ταραγμένοι κάτοικοι των, όλοι οι αλλόφυλοι, διότι ο καπνός των πόλεων, που καίονται, κατεβαίνει από τον βορράν και δεν πρόκειται κανείς να διαφύγη την καταστροφήν και να σωθή!

Ησ. 14,32 και τι αποκριθήσονται βασιλείς εθνών; ότι Κύριος εθεμελίωσε Σιών, και δι αυτού σωθήσονται οι ταπεινοί του λαού.

Ησ. 14,32 Οι βασιλείς, λοιπόν, των διαφόρων εθνών, όταν θα βλέπουν τα γεγονότα αυτά, την ολοσχερή καταστροφήν των 'Ασσυριων και την σωτηριάν του Ισραήλ, ποιόν απάντησιν τάχα θα έχουν να δώσουν; Θα απαντήσουν φυσικά, ότι ο Κυριος εθεμελίωσε την Ιερουσαλήμ και ότι δι' αυτού εσώθησαν και θα σωθούν οι ταπεινοί εκ του λαού, οι οποίοι εξαρτούν και ζητούν από αυτόν την σωτηριάν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Τό ρήμα το κατά της Μωαβίτιδος.

Ησ. 15,1 Νυκτός απολείται η Μωαβίτις, νυκτός γάρ απολείται το τείχος της Μωαβίτιδος.

Ησ. 15,1 Εν καιρώ νυκτός θα καταστραφή η χώρα των Μωαβιτών, διότι, και εν καιρώ νυκτός θα καταστραφούν και θα κρημισθούν τα τείχη της.

Ησ. 15,2 Λυτείσθε εφ εαυτοίς, απολείται γάρ και Δηβών, ού ο βωμός υμών, εκεί αναβήσεσθε κλαίειν· επί Ναβαύ της Μωαβίτιδος ολολύζετε επί πάσης κεφαλής φαλάκρωμα, πάντες βραχιόνες κατατετμημένοι

Ησ. 15,2 Πενθήσατε και κλαύσατε δια τας συμφοράς, που θα εκσπάσουν εναντίον σας, διότι θα καταστραφή η πόλις Δηβών, όπου ευρίσκεται ο βωμός του Θεού σας. Εκεί θα αναβήτε, δια να θρηνησητε. Κλαύσατε με ολολυγμούς δια την καταστροφήν της Ναβού, της περιφήμου αυτής Μωαβιτικής πόλεως, που ευρίσκεται κοντά στο όρος Ναβαύ. Ξυρίσατε τα κεφάλια σας εις ένδειξιν του πένθους, που θα σας καταλάβη, κατακόψατε όλοι τους βραχιονάς σας.

Ησ. 15,3 εν ταις πλατείαις αυτής περιζώσασθε σάκκους και κόπτεσθε, επί των δωματών αυτής και εν ταις πλατείαις αυτής και εν ταις ρύμας αυτής πάντες ολολύζετε μετά κλαυθμού.

Ησ. 15,3 Εις τας πλατείας της χώρας σας ζωστήτε σάκκους πένθους και αρχίσατε κοπετούς και θρήνους. Επάνω εις τα δώματα της πόλεως και εις τας πλατείας αυτής και στους μεγάλους της δρόμους ολολύξατε όλοι με κλαυθμούς.

Ησ. 15,4 ότι κέκραγεν Εσεβών και Ελεαλή, έως Ιασσά ηκούσθη η φωνή αυτών· διά τούτο η οσφύς της Μωαβίτιδος βοά, η ψυχή αυτής γνώσεται.

Ησ. 15,4 'Εκραυγασαν επάνω εις την φοβεράν θλίψιν των οι κάτοικοι της Εσεβών και της Ελεαλή. Αι κραυγαί των ηκούοντο μέχρι της πόλεως Ιασσά. Δια τούτο οι νεφροί της Μωαβίτιδος χώρας, άνθρωποι ανδρείοι που αποτελούν την ισχύν της, κραυγάζουν. Όλος ο λαός της βαθύτατα θα αισθανθή αυτόν τον πόνον της καταστροφής.

Ησ. 15,5 η καρδιά της Μωαβίτιδος βοά εν αυτή έως Σηγώρ· δάμαλις γάρ εστι τριετής· επί δε της αναβάσεως Λουειθ προς σε κλαίοντες αναβήσονται, τή οδώ Αρωνιείμ βοά σύντριμμα και σεισμός.

Ησ. 15,5 Αι καρδία των Μωαβιτών βοούν· αι κραυγαί των ανέρχονται στο στόμα και ακούονται έως την Σηγώρ. Διότι η χώρα Μωάβ μοιάζει με τριετή ακμαίαν δάμαλιν, της οποίας οι μεγάλοι μυκηθμοί ακούονται πολύ μακράν. Από την ανωφέρειαν της Λουειθ αναβαίνουν και έρχονται προς σε, ω Σηγώρ, κλαίοντες πανικόβλητοι οι φυγάδες. Εις τας οδούς της πόλεως Αρωνιείμ κραυγάζουν οι φυγάδες· φοβερόν σύντριμμα και σεισμός!

Ησ. 15,6 το ύδωρ της Νεμερέιμ έρημον έσται, και ο χόρτος αυτής εκλείψει· χόρτος γάρ χλωρός ουκ έσται.

Ησ. 15,6 Το νερό της Νεμερέιμ εξηράνθη, το χορτάρι της έχει εξαφανισθή, και χλωρό χορτάρι δεν θα υπαρξη πλέον εκεί.

Ησ. 15,7 μη και ούτως μέλει σωθήναι; επάξω γάρ επί την φάραγγα Αραβας, και λήψονται αυτήν.

Ησ. 15,7 Αλλά μήπως και έτσι θα κατορθώσουν να αποφύγουν την καταστροφήν και να διασωθούν οι κάτοικοι της Νεμερέιμ; Όχι, διότι εγώ θα επιφέρω εναντίον των εις την φάραγγα, όπου θα είναι κρυμμένοι, Αράβας και θα καταλάβουν αυτήν.

Ησ. 15,8 συνήψε γάρ η βοή το όριον της Μωαβίτιδος της Αγαλείμ, και ολολυγμός αυτής έως τού φρέατος τού Αιλείμ.

Ησ. 15,8 Αι κραυγαί και αι βοαί των εξολοθρευομένων έφθασαν έως τα σύνορα της Μωαβίτιδος νοτίως μέχρι την πόλιν Αγαλείμ και ο ολολυγμός των κατοίκων της Μωάβ έφθασεν βορειοανατολικώς έως στο φρέαρ του Αιλείμ.

Ησ. 15,9 το δε ύδωρ το εμμών πλησθήσεται αίματος· επάξω γάρ επί εμμών Αραβας και αρώ το σπέρμα Μωάβ και Αριήλ και το κατάλοιπον Αδαμά.

Ησ. 15,9 Το νερό του Ρεμμών θα γεμίση από τα αίματα των φονευομένων, διότι και προς τα εκεί, προς την Ρεμμών, θα παραχωρήσω να επιδράμουν ολοθρευταί οι Αραβες. Θα εξολοθρεύσω τους απογόνους του Μωάβ και την πόλιν Αριήλ και τους υπολοίπους κατοίκους της χώρας αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ησ. 16,1 Αποστελώ ως ερπετά επί την γήν· μη πέτρα έρημός εστι το όρος θυγατρός Σιών;

Ησ. 16,1 Σαν ερπετά, που φοβισμένα σύρονται εις την γην, έτσι εγώ θα διώξω τους Μωαβίτας. Μήπως οι καταφρονηταί Μωαβίται εξακολουθούν να φρονούν, ότι το άγιον όρος της Σιών, της θυγατρός μου Ιερουσαλήμ, είναι έρημον;

Ησ. 16,2 έση γάρ ως πετεινού ανιπταμένου νεοσσός αφηρημένος, θυγατερ Μωάβ· έπειτα δε, Αρών, πλείονα

Ησ. 16,2 Εχει θα καταφύγης, θα είσαι σαν νεοσσός, που μόλις επέταξε, διότι τον έχουν πάρει από την φωλήά του, συ χώρα της Μωαβίτιδος. Και πιο πολύ συ η πόλις Αρών

Ησ. 16,3 βουλεύου, ποίει τε σκέπην πένθους αυτή διά παντός· εν μεσημβρινή σκοτία φεύγουσιν, εξέστησαν, μη απαχθής.

Ησ. 16,3 σκέψου, γίνε και κάμε στέγην του πένθους της Μωάβ ολοκλήρου. Πανικόβλητοι φεύγουν οι κάτοικοι της σαν εις βαθύ σκοτάδι, ενώ είναι ώρα μεσημβρινή. Φεύγουν, έχασαν το μυαλό των. Μη αρνηθής προστασίαν εις αυτούς.

Ησ. 16,4 παροικήσουσί σοι οι φυγάδες Μωάβ, έσονται σκέπη υμίν από προσώπου διώκοντος, ότι ήρθη η συμμαχία σου, και ο άρχων απώλετο ο καταπατών επί της γής.

Ησ. 16,4 Εις σε θα παροικήσουν οι φυγάδες της Μωαβίτιδος χώρας. Σεις θα είσθε σκέπη και προστασία αυτών από τους εχθρούς, οι οποίοι τους καταδιώκουν. Διότι έχει ήδη διαλυθή η συμμαχία σου με τα αλλά εχθρικά έθνη. Ο δε σκληρός Ασσύριος άρχων, ο οποίος σε κατοπτατούσε, έχει ήδη χαθή.

Ησ. 16,5 και διορθωθήσεται μετ ελέους θρόνος, και καθιείται επ αυτού μετά αληθείας εν σκηνή Δαυίδ κρίνων και εκζητών

κρίμα και σπεύδων δικαιοσύνην.

Ησ. 16,5 Συναψε φιλίαν και προσκολλήσου εις την Σιών, διότι θα ανορθωθεί εκεί ένδοξος ο θρόνος του Δαυίδ, και εις την Σκιηνήν και τον ένδοξον βασιλικόν θρόνον του Δαυίδ θα καθίση ένας μέγας Κριτής, ο οποίος θα στηρίζεται εις την δύναμιν της αληθείας, επιζητών και αποδίδων πάντοτε δικαίαν κρίσιν, με ζήλον αναζητών και εφαρμόζων δικαιοσύνην.

Ησ. 16,6 Ηκούσαμεν την ύβριν Μωάβ, υβριστής σφόδρα, την υπερηφανίαν εξήρας. ουχ ούτως η μαντεία σου, ουχ ούτως.

Ησ. 16,6 Επληροφορήθημεν την αλαζονείαν και αυθάδειαν της χώρας των Μωαβιτών. Υπήρξε παρά πολύ υπερήφανος αυτή. Η αλαζονεία και αυθαδεία της έφθασεν εις μεγάλο ύψος. Αι μαντεΐαι και αι προρρήσεις των ψευδοπροφητών σου δεν είναι, όπως σας τας παρουσιάζουν· είναι ψευσιοπροφητεΐαι.

Ησ. 16,7 ολολύξει Μωάβ, εν γάρ τή Μωαβίτιδι πάντες ολολύξουσιν τοίς κατοικοῦσι δε Σέθ μελετήσεις· και ουκ εντραπήση.

Ησ. 16,7 Θα θρηνήση με ολολυγμούς η χώρα της Μωάβ, διότι εις την περιοχὴν της όλοι θα θρηνήσουν με ολολυγμούς. Θα

σκεφθῆς τότε τους κατοίκους της Σέθ, από τους οποίους και θα τρέξης να ζητήσης βοήθειαν, και δεν θα εντροπής δι' αυτό. Ησ. 16,8 τα πεδία Εσεβών πενήσει, άμπελος Σεβαμά· καταπατίνοντες τα έθνη, καταπατήσατε τας άμπελους αυτής έως Ιαζήρ· ου μη συνάψητε, πλανήθητε την έρημον· οι απεσταλμένοι εγκατελείφθησαν, διέβησαν γάρ την έρημον.

Ησ. 16,8 Αι παιδιάδες, της Εσεβών θα θρηνήσουν και αι άμπελοι της Σεβαμά. Σεις οι εχθροί, που καταπίνετε τα αλλά έθνη, καταπατήσατε και τας άμπελους της χώρας αυτής έως εις την Ιαζήρ. Πουθενά δεν θα σταματήσετε. Συνεχίσατε την καταδιώξιν, περιπλανηθήτε εις την έρημον καταδιώκοντες τους φυγάδας. Οι πρέσβεις, που είχαν αποσταλή προς συνθηκολόγησιν, εγκατελείφθησαν, χωρίς να επιτύχουν συνάντησιν. Διότι οι εχθροί είχαν διαβή και προχωρήσει εις την έρημον.

Ησ. 16,9 διά τούτο κλαύσομαι ως τον κλαυθμόν Ιαζήρ άμπελον Σεβαμά· τα δένδρα σου κατέβαλεν, Εσεβών και Ελεαλή, ότι επί τώ θερισμώ και επί τώ τρυγητώ σου καταπατήσω, και πάντα πεσοῦνται.

Ησ. 16,9 Δια τούτο θα κλαύσω την καταστροφήν άμπελώνων της Σεβαμά, όπως έκλαυσα και την καταστροφήν της Ιαζήρ. Τα δένδρα σου, ω Εσεβών και Ελεαλή, τα κατέστρεψε, τα έρριπεν εις την γην ο εχθρός σου και απειλεί λέγων· "θα καταπατήσω τον βερσιμόν των σιτηρών σου και τον τρυγητόν των άμπελώνων σου, τα πάντα. Τιποτε δεν θα μείνη όρθιον αλλά τα πάντα θα ριφθούν εις την γην.

Ησ. 16,10 και αρθήσεται ευφροσύνη και αγαλλίαμα εκ των άμπελώνων σου, και εν τοίς άμπελώσί σου ου μη ευφρανθήσονται και ου μη πατήσουσιν οίνον εις τα υπολήνια, πέπαυται γάρ.

Ησ. 16,10 Θα αφαιρεθή και θα λείψη πλέον ευφροσύνη και αγαλλίασις από τους άμπελώνας σου. Τα παιδιά σου δεν θα ευφρανθούν από τους άμπελώνας σου. Δεν θα πατήσουν σταφυλάς, δια να ρίψουν μούστους εις τα υπολήνια. Καθε χαρμόσυνος φωνή και άσμα, συνήθη κατά τον τρυγητόν, θα έχουν πλέον παύσει.

Ησ. 16,11 διά τούτο η κοιλία μου επί Μωάβ ως κιθάρα ηχήσει, και τα εντός μου ωςεί τείχος, ό ενεκαίνισας.

Ησ. 16,11 Δια τας επικειμένας αυτάς συμφοράς κατά της. Μωάβ, περιλυπος η καρδια μου θα αντηχήση ωσαν μελαγχολική κιθάρα θρη-νωδη άσματα και τα σπλάγχνα μου θα σκληρυνθούν από τον πόνον, σαν τείχος του οποίου τώρα έγιναν τα εγκαίνια.

Ησ. 16,12 και έσται εις το εντραπήναί σε, ότι εκοπίασε Μωάβ επί τοίς βωμοίς και εισελεύεται εις τα χειροποίητα αυτής ώστε προσεύξασθαι, και ου μη δύνηται εξελέσθαι αυτόν.

Ησ. 16,12 Και συ Μωάβ θα καταληφθῆς από εντροπήν, διότι εκοπίασες ανωφελώς προσφέ-ρουσα θυσίαν στους βωμούς των ειδωλολατρικών θεών σου. Θα εισέλθης στους ειδωλολατρικούς ναούς, όπου υπάρχουν τα χειροποίητα ειδωλά σου, δια να ζητήσης και λάβης βοήθειαν, αλλά αυτά δεν θα ημπορέσουν να σε γλυτώσουν από τον εχθρόν".

Ησ. 16,13 Τούτο το ρήμα ό ελάλησε Κύριος επί Μωάβ, όποτε και ελάλησε.

Ησ. 16,13 Αυτά είναι τα προφητικά λόγια, τα οποία ο Κυριος μίλησε εναντίον της Μωάβ τότε, που τα ειπε.

Ησ. 16,14 και νύν λέγω εν τρισίν έτεσιν ετών μισθωτού ατιμασθήσεται η δόξα Μωάβ εν παντί τώ πλούτῳ τώ πολλῳ, και καταλειφθήσεται ολιγοστός και ουκ έντιμος.

Ησ. 16,14 Και τώρα σας πληροφορώ, ότι έντος τριών ετών ώσαν τα έτη του μισθωτού ανθρωπου, θα εξευτελισθή και θα καταπέση όλη η δόξα της χώρας Μωάβ, με όλον τον άφθονον πλούτον της. Ολίγοι Μωαβίται θα απομείνουν και αυτοί θα είναι χωρίς καμμίαν υπόληψιν και εκτίμησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Τό ρήμα το κατά Δαμασκού.

Ησ. 17,1 Ιδού Δαμασκός αρθήσεται από πόλεων και έσται εις πτώσιν,

Ησ. 17,1 Ιδού, η Δαμασκός θα εξαφανισθή εκ μέσου των άλλων πόλεων της οικουμένης, η δε πτώσις αυτής θα είναι μεγάλη.

Ησ. 17,2 καταλελειμμένη εις τον αιώνα, εις κοίτην ποιμνίων και ανάπαυσιν, και ουκ έσται ο διώκων.

Ησ. 17,2 Θα εγκαταλειφθή από τους άνθρωπους και θα μείνη έρημος δια παντός. Ως μάνδρα ποιμνίων θα χρησιμοποιηθούν αι περιοχαί της, όπου θα αναπαύωνται πρόβατα, και δεν θα υπάρχη κανείς να τα εκδιώξη από εκεί.

Ησ. 17,3 και ουκέτι έσται οχυρά τού καταφυγείν Εφραΐμ. και ουκέτι έσται βασιλεία εν Δαμασκώ, και το λοιπόν των Σύρων απολείται ου γάρ σύ βελτιών εί των υιών Ισραήλ και της δόξης αυτών· τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ.

Ησ. 17,3 Δεν θα είναι πλέον η Δαμασκός οχυρά πόλις, δια να καταφυγή εκεί το βασιλειον των Ισραηλιτών. Δεν θα βασιλεύση πλέον ως πρωτεύουσα λαών η Δαμασκός και το υπόλοιπον μέρος του συριακού κράτους θα εξολοθρευθή. Διότι συ, ω Δαμασκός, δεν είσαι βέβαια καλύτερη από τους 'Ισραηλιτας και την δόξαν αυτών, οι οποίοι εν τούτοις δια τας αμαρτίας των κατεστράφησαν. Αυτά λέγει ο Κυριος των Δυνάμεων.

Ησ. 17,4 Έσται εν τή ημέρα εκείνη έκλειψις της δόξης Ιακώβ, και τα πίονα της δόξης αυτού σεισθήσεται.

Ησ. 17,4 Κατά την ημέραν εκείνην της παρά Θεού τιμωρίας θα λείψη και θα σβήση η δόξα του ισραηλιτικού βασιλείου, θα σεισθούν εκ θεμελίων και θα καταπέσουν όλα τα ωραία και άφθονα υλικά και πνευματικά αγαθά, που αποτελούσαν την δόξαν του.

Ησ. 17,5 και έσται ον τρόπον εάν τις συναγάγη αμητόν εσθηκότα και σπέρμα σταχύων εν τώ βραχιόνι αυτού αμήση, και έσται ον τρόπον εάν τις συναγάγη στάχυν εν φάραγγι στερεά

Ησ. 17,5 Θα μείνη χωρίς δόξαν και αξίαν, όπως όταν ο θεριστής θερίση τους ωριμους στάχεις, συγκέντρωση αυτούς εις τα

χέρια του, σήκωση από την περιοχή τα ώριμα και παχειά στάχυα από τας πλουσίας κοιλάδας

Ησ. 17,6 και καταλειφθή εν αυτή καλάμη, ή ως ρώγες ελαίας δύο ή τρεις επ άκρου μετεώρου, ή τέσσαρες ή πέντε επί των κλάδων αυτών καταλειφθή· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ.

Ησ. 17,6 και απομείνη, η καλάμιά μόνη. Ολίγοι Ισραηλίται θα απομείνουν σαν δύο η τρεις ρώγες εληάς στο άκρον υψηλού κλάδου η τέσσαρες η πέντε εληές στους πλαγίους κλάδους. Αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ.

Ησ. 17,7 τή ημέρα εκείνη πεποιθώς έσται άνθρωπος επί τώ ποιήσαντι αυτόν, οι δε οφθαλμοί αυτού εις τον άγιον τού Ισραήλ εμβλέψονται,

Ησ. 17,7 Επειτα όμως από την δικαίαν και παιδαγωγικήν αυτήν τιμωρίαν, ο άνθρωπος θα στηρίζη την πεποίθησίν του στον Δημιουργόν και Πλάστην του, οι δε οφθαλμοί του θα στρέφονται με εμπιστοσύνην και θα προσβλέπουν στον άγιον Θεόν του Ισραήλ.

Ησ. 17,8 και ου μη πεποιθότες ώσιν επί τοίς βωμοίς, ουδέ επί τοίς έργοις των χειρών αυτών, ά εποίησαν οι δάκτυλοι αυτών, και ουκ όφονται τα δένδρα, ουδέ τα βδελύγματα αυτών.

Ησ. 17,8 Δεν θα στηρίζουν πλέον την πεποίθησιν και τας ελπίδας των οι άνθρωποι στους βωμούς των ειδώλων. Ούτε εις τα έργα των χειρών των, τα χειροποίητα είδωλα, που τα κατεσκεύασαν οι δάκτυλοι των. Δεν θα προσέχουν πλέον τα ιερά δένδρα των ειδωλολατρικών βωμών, ούτε τα βδελυρά είδωλά των.

Ησ. 17,9 τή ημέρα εκείνη έσονται αι πόλεις σου εγκαταλελειμμέναι, ον τρόπον κατέλιπον οι Αμορραίοι και οι Ευαίοι από προσώπου των υιών Ισραήλ, και έσονται έρημοι,

Ησ. 17,9 Κατά την ημέραν όμως της δικαίας και παιδαγωγικής τιμωρίας σου, αι πόλεις σου, ω Ισραήλ, θα έχουν εγκαταλειφθή όπως έχουν εγκαταλείψει άλλοτε οι Αμορραίοι και οι Ευαίοι τας πόλεις των εμπρός από τους προελαύνοντας Ισραηλίτας. Έτσι αι πόλεις σας θα μείνουν έρημοι και ακατοίκητοι.

Ησ. 17,10 διότι κατέλιπες τον Θεόν τον σωτήρά σου και Κυρίου τού βοηθού σου ουκ εμνήσθης. διά τούτο φυτεύσεις φύτευμα άπιστον και σπέρμα άπιστον·

Ησ. 17,10 και τούτο, διότι εγκατέλειψες τον σωτήρα σου Θεόν και δεν ενεθυμήθης τον Κυριον σου, ο οποίος υπήρξε και ημπορεί να είναι δια σε βοηθός. Δια την αχαριστίαν σου αυτήν και την εγκατάλειψιν του αληθινού Θεού, θα σπείρης εις την χώραν σου σπόρον, που δεν θα σου δώση ελπίδας αποδόσεως, και δεν θα περιμένης ωφέλιμον συγκομιδην.

Ησ. 17,11 τή δε ημέρα, ή αν φυτεύσης, πλανηθήση· το δε πρωϊ, εάν σπείρης, ανθήσει εις αμητόν ή αν ημέρα κληρώση, και ως πατήρ ανθρωπου κληρώση τοίς υιοίς σου.

Ησ. 17,11 Αμέσως κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα σπείρης, θα πλανηθής, θα διαψευσθούν αι ελπίδες σου. Εάν δε σπείρης το πρωι, θα άνθιση παρακάικρα και θα φανή ωσαν ώριμον προς θερισμόν, πριν έλθη ο καιρός του. Θα συμβή με σε ο,τι με ένα πατέρα, που αφήνει τα παιδιά του εις την τύχην.

Ησ. 17,12 Ουαί πλήθος εθνών πολλών· ως θάλασσα κυμαίνουσα ούτω ταραχθήσεσθε, και νώτος εθνών πολλών ως ύδωρ ηχήσει.

Ησ. 17,12 Αλλοίμονον εις σε πλήθος πολλών εθνών! Ωσαν την τρικυμισμένην θάλασσαν έτσι και σεις θα ταραχθήτε.

Επιδρομή και άπλωμα πολλών εθνών θα αντηχήσουν, ωσαν τα ανυψούμενα κύματα της θαλάσσης.

Ησ. 17,13 ως ύδωρ πολύ έθνη πολλά, ως ύδατος πολλού βία καταφερομένου και αποσκορακίει αυτόν και πόρω αυτόν διώζεται ως χνούν αχύρου λικμώντων απέναντι ανέμου και ως κονιορτόν τροχού καταιγίς φέρουσα.

Ησ. 17,13 Οπως είναι το πολύ ύδωρ των πλημμυρών, έτσι θα είναι και τα έθνη, που θα επιδράμουν εναντίον σου. Θα ομοιάζουν με καταρράκτην υδάτων, που κρημνίζονται με ορμήν μεγάλην. Ο Θεός όμως θα εξουτελίση και θα εξουδενώση τον Ασσύριον, θα τον εκδιώξη μακράν ωσαν το λεπτόν χνούδι του αχύρου, το οποίον λιχνίζουν οι γεωργοί εις τυν άνεμον· ωσαν τον κονιορτόν οπίσω από τους τροχούς κινουμένης αμάξης, τον οποίον διασκορπίζει ο ορμητικός άνεμος.

Ησ. 17,14 προς εσπέραν έσται πένθος, πριν ή πρωϊ και ουκ έσται. αυτή η μερίς των προνομευσάντων υμάς και κληρονομία τοίς υμάς κληρονομήσασιν.

Ησ. 17,14 Ο εχθρός όμως θα εξαφανισθή ταχέως και ενώ κατά το βράδυ θα εμπνέη φόβον και τρόμον με τας πολυπληθείς δυνάμει του, το πρωϊ δεν θα υπάρχη πλέον. Αυτό είναι το ολέθριον κατάντημα εκείνων, που σας ελεηλάτησαν. Αυτή είναι η τύχη και η κληρονομία εκείνων, οι οποίοι ηθέλησαν να σας κληρονομήσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Ησ. 18,1 Ουαί γής πλοίων πτέρυγες επέκεινα ποταμών Αιθιοπίας,

Ησ. 18,1 Αλλοίμονον εις τα ταχεία πλοία της χώρας, που ευρίσκεται πέραν από τους ποταμούς της Αιθιοπίας, και τα οποία φαίνεται σαν να έχουν φτερά.

Ησ. 18,2 ο αποστέλλων εν θαλάσση όμηρα και επιστολάς βιβλίνας επάνω τού ύδατος· πορεύονται γάρ άγγελοι κούφοι προς έθνος μετέωρον και ξένον λαόν και χαλεπόν, τις αυτού επέκεινα· έθνος ανέλπιστον και καταπετατημένον. νύν οι ποταμοί της γής

Ησ. 18,2 Αλλοιμονον στον βασιλέα της Αιθιοπίας, που είναι και άρχων της Αιγύπτου, ο οποίος στέλλει, προς ειρήνην, τάχα, πρεσβευτάς με επιστολάς πλέοντας επάνω στους μεγάλους ποταμούς· διότι οι ταχείς ως ανάλαφροι αυτοί αγγελιαφόροι θα επιστρέψουν άπρακτοι στο σκληρόν έθνος των, του οποίου οι άνθρωποι είναι μεγαλόσωμοι και ισχυροί· ποίος άλλος λαός τον υπερέβη εις σκληρότητα; Το έθνος αυτό πάντας νικών και υποτάσσων, δεν παρέχει καμμίαν ελπίδα σωτηρίας στους ηττημένους. Αυτό διασχίζουν τώρα οι ποταμοί της γης.

Ησ. 18,3 πάντες ως χώρα κατοικουμένη· κατοικηθήσεται η χώρα αυτών ωσει σημειον από όρους αρθή, ως σάλπιγγος φωνή ακουστόν έσται.

Ησ. 18,3 Ολοι αυτοί οι ποταμοί εξ αιτίας των πολλών πλοιαρίων, που τους διασχίζουν, ομοιάζουν με κατοικουμένην χώραν. Η χώρα αυτών θα μείνη κατοικουμένη, όχι όμως επί πολύ, διότι σαν επάνω εις την κορυφήν όρους κάποιο συνθηματικόν σημειον της καταστροφής θα υψωθή. Σαν φωνή σάλπιγγος θα ακουσθή το μήνυμα της καταστροφής της.

Ησ. 18,4 διότι ούτως είπέ μοι Κύριος· ασφάλεια έσται εν τή εμή πόλει ως φώς καύματος μεσημβρίας, και ως νεφέλη δρόσου ημέρας αμήτου έσται.

Ησ. 18,4 Διότι αυτά μου είπεν ο Κυριος· ασφάλεια θα υπάρξη εις την πόλιν μου την Ιερουσαλήμ, φανερά ωσαν το λαμπρόν φως μεσημβρινής ζέστης και ωσαν ευχάριστος δροσερά νεφέλη κατά τας θερμάς ημέρας του θερισμού.

Ησ. 18,5 πρό του θερισμού, όταν συντελεσθή άνθος και όμφαξ εξανθήση άνθος ομφακίζουσα, και αφελεί τα βοτρώδια τα μικρά τοίς δρεπάνοις και τας κληματίδας αφελεί και αποκόψει

Ησ. 18,5 Πριν έλθη η εποχή του θερισμού, όταν συμπληρωθή η άνθησις της αμπέλου, και φανούν οι πρώτες αγουρίδες, ο δε αμπελουργός με τα κοπτερά του εργαλεία, αφαιρεί από τα καρποφόρα κλήματα τα μικρά τσαμπιά, που δεν θα είναι δυνατόν να ωριμάσουν, και αποκόπτει και αφαιρεί τα πλεονάζοντα κλήματα, έτσι και ο Θεός θα κατακόψη τον εχθρόν.

Ησ. 18,6 και καταλείψει άμα τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς θηρίοις της γής. και συναχθήσεται επ αυτούς τα πετεινά τού ουρανού, και πάντα τα θηρία της γής επ αυτόν ήξει.

Ησ. 18,6 Και θα εγκαταλείψη ο Θεός άταφα τα πτώματα των επιτεθέντων εχθρών εις τα πετεινά του ουανού και εις τα θηρία της γης· και θα συγκεντρωθούν επάνω στους νεκρούς αυτούς τα όρνεα του ουρανού, και όλα τα θηρία της γης θα έλθουν εις αυτούς.

Ησ. 18,7 εν τώ καιρώ εκείνω ανενεχθήσεται δώρα Κυρίω σαβαώθ εκ λαού τεθλιμμένου και τετιμμένου και από λαού μεγάλου από τού νύν και εις τον αιώνα χρόνον· έθνος ελπίζον και καταπεπατημένον, ό εστιν εν μέρει ποταμού της χώρας αυτού, εις τον τόπον, ού το όνομα Κυρίου σαβαώθ επεκλήθη, όρος Σιών.

Ησ. 18,7 Κατά δε τον καιρόν εκείνον της λυτρώσεως του Ισραήλ θα προσφερθούν δώρα ευγνωμοσύνης προς τον Κυριον των δυνάμεων εκ μέρους λαού, ο οποίος υπήρξε θλιμμένος και απογυμνωμένος, ο οποίος όμως από τώρα και στον μετά ταύτα χρόνον θα είναι μεγάλος και ισχυρός. Το έθνος, που είχε καταπατηθή από τας επιδρομάς των εχθρών, το οποίον όμως επιστραφέν ελπίζει στον αληθινόν Θεόν, και του οποίου η χώρα ευρίσκεται ανάμεσα ποταμών, θα προσφέρει ευχαριστηριους θυσίας στον τόπον, όπου οι πιστοί από αρχαίων χρόνων επικαλούνται το όνομα Κυρίου του παντοκράτορος, στο όρος Σιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Ορασις Αιγύπτου

Ησ. 19,1 Ιδού Κύριος κάθηται επί νεφέλης κούφης και ήξει εις Αίγυπτον, και σεισθήσεται τα χειροποίητα Αιγύπτου από προσώπου αυτού, και η καρδιά αυτών ηττηθήσεται εν αυτοίς.

Ησ. 19,1 Αποκαλυπτικον όραμα σχετικόν με την Αίγυπτον. Ιδού, ο Κυριος κάθεται επάνω εις ελαφράν ταχυκίνητον νεφέλην και θα επέλθη εναντίον της Αιγύπτου, θα σεισθούν τα από τα χέρια των ανθρώπων κατασκευασμένα ειδώλα της Αιγύπτου εμπρός εις την εμφάνισιν του Κυρίου. Και η καρδιά των Αιγυπτίων θα κατανικηθή και θα παραλύση από τον φόβον εντός αυτών.

Ησ. 19,2 και επεγεργθήσονται Αιγύπτιοι επ Αιγυπτίους, και πολεμήσει άνθρωπος τον αδελφόν αυτού και άνθρωπος τον πλησίον αυτού, πόλις επί πόλιν και νομός επί νομόν.

Ησ. 19,2 Αιγύπτιοι θα εξεγεργθούν εναντίον Αιγυπτίων, θα πολεμήση ο καθένας από αυτούς τον αδελφόν του και τον πλησίον του, θα επιπέση μία πόλις εναντίον άλλης πόλεως, ο ένας νομός θα μάχεται εναντίον άλλου νομού.

Ησ. 19,3 και ταραχθήσεται το πνεύμα των Αιγυπτίων εν αυτοίς, και την βουλήν αυτών διασκεδάσω, και επερωτήσουσι τους θεούς αυτών και τα αγάλματα αυτών και τους εκ της γής φωνούντας και τους εγγαστριμύθους.

Ησ. 19,3 Το πνεύμα των Αιγυπτίων θα ταραχθή έντος αυτών και τας σοφάς αυτών σκέψεις και αποφάσεις θα διαλύσω. Και αυτοί, αποκαμωμένοι από τας συμφοράς, θα σπεύσουν να ερωτήσουν τους θεούς των και τα ειδώλά των, τους νεκρομάντεις, οι οποίοι καλούν τα πνεύματα από τους τάφους, και τους εγγαστριμύθους.

Ησ. 19,4 και παραδώσω την Αίγυπτον εις χείρας ανθρώπων κυρίων σκληρών, και βασιλείς σκληροί κυριεύσουσιν αυτών· τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ.

Ησ. 19,4 Και θα παραδώσω την Αίγυπτον εις χείρας σκληρών τυράννων, και σκληροί βασιλείς θα γίνουν κύριοι των Αιγυπτίων. Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός των δυνάμεων.

Ησ. 19,5 και πίνονται οι Αιγύπτιοι ύδωρ το παρά θάλασσαν, ο δε ποταμός εκλείπει και ξηρανθήσεται.

Ησ. 19,5 Θα ξηρανθούν αι πηγαί των υδάτων και οι Αιγύπτιοι θα πίνουν νερό από αυτό, που ευρίσκεται κοντά εις την θάλασσαν. Διότι το νερό του ποταμού Νείλου θα λιγοστέψη και θα ξηρανθή η κοίτη του.

Ησ. 19,6 και εκλείψουσιν οι ποταμοί και αι διώρυγες τού ποταμού, και ξηρανθήσεται πάσα συναγωγή ύδατος και εν παντί έλει καλάμου και πατύρου·

Ησ. 19,6 Οι παραπόταμοι, στους οποίους διακλαδίζεται ο Νείλος, και αι άλλαι διώρυγες του θα λείψουν. Θα ξηρανθή κάθε λίμνη και κάθε περιοχή υδάτων και κάθε έλος, όπου φυτρώνουν τα καλάμια και οι πάτυροι.

Ησ. 19,7 και το άχι το χλωρόν πάν το κύκλω τού ποταμού, και πάν το σπειρόμενον διά τού ποταμού ξηρανθήσεται ανεμόφθορον.

Ησ. 19,7 Και όλη η πρασίνη χλόη, η οποία πλουσία φυτρώνει εις τας όχθας του ποταμού, και κάθε τι που σπείρεται και ποτίζεται δια του ποταμού, θα ξηρανθή από τον καυστικόν και καταστρεπτικόν άνεμον.

Ησ. 19,8 και στενάξουσιν οι αλιείς, και στενάξουσι πάντες οι βάλλοντες άγκιστρον εις τον ποταμόν, και οι βάλλοντες σαγήνας και οι αμφιβολείς πενήσουσι.

Ησ. 19,8 Θα στενάξουν οι αλιείς, διότι θα ξηρανθούν αι περιοχαί, όπου ηλίευον. Θα στενάξουν όλοι εκείνοι, οι οποίοι έρριπτον τα άγκιστρα των στον ποταμόν. Θα πενήθουν αυτοί, οι οποίοι έρριπτον τα δίκτυα και τα αμφιβληστρά των, δια να συλλάβουν ψάρια. Το επάγγελμά των θα νεκρωθή.

Ησ. 19,9 και αισχύνη λήψεται τους εργαζομένους το λίνον το σχιστόν και τους εργαζομένους την βύσσον,

Ησ. 19,9 Δια την γενικήν πτωχείαν και εμπορικήν απραξίαν θα κατεντροπιασθούν αυτοί, οι οποίοι εργάζονται το ξαινόμενον λινάρι και το λεπτό βαμβάκι της βύσσου.

Ησ. 19,10 και έσονται οι εργαζόμενοι αυτά εν οδύνη, και πάντες οι ποιούντες τον ζύθον λυπηθήσονται και τας ψυχάς πονέσουσι.

Ησ. 19,10 Όλοι αυτοί, που τα εργάζονται και τα εμπορεύονται θα κυριευθούν από στενοχωρίαν και πόνον, όπως επίσης θα λυπηθούν και θα πονέσουν αι καρδιαί εκείνων, αι οποίοι κατασκευάζουν τον ζύθον.

Ησ. 19,11 και μωροί έσονται οι άρχοντες Τάνεως· οι σοφοί σύμβουλοι τού βασιλέως, η βουλή αυτών μωρανθήσεται. πώς ερείτε τώ βασιλεί· υιοί συνετών ημείς, υιοί βασιλέων των εξ αρχής;

Ησ. 19,11 Θα μωρανθούν οι σοφοί άρχοντες της Τανεως, ανόητοι θα φανούν οι σοφοί σύμβουλοι του βασιλέως, διότι μωροί

θα αποδειχθούν όλαι αυτών αι σκέψεις. Πως δε θα τολμήσετε τότε σεις οι σύμβουλοι, να είπτε στον βασιλέα σας· “ημείς είμεθα απόγονοι σοφών, είμεθα απόγονοι βασιλέων από αρχαιότατα χρόνια;”

Ησ. 19,12 που εισι νύν οι σοφοί σου και αναγγειλάτωσάν σοι και επάτωσαν, τι βεβούλευται Κύριος σαβαώθ επ Αίγυπτον;

Ησ. 19,12 Που είναι τώρα, ω Αίγυπτε, οι σοφοί σου σύμβουλοι; Αν υπάρχουν πράγματι, ας αναγγείλουν και ας πουν, τι εσκέφθη και απεφασισενού Κυριος των δυνάμεων εναντίον της Αίγυπτου.

Ησ. 19,13 εξέλιπον οι άρχοντες Τάνεως, και υψώθησαν οι άρχοντες Μέμφεως, και πλανήσουσιν Αίγυπτον κατά φυλάς.

Ησ. 19,13 Ελειψαν οι σοφοί άρχοντες της Τανεως, α-λαζονευθησαν οι άρχοντες της Μέμφεως. Αυτοί επλάνησαν και θα πλανούν κατά πυκνάς μάζας τον λαόν της Αίγυπτου.

Ησ. 19,14 Κύριος γάρ εκέρασεν αυτοίς πνεύμα πλανήσεως, και επλάνησαν Αίγυπτον εν πάσι τοίς έργοις αυτών, ως πλανάται ο μεθύων και ο εμών άμα.

Ησ. 19,14 Διότι ο Κυριος τους εκέρασε και τους έδωσε να πίνουν πνεύμα πλάνης, και δι' αυτό παρεπλάνησαν αυτοί και την Αίγυπτον και όλα τα έργα των κατοίκων της, όπως ακριβώς περιπλανάται και κλονίζεται ο μεθυσμένος, που συγχρόνως εκσπά εις αηδιαστικούς εμέτους.

Ησ. 19,15 και ουκ έσται τοίς Αιγυπτίοις έργον, ό ποιήσει κεφαλήν και ουράν, αρχήν και τέλος.

Ησ. 19,15 Και δεν θα υπάρχουν πλέον στους Αιγυπτίους πλήρη και τέλεια έργα ολοκληρωμένα από την κεφαλήν μέχρι της ουράς, από την αρχήν μέχρι το τέλος.

Ησ. 19,16 Τή δε ημέρα εκείνη έσονται οι Αιγύπτιοι ως γυναίκες εν φόβω και εν τρόμω από προσώπου της χειρός Κυρίου σαβαώθ, ήν αυτός επιβαλεί αυτοίς.

Ησ. 19,16 Κατά δε την περίοδον εκείνην των συμφορών οι τέως ατρόμητοι και θρασείς Αιγύπτιοι θα γίνουν δειλοί, σαν γυναίκες, θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον ενώπιον της παντοδυνάμου δεξιάς του Κυρίου παντοκράτορας, την οποίαν αυτός ο ίδιος θα καταφέρει εναντίον των.

Ησ. 19,17 και έσται η χώρα των Ιουδαίων τοίς Αιγυπτίοις εις φόβητρον· πάς, ός εάν ονομάση αυτήν αυτοίς, φοβηθήσονται διά την βουλήν, ήν βεβούλευται Κύριος σαβαώθ επ αυτήν.

Ησ. 19,17 Και τότε η χώρα των Ιουδαίων θα είναι φόβητρον δια τους Αιγυπτίους και καθένας, που θα αναφέρει το όνομά της εις εκείνους, θα τους προκολέση φόβον δια την άποφασιν, που έλαβεν ο Κυριος των δυνάμεων εναντίον της Αιγύπτου, να τιμωρήση δηλαδή αυτήν.

Ησ. 19,18 Τή ημέρα εκείνη έσονται πέντε πόλεις εν τή Αιγύπτω λαλούσαι τή γλώσση τή Χαναανίτιδι και ομνύντες τώ ονόματι Κυρίου σαβαώθ· πόλις ασεδέκ κληθήσεται η μία πόλις.

Ησ. 19,18 Κατά την εποχήν εκείνην θα υπάρξουν μέσα εις την Αίγυπτον πέντε πόλεις, εις τας οποίας θα ομιλήται η γλώσσα των Ιουδαίων, και οι άνθρωποι θα ορκίζονται στο όνομα του Κυρίου των δυνάμεων. Η μία πόλις από αυτάς θα ονομάζεται Ασεδέκ δηλαδή δικαιοσύνη, αυτή δε θα είναι η Ηλιούπολις.

Ησ. 19,19 Τή ημέρα εκείνη έσται θυσιαστήριον τώ Κυρίω εν χώρα Αιγυπτίων και στήλη προς το όριον αυτής τώ Κυρίω

Ησ. 19,19 Κατά την περίοδον εκείνην θα ανεγερθή θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου εις την χώραν των Αιγυπτίων, και εις τα σύνορα της Αιγύπτου θα ανεγερθή στήλη αφιερωμένη στον Κυριον.

Ησ. 19,20 και έσται εις σημείον εις τον αιώνα Κυρίω εν χώρα Αιγύπτου, ότι κεκραάξονται προς Κύριον διά τους θλίβοντας αυτούς, και αποστελεί αυτοίς Κύριος άνθρωπον, ός σώσει αυτούς, κρίνων σώσει αυτούς.

Ησ. 19,20 Αυτό δε το θυσιαστήριον και η αφιερωμένη στήλη θα είναι αιώνιον σημείον και υπόμνησις εις την χώραν των Αιγυπτίων, διότι, όταν τότε κραυγάζουν προς τον Κυριον, ο Κυριος θα αποστείλη προς αυτούς άνθρωπον, δια να τους σώση. Αυτός θα τους κυδερνήσει και θα τους σώση από τους κινδύνους.

Ησ. 19,21 και γνωστός έσται Κύριος τοίς Αιγυπτίοις, και γνώσονται οι Αιγύπτιοι τον Κύριον εν τή ημέρα εκείνη και ποιήσουσι θυσίας και εϋξονται ευχάς τώ Κυρίω και αποδώσουσι.

Ησ. 19,21 Και θα γίνη τότε γνωστός ο Κυριος στους Αιγυπτίους. Οι Αιγύπτιοι κατά την περίοδον εκείνην θα γνωρίσουν τον Κυριον, θα προσφέρουν προς αυτόν θυσίας, θα τάξουν τάματα στον Κυριον, τα οποία και θα εκπληρώσουν.

Ησ. 19,22 και πατάξει Κύριος τους Αιγυπτίους πληγή και ιάσεται αυτούς ιάσει, και επιστραφήσονται προς Κύριον, και εισακούσεται αυτών και ιάσεται αυτούς.

Ησ. 19,22 Θα τιμωρήση παιδαγωγικώς ο Κυριος τους Αιγυπτίους δια θλίψεως μεγάλης, αλλά και θα τους θεραπεύση με ριζικήν θεραπείαν. Αυτοί δε μετανοούντες θα επιστραφούν προς τον Κυριον, ο δε Κυριος θα ακούση τας ευχάς των ευρισκομένων εις περίοδον θλίψεων και θα τους θεραπεύση.

Ησ. 19,23 Τή ημέρα εκείνη έσται η οδός από Αιγύπτου προς Ασσυρίους και εισελεύσονται Ασσύριοι εις Αίγυπτον, και Αιγύπτιοι πορεύσονται προς Ασσυρίους, και δουλεύουσιν Αιγύπτιοι τοίς Ασσυρίοις.

Ησ. 19,23 Κατά την εποχήν εκείνην θα υπάρξη ελευθέρα οδός από την Αίγυπτον προς τους 'Ασσυρίους. Και έτσι ειρηνικώς θα εισέρχονται οι Ασσυριοι εις την Αίγυπτον και οι Αιγύπτιοι θα μεταβαίνουν στους Ασσυρίους. Και εν αγάπη οι Αιγύπτιοι θα προσφέρουν τας υπηρεσίας των στους Ασσυρίους.

Ησ. 19,24 Τή ημέρα εκείνη έσται Ισραήλ τρίτος εν τοίς Ασσυρίοις και εν τοίς Αιγυπτίοις ευλογημένος εν τή γη,

Ησ. 19,24 Κατά την ειρηνικήν και σωτήριον εκείνην εποχήν θα είναι ο Ισραηλιτικός λαός τρίτος μεταξύ των Ασσυρίων και των Αιγυπτίων, ευλογημένος μαζί με αυτούς εις την γην,

Ησ. 19,25 ήν ευλόγησε Κύριος σαβαώθ λέγων· ευλογημένος ο λαός μου ο εν Αιγύπτω και ο εν Ασσυρίοις και η κληρονομία μου Ισραήλ.

Ησ. 19,25 την οποίαν ο Κυριος των δυνάμεων έχει ευλογήσει λέγων· “ευλογημένος είναι ο λαός μου, ο οποίος ευρίσκεται εις την Αιγυπτον· ο λαός μου, ο οποίος ευρίσκεται εις την Ασσυρίαν, και ο λαός του Ισραήλ, ο οποίος είναι η ιδιαίτερα μου κληρονομία”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Ησ. 20,1 Τού έτους ού εισήλθεν Τανάθαν εις Αζωτον, ηνίκα απεστάλη υπό Αρνά βασιλέως Ασσυρίων και επολέμησε την Αζωτον και έλαβεν αυτήν,

Ησ. 20,1 Κατά το έτος κατά το οποίον εισήλθεν ο Τανάθαν εις Αζωτον, όταν ειχεν αποσταλή από τον Αρνά βασιλέα των Ασσυρίων και επολέμησε την Αζωτον, την οποίαν και κατέλαβε,

Ησ. 20,2 τότε ελάλησε Κύριος προς Ησαΐαν υιόν Αμώς λέγων· πορεύου και άφελε τον σάκκον από της οσφύος σου και τα σανδάλιά σου υπόλυσαι από των ποδών σου· και ποιήσον ούτως πορευόμενος γυμνός και ανυπόδετος.

Ησ. 20,2 τότε μίλησε ο Κυριος προς τον Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς, και επε· "πήγαινε λύσε από την μέσην σου και βγάλε τον τρίχινον σάκκον, που φορείς, όπως επίσης, να λύσης και σανδάλια από τους πόδας σου. Πράξε έτσι και βάδιζε γυμνός και ανυπόδητος".

Ησ. 20,3 και είπε Κύριος· ον τρόπον πεπόρευται ο παίς μου Ησαΐας γυμνός και ανυπόδετος τρία έτη, τρία έτη έσται εις σημεία και τέρατα τοίς Αιγυπτίοις και Αιθίοψιν·

Ησ. 20,3 Κοττόπιν ο Κυριος προσέθεσε και είπε· "όπως έχει πορευθή ο δούλος μου ο Ησαΐας γυμνός και ανυπόδητος επί τρία έτη, έτσι επί τρία έτη θα γίνουιν σημεία και τέρατα στους Αιγυπτίους και τους Αιθίοπας.

Ησ. 20,4 ότι ούτως άξει βασιλεύς Ασσυρίων την αιχμαλωσίαν Αιγύπτου και Αιθίοπων, νεανίσκους και πρεσβύτας, γυμνούς και ανυποδέτους, ανακεκαλυμμένους την αισχύνην Αιγύπτου.

Ησ. 20,4 Θα συμβούν δε αυτά, διότι ο δασιλεύς των 'Ασσυριων θα πάρη και θα οδήγηση αιχμαλώτους γυμνούς και ανυποδήτους τους Αιγυπτίους και τους Αιθίοπας, νέους και γέροντας. Οι Αιγύπτιοι μάλιστα θα έχουν ξεσκεπασμένα τα μέλη του σώματός των, που προκαλούν εντροπήν.

Ησ. 20,5 και αισχυνθήσονται ηττηθέντες οι Αιγύπτιοι επί τοίς Αιθίοψιν, εφ οίς ήσαν πεποιθότες οι Αιγύπτιοι, ήσαν γάρ αυτοίς δόξα.

Ησ. 20,5 Οι Αιγύπτιοι μάλιστα, οι οποίοι εστήριζαν την πεποίθησίν των στους Αιθίοπας και τους εθεωρούσαν δόξαν ιδικήν των, θα νικηθούν από τους Ασσυρίους και θα κατεντρο-πιασθούν.

Ησ. 20,6 και ερουσίν οι κατοικούντες εν τή νήσω ταύτη εν τή ημέρα εκείνη· ιδού ημείς ήμεν πεποιθότες τού φυγείν εις αυτούς εις βοήθειαν, οι ουκ ηδύναντο σωθήναι από βασιλέως Ασσυρίων· και πώς ημείς σωθησόμεθα;

Ησ. 20,6 Κατάπληκτοι δε εκείνοι, που κατοικούν την νήσον αυτήν, θα είπουν· "Ιδού, και ημείς είχαμεν στηρίξει την πεποίθησίν μας στους Αιγυπτίους και προς αυτούς ηθέλαμεν να καταφύγωμεν ζητούντες βοήθειαν, αλλά οι Αιγύπτιοι δεν ημπούρεσαν να σωθούν οι ίδιοι από τους 'Ασσυρίους. Πως λοιπόν θα σώσουν ημάς;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Τό όραμα της ερήμου.

Αποκαλυπτικόν όραμα περί της ερημώσεως Βαβυλώνος.

Ησ. 21,1 Ως καταιγίς δι ερήμου διέλθοι εξ ερήμου ερχομένη εκ γής, φοβερόν

Ησ. 21,1 Σαν καταιγίς, η οποία διέρχεται με σφοδρότητα και ορμήν δια μέσου της ερήμου, από άλλην έρημον προερχομένη,

Ησ. 21,2 το όραμα και σκληρόν ανηγγέλη μοι. ο αθετών αθετεί, ο ανομών ανομεί. επ εμοί οι Ελαμίται, και οι πρέσβεις των Περσών επ εμέ έρχονται. νύν στενάξω και παρακαλέσω εμαυτόν.

Ησ. 21,2 έτσι τρομερόν υπήρξε και το όραμα, που μου απεκαλύφθη, και σκληρόν αυτό, το οποίον μου ανήγγειλεν ο Θεός. Ο παραβαίνων το θείον θέλημα θα εξακολουθή να το παραβαίνει. Και ο καταπατών τον θείον Νομον θα εξακολουθή να παρανομή. Εναντίον εμού του Ασσυρίου έρχονται οι Ελαμίται και οι πρέσβεις των Περσών. Θα στενάξω τώρα από τον πόνον και θα προσπαθήσω να παρηγορήσω τον εαυτόν μου.

Ησ. 21,3 διά τούτο ενεπλήσθη η οσφύς μου εκλύσεως, και ωδίνες έλαβόν με ως την τίκτουςαν· ηδίκησα τού μη ακούσαι, εσπούδασα τού μη βλέπειν.

Ησ. 21,3 Δια τούτο παρέλυσε τελείως και ητόνησεν η μέση μου. Με κατέλαβαν οξείς πόνοι σαν εκείνους, οι οποίοι καταλαμβάνουν την γυναίκα, που γεννά. Διέπραξα αδικίας στο παρελθόν. Δεν ηθέλησα να ακούσω τας ορθάς υποδείξεις και προσεπάθησα να μη βλέπω την αλήθειαν.

Ησ. 21,4 η καρδια μου πλανάται, και η ανομία με βαπτίζει, η ψυχή μου εφέστηκεν εις φόβον.

Ησ. 21,4 Η καρδια μου κτυπά με ορμήν, σαν να περιπλανάται μέσα στο στήθος μου. Εχω βυθισθή μέσα εις τα παράνομα έργα μου. Η ψυχή μου περιέπεσεν εις μέγαλον φόβον.

Ησ. 21,5 ετοιμάσων την τράπεζαν· φάγετε, πίετε· αναστάντες, οι άρχοντες, ετοιμάσατε θυρεούς.

Ησ. 21,5 Κατά την κρίσιμον αυτήν ώραν του κινδύνου ετοιμάσαε, ω Βαβυλών, τα συμπόσιά σου· φάγετε και πίετε αμέριμνοι· οι εχθροί σας όμως ενδίσκονται προ των τειχών σας. Και λοιπόν σεις οι άρχοντες σηκωθήτε και ετοιμάσατε τας μεγάλας ασπίδας προς άμυναν.

Ησ. 21,6 ότι ούτως είπε προς με Κύριος· βαδίσας σεαυτώ στήσον σκοπόν και ό αν ίδης ανάγγελον·

Ησ. 21,6 Διότι ο Κυριος έτσι μου είπε· "πήγαινε και στάσου σκοπός, παρατήρησε ολόγυρα και. αυτό, το οποίον θα ίδης ανάγγειλέ το".

Ησ. 21,7 και είδον αναβάτας ιππείς δύο και αναβάτην όνου και αναβάτην καμήλου. ακρόασαι ακρόασιν πολλήν

Ησ. 21,7 Είδον δύο ιππείς, τον ένα να επιβαίνει επί όνου και τον άλλον να επιβαίνει εις κάμηλον. "Ακροάσου με πολλήν προσοχήν αυτά, που θα ακούσης.

Ησ. 21,8 και κάλεσον Ουριαν εις την σκοπιάν Κυρίου. και είπεν· έστην διαπαντός ημέρας και επί της παρεμβολής εγώ έστην όλην την νύκτα,

Ησ. 21,8 Καλεσε δε και τον Ουριαν εις την σκοπιάν αυτήν του Κυρίου". Και ο προφήτης είπε· Καθ' όλον το διάστημα της ημέρας και της νυκτός εστάθην εγώ επάνω εις την σκοπιάν

Ησ. 21,9 και ιδού αυτός έρχεται αναβάτης ξυνωρίδος. και αποκριθείς είπε· πέπτωκε πέπτωκε Βαβυλών, και πάντα τα αγάλματα αυτής, και τα χειροποίητα αυτής συνετριβήσαν εις την γήν.

Ησ. 21,9 και ιδού, έρχονται δύο έφιπποι άνδρες. Και ένας από αυτούς έλαβε τον λόγον και εφωναξε· "έπεσε πλέον, έπεσεν η Βαβυλών· συνετριβήσαν δε όλα τα ειδώλα αυτής και όλα τα χειροποίητα αντικείμενα της λατρείας επάνω στο έδαφος".

Ησ. 21,10 ακούσατε, οι καταλελειμμένοι και οι οδυνώμενοι, ακούσατε ά ήκουσα παρά Κυρίου σαβαώθ· ο Θεός τού Ισραήλ ανήγγειλεν ημίν.

Ησ. 21,10 Ακούσατε, λοιπόν, σεις, οι οποίοι απεμείνατε και εσώθητε από την αιχμα-λωσίαν και οι οποίοι πονείτε δια την ερημωσιν της πατριδος σας. Ακούσατε αυτά, που εγώ έχω ακούσει από τον Κυριον των δυνάμεων. Ο Θεός του Ισραήλ ανήγγειλεν αυτά εις ημάς.

Ησ. 21,11 Τό όραμα της Ιδουμαίας. Πρός εμέ καλεί παρά τού Σηείρ φυλάσσετε επάλξεις.

Ησ. 21,11 Αποκαλυπτικόν όραμα εναντίον της Ιδουμαίας. Προς εμέ απευθύνεται έκκλησις εκ μέρους των Ιδουμαίων, του όρους Σηείρ, οι οποίοι και λέγουν: "σεις που αγρύπνως φρουρείτε τας επάλξεις, είπατε τα συμβαινόντα της νυκτός".

Ησ. 21,12 φυλάσσω το πρωϊ και την νύκτα· εάν ζητής, ζήτη και παρ εμοί οικει·

Ησ. 21,12 Και ο προφήτης απαντά: "εγώ φυλάσσω αγρυπνος νύκτα και ημέραν. Εάν επιθυμής και ζητής πληροφορίες, ζήτησε τας από εμέ. Μένε όμως πλησίον μου και περιμένε να τας ακούσης.

Ησ. 21,13 εν τώ δρυμώ εσπέρας κοιμηθήση εν τή οδώ Δαιδάν.

Ησ. 21,13 Εις ένα πυκνόν δάσος κατά την εσπέραν θα αναπαυθήτε και θα κοιμηθήτε σεις οι φεύγοντες Δαιδανίται.

Ησ. 21,14 εις συνάντησιν διψώντι ύδωρ φέρετε, οι ενοικούντες εν χώρα Θαιμάν, άρτοις συναντάτε τοίς φεύγουσι διά το πλήθος των πεφονευμένων

Ησ. 21,14 Σεις, που κατοικείτε εις την περιοχόν Θαιμάν, εβγάτε εις συνάντησίν των και φέρετε εις αυτούς νερό. Εβγάτε προς συνάντησιν αυτών, που φεύγουν, και φέρετε τους άρτους, δια να τραφούν. Φεύγουν οι Δαιδανίται, διότι πολλοί από αυτούς έχουν φονευθή.

Ησ. 21,15 και διά το πλήθος των πλανωμένων και διά το πλήθος της μαχαίρας και διά το πλήθος των τοξευμάτων των διατεταμένων και διά το πλήθος των πεπτωκότων εν τώ πολέμω.

Ησ. 21,15 Πλήθος άλλων πλανώνται εις αγνώστους περιοχάς. Πολυάριθμοι έχουν πέσει εν στόματι μαχαίρας. Άλλοι έχουν διατρυπηθή από τα πολυάριθμα βέλη των καλοτεντομένων τόξων. Και έτσι ο αριθμός των φονευθέντων κατά τον πόλεμον είναι μεγάλος.

Ησ. 21,16 διότι ούτως είπέ μοι Κύριος· έτι ενιαυτός ως ενιαυτός μισθωτού, εκλείπει η δόξα των υιών Κηδάρ,

Ησ. 21,16 Αυτά δε συμβαίνουν, διότι έτσι μου τα απεκαλυψεν ο Κυριος. Μετά ένα ακριβώς έτος πλήρες, όπως προσμετράται από τον μισθωτόν άνθρωπον, θα εξαφανισθή η δόξα των κατοίκων της Κηδάρ.

Ησ. 21,17 και το κατάλοιπον των τοξευμάτων των ισχυρών υιών Κηδάρ έσται ολίγον, ότι Κύριος ο Θεός Ισραήλ ελάλησεν.

Ησ. 21,17 Αυτοι δε που θα απομείνουν από τους επιδειξιους τοξότας, απόγονοι του Κηδάρ, θα είναι ολίγοι, διότι ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ απεκάλυψε τα μελλοντικά αυτά γεγονότα, τα οποία ασφαλώς και βεβαίως θα πραγματοποιηθούν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Τό ρήμα της φάραγγος Σιών.

Προφητικός λόγος εναντίον της κοιλάδας Σιών, εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ησ. 22,1 Τί εγένετό σοι νύν, ότι ανέβητε πάντες εις δώματα μάταια;

Ησ. 22,1 Τι σας συνέβη τώρα, ώστε όλοι έχετε ανέβη εις τα ανωφελή ηλιακωτά των οικιών σας;

Ησ. 22,2 ενεπλήσθη η πόλις βοώντων· οι τραυματίαι σου ου τραυματίαι μαχαίρας, ουδέ οι νεκροί σου νεκροί πολέμων.

Ησ. 22,2 Η πόλις σου εγέμισεν από κραυγάς βοώντων ανθρώπων. Οι τραυματίαι σου δεν είναι τραυματίαι, που επλήγησαν με μαχαίρας εις πολεμικές μάχας, ούτε οι νεκροί σου είναι νεκροί πολέμων.

Ησ. 22,3 πάντες οι άρχοντές σου πεφεύγασι, και οι αλόντες σκληρώς δεδεμένοι εισί, και οι ισχύοντες εν σοί πόρω πεφεύγασι.

Ησ. 22,3 Όλοι οι άρχοντές σου έχουν τραπή εις φυγήν, όσοι δε περιέπεσαν αιχμάλωτοι εις χείρας των εχθρών, είναι δεμένοι εις σκληρά δεσμά. Όσοι δε είχαν κάποιαν δύναμιν μεταξύ σας, έχουν φύγει τώρα μακράν.

Ησ. 22,4 διά τούτο είπα· άφετέ με, πικρώς κλαύσομαι, μη κατισχύσητε παρακαλείν με επί το σύντριμμα της θυγατρός τού γένους μου.

Ησ. 22,4 Δια τούτο είπα λέγει ο προφήτης· αφήσατέ με να κλαύσω πικρώς. Μη προσπαθήτε να με παρηγορήσετε δια την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, της πολυαγαπημένης αυτής θυ-γατρός του γένους μου.

Ησ. 22,5 ότι ημέρα ταραχής και απωλείας και καταπατήματος και πλάνησις παρά Κυρίου σαβαώθ εν φάραγγι Σιών· πλανώνται από μικρού έως μεγάλου, πλανώνται επί τα όρη.

Ησ. 22,5 Αφήσατέ με ελεύθερον να χύσω πικρά δάκρυα, διότι έφθασεν η μεγάλη ημέρα της αναταραχής και πανωλεθρίας, του καταπατήματος της ιεράς πόλεως και όλων των εν αύτη ο διασκορπισμός και η περιπλάνησις των κατοίκων εις τας φάραγγας Σιών, γίνεται κατά παραχώρησιν Κυρίου του παντοκράτορας. Περιπλανώνται από μικρού έως μεγάλου, περιπλανώνται φοβισμένοι επάνω εις τα όρη.

Ησ. 22,6 οι δε Ελαμίται έλαβον φαρέτρας, αναβάται άνθρωποι εφ ίπποις και συναγωγή παρατάξεως.

Ησ. 22,6 Οι Ελαμίται όμως επήραν τας φαρέτρας των, είναι άνθρωποι ιππείς και πεζοί, ικανοί και πολεμικοί.

Ησ. 22,7 και έσονται αι εκλεκταί φάραγγές σου πλησθήσονται αρμάτων, οι δε ιππείς εμφράξουσι τας πύλας σου·

Ησ. 22,7 Αι εκλεκταί σου κοιλάδες, ω Ιερουσαλήμ, θα πλημμυρίσουν από τα πολεμικά άρματα των. Οι ιππείς των εχθρών σου θα φράξουν τας θύρας από τα τείχη σου.

Ησ. 22,8 και ανακαλύψουσι τας πύλας Ιούδα· και εμβλέψονται τή ημέρα εκείνη εις τους εκλεκτούς οίκους της πόλεως

Ησ. 22,8 Θα ανοίξουν εν τέλει τας πύλας της πόλεως της περιοχής Ιούδα. Και κατά την ημέραν εκείνην οι άνθρωποί σου θα στρέψουν με προσδοκίαν τα βλέμματα των και θα προστρέξουν στους καλοκτισμένους οχυρούς και ωλισμένους οίκους της πόλεως, με την ελπίδα να εύρουν σωτηρίαν και να αντιτάξουν άμυναν.

Ησ. 22,9 και ανακαλύψουσι τα κρυπτά των οίκων της άκρας Δαυίδ· και είδοσαν ότι πλείους εισί και ότι απέστρεψε το ύδωρ της αρχαίας κολυμβήθρας εις την πόλιν

Ησ. 22,9 Θα αποκαλύψουν τα απόκρυφα των οίκων και των αποθηκών της ακροπόλεως Δαυίδ, δια να εξοπλισθούν με τα όπλα, που θα εύρουν εκεί. Οι άρχοντές σου και όλοι είδον ότι είναι παρά πολλοί οι εχθροί σου· ο δε βασιλεύς δια το ενδεχόμενον τούτο είχε διοχετεύσει το ύδωρ της αρχαίας δεξαμένης στο εσωτερικν της πόλεως.

Ησ. 22,10 και ότι καθείλοσαν τους οίκους Ιερουσαλήμ εις οχύρωμα τείχους τή πόλει.

Ησ. 22,10 Είδον ακόμη ότι κατεδάφισαν οίκους της Ιερουσαλήμ, δια να επιδιορθώσουν και οχυρώσουν το τείχος της πόλεως.

Ησ. 22,11 και εποίησατε εαυτοίς ύδωρ αναμέσον των δύο τειχών εσώτερον της κολυμβήθρας της αρχαίας και ουκ ενεβλέψατε εις τον απ αρχής ποιήσαντα αυτήν και τον κτίσαντα αυτήν ουκ είδετε.

Ησ. 22,11 Ανάμεσα εις τα δύο τείχη της πόλεως σας εφερατε νερό στο εσωτερικόν μέρος από αρχαίαν δεξαμένην, ελαβατε

τα μέτρα, που εκρίνατε, αλλά δεν υψώσατε το βλέμμα σας προς Εκείνον ο οποίος εξ αρχής εποίησε την πόλιν αυτήν, προς τον Θεόν. Προς τον κτίστην της πόλεως δεν εστρέψατε το βλέμμα σας.

Ησ. 22,12 και εκάλεσε Κύριος Κύριος σαβαώθ εν τή ημέρα εκείνη κλαυθμόν και κοπετόν και ξύρησιν και ζώσιν σάκκων, Ησ. 22,12 Κατά δε την ημέραν εκείνην ο Κυριος, ο Κυριος των δυνάμεων, σας εκάλεσεν εις θρήνον και κοπετόν μετανοίας. Σας εκάλεσε να ξυρίσετε την κεφαλήν σας, να περιζωσθή-τε εις ένδειξιν πένθους σάκκινα ενδύματα.

Ησ. 22,13 αυτοί δε εποίησαντο ευφροσύνην και αγαλλίαμα σφάζοντες μόσχους και θύοντες πρόβατα, ώστε φαγείν κρέατα και πιείν οίνον λέγοντες· φάγωμεν και πίνωμεν, αύριον γάρ αποθνήσκομεν.

Ησ. 22,13 Σεις όμως ωργανώσατε και επεδόθητε εις συμπόσια ευφροσύνης και αγαλλιάσεως. Εσφάξατε μόσχους, εθυσιάσατε πρόβατα, ώστε να τρώγετε κρέατα και να πίνετε οίνον λέγοντες· "ας φάμε και ας πιούμε, διότι αύριον πεθαίνομε"!

Ησ. 22,14 και ανακεκαλυμμένα ταυτά εστιν εν τοίς ωσί Κυρίου σαβαώθ, ότι ουκ αφεθήσεται υμίν αύτη η αμαρτία, έως αν αποθάνητε.

Ησ. 22,14 Ολα αυτά είναι φανερά και γνωστά ενώπιον του Κυρίου των δυνάμεων. Αυτή δε η μεγάλη σας αμαρτία δεν πρόκειται να συγχωρηθή μέχρι και του θανάτου σας.

Ησ. 22,15 Τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· πορεύου εις το παστοφόριον, προς Σομνάν τον ταμίαν και είπον αυτώ·

Ησ. 22,15 Αυτά λέγει ο Κυριος των δυνάμεων ο παντοκράτωρ στον Ησαΐαν· "πήγαινε στο κελλί του ναού, προς τον Σομνάν τον ταμίαν και είπε προς αυτόν·

Ησ. 22,16 τι σύ ώδε, και τι σοί εστιν ώδε, ότι ελατόμησας σεαυτώ ώδε μνημείον και εποίησας σεαυτώ εν υψηλώ μνημείον και έγγραφας σεαυτώ εν πέτρα σκηνήν;

Ησ. 22,16 Διαιτί συ ευρίσκεσαι εδώ; Ποίαν θέσιν και ποίον δικαίωμα έχεις συ εδώ; Σε ερωτώ, διότι εσκάλισες στον εδώ βράχον τάφον δια τον εαυτόν σου. Εφτιασες δια τον εαυτόν σου εις καταφανές και περιόπτον σημείον της πόλεως μνημείον. Εχάραξες εις την βραχώδη πέτραν κατοικίαν δια τον εαυτόν σου.

Ησ. 22,17 ιδού δη Κύριος σαβαώθ εκβαλεί και εκτριψεί άνδρα και αφελεί την στολήν σου και τον στέφανόν σου τον ένδοξον

Ησ. 22,17 Ιδού, όμως ότι ο Κυριος των δυνάμεων ο παντοκράτωρ, θα σε εκδιώξη, ω άνθρωπε, θα σε εξαφανίση, θα αφαιρέση την πολυτελή στολήν σου και τον ένδοξον στέφανόν σου.

Ησ. 22,18 και ρίψει σε εις χώραν μεγάλην και αμέτρητον, και εκεί αποθανή· και θήσει το άρμα σου το καλόν εις ατιμίαν και τον οίκον τού άρχοντός σου εις καταπάτημα·

Ησ. 22,18 Θα σε απορρίψη ο Κυριος εις χώραν μεγάλην και απέραντον και εκεί θα αποθάνης έρημος. Το λαμπρόν και ωραιόν άρμα σου θα το εξευτελίση και το σπίτι του άρχοντος, τον οποίον συ εθεωρούσες ιδικόν σου προστάτην, θα το παραδώση ο Κυριος στους επιδρομείς προς καταπάτησιν.

Ησ. 22,19 και αφαιρεθήσεται εκ της οικονομίας σου και εκ της στάσεώς σου.

Ησ. 22,19 Θα αποπεμφθής από την διαχειρίσιν και από την θέσιν εις την οποίαν σήμερον φαίνεσαι, ότι στέκεσαι με σταθερότητα.

Ησ. 22,20 και έσται εν τή ημέρα εκείνη καλέσω τον παιδά μου Ελιακείμ τον τού Χελκίου

Ησ. 22,20 Και θα συμβή κατά την ημέραν εκείνην, που συ θα εκδιωχθής, εγώ θα καλέσω από την αιχμαλωσίαν τον δούλον μου τον Ελιακείμ, τον υιόν του Χελκίου.

Ησ. 22,21 και ενδύσω αυτόν την στολήν σου και τον στέφανόν σου δώσω αυτώ και κράτος και την οικονομίαν σου δώσω εις τας χείρας αυτού, και έσται ως πατήρ τοίς ενοικούσιν εν Ιερουσαλήμ και τοίς ενοικούσιν εν Ιούδα.

Ησ. 22,21 Θα τον ενδύσω με την ιδικήν σου λαμπράν στολήν, θα δώσω εις αυτόν τον ιδικόν σου στέφανον της δόξης. Θα παραδώσω εις τα χέρια του την εξουσίαν και την διαχειρίσιν σου. Αυτός δε δια την αξιοπιστίαν και την αγάπην του θα είναι σαν πατέρας δι' εκείνους, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ, και γενικώτερα δια τους κατοίκους της Ιουδαίας.

Ησ. 22,22 και δώσω την δόξαν Δαυίδ αυτώ, και άρξει, και ουκ έσται ο αντιλέγων. και δώσω αυτώ την κλείδα οίκου Δαυίδ επί τώ ώμω αυτού και ανοίξει, και ουκ έσται ο αποκλείων, και κλείσει και ουκ έσται ο ανοίγων.

Ησ. 22,22 Θα δώσω εις αυτόν την δόξαν του Δαυίδ, θα γίνη άρχων και δεν θα υπάρξη κανείς, ο οποίος θα αντιλέγη και θα άντιπράττη εις αυτόν. Θα του δώσω το κλειδί του οίκου του Δαυίδ. Αυτός μόνος θα το κατέχη. Θα το φέρη στους ώμους του ως δείγμα της εξουσίας του. Αυτός θα ανοίγη και κανείς δεν θα μπορή να κλείη. Θα κλείη και κανείς δεν θα ήμπορη να ανοίγη.

Ησ. 22,23 και στήσω αυτόν άρχοντα εν τόπω πιστώ και έσται εις θρόνον δόξης τού οίκου τού πατρός αυτού.

Ησ. 22,23 θα τον αναδείξω και θα τον θέσω στερεόν και αμετακίνητον άρχοντα. Η εξουσία δε που θα έχη, και ο θρόνος επί του οποίου θα κάθεται, θα είναι δόξα και καύχημα του πατρικού του οίκου.

Ησ. 22,24 και έσται πεποιθώς επ αυτόν πάς ένδοξος εν τώ οίκω τού πατρός αυτού, από μικρού έως μεγάλου, και έσονται επικρεμάμενοι αυτώ.

Ησ. 22,24 Εις αυτόν θα έχη εστηριγμένην την πεποίθησίν του κάθε ένδοξος στον οίκον του πατρός του, από τον πιο μικρόν έως τον πιο μεγάλον. Από αυτόν θα εξαρτώνται και θα κρέμονται".

Ησ. 22,25 εν τή ημέρα εκείνη - τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ - κινηθήσεται ο άνθρωπος ο εστηριγμένος εν τόπω πιστώ και αφαιρεθήσεται και πεσείται, και εξολοθρευθήσεται η δόξα η επ αυτόν, ότι Κύριος ελάλησεν.

Ησ. 22,25 Εις μεταγενεστέραν όμως εποχήν, προαναγγέλλει ο Κυριος των δυνάμεων ο παντοκράτωρ, απόγονοι του Ελιακείμ, που είχαν στηριχθή στον αμετακίνητον αυτόν τόπον της Ιερουσαλήμ, θα μετακινηθούν, θα αφαιρεθί από αυτούς ο τόπος των. Έτσι δε η δόξα, την οποίαν είχαν, θα πέση και θα εξαφανισθή. Αυτά δε θα πραγματοποιηθούν ασφαλώς και βεβαίως, διότι ο Κυριος τα απεκάλυψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Τό όραμα Τύρου.

Λόγος προφητικός εναντίον της Τυρου.

Ησ. 23,1 Ολολύξατε, πλοία Καρχηδόνας, ότι απώλετο, και ουκέτι έρχονται εκ γής Κιτιαίων· ήκται αιχμάλωτος.

Ησ. 23,1 Θρηνήσατε με ολολυγμούς πλοία της Καρχηδόνας, διότι κατεστράφη η Τυρος. Δεν έρχονται πλέον προς σε πλοία

της Τυρου από την Κύπρον. Οι κάτοικοι της Τυρου έχουν απαχθή εις αιχμαλωσιον.

Ησ. 23,2 τίνοι όμοιοι γεγόνασιν οι ενοικούντες εν τή νήσω μετάβολοι Φοινίκης διαπερώντες την θάλασσαν

Ησ. 23,2 Προς ποίον έχουν γίνει όμοιοι αυτοί, που κατοικούν εις την Τυρον, την βρεχομένην από την θάλασσαν, οι έμποροι οι οποίοι διέσχίζαν την θάλασσαν,

Ησ. 23,3 εν ύδατι πολλώ, σπέρμα μεταβόλων; ως αμητού εισφερομένου οι μετάβολοι των εθνών.

Ησ. 23,3 έπλεαν εις μεγάλας θαλάσσας και οι οποίοι ήσαν απόγονοι εμπόρων; Σαν συγκομιδή πλουσίου θερισμού ήσαν τα κέρδη των εμπόρων των εθνών.

Ησ. 23,4 αισχύνθητι, Σιδών, είπεν η θάλασσα. η δε ισχύς της θαλάσσης είπεν· ουκ ώδινον ουδέ έτεκον ουδέ εξέθρεψα νεανίσκους ουδέ ύψωσα παρθένους.

Ησ. 23,4 "Έντροπή σου, ω Σιδών, με την κατάπτωσιν της Τυρου", είπεν η θάλασσα. Η δε βραχώδης ακτή, εις την οποίαν θραύονται με δύναμιν τα κύματα της θαλάσσης, είπεν· "εγώ δεν εκολοπόνησα, δεν εγέννησα και δεν ανέθρεψα παλληκάρια και δεν ανέδειξα ωραιάς παρθένους; Και ιδού, ότι τώρα υπάρχει καταστροφή και ερήμωσις!"

Ησ. 23,5 όταν δε ακουστόν γένηται Αιγύπτω, λήψεται αυτούς οδύνη περί Τύρου.

Ησ. 23,5 Όταν δε και εις την Αιγυπτον γίνη ακουστή η καταστροφή της Τυρου, θα καταλάβη και αυτούς οδύνη, όμοια προς εκείνην, που κατέλαβε την Τυρον.

Ησ. 23,6 απέλθατε εις Καρχηδόνα, ολολύξατε, οι κατοικούντες εν τή νήσω ταύτη.

Ησ. 23,6 Κατοικοι της Τυρου πηγαίνετε εις την Καρχηδόνα και εκεί θρηνήσατε αυτήν σας την απώλειαν.

Ησ. 23,7 ουχ αύτη ήν υμών η ύβρις απ αρχής πριν ή παραδοθήναι αυτήν;

Ησ. 23,7 Αλλα σκεφθήτε· αιτία της καταστροφής σας δεν υπήρξεν η από αρχαιότατα χρόνια αλαζονεία σας, πριν η ακόμη παραδοθή αυτή η πόλις;

Ησ. 23,8 τις ταύτα εβούλευσεν επί Τύρον; μη ήσων εστίν ή ουκ ισχύει; οι έμποροι αυτής ένδοξοι, άρχοντες της γής.

Ησ. 23,8 Ποίος κατέστρωσεν αυτά τα σχέδια και επήρε τας ολεθρίας αποφάσεις εναντίον της Τυρου; Μήπως τάχα η πόλις αυτή ήτο μικράς δυνάμεως και δεν είχε την ικανότητα να αντισταθή; Οι έμποροι της ήσαν ένδοξοι άρχοντες όλου του κόσμου.

Ησ. 23,9 Κύριος σαβαώθ εβούλευσατο παραλύσαι πάσαν την ύβριν των ενδόξων και ατιμάσαι πάν ένδοξον επί της γής.

Ησ. 23,9 Κυριος ο παντοκράτωρ εσκεφέθη και απεφάσισε να καταλύση όλην την άλαζο-νειαν των ενδόξων ανδρών της· να έξευ-τελίση κάθε τι ένδοξον και λαμπρόν, που υπήρχεν εις την χώραν.

Ησ. 23,10 εργάζου την γήν σου, και γάρ πλοία ουκέτι έρχεται εκ Καρχηδόνας.

Ησ. 23,10 Και λοιπόν τώρα, μετά την καταστροφήν σου, εργάζου τους αγρούς σου, διότι δεν έρχονται πλέον προς σε πλοία από την Καρχηδόνα.

Ησ. 23,11 η δε χείρ σου ουκέτι ισχύει κατά θάλασσαν, η παροξύνουσα βασιλείς· Κύριος σαβαώθ ενετείλατο περί Χαναάν απολέσαι αυτής την ισχύν.

Ησ. 23,11 Δεν έχεις πλέον την ναυτικήν δύναμιν, η οποία προηγουμένως προεκάλει και εξηρέθιζε βασιλείς. Ο Κυριος των δυνάμεων έδωσε διαταγήν σχετικώς με την Χαναάν, να καταστραφή η δύναμις της.

Ησ. 23,12 και ερούσιν· ουκέτι ου μη προσθήτε τού υβρίζειν και αδικείν την θυγατέρα Σιδώνος· και εάν απέλθης εις Κιτιείς, ουδέ εκεί ανάπαυσις έσται σοι

Ησ. 23,12 Και θα είπουν τότε προς την κα-τεστραμμένην Τυρον και τους απολειφθέντας κατοίκους της· "Δεν θα συνεχίσετε πλέον να υβρίζετε και να αδικήτε τους κατοίκους της Σιδώνος. Εάν δε και απέλθετε στους κατοίκους της Κυπρου δια σωτηρίαν και ασφάλειαν, ούτε εκεί θα υπάρχη δια σας ανάπαυσις.

Ησ. 23,13 και εις γήν Χαλδαιών, και αύτη ηρημώται από των Ασσυρίων, ουδέ εκεί σοι ανάπαυσις έσται, ότι ο τοίχος αυτής πέπτωκεν.

Ησ. 23,13 Και εάν μεταβήτε εις την χώραν των Χαλδαιων, ούτε εκεί θα βρήτε ανάπαυσιν, διότι αυτή έχει καταστροφή από τους Ασσυρίους, και τα οχυρά αυτής τείχη έχουν κρημισθή".

Ησ. 23,14 ολολύξατε, πλοία Καρχηδόνας, ότι απόλωλε το οχύρωμα υμών.

Ησ. 23,14 Θρηνήσατε, λοιπόν, με ολολυγμούς πλοία της Καρχηδόνας, διότι κατεστράφη το οχυρωμα σας, ο ασφαλής λιμήν, στον οποίον επλέατε.

Ησ. 23,15 και έσται εν τή ημέρα εκείνη καταλειφθήσεται Τύρος έτη εβδομήκοντα ως χρόνος βασιλέως, ως χρόνος ανθρώπου· και έσται μετά εβδομήκοντα έτη, έσται Τύρος ως άσμα πόρνης.

Ησ. 23,15 Θα συμβή δε κατά την ημέραν εκείνην να εγκαταλειφθή η Τυρος επί έτη εβδομήκοντα, όσον δηλαδή χρόνον ζη ενας βασιλεύς, όσος είναι ο μέσος χρόνος της ζωής ενός ανθρώπου. Επειτα δε η Τυρος θα αποκτήση την ναυτικήν ισχύν και τον πλούτον της και θα ακούονται πλέον εις αυτήν άσματα πορνικά κραιπαλώντων ανθρώπων

Ησ. 23,16 λαβέ κιθάραν, ρέμβευσον, πόλις πόρνη επιλελησμένη· καλώς κιθάρισον, πολλά άσον, ίνα σου μνεία γένηται.

Ησ. 23,16 Παρε την κιθάραν σου, περιπλανήσου από έδω και από εκεί. Τυρος, πόλις αμαρτωλή, η οποία προηγουμένως είχες λησμονηθή, παιξε καλά την κιθάραν σου, τραγούδησε τα πολλά άσματα σου, δια να σε ενθυμηθούν πάλιν οι άσωτοι και αμαρτωλοί άνθρωποι!

Ησ. 23,17 και έσται μετά τα εβδομήκοντα έτη, επισκοπήν ποιήσει ο Θεός Τύρου, και πάλιν αποκατασταθήσεται εις το αρχαίον· και έσται εμπόριον πάσαις ταις βασιλείας της οικουμένης.

Ησ. 23,17 Επειτα από τα εδδομήκοντα αυτά έτη, θα επισκεφθή ο Θεός την Τυρον και θα αποκαταστήση πάλιν αυτήν στο αρχαίον μεγαλείον της, το δε εμπόριον της θα επεκταθή εις όλας τας βασιλείας της οικουμένης.

Ησ. 23,18 και έσται αυτής η εμπορία και ο μισθός άγιον Κυρίω· ουκ αυτοίς συναχθήσεται, αλλά τοίς κατοικούσιν έναντι Κυρίου πάσα η εμπορία αυτής φαγείν και πειν και εμπλησθήναι εις συμβολήν μνημόσυνον έναντι Κυρίου.

Ησ. 23,18 Αλλά τα από το εμπόριον αυτά κέρδη θα είναι μισθός και αφέρωμα στον Κυριον. Δεν θα συνάγονται δι' αυτούς μόνον, αλλά και δι' εκείνους που κατοικούν ενώπιον του Κυρίου και υπηρετούν τον Κυριον, ώστε να τρώγουν και να πίνουν από το κέρδος του εμπορίου αυτού· να χορτάσουν από την εισφοράν αυτήν, η οποία θα είναι εις μνημόσυνον ενώπιον του Κυρίου.

Ησ. 24,1 **Ιδού Κύριος καταφθείρει την οικουμένην και ερημώσει αυτήν και ανακαλύψει το πρόσωπον αυτής και διασπερεί τους ενοικούντας εν αυτή.**

Ησ. 24,1 **Ιδού, ο Κυριος θα καταστρέψη την οικουμένην και θα την ερημώσει. Θα ξεσκεπάσει την επιφάνειαν αυτής και θα διασκορπίση τους κατοίκους της.**

Ησ. 24,2 **και έσται ο λαός ως ο ιερεύς και ο παίς ως ο κύριος και η θεράπεινα ως η κυρία· έσται ο αγοράζων ως ο πωλών, ο δανειζών ως ο δανειζόμενος και ο οφείλων ως ο οφείλει.**

Ησ. 24,2 **Υπό το κράτος δε αυτής της συμφοράς θα ισοπεδωθούν τα πάντα. Ο λαός θα είναι όπως ο ιερεύς, ο δούλος όπως ο κύριος, η υπηρέτρια όπως η κυρία, αυτός που αγοράζει θα είναι ωσάν εκείνον που πωλεί, αυτός που δανειζει σαν εκείνον που δανειζεται, και ο οφειλέτης θα είναι όπως ο πιστωτής.**

Ησ. 24,3 **φθορά φθαρήσεται η γη, και προνομή προνομευθήσεται η γη· το γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα.**

Ησ. 24,3 **Με τρομακτικόν όλεθρον θα καταστραφή η γη, μεγάλη λεηλασία θα γίνη εις αυτήν. Αυτά θα γίνουν ασφαλώς και βεβαίως, διότι το στόμα του Κυρίου τα απεκάλυψε και τα εκήρυσεν.**

Ησ. 24,4 **επένθησεν η γη, και εφθάρη η οικουμένη, επένθησαν οι υψηλοί της γής.**

Ησ. 24,4 **Η γη θα πενήση δια τον όλεθρον των κατοίκων της· θα καταστραφή η οικουμένη και οι μεγάλοι όνθρωποι της γης θα πενήσουν.**

Ησ. 24,5 **η δε γη ηνόμησε διά τους κατοικούντας αυτήν, διότι παρήλθοσαν τον νόμον και ήλλαξαν τα προστάγματα, διαθήκην αιώνιον.**

Ησ. 24,5 **Και τούτο, διότι η χώρα εγέμισεν από τας αμαρτίας των κατοίκων της. Αυτοί παρέβησαν τον Νομον, ήλλαξαν τα θεία προστάγματα, κατήγγησαν την αιωνίαν διαθήκην του Θεού.**

Ησ. 24,6 **διά τούτο αρά έδεται την γήν, ότι ημάρτοσαν οι κατοικούντες αυτήν· διά τούτο πτωχοί έσονται οι ενοικούντες εν τή γη, και καταλειφθήσονται άνθρωποι ολίγοι.**

Ησ. 24,6 **Δι' αυτά η κατάρα θα καταφάγη την γην, διότι οι κάτοικοι της ημάρτησαν. Δια τούτο πτωχοί θα είναι πλέον οι κάτοικοι της γης και ολίγοι θα είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι θα απομείνουν εις αυτήν.**

Ησ. 24,7 **πενθήσει οίνος, πενήσει άμπελος, στενάξουσι πάντες οι ευφροινόμενοι την ψυχήν.**

Ησ. 24,7 **Θα πενήση τότε ο οίνος, διότι δεν θα υπάρχουν καταναλωταί. Θα πενήσουν οι άμπελοι, διότι δεν θα υπάρχουν οι τρυγηταί. Θα αναστενάξουν με πόνον όλοι, όσοι προηγουμένως ήφραναν με τον οίνον την ψυχήν των.**

Ησ. 24,8 **πέπαιται ευφροσύνη τυμπάνων, πέπαιται αυθαδεία και πλούτος ασεβών, πέπαιται φωνή κιθάρας.**

Ησ. 24,8 **Θα σταματήσει πλέον και θα λείψη κάθε χαρά και διασκέδασις με τύμπανα. Θα σβήση η αλαζονεία των ανθρώπων, θα λείψουν τα πλούτη των ασεβών, θα παύση η αρμονική φωνή της κιθάρας.**

Ησ. 24,9 **ησχύνθησαν ουκ έπιον οίνον, πικρόν εγένετο το σίκερα τοίς πίνουσιν.**

Ησ. 24,9 **Οι άνθρωποι θα καταισχυθούν, δεν θα πίνουν πλέον οίνον, πικρά δε θα γίνουν στους πίνοντας τα οιοπνευματώδη ποτά.**

Ησ. 24,10 **ηρημώθη πάσα πόλις, κλείσει οικίαν τού μη εισελθείν.**

Ησ. 24,10 **Καθε πόλις θα ερημωθή, κάθε σπίτι θα κλείση, ώστε να μη ημπορή κανείς να εισέλθη εις αυτό.**

Ησ. 24,11 **ολολύζεται περι τού οίνου πανταχή· πέπαιται πάσα ευφροσύνη της γής, απήλθε πάσα ευφροσύνη της γής.**

Ησ. 24,11 **Παντού θα ακούεται θρήνος δια την έλλειψιν του οίνου της χαράς. Θα παύση κάθε ευφροσύνη εις την γην. Θα έχη φύγει κάθε αγαλλιασις από αυτήν.**

Ησ. 24,12 **και καταλειφθήσονται πόλεις έρημοι, και οίκοι εγκαταλελειμμένοι απολούνται.**

Ησ. 24,12 **Θα απομείνουν αι πόλεις έρημοι. Θα καταστραφούν οι εγκαταλελειμμένοι οίκοι.**

Ησ. 24,13 **ταύτα πάντα έσται εν τή γη εν μέσω των εθνών, ον τρόπον εάν τις καλαμήσεται ελαίαν, ούτως καλαμήσονται αυτούς, και εάν παύσηται ο τρύγητος.**

Ησ. 24,13 **Όλα αυτά θα πραγματοποιηθούν εις την γην μεταξύ των εθνικών λαών. Οπως ραβδίξη κανείς το δένδρον της εληάς, δια να μη αφήση καμμιά εληά επάνω του, έτσι θα ραβδίξουν και θα λεηλατήσουν τους κατοίκους οι εχθροί. Άμπελος τρυγημένη, χωρίς ρόγα σταφυλιού θα είναι η γη**

Ησ. 24,14 **ούτοι φωνή βοήσονται, οι δε καταλειφθέντες επί της γής ευφρανθήσονται άμα τή δόξη Κυρίου. ταραχθήσεται το ύδωρ της θαλάσσης·**

Ησ. 24,14 **Και οι μεν ασεβείς, εν όψει αυτής της επερχομένης καταστροφής, θα βοούν με μεγάλας κραυγάς, οι δε απομένοντες ευσεβείς εις την γην θα ευφρανθούν, αμέσως μόλις φανή η δόξα του Κυρίου. Τα ύδατα της θαλάσσης θα ταραχθούν με την εμφάνισιν αυτήν του Κυρίου.**

Ησ. 24,15 **διά τούτο η δόξα Κυρίου εν ταίς νήσοις έσται της θαλάσσης, το όνομα Κυρίου ένδοξον έσται, Κύριε ο Θεός Ισραήλ.**

Ησ. 24,15 **Δι' όλα αυτά η δόξα του Κυρίου θα φανή και θα λάμψη εις τας ειδωλολατρικάς νήσους της θαλάσσης. Και το όνομα του Κυρίου θα είναι ένδοξον, ω Κυριε και θεέ του Ισραήλ!**

Ησ. 24,16 **από των πτερύγων της γής τέρατα ηκούσαμεν, ελπίς τώ ευσεβεί. και ερούσιν· ουαί τοίς αθετούσιν, οι αθετούντες τον νόμον.**

Ησ. 24,16 **Από τα πέρατα της γης ηκούσαμεν καταπληκτικά γεγονότα. Υπάρχει βεβαία και σταθερά η ελπίς δια τον ευσεβή, ενώ εξ αντιθέτου, αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι καταπατούν την θείαν εντολήν! Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι παραβαίνουν τον νόμον του Θεού!**

Ησ. 24,17 **φόβος και βόθυνος και παγίς εφ υμάς τους ενοικούντας επί της γής.**

Ησ. 24,17 **Φοβος θα σας καταλάβη, βαθύς λάκκος και παγίδα θα υπάρχει δια σας, που κατοικείτε την γην.**

Ησ. 24,18 **και έσται ο φεύγων τον φόβον εμπεσείται εις τον βόθυνον, ο δε εκβαίνων εκ τού βοθύνου αλώσεται υπό της παγίδος, ότι θυρίδες εκ τού ουρανού ηνεώχθησαν, και σειστήσεται τα θεμέλια της γής.**

Ησ. 24,18 **Και θα συμβή ώστε εκείνος, που διαφεύγει τον φόβον του επικρεμαμένου κινδύνου, να πέση μέσα στον λάκκον. Και εκείνος που διέρχεται πέραν από τον λάκκον, θα συλληφθή εις την παγίδα, διότι έχουν ανοίξει αι θυρίδες από τον ουρανόν, δια να πέση η οργή του Θεού επί τους αμαρτωλούς ανθρώπους και να συγκλονισθούν τα θεμέλια της γης.**

Ησ. 24,19 **ταραχή ταραχθήσεται η γη, και απορία απορηθήσεται η γη·**

Ησ. 24,19 **Θα ταραχθή με μεγάλον συγκλονισμόν η γη· απορία και σύγχυσις θα καταλάβη τους κατοίκους της.**

Ησ. 24,20 έκλινεν ως ο μεθύων και κραιπαλών, και σεισθήσεται ως σπωροφυλάκιον η γη, και πεσειται και ου μη δύνηται αναστήναι, κατίσχυσε γάρ επ αυτής η ανομία.

Ησ. 24,20 Η γη έκλινεν από εδώ και από εκεί σαν τον μεθυσμένον και τον κραιπαλούντα. Θα σεισθή, όπως συγκλονίζεται η πρόχειρος καλύβη των αγρών, όπου φυλάσσονται αι σπώραι. Θα πέση· δεν θα καταστή δυνατόν να ανεγερθή, διότι η αμαρτία υπερίσχυσε και την κατεβάρυνε.

Ησ. 24,21 και επάξει ο Θεός επί τον κόσμον τού ουρανού την χείρα και επί τους βασιλείς της γής·

Ησ. 24,21 Θα επιφερη ο Θεός την παντοδύναμον δεξιάν του στο πλήθος των ουρανίων σωμάτων και επάνω στους βασιλείς της γης·

Ησ. 24,22 και συνάξουσι και αποκλείσουσιν εις οχύρωμα και εις δεσμοτήριον, διά πολλών γενεών επισκοπή έσται αυτών.

Ησ. 24,22 Και θα τους μαζέψουν, θα τους κλείσουν εις απόρθητα φρούρια και εις δεσμοτήρια και εκεί επί πολλές γενεάς θα υπάρχη η τιμωρός επίσκεψις του Θεού.

Ησ. 24,23 και τακίησεται η πλίνθος, και πεσειται το τείχος, ότι βασιλεύσει Κύριος εν Σιών και εν Ιερουσαλήμ, και ενώπιον των πρεσβυτέρων δοξασθήσεται.

Ησ. 24,23 Θα λυώσουν τα πλινθόκτιστα σπίτια των ασεβών, θα πέσουν τα τείχη των πόλεων, διότι ο Κυριος θα βασιλεύση εις την Σιών και την Ιερουσαλήμ και θα δοξασθή ενώπιον των πρεσβυτέρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Ησ. 25,1 Κύριε ο Θεός μου, δοξάσω σε, υμνήσω το όνομά σου, ότι εποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν αρχαίαν αληθινήν· γένοιτο, Κύριε·

Ησ. 25,1 Ω Κυριε και Θεέ μου, θα σε δοξάσω, θα ανυμνήσω το Ονομά σου, διότι έκαμες τα θαυμαστά αυτά έργα, επραγματοποιήσες βουλήν σου αρχαίαν, η οποία απεδείχθη βεβαία και αληθινή. Γένοιτο, Κυριε.

Ησ. 25,2 ότι έθηκας πόλεις εις χώμα, πόλεις οχυράς τού μη πεσειν αυτών τα θεμέλια· των ασεβών πόλεις εις τον αιώνα ου μη οικοδομηθή.

Ησ. 25,2 Συ ισοπέδωσες τας χώρας των ασεβών και τας μετέβαλες εις κονιορτόν. Εκρήμισες πόλεις οχυράς, των οποίων εθεωρείτο αδύνατον να πέσουν τα θεμέλια. Η πόλις των ασεβών, χατηραμένη καθώς είναι, δεν θα ανοικοδομηή ποτέ στον αιώνα.

Ησ. 25,3 διά τούτο ευλογήσει σε ο λαός ο πτωχός, και πόλεις ανθρώπων αδικουμένων ευλογήσουσί σε·

Ησ. 25,3 Δια τας δικαίας αυτάς τιμωρίας που στέλλεις, Κυριε, θα σε δοξολογήση ο ταπεινός και άσημος αυτός λαός. Θα σε δοξολογήσουν πόλεις ανθρώπων, οι οποίοι αδικούνται από ασεβείς και δυνάστας.

Ησ. 25,4 εγένου γάρ πάση πόλει ταπεινή βοηθός και τοίς αθυμήσασι δι ένδειαν σκέπη, από ανθρώπων πονηρών ρύση αυτούς, σκέπη διψώντων και πνεύμα ανθρώπων αδικουμένων.

Ησ. 25,4 Διότι συ, Κυριε, έγινες εις πάσαν ταπεινήν πόλιν βοηθός σκέπη και προστασία δι' εκείνους, που αθυμούν εξ αιτίας της ενδείας των. Συ, Κυριε, θα τους γλυτώσης από τους πονηρούς ανθρώπους, θα γίνης σκέπη και προστασία των διψασμένων· θα εμπνεύσης θάρρος εις ανθρώπους, που αδικούνται,

Ησ. 25,5 ως άνθρωποι ολιγόψυχοι διψώντες εν Σιών, από ανθρώπων ασεβών, οίς ημάς παρέδωκας.

Ησ. 25,5 Ημείς είμεθα εις την περιστασιν αυτήν σαν ολιγόψυχοι άνθρωποι, οι οποίοι διψώμεν πολιορκημένοι μέσα εις την πόλιν Σιών από ασεβείς ανθρώπους, στους οποίους προς παιδαγωγίαν μας και διόρθωσιν μας παρέδωσες.

Ησ. 25,6 και ποιήσει Κύριος σαβαώθ πάσι τοίς έθνεσιν επί το όρος τούτο. πίνονται ευφροσύνην, πίνονται οίνον,

Ησ. 25,6 Ο Κυριος παντοκράτωρ θα παραθέση συμπόσιον εις όλα τα έθνη επάνω στο άγιον τούτο όρος της Σιών. Θα πίνουν με χαράν οι άνθρωποι, θα πίνουν τον οίνον των,

Ησ. 25,7 χρισονται μύρον. εν τώ όρει τούτω παραδος ταύτα πάντα τοίς έθνεσιν· η γάρ βουλή αύτη επί πάντα τα έθνη.

Ησ. 25,7 Θα αλειφθούν με μύρα. Εις το άγιον τούτο όρος της Σιών παράθεσε τα ευφρόσυνα αυτά συμπόσια δι' όλα τα έθνη. Διότι αυτή είναι η απόφασίς σου να μετέχουν αυτού του συμποσίου όλοι οι λαοί.

Ησ. 25,8 κατέπιεν ο θάνατος ισχύσας, και páλιν αφείλε Κύριος ο Θεός páν δάκρυον από παντός προσώπου· το όνειδος τού λαού αφείλεν από πάσης της γής, το γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε.

Ησ. 25,8 Ο θάνατος υπερίσχυσεν, εβασίλευσε, κατέπτε πολλούς έως τώρα. Αλλα ο Κυριος τώρα αφήρεσε την δύναμιν του θανάτου, τον κατήγησε και εξήλειψε τα δάκρυα από κάθε πρόσωπον. Αφήρεσε το όνειδος του λαού του από όλην την γην. Το στόμα του Κυρίου μίλησε αυτά και θα πραγματοποιηθούν.

Ησ. 25,9 και ερουσί τή ημέρα εκείνη· ιδού ο Θεός ημών εφ' ώ ηλπίζομεν και ηγαλιώμεθα, και σώσει ημάς. ούτος Κύριος, υπεμείναμεν αυτόν και αγαλλιασόμεθα και εφρανθησόμεθα επί τή σωτηρία ημών,

Ησ. 25,9 Και θα είπουν οι ευσεβείς κατά την ημέραν εκείνην· "ιδού, ο Θεός μας, στον οποίον ημείς εστηρίξαμεν τας ελπίδας μας και εν τω οποίω εχαίρομεν. Αυτός και θα μας σώση. Αυτός είναι ο Κυριος· τον επεριμέναμεν με υπομονήν και τώρα θα χαρώμεν και θα ευφρανθώμεν δια την σωτηρίαν μας.

Ησ. 25,10 ότι ανάπαυσιν δώσει ο Θεός επί το όρος τούτο, και καταπατηθήσεται η Μωαβίτις, ον τρόπον πατούσιν άλωνα εν αμάξαις·

Ησ. 25,10 Διότι θα δώσει τώρα ο Θεός ειρήνην και γαλήνην στο όρος τούτο της Σιών· ενώ εξ αντιθέτου η χώρα των εχθρών μας, των Μωαβιτών, θα καταπατηθή, όπως πατούνται και αλωνίζονται τα στάχυα από τα αλωνιστικά αμάξια.

Ησ. 25,11 και ανήσει τας χείρας αυτού, ον τρόπον και αυτός εταπεινώσε τού απολέσαι, και ταπεινώσει την ύβριν αυτού, εφ' ά τας χείρας επέβαλε·

Ησ. 25,11 Θα υψώση ο Κυριος προστατευτικάς τας χείρας του δι' ημάς εναντίον των Μωαβιτών, όπως εκείνοι εταπεινώσαν, δια να καταστρέψουν αλλά έθνη. Θα ταπεινώση ο Κυριος την αλαζονείαν και αυθάδειαν των Μωαβιτών εις τα έργα, όπου αυτοί είχαν απλώσει τα χέρια των.

Ησ. 25,12 και το ύψος της καταφυγής τού τοίχου ταπεινώσει, και καταβήσεται έως τού εδάφους.

Ησ. 25,12 Θα καταρριψη τα υψηλά καταφύγια του τείχους των και το τείχος των θα καταπέση ερείπια στο έδαφος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Ησ. 26,1 Τή ημέρα εκείνη άσονται το άσμα τούτο επί γής Ιούδα· ιδού πόλις ισχυρά, και σωτήριον ημών θήσει τείχος και

περίτειχος.

Ησ. 26,1 Κατά την ημέραν εκείνην οι λυτρωμένοι θα ψάλλουν τούτο το επινίκιον άσμα εις την χώραν της Ιουδαίας· Ιδού, πόλις ισχυρά, ω Ιερουσαλήμ. Σωτήριον τείχος θα θέση γύρω από αυτήν. Και άλλο τείχος γύρω από το πρώτον.

Ησ. 26,2 ανοίξατε πύλας, εισελθέτω λαός φυλάσσων δικαιοσύνην και φυλάσσων αλήθειαν,

Ησ. 26,2 Ανοίξατε τας πύλας της πόλεως, δια να εισελθη ο λαός εις αυτήν· ο λαός, ο οποίος φυλάσσει δικαιοσύνην, τηρεί και σέβεται την αληθειαν,

Ησ. 26,3 αντιλαμβανόμενος αληθείας και φυλάσσων ειρήνην. ότι επί σοί ελπίδι

Ησ. 26,3 κρατεί σταθερά την αλήθειαν, αγαπά και φυλάσσει την ειρήνην, διότι εις σε τον Θεόν της ειρήνης

Ησ. 26,4 ήλπισαν, Κύριε, έως τού αιώνος, ο Θεός ο μέγας, ο αιώνιος,

Ησ. 26,4 έχει στηρίξει τας ελπίδας του, Κυριε, πάντοτε. Εις σε, ω μεγάλη και αιώνιε Θεέ.

Ησ. 26,5 ός ταπεινώσας κατήγαγες τους ενοικούντας εν υψηλοίς· πόλις οχυράς καταβαλείς και κατάξεις έως εδάφους,

Ησ. 26,5 Εις σε, ο οποίος εταπεινώσας και έρριψες κάτω εις την γην αυτούς, οι οποίοι κατοικούσαν εις υψηλάς και επιφανείς θέσεις. Συ θα καταβάλής οχυράς ασεβείς πόλις, θα τας κρημνίσης έως κάτω στο έδαφος.

Ησ. 26,6 και πατήσουσιν αυτούς πόδες πραέων και ταπεινών.

Ησ. 26,6 Οι πόδες των πράων και των ταπεινών ανθρώπων θα πατήσουν επάνω εις αυτάς.

Ησ. 26,7 οδός ευσεβών ευθεία εγένετο, και παρεσκευασμένη η οδός των ευσεβών.

Ησ. 26,7 Ευθεία και χωρίς προσκόμματα έγινεν η οδός των ευσεβών, ητοιμασμένοι και παρεσκευασμένοι από σε ο δρόμος των.

Ησ. 26,8 η γάρ οδός Κυρίου κρίσις· ηλίπισαμεν επί τώ ονόματί σου και επί τή μνεία,

Ησ. 26,8 Και τούτο, διότι η οδός του Κυρίου είναι δικαία και ευθεία, ημείς δε έχομεν στηρίξει τας ελπίδας μας στο Ονομά σου, εις την ιδικήν σου πάντοτε ανάμνησιν,

Ησ. 26,9 ή επιθυμεί η ψυχή ημών. εκ νυκτός ορθρίζει το πνεύμα μου προς σε, ο Θεός, διότι φώς τα προστάγματά σου επί της γής· δικαιοσύνην μάθετε, οι ενοικούντες επί της γής.

Ησ. 26,9 την οποίαν και επιθυμεί η ψυχή μας. Τοσον σφοδρώς σε ποθεί η καρδιά μας, ώστε από την νύκτα, από το γλυκοχάραμα αγρυπνεί το πνεύμα μου προς σε, ω Θεέ μου, διότι γνωρίζω ότι φως είναι τα προστάγματά σου δια τους ανθρώπους της γης. Δικαιοσύνην, λοιπόν, Θεού μάθετε και εφαρμόσατε σεις, οι άνθρωποι, που κατοικείτε την γην.

Ησ. 26,10 πέπαυται γάρ ο ασεβής· πάς ός ου μη μάθη δικαιοσύνην επί της γής, αλήθειαν ου μη ποιήσει· αρθήτω ο ασεβής, ίνα μη ίδη την δόξαν Κυρίου.

Ησ. 26,10 Θα παύση πλέον να υπάρχη ο ασεβής· καθένας ο οποίος δεν θα μάθη να πράττη δικαιοσύνην επί της γης, ούτε την αλήθειαν θα μάθη να εφαρμόζη. Ας ξεροζιωθή ο ασεβής, δια να μη ίδη την δόξαν του Κυρίου, δια την οποίαν είναι και ανέλιος.

Ησ. 26,11 Κύριε, υψηλός σου ο βραχίων, και ουκ ήδεισαν, γνόντες δε αισχυνθήσονται. ζήλος λήψεται λαόν απαίδευτον, και νύν πύρ τους υπεναντίους έδεται.

Ησ. 26,11 Κυριε, υψωμένοι είναι πάντοτε ο παντοδύναμος τιμωρός βραχίων σου, δια να επιπέση κατά των ασεβών. Αυτοί όμως δεν εγνωρίσαν τούτο. Όταν όμως δια της προσωπικής των πείρας γνωρίσουν την δικαίαν τιμωρίαν σου, θα κατεντροπιασθούν. Ζήλος θα καταλάβη τον ασεβή και απαίδαγώγητον λαόν και πυρ θα καταφάγη τους εχθρούς σου, Κυριε.

Ησ. 26,12 Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, πάντα γάρ απέδωκας ημίν.

Ησ. 26,12 Κυριε ο Θεός μας, δώσε εις ημάς ειρήνην, διότι όλα τα άλλα μας τα έχεις δώσει.

Ησ. 26,13 Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, το όνομά σου ονομάζομεν.

Ησ. 26,13 Κυριε ο Θεός μας, ιδιοκτησίαν σου μόνιμον και αναφαίρετον κάμε ημάς, διότι έκτος από σε ημείς δεν γνωρίζομεν άλλον· το Ονομά σου πάντοτε ημείς επικαλούμεθα.

Ησ. 26,14 οι δε νεκροί ζωήν ου μη ιδωσιν, ουδέ ιατροί ου μη αναστήσουσι· διά τούτο επήγαγες και απώλεσας και ήρας πάν άρσεν αυτών.

Ησ. 26,14 Οι ασεβείς, όμως, οι πνευματιώς νεκροί, δεν θα ίδουν και δεν θα απολαύσουν την αιωνίαν ζωήν και ειρήνην. Ούτε ιατροί θα τους αναστήσουν από την πνευματικήν των νέκρωσιν. Δια τούτο επέφερες κακά εναντίον αυτών, εξολόθρευσες και εξηφάνισες κάθε άρρενα απόγονον των, ώστε να λείψη η γενεά των.

Ησ. 26,15 πρόσθετες αυτοίς κακά, Κύριε, πρόσθετες κακά τοίς ενδόξοις της γής.

Ησ. 26,15 Πρόσθεσε, εν τη δικαιοσύνη σου, σκληράς τιμωρίας, Κυριε· πρόσθεσε τιμωρίας μεγάλας εναντίον των ενδόξων, αλλά ασεβών, ανθρώπων της γης.

Ησ. 26,16 Κύριε, εν θλίψει εμνήσθη σου, εν θλίψει μικρά η παιδεία σου ημίν.

Ησ. 26,16 Κυριε, κατά το διάστημα θλίψεων σε ενεθυμήθημεν. Μικρά ήτο η θλίψις, δια της οποίας παιδαγωγικώς μας επιμώρησες.

Ησ. 26,17 και ως η ωδίνουσα εγγίζει τού τεκείν και επί τή ωδίην αυτής εκέκραξεν, ούτως εγενήθημεν τώ αγαπητώ σου διά τον φόβον σου, Κύριε.

Ησ. 26,17 Οπως δε η επίτοκος γυνή, όταν έλθη η ώρα του τοκετού, κραυγάζει ένεκα της οδύνης, έτσι και ημείς κατελήφθημεν από οδύνην αναμένοντες την έλευσιν του ηγαπημένου σου, του Μεσσίου, δια τον ιερόν φόβον σου, Κυριε.

Ησ. 26,18 εν γαστρί ελάβομεν και ωδινήσαμεν και ετέκομεν· πνεύμα σωτηρίας σου εποιήσαμεν επί της γής, ου πεσούμεθα, αλλά πεσούνται πάντες οι ενοικούντες επί της γής.

Ησ. 26,18 Και ημείς συνελάβομεν πνευματικώς εν γαστρί, εδοκιμάσαμεν τους πόνους του τοκετού και εγεννήσαμεν πνεύμα σωτηρίας. Εφέραμεν εις φως μεταξύ των ανθρώπων της γης, που μας έδωκεν η από σε σωτηρία. Δια τούτο και δεν θα ηττηθώμεν, ούτε και θα πέσωμεν ημείς. Αλλά θα πέσουν οι ασεβείς, οι οποίοι κατοικούν εις την γην.

Ησ. 26,19 αναστήσονται οι νεκροί, και εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, και ευφρανθήσονται οι εν τή γη· η γάρ δρόσος η παρά σου ίαμα αυτοίς εστιν, η δε γη των ασεβών πεσειται.

Ησ. 26,19 Οι ευσεβείς νεκροί θα αναστηθούν και θα εγερθούν όλοι. όσοι ευρισκονται εις τα μνήματα. Θα ευφρανθούν οι ευρισκόμενοι εις την γην, διότι η από σε κατερχομένη θεία και ζωογόνος δρόσος είναι θεραπεία δι' αυτούς. Η δε χώρα των ασεβών θα πέση και θα καταστραφή.

Ησ. 26,20 βάδιζε, λαός μου, είσελθε εις τα ταμειά σου, απόκλεισον την θύραν σου, αποκρύβηθι μικρόν όσον όσον, έως αν παρέλθη η οργή Κυρίου

Ησ. 26,20 Προχώρει με ελπίδα, ω λαέ μου, λέγει ο Κυριος. Είσελθε εις τα πλέον εσωτερικά δωμάτια του οίκου σου, κλείσε εκεί την θύραν σου και απομονώσου, κρύψου επί μικρόν χρονικόν διάστημα, έως ότου παρέλθη η οργή του Κυρίου, που μέλλει να εκσπάση.

Ησ. 26,21 ιδού γάρ Κύριος από τού αγίου επάγει την οργήν επί τους ενοικούντας επί της γής, και ανακαλύψει η γη το αίμα αυτής και ου κατακαλύψει τους ανηρημένους επ αυτής.

Ησ. 26,21 Διότι ιδού, ο Κυριος επιφέρει από τον άγιον ουρανόν την οργήν του εναντίον των κατοίκων της γης. Θα ξεσκεπάση η γη το αθών αίμα, που εχύθη επάνω εις αυτήν, δεν θα σκεπάση τους φονευθέντας, δια να είναι φανεροί στον Θεόν και προκαλούν την δικαίαν οργήν εναντίον των φονευτών,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Ησ. 27,1 Εν τή ημέρα εκείνη επάξει ο Θεός την μάχαιραν την αγίαν και την μεγάλην και την ισχυράν επί τον δράκοντα όφιν φεύγοντα, επί τον δράκοντα όφιν σκολιόν και ανελεί τον δράκοντα.

Ησ. 27,1 Κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν της κρίσεως ο Θεός θα καταφέρει την μάχαιράν του την αγίαν, την μεγάλην και ισχυράν, εναντίον του μεγάλου όφεως, ο οποίος φεύγει με ταχύτητα· εναντίον του δράκοντα αυτού του πανούργου και διεστραμμένου. Και ο Κυριος θα φονεύση τον μεγάλο αυτόν δράκοντα.

Ησ. 27,2 τή ημέρα εκείνη αμπελών καλός επιθύμημα εξάρχειν κατ αυτής.

Ησ. 27,2 Κατά την ημέραν εκείνην ο νέος λαός του Κυρίου θα ανακηρυχή η αμπελών ωραίος και καρποφόρος. Επιθυμία είναι, από αυτόν να αρχίση το επινίκειον άσμα.

Ησ. 27,3 εγώ πόλις οχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιώ αυτήν· αλώσεται γάρ νυκτός, ημέρας δε πεσείται το τείχος.

Ησ. 27,3 Εγώ, λέγει η Βαβυλών, είμαι πόλις οχυρά, η οποία όμως πολιορκείται. Εις μάτην περιβρέχεται η πόλις μου από τα ύδατα του ποταμού. Διότι αυτή εν καιρώ νυκτός θα κυριευθή και θα καταστροφή. Κατά δε την ημέραν θα κρημισθούν τα τείχη της.

Ησ. 27,4 ουκ έστιν ή ουκ επελάβετο αυτής· τις με θήσει φυλάσσειν καλάμην εν αγρώ; διά την πολεμίαν ταύτην ηθέτηκα αυτήν· τοίνυν διά τούτο εποίησε Κύριος πάντα όσα συνέταξε. κατακέκαυμαι,

Ησ. 27,4 Δεν υπάρχει δύναμις, η οποία δεν εχρησιμοποιήθη δια την άμυναν της. Παρ' όλον τούτο θα καταστροφή. Ποιός θα με θέση αγροφύλακα, να φυλάττω καλαμιάν εις την πεδιάδα, προκειμένου να αποφύγω την κα-ταστροφήν; Προτιμώ τούτο από το να φρουρώ την οχυράν αυτήν πόλιν. Επειδή η πόλις αυτή ήτο εχθρά εναντίον μου, την κατέστρεψα. Δια την εχθρότητά της ο Κυριος επραγματοποίησεν όλα, όσα είχε αποφασίσει. Και εκείνη θα φωνάξη· "έχω κατακαή".

Ησ. 27,5 θηήσονται οι ενοικούντες εν αυτή, ποιήσωμεν ειρήνην αυτώ, ποιήσωμεν ειρήνην.

Ησ. 27,5 Θα φωνάζουν δυνατά, όσοι κατοικούν εντός αυτής· ας κάμωμεν, λοιπόν, ειρήνην με αυτόν. Ας συνάψωμεν ειρήνην" !

Ησ. 27,6 οι ερχόμενοι, τέκνα Ιακώβ, βλαστήσει και εξανθήσει Ισραήλ, και εμπλησθήσεται η οικουμένη τού καρπού αυτού,

Ησ. 27,6 Εις την μέλλουσαν να ακολουθήση γενεάν, τέκνα του πνευματικού Ιακώβ θα βλαστήσουν, και τέκνα του νέου Ισραήλ θα ανθίσουν και η οικουμένη θα γεμίση από τους καρπούς των τέκνων αυτών.

Ησ. 27,7 μη ως αυτός επάταξε, και αυτός ούτως πληγήσεται, και ως αυτός ανείλεν, ούτως αναιρεθήσεται;

Ησ. 27,7 Μηπως ο εχθρός του Ισραήλ, όπως εκτύπησε τους Ισραηλίτας, κατά παρόμοιον τρόπον δεν θα κτυπηθή και αυτός από τον Θεόν; Η όπως εφόνευσε τους Ισραηλίτας, έτσι και αυτός δεν θα φονευθή ; Οχι, αλλά πολύ περισσότερον, μέχρις εξοντώσεως.

Ησ. 27,8 μαχόμενος και ονειδίζων εξαποστελεί αυτούς· ου σύ ήσθα ο μελετών τώ πνεύματι τώ σκληρώ ανελείν αυτούς πνεύματι θυμού;

Ησ. 27,8 Ο Κυριος τιμωρών και εξευτελίζων τον απειθή Ισραηλιτικον λαόν, θα τον εξαποστείλη εις εξορίαν. Δεν είσαι συ, Κυριε, ο οποίος εμελετούσες εις την αδέκαστον δικαιοσύνην σου και ελάμβανες την απόφασιν να τους φονεύσης με την ορμητικήν καταστρεπτικήν πνοήν σου κατά την δικαίαν εκρηξιν του θυμού σου;

Ησ. 27,9 διά τούτο αφαιρεθήσεται η ανομία Ιακώβ, και τούτό εστιν η ευλογία αυτού, όταν αφέλωμαι την αμαρτίαν αυτού, όταν θάσω πάντας τους λίθους των βωμών κατακεκομμένους ως κονίαν λεπτήν· και ου μη μείνη τα δένδρα αυτών, και τα είδωλα αυτών εκκεκομμένα ώσπερ δρυμός μακράν.

Ησ. 27,9 Με την τιμωρίαν όμως αυτήν θα αφαιρεθή η αμαρτία του Ισραηλιτικού λαού· ευλογία δι' αυτόν θα είναι τούτο· Όταν δηλαδή εγώ εξαλείψω την αμαρτίαν του, όταν αυτοί κρημισούν και κατακάψουν τους λίθους των βωμών και τους μεταβάλουν εις λεπτήν κόνιν, τότε δεν θα μείνει κανένα από τα ιερά δένδρα των ειδωλολατρικών τόπων και τα είδωλα αυτών θα κατακομματιαστούν, όπως κόβεται πυκνόν δάσος εις μακρυνήν περιοχήν.

Ησ. 27,10 το κατοικούμενον ποιμνιον ανειμένον έσται, ως ποιμνιον καταλελειμμένον και έσται πολύν χρόνον εις βόσκημα, και εκεί αναπαύσονται ποιμνία.

Ησ. 27,10 Το λογικόν ποιμνιον, που κατοικεί τώρα μέσα εις την πόλιν, θα μείνη έρημον σαν ποιμνιον, που έχει εγκαταλειφθή. Επί πολύν χρόνον εγκαταλελειμμένη η κατοικία σου θα μεταβληθή εις βοσκοτόπον και εκεί θα αναπαύονται κοπάδια ζώων.

Ησ. 27,11 και μετά χρόνον ουκ έσται εν αυτή πάν χλωρών διά το ξηρανθήναι. γυναίκες ερχόμεναι από θέας, δεύτε· ου γάρ λαός εστιν έχων σύνεσιν, διά τούτο ου μη οικτειρήση ο ποιήσας αυτούς, ουδέ ο πλάσας αυτούς ου μη ελεήση.

Ησ. 27,11 Επειτα από βραχύ χρονικόν διάστημα δεν θα υπάρξη εις την χώραν αυτήν κανένα χλωρόν χορτάρι, διότι όλα θα ξηρανθούν. Γυναίκες, που έρχεσθε από το θλιβερόν αυτό θέαμα, ελάτε να θρηνηήσετε. Επήλθεν η τρομερά αυτή καταστροφή, διότι ο λαός, που κατοικούσεν εκεί, ήτο ασύνετος. Δια τούτο ο Θεός των, ο ποιητής των, δεν θα τους λυπηθή. Ο πλάστης των Κυριος δεν θα τους ελεήση.

Ησ. 27,12 και έσται εν τή ημέρα εκείνη συμφράξει ο Θεός από της διώρυγος τού ποταμού έως ινοκορούρων, υμείς δε συναγάγετε τους υιούς Ισραήλ κατά ένα ένα.

Ησ. 27,12 Κατά την σωτήριον όμως εκείνην ημέραν θα περικλείση ασφαλή ο Κυριος την περιοχήν από της κοίτης του ποταμού Ευφράτου έως τον χειμαρρον Ρινοκορούρων, που διασχίζει τα σύνορα της Αιγύπτου και της Παλαιστίνης. Σεις δε

θα συγκεντρώσετε ένα ένα τους υιούς του Ισραήλ.

Ησ. 27,13 και έσται εν τή ημέρα εκείνη σαλπιούσι τή σάλπιγγι τή μεγάλη, και ήξουσιν οι απολόμενοι εν τή χώρα των Ασσυρίων και οι απολόμενοι εν Αιγύπτω και προσκυνήσουσι τώ Κυρίω επί το όρος το άγιον εν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 27,13 Κατά την χαρμόσυνον εκείνην ημέραν θα σαλπίσουν με την μεγάλην και ισχυράν σάλπιγγα και θα έλθουν εκείνοι, οι οποίοι εθεωρούντο ως χαμένοι οριστικώς εις την χώραν των Ασσυρίων, και οι χαμένοι εις την Αίγυπτον και θα προσκυνήσουν τον Κυριον στο όρος το άγιον, την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Ησ. 28,1 Ουαι τώ στεφάνω της ύβρεως, οι μισθωτοί Εφραίμ· το άνθος το εκπεσόν εκ της δόξης επί της κορυφής τού όρους τού παχέος, οι μεθύοντες άνευ οίνου.

Ησ. 28,1 Αλλοίμονον εις την με αλαζονείαν και αυθάδειαν στεφανωμένην Σαμαρείαν! Αλλοίμονον στους μισθοφόρους Ισραηλίτας στρατιώτας! Η ολάνθιστος δόξα των εμαράνθη κοι έπεσεν επάνω εις την κορυφήν καταφύτου όρους. Αλλοίμονον στους Ισραηλίτας, αυτούς οι οποίοι είναι μεθυσμένοι χωρίς οίνον!

Ησ. 28,2 ιδού ισχυρόν και σκληρόν ο θυμός Κυρίου ως χάλαζα καταφερομένη ουκ έχουσα σκέπην, βία καταφερομένη ως ύδατος πολύ πλήθος σύρον χώραν τή γη ποιήσει ανάπαυσιν ταις χερσί.

Ησ. 28,2 Διότι ιδού, μεγάλη και σκληρά είναι η οργή του Κυρίου εναντίον των. Εκσπά ως χάλαζα, οποία επιπίπτει με ορμήν, και από την οποίαν δεν υπάρχει σκέπη προς προφύλαξιν, διότι ακατάσχετος είναι η ορμή της. Ομοιάζει προς την μεγάλην ορμητικήν πλημμύραν, που παρασύρει κάθε τι το οποίον θα συνάντηση στον δρόμον της, στον χώρον από όπου διέρχεται και καταδικάζει ως εκ τούτου εις αργίαν τας χείρας των γεωργών.

Ησ. 28,3 και τοίς ποσί καταπατηθήσεται ο στέφανος της ύβρεως, οι μισθωτοί τού Εφραίμ.

Ησ. 28,3 Με τα πόδια των εχθρών θα καταπατηθή ο στέφανος της αλαζονείας, θα συντριβούν οι μισθοφόροι της φυλής Εφραίμ.

Ησ. 28,4 και έσται το άνθος το εκπεσόν της ελπίδος της δόξης επ άκρου τού όρους τού υψηλού ως πρόδρομος σύκου, ο ιδών αυτό, πριν ή εις την χείραν αυτού λαβείν, θελήσει αυτό καταπιείν.

Ησ. 28,4 Και το άνθος, που εμαράνθη και εξέπεσε, και έσβησεν η ελπίδα, που του παρείχεν η ομορφιά του και η δόξα του, θα είναι σαν πρωτόβγαλτο σύκο επάνω εις την κορυφήν υψηλού όρους, το οποίον εκείνος που θα το ίδη, θα θελήση, πριν το αρπάξη εις τα χέρια του, να το καταπιή με βουλμίαν. Αυτή θα είναι η μανία και ο πόθος των εχθρών κατά της Σαμαρείας.

Ησ. 28,5 τή ημέρα εκείνη έσται Κύριος σαβαώθ ο στέφανος της ελπίδος ο πλακείς της δόξης τώ καταλειφθέντι μου λαώ·

Ησ. 28,5 Κατά την μεγάλην όμως εκείνην ημέραν ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ, θα είναι στον απολειφθέντα λαόν μου καλοπλεγμένος στέφανος δόξης.

Ησ. 28,6 καταλειφθήσονται επί πνεύματι κρίσεως επί κρίσιν και ισχύν κωλύων ανελεύειν.

Ησ. 28,6 Θα απομείνουν τότε άνθρωποι με πνεύμα δικαιοσύνης, δια να κρίνουν εν δικαιοσύνη και οι οποίοι θα εμποδίζουν τους ισχυρούς, να εκτρέπωνται εις φόνους.

Ησ. 28,7 ούτοι γάρ οίνω πεπλανημένοι εισίν, επλανήθησαν διά το σίκερα· ιερεύς και προφήτης εξέστησαν διά το σίκερα, κατεπόθησαν διά τον οίνον, εσεισθησαν από της μέθης, επλανήθησαν· τούτ έστι φάσμα.

Ησ. 28,7 Θα υπάρχουν βέβαια και οι άνθρωποι οι μέθυσοι, οι οποίοι θα κλονίζονται να πέσουν από την οινοποσίαν· αυτοί, που θα τρικλίζουν από τα οινοπνευματώδη ποτά. Και αυτοί ακόμη οι ιερείς και προφίται θα έχουν περιέλθει εις κατάστασιν σκοτισμού από τα οινοπνευματώδη ποτά. Έχουν κυριολεκτικώς βυθισθή και απορροφηθή εις την οινοποσίαν. Παρεπλανήθησαν στον δρόμον των. Οικτρόν φάντασμα θα είναι η εμφάνισις των αυτή !

Ησ. 28,8 αρά έδεται ταύτην την βουλήν· αυτή γάρ η βουλή ένεκεν πλεονεξίας.

Ησ. 28,8 Κατάρα θα φάγη αυτήν την ροπήν προς την οινοποσίαν, διότι αυτή η απόφασίς των προέρχεται από τον αχούταστον πόθον του οίνου.

Ησ. 28,9 τίνι ανηγείλαμεν κακά και τίνι ανηγείλαμεν αγγελίαν, οι απογεγαλακτισμένοι από γάλακτος, οι απεσπασμένοι από μαστού;

Ησ. 28,9 Και οι μέθυσοι άρχοντες ερωτούν· "εναντίον τίνος ημείς προανηγείλαμεν θλίψεις και τιμωρίας; Εναντίον τίνος εκηρύξαμεν απειλητικά μηνύματα; Ημείς, οι οποίοι είμεθα σαν τα αθώα νήπια, που μόλις τώρα έπαυσαν να τρώγουν γάλα, μόλις τώρα απεμακρύνθησαν από τον μητρικόν μαστόν;

Ησ. 28,10 θλίψιν επί θλίψιν προσδέχου, ελπίδα επ ελπίδι, έτι μικρόν έτι μικρόν

Ησ. 28,10 Θλίψιν επάνω εις την θλίψιν μας λέγετε να περιμένωμεν. Ελπίδα επάνω εις την ελπίδα μας υπόσχεσθε, ακόμη ολίγον χρόνον, ολίγον χρόνον ακόμη και θα γίνουν αυτά".

Ησ. 28,11 διά φαυλισμόν χειλέων διά γλώσσης ετέρας, ότι λαλήσουσι τώ λαώ τούτω

Ησ. 28,11 Δια τον εκφαυλισμόν και την καταφρόνησιν του προφητικού κηρύγματος, δια την παράδοξον υβριστικήν γλώσσαν των θα επιτρέψη ο Θεός να λαλήσουν εναντίον του λαού αυτού οι κατακτηταί,

Ησ. 28,12 λέγοντες αυτώ· τούτο το ανάπαυμα τώ πεινώντι και τούτο το σύντριμμα, και ουκ ηθέλησαν ακούειν.

Ησ. 28,12 λέγοντες· "η ανάπαυσις και ο χορτασμός στον υποφέροντα Ιουδαϊκόν λαόν είναι η υπακοή στο θέλημα του Θεού. Και ιδού τώρα ποιά είναι η καταστροφή του λαού αυτού εξ αιτίας της παρακοής στον λόγον του Κυρίου". Αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσουν και να εννοήσουν τούτο.

Ησ. 28,13 και έσται αυτοίς το λόγιον Κυρίου τού Θεού θλίψις επί θλίψιν, ελπίς επ ελπίδι, έτι μικρόν έτι μικρόν, ίνα πορευθώσι και πέσωσιν εις τα οπίσω και κινδυνεύσουσι και συντριβήσονται και αλώσονται.

Ησ. 28,13 Δια τούτο και θα πραγματοποιηθή εις αυτούς ο λόγος Κυρίου του Θεού. Η μία θλίψις θα είναι συνέχεια της άλλης θλίψεως, έφ' όσον παροοκούνον στον Κυριον. Εντός ολίγου θα συμβούν αυτά, δια να πορευθούν οι καταφρονηταί του Θεού εις αιμαλωσίαν και να πέσουν οι υπισθοχούροντες· να κινδυνεύσουν, να συντριβούν και να συλληφθούν αιχμάλωτοι.

Ησ. 28,14 διά τούτο ακούσατε λόγον Κυρίου, άνδρες τεθλιμμένοι και άρχοντες τού λαού τούτου τού εν Ιερουσαλήμ·

Ησ. 28,14 Δια τούτο, ακούσατε, λοιπόν, τον λόγον του Κυρίου σεις οι θλιμμένοι άνδρες και οι άρχοντες του λαού τούτου, που κατοικεί εις την Ιερουσαλήμ.

Ησ. 28,15 ότι είπατε· εποίησαμεν διαθήκην μετά τού άδου και μετά τού θανάτου συνθήκας, καταιγίς φερομένη εάν παρέλθη ου μη έλθη εφ ημάς· εθήκαμεν ψεύδος την ελπίδα ημών και τώ ψεύδει σκεπασθησόμεθα.

Ησ. 28,15 Διότι σεις είπατε· "εκάμαμεν συμφωνίαν με τον άδην, υπεγράψαμεν συμβόλαιον με τον θάνατον και έτσι, εάν εκσπάση βιαία καταιγίς συμφοράς δεν θα επέλθη εναντίον μας. Εθέσαμεν την ελπίδα μας επάνω στο ψεύδος και με το ψεύδος αυτό θα σκεπασθώμεν, δια να αποφύγωμεν τον κίνδυνον"!

Ησ. 28,16 διά τούτο ούτω λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ εμβάλω εις τα θεμέλια Σιών λίθον πολυτελή εκλεκτόν ακρογωνιαίον, έντιμον, εις τα θεμέλια αυτής, και ο πιστεύων επ αυτώ ου μη καταισχυνηθή.

Ησ. 28,16 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "ιδού, εγώ θα θέσω εις τα θεμέλια της πνευματικής Σιών λίθον πολυτελή, εκλεκτόν, ακρογωνιαίον, πολύτιμον· και εκείνος, ο οποίος θα πιστεύση και θα στηρίξη την πεποιθήσιν του στον λίθον τούτον, δεν θα εντροπιασθή.

Ησ. 28,17 και θήσω κρίσιν εις ελπίδα, η δε ελεημοσύνη μου εις σταθμούς, και οι πεποιθότες μάτην ψεύδει ότι ου μη παρέλθη υμάς καταιγίς,

Ησ. 28,17 Θα θέσω την δικαιοσύνην μαζί με την ελπίδα, το δε έλεός μου θα είναι πλούσιον. Και σεις, που έστηρίζατε την πεποιθήσιν σας στο ψεύδος, ματαιάγς ηλπίσατε, ότι δεν θα επέλθη εναντίον σας η καταιγίς.

Ησ. 28,18 μη και αφέλη υμών την διαθήκην τού θανάτου, και η ελπίς υμών η προς τον άδην ου μη εμμείνη· καταιγίς φερομένη εάν επέλθη, έσεσθε αυτή εις καταπάτημα.

Ησ. 28,18 Και ότι δεν θα αφαιρέση τάχα και δεν θα καταλύση την συνθήκην σας με τον θάνατον. Η ελπίδα σας, που εστηρίζατε στον άδην, δεν θα παραμείνη. Όταν δε επέλθη εναντίον σας η ορμητική καταιγίς, θα σας καταπατήσει.

Ησ. 28,19 όταν παρέλθη, λήψεται υμάς· πρωϊ πρωϊ παρελεύσεται ημέρας, και εν νυκτί έσται ελπίς πονηρά· μάθετε ακούειν.

Ησ. 28,19 Όταν εκσπάση αυτή η καταιγίς, θα σας παραλάβη και θα σας παρασύρη. Καποίαν ημέραν πρωϊ πρωϊ θα επέλθη και κατά την νύκτα θα περιμένετε με τρόμον συμφοράς και ολέθρους". Μαθετε λοιπόν τώρα, που ακόμη είναι καιρός, να υπακούετε στο θέλημα του Κυρίου.

Ησ. 28,20 στενοχωρούμενοι ου δυνάμεθα μάχεσθαι, αυτοί δε ασθενούμεν τού υμάς συναχθήναι.

Ησ. 28,20 Διότι άλλως θα πολιορκηθήτε από τους εχθρούς σας και θα λέγετε· "Επειδή στενοχωρούθα από όλα τα σημεία, δεν είμεθα εις θέσιν να πολεμήσωμεν. Είμεθα ασθενείς και ανίκανοι να συγκεντρωθώμεν εις πόλεμον".

Ησ. 28,21 ώσπερ όρος ασεβών αναστήσεται Κύριος, και έσται εν τή φάραγγι Γαβαών· μετά θυμού ποιήσει τα έργα αυτού, πικρίας έργον· ο δε θυμός αυτού αλλοτρίως χρήσεται, και η πικρία αυτού αλλοτρία.

Ησ. 28,21 Θα εγερθή ο Κυριος εναντίον του αμαρτωλού Ιουδαϊκού λαού, όπως επολέμησεν άλλοτε τους ασεβείς επάνω στο όρος. Θα γίνη ο,τι και εις την κοιλάδα Γαβαών. Με θυμόν θα πραγματοποιήση τα εναντίον των Ιουδαίων έργα του ο Κυριος. Και το έργον του αυτό θα είναι πικρόν και σκληρόν δια σας. Ο θυμός του Κυρίου θα είναι διαφορετικός από άλλοτε. Ασυνήθης η πικρά τιμωρία, την οποίαν θα χρησιμοποιήση εναντίον των αμαρτωλών Ιουδαίων.

Ησ. 28,22 και υμείς μη ευφρανθείητε, μηδέ ισχυσάτωσαν υμών οι δεσμοί· διότι συντετελεσμένα και συντετμημένα πράγματα ήκουσα παρά Κυρίω σαβαώθ, ά ποιήσει επί πάσαν την γήν.

Ησ. 28,22 Λοιπόν, σεις μη ευφραίνεσθε και μη στηρίζεσθε στους δεσμούς και τας συμμαχίας σας με τους Αιγυπτίους, διότι εγώ ήκουσα από τον Κυριον παντοκράτορα αποφάσεις και πράγματα βέβαια, σαν να έχουν ήδη πραγματοποιηθή εις βραχύν χρόνον. Ηκουσα όλα εκείνα, τα οποία θα πραγματοποιήση εις βάρος όλης της χώρας σας.

Ησ. 28,23 ενωτίζεσθε και ακούετε της φωνής μου, προσέχετε και ακούεται τους λόγους μου.

Ησ. 28,23 Βαλτε μέσα εις τα αυτιά σας, ακούστε την φωνήν μου, δώστε προσοχήν και ακούστε τους λόγους, που θα σας πω.

Ησ. 28,24 μη όλην την ημέραν αροτριάσει ο αροτριών· ή σπόρον προετοιμάσει πριν εργάσασθαι την γήν;

Ησ. 28,24 Μηπως ο γεωργός, που κάνει χωράφι, θα οργώνη όλας τάς ημέρας τον αγρόν του; Πριν αρχίση το οργωμα του αγρού, δεν προετοιμάζει τον σπόρον;

Ησ. 28,25 ουχ όταν ομαλίση το πρόσωπον αυτής, τότε σπείρει μικρόν μελάνθιον ή κύμινον και πάλιν σπείρει πυρόν και κριθήν και κέγχρον και ζέαν εν τοίς ορίοις σου;

Ησ. 28,25 Ο γεωργός, δηλαδή, αφού οργώση και σβανίση τον αγρόν του, τότε δεν σπείρει ολίγον σπύρον του μελανθίου η το κύμινον και πάλιν κατόπιν σπείρει το σιτάρι η το κριθάρι η το κεχρί η το ασπροκαλάμποκο εις τα όρια του αγρού του;

Ησ. 28,26 και παιδευθήση κρίματι Θεού σου και ευφρανθήση.

Ησ. 28,26 Διάφορα σπέρματα, στον κατάλληλον καιρόν και υστέρα από την πρέπουσαν καλλιέργειαν, τα σπείρει ο γεωργός. Και συ, ο πνευματικός αγρός του Κυρίου, θα παιδαγωγηθής με την ασύγκριτον δικαιοσύνην και αγαθότητα του Θεού σου. " Έτσι δε παιδαγωγούμενος θα απόκτησης χαράν και ειρήνην.

Ησ. 28,27 ου γάρ μετά σκληρότητος καθαίρεται το μελάνθιον, ουδέ τροχός αμάξης περιάξει επί τον κύμινον, αλλά ράβδω τινάσσεται το μελάνθιον,

Ησ. 28,27 Με πατρικήν αγάπην θα σας παιδαγωγήση ο Θεός, διότι το μελάνθιον δεν καθαρίζεται με σκληρά κτυπήματα, ούτε οι τροχοί της αλωνιστικής αμάξης θα κυλίωνται επάνω στο κύμινον δια τον καθαρισμόν του, αλλά με ραβδί μόνον τινάσσεται το μελάνθιον.

Ησ. 28,28 το δε κύμινον μετά άρτου βρωθήσεται. ου γάρ εις τον αιώνα εγώ ειμι υμίν οργισθήσομαι, ουδέ φωνή της πικρίας μου καταπατήσει υμάς.

Ησ. 28,28 Το δε κύμινον ζυμώνεται και τρώγεται μαζί με το ψωμί, το οποίον και νοστιμαίνει. Έτσι πράττω και εγώ, λέγει ο Κυριος. Διότι δεν θα κρατήσω την οργήν μου εναντίον σας αιωνίως, ούτε ο αυστηρός και πικρός δια σας λόγος μου θα σας καταπατήσει και θα σας συντρίψη".

Ησ. 28,29 και ταύτα παρά Κυρίω σαβαώθ εξήλθε τα τέρατα· βουλεύσασθε, υψώσατε ματαίαν παράκλησιν.

Ησ. 28,29 Όλα αυτά τα καταπληκτικά γεγονότα ανηγέλησαν από τον Κυριον παντοκράτορα. Σκεφθήτε καλά, απομακρύνετε από την καρδίαν σας κάθε αλ-λην ματαίαν και ανωφελή παρηγορίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Ησ. 29,1 Ουαί Αριήλ πόλις, ήν επολέμησε Δαυίδ· συναγάγετε γεννήματα ενιαυτόν επί ενιαυτόν, φάγεσθε, φάγεσθε γάρ σύν Μωάβ.

Ησ. 29,1 Αλλοίμονον εις την πόλιν Αριήλ, δηλαδή την Ιερουσαλήμ, την οποίαν άλλοτε επολέμησε και κατέλαβεν ο Δαυίδ ! Συγκεντρώσατε τα προϊόντα του τόπου σας το ένα έτος μετά το άλλο. Φαγετε, διότι θα τα φάγετε μαζί με τους Μωαβίτας!

Ησ. 29,2 εκθλίψω γάρ Αριήλ, και έσται αυτής η ισχύς και ο πλούτος εμοί.

Ησ. 29,2 Εγώ θα αποστείλω βαρείας θλίψεις εναντίον της πόλεως Αριήλ. Η δύναμής της και ο πλούτος της θα περιέλθουν τελικώς εις εμέ.

Ησ. 29,3 και κυκλώσω ως Δαβίδ επί σε και βαλώ περί σε χάρακα και θήσω περί σε πύργους,

Ησ. 29,3 Όπως άλλοτε ο Δαβίδ, θα σε περικυκλώσω, θα βάλω ολόγυρά σου χαράκωμα, θα στήσω πολιορκητικούς πύργους.

Ησ. 29,4 και ταπεινωθήσονται εις την γήν οι λόγοι σου, και εις την γήν οι λόγοι σου δύσονται και έσται ως οι φωνούντες εκ της γής η φωνή σου, και προς το έδαφος η φωνή σου ασθενήσει.

Ησ. 29,4 Τότε οι αλαζονικοί λόγοι σου θα ταπεινωθούν, θα πέσουν άπρακτοι εις την γην, θα βυθισθούν οι λόγοι σου στο χώμα. Η φωνή σου θα είναι τόσον ασθενική, ωσάν την φωνήν εκείνων που ομιλούν από τα βάθη της γης. Θα εξασθένηση η φωνή σου, σαν να βγαίνει από το έδαφος.

Ησ. 29,5 και έσται ως κονιορτός από τροχού ο πλούτος των ασεβών και ως χνούς φερόμενος το πλήθος των καταδυναστευόντων σε, και έσται ως στιγμή παραχρήμα

Ησ. 29,5 Τα πλούτη των ασεβών θα γίνουν σαν τον κονιορτόν, που σηκώνεται από τους τροχούς των αμαξών. Το πλήθος αυτών, που σε καταδυναστεύουν, ω Ιερουσαλήμ, θα γίνη σαν το χνούδι που το σηκώνει και το διασκορπίζει ο άνεμος. Σαν σε μια στιγμή θα γίνη η καταστροφή

Ησ. 29,6 παρά Κυρίου σαβαώθ· επισκοπή γάρ έσται μετά βροντής και σεισμού και φωνής μεγάλης, καταίγις φερομένη και φλόξ πυρός κατεσθίουσα.

Ησ. 29,6 από τον Κυριον των δυνάμεων. Διότι ο Κυριος θα επισκεφθή τους εχθρούς σου με βροντήν και σεισμόν και φωνήν μεγάλην. Θα νμοιάζη η επίσκεψις του με ορμητικήν καταίγίδα, με φλόγα πυρός, η οποία θα κατατρώγη τα πάντα.

Ησ. 29,7 και έσται ως ο ενυπνιαζόμενος καθ ύπνους νυκτός ο πλούτος απάντων των εθνών, όσοι επεστράτευσαν επί Αριήλ, και πάντες οι στρατευσάμενοι επί Ιερουσαλήμ και πάντες οι συνηγμένοι επ αυτήν και θλίβοντες αυτήν.

Ησ. 29,7 Ο πλούτος, τον οποίον περιμένουν να αποκτήσουν από σε οι εχθροί σου, αυτοί που εξεστράτευσαν εναντίον σου, ω Αριήλ, θα μοιάζη με τον πλούτον, που βλέπει κανείς εις όνειρον κατά τον νυκτερινόν ύπνον του. Όλοι όσοι θα εκστρατεύσουν εναντίον της Ιερουσαλήμ, όλοι, όσοι θα έχουν συγκεντρωθη γύρω από αυτήν, και την καταθλίβουν με πολιορκίαν και πολεμικάς επιχειρήσεις, θα αποτύχουν.

Ησ. 29,8 και έσονται ως οι εν τώ ύπνω πίνοντες και έσθοντες, και εξαναστάντων μάταιον αυτών το ενύπνιον, και ον τρόπον ενυπνιάζεται ο διψών ως πίνων και εξαναστάς έτι διψά, η δε ψυχή αυτού εις κενόν ήλπισεν, ούτως έσται ο πλούτος των εθνών πάντων, όσοι επεστράτευσαν επί το όρος Σιών.

Ησ. 29,8 Και θα ομοιάζουν με εκείνους, οι οποίοι κατά το διάστημα του ύπνου των ονειρεύονται ότι τρώγουν και πίνουν.

Όταν δε εξυπνήσουν, βλέπουν ότι είναι μάταιον και ψευδές το όνειρόν των. Θα είναι όπως ο διψασμένος, ο οποίος βλέπει όνειρον ότι πίνει, εξυπνά δε και αισθάνεται ότι ακόμη διψά. Η ψυχή του έχει ματαιώς ελπίσει να ξεδιψάση. Έτσι θα είναι και ο πλούτος, τον οποίον νομίζουν όλα τα έθνη ότι θα αποκτήσουν από την λαφυραγωγίαν σου, όλοι όσοι έχουν εκστρατεύσει εναντίον του όρους Σιών, εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ησ. 29,9 εκλύθητε και έκστητε και κραιπαλήσατε ουκ από σίκερα ουδέ από οίνου·

Ησ. 29,9 Παραλύσατε από φόβον σεις οι εχθροί της Ιερουσαλήμ. Περιπέσατε εις σύγχυσιν, καταντήσατε εις κραιπάλην και μέθην, η οποία δημιουργείται όχι από οιοσδήποτε ποτά, ούτε από τον οίνον, αλλά από την αλαζονείαν και τον σκοτισμόν της αμαρτίας.

Ησ. 29,10 ότι πεπότικεν υμάς Κύριος πνεύματι κατανύξεως και καμμύσει τους οφθαλμούς αυτών και των προφητών αυτών και των αρχόντων αυτών, οι ορώντες τα κρυπτά.

Ησ. 29,10 Θα πάθετε αυτά, διότι ο Κυριος επέτρεψε να ποτισθήτε πνεύμα νάρκης και ηθικής αναισθησία. Παρεχώρησε να κλείσουν τα μάτια της διανοίας σας, τα μάτια και αυτών των προφητών σας και των αρχόντων σας οι οποίοι καθήκον και αποστολή έχουν, να βλέπουν τα κρυπτά και απόρητα του Θεού.

Ησ. 29,11 και έσονται υμίν τα ρήματα πάντα ταύτα ως οι λόγοι του βιβλίου τού εσφραγισμένου τούτου, ε άν δώσιν αυτό ανθρώπω επισταμένω γράμματα λέγοντες· ανάγνωθι ταύτα· και ερεί· ου δύναμαι αναγνώναι, εσφράγισται γάρ.

Ησ. 29,11 Λογω της ηθικής σας νάρκης όλοι αυτοί οι λόγοι του Κυρίου θα είναι σαν τους λόγους του βιβλίου, το οποίον μένει σφραγισμένον και κλεισμένον. Αυτό, εάν δοθή εις άνθρωπον, ο οποίος γνωρίζει γράμματα και ειπούν προς αυτόν· Διάβασε αυτά που περιέχει το βιβλίον· εκείνος θα απαντήση· δεν ημπορώ να αναγνώσω, διότι το βιβλίον είναι κλεισμένον και σφραγισμένον.

Ησ. 29,12 και δοθήσεται το βιβλίον τούτο εις χείρας ανθρώπου μη επισταμένου γράμματα, και ερεί αυτώ· ανάγνωθι τούτο· και ερεί· ουκ επίσταμαι γράμματα.

Ησ. 29,12 Και εάν ανοικτόν δοθή το βιβλίον εις χέρια ανθρώπου, ο οποίος δεν γνωρίζει γράμματα, εκείνος θα πη προς αυτόν, που του το εδωσ· διάβασέ το συ, διότι εγώ δεν ημπορώ να το διαβάσω, επειδή δεν γνωρίζω γράμματα.

Ησ. 29,13 Και είπε Κύριος· εγγίζει μοι ο λαός ούτος εν τώ στόματι αυτού και εν τοίς χείλεσιν αυτών τιμώσί με, η δε καρδία αυτών πόρω απέχει απ εμού· μάτην δε σέβονται με διδάσκοντες εντάλματα ανθρώπων και διδασκαλίας.

Ησ. 29,13 Ο Κυριος είπεν· "ο λαός αυτός με πλησιάζει μόνον με τα λόγια του στόματός του, με τιμούν με τους λόγους των χειλέων των μόνον. Η ευσέβειά των περιορίζεται εις υποκριτικά λόγια, η δε καρδία των απέχει πολύ από εμέ. Ανώφελα με σέβονται, διότι εγκταλείπουν την ιδικήν μου αλήθειαν και διδάσκουν διδασκαλίας και εντολάς ανθρώπων.

Ησ. 29,14 διά τούτο ιδού εγώ προσθήσω τού μετατεθήναι τον λαόν τούτον και μεταθήσω αυτούς και απολώ την σοφίαν των σοφών και την σύνεσιν των συνετών κρύψω.

Ησ. 29,14 Δια τούτο, ιδού εγώ, θα αποφασίσω να μετακινήσω τον λαόν αυτόν, θα τους εξορίσω, θα καταστρέψω την δήθεν σοφίαν των σοφών και την σύνεσιν των ψευδοσυνετών θα εξαφανίσω.

Ησ. 29,15 ουαί οι βαθέως βουλήν ποιούντες και ου διά Κυρίου· ουαί οι εν κρυφή βουλήν ποιούντες και έσται εν σκότει τα έργα αυτών και ερούσι· τις εώρακεν ημάς; και τις ημάς γνώσεται ή ά ημείς ποιούμεν;

Ησ. 29,15 Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι εύρισκουν και σκέπτονται βαθυστόχαστον τάχα βουλήν, όχι όμως σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού! Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι παίρνουν κρυφίας αποφάσεις και διαπράττουν τα πονηρά έργα των υπό το σκότος, και λέγουν· "ποιός μας βλέπει; Ποιός θα μας αναγνώριση η θα ιδη εκείνα, τα οποία ημείς πράττομεν;"

Ησ. 29,16 ουχ ως ο πηλός τού κεραμέως λογισθήσεσθε; μη ερεί το πλάσμα τώ πλάσαντι αυτό· ου σύ με έπλασας; ή το

ποίημα τώ ποιήσαντι ου συνετώς με εποίησας;

Ησ. 29,16 Αλλα δεν είσθε σεις ενώπιον του Θεού σαν την λάσπην του κεραμοποιού; Αυτός δεν σας έπλασε και επομένως υπό την δικαιοδοσίαν και το βλέμμα αυτού δεν ευρίσκεσθε; Μήπως αυτό που επλάσθη από τον πηλόν θα πη εις εκείνον, που το έπλασε: "δεν με έπλασες συ"; η μήπως θα πη το έργον στον εργάτην που το έκαμε: "δεν με κατεσκεύασες ορθώς και συνετώς;"

Ησ. 29,17 ουκέτι μικρόν και μετατεθήσεται ο Λιβανος, ως το όρος το Χέρμελ και το Χέρμελ εις δρυμόν λογισθήσεται;

Ησ. 29,17 Εντός ολίγου το δασώδες όρος Λιβανος θα γίνη καρποφόρον ωσάν το καρποφόρον όρος Καρμηλος. Και το όρος Καρμηλος θα συγκαταριθμηθή εις εις δάσος άγριον, χωρίς καρποφόρα δένδρα.

Ησ. 29,18 και ακούσονται εν τή ημέρα εκείνη κωφοί λόγους βιβλίου, και οι εν τώ σκότει και οι εν τή ομίχλη οφθαλμοί τυφλών όφονται

Ησ. 29,18 Κατά την ευλογημένην εκείνην ημέραν της θαυμαστής μεταβολής, οι κωφοί θα ακούσουν τα λόγια του βιβλίου τούτου. Οι οφθαλμοί των τυφλών, που ευρίσκονται μέσα στο σκοτάδι και την ομίχλην, θα ιδούν αυτά.

Ησ. 29,19 και αγαλλιάσονται πτωχοί διά Κύριον εν ευφροσύνη, και οι απηλπισμένοι των ανθρωπων εμπλησθήσονται ευφροσύνης.

Ησ. 29,19 Οι πτωχοί και άσημοι θα αναγαλλιάσουν με μεγάλην ευφροσύνην δια τον Κυριον και οι απελπισμένοι μεταξύ των ανθρωπων θα πλημμυρίσουν από εύαρεστα συναισθήματα.

Ησ. 29,20 εξέλιπεν άνομος, και απώλετο υπερήφανος, και εξωλοθρευθήσαν οι ανομούντες επί κακία,

Ησ. 29,20 Τότε ο παράνομος και αμαρτωλός θα έκλειψη, θα καταστραφή ο εγωϊστής και υπερήφανος, θα εξολοθρευθούν, όσοι εν τη κακία των παραβαίνουν και καταπατούν τον νόμον του Θεού.

Ησ. 29,21 και οι ποιούντες αμαρτείν ανθρωπους εν λόγω πάντας δε τους ελέγχοντας εν πύλαις πρόσκομμα θήσουσιν ότι επλαγίασαν επ αδικούς δίκαιον.

Ησ. 29,21 όπως επίσης και όλοι εκείνοι, οι οποίοι παρακινούν και οδηγούν τους άλλους ανθρωπους να αμαρτάνουν με τα λόγια των. Καθώς και εκείνοι, οι οποίοι θέτουν προσκόμματα και εμπόδια στους δικάζοντας παρά τας πύλας των πόλεων, δια να τους εξαπατήσουν και μη αποδώσουν αυτοί δικαιοσύνην. Τους παρασύρουν δια πλαγίου τρόπου να αποδίδουν δίκαιον στους αδικούς.

Ησ. 29,22 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος επί τον οίκον Ιακώβ, ον αφώρισεν εξ Αβραάμ ου νύν αισχυνθήσεται Ιακώβ, ουδέ νύν το πρόσωπον μεταβαλεί Ισραήλ

Ησ. 29,22 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος στους απογόνους του Ιακώβ, στους Ισραηλίτας, τους οποίους εξεχώρισεν από τους άλλους απογόνους του Αβραάμ. "Τωρα δεν θα εντροπιασθή πλέον ο οίκος του Ιακώβ, ούτε θα αλλοίωση το πρόσωπόν του από τον φόβον επερχομένων δεινών.

Ησ. 29,23 αλλ όταν ιδωσι τα τέκνα αυτών τα έργα μου, δι εμέ αγιάσουσιν το όνομά μου και αγιάσουσιν τον άγιον Ιακώβ και τον Θεόν τού Ισραήλ φοβηθήσονται.

Ησ. 29,23 Αλλά, όταν τα τέκνα αυτών ιδουν τα έργα μου θα δοξάσουν εμέ τον άγιον Θεόν του Ιακώβ, θα φοβηθούν και θα ευλαβηθούν εμέ, τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού.

Ησ. 29,24 και γνώσονται οι πλανώμενοι τώ πνεύματι σύνεσιν, οι δε γογγύζοντες μαθήσονται υπακούειν, και αι γλώσσαι αι ψελλίζουσαι μαθήσονται λαλείν ειρήνην.

Ησ. 29,24 Τότε οι πλανώμενοι κατά το πνεύμα και την διάνοιάν των θα μάθουν σύνεσιν, αυτοί δε οι οποίοι προηγουμένως εγόγγυζαν, θα μάθουν να υπακούουν. Και αι γλώσσαι, αι οποίαι μόλις εψέλλιζαν, θα μάθουν να ομιλούν με καθαρότητα και σαφήνεια περι ειρήνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Ησ. 30,1 Ουαί τέκνα αποστάται, τάδε λέγει Κύριος. εποιήσατε βουλήν ου δι εμού και συνθήκας ου διά τού πνεύματός μου προσθείναι αμαρτίας εφ αμαρτίας,

Ησ. 30,1 Αλλοίμονον εις σας τέκνα αποστάται, αυτά λέγει ο Κυριος. Επήρατε απόφασιν, οχι σύμφωνα με ο,τι εγώ θέλω. Εκάματε συνθήκας, οχι σύμφωνα με το ιδικόν μου πνεύμα, δια να προσθέσετε έτσι εις τας παλαιάς σας αμαρτίας νέας αμαρτίας.

Ησ. 30,2 οι πορευόμενοι καταβήναι εις Αίγυπτον, εμέ δε ουκ επηρώτησαν, τού βοηθηθήναι υπό Φαραώ και σκεπασθήναι υπό Αιγυπτίων.

Ησ. 30,2 Ημάτησαν και αμαρτάνουν, όσοι ανεχώρησαν να μεταβούν εις την Αίγυπτον, δια να ζητήσουν βοήθειαν από τον Φαραώ, να σκεπασθούν κάτω από την σκέπη των Αιγυπτίων, χωρίς να συμβουλευθούν εμέ προηγουμένως.

Ησ. 30,3 έσται γάρ υμίν σκέπη Φαραώ εις αισχύνην και τοίς πεποιθόσιν επ Αίγυπτον όνειδος.

Ησ. 30,3 Η προστασία του Φαραώ θα είναι καταισχύνη σας, και όνειδος θα πέση επάνω εις εκείνους, οι οποίοι έχουν στηρίξει την πεποίθησίν των εις την Αίγυπτον.

Ησ. 30,4 ότι εισίν εν Τάνει αρχηγοί άγγελοι πονηροί

Ησ. 30,4 Διότι, οι Αιγύπτιοι αρχηγοί, που ευρίσκονται εις την μεγάλην αιγυπτιακήν πο-λιν Τανιν και προς τους οποίους έχουν αποσταλή οι πρεσβευταί σας, είναι κακοί άρχοντες.

Ησ. 30,5 μάτην κοπιάσουσι προς λαόν, ός ουκ ωφελήσει αυτούς ούτε εις βοήθειαν, ούτε εις ωφέλειαν, αλλά εις αισχύνην και όνειδος.

Ησ. 30,5 Ματαίως θα κοπιάσουν οι προς τον λαόν της Αιγύπτου απεσταλμένοι σας. Αυτός δεν θα τους ωφελήση εις τίποτε. Δεν θα τους δώση καμμίαν βοήθειαν, καμμίαν ωφέλειαν, αλλά τουναντίον η μετάβασίς των εις την Αίγυπτον θα γίνη αιτία εντροπής και καταισχύνης σας.

Ησ. 30,6 Η όρασις των τετραπόδων των εν τή ερήμω. Εν τή θλίψει και τή στενοχωρία, λέων και σκύμνος λέοντος εκείθεν και ασπίδες και έκγονα ασπίδων πετομένων, οι έφερον επί όνων και καμήλων τον πλούτον αυτών προς έθνος, ό ουκ ωφελήσει αυτούς.

Ησ. 30,6 Αποκαλυπτικόν όραμα των τετραπόδων, που ευρίσκονται εις την έρημον. Μέσα εις την θλιβεράν και στενόχωρον αυτήν έρημον, εμφανίζεται λέων και σκύμνος λέοντος. Επίσης δηλητηριώδεις οχιές και τα τέκνα αυτών, τα οποία πετούν. Εκεί πορεύονται οι απεσταλμένοι της Ιουδαίας φέροντες επάνω εις όνους και καμήλους τον πλούτον των δωρεών προς το

έθνος των Αιγυπτίων. Αυτό όμως το έθνος δεν θα τους δώσει καμμίαν βοήθειαν, καμμίαν ωφέλειαν.

Ησ. 30,7 Αιγύπτιοι μάταια και κενά ωφελήσουσιν υμάς· απάγγελον αυτοίς, ότι ματαία η παράκλησις υμών αυτή. -

Ησ. 30,7 Οι Αιγύπτιοι ματαίαν και κούφιαν ωφέλειαν θα σας δώσουν. Συ, ω προφήτα, ανάγγειλε και κατάστησε αυτά γνωστά εις εκείνους, ότι δηλαδή η παρηγορία και η ενίσχυσις, την οποίαν αυτοί ζητούν από τους Αιγυπτίους, είναι ανύπαρκτος και απραγματοποίητος.

Ησ. 30,8 Νύν ούν καθίσας γράψον επί πυξίου ταύτα και εις βιβλίον, ότι έσται εις ημέρας καιρόν ταύτα και έως εις τον αιώνα.

Ησ. 30,8 Τώρα, λοιπόν, κατόπιν των όσων είδες και άκουσες, κάθισε, γράψε αυτά εις πινακίδα ξυλίνην και εις βιβλίον, δια να λάβουν όλοι γνώσιν. Διότι αυτά θα πραγματοποιηθούν στον ωρισμένον καιρόν, θα παραμείνουν ως γεγονότα, που θα τα ενθυμούνται πάντοτε.

Ησ. 30,9 ότι λαός απειθής εστιν, υιοί ψευδείς, οί ουκ ηβούλοντο ακούειν τον νόμον τού Θεού,

Ησ. 30,9 Διότι, ο λαός αυτός, ο Ισραηλιτικός, είναι ανυπάκοος, τέκνα ψευδόμενα, που δεν ήθελαν και δεν θέλουν να ακούσουν τον νόμον του Θεού.

Ησ. 30,10 οι λέγοντες τοίς προφήταις· μη αναγγέλλετε ημίν, και τοίς τα οράματα ορώσι· μη λαλείτε ημίν, αλλά ημίν λαλείτε και αναγγέλλετε ημίν ετέραν πλάνησιν.

Ησ. 30,10 Οι άνθρωποι αυτοί έλεγαν και λέγουν στους προφήτας· "μη αναγγέλλετε εις ημάς το θέλημα του Θεού". Και στους βλέποντας τα προφητικά οράματα ελεγον· "μη λαλείτε εις ημάς την αλήθειαν, αλλά είπατε και αναγγείλατε εις ημάς λόγια κολακευτικά και παραπλανητικά!

Ησ. 30,11 και αποστρέψατε ημάς από της οδού ταύτης, αφέλετε αφ ημών τον τριβον τούτον και αφέλετε αφ ημών τον άγιον τού Ισραήλ,

Ησ. 30,11 Απομακρύνάτε μας έξω από τον δρόμον αυτόν του Κυρίου· βγάλτε από μπροστά μας τον δρόμον αυτόν, απομακρύνάτε από ημάς τον άγιον Θεόν του Ισραήλ!"

Ησ. 30,12 διά τούτο τάδε λέγει ο άγιος τού Ισραήλ· ότι ηπειθήσατε τοίς λόγοις τούτοις και ηλίπισατε επί ψεύδει και ότι εγόγγυσας και πεποιθώς εγένου επί τώ λόγω τούτω,

Ησ. 30,12 Δι' όλα αυτά ο άγιος Θεός του Ισραήλ λέγει τα εξής· "επειδή παρηκούσατε τους λόγους μου αυτούς και εστηριξατε τας ελπίδας σας εις ψευδείς και ματαίαις υποσχέσεις και συμμαχίας, επειδή εγογγύσατε εναντίον των υποδείξεων, που σας έκαμαν οι προφήται μου, και επειδή εστηριξατε την πεποίθησίν σας εις τα λόγια περι της συμμαχίας με τους Αιγυπτίους,

Ησ. 30,13 διά τούτο έσται υμίν η αμαρτία αυτή ως τείχος πίπτον παραχρήμα πόλεως οχυράς εαλωκνίας, ής παραχρήμα πάρεστι το πτώμα,

Ησ. 30,13 δια τούτο η αμαρτία σας αυτή θα είναι δια σας σαν ένα τείχος, που καταρρέει εις συντρίμματα ανίκανον να ασφαλίση την πόλιν, η οποία ανυπεράσπιστος πλέον καταλαμβάνεται από τους εχθρούς και εξαφνική παρουσιάζεται η πτώσις της.

Ησ. 30,14 και το πτώμα αυτής έσται ως σύντριμμα αγγείου οστρακίνου, εκ κεραμίου λεπτά ώστε μη ευρείν εν αυτοίς όστρακον, εν ώ πυρ αρείς και εν ώ αποσυριείς ύδωρ μικρόν.

Ησ. 30,14 Η πτώσις και η συντριβή αυτής της πόλεως θα είναι σαν το σύντριμμα πήλινου αγγείου, που έχει διαλυθή εις λεπτά συντρίμματα, ώστε να μη μπορή να εύρης μεταξύ αυτών κάποιο μεγάλο κόμματι ικανόν να μεταφέρεις λίγα κάρβουνα η να ανασύρης λίγο νερό από πηγήν η από άλλο δοχείον".

Ησ. 30,15 ούτω λέγει Κύριος Κύριος ο άγιος τού Ισραήλ· όταν αποστραφείς στενάξης, τότε σωθήση και γνώση που ήσθα· ότε επεποίθεις επί τοίς ματαίοις, ματαία η ισχύς υμών εγενήθη· και ουκ ηβούλεσθε ακούειν,

Ησ. 30,15 Αυτά λέγει ο Κυριος, ο Κυριος ο άγιος Θεός του Ισραήλ· "έν μετά την απομάκρυνσίν σου από τον δρόμον μου στενάξης και κλαύσης εν μετανοία, τότε μόνον θα σωθής και θα ενοήσης, που έχεις καταντήσει. Θα ενοήσης ποιά ήτο η κατάπτωσις σου όταν είχες στηριξει την πεποίθησίν σου εις τα μάταια και ψευδή είδωλα και ότι ματαία και ανύπαρκτος έγινε η δύναμις σας. Παρ' όλα αυτά, δεν ηθελησατε τότε να με υπακούσετε.

Ησ. 30,16 αλλ είπατε· εφ ίππων φευξόμεθα· διά τούτο φεύξεσθε· και είπατε· επί κούφοις αναβάται εσόμεθα· διά τούτο κούφοι έσονται οι διώκοντες υμάς.

Ησ. 30,16 'Αλλα είπατε· Θα τρέξωμεν επάνω εις ίππους καταδιώκοντες τους εχθρούς μας. Εις την πραγματικότητα όμως, εξ αιτίας της απιστίας σας προς τον Θεόν, θα φύγετε έφιπποι νικημένοι και διωκόμενοι. Είπατε· Επάνω εις ελαφρά άρματα θα είμεθα αναβάται, αλλά ελαφροί επίσης και ταχύτατοι θα είναι και οι ίπποι εκείνων, οι οποίοι θα σας καταδιώκουν.

Ησ. 30,17 χίλιοι διά φωνήν ενός φεύξονται, και διά φωνήν πέντε φεύξονται πολλοί, έως αν καταλειφθήτε ως ιστός επ όρους, και ως σημαίαν φέρων επί βουνού.

Ησ. 30,17 Χίλιοι Ιουδαίοι, τρομαγμένοι από την φωνήν ενός και μόνον εχθρού, θα φύγουν πανικόβλητοι και από την φωνήν πέντε εχθρών θα φύγουν πολυάριθμοι, και η καταστροφή σας θα είναι μεγάλη και τρομερά, εώστε να μείνετε, όπως μένει ένας γυμνός κοντός επάνω εις όρος και σαν να φέρη επάνω μίαν σημαίαν στο θρόνον".

Ησ. 30,18 και πάλιν μενεί ο Θεός τού οικτειρησαι υμάς και διά τούτο υψωθήσεται τού ελεήσαι υμάς· διότι κριτής Κύριος ο Θεός υμών εστι, και που καταλείφεται την δόξαν υμών· μακάριοι οι εμμένοντες επ αυτώ.

Ησ. 30,18 Και πάλιν όμως ο Θεός θα περιμένη την μετάνοιαν και επιστροφήν σας, δια να δείξη προς σας το έλεος του και την συγκατάβασίν του. Δι' αυτό θα εγερθή μακρόθυμος και πολυέλεος, να δώσει το έλεος του προς σας. Αφού, λοιπόν, ο Κυριος και Θεός μας είναι κριτής και κυβερνήτης σας, που και διατί θα αφήσετε την δόξαν σας ως εκλεκτός λαός του Θεού; Μακάριοι είναι εκείνοι, οι οποίοι μένουν πιστοί εις αυτόν.

Ησ. 30,19 Διότι λαός άγιος εν Σιών οικήσει, και Ιερουσαλήμ κλαυθμό έκλαυσεν· ελεήσόν με· ελεήσει σε την φωνήν της κραυγής σου· ηνίκα είδεν, επήκουσέ σου.

Ησ. 30,19 Αλλά και ο λαός ο άγιος, ο Ισραηλιτικός λαός, θα κατοικήση εν ειρήνη εις την Σιών, διότι καθένας από τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ έκλαυσεν εν μετανοία και έλεγεν· Ελεήσόν με, Κυριε. Ο Κυριος θα ακούση την φωνήν της κραυγής των και θα τους ελεήσει, επειδή είδε την μετάνοιαν των και ήκουσε την ικεσίαν των.

Ησ. 30,20 και δώσει Κύριος υμίν άρτον θλίψεως και ύδωρ στενόν, και ουκέτι μη εγγίσωσί σοι οι πλανώντές σε· ότι οι οφθαλμοί σου όψονται τους πλανώντάς σε,

Ησ. 30,20 'Αφου προηγουμένως ο Κυριος έδωσεν εις σε θλίψεις, έλλειψιν άρτου και ύδατος, τώρα θα σε προστατεύση και δεν θα σε εγγίζουσιν πλέον αυτοί, οι οποίοι σε παραπλανούν στον δρόμον της αμαρτίας και της ειδωλολατρείας. Διότι οι οφθαλμοί σου θα ίδουν πλέον και θα γνωρίσουν καλά αυτούς, οι οποίοι σε παραπλανούν από τον δρόμον του Κυρίου.

Ησ. 30,21 και τα ώτά σου ακούσονται τους λόγους των οπίσω σε πλανησάντων, οι λέγοντες: αυτή η οδός, πορευθώμεν εν αυτή είτε δεξιά είτε αριστερά.

Ησ. 30,21 Και τα αυτιά σου θα ακούσουν και θα εννοήσουν τους απατηλούς λόγους εκείνων, οι οποίοι ερχόμενοι οπίσω από σε, σε παρεπλήνησαν στο παρελθόν και σου έλεγαν: "αυτός είναι ο ορθός δρόμος· έλα να τον βαδίσωμεν μαζί, είτε δεξιά είτε αριστερά.

Ησ. 30,22 και εξαερείς τα είδωλα τα περιηργυρωμένα και τα περικεχυρωμένα, λεπτά ποιήσεις και λικμήσεις ως ύδωρ αποκαθημένης και ως κόπρον ώσεις αυτά.

Ησ. 30,22 Τοτε θα βγάλης από ανάμεσά σου τα επάργυρα και επίχρυσα είδωλα, θα τα συντρίψης εις λεπτά τεμάχια, θα τα μεταβάλης εις σκόνιν, θα τα λιχνίσης και θα τα πετάξης, όπως πετιέται το νερό, με τυ οποίον επλύθη η εις ακαθαροσίαν ευρισκομένη γυναίκα και όπως απορρίπτεται η κόπρος.

Ησ. 30,23 τότε έσται ο υετός τώ σπέρματι της γής σου, και ο άρτος τού γεννήματος της γής σου έσται πλησιονή και λιπαρός· και βοσκηθήσεται σου τα κτήνη τή ημέρα εκείνη τόπον πίονα και ευρύχωρον,

Ησ. 30,23 Τοτε ευεργετική βροχή θα πέση εις την σποράν της γης σου, και ο άρτος από τα γεννήματα των αγρών σου θα είναι πλούσιος και παχύς. Κατά την ημέραν εκείνην τα ζώα σου θα βόσκουν εις τόπον εύφορον και ευρύχωρον.

Ησ. 30,24 οι ταύροι υμών και οι βόες οι εργαζόμενοι την γήν φάγονται άχυρα αναπεποιημένα εν κριθή λελικμημένα.

Ησ. 30,24 Οι ταύροι σας και τα βόϊδια, που εργάζονται εις τα χωράφια σας, θα φάγουν άχυρα ανάμικτά με κριθήν, λεπτά και λιχνισμένα.

Ησ. 30,25 και έσται επί παντός όρους υψηλού και επί παντός βουνού μετεώρου ύδωρ διαπορευόμενον εν τή ημέρα εκείνη, όταν απόλονται πολλοί και όταν πέσωσι πύργοι.

Ησ. 30,25 Εις κάθε υψηλόν όρος, εις κάθε βουνόν υψηλόν θα ρέη άφθονον ύδωρ κατά την η-μέραν εκείνην, όταν θα εξολοθρευθούν και θα χαθούν πολλοί και θα πέσουν οι έως τότε απόρθητοι, θεωρούμενοι εχθρικοί πύργοι.

Ησ. 30,26 και έσται το φώς της σελήνης ως το φώς τού ηλίου και το φώς τού ηλίου έσται επταπλάσιον εν τή ημέρα, όταν ιάσεται Κύριος το σύντριμμα τού λαού αυτού, και την οδύνην της πληγής σου ιάσεται.

Ησ. 30,26 Το φως της σελήνης θα γίνη σαν το φως του ηλίου, και το φως του ηλίου θα γίνη επταπλάσιον κατά την ημέραν εκείνην της απελευθερώσεώς σου, όταν ο Κυριος θα θεραπεύση τα συντρίμματα του λαού αυτού και θα ιατρεύση την οδύνην από τας πληγάς σου.

Ησ. 30,27 Ιδού το όνομα Κυρίου έρχεται διά χρόνου πολλού, καιόμενος ο θυμός, μετά δόξης το λόγιον των χειλέων αυτού, λόγιον οργής πλήρες, και η οργή τού θυμού ως πύρ έδεταί.

Ησ. 30,27 Ιδού, ο Κυριος έρχεται, υστέρα από πολύν χρόνον μακροθυμίας· ο θυμός του καιείται, οι λόγοι του στόματος του περί της καταστροφής των εχθρών είναι ένδοξοι και ακατανίκητοι. Γεμάτος οργήν είναι ο λόγος του. Παρατεινομένη η οργή του θυμού του σαν πυρ κατατρώγει τους εχθρούς,

Ησ. 30,28 και το πνεύμα αυτού ως ύδωρ εν φάραγγι σύρον ήξει έως τού τραχήλου και διαιρεθήσεται τού ταράξαι έθνη επί πλανήσει ματαία, και διώξεται αυτούς πλάνησις και λήψεται αυτούς κατά πρόσωπον αυτών.

Ησ. 30,28 και η πνοή του εξωργισμένου Θεού θα έρχεται ωσαν ορμητικό νερό μέσα εις την φάραγγα, που σύρει με ορμήν τα πάντα και πλημμυρίζει την φάραγγα έως τα χείλη της· θα διαιρεθή εις άλλα ρεύματα και θα σκορπίση, δια να συγκλονίση τα ειδωλολατρικά έθνη, εξ αιτίας της ματαίας των ειδωλολατρείας. Αυτή αυτή η πλάνη των θα τους καταδιώκη· όπου και αν κατευθυνθούν, θα τους καταλάβη η τιμωρία της πλάνης των.

Ησ. 30,29 μη διαπαντός δει υμάς ευφραίνεσθαι και εισπορεύεσθαι εις τα αγία μου διαπαντός ωσει εορτάζοντας και ωσει ευφραϊνομένους εισελθείν μετά αυλού εις το όρος Κυρίου προς τον Θεόν τού Ισραήλ:

Ησ. 30,29 Μετά δε την καταστροφήν αυτήν των εχθρών και την λύτρωσίν σας, δεν θα πρέπει σεις δια παντός να ευφραίνεσθε και να εισέρχεσθε πάντοτε εις τα αγία θυσιαστήριά μου, ως εις ημέραν εορτής: Να εισέρχεσθε ευφραϊνομένοι με χαρμύσυνα άσματα αυλών στο όρος του Κυρίου, προς τον Θεόν του Ισραήλ:

Ησ. 30,30 και ακουστήν ποιήσει Κύριος την δόξαν της φωνής αυτού, και τον θυμόν τού βραχίονος αυτού δείξει μετά θυμού και οργής και φλογός κατεσθιούσης· κεραυνώσει βιαίως και ως ύδωρ και χάλαζα συγκαταφερομένη βία.

Ησ. 30,30 Ο Κυριος θα κάμη να ακουσθή και να γίνη γνωστή, τότε η ένδοξος φωνή του εις όλους. Και την ακατανίκητον ένδοξον φωνήν του θα την κάμη να ακουσθή παντού, θα δείξη τον μετά δικαίας οργής καταπίπτοντα τιμωρόν βραχίονα του με καταστρεπτικήν πυρκαϊάν, που κατατρώγει τα πάντα, θα εξαποστείλη τους κεραυνούς του εναντίον των εχθρών σου εν μέσω ορμητικής καταιγίδας· σαν κατακλυσμαϊάν βροχήν, σαν χάλαζι που πίπτει κάτω με ορμήν.

Ησ. 30,31 διά γάρ της φωνής Κυρίου ηττηθήσονται Ασσύριοι τή πληγή, ή αν πατάξη αυτούς.

Ησ. 30,31 Διότι οι Ασσύριοι θα νικηθούν με την φωνήν του Κυρίου, θα συντριβούν με την πληγήν, με την οποίαν ο ίδιος θα τους κτυπήση.

Ησ. 30,32 και έσται αυτώ κυκλόθεν, όθεν ήν αυτών η ελπίς της βοηθείας, εφ ή αυτός επεποιείη αυτοί μετά αυλών και κιθάρας πολεμήσουσιν αυτόν εκ μεταβολής.

Ησ. 30,32 Η καταστροφή του εχθρικού στρατού θα γίνη από τα κύκλω μέρη, από εκεί από όπου υπήρχεν η ελπίς της βοηθείας, εις την οποίαν ο Ασσύριος εστήριζε την πεποίθησίν του. Οι δε Ισραηλίται θα πολεμήσουν αυτούς παίζοντες αυλούς και κιθάρας διαδοχικώς.

Ησ. 30,33 σύ γάρ πρό ημερών απαιτηθήση· μη και σοί ητοιμάσθη βασιλευέιν, φάραγγα βαθειάν. Ξύλα κείμενα, πύρ και ξύλα πολλά: ο θυμός Κυρίου ως φάραγξ υπό θείου καιομένη.

Ησ. 30,33 Θα τιμωρηθής δε συ, ω Ασσύριε, διότι από πολλών ετών ο Θεός έχει αποφασίσει την τιμωρίαν σου. Μηπως και δια σε δεν είχαν ετουμασθή, να βασιλεύης εις βαθειάν φάραγγα, όπου υπάρχουν δένδρα, φωτιά και ξύλα πολλά: Ο θυμός του Κυρίου, που εκσπά εναντίον σου, είναι σαν φάραγξ που φλέγεται από θειάφι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Ησ. 31,1 Ουαί οι καταβαίνοντες εις Αίγυπτον επί βοήθειαν, οι εφ ίπποις πεποιθότες και εφ άρμασιν, έστι γάρ πολλά, και εφ

ίπποις, πλήθος σφόδρα, και ουκ ήσαν πεποιθότες επί τον άγιον του Ισραήλ και τον Κύριον ουκ εξήτησαν.

Ησ. 31,1 Αλλοίμονον στους Ιουδαίους, οι οποίοι κατεβαίνουν εις την Αίγυπτον, δια να ζητήσουν και λάβουν βοήθειαν· εις αυτούς, οι οποίοι έχουν πίστιν στο ιππικόν και εις τα πολεμικά άρματα, διότι είναι αυτά πολλά. Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι έχουν πεποιθήσιν εις το πλήθος του ιππικού και δεν έχουν πίστιν και πεποίθησιν στον άγιον θεόν του Ισραήλ και δεν εξήτησαν από εκείνον βοήθειαν.

Ησ. 31,2 και αυτός σοφώς ήγεν επ αυτούς κακά, και ο λόγος αυτού ου μη αθετηθή, και επαναστήσεται επ οικους ανθρώπων πονηρών και επί την ελπίδα αυτών την ματαιίαν,

Ησ. 31,2 Ο Θεός, εν τη απείρῳ αυτού σοφία, επέφερεν εναντίον αυτών θλίψεις, και τιμωρίας παιδαγωγικάς και ο απειλητικός λόγος εναντίον των δεν πρόκειται να αθετηθή. Θα επαναστατησής εναντίον των οικων των πονηρών ανθρώπων και εναντίον της ματαιίας αυτών ελπίδος να πιστεύουν και να περιμένουν βοήθειαν

Ησ. 31,3 Αιγύπτιον άνθρωπον και ου Θεόν, ίππων σάρκας και ουκ έστι βοήθεια· ο δε Κύριος επάξει την χείρα αυτού επ αυτούς, και κοπιήσουσιν οι βοηθούντες, και άμα πάντες απολούνται.

Ησ. 31,3 από άνθρωπον Αιγύπτιον και οχι από τον Θεόν· να έχουν εμπιστοσύνην εις τας σάρκας των ίππων· και ιδού, δεν υπάρχει δι' αυτούς καμία βοήθεια. Ο Κυριος από τον ουρανό θα επιφέρη εναντίον των την τιμωρόν χείρα του, ώστε οι βοηθούντες αυτούς Αιγύπτιοι να υποβληθούν εις μέγαν, αλλά μάταιον, κόπον και έτσι Ισραηλίται και Αιγύπτιοι θα καταστραφούν όλοι μαζί.

Ησ. 31,4 ότι ούτως είπέ μοι Κύριος· ον τρόπον εάν βοήση ο λέων ή ο σκύμνος επί τή θύρα, ή έλαβε, και κεκραξή επ αυτή, έως αν εμπλησθή τα όρη της φωνής αυτού, και ητηθήσαν και το πλήθος του θυμού εποιήθησαν, ούτως καταβήσεται Κύριος σαβαώθ επιστρατεύσαι επί το όρος το Σιών, επί τα όρη αυτής.

Ησ. 31,4 Αυτά μου είπεν ο Κυριος· Όπως ο λέων και ο σκύμνος αυτού βρυχώνται δια το θήραμα, το οποίον συνέλαβον, και εκβάλλουν μεγάλην κραυγήν δι' αυτό, ώστε να αντηχήσουν τα όρη από την φωνήν των, οι δε προστρέξαντες δια την απελευθέρωσιν του θηράματος υπεχώρησαν κατατρομαγμένοι και κατεπτοήθησαν από τον μέγαν θυμόν του θηρίου, έτσι θα κατεβή και ο Κυριος των δυνάμεων, δια να πολεμήση εναντίον των εχθρών του επάνω στο όρος Σιών, επάνω εις τα όρη της Ιουδαίας.

Ησ. 31,5 ως όρνεα πετόμενα, ούτως υπερασπιεί Κύριος σαβαώθ υπέρ Ιερουσαλήμ, υπερασπιεί και εξελείται και περιποιήσεται και σώσει.

Ησ. 31,5 Ωσαν πτηνά, τα οποία πετούν υπεράνω από τας φωλεάς των και τας υπερασπίζουν, κατά παρόμοιον τρόπον και ο Κυριος ο παντοκράτωρ θα υπεράσπιση την Ιερουσαλήμ. Θα την υπερασπίση και θα την γλυτώση από τους κινδύνους· θα την σώση και θα την περιποιήσεται.

Ησ. 31,6 επιστρέψατε, οι την βαθείαν βουλήν βουλευόμενοι και άνομον.

Ησ. 31,6 Λοιπόν, επιστρέψατε εν μετανοία προς τον Κυριον σεις, οι οποίοι εκάματε την παράνομον αυτήν σκέψιν και επήρατε αυτήν την σκοτεινήν απόφασιν.

Ησ. 31,7 ότι τή ημέρα εκείνη απαρνήσονται οι άνθρωποι τα χειροποίητα αυτών τα αργυρά και τα χειροποίητα τα χρυσά, ά εποίησαν αι χείρες αυτών.

Ησ. 31,7 Παύσατε να έχετε εμπιστοσύνην εις τα είδωλα και στους ειδωλολάτραις, διότι κατά την ημέραν εκείνην, που θα επέμβη ο Θεός, θα απαρνηθούν οι άνθρωποι τα χρυσά και αργυρά είδωλα, τα οποία κατεσκεύασαν με τα χέρια των.

Ησ. 31,8 και πεσείται Ασσούρ· ου μάχαιρα ανδρός, ουδέ μάχαιρα ανθρώπου καταφάγεται αυτόν, και φεύξεται ουκ από προσώπου μαχαίρας· οι δε νεανίσκοι έσονται εις ήττημα,

Ησ. 31,8 Οι Ασύριοι θα συντριβούν και θα καταστραφούν. Δεν θα πέσουν από τας μαχαίρας πολεμιστών ούτε θα καταφάγη αυτούς μάχαιρα άλλων ανθρώπων, θα τραπούν πανικόβλητοι εις φυγήν, χωρίς να καταδιώκονται από ανθρώπινας μαχαίρας. Και οι νεώτεροι στρατιώται, στους οποίους έαχουν στηριξεί μεγαλυτέραν την πεποίθησίν των, θα ητηθηούν και θα εξολοθρευθούν.

Ησ. 31,9 πέτρα γάρ περιληφθήσονται ως χάρακι και ητηθήσονται, ο δε φεύγων αλώσεται. Τάδε λέγει Κύριος· μακάριος ός έχει εν Σιών σπέρμα και οικείους εν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 31,9 Εις κάποιον βράχον θα περικυκλωθούν ως εις χαράκωμα και θα ητηθηούν. Εκείνοι δε οι οποίοι θα τραπούν εις φυγήν, θα συλληφθούν αιχμάλωτοι. Αυτά λέγει ο Κυριος μακάριος είναι εκείνος, που έχει απογόνους εις την Σιών και συγγενείς εις την Ιερουσαλήμ διότι αυτήν θα την υπεράσπιση και θα την σώση ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Ησ. 32,1 Ιδού γάρ βασιλεύς δίκαιος βασιλεύσει, και άρχοντες μετά κρίσεως άρξουσι.

Ησ. 32,1 Διότι ιδού, βασιλεύς δίκαιος θα βασιλεύση εις την Ιερουσαλήμ και οι άρχοντες αυτού θα κρίνουν και θα αποφασίζουν μετά δικαιοσύνης και ευθύτητος.

Ησ. 32,2 και έσται ο άνθρωπος κρύπτων τους λόγους αυτού και κρυβήσεται ως αφ ύδατος φερομένου· και φανήσεται εν Σιών ως ποταμός φερόμενος ένδοξος εν γη διψώση.

Ησ. 32,2 Τότε ο άνθρωπος θα κρύπτη και θα φυλάττη στο βάθος της καρδιάς του ως θησαυρόν τους λόγους της δικαιοσύνης και προστατευόμενος δια την δικαιοσύνην του από τον Θεόν, θα αποφύγη τα δεινά, τα οποία σαν πλημμύρα ύδατος θα επέρχωνται εναντίον του. Και θα φανή εις την Ιερουσαλήμ σαν πλούσιος ποταμός, περίφημος εις ξηράν και διψασμένην γην.

Ησ. 32,3 και ουκέτι έσονται πεποιθότες επ ανθρώποις, αλλά τα ώτα ακούειν δώσουσι.

Ησ. 32,3 Τότε οι άνθρωποι δεν θα έχουν πλέον την πεποίθησίν των εις άλλους ανθρώπους, αλλά θα ανοίξουν τα αυτιά των να ακούουν τα λόγια του Κυρίου.

Ησ. 32,4 και η καρδία των ασθενούντων προσέξει του ακούειν, και αι γλώσσαι αι ψελλιζουσαι ταχύ μαθήσονται λαλείν ειρήνην.

Ησ. 32,4 Αι καρδία εκείνων, που προηγουμένως ήσαν ασθενείς και τρέμοντες, όταν ήκουαν τον θεϊόν λόγον, τώρα θα προσέξουν να ακούουν αυτόν. Και αι γλώσσαι αι οποίαι φοβισμένα προηγουμένως εψέλλιζαν τα θεία λόγια, τώρα θα μάθουν να ομιλούν με καθαρότητα τα περί της ειρήνης του Θεού.

Ησ. 32,5 και ουκέτι μη είπωσι τώ μωρώ άρχειν, και ουκέτι μη είπωσιν οι υπηρέται σου· σίγα.

Ησ. 32,5 Τότε οι άνθρωποι δεν θα είπουν πλέον στον μωρόν και ανόητον να γίνη ο αρχηγός των και ούτε οι υπηρέται έφθασουν μέχρι της αυθαδείας να λέγουν στον κύριον των· Παψε.

Ησ. 32,6 ο γάρ μωρός μωρά λαλήσει, και η καρδιά αυτού μάταια νήσει τού συντελείν άνομα και λαλείν προς Κύριον πλάνησιν, τού διασπείραι ψυχάς πεινώσας και τας ψυχάς τας διψώσας κενάς ποιήσαι.

Ησ. 32,6 Διότι ο μωρός μωρίας θα λαλή και η καρδιά αυτού θα είναι κούφια και μωρά. Αυτός θα σκέπτεται πάντοτε τα μάταια και τα μωρά δια να πράττη εκείνα, τα οποία δεν είναι σύμφωνα με το θεϊόν θέλημα, και να λέγη πλανεμένας και μωράς διδασκαλίας δια τον Κυριον, δια να διασκορπίση ψυχάς, αι οποίαι πεινούν δια την αλήθειαν, και ψυχάς, αι οποίαι διψούν δια την αλήθειαν, να τας κάμη περισσότερον αδειανάς και διψασμένας.

Ησ. 32,7 η γάρ βουλή των πονηρών άνομα βουλεύεται καταφθείραι ταπεινούς εν λόγοις αδίκους και διασκεδάσαι λόγους ταπεινών εν κρίσει.

Ησ. 32,7 Διότι η διάνοια των πονηρών ανθρώπων σκέπτεται πάντοτε τα πονηρά και τα παράνομα· να καταστρέψη με λόγια άδικα τους ταπεινούς και απλοϊκούς ανθρώπους, να διαλύση και αχρηστεύση στο δικαστήριον τους λόγους των ταπεινών ανθρώπων.

Ησ. 32,8 οι δε ευσεβείς συνετά εβουλεύσαντο, και αύτη η βουλή μενεί.

Ησ. 32,8 Οι ευσεβείς όμως άνθρωποι κατά την ημέρα εκείνην θα σκεφθούν συνετά και σοφά, δι' αυτό και η βουλή των θα μείνη.

Ησ. 32,9 Γυναίκες πλούσιαι, ανάστητε, και ακούσατε της φωνής μου· θυγατέρες εν ελπίδι, εισακούσατε λόγους μου.

Ησ. 32,9 Σεις αι πλούσιαι γυναίκες, σηκωθήτε, ακούστε την φωνήν μου. Θυγατέρες της Ιουδαίας, αι οποίαι βαυκαλίζεσθε με ψευδείς ελπίδας, βάλτε εις τα αυτιά σας τα λόγια μου.

Ησ. 32,10 ημέρας ενιαυτού μνείαν ποιήσασθε εν οδύνη μετ ελπίδος· ανήλωται ο τρυγητός, πέπαυται ο σπόρος και ουκέτι μη έλθη.

Ησ. 32,10 Μετά την πάροδον των ημερών ενός έτους, να ενθυμηθήτε με οδύνην τα λόγια μου· σεις, αι οποίαι τρέφεσθε τώρα με ματαιάς ελπίδας. Θα έχη καταστραφή ο τρυγητός των αμπέλων, θα έχη σταματήσει και χαθή η σπορά, και δεν θα έλθη πλέον θερισμός και συγκομιδή, των προϊόντων.

Ησ. 32,11 έκστητε, λυπήθητε, αι πεποιθυίαι, εκδύσασθε, γυμναί γένεσθε, περιζώσασθε σάκκους τας οσφύας

Ησ. 32,11 Τρομάξατε εμπρός εις την συμφοραν που σας περιμένει. Καταληφθήτε από πένθος και λύπην σεις αι οποίαι σήμερον έχετε πεποιθησιν στον πλούτον και την επιτυχίαν Βγάλτε τα πολυτελή ενδύματά σας, γυμνωθήτε και φορέσατε σάκκους μετανοίας γύρω από την μέσην σας.

Ησ. 32,12 και επί των μαστών κόπτεσθε από αγρού επιθυμήματος και αμπέλου γεννήματος.

Ησ. 32,12 Κτυπήσατε τα στήθη σας με λύπην και πένθος διότι έχουν καταστραφή οι περιπόθητοι αγροί σας και οι καρποφόροι αμπελώνες σας.

Ησ. 32,13 η γη τού λαού μου, άκανθα και χόρτος αναβήσεται, και εκ πάσης οικίας ευφροσύνη αρθήσεται·

Ησ. 32,13 Η χώρα του λαού μου έχει γεμίσει αγκάθια, χορτάρια πλέον φυτρώνουν εις αυτήν. Λογω δε της αφορίας και την πείνας, που θα επικράτηση, θα φύγη χαρά και η ευφροσύνη από κάθε σπίτι.

Ησ. 32,14 πόλις πλουσία, οίκοι εγκαταλελειμμένοι πλούτον πόλεως και οίκοις επιθυμήματος αφήσουσι· και έσονται αι κόμαι σπήλαια έως τού αιώνος, ευφροσύνη όνων αγρίων, βοσκήματα ποιμένων,

Ησ. 32,14 Πολις μέχρι προ ολίγου πλουσία και ευημερούσα, θα είναι τώρα σπίτια έρημα και εγκαταλελειμμένα. Οι ίδιοι οι κάτοικοι τρομοκρατημένοι θα αφήσουν τα πλούτη της πόλεως και θα εγκαταλείψουν τους ωραίους επιθυμητούς οίκοις των. Τα ερημωμένα χωριά των θα γίνουν παντοτενά σπήλαια, όπου θα ευφραίνωνται άγριοι όνοι· θα γίνουν βοσκότοποι των ποιμένων.

Ησ. 32,15 έως αν έλθη εφ υμάς πνεύμα αφ υψηλού· και έσται έρημος ο Χέρμελ, και ο Χέρμελ εις δρυμόν λογισθήσεται.

Ησ. 32,15 Εως ότου έλθη εις σας Πνεύμα του Θεού από τον ουρανόν, και τότε η έρημος θα γίνη πλουσία και εύφορος, όπως ο Καρμηλος, και, το όρος Καρμηλος θα μεταβληθή εις πυκνόν δάσος.

Ησ. 32,16 και αναπαύσεται εν τή ερήμω κρίμα, και δικαιοσύνη εν τώ Καρμηλώ κατοικήσει·

Ησ. 32,16 Και εις την έρημον ακόμη τότε θα επικρατήση δικαιοσύνη και εις αυτό το ορος Καρμηλος δικαιοσύνη· και εις αυτό το όρος Καρμηλος δικαιοσύνη θα κατοική.

Ησ. 32,17 και έσται τα έργα της δικαιοσύνης ειρήνη, και κρατήσει η δικαιοσύνη ανάπαυσιν, και πεποιθότες έως τού αιώνος·

Ησ. 32,17 Εργον δε και αποτέλεσμα αυτής της δικαιοσύνης θα είναι η ειρήνη. Η δικαιοσύνη θα φέρη και θα απλώση μεταξύ των ανθρώπων την ανάπαυσιν και την ησυχίαν. Οι δε άνθρωποι θα προχωρούν πάντοτε, με πεποίθησιν στον Θεόν και την προστασίαν του.

Ησ. 32,18 και κατοικήσει ο λαός αυτού εν πόλει ειρήνης και ενοικήσει πεποιθώς, και αναπαύσονται μετά πλούτου.

Ησ. 32,18 Ο λαός θα κατοικήση εις πόλεις ειρηνικάς, θα κατοικήση με πεποίθησιν εις την ασφάλειάν του και θα αναπαυθούν οι όνθρωποι με τον πλούτον των.

Ησ. 32,19 η δε χάλαζα εάν καταβή, ουκ εφ υμάς ήξει, και έσονται οι ενοικούντες εν τοίς δρυμοίς πεποιθότες ως οι εν τή πεδινή.

Ησ. 32,19 Εάν δε και πέση χάλαζα, δεν θα επέλθη εναντίον σας. Εκείνοι οι οποίοι θα κατοικούν εις τα δάση, θα είναι τόσον ήσυχοι και ασφαλείς, όσον και εκείνοι, οι οποίοι κατοικούν εις τας πεδιάδας.

Ησ. 32,20 μακάριοι οι σπείροντες επί πάν ύδωρ, ού βούς και όνος πατεί.

Ησ. 32,20 Ευτυχείς θα είναι εκείνοι, οι οποίοι θα σπείρουν εις μέρη, που ποτίζονται από ύδατα, και είναι ομαλά, ώστε ελεύθερα να πατούν εις αυτά το βόιδι και ο όνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Ησ. 33,1 Ουαί τοίς ταλαιπωρούσιν υμάς, υμάς δε ουδείς ποιεί ταλαιπώρους, και ο αθετών υμάς ουκ αθετεί· αλώσονται οι αθετούντες και παραδοθήσονται και ως σής εφ ιματίου, ούτως ηττηθήσονται.

Ησ. 33,1 Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι θα θελήσουν να σας ταλαιπωρήσουν. Οσην δύναμιν και αν έχουν, κανείς δεν θα σας ταλαιπωρήση. Και εκείνος που θα θελήση να σας περιφρόνηση, δεν θα είναι εις θέσιν να σας βλάβη. Διότι εκείνοι,

οι οποίοι σας καταφρονούν και σας διαβάλλουν, θα συλληφθούν και θα παραδοθούν εις τιμωρίαν. Οι εχθροί σας θα καταστραφούν, όπως ακριβώς καταστρέφεται το μιάτιον, το οποίον το τρώγει ο σκόρος.

Ησ. 33,2 Κύριε, ελέησον ημάς, επί σοί γάρ πεποιθήμεν· εγενήθη το σπέρμα των απειθύντων εις απώλειαν, η δε σωτηρία ημών εν καιρώ θλίψεως.

Ησ. 33,2 Κυριε, στείλε το έλεός σου εις ημάς, διότι ημείς εις σε έχομεν στηριξει την πεποίθησίν μας. Οι απειθύντες εις σε και οι απόγονοι των απειθύντων βαδίζουν προς καταστροφήν. Ημείς όμως από σε θα πάρωμεν σωτηρίαν εις καιρόν θλίψεων.

Ησ. 33,3 διά φωνήν τού φόβου εξέστησαν λαοί από τού φόβου σου, και διεσπάρησαν τα έθνη.

Ησ. 33,3 Την φοβεράν σου φωνήν ήκουσαν οι λαοί και εκυριεύθησαν από φόβον και τρόμον, διεσκορπίστησαν τα ειδωλολατρικά εχθρικά αυτά έθνη.

Ησ. 33,4 νύν δε συναχθήσεται τα σκύλα υμών μικρού και μεγάλου· ον τρόπον εάν τις συναγάγη ακρίδας, ούτως εμπαιξουσιν υμίν.

Ησ. 33,4 Επειτα δε από τον διασκορπισμόν των πανικοβλήτων εθνών αμέσως οι Ισραηλίται θα συνάξουν τα λάφυρα των μικρών και των μεγάλων, με τόσην ευκολίαν με όσην συλλέγει κανείς ψόφους ακρίδες. Ετσι θα σας εμπαιξουν οι Ισραηλίται.

Ησ. 33,5 άγιος ο Θεός ο κατοικών εν υψηλοίς, ενεπλήσθη Σιών κρίσεως και δικαιοσύνης.

Ησ. 33,5 Άγιος είναι ο Θεός, ο οποίος κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών. Εγέμισεν η πόλις Σιών από την ορθήν κρίσιν και την δικαιοσύνην του Θεού.

Ησ. 33,6 εν νόμω παραδοθήσονται, εν θησαυροίς η σωτηρία ημών, εκεί σοφία και επιστήμη και ευσέβεια προς τον Κύριον· ούτοί εισι θησαυροί δικαιοσύνης.

Ησ. 33,6 Οι κάτοικοι της θα παραδοθούν και θα υποταχθούν στον Νομον. Εις τους θησαυρούς του Νομου αυτού θα υπάρχει η σωτηρία μας. Εκεί η σοφία, η αληθής γνώσις και η ευσέβεια προς τον Κυριον. Αυτοί είναι πράγματι οι θησαυροί της δικαιοσύνης, οι θησαυροί της αρετής.

Ησ. 33,7 ιδού δή εν τώ φόβω υμών αυτοί φοβηθήσονται· ούς εφοβείσθε, φοβηθήσονται αφ υμών· άγγελοι γάρ αποσταλήσονται πικρώς κλαίοντες, παρακαλούντες ειρήνην.

Ησ. 33,7 Ιδού, λοιπόν, ότι οι εχθροί σας θα φοβηθούν από τον φόβον σας. Εκείνοι, τους οποίους σεις προηγουμένως εφοβείσθε, θα φοβηθούν από σας. Διότι αυτοί θα αποστείλουν προς σας αγγελιαφόρους κλαίοντας πικρώς και παρακαλούντας να συνάψετε ειρήνην.

Ησ. 33,8 ερημωθήσονται γάρ αι τούτων οδοί· πέπαυται ο φόβος των εθνών, και η προς τούτους διαθήκη αίρεται, και ου μη λογίσησθε αυτούς ανθρώπους.

Ησ. 33,8 Διότι οι δρόμοι των εχθρών σας, των κακών αυτών ανθρώπων, θα μείνουν έρημοι, θα έχη πλέον παύσει ο φόβος σας εκ μέρους των ειδωλολατρικών και εχθρικών αυτών εθνών. Η συνθήκη, που συνήφθη με αυτούς, αλλά και παρεβιάσθη από αυτούς, δεν έχει πλέον κύρος και ισχύν. Αυτούς δε ούτε καν ως ανθρώπους δεν πρέπει πλέον, να τους θεωρήτε.

Ησ. 33,9 επένθησεν η γη, ησχύνθη ο Λίβανος, έλη εγένετο ο Σάρων· φανερά έσται η Γαλιλαία και ο Κάρμηλος.

Ησ. 33,9 Επένθησεν η χώρα, κατησχύνθη ο Λιβανος, έλος έχει γίνει ο Σαρων. Η Γαλιλαία και ο Καρμηλος εγυμνώθησαν από την χλόην και τα δάση αυτών.

Ησ. 33,10 νύν αναστήσομαι, λέγει Κύριος, νύν δοξασθήσομαι, νύν υψωθήσομαι·

Ησ. 33,10 Τώρα όμως, θα εγεγώ, λέγει ο Κυριος, τώρα εγώ θα δοξασθώ ενώπιον όλων. Τώρα θα υψωθώ με δύναμιν.

Ησ. 33,11 νύν όψεσθε, νύν αισθηθήσεσθε· ματαία έσται η ισχύς τού πνεύματος υμών, πύρ κατέδετα υμάς.

Ησ. 33,11 Τώρα θα ιδήτε σεις, ω Αιγύπτιοι, την δύναμίν μου, τώρα θα κατανοήσετε την αδυναμίαν σας. Ματαία θα είναι η δύναμις της ορμής σας, φωτιά θα σας καταφάγη.

Ησ. 33,12 και έσονται έθνη κατακεκαυμένα ως άκανθα εν αγρώ εριμμένη και κατακεκαυμένη.

Ησ. 33,12 Όλα τα ειδωλολατρικά εχθρικά έθνη θα παραδοθούν στο πυρ και θα καταφαγωθούν από την φωτιάν. Θα είναι σαν αγκάθια πεταμένα στο χωράφι και καμένα.

Ησ. 33,13 ακούσονται οι πόρωθεν ά ποίησα, γνώσονται οι εγγίζοντες την ισχύν μου.

Ησ. 33,13 Όσοι ευρίσκονται, έστω και μακράν, θα πληροφορηθούν εκείνα, τα οποία εγώ έκαμα. Και όσοι ευρίσκονται πλησίον, θα γνωρίσουν την δύναμίν μου.

Ησ. 33,14 απέστησαν οι εν Σιών άνομοι, λήψεται τρόμος τους ασεβείς· τις αναγγελεί υμίν, ότι πύρ καίεται· τις αναγγελεί υμίν τον τόπον τον αιώνιον·

Ησ. 33,14 Εις σύγχυσιν περιέπεσαν οι παράνομοι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατοικούν εις την Σιών. Τρόμος θα καταλάβη αυτούς τους ασεβείς. Ποιός θα αναγγείλη εις σας, ότι το πυρ της θείας οργής καίεται; Ποιός θα σας αναγγείλη τον αιώνιον τόπον της τιμωρίας, που σας περιμένει;

Ησ. 33,15 πορευόμενος εν διακαιοσύνη, λαλών ευθείαν οδόν, μισών ανομίαν και αδικίαν και τας χείρας αποσειόμενος από δώρων, βαρύνων τα ότα, ίνα μη ακούση κρίσιν αίματος, καμμύων τους οφθαλμούς, ίνα μη ιδη αδικίαν,

Ησ. 33,15 Εξ αντιθέτου ευλογία παρά Θεού και χαρά περιμένει εκείνον, ο οποίος ζη και φέρεται με δικαιοσύνην, ομιλεί με ευθύτητα και ειλικρίνειαν, μισεί την παρανομίαν και αδικίαν· αυτόν, ο οποίος με ορμήν και αγανάκτησιν αποσύρει τα χέρια του από δωροδοκίας, αποστρέφει τα αυτιά του να μη ακούση την καταδικήν του αθώου αίματος· κλείει τα μάτια του, δια να μη ιδη καν την αδικίαν.

Ησ. 33,16 ούτος οικήσει εν υψηλώ σπηλαίω πέτρας ισχυράς· άρτος αυτώ δοθήσεται, και το ύδωρ αυτού πιστόν.

Ησ. 33,16 Αυτός θα κατοικήση ασφαλής και ειρηνικός επάνω εις ασφαλές σπήλαιον επί ισχυρού βράχου. Άρτος θα δίδεται εις αυτόν και νερό, όλα όσα του χρειάζονται, δεν θα του λείψη τίποτε.

Ησ. 33,17 βασιλέα μετά δόξης όψεσθε, και οι οφθαλμοί υμών όψονται γη πόρωθεν.

Ησ. 33,17 Και σεις οι ίδιοι θα ιδετε βασιλέα ενδοξον· τα μάτια σας θα αντικρύσουν εκ του μακρόθεν χώραν ευρείαν και εκτεταμένην.

Ησ. 33,18 η ψυχή ημών μελετήσει φόβον· που εισιν οι γραμματικοί; που εισιν οι συμβουλευόντες; που έστιν ο αριθμών τους στρεφομένους

Ησ. 33,18 Η ψυχή σας θα ενθυμηθή και θα μελετήση με ανακούφισιν, αλλά και με κάποιαν φρίκην, τον φόβον, τον οποίον

προηγούμενως σας ενέπνεαν οι εχθροί σας. Που είναι τώρα οι γραμματείς των εχθρών σας, που σας κατέγραφαν, δια να πληρώνετε φόρους; Που είναι οι σύμβουλοι των εχθρών σας; Που είναι εκείνος, ο οποίος αριθμούσε και κατέγραφε
Hσ. 33,19 μικρόν και μέγα λαόν; ώ ου συνεβουλευσατο, ουδέ ήδει βαθύφωνον ώστε μη ακούσαι λαός πεφαιλισμένος και ουκ έστι τώ ακούοντι σύνεσις.

Hσ. 33,19 τας μικράς η μεγάλας ομάδας του λαού, τας συγκροτούμενος προς πόλεμον; Που είναι τώρα ο μεγάλος και πολεμικός εκείνος λαός, με τον οποίον δεν ήτο δυνατόν να συνεννοηθή ο λαός μου, επειδή δεν εγνώριζε την λαρυγγώδη του γλώσσαν; Αγρόικος και φαύλος ήτο ο εχθρικός εκείνος λαός, τον οποίον ήκουε κανείς ομιλούντα και δεν ήμπορούσε να τον εννοήση.

Hσ. 33,20 ιδού Σιών η πόλις, το σωτήριον ημών· οι οφθαλμοί σου όψονται Ιερουσαλήμ, πόλις πλουσία, σκηναί, αί ου μη σεισθώσιν, ουδέ μη κινηθώσιν οι πάσσαλοι της σκηνης αυτής εις τον αιώνα χρόνον, ουδέ τα σχοινία αυτής ου μη διαραγώσιν.

Hσ. 33,20 Ιδού, η πόλις Σιών, η σωτηρία σας. Τα μάτια σου θα ίδουν την Ιερουσαλήμ, πόλιν πλουσίαν, οπού υπάρχουν σκηναί, αι οποιαι δεν θα σεισθούν και δεν θα συγκλονισθούν, ούτε καν οι πάσσαλοι της θα μετακινηθούν ποτέ στον αιώνα χρόνον, ούτε τα σχοινία της θα σπάσουν.

Hσ. 33,21 ότι το όνομα Κυρίου μέγα υμίν· τόπος υμίν έσται, ποταμοί και διώρυχες πλατείς και ευρύχωροι· ου πορεύση ταύτην την οδόν, ουδέ πορεύσεται πλοίον ελαύνον.

Hσ. 33,21 Η ασφάλεια δε της πόλεως και της σκηνης αυτής οφείλονται στο παντοδύναμον και προστατευτικόν δια σας όνομα του Κυρίου, θα υπάρξη δια σας περιοχή, όπου θα είναι ποταμοί και διώρυγες πλατείς και ευρύχωροι. Εις δε τον δρόμον, που οδηγεί προς την πόλιν αυτήν, δεν θα βαδίση εχθρική δύναμις, ούτε εχθρικών πλοίων θα πλεύση εναντίον της.

Hσ. 33,22 ο γάρ Θεός μου μέγας εστίν, ου παρελεύσεται με Κύριος· κριτής ημών Κύριος, άρχων ημών Κύριος, βασιλεύς ημών Κύριος, ούτος ημάς σώσει.

Hσ. 33,22 Δεν θα επιτεθή πλέον εναντίον μου εχθρός, λέγει, η πόλις Σιών, διότι μέγας είναι ο Θεός μου. Δεν θα με αντιπαρελθη πλέον ο Κυριος με αδιαφοριαν. Ο Κυριος είναι ο κριτής ημών. Ο Κυριος είναι ο άρχων και ο νομοθέτης μας. Ο Κυριος είναι ο ένδοξος βασιλεύς μας. Αυτός και θα μας σώση.

Hσ. 33,23 εράγησαν τα σχοινία σου, ότι ουκ ενίσχυσαν· ο ιστός σου έκλινεν, ου χαλάσει τα ιστία· ουκ αρεί σημείον, έως ου παραδοθή εις προνομήν· τοίνυν πολλοί χωλοί προνομήν ποιήσουσι.

Hσ. 33,23 Μαθετε σεις οι εχθροί μου, ότι έσπασαν τα σχοινία σας, διότι δεν αντέσχον. Τα κατάρτια από τα πλοία σας εκάμφθησαν και δεν θα ανοίξουν τα πανιά· δεν θα σηκώση πλέον σημείον νίκης ο εχθρός. Θα μείνη ηττημένος, έως ότου παραδοθή εις λαφυραγωγίαν! Και αυτοί ακόμη οι χωλοί θα λάβουν μέρος εις την πλουσίαν λαφυραγωγίαν.

Hσ. 33,24 και ου μη είπη· κοπιώ, ο λαός ενοικών εν αυτοίς· αφέθη γάρ αυτοίς η αμαρτία.

Hσ. 33,24 Και ολος ο λαός, που κατοικεί ανάμεσα στους νικητάς και τους λαφυραγωγούντας, δεν θα πη· Εχω καταβληθή από τον κόπον. Αυτά δε θα γίνουν, διότι η αμαρτία των έχει πλέον συγχωρηθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Hσ. 34,1 Προσαγάγετε, έθνη, και ακούσατε, άρχοντες. ακουσάτω η γη και οι εν αυτή, η οικουμένη και ο λαός ο εν αυτή.

Hσ. 34,1 Ελάτε εδώ κοντά έθνη. Ακούσατε οι άρχοντες των λαών. Ας ακούση η γη και όλοι όσοι κατοικούν εις αυτήν, η οικουμένη ολόκληρος και ο λαός, που υπάρχει εις αυτήν. Όλοι ας ακούσουν, όσα εν τη δικαία οργή του θα πράξη ο Κυριος.

Hσ. 34,2 διότι θυμός Κυρίου επί πάντα τα έθνη και οργή επί τον αριθμόν αυτών τού απολέσαι αυτούς και παραδούσαι αυτούς εις σφαγήν.

Hσ. 34,2 Διότι ο θυμός του Κυρίου θα εκσπάση εναντίον όλων των εθνών και η δίκαια οργή του θα επέλθη στο πλήθος αυτών, δια να τα καταστρέψη και τα παραδώση εις σφαγήν.

Hσ. 34,3 οι δε τραυματία αυτών ριφήσονται και οι νεκροί, και αναβήσεται αυτών η οσμή, και βραχήσεται τα όρη από τού αίματος αυτών.

Hσ. 34,3 Οι τραυματία και οι νεκροί των εθνών θα ριφθούν κάτω στο χώμα και η δυσσομία από τα πτώματά των θα γέμιση τον αέρα. Τα όρη θα βραχούν από το αίμα των.

Hσ. 34,4 και τακήσονται πάσαι αι δυνάμεις των ουρανών, και ελιγήσεται ο ουρανός ως βιβλίον, και πάντα τα άστρα πεσείται ως φύλλα εξ αμπέλου και ως πίπτει φύλλα από συκής.

Hσ. 34,4 Όλα τα ουράνια σώματα θα λυώσουν και θα διαλυθούν. Ο έναστρος ουρανός θα περιτυλιχθή ώσαν βιβλίον, και όλα τα άστρα αυτού θα πέσουν ώσαν τα φύλλα της αμπέλου, θα πέσουν, όπως πίπτουν τα φύλλα της συκής.

Hσ. 34,5 εμεθύσθη η μάχαιρά μου εν τώ ουρανών· ιδού επί την Ιδουμαίαν καταβήσεται και επί τον λαόν της απωλείας μετά κρίσεως.

Hσ. 34,5 Η στον ουρανόν παντοδύναμος μάχαιρά μου εμεθυσεν από την ορμήν προς τιμωρίαν των αμαρτωλών. Τωρα στρέφεται εναντίον της Ιδουμαίας· εναντίον λαού, ο οποίος προορίζεται κατά λόγον δικαιοσύνης εις καταστροφήν.

Hσ. 34,6 η μάχαιρα τού Κυρίου ενεπλήσθη αίματος, επαχύνθη από στέατος αρνών και από στέατος τράγων και κριών· ότι θυσία τώ Κυρίω εν Βοσόρ και σφαγή μεγάλη εν τή Ιδουμαία.

Hσ. 34,6 Η μάχαιρα του Κυρίου εγέμισεν από αίμα. Εσκεπασθη από παχύ στρώμα λίπους αρνιών, από λίπη τράγων και κριών. Διότι η μεγάλη θυσία έγινεν εις ικανοποίησιν της δικαιοσύνης του Κυρίου εις την Βοσόρ και σφαγή μεγάλη εις την Ιδουμαίαν.

Hσ. 34,7 και συμπεσούνται οι αδροί μετ αυτών και οι κριοί και οι ταύροι, και μεθυσθήσεται η γη από τού αίματος και από τού στέατος αυτών εμπλησθήσεται.

Hσ. 34,7 Θα πέσουν οι καλοθρεμμένοι και παχείς, οι ισχυροί αυτών, μάζή δε με αυτούς οι κριοι και οι ταύροι. Η χώρα της Ιδουμαίας θα μεθύση από το αίμα των φονευομένων, θα χορτάση από τα λίπη των.

Hσ. 34,8 ημέρα γάρ κρίσεως Κυρίου και ενιαυτός ανταποδόσεως κρίσεως Σιών.

Hσ. 34,8 Διότι η ημέρα αυτή είναι ημέρα της δικαίας κρίσεως του Κυρίου, είναι έτος εκδικήσεως και αποδόσεως δικαιοσύνης εις την Σιών.

Hσ. 34,9 και στραφήσονται αι φάραγγες αυτής εις πίσσαν και η γη αυτής εις θείον, και έσται η γη αυτής ως πίσσα καιομένη

Ησ. 34,9 Αι κοιλάδες της Ιδουμαίας θα μεταβληθούν εις πίσσαν και η χώρα αυτή εις θειάφι. Ολόκληρος η περιοχή της Ιδουμαίας θα είναι ωσάν πίσσα, η οποία καίεται
 Ησ. 34,10 νυκτός και ημέρας και ου σβεσθήσεται εις τον αιώνα χρόνον, και αναβήσεται ο καπνός αυτής άνω εις γενεάς ερημωθήσεται και εις χρόνον πολύν,
 Ησ. 34,10 ημέραν και νύκτα. Δεν θα σβήση ποτέ, ο δε πυκνός καπνός της θα ανεβαινη προς τα επάνω. Εις γενεάς πολλές και επί πολύν χρόνον θα μείνη έρημος η χώρα αυτή.
 Ησ. 34,11 όρνεα και έχινοι και ίβεις και κόρακες κατοικήσουσιν εν αυτή, και επιβληθήσεται επ αυτήν σπαρτίον γεωμετρίας ερήμου, και ονοκένταυροι οικήσουσιν εν αυτή.
 Ησ. 34,11 Αγρια πτηνά, ακανθόχοιροι, πελαργοί που συμβολίζουν το πένθος, και κόρακες θα κατοικούν εις αυτήν. Δια την ερήμωσίν της θα την μετρούν, όπως μετρούν τας ερήμους περιοχάς. Κολοβοί πίθηκοι θα κατοικήσουν εις αυτήν.
 Ησ. 34,12 οι άρχοντες αυτής ουκ έσονται· οι γάρ βασιλείς και οι μεγιστάνες αυτής έσονται εις απώλειαν.
 Ησ. 34,12 Οι άρχοντές της δεν θα υπάρχουν πλέον, διότι οι βασιλείς και οι μεγιστάνες της θα έχουν παραδοθή εις καταστροφήν.
 Ησ. 34,13 και αναφύσει εις τας πόλεις αυτών ακάνθινα ξύλα και εις τα οχυρώματα αυτής, και έσται έπαυλις σειρήνων και αυλή στρουθών.
 Ησ. 34,13 Εις τα ερείπια των πόλεων και εις τα τέως οχυρώματά της θα φυτρώσουν ακανθώδεις θάμνοι. Ετσι η χώρα θα γίνη κατοικία σειρήνων, αυλή στρουθίων.
 Ησ. 34,14 και συναντήσουσι δαιμόνια ονοκενταύροις και βοήσονται έτερος προς τον έτερον· εκεί αναπαύονται ονοκεύνταυροι, εύρον γάρ αυτοίς ανάπαυσιν.
 Ησ. 34,14 Εκεί θα συναντηθούν τα δαιμόνια με τους κολοβούς πιθήκους και θα κραυγάζουν ο ένας προς τον άλλον εκεί θα αναπαυθούν οι πίθηκοι, διότι ευρήκαν εις αυτήν την ανά-παυσίν των και την ασφάλειαν.
 Ησ. 34,15 εκεί ενόσσευσεν έχινος, και έσωσεν η γη τα παιδιά αυτής μετά ασφαλείας· εκεί συνήντησαν έλαφοι και είδον τα πρόσωπα αλλήλων·
 Ησ. 34,15 'Εκει θα γεννά και θα τρέφη τα μικρά του ο ακανθόχοιρος και η σκαμμένη εις την γην φωλεά έσωσε τα παιδιά του με κάθε ασφάλειαν. Εκεί συνηνήτησαν έλαφοι και είδον η μία την άλλην κατά πρόσωπον χωρίς φόβον.
 Ησ. 34,16 αριθμώ παρήλθον, και μία αυτών ουκ απώλετο, ετέρα την ετέραν ουκ εζήτησαν, ότι ο Κύριος αυτοίς ενετείλατο, και το πνεύμα αυτού συνήγαγεν αυτάς.
 Ησ. 34,16 Πολυάριθμοι επέρασαν από εκεί, καμμία απ' αυτάς δεν εχάθη, καμμία δεν εζήτησε την άλλην, διότι τα ζεύγη έμειναν εν ασφαλεία. Ο Κυριος έδωκεν εις αυτάς εντολήν, να γνωρίζη η κάθε μία τον σύντροφον της. Το πνεύμα του Θεού τους συνήθροισεν εκεί.
 Ησ. 34,17 και αυτός επιβαλει αυτοίς κλήρους, και η χείρ αυτού διεμέρισε βόσκεσθαι εις τον αιώνα χρόνον κληρονομήσετε, εις γενεάς γενεών αναπαύσονται επ αυτής.
 Ησ. 34,17 Και αυτός θα επιβάλη και θα καθορίση εις τα θηρία περιοχάς και τμήματα, που θα ζουν. Το χέρι του εξεχώρισε μερίδια εις την γην της Ιδουμαίας, όπου θα βόσκουν. Δια παντός τα άγρια θηρία θα κληρονομήσουν την περιοχήν της Ιδουμαίας, εις γενεάς γενεών θα αναπαύωνται εις αυτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Ησ. 35,1 Ευφράνθητι, έρημος διψώσα, αγαλλιάσθω έρημος και ανθήτω ως κρίνον,
 Ησ. 35,1 Πλημμύρισε τώρα από ευφροσύνην και χαράν συ η έρημος, η οποία προηγουμένως εδιψούσες. Ας αγάλλεται τώρα η έρημος και ας ανθίση σαν τους κρίνους.
 Ησ. 35,2 και εξανθήσει και υλοχαρήσει και αγαλλιάσεται τα έρημα του Ιορδάνου· και η δόξα του Λιβάνου εδόθη αυτή και η τιμή του Καρμήλου, και ο λαός μου όψεται την δόξαν Κυρίου και το ύψος του Θεού.
 Ησ. 35,2 Αι έρημοι, περιοχάι του Ιορδάνου θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν, διότι θα γεμίσουν από πλουσιαν βλάστησιν και άνθη. Η δόξα του γεμάτου από κέδρους Λιβάνου και η τιμή του περιφήμου, δια την πυκνήν βλάστησίν του, όρους Καρμήλου εδόθη εις την χώραν της Ιουδαίας. Και ο λαός μου θα ιδη την δόξαν του Κυρίου και την μεγαλοπρέπειαν του Θεού.
 Ησ. 35,3 ισχύσατε, χείρες ανειμέναι και γόνατα παραλελυμένα·
 Ησ. 35,3 Παρτετε, λοιπόν, τώρα δύναμιν χείρες εξησθενημέναι και γόνατα παραλελυμένα.
 Ησ. 35,4 παρακαλέσατε, οι ολιγόψυχοι τή διανοία· ισχύσατε, μη φοβείσθε· ιδού ο Θεός ημών κρίσιν ανταποδίδωσι και ανταποδώσει, αυτός ήξει και σώσει ημάς.
 Ησ. 35,4 Παρηγορηθήτε και παρέτε θάρρος σεις, που έχετε ολιγοψυχήσει κατά την καρδίαν. Παρτετε δύναμιν και μη φοβείσθε· ιδού ο Θεός μας ανταποδίδει το δικαίον και θα το αποδώση. Τωρα αυτός θα έλθη και θα σώση όλους μας.
 Ησ. 35,5 τότε ανοιχθήσονται οφθαλμοί τυφλών, και ώτα κωφών ακούσονται.
 Ησ. 35,5 Τότε θα ανοιχθούν τα μάτια των τυφλών και τα αυτιά των κωφών θα ακούσουν.
 Ησ. 35,6 τότε αλείται ως έλαφος ο χωλός, τρανή δε έσται γλώσσα μογιλάλων, ότι εράγη εν τή ερήμω ύδωρ και φάραγξ εν γη διψώση·
 Ησ. 35,6 Τότε ο χωλός, θεραπευμένος πλέον, θα πηδά σαν το ελάφι. Μεγαλόφωνος και ρητορεύουσα θα είναι αι γλώσσα των βωβών, διότι εξέσπασε κα ανεπήδησεν άφθονο νερό εις την έρημον, και φάραγξ γεμάτη νερό εις την έως τώρα ξηράν και διψασμένην γην.
 Ησ. 35,7 και έσται η άνυδρος εις έλη, και εις την διψώσαν γήν πηγή ύδατος έσται· εκεί έσται ευφροσύνη ορνέων, επαύλεις καλάμου και έλη.
 Ησ. 35,7 Η έως τώρα ξηρά και άνυδρος γη, θα μεταβληθή εις λίμνην και εις την ξηράν και διψασμένην περιοχήν θα αναβλύσουν και θα υπάρχουν πηγαί υδάτων. Εκεί θα είναι χαρά και ανάπαυσις δια τα πτηνά το ουρανού, εκτάσεις υδροχαρών καλάμου και λίμναι.
 Ησ. 35,8 εκεί έσται οδός καθαρά και οδός αγία κληθήσεται, και ου μη παρέλθη εκεί ακάθαρτος, ουδέ έσται εκεί οδός ακάθαρτος· οι δε διεσπαρμένοι πορεύσονται επ αυτής και ου μη πλανηθώσι.
 Ησ. 35,8 Εκεί θα υπάρξη οδός καθαρά, οδός, η οποία θα νομοασθή αγία. Κανείς ακάθαρτος δεν θα περάση ότι θα πατήση

χει. Ούτε θα υπάρξει εις τη περιοχήν εκείνην δρόμος ακάθαρτος. Οι διασκορπισμένοι ανά τα διάφορα μέρη και εξόριστοι θα βαδίσουν εις την οδόν αυτήν. Δεν θα υπάρξει πλέον φόβος να παραπλανηθούν.

Ησ. 35,9 και ουκ ἔσται ἐκεῖ λέων, οὐδέ των πονηρῶν θηρίων ου μη αναβῆ ἐπ αὐτήν, οὐδέ μη ευρεθῆ ἐκεῖ, ἀλλά πορεύονται ἐν αὐτῇ λελυτρωμένοι

Ησ. 35,9 Εἰς τὴν οδὸν αὐτὴν δεν θα ὑπάρχη λέων και κανένα ἀπὸ τα επικίνδυνα θηρία δεν θα ανεβῆ εις αὐτήν, οὔτε και θα ευρεθῆ ἐκεῖ. Ἀλλὰ δια της οδοῦ αὐτῆς θα βαδίσουν δλοιοι λυτρωμένοι

Ησ. 35,10 και συνηγμένοι διὰ Κύριον· και αποστραφήσονται και ἤξουσιν εις Σιών μετ ευφροσύνης, και ευφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐπὶ γὰρ της κεφαλῆς αὐτῶν αἴνεσις και αγαλλίαμα, και ευφροσύνη καταλήψεται αὐτούς. ἀπέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός.

Ησ. 35,10 και οι συνηθοισμένοι χάρις εις τὴν δύναμιν του Κυρίου, θα επιστρέψουν ἀπὸ τὴν αιχμαλωσίαν οι λυτρωμένοι και θα ἔλθουν εις τὴν Ἱερουσαλήμ με χαρὰν και ευφροσύνην. Αἰωνία και αναφαίρετος ευφροσύνη θα στεφανώνη τας κεφαλὰς των. Διότι, ἐπάνω εις τὴν κεφαλὴν των, ὡσάν στέφανος, θα ὑπάρχη δοξολογία πρὸς τον Θεόν και αγαλλίασις καρδίας· ἡ ευτυχία θα πλημμυρίσῃ αὐτούς· θα ἔχη φύγει ἀπὸ αὐτούς κάθε λύπη, πόνος και στεναγμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Ησ. 36,1 Καὶ ἐγένετο τοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτου ἔτους, βασιλεύοντος Ἐζεκίου, ἀνέβη Σενναχηρείμ βασιλεὺς Ἀσσυρίων ἐπὶ τας πόλεις της Ἰουδαίας τας οχυράς και ἔλαβεν αὐτάς.

Ησ. 36,1 Κατὰ το δέκατον τέταρτον ἔτος της βασιλείας του Ἐζεκίου ο βασιλεὺς των Ἀσσυρίων Σενναχηρείμ ἐπήλθεν ἐναντίον των οχυρῶν πόλεων της Ἰουδαίας, τας ὁποίας και κατέλαβε.

Ησ. 36,2 και ἀπέστειλε βασιλεὺς Ἀσσυρίων τον ἀψάκην ἐκ Λαχεῖς εις Ἱερουσαλήμ πρὸς τον βασιλέα Ἐζεκιαν μετὰ δυνάμειος πολλῆς, και ἔστη ἐν τῷ ὑδραγωγῷ της κολυμβήθρας της ἄνω ἐν τῇ οδῷ τοῦ ἀγροῦ τοῦ γναφέως.

Ησ. 36,2 Ἀντὸς ο βασιλεὺς των Ἀσσυρίων ἀπέστειλεν εκπροσωπὸν του ἀπὸ τὴν Λαχεῖς εις τὴν Ἱερουσαλήμ πρὸς τον βασιλέα Ἐζεκιαν, τον Ραψάκην, με πολλὴν στρατιωτικὴν δύναμιν. Ο Ραψάκης ἦλθε και ἐστάθη εις τὴν ἐπάνω δεξαμένην του ὑδραγωγείου της πόλεως Ἱερουσαλήμ, στον δρόμον που ὠδηγοῦσε στον ἀγρὸν του λευκαντοῦ ἐνδυμάτων.

Ησ. 36,3 και ἐξήλθε πρὸς αὐτὸν Ἐλιακεὶμ ο τοῦ Χελκίου ο οικονόμος και Σομνάς ο γραμματεὺς και Ἰωάχ ο τοῦ Ἀσάφ ο ὑπομνηματογράφος.

Ησ. 36,3 Ἐκ μέρους του βασιλέως Ἐζεκίου ἦλθον πρὸς τον Ραψάκην πρέσβεις ο Ἐλιακεὶμ υἱὸς του Χελκίου ο οικονόμος, Σομνάς ο γραμματεὺς, και ο Ἰωάχ υἱὸς του Ἀσάφ, ο χρονικογράφος.

Ησ. 36,4 και εἶπεν αὐτοῖς ἀψάκης· εἶπατε Ἐζεκίᾶ· τάδε λέγει ο βασιλεὺς ο μέγας, βασιλεὺς Ἀσσυρίων· τι πεποιθὼς εἶ;

Ησ. 36,4 Ο Ραψάκης εἶπε πρὸς αὐτούς· "εἶπατε στον Ἐζεκιαν· αὐτὰ λέγει ο μέγας βασιλεὺς των Ἀσσυρίων· τι ἔχεις και εις τι στηρίζεις τὴν πεποίθησιν σου, ὥστε να ἀνθίστασαι;

Ησ. 36,5 μη ἐν βουλή ἢ λόγοις χειλέων παρὰταξις γίνεται; και νῦν ἐπὶ τίνα πέποιθας, ὅτι ἀπειθεῖς μοι;

Ησ. 36,5 Μήπως ἡ μάχη διεξάγεται με ἀποφάσεις μόνον και με λόγια; Τώρα, λοιπόν, εις ποῖον συ ἔχεις τὴν πεποίθησιν σου και ἀνθιστάσαι εις ἐμέ;

Ησ. 36,6 ἰδοὺ πεποιθὼς εἶ ἐπὶ τὴν ράβδον τὴν καλαμίνην τὴν τεθλασμένην ταύτην, ἐπ Αἴγυπτον· ὡς ἐπιστηριχθῆ ἀνήρ ἐπ αὐτήν, εἰσελεύσεται εις τὴν χεῖρα αὐτοῦ, και τρήσει αὐτήν· οὕτως ἐστὶ Φαραώ βασιλεὺς Αἰγύπτου και πάντες οι πεποιθότες ἐπ αὐτῷ.

Ησ. 36,6 Ἀλλὰ ἔχεις τὴν πεποίθησιν σου εις τὴν Αἴγυπτον, εις τὴν καλαμένην και σπασμένην αὐτὴν ράβδον. Ἐάν κανεῖς θελήσῃ να στηριχθῆ ἐπάνω εις αὐτήν, ἐκείνη θα μπῃ στο χέρι του και θα το τρυπήσῃ. Τέτοιοι εἶναι ο βασιλεὺς της Αἰγύπτου, ο Φαραώ, και ὅλοι ὅσοι ἔχουν στηρίζει τὴν πεποίθησιν των εις αὐτόν.

Ησ. 36,7 εἰ δε λέγετε· ἐπὶ Κύριον τον Θεὸν ἡμῶν πεποιθαμεν,

Ησ. 36,7 Ἐάν δε ἐξ ἄλλου λέγετε· ἡμεῖς ἔχομεν στηρίζει τὴν πεποίθησιν μας εις Κυριον τον Θεὸν μας·

Ησ. 36,8 νῦν μείχθητε τῷ κυρίῳ μου τῷ βασιλεῖ Ἀσσυρίων, και δώσω ὑμῖν δισχιλίαν ἵππων, εἰ δυνήσεσθε δοῦναι ἀναβάτας ἐπ αὐτούς.

Ησ. 36,8 εἴν ἔχετε πεποίθησιν στον Θεὸν σας, συγκρουσθήτε, λοιπόν, πρὸς τον κύριόν μου τον βασιλέα των Ἀσσυρίων και ἐγὼ ὑπόσχομαι να δώσω εις σας δύο χιλιάδας ἵππους, ἀν θα ἠμπορέσετε να βρῆτε ἀναλόγους δι' αὐτούς ἵππεις.

Ησ. 36,9 και πῶς δύνασθε ἀποστρέψαι εις πρόσωπον των τοπαρχῶν; οἰκέται εἰσὶν οι πεποιθότες ἐπ Αἰγυπτίους εις ἵππον και ἀναβάτην.

Ησ. 36,9 Πῶς δε τολμάτε να ἀτενίζετε το πρόσωπον, ἔστω και ἐνὸς ἀπὸ τους τοπάρχας του βασιλέως μου; Δούλοι εἶναι ἐκεῖνοι, που ἔχουν στηρίζει τὴν πεποίθησιν των στους Αἰγυπτίους και ἐλπίζουν να πάρουν ἀπὸ αὐτούς ἵππους και ἵππεις.

Ησ. 36,10 και νῦν μη ἀνευ Κυρίου ἀνέβημεν ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην πολεμήσαι αὐτήν; Κύριος εἶπε πρὸς με· ἀνάβηθι ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην, και διάφθειρον αὐτήν.

Ησ. 36,10 Ἀλλως τε, μήπως ἡμεῖς ἔχαμεν ἐπέλθει ἐναντίον της χώρας, δια να τὴν πολεμήσωμεν, χωρὶς τὴν γνώμην και συγκατάβασιν του Κυρίου; Ο Κυριος εἶπε πρὸς ἐμέ· Ἀνέβα εις τὴν χώραν αὐτήν και κατὰστρεψέ τὴν".

Ησ. 36,11 και εἶπε πρὸς αὐτὸν Ἐλιακεὶμ και Σομνάς και Ἰωάχ· Ἄλῃσον πρὸς τους παῖδάς σου Συριστί, ἀκούομεν γὰρ ἡμεῖς, και μη ἄλει πρὸς ἡμὰς Ἰουδαῖστί· και ἰνατί λαλεῖς εις τα ὠτα των ἀνθρώπων των ἐπὶ τῷ τείχει;

Ησ. 36,11 Ο Ἐλιακεὶμ, ο Σομνάς και ο Ἰωάχ εἶπαν πρὸς αὐτόν· "μίλησε πρὸς ἡμὰς τους δούλους σου εις τὴν συριακὴν γλῶσσαν τὴν ἀραμαϊκὴν· Διότι ἡμεῖς ἐννοοῦμεν αὐτὴν τὴν γλῶσσαν. Διατί ομιλεῖς ἐβραῖστί και ἀκούουν οι ἀνθρώποι μας, που εὐρίσκονται στο τείχος της πόλεως;"

Ησ. 36,12 και εἶπε πρὸς αὐτούς ἀψάκης· μη πρὸς τον Κύριον ὑμῶν ἢ πρὸς ὑμὰς ἀπέσταλκέ με ο κύριός μου λαλήσαι τους λόγους τούτους; οὐχὶ πρὸς τους ἀνθρώπους τους καθημένους ἐπὶ τῷ τείχει, ἵνα φάγωσι κόπρον και πίωσιν οὔρον μεθ ὑμῶν ἅμα;

Ησ. 36,12 Ἀπήντησε με ἀγερωχίαν πρὸς αὐτούς ο Ραψάκης· "μήπως ο κύριός μου με ἔστειλε να πῶ τους λόγους αὐτούς μόνον πρὸς τον κύριον σας, τον βασιλέα ἢ πρὸς σας τους ἀπεσταλμένους του; Δεν με ἀπέστειλε κυρίως πρὸς τους ἀνθρώπους, οι ὁποῖοι εὐρίσκονται τώρα ἐπάνω εις τα τείχη της πόλεως, δια να τους εἶπω ὅτι εἴν δεν παραδοθῶν, εἶναι καταδικασμένοι να φάγουν τὴν κόπρον και να πῶν τα οὔρα των μαζί με σας;"

Ησ. 36,13 και ἔστη ἀψάκης και ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλη Ἰουδαῖστί και εἶπεν· ἀκούσατε τους λόγους τοῦ βασιλέως τοῦ

μεγάλου, βασιλέως Ασσυρίων.

Ησ. 36,13 Εσηκώθη όρθιος ο Ραψάκης και εκραύγασε με φωνήν μεγάλην εις την εβραϊκήν γλώσσαν και είπεν· "ακούστε, σεις, που ευρίσκεσθε επάνω στο τείχος, τους λόγους του βασιλέως του μεγάλου, του βασιλέως των Ασσυρίων.

Ησ. 36,14 τάδε λέγει ο βασιλεύς· μη απατάτω υμάς Εζεκίας λόγους, οί ου δυνήσονται ρύσασθαι υμάς·

Ησ. 36,14 Αυτά λέγει ο βασιλεύς· ας μη σας εξαπατά ο Εζεκίας με λόγια, που δεν είναι δυνατόν να σας γλυτώσουν από τον όλεθρον.

Ησ. 36,15 και μη λεγέτω υμίν Εζεκίας, ότι ρύσεται υμάς ο Θεός, και ου μη παραδοθή η πόλις αυτή εν χειρί βασιλέως Ασσυρίων·

Ησ. 36,15 Ας μη σας λέγη ο Εζεκίας, ότι ο Θεός θα σας γλυτώση και δεν θα παραδοθή η πόλις αυτή εις τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων.

Ησ. 36,16 μη ακούετε Εζεκιού. τάδε λέγει ο βασιλεύς Ασσυρίων· ει βούλεσθε ευλογηθήναι, εκπορεύεσθε προς με και φάγεσθε έκαστος την άμπελον αυτού και τας συκάς και πίεσθε ύδωρ εκ τού λάκκου υμών,

Ησ. 36,16 Μη ακούετε τον Εζεκιάν. Αυτά λέγει ο βασιλεύς των Ασσυρίων πρέπει και να τον ακούσετε· Εάν θέλετε να ευτυχήσετε, ελάτε προς εμέ και ο καθένας σας θα φάγη τους καρπούς από το αμπέλι του και από τις συκιές του, και θα πιήτε το νερό από τη στέγνα σας.

Ησ. 36,17 έως αν έλθω και λάβω υμάς εις γήν, ως η γη υμών, γη σίτου και οίνου και άρτων και αμπελώνων.

Ησ. 36,17 Μέχρις ότου έλθω και σας παραλάβω, δια να σας μεταφέρω εις χώραν, που είναι ομοία με την χώραν σας, χώρα δηλαδή εύφορος εις σίτον και οίνον και τρόφιμα και αμπέλια.

Ησ. 36,18 μη απατάτω υμάς Εζεκίας λέγων· ο Θεός υμών ρύσεται υμάς. μη ερύσαντο οι θεοί των εθνών έκαστος την εαυτού χώραν εκ χειρός βασιλέως Ασσυρίων·

Ησ. 36,18 Ας μη σας εξαπατά ο Εζεκίας λέγων· Ο Θεός σας θα σας γλυτώση. Μηπως οι θεοί των άλλων εθνών εγλύτωσεν ο καθένας την χώραν του από τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων·

Ησ. 36,19 που εστιν ο Θεός Αιμάθ και Αρφάθ· και που ο Θεός της πόλεως Σεπφαρείμ· μη εδύναντο ρύσασθαι Σαμάρειαν εκ χειρός μου·

Ησ. 36,19 Που είναι ο θεός της Αιμάθ και Αρφάθ· Που είναι ο θεός της πόλεως Σεπφαρείμ· Μηπως ημπούρεσαν οι θεοί της Σαμαρείας, να σώσουν την Σαμάρειαν από τα χέρια μου·

Ησ. 36,20 τις των θεών πάντων των εθνών τούτων, όστις ερύσατο την γήν αυτού εκ χειρός μου, ότι ρύσεται ο Θεός Ιερουσαλήμ εκ χειρός μου·

Ησ. 36,20 Ποιός Θεός από τους θεούς όλων αυτών των εθνών ήτο εκείνος, που έσωσε την χώραν του από τα χέρια μου· Τι λοιπόν σας κάνει να πιστεύετε ότι ο Θεός σας θα γλυτώση την Ιερουσαλήμ από τα χέρια μου·"

Ησ. 36,21 και εισώπησαν, και ουδείς απεκριθή αυτώ λόγον, διά το προστάξει τον βασιλέα μηδένα αποκριθίναί.

Ησ. 36,21 Οι απεσταλμένοι του βασιλέως Εζεκιού εισώπησαν. Κανείς δεν απήντησε λόγον τινά προς αυτόν, διότι ο βασιλεύς είχε διατάξει, κανείς να μη δώσει απάντησιν.

Ησ. 36,22 Και εισήλθεν Ελιακείμ ο τού Χελκίου οικονόμος και Σομνάς ο γραμματέυς της δυνάμεως και Ιωάχ ο τού Ασάφ ο υπομνηματογράφος προς Εζεκιάν εσχισμένοι τους χιτώνας και ανήγγειλαν αυτώ τους λόγους αφάκου.

Ησ. 36,22 Ο Ελιακείμ, ο υιός του Χελκίου ο οικονόμος, ο Σομνάς ο γραμματέυς του στρατού και ο Ιωάχ ο υιός του Ασάφ, ο χρονικογράφος επέστρεψαν προς τον Εζεκιάν με σχισμένα τα ενδύματα των και κατέστησαν γνωστούς εις αυτόν τους λόγους του Ραψάκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37

Ησ. 37,1 Καί εγένετο εν τώ ακούσαι τον βασιλέα Εζεκιάν έσχισε τα ιμάτια και περιεβάλετο σάκκον και ανέβη εις τον οίκον Κυρίου.

Ησ. 37,1 Όταν ο βασιλεύς Εζεκίας ηκουσε τα φοβερά αυτά λόγια, έσχισε τα ενδύματα του, περιεβλήθη σάκκινον ένδυμα και ανέβη στον ναόν του Κυρίου.

Ησ. 37,2 και απέστειλεν Ελιακείμ τον οικονόμον και Σομνάν τον γραμματέα και τους πρεσβυτέρους των ιερέων περιβεβλημένους σάκκους προς Ησαΐαν υιόν Αμώς τον προφήτην,

Ησ. 37,2 Εστειλε δε τον Ελιακείμ, τον οικονόμον, τον Σομνάν τον γραμματέα, και τους πρεσβυτέρους από τους ιερείς, ενδεδυμένους όλους σάκκινα ενδύματα, προς τον Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς τον προφήτην,

Ησ. 37,3 και είπαν αυτώ· τάδε λέγει Εζεκίας· ημέρα θλίψεως και ονειδισμού και ελεγμού και οργής η σήμερον ημέρα, ότι ήκει η ωδίν τή τικτούση, ισχύν δε ουκ έχει τού τεκείν.

Ησ. 37,3 και αυτοί είπαν προς εκείνον· "αυτά λέγει ο Εζεκίας προς σε· Η σημερινή ημέρα είναι ημέρα γεμάτη θλίψιν, γεμάτη από ονειδισμούς και φρικτούς ελέγχους εκ μέρους των εχθρών. Αλλά και από οργήν εκ μέρους του Κυρίου. Η οδύνη της ημέρας αυτής είναι σαν τας ωδίνας που καταλαμβάνουν την επίτοκον, η οποία όμως δεν έχει την δύναμιν να γεννήση και εξακολουθεί να πονή.

Ησ. 37,4 εισακούσαι Κύριος ο Θεός σου τους λόγους αφάκου, ούς απέστειλε βασιλεύς Ασσυρίων ονειδίζειν Θεόν ζώντα και ονειδίζειν λόγους, ούς ήκουσε Κύριος ο Θεός σου· και δεηθήση προς Κύριον τον Θεόν σου περι των καταλελειμμένων τούτων.

Ησ. 37,4 Είθε να ακούση Κυριος ο Θεός σου τους αλαζονικούς και υβριστικούς λόγους του Ραψάκου, τους οποίους δι' αυτού ο βασιλεύς των Ασσυρίων απέστειλε να ονειδίση τον αληθινόν Θεόν μας και να τον περιπαιξη με τους λόγους αυτούς, τους οποίους ασφαλώς και ήκουσε Κυριος ο Θεός σου. Και συ, λοιπόν, ας παρακαλέσης Κυριον τον θεόν σου, να σωθούν από τον όλεθρον οι απομείναντες έδω αυτοί Ιουδαίοι".

Ησ. 37,5 και ήλθον οι παίδες τού βασιλέως Εζεκιού προς Ησαΐαν,

Ησ. 37,5 Οι αξιωματούχοι του βασιλέως Έζεκιού ήλθαν προς τον Ησαΐαν, στον οποίον και ανέφεραν αυτά.

Ησ. 37,6 και είπεν αυτοίς Ησαΐας· ούτως ερείτε προς τον κύριον υμών· τάδε λέγει Κύριος· μη φοβηθής από των λόγων, ών ήκουσας, ούς ανειδίσαν με οι πρέσβεις βασιλέως Ασσυρίων.

Ησ. 37,6 Ο Ησαΐας τους είπε· "έτσι θα απαντήσετε προς τον κύριον σας, τον Εζεκιάν· αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός· Μη φοβηθής από τα λόγια, τα οποία ήκουσες και με τα οποία ο απεσταλμένοι του βασιλέως των Ασσυρίων ύβρισαν εμέ.

Ησ. 37,7 Ιδού εγώ εμβάλλω εις αυτόν πνεύμα, και ακούσας αγγελίαν αποστραφήσεται εις την χώραν αυτού και πεσειται μαχαίρα εν τή γη αυτού.

Ησ. 37,7 Ιδού, εγώ, θα βάλω μέσα εις αυτόν πνεύμα δειλίας και όταν αυτός ακούση κάποιαν κακίην είδησιν, θα γυρίση οπίσω εις την πατρίδα του και εκεί, εις την χώραν του, θα πέση νεκρός φονευόμενος δια μαχαίρας”.

Ησ. 37,8 Καί απέστρεψε αφάκης και κατέλαβε τον βασιλέα Ασσυρίων πολιορκούντα Λομνάν. και ήκουσε βασιλεύς Ασσυρίων ότι

Ησ. 37,8 Ο Ραψάκης επανήλθε και ευρήκε τον βασιλέα των Ασσυρίων να πολιορκή την Λομνάν, πόλιν της Ιουδαίας. Εν τω μεταξύ ο βασιλεύς των Ασσυρίων είχε πληροφορηθή,

Ησ. 37,9 εξήλθε Θαρακά βασιλεύς Αιθιόπων πολιορκήσαι αυτόν· και ακούσας απέστρεψε και απέστειλεν αγγέλους προς Εζεκιάν λέγων·

Ησ. 37,9 ότι εβγήκεν από την χώραν του ο Θαρακά, ο βασιλεύς των Αιθιόπων, δια να πολεμήση εναντίον αυτού. Όταν πληροφορηθή τούτο, εστράφη εναντίον του βασιλέως των Αιθιόπων και συγχρόνως απέστειλεν αγγελιαφόρον προς τον Εζεκιάν λέγων·

Ησ. 37,10 ούτως ερείτε Εζεκία βασιλεί της Ιουδαίας· μη σε απατάτω ο Θεός σου, εφ’ ω πέποιθας επ’ αυτώ λέγων· ου μη παραδοθή Ιερουσαλήμ εις χείρας βασιλέως Ασσυρίων.

Ησ. 37,10 “αυτά θα πτήτε προς τον Εζεκιάν, τον βασιλέα της Ιουδαίας· Ας μη σε εξαπατά ο Θεός σου, στον οποίον συ έχεις στηρίξει την πεποιθησίν σου λέγων· δεν θα παραδοθή η Ιερουσαλήμ εις τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων.

Ησ. 37,11 ή ουκ ήκουσας ά ποίησαν βασιλείς Ασσυρίων πάσαν την γήν ως απώλεσαν;

Ησ. 37,11 Η δεν έχεις πληροφορηθή εκείνα, τα οποία έκαμαν οι βασιλείς των Ασσυρίων, ότι δηλαδή παρέδωσαν εις καταστροφήν όλην την γην;

Ησ. 37,12 μη ερύσαντο αυτούς οι θεοί των εθνών, ούς απώλεσαν οι πατέρες μου, την τε Γωζάν και Χαράν και αφές, αί εισιν εν χώρα Θεεμάθ;

Ησ. 37,12 Μηπως οι θεοί των εθνών εγλύτωσαν αυτούς, τους οποίους κατέστρεψαν οι πατέρες μου; Την Γωζάν, την Χαρράν, την Ραφές, πόλεις, αι οποίαι ευρίσκοντο εις την χώραν Θεεμάθ;

Ησ. 37,13 που εισιν οι βασιλείς Αιμάθ και Αρφάθ και πόλεως Σεπφαρείμ, Ανάγ Ουγανά;

Ησ. 37,13 Που είναι οι βασιλείς της χώρας Αιμάθ και Αρφάθ και της πόλεως Σεπφαρείμ, Ανάγ και Ουργανά;”

Ησ. 37,14 και έλαβεν Εζεκίας το βιβλίον παρά των αγγέλων, και ήνοιξεν αυτό εναντίον Κυρίου,

Ησ. 37,14 Ο Εζεκίας επήρε την επιστολήν αυτήν από τους αγγελιαφόρους του βασιλέως της Ασσυρίας και την ήνοιξεν ενώπιον του Κυρίου.

Ησ. 37,15 και προσηύξατο Εζεκίας προς Κύριον λέγων·

Ησ. 37,15 Και προσηυχήθη προς τον Κυριον και ειπε·

Ησ. 37,16 Κύριε σαβαώθ ο Θεός Ισραήλ ο καθήμενος επί των Χερουβίμ, σύ Θεός μόνος εί πάσης βασιλείας της οικουμένης, σύ εποίησας τον ουρανόν και την γήν.

Ησ. 37,16 “Κυριε παντοκράτορ, ο Θεός του Ισραήλ, συ ο οποίος κάθεται επάνω εις τα Χερουβίμ, συ είσαι Θεός μόνος επί πάσαν βασιλείαν του κόσμου τούτου, συ εδημιούργησες τον ουρανόν και την γην.

Ησ. 37,17 κλίνον, Κύριε, το ούς σου, εισάκουσον, Κύριε, άνοιξον, Κύριε, τους οφθαλμούς σου, εισβλεψον, Κύριε, και ιδέ τους λόγους Σενναχηρείμ, ούς απέστειλεν ονειδίζειν Θεόν ζώντα.

Ησ. 37,17 Κλίνε, Κυριε, το ούς σου· κάμε δεκτήν την δέησίν μας, Κυριε, άνοιξε τους οφθαλμούς σου και ρίξε, Κυριε, το βλέμμα σου προς ημάς, ιδέ τους λόγους του Σενναχηρείμ, τους οποίους αυτός απέστειλε, δια να υβρίση σε τον αληθινόν Θεόν.

Ησ. 37,18 επ’ αληθείας γάρ, Κύριε, ηρήμωσαν βασιλείς Ασσυρίων την οικουμένην όλην και την χώραν αυτών

Ησ. 37,18 Διότι πράγματι, Κυριε, οι βασιλείς των Ασσυρίων ηρήμωσαν όλην την κατοικουμένην γην και την καλλιεργουμένην χώραν των κατοικούντων εις αυτήν.

Ησ. 37,19 και ενέβαλον τα είδωλα αυτών εις το πυρ· ου γάρ θεοί ήσαν, αλλά έργα χειρών ανθρωπων, ξύλα και λίθοι, και απώλεσεν αυτούς.

Ησ. 37,19 Ερριψαν τα είδωλα εκείνων εις την φωτιάν, διότι αυτά δεν ήσαν θεοί αληθινοί, αλλά έργα χειρών ανθρωπων, ξύλα και λίθοι. Και δια τούτο αυτούς τους θεούς τους κατέστρεψεν η φωτιά.

Ησ. 37,20 σύ δε, Κύριε ο Θεός ημών, σώσον ημάς εκ χειρός αυτών, ίνα γνώ πάσα βασιλεία της γής ότι σύ εί ο Θεός μόνος.

Ησ. 37,20 Συ όμως, Κυριε, που είσαι ιδικός μας Θεός αληθινός, σώσε μας από τα χέρια αυτών των Ασσυρίων, δια να μάθη κάθε βασιλείον επί της γης, ότι συ είσαι ο μόνος αληθινός Θεός”.

Ησ. 37,21 Καί απεστάλη Ησαΐας υιός Αμώς προς Εζεκιάν και ειπεν αυτό· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ήκουσα ά προσηύξω προς με περί Σενναχηρείμ βασιλέως Ασσυρίων.

Ησ. 37,21 Απεστάλη τότε από τον θεόν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, προς τον Εζεκιάν και ειπε προς αυτόν· “αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ηκουσα αυτά, τα οποία δια της προσευχής σου ειπες προς εμέ, σχετικώς με τον Σενναχηρείμ, τον βασιλέα των Ασσυρίων.

Ησ. 37,22 ούτος ο λόγος, ον ελάλησε περί αυτού ο Θεός· εφάυλισέ σε και εμυκτήρισέ σε παρθένος θυγάτηρ Σιών, επί σοί κεφαλήν εκίνησε θυγάτηρ Ιερουσαλήμ.

Ησ. 37,22 Ιδού και ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος ειπε δι’ αυτόν· Σε εξητέλισε, σε ενέπειξε και σε περιεφρόνησεν, ω Σενναχηρείμ, η αγνή παρθένος, η θυγάτηρ μου Σιών· Εκίνησε περιφρονητικώς εναντίον σου την κεφαλήν της, η θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ.

Ησ. 37,23 τίνα ωνείδισας και παρώξυνας; ή προς τίνα ύψωσας την φωνήν σου; και ουκ ήρας εις ύψος τους οφθαλμούς σου προς τον άγιον τού Ισραήλ;

Ησ. 37,23 Ποίον ύβρισε, βασιλεύ Σενναχηρείμ, και τίνος την οργήν εξηρέθισας; Η εναντίον τίνος ύψωσες με εναιδείαν την φωνήν σου; Και δεν εσήκωσες συ, αλαζονικά τα μάτια σου υψηλά εναντίον του αγίου Θεού του Ισραήλ;

Ησ. 37,24 ότι δι’ αγγέλων ωνείδισας Κύριον· σύ γάρ ειπας· τώ πλήθει των αρμάτων εγώ ανέβην εις ύψος ορέων και εις τα έσχατα τού Λιβάνου και έκοψα το ύψος της κέδρου αυτού και το κάλλος της κυπαρίσσου και εισήλθον εις ύψος μέρος τού δρυμού

Ησ. 37,24 Διότι με τους αγγελιαφόρους σου ύβρισες τον Κυριον, επειδή συ αλαζονικώς σκεπτόμενος είπες· Εγώ με το πλήθος των αρμάτων μου ανέβηκα εις υψηλά όρη και εις τα πλέον μακροσυμένα μέρη του όρους Λιβάνου, έκοψα τας υψηλάς του κέδρους και τας ωραιάς κυπαρίσσους του και εισήλθα εις υψηλόν μέρος του πυκνού και αδιαβάτου δάσους του.

Ησ. 37,25 και έθηκα γέφυραν και ηρήμωσα ύδατα και πάσαν συναγωγήν ύδατος.

Ησ. 37,25 Εστήριξα γέφυραν, δια να διέρχωνται τα στρατεύματά μου, απεξήρανα νερά και κάθε δεξαμένην ύδατος.

Ησ. 37,26 ου ταύτα ήκουσας πάλαι, ά εγώ εποίησα; εξ ημερών αρχαίων συνέταξα, νύν δε επέδειξα εξεξημώσαι έθνη εν οχυροίς και οικούντας εν πόλεσιν οχυραίς.

Ησ. 37,26 Αλλα από παλαιότερους χρόνους και ανθρώπους δεν επληροφορήθης αυτά, τα οποία εγώ έχω κάμει· Από παλαιότερα χρόνια ώρισα, αλλα και τώρα επραγματοποίησα την ερημίωσιν των εχθρών εις τα οχυρώματά των και την καταστροφήν αυτών, που κατοικούσαν εις οχυράς πόλεις.

Ησ. 37,27 ανήκα τας χείρας, και εξηράνθησαν και εγένοντο ως χόρτος ξηρός επί δωμάτων και ως άγρωστis.

Ησ. 37,27 Εσήκωσα τα προστατευτικά μου χέρια από αυτους και οι άνθρωποι εξηράνθησαν. Εγιναν ωσάν το ξηρό χορτάρι επάνω εις τα ηλιακωτά και ωσαν ξηρή αγριάδα.

Ησ. 37,28 νύν δε την ανάπαυσίν σου και την έξοδόν σου και την εισοδόν σου εγώ επίσταμαι.

Ησ. 37,28 Τωρα δε εγώ γνωρίζω, που κάθεσαι, που αναπαύεσαι, από που εξέρχεσαι και που πηγαίνεις.

Ησ. 37,29 ο δε θυμός σου, ον εθυμώθης, και η πικρία σου ανέβη προς με, και εμβάλω φιμόν εις την ρινά σου, και χαλινόν εις τα χείλη σου και αποστρέψω σε τή οδώ ή ήλθες εν αυτή.

Ησ. 37,29 Ο θυμός, από τον οποίον κατελήφθης εναντίον μου, και η πικρία της ψυχής σου άνεβη προς εμέ. Και, λοιπόν, θα βάλω φίμωτρον εις την ρίνα σου και χαλινάρι εις τα χείλη σου και θα σε επιστρέψω άπρακτον και πανικόβλητον στον δρόμον, από τον οποίον ήλθες.

Ησ. 37,30 τούτο δε σιι το σημείον· φάγε τούτον τον ενιαυτόν ά έσπαρκας, τώ δε ενιαυτώ τώ δευτέρω το κατάλειμμα, τώ δε τρίτω σπείραντες αμείψατε και φυτεύσατε αμπελώνας και φάγεσθε τον καρπόν αυτών.

Ησ. 37,30 Δια σε δε, ω Εζεκία, τούτο θα είναι το σημείον της αληθείας των λόγων μου αυτών· φάγε κατά το έτος τούτο τα προϊόντα των καρπών, που έσπειρες· κατά το επόμενον έτος φάγε τα απολειφθέντα εκ των προϊόντων αυτών. Κατά δε το τρίτον έτος θα σπείρετε, θα θερίσετε, θα φυτεύσετε αμπελώνας και θα φάγετε τα προϊόντα αυτών.

Ησ. 37,31 και έσονται οι καταλειμμένοι εν τή Ιουδαία φυήσουσι ρίζαν κάτω και ποιήσουσι σπέρμα άνω.

Ησ. 37,31 Οι απομείναντες εις την Ιουδαίαν Ιουδαίοι θα ριψουν βαθεία τας ρίζας των ωσάν δένδρα, θα κάμουν καρπούς, θα αποκτήσουν απογόνους.

Ησ. 37,32 ότι εξ Ιερουσαλήμ έσονται οι καταλειμμένοι και οι σωζόμενοι εξ όρους Σιών· ο ζήλος Κυρίου σαβαώθ ποιήσει ταύτα.

Ησ. 37,32 Από την Ιερουσαλήμ θα είναι και θα βλαστήσουν οι απομείναντες Ιουδαίοι, αυτοί ποι θα διασωθούν από το όρος Σιών. Η θερμή αγάπη του Κυρίου παντοκράτορας προς τους Ιουδαίους θα κάμη αυτά.

Ησ. 37,33 διά τούτο ούτω λέγει Κύριος επί βασιλέα Ασσυρίων· ου μη εισέλθη εις την πόλιν ταύτην ουδέ μη βάλη επί αυτήν βέλος ουδέ μη επιβάλη επ αυτήν θυρεόν, ουδέ μη κυκλώση επ αυτήν χάρακα,

Ησ. 37,33 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον του βασιλέως των Ασσυρίων· Δεν πρόκειται να εισέλθη εις την πόλιν αυτήν, την Ιερουσαλήμ, ούτε και θα ριψη βέλος εναντίον της. Δεν θα προβάλη ασπίδα εναντίον αυτής, ούτε και θα περιβάλη αυτήν με χαράκωμα,

Ησ. 37,34 αλλα τή οδώ ή ήλθεν, εν αυτή αποστραφήσεται και εις την πόλιν ταύτην ου μη εισέλθη. τάδε λέγει Κύριος

Ησ. 37,34 αλλα, από την οδόν, από την οποίαν ήλθεν, από την ιδίαν οδόν θα επιστρέψη προς την πατρίδα του. Και εις την πόλιν αυτήν δεν θα εισελθη". Αυτά λέγει ακόμη ο Κυριος·

Ησ. 37,35 υπερασπίω υπέρ της πόλεως ταύτης τού σώσαι αυτήν δι εμέ και διά Δαυίδ τον παϊδά μου.

Ησ. 37,35 "θα υπερασπίσω και θα σώσω την πόλιν αυτήν, δια να φανή η δικαιοσύνη και η δύναμίς μου, αλλα και προς χάριν του δούλου μου Δαυίδ».

Ησ. 37,36 Καί εξήλθεν άγγελος Κυρίου και ανείλεν εκ της παρεμβολής των Ασσυρίων εκατόν ογδοηκονταπέντε χιλιάδας, και αναστάντες το πρωϊ εύρον πάντα τα σώματα νεκρά.

Ησ. 37,36 Εστάλη πράγματι άγγελος Κυρίου από τον Θεόν και εφόνευσεν από το στρατόπεδον των Ασσυρίων εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας. Οι απομείναντες από τους Ασσυρίους εσηκώθησαν το πρωϊ και ευρήκαν τα σώματα εκείνων νεκρά.

Ησ. 37,37 και απήλθεν αποστραφείς Σενναχηρείμ βασιλεύς Ασσυρίων, και ώκησεν εν Νινευή.

Ησ. 37,37 Ο Σενναχηρείμ, ο βασιλεύς των Ασσυρίων ανεχώρησεν εις την χώραν του και κατώκησεν εις την πόλιν Νινευή.

Ησ. 37,38 και εν τώ αυτόν προσκυνείν εν τώ οίκω Νασαράχ τον πάτραρχον αυτού, Αδραμέλεχ και Σαρασάρ οι υιοί αυτού επάταξαν αυτόν μαχαίραις, αυτοί δε διεσώθησαν εις Αρμενίαν· και εβασίλευσεν Ασορδάν ο υιός αυτού αντ αυτού.

Ησ. 37,38 Καποιαν ημέραν, που αυτός προσκυνούσεν στον ναόν του Νασαράχ, Θεου προστάτου του πατρικού του οίκου, οι Αδραμέλεχ και Σαρασάρ, υιοί του, τον εφόνευσαν με μαχαίρας, αυτοί δε έφυγαν και εσώθησαν εις την Αρμενίαν. Αντί δε του Σενναχηρείμ εδασίλευσεν άλλος υιός του, ο Ασορδάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38

Ησ. 38,1 Εγένετο δε εν τώ καιρώ εκείνω εμαλακίσθη Εζεκίας έως θανάτου· και ήλθε προς αυτόν Ησαΐας υιός Αμώς ο προφήτης και είπε προς αυτόν· τάδε λέγει Κύριος· τάξαι περί τού οίκου σου, αποθήσκεις γάρ σύ και ου ζήση.

Ησ. 38,1 Κατά τον καιρόν εκείνον επσθένησεν ο Εζεκίας επικινδύνως μέχρι θανάτου. Ηλθε προς αυτόν τότε ο Ησαΐας ο υιός του Αμώς, ο προφήτης, και του ειπε· "αυτά λέγει ο Κυριος προς σε· Τακτοποίησε τα του οίκου σου, διότι συ τώρα θα αποθάνης και δεν θα ζήσης πλέον".

Ησ. 38,2 και απέστρεψεν Εζεκίας το πρόσωπον αυτού προς τον τοίχον και προσηύξατο προς Κύριον

Ησ. 38,2 Ο Εζεκίας, όταν ήκουσεν αυτά, εγύρισε το πρόσωπόν του προς τον τοίχον και προσηυχήθη από της κλίνης του προς τον Κυριον και είπε·

Ησ. 38,3 λέγων· μνήσθητι, Κύριε, ως επορεύθην ενώπιόν σου μετά αληθείας, εν καρδια αληθινή, και τα αρεστά ενώπιόν σου εποίησα· και έκλαυσεν Εζεκίας κλαυθμώ μεγάλη.

Ησ. 38,3 "ενθυμήσου, Κυριε, πως εγώ έζησα και συμπεριεφερόθην ενώπιόν σου, ότι δηλαδή μετά αληθείας έζησα, με καρδίαν αληθινήν, και τα ευάρεστα ενώπιόν σου έπραξα". Αμέσως δε έκλαυσεν ο Εζεκίας με μεγάλο κλαυθμόν.

Ησ. 38,4 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ησαΐαν λέγων·

Ησ. 38,4 Ωμίλησε κατόπιν ο Κυριος προς τον Ησαΐαν και του ειπε·

Ησ. 38,5 πορευθήτι και ειπόν Εζεκία· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Δαυίδ του πατρός σου· ήκουσα της προσευχής σου και είδον τα δάκρυά σου. Ιδού προστίθημι προς τον χρόνον σου δεκαπέντε έτη·

Ησ. 38,5 "πήγαινε και ειπέ στον Εζεκίαν· αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Δαυίδ, του προγόνου σου· Ηκουσα την προσευχήν σου, είδα τα δάκρυά σου και ιδού προσθέτω στον έως τώρα χρόνον της ζωής σου δεκαπέντε ακόμη έτη.

Ησ. 38,6 και εκ χειρός βασιλέως Ασσυρίων ρύσομαι σε και την πόλιν ταύτην και υπερασπιώ υπέρ της πόλεως ταύτης.

Ησ. 38,6 Επί πλέον από την χείρα του βασιλέως των Ασσυρίων θα απαλλάξω σε και την πόλιν και θα υπερασπίσω εγώ την πόλιν αυτήν".

Ησ. 38,7 τούτο δε σοί το σημείον παρά Κυρίου ότι ποιήσει ο Θεός το ρήμα τούτο·

Ησ. 38,7 Τούτο δε το σημείον θα δοθή εις σε από τον Κυριον, ότι δηλαδή ο Θεός θα πράξη αυτό, το οποίον ειπε·

Ησ. 38,8 ιδού εγώ στρέψω την σκιάν των αναβαθμών, ούς κατέβη ο ήλιος, τους δέκα αναβαθμούς του οίκου του πατρός σου, αποστρέψω τον ήλιον τους δέκα αναβαθμούς. και ανέβη ο ήλιος τους δέκα αναβαθμούς, ούς κατέβη η σκιά.

Ησ. 38,8 "Ιδού εγώ θα στρέψω προς τα οπίσω την σκιαν του ηλίου επί των βαθμίδων του ηλιακού ωρολογίου κατά δέκα βαθμίδας στο ηλιακόν αυτό ωρολόγιον, που ευρισκεται στον οίκον του πατρός σου. θα γυρίσω προς τα οπίσω τον ήλιον κατά δέκα βαθμούς". Και πράγματι εστράφη οπίσω η σκια του ηλίου κατά δέκα βαθμίδας, τας οποίας είχε προηγουμένως κατεβή, καθώς προχωρούσε η ημέρα.

Ησ. 38,9 Προσευχή Εζεκίου βασιλέως της Ιουδαίας, ηνίκα εμαλακίσθη, και ανέστη εκ της μαλακίας αυτού.

Ησ. 38,9 Ιδού και η άλλη προσευχή Εζεκίου, βασιλέως της Ιουδαίας, όταν μετά την άσθε-νιαν του εσηκώθη από την κλίνην της ασθενείας του·

Ησ. 38,10 Εγώ είπα· εν τώ ύψει των ημερών μου πορευσομαι εν πύλαις άδου, καταλείψω τα έτη τα επίλοιπα.

Ησ. 38,10 "εγώ είπα· εις την ακμήν, λοιπόν, της ανδρικής ηλικίας μου θα πορευθώ εις τας πύλας του άδου και θα αφήσω τα υπόλοιπα έτη της ζωής μου αποθνήσκων πρόωρα·

Ησ. 38,11 είπα· ουκέτι ου μη ιδω το σωτήριον του Θεού επί γής ζώντων, ουκέτι μη ιδω το σωτήριον του Ισραήλ επί γής, ουκέτι μη ιδω άνθρωπον.

Ησ. 38,11 Είπα· δεν θα ιδω πλέον την παρά Θεού σωτηρίαν εις την γην των ζώντων ανθρωπων. Δεν θα ιδω πλέον την σωτηρίου του ισραηλιτικού λαού, του ευρισκομένου εις την γην των ζώντων. Δεν θα αντικρύσω πλέον ζώντανόν άνθρωπον.

Ησ. 38,12 εξέλιπον εκ της συγγενείας μου, κατέλιπον το επίλοιπον της ζωής μου, εξήλθε και απήλθεν απ εμού ώσπερ ο καταλύων σκηνήν πηξας, το πνευμά μου παρ εμοί εγένετο ως ιστός εριθου εγγιζούσης εκτεμείν.

Ησ. 38,12 Εσβησα πλέον από την συγγενείαν μου, αφήκα τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής μου, εβγήκε και έφυγε από εμέ η ζωη· ώσαν άνθρωπος ο οποίος έστησε και κατόπιν διέλυσε την σκηνήν. Η πνοή της ζωής, που υπάρχει μέσα μου, ομοιάζει σαν το ύφασμα αργαλειού υφαντρίας, η οποία, αφού ετελείωσε την ύφανσιν, πρόκειται να το κόψη.

Ησ. 38,13 εν τή ημέρα εκείνη παρεδόθην έως πρωΐ ως λέοντι· ούτως συνέτριψε πάντα τα οστά μου, από γάρ της ημέρα έως της νυκτός παρεδόθην.

Ησ. 38,13 Κατά την ημέραν εκείνην του παροξυσμού της ασθενείας μου, καθ' όλον το διάστημα της νυκτός έως το πρωΐ, ήτο ως εάν είχαν παραδοθή ανυπεράσπιστος εις λέοντα. Ετσι αυτή η ασθένειά μου είχε συντριψει όλα τα κύκκαλά μου. Διότι από την ημέραν έως και την νύκτα είχα παραδοθή εις αγωνίαν.

Ησ. 38,14 ως χελιδών, ούτω φωνήσω, και ως περιστερά, ούτω μελετήσω· εξέλιπον γάρ μου οι οφθαλμοί του βλέπειν εις το ύψος του ουρανού προς τον Κύριον, ός εξείλατό με και αφείλατό μου την οδύνην της ψυχής.

Ησ. 38,14 Ωσάν χελιδόνι, έφωναζα, ωσάν περιστερά, που γουργουρίζει, έτσι έκραζα. Αδυνάτισαν και εσβησαν τα μάτια μου με το να είναι συνεχώς προσηλωμένα στο ύψος του ουρανού, προς τον Κυριον, ο οποίος ήκουσε την προσευχήν μου και με απήλλαξεν από την ασθένειάν μου, αφήρσεε την οδύνην της ψυχής μου.

Ησ. 38,16 Κύριε, περί αυτής γάρ ανηγγέλη σοι, και εξήγειράς μου την πνοιήν, και παρακληθείς έζησα.

Ησ. 38,16 Κυριε, δι' αυτήν την σωτηρίαν μου από την ασθένειαν, εγώ προσηχηθήην προς σε· και συ εξωογόνησες την ψυχήν μου. Ετσι δε εγώ έζησα και παρηγορήθην.

Ησ. 38,17 είλου γάρ μου την ψυχήν, ίνα μη απόληται, και απέριψας οπίσω μου πάσας τας αμαρτίας.

Ησ. 38,17 Διότι συ, εν τη αγαθότητι σου, επήρες εις τα χέρια σου την ζωήν μου, δια να μη χαθή. Ερριψες οπίσω μου όλας τας αμαρτίας μου και με συνεχώρησες δι' αυτάς.

Ησ. 38,18 ου γάρ οι εν άδου αινέσουσι σε, ουδέ οι αποθανόντες ευλογήσουσί σε, ουδέ ελπιούσιν οι εν άδου την ελεημοσύνην σου.

Ησ. 38,18 Διότι, αυτοί που ευρισκονται στον άδην δεν σε υμνολογούν, ούτε οι νεκροί σε δοξολογούν, ούτε και έχουν ελπίδας στο έλεός σου όσοι ευρισκονται στον άδην.

Ησ. 38,19 οι ζώντες ευλογήσουσί σε ον τρόπον καγώ· από γάρ της σήμερον παιδιά ποιήσω, ά αναγγελοúσι την δικαιοσύνην σου,

Ησ. 38,19 Μονον αυτοί που ζουν, θα σε δοξολογήσουν, όπως πράττω και εγώ, διότι από την ημέραν αυτήν εγώ θα αποκτήσω και παιδιά, τα οποία επίσης θα κηρύξουν την δικαιοσύνην σου.

Ησ. 38,20 Κύριε της σωτηρίας μου, και ου παύσομαι ευλογών σε μετά ψαλτηρίου πάσας τας ημέρας της ζωής μου κατέναντι του οίκου του Θεού.

Ησ. 38,20 Κυριε και σωτήρ μου, δεν θα παύσω να σε δοξολογώ με ψαλτήριον και μουσικά όργανα όλας τας ημέρας της ζωής μου, ερχόμενος ενώπιον του ναού σου".

Ησ. 38,21 Καί ειπεν Ησαΐας προς Εζεκίαν· λάβε παλάθην εκ σύκων και τρίψων και κατάπλασαι, και υγιής έση.

Ησ. 38,21 Είπεν ο Ησαΐας προς τον Εζεκίαν· "πάρε μια αρμάθα σύκα, τρίψε τα και πιεσέ τα, βάλε τα ως κατάπλασμα εις την πληγήν σου και θα γίνης υγιής".

Ησ. 38,22 και ειπεν Εζεκίας· τούτο το σημείον ότι αναβήσομαι εις τον οίκον του Θεού.

Ησ. 38,22 Ο Εζεκίας είπεν· "ιδού του Θεού το θαύμα αυτό, με το οποίον θα θεραπευθώ από την ασθένειάν μου και υγιής θα ανεώ στον ναόν του Θεού".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39

Ησ. 39,1 Εν τώ καιρώ εκείνω απέστειλε Μαρωδάχ Βαλαδάν ο υιός του Βαλαδάν, ο βασιλεύς της Βαβυλωνίας, επιστολάς και πρόσβεις και δώρα Εζεκία· ήκουσε γάρ ότι εμαλακίσθη έως θανάτου και ανέστη.

Ησ. 39,1 Κατά την εποχην εκείνην ο Μαρωδάχ Βαλαδάν, υιός του Βαλαδάν βασιλεύς της Βαβυλώνας, έστειλέ με πρόσβεις επιστολήν και δώρα στον Εζεκίαν, διότι είχε πληροφορηθή, ότι ο Εζεκίας ησθένησε μέχρι θανάτου και ηγέρθη υγιής από την κλίνην του.

Ησ. 39,2 και εχάρη επ αυτοίς Εζεκίας χαράν μεγάλην και έδειξεν αυτοίς τον οίκον τού νεχωθά και τού αργυρίου και τού χρυσίου και της στακτής και των θυμιαμάτων και τού μύρου και πάντας τους οίκους των σκευών της γάζης και πάντα, όσα ήν εν τοίς θησαυροίς αυτού· και ουκ ήν ουθέν, ό ουκ έδειξεν Εζεκίας εν τώ οίκω αυτού και εν πάση τή εξουσία αυτού.

Ησ. 39,2 Ο Εζεκίας εχάρη χαράν μεγάλην δι' αυτά και επάνω στον ενθουσιασμόν του έδειξεν εις αυτούς τον οίκον των πολυτίμων αντικειμένων του αργυρίου, του χρυσίου, του ευώδους αρώματος, της στακτής, και των θυμιαμάτων, του μύρου, όπως επίσης και όλους τους οίκους, στους οποίους ευρίσκοντο τα πολεμικά του όπλα, και όλα όσα υπήρχον εις τα θησαυροφυλάκια του. Δεν έμεινε τίποτε στον οίκον του και εις όλην την εξουσίαν του, το οποίον να μη έδειξεν εις αυτούς ο Εζεκίας.

Ησ. 39,3 και ήλθεν Ησαΐας ο προφήτης προς τον βασιλέα Εζεκίαν και είπε προς αυτόν· τι λέγουσιν οι άνθρωποι ούτοι; και πόθεν ήκασι προς σε; και είπεν Εζεκίας· εκ της γής πόρωθεν ήκασι προς με, εκ Βαβυλώνας.

Ησ. 39,3 Ηλθεν ο προφήτης Ησαΐας προς τον βασιλέα Εζεκίαν και του είπε· "τι λέγουν αυτοί οι άνθρωποι; Από που έχουν ελθει προς σε;" Και ο Εζεκίας απήντησεν· "από γην μακρυνήν έχουν ελθει προς εμέ, από την Βαβυλώνα".

Ησ. 39,4 και είπεν Ησαΐας· τι είδοσαν εν τώ οίκω σου; και είπεν Εζεκίας· πάντα τα εν τώ οίκω μου είδοσαν, και ουκ έστιν εν τώ οίκω μου ό ουκ είδοσαν, αλλά και τα εν τοίς θησαυροίς μου.

Ησ. 39,4 Είπεν εις αυτόν ο Ησαΐας· "τι είδον αυτοί στον οίκόν σου; Ο Εζεκίας απήντησεν· "όλα όσα υπάρχουν στον οίκόν μου τα είδαν, δεν υπάρχει δε τίποτε στον οίκόν μου, το οποίον δεν είδαν. Ακόμη επίσης είδαν όλα, όσα υπάρχουν αποτεθειμένα εις τα θησαυροφυλάκιά μου".

Ησ. 39,5 και είπεν Ησαΐας αυτώ· άκουσον τον λόγον Κυρίου σαβαώθ·

Ησ. 39,5 Είπε τότε ο Ησαΐας προς αυτόν· "άκουσε, λοιπόν, τον λόγον του Κυρίου παντοκράτορας·

Ησ. 39,6 ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και λήψονται πάντα τα εν τώ οίκω σου, και όσα συνήγαγον οι πατέρες σου έως της ημέρας ταύτης, εις Βαβυλώνα ήξει, και ουδέν ου μη καταλείπωσιν· είπε δε ο Θεός

Ησ. 39,6 Ερχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα λεηλατηθούν όλα, όσα υπάρχουν στον οίκόν σου, όσα συνήθροισαν οι προγονοί σου μέχρι της ημέρας αυτής και θα μεταφερθούν εις την Βαβυλώνα. Οι επιδρομείς θα λεηλατήσουν τα πάντα και δεν θα αφήσουν τίποτε έδω. Αυτά είπεν ο Θεός. Προσέθεσεν ακόμη ο Θεός·

Ησ. 39,7 ότι και από των τέκνων σου, ών εγέννησας, λήψονται και ποιήσουσι σπάδοντας εν τώ οίκω τού βασιλέως των Βαβυλωνίων.

Ησ. 39,7 ότι και από τα τέκνα σου, που συ εγεννησες, θα πάρουν οι εχθροί σου και θα τα κάμουν ευνούχους εις τα ανάκτορα των βασιλέων της Βαβυλώνας".

Ησ. 39,8 και είπεν Εζεκίας Ησαΐα· αγαθός ο λόγος Κυρίου, ον ελάλησε· γενέσθω δή ειρήνη και δικαιοσύνη εν ταίς ημέραις μου.

Ησ. 39,8 Και απήντησεν ο Εζεκίας στον Ησαΐαν· "Δικαιος και καλός είναι ο λόγος αυτός του Κυρίου, τον οποίον μίλησε. Ας γίνη τουλάχιστον ειρήνη και ας επικράτηση δικαιοσύνη και ασφάλεια εις τας ημέρας μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 40

Ησ. 40,1 Παρακαλείτε παρακαλείτε τον λαόν μου, λέγει ο Θεός.

Ησ. 40,1 Παρηγορείτε, παρηγορείτε και ενθαρύνετε τον λαόν μου, λέγει ο Θεός.

Ησ. 40,2 ιερείς, λαλήσατε εις την καρδίαν Ιερουσαλήμ, παρακαλέσατε αυτήν· ότι επλήσθη η ταπεινώσις αυτής, λένυται αυτής η αμαρτία· ότι εδέξατο εκ χειρός Κυρίου διπλά τα αμαρτήματα αυτής.

Ησ. 40,2 Ιερείς, λαλήσατε λόγους, οι οποίοι θα θερμάνουν την καρδίαν της Ιερουσαλήμ. Παρηγορήσατέ την, διότι ολοκληρώθη πλέον η ταπεινώσις της, συνεχωρήθη η αμαρτία της, διότι επήρην από την δεξιάν χείρα του Κυρίου αρκετήν τιμωρίαν δια τα αμαρτήματά της.

Ησ. 40,3 φωνή λέγοντος· βόησον· και είπα· τι βοήσω; πάσα σάρξ χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου·

Ησ. 40,3 Ιδού, ακούεται φωνή ανθρώπου, ο οποίος βοά εις την έρημον και λέγει· Ετοιμάσατε την οδόν, δια της οποίας θα διέλθη ο Κυριος. Καταστήσατε ευθείς και απροσκόπτους τους δρόμους του Θεού μας.

Ησ. 40,4 πάσα φάραγξ πληρωθήσεται και πάν όρος και βουνός ταπεινωθήσεται, και έσται πάντα τα σκολιά εις ευθειαν και η τραχεία εις οδούς λείας·

Ησ. 40,4 Καθε φάραγξ πρέπει να επιχωματισθή και κάθε όρος και βουνόν πρέπει να ισοπεδωθή. Όλα τα στραβά και οφιοειδή πρέπει να ευθυγραμμισθούν, να γίνουν ομαλά, και κάθε τραχεία και δύσβατος οδός, πρέπει, να γίνη ομαλή και λεία.

Ησ. 40,5 και οφθήσεται η δόξα Κυρίου, και όψεται πάσα σάρξ το σωτήριον τού Θεού, ότι Κύριος ελάλησε.

Ησ. 40,5 Και θα φανή η δόξα του Κυρίου. Καθε δε άνθρωπος θα ιδή την σωτηριαν, που ο Θεός θα προσφέρει. Ο Κυριος ελάλησε και εβεβαίωσεν αυτά.

Ησ. 40,6 φωνή λέγοντος· βόησον· και είπα· τι βοήσω; πάσα σάρξ χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου·

Ησ. 40,6 Ηκούσθη φωνή κάποιου, ο οποίος έλεγε· "βόησον, φώναξε δυνατά". Και εγώ είπα· "τι να βοήσω;" Και η φωνή εκείνη άπαντα· "κάθε άνθρωπος είναι ώσαν το χορτάρι και κάθε δόξα ανθρώπου ομοιάζει ώσαν το άνθος του χόρταριού.

Ησ. 40,7 εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος εξέπεσε,

Ησ. 40,7 Το χορτάρι εξηράνθη και το άνθος του εμαράνθη και έπεσε κάτω. Έτσι είναι κάθε άνθρωπος.

Ησ. 40,8 το δε ρήμα τού Θεού ημών μένει εις τον αιώνα.

Ησ. 40,8 Ο λόγος όμως του Θεού μας παραμένει αιώνιος και ακατάλυτος".

Ησ. 40,9 επ' όρος υψηλόν ανάβηθι, ο ευαγγελιζόμενος Σιών· ύψωσον εν ισχύί την φωνή σου, ο ευαγγελιζόμενος Ιερουσαλήμ· υψώσατε, μη φοβείσθε· ειπόν ταις πόλεσιν Ιούδα· ιδού ο Θεός υμών.

Ησ. 40,9 Ανέβα επάνω εις υψηλυν όρος συ, ο οποίος εξαγγέλλεις ευχαρίστους ειδήσεις προς την Σιών, συ ο καλός αγγελιαφόρος της Ιερουσαλήμ, ύψωσε με μεγάλην δύναμιν την φωνήν σου· υψώσατε τας φωνάς σας, κραυγάσατε, μη φοβείσθε. Είπατε εις τας πόλεις της φυλής του Ιούδα· ιδού, ο σωτήρ και ελευθερωτής Θεός σας.

Ησ. 40,10 ιδού Κύριος Κύριος μετά ισχύος έρχεται και ο βραχίων μετά κυρίας· ιδού ο μισθός αυτού μετ αυτού και το έργον εναντίον αυτού.

Ησ. 40,10 Ιδού ο Κυριος έρχεται με την άπειρον αυτού δύναμιν και η παντοδύναμος δεξιά του μετά ισχύος και κυριότητος. Ιδού ο μισθός της νίκης του είναι μαζί του και το ένδοξον έργον, που κατώρθωσεν, είναι ενώπιον του.

Ησ. 40,11 ως ποιμήν ποιμανεί το ποιμνιον αυτού και τώ βραχίονι αυτού συνάξει άρνας και εν γαστρί εχούσας παρακαλέσει.

Ησ. 40,11 Ωσάν καλός ποιμήν θα ποιμάνη το ποιμνιόν του και με την δύναμιν του βραχιονός του θα συγκέντρωση τα αρνιά, με στοργήν και φροντίδα θα περιβάλη θα εγγύους προβατίνας.

Ησ. 40,12 Τίς εμέτρησε τή χειρί το ύδωρ και τον ουρανόν σπιθαμή και πάσαν την γήν δρακί· τις έστησε τα όρη σταθμώ και τας νάπας ζυγώ;

Ησ. 40,12 Ποίος εμέτρησε με την χούφτα του χειριού του όλα τα νερά της υψηλίου, τον ουρανόν με την σπιθαμήν του και το χώμα της γης με τη χούφτα του; Ποίος ανήγειρε και εζύγισε με στατήρα τα όρη και τας δασώσεις κοιλάδας με πλάστιγγα;

Ησ. 40,13 τις έγνω νούν Κυριου, και τις αυτού σύμβουλος εγένετο, ός συμβιβά αυτόν;

Ησ. 40,13 Ποίος εγνώρισε τον νουν του Κυριου και ενόησε τα πάνσοφα αυτού σχέδια; Ποίος έγινε σύμβουλος του, ο οποίος θα είναι εις θέσιν να τον διδάξη;

Ησ. 40,14 ή προς τίνα συνεβουλεύσατο και συνεβίβασεν αυτόν; ή τις έδειξεν αυτό κρίσιν; ή οδόν συνέσεως τις έδειξεν αυτό;

Ησ. 40,14 Η με ποιόν συνεσκέφθη ο Κυριος και ποιός ποτέ τον εδίδαξε; Η ποιός έδειξεν εις αυτόν την δικαίαν και ορθήν κρίσιν, ποιός ποτέ του υπέδειξε δρόμον συνέσεως; Κανείς.

Ησ. 40,15 ει πάντα τα έθνη ως σταγών από κάδου και ως ροπή ζυγού ελογίσθησαν και ως σιελος λογισθήσονται·

Ησ. 40,15 Πράγματι όλα τα έθνη είναι σαν μια σταγόνα από ένα αγγειον ύδατος, σαν μια λεπτοτάτη σκόνη, η οποία μόλις επιφέρει ελαφράν κλίσιν στον δίσκον του ζυγού. Τα πάντα ωσάν σάλιο, που το φτύνει ο άνθρωπος, έτσι θεωρούνται ενώπιον του Θεού.

Ησ. 40,16 ο δε Λίβανος ουχ ικανός εις καύσιν, και πάντα τα τετράποδα ουχ ικανά εις ολοκάρπωσιν,

Ησ. 40,16 Ο Λιβανος με τα αναρίθμητα κέδρα και πεύκα του, δεν είναι αρκετός εις καύσιν, δια να προσφερθή στον Θεόν η πρόπουσα θυσία. Και όλα τα τετράποδα της γης δεν είναι αρκετά, δια να του προσφερθούν ως ανταξία θυσία ολοκαυτώματος.

Ησ. 40,17 και πάντα τα έθνη ως ουδέν εισι και εις ουθέν ελογίσθησαν.

Ησ. 40,17 Ολα τα έθνη είναι σαν ένα μηδέν ενώπιον του. Ελογιαρίσθησαν, σαν να μη υπάρχουν καν.

Ησ. 40,18 τίνοι ωμοιώσατε Κύριον και τίνοι ομοιώματι ωμοιώσατε αυτόν;

Ησ. 40,18 Σεις, που παρασύρεσθε εις την ειδωλολατρείαν, με τι παρομοιάσατε τον Κυριον; Με ποιά εικόνα παρομοιάσατε αυτόν.

Ησ. 40,19 μη εικόνα εποίησε τέκτων, ή χρυσοχόος χωνεύσας χρυσιον περιεχρύσωσεν αυτόν, ομοίωμα κατεσκεύασεν αυτόν;

Ησ. 40,19 Μηπως ο ειδωλολάτρης τέκτων κατεσκεύασεν εικόνα και ο χρυσοχόος, αφού έλυωσε το χρυσιον μέσα στο χωνευτήριόν του, την περιεχρύσωσε και έτσι κατεσκεύασεν ομοίωμα του Θεού;

Ησ. 40,20 ξύλον γάρ άσηπτον εκλέγεται τέκτων και σοφώς ζητεί πώς στήσει εικόνα αυτού και ινα μη σαλεύητε.

Ησ. 40,20 Ο τέκτων εκλέγει επίσης ένα άσηπτον ξύλον, το σκαλίζει με σοφίαν και επιζητεί να στήση την εικόνα του Θεού, δια να μη σαλεύεται.

Ησ. 40,21 ου γνώσεσθε; ουκ ακούσεσθε; ουκ ανηγγέλη εξ αρχής υμίν; ουκ έγνωτε τα θεμέλια της γής;

Ησ. 40,21 Σεις, οι ειδωλολάτραι δεν θα γνωρίσετε την αλήθειαν; Δεν θα ακούσετε τον νόμον του Θεού; Δεν ανηγγέλη εις σας ευθύς εξ αρχής από της δημιουργίας του κόσμου; Δεν εμαθατε από την ασφαλή θεμελίωσιν της γης, ποιός την έκαμε και την εστερέωσε;

Ησ. 40,22 ο κατέχων τον γύρον της γής, και οι νοικοκύντες εν αυτή ως ακρίδες, ο στήσας ως καμάραν τον ουρανόν και διατείνας ως σκηνήν κατοικείν,

Ησ. 40,22 Ο Θεός είναι εκείνος, που κατέχει όλην την σφαιραν της γης, οι δε κατοικούντες εις αυτήν είναι ώσαν ακρίδες. Ο Θεός είναι εκείνος, που έστησε και εθεμελίωσε τον ουρανόν ως πελωριαν καμάραν, που τον ήπλωσεν ωσάν σκηνήν, δια να κατοικούν κάτω από αυτήν οι άνθρωποι.

Ησ. 40,23 ο διδούς άρχοντας ως ουδέν άρχειν, την δε γήν ως ουδέν εποίησεν.

Ησ. 40,23 Ο Θεός καθιστα τους αμαρτωλούς άρχοντας ώσαν ένα μηδέν, χωρίς κύρος, σαν να μη εξουσιάζουν τίποτε.

Εδημιούργησε δε την γην, σαν ένα τίποτε ενώπιόν του.

Ησ. 40,24 ου γάρ μη φυτεύσωσιν, ουδέ μη σπείρωσιν, ουδέ μη ριζωθή εις την γήν η ρίζα αυτών· έπνευσεν επ αυτούς και εξηράνθησαν, και καταγίγς ως φρύγανα λήψεται αυτούς.

Ησ. 40,24 Οι άνθρωποι ομοιάζουν με τα φυτά, που χωρίς την δύναμιν του Θεού δεν ημπορούν ούτε να φυτευθούν, ούτε να σπαρούν, ούτε και η ρίζα των να εισχωρήση εις την γην. Έπνευσεν εναντίον των καυστικός ο άνεμος και εξηράνθησαν· ήλθεν η καταγίγς και σαν φρύγανα θα τα αναλάβη και θα τα εξαφάνιση.

Ησ. 40,25 νύν ούν τίνοι με ωμοιώσατε και υψωθήσομαι; είπεν ο άγιος.

Ησ. 40,25 Τωρα, λοιπόν, σκεφθήτε σεις, οι ειδωλολάτραι, προς ποιόν με παρομοιάσατε; Που με ανεβάσατε, ώστε εγώ να δοξασθώ; είπεν ο άγιος Θεός.

Ησ. 40,26 αναβλέψατε εις ύψος τους οφθαλμούς υμών και ιδετε, τις κατέδειξε ταύτα πάντα; ο εκφέρων κατ αριθμόν τον κόσμον αυτού πάντας επ ονόματι καλέσει· από πολλής δόξης και εν κράτει ισχύος αυτού ουδέν σε έλαθε.

Ησ. 40,26 Σηκώσατε υψηλά τα μάτια σας στον ουρανόν και ιδετε, ποιός εδημιούργησε και κατέστησε περίλαμπρα όλα αυτά; Ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος διατάσσει και βγάξει ώσαν μετρημένην και τακτοποιημένην στρατιάν, τον κόσμον των αστέρων. Ολους τους αστέρας ονομαστικώς θα τους καλέση. Από την πολλήν σου δόξαν και εις την ισχύν της

δυνάμεώς σου, Κυριε, τίποτε δεν σου διέφυγε. Γνωρίζεις τα πάντα πάντοτε.

Ησ. 40,27 Μή γάρ είπης, Ιακώβ, και τι ελάλησας, Ισραήλ· απεκρύβη η οδός μου από τού Θεού, και ο Θεός μου την κρίσιν αφείλε και απέστη;

Ησ. 40,27 Μη της ποτέ, Ιακώβ, μη λαλήσης ισραηλιτικέ λαέ· “η οδός μου είναι, λοιπόν, κρυμμένη από τον Θεόν; Δεν την γνωρίζεις; Ο Θεός μου με εστέρησεν από την δικαίαν του κρίσιν, απέφυγε να μου αποδώση το δίκαιον και απεμακρύνθη από εμέ;”

Ησ. 40,28 και νύν ουκ έγνωσ ει μη ήκουσας; Θεός αιώνιος ο Θεός ο κατασκευάσας τα άκρα της γής, ου πεινάσει, ουδέ κοπιάσει, ουδέ εστιν εξεύρεσις της φρονήσεως αυτού·

Ησ. 40,28 Και λοιπόν δεν έμαθες, δεν ήκουσες ότι ο αιώνιος Θεός είναι, ο Θεός ο οποίος εδημιούργησεν ολόκληρον την γην; Απειροτέλειος και αιώνιος καθώς είναι, αυτός εδημιούργησεν ολόκληρον την γην από άκρου εις άκρον. Δεν θα πεινάση, ούτε και θα κοπιάση, όπως οι άνθρωποι δια τον άρτον των· ούτε και είναι δυνατόν να εξερεύνηση και κατανόηση κανείς όλον το βάθος της απείρου σοφίας του.

Ησ. 40,29 διδούς τοίς πεινώσιν ισχύν και τοίς μη οδυνωμένοις λύπην.

Ησ. 40,29 Αυτός διδει στους πεινώντας τροφήν και δύναμιν· και εις όσους δεν έχουν δοκιμάσει οδύνας, αποστέλλει λύπην.

Ησ. 40,30 πεινάσουσι γάρ νεώτεροι, και κοπιάσουσι νεανίσκοι, και εκλεκτοί ανίσχυες έσονται·

Ησ. 40,30 Νέοι, ευρισκόμενοι εις την ακμήν της ηλικίας των, θα καταβληθούν από την πείναν, θα κοπιάσουν και θα ταλαιπωρηθούν· και οι εκλεκτοί μεταξύ αυτών θα γίνουν ανίσχυροι.

Ησ. 40,31 οι δε υπομένοντες τον Θεόν αλλάξουσιν ισχύν, περοφήσουσιν ως αετοί, δραμούνται και ου κοπιάσουσι, βαδιούνται και ου πεινάσουσιν.

Ησ. 40,31 Εκείνοι όμως οι οποίοι υπομένουν και περιμένουν τον Κυριον, θα πάρουν νέαν μεγαλυτέραν δύναμιν, θα βγάλουν νέα φτερά, σαν αετοί· θα τρέχουν και δεν θα καταβάλλωνται από τον κόπον· θα βαδίζουν και δεν θα πεινάσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 41

Ησ. 41,1 Εγκαινίζεσθε προς με, νήσοι, οι γάρ άρχοντες αλλάξουσιν ισχύν· εγγισάτωσαν και λαλησάτωσαν άμα, τότε κρίσιν αναγγειλάτωσαν.

Ησ. 41,1 Νήσοι της Μεσογείου, που εκπροσωπείτε τον ειδωλολοτρικόν κόσμον, γενήτε κοντά μου και δι' εμού νέα κτίσις. Οι άρχοντες σας ας αλλάξουν και ας αποκτήσουν νέαν δύναμιν. Ας πλησιάσουν και ας συνομιλήσωμεν μαζί. Ας στήσωμεν διάλογον προς εύρεσιν και εφαρμογήν του δικαίου.

Ησ. 41,2 τις εξήγειρεν από ανατολών δικαιοσύνην, εκάλεσεν αυτήν κατά πόδας αυτού, και πορεύεσται; δώσει εναντίον εθνών και βασιλείς εκστήσει και δώσει εις γήν τας μαχαίρας αυτών και ως φρύγανα εξωσμένα τα τόξα αυτών·

Ησ. 41,2 Ποιός ανήγειρεν από ανατολών και ανέδειξεν άνθρωπον εκπροσωπούντα και επιβάλλοντα την δικαιοσύνην, και ποιός εκάλεσεν αυτήν να τον ακολουθή κατά πόδας και να ηγαίνη μαζί του; Αυτόν τον άνθρωπον, εκπρόσωπον ιδικόν μου, θα τον δώσω εις κατάκτησιν εθνών. Αυτός θα απομακρύνη και θα εκθρόνιση βασιλείς, θα συντρίψη κάτω στο έδαφος τας μαχαίρας των· και τα τόξα των θα τα κάμη ώσαν πεταμένα και διασκορπισμένα φρύγανα.

Ησ. 41,3 και διώξεται αυτούς και διελεύεσται εν ειρήνη η οδός των ποδών αυτού.

Ησ. 41,3 Θα καταδιώξη αυτούς τους εχθρούς και θα διέρχεται εν ειρήνη την οδόν, που θα πατούν οι πόδες του.

Ησ. 41,4 τις ενήγησε και εποίησε ταύτα; εκάλεσεν αυτήν ο καλών αυτήν από γενεών αρχής· εγώ Θεός πρώτος, και εις τα επερχόμενα εγώ ειμι.

Ησ. 41,4 Ποιός ενήγησε και έκαμεν αυτά; Εκείνος εκάλεσε την δικαιοσύνην, ο οποίος απ' αρχής των γενεών επιζητεί και θέλει αυτήν. Εγώ ειμαι Θεός πρώτος και μόνος· και στους επερχομένους αιώνας εγώ υπάρχω πάντοτε.

Ησ. 41,5 είδον εθνη και εφοβήθησαν, τα άκρα της γής ήγγισαν και ήλθον άμα,

Ησ. 41,5 Είδον τα εθνη και εφοβήθησαν· οι κατοικούντες εις τα περάτα της γης επλη-σίασαν, συνήλθαν μαζί,

Ησ. 41,6 κρίνων έκαστος τώ πλησίον και τώ αδελφώ βοηθήσαι και ερεί·

Ησ. 41,6 με την απόφασιν να βοηθήση ο καθένας από αυτούς τον άλλον, να τον συμβουλεύση και να τον ενθαρρύνη.

Ησ. 41,7 ισχυσεν ανήρ τέκτων και χαλκεύς τύπτων σφύρη άμα ελαύνων· ποτέ μέν ερεί· σύμβλημα καλόν εστιν· ισχύρωσαν αυτά εν ήλοις, θήσουσιν αυτά και ου κινηθήσονται.

Ησ. 41,7 Δια τα ειδωλα των εθνικών θεών ο ξυλουργός επήρε δύναμιν, ώστε να κατασκευάση ξόανα, ο χαλκεύς κτυπών με την σφύραν του και πλατώνων το μετάλλον θα περιβάλη με αυτό το ξόανον άγαλμα και θα είπη· Ωραιοίον είναι αυτό το συγκόλλημα. Επειτα θα τα στερεώσουν αυτά με καρφία, θα τα θέσουν ακίνητα, ώστε να μη μετακινούνται.

Ησ. 41,8 Σύ δε, Ισραήλ, παίς μου Ιακώβ, ον εξελεξάμην, σπέρμα Αβραάμ, ον ηγάπησα,

Ησ. 41,8 Συ όμως, Ισραηλιτικέ μου λαέ, δούλε μου Ιακώβ, τον οποίον εγώ εξέλεξα ως ιδιαίτερόν μου λαόν, απόγονον του Αβραάμ τον οποίον ηγάπησα,

Ησ. 41,9 ού αντελαβόμην απ άκρων της γής και εκ των σκοπών αυτής εκάλεσά σε και είπά σοι· παίς μου εί, εξελεξάμην σε και ουκ εγκατέλιπόν σε·

Ησ. 41,9 αυτόν, τον οποίον επήρα εις τα χέρια μου από τα άκρα της γης, από τα υψηλά μέρη, τον εκάλεσα και του είπα· Συ είσαι δούλος μου, εγώ σε εξέλεξα και ούτε σε εγκατέλειψα, ούτε θα σε εγκαταλείψω ποτέ·

Ησ. 41,10 μη φοβού, μετά σου γάρ ειμι· μη πλανώ, εγώ γάρ ειμι ο Θεός σου ο ενισχύσας σε και εβοήθησά σοι και ησφαλισάμην σε τή δεξιά τή δικαία μου.

Ησ. 41,10 μη φοβείσαι, διότι εγώ ειμαι μαζί σου. Μη περιπλανηθής εδώ και εκεί αναζητών βοήθειαν παρά των ανθρώπων, διότι εγώ ειμαι ο Θεός σου, ο οποίος σε ενεδυνάμωσα και σε εβοήθησα. Και δια της δικαίας παντοδυναμού δεξιάς μου σε περιφρούρησα και σε εξησφαλισα.

Ησ. 41,11 ιδού αισχυνθήσονται πάντες οι αντικείμενοί σοι· έσονται γάρ ως ουκ όντες και απολούνται πάντες οι αντίδικοί σου·

Ησ. 41,11 Ιδού, θα καταισχυνθούν και θα εντραπούν όλοι οι εχθροί σου· θα είναι, ως εάν δεν υπάρχουν, και θα καταστραφούν όλοι οι αντίδικοί σου.

Ησ. 41,12 ζητήσεις αυτούς και ου μη εύρης τους ανθρώπους, οί παροινήσουσιν εις σε· έσονται γάρ ως ουκ όντες και ουκ έσονται οι αντιπολεμούντες σε.

Ησ. 41,12 Θα τους αναζήτησης και δεν θα εύρης αυτούς τους ανθρώπους, οι οποίοι με αλλοφροσύνη ήθελαν να σε καταδιώξουν, διότι θα είναι, ως εάν δεν υπήρξαν· δεν θα ευρεθούν εκείνοι, οι οποίοι σε επολέμησαν.

Ησ. 41,13 ότι εγώ ο Θεός σου ο κρατών της δεξιάς σου, ο λέγων σου μη φοβού,

Ησ. 41,13 Διότι εγώ ο Θεός σου είμαι εκείνος, που σε κρατώ από την δεξιάν σου και σου λέγω· Μη φοβείσαι.

Ησ. 41,14 Ιακώβ, ολιγοστός Ισραήλ· εγώ εβοήθησά σοι, λέγει ο Θεός σου, ο λυτρουμένος σε, Ισραήλ.

Ησ. 41,14 Ισραηλίται, απόγονοι του Ιακώβ, ολίγοι είσθε· εγώ όμως σας εβοήθησα, λέγει ο Θεός, εγώ, ο οποίος σε απήλλαξα από την δουλειάν.

Ησ. 41,15 ιδού εποίησά σε ως τροχούς αμάξης αλοώντας καινούς πιστηροειδείς, και αλοήσεις όρη και λεπτυνείς βουνούς και ως χνού θήσεις·

Ησ. 41,15 Ιδού, εγώ σε έκαμα ωσάν τους πριονωτούς τροχούς αλωνιστικής αμάξης, καινούργις, ικανούς να αλωνίζουν. Θα άλωνίσης όρη, θα λεπτύνης βουνά, θα τα μεταβάλης εις κόνιν.

Ησ. 41,16 και λικμήσεις, και άνεμος λήψεται αυτούς, και καταγιγίς διασπερεί αυτούς, σύ δε ευφρανθήση εν τοίς αγίοις Ισραήλ.

Ησ. 41,16 Θα τα λιχνίσης, και ο άνεμος θα τους παραλάβη και σαν καταγιγίς θα τους διασκορπίσης. Συ δε, ω Ισραηλιτικέ λαέ, θα ευφρανθής εις τα άγια κατασκηνώματά σου.

Ησ. 41,17 και αγαλλιάσονται οι πτωχοί και οι ενδεείς· ζητήσουσι γάρ ύδωρ, και ουκ έσται, η γλώσσα αυτών από της δίψης εξηράνθη· εγώ Κύριος ο Θεός, εγώ επακούσομαι ο Θεός Ισραήλ, και ουκ εγκαταλείψω αυτούς,

Ησ. 41,17 Οι πτωχοί σου και οι ενδεείς θα δοκιμάσουν μεγάλην χαράν. Θα αναζητήσουν νερό και δεν θα υπάρχη· και η γλώσσα των θα ξηρανθή από την δίψαν. Εγώ όμως, ο Κυριος και Θεός, εγώ ο Θεός των Ισραηλιτών, θα ακούσω και θα κάμω δεκτήν την προσευχήν αυτών και δεν θα τους εγκαταλείψω.

Ησ. 41,18 αλλά ανοίξω επί των ορέων ποταμούς και εν μέσω πεδίων πηγάς· ποιήσω την έρημον εις έλη υδάτων και την διψώσαν γήν εν υδραγωγίοις·

Ησ. 41,18 Αλλα θα κάμω να αναβλύσουν επάνω εις τα όρη ποταμοί ύδατος και εν μέσω των πεδιάδων πηγαί. Θα καταστήσω την έρημον εις λίμνας υδάτων και την διψώσαν γην εις ρεύματα αφθόνων υδάτων.

Ησ. 41,19 θήσω εις την άνυδρον γήν κέδρον και πύξον και μυρσίνην και κυπάρισσον και λεύκην,

Ησ. 41,19 Εις την άλλοτε άνυδρον γην θα φυτεύσω κέδρον, και πύξον και μυρσίνην και κυπάρισσον και λεύκην,

Ησ. 41,20 ίνα ιδώσι και γνώσι και εννοηθώσι και επιστώνται άμα, ότι χειρ Κυρίου εποίησε ταύτα και ο άγιος του Ισραήλ κατέδειξεν.

Ησ. 41,20 δια να ίδουν και μάθουν και αντιληφθούν και κατανοήσουν καλά, ότι η χειρ του Κυρίου έκαμεν αυτά και ο άγιος Θεός του Ισραήλ ενεφάνισε την μεγαλοπρέπειαν αυτήν.

Ησ. 41,21 Εγγίξει η κρίσις υμών, λέγει Κύριος ο Θεός· ήγγισαν αι βουλαί υμών, λέγει ο βασιλεύς Ιακώβ.

Ησ. 41,21 Εφθασεν η ημέρα της δικης και της κρίσεως σας, λέγει ο Κυριος. Προβάλατε τα επιχειρήματά σας, λέγει ο βασιλεύς, ο Θεός του Ιακώβ.

Ησ. 41,22 εγγισάτωσαν και αναγγειλάτωσαν υμίν ά συμβήσεται, ή τα πρότερον τίνα ήν, είπατε, και επιστήσομεν τον νούν και γνωσόμεθα τι τα έσχατα, και τα επερχόμενα είπατε ημίν.

Ησ. 41,22 Ας έλθουν οι ειδωλολατρικοί θεοί σας και ας προαναγγείλουν εις σας, τι πρόκειται να συμβή. Η ας καταστήσουν εις σας γνωστά, ποία ήσαν αυτά τα οποία προηγουμένως έγιναν. Και ημείς θα στρέψωμεν με προσοχήν τον νουν μας, δια να γνωρίσωμεν, ποία είναι αυτά που κατά τας τελευταίας ημέρας έγιναν, όπως είχαν, τάχα, προφητευθή. Και ποία εκείνα, τα οποία πρόκειται να συμβούν. Είπατέ μας, λοιπόν.

Ησ. 41,23 αναγγείλατε ημίν τα επερχόμενα επ εσχάτου, και γνωσόμεθα ότι θεοί εστε· εύ ποιήσατε και κακώσατε, και θαυμασόμεθα και οψόμεθα άμα·

Ησ. 41,23 Προαναγγείλατε εις ημάς αυτά, τα οποία θα γίνουν στο μέλλον, δια να ιδώμεν και μάθωμεν, εάν πράγματι είσθε θεοί. Αγαθοποιήσατε και κακοποιήσατε, και ημείς θα θαυμάσωμεν τότε και συγχρόνως θα ιδώμεν την δύναμίν σας.

Ησ. 41,24 ότι πόθεν εστέ υμείς και πόθεν η εργασία υμών; εκ γής· βδέλυγμα εξελέξαντο υμάς.

Ησ. 41,24 Πληροφορησάτεέμας, ω ειδωλα, από που προέρχεσθε και από τι είσθε κατασκευασμένα. Γνωρίζομεν, ότι δια να σας κατασκευάσουν επήραν το σιχαμερόν χώμα της γης.

Ησ. 41,25 εγώ δε ήγειρα τον από βορά και τον αφ ήλιου ανατολών, κληθήσονται τώ ονόματι μου· ερχέσθωσαν άρχοντες, και ως πηλός κεραμέως και ως κεραμεύς καταπατών τον πηλόν, ούτως καταπατηθήσεσθε.

Ησ. 41,25 Εγώ παρεκίνησα και εσήκωσα κάποιον από τον βορράν, κάποιον που κατάγεται από την Ανατολήν, με τα στρατεύματα τα οποία θα κληθούν εξ ονόματός μου. Ας έλθουν οι άρχοντες εκείνοι και σαν πηλός κεραμέως έτσι θα καταπατηθήτε· όπως ο κεραμεύς καταπατεί και ζυμώνει τον πηλόν.

Ησ. 41,26 τις γάρ αναγγελεί τα εξ αρχής, ίνα γνώμεν, και τα έμπροσθεν, και ερούμεν ότι αληθή εστιν; ουκ έστιν ο προλέγων ουδέ ο ακούων υμών τους λόγους.

Ησ. 41,26 Ποιός δε από τους ψευδοθεούς σας, σας προείπε αυτά τα γεγονότα, που έμελλαν να γίνουν, ώστε να γνωρίσωμεν και να ομολογήσωμεν και ημείς την θείαν αυτού δύναμιν και ουσίαν, και ότι λέγει την αλήθειαν; Αλλά κανείς από σας, ω ειδωλολατρικοί θεοί, δεν προλέγει το μέλλον, και κανείς δεν ακούει τους λόγους σας.

Ησ. 41,27 αρχήν Σιών δώσω και Ιερουσαλήμ παρακαλέσω εις οδόν.

Ησ. 41,27 Εγώ έκαμα αρχήν και προανήγγειλα την καλήν είδησιν εις την Ιερουσαλήμ παρηγορών αυτήν.

Ησ. 41,28 από γάρ των εθνών ιδού ουδείς, και από των ειδώλων αυτών ουκ ήν ο αναγγέλλων· και εάν ερωτήσω αυτούς· πόθεν εστέ; ου μη αποκριθώσι μοι.

Ησ. 41,28 Ιδού δε ότι κανείς από τους θεούς των άλλων εθνών, και από τα ειδωλα αυτών δεν ευρέθη να προαναγγείλη αυτά. Αλλα και αν ερωτήσω αυτούς· από που κατάγεσθε; Δεν θα ημπορέσουν να μου αποκριθούν.

Ησ. 41,29 εισί γάρ οι ποιούντες υμάς, και μάτην οι πλανώντες υμάς.

Ησ. 41,29 Διότι εκείνοι οι οποίοι σας κατεσκεύασαν υπάρχουν και ζουν μεταξύ των ανθρώπων· εκείνοι οι οποίοι εις ματαίαν και ψευδή θρησκείαν σας παραπλανούν.

Ησ. 42,1 Ιακώβ ο παῖς μου, αντιλήψομαι αυτόν· Ισραήλ ο εκλεκτός μου, προσεδέξατο αυτόν η ψυχή μου· έδωκα το πνεύμά μου επ αυτόν, κρίσιν τοῖς έθνεσιν εξοῖσει.

Ησ. 42,1 Ο κατά σάρκα απόγονος του Ιακώβ, ο Μεσσίας είναι παις μου, τον οποίον εγώ θα κρατήσω και θα ενισχύσω αυτόν τον εκλεκτόν μου, που κατά σάρκα κατάγεται από τον Ισραήλ, τον εδέχθη με πλήρη ευαρέσκεια η ψυχή μου. Έδωκα το Πνεύμα μου εις αυτόν, θα φέρη αυτός την αληθή πίστιν και γνώσιν εις όλα τα έθνη.

Ησ. 42,2 ου κεκραάεται ουδέ ανήσει, ουδέ ακουσθήσεται έξω η φωνή αυτού.

Ησ. 42,2 Ηπιος και πρῶος δεν θα κραυγάση, ύπε θα υψώση την φωνήν του, ούτε και θα ακουσθή η φωνή του έξω.

Ησ. 42,3 κάλαμον τεθλασμένον ου συντριψίει και λίνον καπνιζόμενον ου σβέσει, αλλά εις αλήθειαν εξοῖσει κρίσιν.

Ησ. 42,3 Καλάμι σπασμένο δεν θα συντριψη και λινάρι, που καπνίζει έτοιμον να σβήση, δεν θα το σβησ· άλλα θα φέρη εις φως και θα κηρύξη την αλήθειαν.

Ησ. 42,4 αναλάμψει και ου θραυσθήσεται, έως αν θή επί της γής κρίσιν· και επί τώ ονόματι αυτού έθνη ελπιούσιν.

Ησ. 42,4 Ο εκλεκτός αυτός παις μου θα αναλάμψη και δεν θα συντριβή. Θα εγκαταστήση και θα απλώση εις την γην την σώζουσαν αλήθειαν. Εις το όνομα του θα στηρίξουν τας ελπίδας των έθνη πολλά.

Ησ. 42,5 ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο ποιήσας τον ουρανόν και πήξας αυτόν, ο στερεώσας την γήν και τα εν αυτή και διδούς πνοιήν τώ λαώ τώ επ αυτής και πνεύμα τοῖς πατούσιν αυτήν·

Ησ. 42,5 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος εδημιούργησε και εθεμελίωσε τον ουρανόν, εστερέωσε την γην και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν. Αυτός ο οποίος δίδει ζωήν στον λαόν, που κατοικεί εις την γην, και πνοιήν ζωής εις όλα, όσα περιπατούν επάνω εις αυτήν.

Ησ. 42,6 εγώ Κύριος ο Θεός εκάλεσά σε εν δικαιοσύνη και κρατήσω της χειρός σου και ενισχύσω σε και έδωκά σε εις διαθήκην γένους, εις φῶς εθνών

Ησ. 42,6 Εγώ, ο Κυριος και Θεός, σε εκάλεσα δια την δικαιοσύνην· θα σε κρατήσω από το χέρι σου, θα σε ενισχύσω, θα σου δώσω νέαν διαθήκην δια το γένος των ανθρώπων, φως των εθνών·

Ησ. 42,7 ανοίξει οφθαλμούς τυφλών, εξαγαγείν εκ δεσμών δεδεμένους και εξ οίκου φυλακής καθημένους εν σκότει.

Ησ. 42,7 δια να ανοίξης τους οφθαλμούς της διανοίας των σκοτισμένων και τυφλωμένων ανθρώπων, να βγάλης καί ελευθερώσης τους δεμένους από τα δεσμά της αμαρτίας, και από την φυλακήν εκείνους, που κάθηνται στο πνευματικόν σκότος.

Ησ. 42,8 εγώ Κύριος ο Θεός, τούτό μου εστι το όνομα· την δόξαν μου ετέρω ου δώσω ουδέ τας αρετάς μου τοῖς γλυπτοῖς.

Ησ. 42,8 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, αυτό είναι το Ονομά μου. Την άπειρον δόξαν μου δεν θα δώσω εις κανένα ψευδή θεόν, ούτε τον έπαινον των απείρων αρετών μου εις τα άψυχα είδωλα.

Ησ. 42,9 τα απ αρχής ιδού ήκασι, και καινά, ά εγώ αναγγέλλω, και πρό τού αναγγείλαι εδηλώθη υμίν.

Ησ. 42,9 Ιδού, αρχαία και απ' αρχής προφητεία έχουν εκπληρωθή. Νέα εγώ γεγονότα προαναγγέλλω εις σας και πριν αυτά πραγματοποιηθούν, εγώ προφητικώς σας τα προαναγγείλα.

Ησ. 42,10 Υμνήσατε τώ Κυρίω ύμνον καινόν, η αρχή αυτού· δοξάζετε το όνομα αυτού απ άκρου της γής, οι καταβαίνοντες εις την θάλασσαν και πλέοντες αυτήν, αι νήσοι και οι κατοικούντες αυτάς.

Ησ. 42,10 Ψαλατε, λοιπόν, νέους ύμνους προς τον Κυριον· οι υπό την εξουσίαν αυτού από το ένα άκρον της γης έως το άλλο δοξάσατε το Ονομα του, όλοι όσοι καταβαίνετε εις την θάλασσαν και διασχίζετε με τα πλοία αυτήν, αι νήσοι που υπάρχουν εις την Μεσόγειον και όσοι κατοικούν εις αυτάς και εις τα άλλα παράλια της θαλάσσης.

Ησ. 42,11 ευφράνθητι, έρημος, και αι κώμαι αυτής, επαύλεις και οι κατοικούντες Κηδάρ· ευφρανθήσονται οι κατοικούντες Πέτραν, απ άκρων των ορέων βοήσουσι·

Ησ. 42,11 Ας ευφρανθής συ, ω έρημος, και αι κωμοπόλεις σου. Ευφρανθήτε οι καταυλισμοί και όσοι κατοικείτε την Κηδάρ· θα ευφρανθούν οι κατοικούντες εις την Πέτραν, από τας κορυφάς των βουνών θα φωνάξουν δυνατά.

Ησ. 42,12 δώσουσι τώ Θεώ δόξαν, τας αρετάς αυτού εν ταις νήσοις αναγγελοῦσι.

Ησ. 42,12 Θα δοξάσουν τον Θεόν και θα διαλαλήσουν τας απειροτελείους αρετάς του εις τας ειδωλολατρικάς νήσους.

Ησ. 42,13 Κύριος ο Θεός των δυνάμεων εξελεύσεται και συντριψίει πόλεμον, επεγερεί ζήλον και βοήσεται επί τους εχθρούς αυτού μετά ισχύος.

Ησ. 42,13 Κυριος ο Θεός των δυνάμεων θα εξέλθη, θα συνάψη πόλεμον και θα συντριψη τους εχθρούς· θα ανάψη ο ζήλος του και θα φωνάξη εναντίον των εχθρών με όλην του την δύναμιν.

Ησ. 42,14 εσιώπησα, μη και αεί σιωπήσομαι και ανέξομαι· ως η τίκτουσα εκαρτέρησα, εκστήσω και ξηρανώ άμα.

Ησ. 42,14 Μέχρι σήμερα εσιώπησα και δεν ωμίλησα. Μηπως όμως πάντοτε θα σιωπώ και θα ανέχομαι τα αμαρτηματά σας; Όπως η επίτοκος γυνή, έτσι και εγώ έδειξα υπομονήν και καρτερίαν. Τωρα όμως θα σας ανασπάσω από την γην και θα σας ξηράνω συγχρόνως.

Ησ. 42,15 ερημώσω όρη και βουνούς και πάντα χόρτον αυτών ξηρανώ, και θήσω ποταμούς εις νήσους και έλη ξηρανώ.

Ησ. 42,15 Θα ερημώσω όρη και βουνά, θα ξηράνω όλα τα χορτάρια των, θα ελατώσω τα νερά των ποταμών και θα παρουσιάσω εν μέσω αυτών νήσους· και τας λιμνας και τα έλη θα ξηράνω.

Ησ. 42,16 και άξω τυφλούς εν οδώ, ή ουκ έγνωσαν, και τρίβους ας ουκ ήδειςαν, πατήσαι ποιήσω αυτούς· ποιήσω αυτοῖς το σκότος εις φῶς και τα σκολιά εις ευθειάν· ταύτα τα ρήματα ποιήσω και ουκ εγκαταλείψω αυτούς.

Ησ. 42,16 Εξ αντιθέτου θα οδηγήσω τους τυφλούς στον ορθόν ασφαλή δρόμον, τον οποίον δεν εγνώρισαν ποτέ, και εις τρίβους τας οποίας δεν είχαν μάθει. Θα τους κάμω να πατήσουν και περιπατήσουν εις αυτάς. Θα μεταβάλω προς χάριν αυτών το σκοτάδι των εις φως και τα ανώμαλα και οφιοειδή εις ευθειαν και ομαλήν οδόν. Αυτά τα οποία λέγω, θα τα πραγματοποιήσω και δεν θα τους εγκαταλείψω.

Ησ. 42,17 αυτοί δε απεστράφησαν εις τα οπίσω· αισχύνθητε αισχύνην, οι πεποιθότες επί τοῖς γλυπτοῖς, οι λέγοντες τοῖς χωνευτοῖς· υμεις εστε θεοί ημών.

Ησ. 42,17 Αυτοί όμως, που πιστεύουν εις τα είδωλα, εγύρισαν οπίσω, ετράπησαν εις φυγήν. Εντραπήτε σεις, οι οποίοι πιστεύετε εις τα είδωλα· σεις οι οποίοι λέγετε εις τα χωνευτά αγάλματά σας, "σεις είσθε οι θεοί μας".

Ησ. 42,18 Οι κωφοί, ακούσατε, και οι τυφλοί, αναβλέψατε ιδείν.

Ησ. 42,18 Οι κωφοί ακούσατε, και οι τυφλοί ανοίξατε τα μάτια σας, δια να ιδήτε.

Ησ. 42,19 και τις τυφλός, αλλ ή οι παῖδες μου και κωφοί, αλλ ή οι κυριεύοντες αυτών· και ετυφλώθησαν οι δούλοι τού Θεού.

Ησ. 42,19 Και ποιοί είναι τυφλοί παρά οι δούλοι μου, και ποιοί είναι κωφοί παρά οι άρχοντες, οι οποίοι τους κυδερούν; Δια τας αμαρτίας αυτών και την άγνοιαν του Νομου ευφλώθησαν οι δούλοι του Θεού.

Ησ. 42,20 είδετε πλεονάκις, και ουκ εφυλάξασθε ηνοιγμένα τα ώτα, και ουκ ηκούσατε.

Ησ. 42,20 Πολλές φορές είδατε τα θαυμαστά έργα και τας ενεργεσίας του Θεού και δεν τας επροσέξατε. Είχατε ανοιγμένα τα αυτιά και δεν ηκούσατε το θείον θέλημα.

Ησ. 42,21 Κύριος ο Θεός εβουλεύσατο, ίνα δικαιωθή και μεγαλύνη αίνεσιν.

Ησ. 42,21 Κυριος ο Θεός ηθέλησε και απεφάσισε να ενεργήση έτσι, δια να αποδειχθή αυτός δίκαιος και να προκαλέση αίνους και δοξολογίας εκ μέρους σας.

Ησ. 42,22 και είδον, και εγένετο ο λαός πεπρονομευμένος και διηρασμένος· η γάρ παγίς εν τοίς ταμείοις πανταχού, και εν οίκοις άμα, όπου έκρυψαν αυτούς· εγένοντο εις προνομήν, και ουκ ήν εξαιρούμενος άρπαγμα, και ουκ ήν ο λέγων· απόδος.

Ησ. 42,22 Και είδον και ιδού, ότι ο λαός μου έγινεν αντικείμενον λεηλασίας και διαρπαγής, διότι αι παγίδες του εχθρού είχαν απλωθή παντού, εις τα σπίτια των, εις τα ιδιαίτερα κρυπτά δωμάτια των, όπου έκρυψαν ανθρωπους και θησαυρούς. Εγιναν θύματα λεηλασίας και δεν υπήρχε κανείς, να τους γλυτώση από την διαρπαγήν. Τους εληλατούσαν και δεν υπήρχε κανείς από αυτούς, που θα ετολμούσε να πη· “δώστε μας πίσω αυτό που μας αρπάξατε”.

Ησ. 42,23 τις εν υμίν, ός ενωτιέται ταύτα; εισακούσατε εις τα επερχόμενα.

Ησ. 42,23 Ποιός από σας θα ακούση αυτά και θα συνετισθή; Δώστε προσοχήν και ακούσατε αυτά, τα οποία πρόκειται να επέλθουν.

Ησ. 42,24 τις έδωκεν εις διαρπαγήν Ιακώβ και Ισραήλ τοίς προνομεύουσιν αυτόν; ουχί ο Θεός, ώ ημάρτοσαν αυτό, και ουκ ηβούλοντο εν ταις οδοίς αυτού πορεύεσθαι ουδέ ακούειν τού νόμου αυτού;

Ησ. 42,24 Ποιός παρεχώρησεν εις διαρπαγήν και λεηλασίαν τους απογόνους του Ιακώβ, τους Ισραηλίτας, εις αυτούς που τους ελήστευσαν; Δεν είναι ο Θεός, απέναντι του οποίου αυτοί διέπραξαν αμαρτίας, και δεν ήθελαν να βαδίζουν στον δρόμον του θελήματός του, ούτε να ακούσουν τον Νομον του;

Ησ. 42,25 και επήγαγεν επ αυτούς οργήν θυμού αυτού, και κατίσχυσεν αυτούς πόλεμος και οι συμπλέγοντες αυτούς κύκλω, και ουκ έγνωσαν έκαστος ουδέ έθεντο επί ψυχήν.

Ησ. 42,25 Δια τούτο επέφερεν εναντίον αυτών ο Κυριος τιμωρόν την δικαίαν οργήν του. Εξεσπασε και υπερίσχυσεν εναντίον των ο πόλεμος των εχθρών των. Φοβεροί ολόγυρα των οι εχθροί όλοι μαζή άναβαν εναντίον των πυρκαϊάς. Και όμως αυτοί δεν κατενόησαν ούτε ησθάνθησαν το σφάλμα των. Ο καθένας των δεν έβαλε μέσα εις την ψυχήν του το μάθημα, που θα τους έφερεν εις μετάνοιαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 43

Ησ. 43,1 Καί νύν ούτως λέγει Κύριος ο Θεός ο ποιήσας σε, Ιακώβ, ο πλάσας σε, Ισραήλ· μη φοβού, ότι ελυτρωσάμην σε· εκάλεσά σε το όνομά σου, εμός εί σύ.

Ησ. 43,1 Και τώρα αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο ποιητής σου, ω Ιακώβ, ο πλάστης σου, ω ισραηλιτικέ λαε· “μη φοβείσαι, διότι, ιδού εγώ σε ηλευθέρωσα. Σε εφώναξα με το όνομά σου. Συ είσαι ιδικός μου πλέον.

Ησ. 43,2 και εάν διαβαίνης δι ύδατος, μετά σου ειμι, και ποταμοί ου συγκλύσουσί σε· και εάν διέλθης διά πυρός, ου μη κατακαυθής, φλόξ ου κατακαύσει σε.

Ησ. 43,2 Και εάν αναβαινης δια μέσου των υδάτων, εγώ θα είμαι προστάτης μαζή σου. Και τα ύδατα ακόμη των ποταμών δεν θα σε κατακλύσουν. Και αν περάσης ανάμεσα από τη φωτιά, δεν θα κατακαής. Η φλόγα δεν θα σε κατακαύση.

Ησ. 43,3 ότι εγώ Κύριος ο Θεός σου ο άγιος Ισραήλ ο σώζων σε· εποίησα άλλαγμα σου Αίγυπτον και Αιθιοπίαν και Σοήνην υπέρ σου.

Ησ. 43,3 Διότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού, ο σωτήρ σου. Δια σε εγώ έδωκα ως αντάλλαγμα την Αίγυπτον, την Αιθιοπίαν και την Σοήνην.

Ησ. 43,4 αφ ου έντιμος εγένου εναντίον εμού, εδοξάσθης, και εγώ σε ηγάπησα· και δώσω ανθρωπους πολλούς υπέρ σου και άρχοντας υπέρ της κεφαλής σου.

Ησ. 43,4 Από την στιγμήν που έγινες πολύτιμος ενώπιόν μου και αγαπητός, εδοξάσθης και εγώ σε ηγάπησα. Και στο μέλλον θα δώσω πολλούς ανθρωπους προς χάριν σου και άρχοντας επικεφαλής σου, δια να σε κυβερνούν με σύνεσιν και να ζήσης ασφαλής.

Ησ. 43,5 μη φοβού, ότι μετά σου ειμι· από ανατολών άξω το σπέρμα σου και από δυσμών συνάξω σε.

Ησ. 43,5 Μη φοβείσαι, διότι εγώ είμαι μαζή σου. Από τας χώρας της ανατολής θα φέρω τους απογόνους σου. Από τα μέρη της δύσεως θα σας συγκεντρώσω.

Ησ. 43,6 ερώ τώ Βορά· άγε, και τώ Λιβί· μη κώλυε, άγιε τους υιούς μου από γής πόρωθεν και τας θυγατέρας μου απ άκρων της γής.

Ησ. 43,6 Θα είπω στον Βορράν· Φέρε τα παιδιά μου από τας βορείους χώρας· και στον Νοτον· Μη εμποδίξης, φέρε τα παιδιά μου από τας μακρινάς χώρας και τας θυγατέρας μου από τα άκρα της γης.

Ησ. 43,7 πάντας όσοι επικέκληνται τώ ονόματί μου· εν γάρ τή δόξη μου κατεσκεύασα αυτόν και έπλασα αυτόν και εποίησα αυτόν·

Ησ. 43,7 Φέρετε όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν πάρει ως όνομά των το Ονομά μου. Διότι προς δόξαν μου ωργάνωσα και ανέδειξα τον λαόν αυτόν. Τον έπλασα και τον εδημιούργησα.

Ησ. 43,8 και εξήγαγον λαόν τυφλόν, και οφθαλμοί εισιν ωσαύτως τυφλοί, και κωφοί τα ώτα έχοντες.

Ησ. 43,8 Εφερα από τας διαφόρους χώρας της αιχμαλωσίας του τον λαόν μου, ο οποίοςς ήτο ώσαν τυφλός, ότι τα μάτια του δεν έβλεπαν. Ητο ωαν κωφός, αν και είχεν αυτιά.

Ησ. 43,9 πάντα τα έθνη συνήχθησαν άμα, και συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών. τις αναγγελεί ταύτα; ή τα εξ αρχής τις αναγγελεί υμίν; αγαγέτωσαν τους μάρτυρας αυτών και δικαιωθήτωσαν και ειπάτωσαν αληθή.

Ησ. 43,9 Όλα τα έθνη συνεκεντρώθησαν συγχρόνως. Μετ' ολίγον θα συγκεντρωθούν οι άρχοντες αυτών. Ποιός από τους ψευδείς θεούς θα αναγγείλη αυτά τα μελλοντικά θαυμαστά γεγονάτα η ποιός θα προφητεύση εις σας τους ειδωλολάτραις αυτά; Ας φέρουν οι ειδωλικοί θεοί σας τους μάρτυράς των, ας προσπαθήσουν να δικαιωθούν και ας είπουν, ότι τα όσα προεφήτευσαν είναι αληθινά.

Ησ. 43,10 γίνεσθέ μοι μάρτυρες, και εγώ μάρτυς, λέγει Κύριος ο Θεός, και ο παίς μου, ον εξελεξάμην, ίνα γνώτε και πιστεύσητε και συνήτε ότι εγώ ειμι. έμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός και μετ εμέ ουκ έσται.

Ησ. 43,10 Σεις όμως, οι ιδικοί μου προφήται, εγίνατε μάρτυρές μου. Και εγώ, λέγει Κυριος ο Θεός, είμαι ο μάρτυς ο αληθινός· και ο δούλος μου, ο ισραηλιτικός λαός, τον οποίον εγώ από όλα τα έθνη εξέλεξα, δια να μαρτυρή εκείνος περί εμού, και να γνωρίσετε και να πιστεύσετε και να κατανοήσετε, ότι εγώ από τον εαυτόν μου αιωνίως υπάρχω. Προ εμού δεν υπήρξεν άλλος Θεός, ούτε και έπειτα από εμέ θα υπάρξη.

Ησ. 43,11 εγώ ο Θεός, και ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων.

Ησ. 43,11 Εγώ είμαι ο αληθινός απειροτελειος Θεός και έκτος εμού δεν υπάρχει άλλος σωτήρ.

Ησ. 43,12 εγώ ανήγγειλα και έσωσα, ωνειδισα και ουκ ήν εν υμίν αλλότριος. υμείς εμοί μάρτυρες και εγώ Κύριος ο Θεός.

Ησ. 43,12 Εγώ προανήγγειλα την απελευθέρωσίν σας και σας έσωσα. Εγώ σας ήλεγξα και σας ωνειδισα και δεν υπήρχε μεταξύ σας κανείς ξένος Θεός, δια να σας υπερασπισθή. Σεις, λοιπόν, κατόπιν όλων αυτών είσθε οι μάρτυρές μου και εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Ησ. 43,13 έτι απ αρχής και ουκ έστιν ο εκ των χειρών μου εξαιρούμενος· ποιήσω, και τις αποστρέψει αυτό;

Ησ. 43,13 Απ' αρχής του χρόνου και προ πάσης αρχής της δημιουργίας εγώ υπάρχω και δεν υπάρχει κανείς άλλος, ο οποίος ημπορεί να να ελευθερώση κανένα από τα χέρια μου. Εγώ θα κάμω ο,τι απεφάσισα, και ποιός θα ημπορέση ποτέ να ματαίωση αυτό;"

Ησ. 43,14 Ούτως λέγει Κύριος ο Θεός ο λυτρούμενος υμάς, ο άγιος του Ισραήλ· ένεκεν υμών αποστελώ εις Βαβυλώνα και επεγερώ φεύγοντας πάντας, και Χαλδαίοι εν πλοίοις δεθήσονται.

Ησ. 43,14 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος σας ελευθερώνει πάντοτε από την αιχμαλωσίαν, ο άγιος Θεός του Ισραήλ. "Προς χάριν σας θα αποστείλω εγώ εις την Βαβυλώνα όργανον της τιμωρίας μου. Θα ξεσηκώσω και θα αναγκάσω να τραπούν εις πανικόβλητον φυγήν οι Βαβυλώνιοι, οι δε Χαλδαίοι θα δεθούν αιχμάλωτοι εις τα πλοία των.

Ησ. 43,15 εγώ Κύριος ο Θεός ο άγιος υμών, ο καταδείξας Ισραήλ βασιλέα υμών.

Ησ. 43,15 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός, ο άγιος υμών, ο οποίος ανέδειξα Ιακώβ, τον πρόγονόν σας, ένδοξον ωσάν βασιλέα σας".

Ησ. 43,16 ούτως λέγει Κύριος, ο διδούς εν θαλάσση οδόν εν ύδατι ισχυρόν τρίβον,

Ησ. 43,16 Ούτω λέγει ο Κυριος, ο οποίος προς χάριν σας ήνοιξεν εντός της Ερυθράς θαλάσσης οδόν και ανάμεσα από πλήθος υδάτων διόδον, δια να περάσετε.

Ησ. 43,17 ο εξαγαγών άρματα και ίππον και όχλον ισχυρόν· αλλ εκοιμήθησαν και ουκ αναστήσονται, εσβέσθησαν ως λίνον εσβεσμένον.

Ησ. 43,17 "Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος έβγαλα έξω από την Αίγυπτον και ωδήγησα έντος της Ερυθράς θαλάσσης τα πολεμικά άρματα του Φαραώ, το ιππικόν και τον πολυάριθμον εχθρικών στρατόν του, οι οποίοι και επνίγησαν εντός των υδάτων. Δεν θα σκημαθούν πλέον από εκεί. Εσβησαν, όπως σβήνει το από λίνον φτιασμένο φυτίλι.

Ησ. 43,18 μη μνημονεύετε τα πρώτα και τα αρχαία μη συλλογίζεσθε.

Ησ. 43,18 'Αλλα μην ενθυμείσθε αυτά, που προηγήθησαν. Μη συλλογίζεσθε τα αρχαία, που έγιναν,

Ησ. 43,19 ίδου εγώ ποιώ καινά ά νύν ανατελεί, και γνώσεσθε αυτά· και ποιήσω εν τή ερήμω οδόν και τή ανύδρω ποταμούς.

Ησ. 43,19 διότι εγώ θα κάμω νέα θαυμαστά έργα, τα οποία τώρα θα αναφανούν και θα τα κατανοήσετε καλά. Θα κάμω δρόμον βατόν μέσα εις την έρημον, εις δε την ξηράν και άνυδρον χώραν θα στείλω ποταμούς υδάτων.

Ησ. 43,20 ευλογήσουσί με τα θηρία του αγρού, σειρήνες και θυγατέρες στρουθών, ότι έδωκα εν τή ερημω ύδωρ και ποταμούς εν τή ανύδρω ποτίσαι το γένος μου το εκλεκτόν,

Ησ. 43,20 Δια τα θαυμαστά αυτά έργα μου θα με δοξολογήσουν και αυτά ακόμη τα θηρία του αγρού. Γλαύκες και παιδιά στρουθοκαμήλων, διότι έδωσα εις την έρημον γην ύδωρ και ποταμούς εις την άνυδρον χώραν, δια να ποτίσω και ξεδιψάσω το εκλεκτόν γένος μου,

Ησ. 43,21 λαόν μου, ον περιεποιησάμην τας αρετάς μου διηγείσθαι.

Ησ. 43,21 τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον διετήρησα και περιεποιήθην, δια να διηγήται τας τελειότητάς μου και τα θαυμαστά έργα μου.

Ησ. 43,22 ου νύν εκάλεσά σε, Ιακώβ, ουδέ κοπιάσαι σε εποίησα, Ισραήλ.

Ησ. 43,22 Δεν σε εκάλεσα τώρα, ω λαέ του Ιακώβ, ούτε και σε έκαμα να υποβληθής εις κόπους προς χάριν μου, ω Ισραήλ.

Ησ. 43,23 ουκ εμοί ήνεγκας πρόβατα της ολοκαρπώσεώς σου, ουδέ εν ταις θυσίαις σου εδοξασάς με· ουκ εδούλωσά σε εν θυσίαις, ουδέ έγκοπον εποίησά σε εν λιβάνω,

Ησ. 43,23 Δεν μου προσέφερες πρόβατα ως ολοκαυτώματα, ούτε με τας θυσίας σου με εδοξασες. Εγώ δε δεν σε υπεχρέωσα ούτε και σε υπέβαλα στον κόπον να μου προσφέρη θυσίας στον τόπον της εξορίας σου, ούτε σε επεβάρυνα με κόπους να μου προσφέρης λιβανωτόν.

Ησ. 43,24 ουδέ εκτήσω μοι αργυρίου θυμίαμα, ουδέ το στέαρ των θυσιών σου επεθύμησα, αλλά εν ταις αμαρτίαις σου και εν ταις αδικίαις σου προέστην σου.

Ησ. 43,24 Ούτε σε υπεχρεωσα να απόκτησης δια χρημάτων θυμίαμα εδώ, που ευρίσκεσαι, ούτε το λίπος των θυσιών μου εγώ επεθύμησα. Παρ' όλον τούτο εγώ υπήρξα προστάτης σου, καθ' ον χρόνον συ έμενες αμετανόητος εις τας αμαρτίας σου και εις τας αδικίας σου.

Ησ. 43,25 εγώ ειμι, εγώ ειμι ο εξαλείφων τας ανομίας σου ένεκεν εμού και τας αμαρτίας σου και ου μη μνησθήσομαι.

Ησ. 43,25 Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο μόνος, ο οποίος σβήνω και εξαλείφω τας ανομίας σου ένεκεν της αγαθότητός μου και προς δόξαν μου, και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας σου.

Ησ. 43,26 σύ δε μνήσθητι και κριθώμεν· λέγε σύ τας ανομίας σου πρώτος, ίνα δικαιωθής.

Ησ. 43,26 Συ όμως να έχης πάντοτε ύπ' όψιν σου τας ανομίας σου, να ενθυμήσαι ποιός είσαι, και έλα να δικασθώμεν. Λέγε συ πρώτος τας ανομίας σου, αναγνωρίζων εν μετανοία αυτάς, δια να λάβης δικαίωσιν και συγχώρησιν.

Ησ. 43,27 οι πατέρες υμών πρώτοι και οι άρχοντες υμών ηνόμησαν εις εμέ,

Ησ. 43,27 Και αυτοί οι πρόγονοί σας πρώτοι και οι άρχοντες σας, διέπραξαν απέναντί μου αμαρτίας

Ησ. 43,28 και εμίαναν οι άρχοντες τα αγία μου, και έδωκα απολέσαι Ιακώβ και Ισραήλ εις ονειδισμόν.

Ησ. 43,28 και εμόλυναν οι άρχοντες τον άγιον ναόν μου. Δια τούτο παρεδωκα εις απώλειαν τους Ισραηλίτας, εις καταφρόνησιν και εξευτελισμόν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 44

Ησ. 44,1 Νύν δε άκουσον, Ιακώβ ο παίς μου και Ισραήλ, ον εξελεξάμην·

Ησ. 44,1 Τώρα όμως άκουσε συ, ο δούλος μου Ιακώβ, συ ο ισραηλιτικός λαός, τον οποίον εγώ εξέλεξα ως ιδικόν μου λαόν, ανάμεσα από όλα τα έθνη.

Ησ. 44,2 ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο ποιήσας σε και ο πλάσας σε εκ κοιλίας· έτι βοηθηθήση, μη φοβού, παίς μου Ιακώβ και ηγαπημένος Ισραήλ, ον εξελεξάμην.

Ησ. 44,2 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος σε εδημιούργησεν, ο οποίος σε έπλασεν από την αρχήν της υπάρξεως σου· "θα πάρης και άλλην ακόμη βοήθειαν, μη φοβείσαι, δούλε μου Ιακώβ, ηγαπημένε Ισραηλιτικέ λαέ, τον οποίον εγώ εξέλεξα ανάμεσα από τα άλλα έθνη.

Ησ. 44,3 ότι εγώ δώσω ύδωρ εν δίψει τοίς πορευομένοις εν ανύδρω, επιθήσω το πνευμά μου επί το στέγμα σου και τας ευλογίας μου επί τα τέκνα σου,

Ησ. 44,3 Διότι εγώ θα δώσω ύδωρ, ώστε να ξεδιψάσουν οι πορευόμενοι δια μέσου ανύδρων τόπων. Θα επιθέσω το πνεύμα μου στους απογόνους σου και θα δώσω τας ευλογίας μου εις τα τέκνα σου.

Ησ. 44,4 και ανατελούσιν ως αναμέσον ύδατος χόρτος και ως ιτέα επί παραρέον ύδωρ.

Ησ. 44,4 Αυτοί με τας ιδικός μου ευλογίας θα αναβλαστήσουν, ώσαν δροσερό χορτάρι ανάμεσα εις υδροχαρή τόπον, ωσάν ιτέα, η οποία ευρίσκεται πλησίον ρεόντων υδάτων.

Ησ. 44,5 ούτος ερεί· τού Θεού ειμι, και ούτος βοήσεται επί τώ ονόματι Ιακώβ, και έτερος επιγράψει χειρί αυτού· τού Θεού ειμι, και επί τώ ονόματι Ισραήλ βοήσεται. -

Ησ. 44,5 Τότε ο ένας θα λέγη· Εγώ είμαι του Θεού· ο άλλος με δυνατήν φωνήν θα διακηρύττη το όνομα του Ιακωβ ως ιδικόν του όνομα. Και άλλος θα γράψη με ανεξίτηλον μελάνην επάνω στο χέρι του· Είμαι του Θεού! Και άλλος με μεγάλην φωνήν θα διαλαλήση το όνομα του Ισραήλ".

Ησ. 44,6 Ούτως λέγει ο Θεός ο βασιλεύς τού Ισραήλ ο ρυσάμενος αυτόν Θεός σαβαώθ· εγώ πρώτος και εγώ μετά ταύτα· πλήν εμού ουκ έστι Θεός.

Ησ. 44,6 Αυτά λέγει ο Θεός, ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού, τον οποίον ηλευθέρωσεν από την δουλειάν· ο Θεός ο Κυριος των ουρανίων δυνάμεων· εγώ είμαι απ' αρχής και προ πάσης αρχής, πρώτος και μόνος. Εγώ θα είμαι μετά ταύτα και στους αιώνας πλην από εμέ δεν υπάρχει άλλος Θεός.

Ησ. 44,7 τις ώσπερ εγώ· στήτω και καλεσάτω και αναγγειλάτω και ετοιμασάτω μοι αφ ού εποίησα άνθρωπον εις τον αιώνα, και τα επερχόμενα πρό τού ελθείν αναγγειλάτωσαν υμίν.

Ησ. 44,7 Ποιός άλλος είναι, όπως είμαι εγώ; Ας σταθή απέναντί μου όρθιος, ας σταθή απέναντί μου, ας συγκαλέση δικαστήριον και ακροατήριον, ας προαναγγείλη κάτι, το οποίον θα συμβή στο μέλλον, ας μου, αποδείξη ότι εξεπληρώθη κάποια προφητεία του από τότε, που εγώ έπλασα τον άνθρωπον δια μέσου όλων των αιώνων. Ας αναγγείλη εις σας εκείνα, τα οποία μέλλουν να συμβούν, πριν αυτά πραγματοποιηθούν.

Ησ. 44,8 μη παρακαλύπτεσθε μηδέ πλανάσθε· ουκ απ αρχής ηνωτίσασθε και απήγγειλα υμίν; μάρτυρες υμείς εστε, ει έστι Θεός πλην εμού·

Ησ. 44,8 Μη κρύπτετε από φόβον το πρόσωπόν σας, μη πλανάσθε Ιουδαίοι. Σεις απ' αρχής ης υπάρξεως σας δεν ηκούσατε προφητείας, τας οποίας εγώ είπα προς σας και αι οποία εξεπληρώθησαν; Σεις, λοιπόν, είσθε μάρτυρές μου βάσει αυτών, τα οποία είδατε, ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού.

Ησ. 44,9 και ουκ ήσαν τότε οι πλάσσοντες και γλύφοντες πάντες μάταιοι οι ποιούντες τα καταθύμια αυτών, ά ουκ ωφέλησε αυτούς· αλλά αισχυνθήσονται

Ησ. 44,9 Εχάθησαν, σαν να μη υπήρξαν αυτοί όλοι οι γλύπται των ειδώλων, οι οποίοι κατεσκεύαζαν ανυπάρκτους και ψευδεις θεούς, τους οποίους αυτοί επινοούσαν σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας των. Είδωλα, τα οποία ούτε ωφέλησαν, ούτε θα ωφέλησουν αυτούς. Αλλα θα κατεντροπιασθούν εξ αιτίας των,

Ησ. 44,10 πάντες οι πλάσσοντες Θεόν και γλύφοντες ανωφελή,

Ησ. 44,10 όλοι όσοι πλάττουν με την νοσηράν φαντασίαν των και την διεστραμμένην καρδίαν θεούς και γλύφουν επάνω εις λιθάρια η ξύλα ειδωλα, τα οποία ανύπαρκτα καθώς είναι δεν παρέχουν καμμίαν ωφέλειαν.

Ησ. 44,11 και πάντες όθεν εγένοντο εξηράνθησαν, και κωφοί από ανθρώπων συναχθήτωσαν πάντες και στησάτωσαν άμα, εντραπήτωσαν και αισχυνθήτωσαν άμα.

Ησ. 44,11 Και όλοι οι ψευδοθεοί, από όποιον και αν επενοήθησαν, από όπου και αν προήλθαν, εξηράνθησαν και εξηφανίσθησαν. Και όσοι από τους ανθρώπους, κωφοί πνευματικώς, επιμένουν να λατρεύουν τους ψευδοθεούς, ας μαζευθούν όλοι και ας σταθούν όλοι μαζί όρθιοι· ας εντραπούν δια την πλάνην των και ας καταισχνυθούν όλοι δια τους απύχους θεούς των.

Ησ. 44,12 ότι ώξυνε τέκτων σίδηρον, σκεπάρων ειργάσατο αυτό και εν τερέρτω έστησεν αυτό, ειργάσατο αυτό εν τώ βραχίονι της ισχύος αυτού· και πεινάσει και ασθενήσει και ου μη πίνη ύδωρ.

Ησ. 44,12 Διότι ιδού πως έγιναν οι θεοί των· ο σιδηρουργός ελέπτυνε τον σίδηρον, με το σφυρί κατειργάσθη την άψυχον ύλην, με το τρυπάνι το διετρύπησε καταλλήλως και το έστησεν ορθιον. Το κατειργάσθη με την δύναμιν, που είχαν τα χέρια του. Εργάζεται όλην την ημέραν νηστικός, διψασμένος, αποκαμαμένος από τον κόπον, χωρίς το ειδωλον να ημπορή να τον δοθηθή καθόλου.

Ησ. 44,13 εκλεξάμενος τέκτων ξύλον έστησεν αυτό εν μέτρω και εν κόλλη ερύθμισεν αυτό και εποίησεν αυτό ως μορφήν ανδρός και ως ωραιότητα ανθρώπου στήσαι αυτό εν οίκω.

Ησ. 44,13 Κατά παρόμοιον τρόπον και ο ξυλουργός· αφού πάρη το κατάλληλον ξύλον, το στήνει στο εργαστηριόν του, απλώνει εις αυτό το μέτρον του, το κόπτει καταλλήλως, το κολλά και το διαρρυθμίζει. Με τον τρόπον αυτόν του δίδει μορφήν ανδρός, ωραιότητα ανθρώπου και το στήνει στον ναόν.

Ησ. 44,14 έκοψε ξύλον εκ τού δρυμού, ό εφύτευσε Κύριος και υετός εμήκυνεν,

Ησ. 44,14 Ο ξυλουργός έκοψεν από το δάσος ξύλον, το οποίον ο Κυριος εφύτευσε και η βροχή το επότισε και ηύξησε,

Ησ. 44,15 ίνα ή ανθρώποις εις καύσιν· και λαβών απ αυτού εθερμάνθη, και καύσαντες έπεψαν άρτους επ αυτών, το δε λοιπόν ειργάσαντο θεούς, και προσκυνούσιν αυτοίς.

Ησ. 44,15 δια να χρησιμοποιηθή από τους ανθρώπους εις καύσιν. Ο γλύπτης των ειδωλολατρικών αγαλμάτων επήρξε ένα κομμάτι από αυτό εις θέρμανσίν του, οι αρτοποιοί έκαψαν ένα άλλο μέρος από το ξύλον δια το ψήσιμο των άρτων. Από το υπόλοιπον ξύλον οι γλύπται κατασκευάζουν θεούς, τους οποίους κατόπιν πίπτουν και προσκυνούν.

Ησ. 44,16 ού το ήμισυ αυτού κατέκαυσεν εν πυρί και καύσαντες έπεισαν άρτους επ αυτών και επ αυτού κρέας οπτήσας έφαγε και ενεπλήσθη, και θερμανθείς είπεν· ηδύ μοι ότι εθερμάνθην και είδον πύρ.

Ησ. 44,16 Έτσι λοιπόν το ήμισυ από το ξύλον, που εχρησιμοποιήθη δια την κατασκευήν του ειδώλου, παρεδόθη στο πυρ. Οι αρτοποιοί έκαυσαν αυτό και έψησαν άρτους. Άλλος έψησεν επάνω εις αυτά τα ξύλα κρέας και έφαγε και εχόρτασε και θερμανθείς είπεν· Ευχάριστον πράγμα μου είναι η απόλαυσις της θερμότητας και η θέα της φωτιάς.

Ησ. 44,17 το δε λοιπόν εποίησεν εις θεόν γλυπτόν και προσκυνεί αυτώ και προσεύχεται λέγων· εξελού με, ότι θεός μου εις σύ.

Ησ. 44,17 Από το υπόλοιπον ξύλον κατεσκεύασε θεόν γλυπτόν, τον προσκυνεί, προσεύχεται προς αυτόν και του λέγει· Φυλαξέ με, διότι συ είσαι ο θεός μου.

Ησ. 44,18 ουκ έγνωσαν φρονήσαι, ότι απημαυρώθησαν τού βλέπειν τοίς οφθαλμοίς αυτών και τού νοήσαι τή καρδιά αυτών.

Ησ. 44,18 Δεν είχαν την στοιχειώδη νόησιν, ώστε να ορθοφρονήσουν, διότι εσκοτίσθησαν, δια να μη βλέπουν τα μάτια της ψυχής των και να μην εννοούν με την διάνοιάν των.

Ησ. 44,19 και ουκ ελογίσατο τή καρδιά αυτού ουδέ ανελογίσατο εν τή ψυχή αυτού ουδέ έγνω τή φρονήσει, ότι το ήμισυ αυτού κατέκαυσεν εν πυρί και έπεψεν επί των ανθράκων αυτού άρτους και οπτήσας κρέα έφαγε και το λοιπόν αυτού εις βδέλυγμα εποίησε και προσκυνούσιν αυτώ.

Ησ. 44,19 Ο ξυλουργός, που εσκάλισε το είδωλον, δεν εσκέφθη με τον νουν του, δεν ανελογίσθη με την ψυχήν του, ούτε δια της στοιχειώδους άρτους συνέσεως εγνώρισεν, ότι το ήμισυ από αυτό το ξύλον το έκαψε εις την φωτιάν, έψησεν επάνω στους άνθρακας αυτού, έψησε κρέατα και έφαγε, το δε υπόλοιπον από αυτό το κατεσκεύασε βδελυρόν είδωλον, το οποίον και το προσκυνούν!

Ησ. 44,20 γνώθι ότι σποδός η καρδιά αυτών, και πλανώνται, και ουδείς δύναται εξελέσθαι την ψυχήν αυτού· ίδετε, ουκ ερείτε ότι ψεύδος εν τή δεξιά μου;

Ησ. 44,20 Μαθε, λοιπόν, ότι στάκτη είναι η καρδιά αυτών, πλανώνται και κανένα από τα κα-τασκευασθέντα αυτά αγάλματα δεν είναι εις θέσιν, να σώση την ζωήν των. Ίδετε σεις, που κατασκευάζετε τα αγάλματα, και σκεφθήτε· όταν εκείνα μείνουν ακίνητα και άψυχα εις τας δεήσεις σας, δεν θα είπητε, ότι με την δεξιάν μας χείρα κατεσκευάσαμεν είδωλα, που είναι ψευδή;

Ησ. 44,21 Μνήσθητι ταύτα Ιακώβ και Ισραήλ, ότι παίς μου εί σύ· έπλασά σε παϊδά μου, και σύ Ισραήλ μη επιλανθάνου μου.

Ησ. 44,21 Έχετε, λοιπόν, υπ' όψιν σας αυτά, σεις οι απόγονοι του Ιακώβ. Ισραηλιτικέ λαέ, ενθυμήσου ότι συ είσαι δούλος μου. Εγώ σε έπλασα ως δούλον μου. Δια τούτο συ, Ισραηλιτικέ λαέ, μη με λησμονής.

Ησ. 44,22 ιδού γάρ απήλειψα ως νεφέλην τας ανομίας σου και ως γνώφον τας αμαρτίας σου· επιστράφηθι προς με, και λυτρώσομαι σε.

Ησ. 44,22 Ίδου, ότι εγώ εξήλειψα τας ανομίας σου και τας διέλυσα, όπως διαλύεται και σβήνει η νεφέλη. Εσβησα τας αμαρτίας σου, όπως φεύγει το σκοτάδι κυνηγημένο από το φως. Επίστρεψε, λοιπόν, εν μετάνοια προς εμέ και εγώ θα σε απαλλάξω από τας θλίψεις και τους εχθρούς σου.

Ησ. 44,23 ευφράνθητε, ουρανοί, ότι ηλέησεν ο Θεός τον Ισραήλ· σαλπίατε, τα θεμέλια της γής, βοήσατε, όρη, ευφροσύνην, οι βουνοί και πάντα τα ξύλα τα εν αυτοίς, ότι ελυτρώσατο ο Θεός τον Ιακώβ, και Ισραήλ δοξασθήσεται.

Ησ. 44,23 Χαρήτε και αγαλλιάσθε, σεις οι ουρανοί, διότι ο Θεός ηλέησε τον ισραηλιτικον λαόν. Σαλπίατε χαρούμενα σαλπίσματα τα θεμέλια της γης, βοήσατε με χαράν και αγαλλίασιν τα όρη, τα βουνά και όλα τα δάση, που υπάρχουν εις αυτά, διότι ο Θεός ηλευθέρωσε τους απογόνους του Ιακώβ από την αιχμαλωσίαν, και ο Ισραηλιτικός λαός θα δοξασθή".

Ησ. 44,24 Ούτω λέγει Κύριος ο λυτρώμενός σε και ο πλάσσων σε εκ κοιλάς· εγώ Κύριος ο συντελών πάντα, εξέτεινα τον ουρανόν μόνος και εστερέωσα την γήν.

Ησ. 44,24 Έτσι λέγει ο Κυριος, ο οποίος σε έπλασε ευθύς εξ αρχής και σε απαλλάσσει από τους κινδύνους. "Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος φέρω εις πέρας όλα αυτά. Μονος μου άπλωσα τον ουρανόν και εστερέωσα την γην.

Ησ. 44,25 τις έτερος διασκεδάσει σημεία εγαστριμύθων και μαντείας από καρδιάς, αποστρέφων φρονίμους εις τα οπίσω και την βουλήν αυτών μωραίων

Ησ. 44,25 Ποιός άλλος θα διασκορπίση και θα α-ποδείξη μηδαμινά τα σημεία και τας ψευ-δοπροφητείας των εγαστριμύθων, εκείνων που ομιλούν από την κοιλιάν των; Ποιός είναι εκείνος, που γυρίζει προς τα οπίσω και τρέπει εις φυγήν τους ψευδοσυνετούς και αποδεικνύει μωράν και ανόητον την σκέψιν και απόφασίν των;

Ησ. 44,26 και ιστών ρήμα παιδός αυτού και την βουλήν των αγγέλων αυτού αληθεύων; ο λέγων τή Ιερουσαλήμ· κατοικηθήση και ταίς πόλεσι της Ιδουμαίας· οικοδομηθήσεσθε, και τα έρημα αυτής ανατελεί·

Ησ. 44,26 Και ποιός είναι εκείνος, ο οποίος στερεώνει αμετακίνητον και αληθινήν την προφητείαν του δούλου του, και αποδεικνύει αληθινήν την βουλήν των ανθρώπων, τους οποίους αυτός αποστέλλει; Εγώ είμαι ο Θεός, ο οποίος λέγω εις την Ιερουσαλήμ· Θα κατοικηθής από τους κατοίκους σου· εις δε τας πόλεις της Ιουδαίας· Θα ανοικοδομηθήτε πάλιν, και αι έρημοι περιοχαί σου θα ανθίσουν.

Ησ. 44,27 ο λέγων τή άβύσσω· ερημωθήση, και τους ποταμούς σου ξηρανών·

Ησ. 44,27 Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος λέγω εις άβυσσον της θαλάσσης· Θα ξηρανθής και θα μείνης έρημος, θα ξηράνω εγώ τους ποταμούς σου.

Ησ. 44,28 ο λέγων Κύρω φρονείν και πάντα τα θελήματά μου ποιήσει· ο λέγων Ιερουσαλήμ· οικοδομηθήση, και τον οίκον τον άγιόν μου θεμελιώσω.

Ησ. 44,28 Εγώ είμαι εκείνος ο οποίος λέγω στον Κύρον, τον βασιλέα των Περσών, να ορθοφρονή· και αυτός όλα τα θελήματά μου, τα αναφερόμενα στον ισραηλιτικόν λαόν, θα τα εκτέλεση. Εγώ είμαι που λέγω εις την Ιερουσαλήμ· Θα ανοικοδομηθής και θα ανοικοδομησω εγώ εντός της περιοχής σου τον άγιον οίκον μου.

Ησ. 45,1 Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός τώ χριστώ μου Κύρω, ού εκράτησα της δεξιάς επακούσαι έμπροσθεν αυτού έθνη, και ισχύν βασιλέων διαρήξω, ανοίξω έμπροσθεν αυτού θύρας, και πόλεις ου συγκλεισθήσονται.

Ησ. 45,1 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός στον Κύρον, τον οποίον εγώ έχρισα βασιλέα και του οποίου την δεξιάν κατέστησα κραταιάν, δια να υπακούσουν εις αυτόν και υποταχθύν ενώπιόν του τα έθνη· και την ισχύν των βασιλέων θα συντριψώ, θα ανοίξω έμπροσθεν αυτού τας θύρας και καμμία πόλις δεν θα μείνη κλειστή δι' αυτόν.

Ησ. 45,2 εγώ έμπροσθέν σου πορεύσομαι και όρη ομαλιώ, θύρας χαλκάς συντριψώ και μοχλούς σιδηρούς συγκλάσω

Ησ. 45,2 Εγώ, ω Κύρε, θα πορευθώ έμπροσθέν σου, θα εξομαλύνω τα όρη, θα συντριψώ θύρας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς θα σπάσω.

Ησ. 45,3 και δώσω σοι θησαυρούς σκοτεινούς, αποκρύφους, αοράτους ανοίξω σοι, ίνα γνώς, ότι εγώ Κύριος ο Θεός σου ο καλών το όνομά σου, ο Θεός Ισραήλ.

Ησ. 45,3 Θα δώσω εις σε θησαυρούς, που ευρίσκονται εις σκοτεινούς τόπους, θα ανοίξω και θα παρουσιάσω εις σε αποκρύφους και αοράτους θησαυρούς, δια να γνωρίσης ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος σε εκάλεσεν ονομαστικώς, ο Θεός του Ισραηλτικού λαού.

Ησ. 45,4 ένεκεν τού παιδός μου Ιακώβ και Ισραήλ τού εκλεκτού μου, εγώ καλέσω σε τώ ονόματί σου και προσδέξομαί σε, σύ δε ουκ έγνωσ με

Ησ. 45,4 Εγώ θα σε καλέσω ονομαστικώς, προς χάριν του δούλου μου Ιακώβ, του εκλεκτού ισραηλτικού λαού μου, θα σε δεχθώ ως όργανόν μου δια το έργον, που σε έχω προορίσει. Συ όμως δεν εγνώρισες με,

Ησ. 45,5 ότι εγώ Κύριος ο Θεός, και ουκ έστι πλήν εμού Θεός, ενίσχυσά σε και ουκ ήδεις με,

Ησ. 45,5 ότι δηλαδή εγώ είμαι Κυριος ο Θεός και δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού. Εγώ έδωκα εις σε αυτήν την δύναμιν· συ όμως δεν με εγνώρισες ως δωρεοδότην.

Ησ. 45,6 ίνα γνώσι οι απ ανατολών ηλίου και οι από δυσμών, ότι ουκ έστι Θεός πλήν εμού· εγώ Κύριος ο Θεός, και ουκ έστιν έτι·

Ησ. 45,6 Και έπραξα αυτά, δια να γνωρίσουν όσοι κατοικούν εις την ανατολήν, και οι άλλοι που κατοικούν εις την δύσιν, ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού· ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός και δεν υπάρχει κανείς άλλος.

Ησ. 45,7 εγώ ο κατασκευάσας φώς και ποιήσας σκότος, ο ποιών ειρήνην και κτίζων κακά· εγώ Κύριος ο Θεός ο ποιών πάντα ταύτα.

Ησ. 45,7 Εγώ κατεσκευάσα το φως και έκαμα το σκοτάδι. Επιφέρω και αποκαθιστώ ειρήνην αλλά και παραχωρώ να έρχονται συμφοραί και θλίψεις. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός, ο οποίος κάμνω όλα αυτά.

Ησ. 45,8 ευφρανθήτω ο ουρανός άνωθεν, και αι νεφέλαι ρανάτωσαν δικαιοσύνην· ανατειλάτω η γη και βλαστησάτω έλεος, και δικαιοσύνην ανατειλάτω άμα· εγώ ειμι Κύριος ο κτίσας σε.

Ησ. 45,8 Ας ευφρανθή ο ουρανός άνω, αι δε νεφέλαι ας βρέξουν δικαιοσύνην εις την γην. Η γη ας βλάστηση έλεος και ας ανατείλη συγχρόνως δικαιοσύνην. Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σε έχω κτίσει.

Ησ. 45,9 Ποιον βέλτιον κατεσκευάσα ως πηλόν κεραμέως; μη ο αροτριών αροτριάσει την γήν όλην την ημέραν; μη ερεί ο πηλός τώ κεραμεί· τι ποιείς, ότι ουκ εργάζη ουδέ έχεις χείρας;

Ησ. 45,9 Ποιον άλλο δημιουργημα έκαμα καλύτερον από σε, αφού σε έπλασα όπως ο κεραμέυς πλάθει τον πηλόν; Μηπως ο γεωργός θα οργώνη το χωράφι όλην την ημέραν; Μηπως θα ειπή ο πηλός στον κεραμοποιόν, όταν εκείνος διακόπη το έργον του, τι κάμνεις; Διατί δεν εργάζεσαι; Δεν έχεις πλέον χέρια προς εργασίαν;

Ησ. 45,10 μη αποκριθήσεται το πλάσμα προς τον πλάσαντα αυτό; ο λέγων τώ πατρί· τι γεννήσεις; και τή μητρί· τι ωδίσεις;

Ησ. 45,10 Μηπως και θα απαντήση, τάχα, το πλάσμα αυτό στον κεραμέα, που το έπλασε; Δεν είναι ανόητος εκείνος που λέγει στον πατέρα· Τι θα γεννήσης; Και εις την μητέρα του· Τι κοιλοπονάς;

Ησ. 45,11 ότι ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο άγιος Ισραήλ ο ποιήσας τα επερχόμενα· ερωτήσατέ με περι των υιών μου και περι των θυγατέρων μου και περι των έργων των χειρών μου εντείλασθέ μοι.

Ησ. 45,11 Κατά κάποιον τέτοιον τρόπον ομιλεί Κυριος ο Θεός προς σας, ο απολύτως άγιος Θεός του Ισραήλ. Αυτός, ο οποίος έχει προαποφασίσει εκείνα, που θα συμβούν. Ερωτήσατέ με, λοιπόν, και σεις, διατί κατ' αυτόν τον τρόπον μεταχειρίζομαι τους υιούς μου και τας θυγατέρας μου. Δωσατέ μου εντολάς και οδηγίας σεις δια τα έργα των χειρών μου.

Ησ. 45,12 εγώ εποίησα γήν και άνθρωπον επ αυτής, εγώ τή χειρί μου εστερέωσα τον ουρανόν, εγώ πάσι τοίς άστροις εντείλαμην.

Ησ. 45,12 Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος εδημιούργησα την γην και έπλασα τον άνθρωπον επάνω εις αυτήν. Εγώ με την παντοδύναμον δεξιάν μου, εστερέωσα τον ουρανόν. Εγώ έδωσα εντολήν στους αστέρας να καταλάβουν την θέσιν, που τους ώρισα.

Ησ. 45,13 εγώ ήγειρα αυτόν μετά δικαιοσύνης βασιλέα, και πάσαι αι οδοί αυτού ευθείαι. ούτος οικοδομήσει την πόλιν μου και την αιχμαλωσίαν τού λαού μου επιστρέψει ου μετά λύτρων, ουδέ μετά δώρων, ειπε Κύριος σαβαώθ.

Ησ. 45,13 Εγώ ύψωσα και ανέδειξα τον Κύρον βασιλέα ως όργανον της δικαιοσύνης μου· και με την ιδικήν μου καθοδήγησιν όλαι αι ενέργειάι του θα είναι ευθείαι και απρόσκοπτοι. Αυτός θα ανοικοδόμηση την πόλιν μου, την Ιερουσαλήμ, θα επαναφέρει τον αιχμάλωτον λαόν μου εις την πατρίδα του, χωρίς να εκβίαση λύτρα και δώρα, ειπε Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ.

Ησ. 45,14 Ούτω λέγει Κύριος σαβαώθ· εκοπίασεν Αιγυπτος και εμπορία Αιθιόπων, και οι Σεβειμ άνδρες υψηλοί επί σε διαβήσονται και σοί έσονται δούλοι και οπίσω σου ακολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις και διαβήσονται προς σε, και προσκυνήσουσί σοι και εν σοί προσεύξονται, ότι εν σοί ο Θεός εστι και ουκ εστι Θεός πλην σου·

Ησ. 45,14 Ούτω λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ· “Οι κόποι της Αιγύπτου, τα κέρδη από το εμπόριον των Αιθιόπων, οι υψηλοί και ρωμαλαίοι άνδρες της Σεβειμ θα έλθουν προς σε, θα είναι δούλοι σου, θα ακολουθούν οπίσω σου δεμέννοι με χειροπέδας· θα έλθουν προς σε, ω Ιερουσαλήμ. Θα σε προσκυνήσουν και θα προσευχηθούν εις σε, διότι εις σε ευρίσκεται ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από σε, Κυριε.

Ησ. 45,15 σύ γάρ εί Θεός, και ουκ ήδεμεν, ο Θεός τού Ισραήλ σωτήρ.

Ησ. 45,15 Πράγματι, συ είσαι ο αληθινός Θεός και ημείς δεν το εγνωρίζαμεν, ο Θεός του Ισραηλτικού λαού, ο σωτήρ.

Ησ. 45,16 αισχυνθήσονται και εντραπήσονται πάντες οι αντικείμενοι αυτώ και πορεύσονται εν αισχύνη. εγκαινίξεσθε προς με, νήσοι.

Ησ. 45,16 Θα καταισχυρθούν και θα εντροπιασθούν όλοι οι αντιτιθέμενοι προς αυτόν, θα πορευθούν και θα ζήσουν μέσα εις την εντροπήν των. Ελάτε κοντά μου, γίνετε νέα κτίσις, λαοί ειδωλολατρικοί, που κατοικείτε εις τας νήσους και εις τα παράλια.

Ησ. 45,17 Ισραήλ σώζεται υπό Κυρίου σωτηρίαν αιώνιον· ουκ αισχυνθήσονται ουδέ μη εντραπώσιν έως τού αιώνος έτι.

Ησ. 45,17 Οι Ισραηλίται θα σωθούν από τον Κυριον, θα πάρουν σωτηρίαν αιώνιον. Αυτοί δεν θα εντραπούν εις αιώνας αιώνων.

Ησ. 45,18 Ούτως λέγει Κύριος ο ποιήσας τον ουρανόν, ούτος ο Θεός ο καταδείξας την γήν και ποιήσας αυτήν, αυτός διώρισεν αυτήν, ουκ εις κενόν εποίησεν αυτήν, αλλά κατοικείσθαι έπλασεν αυτήν - εγώ ειμι Κύριος, και ουκ έστιν έτι.

Ησ. 45,18 Έτσι λέγει ο Κυριος, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν, αυτός ο οποίος κατέστησε φανεράν και ορατήν την κρυμμένην στον γνόφον και τα ύδατα γην και την παρεσκεύασε κατάλληλον προς διαμονήν των ανθρώπων. Αυτός διεχώρισε την θάλασσαν από την ζηράν, δεν την εδημιούργησεν εικη και ως έτυχε, άνευ σκοπού, αλλά την έπλασε και την διεμόρφωσε, δια να κατοικήται από τους ανθρώπους. Αυτός, λοιπόν, διακηρύσσει και λέγει· Εγώ είμαι ο Κυριος και δεν υπάρχει άλλος εκτός από εμέ.

Ησ. 45,19 ουκ εν κρυφή λελάληκα, ουδέ εν τόπω γής σκοτεινώ· ουκ είπα τώ σπέρματι Ιακώβ· μάταιον ζητήσατε. εγώ ειμι εγώ ειμι Κύριος ο λαλών δικαιοσύνην και αναγγέλλων αλήθειαν.

Ησ. 45,19 Δεν έχω ομιλήσει εγώ εις τα κρυφά, ούτε εις σκοτεινόν τινα τόπον της γης. Ποτέ δεν είπα στους απογόνους του Ιακώβ· εις μάτην θα με αναζητήσετε. Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο μόνος Κυριος και Θεός, ο οποίος λαλώ δικαιοσύνην και αναγγέλλω πάντοτε την αλήθειαν.

Ησ. 45,20 συνάχθητε και ήκετε, βουλευσασθε άμα οι σωζόμενοι από των εθνών, ουκ έγνωσαν οι αίροντες το ξύλον γλύμμα αυτών και οι προσευχόμενοι ως προς θεούς, οί ου σώζουσι.

Ησ. 45,20 Συγκεντρωθήτε, ελάτε κοντά μου, σκεφθήτε σοβαρώς μαζί συγχρόνως όλοι όσοι έχετε σωθή από την πλάνην της εθνικής ειδωλολατρείας. Δεν γνωρίζουν τι κάνουν αυτοί, που με ευλάβειαν σηκώνουν το ξυλόγλυπτον, αναισθητον άγαλμα των, που προσεύχονται προς τα ειδωλά των ως προς θεούς, οι οποίοι εν τούτοις δεν έχουν την δύναμιν να σώζουν.

Ησ. 45,21 ει αναγγελούσιν, εγγισάτωσαν, ίνα γνώσιν άμα τις ακουστά εποίησε ταύτα απ αρχής· τότε ανηγγέλη υμίν· εγώ ο Θεός, και ουκ έστιν άλλος πλην εμού· δικαιος και σωτήρ ουκ έστιν πάρεξ εμού.

Ησ. 45,21 Εάν οι θεοί των εθνών έχουν την δύναμιν να αναγγέλλουν κάτι προφητικώς, ας πλησιάσουν και ας το πουν, δια να μάθουν και οι άλλοι λαοί, ποιός προανήγγειλε και κατέστησεν εκ των προτέρων γνωστά και ακουστά εκείνα, τα οποία έμελλαν να γίνουν. Από τον αληθινόν Θεόν ανηγγέλησαν τότε αυτά εις ημάς. Εγώ είμαι ο Θεός, ο οποίος τα ανήγγειλα, ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος εκτός από εμέ. Απολύτως δικαιος και παντοδύναμος σωτήρ δεν υπάρχει εκτός από εμέ.

Ησ. 45,22 επιστράφητε επ εμέ και σωθήσεσθε, οι απ εσχάτου της γής· εγώ ειμι ο Θεός, και ουκ έστιν άλλος.

Ησ. 45,22 Επανελάθετε, λοιπόν, εν μετανοία προς εμέ και θα σωθήτε. Και σεις ακόμη οι οποίοι κατοικείτε εις τα άκρα της γης. Εγώ είμαι ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος πλην από εμέ.

Ησ. 45,23 κατ εμαυτού ομνύω, ή μην εξελεύσεται εκ τού στόματός μου δικαιοσύνη, οι λόγοι μου ουκ αποστραφήσονται, ότι εμοί κάμψει πάν γόνυ και εξομολογήσεται πάσα γλώσσα τώ Θεώ

Ησ. 45,23 Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, πράγματι και αληθεία θα εξέλθη από το στόμα μου λόγος αληθινός και δικαιος. Οι λόγοι μου δεν θα επανέλθουν απραγματοποίητοι, διότι ενώπιόν μου θα καμφθή κάθε γόνατον εις λατρείαν μου. Πάσα γλώσσα θα δοξολογήση τον Θεόν

Ησ. 45,24 λέγων· δικαιοσύνη και δόξα προς αυτόν ήξουσι και αισχυνθήσονται πάντες οι αφορίζοντες εαυτούς·

Ησ. 45,24 λέγουσα· δικαιοσύνη και δόξα θα έλθουν από αυτόν και προς αυτόν, θα κατεντροπιασθούν δε όλοι εκείνοι, οι οποίοι ξεχωρίζουν και απομακρύνουν τον εαυτόν των από αυτών.

Ησ. 45,25 από Κυρίου δικαιοθήσονται και εν τώ Θεώ ενδοξασθήσονται πάν το σπέρμα των υιών Ισραήλ.

Ησ. 45,25 Από τον Κυριον θα εύρουν την δικαίωσίν των και θα δοξασθούν εν τώ Θεώ και δια του Θεού όλοι οι απόγονοι των Ισραηλιτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 46

Ησ. 46,1 Έπεσε Βήλ, συνετριβη Δαγών, εγένετο τα γλυπτά αυτών εις θηρία και κτήνη· αίρετε αυτά καταδεδεμένα ως φορτίον κοπιώντι

Ησ. 46,1 Έπεσε το άγαλμα του ειδωλολατρικού θεού Βηλ, συνετριβη το άγαλμα του θεού Δαγών, και τα αλλά είδωλα αυτών μεταφέρονται λάφυρα επάνω εις ελέφαντας και κτήνη. Μεταφέρατέ τα· δέσατε βαρύ φορτίον επάνω εις ζώα, που μετά κόπου τα μεταφέρουν.

Ησ. 46,2 και πεινώντι, εκλελυμένω, ουκ ισχύοντι άμα, οί ου δυνήσονται σωθήναι από πολέμου, αυτοί δε αιχμάλωτοι ήχθησαν.

Ησ. 46,2 Πεινούν και παραλύουν και εξασθενούν τα ζώα αυτά. Αυτοί είναι οι θεοί σας, οι οποίοι δεν ημπορούν να σωθούν από τον πόλεμον, αλλά δεμένοι οδηγούνται εις αιχμαλωσίαν.

Ησ. 46,3 Ακούτέ μου, οικος τού Ιακώβ και πάν το κατάλοιπον τού Ισραήλ, οι αιρόμενοι εκ κοιλίας και παιδευόμενοι εκ παιδίου

Ησ. 46,3 Ακούσατέ μου λοιπόν, σεις, οι απόγονοι του Ιακώβ, και όσοι απέμειναν από τους Ισραηλίτας· σεις οι οποίοι απ' αρχής της υπάρεξέως σας κρατείσθε με στοργήν εις τα πατρικά μου χέρια. Σεις, καθένας από τους οποίους παιδαγωγείσθε από εμέ από της παιδικής σας ηλικίας

Ησ. 46,4 έως γήρους· εγώ ειμι, και έως αν καταγηράσθε, εγώ ειμι· εγώ ανέχομαι υμών, εγώ εποίησα και εγώ ανήσω, εγώ αναλήψομαι και σώσω υμάς.

Ησ. 46,4 μέχρι και της γεροντικής. Εγώ είμαι απ' αρχής πάντοτε και μέχρις ότου φθάσετε εις βαθύτατον γήρας. Εγώ είμαι αυτός και αναλλοίωτος, εγώ σας ανέχομαι, εγώ σας εδημιούργησα, εγώ θα σας αναδείξω, εγώ θα σας αναλάβω υπό την προστασίαν μου και θα σας σώσω.

Ησ. 46,5 τίνοι με ωμοιώσατε; ίδετε, τεχνάσασθε, οι πλανώμενοι.

Ησ. 46,5 Προς ποιόν, λοιπόν, με έχετε παρομοιάσει; Ίδετε, σεις που πλανάσθε εις την λατρείαν των ειδώλων,

χρησιμοποιήσατε όλην την τέχνην σας·

Ησ. 46,6 οι συμβαλλόμενοι χρυσίον εκ μαρσιπιπίου και αργύριον εν ζυγώ, στήσουσιν εν σταθμώ και μισθωσάμενοι χρυσοχόον εποίησαν χειροποίητα, και κύψαντες προσκυνούσιν αυτούς.

Ησ. 46,6 σεις οι οποίοι συνεισφέρετε χρυσόν από το δερμάτινον βαλάντιον σας, ζυγίζετε άργυρον, θέτετε αυτά επάνω εις ζυγόν, μισθώνετε χρυσοχόον και έτσι κατασκευάζετε χειροποίητα αγάλματα, τα οποία κατόπιν κύπτουν οι άνθρωποι και τα προσκυνούν.

Ησ. 46,7 αίρουσιν αυτό επί τού ώμου, και πορεύονται· εάν δε θώσιν αυτό, επί τού τόπου αυτού μένει, ου μη κινηθή· και ως εάν βοήση προς αυτόν, ου μη εισακούση, από κακών ου μη σώση αυτόν.

Ησ. 46,7 Παιρνουν έπειτα οι άνθρωποι το άψυχον αυτό άγαλμα στους ώμους των και πορεύονται μαζί με αυτό. Εάν το τοποθετήσουν εις κάποιον τόπον, μένει εκεί ακίνητον. Εκείνος που θα θελήση να βοηθήση προς αυτό προσευχόμενος, δεν θα εισακουσθή. Το άψυχον άγαλμα δεν θα τον απαλλάξη από τα κακά. Δεν θα τον σώση από κινδύνους.

Ησ. 46,8 μνησθήτε ταύτα και στενάξατε, μετανοήσατε οι πεπλανημένοι, επιστρέψατε τή καρδιά,

Ησ. 46,8 Αναλογισθήτε και σκεφθήτε όλα αυτά, που σας είπα, και στενάξατε. Μετανοήσατε σεις, οι οποίοι έχετε παραπλανηθή εις την λατρείαν των ειδώλων. Επιστρέψατε με όλην σας την καρδιαν στον Θεόν.

Ησ. 46,9 και μνήσθητε τα πρότερα από τού αιώνος, ότι εγώ ειμι ο Θεός, και ουκ έστιν έτι πλην εμού

Ησ. 46,9 Ενθυμηθήτε όσα προηγουμένως από πολλών αιώνων, απ' αρχής της υπάρξεώς σας, εγώ προείπα και ενήργησα. Διότι εγώ είμαι ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος πλην από εμέ.

Ησ. 46,10 αναγγέλλαν πρότερον τα έσχατα πριν αυτά γενέσθαι, και άμα συνετελέσθη. και είπα· πάσα η βουλή μου στήσεται, και πάντα, όσα βεβούλευμαι, ποιήσω·

Ησ. 46,10 Εγώ είμαι εκείνος, που προαναγγέλλω εκ των προτέρων όσα θα συμβούν στους μετά ταύτα χρόνους, πριν η γίνουσιν αυτά. Και ιδού ότι στον χρόνον που προείπα, συντελούνται και πραγματοποιούνται. Εγώ είπα και ετόνισα· κάθε απόφασίς μου θα πραγματοποιηθή και όλα όσα έχω σκεφθή και αποφασίσει θα πραγματοποιησώ.

Ησ. 46,11 καλών από ανατολών πετεινόν και από γής πόρωθεν περι ών βεβούλευμαι, ελάλησα και ήγαγον, έκτισα και εποίησα, ήγαγον αυτόν και ευώδωσα την οδόν αυτού.

Ησ. 46,11 Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος καλώ από τα μέρη της ανατολής, ώσαν ταχύτατον πτηνόν, τον Κύρον αυτό χώραν μακρυνήν, δια να υπηρετήση εις εκείνα, τα οποία εγώ έχω αποφασίσει. Το είπα και το έφερα εις πέρας. Τον εδημιούργησα, τον έκαμα βασιλέα, τον έφερα από μακρυνήν χώραν, κατευώδωσα τους δρόμους της ζωής και της δράσεως του.

Ησ. 46,12 ακουσατέ μου, οι απολωλεκότες την καρδιαν, οι μακράν από της δικαιοσύνης.

Ησ. 46,12 Ακουσατέ με σεις, οι οποίοι έχετε χάσει τον νουν σας, σεις που ευρίσκεσθε και ζητε μακράν από την δικαιοσύνην.

Ησ. 46,13 ήγγισα την δικαιοσύνην μου και την σωτηριαν την παρ εμού ου βραδυνώ· δέδωκα εν Σιών σωτηριαν τώ Ισραήλ εις δόξασμα.

Ησ. 46,13 Επλησίασεν ο καιρός, να αποδώσω δικαιοσύνη· δεν θα βραδύνω να στείλω εγώ την σωτηριαν στον λαόν μου. Θα δώσω σωτηριαν εις την Σιών, στον ισραηλιτικόν λαόν, προς δόξαν εμού και αυτού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 47

Ησ. 47,1 Κατάβηθι, κάθισον επί την γήν, παρθένος, θυγάτηρ Βαβυλώνος, είσελθε εις το σκότος, θυγάτηρ Χαλδαιών, ότι ουκέτι προστεθήση κληθήναι απαλή και τρυφερά.

Ησ. 47,1 Κατέβα από την δόξαν σου, κυλίσου στο χώμα, Βαβυλών, πόλις που μέχρι σήμερα δεν επατήθης από τους εχθρούς σου. Εμπα στο σκοτάδι της θλίψεως, πόλις κατοικουμένη από Χαλδαιούς, διότι δεν θα είσαι πλέον και δεν θα ονομάζεσαι καλομαθημένη και τρυφερά.

Ησ. 47,2 λάβε μύλον, άλεσον άλευρον, αποκάλυψαι το κατακάλυμμά σου, ανακάλυψαι τας πολιάς, ανάσυρε τας κνήμας, διάβηθι ποταμούς·

Ησ. 47,2 Σαν δούλη πλέον πάρε εις τα χερίά σου τον χειρόμυλον, άλεσε το σιτάρι και κάμε το αλεύρι, βγάλε το κάλυμμα της κεφαλής σου και φανέρωσε πλέον τα άσπρα μαλλιά σου· ανάσυρε το ιμάτιόν σου, που σκεπάζει τα πόδια σου, και πέρασε ποταμούς.

Ησ. 47,3 ανακαλυφθήσεται η αισχύνη σου, φανήσονται οι ονειδισμοί σου· το δίκαιον εκ σου λήψομαι, ουκέτι μη παραδώ ανθρώποις.

Ησ. 47,3 Θα ξεσκεπασθή ο,τι προκαλεί την έντροπήν σου, θα φανούν οι εξευτελισμοί σου, θα πάρω από σε ο,τι είναι δίκαιον εις αποκατάστασιν της δικαιοσύνης. Δεν θα σε παραδώσω πλέον εις ανθρώπους, να σε τιμωρήσουν, διότι εγώ θα είμαι ο τιμωρός σου.

Ησ. 47,4 είπεν ο ρυσάμενός σε Κύριος σαβαώθ, όνομα αυτώ άγιος Ισραήλ·

Ησ. 47,4 Ω ισραηλίται, αυτά είπεν ο σωτήρ σας, ο Κυριος ο παντοκράτωρ, αυτός του οποίου το όνομα είναι ο άγιος Θεός του Ισραήλ.

Ησ. 47,5 κάθισον κατανενυγμένη, είσελθε εις το σκότος, θυγάτηρ Χαλδαιών, ουκέτι μη κληθήση ισχύς βασιλείας.

Ησ. 47,5 Καθισε, λοιπόν, Βαβυλών, θυγάτηρ των Χαλδαιών, συντετριμμένη και πονεμένη. Εμπα στο σκοτάδι της ανυπαρξίας και αφανείας, διότι ποτέ πλέον δεν θα αναγνωρισθή εις σε βασιλική εξουσία.

Ησ. 47,6 παρωξύνθην επί τώ λαώ μου, εμίανας την κληρονομίαν μου· εγώ έδωκα αυτούς εις την χερίά σου, σύ δε ουκ έδωκας αυτοίς έλεος, τού πρεσβυτέρου εβάρυνας τον ζυγόν σφόδρα.

Ησ. 47,6 Ωργίσθην εγώ εναντίον του λαού μου δια τας αμαρτίας του, συ όμως εβεβήλωσας την κληρονομίαν μου. Εγώ τους παρέδωκα εις τα χέρια σου, δια να τιμωρηθούν και παιδαγωγηθούν. Συ όμως εφάνης σκληρά απέναντι των· δεν τους έδειξες κάποιαν ευσπλαγχνίαν και συγκατάβασιν. Και αυτού ακόμη του γεροντοτέρου κατέστησας πολύ βαρύν τον ζυγόν της δουλείας.

Ησ. 47,7 και είπας· εις τον αιώνα έσομαι άρχουσα· ουκ ενόησας ταύτα εν τή καρδιά σου, ουδέ εμήσθης τα έσχατα.

Ησ. 47,7 Και εν τη αλαζονεία σου είπες· Εγώ θα είμαι πάντοτε άρχουσα και κυρίαρχος εις αιώνα τον άπαντα. Δεν εσκεψθης ποτέ, δεν επέρασαν από τον νουν σου αυτά, που τώρα πάσχεις. Δεν έλαβες ύπ' όψιν σου τα τελευταία σου.

Ησ. 47,8 νύν δε άκουε ταύτα, η τρυφερά, η καθημένη πεποιθυία, η λέγουσα εν καρδιά αυτής· εγώ ειμι, και ουκ έστιν ετέρα· ου καθώ χήρα ουδέ γνώσομαι ορφανίαν.

Ησ. 47,8 Τώρα όμως άκουσε αυτά που θα σου πω. Συ, η τρυφερά και φιλήδονος, η οποία εκάθησο γεμάτη αυτοπεποίθησι και έλεγεσ μέσα εις την κάρδιάν σου· Εγώ είμαι μόνον και δεν υπάρχει άλλη ώσαν εμέ. Δεν θα μείνω ποτέ χήρα και εγκαταλελειμμένη, δεν θα γνωρίσω, τι θα τη ορφάνεια και ατεκνία.

Ησ. 47,9 νύν δε ήξει επί σε τα δύο ταύτα εξαίφνης εν ημέρα μια· ατεκνία και χηρεία ήξει εξαίφνης επί σε εν τή φαρμακεία σου, εν τή ισχύϊ των επαοιδών σου σφόδρα,

Ησ. 47,9 Και όμως ιδού, ότι αυτά τα δύο θα επέλθουν αιφνιδίως εναντίον σου εις μίαν μόνην ημέραν, ατεκνία και χηρεία· θα έλθη έξαφνα εις σε, καθ'ον χρόνον θα ζητήσ ασφάλειαν και προστασίαν από την μαγειάν σου, από την μεγάλην, τάχα, δύναμιν των μάγων σου και των γητευμάτων των.

Ησ. 47,10 τή ελπίδι της πονηρίας σου· σύ γάρ είπασ· εγώ είμι, και ουκ έστιν ετέρα. γνώθι, ότι η σύνεσις τούτων και η πορνεία σου έσται σοι αισχύνη. και είπασ τή καρδιά σου· εγώ είμι, και ουκ έστιν ετέρα.

Ησ. 47,10 Επάνω εις τας ψευδείς ελπίδας που σου ειδεν η πονηρία σου, συ είπες· Εγώ είμαι, δεν υπάρχει καμμία άλλη ώσαν εμέ, ωραία και ισχυρά. Μαθε, λοιπόν, ότι η σύνεσις από τας μαγείας αυτές και η άμαρτωλότης σου θα αποβούν εις καταισχύνην σου. Συ όμως είπες αλαζονικώς από μέσα σου· Εγώ είμαι· δεν υπάρχει άλλη.

Ησ. 47,11 και ήξει επί σε απώλεια, και ου μη γνώσ, βόθυνος, και εμπεσή εις αυτόν· και ήξει επί σε ταλαιπωρία, και ου μη δυνήση καθαρά γενέσθαι· και ήξει επί σε εξ απίνης απώλεια, και ου μη γνώσ.

Ησ. 47,11 Θα επέλθη εναντίον σου όλεθρος, πριν καν προλάβης να τον αντιληφθής. Βοθρος θα άνοιξη ενώπιόν σου και θα πέσης μέσα εις αυτόν. Μεγάλη ταλαιπωρία θα εκσπάση επί της κεφαλής σου και δεν θα κατορθώσης, να απαλλαγής από αυτήν. Έξαφνα θα επέλθη εναντίον σου η καταστροφή, χωρίς καν να προλάβης να την αντιληφθής.

Ησ. 47,12 στήθι νύν εν ταις επαοιδαίς σου και εν τή πολλή φαρμακεία σου, ά εμάνθανες εκ νεότητός σου, ει δυνήση ωφεληθήναι.

Ησ. 47,12 Σταμάτησε, λοιπόν, τώρα τας μαγείας και τας πολλές γοητείας σου, τας οποίας εκ νεότητάς σου έμαθες, μήπως και ημπορέσης να ωφεληθής και σωθής.

Ησ. 47,13 κεκοπίακας εν ταις βουλαίς σου· στήτωσαν δή και σωσάτωσάν σε οι αστρολόγοι τού ουρανού, οι ορώντες τους αστέρας αναγγειλάτωσάν σοι τι μέλλει επί σε έρχεσθαι.

Ησ. 47,13 Πολύ έχεις κοπιάσει εις τας συσκέψεις σου και τας συμβουλάς των μάγων και των αστρολόγων. Ας σταθούν λοιπόν, τώρα, ας σηκωθούν όρθιοι και ας σε σώσουν οι αστρολόγοι του ουρανού, αυτοί ποι παρατηρούν τας κινήσεις των αστέρων και μαντεύουν, τάχα, το μέλλον· ας αναγγείλλουν εις σε τι μέλλει να σου συμβή, τι θα επέλθη εναντίον σου.

Ησ. 47,14 ιδού πάντες ως φρύγανα επί πυρί κατακαυθήσονται και ου μη εξέλωνται την ψυχήν αυτών εκ φλογός· ότι έχεις άνθρακας πυρός, κάθισαι επ αυτούς.

Ησ. 47,14 Ιδού, όλοι αυτοί ώσαν φρύγανα θα κατακαούν επάνω εις την φωτιάν. Δεν θα γλυτώσουν την ζωήν των από την φλόγα του ολέθρου, διότι συ, ω Βαβυλών, θα μεταβληθής εις αναμμένους άνθρακας, δια να καθίσουν επάνω εις αυτούς οι μάγοι και οι αστρολόγοι σου.

Ησ. 47,15 ούτοι έσονταί σοι βοήθεια, εκοπίασας εν τή μεταβολή εκ νεότητος, άνθρωπος καθ'εαυτόν επλανήθη, σοί δε ουκ έσται σωτηρία.

Ησ. 47,15 Αυτό θα είναι το κατάντημα εκείνων, εις την βοήθειαν των οποίων ήλπισες, με τους οποίους κατεπόνησες τον εαυτόν σου από την νεότητά σου. Καθε άνθρωπος, βέβαια, υπόκειται εις πλάνην. Συ όμως επλανήθης τόσο πολύ, ώστε δεν υπάρχει πλέον ελπίς σωτηρίας δια σε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 48

Ησ. 48,1 Ακούσατε ταύτα, οίκος Ιακώβ· οι κекλημένοι τώ ονόματι Ισραήλ και εξ Ιούδα εξελθόντες, οι ομνύοντες τώ ονόματι Κυρίου Θεού Ισραήλ, μιμνησκόμενοι ου μετά αληθείας ουδέ μετά δικαιοσύνης

Ησ. 48,1 Ακούσατε αυτά σεις, οι απόγονοι του Ιακώβ, οι οποίοι έχετε το όνομα του Ισραήλ· σεις που προέρχεσθε από την φυλήν του Ιούδα, σεις που ορκίζεσθε στο όνομα Κυρίου του Θεού του Ισραήλ· σεις, οι οποίοι εις καιρόν θλίψεων και κινδύνων ενθυμείσθε και επικαλείσθε τον Θεόν, οχι όμως με ειλικρίνεια και ευθύτητα καρδιάς ούτε με ζωήν αρετής.

Ησ. 48,2 και αντεχόμενοι τώ ονόματι της πόλεως της αγίας και επί τώ Θεώ Ισραήλ αντιστηρίζόμενοι, Κύριος σαβαώθ όνομα αυτό.

Ησ. 48,2 Σεις, που κρατείτε ως ίδικον σας το όνομα της αγίας πόλεως, της Ιερουσαλήμ, και λέγετε ότι στηρίζεσθε στον Θεόν του Ισραήλ. Εις εκείνον, του οποίου το όνομα είναι Κυριος των δυνάμεων.

Ησ. 48,3 τα πρότερα έτι ανήγγειλα, και εκ τού στόματός μου εξήλθε και ακουστόν εγένετο· εξαίπινα εποίησα, και επήλθε.

Ησ. 48,3 Προανήγγειλα εκ των προτέρων μελλοντικά γεγονότα. Από το στόμα μου εξήλθον προφητεΐαι, ηκούσθησαν από σας, έξαφνα δε και, χωρίς να το περιμένετε, επραξα και συνέβησαν τα γεγονότα.

Ησ. 48,4 γινώσκω ότι σκληρός εί, και νεύρον σιδηρούν ο τράχηλός σου, και το μέτωπόν σου χαλκούν.

Ησ. 48,4 Γνωρίζω, ότι είσαι λαός σκληρός και πεισματάρης, ότι ο τράχηλός σου είναι σιδερένιο και δύσκαμπτον νεύρον, το μέτωπόν σου χάλκινον και ασυγκίνητον.

Ησ. 48,5 και ανήγγειλά σοι πάλαι, πριν ελθείν επί σε ακουστόν σοι εποίησα· μήποτε είπης ότι τα είδωλά μου εποίησε, και είπης ότι τα γλυπτά και τα χωνευτά ενετείλατό μοι.

Ησ. 48,5 Προ πολλού χρόνου σου προανήγγειλα τα γεγονότα, πριν εκσπάσουν εναντίον σου, σε έκαμα να ακούσης τας σχετικές προφητεΐας· δια να μη είπης, ότι τα είδωλα, που προσκυνώ, έκαμαν αυτό· να μη πης, ότι τα γλυπτά και χωνευτά αγάλματα προείπαν αυτά εις εμέ.

Ησ. 48,6 ηκούσατε πάντα, και υμείς ουκ έγνωτε· αλλά και ακουστά σοι εποίησα τα καινά από τού νύν, ά μέλλει γίνεσθαι, και ουκ είπασ.

Ησ. 48,6 Σεις, οι ισραηλίται ηκούσατε όλα αυτά και όμως δεν ηθελήσατε να τα κατανοήσετε. Αλλά και νέα γεγονότα, τα οποία μέλλουν να γίνουν από τώρα και στο εξής, εγώ σου τα κατέστησα γνωστά και συ δεν είπες, ότι ο Θεός μου τα προανήγγειλε.

Ησ. 48,7 νύν γίνεται και ου πάλαι, και ου προτέραις ημέραις ήκουσας αυτά· μη είπης· ναί γινώσκω αυτά.

Ησ. 48,7 Τώρα εξαγγέλλονται αι προφητεΐαι, τώρα λαμβάνουν χώραν τα νέα αυτά γεγονότα και όχι εις παλαιότερους χρόνους. Τώρα, και όχι εις προηγουμένας εποχάς, ήκουσες αυτά. Εγιναν δε, δια να μη είπης· α, ναι τα εγνώριζα.

Ησ. 48,8 ούτε έγνωσ ούτε ηπίστω, ούτε απ αρχής ήνοιξά σου τα ώτα· έγνων γάρ ότι αθετών αθετήσεις και άνομος έτι εκ κοιλάς κληθήση.

Ησ. 48,8 Ούτε εγνώριζες, ούτε είχες μάθει, ούτε εγώ δια την απιστίαν σου σου είχα ανοίξει από τότε τα αυτιά της ψυχής σου, ώστε να ακούσης και γνωρίσης τας προφητείας. Τούτο δε, διότι εγώ εγνώριζα, ότι συ ασφαλώς και βεβαίως θα αθετήσης αυτά, ότι ήσο και θα ωνομάζεσο παράνομος από την αρχήν της εθνικής υπάρξεώς σου.

Ησ. 48,9 ένεκεν τού εμού ονόματος δείξω σοι τον θυμόν μου και τα ένδοξά μου επάξω επί σε, ίνα μη εξολοθρεύσω σε.

Ησ. 48,9 Προς δόξαν όμως και σεβασμόν του Ονόματός μου θα δείξω εις σε την οργήν μου. Επειτα θα πραγματοποιήσω εις σε ένδοξα γεγονότα, δια να μη σε εξολοθρεύσω εντελώς.

Ησ. 48,10 ίδού πέπρακά σε ουχ ένεκεν αργυρίου, εξειλάμην δε σε εκ καμίνου πτωχείας

Ησ. 48,10 Ιδού, σας επώλησα δούλους στους Βαβυλωνίους, όχι βέβαια έναντι αργυρίου· άλλα και σας απήλλαξα από την κάμνον της πτωχείας κατά τον καιρόν της αιχμαλωσίας σας.

Ησ. 48,11 ένεκεν εμού ποιήσω σοι, ότι το εμόν όνομα βεβηλούται, και την δόξαν μου ετέρω ου δώσω.

Ησ. 48,11 Χαριν εμού θα σας σώσω, διότι εκεί βεβηλώνεται το Ονομά μου και δεν θα παραδώσω την δόξαν μου εις άλλον θεόν.

Ησ. 48,12 Ακούε μου, Ιακώβ και Ισραήλ, ον εγώ καλώ· εγώ ειμι πρώτος, και εγώ ειμι εις τον αιώνα,

Ησ. 48,12 Ακούσατέ με, λοιπόν, σεις οι απόγονοι του Ιακώβ, συ Ισραηλιτικέ λαέ, τον οποίον εγώ απ' αρχής εκάλεσα και καλώ ιδιόν μου λαόν. Εγώ είμαι ο πρώτος, εγώ είμαι και μετά ταύτα στους οίωνας των αιώνων.

Ησ. 48,13 και η χείρ μου εθεμελίωσε την γήν, και η δεξιά μου εστερέωσε τον ουρανόν. καλέσω αυτούς, και στήσονται άμα

Ησ. 48,13 Το παντοδύναμον χέρι μου εθεμελίωσεν ασφαλή την γην και η δεξιά μου εστερέωσε τν έναστρον ουρανόν. Θα προσκαλέσω όλα αυτά, και αμέσως θα σταθούν εις προσοχήν ενώπιόν μου.

Ησ. 48,14 και συναχθήσονται πάντες και ακούσονται. τις αυτοίς ανήγγειλε ταύτα; αγαπών σε εποίησα το θέλημά σου επί Βαβυλώνα τού άραι σπέρμα Χαλδαιών.

Ησ. 48,14 Ας συγκεντρωθούν όλοι και ας ακούσουν με προσοχήν, ποιός εκ των προτέρων ανήγγειλεν εις αυτούς αυτά; Εγώ, επειδή σε ηγάπησα, έκαμα το θέλημά σου εις βάρος της Βαβυλώνας· να εξολοθρεύσω τους απογόνους των Χαλδαιών.

Ησ. 48,15 εγώ ελάλησα, εγώ εκάλεσα, ήγαγον αυτόν και ευώδωσα την οδόν αυτού.

Ησ. 48,15 Εγώ ωμίλησα στον Κύρον, εγώ τον προσεκάλεσα και τον ωδηγησα, εγώ ευώδωσα τον δρόμον του.

Ησ. 48,16 προσαγάγετε προς με και ακούσατε ταύτα· ουκ απ αρχής εν κρυφή λελάληκα, ουδέ εν τόπω γής σκοτεινώ· ηνίκα εγένετο, εκεί ήμην, και νύν Κύριος απέστειλέ με και το πνεύμα αυτού.

Ησ. 48,16 Ελάτε προς εμέ, ω Ισραηλίται, και ακούσατε αυτά. Δεν είπα αυτά εις μακρυνήν εποχήν κρυφίως, ούτε εις κανένα σκοτεινόν τόπον. Όταν επραγματοποιούντο αι προφητείαι μου, ήμουν εκεί βοηθών τον Κύρον. Και τώρα ο Κύρος λέγει· ο Κυριος με έστειλε και το πνεύμα του.

Ησ. 48,17 ούτως λέγει Κύριος ο ρυσάμενός σε, ο άγιος Ισραήλ· εγώ ειμι ο Θεός σου, δέδειχά σοι τού ευρείν σε την οδόν, εν ή πορεύση εν αυτή.

Ησ. 48,17 Αυτά λέγει ο Κυριος, ο οποίος σε ηλευθέρωσε, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού· Εγώ είμαι ο Θεός σου, εγώ έδειξα εις σε να εύρης την αληθινήν οδόν, εις την οποίαν και πρέπει να πορευθής, εάν θέλης την σωτηρίαν σου.

Ησ. 48,18 και ει ήκουσας των εντολών μου, εγένετο αν ωσει ποταμός η ειρήνη σου και η δικαιοσύνη σου ως κύμα θαλάσσης

Ησ. 48,18 Και εάν είχες ακούσει τας εντολάς μου, η ειρήνη και η ευτυχία σου θα εγένετο πλούσια και ανεξάντλητος, ώσαν ποταμός και η δικαιοσύνη σου ώσαν το κύμα της θαλάσσης.

Ησ. 48,19 και εγένετο αν ως η άμμος το σπέρμα σου και τα έκγονα της κοιλάς σου ως ο χούς της γής· ουδέ νύν ου μη εξολοθρευθής, ουδέ απολείται το όνομά σου ενώπιον εμού. -

Ησ. 48,19 Οι απόγονοί σου θα ήσαν τόσοι πολλοί, όση η άμμος της θαλάσσης· τα δε τέκνα σου αναρίθμητα, όπως είναι το χώμα της γης. Αλλα ούτε και τώρα θα εξολοθρευθής, ούτε θα χαθή το όνομά σου από εμπρός μου.

Ησ. 48,20 Έξελθε εκ Βαβυλώνας φεύγων από των Χαλδαιών· φωνήν ευφροσύνης αναγγείλατε, και ακουστόν γενέσθω τούτο, απαγγείλατε έως εσχάτου της γής, λέγεται· ερυσάτο Κύριος τον δούλον αυτού Ιακώβ·

Ησ. 48,20 Εβγα, λοιπόν, ελευθερος, ω ισραηλιτικέ λαέ, από την Βαβυλώνα. Φυγε από την χώραν των Χαλδαιών. Με φωνάς χαράς και ευφροσύνης αναγγείλατε το ευχάριστον τούτο γεγονός. Ας γίνη τούτο παντού ακουστόν. Κηρύξατέ το εις τα πέρατα της γης. Είπατε ότι ο Κυριος απήλλαξε τον δούλον του, τους απογόνους του Ιακώβ, από την δουλειάν των Βαβυλωνίων.

Ησ. 48,21 και εάν διψήσωσι, δι ερήμου άξει αυτούς, ύδωρ εκ πέτρας εξάξει αυτοίς· σχισθήσεται πέτρα, και ρυήσεται ύδωρ, και πίεται ο λαός μου.

Ησ. 48,21 Εάν αυτό διψήσουν, καθ' ον χρόνον ο Θεός θα τους όδηγή δια μέσου της έρημου, θα βγάλη νερό προς χάριν αυτών από τον βράχον. Θα σχισθή η πέτρα και θα αναβλύζουν ύδατα, δια να πίνη ο λαός μου.

Ησ. 48,22 ουκ εστι χαιρειν, λέγει Κύριος, τοίς ασεβέσιν.

Ησ. 48,22 Χαρά και ευφροσύνη δεν υπάρχει στους ασεβείς ανθρώπους, λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 49

Ησ. 49,1 Ακούσατέ μου, νήσοι, και προσέχετε, έθνη· διά χρόνου πολλού στήσεται, λέγει Κύριος. εκ κοιλάς μητρός μου εκάλεσε το όνομά μου

Ησ. 49,1 Ακούσατέ με, νήσοι και παράλιοι περιοχαί· δώσατε προσοχήν εις τα λόγιά μου, έθνη ειδωλολατρικά. Επειτα από πολύν χρόνον θα συμβούν αυτά, λέγει ο Κυριος. Εκ κοιλάς μητρός μου με εκάλεσεν ονομαστικώς ο Κυριος.

Ησ. 49,2 και έθηκε το στόμα μου ωσει μάχαιραν οξείαν και υπό την σκέπην της χειρός αυτού έκρυψέ με, έθηκέ με ως βέλος εκλεκτόν και εν τή φαρέτρα αυτού έκρυψέ με.

Ησ. 49,2 Ωσάν οξείαν κοπτερήν μάχαιραν έκαμε το στόμα μου. Κατω από την προστατευτικήν του χείρα με έκρυψεν από κινδύνους και απειλάς. Με έκαμε βέλος εύστοχον, με έκρυψεν εις την φαρέτραν του

Ησ. 49,3 και ειπέ μοι· δούλος μου εί σύ, Ισραήλ, και εν σοί δοξασθήσομαι.

Ησ. 49,3 και μου είπε· Συ είσαι δούλος μου, εγώ δε δια σου θα δοξασθώ.

Ησ. 49,4 και εγώ είπα· κενώς εκοπίασα, εις μάταιον και εις ουδέν έδωκα την ισχύν μου· διά τούτο η κρίσις μου παρά Κυρίω, και ο πόνος μου εναντίον του Θεού μου.

Ησ. 49,4 Και εγώ είπα τότε· πως, Κυριε, θα δοξασθής από εμέ; Εγώ εις τα χαμένα εκοπίασα. Ματαίως και προς κανένα αγαθόν έργον και αποτέλεσμα δεν διέθεσα την δύναμίν μου. Δια τούτο το δίκαιόν μου και την κρίσιν μου αναθέτω στον Κυριον. Η θλίψίς μου είναι ενώπιον του Θεού.

Ησ. 49,5 και νύν ούτως λέγει Κύριος ο πλάσας με εκ κοιτίας δούλον εαυτώ του συναγαγείν τον Ιακώβ προς αυτόν και Ισραήλ - συναχθήσομαι και δοξασθήσομαι εναντίον Κυρίου, και ο Θεός μου έσται μοι ισχύς -

Ησ. 49,5 Και τώρα έτσι λέγει ο Κυριος, αυτός που με επλασεν ευθύς εξ αρχής και με ώρισεν ως υπηρετήν του, δια να συγκεντρώσω πλησίον του τους απογόνους του Ιακώβ, τον Ισραηλιτικόν λαόν. Θα συγκεντρωθώμεν, λοιπόν, και θα δοξασθώμεν ενώπιον του Κυρίου και Κυριος ο Θεός μας θα είναι η δύναμίς μας.

Ησ. 49,6 και ειπέ μοι· μέγα σοί εστι τού κληθήναι σε παϊδά μου τού στήσαι τας φυλάς Ιακώβ και την διασποράν του Ισραήλ επιστρέψαι· ιδού δέδωκά σε εις διαθήκην γένους, εις φώς εθνών· τού είναι σε εις σωτηρίαν έως εσχάτου της γής. -

Ησ. 49,6 Ο Κυριος μου είπεν ακόμη· Είναι μεγάλη δια σε τιμή, να ονομασθής δούλος και υπηρέτης μου. Να αποκαταστήσης ελευθέρας τας φυλάς του Ιακώβ και να επαναφέρης τους ανά τα διάφορα έθνη διεσκορπισμένους Ισραηλίτας. Ιδού, εγώ σε έχω δώσει εις εκπλήρωσιν της διαθήκης μου προς το γένος το Ισραηλιτικόν. Ως φως δι' όλα τα έθνη. Να είσαι συ ο σωτήρ εις όλους τους λαούς, μέχρι και των περάτων της γής.

Ησ. 49,7 Ούτως λέγει Κύριος ο ρυσάμενός σε, ο Θεός Ισραήλ· αγιάσατε τον φαυλίζοντα την ψυχήν αυτού, τον βδελυσσόμενον υπό των εθνών των δούλων των αρχόντων· βασιλείς όφονται αυτόν και αναστήσονται, άρχοντες και προσκυνήσουσιν αυτώ ένεκεν Κυρίου· ότι πιστός εστιν ο άγιος Ισραήλ, και εξελεξάμην σε.

Ησ. 49,7 Αυτά λέγει ο Κυριος, ο λυτρωτής και ελευθερωτής σου, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Ως άγιον τιμήσατε και δοξάσατε αυτόν, ο οποίος καταφρονεί και παραδίδει εις θάνατον την ζωήν του. Αυτόν, τον οποίον βδελύσσονται τα αμαρτωλά έθνη, οι δούλοι των αρχόντων. Βασιλείς όμως θα τον ίδουν και θα εγερθούν μετά σεβασμού ενώπιόν του και άρχοντες, οι οποίοι και θα τον προσκυνήσουν ένεκεν Κυρίου του Θεού, διότι ο άγιος Θεός του Ισραηλιτικού λαού, είναι κατά πάντα αληθής και αξιόπιστος εις τας υποσχέστού. Και εγώ ο Κυριος σε εξέλεξα.

Ησ. 49,8 ούτως λέγει Κύριος· καιρώ δεκτώ επήκουσά σου και εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι και έπλασά σε και έδωκά σε εις διαθήκην εθνών τού καταστήσαι την γήν και κληρονομήσαι κληρονομίας ερήμους,

Ησ. 49,8 Αυτά λέγει ο Κυριος· Εις κατάλληλον και ευπρόσδεκτον καιρόν εγώ ήκουσα την προσευχήν σου, εις ημέραν σωτηρίας σε εβοήθησα. Εγώ σε έπλασα. Έδωκα σε ως νέαν διαθήκην μετά των εθνών, δια να αποκαταστήσης τους ανθρώπους της γής, και να απόκτησης ως ιδικήν σου μόνιμον ιδιοκτησίαν τους έως τώρα ερήμους από χάριν Θεού λαούς.

Ησ. 49,9 λέγονται τοίς εν δεσμοίς· εξέλθετε, και τοίς εν τώ σκότει· ανακαλυφθήναι. εν πάσαις ταίς οδοίς βοσκηθήσονται, και εν πάσαις ταίς τριβίαις η νομή αυτών·

Ησ. 49,9 Συ, ο δούλος μου, θα είπης στους δεσμίους· Εξέλθετε ελεύθεροι από τα δεσμά σας· και εις αυτούς, που ευρίσκονται στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης να φανερωθούν, να έλθουν στο φως της αληθείας. Όσοι θα σε υπακούσουν και θα έλθουν κοντά σου, θα γίνουν ιδικών σου ποιμνιον. Εις όλας τας πορείας της ζωής των θα ευρίσκουν πλουσίαν τροφήν. Εις όλας τας οδούς, που θα πορεύονται, θα υπάρχει πάντοτε η διατροφή των.

Ησ. 49,10 ου πεινάσουσιν ουδέ διψήσουσιν, ουδέ πατάξει αυτούς καύσων, ουδέ ο ήλιος, αλλ ο ελεών αυτούς παρακαλέσει και διά πηγών υδάτων άξει αυτούς·

Ησ. 49,10 Δεν θα πεινάσουν πλέον, ούτε και θα διψήσουν. Δεν θα τους κτυπήση πλέον ούτε το καύμα, ούτε ο ήλιος, αλλά ο γεμάτος έλεος και ευσπλαχνίαν προς αυτούς Θεός θα τους παρηγόρηση και θα τους οδηγή δια μέσου πηγών αφθόνων υδάτων.

Ησ. 49,11 και θήσω πάν όρος εις οδόν και πάσαν τριβον εις βόσκημα αυτοίς.

Ησ. 49,11 Θα μεταβάλω δι' αυτούς κάθε βουνόν εις δρόμον βατόν, και κάθε δρόμον πλούσιον εις διατροφήν των.

Ησ. 49,12 ιδού ούτοι πόρωθεν έρχονται, ούτοι από βορά και ούτοι από θαλάσσης, άλλοι δε εκ γής Περσών.

Ησ. 49,12 Ιδού, αυτοί έρχονται από μακρινάς περιοχάς. Άλλοι έρχονται από τον βορράν, άλλοι από δυσμάς και άλλοι από την χώραν των Περσών.

Ησ. 49,13 ευφραίνεσθε, ουρανοί, και αγαλλιάσθω, η γη, ρηξάτωσαν τα όρη ευφροσύνην, ότι ηλήσεν ο Θεός τον λαόν αυτού και τους ταπεινούς του λαού αυτού παρεκάλεσεν.

Ησ. 49,13 Ευφραίνεσθε οι ουρανοί, ας χαίρη και ας αγαλλεται η γη. Τα όρη ας έκσπάσουν εις χαρμωσύνους κραυγάς, διότι ο Κυριος ηλήσεν τον λαόν του, παρηγόρησε και ενίσχυσε τους ταπεινούς ανθρώπους του λαού του.

Ησ. 49,14 Είπε δε Σιών· εγκατέλιπέ με Κύριος, και ο Κύριος επελάθετό μου.

Ησ. 49,14 Παρά τας πλουσίας όμως αυτάς ευλογίας η Σιών είπε· Ο Κυριος με εγκατέλειψε, ο Κυριος με ελησημονησε.

Ησ. 49,15 μη επιλήσεται γυνή τού παιδίου αυτής τού μη ελεήσει τα έκγονα της κοιτίας αυτής; ει δε και ταύτα επιλάθειτο γυνή, αλλ εγώ ουκ επιλήσομαί σου, είπε Κύριος.

Ησ. 49,15 Άλλα, μήπως είναι δυνατόν μια μητέρα να λησημονήση το παιδί της, να μη σπλαχνισθή και ελεηση τους καρπούς των σπλάγχων της; Εάν δε και, έστω, μια μητέρα λησημονήση και απαρηγή τα παιδιά της, εγώ ποτέ δεν θα σε λησημονήσω, είπεν ο Κυριος.

Ησ. 49,16 ιδού επί των χειρών μου εξωγράφικά σου τα τείχη, και ενώπιόν μου ει διαπαντός·

Ησ. 49,16 Ιδού, έχω ζωγραφίσει εις τα χέρια μου τα τείχη σου, Ιερουσαλήμ, και έτσι ευρίσκεσαι δια παντός προ των οφθαλμών μου.

Ησ. 49,17 και ταχύ οικοδομηθήση υφ ών καθηρέθης, και οι ερημώσαντές σε εξελεύσονται εκ σου.

Ησ. 49,17 Συντόμως θα ανοικοδομηθής από εκείνους μάλιστα, οι οποίοι σε εκρήμνισαν. Και οι εχθροί σου, οι οποίοι σε κατέλαβαν και σε ερήμωσαν, θα φύγουν από την περιοχήν σου.

Ησ. 49,18 άρον κύκλω τους οφθαλμούς σου και ιδέ πάντας, ιδού συνήχθησαν και ήλθοσαν προς σε· ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ότι πάντας αυτούς ως κόσμον ενδύση και περιθήση αυτούς ως κόσμον νύμφης.

Ησ. 49,18 Υψωσε τα μάτιά σου, ω Ιερουσαλήμ· στρέψε ολόγουρά σου και ιδέ όλους. Ιδού, έχουν συναχθή και ήλθαν προς σε. Ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι θα ενδυθής ως στολισμόν όλους αυτούς. Θα τους περιβληθής ωσάν στολισμόν νύμφης,

Ησ. 49,19 ότι τα έξημά σου και τα διεφθαρμένα και τα πεπτωκότα νύν στενοχωρήσει από των κατοικούντων, και

μακρυνθήσονται από σου οι καταπίνοντές σε.

Ησ. 49,19 διότι αι ερημωθείσαι περιοχαί σου, τα καταστραφέντα και εις ερείπια κείμενα μέρη σου, θα αποδειχθούν τώρα πολύ στενά, δια να περιλάβουν τους νέους κατοίκους σου. Εκείνοι δε, οι οποίοι σε κατέστρεψαν και ήθελαν να σε καταπιούν, θα απομακρυνθούν πλέον από σε.

Ησ. 49,20 ερουσί γάρ εις τα ώτα σου οι υιοί σου, ούς απολώλεκας· στενός μοι ο τόπος, ποιήσόν μοι τόπον, ίνα κατοικήσω.

Ησ. 49,20 Τα παιδιά σου δε, τα οποία συ εθεώρησες ως χαμένα, άλλα τώρα έχουν επανέλθει, θα είπουν εις τα αυτιά σου· στενός είναι ο τόπος αυτός δι ημάς. Ετοίμασε τόπον, δια να κατοικήσωμέν με μεγαλύτεραν άνεσιν.

Ησ. 49,21 και ερείς εν τή καρδία σου· τις εγέννησέ μοι τούτους; εγώ δε άτεκνος και χήρα, τούτους δε τις εξέθρεψέ μοι; εγώ δε κατελείφθην μόνη, ούτοι δε μοι που ήσαν;

Ησ. 49,21 Και τότε συ, γεμάτη χαράν θα είπης από μέσα σου· Ποιός προς χάριν εμού έγεννησεν αυτούς τους υιούς; Εγώ ήμουνα άτεκνος και χήρα. Αυτά τα παιδιά μου ποιός τα ανέθρεψε; Εγώ είχα εγκαταλειφθή μόνη και έρημος. Αυτοί δε, που ήλθαν τώρα προς εμέ, που ευρίσκοντο προηγουμένως;

Ησ. 49,22 Ούτως λέγει Κύριος Κύριος· ιδού αίρω εις τα έθνη την χείρά μου και εις τας νήσους αρώ σύσσημόν μου, και άξουσι τους υιούς σου εν κόλπω, τας δε θυγατέρας σου επ ώμων αρούσι,

Ησ. 49,22 Ούτω λέγει ο Κυριος, ο Κυριος· Ιδού εγώ υψώνω εις τα ειδωλολατρικά έθνη την χείρα μου, εις τας νήσους και εις τας παραλίους χώρας θα υψώσω την σημαίαν μου και οι κάτοικοι αυτών θα φέρουν τους υιούς σου, ω Ιερουσαλήμ, εις την αγκάλην των, τας δε θυγατέρας σου θα υψώσουν επάνω στους ώμους των.

Ησ. 49,23 και έσονται βασιλείς τιθηνοί σου, αι δε άρχουσαι τροφοί σου· επί πρόσωπον της γής προσκυνήσουσί σε και τον χούν των ποδών σου λείξουσι· και γνώση ότι εγώ Κύριος, και ουκ αισχυνθήσονται οι υπομένοντές με.

Ησ. 49,23 Βασιλείς θα είναι οι τροφείς σου και αι αρχόντισσαι θα είναι αι παραμάναι σου. Θα πέσουν στο πρόσωπον της γης και θα σε προσκυνήσουν, θα γλύψουν το χόμα των ποδών σου, και έτσι θα πληροφορηθής και θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος και όλοι εκείνοι, οι οποίοι στηρίζουν με επιμονήν τας ελπίδας των εις σε, δεν θα εντραπούν.

Ησ. 49,24 μη λήφεται τις παρά γίγαντος σκύλα; και εάν αιχμαλωτεύση τις αδικώς, σωθήσεται;

Ησ. 49,24 Ισως όμως κάποιος θα ερωτήση· Μηπως είναι δυνατόν να πάρη κανείς λάφυρα από γίγαντα; Εάν δηλαδή αιχμαλωτισθή κανείς από σκληρόν και ισχυρόν αυθέντην, είναι δυνατόν να σωθή από την αιχμαλωσίαν του;

Ησ. 49,25 ούτως λέγει Κύριος· εάν τις αιχμαλωτεύση γίγαντα, λήφεται σκύλα· λαμβάνων δε παρά ισχύοντος σωθήσεται· εγώ δε την κρίσιν σου κρινώ, και εγώ τους υιούς σου ρύσομαι·

Ησ. 49,25 Ούτω όμως απαντά ο Κυριος προς αυτόν· Εάν κανείς με την ιδικήν μου δύναμιν συλλαβή ως αιχμάλων γίγαντα, θα πάρη χωρίς φόβον λάφυρα από αυτόν. Λαμβάνων δε τα λάφυρα και τα όπλα εκείνου του ισχυρού, θα σωθή και δεν θα πάθη τίποτε. Εγώ θα δικάσω και θα αποδώσω εις σε το δίκαιον, εναντιον των Βαβυλωνίων, του γίγαντος αυτού που σε εταλαιπώρησε! Εγώ θα γλυτώσω τους δούλους σου από την αιχμαλωσίαν.

Ησ. 49,26 και φάγονται οι θλίψαντές σε τας σάρκας αυτών και πιονται ως οίνον νέον το αίμα αυτών και μεθυσθήσονται, και αισθανθήσεται πάσα σάρξ ότι εγώ Κύριος ο ρυσάμενός σε και αντιλαμβανόμενος ισχύος Ιακώβ.

Ησ. 49,26 Εκείνοι δε, οι οποίοι σε εταλαιπώρησαν και σε έθλιψαν, θα φαγωθούν αναμεταξύ των, θα αλληλοεξοντωθούν, θα πιουν το αίμα των ωσάν νέον κρασί, και θα μεθυσθούν από την μανίαν του φόνου και του μίσους. Και τότε κάθε άνθρωπος θα εννοήση και θα αισθανθή, ότι εγώ ο Κυριος είμαι ο λυτρωτής σου, ο παρέχων δύναμιν εις σε, τον Ιακώβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 50

Ησ. 50,1 Ούτως λέγει Κύριος· ποιόν το βιβλίον τού αποστασίου της μητρος υμών, ώ εξαπέστειλα αυτήν; ή τίνι υπόχρεω πέπρακα υμάς; ιδού ταις αμαρτίαις υμών επράθητε, και ταις ανομίαις υμών εξαπέστειλα την μητέρα υμών.

Ησ. 50,1 Ούτω λέγει ο Κυριος· Που και ποιόν είναι το έγγραφον του διαζυγίου της μητέρας σας, δια του οποίου διεζεύχθην και την εγκατέλειψα; Η εις ποιον δανειστήν μου σας επώλησα; Δεν σας επώλησα εγώ δούλους, αλλά σεεις λόγω των αμαρτιών σας επωλήθητε, εξ αιτίας δε των παρανομιών σας απέπεμψα την μητέρα σας, την Σιών.

Ησ. 50,2 τι ότι ήλθον και ουκ ήν άνθρωπος; εκάλεσα και ουκ ήν ο υπακούων; μη ουκ ισχύει η χείρ μου τού ρύσασθαι ή ουκ ισχύω τού εξελέσθαι; ιδού τή απειλή μου εξερημώσω την θάλασσαν και θήσω ποταμούς ερήμους, και ξηρανθήσονται οι ιχθύες αυτών από τού μη είναι ύδωρ και αποθάνουνται εν δίψει.

Ησ. 50,2 Διατι, όταν ήλθα, δεν υπήρξεν άνθρωπος να με υποδεχθή; Διατι, όταν προσεκάλεσα, δεν υπήρξε κανείς, που να υπακούση εις την πρόσκλησίν μου; Μηπως δεν είναι ισχυρά η χείρ μου, δια να σας ελευθερώση και σας σώση η δεν έχω την δύναμιν να σας βγάλω από την χώραν της αιχμαλωσίας σας; Ιδού, εγώ με την απειλήν μου δύναμαι να ξηράνω και να κάμω έρημον την θάλασσαν να καταστήσω ξηρούς και ερήμους τους ποταμούς, ώστε να αποθάνουν από την δίψαν τα ψάρια, διότι δεν θα υπάρχη ύδωρ.

Ησ. 50,3 ενδύσω τον ουρανόν σκότος και ως σάκκον θήσω το περιβόλαιον αυτού.

Ησ. 50,3 Εγώ ημπορώ να ενδύσω με σκοτάδι τον ουρανόν και να μεταβάλω την λαμπράν περιβολήν και εμφάνισίν του εις πένθιμον σάκκον.

Ησ. 50,4 Κύριος δίδωσί μοι γλώσσαν παιδείας τού γνώναι ηνίκα δει ειπείν λόγον έθικέ μοι πρωϊ πρωϊ, προσέθηκέ μοι ωτίον ακούειν·

Ησ. 50,4 Ο Κυριος μου έχει δώσει γλώσσαν παιδείας και σοφίας, δια να γνωρίζω τι και πότε πρέπει να ομιλήσω. Πολύ ενωρίς μου έδωσε την μόρφωσιν αυτήν και μου προσέθεσεν οξύτητα ακοής, δια να ακούω την αλήθειαν και υπακούω εις αυτόν.

Ησ. 50,5 και η παιδεία Κυρίου Κυρίου ανοίγει μου τα ώτα, εγώ δε ουκ απειθώ ουδέ αντιλέγω,

Ησ. 50,5 Η δια των παιδαγωγικών παθημάτων παιδεία του Κυρίου, μάλιστα του Κυρίου, μου ανοίγει τα αυτιά, εγώ δε δεν απειθώ, δεν αντιλέγω εις την παιδείαν αυτήν.

Ησ. 50,6 τον νώτόν μου έδωκα εις μάστιγας, τας δε σιαγόνας μου εις ραπίσματα, το δε πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων·

Ησ. 50,6 Έδωκα τον νώτον μου εις μάστιγας και τας σιαγόνας μου εις ραπίσματα, το δε πρόσωπόν μου δεν το απέστρεψα από την αισχύνην των εμπτυσμάτων.

Ησ. 50,7 και Κύριος Κύριος βοηθός μοι εγενήθη, διά τούτο ουκ ενετράτην, αλλά έθηκα το πρόσωπόν μου ως στερεάν

πέτραν και ἔγνωσεν ὅτι οὐ μὴ αἰσχυνθῶ·

Ἡσ. 50,7 Ἀλλὰ ὁ Κύριος, ὁ Κύριος εἶναι και μου συμπαρεστάθῃ βοηθός μου. Χαρὶς εἰς τὴν στοργικὴν παρουσίαν του, δὲν εὐριεύθην ἀπὸ ἐντροπῆν, ἀλλὰ ἀκλόνητον ὡς βράχον προέββα το πρόσωπόν μου, διότι ἐγνώριζα ὅτι τελικῶς δὲν πρόκειται νὰ ἐντροπιασθῶ.

Ἡσ. 50,8 ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαίωσας με· τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἄμα· και τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι.

Ἡσ. 50,8 Ναι, δὲν θὰ ἐντροπιασθῶ, διότι εὐρίσκεται πλησίον μου, ἔρχεται κοντά μου αὐτός, ὁ ὁποῖός θὰ μου ἀποδώσῃ το δίκαιον. Ποιός εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖός θέλει νὰ ἀντιμετρηθῇ μαζὴ μου εἰς δίκην; Ἀς σταθῇ ἀντιμέτωπός μου ἀμέσως. Και ποιός θὰ ἐκρίνεται μαζὴ μου και θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει δίκαιον ἀπέναντί μου; Ἀς με πλησιάσῃ.

Ἡσ. 50,9 ἰδοὺ Κύριος Κύριος βοηθήσει μοι· τίς κακώσει με; ἰδοὺ πάντες υμεῖς ὡς ἰμάτιον παλαιωθήσεσθε, και ὡς σῆς καταφάγεται υμᾶς.

Ἡσ. 50,9 Ἰδοὺ, ὁ Κύριος και Θεός εἶναι βοηθός μου. Ποιός θὰ μου κάμῃ κακόν; Ἰδοὺ, ὅλοι σεις οἱ ἀντιτιθέμενοι πρὸς ἐμέ, θὰ παληώσετε και θὰ καταρρακωθῆτε σαν ἰμάτιον και ὡσάν σκόρος θὰ σας καταφάγῃ ἡ κακότης και ἀμαρτωλότης σας.

Ἡσ. 50,10 Τίς ἐν υμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδός αὐτοῦ· οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει και οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποιθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου και ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ.

Ἡσ. 50,10 Ποιός μεταξύ σας φοβείται τὸν Κυριον; Ἀς ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ παιδός του. Σεις, οἱ ὁποῖοι πορεύεσθε μέσα στο σκότος τῆς ἀγνοίας και δὲν ὑπάρχει κανένα δια σας φῶς, πιστεύσατε στο ὄνομα τοῦ Κυρίου, στηριχθῆτε με πεποιθήσιν στον Θεόν.

Ἡσ. 50,11 ἰδοὺ πάντες υμεῖς πύρ καίετε και κατισχύετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτί τοῦ πυρός υμῶν και τῆ φλογί, ἡ ἐξεκαύσατε· δι ἐμέ ἐγένετο ταῦτα υμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Ἡσ. 50,11 Ἰδοὺ, ὅλοι σεις, που δὲν ὑπακούετε στον παῖδα τοῦ Θεοῦ, ἀνάπτετε φωτιάν στον εαυτὸν σας και τον κατακαίετε.

Τροφοδοτεῖτε και δυναμώνετε ὀλονέν περισσότερον τὴν φλόγα του πυρός, που σας κατακαίει. Πορευθῆτε με το ἀντιφέγγισμα του ὀλεθρίου πυρός, που σεις ἀνάψατε κατὰ του εαυτοῦ σας, και με τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν σεις ἐδυναμώσατε ἀκόμη περισσότερον. Συνέβησαν ὅλα αὐτὰ τα φοβερά εἰς σας, διότι δὲν ἐπιστεύσατε εἰς ἐμέ. Βυθισμένοι δε εἰς τὴν λύπην και τον πόνον θὰ ἀποθάνετε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 51

Ἡσ. 51,1 Ἀκούσατέ μου, οἱ διώκοντες το δίκαιον και ζητούντες τὸν Κύριον, ἐμβλέψατε εἰς τὴν στερεάν πέτραν, ἢν ἐλατομήσατε, και εἰς τὸν βόθυνον τοῦ λάκκου, ὃν ὠρύξατε.

Ἡσ. 51,1 Ἀκούσατέ με σεις που ἐπιδιώκετε το δίκαιον και ζητεῖτε πάντοτε τὸν Κυριον και τὴν βοήθειάν του. Παρατηρήσατε τὸν στερεόν βράχον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχετε κοπή, τὸν λάκκον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχετε ἀνορυχθῆ.

Ἡσ. 51,2 ἐμβλέψατε εἰς Ἀβραάμ τὸν πατέρα υμῶν και εἰς Σάραν τὴν ὠδίνουσαν υμᾶς· ὅτι εἰς ἦν, και ἐκάλεσα αὐτὸν και ἐυλόγησα αὐτὸν και ἠγάπησα αὐτὸν και ἐπλήθυνα αὐτόν.

Ἡσ. 51,2 Παρατηρήσατε, δηλαδή, με προσοχὴν τὸν Ἀβραάμ, τὸν πατριάρχην σας, και τὴν Σαρραν, ἡ ὁποία με ὠδίνασ σας ἐγεννησεν· ὅτι αὐτός ἓνας ἦτο μεταξύ ὅλων των ἀνθρώπων, και αὐτὸν ἐγὼ ἐκάλεσα, τὸν ἠυλόγησα, διότι τὸν ἠγάπησα και ἐπλήθυνα τὸς ἀπογόνους του.

Ἡσ. 51,3 και σε νῦν παρακαλέσω, Σιών, και παρεκάλεσα πάντα τα ἔρημα αὐτῆς και θήσω τα ἔρημα αὐτῆς ὡς παράδεισον Κυρίου· εὐφροσύνην και ἀγαλλίαμα εὐρήσουσιν ἐν αὐτῇ, ἐξομολόγησιν και φωνὴν αἰνέσεως.

Ἡσ. 51,3 Και σε τῶρα ἐγὼ θὰ παρηγορήσω και θὰ σε ἐνισχύσω, ὦ Σων. Θὰ τὴν παρηγορήσω ἀποκαθιστῶν λαμπροτέρας ὄλας τας ἐρημωθείσας περιοχάς τῆς. Θὰ μεταβάλω τα ἔρημα τῆς μέρη εἰς παράδεισον Κυρίου. Οἱ κάτοικοι τῆς θὰ εὐροῦν εὐφροσύνην και ἀγαλλίασιν ἐν μέσω αὐτῆς, Θὰ ἀναπέμψουν δοξολογίαν και φωνὴν αἰνέσεως πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡσ. 51,4 ἀκούσατέ μου, ἀκούσατέ μου, λαός μου, και οἱ βασιλεῖς, πρὸς με ἐνωτίσασθε, ὅτι νόμος παρ ἐμοῦ ἐξελεύσεται και ἡ κρίσις μου εἰς φῶς ἐθνῶν.

Ἡσ. 51,4 Ἀκούσατέ με, ἀκούσατέ με, Ἰσραηλίται, λαός μου. Και οἱ βασιλεῖς ἀνοίξατε τα αὐτιά σας, δια νὰ ἀκούσετε ἐμέ. Διότι νέος πλέον Νόμος θὰ ἐξέλθῃ και θὰ θεσπισθῇ ἀπὸ ἐμέ. Και ὁ Νόμος μου αὐτός θὰ εἶναι φῶς των ἐθνῶν.

Ἡσ. 51,5 ἐγγίζει ταχύ ἡ δικαιοσύνη μου, και ἐξελεύσεται ὡς φῶς το σωτήριόν μου και εἰς τὸν βραχίονά μου ἔθνη ἐλπιούσιν· ἐμέ νῆσοι ὑπομενοῦσι και εἰς τὸν βραχίονά μου ἐλπιούσιν.

Ἡσ. 51,5 Πλησιάζει γρήγορα ὁ καιρὸς ἐπιβολῆς τῆς δικαιοσύνης μου. Θὰ ἀναστειλῇ και θὰ λάμψῃ τότε σαν φῶς ἡ ἐκ μέρους μου σωτηρία. Και εἰς τὴν παντοδύναμον δεξιάν μου θὰ στηρίξουν τας ἐλπίδας των τὰ ἔθνη. Ἐμέ θὰ περιμένουν αἱ εἰδωλοατρικαὶ νῆσοι και αἱ παράλιοι περιοχαί. Εἰς τὴν δύναμιν τοῦ βραχίονός μου θὰ στηρίξουν τας ἐλπίδας των.

Ἡσ. 51,6 ἀρατε εἰς τὸν οὐρανόν τὸς ὀφθαλμούς υμῶν και ἐμβλέψατέ εἰς τὴν γῆν κάτω, ὅτι ὁ οὐρανός ὡς καπνός ἐστερεώθη, ἡ δε γῆ ὡς ἰμάτιον παλαιωθήσεται, οἱ δε κατοικούντες τὴν γῆν ὡσπερ ταῦτα ἀποθανούνται, το δε σωτήριόν μου εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται, ἡ δε δικαιοσύνη μου οὐ μὴ ἐκλίπῃ.

Ἡσ. 51,6 Σηκώσατε τα μάτια σας ἐπάνω στον οὐρανόν, ρίψατε το βλέμμα σας κάτω εἰς τὴν γῆν και ἴδετε, ὅτι ὁ οὐρανός ἐστερεώθη ὡσάν καπνός, που εὐκόλα διαλύεται, ἡ δε γῆ σαν ἐνδύμα θὰ παληώσῃ. Οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θὰ ἀποθάνουν και θὰ λείψουν, ὅπως ὁ οὐρανός και ἡ γῆ. Ἡ σωτηρία ὁμως, τὴν ὁποίαν ἐγὼ θὰ δώσω, θὰ μείνῃ αἰωνία, ἡ δε δικαιοσύνη μου ποτέ δὲν θὰ λαβῇ τέλος.

Ἡσ. 51,7 ἀκούσατέ μου, οἱ εἰδότες κρίσιν, λαός μου, οὐ ὁ νόμος μου ἐν τῇ καρδίᾳ υμῶν· μὴ φοβείσθε ὀνειδισμόν ἀνθρώπων και τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτάσθε.

Ἡσ. 51,7 Ἀκούσατέ με, ὅσοι γνωρίζετε και ποθεῖτε δικαιοσύνην. Λαέ μου, στου ὁποῖου τὴν καρδίαν ὑπάρχει ὁ νόμος μου, μὴ φοβείσθε τὸς ὀνειδισμούς των ἀνθρώπων και μὴ καταβάλλεσθε ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμόν, που σας κάνουν.

Ἡσ. 51,8 ὡς γὰρ ἰμάτιον βρωθήσεται ὑπὸ χρόνου και ὡς ἔρια βρωθήσεται ὑπὸ σιγῆς· ἡ δε δικαιοσύνη μου εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται, το δε σωτήριόν μου εἰς γενεάς γενεῶν.

Ἡσ. 51,8 Διότι αὐτοί, ὅπως κατατρώγεται το ἐνδύμα με τὴν ἀροδοῦν του χρόνου, ὅπως τα μαλλιά των προβάτων κατατρώγονται ἀπὸ τὸν σκόρον, ἔτσι και αὐτοί θὰ φαγωθῶν και θὰ ἐξολοθρευθῶν. Ἡ δικαιοσύνη μου ὁμως μένει στους αἰῶνας των αἰῶνων, ἡ δε ἐκ μέρους μου σωτηρία εἰς τας γενεάς των γενεῶν.

Ἡσ. 51,9 Ἐξεγείρου ἐξεγείρου, Ἰερουσαλήμ, και ἐνδύσαι τὴν ἰσχὴν τοῦ βραχίονός σου· ἐξεγείρου ὡς ἐν ἀρχῇ ἡμέρας, ὡς γενεὰ αἰῶνος, οὐ σὺ εἶ

Ησ. 51,9 Σηκω ορθία, σήκω Ιερουσαλήμ, φόρεσε την δύναμίν σου, την οποίαν ο Κυριος σου δίδει. Σηκω, όπως εξυπνά κανείς την πρωΐαν, γεμάτος δύναμιν και δραστηριότητα. Σηκω με δύναμιν, όπως από της αρχής της υπάρξεώς σου, ως λαός, που υπάρχει από γενεάς αιώνων.

Ησ. 51,10 η ερημούσα θάλασσαν, ύδωρ αβύσσου πλήθος; η θείσα τα βάθη της θαλάσσης οδόν διαβάσεως ρυομένοις

Ησ. 51,10 Δεν είσαι συ, η οποία εξήρανες την Ερυθραν Θαλασσαν τα απροσμέτρητα εκείνα ύδατα της αβυσσαλάς θαλάσσης; Συ, δεν είσαι εκείνη, η οποία έκαμες βατόν δρόμον τα βάθη της θαλάσσης, δια να διάβουν αυτοί, οι οποίοι εσώθησαν από την δουλειαν των Αιγυπτίων,

Ησ. 51,11 και λελυτρωμένοι; υπό γάρ Κυρίου αποστραφήσονται και ήξουσιν εις Σιών μετ ευφροσύνης και αγαλλιάματος αιωνίου επί κεφαλής γάρ αυτών αγαλλίασις και αίνεσις; και ευφροσύνη καταλήψεται αυτούς, απέδρα οδύνη και λύπη και στεναγμός.

Ησ. 51,11 οι λυτρωμένοι Ισραηλίται; Διότι, όπως τότε, έτσι και τώρα, από αυτόν τον ίδιον τον Κυριον λυτρώμενοι εκ της αιχμαλωσίας της Βαβυλώνας θα επανέλθουν οι Ισραηλίται και θα εγκατασταθούν εις την Σιών με ευφροσύνην και αιωνίαν αγαλλίασιν. Την κεφαλήν των θα στεφανώνη αγαλλίασις, αίνεσις θα ακούεται από τα χείλη των. Χαρά και ευφροσύνη θα πλημμυρίση αυτούς, θα έχη πλέον ύγει από αυτούς οδύνη, λύπη και στεναγμός.

Ησ. 51,12 εγώ ειμι, εγώ ειμι ο παρακαλών σε· γνώθι τίνα ευλαβηθείσα εφοβήθης από ανθρώπου θνητού και από υιού ανθρώπου, οί ωσει χόρτος εξηράνθησαν.

Ησ. 51,12 Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο προαιωνίως υπάρχων, ο οποίος σε παρηγορώ και σε ενδυναμώνω. Σκέψου καλά και μάθε, ποιόν εφοβήθης τόσο πολύ; Ανθρωπον θνητόν εφοβήθης; Εφοβήθης απογόνους ανθρώπων, οι οποίοι ωσάν χορτάρι ξηραίνονται;

Ησ. 51,13 και επελάθου Θεόν τον ποιήσαντά σε, τον ποιήσαντα τον ουρανόν και θεμελιώσαντα την γήν, και εφόβου αεί πάσας τας ημέρας το πρόσωπον τού θυμού τού θλίβοντός σε· ον τρόπον γάρ εβουλεύσατο τού άραί σε, και νύν που ο θυμός τού θλίβοντός σε;

Ησ. 51,13 Ελησμόνησες τον Θεόν, ο οποίος σε εδημιούργησε, τον Θεόν, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και εθεμελίωσε την γην· και εφοβείσο πάντοτε όλας τας ημέρας το ωργισμένον πρόσωπον εκείνου του ανθρώπου, ο οποίος σε κατέθλιβε και σε κατεδυνάστευε. Που είναι τώρα ο θυμός εκείνου, ο οποίος σε κατέθλιβε και επινοούσε τρόπους και έπαιρνε αποφάσεις να σε εξόντωση;

Ησ. 51,14 εν γάρ τώ σώζεσθαι σε ου στήσεται ουδέ χρονιεί·

Ησ. 51,14 Καθ' ον χρόνον συ θα ευρίσκεσαι στον δρόμον της σωτηρίας, εκείνος δεν θα ημπορέση επί πολύν χρόνον να σταθή απέναντί σου,

Ησ. 51,15 ότι εγώ ο Θεός σου ο ταράσσω την θάλασσαν και ηχών τα κύματα αυτής, Κύριος σαβαώθ όνομά μοι.

Ησ. 51,15 διότι εγώ είμαι ο Θεός σου, ο οποίος αναταράσσω την θάλασσαν και κάνω τα κύματά της να ηχούν. Κυριος των δυνάμεων είναι το Όνομά μου!

Ησ. 51,16 θήσω τους λόγους μου εις το στόμα σου και υπό την σκιάν της χειρός μου σκεπάσω σε, εν ή έστησα τον ουρανόν και εθεμελίωσα την γήν· και ερεί Σιών· λαός μου εί σύ.

Ησ. 51,16 Θα θέσω τους λόγους μου στο στόμα σου, Ιερουσαλήμ, και κάτω από την σκιαν της παντοδυναμού δεξιάς μου, δια της οποίας έστησα τον ουρανόν και εθεμελίωσα την γην, θα σε σκεπάσω· και θα είπη ο Κυριος εις την Σιών· Ιδικός μου λαός είσαι συ.

Ησ. 51,17 Εξεγείρου εξεγείρου, ανάστηθι, Ιερουσαλήμ, η πιούσα εκ χειρός Κυρίου το ποτήριον τού θυμού αυτού· το ποτήριον γάρ της πτώσεως, το κόνδν τού θυμού εξέπιες και εξεκένωσας.

Ησ. 51,17 Σηκω, σήκω, σήκω και στάσου ορθή Ιερουσαλήμ, συ η οποία έπιες από το χέρι του Κυρίου το ποτήριον της δικαίας οργής του. Διότι πράγματι το ποτήριον της πτώσεώς σου και το ποτήριον του θυμού, το έπιες ολοκληρον, το άδειασες μέχρι σταγόνος.

Ησ. 51,18 και ουκ ήν ο παρακαλών σε από πάντων των τέκνων σου, ών έτεκες, και ουκ ήν ο αντιλαμβανόμενος της χειρός σου ουδέ από πάντων των υιών σου, ών ύψωσας.

Ησ. 51,18 Και δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος από όλα τα τέκνα σου, τα οποία εσύ εγέννησες, δια να σε παρηγόρηση. Και δεν υπήρχε κανείς να σε πιάση από το χέρι και να σε στηρίξη, ούτε από όλα αυτά τα παιδιά σου, τα οποία συ ανέδειξες.

Ησ. 51,19 δύο ταύτα αντικείμενά σοι· τις συλλυπηθήσεται σοι; πτώμα και σύντριμμα, λιμός και μάχαιρα. τις παρακαλέσει σε;

Ησ. 51,19 Δυο είναι τα θλιβερά γεγονότα· και ποιός θα σε συμπονέση δι' αυτά; Πτώσις και συντριβή, πείνα και μάχαιρα. Ποιός θα σε παρηγόρηση;

Ησ. 51,20 οι υιοί σου, οι απορούμενοι, οι καθεύδοντες επ άκρου πάσης εξόδου ως σευτλίον ημίεφθον, οι πλήρεις θυμού Κυρίου, εκλελυμένοι διά Κυρίου τού Θεού.

Ησ. 51,20 Τα παιδιά σου, που ευρίσκονται εις αμηχανίαν και κατάκεινται στις άκρες των δρόμων ώσαν μισοβρασμένα σέσκουλα, έχουν γεμίσει και αυτοί από τον θυμόν του Κυρίου. Κατάκεινται παραλελυμένοι από τα δίκαια κτυπήματα Κυρίου του Θεού.

Ησ. 51,21 διά τούτο άκουε, ταπεινωμένη, και μεθύουσα ουκ από οίνου·

Ησ. 51,21 Κανείς δεν ημπορεί να σε βοηθήση. Δια τούτο άκουε συ, η ταπεινωμένη και σαν μεθυσμένη, όχι βέβαια από οίνον.

Ησ. 51,22 ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο κρίνων τον λαόν αυτού· ιδού είληφα εκ της χειρός σου το ποτήριον της πτώσεως, το κόνδν τού θυμού μου, και ου προσθήση έτι πιειν αυτό·

Ησ. 51,22 Ετσι λέγει Κυριος ο Θεός, ο κρίνων και δικάζων τον λαόν του. Ιδού, παίρνω από το χέρι σου το ποτήριον της πτώσεώς σου, το ποτήριον της οργής μου και δεν θα συνέχισης πλέον να το πίνης.

Ησ. 51,23 και δώσω αυτό εις τας χείρας των αδικησάντων σε και των ταπεινωσάντων σε, οί είπαν τή ψυχή σου· κύψον, ίνα παρέλθωμεν· και έθηκας ίσα τή γη τα μετάφρενά σου έξω τοίς παραπορευομένοις.

Ησ. 51,23 Θα το δώσω εις τα χέρια των ανθρώπων, οι οποίοι σε ηδίκησαν και σε εταπείνωσαν. Και δια να σε θλίψουν κατάκαρδα, σου είπαν· Σκύψε να περάσωμεν από επάνω σου. Συ δε έθεσες τα νώτα σου κάτω εις την γην, ένα έγινες με το χώμα, δια να περάσουν επάνω σου οι διερχόμενοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 52

Ησ. 52,1 Εξεγείρου εξεγείρου, Σιών, ένδυσαι την ισχύν σου, Σιών, και ένδυσαι την δόξαν σου, Ιερουσαλήμ πόλις η αγία· ουκέτι προστεθήσεται διελθείν διά σου απερίτμητος και ακάθατος.

Ησ. 52,1 Σηκω, σήκω χωρίς χρονοτριβήν, Σιών. Παρε και περιβαλε την δύναμίν σου, Σιών, ενδύσου την δόξαν σου, Ιερουσαλήμ, πόλις αγία. Δεν θα περάση πλέον δια μέσου των οδών σου απερίτμητος εθνικός, ούτε και κανείς άλλος ακάθατος.

Ησ. 52,2 εκτίναξαι τον χούν και ανάστηθι, κάθισον, Ιερουσαλήμ· έκδυσαι τον δεσμόν τού τραχήλου σου, η αιχμάλωτος θυγάτηρ Σιών.

Ησ. 52,2 Τίναξε από πάνω σου το χώμα της ταπεινώσεως και του εξευτελισμού σου, Ιερουσαλήμ. Σηκώ ορθία, κάθισε επί του θρόνου σου, λύσε και πέταξε από τον τράχηλόν σου τον δεσμόν της αιχμαλωσίας, συ η έως τώρα αιχμάλωτος, θυγάτηρ Σιών.

Ησ. 52,3 ότι τάδε λέγει Κύριος· δωρεάν επράθητε και ου μετά αργυρίου λυτρωθήσεσθε.

Ησ. 52,3 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Δωρεάν είχατε πωληθή εις δουλειαν και δωρεάν θα ελευθερωθήτε από την δουλειαν αυτήν.

Ησ. 52,4 ούτως λέγει Κύριος· εις Αίγυπτον κατέβη ο λαός μου το πρότερον παροικήσαι εκεί, και εις Ασσυρίους βία ήχθησαν·

Ησ. 52,4 Αυτά λέγει ο Κυριος· Εις την Αίγυπτον, κατά τους παλαιούς χρόνους, είχε κατεβή ο λαός μου, δια να παραμείνη εκεί ως πάροικος και ξένος· και στους Ασσυρίους ωδηγήθησαν δια της βίας δούλοι.

Ησ. 52,5 και νύν τι εστε ώδε; τάδε λέγει Κύριος· ότι ελήφθη ο λαός μου δωρεάν, θαυμάζετε και ολολύζετε. τάδε λέγει Κύριος· δι υμάς διαπαντός το όνομά μου βλασφημείται εν τοίς έθνεσι.

Ησ. 52,5 Και τώρα, διατι είσθε έδω αιχμάλωτοι εις ξένα έθνη; Αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή ο λαός μου συνελήφθη αιχμάλωτος δωρεάν, απορείτε σεις οι άλλοι και θρηνηίτε. Αυτά όμως λέγει ο Κυριος· Δια σας, ω Ιουδαίοι, διαβάλλεται και συκοφαντείται το Όνομά μου μεταξύ των εθνών, τα οποία με καταφρονούν και με εμπαιίζουν ως ανίσχυρον να σας προστατεύσω και σας ελευθερώσω.

Ησ. 52,6 διά τούτο γνώσεται ο λαός μου το όνομά μου εν τή ημέρα εκείνη, ότι εγώ ειμι αυτός ο λαλών· πάρειμι

Ησ. 52,6 Δια τούτο θα μάθη ο λαός μου, κατά την ημέραν εκείνην της απελευθερώσεως του, ποίαν άπειρον δύναμιν έχει το Όνομά μου. Θα μάθη ότι εγώ είμαι αυτός που ομιλώ και λέγω· Ιδού, είμαι παρών, έτοιμος εις βοήθειαν και προστασίαν.

Ησ. 52,7 ως ώρα επί των ορέων, ως πόδες ευαγγελιζομένου ακοήν ειρήνης, ως ευαγγελιζόμενος αγαθά, ότι ακουστήν ποιήσω την σωτηρίαν σου λέγων Σιών· βασιλεύσει σου ο Θεός.

Ησ. 52,7 Όπως το εαρ επάνω εις τα όρη, όπως τα πόδια εκείνου ο οποίος σπεύδει να αναγγείλη το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης, όπως ο αναγγέλλων τα ευχάριστα και αγαθά πράγματα, έτσι και εγώ θα κάμω γνωστήν και θα διαλαλήσω την χαρμόσυνον αγγελίαν της σωτηρίας σου, λέγων εις σε την Σιών· Ο Θεός σου θα γίνη και θα μείνη ο βασιλεύς σου.

Ησ. 52,8 ότι φωνή των φυλασσόντων σε υψώθη, και τή φωνή άμα ευφρανθήσονται· ότι οφθαλμοί προς οφθαλμούς όψονται, ηνίκα αν ελεήση Κύριος την Σιών.

Ησ. 52,8 Θα γίνη πανταχού γνωστή η σωτηρία σου, διότι η φωνή αυτών, που σε φρουρούν και σε φυλάσσουν, θα υψωθή μεγαλόστομος. Και μαζί με την φωνήν των αυτήν οι φρουροί θα ευφρανθούν, διότι όλων τα μάτια θα ιδούν την χαρμόσυνον σωτηρίαν, όταν ο Κυριος ελεήση την Σιών.

Ησ. 52,9 ρηξάτω ευφροσύνην άμα τα έρημα Ιερουσαλήμ, ότι ηλέησε Κύριος αυτήν και ερύσατο Ιερουσαλήμ.

Ησ. 52,9 Ας κράζουν με μεγάλην κραυγήν χαράς και αγαλλιάσεως τα έως τώρα έρημα και ακατοίκητα ερείπια της Ιερουσαλήμ. Διότι ο Κυριος ηλέησεν αυτήν, την εγλύτωσεν από την δουλειαν της.

Ησ. 52,10 και αποκαλύψει Κύριος τον βραχίονα τον άγιον αυτού ενώπιον πάντων των εθνών, και όψονται πάντα άκρα της γής την σωτηρίαν την παρά τού Θεού ημών.

Ησ. 52,10 Τοτε θα φανερώση ο Κυριος την άπειρον δύναμιν της αγίας δεξιάς του ενώπιον όλων των εθνών. Και θα ιδουν οι άνθρωποι έως εις τα άκρα της οικουμένης την σωτηρίαν, η οποία εδόθη εκ μέρους του Θεού μας.

Ησ. 52,11 απόστητε, απόστητε, εξέλθατε εκείθεν και ακαθάρτου μη άπτεσθε, εξέλθετε εκ μέσου αυτής, αφορίσθητε, οι φέροντες τα σκεύη Κυρίου·

Ησ. 52,11 Απομακρυνθήτε, απομακρυνθήτε από την Βαβυλώνα, ω Ιουδαίοι. Εβγάτε έξω από εκεί, μη εγγίζετε τίποτε το ακάθατον, εβγάτε ανάμεσα από αυτήν, ξεχωρίσατε τους εαυτούς σας, σεις, που μεταφέρετε τα ιερά σκεύη του Κυρίου.

Ησ. 52,12 ότι ου μετά ταραχής εξελεύσεσθε, ουδέ φυγή πορεύεσθε, προπορεύεται γάρ πρότερος υμών Κύριος και ο επισυνάγων υμάς Θεός Ισραήλ.

Ησ. 52,12 Διότι κάτω από την ιδικήν μου σκέπην και προστασίαν δεν θα αναχωρήσετε ταραγμένοι και πανικόβλητοι, ούτε θα βαδίζετε ωσάν φυγάδες, που σας κυνηγούν. Διότι έμπροσθεν από σας θα προπορεύεται Κυριος ο Θεός σας· ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος και θα σας ακολουθή συναθροίζων σας και καθοδηγών στον δρόμον σας.

Ησ. 52,13 Ιδού συνήσει ο παίς μου και υψωθήσεται και δοξασθήσεται και μετεωρισθήσεται σφόδρα.

Ησ. 52,13 Ιδού, ο παις μου, ο Μεσσίας, θα γεμίση από σοφίαν και σύνεσιν, δια να εννοήση πλήρως και εκπληρώση την αποστολήν του. Θα υψωθή, θα δοξασθή, θα μεγαλυνθή στον υπέρτατον βαθμόν.

Ησ. 52,14 ον τρόπον εκστήσονται επί σε πολλοί - ούτως αδοξήσει από των ανθρώπων το είδος σου και η δόξα σου από υιών ανθρώπων -

Ησ. 52,14 Όπως θα μείνουν κατάπληκτοι πολλοί εμπρός εις τα φοβερά παθήματά σου, τόσοσόν πολύ θα χάση η μορφή σου την λάμπιν της ωραιότητάς σου μεταξύ των ανθρώπων και τόσοσόν πολύ θα διασυρθή και θα πέση η υπόληψίς σου από τους υιούς των ανθρώπων

Ησ. 52,15 ούτω θαυμάσσονται έθνη πολλά επ αυτώ, και συνέξουσι βασιλείς το στόμα αυτών· ότι οίς ουκ ανηγγέλη περι αυτού, όψονται, και οί ουκ ακηκόασι, συνήσουσι.

Ησ. 52,15 Ετσι πολλά έθνη κατόπιν θα πλημμυρίσουν από θαυμασμόν και σεβασμόν προς αυτόν. Και αυτοί ακόμη οι βασιλείς θα κλείσουν με ευλάδειαν το στόμα των απέναντί του. Θα γίνη δε το θαυμαστόν τούτο γεγονός μεταξύ των εθνικών, διότι αυτοί στους οποίους δεν είχαν εκ των προτέρων αναγγελθή από τους προφήτας τίποτε δι' αυτόν, θα τον ιδουν. Και εκείνοι οι οποίοι έως τότε δεν είχαν ακούσει τίποτε, θα ακούσουν και θα πιστεύσουν εις την διδασκαλίαν και το κήρυγμα της λυτρώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 53

Ησ. 53,1 Κύριε, τις επίστευσε τή ακοή ημών; και ο βραχίων Κυρίου τίνι απεκαλύφθη;

Ησ. 53,1 Κύριε, ποιός επίστευσεν εις αυτά, που ημείς ηκούσαμεν από σε και εκηρύξαμεν στους ανθρώπους; Η δύναμις του Κυρίου εις ποιόν εφανερώθη και έγινεν πιστευτή και παραδεκτή;

Ησ. 53,2 ανηγγείλαμεν ως παιδίον εναντίον αυτού, ως ρίζα εν γη διψώση. ουκ έστιν είδος αυτώ ουδέ δόξα· και είδομεν αυτόν, και ουκ είχεν είδος ουδέ κάλλος·

Ησ. 53,2 Ανηγγείλαμεν αυτόν ωσάν μικρόν και άσημον παιδίον ενώπιον του λαού, σαν ρίζαν εις γην διψασμένην και ξηράν. Δεν είχεν ωραϊάν, ένδοξον και ελκυστικήν την εμφάνισιν. Δεν είχεν ωραιότητα και λαμπρότητα προσώπου. Τον είδομεν και δεν είχε πρόσωπον εμφανίσιμον, ούτε κάλλος.

Ησ. 53,3 αλλά το είδος αυτού άτιμον και εκλείπον παρά πάντας τους υιούς των ανθρώπων· άνθρωπος εν πληγή ών και ειδώς φέρειν μαλακίαν, ότι απέστραπται το πρόσωπον αυτού, ητιμάσθη και ουκ ελογίσθη.

Ησ. 53,3 Αλλα το πρόσωπόν του ήτο καταφρονημένον, χωρίς τιμήν και δόξαν. Υπελείπετο ως προς την ωραιότητα και την ευπρεπή εμφάνισιν μεταξύ όλων των ανθρώπων. Αυτός ήτο άνθρωπος πληγωμένος, άνθρωπος ο οποίος γνωρίζει να βαστάζη και να υπομένη ταλαιπωρίας και πόνους. Αντικείμενον αποστροφής έγινε το πρόσωπον του, εδέχθη εξευτελισμούς και ταπεινώσεις εκ μέρους των ανθρώπων. Τον ελογάριασαν σαν να μη υπήρχεν.

Ησ. 53,4 ούτος τας αμαρτίας ημών φέρει και περί ημών οδυνάται, και ημείς ελογισάμεθα αυτόν είναι εν πόνω και εν πληγή υπό Θεού και εν κακώσει.

Ησ. 53,4 Αυτός όμως φέρει επάνω του το βαρύ φορτίον των αμαρτιών μας. Εβυθίσθη στον πόνον και την οδύνην, και ημείς εν τη πλάνη μας ενομίσαμεν, ότι αυτός ευρίσκετο εις την οδυνηράν αυτήν πληγήν και συμφοράν, επειδή ετιμωρείτο εκ μέρους του Θεού δι' ιδικάς του αμαρτίας.

Ησ. 53,5 αυτός δε ετραυματίσθη διά τας αμαρτίας ημών και μεμαλάκισται διά τας ανομίας ημών· παιδεία ειρήνης ημών επ αυτόν. τώ μώλωπι αυτού ημείς ιάθημεν.

Ησ. 53,5 Αυτός όμως ετραυματίσθη δια τας ιδικάς μας αμαρτίας, εταλαιπωρήθη και υπέφερε δια τας ανομίας μας. Παιδευτική τιμωρία έπεσεν επάνω του δια την ιδικήν μας ειρήνην και σωτηρίαν. Χαρις δε εις την πληγήν εκείνου ημείς εθεραπεύθημεν.

Ησ. 53,6 πάντες ως πρόβατα επλανήθημεν, άνθρωπος τή οδώ αυτού επλανήθη· και Κύριος παρεδωκεν αυτόν ταίς αμαρτίαις ημών.

Ησ. 53,6 Ολοι ωσάν πρόβατα είχαμεν πλανηθή. Καθε άνθρωπος στον δρόμον και τον τρόπον της ζωής του επλανήθη. Δια τας ιδικάς μας αμαρτίας ο Κυριος παρεδωκεν αυτόν εις παθήματα και θάνατον.

Ησ. 53,7 και αυτός διά το κεκακώσθαι ουκ ανοίγει το στόμα αυτού· ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη και ως αμνός εναντίον τού κείροντος αυτόν άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει το στόμα.

Ησ. 53,7 Και αυτός, παρ' όλας τας κακώσεις που υπέστη, δεν ήνοιξε τα στόμα αυτού· ωσαν άφωνον πρόβατον οδηγήθη προς σφαγήν. Ως αμνός άφωνος ενώπιον εκείνου, ο οποίος τον κουρεύει, έτσι πορεύεται χωρίς να ανοίγη το στόμα του.

Ησ. 53,8 εν τή ταπεινώσει η κρίσις αυτού ήρθη· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι αίρεται από της γής η ζωή αυτού, από των ανομιών τού λαού μου ήχθη εις θάνατον.

Ησ. 53,8 Μέσα εις την ταπεινώσιν και τον εξευτελισμόν, που εβυθίσθη, παρεγνωρίσθη και κατεπατήθη το δικαίόν του εν τη κρίσει. Υστέρα δε από τα παθήματά του και τον άδικον θάνατον του, ποιός θα υπάρξη και ποιός θα τολμήση να διηγηθή την γενεάν αυτού; Διότι αφηρέθη βιαίως και άδίκως αυτό την γην η ζωή αυτού. Αλλα οδηγήθη εις θάνατον ένεκα των αμαρτιών του λαού μου.

Ησ. 53,9 και δώσω τους πονηρούς αντί της ταφής αυτού και τους πλουσίους αντί τού θανάτου αυτού· ότι ανομίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτού.

Ησ. 53,9 Εγώ δε εις εκδίκησιν του άδικου θανάτου και της ταφής του, θα τιμωρήσω και θα παραδώσω εις θάνατον τους κακούς ανθρώπους και δια τον θάνατον αυτού θα παραδώσω τους πονηρούς πλουσίους και άρχοντας. Διότι ο παις μου αυτός δεν διέπραξε καμμίαν παρανομίαν, ούτε ευρέθη ποτέ δόλος και ψεύδος στο στόμα του.

Ησ. 53,10 και Κύριος βούλεται καθαρίσαι αυτόν από της πληγής. εάν δώτε περί αμαρτίας, η ψυχή υμών όψεται σπέρμα μακρόβιον· και βούλεται Κύριος αφελείν

Ησ. 53,10 Και ο Κυριος θέλει να τον καθαρίση πλήρως από τον εξευτελισμόν και την ταπεινώσιν, εις την οποίαν τον υπέβαλαν οι άνθρωποι, από τας πληγάς τας οποίας κατέφεραν εις αυτόν. Εάν προσφέρετε αυτόν ως εξιλαστήριον θυσίαν δια τας αμαρτίας σας, η ψυχή σας λυτρωμένη θα ιδη την ατελεύτητον γενεάν του. Ο Κυριος θέλει να αφαιρέση

Ησ. 53,11 από τού πόνου της ψυχής αυτού, δείξαι αυτόν φώς και πλάσαι τή συνέσει, δικαιούσαι δίκαιον εύ δουλεύοντα πολλοίς, και τας αμαρτίας αυτών αυτός ανοίσει.

Ησ. 53,11 τον πόνον της ψυχής του, να δείξη αυτόν και δι' αυτού εις όλον τον κόσμον φως, ικανόν να αναπλάση και αναγεννήση με την σύνεσιν το ανθρώπινον γένος. Θέλει να αποδείξη αθών αυτόν τον δίκαιον, ο οποίος υπηρετεί εύσυνειδήτως και με αγάπην τους πολλούς. Αυτών δε των πολλών τας αμαρτίας αυτός θα αναλάβη.

Ησ. 53,12 διά τούτο αυτός κληρονομήσει πολλούς και των ισχυρών μεριεί σκύλα, ανθ ών παρεδόθη εις θάνατον η ψυχή αυτού, και εν τοίς ανόμοις ελογίσθη και αυτός αμαρτίας πολλών ανήνεγκε και διά τας αμαρτίας αυτών παρεδόθη.

Ησ. 53,12 Δια τούτο αυτός θα πάρη ως ιδικήν του πνευματικήν κληρονομίαν πολλούς· και από τους ισχυρούς θα πάρη και θα διαμοιράση λάφυρα, διότι εκουσίως παρεδόθη στον λυτρωτικόν δι' ημάς θάνατον η ζωή του. Κατετάχθη δε μεταξύ των παρανόμων και ως τοιούτος εθεωρήθη. Αυτός όμως δια της σταυρικής του θυσίας επήρην επάνω του τας αμαρτίας πολλών και παρεδόθη στον σταυρικόν θάνατον δια τας αμαρτίας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 54

Ησ. 54,1 Ευφράνθητι, στείρα η ου τίκτουσα, γήξον και βόησον, η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τα τέκνα της ερήμου μάλλον ή της εχούσης τον άνδρα· είπε γάρ Κύριος·

Ησ. 54,1 Ευφράνθητι, λοιπόν, συ η εκκλησία των εθνών, η μέχρι σήμερον στερα, η οποία δεν εγεννησες παιδιά. Βγάλε μεγάλην φωνήν, βόησε με χαράν συ, η οποία δεν εγνωρίσες τας ωδίνας του τοκετου. Διότι σήμερον περισσότερα είναι τα

τέκνα σου, της ερήμου και χήρας, παρά της Ιουδαϊκής συναγωγής, η οποία είχαν ως πνευματικόν νυμφίον της τον Κυριον. Διότι εις σε είπεν ο Κυριος·

Ησ. 54,2 πλάτυνον τον τόπον της σκηνης σου και των αυλαιών σου, πήξον, μη φείση· μάκρυνον τα σχοινίσματά σου και τους πασσάλους σου κατίσχυσον.

Ησ. 54,2 Αυξήσε εις πλάτος και μήκος τον χώρον της σκηνης σου· έκτεινε απεριορίστα τα παραπετάσματα αυτής, στήσε την σκηνήν σου. Μακρυνε τα σχοινία της και στερέωσε τους πασσάλους της.

Ησ. 54,3 έτι εις τα δεξιά και εις τα αριστερά εκπέτασον, και το σπέρμα σου έθνη κληρονομήσει, και πόλεις ηρημωμένα κατοικιείς.

Ησ. 54,3 Απλώσε την ακόμη περισσότερον εις τα δεξιά και εις τα αριστερά. Διότι οι απόγονοί σου θα κληρονομήσουν και θα επεκταθούν εις τας χώρας των εθνών, θα κατοικήσης συ εις πόλεις, αι οποίαι έχουν ερημωθή.

Ησ. 54,4 μη φοβού, ότι κατησχύνθης, μηδέ εντραπής, ότι ωνειδίσθης· ότι αισχύνην αιώνιον επιλήση και όνειδος της χηρείας σου ου μη μνησθήση έτι.

Ησ. 54,4 Μη φοβηθής, επειδή εις παλαιότεραν εποχήν είχες καταισχυνηθή, ούτε και να εντραπής, διότι τότε είχες υποστή όνειδισμούς. Διότι την μακροχρόνιον προηγουμένην εντροπήν σου θα λησμονήσης, και το όνειδος της χηρείας και ατεκνίας σου δεν θα το ενθυμηθής πλέον.

Ησ. 54,5 ότι Κύριος ο ποιών σε, Κύριος σαβαώθ όνομα αυτώ· και ο ρυσάμενός σε αυτός Θεός Ισραήλ, πάση τή γη κληθήσεται.

Ησ. 54,5 Διότι ο Κυριος, είναι αυτός που σε, την Εκκλησίαν, συνεκρότησε και ανέδειξε. Κυριος των δυνάμεων είναι το όνομά του. Ο λυτρωτής σου είναι αυτός ούτος ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος όχι πλέον εις μόνην την ισραηλιτικήν χώραν, αλλά εις όλην την οικουμένην θα ονομάζεται και θα δοξάζεται ως Θεός.

Ησ. 54,6 ουχ ως γυναίκα καταλελειμμένην και ολιγόψυχον κέκληκέ σε Κύριος, ουδ ως γυναίκα εκ νεότητος μεμισημένην, είπεν ο Θεός σου·

Ησ. 54,6 Οχι ως γυναίκα, η οποία έχει εγκαταλειφθή από τον σύζυγον της, γυναίκα εριστικήν προς τον άνδρα της και ολιγόψυχον σε έχει καλέσει ο Κυριος. Ούτε ως γυναίκα, η οποία από μακρού, από τα χρόνια της νεότητας της, έχει μισηθή, είπεν ο Θεός σου.

Ησ. 54,7 χρόνον μικρόν κατέλιπόν σε και μετ ελέους μεγάλου ελεήσω σε,

Ησ. 54,7 Επί μικρόν χρονικόν διάστημα σε εγκατέλειψα. Με αιώνιον όμως μέγα έλεος θα σε ελεήσω.

Ησ. 54,8 εν θυμώ μικρώ απέστρεψα το πρόσωπόν μου από σου και εν ελέει αιωνίω ελεήσω σε, είπεν ο ρυσάμενός σε Κύριος.

Ησ. 54,8 Με μικρόν και μικράς διαρκείας θυμόν απέστρεψα από σε το πρόσωπον μου· με αιώνιον όμως και ατελεύτητον έλεος θα σε ελεήσω, είπεν ο Κυριος ο λυτρωτής σου.

Ησ. 54,9 από τού ύδατος τού επί Νώε τούτό μοι εστι· καθότι ώμοσα αυτώ εν τώ χρόνω εκείνω τή γη μη θυμωθήσεσθαι επί σοί έτι, μηδέ εν απειλή σου

Ησ. 54,9 Ο,τι έπραξα τότε, επί της εποχής του κατακλυσμού του Νώε, αυτώ θα κάμω και τώρα. Οπως δηλαδή ωρκίσθην κατά την εποχήν εκείνην, ότι δια σε τον Νώε δεν θα οργισθώ πλέον εναντίον της γης, ούτε δι' απειλήν τινά εναντίον σου

Ησ. 54,10 τα όρη μεταστήσεσθαι, ουδ οι βουνοί σου μετακινηθήσονται, ούτως ουδέ το παρ εμού σοί έλεος εκλείψει, ουδέ η διαθήκη της ειρήνης σου ου μη μεταστή· είπε γάρ Κύριος· ίλεώς σοι.

Ησ. 54,10 ότι τα όρη θα μετατεθούν και τα βουνά θα μετακινηθούν, έτσι και τώρα ορκίζομαι, ότι δεν θα λείψη ποτέ το έλεός μου προς σε. Ούτε θα ατονήση και θα ακυρωθή ποτέ η διαθήκη, που συνήψα προς σε δια την ειρήνην σου. Διότι είπεν ο Κυριος. Από έδω και πέρα θα είμαι πάντοτε ελεήμων, συγχωρών τας αμαρτίας σου.

Ησ. 54,11 Ταπεινή και ακατάστατος, ου παρεκλήθης, ιδού εγώ ετοιμάζω σοι άνθρακα τον λίθον σου και τα θεμέλιά σου σάπφειρον

Ησ. 54,11 Ταπεινωμένη εις κατάστασιν ασταθείας και αβεβαιοτήτος, χωρίς παρηγορίαν ευρίσκετο μέχρι σήμερα, ω Ιερουσαλήμ. Ιδού όμως ότι εγώ ετοιμάζω το οικοδομικόν υλικόν, λίθους πολύτιμους, αδάμαντας δια το κτίγιόν σου και σαπφείρους δια τα θεμέλια του οίκου σου.

Ησ. 54,12 και θήσω τας επάλξεις σου ίασπιν και τας πύλας σου λίθους κρυστάλλου και τον περιβολόν σου λίθους εκλεκτούς

Ησ. 54,12 Με πολύτιμον ίασπιν θα κτίσω τας επάλξεις των τειχών σου, τας δε πύλας του τείχους σου με κρυστάλλους και το τείχος, που θα σε περιβάλη, με εκλεκτούς λίθους.

Ησ. 54,13 και πάντας τους υιούς σου διδασκούς Θεού και εν πολλή ειρήνη τα τέκνα σου.

Ησ. 54,13 Ολα δε τα τέκνα σου θα διδαχθούν κατ' ευθειαν από τον θεόν, θα ζουν εις αδιατάρακτον και πολλήν ειρήνην.

Ησ. 54,14 και εν δικαιοσύνη οικοδομηθήση· απέχου από άδίκου και ου φοβηθήση, και τρόμος ουκ εγγιεί σοι.

Ησ. 54,14 Θα οικοδομηθή και θα προοδεύσης στηριζομένη επάνω εις την δικαιοσύνην, θα απέχης από κάθε άδικον πράγμα και έτσι δεν θα φοβηθής ποτέ. Τρόμος ποτέ δεν θα σε πλησίαση.

Ησ. 54,15 ιδού προσήλυτοι προσελεύσονταί σοι δι εμού και επί σε καταφεύξονται.

Ησ. 54,15 Ιδού, πολλοί προσήλυτοι οδηγούμενοι από εμέ θα προσέλθουν εις σε· με εμπιστοσύνην θα καταφύγουν εις σε, δια να εύρουν σωτηρίαν.

Ησ. 54,16 ιδού εγώ έκτισά σε ουχ ως χαλκεύς φυσών άνθρακας και εκφέρων σκεύος εις έργον· εγώ δε έκτισά σε ουκ εις απώλειαν φθείραι

Ησ. 54,16 Ιδού, εγώ σε έκτισα, όχι όπως ο χαλκουργός, ο οποίος φυσά τα κάρβουνα, βγάξει από το πυρ σκεύος φθαρτόν και χειροποίητον. Εγώ σε έκτισα εν τη παντοδυναμία μου, δια να μη περιέλθης ποτέ εις απώλειαν και φθοράν, αλλά να μένης αιωνία.

Ησ. 54,17 πάν σκεύος φθαρτόν, επί σε ουκ ευδοδώσω, και πάσα φωνή αναστήσεται επί σε εις κρίσιν· πάντας αυτούς ηττήσεις, οι δε ένοχοί σου έσονται εν αυτή· έστι κληρονομία τοίς θεραπεύουσι Κύριον, και ημείς έσεσθέ μοι δίκαιοι, λέγει Κύριος.

Ησ. 54,17 Καθε τι φθαρτόν και επικίνδυνον δια σε σκεύος δεν θα το κατευδώσω, δεν θα το αφήσω να επιτύχη τίποτε εις βάρος σου· όπως επίσης και κάθε φωνή, η οποία θα σηκωθή εναντίον σου, δια να ζητήση την καταδίκην σου. Ολους αυτούς οι οποίοι θα γερθούν εναντίον σου, θα τους νικήσης. Οσοι δε είναι ένοχοι αδικιών εναντίον σου, θα είναι εις

καταδίκην. Εξ αντιθέτου επιφυλάσσεται κληρονομία αγαθών δι' εκείνους, που υπηρετούν πιστώσ τον Κυριον. Και σεις θα εισθε ενώπιόν μου δίκαιοι, λέγει ο Κυριος, και μέτοχοι των αγαθών, που έχω ετοιμάσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 55

Ησ. 55,1 Οι διψώντες, πορεύεσθε εφ' ύδωρ, και όσοι μη έχετε αργύριον, βαδίσαντες αγοράσατε, και φάγετε και πίεσθε άνευ αργυρίου και τιμής οίνον και στέαρ.

Ησ. 55,1 Σεις των οποίων η ψυχή διψά, πηγαίνετε στο πνευματικόν ύδωρ, που τρέχει εις την νέαν Ιερουσαλήμ· και όσοι δεν έχετε χρήματα να αγοράσετε, πηγαίνετε με θάρρος. Εκεί θα προμηθευθήτε χωρίς χρέμα, χωρίς να καταβάλλετε αντίτιμον τι, κρέατα και οίνον. Θα φάγετε και θα πίετε δωρεάν.

Ησ. 55,2 Ινατί τιμάσθε αργυρίου εν ουκ άρτοις και τον μόχθον υμών ουκ εις πλησμονήν; ακούσατέ μου και φάγεσθε αγαθά, και εντρυφήσει εν αγαθοίς η ψυχή υμών.

Ησ. 55,2 Διατί εξοδεύετε τα χρήματά σας ουχι δια άρτους και τρόφιμα, και το προϊόν του κόπου σας ουχι προς χορτασμόν σας; Ακούσατέ μου και θα φάγετε τα αγαθά, θα εντρυφήση η ψυχή σας μέσα στον πλούτον των πραγματικών αγαθών.

Ησ. 55,3 προσέχετε τοίς ωσίν υμών και επακουλουθήσατε ταίς οδοίς μου· εισακούσατέ μου, και ζήσεται εν αγαθοίς η ψυχή υμών· και διαθήσομαι υμίν διαθήκην αιώνιον, τα όσια Δαυίδ τα πιστά.

Ησ. 55,3 Ανοίξατε τα αυτιά σας και δώσατε προσοχήν εις τα λόγια μου. Ακολουθήσατε τον δρόμον των εντολών μου.

Ακούσατέ με και η ψυχή σας θα ζήση μέσα στον πλούτον των αγαθών. Θα κάμω δε μαζή σας νέαν δια-θήκην, αιωνίαν. Θα εκπληρώσω τας ιεράς, τας αμετακινήτους και αξιοπίστους υποσχέσεις μου προς τον Δαυίδ.

Ησ. 55,4 ιδού μαρτύριον εν έθνεσιν έδωκα αυτόν, άρχοντα και προστάσσοντα έθνεσιν.

Ησ. 55,4 Ιδού, αυτόν, τον οποίον υπεσχέθην στον Δαυίδ, τον έδωσα και τον ανέδειξα αξιοπίστον κήρυκα της αληθείας μεταξύ όλων των εθνών, παγκόσμιον άρχοντα και δίδοντα προσταγάς εις όλα τα έθνη.

Ησ. 55,5 ιδού έθνη, ά ουκ οίδασί σε, επικαλέσονταιί σε, και λαοί, οί ουκ επίστανταί σε, επί σε καταφεύξονται ένεκεν Κυρίου τού Θεού σου, τού αγίου Ισραήλ, ότι εδόξασέ σε. -

Ησ. 55,5 Ιδού, έθνη, τα οποία προηγουμένως δεν σε εγνώριζαν, διότι τίποτε περί σου δεν είχαν ακούσει, θα σε επικαλούνται τώρα με πίστιν. Και λαοί, οι οποίοι δεν έμαθαν τίποτε και δεν εγνώριζον τίποτε δια σε, θα καταφύγουν προς σε ως προς σωτήρα, ένεκεν Κυρίου του Θεού σου, του αγίου Θεού του Ισραήλ, διότι αυτός σε εδόξασε.

Ησ. 55,6 Ζητήσατε τον Κύριον και εν τώ ευρίσκειν αυτόν επικαλέσασθε· ηνίκα δ' αν εγγίξη υμίν,

Ησ. 55,6 Αναζητήσατε τον Κυριον με προθυμίαν· και όταν τον εύρετε, επικαλεσθήτε με πίστιν την βοήθειάν του· όταν δε ο Κυριος σας πλησιάξη,

Ησ. 55,7 απολιπέτω ο ασεβής τας οδούς αυτού και ανήρ άνομος τας βουλάς αυτού και επιστραφήτω επί Κύριον, και ελεηθήσεται, ότι επί πολύ αφήσει τας αμαρτίας υμών.

Ησ. 55,7 ο ασεβής ας εγκαταλείψη τας αμαρτωλάς αυτού οδούς και ο παράνομος άνθρωπος ας επιστρέψη εν μετανοία προς τον Κυριον. Και τότε ο Κυριος θα τον ελεήση, διότι εις με-γάλην έκτασιν θα συγχωρήση τας αμαρτίας εκείνου και όλαν σας.

Ησ. 55,8 ου γάρ εισιν αι βουλαί μου ώσπερ αι βουλαί υμών, ουδ' ώσπερ αι οδοί υμών αι οδοί μου, λέγει Κύριος.

Ησ. 55,8 Διότι αι ιδικαί μου βουλαί και αποφάσεις, λέγει ο Κυριος, δεν είναι ώσάν τας ιδικάς σας βουλάς· ούτε οι ιδικοί μου τρόποι ενεργείας και αι οδοί, τας οποίας σας υποδεικνύω, είναι ώσάν τας ιδικάς σας οδούς.

Ησ. 55,9 αλλ' ως απέχει ο ουρανός από της γής, ούτως απέχει η οδός μου από των οδών υμών και τα διανοήματα υμών από της διανοίας μου.

Ησ. 55,9 Αλλά, όσον απέχει ο ουρανός από την γην, τόσον απέχει και η ιδική μου οδός από τας οδούς σας, και τα ιδικά σας διανοήματα από την ιδικήν μου διάνοιαν και βουλήν.

Ησ. 55,10 ως γάρ αν καταβή ο νετός ή χιών εκ τού ουρανού και ου μη αποστραφή, έως αν μεθύση την γήν, και εκτέκη και εκβλαστήση και δώ σπέρμα τώ σπείραντι και άρτον εις βρώσιν,

Ησ. 55,10 Διότι, όπως όταν κατεβή από τον ουρανόν η βροχή η η χιών, δεν θα επιστρέψη πάλιν, έως ότου ποτίση πλουσίως την γην, φυτρώση ο σπαρείς σπόρος, βλάστηση και καρποφορήση χάριν του γεωργού, που τον έσπειρε, και δώσει εις αυτόν άρτον προς τροφήν,

Ησ. 55,11 ούτως έσται το ρήμά μου, ό εάν εξέλθη εκ τού στόματός μου, ου μη αποστραφή, έως αν τελεσθή όσα αν ηθέλησα και ευοδώσω τας οδούς μου και τα εντάλματά μου.

Ησ. 55,11 ετσι θα γίνη και με κάθε λόγον μου, ο οποίος θα βγη από το στόμα μου. Δεν θα πέση στο κενόν, δεν θα επιστρέψη απραγματοποίητος, μέχρις ότου εκτελεσθούν όλα όσα εγώ ηθέλησα και θέλω. Θα κατευδώσω εγώ όλους τους τρόπους ενεργείας μου και θα μεταβάλω εις πραγματικότητα εκείνα, τα οποία διέταξα.

Ησ. 55,12 εν γάρ ευφροσύνη εξελεύσεσθε και εν χαρά διδαχθήσεσθε· τα γάρ όρη και οι βουνοί εξαλούνται προσδεχόμενοι υμάς εν χαρά, και πάντα τα ξύλα τού αγρού επικροτήσεται τοίς κλάδοις,

Ησ. 55,12 Και ιδού, ότι σεις, με μεγάλην αγαλλιασιν θα λυτρωθήτε και θα εξέλθετε από τον ζυγόν της δουλείας σας, με μεγάλην χαράν θα διδαχθήτε και θα δεχθήτε την διδασκαλίαν μου. Και αυτά ακόμη τα μεγάλα όρη και τα μικρά βουνά θα σκιρτούν από αγαλλιασιν, υποδεχόμενα με χαράν σας. Και όλα τα δένδρα της υπαίθρου θα κροτούν από την χαράν των τους κλάδους των.

Ησ. 55,13 και αντί της στοιβής αναβήσεται κυπάρισσος, αντί δε της κουνύζης αναβήσεται μυρσίνη· και έσται Κύριος εις όνομα και εις σημείον αιώνιον και ουκ εκλείψει.

Ησ. 55,13 Κατά την πανευφρόσυνον εκείνην περιόδον αντί της ακάρπου θαμνώδους στοιβής θα υψωθή η μεγαλοπρεπής κυπάρισσος. Αντί δε της δυσώδους κουνύζης θα βλαστήση και θα μεγαλώση η ευώδης μυρτιά. Ονομαστός και ένδοξος θα γίνη ο Κυριος κατά της ημέραν εκείνην. Και η λύτρωσις, που θα σας δοθή εκ μέρους του, θα είναι μέγα και αιώνιον θαύμα, που δεν θα λείψη ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 56

Ησ. 56,1 Τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσεσθε κρίσιν και ποιήσατε δικαιοσύνην· ήγγικε γάρ το σωτήριόν μου παραγίνεσθαι και το έλεός μου αποκαλυφθήναι.

Ησ. 56,1 Αυτά λέγει, ο Κύριος· “προσέξατε και τηρήσατε το δίκαιον, εφαρμόσατε δικαιοσύνην εις την ζωήν σας, διότι πλησιάζει πλέον να έλθη η ημέρα της σωτηρίας, που εγώ θα δώσω, και να φανερωθή εις σας το έλεός μου.

Ησ. 56,2 μακάριος ανήρ ο ποιών ταύτα και άνθρωπος ο αντεχόμενος αυτών και φυλάσσων τα σάββατα μη βεβηλούν και διατηρών τας χείρας αυτού μη ποιείν άδिका.

Ησ. 56,2 Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που τηρεί αυτά· ο άνθρωπος, ο οποίος τα κρατεί σταθερά, τηρεί την αργίαν των σαββάτων και δεν τα βεβηλώνει, διατηρεί και κρατεί τας χείρας του καθαράς, ώστε να μη πράττη άδिका.

Ησ. 56,3 μη λεγέτω ο αλλογενής ο προσκειμένος προς Κύριον· αφορεί με άρα Κύριος από τού λαού αυτού· και μη λεγέτω ο ενούχος ότι ξύλον εγώ ειμι ξηρόν.

Ησ. 56,3 Ας μη είπη ο αλλοεθνής, ο μη Ιουδαίος, ο οποίος εν τούτοις ευρίσκεται πλησίον του Κυρίου· θα με ξεχωρίση, λοιπόν, και θα με απομακρύνη ο Κύριος από τον λαόν του. Και αυτός ακόμη ο ενούχος, ας μη είπη θλιμμένος και μελαγχολικός· “Είμαι ξηρόν και άκαρπον δένδρον εγώ”.

Ησ. 56,4 τάδε λέγει Κύριος τοίς ενούχοις· όσοι αν φυλάξωνται τα σάββατά μου και εκλέξωνται ά εγώ θέλω και αντέχωνται της διαθήκης μου,

Ησ. 56,4 Αυτά λέγει ο Κύριος στους ενούχους. Εις εκείνους, οι οποίοι θα τηρήσουν τα σάββατά μου, θα εκλέξουν και θα δεχθούν εκείνα, τα οποία εγώ θέλω και θα κρατήσουν στερεά την διαθήκην μου.

Ησ. 56,5 δώσω αυτοίς εν τώ οίκω μου και εν τώ τείχει μου τόπον ονομαστόν κρείττω υιών και θυγατέρων, όνομα αιώνιον δώσω αυτοίς και ουκ εκλείψει.

Ησ. 56,5 “Εγώ θα δώσω εις αυτούς τόπον ονομαστόν, στον ναόν μου και στο τείχος της πόλεώς μου καλύτερον από εκείνον, τον οποίον κρατούν, όσοι έχουν υιούς και θυγατέρας, θα τους δώσω όνομα αιώνιον, το οποίον ουδέποτε θα σβήση η θα λησμονηθή.

Ησ. 56,6 και τοίς αλλογενέσι τοίς προσκειμένοις Κυρίω δουλεύειν αυτώ και αγαπάν το όνομα Κυρίου τού είναι αυτώ εις δούλους και δούλας και πάντας τους φυλασσομένους τα σάββατά μου μη βεβηλούν και αντεχομένους της διαθήκης μου,

Ησ. 56,6 Και τους αλλοεθνείς, τους μη Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκονται κοντά στον Κυριον θα τον υπηρετούν και να αγαπούν το όνομα του Κυρίου, να είναι εις αυτόν πιστοί δούλοι και δούλαι και εις όλους εκείνους, που τηρούν την εντολήν του Σαββάτου, ώστε να μη το βεβηλώνουν, και οι οποίοι κρατούν στερεά την διαθήκην μου,

Ησ. 56,7 εισάξω αυτούς εις το όρος το άγιόν μου και ευφρανώ αυτούς εν τώ οίκω της προσευχής μου· τα ολοκαυτώματα αυτών, και αι θυσΐαι αυτών έσονται δεκταί επί τού θυσιαστηρίου μου· ο γάρ οίκός μου οίκος προσευχής κληθήσεται πάσι τοίς έθνεσιν,

Ησ. 56,7 αυτούς εγώ θα τους οδηγήσω και θα τους εισαγάω εις το άγιόν μου όρος. Θα τους ευφρανώ στον οίκον της προσευχής μου, στον ναόν μου. Τα ολοκαυτώματά των και αι άλλαι θυσΐαι των, θα είναι ευαρέστως δεκταί επάνω στο θυσιαστήριόν μου. Διότι ο οίκός μου θα αγνωρισθή και θα διακηρυχθή οίκος προσευχής δι' όλα ανεξαιρέτως τα έθνη”.

Ησ. 56,8 είπε Κύριος ο συνάγων τους διεσπαρμένους Ισραήλ, ότι συνάξω επ αυτόν συναγωγήν. -

Ησ. 56,8 Αυτά είπεν ο Κύριος, ο οποίος συγκεντρώνει τους ανά τα έθνη διεσκορπισμένους Ισραηλίτας, ότι στον συγκεντρωθέντα νέον Ισραήλ θα συναθροΐση και άλλο πλήθος ανθρωπώτων από τα διάφορα έθνη.

Ησ. 56,9 Πάντα τα θηρία τα άγρια, δεύτε φάγετε, πάντα τα θηρία τού δρυμού.

Ησ. 56,9 Ολα τα άγρια θηρία, όλα τα θηρία του δάσους, λαοί εθνών, ελάτε σεις να φάγετε τα αγαθά μου αντί του απειθύντος Ισραηλιτικού λαού.

Ησ. 56,10 ιδετε ότι εκτετύφλωνται πάντες, ουκ έγνωσαν φρονήσαι, πάντες κύνες ενεοί, ου δυνήσονται υλακτείν, ενυπνιαζόμενοι κοίτην, φιλούντες νυστάξει.

Ησ. 56,10 Ίδετε ότι όλοι οι Ισραηλίται έχουν ψυχικώς τυφλωθή. Δεν ηθέλησαν να αποκτήσουν ορθήν γνώσιν και σύνεσιν. Ολοι, μάλιστα οι άρχοντες των, είναι κύνες με ανοικτόν και άφώνον το στόμα των. Δεν ημπορούν να γαυγίσουν εναντίον των εχθρών των. Κοιμώνται και βλέπουν όνειρα, αγαπούν τον νυσταγμόν και τον ύπιον.

Ησ. 56,11 και οι κύνες αναιδείς τή ψυχή, ουκ ειδότες πλησμονήν· και εισι πονηροί ουκ ειδότες σύνεσιν, πάντες εν ταίς οδοίς αυτών εξηκολούθησαν, έκαστος κατά το εαυτού.

Ησ. 56,11 Οι αρχηγοί, ιδία του Ισραήλ, είναι αναιδείς όπως οι κύνες. Απληστοι, δεν γνωρίζουν χορτασμόν. Είναι πονηροί, δεν γνωρίζουν και δεν έχουν ορθοφροσύνην και συνεσιν. Ολοι εξακολουθούν να βαδίζουν τους δρόμους της διεφθαρμένης αυτών ζωής, ο καθένας σύμφωνα προς το συμφέρον του και τας αμαρτωλάς του διαθέσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 57

Ησ. 57,1 Ίδετε ως ο δίκαιος απώλετο, και ουδείς εκδέχεται τή καρδία, και άνδρες δίκαιοι αίγονται, και ουδείς κατανοεί. από γάρ προσώπου αδικίας ήρται ο δίκαιος·

Ησ. 57,1 Ίδετέ πως ο δίκαιος χάνεται, και κανείς δεν βάζει αυτό εις την καρδία του, ούτε και συγκινείται! Ανδρες δίκαιοι φονεύονται και σαρώνονται και κανείς δεν κατανοεί το μέγεθος της αδικίας αυτής! Εξ αιτίας της μεγάλης κακότητός που επικρατεί γενικώς, έχει αφαιρεθή η ζωή του δικαίου.

Ησ. 57,2 έσται εν ειρήνη η ταφή αυτού, ήρται εκ τού μέσου

Ησ. 57,2 Αφηρέθη η ζωή του εκ μέσου πονηράς γενεάς, ετάφη όμως ειρηνικώς και εισήλθεν εις την αωνίαν ειρήνην.

Ησ. 57,3 υμείς δε προσαγάγετε ώδε, υιοί άνομοι, σπέρμα μοιχών και πόρνης·

Ησ. 57,3 Πλησιάσατε όμως εδώ σεις, υιοί της παρανομίας, καρποί μοιχών ανδρών και πόρνης γυναίκος.

Ησ. 57,4 εν τίνι ενετροφήσατε; και επί τίνα ηνοιξατε το στόμα υμών; και επί τίνα εχαλάσατε την γλώσσαν υμών; ουχ υμείς εστε τέκνα απώλειας; σπέρμα άνομον;

Ησ. 57,4 Και σας ερωτώ με ποιον και εις βάρος ποίου διεσκεδάσατε; Εναντίον ποίου ηνοιξατε υβριστικώς το στόμα σας; Και εναντίον τίνος εβγάλατε εμπαικτικώς μίαν σπιθαμήν την γλώσσαν σας; Δεν είσθε σεις τέκνα απώλειας, αμαρτωλοί απόγονοι γονέων παρανόμων;

Ησ. 57,5 οι παρακαλούντες είδωλα υπό δένδρα δασέα, σφάζοντες τα τέκνα αυτών εν ταίς φάραγξιν αναμέσον των πετρών.

Ησ. 57,5 Σεις λατρεύετε και παρακαλείτε τα είδωλα κάτω από πυκνόφυλλα δένδρα και σφάζετε τα τέκνα σας εις τα είδωλα, εις τας φάραγγας, ανάμεσα από βράχους.

Ησ. 57,6 εκείνη σου η μερίς, ούτός σου ο κληρος, κακείνους εξέχεας σπονδάς κακείνους ανήνεγκας θυσΐας· επί τούτοις ούν

ουκ οργισθήσομαι;

Ησ. 57,6 Αυτή είναι λοιπόν η μερίς, την οποίαν εξέλεξες. Αυτή είναι η κληρονομία σου και όχι ο Θεός. Εις τα είδωλα έχυσες ιερὰς σπονδάς οίνου και εις εκείνα προσέφερες τας θυσίας σου. Δια τα βέβηλα, λοιπόν, αυτά έργα σου δεν θα οργισθώ εναντίον σου;

Ησ. 57,7 επ' όρος υψηλόν και μετέωρον, εκεί σου η κοίτη, και εκεί ανεβίβασας θυσίας σου.

Ησ. 57,7 Επάνω εις όρος υψηλόν και σαν μετέωρον στον αέρα εκεί ετοποθέτησες την αμαρτωλήν σου κλίνην, εκεί ανεβίβασες και προσέφερες τας θυσίας σου.

Ησ. 57,8 και οπίσω των σταθμών της θύρας σου έθηκας μνημόσυνά σου· ώου ότι εάν απ' εμού αποστής, πλείον τι έξεις ηγάπησας τους κοιμωμένους μετά σου

Ησ. 57,8 Πισω από τας παραστάδας των θυρών του σπιτιού σου έθεσες προς συνεχή ανάμνησιν τα ειδωλολατρικά σύμβολα. Ενόμισες, ότι, αν απομακρυνθής από εμέ, θα επιτύχης περισσότερα. Ηγήησες αμαρτωλούς' και μαζί των κοιμάσαι.

Ησ. 57,9 και επλήθυνας την πορνείαν σου μετ' αυτών και πολλούς εποίησας τους μακράν από σου και απέστειλας πρέσβεις υπέρ τα όριά σου και απέστρεψας και εταπεινώθης έως άδου.

Ησ. 57,9 Εβυθίσθης εις την αμαρτωλότητα, επλήθυνας τας πορνείας σου μετ' αυτών. Πολλούς ψευδοθεούς, που ήσαν μακράν από σε, τους έφερες κοντά σου. Εστειλες πρέσβεις πέραν από τα όρια της χώρας σου προς ειδωλολατρικούς λαούς, δια να ζητήσης βοήθειαν. Απεμακρύνθης από εμέ και εξηυτελίσθης μέχρις άδου.

Ησ. 57,10 τὰς πολιοδιαίς σου εκοπίασας και ουκ είπας· παύσομαι ενισχύουσα, ότι έπραξας ταύτα, διά τούτο ου κατεδείθης μου σύ.

Ησ. 57,10 Συ, Ιερουσαλήμ, εταλαιπωρήθης και ματαίως εκοπίασές με τας πολλές πορείας σου. Και όμως δεν είπες· Ματαία η προσπάθεια μου· θα παύσω να ζητώ ενισχύσεις από τους έξω. Επειδή παρεξέκλινες και έπραξες όλας αυτάς τας παρανομίας, ετυφλώθης και δια τούτο δεν ησθάνθης την ανάγκην μου, δεν ηθέλησες να παρακαλέσης εμέ.

Ησ. 57,11 τίνα ευλαβηθείσα εφοβήθης και εψεύσω με και ουκ εμνήσθης μου, ουδέ έλαβές με εις την διάνοιαν ουδέ εις την καρδιαν σου; και εγώ σε ιδών παρορώ, και εμέ ουκ εφοβήθης.

Ησ. 57,11 Από δέος προς ποίον εφοβήθης και είπες ψέματα προς εμέ, με την παράβασιν των υποσχέσεών σου, και δεν με εθυμήθης; Ούτε με έβαλες εις την σκέψιν σου και την καρδιαν σου· και εγώ δε, όταν είδα την διαγωγήν σου, έκαμα ότι δεν σε βλέπω. Και πάλιν όμως συ δεν εφοβήθης, και συνέχισες τας παρεκτροπὰς σου.

Ησ. 57,12 και εγώ απαγγελώ την δικαιοσύνην μου και τα κακά σου, ά ουκ ωφελήσει σε.

Ησ. 57,12 Εγώ όμως θα αναγγείλω την δικαίαν μου εναντίον σου απόφασιν και τας συμφοράς, αι οποίαι θα σε εύρουν. Τα δε είδωλά σου εις τίποτε δεν θα σε ωφελήσουν.

Ησ. 57,13 όταν αναβοήσης, εξελέσθωσάν σε εν τή θλίψει σου· τούτους γάρ πάντας άνεμος λήψεται και αποίσει καταγιγίς. οι δε αντεχόμενοί μου κτήσονται γήν και κληρονομήσουσι το όρος το άγιόν μου.

Ησ. 57,13 Όταν θα κραυγάσης, ας εξέλθουν προς σε, δια να σε απαλλάξουν από την θλίψιν σου! Όλους αυτούς τους ειδωλικούς θεούς θα τους πάρη ο άνεμος, θα τους πετάξη μακρυνά η καταιγίδα. Όσοι όμως κρατούνται στερεά από εμέ θα κληρονομήσουν το όρος το άγιόν μου, την νέαν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 57,14 και εροούσι· καθαρίσατε από προσώπου αυτού οδούς και άρατε σκώλα από της οδού τού λαού μου. -

Ησ. 57,14 Και, θα είπουν τότε· Καθαρίσατε ενώπιον αυτού τας οδούς, πάρτε και πετάξτε μακρυνά τα εμπόδια από την οδόν, από την οποίαν θα διέλθη ο λαός μου".

Ησ. 57,15 Τάδε λέγει Κύριος ο Υψιστος, ο εν υψηλοίς κατοικών τον αιώνα, άγιος εν αγίοις όνομα αυτώ, Κύριος Υψιστος εν αγίοις αναπαυόμενος και ολιγοψύχοις διδούς μακροθυμίαν και διδούς ζωήν τοίς συντετριμμένοις την καρδιαν·

Ησ. 57,15 Αυτά λέγει Κυριος, ο Υψιστος, ο κατοικών αιωνίως εν υψηλοίς, ο έχων αγιώτατον το όνομα αυτου, Κυριος, Υψιστος, επαναπαυόμενος και ευαρεστούμενος εν μέσω των αγίων. Αυτός ο οποίος δίδει καρτεριαν και δύναμιν στους ολιγοψύχους παρέχει ζωογόνον παρηγοριαν στους συντετριμμένους κατά την καρδιαν.

Ησ. 57,16 ουκ εις τον αιώνα εκδικήσω υμάς, ουδέ διαπαντός οργισθήσομαι υμίν· πνεύμα γάρ παρ' εμού εξελεύεται και πνοήν πάσαν εγώ εποίησα.

Ησ. 57,16 Αυτός ο αιώνιος, ο παντοδύναμος και δίκαιος Κυριος λέγει· "δεν θα σας τιμωρώ αιωνίως, ούτε και πάντοτε θα είμαι ωργισμένος εναντίον σας. Διότι το πνεύμα, που ο καθένας σας έχει, από εμέ έχει εξέλθει. Και κάθε ζώσαν πνοήν εγώ την εδημιούργησα.

Ησ. 57,17 δι' αμαρτιαν βραχύ τι ελύπησα αυτόν και επάταξα αυτόν και απέστρεψα το πρόσωπόν μου απ' αυτου, και ελυπήθη και επορεύθη στυγνός εν τὰς οδοίς αυτου.

Ησ. 57,17 Τον αμαρτωλόν επειδή παρέβη το θέλημά μου και ημάρτησε επ' ολίγον διάστημα τον ετιμώρησα και τον ελύπησα. Τον εκτύπησα και εγυρῖσα αλλού το πρόσωπόν μου. Αυτός δε ελυπήθη και επορεύθη θλιμμένος τον δρόμον της ζωής του.

Ησ. 57,18 τας οδούς αυτου εώρακα και ιασάμην αυτόν και παρεκάλεσα αυτόν και έδωκα αυτώ παράκλησιν αληθινήν,

Ησ. 57,18 Εγώ είδα την μετά ταύτα αλλαγὴν των δρόμων της ζωής του και τον εθεράπευσα από την ασθένειάν του. Τον παρηγόρησα, έδωσα εις αυτόν πραγματικὴν παρηγοριαν.

Ησ. 57,19 ειρήνην επ' ειρήνην τοίς μακράν και τοίς εγγύς ούσι. και είτε Κύριος· ιάσομαι αυτους,

Ησ. 57,19 Εδωκα ειρήνην μεγάλην και σταθεράν στους μακράν ευρισκομένους εθνικούς και εις τους πλησίον ευρισκομένους Ιουδαίους, και είπεν ο Κυριος· θα θεραπέψω όλους αυτους.

Ησ. 57,20 οι δε άδικοι ούτως κλυδωνισθήσονται και αναπαύσασθαι ου δυνήσονται.

Ησ. 57,20 Οι αμετανόητοι όμως αμαρτωλοί θα αναταράσσωνται, σαν να ευρίσκονται εις αγρίως τρικυμισμένην θάλασσαν. Δεν θα ημπορέσουν δε ποτέ, να εύρουν πραγματικὴν ανάπαυσιν.

Ησ. 57,21 ουκ έστι χαίρειν τοίς ασεβέσιν, είτε Κύριος ο Θεός.

Ησ. 57,21 Εις τους ασεβείς δεν υπάρχει χαρά, είπεν ο Κυριος ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 58

Ησ. 58,1 Αναβόησον εν ισχυί και μη φείση, ως σάλπιγγα ύψωσον την φωνήν σου, και ανάγγειλον τώ λαώ μου τα

αμαρτήματα αυτών και τώ οίκω Ιακώβ τας ανομίας αυτών.

Ησ. 58,1 Φώναξε με όλην σου την δύναμιν, μη λυπηθής την φωνήν σου· ύψωσε και δυνάμωσε την φωνήν σου σαν μεγαλόφωνον σάλπιγγα και, ειπέ καθαρά στον λαόν μου τα αμαρτήματά των και στους απογόνους του Ιακώβ τας παρανομίας των.

Ησ. 58,2 εμέ ημέραν εξ ημέρας ζητούσι και γνώναί μου τας οδούς επιθυμούν· ως λαός δικαιοσύνην πεποιηκώς και κρίσιν Θεού αυτού μη εγκαταλειπώς αιτούσί με νύν κρίσιν δικαίαν και εγγίζειν Θεώ επιθυμούν

Ησ. 58,2 Αυτοί κάθε ημέραν ζητούν να με εύρουν. Επιθυμούν να μάθουν τας εντολάς μου. Σαν λαός, ο οποίος έχει τάχα τηρήσει δικαιοσύνην εις την ζωήν του, και δεν έχει εγκαταλείψει ποτέ τας εντολάς του Θεού, ζητούν τώρα από εμέ δικαίον κρίσιν εναντίον των εχθρών των. Θέλουν να πλησιάσουν τον Θεόν εν τη επιθυμία να εύρουν προστασίαν

Ησ. 58,3 λέγοντες· τι ότι ενησταύσαμεν και ουκ είδες; επαπεινώσαμεν τας ψυχάς ημών και ουκ έγγως; εν γάρ ταίς ημέραις των νηστειών υμών ευρίσκετε τα θελήματα υμών και πάντας τους υποχειρίους υμών υπονύσσετε.

Ησ. 58,3 και λέγουν· Διατί, όταν ενηστεύσαμεν, δεν επρόσεξες την νηστείαν μας; Επαπεινώσαμεν εν μετανοία τας ψυχάς μας και συ δεν ηθέλησες να λάβης γνώσιν. Δεν θα σας επροσεξα, όταν επράττετε αυτά, λέγει ο Κυριος, διότι και κατά τας ημέρας των νηστειών σας πραγματοποιούσατε τα ιδικά σας εγωϊστικά θελήματα. Κατεπιέζατε δε και ετραυματίζατε όλους εκείνους, που ήσαν υποχείριοί σας.

Ησ. 58,4 ει εις κρίσεις και μάχας νηστεύετε και τύπτετε πυγμαίς ταπεινόν, ινατί μοι νηστεύετε ως σήμερα, ακουσθήναι εν κραυγή την φωνήν υμών;

Ησ. 58,4 Εάν, καθ' ον χρόνον νηστεύετε, εκτρέπεσθε εις φιλονεικίας και εις μάχας, και με τους γρόνθους σας κτυπάτε και ταπεινώνετε τον άσημον και ανισχυρον, είναι ματαία και ανωφελής η νηστεία σας. Προς τι λοιπόν να νηστεύετε, όπως νηστεύετε σήμερα, δια να ακουσθή η έντονος κραυγή σας από εμέ;

Ησ. 58,5 ου ταύτην την νηστείαν εξελεξάμην και ημέραν ταπεινούν άνθρωπον την ψυχήν αυτού· ουδ αν κάμψης ως κρίκον τον τράχηλόν σου και σοδόν και σοδόν υποστρώση, ουδ ούτω καλέσετε νηστείαν δεκτήν.

Ησ. 58,5 Εγώ δεν εξέλεξα και δεν ενέκρινα αυτού του είδους την νηστείαν. Δεν μου είναι ευάρεστος η ημέρα, κατά την οποίαν ο άνθρωπος με μίαν τέτοιαν νηστείαν ταπεινώνει τον εαυτόν του. Ούτε, εάν από την πολλήν νηστείαν κάμψης τον τράχηλόν σου, ωσάν τον κρίκον, και στρώσης να κοιμηθής επάνω εις στάκτην, ούτε αυτήν την κακουχίαν σας δεν ημπορείτε να την χαρακτηρίσετε ως νηστείαν δεκτήν από εμέ.

Ησ. 58,6 ουχί τοιαύτην νηστείαν εγώ εξελεξάμην, λέγει Κύριος, αλλά λύε πάντα σύνδεσμον αδικίας, διάλυε στραγγαλιάς βιαιών συναλλαγμάτων, απόστειλε τεθραυσμένους εν αφέσει και πάσαν συγγραφήν άδικον διάσπα·

Ησ. 58,6 Δεν εξέλεξα και δεν ώρισα εγώ τέτοιαν νηστείαν, λέγει ο Κυριος, αλλά λύε κάθε δεσμόν και σύνδεσμον με την αδικίαν. Ακύρωσε και σχίσε τας διεστραμμένας συμφωνίας, τας οποίας συ δια βίας και εξαναγκασμού έχεις συνάψει με τους άλλους. Στείλε ελευθέρους τους συντετριμμένους από τον πόνον και την συμφοράν, και κάθε συμβόλαιον άδικου συναλλαγής σχίσε το.

Ησ. 58,7 διάθρυπτε πεινώντι τον άρτον σου και πτωχούς αστέγους είσαγε εις τον οίκόν σου· εάν ιδης γυμνόν, περιβαλε, και από των οικείων τού σπέρματός σου ουχ υπερόψει.

Ησ. 58,7 Κοβε το ψωμί σου και μοιράσου το με τον πτωχόν. Βαλε αστέγους στον οίκόν σου, εάν ιδης γυμνόν ένδυσε τον. Και απέναντι των οικείων σου μη δείξης αδιαφορίαν και καταφρόνησιν.

Ησ. 58,8 τότε ραγήσεται πρώϊμον το φώς σου, και τα ιάματά σου ταχύ ανατελεί, και προπορεύεται έμπροσθέν σου η δικαιοσύνη σου, και η δόξα τού Θεού περιστελεί σε.

Ησ. 58,8 Εάν τηρήσης αυτά, τότε θα αναλάμψη σαν της αυγής χαρούμενον το φως της ειρήνης και της χαράς σου. Ταχέως θα ανατείλη η θεραπεία των πληγών σου και θα άποκα-τασταθή η υγεία σου. Εμπροσθέν σου θα προπορεύεται η αρετή σου, η δε δόξα του Θεού θα σε περιβάλλη πάντοτε.

Ησ. 58,9 τότε βοήση, και ο Θεός εισακούσεται σου· έτι λαλούντός σου ερεί· ιδού πάρεμι. εάν αφέλης από σου σύνδεσμον και χειροτονίαν και ρήμα γογγυσμού

Ησ. 58,9 Τοτε, δια της ειλικρινούς προσευχής θα φωνάξης προς τον Θεόν, και ο Θεός θα σε ακούση. Καθ' ην στιγμήν ακόμη συ θα προσεύχεσαι προς αυτόν, εκείνος θα σου απαντήση· Ιδού εγώ είμαι παρών, ευρίσκομαι κοντά σου. Και ταύτα, εάν αφαιρέσης και σταματήσης κάθε άδικον καταπίεσιν, κάθε εμπαικτικήν και απειλητικήν χειρονομίαν, κάθε λόγον γογγυσμού.

Ησ. 58,10 και δώς πεινώντι τον άρτον εκ ψυχής σου και ψυχήν τεταπεινωμένην εμπλήσης, τότε ανατελεί εν τώ σκότει το φώς σου, και το σκότος σου ως μεσημβρία.

Ησ. 58,10 Εάν δώσης με όλην σου την καρδιά ψωμί στον πεινασμένον, εάν χορτάσης μίαν ψυχήν, η οποία ευρίσκεται εις κατάστασιν ταιτείνωσεως και πόνου. Τοτε, μέσα στο σκοτάδι της θλίψεώς σου θα ανατείλη το φως της χαράς και της ειρήνης σου. Και το σκοτάδι της πλάνης και της αθλιότητός σου θα μεταβληθή και θα λάμψη σαν το φως της μεσημβρίας.

Ησ. 58,11 και έσται ο Θεός σου μετά σου διαπαντός· και εμπλησθήση καθάπερ επιθυμεί η ψυχή σου, και τα οστά σου πιανθήσεται, και έση ως κήπος μεθύων και ως πηγή ήν μη εξέλιπεν ύδωρ και τα οστά σου ως βοτάνη ανατελεί και πιανθήσεται και κληρονομήσουσι γενεάς γενεών.

Ησ. 58,11 Τοτε ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί σου. Θα χόρτασης, όπως επιθυμεί η ψυχή σου, και αυτά τα οστά σου θα ευφρανθούν και θα γίνουν ισχυρότερα, θα είσαι κήπος θαλλερός γεμάτος μεθυστικά άνθη, σαν πηγή από την οποίαν ποτέ δεν λείπει το νερό. Και τα οστά σου σαν δροσερό χορτάρι θα αναπτυχθούν, θα είναι ισχυρά και χονδρά και θα κληρονομήσης γενεάς γενεών.

Ησ. 58,12 και οικοδομηθήσονται σου αι έρημοι αιώνιοι, και έσται σου τα θεμέλια αιώνια γενεών γενεαίς· και κληθήση Οικοδόμος φραγμών, και τους τρίβους τους αναμέσον παύσεις.

Ησ. 58,12 Αι από αιώνος έρημοι πόλεις σου θα ανοικοδομηθούν και τα θεμέλια, που εσύ θα θέσης, θα είναι αιώνια εις γενεάς γενεών. Θα ονομασθής οικοδόμος φραγμών, τους οποίους εχθροί είχαν κρημνίσει. Θα επανορθώσης και θα κλείσης τους δρόμους, τους διανοιχθέντας από εχθρούς ανάμεσα στο κτήμα σου.

Ησ. 58,13 εάν αποστρέψης τον πόδα σου από των σαββάτων τού μη ποιείν τα θελήματά σου εν τή ημέρα τή αγία και καλέσεις τα σάββατα τρυφερά, άγια τώ Θεώ σου, ουκ αρείς τον πόδα σου επ έργω, ουδέ λαλήσεις λόγον εν οργή εκ τού στόματός σου,

Ησ. 58,13 Εάν σταματήσεις τα πόδια σου και εν ημέρα Σαββάτου δεν κινηθείς προς εργασίαν, ώστε να μη πράττης σύμφωνα με τα εγωιστικά σου θελήματα κατά την αγίαν αυτήν ημέραν, θεωρήσης δε το Σαββατον ως ημέραν ευφροσύνης, αφιερωμένην στον Θεόν, δεν θα κινήσης τα πόδια σου προς εργασίαν, ούτε και θα σου ξεφύγη από το στόμα λόγος οργής.

Ησ. 58,14 και έση πεποιθώς επί Κύριον, και αναβιάσει σε επί τα αγαθά της γής και ψωμίει σε την κληρονομίαν Ιακώβ τού πατρός σου· το γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα.

Ησ. 58,14 Εάν γενικώς έχης στηρίξει την πεποίθησίν σου στον Κυριον, ο Θεός θα επαναφέρει σε εις τα αγαθά της πατρίδος σου, θα σε χόρταση μέσα εις την κληρονομίαν του Ιακώβ του προπάτορός σου. Αυτά θα γίνουν ασφαλώς και βεβαίως, διότι το στόμα του Κυρίου μίλησε αυτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 59

Ησ. 59,1 Μή ουκ ισχύει η χείρ Κυρίου τού σώσαι; ή εβάρυνε το ούς αυτού τού μη εισακούσαι;

Ησ. 59,1 Μηπως δεν έχει πλέον την δύναμιν η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου, δια να σώζη; Μηπως εβάρυνεν η ακοή του, ώστε να μη ακούη πλέον;

Ησ. 59,2 αλλά τα αμαρτήματα υμών διώστώσιν αναμέσον υμών και αναμέσον τού Θεού, και διά τας αμαρτίας υμών απέστρεψε το πρόσωπον αυτού αφ υμών τού μη ελεήσει.

Ησ. 59,2 Αλλά τα αμαρτήματά σας δημιουργούν χωρισμόν και εμπόδιον ανάμεσα εις σας και στον Θεόν, και δια τας αμαρτίας σας απέστρεψεν ο Κυριος το πρόσωπον του από σας, δια να μη σας ελεηση.

Ησ. 59,3 αι γάρ χείρες υμών μεμολυσμένα αιμάτι και οι δάκτυλοι υμών εν αμαρτίαις, τα δε χείλη υμών ελάλησεν ανομίαν, και η γλώσσα υμών αδικίαν μελετά.

Ησ. 59,3 Διότι τα χέρια σας είναι μολυσμένα από αίμα, τα δάκτυλά σας βυθισμένα εις τας αμαρτίας, τα χείλη σας ελάλησαν και λαλούν παρανομίας και η γλώσσα σας μελετά και λέγει αδικίας.

Ησ. 59,4 ουθείς λαλεί δίκαια, ουδέ εστι κρίσις αληθινή· πεποίθασιν επί ματαίοις και λαλούσι κενά, ότι κύουσι πόνον και τίκτουσιν ανομίαν.

Ησ. 59,4 Κανείς από αυτούς δεν ομιλεί δίκαια πράγματα· ούτε υπάρχει εις αυτούς ορθή κρίσις και απονομή δικαιοσύνης. Έχουν στηρίξει την πεποίθησίν των εις τα μάταια είδωλα. Ομιλούν κενά και επιβλαβή, κυφορούν το κακόν και γεννούν κατόπιν την παρανομίαν.

Ησ. 59,5 ωά ασπίδων έρηξαν και ιστόν αράχνης υφαίνουσι· και ο μέλλον των ωών αυτών φαγείν συντριψας ούριον εύρε, και εν αυτώ βασιλίσκος.

Ησ. 59,5 Αυτοί επάσασαν και έσπασαν αυγά ασπίδων, αι οποιαί θα τους θανατώσουν με τα δηλητηριώδη δόγματά των. Υφαίνουν εύθραυστον ιστόν αράχνης. Εκείνος, που θα θελήση να συντριψή και να φάγη ένα από τα αυγά αυτά, θα εύρη βρωμερόν και θανατηφόρον περιεχόμενον. Θα εύρη εντός αυτού βασιλίσκον, δηλητηριώδες φίδι.

Ησ. 59,6 ο ιστός αυτών ουκ έσται εις ιμάτιον, ουδέ μη περιβάλλονται από των έργων αυτών· τα γάρ έργα αυτών έργα ανομίας.

Ησ. 59,6 Οπως της αράχνης ιστός δεν υφαίνεται ποτέ εις αργαλειόν δια να γίνη ένδυμα, έτσι δεν πρόκειται αυτοί να ένδυθούν και στολισθούν από τα καλά των έργα. Διότι τα έργα των είναι έργα παραβάσεως νόμου Θεού.

Ησ. 59,7 οι δε πόδες αυτών επί πονηριαν τρέχουσι, ταχινοί εκχέαι αίμα· και οι διαλογισμοί αυτών διαλογισμοί αφρόνων, σύντριμμα και ταλαιπωρία εν ταις οδοίς αυτών.

Ησ. 59,7 Τα πόδια των τρέχουν προς το κακόν· είναι ταχείς στο να χύνουν αίμα αθών. Αι σκέψεις και αποφάσεις των είναι σκέψεις ασυνέτων πονηρών ανθρώπων. Εις τους δρόμους της ζωής των σωρεύουν συντριμματα και ταλαιπωρίας.

Ησ. 59,8 και οδόν ειρήνης ουκ οίδασι, και ουκ εστι κρίσις εν ταις οδοίς αυτών· αι γάρ τρίβοι αυτών διεστραμμένοι, ας διοδεύουσι, και ουκ οίδασιν ειρήνην.

Ησ. 59,8 Ζωήν ειρήνης δεν γνωρίζουν, δεν υπάρχει δικαία κρίσις εις τας πορείας της ζωής των. Οι δρόμοι, δια των οποίων διέρχονται, είναι διεστραμμένοι. Ουδέποτε ε γνώρισαν την αληθινήν ειρήνην.

Ησ. 59,9 διά τούτο απέστη η κρίσις απ αυτών, και ου μη καταλάβη αυτούς δικαιοσύνη· υπομεινάντων αυτών φώς εγένετο αυτοίς σκότος, μείναντες αυγήν εν αωρία περιεπάτησαν.

Ησ. 59,9 Δια τούτο έχει απομακρυνθή από αυτούς η δικαιοσύνη. Δεν θα κυριαρχή εις την ζωήν των η δικαιοσύνη και τα αγαθά, που αυτή φέρει. Ενώ περιμέναν, όπως ήλπιζαν, το φως της ζωής, τους κατέλαβε το σκοτάδι της δυστυχίας.

Επερίμεναν την ανατολήν της αυγής και περιπλανήθησαν στο σκοτάδι της νυκτός.

Ησ. 59,10 ψηλαφήσουσιν ως τυφλοί τοίχον και ως ουχ υπάρχοντων οφθαλμών ψηλαφήσουσι· και πεσούνται εν μεσημβρία ως εν μεσονυκτίω, ως αποθνήσκοντες στενάξουσιν,

Ησ. 59,10 Τυφλοί πνευματικώς θα ψηλαφούν ως οι τυφλοί τον τοίχον. Ωσαν άνθρωποι, στους οποίους δεν υπάρχουν οφθαλμοί, θα ψηλαφούν τα πάντα με τα χέρια των· και ενώ θα είναι πλήρης μεσημβρία, αυτοί, πνευματικώς τυφλοί καθώς είναι, θα σκοντάπτουν και θα πίπτουν, ως εάν ευρίσκωνται εις μεσονύκτιον. Θα στενάζουν ως άνθρωποι πνέοντες τα λούισθια.

Ησ. 59,11 ως άρκος και ως περιστερά άμα πορεύονται· ανεμείναμεν κρίσιν, και ουκ έστι· σωτηρία μακράν αφέστηκεν αφ ημών.

Ησ. 59,11 Οπως στενάζει η άρκτος και η περιστερά, που τους έχουν πάρει τα μικρά των, έτσι και αυτοί θα διέρχονται την ζωήν των. Θα λέγουν δε: "Επερίμεναμεν απόδοσιν δικαιοσύνης, αλλά αυτή δεν υπάρχει. Η σωτηρία έχει απομακρυνθή πλέον από ημάς!

Ησ. 59,12 πολλή γάρ η ανομία εναντίον σου, και αι αμαρτίαί ημών αντέστησαν ημίν· αι γάρ ανομίαι ημών εν ημίν, και τα αδικήματα ημών ένγωμεν.

Ησ. 59,12 Και τούτο, διότι πολλή και μεγάλη είναι η παρανομία ημών ενώπιόν σου, Κυριε. Αι αμαρτίαί μας ώσαν ένα ανυπέβλητον πρόσκομμα ίστανται απέναντι μας. Πράγματι αι ανομίαι μας είναι ενώπιον μας. Εγνωρίσαμεν και ομολογούμεν τα αδικήματα μας.

Ησ. 59,13 ησεβήσαμεν και εψευδάμεθα και απέστημεν από όπισθεν τού Θεού ημών· ελαλήσαμεν άδικα και ηπειθήσαμεν, εκύομεν και εμελετήσαμεν από καρδίας ημών λόγους άδικους·

Ησ. 59,13 Ησεβήσαμεν, εφανήκαμεν ψεύσται εις τας προς τον Θεόν υποσχέσεις μας· ως εκ του αμαρτωλού βίου μας

απεμακρύνθημεν από τον Θεόν. Ελαλήσαμεν αδικίας, εδείξαμεν ανυπακοήν στο θείον θέλημα. Εκυφορήσαμεν και εμελετήσαμεν εις τα βάθη των καρδιών μας αδικίας.

Ησ. 59,14 και απεστήσαμεν οπίσω την κρίσιν, και η δικαιοσύνη μακράν αφέστηκεν, ότι κατηναλώθη εν ταίς οδοίς αυτών η αλήθεια, και δι ευθείας ουκ εδύναντο διελθείν.

Ησ. 59,14 Απωθήσαμεν και ερρίψαμεν οπίσθεν ημών την δικαίαν κρίσιν. Και έτσι η δικαιοσύνη του Θεού έχει απομακρυνθή από ημάς". Εβεβηλώθη πράγματι και εσπαταλήθη η αλήθεια του Θεού εις τας πορείας της ζωής των. Δια τούτο και δεν υπηρώσαν να διέλθουν δια της ευθείας οδού.

Ησ. 59,15 και η αλήθεια ήρται, και μετέστησαν την διάνοιαν τού συνιέναι και είδε Κύριος, και ουκ ήρσεν αυτώ, ότι ουκ ήν κρίσις.

Ησ. 59,15 Η αλήθεια έχει αφαιρεθή εκ μέσου αυτών. Μετέστρεψαν την διάνοιάν των, ώστε να μη ημπορή αυτή να εννοήση την αλήθειαν. Και ο Κυριος είδε την θλιβεράν αυτήν κατάπτωσιν. Δεν του ήρσεν, διότι δεν υπήρχε εις αυτούς δικαιοσύνη.

Ησ. 59,16 και είδε και ουκ ήν ανήρ, και κατενόησε και ουκ ήν ο αντιληψόμενος, και ημύνατο αυτούς τώ βραχίονι αυτού και τή ελεημοσύνη εστηρίσατο.

Ησ. 59,16 Είδεν ο Κυριος, ότι δεν υπήρχεν άνθρωπος, δια να τους σώση. Ενόησεν ότι δεν υπήρχε κανείς, να προστατεύση τον λαόν του. Δια τούτο αυτός ούτος ο Κυριος τους υπερέσπισε με την παντοδύναμον δεξιάν του και τους εστήριξε με τν έλεός του.

Ησ. 59,17 και ενεδύσατο δικαιοσύνην ως θώρακα και περιέθετο περικεφαλαίαν σωτηρίου επί της κεφαλής και περιεβάλετο ιμάτιον εκδικήσεως και το περιβόλαιον

Ησ. 59,17 Ο Θεός, ως ακατανίκητος μαχητής, εφόρεσεν αντί θώρακος την δικαιοσύνην, αντί περικεφαλαίας εις την κεφαλήν του έθεσε την σωτηρίαν του λαού του. Περιεβλήθη στρατιωτικόν χιτώνα εκδικήσεως, εφόρεσε τον στρατιωτικόν του επενδύτην,

Ησ. 59,18 ως ανταποδώσων ανταπόδοσιν όνειδος τοίς υπεναντίοις.

Ησ. 59,18 Δια να ανταποδώση ως δικαίαν τιμωρίαν στους εχθρούς το όνειδος και την καταισχύνην.

Ησ. 59,19 και φοβηθήσονται οι από δυσμών το όνομα Κυρίου και οι απ ανατολών ηλίου το όνομα το ένδοξον· ήξει γάρ ως ποταμός βίαιος η οργή παρά Κυρίου, ήξει μετά θυμού.

Ησ. 59,19 Ετσι δε θα φοβηθούν το όνομα του Κυρίου οι εχθροί του, που ευρίσκονται προς δυσμάς, όπως επίσης και εκείνοι που ευρίσκονται προς ανατολάς, θα φοβηθούν τν ένδοξον Ονομα του. Δι' αυτή η οργή του Κυρίου θα επέλθη εναντίον των ως ορμητικός μεγάλος ποταμός· θα έλθη ο Κυριος με θυμόν εναντίον των.

Ησ. 59,20 και ήξει ένεκεν Σιών ο θυόμενος και αποστρέψει ασεβείας από Ιακώβ.

Ησ. 59,20 Αλλα θα έλθη ως λυτρωτής ο Θεός, χάριν της Σιών, και θα εξαλείψη τας αμαρτίας των απογόνων του Ιακώβ.

Ησ. 59,21 και αυτή αυτοίς η παρ εμού διαθήκη, είπε Κύριος· το πνεύμα το εμόν, ό εστιν επί σοί, και τα ρήματα, ά έδωκα εις το στόμα σου, ου μη εκλίπη εκ τού στόματός σου και εκ τού στόματος τού σπέρματός σου· είπε γάρ Κύριος, από τού νύν και εις τον αιώνα.

Ησ. 59,21 Και αυτή θα είναι η νέα παρ' εμού διαθήκη προς αυτούς, είπεν ο Κυριος. Το ιδικόν μου πνεύμα, το οποίον θα είναι επάνω εις σε, τον λυτρωμένον ισραηλιτικόν λαόν, και οι λόγοι, τους οποίους εγώ θα δώσω στο στόμα σου, δεν θα λείψουν ποτέ από τα χείλη σου και από το στόμα των απογόνων σου, από τώρα και στον αιώνα, διότι αυτό είπεν ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 60

Ησ. 60,1 Φωτίζου φωτίζου Ιερουσαλήμ, ήκει γάρ σου το φώς, και η δόξα Κυρίου επί σε ανατέταλκεν.

Ησ. 60,1 Φωτίζου, φωτίζου, ω Ιερουσαλήμ, διότι έχει πλέον έλθει το φως σου εις σε, και η δόξα του Κυρίου έχει ανατείλει επάνω σου.

Ησ. 60,2 ιδού σκότος καλύψει γήν ως γνόφος επ έθνη· επί δε σε φανήσεται Κύριος, και η δόξα αυτού επί σε οφθήσεται.

Ησ. 60,2 Ιδού, σκότος θα καλύψη ολόκληρον την γην. Ωσάν πυκνόν, σκοτεινόν και αδιαπέραστον νέφος, θα απλωθή και θα καλύψη όλα τα έθνη. Εις σε όμως θα φανή ο ένδοξος Κυριος. Θα αποκαλυψθή και θα φανερωθή η δόξα του Κυρίου.

Ησ. 60,3 και πορεύσονται βασιλείς τώ φωτί σου και έθνη τή λαμπρότητί σου.

Ησ. 60,3 Με το ιδικόν σου και προς το ιδικόν σου φως θα πορευθούν βασιλείς· τα έθνη θα φωτισθούν με την ιδικήν σου λαμπρότητα.

Ησ. 60,4 άρον κύκλω τους οφθαλμούς σου και ιδέ συνηγμένα τα τέκνα σου· ιδού ήκασι πάντες οι υιοί σου μακρόθεν, και αι θυγατέρες σου επ ώμων αρθήσονται.

Ησ. 60,4 Νέα αγία Σιών, ύψωσε ολόγυρα τα μάτια σου και ιδέ συγκεντρωμένα τα τέκνα σου. Ιδού, έχουν έλθει όλοι οι υιοί σου από τας μακρυνάς χώρας, αι δε θυγατέρες σου θα φέρωνται επάνω στους ώμους.

Ησ. 60,5 τότε όψη και φοβηθήση και εκστήση τή καρδία, ότι μεταβαλεί εις σε πλούτος θαλάσσης και εθνών και λαών. και ήξουσί σοι

Ησ. 60,5 Τότε θα ίδης, θα σε καταλάβη δέος, θα καταπλαγής εν τη καρδία σου, διότι όλος ο πλούτος της Μεσογειου θαλάσσης, τα πλούτη εθνών και λαών θα μετατοπισθούν και θα μεταφερθούν εις σε.

Ησ. 60,6 αγέλαι καμήλων, και καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιάμ και Γαιφά· πάντες εκ Σαβά ήξουσι φέροντες χρυσίον και λίβανον οίσουσι και λίθον τίμιον και το σωτήριον Κυρίου ευαγγελιούνται.

Ησ. 60,6 Εις σε θα έλθουν επίσης κοπάδια καμήλων, θα σκεπάσουν την χώραν σου κάμηλοι της Μαδιάμ και της Γαιφά. Όλοι θα έλθουν από την χώραν Σαβά φέροντες χρυσίον και λίβανον. Θα φέρουν προς σε πολύτιμους λίθους και θα αναγγείλουν την χαρμόσουν ειδησιν της σωτηρίας εκ μέρους του Κυρίου.

Ησ. 60,7 και πάντα τα πρόβατα Κηδάρ συναχθήσονται σοι και κριοί Ναβαιώ ήξουσί σοι, και ανενεχθήσεται δεκτά επί το θυσιαστήριόν μου, και ο οίκος της προσευχής μου δοξασθήσεται.

Ησ. 60,7 Όλα τα πρόβατα της περιοχής Κηδάρ θα συγκεντρωθούν εις σε. Θα έλθουν προς σε οι κριοι της Ναβαιώ και θα προσφερθούν θυσία ευάρεστοι εις εμέ και δεκτά επάνω στο θυσιαστήριόν μου. Ο δε οίκός μου, ο ναός της προσευχής των ανθρώπων προς εμέ, θα δοξασθή

Ησ. 60,8 τίνες οίδε ως νεφέλαι πέτανται και ωσει περιστεραί σύν νεοσσοίς;

Ησ. 60,8 Ποιοι είναι αυτοί, οι οποίοι πετούν ωσάν νεφέλαι, ώσαν περιστεραί μαζί με τους νεοσσούς των;

Ησ. 60,9 εμέ αι νήσοι υπέμειναν και πλοία Θαρσίς εν πρώτοις, αγαγείν τα τέκνα σου μακρόθεν και τον άργυρον και το χρυσόν αυτών μετ αυτών διά το όνομα Κυρίου το άγιον και διά το τον άγιον τού Ισραήλ ένδοξον είναι.

Ησ. 60,9 Είναι αυτοι, που κατοικούν εις τας ειδωλολατρικάς νήσους και οι οποίοι με επερίμεναν. Ιδού, πλοία από την Θαρσίς προπορεύονται, δια να φέρουν τα τέκνα σου από μακρυνάς χώρας με τα πλούτη των, με τον άργυρον και τον χρυσόν των, δια να αφιερώσουν αυτά στο άγιον όνομα του Κυρίου, διότι ο άγιος Θεός του Ισραήλ είναι ένδοξος.

Ησ. 60,10 και οικοδομήσουσιν αλλογενείς τα τείχη σου, και οι βασιλείς αυτών παραστήσονται σοι διά γάρ οργήν μου επάταξά σε και διά έλεον ηγάπησά σε.

Ησ. 60,10 Αλλοεθνείς θα ανοικοδομήσουν τα τείχη σου, ω νέα Ιερουσαλήμ, και οι βασιλείς θα συμπαρασταθούν εις σε.

Επειδή δια τας παραβάσεις σου ωργίσθην εναντίον σου, σε ετιμώρησα και εκρημνίσθησαν τα τείχη σου, σε ηγάπησα όμως δια την μετάνοιάν σου, επειδή είμαι εύσπλαγχνος και ελεήμων, και ιδού ότι ανοικοδομούνται τώρα τα τείχη σου.

Ησ. 60,11 και ανοιχθήσονται αι πύλαι σου διαπαντός, ημέρας και νυκτός ου κλεισθήσονται, εισαγαγείν προς σε δύναμιν εθνών και βασιλείς αυτών αιομένων.

Ησ. 60,11 Αι πύλαι σου, ω Ιερουσαλήμ, θα ανοιχθούν και θα μένουν δια παντός ανοικταί. Ημέραν και νύκτα δεν θα κλείσουν, δια να φέρουν εις σε οι άνθρωποι τα πλούτη των εθνών και τους βασιλείς αυτών οδηγούμενους με πομπήν.

Ησ. 60,12 τα γάρ έθνη και οι βασιλείς, οίτινες ου δουλεύσουσί σοι, απολούνται και τα έθνη ερημία ερημωθήσεται.

Ησ. 60,12 Διότι οι εθνικοί λαοί και οι βασιλείς των, οι οποίοι δεν θα σε υπηρετήσουν, θα καταστραφούν. Και τα έθνη που δεν θα πιστεύσουν, αλλά θα μείνουν εις την εχθρότητά των, θα ερημωθούν δια φοβεράς καταστροφής.

Ησ. 60,13 και η δόξα τού Λιβάνου προς σε ήξει εν κυπαρίσσω και πεύκη και κέδρω άμα, δοξάσαι τον τόπον τον άγιόν μου και τον τόπον των ποδών μου δοξάσω.

Ησ. 60,13 Τα ονομαστά δένδρα, που αποτελούν την δόξαν του Λιβάνου, αι κυπαρίσσοι και αι πευκαι και αι κέδροι θα έλθουν όλα μαζί προς σε, δια να ανοικοδομήσουν και δοξάσουν τον τόπον τον άγιόν μου. Αυτόν τον τόπον, που πατούν οι πόδες μου, εγώ θα τον δοξάσω.

Ησ. 60,14 και πορεύσονται προς σε δεδοκότες υιοί των ταπεινωσάντων σε και παροξυνάντων σε, και κληθήση Πόλις Κυρίου Σιών άγιου Ισραήλ.

Ησ. 60,14 Εν φόβω και τρόμω θα έλθουν προς σε οι απόγονοι των ανθρωπών εκείνων, οι οποίοι σε εταπείνωσαν, σε εξώργισαν και σε επίκραναν, και θα οναμασθής πόλις του Κυρίου, Σιών του αγίου Θεού του Ισραήλ.

Ησ. 60,15 διά το γεγενήσθαι σε εγκαταλελειμμένη και μεμισημένη, και ουκ ήν ο βοηθών, και θήσω σε αγαλλίαμα αιώνιον, ευφροσύνην γενεών γενεαίς.

Ησ. 60,15 Επειδή είχες γίνει προηγούμενως πόλις εγκαταλελειμμένη, έρημος και μισητή, και κανείς δεν υπήρχε να σε βοηθήση, εγώ θα σε καταστήθω και θα σε αναδείξω αιωνίαν αγαλλίασιν, ευφροσύνην εις γενεάς γενεών.

Ησ. 60,16 και θηλάσεις γάλα εθνών και πλούτον βασιλέων φάγεσαι και γνώση, ότι εγώ Κύριος ο σώζων σε και εξαιρούμενός σε ο Θεός Ισραήλ.

Ησ. 60,16 Ως άλλο γάλα θα θηλάσης τα αγαθά των εθνών. Θα φάγης τα πλούτη των βασιλέων και εξ αυτών των πραγμάτων πλέον θα διδαχθής και θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σε σώζω. Εγώ ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος σε λυτρώνω.

Ησ. 60,17 και αντί χαλκού οίσω σοι χρυσίον, αντί δε σιδήρου οίσω σοι αργύριον, αντί δε ξύλων οίσω σοι χαλκόν, αντί δε λίθων σίδηρον. και δώσω τους άρχοντάς σου εν ειρήνη και τους επισκόπους σου εν δικαιοσύνη.

Ησ. 60,17 Αντί του χαλκού, που είχες προηγούμενως, εγώ θα φέρω προς σε χρυσόν, αντί του σιδήρου θα φέρω εις σε άργυρον, αντί δε των ξύλων θα φέρω εις σε χαλκόν, αντί των λίθων σίδηρον. Θα δώσω και θα αναδείξω εις σε άρχοντας, που θα καθοδηγούν με ειρήνην και προς ειρήνην τον λαόν σου. Αρχηγούς και επόπτας, οι οποίοι θα κρίνουν εν δικαιοσύνη.

Ησ. 60,18 και ουκ ακουστήσεται έτι αδικία εν τη γη σου, ουδέ σύντριμμα ουδέ τάλαιπωρία εν τοίς ορίοις σου, αλλά κληθήσεται Σωτήριον τα τείχη σου, και αι πύλαι σου Γλύμμα.

Ησ. 60,18 Δεν θα ακουστή πλέον αδικία έντς της χώρας σου, ούτε καταστροφή, ούτε καμμιά άλλη συμφορά μέσα εις τα όριά σου. Αλλά τα τείχη της πόλεώς σου θα ονομασθούν και θα είναι Σωτηρία. Αι δε ανάγλυφοι πύλαι σου θα είναι ωραιόταται.

Ησ. 60,19 και ουκ έσται σοι έτι ο ήλιος εις φώς ημέρας, ουδέ ανατολή σελήνης φωτιεί σου την νύκτα, αλλ έσται σοι Κύριος φώς αιώνιον και ο Θεός δόξα σου.

Ησ. 60,19 Δεν θα είναι πλέον δια σε ο ήλιος, δια να φωτίξη την ημέραν, ούτε η εμφάνισις της σελήνης θα φωτίξη την νύκτα σου. Αλλά αυτός ούτος ο Κυριος θα είναι δια σε αιώνιον φως· ο Θεός θα είναι η δόξα σου.

Ησ. 60,20 ου γάρ δύσεται ο ήλιός σοι, και η σελήνη σοι ουκ εκλείψει έσται γάρ σοι Κύριος φώς αιώνιον, και αναπληρωθήσονται αι ημέραι τού πένθους σου.

Ησ. 60,20 Ο ήλιος αυτός δεν θα δύη ποτέ πλέον εις σε και η σελήνη δεν θα λείψη ποτέ. Διότι ο Κυριος θα είναι δια σε αιώνιον φως και έτσι θα πάρουν τέλος και θα αντικατασταθούν αι ημέραι του πένθους σου.

Ησ. 60,21 και ο λαός σου πάς δίκαιος, δι αιώνος κληρονομήσουσι την γήν, φυλάσσων το φύτευμα, έργα χειρών αυτού εις δόξαν.

Ησ. 60,21 Και ο λαός σου, όλος ο λαός σου, θα είναι δίκαιος, αιώνιος κληρονόμος της νέας γης της Επαγγελίας. Ο δε Κυριος θα είναι ο φυλάσσων αυτό, που εφύτευσε, τα έργα των χειρών του προς δόξαν ιδικήν του.

Ησ. 60,22 ο ολιγοστός έσται εις χιλιάδας και ο ελάχιστος εις έθνος μέγα· εγώ Κύριος κατά καιρόν συναξω αυτούς.

Ησ. 60,22 Αυτός ο λαός που είναι τώρα μικρός και ολίγος, θα γίνη εις χιλιάδας, ο ελάχιστος εις μέγα έθνος. Εγώ ο Κυριος στον κατάλληλον καιρόν θα περιμαζεύσω και θα συγκεντρώσω αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 61

Ησ. 61,1 Πνεύμα Κυρίου επ εμέ, ού είνεκεν έχρισέ με· ευαγγελισασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ιάσασθαι τους συντετριμένους την καρδιαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν,

Ησ. 61,1 Ο παις Κυρίου λέγει· Πνεύμα Κυρίου είναι και μένει εις εμέ, διότι με αυτό με έχρισεν ο Κυριος ως άνθρωπον και με έστειλε να κηρύξω στους πτωχούς και γυμνούς από πίστιν ανθρώπους το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας· να θεραπεύσω αυτούς, των οποίων η καρδιά έχει συντριβή από το βάρος της αμαρτίας· να κηρύξω στους δούλους της

αμαρτίας την άφεσιν και την απελευθέρωσιν· να χαρίσω αναβλεψιν εις εκείνους, που έχουν σκοτισμένον και τυφλωμένον τον νουν από τα πάθη της αμαρτίας.

Ησ. 61,2 καλέσαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν και ημέραν ανταποδόσεως τώ Θεώ ημών, παρακαλέσαι πάντας τους πενθούντας,

Ησ. 61,2 Να κηρύξω στους ανθρώπους την νέαν εποχήν, η οποία θα είναι ευχαρίστως δεκτή από τον Θεόν ποθητή δε και χαρμόσυνος δι' αυτούς· να κηρύξω ημέραν ανταποδόσεως δια τον Θεόν μας, και να παρηγορήσω όλους εκείνους, οι οποίοι πενθούν.

Ησ. 61,3 δοθήναι τοίς πενθούσι Σιών δόξαν αντί σποδοῦ, αλειμμα ευφροσύνης τοίς πενθούσι, καταστολήν δόξης αντί πνεύματος ακηδίας· και κληθήσονται γενεαί δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εις δόξαν.

Ησ. 61,3 Να δοθῆ στους πενθούντας ανθρώπους της Σιών δόξα αντί της στάκτης, ευώδες μύρον χαράς στους πενθούντας, ένδυμα δόξης αντί της λύπης και αποκαρδιώσεως. Αι νέαι γενεαί θα ονομασθούν γενεαί δικαιοσύνης· φυτεία, την οποίαν εφύτευσεν ο Κυριος προς δόξαν του.

Ησ. 61,4 και οικοδομήσουσιν ερήμους αιωνίας, εξηρημωμένας πρότερον εξαναστήσουσι· και καινούσι πόλεις ερήμους εξηρωμένας εις γενεάς.

Ησ. 61,4 Και οι πνευματιώως ελεύθεροι αυτοί άνθρωποι θα ανοικοδομήσουν τας από αιώνων ερήμους πόλεις, θα ανεγείρουν και θα δώσουν ζωήν εις πόλεις, αι οποίαι από προηγουμένους χρόνους είχαν τελείως, ερημωθῆ. Θα ανακαινίσουν ερήμους πόλεις, αι οποίαι επί πολλάς γενεάς είχαν μείνει έρημοι και ακατοίκητοι.

Ησ. 61,5 και ήξουσι αλλογενείς ποιμαίνοντες τα πρόβατά σου, και αλλόφυλοι αροτήρες και αμπελουργοί.

Ησ. 61,5 Θα έλθουν ξένοι να ποιάνουν τα πρόβατά σου, ω Ιερουσαλήμ, και αλλόφυλοι ως γεωργοί και αμπελουργοί.

Ησ. 61,6 υμείς δε ιερείς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοί Θεού· ισχύν εθνών κατέδεσθε και εν τώ πλούτῳ αυτών θαυμαστήσεσθε. [αντί της αισχύνης υμών της διπλής και αντί της εντροπής αγαλλιάσεται η μερίς αυτών].

Ησ. 61,6 Σεις δε θα γίνετε και θα ονομασθήτε ιερείς Κυρίου, λειτουργοί του Θεού. Θα συντηρήσθε από τας πλουσίας εισφοράς των εθνών και θα γίνετε αξιοθαύμαστοι με τον πλούτον εκείνων.

Ησ. 61,7 ούτως εκ δευτέρας κληρονομήσουσι την γήν, και ευφροσύνη αιώνιος υπέρ κεφαλής αυτών.

Ησ. 61,7 Ετσι δε οι Ιουδαίοι θα κληρονομήσουν δια δευτέραν φοράν την γην της Επαγγελίας. Αιωνία χαρά και αγαλλίασις θα στεφανώνη τας κεφαλάς των.

Ησ. 61,8 εγώ γάρ ειμι Κύριος ο αγαπών δικαιοσύνην και μισών αρπάγματα εξ αδικίας· και δώσω τον μόχθον αυτών δικαίους και διαθήκην αιώνιον διαθήσομαι αυτοίς.

Ησ. 61,8 Διότι εγώ είμαι Κυριος, ο οποίος αγαπώ δικαιοσύνην και μισώ τας αδικους αρπαγάς. Εγώ θα δώσω στους δικαίους την ανταμοιβήν των κόπων των, και θα συνάψω με αυτούς αιωνίαν διαθήκην.

Ησ. 61,9 και γνωστήσεται εν τοίς έθνεσι το σπέρμα αυτών και τα έκγονα αυτών εν μέσω των λαών· πάς ο ορών αυτούς επιγνώσεται αυτούς, ότι ούτοί εισι σπέρμα ηυλογημένον υπό Θεού

Ησ. 61,9 Θα γίνη γνωστή και ονομαστή μεταξύ των εθνών η γενεά των και οι απόγονοι αυτών ανάμεσα στους λαούς της γης. Ο καθένας, που θα βλέπη αυτούς, θα γνωρίση μετά βεβαιότητας, ότι αυτή είναι η ευλογημένη από τον Θεόν γενεά.

Ησ. 61,10 και ευφροσύνη ευφρανθήσονται επί Κύριον. - Αγαλλιάσθη η ψυχή μου επί τώ Κυρίῳ· ενέδυσε γάρ με ιμάτιον σωτηρίου και χιτώνα ευφροσύνης, ως νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μίτραν και ως νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ.

Ησ. 61,10 Μεγάλην χαράν και αγαλλίασιν θα ευφρανθούν εν Κυρίῳ. Ας πλημμυρίση λοιπόν, από αγαλλίασιν η ψυχή μου εν τῷ Κυρίῳ. Διότι με ενέδυσε με το ένδυμα της σωτηρίας και με χιτώνα χαράς και αγαλλιάσεως. Ως προς νυμφίον έθεσεν επάνω εις την κεφαλήν μου μίτραν και ως νύμφην με εστόλισε με πλούσιον στολισμόν.

Ησ. 61,11 και ως γη αύξουσα το άνθος αυτης και ως κήπος τα σπέρματα αυτού, ούτως ανατελεί Κύριος δικαιοσύνην και αγαλλίαμα εναντίον πάντων των εθνών.

Ησ. 61,11 Οπως η γη βλαστάνει τους σπόρους, αυξάνει και πληθύνει τα άνθη της, όπως ο κήπος βλαστάνει ο,τι σπείρεται εις αυτόν, και καρποφορεί, έτσι ο Κυριος θα ανατείλη κατά τας ημέρας του παιδός του την δικαιοσύνην και την αρετήν, χαράν και αγαλλίασιν ενώπιον όλων των εθνών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 62

Ησ. 62,1 Διά Σιών ου σιωπήσομαι και διά Ιερουσαλήμ ουκ ανήσω, έως αν εξέλθη ως φώς η δικαιοσύνη μου, το δε σωτήριόν μου ως λαμπάς καυθήσεται.

Ησ. 62,1 Δια την Σιών, λέγει ο παις Κυρίου ο Μεσσίας, δεν θα σιωπήσω και δια την Ιερουσαλήμ δεν θα κρατηθώ επί πλέον, έως ότου ανατείλη και λάμψη ως φως η δικαιοσύνη μου, η δε από εμέ προσφερομένη σωτηρία ανάψη και καίη και φωτίση ως λαμπάδα.

Ησ. 62,2 και όψονται έθνη την δικαιοσύνην σου και βασιλείς την δόξαν σου, και καλέσει σε το όνομά σου το καινόν, ό ο Κύριος ονομάσει αυτό.

Ησ. 62,2 Οι λαοί της γης θα· ιδουν, ω Σιών, την δικαιοσύνην σου και οι βασιλείς την δόξαν σου. Θα σε καλέση ο Κυριος με νέον όνομα, το όνομα αυτό ο ίδιος ο Κυριος θα σου το δώση.

Ησ. 62,3 και έση στέφανος κάλλους εν χειρί Κυρίου και διάδημα βασιλείας εν χειρί Θεού σου.

Ησ. 62,3 Και θα είσαι στέφανος ωραιότητος εις τα χέρια του Κυρίου, διάδημα βασιλικόν εις τα χέρια του Θεού σου.

Ησ. 62,4 και ουκέτι κληθήση Καταλελυμένη, και η γη σου ου κληθήσεται έτι Έρημος· σύ γάρ κληθήσεται Θέλημα εμόν, και τή γη σου Οικουμένη, ότι ευδόκησε Κύριος εν σοί και η γη σου συνοικισθήσεται.

Ησ. 62,4 Δεν θα είσαι και δεν θα ονομασθής πλέον "Εγκαταλελειμμένη". Η χώρα σου δεν θα κληθῆ "Έρημος", διότι εις σε θα δοθῆ ως όνομα η φράσις, "θέλημα ιδικόν μου". Και εις την χώραν σου θα δοθῆ ως όνομα η λέξις "Οικουμένη", διότι ο Κυριος ευηρεστήθη και ευαρεστείται εις σε. Και η χώρα σου θα κατοικηθῆ πυκνώς.

Ησ. 62,5 και ως συνοικιών νεανίσκος παρθένῳ, ούτω κατοικήσουσιν οι υιοί σου· και έσται ον τρόπον ευφρανθήσεται νυμφίος επί νύμφη, ούτως ευφρανθήσεται Κύριος επί σοί.

Ησ. 62,5 Οπως ευφραίνεται ο νέος, που συνοικεί με την νεαράν παρθένον, η οποία έγινε σύζυγός του, έτσι θα κατοικούν ευφραίνόμενοι οι υιοί σου. Και όπως ευφραίνεται ο νυμφίος με την νύμφην, έτσι θα ευφρανθῆ ο Κυριος δια σε, ω Ιερουσαλήμ.

Ησ. 62,6 και επί των τειχών σου, Ιερουσαλήμ, κατέστησα φύλακας όλην την ημέραν και όλην την νύκτα, οί διά τέλους ου σιωπήσονται μνησκόμοι Κυρίου.

Ησ. 62,6 Επάνω εις τα τείχη σου, ω Ιερουσαλήμ, έχω εγκαταστήσει φρουρούς όλην την ημέραν και όλην την νύκτα, οι οποίοι μέχρι τέλους δεν θα παύσουν να ενθυμούνται τον Κυριον δια την σωτηρίαν σου.

Ησ. 62,7 ουκ έστι γάρ υμίν όμοιος, εάν διορθώση και ποιήση Ιερουσαλήμ γαυρίαμα επί της γής.

Ησ. 62,7 Δεν θα υπάρξη άλλος όμοιος με σας λαός, όταν ο Κυριος διορθώση, ανορθώση και κάμη την Ιερουσαλήμ δόξαν και αγαλλίαμα επάνω εις την γην.

Ησ. 62,8 ώμοσε Κύριος κατά της δεξιάς αυτού και κατά της ισχύος τού βραχίονος αυτού· ει έτι δώσω τον σίτον σου και τα βρώματά σου τοίς εχθροίς σου, και ει έτι πίνονται υιοί αλλότριον τον οίνόν σου, εφ' ώ εμόχθησας·

Ησ. 62,8 Ωρκίσθη ο Κυριος ύψωσας την δεξιάν του χείρα, ωρκίσθη στον παντοδύναμον βραχίονά του και είπεν· "ότι δεν θα παραδώση άλλην φοράν τον σίτον σου και τα άλλα τρόφιμά σου στους εχθρούς σου. Δεν θα πίνουν πλέον ξένοι τον οίνόν σου, δια τον οποίον συ εκοπιάσας·

Ησ. 62,9 αλλ' ή οι συνάγοντες φάγονται αυτά και αινέσουσι Κύριον, και οι συνάγοντες πίνονται αυτά εν ταίς επαύλεσι ταίς αγίαις μου.

Ησ. 62,9 αλλά όσοι συνάγουν τον σίτον και άλλα τρόφιμα, θα τρώνουν αυτά και θα δοξολογούν εμέ τον Κυριον. Αυτοί που τρυγούν και πατούν τας σταφυλάς θα πίνουν οίνον ειρηνικώς εις τας αγίας αυλάς μου.

Ησ. 62,10 πορεύεσθε διά των πυλών μου και οδοποιήσατε τώ λαώ μου και τους λίθους τους εκ της οδού διαρίψατε· εξάρατε σύσημον εις τα έθνη.

Ησ. 62,10 Πηγαίνετε, εισέλθετε δια των πυλών της νέας Ιερουσαλήμ, τας οποίας εγώ σας ήνοιξα. Κατασκευάσατε δρόμον στον λαόν μου, πετάξτε μακράν τους λίθους από τον δρόμον αυτόν. Υψώσατε προσκλητήριον σήμα δι' όλα τα έθνη.

Ησ. 62,11 ιδού γάρ Κύριος έποίησεν ακουστόν έως εσχάτου της γής· είπατε τή θυγατρί Σιών· ιδού ο σωτήρ σοι παραγέγονεν έχων τον εαυτού μισθόν και το έργον πρό προσώπου αυτού.

Ησ. 62,11 Διότι, ιδού, ο Κυριος έκαμε γνωστήν την λύτρωσίν σας έως εις τα άκρα της γής. Είπατε εις την θυγατέρα μου την Σιών· ιδού ο σωτήρ σου έχει φθάσει φέρων μαζί του τον μισθόν του, αμοιβήν της νίκης του, και το σωτηριώδες έργον του ενώπιόν του.

Ησ. 62,12 και καλέσει αυτόν λαόν άγιον, λελυτρωμένον υπό Κυρίου· σύ δε κληθήση επιζητούμένη πόλις και ουκ εγκαταλελειμμένη.

Ησ. 62,12 Και θα ονομάση άγιον αυτόν τον λαόν, ο οποίος έχει λυτρωθή από τον Κυριον. Συ δε θα ονομασθής και θα είσαι πόλις περιζήτητος και όχι εγκαταλελειμμένη και έρημος".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 63

Ησ. 63,1 Τίς ούτος ο παραγενόμενος εξ Εδώμ, ερύθημα ιματίων εκ Βοσόρ, ούτως ωραίος εν στολή βία μετά ισχύος; εγώ διαλέγομαι δικαιοσύνην και κρίσιν σωτηρίου.

Ησ. 63,1 Ποιός είναι αυτός, που έρχεται από την Ιδουμαίαν, την έχθρικην αυτήν χώραν της Ιουδαίας, από την πόλιν Βοσόρ και τα ενδύματα του είναι ερυθρά; Ποιός είναι αυτός ο ανήρ, ο τόσον πολύ ωραίος, που φέρει στρατιωτικην στολήν και προχωρεί βιαστικά και με δύναμιν; Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος κηρύττω δικαιοσύνην, κρίνω δικαίως και αποδίδω το δίκαιον και μετά δυνάμεως σώζω τους αδικουμένους.

Ησ. 63,2 διατί σου ερυθρά τα ιμάτια και τα ενδύματά σου ως από πατητού ληνού;

Ησ. 63,2 Διατί είναι ερυθρά τα ιμάτιά σου και τα ενδύματά σου γενικώς ως εάν εβγήκες από ληνόν, όπου πατούνται σταφυλαί;

Ησ. 63,3 πλήρης καταπεπατημένης, και των εθνών ουκ έστιν ανήρ μετ' εμού, και κατεπάτησα αυτούς εν θυμώ μου και κατέθλασα αυτούς ως γήν και κατήγαγον το αίμα αυτών εις γήν.

Ησ. 63,3 Ναι, είμαι γεμάτος από χυμούς σταφυλών, που καταπατούνται στον ληνόν. Κανείς άλλος από τους εθνικούς ειδωλολάτραις δεν ήτο μαζί μου στο έργον αυτό. Κατεπάτησα τους αμετανόητους ειδωλολάτραις με οργήν, τους συνέτριψα και τους εκονιορτοποίησα ώσαν το χώμα. Εχυσα το αίμα των εις την γην.

Ησ. 63,4 ημέρα γάρ ανταποδόσεως επήλθεν αυτοίς, και ενιαυτός λυτρώσεως πάρεστι.

Ησ. 63,4 Ετιμωρήθησαν έτσι οι αμετανόητοι ειδωλολάτραι, οι εχθροί της νέας Σιών, διότι έφθασεν εναντίον των η ημέρα της θείας εκδικήσεως και τιμωρίας όπως επίσης έφθασε και ήρχισεν ήδη η ημέρα της λυτρώσεως των δούλων του Θεού.

Ησ. 63,5 και επέβλεψα, και ουδείς βοηθός· και προσενόησα, και ουθείς αντελαμβάνετο· και ερύσατο αυτούς ο βραχίον μου, και ο θυμός μου επέστη.

Ησ. 63,5 Εστρεψα το βλέμμα γύρω μου και δεν ευρέθη κανείς βοηθός μου στο έργον αυτό της αποκαταστάσεως. Παρατήρησα με προσοχήν και κανείς δεν παρουσιάσθη να με ενίσχυση και υποστηρίξη. Μονον η παντοδύναμος δεξιά μου ελύτρωσε τον λαόν μου, ο δε θυμός μου επήλθεν εναντίον των εχθρών μου.

Ησ. 63,6 και κατεπάτησα αυτούς τή οργή μου και κατήγαγον το αίμα αυτών εις γήν. -

Ησ. 63,6 Και εν τη δικαία μου οργή τους κατεπάτησα, έχυσα το αίμα αυτών κάτω εις την γην.

Ησ. 63,7 Τόν έλεον Κυρίου εμνήσθην, τας αρετάς Κυρίου εν πάσιν, οίς ημίν ανταποδίδωσι· Κύριος κριτής αγαθός τώ οίκω Ισραήλ, επάγει ημίν κατά το έλεος αυτού και κατά το πλήθος της δικαιοσύνης αυτού.

Ησ. 63,7 Ενεθυμήθην όλα τα ελέη του Θεού, όλας τας καλωσύνας και ενεργεσίας, τας οποίας ο Κυριος εδωσεν εις ημάς. Ο Κυριος είναι επεικής κριτής εις την φυλήν του Ισραήλ. Αποστέλλει και ενεργεί απέναντι μας σύμφωνα με το άπειρον αυτού έλεος, σύμφωνα με το πλήθος της ευσπλάγχνου δικαιοσύνης του.

Ησ. 63,8 και είπεν· ουχ ο λαός μου τέκνα ου μη αθετήσωσι, και εγένετο αυτοίς εις σωτηρίαν

Ησ. 63,8 Και είπεν ο Κυριος· Ο Ισραήλ δεν είναι ο εκλεκτός μου λαός, δεν ανήκει εις εμέ; Είναι τέκνα μου και δεν θα με αρνηθούν. Και έγινε δι' αυτούς ο Κυριος πηγή σωτηρίας και δυνάμεως.

Ησ. 63,9 εκ πάσης θλίψεως αυτών. ου πρέσβυς ουδέ άγγελος, αλλ' αυτός Κύριος έσωσεν αυτούς διά το αγαπών αυτούς και φείδεσθαι αυτών· αυτός ελυτρώσατο αυτούς και ανέλαβεν αυτούς και ύψωσεν αυτούς πάσας τας ημέρας τού αιώνος.

Ησ. 63,9 Τους έσωσεν από όλας τας θλίψεις και συμφοράς των. Κανείς άλλος απεσταλμένος ούτε άγγελος του ουρανού, αλλά αυτός ο ίδιος ο Κυριος τους έσωσε, διότι τους αγαπά και τους λυπείται. Αυτός ο ίδιος τους ηλευθέρωσε από την

δουλείαν, τους επήρσε εις τα χέρια του και τους εσήκωσεν υψηλά όλας τας ημέρας του αιώνος.

Ησ. 63,10 αυτοί δε ηπειθήσαν και παρώξυναν το πνεύμα το άγιον αυτού· και εστράφη αυτοίς εις έχθραν, και αυτός επολέμησεν αυτούς.

Ησ. 63,10 Αλλά αυτοί έδειξαν ανυπακοήν προς τον Κυριον και παρώργισαν το άγιον αυτού Πνεύμα. Δια τούτο και η προς αυτούς αγάπη του μετεστράφη εις έχθραν. Και αυτός, που προηγουμένως τόσον τους είχε προστατεύσει, τους ετιμώρησε και τους επολέμησεν.

Ησ. 63,11 και εμνήσθη ημερών αιωνίων ο αναβιάσας εκ της γής τον ποιμένα των προβάτων· που έστιν ο θείσ εν αυτοίς το πνεύμα το άγιον;

Ησ. 63,11 Υπό δε το κράτος της παιδαγωγικής αυτής τιμωρίας ενεθυμήθησαν οι Ισραηλίται ημέρας παλαιάς. Τον Μωϋσήν, τον ποιμένα των προβάτων, ο οποίος τους έβγαλεν ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου. Που είναι όμως τώρα εκείνος, ο οποίος έστειλε και έθεσεν εις αυτούς το Πνεύμα το Άγιον;

Ησ. 63,12 ο αγαγών τή δεξιά Μωυσήν, ο βραχίων της δόξης αυτού; κατίσχυσεν ύδωρ από προσώπου αυτού ποιήσαι εαυτώ όνομα αιώνιον.

Ησ. 63,12 Που είναι ο Θεός, ο οποίος τότε με την παντοδύναμον δεξιάν του και τον ένδοξον βραχίονα της δυνάμεώς του, ωδήγησε τον Μωϋσήν; Αυτός, ο οποίος με την απλήν εμφάνισιν του Μωϋσέως υπερίσχυσε και κατενίκησε το ύδωρ, δια να δώση στον εαυτόν του αιωνίως ένδοξον Ονομα.

Ησ. 63,13 ήγαγεν αυτούς διά της αβύσσου ως ίππον δι ερήμου, και ουκ εκοπίασαν.

Ησ. 63,13 Αυτός ωδήγησε τους Ισραηλίτας δια μέσου της Ερυθράς θαλάσσης, με όσην ευκολίαν οδηγεί κανείς ίππον εις μίαν έρημον περιοχήν, και οι Ισραηλίται δεν εκοπίασαν διαβάντες αυτήν.

Ησ. 63,14 και ως κτήνη διά πεδίου, κατέβη πνεύμα παρά Κυρίου και ωδήγησεν αυτούς· ούτως ήγαγεσ τον λαόν σου ποιήσαι σεαυτώ όνομα δόξης.

Ησ. 63,14 Τους ωδήγησε με τόσην ευκολίαν και στοργήν, με όσην δια μέσου χλοεράς πεδιάδος οδηγεί ο ποιμήν τα πρόβατα. Το παντοδύναμον προστατευτικόν Πνεύμα, κατήλθεν από τον Κυριον και τους ωδήγησε. Ετσι ωδήγησεσ, Κυριε, τον λαόν σου, δια να δώσης στον εαυτόν σου Ονομα αιωνίου δόξης.

Ησ. 63,15 Επίστρεψον εκ τού ουρανού και ιδέ εκ τού οίκου τού αγίου σου και δόξης· που εστιν ο ζήλόσ σου και η ισχύσ σου; που εστι το πλήθος τού ελέουσ σου και των οικτιρμών σου, ότι ανέσχου ημών;

Ησ. 63,15 Και τώρα επίστρεψε πάλιν, Κυριε, από τον ουρανό και ιδέ από τον άγιον ναόν της δόξης σου την σημερινήν μας θλίψιν. Που είναι, Κυριε, ο παλαιός ζήλόσ σου υπέρ ημών και η ακατανίκητος δύναμις σου εναντίον των εθνών μας; Που είναι το αμέτρητον πλήθος του ελέουσ σου και των οικτιρμών σου, όπως άλλοτε όταν με στοργικήν μακροθυμίαν μας ηνείχεσο;

Ησ. 63,16 σύ γάρ εί πατήρ ημών, ότι Αβραάμ ουκ έγνω ημάσ, και Ισραήλ ουκ επέγνω ημάσ, αλλά σύ, Κύριε, πατήρ ημών· ρύσαι ημάσ, απ αρχής το όνομά σου εφ ημάσ εστι.

Ησ. 63,16 Διότι συ είσαι ο πατήρ μας, ο δημιουργός και κυβερνήτης μας, διότι ο Αβραάμ εις παλαιάν εποχήν, καθώς έζησεν, δεν μας εγνώρισε, και ο Ιακώβ δεν μας έχει γνωρίσει ως απογόνους του, αλλά συ, Κυριε, είσαι ο πατήρ μας. Γλύτωσέ μας από τας σημερινάσ συμφοράσ. Ανέκαθεν το παντοδύναμον Ονομά σου ήτο προστατευτικόν δι' ημάσ.

Ησ. 63,17 τι επλάνησασ ημάσ, Κύριε, από της οδού σου; εσκληρυνασ τασ καρδιάσ ημών τού μη φοβείσθαι σε; επίστρεψον διά τους δούλους σου, διά τασ φυλάσ της κληρονομιάσ σου,

Ησ. 63,17 Διατί, Κυριε, επέτρεψεσ να πλανηθώμεν και να απομακρυνθώμεν από τον δρόμον των εντολών σου; Διατί επέτρεψεσ να σκληρυνθούν αι καρδιάι ημών και να μείνουν αμετανόητοι, ώστε να μη σε φοβούνται; Από τον ουρανό της δόξης σου ρίψε ένα βλέμμα στοργής και επίστρεψε προς ημάσ τους δούλους σου, προς τασ φυλάσ, αι οποίαι είναι ιδική σου κληρονομία.

Ησ. 63,18 ίνα μικρόν κληρονομήσωμεν τού όρους τού αγίου σου, οι υπεναντίοι ημών κατεπάτησαν το αγίασμά σου.

Ησ. 63,18 Επίστρεψε, Κυριε, βοηθός μας δια να κληρονομήσωμεν και ημείσ, οι σημερινοί απόγονοι του Ισραήλ, έστω και ένα μικρόν τμήμα του αγίου σου όρους. Διότι οι υπεναντίοι μας, οι εχθροί μας, έχουν καταπατήσει τον άγιον ναόν σου.

Ησ. 63,19 εγενόμεθα ως το απ αρχής, ότε ουκ ήρξασ ημών ουδέ επεκλήθη το όνομά σου εφ ημάσ.

Ησ. 63,19 Κατηντήσαμεν ημείσ σήμερα, όπως υπήρξαμεν απ αρχής, τότε που συ δεν μας εκυβερνούσεσ και ούτε και είχε επικληθή και δοθή εις ημάσ το άγιον Ονομά σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 64

Ησ. 64,1 Εάν ανοίξης τον ουρανό, τρόμοσ λήψεται από σου όρη, και τακήσονται,

Ησ. 64,1 Εάν, Κυριε, ανοίξης τον ουρανό, τρόμοσ θα καταλάβη τα όρη, θα λυώσουν,

Ησ. 64,2 ως κηρόσ από προσώπου πυρόσ τήκεται, και κατακαύσει πύρ τους υπεναντίουσ, και φανερόν έσται το όνομα Κυρίου εν τοίς υπεναντίοις· από προσώπου σου έθνη ταραχθήσονται.

Ησ. 64,2 όπως λυώνει ο κηρόσ εμπρόσ εις την φωτιάν. Πυρ θα κατακαύση τους εχθρούσ και θα γίνη έτσι φανερόν το Ονομα του Κυρίου στους εχθρούσ. Προ της παντοδυνάμου εμφανίσεώς σου θα συγκλονισθούν τα έθνη.

Ησ. 64,3 όταν ποιήσ τα ένδοξα, τρόμοσ λήψεται από σου όρη.

Ησ. 64,3 Όταν ενεργήσ τα ένδοξα θαυμαστά έργα σου, τρόμοσ θα καταλάβη και αυτά ακόμη τα όρη.

Ησ. 64,4 από τού αιώνος ουκ ηκούσαμεν, ουδέ οι οφθαλμοί ημών είδον Θεόν πλην σου και τα έργα σου, ά ποιήσεις τοίς υπομένουσιν έλεον.

Ησ. 64,4 Από τα αρχαιότατα χρόνια, από τότε που υπήρξαν άνθρωποι επί της γης, δεν ηκούσαμεν και τα μάτια μας δεν είδον άλλον Θεόν εκτός από σε και εκτός από τα έργα της αγάπης σου, τα οποία έπραξεσ και πράττεισ εις εκείνους, οι οποίοι με υπομονήν και ελπίδα περιμένουν το έλεός σου.

Ησ. 64,5 συναντήσεται γάρ τοίς ποιούσι το δίκαιον, και των οδών σου μνησθήσονται. ιδού σύ ωργίσθησ, και ημείσ ημάρτομεν· διά τούτο επλανήθημεν.

Ησ. 64,5 Διότι το έλεός σου και η προστασία σου θα έλθη και θα συνάντηση εκείνους, οι οποίοι αγαπούν και τηρούν δικαιοσύνην· εκείνους, οι οποίοι ενθυμούνται πάντοτε τον δρόμον των εντολών σου. Ιδού όμως ότι συ ωργίσθησ εναντίον μας, διότι ημείσ ημαρτήσαμεν, παρέβημεν το θέλημά σου. Εξ αιτίας των αμαρτιών μας παρεπλανήθημεν ακόμη

περισσότερον.

Ησ. 64,6 και εγενήθημεν ως ακάθαρτοι πάντες ημείς, ως ράκος αποκαθμένης πάσα η δικαιοσύνη ημών· και εξερύθημεν ως φύλλα διά τας ανομίας ημών, ούτως άνεμος οίσει ημάς.

Ησ. 64,6 Εγιναμεν όλοι ημείς ακάθαρτοι ενώπιόν σου. Ωσάν ρυπαρόν κουρέλι αποκαθμένης γυναικός έτσι ακάθαρτος είναι ενώπιόν σου όλη η αρετή μας. Επέσαμεν και διεσκορπίσθημεν εξ αιτίας των αμαρτιών μας ώσαν φύλλα. Ετσι ο άνεμος μας εσηκωσε και μας διεσκορπίσε.

Ησ. 64,7 και ουκ έστιν ο επικαλούμενος το όνομά σου και ο μνησθείς αντιλαβέσθαι σου· ότι απέστρεψας το πρόσωπόν σου αφ ημών και παρέδωκας ημάς διά τας αμαρτίας ημών.

Ησ. 64,7 Και δεν υπάρχει μεταξύ μας κανείς, ο οποίος να επικαλήται το Ονομά σου. Η κανένας άνθρωπος, ο οποίος να σε ενθυμήται και να καταφεύγη ζητών την προστασίαν σου. Δια τούτο εγύρισες από ημάς αλλού το πρόσωπόν σου και αφήκες να παραδοθώμεν στους εχθρούς μας εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Ησ. 64,8 και νύν, Κύριε, πατήρ ημών σύ, ημείς δε πηλός, έργα των χειρών σου πάντες.

Ησ. 64,8 Και τώρα, Κυριε, συ είσαι ο πατήρ μας, ημείς δε πηλός: όλοι είμεθα έργα των χειρών σου.

Ησ. 64,9 μη οργίζου υμίν σφόδρα και μη εν καιρώ μνησθής αμαρτιών ημών. και νύν επίβλεπον, ότι λαός σου πάντες ημείς.

Ησ. 64,9 Μη οργίζεσαι, λοιπόν, παρά πολύ εναντίον μας, και μη ενθυμηθής κατά τον καιρόν των θλίψεών μας τας αμαρτίας μας. Και τώρα ρίξε, Κυριε, ένα στοργικόν βλέμμα εις ημάς, διότι όλοι μας είμεθα λαός ιδικός σου.

Ησ. 64,10 πόλις τού αγίου σου εγενήθη έρημος, Σιών ως έρημος εγενήθη, Ιερουσαλήμ εις κατάραν.

Ησ. 64,10 Ιδού, η πόλις του αγίου ναού σου, η Ιερουσαλήμ, έγινε έρημος. Η Σιών έγινε σαν ακατοίκητος, ερημωμένη περιοχή. Η Ιερουσαλήμ έγινε κατηραμένη.

Ησ. 64,11 ο οίκος, το άγιον ημών, και η δόξα, ήν ευλόγησαν οι πατέρες ημών, εγενήθη πυρίκαυστος, και πάντα ένδοξα ημών συνέπεσε.

Ησ. 64,11 Ο ναός, το άγιον ημών και η δόξα της παρουσίας σου, την οποίαν οι πατέρες ημών εδοξολόγησαν, έγινε παρανάλωμα του πυρός και όλα εκείνα, που άλλοτε ήσαν δι' ημάς δόξα και καύχημα, συνετριβήσαν.

Ησ. 64,12 και επί πάσι τούτοις ανέσχου, Κύριε, και εσιώπησας και εταπεινώσας ημάς σφόδρα.

Ησ. 64,12 Και παρ' όλας αυτας τας καταστροφάς, τας οποίας ο λαός σου και ο οίκός σου υπέστησαν, συ, Κυριε, εξακολουθείς να σιωπάς, να ανέχεσαι αυτήν την κατάστασιν και να μας κρατής εις τόσην μεγάλην ταπεινώσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 65

Ησ. 65,1 Εμφανής εγενήθην τοίς εμέ μη επερωτώσιν, ευρέθην τοίς εμέ μη ζητούσιν. είπα· ιδού ειμι τώ έθνει, οί ουκ εκάλεσάν μου το όνομα.

Ησ. 65,1 Εγινα φανερός εις εκείνους, οι οποίοι δεν με ερωτούν. Παρουσιάσθην και ευρέθην από εκείνους, οι οποίοι δεν με αναζητούν. Είπα· Ιδού, εγώ είμαι ανά μέσον του έθνους εκείνου, το οποίον δεν έχει επικαλεσθή το Ονομά μου.

Ησ. 65,2 εξεπέτασα τας χείράς μου όλην την ημέραν προς λαόν απειθούντα και αντιλέγοντα, οί ουκ επορεύθησαν οδώ αληθινή, αλλ οπίσω των αμαρτιών αυτών.

Ησ. 65,2 Ηπλωσα τα χέρια μου όλην την ημέραν προς ένα λαόν ανυπάκουον και αντιλέγοντα στο θέλημά μου. Οι άνθρωποι αυτοί δεν επορεύθησαν την αληθινήν οδόν, την οδόν των εντολών μου, αλλ' επορεύθησαν οπίσω από τας αμαρτίας των.

Ησ. 65,3 ο λαός ούτος ο παροξύνων με εναντίον εμού διαπαντός, αυτοί θυσιάζουσιν εν τοίς κήποις και θυμίσωσιν επί ταίς πλίνθοις τοίς δαιμονίοις, ά ουκ έστιν.

Ησ. 65,3 Ο λαός αυτός είναι εκείνος, που φέρεται προκλητικώς πάντοτε ενώπιόν μου και με πα-ροργίζει. Οι άνθρωποι αυτοί θυσιάζουν εις τα ειδώλα και εις τα άλση των ειδώλων. Προσφέρουν θυμίαμα εις τα εκ πλίνθων κατεσκευασμένα δαιμονικά ειδώλα, εις θεούς, οι οποίοι δεν υπάρχουν.

Ησ. 65,4 εν τοίς μνημασι και εν τοίς σπηλαιόις κοιμώνται δι ενύπνια, οι έσθοντες κρέα ύεια και ζωμόν θυσιών, μεμολυμμένα πάντα τα σκεύη αυτών·

Ησ. 65,4 Αυτοί κοιμώνται εις τα μνήματα και εις τα σπήλαια, δια να ίδουν μαντικά όνειρα. Τρώγουν κρέατα χοίρων και πίνουν τον ζωμόν από ειδωλολατρικάς θυσίας. Όλα τα σκεύη των είναι μολυσμένα και ακάθαρτα.

Ησ. 65,5 οι λέγοντες· πόρω απ εμού, μη εγγίσης μοι, ότι καθαρός ειμι· ούτος καπνός τού θυμού μου, πύρ καίεται εν αυτώ πάσας τας ημέρας.

Ησ. 65,5 Αυτοί, υστέρα από τας ειδωλολατρικάς αυτάς τελετάς των, λέγουν ο ένας στον άλλον· Απομακρύνσου από εμέ, μη με εγγίσης, διότι εγώ είμαι καθαρός. Με τας βδελυρότητάς των όμως αυτάς εξαπτουν σφοδρόν και καπνίζοντα τον θυμόν μου· ολέθριον δι' αυτούς πυρ καίεται όλας τας ημέρας.

Ησ. 65,6 ιδού γέγραπται ενώπιόν μου· ου σιωπήσω έως αν αποδώσω εις τον κόλπον αυτών·

Ησ. 65,6 Ιδού, τα τρομερά αυτών αμαρτήματα είναι γραμμένα ενώπιόν μου. Δεν θα ησυχάσω, έως ότου ανταποδώσω εις αυτούς την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ησ. 65,7 τας αμαρτίας αυτών και των πατέρων αυτών, λέγει Κύριος, οί εθυμίασαν επί των ορέων και επί των βουνών ωνείδισάν με, αποδώσω τα έργα αυτών εις τον κόλπον αυτών.

Ησ. 65,7 Θα τιμωρήσω τας ιδικάς των αμαρτίας, όπως επίσης και τας αμαρτίας των πατέρων των, λέγει ο Κυριος· εκείνων, οι οποίοι προσέφεραν θυμίαμα εις τα ειδώλα επάνω εις τα υψηλά όρη, εις δε τα χαμηλά βουνά με ύβρισαν και με ενέπαιξαν με τας ειδωλολατρικάς των θυσίας. Θα ανταποδώσω εις αυτούς την δικαίον τιμωρίαν, σύμφωνα με τα έργα των αυτών.

Ησ. 65,8 Ούτως λέγει Κύριος· ον τρόπον ευρεθήσεται ο ρώξ εν τώ βότρυϊ και εροούσι· μη λυμήνη αυτόν, ότι ευλογία εστιν εν αυτώ, ούτως ποιήσω ένεκεν τού δουλεύοντός μοι, τούτου ένεκεν ου μη απολέσω πάντας.

Ησ. 65,8 Ετσι λέγει ο Κυριος· Όταν ευρέθι μία ρώγα υγιής και ώριμος εις σταφύλι μαραμμένον, θα πουν οι τρυγηταί· μη την καταστρέψης την ρώγα αυτή μαζί με το μαραμμένο σταφύλι, διότι υπάρχει ευλογία εις αυτήν, έτσι θα κάμω και εγώ δι' εκείνον, ο οποίος με υπακούει. Χαριν αυτού δεν θα καταστρέψω όλους τους Ιουδαίους.

Ησ. 65,9 και εξάξω το εξ Ιακώβ σπέρμα και το εξ Ιούδα, και κληρονομήσει το όρος το άγιόν μου, και κληρονομήσουσιν οι εκλεκτοί μου και οι δούλοι μου και κατοικήσουσιν εκεί.

Ησ. 65,9 'Αλλα από τους απογόνους του Ιακώβ, από την φυλήν του Ιούδα, θα βγάλω και θα διατηρήσω απογόνους, οι οποίοι θα κληρονομήσουν το άγιόν μου όρος, την Σιών. Οι εκλεκτοί μου αυτοί δούλοι θα κληρονομήσουν το άγιον αυτό

όρος και θα κατοικήσουν εκεί.

Ησ. 65,10 και έσονται εν τώ δρυμώ επαύλεις ποιμνίων και φάραγξ Αχώρ εις ανάπαυσιν βουκολίων τώ λαώ μου, οι εζήτησάν με.

Ησ. 65,10 Θα υπάρξουν στο δάσος καταυλισμοί ποιμνίων πολλών, η φάραγξ Αχώρ θα είναι δια την ανάπαυσιν εις τας αγέλας των βοϊδιών προς χάριν του λαού μου, προς χάριν εκείνων, οι οποίοι με ανεζήτησαν.

Ησ. 65,11 υμείς δε οι εγκαταλιπόντες με και επιλανθανόμενοι το όρος το άγιόν μου και ετοιμάζοντες τώ δαιμονιώ τράπεζαν και πληρουντες τή τύχη κέρασμα,

Ησ. 65,11 Σας όμως, οι οποίοι με εγκατελείψατε και ελησμονήσατε το άγιόν μου όρος, την Σιών και τον ναόν μου, ετοιμάζετε δε και προσφέρετε τράπεζαν εις τα ειδωλολατρικά δαιμόνια, σας οι οποίοι προσφέρετε σπονδήν εις την θεάν τύχην,

Ησ. 65,12 εγώ παραδώσω υμάς εις μάχαιραν, πάντες εν σφαγή πεσεισθε· ότι εκάλεσα υμάς, και ουχ υπηκούσατε, ελάλησα και παρηκούσατε και εποιήσατε το πονηρόν εναντίον εμου και ά ουκ εβουλόμην, εξελέξασθε. -

Ησ. 65,12 εγώ θα σας παραδώσω εις την μάχαιραν των εχθρών. Ολοι θα πέσετε δια φοβεράς σφαγής, διότι εγώ σας εκάλεσα και δεν υπηκούσατε· σας ωμίλησα και εδείξατε ανυπακοήν και διεπράξατε το πονηρόν ενώπιόν μου. Εξελέξατε και επροτιμήσατε εκείνα, τα οποία εγώ δεν ήθελα.

Ησ. 65,13 Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού οι δουλεύσαντές μοι φάγονται, υμείς δε πεινάσετε. ιδού οι δουλεύοντές μοι πίνονται, υμείς δε διψήσετε· ιδού οι δουλεύοντές μοι ευφρανθήσονται, υμείς δε αισχυνθήσεσθε·

Ησ. 65,13 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εκείνοι, οι οποίοι υπακούουν εις εμέ και με υπηρετούν, θα φάγουν και θα χορτάσουν, σεις όμως θα πεινάσετε. Ιδού· εκείνοι, οι οποίοι με υπηρετούν, θα πίνουν οίνον, σεις όμως θα διψήσετε. Ιδού· εκείνοι, οι οποίοι υπακούουν και με υπηρετούν, θα ευφρανθούν, σεις δε θα καταισχυνθήτε.

Ησ. 65,14 ιδού οι δουλεύοντές μοι αγαλλιάσονται εν ευφροσύνη, υμείς δε κεκραάξεσθε διά τον πόνον της καρδιάς υμών και από συντριβής πνεύματος υμών ολολύζετε.

Ησ. 65,14 Ιδού· οι δούλοι μου θα γεμίσουν από α-γαλλιασιν και ευφροσύνην, σεις δε από τον πολύν πόνον της καρδιάς σας θα κραυγάσετε με οδύνην. Και εξ αιτίας του συντετριμμένου πνεύματος σας θα κλαίετε με ολολυγμούς.

Ησ. 65,15 καταλείψετε γάρ το όνομα υμών εις πλησμονήν τοίς εκλεκτοίς μου, υμάς δε ανελεί Κύριος· τοίς δε δουλεύουσί μοι κληθήσεται όνομα καινόν,

Ησ. 65,15 Και αυτό ακόμα το όνομά σας που θα αφήσετε, θα προκαλή αηδیان και αποστροφήν στους εκλεκτούς μου. Θα σας θανατώση ο Κυριος. Εις εκείνους όμως, που με υπηρετούν, θα δοθή νέον όνομα, το οποίον θα είναι εύλο-γημένον εις όλην την οικουμένην.

Ησ. 65,16 ό ευλογηθήσεται επί της γής· ευλογήσουσι γάρ τον Θεόν τον αληθινόν, και οι ομνύοντες επί της γής ομούνται τον Θεόν τον αληθινόν· επιλήσονται γάρ την θλίψιν αυτών την πρώτην, και ουκ αναβήσεται αυτών επί την καρδιαν.

Ησ. 65,16 Οι εκλεκτοί μου δούλοι θα ευλογούν και θα δοξάζουν τον αληθινόν Θεόν, όσοι δε εκ των κατοίκων της γης ευρίσκονται εις την ανάγκην να ορκίζωνται, θα ορκισθούν στον αληθινόν Θεόν. Θα λησμονήσουν την προηγουμένην αυτών συμφοράν και θλίψιν και δεν θα επανέλθη πλέον εις την διάνοιαν και την καρδιαν αυτών ούτε η ανάμνησις αυτής της θλίψεως.

Ησ. 65,17 έσται γάρ ο ουρανός καινός και η γη καινή, και ου μη μνησθώσι των προτέρων, ουδ ου μη επέλθη αυτών επί την καρδιαν,

Ησ. 65,17 Τιποτε από τα θλιβερά της προγενεστεράς των ζωής δεν θα ενθυμούνται, διότι ο ουρανός θα γίνη νέος και η γη νέα και δεν θα ενθυμούνται πλέον τας προγενεστεράς θλίψεις των. Ούτε και θα έλθη εις την διάνοιαν και την καρδιαν των η ανάμνησις των.

Ησ. 65,18 αλλ ευφροσύνην και αγαλλίαμα ευρήσουσιν εν αυτή· ότι ιδού εγώ ποιώ αγαλλίαμα Ιερουσαλήμ και τον λαόν μου ευφροσύνην.

Ησ. 65,18 Αλλά εις την νέαν αυτήν κατάστασιν θα εύρουν ευφροσύνην και αγαλλιασιν, διότι Ιδού, εγώ δημιουργώ και φέρω αγαλλιασιν εις την Ιερουσαλήμ, ευφροσύνην εις ολόκληρον τον λαόν μου.

Ησ. 65,19 αγαλλιάσομαι επί Ιερουσαλήμ και ευφρανθήσομαι επί τώ λαώ μου και ουκέτι μη ακουσθή εν αυτή φωνή κλαυθμού ουδέ φωνή κραυγής.

Ησ. 65,19 Και εγώ ο ίδιος θα χαρώ δια την Ιερουσαλήμ και θα ευφρανθώ δια τον πιστόν λαόν μου. Δεν θα ακουσθή πλέον εις την Ιερουσαλήμ φωνή κλαυθμού, ούτε κραυγή οδύνης.

Ησ. 65,20 και ου μη γένηται έτι εκεί άωρος και πρεσβύτης, ός ουκ εμπλήσει τον χρόνον αυτού· έσται γάρ ο νέος εκατόν ετών, ο δε αποθνήσκων αμαρτωλός εκατόν ετών και επικατάρατος έσται.

Ησ. 65,20 Εις την νέαν αυτήν εποχήν δεν θα υπάρξη άνθρωπος μικράς ηλικίας και μεγαλύτερος, ο οποίος δεν θα συμπληρώση τον βιολογικόν χρόνον της ζωής του. Τοτε ο νέος θα είναι εκατόν ετών, εκείνος δε ο οποίος θα αποθνήσκη εις ηλικίαν εκατόν ετών, θα αποθνήσκη δηλαδή προώρως, θα είναι ο αμαρτωλός και ο επικατάρατος.

Ησ. 65,21 και οικοδομήσουσιν οικίας και αυτοί ενοικήσουσι, και καταφυτεύσουσι αμπελώνας και αυτοί φάγονται τα γεννήματα αυτών·

Ησ. 65,21 Και θα οικοδομήσουν τας οικίας των οι άνθρωποι και θα κατοικήσουν αυτοί εις αυτάς και θα φυτεύσουν πλουσίους αμπελώνας και αυτοί θα φάγουν τα γεννήματα των αμπελώνων και των αγρών των.

Ησ. 65,22 και ου μη οικοδομήσουσι και άλλοι ενοικήσουσι, και ου μη φυτεύσουσι και άλλοι φάγονται· κατά γάρ τας ημέρας τού ξύλου της ζωής έσονται αι ημέραι τού λαού μου· τα γάρ έργα των πόνων αυτών παλαιώσουσιν.

Ησ. 65,22 Δεν θα ανοικοδομήσουν αυτοί οικίας, δια να κατοικήσουν εις αυτάς άλλοι, και δεν θα φυτεύσουν αμπελώνας, δια να φάγουν άλλοι τον καρπόν. Αι ημέραι της ζωής του νέου λαού μου θα είναι μακράι και πολυχρόνιοι, όπως πολυχρόνιον είναι το δένδρον της ζωής, που υπήρχεν στον παράδεισον. Θα απολαμβάνουν καθ' όλον αυτό το μακρόν διάστημα τους καρπούς των κόπων των, διότι μακρά και πολυχρόνια θα είναι και τα έργα των.

Ησ. 65,23 οι δε εκλεκτοί μου ου κοπιάσουσιν εις κενόν ουδέ τεκνοποιήσουσιν εις κατάραν, ότι σπέρμα ευλογημένον υπό Θεού εστι, και τα έκγονα αυτών μετ αυτών έσονται.

Ησ. 65,23 Οι εκλεκτοί μου δεν θα κοπιάσουν εις μάτην, ούτε θα τεκνοποιήσουν προς κατάραν, διότι οι απόγονοι των θα είναι ευλογημένοι από τον Θεόν και τα τέκνα των ευλογημένα μαζί με αυτούς.

Ησ. 65,24 και έσται πριν ή κεκραάξει αυτούς, εγώ υπακούσομαι αυτών, έτι λαλούντων αυτών ερώ· τι εστι;

Ησ. 65,24 Και τούτο το καλόν θα συμβή εις αυτούς πριν ακόμη κράζουν δια της προσευχής των προς εμέ, εγώ θα ακούω αυτούς, και ενώ ακόμη θα ομιλούν προς εμέ και θα μου εκθέτουν τα αιτήματά των, εγώ θα τους διακόπτω και θα τους ερωτώ· Τι συμβαίνει;

Ησ. 65,25 τότε λύκοι και άρνες βοσκηθήσονται άμα, και λέων ως βούς φάγεται άχυρα, όφεις δε γήνη ως άρτον· ουκ αδικήσουσιν ουδέ μη λυμανούνται επί τώ όρει τώ αγίω μου, λέγει Κύριος.

Ησ. 65,25 Τοτε, κατά την ευλογημένην αυτήν εποχήν της χάριτος, λύκοι και αρνιά θα βόσκουν μαζί. Ο λέων θα τρώγη άχυρον ωσάν το βόιδι, το δε φίδι θα τρώγη την γην ωσάν το ψωμί. Τα άγρια θηρία, οι τέως κακοί άνθρωποι, δεν θα προξενήσουν πλέον καμμίαν βλάβην στο άγιον ορός της Σιών, δεν θα κάμουν κανένα κακόν, λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 66

Ησ. 66,1 Ούτως λέγει Κύριος· ο ουρανός μοι θρόνος, η δε γη υποπόδιον των ποδών μου· ποίον οίκον οικοδομήσετέ μου; και ποίος τόπος της καταπαύσεώς μου;

Ησ. 66,1 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ο απέραντος ουρανός είναι θρόνος μου, η δε γη υποπόδιον των ποδών μου. Ποίον, λοιπόν, οίκον αντάξιον προς το μεγαλείον μου θα οικοδομήσετε δι' εμέ; Και ποίος τόπος είναι κατάλληλος, δια να αναπαυθώ εις αυτόν;

Ησ. 66,2 πάντα γάρ ταύτα εποίησεν η χείρ μου, και έστιν εμά πάντα ταύτα, λέγει Κύριος· και επί τίνα επιβλέψω, αλλ ή επί τον ταπεινόν και ησύχιον και τρέμοντα τους λόγους μου;

Ησ. 66,2 Διότι, όλα αυτά, τον ουρανόν και την γην και όσα υπάρχουν εις αυτά, εδημιούργησεν η παντοδύναμος δεξιά μου, ανήκουν όλα εις εμέ, λέγει ο Κυριος. Εγώ όμως προς ποίον θα ρίψω στοργικόν και προστατευτικόν το βλέμμα μου, ει μη μόνον στον άνθρωπον τον ταπεινόν, τον ήσυχον, ο οποίος τρέμει με σεδασμον τα λόγια μου και αγωνίζεται να τα εφαρμόζη εις την ζωήν του;

Ησ. 66,3 ο δε άνομος ο θύων μοι μόσχον ως ο αποκτένων κύνα, ο δε αναφέρων σεμίδαλιν ως αίμα ύειον, ο διδούς λίβανον εις μνημόσυνον ως βλάσφημος· και αυτοί εξελέξαντο τας οδοús αυτών και τα βδελύγματα αυτών, ά η ψυχή αυτών ηθέλησε,

Ησ. 66,3 Εξ αντιθέτου εκείνος, που καταπατεί τον Ναμον μου και έχει εν τούτοις την τόλμην να προσφέρει θυσίαν εις εμέ μόσχον, είναι ωσάν εκείνον, ο οποίος προσφέρει σκύλον προς θυσίαν. Και ο παραβάτης του Νομου μου, που προσφέρει θυσίαν σεμιγδάλεως, ομοιάζει με εκείνον, που κάνει σπονδήν με αίμα χοίρου. Και ο αμετανόητος αμαρτωλός, που προσφέρει λιβάδι, δια να τον ενθυμηθή και τφοστατεύση ο Θεός, είναι όμοιος με τον βλάσφημον, διότι αυτοί εις την πραγματικότητα επροτίμησαν τους αμαρτωλούς τρόπους της ζωής των και τα βδελυρά των είδωλα, τα οποία ηθέλησεν η ψυχή των.

Ησ. 66,4 καγώ εκλέξομαι τα εμπαιγμάτα αυτών και τας αμαρτίας ανταποδώσω αυτοίς· ότι εκάλεσα αυτούς ουχ υπήκουσάν μου, ελάλησα και ουκ ήκουσαν, και εποίησαν το πονηρόν εναντίον εμού και ά ουκ ηβουλόμην εξελέξαντο. -

Ησ. 66,4 Και εγώ εις τιμωρίαν των θα εκλέξω τρόπους, δια των οποίων θα τους εμπαιξώ και θα τους εξευτελίσω και θα ανταποδώσω τιμωρίαν εις αυτούς δια τας αμαρτίας των. Διότι τους προσεκάλεσα με στοργήν και αυτοί δεν με υπήκουσαν. Ελάλησα προς αυτούς ως πατήρ προς τέκνα και αυτοί δεν με ήκουσαν και διέπραξαν το πονηρόν ενώπιόν μου. Και επροτίμησαν εκείνα, τα οποία εγώ δεν ήθελα.

Ησ. 66,5 Ακούσατε ρήματα Κυρίου οι τρέμοντες τον λόγον αυτού· είπατε, αδελφοί ημών, τοίς μισούσιν υμάς και βδελυσομένοις, ίνα το όνομα Κυρίου δοξασθή και οφθή εν τή ευφροσύνη αυτών, κακείνοι αισχυνθήσονται.

Ησ. 66,5 Ακούσατε τους λόγους του Κυρίου σεις, οι οποίοι με ιερόν δέος προσέχετε τον λόγον αυτού. Είπατε σεις, οι αδελφοί μας οι ευσεβείς, εις εκείνους οι οποίοι σας μισούν και σας αποστρέφονται, προς τους κακούς Ισραηλίτας, ότι το όνομα του Κυριου εξάπαντος θα δοξασθή και θα φανή η παντοδύναμος προς σας προσστασία του, καθ' ον χρόνον εκείνοι θα ευφραίνωνται εν αναμονή της καταστροφής σας! Αυτοί λοιπόν θα καταισχυνθούν.

Ησ. 66,6 φωνή κραυγής εκ πόλεως, φωνή εκ ναού, φωνή Κυρίου ανταποδιδόντος ανταπόδοσιν τοίς αντικειμένους.

Ησ. 66,6 Μεγαλόφωνος κραυγή οδύνης και απελπισίας ακούεται από την πόλιν της Ιερουσαλήμ. Φωνή ακούεται από τον ναόν της. Ακούεται όμως και η φωνή του Κυρίου, ο οποίος αποστέλλει την δικαίαν τιμωρίαν στους αντιτιθεμένους προς αυτόν.

Ησ. 66,7 πριν ή την ωδίνουσαν τεκείν, πριν ελθείν τον πόνον των ωδίνων, εξέφυγε και έτεκεν άρσεν.

Ησ. 66,7 Πριν η γεννήση η έγκυος, που αναμένει τας ωδίνας του τοκετού, πριν έλθουν οι πόνοι του τοκετού, διαφεύγει αυτούς και γεννά μάλιστα τέκνον αρσενικόν.

Ησ. 66,8 τις ήκουσε τοιούτο, και τις εώρακεν ούτως; ή ωδινε γη εν ημέρα μια, ή και ετέχθη έθνος εις άπαξ; ότι ωδινε και έτεκε Σιών τα παιδία αυτής.

Ησ. 66,8 Ποίός ήκουσε κάτι τέτοιο και ποιός είδε να πραγματοποιιούται αυτό; Ανεβλάστησε ποτέ και εκαρποφόρησεν η γη εις μίαν και μονήν ημέραν, η εγεννήθη έθνος ολόκληρον εις μίαν στιγμήν; Και όμως η νέα Ιερουσαλήμ κατελήφθη αιφνιδίως από τας ωδίνας του τοκετού και εγέννησεν αμέσως τα τέκνα της.

Ησ. 66,9 εγώ δε έδωκα την προσδοκίαν ταύτην, και ουκ εμνήσθης μου, είπε Κύριος. ουκ ιδού εγώ γεννώσαν και στείραν εποίησα; είπεν ο Θεός σου.

Ησ. 66,9 Εγώ δε έδωσα εις σε, την επιγειον Ιερουσαλήμ, αυτήν την προσδοκίαν και ελπίδα. Συ όμως δεν με ενεθυμήθης, είπεν ο Κυριος. Δεν είμαι εγώ εκείνος, ο οποίος έκαμα την νέαν Ιερουσαλήμ, ενώ ήτο στείρα, να γεννά; Και την γυναίκα, που έως τώρα εγεννούσε, την παλαιάν Ιερουσαλήμ, δεν την κατέστησα στείραν; Είπεν ο Θεός.

Ησ. 66,10 ευφράνθητι, Ιερουσαλήμ, και πανηγυρίσατε εν αυτή, πάντες οι αγαπώντες αυτήν, χάρητε άμα αυτή χαρά, πάντες όσοι πενθείτε επ αυτή,

Ησ. 66,10 Συν λοιπόν, η νέα Ιερουσαλήμ, ας πλημμυρίσθη από χαράν και ευφροσύνην. Ας πανηγυρίσουν δι' αυτήν και εις αυτήν όλοι όσοι την αγαπούν. Χαρήτε χαράν μεγάλην, όσοι άλλοτε είχατε πένθος δια την κοταστροφήν της,

Ησ. 66,11 ίνα θηλάσητε και εμπλησθήτε από μαστού παρακλήσεως αυτής, ίνα εκθηλάσαντες τρυφήσητε από εισόδου δόξης αυτής.

Ησ. 66,11 δια να θηλάσετε τώρα και χορτάσετε από τον μαστόν της παρηγορίας της. Και αφού χορτασθήτε από το

πνευματικόν τούτο γάλα της χαράς, να τρυφήσετε, όταν έλθη η δόξα αυτής.

Ησ. 66,12 ότι τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ εκκλίνω εις αυτούς ως ποταμός ειρήνης και ως χειμάρους επικλύζων δόξαν εθνών· τα παιδιά αυτών επ' ώμων αρθήσονται και επί γονάτων παρακληθήσονται.

Ησ. 66,12 Διότι αυτά λέγει ο Κύριος δια την νέαν Ιερουσαλήμ· Ιδού εγώ στρέφομαι προς αυτούς, σαν πλούσιος ποταμός ειρήνης και χαράς, σαν χειμάρρος, που πλημμυρίζει από την δόξαν των εθνών. Τα έθνη θα προσέλθουν εις την νέαν Σιών, τα παιδιά των θα φέρωνται επάνω στους ώμους των, και εις τα γόνατα των θα ευρίσκουν παρηγορίαν και χαράν.

Ησ. 66,13 ως εί τινα μήτηρ παρακαλέσει, ούτως καγώ παρακαλέσω υμάς, και εν Ιερουσαλήμ παρακληθήσεσθε.

Ησ. 66,13 Οπως η μητέρα παρηγορεί και χαροποιεί το παιδί της, έτσι και εγώ θα σας παρηγορήσω, θα σας δώσω χαράν και σεις θα παρηγορηθήτε και θα ενισχυθήτε εις την Ιερουσαλήμ.

Ησ. 66,14 και όψεσθε, και χαρήσεται η καρδιά υμών, και τα οστά υμών ως βοτάνη ανατελεί· και γνωσθήσεται η χείρ Κυρίου τοίς φοβουμένοις αυτόν, και απειλήσει τοίς απειθούσιν. -

Ησ. 66,14 Θα ιδετε την νέαν Ιερουσαλήμ και την δόξαν της, θα χαρή η καρδιά σας, και τα κόκκαλα σας θα αναθάλλουν· θα αναζωογονηθούν οσάν την αναβλαστανούσαν χλόην. Θα γίνη πλέον γνωστή η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου στους φοβουμένους αυτόν, η οποία όμως θα είναι απειλητική εναντίον εκείνων, που θα εξακολουθούν να παρακούουν.

Ησ. 66,15 Ιδού γάρ Κύριος ως πύρ ήξει και ως καταιγίς τα άρματα αυτού αποδούναι εν θυμώ εκδίκησιν αυτού και αποσκορακισμόν αυτού εν φλογί πυρός.

Ησ. 66,15 Διότι, ιδού ο Κύριος θα έλθη σαν φωτιά καταστρεπτική δια τους αμαρτωλούς. Τα άρματα του σαν φοβερή καταιγίδα, δια να αποδώση επάνω στον δικαίον θυμόν του την πρόπευσαν τιμωρίαν, την αποπομπήν και την εξαφάνισιν των αμαρτωλών μέσα εις την φλόγα του πυρός.

Ησ. 66,16 εν γάρ τώ πυρί Κυρίου κριθήσεται πάσα η γη και εν τή ρομφαία αυτού πάσα σάρξ· πολλοί τραυματίαι έσονται υπό Κυρίω.

Ησ. 66,16 Δια του πυρός του Κυρίου θα κριθούν και θα δικασθούν όλοι οι αμαρτωλοί της οικουμένης και δια της ρομφαίας αυτού θα σφαγή κάθε αμαρτωλή ανθρωπίνη ύπαρξις. Πολλοί θα είναι εκείνοι οι οποίοι θα τιμωρηθούν από τον Κυριον.

Ησ. 66,17 οι αγνιζόμενοι και καθαριζόμενοι εις τους κήπους και εν τοίς προθύροις έσθοντες κρέας ύειον και τα βδελύγματα και τον μύν επί το αυτό αναλωθήσονται, είτε Κύριος,

Ησ. 66,17 Αυτοί δε είναι εκείνοι, οι οποίοι αγνίζονται και καθαρίζονται στους ειδωλολατρικούς κήπους. Αυτοί, που τρώγουν χοίρειον κρέας εις τα πρόθυρα των ειδωλολατρικών ναών, τα σιχαμερά ειδωλόθυτα και τους ποντικούς. Όλοι αυτοί μαζί θα κατακαούν και θα καταστραφούν, είπεν ο Κύριος.

Ησ. 66,18 καγώ τα έργα αυτών και τον λογισμόν αυτών επίσταμαι. έρχομαι συναγαγείν πάντα τα έθνη και τας γλώσσας, και ήξουσι και όψονται την δόξαν μου.

Ησ. 66,18 Εγώ δε γνωρίζω τας σκέψεις και τα έργα αυτών, θα έλθω, δια να συγκεντρώσω όλα τα έθνη και όλας τας γλώσσας της γης· και θα έλθουν και θα ιδουν την δόξαν μου.

Ησ. 66,19 και καταλείψω επ αυτών σημεία και εξαποστελώ εξ αυτών σεσωσμένους εις τα έθνη, εις Θαρσίς και Φούδ και Λουδ και Μοσόχ και εις Θοβέλ και εις την Ελλάδα και εις τας νήσους τας πόρω, οί ουκ ακηκόασί μου το όνομα ουδέ εωράκασί μου την δόξαν, και αναγγελούσι την δόξαν μου εν τοίς έθνεσι.

Ησ. 66,19 Θα κάμω και θα δώσω εις αυτούς θαυμαστά γεγονότα, θα αποστείλω από αυτούς σεσωσμένους εις τα έθνη, εις Θαρσίς και Φουδ και Λουδ και Μοσόχ, εις Θοβέλ και εις την Ελλάδα και εις τας μακρινάς νήσους της Μεσογείου και τα παράλια, προς ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν μέχρι σήμερα ακούσει το Οναμά μου ούτε και έχουν ιδει την δόξαν μου. Οι απόστολοί μου αυτοί θα κηρύξουν την δόξαν μου εις αυτά τα έθνη.

Ησ. 66,20 και άξουσιν τους αδελφούς υμών εκ πάντων των εθνών δώρον Κυρίω μεθ ίππων και αρμάτων εν λαμπήναις ημιόνων μετά σκιαδίων εις την αγίαν πόλιν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος, ως αν ενέγκαισαν οι υιοί Ισραήλ τας θυσίας αυτών εμοί μετά ψαλμών εις τον οίκον Κυρίου.

Ησ. 66,20 Και θα οδηγήσουν τους αδελφούς σας από δλα τα έθνη δώρον στον Κυριον, όχι ως αιχμαλώτους, άλλα θριαμβευτικώς με ίππους και με άρματα και με αμάξας σκεπασμένας με σκιάδια, τας οποίας θα σύρουν ημίονοι. Όλους αυτούς εις την αγίαν πόλιν, την νέαν Ιερουσαλήμ, είπεν ο Κύριος, θα τους οδηγήσουν δια να προσφέρουν εις εμέ οι Ισραηλίται με χαρμοσύνους ψαλμούς και ύμνους τας θυσίας των, εις εμέ και στον ναόν του Κυρίου.

Ησ. 66,21 και απ αυτών λήψομαι εμοί ιερείς και Λευίτας, είπε Κύριος.

Ησ. 66,21 Θα εκλέξω και θα πάρω από αυτούς δι' εμέ ιερείς και Λευίτας, είπεν ο Κύριος.

Ησ. 66,22 ον τρόπον γάρ ο ουρανός καινός και η γη καινή, ά εγώ ποιώ, μένει ενώπιον εμού, λέγει Κύριος, ούτω στήσεται το σπέρμα υμών και το όνομα υμών.

Ησ. 66,22 Οπως δε ο νέος ουρανός και η νέα γη, τους οποίους θα δημιουργήσω, θα παραμείνουν ενώπιόν μου αιώνια, έτσι και οι απόγονοί σας θα μείνουν αιώνιοι ενώπιόν μου και το όνομά σας αιώνιον, είπεν ο Κύριος.

Ησ. 66,23 και έσται μήνα εκ μηνός και σάββατον εκ σαββάτου ήξει πάσα σάρξ τού προσκυνήσαι ενώπιον εμού εν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος.

Ησ. 66,23 Καθε δε πρώτην του μηνός και κάθε Σαββατον θα έρχωνται οι άνθρωποι εις την νέαν Ιερουσαλήμ, να με προσκυνήσουν, είπεν ο Κύριος.

Ησ. 66,24 και εξελεύσονται και όψονται τα κώλα των ανθρώπων των παραβεβηκότων εν εμοί· ο γάρ σκώληξ αυτών ου τελευτήσει, και το πύρ αυτών ου σβεσθήσεται, και έσονται εις όρασιν πάση σαρκί.

Ησ. 66,24 Θα εξέρχωνται δε και θα βλέπουν τα πτώματα και οστά των ανθρώπων εκείνων, που παρέβησαν τον Νομον μου. Ο σκώληξ που θα κατατρώγη αυτούς, δεν θα ψοφήση και η φωτιά, που θα τους ικατακαίη, δεν θα σβήση. Θα είναι θέαμα φοβερόν δι' όλους τους ανθρώπους.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιερ. 1,1 Τό ρήμα τού Θεού, ό εγένετο επί Ιερεμίαν τον τού Χελκίου εκ των ιερέων, ός κατώκει εν Αναθώθ εν γη Βενιαμείν·

Ιερ. 1,1 Ο λόγος του Θεού, ο οποίος απηυθύνθη προς τον Ιερεμίαν, υιόν του Χελκίου, ενός από τους ιερείς. Αυτός

κατοικούσεν εις την κωμόπολιν Αναθώθ, εις την χώραν της φυλής Βενιαμείν.

Ιερ. 1,2 ως εγενήθη λόγος τού Θεού προς αυτόν εν ταίς ημέραις Ιωσία υιού Αμώς βασιλέως Ιούδα, έτους τρισκαιδεκάτου εν τή βασιλεία αυτού·

Ιερ. 1,2 Οι λόγοι αυτοί του Θεού ελέχθησαν προς τον Ιερεμίαν κατά τας ημέρας του βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα ' Ιωσία, υιού του Αμώς, και συγκεκριμένως από το δέκατον τρίτον έτος της βασιλείας του και έπειτα.

Ιερ. 1,3 και εγένετο εν ταίς ημέραις Ιωακείμ υιού Ιωσία βασιλέως Ιούδα έως ενδεκάτου έτους τού Σεδεκία υιού Ιωσία βασιλέως Ιούδα, έως της αιχμαλωσίας Ιερουσαλήμ εν τώ πέμπτω μηνί.

Ιερ. 1,3 Λογοι επίσης του Θεού ελέχθησαν προς τον Ιερεμίαν κατά τας ημέρας του Ιωακείμ, υιού του Ιωσί του βασιλέως του βασιλείου Ιούδα, και μέχρι του ενδεκάτου έτους του Σεδεκία, υιού του Ιωσία βασιλέως Ιούδα, μέχρι της αλώσεως της Ιερουσαλήμ και της αιχμαλωσίας των κατοίκων της, ήτοι μέχρι του πέμπτου μηνός του ενδεκάτου έτους της βασιλείας του Σεδεκίου.

Ιερ. 1,4 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με·

Ιερ. 1,4 Ο προφήτης λέγει· ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιερ. 1,5 πρό τού με πλάσαι σε εν κοιλία επίσταμαί σε και πρό τού σε εξελθείν εκ μήτρας ηγίακά σε, προφήτην εις έθνη τέθεικά σε.

Ιερ. 1,5 Σε γνωρίζω πολύ καλά, πριν ακόμη σε πλάσω ως έμβρυον εις την κοιλίαν της μητρός σου και πριν γεννηθής, σε καθιέρωσα εις υπηρεσίαν του έργου μου· σε εγκατέστησα προφήτην δια τα έθνη.

Ιερ. 1,6 και είπα· ώ δέσποτα Κύριε, ιδού ουκ επίσταμαι λαλείν, ότι νεώτερος εγώ ειμι.

Ιερ. 1,6 Και εγώ είπα τότε· Ω Δέσποτα και Κυριε, δεν είμαι ικανός δια το έργον αυτό, διότι ιδού, δεν γνωρίζω να ομιλώ· είμαι άλλωστε και μικρός κατά την ηλικίαν.

Ιερ. 1,7 και είπε Κύριος προς με· μη λέγε ότι νεώτερος εγώ ειμι, ότι προς πάντας, ούς εάν εξαποστείλω σε, πορεύση, και κατά πάντα, όσα εάν εντείλωμαί σοι, λαλήσεις·

Ιερ. 1,7 Ο Κυριος απήντησε και μου είπε· Μη λέγης ότι είσαι μικρός κατά την ηλικίαν, διότι προς όλους εκείνους, προς τους οποίους εγώ θα σε στείλω να ομιλήσης, θα πορευθής και θα ο-ομιλήσης προς αυτούς, όσα εγώ θα σου δώσω την εντολήν να είπης.

Ιερ. 1,8 μη φοβηθής από προσώπου αυτών, ότι μετά σου εγώ ειμι τού εξαιρείσθαι σε, λέγει Κύριος.

Ιερ. 1,8 Μη φοβηθής ενώπιον αυτών, διότι εγώ θα είμαι μαζί σου, δια να σε προφυλάσω και σώζω από κινδύνους, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 1,9 και εξέτεινε Κύριος την χείρα αυτού προς με και ήψατο τού στόματός μου, και είπε Κύριος προς με· ιδού δέδωκα τους λόγους μου εις το στόμα σου·

Ιερ. 1,9 Ο Κυριος ήπλωσε τότε την χείρα του προς εμέ, ήγγισε το στόμα μου και μου είπε· Ιδού εγώ έχω δώσει στο στόμα σου τους λόγους μου.

Ιερ. 1,10 ιδού καθέστακά σε σήμεραν επί έθνη και επί βασιλείας εκριζούν και κατασκάπτειν και απολλύειν και ανοικοδομείν και καταφυτεύειν· -

Ιερ. 1,10 Ιδού, σε εγκατέστησα σήμεραν προφήτην εις τα έθνη και εις τα βασιλεία, δια να εκριζώνης με τα λόγια σου και να κατασκάπτης, να καταστρέφης, άλλα και να ανοικοδομήσ και να φυτεύης.

Ιερ. 1,11 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων· τι σύ οράς Ιερεμία; και είπε· βακτηρίαν καρυΐνην.

Ιερ. 1,11 Παλιν ο Κυριος απηθύνθη προς εμέ λέγων· Τι βλέπεις συ, ω Ιερεμία; Και εγώ είπα· Βλέπω βακτηρίαν (ράβδον) από καρυδιάν.

Ιερ. 1,12 και είπε Κύριος προς με· καλώς εώρακας, διότι εγρήγορα εγώ επί τους λόγους μου τού ποιήσαι αυτούς.

Ιερ. 1,12 Ο Κυριος μου είπε· Καλώς είδες, διότι εγώ αγρυπνώ, δια να εκπληρώσω και πραγματοποιήσω τους λόγους μου.

Ιερ. 1,13 και εγένετο λόγος Κυρίου εκ δευτέρου προς με λέγων· τι σύ οράς; και είπα· λέβητα υποκαϊόμενον, και το πρόσωπον αυτού από προσώπου βορά.

Ιερ. 1,13 Και πάλιν ο λόγος Κυρίου απευθύνθη προς εμέ και είπε· Τι βλέπεις συ, Ιερεμία; Εγώ απήντησα· Βλέπω ένα λέβητα, κάτω από τον οποίον κείει φωτιά και η κατευθυνσίς του είναι από βορρά προς νότον.

Ιερ. 1,14 και είπε Κύριος προς με· από προσώπου βορά εκκαυθήσεται τα κακά επί πάντας τους κατοικούντας την γήν.

Ιερ. 1,14 Ο Κυριος είπε προς εμέ· Από βορρά θα έλθη η φωτιά εναντίον των κακών έργων και όλων των πονηρών ανθρώπων, οι οποίοι κατοικούν εις την χώραν της Παλαιστίνης.

Ιερ. 1,15 διότι ιδού εγώ συγκαλώ πάσας τας βασιλείας της γής από βορά, λέγει Κύριος, και ήξουσι και θήσουσιν έκαστος τον θρόνον αυτού επί τα πρόθυρα των πυλών Ιερουσαλήμ και επί πάντα τα τείχη τα κύκλω αυτής και επί πάσας τας πόλεις Ιούδα.

Ιερ. 1,15 Διότι, ιδού εγώ, λέγει ο Κυριος, προσκαλώ όλας τας βασιλείας της γης από την περιοχίν του βορρά, και θα έλθουν, θα ενθρονισθούν και θα εγκατασταθούν εις τα πρόθυρα των πυλών της Ιερουσαλήμ, γύρω από όλα τα τείχη αυτής και εις όλας τας πόλεις της Ιουδαίας.

Ιερ. 1,16 και λαλήσω προς αυτούς μετά κρίσεως περί πάσης της κακίας αυτών, ως εγκατέλιπόν με και έθυσαν θεοίς αλλοτρίοις και προσεκήνησαν τοίς έργοις των χειρών αυτών.

Ιερ. 1,16 Θα ομιλήσω τότε εναντίον όλων των πόλεων αυτών και των κατοίκων των και θα εκφέρω την καταδικαστικήν μου απόφασιν δι' όλας τας κακίας των, μάλιστα δε, διότι εμέ μέν με εγκατέλειψαν, προσέφεραν δε θυσίας εις ξένους θεούς και προσκύνησαν τα είδωλα, τα οποία ήσαν έργα των χειρών των.

Ιερ. 1,17 και σύ περιζώσαι την οσφύν σου και ανάστηθι και ειπόν προς αυτούς πάντα, όσα αν εντείλωμαί σοι· μη φοβηθής από προσώπου αυτών, μηδέ πτοηθής εναντίον αυτών, ότι μετά σου εγώ ειμι τού εξαιρείσθαι σε, λέγει Κύριος.

Ιερ. 1,17 Συ, λοιπόν, ζώσε την μέσην σου, σήκω και είπε προς αυτούς όλα, όσα εγώ θα σου δώσω εντολήν να είπης. Μη φοβηθής ενώπιον αυτών και μη πτοηθής αυτούς, διότι εγώ είμαι πάντοτε μαζί σου να σε λυτρώσω από κάθε κίνδυνον, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 1,18 ιδού τέθεικά σε εν τή σήμεραν ημέρα ως πόλιν οχυράν και ως τείχος χαλκούν, οχυρόν πάσι τοίς βασιλεύσιν Ιούδα και τοίς άρχουσιν αυτού και τώ λαώ της γής,

Ιερ. 1,18 Ιδού, σε έχω θέσει και αναδείξει κατά την σημερινήν ημέραν ωσάν πόλιν οχυράν και απόρθητον, ωσάν τείχος

χάλκινον, απόρθητον από όλους τους βασιλείς του βασιλείου Ιούδα και τους άρχοντας του βασιλείου αυτού και τον λαόν της χώρας αυτής.

Ιερ. 1,19 και πολεμήσουσί σε και ου μη δύνωνται προς σε, διότι μετά σου εγώ ειμι τού εξαιρισθεί σε, είτε Κύριος.

Ιερ. 1,19 Θα πολεμήσουν αυτοί εναντίον σου, αλλά δεν θα ημπορέσουν να κατορθώσουν τίποτε, διότι εγώ θα είμαι μαζί σου, δια να σε λυτρώσω από τα χέρια αυτών, είπε ο Κυριος".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιερ. 2,2 Καί είπε· τάδε λέγει Κύριος· εμνήσθην ελέους νεότητός σου και αγάπης τελειώσεώς σου τού εξακολουθήσαι σε τώ αγίω Ισραήλ, λέγει Κύριος

Ιερ. 2,2 Είπεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν· αυτά λέγει ο Κυριος προς τον Ισραηλιτικόν λαόν· Ενεθυμήθην το προς σε έλεός που, σου είχα δείξει, όταν ευρίσκεσο ακόμα εις την αρχήν της υπάρξεώς σου, και την μεγάλην τότε προς σε αγάπην μου δια την απακαταστασίν σου εις την γην της Επαγγελίας, πράγμα, το οποίον έφρεπε να κάμη σε, Ισραηλιτικέ λαέ, να ακολουθήσης εμέ, τον άγιον και αληθινόν Θεόν.

Ιερ. 2,3 άγιος Ισραήλ· τώ Κυρίω αρχή γεννημάτων αυτού· πάντες οι έσθοντες αυτόν πλημμελήσουσι, κακά ήξει επ αυτούς, φησί Κύριος.

Ιερ. 2,3 Ησο ενώπιόν μου, Ισραηλιτικέ λαέ, ως απαρχή γεννημάτων, που προσφέρεται θυσία στον Κυριον. Οσοι θα ετολούσαν να φάγουν κάτι από σε και να σε αδικήσουν, αυτοί θα ήσαν υπεύθυνοι ενώπιον του Θεού. Κακά και συμφοραί θα ήρχοντο εναντίον αυτών, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 2,4 ακούσατε λόγον Κυρίου, οίκος Ιακώβ, και πάσα πατριά οίκου Ισραήλ.

Ιερ. 2,4 Ακούσατε τα λόγια του Κυρίου, φυλαί του Ιακώβ και όλαι αι οικογενειαι του οίκου Ισραήλ.

Ιερ. 2,5 τάδε λέγει Κύριος· τι εύροσαν οι πατέρες υμών εν εμοί πλημμέλημα, ότι απέστησαν μακράν απ εμού και επορεύθησαν οπίσω των ματαίων και εματαιώθησαν;

Ιερ. 2,5 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ποιον, έστώ και μικράν, έλλειψιν ευρήκαν εις εμέ οι προγονοί σας και έφυγαν μακράν από εμέ, επορεύθησαν δε και ηκολούθησαν τα μάταια είδωλα, δια να γίνουν έτσι και αυτοί μηδαμνοί και τιποτένιοι;

Ιερ. 2,6 και ουκ είπαν· που εστι Κύριος ο αναγαγών ημάς εκ γής Αιγύπτου, ο καθοδηγήσας ημάς εν τή ερήμω, εν γη απείρω και αβάτω, εν γη ανύδρω και ακάρπω, εν γη, ή ου διώδευσεν εν αυτή ανήρ ουθέν και ου κατώκησεν εκεί υιός ανθρώπου;

Ιερ. 2,6 Δεν ενεθυμήθησαν τας ενεργεσίας μου και δεν είπαν· Που είναι ο Κυριος, ο οποίος μας έβγαλεν από την χώραν της Αιγύπτου, αυτός ο οποίος μας ωδήγησε δια μέσου της ερήμου, δια μέσου περιοχής αγνώστου και αδιαβάτου εις γην άνυδρον, ακαλλιέργητον και άκαρπόν, από την οποίαν κανείς δεν διήρχετο ούτε και κατοικούσεν εκεί άνθρωπος;

Ιερ. 2,7 και ήγαγον υμάς εις τον Κάρμηλον τού φαγείν υμάς τους καρπούς αυτού και τα αγαθά αυτού· και εισήλθατε και εμιάνατε την γήν μου και την κληρονομίαν μου έθεσθε εις βδέλυγμα.

Ιερ. 2,7 Εγώ ο Θεός, ασφαλείς σας ωδήγησα εις την καρποφόρον γην της Παλαιστίνης, δια να φάγετε τους καρπούς αυτής και να απολαύσετε τα αγαθά της. Απέναντι των ενεργεσιών μου αυτών, σεις τι επράξατε, πως εφερθήκατε; Εισήλθατε, λέγει ο Κυριος, και εμολύνετε την χώραν μου, την γην της Επαγγελίας, κατεστήσατε βδελυράν και μισητήν την κληρονομίαν μου.

Ιερ. 2,8 οι ιερείς ουκ είπαν· που εστι Κύριος; και οι αντεχόμενοι τού νόμου ουκ ηπίσταντό με, και οι ποιμένες ησέβουν εις εμέ, και οι προφήται επροφήτευσαν τή Βάαλ και οπίσω ανωφελούς επορεύθησαν.

Ιερ. 2,8 Και οι ιερείς ακόμη δεν ανεζήτησαν τον Κυριον λέγοντες· που είναι ο Κυριος; Οι ασχολούμενοι με τον Νομον δεν με εγνώριζαν. Οι άρχοντες του λαού εφέροντο με ασέβειαν απέναντί μου και οι προφήται επροφήτευσαν προς χάριν του ειδωλικού θεού Βααλ και ηκολούθουν τα μάταια και ανωφελή είδωλα.

Ιερ. 2,9 διά τούτο έτι κριθήσομαι προς υμάς λέγει Κύριος, και προς τους υιούς των υιών υμών κριθήσομαι.

Ιερ. 2,9 Δια τούτο θα έλθω εις συζήτησιν και αντιδικίαν προς σας, λέγει ο Κυριος, όπως επίσης και προς τους απογόνους σας.

Ιερ. 2,10 διότι διέλθετε εις νήσους Χεττιείμ και ιδετε, και εις Κηδάρ αποστείλατε και νοήσατε σφόδρα, και ιδετε ει γέγονε τιαούτα.

Ιερ. 2,10 Περάσατε και επισκεφθήτε τα ειδωλολατρικά έθνη της Κυπρου και των άλλων νήσων της Μεσογειου Θαλάσσης, υπάγετε και προς ανατολάς προς τους κατοίκους της Κηδάρ, προσέξατε και ιδετε, εάν εκεί έγιναν τέτοιά γεγονότα, ωσάν αυτά που συνέβησαν εις την Ιουδαίαν.

Ιερ. 2,11 ει αλλάξωνται έθνη θεούς αυτών· και ούτοι ουκ εισί θεοί. ο δε λαός μου ηλλάξατο την δόξαν αυτού, εξ ής ουκ ωφεληθήσονται.

Ιερ. 2,11 Εάν, δηλαδή, τα ειδωλολατρικά αυτά έθνη ήλλαξαν τους θεούς των με άλλους θεούς· και όμως οι θεοί των δεν είναι αληθινοί αλλά ψευδείς θεοί, είδωλα. Ο λαός μου όμως ήλλαξε την δόξαν του, τον αληθινόν θεόν του, με άλλους ψευδείς θεούς, από τους οποίους τίποτε ούτε ωφελήθη ούτε θα ωφεληθή.

Ιερ. 2,12 εξέστη ο ουρανός επί τούτω και έφριξεν επί πλείον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Ιερ. 2,12 Κατάπληκτος έμεινεν ο ουρανός ενώπιον της αποστασίας αυτής, κατελήφθη από α-περιγραπτον φρίκην δια την διαγωγήν σας, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 2,13 ότι δύο και πονηρά εποίησεν ο λαός μου· εμέ εγκατέλιπον πηγήν ύδατος ζωής, και ώρυξαν εαυτοίς λάκκους συντετριμμένους, οι ου δυνήσονται ύδωρ συνέχειν.

Ιερ. 2,13 Διότι ο λαός μου διέπραξε κατά τον αυτόν χρόνον δύο πονηρά και ολέθρια σφάλματα· εγκατέλιπαν εμέ, ο οποίος ήμην δι' αυτούς πηγή ζωογόνου ύδατος, και ήνοιξαν δια τον εαυτών τους λάκκους κατεστραμμένους, οι οποίοι δεν θα ημπορέσουν να συγκρατήσουν νερό.

Ιερ. 2,14 Μή δούλος εστιν Ισραήλ ή οικογενής εστι; διατί εις προνομίην εγένετο;

Ιερ. 2,14 Μηπως ο Ισραηλιτικός λαός είναι και μένει ωσάν ένας κοινός και ευτελής δούλος απέναντί μου, η δούλος, έστώ, ο οποίος εγεννήθη στον οίκον του κυρίου του; Διατί, λοιπόν, κατήντησε δούλος αλλοεθνών και έγινε θύμα λεηλασίας;

Ιερ. 2,15 επ αυτόν ωρύοντο λέοντες και έδωκαν την φωνήν αυτών, οι έταξαν την γήν αυτού εις έρημον, και αι πόλεις αυτού κατεσκάφησαν παρά το μη κατοικείσθαι.

Ιερ. 2,15 Εναντίον αυτού επετέθησαν οι εχθροί του ωρούμενοι ωσαν λέοντες. Εξέβαλαν τας αγρίας κραυγάς των. Αυτοί

ερήμωσαν την χώραν του, κατέσκαψαν και εκρήμινισαν τας πόλεις του, ώστε να μη είναι δυνατόν πλέον να κατοικηθούν.

Ιερ. 2,16 και υιοί Μέμφεως και Τάφνας έγνωσαν σε και κατέπαιζόν σου.

Ιερ. 2,16 Οι κάτοικοι των πόλεων Μέμφεως και Ταφνας της Αιγύπτου σε είδαν εις την αθλίαν αυτήν κατάστασιν και εχάρησαν και σε ενέπαιζαν!

Ιερ. 2,17 ουχί ταύτα εποίησέ σοι το καταλιπείν σε εμέ; λέγει Κύριος ο Θεός σου.

Ιερ. 2,17 Ολα αυτά δεν συνέβησαν εις βάρος σου, λέγει Κυριος ο Θεός σου, επειδή συ με εγκατέλειπες;

Ιερ. 2,18 και νύν τι σοι και τή οδώ Αιγύπτου τού πιείν ύδωρ Γηών; και τι σοι και τή οδώ Ασσυρίων τού πιείν ύδωρ ποταμών;

Ιερ. 2,18 Και τώρα σε ερωτώ· Τι υπάρχει μεταξύ σου και της οδού, η οποία οδηγεί εις την Αίγυπτον, ώστε να θέλης να πίνης ύδωρ από την Γηών, πόλιν της Αιγύπτου; Ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ σου και της οδού, η οποία οδηγεί στους Ασσυριους, ώστε να πίνης νερά από τους ποταμούς της χώρας των;

Ιερ. 2,19 παιδεύσει σε η αποστασία σου, και η κακία σου ελέγξει σε· και γνώθι και ιδέ, ότι πικρόν σοι το καταλιπείν σε εμέ, λέγει Κύριος ο Θεός σου· και ουκ ευδόκησα επί σοί, λέγει Κύριος ο Θεός σου.

Ιερ. 2,19 Η αποστασία σου από εμέ θα σε τιμωρήση και η κακία σου θα σε ελέγχη και θα σε συγκλονίζη. Από αυτά που υφίστασαι, μάθε και ιδέ, διτι είναι πολύ πικρόν δια σε, να εγκατάλειψης εμέ τον Θεόν σου και προστάτην, λέγει Κυριος ο Θεός σου· έπαυσα να σε περιβάλλω με ευμένειαν και προστασίαν.

Ιερ. 2,20 ότι απ αιώνος συνέτριψας τον ζυγόν σου, διέσπασας τους δεσμούς σου και είπας· ου δουλεύσω σοι, αλλά πορεύσομαι επί πάντα βουνόν υψηλόν και υποκάτω παντός ξύλου κατασκίου, εκεί διαχυθήσομαι εν τή πορνεία μου.

Ιερ. 2,20 Διότι από αρχαιότητα χρόνια, συ συνέτριψες τον ωφελιμον ζυγόν των εντολών μου και είπες· Δεν θα δουλεύω εις σε, αλλά θα ανεβώ εις κάθε υψηλόν βουνόν και κάτω από κάθε ευσκιόφυλλον δένδρον εκεί θα εκχυθώ εις την ειδωλολατρικήν ασυδοσίαν και την πορνείαν μου.

Ιερ. 2,21 εγώ δε εφύτευσά σε άμπελον καρποφόρον πάσαν αληθινήν· πώς εστράφης εις πικρίαν, η άμπελος η αλλοτρία;

Ιερ. 2,21 Εγώ ιουδαϊκέ λαέ, σε εφύτευσα ως άμπελον εξαιρετικήν και καρποφόρον. Πως τώρα μετεστράφης και έγινες εις πικρίαν δι' εμέ; Πως έγινες άμπελος αγρία και νόθος;

Ιερ. 2,22 εάν αποπλήνη εν νίτρω και πληθύνης σεαυτή πόαν, κεκηλιδώσαι εν ταις αδικίαις σου εναντίον εμού, λέγει Κύριος.

Ιερ. 2,22 Εάν πλυθής εξωτερικώς με νίτρον, εάν χρησιμοποίησης άφθονον ποτάσσαν από στα-χτην φυτών, πάλιν θα μείνης κηλιδωμένη με τας αδικίας, τας οποίας έπραξες ενώπιόν μου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 2,23 πώς ερείς· ουκ εμιάνθην και οπίσω της Βάαλ ουκ επορεύθην; ιδέ τας οδούς σου εν τώ πολυανδριώ και γνώθι τι εποίησας. οψέ φωνή αυτής ωλόλυξε,

Ιερ. 2,23 Και πως θα τολμήσης να είπης· Εγώ δεν εμολύνθην και δεν επορεύθην πίσω από το είδωλον Βααλ; Ιδέ όμως τας οδούς, που ηκολουθησες, και τα ίχνη των οδών εις την κοιλάδα του πολυανδριού, την κοιλάδα Εννομ. Μαθε και κατανόησε καλά, τι διέπραξες. Αμυαλη καμήλα, που τρέχει δι' ανεύρεσιν ύδατος· προς το βραδύ θα κραυγάση, σαν να αφήνη ολολυγμούς!

Ιερ. 2,24 τας οδούς αυτής επλάτυνεν εφ ύδατα ερήμου, εν επιθυμίαις ψυχής αυτής επνευματοφορείτο, παρεδόθη· τις επιστρέψει αυτήν; πάντες οι ζητούντες αυτήν ου κοπιάσουσιν, εν τή ταπεινώσει αυτής ευρήσουσιν αυτήν.

Ιερ. 2,24 Τρέχει εις τας οδούς της με μεγάλην ταχύτητα προς τα ύδατα ερήμου τόπου. Επάνω εις την σφοδράν επιθυμίαν της, τρέχει με τόσην ταχύτητα, ως εάν φέρεται από τον άνεμον. Ποίος ημπορεί να την συγκρατήση και να την επαναφέρει; Αλλά όλοι όσοι ζητούν να την εύρουν, δεν θα κοπιάσουν, θα την εύρουν εύκολα όταν έλθη ο καιρός της καταισχύνης της.

Ιερ. 2,25 απόστρεψον τον πόδα σου από οδού τραχείας και τον φάρυγγά σου από δίψους. η δε είπεν· ανδριούμαι· ότι ηγαπήκει αλλοτρίους και οπίσω αυτών επορεύετο.

Ιερ. 2,25 Και λέγω τώρα εις σε· Αλλαξε διεύθυνσιν, απομάκρυνε τα πόδιά σου από τας τραχείας ειδωλολατρικής οδούς, ω Ισραήλ, και μη θελήσης να ικανοποίησης την δίψαν του λάρυγγός σου από τα ύδατα της ειδωλολατρειας. Η αγρία αυτή όμως κάμηλος του Ισραήλ απαντά· Εκεί εγώ ενισχύομαι. Λέγει δε αυτά, διότι έχει αγαπήσει ξένους, ειδωλολατρικούς θεούς και τρέχει οπίσω από αυτούς.

Ιερ. 2,26 ως αισχύνη κλέπτου όταν αλώ, ούτως αισχυνθήσονται οι υιοί Ισραήλ, αυτοί και οι βασιλείς αυτών και οι άρχοντες αυτών και οι ιερείς αυτών και οι προφήται αυτών.

Ιερ. 2,26 Οπως καταισχύνεται ο κλέπτης, όταν συλληφθή επ' αυτοφώρω, έτσι θα κατεντραπισθούν και οι 'Ισραηλίται μαζί με τους βασιλείς των και τους άρχοντας και τους ιερείς των και τους προφήτας των.

Ιερ. 2,27 τώ ξύλω είπαν, ότι πατήρ μου εί σύ, και τώ λίθω· σύ εγέννησάς με, και έστρεψαν επ εμέ νώτα και ου πρόσωπα αυτών· και εν τώ καιρώ των κακών αυτών ερούσιν· ανάστα και σώσον ημάς.

Ιερ. 2,27 Είπαν αυτοί στο ξόανον, στο ξύλινον άγαλμα, ότι συ είσαι ο πατήρ μας· και στο λίθινον άγαλμα, ότι συ μας έχεις γεννήσει. Και εγύρισαν προς εμέ τα νώτα των και όχι τα πρόσωπά των. Αλλά κατά τον καιρόν, που θα επέλθουν εναντίον των θλίψεις και συμφοραί, θα πουν προς εμέ· Σηκω, Κυριε, και σώσε μας.

Ιερ. 2,28 και που εισιν οι θεοί σου, ούς εποίησας σεαυτώ; ει αναστήσονται και σώσουσί σε εν καιρώ της κακώσεώς σου; ότι κατ αριθμόν των πόλεών σου ήσαν θεοί σου, Ιούδα, και κατ αριθμόν διόδων της Ιερουσαλήμ έθνον τή Βάαλ.

Ιερ. 2,28 Και εγώ τότε θα τους ερωτήσω· που είναι οι θεοί σου, τους οποίους κατεσκεύασες εις προστασίαν και σωτηρίαν σου; Δεν θα σηκωθούν εκείνοι να σε σώσουν εις την περιόδον αυτήν της ταλαιπωρίας σου; Διότι οι ειδωλολατρικοί θεοί σας, ω Ιουδαίοι, ήσαν πολυάριθμοι, όσαι και αι πόλεις σας, ώστε κάθε πόλις να έχη τον θεόν της. Και εις κάθε δρόμον της Ιερουσαλήμ υπήρχον ιδιαίτερα αγάλματα του Βααλ, προς τα οποία προσεφέρατε θυσίας.

Ιερ. 2,29 ινατί λαλείτε προς με; πάντες υμείς ησεβήσατε και πάντες υμείς ηνομήσατε εις εμέ, λέγει Κύριος.

Ιερ. 2,29 Διατί, λοιπόν, τώρα απευθύνασθε προς εμέ και ζητείτε βοήθειαν; Όλοι σεις εδείξατε ασέβειαν, όλοι σας παρενομήσατε απέναντι του Κυριου.

Ιερ. 2,30 μάτην επάταξα τα τέκνα υμών, παιδείαν ουκ εδέξασθε· μάχαιρα κατέφαγε τους προφήτας υμών ως λέων ολοθρευών, και ουκ εφοβήθητε.

Ιερ. 2,30 Ματαιώς ετιμώρησα τα τέκνα σας μήπως συνετισθήτε. Τιποτε δεν ωφεληθήκατε από την παιδαγωγικήν αυτήν θλίψιν. Εχθρική μάχαιρα κατέφαγε τους ψευδοπροφήτας σας. Ωσάν φοβερός λέων ολέθρου επήλθεν εναντίον σας ο εχθρός σας, και όμως σεις δεν εφοβηθήκατε!

Ιερ. 2,31 ακούσατε λόγον Κυριου· τάδε λέγει Κύριος· μη έρημος εγενόμην τώ Ισραήλ ή γη κεχερσωμένη; διατι είπεν ο λαός

μου· ου κυριευθησόμεθα και ουχ ήξομεν προς σε έτι:

Ιερ. 2,31 Ακούσατε, λοιπόν, τον λόγον του Κυρίου· αυτά λέγει ο Κυριος προς σας· Μηπως εγώ υπήρξα δια τον ισραηλιτικον λαόν έρημος και άκαρπος γη, γη χέρσος και ακαλλιέργητος; Διατί ο λαός μου είπε· δεν θα υποταχθώμεν εις την ιδικίην σου εξουσίαν, δεν θα έλθωμεν πλέον προς σε.

Ιερ. 2,32 μη επιλήσεται νύμφη τον κόσμον αυτής και παρθένος την στηθοδεσμίδα αυτής; ο δε λαός μου επελάθητό μου ημέρας, ών ουκ έστιν αριθμός.

Ιερ. 2,32 Μηπως η νύμφη λησμονεί τα κοσμήματά της και η παρθένος τον πολύτιμον στηθοδεσμόν της; Ομως ο λαός μου με έλησμόνησε και μάάλιστα επί χρόνον πολύν, τον οποίον κανείς δεν ημπορεί να υπολογίση.

Ιερ. 2,33 τι έτι καλόν επιτηδεύσεις εν ταίς οδοίς σου τού ζητήσαι αγάπην; ουχ ούτως· αλλά και σύ επονηρεύσω τού μίαναι τας οδούς σου.

Ιερ. 2,33 Ποιον, λοιπόν, καλόν ενδιεφέρθης να κάμης εις την πορείαν της ζωής σου, ώστε να έχης το δικαίωμα να ζητήσης την αγάπην μου; Κανένα. Αλλά εξ αντιθέτου διέπραξες πονηρίας, ώστε να μιάνης με την ειδωλολατρείαν σου την ζωην σου.

Ιερ. 2,34 και εν ταίς χερσί σου ευρέθησαν αίματα ψυχών αθών· ουκ εν διορύγμασιν εύρον αυτούς, αλλ επί πάση δρυϊ.

Ιερ. 2,34 Εις δε τα χέρια σου ευρέθησαν αίματα αθών ανθρώπων. Και διέπραξες τους φόνους αυτούς όχι κρυφίως εις κάποιον απόμερον λάκκον, αλλά φανερά κάτω από κάθε δρυν, όπου συ προσέφερες θυσίαν τα αθώα νήπιά σου.

Ιερ. 2,35 και είπας· αθώς ειμι, αλλά αποστραφήτω ο θυμός αυτού απ εμού. ιδού εγώ κρίνομαι προς σε εν τώ λέγειν σε· ουχ ήμαρτον.

Ιερ. 2,35 Και παρ' όλον τούτο είπες· Είμαι αθώς. Ας απομακρυνθή ο θυμός του Κυρίου από ε-με. Ιδού όμως ότι εγώ έρχομαι εις αντιδικίαν προς σε· θα σε κρίνω, ακριβώς διότι συ αναιδώς ισχυρίζεσαι και διακηρύττεις· δεν έχω αμαρτήσει.

Ιερ. 2,36 τι κατεφρόνησας σφόδρα τού δευτερώσαι τας οδούς σου; και από Αιγύπτου καταισχυνήθη, καθώς κατησχύνθης από Ασσούρ.

Ιερ. 2,36 Διατί τόσον με περιεφρόνησες, ώστε πολλές φορές να βαδίσης στους ειδωλολατρικούς σου δρόμους; Αλλά προλέγω· όπως κατησχύνθης από τους Αιγυπτίους, έτσι θα καταισχυνήθης τώρα και από τους Ασσυρίους.

Ιερ. 2,37 ότι και εντεύθεν εξελεύση, και αι χείρες σου επί της κεφαλής σου· ότι απώσατο Κύριος την ελπίδα σου, και ουκ ευοδωθήση εν αυτή.

Ιερ. 2,37 Θα εξέλθης από την χώραν σου αυτήν νικημένος και αιχμάλωτος με τα χέρια σου επάνω στο κεφάλι σου, διότι ο Κυριος απέκρουσε και εματαιώσε την ελπίδα βοηθείας σου από ξένους λαούς. Δεν θα επιτύχης να λάβης καμμίαν βοήθειαν από αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιερ. 3,1 Εάν εξαποστείλη ανήρ την γυναίκα αυτού, και απέλθη απ αυτού και γένηται ανδρί ετέρω, μη ανακάμπτουσα ανακάμψει προς αυτόν έτι; ου μαινομένη μιανθήσεται η γυνή εκείνη; και σύ ξεπόρνευσας εν ποιμέσι πολλοίς· και ανέκαμπτες προς με; λέγει Κύριος.

Ιερ. 3,1 Εάν ένας ανήρ δώση διαζύγιον εις την γυναίκα του και την αποπέμψη από τον οίκον του, εκείνη δε φύγη και έλθη εις γάμο κοινωνίαν με άλλον άνδρα μήπως ημπορεί αυτή να επιστρέψη προς τον σύζυγόν της; Δεν θεωρείται η γυνή εκείνη νομικώς μολυσμένη, ακάθαρτος; Πως λοιπόν είναι δυνατόν να επιστρέψη στον πρώτον αυτής σύζυγον; Και συ Ιερουσαλήμ, επόρνευσες πνευματικώς, διότι συνεδέθης και παρεδόθης εις πολλούς ειδωλολατρικούς θεούς ως προς ποιμένας σου. Και συ παρ' όλον τούτο θα είχες την τόλμην να επανέλθης προς εμέ; λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 3,2 άρον τους οφθαλμούς σου εις ευθειαν και ιδέ· πώς ουχί εξεφύρθη; επί ταίς οδοίς εκάθισας αυτοίς ωσει κορώνη ερημουμένη και εμίανας την γήν εν ταίς πορνεύσεις σου και εν ταίς κακίαις σου.

Ιερ. 3,2 Σηκώσε τα μάτια σου, κύταξε κατ' ευθειαν μακράν έμπροσθέν σου. Πως είναι ποτέ δυνατόν να μη έχης μολυνθή συμφυρθείσα με την φαυλότητα της ειδωλολατρείας; Ωσάν εγκαταλελειμμένη και έρημος κουρούνα εκάθισες και συ στους δρόμους της ειδωλολατρείας αναμένουσα εκείνους, με τους οποίους θα εμολύνεσο. Και έτσι με την πνευτικήν πορνείαν της ειδωλολατρείας σου και τας άλλας κακίας σου εμόλυνες την χώραν σου.

Ιερ. 3,3 και έσχες ποιμένας πολλούς εις πρόσκομμα σεαυτή· όψις πόρνης εγένετό σοι, απηναισχύντησας προς πάντας.

Ιερ. 3,3 Απέκτησες πολλούς ειδωλολατρικούς θεούς ως ποιμένας σου, πρόσκομμα και εμπόδιον εις την ζωήν σου. Το πρόσωπόν σου έγινεν αναιδής ωσάν της πόρνης. Με αναισχυντίαν απηυθύνεσο προς όλους.

Ιερ. 3,4 ουχ ως οίκόν με εκάλεσας και πατέρα και αρχηγόν της παρθενίας σου;

Ιερ. 3,4 Δεν ανεγνώρισες και δεν ωνόμασες τον ναόν μου, τον ευρισκόμενον εις την πόλιν σου, ως οίκον μου, και εμέ ως πατέρα σου, ως αρχηγόν σου από της νεανικής σου ηλικίας;

Ιερ. 3,5 μη διαμενεί εις τον αιώνα ή φυλαχθήσεται εις νίκος; ιδού ελάλησας και εποίησας τα πονηρά ταύτα και ηδυνάσθης.

Ιερ. 3,5 Είπες από μέσα σου· Θα παραμείνη πάντοτε ωργισμένος ο Κυριος, θα κρατή διαρκώς τον θυμύν του; Ιδού, τι ελαλησες και όμως διέπραξες όλα αυτά τα πονηρά. Επεδόθης με επιμονήν εις αυτά.

Ιερ. 3,6 Καί είπε Κύριος προς με εν ταίς ημέραις Ιωσίου τού βασιλέως· είδες ά εποίησέ μοι η κατοικία τού Ισραήλ; επορεύθησαν επί πάν όρος υψηλόν και υποκάτω παντός ξύλου αλσώδους, και επόρνευσαν εκεί.

Ιερ. 3,6 Επί των ημερών του βασιλέως Ιωσιου ο Κυριος μου είπε· Είδες τι μου έκαμεν ο Ισραηλιτικός λαός; Μετέβησαν εις κάθε όρος υψηλον, όπου υπάρχουν τα είδωλα και κάτω από κάθε πυκνόφυλλον δένδρον, και εκεί παρεδόθησαν εις την πορνείαν, όπως οι ειδωλολάτραι.

Ιερ. 3,7 και είπα μετά τού πορευέσαι αυτήν ταύτα πάντα· προς με ανάστρεψον, και ουκ ανέστρεψε· και είδε την ασυνθεσίαν αυτής η ασύνθετος Ιούδα.

Ιερ. 3,7 Παρ' όλον τούτο εγώ, έπειτα από την ειδωλολατρείαν των και την εκτροπήν εις την πορνείαν, είπα προς αυτούς· Επιστρέψατε εν μετανοία προς εμέ και δεν επέστρεψαν. Την εκ μέρους του Ισραήλ καταπάτησιν αυτήν του Νομου και των διαθηκών την είδεν η επίσης παράνομος αδελφή της φυλή Ιούδα.

Ιερ. 3,8 και είδον διότι περι πάντων ών κατελήφθη, εν οίς εμοιχάτο η κατοικία Ισραήλ, και εξαπέστειλα αυτήν και έδωκα αυτή βιβλίον αποστασίου εις τας χείρας αυτής· και ουκ εφοβήθη η ασύνθετος Ιούδα και επορεύθη και επόρνευσε και αυτή.

Ιερ. 3,8 Επειδή εγώ είδα όλα εκείνα, εις τα οποία είχε παρασυρθή και υπό των οποίων είχε κυριευθή η φυλή του Ισραήλ, την

ειδωλολατρικήν αυτής μοιχείαν, δια τούτο την απέστειλα εις αιχμαλωσίαν. Παρέδωσα εις τα χέρια της ως προς γυναίκα αποπεπομένην έγγραφον διαζυγίου. Αν και τα είδεν αυτά η παράνομος φυλή Ιούδα, δεν εφοβήθη, άλλα και αυτή εβαδισε προς τον ίδιον ειδωλολατρικόν δρόμον και εξεπόρνευσεν ειδωλολατρικώς.

Ιερ. 3,9 και εγένετο εις ουθέν η πορνεία αυτής, και εμοίχευσε το ξύλον και τον λίθον.

Ιερ. 3,9 Ούτε την παραμικράν σημασίαν εδωσεν εις την πορνείαν της και εμοίχευσε την πνευματικήν πορνείαν με τα ξύλινα και τα πέτρινα είδωλα.

Ιερ. 3,10 και εν πάσι τούτοις ουκ απεστράφη προς με η ασύνθετος Ιούδα εξ όλης της καρδιάς αυτής, αλλ επί ψεύδει.

Ιερ. 3,10 Παρ' όλας δε τας τιμωρίας εναντίον του βασιλείου του Ισραήλ, η παράνομος αδελφή του, το δασίλειον του Ιούδα, δεν επέστρεψε προς εμέ εξ όλης της καρδιάς της, άλλα μόνον εξωτερικώς και υποκριτικώς.

Ιερ. 3,11 και είτε Κύριος προς με' εδικαίωσε την ψυχήν αυτού Ισραήλ από της ασυνθέτου Ιούδα.

Ιερ. 3,11 Τότε, λέγει ο προφήτης, είτε προς εμέ ο Κυριος. Το βασιλείον του Ισραήλ ημπορεί να προβάλη δικαιολογίαν πλέον προς εμέ, συγκρίνον εαυτό, προς όσα έκαμε το περισσότερο απιστον εις εμέ βασιλείον του Ιούδα.

Ιερ. 3,12 πορεύου και ανάγνωθι τους λόγους τούτους προς βορράν και ερείς· επιστράφηθι προς με, η κατοικία του Ισραήλ, λέγει Κύριος, και ου στηριώ το πρόσωπόν μου εφ υμάς· ότι ελεήμων εγώ ειμι, λέγει Κύριος, και ου μηνιώ υμίν εις τον αιώνα.

Ιερ. 3,12 Πηγαινε και ανάγνωσε τους λόγους μου αυτούς προς βορράν και είτε· Επιστρέψατε προς εμέ, λαέ του ισραηλιτικού βασιλείου, λέγει ο Κυριος. Δεν θα στρέψω ωργισμένον εναντίον σας το πρόσωπόν μου, διότι εγώ είμαι ελεήμων, λέγει ο Κυριος, και δεν θα μείνω δια παντός ωργισμένος εναντίον σας.

Ιερ. 3,13 πλήν, γνώθι την αδικίαν σου, ότι εις Κύριον τον Θεόν σου ησέβησας και διέχεας τας οδούς σου εις αλλοτριούς υποκάτω παντός ξύλου αλσώδους, της δε φωνής μου ουχ υπήκουσας, λέγει Κύριος.

Ιερ. 3,13 Πλην, αναγνωρίσατε και συναισθανθήτε την παρανομίαν σας, διότι εδείξατε ασέβειαν εις αυτόν τον Κυριον και Θεόν σας, εξεχύσατε και εξεδαπανήσατε την ζωήν σας εις ξένους ειδωλικούς θεούς και ελατρεύσατε αυτούς κάτω από κάθε ευσκιάφυλλον δένδρον. Δεν υπηκούσατε δε εις την ιδικήν μου φωνήν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 3,14 επιστράφητε, υιοί αφεστηκότες, λέγει Κύριος, διότι εγώ κατακυριεύσω υμών και λήψομαι υμάς ένα εκ πόλεως και δύο εκ πατριάς και εισάξω υμάς εις Σιών

Ιερ. 3,14 Επιστρέψατε, λοιπόν, σεις, οι υιοί της αποστασίας, λέγει ο Κυριος, διότι εγώ θα γίνω και πάλιν ο Κυριος σας και εξουσιαστής σας. Θα σας πάρω ένα από κάθε πόλιν και δύο από κάθε πατριάν και θα σας εισαγάγω εις την Σιών.

Ιερ. 3,15 και δώσω υμίν ποιμένας κατά την καρδίαν μου, και ποιμανούσιν υμάς ποιμαίνοντες μετ επιστήμης.

Ιερ. 3,15 Θα σας δώσω ποιμένας καλούς σύμφωνα με την καρδίαν μου, οι οποίοι θα σας ποιμαίνουν με γνώσιν και σύνεσιν.

Ιερ. 3,16 και έσται εάν πληθυνθήτε και αυξηθήτε επί της γής, λέγει Κύριος, εν ταίς ημέραις εκείναις, ουκ ερούσιν επί κιβωτός διαθήκης αγίου Ισραήλ, ουκ αναβήσεται επί καρδίαν, ουκ ονομασθήσεται ουδέ επισκεφθήσεται και ου ποιηθήσεται έτι.

Ιερ. 3,16 Όταν δε πληθυνθήτε και αυξηθήτε κατά τας ημέρας εκείνας εις την γην, λέγει ο Κυριος, δεν θα λέγουν πλέον οι άνθρωποι "η Κιβωτός της Διαθήκης του αγίου Θεού του Ισραήλ", ούτε θα την σκεφθούν στον νουν και την καρδίαν, ούτε θα αναφέρουν το όνομά της, ούτε θα μεταβαίνουν εις επί-σκεψιν αυτής, ούτε θα κατασκευάσουν άλλην τινά ομοίαν προς αυτήν.

Ιερ. 3,17 εν ταίς ημέραις εκείναις και εν τώ καιρώ εκείνω καλέσουσι την Ιερουσαλήμ Θρόνον Κυρίου, και συναχθήσονται πάντα τα έθνη εις αυτήν και ου πορεύονται έτι οπίσω των ενθυμημάτων της καρδιάς αυτών της πονηράς.

Ιερ. 3,17 Κατά τας ημέρας εκείνας, κατά την ευλογημένην εκείνην περίοδον, θα αναγνωρίσουν και θα ονομάσουν οι άνθρωποι την Ιερουσαλήμ θρόνον Κυρίου και θα συγκεντρωθούν όλα τα έθνη εις αυτήν και δεν θα ακολουθούν πλέον τας ενθυμήσεις και επιθυμίας της πονηράς των καρδιάς.

Ιερ. 3,18 εν ταίς ημέραις εκείνας συνελεύονται ο οίκος Ιούδα επί τον οίκον του Ισραήλ, και ήξουσιν επί το αυτό από γής βορά και από πασών των χωρών επί την γήν, ήν κατεκληρονόμησα τους πατέρας αυτών.

Ιερ. 3,18 Κατά τας ευλογημένους εκείνας ημέρας θα συγκεντρωθούν επί το αυτό και θα ενωθούν μεταξύ των η φυλή του Ιούδα και αι άλλαι φυλαί του Ισραήλ. Θα έλθουν στο αυτό μέρος από τον βορράν και από όλας τας χώρας της οικουμένης, εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν έδωκα ως κληρονομίαν στους προγόνους των.

Ιερ. 3,19 και εγώ είπα· γένοιτο, Κύριε· ότι τάξω σε εις τέκνα και δώσω σοι γήν εκλεκτήν, κληρονομίαν Θεού παντοκράτορος εθνών. και είπα· πατέρα καλέσετε με και απ εμού ουκ αποστραφήσεσθε.

Ιερ. 3,19 Και εγώ ο προφήτης, γεμάτος χαράν, είπα· είτε, Κυριε, να πραγματοποιηθή αυτό. Ο δε Κυριος απήντησε· Ναι, έχω ορίσει σας ως τέκνα μου και θα σας δώσω την χώραν την εκλεκτήν, κληρονομίαν του Θεού, του παντοκράτορος όλων των εθνών. Και είπα προς σας· Ασφαλώς θα με αναγνωρίσετε και θα με καλέσετε Πατέρα σας και δεν θα μακρυνθήτε πλέον από εμέ.

Ιερ. 3,20 πλήν ως αθετεί γυνή εις τον συνόντα αυτή, ούτως ηθέτησεν εις εμέ ο οίκος Ισραήλ, λέγει Κύριος.

Ιερ. 3,20 Δυστυχώς όμως, όπως μία γυναίκα φαίνεται άπιστος στον άνδρα της, κατά παρόμοιον τρόπον ο ισραηλιτικός λαός έδειχθη άπιστος προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 3,21 φωνή εκ χειλέων ηκούσθη κλαυθμού και δεήσεως υιών Ισραήλ, ότι ηδίκησαν εν ταίς οδοίς αυτών, επελάθηοντο Θεού αγίου αυτών.

Ιερ. 3,21 Αλλά εβγήκεν από τα χείλη των και ηκούσθη φωνή μετανοίας των Ισραηλιτών μετά κλαυθμών και δεήσεων, ότι εδείχθησαν άδικοι εις την ζωήν των, ελησμόνησαν τον άγιον Θεόν των.

Ιερ. 3,22 επιστράφητε, υιοί, επιστρέφοντες, και ιάσομαι τα συντρίμματα υμών. ιδού δούλοι ημείς εσόμεθά σοι, ότι σύ Κύριος ο Θεός ημών εί.

Ιερ. 3,22 Επιστρέψατε, παιδιά μου, επιστρέψατε εν μετάνοια και εγώ θα θεραπεύσω τα συντρίμματά σας. Και εκείνοι απήντησαν· Ιδού, είμεθα ημείς δούλοι σου, διότι συ είσαι ο Κυριος μας και ο Θεός μας.

Ιερ. 3,23 όντως εις ψεύδος ήσαν οι βουνοί και η δύναμις των ορέων, πλην διά Κυρίου Θεού ημών η σωτηρία του Ισραήλ.

Ιερ. 3,23 Αναγνωρίζομεν, ότι πράγματι ψευδείς ήσαν οι ειδωλολατρικοί τόποι των βουνών, ματαία και ανύπαρκτος η δύναμις των ειδώλων που ελατρεύοντο εις τα βουνά. Μονον δια του Κυρίου και Θεού μας θα έλθη η σωτηρία στον ισραηλιτικόν λαόν.'

Ιερ. 3,24 η δε αισχύνη κατηνάλωσε τους μόχθους των πατέρων ημών από νεότητος ημών, τα πρόβατα αυτών και τους

μόσχους αυτών και τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών.

Ιερ. 3,24 Η αισχύνη, εις την οποίαν οδηγούν τα είδωλα, κατέφαγε και κατεδαπάνησε τους κόπους των πατέρων ημών από την νεότητά μας· τα πρόβατά των, τους μόσχους των, τους υιούς των και τας θυγατέρας των.

Ιερ. 3,25 εκοιμήθημεν εν τή αισχύνη ημών, και επεκάλυψεν ημάς η ατιμία ημών, διότι έναντι τού Θεού ημών ημάρομεν ημείς και οι πατέρες ημών από νεότητος ημών έως της ημέρας ταύτης και ουχ υπηκούσαμεν της φωνής Κυρίου τού Θεού ημών.

Ιερ. 3,25 Επέσαμεν κάτω εις την γην κατεντροπιασμένοι δια τα σφάλματά μας. Μας κατέκλυσεν η καταισχύνη μας, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον Κυρίου του Θεού μας. Ημείς και οι πατέρες ημών από της νεαράς μας ηλικίας μέχρι της ημέρας αυτής δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιερ. 4,1 Εάν επιστραφή Ισραήλ, λέγει Κύριος, προς με επιστραφήσεται και εάν περιέλη τα βδελύγματα αυτού εκ στόματος αυτού και από τού προσώπου μου ευλαβηθή

Ιερ. 4,1 Εάν μετανοήση ο ισραηλιτικός λαός, λέγει ο Κυριος, ας επιστρέψη προς εμέ. Εάν αποστραφή και καταστρέψη τα βδελυρά είδωλα, ώστε να μη τα άναφερη πλέον ούτε στο στόμα του,

Ιερ. 4,2 και ομώσει· ζή Κύριος μετά αληθείας εν κρίσει και εν δικαιοσύνη, και ευλογήσουσιν εν αυτώ έθνη και εν αυτώ αιnéσουσι τώ Θεώ εν Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 4,2 εάν ορκισθή αληθινά, με τιμιότητα και ευθύτητα· “ζή Κυριος”, τότε θα δοξασθή. Και δι' αυτού όλα τα έθνη θα δοξάσουν τον Θεόν. Δι' αυτού οι λαοί θα υμνολογήσουν τον Θεόν εις την Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 4,3 ότι τάδε λέγει Κύριος τοίς ανδράσιν Ιούδα και τοίς κατοικούσιν Ιερουσαλήμ· νεώσατε εαυτοίς νεώματα και μη σπείρητε επ ακάνθαις.

Ιερ. 4,3 Αυτά λέγει ο Κυριος γενικώς στους Ιουδαίους και ειδικότερα εις εκείνους, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ· Εκχερσώσατε και ανανεώσατε δια τον εαυτόν σας τους αγρούς των ψυχών σας και μη σπείρετε πλέον εις γην γεμάτην από ακάνθας.

Ιερ. 4,4 περιτμήθητε τώ Θεώ υμών και περιτέμενεσθε την σκληροκαρδιαν υμών, άνδρες Ιούδα και οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ, μη εξέλθη ως πύρ ο θυμός μου και εκκαυθήσεται, και ουκ έσται ο σβέσων από προσώπου πονηρίας επιτηδευμάτων υμών. -

Ιερ. 4,4 Να περιτμηθήτε χάριν του Θεού σας, να περιτέμενετε και να αποβάλλετε την σκληροκαρδιαν σας, άνδρες Ιουδαίοι και σεις που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, δια να μη εκσπάση εναντίον σας ώσαν φωτιά ο θυμός μου, να μη φλογισθή και ανάψη, οπότε κανείς δεν θα ημπορέση να την σβήση. Αυτά δε εξ αιτίας των πονηρών σας έργων και τρόπων ζωής.

Ιερ. 4,5 Αναγγείλατε εν τώ Ιούδα, και ακουσθήτε εν Ιερουσαλήμ· είπατε· σημάνατε επί της γής σάλπιγγι και κεκραάσατε μέγα· είπατε· συνάχθητε και εισέλθωμεν εις τας πόλεις τας τειχήρεις.

Ιερ. 4,5 Αναγγείλατε εις την περιοχίν της Ιουδαίας, ας γίνη ακουστόν και γνωστόν στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ.

Είπατε· Σαλπύσατε εις την χώραν σας με σάλπιγγα, κράξατε μεγαλοφώνως· είπατε συγκεντρωθήτε και ας εισέλθωμεν εις τας οχυράς πόλεις.

Ιερ. 4,6 αναλαβόντες φεύγετε εις Σιών· σπεύσατε, μη στήτε, ότι κακά εγώ επάγω από βορά και συντριβήν μεγάλην.

Ιερ. 4,6 Ο καθένας από σας ας αναλαβη ο,τι από το σπίτι του ημπορεί και καταφύγετε προς ασφάλειάν σας εις την Σιών. Σπεύσατε, μη σταματήσετε στον δρόμον και μη βραδύνετε, διότι εγώ επιφέρω συμφοράς από βορρά, μεγάλην καταστροφήν.

Ιερ. 4,7 ανέβη λέων εκ της μάνδρας αυτού, εξολοθρεύων έθνη εξήρε και εξήλθεν εκ τού τόπου αυτού τού θείναι την γήν εις ερήμωσιν, και αι πόλεις καθαιρεθήσονται παρά το μη κατοικείσθαι αυτάς.

Ιερ. 4,7 Καποιος ως άγιος λέων από την μάνδραν του εξήλθεν από την κατοικίαν του, σπείρει τυν όλεθρον και εξαφανίζει έθνη. Εβγήκεν από τον τόπον του, δια να καταστρέψη πόλεις, να τας καταστήση ερήμους, ώστε να μη κατοικούν πλέον εις αυτάς άνθρωποι.

Ιερ. 4,8 επί τούτοις περιζώσασθε σάκκους και κόπτεσθε και αλαλάξατε, διότι ουκ απεστράφη ο θυμός Κυρίου αφ υμών.

Ιερ. 4,8 Δια τας επερχομένους αυτάς συμφοράς ζωσθήτε εις ένδειξιν πένθους σάκκους· αρχίσατε κοπετούς και θρήνους αλαλάζοντες, διότι ο δικαιος θυμός του Κυρίου δεν απεμακρύνθη από σας.

Ιερ. 4,9 και έσται εν εκείνη τή ημέρα, λέγει Κύριος, απολείται η καρδιά τού βασιλέως και η καρδιά των αρχόντων, και οι ιερείς εκστήσονται, και οι προφήται θαυμάσσονται.

Ιερ. 4,9 Κατά την φοβεράν εκείνην ημέραν της δικαίας τιμωρίας σας, λέγει ο Κυριος, το θάρρος του βασιλέως θα σβήση, όπως επίσης το θάρρος και η γενναιότης των αρχόντων. Οι ιερείς θα μείνουν κατάπληκτοι και οι προφήται θα κυριευθούν από απορίαν.

Ιερ. 4,10 και είπα· ώ δέσποτα Κυριε, άρα γε απατών ηπάτησας τον λαόν τούτον και την Ιερουσαλήμ λέγων· ειρήνη έσται υμίν, και ιδού ήψατο η μάχαιρα έως της ψυχής αυτών.

Ιερ. 4,10 Εγώ είπα τότε στον θεόν, λέγει ο προφήτης· Ω Δέσποτα Κυριε, άραγε συ εξηπάτησες τον λαόν αυτόν και την Ιερουσαλήμ, διότι άλλοτε τους έλεγες ειρήνη θα είναι εις σας. Ιδού όμως ότι μάχαιρα ολέθρου ήγγισε και εισεχώρησεν έως την καρδιαν των.

Ιερ. 4,11 εν τώ καιρώ εκείνω ερούσι τώ λαώ τούτω και τή Ιερουσαλήμ· πνεύμα πλανήσεως εν τή ερήμω, οδός της θυγατρός τού λαού μου ουκ εις καθαρόν ουδ εις άγιον.

Ιερ. 4,11 Κατά τον καιρόν εκείνον των συμφορών θα πουν στον λαόν αυτόν και εις την Ιερουσαλήμ· ορμητικός καυστικός άνεμος διασκορπίζων τα πάντα έρχεται από τας περιοχάς της ερήμου. Ερχεται με κατεύθυνσιν εναντίον της θυγατρός μου της Ιερουσαλήμ και του λαού μου ουχι όμως δια να καθαρίση και αγιάση αυτούς.

Ιερ. 4,12 πνεύμα πληρώσεως ήξει μοι· νύν δε εγώ λαλώ κρίματά μου προς αυτούς.

Ιερ. 4,12 Ο ορμητικός αυτός άνεμος θα έλθη δια να εκπληρώση και πραγματοποιήση την καταδικαστικήν απόφασίν μου κατ' αυτών. Τωρα εγώ έχω εκδώσει και αναγγείλει την καταδικήν των προς αυτούς.

Ιερ. 4,13 ιδού ως νεφέλη αναβήσεται και ως καταιγίς τα άρματα αυτού, κουφότεροι αετών οι ίπποι αυτού· ουαί ημίν, ότι ταλαιπωρούμεν.

Ιερ. 4,13 Ιδού, ώσαν νέφη ανεβαίνουν τα στρατεύματα του έχθρου, ώσαν καταιγίς επέρχονται τα άρματα του. Ελαφρότεροι και ταχύτεροι από τους αετούς είναι οι ίπιοι του. Αλλοίμονον εις ημάς, διότι περιεπέσαμεν εις ταλαιπωρίας μεγάλας.

Ιερ. 4,14 απόπλυνε από κακίας την καρδιαν σου, Ιερουσαλήμ, ίνα σωθής· έως πότε υπάρχουσιν εν σοί διαλογισμοί πόνων σου;

Ιερ. 4,14 Ιερουσαλήμ, καθάρισε την καρδιαν σου από τας κακίας σου, δια να σωθής. Εως πότε θα παραμένουν έντος σου λογισμοί και καταστάσεις, που φέρουν οδύνην και καταστροφήν;

Ιερ. 4,15 διότι φωνή αγγέλλοντος εκ Δάν ήξει, και ακουσθήσεται πόνος εξ όρους Εφραίμ.

Ιερ. 4,15 Διότι φωνή αγγελιαφόρου θα έλθη από την περιοχίν Δαν. Αγγελμα συμφοράς και δυστυχίας θα ακουσθή από το όρος Εφραίμ.

Ιερ. 4,16 αναμνήσατε έθνη, ιδού ήκασιν· αναγγείλατε εν Ιερουσαλήμ, συντροφαί έρχονται εκ γής μακρόθεν και έδωκαν επί τας πόλεις Ιουδα φωνήν αυτών.

Ιερ. 4,16 Υπενθυμίσατε εις τα έθνη ότι, ιδού, καταστροφαί επέρχονται εναντίον της Ιουδαίας. Αναγγείλατε εις την Ιερουσαλήμ, ότι στρατεύματα έρχονται από μακρυνήν χώραν και κραυγάζουν απειλητικά εναντίον των πόλεων της Ιουδαίας.

Ιερ. 4,17 ως φυλάσσοντες αγρόν εγένοντο επ αυτήν κύκλω, ότι εμού ημέλησας, λέγει Κύριος.

Ιερ. 4,17 Οι εχθροί την έχουν περικυκλώσει, όπως οι φύλακες περικυκλώνουν τον αγρόν. Τούτο δε, διότι παρημέλησες τας εντολάς μου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 4,18 αι οδοί σου και τα επιτηδεύματά σου εποίησαν ταύτά σοι· αυτή η κακία σου, ότι πικρά, ότι ήψατο έως της καρδιάς σου.

Ιερ. 4,18 Οι αμαρτωλοί δρόμοι, τους οποίους εβαδισες, και τα πονηρά έργα σου επέφεραν εναντίον σου αυτάς τας συμφοράς. Αυτή είναι η κακία σου και αι συνέπειά της. Ιδέ πόσον πικρά είναι, διότι έφθασαν έως εις την καρδιαν σου.

Ιερ. 4,19 την κοιλιαν μου, την κοιλιαν μου αλγώ, και τα αισθητήρια της καρδιάς μου μαϊμάσσει η ψυχή μου, σπαράσσεται η καρδια μου, ου σιωπήσομαι, ότι φωνήν σάλπιγγος ήκουσεν η ψυχή μου, κραυγήν πολέμου.

Ιερ. 4,19 Πονούν, λέγεις, πονούν τα σπλάγχνα μου. Ο πόνος επλημμύρισε την καρδιαν μου. Συγκλονίζεται η ψυχή μου, σπαράσσεται η καρδια μου. Δεν ημπορώ πλέον να σιωπήσω, διότι ήκουσα φωνήν σάλπιγγος, κραυγήν πολέμου.

Ιερ. 4,20 και ταλαιπωριαν συντριμμών επικαλείται, ότι τεταλαιπώρηκε πάσα η γη· άφνω τεταλαιπώρηκεν η σκηνή, διεσπάσθησαν αι δέρες μου.

Ιερ. 4,20 Καταστροφαί και συντριμματα αναγγέλλονται. Ολη η χώρα μας ευρίσκεται υπό καταστροφήν και όλεθρον. Εταλαιπωρήθη έξαφνα η σκηνή μας, διερράγησαν τα δερμάτινα καλύμματα της.

Ιερ. 4,21 έως πότε όψομαι φεύγοντας ακούων φωνήν σαλπίνγων;

Ιερ. 4,21 Εως πότε θα βλέπω πανικόβλητους φυγάδας και θα ακούω τον ήχον εχθρικών σαλπίνγων;

Ιερ. 4,22 διότι οι ηγουμένοι του λαού μου εμέ ουκ ήδειςαν, υιοί άφρονές εισι και ου συνετοί· σοφοί εισι τού κατοποιήσαι, το δε καλώς ποιήσαι ουκ επέγνωσαν.

Ιερ. 4,22 Αυτά δε έγιναν, λέγει ο Κυριος, διότι οι άρχοντες του λαού μου δεν ηθέλησαν να με αναγνωρίσουν. Είναι άφρονες και ασύνετοι δια το καλόν, έξυπνοι όμως και σοφοί στο να διαπράττουν το κακόν. Το καλόν όμως δεν το αναγνωρίζουν και δεν θέλουν να το πράξουν.

Ιερ. 4,23 επέβλεψα επί την γήν, και ιδού ουθέν, και εις τον ουρανόν, και ουκ ήν τα φώτα αυτού·

Ιερ. 4,23 Εστρεψα τα βλέμματά μου εις την γην και ιδού, τίποτε δεν υπήρχεν εις αυτήν. Τα ύψωσα εις ταν ουρανόν και δεν υπήρχον φωτεινοί αστέρες.

Ιερ. 4,24 ειδον τα όρη, και ήν τρέμοντα, και πάντας τους βουνούς ταρασσομένους·

Ιερ. 4,24 Εστρεψα τα βλέμματά μου εις τα όρη και τα είδα να τρέμουν· να ταράσσονται όλοι οι λόφοι.

Ιερ. 4,25 επέβλεψα, και ιδού ουκ ήν άνθρωπος, και πάντα τα πετεινά τού ουρανού επτοίετο·

Ιερ. 4,25 Παρετήρησα μετά προσοχής και ιδού, δεν υπήρχεν άνθρωπος· και όλα τα πτηνά του ουρανού είχαν καταπτοηθή.

Ιερ. 4,26 ειδον, και ιδού ο Κάρμηλος έρημος, και πάσαι αι πόλεις εμπεπυρισμέναι πυρί από προσώπου Κυρίου, και από προσώπου οργής θυμού αυτού ηφανίσθησαν.

Ιερ. 4,26 Παρετήρησα και ειδον· και ιδού το πλούσιον και εύφορον όρος Καρμηλος ήτο έρημον. Ολαι αι πόλεις είχαν καταστροφήν δια του πυρός ενώπιον του Κυρίου. Και εξ αιτίας του δικαίου θυμού και της οργής του όλα εξηφανίσθησαν.

Ιερ. 4,27 τάδε λέγει Κύριος· έρημος έσται πάσα η γη, συντέλειαν δε ου μη ποιήσω.

Ιερ. 4,27 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ολη η γη θα ερημωθή, αλλά δεν θα την καταστρέψω εξ ολοκλήρου.

Ιερ. 4,28 επί τούτοις πενθείτω η γη, και συσκοτασάτω ο ουρανός άνωθεν, διότι ελάλησα και ου μετανοήσω, ώρησα και ουκ αποστρέψω απ αυτής.

Ιερ. 4,28 Δι' όσα δείνα και ολέθρια μέλλουν να συμβούν, ας πενήθη η γη, ας σκοτισθή ο ουρανός άνω, διότι ωμίλησα και δεν θα παλινωδήσω. Ωρησα και δεν θα επιστρέψω, χωρίς να πραγματοποιήσω την απόφασίν μου.

Ιερ. 4,29 από φωνής ιππέως και εντεταμένου τόξου ανεχώρησε πάσα η χώρα· εισέδυσαν εις τα σπήλαια και εις τα άλση εκρούβησαν και επί τας πέτρας ανέβησαν· πάσα πόλις εγκατελείφθη, ου κατοικεί εν αυταίς άνθρωπος.

Ιερ. 4,29 Από τον θόρυβον του εχθρικού ιππικού και του τεταμένου τόξου, δια να εξαποστέλλη βέλη, επανικοβλήθησαν πάντες και ετράπησαν εις φυγήν, εισεχώρησαν εις τα σπήλαια, εκρούβησαν εις τα δάση, ανέβηκαν επάνω στους βράχους, δια να σωθούν. Ολαι αι πόλεις έχουν εγκαταλειφθή και δεν κατοικούν πλέον εις αυτάς άνθρωποι.

Ιερ. 4,30 και σύ τι ποιήσεις, εάν περιβάλη κόκκινον και κοσμήση κόσμω χρυσώ, εάν εγχρίση στίβι τους οφθαλμούς σου; ει μάταιον ωραϊσμός σου· απώσαντό σε οι ερασταί σου, την ψυχήν σου ζητούνσιν.

Ιερ. 4,30 Και συ, ενώπιον αυτών των συμφορών τι θα κάμης; Και εάν ακόμη φορέσης κόκκινον πολύτιμον ένδυμα, και εάν στολισθής με χρυσά κοσμήματα, και εάν χρίσης με ψιμμύθιον κύκλω τους οφθαλμούς σου, ώστε να φαίνονται μεγαλύτεροι και λαμπρότεροι, μάταιος όλος αυτός ο καλλωπισμός. Οι ερασταί σου σε έχουν ήδη απωθήσει και ζητούν τον θάνατόν σου.

Ιερ. 4,31 ότι φωνήν ως ωδινούσης ήκουσα, τού στεναγμού σου ως πρωτοτοκούσης, φωνή θυγατρός Σιών· εκλυθήσεται και παρήσει τας χείρας αυτής· οίμοι εγώ, ότι εκλείπει η ψυχή μου επί τοίς ανηρημένοις.

Ιερ. 4,31 Ηκουσα την κραυγήν σου, κόρη Ιερουσαλήμ, ώσαν την κραυγήν επιτόκου γυναικός. Ομοιάζει προς στεναγμόν και

κραυγήν γυναικός, που πρώτην φοράν γεννά. Θα παραλύση και θα λιποθυμήση η Σιών από τον πόνον της, θα παραλύσουν τα χέρια της. Και ο προφήτης επιλέγει. Αλλοιμονον εις εμέ, η ζωη μου χάνεται, σβήνει η ψυχή μου δια το πλήθος εκείνων, που πρόκειται να σφαγούν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ιερ. 5,1 Περιδράματε εν ταίς οδοίς Ιερουσαλήμ και ιδετε και γνώτε και ζητήσατε εν ταίς πλατείαις αυτής, εάν εύρητε άνδρα, ει έστι ποιών κρίμα και ζητών πίστιν, και ίλεως έσομαι αυτοίς, λέγει Κύριος.

Ιερ. 5,1 Περιέλθετε στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, ιδέτε, προσέξατε και αναζητήσατε εις τας πλατείας αυτής, εάν θα εύρητε άνθρωπον, ο οποίος να εφαρμοζη δικαιοσύνην, να ζητη πίστιν και να είναι αξιόπιστος, και εγώ θα είμαι ίλεως στοιούτους ανθρωπους, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 5,2 Ζή Κύριος, λέγουσι διά τούτο ουκ εν ψεύδεσιν ομνύουσι:

Ιερ. 5,2 Αυτοί λέγουν, βέβαια, όταν οργίζωνται. "Ζη Κυριος". Παρ' όλον τον όρκον των νομίζετε, ότι δεν ψεύδονται;

Ιερ. 5,3 Κύριε, οι οφθαλμοί σου εις πίστιν· εμαστίγωσας αυτούς, και ουκ επόνεσαν, συνετέλεσας αυτούς, και ουκ ηθέλησαν δέξασθαι παιδείαν· εστερέωσαν τα πρόσωπα αυτών υπέρ πέτρων και ουκ ηθέλησαν επιστραφήναι.

Ιερ. 5,3 Κυριε, οι οφθαλμοί σου στρέφονται πάντοτε με ευμένειαν εις την αξιοπιστιαν των ανθρωπων. Εμαστίγωσες αυτούς τους αναξιόπιστους και δεν επόνεσαν, τους κατέστρεφες και αυτοί δεν ηθέλησαν να δεχθούν παιδαγωγίαν, να σωφρονισθούν από τα παιδαγωγικά σου κτυπήματα. Εσκλήρυναν τα πρόσωπα αυτών και τα έκαμαν σκληρότερα από τον βράχον και δεν ηθέλησαν να επιστρέψουν προς σε εν μετανοία.

Ιερ. 5,4 και εγώ είπα· ίσως πτωχοί εισι, διότι ουκ εδυνάσθησαν, ότι ουκ εγνωσαν οδόν Κυρίου και κρίσιν Θεού·

Ιερ. 5,4 Εγώ είπα, ότι είναι ίσως εκ των κατωτέρων και αμορφώτων κοινωνικών τάξεων και δεν ηδυνήθησαν να συμμορφωθούν προς την παιδαγωγίαν του Κυρίου, διότι δεν εγνωσαν τον δρόμόν του Θεού και τον νόμον του Κυρίου.

Ιερ. 5,5 πορεύσομαι προς τους αδρούς και λαλήσω αυτοίς, ότι αυτοί επέγνωσαν οδόν Κυρίου και κρίσιν Θεού· και ιδού ομοθυμαδόν συνέτριψαν ζυγόν, διέρηξαν δεσμούς.

Ιερ. 5,5 Θα πορευθώ, λοιπόν, προς τους ανθρωπους τους μορφωμένους, των ανωτέρων κοινωνικών τάξεων, και θα ομιλήσω προς αυτούς, διότι αυτοί ασφαλώς έμαθαν τον δρόμον του Κυρίου και τον νόμον του Θεού. Και ιδού, ότι και αυτοί ως από συμφώνου συνέτριψαν τον ζυγόν του Νομου και διέρηξαν τους δεσμούς των θείων εντολών.

Ιερ. 5,6 διά τούτο επαισεν αυτούς λέων εκ τού δρυμού, και λύκος έως των οικιών ωλόθρευσεν αυτούς, και πάρδαλις εγηγόρησεν επί τας πόλεις αυτών· πάντες οι εκπορευόμενοι απ αυτών θηρευθήσονται, ότι επλήθυναν ασεβείας αυτών, ίσχυσαν εν ταίς αποστροφαίς αυτών.

Ιερ. 5,6 Δια τούτο λέων εκ του δρυμού εκτύπησεν αυτούς και λύκος μέχρι και των οικιών των τους εξωλόθρευσε. Και αγρία πάρδαλις επαραμόνευσεν εις τας πόλεις των. Ολοι όσοι εξήρχοντο από τας πόλεις, εγίνοντο θηράματα των ανθρωπομόρφων αυτών θηρίων, διότι αι ασεβείς των πράξεις επληθύνθησαν. Επέμειναν και εστερεώθησαν εις την απομάκρυνσίν των από τον Θεόν.

Ιερ. 5,7 ποία τούτων ίλεως γένωμαι σοι; οι υιοί σου εγκατέλιπόν με και ώμνουν εν τοίς ουκ ούσι θεοίς· και εχόρτασα αυτούς και εμοιχώντο και εν οίκοις πορνών κατέλυν.

Ιερ. 5,7 Εις ποίαν από τας παρανομίας αυτάς να γίνω ίλεως προς σε, ω Ιερουσαλήμ; Οι υιοί σου με εγκατέλειψαν και ωρκίζοντο εις τα ειδώλα, εις αυτά που δεν είναι θεοί. Τους εχόρτασα με τα αγαθά μου και αυτοί εξεκλιναν εις μοιχείας και κατέλυν εις οίκους πόρνων και αμαρτωλών.

Ιερ. 5,8 ίπποι θηλυμανείς εγενήθησαν, έκαστος επί την γυναίκα τού πλησίον αυτού εχρεμέτιζον.

Ιερ. 5,8 Εγιναν θηλυμανείς ίπποι· καθένας από αυτούς ως ίππος εχρεμέτιζε δια την γυναίκα του άλλου.

Ιερ. 5,9 μη επί τούτοις ουκ επισκέψομαι; λέγει Κύριος. ή εν έθνει τοιούτω ουκ εκδικήσει η ψυχή μου;

Ιερ. 5,9 Μηπως, λοιπόν, και δεν θα τους επισκεφθώ με την ράβδον της τιμωρίας μου δια τας πράξεις των αυτάς; Λέγει ο Κυριος. Η μήπως εναντίον του αμαρτωλού αυτού έθνους δεν θα αποστειλή η ψυχή μου την δικαίαν τιμωρίαν;

Ιερ. 5,10 ανάβητε επί τους προμαχώνας αυτής και κατασκάψατε, συντέλειαν δε μη ποιήσητε· υπολίπεσθε τα υποστηρίγματα αυτής, ότι τού Κυρίου εισίν.

Ιερ. 5,10 Ανεβήτε εις τα τείχη της πόλεως και κατασκάψατέ τα. Μη τα καταστρέψετε όμως εξ ολοκλήρου. Αφήσατε άθικτα τα υποστηρίγματα της πόλεως, διότι αυτά ανήκουν στον Κυριον.

Ιερ. 5,11 ότι αθετών ηθέτησεν εις εμέ, λέγει Κύριος, οίκος Ισραήλ και οίκος Ιούδα.

Ιερ. 5,11 Θα επέλθουν αι τιμωρίαι αυταί, διότι συνεχώς και βαρέως παρεβή τας εντολάς μου, λέγει ο Κυριος, ο λαός ισραηλιτικός και ο λαός ο Ιουδαϊκός.

Ιερ. 5,12 εψεύσατο τώ Κυρίω αυτών και είπαν· ουκ έστι ταύτα· ουχ ήξει εφ ημάς κακά, και μάχαιραν και λιμόν ουκ οψόμεθα·

Ιερ. 5,12 Ηθέλησαν αυτοί να διαψεύσουν τον Κυριον και είπαν· Δεν θα συμβούν αυτά. Δεν θα επέλθουν εναντίον μας αι συμφοραί. Δεν θα ιδωμεν ούτε εχθρικήν μάχαιραν ούτε λιμόν.

Ιερ. 5,13 οι προφήται ημών ήσαν εις άνεμον, και λόγος Κυρίου ουχ υπήρχεν εν αυτοίς· ούτως έσται αυτοίς.

Ιερ. 5,13 Οι προφήται μας και αι προφητείαι των ήσαν δι' αυτούς εις άνεμον. Ο λόγος Κυρίου δεν υπήρχε και δεν ηκούετο στους ασεβείς αυτούς. Δια τούτο και η απειλή του Κυρίου θα επέλθη έτσι εναντίον των.

Ιερ. 5,14 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ανθ ών ελαλήσατε το ρήμα τούτο, ιδού εγώ δέδωκα τους λόγους μου εις το στόμα σου πυρ και τον λαόν τούτον ξύλα, και καταφάγεται αυτούς.

Ιερ. 5,14 Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος, ο παντοκράτωρ· Επειδή σεις είπατε τους βλασφήμους και πονηρούς τούτους λόγους, ιδού εγώ έχω δώσει τους λόγους μου στο στόμα σου ω Ιερεμία, ώσαν πυρ· και τον λαόν τούτον σαν ξύλα και η φωτιά θα τους καταφάγη.

Ιερ. 5,15 ιδού εγώ επάγω εφ υμάς έθνος πόρωθεν, οίκος Ισραήλ, λέγει Κύριος, έθνος ού ουκ ακούσει της φωνής της γλώσσης αυτού·

Ιερ. 5,15 Ιδού, εγώ θα φέρω από μακράν έθνος, ω ισραηλιτικέ λαέ, λέγει Κυριος. Εθνος του οποίου δεν έχετε ακούσει και δεν γνωρίζετε την γλώσσαν του.

Ιερ. 5,16 πάντες ισχυροί και κατέδονται τον θερισμόν υμών

Ιερ. 5,16 Είναι λαός ισχυρός και θα φάγουν τον θερισμόν σας

Ιερ. 5,17 και τους άρτους υμών και κατέδονται τους υιούς υμών και τας θυγατέρας υμών και κατέδονται τα πρόβατα υμών και τους μόσχους υμών και κατέδονται τους αμπελώνας υμών και τους συκώνας υμών και τους ελαιώνας υμών· και αλοήσουσι τας πόλεις τας οχυράς υμών, εφ' αἷς υμεῖς πεποιθήατε ἐπ' αὐταῖς, ἐν ρομφαίᾳ.

Ιερ. 5,17 και τον άρτον σας. Θα καταφάγουν στον πόλεμον τους υιούς και τας θυγατέρας σας. Θα καταβροχθίσουν τα πρόβατά σας και τα μοσχάρια σας. Αυτοί θα τρυγήσουν και θα φάγουν τους αμπελώνας σας και τους συκεώνας σας και τους ελαιώνας σας. Θα αλωνίσουν και θα κονιορτοποιήσουν τας οχυράς πόλεις σας, επί των οποίων σεις είχατε στηριξίει την πεποίθησιν σας. Θα σας φονεύσουν δια ρομφαίας.

Ιερ. 5,18 και έσται ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου, οὐ μὴ ποιήσω ὑμᾶς εἰς συντέλειαν.

Ιερ. 5,18 Ἐν τούτοις και κατά τας τρομεράς ἐκείνας ἡμέρας τῆς θείας τιμωρίας, λέγει Κύριος ὁ Θεός, δὲν θα σας παραδώσω εἰς τελείαν καταστροφήν.

Ιερ. 5,19 και έσται ὅταν εἴπητε· τίνας ἔνεκεν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν ἡμῖν πάντα ταῦτα; και ερεῖς αὐτοῖς· ἀνθ' ὧν ἐδουλεύσατε θεοῖς ἀλλοτρίοις ἐν τῇ γῆ ὑμῶν, οὕτως δουλεύετε ἀλλοτρίοις ἐν τῇ γῆ οὐχ ὑμῶν.

Ιερ. 5,19 Ἐάν δε αὐτοί σας πουν· Διατί Κύριος ὁ Θεός μας ἔστειλεν ἐναντίον μας ὅλας αὐτάς τας τιμωρίας, συ, ὁ προφήτης, θα πῆς εἰς αὐτούς· Ἐπειδή εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν χώραν σας ἐγινατε δούλοι εἰς ξένους θεοῦς, εἰς εἰδῶλα, ἔτσι θα γίνετε δούλοι εἰς ξένους θεοῦς, εἰς τα εἰδῶλα, οὐχ πλεον τῆς χώρας σας, ἀλλὰ ξένων χωρῶν.

Ιερ. 5,20 ἀναγγεῖλατε ταῦτα εἰς τὸν οἶκον Ἰακώβ, και ἀκουσθήτω ἐν τῷ οἴκῳ Ἰούδα.

Ιερ. 5,20 Ἀναγγεῖλατε αὐτά στους ἀπογόνους του Ἰακώβ. Ἄς ἀκουσθοῦν αὐτά εἰς τα κατασκηνώματα τῆς φυλῆς Ἰούδα.

Ιερ. 5,21 ἀκούσατε δὴ ταῦτα, λαός μωρός και ἀκάρδιος, ὀφθαλμοὶ αὐτοῖς και οὐ βλέπουσιν, ὦτα αὐτοῖς και οὐκ ἀκούουσι.

Ιερ. 5,21 Ἀκούσατε, λοιπόν, αὐτά, λαός μωρός και ἀκαρδος. Υπάρχουν εἰς αὐτούς ὀφθαλμοὶ και δὲν βλέπουν, υπάρχουν αὐτιά και δὲν ἀκούουν.

Ιερ. 5,22 μὴ ἐμὲ οὐ φοβηθήσεσθε; λέγει Κύριος, ἢ ἀπὸ προσώπου μου οὐκ εὐλαβηθήσεσθε; τὸν τάξαντα ἄμμον ὄριον τῆ θαλάσσης, πρόσταγμα αἰώνιον, και οὐχ υπερβήσεται αὐτό, και ταραχθήσεται και οὐ δυνήσεται, και ἠχήσουσι τα κύματα αὐτῆς και οὐχ υπερβήσεται αὐτό.

Ιερ. 5,22 Μῆπως δὲν θα φοβηθῆτε ἐμὲ; Λέγει ὁ Κύριος, ἡ ἐνώπιόν μου δὲν θα αισθανθῆτε ἱερὸν δέος; Ἐνώπιον ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχω ὀρίσει και θέσει φραγμὸν και ὄριον τῆς θαλάσσης τὴν ἄμμον. Ἐδῶσα πρόσταγμα αἰώνιον και αὐτὴ δὲν θα το υπερβῆ. Θα ἀναταραχθῆ με τας μεγάλας τρικυμίας ἡ θάλασσα, ἀλλὰ δὲν θα δυνηθῆ να υπερβῆ το ὄριον, που ἔθηκα. Θα ἠχοῦν και θα βοοῦν τα κύματά τῆς και δὲν θα το ὑπερβῆ.

Ιερ. 5,23 τῷ δε λαῷ τούτῳ ἐγενήθη καρδία ἀνήκοος και ἀπειθῆς, και ἐξέκλιναν και ἀπήλθουσιν·

Ιερ. 5,23 Ὁ λαός ὅμως αὐτός ἔχει καρδίαν ἀνυπάκουον και ἀτίθασον. Ἐξέκλιναν ἀπὸ τὸν Νόμον των ἐντολῶν μου και ἔφυγαν μακράν.

Ιερ. 5,24 και οὐκ εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν· φοβηθῶμεν δὴ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν διδόντα ἡμῖν υετὸν πρῶϊμον και ὄψιμον κατὰ καιρὸν πληρώσεως προστάγματος θερισμοῦ και ἐφύλαξεν ἡμῖν.

Ιερ. 5,24 Και δὲν εἶπαν ἐν τῇ καρδίᾳ των· Ἄς σεβασθῶμεν και ἀς φοβηθῶμεν, λοιπόν, Κύριον τὸν Θεὸν μας, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς ἡμᾶς τὴν βροχὴν τὴν πρῶϊμον και τὴν βροχὴν τὴν ὄψιμον στον κατάλληλον καιρὸν, ὥστε να ἐκπληρώνωνται αἱ ἐντολαί αὐτοῦ περὶ τοῦ θερισμοῦ. Αὐτός ἐπίσης μας προφυλάσσει ἀπὸ τὴν ξηρασίαν, ὅπως ἐπίσης ἀπὸ τας ἀκαίρους και ἐπιβλαβεῖς βροχάς.

Ιερ. 5,25 αἱ ἀνομίαι ὑμῶν ἐξέκλιναν ταῦτα, και αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ἀπέστησαν τα ἀγαθὰ ἀφ' ὑμῶν·

Ιερ. 5,25 Αἱ παρανομίαι σας ὁμῶς ἐξέκλιναν ὅλα αὐτά ἀπὸ τὸν κανονικὸν των δρόμων και τας ὠρισμένας ἐποχάς. Και αἱ ἀμαρτίαι σας σας ἐστέρησαν ἀπὸ τα ἀγαθὰ τῆς γῆς.

Ιερ. 5,26 ὅτι ἐυρέθησαν ἐν τῷ λαῷ μου ἀσεβεῖς και παγίδας ἔστησαν τοῦ διαφθεῖραι ἄνδρας και συνελαμβάνουσιν.

Ιερ. 5,26 Μεταξὺ του λαοῦ μου ἐυρέθησαν ἀνθρώποι ἀσεβεῖς, ἔστησαν δολίας παγίδας, δια να καταστρέψουν ἀνθρώπους, τους ὁποῖους και πρᾶγματι συνελάμβαναν εἰς αὐτάς.

Ιερ. 5,27 ὡς παγῖς ἐφεσταμένη πλήρης πετεινῶν, οὕτως οἱ οἴκοι αὐτῶν πλήρεις δόλου· διὰ τούτο ἐμεγαλύνθησαν και ἐπλούτησαν·

Ιερ. 5,27 Ὅπως ἡ καλοστηθεῖσα δολία παγῖς εἶναι γεμάτη ἀπὸ συλληφθέντα πτηνά, ἔτσι και αἱ οἰκίαι των ἀσεβῶν ἀνθρώπων εἶναι γεμάται ἀπὸ ἀγαθὰ, που συνήχθησαν με δόλον και ἀπάτην. Δια τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐκεῖνοι ἔγιναν μεγάλοι και πλούσιοι·

Ιερ. 5,28 και παρέβησαν κρίσιν, οὐκ ἔκριναν κρίσιν ὀρφανού και κρίσιν χήρας οὐκ ἐκρίνοσαν.

Ιερ. 5,28 και παρέβησαν τὸν Νόμον τῆς δικαιοσύνης. Δὲν ἔκριναν δικαίως και δὲν ἀπέδιδαν τὸ δίκαιον στο ὀρφανόν, δὲν ἀπέδιδαν δικαιοσύνην εἰς τὴν χήραν.

Ιερ. 5,29 μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; λέγει Κύριος, ἢ ἐν ἔθνει τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχὴ μου;

Ιερ. 5,29 Μῆπως και νομίζετε, ὅτι δὲν θα ἐπισκεφθῶ αὐτούς με τὴν τιμωρόν μου ράβδον; Λέγει ὁ Κύριος, ἡ εἰς ἓνα τέτοιο ἔθνος δὲν θα στραφῆ ἡ ἀγανάκτησίς μου και ἡ τιμωρία;

Ιερ. 5,30 ἐκστασις και φοικτὰ ἐγενήθη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιερ. 5,30 Ἀποτρόπαια και φοικτὰ γεγονότα συνέβησαν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν.

Ιερ. 5,31 οἱ προφῆται προφητεύουσιν ἄδικα, και οἱ ἱερεῖς ἐπεκρότησαν ταῖς χερσίν αὐτῶν, και ὁ λαός μου ἠγάπησεν οὕτως και τι ποιήσετε εἰς τα μετὰ ταῦτα;

Ιερ. 5,31 Οἱ ψευδοπροφῆται ἐκήρυσσαν παρανομίας και ἀδικίας, οἱ ἱερεῖς τους ἐπεδακίμαζαν χειροκροτοῦντες και ὁ λαός μου τους περιεβαλλέ με ἀγάπην οὕτω φερομένους. Τί θα κάμετε, λοιπόν, ἀργότερα, ὅταν θα σας εὔρουν αἱ ἐκ μέρους του Θεοῦ τιμωρία;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ιερ. 6,1 Ἐνισχύσατε, υιοὶ Βενιαμίν, ἐκ μέσου τῆς Ἱερουσαλήμ και ἐν Θεκουέ σημάνατε σάλπιγγι και ὑπὲρ Βαιθαχαρμά ἀρατε σημεῖον, ὅτι κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βορᾶ, και συντριβῆ μεγάλη γίνεται,

Ιερ. 6,1 Παρετε δύναμιν και θάρρος ἀπόγονοι του Βενιαμίν. Φυγετε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Εἰς Θεκουέ σημάνατε δια τῆς σάλπιγγος τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον και ἐπάνω ἀπὸ τὴν Βαιθαχαρμά ὑψώσατε σημεῖον κινδύνου, διότι συμφορὰί ἔχουν

εκχυθή από βορρά και συντριβή μεγάλη γίνεται.

Ιερ. 6,2 και αφαιρεθήσεται το ύψος σου, θύγατερ Σιών.

Ιερ. 6,2 Η δόξα και το μεγαλείον σου θα αφαιρεθούν από σε, θυγάτηρ Σιών.

Ιερ. 6,3 εις αυτήν ήξουσι ποιμένες και τα ποίμνια αυτών και πήξουσιν επ αυτήν σκηνάς κύκλω και ποιμανούσιν έκαστος τή χειρί αυτού.

Ιερ. 6,3 Εις την Σιών θα έλθουν ξένοι ποιμένες μαζί με τα πρόβατα των, θα στήσουν τας σκηνάς των ολόγυρα και θα ποιμαίνη ο καθένας με την ιδικήν του εξουσίαν το ποίμνιόν του.

Ιερ. 6,4 παρασκευάσαθε επ αυτήν εις πόλεμον, ανάστητε και αναβώμεν επ αυτήν μεσημβρίας· ουαί ημίν, ότι κέκλικεν η ημέρα, ότι εκλείπουσιν αι σκιαί της εσπέρας.

Ιερ. 6,4 Θα λέγουν δε αναμεταξύ των· "Προπαρασκευασθήτε δια πόλεμον εναντίον της Σιών· σηκωθήτε και ας επέλθωμεν εναντίον αυτής εις ώραν μεσημβρίας. Αλλοίμονον εις ημάς, διότι η ημέρα έχει κλίνει προς την δύσιν και αι σκιαί της λείπουσιν, καθώς έρχεται η εσπέρα.

Ιερ. 6,5 ανάστητε και αναβώμεν επ αυτήν νυκτί και διαφθειρώμεν τα θεμέλια αυτής.

Ιερ. 6,5 Σηκωθήτε, δια να ανέλθωμεν εναντίον της πόλεως εν καιρώ νυκτός και να καταστρέψωμεν τα θεμέλια των τειχών της!"

Ιερ. 6,6 ότι τάδε λέγει Κύριος· έκκοψον τα ξύλα αυτής, έκχεον επί Ιερουσαλήμ δύναμιν· ώ πόλις ψευδής, όλη καταδυναστεία εν αυτή.

Ιερ. 6,6 Θα γίνουν όλα αυτά, διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Κοψάτε τα δένδρα της χώρας αυτής, εκχύσατε εναντίον της Ιερουσαλήμ την στρατιωτικήν σας δύναμιν, ώ πόλις όπου καλλιεργείται το ψεύδος! Πλήρης καταδυναστεύσεως εναντίον των αδυνάτων της!

Ιερ. 6,7 ως ψύχει λάκκος ύδωρ, ούτω ψύχει κακία αυτής· ασέβεια και ταλαιπωρία ακουσθήσεται εν αυτή επί πρόσωπον αυτής διαπαντός. πόνω και μάστιγι

Ιερ. 6,7 Όπως η υπόγειος δεξαμένη διατηρεί το ύδωρ ψυχρόν, έτσι ψυχρά και ασυγκίνητος μένει και η κακία της πόλεως αυτής. Ασεβεια προς τον Θεόν και ταλαιπωρία κατά αδυνάτων κυριαρχούν πάντοτε καθ' όλην την εκτασίν της. Με οδύνας και μάστιγας

Ιερ. 6,8 παιδευθήσθη Ιερουσαλήμ, μη αποστή η ψυχή μου από σου, μη ποιήσω σε άβατον γήν, ήτις ου κατοικηθήσεται.

Ιερ. 6,8 Θα τιμωρηθής παιδαγωγικώς, ώ Ιερουσαλήμ, δια να μη απομακρυνή εξ ολοκλήρου η ψυχή μου από σε, δια να μη σε καταστήσω άβατον και έρημον γην, η οποία δεν θα κατοικηθή πλέον.

Ιερ. 6,9 ότι τάδε λέγει Κύριος· καλαμάσθε, καλαμάσθε ως άμπελον τα κατάλοιπα τού Ισραήλ, επιστρέψατε ως ο τρυγών επί τον κάρταλλον αυτού.

Ιερ. 6,9 Αυτά λέγει ο Κυριος· Τρυγάτε, τρυγάτε ωσάν άμπελί τους υπολειφθέντας Ισραηλίτας. Επιστρέψατε páλιν, όπως ο τρυγητής στο άμπελί του έχων μαζί του και τον κάλαθόν του.

Ιερ. 6,10 προς τίνα λαλήσω και διαμαρτύρωμαι, και εισακουσεται; ιδού απερίτμητα τα ώτα αυτών, και ου δυνήσονται ακούειν· ιδού το ρήμα Κυρίου εγένετο αυτοίς εις ονειδισμόν, ου μη βουληθώσιν αυτό ακούσαι.

Ιερ. 6,10 Προς ποίον να ομιλήσω, προς ποίον γα διαμαρτυρηθώ, και να γίνω από αυτόν ακουστός; Ιδού, τα αυτιά των είναι σκληρά και αττερίτμητα· δεν ημπορούν να ακούσουν. Ιδού, ότι ο λόγος του Κυρίου έγινε εις αυτούς αντικείμενον εμπαιγμού. Δεν θέλουν να τον προσέξουν και τον ακούσουν

Ιερ. 6,11 και τον θυμόν μου έπλησα και επέσχον και ου συνετέλεσα αυτούς. εκχεώ επί νήπια έξωθεν και επί συναγωγήν νεανίσκων άμα, ότι ανήρ και γυνή συλληφθήσονται, πρεσβύτερος μετά πλήρους ημερών.

Ιερ. 6,11 Ο θυμός μου έφθασεν στο κατακόρυφον. Συνεκρατήθην όμως και δεν τους κατέστρεψα, θα αφήσω να εκχυθή αυτός και εις τα νήπια, που παίζουν έξω στους δρόμους, και εις συγκέντρωσιν νεαρών ανδρών συγχρόνως. Ανδρες και γυναίκες θα συλληφθούν αιχμάλωτοι, πρεσβύτεροι και γέροντες πλήρεις ημερών.

Ιερ. 6,12 και μεταστραφήσονται αι οικίαι αυτών εις ετέρους, αγροί και αι γυναίκες αυτών επί το αυτό, ότι εκτενώ την χειρά μου επί τους κατοικούντας την γήν ταύτην, λέγει Κύριος.

Ιερ. 6,12 Αι οικίαι των θα αλλάξουν ιδιοκτήτην, θα περιέλθουν εις άλλους. Το ίδιο θα συμβή και στους αγρούς και τας γυναίκας των, διότι εγώ θα απλώσω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον εκείνων, που κατοικούν την χώραν αυτήν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 6,13 ότι από μικρού αυτών και έως μεγάλου πάντες συνετέλεσαντο άνομα, από ιερέως και έως ψευδοπροφήτου πάντες εποίησαν ψευδή.

Ιερ. 6,13 Διότι όλοι, από μικρόν έως μεγάλον, έχουν διαπράξει παρανομίας. Από ιερέα ως ψευδοπροφήτην, όλοι είπαν και έπραξαν το ψεύδος.

Ιερ. 6,14 και ιώντο σύντριμμα τού λαού μου εξουθενούντες και λέγοντες· ειρήνη - ειρήνη. και που εστιν ειρήνη;

Ιερ. 6,14 Προσεπάθησαν επιπολαιώς να θεραπεύσουν την πληγήν και τα συντρίμματα του λαού μου, θεωρούντες αυτά μηδαμινά και λέγοντες· Ειρήνη υπάρχει εις ημάς, όλα πάνε καλά! Που είναι όμως αυτή η ειρήνη;

Ιερ. 6,15 κατησχύνθησαν, ότι εξελίποσαν· και ουδ' ως καταισχυνόμενοι κατησχύνθησαν και την ατιμίαν αυτών ουκ έγνωσαν. διά τούτο πεσούνται εν τή πτώσει αυτών και εν καιρώ επισκοπής απολούνται, είτε Κύριος.

Ιερ. 6,15 Όσοι έλεγαν αυτά, κατεξητελισθησαν, διότι εκ των πραγμάτων διεψεύσθησαν. Αλλά και δεν αισθάνονται τώρα αυτοί την καταισχύνην των! Δεν έχουν επίγνωσιν του εξευτελισμού, στον οποίον περιέπεσαν. Δια τούτο τους αναμένει φοβερά πτώσις. Όταν έλθη ο κατάλληλος καιρός και εν τη δικαία μου οργή τους επισκεφθώ, αυτοί θα εξολοθρευθούν, είπεν ο Κυριος.

Ιερ. 6,16 τάδε λέγει Κύριος· στήτε επί ταίς οδοίς και ίδετε, και ερωτήσατε τρίβους Κυρίου αιωνίους και ίδετε ποία εστιν η οδός η αγαθή, και βαδίζετε εν αυτή, και ευρήσετε αγνισμόν ταίς ψυχαίς υμών. και είπαν· ου πορευσόμεθα.

Ιερ. 6,16 Αυτά λέγει ο Κυριος· Σταματήσατε παρά τας οδούς, ιδέτε και ερωτήσατε, δια να μάθετε τας οδούς του Κυρίου τας αιωνίους. Μαθετε, ποία είναι η αγαθή οδός και βαδίσατε εις αυτήν και θα εύρετε την κάθαρσιν των ψυχών σας. Και εκείνοι απήντησαν· Δεν θα πορευθώμεν την οδόν του Κυρίου.

Ιερ. 6,17 καθέστακα εφ υμάς σκοπούς, ακούσατε της φωνής της σάλπιγγος· και είπαν· ουκ ακουσόμεθα.

Ιερ. 6,17 Εχω εγκαταστήσει δια σας, τους προφήτας και τους, κήρυκας, σκοπούς και φρουρούς. Ακούσατε την φωνήν των,

ως φωνήν σάλπιγγος. Εκείνοι απήντησαν· Δεν υπακούομεν και δεν θα πορευθώμεν την οδόν Κυρίου.

Ιερ. 6,18 διά τούτο ήκουσαν τα έθνη και οι ποιμαίνοντες τα ποίμνια αυτών.

Ιερ. 6,18 Δια την ανυπακοήν εκείνων ήκουσαν τα έθνη την θείαν πρόσκλησιν και ήλθαν οι αρχηγοί αυτών μαζί με τους λαούς των.

Ιερ. 6,19 άκουε, γη· ιδού εγώ επάγω επί τον λαόν τούτον κακά, τον καρπόν αποστροφής αυτών, ότι των λόγων μου ου προσέσχον και τον νόμον μου απώσαντο.

Ιερ. 6,19 Ακούσατε, άνθρωποι της οικουμένης· ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον του λαού αυτού συμφοράς και τιμωρίας, αι οποίαι θα είναι καρπός της απομακρύνσεως των από εμέ, διότι δεν έδωκαν προσοχήν εις τα λόγια μου. Απέκρυσαν και κατεπάτησαν τον Νομον μου.

Ιερ. 6,20 Ινατί μοι λίβανον εκ Σαβά φέρετε και κινάμωμον εκ γής μακρόθεν; τα ολοκαυτώματα υμών ουκ εισί δεκτά, και αι θυσιαί υμών ουχ ήδυνάν μοι.

Ιερ. 6,20 Τι να κάμω εγώ το λιβάρι, που φέρετε από την Σαβά, και το κινάνωμον από χώραν μακρυνήν; Τα ολοκαυτώματα σας δεν είναι πλέον εις εμέ ευπρόσδεκτα και αι θυσιαί σας δεν με ηνχαρίστησαν.

Ιερ. 6,21 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ δίδωμι επί τον λαόν τούτον ασθένειαν, και ασθενήσουσιν εν αυτώ πατέρες και υιοί άμα, γείτων και ο πλησίον αυτού απολούνται.

Ιερ. 6,21 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ εξαποστέλλω εναντίον του λαού αυτού ασθένειαν και θα ασθενήσουν πατέρες και παιδιά συγχρόνως. Ο γείτονας και ο πλησίον αυτού θα εξολοθρευθούν.

Ιερ. 6,22 τάδε λέγει Κύριος· ιδού λαός έρχεται από βορά, και έθνη εξεγερθήσονται απ εσχάτου της γής·

Ιερ. 6,22 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, στρατός έρχεται από τας βορειους περιοχάς και έθνη θα εξεγερθούν και θα έλθουν από τα άκρα της οικουμένης.

Ιερ. 6,23 τόξον και ζιβύνην κρατήσουσιν, ιταμός εστι και ουκ ελεήσει, φωνή αυτού ως θάλασσα κυμαίνουσα, εφ ίπποις και άρμασι παρατάξεται ως πύρ εις πόλεμον προς σε, θυγάτερ Σιών.

Ιερ. 6,23 Θα κρατούν εις τα χέρια των τόξα και λόγχας· είναι σκληροί και αυθάδεις, κανένα δεν ευσπλαγχνίζονται. Ο θόρυβός των είναι ώσαν τον θόρυβον της τρικυμισμένης θαλάσσης, θα παραταχθούν εις μάχην με ιππικόν και με πολεμικά άρματα. Θα επέλθουν εναντίον σου, θυγάτηρ Σιών, ωσάν καταστρεπτική φωτιά.

Ιερ. 6,24 ηκούσαμεν την ακοήν αυτών, παρελύθησαν αι χείρες ημών, θλίψις κατέσχεν ημάς, ωδίνες ως τικτούσης.

Ιερ. 6,24 Επληροφορήθημεν, λέγουν, την φήμην αυτών, παρέλυσαν τα χέρια μας, μεγάλη θλίψις μας κατέλαβε, πόνοι ωσάν της γυναικός, που πρόκειται να γεννήση!

Ιερ. 6,25 μη εκπορευέσθε εις αγρόν και εν ταίς οδοίς μη βαδίζετε, ότι ρομφαία των εχθρών παροικεί κυκλόθεν.

Ιερ. 6,25 Ελέγαμεν ο ένας στον άλλον· Μη εξέρχεσθε στους αγρούς, ούτε καν και στους δρόμους μη βαδίζετε, διότι η μάχαιρα των εχθρών μας έχει περικυκλώσει και παραμονεύει ολόγυρα.

Ιερ. 6,26 Θύγατερ λαού μου, περιζώσαι σάκκον, κατάπασσε εν σποδώ, πένθος αγαπητού ποίησαι σεαυτή, κοπετόν οικτρών, ότι εξαίφνης ήξει ταλαιπωρία εφ υμάς.

Ιερ. 6,26 Λαέ αγαπητέ μου ως θυγάτηρ, ζώσου ενδύματα σάρκινα, ρίξε επάνω σου στάκτην, πένθησε όπως πενθείς δια την απώλειαν του πλέον προσφιλούς προσώπου σου! Ανάλαβε μεγάλον και ελεεινόν θρήνον, διότι αιφνιδίως θα επέλθη εναντίον σας η σύμφορά και η καταστροφή αυτή.

Ιερ. 6,27 δοκιμαστήν δέδωκά σε εν λαοίς δεδοκιμασμένοις, και γνώση με εν τώ δοκιμάσαι με την οδόν αυτών·

Ιερ. 6,27 Ω προφήητα, σε εγκατέστησα ως πραγματοποιώμενα μέσα στον δοκιμαζόμενον αυτόν λαόν και θα με γνωρίσης, όταν εγώ θέσω υπό δοκιμασίαν τον δρόμον της ζωής των. Το δε αποτέλεσμα της δοκιμασίας αυτής και ερευνής ήτο

Ιερ. 6,28 πάντες ανήκοοι, πορευόμενοι σκολιώς, χαλκός και σίδηρος, πάντες διεφθαρμένοι εισίν.

Ιερ. 6,28 ότι όλοι οι Ιουδαίοι ευρέθησαν ανυπάκουοι στο θέλημα του Θεού. Επορεύοντο διεστραμμένην οδόν. Χαλκός και σίδηρος ήσαν αι καρδιαί των. Όλοι είναι διεφθαρμένοι!

Ιερ. 6,29 εξέλιπε φυσητήρ από πυρός, εξέλιπε μόλυβδος· εις κενόν αργυροκόπος αργυροκοπεί, πονηρία αυτών ουκ ετάκη.

Ιερ. 6,29 Το φυσερό του αργυροχόου εφύσηζε με όλην του την δύναμιν. Κατηναλώθη από τη φωτιά και έλειψεν εντελώς ο μόλυβδος, αλλά εις μάτην ο αργυροχός κατεργάζεται τον άργυρον, δηλαδή τους Ιουδαίους. Η κακία των δεν ελυωσε, δεν διελύθη.

Ιερ. 6,30 αργύριον αποδεδοκιμασμένον καλέσατε αυτούς, ότι απεδοκίμασεν αυτούς Κύριος.

Ιερ. 6,30 Χαρακτηρίσατε και ονομάσατε τους Ιουδαίους αδόκιμον και πεταμένον αργύριον, διότι ο Κυριος τους απεδοκίμασε και τους απέθριψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ιερ. 7,1 Ακούσατε λόγον Κυρίου πάσα Ιουδαία.

Ιερ. 7,2 Ολη η χώρα της Ιουδαίας, όλοι οι κατοικούντες εις αυτήν ακούσατε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 7,3 τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· διορθώσατε τας οδούς υμών και τα επιτηδεύματα υμών, και κατοικιώ υμάς εν τώ τόπω τούτω.

Ιερ. 7,3 αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Διορθώσατε τους δρόμους της ζωής σας και τα έργα σας, και εγώ θα σας εγκαταστήσω ασφαλώς και μονίμως στον τόπον αυτόν.

Ιερ. 7,4 μη πεποιθήατε εφ εαυτοίς επί λόγοις ψευδέσιν, ότι το παράπαν ουκ ωφελήσουσιν υμάς λέγοντες· ναός Κυρίου, ναός Κυρίου εστίν.

Ιερ. 7,4 Μη έχετε πεποίθησιν στον εαυτόν σας. Μη δίδετε εμπιστοσύνην εις τα ψευδή λόγια των ψευδοπροφητών, διότι τίποτε απολύτως δεν θα σας ωφελήσουν εκείνοι οι οποίοι λέγουν· Ο ναός του Κυρίου ευρίσκεται εις την χώραν μας, άρα ο Θεός είναι μαζί μας!

Ιερ. 7,5 ότι εάν διορθούντες διορθώσητε τας οδούς υμών και τα επιτηδεύματα υμών και ποιούντες ποιήσητε κρίσιν ανά μέσον ανδρός και ανά μέσον τού πλησίον αυτού

Ιερ. 7,5 Μονον εάν με επιμέλειαν και αποφασιστικότητα διορθώσετε τους δρόμους της ζωής σας και τα έργα των χειρών σας, εάν εφαρμόσετε και αποδώσετε δικαιοσύνην μεταξύ του ενός ανθρώπου και του άλλου ανθρώπου,

Ιερ. 7,6 και προσήλυτον και ορφανόν και χήραν μη καταδυναστεύσητε και αίμα αθών μη εκχήητε εν τώ τόπω τούτω και

οπίσω θεών αλλοτριών μη πορευθήτε εις κακόν υμίν,

Ιερ. 7,6 εάν δεν καταδυναστεύετε τον ξένον, το ορφανόν και την χήραν, εάν δεν χύνετε αίμα αθώου στον τόπον αυτόν και δεν τρέχετε πίσω από ξένους ειδωλολατρικούς θεούς, προς καταστροφήν σας και όλεθρόν σας,

Ιερ. 7,7 και κατοικίω υμάς εν τώ τόπω τούτω, εν γη, ή έδωκα τοίς πατράσιν υμών εξ αιώνος και έως αιώνος.

Ιερ. 7,7 εγώ θα σας εγκαταστήσω ως μονίμους κατοίκους εις την χώραν αυτήν, εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν έδωσα στους προγόνους σας από αρχαιοτάτων χρόνων, δια να γίνη και μείνη παντοτεινή σας κατοικία.

Ιερ. 7,8 ει δε υμείς πεποιθήατε επί λόγοις ψευδέσιν, όθεν ουκ ωφεληθήσεσθε,

Ιερ. 7,8 Εάν όμως σεις στηρίζετε την πεποιθήσιν σας στους ψευδείς λόγους των ψευδοπροφητών, από τους οποίους τίποτε δεν έχετε να ωφεληθήτε,

Ιερ. 7,9 και φονεύετε και μοιχάσθε και κλέπτετε και ομνύετε επ αδίκω και θυμιάτε τή Βάαλ και επορεύεσθε οπίσω θεών αλλοτριών, ών ουκ οίδατε, τού κακώς είναι υμίν

Ιερ. 7,9 και διαπράττετε φόνους και μοιχείας και κλέπτετε και ορκίζεσθε ψευδείς και αδικούς όρκους και προσφέρετε θυμίαμα στο είδωλον του Βααλ, εάν γενικώς, προς ιδικήν σας συμφοράν και θλίψιν, ακολουθήτε οπίσω ξένων θεών, οπίσω των ειδώλων, τα οποία προηγουμένως δεν γνωρίζατε, εάν καθ' ον χρόνον διαπράττετε ακόμη τας παραβάσεις αυτάς

Ιερ. 7,10 και ήλθετε και έστητε ενώπιον εμού εν τώ οίκω, ού επικέκληται το όνομά μου επ αυτώ, και είπατε· απεσχήμεθα τού μη ποιείν πάντα τα βδελύγματα ταύτα,

Ιερ. 7,10 αμετανόητοι έλθετε και σταθήτε ενώπιόν μου στον οίκον μου, ο οποίος φέρει το Ονομά μου, και όρθιοι να μου ειπήτε, ότι ημείς έχομεν απομακρυνθή από όλα αυτά τα βδελυρά πράγματα,

Ιερ. 7,11 μη σπήλαιον ληστών ο οίκός μου, ού επικέκληται το όνομά μου επ αυτώ εκεί, ενώπιον υμών; και ιδού εγώ εώρακα, λέγει Κύριος,

Ιερ. 7,11 εγώ σας απαντώ· μήπως δια σας ο ναός μου, ο αφιερωμένος στο Ονομά μου, εγινε σπήλαιον ληστών; Ιδού εγώ βλέπω καλά, ποίοι είσθε και τι πράττετε, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 7,12 ότι πορευθήτε εις τον τόπον μου τον εν Σηλώ, ού κατεσκήνωσα το όνομά μου εκεί έμπροσθεν, και ιδετε ά εποίησα αυτώ από προσώπου κακίας λαού μου Ισραήλ.

Ιερ. 7,12 Πηγαίνετε στον τόπον μου, εις Σηλώ, όπου εις παλαιότεραν εποχήν εγώ είχα κατασκηνώσει και επεκαλείτο εκεί το Ονομά μου, ιδετε εκείνα, τα οποία εγώ έκαμα εξ αιτίας της παρανομίας του ισραηλιτικού λαού.

Ιερ. 7,13 και νύν ανθ' ών εποιήσατε πάντα τα έργα ταύτα, και ελάλησα προς υμάς και ουκ ηκούσατέ μου, και εκάλεσα υμάς και ουκ απεκριθήτε,

Ιερ. 7,13 Και τώρα επειδή και σεις επράξατε όλα εκείνα τα πονηρά έργα των προγόνων σας και ωμίλησα προς σας και δεν ηθελήσατε να υπακούσετε, σας εκάλεσα και δεν απαντήσατε,

Ιερ. 7,14 τοίνυν καγώ ποιήσω τώ οίκω τούτω, ώ επικέκληται το όνομά μου επ αυτώ, εφ' ώ υμείς πεποιθήατε επ αυτώ, και τώ τόπω, ώ έδωκα υμίν και τοίς πατράσιν υμών, καθώς εποίησα τή Σηλώ.

Ιερ. 7,14 λοιπόν, και εγώ θα πράξω στον τόπον αυτόν, όπου επικαλείται το Ονομά μου και στον οποίον και σεις είχατε πίστιν και πεποίθησιν, στον τόπον αυτόν τον οποίον έδωσα εις σας και στους προγόνους σας, θα κάμω ο,τι έκαμα και εις την περιοχήν Σηλώ.

Ιερ. 7,15 και απορίψω υμάς από προσώπου μου, καθώς απέριψα τους αδελφούς υμών, πάν το σπέρμα Εφραΐμ.

Ιερ. 7,15 Θα σας απορρίψω από ενώπιόν μου, όπως απέριψα τους αδελφούς σας, όλην την φυλήν του Εφραΐμ.

Ιερ. 7,16 και σύ μη προσεύχου περί τού λαού τούτου και μη αξιού τού ελεηθήναι αυτούς και μη εύχου και μη προσέλθης μοι περί αυτών, ότι ουκ εισακούσομαι.

Ιερ. 7,16 Και συ, προφήτα Ιερεμία, παύσε να προσεύχεσαι υπέρ του λαού αυτού και μη έχης την αξίωσιν να τους ελεήσω. Μη προσεύχεσαι υπέρ αυτών και μη προσέλθης ενώπιόν μου μεσιτεύων δι' αυτούς, διότι εγώ δεν θα σε ακούσω.

Ιερ. 7,17 ή ουχ οράς τι αυτοί ποιούσιν εν ταις πόλεσιν Ιούδα και εν ταις οδοίς Ιερουσαλήμ;

Ιερ. 7,17 Αλήθεια, δεν βλέπεις τι κάμνουν αυτοί εις τας διαφόρους πόλστου 'Ιουδα και στους δρόμους της Ιερουσαλήμ;

Ιερ. 7,18 οι υιοί αυτών συλλέγουσι ξύλα, και οι πατέρες αυτών καιούσι πυρ, και αι γυναίκες αυτών τριβουσι σταις τού ποιήσαι χαυώνας τή στρατιά τού ουρανού, και έσπεισαν σπονδάς θεοίς αλλοτρίοις, ίνα παροργίσωσί με.

Ιερ. 7,18 Τα παιδιά των μαζεύουν ξύλα, οι γονείς των καιούν αυτά εις πυρ, αι δε γυναίκες ζυμώνουν φυράματα, δια να κατασκευάσουν άρτους, προσφοράς τιρός τιμήν της στρατίας των αστέρων του ουρανού και να προσφέρουν σπονδάς εις ξένους θεούς, δια να με εξοργίζουν εναντίον των.

Ιερ. 7,19 μη εμέ αυτοί παροργίζουσι; λέγει Κύριος· ουχι εαυτούς, όπως καταισχυνή τα πρόσωπα αυτών;

Ιερ. 7,19 Μήπως με αυτά, που διαπράττουν και με εξοργίζουν, βλέπουν εμέ; λέγει ο Κυριος. Δεν βλέπουν τον εαυτόν των με αποτέλεσμα να καταισχυθούν τα πρόσωπά των;

Ιερ. 7,20 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού οργή και θυμός μου χεΐται επί τον τόπον τούτον και επί τους ανθρώπους και επί τα κτήνη και επί πάν ξύλον τού αγρού αυτών και επί τα γεννήματα της γής, και καυθήσεται και ου σβεσθήσεται.

Ιερ. 7,20 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, η οργή και ο θυμός μου θα εκσπάσουν και θα εκχυθούν εναντίον της χώρας αυτής, εναντίον των ανθρώπων, που κατοικούν αυτήν, και εναντίον των κτηνών, εναντίον όλων των δένδρων της υπαίθρου και των προϊόντων της χώρας των. Ο θυμός μου θα ανάψη και δεν θα σβήση.

Ιερ. 7,21 τάδε λέγει Κύριος· τα ολοκαυτώματα υμών συναγάγετε μετά των θυσιών υμών και φάγετε κρέα.

Ιερ. 7,21 Αυτά λέγει ο Κυριος· Μαζέψτε και πάρτε από τα μάτια μου τα ολοκαυτώματα σας, όπως και όλας τας άλλας θυσίας σας, και φάγετε μόνοι σας τα κρέατα. Τιποτε δεν έχετε να ωφεληθήτε από αυτά,

Ιερ. 7,22 ότι ουκ ελάλησα προς τους πατέρας υμών και ουκ ενετείλάμην αυτοίς εν ημέρα, ή ανήγαγον αυτούς εκ γής Αιγύπτου, περί ολοκαυτωμάτων και θυσίας·

Ιερ. 7,22 διότι εγώ δεν ωμίλησα προς τους προγόνους σας, δεν έδωσα εις αυτούς εντολήν, κατά την εποχην εκείνην, που τους έβγαλα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, περί ολοκαυτωμάτων και άλλων θυσιών.

Ιερ. 7,23 αλλ ή το ρήμα τούτο ενετειλάμην αυτοίς, λέγων· ακούσατε της φωνής μου, και έσομαι υμίν εις Θεόν, και υμείς έσεσθέ μοι εις λαόν· και πορεύεσθε εν πάσαις ταις οδοίς μου, αΐς αν εντείλωμαι υμίν, όπως αν εύ ή υμίν.

Ιερ. 7,23 Αλλά κυρίως τους έδωσα αυτήν την εντολήν λέγων· Ακούσατε τους λόγους μου, συμμορφωθήτε προς τας εντολάς μου και εγώ θα είμαι ο Θεός σας και σεις θα είσθε ο λαός μου. Βαδίζετε όλους τους δρόμους των εντολών μου, δια να

κατευοδωθήτε και ευτυχήσετε.

Ιερ. 7,24 και ουκ ήκουσάν μου, και ου προσέσχε το ούς αυτών, αλλ επορεύθησαν εν τοίς ενθυμήμασι της καρδιάς αυτών της κακής και εγενήθησαν εις τα όπισθεν και ουκ εις τα έμπροσθεν.

Ιερ. 7,24 Αλλα εκείνοι δεν με άκουσαν. Δεν ήνοιξαν τα αυτιά των να προσέξουν εις τα λόγια μου, άλλα επορεύθησαν σύμφωνα με τας πονηράς επιθυμίας των διεφθαρμένων καρδιών των και έτσι οπισθοδρόμησαν δεν προώδευσαν.

Ιερ. 7,25 αφ ής ημέρας εξήλθοσαν οι πατέρες αυτών εκ γής Αιγύπτου και έως της ημέρας ταύτης, και εξαπέστειλα προς υμάς πάντας τους δούλους μου, τους προφήτας, ημέρας και όρθρου, και απέστειλα,

Ιερ. 7,25 Από την εποχήν, κατά την οποίαν οι προπάτορές των εβγήκαν ελεύθεροι από την χώραν της Αιγύπτου, και μέχρι της ημέρας αυτής έστειλα προς σας όλους τους δούλους μου, τους προφήτας, τους έστειλα να ομιλούν προς αυτοούς από πρωΐας μέχρις εσπέρας.

Ιερ. 7,26 και ουκ εισήκουσάν μου, και ου προσέσχε το ούς αυτών, και εσκήρυναν τον τράχηλον αυτών υπέρ τους πατέρας αυτών.

Ιερ. 7,26 Εκείνοι όμως δεν με ήκουσαν, δεν ηνοιξαν τα αυτιά των, να προσέξουν τα λόγια μου και εσκήρυναν τον τράχηλον αυτών περισσότερο από τους προγόνους των.

Ιερ. 7,28 και ερείς αυτοίς τούτον τον λόγον· τούτο το έθνος, ό ουκ ήκουσε της φωνής Κυρίου ουδέ εδέξατο παιδείαν, εξέλιπεν η πίστις εκ στόματος αυτών. -

Ιερ. 7,28 Θα είπης λοιπόν συ, προφήτα Ιερεμία, εις αυτοούς τούτον τον λόγον· Αυτό είναι το έθνος, τα οποίον δεν ήκουσε την φωνήν του Κυρίου του, ούτε και εδέχθη την παιδαγωγίαν και μόρφωσιν παρά του Θεού. Εξηφανίσθη η φιλαλήθεια και η ειλικρίνεια από το στόμα αυτών.

Ιερ. 7,29 Κείραι την κεφαλήν σου και απόριπτε και ανάλαβε επί χειλέων θρήνον, ότι απεδοκίμασε Κύριος και απώσατο την γενεάν την ποιούσαν ταύτα.

Ιερ. 7,29 Εις ένδειξιν πένθους ξύρισε τας τρίχας της κεφαλής σου και απόρριψε τας. Ανάλαβε θρήνους και μοιρολόγια εις τα χείλη σου, διότι ο Κυριος απεδοκίμασε και απέκρουσε την γενεάν, η οποία διαπράττει αυτάς τας παρανομίας.

Ιερ. 7,30 ότι εποίησαν οι υιοί Ιούδα το πονηρόν εναντίον εμού, λέγει Κύριος· έταξαν τα βδελύγματα αυτών εν τώ οίκω, ού επικέκληται το όνομά μου επ αυτόν, τού μιάναι αυτόν·

Ιερ. 7,30 Διότι οι Ιουδαίοι διέπραξαν πονηρίας ενώπιόν μου, λέγει ο Κυριος. Εφθασαν μέχρι του σημείου να εγκαταστήσουν τα βδελυρά των είδωλα στον ναόν μου, εκεί όπου επικαλείται το Ονομά μου, δια να τον μολύνουν.

Ιερ. 7,31 και οικοδόμησαν τον βωμόν τού Ταφέθ, ός εστιν εν φάραγγι υιού Εννόμ, τού κατακαίειν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών εν πυρί, ό ουκ ενετειλάμην αυτοίς και ου διενόηθην εν τή καρδιά μου.

Ιερ. 7,31 Εκτισαν βωμόν του Ταφέθ, που ευρίσκεται εις την φάραγγα του υιού Εννόμ, δια να κατακαίουν εκεί επάνω στο πυρ τους υιούς και τας θυγατέρας των, πράγμα το οποίο εν γω ποτέ δεν τους διέταξα να το κάμουν, ούτε καν και το εσκέφθην.

Ιερ. 7,32 διά τούτου ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και ουκ ερούσιν έπί· Βωμός τού Ταφέθ και φάραγξ υιού Εννόμ, αλλ ή Φάραγξ των ανηρημένων, και θάψουσιν εν τώ Ταφέθ διά το μη υπάρχειν τόπον.

Ιερ. 7,32 Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος και δεν θα ονομάζουν πλέον την περιοχήν "Βωμός του Ταφέθ" η "Φαραγξ υιού Εννόμ", αλλά θα την ονομάζουν «"Φαραγξ των φονευομένων", τους οποίους θα θάψουν εις Ταφέθ, διότι όλοι οι άλλοι τόποι θα έχουν γεμίσει και δεν θα υπάρχει άλλου χώρος εις ταφήν των φονευομένων.

Ιερ. 7,33 και έσονται οι νεκροί τού λαού τούτου εις βρώσιν τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς θηρίοις της γής, και ουκ έσται ο αποσοβών.

Ιερ. 7,33 Οι νεκροί του λαού αυτού θα είναι άταφοι, τροφή των ορνέων του ουρανού και των θηρίων της γης. Και δεν θα υπάρχει κανείς άνθρωπος να απομακρύνη τα όρνεα και τα θηρία από τα πτώματα.

Ιερ. 7,34 και καταλύσω εκ πόλεων Ιούδα και εκ διόδων Ιερουσαλήμ φωνήν ευφραινομένων και φωνήν χαιρόντων, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης, ότι εις ερήμωσιν έσται πάσα η γη.

Ιερ. 7,34 Θα καταργήσω και θα καταπαύσω εις τας πόλεις της χώρας Ιούδα και στους δρόμους της Ιερουσαλήμ γενικώς, φωνήν ανθρώπων που ευφραίνονται, φωνήν ανθρώπων που χαιρούν, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης, διότι η χώρα αυτή θα έχη πλέον παραδοθή εις καταστροφήν και ερήμωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ιερ. 8,1 Εν τώ καιρώ εκείνω, λέγει Κύριος, εξοίσουσι τα οστά των βασιλέων Ιούδα και τα οστά των αρχόντων αυτού και τα οστά των ιερέων και τα οστά προφητών και τα οστά των κατοικούντων εν Ιερουσαλήμ εκ των τάφων αυτών

Ιερ. 8,1 Κατά την εποχήν εκείνην των συμφορών και του ολέθρου, λέγει ο Κυριος, οι εχθροί θα τυμβωρυχήσουν, θα βγάλουν από τους τάφους τα οστά των βασιλέων και τα οστά των άλλων αρχόντων του βασιλείου αυτού, τα οστά των ιερέων και των ψευδοπροφητών και τα οστά όλων των κατοίκων της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 8,2 και ψύξουσιν αυτά προς τον ήλιον και την σελήνην και προς πάντας τους αστέρας και προς πάσαν την στρατιάν τού ουρανού, ά ηγάπησαν, και οίς εδούλευσαν και ών επορεύθησαν οπίσω αυτών και ών αντείχοντο και οίς προσεκύνησαν αυτοίς· ου κοπήσονται και ου ταφήσονται, και έσονται εις παράδειγμα επί προσώπου της γής,

Ιερ. 8,2 Θα τα ξηράνουν εκθέτοντες αυτά στον ήλιον και την σελήνην και εις όλους τους αστέρας και εις όλην την στρατιάν των αστέρων του ουρανού, τους οποίους ηγάπησαν και δουλικώς ελάτρευσαν και οπίσω των οποίων επορεύθησαν και επάνω στους οποίους εστήριζαν την πεποίθησιν των και τους προσεκύνησαν. Δεν θα ακουσθή δι' αυτοούς επικήδειος θρήνος και κοπετός. Δεν θα ενταφιασθούν, θα μείνουν άταφοι, θα γίνουν έτσι παράδειγμα δι' όλους τους ανθρώπους της γης,

Ιερ. 8,3 ότι ειλοντο τον θάνατον ή την ζωήν, και πάσι τοίς καταλοιπίοις τοίς καταλειφθείσιν από της γενεάς εκείνης εν παντί τόπω, ού εάν εξώσω αυτοούς εκεί. -

Ιερ. 8,3 διότι επροτίμησαν τον θάνατον και οχι την ζωήν. Θα τιμωρήσω δε και όλους εκείνους, που θα απομείνουν από την γενεάν αυτήν εις κάθε τόπον, όπου θα τους έχω διασκορπίσει.

Ιερ. 8,4 Ότι τάδε λέγει Κύριος· μη ο πίπτων ουκ ανίσταται; ή ο αποστρέφων ουκ αναστρέφει;

Ιερ. 8,4 Αυτά λέγει ακόμη ο Κυριος· Μηπως εκείνος που πίπτει, δεν σηκώνεται; Μηπως εκείνος ο οποίος χάνει τον δρόμον του και παραπλανάται, δεν προσπαθεί να επιστρέψη στον δρόμον του;

Ιερ. 8,5 διατί απέστρεψεν ο λαός μου ούτος αποστροφήν αναιδή και κατεκρατήθησαν εν τή προαιρέσει αυτών και ουκ ηθέλησαν τού επιστρέψαι;

Ιερ. 8,5 Διατί όμως αυτός ο λαός μου παραπλανάται εις μίαν αναιδή απομάκρυνσιν από εμέ και επιμένουν πεισιμόνως εις την κακήν των διάθεσιν και δεν ηθέλησαν να επανέλθουν προς εμέ;

Ιερ. 8,6 ενωτίσασθε δή και ακούσατε· ουχ ούτω λαλήσουσιν· ουκ έστιν άνθρωπος μετανοών από της κακίας αυτού, λέγων· τι εποίησα; διέλιπεν ο τρέχων από τού δρόμου αυτού ως ίππος κάθιδρος εν χρεμετισμώ αυτού.

Ιερ. 8,6 Ακούσατε, λοιπόν, και βάλετε μέσα εις τα αυτιά σας. Δεν ομιλούν οι Ιουδαίοι, όπως πρέπει. Δεν υπάρχει μεταξύ των άνθρωπος, ο οποίος να μετανοή δια την κακίαν του και να λέγη· Τι διέπραξα; Απεκαμεν ο Ισραηλιτικός λαός τρέχων στον δρόμον της ειδωλολατρείας, ωσάν κάθιδρος και χρεμετιζών ίππος.

Ιερ. 8,7 και η ασίδα εν τώ ουρανώ έγνω τον καιρόν αυτής, τρυγών και χελιδών, αγρού στρουθία εφύλαξαν καιρούς εισόδων εαυτών, ο δε λαός μου ούτος ουκ έγνω τα κρίματα Κυρίου.

Ιερ. 8,7 Ο πελαργός, το πτηνόν αυτό του ουρανού, γνωρίζει τους καιρούς της μεταναστεύσεώς του. Η τρυγόνα και το χελιδόνι, τα στρουθία του αγρού, γχωρίζουν τους καιρούς της επιστροφής των. Αυτός όμως ο λαός μου δεν έμαθε τους νόμους εμού του Κυρίου του.

Ιερ. 8,8 πώς ερεείτε· ότι σοφοί εσμεν ημείς, και νόμος Κυρίου μεθ ημών εστιν; εις μάτην εγενήθη σχοίνος ψευδής γραμματευσιν.

Ιερ. 8,8 Πως, λοιπόν, θα πήτε· Ημείς είμεθα σοφοί και ο νόμος του Κυρίου είναι μαζί μας; Ματαιιότητας και ψευδολογίας έγραψεν ο κάλαμος των γραμματέων σας.

Ιερ. 8,9 ησχύνθησαν σοφοί και επτοήθησαν και εάλωσαν, ότι τον λόγον Κυρίου απεδοκίμασαν· σοφία τις εστιν εν αυτοίς;

Ιερ. 8,9 Κατησχύνθησαν οι σοφοί σας, επτοήθησαν και επανικοβλήθησαν, εκυριεύθησαν και έγιναν δούλοι, διότι απεδοκίμασαν τον λόγον του Κυρίου. Ποία, λοιπόν, σοφία υπάρχει εις αυτούς;

Ιερ. 8,10 δια τούτο δώσω τας γυναίκας αυτών ετέρους και τους αγρούς αυτών τοίς κληρονόμοις·

Ιερ. 8,10 Δια τούτο θα δώσω τας γυναίκας των εις άλλους και τους αγρούς των εις άλλους κληρονόμους.

Ιερ. 8,13 και συναξουσι τα γεννήματα αυτών, λέγει Κύριος, ουκ έστι σταφυλή εν ταις αμπέλοις, και ουκ έστι σύκα εν ταις συκαίς, και τα φύλλα κατερύηκεν.

Ιερ. 8,13 Άλλοι θα μαζεύσουν τα προϊόντα των αγρών των, λέγει ο Κυριος. Δεν θα υπάρχη δι' αυτούς σταφυλή εις τας αμπελους των, ούτε σύκα εις τις συκές των. Καί αυτά άκομα τα φύλλα θα έχουν πέσει.

Ιερ. 8,14 επί τι ημείς καθήμεθα; συνάχθητε και εισέλθωμεν εις τας πόλεις τας οχυράς και αποριφώμεν, ότι Θεός απέριψεν ημάς και επότισεν ημάς ύδωρ χολής, ότι ημαρτομεν εναντίον αυτού.

Ιερ. 8,14 Από τον φόβον των επερχομένων εχθρών θα λέγουν· Διατί μένομεν ήσυχοι και αργοί; Συγκεντρωθήτε και ας εισέλθωμεν εις τας οχυράς πόλεις μας, δια να χαθώμε εκεί, διότι ο Θεός μας απέριψεν από το πρόσωπόν του. Μας επότισε με νερό πικρίας, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον αυτού.

Ιερ. 8,15 συνήχθημεν εις ειρήνην, και ουκ ήν αγαθά· εις καιρόν ιάσεως, και ιδού σπουδή.

Ιερ. 8,15 Συνεκεντρώθημεν, δια να απολαύσωμεν την ειρηνικήν ζωήν, και όμως κανένα αγαθόν δεν είδαμεν. Ηλπίζομεν εις καιρόν θεραπείας και λυτρώσεως από τα δεινά, και ιδού αντί αυτών μας συνέχει τρόμος και φυγή.

Ιερ. 8,16 εκ Δάν ακουσόμεθα φωνήν οξύτητος ίππων αυτού, από φωνής χρεμετισμού ιππασίας ίππων αυτού εσεισθη πάσα η γη· και ήξει και καταφάγεται την γήν και το πλήρωμα αυτής, πόλιν και τους κατοκούντας εν αυτή.

Ιερ. 8,16 Από την περιοχήν Δαν ηκούσαμεν την διαπεραστικήν φωνήν των ίππων του εχθρού, και από τον θόρυβον του χρεμετισμού του ιππικού του εσεισθη όλη η γη. Ο στρατός αυτός θα επέλθη εναντίον μας, θα καταφάγη την χώραν μας και τα προϊόντα αυτής, κάθε πόλιν και τους κατοκούντας εις αυτήν.

Ιερ. 8,17 διότι ιδού εγώ εξαποστέλλω εις υμάς όφεις θανατούντας, οίς ουκ έστιν επάσαι, και δήξονται υμάς

Ιερ. 8,17 Διότι εγώ θα εξαποστείλω εναντίον σας δηλητηριώδεις θανατηφόρους όφεις, οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να γοητευθούν από μάγους και να γίνουν ακίνδunami. Αυτοί και θα σας δαγκώσουν.

Ιερ. 8,18 ανίατα μετ οδύνης καρδίας υμών απορουμένης.

Ιερ. 8,18 Τα δήγματα αυτών θα είναι οδυνηρά και αθεράπευτα, η καρδία σας θα πλημμυρίση από πόνον. Θα ευρίσκεται εις ατονίαν και αδυναμίαν.

Ιερ. 8,19 ιδού φωνή κραυγής θυγατρός λαού μου από γής μακρόθεν· μη Κύριος ουκ έστιν εν Σιών; ή βασιλεύς ουκ έστιν εκεί; διατί παρώργισάν με εν τοίς γλυπτοίς αυτών και εν ματαιοίς αλλοτρίοις;

Ιερ. 8,19 Ιδού, η φωνή της κραυγής της θυγατρός μου, του ισραηλιτικού δηλαδή λαού, έρχεται από μακράν, από τον τόπον της εξορίας και λέγει· Δεν υπάρχει, λοιπόν, ο Κυριος εις την Σιών, η δεν υπάρχει βασιλεύς εκεί; Και ο Θεός απαντά· Δεν υπάρχει, διότι και αυτοί με εξώργισαν με τα γλυπτά των αγάλματα και με τα μάταια είδωλα ξένων θεών.

Ιερ. 8,20 διήλθε θέρος, παρήλθεν άμητος, και ημείς ου διεσώθημεν.

Ιερ. 8,20 Ηλθεν η εποχή του θερισμού, θα λέγουν οι Ισραηλίται, παρήλθεν ο καιρός της συγκομιδής και ημείς δεν διεσώθημεν.

Ιερ. 8,21 επί συντρίμματι θυγατρός λαού μου εσκοτώθη· εν απορία κατίσχυσάν με ωδίνες ως τικτούσης.

Ιερ. 8,21 Δια την συντριβήν και καταστροφήν της θυγατρός μου αυτής του Ισραηλιτικού λαού, λέγει ο προφήτης, με κατέλαβε σκοτοδίνη. Ευρέθην εις απορίαν, με κατέλαβαν πόνοι, ωσάν της γυναίκός που γεννά.

Ιερ. 8,22 μη ρητήν ουκ έστιν εν Γαλαάδ, ή ιατρός ουκ έστιν εκεί; διατί ουκ ανέβη ίασις θυγατρός λαού μου;

Ιερ. 8,22 Δεν υπάρχει λοιπόν ιαματικών βάλαμον εις την χώραν Γαλαάδ, η δεν ευρίσκεται εκεί Ιατρός; Διατί δεν εθεραπεύθη η θυγάτηρ μου, ο λαός μου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ιερ. 9,1 Τίς δώσει κεφαλή μου ύδωρ και οφθαλμοίς μου πηγήν δακρύων, και κλαύσομαι τον λαόν μου τούτον ημέρας και νυκτός, τους τετραυματισμένους θυγατρός λαού μου;

Ιερ. 9,1 Ποιός θα δώση εις την κεφαλήν μου ύδωρ και πηγήν δακρύων εις τα μάτια μου, δια να κλαύσω τον λαόν μου αυτόν ημέραν και νύκτα και τους νεκρούς της θυγατρός μου, δηλαδή του λαού μου, που εσφάγησαν κατά τον πόλεμον;

Ιερ. 9,2 τις δώη μοι εν τή ερήμω σταθμόν έσχατον και καταλείψω τον λαόν μου και απελεύσομαι απ αυτών; ότι πάντες

μοιχώνται, σύνοδος αθετούντων.

Ιερ. 9,2 Ποιός θα μου δώσει το πλέον απομακρον σημείον της ερήμου, δια να εγκατασταθώ εκεί και εγκαταλείψω τον λαόν μου και φύγω μακράν από αυτούς; Διότι όλοι αυτοί έχουν εκτραπή εις μοιχείαν, έγιναν συμμορία, που καταπατεί τον νόμον του Θεού.

Ιερ. 9,3 και ενέτειναν την γλώσσαν αυτών ως τόξον, ψεύδος και ου πίστις ενίσχυσεν επί της γής, ότι εκ κακών εις κακά εξήλθουσαν και εμέ ουκ έγνωσαν, φησί Κύριος.

Ιερ. 9,3 Ετέντωσαν την γλώσσα των, όπως οι πολεμιστάι τεντώνουν τόξα των. Εις την χώραν των επεκράτησε το ψεύδος, ουχι δε η αλήθεια και αξιοπιστία διότι εξετρέποντο από το ένα κακόν ει το άλλο. Εφυγαν από τον δρόμον μου δεν εγνωρίσαν εμέ τον Κυριον των, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 9,4 έκαστος από τού πλησίον αυτού φυλάξασθε και επ αδελφοίς αυτών μη πεποιθήατε, ότι πάς αδελφός πτέρνη πτερνεί, και πάς φίλος δολίως πορεύεται.

Ιερ. 9,4 Εις την αμαρτωλήν αυτή κοινωνίαν ο καθένας ας προφυλάσσετε από τον πλησίον του· και εις αυτούς ακόμα τους αδελφούς σας μη έχετε εμπιστοσύνην, διότι κάθε αδελφός προσπαθεί να υποσκελίση τον αδελφόν του, και κάθε φίλος φέρεται με δολιότητα απέναντι του φίλου του.

Ιερ. 9,5 έκαστος κατά τού φίλου αυτού καταπαίζεται, αλήθειαν ου μη λαλήσωσι· μεμάθηκεν η γλώσσα αυτών λαλείν ψευδή, ηδίκησαν και ου διέλιπον τού επιστρέψαι.

Ιερ. 9,5 Καθε φίλος εμπαιζει τον φίλον του, δεν λέγουν αλήθειαν μεταξύ των, η γλώσσα των έχει μάθει και συνηθίσει να λέγη ψευδολογίας. Διέπραξαν αδικίας, δεν εσταμάτησαν, ώστε να επιστρέψουν εις εμέ εν μετάνοια.

Ιερ. 9,6 τόκος επί τόκω και δόλος επί δόλω ουκ ήθελον ειδέναι με, φησί Κύριος.

Ιερ. 9,6 Ζητούν και εισπράττουν τόκους επάνω εις τόκους, διαπράττουν δόλους επάνω εις δόλους. Δεν θέλουν να με αναγνωρίσουν ως Θεόν των, λέγει ο Κυριος

Ιερ. 9,7 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ πυρώσω αυτούς και δοκιμάω αυτούς, ότι ποιήσω από προσώπου πονηρίας θυγατρός λαού μου.

Ιερ. 9,7 Δια τας παρανομίας των αυτάς, αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα τους θέσω επάνω εις την φωτιάν. Θα τους βάλω εις μεγάλην δοκιμασίαν. Τούτο δε εξ αιτίας της κακίας της θυγατρός μου, δηλαδή του λαού μου τούτου.

Ιερ. 9,8 βολίς τιτρώσκουσα η γλώσσα αυτών, δόλια τα ρήματα τού στόματος αυτών· τώ πλησίον αυτού λαλεί ειρηνικά και εν εαυτώ έχει την έχθραν.

Ιερ. 9,8 Η γλώσσα των είναι βέλος οξύ, που πληγώνει καρδιάς. Δολια τα λόγια του στόματός των. Κατά τρόπον υποκριτικόν ο καθένας λαλεί ειρηνικά λόγια στον πλησίον του, και μέσα εις την καρδιαν του έχει την εχθρότητα και το μίσος.

Ιερ. 9,9 μη επί τούτοις ουκ επισκέψομαι, λέγει Κύριος, ή εν λαώ τούττω ουκ εκδικήσει η ψυχή μου;

Ιερ. 9,9 Μηπως ένεκα των κακιών σας αυτών δεν θα σας επισκεφθώ με την ράδδον της τιμωρίας μου, λέγει ο Κυριος, η θα αφήσω ατιμώρητον ένα τέτοιον λαόν;

Ιερ. 9,10 Επί τα όρη λάβετε κοπετόν και επί τας τριβους της ερήμου θρήνον, ότι εξέλιπον παρά το μη είναι ανθρωπους· ουκ ήκουσαν φωνήν υπάρξεως· από πετεινών τού ουρανού και έως κτηνών εξέστησαν, ώχοντο.

Ιερ. 9,10 Αναβήτε εις τα όρη και αρχίσατε κοπετόν, και εις τας ερημιωμένας περιοχάς της χώρας σας θρηνήσατε, διότι έχουν εκλείψει πλέον οι άνθρωποι από αυτάς. Δεν ακούεται καμμία φωνή, που να μαρτυρή ύπαρξιν ανθρωπου. Από τα πτηνά του ουρανού έως τα κτήνη των αγρών, τα πάντα έχουν τρομάξει και εξαφανισθή.

Ιερ. 9,11 και δώσω την Ιερουσαλήμ εις μετοικίαν και εις κατοικητήριον δρακόντων και τας πόλεις Ιούδα εις αφανισμόν θήσομαι, παρά το μη κατοικείσθαι.

Ιερ. 9,11 Θα επιτρέψω να οδηγηθούν αιχμάλωτοι εις εξοριαν οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και αυτή να μείνη έρημος, κατοικία και φωλεά δρακόντων. Θα παραδώσω εις καταστροφήν και αφανισμόν τας πόλεις Ιούδα, ώστε να μη κατοικούνται πλέον από ανθρωπους.

Ιερ. 9,12 τις ο άνθρωπος ο συνετός, και συνέτω τούτο; και ώ λόγος στόματος Κυρίου προς αυτόν, αναγγειλάτω υμίν· ένεκεν τίνος απώλετο η γη, ανήφθη ως έρημος παρά το μη διοδεύεσθαι αυτήν;

Ιερ. 9,12 Ποιός είναι σοφός άνθρωπος, ώστε να εννοήση αυτά; Οποιος άνθρωπος υπάρχει, στον οποίον να ευρίσκεται ο λόγος του στόματος του Κυρίου, ας αναγγείλη τούτο προς ημάς. Ένεκα τίνος κατεστράφη η χώρα, εκάη και έγινε έρημος, ώστε κανείς πλέον να μη διέρχεται δια μέσου αυτής;

Ιερ. 9,13 και είτε Κύριος προς με· διά το εγκαταλείπειν αυτούς τον νόμον μου, ον έδωκα πρό προσώπου αυτών, και ουκ ήκουσαν της φωνής μου,

Ιερ. 9,13 Και είπεν ο Κυριος προς εμέ· Διότι αυτοί απηρνήθησαν και εγκατέλιπαν τον Νομον μου, τον οποίον εγώ έδωκα ενώπιον των· διότι δεν ήκουσαν την φωνήν των εντολών μου,

Ιερ. 9,14 αλλ επορεύθησαν οπίσω των αρεστών της καρδιάς αυτών της κακής και οπίσω των ειδώλων, ά εδίδαξαν αυτούς οι πατέρες αυτών·

Ιερ. 9,14 αλλά επορεύθησαν σύμφωνα προς τας επιθυμίας της πονηράς των καρδιάς, όπισθεν των ειδώλων, των οποίων την λατρείαν εδίδαξαν εις αυτούς οι πατέρες των.

Ιερ. 9,15 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ιδού εγώ ψωμιώ αυτούς ανάγκας και ποτιώ αυτούς ύδωρ χολής

Ιερ. 9,15 Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Ιδού εγώ θα δώσω εις αυτούς αντί άρτου θλίψεις και ανάγκας. Θα τους ποτίσω με κατάπικρον ύδωρ χολής.

Ιερ. 9,16 και διασκορπιώ αυτούς εν τοίς έθνεσιν, εις ούς ουκ εγίνωσκον αυτοί και οι πατέρες αυτών, και επαποστελώ επ αυτούς την μάχαιραν έως τού εξαναλώσαι αυτούς εν αυτή.

Ιερ. 9,16 Θα τους διασκορπίσω ανά τα διάφορα έθνη, μεταξύ ανθρωπων τους οποίους δεν εγνώριζαν ούτε αυτοί ούτε οι προγονοί των. Και επί πλέον θα στείλω εναντίον των ρομφαίαν, μέχρις ότου τους εξολοθρεύσω δι' αυτής.

Ιερ. 9,17 τάδε λέγει Κύριος· καλέσατε τας θηνούσας και ελθέτωσαν, και προς τας σοφάς αποστείλατε και φθεγγάσθωσαν

Ιερ. 9,17 Αυτά λέγει ο Κυριος· Προσκαλέσατε θηνωδούς και μοιρολογούσας γυναίκας, δια να έλθουν και θρηνήσουν την συμφοράν σας. Προς τας ικανωτάτας από αυτάς αποστείλατε ειδικούς απεσταλμένους, δια να συνθέσουν και θρηνηλογήσουν θρηνώδη άσματα.

Ιερ. 9,18 και λαβέτωσαν εφ υμάς θρήνον, και καταγαγέτωσαν οι οφθαλμοί υμών δάκρυα, και τα βλέφαρα υμών ρείτω ύδωρ.

Ιερ. 9,18 Ας αναλάβουν θρήνους δια σας. Τα μάτια σας, ως άλλαι πηγαί, ας ρεύσουν άφθονα δάκρυα και από τα βλέφαρα σας ας τρέξη νερό.

Ιερ. 9,19 ότι φωνή οίκτου ηκούσθη εν Σιών· πώς εταλαιπωρήσαμεν, κατησχύνθημεν σφόδρα, ότι εγκατελίπομεν την γήν και απερίψαμεν τα σκηνώματα ημών.

Ιερ. 9,19 Διότι θλιβερά φωνή ηκούσθη εις την Σιών λέγουσα· Πως εταλαιπωρήθημεν, πως κατησχύνθημεν τύσον πολύ, πως εγκατελείψαμεν την χώραν μας και εφύγαμεν από τας κατοικίας μας!

Ιερ. 9,20 ακούσατε δή, γυναίκες, λόγον Θεού, και δεξάσθω τα ώτα υμών λόγους στόματος αυτού, και διδάξατε τας θυγατέρας υμών οίκτον και γυνή τον πλησίον αυτής θρήνον.

Ιερ. 9,20 Ακούσατε, λοιπόν, σεις αι γυναίκες, λόγον Θεού και τα αυτιά σας ας δεχθούν τα λόγια του στόματός του. Διδάξατε τας θυγατέρας σας θρήνον και κάθε γυνή την πλησίον της μοιρολόγια.

Ιερ. 9,21 ότι ανέβη θάνατος διά των θυριδων υμών, εισήλθεν εις την γήν υμών τού εκτριψαι νήπια έξωθεν και νεανίσκους από των πλατειών.

Ιερ. 9,21 Διότι ο ελοθρευών θάνατος εισήλθε μέσα εις τα σπίτια σας από τα παράθυρα. Εισήλθε και εξηπλώθη εις την χώραν σας, δια να συντρίψη κάτω στο έδαφος παιδιά, που ευρίσκοντο έξω, και νέους άνδρας, που ευρίσκοντο εις τας πλατείας.

Ιερ. 9,22 και έσονται οι νεκροί των ανθρώπων εις παράδειγμα επί προσώπου τού πεδίου της γής υμών και ως χόρτος οπίσω θερίζοντος, και ουκ έσται ο συνάγων. -

Ιερ. 9,22 Τα νεκρά σώματα των ανθρώπων σας, οικτρών θέαμα, θα κατάκεινται άταφα εις τας ανοικτάς πεδιάδας της χώρας σας ως παράδειγμα, πολυάριθμα και εγκαταλελειμμένα, ωσαν χορτάρι πίσω από τον θεριστήν, δια το όποιον δεν υπάρχει κανείς να το περιμαζεύση.

Ιερ. 9,23 Τάδε λέγει Κύριος μη καυχάσθω ο σοφός εν τή σοφία αυτού, και μη καυχάσθω ο ισχυρός εν τή ισχυϊ αυτού, και μη καυχάσθω ο πλούσιος εν τώ πλούτω αυτού,

Ιερ. 9,23 Εν όψει αυτών των συμφορών αυτά λέγει ο Κυριος· Ας μη καυχάται ο σοφός δια την σοφίαν του, ας μη καυχάται ο ισχυρός δια την δύναμίν του και ας μη καυχάται ο πλούσιος δια τον πλούτον του.

Ιερ. 9,24 αλλ ή εν τούτω καυχάσθω ο καυχώμενος, συνίειν και γινώσκεν ότι εγώ ειμι Κύριος ο ποιών έλεος και κρίμα και δικαιοσύνην επί της γής, ότι εν τούτοις το θέλημά μου, λέγει Κύριος.

Ιερ. 9,24 'Αλλα στούτο ας καυχάται κάθε καυχώμενος· Εις το ότι κατανοεί και γνωρίζει και αναγνωρίζει, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, που ευσπλαγχνίζομαι, που κρίνω δικαίως, που αποδίδω και αποκαθιστώ δικαιοσύνην επάνω εις την γην. Διότι εις αυτά έγκειται το θέλημά μου, εις αυτά ευαρεστούμαι, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 9,25 Ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και επισκεψομαι επί πάντα περιτετμημένους ακροβυστίας αυτών,

Ιερ. 9,25 Ιδού, έρχονται ημέραι λέγει ο Κυριος, και θα επισκεφθώ με την ράδδον της τιμωρίας μου όλους εκείνους, που έχουν τας ακροβυστίας των περιτμημένας, δηλαδή τους Ιουδαίους,

Ιερ. 9,26 επ Αίγυπτον και επί Ιδουμαίαν και επί Εδώμ και επί υιούς Αμμών και επί υιούς Μωάβ και επί πάντα περικειρόμενον τα κατά πρόσωπον αυτού, τους κατοικούντας εν τή ερήμω· ότι πάντα τα έθνη απερίτμητα σαρκί, και πάς οικος Ισραήλ απερίτμητοι καρδιάς αυτών.

Ιερ. 9,26 όπως επίσης τους Αιγυπτίους, τους Ιδουμαιοις, τους Αμμωνίτας, τους Μωαβίτας και όλους εκείνους, οι οποίοι καλλωπιζόμενοι περικόπτουν την κόμην και το γένειόν των. Και ακόμη όλους τους κατοίκους της ερήμου. Διότι τα μεν έθνη είναι απερίτμητα κατά την σάρκα, οι Ισραηλίται όμως είναι απερίτμητοι κατά την καρδιαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ιερ. 10,1 Ακούσατε τον λόγον Κυρίου, ον ελάλησεν εφ υμάς, οικος Ισραήλ·

Ιερ. 10,1 Ακούσατε, Ισραηλίται, τον λόγον Κυρίου, τον όποιον ελάλησε προς σας.

Ιερ. 10,2 τάδε λέγει Κύριος· κατά τας οδούς των εθνών μη μανθάνετε και από των σημείων τού ουρανού μη φοβείσθε, ότι φοβούνται αυτά τοίς προσώποις αυτών.

Ιερ. 10,2 Αυτά λέγει ο Κυριος· Μη μανθάνετε να ζήτε σύμφωνα με τους τρόπους της ζωής των ειδωλολατρικών εθνών. Και από τα σημεία του ουρανού μη φοβείσθε, διότι αυτά οι ειδωλολατρικοί λαοί τα φοβούνται.

Ιερ. 10,3 ότι τα νόμιμα των εθνών μάταια· ξύλον εστιν εκ τού δρυμού εκκεκομμένον, έργον τέκτονος και χώνευμα·

Ιερ. 10,3 Μη ακολουθήτε τους ειδωλολάτρας, διότι οι θρησκευτικοί και ηθικοί δεσμοί των ειδωλολατρικών εθνών, τα θρησκευτικά των έθιμα και αι παραδόσεις των, είναι ψευδή και ανωφελή. Τα είδωλά των είναι ξύλον, το όποιον έχει κοπή από το δάσος. Είναι έργον τέκτονος, το δε περίβλημά του είναι από χωνευμένον μέταλλον.

Ιερ. 10,4 αργυρίω και χρυσίω κεκαλλωπισμένα εστιν· εν σφύραις και ήλοις εστερέωσαν αυτά,

Ιερ. 10,4 Αυτά είναι στολισμένα με αργύριον και χρυσίον. Τα έχουν στερεώσει με σφυριά και καρφιά.

Ιερ. 10,5 αιρόμενα αρθήσονται, ότι ουκ επιβήσονται. μη φοβηθήτε αυτά, ότι ου μη κακοποιήσωσι, και αγαθόν ουκ έστιν εν αυτοίς.

Ιερ. 10,5 Οι άνθρωποι τα τοποθετούν κάπου και αυτά δεν θα δυνηθούν να κινηθούν. Αψυχα ανάγλυφα έργα από άργυρον δεν πρόκειται ποτέ να περιπατήσουν. Θέτουν επάνω εις αυτά άργυρον, που έχει έλθει από Θαρσίς, και χρυσίον από Μωφάξ. Ολα αυτά έχουν γίνει με τα χέρια των χρυσοχόων, είναι έργα τεχνιτών. Τα ενδύουν με νακινθον και πορφύραν.

Ιερ. 10,9 θήσουσιν αυτά, και ου κινηθήσονται· αργύριον τορευτόν εστιν, ου πορεύονται· αργύριον προσβλητόν από Θαρσίς ήξει, χρυσίον Μωφάξ και χείρ χρυσοχών, έργα τεχνιτών πάντα· υάκινθον και πορφύραν ενδύσουσιν αυτά·

Ιερ. 10,9 Οταν κανείς τα σήκωση και τα μετακινήση, τότε κινούνται. Παντως μόνα των δεν ημπορούν να ανεβούν στους ίππους. Μη φοβηθήτε, λοιπόν, τα είδωλα, διότι είναι ανίκανα να κάνουν κάτι κακόν, αλλά και τίποτε το καλόν δεν υπάρχει εις αυτά.

Ιερ. 10,11 ούτως ερείτε αυτοίς· θεοί, οί τον ουρανόν και την γήν ουκ εποίησαν, απολέσθωσαν εκ της γής και υποκάτωθεν τού ουρανού τούτου.

Ιερ. 10,11 Ετσι θα ομιλήσετε και θα πήτε δι' αυτά· θεοί, οι οποίοι δεν εδημιούργησαν τον ουρανόν και την γην, ας χαθούν

από το πρόσωπον της γης και γενικώς από κάθε σημείον, που ευρίσκεται κάτω από τον ουρανόν.

Ιερ. 10,12 Κύριος ο ποιήσας την γήν εν τή ισχύϊ αυτού, ο ανορθώσας την οικουμένην εν τή σοφία αυτού και τή φρονήσει αυτού εξέτεινε τον ουρανόν,

Ιερ. 10,12 Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος, εν τη απείρῳ αυτού δυνάμει, εδημιούργησε την γην, ανόρθωσε την οικουμένην εν τη σοφία του και δια της συνέσεώς του και φρονήσεως εξέτεινε τον ουρανόν άνω.

Ιερ. 10,13 και πλήθος υδάτος εν ουρανῳ, και ανήγαγε νεφέλας εξ εσχάτου της γης, αστραπάς εις υετόν εποίησε και εξήγαγε φώς εκ θησαυρών αυτού.

Ιερ. 10,13 Αυτός είναι, που ανεβάζει και συγκεντρώνει στους ουρανούς πλήθη υδάτων, αναβιβάζει και μεταφέρει νεφέλας από τα πέρατα της γης. Εκαμε αστραπάς εις προπαρασκευήν της βροχής και έβγαλε το φως από τους απείρους αυτού θησαυρούς.

Ιερ. 10,14 εμωράνθη πάς άνθρωπος από γνώσεως, κατησχύνθη πάς χρυσοχόος επί τοίς γλυπτοίς αυτού, ότι ψευδή εχώνευσεν, ουκ έστι πνεύμα εν αυτοίς

Ιερ. 10,14 Καθε άπιστος και ειδωλολάτρης άνθρωπος είναι μωρός από απόψεως γνώσεως. Εις κατασχύνην ζη και ευρίσκεται κάθε χρυσοχόος εξ αιτίας των γλυπτών του αγαλμάτων, διότι ψευδή και νεκρά πράγματα εθεσεν εις καλοΰπια και τα εχώνευσεν εις την φωτιάν. Δεν υπάρχει καμμία αναπνοή και ζωή εις αυτά.

Ιερ. 10,15 μάταιά εστιν, έργα εμπειριγμένα, εν καιρώ επισκοπής αυτών απολούνται.

Ιερ. 10,15 Κούφια και ψευδή είναι αυτά, έργα εμπειριγμού και απάτης. Όταν με την τιμωρόν ράδδον μου επισκεφθώ τους ειδωλολάτρας, αυτά θα παραδοθούν εις καταστροφήν.

Ιερ. 10,16 ουκ έστι τοιαύτη μερίς τῷ Ιακώβ, ότι ο πλάσας τα πάντα αυτός κληρονομία αυτού, Κύριος όνομα αυτώ.

Ιερ. 10,16 Δεν υπάρχει κανένα μέρος δια τον Ιακώβ εις τέτοιες θρησκευτικές πλάνες. Διότι ο Θεός, ο οποίος εδημιούργησε τα πάντα, αυτός είναι η κληρονομία του Ισραηλιτικού λαού. Αυτός, του οποίου το όνομα είναι Κυριος.

Ιερ. 10,17 Συνήγαγεν έξωθεν την υπόστασίν σου, κατοικούσα εν εκλεκτοίς.

Ιερ. 10,17 Ο εχθρός συνεκέντρωσεν έξω από σε, Ιερουσαλήμ, όλους τους ανθρώπους σου, οι οποίοι κατοικούσαν εις ωραίους οίκους.

Ιερ. 10,18 ότι τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ σκελίζω τους κατοικούντας την γήν ταύτην εν θλίψει, όπως ευρεθή η πληγή σου·

Ιερ. 10,18 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα υποσκελίσω, θα ανατρέψω και θα ρίψω κάτω εις την γην, θα αποστείλω θλίψιν στους κατοίκους της χώρας αυτής, ώστε να γίνη φανερά εις όλους η εκ μέρους εμού τιμωρία σου.

Ιερ. 10,19 ουαί επί συντριμματί σου, αληγρή η πληγή σου, καγώ είπα· όντως τούτο το τραύμά μου και κατέλαβέ με·

Ιερ. 10,19 Αλλοίμονον εις σε δια τα συντριμματά σου! Οδυνηρά είναι η πληγή σου! Και εγώ είπα· Πράγματι, οδυνηρόν είναι το τραύμα, που με έχει καταλάβει.

Ιερ. 10,20 η σκηνή μου εταλαιπώρησεν, ώλετο, και πάσαι αι δέρες μου διεσπάσθησαν· οι υιοί μου και τα πρόβατά μου ουκ εισίν, ουκ έστιν έτι τόπος της σκηνής μου, τόπος των δέρεών μου.

Ιερ. 10,20 Η σκηνή μου έχει υποστή βλάβας και ταλαιπωρίας· κατεστράφη. Όλα τα δέρματα της σκηνής μου έχουν σχισθή. Τα παιδιά μου και τα πρόβατά μου δεν υπάρχουν πλέον. Δεν υπάρχει τόπος δια την σκηνήν μου, μέρος δια να αποθέσω τα δερμάτινα καλύμματά της.

Ιερ. 10,21 ότι οι ποιμένες ηφρονεύσαντο και τον Κύριον ουκ εξεζήτησαν· διά τούτο ουκ ενόησε πάσα η νομή και διεσκοπίσθησαν.

Ιερ. 10,21 Υπέστην αυτά, διότι οι άρχοντες του λαού μου εφάνησαν άφρονες και ασύνετοι. Τον Κυριον δεν εξήτησαν βοηθόν των. Δια τούτο όλον το ποιμνιον έμεινε χωρίς σκέψιν και σύνεσιν, και διεσκορηπίσθησαν τα πρόβατα.

Ιερ. 10,22 φωνή ακοής ιδού έρχεται και σεισμός μέγας εκ γής βορά τού τάξει τας πόλεις Ιούδα εις αφανισμόν και κούτην στρουθίων.

Ιερ. 10,22 Ιδού, ακούεται βοή σεισμού, έρχεται μέγας σεισμός από την χώραν του βορρά, δια να σκορπίση όλεθρον και αφανισμόν εις τας πόλεις Ιούδα και να καταστήση αυτάς φωλεάς στρουθίων.

Ιερ. 10,23 οίδα, Κύριε, ότι ουχί τού ανθρώπου η οδός αυτού, ουδέ ανήρ πορεύεται και κατορθώσει πορείαν αυτού.

Ιερ. 10,23 Γνωρίζω, Κυριε, ότι ο άνθρωπος δεν είναι πάντοτε κύριος της οδού του, ούτε ημπορεί εξ εαυτού να βαδίση τον αληθινόν δρόμον, ώστε να επιτύχη εις την πορείαν της ζωής του.

Ιερ. 10,24 παιδευσον ημάς, Κύριε, πλήν εν κρίσει και μη εν θυμῳ, ίνα μη ολίγους ημάς ποιήσης.

Ιερ. 10,24 Παιδαγωγήσέ μας, Κυριε, με την δικαιοσύνην και την καλωσύνην σου και όχι με τον θυμόν σου, δια να μη μας κάμης ακόμη ολιγωτέρους από ο,τι είμεθα.

Ιερ. 10,25 έκχεον τον θυμόν σου επί έθνη τα μη ειδότα σε και επί γενεάς, αί το όνομά σου ουκ επεκαλέσαντο, ότι κατέφαγον τον Ιακώβ και εξανήλωσαν αυτόν και την νομήν αυτού ηρήμωσαν.

Ιερ. 10,25 Στρέψε και χύσε τον θυμόν σου εναντίον των ειδωλολατρικών λαών, που δεν σε γνωρίζουν, και εις γενεάς ανθρώπων, αι οποίαι δεν επικαλούνται το Ονομά σου, διότι αυτοί κατέφαγον τον Ισραηλιτικόν λαόν. Τον παρέδωσαν εις την καταστροφήν. ερήμωσαν το ποιμνιον και την χώραν αυτού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ιερ. 11,1 Ο λόγος ο γενόμενος παρά Κυρίου προς Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 11,1 Ο λόγος, τον οποίον απήθυσεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν, και είπε·

Ιερ. 11,2 ακούσατε τους λόγους της διαθήκης ταύτης. και λαλήσεις προς άνδρας Ιούδα και προς τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 11,2 Ακούσατε τους λόγους της διαθήκης αυτής, του Νομου τούτου. Θα ομιλήσης προς τους Ιουδαίους και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 11,3 και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· επικατάρατος ο άνθρωπος, ός ουκ ακούσεται των λόγων της διαθήκης ταύτης,

Ιερ. 11,3 και θα είπης προς αυτούς· αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Κατηραμένος ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος δεν θα ακούση και δεν θα υπακούση εις τα λόγια της διαθήκης αυτής,

Ιερ. 11,4 ής ενετειλάμην τοίς πατράσιν υμών εν ημέρα, ή ανήγαγον αυτούς εκ γής Αιγύπτου, εκ καμίνου της σιδηράς,

λέγων· ακούσατε της φωνής μου και ποιήσατε πάντα, όσα εάν εντείλωμαι υμίν, και έσεσθέ μοι εις λαόν, και εγώ έσομαι υμίν εις Θεόν,

Ιερ. 11,4 την οποίαν εγώ διάταξα στους προγόνους σας κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν τους έβγαλα ελευθέρους από την γην της Αιγύπτου, από την σιδηρένιαν κάμινον του πυρός, λέγων· ακούσατε τους λόγους μου, τηρήσατε και εφαρμόσατε όλα, όσα θα διατάξω εις σας. Ετσι δε θα είσθε σεις λαός μου και εγώ θα είμαι Θεός σας·

Ιερ. 11,5 όπως στήσω τον όρκον μου, ον ώμοσα τοίς πατράσιν υμών, τού δούναι αυτοίς γήν ρέουσαν γάλα και μέλι καθώς η ημέρα αύτη, και απεκρίθην και είπα· γένοιτο, Κύριε.

Ιερ. 11,5 και θα εκπληρώσω όσα υπεσχέθην με όρκον, τον οποίον ωρκίσθην στους προγόνους σας, να δώσω εις αυτούς γη ρέουσαν γάλα και μέλι, όπως μαρτυρεί και η ημέρα αύτη. Απήντησα, λέγει ο προφήτης, και είπα· είθε να πραγματοποιηθή αυτό, Κυριε !

Ιερ. 11,6 και είτε Κύριος προς με· ανάγνωθι τους λόγους τούτους εν πόλεσιν Ιούδα και έξωθεν Ιερουσαλήμ λέγων· ακούσατε τους λόγους της διαθήκης ταύτης και ποιήσατε αυτούς.

Ιερ. 11,6 Ο δε Κυριος μου είπε· ανάγνωσε τους λόγους αυτούς εις τας πόλεις της χώρας της Ιουδαίας και έως από την Ιερουσαλήμ λέγων· ακούσατε τους λόγους αυτής της διαθήκης του Θεού και εφαρμόσατε τους·

Ιερ. 11,8 και ουκ εποίησαν.

Ιερ. 11,8 και δεν τους ετήρησαν.

Ιερ. 11,9 και είτε Κύριος προς με· ευρέθη σύνδεσμος εν ανδράσιν Ιούδα και εν τοίς κατοικούσιν εν Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 11,9 Μου είπε τότε ο Κυριος· Υπάρχη, πονηρά συνωμοσία μεταξύ των ανδρών της χώρα Ιούδα και μεταξύ των κατοίκων της Ιερουσαλήμ, να μη υπακούσουν στο θέλημά μου.

Ιερ. 11,10 επεστράφησαν επί τας αδικίας των πατέρων των πρότερον, οί ουκ ηθέλησαν εισακούσαι των λόγων μου, και ιδού αυτοί πορευόνται οπίσω θεών αλλοτρίων τού δουλεύειν αυτοίς, και διεσκέδασεν οίκος Ισραήλ και οίκος Ιούδα την διαθήκην μου, ήν διεθέμην προς τους πατέρας αυτών.

Ιερ. 11,10 Αυτοί εστράφησαν εις τας παλαιάς αμαρτίας των προγόνων των, οί οποίοι δεν ηθέλησαν να ακούσουν και να υπακούσουν στους λόγους μου. Ιδού δε, ότι και αυτοί σήμερα πορευόνται οπίσω από ξένους ειδωλολατρικούς θεούς, δια να γίνουν δούλοι εις αυτούς. Ετσι δε οί Ισραηλίται και οί Ιουδαίοι κατεπάτησαν και διέλυσαν την διαθήκην μου, την οποίαν εγώ είχα συνάψει με τους προγόνους των.

Ιερ. 11,11 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επάγω επί τον λαόν τούτον κακά, εξ ών ου δυνησονται εξελθείν εξ αυτών, και κεκραάζονται προς με, και ουκ εισακούσομαι αυτών.

Ιερ. 11,11 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον του λαού τούτου τιμωρίας και συμφοράς, από τας οποίας δεν θα ημπορέσουν μόνοι των να εξέλθουν. Και τότε θα κραυγάσουν προς εμέ. Εγώ όμως δεν θα τους ακούσω.

Ιερ. 11,12 και πορευόνται πόλεις Ιούδα και οί κατοικούντες Ιερουσαλήμ και κεκραάζονται προς τους θεούς, οίς αυτοί θυμιώσιν αυτοίς, οί μη σώσουν εν τώ καιρώ των κακών αυτών.

Ιερ. 11,12 Οί κάτοικοι των πόλεων της χώρας Ιουδα, όπως και οί κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, θα πορευθούν και θα κραυγάσουν προς τους θεούς των ειδώλων, στους οποίους αυτοί προσφέρουν θυμίαμα. Εκείνοι όμως δεν θα ημπορέσουν να τους σώσουν κατά την εποχήν των θλίψεων και συμφορών των.

Ιερ. 11,13 ότι κατ αριθμόν των πόλεών σου ήσαν θεοί σου, Ιούδα, και κατ αριθμόν εξόδων της Ιερουσαλήμ ετάξατε βωμούς θυμιάν τή Βάαλ.

Ιερ. 11,13 Οί θεοί σου, βασιλείον του Ιούδα, είναι εις αριθμόν τόσοι, όσαι και αι πόλεις σου, και εις την Ιερουσαλήμ όσαι αι οδοί της πόλεως. Οί κάτοικοι αυτής κατεσκεύασαν και αφιέρωσαν βωμούς, δια να προσφέρουν θυμίαμα στον Βααλ.

Ιερ. 11,14 και σύ μη προσεύχου περί τού λαού τούτου και μη αξίου περί αυτών εν δεήσει και προσευχή, ότι ουκ εισακούσομαι εν τώ καιρώ, εν ώ επικαλούντάι με, εν καιρώ κακώσεως αυτών.

Ιερ. 11,14 Συ δε, Ιερεμία, μη προσεύχου δια τον λαόν αυτόν, μη επιμένης να ζητήσ και να αξιώνης με δεήσεις και προσευχάς χάριν και αγαθά, και όταν ακόμη αυτοί κατά την περίοδον των δοκιμασιών και των θλίψεων με επικαλεσθούν δια της προσευχής, εγώ δεν θα ακούσω και δεν θα κάμω δεκτήν την προσευχήν των.

Ιερ. 11,15 τι η γαπημένη εν τώ οίκω μου εποίησε βδέλυγμα; μη ευχαί και κρέα άγια αφελούσιν από σου τας κακίας σου, ή τούτοις διαφεύξη;

Ιερ. 11,15 Διατί οί κάτοικοι της γαπημένης μου Ιερουσαλήμ κατεσκεύασαν βδελυρόν θυσιαστήριον και άγαλμα στον ναόν μου; Μηπως τα τάματα και τα αφιερωμένα κρέατα θα αφαιρέσουν τας κακίας σου, η θα ημπορέσής δι' αυτών να αποφύγης την τιμωρίαν;

Ιερ. 11,16 ελαίαν ωραίαν, εύσκιον τώ είδει εκάλεσε Κύριος το όνομά σου· εις φωνήν περιτομής αυτής ανήφθη πύρ επ αυτήν, μεγάλη η θλίψις επί σε, ηχρεώθησαν οί κλάδοι αυτής.

Ιερ. 11,16 Ο Κυριος σε ωνόμασε ωραίαν κατά την μορφήν ευσκιόφυλλον ελαίαν. Διέταξεν όμως την περικοπήν αυτής της ελαίας και ήναψε πυρ επάνω εις αυτήν. Μεγάλη θλίψις θα πέση επάνω σου, ω Ιερουσαλήμ. Οί κλάδοι σου θα αχρηστευθούν και θα καταστραφούν.

Ιερ. 11,17 και Κύριος ο καταφυτεύσας σε ελάλησεν επί σε κακά αντί της κακίας οίκου Ισραήλ και οίκου Ιούδα, ότι εποίησαν εαυτοίς τού παροργίσαι με εν τώ θυμιάν αυτούς τή Βάαλ.

Ιερ. 11,17 Διότι Ο Κυριος, ο οποίος σε εφύτευσεν, αυτός διάταξε και επέφερεν εναντίον σου συμφοράς και τιμωρίας, εξ αιτίας των κακιών του Ισραηλιτικού λαού και του λαού του Ιούδα. Διότι κατά τέτοιον τρόπον έπραξαν και ενήργησαν εις βάρος των, ώστε να με παροργήσουν, όταν προσέφεραν θυσίαν θυμιάματος στο είδωλον του Βααλ.

Ιερ. 11,18 Κύριε, γνώρισόν μοι, και γνώσομαι· τότε είδον τα επιτηδέματα αυτών.

Ιερ. 11,18 Ο προφήτης λέγει προς τον Θεόν· Κυριε, φανέρωσέ μου, κάμε γνωστήν εις εμέ την αλήθειαν και εγώ θα την γνωρίσω. Τότε θα ιδώ καθαρά τα πονηρά αυτών έργα.

Ιερ. 11,19 εγώ δε ως αρνίον άκακον αγόμενον τού θύεσθαι ουκ έγνων· επ εμέ ελογίσαντο λογισμόν πονηρόν λέγοντες· δεύτε και εμβάλωμεν ξύλον εις τον άρτον αυτού και εκτριψώμεν αυτόν από γής ζώντων, και το όνομα αυτού ου μη μνησθή ουκέτι.

Ιερ. 11,19 Εγώ δε ως αρνίον άκακον, που οδηγείται προς θυσίαν, δεν ε γνώριζα, που οδηγούμαι. Οί εχθροί μου εσκέφθησαν και επήραν πονηράς αποφάσεις εναντίον μου λέγοντες· ελάτε, ας βάλωμεν στον άρτον αυτού δηλητηριώδες βότανον, δια

να τον εξοντώσωμεν από την χώραν των ζώντων ανθρώπων και έτσι το όνομά του κανείς πλέον δεν θα το ενθυμηθή.

Ιερ. 11,20 Κύριε κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς και καρδίας, ίδοιμι την παρά σου εκδίκησιν εξ αυτών, ότι προς σε απεκάλυψα το δικαίωμά μου.

Ιερ. 11,20 Κυριε, συ ο οποίος κρίνεις με δικαιοσύνην, συ ο οποίος ερευνάς και γνωρίζεις νεφρούς και καρδίας, ας δώσης να ίδω εγώ την εκ μέρους σου τιμωρίαν αυτών, διότι εγώ προς σε απεκάλυψα και ενεπιστεύθην το δίκαιόν μου.

Ιερ. 11,21 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος επί τους άνδρας Αναθώθ τους ζητούντας την ψυχήν μου, τους λέγοντας· ου μη προφητεύσεις επί τώ ονόματι Κυρίου, ει δε μη, αποθάνη εν ταίς χερσίν ημών.

Ιερ. 11,21 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον των ανδρών της Αναθώθ, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου, προς εκείνους οι οποίοι λέγουν δεν θα προφητεύσης στο όνομα του Κυρίου, ειδ' άλλως θα σε φονεύσωμεν με τα ίδια μας τα χέρια.

Ιερ. 11,22 ιδού εγώ επισκέψομαι επ αυτούς· οι νεανίσκοι αυτών εν μαχαίρα αποθανούνται, και οι υιοί αυτών και αι θυγατέρες αυτών τελευτήσουσιν εν λιμώ,

Ιερ. 11,22 Ιδού, εγώ, λέγει ο Θεός, θα επισκεφθώ και θα τιμωρήσω αυτούς. Οι νέοι άνδρες των θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας, οι υιοί των και αι θυγατέρες των θα αποθάνουν από την πείναν.

Ιερ. 11,23 και εγκατάλειμμα ουκ έσται αυτών, ότι επάξω κακά επί τους κατοικούντας εν Αναθώθ, εν ενιαυτώ επισκέψεως αυτών.

Ιερ. 11,23 Δεν θα απομείνη κατάλοιπον από αυτούς, διότι εγώ θα επιφέρω συμφοράς και όλεθρον εναντίον των κατοίκων της Αναθώθ κατά το έτος, που θα τους επισκεφθώ, δια να τους τιμωρήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ιερ. 12,1 Δίκαιος εί, Κύριε, ότι απολογήσομαι προς σε, πλήν κρίματα λαλήσω προς σε· τι ότι οδός ασεβών ευοδούται, ευθνήσαν πάντες οι αθετούντες αθετήματα;

Ιερ. 12,1 Δικαιος είσαι, Κυριε, και το δίκαιον ευρίσκεται πάντοτε με το μέρος σου. Εν τούτοις τολμώ να συνομιλήσω μαζί σου. Θα θέσω ενώπιόν σου μερικά ερωτήματα, τα οποία μου φαίνονται δίκαια. Διατί οι δρόμοι της ζωής των ασεβών ευοδώνονται; Διατί ευτυχούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι συνεχώς και αναιδώς καταπατούν το άγιόν σου θέλημα;

Ιερ. 12,2 εφύτευσας αυτούς και εριζώθησαν· ετεκνοποίησαντο και εποίησαν καρπόν· εγγύς εί σύ τού στόματος αυτών και πόρω από των νεφρών αυτών.

Ιερ. 12,2 Τους εφύτευσες και έρριψαν βαθείας και ασφαλείς τας ρίζας. Απέκτησαν τέκνα και απογόνους. Είσαι συ πάντοτε πλησίον στο αίτημα του στόματός των, έτοιμος να το εκπληρώσης, ενώ φαίνεται να ευρίσκεσαι πολύ μακράν από τας πονηράς επιθυμίας των καρδιών των.

Ιερ. 12,3 και σύ, Κύριε, γινώσκεις με, δεδοκίμακας την καρδιάν μου εναντίον σου· άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών.

Ιερ. 12,3 Συ, Κυριε, με γνωρίζεις καλά. Εχεις δοκιμάσει ενώπιόν σου την καρδιάν μου· καθάρισον αυτούς, όταν θα έλθη η ημέρα της σφαγής των.

Ιερ. 12,4 έως πότε πενήθει η γη και πάς ο χόρτος τού αγρού ξηρανθήσεται από κακίας των κατοικούντων εν αυτή; ηφανίσθησαν κτήνη και πετεινά, ότι είπαν· ουκ όψεται ο Θεός οδούς ημών.

Ιερ. 12,4 Εως πότε θα πενήθ η γη και όλη η χλόη του αγρού θα ξηρανθή εξ αιτίας της κακίας των κατοίκων της;

Εξηφανίσθησαν τα κτήνη της χώρας και αυτά ακόμη τα πτηνά του ουρανού, διότι οι άνθρωποι οι ασεβείς είπαν· ο Θεός δεν θα ίδη ποτέ τους δρόμους της ζωής μας.

Ιερ. 12,5 σου οι πόδες τρέχουσι και εκλύουσί σε· πώς παρασκευάση εφ ίπποις και εν γη ειρήνης σύ πέποιθας; πώς ποιήσεις εν φρυάγματι τού Ιορδάνου;

Ιερ. 12,5 Ο Θεός απαντά· Συ τρέχεις με τα πόδιά σου, τα οποία και έχουν αποκάμει από τον κόπον. Πως λοιπόν θα συναγωνισθής με επίππους άνδρας; Συ έχεις πεποίθησιν και μένεις ήσυχος εις χώραν και περίοδον ειρήνης. Τι θα κάμης όμως, εάν ακούσης φρυάγματα θηριών εις αγρίας περιοχάς του Ιορδάνου;

Ιερ. 12,6 ότι και οι αδελφοί σου και ο οίκος τού πατρός σου, και ούτοι ηθέτησάν σε, και αυτοί εβόησαν, εκ των οπίσω σου επισυνήχθησαν· μη πιστεύσης εν αυτοίς, ότι λαλήσουσι προς σε καλά. -

Ιερ. 12,6 Ιδού, ότι οι αδελφοί σου και όλος ο οίκος του πατρός σου και αυτοί ακόμη σε προδίδουν. Βοούν εναντίον σου.

Οπισθέν σου και εν αγνοία σου οργανώνουν συνωμοσίας. Μη δώσης εμπιστοσύνην εις αυτούς, έστω και αν σου ομιλήσουν με καλωσύνην.

Ιερ. 12,7 Εγκαταλέλοιπα τον οίκόν μου, αφήκα την κληρονομίαν μου, έδωκα την ηγαπημένην ψυχήν μου εις χείρας εχθρών αυτής.

Ιερ. 12,7 Δια τας παρανομίας των έχω εγκαταλείψει τον οίκόν μου, αφήκα την κληρονομίαν μου, παρεδωσα την αγαπημένην μου ψυχήν, τον λαόν μου, εις τα χέρια των εχθρών των.

Ιερ. 12,8 εγενήθη η κληρονομία μου εμοί ως λέων εν δρυμώ· έδωκεν επ εμέ την φωνήν αυτής, διά τούτο εμίσησα αυτήν.

Ιερ. 12,8 Η ιδιαίτερα αυτή κληρονομία μου, ο εκλεκτός και περιούσιος λαός μου, εστράφη εναντίον μου ώσαν άγριος λέων, που ευρίσκεται στο δάσος. Εβγαλεν αγρίας κραυγάς εναντίον μου. Δια τούτο και τους εμίσησα.

Ιερ. 12,9 μη σπήλαιον υαίνης η κληρονομία μου εμοί ή σπήλαιον κύκλω αυτής; βαδίσατε, συναγάγετε πάντα τα θηρία τού αγρού, και ελθέτωσαν τού φαγείν αυτήν.

Ιερ. 12,9 Μηπως ο λαός και η χώρα της κληρονομίας μου έγινε σπήλαιον υαίνης, σπήλαιον κύκλω από αυτήν; Πηγαίνετε, συγκεντρώσατε όλα τα θηρία του αγρού και ας έλθουν να καταφάγουν αυτήν την κληρονομίαν.

Ιερ. 12,10 ποιμένες πολλοί διέφθειραν τον αμπελώνά μου, εμόλυναν την μερίδα μου, έδωκαν την μερίδα την επιθυμητήν μου εις έρημον άβατον,

Ιερ. 12,10 Πολλοί κακοί ποιμένες κατέστρεψαν τον αμπελώνα μου, τον λαόν του Ισραήλ. Εβεβήλωσαν αυτήν την μερίδα μου, παρεδωκαν εις αφανισμόν την λίαν αγαπητήν και επιθυμητήν μερίδα μου. Την μετέβαλαν εις έρημον και άβατον περιοχήν.

Ιερ. 12,11 ετέθη εις αφανισμόν απωλείας, δι εμέ αφανισμό ήφανίσθη πάσα η γη, ότι ουκ έστιν ανήρ τιθέμενος εν καρδιά.

Ιερ. 12,11 Η χώρα μου παρεδόθη εις εξαφανισμόν και όλεθρον. Ενεκα της κακής απέναντί μου συμπεριφοράς της

κατεστράφη δια μέγαλου ολέθρου όλη η χώρα. Και όμως κανείς δεν θέτει αυτό εν τη καρδιά του και δεν το συναισθάνεται. **Ιερ. 12,12** επί πάσαν διεκβολήν εν τή ερήμω ήλθον ταλαιπωρούντες, ότι μάχαιρα του Κυρίου καταφάγεται απ άκρου της γής έως άκρου της γής, ουκ έστιν ειρήνη πάση σαρκί.

Ιερ. 12,12 Εις κάθε απόμερον σημείον της ερήμου κατέφυγαν ταλαιπωρημένοι οι Εβραίοι, διότι η μάχαιρα της δικαίας οργής του Κυρίου θα τους καταφάγη. Από το ένα άκρον έως το άλλο άκρον της γής δεν υπάρχει ειρήνη εις κανένα άνθρωπον.

Ιερ. 12,13 εσπείρατε πυρούς και ακάνθια θερίζετε· οι κλήροι αυτών ουκ ωφελήσουσιν αυτούς· αισχύνθητε από καυχίσεως υμών, από ονειδισμού έναντι Κυρίου. -

Ιερ. 12,13 Εσπείρατε σιτάρι και θερίζετε αγκάθια. Αι αγροτικά κληρονομία των δεν θα τους ωφελήσουν. Εντραπήτε δι' εκείνα, τα οποία προηγουμένως εκαυχάσθε. Εντραπήτε δια την καταφρόνησιν, που εδείξατε απέναντι του Κυρίου.

Ιερ. 12,14 Ότι τάδε λέγει Κύριος περί πάντων των γειτόνων των πονηρών των αποτομένων της κληρονομίας μου, ής εμέρισα τώ λαώ μου Ισραήλ· ιδού εγώ αποσπώ αυτούς από της γής αυτών και τον Ιούδαν εκβαλώ εκ μέσου αυτών.

Ιερ. 12,14 Αυτά λέγει ο Κυριος δι' όλους τους κακούς γειτονικούς λαούς, οι οποίοι προσβάλλουν την κληρονομίαν μου, αυτήν, που εγώ μοίρασα στον ισραηλιτικόν λαόν μου· Ιδού, εγώ θα αποσπάσω αυτούς από την χώραν των και εκ μέσου αυτών θα βγάλω τους Ιουδαίους.

Ιερ. 12,15 και έσται μετά το εκβαλείν με αυτούς επιστρέψω και ελεήσω αυτούς και κατοικιώ αυτούς, έκαστον εις την κληρονομίαν αυτού και έκαστον εις την γην αυτού.

Ιερ. 12,15 Αφού δε τους βγάλω, θα τους επαναφέρω και θα τους ελεήσω, θα, εγκαταστήσω τον καθένα απ' αυτούς εις την κληρονομίαν του, τον καθένα εις την γην αυτού.

Ιερ. 12,16 και έσται εάν μαθόντες μάθωσι την οδόν του λαού μου, τού ομνύνει τώ ονόματι μου, ζή Κύριος, καθώς εδίδαξαν τον λαόν μου ομνύνει τή Βάαλ, και οικοδομηθήσονται εν μέσω του λαού μου·

Ιερ. 12,16 Εάν δε αυτοί μάθουν τας οδούς του λαού μου και ορκίζονται στο Ονομά μου λέγοντες: "ζή Κυριος", όπως αυτοί εδίδαξαν τον λαόν μου να ορκίζεται στον Βααλ, τότε θα εγκατασταθούν ευτυχείς εν μέσω του λαού μου.

Ιερ. 12,17 εάν δε μη επιστρέψωσι, και εξαρώ το έθνος εκείνο εξαρσει και απώλεια.

Ιερ. 12,17 Εάν όμως δεν επιστρέψουν εν μετανοία εις εμέ τον αληθινόν Θεόν, θα βγάλω το έθνος εκείνο από τα άλλα έθνη, θα το παραδώσω εις όλεθρον και απώλειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ιερ. 13,1 Τάδε λέγει Κύριος· βάδισον και κτήσαι σεαυτώ περιζώμα λινούν και περίθου περί την οσφύν σου, και εν ύδατι ου διελεύσεται.

Ιερ. 13,1 Αυτά λέγει ο Κυριος προς τον προφήτην Ιερεμίαν· Πήγαινε και αγόρασε δια τον εαυτόν σου ζώνην λινήν, δέσε αυτήν γύρω από την μέσην σου. Η ζώνη αυτή δεν θα περάση από νερό, δεν θα βραχή.

Ιερ. 13,2 και εκτησάμην το περιζώμα κατά τον λόγον Κυρίου και περιέεθκα περί την οσφύν μου.

Ιερ. 13,2 Απέκτησα την ζώνην αυτήν σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου και έζωσα αυτήν γύρω από την μέσην μου.

Ιερ. 13,3 και εγενήθη λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιερ. 13,3 Ο Κυριος ωμίλησε πάλιν προς εμέ και μου είπε.

Ιερ. 13,4 λαβέ το περιζώμα το περί την οσφύν σου και ανάστηθι και βάδισον επί τον Ευφράτην και κατάκρυψον αυτό εκεί εν τή τρυμαλιά της πέτρας.

Ιερ. 13,4 Πάρε την ζώνην αυτήν, την οποίαν έχεις περί την μέσην σου, σήκω και πήγαινε στον Ευφράτην ποταμόν και κατάχωσε αυτήν εις κάποιο κοίλωμα της πέτρας.

Ιερ. 13,5 και επορεύθη και έκρυψα αυτό εν τώ Ευφράτη, καθώς ενετείλατό μοι Κύριος.

Ιερ. 13,5 Επήγα και την έκρυψα στον Ευφράτην ποταμόν, όπως με είχε διατάξει ο Κυριος.

Ιερ. 13,6 και εγένετο μεθ ημέρας πολλάς και είπε Κύριος προς με· ανάστηθι, βάδισον επί τον Ευφράτην και λαβέ εκείθεν το περιζώμα, ό εντειλάμην σοι τού κατακρύψαι εκεί.

Ιερ. 13,6 Επειτα από πολλάς ημέρας ο Κυριος μου είπε· Σηκω· πήγαινε στον Ευφράτην ποταμόν και πάρε από εκεί την ζώνην, την οποίαν εγώ σου έδωσα εντολήν να καταχώσης εκεί.

Ιερ. 13,7 και επορεύθη επί τον Ευφράτην ποταμόν και ώρυξα και έλαβον το περιζώμα εκ τού τόπου, ού κατώρυξα αυτό εκεί, και ιδού διεφθαρμένον ήν, ό ου μη χρησθή εις ουθέν.

Ιερ. 13,7 Μετέβην στον Ευφράτην ποταμόν, έσκαψα και επήρα την ζώνη από τον τόπον, όπου προηγουμένως την είχα χώσει. Και ιδού, είδον ότι η ζώνη αυτή είχε φθαρή τόσο πολύ, ώστε να μη είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθή πλέον εις τίποτε.

Ιερ. 13,8 και εγενήθη λόγος Κυρίου προς με λέγων· τάδε λέγει Κύριος·

Ιερ. 13,8 Ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς εμέ και είπε· Αυτά λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 13,9 ούτω φθερώ την ύβριν Ιούδα και την ύβριν Ιερουσαλήμ,

Ιερ. 13,9 έτσι εγώ θα καταστρέψω το αλαζονικόν βασιλείον του Ιούδα και την υπερηφάνον Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 13,10 την πολλήν ταύτην ύβριν, τους μη βουλομένους υπακούειν των λόγων μου και πορευθέντας οπίσω θεών αλλοτριών τού δουλεύειν αυτοίς και τού προσκυνείν αυτοίς, και έσονται ώσπερ το περιζώμα τούτο, ό ου χρησθήσεται εις ουθέν.

Ιερ. 13,10 τον πολύ αλαζονικόν και υπερήφανον αυτόν λαόν, εκείνους οι οποίοι δεν θέλουν να υπακούουν εις τα λόγια μου, άλλα επορεύθησαν και ηκολούθησαν θεούς ξένους, ειδωλικούς, δια να υποταχθούν εις αυτούς και να τους προσκυνούν.

Αυτοί, λοιπόν, οι άνθρωποι θα γίνουν, όπως η ζώνη αυτή, η οποία εις τίποτε πλέον δεν θα χρησιμοποιηθή.

Ιερ. 13,11 ότι καθάπερ κολλάται το περιζώμα περί την οσφύν τού ανθρώπου, ούτως εκόλλησα προς εμαυτόν τον οίκον τού Ισραήλ και πάντα οίκον Ιούδα τού γενέσθαι μοι εις λαόν ονομαστόν και εις καύχημα και εις δόξαν, και ουκ εισήκουσάν μου.

Ιερ. 13,11 Όπως συνδέεται στενώς και προσκολλάται η ζώνη γύρω από την μέσην του ανθρώπου, έτσι προσεκόλλησα εγώ προς τον εαυτόν μου το βασιλείον του Ισραήλ και όλην την φυλήν του Ιούδα, ώστε αυτοί να γίνουν και να αναδειχθούν λαός μου ονομαστός, καύχημά μου και δόξα μου. Αυτοί όμως δεν υπήκουσαν εις τας εντολάς μου.

Ιερ. 13,12 και ερείς προς τον λαόν τούτον· πάς ασκός πληρωθήσεται οίνου· και έσται εάν είπωσι προς σε· μη γνόντες ου γνωσόμεθα ότι πάς ασκός πληρωθήσεται οίνου;

Ιερ. 13,12 Θα είπης προς τον λαόν αυτόν· κάθε ασκή θα γεμίση από οίνον. Εάν όμως εκείνοι σου είπουν· Μηπως, τάχα, και δεν γνωρίζομεν ημείς, ότι κάθε ασκή θα γεμίση με οίνον;

Ιερ. 13,13 και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ πληρώ τους κατοικούντας την γήν ταύτην και τους βασιλείς αυτών τους καθημένους υιούς του Δαβίδ επί του θρόνου αυτού και τους ιερείς και τους προφήτας και τον Ιούδαν και πάντας τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ μεθύσματι

Ιερ. 13,13 Θα απαντήσης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα γεμίσω με μέθην τους κατοίκους της χώρας αυτής και τους βασιλείς αυτών, τους απογόνους του Δαβίδ, οι οποίοι κάθηνται επί του θρόνου του, τους ιερείς, τους προφήτας, όλους τους Ιουδαίους και μάλιστα τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 13,14 και διασκορπίω αυτούς άνδρα και τον αδελφόν αυτού και τους πατέρας αυτών και τους υιούς αυτών εν τώ αυτώ· ουκ επιποθήσω, λέγει Κύριος, και ου φείσομαι, και ουκ οικτειρήσω από διαφθοράς αυτών.

Ιερ. 13,14 Και θα διασκορπίσω όλους αυτούς, ένα προς ένα, άνδρας και τους αδελφούς αυτών και τους πατέρας αυτών και τα παιδιά των συγχρόνων. Δεν θα αισθανθώ κανένα πόθον δι' αυτούς, λέγει ο Κυριος. Δεν θα τους λυπηθώ, δεν θα τους σπλαγχνισθώ εις την συμφοράν των αυτήν.

Ιερ. 13,15 Ακούσατε, και ενωτίσασθε και μη επαίρεσθε, ότι Κύριος ελάλησε.

Ιερ. 13,15 Ακούσατε, βάλτε αυτά εις τα αυτιά σας και μη υπερηφανεύεσθε, διότι ο Κυριος ωμίλησε.

Ιερ. 13,16 δότε τώ Κυριώ Θεώ υμών δόξαν πρό του συσκοτάσαι και πρό του προσκόψαι πόδας υμών επ όρη σκοτεινά, και αναμενείτε εις φώς, και εκεί σκιά θανάτου, και τεθήσονται εις σκότος.

Ιερ. 13,16 Δοξάσατε Κυριον τον Θεόν σας, πριν το σκότος της συμφοράς και του θανάτου σας καταλάβη· πριν σκοντάψουν τα πόδια σας εις όρη σκοτεινά. Και ενώ θα περιμένετε φως, θα επέλεθη εναντίον σας η σκια του θανάτου και θα βυθισθήτε στο σκότος.

Ιερ. 13,17 εάν δε μη ακούσητε, κεκρυμμένως κλαύσεται η ψυχή υμών από προσώπου ύβρεως, και κατάξουσιν οι οφθαλμοί υμών δάκρυα, ότι συνετρίβη το ποίμνιον Κυρίου.

Ιερ. 13,17 Εάν δεν ακούσετε και δεν δεχθήτε τα λόγια μου, θα κλαύσετε κρυφίως με σπαραγμόν καρδιάς εξ αιτίας της υπερηφάνειας σας. Τα μάτια σας θα αναβλύσουν και θα τρέξουν δάκρυα, διότι το ποίμνιον του Κυρίου θα έχη συντριβή και καταστραφή.

Ιερ. 13,18 είπατε τώ βασιλεί και τοίς δυναστεύουσιν· ταπεινώθητε και καθίσατε, ότι καθηρέθη από κεφαλής υμών στέφανος δόξης υμών.

Ιερ. 13,18 Είπατε στον βασιλέα και τους άρχοντας· ταπεινωθήτε, καθήσατε κατά γης, διότι αφηρέθη από την κεφαλήν σας ο στέφανος της δόξης σας.

Ιερ. 13,19 πόλεις αι προς νότον συνεκλείσθησαν· και ουκ ήν ο ανοίγων· απωκίσθη Ιούδας, συνετέλεσεν αποικίαν τελείαν.

Ιερ. 13,19 Πολεις, που ευρίσκονται εις τας νοτίους περιοχάς, θα κλεισθούν, επειδή δεν θα υπάρξη άνθρωπος να τους ανοίξη και κατοικήση εις αυτάς. Το βασιλειον του Ιούδα θα έχη οδηγηθή εξόριστον εις αιχμολωσίαν. Πλήρης θα είναι ο εποικισμός του εις την ξένην χώραν.

Ιερ. 13,20 Ανάλαβε οφθαλμούς σου, Ιερουσαλήμ, και ιδε τους ερχομένους από βορά· που εστι το ποίμνιον, ό εδόθη σοι, πρόβατα δόξης σου;

Ιερ. 13,20 Σηκωσε τα μάτια σου. Ιερουσαλήμ, και ιδε τους εχθρούς σου, που έρχονται από τον βορράν. Που είναι το ποίμνιον, που είχε δοθή εις σε; Που είναι τα πρόβατα, που αποτελούσαν την δόξαν σου;

Ιερ. 13,21 τι ερείς όταν επισκέπτωνται σε; και σύ εδίδαξας αυτούς επί σε μαθήματα εις αρχήν· ουκ ωδίνες καθέξουσί σε καθώς γυναίκα τίκτουσαν;

Ιερ. 13,21 Τι θα είπης, όταν οι εχθροί σου αυτοί θα σε επισκεφθούν απειλητικοί; Συ τους εδίδαξες και τους εξεπαίδευες, δια να είναι φίλοι σου. Τωρα όμως, που έρχονται εναντίον σου ως εχθροί, δεν θα σε καταλάβουν ωδίνες, όμοιαι προς τας ωδίνας που καταλαμβάνουν την επίτοκον γυναίκα;

Ιερ. 13,22 και εάν είπης εν τή καρδιά σου· διατί απήντησέ μοι ταύτα; δια το πλήθος της αδικίας σου ανεκαλύφθη τα οπίσθιά σου παραδειγματισθήναι τας πτέρνας σου.

Ιερ. 13,22 Εάν όμως διαλογισθής και πης εν τη καρδιά σου· Διατί συνέβησαν εις εμε αυτά αι συμφοραί; Θα σου είπω· εξ αιτίας του πλήθους των αδικιών σου περιέπεσες εις εξευτελισμόν. Ανεσύρθη το πίσω μέρος του φορέματός σου, ώστε να φαίνωνται αι πτέρναι σου.

Ιερ. 13,23 ει αλλάζεται Αιθίοψ το δέρμα αυτού και πάρδαλις τα ποικίλματα αυτής, και υμείς δυνήσεσθε εύ ποιήσαι μεμαθηκότες τα κακά.

Ιερ. 13,23 Όσον είναι δυνατόν, να αλλάξη ο Αιθίοψ το μαύρο δέρμα του και η πάρδαλις τα ποικίλματά της, άλλο τόσον και σεις θα ημπορέσετε να πράξετε το καλόν, διότι έχετε πλέον μάθει και συνηθίσει να πράττετε το κακόν.

Ιερ. 13,24 και διέσπειρα αυτούς ως φρύγανα φερόμενα από άνέμου εις έρημον.

Ιερ. 13,24 Θα τους διασκορπίσω, όπως διασκορπίζονται εις την έρημον τα φρύγανα, τα οποία παρασύρει ο άνεμος.

Ιερ. 13,25 ούτως ο κλήρός σου και μερίς του απειθειν υμάς εμοί, λέγει Κύριος, ως επελάθου μου και ήλπισας επί ψεύδεσι.

Ιερ. 13,25 Τέτοιος θα είναι ο κλήρος σας, αυτό θα είναι το μεριδιόν σας, διότι σεις εδείξατε ανυπακοήν προς εμέ, λέγει ο Κυριος. Με ελσημονήσατε και έστηρίζατε τας ελπίδας σας στους ψευδείς θεούς, εις τα είδωλα.

Ιερ. 13,26 καγώ αποκαλύψω τα οπίσω σου επί το πρόσωπόν σου, και οφθήσεται η ατιμία σου.

Ιερ. 13,26 Και εγώ προς εξευτελισμόν σου, θα σηκώσω το ένδυμά σου, με το οποίον θα καλύψω το πρόσωπόν σου και θα αφήσω να γίνουν φανερά τα οπίσω μέρος του σώματός σου, η καταισχύνη σου.

Ιερ. 13,27 και η μοιχεία σου και ο χρεμετισμός σου και η απαλλοτριώσις της πορνείας σου επί των βουνών, και εν τοίς αγροίς εώρακα τα βδελύγματά σου· ουαί σοι, Ιερουσαλήμ, ότι ουκ εκαθαρίσθης οπίσω μου· έως τίνος έτι;

Ιερ. 13,27 η μοιχεία σου, ο οργασμός σου ωσάν θηλυμανούς ίππου, η επάνω εις τα βουνά πνευματική σου πορνεία με ξένους θεούς, η ειδωλολατρεία σου, όλα αυτά είναι γνωστά εις εμέ. Είδα και τα βδελυρά είδωλά σου που έχεις στους αγρούς των πεδιάδων. Αλλοίμονον εις σε, Ιερουσαλήμ, διότι δεν εκαθαρίσθης από τους μολυσμούς της αμαρτίας σου, επειδή δεν με ηκολούθησες. Εως τότε ακόμη θα επιμένης εις την φαυλότητά σου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ιερ. 14,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν περί της αβροχίας.

Ιερ. 14,1 Λογος Κυρίου απηυθύνθη προς τον Ιερεμίαν περί ανομβρίας.

Ιερ. 14,2 Επένθησεν η Ιουδαία, και αι πύλαι αυτής εκενώθησαν και εσκοτώθησαν επί της γής, και η κραυγή της Ιερουσαλήμ ανέβη.

Ιερ. 14,2 Η περιοχή της Ιουδαίας πενθεί, αι πύλαι των πόλεων έμειναν αδειαναί, διότι δεν υπάρχουν εισερχόμενοι και εξερχόμενοι έπεσαν κατεστραμμένοι και άχρηστοι εις την γην. Και η κραυγή των κατοίκων της Ιερουσαλήμ ανέβη ως στον ουρανόν.

Ιερ. 14,3 και οι μεγιστάνες αυτής απέστειλαν τους νεωτέρους αυτών εφ' ύδωρ ήλθοσαν επί τα φρέατα και ουχ εύροσαν ύδωρ και απέστρεψαν τα αγγεία αυτών κενά.

Ιερ. 14,3 Οι άρχοντες της πόλεως αυτής απέστειλαν τους νεωτέρους από τους υπηρέτας των εις αναζήτησίν του ύδατος. Ηλθαν εις τα φρέατα, δεν ευρήκαν ύδωρ και επέστρεψαν με κενά τα δοχεία αυτών.

Ιερ. 14,4 και τα έργα της γής εξέλιπεν, ότι ουκ ήν νετός· ησχύνθησαν οι γεωργοί, επεκάλυψαν τας κεφαλάς αυτών.

Ιερ. 14,4 Τα γεωργικά έργα εσταμάτησαν, διότι δεν είχε πέσει βροχή. Απεκαρδιώθησαν και επτοήθησαν οι γεωργοί. Εις απάγνωσιν ευρισκόμενοι έβαλαν τα χέρια των επάνω εις τας κεφαλάς των.

Ιερ. 14,5 και έλαφοι εν αγρώ έτεκον και εγκατέλιπον, ότι ουκ ήν βοτάνη.

Ιερ. 14,5 Αι έλαφοι εγεννούσαν στους αγρούς και εγκατέλειψαν τα τέκνα των, διότι δεν υπήρχε χλόη.

Ιερ. 14,6 όνοι άγριοι έστησαν επί νάπας· είλκυσαν άνεμον, εξέλιπον οι οφθαλμοί αυτών, ότι ουκ ήν χόρτος από λαού αδικίας.

Ιερ. 14,6 Οι άγριοι όνοι εστέκοντο όρθιοι εις τας κοιλάδας, ανέπνεαν τον άνεμον, μήπως αισθανθούν πουθενά ίχνος υγρασίας η χλόης. Εσβησαν τα μάτια των, διότι δεν υπήρξε πουθενά χλόη. Και ταύτα εξ αιτίας των αμαρτιών του Ιουδαϊκού λαού.

Ιερ. 14,7 ει αι αμαρτίαι ημών αντέστησαν ημίν, Κύριε, ποιήσον ημίν ένεκέν σου, ότι πολλοί αι αμαρτίαι ημών εναντίον σου, ότι σοί ημάρομεν.

Ιερ. 14,7 Κυριε, μολονότι αι αμαρτίαι μας καταμαρτυρούν εναντίον μας, κάμε προς ημάς αυτό, που πρέπει εις δόξαν του Ονόματός σου. Διότι πράγματι πολλοί είναι αι αμαρτίαι μας ενώπιόν σου. Εις σε ημαρτήσαμεν.

Ιερ. 14,8 υπομονή Ισραήλ, Κύριε, και σώσεις εν καιρώ κακών· ινατί εγενήθης ωσει πάροικος επί της γής και ως αυτόχθων εκκλίνων εις κατάλυμα;

Ιερ. 14,8 Συ όμως, Κυριε, είσαι η έλπις και η προσμονή του ισραηλιτικού λαού και μας σώσεις εις εποχάς συμφορών και θλίψεων. Διατί φαίνεται ώσαν να έγινες τώρα απέναντί μας ξένος άνθρωπος εις την χώραν αυτήν, η ώσαν εντόπιος ο οποίος προχωρεί εις αναζήτησιν καταλύματος, δια να ησυχάση επ' ολίγον και κατόπιν ν' αναχωρήση;

Ιερ. 14,9 μη έση ώσπερ άνθρωπος υπνών ή ως ανήρ ου δυνάμενος σώζειν; και σύ εν ημίν εί, Κύριε, και το όνομά σου επικέκληται εφ' ημάς· μη επιλάθη ημών.

Ιερ. 14,9 Μηπως, τάχα, ομοιάζεις προς άνθρωπον, που κοιμάται, η προς άνδρα ο οποίος δεν είναι εις θέσιν να δώση βοήθειαν; Συ όμως, Κυριε, το γνωρίζομεν, ευρίσκεισαι εν μέσω ημών πάντοτε. Ημείς δε επικαλούμεθα το Ονομά σου εις βοήθειαν μας. Μη μας λησμονήσης, Κυριε.

Ιερ. 14,10 ούτως λέγει Κύριος τώ λαώ τούτω· ηγάπησαν κινείν πόδας αυτών και ουκ εφείσαντο, και ο Θεός ουκ ευδόκησεν εν αυτοίς· νύν μνησθήσεται της αδικίας αυτών.

Ιερ. 14,10 Αλλ' ο Κυριος αυτά λέγει προς τον λαόν τούτον· Οι άνθρωποι αυτοί ηγάπησαν να τρέχουν από 'δώ και από 'κεί, δεν εδυσκολεύθησαν να υποβληθούν στους κύπους δι' αμαρτωλά έργα. Δια τούτο ο Θεός δεν ευηρεστήθη με αυτούς. Τώρα θα ενθυμηθή τας αδικίας των, δια να αποστείλη την παιδαγωγικήν του προς αυτούς τιμωρίαν.

Ιερ. 14,11 και είτε Κύριος προς με· μη προσεύχου περί τού λαού τούτου εις αγαθά·

Ιερ. 14,11 Είπεν ο Κυριος προς εμέ· Μη προσεύχου δια τον λαόν ζητών αγαθά δι' αυτόν.

Ιερ. 14,12 ότι εάν νηστεύσωσιν, ουκ εισακούσομαι της δεήσεως αυτών, και εάν προσενέγκωσιν ολοκαυτώματα και θυσίας, ουκ ευδοκήσω εν αυτοίς, ότι εν μαχαίρα και εν λιμώ και εν θανάτω εγώ συντελέσω αυτούς.

Ιερ. 14,12 Διότι, και εάν άκομα νηστεύσουν, εγώ δεν θα ακούσω την προσευχήν των. Και εάν προσφέρουν ολοκαυτώματα και άλλας θυσίας, εγώ δεν θα ευαρεστηθώ εις αυτάς. Αλλα με έχθρικην μάχαιραν, με πείναν και θανατηφόρον ασθένειαν εγώ θα τους εξολοθρεύσω.

Ιερ. 14,13 και είπα· ώ Κύριε, ιδού οι προφήται αυτών προφητεύουσι και λέγουσιν· ουκ όψεσθε μάχαιραν, ουδέ λιμός έσται εν υμίν, ότι αλήθειαν και ειρήνην δώσω επί της γής και εν τώ τόπω τούτω.

Ιερ. 14,13 Και είπα τότε προς τον Κυριον· Ω Κυριε, ιδού, οι ψευδοπροφήται αυτών των ανθρώπων προφητεύουν και λέγουν· δεν θα ιδετε εναντίον σας την εχθρικήν μάχαιραν, ούτε λιμός θα υπάρξη μεταξύ σας, διότι, λέγει, τάχα, ο Θεός, αλήθειαν και ειρήνην εγώ θα δώσω εις την χώραν σας και στον τόπον τούτον της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 14,14 και είπε Κύριος προς με· ψευδή οι προφήται προφητεύουσιν επί τώ ονόματί μου, ουκ απέστειλα αυτούς και ουκ εντειλάμην αυτοίς και ουκ ελάλησα προς αυτούς· ότι οράσεις ψευδείς και μαντείας και οιωνίσματα και προαιρέσεις καρδιάς αυτών αυτοί προφητεύουσιν υμίν.

Ιερ. 14,14 Ο Κυριος είπε προς εμέ· Ψεύδη πράγματι οι προφήται αυτοί προφητεύουν εν τω Ονόματί μου· δεν τους έχω στείλει εγώ. Δεν έδωσα εις αυτούς καμμίαν εντολήν, δεν ωμίλησα προς αυτούς. Διότι οι ψευδοπροφήται αυτοί όμιλούν δι' άνύπαρκτα οράματα, τα οποία δεν ειδον. Προφητεύουν μαντείας και οιωνούς σύμφωνα με τας προδιαθέσεις της πονηράς αυτών καρδιάς.

Ιερ. 14,15 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος περί των προφητών των προφητεούντων επί τώ ονόματί μου ψευδή, και εγώ ουκ απέστειλα αυτούς, οί λέγουσι· μάχαιρα και λιμός ουκ έσται επί της γής ταύτης· εν θανάτω νοσερώ αποθανούνται και εν λιμώ συντελεσθήσονται οι προφήται

Ιερ. 14,15 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον των ψευδοπροφητών, τους οποίους εγώ δεν απέστειλα και οι οποίοι τολμούν εν τούτοις να προφητεύουν στο Ονομά μου και να λέγουν· εχθρική μάχαιρα και πείνα δεν θα υπάρξουν εις αυτήν την χώραν. Εγώ λέγω· με θανατηφόρον νόσον θα αποθάνουν. Με λιμόν θα εξολοθρευθούν αυτοί οι προφήται

Ιερ. 14,16 και ο λαός, οίς αυτοί προφητεύουσιν αυτοίς, και έσονται εριμμένοι εν ταίς διόδοις Ιερουσαλήμ από προσώπου μαχαίρας και τού λιμού, και ουκ έσται ο θάπτων αυτους, και αι γυναίκες αυτών και οι υιοί αυτών και αι θυγατέρες αυτών και εκχεώ επ αυτους τα κακά αυτών.

Ιερ. 14,16 και ο λαός, προς τον οποίον αυτοί προφητεύουν. Αυτοί θα πέσουν νεκροί από εχθρικήν μάχαιραν και τον λιμόν, και τα σώματά των θα είναι ριγμένα στους δρόμους της Ιερουσαλήμ και κανείς δεν θα ευρεθή να τους θάψη, ούτε αι γυναίκες των, ούτε οι υιοί των και αι θυγατέρες των. Εναντίον αυτών θα αφήσω να εκχυθούν αι τιμωρία αυταί.

Ιερ. 14,17 και ερείς προς αυτους τον λόγον τούτον· καταγάγετε επ οφθαλμούς υμών δάκρυα ημέρας και νυκτός, και μη διαλιπέτωσαν, ότι συντριμμάτι συνετριβή θυγάτηρ λαού μου και πληγή οδυνηρά σφόδρα.

Ιερ. 14,17 Θα είπης δε προς αυτους τούτον τον λόγον· Κατεβάστε από τα μάτια σας δάκρυα ημέραν και νύκτα. Ας μη σταματήσουν καθόλου τα δάκρυά σας, διότι με μεγάλην καταστροφήν θα εξολοθρευθή ο λαός μου αυτός. Παρά πολύ οδυνηρά θα είναι η θλίψις του.

Ιερ. 14,18 εάν εξέλθω εις το πεδίον, και ιδού τραυματία μαχαίρας, και εάν εισέλθω εις την πόλιν, και ιδού πόνος λιμού· ότι ιερεύς και προφήτης επορεύθησαν εις γήν, ήν ουκ ήδεισαν.

Ιερ. 14,18 Εάν εξέλθω εις την παιδιάδα, ιδού, κατάκεινται ενώπιόν μου νεκροί από εχθρικήν μάχαιραν. Εάν εισέλθω εις την πόλιν, ιδού ο πόνος του φοβερού λιμού. Ιερείς και προφήται επάνω εις την οδύνην των μετέβησαν εις χώραν, την οποίαν δεν γνωρίζαν.

Ιερ. 14,19 μη αποδοκιμάζων απεδοκίμασας τον Ιούδαν, και από Σιών απέστη η ψυχή σου; ινατί έπαισας ημάς, και ουκ έστιν ημίν ίασις; υπεμείναμεν εις ειρήνην, και ουκ ήν αγαθά· εις καιρόν ίασεως, και ιδού ταραχή.

Ιερ. 14,19 Απέριψες, λοιπόν, ολοτελώς τους Ιουδαίους, Κυριε, και απεμακρύνθη η ψυχή σου από την Σιών; Διατί τόσοσν σκληρά μας εκτόπησες, ώστε να μη υπάρχη δι' ημάς θεραπεία; Ηλπίζαμεν και περιμεναμεν να έλθη ειρήνη, και κανένα αγαθόν δεν είδαμεν. Επεριμέναμεν να έλθη ο καιρός της θεραπείας, και ιδού αντί θεραπείας αναταραχή και σύγχυσις.

Ιερ. 14,20 έγνωμεν, Κύριε, αμαρτήματα ημών, αδικίας πατέρων ημών, ότι ημαρτομεν εναντίον σου.

Ιερ. 14,20 Γνωρίζομεν, Κυριε, και συναισθανόμεθα τα αμαρτήματα μας, τας παρανομίας των προγόνων μας, διότι όλοι ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου.

Ιερ. 14,21 κόπασον διά το όνομά σου, μη απολέσης θρόνον δόξης σου· μνήσθητι, μη διασκεδάσης την διαθήκην σου την μεθ ημών.

Ιερ. 14,21 Ας κοπάση πλέον ο θυμός σου εις δόξαν του Ονόματός σου. Μη επιτρέψης να καταστραφή ο άγιος ναός σου, ο θρόνος αυτός της δόξης σου. Ενθυμήσου, Κυριε, και μη ακύρωσης την διαθήκην, την οποίαν συνήψες με ημάς.

Ιερ. 14,22 μη έστιν εν ιδώλοις των εθνών νετιζών; και ει ο ουρανός δώσει πλησμονήν αυτού, ουχί σύ εί αυτός; και υπομενούμέν σε, Κύριε, ότι σύ εποίησας πάντα ταύτα.

Ιερ. 14,22 Μηπως, τάχα, και υπάρχει μεταξύ των ειδωλολατρικών θεών κανένας θεός, που να στέλνη βροχήν; Μηπως, τάχα, ο ουρανός εξ εαυτου είναι εις θέσιν να δώση άφθονον βροχήν; Δεν είσαι συ εκείνος, που στέλνει την βροχήν και όλα τα αγαθά; Δια τούτο και ημείς, Κυριε, εις σε ελπίζομεν και από σε περιμένομεν, διότι συ κάμνεις όλα αυτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ιερ. 15,1 Καί είπε Κύριος προς με· εάν στη Μωσής και Σαμουήλ πρό προσώπου μου, ουκ έστιν η ψυχή μου προς αυτους· εξαπόστειλον τον λαόν τούτον, και εξελθέτωσαν.

Ιερ. 15,1 Ο Κυριος είπε προς εμέ· Εάν και αυτός ακόμη ο Μωσής και ο Σαμουήλ σταθούν ενώπιόν μου και προσευχηθούν υπέρ εκείνων, η ψυχή μου δεν θα κλίνη με το μέρος των, δεν θα τους λυπηθή. Στείλε μακράν από την Ιερουσαλήμ τον λαόν αυτόν, ας εξέλθουν από την Ιουδαίαν.

Ιερ. 15,2 και έσται εάν είπωσι προς σε· που εξελευσόμεθα; και ερείς προς αυτους· τάδε λέγει Κύριος· όσοι εις θάνατον, εις θάνατον· και όσοι εις μάχαιραν, εις μάχαιραν· και όσοι εις λιμόν, εις λιμόν· και όσοι εις αιχμαλωσίαν, εις αιχμαλωσίαν.

Ιερ. 15,2 Και αν θα σε ερωτήσουν, που θα πάμε; Θα απαντήσης προς αυτους· αυτά λέγει ο Κυριος. Όσοι από σας πρόκειται να αποθάνετε από θανατηφόρον νόσον, βαδίζετε προς τον θάνατον. Όσοι πρόκειται να φονευθήτε από έχθρικήν μάχαιραν, θα φονευθήτε από αυτήν. Όσοι πρόκειται να αποθάνετε από τον λιμόν, θα αποθάνετε από τον λιμόν. Και όσοι πρόκειται να αιχμαλωτισθήτε, θα μεταβήτε αιχμάλωτοι εις την ξένην.

Ιερ. 15,3 και εκδικήσω επ αυτους τέσσαρα είδη, λέγει Κύριος· την μάχαιραν εις σφαγήν και τους κύνας εις διασπασμόν και τα θηρία της γής και τα πετεινά τού ουρανού εις βρώσιν και εις διαφθοράν.

Ιερ. 15,3 Θα στείλω εναντίον αυτών, λέγει ο Κυριος, τέσσαρα είδη τιμωρίας. Την έχθρικήν μάχαιραν δια την σφαγήν των, τους κύνας δια τον διαμελισμόν των σωμάτων των, τα θηρία της γης και τα πετεινά του ουρανού, δια να καταφάγουν τας σάρκας των και τους εξαφανίσουν.

Ιερ. 15,4 και παραδώσω αυτους εις ανάγκας πάσαις ταίς βασιλείαις της γής διά Μανασσή υιόν Εζεκιού βασιλέως Ιούδα, περί πάντων ών εποίησεν εν Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 15,4 Θα παραδώσω αυτους δούλους εις εξυπηρέτησιν των αναγκών όλων των βασιλείων της γης, εξ αιτίας του Μανασσή, υιού του Εζεκιού, βασιλέως Ιούδα, δι' όλα τα αμαρτήματα, τα οποία αυτός διέπραξε εις την Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 15,5 τις φείσεται επί σοί, Ιερουσαλήμ; και τις δειλιάσει επί σοί; ή τις ανακάμψει εις ειρήνην σοι;

Ιερ. 15,5 Ποιός θα σε λυπηθή, Ιερουσαλήμ; Ποιός θα καταληφθή από δέος και συμπάθειαν δια τας θλίψεις σου; Ποιός θα παρεκκλίνη από την οδόν του, δια να σε χαιρετήση·

Ιερ. 15,6 σύ απεστράφης με, λέγει Κύριος, οπίσω πορεύση, και εκτενώ την χείρά μου και διαφθερώ σε, και ουκέτι ανήσω αυτους.

Ιερ. 15,6 Συ με εγκατέλειψες, λέγει ο Κυριος. Εστρεψες προς εμέ τα νώτα σου. Και εγώ θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου και θα σε εξολοθρεύσω και δεν θα σε αφήσω να ζήσης.

Ιερ. 15,7 και διασπερώ αυτους εν διασπορά· εν πύλαις λαού μου ητεκνώθησαν, απώλεσαν τον λαόν μου διά τας κακίας αυτών.

Ιερ. 15,7 Θα διασκορπίσω τα τέκνα σου εξόριστα ανά τα διάφορα έθνη. Αι πόλστου λαού της υπαίθρου έχασαν τα τέκνα των. Εχασαν τον λαόν, που κατοικούσεν εις αυτάς εξ αιτίας των κακιών των.

Ιερ. 15,8 πληθύνθησαν αι χήραι αυτών υπέρ την άμμον της θαλάσσης· επήγαγον επί μητέρα νεανίσκους ταλαιπωρίαν εν

μεσημβρία, επέριψα επ αυτήν εξαίφνης τρόμον και σπουδήν.

Ιερ. 15,8 Αι χήραι αυτών επληθύνθησαν περισσότερο από την άμμον της θαλάσσης. Εφερα εις μητέρα νεαρών ανδρών θλίψιν βαρείαν εν πλήρει μεσημβρία, έριψα επάνω εις αυτήν αιφνιδίως τρόμον και αναταραχήν.

Ιερ. 15,9 εκενώθη η τίκτουσα επτά, απεκάκισεν η ψυχή αυτής, επέδου ο ήλιος αυτή έτι μεσούσης της ημέρας, κατησχύνθη και ωνειδίσθη· τους καταλοίπους αυτών εις μάχαιραν δώσω εναντίον των εχθρών αυτών.

Ιερ. 15,9 Η πολύτεκος μητέρα έμεινεν έρημος από παιδιά. Επόνεσε και εσβησεν η ψυχή της. Εδυσσε πλέον δι αυτήν ο ήλιος, ενώ ακόμη ήτο μεσημβρία. Εδοκίμασεν αισχύνην και όνειδος δια την ατεκνίαν της. Τους απομείναντας από αυτούς θα παραδώσω εις τα χέρια των εχθρών των εις σφαγήν.

Ιερ. 15,10 Οίμοι εγώ μήτερο, ως τίνα με έτεκες; άνδρα δικαζόμενον και διακρινόμενον πάση τή γη· ούτε ωφέλησα, ούτε ωφέλησέ με ουδείς· η ισχύς μου εξέλιπεν εν τοίς καταρωμένοις με.

Ιερ. 15,10 Αλλοίμονον εις εμέ, μητέρα μου, θρηνολογεί ο προφήτης. Ωσάν ποίον αν-θροπον με εγέννησες; Ανθροπον σφρόμενον εις διαδικασίας και φιλονεικίας εις όλην την χώραν. Ούτε εγώ άλλον τινά ωφέλησα, ούτε και κανείς με ωφέλησεν. Εσβησεν η αντοχή μου εξ αιτίας εκείνων, οι οποίοι με κατηρώντο.

Ιερ. 15,11 γένοιτο, δέσποτα, κατευθυνόντων αυτών, ει μη παρέστην σοι εν καιρώ των κακών αυτών και εν καιρώ θλίψεως αυτών εις αγαθά προς τον εχθρόν.

Ιερ. 15,11 Ας πραγματοποιηθούν, Δέσποτα, αι καταραι των εχθρών μου, εάν εγώ δεν επαρουσιάσθην ενώπιόν σου δια της προσευχής εις περίοδον των συμφορών και εις καιρόν αυτών των θλίψεων και να σε παρακαλέσω· ας δώσης προς τους εχθρούς μου αγαθά.

Ιερ. 15,12 ει γνωσθήσεται σίδηρος; και περιβόλαιον χαλκού η ισχύς σου.

Ιερ. 15,12 Μηπως, τάχα, θα γίνη γνωστή σιδηρά πολεμική των εχθρών; Η δύναμις σου θα φανή ωσάν να είναι ασθενής, ωσάν λεπτόν περιβλήμα χαλκού.

Ιερ. 15,13 και τους θησαυρούς σου εις προνομήν δώσω αντάλλαγμα διά πάσας τας αμαρτίας σου και εν πάσι τοίς ορίοις σου.

Ιερ. 15,13 Θα παραδώσω τους θησαυρούς σου, λέγει ο Θεός, εις λαφυραγωγίαν, αντάλλαγμα δι' όλας τας αμαρτίας σου καθ' όλην την έκτασιν της χώρας σου.

Ιερ. 15,14 και καταδουλώσω σε κύκλω τοίς εχθροίς σου εν τή γη, ή ουκ ήδεις· ότι πύρ εκκέκαυται εκ τού θυμού μου, εφ υμάς καυθήσεται.

Ιερ. 15,14 Θα σε υποτάξω δούλον στους γύρω εχθρούς σου, εις χώραν την οποίαν δεν γνωρίζεις. Διότι άναψεν η φωτιά του θυμού μου εναντίον σας και θα σας κάψη.

Ιερ. 15,15 Κύριε, μνήσθητί μου και επίσκεψάι με και αθώωσόν με από των καταδικόντων με μη εις μακροθυμίαν· γνώθι ως έλαβον περί σου ονειδισμόν

Ιερ. 15,15 Κυριε, λέγει ο προφήτης, μνήσθητί μου και άλα εις επίσκεψίν μου εν τη καλωσύνη μου προς σωτηρίαν. Απάλλαξέ με από εκείνους, οι οποίοι με καταδιώκουν. Μη εξακολουθής να δείχνεσαι μακρόθυμος προς αυτούς. Μαθε ότι εγώ υπέστην εξευτελισμούς και καταφρονήσεις δια το Ονομά σου

Ιερ. 15,16 υπό των αθετούντων τους λόγους σου· συντέλεσον αυτούς, και έσται ο λόγος σου εμοί εις ευφροσύνην και χαράν καρδιάς μου, ότι επικέκληται το όνομά σου επ εμοί, Κύριε παντοκράτωρ.

Ιερ. 15,16 εκ μέρους των ανθρώπων αυτών, οι οποίοι παραβαίνουν τας εντολάς σου. Τιμώρησέ τους ολοκληρωτικώς. Και τότε τα λόγια σου θα είναι εις εμέ ευφροσύνη και χαρά καρδιάς, διότι εγώ το Ονομά σου με πίστιν έχω επικαλεσθή, Κυριε παντοκράτωρ.

Ιερ. 15,17 ουκ εκάθισα εν συνεδρίω αυτών παιζόντων, αλλά ευλαβούμην από προσώπου χειρός σου· καταμόνας εκαθήμην, ότι πικρίας ενεπλήσθην.

Ιερ. 15,17 Δεν παρεκάθησα εγώ εις τας συγκεντρώσεις των, όταν αυτοί διεσκεδάζαν, διότι εσεβόμην σε και εφοβούμην την τιμωρόν χείρα σου. Μονος εκαθήμην· εγέμισεν η ψυχή μου από πικρίαν.

Ιερ. 15,18 ίνα τι οι λυπούντές με κατισχύουσί μου; η πληγή μου στερεά, πόθεν ιαθήσομαι; γινομένη εγενήθη μοι ως ύδωρ ψευδές ουκ έχον πίστιν.

Ιερ. 15,18 Διατί αυτοί, οι οποίοι με θλίβουν, υπερισχύουν εναντίον μου; Η πληγή μου είναι μόνιμος και μεγάλη. Ποτε θα θεραπευθώ από αυτήν; Εγινεν εις εμέ ωσάν μολυσμένον επιβλαβές νερό, στο οποίον δεν έχει εμπιστοσύνην κανείς.

Ιερ. 15,19 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· εάν επιστρέψης, και αποκαταστήσω σε, και πρό προσώπου μου στήση· και εάν εξαγάγης τίμιον από αναξίου, ως το στόμα μου έση· και αναστρέψουσιν αυτοί προς σε, και σύ ουκ αναστρέψεις προς αυτούς.

Ιερ. 15,19 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος προς τον προφήτην· Εάν επιστρέψης προς εμέ με πίστιν και ειλικρίνεια, θα σε αποκαταστήσω εις την προτέραν σου θέσιν και θα σου δώσω το δικαίωμα μετά θάρρους να ίστασαι ενώπιόν μου. Εάν ξεχωρίσης τον αληθινόν και τίμιον λόγον μου από τον ανάξιον και ψευδή, θα είσαι συ ωσάν το ιδικόν μου στόμα, και τότε θα επιστρέψουν οι άλλοι προς σε, συ δε δεν θα επιστρέψης προς αυτούς.

Ιερ. 15,20 και δώσω σε τώ λαώ τούτω ως τείχος οχυρόν χαλκού, και πολεμήσουσι προς σε και ου μη δύνωνται προς σε, διότι μετά σου ειμι τού σώζειν σε

Ιερ. 15,20 Θα σε καταστήσω απέναντι του λαού αυτού ως ένα οχυρόν εκ χαλκού τείχος. Αυτοί θα πολεμήσουν εναντίον σου, αλλά δεν θα δυνηθούν να σε καταβάλουν, διότι εγώ θα είμαι μαζί σου, να σε σώζω

Ιερ. 15,21 και τού εξαίρεισθαί σε εκ χειρός πονηρών και λυτρώσομαι σε εκ χειρός λοιμών.

Ιερ. 15,21 και να σε γλυτώνω από τα χέρια των πονηρών ανθρώπων· και θα σε γλυτώσω από ανθρώπους διεφθαρμένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ιερ. 16,1 Καί σύ μη λάβης γυναίκα, λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ,

Ιερ. 16,1 Και συ, λέγει ο Θεός του Ισραήλ προς τον προφήτην, μη παρής γυναίκα ως σύζυγόν σου,

Ιερ. 16,2 και ου γεννηθήσεται σοι υιός ουδέ θυγάτηρ εν τώ τόπω τούτω.

Ιερ. 16,2 δια να μη γεννηθή εις σε υιός, ούτε θυγάτηρ στον τόπον τούτον.

Ιερ. 16,3 ότι τάδε λέγει Κύριος περί των υιών και περί των θυγατέρων των γεννωμένων εν τώ τόπω τούτω και περί των

μητέρων αυτών των τετοκυιών αυτούς και περι των πατέρων αυτών των γεγεννηκότων αυτούς εν τή γη ταύτη·

Ιερ. 16,3 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος δια τους υιούς και τας θυγατέρας, που θα γεννηθούν στον τόπον τούτον, δια τας μητέρας και τους πατέρας, οι οποίοι θα γεννήσουν τα παιδιά αυτά εις την χώραν αυτήν·

Ιερ. 16,4 εν θανάτω νοσερώ αποθανούνται, ου κοπήσονται και ου ταφήσονται· εις παράδειγμα επί προσώπου της γής έσονται και τοίς θηρίοις της γής και τοίς πετεινοίς τού ουρανού· εν μαχαίρα πεσούνται και εν λιμώ συντελεσθήσονται.

Ιερ. 16,4 Με θανατηφόρον ασθένειαν θα αποθάνουν, δεν θα ευρεθούν άνθρωποι να θρηνήσουν με κοπετούς δι' αυτούς, ούτε και δια να τους θάψουν. Θα είναι άταφοι και εκτεθειμένοι ως παράδειγμα επάνω εις την γην, τροφή εις τα θηρία της περιοχής και εις τα πετεινά του ουρανού. Θα φονευθούν με χθρικήν μάχαιραν, ενώ άλλοι θα εξολοθρευθούν δια του λιμού.

Ιερ. 16,5 τάδε λέγει Κύριος· μη εισέλθης εις θίασον αυτών και μη πορευθής τού κόψασθαι και μη πενήσης αυτούς, ότι αφέστακα την ειρήνην μου από τού λαού τούτου.

Ιερ. 16,5 Αυτά λέγει ο Κυριος στον προφήτην Ιερεμίαν· Μη εισέλθης εις τας συγκεντρώσεις των αμαρτωλών ανθρώπων. Μη πορευθής εις τας κηδείας των νεκρών, δια να θρηνήσης με κοπετούς και να πενήσης δι' αυτούς, διότι εγώ έχω αποσύρει την ειρήνην μου από τον λαόν τούτον.

Ιερ. 16,6 ου μη κόψονται αυτούς ουδέ εντομίδας ου μη ποιήσουσι και ου ξυρηθήσονται,

Ιερ. 16,6 Δεν θα ευρεθούν άνθρωποι να θρηνήσουν με κοπετούς και θρήνους αυτούς, ούτε να ξεσχίσουν τας σάρκας των από λύπην, ούτε και να ξυρισθούν οι πενθούντες.

Ιερ. 16,7 και ου μη κλασθή άρτος εν πένθει αυτών εις παράκλησιν επί τεθηκότι, ου ποτιούσιν αυτόν ποτήριον εις παράκλησιν επί πατρί και μητρί αυτού.

Ιερ. 16,7 Δεν θα κοπή και δεν θα διανεμηθή άρτος εις έκφρασιν του πένθους, όπως συνηθίζεται, εις παρηγορίαν των οικείων του νεκρού, ούτε θα πίνουν ποτήριον οίνου εις παρηγορίαν του πατρός και της μητρός αυτών.

Ιερ. 16,8 εις οικίαν σμυποσίου δεν θα εισέλθης να παρακαθήσης με τους συνδαιτυμόνας, να φάγης και να πής με αυτούς.

Ιερ. 16,8 Εις οικίαν σμυποσίου δεν θα εισέλθης να παρακαθήσης με τους συνδαιτυμόνας, να φάγης και να πής με αυτούς.

Ιερ. 16,9 διότι τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ιδού εγώ καταλύω εκ τού τόπου τούτου ενώπιον των οφθαλμών υμών και εν ταίς ημέραις υμών φωνήν χαράς και φωνήν ευφροσύνης, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης.

Ιερ. 16,9 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού, εγώ καταπαύω και καταργώ από τον τόπον αυτόν, ενώπιον των οφθαλμών σας και επί των ημερών σας, φωνήν χαράς και φωνήν ευφροσύνης, φωνήν γαμβρού και φωνήν νύμφης.

Ιερ. 16,10 και έσται όταν αναγγείλης τώ λαώ τούτω άπαντα τα ρήματα ταύτα και είπωσι προς σε· διατί ελάλησε Κύριος εφ ημάς πάντα τα κακά ταύτα; τις η αδικία ημών; και τις η αμαρτία ημών, ήν ημάτρομεν έναντι Κυρίου τού Θεού ημών;

Ιερ. 16,10 Όταν δε αναγγείλης στον λαόν αυτόν όλα τα λόγια αυτά και σε ερωτήσουν, διατί ο Κυριος είτε και απεφάσισε να επιφέρη εναντίον ημών όλας αυτάς τας συμφοράς; Ποία είναι η αδικία μας; Ποία η αμαρτία, την οποίαν διεπράξαμεν ενώπιον Κυρίου του Θεού μας;

Ιερ. 16,11 και ερείς προς αυτούς· ανθ ών εγκατέλιπόν με οι πατέρες υμών, λέγει Κύριος, και ώχοντο οπίσω θεών αλλοτρίων, και εδούλευσαν αυτοίς και προσεκύνησαν αυτοίς και εμέ εγκατέλειπον και τον νόμον μου ουκ εφυλάξαντο·

Ιερ. 16,11 Συ θα απαντήσης προς αυτούς· Επειδή οι πατέρες σας με εγκατέλειψαν, λέγει ο Κυριος, και έτρεξαν οπίσω από ξένους θεούς και υπετάγησαν και υπήκουσαν εις αυτούς και τους προσεκύνησαν, εμέ δε με εγκατέλειψαν και τον Νομον μου δεν ετήρησαν,

Ιερ. 16,12 και υμείς επονηρέυσασθε υπέρ τους πατέρας υμών και ιδού υμείς πορευέσθε έκαστος οπίσω των αρεστών της καρδιάς υμών της πονηράς τού μη υπακούειν μου.

Ιερ. 16,12 αλλά και σεις εφανήκατε πονηρότεροι από τους πατέρας σας, διότι ιδού, καθένας από σας ακολουθείτε τας αμαρτωλάς επιθυμίας της διεφθαρμένης σας καρδιάς, ώστε να μη υπακούετε εις εμέ·

Ιερ. 16,13 και απορίψω υμάς από της γής ταύτης εις την γήν, ήν ουκ ήδειτε υμείς και οι πατέρες υμών, και δουλεύετε εκεί θεοίς ετέροις, οι ου δώσουσιν υμίν έλεος.

Ιερ. 16,13 δι' αυτό εγώ θα σας απορίψω από την χώραν αυτήν και θα σας οδηγήσω εις άλλην χώραν, την οποίαν δεν εγνωρίζατε προηγουμένως, ούτε σεις ούτε οι πρόγονοί σας. Και θα δουλεύετε εκεί εις ξένους θεούς, οι οποίοι δεν είναι εις θέσιν να σας λυπηθούν και να σας δώσουν έλεος.

Ιερ. 16,14 Διά τούτο ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και ουκ ερούσιν έτι· ζή Κύριος ο αναγαγών τους υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου,

Ιερ. 16,14 Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και δεν θα λέγουν ορκιζόμενοι άνθρωποι "ζή Κυριος", ο οποίος έβγαλε ελευθέρους τους Ισραηλίτας από την χώραν της Αιγύπτου·

Ιερ. 16,15 αλλά ζή Κύριος, ός ανήγαγε τον οίκον Ισραήλ από γής βορά και από πασών των χωρών, ου εξώσθησαν εκεί και αποκαταστήσω αυτούς εις την γήν αυτών, ήν έδωκα τοίς πατράσιν αυτών.

Ιερ. 16,15 αλλά θα λέγουν "ζή Κυριος, ο οποίος εδγαλε τους Ισραηλίτας από την χώραν του βορρά και από όλας τας άλλας χώρας, εις τας οποίας είχαν εξορισθή. Και θα αποκαταστήσω τους εξοριστους Ισραηλίτας εις την χώραν των εκείνην, την οποίαν εγώ έδωκα κληρονομίαν στους προγόνους των.

Ιερ. 16,16 ιδού εγώ αποστέλλω τους αλιείς τους πολλούς, λέγει Κύριος, και αλιεύσουσιν αυτούς· και μετά ταύτα αποστελώ τους πολλούς θηρευτάς, και θηρεύσουσιν αυτούς επάνω παντός όρους και επάνω παντός βουνού και εκ των τρυμαλιών των πετρών.

Ιερ. 16,16 Ιδού, εγώ αποστέλλω, λέγει ο Κυριος, πολλούς αλιείς, εναντίον των, οι οποίοι και θα τους αλιεύσουν. Μετά ταύτα θα αποστείλω πολλούς κυνηγούς, οι οποίοι και θα τους κυνηγήσουν επάνω εις κάθε όρος και εις κάθε βουνόν και εις αυτάς ακόμη τας σχισμάς των βράχων, όπου θα έχουν κρυφθή.

Ιερ. 16,17 ότι οι οφθαλμοί μου επί πάσας τας οδούς αυτών, και ουκ εκρύβη τα αδικήματα αυτών απέναντι των οφθαλμών μου.

Ιερ. 16,17 Τους εξώρισα, διότι οι οφθαλμοί μου είδον όλους τους αμαρτωλούς δρόμους της ζωής των και δεν απεκρύβησαν, αλλά είναι φανερά αι αδικίας των ενώπιον των οφθαλμών μου.

Ιερ. 16,18 και ανταποδώσω διπλάς τας κακίας αυτών και τας αμαρτίας αυτών, εφ αίς εβεβήλωσαν την γήν μου εν τοίς θνησιμαίοις των βδελυγμάτων αυτών και εν ταίς ανομίαις αυτών, εν αίς επλημμέλησαν την κληρονομίαν μου.

Ιερ. 16,18 Θα ανταποδώσω διπλασίας τιμωρίας δια τας κακίας των και τας αμαρτίας των, με τας οποίας εβεβήλωσαν την

χώραν μου με τα θνησιμαία των βδελυρών ειδώλων των και με τας παρανομίας των, τας οποίας έπταισαν εις την χώραν μου.

Ιερ. 16,19 Κύριε, σύ ισχύς μου και βοήθειά μου και καταφυγή μου εν ημέρα κακών· προς σε έθνη ήξουσιν απ εσχάτου της γής και ερούσιν· ως ψευδή εκτήσαντο οι πατέρες ημών ειδώλα, και ουκ έστιν εν αυτοίς ωφέλημα.

Ιερ. 16,19 Κυριε, λέγει ο προφήτης, συ είσαι η δύναμις μου και η βοήθειά μου και το καταφύγιόν μου εις ημέρας θλίψεων και συμφορών. Προς σε θα έλθουν έθνη από τα άκρα της γης και θα πουν· Ποσον όντως ψευδή και ανύπαρκτα ήσαν τα ειδώλα, τα οποία ηγόρασαν οι πατέρες μας! Καμμία απολύτως ωφέλεια δεν είναι δυνατόν να προέλθη από αυτά.

Ιερ. 16,20 ει ποιήσει εαυτώ άνθρωπος θεούς; και ούτοι ουκ εισί θεοί.

Ιερ. 16,20 Είναι δυνατόν να κατασκευάση ο άνθρωπος θεούς δια τον εαυτόν του; Και αν κατασκευάση, αυτοί δεν είναι θεοί.

Ιερ. 16,21 διά τούτο ιδού εγώ δηλώσω αυτοίς εν τώ καιρώ τούτω την χείρά μου και γνωριώ αυτοίς την δύναμίν μου, και γνώσονται ότι όνομά μοι Κύριος.

Ιερ. 16,21 Δια τούτο, ιδού, εγώ, λέγει ο Θεός, θα καταστήσω φανεράν εις αυτούς κατά τον καιρόν τούτον την παντοδύναμον δεξιάν μου και θα κάμω γνωστήν εις αυτούς την δύναμίν μου. Και τότε θα μάθουν ότι το Ονομά μου είναι Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Ιερ. 17,5 Επικατάρατος ο άνθρωπος, ός την ελπίδα έχει επ άνθρωπον και στηρίζει σάρκα βραχίονος αυτού επ αυτόν, και από Κυριου αποστή η καρδιά αυτού·

Ιερ. 17,5 Επικατάρατος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που έχει τας ελπίδας του εις άλλον άνθρωπον και στηρίζει την αδυναμίαν του εις αυτόν, η δε καρδιά του έχει απομακρυνθή από τον Κυριον.

Ιερ. 17,6 και έσται ως η αγριουμυρική η εν τή ερήμω, ουκ όφεται όταν έλθη τα αγαθά, και κατασκηνώσει εν αλίμοις και εν ερήμω, εν γη αλμυρά, ήτις ου κατοικείται.

Ιερ. 17,6 Αυτός θα είναι ωσαν το αρμυρική εις την έρημον και όταν άκομα έλθουν τα αγαθά, δεν θα τα απολαύση. Θα κατοικήση εις παραθαλασσίους αγόνους περιοχάς, εις την έρημον, εις χώραν αλμυράν, η οποία δεν κατοικείται από ανθρώπους.

Ιερ. 17,7 και ευλογημένος ο άνθρωπος, ός πέποιθεν επί τώ Κυρίω και έσται Κύριος ελπίς αυτού·

Ιερ. 17,7 Εξ αντιθέτου ευλογημένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έχει στηρίζει την πεποίθησίν του στον Κυριον και η έλπίς αυτού είναι ο Κυριος.

Ιερ. 17,8 και έσται ως ύλον ευθηνούν παρ ύδατα, και επί ικμάδα βαλεί ρίζαν αυτού και ου φοβηθήσεται όταν έλθη καύμα, και έσται επ αυτώ στελέχη αλσώδη, εν ενιαυτώ αβροχίας ου φοβηθήσεται και ου διαλείψει ποιών καρπόν.

Ιερ. 17,8 Αυτός θα ομοιάζη ωσον το δένδρον, το οποίον ευδοκίμει, μεγαλώνει και καρποφορεί πλησίον των υδάτων, διότι ρίπτει τας ρίζας του εις υγρόν έδαφος και δεν έχει να φοβηθή τίποτε, όταν επέλθουν καύματα. Πυκνοί θα είναι οι κλάδοι του, και εις περιόδον άκόμη ανομβρίας δεν θα φοβηθή τίποτε και δεν θα παύση ποτέ να διδη καρπούς.

Ιερ. 17,9 βαθεία η καρδιά παρά πάντα, και άνθρωπος εστι· και τις γνώσεται αυτόν;

Ιερ. 17,9 Η καρδιά του ανθρώπου είναι βαθεία και ανεξερεύνητος, περισσότερον από όλα τα άλλα πράγματα. Αυτός είναι ο άνθρωπος· και ποιός ημπορεί να γνωρίση εις βάθος και πλάτος αυτόν;

Ιερ. 17,10 εγώ Κύριος ετάζων καρδίας και δοκιμάζων νεφρούς τού δούναι εκάστω κατά τας οδούς αυτού και κατά τους καρπούς των επιτηδευμάτων αυτού.

Ιερ. 17,10 Εγώ μόνον είμαι ο Κυριος και Θεός, ο οποίος εξετάζω τας καρδίας των ανθρώπων και ερευνώ τους νεφρούς, δια να δίδω στον καθένα σύμφωνα με τους δρόμους και τους τρόπους της ζωής του και με τους καρπούς των έργων του.

Ιερ. 17,11 εφώνησε πέρδιξ, συνήγαγεν ά ουκ έτεκε· ποιών πλουτον αυτού ου μετά κρίσεως, εν ημίσει ημερών αυτού εγκαταλείψουσιν αυτόν, και επ εσχάτων αυτού έσται άφρων.

Ιερ. 17,11 Ελάλησεν η πέρδικα και συνεκέντρωσε γύρω της παιδιά, τα οποία δεν εγέννησε. Ετσι και εκείνος, που θησαυρίζει πλουτη άδίκως, θα τον εγκαταλείψουν στο ήμισυ της ζωής του και αυτός εν τέλει θα αποδειχθή ασύνετος και αμυαλος.

Ιερ. 17,12 θρόνος δόξης υψωμένος, αγίασμα ημών,

Ιερ. 17,12 Ενδοξος θρόνος, στημένος υψηλά είναι ο άγιος ναός μας.

Ιερ. 17,13 υπομονή Ισραήλ, Κύριε, πάντες οι καταλιπόντες σε καταισχυνθήτωσαν, αφεστηκότες επί της γής γραφήτωσαν, ότι εγκατέλιπον πηγην ζωής, τον Κύριον.

Ιερ. 17,13 Συ, δε, Κυριε, είσαι ελπίδα και η υπομονή του ισραηλιτικού λαού. Ολοι εκείνοι, οι οποίοι σε εγκατέλειψαν, θα καταισχυνθούν. Ωσάν γραμμένο στο χώμα όνομα, που σβήνεται και χάνεται, έτσι είναι οι νεκροί, αυτοί που απεμακρύνθησαν από σε, διότι εγκατέλειψαν σε, την πηγην της ζωής, τον Κυριον.

Ιερ. 17,14 ίασαί με, Κύριε, και ιαθήσομαι· σώσόν με, και σωθήσομαι· ότι καύχημά μου σύ εί.

Ιερ. 17,14 Θεράπευσέ με, Κυριε, από τας σωματικές και ψυχικές ασθενείας και θα θεραπευθώ, σώσον με και θα σωθώ, διότι συ είσαι το καύχημά μου.

Ιερ. 17,15 ιδού αυτοί λέγουσι προς με· που εστιν ο λόγος Κυρίου; ελθέτω.

Ιερ. 17,15 Ιδού, αυτοί ειρωνικώς μου λέγουν· Που είναι αι υποσχέσεις και αι απειλαί του Κυρίου; Ας πραγματοποιηθούν!

Ιερ. 17,16 εγώ δε ουκ εκοπίασα κατακολουθών οπίσω σου και ημέραν ανθρώπου ουκ επεθύμησα, σύ επίστη· τα εκπορευόμενα διά των χειλέων μου πρό προσώπου σου εστι.

Ιερ. 17,16 Εγώ δεν εθεώρησα κόπον και δεν εκουράσθην να ακολουθώ όπισθέν σου, τηρών τας εντολάς σου, και ημέρας των ανθρώπων δεν επεθύμησα. Συ τα γνωρίζεις όλα αυτά. Οσα δε εξέρχονται από τα χείλη μου, είναι ενώπιόν σου φανερά.

Ιερ. 17,17 μη γενηθής μοι εις αλλοτρίωσιν φειδόμενός μου εν ημέρα πονηρά.

Ιερ. 17,17 Εις ημέραν συμφορών και θλίψεων μη φανής απέναντί μου, Κυριε, ξένος και αδιάφορος, αλλά δείξε προς εμέ το έλεός σου.

Ιερ. 17,18 καταισχυνθήτωσαν οι διώκοντές με, και μη καταισχυνθείην εγώ· πτοηθείσαν αυτοί, και μη πτοηθείην εγώ· επάγαγε επ αυτούς ημέραν πονηράν, δισσόν σύντριμμα σύντριψον αυτούς.

Ιερ. 17,18 Ας κατεντροπιασθούν οι καταδιώκοντές με και ας μη καταισχυνθώ εγώ. Αυτοί ας καταληφθούν από τρόμον και δέος και οχι εγώ. Εξαπόστειλε έναντίον των ημεράν τιμωρίας και θλίψεως, σύντριπέ τους εξ ολοκλήρου και κατάρσρεψε τους.

Ιερ. 17,19 Τάδε λέγει Κύριος· βάδισον και στήθι εν ταίς πύλαις υιών λαού σου, εν αίς εισπορεύονται εν αυταίς βασιλείς Ιούδα και εν αίς εκπορεύονται εν αυταίς, και εν πάσαις ταίς πύλαις Ιερουσαλήμ

Ιερ. 17,19 Αυτά λέγει ο Κυριος· Πηγαινε και στάσου εις τας πύλας των ανθρώπων του λαού σου, δια των οποίων εισέρχονται οι βασιλείς του Ιούδα και δια των οποίων εξέρχονται, και εις όλας τας άλλας πύλας της Ιερουσαλήμ

Ιερ. 17,20 και ερείς αυτοίς· ακούσατε τον λόγον Κυρίου, βασιλείς Ιούδα, και πάσα Ιουδαία και πάσα Ιερουσαλήμ, οι εισπορευόμενοι εν ταίς πύλαις ταύταις·

Ιερ. 17,20 και θα πης εις αυτούς· Βασιλείς του Ιουδαϊκού βασιλείου, όλη η χώρα της Ιουδαίας και όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι εισερχόμενοι δια των πυλών αυτών της πόλεως, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου.

Ιερ. 17,21 τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσεσθε τας ψυχάς υμών και μη αίρετε βαστάγματα εν τή ημέρα των σαββάτων και μη εκπορεύεσθε ταίς πύλαις Ιερουσαλήμ

Ιερ. 17,21 Αυτά λέγει ο Κυριος· προσέχετε τον εαυτόν σας και την ζωή σας. Μη μεταφέρετε βάρη κατά την ημέραν των Σαββάτων, μη εξέρχεσθε από τας πύλας της Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν αυτήν.

Ιερ. 17,22 και μη εκφέρετε βαστάγματα εξ οικιών υμών εν τή ημέρα των σαββάτων και πάν έργον ου ποιήσετε· αγιάσατε την ημέραν των σαββάτων, καθώς εντειλάμην τοίς πατράσιν υμών, και ουκ ήκουσαν και ουκ έκλιναν το ούς αυτών

Ιερ. 17,22 Μη βγάλετε και μεταφέρετε φορτία από τας οικίας σας κατά την ημέραν των Σαββάτων και κανένα έργον δεν πρέπει να κάμνετε κατ' αυτήν. Αφιερώσατε τας ημέρας αυτάς του Σαββάτου στον Θεόν, όπως εγώ έδωσα εντολήν στους προγόνους σας, οι οποίοι όμως δεν ήκουσαν και δεν έκλιναν το αυτί των εις τα λόγια μου.

Ιερ. 17,23 και εσκήρηναν τον τράχηλον αυτών υπέρ τους πατέρας αυτών τού μη ακούσαι μου και τού μη δέξασθαι παιδείαν.

Ιερ. 17,23 Αυτοί εσκήρηναν τον τράχηλόν των περισσότερον από τους πατέρας των, ώστε να μη υπακούσουν εις εμέ και να μη δεχθούν την σωτήριον δι' αυτούς παιδαγωγίαν.

Ιερ. 17,24 και έσται εάν ακοή ακούσητέ μου, λέγει Κύριος, τού μη εισφέρειν βαστάγματα διά των πυλών της πόλεως ταύτης εν τή ημέρα των σαββάτων και αγιάζειν την ημέραν των σαββάτων τού μη ποιειν πάν έργον,

Ιερ. 17,24 Εάν προσέξετε και ακούσετε τα λόγια μου και τα δεχθήτε, λέγει ο Κυριος, ώστε να μη μεταφέρετε φορτία δια μέσου των πυλών της πόλεως κατά τας ημέρας των Σαββάτων, εάν αγιάζετε την ημέραν του Σαββάτου ώστε να μη κάνετε έργον,

Ιερ. 17,25 και εισελεύσονται διά των πυλών της πόλεως ταύτης βασιλείς και άρχοντες καθήμενοι επί θρόνου Δαυίδ και επιβεβηκότες εφ άρμασι και ίπτοις αυτών, αυτοί και οι άρχοντες αυτών, άνδρες Ιούδα και οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ, και κατοικισθήσεται η πόλις αυτή εις τον αιώνα.

Ιερ. 17,25 τότε θα εισέλθουν δια των πυλών της πόλεως αυτής βασιλείς και άρχοντες, οι οποίοι θα καθίσουν επάνω στον θρόνον Δαυίδ επιβαίνοντες επάνω εις πολεμικά άρματα και στους ίππους των· οι βασιλείς αυτοί και όλοι οι αυλικόι των, άνδρες Ιουδαίοι και όσοι κατοικούν την Ιερουσαλήμ η δε πόλις αυτή θα κατοικηται στον αιώνα.

Ιερ. 17,26 και ήξουσιν εκ των πόλεων Ιούδα και κυκλόθεν Ιερουσαλήμ και εκ γής Βενιαμίν και εκ γής πεδινης και εκ τού όρους και εκ της προς νότον φέροντες ολοκαυτώματα και θυσίας και θυμιάματα και μαναά και λίβανον, φέροντες αίνεσιν εις οικον Κυρίου.

Ιερ. 17,26 Και θα έρχωνται εις την Ιερουσαλήμ από τας άλλας πόλεις της περιοχής Ιούδα και όσοι κατοικούν γύρω από την Ιερουσαλήμ, άνθρωποι από την φυλην Βενιαμίν, από την πεδινην περιοχήν, από τα όρη, από την χώραν που εκτείνεται προς νότον, φέροντες ολοκαυτώματα και άλλας θυσίας και θυμιάματα, δώρα και λιβάνι. Θα τα προσκομίζουν ως ευχαριστίαν και δοξολογίαν στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 17,27 και έσται εάν μη ακούσητέ μου τού αγιάζειν την ημέραν των σαββάτων, τού μη αίρειν βαστάγματα και μη εισπορεύεσθαι ταίς πύλαις Ιερουσαλήμ εν τή ημέρα των σαββάτων, και ανάψω πυρ εν ταίς πύλαις αυτής, και καταφάγεται άμφοδα Ιερουσαλήμ και ου σβεσθήσεται.

Ιερ. 17,27 Εάν όμως δεν με υπακούσετε, ώστε να σέβεσθε και να αγιάζετε την ημέραν του Σαββάτου, να μη σηκώνετε βάρη, να μη εισέρχεσθε και εξέρχεσθε από τας πύλας της Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν των Σαββάτων, εγώ θα ανάψω φωτιάν εις τας πύλας της πόλεως αυτής, η οποία θα καταφάγη τας οδούς της Ιερουσαλήμ και δεν θα σβήση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Ιερ. 18,1 Ο λόγος ο γενόμενος παρά Κυρίου προς Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 18,1 Ο λόγος, τον οποίον απηύθυνεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 18,2 ανάστηθι, και κατάβηθι εις οικον τού κεραμέως, και εκεί ακούση τους λόγους μου.

Ιερ. 18,2 Σηκω και κατέβα στο εργαστήριον του αγγειοπλάστου και εκεί θα ακούσης τους λόγους μου.

Ιερ. 18,3 και κατέβην εις τον οικον τού κεραμέως, και ιδού αυτός εποίει έργον επί των λίθων·

Ιερ. 18,3 Κατέβηκα στο εργαστήριον του αγγειοπλάστου και ιδού, αυτός έκαμνε την εργασίαν του με τους λιθίνους τροχούς.

Ιερ. 18,4 και έπεσε το αγγειόν, ό αυτός εποίει εν ταίς χερσίν αυτού, και πάλιν αυτός εποίησεν αυτό αγγειόν έτερον, καθώς ήρσεσεν ενώπιον αυτού τού ποιήσαι.

Ιερ. 18,4 Επεσε δε το πήλινον αγγειόν, το οποίον αυτός κατεσκεύαζε με τα χέρια του. Ο κεραμοποιός και πάλιν έκαμε άλλο αγγειόν· το έκαμεν, όπως ήρσεσεν εις αυτόν.

Ιερ. 18,5 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιερ. 18,5 Τοτε ο Κυριος απηύθυνε λόγον προς εμέ και μου ειπε·

Ιερ. 18,6 ει καθώς ο κεραμέυς ούτος ου δυνήσομαι τού ποιήσαι υμάς, οικος Ισραήλ· ιδού ως ο πηλός τού κεραμέως υμείς εστε εν ταίς χερσί μου.

Ιερ. 18,6 Μηπως και εγώ δεν ημπορώ να κάμω σας τους Ισραηλίτας, όπως έκαμεν ο κεραμέυς αυτός; Διότι, ιδού, εις τα χέρια μου σεις εισθε ώσαν τον πηλόν του κεραμέως.

Ιερ. 18,7 πέρας λαλήσω επί έθνος ή επί βασιλείαν τού εξάραι αυτούς και τού απολλύειν,

Ιερ. 18,7 Εάν προαναγγειλω και αποφασίσω το τέλος ενός έθνους η ότι θα εξολοθρεύσω και θα εξαφανίσω μίαν βασιλείαν και τους πολίτας της,

Ιερ. 18,8 και επιστραφή το έθνος εκείνο από πάντων των κακών αυτών, και μετανοήσω περί των κακών, ών ελογισάμην τού ποιήσαι αυτοίς.

Ιερ. 18,8 εάν εκείνο το έθνος επιστρέψη προς εμέ εν μετανοία, απαρηνηθή δε και απομακρυνθή από όλας τας κακίας, εγώ θα αλλάξω γνώμην σχετικώς με τας θλίψεις και τιμωρίας, τας οποίας είχα σκεφθή να επιφέρω εναντίον των ανθρώπων του λαού αυτού.

Ιερ. 18,9 και πέρας λαλήσω επί έθνος και βασιλείαν τού ανοικοδομείσθαι και τού καταφυτεύεσθαι,

Ιερ. 18,9 Εάν εξ αντιθέτου ομιλήσω και αποφασίσω περί ενός έθνους και ενός βασιλείου, ότι θα ανοικοδομηθή, θα φυτευθή και θα προοδεύσ-η,

Ιερ. 18,10 και ποιήσωσι τα πονηρά εναντίον μου τού μη ακούειν της φωνής μου, και μετανοήσω περί των αγαθών, ών ελάλησα τού ποιήσαι αυτοίς.

Ιερ. 18,10 οι δε άνθρωποι του έθνους αυτού πράξουν πονηρά ενώπιόν μου και δεν θέλουν να ακούσουν και να υπακούσουν εις την φωνήν μου, τότε θα αλλάξω γνώμην σχετικώς με τα αγαθά, που είχα προαναγγείλει, ότι θα αποστείλω εις αυτούς.

Ιερ. 18,11 και νύν ειπόν προς άνδρας Ιούδα και προς τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ· ιδού εγώ πλάσσω εφ υμάς κακά και λογίζομαι εφ υμάς λογισμόν· αποστραφήτω δή έκαστος από οδού αυτού της πονηράς, και καλλίονα ποιήσατε τα επιτηδεύματα υμών.

Ιερ. 18,11 Και τώρα ειπέ στους ανθρώπους του βασιλείου Ιούδα και προς τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Ιδού, εγώ παρασκευάζω εναντίον σας θλίψεις και τιμωρίας, μελετών σχέδια εις βάρος σας. Ας απομακρυνθή, λοιπόν, ο καθένας σας από τον δρόμον των πονηριών του και πράξατε έργα καλύτερα.

Ιερ. 18,12 και είπαν· ανδριούμεθα, ότι οπίσω των αποστροφών ημών πορευσόμεθα και έκαστος τα αρεστά της καρδιάς αυτού της πονηράς ποιήσομεν.

Ιερ. 18,12 Εκείνοι όμως απήντησαν· Ημείς είμεθα ανδρείοι, δι' αυτό και θα προχωρήσωμεν εις τας παραβάσεις μας, και ο καθένας από ημάς θα πράξη ο,τι ευχαριστεί την πονηράν αυτού καρδίαν.

Ιερ. 18,13 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ερωτήσατε δή εν έθνεσι· τις ήκουσε τοιαύτα φρικτά, ά εποίησε σφόδρα παρθένος Ισραήλ;

Ιερ. 18,13 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ερωτήσατε τα ειδωλολατρικά έθνη· ποιό από αυτά ήκουσε τέτοια φρικτά πράγματα, τα οποία τόσο πολύ διέπραξεν η θυγάτηρ μου αυτή, το έθνος Ισραήλ;

Ιερ. 18,14 μη εκλείψουσιν από πέτρας μαστοί ή χιών από τού Λιβάνου; μη εκκλινή ύδωρ βιαίως ανέμω φερόμενον;

Ιερ. 18,14 Μηπως θα λείψουν ποτέ αι πηγαί ύδατος από τους βράχους η τα χιόνια από το όρος Λιβανον; Μηπως και θα παρεκκλινή το ύδωρ του ποταμού από την φυσικήν πορείαν του, έστώ και αν βίαιος άνεμος εκσπάση εις αυτό;

Ιερ. 18,15 ότι επελάθοντό μου ο λαός μου, εις κενόν ευθυμίασαν· και ασθενήσουσιν εν ταίς οδοίς αυτών σχοίνους αιωνίους του επιβήναι τριβήνας ουκ έχοντας οδόν εις πορείαν

Ιερ. 18,15 Ο Ισραηλιτικός έθνος λαός με ελησμόνησε, προσέφερε θυσίαν θυμιάματος εις τα κούφια και ψευδή είδωλα. Αυτοί πυ παρεκκλίνουν εις την ειδωλολατρείαν, θα αποκάμουν και θα παραλύσουν στους δρόμους των, διότι αφήκαν τας αιωνίους οδούς, δια να τραπούν εις μονοπάτια, που δεν είναι καν δρόμος και δεν διέρχονται από αυτά άνθρωποι.

Ιερ. 18,16 τού τάξει την γήν αυτών εις αφανισμόν και σύριγμα αιώνιον· πάντες οι διαπορευόμενοι δι αυτής εκστήσονται και κινήσουσι την κεφαλήν αυτών.

Ιερ. 18,16 Και το αποτέλεσμα είναι να καταντήση η χώρα αυτών εις όλεθρον, αιώνιον σφύριγμα καταπλήξεως και ειρωνείας εκ μέρους των ανθρώπων. Ολοι όσοι διέρχονται πλησίον αυτής θα μείνουν έκπληκτοι, θα κινούν με θλίψιν την κεφαλήν των

Ιερ. 18,17 ως άνεμον καύσωνα διασπερώ αυτούς κατά πρόσωπον εχθρών αυτών, δείξω αυτοίς ημέραν απωλείας αυτών.

Ιερ. 18,17 Ωσάν τον καυστικόν άνεμον θα τους διασκορπίσω ενώπιον των εχθρών των. θα παρουσιάσω ενώπιόν των την ημέραν της καταστροφής των.

Ιερ. 18,18 Καί είπαν· δεύτε και λογισώμεθα επί Ιερεμίαν λογισμόν, ότι ουκ απολείται νόμος από ιερέως και βουλή από συνετού και λόγος από προφήτου· δεύτε και πατάξωμεν αυτόν εν γλώση και ακουσόμεθα πάντας τους λόγους αυτού.

Ιερ. 18,18 Οι εν Ιερουσαλήμ εχθροί του προφήτου είπαν· Ελάτε και ας σκεφθώμεν, τι πρέπει να κάμωμεν εναντίον του Ιερεμίου, διότι επί τέλους δεν εχάθη από ανάμεσα μας νόμος διδασκόμενος από ιερείς και σοφή συμβουλή από συνετόν άνθρωπον και λόγος προερχόμενος από προφήτην. Ας τον κτυπήσωμεν με τα ίδια του τα λόγια, ας ακούμε με προσοχήν όλους τους λόγους του και ας επισημαίνωμεν τους επιληψίμους.

Ιερ. 18,19 εισάκουσόν μου, Κύριε, και εισάκουσον της φωνής τού δικαϊώματός μου.

Ιερ. 18,19 Και ο προφήτης λέγει· Ακουσέ με, Κυριε, πρόσεξε την φωνήν μου, δια της οποίας ζητώ το δικαϊόν μου.

Ιερ. 18,20 ει ανταποδίδοται αντί αγαθών κακά; ότι συνελάλησαν ρήματα κακά της ψυχής μου και την κόλασιν αυτών έκρυσψάν μου· μνήσθητι εστηκότος μου κατά πρόσωπόν σου τού λαλήσαι υπέρ αυτών αγαθά, τού αποστρέψαι τον θυμόν σου απ αυτών.

Ιερ. 18,20 Πρέπει, λοιπόν, να ανταποδίδονται αντί των αγαθών κακά; Διότι αυτοί συνεφώνησαν και απεφάσισαν κακά εναντίον της ζωής μου. Και το κακόν, που σκέπτονται εναντίον μου, μου το απέκρυσψαν. Ενθυμήσου, Κυριε, ότι εγώ όρθιος ενώπιόν σου σε παρεκάλεσα δι' αυτούς, να τους στείλης αγαθά, να αποτρέψης από αυτούς την δικαϊαν σου οργήν.

Ιερ. 18,21 διά τούτο δός τους υιούς αυτών εις λιμόν και άθροισον αυτούς εις χείρας μαχαίρας· γενέσθωσαν αι γυναίκες αυτών άτεκνοι και χήραι, και οι άνδρες αυτών γενέσθωσαν ανηρημένοι θανάτω και οι νεανίσκοι αυτών πεπτωκότες μαχαίρα εν πολέμω.

Ιερ. 18,21 Δια την αχαριστιαν των αυτήν και δια τα εγκληματικά των σχέδια παράδωσε τα παιδιά των εις λιμόν, συνάθροισέ τους προς σφαγήν από εχθρικής μαχαίρας. Ας γίνουν και ας μείνουν αι γυναίκες των άτεκνοι και χήραι, οι άνδρες αυτών ας εξολοθρευθούν με θανατηφόρον ασθένειαν και οι νέοι αυτών άνδρες ας σφαγούν δια μαχαίρας κατά τον πόλεμον.

Ιερ. 18,22 γενηθήτω κραυγή εν ταίς οικίαις αυτών, επάξεις επ αυτούς ληστάς άφνω, ότι ενεχείρησαν λόγον εις σύλληψίν μου, και παγίδας έκρυσψαν επ εμέ.

Ιερ. 18,22 Ας ακουσθούν κραυγαί πόνου και απελπισίας μέσα εις τα σπίτια των. Φέρε αιφνιδίως εναντίον αυτών ληστάς, διότι συνεφώνησαν και απεφάσισαν μεταξύ των να με συλλάβουν και έστησαν παγίδας εναντίον μου.

Ιερ. 18,23 και σύ, Κύριε, έγνωσ άπασαν την βουλήν αυτών επ εμέ εις θάνατον· μη αθώωσης τας αδικίας αυτών, και τας αμαρτίας αυτών από προσώπου σου μη εξαλείψης· γενέσθω η ασθένεια αυτών εναντίον σου, εν καιρώ θυμού σου ποιήσον εν αυτοίς.

Ιερ. 18,23 Και συ, Κυριε, εγνώρισες όλην την εναντίον μου πονηράν σκέψιν και απόφασίν των, δια να με θανατώσουν. Μη αμνηστεύσης και μη άφησης ατιμωρήτους τας κακίας των. Μη σβήσης από εμπρός σου και εξαλείψης τας αμαρτίας των. Ασθενείς και αδύνατοι ας πέσουν ενώπιόν σου. Εις τον καιρόν του δικαίου σου θυμού πράξε τούτο εναντίον των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Ιερ. 19,1 Τότε ειπε Κύριος προς με· βάδισον και κτήσαι βίκον πεπλασμένον οστράκινον και άξεις από των πρεσβυτέρων τού λαού και από των ιερέων,

Ιερ. 19,1 Τότε μου ειπεν ο Κυριος· Πηγαине και αγόρασε λαγήνι φτιασμένο από πηλόν, πάρε μαζί σου μερικούς από τους πρεσβυτέρους του λαού και από τους Ιερείς

Ιερ. 19,2 και εξελεύση εις το πολυάνδριον υιών των τέκνων αυτών, ό εστιν επί των προθύρων πύλης της Χαρσειθ, και ανάγνωθι εκεί πάντας τους λόγους τούτους, ούς αν λαλήσω προς σε,

Ιερ. 19,2 και να εξέλθης στο Πολυάνδριον, στο νεκροταφείον όπου έθαπτον τα θυσιαζόμενα στον Βααλ τέκνα των, αυτό που ευρίσκεται εις τα πρόθυρα της πύλης Χαρσειθ. Εκεί κάμε γνωστούς εις όλους αυτούς τους λόγους, τους οποίους εγώ θα αποκαλύψω εις σε.

Ιερ. 19,3 και ερείς αυτοίς· ακούσατε τον λόγον Κυρίου, βασιλείς Ιούδα και άνδρες Ιούδα και οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ και οι εισπορευόμενοι εν ταις πύλαις ταύταις· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ιδού εγώ επάγω επί τον τόπον τούτον κακά, ώστε παντός ακούοντος αυτά ηχήσει τα ώτα αυτού,

Ιερ. 19,3 Και θα πης εις αυτούς· ακούσατε τον λόγον του Κυρίου βασιλείς του βασιλείου Ιούδα, άνδρες Ιουδαίοι, οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, όλοι όσοι εισέρχεσθε από τας πύλας αυτάς· αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον του τόπου αυτού θλίψεις και συμφοράς, τόσον πολλές και μεγάλας, ώστε καθένας που θα τας ακούση, θα αισθανθή να βουΐζουν τα αυτιά του.

Ιερ. 19,4 ανθών εγκατέλιπόν με και απηλλοτριώσαν τον τόπον τούτον και εθυμίασαν εν αυτώ θεοίς αλλοτριούς, οίς ουκ ήδεισαν αυτοί και οι πατέρες αυτών, και οι βασιλείς Ιούδα έπλησαν τον τόπον τούτον αιμάτων αθών

Ιερ. 19,4 Αυτά θα γίνουν, διότι αυτοί με εγκατέλειψαν, εμόλυναν και αφιέρωσαν τον τόπον τούτον εις ξένους θεούς, εθυσίασαν εις αυτόν θυσίας προς θεούς ξένους, τους οποίους δεν εγνώριζαν ούτε αυτοί ούτε οι πρόγονοί των. Οι δε βασιλείς του Ιούδα εγέμισαν τον τόπον αυτόν από αίματα αθών ανθρωπων, τους οποίους έσφαξαν.

Ιερ. 19,5 και ωκοδόμησαν υψηλά τή Βάαλ τού κατακαίειν τους υιούς αυτών εν πυρί, ά ουκ ενετειλάμην ουδέ διανοήθην εν τή καρδιά μου.

Ιερ. 19,5 Εκτισαν εις υψηλούς τόπους θυσιαστήρια του ειδώλου Βααλ, δια να κατακαίουν τα παιδιά των στο πυρ, έκαμαν πράγματα, τα οποία ουδέποτε εγώ διέταξα, ούτε καν ήλθαν ποτέ εις την διάνοιάν μου.

Ιερ. 19,6 διά τούτο ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και ου κληθήσεται τώ τόπω τούτω έτι Διάπτωσις και Πολυάνδριον υιού Εννόμ, αλλ ή Πολυάνδριον της σφαγής.

Ιερ. 19,6 Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας δεν θα ονομασθή πλέον ο τόπος αυτός απλώς Διάπτωσις και Πολυάνδριον του υιού του Εννόμ, άλλα Πολυάνδριον της σφαγής.

Ιερ. 19,7 και σφάξω την βουλήν Ιούδα και την βουλήν Ιερουσαλήμ εν τώ τόπω τούτω και καταβαλώ αυτούς εν μαχαίρα εναντίον των εχθρών αυτών και εν χερσί των ζητούντων τας ψυχάς αυτών, και δώσω τους νεκρούς αυτών εις βρώσιν τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς θηρίοις της γης.

Ιερ. 19,7 Διότι στον τόπον αυτόν θα σφάξω και θα ματαιώσω την πονηράν σκέψιν και απόφασιν του βασιλείου Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, θα παραδώσω και θα καταβάλω αυτούς εις σφαγήν μαχαίρας ενώπιον των εχθρών των, εις τα χέρια ανθρωπων οι οποίοι ζητούν να τους αφαιρέσουν την ζωήν. Θα παραδώσω τους νεκρούς των τροφήν εις τα όρνια του ουρανού και εις τα θηρία της γης.

Ιερ. 19,8 και τάξω την πόλιν ταύτην εις αφανισμόν και εις συριγμόν· πάς ο παραπορευόμενος επ αυτής σκυθρωπάσει και συριεΐ υπέρ πάσης της πληγής αυτής.

Ιερ. 19,8 Θα προσορίσω και θα παραδώσω αυτήν την πόλιν εις όλεθρον και αφανισμόν, ελεινόν θέαμα δια συριγμόν θλίψεως και ειρωνείας. Καθε άνθρωπος, ο οποίος θα διέρχεται κοντά της, θα σκυθρωπάζη βλέπων την μεγάλην καταστροφήν της και θα εκβάλλη συριγμόν δέους και ειρωνείας δια την μεγάλην αυτής πληγήν.

Ιερ. 19,9 και έδονται τας σάρκας των υιών αυτών και τας σάρκας των θυγατέρων αυτών, και έκαστος τας σάρκας τού πλησίον αυτού έδονται εν τή περιοχή και εν τή πολιορκία, ή πολιορκήσουσιν αυτούς οι εχθροί αυτών.

Ιερ. 19,9 Οι κάτοικοι της λόγω του λιμού, που θα επικρατήση, θα φάγουν τας σάρκας των υιών των και τας σάρκας των θυγατέρων των, άλλα και κάθε άνθρωπος θα φάγη τας σάρκας του πλησίον αυτού, εξ αιτίας της στενής και καταπιεστικής πολιορκίας, με την οποίαν θα τους πολιορκήσουν οι εχθροί των.

Ιερ. 19,10 και συντριψεις τον βίκον κατ οφθαλμούς των ανδρών των εκπορευομένων μετά σου

Ιερ. 19,10 Θα συντριψής το λαγήνι εμπρός εις τα μάτια των ανδρών, οι οποίοι θα έλθουν μαζί σου,

Ιερ. 19,11 και ερείς· τάδε λέγει Κύριος· ούτως συντριψω τον λαόν τούτον, και την πόλιν ταύτην, καθώς συντριβεται άγγος οστράκινον, ό ου δυνήσεται ιαθήναι έτι.

Ιερ. 19,11 και θα πης· Αυτά λέγει ο Κυριος έτσι εγώ θα συντριψω τον λαόν αυτόν και την πόλιν αυτήν, όπως συντριβεται το πλήρινον τούτο δοχείον, το οποίον δεν είναι δυνατόν πλέον να συγκολληθή και αποκατασταθή.

Ιερ. 19,12 ούτως ποιήσω, λέγει Κύριος, τώ τόπω τούτω και τοίς κατοικοῦσιν εν αυτώ τού δοθίηναι την πόλιν ταύτην ως την διαπίπτουσαν.

Ιερ. 19,12 Έτσι θα κάμω στον τόπον τούτον, λέγει ο Κυριος, και στους κατοίκους του τόπου αυτού, ώστε να γίνη η πόλις αυτή ως άλλο μεγάλο νεκροταφείον, όπως η "Διαπίπτουσα".

Ιερ. 19,13 και οίκοι Ιερουσαλήμ και οίκοι βασιλέων Ιούδα έσονται καθώς ο τόπος ο διαπίπτων από των ακαθαρσιών αυτών εν πάσαις ταις οικίαις, εν αις εθυμίασαν επί των δωμάτων αυτών πάση τή στρατιά τού ουρανού και έσπεισαν σπονδάς θεοίς αλλοτριούς. -

Ιερ. 19,13 Και τα σπίτια της Ιερουσαλήμ και οι οίκοι των βασιλέων Ιούδα, θα γίνουν όπως ο τόπος ο Διαπίπτων, ο Ταφέθ, το νεκροταφείον, εξ αιτίας των βδελυγμάτων, τα οποία ετελούντο εις όλας τας οικίας. Από τα δώματα των οικιών αυτών, επάνω εις τα ηλιακωτά, προσέφεραν θυσίαν θυμιάματος εις την στρατιάν των αστέρων του ουρανού και έχυσαν σπονδάς εις θεούς ξένους!

Ιερ. 19,14 Καί ήλθεν Ιερεμίας από της διαπτώσεως, ου απέστειλεν αυτόν Κύριος εκεί τού προφητεύσαι, και έστη εν τή αυλή οίκου Κυρίου και είπε προς πάντα τον λαόν·

Ιερ. 19,14 Επέστρεψεν ο Ιερεμίας από τον τόπον αυτόν της Διαπτώσεως, όπου τον είχαν αποστείλει ο Κυριος, δια να προφητεύσει, και εστάθη όρθιος εις την αυλήν του Κυρίου και είπε προς όλον τον λαόν.

Ιερ. 19,15 τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επάγω επί την πόλιν ταύτην και επί πάσας τας πόλεις αυτής και επί τας κόμας αυτής άπαντα τα κακά, ά ελάλησα επ αυτήν, ότι εσκήρουναν τον τράχηλον αυτών τού μη εισακούειν των εντολών μου.

Ιερ. 19,15 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ επιφέρω εις την πόλιν αυτήν και εις όλας τας πόλεις της χώρας αυτής και εις τας κόμας αυτής όλα τα κακά, τα οποία ελάλησα εναντίον αυτής, διότι οι Ισραηλίται εσκήρουναν τον τράχηλον των, ώστε να αρνηθούν να υπακούσουν εις τας εντολάς μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Ιερ. 20,1 Καί ήκουσε Πασχώρ ο υιός Εμμής ο ιερεύς - και ούτος ήν καθεσταμένος ηγούμενος οίκου Κυρίου - τού Ιερεμίου προφητεύοντος τους λόγους τούτους.

Ιερ. 20,1 ο Πασχώρ, υιός του Εμμής, ο Ιερεύς, αυτός πο Υ είχε διορισθ αρχηγός και επόπτης του ναού του Κυρίου, ήκουσε τον Ιερεμίαν να προφητεύη τους απειλητικούς αυτούς λόγους.

Ιερ. 20,2 και επάταξεν αυτόν και ενέβαλεν αυτόν εις τον καταράκτην, ός ήν εν πύλη οίκου αποτεταγμένου τού υπερώου, ός ήν εν οίκω Κυρίου.

Ιερ. 20,2 Τον εμαστίγωσε και έβαλε τους πόδας και τας χείρας, αυτού στο βασανιστικόν ξύλον, που υπήρχε μέσα εις δωμάτιον μεμονωμένον υπεράνω από την αυλήν του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 20,3 και εξήγαγε Πασχώρ τον Ιερεμίαν εκ τού καταράκτου, και είπεν αυτώ Ιερεμίας· ουχί Πασχώρ εκάλεσε Κύριος το όνομά σου, αλλ ή Μέτοικον.

Ιερ. 20,3 Κατόπιν ο Πασχώρ έβγαλε τον Ιερεμίαν από το βασανιστικόν αυτό ξύλον και είπε προς αυτόν ο Ιερεμίας· Ο Κυριος δεν σου έδωσε το όνομα Πασχώρ, αλλά το όνομα Μέτοικος,

Ιερ. 20,4 διότι τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ δίδωμί σε εις μετοικίαν σν πάσι τοίς φίλοις σου, και πεσούνται εν μαχαίρα εχθρών αυτών, και οι οφθαλμοί σου όψονται, και σε και πάντα Ιούδαν δώσω εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος, και μετοικιούσιν αυτοίς και κατακόψουσιν εν μαχαίραις.

Ιερ. 20,4 διότι αυτά λέγει ο Κυριος· ιδού, εγώ θα σε παραδώσω εις μετοικεσίαν μαζί με τους φίλους σου, οι οποίοι φίλοι σου θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας των εχθρών των. Αυτά θα τα ίδουν οι οφθαλμοί σου. Σε τον ιδιον και όλους τους Ιουδαίους θα παραδώσω αιχμαλώτους εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, οι άνδρες του οποίου θα απαγάγουν εις μετοικεσίαν και σε και αυτούς· πολλούς δε θα κατακόψουν με τας μαχαίρας.

Ιερ. 20,5 και δώσω την πάσαν ισχύν της πόλεως ταύτης και πάντας τους πόνους αυτής και πάντας τους θησαυρούς τού βασιλέως Ιούδα εις χείρας εχθρών αυτού, και άξουσιν αυτούς εις Βαβυλώνα.

Ιερ. 20,5 Θα παραδώσω δε όλην την δύναμιν της πόλεως αυτής, όλους τους κόπους της, όλους τους θησαυρούς του βασιλέως Ιούδα, εις τα χέρια των εχθρών του, οι οποίοι εχθροί του θα οδηγήσουν αυτούς αιχμαλώτους εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 20,6 και σύ και πάντες οι κατοικούντες εν τώ οίκω σου πορεύσεσθε εν αιχμαλωσία, και εν Βαβυλώνι αποθανή και εκεί ταφήση, σύ και πάντες οι φίλοι σου, οίς επροφήτευσας αυτοίς ψευδή.

Ιερ. 20,6 Και συ και όλοι, όσοι κατοικούν στο σπίτι σου, θα πορευθήτε εις αιχμαλωσίαν, εις την Βαβυλώνα εκεί θα αποθάνης, εκεί και θα ταφής συ και όλοι οι φίλοι σου, στους οποίους είπες ψευδείς προφητείας.

Ιερ. 20,7 Ηπάτησάς με, Κύριε, και ηπατήθην, εκράτησας και ηδυνάσθης· εγενόμην εις γέλωτα, πάσαν ημέραν διετέλεσα μυκτηριζόμενος·

Ιερ. 20,7 Παραπονούμενος ο προφήτης απευθύνεται προς τον Κυριον και λέγει· Κυριε, με εξηπάτησες σχετικώς με το προφητικον έργον και ηπατήθην. Επέμεινες να αναλάβω το έργον του προφήτου και επεκράτησεν η γνώμη σου. Ιδού όμως, ότι εγώ έγινα αντικείμενον γέλωτος· όλην την την μέραν υπήρξα αντικείμενον εξευτελισμού και χλευασμού.

Ιερ. 20,8 ότι πικρώ λόγω μου γελάσομαι, αθεσίαν και ταλαιπωρίαν επικαλέσομαι, ότι εγενήθη λόγος Κυρίου εις ονειδισμόν εμοί και εις χλευασμόν πάσαν ημέραν μου.

Ιερ. 20,8 Με πικρούς και δηκτικούς λόγους θα με χλευάσουν, θα γίνω περιγελωσ, διότι εγώ ήλεγχα την παρανομίαν και την καταδυνάστευσιν. Αλλ' ιδού ότι ο λόγος, τον οποίον έθεσεν στο στόμα μου ο Κυριος, εγινε δι' εμέ αιτία ονειδισμού. Όλας τας ημέρας της ζωής μου θα με χλευάζουν.

Ιερ. 20,9 και είπα· ου μη ονομάσω το όνομα Κυρίου και ου μη λαλήσω έτι επί τώ ονόματι αυτού· και εγένετο ως πύρ καιόμενον φλέγον εν τοίς οστέοις μου, και παρείμαι πάντοθεν και ου δύναμαι φέρειν.

Ιερ. 20,9 Και είπα τότε από μέσα μου· Δεν θα αναφέρω άλλην φοράν το όνομα του Κυρίου και δεν θα λαλήσω πλέον εν τω Ονόματι αυτού. Αλλά η σκέψις μου αυτή έγινεν ώσαν πυρκαϊά καιομένη, φλέγουσα, μέσα εις τα οστά μου. Παρέλυσα από παντού και δεν ημπορώ να υποφέρω αυτήν την φλόγα.

Ιερ. 20,10 ότι ήκουσα ψόγον πολλών συναθροισζομένων κυκλόθεν· επισύστητε και επισυστώμεν αυτώ, πάντες άνδρες φίλοι αυτού· τηρήσατε την επίνοιαν αυτού, ει απατηθήσεται και δυνησόμεθα αυτώ και ληψόμεθα την εκδίκησιν ημών εξ αυτού.

Ιερ. 20,10 Διότι ήκουσα ψευδείς κατηγορίας και αυστηράς επιτιμηθείς πολλών, οι οποίοι είχαν συγκεντρωθή ολόγουρά μου. Επιτεθήτε εναντίον του, έλεγαν, και ημείς επίσης θα ριφθώμεν εναντίον του, όλοι οι άνδρες οι φίλοι του. Παρακολουθήσατε και κατασκοπεύσατε τας σκέψιστου, μήπως τυχόν και παρασυσρθή εις πλάνην και ψεύδος, οπότε θα κατακυριαρχήσωμεν εις αυτόν και θα πάρωμεν την εκδίκησίν μας εναντίον του.

Ιερ. 20,11 ο δε Κύριος μετ εμού καθώς μαχητής ισχύων· διά τούτο εδίωξαν και νοήσαι ουκ ηδύναντο· ησχύνθησαν σφόδρα, ότι ουκ ενόησαν ατιμίας αυτών, αί δι αιώνος ουκ επιλησθήσονται.

Ιερ. 20,11 Αλλα ο Κυριος ήτο μαζί μου ισχυρός υπερασπιστής. Δια τούτο αυτοί με κατεδίωξαν, χωρίς να με καταβάλουν. Δεν ημπόρεσαν να εννοήσουν ότι ο Κυριος ήτο μαζί μου. Κατησχύνθησαν πάρα πολύ, διότι δεν συνησθάνθησαν τας

ατιμίας των, αι οποία εν τούτοις δεν θα λησμονηθούν δια μέσου των αιώνων.

Ιερ. 20,12 Κύριε, δοκιμάζων δίκαια, συνίων νεφρούς και καρδίας, ίδοιμι την παρά σου εκδίκησιν εν αυτοίς, ότι προς σε απεκάλυφα τα απολογήματά μου. -

Ιερ. 20,12 Κυριε, συ είσαι εκείνος, ο οποίος εξετάζει με δικαιοσύνη και αποδίδοτο δίκαιον. Γνωρίζεις και τα απόκρυφα των ανθρώπων, τους νεφρούς και τας καρδίας. Ας ίδω λοιπόν στελλομένην από σε τιμωρίαν εναντίον αυτών των ανθρώπων, διότι εγώ προς σε εφανέρωσα τας θλίψεις μου, τους διωγμούς μου, όπως και τας απολογίας μου.

Ιερ. 20,13 Ασατε τώ Κυρίω, αινέσατε αυτό, ότι εξείλατο ψυχήν πένητος εκ χειρός πονηρευομένων. -

Ιερ. 20,13 Δοξολογήσατε τον Κυριον, δοξολογήσατέ τον, διότι έσωσε την ζωήν εμού, του πτωχού και αδυνάτου, από τα χέρια πονηρών και κακών ανθρώπων.

Ιερ. 20,14 Επικατάρατος η ημέρα, εν ή ετέχθην εν αυτή η ημέρα, εν ή έτεκέ με η μήτηρ μου, μη έστω επευκτή.

Ιερ. 20,14 Κατηραμένη ας είναι η ημέρα κατά την οποίαν εγεννήθην. Η ημέρα κατά την οποίαν με εγέννησεν η μήτηρ μου ας μη είναι ευλογημένη.

Ιερ. 20,15 επικατάρατος ο άνθρωπος ο ευαγγελισάμενος τώ πατρί μου λέγων· ετέχθη σοι άρσην, ευφραινόμενος.

Ιερ. 20,15 Κατηραμένος ας είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έφερεν στον πατέρα μου την χαρμόσυνον είδησιν και του είπε χαίρων· απέκτησες αρσενικόν παιδί.

Ιερ. 20,16 έστω ο άνθρωπος εκείνος ως αι πόλεις, ας κατέστρεψε Κύριος εν θυμώ και ου μετεμελήθη· ακουσάτω κραυγής τώ πρωϊ και αλαλαγμού μεσημβρίας,

Ιερ. 20,16 Ας είναι ο άνθρωπος εκείνος, όπως αι πόλεις, τας οποίας ο Κυριος εν τη δικαία του οργή κατέστρεψε και δεν μετενόησε δια την καταστροφήν των. Ας ακούση ο άνθρωπος αυτός το πρωϊ κραυγάς συναγερού και την μεσημβρίαν αλαλαγμούς πολέμου.

Ιερ. 20,17 ότι ουκ απέκτεiné με εν μήτρα μητρός και εγένετό μοι η μήτηρ μου τάφος μου και η μήτρα συλλήψεως αιωνίας.

Ιερ. 20,17 Διότι δεν με εθανάτωσε μέσα εις την μήτραν της μητρός μου, ώστε να γίνη η μητέρα μου τάφος μου και η μήτρα της παντοτεινή φυλακή μου.

Ιερ. 20,18 ινατί τούτο εξήλθον εκ μήτρας τού βλέπειν κόπους και πόνους, και διετέλεσαν εν αισχύνη αι ημέραι μου;

Ιερ. 20,18 Διατί εγεννήθην, διατί εβγήκα από την μητράν; Δια να βλέπω κόπους και να διέρχωμαι τας ημέρας της ζωής μου με καταισχύνην και εξευτελισμόν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Ιερ. 21,1 Ο λόγος ο γεγόμενος παρά Κυρίου προς Ιερεμίαν, ότε απέστειλε προς αυτόν ο βασιλεύς Σεδεκίας τον Πασχώρ υιόν Μελχίου και Σοφονίαν υιόν Μαασαίου τον ιερέα λέγων·

Ιερ. 21,1 Λογος τον οποίον απήθυσεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν, όταν ο βασιλεύς Σεδεκίας απέστειλε προς αυτόν τον Πασχώρ υιόν του Μελχίου, και τον Σοφονίαν υιόν του Μαασαίου τον ιερέα, οι οποίοι τον παρεκάλεσαν λέγοντες·

Ιερ. 21,2 επερώτησον περί ημών τον Κύριον, ότι βασιλεύς Βαβυλώνος εφέστηκεν εφ ημάς, ει ποιήσει Κύριος κατά πάντα τα θαυμάσια αυτού, και απελεύσεται αφ ημών.

Ιερ. 21,2 Ερώτησε δι' ημάς τον Κυριον, διότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνος επήλθεν εναντίον μας και έφθασεν, εάν ο Κυριος θα ενεργήση υπέρ ημών σύμφωνα με όλα τα θαυμαστά έργα, τα οποία άλλοτε έκαμε, και αν αναχωρήση έτσι ο βασιλεύς αυτός από ημάς.

Ιερ. 21,3 και είτε προς αυτούς Ιερεμίας· ούτως ερείτε προς Σεδεκίαν βασιλέα Ιούδα·

Ιερ. 21,3 Είπε προς αυτούς ο Ιερεμίας. Αυτά θα είπτε προς τον Σεδεκίαν, τον βασιλέα της χώρας Ιούδα·

Ιερ. 21,4 τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ μεταστρέψω τα όπλα τα πολεμικά, εν οίς υμείς πολεμείτε εν αυτοίς προς τους

Χαλδαίους τους συγκεκρικλικότας υμάς έξωθεν τού τείχους, και συναξω αυτούς εις το μέσον της πόλεως ταύτης

Ιερ. 21,4 αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα στρέψω εις τα οπίσω άχρηστα τα πολεμικά σας όπλα, με τα οποία σεις θέλετε να πολεμήσετε εναντίον των Χαλδαίων, οι οποίοι έξω από το τείχος σας έχουν περικλείσει. Και θα συγκεντρώσω αυτούς στο μέσον αυτής της πόλεως.

Ιερ. 21,5 και πολεμήσω εγώ υμάς εν χειρί εκτεταμένη και εν βραχίονι κραταιώ μετά θυμού και οργής μεγάλης

Ιερ. 21,5 Εγώ θα πολεμήσω εναντίον σας με το χέρι μου απλωμένον και με τον παντοδύναμον βραχιονά μου, με θυμόν και μεγάλην οργήν.

Ιερ. 21,6 και πατάξω πάντας τους κατοικούντας εν τή πόλει ταύτη, τους ανθρώπους και τα κτήνη, εν θανάτω μεγάλω, και αποθάνονται.

Ιερ. 21,6 Θα κτυπήσω όλους τους κατοίκους εις την πόλιν αυτήν, τους ανθρώπους και τα κτήνη, με μεγάλο θανατικό και θα αποθάνουν.

Ιερ. 21,7 και μετά ταύτα -ούτως λέγει Κύριος- δώσω τον Σεδεκίαν βασιλέα Ιούδα και τους παιδας αυτού και τον λαόν τον καταλειφθέντα εν τή πόλει ταύτη από τού θανάτου και από τού λιμού και από της μαχαίρας εις χείρας εχθρών αυτών των ζητούντων τας ψυχάς αυτών, και κατακόψουσιν αυτούς εν στόματι μαχαίρας· ου φείσομαι επ αυτοίς και ου μη οικτειρήσω αυτούς.

Ιερ. 21,7 Μετά ταύτα, έτσι λέγει ο Κυριος, θα παραδώσω τον Σεδεκίαν τον βασιλέα του βασιλείου Ιούδα και τους αυλικούς του και τον λαόν του, όλους όσοι απέμειναν εις την πόλιν αυτήν ζώντες από την θανατηφόρον ασθένειαν, από τον λιμόν και από την εχθρικήν μάχαιραν, θα τους παραδώσω εις τα χέρια των εχθρών των, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν των, και θα τους κατακόψουν εν στόματι μαχαίρας. Εγώ δεν θα λυπηθώ δι' αυτούς ούτε θα τους σπλαγχνισθώ.

Ιερ. 21,8 και προς τον λαόν τούτον ερείς· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ δέδωκα πρό προσώπου υμών την οδόν της ζωής και την οδόν τού θανάτου·

Ιερ. 21,8 Και προς τον λαόν τούτον θα είπης· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ έχω θέσει ενώπιόν σας την οδόν της ζωής και την οδόν, που οδηγεί στον θάνατον.

Ιερ. 21,9 ο καθήμενος εν τή πόλει ταύτη αποθάνεται εν μαχαίρα και εν λιμώ, και ο εκπορευόμενος προσχωρήσει προς τους Χαλδαίους τους συγκεκρικλικότας υμάς ζήσεται, και έσται η ψυχή αυτού εις σκύλα, και ζήσεται.

Ιερ. 21,9 Εκείνος, ο οποίος θα καθίση εις την πόλιν αυτήν, θα αποθάνη φονευόμενος από εχθρικήν μάχαιραν η από λιμόν. Εκείνος, ο οποίος θα εξέλθη από την πόλιν αυτήν, δια να παραδοθή στους Χαλδαίους, που σας έχουν αποκλείσει, θα ζήση,

αλλά η ζωή του θα είναι ωσάν τα λάφυρα, που περιπίπτουν εις χείρας των εχθρών. Οπωσδήποτε όμως θα ζήσει.

Ιερ. 21,10 διότι εστήρικα το πρόσωπόν μου επί την πόλιν ταύτην εις κακά και ουκ εις αγαθά· εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος παραδοθήσεται, και κατακαύσει αυτήν εν πυρί.

Ιερ. 21,10 Αυτά θα γίνουν, διότι εγώ έχω στρέψει και στηρίζω το πρόσωπόν μου εναντίον της πόλεως αυτής, δια να αποστείλω συμφοράς και όχι ευεργεσίας. Θα πέση η πόλις εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα την παραδώση στο πυρ και θα την κατακαύση.

Ιερ. 21,11 ο οίκος βασιλέως Ιούδα, ακούσατε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 21,11 Όλος ο βασιλικός οίκος του βασιλέως του Ιούδα, όπως και ο βασιλικός οίκος του Δαβίδ, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου.

Ιερ. 21,12 οίκος Δαυίδ, τάδε λέγει Κύριος· κρίνατε πρώτῃ κρίμα και κατευθύνετε και εξέλεσθε διηρπασμένον εκ χειρός αδικούντος αυτόν, όπως μη αναφθῆ ως πύρ η οργή μου και καυθήσεται, και ουκ ἔσται ο σβέσων.

Ιερ. 21,12 Αυτά λέγει ο Κυριος· Αποδώσατε εκάστην πρώϊαν το δίκαιον, ευθύνετε τους δρόμους της ζωής σας προς τας εντολάς του Κυρίου, αποσπάσατε αθών από τα χέρια εκείνου, ο οποίος τον αδικεί και τον καταπιέζει, δια να μη ανάψη ωσάν φωτιά η οργή μου και γίνη πυρκαϊά μεγάλη και δεν θα υπάρχη κανείς, που θα ημπορέση να την σβήση.

Ιερ. 21,13 ιδού εγώ προς σε τον κατοικούντα την κοιλάδα Σορ, την πεδεινήν, τους λέγοντας· τις πτοήσει ημάς; ή τις εισελεύσεται προς το κατοικητήριον ημών;

Ιερ. 21,13 Ιδού, εγώ έρχομαι εναντίον σου, ο οποίος κατοικείς την κοιλάδα Σορ και εις την πεδινήν, προς όλους σας, οι οποίοι πιστεύοντες εις τα απόρρητα της περιοχής σας λέγετε· ποιός θα μας καταπτοήσει; Ποιός είναι δυνατόν να εισέλθη στο καταφύγιόν μας;

Ιερ. 21,14 και ανάψω πύρ εν τώ δρυμώ αυτής, και ἔδεται πάντα τα κύκλω αυτής.

Ιερ. 21,14 Εγώ θα ανάψω φωτιά καταστροφής εις τα δάση της περιοχής, η οποία και θα καταφάγη όλα τα γύρω από αυτήν μέρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Ιερ. 22,1 Τάδε λέγει Κύριος· πορεύου και κατάβηθι εις τον οίκον τού βασιλέως Ιούδα και λαλήσεις εκεί τον λόγον τούτον

Ιερ. 22,1 Αυτά λέγει ο Κυριος προς τον προφήτην· πήγαινε, κατέβα στον οίκον του βασιλέως Ιούδα και εκεί θα είπης αυτόν τον λόγον·

Ιερ. 22,2 και ερείς· άκουε λόγον Κυρίου, βασιλεύ Ιούδα ο καθηήμενος επί θρόνον Δαυίδ, σύ και ο οίκός σου και ο λαός σου και οι εισπορευόμενοι ταίς πύλαις ταύταις·

Ιερ. 22,2 θα πης άκουε λόγον Κυρίου, βασιλεύ Ιούδα, ο οποίος κάθεται στον θρόνον Δαβίδ, συ και ο οίκός σου και ο λαός σου και όλοι, όσοι εισέρχονται δια των πυλών τούτων εις την πόλιν.

Ιερ. 22,3 τάδε λέγει Κύριος· ποιείτε κρίσιν και δικαιοσύνην και εξαιρέισθε διηρπασμένον εκ χειρός αδικούντος αυτόν και προσήλυτον και ορφανόν και χήραν μη καταδυναστεύετε και μη ασεβήτε και αίμα αθών μη εκχέητε εν τώ τόπω τούτω.

Ιερ. 22,3 Αυτά λέγει ο Κυριος· κρίνατε με δικαιοσύνην, βγάλτε από τα χέρια του αδικούντος τον καταπιεζόμενον και αδικούμενον· προσήλυτον και ορφανόν και χήραν μη καταδυναστεύετε, μη ασεβήτε προς τον Θεόν και μη χύνετε αίμα αθών στον τόπον τούτον.

Ιερ. 22,4 διότι εάν ποιούντες ποιήσητε τον λόγον τούτον, και εισελεύσονται εν ταίς πύλαις τού οίκου τούτου βασιλείς καθημενοι επί θρόνου Δαυίδ και επιβεβηκότες εφ αρμάτων και ίππων, αυτοί και οι παίδες αυτών, και ο λαός αυτών·

Ιερ. 22,4 Διότι, εάν τηρήσετε πιστώσ την εντολήν αυτήν, τότε ασφαλείς και ένδοξοι θα εισέλθουν από τας πύλας του ανακτόρου αυτού βασιλείς, καθημενοι επί του θρόνου Δαβίδ, οι οποίοι θα επιβαίνουν επάνω εις πολεμικά άρματα και ίππους, αυτοί και οι αυλυκοί των και ο λαός των.

Ιερ. 22,5 εάν δε μη ποιήσητε τους λόγους τούτους, κατ εμαντού ώμοσα, λέγει Κύριος, ότι εις ερήμωσιν ἔσται ο οίκος ούτος.

Ιερ. 22,5 Εάν όμως δεν τηρήσετε τους λόγους αυτούς, ωρκίσθηκα στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι θα παραδοθή εις ερήμωσιν ο οίκος αυτός και ο λαός αυτός.

Ιερ. 22,6 ότι τάδε λέγει Κύριος κατά τού οίκου βασιλέως Ιούδα· Γαλαάδ σύ μοι, αρχή τού Λιβάνου, εάν μη θώ σε εις έρημον, πόλεις μη κατοικηθησομένας·

Ιερ. 22,6 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον του οίκου βασιλέως Ιούδα. Συ είσαι δι' εμέ, όπως η περιοχή Γαλαάδ, η κορυφή του Λιβάνου, και όμως θα σε παραδώσω εις ερήμωσιν και θα μείνης ωσάν τας πόλεις εκείνας, αι οποίαι δεν έχουν κατοίκους,

Ιερ. 22,7 και επάξω επί σε ολοθρεύοντα άνδρα και τον πέλεκυν αυτού, και εκκόψουσι τας εκλεκτάς κέδρους σου και εμβαλούσιν εις το πύρ.

Ιερ. 22,7 θα εξεγείρω και θα επιφέρω εναντίον σου εξολοθρευτάς άνδρας με τους πελέκεις των, οι οποίοι θα κατακόψουν τας κλεκτάς κέδρους σου και θα τας ρίψουν στο πυρ.

Ιερ. 22,8 και διελεύσονται έθνη διά της πόλεως ταύτης και ερεί έκαστος προς τον πλησίον αυτού· διατί εποίησε Κύριος ούτως τή πόλει ταύτη τή μεγάλη;

Ιερ. 22,8 Διάφορα έθνη θα περάσουν δια μέσου της πόλεως αυτής και ο καθένας από τους ανθρώπους αυτούς θα λέγη προς τον πλησίον του· διατί ο Κυριος επέφερε τοιαύτην καταστροφήν εις την μεγάλην αυτήν πόλιν;

Ιερ. 22,9 και ερουσίν· ανθ ών εγκατέλιπον την διαθήκην Κυρίου Θεού αυτών και προσεκύνησαν θεοίς αλλοτρίοις και εδούλευσαν αυτοίς.

Ιερ. 22,9 Και θα λάβουν ως απάντησιν· Διότι οι άνθρωποι της πόλεως αυτής εγκατέλειψαν την διαθήκην Κυρίου του Θεού των, προσεκύνησαν ξένους θεούς και έγιναν δούλοι εις τα είδωλα.

Ιερ. 22,10 Μή κλαίετε τον τεθνηκότα μηδέ θρηνείτε αυτόν· κλαύσατε κλαυμώ τον εκπορευόμενον, ότι ουκ επιστρέψει έτι, ουδέ όψεται την γήν πατρίδος αυτού.

Ιερ. 22,10 Μη κλαίετε εκείνον, που απέθανε· μη θρηνείτε δι' αυτόν. Κλαύσατε με μεγάλον κλαυμόν αυτόν, ο οποίος πορεύεται εις εξορίαν και ο οποίος δεν θα επιστρέψη πλέον, ούτε και θα ίδη ποτέ την γην της πατρίδος του.

Ιερ. 22,11 διότι τάδε λέγει Κύριος επί Σελλήμ υιόν Ιωσία τον βασιλεύοντα αντί Ιωσίου τού πατρός αυτού, ός εξήλθεν εκ τού τόπου τούτου· ουκ αναστρέψει εκεί έτι,

Ιερ. 22,11 Αυτά ακόμη, λέγει ο Κυριος, δια τον Σελλήμ, τον υιόν του Ιωσίου, που βασιλεύει αντί του Ιωσίου του πατρός του και ο οποίος ωδηγήθη αιχμάλωτος εις την εξοριαν. Δεν θα επιστρέψη πλέον εις την πατρίδα του,

Ιερ. 22,12 αλλ ή εν τώ τόπω, ού μετώκησα αυτόν, εκεί αποθανείται και την γήν ταύτην ουκ όφεται έτι. -

Ιερ. 22,12 αλλα στον τόπον, όπου εγώ τον μετώκησα, εκεί θα αποθάνη και δεν θα ιδη πλέον την χώραν αυτήν.

Ιερ. 22,13 Ω ο οικοδομών οικίαν αυτού ου μετά δικαιοσύνης και τα υπερώα αυτού ουκ εν κρίματι, παρά τώ πλησίον αυτού εργάται δωρεάν και τον μισθόν αυτού ου μη αποδώσει αυτό.

Ιερ. 22,13 Ω συ Ιωακείμ, βασιλεύ των Ιουδαίων, ο οποίος κτίζεις τα ανάκτορά σου με αδικίας και καταδυναστεύσεις, συ ο οποίος εξαναγκάζστον πλησίον σου δωρεάν να εργάζεται δια σε και δεν του δίδστον δίκαιον μισθόν του !

Ιερ. 22,14 ωκοδόμησας σεαυτώ οίκον σύμμετρον, υπερώα ριπιστά διεσταλμένα θυρίσι και εξυλωμένα εν κέδρω και κεχρισμένα εν μίλτω.

Ιερ. 22,14 Εκτισες δια τον εαυτόν σου επιβλητικόν ανάκτορον, ευάερα υπερώα με ευρέα ανοίγματα παραθύρων, των οποίων η ξυλεία είναι από κέδρους και έχουν χρισθή με σμάλτον.

Ιερ. 22,15 μη βασιλεύσης, ότι σύ παροξύνη εν Αχαζ τώ πατρί σου; ου φάγονται και ου πίνονται βέλτιον ήν σε ποιείν κρίμα και δικαιοσύνην.

Ιερ. 22,15 Μηπως νομίζεις, ότι θα βασιλεύσης επί πολύ; Εφ' όσον και συ παροργίζστον θεόν, όπως και ο πατέρας σου ο Αχαζ, συ και οι άνθρωποι σου δεν θα χαρούν τα ανάκτορά σου και τα καλά σου· δεν θα φάγουν και δεν θα πίνουν ευφραϊνόμενοι. Ητο καλύτερον δια σε να ήσο δίκαιος εις τας κρίσεις σου και να τηρής δικαιοσύνην.

Ιερ. 22,16 ουκ έγνωσαν, ουκ έκριναν κρίσιν ταπεινώ ουδέ κρίσιν πένητος· ου τούτό εστι το μη γνώναί σε εμέ, λέγει Κυριος;

Ιερ. 22,16 Οι άνθρωποι όμως παρ' όλα τα δείνα αυτά δεν ήλθαν εις συναίσθησιν, δεν απέδωσαν δικαιοσύνην στον ταπεινόν, ούτε δικαίαν κρίσιν στον πτωχόν. Και αυτό έγινε, διότι συ δεν ηθέλησες να γνωρίσης εμέ τον Θεόν σου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 22,17 ιδού ουκ εισίν οι οφθαλμοί σου ουδέ η καρδιά σου καλή, αλλα εις την πλεονεξίαν σου και εις το αίμα το αθών του εκχέειν αυτό και εις αδικήματα και εις φόνον τού ποιείν αυτά.

Ιερ. 22,17 Ιδού, δεν είναι ευθείς και ειλικρινείς οι οφθαλμοί σου, δεν είναι καλή η καρδιά σου, αλλα έχει στραφή και επιδοθή εις την πλεονεξίαν και στο να χύνης αίμα αθών, στο να διαπράττης αδικήματα και να κάμνης φόνους.

Ιερ. 22,18 διά τούτο τάδε λέγει Κυριος επί Ιωακείμ υιόν Ιωσία βασιλέα Ιούδα· ουαί επί τον άνδρα τούτον· ου μη κόψονται αυτόν· ω αδελφέ, ουδέ μη κλαύσονται αυτόν· οίμοι Κυριε.

Ιερ. 22,18 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον του Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου, ο οποίος είναι βασιλεύς των Ιουδαίων· Αλλοίμονον στον άνδρα, αυτόν ! Δεν θα τον θρηνήσουν με κοπετούς λέγοντες, ω αδελφέ ! Ούτε θα κλαύσουν δι' αυτόν λέγοντες, αλλοίμονον Κυριε !

Ιερ. 22,19 ταφήν όνου ταφήσεται, συμψηθείς ριφήσεται επέκεινα της πύλης Ιερουσαλήμ. -

Ιερ. 22,19 Θα ενταφιασθή όπως ο όνος. Θα συρθή και θα ριφή πέραν από την πύλην της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 22,20 Ανάβηθι εις τον Λιβανον και κράξον και εις την Βασάν δός την φωνήν σου και βόησον εις το πέραν της θαλάσσης, ότι συνετριβήσαν πάντες οι ερασταί σου.

Ιερ. 22,20 Ανέβα, ω Ιερουσαλήμ, στο όρος Λιβανον και κράξε, βγάλε φωνήν εκ Βασάν, βόησε ώστε να σε ακούσουν πέραν από την Νεκράν Θαλασσαν, διότι όλοι οι άνθρωποι, τους οποίους περιέβαλες με αμαρτωλήν αγάπην, έχουν συντριβή.

Ιερ. 22,21 ελάλησα προς σε εν τή παραπτώσει σου, και είπας· ουκ ακούσομαι· αύτη η οδός σου εκ νεότητός σου, ουκ ήκουσας της φωνής μου.

Ιερ. 22,21 Ωμίλησα προς σε, όταν παρεσύρεσο εις τας αμαρτωλάς πτώσεις σου, και είπες· δεν θα υπακούσω εις την φωνήν του Θεού. Αυτός ήτο ο δρόμος της ζωής σου από την νεότητα σου, δεν υπήκουσες εις την φωνήν εμού του Θεού σου.

Ιερ. 22,22 πάντας τους ποιμένας σου ποιμανεί άνεμος, και οι ερασταί σου εν αιχμαλωσία εξελεύσονται· ότι τότε αισχυνθήση και ατιμωθήση από πάντων των φιλούντων σε.

Ιερ. 22,22 Δια τούτο όλους τους άρχοντάς σου θα διασκορπίση ο άνεμος· και όλοι εκείνοι, τους οποίους αγαπούσες περιπατών, θα βγουν αιχμάλωτοι πορευόμενοι εις την εξοριαν. Τοτε θα κατεντροπιασθής, θα περιπέσης εις μεγάλην ατιμίαν ένεκα του ολέθρου όλων εκείνων, οι οποίοι σε αγαπούσαν.

Ιερ. 22,23 κατοικούσα εν τώ Λιβάνω, εννοσεύουσα εν ταίς κέδροις, καταστενάξεις εν τώ ελθείν σοι οδύνας ως τικτούσης.

Ιερ. 22,23 Συ η φυλή Ιούδα, η οποία υπερήφανος και ασφαλής κατοικούσες ωσάν επάνω στο όρος Λιβανον, συ η οποία έθετες την φωλεάν σου επάνω εις τας κέδρους, θα αναστενάξης, όταν έλθουν εναντίον σου ωδίνες, που θα ομοιάζουν ωσάν εκείνας, που δοκιμάζει η ετοιμόγεννος.

Ιερ. 22,24 ζώ εγώ, λέγει Κυριος, εάν γενόμενος γένηται Ιεχονίας υιός Ιωακείμ βασιλεύς Ιούδα αποσφράγισμα επί της χειρός της δεξιάς μου, εκείθεν εκσπάσω σε

Ιερ. 22,24 Ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι και εάν ακόμη ο Ιεχονίας, ο υιός του Ιωακείμ, γίνη βασιλεύς του Ιούδα, εγώ σε, που ήσο ως πολύτιμον δακτυλίδιον στο δεξι μου χέρι, θα σε αποσπάσω από εκεί.

Ιερ. 22,25 και παραδώσω σε εις χείρας των ζητούντων την ψυχήν σου, ών σύ ευλαβή από προσώπου αυτών, εις χείρας των Χαλδαιών·

Ιερ. 22,25 Θα σε παραδώσω εις χέρια ανθρώπων, οι οποίοι ζητούν την ζωήν σου, και εις εκείνους τους οποίους συ φοβείσαι, εις τα χέρια δηλαδή των Χαλδαιών.

Ιερ. 22,26 και απορίψω σε και την μητέρα σου την τεκούσάν σε εις γήν, ού ουκ ετέχθης εκεί, και εκεί αποθανείσθε.

Ιερ. 22,26 Θα απορρίψω σε και την μητέρα σου, η οποία σε εγέννησε, εις χώραν, όπου δεν έχεις γεννηθή και εκεί θα αποθάνετε.

Ιερ. 22,27 εις δε την γήν, ήν αυτοί εύχονται ταίς ψυχαίς αυτών, ου μη αποστρέψωσιν.

Ιερ. 22,27 Δεν θα επιστρέψουν δε εις την χώραν, εις την οποίαν με όλην των την ψυχήν εύχονται να επανέλθουν.

Ιερ. 22,28 ητιμώθη Ιεχονίας ως σκεύος, ού ουκ έστι χρεία αυτού, ότι εξερίφη και εξεβλήθη εις γήν, ήν ουκ ήδει.

Ιερ. 22,28 Πράγματι, ο Ιεχονίας κατεφρονήθη και κατηξυτελείσθη ωσάν σκεύος, του οποίου δεν έχουν πλέον καμμίαν ανάγκην. Διότι αυτός ερριφθη και εξεβλήθη εις χώραν, την οποίαν προηγουμένως δεν εγνώριζε.

Ιερ. 22,29 γη γη άκουε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 22,29 Γη, ολόκληρος η γη, άκουε τον λόγον του Κυρίου.

Ιερ. 22,30 γράψον τον άνδρα τούτον εκκήρυκτον άνθρωπον, ότι ου μη αυξηθή εκ τού σπέρματος αυτού ανήρ καθημένος

επί θρόνου Δαυίδ άρχων έτι εν τώ Ιούδα.

Ιερ. 22,30 Γράψε, ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αποκρηγμένος από τον Θεόν, δεν θα γεννηθή πλέον από αυτόν και δεν θα αναπτυχθή ανήρ, δια να καθίση επάνω στον θρόνον του Δαβίδ, βασιλεύς στο βασίλειον του Ιούδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Ιερ. 23,1 Ω οι ποιμένες οι διασκορπίζοντες και απολλύοντες τα πρόβατα της νομής μου.

Ιερ. 23,1 Αλλοίμονον εις σας τους ποιμένας, οι οποίοι διασκορπίζετε και καταστρέφετε τα πρόβατα της ποιμνης μου !

Ιερ. 23,2 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος επί τους ποιμαίνοντας τον λαόν μου· υμείς διεσκορπίσατε τα πρόβατά μου και εξώσατε αυτά και ουκ επεσκεψασθε αυτά, ιδού εγώ εκδικώ εφ υμάς κατά τα πονηρά επιτηδεύματα υμών·

Ιερ. 23,2 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον εις σας, που ποιμαίνετε τον λαόν μου· Σεις διεσκορπίσατε τα πρόβατά μου, τα εξεδιώξατε, δεν εφροντίσατε με στοργήν δι' αυτά. Δια τούτο ιδού εγώ, θα αποστειλώ εναντίον σας δικαίας τιμωρίας, σύμφωνα με τα πονηρά σας έργα.

Ιερ. 23,3 και εγώ εισδέξομαι τους καταλοιπούς τού λαού μου επί πάσης της γής, ού έξωσα αυτούς εκεί, και καταστήσω αυτούς εις την νομήν αυτών, και αυξηθήσονται και πληθυνθήσονται

Ιερ. 23,3 Θα δεχθώ όμως κατόπιν τους απομείναντας από τον λαόν μου από όλην την γην. Θα τους επαναφέρω από εκεί, όπου τους είχα εξορίσει και θα εγκαταστήσω αυτούς εις την περιοχήν, την οποίαν προηγουμένως ασφαλείς ενέμοντο. Και θα αυξηθούν και θα πληθυνθούν.

Ιερ. 23,4 και αναστήσω αυτοίς ποιμένας, οί ποιμανούσιν αυτούς, και ου φοβηθήσονται έτι ουδέ πτοηθήσονται, λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,4 Θα αναδείξω και θα φέρω εις αυτούς ποιμένας, οι οποίοι θα τους ποιμάνουν με στοργήν και έτσι αυτοί ούτε θα φοβηθούν, ούτε θα πτοηθούν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,5 ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και αναστήσω τώ Δαυίδ ανατολήν δικαίαν, και βασιλεύσει βασιλεύς και συνήσει και ποιήσει κριμα και δικαιοσύνην επί της γής.

Ιερ. 23,5 Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας εγώ θα φέρω και θα αναδείξω εις τη οικογενειάν του Δαβίδ βλαστόν δίκαιον και αυτός θα βασιλεύση ως πραγματικός βασιλεύς. Θα γνωρίση και θα πραγματοποιήση ευθυκρίσιαν και δικαιοσύνην εις όλην την γην.

Ιερ. 23,6 εν ταίς ημέραις αυτού σωθήσεται Ιούδας, και Ισραήλ κατασκηνώσει πεποιθώς, και τούτο το όνομα αυτού, ό καλέσει αυτόν Κύριος Ιωσεδέκ.

Ιερ. 23,6 Κατά τας ημέρας του βασιλέως αυτού θα σωθούν οι Ιουδαίοι· και ο Ισραηλιτικός λαός θα κατασκηνώσει ασφαλής και ήσυχος. Τούτο δε είναι το όνομα, το οποίον ο Κυριος θα δώση εις αυτόν· Ιωσεδέκ, δηλαδή "Θεός δικαιοσύνης".

Ιερ. 23,7 Διά τούτο ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και ουκ ερούσιν έτι ζή Κύριος, ός ανήγαγε τον οίκον Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου,

Ιερ. 23,7 Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και δεν θα πουν πλέον οι Ισραηλίται "ζή Κυριος", ο οποίος έβγαλε ελεύθερον τον ισραηλιτικον λαόν από την γην της Αιγύπτου,

Ιερ. 23,8 αλλά· ζή Κύριος, ός συνήγαγε πάν το σπέρμα Ισραήλ από γής βορά και από πασών των χωρών, ού έξωσεν αυτούς εκεί. και αποκατέστησεν αυτούς εις την γήν αυτών.

Ιερ. 23,8 άλλα "ζή Κυριος", ο οποίος συνεκέντρωσεν όλους τους απογόνους του Ισραήλ από την χώραν του βορρά και από όλας τας άλλας χώρας, όπου τους είχαν εξορίσει εκεί, τους επανέφερε και τους αποκατέστησεν εις την χώραν των.

Ιερ. 23,9 Εν τοίς προφήταις συντετριβή η καρδιά μου, εν μοί εσαλεύθη πάντα τα οστά μου, εγενήθην ως ανήρ συντετριμμένος και ως άνθρωπος συνεχόμενος από οίνου από προσώπου Κυρίου και από προσώπου ευπρεπειάς δόξης αυτού.

Ιερ. 23,9 Εξ αιτίας των ψευδοπροφητών συντετριβή η καρδιά μου, λέγει ο Ιερεμίας, εσαλευθησαν και έφυγαν από την θέσιν των όλα τα οστά μου, έγινα ως άνθρωπος συντετριμμένος, ως άνθρωπος, ο οποίος διατελεί υπό την επήρειαν του οίνου ενώπιον του Κυρίου, ενώπιον της μεγαλοπρεπούς δόξης του προσώπου του.

Ιερ. 23,10 ότι από προσώπου τούτων επένθησεν η γη, εξηράνθησαν αι νομαί της ερήμου, και εγένετο ο δρόμος αυτών πονηρός και η ισχύς αυτών ουχ ούτως.

Ιερ. 23,10 Διότι εξ αιτίας των ψευδοπροφητών αυτών επενθησεν η χώρα μας, εξηράνθησαν αι βοσκαί των ακατοίκητων περιοχών. Ο δρόμος αυτών έγινε πονηρός, οδηγεί προς το κακόν, η δε δύναμις των δεν χρησιμοποιείται, όπως θέλει ο Θεός.

Ιερ. 23,11 ότι ιερεύς και προφήτης εμολύνθησαν και εν τώ οίκω μου είδον πονηρίας αυτών.

Ιερ. 23,11 Οι ιερείς και οι προφίται εμολύνθησαν και είδον εγώ έντος του ναού μου τας πονηράς αυτών πράξεις.

Ιερ. 23,12 διά τούτο γενέσθω η οδός αυτών αυτοίς εις ολίσθημα εν γνώφω, και υποσκελισθήσονται και πεσούνται εν αυτή· διότι επάξω επ αυτούς κακά εν ενιαυτώ επισκέψεως αυτών, φησί Κύριος.

Ιερ. 23,12 Δια τούτο ας γίνη ο δρόμος των γλύστρημα μέσα στο σκοτάδι. Θα περιπλεχθούν και θα πέσουν στον δρόμον των, διότι εγώ θα επιφέρω εναντίον των συμφοράς κατά το έτος, κατά το οποίον θα τους επισκεφθώ, δια να τους τιμωρήσω, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,13 και εν τοίς προφήταις Σαμαρείας είδον ανομήματα· επροφήτευσαν διά της Βάαλ και επλάνησαν τον λαόν μου Ισραήλ.

Ιερ. 23,13 Και μεταξύ των προφητών της Σαμαρείας είδα παρανομίας. Επροφήτευσαν αυτοί εν ονόματι και εις δόξαν του Βααλ και παρεπλάνησαν τον Ισραηλιτικον λαόν μου εις οδούς ειδωλολατρείας και παρανομίας.

Ιερ. 23,14 και εν τοίς προφήταις Ιερουσαλήμ εώρακα φρικτά, μοιχωμένους και πορευομένους εν ψεύδει και αντιλαμβανομένους χειρών πονηρών τού μη αποστραφήναι έκαστον από της οδού αυτού της πονηράς· εγενήθησάν μοι πάντες ως Σόδομα και οι κατοικούντες αυτήν όπως Γόμορα.

Ιερ. 23,14 Και μεταξύ των προφητών της Ιερουσαλήμ είδα φρικτάς αμαρτίας, είδα ανθρώπους να εκτρέπωνται εις την μοιχείαν, να πορεύονται στο ψεύδος και στους ψευδείς θεούς, να ενισχύουν και να υποστηρίζουν τα πονηρά χέρια, ώστε να μη μετανοήση και επιστρέψη ο καθένας από τον δρόμον των πονηριών του. Όλοι αυτοί έγιναν δι' εμέ ώσαν τα Σοδομα, ώσαν κύτους οι οποίοι κατοικούσαν τα Γομορρα.

Ιερ. 23,15 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ ψωμιά αυτούς οδύνην και ποτιώ αυτούς ύδωρ πικρόν, ότι από των

προφητών Ιερουσαλήμ εξήλθε μολυσμός πάση τή γη.

Ιερ. 23,15 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα δώσω εις αυτούς ως άρτον οδύνην και πόνον. Θα τους ποτίσω αντι ύδατος με πικριαν, διότι από τους προφήτας της Ιερουσαλήμ εξεχύθη εις όλην την χώραν ο μολυσμός της ασεβείας !

Ιερ. 23,16 ούτως λέγει Κύριος παντοκράτωρ· μη ακούετε τους λόγους των προφητών, ότι ματαιούσιν εαυτοίς όρασιν, από καρδιάς αυτών λαλούσι και ουκ από στόματος Κυρίου.

Ιερ. 23,16 Ετσι ομιλεί και λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· Μη ακούετε τους λόγους των ψευδοπροφητών, διότι παραπλανούν τον εαυτόν των με ψευδή οράματα, ομιλούν σύμφωνα με τας υπαγορεύσεις της πονηράς καρδιάς των και όχι από το στόμα εμού του Κυρίου.

Ιερ. 23,17 Λέγουσι τοίς απωθουμένοις τον λόγον Κυρίου· ειρήνη έσται υμίν· και πάσι τοίς πορευομένοις τοίς θελήμασιν αυτών, παντί τώ πορευομένω πλάνη καρδιάς αυτού είπαν· ουχ ήξει επί σε κακά.

Ιερ. 23,17 Λέγουν εις εκείνους, οι οποίοι απωθούν και αρνούνται να ακούσουν τον λόγον Κυρίου· “ειρήνη θα είναι εις σας”. Και εις όλους εκείνους, οι οποίοι βαδίζουν σύμφωνα με τα πονηρά των θελήματα, εις κάθε ένα που πορεύεται σύμφωνα με την πλάνην της καρδιάς αυτού είπαν· “δεν θα συμβούν συμφοραί”.

Ιερ. 23,18 ότι τις έστη εν υποστήματι Κυρίου και είδε τον λόγον αυτού; τις ηνωτίσατο και ήκουσεν;

Ιερ. 23,18 Διότι ποιός από αυτούς εστάθη κοντά στο υποπόδιον του Κυρίου και εγνώρισε τον λόγον του Θεού; Ποίός από αυτούς έβαλεν εις τα αυτιά του και ήκουσε την διδασκαλίαν του; Κανείς.

Ιερ. 23,19 ιδού σεισμός παρά Κυρίου και οργή εκπορεύεται εις συσσεισμόν, συστρεφόμενη επί τους ασεβείς ήξει.

Ιερ. 23,19 Ιδού, λοιπόν, ότι σεισμός έρχεται εκ μέρους του Κυρίου, οργή εκπορεύεται να συγκλονίση την γην.

Ανεμοστρόβιλος εναντίον των ασεβών θα επέλθη.

Ιερ. 23,20 και ουκ έτι αποστρέψει ο θυμός Κυρίου, έως αν ποιήση αυτό και έως αν στήση αυτό από εγχειρήματος καρδιάς αυτού· επ εσχάτου των ημερών νοήσουσιν αυτά.

Ιερ. 23,20 Και ο θυμός αυτός του Κυρίου δεν θα σταματήσει και δεν θα φύγη, μέχρις ότου κάμη το έργον του, μέχρις ότου ολοκληρωση τα σχέδια της καρδιάς του. Εκείνοι θα εννοήσουν αυτά κατά το τέλος των ημερών των.

Ιερ. 23,21 ουκ απέστειλλον τους προφήτας, και αυτοί έτρεχον· ουδέ ελάλησα προς αυτούς, και αυτοί επροφήτεον.

Ιερ. 23,21 Δεν έστειλα εγώ τους ψευδοπροφήτας· και όμως αυτοί έτρεχαν προς εκείνους. Δεν ωμίλησα εγώ προς αυτούς· και όμως αυτοί εδίδασκον εξ ονόματός μου.

Ιερ. 23,22 και ει έστησαν εν τή υποστάσει μου και ει ήκουσαν των λόγων μου, και τον λαόν μου αν απέστρεφον αυτούς από των πονηρών επιτηδευμάτων αυτών.

Ιερ. 23,22 Εάν αυτοί είχαν σταθή και υποταχθή εις την ιδικήν μου βουλήν, εάν είχαν ακούσει τους λόγους μου, θα απεμάκρυναν τον λαόν μου από τα κακά αυτού έργα.

Ιερ. 23,23 Θεός εγγίζω εις εμι, λέγει Κύριος, και ουχί Θεός πόρωθεν.

Ιερ. 23,23 Εγώ είμαι ο Θεός, που πλησιάζω τους ανθρώπους, στέκομαι κοντά των, λέγει ο Κυριος. Δεν είμαι Θεός, ο οποίος ευρίσκομαι μακράν και παρακολουθώ με αδιαφοριαν.

Ιερ. 23,24 ει κρυβήσεται τις εν κρυφαιίς, και εγώ ουκ όψομαι αυτόν; μη ουχί τον ουρανόν και την γήν εγώ πληρώ; λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,24 Είναι, λοιπόν, δυνατόν να κρυφθή κανείς εις απόκρυφον μέρος και εγώ να μη τον ιδω; Μηπως εγώ με την άπειρον παρουσίαν μου δεν πληρώ τον ουρανόν και την γην; Λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,25 ήκουσα ά λαλούσιν οι προφήται, ά προφητεύουσιν επί τώ ονόματί μου ψευδή λέγοντες· ηνυπνιασάμην ενύπνιον.

Ιερ. 23,25 Ηκουσα αυτά, τα οποία διδάσκουν οι ψευδοπροφήται, αυτά τα ψεύδη τα οποία προφητεύουν εν τω ονόματί μου λέγοντες· Είδον αποκαλυπτικόν όνειρον !

Ιερ. 23,26 έως πότε έσται εν καρδιά των προφητών των προφητευόντων ψευδή και εν τώ προφητεύειν αυτούς τα θελήματα της καρδιάς αυτών;

Ιερ. 23,26 Εως πότε θα υπάρχει η πονηρία εις την καρδιαν των ψευδοπροφητών, οι οποίοι διδάσκουν το ψεύδος και κηρύττουν στους ανθρώπους, όχι το ιδικόν μου θελημα, αλλά τα πονηρά θελήματα της διεστραμμένης καρδιάς των;

Ιερ. 23,27 των λογιζομένων τού επιλαθέσθαι τού νόμου μου εν τοίς ενυπνίσις αυτών, ά διηγούντο έκαστος τώ πλησίον αυτού, καθάπερ επελάθοντο οι πατέρες αυτών τού ονόματός μου εν τή Βάαλ;

Ιερ. 23,27 Αυτοί σκέπτονται και επιθυμούν να κάμουν τους ανθρώπους, να λησμονήσουν τον Μομον μου με τα ψευδή ενύπνια των, τα οποία διηγούνται ο καθένας στον πλησίον του. Να τους κάμουν να λησμονήσουν εμέ, όπως ακριβώς και οι πατέρες των με ελησμόνησαν, ακολουθήσαντες την λατρείαν του Βααλ.

Ιερ. 23,28 ο προφήτης, εν ώ το ενύπνιον εστι, διηγησάσθω το ενύπνιον αυτού, και εν ώ ο λόγος μου προς αυτόν, διηγησάσθω τον λόγον μου επ αληθείας. τι το άχυρον προς τον σίτον; ούτως οι λόγοι μου, λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,28 Ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είδε το όνειρον, ας διηγηθή το ενύπνιον του· και ο αληθής προφήτης, στον οποίον υπάρχει ο ιδικός μου λόγος, ας διηγηθή με πλήρη αλήθειαν τον λόγον μου. Και τότε θα ιδουν οι άνθρωποι, ποία διαφορά υπάρχει μεταξύ του άχυρου και του σίτου. Ετσι είναι και οι λόγοι μου, λέγει ο Κυριος, απέναντι των λόγων των ψευδοπροφητών.

Ιερ. 23,29 ουκ ιδού οι λόγοι μου ώσπερ πύρ φλέγον, λέγει Κύριος, και ως πέλυξ κόπτων πέτρων;

Ιερ. 23,29 Ιδού, οι λόγοι μου δεν είναι ωσαν το πυρ, λέγει ο Κυριος, ωσαν πέλεκυς, ο οποίος κόπτει και αυτόν ακόμη τον βράχον;

Ιερ. 23,30 ιδού εγώ διά τούτο προς τους προφήτας, λέγει Κύριος ο Θεός, τους κλέπτοντας τους λόγους μου έκαστον παρά τού πλησίον αυτού.

Ιερ. 23,30 Δια τούτο, ιδού εγώ, λέγει ο Κυριος, εξεγείρομαι εναντίον των προφητών, οι οποίοι κλέπτουν τους λόγους μου ο καθένας από τον άλλον.

Ιερ. 23,31 ιδού εγώ προς τους προφήτας τους εκβάλλοντας προφητείας γλώσσης και νυστάζοντας νυσταγμόν εαυτών.

Ιερ. 23,31 Ιδού εγώ επέρχομαι εναντίον των ψευδοπροφητών, οι οποίοι εκβάλλουν δια της γλώσσης των ψευδείς διδασκαλίας και κοιμώνται τον ύπνον των, δια να ιδουν ενύπνια σύμφωνα με τας επιθυμίας της πονηράς αυτών καρδιάς.

Ιερ. 23,32 ιδού εγώ προς τους προφήτας τους προφητεύοντας ενύπνια ψευδή και διηγούντο αυτά και επλάνησαν τον λαόν μου εν τοίς ψεύδεσιν αυτών και εν τοίς πλάνοις αυτών και εγώ ουκ απέστειλα αυτούς και ουκ ενετειλάμην αυτοίς και

ωφέλειαν ουκ ωφελήσουσι τον λαόν τούτον.

Ιερ. 23,32 Ιδού εγώ, εναντίον των ψευδοπροφητών, οι οποίοι διδάσκουν ψευδή ενύπνια και διηγούνται αυτά, δια των οποίων παραπλανούν τον λαόν μου εις τας ψευδολογίας των και εις τας πλάνας των, ενώ εγώ δεν τους έχω αποστείλει ως προφήτας και δεν έδωσα εις αυτούς καμμίαν εντολήν. Αυτοί καμμίαν ωφέλειαν δεν πρόκειται να προσφέρουν στούτον τον λαόν.

Ιερ. 23,33 και εάν ερωτήσωσί σε ο λαός ούτος ή ιερεύς ή προφήτης λέγων· τι το λήμμα Κυρίου; και ερείς αυτοίς· υμείς εστε το λήμμα και ράξω υμάς, λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,33 Εάν σε ερωτήση ο λαός αυτός η κανένας ιερεύς, η κανένας ψευδοπροφήτης λέγων ειρωνικώς· Ποία είναι σήμερα η απειλητική απόφασις και προφητεία του Κυρίου; Θα απαντήσης· σεις είσθε το αντικείμενον της απειλητικής εκ μέρους του Κυρίου προφητείας θα σας συντριψώ, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,34 ο προφήτης και οι ιερείς και ο λαός, οι αν είπωσι· λήμμα Κυρίου, και εκδικήσω τον άνθρωπον εκείνον και τον οίκον αυτού.

Ιερ. 23,34 Τον ψευδοπροφήτην εκείνον και τους ιερείς και τον λαόν, οι οποίοι ειρωνικώς θα ομιλήσουν δια την απειλητικήν προφητείαν του Κυρίου, εγώ θα τιμωρήσω τον άνθρωπον εκείνον και την οικογενειάν του.

Ιερ. 23,35 ότι ούτως ερείτε έκαστος προς τον πλησίον αυτού και έκαστος προς τον αδελφόν αυτού· τι απεκρίθη Κύριος, και τι ελάλησε Κύριος;

Ιερ. 23,35 Σεις, που πιστεύετε εις εμέ, έτσι θα λέγετε ο ένας προς τον πλησίον του, ο αδελφός προς τον αδελφόν του· Τι απήντησεν ο Κυριος; Τι ελάλησε σήμεραν;

Ιερ. 23,36 και λήμμα Κυρίου μη ονομάζετε έτσι, ότι το λήμμα τώ ανθρώπω έσται ο λόγος αυτού·

Ιερ. 23,36 Ποτέ δε μη ομιλήτε ανευλαβώς δια τας προφητείας και τους λόγους του Κυρίου, διότι ανευλαβής λόγος εκ μέρους του ανθρώπου, θα επιφέρη δι' αυτόν τιμωρίαν από τον Θεόν. Έτσι θα ερωτήσης τον Προφήτην·

Ιερ. 23,37 και διατί ελάλησε Κύριος ο Θεός ημών;

Ιερ. 23,37 Και περι τίνος ωμίλησε Κυριος ο Θεός μας;

Ιερ. 23,38 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο Θεός ημών· ανθ ών είπατε τον λόγον τούτον· λήμμα Κυρίου, και απέστειλα προς υμάς λέγων· ουκ ερείτε· λήμμα Κυρίου,

Ιερ. 23,38 Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος ο Θεός σας· Επειδή ειρωνικώς είπατε τον λόγον αυτόν, λήμμα Κυρίου, προφητεία και απόφασις του Κυρίου, εγώ δε έστειλα προς σας προφήτην λέγων· δεν θα πήτε ειρωνικώς λήμμα Κυρίου, φορτίου δηλαδή και βάρος Κυρίου.

Ιερ. 23,39 διά τούτο ιδού εγώ λαμβάνω και ράσσω υμάς και την πόλιν, ήν έδωκα υμίν και τοίς πατράσιν υμών,

Ιερ. 23,39 Δια τούτο εγώ θα σας πάρω και θα σας συντριψώ, σας και την πόλιν, την οποίαν έδωσα εις σας και τους προγόνους σας.

Ιερ. 23,40 και δώσω εφ υμάς ονειδισμόν αιώνιον και ατιμίαν αιώνιον, ήτις ουκ επιλησθήσεται. -

Ιερ. 23,40 Θα επιφέρω εναντίον σας αιώνιον ονειδισμόν και κατασχύνην αιωνίαν, η οποία ποτέ δεν θα λησμονηθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Ιερ. 24,1 Έδειξέ μοι Κύριος δύο καλάθους σύκων κειμένους κατά πρόσωπον ναού Κυρίου μετά το αποικίσαι Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλώνος τον Ιεχονιαν υιόν Ιωακείμ βασιλέα Ιούδα και τους άρχοντας και τους τεχνίτας και τους δεσμώτας και τους πλουσίους εξ Ιερουσαλήμ και ήγαγεν αυτούς εις Βαβυλώνα·

Ιερ. 24,1 Μετά την υπό του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος, απαγωγήν του Ιεχονίου υιού του Ιωακείμ, βασιλέως του Ιούδα, των άλλων αρχόντων, των τεχνιτών και κλειθροποιών και των πλουσίων, ο Κυριος έδειξεν εις εμέ δύο καλάθια γεμάτα σύκα, που ευρίσκοντο ενώπιον του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 24,2 ο κάλαθος ο εις σύκων χρηστών σφόδρα, ως τα σύκα τα πρώϊμα, και ο κάλαθος ο έτερος σύκων πονηρών σφόδρα, ά ου βρωθήσεται από πονηρίας αυτών.

Ιερ. 24,2 Το ένα καλάθι ήτο γεμάτο σύκα καλά, πολύ καλά, ούτως τα πρώϊμα σύκα, το δε άλλο καλάθι ήτο γεμάτο από χαλασμένα, πολύ χαλασμένα σύκα, τα οποία δεν ήτο δυνατόν εξ αιτίας της σήψεως των να φαγωθούν.

Ιερ. 24,3 και είπε Κύριος προς με· τι σύ οράς, Ιερεμία; και είπα· σύκα· τα χρηστά χρηστά λίαν, και τα πονηρά πονηρά λίαν, ά ου βρωθήσεται από πονηρίας αυτών.

Ιερ. 24,3 Είπεν ο Κυριος προς εμέ· Τι βλέπεις συ, Ιερεμία; Και είπα· Βλέπω σύκα. Τα μεν καλά είναι πολύ καλά και τα χαλασμένα είναι πολύ χαλασμένα, τα οποία εξ αιτίας της σήψεως των δεν είναι δυνατόν να φαγωθούν.

Ιερ. 24,4 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιερ. 24,4 Ατηνθύνθη τότε ο Κυριος προς εμέ, και μου είπεν·

Ιερ. 24,5 τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ως τα σύκα τα χρηστά ταύτα, ούτως επιγνώσομαι τους αποικισθέντας Ιούδα, ούς εξαπέσταλκα εκ τού τόπου τούτου εις γήν Χαλδαίων εις αγαθά.

Ιερ. 24,5 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· όπως είναι τα εξαίρετα αυτά σύκα, έτσι εγώ θα ενδιαφερθώ δια τους Ιουδαίους, οι οποίοι ξεπατρίσθησαν και τους οποίους εγώ απεμάκρυνα από τον τόπον τούτον εις την χώραν των Χαλδαίων δια το καλόν των.

Ιερ. 24,6 και στηριώ τους οφθαλμούς μου επ αυτούς εις αγαθά και αποκαταστήσω αυτούς εις την γήν ταύτην εις αγαθά και ανοικοδομήσω αυτούς και ου μη καθελώ και καταφυτεύσω αυτούς και ου μη εκτίλω.

Ιερ. 24,6 Θα στηριζώ με ευμένειαν εις αυτούς τους οφθαλμούς μου δια το καλόν των και θα τους αποκαταστήσω páλιν εις την χώραν αυτήν την καλήν και θα ανοικοδομήσω δι' αυτούς και δεν θα κατακρημίσω πλέον τας πόλεις των, αλλά θα τους καταφυτεύσω οριστικώς και μονίμως εις αυτάς, και δεν θα τους ξερριζώσω πλέον.

Ιερ. 24,7 και δώσω αυτοίς καρδιαν τού ειδέναι αυτούς εμέ, ότι εγώ ειμι Κύριος, και έσονταί μοι εις λαόν, και εγώ έσομαι αυτοίς εις Θεόν, ότι επιστραφήσονται επ εμέ εξ όλης της καρδιας αυτών.

Ιερ. 24,7 Θα δώσω εις αυτούς αγαθήν καρδιαν, δια να γνωρίζουν αυτοί εμέ, ότι δηλαδή εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός των. Αυτοί θα είναι εις εμέ λαός, εγώ θα είμαι εις αυτούς ο Θεός, διότι θα επιστρέψουν προς εμέ εν μετανοία εξ όλης αυτών της καρδιας.

Ιερ. 24,8 και ως τα σύκα τα πονηρά, ά ου βρωθήσονται από πονηρίας αυτών, τάδε λέγει Κύριος, ούτως παραδώσω τον

Σεδεκίαν βασιλέα Ιούδα και τους μεγιστάνας αυτού και το κατάλοιπον Ιερουσαλήμ τους υπολελειμμένους εν τή γη ταύτη και τους κατοικούντας εν Αιγύπτω.

Ιερ. 24,8 Όπως όμως είναι τα σύκα τα χαλασμένα, τα οποία εξ αιτίας της φθοράς των δεν είναι δυνατόν να φαγωθούν, αυτά λέγει ο Κυριος, έτσι θα παραδώσω εις αιχμαλωσίαν τον Σεδεκίαν βασιλέα των Ιουδαίων, τους άρχοντας αυτού, τους υπολειφθέντας εις την Ιερουσαλήμ και τους απομείναντας εις την χώραν αυτήν και εκείνους, οι οποίοι κατοικούν εις την Αίγυπτον.

Ιερ. 24,9 και δώσω αυτούς εις διασκορπισμόν εις πάσας τας βασιλείας της γής, και έσονται εις ονειδισμόν και εις παραβολήν και εις μίσος και εις κατάραν εν παντί τόπω, ου έξωσα αυτούς εκεί.

Ιερ. 24,9 Θα τους διασκορπίσω εις όλα τα βασίλεια της γης, θα γίνουν αντικείμενον εμπαιγμού και εξευτελισμού, παροιμιώδες παράδειγμα τιμωρίας εκ μέρους του Θεού, αντικείμενα μίσους και κατάρας εκ μέρους των ανθρώπων εις κάθε περιοχήν, όπου εγώ τους εξώρισα.

Ιερ. 24,10 και αποστελώ εις αυτούς τον λιμόν και τον θάνατον και την μάχαιραν, έως αν εκλείψωσιν από της γής, ής έδωκα αυτοίς.

Ιερ. 24,10 Θα αποστείλω εναντίον αυτών πείναν, θανατηφόρον νόσον, μάχαιραν εχθρών, μέχρις ότου λείψουν τελείως από την γην, την οποίαν εγώ είχα δώσει εις αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Ιερ. 25,1 Ο λόγος ο γενόμενος προς Ιερεμίαν επί πάντα τον λαόν Ιούδα εν τώ έτει τώ τετάρτω τού Ιωακείμ υιού Ιωσία βασιλέως Ιούδα,

Ιερ. 25,1 Αυτός είναι, ο λόγος, ο οποίος απηυθύνθη προς τον Ιερεμίαν δι' όλον τον ιουδαϊκόν λαόν κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου, βασιλέως Ιούδα.

Ιερ. 25,2 ον ελάλησε προς πάντα τον λαόν Ιούδα και προς τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ λέγων·

Ιερ. 25,2 Αυτόν τον λόγον ωμίλησε και ανεκοίνωσεν ο Ιερεμίας προς όλον τον ιουδαϊκόν λαόν και ειδικότερα προς όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ λέγων·

Ιερ. 25,3 εν τώ τρισκαιδεκάτω έτει Ιωσία υιού Αμώς βασιλέως Ιούδα και έως της ημέρας ταύτης είκοσι και τρία έτη και ελάλησα προς υμάς ορθρίζων και λέγων

Ιερ. 25,3 Από το δέκατον τρίτον έτος της βασιλείας του Ιωσίου, υιού του Αμώς, βασιλέως των Ιουδαίων και μέχρι της ημέρας αυτής επί είκοσι τρία κατά συνέχειαν έτη, κάθε ημέραν από πρωΐας ωμιλούσα προς σας και σας συνεβούλευα.

Ιερ. 25,4 και απέστειλλον προς υμάς τους δούλους μου τους προφήτας, όρθρου αποστέλλων, και ουκ εισηκούσατε και ου προσέσχετε τοίς ωσίν υμών,

Ιερ. 25,4 Απέστειλλα προς σας τους δούλους μου τους προφήτας, τους απέστειλλα λίαν ενωρίς, αλλά σεις δεν υπηκούσατε εις αυτούς, δεν ανοίξατε τα αυτιά σας και δεν εδώσατε προσοχήν στους λόγους των.

Ιερ. 25,5 λέγων· αποστράφητε έκαστος από της οδού αυτού της πονηράς και από των πονηρών επιτηδευμάτων υμών, και κατοικήσετε επί της γής, ής έδωκα υμίν και τοίς πατράσιν υμών, απ αιώνος και έως αιώνος.

Ιερ. 25,5 Καθένας από τους προφήτας μου σας έλεγεν· Απομακρυνθήτε ο καθένας από τον πονηρόν αυτού δρόμον, από τα κακά και παράνομα έργα σας και τότε θα κατοικήτε εις την χώραν αυτήν, την οποίαν εγώ από αιώνων έδωκα στους προγόνους σας και εις σας δια να μένη ιδική σας μέχρις τέλους των αιώνων.

Ιερ. 25,6 μη πορευέσθε οπίσω θεών αλλοτρίων τού δουλεύειν αυτοίς, και τού προσκυνείν αυτοίς, όπως μη παροργίζητέ με εν τοίς έργοις των χειρών υμών τού κακώσαι υμάς·

Ιερ. 25,6 Μη ακολουθείτε ξένους θεούς, τα είδωλα, μη γίνεσθε δούλοι εις αυτά και μη τα προσκυνείτε, δια να μη προκαλήτε την οργήν του Θεού με τα πονηρά έργα των χειρών σας, ώστε να με αναγκάζετε να σας τιμωρώ.

Ιερ. 25,7 και ουκ ηκούσατέ μου.

Ιερ. 25,7 Και δεν με υπηκούσατε.

Ιερ. 25,8 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· επειδή ουκ επιστεύσατε τοίς λόγοις μου,

Ιερ. 25,8 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· επειδή δεν εδώσατε σημασίαν και δεν επιστεύσατε εις τα λόγια μου,

Ιερ. 25,9 ιδού εγώ αποστέλλω και λήψομαι την πατριάν από βορά και άξω αυτούς επί την γήν ταύτην και επί τους κατοικούντας αυτήν και επί πάντα τα έθνη τα κύκλω αυτής και εξεξημώσω αυτούς και δώσω αυτούς εις αφανισμόν και εις συριγγμόν και εις ονειδισμόν αιώνιον·

Ιερ. 25,9 Ιδού, εγώ θα πάρω όλες τας φυλάς του βορρά, τους Χαλδαίους, θα τους αποστείλω και θα τους οδηγήσω εις την χώραν αυτήν και εναντίον των κατοίκων αυτής και εναντίον όλων των εθνών, που υπάρχουν περι αυτήν, και θα ερημώσω τους κατοίκους της χώρας, θα τους παραδώσω εις όλεθρον και εξαφανισμόν, εις ειρωνικόν σφύριγμα και αιώνιον ονειδισμόν.

Ιερ. 25,10 και απολώ απ αυτών φωνήν χαράς και φωνήν ευφροσύνης, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης, οσμήν μύρου και φώς λύχνου.

Ιερ. 25,10 Θα εξαφανίσω εκ μέσου αυτών κάθε φωνήν χαράς, φωνήν ευφροσύνης, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης, άρωμα μύρου και φως λύχνου.

Ιερ. 25,11 και έσται πάσα η γη εις αφανισμόν, και δουλεύσουσιν εν τοίς έθνεσιν εβδομήκοντα έτη.

Ιερ. 25,11 Ολη αυτή η χώρα θα παραδοθή εις ερημωσιν και αφανισμόν, οι κάτοικοι της θα γίνουν δούλοι και ως δούλοι θα εργάζωνται εις τα έθνη επί εβδομήκοντα έτη.

Ιερ. 25,12 και εν τώ πληρωθήναι τα εβδομήκοντα έτη, εκδικήσω το έθνος εκείνο, φησί Κύριος, και θήσομαι αυτούς εις αφανισμόν αιώνιον·

Ιερ. 25,12 Όταν δε συμπληρωθούν τα εβδομήκοντα έτη, εγώ θα τιμωρήσω, λέγει ο Κυριος, εκείνο το έθνος, που υποδούλωσεν αυτούς, και θα το παραδώσω εις αιώνιον όλεθρον και εξαφανισμόν.

Ιερ. 25,13 και επάξω επί την γήν εκείνην πάντας τους λόγους μου, ους ελάλησα κατ αυτής, πάντα τα γεγραμμένα εν τώ βιβλίω τούτω. Ά προφήτευσεν Ιερεμίας επί τα έθνη. (Μασ. 49,34)

Ιερ. 25,13 Θα επιφέρω και θα πραγματοποιήσω εναντίον της χώρας εκείνης όλες τας απειλάς, τας οποίας προηγουμένως είχα είπει εναντίον της, και όλα όσα είναι γραμμένα στο βιβλίον αυτό. Αυτά είναι εκείνα, τα οποία προεφήτευσεν ο Ιερεμίας

εναντίον των εθνών. (Μασσοριτικόν Μθ' 34)

Ιερ. 25,14 Τά Αιλάμ. - Τάδε λέγει Κύριος· συνετρίβη το τόξον Αιλάμ, αρχή δυναστείας αυτών.

Ιερ. 25,14 Εναντίον δε της χώρας Αιλάμ, Σούσων και περιοχής, αυτά λέγει ο Κυριος· Τα τόξα των Αιλαμιτών θα συντριβούν, το κύριον στήριγμα της δυνάμεώς των.

Ιερ. 25,15 και επάξω επί Αιλάμ τέσσαρας ανέμους εκ των τεσσάρων άκρων τού ουρανού και διασπερώ αυτούς εν πάσι τοίς ανέμοις τούτοις, και ουκ έσται έθνος, ό ουχ ήξει εκεί, οι εξωσμένοι Αιλάμ.

Ιερ. 25,15 Θα επιφέρω εναντίον των Αιλαμιτών τεσσάρας ανέμους από τα τέσσερα άκρα του ουρανού και θα τους διασκορπίσω εις όλους αυτούς τους ανέμους και δεν θα υπάρξει έθνος, στον οποίον εξόριστοι και απάτριδες δεν θα μεταβούν οι φυγάδες αυτοί Αιλαμίται.

Ιερ. 25,16 και πτοήσω αυτούς εναντίον των εχθρών αυτών των ζητούντων την ψυχήν αυτών και επάξω επ αυτούς κακά κατά την οργήν τού θυμού μου και επαποστελώ οπίσω αυτών την μάχαιράν μου έως τού εξαναλώσαι αυτούς.

Ιερ. 25,16 Θα τους κάμω να κυριευθούν από πανικόν και τρόμον ενώπιον των εχθρών των, οι οποίοι θα ζητούν να τους θανατώσουν. Θα επιφέρω εναντίον των ολεθρίας συμφοράς, αναλόγως προς την έξαψιν του δικαίου θυμού μου. Θα αποστείλω οπίσθεν των εχθρικήν μάχαιραν, μέχρις ότου τους εξολοθρεύσω τελείως.

Ιερ. 25,17 και θήσω τον θρόνον μου εν Αιλάμ και εξαποστελώ εκείθεν βασιλέα και μεγιστάνας.

Ιερ. 25,17 Θα εγκαταστήσω τον θρόνον μου εις την χώραν Αιλάμ και θα εκδιώξω από εκεί τον βασιλέα και τους άρχοντας της χώρας αυτής.

Ιερ. 25,18 και έσται επ εσχάτου των ημερών και αποστρέψω την αιχμαλωσίαν Αιλάμ, λέγει Κύριος. - Εν αρχή βασιλεύοντος Σεδεκίου βασιλέως εγένετο ο λόγος ούτος περί Αιλάμ.

Ιερ. 25,18 Άλλα ικατά τας εσχάτας ημέρας θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους Αιλάμ εις την πατρίδα των, λέγει ο Κυριος.- Η προφητεία αυτή του Ιερεμίου δια τους Αιλαμίτας έγινε κατά την αρχήν της βασιλείας Σεδεκίου βασιλέως των Ιουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26 (Μασ. 46)

Ιερ. 26,2 Τή Αιγύπτω επί δύναμιν Φαραώ Νεχαώ βασιλέως Αιγύπτου, ός ήν επί τώ ποταμώ Ευφράτη εν Χαρχαμείς, ον επάταξε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος, εν τώ έτει τώ τετάρτω Ιωακείμ βασιλέως Ιούδα.

Ιερ. 26,2 Προφητικός λόγος εναντίον της Αιγύπτου, εναντίον της στρατιωτικής δυνάμεως του Φαραώ Νεχαώ βασιλέως της Αιγύπτου, ο οποίος είχε στρατοπεδεύσει παρά τον ποταμόν Ευφράτην, εις Χαρχαμείς. Αυτόν ενίκησε και εφόνευσεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, βασιλέως των Ιουδαίων.

Ιερ. 26,3 Αναλάβετε όπλα και ασπίδας και προσαγάγετε εις πόλεμον·

Ιερ. 26,3 Αναλάβετε, λοιπόν, όπλα και ασπίδας, λέγει ειρωνικώς ο προφήτης προς τους Αιγυπτίους, και προχωρήσατε εις πόλεμον.

Ιερ. 26,4 επισάξατε τους ίππους, επίβητε, οι ιππείς, και κατάστητε εν ταίς περικεφαλαίαις υμών· προβάλετε τα δόρατα και ενδύσασθε τους θώρακας υμών.

Ιερ. 26,4 Σελλώσατε τους ίππους σας. Οι ιππείς ας ανεβούν επάνω εις αυτούς· Φορέσατε εις τας κεφαλάς τα κράνη σας· προτεινάτε τα δόρατά σας, ενδυθήτε τους θώρακάς σας.

Ιερ. 26,5 τι ότι αυτοί πτοούνται και αποχωρούσιν εις τα οπίσω· διότι οι ισχυροί αυτών κοπήσονται. φυγή έφυγον και ουκ ανέστρεψαν περιεχόμενοι κυκλοθεν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 26,5 Διατι όμως αυτοί έχουν πτοηθή και πανικόβλητοι οπισθοχωρούν· Διότι οι ισχυρότεροι μεταξύ αυτών έχουν ηττηθή. Ετράπησαν αυτοί εις φυγήν και δεν στρέφουν προς τα οπίσω δια να πολεμήσουν. Φρίκη από όλα τα σημεία τους έχει περικλείσει, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 26,6 μη φενγάτω ο κούφος, και μη ανασωζέσθω ο ισχυρός· επί βοράν τα παρά τον Ευφράτην ησθénéησαν, πεπτώκασι.

Ιερ. 26,6 Ας μη ματαιοπονή φεύγων με ταχύτητα και ο πλέον ταχύς άνθρωπος, ούτε ο ισχυρός ημπορεί να επιτύχη την διάσωσίν του. Οι ευρισκόμενοι προς βορράν, εις τας όχθας του Ευφράτου ποταμού, έχουν εξασθενήσει και έχουν πέσει.

Ιερ. 26,7 τις ούτος ως ποταμός αναβήσεται και ως ποταμοί κυμαίνουσιν ύδωρ·

Ιερ. 26,7 Ποιός είναι αυτός, ο οποίος ανεβαίνει ωσαν ποτάμι και του οποίου τα στρατεύματα ομοιάζουν με κυλιόμενα άφθονα ύδατα ποταμών·

Ιερ. 26,8 ύδατα Αιγύπτου ωσει ποταμός αναβήσεται και ειπεν· αναβήσομαι και κατακαλύψω την γήν και απολώ τους κατοικούντας εν αυτή.

Ιερ. 26,8 Αυτά είναι τα στρατεύματα της Αιγύπτου, ομοιάζουν με ύδατα ποταμών, που ανεβαίνουν. Και ο βασιλεύς της Αιγύπτου στηριζόμενος εις την δύναμιν του στρατού του έλεγεν αλαζονικώς· "θα ανεβώ ωσαν ποτάμι, θα σκεπάσω ολόκληρον την γην, θα εξολοθρεύσω τους κατοικούντας εις αυτήν"!

Ιερ. 26,9 επίβητε επί τους ίππους, παρασκευάσατε τα άρματα, εξέλθατε, οι μαχηταί Αιθιόπων και Λίβυες καθωπλισμένοι όπλοις· και Λυδοί, ανάβητε, εντεινάτε τόξον.

Ιερ. 26,9 Ο Κυριος λέγει· Ανεβήτε, λοιπόν, στους ίππους σας, ετοιμάσατε τα πολεμικά σας άρματα, εξέλθετε εις πόλεμον, σεις οι πολεμισταί των Αιθιόπων, οι Λίβυες, οι οποίοι είσθε πλήρως εξωπλισμένοι με τα όπλα σας και οι Λυδοί προχωρήσατε στον πόλεμον, τεντώσατε τα τόξα σας.

Ιερ. 26,10 και η ημέρα εκείνη Κυρίω τώ Θεώ ημών ημέρα εκδικήσεως τού εκδικήσαι τους εχθρούς αυτού, και καταφάγεται η μάχαιρα Κυρίου και εμπλησθήσεται και μεθυσθήσεται από τού αίματος αυτών, ότι θυσία τώ Κυρίω σαβαώθ από γής βορά επί ποταμώ Ευφράτη.

Ιερ. 26,10 Άλλά η ημέρα εκείνη θα είναι δια τον Κυριον και Θεόν ημών ημέρα τιμωρίας, δια να τιμωρήση τους εχθρούς του. Η μάχαιρα του Κυρίου θα τους καταφάγη, θα πλυμμυρίση και θα μεθύση από το αίμα των εχθρών, διότι μεγάλη θυσία προς τον Κυριον των δυνάμεων θα γίνη εις την βόρειον αυτήν χώραν, πλησίον του Ευφράτου ποταμού.

Ιερ. 26,11 ανάβηθι Γαλαάδ και λάβε ρητίνην τή παρθένω θυγατρί Αιγύπτου· εις κενόν επλήθυνας ιάματά σου, ωφέλεια ουκ έστιν εν σοί.

Ιερ. 26,11 Ανέβα εις την χώραν Γαλαάδ, πάρε το θεραπευτικόν βάλαμον δια τους Αιγυπτίους. Ματαίως όμως πληθύνεις τα φάρμακά σου, καμμία ωφέλεια δεν επέρχεται εις σε.

Ιερ. 26,12 ήκουσαν έθνη φωνήν σου, και της κραυγής σου επλήσθη η γη, ότι μαχητής προς μαχητήν ησθénéησαν, επί το

αυτό έπεσαν αμφότεροι.

Ιερ. 26,12 Τα γύρω έθνη ήκουσαν τας φωνάς και τους αλαλαγμούς σου, από την κραυγήν του πόνου σου εγένευσεν η γη, διότι ο ένας μαχητής σου θα επιτεθή εναντίον άλλου μαχητού, αμφότεροι θα εξασθενήσουν, θα πέσουν και οι δύο στο αυτό μέρος.

Ιερ. 26,13 Α ελάλησε Κύριος εν χειρί Ιερεμίου τού ελθείν Ναβουχοδονόσορ τον βασιλέα Βαβυλώνας τού κόψαι γήν Αιγύπτου.

Ιερ. 26,13 Αυτά είναι εκείνα, που ο Κυριος δια του Ιερεμίου ειπε σχετικώς με την επιδρομήν του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως των Βαβυλωνίων, δια να καταστρέψη την χώραν της Αιγύπτου.

Ιερ. 26,14 Αναγγείλατε εις Μάγδωλον και παραγγείλατε εις Μέμφιν, είπατε· επίστηθι και ετοιμάσον, ότι κατέφαγε μάχαιρα την σμίλακά σου.

Ιερ. 26,14 Αναγγείλατε εις την Μαγδωλον, αιγυπτιακήν πόλιν, δώσατε εντολήν και παρεγγελίαν εις την Μέμφιν. Είπατε· σήκω και ετοιμάσου, διότι η εχθρική μάχαιρα κατέφαγε και ηρήμωσε την βλάστησιν της Αιγύπτου.

Ιερ. 26,15 διατί έφυγεν από σου ο Απις; ο μόσχος ο εκλεκτός σου ουκ έμεινεν, ότι Κύριος παρέλυσε αυτόν.

Ιερ. 26,15 Διατί έφυγεν από σένα και σε εγκατέλειπεν ο ειδωλικος θεός Απις, ο υπό μορφήν μόσχου λατρευόμενος; Ο εκλεκτός σου αυτός θεός μόσχος δεν έμεινε, διότι ο Κυριος τον παρέλυσε.

Ιερ. 26,16 και το πλήθός σου ησθένησε και έπεσε, και έκαστος προς τον πλησίον αυτού ελάλει· αναστώμεν και αναστρέψωμεν προς τον λαόν ημών εις την πατρίδα ημών από προσώπου μαχαίρας Ελληνικής.

Ιερ. 26,16 Ο πολυάριθμος στρατός σου ησθένησεν, ηττήθη και έπεσεν. Ο καθένας ωμίλει προς τον πλησίον του και έλεγεν· "ας εγερθώμεν και ας επιστρέψωμεν στον λαόν μας, την πατρίδα μας· ας φύγωμεν μακριά από την φονικήν αυτήν ελληνικήν μάχαιραν».

Ιερ. 26,17 καλέσατε το όνομα Φαραώ Νεχαώ βασιλέως Αιγύπτου, Σαών- Εσβί- Εμωήδ.

Ιερ. 26,17 Αλλάξατε το όνομα του Φαραώ Νεχαώ, βασιλέως της Αιγύπτου. Ονομάσατε τον Σαών- Εσβί- Εμωήδ, που σημαίνει εχάθη, αφήκε να του διαφύγη ο κατάλληλος καιρός.

Ιερ. 26,18 ζώ εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, ότι ως το Ιταβύριον εν τοίς όρεσι και ως ο Κάρμηλος εν τή θαλάσση ήξει.

Ιερ. 26,18 Ζω εγώ, λέγει Κυριος ο Θεός, και ορκίζομαι ότι ο εχθρός θα επέλθη ισχυρός και ακατανίκητος, όπως υψώνεται το όρος Θαβώρ μεταξύ των άλλων ορέων, όπως υψώνεται ο Καρμηλος παρά την Μεσόγειον Θάλασσαν.

Ιερ. 26,19 σκευή αποικισμού ποιήσον σεαυτή, κατοικούσα θύγατερ Αιγύπτου, ότι Μέμφις εις αφανισμόν έσται και κληθήσεται ουαί διά το μη υπάρχειν κατοικούντας εν αυτή.

Ιερ. 26,19 Ετοιμάσατε, λοιπόν, τα σκευή της εξορίας σας, συ κόρη της Αιγύπτου. Η Μέμφις θα παραδοθή εις όλεθρον και αφανισμόν, θα ακουσθή δι' αυτήν το "ουαί", διότι δεν θα υπάρχουν πλέον κάτοικοι εις αυτήν.

Ιερ. 26,20 δάμαλις κεκαλλωπισμένη Αίγυπτος, απόσπασμα από βορά ήλθεν επ αυτήν.

Ιερ. 26,20 Με δάμαλιν στολισμένην ομοιάζεις, ω Αίγυπτε, αλλά εναντίον σου θα επέλθη στρατός από τας βορείους περιοχάς.

Ιερ. 26,21 και οι μισθωτοί αυτής εν αυτή ώσπερ μόσχοι σιτευτοί τρεφόμενοι εν αυτή, διότι και αυτοί απεστράφησαν και έφυγον ομοθυμαδόν, ουκ έστησαν, ότι ημέρα απωλείας ήλθεν επ αυτούς και καιρός εκδικήσεως αυτών.

Ιερ. 26,21 Οι μισθοφόροι στρατιώται της Αιγύπτου ζουν εις αυτήν και ομοιάζουν με καλοθρεμμένα μοσχάρια, αλλά και αυτοί θα οπισθοχωρήσουν ενώπιον του εχθρού, θα φύγουν όλοι μαζί, δεν θα ημπορέσουν να κρατηθούν, διότι έφθασεν η ημέρα της καταστροφής των, ήλθεν εναντίον των ο καιρός της τιμωρίας.

Ιερ. 26,22 φωνή ως όφεως συρίζοντας, ότι εν άμμω πορεύονται εν αξίναις ήξουσιν επ αυτήν ως κόπτοντες ξύλα.

Ιερ. 26,22 Η φωνή του εχθρικού στρατεύματος ομοιάζει με συριγμόν όφεως, καθώς πορεύεται εις την αμμώδη περιοχήν. Με αξίνας θα επέλθουν οι εχθροί αυτοί εναντίον της Αιγύπτου ώσαν τους ανθρώπους, που κόπτουν ξύλα.

Ιερ. 26,23 εκκόψουσι τον δρυμόν αυτής, λέγει Κύριος ο Θεός, ότι ου μη οικασθή, ότι πληθύνει υπέρ ακρίδα και ουκ έστιν αυτοίς αριθμός.

Ιερ. 26,23 Θα κατακόψουν τα δάση της, λέγει ο Κυριος, τα στρατεύματα των εχθρών, δεν είναι δυνατόν να υπολογισθούν, διότι ο στρατός είναι πλήθος πολύ, περισσότερον από τα σμήνη των ακριδών, που είναι αδύνατον να αριθμηθούν.

Ιερ. 26,24 κατησχύνθη η θυγάτηρ Αιγύπτου, παρεδόθη εις χείρας λαού από βορά.

Ιερ. 26,24 Ο λαός της Αιγύπτου θα καταισχυνθή, διότι θα παραδοθή δούλος εις τα χέρια λαού, ερχομένου από βορρά.

Ιερ. 26,25 ιδού εγώ εκδικώ τον Αμμών τον υιόν αυτής επί Φαραώ και επί τους πεποιθότας επ αυτώ.

Ιερ. 26,25 Ιδού, εγώ θα τιμωρήσω τον Θεόν Αμμών, τον υιόν αυτόν της Αιγύπτου· θα τιμωρήσω τον Φαραώ και όλους εκείνους, οι οποίοι είχαν στηρίξει την πεποίθησίν των εις αυτόν.

Ιερ. 26,27 σύ δε μη φοβηθής, δούλος μου Ιακώβ, μηδέ πτοηθής, Ισραήλ· διότι εγώ ιδού σώζω σε μακρόθεν και το σπέρμα σου εκ της αιχμαλωσίας αυτών, και αναστρέψει Ιακώβ και ησυχάσει και υπνώσει, και ουκ έσται ο παρενοχλών αυτόν.

Ιερ. 26,27 Συ όμως, ο δούλος μου Ιακώβ, οι απόγονοι του Ισραήλ, μη φοβηθήτε και μη πτοηθήτε, διότι εγώ έρχομαι, δια να σε σώσω από την μακρυνήν εξοριαν, εις την οποίαν ευρίσκεσαι και θα επαναφέρω τους απογόνους του Ισραήλ εις την χώραν των. Ο Ιακώβ θα επιστρέψη και θα ησυχάση, θα κοιμηθή ήσυχος πλέον και δεν θα υπάρχη κανείς να τον παρενοχλή.

Ιερ. 26,28 μη φοβού, παίς μου Ιακώβ, λέγει Κύριος, ότι μετά σου εγώ ειμι· η απτόητος και τρυφερά παρεδόθη· ότι ποιήσω έθνη συντέλειαν εν παντί έθνει, εις ούς έξωσά σε εκεί, σε δε ου μη ποιήσω εκλιπείν· και παιδεύσω σε εις κρίμα και αθών ουκ αθώσω σε.

Ιερ. 26,28 Μη φοβείσαι συ, παιδί μου Ιακώβ, Ισραηλιτικέ λαέ, λέγει ο Κυριος, διότι εγώ είμαι μαζί σου. Η πριν απτόητος και φιλήδονος Βαβυλών θα παραδοθή εις τιμωριαν, διότι εγώ θα τιμωρήσω κάθε έθνος, στο οποίον επέτρεψα να φύγετε εκεί ως εξόριστοι και αιχμάλωτοι. Δεν θα παραχωρήσω όμως ποτέ να εξαφανισθήτε σεις εξ ολοκλήρου. Εν τη δικαιοσύνη μου θα σας διαπαιδαγωγήσω δια τιμωριών, δεν θα σας αθώσω, διότι δεν είσθε αθώοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27 (Μασ. 50)

Ιερ. 27,1 Λόγος Κυρίου ον ελάλησεν επί Βαβυλώνα.

Ιερ. 27,1 Λογος Κυρίου, τον οποίον μίλησε ο προφήτης Ιερεμίας εναντίον της Βαβυλώνας.

Ιερ. 27,2 Αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι και ακουστά ποιήσατε και μη κρύψητε, είπατε· εάλωκε Βαβυλών, κατησχύνθη Βήλος η απτόητος, η τρυφερά παρεδόθη Μαρωδάχ.

Ιερ. 27,2 Αναγγείλατέ τα εις τα έθνη, καταστήσατε αυτά ακουστά και γνωστά και μη κρύψετε τίποτε. Είπατε· η Βαβυλών ευκυριεύθη, κατησχύνθη ο πριν απτόητος, ο φιλήδονος ειδωλικός Θεός Βααλ, παρεδόθη ο Μαρωδάχ.

Ιερ. 27,3 ότι ανέβη επ αυτήν έθνος από βορά· ούτος θήσει την γήν αυτής εις αφανισμόν, και ουκ έσται ο κατοικών εν αυτή από ανθρωπου και έως κτήνους.

Ιερ. 27,3 Διότι επήλθεν εναντίον τις Βαβυλώνος έθνος από την περιοχίν του βορρά. Αυτό θα εξαφανίση και θα ερημώση την χώραν αυτήν. Δεν θα υπάρχη πλέον κανείς να κατοική εις αυτήν από ανθρωπου μέχρι κτήνους

Ιερ. 27,4 εν ταίς ημεραίς εκείναις και εν τώ καιρώ εκείνω ήξουσιν οι υιοί Ισραήλ, αυτοί και οι υιοί Ιούδα επί το αυτό· βαδίζοντες και κλαίοντες πορεύσονται τον Κύριον Θεόν αυτών ζητούντες.

Ιερ. 27,4 Κατά δε τας ημέρας εκείνας, κατά την εποχίν εκείνην, θα επιστρέψουν οι Ισραηλίται και οι Ιουδαίοι όλοι μαζί. Θα βαδίζουν κλαίοντες από την χαράν, θα πορεύονται αναζητούντες Κυριον τον Θεόν των.

Ιερ. 27,5 έως Σιών ερωτήσουσι την οδόν, ώδε γάρ το πρόσωπον αυτών δώσουσι· και ήξουσι και καταφεύξονται προς Κύριον τον Θεόν, διαθήκη γάρ αιώνιος ουκ επιλησθήσεται.

Ιερ. 27,5 Θα ερωτούν να μάθουν τον δρόμον μέχρι την Σιών, διότι θα έχουν στρέψει το πρόσωπόν των με κατεύθυνσιν προς αυτήν. Θα έλθουν, θα καταφύγουν προς τον Κυριον και Θεόν, διότι η διαθήκη, την οποίαν από αιώνων συνήψεν ο Θεός με τους προγόνους των, δεν θα λησμονηθή.

Ιερ. 27,6 πρόβατα απολωλότα εγενήθη ο λαός μου, οι ποιμένες αυτών έξωσαν αυτούς, επί τα όρη απεπλάνησαν αυτούς, εξ όρους επί βουνόν ώχοντο, επελάθοντο κοίτης αυτών.

Ιερ. 27,6 Διότι ο λαός μου έγινε ωσαν πρόβατα απολωλότα. Οι αρχηγοί των τους εδίωξαν, τους παρεπλάνησαν επάνω εις τα όρη, από τα όρη εις τα βουνά έφευγαν, ελησμόνησαν την μάνδραν των.

Ιερ. 27,7 πάντες οι ευρισκοντες αυτούς ανήλισκον αυτούς, οι εχθροί αυτών είπαν· μη ανώμεν αυτούς· ανθ' ών ήμαρτον τώ Κυρίω νομή δικαιοσύνης τώ συναγαγόντι τους πατέρας αυτών.

Ιερ. 27,7 Όλοι όσοι τους εύρισκαν πλανωμένους και απροστάτευτους, τους εξώντωναν. Είπαν οι εχθροί των· ας μη τους αφήσωμεν πλέον να ζήσουν, διότι αυτοί ημάρτησαν ενώπιον του Κυρίου, ο οποίος αποδίδει πάντοτε δικαιοσύνην και ο οποίος είχε προσκαλέσει και συγκεντρώσει τους προγόνους των.

Ιερ. 27,8 απαλοτριώθητε εκ μέσου Βαβυλώνος και από γής Χαλδαιών και εξέλθατε και γένεσθε ώσπερ δράκοντες κατά πρόσωπον προβάτων.

Ιερ. 27,8 Αποξενώθητε και φύγετε εκ μέσου της Βαβυλώνος, από την χώραν των Χαλδαιών. Εξέλθετε και φανήτε απέναντι αυτών ωσαν δράκοντες εναντίον προβάτων,

Ιερ. 27,9 ότι ιδού εγώ εγείρω επί Βαβυλώνα συναγωγάς εθνών εκ γής βορά, και παρατάξονται αυτή· εκείθεν αλώσεται, ως βολίς μαχητού συνετού ουκ επιστρέψει κενή.

Ιερ. 27,9 διότι ιδού, εγώ εξεγείρω και επιφέρω εναντίον της Βαβυλώνος πολυάριθμα έθνη από την γην του βορρά και θα πολεμήσουν εναντίον αυτής και θα την κυριεύσουν. Τα βέλη των εναντίον αυτής θα είναι ωσαν το βέλος του επιτηδείου πολεμοτού, το οποίον ποτέ δεν ρίπτεται επί ματαίω.

Ιερ. 27,10 και έσται η Χαλδαία εις προνομίην, πάντες οι προνομούντες αυτήν εμπλησθήσονται,

Ιερ. 27,10 Η Χαλδαία θα παραδοθή εις λαφυραγωγίαν και όλοι όσοι την λεηλατήσουν, θα χορτάσουν από τα λάφυρά της.

Ιερ. 27,11 ότι ηυφραίνεσθε και κατεκαυχάσθε διαρπάζοντες την κληρονομίαν μου, διότι εσκιρτάτε ως βοΐδια εν βοτάνη και εκερατίζετε ως ταύροι.

Ιερ. 27,11 Διότι, λέγει ο Κυριος προς τους Βαβυλωνίους, εδοκιμάζετε χαράν και αγαλλίασιν σεις και εκαυχησιολογείτε, όταν διηρπάζετε την κληρονομίαν μου, τον λαόν μου· διότι από την χαράν σας επηδούσατε ωσαν τα μοσχάρια εις την χλόην, εκτυπούσατε τους Ισραηλίτας όπως κτυπούν με τα κέρατα των οι μαινόμενοι ταύροι.

Ιερ. 27,12 ησχύνθη η μήτηρ υμών σφόδρα, ενετράπη η τεκούσα υμάς μήτηρ επ αγαθά εσχάτη εθνών έρημος.

Ιερ. 27,12 Η μητέρα σας, η πατριδα σας η Βαβυλών, κατησχύνθη παρά πολύ. Η μητέρα, που σας εγέννησε, κατεντροπιάσθηκε δια την στέρησιν των αγαθών. Κατήντησεν έρημος και τελευταία μεταξύ όλων των εθνών.

Ιερ. 27,13 από οργής Κυρίου ου κατοικηθήσεται. και έσται εις αφανισμόν πάσα, και πάς ο διοδεύων διά Βαβυλώνος σκυθρωπάσει και συριούσιν επί πάσαν την πληγήν αυτής.

Ιερ. 27,13 Εξ αιτίας της δικαίας οργής του Κυρίου δεν θα κατοικηθή πλέον. Θα παραδοθή ολόκληρος εις αφανισμόν και ερημωσιν. Και κάθε διαβάτης, που θα διέρχεται δια μέσου της Βαβυλώνος, θα σκυθρωπάζη και θα σφυρίζη με κατάπληξιν δια το μεγάλο αυτό κτύπημα του αφανισμού και της καταστροφής της.

Ιερ. 27,14 παρατάξασθε επί Βαβυλώνα κύκλω, πάντες τείνοντες τόξον· τοξεύσατε επ αυτήν, μη φείσησθε επί τοίς τοξεύμασιν υμών.

Ιερ. 27,14 Παραταχθήτε εις μάχην εναντίον της Βαβυλώνας, κύκλω από αυτήν όλοι σεις, οι οποίοι χειρίζεσθε με επιτηδειότητα το τοξον. Κτυπήσατέ την με τα τόξα, μη λυπηθήτε τα βέλη σας.

Ιερ. 27,15 κατακρατήσατε αυτήν· παρελύθησαν αι χείρες αυτής, έπεσαν αι επάλξεις αυτής και κατεσκάφη το τείχος αυτής, ότι εκδίκησιν παρά Θεού εστιν· εκδικείτε επ αυτήν· καθώς εποίησε, ποιήσατε αυτή.

Ιερ. 27,15 Επικρατήσατε εναντίον αυτής, κυριεύσατέ την. Παρέλυσαν πλέον τα χέρια των κατοίκων της, εκρημνίσθησαν αι οχυρά επάλξεις της, κατεστράφησαν εκ θεμελιών τα τείχη της, διότι ήλθεν εναντίον αυτής η παρά Θεού δικαία τιμωρία. Τιμωρήσατέ την και σεις, όπως έκαμεν αυτή εναντίον λαών, που δεν της είχαν πταίσει εις τίποτε, έτσι πράζετε και σεις εναντίον της.

Ιερ. 27,16 εξολοθρεύσασθε σπέρμα εκ Βαβυλώνος, κατέχοντα δρέπανον εν καιρώ θερισμού· από προσώπου μαχαίρας Ελληνικής έκαστος εις τον λαόν αυτού αποστρέψουσι και έκαστος εις την γήν αυτού φεύξεται.

Ιερ. 27,16 Εξολοθρεύσατε κάθε απόγονον και βλαστόν της Βαβυλώνος μέχρις αυτού ακόμη, ο οποίος κρατεί το δρέπανόν του εν καιρώ θερισμού. Καθένας από τους μισθοφόρους πολεμιστάς της Βαβυλώνος, καθώς θα αντικρύζη την ελληνικήν μάχαιραν, θα επιστρέφη πανικόβλητος στον λαόν του. Ο καθένας από αυτούς θα φύγη δια την χώραν του.

Ιερ. 27,17 Πρόβατον πλανώμενον Ισραήλ, λέοντες έξωσαν αυτόν· ο πρώτος έφαγεν αυτόν βασιλεύς Ασσούρ και ούτος ύστερον τα οστά αυτού βασιλεύς Βαβυλώνος.

Ιερ. 27,17 Ωσάν πλανώμενον πρόβατον κατήντησεν ο λαός του Ισραήλ. Οι εχθροί του ωσάν λέοντες τον εξεδίωξαν από την χώραν του. Πρώτος ο βασιλεύς των Ασσυρίων κατέφαγεν αυτόν και έπειτα από αυτόν ο βασιλεύς της Βαβυλώνας κατέφαγε και αυτά ακόμη τα κόκκαλά του.

Ιερ. 27,18 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ιδού εγώ εκδικώ επί τον βασιλέα Βαβυλώνας και επί την γην αυτού, καθώς εξεδίκησα επί τον βασιλέα Ασσούρ.

Ιερ. 27,18 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα τιμωρήσω τον βασιλέα της Βαβυλώνας και όλην αυτού την χώραν, όπως ετιμώρησα τον βασιλέα των Ασσυρίων.

Ιερ. 27,19 και αποκαταστήσω τον Ισραήλ εις την νομήν αυτού, και νεμησεται εν τώ Καρμήλω και εν όρει Εφραΐμ και εν τώ Γαλαάδ και πλησθήσεται η ψυχή αυτού.

Ιερ. 27,19 Επειτα θα επαναφέρω ελεύθερον και θα εγκαταστήσω εις την χώραν του τον Ισραήλ, εις την περιοχίν της βοσκής του. Αυτός θα απολαύση τους καρπούς του Καρμήλου και του όρους Εφραΐμ και της περιοχής Γαλαάδ. Θα χορτάση από αγαθά, με το παραπάνω η ψυχή του.

Ιερ. 27,20 εν ταις ημέραις εκείναις και εν τώ καιρώ εκείνω ζητήσουσι την αδικίαν Ισραήλ, και ουχ υπάρξει, και τας αμαρτίας Ιούδα, και ου μη ευρεθώσιν, ότι ίλεως έσομαι τοίς υπολελειμμένοις επί της γής, λέγει Κύριος. -

Ιερ. 27,20 Κατά τας ημέρας εκείνας, κατά τον ευτυχή εκείνον καιρόν, θα αναζητούν οι άνθρωποι αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού και δεν θα υπάρχουν. Θα ζητούν παρανομίας του λαού του Ιούδα και δεν θα ευρίσκονται. Διότι εγώ, λέγει Κυριος ο Θεός, θα είμαι ίλεως και σπλαγχνικός στους απομείναντας ανθρώπους του λαού μου επί της χώρας Ισραήλ.

Ιερ. 27,21 Πικρώς επίβηθι επ αυτήν και επί τους κατοικούντας επ αυτήν· εκδίκησον, μάχαιρα, και αφάνισον, λέγει Κύριος, και ποίει κατά πάντα, όσα εντέλλομαι σοι.

Ιερ. 27,21 Μαχαιρα εχθρική, ανέβα γεμάτη πικράν οργήν εναντίον των κατοίκων της Βαβυλώνας. Τιμώρησε αυτούς, ω μάχαιρα, εξαφάνισέ τους, λέγει ο Κυριος. Πράξε σύμφωνα με όλα εκείνα, τα οποία εγώ σε έχω διατάξει.

Ιερ. 27,22 Φωνή πολέμου και συντριβή μεγάλη εν γη Χαλδαιών.

Ιερ. 27,22 Φωνή πολέμου θα ακουσθή, συντριβή μεγάλη θα πραγματοποιηθή εις την χώραν των Χαλδαιών.

Ιερ. 27,23 πώς εκλάσθη και συνετριβη η σφύρα πάσης της γής; πώς εγενήθη εις αφανισμόν Βαβυλών εν έθνεσιν;

Ιερ. 27,23 Πως έσπασεν, ετεμαχίσθη και συνετριβη αυτή η σφύρα, που εκτυπούσεν ανελέητα όλην την γην; Πως περιήλθεν εις όλεθρον και αφανισμόν η Βαβυλών εκ μέσου όλων των άλλων εθνών;

Ιερ. 27,24 επιθήσονται σοι, και αλώση, ω Βαβυλών, και ου γνώση· ευρέθης και ελήφθης, ότι τώ Κυρίω αντέστης.

Ιερ. 27,24 Θα επιτεθούν εναντίον σου οι εχθροί και θα σε κυριεύσουν, ω Βαβυλών, χωρίς και συ να εννοήσης καλά-καλά ότι έφθασεν ο καιρός του εξαφανισμού σου. Ευρέθης από τους εχθρούς σου αδύνατος πλέον, εκυριεύθης από αυτούς· και τούτο, διότι συ πεισιμόνως αντεστάθης στον Κυριον.

Ιερ. 27,25 ήνοιξε Κύριος τον θησαυρόν αυτού και εξήνεγκε τα σκεύη οργής αυτού, ότι έργον τώ Κυρίω Θεώ εν γη Χαλδαιών,

Ιερ. 27,25 ήνοιξεν ο Κυριος τον θησαυρόν του δικαίου θυμού του και έβγαλε τα καταστρεπτικά σκεύη της οργής του, διότι έργον καταστροφής θα πραγματοποιήση Κυριος ο Θεός εις την γην των Χαλδαιών.

Ιερ. 27,26 ότι εληλύθασιν οι καιροί αυτής. ανοίξατε τας αποθήκας αυτής, ερευνήσατε αυτήν ως σπήλαιον και εξολοθρεύσατε αυτήν, μη γενέσθω αυτής κατάλειμμα.

Ιερ. 27,26 Εφθασαν πλέον οι καιροί του ολέθρου της. Ανοίξατε τας αποθήκας της, ερευνήσατέ τας, όπως ερευνάτε ένα σπήλαιον. Εξολοθρεύσατέ την, ας μη μείνη κανένα υπόλειμμα εις αυτήν.

Ιερ. 27,27 αναξηράνατε αυτής πάντας τους καρπούς, και καταβήτωσαν εις σφαγήν· ουαί αυτοίς, ότι ήκει η ημέρα αυτών και καιρός εκδικήσεως αυτών.

Ιερ. 27,27 Ξηράνατε όλας τας καρποφόρους περιοχάς της, ας οδηγηθούν εις σφαγήν οι άνδρες και τα κτήνη της.

Αλλοίμονον εις αυτούς, διότι έχει φθάσει πλέον η ημέρα των, ο καιρός της τιμωρίας των εκ μέρους του Θεού.

Ιερ. 27,28 φωνή φευγόντων και ανασωζομένων εκ γής Βαβυλώνας τού αναγγείλαι εις Σιών την εκδίκησιν παρά Κυρίω Θεού ημών.

Ιερ. 27,28 Φωνή φόβου και φρίκης ακούεται από εκείνους, οι οποίοι πανικόβλητοι φεύγουν και προσπαθούν να σωθούν μακράν από την χώραν της Βαβυλώνας. Αυτή όμως η φωνή αναγγέλλει εις την Σιών την τιμωρίαν της Βαβυλώνας, που ήλθεν εκ μέρους Κυρίου του Θεού μας.

Ιερ. 27,29 παραγγείλατε επί Βαβυλώνα πολλοίς, παντί εντείνοντι τόξον· παρεμβάλλετε επ αυτήν κυκλόθεν, μη έστω αυτοίς ανασωζόμενος ανταπόδοτε αυτή κατά τα έργα αυτής, κατά πάντα, όσα εποίησε, ποιήσατε αυτή, ότι προς Κύριον αντέστη Θεόν άγιον τού Ισραήλ.

Ιερ. 27,29 Παραγγείλατε στους πολλούς εχθρούς της Βαβυλώνας να επέλθουν εναντίον της. Είπατε ιδιαίτερος εις εκείνους, οι οποίοι χρησιμοποιούν με επιτυχίαν το τόξον· στρατοπεδεύσατε ολόγυρα από αυτήν, κανείς από τους κατοίκους της ας μη διασωθή. Ανταποδώσατε εις αυτήν κατά τα έργα της. Συμφωνα με όσας καταστροφάς επέφερε, πράξατε και σεις εις αυτήν, διότι αντεστάθηκε προς τον Κυριον τον Θεόν, τον άγιον του Ισραήλ.

Ιερ. 27,30 διά τούτο πεσούνται οι νεανίσκοι αυτής εν ταις πλατείαις αυτής, και πάντες οι άνδρες οι πολεμισταί αυτής ριφήσονται, είτε Κύριος.

Ιερ. 27,30 Δια την ασέβειάν της αυτήν όλοι οι νέοι της θα πέσουν νεκροί εις τας πλατείας της. Όλοι οι άνδρες αυτής, οι πολεμισταί θα ριφθούν σφαγμένα πτώματα εις την γην. Ετσι διέταξεν ο Κυριος.

Ιερ. 27,31 ιδού εγώ επί σε την υβρίστριαν, λέγει Κύριος, ότι ήκει η ημέρα σου και ο καιρός εκδικήσεώς σου·

Ιερ. 27,31 Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, της αλαζονικής πόλεως, λέγει ο Κυριος, διότι έφθασε πλέον η ημέρα σου, ο καιρός της δικαίας εκ μέρους μου τιμωρίας σου.

Ιερ. 27,32 και ασθενήσει η ύβρις σου και πεσεΐται, και ουδεις έσται ο ανιστών αυτήν· και ανάψω πύρ εν τώ δρυμώ αυτής, και καταφάγεται πάντα τα κύκλω αυτής.

Ιερ. 27,32 Η αλαζονεία και η υπερηφάνειά σου θα ταπεινωθή και θα πέση και κανείς δεν θα υπάρξει, που θα έχη την δύναμιν να την ανορθώση. Θα ανάψω πυρκαϊάν εις τα δάση της, η οποία και θα καταφάγη όλα τα γύρω από αυτήν.

Ιερ. 27,33 Τάδε λέγει Κύριος· καταδεδυνάστευνται οι υιοί Ισραήλ και οι υιοί Ιούδα άμα, πάντες οι αιχμαλωτεύσαντες αυτούς κατεδυνάστευσαν αυτούς, ότι ουκ ηθέλησαν εξαποστείλαι αυτούς.

Ιερ. 27,33 Αυτά λέγει ο Κυριος· Εχουν καταδυναστευθή και ταλαιπωρηθή οι Ισραηλίται, και οι Ιουδαίοι μαζί με αυτούς.

Ολοι εκείνοι οι οποίοι τους ενίκησαν και τους επήραν αιχμαλώτους, τους κατεδυνάστευαν, διότι δεν ήθελαν να τους στείλουν ελεύθερους εις την πατρίδα των.

Ιερ. 27,34 και ο λυτρώμενος αυτούς ισχυρός, Κύριος παντοκράτωρ όνομα αυτό· κρίσιν κρινεί προς τους αντιδίκους αυτού, όπως εξάρη την γήν, και παροξυνεί τοίς κατοικούσι Βαβυλώνα.

Ιερ. 27,34 Άλλα ο λυτρωτής των είναι ισχυρός. Κυριος παντοκράτωρ είναι το Ονομά του. Αυτός κρίνει την δίκαιον κρίσιν και καταδικάζει τους αντιτιθεμένους εις αυτόν, δια να ξεκαθαρίση την γην από τους τυράννους και τους δυνάστας, δια να συγκλονίση δε και ανατάραξη τους κατοίκους της Βαβυλώνας.

Ιερ. 27,35 μάχαιραν επί τους Χαλδαίους και επί τους κατοικούντας Βαβυλώνα και επί τους μεγιστάνας αυτής και επί τους συνετούς αυτής·

Ιερ. 27,35 Θα αποστείλη μάχαιραν ολέθρου εναντίον των Χαλδαίων και εναντίον όλων όσοι κατοικούν την Βαβυλώνα, εναντίον των αρχόντων αυτής και των σοφών της·

Ιερ. 27,36 μάχαιραν επί τους μαχητάς αυτής, και παραλυθήσονται· μάχαιραν επί τους ίππους αυτών και επί τα άρματα αυτών·

Ιερ. 27,36 μάχαιραν σφαγής και ολέθρου εναντίον των υπερασπιστών της και αυτοί θα παραλύσουν από τον φόβον· μάχαιραν εξοντώσεως εναντίον του ιππικού αυτών και των πολεμικών αρμάτων των.

Ιερ. 27,37 μάχαιραν επί τους μαχητάς αυτών και επί τον σύμμεικτον τον εν μέσω αυτής, και έσονται ωσει γυναίκες· μάχαιραν επί τους θησαυρούς αυτής, και διασκορπισθήσονται.

Ιερ. 27,37 Μαχαιραν θα στείλη ο Κυριος εναντίον όλων των μαχίμων ανδρών της και εναντίον του αναμίκτου λαού, που ευρίσκεται εν μέσω αυτής. Ολοι θα καταληφθούν από δειλιαν, θα γίνουν δειλοί, όπως αι γυναίκες. Μαχαιραν θα αποστείλη ο Κυριος εναντίον των θησαυροφυλακείων της και θα διασκορπισθούν οι εις αυτά κατάκλειστοι θησαυροί της.

Ιερ. 27,38 επί τώ ύδατι αυτής επεποίηει και καταισχυνήσονται, ότι γη των γλυπτών εστι, και εν ταίς νήσοις, ου κατεκαυχόντο.

Ιερ. 27,38 Είχε πεποιοησιν εις τα ύδατα των ποταμών της και των πηγών, αλλά θα κατεντροπιασθή, διότι είναι χώρα και πατρίς των γλυπτών ειδώλων· Θα κατεντροπιασθή και δια τας νήσους, δια τας οποίας εκαυχάτο.

Ιερ. 27,39 διά τούτο κατοικήσουσιν ινδάλματα εν ταίς νήσοις, και κατοικήσουσιν εν αυτή θυγατέρες σειρήνων· ου μη κατοικηθή ουκέτι εις τον αιώνα.

Ιερ. 27,39 Δια την αλαζονείαν της αυτήν θα τιμωρηθή. Φαντάσματα θα κατοικήσουν εις τας νήσους αυτάς. Γενεαί δαιμόνων της ερήμου θα κατοικήσουν εις την πρωτεύουσαν. Άνθρωποι δεν θα κατοικήσουν πλέον αυτήν στον αιώνα.

Ιερ. 27,40 καθώς κατέστρεψεν ο Θεός Σόδομα και Γόμορα και τας ομορούσας αυταίς, είτε Κύριος, ου μη κατοικήσει εκεί άνθρωπος, και ου μη παροικήσει εκεί υιός ανθρώπου.

Ιερ. 27,40 Οπως κατέστρεψεν ο Θεός και ερήμωσε τα Σοδομα και τα Γομορρα και τας συνορεύουσας με αυτάς πόλεις, είπεν ο Κυριος, έτσι θα καταστρέψη και την Βαβυλώνα και δεν θα κατοικήση πλέον εις αυτήν, άνθρωπος, ούτε και κανένας προσωρινός κάτοικος θα εγκατασταθή εις αυτήν.

Ιερ. 27,41 ιδού λαός έρχεται από βορά, και έθνος μέγα και βασιλείς πολλοί εξεγερθήσονται απ εσχάτου της γής,

Ιερ. 27,41 Ιδού, έρχεται λαός πολός από τον Βορράν, έθνος μέγα και βασιλείς πολλοί, θα εγερθούν από τα άκρα της γης εναντίον αυτής.

Ιερ. 27,42 τόξον και εγχειρίδιον έχοντες· ιταμός εστι και ου μη ελεήση· η φωνή αυτών ως θάλασσα ηχήσει, εφ ίπποις ιπάσσονται παρεσκευασμένοι, όπως πύρ, εις πόλεμον προς σε, θυγατερ Βαβυλώνας.

Ιερ. 27,42 Αυτοί θα κρατούν τόξον και εγχειρίδιον. Σκληρός θα είναι ο λαός αυτός, δεν θα δείξη έλεος και ευσπλαγχνίαν δια κανένα. Η φωνή των πολεμιστών θα αντηχήση ως τρικυμισμένη θάλασσα, θα είναι έφιπποι με πλήρη εξοπλισμον. Ωσάν φωτιά θα επέλθουν εις πόλεμον εναντίον σου, Βαβυλών.

Ιερ. 27,43 ήκουσε βασιλεύς Βαβυλώνας την ακοήν αυτών, και παρελύθησαν αι χείρες αυτού· θλίψις κατεκράτησεν αυτού, ωδίνες ως τικτούσης.

Ιερ. 27,43 Επληροφορήθη ο βασιλεύς της Βαβυλώνας την φήμην αυτήν και παρέλυσαν τα χέρια του· τον εκυρίευσε θλίψις μεγάλη, ωδίνες ωσάν εκείνας, που δοκιμάζει η ετοιμόγεννη γυναίκα.

Ιερ. 27,44 ιδού όπως λέων αναβήσεται από τού Ιορδάνου εις τόπον Αιθάμ, ότι ταχέως εκδιώξω αυτούς απ αυτής και πάντα νεανίσκον επ αυτήν επιστήσω. ότι τις όπως εγώ; και τις αντιστήσεται μοι; και τις ούτος ποιμήν, ός στήσεται κατά πρόσωπόν μου;

Ιερ. 27,44 Ιδού, όπως αναβαίνει ο άγιος λέων από τον Ιορδάνην στον τόπον της Αιθάμ, έτσι επέρχονται οι εχθροί κατά της Βαβυλώνας, διότι ταχέως θα εκδιώξω πανικόβλητους τους Βαβυλωνίους από την πατρίδα των και θα ξεγερίρω εναντίον αυτής νεαρούς πολεμιστάς. Διότι ποιός είναι τόσον ισχυρός, όπως είμαι εγώ; Ποιός ημπορεί ποτέ να αντισταθή εις την δύναμίν μου; Ποιός είναι αυτός ο άρχων λαών, ο οποίος θα τολμήση να σταθή ενώπιόν μου;

Ιερ. 27,45 διά τούτο ακούσατε την βουλήν Κυρίου, ήν βεβούλευται επί Βαβυλώνα, και λογισμούς αυτού, ούς ελογίσατο επί τους κατοικούντας Χαλδαίους· εάν μη διαφθαρή τα αρνία των προβάτων αυτών, εάν μη αφανισθή νομή απ αυτών.

Ιερ. 27,45 Δια τούτο ακούσατε την απόφασιν του Κυρίου, την οποίαν εσκέφθη και έλαβεν εναντίον της Βαβυλώνας, και τα σχέδια αυτού, τα οποία εσκέφθη εναντίον αυτών που κατοικούν την Χαλδαίαν. Ασφαλώς και βεβαίως και αυτά τα αρνία των Χαλδαίων θα εξολοθρευθούν. Οι βοσκότοποι των θα αφανισθούν.

Ιερ. 27,46 ότι από φωνής αλώσεως Βαβυλώνας σεισθήσεται η γη, και κραυγή εν έθνεσιν ακουσθήσεται.

Ιερ. 27,46 Από την οχλοβοήν της πτώσεως της Βαβυλώνας θα σεισθή η γη, εις όλα τα έθνη θα ακουσθή η κραυγή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28 (Μαθ. 51)

Ιερ. 28,1 Τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ ξεγερίρω επί Βαβυλώνα και επί τους κατοικούντας Χαλδαίους άνεμον καύσωνα διαφθείροντα.

Ιερ. 28,1 Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ εξαπολύω εναντίον της Βαβυλώνας και όλων των κατοίκων της χώρας Χαλδαίων καυστικόν καταστρεπτικόν άνεμον.

Ιερ. 28,2 και εξαποστελώ εις Βαβυλώνα υβριστάς, και καθυβρίσουσιν αυτήν και λυμανούνται την γήν αυτής· ουαί επί Βαβυλώνα κυκλόθεν εν ημέρα κακώσεως αυτής.

Ιερ. 28,2 Θα εξαπολύσω δηλαδή εναντίον της Βαβυλώνας ανθρώπους αλαζονικούς και αναιδείς, οι οποίοι θα την εξευτελίσουν και θα λεηλατήσουν και θα καταστρέψουν την χώραν αυτής. Αλλοίμονον εις την Βαβυλώνα κατά την ημέραν των συμφορών της, όταν οι εχθροί της την περικυκλώσουν!

Ιερ. 28,3 τεινέτω ο τεινων το τόξον αυτού και περιθέσθω ὡς εστιν ὄπλα αὐτῶ, και μη φείσησθε ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῆς και αφανίσατε πάσαν την δύναμιν αὐτῆς·

Ιερ. 28,3 Ο χειριστής του τόξου ας του εντεινή εναντίον αυτής, εκείνος που έχει ὄπλα ας τα περιβληθῆ. Μη λυπηθῆτε οὔτε τα νέα βλαστάρια της, εξολοθρεύσατε ὅλην την εις ἄνδρας δύναμίν της.

Ιερ. 28,4 και πεσούνται τραυματῖαι εν γη Χαλδαίων και κατακεκεντημένοι ἐξωθεν αὐτῆς.

Ιερ. 28,4 Θα πέσουν νεκροί εις την χώραν των Χαλδαίων και κατατρυπημένοι ἀπὸ τας μαχαίρας ἐξω ἀπὸ τα τείχη της,

Ιερ. 28,5 διότι ουκ ἐχήρησεν Ἰσραὴλ και Ἰούδας ἀπὸ Θεοῦ αὐτῶν, ἀπὸ Κυρίου παντοκράτορος, ὅτι η γη αὐτῶν ἐπλήσθη ἀδικίας ἀπὸ των ἁγίων Ἰσραὴλ.

Ιερ. 28,5 Και θα ἐπέλθῃ αὐτῆ η δικαία τιμωρία, διότι ο ἰσραηλιτικός και ο Ἰουδαϊκός λαός δεν ἀπωφάνισθησαν και δεν ἐγκατελείφθησαν ἀπὸ τον Θεόν των, ἀπὸ τον Κυριον και παντοκράτορα. Η δε γη των Χαλδαίων ἐγέμισεν ἀπὸ ἀδικίας εναντίον των ἁγίων προσώπων και τόπων του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Ιερ. 28,6 φεύγετε εκ μέσου Βαβυλώνας και ανασώζετε ἕκαστος την ψυχὴν αὐτοῦ, και μη αποριφῆτε εν τῇ ἀδικία αὐτῆς, ὅτι καιρός ἐκδικήσεως αὐτῆς ἐστι παρὰ Κυρίου, ανταπόδομα αὐτὸς ανταποδίδωσιν αὐτῇ.

Ιερ. 28,6 Ἰσραηλίται, φύγετε εκ μέσου της Βαβυλώνας. Ο καθένας σας ας σώσῃ την ζωὴν του, δια να μη αποριφῆτε και ἐξαφανισθῆτε και σεις μαζὴ με τας ἀδικίας και τους ἀδικούς της πόλεως αὐτῆς, διότι ἐφθάσε πλέον ο καιρός της εκ μέρους του Κυρίου τιμωρίας της. Αὐτὸς θα ανταποδώσῃ εις αὐτὴν την δικαίαν ανταπόδοσιν, την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ιερ. 28,7 ποτήριον χρυσοῦν Βαβυλῶν εν χειρὶ Κυρίου μεθύσκον πάσαν την γῆν· ἀπὸ τοῦ οἴνου αὐτῆς ἐπίοσαν ἔθνη, διὰ τοῦτο ἐσαλεύθησαν.

Ιερ. 28,7 Εἰς τα χέρια του Κυρίου ἦτο η Βαβυλῶν χρυσὸ ποτήρι, που ἐμέθυεν ὅλην την οἰκουμένην. Ἀπὸ τον οἶνον αὐτῆς ἐπίαν ὅλα τα ἔθνη. Δια τοῦτο ἐμέθυσαν και ἐκλονίσθησαν και ἐτρίκλιζαν.

Ιερ. 28,8 και ἀφνω ἔπεσε Βαβυλῶν και συνετριβῆ· ἄθρηνατε αὐτὴν, λάβετε ρητίνην τῇ διαφθορᾷ αὐτῆς, εἰ πως ἰαθήσεται.

Ιερ. 28,8 Και αἰφνιδίως η Βαβυλῶν ἔπεσε και συνετριβῆ. ἄθρηνατε δι' αὐτὴν, πάρατε βάλαμον ἰαματικόν δια τας πληγὰς της, μήπως τυχόν και θεραπευθῆ.

Ιερ. 28,9 ἰατρεύσαμεν την Βαβυλώνα, και ουκ ἰάθη· ἐγκαταλίπωμεν αὐτὴν και ἀπέλθωμεν ἕκαστος εις την γῆν αὐτοῦ, ὅτι ἤγγικεν εις ουρανόν το κρίμα αὐτῆς, ἐξῆρεν ἕως των ἀστρων.

Ιερ. 28,9 Οἱ ἄνθρωποι της θα πουν· "ἐχρησιμοποίησαμεν δια την Βαβυλώνα ἰατρικὰ βότανα και δεν ἐθεραπεύθη. Λοιπόν, ας την ἐγκαταλείψωμεν και ο καθένας ἀπὸ ημᾶς ας ἀπέλθῃ εις την χώραν του. Διότι αἱ ἀδικίαι της ἀνέβησαν μέχρις στον ουρανόν, ἐφθασαν ἕως τὰ ἀστρα".

Ιερ. 28,10 ἐξήνεγκε Κύριος το κρίμα αὐτοῦ· δεῦτε και ἀναγγείλωμεν εν Σιών τα ἔργα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ημῶν.

Ιερ. 28,10 Ο δε Κυριος ἐξέδωκε την δικαίαν του ἀπόφασιν, καταστροφῆς της Βαβυλώνας, ἀπελευθερώσεως δε ημῶν των Ἰσραηλιτῶν. Ἐμπρός, λέγουν οἱ Ἰουδαῖοι, να ἀναγγείλωμεν εις την Σιών τα ἔργα του Κυρίου και Θεοῦ ημῶν.

Ιερ. 28,11 παρασκευάζετε τα τοξεύματα, πληροῦτε τας φαρέτρας· ἤγειρε Κύριος το πνεῦμα βασιλέως Μήδων, ὅτι εις Βαβυλώνα η οργὴ αὐτοῦ τοῦ ἐξολοθρεύσαι αὐτὴν, ὅτι ἐκδίκησις Κυρίου ἐστίν, ἐκδίκησις λαοῦ αὐτοῦ ἐστιν.

Ιερ. 28,11 Ἐτοιμάσατε τα τόξα σας, λέγει ο Θεός, πρὸς τους εχθρούς της Βαβυλώνας, γεμίσατε τας θήκας με βέλη. Ο Κυριος ἐξῆγειρε το πνεῦμα του βασιλέως των Μήδων, διότι η οργὴ του στρέφεται εναντίον της Βαβυλώνας, δια να την ἐξολοθρεύσῃ. Αὐτὴ εἶναι η παρὰ Κυρίου τιμωρία· εἶναι ἐκδίκησις εναντίον των εχθρῶν του λαοῦ του.

Ιερ. 28,12 ἐπὶ τειχῶν Βαβυλώνας ἀράτε σημεῖον, ἐπιστήσατε φαρέτρας, ἐγείρατε φυλακάς, ἐτοιμάσατε ὄπλα, ὅτι ἐνεχείρησε και ποιήσει Κύριος ἄ ἐλάλησεν ἐπὶ τους κατοικοῦντας Βαβυλώνα,

Ιερ. 28,12 Σεις οἱ Βαβυλώνιοι, λέγει ο Κυριος, ἐτοιμασθῆτε πρὸς πόλεμον, ὑψώσατε σημαίαν ἐπάνω εις τα τείχη της Βαβυλώνας, ἐτοιμάσατε τας φαρέτρας, ἐγκαταστήσατε φρουράς, ἐτοιμάσατε τα ὄπλα, διότι ο Κυριος κατήρτισε το σχέδιόν του και ἀπεφάσισε να κάμῃ ἐκεῖνα, τα ὁποῖα εἶπεν εναντίον των κατοίκων της Βαβυλώνας·

Ιερ. 28,13 κατασκηνούντας ἐφ' ὕδασι πολλοῖς και ἐπὶ πλήθει θησαυρῶν αὐτῆς· ἦκει το πέρασ σου ἀληθῶς εις τα σπλάγχνα σου.

Ιερ. 28,13 εναντίον αὐτῶν, που κατοικούν κοντὰ εις τα πολλά ὕδατα του ποταμοῦ Ευφράτου, και στο πλήθος των θησαυρῶν της. Ἐχει φθάσει πλέον το τέλος σου, ὦ Βαβυλῶν, ἕως εις αὐτὰ τα σπλάγχνα σου !

Ιερ. 28,14 ὅτι ὠμοσε Κύριος κατὰ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ· διότι πληρώσω σε ἀνθρώπων ὡσεὶ ἀκρίδων, και φθέγγονται ἐπὶ σε οἱ καταβαίνοντες. -

Ιερ. 28,14 Διότι ὠρκίσθη ο Κυριος στον παντοδύναμον βραχίονά του και εἶπε· "Θα σε γεμίσω ἀπὸ ἀνθρώπους εχθρούς σου, οἱ ὁποῖοι θα εἶναι τόσοι πολλοί, ὅπως τα σμήνη των ἀκρίδων. Θα κραυγάζουν εναντίον σου ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θα ἐπέλθουν κατὰ σου".

Ιερ. 28,15 Κύριος ποιῶν γῆν εν τῇ ἰσχυΐ αὐτοῦ, ἐτοιμάζων οἰκουμένην εν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, εν τῇ συνέσει αὐτοῦ ἐξέτεινε τον ουρανόν,

Ιερ. 28,15 Ο Κυριος εἶναι αὐτὸς, που ἐδημιούργησε την γην εν τη παντοδυναμίᾳ του. Αὐτὸς ἐτοιμάζει και στερεώνει την οἰκουμένην εν τη πανσοφίᾳ του. Αὐτὸς ἔχει ἀπλώσει τον ἑναστρον ουρανόν εν τη συνέσει του.

Ιερ. 28,16 εις φωνὴν ἔθετο ἦχος ὕδατος εν ουρανῶ και ἀνήγαγε νεφέλας ἀπ' ἐσχάτου της γῆς, ἀστραπὰς εις νετόν ἐποίησε και ἐξῆγαγε φῶς εκ θησαυρῶν αὐτοῦ.

Ιερ. 28,16 Βροντὰ αὐτὸς με την παντοδύναμον φωνὴν του και ἦχος ὑδάτων ἀκούεται στον ουρανόν· ὑψώνει νέφη αὐτὸ τα ἄκρα της γῆς, ἕκαμ τας ἀστραπὰς προδρομούς της βροχῆς, ἐβγαλε φῶς ἀπὸ τους ἀπεράντους θησαυρούς του.

Ιερ. 28,17 ἐματαιώθη πᾶς ἄνθρωπος ἀπὸ γνώσεως, κατησχύνθη πᾶς χρυσοχόος ἀπὸ των γλυπτῶν αὐτοῦ, ὅτι ψευδῆ ἐχώνευσαν, ουκ ἐστὶ πνεῦμα εν αὐτοῖς·

Ιερ. 28,17 Κενὴ και ματαιὰ εἶναι κάθε σοφία και γνώσις του ἀνθρώπου ἐνώπιόν του. Κατεντροπιασμένος μένει κάθε χρυσοχόος ἀπὸ τα γλυπτὰ αὐτοῦ ἔργα. Διότι ψεύτικα πράγματα ἕκαμαν οἱ χρυσοχόοι, ἀφού δεν ὑπάρχει εις αὐτὰ πνεῦμα.

Ιερ. 28,18 μάταια ἐστίν, ἔργα μεμωκημένα, εν καιρῶ ἐπισκέψεως αὐτῶν ἀπολούνται.

Ιερ. 28,18 Ματαια, κενὰ και ἀχρηστα εἶναι τα εἰδῶλα, ἀξία ἐμπαιγμοῦ και θα καταστραφούν, όταν ο Θεός τα ἐπισκεφθῆ εν

τη δικαία οργή του.

Ιερ. 28,19 ου τοιαύτη μερίς τώ Ιακώβ, ότι ο πλάσας τα πάντα αυτός εστι κληρονομία αυτού, Κύριος όνομα αυτό.-

Ιερ. 28,19 Οι Ισραηλίται όμως δεν θα έχουν την ιδίαν τύχην, διότι ο ποιητής των πάντων Κυριος είναι η κληρονομία των. Κυριος είναι το Ονομα του.

Ιερ. 28,20 Διασκορπίζεις σύ μοι σκευή πολέμου, και διασκορπιώ εν σοί έθνη και εξαρώ εκ σου βασιλείς

Ιερ. 28,20 Ο εχθρός της Βαβυλώνας λέγει· "συ, Κυριε, έδωκες εις εμέ όπλα δια τον πόλεμον, και εγω δια σου και προς χάριν σου θα διασκορπίσω τα εχθρικά έθνη, θα καταστρέψω με την δύναμίν σου βασιλείς,

Ιερ. 28,21 και διασκορπιώ εν σοί ίππον και επιβάτην αυτού και διασκορπιώ εν σοί άρματα και αναβάτας αυτών

Ιερ. 28,21 θα διασκορπίσω προς χάριν σου ίππον και, αναβάτην, θα διασκορπίσω με την δύναμίν σου τα πολεμικά άρματα και εκείνους που επιβαίνουν εις αυτά.

Ιερ. 28,22 και διασκορπιώ εν σοί νεανίσκον και παρθένον και διασκορπιώ εν σοί άνδρα και γυναίκα

Ιερ. 28,22 Με την δύναμίν σου θα διασκορπίσω νεαρούς άνδρας και παρθένους, ώριμους άνδρας και γυναίκας.

Ιερ. 28,23 και διασκορπιώ εν σοί ποιμένα και το ποιμνιον αυτού και διασκορπιώ εν σοί γεωργόν και το γεώργιον αυτού και διασκορπιώ εν σοί ηγεμόνας και στρατηγούς σου.

Ιερ. 28,23 Δια σου διασκορπίζω ποιμένας και τα ποιμνια αυτών, γεωργούς και τα γεωργούμενα εδάφη. Με την δύναμίν σου διασκορπίζω ηγεμόνας και τους στρατηγούς αυτών".

Ιερ. 28,24 και ανταποδώσω τή Βαβυλώνι και πάσι τοίς κατοικούσι Χαλδαίοις πάσας τας κακίας αυτών, ας εποίησαν επί Σιών κατ οφθαλμούς υμών, λέγει Κύριος.

Ιερ. 28,24 Θα ανταποδώσω, λέγει ο Κυριος την δικαίαν τιμωρίαν εναντίον της Βαβυλώνας και εναντίον όλων εκείνων, οι οποίοι κατοικούν την Χαλδαιάν δια τας κακίας αυτών, τας οποίας διέπραξαν εναντίον της Σιών, ενώπιον των οφθαλμών σας.

Ιερ. 28,25 ιδού εγω προς σε, το όρος το διεφθαρμένον, το διαφθείρον πάσαν την γήν, και εκτενώ την χείρά μου επί σε και κατακυλιώ σε επί των πετρών και δώσω σε ως όρος εμπειτυρισμένον·

Ιερ. 28,25 Ιδού εγω είμαι εναντίον σου, Βαβυλών, όρος διεφθαρμένον, που διέφθειρες όλην την οικουμένην. Θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον σου, θα σε κυλιώ επάνω στους βράχους, θα σε μεταβάλω εις όρος κατεστραμμένον από πυρκαϊάν.

Ιερ. 28,26 και ου μη λάβωσιν από σου λίθον εις γωνίαν και λίθον εις θεμέλιον, ότι εις αφανισμόν έση εις τον αιώνα, λέγει Κύριος.

Ιερ. 28,26 Τόσον μεγάλη θα είναι η καταστροφή σου, ώστε οι άνθρωποι δεν θα μπορέσουν να πάρουν από σε ούτε λίθον, δια να τον χρησιμοποιήσουν ως ακρογωνιαίον εις θεμελίωσιν οικοδομήματος, διότι θα έχης παραδοθή εις αιώνιον αφανισμόν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 28,27 Άρατε σημείον επί της γής, σαλπίσατε εν έθνεσι σάλπιγγι, αγιάσατε επ αυτήν έθνη, παραγγείλατε επ αυτήν βασιλείαις Αραράτ παρ εμού και τοίς Ασχαναζαίοις, επιστήσατε επ αυτήν βελοστάσεις, αναβιβάσατε επ αυτήν ίππον ως ακριδών πλήθος.

Ιερ. 28,27 Υψώσατε σημαίαν επάνω εις την γην, σαλπίσατε με σάλπιγγα προς όλα τα έθνη, προπαρασκευάσατε εξ ονόματός μου όλα τα έθνη, παραγγείλατε εξ ονόματός μου να έλθουν εναντίον της αι βασιλείαι του Αραράτ, και οι Ασχαναζαίοι. Στήσατε εναντίον αυτής πολεμικάς μηχανάς, που ρίπτουν βέλη, οδηγήσατε και εξαπολύσατε εναντίον αυτής ιππικόν, όπως αι ακρίδες κατά το πλήθος.

Ιερ. 28,28 αναβιβάσατε επ αυτήν έθνη, τον βασιλέα των Μήδων και πάσης της γής, τους ηγουμένους αυτού και πάντας τους στρατηγούς αυτού.

Ιερ. 28,28 Οδηγήσατε εναντίον αυτής έθνη, τον βασιλέα των Μηδων και όλης της οικουμένης, τους άρχοντας αυτού και όλους τους στρατηγούς του.

Ιερ. 28,29 εσεισήθη η γη και επόνεσε, διότι εξανέστη επί Βαβυλώνα λογισμός Κυρίου τού θείναι την γήν Βαβυλώνας εις αφανισμόν και μη κατοικείσθαι αυτήν.

Ιερ. 28,29 Εσεισήθη και συνεστράφη από πόνον όλη η γη, διότι ο Κυριος εξήγερθη εναντίον της Βαβυλώνας. Απεφάσισε την καταστροφήν της και τον αφανισμόν της, ώστε να μη κατοικηθή πλέον.

Ιερ. 28,30 εξέλιπε μαχητής Βαβυλώνας τού πολεμείν, καθήσονται εκεί εν περιοχή, εθραύσθη η δυναστεία αυτών, εγενήθησαν ωσει γυναίκες, ενεπυρίσθη τα σκηνώματα αυτής, συνετριβησαν οι μοχλοί αυτής.

Ιερ. 28,30 Ελειψαν πλέον μαχηταί της Βαβυλώνας, δια να συνεχίσουν τον πόλεμον. Καθονται εκεί περικυκλωμένοι, συνετριβη η δύναμις των, έγιναν δειλοί ώσαν γυναίκες, επυροπλήθησαν και εκάησαν αι οικίαι αυτής, συνετριβησαν οι μοχλοί των πυλών της πόλεως.

Ιερ. 28,31 διώκων εις απάντησιν διώκοντος διώξεται και αναγγέλλων εις απάντησιν αναγγέλλοντος τού αναγγείλαι τώ βασιλεί Βαβυλώνας, ότι εάλωκεν η πόλις αυτού,

Ιερ. 28,31 Ο ένας αγγελιοφόρος τρέχει κατόπιν του άλλου έρχεται δρομέως κατόπιν του άλλου, δια να αναγγείλουν στον βασιλέα της Βαβυλώνας, ότι η πόλις αυτού εκυριεύθη.

Ιερ. 28,32 απ εσχάτου των διαβάσεων αυτού ελήφθησαν, και τα συστήματα αυτών ενέπρησαν εν πυρί, και άνδρες αυτού οι πολεμισταί εξέρχονται.

Ιερ. 28,32 Ολαι και αι τελευταίαι δίοδοι εις διάσωσιν αυτού έχουν καταληφθή από τον εχθρόν. Τα οχυρωματικά έργα παρεδόθησαν στο πυρ και οι πολεμισταί αυτού εξέρχονται από τα οχυρώματα, δια να παραδοθούν.

Ιερ. 28,33 διότι τάδε λέγει Κύριος· οίκοι βασιλέως Βαβυλώνας ως άλλων ώριμος αλοηθήσονται· έτι μικρόν και ήξει ο άμητος αυτής.

Ιερ. 28,33 Αυτά έγιναν, διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Τα ανάκτορα του βασιλέως της Βαβυλώνας θα αλωνισθούν στο αλώνι ωσάν το ώριμο σιτάρι. Ολίγος χρόνος ακόμη, και θα έλθη ο καιρός του θερισμού και του αλωνισμού της.

Ιερ. 28,34 κατέφαγέ με, εμερίσατό με, κατέλαβέ με σκεύος λεπτόν, Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνας· κατέπιέ με ως δράκων, έπλησε την κοιλιαν αυτού, από της τρυφής μου έξωσέ με·

Ιερ. 28,34 "Ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνας, λέγει η Ιερουσαλήμ, με κατέφαγε, με διεμέλισε ωσάν σκεύος λεπτόν και αδύνατον, με κατέπιεν ως δράκων, εγέμισε την κοιλιαν, με έδιωξε και με έβγαλε μακριά από τον τόπον της

τρυφής και της ησυχίας μου.

Ιερ. 28,35 οι μόχθοι μου και αι ταλαιπωρίες μου εις Βαβυλώνα. ερεί κατοικούσα Σιών· και το αίμά μου επί τους κατοικούντας Χαλδαίους, ερεί Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 28,35 Οι μόχθοι και οι κόποι μου έχουν μεταφερθή εις Βαβυλώνα. Θα ειπουν οι κάτοικοι της Σιών· Το αίμά μου θα πέση επάνω στους κατοίκους της Χαλδαιίας και θα τους καταστρέψη, θα πη η Ιερουσαλήμ”.

Ιερ. 28,36 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ κρινώ την αντιδικόν σου και εκδικήσω την εκδικήσιν σου και ερημώσω την θάλασσαν αυτής και ξηρανώ την πηγήν αυτής.

Ιερ. 28,36 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα κρινώ και θα καταδικάσω την αντιδικόν σου Βαβυλώνα, θα εκδικάσω την δικαίαν σου υποθεσιν και θα ερημώσω την θάλασσαν της Βαβυλώνας. Θα ξηρανώ τας πηγάς αυτής.

Ιερ. 28,37 και έσται Βαβυλών εις αφανισμόν, και ου κατοικηθήσεται.

Ιερ. 28,37 Και η Βαβυλών θα παραδοθή εις όλεθρον και εξαφανισμόν και δεν θα κατοικηθή πλέον.

Ιερ. 28,38 ότι άμα ως λέοντες εξηγήρθησαν και ως σκύμνοι λεόντων.

Ιερ. 28,38 Διότι οι Βαβυλώνιοι εξηγήρθησαν ωσάν λέοντες, ως νεαροί σκύμνοι λεόντων.

Ιερ. 28,39 εν τή θερμοσία αυτών δώσω πότημα αυτοίς και μεθύσω αυτούς, όπως καρωθώσι και υπνώσωσιν ύπνον αιώνιον και ου μη εξεγερθώσι, λέγει Κύριος·

Ιερ. 28,39 Επάνω στον πυρετον της πολεμικής των δράσεως και ορμής, εγώ θα δώσω εις αυτούς ποτόν μεθυστικόν, θα τους μεθύσω, δια να ναρκωθούν, να κοιμηθούν τον αιώνιον ύπνον, τον ύπνον του θανάτου και να μη εξυπνήσουν πλέον, λέγει ο Κυριος

Ιερ. 28,40 καταβιβάσω αυτούς ως άρνas εις σφαγήν και ως κριούς μετ ερίφων.

Ιερ. 28,40 Θα τους οδηγήσω εις την σφαγήν, όπως οδηγούνται στο σφαγείον τα αρνία και τα κριάρια μαζί με τα ερίφια.

Ιερ. 28,41 πώς εάλω και εθηρεύθη το καύχημα πάσης της γής; πώς εγένετο Βαβυλών εις αφανισμόν εν τοίς έθνεσιν;

Ιερ. 28,41 Οι άνθρωποι θα ειπουν· “πως εκυριεύθη και συνελήφθη ως θήραμα το καύχημα όλης της οικουμένης; Πως παρεδόθη η ένδοξος Βαβυλών εις αφανισμόν μεταξύ των εθνών;

Ιερ. 28,42 ανέβη επί Βαβυλώνα η θάλασσα εν ήχω κυμάτων αυτής, και κατεκαλύφθη.

Ιερ. 28,42 Η θάλασσα με την βοήν των κυμάτων της ανέβηκεν επάνω εις την Βαβυλώνα και την κατεκάλυψε.

Ιερ. 28,43 εγενήθησαν αι πόλεις αυτής ως γη άνυδρος και άβατος, ου κατοικήσει εν αυτή ουδέ εις, ουδέ μη καταλύσει εν αυτή υιός ανθρωπου.

Ιερ. 28,43 Αι πόλεις της έγιναν ωσάν τόπος άνυδρος και αβατος. Ούτε ένας πλέον δεν θα κατοικήση εις αυτήν. Κανείς υιός ανθρωπου δεν θα στήση, έστω και προσωρινόν, το κατάλυμα του εις αυτήν !

Ιερ. 28,44 και εκδικήσω επί Βαβυλώνα και εξοίσω ά κατέπιεν εκ τού στόματος αυτής, και ου μη συναχθώσι προς αυτήν έτι τα έθνη·

Ιερ. 28,44 Θα τιμωρήσω την Βαβυλώνα και θα βγάλω από το στόμα της εκείνα, τα οποία είχε καταπίει, και τα έθνη δεν θα συγκεντρωθούν πλέον προς αυτήν

Ιερ. 28,49 και εν Βαβυλώνι πεσούνται τραυματία πάσης της γής.

Ιερ. 28,49 Εις την Βαβυλώνα θα πέσουν νεκροί άνθρωποι από όλην την οικουμένην.

Ιερ. 28,50 ανασωζόμενοι εκ γής πορευέσθε και μη ίστασθε· οι μακρόθεν, μνήσθητε τού Κυρίου, και Ιερουσαλήμ αναβήτω επί την καρδιαν υμών.

Ιερ. 28,50 Οσοι διασωθήτε, φύγετε από την χώραν αυτήν, μη στέκεσθε ούτε στιγμήν. Οσοι ευρίσκεσθε μακράν ενθυμηθήτε τον Κυριον. Η Ιερουσαλήμ ας ανεβή εις την διάνοιαν και την καρδιαν σας.

Ιερ. 28,51 ησχύνθημεν, ότι ηκούσαμεν ονειδισμόν ημών, κατεκάλυψεν ατιμία το πρόσωπον ημών, εισήλθον αλλογενείς εις τα άγια ημών, εις οίκον Κυρίου.

Ιερ. 28,51 Και οι Ισραηλίται απαντούν· “ησχύνθημεν, διότι ηκούσαμεν εξευτελισμούς και ύβρεις εκ μέρους των εχθρών μας. Το πρόσωπόν μας το εσκέπασεν η καταφρόνησις και η εντροπή. Αλλοεθνείς εισήλθον εις τα άγια ημών, στον ναόν του Κυρίου”.

Ιερ. 28,52 διά τούτο ιδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και εκδικήσω επί τα γλυπτά αυτής, και εν πάση τή γη αυτής πεσούνται τραυματία.

Ιερ. 28,52 Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα τιμωρήσω εγώ τα γλυπτά είδωλα της Βαβυλώνας, και εις όλην την χώραν της θα πέσουν νεκροί.

Ιερ. 28,53 ότι εάν αναβή Βαβυλών ως ο ουρανός και ότι εάν οχυρώση τα τείχη ισχυϊ αυτής, παρ εμού ήξουσιν εξολοθρεύοντες αυτήν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 28,53 Διότι, έστω και αν η Βαβυλών ανυψωθή έως στον ουρανόν, έστω και εάν εις μεγάλην δύναμιν και αντοχήν οχυρώση τα τείχη της θα έλθουν άνθρωποι αποστελλόμενοι παρ’ εμού εναντίον της, οι οποιοι θα εξολοθρεύσουν αυτήν, λέγει Κυριος.

Ιερ. 28,54 φωνή κραυγής εν Βαβυλώνι, και συντριβή μεγάλη εν γη Χαλδαίων,

Ιερ. 28,54 Μεγάλη κραυγή ηκούσθη εις την Βαβυλώνα, μεγάλη καταστροφή και αφανισμός ηπλώθη εις την γην των Χαλδαίων!

Ιερ. 28,55 ότι εξωλόθρευσε Κύριος την Βαβυλώνα και απώλεσεν απ αυτής φωνήν μεγάλην ηχούσαν ως ύδατα πολλά, έδωκεν εις όλεθρον φωνήν αυτής.

Ιερ. 28,55 Διότι εξολόθρευσε Κυριος την Βαβυλώνα, κατέστρεψε τον μεγάλο θόρυβον της πολυκοσμίας της, που αντηχούσεν, όπως βουίζουν πολλά ύδατα. Παρέδωκεν εις καταστροφήν τον πολυάνθρωπον θόρυβον της.

Ιερ. 28,56 ότι ήλθεν επί Βαβυλώνα ταλαιπωρία, εάλωσαν οι μαχηται αυτής, επτόχται το τόξον αυτών, ότι ο Θεός ανταποδίδωσιν αυτοίς.

Ιερ. 28,56 Εξέσπασεν εναντίον της Βαβυλώνας συμφορά. Οι πολεμισται άνδρες της συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, οι τοξόται της κατελήφθησαν από πανικόν, διότι ο Θεός ανταπέδωσεν εις αυτούς κατά τας πράξεις αυτών.

Ιερ. 28,57 Κύριος ανταποδίδωσιν αυτώ την ανταπόδοσιν· και μεθύσει μέθη τους ηγεμόνας αυτής και τους σοφούς αυτής και τους στρατηγούς αυτής, λέγει ο βασιλεύς, Κύριος παντοκράτωρ όνομα αυτώ.

Ιερ. 28,57 Ο Κυριος απέδωκεν εις αυτούς την δικαίαν ανταπόδοσιν, με μέθην μεγάλην εμέθυσε τους ηγεμόνας της και τους

σοφούς της και τους στρατηγούς της, λέγει ο βασιλεύς του οποίου το όνομα είναι Κυριος παντοκράτωρ.

Ιερ. 28,58 τάδε λέγει Κύριος· τείχος Βαβυλώνας επλατύνθη, κατασκαπτόμενον κατασκαφήσεται, και αι πύλαι αυτής αι υψηλαί εμπυρισθήσονται, και ου κοπιήσουσι λαοί εις κενόν, και έθνη εν αρχή εκλείψουσιν.

Ιερ. 28,58 Αυτά λέγει ο Κυριος· Το τείχος της Βαβυλώνας έγινε μέγα και πλατύ, αλλά θα καταστραφή, θα κρημισθή εκ θεμελιών. Αι πύλαι της πόλεως αυτής, που ήσαν υψηλαί, θα παραδοθούν στο πυρ. Οι λαοί, που θα επιτεθούν εναντίον της, δεν θα κοπιήσουν επί ματαιώ. Ομως μαζί με αυτήν και άλλα έθνη ισχυρά επίσης θα σβήσουν.

Ιερ. 28,59 Ο λόγος, ον ενετείλατο Κύριος Ιερεμία τώ προφήτη ειπείν τώ Σαραία υιώ Νηριού, υιού Μαασαίου, ότε επορεύετο παρά Σεδεκιού βασιλέως Ιούδα εις Βαβυλώνα, εν τώ έτει τώ τετάρτω της βασιλείας αυτού, και Σαραίας άρχων δώρων.

Ιερ. 28,59 Αυτός είναι ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος εδωσεν ως εντολήν στον Ιερεμίαν τον προφήτην, να είπη στον Σαραίαν, υιόν Νηριού, υιού Μαασαίου, όταν αυτός επορεύετο εις την Βαβυλώνα εκ μέρους του Σεδεκιού βασιλέως του Ιούδα, κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας αυτού, δια να μεταφέρη και προσφέρη δώρα.

Ιερ. 28,60 και έγραψεν Ιερεμίας πάντα τα κακά, ά ήξει επί Βαβυλώνα, εν βιβλίω ενί, πάντας τους λόγους τούτους τους γεγραμμένους επί Βαβυλώνα.

Ιερ. 28,60 Ο Ιερεμίας έγραψεν εις ένα βιβλίον όλας τας συμφοράς, αι οποίαι θα επήρχοντο εναντίον της Βαβυλώνας, όλους αυτούς τους λόγους, οι οποίοι είχαν γραφή εναντίον της Βαβυλώνας.

Ιερ. 28,61 και είπεν Ιερεμίας προς Σαραίαν· όταν έλθης εις Βαβυλώνα, και όψη και αναγνώση πάντας τους λόγους τούτους

Ιερ. 28,61 Ο Ιερεμίας είπε προς τον Σαραίαν· "όταν φθάσης εις την Βαβυλώνα, θα φροντίσης να αναγνώσης όλους αυτούς τους λόγους

Ιερ. 28,62 και ερείς· Κύριε Κύριε, σύ ελάλησας επί τον τόπον τούτον τού εξολοθρεύσαι αυτόν και τού μη είναι εν αυτώ κατοικούντας από ανθρώπου έως κτήνους, ότι αφανισμός εις τον αιώνα έσται.

Ιερ. 28,62 και θα είπη· Κυριε, Κυριε, συ ελάλησες εναντίον του τόπου αυτού, ότι δηλαδή θα τον εξολοθρεύσης, ώστε να μη απομείνουν εις αυτόν κάτοικοι, από ανθρώπου έως κτήνους. Και ότι ο όλεθρος και ο εξαφανισμός του θα είναι παντοτεινός.

Ιερ. 28,63 και έσται όταν παύση τού αναγινώσκειν το βιβλίον τούτο, και επιδήσεις επ αυτό λίθον και ρίψεις αυτό εις μέσον τού Ευφράτου

Ιερ. 28,63 Όταν δε τελείωσης και παύσης την ανάγνωσιν του βιβλίου αυτού, θα δέσης επάνω εις αυτό λίθον και θα το ρίψης στο μέσον του ποταμού Ευφράτου

Ιερ. 28,64 και ερείς· ούτως καταδύσεται Βαβυλών και ου μη αναστή από προσώπου των κακών, ών εγώ επάγω επ αυτήν.

Ιερ. 28,64 και θα πης· Ετοι θα καταβυθισθή και η Βαβυλών εις συμφοράς και όλεθρον και δεν θα αναλάβη ποτέ από όλας τας συμφοράς της, τας οποίας εγώ επιφέρω εναντίον της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29 (Μασ. 47,1-7)

Επί τους αλλοφύλους.

Κατά των Φιλισταίων

Ιερ. 29,1 Τάδε λέγει Κύριος·

Ιερ. 29,1 Αυτά λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 29,2 ιδού ύδατα αναβαίνει από βορά και έσται εις χειμάρουν κατακλύζοντα και κατακλύσει γήν και το πλήρωμα αυτής, πόλιν και τους κατοικούντας εν αυτή· και κεκραάζονται οι άνθρωποι, και αλαλάξουσιν άπαντες οι κατοικούντες την γήν.

Ιερ. 29,2 Ιδού, αναβαίνουν από τον βορράν ύδατα, ωσάν χείμαρροι κατακλύζοντες τα πάντα. Θα πλημμυρίσουν την γην και ο,τι υπάρχει επάνω εις αυτήν, τους πόλεις και τους κατοίκους αυτών. Οι άνθρωποι θα εκβάλουν κραυγάς, θα αλαλάξουν θρηνηλούντες όλοι, όσοι κατοικούν εις την γην.

Ιερ. 29,3 από φωνής ορμής αυτού, από των οπλών των ποδών αυτού και από σεισμού των αρμάτων αυτού, ήχου τροχών αυτού ουκ επέστρεψαν πατέρες εφ υιούς αυτών από εκλύσεως χειρών αυτών

Ιερ. 29,3 Από τας κραυγάς των επερχομένων με ορμήν εχθρών, από τας οπλάς των ποδών του ιππικού του και από τον μεγάλον πάταγον των πολεμικών αρμάτων του, από τον θόρυβον των τροχοφόρων οχημάτων, κατετρόμαξαν τόσον πολύ και οι γονείς, ώστε δεν εγύρισαν πίσω εις αναζήτησιν των παιδιών των, διότι παρέλυσαν τα χέρια των.

Ιερ. 29,4 εν τή ημέρα τή επερχομένη τού απολέσαι πάντας τους αλλοφύλους. και αφανιώ την Τύρον και την Σιδώνα και πάντας τους καταλοίπους της βοηθείας αυτών, ότι εξολοθρεύσει Κύριος τους καταλοίπους των νήσων.

Ιερ. 29,4 Αυτά θα γίνουν κατά την ημέραν, που έρχεται, δια να καταστρέψη ο Κυριος όλους τους Φιλισταίους. Τότε θα εξαφανίσω, λέγει ο Κυριος, την Τυρον και την Σιδώνα και όλους τους βοηθούς των, που έχουν απομείνει. Ο Κυριος θα εξολοθρεύση επίσης και τους εναπομείναντος εις τας νήσους.

Ιερ. 29,5 ήκει φαλάκρωμα επί Γάζαν, απερίφη Ασκάλων και οι κατάλοιποι Ενακίμ.

Ιερ. 29,5 Η Γαζα θα αποσιλωθή, θα ομοιάζη προς φαλακράν κεφαλήν· θα απορριφθή η Ασκάλων, όπως επίσης και οι απομείναντες γίγαντες Ενακίμ.

Ιερ. 29,6 έως τίνος κόψεις, η μάχαιρα τού Κυρίου· έως τίνος ουχ ησυχάσεις; αποκατάστηθι εις τον κολεόν σου, ανάπαυσαι και επάρθητι.

Ιερ. 29,6 Συ, μάχαιρα του Κυρίου, έως πότε θα κατακόπητης; Εως πότε δεν θα ησυχασης; Εμπα εις την θήκην σου, στάσου και αναπαύσου!

Ιερ. 29,7 πώς ησυχάσει; και Κύριος ενετείλατο αυτή επί την Ασκάλωνα και επί τας παραθαλασσίους, επί τας καταλοίπους, επεγεροθήναι. Τή Ιδουμαία (Μασ. 49,7-2) Τάδε λέγει Κύριος· ουκ έστιν έτι σοφία εν Θαιμάν, απώλετο βουλή εκ συνετών, ώχετο σοφία αντων,

Ιερ. 29,7 Πως όμως θα ησυχάση; Διότι ο Κυριος την διέταξε, να επέλθη εναντίον της Ασκάλωνος, όλων των παραλιών μερών και των πόλεων, που απέμειναν. Εναντίον της Ιδουμαίας (Μασ. ΜΘ', 7-22). Αυτά λέγει ο Κυριος· Δεν υπάρχει πλέον σοφία εις την Θαιμάν. Εχάθη η σοφή συμβουλή των συνετών ανθρώπων, έφυγε πλέον η σοφία των.

Ιερ. 29,8 ηπατήθη ο τόπος αυτών. βαθύνετε εις κάθισιν οι κατοικούντες εν Δαιδάν, ότι δύσκολα εποίησεν· ήγαγον επ αυτόν εν χρόνω, ώ επσκεψάμην επ αυτόν.

Ιερ. 29,8 Εις την απάτην και την πλάνην εβυθισθη ο τόπος. Οι κάτοικοι της Δαιδάν, κατεβήτε προς ασφάλειάν σας εις βάθη

κρυπτών, μείνατε εκεί, διότι εις δύσκολον θέσιν προμηνύουσιν ὀλεθρον σας ἔφερον ὁ Θεός. Επέφερα ἐναντίον τῆς Ἰδουμαίας καταστροφὴν εἰς χρόνον, κατὰ τον οποίον τὴν ἐπεσκέφθην, δια να ἀποδώσω εἰς αὐτὴν τὴν δικαίαν τιμωρίαν.

Ἰερ. 29,9 ὅτι τρυγηταὶ ἤλθόν σοι, οἱ οὐ καταλείψουσὶ σοὶ κατάλειμμα· ὡς κλέπται ἐν νυκτὶ ἐπιθήσουσι χεῖρα αὐτῶν.

Ἰερ. 29,9 Ἰδοῦ, ἤλθαν οἱ τρυγηταὶ, οἱ ἐχθροὶ σου, οἱ οποίοι θα περισυλλέξουν καὶ θα καταστρέψουν τὰ πάντα καὶ δὲν θα ἀφήσουν τίποτε δια σε. Ὅπως αἰφνιδίως ἐρχονται οἱ κλέπται κατὰ τον καιρὸν τῆς νυκτός, ἔτσι θα ἐπέλθουν καὶ θα ἐπιβάλουν τὰς χεῖρας τῶν ἐναντίον σου οἱ ἐχθροὶ σου.

Ἰερ. 29,10 ὅτι ἐγὼ κατέσυρα τον Ἡσαῦ, ἀνεκάλυψα τὰ κρυπτὰ αὐτῶν, κρυβῆναι οὐ μὴ δύνωνται ὦλοντο διὰ χεῖρα ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ γείτονος αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν

Ἰερ. 29,10 Ἐγὼ ἔσυρα πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐταπείνωσα τον Ἡσαῦ, ἀπεκάλυψα τὰ κρησφύγετα τῶν Ἰδουμαίων, ὥστε να μὴ ἠμποροῦν να ἀποκρυβούν. Ἐξωλοθρεύθησαν με τὰ χέρια τῶν ἀδελφῶν τῶν καὶ τῶν γειτόνων τῶν,

Ἰερ. 29,11 ὑπολείπεσθαι ὀρφανόν σου, ἵνα ζήσητε· καὶ ἐγὼ ζήσομαι, καὶ αἱ χήραι ἐπ' ἐμὲ πεποιθήσιν.

Ἰερ. 29,11 καὶ δὲν ἀπέμεινεν οὔτε ἓνα ὀρφανόν ἰδικόν σου, ὥστε να το ἀναζηήσετε. Ἐγὼ ὁμῶς θα εἶμαι ὁ αἰωνίως ζῶν, καὶ αἱ χήραι, αἱ οποίοι ἔχουν στηριζεῖ εἰς ἐμὲ τὴν πεποίθησίν τῶν, θα ζουν ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἰερ. 29,12 ὅτι τὰδε εἶπε Κύριος· οἷς οὐκ ἦν νόμος πιεῖν το ποτήριον, ἐπιον· καὶ σὺ ἀθωωμένη οὐ μὴ ἀθωωθῆς, ὅτι πίνων πίεσαι·

Ἰερ. 29,12 Αὐτὰ εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐκεῖνοι οἱ Ἰουδαῖοι, στους οποίους ὁ Νόμος τῆς θείας δικαιοσύνης δὲν ἐπέβαλε να πιουν το ποτήριον του ὀλέθρου, το ἐπιαν. Σὺ, λοιπόν, ἡ Ἰδουμαία κατ' οὐδένα λόγον δὲν θα ἀπαλλαγῆς ἀπὸ το ποτήριον αὐτό.

Ὅπωςδὴποτε θα το πῆς δια τὰς ἀμαρτίας σου.

Ἰερ. 29,13 ὅτι κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, ὅτι εἰς ἄβατον καὶ εἰς ονειδισμόν καὶ εἰς κατάρασιν ἔση ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ πάσαι αἱ πόλεις αὐτῆς ἔσονται ἔρημοι εἰς αἰῶνα.

Ἰερ. 29,13 Ὁρκίσθηκα στον ἐαυτόν μου, λέγει ὁ Κύριος, ὅτι θα εἶσαι ἐν ἱμέσῳ τῶν ἄλλων χωρῶν ἀντικείμενον χλευασμοῦ καὶ κατάρας καὶ ὅλαι αἱ πόλεις σου θα μείνουν ἔρημοι δια παντός.

Ἰερ. 29,14 ἀκοήν ἤκουσα παρὰ Κυρίου, καὶ ἀγγέλους εἰς ἔθνη ἀπέστειλε· συνάχθητε καὶ παραγένεσθε εἰς αὐτὴν, ἀνάστητε εἰς πόλεμον.

Ἰερ. 29,14 Ἦκουσα ἀπὸ τον Κυρίου πληροφορίαν, λέγει ὁ Ἰερεμίας, ὅτι ἀπέστειλεν ἀγγελιαφόρους εἰς τὰ ἔθνη να εἶπουν· Συγκεντρωθήτε, ἐλάτε ἐναντίον τῆς Ἰδουμαίας, ἐξεγερθήτε εἰς πόλεμον κατ' αὐτῆς.

Ἰερ. 29,15 μικρὸν ἔδωκά σε ἐν ἔθνεσιν, εὐκαταφρόνητον ἐν ἀνθρώποις.

Ἰερ. 29,15 Μικρὸν ἔθνος σε κατέστησα μεταξύ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ὦ Ἰδουμαία, ἄξιον καταφροσήσεως ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.

Ἰερ. 29,16 ἡ παιγνία σου ἐνεχείρησέ σοι, ἰταμία καρδίας σου κατέλυσε τρυμαλιάς πετρῶν, συνέλαβεν ἰσχύν βουνοῦ υψηλοῦ· ὅτι ὑψώσεν ὥσπερ αετός νοσσιάν αὐτοῦ, ἐκείθεν καθελῶ σε·

Ἰερ. 29,16 Ἡ ἀσύνητος καὶ παιγνιώδης ζωὴ σου σε παρέδωκεν, ἡ ἐγωϊστικὴ καρδιά σου σε ἔκαμε να ἀναζητήης καταλύματα εἰς τὰς ὀπὰς τῶν βράχων. Κατέλαβες ἀπρόσιτον υψηλὸν ὄρος· ἐπάνω εἰς τὰ ὑψώματα ἐθεμελίωσες κατοικίας, ὅπως ὁ αετός τὴν φωλεάν του. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγὼ θα σε κρημνίσω.

Ἰερ. 29,17 καὶ ἔσται ἡ Ἰδουμαία εἰς ἄβατον, πᾶς ὁ παραπορευόμενος ἐπ' αὐτὴν συριεῖ.

Ἰερ. 29,17 Ἡ Ἰδουμαία θα γίνῃ χώρα ἔρημος καὶ ἄβατος, καθένας, που θα διέρχεται δια μέσου αὐτῆς, θα συριεῖ ἀπὸ ἐκπληξίν εἰς βάρος τῆς.

Ἰερ. 29,18 ὥσπερ κατεστράφη Σόδομα καὶ Γόμορα καὶ αἱ πάροικοι αὐτῆς, εἶπε Κύριος παντοκράτωρ, οὐ μὴ καθίσει ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ οὐ μὴ κατοικήσει ἐκεῖ υἱὸς ἀνθρώπου.

Ἰερ. 29,18 Ὅπως κατεστράφησαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα καὶ αἱ πλησίον αὐτῶν πόλεις, εἶπεν ὁ Κύριος, ὁ παντοκράτωρ, ἔτσι θα καταστραφῆ καὶ θα ἐρημωθῆ ἡ Ἰδουμαία. Δὲν θα ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ ἄνθρωπος, δὲν θα κατοικήσουν πλέον ἐκεῖ υἱοὶ ἀνθρώπων.

Ἰερ. 29,19 ἰδοῦ ὥσπερ λέων ἀναβήσεται ἐκ μέσου τού Ἰορδάνου εἰς τόπον Αἰθάμ, ὅτι ταχύ ἐκδιώξω αὐτοὺς ἀπ' αὐτῆς· καὶ τοὺς νεανίσκους ἐπ' αὐτὴν ἐπιστήσατε, ὅτι τις ὥσπερ ἐγὼ· καὶ τις ἀντιστήσεται μοι· καὶ τις οὗτος ποιμὴν, ὅς στήσεται κατὰ πρόσωπόν μου;

Ἰερ. 29,19 Ἰδοῦ, ὅπως ἀνεβαίνει ὀρμητικὸς καὶ ἀγριὸς ὁ λέων ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν κοιλάδα του Ἰορδάνου στον τόπον Αἰθάμ, κατὰ παρόμοιον τρόπον θα ἐπέλθῃ καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐναντίον τῆς. Διότι ἐγὼ δια τῶν ἐχθρῶν θα ἐκδιώξω τοὺς Ἰδουμαίους ἀπὸ τὴν χώραν αὐτὴν. Ἐτοιμάσατε καὶ ἐξαπολύσατε ἐναντίον αὐτῆς τοὺς νεαροὺς πολεμιστὰς σας, ἐχθροὶ τῆς Ἰδουμαίας. Ποιὸς ἄλλος εἶναι ὅπως ἐγὼ, λέγει ὁ Κύριος; Ποιὸς ἠμπορεῖ να ἀνισταθῆ εἰς ἐμὲ; Ποιὸς εἶναι ὁ ποιμὴν καὶ ἀρχὴν ἐκεῖνος, ὁ οποίος ἠμπορεῖ να σταθῆ ὀρθὸς ἐνώπιόν μου;

Ἰερ. 29,20 διὰ τούτο ἀκούσατε βουλήν Κυρίου, ἣν ἐβουλεύσατο ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ λογισμόν αὐτοῦ, ὃν ἐλογίσασατο ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Θαιμάν· ἐάν μὴ συμψηθῶσι τὰ ἐλάχιστα τῶν προβάτων, ἐάν μὴ ἀβατωθῆ ἐπ' αὐτοὺς κατάλυσις αὐτῶν·

Ἰερ. 29,20 Δια τούτο ἀκούσατε τὴν ἀπόφασίν του Κυρίου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐναντίον τῆς Ἰδουμαίας καὶ το σκεδῖόν του, το οποίον κατήρτισεν ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς Θαιμάν. Ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ ἀπομείναντα πρόβατὰ τῆς θα ψηθούν καὶ θα φαγωθούν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ἐξάπαντος θα γίνῃ ἄβατον καὶ ἀκατοίκητον το κατάλυμά τῶν ἀπὸ τοὺς κατοίκους του.

Ἰερ. 29,21 ὅτι ἀπὸ φωνῆς πτώσεως αὐτῶν ἐφοβήθη ἡ γῆ, καὶ κραυγὴ σου ἐν θαλάσῃ ἠκούσθη.

Ἰερ. 29,21 Ἀπὸ τον κρότον τῆς πτώσεως καὶ συντριβῆς τῶν Ἰδουμαίων ἐτρόμαξεν ἡ γῆ. Ἡ θρηνώδης κραυγὴ σου ἐφθάσε μέχρι τῆς θαλάσσης.

Ἰερ. 29,22 ἰδοῦ ὥσπερ αετός ὄψεται καὶ ἐκτενεῖ τὰς πτέρυγας ἐπ' οχυρώματα αὐτῆς· καὶ ἔσται ἡ καρδιά τῶν ἰσχυρῶν τῆς Ἰδουμαίας ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὡς καρδιά γυναικὸς ὠδινούσης.

Ἰερ. 29,22 Ἰδοῦ, ὅπως ὁ αετός ἀπὸ τὰ ὑψη ἐπιβλέπει με ἀκρίβειαν το θήραμά του, ἐκτείνει τὰς πτέρυγας του καὶ ἐπιτίπτει κατ' αὐτοῦ, ἔτσι θα ἐπιπέσουν ὀρμητικοὶ ἐναντίον τῶν οχυρωμάτων τῆς Ἰδουμαίας οἱ ἐχθροὶ τῆς. Καὶ τότε, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἐπιδρομῆς, ἡ καρδιά τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων τῆς Ἰδουμαίας θα εἶναι ὅπως ἡ δειλὴ καὶ πανικόβλητος καρδιά γυναικὸς, που εὐρίσκεται εἰς τὰς ὠδῖνας του τοκετοῦ

Εναντίον των Αμμωνιτών

Ιερ. 30,1 Ούτως είπε Κύριος· μη υιοί ουκ εισίν εν Ισραήλ, ή παραληψόμενος ουκ έστιν αυτοίς· διατί παρέλαβε Μελχόλ την Γαλαάδ, και ο λαός αυτών εν πόλεσιν αυτών ενοικήσει·

Ιερ. 30,1 Ετσι ωμίλησε και είπεν ο Κυριος· Μηπως έλειψαν και δεν υπάρχουν απόγονοι του Ισραήλ εις την χώραν· Μηπως δεν υπάρχει μεταξύ αυτών ούτε ένας κληρονόμος Ισραηλίτης· Διατί τότε ο Μελχόλ, θεός ψευδής των Αμμωνιτών, κατέλαβε την χώραν Γαλαάδ, και ο λαός αυτών των Αμμωνιτών κατοικεί εις τας πόλεις των Ισραηλιτών·

Ιερ. 30,2 διά τούτο ιδού ημέραι έρχονται, φησί Κύριος, και ακουτιώ επί αββάθ θόρυβον πολέμων, και έσονται εις άβατον και εις απώλειαν, και βωμοί αυτης εν πυρί κατακαυθήσονται, και παραλήψεται Ισραήλ την αρχήν αυτού·

Ιερ. 30,2 Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα κάμω να ακουσθή πολεμικός θόρυβος εναντίον της Ραββάθ, της πρωτευούσης των Αμμωνιτών· Η χώρα θα παραδοθή εις την καταστροφήν, θα γίνη έρημος και άβατος· Οι βωμοί της θα παραδοθούν στο πυρ και θα κατακαούν, ο δε ισραηλιτικός λαός θα παραλάβη την αρχικήν του κληρονομίαν·

Ιερ. 30,3 αλλάλαξον Εσεβών, ότι ώλετο Γαϊ· κεκράξατε θυγατέρες αββάθ, περιζώσασθε σάκκους και κόψασθε, ότι Μελχόλ βαδιείται εν αποικία, οι ιερείς αυτού και οι άρχοντες αυτού άμα·

Ιερ. 30,3 Κραύγασε και θρήνησε, Εσεβών, πόλις των Μωαβιτών, διότι κατεστράφη η Γαϊ! Κράξατε και ολολύξατε θυγατέρες Ραββάθ, φορέσατε και ζωστήτε σάκκινα ενδύματα πένθους· Αρχίσατε κοπετούς και θρήνους, διότι ο ψευδοθεός Μελχόλ θα μεταφερθή εις εξορίαν, όπως επίσης και οι ιερείς αυτού και οι άρχοντες των Αμμωνιτών μαζί

Ιερ. 30,4 τι αγαλλιιάσθε εν τοίς πεδίοις Ενακείμ, θύγατερ ιταμίας, η πεποιθυία επί θησαυροίς αυτης, η λέγουσα· τις εισελεύσεται επ εμέ·

Ιερ. 30,4 Διατί χαίρετε και ευφραίνεσθε εις τας πεδιάδας των γιγάντων, σκληροί και εγωπαθείς κάτοικοι της περιοχής· Σεις, οι οποίοι έχετε στηρίξει την πεποιθήσιν σας στους θησαυρούς της ισχύος σας και του πλούτου σας και οι οποίοι λέγετε· Ποιός θα τολμήση να έλθη εναντίον μας και να εισελθη εις την χώραν μας·

Ιερ. 30,5 ιδού εγώ φέρω φόβον επί σε, είπε Κύριος, από πάσης της περιοίκου σου, και διασπαρήσεσθε έκαστος εις το πρόσωπον αυτού, και ουκ έσται ο συνάγων·

Ιερ. 30,5 Ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον σας φόβον, είπεν ο Κυριος, και θα φοβηθήτε εκ μέρους όλων των γειτονικών σας περιοχών· Τρομαγμένοι θα διασκορπισθήτε ο καθένας προς ιδικήν του κατεύθυνσιν και δεν θα υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος να σας συγκρατήση και να σας συγκεντρώση·

Ιερ. 30,6 Τή Κηδάρ τή βασιλίση της αυλής, ήν επάταξε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος· (Μαθ. 49,28-33) Ούτως είπε Κύριος· ανάστητε και ανάβητε επί Κηδάρ και πλήσατε τους υιούς Κεδέμ·

Ιερ. 30,6 Εις την φυλήν των σκηνιτών της Κηδάρ, η οποία εβασιλευε και εκυριαρχούσεν εις την περιοχήν εκείνην, την οποίαν εκτύπησεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, απευθύνονται οι κατωτέρω λόγοι· (Μαθ. Μθ', 28-33). Ετσι είπεν ο Κυριος· Σηκωθήτε και επέλθετε εναντίον της Κηδάρ, κτυπήσατε και καταστρέψατε τους υιούς της Κεδέμ·

Ιερ. 30,7 σκηνάς αυτών και τα πρόβατα αυτών λήψονται, ιμάτια αυτών και πάντα τα σκεύη αυτών και καμήλους αυτών λήψονται εαυτοίς· και καλέσατε επ αυτούς απώλειαν κυκλόθεν·

Ιερ. 30,7 Οι εχθροί των θα πάρουν τας σκηνάς και τα πρόβατα των και τα ενδύματά των και όλα τα σκεύη των και τας καμήλους αυτών· Ολα θα τα πάρουν δια τον εαυτόν των· Προσκαλέσατε εναντίον των εχθρών σας τους κύκλω λαούς προς καταστροφήν των·

Ιερ. 30,8 φεύγετε λίαν, βαθύνετε εις κάθισιν, καθήμενοι εν τή αυλή, ότι εβουλεύσατο εφ υμάς βασιλεύς Βαβυλώνος βουλήν και ελογίσατο εφ υμάς λογισμόν·

Ιερ. 30,8 Φυγετε ταχέως και μακράν· Αναζητήσατε καταφύγιον και ασφάλειαν εις βαθείς λάκκους σεις, οι οποίοι κατοικείτε την περιοχήν αυτήν· Διότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εσεκέφη και έλαβεν εναντίον σας αποφασιν· κατέστρωσε σχέδιον καταστροφής σας·

Ιερ. 30,9 ανάστηθι και ανάβηθι επ έθνος ευσταθούν, καθήμενοι εις αναψυχήν, οίς ουκ εισί θύραι, ου βάλανοι, ου μοχλοί, μόνοι καταλύουσι·

Ιερ. 30,9 Έθνος εχθρικών ας εξεγερθή και ας επέλθη εναντίον άλλου έθνους, εναντίον των νομάδων, που ζουν ήσυχοι και αμέριμνοι εις τας περιοχάς των, στους οποίους δεν υπάρχουν θύραι, ούτε δοκάρια από σκληράν δρυν και μοχλοί ασφαλείας των πυλών· Μονοι των και άνευ συμμάχων κατοικούν·

Ιερ. 30,10 και έσονται κάμηλοι αυτών εις προνομήν και πλήθος κτηνών αυτών εις απώλειαν· και λικμήσω αυτούς παντί πνεύματι κεκαρμένους πρό προσώπου αυτών, εκ παντός πέραν αυτών οίσω την τροπήν αυτών, είπε Κύριος·

Ιερ. 30,10 Τας καμήλους αυτών θα τας αρπάσουν και θα τας πάρουν λείαν οι εχθροί των· Υό πλήθος των κατοικιδίων ζώων των θα παραδοθή εις όλεθρον· Θα λιχνίσω προς κάθε άνεμον και θα διασκορπίσω αυτούς, που έχουν κουρευμένα τα πρόσωπα των· Από όλα τα όριά των θα φέρω εναντίον των εχθρούς, λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 30,11 και έσται η αυλή διατριβή στρουθών και άβατος έως αιώνος, ου μη καθίση εκεί άνθρωπος, και ου μη κατοικήση εκεί υιός ανθρώπου·

Ιερ. 30,11 Θα γίνη δε η βασιλική αυλή και η περιοχή των τόπος διαμονής στρουθίων, άβατος από ανθρώπους δια παντός· Δεν θα καθίση εκεί άνθρωπος! Δεν θα εγκατασταθή εκεί υιός ανθρώπου!

Ιερ. 30,12 Τή Δαμασκώ· (Μαθ. 49,23-27)· Κατησχύνθη Ημάθ και Αρφάδ, ότι ήκουσαν ακοήν πονηράν· εξέστησαν, εθνώθησαν, αναπαύσασθαι ου μη δύνωνται·

Ιερ. 30,12 Εναντίον της Δαμασκού (Μαθ. Μθ', 23-27)· Η Ημάθ και η Αρφάδ έχουν καταισχυνθή, διότι ήκουσαν μίαν τρομεράν είδησιν· Εξεπλάγησαν, ανεστατώθησαν, δεν ημπορούν να ευρουν ησυχίαν·

Ιερ. 30,13 εξελύθη Δαμασκός, απεστράφη εις φυγήν, τρώμος επελάβετο αυτης·

Ιερ. 30,13 Παρέλυσεν η Δαμασκός· Οι κάτοικοι της ετράπησαν πανικόβλητοι εις φυγήν· Τρώμος κατέλαβεν αυτούς·

Ιερ. 30,14 πώς ουχί εγκατέλιπε πόλιν εμήν· κώμην ηγάπησαν·

Ιερ. 30,14 Διατί όμως οι κάτοικοι της Δαμασκού, καίτοι προειδοποιήθησαν, δεν εγκατέλειψαν την πόλιν μου· Διότι ηγάπησαν την πόλιν αυτήν·

Ιερ. 30,15 διά τούτο πεσούνται νεανίσκοι εν πλατειáis σου, και πάντες οι άνδρες οι πολεμιστάι σου πεσούνται, φησί Κύριος· Ιερ. 30,15 Δια τούτο, ω Δαμασκός, οι νεαροί άνδρες σου θα πέσουν νεκροί και τραυματíαι εις τας πλατειάς σου, όπως επίσης και όλοι οι άνδρες σου οι πολεμιστάι θα πέσουν νεκροί κατά τας μάχας, λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 30,16 και καύσω πύρ εν τείχει Δαμασκού, και καταφάγεται άμφοδα υιού Άδερ.

Ιερ. 30,16 Φωτιά θα ανάψω επάνω εις τα τείχη της Δαμασκού, η οποία θα καταφάγη τας οδούς της χώρας και τα ανάκτορα των βασιλέων της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31 (Μασ. 48)

Τή Μωάβ.

Εναντίον της χώρας Μωάβ.

Ιερ. 31,1 Ούτως είπε Κύριος· ουαί επί Ναβαύ, ότι ώλετο· ελήφθη Καριαθαίμ, ησχύνθη Αμάθ και ηττήθη.

Ιερ. 31,1 Ετσι είπεν ο Κυριος· Αλλοίμονον εις την Ναβαύ, διότι θα παραδοθή εις όλεθρον. Εκυριεύθη η Καριαθέμ, ενικήθη και κατεντροπιάσθη η Αμάθ.

Ιερ. 31,2 ουκ έστιν έτι ιατρεία Μωάβ, γαυρίαμα εν Εσεβών· ελογίσαντο επ αυτήν κακά· εκόψαμεν αυτήν από έθνους, και παύσιν παύσεται, όπισθεν σου βαδιείται μάχαιρα.

Ιερ. 31,2 Καμμία θεραπεία δεν υπάρχει πλέον δια την Μωάβ, Εσβησεν η δόξα και το καύχημα της Εσεβών. Οι εχθροί της εσχεδίασαν και απεφάσισαν εναντίον της κακά. Είπαν· "θα κατακόψωμεν αυτήν, ώστε να μη υπάρχη πλέον μεταξύ των εθνών". Ασφαλώς και βεβαίως θα τερματισθή η ύπαρξις της. Η μάχαιρα η καταστρεπτική θα σε ακολουθή, χώρα Μωάβ, κατά πόδας.

Ιερ. 31,3 ότι φωνή κεκραγόντων εξ Ωρωναιίμ, όλεθρος και σύντριμμα μέγα·

Ιερ. 31,3 Ακούονται θρηνώδεις κραυγαί ανθρωών, οι οποίοι κραυγάζουν εις Ωρωναιίμ· "μεγάλος ο όλεθρος και μεγάλη η συντριβή σου"!

Ιερ. 31,4 συνετρίβη Μωάβ, αναγγείλατε εις Ζογόρα,

Ιερ. 31,4 "Η Μωάδ κατεστράφη, αναγγείλατε αυτό εις Ζογόρα".

Ιερ. 31,5 ότι επλήσθη Αλώθ εν κλαυθμώ, αναβήσεται κλαίων εν οδώ Ωρωναιίμ, κραυγήν συντριμματος ηκούσατε·

Ιερ. 31,5 Η Αλώθ εγέμισεν από θρήνους και κλαυθμούς. Ενώπιον της μεγάλης καταστροφής κάθε άνθρωπος θα ανεβή κλαίων την οδόν προς Ωρωναιίμ. Ηκούσατε την κραυγήν της συντριβής της.

Ιερ. 31,6 φεύγετε και σώσατε τας ψυχάς υμών και έσεσθε ώσπερ όνος άγριος εν ερήμω.

Ιερ. 31,6 Φεύγετε και σώσατε την ζωήν σας· γενήτε ωσάν οι άγριοι όνοι εις την έρημον.

Ιερ. 31,7 επειδή επεποίθεις εν οχυρώμασί σου, και σύ συλληφθήση· και εξελεύσεται Χαμώς εν αποικία και οι ιερείς αυτου και οι άρχοντες αυτου άμα.

Ιερ. 31,7 Θα κυριευθής και συ, επειδή είχες στηρίζεις την πεποίθησίν σου εις τα οχυρώματά σου και οχι εις εμέ. Ο ειδωλικός θεός σου Χαμώς θα απαχθή εις αιχμαλωσίαν και οι ιερείς του μαζί με τους άρχοντάς του.

Ιερ. 31,8 και ήξει όλεθρος επί πάσαν πόλιν, και πόλις ου μη σωθή, και απολείται ο αυλών, και εξολοθρευθήσεται η πεδινή, καθώς είπε Κύριος.

Ιερ. 31,8 Ολεθρος θα επέλθη εις κάθε πόλιν. Καμμία πόλις δεν θα διασωθή από την καταστροφήν. Θα καταστραφή ο αυλών, η κοιλάς αυτή του Ιορδάνου· θα εξολοθρευθή η απέραντος πεδινή περιοχή της Μωάβ, όπως είπεν ο Κυριος.

Ιερ. 31,9 δότε σημεία τή Μωάβ, ότι αφή αναφθήσεται, και πάσαι αι πόλεις αυτής εις άβατον έσονται· πόθεν ένοικος αυτή;

Ιερ. 31,9 Δωσατε πειστικά σημεία εις την Μωάβ, ότι εξαπαντος θα παραδοθή στο καταστρεπτικός πυρ. Ολοι αι πόλεις της θα γίνουν άβατοι από τους ανθρώπους και έρημοι. Από που θα έλθη κάτοικος εις αυτήν;

Ιερ. 31,10 επικατάρατος ο ποιών τα έργα Κυρίου αμελώς, εξαίρων μάχαιραν αυτου αφ αίματος.

Ιερ. 31,10 Επικατάρατος είναι εκείνος, ο οποίος πράττει τα έργα του Κυριου αμελώς. Επικατάρατος εκείνος, ο οποίος, παρά την διαταγήν του Κυριου, αναστέλλει την μάχαιράν του από την σφαγήν των εχθρών.

Ιερ. 31,11 ανεπαύσατο Μωάβ εκ παιδαρίου και πεποισθώς ήν επί τή δόξη αυτου, ουκ ενέχεεν εξ αγγείου εις αγγείον και εις αποικισμόν ουκ ώλετο· διά τούτο έστη γεύμα αυτου εν αυτώ, και οσμή αυτου ουκ εξέλιπε.

Ιερ. 31,11 Απ' αρχής της υπάρξεώς της η Μωάβ, έζη εν ησυχία και ειρήνη. Είχε πεποισθην εις την δόξαν και την δύναμίν της. Δεν εξεκενώθη από ένα δοχείον εις άλλο ο λαός της δεν ωδηγήθη αιχμάλωτος εις την εξορίαν. Εμεινεν ώσαν οίνος αμετακίνητος, που διετήρησε την ευχάριστον γεύσιν του και δεν έχασε την ευωδίαν του!

Ιερ. 31,12 διά τούτο ιδού ημέραι αυτου έρχονται, φησί Κύριος, και αποστελώ αυτώ κλίνοντας, και κλινούσιν αυτόν και τα σκεύη αυτου λεπτινούσι και τα κέρατα αυτου συγκόψουσι.

Ιερ. 31,12 Δια τούτο ιδού, λέγει ο Κυριος, έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας εγώ θα αποστείλω μεταγγιστάς, οι οποίοι θα μεταγγίσουν τον οίνον· τα δε πήλινα σκεύη, εις τα οποία εφυλάσσετο, θα τα συντρίψουν. Οι εχθροί θα κατακόψουν όλην την δύναμιν της Μωάβ.

Ιερ. 31,13 και καταισχυνθήσεται Μωάβ από Χαμώς, ώσπερ κατησχύνθη οίκος Ισραήλ από Βαιθήλ ελπίδος αυτών πεποισθότες επ αυτοίς.

Ιερ. 31,13 Οι Μωαβίται θα κατεντροπιασθούν δια το άψυχον και ανίκανον να τους σώση είδωλον του Χαμώς, όπως κατεντροπιάσθησαν οι Ισραηλίται από την Βαιθήλ, όπου είχαν στηρίζεις την ελπίδα των αυτοί, που επίστευαν εις τα είδωλα.

Ιερ. 31,14 πώς ερείτε· ισχυροί εσμεν και άνθρωπος ισχύων εις τα πολεμικά;

Ιερ. 31,14 Και λοιπόν, σεις οι Μωαβίται πως θα πτήτε· "είμεθα ισχυροί και κάθε άνδρας από μας είναι δυνατός εις τα πολεμικά όπλα";

Ιερ. 31,15 ώλετο Μωάβ πόλις αυτου, και εκλεκτοί νεανίσκοι αυτου κατέβησαν εις σφαγήν·

Ιερ. 31,15 Ιδού, ότι όλοι αι πόλεις της χώρας Μωάβ παρεδόθησαν στον όλεθρον. Οι εκλεκτοί δε νέοι άνδρες της ωδηγήθησαν εις σφαγήν.

Ιερ. 31,16 εγγύς ημέρα Μωάβ ελθείν, και πονηρία αυτου ταχεία σφόδρα.

Ιερ. 31,16 Η ημέρα καταδίκης της Μωάβ πλησιάζει να έλθη και η σύμφορά της έρχεται πολύ ταχέως.

Ιερ. 31,17 κινήσατε αυτώ, πάντες κυκλόθεν αυτου, πάντες ειδότες όνομα αυτου· είπατε· πώς συνετρίβη βακτηρία ευκλής, ράβδος μεγαλώματος;

Ιερ. 31,17 Συγκλονισθήτε και κλαύσατε δια τον όλεθρον της Μωάβ· όλοι οι γύρω από αυτήν λαοί. Ολοι όσοι την εγνωρίζατε, είπατε· "πως συνετρίβη η ένδοξος βακτηρία, η ισχυρά αυτή ράβδος;"

Ιερ. 31,18 κατάβηθι από δόξης και κάθισον εν υγρασία, καθημένη Δαιβών· εκτριβήσεται, ότι ώλετο Μωάβ, ανέβη εις σε λυμαινόμενος οχύρωμά σου.

Ιερ. 31,18 Σεις, οι κάτοικοι της Δαιβών, κατεβήτε από την δόξαν σας, καθίσατε κάτω στο υγρόν έδαφος. Η Δαιβών θα καταστραφή, αφού εχάθη ολόκληρος η περιοχή Μωάβ. Επήλθεν εναντίον σου εκείνος, ο οποίος θα καταστρέψη και θα συλήση τα οχυρωματά σου.

Ιερ. 31,19 εφ' οδοῦ στήθι και έπιδη, καθημένη εν Αροήρ, και ερωτήσων φεύγοντα και σωζόμενον και ειπόν· τι εγένετο;

Ιερ. 31,19 Σεις, που κατοικείτε εις την Αροήρ, σταθήτε στον δρόμον σας και ερωτήσατε αυτούς, που πανικόβλητοι φεύγουν και προσπαθούν να σωθούν, και ειπέτε τους· "τι συνέβη";

Ιερ. 31,20 κατησχύνθη Μωάβ, ότι συνετριβη· ολόλυξον και κέκραξον, ανάγγελον εν Αρνών, ότι ώλετο Μωάβ

Ιερ. 31,20 Θα σας απαντήσουν· "η Μωάβ κατεντροπιόσθη, διότι συνετριβη και κατεστράφη". Θρηνήσατε, κραυγάσατε, αναγγείλατε εις την Αρνών, ότι εξωλοθρεύθη η Μωάβ...

Ιερ. 31,21 και κρίσις έρχεται εις την γήν Μεισώρ επί Χελών και εφάς και Μωφάθ

Ιερ. 31,21 Δικαία κρίσις και τιμωρία επέρχεται εναντίον της χώρας Μεισώρ και των, πόλεων της Χελών, Ρεφάς, Μωφάθ,

Ιερ. 31,22 και επί Δαιβών και επί Ναβαύ και επ' οίκον Δαιβλαθαίμ

Ιερ. 31,22 εναντίον της Δαίδων και της Ναβαύ, εναντίον των απογόνων Δαιβλαθαίμ.

Ιερ. 31,23 και επί Καριαθαίμ και επ' οίκον Γαιμώλ και επ' οίκον Μαών

Ιερ. 31,23 Εναντίον της Καριαθαίμ και των απογόνων Γαιμώλ, εναντίον του οίκου Μαών,

Ιερ. 31,24 και επί Καριώθ και επί Βοσόρ και επί πάσας τας πόλεις Μωάβ τας πόρω και τας εγγύς.

Ιερ. 31,24 εναντίον της Καριώθ και της Βοσόρ και εναντίον όλων των πόλεων της χώρας Μωάβ, αι οποίαι ευρίσκονται μακράν και πλησίον.

Ιερ. 31,25 κατεάχθη κέρας Μωάβ, και το επίχειρον αυτού συνετριβη.

Ιερ. 31,25 Εσπασεν η δύναμις της Μωάβ, συνετριβήσαν τα πολεμικά όπλα εις τα χέρια του λαού της.

Ιερ. 31,26 μεθύσατε αυτόν, ότι επί Κύριον εμεγαλύνθη· και επικρούσει Μωάβ εν χειρί αυτού και έσται εις γέλωτα και αυτός.

Ιερ. 31,26 Σεις, οι επιδρομείς, οι Χαλδαίοι, μεθύσατε τον λαόν της Μωάβ με τον οίνον του θυμού του Κυρίου, διότι ο λαός αυτός υψώθη και αυθαδίασεν εναντίον του Κυρίου του. Οι Μωαβίται χειροκροτούσαν με χαράν δια τον όλεθρον του Ιούδα, αλλά και οι ίδιοι θα γίνουν αντικείμενον γέλωτος και εμπαιγμού.

Ιερ. 31,27 και ει μη εις γλοιοασμόν ήν σοι Ισραήλ; ή εν κλοπαίς σου ευρέθη, ότι επολέμεις αυτόν;

Ιερ. 31,27 Μηπως ο ισραηλιτικός λαός δεν έγινε δια σε αντικείμενον χλευασμού και γέλωτος; Διατί αυτό; Μηπως και τον συνέλαβες ως κλέπτην της περιουσίας σου και δια τούτο επολεμούσες εναντίον του;

Ιερ. 31,28 κατέλιπον τας πόλεις και ώκησαν εν πέτραις οι κατοικούντες Μωάβ, εγενήθησαν ώσπερ περιστεραί νοσσεύουσαι εν πέτραις στόματι βοθόμου.

Ιερ. 31,28 Ετιμωρήθησαν οι Μωαβίται, δια τούτο και εγκατέλειψαν τας πόλεις των και κατώκησαν στους βράχους. Εγιναν ώσάν περιστεραί, αι οποίαι έχουν κατασκευάσει τας φωλεάς των εις τας οπάς αποτόμων βράχων.

Ιερ. 31,29 ήκουσα ύβριν Μωάβ, ύβρισε λίαν ύβριν αυτού και υπερηφανίαν αυτού, και υψώθη η καρδιά αυτού.

Ιερ. 31,29 Ηκουσα την αλαζονείαν των Μωαβιτών. Κατελήφθη από πολλήν υπερηφάνειαν και αναιδειαν. Υψώθη εγωϊστικώς η καρδια του λαού αυτού.

Ιερ. 31,30 εγώ δε έγνων έργα αυτού· ουχί το ικανόν αυτού, ουχ' ούτως εποίησε.

Ιερ. 31,30 Εγώ γνωρίζω τα έργα της αλαζονείας και επιδειξέως του. Ο εγωισμός του και αι φιλοδοξίαι του ήσαν ανώτερα από την άξίαν και τα έργα του.

Ιερ. 31,31 διά τούτο επί Μωάβ ολολύζετε πάντοθεν, βοήσατε επ' άνδρας κειράδας αυχμού·

Ιερ. 31,31 Δια τούτο θρηνεύτε από παντού δια τον όλεθρον της Μωάβ. Κραυγάσατε με πόνον δια τους αιχμαλώτους, των οποίων εις ένδειξιν καταφρονήσεως εξύρισαν την κεφαλήν και τον πάγονα και τους εγκατέλειψαν εις στέρησιν.

Ιερ. 31,32 ως κλαυθμόν Ιαζήρ αποκλαύσομαί σοι, άμπελος Σεβημά, κλήματά σου διήλθε θάλασσαν, Ιαζήρ ήψαντο· επί σπώραν σου, επί τρυγηταίς σου όλεθρος επέπεσε.

Ιερ. 31,32 Όπως κλαίει η Ιαζήρ την καταστροφήν της, θα κλαύσω και εγώ δια σε αμπελοφόρε Σεβημά. Τα κλήματά σου επεξετάθησαν έως την Νεκράν Θαλασσαν, έφθασαν εις την Ιαζήρ. Εις τας σπώρας των δένδρων σου και στον τρυγητόν των αμπέλων σου επέπεσεν όλεθρος.

Ιερ. 31,33 συνεψήθη χαρμοσύνη και ευφροσύνη εκ της Μωαβιτιδος και οίνος ήν επί ληνοίς σου· πρωϊ ουκ επάτησαν ουδέ δείλης, ουκ εποίησαν αιδάδ.

Ιερ. 31,33 Εκάθησαν και εξηφανίσθησαν χαρά και ευφροσύνη από την χώραν Μωάβ. Ο οίνος ευρίσκετο ακόμα στους ληνοῦς, όταν επέδραμον οι εχθροί. Αλλα ουτε το πρωϊ ουτε το απόγευμα επάτησαν πλέον τας σταφυλάς οι Μωαβίται. Δεν έβγαλαν τας συνήθεις χαρμοσύνους κραυγάς δια τον τρυγητόν και το πάτημα των σταφυλών.

Ιερ. 31,34 από κραυγής Εσεβών έως Ελεαλή αι πόλεις αυτών έδωκαν φωνήν αυτών, από Ζογόρ έως Ωρωναίμ και Αγλάθ-Σαλισία, ότι και το ύδωρ Νεβρείν εις κατάκαυμα έσται.

Ιερ. 31,34 Από την κραυγήν της Εσεβών έως την Ελεαλή, όλαι αι πόλεις αφήκαν κραυγάς οδύνης και πόνου. Από Ζογόρ έως Ωρωναίμ και από Αγλαθ-Σαλισία, διότι και αυτά τα πηγαία ύδατα της Νεβρείν παρεδόθησαν εις πυρκαϊάν, εις καταστροφήν, και η χώρα έμεινε άνυδρος και ξηρά.

Ιερ. 31,35 και απολώ τον Μωάβ, φησί Κύριος, αναβαίνοντα επί τον βωμόν και θυμιώντα θεοίς αυτού.

Ιερ. 31,35 Θα εξολοθρεύσω τους Μωαβίτας, λέγει ο Κυριος, κάθε άνθρωπον, ο οποίος ανεβαίνει προς τους βωμούς και προσφέρει θυμίαμα στους ειδωλικους θεούς του.

Ιερ. 31,36 διά τούτο καρδια μου, Μωάβ, ώσπερ αυλοί βομβήσουσι, καρδια μου επ' ανθρώπους κειράδας ώσπερ αυλός βομβήσει· διά τούτο ά περιποιήσατο, απώλετο από ανθρώπου.

Ιερ. 31,36 Δια τούτο η καρδια μου, ω χώρα Μωάβ, βομβεί, ως εάν πολλοι αυλοί αναδίδουν ήχον. Η καρδια μου θα αποδώση βόμβον ώσάν αυλός, δι' ανθρώπους αιχμαλώτους, τους οποίους εις καταφρόνησιν έχουν κουρεύσει και ξυρίσει. Εκείνα τα οποία επί τόσον χρόνον η χώρα Μωάβ είχεν αποκτήσει και περιποιηθή, κατεστράφησαν από τους εχθρούς.

Ιερ. 31,37 πάσαν κεφαλήν εν παντί τόπω ξυρηθήσονται, και πάς πάγων ξυρηθήσεται, και πάσαι χείρες κόφονται, και επί πάσης οσφύς σάκκος.

Ιερ. 31,37 Εις κάθε τόπον θα ξυρίσουν την κεφαλήν των ανθρώπων της Μωάβ· θα ξυρισθή και το γένειάν των· θα κατακοπούν τα χέρια των και όλαί αι οσφύες των θα περιζωσθούν πένθιμον σάκκινον ένδυμα.

Ιερ. 31,38 και επί πάντων των δωμαίων Μωάβ και επί ταις πλατείαις αυτής, οτι συνέτριψα τον Μωάβ, φησί Κύριος, ως αγγείον, ου ουκ έστι χρεία αυτού.

Ιερ. 31,38 Ολολυγμός και θρήνος θα ακούεται επάνω εις όλα τα δώματα της Μωάβ και εις τας πλατείας αυτής, διότι εγώ συνέτριψα την χώραν Μωάβ, λέγει Κυριος, όπως συντριβει κανείς ένα πήλινον αγγείον, που δεν το χρειάζεται πλέον.

Ιερ. 31,39 πώς κατήλλαξε; πώς έστρεψε νότον Μωάβ; ησχύνη και εγένετο Μωάβ εις γέλωτα και εγκότημα πάσι τοίς κύκλω αυτής.

Ιερ. 31,39 Πως κατετροπώθη η Μωάβ; Πως οι άνδρες της έστρεψαν πανικόβλητοι τα νώτα των στους εχθρούς; Κατεντροπιάσθη, έγινε η χώρα Μωάβ περίγελως, αντικείμενον της οργής όλων των κύκλω αυτής.

Ιερ. 31,40 ότι ούτως είπε Κύριος

Ιερ. 31,40 Διότι έτσι είπεν ο Κυριος

Ιερ. 31,41 ελήφθη Ακκαριώθ, και τα οχυρώματα συνελήφθη

Ιερ. 31,41 εκυριεύθη η Ακκαριώθ και τα οχυρώματα αυτής κατελήφθησαν.

Ιερ. 31,42 και απολείται Μωάβ από όχλου, ότι επί τον Κύριον εμεγαλύνθη.

Ιερ. 31,42 Η Μωάβ θα καταστροφή ανάμεσα από τους λαούς, διότι υπερηφανεύθη εναντίον του Κυρίου.

Ιερ. 31,43 παγίς και φόβος και βόθυνος επί σοί, καθήμενος Μωάβ·

Ιερ. 31,43 Παγίδες και φόβοι και λάκκοι υπάρχουν δια σας, που κατοικείτε την χώραν Μωάβ.

Ιερ. 31,44 ο φεύγων από προσώπου τού φόβου εμπειείται εις τον βόθυνον, και ο αναβαινων εκ τού βοθύνου συλληφθήσεται εν τή παγίδι, ότι επάξω ταύτα επί Μωάβ εν ενιαυτώ επισκέψεως αυτής.

Ιερ. 31,44 Εκείνος, ο οποίος θα διαφύγη τον φόβον και τον κίνδυνον εκ μέρους των ανθρώπων, θα πέση στον λάκκον· και εκείνος ο οποίος ανεβαίνει από τον λάκκον, θα συλληφθή εις την παγίδα αιχμάλωτος. Αυτά θα επιφέρω εναντίον της Μωάβ κατά τον χρόνον, που θα την επισκεφθώ προς δικαίαν τιμωρίαν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32 (Μασ. 25,15-38)

Όσα επροφήτευσεν Ιερεμίας επί πάντα τα έθνη.

Όσα προεφήτευσεν ο Ιερεμίας εναντίον όλων των εθνών (Μασ. ΚΕ', 15-38).

Ιερ. 32,1 Ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· λαβέ το ποτήριον τού οίνου τού ακράτου τούτου εκ χειρός μου και ποτιείς πάντα τα έθνη, προς ά εγώ αποστέλλω σε προς αυτούς,

Ιερ. 32,1 Κατ' αυτόν τον τρόπον ο Κυριος, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ωμίλησε προς τον Ιερεμίαν. Παρε από το χέρι μου το ποτήριον τούτου, που περιέχει άκρατον οίνον, και θα ποτίσης όλα τα έθνη, προς τα οποία εγώ θα σε αποστείλω.

Ιερ. 32,2 και πίνονται και εξεμούνται και εκμανήσονται από προσώπου της μαχαίρας, ής εγώ αποστέλλω ανά μέσον αυτών.

Ιερ. 32,2 Θα πιουν από αυτόν, θα κάμουν εμετόν, θα περιέλθουν εις κατάστασιν αλλοφροσύνης, όταν αντικρύσουν την μάχαιραν την εχθρικήν, την οποίαν εγώ θα αποστείλω εναντίον των.

Ιερ. 32,3 και έλαβον το ποτήριον εκ χειρός Κυρίου και επότισα τα έθνη, προς ά απέστειλέ με Κύριος επ αυτά,

Ιερ. 32,3 Ελαβον, λέγει ο Ιερεμίας, το ποτήριον από τα χέρια του Κυρίου και επότισα τα έθνη, προς τα οποία ο Κυριος με απέστειλε·

Ιερ. 32,4 την Ιερουσαλήμ και τας πόλεις Ιούδα και βασιλείς Ιούδα και άρχοντας αυτού τού θείναι αυτάς εις ερήμωσιν και εις άβατον και εις συριγμόν

Ιερ. 32,4 την Ιερουσαλήμ και τας πόλεις της περιοχής Ιούδα, τους βασιλείς και τους άρχοντας του βασιλείου του ιουδαϊκού, δια να γίνουν όλα αυτά έρημα, αδιάβατα, αντικείμενα εμπαικτικού συριγμού.

Ιερ. 32,5 και τον Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και τους παίδας αυτού και τους μεγιστάνας αυτού

Ιερ. 32,5 Επότισα επίσης τον Φαραώ, βασιλέα της Αιγύπτου, και τους μεγιστάνας αυτού,

Ιερ. 32,6 και πάντα τον λαόν αυτού και πάντας τους συμμείκτους και πάντας τους βασιλείς αλλοφύλων, την Ασκάλωνα και την Γάζαν και την Ακκάρων και το επίλοιπον Αζώτου

Ιερ. 32,6 όλον τον λαόν του, όλον τον σύμμικτον πληθυσμόν και όλους τους βασιλείς των Φιλισταίων, όπως επίσης την Ασκάλωνα, την Γάζαν, την Ακκαρών και τους λοιπούς κατοίκους της Αζώτου.

Ιερ. 32,7 και την Ιδουμαϊαν και την Μωαβίτιν και τους υιούς Αμμών

Ιερ. 32,7 Επότισα ακόμη την Ιδουμαϊαν, την χώραν Μωάβ, τους Αμμωνίτας,

Ιερ. 32,8 και βασιλείς Τύρου και βασιλείς Σιδώνος και βασιλείς τους εν τώ πέραν της θαλάσσης

Ιερ. 32,8 τους βασιλείς της Τυρου, τους βασιλείς της Σιδώνος, τους βασιλείς, οι οποίοι ευρίσκονται πέραν από την Μεσόγειον Θαλασσαν.

Ιερ. 32,9 και την Δαιδάν και την Θαιμάν και την ως και πάν περικεκαρμένον κατά πρόσωπον αυτού

Ιερ. 32,9 Επότισα την Δαιδάν και την Θαιμάν και την Ρως και όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν περικόψει το γένειον του προσώπου των εις τιμήν ειδωλικών θεών·

Ιερ. 32,10 και πάντας τους συμμείκτους τους καταλύοντας εν τή ερήμω

Ιερ. 32,10 όλους τους αναμείκτους λαούς, οι οποίοι έχουν τα καταλύματά των εις την έρημον,

Ιερ. 32,11 και πάντας βασιλείς Αιλάμ και πάντας βασιλείς Περσών

Ιερ. 32,11 όλους τους βασιλείς Αιλάμ και όλους τους βασιλείς των Περσών,

Ιερ. 32,12 και πάντας βασιλείς από απηλιώτου τους πόρω και τους εγγύς, έκαστον προς τον αδελφόν αυτού, και πάσας βασιλείας τας επί προσώπου της γής.

Ιερ. 32,12 όλους τους βασιλείς προς τας ανατολικάς περιοχάς τους μακράν και τους πλησίον, τον ένα και τον άλλον, και όλας τας βασιλείας, που υπάρχουν στο πρόσωπον της γης.

Ιερ. 32,13 και ερείς αυτοίς· ούτως είπε Κύριος παντοκράτωρ· πιετε και μεθύσθητε και εξεμέσετε και πεσεισθε και ου μη αναστήτε από προσώπου της μαχαίρας, ής εγώ αποστέλλω ανά μέσον υμών.

Ιερ. 32,13 Εις όλους αυτούς, του λέγει ο Θεός, θα είπης, έτσι ωμίλησεν ο Κυριος, ο παντοκράτωρ· Πιετε, μεθύσετε, κάμετε εμετόν, θα πέσετε εις την γην και δεν θα ημπορέσετε να εγερθήτε ενώπιον της εχθρικής μαχαίρας, την οποίαν εγώ

αποστέλλω ανάμεσά σας.

Ιερ. 32,14 και έσται όταν μη βούλωνται δέξασθαι το ποτήριον εκ της χειρός σου ώστε πειν, και ερείς· ούτως είτε Κύριος πίνοντες πίεσθε·

Ιερ. 32,14 Εάν τυχόν δεν θελήσουν να δεχθούν το ποτήριον αυτό από τα χέρια σου, ώστε να πούν το περιεχόμενον του, θα πης προς αυτούς· Έτσι είτε ο Κυριος θέλοντες και μη θα πίετε από αυτό.

Ιερ. 32,15 ότι εν πόλει, εν ή ονομάσθη το όνομά μου επ αυτήν, εγώ άρχομαι κακώσαι, και υμείς καθάρσει ου μη καθαρισθήτε, ότι μάχαιραν εγώ καλώ επί πάντας τους καθημένους επί της γής.

Ιερ. 32,15 Εφ' όσον εγώ έχω αρχίσει να στέλλω τιμωρίας και συμφοράς εναντίον πόλεως, η οποία φέρει το όνομά μου, εναντίον της Ιερουσαλήμ, σεις δεν θα υποστήτε την καθαρτήριον αυτήν τιμωρίαν; Θα τιμωρήσω και σας, διότι εγώ προσκαλώ την εχθρικήν μάχαιραν εναντίον όλων των αμαρτωλών κατοίκων της γης.

Ιερ. 32,16 και σύ προφητεύσεις επ αυτούς τους λόγους τούτους και ερείς· Κύριος αφ υψηλού χρηματιεί, από τού αγίου αυτού δώσει φωνήν αυτού, λόγον χρηματιεί επί τού τόπου αυτού, και αιδιά ώσπερ τρυγώντες αποκριθήσονται· και επί καθημένους την γήν ήκει όλεθρος

Ιερ. 32,16 Θα προφητεύσης δε προς αυτούς ακόμη και τούτους τους λόγους· ο Κυριος από του ύψους του θρόνου του διαλαλεί τας αποφάσστου. Από τον ιερών του οίκου, τον ναόν· θα δώση την φωνήν του, θα εκφράση τας αποφάσστου από τον Ιερών τόπον· και ζωηραί κραυγαί ωσάν τας κραυγάς των τρυγώντων τας αμπέλους θα αποκριθούν· Εις τους κατοίκους της γης έρχεται πλέον ο όλεθρος.

Ιερ. 32,17 επί μέρος της γής, ότι κρίσις τώ Κυρίω εν τοίς έθνεσι, κρίνεται αυτός προς πάσαν σάρκα, οι δε ασεβείς εδόθησαν εις μάχαιραν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 32,17 Εις τα πέρατα της γης θα φθάση η κραυγή της δικαίας αποφάσεώς του, διότι ο Κυριος καταδικάζει τα έθνη, στήνει κρίσιν και παίρνει καταδικαστικήν απόφασιν αυτός εναντίον κάθε ανθρώπου. Οι ασεβείς παρεδόθησαν και θα παραδοθούν εις την μάχαιραν του ολέθρου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 32,18 ούτως είτε Κύριος· ιδού κακά έρχεται από έθνους επί έθνος, και λαίλαψ μεγάλη εκπορεύεται απ εσχάτου της γής.

Ιερ. 32,18 Ούτως είτε ο Κυριος· Ιδού, έρχονται σύμφοραί από ένα έθνος εις άλλο έθνος, θύελλα μεγάλη επέρχεται από τα άκρα της γης.

Ιερ. 32,19 και έσονται τραυματίαι υπό Κυρίου εν ημέρα Κυρίου, εκ μέρους της γής, και έως εις μέρος της γής· ου μη κατορυνώσιν, εις κόπρια επί προσώπου της γής έσονται.

Ιερ. 32,19 Θα θανατωθούν οι άνθρωποι από τον Κυριον κατά την ημέραν της δικαίας αποφάσεώς και τιμωρίας εκ μέρους του Κυρίου. Από το ένα άκρον της γης έως το άλλο άκρον τα πτώματά των δεν θα ταφούν· θα μείνουν, ως κόπρος εις λίπανσιν της γης.

Ιερ. 32,20 αλαλάξατε, ποιμένες, και κεκραάσατε· και κόπτεσθε οι κριοί των προβάτων, ότι επληρώθησαν αι ημέραι υμών εις σφαγήν, και πεσείσθε ώσπερ οι κριοί οι εκλεκτοί·

Ιερ. 32,20 Ξεσπάσατε εις θρηνώδεις αλαλαγμούς άρχοντες του λαού, κραυγάσατε, θρηνήσατε με κοπετούς σεις, οι οποίοι, όπως οι κριοι δια τα πρόβατα, είσθε αρχηγοί των λαών, διότι συνεπληρώθησαν πλέον αι ημέραι σας δια την σφαγήν και θα πέσετε σφαζόμενοι, όπως οι εκλεκτοί, κριοι.

Ιερ. 32,21 και απολείται φυγή από των ποιμένων και σωτηρία από των κριών των προβάτων.

Ιερ. 32,21 Δεν θα υπάρξη κανείς τρόπος διαφυγής δια τους ποιμένας αυτούς, καμμία σωτηρία δια τους πνευματικούς αυτούς ηγέτας των λογικών προβάτων.

Ιερ. 32,22 φωνή κραυγής των ποιμένων και αλαλαγμός των προβάτων και των κριών, ότι ωλόθρευσε Κύριος τα βοσκήματα αυτών,

Ιερ. 32,22 Θα ακουσθή θρηνώδης κραυγή των αρχόντων αυτών, αλαλαγμός φοβερός των προβάτων και των κριών, διότι ο Κυριος κατέστρεψε τας βοσκάς των, τας πόλεις εις τας οποίας έμεναν.

Ιερ. 32,23 και παύσεται τα κατάλοιπα της ειρήνης από προσώπου οργής θυμού μου.

Ιερ. 32,23 Και όση, τυχόν, ειρήνη είχε κάπου απομείνει εις την γην, θα παύση πλέον εξ αιτίας του ωργισμένου προσώπου του Κυρίου.

Ιερ. 32,24 εγκατέλιπεν ώσπερ λέων κατάλειμμα αυτού, ότι εγενήθη η γη αυτών εις άβατον από προσώπου της μαχαίρας της μεγάλης.

Ιερ. 32,24 Ωσάν λέων αφήκε το κατάλοιπον της θήρας του. Ολη η χώρα των αμαρτωλών ανθρώπων έγινεν έρημος και άβατος εξ αιτίας της φοβεράς μαχαίρας του ολέθρου και της καταστροφής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33 (Μασ. 26)

Ιερ. 33,1 Εν αρχή βασιλέως Ιωακείμ υιού Ιωσία εγενήθη ο λόγος ούτος παρά Κυρίου·

Ιερ. 33,1 Ο κατωτέρω λόγος απηρθύνθη από το Κυριον προς τον Ιερεμίαν κατά αρχήν της βασιλείας του βασιλέως Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου.

Ιερ. 33,2 ούτως είτε Κύριος· στήθι εν αυλή οίκου Κυρίου και χρηματιείς άπασι τοίς Ιουδαίοις και πάσι τοίς ερχομένοις προσκυνείν εν οίκω Κυρίου άπαντας τους λόγους, ους συνέταξά σοι χρηματίσαι αυτοίς, μη αφέλης ρήμα·

Ιερ. 33,2 Έτσι ωμίλησε και είτε ο Κυριος· Στάσου εις την αυλήν του ναού του Κυρίου και θα αναγγείλης εις όλους ανεξαιρέτως τους Ιουδαίους και εις όλους όσοι έρχονται προσκυνήσουν στον οίκον του Κυρίου όλους τους λόγους, τους οποίους σε διέταξα να ανακοινώσης. Δεν θα αφαιρέσης ούτε μίαν λέξιν.

Ιερ. 33,3 ίσως ακούσονται και αποστραφήσονται έκαστος από της οδού αυτού της πονηράς, και παύσομαι από των κακών, ών εγώ λογίζομαι τού ποιήσαι αυτοίς ένεκεν των πονηρών επιτηδευμάτων αυτών.

Ιερ. 33,3 Ισως ακούσουν και δεχθούν τους λόγους μου και ο καθένας από αυτούς απομακρυνθή από την οδον του την πονηράν και εγώ θα σταματήσω τας συμφοράς, τας οποίας σκέπτομαι να εξαπαστείλω εναντίον αυτών, εξ αιτίας των πονηρών έργων των.

Ιερ. 33,4 και ερείς· ούτως είτε Κύριος· εάν μη ακούσητέ μου τού πορεύεσθαι εν τοίς νομίμοις μου, οίς έδωκα κατά πρόσωπον υμών,

Ιερ. 33,4 Θα πης· λοιπόν, προς αυτούς· "Έτσι είτε ο Κυριος· εάν δεν υπακούσετε εις εμέ, ώστε να πορεύεσθε και να ζήτε

σύμφωνα με τους Νομούς, τους οποίους εγώ έχω δώσει ενώπιον σας.

Ιερ. 33,5 εισακούειν των λόγων των παιδων μου των προφητών, ους εγώ αποστέλλω προς υμάς όρθρου, και απέστειλα και ουκ ηκούσατέ μου,

Ιερ. 33,5 Να υπακούσετε στους λόγους των δούλων μου, των προφητών τους οποίους εγώ στέλλω προς σας λίαν ενωρίς, όπως και τους απέστειλα, αλλά δεν ηθελήσατε να υπακούσετε εις την φωνήν μου,

Ιερ. 33,6 και δώσω τον οίκον τούτον όπως Σηλώ και την πόλιν δώσω εις κατάραν πάσι τοίς έθνεσι πάσης της γής.

Ιερ. 33,6 θα παραδώσω τον ναόν τούτον εις καταστροφήν, όπως και την Σηλώ, και την πόλιν αυτήν θα παραδώσω στους εχθρούς ως κατάραν εις όλα τα έθνη ολοκλήρου της οικουμένης.

Ιερ. 33,7 και ήκουσαν οι ιερείς και οι ψευδοπροφήται και πάς ο λαός του Ιερεμίου λαλούντος τους λόγους τούτους εν οίκω Κυρίου.

Ιερ. 33,7 Ηκουσαν οι ιερείς, οι ψευδοπροφήται και όλος ο λαός τον Ιερεμίαν να αναγγέλη τους λόγους αυτούς στον οίκον του Κυρίου.

Ιερ. 33,8 και εγένετο Ιερεμίου παυσαμένου λαλούντος πάντα, ά συνέταξε Κύριος αυτώ λαλήσαι παντί τώ λαώ, και συνελάβοσαν αυτόν οι ιερείς και οι ψευδοπροφήται και πάς ο λαός λέγων· θανάτω αποθανή,

Ιερ. 33,8 Όταν δε ο Ιερεμίας έπαυσε να λέγη όλα αυτά τα λόγια, τα οποία τον διέταξεν ο Κυριος να ειπή εις όλον τον λαόν, συνελάβαν τον Ιερεμίαν οι ιερείς και οι ψευδοπροφήται και όλος ο λαός, και ειπαν· "οπωσδήποτε θα καταδικασθή εις θάνατον

Ιερ. 33,9 ότι επροφήτευσας τώ ονόματι Κυρίου λέγων· όπως Σηλώ έτσι ο οίκος ούτος και η πόλις αυτή ερημωθήσεται από κατοικούντων· και εξεκκλησιάσθη πάς ο λαός επί Ιερεμίαν εν οίκω Κυρίου. -

Ιερ. 33,9 διότι ωμίλησες εν ονόματι του Κυρίου και ειπες· ο οίκος ούτος, ο ναός, θα γίνη όπως η Σηλώ· και η πόλις αυτή, η Ιερουσαλήμ, θα μείνη έρημος από κατοίκους". Συγκεντρώθη δε όλος ο Ισραηλιτικός λαός εις την αυλήν του ναού του Κυρίου εναντίον του Ιερεμίου.

Ιερ. 33,10 Και ήκουσαν οι άρχοντες Ιούδα τον λόγον τούτον και ανέβησαν εξ οίκου τού βασιλέως εις οίκον Κυρίου και εκάθισαν εν προθύροις πύλης Κυρίου της καινής.

Ιερ. 33,10 Ηκουσαν οι άρχοντες του Ιουδαϊκού βασιλείου το γεγονός αυτό και ανέβησαν από τον βασιλικόν οίκον στον ναόν του Κυρίου, εκάθισαν ως δικασταί εις την είσοδον της νέας πύλης της αυλής του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 33,11 και ειπαν οι ιερείς και οι ψευδοπροφήται προς τους άρχοντας και παντί τώ λαώ· κρίσις θανάτου τώ ανθρώπω τούτω, ότι επροφήτευσεν κατά της πόλεως ταύτης, καθώς ηκούσατε εν τοίς ωσίν υμών.

Ιερ. 33,11 Οι ιερείς δε και οι ψευδοπροφήται ειπαν προς τους άρχοντας και εις όλον τον λαόν· "καταδικαστική απόφασις θανάτου πρέπει να εκδοθή εναντίον του ανθρώπου αυτού, διότι επροφήτευσεν εναντίον της πόλεως αυτής, όπως άλλως τε και σεις οι ίδιοι ηκούσατε με τα αυτιά σας".

Ιερ. 33,12 και ειπεν Ιερεμίας προς τους άρχοντας και παντί τώ λαώ λέγων· Κύριος απέστειλέ με προφητεύσαι επί τον οίκον τούτον και επί την πόλιν ταύτην πάντας τους λόγους, ους ηκούσατε.

Ιερ. 33,12 Ο Ιερεμίας ειπε τότε προς τους άρχοντας και προς όλον τον λαόν· "ο Κυριος με έστειλε να προφητεύσω εναντίον του ναού τούτου και εναντίον της πόλεως αυτής, της Ιερουσαλήμ, όλους τους λόγους τους οποίους σεις ηκούσατε.

Ιερ. 33,13 και νύν βελτίους ποιήσατε τας οδούς υμών και τα έργα υμών και ακούσατε της φωνής Κυρίου, και παύσεται Κύριος από των κακών, ών ελάλησεν εφ υμάς.

Ιερ. 33,13 Και τώρα, εάν θέλετε να σωθήτε, κάμετε καλύτερους και συμφώνους με το θέλημα του Θεού τους δρόμους της ζωής σας και τα έργα σας. Ακούσατε την φωνήν του Κυρίου, και τότε ο Κυριος δεν θα αποστείλη εναντίον σας τας συμφοράς περί των οποίων εγώ σας ωμίλησα.

Ιερ. 33,14 και ιδού εγώ εν χερσίν υμών· ποιήσατέ μοι ως συμφέρει και ως βέλτιον υμίν.

Ιερ. 33,14 Ιδού εγώ είμαι εις τα χέρια σας, πράξατε δι' εμέ όπως σας συμφέρει και όπως σεις νομίζετε δια τους εαυτούς σας καλύτερον.

Ιερ. 33,15 αλλ ή γνόντες γνώσεσθε ότι, ει αναιρειτέ με, αίμα αθών δίδοτε εφ υμάς και επί την πόλιν ταύτην και επί τους κατοικούντας εν αυτή· ότι εν αληθεία απέσταλκέ με Κύριος προς υμάς λαλήσαι εις τα ώτα υμών πάντας τους λόγους τούτους.

Ιερ. 33,15 Μαθετε όμως και κατανοήσατε καλά τούτο· ότι εάν με θανατώσετε, θα πέση επάνω εις σας και εις την πόλιν αυτήν και στους κατοίκους αυτής το αθών αίμα, που θα χύσετε. Διότι όντως ο Κυριος με απέστειλε προς σας να ειπω εις τα αυτιά όλων όλους αυτούς τους λόγους".

Ιερ. 33,16 και ειπον οι άρχοντες και πάς ο λαός προς τους ιερείς και προς τους ψευδοπροφήτας· ουκ έστι τώ ανθρώπω τούτω κρίσις θανάτου, ότι επί τώ ονόματι Κυρίου τού Θεού ημών ελάλησε προς ημάς.

Ιερ. 33,16 Οι άρχοντες και όλος ο λαός ειπαν προς τους ιερείς και προς τους ψευδοπροφήτας· "δεν πρέπει ο άνθρωπος αυτός να καταδικασθή εις θάνατον, διότι εξ ονόματος του Κυρίου του Θεού μας ελάλησε προς ημάς".

Ιερ. 33,17 και ανέστησαν άνδρες των πρεσβυτέρων της γής και ειπαν πάση τή συναγωγή τού λαού·

Ιερ. 33,17 Τότε εσηκώθησαν μερικοί άνδρες από τους πρεσβυτέρους της χώρας και ειπαν εις όλην την συγκέντρωσιν του λαού·

Ιερ. 33,18 Μιχαίας ο Μωραθίτης ήν εν ταίς ημέραις Εζεκίου βασιλέως Ιούδα και ειπε παντί τώ λαώ Ιούδα· ούτως ειπε Κύριος· Σιών ως αγρός αροτριαθήσεται, και Ιερουσαλήμ εις άβατον έτσι και το όρος τού οίκου εις άλσος δρυμού.

Ιερ. 33,18 "Ο Μιχαίας ο Μωραθίτης εξούσεν επί της εποχής Εζεκίου, του βασιλέως Ιούδα, και ειπεν εις όλον τον ιουδαϊκόν λαόν· Έτσι ειπεν ο Κυριος η Σιών θα οργωθή όπως χωράφι και η Ιερουσαλήμ θα γίνη άβατος και ακατοίκητος και το όρος τούτο, επί του οποίου υπάρχει ο ναός του Κυρίου, θα γίνη πυκνόν δάσος.

Ιερ. 33,19 μη ανελών ανείλεν αυτόν Εζεκίας και πάς Ιούδα· ουχ ότι εφοβήθησαν τον Κύριον και ότι εδεήθησαν τού προσώπου Κυρίου, και επαύσατο Κύριος από των κακών, ών ελάλησεν επ αυτούς· και ημείς εποιήσαμεν κακά μεγάλα επι ψυχάς ημών.

Ιερ. 33,19 Μηπως δια τούτο τον εφόνευσεν ο Εζεκίας και όλος ο Ιουδαϊκός λαός· Δεν διέπραξαν το αδίκημα τούτο, διότι εφοβήθησαν τον Κυριον και παρεκάλεσαν τον Κυριον και ο Κυριος απεμάκρυνεν από αυτούς τας συμφοράς, περί των οποίων ειχεν ομιλήσει ο προφήτης εναντίον των. Και ημείς διεπράξαμεν μεγάλα κακά εις βάρος των ψυχών μας.

Ιερ. 33,20 Καί άνθρωπος ἦν προφητεύων τῷ ὀνόματι Κυρίου, Ουρίας υἱὸς Σαμαίου ἐκ Καριαθιαρίμ, καὶ ἐπροφήτευσεν περὶ τῆς γῆς ταύτης κατὰ πάντας τοὺς λόγους Ιερεμίου.

Ιερ. 33,20 Ἐπίσης καὶ κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος υπῆρχεν, ὁ ὁποῖος προεφήτευσεν ἐξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, ὁ Ουρίας υἱὸς τοῦ Σαμαίου ἀπὸ τῆν Καριαθιαρίμ, καὶ ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν χώραν αὐτὴν ὅμοια πρὸς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποῖους σήμερον λέγει ὁ Ιερεμίας.

Ιερ. 33,21 καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ιωακείμ καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες πάντας τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ ἐζήτησαν ἀποκτείνειν αὐτόν· καὶ ἤκουσεν Ουρίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς Αἴγυπτον.

Ιερ. 33,21 Αὐτοῦ, λοιπόν, τοῦ προφήτου τοὺς λόγους ἐπληροφορήθη ὁ βασιλεὺς Ιωακείμ καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ ἐζήτησαν νὰ εὗρουν αὐτόν, διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ουρίας ἐπληροφορήθη τούτο καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ιερ. 33,22 καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ βασιλεὺς ἄνδρας εἰς Αἴγυπτον,

Ιερ. 33,22 Ὁ βασιλεὺς Ιωακείμ ἐστειλεν ἄνδρας εἰς τὴν Αἴγυπτον,

Ιερ. 33,23 καὶ ἐξηγάγασαν αὐτόν ἐκεῖθεν καὶ εἰσηγάγασαν αὐτόν πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάταξεν αὐτόν ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἔριψεν αὐτόν εἰς τὸ μνήμα υἱῶν λαοῦ αὐτοῦ.

Ιερ. 33,23 οἱ ὁποῖοι ἐβγάλαν τὸν προφήτην ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν ὠδήγησαν πρὸς τὸν βασιλέα. Αὐτὸς τὸν ἐθανάτωσε διὰ μαχαίρας καὶ τὸ νεκρὸν τοῦ σώματος τοῦ ἔριψεν στο νεκροταφεῖον τοῦ λαοῦ".

Ιερ. 33,24 πλὴν χεῖρ Ἀχεικάμ υἱοῦ Σαφάν ἦν μετὰ Ιερεμίου τοῦ μὴ παραδοῦναι αὐτόν εἰς χεῖρας τοῦ λαοῦ τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτόν.

Ιερ. 33,24 Ὁ Ιερεμίας ὁμῶς διέφυγε τὴν καταδίκην εἰς θάνατον χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν Ἀχεικάμ υἱοῦ τοῦ Σαφάν ἀξιωματοῦχου εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ιωακείμ. Αὐτὸς ἐπενέβη, διὰ νὰ μὴ παραδοθῇ ὁ Ιερεμίας εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λαοῦ καὶ τὸν θανατώσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34 (Μασ. 27,2-22)

Ιερ. 34,2 Οὕτως εἶπε Κύριος· ποιήσον σεαυτῷ δεσμούς καὶ κλοιούς καὶ περιῖθου περὶ τὸν τράχηλόν σου·

Ιερ. 34,2 Ἐτσι ὠμίλησεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ιερεμίαν· "Καμὲ διὰ τὸν εαυτόν σου δεσμὰ καὶ κλοιούς καὶ βάλε τὰ γύρω ἀπὸ τὸν λαμόν σου.

Ιερ. 34,3 καὶ ἀποστείλεις αὐτούς πρὸς βασιλέα Ἰδουμαίας καὶ πρὸς βασιλέα Μωάβ καὶ πρὸς βασιλέα υἱῶν Ἀμμὼν καὶ πρὸς τὸν βασιλέα Τύρου καὶ πρὸς βασιλέα Σιδώνας ἐν χερσίν ἀγγέλων αὐτῶν τῶν ἐρχομένων εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν εἰς Ἱερουσαλήμ πρὸς Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα.

Ιερ. 34,3 Ἐπειτα θὰ ἀποστείλῃς αὐτούς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰδουμαίας, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ἀμμωνιτῶν, πρὸς τὸν βασιλέα Τυροῦ καὶ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Σιδώνας, διὰ μέσου τῶν ἀπεσταλμένων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πρὸς συνάντησιν τοῦ Σεδεκίου βασιλέως τῶν Ἰουδαίων.

Ιερ. 34,4 καὶ συντάξεις αὐτοῖς πρὸς τοὺς κυρίους αὐτῶν εἰπεῖν· οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· οὕτως ἐρεῖτε πρὸς τοὺς κυρίους υμῶν·

Ιερ. 34,4 Ἐὰν δώσης ἐντολὴν εἰς αὐτούς νὰ εἰπὺν πρὸς τοὺς κυρίους τῶν· "κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ὠμίλησεν ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ· αὐτὰ θὰ πῆτε πρὸς τοὺς κυρίους σας.

Ιερ. 34,5 ὅτι ἐγὼ ἐποίησα τὴν γῆν ἐν τῇ ἰσχύϊ μου τῇ μεγάλῃ καὶ ἐν τῷ ἐπιχειρῶ μου τῷ ὑψηλῷ καὶ δώσω αὐτὴν ὡς εἰάν δόξῃ ἐν ὀφθαλμοῖς μου.

Ιερ. 34,5 Ἐγὼ ἐδημιούργησα τὴν γῆν μετὰ τὴν ἀπειρόν μου δύναμιν καὶ μετὰ τὴν παντοδύναμον δεξιάν μου καὶ δίδω αὐτὴν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ φανῇ ἀρεστός στα μάτια μου.

Ιερ. 34,6 ἔδωκα τὴν γῆν τῷ Ναβουχοδονόσορ βασιλεῖ Βαβυλώνας δουλεύειν αὐτῷ καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ ἐργάζεσθαι αὐτῷ.

Ιερ. 34,6 Παρέδωκα, λοιπόν, τὴν χώραν στὸν Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, διὰ νὰ υπηρετοῦν αὐτόν οἱ ἄνθρωποι· καὶ τὰ θηρία ἀκόμη τοῦ ἀγροῦ νὰ ἐργάζονται πρὸς χάριν αὐτοῦ.

Ιερ. 34,8 καὶ τὸ ἔθνος καὶ ἡ βασιλεία, ὅσοι εἰάν μὴ ἐμβάλωσι τὸν τράχηλον αὐτῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλώνας, ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν λιμῷ ἐπισκέψομαι αὐτούς, εἶπε Κύριος, ἕως ἐκλίπωσιν ἐν χειρὶ αὐτοῦ.

Ιερ. 34,8 Καθε δε ἔθνος καὶ κάθε βασιλείαν, ὅσαι δὲν θὰ υποβάλουν τὸν τράχηλόν τῶν κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνας, ἐγὼ θὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ, διὰ νὰ τοὺς τιμωρῶ μετὰ τὴν μάχαιραν καὶ μετὰ τὸν λιμόν, εἶπεν ὁ Κύριος, μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῶν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Ναδουχοδονόσορος.

Ιερ. 34,9 καὶ ὑμεῖς μὴ ἀκούετε τῶν ψευδοπροφητῶν υμῶν καὶ τῶν μαντευομένων υμῖν καὶ τῶν ἐνυπνιαζομένων υμῖν καὶ τῶν ὠιονισμάτων υμῶν καὶ τῶν φαρμακῶν υμῶν τῶν λεγόντων· οὐ μὴ ἐργάσησθε τῷ βασιλεῖ Βαβυλώνας,

Ιερ. 34,9 Καὶ σεις μὴ ἀκούετε τοὺς ψευδοπροφήτας σας καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σας λέγουν ψευδομαντείας, καὶ αὐτούς ποὺ βλέπουν καὶ ἐξηγοῦν ὄνειρα. Μὴ πιστεύετε στους ὠιονοῦς σας καὶ στους μάγους σας, αὐτούς οἱ ὁποῖοι σας λέγουν· Δὲν θὰ ἐργασθῆτε ὡς δούλοι στὸν βασιλέα τῆς Βαβυλώνας.

Ιερ. 34,10 ὅτι ψευδῆ αὐτοῖς προφητεύουσιν υμῖν πρὸς τὸ μακρῶναι υμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς υμῶν.

Ιερ. 34,10 Διότι ὅλοι αὐτοῖς προφητεύουν ψευδῆ πράγματα, διὰ νὰ γίνων ἀφορμὴ νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀχιμάλῳ καὶ ἐξόριστοι ἀπὸ τὴν χώραν σας.

Ιερ. 34,11 καὶ τὸ ἔθνος, ὃ εἰάν εἰσαγάγῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλώνας καὶ ἐργάσῃται αὐτῷ, καὶ καταλείψῃ αὐτόν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ, καὶ ἐργάται αὐτῷ καὶ ἐνοικήσει ἐν αὐτῇ. -

Ιερ. 34,11 Τὸ ἔθνος ὁμῶς τὸ ὁποῖον θὰ ὑποταχθῇ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνας καὶ θὰ ἐργασθῇ πρὸς χάριν αὐτοῦ, αὐτὸ τὸ ἔθνος ἐγὼ θὰ τὸ ἀφήσω ἡσυχον εἰς τὴν χώραν τοῦ καὶ θὰ ἐργάζεται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ καὶ θὰ κατοικήσῃ ἡσυχον εἰς αὐτήν".

Ιερ. 34,12 Καὶ πρὸς Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα ἐλάλησα κατὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους λέγων· εἰσαγάγετε τὸν τράχηλον υμῶν

Ιερ. 34,12 Καὶ πρὸς τὸν Σεδεκίαν, βασιλέα τοῦ ἰουδαϊκοῦ βασιλείου, ὠμίλησα ὅλους τοὺς λόγους αὐτοῦς, λέγει ὁ προφήτης Ιερεμίας καὶ εἶπα· Θέσατε τὸν τράχηλον σας ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Βαβυλωνίων

Ιερ. 34,14 καὶ ἐργάσασθε τῷ βασιλεῖ Βαβυλώνας, ὅτι ἀδίκᾳ αὐτοῖς προφητεύουσιν υμῖν·

Ιερ. 34,14 καὶ ἐργασθῆτε διὰ τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλώνας, διότι ψευδεῖς προφητείας λέγουν εἰς σας οἱ ψευδοπροφῆται.

Ιερ. 34,15 ότι ουκ απέστειλα αυτούς, φησί Κύριος, και προφητεύουσι τώ ονόματί μου επ αδικω προς το απολέσαι υμάς, και απολείσθε υμείς και οι προφήται υμών οι προφητεύοντες υμίν επ αδικω ψευδή.

Ιερ. 34,15 Δεν απέστειλα εγώ αυτούς, λέγει ο Κυριος· ψευδώς προφητεύουν εξ Ονοματός μου, δια να σας οδηγήσουν έτσι εις την καταστροφήν. Και σεις, εάν δώσετε εμπιστοσύνην εις αυτούς, θα καταστραφήτε, όπως επίσης και οι ψευδοπροφήται σας, οι οποίοι προφητεύουν εις σας αδικίας και ψεύδη.

Ιερ. 34,16 υμίν και παντί τώ λαώ τούτω και τοίς ιερεύσιν ελάλησα λέγων· ούτως είπε Κύριος· μη ακούετε των λόγων των προφητών των προφητευόντων υμίν λεγόντων· ιδού σκευή οίκου Κυρίου επιστρέψει εκ Βαβυλώνας, ότι άδικα αυτοί προφητεύουσιν υμίν,

Ιερ. 34,16 Προς σας και εις όλον τον λαόν και στους ιερείς ελάλησα και είπα· Ούτως ωμίλησεν ο Κυριος· μη ακούετε τα λόγια των ψευδοπροφητών, οι οποίοι προφητεύουν εις σας και λέγουν· "ιδού, τα ιερά σκευή του ναού του Κυρίου, θα επαναστραφούν από την Βαβυλώνα. Μη δίδετε καμμίαν εις αυτούς εμπιστοσύνην, διότι ψευδώς και άδικως αυτοί προφητεύουν εις σας,

Ιερ. 34,17 ουκ απέστειλα αυτούς.

Ιερ. 34,17 δεν τους απέστειλα εγώ.

Ιερ. 34,18 ει προφήται εισι και ει έστι λόγος Κυρίου εν αυτοίς, απαντησάτωσάν μοι·

Ιερ. 34,18 Εάν πράγματι είναι αληθινοί προφήται, εάν λόγοι και προφητεία εκ μέρους του Κυρίου υπάρχουν εις αυτούς, ας παρουσιασθούν ενώπιόν μου και ας απαντήσουν εις τας κατηγορίας μου.

Ιερ. 34,19 ότι ούτως είπε Κύριος· και των επιλοίπων σκευών,

Ιερ. 34,19 Έτσι άκομα είπεν ο Κυριος· Και τα απομείναντα ιερά σκευή,

Ιερ. 34,20 ών ουκ έλαβε βασιλεύς Βαβυλώνας, ότε απώκισε τον Ιεχονίαν εξ Ιερουσαλήμ,

Ιερ. 34,20 τα οποία ο βασιλεύς της Βαβυλώνας δεν παρέλαβε μαζί του, όταν ωδηγούσεν από την Ιερουσαλήμ εις αιχμαλωσίαν και εξορίαν, τον Ιεχονίαν,

Ιερ. 34,22 εις Βαβυλώνα εισελεύσεται, λέγει Κύριος.

Ιερ. 34,22 θα ελθουν και αυτά εις την Βαβυλώνα, λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35 (Μασ. 28)

Ιερ. 35,1 Καί εγένετο εν τώ τετάρτω έτει Σεδεκία βασιλέως Ιούδα εν μηνί τώ πέμπτω είπέ μοι Ανανίας υιός Αζώρ ο ψευδοπροφήτης από Γαβαών εν οίκω Κυρίου κατ οφθαλμούς των ιερέων και παντός τού λαού λέγων·

Ιερ. 35,1 Συνέβη κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας Σεδεκίου, βασιλέως του ιουδαϊκού βασιλείου, και κατά τον πέμπτον μήνα, ο Ανανίας, ο υιός του Αζώρ, ο ψευδοπροφήτης ο καταγόμενος από την Γαβαών, μου είπεν εις την αυλήν του ναού του Κυρίου ενώπιον των ιερέων και όλου του λαού λέγων·

Ιερ. 35,2 ούτως είπε Κύριος· συνέτριψα τον ζυγόν τού βασιλέως Βαβυλώνας·

Ιερ. 35,2 "Ούτως είπεν ο Κυριος· συνέτριψα εγώ τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνας.

Ιερ. 35,3 έτι δύο έτη ημερών και εγώ αποστρέψω εις τον τόπον τούτον τα σκευή οίκου Κυρίου

Ιερ. 35,3 Δυο ακόμη έτη και εγώ θα επαναφέρω στον τόπον τούτον τα ιερά σκευή του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 35,4 και Ιεχονίαν και την αποικίαν Ιούδα, ότι συντριψώ τον ζυγόν βασιλέως Βαβυλώνας.

Ιερ. 35,4 Θα επαναφέρω επίσης τον Ιεχονίαν και τους αιχμαλωτισθέντας και εξορισθέντας εκεί Ιουδαίους, διότι εγώ θα συντριψώ τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνας".

Ιερ. 35,5 και είπεν Ιερεμίας προς Ανανίαν κατ οφθαλμούς παντός τού λαού και κατ οφθαλμούς των ιερέων των εστηκότων εν οίκω Κυρίου.

Ιερ. 35,5 Ο Ιερεμίας απαντών προς τον Ανανίαν, ενώπιον όλου του λαού και ενώπιον των ιερέων, οι οποίοι ευρίσκοντο όρθιοι στον ναόν του Κυρίου, είπε·

Ιερ. 35,6 και είπεν Ιερεμίας· αληθώς, ούτως ποιήσαι Κύριος, στήσαι τον λόγον σου, ον σύ προφητεύεις, τού επιστρέψαι τα σκευή οίκου Κυρίου και πάσαν την αποικίαν εκ Βαβυλώνας εις τον τόπον τούτον.

Ιερ. 35,6 πράγματι, εύχομα, και εγώ έτσι να πράξη ο Κυριος και να αποδείξη ορθόν τον λόγον σου, τον οποίον συ προφητεύεις· να επαναφερη, δηλαδή, τα ιερά σκευή του ναού του Κυρίου και όλους τους αιχμαλωτισθέντας και εξορισθέντας από τον τόπον τούτο εις την Βαβυλώνα Ιουδαίους.

Ιερ. 35,7 πλήν ακούσατε τον λόγον Κυρίου, ον εγώ λέγω εις τα ώτα υμών και εις τα ώτα παντός τού λαού·

Ιερ. 35,7 Αλλά ακούσατε τον αληθινόν τούτον λόγον του Κυρίου, τον οποίο εγώ λέγω εις τα αυτιά σας και εις τα αυτιά όλου του λαού, ώστε να γίνη από όλους ακουστός.

Ιερ. 35,8 οι προφήται οι γεγονότες πρότεροί μου και πρότεροι υμών από τού αιώνος και επροφήτευσαν επί γής πολλής και επί βασιλείας μεγάλας εις πόλεμον·

Ιερ. 35,8 Οι προφήται οι οποίοι υπήρξαν προ εμού, και οι προφήται οι οποίοι υπήρξαν προ όλων ημών από αρχαιοτάτων χρόνων, προεφήτευσαν εις πολυάριθμους χώρας και εις μεγάλα βασίλεια πολέμους.

Ιερ. 35,9 ο προφήτης ο προφητεύσας εις ειρήνην, ελθόντος τού λόγου γνώσσονται τον προφήτην, ον απέστειλεν αυτοίς Κύριος εν πίστει.

Ιερ. 35,9 Ο προφήτης όμως αυτός, ο Ανανίας, ο οποίος προφητεύει αποκατάστασιν ειρήνης, θα σποδειχθή αληθινός, εάν πραγματοποιηθή ο λόγος του· τότε οι άνθρωποι θα μάθουν αυτόν, αν πράγματι και αληθεία τον απέστειλε προς αυτούς ο Θεός".

Ιερ. 35,10 και έλαβεν Ανανίας εν οφθαλμοίς παντός τού λαού τους κλοιούς από τού τραχήλου Ιερεμίου και συνέτριψεν αυτούς·

Ιερ. 35,10 Ο Ανανίας ενώπιον όλου του λαού επήρε τους κλοιούς από τον τράχηλον του Ιερεμίου και τους συνέτριψε.

Ιερ. 35,11 και είπεν Ανανίας κατ οφθαλμούς παντός τού λαού λέγων· ούτως είπε Κύριος· ούτως συντριψώ τον ζυγόν βασιλέως Βαβυλώνας από τραχήλων πάντων των εθνών. και ώχρητο Ιερεμίας εις την οδόν αυτού. -

Ιερ. 35,11 Και είπεν ο Ανανίας ενώπιον όλου του λαού τα εξής· "έτσι ωμίλησεν ο Κυριος· κατ' αυτόν τον τρόπον θα συντριψώ τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνας από τον τράχηλον όλων των εθνών". Ο Ιερεμίας έφυγε και επορεύθη στον δρόμον του.

Ιερ. 35,12 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν μετά το συντριψίαι Ανανίαν τους κλοιούς από τού τραχήλου αυτού λέγων·

Ιερ. 35,12 Μετά την υπό του Ανανίου συντριβήν των κλοιών από τον τράχηλον του Ιερεμίου, ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν και είπε·

Ιερ. 35,13 βάδιζε και είπον προς Ανανίαν λέγων· ούτως είπε Κύριος· κλοιούς ξυλίνους συνέτριψας, και ποιήσω αντ αυτών κλοιούς σιδηρούς,

Ιερ. 35,13 Πηγαινε και είπε στον Ανανίαν τα εξής· έτσι μίλησε ο Κυριος. Συ συνέτριψες κλοιούς ξυλίνους, εγώ θα κατασκευάσω αντί αυτών κλοιούς σιδερένιους.

Ιερ. 35,14 ότι ούτως είπε Κύριος· ζυγόν σιδηρούν έθηκα επί τον τράχηλον πάντων των εθνών εργάζεσθαι τώ βασιλεί Βαβυλώνος.

Ιερ. 35,14 Έτσι ακόμη ωμίλησεν ο Κυριος· Ζυγόν σιδερένιον έθεσα στον τράχηλον όλων των εθνών, δια να εργάζωνται ως δούλοι προς χάριν του βασιλέως της Βαβυλώνος.

Ιερ. 35,15 και είπεν Ιερεμίας τώ Ανανία· ουκ απέσταλκέ σε Κύριος, και πεποιθέμαι επιόησας τον λαόν τούτον επ αδικω.

Ιερ. 35,15 Ο Ιερεμίας είπε τότε στον Ανανίαν· “δεν σε έχει αποστείλει ο Κυριος, και συ έκαμες τον λαόν τούτον να δώση πίστιν εις ψευδείς προφητείας.

Ιερ. 35,16 διά τούτο ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ εξαποστέλλω σε από προσώπου της γής, τούτω τώ ενιαυτώ αποθανή.

Ιερ. 35,16 Δια τούτο έτσι ακόμη είπεν ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα σε εξαφανίσω από το πρόσωπον της γης· κατά τούτο το έτος θα αποθάνης”.

Ιερ. 35,17 και απέθανεν εν τώ μηνί τώ εβδόμω.

Ιερ. 35,17 Και πράγματι απέθανε κατά τον έβδομον μήνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36 (Μασ. 29)

Ιερ. 36,1 Καί ούτοι οι λόγοι της βίβλου, ούς απέστειλεν Ιερεμίας εξ Ιερουσαλήμ προς τους πρεσβυτέρους της αποικίας και προς τους ιερείς και προς τους ψευδοπροφήτας, επιστολήν εις Βαβυλώνα τή αποικία και προς άπαντα τον λαόν,

Ιερ. 36,1 Αυτό είναι το περιεχόμενον της επιστολής, την οποίαν ο Ιερεμίας απέστειλεν από την Ιερουσαλήμ προς τους πρεσβυτέρους της εν Βαβυλώνι παροικίας των αιχμαλώτων Ιουδαίων, προς τους ιερείς και προς τους ψευδοπροφήτας· επιστολήν, την οποίαν έστειλεν εις την εν Βαβυλώνι παροικίαν των αιχμαλώτων και προς όλον ανεξαιρέτως τον λαόν.

Ιερ. 36,2 ύστερον εξελθόντος Ιεχονίου τού βασιλέως και της βασιλείσσης και των ενούχων και παντός ελευθέρου και δεσμώντου και τεχνίτου εξ Ιερουσαλήμ,

Ιερ. 36,2 Την ειτιστολην αυτήν έστειλεν, όταν απήχθησαν αιχμάλωτοι εις Βαβυλώνα ο Ίεχονιας ο βασιλεύς, η βασιλομήτωρ, οι αυλικοί του, όλοι οι άλλοι ελευθεροί και δούλοι, όπως επίσης και οι τεχνίται της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 36,3 εν χειρί Ελεασά υιού Σαφάν και Γαμαριού υιού Χελκίου, ον απέστειλε Σεδεκίας βασιλεύς Ιούδα προς βασιλέα Βαβυλώνος εις Βαβυλώνα λέγων·

Ιερ. 36,3 Την έστειλε δια του Ελεασά, υιού του Σαφάν, και του Γαμαριού υιού του Χελκίου, τιν οποίον ο βασιλεύς του Ιούδα, ο Σεδεκίας, είχεν αποστείλει προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος εις Βαβυλώνα. Εις αυτήν, λοιπόν, έγραφε·

Ιερ. 36,4 ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ επί την αποικίαν, ήν απώκισα από Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 36,4 “Έτσι ωμίλησε Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού προς την αιχμαλωτισμένην αποικίαν, την οποίαν εγώ μετώκισα από την Ιερουσαλήμ εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 36,5 οικοδομήσατε οίκους και κατοικήσατε και φυτεύσατε παραδείσους και φάγετε τους καρπούς αυτών

Ιερ. 36,5 Οικοδομήσατε τα σπίτια σας, κατοικήσατε εις αυτά, φυτεύσατε κήπους και φάγετε τους καρπούς αυτών.

Ιερ. 36,6 και λάβετε γυναίκας και τεκνοποιήσατε υιούς και θυγατέρας και λάβετε τοίς υιοίς υμών γυναίκας και τας θυγατέρας υμών δότε ανδράσι και πληθύνεσθε και μη σμικρυνθήτε·

Ιερ. 36,6 Λαβετε συζύγους, αποκτήσατε υιούς και θυγατέρας, δώσατε στους υιούς σας συζύγους και εις τας θυγατέρας σας δώσατε άνδρας· πληθύνθητε και μη ολιγοστεύετε.

Ιερ. 36,7 και ζητήσατε εις ειρήνην της γής, εις ήν απώκισα υμάς εκεί, και προσεύξασθε περί αυτών προς Κύριον, ότι εν ειρήνη αυτής έσται ειρήνη υμίν.

Ιερ. 36,7 Επιζητήσατε την ειρήνην και την ευημερίαν της χώρας, εις την οποίαν εγώ σας μετώκισα εκεί και προσευχηθήτε περι των κατοίκων της χώρας αυτής προς τον Κυριον, διότι εις την ειρήνην της χώρας αυτής έγκειται και η ιδική σας ειρήνη.

Ιερ. 36,8 ότι ούτως είπε Κύριος· μη αναπειθέτωσαν υμάς οι ψευδοπροφήται οι εν υμίν, και μη αναπειθέτωσαν υμάς οι μάντιεις υμών, και μη ακούετε εις τα ενύπνια υμών, ά υμείς ενυπνιάζεσθε,

Ιερ. 36,8 Ακόμη έτσι είπεν ο Κυριος· Μη σας παραπλανούν οι ψευδοπροφήται και μη παρασύρεσθε από αυτούς, οι οποίοι ευρίσκονται μεταξύ σας· μην εξαπατάσθε από τους ψευδομάντιεις, μη δίδετε προσοχήν και σημασίαν εις τα όνειρα, τα οποία βλέπετε κατά τον ύπνον σας.

Ιερ. 36,9 ότι άδικα αυτοί προφητεύουσιν υμίν επί τώ ονόματί μου, και ουκ απέστειλα αυτούς.

Ιερ. 36,9 Διότι οι ψευδοπροφήται αυτοί ψευδή πράγματα προαναγγέλλουν εις σας, δήθεν εξ ονόματός μου. Δεν τους έχω αποστείλει εγώ.

Ιερ. 36,10 ότι ούτως είπε Κύριος· όταν μέλλη πληρούσθαι Βαβυλώνι εβδομήκοντα έτη, επισκέψομαι υμάς και επιστήσω τους λόγους μου εφ υμάς τού αποστρέψαι τον λαόν υμών εις τον τόπον τούτον.

Ιερ. 36,10 Έτσι ωμίλησεν ο Κυριος· όταν πρόκειται να συμπληρωθούν εβδομήκοντα έτη εξορίας σας εις την Βαβυλώνα, τότε θα σας επισκεφθώ με ευμένειαν και θα εκπληρώσω τους λόγους και τας υποσχέσεις μου προς σας, να επαναφέρω, δηλαδή, τον λαόν σας στον τόπον τούτον,

Ιερ. 36,11 και λογιούμαι εφ υμάς λογισμόν ειρήνης και ου κακά τού δούναι υμίν ταύτα.

Ιερ. 36,11 Τότε θα αποφασίσω και θα αποδώσω εις σας αγαθά και ειρηνικά δώρα, όχι δε συμφοράς και τιμωρίας.

Ιερ. 36,12 και προσεύξασθε προς με, και εισακούσομαι υμών·

Ιερ. 36,12 Σεις προσευχηθήτε προς εμέ και εγώ θα κάμω δεκτάς τας προσευχάς σας·

Ιερ. 36,13 και εκζητήσατέ με, και ευρήσατέ με, ότι ζητήσατέ με εν όλη καρδιά υμών,

Ιερ. 36,13 αναζητήσατέ με με επιμέλειαν και επιμονήν και θα με εύρετε, διότι, θα με έχετε αναζητήσει με όλην σας την καρδίαν,

Ιερ. 36,14 και επιφανούμαι υμίν.

Ιερ. 36,14 εγώ δε θα εμφανισθώ προς σας.

Ιερ. 36,15 ότι είπατε· κατέστησεν ημίν Κύριος προφήτας εν Βαβυλώνι,

Ιερ. 36,15 Διότι είπατε· "ο Κυριος εγκατέστησε μεταξύ ημών και προς χάριν ημών προφήτας εις την Βαβυλώνα".

Ιερ. 36,21 ούτως είπε Κύριος επί Αχιάβ και επί Σεδεκίαν· ιδού εγώ δίδωμι αυτούς εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος, και πατάξει αυτούς κατ' οφθαλμούς υμών.

Ιερ. 36,21 Έτσι όμως ωμίλησεν ο Κυριος σχετικώς με τους ψευδοπροφήτας τον 'Αχιαδ και τον Σεδεκίαν εγώ θα παραδώσω αυτούς εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα τους θανατώσῃ εμπρός εις τα μάτια σας.

Ιερ. 36,22 και λήφονται απ' αυτών κατάραν εν πάση τῇ αποικία Ιούδα εν Βαβυλώνι λέγοντες· ποιήσαι σε Κύριος, ως Σεδεκίαν· εποίησε και ως Αχιάβ, οὐς απετηγάνισε βασιλεύς Βαβυλώνος εν πυρί,

Ιερ. 36,22 Από το γεγονός αυτό, της θανατικής εκτελέσεως των δύο ψευδοπροφητών, οι Ιουδαίοι θα πάρουν ένα τύπον κατάρας μεταξύ όλων των Ιουδαίων αιχμαλώτων εις Βαβυλώνα και θα λέγουν· "είθε ο Κυριος να σε κάμη, όπως έκαμε τον Σεδεκίαν και τον Αχιάβ τους οποίους ο βασιλεύς της Βαβυλώνος ετηγάνισεν επάνω στο πυρ".

Ιερ. 36,23 ἡ ἰν ἐποίησαν ανομίαν εν Ισραήλ και μοιχώντο τας γυναίκας των πολιτών αυτών και λόγον εχρημάτισαν εν τῷ ονόματί μου, ον ου συνέταξα αυτοίς, και εγώ μάρτυς, φησί Κύριος.

Ιερ. 36,23 Τούτο δε, ένεκα τῶ παρανομίων, τας οποίας διέπραξαν αυτοί ανάμεσα στον Ισραηλιτικόν λαόν. Εμοιχώντο αυτοί με τας γυναίκας των συμπολιτών των και εδίδασκον δήθεν εξ Ονόματός μου προφητικούς λόγους και διδασκαλίας, που εγώ δεν είχα δώσει εις αυτούς. Εγώ είμαι μάρτυς τούτων, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 36,24 και προς Σαμαίαν τον Νελαμίτην ερείς·

Ιερ. 36,24 Και προς τον Σαμαίαν, τον Νελαμίτην, θα πης·

Ιερ. 36,25 ουκ απέστειλά σε τῷ ονόματί μου, και προς Σοφονίαν υιόν Μαασαίου τον ιερέα· ειπέ·

Ιερ. 36,25 Δεν σε απέστειλα εγώ να διδάσκης εν τῷ Ονόματί μου. Και προς τον Σοφονίαν, τον υιόν του Μαασαίου, τον ιερέα, ειπέ·

Ιερ. 36,26 Κύριος έδωκέ σε ιερέα αντί Ιωδαέ τού ιερέως γενέσθαι επιστάτην εν τῷ οίκῳ Κυρίου παντί ανθρωπῶ προφητεύοντι και παντί ανθρωπῶ μαινομένῳ, και δώσεις αυτόν εις το απόκλεισμα και εις τον καταράκτην.

Ιερ. 36,26 ο Κυριος σε κατέστησεν ιερέα αντί του ιερέως Ιωδαέ, δια να εποπτεύης στον ναόν του Κυρίου και προφυλάσσης αυτόν από κάθε έξαλλον, ο οποίος υποκρίνεται, τον προφήτην, και να παραδώσης τον άνθρωπον αυτόν εις την φυλακήν και στο βασανιστικόν ξύλον.

Ιερ. 36,27 και νύν διατί συνελοδορήσατε Ιερεμίαν τον εξ Αναθῶθ τον προφητεύσαντα υμίν;

Ιερ. 36,27 Και τώρα σας ερωτώ· Διατί συ και ο Σαμαίαις ενεπαιξάτε και εξητελείσατε τον Ιερεμίαν, τον καταγόμενον από την Αναθῶθ, ο οποίος κατά το ιδικόν μου θέλημα επροφήτευσεν εις σας;

Ιερ. 36,28 ου διά τούτο απέστειλε προς υμάς εις Βαβυλώνα λέγων· μακράν εστιν, οικοδομήσατε οικίας και κατοικήσατε και φυτεύσατε κήπους και φάγεσθε τον καρπόν αυτών· -

Ιερ. 36,28 Αυτός, κατόπιν ιδικής μου εντολής, δεν απέστειλεν εις Βαβυλώνα, δια να είπουν προς σας και προς όλους τους εκεί ευρισκομένους, ότι είναι μακράν ο χρόνος της επιστροφής σας εις την πατρίδα σας; Δια τούτο οικοδομήσατε οικίας, κατοικήσατε εις αυτάς, φυτεύσατε κήπους και φάγετε εν ησυχία τους καρπούς αυτών;"

Ιερ. 36,29 Καί ανέγνω Σοφονίας το βιβλίον εις τα ὦτα Ιερεμίου.

Ιερ. 36,29 Όταν ο Σοφονίας ανέγνωσε την επιστολήν αυτήν, ὥστε να την ακούσῃ ο Ιερεμίας,

Ιερ. 36,30 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 36,30 ο Κυριος απηύθυνε πάλιν τον λόγον προς τον Ιερεμίαν και είπε·

Ιερ. 36,31 απόστειλον προς την αποικίαν λέγων· ούτως είπε Κύριος επί Σαμαίαν τον Νελαμίτην· επειδή επροφήτευσεν υμίν Σαμαίαις, και εγώ ουκ απέστειλα αυτόν, και πεποιθέναι εποίησεν υμάς επ' αδίκοις,

Ιερ. 36,31 "Στείλε προς την παροικίαν των αιχμαλώτων Ιουδαίων εις Βαβυλώνα και είπε προς αυτούς· έτσι ωμίλησεν ο Κυριος δια τον Σαμαίαν τον Νελαμίτην· επειδή αυτός ο Σαμαίαις επροφήτευσεν εις σας, ενώ εγώ δεν τον απέστειλα, και σας έκαμε να δώσετε πίστιν και πεποιθήσιν εις τας ψευδολογίας του,

Ιερ. 36,32 διά τούτο ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ επισκεψομαι επί Σαμαίαν και επί το γένος αυτού, και ουκ έσται αυτών άνθρωπος εν μέσω υμών τού ιδείν τα αγαθά, ά εγώ ποιήσω υμίν, ουκ όψονται.

Ιερ. 36,32 δια τούτο έτσι λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα επισκεφθῶ εν τη δικαιοσύνη μου τον Σαμαίαν και θα τιμωρήσω αυτόν και τους απογόνους του. Κανείς από τους ιδικούς του ανθρώπους δεν θα απομείνη ανάμεσά σας, δια να ιδῆ τα αγαθά, τα οποία εγώ θα κάμω προς σας. Κανείς από αυτούς δεν θα τα ιδῆ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37 (Μασ. 30)

Ιερ. 37,1 Ο λόγος ο γενόμενος προς Ιερεμίαν παρά Κυρίου· ειπείν·

Ιερ. 37,1 Αυτός είναι ο λόγος, ο οποίος εκ μέρους του Κυρίου ελέχθη προς τον Ιερεμίαν·

Ιερ. 37,2 ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ λέγων· γράψον πάντας τους λόγους, οὐς εχρημάτισα προς σε, επί βιβλίῳ.

Ιερ. 37,2 Έτσι ομίλησε Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού και είπε· Γράψε εις βιβλίον όλους αυτούς τους λόγους, τους οποίους εγώ εφανέρωσα και παρεδῶσα εις σε.

Ιερ. 37,3 ότι ιδού ημέραι έρχονται, φησί Κύριος, και αποστρέψω την αποικίαν λαού μου Ισραήλ και Ιούδα, είπε Κύριος, και αποστρέψω αυτούς εις την γῆν, ἣν έδωκα τοίς πατράσιν αυτών, και κυριεύσουσιν αυτής· -

Ιερ. 37,3 Διότι ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας επαναφέρω ελευθέρους από την παροικίαν της εξορίας των τους αιχμαλώτους του Ισραηλιτικού και Ιουδαϊκού λαού μου, λέγει ο Κυριος. Θα τους επαναφέρω εις την πατρίδα των, εις την χώραν, την οποίαν εγώ έδωκα στους προγόνους των, και αυτοί θα γίνουν κάτοχοι της.

Ιερ. 37,4 Καί οὗτοι οι λόγοι, οὐς ελάλησε Κύριος επί Ισραήλ και Ιούδα.

Ιερ. 37,4 Αυτοί είναι ακόμη οι λόγοι, τους οποίους ο Κυριος είπε προς τους Ισραηλίτας και Ιουδαίους·

Ιερ. 37,5 ούτως είπε Κύριος· φωνήν φόβου ακούσεσθε· φόβος, και ουκ έστιν εἰρήνη.

Ιερ. 37,5 έτσι ωμίλησεν ο Κυριος· Θα ακούσετε προηγουμένως φωνήν, η οποία θα σας προκαλέση φόβον· φόβος θα έλθη εις σας και ειρήνη δεν θα υπάρχη.

Ιερ. 37,6 ερωτήσατε και ιδετε ει έτεκεν άρσεν, και περι φόβου, εν ώ καθέξουσιν οσφύν και σωτηριαν· διότι εώρακα πάντα άνθρωπον και αι χείρες αυτού επί της οσφύς αυτού, εστράφησαν πρόσωπα, εις ίκτερον εγενήθη.

Ιερ. 37,6 Ερωτήσατε και μάθετε, εάν από τας μεγάλας αυτάς ωδίνας των συμφορών εγεννήθη αρσενικό παιδί· ερωτήσατε δια το φοβερόν γεγονός, εξ αιτίας του οποίου οι άνθρωποι θα πιάνουν πονούντες την μέσην των και απορούντες πως να σωθούν. Διότι εγώ είδα όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι πιάνουν με τα χέρια των την μέσην των εξ αιτίας του συγκλονισμού, που δοκιμάζουν. Τα πρόσωπα των ηλλοιώθησαν, έγιναν κίτρινα από τον φόβον, σαν από ίκτερον.

Ιερ. 37,7 ότι μεγάλη η ημέρα εκείνη και ουκ έστιν τοιαύτη, και χρόνος στενός εστι τώ Ιακώβ, και από τούτου σωθήσεται.

Ιερ. 37,7 Και ταύτα, διότι ήτο τρομερά η ημέρα εκείνη. Ομοία προς αυτήν δεν θα υπάρξη άλλη. Ο χρόνος στενόχωρος και κρίσιμος δια τους Ισραηλίτας, αλλά και από αυτόν θα σωθούν.

Ιερ. 37,8 εν τή ημέρα εκείνη, είπε Κύριος, συντρίψω τον ζυγόν από τού τραχήλου αυτών και τους δεσμούς αυτών διαρήξω, και ουκ εργώνται αυτοί έτι αλλοτρίοις·

Ιερ. 37,8 Κατά την ημέραν όμως εκείνην, είπεν ο Κυριος, θα συντρίψω εγώ τον ζυγόν από τον τραχήλόν των και θα διαρρήξω τα δεσμά της αιχμαλωσίας των και δεν θα δουλεύουν πλέον αυτοί δια τους ξένους λαούς.

Ιερ. 37,9 και εργώνται τώ Κυρίω Θεώ αυτών, και τον Δαυίδ βασιλέα αυτών αναστήσω αυτοίς. -

Ιερ. 37,9 Θα δουλεύουν εις Κυριον τον Θεόν των και εγώ θα ανορθώσω και θα εγκαταστήσω μεταξύ αυτών βασιλέα, απόγονόν του οίκου Δαυίδ.

Ιερ. 37,12 Ούτως είπε Κύριος· ανέστησα σύντριμμα, αληγρά η πληγή σου·

Ιερ. 37,12 Έτσι είπεν ο Κυριος· Ανώρθωσα τα σύντρίμματά σου, πολύ οδυνηρά υπήρξεν η πληγή σου, ω Ισραηλιτικέ λαέ !

Ιερ. 37,13 ουκ έστι κρίνων κρίσιν σου, εις αληγρόν ιατρεύθης, ωφέλειά σοι ουκ έστι.

Ιερ. 37,13 Δεν υπήρχε μεταξύ σας άνθρωπος, να κρίνη δικαίως και να υπερασπίζη τας υποθέσεις σας. Καθε προσπάθεια θεραπείας έκαμνεν οξύτερον τον πόνον σου. Καμμία ωφέλεια δεν προήλθεν εις σε.

Ιερ. 37,14 πάντες οι φίλοι σου επελάθοντό σου, ου μη επερωτήσωσιν· ότι πληγήν εχθρού έπαισά σε, παιδείαν στερεάν· επί πάσαν αδικίαν σου επλήθυναν αι αμαρτίαι σου.

Ιερ. 37,14 Όλοι οι φίλοι σου σε ελησημονησαν. Δεν θα ερωτήσουν, δια να μάθουν το κατάντημά σου. Και τούτο, διότι εγώ σου κατέφερα κτυπήματά με τα χέρια των εχθρών, σε παιδείυσά με σκληράν τιμωριαν, επειδή με τας πολυαριθμους παραβάσστου Νομου μου επληθύνθησαν αι αμαρτίαι σου.

Ιερ. 37,16 διά τούτο πάντες οι έσθοντές σε βρωθήσονται, και πάντες οι εχθροί σου κρέας αυτών πάν έδονται· επί πλήθος αδικιών σου επληθύνθησαν αι αμαρτίαι σου, εποίησαν ταύτά σοι· και έσονται οι διαφορούντές σε εις διαφόρημα, και πάντας τους προνομεύσαντάς σε δώσω εις προνομήν.

Ιερ. 37,16 Αλλά όλοι εκείνοι, οι οποίοι σε κατέφαγον, θα καταφαγωθούν· και όλοι οι εχθροί σου θα φάγουν τας σάρκας των. Εξ αιτίας των πολυαριθμων παρανομιών σου επληθύνθησαν αι αμαρτίαι σου. Δια τούτο δε και οι εχθροί σου επέφεραν εναντίον σου αυτάς τας συμφοράς. Εκείνοι όμως, οι οποίοι σε διεσκόρπισαν εις διαφορούς περιοχάς, θα διασκορπισθούν, και όλους εκείνους οι οποίοι σε εληλάτησαν, θα παραδώσω εις λεηλασίαν.

Ιερ. 37,17 ότι ανάξω το ίαμά σου, από πληγής οδυνηράς ιατρεύσω σε, φησί Κύριος, ότι Εσπαρμένη εκλήθης· θήρευμα υμών εστιν, ότι ζητών ουκ έστιν αυτήν.

Ιερ. 37,17 Εγώ θα επιφέρω την θεραπείαν σου, θα σε θεραπεύσω από την οδυνηράν πληγήν σου, λέγει ο Κυριος. Διότι ωνομάσθης "Διεσπαρμένη", Διασπορά. Τα έθνη λέγουν· "η Ιουδαία είναι θήραμα του καθενός από ημάς, διότι δεν υπάρχει πλέον κανείς να ενδιαφέρεται δι' αυτήν".

Ιερ. 37,18 ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ αποστρέψω την αποικίαν Ιακώβ και την αιχμαλωσίαν αυτού ελεήσω· και οικοδομηθήσεται πόλις επί το ύψος αυτής, και ο ναός κατά το κριμα αυτού καθεδείται.

Ιερ. 37,18 Ο Κυριος όμως έτσι λέγει· Ιδού εγώ θα επαναφέρω ελευθέρους εις την πατρίδα των τους αιχμαλωτισθέντας και παροικούντας εις την Βαβυλώνα Ιουδαιους. Θα εύσπλαγχνισθώ και θα ελεήσω τους αιχμαλώτους αυτούς. Τοτε κάθε πόλις της Ιουδαίας θα ανοικοδομηθή μεγαλοπρεπής, και ο ναός θα αποκατασταθή, όπως έχει ορισθή δι' αυτόν.

Ιερ. 37,19 και εξελεύσονται απ αυτών άδοντες και φωνή παιζόντων· και πλεονάσω αυτούς, και ου μη ελαττωθώσι.

Ιερ. 37,19 Και θα εξέρχωνται οι λυτρωμένοι Ισραηλίται από τας οικίας των και τας αυλάς του ναού άδοντες και παίζον χαρμόσυνα μουσικά όργανα. Θα πληθύνω αυτούς και δεν θα ολιγοστεύσουν πλέον.

Ιερ. 37,20 και εισελεύσονται οι υιοί αυτών ως το πρότερον, και τα μαρτύρια αυτών κατά πρόσωπόν μου ορθωθήσεται· και επισκεψομαι τους θλίβοντας αυτούς.

Ιερ. 37,20 Τα τέκνα των θα εισέρχονται εις την πόλιν και εις τας αυλάς του ναού, όπως και προηγουμένως, ασφαλή και χαίροντα και η πιστοποίησις, ότι αυτά είναι τα χαρούμενα τέκνα των λυτρωμένων πατέρων των, θα είναι ορθή ενώπιόν μου. Θα τους επισκεφθώ με ευμένειαν και θα συντρίψω εκείνους, οι οποίοι θα θελήσουν να τους θλίψουν.

Ιερ. 37,21 και έσονται ισχυρότεροι αυτού επ αυτούς, και ο άρχων αυτού εξ αυτού εξελεύσεται· και συναξω αυτούς, και αποστρέψουσι προς με, ότι τις εστιν ούτος, ός έδωκε την καρδιαν αυτού αποστρέψαι προς με· φησί Κύριος.

Ιερ. 37,21 Και θα αναδειχθούν άνδρες ισχυροί και ικανοί μεταξύ των Ισραηλιτών άρχοντες αυτών. Και ο ένας άρχων ο πλέον επίσημος θα εξέλθη από τον λαόν αυτόν. Θα τους συγκεντρώσω και θα επιστρέψουν αυτοί προς εμέ, διότι ποίος είναι εκείνος, ο οποίος έχει παραδώσει την καρδιαν του επιστρέφων εις εμέ; Λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 37,23 ότι οργή Κυρίου εξήλθε θυμώδης, εξήλθεν οργή στρεφομένη, επ ασεβείς ήξει.

Ιερ. 37,23 Μεγάλη οργή Κυρίου εξέσπασεν, εξήλθεν οργή στρεφομένη προς όλας τας κατευθύνσεις. Εναντίον των ασεβών θα επέλθη.

Ιερ. 37,24 ου μη αποστραφή οργή θυμού Κυρίου, έως ποιήση και έως καταστήση εγχείρημα καρδιάς αυτού· επ εσχάτων των ημερών γνώσεσθε αυτά.

Ιερ. 37,24 Η οργή και ο θυμός του Κυρίου δεν θα καταπαύσουν, έως ότου πραγματοποιήσουν και φέρουν εις πέρας την απόφασιν της καρδιάς αυτού. Θα ιδετε κατά τας τελευταίας ημέρας με τα μάτια σας και θα γνωρίσετε τα προφητευόμενα αυτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38 (Μασ. 31)

Ιερ. 38,1 Εν τώ χρόνῳ εκείνῳ, εἶπε Κύριος, ἔσομαι εἰς Θεόν τῷ γένει Ἰσραήλ, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν.

Ιερ. 38,1 Κατὰ τὴν ευτυχή εκείνην ἔποχην, εἶπεν ὁ Κύριος, ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ γένους καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι εἰς ἐμὲ λαὸς μου.

Ιερ. 38,2 οὕτως εἶπε Κύριος· εὗρον θερμόν ἐν ἐρημῷ μετὰ ὀλωλότων ἐν μαχαίρᾳ· βαδίσατε καὶ μὴ ολέσητε τὸν Ἰσραήλ.

Ιερ. 38,2 Ἐτοὶ εἶπεν ὁ Κύριος· Συνήντησα καύσωνα εἰς τὴν ἐρημον με πτώματα διασκορπισμένα φονευθέντων ὑπὸ μαχαίρας. Φυγετε σεις οἱ φονεῖς, μὴ τολμήσετε καὶ καταστρέψετε τὸν επανερχόμενον Ἰσραηλιτικὸν λαόν.

Ιερ. 38,3 Κύριος πόρωθεν ὠφθη αὐτῷ· ἀγάπησιν αἰώνιον ἠγάπησά σε, διὰ τοῦτο εἰλκυσά σε εἰς οἰκτεῖρημα.

Ιερ. 38,3 Ὁ Κύριος ἐφανερώθη στους Ἰσραηλίτας εἰς χώραν μακρυνήν. Με αἰωνίαν ἀγάπην σε ἔχω ἀγαπήσει, Ἰσραηλιτικὴ λαέ. Διὰ τοῦτο σε εἰλκυσά πρὸς ἐμὲ διὰ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς εὐσπλαγγνίας μου.

Ιερ. 38,4 ἔτι οἰκοδομήσω σε, καὶ οἰκοδομηθήσῃ, παρθένος Ἰσραήλ· ἔτι λήψη τύμπανόν σου καὶ ἐξελεύση μετὰ συναγωγῆς παιζόντων.

Ιερ. 38,4 Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν θὰ σε ανοικοδομήσω καὶ θὰ ανοικοδομηθῆς συ, ὦ παρθένος, πόλις Ἱερουσαλήμ! Θὰ πάρης καὶ πάλιν τὸ τύμπανον τῆς χαρᾶς, θὰ ἐξέλθῃς με πλήθος ἀνθρώπων, ποὺ θὰ παίζουν με χαρὰν τὰ μουσικὰ τῶν ὄργανα.

Ιερ. 38,5 ἔτι φυτεύσατε ἀμπελώνας ἐν ὄρεσι Σαμαρείας, φυτεύσατε καὶ αἰνέσατε.

Ιερ. 38,5 Φυτεύσατε καὶ πάλιν ἀμπελώνας εἰς τὰ ὄρη τῆς Σαμαρείας· φυτεύσατε καὶ δοξολογήσατε τὸν Κύριον,

Ιερ. 38,6 ὅτι ἐστὶν ἡμέρα κλήσεως ἀπολογουμένων ἐν ὄρεσιν Ἐφραΐμ· ἀνάστητε καὶ ἀνάβητε εἰς Σιών πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ιερ. 38,6 διότι αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς προσκλήσεως ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπαντοῦν με προθυμίαν ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Ἐφραΐμ. Σηκωθήτε καὶ ἀνεβήτε στο ὄρος Σιών πρὸς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν μας.

Ιερ. 38,7 ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος τῷ Ἰακώβ· εὐφράνθητε καὶ χρεμετίσατε ἐπὶ κεφαλῇν ἐθνῶν· ἀκουστά ποιήσατε καὶ αἰνέσατε· εἶπατε· ἔσωσε Κύριος τὸν λαόν αὐτοῦ, τὸ κατὰλοιπον τοῦ Ἰσραήλ.

Ιερ. 38,7 Διότι ἔτσι εἶπεν ὁ Κύριος στὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν· Εὐφράνθητε ὅλοι σας, χρεμετίσατε με χαρὰν, διότι θὰ γίνετε ἀρχηγοὶ ἐθνῶν. Καμετε νὰ ἀκουσθοῦν αὐτὰ εἰς πάντα, δοξολογήσετε τὸν Κύριον, εἶπατε· “ἔσωσεν ὁ Κύριος τὸν λαόν του, τοὺς ἀπομείναντας ἀπὸ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν!”

Ιερ. 38,8 ἰδοὺ ἐγὼ ἄγω αὐτοὺς ἀπὸ βορᾶ καὶ συνάξω αὐτοὺς ἀπ’ ἐσχάτου τῆς γῆς ἐν εορτῇ φασέκ· καὶ τεκνοποιήσει ὄχλον πολύν, καὶ ἀποστρέψουσιν ὠδε.

Ιερ. 38,8 Ἰδοὺ ἐγὼ, ὀδηγῶ αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίδα τῶν ἀπὸ τὰς περιοχὰς τοῦ βορρᾶ, θὰ τοὺς συγκεντρώσω ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς εἰς χαρμόσυνον εορτὴν Πασχα. Ὁ λαὸς ὁ Ἰσραηλιτικὸς θὰ ἀποκτήσῃ τέκνα πολλά. Ὅλοι θὰ ἐπανεέλθουν με χαρὰν ἐδῶ.

Ιερ. 38,9 ἐν κλαυθμῷ ἐξήλθον, καὶ ἐν παρακλήσει ἀνάξω αὐτοὺς αὐλίζων ἐπὶ διώρυγας υδάτων ἐν ὁδῷ ορθῇ, καὶ οὐ μὴ πλανηθῶσιν ἐν αὐτῇ· ὅτι ἐγενόμην τῷ Ἰσραήλ εἰς πατέρα, καὶ Ἐφραΐμ πρῶτότοκός μου ἐστιν.

Ιερ. 38,9 Με κλαυθμούς ἐξήλθον διὰ τὸν τόπον τῆς ἐξορίας τῶν, με χαρὰν μεγάλην θὰ τοὺς ἐπαναφέρω καταυλίζων αὐτοὺς εἰς ἀύλακας υδάτων καὶ ὀδηγῶν αὐτοὺς διὰ τῆς ορθῆς καὶ ευθείας ὁδοῦ, ὥστε νὰ μὴ παραπλανηθοῦν. Καὶ αὐτὰ, διότι ἐγὼ ἔγινα πατὴρ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ὁ δε Ἐφραΐμ μου εἶναι ἀγαπητός, ὡσαν πρῶτότοκός μου υἱός.

Ιερ. 38,10 Ἀκούσατε λόγους Κυρίου, ἔθνη, καὶ ἀναγγεῖλατε εἰς νήσους τὰς μακρόθεν· εἶπατε· ὁ λικμήσας τὸν Ἰσραήλ καὶ συνάξει αὐτὸν καὶ φυλάξει αὐτὸν ὡς ὁ βόσκων ποιμνιον αὐτοῦ.

Ιερ. 38,10 Ἀκούσατε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ὅλα τὰ ἔθνη, ἀναγγεῖλατε αὐτοὺς εἰς τὰς πλεόν μακρυνὰς νήσους. Εἶπατε ὅτι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ἐλίχινσε καὶ δισκόρπισε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, θὰ συνάξῃ καὶ πάλιν αὐτὸν, θὰ τὸν φυλάξῃ καὶ θὰ τὸν περιφρουρήσῃ, ὅπως ὁ καλὸς ποιμὴν, ποὺ βόσκει τὸ ποιμνιόν του.

Ιερ. 38,11 ὅτι ἐλυτρώσατο Κύριος τὸν Ἰακώβ, ἐξείλατο αὐτὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ.

Ιερ. 38,11 Διότι ὁ Κύριος ἐλύτρωσε πρᾶγματι τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ. Τοὺς ἐβγάλεν ἐλευθέρους ἀπὸ τὰ χέρια ἰσχυροτέρων ἐχθρῶν τῶν.

Ιερ. 38,12 καὶ ἤξουσιν καὶ εὐφρανθήσονται ἐν τῷ ὄρει Σιών· καὶ ἤξουσιν ἐπ’ ἀγαθὰ Κυρίου, ἐπὶ γῆν σίτου καὶ οἴνου καὶ καρπῶν καὶ κτηνῶν καὶ προβάτων, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ αὐτῶν ὡσπερ ξύλον ἐγκαρπον· καὶ οὐ πεινάσουσιν ἔτι.

Ιερ. 38,12 Οὗτοι θὰ ἐπανεέλθουν καὶ θὰ εὐφρανθοῦν στο ὄρος Σιών. Θὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου· εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀφθόνου σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν κτηνῶν καὶ τῶν προβάτων. Ἡ ζωὴ αὐτῶν θὰ εἶναι ὡσάν τὸ δένδρον τὸ πλουσιόκαρπον. Ποτέ πλέον δὲν θὰ πεινάσουν.

Ιερ. 38,13 τότε χαρήσονται παρθένοι ἐν συναγωγῇ νεανίσκων, καὶ πρεσβῦται χαρήσονται, καὶ στρέψω τὸ πένθος αὐτῶν εἰς χαρμονὴν καὶ ποιήσω αὐτοὺς εὐφραινομένους.

Ιερ. 38,13 Τότε θὰ χαροῦν αἱ παρθένοι αὐτῶν εἰς συγκέντρωσιν νέων ἀνδρῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι θὰ χαροῦν. Δι’ ὅλους μεταβάλλω τὸ ἔως τότε πένθος τῶν ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας καὶ δουλείας εἰς χαρὰν. Θὰ κάμω αὐτοὺς χαίροντας καὶ ἀγαλλομένους.

Ιερ. 38,14 μεγαλυνῶ καὶ μεθύσω τὴν ψυχὴν τῶν ἱερέων υἱῶν Λευὶ, καὶ ὁ λαὸς μου τῶν ἀγαθῶν μου ἐμπλησθήσεται.

Ιερ. 38,14 Θὰ δοξάσω καὶ θὰ ἐξυψώσω καὶ θὰ μεθύσω με χαρὰν τὴν ζωὴν τῶν ἱερέων, τῶν ἀπογόνων τοῦ Λευὶ. Ὁ δε λαὸς μου θὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ μου.

Ιερ. 38,15 οὕτως εἶπε Κύριος· φωνὴ ἐν ἀμὰ ἠκούσθη θρήνου καὶ κλαυθμοῦ καὶ οδυρμού· ἀχήλ ἀποκλαιομένη οὐκ ἤθελε παύσασθαι ἐπὶ τοῖς υἱοῖς αὐτῆς, ὅτι οὐκ εἰσίν.

Ιερ. 38,15 Ἐτοὶ εἶπεν ὁ Κύριος· Εἰς τὴν περιοχὴν Ραμὰ ἠκούσθη φωνὴ θρήνου καὶ κλαυθμοῦ καὶ οδυρμού. Ἡ Ραχήλ ἐκλαίει καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ παύσῃ τὸν θρόνον τῆς διὰ τὰ τέκνα τῆς, διότι αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Ιερ. 38,16 οὕτως εἶπε Κύριος· διαλειπέτω ἡ φωνὴ σου ἀπὸ κλαυθμοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ἀπὸ δακρῶν σου, ὅτι ἔστι μισθός τοῖς σοῖς ἔργοις, καὶ ἐπιστρέψουσιν ἐκ γῆς ἐχθρῶν,

Ιερ. 38,16 Ὁ Κύριος ὅμως ἔτσι εἶπε πρὸς αὐτήν· θὰ σταματήσῃ πλέον ἡ φωνὴ τοῦ κλαυθμοῦ σου καὶ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια σου, διότι ὑπάρχει ἀμοιβὴ τῶν κόπων σου, τὰ δε τέκνα σου θὰ ἐπανεέλθουν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ἐχθρῶν τῶν, διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν πατρίδα τῶν.

Ιερ. 38,17 μόνιμον τοῖς σοῖς τέκνοις.

Ιερ. 38,17 Αὕτη δε ἡ ἐγκατάστασις τῶν τέκνων σου θὰ εἶναι μόνιμος.

Ιερ. 38,18 ἀκοὴν ἤκουσα Ἐφραΐμ οδυρομένου· ἐπαιδευσάς με καὶ ἐπαιδεύθην ἐγὼ· ὡσπερ μύσχος οὐκ ἐδιδάχθην·

επίστρεψόν με, και επιστρέψω, ότι σύ Κύριος ο Θεός μου.

Ιερ. 38,18 Ηκουσα πολύ καλά τον λαόν της φυλής Εφραΐμ να οδύρεται και να λέγη· “με ετιμώρησες με την παιδαγωγικήν σου ράβδον και ετιμωρήθην· αλλά εγώ ασύνετος, όπως το μωσχάρι, δεν επαιδαγωγήθην και δεν εδιδάχθην από την τιμωρίαν. Οδηγησόν με, Κυριε, εις επιστροφήν και μετάνοιαν και εγώ θα επιστρέψω εν μετάνοια προς σε, διότι συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός μου.

Ιερ. 38,19 ότι ύστερον αιχμαλωσίας μου μετενόησα και ύστερον τού γυνάϊ με εστέναξα εφ ημέρας αισχύνης και υπέδειξά σοι, ότι έλαβον ονειδισμόν εκ νεότητός μου.

Ιερ. 38,19 Επειτα από την πικρίαν της αιχμαλωσίας και εξορίας μου εγώ μετενόησα και, αφού ελαβα γνώσιν και πείραν των σφαλμάτων μου και της παιδαγωγίας σου, εστέναξα δια τας ημέρας της παρακοής μου και της αισχύνης μου. Ανεκοίνωσα και απεκάλυφα εις σε, ότι από τα χρόνια της νεότητάς μου εξ αιτίας των αμαρτιών μου ελαβα ονειδισμόν, εβυθίσθην εις εξευτελισμόν.

Ιερ. 38,20 υιός αγαπητός Εφραΐμ εμοί, παιδίον εντρυφών, ότι ανθ ών οι λόγοι μου εν αυτώ, μνεία μνησθήσομαι αυτού· διά τούτο έσπευσα επ αυτώ, ελεών ελεήσω αυτόν, φησί Κύριος.

Ιερ. 38,20 Ο Θεός, δεχόμενος την μετάνοιαν του λαού του, απαντά· Ο Εφραΐμ είναι αγαπητός εις εμέ, χαριτωμένον και προσφιλές τέκνον μου. Επειδή τώρα πλέον οι λόγοι μου παραμένουν εις αυτόν προς καθοδήγησίν του εγώ θα τον ενθυμηθώ. Δια τούτο έσπευσά με αγάπην προς αυτόν. Πλουσίως θα ελεήσω και θα βοηθήσω αυτόν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 38,21 Στήσον σεαυτήν Σιών, ποιήσον τιμωρίαν, δός καρδίαν σου εις τους ώμους· οδόν ή επορευθής αποστράφηθι, παρθένος Ισραήλ, αποστράφηθι εις τας πόλεις σου πενθούσα.

Ιερ. 38,21 Πολις Σιών, σήκω από την δουλείαν, στάσου όρθια, ελαβες και εξεπλήρωσες την τιμωρίαν σου. Βαλε καρδιά, θάρρος στο στήθος σου, εγκατάλειψε πλέον την οδόν της εξορίας, εις την οποίαν εβαδισες και επάνελθε, συ πενθούσα κι πολυπικραμμένη κόρη μου Ιερουσαλήμ, ξαναγύρισε εις τας πόλεις σου.

Ιερ. 38,22 έως πότε αποστρέψεις, θυγάτηρ ητιμωμένη· ότι έκτισε Κύριος σωτηρίαν εις καταφύτευσιν καινήν, εν σωτηρία περιλεύσονται άνθρωποι.

Ιερ. 38,22 Εως πότε θα βραδύνης να επανέλθης εις την πατρίδα σου, καταφρονημένη και κατεντροπιασμένη θυγάτηρ· Ο Κυριος επραγματοποίησε σωτηρίαν δια σε, ώστε να καταφυτευθής και να εγκατασταθής, νέα και καθαρά, εις την ώραν σου. Οι άνθρωποι όλοι θα περιπατούν σωσμένοι και ελεύθεροι.

Ιερ. 38,23 ότι ούτως είπε Κύριος· έτι ερούσι τον λόγον τούτον εν γη Ιούδα και εν πόλεσιν αυτού, όταν αποστρέψω την αιχμαλωσίαν αυτού· ευλογημένος Κύριος επί δίκαιον όρος το άγιον αυτού

Ιερ. 38,23 Διότι ετσι είπεν ο Κυριος· Αλλην μίαν φοράν εις την περιοχήν του Ιούδα και εις τας πόλεις αυτού, όταν εγώ θα επαναφέρω ελευθέρους και λυτρωμένους τους αιχμαλώτους του, εκεί θα πουν αυτόν τον λόγον· Ας δοξολογηται και ας υμνολογήται ο Κυριος επάνω εις το δίκαιον και άγιον όρος του, εις την Σιών.

Ιερ. 38,24 και ενοικούντες εν ταις πόλεσιν Ιούδα και εν πάση τή γη αυτού άμα γεωργώ, και αρθήσεται εν ποιμνίω.

Ιερ. 38,24 Θα γεμίσουν από κατοίκους παντός επαγγέλματος αι πόλστου Ιούδα. Εις όλην δε την υπαιθρον περιοχήν της Ιουδαίας μαζί και εκ παραλλήλου με τους πολυάριθμους γεωργούς θα υπάρχουν και αναρίθμητα ποιμνία.

Ιερ. 38,25 ότι εμέθυσα πάσαν ψυχήν διψώσαν και πάσαν ψυχήν πεινώσαν ενέπλησα.

Ιερ. 38,25 Διότι εγώ έδωσα πλούσια τα δώρά μου εις όλους. Εμέθυσα με χαράν κάθε ψυχήν, η οποία έως τώρα ήτο διψασμένη. Και κάθε πεινώσαν ψυχήν θα την χορτάσω με το παραπάνω.

Ιερ. 38,26 διά τούτο εξηγέρθην και είδον, και ο ύπνος μου ηδύς μοι εγενήθη.

Ιερ. 38,26 Ο δε προφήτης Ιερεμίας λέγει· Εσηκώθηκα από τον ύπνον μου, είδα και κατενόησα τα αποκαλυπτικά αυτά ενύπνια, που μου εχαρισεν ο Κυριος, και ησθάνθην ότι ο ύπνος μου ήτο κατ' εξοχήν γλυκύς και ευχάριστος.

Ιερ. 38,27 διά τούτο ιδού ημέραι έρχονται, φησί Κύριος, και σπερώ τον Ισραήλ και τον Ιούδαν σπέρμα ανθρώπου και σπέρμα κτήνους.

Ιερ. 38,27 Δια τούτο, λέγει ο Κυριος, ιδού έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας εγώ θα πληθύνω τον Ισραηλιτικόν λαόν και την φυλήν του Ιούδα εις ανθρώπους και εις κτήνη.

Ιερ. 38,28 και έσται όπως εγρηγόρουν επ αυτούς καθαιρείν και κακούν, ούτως γρηγορήσω επ αυτούς τού οικοδομείν και καταφυτεύειν, φησί Κύριος.

Ιερ. 38,28 Οπως δε άλλοτε εγρηγορούσα εναντίον αυτών, δια να τους κρημίσω από τα αγαθά και την δόξαν των και να τους αποστείλω συμφοράς, ετσι θα αγρυπνώ τώρα δι' αυτούς, δια να τους ανοικοδομήσω και τους καταφυτεύσω και τους εγκαταστήσω μονίμως εις την χώραν των, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 38,29 εν ταις ημέραις εκείναις ου μη είπωσιν· οι πατέρες έφαγον όμφακα, και οι οδόντες των τέκνων ημωδιάσαν.

Ιερ. 38,29 Κατά τας ευτυχείς εκείνας ημέρας της επανόδου της ελευθερίας και της ανέσεως, δεν θα είπουν πλέον οι άνθρωποι την παροιμίαν· “οι πατέρες έφαγαν το άγουρο σταφύλι και εμούδιάσαν τα δόντια των τέκνων”.

Ιερ. 38,30 αλλ ή έκαστος εν τή εαυτού αμαρτία αποθανείται, και τού φαγόντος τον όμφακα αιμωδιάσουσιν οι οδόντες αυτού.

Ιερ. 38,30 Αλλα ο καθένας θα τιμωρηθή δια θανάτου δια την ιδικήν του αμαρτίαν. Θα μουδιάσουν τα δόντια εκείνου, ο οποίος θα φάγη τα άγουρα σταφύλια.

Ιερ. 38,31 ιδού ημέραι έρχονται, φησί Κύριος, και διαθήσομαι τώ οίκω Ισραήλ και τώ οίκω Ιούδα διαθήκην καινήν,

Ιερ. 38,31 Ιδού, έρχονται ευτυχείς ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα συνάψω με τους Ισραηλίτας και τους Ιουδαίους νέαν Διαθήκην.

Ιερ. 38,32 ου κατά την διαθήκην, ήν διεθέμην τοίς πατράσιν αυτών εν ημέρα επιλαβομένου μου της χειρός αυτών εξαγαγείν αυτούς εκ γής Αιγύπτου, ότι αυτοί ουκ ενέμειναν εν τή διαθήκη μου, και εγώ ημέλησα αυτών, φησί Κύριος.

Ιερ. 38,32 Αυτή δεν θα είναι όμοια με την Διαθήκην, την οποίαν συνήψα με τους προγόνους των κατά την εποχήν εκείνην, που εν τη στοργή μου και τη παντοδυναμία μου τους επήρα από τα χέρια και τους εβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον, διότι εκείνοι δεν έμειναν πιστοί και δεν ετήρησαν την Διαθήκην μου, και εγώ τους παρημέλησα εξ αιτίας των παρανομιών των, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 38,33 ότι αύτη η διαθήκη μου, ήν διαθήσομαι τώ οίκω Ισραήλ μετά τας ημέρας εκείνας, φησί Κύριος· διδούς δώσω νόμους εις την διάνοιαν αυτών και επί καρδιάς αυτών γράψω αυτούς· και έσομαι αυτοίς εις Θεόν, και αυτοί έσονται μοι εις

λαόν.

Ιερ. 38,33 Αυτή είναι η Διαθήκη μου, την οποίαν εγώ θα συνάψω με τον ισραηλιτικόν λαόν έπειτα από τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κυριος. Θα δώσω ασφαλώς και βεβαίως Νομους κατανοητούς και δεκτούς εις την διάνοιάν των· θα γράψω αυτούς εις την καρδίαν των. Θα είμαι δι' αυτούς ο Θεός των και αυτοί θα είναι δι' εμέ ο λαός μου.

Ιερ. 38,34 και ου μη διδάξωσιν έκαστος τον πολίτην αυτού και έκαστος τον αδελφόν αυτού λέγων· γνώθι τον Κύριον· ότι πάντες ειδήσουσι με από μικρού αυτών έως μεγάλου αυτών, ότι ίλεως έσομαι ταις αδικίαις αυτών και των αμαρτιών αυτών ου μη μνησθώ έτι. -

Ιερ. 38,34 Δεν θα διδάξουν πλέον ο καθένας τον συμπολίτην του και ο αδελφός τον αδελφόν του λέγων· "μάθε από εμέ και γνώρισε τον Κυριον", διότι πάντες θα με γνωρίσουν από τον μικρόν έως τον μεγάλον, επειδή εγώ θα είμαι γεμάτος έλεος και συγγνώμην δια τας αμαρτίας των. Και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας των.

Ιερ. 38,35 Εάν υψωθή ο ουρανός εις το μετέωρον, φησί Κύριος, και εάν ταπεινωθή το έδαφος της γής κάτω, και εγώ ουκ αποδοκιμάω το γένος Ισραήλ, φησί Κύριος, περι πάντων, ών εποίησαν.

Ιερ. 38,35 Και εάν, έστω, υψωθή ο ουρανός στο χάος του διαστήματος, λέγει ο Κυριος, και εάν η επιφάνεια της γής βυθισθή κάτω, εγώ δεν θα αποδοκιμάσω πλέον το ισραηλιτικόν γένος, λέγει ο Κυριος, δι' όλας εκείνας τας παρανομίας, τας οποίας διέπραξαν.

Ιερ. 38,36 ούτως είτε Κύριος ο δούς τον ήλιον εις φώς της ημέρας, σελήνην και αστέρας εις φώς της νυκτός, και κραυγήν εν θαλάσση και εβόμβησε τα κύματα αυτής, Κύριος παντοκράτωρ όνομα αυτώ·

Ιερ. 38,36 Έτσι είπεν ο Κυριος, ο οποίος δίδει τον ήλιον, ώστε να φωτίζεται η ημέρα, την σελήνην και τους αστέρας εις φώς της νυκτός, την βοήν της θαλάσσης, όταν συνταράσση τα κύματα της ο Κυριος, του οποίου το Όνομα είναι ο Παντοκράτωρ.

Ιερ. 38,37 εάν παύσωνται οι νόμοι ούτοι από προσώπου μου, φησί Κύριος, και το γένος Ισραήλ παύσεται γενέσθαι έθνος κατά πρόσωπόν μου πάσας τας ημέρας.

Ιερ. 38,37 Και εάν ατονήσουν και παύσουν οι νόμοι, που διέπουν τον ουρανόν και την γην, λέγει ο Κυριος, τότε και το ισραηλιτικόν γένος θα παύση πλέον να είναι έθνος ενώπιόν μου όλας τας ημέρας.

Ιερ. 38,38 ιδού ημέραι έρχονται, φησί Κύριος, και οικοδομηθήσεται πόλις τώ Κυρίω από πύργου Αναμεήλ έως πύλης της γωνίας·

Ιερ. 38,38 Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας η πόλις Σιών θα ανοικοδομηθή εις δόξαν του Κυρίου από τον πύργον του Αναμεήλ μέχρι και της πύλης της γωνίας.

Ιερ. 38,39 και εξελεύσεται η διαμέτρησις αυτής απέναντι αυτών έως βουνών Γαρηβ και περικυκλωθήσεται κύκλω εξ εκλεκτών λίθων·

Ιερ. 38,39 Και θα επεκταθούν τα όρια αυτής έως τα υψώματα Γαρηβ, η δε πόλις θα κλεισθή όλόγυρα με τείχος από πολυτίμους λίθους.

Ιερ. 38,40 και πάντες Ασαρημώθ έως Ναχάλ Κέδρων, έως γωνίας πύλης ίππων ανατολής αγίασμα τώ Κυρίω, και ουκέτι ου μη εκλίπη και ου μη καθαιρεθή έως τού αιώνος.

Ιερ. 38,40 Όλη η αγροτική περιοχή έως εις την κοιλάδα των Κέδρων και μέχρι της γωνίας της πύλης των ίππων προς ανατολάς, θα είναι αφιερωμένη στον Κυριον. Ποτέ πλέον δεν θα παύση υπάρχουσα η νέα Σιών και δεν θα κρημισθί στον αιώνα του αιώνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39 (Μασ. 32)

Ιερ. 39,1 Ο λόγος ο γενόμενος παρά Κυρίου προς Ιερεμίαν εν τώ ενιαυτώ δεκάτω βασιλεί Σεδεκία, ούτος ενιαυτός οκτωκαιδέκατος τώ βασιλεί Ναβουχοδονόσορ βασιλεί Βαβυλώνος·

Ιερ. 39,1 Ο λόγος, ο οποίος ήλθεν εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν κατά το δέκατον έτος της βασιλείας του Σεδεκίου. Αυτό το έτος ήτο το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόροσ, του βασιλέως της Βαβυλώνος.

Ιερ. 39,2 και δύναμις βασιλέως Βαβυλώνος εχαράκωσεν επί Ιερουσαλήμ, και Ιερεμίας εφυλάσσετο εν αυλή της φυλακής, ή εστιν εν οίκω βασιλέως,

Ιερ. 39,2 Τότε η στρατιωτική δύναμις του βασιλέως της Βαβυλώνος επολιόρκει την Ιερουσαλήμ, ο δε Ιερεμίας εφυλάσσετο κλεισμένος εις την αυλήν της φυλακής, η οποία ευρίσκετο εις τα βασιλικά ανάκτορα.

Ιερ. 39,3 εν ή κατέκλεισεν αυτόν ο βασιλεύς Σεδεκίας λέγων· διατί σύ προφητεύεις λέγων· ούτως είτε Κύριος· ιδού εγώ δίδωμι την πόλιν ταύτην εν χερσί βασιλέως Βαβυλώνος, και λήψεται αυτήν,

Ιερ. 39,3 Εις αυτήν τον κατέκλεισεν ο βασιλεύς Σεδεκίας λέγων· "διατί συ προφητεύεις έτσι και λέγεις· ιδού, εγώ παραδίδω την πόλιν αυτήν εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος και αυτός θα την καταλάβη·

Ιερ. 39,4 και Σεδεκίας ου μη σωθή εκ χειρός των Χαλδαιών, ότι παραδόσει παραδοθήσεται εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος, και λαλήσει στόμα αυτού προς στόμα αυτού, και οι οφθαλμοί αυτού τους οφθαλμούς αυτού όψονται,

Ιερ. 39,4 Ο δε Σεδεκίας δεν θα διασωθή από τα χέρια των Χαλδαιών, αλλ' οπωσδήποτε θα παραδοθή εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος. Θα επικοινωνήση με αυτόν προσωπικώς, θα ομιλήση στόμα προς στόμα, τα μάτια του θα ίδουν τα μάτια εκείνου.

Ιερ. 39,5 και εισελεύσεται Σεδεκίας εις Βαβυλώνα και εκεί καθιείται.

Ιερ. 39,5 Ο βασιλεύς Σεδεκίας θα οδηγηθή αιχμάλωτος εις την Βαβυλώνα και θα ύποχρεωθή να εγκατασταθή εκεί".

Ιερ. 39,6 και λόγος Κυρίου εγενήθη προς Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 39,6 Και άλλος λόγος απηυθύνθη εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν ο εξής·

Ιερ. 39,7 ιδού Αναμεήλ υιός Σαλώμ αδελφού πατρός σου έρχεται προς σε λέγων· κτήσαι σεαυτώ τον αγρόν μου τον εν Αναθώθ, ότι σοί κρίσις παραλαβείν εις κτήσιν.

Ιερ. 39,7 Ιδού, έρχεται προς σε ο Αναμεήλ, ο υιός του Σαλώμ, αδελφού του πατρός σου, δια να είπη προς σε· αγόρασε και πάρε ιδικόν σου αυτόν τον αγρόν, ο οποίος ευρίσκεται εις Αναθώθ, διότι εις σε ανήκει το δικαίωμα να τον εξαγόρασης και τον απόκτησης.

Ιερ. 39,8 και ήλθε προς με Αναμεήλ υιός Σαλώμ, αδελφού πατρός μου, εις την αυλήν της φυλακής και είπε· κτήσαι σεαυτώ τον αγρόν μου τον εν γη Βενιαμίν τον εν Αναθώθ, ότι σοί κρίμα κτήσασθαι αυτόν, και σύ πρεσβύτερος. και έγνων ότι λόγος Κυρίου εστί,

Ιερ. 39,8 Τότε, λέγει ο προφήτης, ήλθε προς εμέ ο Αναμεήλ, ο υιός του Σαλώμ, αδελφού του πατρός μου, εις την αυλήν, όπου υπήρχεν η φυλακή, και μου είπεν· "αγόρασε ως ιδιοκτησίαν σου τον αγρόν μου, που υπάρχει εις την χώραν Βενιαμίν, εις την περιοχὴν Αναθώθ. Διότι σύμφωνα με τον Νομον συ δικαιούσαι να εξαγοράσης και απόκτησης αυτόν, διότι είσαι ο μεγαλύτερος μεταξύ των συγγενών". Εγώ αντελήφθην ότι αυτό ήτο λόγος του Κυρίου προς εμέ.

Ιερ. 39,9 και εκτησάμην τον αγρόν Αναμεήλ υιού αδελφού πατρός μου και έστησα αυτώ επτά σίκλους και δέκα αργυρίου·

Ιερ. 39,9 Δια τούτο ηγόρασα τον αγρόν του Αναμεήλ, υιού του Σαλώμ, του αδελφού του πατρός μου και εξύγισα και εμέτρησα εις αυτόν δέκα επτά σίκλους αργυρούς.

Ιερ. 39,10 και έγγραψα εις βιβλίον και εσφραγισάμην και διεμαρτυράμην μάρτυρας και έστησα το αργύριον εν ζυγώ.

Ιερ. 39,10 Εγγραψα το συμβόλαιον σχετικώς με την αγοραπωλησίαν του αγρού, το εσφράγισα, το επεβεβαίωσα δια μαρτύρων και εξύγισα το αργύριον εις ζυγόν.

Ιερ. 39,11 και έλαβον το βιβλίον της κτήσεως το εσφραγισμένον και το ανεγνωσμένον

Ιερ. 39,11 Επήρα το συμβόλαιον τούτο της αποκτήσεως του αγρού, το κεκυρωμένον με σφραγίδας, αλλά ανοικτόν εις κοινήν θεάν.

Ιερ. 39,12 και έδωκα αυτό τώ Βαρούχ υιώ Νηριού υιώ Μασαίου κατ οφθαλμούς Αναμεήλ υιού αδελφού πατρός μου και κατ οφθαλμούς των ανδρών των παρεστηκότων και γραφόντων εν τώ βιβλίω της κτήσεως και κατ οφθαλμούς των Ιουδαίων των εν τή αυλή της φυλακής.

Ιερ. 39,12 Εδωκα το συμφωνητικόν αυτό της αγοράς στον Βαρούχ, υιόν του Νηριού, υιού του Μασαίου, επί παρουσία του Αναμεήλ, υιού του αδελφού του πατρός μου, και επί παρουσία των ανδρών, οι οποίοι παρευρέθησαν ως μάρτυρες και οι οποίοι είχαν υπογράψει το συμβόλαιον της αγοραπωλησίας και ενώπιον των άλλων Ιουδαίων, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την αυλήν της φυλακής.

Ιερ. 39,13 και συνετάξα τώ Βαρούχ κατ οφθαλμούς αυτών λέγων·

Ιερ. 39,13 Εδωσα δε εντολήν στον Βαρούχ ενώπιον όλων αυτών λέγων·

Ιερ. 39,14 ούτως είπε Κύριος παντοκράτωρ· λάβε το βιβλίον της κτήσεως τούτο και το βιβλίον το ανεγνωσμένον και θήσεις αυτό εις αγγείον οστράκινον, ίνα διαμείνη ημέρας πλείους.

Ιερ. 39,14 Ετσι μου είπε Κυριος ο παντοκράτωρ· πάρε το συμβόλαιον αυτό τη αγοραπωλησίας, αυτό το συμβόλαιον, το οποίον ανεγνώσθη και υπεγράφη και ποθετήσατέ το μέσα εις ένα πήλινον δοχείον, δια να μένη επί πολύν χρόνον εκεί ασφαλές.

Ιερ. 39,15 ότι ούτως είπε Κύριος· έτι κτηθήσονται αγροί και οικίαι και αμπελώνες εν τή γη ταύτη. -

Ιερ. 39,15 Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· Θα αγορασθούν δια συμβολαίων αγροί και οικίαι και αμπελώνες εις την χώραν αυτήν.

Ιερ. 39,16 Καί προσεξάμην προς Κύριον μετά το δούναί με το βιβλίον της κτήσεως προς Βαρούχ υιόν Νηριού λέγων·

Ιερ. 39,16 Αφού παρεδώσα το συμβόλαιον τούτο της αγοράς στον Βαρούχ, τον υιόν του Νηριού, προσσηυχήθην προς τον Κυριον και είπα·

Ιερ. 39,17 ώ Κύριε, σύ εποίησας τον ουρανόν και την γήν τή ισχύϊ σου τή μεγάλη και τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ και τώ μετεώρω, ου μη αποκρυβή από σου ουθέν,

Ιερ. 39,17 "Ω Κυριε, συ εν τη απείρω σου δυνάμει και δια της παντοδυναμίου δεξιás σου, εδημιούργησες τον ουρανόν και την γην και τίποτε δεν είναι δυνατόν να αποκρυβή από σε.

Ιερ. 39,18 ποιών έλεος εις χιλιάδας και αποδιδούς αμαρτίας πατέρων εις κόλπους τέκνων αυτών μετ αυτούς, ο Θεός ο μέγας και ισχυρός,

Ιερ. 39,18 Συ είσαι εκείνος, ο οποίος κάμνεις μεν έλεος εις χιλιάδας ανθρώπων, άλλα και πληρώνεις τας αδικίας των πατέρων στους κόλπους των παιδιών των, έπειτα από αυτούς. Συ είσαι ο μέγας και παντοδύναμος Θεός.

Ιερ. 39,19 Κύριος μεγάλης βουλής και δυνατός τοίς έργοις, ο Θεός ο μέγας, ο παντοκράτωρ και μεγαλώνυμος Κύριος· οι οφθαλμοί σου εις τας οδούς των υιών των ανθρώπων δούναι εκάστω κατά την οδόν αυτού·

Ιερ. 39,19 Είσαι ο Κυριος και ο Θεός των μεγάλων σχεδιών και αποφάσεων, παντοδύναμος εις τα έργα, Θεός ο μέγας, ο παντοκράτωρ, ο μεγαλώνυμος Κυριος. Οι οφθαλμοί σου είναι εστραμμένοι και παρακολουθούν τους τρόπους και τους δρόμους της ζωής των ανθρώπων, δια να αποδωσης στον καθένα σύμφωνα με την πορείαν του.

Ιερ. 39,20 ός εποίησας σημεία και τέρατα εν γη Αιγύπτω έως της ημέρας ταύτης και εν Ισραήλ και εν τοίς γηγενέσι και εποίησας σεαυτώ όνομα, ως ημέρα αυτή

Ιερ. 39,20 Συ είσαι εκείνος, ο οποίος έκαμες σημεία και τέρατα εις την χώραν της Αιγύπτου μέχρι της ημέρας αυτής και στον Ισραηλιτικόν λαόν και στους εντοπίους. Και έτσι έκαμες γνωστόν και ένδοξον το Ονομά σου μέχρι και της ημέρας αυτής.

Ιερ. 39,21 και εξήγαγες τον λαόν σου Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου εν σημείοις και εν τέρασιν, εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ

Ιερ. 39,21 Συ έβγαλες ελεύθερον τον λαόν σου τον ισραηλιτικόν από την χώραν της Αιγύπτου με σημεία και τέρατα, τα οποία επραγματοποίησες με την παντοδύναμον δεξιάν σου και με τον πανίσχυρον βραχίονά σου,

Ιερ. 39,22 και εν οράμασι μεγάλοις· και έδωκας αυτοίς την γήν ταύτην, ήν ώμοσας τοίς πατράσιν αυτών, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι.

Ιερ. 39,22 και δια μέσου μεγάλων και θαυμαστών οραμάτων· και έδωκες εις αυτούς την χώραν αυτήν, δια την οποίαν είχες ορκισθή στους προγόνους των, χώραν όπου ρέει γάλα και μέλι.

Ιερ. 39,23 και εισήλθσαν και ελάβσαν αυτήν και ουκ ήκουσαν της φωνής σου και εν τοίς προστάγμασί σου ουκ επορεύθησαν· άπαντα, ά ενετείλω αυτοίς ουκ εποίησαν· και εποίησας συμβήναι αυτοίς πάντα τα κακά ταύτα.

Ιερ. 39,23 Εκείνοι εισήλθον ελεύθεροι και κατέλαβαν ως κύριοι αυτήν, αλλά δεν υπήκουσαν εις την φωνήν σου και δεν επορεύθησαν σύμφωνα με τας εντολάς σου. Δεν ετήρησαν και δεν έπραξαν όλα εκείνα, τα οποία τους είχες διατάξει. Δια τούτο και επέτρεψας να συμβούν εις αυτούς όλα αυταί αι συμφοραί.

Ιερ. 39,24 ιδού όχλος ήκει εις την πόλιν ταύτην συλλαβείν αυτήν, και η πόλις εδόθη εις χείρας Χαλδαιών των πολεμούντων αυτήν από προσώπου μαχαίρας και τού λιμού· ως ελάλησας, ούτως εγένετο.

Ιερ. 39,24 Ιδού, λοιπόν, τώρα ότι πολός στρατός έχει επέλθει εναντίον της πόλεως αυτής, δια να την καταλάβη. Η πόλις θα παραδοθή εις τα χέρια των Χαλδαιών, οι οποίοι πολεμούν εναντίον της. Θα παραδοθή με την δύναμιν της μαχαίρας των πολιορκούντων αυτήν και του λιμού, ο οποίος επικρατει έντος αυτής. Οπως είπες, έτσι ασφαλώς και θα γίνη· είναι σαν να

έγινε.

Ιερ. 39,25 και σύ λέγεις προς με κτήσαι σεαυτὸν τον αγρόν αργυρίου και έγγραφα βιβλίον και εσφραγισάμην και επεμαρτυράμην μάρτυρας και η πόλις εδόθη εις χείρας Χαλδαιών.

Ιερ. 39,25 Συ όμως, παρά ταύτα, λέγεις προς εμέ· αγόρασε και απόκτησε δια τον εαυτόν σου τον αγρόν αυτόν με καταβολήν αργυρίου. Εγώ ηγόρασα, συνέταξα το συμβόλαιον, το εσφράγισα, το επεβεβίωσα δια μαρτύρων. Η πόλις παρά ταύτα θα παραδοθή ασφαλώς εις τα χέρια των Χαλδαιών".

Ιερ. 39,26 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιερ. 39,26 Ηλθε προς εμέ και άλλος λόγος Κυρίου, ο οποίος μου είπεν·

Ιερ. 39,27 εγώ Κύριος ο Θεός πάσης σαρκός, μη απ' εμού κρυβήσεται τι·

Ιερ. 39,27 Εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός πάσης σαρκός, μήπως και είναι ποτέ δυνατόν να αποκρυβή κάτι από εμέ;

Ιερ. 39,28 διά τούτο ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· δοθείσα παραδοθήσεται η πόλις αυτή εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος, και λήψεται αυτήν,

Ιερ. 39,28 Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ασφαλώς και βεβαίως θα παραδοθή η πόλις αυτή εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα την καταλάβη.

Ιερ. 39,29 και ήξουσιν οι Χαλδαιοί πολεμούντες επί την πόλιν ταύτην και καύσουσι την πόλιν ταύτην εν πυρί και κατακαύσουσι τας οικίας, εν αίς εθυμίωσαν επί των δωμαίων αυτών τή Βάαλ και έσπευδον σπονδάς θεοίς ετέροις προς το παραπικράναι με.

Ιερ. 39,29 Οι Χαλδαιοί, οι οποίοι τώρα πολεμούν την πόλιν αυτήν, θα εισέλθουν έντος αυτής, θα καύσουν αυτήν την πόλιν, θα παραδώσουν στο πυρ όλες τας οικίας, εις τα δωμάτια των οποίων οι Ιουδαίοι προσέφεραν θυμιάματα λατρείας στον Βααλ και έκαναν σπονδάς εις θεούς ξένους, ειδωλολατρικούς, δια να με παροργίσουν και παραπικράνουν.

Ιερ. 39,30 ότι ήσαν οι υιοί Ισραήλ και οι υιοί Ιούδα μόνοι ποιούντες το πονηρόν κατ' οφθαλμούς μου εκ νεότητος αυτών.

Ιερ. 39,30 Διότι υπέρ πάντα άλλων, τα τέκνα του Ισραήλ και τα τέκνα του Ιούδα, αυτοί διέπρατταν το πονηρόν ενώπιόν μου από αρχής της υπάρξεως των.

Ιερ. 39,31 ότι επί την οργήν μου και επί τον θυμόν μου ήν η πόλις αυτή, αφ' ής ημέρας ωκοδόμησαν αυτήν και έως της ημέρας ταύτης απαλλάξει αυτήν από προσώπου μου,

Ιερ. 39,31 Δια τούτο η πόλις αυτή είναι αντικείμενον της οργής μου και του δικαίου θυμού μου, από της ημέρας κατά την οποίαν την ανοικοδόμησαν μέχρι της ημέρας αυτής, δια να την εξαφανίσω από τα μάτια μου.

Ιερ. 39,32 διά πάσας τας πονηρίας των υιών Ισραήλ και Ιούδα, ών εποίησαν πικράναι με αυτοί και οι βασιλείς αυτών και οι άρχοντες αυτών και οι ιερείς αυτών και οι προφήται αυτών, άνδρες Ιούδα και οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ,

Ιερ. 39,32 Και τούτο εξ αιτίας όλων των πονηριών των υιών Ισραήλ και Ιούδα, τας οποίας αυτοί διέπραξαν, δια να με πικράνουν και παροργίσουν· αυτοί και οι βασιλείς των και οι άρχοντες των και οι ιερείς των και οι ψευδοπροφήται των, οι άνδρες της φυλής Ιούδα οι οποίοι κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 39,33 και απέστρεψαν προς με νότον και ου πρόσωπον· και εδίδαξα αυτούς όρθρου, και εδίδαξα, και ουκ ήκουσαν έτι λαβείν παιδείαν.

Ιερ. 39,33 Όλοι αυτοί εγύρισαν προς εμέ τα νότα των, και όχι το πρόσωπόν των. Καθε πρωϊαν τους εδίδασκα το θέλημά μου, τους εδίδασκα και αυτοί δεν υπήκουσαν, δια να συμμορφωθούν και λάβουν την πατρικήν μου παιδαγωγίαν.

Ιερ. 39,34 και έθηκαν τα μιάσματα αυτών εν τώ οίκω, ου επεκλήθη το όνομά μου επ' αυτώ, εν ακαθαρσίαις αυτών,

Ιερ. 39,34 Ετοποθέτησαν τα μιαιρά είδωλά των μαζί με τας βρωμερότητάς των έντος του ναού, οπου εγένετο επίκλησίς του Ονόματός μου.

Ιερ. 39,35 και ωκοδόμησαν τους βωμούς τή Βάαλ τους εν φάραγγι υιού Εννόμ τού αναφέρειν τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας αυτών τών Μολόχ βασιλεί, ά ου συνέταξα αυτοίς και ουκ ανέβη επί καρδιαν μου, τού ποιήσαι το βδέλυγμα τούτο προς το εφαιμαρτείν τον Ιούδαν. -

Ιερ. 39,35 Ανοικοδόμησαν βωμούς προς τιμήν του Βααλ εις την κοιλάδα υιού Εννόμ, δια να προσφέρουν εκεί ως θυσίας τους υιούς των και τας θυγατέρας των στο ειδωλον Μολόχ, τον βασιλέα και κύριον, όπως τον εθεωρούσαν. Εγώ όμως ποτέ δεν τους είχα διατάξει να κάμουν αυτά και ποτέ δεν διεννοήθην να παρακινήσω τον Ισραηλ να λατρεύση τα βδελυρά είδωλα και να αμαρτήση έτσι ο ιουδαϊκός λαός.

Ιερ. 39,36 Καί νύν ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ επί την πόλιν, ήν σύ λέγεις· παραδοθήσεται εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος εν μαχαίρα και εν λιμώ και εν αποστολή.

Ιερ. 39,36 Και τώρα έτσι είπεν ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, εναντίον της πόλεως, περί της οποίας συ ομιλείς· θα παραδοθή αυτή εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος με την δυναμιν της μαχαίρας εκείνου και του λιμού που θα επικρατή εις αυτήν· οι δε κάτοικοί της θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι εις εξορίαν.

Ιερ. 39,37 ιδού εγώ συνάγω αυτούς εκ πάσης της γής, ου διέσπειρα αυτούς εκεί εν οργή μου και τώ θυμώ μου και εν παροξυσμώ μεγάλω, και επιστρέψω αυτούς εις τον τόπον τούτον και καθιώ αυτούς πεποιθότας,

Ιερ. 39,37 Αλλα, ιδού εγώ θα συγκεντρώσω πάλιν αυτούς από όλην την γην, όπου εγώ τους διεσκόρπισα εξ αιτίας της δικαίας οργής μου και του θυμού μου και στον παροξυσμόν της δικαίας αγανακτήσεώς μου, και θα τους επαναφέρω στον τόπον τούτον και θα τους εγκαταστήσω σταθερούς και ασφαλείς εις αυτόν.

Ιερ. 39,38 και έσονταί μοι εις λαόν, και εγώ έσομαι αυτοίς εις Θεόν.

Ιερ. 39,38 Θα είναι τότε αυτοί δι' εμέ λαός και θα είμαι εγώ εις αυτούς ο Θεός.

Ιερ. 39,39 και δώσω αυτοίς οδόν ετέραν και καρδιαν ετέραν φοβηθήναι με πάσας τας ημέρας και εις αγαθόν αυτοίς και τοίς τέκνοις αυτών μετ' αυτών.

Ιερ. 39,39 Θα δώσω εις αυτούς νέαν οδόν των εντολών μου, δια να την ακολουθήσουν. Αλλην δε καρδιαν θα θέσω εντός αυτών, δια να με φοβούνται και να με σέβονται όλες τας ημέρας της ζωής των προς το καλόν αυτών των ιδίων και των τέκνων των, τα οποία θα έλθουν υστέρα από αυτούς.

Ιερ. 39,40 και διαθήσομαι αυτοίς διαθήκην αιωνίαν, ήν ου μη αποστρέψω όπισθεν αυτών· και τον φόβον μου δώσω εις την καρδιαν αυτών προς το μη αποστήναι αυτούς απ' εμού.

Ιερ. 39,40 Θα συνάψω με αυτούς αιωνίαν Διαθήκην, την οποίαν δεν θα ακυρώσω και δεν θα απομακρύνω από αυτούς. Θα θέσω εντός της καρδιάς των τον φόβον μου, δια να μη απομακρυνθούν πλέον από εμέ.

Ιερ. 39,41 και επισκέψομαι τού αγαθώσαι αυτούς και φυτεύσω αυτούς εν τή γη ταύτη εν πίστει και εν πάση καρδιά και εν πάση ψυχή.

Ιερ. 39,42 Τότε εγώ, με όλην μου την καρδιαν και με όλην μου την ψυχήν, θα τους επισκεφθώ εν τη αγαθότητι μου, δια να τους αναδείξω αγαθούς. Θα τους καταφυτεύσω εις την χώραν αυτήν ασφαλείς και σταθερούς.

Ιερ. 39,42 ότι ούτως είπε Κύριος καθά επήγαγον επί τον λαόν τούτον πάντα τα κακά τα μεγάλα ταύτα, ούτως εγώ επάξω επ αυτούς πάντα τα αγαθά, ά ελάλησα επ αυτούς.

Ιερ. 39,42 Ετσι είπεν ο Κυριος· Όπως επέφερα εναντίον του λαού αυτών όλας τας μεγάλας αυτάς τιμωρίας και συμφοράς, έτσι θα αποστείλω προς αυτούς όλα τα αγαθά, όπως είχα υποσχεθή δι' αυτούς.

Ιερ. 39,43 και κτηθήσονται έτι αγροί εν τή γη, ή σύ λέγεις· άβατός εστιν από ανθρώπων και κτήνους και παρεδόθησαν εις χείρας Χαλδαιών.

Ιερ. 39,43 Και πάλιν θα αγοράζονται από αυτούς αγροί εις την χώραν αυτήν, δια την οποίαν συ προφητεύεις και λέγεις· Ερημος και άβρατος θα γίνη αυτή από ανθρώπους και κτήνη, διότι θα παραδοθή εις τα χέρια των Χαλδαιών.

Ιερ. 39,44 και κτήσονται αγρούς εν αργυρίω, και γράψεις βιβλίον και σφραγιή και διαμαρτυρή μάρτυρας εν γη Βενιαμίν και κύκλω της Ιερουσαλήμ και εν πόλεσιν Ιούδα και εν πόλεσι τού όρους και εν πόλεσι της Σεφηλά και εν πόλεσι της Ναγέβ, ότι αποστρέψω τας αποικίας αυτών.

Ιερ. 39,44 Οι Ιουδαιοί θα αγοράσουν με τα χρήματα των αγρούς και πάλιν, θα συντάσσωνται προς τούτοις συμβόλαια αγοραπωλησίας, θα σφραγίζονται αυτά και θα επιβεβαιώνονται με μάρτυρας εις την χώραν Βενιαμίν, εις τα περίχωρα της Ιερουσαλήμ, εις τας πόλστου Ιούδα, εις τας πόλεις της ορεινής περιοχής, τας πόλεις της Σεφηλά και εις τας πόλεις Ναγέβ. Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι εγώ θα επαναφέρω ελευθέρους τους αιχμαλώτους Ιουδαίους εις την πατρίδα των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 40 (Μασ. 33)

Ιερ. 40,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν δεύτερον, και αυτός ήν έτι δεδεμένος εν τή αυλή της φυλακής λέγων·

Ιερ. 40,1 Ηλθε λόγος παρά Κυρίου προς τον Ιερεμίαν δια δευτέραν φοράν, όταν αυτός ήτο ακόμη δεμένος εις την αυλήν της φυλακής λέγων·

Ιερ. 40,2 ούτως είπε Κύριος ποιών γήν και πλάσσων αυτήν τού ανορθώσαι αυτήν, Κύριος όνομα αυτώ·

Ιερ. 40,2 Ετσι είπεν ο Κυριος οποίος εδημιούργησε την γην, διαμόρφωσεν αυτήν και την εστήριξε, και του οποίου το όνομα είναι Κυριος.

Ιερ. 40,3 κέκραζον προς με, και αποκριθήσομαι σοι και απαγγελώ σοι μεγάλα και ισχυρά, ά ουκ έγνος αυτά.

Ιερ. 40,3 Κράξε με πίστιν και επιμονήν προς εμέ και εγώ θα σου αποκριθώ, θα σου αποκαλύψω μεγάλα και ισχυρά, τα οποία δεν έχεις γνωρίσει έως τώρα.

Ιερ. 40,4 ότι ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ περι οίκων της πόλεως ταύτης και περι οίκων βασιλέως Ιούδα των καθηρημένων εις χάρακας και προμαχώνας

Ιερ. 40,4 Διότι έτσι ωμίλησεν ο Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού δια τους οίκους της πόλεως αυτής, δια τα ανάκτορα του βασιλέως Ιούδα, τα οποία θα κατεδαφισθούν, δια να γίνουν χαρακώματα και προμαχώνας,

Ιερ. 40,5 τού μάχεσθαι προς τους Χαλδαιούς και πληρώσαι αυτήν των νεκρών των ανθρώπων, ούς επάταξα εν οργή μου και εν θυμώ μου, και απέστρεψα το πρόσωπόν μου απ αυτών περι πασών των πονηριών αυτών·

Ιερ. 40,5 ώστε να μάχωνται εκεί οι Ιουδαιοί εναντίον των Χαλδαιών και να γεμίσουν την πόλιν αυτήν από πτώματα ανθρώπων, τους οποίους εγώ, εν τη δικαία μου οργή και τω θυμώ, εκτύπησα και εγύρισα αλλού το πρόσωπόν μου από αυτούς εξ αιτίας όλων των αμαρτιών και των ανομιών, που είχαν διαπράξει.

Ιερ. 40,6 ιδού εγώ ανάγω αυτή συνούλωσιν και ίαμα και φανερώσω αυτοίς εισακούειν και ιατρεύσω αυτήν και ποιήσω αυτοίς ειρήνην και πίστιν.

Ιερ. 40,6 ΑΛΛ' ιδού ότι εγώ θα επιφέρω κατόπιν εις αυτήν, εις την Ιερουσαλήμ, θεραπείαν και επούλωσιν των πληγών της. Θα καθοδηγήσω και θα διδάξω αυτούς, να με υπακούουν. Θα την θεραπεύσω και θα την ιατρεύσω εξ ολοκλήρου. Θα συνάψω με αυτούς ειρήνην και θα τους εμπνεύσω αξιοπιστίαν προς εμέ και τους λόγους μου.

Ιερ. 40,7 και αποστρέψω την αποικίαν Ιούδα και την αποικίαν Ισραήλ και οικοδομήσω αυτούς καθώς το πρότερον.

Ιερ. 40,7 Θα επαναφέρω ελευθέρους τους εις την εξορίαν αιχμαλώτους της φυλής Ιούδα και τους εις την εξορίαν αιχμαλώτους του ισραηλιτικού λαού και θα αποκαταστήσω αυτούς, όπως και προηγουμένως, εις την χώραν των.

Ιερ. 40,8 και καθαριώ αυτούς από πασών των αδικιών αυτών, ών ήμάρτοσάν μοι, και ου μη μνησθήσομαι αμαρτιών αυτών, ών ήμαρτόν μοι και απέστησαν απ εμού.

Ιερ. 40,8 Θα απαλλάξω και θα καθαρίσω αυτούς από όλας τας αδικίας, δια των οποίων είχαν αμαρτήσει ενώπιόν μου, και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας, τας οποίας αυτοί διέπραξαν με την παρακοήν και την απομάκρυνσίν των από εμέ.

Ιερ. 40,9 και έσται εις ευφροσύνην και αίνεσιν και εις μεγαλειότητα παντί τώ λαώ της γής, οίτινες ακούσονται πάντα τα αγαθά, ά εγώ ποιήσω, και φοβηθήσονται και πικρανθήσονται περι πάντων των αγαθών και περι πάσης της ειρήνης, ής εγώ ποιήσω αυτοίς. -

Ιερ. 40,9 Και θα είναι και θα μείνη η Ιερουσαλήμ τότε εις κατάστασιν ευφροσύνης και δόξης και μεγαλείου ανάμεσα εις όλους τους λαούς της γης, οι οποίοι θα πληροφορηθούν όλα αυτά τα αγαθά, που θα προσφέρω και θα πραγματοποιήσω εις αυτήν, και θα φοβηθούν και θα πικρανθούν από την ζήλειαν των δι' όλας αυτάς τας δωρεάς μου προς αυτήν και δια την πλήρη ειρήνην, την οποίαν εγώ θα αττοκαταστήσω μεταξύ του λαού της.

Ιερ. 40,10 Ούτως είπε Κύριος· έτι ακουσθήσεται εν τώ τόπω τούτω, ώ υμείς λέγετε· έρημός εστιν από ανθρώπων και κτηνών, εν πόλεσιν Ιούδα και έξωθεν Ιερουσαλήμ, ταις ηρημωμέναις παρά το μη είναι άνθρωπον και κτήνη,

Ιερ. 40,10 Ετσι είπεν ο Κυριος· Δια την πόλιν, δια την οποίαν σεις λέγετε ότι είναι έρημος από ανθρώπους και από ζώα, δια τας πόλεις της περιοχής του βασιλείου Ιούδα και τας έξωθεν και τας γύρω από την Ιερουσαλήμ ερημωμένας αυτάς περιοχάς, που δεν θα υπάρχουν άνθρωποι και κτήνη,

Ιερ. 40,11 φωνή ευφροσύνης και φωνή χαρμοσύνης, φωνή νυμφίου και φωνή νύμφης, φωνή λεγόντων· εξομολογείσθε Κυρίω παντοκράτορι, ότι χρηστός Κύριος, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού· και εισοίσουσι δώρα εις οίκον Κυρίου, ότι αποστρέψω πάσαν την αποικίαν της γής εκείνης κατά το πρότερον, είπε Κύριος·

Ιερ. 40,11 στον τόπον, λοιπόν, αυτόν θα ακουσθή φωνή αγαλλιάσεως και φωνή χαράς, φωνή χαρμόσυνος νυμφίου και

φωνή νύμφης, φωνή ανθρώπων, οι οποίοι θα ψάλλουν και θα λένουν· “δοξολογήστε τον Κυριον, τον παντοκράτορα, διότι είναι αγαθός και διότι το έλεός του μένει στον αιώνα”. Θα προσφέρουν τότε με πίστιν και χαράν δώρα στον ναόν του Κυρίου. Διότι εγώ θα επαναφέρω όλους τους αιχμαλώτους εξοριστούς της γης εκείνης και θα τους αποκαταστήσω ελευθέρους, όπως και προηγουμένως, είπε ο Κυριος.

Ιερ. 40,12 ούτως είπε Κύριος των δυνάμεων· έτι έσται εν τώ τόπω τούτω τώ ερηίμω παρά το μη είναι άνθρωπον και κτήνος και εν πάσαις ταίς πόλεσιν αυτού καταλύματα ποιμένων κοιταζόντων πρόβατα·

Ιερ. 40,12 Τοιουτοτρόπως είπε ο Κυριος των δυνάμεων· Θα έλθη εποχή, κατά την οποίαν στον έρημον τούτον τόπον, που δεν υπάρχουν σήμερα άνθρωποι και κτήνη, θα υπάρξουν εις όλας τας πόλεις της περιοχής αυτής ποιμένες, οι οποίοι θα βόσκουν και θα ασφαλίζουν εις τας μάνδρας των πρόβατα·

Ιερ. 40,13 εν πόλεσι της ορεινής και εν πόλεσι της Σεφηλά και εν πόλεσι της Ναγέβ και εν γη Βενιαμίν και εν ταίς κύκλω Ιερουσαλήμ και εν πόλεσιν Ιούδα έτι παρελεύσεται πρόβατα επί χείρα αριθμούντος, είπε Κύριος.

Ιερ. 40,13 εις τας πόλεις της ορεινής περιοχής, εις τας πόλεις της Σεφηλά, εις τας πόλεις Ναγέβ, εις την περιοχίν Βενιαμίν και εις τας κύκλω από την Ιερουσαλήμ περιοχάς. Εις τας πόλεις της Ιουδαίας γενικώς, θα περάσουν πάλιν πρόβατα κάτω από το χέρι του ποιμένας, που θα τα μετρά, λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 41 (Μασ. 34)

Ιερ. 41,1 Ο λόγος ο γενόμενος προς Ιερεμίαν παρά Κυρίου (και Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνας και πάν το στρατόπεδον αυτού και πάσα η γη αρχής αυτού επολέμουν επί Ιερουσαλήμ και επί πάσας τας πόλεις Ιούδα) λέγων·

Ιερ. 41,1 Λογος, ο οποίος απηυθύνθη εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν κατά την εποχήν, κατά την οποίαν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς και όλος ο στρατός του και όλα τα βασίλεια του κόσμου, που είχαν υποταχθή εις αυτόν, επολεμούσαν κατά της Ιερουσαλήμ και εναντίον όλων των άλλων πόλεων του Ιούδα· και ο λόγος αυτός είπεν·

Ιερ. 41,2 ούτως είπε Κύριος· βάδισον προς Σεδεκίαν βασιλέα Ιούδα και ερείς αυτό· ούτως είπε Κύριος· παραδόσει παραδοθήσεται η πόλις αυτή εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνας, και συλληψεται αυτήν και καύσει αυτήν εν πυρί·

Ιερ. 41,2 Έτσι είπεν ο Κυριος· πήγαινε προς τον Σεδεκίαν τον βασιλέα του ιουδαϊκού βασιλείου και είπε προς αυτόν· αυτά λέγει ο Κυριος· ασφαλώς και βεβαίως θα παραδοθή η πόλις αυτή εις τας χείρας του βασιλέως της Βαβυλώνας, ο οποίος και θα την κατολάβη και θα την παραδώση στο πυρ.

Ιερ. 41,3 και σύ ου μη σωθής εκ χειρός αυτού και συλληψει συλληφθήση και εις χείρας αυτού δοθήση, και οφθαλμοί σου τους οφθαλμούς αυτού όφονται και το στόμα αυτού μετά τού στόματός σου λαλήσει, και εις Βαβυλώνα εισελεύση.

Ιερ. 41,3 Και συ ο ίδιος δεν θα διασωθής από το χέρι του βασιλέως της Βαβυλώνας. Ασφαλώς και βεβαίως θα συλληφθής και θα παραδοθής εις τα χέρια αυτού. Οι οφθαλμοί σου θα ίδουν τους οφθαλμούς του, και το στόμα εκείνου θα ομιλήση με σε, και το στόμα σου προς εκείνον· και έπειτα θα οδηγηθής εις την Βαβυλώνα αιχμάλωτος.

Ιερ. 41,4 αλλά άκουσον τον λόγον Κυρίου, Σεδεκία βασιλεύ Ιούδα· ούτως λέγει Κύριος·

Ιερ. 41,4 Αλλά άκουσε τον, λόγον του Κυρίου, Σεδεκία, βασιλεύ του Ιουδαϊκού βασιλείου. Έτσι λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 41,5 εν ειρήνη αποθανή, και ως έκλαυσαν τους πατέρας σου τους βασιλεύσαντας πρότερόν σου, κλαύσονται και σε, ουαί Κύριε, και έως άδου κόψονται σε· ότι λόγον εγώ ελάλησα, είπε Κύριος.

Ιερ. 41,5 Εν τέλει θα απόθανης ειρηνικόν θάνατον και όπως έκλαυσαν τους πατέρας σου, οι οποίοι εβασίλευσαν προηγουμένως από σε, έτσι θα κλαύσουν και δια σε. Και θα αναφωνούν· “αλλοίμονον Κυριε ! εχάσαμεν τον βασιλέα”! Οι κοπετοί και οι θήνοι θα φθάσουν έως εις αυτόν τον άδην. Θα γίνουν αυτά, διότι εγώ ωμίλησα και είπα, λέγει Κυριος.

Ιερ. 41,6 και ελάλησεν Ιερεμίας προς τον βασιλέα Σεδεκίαν πάντας τους λόγους τούτους εν Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 41,6 Ο Ιερεμίας πράγματι είπε προς τον Σεδεκίαν εις την Ιερουσαλήμ όλους αυτούς τους λόγους.

Ιερ. 41,7 και η δύναμις βασιλέως Βαβυλώνας επολέμει επί Ιερουσαλήμ και επί τας πόλεις Ιούδα, επί Λαχίς και επί Αζηκά, ότι αυτά κατελείφθησαν εν πόλεσιν Ιούδα πόλεις οχυραί.

Ιερ. 41,7 Η στρατιωτική δύναμις του βασιλέως της Βαβυλώνας, επολεμούσεν εναντίον της Ιερουσαλήμ και εναντίον των πόλεων του ιουδαϊκού βασιλείου, εναντίον της Λαχίς και της Αζηκά, διότι μεταξύ όλων των άλλων πόλεων του ιουδαϊκού βασιλείου αυτά, καθ' ο οχυραί πόλεις, απέμειναν ελεύθεραι και δεν είχαν καταληφθή ακόμη από τον Ναβουχοοονόσορα.

Ιερ. 41,8 Ο λόγος ο γενόμενος προς Ιερεμίαν παρά Κυρίου μετά το συντελέσαι τον βασιλέα Σεδεκίαν διαθήκην προς τον λαόν τού καλέσαι άφεισιν,

Ιερ. 41,8 Λογος, ο οποίος εκ μέρους του Κυρίου ήλθε προς τον Ιερεμίαν έπειτα από την συμφωνίαν, την οποίαν συνήψεν ο βασιλεύς Σεδεκίας προς τον λαόν τον ισραηλιτικόν, δια να κηρύξη και δώση ελευθερίαν εις όλους τους δούλους.

Ιερ. 41,9 τού εξαποστειλαιο έκαστον τον παιδα αυτού και έκαστον την παιδίσκην αυτού, τον Εβραίον και την Εβραίαν ελευθέρους, προς το μη δουλεύειν άνδρα εξ Ιούδα·

Ιερ. 41,9 Δηλαδή κάθε Ιουδαίος να αφήση ελεύθερον τον δούλον του και καθένας να αφήση ελευθέραν την δούλην του, τον Εβραίον και την Εβραίαν, όλους ελευθέρους, ώστε να μη υπάρχη κανείς πλέον δούλος από τους Ιουδαίους.

Ιερ. 41,10 και επεστράφησαν πάντες οι μεγιστάνες και πάς ο λαός οι εισελθόντες εν τή διαθήκη τού αποστειλαιο έκαστον τον παιδα αυτού και έκαστον την παιδίσκην αυτού και εώσαν

Ιερ. 41,10 Έπειτα όμως ήλλαξαν γνώμην όλοι οι άρχοντες και όλος ο λαός, οι οποίοι έλαβον μέρος και εδέχθησαν την συμφωνίαν αυτήν, δια να αφήσουν ο καθένας ελεύθερον τον δούλον του, ο καθένας ελευθέραν την δούλην του,

Ιερ. 41,11 αυτούς εις παιδας και παιδίσκας.

Ιερ. 41,11 και εκράτησαν αυτούς ως δούλους και ως δούλας.

Ιερ. 41,12 και εγενήθη λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 41,12 Τοτε εγενε πάλιν λόγος Κυρίου προς τον Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 41,13 ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· εγώ διεθέμην διαθήκην προς τους πατέρας υμών εν τή ημέρα, ή εξειλάμην αυτούς εκ γής Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας, λέγων·

Ιερ. 41,13 Έτσι είπε Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικου λαου· εγώ συνήψα διαθήκην προς τους προγόνους σας κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν έβγαλα αυτούς ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, από τον οίκον αυτόν της δουλείας λέγων·

Ιερ. 41,14 όταν πληρωθή έξ έτη, αποστειλεις τον αδελφόν σου τον Εβραίον, ός παραθήσεταιί σοι· και εργάται σοι έξ έτη, και

εξαποστειλείς αυτόν ελεύθερον. και ουκ ήκουσάν μου και ουκ έκλιναν το ούς αυτών.

Ιερ. 41,14 όταν συμπληρωθούν εξ έτη δουλείας, θα αφήσης ελεύθερον τον αδελφόν σου τον Εβραϊόν, ο οποίος θα έχη πωληθή εις σε ως δούλος. Αυτός θα εργασθή επί εξ έτη ως δούλος σου και έπειτα θα τον αφήσης ελεύθερον. Αλλά δεν ήκουσαν την εντολήν μου αυτήν, δεν έκλιναν το αυτί των, δια να την ακούσουν.

Ιερ. 41,15 και επέστρεψαν σήμερα ποιήσαι το ευθές πρό οφθαλμών μου τού καλέσαι άφεισιν έκαστον τού πλησίον αυτού και συνετέλεσαν διαθήκην κατά πρόσωπόν μου εν τώ οίκω, ού επεκλήθη το όνομά μου επ αυτώ.

Ιερ. 41,15 Και Ιδού, ότι σήμερα επανήλθαν και συνήλθαν οι Ιουδαίοι, δια να εφαρμόσουν το ορθόν τούτο ενώπιόν μου· να κηρύξη ο καθένας ελευθερίαν στον πλησίον του και μάλιστα έκλεισαν συμφωνίαν ενώπιόν μου στον ναόν, όπου επικαλείσθε το Ονομά μου.

Ιερ. 41,16 και επεστρέψατε και εβεβηλώσατε το όνομά μου τού επιστρέψαι έκαστον τον παίδα αυτού και έκαστον την παιδίσκην αυτού, ούς εξαπεστείλατε ελευθέρους τή ψυχή αυτών, τού είναι υμίν εις παίδας και παιδίσκας.

Ιερ. 41,16 Αλλά αλλάξατε γνώμην και εβεβηλώσατε τοιοτοτρόπως το Ονομά μου και διετάξατε ο καθένας σας να επιστρέψη ο δούλος του, και ο καθένας να επιστρέψη εις αυτόν η δούλη του. Αυτούς, τους οποίους σεις εστείλατε ελευθέρους σύμφωνα με την επιθυμίαν και την θέλησιν της καρδιάς των, απεφασίσατε να είναι και πάλιν δούλοι και δούλαι σας.

Ιερ. 41,17 διά τούτο ούτως είπε Κύριος· υμείς ουκ ήκούσατέ μου τού καλέσαι άφεισιν έκαστος προς τον πλησίον αυτού· ιδού εγώ καλώ άφεισιν υμίν εις μάχαιραν και εις τον θάνατον και εις τον λιμόν και δώσω υμάς εις διασποράν πάσαις ταίς βασιλείαις της γής.

Ιερ. 41,17 Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Σεις δεν υπηκούσατε εις εμέ, ώστε να κηρύξετε ελευθερίαν ο καθένας προς τον πλησίον αυτού. Δια τούτο ιδού, εγώ κηρύττω εις σας ελευθερίαν από την εξουσίαν μου και σας παραδίδω εις την μάχαιραν και εις την θανατηφόρον επιδημίαν, εις την φοβεράν πειναν. Θα σας αφήσω να διασπαρήτε και διασκορπισθήτε εις όλας τας βασιλείας της οικουμένης.

Ιερ. 41,18 και δώσω τους άνδρας τους παρεληλυθότας την διαθήκην μου, τους μη στήσαντας την διαθήκην μου, ήν εποίησαν κατά πρόσωπόν μου, τον μόσχον, ον εποίησαν εργάζεσθαι αυτώ,

Ιερ. 41,18 Θα παραδώσω εις σφαγήν όλους τους άνδρας εκείνους, οι οποίοι παρέβησαν και κατεπάτησαν την διαθήκην μου, οι οποίοι δεν ετήρησαν την συμφωνίαν μου, που έκαμαν ενώπιόν μου και εις κύρωσιν της οποίας διεμέλισαν εις δύο τμήματα τον μόσχον και διήλθον δια μέσου αυτών.

Ιερ. 41,19 τους άρχοντας Ιούδα και τους δυνάστας και τους ιερείς και τον λαόν,

Ιερ. 41,19 Δια τούτο τους άρχοντας της Ιουδαίας, τους κατέχοντας εξουσίας, τους ιερείς και τον λαον τον παραβάτην,

Ιερ. 41,20 και δώσω αυτοούς τοίς εχθροίς αυτών και έσται τα θνησιμαία αυτών βρώσις τοίς πετεινοίς τού ουρανού και τοίς θηρίοις της γής.

Ιερ. 41,20 Θα παραδώσω αυτοούς στους εχθρούς των και τα πτώματά των θα γίνουν τροφή των ορνέων του ουρανού και των θηρίων της γης.

Ιερ. 41,21 και τον Σεδεικίαν βασιλέα της Ιουδαίας και τους άρχοντας αυτών δώσω εις χείρας εχθρών αυτών, και δύναμις βασιλέως Βαβυλώνος τοίς αποτρέχουσιν απ αυτών.

Ιερ. 41,21 Τον δε Σεδεικίαν, τον βασιλέα του ιουδαϊκού βασιλείου, και τους άρχοντας των Ιουδαίων, θα παραδώσω εις τα χέρια των εχθρών των και στον στρατόν του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος κατά τον καιρόν τούτον έχει απομακρυνθή από την Ιουδαίαν, δια να ασχοληθή με άλλους εχθρούς του.

Ιερ. 41,22 ιδού εγώ συντάσσω, φησί Κύριος, και επιστρέψω αυτοούς εις την γήν ταύτην, και πολεμήσουσιν επ αυτήν και λήψονται αυτήν και κατακαύσουσιν αυτήν εν πυρί και τας πόλεις Ιούδα, και δώσω αυτάς ερήμους από των κατοικούντων.

Ιερ. 41,22 Ιδού εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος διατάσσω, λέγει ο Κυριος, και θα επαναφέρω τους Βαβυλωνίους αυτοούς εις την χώραν αυτήν, οι οποίοι και θα πολεμήσουν εναντίον της και θα την καταλάβουν και θα την κατακαύσουν στο πυρ και τας πόλστου Ιούδα θα τας καταστήσω ερήμους από κατοίκους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 42 (Μασ. 35)

Ιερ. 42,1 Ο λόγος ο γενόμενος προς Ιερεμίαν παρά Κυρίου εν ημέραις Ιωακείμ βασιλέως Ιούδα λέγων·

Ιερ. 42,1 Ο λόγος, ο οποίος έγινε εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν κατά τας ημέρας του Ιωακείμ, βασιλέως των Ιουδαίων, και ο οποίος λέγει·

Ιερ. 42,2 βάδισον εις οίκον Αρχαβείν και άξεις αυτοούς εις οίκον Κυρίου, εις μίαν των αυλών, και ποτιείς αυτοούς οίνον.

Ιερ. 42,2 Πηγαينه εις την οικογένειαν του Αρχαβείν και θα οδηγήσης αυτοούς στον ναόν του Κυρίου, εις μίαν από τας αυλάς, και θα δώσης εις αυτοούς, να πίνουν οίνον.

Ιερ. 42,3 και εξήγαγον τον Ιεζονίαν υιόν Ιερεμίου υιού Χαβασίν και τους αδελφούς αυτού και τους υιούς αυτού και πάσαν την οικίαν Αρχαβείν

Ιερ. 42,3 Κατόπιν της εντολής αυτής του Κυρίου, επήρα και ωδήγησα δια μέσου της πόλεως τον Ιεζονίαν, υιόν του Ιερεμίου, υιού του Χαβασίν, και τους αδελφούς αυτού και τους υιούς του και όλην την γενεάν Αρχαβείν,

Ιερ. 42,4 και εισήγαγον αυτοούς εις οίκον Κυρίου εις το παστοφόριον υιών Ανανίου, υιού Γοδολίου ανθρωπου τού Θεού, ό εστιν εγγύς τού οίκου των αρχόντων των επάνω τού οίκου Μασαίου υιού Σελώμ, τού φυλάσσοντος την αυλήν,

Ιερ. 42,4 και τους ωδήγησα στον ναόν του Κυρίου, εις διαμέρισμα των υιών του Ανανίου, υιού του Γοδολίου, του ανθρωπου αυτού του Θεού. Αυτό το διαμέρισμα ήτο πλησίον στον οίκον των αρχόντων, ο οποίος ευρίσκετο επάνω από τον οίκον του Μασαίου, υιού του Σελώμ, ο οποίος ήτο ο φύλαξ της αυλής.

Ιερ. 42,5 και έδωκα κατά πρόσωπον αυτών κεράμιον οίνου και ποτήρια και είπα· πείτε οίνον.

Ιερ. 42,5 Εκεί έδωκα ενώπιον όλων αυτών ένα πήλινον δοχείον, που περιείχεν οίνον, και ένα ποτήριον και είπα· "πίετε οίνον".

Ιερ. 42,6 και είπαν· ου μη πίνωμεν οίνον, ότι Ιωναδάβ υιός ηχάβ ο πατήρ ημών ενετείλατο ημίν λέγων· ου μη πείτε οίνον, υμείς και οι υιοί υμών έως αιώνος.

Ιερ. 42,6 Εκείνοι όμως απήντησαν· "δεν θα πίνωμεν οίνον, διότι ο Ιωναδάβ, υιός του Ρηχάβ, ένας από τους προγόνους μας, μας έδωσεν εντολήν λέγων· ποτέ στον αιώνα τον άπαντα δεν θα πείτε οίνον ούτε σεις ούτε οι υιοί σας.

Ιερ. 42,7 και οικίας ου μη οικοδομήσητε και σπέρμα ου μη σπείρητε, και αμπελών ουκ έσται υμίν, ότι εν σκηναίς οικήσετε πάσας τας ημέρας υμών, όπως αν ζήσητε ημέρας πολλάς επί της γής, εφ ής διατρίβετε υμεις επ αυτής.

Ιερ. 42,7 Ούτε και οικίας θα ανοικοδομήσετε, ούτε σπόρους θα σπείρετε στους αγρούς. Δεν θα αποκτήσετε αμπελούς, αλλά θα κατοικήσετε εις τας σκηνας όλας τας ημέρας της ζωής σας, δια να ζήσετε έτσι επί πολλούς χρόνους επάνω εις την χώραν αυτήν, επί της οποίας σεις τώρα ευρίσκεσθε.

Ιερ. 42,8 και ηκούσαμεν της φωνής Ιωναδάβ τού πατρός ημών προς το μη πιείν οίνον πάσας τας ημέρας ημών, ημεις και αι γυναίκες ημών και οι υιοί ημών και αι θυγατέρες ημών,

Ιερ. 42,8 Ημεις υπηκούσαμεν εις την εντολήν αυτήν του Ιωναδάβ, του προγόνου μας, να μη πίνωμεν οίνον όλας τας ημέρας της ζωής μας, ημεις και αι γυναίκες μας και οι υιοί μας και αι θυγατέρες μας.

Ιερ. 42,9 και προς το μη οικοδομείν οικίας τού κατοικείν εκεί, και αμπελών και αγρός και σπέρμα ουκ εγένετο ημίν,

Ιερ. 42,9 να μη οικοδομούμεν οικίας, δια να κατοικούμεν εντος αυτών. Ποτέ δε δε είχαμεν ούτε αμπελούς, ούτε αγρούς, ούτε σποράν.

Ιερ. 42,10 και ωκήσαμεν εν σκηναίς και ηκούσαμεν και εποιήσαμεν κατά πάντα, ά ενετείλατο ημίν Ιωναδάβ ο πατήρ ημών.

Ιερ. 42,10 Κατοικήσαμεν εις σκηνας και έτσι υπηκούσαμεν και επράξαμεν όλα εκείνα, τα οποία μας διέταξεν ο πρόγονός μας ο Ιωναδάβ.

Ιερ. 42,11 και εγενήθη ότε ανέβη Ναβουχοδονόσορ επί την γήν, και είπαμεν· εισέλθατε και εισέλθωμεν εις Ιερουσαλήμ από προσώπου της δυνάμεως των Χαλδαίων και από προσώπου της δυνάμεως των Ασσυριών, και ωκούμεν εκεί.

Ιερ. 42,11 Όταν δε ο Ναδουχοδονόσορ επήλθεν εναντίον αυτής της χώρας, είπαμεν ημεις αναμεταξύ μας· Ελάτε να εισέλθωμεν εις την Ιερουσαλήμ, δια να σωθώμεν από την στρατιωτικήν δύναμιν των Χαλδαίων και από την στρατιωτικήν δύναμιν των Ασσυριών. Και τώρα κατοικούμεν πλέον εις την Ιερουσαλήμ".

Ιερ. 42,12 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιερ. 42,12 Ηλθε τότε παρά Κυρίου λόγος προς εμέ λέγων·

Ιερ. 42,13 ούτως λέγει Κύριος· πορεύου και ειπόν ανθρώπω Ιούδα και τοίς κατοικούσιν Ιερουσαλήμ· ου μη λάβητε παιδείαν τού ακούειν τους λόγους μου·

Ιερ. 42,13 έτσι λέγει ο Κυριος· πήγαινε και ειπέ εις όλους τους Ιουδαίους και εις όλους όσοι κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ· Λοιπόν, δεν θα παιδαγωγηθήτε και δεν θα μάθετε να υπακούετε στους λόγους μου·

Ιερ. 42,14 έστησαν ρήμα υιοί Ιωναδάβ, υιού ηχάβ, ό ενετείλατο τοίς τέκνοις αυτού προς το μη πιείν οίνον, και ουκ επίοσαν· και εγώ ελάλησα προς υμάς όρθρου, και ουκ ηκούσατε.

Ιερ. 42,14 Ιδού, οι απόγονοι του Ιωναδάβ, υιού του Ρηχάδ, συνεμορφώθησαν προς την εντολήν, την οποίαν αυτός είχε δώσει εις τα τέκνα του, να μη πίνουν ποτέ οίνον και δεν έπιαν. Εγώ ωμίλησα και έδωσα εις σας εντολάς από την πρωϊαν κάθε ημέρας, άλλα σεις δεν υπηκούσατε.

Ιερ. 42,15 και απέστειλα προς υμάς τους παιδάς μου τους προφήτας λέγων· αποστράφητε έκαστος από της οδού αυτού της πονηράς και βελτίω ποιήσατε τα επιτηδεύματα υμών και ου πορεύεσθε οπίσω θεών ετέρων τού δουλεύειν αυτοίς, και οικήσετε επί της γής, ής έδωκα υμίν και τοίς πατράσιν υμών· και ουκ εκλίνατε τα ώτα υμών και ουκ εισηκούσατε.

Ιερ. 42,15 Εστειλα προς σας τους δούλους μου, τους προφήτας, και σας έλεγα· απομακρυνθήτε ο καθένας από την πονηράν αυτού οδόν, κάμετε καλύτερα τα έργα σας και μη πορεύεσθε οπίσω από άλλους θεούς, ώστε να υπακούετε και να λατρεύετε αυτούς. Εάν αυτά τηρήσετε, θα κατοικήσετε εις την χώραν, την οποίαν εγώ έδωσα εις σας και στους προγόνους σας. Σεις όμως δεν εδώσατε προσοχήν εις τα λόγια μου, δεν ανοίξατε τα αυτιά σας και δεν υπηκούσατε.

Ιερ. 42,16 και έστησαν υιοί Ιωναδάβ υιού ηχάβ την εντολήν τού πατρός αυτών, ο δε λαός ούτος ουκ ήκουσέ μου.

Ιερ. 42,16 Οι απόγονοι του Ιωναδάβ, υιού του Ρηχάβ, ετήρησαν την εντολήν του προγόνου των. Ο λαός μου όμως αυτός δεν υπήκουσεν εις εμέ.

Ιερ. 42,17 διά τούτο ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ φέρω επί Ιούδαν και επί τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ πάντα τα κακά, ά ελάλησα επ αυτούς.

Ιερ. 42,17 Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ θα επιφέρω εναντίον του βασιλείου του Ιούδα και εναντίον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ όλας τας συμφοράς και τας θλίψεις, τας οποίας έχω πλέον αποφασίσει δι' αυτούς.

Ιερ. 42,18 διά τούτο ούτως είπε Κύριος· επειδή ηκουσαν υιοί Ιωναδάβ υιού ηχάβ την εντολήν τού πατρός αυτών ποιείν καθότι ενετείλατο αυτοίς ο πατήρ αυτών,

Ιερ. 42,18 Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Επειδή οι απόγονοι του Ιωναδάβ, του υιού του Ρηχάβ, υπήκουσαν και συνεμορφώθησαν προς την εντολήν του προγόνου των και επράξαν ο,τι ο πρόγονός των τους είχε διατάξει,

Ιερ. 42,19 ου μη εκλίπη ανήρ των υιών Ιωναδάβ υιού ηχάβ παρεστηκώς κατά πρόσωπόν μου πάσας τας ημέρας της γής.

Ιερ. 42,19 δια τούτο δεν θα λείψη ποτέ άνθρωπος από τους απογόνους του Ιωναδάβ, υιού του Ρηχάβ, ο οποίος θα παρίσταται ενώπιόν μου καθ' όλας τας ημέρας της γης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 43 (Μασ. 36)

Ιερ. 43,1 Εν τώ ενιαυτώ τώ τετάρτω Ιωακείμ υιού Ιωσία βασιλέως Ιούδα εγενήθη λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιερ. 43,1 Κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, υιού του Ιωσία, βασιλέως του Ιούδα, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπε·

Ιερ. 43,2 λάβε σεαυτώ χαρτίον βιβλίου και γράψον επ αυτού πάντας τους λόγους, ούς ελάλησα προς σε επί Ιερουσαλήμ και επί Ιούδα και επί πάντα τα έθνη, αφ ής ημέρας λαλήσαντός μου προς σε, αφ ημερών Ιωσία βασιλέως Ιούδα και έως της ημέρας ταύτης·

Ιερ. 43,2 Παρε ελιτην περγαμηνήν και γράψε επάνω εις αυτήν όλους τους λόγους, τους οποίους εγώ είπα προς σε, εναντίον της Ιερουσαλήμ, εναντίον της Ιουδαίας χώρας και εναντίον όλων των εθνών, από την ημέραν κατά την οποίαν ήρχισα να ομιλώ προς σε, από την εποχήν του Ιωσίου, βασιλέως των Ιουδαίων, και μέχρι της ημέρας αυτής.

Ιερ. 43,3 ίσως ακούσεται ο οικος Ιούδα πάντα τα κακά, ά εγώ λογίζομαι ποιήσαι αυτοίς, ίνα αποστρέψωσιν από της οδού αυτών της πονηράς, και ίλεως έσομαι ταις αδικίαις αυτών και ταις αμαρτίαις αυτών.

Ιερ. 43,3 Ισως ακούσουν, κατανυγούν και συναισθανθούν οι Ιουδαίοι όλας τας τιμωρίας, τας οποίας εγώ σκέπτομαι να

εξαποστείλω εναντίον των, και εν μετανοία επιστρέψουν από την κακίαν αυτών, οπότε εγώ θα φανώ ίλεως εις τας αδικίας και τας αμαρτίας των.

Ιερ. 43,4 και εκάλεσεν Ιερεμίας τον Βαρούχ υιόν Νηριού, και έγγραφεν από στόματος Ιερεμίου πάντας τους λόγους Κυρίου, ούς εχρημάτισε προς αυτόν, εις χαρτίον βιβλίου.

Ιερ. 43,4 Εκάλεσεν ο Ιερεμίας τον Βαρούχ, υιόν του Νηριού, και εκείνος καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου έγγραφεν όλους τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους ο Κυριος είπε προς αυτόν. Τους έγγραφεν εις την ειλητήν περγαμνήν.

Ιερ. 43,5 και ενετείλατο Ιερεμίας τώ Βαρούχ λέγων· εγώ φυλάσσομαι, ου μη δύνωμαι εισελθείν εις οίκον Κυρίου.

Ιερ. 43,5 Επειτα ο Ιερεμίας εδωσεν εντολήν και οδηγίαν στον Βαρούχ λέγων· “εγώ ευρίσκομαι από φρούρησιν και δεν ημπορώ να εισέλθω στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 43,6 και αναγνώση εν τώ χαρτίω τούτω εις τα ότα του λαού εν οίκω Κυρίου εν ημέρα νηστείας, και εν ωσί παντός Ιουδα των ερχομένων εκ πόλεων αυτών αναγνώση αυτοίς·

Ιερ. 43,6 Συ, λοιπόν, θα αναγνώσης την περγαμνήν αυτήν εις επήκοον όλου του λαού, εν τω ναώ του Κυρίου κατά την ημέραν της νηστείας. Θα αναγνώσης να ακούσουν όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι έρχονται από τας πόλεις αυτών στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 43,7 ίσως πεσειται έλεος αυτών κατά πρόσωπον Κυρίου, και αποστρέψουσιν εκ της οδού αυτών της πονηράς, ότι μέγας ο θυμός και η οργή Κυρίου, ήν ελάλησεν επί τον λαόν τούτον.

Ιερ. 43,7 Ισως μετανοήσουν και ζητήσουν παρά του Κυρίου συγχώρησιν και ελεηθούν από αυτόν, εάν ο καθένας επιστρέψη από την οδόν αυτού την πονηράν. Διότι είναι μέγας ο θυμός και η οργή του Κυρίου, την οποίαν εξεδήλωσεν εναντίον του λαού αυτού”.

Ιερ. 43,8 και εποίησε Βαρούχ κατά πάντα, ά ενετείλατο αυτώ Ιερεμίας, τού αναγνώσαι εν τώ βιβλίω τους λόγους Κυρίου εν οίκω Κυρίου.

Ιερ. 43,8 Ο Βαρούχ έπραξε σύμφωνα με όλα εκείνα, που τον είχε διατάξει ο Ιερεμίας· να αναγνώση, δηλαδή, στον ναόν του Κυρίου τους λόγους, οι οποίοι ήσαν γραμμένοι εις την περγαμνήν.

Ιερ. 43,9 και εγενήθη εν τώ έτει τώ ογδόω τώ βασιλεί Ιωακείμ εν τώ μηνί τώ ενάτω, εξεκκλησίασαν νηστείαν κατά πρόσωπον Κυρίου πάς ο λαός εν Ιερουσαλήμ και οίκος Ιουδα.

Ιερ. 43,9 Κατά το όγδοον, λοιπόν, εκείνο έτος της βασιλείας του βασιλέως Ιωακείμ, κατά τον ένατον μήνα, όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και όλος ο Ιουδαϊκός λαός συνεκεντρώθησαν ενώπιον του ναού του Κυρίου, αφού εκήρυξαν ημέραν γενικής νηστείας.

Ιερ. 43,10 και ανεγίνωσκε Βαρούχ εν τώ βιβλίω τους λόγους Ιερεμίου εν οίκω Κυρίου, εν οίκω Γαμαριού, υιού Σαφάν τού γραμματέως, εν τή αυλή τή επάνω εν προθύροις πύλης τού οίκου Κυρίου της καινής και εν ωσί παντός τού λαού.

Ιερ. 43,10 Τοτε ο Βαρούχ ήρχισε να αναγινώσκη από το βιβλίον τους λόγους του Ιερεμίου στον ναόν του Κυρίου, στο διαμέρισμα του Γαμαριού, υιού του Σαφάν του γραμματέως, εις την επάνω αυλήν του ναού, εις την εισοδον της νέας πύλης του οίκου του Κυρίου. Ανεγινωσκεν αυτά εις επήκοον όλου του λαού.

Ιερ. 43,11 και ήκουσε Μιχαίας υιός Γαμαριού υιού Σαφάν άπαντας τους λόγους Κυρίου εκ τού βιβλίου·

Ιερ. 43,11 Ο Μιχαίας, ο υιός του Γαμαριού, υιού του Σαφάν, ήκουσεν όλους αυτούς τους λόγους του Κυρίου από το βιβλίον του Ιερεμίου.

Ιερ. 43,12 και κατέβη εις οικίαν τού βασιλέως, εις τον οίκον τού γραμματέως, και ιδού εκεί πάντες οι άρχοντες εκάθηντο, Ελισαμά ο γραμματέως και Δαλαίας υιός Σελεμίου και Ελνάθαν υιός Ακχοβώρ και Γαμαρίας υιός Σαφάν και Σεδεκίας υιός Ανανίου και πάντες οι άρχοντες,

Ιερ. 43,12 Αυτός κατέβηκεν εις τυ ανάκτορον του βασιλέως στο δωμάτιον του γραμματέως και ιδού εκεί παρεκάθηντο όλοι οι άρχοντες· ο Ελισαμά ο γραμματέως, και ο Δαλαίας υιός του Σελεμίου, ο Ελνάθαν υιός του Ακχοβώρ, ο Γαμαρίας υιός του Σαφάν και Σεδεκίας υιός του Ανανίου και όλοι οι άρχοντες.

Ιερ. 43,13 και ανήγγειλεν αυτοίς Μιχαίας πάντας τους λόγους, ούς ήκουσεν αναγινώσκοντας Βαρούχ εις τα ότα τού λαού.

Ιερ. 43,13 Ο Μιχαίας ανήγγειλεν εις αυτούς όλους τους λόγους, τους οποίους ήκουσε τον Βαρούχ να αναγινώσκη εις επήκοον του λαού.

Ιερ. 43,14 και απέστειλαν πάντες οι άρχοντες προς Βαρούχ υιόν Νηριού τον Ιουδίν υιόν Ναθανίου, υιού Σελεμίου, υιού Χουσί, λέγοντες· το χαρτίον, εν ώ σύ αναγινώσκεις εν αυτώ εν ωσί τού λαού, λάβε αυτώ εις την χειρά σου και ήκε· και έλαβε Βαρούχ το χαρτίον και κατέβη προς αυτούς.

Ιερ. 43,14 Όλοι τότε οι άρχοντες από συμφώνου απέστειλαν προς τον Βαρούχ, υιόν του Νηριού, τον Ιουδίν, υιόν Ναθανίου, υιού Σελεμίου, πατρός Χουσί, λέγοντες προς αυτόν· “την περγαμνήν αυτήν από την οποίαν συ διαβάζεις όσα είναι γραμμένα εις επήκοον του λαού, πάρε την εις τα χέρια σου και έλα εδώ”. Ο Βαρούχ επήρε την περγαμνήν αυτήν και κατέβηκε προς τους άρχοντας.

Ιερ. 43,15 και είπαν αυτώ· πάλιν ανάγνωθι εις τα ότα ημών· και ανέγνω Βαρούχ·

Ιερ. 43,15 Εκείνοι είπαν προς αυτόν· “ανάγνωσε πάλιν να ακούσωμεν και ημείς αυτά”. Ο Βαρούχ ανεγνώσεν.

Ιερ. 43,16 και εγενήθη ως ήκουσαν πάντας τους λόγους, συνεβουλεύσαντο έκαστος προς τον πλησίον αυτού και είπον· αναγγέλλοντες αναγγείλωμεν τώ βασιλεί άπαντας τους λόγους τούτους.

Ιερ. 43,16 Οι άρχοντες, όταν ήκουσαν όλους αυτούς τους λόγους, συνεσκέφθησαν μεταξύ των, συνεφώνησαν και είπαν· “πρέπει αμέσως να αναγγείλωμεν στον βασιλέα όλους αυτούς τους λόγους”.

Ιερ. 43,17 και τον Βαρούχ ηρώτησαν λέγοντες· πόθεν έγγραφας πάντας τους λόγους τούτους;

Ιερ. 43,17 Τον δε Βαρούχ ηρώτησαν και του είπαν· “από που Εγγραψες συ όλους αυτούς τους λόγους;”

Ιερ. 43,18 και είπε Βαρούχ· από στόματος αυτού ανήγγειλέ μοι Ιερεμίας πάντας τους λόγους τούτους, και έγγραφον εν βιβλίω.

Ιερ. 43,18 Ο Βαρούχ απήντησεν· “ο Ιερεμίας υπηγόρευσε και εγώ από το στόμα του έγγραφα όλους αυτούς τους λόγους, που υπάρχουν εις την περγαμνήν”.

Ιερ. 43,19 και είπον τώ Βαρούχ· βάδισον και κατακρύβηθι σύ και Ιερεμίας· άνθρωπος μη γνώτω που υμείς.

Ιερ. 43,19 Οι άρχοντες είπαν εις τον Βαρούχ· “πήγαινε και κρύψου, συ και ο Ιερεμίας, και κανείς ας μη μάθη που ευρίσκεσθε”.

Ιερ. 43,20 και εισήλθον προς τον βασιλέα εις την αυλήν, και το χαρτίον έδωκαν φυλάσσειν εν οίκω Ελισαμά, και ανήγγειλαν τώ βασιλεί πάντας τους λόγους τούτους.

Ιερ. 43,20 Οι άρχοντες εισήλθαν στον βασιλέα, ο οποίος κατά την ώραν εκείνην ευρίσκετο εις την αυλήν, και έδωκαν την περγαμνήν, δια να φυλαχθή στον οίκον του Ελισαμά. Ανήγγειλαν όμως στον βασιλέα όλους αυτούς τους λόγους.

Ιερ. 43,21 και απέστειλεν ο βασιλεύς τον Ιουδίν λαβείν το χαρτίον, και έλαβεν αυτό εξ οίκου Ελισαμά και ανέγνω Ιουδίν εις τα ώτα τού βασιλέως και εις τα ώτα πάντων των αρχόντων των εστηκότων περί τον βασιλέα.

Ιερ. 43,21 Ο βασιλεύς απέστειλε τον Ιουδίν να πάρη την περγαμνήν, ο οποίος και πράγματι την επήρην από τον οίκον του Ελισαμά. Ανέγνωσε δε ο Ιουδίν εις επήκοον του βασιλέως και εις επήκοον όλων των αρχόντων, οι οποίοι ισταντο περί τον βασιλέα, τα γραμμένα εις την περγαμνήν.

Ιερ. 43,22 και ο βασιλεύς εκάθητο εν οίκω χειμερινώ και εσχάρα πυρός κατά πρόσωπον αυτού.

Ιερ. 43,22 Ο βασιλεύς εκάθητο στο χειμερινόν διαμερίσμα του και η εστία του πυρός έκαιεν ενώπιόν του.

Ιερ. 43,23 και εγενήθη αναγινώσκοντος Ιουδίν τρεις σελίδας και τέσσαρας, απέτεμεν αυτάς τώ ξυρώ τού γραμματέως και έριπτεν εις το πύρ το επί της εσχάρας, έως εξέλιπε πάς ο χάρτης εις το πύρ το επί της εσχάρας.

Ιερ. 43,23 Καθ' ον χρόνον όμως ο Ιουδίν ανεγίνωσκε τρεις και τέσσαρες σελίδας, ο βασιλεύς με το μαχαιρίδιον του γραμματέως τας απέκοπτε και τας έρριπτεν στο πυρ, που ευρίσκετο εις την εσχάραν, στο πύραυνον. Ετσι δε παρέδωσεν στο πυρ όλην την περγαμνήν.

Ιερ. 43,24 και ουκ εξήτησαν και ου διέρηξαν τα ιμάτια αυτών ο βασιλεύς και οι παίδες αυτού οι ακούοντες πάντας τους λόγους τούτους.

Ιερ. 43,24 Ο βασιλεύς και οι περί αυτόν αυλικοί δεν συνεκλονίσθησαν, από όσα ήσαν γραμμένα εις την περγαμνήν, δεν διέρρηξαν εις ένδειξιν λύτης, και μετανοίας τα ενδύματά των, ακούοντες αυτούς τους λόγους,

Ιερ. 43,25 και Ελνάθαν και Γοθολίας και Γαμαρίας υπέθεντο τώ βασιλεί προς το μη κατακαύσαι το χαρτίον.

Ιερ. 43,25 αν και ο Ελνάθαν, ο Γοθολίας και ο Γαμαρίας υπέβαλεν στον βασιλέα την πρότασιν να μη παραδώση στο πυρ την περγαμνήν αυτήν.

Ιερ. 43,26 και ενετείλατο ο βασιλεύς τώ Ιερεμεήλ υιώ τού βασιλέως και τώ Σαραία υιώ Εσριήλ συλλαβείν τον Βαρούχ και τον Ιερεμίαν και κατεκρύβησαν.

Ιερ. 43,26 Εξοργισμένος και αμετανόητος ο βασιλεύς διέταξε τον Ιερεμεήλ, υιόν του βασιλέως, και τον Σαραίαν, υιόν του Εσριήλ, να συλλάβουν τον Βαρούχ και τον Ιερεμίαν, άλλα οι δύο αυτοί εν τω μεταξύ είχαν κρυβή.

Ιερ. 43,27 Και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν μετά το κατακαύσαι τον βασιλέα το χαρτίον, πάντας τους λόγους, ούς έγγραψε Βαρούχ από στόματος Ιερεμίου λέγων·

Ιερ. 43,27 Επειτα, αφού ο βασιλεύς παρέδωσεν στο πυρ την περγαμνήν, που περιείχεν όλους τους λόγους, τους οποίους έγγραψεν ο Βαρούχ καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου, έγινε λόγος Κυρίου προς τον Ιερεμίαν και ειπε·

Ιερ. 43,28 πάλιν λάβε σύ χαρτίον έτερον και γράψον πάντας τους λόγους τους όντας επί τού χαρτίου, ούς κατέκαυσεν ο βασιλεύς Ιωακείμ.

Ιερ. 43,28 Παρε πάλιν συ άλλην περγαμνήν και γράψε όλους τους λόγους, που ήσαν γραμμένοι εις την προηγουμένην περγαμνήν, την οποίαν παρέδωσεν ο βασιλεύς Ιωακείμ στο πυρ.

Ιερ. 43,29 και ερείς· ούτως ειπε Κύριος· σύ κατέκαυσας το χαρτίον τούτο λέγων· διατί έγγραψας επ αυτώ λέγων·

εισπορευόμενος εισπορεύεται βασιλεύς Βαβυλώνος και εξολοθρεύσει την γήν ταύτην, και εκλείψει επ αυτής άνθρωπος και κτήνη·

Ιερ. 43,29 Και θα πης· Ετσι ειπεν Ο Κυριος· συ κατέκαυσες την περγαμνήν αυτήν ειπών· διατί έγγραψες εις αυτήν τούτο; Οτι δηλαδή εξαπάντος ο βασιλεύς της Βαβυλώνος θα εισελθη εις την πόλιν αυτήν, θα καταστρέψη την χώραν και θα λείψουν από αυτήν άνθρωποι και κτήνη·

Ιερ. 43,30 διά τούτο ούτως ειπε Κύριος επί Ιωακείμ βασιλέα Ιούδα· ουκ έσται αυτώ καθήμενος επί θρόνου Δαβίδ, και το θνησιμαίον αυτού έσται εριμμένον εν τώ καύματι της ημέρας και εν τώ παγετώ της νυκτός·

Ιερ. 43,30 Δια τούτο έτσι ειπεν ο Κυριος εναντίον του Ιωακείμ, βασιλέως του βασιλείου Ιούδα· δεν θα υπάρξη πλέον κανείς από την οικογενειάν του, δια να καθίση επί του θρόνου του Δαβίδ, το δε πτώμα αυτού του ιδίου θα ριφθή έξω στο καύμα της ημέρας και στο ψύχος της νυκτός.

Ιερ. 43,31 και επισκέψομαι επ αυτόν και επί το γένος αυτού και επί τους παίδας αυτού και επάξω επ αυτούς και επί τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ και επί την γήν Ιούδα πάντα τα κακά, ά ελάλησα προς αυτούς, και ουκ ήκουσαν.

Ιερ. 43,31 Θα επισκεθπω, εν τη δικαιοσύνη μου, δια να τιμωρήσω αυτόν, το γένος του, τους δούλους του και να επιφέρω εναντίον αυτών και εναντίον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ και εναντίον ολοκλήρου της χώρας του βασιλείου Ιούδα όλας τας τιμωρίας, τας οποίας είπα προς αυτούς και τας οποίας αυτοί δεν ήκουσαν ούτε επρόσεξαν.

Ιερ. 43,32 και έλαβε Βαρούχ χαρτίον έτερον και έγγραψεν επ αυτώ από στόματος Ιερεμίου άπαντας τους λόγους τού βιβλίου, ούς κατέκαυσεν Ιωακείμ και έτι προσετέθησαν αυτώ λόγοι πλείονες ως ούτοι.

Ιερ. 43,32 Ο Βαρούχ επήρην άλλην περγαμνήν και έγγραψεν επάνω εις αυτήν καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου όλους τους λόγους του βιβλίου, τους οποίους είχε παραδώσει στο πυρ ο Ιωακείμ. Εις αυτήν δε την περγαμνήν προσετέθησαν και άλλοι λόγοι περισσότεροι από εκείνους, που υπήρχαν εις την πρώτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 44 (Μασ. 37)

Ιερ. 44,1 Και εβασίλευσε Σεδεκίας υιός Ιωσία αντί Ιωακείμ, ον εβασίλευσε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύειν τού Ιούδα·

Ιερ. 44,1 Αντί του Ιωακείμ, εβασίλευσεν ο Σεδεκίας, υιός του Ιωσίου, τον οποίον ο Ναδουχοδονόσορ κατέστησεν ως βασιλέα, δια να βασιλεύη στο βασίλειον του Ιούδα.

Ιερ. 44,2 και ουκ ήκουσαν αυτός και οι παίδες αυτού και ο λαός της γής τους λόγους Κυρίου, ούς ελάλησεν εν χειρί Ιερεμίου.

Ιερ. 44,2 Αλλά ούτε αυτός ούτε οι άρχοντες και το περιβάλον του ούτε ο λαός της χώρας ήκουσαν τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους ο Θεός είχε λαλήσει δια του Ιερεμίου.

Ιερ. 44,3 και απέστειλεν ο βασιλεύς Σεδεκίας τον Ιωάχαλ υιόν Σελεμίου και τον Σοφονίαν υιόν Μασαίου τον ιερέα προς Ιερεμίαν λέγων· πρόσευξαι δή περί ημών προς Κύριον.

Ιερ. 44,3 Ο βασιλεύς Σεδεκίας απέστειλε τον Ιωάχαλ, υιόν του Σελεμίου, και τον Σοφονίαν υιόν του Μασαίου τον ιερέα, προς τον Ιερεμίαν, δια να του ειπουν εκ μέρους του· Καμε προσευχήν, δεήθητι, υπέρ ημών προς τον Κυριον.

Ιερ. 44,4 και Ιερεμίας ήλθε και διήλθε διά μέσου της πόλεως, και ουκ έδωκαν αυτόν εις τον οίκον της φυλακής.

Ιερ. 44,4 Ο Ιερεμίας ήλθεν εις την πόλιν, εκκυκλοφόρει ελευθέρως δια μέσου της πόλεως, διότι δεν τον είχαν κλείσει ακόμη εις την φυλακήν.

Ιερ. 44,5 και δύναμις Φαραώ εξήλθεν εξ Αιγύπτου, και ήκουσαν οι Χαλδαίοι την ακοήν αυτών και ανέβησαν από Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 44,5 Τότε στρατιωτική δύναμις του Φαραώ αβγήκεν από την Αίγυπτον. Οι Χαλδαίοι, οι οποίοι τότε επολιορκούσαν την Ιερουσαλήμ, επληροφορήθησαν το γεγονός και έφυγαν από την Ιερουσαλήμ, δια να αντεπεξέλθουν κατά των Αιγυπτίων.

Ιερ. 44,6 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 44,6 Λογος Κυρίου τότε ήλθε προς τον Ιερεμίαν ο εξής·

Ιερ. 44,7 ούτως ειπε Κύριος· ούτως ερείς προς βασιλέα Ιούδα τον αποστέιλαντα προς σε τού εκζητήσαι με· ιδού δύναμις Φαραώ η εξελθούσα υμίν εις βοήθειαν αποστρέψουσιν εις γήν Αιγύπτου,

Ιερ. 44,7 έτσι ειπεν ο Κυριος· Θα είπης προς τον βασιλέα των Ιουδαίων, ο οποίος απέστειλε προς σε ανθρώπους, δια να με παρακαλέσης υπέρ αυτού. Ιδού, η στρατιωτική δύναμις του Φαραώ, η οποία εξήλθεν από την Αίγυπτον, δια να σας βοηθήση, θα επιστρέψη και πάλιν εις την Αίγυπτον.

Ιερ. 44,8 και αναστρέψουσιν αυτοί οι Χαλδαίοι, και πολεμήσουσιν επί την πόλιν ταύτην και συλλήψονται αυτήν και καύσουσιν αυτήν εν πυρί.

Ιερ. 44,8 Οι δε Χαλδαίοι θα επανέλθουν και θα πολεμήσουν εναντίον της πόλεως αυτής. Θα την καταλάβουν και θα την παραδώσουν στο πυρ.

Ιερ. 44,9 ότι ούτως ειπε Κύριος· μη υπολάβητε ταις ψυχαίς υμών λέγοντες· αποτρέχοντες απελεύσονται αφ ημών οι Χαλδαίοι, ότι ου μη απέλθωσι·

Ιερ. 44,9 Διότι έτσι ειπεν ο Κυριος· μη αυταπατάσθε λέγοντες, ότι εξαπαντος θα φύγουν από ημάς οι Χαλδαίοι· ότι, δεν θα απέλθουν.

Ιερ. 44,10 και εάν πατάξητε πάσαν δύναμιν των Χαλδαίων τους πολεμούντας υμάς, και καταλειφθώσι τινες εκκεκεντημένοι έκαστος εν τώ τόπω αυτού, ούτοι αναστήσονται και καύσουσι την πόλιν ταύτην εν πυρί.

Ιερ. 44,10 Και εάν ακόμη σεις φονεύσετε και εξοντώσετε όλην την δύναμιν των Χαλδαίων, αυτούς, οι οποίοι πολεμούν εναντίον σας, απομείνουν δε μόνον μερικοί τραυματiated στους διαφόρους τόπους, αυτοί θα σηκωθούν και θα παραδώσουν την πόλιν αυτήν στο πυρ.

Ιερ. 44,11 Καί εγένετο οτε ανέβη η δύναμις των Χαλδαίων από Ιερουσαλήμ από προσώπου της δυνάμεως Φαραώ,

Ιερ. 44,11 Όταν δε η στρατιωτική δύναμις των Χαλδαίων ανεχώρησεν από την Ιερουσαλήμ εξ αιτίας των στρατιωτικών δυνάμεων του Φαραώ,

Ιερ. 44,12 εξήλθεν Ιερεμίας από Ιερουσαλήμ τού πορευθίηναι εις γήν Βενιαμίν τού αγοράσαι εκείθεν εν μέσω τού λαού.

Ιερ. 44,12 ο Ιερεμίας εβγήκεν από την Ιερουσαλήμ, δια να μεταβή εις την χώραν της φυλής του Βενιαμίν και να πάρη υπό την κατοχήν του τον αγρόν, τον οποίον επί παρουσία του λαού είχεν αγοράσει.

Ιερ. 44,13 και εγένετο αυτός εν πύλη Βενιαμίν, και εκεί άνθρωπος, παρ ώ κατέλυε, Σαρουϊα υιός Σελεμίου, υιού Ανανίου, και συνέλαβε τον Ιερεμίαν λέγων· προς τους Χαλδαίους σύ φεύγεις·

Ιερ. 44,13 Εφθασεν εις την πύλην Βενιαμίν. Εκεί ήτο ο άνθρωπος, πλησίον του οποίου κατέλυεν ο Σαρουϊα, υιός του Σελεμίου, υιού του Ανανίου. Αυτός, λοιπόν, συνέλαβε τον Ιερεμίαν λέγων προς αυτόν· “λοιπόν, συ πηγαίνεις προς τους Χαλδαίους;”

Ιερ. 44,14 και ειπε· ψεύδος, ουκ εις τους Χαλδαίους εγώ φεύγω. και ουκ εισήκουσεν αυτού και συνέλαβε Σαρουϊα τον Ιερεμίαν και εισήγαγεν αυτόν προς τους άρχοντας.

Ιερ. 44,14 Ο Ιερεμίας του απήντησεν· “αυτό είναι ψευδος· δεν πηγαίνω εγώ στους Χαλδαίους”. Ο Σαρουϊα όμως δεν ήκουσεν αυτά, που του ειπεν ο Ιερεμίας, τον συνέλαβε και τον ωδήγησεν στους άρχοντας.

Ιερ. 44,15 και επικράνθησαν οι άρχοντες επί Ιερεμίαν και επάταξαν αυτόν και απέστειλαν αυτόν εις την οικίαν Ιωνάθαν τού γραμματέως, ότι ταύτην εποίησαν εις οικίαν φυλακής.

Ιερ. 44,15 Οι άρχοντες επικράνθησαν και εξηρεθίσθησαν εναντίον του Ιερεμίου, τον εκτύπησαν και τον απέστειλαν εις την οικίαν του Ιωνάθαν του γραμματέως, διότι την οικίαν αυτού είχαν μεταβάλει εις φυλακήν.

Ιερ. 44,16 και ήλθεν Ιερεμίας εις οικίαν τού λάκκου και εις την χερέθ και εκάθισεν εκεί ημέρας πολλάς·

Ιερ. 44,16 Ο Ιερεμίας ωδηγήγη στο υπόγειον της οικίας εκείνης, εις την κρύπτην, και εκεί έμεινεν επί πολλάς ημέρας.

Ιερ. 44,17 και απέστειλε Σεδεκίας και εκάλεσεν αυτόν, και ηρώτα αυτόν ο βασιλεύς κρυφάως ειπείν, ει έστιν ο λόγος παρά Κυρίου, και ειπεν· έστιν· εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνος παραδοθήση.

Ιερ. 44,17 Τότε ο Σεδεκίας απέστειλεν ένα άνθρωπον και τον εκάλεσε. Τον ηρώτα ο βασιλεύς, δια να του ειπή κρυφάως, εάν υπάρχη κανένας λόγος εκ μέρους του Κυρίου. Ο Ιερεμίας απήντησε· “μάλιστα, υπάρχει. Θα παραδοθής εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος”.

Ιερ. 44,18 και ειπεν Ιερεμίας τώ βασιλεί· τι ηδίκησά σε και τους παιδάς σου και τον λαόν τούτον, ότι σύ δίδως με εις οικίαν φυλακής;

Ιερ. 44,18 Ο Ιερεμίας παραπονούμενος ειπεν ακόμη στον βασιλέα· “εις τι εγώ έχω αδικήσει σε και τους αυλικούς σου και τον λαόν αυτόν, ώστε συ να με παραδώσης εις την φυλακήν, εις την οικίαν του γραμματέως;

Ιερ. 44,19 και που εισιν οι προφήται υμών οι προφητεύσαντες υμίν λέγοντες· ότι ου μη έλθη βασιλεύς Βαβυλώνος επί την γήν ταύτην;

Ιερ. 44,19 Και που είναι τώρα οι ψευδοπροφήται σας, οι οποίοι προεφήτευσαν ενώπιόν σας λέγοντες, ότι δεν θα έλθη ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εναντίον της χώρας αυτής;

Ιερ. 44,20 και νύν, κύριε βασιλεύ, πεσέτω το έλεός μου κατά πρόσωπόν σου, και τι αποστρέφεις με εις οικίαν Ιωνάθαν τού γραμματέως και ου μη αποθάνω εκεί;

Ιερ. 44,20 Και τώρα, κύριε βασιλεύ, ας ακουσθή η ικεσία μου προς σε. Διατι θέλεις να με αποστείλης πάλιν εις την φυλακήν της οικίας Ιωνάθαν του γραμματέως, δια να αποθάνω εκεί;”

Ιερ. 44,21 και συνέταξεν ο βασιλεύς και ενεβάλοσαν αυτόν εις οικίαν της φυλακής και εδίδοσαν αυτόν άρτον ένα της ημέρας έξωθεν ου πέσουσιν, έως εξέλιπον οι άρτοι εκ της πόλεως. και εκάθισεν Ιερεμίας εν τή αυλή της φυλακής.

Ιερ. 44,21 Ο βασιλεύς έδωσε διαταγήν και έβαλαν αυτόν εις την αυλήν της φυλακής και του έδιδαν ένα άρτον κάβη ημέραν από τα εις την πόλιν αρτοποιεία, έως ότου έλλειψαν οι άρτοι από την πόλιν. Έτσι εκάθισεν ο Ιερεμίας εις την αυλήν της φυλακής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 45 (Μαθ. 38)

Ιερ. 45,1 Καί ήκουσε Σαφατίας υιός Μάθαν και Γοδολίας υιός Πασχώρ και Ιωάχαλ υιός Σελεμίου τους λόγους, ούς Ιερεμίας ελάλει επί τον λαόν λέγων·

Ιερ. 45,1 Ο Σαφατίας, υιός του Μαθαν, ο Γοδολίας υιός του Πασχώρ, και ο Ιωάχαλ υιός του Σελεμίου, ήκουσαν τους λόγους, τους οποίους ο Ιερεμίας απευθυνόμενος προς τον λαόν είπεν·

Ιερ. 45,2 ούτως είπε Κύριος· ο κατοικών εν τή πόλει και τας χείρας παντός τού λαού λαλών προς αυτούς κατά τους λόγους τους Χαλδαιούς ζήσεται, και έσται η ψυχή αυτού εις εύρημα, και ζήσεται.

Ιερ. 45,2 Έτσι είπεν ο Κυριος· Οποιος θα παραμείνη εις την πόλιν αυτήν, θα αποθάνη με εχθρικήν ρομφαίαν η από την πείναν. Εκείνος όμως, ο οποίος θα εξέλθη από την πόλιν αυτήν και θα παραδοθή στους Χαλδαιούς, θα ζήση. Θα σωθή η ζωή του από βέβαιον θάνατον θα ζήση.

Ιερ. 45,3 ότι ούτως είπε Κύριος· παραδιδόμενη παραδοθήσεται η πόλις αυτή εις χείρας δυνάμεως βασιλέως Βαβυλώνος, και συλλήψεται αυτήν.

Ιερ. 45,3 Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· οπωσδήποτε η πόλις αυτή θα παραδοθή εις τα χέρια της στρατιωτικής δυνάμεως του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα την καταλάβη.

Ιερ. 45,4 και είπαν τώ βασιλεί· αναιρεθήτω δή ο άνθρωπος εκείνος, ότι αυτός εκλύει τας χείρας των ανθρώπων των πολεμούντων των καταλειπομένων εν τή πόλει και τας χείρας παντός τού λαού λαλών προς αυτούς κατά τους λόγους τούτους· ότι ο άνθρωπος ούτος ου χρησιμολογεί ειρήνην τώ λαώ τούτω, αλλ ή πονηρά.

Ιερ. 45,4 Οι ανωτέρω τρεις είπαν προς τον βασιλέα· "ας θανατωθή, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός, διότι με όσα λέγει παραλύει τα χέρια των απομεινάντων Ιουδαίων, οι οποίοι μάχονται εις την πόλιν αυτήν, όπως επίσης και τα χέρια όλου του άλλου αμάχου πληθυσμού λέγων προς αυτούς τους λόγους τούτους. Ο άνθρωπος αυτός δεν αποφθέγγεται προς τον λαόν τούτον τα προς ειρήνην και ευημερίαν, άλλα κακά και ολέθρια πράγματα».

Ιερ. 45,5 και είπεν ο βασιλεύς· ιδού αυτός εν χερσίν υμών· ότι ουκ ηδύνατο ο βασιλεύς προς αυτούς.

Ιερ. 45,5 Ο βασιλεύς είπεν εις αυτούς· "ιδού, αυτός ευρίσκεται εις την διάθεσίν σας". Αυτά είπεν ο βασιλεύς Σεδεκίας, διότι δεν είχε την δυνατότητα να αντισταθή προς αυτούς.

Ιερ. 45,6 και έριψαν αυτόν εις λάκκον Μελχίου υιού τού βασιλέως, ός ήν εν τή αυλή της φυλακής, και εχάλασαν αυτόν εις τον λάκκον, και εν τώ λάκκω ουκ ήν ύδωρ αλλ ή βόρβορος, και ήν εν τώ βορβόρω. -

Ιερ. 45,6 Εκείνοι έρριψαν τον Ιερεμίαν στον λάκκον του Μελχίου, υιού του βασιλέως. Ο λάκκος αυτός ευρίσκετο εις την αυλήν της φυλακής. Εις αυτόν τον λάκκον κατεβίβασαν τον Ιερεμίαν, οπου και δεν υπήρχεν ύδωρ, αλλά μόνον βόρδορος. Ο Ιερεμίας έμεινε μέσα στον βόρδορον.

Ιερ. 45,7 Καί ήκουσεν Αβδεμέλεχ ο Αιθιοψ, και αυτός εν οικία τού βασιλέως, ότι έδωκαν Ιερεμίαν εις τον λάκκον· και ο βασιλεύς ήν εν τή πύλη Βενιαμίν,

Ιερ. 45,7 Επληροφορήθη το γεγονός αυτό ο Αβδεμέλεχ, ο Αιθιοψ. Αυτός ευρίσκετο εις τα ανάκτορα του βασιλέως και επληροφορήθη, ότι ωδήγησαν τον Ιερεμίαν και τον έρριψαν στον λάκκον. Ο δε βασιλεύς ευρίσκετο πλησίον εις την πύλην Βενιαμίν.

Ιερ. 45,8 και εξήλθε προς αυτόν και ελάλησε προς τον βασιλέα, και είπεν·

Ιερ. 45,8 Ο Αδδεμέλεχ εβγήκεν εις συνάντησιν του βασιλέως, ωμίλησε προς αυτόν και του είπεν·

Ιερ. 45,9 εποιησάμην ά εποίησας τού αποκτείνει τον άνθρωπον τούτον από προσώπου τού λιμού, ότι ουκ εισίν έτι άρτοι εν τή πόλει.

Ιερ. 45,9 "Αδικον και κακόν έργον έπραξες εναντίον του Ιερεμίου, επιτρέψας να ριφθή αυτός στον λάκκον, ώστε να αποθάνη εξ αιτίας της πείνης, διότι δεν υπάρχουν πλέον άρτοι εις την πόλιν".

Ιερ. 45,10 και εντετέλατο ο βασιλεύς τώ Αβδεμέλεχ λέγων· λάβε εις τας χείράς σου εντεύθεν τριάκοντα ανθρώπους και ανάγαγε αυτόν εκ τού λάκκου, ίνα μη αποθάνη.

Ιερ. 45,10 Ο δε βασιλεύς έδωσεν εντολήν στον Αβδεμέλεχ λέγων προς αυτόν· "πάρε από εδώ υπό την εξουσίαν σου τριάκοντα άνδρας και βγάλε τον Ιερεμίαν από τον λάκκον, δια να μη αποθάνη".

Ιερ. 45,11 και έλαβεν Αβδεμέλεχ τους ανθρώπους και εισήλθεν εις την οικίαν τού βασιλέως την υπόγειον και έλαβεν εκείθεν παλαιά ράκη και παλαιά σχοινία και έρριψεν αυτά προς Ιερεμίαν εις τον λάκκον

Ιερ. 45,11 Ο Αβδεμέλεχ επήρην αμέσως τους ανθρώπους, εισήλθεν στον οίκον του βασιλέως και στο υπόγειον αυτού, επήρην από εκεί ράκη παληά και σχοινία παληά και τα έρριψε προς τον Ιερεμίαν στον λάκκον,

Ιερ. 45,12 και είπε· ταύτα θές υποκάτω των σχοινίων, και εποίησεν Ιερεμίας ούτως.

Ιερ. 45,12 λέγων προς αυτόν· "αυτά τα ράκη βάλε τα κάτω από την μασχάλην σου και επάνω από τα σχοινία". Ο Ιερεμίας έπραξεν, όπως του είπαν.

Ιερ. 45,13 και είλκυσαν αυτόν τοίς σχοινίοις και ανήγαγον αυτόν εκ τού λάκκου· και εκάθισεν Ιερεμίας εν τή αυλή της φυλακής. -

Ιερ. 45,13 Οι άνδρες ανέσυσαν αυτόν με τα σχοινία και τον έβγαλαν από τον λάκκον. Ο Ιερεμίας παρέμεινεν εις την αυλήν της φυλακής.

Ιερ. 45,14 Καί απέστειλεν ο βασιλεύς και εκάλεσεν αυτόν προς εαυτόν εις οικίαν Ασελεισή την εν οίκω Κυρίου· και είπεν αυτός ο βασιλεύς· ερωτήσω σε λόγον, και μη δή κρύψης απ εμού ρήμα.

Ιερ. 45,14 Επειτα ο βασιλεύς έστειλεν ένα άνθρωπον και εκάλεσε τον Ιερεμίαν, να έλθη εις αυτόν, στο διαμέρισμα Ασελεισή, πλησίον στον ναόν του Κυρίου. Ο βασιλεύς του είπε· "θα σου απευθύνω μίαν ερωτησιν και σε παρακαλώ, να μη αποκρύψης από εμέ κανένα πράγμα".

Ιερ. 45,15 και είπεν Ιερεμίας τώ βασιλεί· εάν αναγγείλω σοι, ουχί θανάτω με θανατώσεις· και εάν συμβουλευσω σοι, ου μη

ακούσης μου.

Ιερ. 45,15 Ο Ιερεμίας απήντησε προς τον βασιλέα Σεδεκίαν· "εάν σου είπω την αλήθειαν, είναι βέβαιον ότι δεν θα με θανατώσης; Και εάν σε συμβουλεύσω, δεν, θα με ακούσης".

Ιερ. 45,16 και ώμοσεν αυτό ο βασιλεύς λέγων· ζή Κύριος, ός εποίησεν ημίν την ψυχήν ταύτην, ει αποκτενώ σε και ει δώσω σε εις χείρας των ανθρώπων τούτων.

Ιερ. 45,16 Ο βασιλεύς ωρκίσθη λέγων· "ζή Κυριος, ο οποίος μας έδωσε την ζωήν αυτήν, ότι δεν θα σε φονεύσω, ούτε θα σε παραδώσω εις τα χέρια των πονηρών αυτών ανθρώπων".

Ιερ. 45,17 και είπεν αυτώ Ιερεμίας· ούτως είπε Κύριος· εάν εξελθών εξέλθης προς ηγεμόνας βασιλέως Βαβυλώνος, και ζήσεται η ψυχή σου, και η πόλις αυτή ου μη κατακαυθή εν πυρί, και ζήση σύ και η οικία σου.

Ιερ. 45,17 Είπε τότε εις αυτόν ο Ιερεμίας· "Έτσι ωμίλησεν ο Κυριος· εάν σπεύσης να εξέλθης από την πόλιν αυτήν και μεταβής προς τους άρχοντας του βασιλέως της Βαβυλώνος, θα διαφύλαξης την ζωήν σου και η πόλις αυτή δεν θα παραδοθή στο πυρ της καταστροφής, θα ζήσης συ και η οικογένειά σου.

Ιερ. 45,18 και εάν μη εξέλθης, δοθήσεται η πόλις αυτή εις χείρας των Χαλδαίων, και καύσουσιν αυτήν εν πυρί, και σύ ου μη σωθής.

Ιερ. 45,18 Εάν όμως δεν εξέλθης από την πόλιν και δεν παραδοθής εκουσίως στον βασιλέα της Βαβυλώνος, η πόλις θα παραδοθή εις τα χέρια των Χαλδαίων, οι οποίοι και θα την κατακαύσουν δια του πυρός και συ δεν θα σωθής".

Ιερ. 45,19 και είπεν ο βασιλεύς τώ Ιερεμία· εγώ λόγον έχω των Ιουδαίων των πεφευγόντων προς τους Χαλδαίους, μη δώσειν με εις χείρας αυτών, και καταμωκήσονται μου.

Ιερ. 45,19 Ο βασιλεύς είπε προς τον Ιερεμίαν· "εγώ έχω λόγον να φοβούμαι τους Ιουδαίους, οι οποίοι ήδη έχουν καταφύγει στους Χαλδαίους, μήπως και οι Χαλδαίοι με παραδώσουν εις τα χέρια αυτών και εκείνοι με περιπαίξουν".

Ιερ. 45,20 και είπεν Ιερεμίας· ου μη παραδώσι σε· άκουσον τον λόγον Κυρίου, ον εγώ λέγω προς σε, και βέλτιον έσται σοι, και ζήσεται η ψυχή σου.

Ιερ. 45,20 Ο Ιερεμίας απήντησε· "δεν θα σε παραδώσουν. Άκουσε τον λόγον του Κυρίου, τον οποίον εγώ αυτήν την στιγμήν αναγγέλλω προς σε. Εάν πράξης, όπως σου είπα, θα είναι πολύ καλύτερον δια σε και θα διαφύλαξης την ζωήν σου.

Ιερ. 45,21 και ει μη θέλεις σύ εξελθείν, ούτος ο λόγος, ον έδειξέ μοι Κύριος·

Ιερ. 45,21 Εάν όμως δεν θέλεις να εξέλθης συ και να παραδοθής εκουσίως στους Χαλδαίους, αυτός είναι ο λόγος τον οποίον μου απεκάλυ-ψεν ο Κυριος.

Ιερ. 45,22 και ιδού πάσαι αι γυναίκες αι καταλειφθείσαι εν οικία βασιλέως Ιούδα εξήγοντο προς άρχοντας βασιλέως Βαβυλώνος, και αύται έλεγον· ηπάτησάν σε και δυνήσονται σοι άνδρες ειρηνικοί σου και καταλύσουσιν εν ολισθήμασι πόδα σου, απέστρεψαν από σου.

Ιερ. 45,22 Ιδού, όλαι αι γυναίκες, αι οποίαι έχουν απομείνει στο ανάκτορον του βασιλέως του Ιούδα, θα οδηγηθούν προς τους άρχοντας του βασιλέως της Βαβυλώνος και θα λέγουν αυται προς σε· Οι αγαπητοί σου φίλοι σε εξηπάτησαν, υπερίσχυσαν εναντίον σου. Ωδήγησαν εις ολισθηρόν έδαφος τα πόδια σου και έπειτα σε εγκατέλειψαν και απεμακρυνθησαν από σε !

Ιερ. 45,23 και τας γυναϊκάς σου και τα τέκνα σου εξάξουσι προς τους Χαλδαίους, και σύ ου μη σωθής, ότι εν χειρί βασιλέως Βαβυλώνος συλληφθήσῃ, και η πόλις αυτή κατακαυθήσεται.

Ιερ. 45,23 Τας γυναϊκας σου και τα παιδιά σου θα τα οδηγήσουν προς τους Χαλδαίους και συ δεν θα σωθής. Διότι η πόλις θα παραδοθή εις την εξουσιάν του βασιλέως της Βαβυλώνος και η πόλις αυτή θα παραδοθή στο πυρ".

Ιερ. 45,24 και είπεν αυτώ ο βασιλεύς· άνθρωπος μη γνώτω εκ των λόγων τούτων, και σύ ου μη αποθάνης.

Ιερ. 45,24 Ο βασιλεύς είπεν στον Ιερεμίαν· "Άς μη μάθη κανείς τίποτε από τα λόγια αυτά και συ δεν θα θανατωθής.

Ιερ. 45,25 και εάν οι άρχοντες ακούσωσιν ότι ελάλησά σοι και έλθωσι προς σε και είπωσι σοι ανάγγειλον ημίν, τι ελάλησέ σοι ο βασιλεύς, μη κρύψης αφ ημών, και ου μη ανέλωμέν σε, και τι ελάλησε προς σε ο βασιλεύς;

Ιερ. 45,25 Εάν δε οι άρχοντες πληροφορηθούν ότι εγώ συνεζήτησα μαζί σου και έλθουν προς σε και σε ερωτήσουν· Πές μας τι συνεζήτησε με σε ο βασιλεύς, μη απόκρύψης τίποτε από ημάς και δεν θα σε θανατώσωμεν. Τι λοιπόν είπεν ο βασιλεύς προς σε;

Ιερ. 45,26 και ερείς αυτοίς· ρίπτω εγώ το έλεός μου κατ οφθαλμούς τού βασιλέως προς το μη αποστρέψαι με εις οικίαν Ιωνάθαν αποθανείν με εκεί.

Ιερ. 45,26 Θα απαντήσης προς αυτούς· εγώ υπέβαλα θερμήν παράκλησιν ενώπιον του βασιλέως να μη με επαναφέρη πάλιν εις την φυλακήν του Ιωνάθαν, όπου ασφαλώς και θα αποθάνω".

Ιερ. 45,27 και ήλθοσαν πάντες οι άρχοντες προς Ιερεμίαν και ηρώτησαν αυτόν, και ανήγγειλεν αυτοίς κατά πάντας τους λόγους τούτους, ούς ενετείλατο αυτώ ο βασιλεύς· και απεισιώπησαν, ότι ουκ ηκούσθη ο λόγος Κυρίου.

Ιερ. 45,27 Ηλθαν πράγματι προς τον Ιερεμίαν όλοι οι άρχοντες και τον ηρώτησαν και ανέφερον εις αυτούς όλους εκείνους τους λόγους, τους οποίους ο βασιλεύς τον διέταζε να είπη. Οι άρχοντες εσιώπησαν και δεν επίεσαν τον Ιερεμίαν, διότι δεν επληροφορήθησαν τον απειλητικόν λόγον του Κυρίου εναντίον αυτών και της πόλεως.

Ιερ. 45,28 και εκάθισεν Ιερεμίας εν τή αυλή της φυλακής έως χρόνου ού συνελήφθη Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 45,28 Ο Ιερεμίας παρέμεινεν ετσι εις την αυλήν της φυλακής μέχρι του χρόνου, κατά τον οποίον έκυριεύθη η Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 46 (Μασ. 39)

Ιερ. 46,1 Καί εγένετο εν τώ έτει τώ ενάτω τού Σεδεκία βασιλέως Ιούδα εν τώ μηνί τώ δεκάτω παρεγένετο Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος και πάσα η δύναμις αυτου επί Ιερουσαλήμ και επολιόρκουν αυτήν.

Ιερ. 46,1 Κατά το ένατον έτος της βασιλείας του Σεδεκία, βασιλέως του ιουδαϊκού βασιλείου, κατά τον δέκατον μήνα, ήλθεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος και όλη η στρατιωτική αυτου δύναμις εναντίον της Ιερουσαλήμ και επολιόρκουν αυτήν.

Ιερ. 46,2 και εν τώ ενδεκάτω έτει τού Σεδεκία, εν τώ μηνί τώ τετάρτω, ενάτη τού μηνός, εράγη η πόλις.

Ιερ. 46,2 Κατά δε το ενδέκατον έτος της βασιλείας του Σεδεκία, κατά τον τέταρτον μήνα την ενάτην του μηνός αυτου, έσπασεν η άμυνα της πόλεως.

Ιερ. 46,3 και εισήλθον πάντες οι ηγούμενοι βασιλέως Βαβυλώνας και εκάθισαν εν πύλη τή μέση Ναργαλασάρ και Σαμαγώθ και Ναβουσαχάρ και Ναβουσαρείς και Ναγαργασασέρ αβαμάγ και οι κατάλοιποι ηγεμόνες βασιλέως Βαβυλώνας·

Ιερ. 46,3 Τότε όλοι οι άρχοντες του βασιλέως της Βαβυλώνας εισήλθον και εγχατεστάθησαν εις την μεσαιάν πύλην της πόλεως, ο Ναργαλασάρ, ο Σαμαγώθ, ο Ναβουσαχάρ, ο Ναβουσαρείς, ο Ναγαργασασέρ, ο Ραβαμάγ, και οι όλλοι άρχοντες του βασιλέως της Βαβυλώνας.

Ιερ. 46,14 και απέστειλαν και έλαβον τον Ιερεμίαν εξ αυλής της φυλακής και έδωκαν αυτόν προς τον Γοδολίαν υιόν Αχεικάμ υιού Σαφάν· και εξήγαγον αυτόν, και εκάθισεν εν μέσω του λαού. -

Ιερ. 46,14 Αυτοί εστειλαν ανθρωπους και παρελαβαν τον Ιερεμίαν από την αυλήν της φυλακής και παρεδωκαν αυτόν στον Γοδολίαν, τον υιόν του Αχεικάμ, υιού του Σαφάν. Αυτοί τον έβγαλαν από την φυλακήν, δια να παραμείνη ελεύθερος στον οίκον του. Και αυτός έμενεν εν μέσω του ιουδαϊκού λαού.

Ιερ. 46,15 Και προς Ιερεμίαν εγένετο λόγος Κυρίου εν τή αυλή της φυλακής λέγων·

Ιερ. 46,15 Και πάλιν ήλθε παρά Κυρίου λόγος προς τον Ιερεμίαν, ότε ακόμη αυτός ευρίσκετο εις την αυλήν της φυλακής λέγων·

Ιερ. 46,16 πορεύου και ειπέ προς Αβδεμέλεχ τον Αιθίοπα· ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ιδού εγώ φέρω τους λόγους μου επί την πόλιν ταύτην εις κακά και ουκ εις αγαθά,

Ιερ. 46,16 Πηγαινε και ειπέ στον Αβδεμέλεχ, τον Αιθίοπα· ετσι ωμίλησεν ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού· ιδού εγώ θα εκπληρώσω τους λόγους μου, που είπα εναντίον της πόλεως αυτής εις τιμωρίαν και καταστροφήν της και οχι εις ευεργεσίαν της.

Ιερ. 46,17 και σώσω σε εν τή ημέρα εκείνη και ου μη δώσω σε εις χείρας των ανθρωπων, ών σύ φοβή από προσώπου αυτών,

Ιερ. 46,17 Σε όμως κατά την φοβεράν εκείνην ημέραν του ολέθρου θα σε σώσω και δεν θα σε παραδώσω εις τα χέρια των ανθρωπων αυτών, που φοβείσαι.

Ιερ. 46,18 ότι σώζων σώσω σε, και εν ρομφαία ου μη πέσης. και έσται η ψυχή σου εις εύρημα, ότι επεποιήεις επ εμοί, φησί Κύριος.

Ιερ. 46,18 Ασφαλώς και βεβαίως θα σε σώσω και δεν θα πέσης εν στόματι εχθρικής μαχαίρας. Η ζωη σου θα διατηρηθή ασφαλής, διότι συ είχες πεποιθήσιν εις εμέ, είπεν ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 47 (Μασ. 40)

Ιερ. 47,1 Ο λόγος ο γενόμενος παρά Κυρίου προς Ιερεμίαν ύστερον μετά το αποστείλει αυτόν Ναβουζαρδάν τον αρχιμάγειρον τον εκ Δαμών εν τώ λαβείν αυτόν εν χειροπέδαις, εν μέσω αποικίας Ιούδα των ηγγένων εις Βαβυλώνα.

Ιερ. 47,1 Ο λόγος, ο οποίος απηυθύνθη στον Ιερεμίαν από τον Κυριον, μετά την απόλυσίν του από την Ραμά υπό του Ναβουζαρδάν, του αρχιμαγείρου, ο οποίος τον είχαν εύρει δεμένον με αλυσίδας εις τα χέρια, μεταξύ όλων των εξορίστων της Ιερουσαλήμ και του Ιούδα, οι οποίοι ωδηγούντο αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 47,2 και έλαβεν αυτόν ο αρχιμάγειρος και είπεν αυτό· Κύριος ο Θεός σου ελάλησε τα κακά ταύτα επί τον τόπον τούτον,

Ιερ. 47,2 Ο Ναβουζαρδάν επήρην αυτόν ανάμεσα από τους άλλους αιχμαλώτους και του είπέ· "Κυριος ο Θεός σου απεφάσισε και ώρισε τας τιμωρίας αυτάς εναντίον του τόπου αυτού,

Ιερ. 47,3 και εποίησε Κύριος, ότι ημάρτετε αυτό, και ουκ ηκούσατε της φωνής αυτού.

Ιερ. 47,3 και τας επέφερε, διότι διεπράξατε αμαρτίας εις αυτόν και δεν υπηκούσατε εις την φωνήν του.

Ιερ. 47,4 ιδού έλυσά σε από των χειροπέδων των επί τας χείρας σου· ει καλόν εναντίον σου ελθείν μετ εμού εις Βαβυλώνα, ήκε, και θήσω τους οφθαλμούς μου επί σε·

Ιερ. 47,4 Ιδού εγώ σε έλυσα από τα δεσμά των χειρών σου. Εάν σου φαίνεται καλόν και επιθυμής να έλθης μαζί μου εις την Βαβυλώνα, έλα και θα σε έχω πάντοτε υπό την προστασίαν μου.

Ιερ. 47,5 ει δε μη, απότρεχε και ανάστρεψον προς τον Γοδολίαν υιόν Αχεικάμ, υιού Σαφάν, ον κατέστησε βασιλεύς Βαβυλώνας εν γη Ιούδα, και οικησον μετ αυτού εν μέσω του λαού εν γη Ιούδα· εις άπαντα τα αγαθά εν οφθαλμοίς σου του πορευθηναι εκεί, και πορεύου. και έδωκεν αυτό ο αρχιμάγειρος δώρα και απέστειλεν αυτόν.

Ιερ. 47,5 Εάν όμως δεν θέλεις, γύρισε πίσω και πήγαινε προς τον Γοδολίαν, τον υιόν του Αχεικάμ, υιού του Σαφάν, τον οποίον ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ εγκατέστησεν ως βασιλέα εις την χώραν Ιούδα. Μείνε μαζί με αυτόν ανάμεσα στον λαόν της ιουδαϊκής γης. Η πήγαινε εις οποιανδήποτε άλλην περιοχήν, που θα σου φανή καλή και αγαθή. Πηγαινε και μένε εκεί". Ο αρχιμάγειρος έδωκεν εις αυτόν δώρα και τον αφήκεν ελεύθερον.

Ιερ. 47,6 και ήλθε προς Γοδολίαν εις Μασσηφά και εκάθισεν εν μέσω του λαού αυτού του καταλειφθέντος εν τή γη.

Ιερ. 47,6 Ο Ιερεμίας ήλθε προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά και έμεινεν εν μέσω του λαού εκείνου, ο οποίος είχεν απομείνει εις την Ιουδαίαν.

Ιερ. 47,7 Και ήκουσαν πάντες οι ηγεμόνες της δυνάμεως της εν αγρώ αυτοί και οι άνδρες αυτών, ότι κατέστησε βασιλεύς Βαβυλώνας τον Γοδολίαν εν τή γη και παρακατέθετο αυτό άνδρας και γυναίκας αυτών, ούς ουκ απώκισεν εις Βαβυλώνα.

Ιερ. 47,7 Όλοι οι αρχηγοί του Ιουδαϊκού στρατού, ο οποίος εστρατωνίζετο εις την ύπαιθρον, έμαθαν αυτοί και οι άνδρες των, ότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνας εγκατέστησε τον Γοδολίαν ως βασιλέα εις την ιουδαϊκήν γην και εις αυτόν ενεπιστευθη τους άνδρας και τας γυναίκας των, τους οποίους αυτός δεν μετέφερεν εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 47,8 και ήλθε προς Γοδολίαν εις Μασσηφά Ισμαήλ υιός Ναθανίου και Ιωνάν υιός Καρηέ και Σαραίας υιός Θαναεμέθ και υιοί Ιωφέ του Νετωφαθί και Εζονίας υιός του Μωχαθί, αυτοί και οι άνδρες αυτών.

Ιερ. 47,8 Προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά ήλθε και ο Ισμαήλ, υιός του Ναθανίου, και ο Ιωνάν υιός του Καρηέ, ο Σαραίας υιός του Θαναεμέθ και οι υιοί Ιωφέ του Νετωφαθί και Εζονίας ο υιός του Μωχαθί, αυτοί και οι άνδρες των.

Ιερ. 47,9 και ώμωσεν αυτοίς Γοδολίας και τοίς ανδράσιν αυτών λέγων· μη φοβηθήτε από προσώπου των παιδων των Χαλδαίων· κατοικήσατε εν τή γη και εργάσασθε τώ βασιλεί Βαβυλώνας, και βέλτιον έσται υμίν.

Ιερ. 47,9 Ο Γοδολίας ωρκίσθη ενώπιον των ανδρών αυτών λέγων· "μη φοβείσθε τους Χαλδαίους, που ευρίσκονται εις την περιοχήν αυτήν. Παραμείνατε εις την χώραν και υποταχθήτε στον βασιλέα της Βαβυλώνας· εργασθήτε και αυτό θα αποβή προς το καλόν σας.

Ιερ. 47,10 και ιδού εγώ κάθημαι εναντίον υμών εις Μασσηφά στήναι κατά πρόσωπον των Χαλδαίων, οί αν έλθωσιν εφ

υμάς, και υμείς συνάγετε οίνον και σπώραν και έλαιον και βάλετε εις τα αγγεία υμών και οικήσατε εν ταίς πόλεσιν, αίς κατεκρατήσατε.

Ιερ. 47,10 Ιδού, εγώ παραμένω εις Μασσηφά ενώπιόν σας, δια να παρουσιάζομαι στους Χαλδαίους, οι οποίοι ενδεχομένως πρόκειται να έλθουν προς σας. Σεις κάμετε την συγκομιδήν του οίνου, των καρπών και του ελαίου, βάλετε αυτά εις τα δοχεία σας, κατοικησατε εις τας πόλεις, τας οποίας έχετε υπό την κατοχήν σας”.

Ιερ. 47,11 και πάντες οι Ιουδαίοι οι εν γη Μωάβ και εν υιοίς Αμμών και οι εν τή Ιδουμαία και οι εν πάση τή γη ήκουσαν ότι έδωκε βασιλεύς Βαβυλώνας κατάλειμμα τώ Ιούδα, και ότι κατέστησεν επ αυτούς τον Γοδολίαν υιόν Αχεικάμ.

Ιερ. 47,11 Όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την περιοχήν Μωάβ, όπως και μεταξύ των Αμμωνιτών, και όσοι ευρίσκοντο εις την Ιδουμαίαν και εις όλην την άλλην χώραν, ήκουσαν ότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνας δεν απήγαγεν όλους τους Ιουδαίους αιχμαλώτους εις την Βαβυλώνα, αλλά αφήκεν και Ιουδαίους εις την χώραν Ιούδα και ότι εγκατέστησε και διώρισεν εις αυτούς ως κυβερνήτην τον Γοδολίαν, υιόν του Αχεικάμ.

Ιερ. 47,12 και ήλθον προς Γοδολίαν εις γήν Ιούδα εις Μασσηφά και συνήγαγον οίνον και σπώραν πολλήν σφόδρα και έλαιον. -

Ιερ. 47,12 Ενθαρρυνθέντες αυτοί ήλθαν προς τον Γοδολίαν εις την χώραν Ιούδα εις Μασσηφά, έκαμαν την συγκομιδήν του οίνου, πολλών καρπών και του ελαίου.

Ιερ. 47,13 Καί Ιωανάν υιός Καρηέ και πάντες οι ηγεμόνες της δυνάμεως, οι εν τοίς αγροίς, ήλθον προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά

Ιερ. 47,13 Ο Ιωανάν, υιός του Καρηέ, και όλοι οι αρχηγοί του στρατού, ο οποίος στρατός ευρίσκετο εις την ύπαιθρον, ήλθον προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά

Ιερ. 47,14 και είπαν αυτώ· ει γνώσει γινώσκεις ότι Βελισσά βασιλεύς υιών Αμμών απέστειλε προς σε τον Ισμαήλ πατάξει σου ψυχήν· και ουκ επίστευσεν αυτοίς Γοδολίας.

Ιερ. 47,14 και του είπαν· “περιήλθεν εις γνώσιν σου ότι ο Βελισσά, βασιλεύς των Αμμωνιτών, έχει αποστείλει εις σε τον Ισμαήλ με τον σκοπόν να σε φονεύση;” Ο Γοδολίας δεν επίστευσεν εις αυτούς.

Ιερ. 47,15 και είπεν Ιωανάν τώ Γοδολία κρυφάως εν Μασσηφά· πορεύσομαι δή και πατάξω τον Ισμαήλ και μηθείς γνώτω, μη πατάξη σου ψυχήν και διασπαγή πάς Ιούδα οι συνηγμένοι προς σε και απολούνται οι κατάλοιποι Ιούδα.

Ιερ. 47,15 Εκεί, εις την Μασσηφά, ο Ιωανάν είπε κρυφίως προς τον Γοδολίαν· “εγώ θα μεταβώ και θα θανατώσω τον Ισμαήλ και κανείς ας μη μάθη το γεγονός. Θα πράξω δε τούτο, διότι φοβούμαι, μήπως εκείνος σε θανατώση και έπειτα διασκορπισθούν όλοι οι Ιουδαίοι, που ευρίσκονται πλησίον σου, και καταστραφούν όσοι έχουν απομείνει εις την χώραν Ιούδα”.

Ιερ. 47,16 και είπε Γοδολίας προς Ιωανάν· μη ποιήσης το πράγμα τούτο, ότι ψευδή σύ λέγεις περί Ισμαήλ.

Ιερ. 47,16 Ο Γοδολίας απήντησε προς τον Ιωανάν· “μη διαπράξης το έργον αυτό, διότι ψευδή και ανυπόστατα είναι όσα συ λέγεις δια τον Ισμαήλ”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 48 (Μασ. 41)

Ιερ. 48,1 Καί εγένετο τώ μηνί τώ εβδόμω ήλθεν Ισμαήλ υιός Ναθανίου υιού Ελεασά από γένους τού βασιλέως και δέκα άνδρες μετ αυτού προς Γοδολίαν εις Μασσηφά, και έφαγον εκεί άρτον άμα.

Ιερ. 48,1 Κατά τον έβδομον μήνα ο Ισμαήλ, ο υιός του Ναθανίου, υιού του Ελεασά, καταγόμενος από την βασιλικήν οικογένειαν, ήλθεν αυτός και δέκα άνδρες μαζί του, προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά και συνέφαγον εκεί όλοι μαζί.

Ιερ. 48,2 και ανέστη Ισμαήλ και οι δέκα άνδρες, οι ήσαν μετ αυτού, και επάταξαν τον Γοδολίαν, ον κατέστησε βασιλεύς Βαβυλώνας επί της γής,

Ιερ. 48,2 Ηγέρθη ο Ισμαήλ και οι δέκα άνδρες, που ήσαν μαζί του, και εθανάτωσαν τον Γοδολίαν, τον οποίον ο βασιλεύς της Βαβυλώνας είχε καταστήσει κυβερνήτην της Ιουδαίας.

Ιερ. 48,3 και πάντας τους Ιουδαίους τους όντας μετ αυτού εν Μασσηφά και πάντας τους Χαλδαίους τους ευρεθέντας εκεί. -

Ιερ. 48,3 Εφόνευσεν επίσης και όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι ήσαν μαζί με τον Γοδολίαν εις την Μασσηφά, όπως και όλους τους Χαλδαίους, που έτυχε να ευρίσκωνται εκεί.

Ιερ. 48,4 Καί εγένετο τή ημέρα τή δευτέρα πατάξαντος αυτού τον Γοδολίαν, και άνθρωπος ουκ έγνω,

Ιερ. 48,4 Κατά την δευτέραν ημέραν, αφού εθανάτωσεν ο Ισμαήλ τον Γοδολίαν, κανείς άνθρωπος δεν επληροφορήθη το γεγονός.

Ιερ. 48,5 και ήλθοσαν άνδρες από Συχέμ και από Σαλήμ και από Σαμαρείας, ογδοήκοντα άνδρες, εξυρημένοι πάγωνας και διερηγμένοι τα ιμάτια και κοπτόμενοι, και μαναά και λίβανος εν χερσίν αυτών τού εισνεγκείν εις οίκον Κυρίου.

Ιερ. 48,5 Τότε ήλθον από την Συχέμ, από την Σαλήμ και την Σαμάρειαν, ογδοήκοντα άνδρες που είχαν εξυρισμένον το γένειόν των, σχισμένα τα ενδύματα των και εντομάς στο σώμα των, κατά την συνήθειαν των ειδωλολατρών, εις δε τας χείρας των είχαν δώρα και λίβανον, δια να προσφέρουν αυτά αναίμακτον θυσίαν στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 48,6 και εξήλθεν εις απάντησιν αυτοίς Ισμαήλ· αυτοί επορεύοντο και έκλαιον, και είπεν αυτοίς· εισέλθετε προς Γοδολίαν.

Ιερ. 48,6 Ο Ισμαήλ εξήλθεν εις απάντησιν αυτών. Εκείνοι καθώς εβαδίζαν έκλαιον. Ο Ισμαήλ είπε προς αυτούς· “εισέλθετε προς τον Γοδολίαν”.

Ιερ. 48,7 και εγένετο εισελθόντων αυτών εις το μέσον της πόλεως, έσφαξεν αυτούς εις το φρέαρ.

Ιερ. 48,7 Ενώ εκείνοι ειήλθον και ευρίσκοντο στο μέσον της πόλεως, αυτός τους έσφαξε και έρριξε τα πτώματά των στο φρέαρ.

Ιερ. 48,8 και δέκα άνδρες ευρέθησαν εκεί και είπαν τώ Ισμαήλ· μη ανέλης ημάς, ότι εισίν ημίν θησαυροί εν αγρώ, πυροί και κριθαί, μέλι και έλαιον· και παρήλθε και ουκ ανείλεν αυτούς εν μέσω των αδελφών αυτών.

Ιερ. 48,8 Δέκα άνδρες όμως από αυτούς, που ευρέθησαν εκεί, είπαν εις τν Ισμαήλ· “μη μας θανατώσης, διότι ημείς έχομεν μεγάλας προμηθειάς εκεί στους αγρούς, προμηθειάς σίτου, κριθής, μέλιτος και ελαίου”, Τους αντιπαρήλθεν ο Ισμαήλ, τους αφήκε και δεν τους εφόνευσε μαζί με τους άλλους αδελφούς των, τους Ιουδαίους.

Ιερ. 48,9 και το φρέαρ, εις ό έριψεν εκεί Ισμαήλ πάντας, ούς επάταξε, φρέαρ μέγα τούτό εστιν, ό εποίησεν ο βασιλεύς Ασά από προσώπου Βαασά βασιλέως Ισραήλ· τούτο ανέπλησεν Ισμαήλ τραυματιών.

Ιερ. 48,9 Το φρέαρ δε εκείνο, όπου ο Ισμαήλ έρριψεν όλους εκείνους τους οποίους εθανάτωσεν, είναι πολύ μεγάλο φρέαρ. Το είχε κατασκευάσει ο βασιλεύς Ασά ως ένα μέσον αμύνης κατά του βασιλέως του Ισραήλ Βαασά. Αυτό, λοιπόν, ο Ισμαήλ το εγέμισεν από πτώματα εκτελεσθέντων.

Ιερ. 48,10 και απέστρεψεν Ισμαήλ πάντα τον λαόν τον καταλειφθέντα εις Μασσηφά και τας θυγατέρας τού βασιλέως, ας παρακατέθετο ο αρχιμάγειρος τώ Γοδολία υιό Αχεικάμ, και ώχετο εις το πέραν υιών Αμμών. -

Ιερ. 48,10 Ο Ισμαήλ συνέλαβε και μετέφερεν αιχμάλωτον όλον τον λαόν, ο οποίος είχε απομείνει εις Μασσηφά και τας θυγατέρας του βασιλέως, τας οποίας είχαν εμπιστευθή ο αρχιμάγειρας στον Γοδολίαν, υιόν του Αχεικάμ, και ανεχώρησε δια την πέραν του Ιορδάνου χώραν, που ανήκεν στους Αμμωνίτας.

Ιερ. 48,11 Καί ήκουσεν Ιωανάν υιός Καρηέ και πάντες οι ηγεμόνες της δυνάμεως οι μετ αυτού πάντα τα κακά, ά εποίησεν Ισμαήλ,

Ιερ. 48,11 Ο Ιωανάν, υιός του Καρηέ, και όλοι οι αρχηγοί του στρατού, οι οποίοι ευρίσκοντο μαζί του, επληροφορήθησαν αυτά τα κακά, τα οποία διέπραξεν ο Ισμαήλ.

Ιερ. 48,12 και ήγαγον άπαν τον στρατόπεδον αυτών και ώχοντο πολεμείν αυτόν και εύρον αυτόν επί ύδατος πολλού εν Γαβαών.

Ιερ. 48,12 Και, λοιπόν, ωδήγησαν όλον τον στρατόν των και εβάδισαν, δια να πολεμήσουν τον Ισμαήλ. Τον εύρον δε πλησίον των πολλών υδάτων εις την Γαβαών.

Ιερ. 48,13 και εγένετο ότε ειδε πάς ο λαός ο μετά Ισμαήλ τον Ιωανάν και τους ηγεμόνας της δυνάμεως της μετ αυτού,

Ιερ. 48,13 Τότε όλος ο λαός, ο οποίος ευρίσκετο με τον Ισμαήλ, όταν ειδε τον Ιωανάν και τους αρχηγούς της στρατιωτικής δυνάμεως, που ήτο μαζί του,

Ιερ. 48,14 και ανέστρεψαν προς Ιωανάν.

Ιερ. 48,14 επέστρεψαν προς το μέρος του Ιωανάν.

Ιερ. 48,15 και Ισμαήλ εσώθη σύν οκτώ ανθρώποις και ώχετο προς τους υιούς Αμμών. -

Ιερ. 48,15 Ο δε Ισμαήλ διεσώθη με οκτώ μόνον άνδρας και κατέφυγε προς τους Αμμωνίτας.

Ιερ. 48,16 Καί έλαβεν Ιωανάν και πάντες οι ηγεμόνες της δυνάμεως οι μετ αυτού πάντας τους καταλοιπούς τού λαού, ούς απέστρεψεν από Ισμαήλ, δυνατούς άνδρας εν πολέμω και τας γυναίκας και τα λοιπά και τους εννούχους, ούς απέστρεψαν από Γαβαών,

Ιερ. 48,16 Ο Ιωανάν και όλοι οι αρχηγοί της στρατιωτικής δυνάμεως, που ήσαν μαζί του, επήραν όλους τους απολειφθέντας από τον λαόν, αυτούς τους οποίους είχε απαγάγει ο Ισμαήλ από την Μασσηφά, άνδρας δυνατούς στον πόλεμον, τας γυναίκας και τα υπόλοιπα παιδιά και τους εννούχους, τους οποίους παρέλαβον από την Γαβαών.

Ιερ. 48,17 και ώχοντο και εκάθισαν εν Γαβηρώθ - Χαμαάμ τή προς Βηθλεέμ τού πορευθήναι εις Αίγυπτον

Ιερ. 48,17 Επειτα ανεχώρησαν και εγκατεστάθησαν εις την Γαβηρώθ- Χαμαάμ πλησίον εις την Βηθλεέμ, δια να φύγουν από εκεί και μεταβούν εις την Αίγυπτον,

Ιερ. 48,18 από προσώπου των Χαλδαιών, ότι εφοβήθησαν από προσώπου αυτών, ότι επάταξεν Ισμαήλ τον Γοδολίαν, ον κατέστησεν ο βασιλεύς Βαβυλώνος εν τή γη.

Ιερ. 48,18 μακράν από τους Χαλδαιούς, διότι τους εφοβήθησαν, επειδή ο Ισμαήλ εφόνευσεν τον Γοδολίαν, αυτόν τον οποίον ο βασιλεύς της Βαβυλώνος είχαν εγκαταστήσει κυβερνήτην της Ιουδαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 49 (Μασ. 42)

Ιερ. 49,1 Καί προσήλθον πάντες οι ηγεμόνες της δυνάμεως και Ιωανάν και Αζαρίας υιός Μασαίου και πάς ο λαός από μικρού έως μεγάλου

Ιερ. 49,1 Τότε όλοι οι αρχηγοί του στρατο και μαζί με αυτούς ο Ιωανάν και ο Αζαρίας, υιός του Μασαίου, και όλος ο λαός από τον μικρότερον έως τον μεγαλύτερον,

Ιερ. 49,2 προς Ιερεμίαν τον προφήτην και είπαν αυτώ πεσέτω δή το έλεος ημών κατά πρόσωπόν σου και πρόσευξαι προς Κύριον τον Θεόν σου περι των καταλοιπων τούτων, ότι κατελείφθημεν ολίγοι από πολλών, καθώς οι οφθαλμοί σου βλέπουσι·

Ιερ. 49,2 προσήλθαν προς τον προφήτην Ιερεμίαν και του ειπαν· "υποβάλλομεν ενώπιόν σου θερμήν την παράκλησιν να προσευχηθής εις Κυριον τον Θεόν σου δια τους απομείναντας αυτούς Ιουδαίους. Διότι από τους τόσους πολλούς, που άλλοτε είμεθα, τώρα ολίγοι έχομεν απομείνει, όπως βλέπεις και με τα ίδια σου τα μάτια.

Ιερ. 49,3 και αναγγειλάτω ημίν Κύριος ο Θεός σου την οδόν, ή πορευσόμεθα εν αυτή, και λόγον ον ποιήσομεν.

Ιερ. 49,3 Ας καταστήση εις ημάς γνωστήν ο Κυριος ο Θεός σου, την οδόν, την οποίαν πρέπει να πορευθώμεν και το τι πρέπει να πράξωμεν".

Ιερ. 49,4 και είπεν αυτοίς Ιερεμίας· ήκουσα, ιδού εγώ προσεύξομαι υπέρ υμών προς Κύριον τον Θεόν ημών κατά τους λόγους υμών· και έσται, ο λόγος, ον αν αποκριθήσεται Κύριος ο Θεός, αναγγελώ υμίν, ου μη κρύψω αφ υμών ρήμα.

Ιερ. 49,4 Ο Ιερεμίας είπεν εις αυτούς· "ήκουσα την παράκλησιν σας και ιδού εγώ θα κάμω προσευχήν δια σας προς τον Κυριον τον Θεόν μας, σύμφωνα με την παράκλησιν σας. Ο,τι δε Κυριος ο Θεός μου αποκριθή, θα το καταστήσω εις σας γνωστόν. Τιποτε δεν θα αποκρύψω από σας".

Ιερ. 49,5 και αυτοί είπαν τώ Ιερεμία· έστω Κύριος εν ημίν εις μάρτυρα δίκαιον και πιστόν, ει μη κατά πάντα τον λόγον, ον εάν αποστείλη Κύριος προς ημάς, ούτως ποιήσομεν·

Ιερ. 49,5 Εκείνοι απήντησαν στον Ιερεμίαν· "ας είναι ο Κυριος δι' ημάς μάρτυς δίκαιος και αξιόπιστος και ας μας ανταποδώση κατά την δικαιοσύνην του, εάν ημείς δεν συμμορφωθώμεν κατά πάντα προς τον λόγον, τον οποίον δια μέσου σου θα στείλη προς ημάς ο Κυριος. Ημείς θα πράξωμεν ο,τι ο Κυριος θα διατάξη.

Ιερ. 49,6 και εάν αγαθόν και εάν κακόν, την φωνήν Κυρίου τού Θεού ημών, ού ημείς αποστέλλομέν σε προς αυτόν, ακουσόμεθα, ίνα βέλτιον ημίν γένηται, ότι ακουσόμεθα της φωνής Κυρίου τού Θεού ημών. -

Ιερ. 49,6 Είτε ευχάριστος είτε δυσάρεστος είναι η εντολή του Κυρίου του Θεού μας, δια την οποίαν ημείς στέλλομεν σε ως μεσίτην μας προς αυτόν. Θα υπακούσωμεν, δια να γίνη έτσι καλύτερα και ωραιότερα η ζωή μας. Θα υπακούσωμεν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού μας".

Ιερ. 49,7 Καί εγενήθη μεθ ημέρας δέκα εγενήθη λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν.

Ιερ. 49,7 **Επειτα από δέκα ημέρας ήλθε λόγος παρά Κυρίου προς τον Ιερεμίαν,**
Ιερ. 49,8 **και εκάλεσε τον Ιωανάν και τους ηγεμόνας της δυνάμεως και πάντα τον λαόν από μικρού έως μεγάλο**
Ιερ. 49,8 **οπότε ο Ιερεμίας προσεκάλεσε τον Ιωανάν, τους αρχηγούς του στρατού και όλον τον λαόν από μικρόν έως**
μεγάλον
Ιερ. 49,9 **και είπεν αυτοίς· ούτως είπε Κύριος·**
Ιερ. 49,9 **και είπεν εις αυτούς· "έτσι ωμίλησεν ο Κυριος·**
Ιερ. 49,10 **εάν καθίσαντες καθίσητε εν τή γη ταύτη, οικοδομήσω υμάς και ου μη καθελώ και φυτεύσω υμάς και ου μη**
εκτίλω, ότι αναπέπαυμαι επί τοίς κακοίς, οίς εποίησα υμίν.
Ιερ. 49,10 **Εάν παραμείνετε εις την χώραν αυτήν, θα σας ανοικοδομήσω και δεν θα σας καταστρέψω. Θα σας φυτεύσω και**
δεν θα σας εκριζώσω, διότι έχει ικανοποιηθή πλέον η δικαιοσύνη μου με τας τιμωρίας, τας οποίας έχω αποστείλει εναντίον
σας.
Ιερ. 49,11 **μη φοβηθήτε από προσώπου βασιλέως Βαβυλώνος, ού υμείς φοβείσθε από προσώπου αυτού, μη φοβηθήτε, φησί**
Κύριος, ότι μεθ υμών εγώ εμι τού εξαιρείσθαι υμάς και σώζειν υμάς εκ χειρός αυτού·
Ιερ. 49,11 **Μη φοβείσθε τον βασιλέα της Βαβυλώνος, τον οποίον σεις τώρα φοβείσθε. Μη φοβείσθε, λέγει ο Κυριος, διότι εγώ**
είμαι μαζί σας, ώστε να σας γλυτώσω και να σας σώζω από τα χέρια αυτού.
Ιερ. 49,12 **και δώσω υμίν έλεος και ελεήσω υμάς και επιστρέψω υμάς εις την γήν υμών.**
Ιερ. 49,12 **Θα δώσω προς σας το έλεός μου, θα σας ελεήσω και θα σας επαναφέρω εις την χώραν σας.**
Ιερ. 49,13 **και ει λέγετε υμείς· ου μη καθίσωμεν εν τή γη ταύτη προς το μη ακούσαι φωνής Κυρίου,**
Ιερ. 49,13 **Εάν όμως σεις πήτε, δεν θα παραμείνωμεν εις την χώραν αυτήν και δεν θα υπακούσωμεν εις την εντολήν αυτού**
του Κυρίου,
Ιερ. 49,14 **ότι εις γήν Αιγύπτου εισελευσόμεθα και ου μη ιδώμεν πόλεμον και φωνήν σάλπιγγος ου μη ακούσωμεν και εν**
άρτοις ου μη πεινάσωμεν και εκεί οικήσωμεν,
Ιερ. 49,14 **αλλά θα μεταβώμεν εις την χώραν της Αιγύπτου και θα κατοικήσωμεν εκεί, δια να μη ιδώμεν πλέον πόλεμον, να**
μη ακούσωμεν πολεμικά σαλπίσματα, να μη στερηθώμεν από το ψωμί και να μη πεινάσωμεν,
Ιερ. 49,15 **διά τούτο ακούσατε λόγον Κυρίου· ούτως είπε Κύριος· εάν υμείς δώτε το πρόσωπον υμών εις Αιγυπτον και**
εισέλθητε εκεί κατοικείν,
Ιερ. 49,15 **δια τούτο ακούσατε τον λόγον του Κυρίου· έτσι είπεν ο Κυριος· εάν σεις κατευθυνθήτε εις την Αιγυπτον και**
εισέλθετε και κατοικήσετε εκεί,
Ιερ. 49,16 **και έσται η ρομφαία, ήν υμείς φοβείσθε από προσώπου αυτής, ευρήσει υμάς εν γη Αιγύπτου, και ο λιμός, ού**
υμείς λόγον έχετε από προσώπου αυτού, καταλήψεται υμάς οπίσω υμών εν Αιγύπτω, και εκεί αποθανείσθε.
Ιερ. 49,16 **η ρομφαία, την οποίαν σεις φοβείσθε, θα σας εύρη εις την χώραν της Αιγύπτου και η πείνα, την οποίαν τώρα**
τρέμετε, θα σας ακολουθήση εις την Αιγυπτον. Εκεί δε και θα αποθάνετε.
Ιερ. 49,17 **και έσονται πάντες οι άνθρωποι και πάντες οι αλλογενείς, οι θέντες το πρόσωπον αυτών εις γήν Αιγύπτου**
ενοικείν εκεί, εκλείψουσιν εν τή ρομφαία και εν τώ λιμώ, και ουκ έσται αυτών ουθείς σωζόμενος από των κακών, ών εγώ
επάγω επ αυτούς.
Ιερ. 49,17 **Όλοι οι Ιουδαίοι και όλοι εκείνοι, οι οποίοι έχουν έλθει από άλλα έθνη και οι οποίοι θα έχουν στρέψει το πρόσωπόν**
των, δια να μεταβούν εις την χώραν της Αιγύπτου, δια να εγκατασταθούν εκεί, θα αποθάνουν εν στόματι ρομφαίας η από
τον λιμόν, και κανείς από αυτούς δεν θα διασωθή από τας τιμωρίας και συμφοράς, τας οποίας εγώ θα εξαποστείλω
εναντίον των.
Ιερ. 49,18 **ότι ούτως είπε Κύριος· καθώς έσταξεν ο θυμός μου επί τους κατοικούντας Ιερουσαλήμ, ούτως στάξει ο θυμός μου**
εφ υμάς εισελθόντων υμών εις Αίγυπτον, και έσεσθε εις άβατον και υποχείριοι και εις αράν και εις ονειδισμόν και ου μη
ίδητε ουκέτι τον τόπον τούτον,
Ιερ. 49,18 **Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· όπως ωσάν βροχή έπεσεν ο θυμός μου εναντίον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ, έτσι θα**
εκσπάση ο θυμός μου και εναντίον υμών, οι οποίοι θα εισέλθετε εις την Αίγυπτον. Θα είσθε εγκαταλελειμμένοι ωσάν εις
την έρημον και άβατον γην, υποχείριοι στους άλλους, αντικείμενα κατάρας και εμπαιγμού και δεν θα επανίδετε πλέον ποτέ
τον τόπον τούτον".
Ιερ. 49,19 **ά ελάλησε Κύριος εφ υμάς τους καταλοίπους Ιούδα· μη εισέλθητε εις Αίγυπτον. και νύν γνόντες γνώσεσθε**
Ιερ. 49,19 **Αυτά είναι εκείνα, τα οποία είπεν ο Κυριος προς σας τους απολειφθέντας εις την γην Ιούδα. Μη μεταβήτε εις την**
Αίγυπτον. Και τώρα μάθετε καλά τούτο.
Ιερ. 49,20 **ότι επονηρέυσασθε εν ψυχαίς υμών αποστείλαντές με λέγοντες· πρόσευξαι περί ημών προς Κύριον, και κατά**
πάντα, ά εάν λαλήση σοι Κύριος, ποιήσωμεν.
Ιερ. 49,20 **Εσκεφθήκατε πονηρά και ολέθρια εναντίον της ζωής σας, όταν με απεστείλατε προς τον Κυριον, ειπόντες· Καμε**
προσευχήν δι' ημάς προς τον Κυριον και όλα όσα ο Κυριος θα αποκάλυψη εις σε, ημείς θα τα πράξωμεν.
Ιερ. 49,21 **και ουκ ηκούσατε της φωνής Κυρίου, ής απέστειλέ με προς υμάς.**
Ιερ. 49,21 **Σεις όμως δεν υπηκούσατε εις την εντολήν του Κυρίου, την οποίαν δια μέσου εμού σας έστειλεν ο Κυριος.**
Ιερ. 49,22 **και νύν εν ρομφαία και εν λιμώ εκλείψετε εν τώ τόπω, ώ υμείς βούλεσθε εισελθείν κατοικείν εκεί.**
Ιερ. 49,22 **Και τώρα εν στόματι ρομφαίας και δια της πείνης θα βρήσετε και θα εξαφανισθήτε στον τόπον, οπού σεις**
θέλετε να εισέλθετε και να εγκατασταθήτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 50 (Μασ. 43)

Ιερ. 50,1 **Καί εγενήθη ως επαύσατο Ιερεμίας λέγων προς τον λαόν πάντας τους λόγους Κυρίου, ούς απέστειλεν αυτόν**
Κύριος προς αυτούς, πάντας τους λόγους τούτους,
Ιερ. 50,1 **Όταν ο Ιερεμίας έπαυσεν αναγγέλλων προς τον λαόν όλους τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους λόγους αυτός ο**
Κυριος τον έστειλε να ειπή προς όλους,
Ιερ. 50,2 **και είπεν Αζαριás υιός Μαασαίου και Ιωανάν υιός Καρηέ και πάντες οι άνδρες οι είπαντες τώ Ιερεμία λέγοντες·**
ψεύδη, ουκ απέστειλέ σε Κύριος προς ημάς λέγων· μη εισέλθητε εις Αίγυπτον οικείν εκεί,
Ιερ. 50,2 **είπεν ο Αζαριás, ο υιός του Μαασαίου, και Ιωανάν ο υιός του Καρηέ και όλοι οι άνδρες, οι οποίοι προηγουμένως**

είχαν είπει στον Ιερεμίαν, να παρακαλέση τον Κυριον, τώρα του είπαν· "ψεύδεσαι. Δεν σε απέστειλεν ο Κυριος προς ημάς να μας είπης εκ μέρους του· Μη εισέλθετε εις την Αίγυπτον και να μη κατοικήσετε εκεί.

Ιερ. 50,3 αλλ ή Βαρούχ υιός Νηρίου συμβάλλει σε προς ημάς, ινα δώς ημάς εις χείρας των Χαλδαιών τού θανατώσαι ημάς και αποικισθήναι ημάς εις Βαβυλώνα.

Ιερ. 50,3 Αλλα ο Βαρούχ, ο υιός του Νηρίου, σε παρακινεί εναντίον μας, δια να μας παραδώση εις τα χέρια των Χαλδαιών, ώστε εκείνοι άλλους μεν από ημάς να θανατώσουν και άλλους να μεταφέρουν δούλους εις την Βαβυλώνα".

Ιερ. 50,4 και ουκ ήκουσεν Ιωανάν και πάντες ηγεμόνες της δυνάμεως και πάς ο λαός της φωνής Κυρίου κατοικήσαι εν γη Ιούδα.

Ιερ. 50,4 Ετσι δε ο Ιωανάν και όλοι οι αρχηγοί του στρατού και όλος ο άλλος λαός δεν υπήκουσαν εις την εντολήν του Κυρίου, να παραμείνουν εις την γην της Ιουδαίας.

Ιερ. 50,5 και έλαβεν Ιωανάν και πάντες οι ηγεμόνες της δυνάμεως πάντας τους καταλοίπους Ιούδα, τους αποστρέψαντας κατοικείν εν τή γη,

Ιερ. 50,5 Ο Ιωανάν και όλοι οι στρατιωτικοί διοικηται παρέλαβαν όλους τους υπολειφθέντας εις την Ιουδαίαν γην, όπως επίσης και εκείνους που είχαν έλθει από άλλας περιοχάς, δια να παραμείνουν εις την χώραν της Ιουδαίας,

Ιερ. 50,6 τους δυνατούς άνδρας και τας γυναίκας και τα νήπια, και τας θυγατέρας τού βασιλέως και τας ψυχάς, ας κατέλιπε Ναβουζαρδάν μετά Γοδολίου υιού Αχεικάμ, και Ιερεμίαν τον προφήτην και Βαρούχ υιόν Νηρίου

Ιερ. 50,6 τους ισχυούς άνδρας και τας γυναίκας και τα νήπια και τας θυγατέρας του βασιλέως και όλους όσους είχε αφήσει ο Ναβουζαρδάν να μένουν με τον Γοδολιαν, τον υιόν του Αχεικάμ, τον Ιερεμίαν τον προφήτην και τον Βαρούχ τον υιόν του Νηρίου,

Ιερ. 50,7 και εισήλθον εις Αίγυπτον, ότι ουκ ήκουσαν της φωνής Κυρίου· και εισήλθον εις Τάφνας.

Ιερ. 50,7 και εισήλθον εις την Αίγυπτον. Ετσι δεν υπήκουσαν εις την εντολήν του Κυρίου. Εισήλθον και έμειναν εις Ταφνας.

Ιερ. 50,8 και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν εν Τάφνας λέγων·

Ιερ. 50,8 Εκεί, εις Ταφνας, ήλθε παρά Κυρίου λόγος τον Ιερεμίαν ο εξής·

Ιερ. 50,9 λαβέ σεαυτώ λίθους μεγάλους και κατάκρυψον αυτούς εν προθύροις, εν πύλη της οικίας Φαραώ εν Τάφνας, κατ οφθαλμούς ανδρών Ιούδα

Ιερ. 50,9 Παρε μαζή σου μεγάλους λίθους και κρύψε καλά αυτούς εις την είσοδον της πύλης του ανακτόρου του Φαραώ εις Ταφνας, εμπρός εις τα μάτια των Ιουδαίων,

Ιερ. 50,10 και ερείς· ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ αποστέλλω και αξώ Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλώνας, και θήσει αυτού τον θρόνον επάνω των λίθων τούτων, ών κατέκρυψας, και ρεεί τα όπλα αυτού επ αυτούς

Ιερ. 50,10 και θα πης· έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ στέλλω, προσκαλώ και οδηγώ τον Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα της Βαβυλώνας, και αυτός θα στήση τον θρόνον του επάνω στους λίθους τούτους, τους οποίους έκρυψες, και τα όπλα του θα υψώση σύμβολον θριάμβου επάνω εις αυτούς τους λίθους.

Ιερ. 50,11 και εισελεύσεται και πατάξει γήν Αιγύπτου, ούς εις θάνατον, εις θάνατον, και ούς εις αποικισμόν, εις αποικισμόν, και ούς εις ρομφαίαν, εις ρομφαίαν.

Ιερ. 50,11 Θα εισελθη έπειτα και θα κτυπήση την γην Αιγύπτου και θα παραδώση τους δια λοιμόν στον λοιμόν, τους δια την εξορίαν εις εξορίαν, τους δια το στόμα της ρομφαίας εις ρομφαίαν.

Ιερ. 50,12 και καύσει πύρ εν οικίαις των θεών αυτών και εμπυριεί αυτάς και αποικιεί αυτούς και φθειριεί γήν Αιγύπτου, ώστε φθειριζι ποιμήν το ιμάτιον αυτού, και εξελεύσεται εν ειρήνη,

Ιερ. 50,12 Καταστρεπτικόν πυρ θα άναψη στους ναούς των θεών της Αιγύπτου και θα κατακαύση πλήρως αυτούς, τους δε θεούς θα τους μεταφέρη ωσαν αιχμαλώτους εις ξένην γην. Οπως δε ο ποιμήν καθαρίζει το ιμάτιόν του από τας φθείρας, έτσι και αυτός θα καθαρίσει και θα ερημώση την γην της Αιγύπτου, και έπειτα θα απέλθη ειρηνικώς στον τόπον του.

Ιερ. 50,13 και συντρίψει τους στύλους Ηλιουπόλεως, τους εν Ων, και τας οικίας αυτών κατακαύσει εν πυρί.

Ιερ. 50,13 Θα συντρίψει τους στύλους του ναού της Ηλιουπόλεως, που ευρίσκονται εις την Ων, και τας οικίας θα παραδώση στο πυρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 51 (Μαθ. 44, 45)

Ιερ. 51,1 Ο λόγος ο γενόμενος προς Ιερεμίαν άπασι τοίς Ιουδαίοις τοίς κατοικούσιν εν γη Αιγύπτου και τοίς καθημένους εν Μαγδώλω και εν Τάφνας και εν γη Παθούρης λέγων·

Ιερ. 51,1 Ο λόγος του Κυρίου, ο οποίος έγινε προς τον Ιερεμίαν, δια να ανακοινωθή προς όλους τους Ιουδαίους, που κατοικούν εις την χώραν της Αιγύπτου, στους εγκατεστημένους εις Μαγδωλον, εις Ταφνας και εις την περιοχήν της Παθούρης. Ο λόγος αυτός ήτο ο εξής·

Ιερ. 51,2 ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· υμεις εωράκατε πάντα τα κακά, ά επήγαγον επί Ιερουσαλήμ και επί τας πόλεις Ιούδα, και ιδού εισιν έρημοι από ενοίκων

Ιερ. 51,2 Ετσι είπεν ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Σεις είδατε όλας τας τιμωρίας και τας συμφοράς, τας οποίας εξαπέστειλα εναντίον της Ιερουσαλήμ και εναντίον των πόλεων του ιουδαϊκού βασιλείου· και ιδού, όλοι αύται είναι έρημοι πλέον από κατοίκους.

Ιερ. 51,3 από προσώπου πονηρίας αυτών, ής εποίησαν παραπικράνάι με πορευθέντες θυμιάν θεοίς ετέροις, οίς ουκ έγνωτε.

Ιερ. 51,3 Τούτο δε εξ αιτίας της κακίας των ανθρωπων, την οποίαν αυτοί διέπραξαν, ώστε να με παραπικράνουν και να με εξερεθίσουν, διότι επορεύθησαν να λατρεύσουν και να προσφέρουν θυμίαμα εις θεούς ξένους, ειδωλολατρικούς, τους οποίους προηγουμένως δεν εγνωρίζατε.

Ιερ. 51,4 και απέστειλα προς υμάς τους παιδάς μου τους προφήτας όρθρου και απέστειλα λέγων· μη ποιήσητε το πράγμα της μολύνσεως ταύτης, ής έμίσησα.

Ιερ. 51,4 Εγώ απέστειλα προς σας τους δούλους μου, τους προφήτας, πολύ ενωρίς. Τους απέστειλα, δια να σας είπω· Μη διαπράξετε το βδελυρόν τούτο αμάρτημα της ειδωλολατρείας, που εγώ έχω μισήσει.

Ιερ. 51,5 και ουκ ήκουσάν μου, και ουκ έκλιναν το ούς αυτών αποστρέψαι από των κακών αυτών προς το μη θυμιάν θεοίς ετέροις.

Ιερ. 51,5 Εκείνοι όμως δεν με ήκουσαν. Δεν έδωσαν προσοχήν εις τα λόγια μου, ώστε να απομακρυνθούν από τας αμαρτίας

των και να μη προσφέρουν θυσίας θυμιάματος εις ξένους θεούς.

Ιερ. 51,6 και έσταξεν η οργή μου και ο θυμός μου και εξεκαύθη εν πόλεσιν Ιούδα και έξωθεν Ιερουσαλήμ, και εγενήθησαν εις ερήμωσιν και εις άβατον ως η ημέρα αυτή.

Ιερ. 51,6 Η Οργή μου εξεσπασε τότε και ο θυμός μου εξεκαύθη εναντίον των πόλεων της Ιουδαίας, εντός και εκτός από την Ιερουσαλήμ, και έγιναν αυτά έρημοι και άβατοι, όπως μαρτυρεί και η σημερινή ημέρα.

Ιερ. 51,7 και νύν ούτως είπε Κύριος παντοκράτωρ· ινατί υμείς ποιείτε κακά μεγάλα επί ψυχαίς υμών εκκόψαι υμών άνθρωπον και γυναίκα, νήπιον και θηλάζοντα εκ μέσου Ιούδα προς το μη καταλειφθίναι υμών μηδένα,

Ιερ. 51,7 Και τώρα αυτά είπε Κυριος ο παντοκράτωρ· διατί σεις διαπράττετε αυτά τα μεγάλα κακά εναντίον της ζωής σας, ώστε να εκκόψετε και να ξερριζώσετε όλους τους άνδρας και τα βρέφη, τα οποία θηλάζουν, από την Ιουδαίαν γην, δια να μη μείνη κανείς από σας εκεί;

Ιερ. 51,8 παραπικράναί με εν τοίς έργοις των χειρών υμών θυμιάν θεοίς ετέροις εν γη Αιγύπτω, εις ήν ήλθατε κατοικείν εκεί, ινα εκκοπήτε και ινα γένησθε εις κατάραν και εις ονειδισμόν εν πάσι τοίς έθνεσι της γής;

Ιερ. 51,8 Διατί με παρεπικράνατε και με εξεριθίσατε με τα έργα των χειρών σας, με το ότι προσεφέρατε θυσίαν θυμιάματος εις ξένους θεούς, ειδωλολατρικούς, εις την χώραν της Αιγύπτου, εις την οποίαν εισήλθατε, δια να εγκατασταθήτε εκεί; Και ταύτα δια να εξολοθρευθήτε και να γίνετε αντικείμενον κατάρας και εμπαιγμού εις όλα τα έθνη της γης.

Ιερ. 51,9 μη επιλέησθε υμείς των κακών των πατέρων υμών και των κακών των βασιλέων Ιούδα και των κακών των αρχόντων υμών και των κακών των γυναικών υμών, ών εποίησαν εν γη Ιούδα και έξωθεν Ιερουσαλήμ;

Ιερ. 51,9 Μηπως έχετε λησμονήσει τας πονηρίας των προγόνων σας και των κακών βασιλέων της Ιουδαίας και των κακών αρχόντων σας και των πονηρών γυναικών σας, αυτά τα κακά, τα οποία διέπραξαν εις την ιουδαϊκήν γην εντός και εκτός από την Ιερουσαλήμ;

Ιερ. 51,10 και ουκ επαύσαντο έως της ημέρας ταύτης και ουκ αντείχοντο των προσταγμάτων μου, ών έδωκα κατά πρόσωπον των πατέρων αυτών.

Ιερ. 51,10 Και μέχρι της ημέρας αυτής δεν έπαυσαν να αμαρτάνουν, και δεν εκράτησαν ούτε ετήρησαν τα προστάγματα μου· αυτά τα οποία εγώ έδωκα ενώπιον των προγόνων των.

Ιερ. 51,11 διά τούτο ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ εφίστημι το πρόσωπόν μου

Ιερ. 51,11 Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ στρέφω και στηρίζω το πρόσωπόν μου εναντίον σας.

Ιερ. 51,12 τού απολέσαι πάντας τους καταλοιπούς τους εν Αιγύπτω, και πεσούντα εν ρομφαία και εν λιμώ εκλείψουσιν από μικρού έως μεγάλου και έσοντα εις ονειδισμόν και εις απώλειαν και εις κατάραν.

Ιερ. 51,12 Και αυτό, δια να καταστρέψω όλους τους απομείναντας Ιουδαίους εις την Αίγυπτον, οι οποίοι και θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας, θα εξολοθρευθούν από την πειναν, από μικρόν έως μεγάλο. Θα γίνουν αντικείμενον εμπαιγμού και ολέθρου και κατάρας.

Ιερ. 51,13 και επισκέψομαι επί τους καθημένους εν γη Αιγύπτω ως επεσκεψάμην επί Ιερουσαλήμ εν ρομφαία και εν λιμώ και εν θανάτω,

Ιερ. 51,13 Θα επισκεφθώ εν τη δικαιοσύνη μου και θα τιμωρήσω αυτούς, που είναι εγκατεστημένοι εις την Αίγυπτον, όπως επεσκεψήην και ετιμώρησα την Ιερουσαλήμ με ρομφαίαν και με λιμόν και με θανατηφόρον νόσον.

Ιερ. 51,14 και ουκ έσται σεσωσμένος ουθείς των επιλοιπών Ιούδα των παροικούντων εν γη Αιγύπτω τού επιστρέψαι εις γήν Ιούδα, εφ ήν αυτοί ελπίζουσι ταις ψυχαίς αυτών τού επιστρέψαι εκεί· ου μη επιστρέψωσιν αλλ ή ανασεσωσμένοι.

Ιερ. 51,14 Κανείς από τους απομείναντας Ιουδαίους, που κατοικούν εις την χώραν της Αιγύπτου, δεν θα διασωθή, ώστε να επανέλθη εις την χώραν της Ιουδαίας, εις την οποίαν ποθούν και ελπίζουν με όλην των την ψυχήν να επανέλθουν. Δεν θα επανέλθουν, παρ ά μόνον ελάχιστοι, που θα διασωθούν από την κα-ταστροφήν.

Ιερ. 51,15 και απεκρίθησαν τώ Ιερεμία πάντες οι άνδρες οι γνόντες ότι θυμώσιν αι γυναίκες αυτών θεοίς ετέροις και πάσαι αι γυναίκες, συναγωγή μεγάλη, και πάς ο λαός οι καθημενοι εν γη Αιγύπτω, εν Παθουρή, λέγοντες·

Ιερ. 51,15 Τοτε όλοι οι άνδρες, οι οποίοι επληροφορήθησαν ότι αι γυναίκες των προσέφεραν θυσίαν θυμιάματος εις ξένους θεούς και όλοι αι γυναίκες, μεγάλη συγκέντρωσις λαού, όλος ο λαός, ο οποίος είχεν εγχατασταθή εις την χώραν της Αιγύπτου εις Παθουρήν, απήντησαν προς τον Ιερεμίαν και είπαν·

Ιερ. 51,16 ο λόγος, ον ελάλησας προς ημάς τώ ονόματι Κυρίου, ουκ ακούσομέν σου,

Ιερ. 51,16 "Δεν θα ακούσωμεν σε και δεν θα υπακούσωμεν στον λόγον, τον οποίον εξ ονόματος του Κυρίου είπες προς ημάς,

Ιερ. 51,17 ότι ποιούντες ποιήσομεν πάντα τον λόγον, ός εξελεύσεται εκ τού στόματος ημών, θυμιάν τή βασιλίση τού ουρανού και σπένδειν αυτή σπονδάς, καθά εποιήσαμεν ημείς και οι πατέρες ημών και οι βασιλείς ημών και οι αρχοντες ημών εν πόλεσιν Ιούδα και έξωθεν Ιερουσαλήμ και επλήσθημεν άρτων και εγενόμεθα χρηστοί και κακά ουκ είδομεν·

Ιερ. 51,17 αλλά οπωσδήποτε θα πράξωμεν αυτό, το οποίον βγαίνει από το στόμα μας και από την καρδιαν μας. Θα προσφέρωμεν θυμίαμα εις την βασιλίση του ουρανού, την Σελήνην, θα προσφέρωμεν σπονδάς εις αυτήν, όπως επράξαμεν ημείς προηγουμένως και οι πρόγονοί μας και οι βασιλείς μας και οι αρχοντες μας, εις τας πόλστου Ιούδα, στους δρόμους της Ιερουσαλήμ και είχαμεν χορτάσει από άρτους, εζήσαμεν ευτυχείς, και κανένα κακόν δεν είδαμεν.

Ιερ. 51,18 και ως διελίπομεν θυμιώντες τή βασιλίση τού ουρανού, ηλαττώθημεν πάντες και εν ρομφαία και εν λιμώ εξελίπομεν.

Ιερ. 51,18 Όταν όμως επαύσαμεν να προσφέρωμεν θυμίαμα εις σελήνην, την βασιλίση του ουρανού, εστερήθημεν όλοι από όλα και εξωλοθρευθήμεν με εχθρικην ρομφαίαν και με τον λιμόν.

Ιερ. 51,19 και ότι ημείς θυμιώμεν τή βασιλίση τού ουρανού και εσπείσαμεν αυτή σπονδάς, μη άνευ των ανδρών ημών εποιήσαμεν αυτή χανώνας και εσπείσαμεν αυτή σπονδάς·-

Ιερ. 51,19 Αλλά και ημείς αι γυναίκες, όταν προσεφέραμεν θυσίαν θυμιάματος εις την βασιλίση του ουρανού, και εκάμαμεν εις αυτήν σπονδάς, μήπως εν αγνοία των συζύγων μας προσεφέραμεν εις αυτήν πλακούντια με την εικόνα της και εκάναμεν προς αυτήν σπονδάς;"

Ιερ. 51,20 Καί είπεν Ιερεμίας αντί τώ λαώ, τοίς δυνατοίς και ταις γυναιξί και παντί τώ λαώ, τοίς αποκριθείσιν αυτώ λόγους, λέγων·

Ιερ. 51,20 Ο Ιερεμίας απήντησε τότε εις όλον τον λαόν, στους επισήμους άνδρας και εις τας γυναίκας και εις όλους εκείνους, οι οποίοι του είπαν τους ανωτέρω λόγους, και είπεν·

Ιερ. 51,21 ουχί τού θυμιάματος, ού εθυμιάσατε εν ταίς πόλεσιν Ιούδα και έξωθεν Ιερουσαλήμ υμείς και οι πατέρες υμών και οι βασιλείς υμών και οι άρχοντες υμών και ο λαός της γής, εμνήσθη Κύριος, και ανέβη επί την καρδιαν αυτού;

Ιερ. 51,21 "Ακριβώς αυτή η θυσία του θυμιάματος, που προσεφέρατε σεις εις τας πόλεις της Ιουδαίας, εις τας οδούς της Ιερουσαλήμ, σεις και οι πρόγονοί σας και οι βασιλείς σας και οι άρχοντές σας και ο λαός της χώρας, ακριβώς αυτά δεν ενεθυμήθη ο Θεός και αι κακαί σας αυταί πράξεις δεν ανέβησαν εις την καρδιου του;

Ιερ. 51,22 και ουκ ηδύνατο Κύριος έτι φέρειν από προσώπου πονηρίας πραγμάτων υμών και από των βδελυγμάτων υμών, ών εποiήσατε· και εγενήθη η γη υμών εις ερημίωσιν και εις άβατον και εις αράν ως εν τή ημέρα ταύτη,

Ιερ. 51,22 Ο Κυριος δεν ημπορούσε πλέον να βαστάση τα πονηρά σας έργα και τα βδελυρά είδωλα, τα οποία σεις κατεσκεύασατε. Δια τούτο και κατήντησεν η χώρα σας έρημος και άβατος και κατηραμένη, όπως μαρτυρεί η σημερινή ημέρα.

Ιερ. 51,23 από προσώπου, ών εθυμιάτε και ών ημάρτετε τώ Κυρίω και ουκ ηκούσατε της φωνής Κυρίου και εν τοίς προστάγμασιν αυτού και εν τώ νόμω και εν τοίς μαρτυρίοις αυτού ουκ επορευθήτε, και επελάβετο υμών τα κακά ταύτα.

Ιερ. 51,23 Αυτά δε εξ αιτίας του θυμιάματος, το οποίον προσεφέρατε εις τα είδωλα και δια του οποίου διεπράξατε αμαρτήματα ενώπιον του Κυρίου· δεν υπηκούσατε εις την εντολήν του Κυρίου και εις τα προστάγματά του, στον Νομμον του και εις τα μαρτύριά του δεν επορευθήτε. Δια τα αμαρτήματά σας αυταί σας κατέλαβαν αι συμφοραί".

Ιερ. 51,24 και είπεν Ιερεμίας τώ λαώ και ταίς γυναίξιν· ακούσατε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 51,24 Είπεν ακόμη ο Ιερεμίας στον λαόν και τας γυναίκας· "ακούσατε τον λόγον του Κυρίου·

Ιερ. 51,25 ούτως είπε Κύριος ο Θεός Ισραήλ· υμείς γυναίκες τώ στόματι υμών ελαλήσατε και ταίς χερσίν υμών επληρώσατε λέγουσαι ποιούσαι ποιήσομεν τας ομολογίας ημών, ας ωμολογήσαμεν, θυμιάν τή βασιλίση του ουρανού και σπένδεν αυτή σπονδάς· εμμείνασαι ενεμείνατε ταίς ομολογίαις υμών και ποιούσαι εποiήσατε.

Ιερ. 51,25 έτσι είπεν ο Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· σεις, αι γυναίκες με το στόμα σας είπατε και με τα χέρια σας διεπράξατε το αμάρτημα της ειδώλολατρείας λέγουσαι· ημείς εξαπαντος θα εκπληρώσωμεν τα τάματα, τα οποία ετάξαμεν να ποσφέρωμεν, δηλαδή θυσίαν θυμιάματος εις την βασιλίσην του ουρανού, και να προσφέρωμεν εις αυτήν σπονδάς. Με μεγάλην επιμονήν επεμείνατε εις την εκπλήρωσιν των ομολογιών σας αυτών και με πείσμα επράξατε αυταί, που είχατε τάξει.

Ιερ. 51,26 διά τούτο ακούσατε λόγον Κυρίου, πάς Ιούδα οι καθήμενοι εν γη Αιγύπτω· ιδού ώμοσα τώ ονόματί μου τώ μεγάλω, είπε Κύριος, εάν γένηται έτι όνομά μου εν τώ στόματι παντός Ιούδα ειπείν· ζή Κύριος Κύριος, εν πάση γη Αιγύπτω.

Ιερ. 51,26 Δια τούτο ακούσατε τον λόγον Κυρίου όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι παραμένουν εις την χώραν της Αιγύπτου· ιδού, είπεν ο Κυριος, ωρκίσθην στο Ονομά μου το μεγάλο, ότι κανείς πλέον Ιουδαίος, από εκείνους που έχουν εγκατασταθή εις όλην την χώραν της Αιγύπτου, δεν θα προφήτη πλέον το Ονομα μου ορκιζομενος και λέγων· "ζή Κυριος Κυριος".

Ιερ. 51,27 ότι εγώ εγρήγορα επ αυτούς τού κακούς αυτούς και ουκ αγαθήσαι, και εκλείψουσι πάς Ιούδα, οι κατοκούντες εν γη Αιγύπτω, εν ρομφαία και εν λιμώ, έως αν εκλίπωσι.

Ιερ. 51,27 Διότι εγώ είμαι πάντοτε άγρυπνος εναντίον αυτών, δια να αποστείλω τιμωρίας και όχι ευλογίας. Όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατοκούν εις την Αίγυπτον, θα εξολοθρευθούν, θα πέσουν εν ρομφαία θα αποθάνουν από την πείναν, έως ότου εκλείψουν τελείως.

Ιερ. 51,28 και οι σεσωσμένοι από ρομφαίας επιστρέψουσιν εις γήν Ιούδα ολίγοι αριθμώ, και γνώσονται οι κατάλοιποι Ιούδα οι καταστάντες εν γη Αιγύπτω κατοικήσαι εκεί, λόγος τίνος εμμενεί.

Ιερ. 51,28 Ολίγαριθμοι θα είναι εκείνοι, οι οποίοι θα διασωθούν από την έχθρικην ρομφαίαν και θα επανέλθουν εις την Ιουδαίαν. Οι υπόλοιποι Ιουδαίοι, οι οποίοι έχουν εγκατασταθή εις την Αίγυπτον δια να παραμείνουν μονίμως εκεί, θα μάθουν τίνος ο λόγος είναι οριστικός και αμετάκλητος, ο ιδικός των η ο ιδικός μου.

Ιερ. 51,29 και τούτο το σημείον υμίν ότι επισκέψομαι εγώ εφ υμάς εις πονηρά·

Ιερ. 51,29 Αυτό δε είναι το σημείον, που σας δίδω, ότι εγώ θα σας επισκεφθώ εν τη δικαιοσύνη μου, δια να σας τιμωρήσω δια τα πονηρά σας έργα.

Ιερ. 51,30 ούτως είπε Κύριος· ιδού εγώ δίδωμι τον Ουαφρή βασιλέα Αιγύπτου εις χείρας εχθρού αυτού και εις χείρας ζητούντων την ψυχήν αυτού, καθά έδωκα τον Σεδεκιαν βασιλέα Ιούδα εις χείρας Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλώνος εχθρού αυτού και ζητούντος την ψυχήν αυτού.

Ιερ. 51,30 Έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ παραδίδω τον Ουαφρή, βασιλέα της Αιγύπτου, εις τα χέρια των εχθρών του, εις τα χέρια εκείνων οι όποιοι ζητούν να τον θανατώσουν, όπως παρεδωκα τον Σεδεκιαν, βασιλέα της Ιουδαίας, εις τα χέρια του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος, εχθρού του, ο ποίος εξητούσε να τον θανατώση.

Ιερ. 51,31 (Μασ. 45,1-5). Ο λόγος ον ελάλησεν Ιερεμίας ο προφήτης προς Βαρούχ υιόν Νηριου, ότε έγγραφε τους λόγους τούτους εν τώ βιβλίω από στόματος Ιερεμίου εν τώ ενιαυτώ τώ τετάρτω Ιωακείμ υιώ Ιωσία, βασιλέως Ιούδα.

Ιερ. 51,31 Αυτός είναι ο λόγος, τον οποίον ο προφήτης Ιερεμίας είπε προς τον Βαρούχ, υιόν του Νηριου, όταν εκείνος κατέγραφε τους λόγους τούτους εις περγαμηνήν, καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου, κατά το τέταρτον έτος του Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου, βασιλέως της Ιουδαίας.

Ιερ. 51,32 ούτως είπε Κύριος επί σοί, Βαρούχ·

Ιερ. 51,32 Έτσι είπεν ο Κυριος προς σε Βαρούχ·

Ιερ. 51,33 ότι είπας· οίμοι οίμοι, ότι προσέθηκε Κύριος κόπον επί πόνον μοι, εκοιμήθην εν στεναγμοίς, ανάπαυσιν ουχ εύρον,

Ιερ. 51,33 Επειδή συ είπες αλλοιμόνον αλλοιμονον εις εμέ, διότι ο Κυριος προσέθεσε θλίψιν επάνω εις την άλλην θλίψιν, εκοιμήθην εις συνεχείς αναστεναγμούς, δεν ευρήκα ανάπαυσιν,

Ιερ. 51,34 ειπόν αυτώ· ούτως είπε Κύριος· ιδού ούς εγώ ωκοδόμησα, εγώ καθαιρώ, και ούς εγώ εφύτευσα, εγώ εκτίλλω.

Ιερ. 51,34 ο Κυριος μου εδωσεν εντολήν να σου είπω· ειπέ εις αυτών, έτσι είπεν ο Κυριος· ιδού, εγώ θα κρημνίσω εκείνους, τους οποίους ωκοδόμησα, και θα ξεριζώσω εκείνους, τους οποίους εγώ εφύτευσα.

Ιερ. 51,35 και σύ ζητήσεις σεαυτώ μεγάλα; μη ζητήσης, ότι ιδού εγώ επάγω κακά επί πάσαν σάρκα, λέγει Κύριος. και δώσω την ψυχήν σου εις εύρημα εν παντί τόπω, ού εάν βαδίσης εκεί.

Ιερ. 51,35 Και συ έπειτα από τας συμφοράς αυταί, θα ζητήσης δια τον εαυτόν σου μεγάλας ευεργεσίας; Μη ζητήσης, διότι ιδού εγώ θα επιφέρω συμφοράς και τιμωρίας εναντίον παντός ανθρώπου, λέγει ο Κυριος. Την ζωήν σου όμως εγώ θα την

προφυλάξω εις οιονδήποτε τόπον και αν πορευθης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 52

Ιερ. 52,1 Όντος εικοστού και ενός έτους Σεδεκίου εν τώ βασιλεύειν αυτόν, και ένδεκα έτη εβασίλευσεν εν Ιερουσαλήμ, και όνομα τή μητρί αυτού Αμειτάαλ, θυγάτηρ Ιερεμίου, εκ Λοβενά.

Ιερ. 52,1 Ο Σεδεκίας εις ηλικίαν είκοσι και ενός ετών έγινε βασιλεύς. Εβασίλευσεν επί ένδεκα έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Αμειτάαλ και ήτο θυγάτηρ του Ιερεμίου, του καταγόμενου από την Λοβενά.

Ιερ. 52,4 και εγένετο εν τώ έτει τώ ενάτω της βασιλείας αυτού, εν μηνί τώ δεκάτω, δεκάτη τού μηνός, ήλθε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύς Βαβυλώνος και πάσα η δύναμις αυτού επί Ιερουσαλήμ και περιεχαράκωσαν αυτήν και περιωκοδόμησαν αυτήν τετραπέδοις λίθοις κύκλω.

Ιερ. 52,4 Κατά το ένατον έτος της βασιλείας του, τον δέκατον μήνα, την δεκάτην του μηνός αυτού, επήλθεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, και όλη η στρατιωτική αυτού δύναμις, εναντίον της Ιερουσαλήμ. Την επολιόκησεν, ανήγειρε χαρακώματα και οικοδόμησε γύρω από αυτήν τείχη με λίθους τετραπλεύρους πελεκητούς.

Ιερ. 52,5 και ήλθεν η πόλις εις συνοχήν έως ενδεκάτου έτους τώ βασιλεί Σεδεκία·

Ιερ. 52,5 Η πόλις επολιορκείτο μέχρι του ενδεκάτου έτους της βασιλείας του Σεδεκίου.

Ιερ. 52,6 εν τή ενάτη τού μηνός και εστερεώθη ο λιμός εν τή πόλει, και ουκ ήσαν άρτοι τώ λαώ της γής.

Ιερ. 52,6 Κατά την ενάτην του τετάρτου μηνός του έτους αυτού η πείνα ενετάθη παρά πολύ εις την Ιερουσαλήμ. Άρτοι δεν υπήρχον πλέον δια τον λαόν της πόλεως.

Ιερ. 52,7 και διεκόπη η πόλις, και πάντες οι άνδρες οι πολεμισταί εξήλθον νυκτός κατά την οδόν της πύλης αναμέσον τού τείχους και τού προτειχίσματος, ό ήν κατά τον κήπον τού βασιλέως, και οι Χαλδαίοι επί της πόλεως κύκλω. και επορευθήσαν οδόν την εις Αραβα,

Ιερ. 52,7 Τοτε έγινεν ένα ρήγμα στο τείχος της πόλεως και όλοι οι πολεμισταί άνδρες εξήλθον από την πόλιν κατά το διάστημα της νυκτός δια της οδού, που ωδηγούσεν εις την πύλην την ευρισκομένην μεταξύ εσωτερικού και εξωτερικού τείχους πλησίον στους κήπους του βασιλέως. Οι Χαλδαίοι εξηκολούθουν να πολιορκούν την Ιερουσαλήμ. Οι φυγάδες εξήλθον και εβάδισαν την οδόν, η οποία ωδηγούσε εις την κοιλάδα του Ιορδάνου.

Ιερ. 52,8 και κατεδίωξεν η δύναμις των Χαλδαιών οπίσω τού βασιλέως και κατέλαβον αυτόν εν τώ πέραν Ιεριχώ, και πάντες οι παίδες αυτού διεσπάρησαν απ αυτού.

Ιερ. 52,8 Ο στρατός όμως των Χαλδαιών, αντιληφθείς αυτούς, τους κατεδίωξεν οπίσω του βασιλέως, τον οποίον και συνέλαβαν πέραν από την Ιεριχώ. Όλοι οι δούλοι του βασιλέως διεσκορπίσθησαν και απεμακρύνθησαν από αυτόν.

Ιερ. 52,9 και συνέλαβον τον βασιλέα και ήγαγον αυτόν προς τον βασιλέα Βαβυλώνος εις Δεβλαθά, και ελάλησεν αυτό μετά κρίσεως.

Ιερ. 52,9 Οι Χαλδαίοι συνέλαβαν τον βασιλέα και τον ωδήγησαν προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος εις Δεβλαθά, ο οποίος και εξέφερε καταδικαστικήν απόφασιν εναντίον αυτού.

Ιερ. 52,10 και έσφαξε βασιλεύς Βαβυλώνος τους υιούς Σεδεκίου κατ οφθαλμούς αυτού, και πάντας τους άρχοντας Ιούδα έσφαξεν εν Δεβλαθά.

Ιερ. 52,10 Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος έσφαξε τους υιούς του Σεδεκίου εμπρός εις τα μάτια του, όπως επίσης έσφαξε και όλους τους άρχοντας της Ιουδαίας εις Δεβλαθά.

Ιερ. 52,11 και τους οφθαλμούς Σεδεκίου εξετύφλωσε και έδησεν αυτόν εν πέδαις, και ήγαγεν αυτόν βασιλεύς Βαβυλώνος εις Βαβυλώνα και έδωκεν αυτόν εις οικίαν μύλωνος έως ημερας ής απέθανε.

Ιερ. 52,11 Εβγαλε τα μάτια του Σεδεκίου και τον ετυφλώσε, τον έδεσε με χειροπέδας και τον ωδήγησεν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εις την Βαβυλώνα αιχμάλωτον. Τον παρέδωκεν εις την οικίαν ενός μύλωνά, όπου και παρέμεινε μέχρι του θανάτου του.

Ιερ. 52,12 και εν μηνί πέμπτω, δεκάτη τού μηνός, ήλθε Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρος ο εστηκώς κατά πρόσωπον τού βασιλέως Βαβυλώνος εις Ιερουσαλήμ,

Ιερ. 52,12 Κατά την δεκάτην ημεράν του πέμπτου μηνός ήλθεν ο Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρας, ο έμπιστος του βασιλέως της Βαβυλώνος, εις την Ιερουσαλήμ

Ιερ. 52,13 και ενέπρησε τον οίκον Κυρίου και τον οίκον τού βασιλέως και πάσας τας οικίας της πόλεως, και πάσαν οικίαν μεγάλην ενέπρησεν εν πυρί.

Ιερ. 52,13 και επυρπόλησε τον ναόν του Κυρίου, τα ανάκτορα του βασιλέως, όλας τας οικίας της πόλεως, και κάθε μεγάλην οικίαν την παρέδωκεν στο πυρ.

Ιερ. 52,14 και πάν τείχος Ιερουσαλήμ κύκλω καθειλεν η δύναμις των Χαλδαιών, η μετά τού αρχιμαγειρου.

Ιερ. 52,14 Ο στρατος των Χαλδαιών μαζί με τον αρχιμάγειρον και υπό την διοίκησιν αυτού εκρήμνισαν ολο το γύρω τείχος της πόλεως.

Ιερ. 52,16 και τους καταλοιπούς τού λαού κατέλιπεν ο αρχιμάγειρος εις αμπελουργούς και εις γεωργούς.

Ιερ. 52,16 Ο αρχιμάγειρος αφήκεν εις την περιοχήν της Ιουδαίας μερικούς πτωχούς κατοίκους, αμπελουργούς και γεωργούς.

Ιερ. 52,17 και τους στύλους τους χαλκούς τους εν οίκω Κυρίου και τας βάσεις και την θάλασσαν την χαλκήν την εν οίκω Κυρίου συνέτριψαν οι Χαλδαίοι και έλαβον τον χαλκόν αυτών και απήνεγκαν εις Βαβυλώνα.

Ιερ. 52,17 Οι Χαλδαίοι συνέτριψαν τους χάλκινους στύλους, που υπήρχον στον ναόν του Κυρίου, τας βάσεις και την χαλκίνην δεξαμένην, που υπήρχαν εις την αυλήν του ναού του Κυρίου, επήραν τον χαλκόν αυτόν και τον μετέφεραν εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 52,18 και την στεφάνην και τας φιάλας και τας κρεάγρας και πάντα τα σκεύη τα χαλκά, εν οίς ελειτούργουν εν αυτοίς,

Ιερ. 52,18 Επήραν επίσης την στεφάνην και τας φιάλας και τας κρεάγρας και όλα τα χάλκινα σκεύη, δια των οποίων διεξήγετο η υπηρεσία στον ιερόν χώρον του ναού.

Ιερ. 52,19 και τα σαφφώθ και τα μασμαρώθ και τους υποχυτήρας και τας λυχνίας και τας θυϊσκάς και τους κυάθους, ά ήν χρυσά χρυσά και ά ήν αργυρά αργυρά, έλαβεν ο αρχιμάγειρος.

Ιερ. 52,19 Επήραν τους λέβητας και τους κρατήρας, τους υποχυτήρας και τας λυχνίας, τα θυμιατήρια και τους κυάθους, εκ

των υποίων άλλα μεν ήσαν χρυσά και αλλά ήσαν αργυρά. Ολα τα επήρην ο αρχιμάγειρος.

Ιερ. 52,20 και οι στύλοι δύο και η θάλασσα μία και οι μόσχοι δώδεκα χαλκοί υποκάτω της θαλάσσης, ά εποίησεν ο βασιλεύς Σαλωμών εις οίκον Κυρίου ουκ ήν σταθμός τού χαλκού αυτών.

Ιερ. 52,20 Επήρην ακόμη τους δύο στύλους, την χαλκίνην δεξαμενήν και τους δώδεκα χαλκίνους μόσχους, που υπεβάσταζαν την δεξαμενήν, αυτά τα οποία είχε κατασκευάσει ο βασιλεύς Σολομών δια τον ναόν του Κυρίου. Ητο ανυπολόγιστος ο ογκος του λεηλατηθέντος χαλκού.

Ιερ. 52,21 και οι στύλοι, τριακονταπέντε πηχών ύψος τού στύλου τού ενός, και σπαρτίον δώδεκα πήχεων περιεκύκλω αυτόν, και το πάχος αυτού δακτύλων τεσσάρων κύκλω,

Ιερ. 52,21 Καθένας από τους δύο αυτούς στύλους είχαν ύψος τριάκοντα πέντε εβραϊκούς πήχεις η δε περίμετρος του κάθε στύλου, που τον περιέβαλεν, ήτο δώδεκα εβραϊκοί πήχεις. Το πάχος δε της περιμέτρου ήτο τέσσαρες δάκτυλοι.

Ιερ. 52,22 και γείσος επ αυτοίς χαλκούν, και πέντε πήχεων το μήκος υπεροχή τού γείσους τού ενός, και δίκτυον και ρόαι επί τού γείσους κύκλω, τα πάντα χαλκά και κατά ταύτα τώ δευτέρω, οκτώ ρόαι τώ πήχει τοίς δώδεκα πήχεισι.

Ιερ. 52,22 Το κιονόκρανον, που ευρίσκετο επάνω στον κάθε στύλον, ήτο και αυτό χαλκινον και είχαν ύψος πέντε εβραϊκούς πήχεις. Κυκλω από κάθε κιονόκρανον υπήρχε σκαλιστόν δίκτυον και ομοιώματα καρπού ροδιάς, όλα χάλκινα. Τα ίδια υπήρχαν και στον δεύτερον στύλον. Εις κάθε δε πήχυν από τους δώδεκα πήχεις της περιμέτρου, υπήρχαν και οκτώ ομοιώματα καρπών ροδιάς.

Ιερ. 52,23 και ήσαν αι ρόαι ενενηκονταέξ το έν μέρος, και ήσαν αι πάσαι ρόαι εκατόν επί τού δικτύου κύκλω.

Ιερ. 52,23 Γυρω από το δικτυωτόν υπήρχαν ενενηνταέξ ρόδια εξωτερικώς, εν συνόλω υπήρχον εκατόν.

Ιερ. 52,24 και έλαβεν ο αρχιμάγειρος τον ιερέα τον πρώτον και τον ιερέα τον δευτερόντα και τους τρεις τους φυλάττοντας την οδόν

Ιερ. 52,24 Ο αρχιμάγειρος επήρην ακόμη τον αρχιερέα και τον δεύτερον ιερέα και τους τρεις, οι οποίοι εφύλαττον την είσοδον.

Ιερ. 52,25 και ενούχον ένα, ός ήν επιστάτης των ανδρών των πολεμιστών, και επτά άνδρας ονομαστούς τους εν προσώπω τού βασιλέως, τους ευρεθέντας εν τή πόλει, και τον γραμματέα των δυνάμεων, τον γραμματεύοντα τώ λαώ της γής, και εξήκοντα ανθρώπους εκ τού λαού της γής, τους ευρεθέντας εν μέσω της πόλεως

Ιερ. 52,25 Επήρην ένα ενούχον, ο οποίος ήτο επόπτης των πολεμιστών ανδρών, επτά επισήμους άνδρας του βασιλικού περιβάλλοντος, οι οποίοι ευρέθησαν εις την Ιερουσαλήμ, τον γραμματέα επί των στρατιωτικών δυνάμεων, τον στρατολόγον της χώρας και εξήντα άλλους ανθρώπους από τον λαόν της χώρας, που ευρέθησαν μέσα εις την πόλιν.

Ιερ. 52,26 και έλαβεν αυτούς Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρος τού βασιλέως και ήγαγεν αυτούς προς βασιλέα Βαβυλώνος εις Δεβλαθά,

Ιερ. 52,26 Ο Ναβουζαρδάν, ο αρχιμάγειρος του βασιλέως επήρην αυτούς και τους ωδήγησεν εις Δεβλαθά προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος.

Ιερ. 52,27 και επάταξεν αυτούς βασιλεύς Βαβυλώνος εν Δεβλαθά, εν γη Αιμάθ.

Ιερ. 52,27 Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος διέταξε και τους εφονεύσαν εις την πόλιν Δεβλαθά, εις την περιοχόν Αιμάθ.

Ιερ. 52,31 και εγένετο εν τώ τριακοστώ και εβδόμω έτει, αποικισθέντος τού Ιωακείμ βασιλέως Ιούδα εν τώ δωδεκάτω μηνί, εν τή τετράδι και εικάδι τού μηνός, έλαβεν Ουλαιμαραδάχ βασιλεύς Βαβυλώνος εν τώ ενιαυτώ, ώ εβασίλευσε, την κεφαλήν Ιωακείμ βασιλέως Ιούδα και εξήγαγεν αυτόν εξ οικίας, ής εφυλάσσετο

Ιερ. 52,31 Κατά το τριακοστόν έβδομον έτος της αιχμαλωσίας του Ιωακείμ, βασιλέως των Ιουδαίων, τον δωδέκατον μήνα, την εικοστήν τετάρτην του μηνός αυτού, έγινε βασιλεύς της Βαβυλώνος ο Ουλαιμαραδάχ. Κατά το έτος, που ανήλθεν στον θρόνον, ετίμησε τον Ιωακείμ βασιλέα της Ιουδαίας, και τον έβγαλεν από την φυλακήν, εις την οποίαν έμενε φυλακισμένος.

Ιερ. 52,32 και ελάλησεν αυτώ χρηστά και έδωκε τον θρόνον αυτού επάνω των βασιλέων των μετ αυτού εν Βαβυλώνι

Ιερ. 52,32 Ωμιλησε προς αυτόν με καλωσύνην και ετοποθέτησε τον θρόνον του πρώτον μεταξύ των άλλων συναιχμαλώτων του βασιλέων εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 52,33 και ήλλαξε την στολήν της φυλακής αυτού και ήσθιεν άρτον διά παντός κατά πρόσωπον αυτού πάσας τας ημέρας, ας έζησε.

Ιερ. 52,33 Αντικατέστησε την ενδυμασίαν της φυλακής με άλλην και συνέτρωγε με αυτόν πάντοτε όλας τας ημέρας της ζωής του.

Ιερ. 52,34 και η σύνταξις αυτώ εδίδοδο διά παντός παρά τού βασιλέως Βαβυλώνος εξ ημέρας εις ημέραν έως ημέρας, ής απέθανεν.

Ιερ. 52,34 Ο,τι άλλο εχρειάζετο δια την συντήρησίν του εχορηγείτο εις αυτόν πάντοτε από τον βασιλέα της Βαβυλώνος κάθε ημέραν μέχρι της ημέρας του θανάτου του.

Β Α Ρ Ο Υ Χ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Βαρ. 1,1 Καί ούτοι οι λόγοι τού βιβλίου, ούς έγγραψε Βαρούχ υιός Νηρίου, υιού Μαασαίου, υιού Σεδεκίου, υιού Ασαδίου, υιού Χελκίου, εν Βαβυλώνι,

Βαρ. 1,1 Αυτοί, είναι οι λόγοι του βιβλίου, τους οποίους έγγραψεν ο Βαρούχ, υιός του Νηρίου, υιού του Μαασαίου, υιού του Σεδεκίου, υιού του Ασαδίου, υιού του Χελκίου εις την Βαβυλώνα,

Βαρ. 1,2 εν τώ έτει τώ πέμπτω, εν εβδόμη τού μηνός, εν τώ καιρώ, ώ έλαβον οι Χαλδαίοι την Ιερουσαλήμ και ενέπρησαν αυτήν εν πυρί.

Βαρ. 1,2 κατά το πέμπτον έτος, την εβδόμην ημέραν του μηνός, κατά την εποχήν κατά την οποίαν οι Χαλδαιοι εκυρίευσαν την Ιερουσαλήμ και την είχαν παραδώσει στο πυρ.

Βαρ. 1,3 και ανέγνω Βαρούχ τους λόγους τού βιβλίου τούτου εν ωσίν Ιεχονίου, υιού Ιωακείμ βασιλέως Ιούδα και εν ωσί παντός τού λαού των ερχομένων προς την βίβλον

Βαρ. 1,3 Ο Βαρούχ ανέγνωσε τους λόγους του βιβλίου τούτου εις επήκοον του 'Ιεχονιου, υιού του Ιωακείμ, βασιλέως του

Ιούδα, και εις επήκοον παντός του λαού, όλων εκείνων οι οποίοι είχαν έλθει, δια να ακούσουν το βιβλίον τούτο.

Βαβ. 1,4 και εν ωσί των δυνατών και υιών των βασιλέων και εν ωσί των πρεσβυτέρων και εν ωσί παντός τού λαού, από μικρού έως μεγάλου, πάντων των κατοικούντων εν Βαβυλώνι επί ποταμού Σούδ.

Βαβ. 1,4 Ανεγνώσθη επίσης το βιβλίον αυτό εις επήκοον των επισήμων Ιουδαίων, των πριγκήπων και των καταγομένων από βασιλικόν γένος, των πρεσβυτέρων, και εις επήκοον όλου του λαού από μικρού έως μεγάλου· εις επήκοον δηλαδή όλων των Ιουδαίων, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Βαβυλώνα πλησίον του ποταμού Σούδ.

Βαβ. 1,5 και έκλαιον και ενήστευον και ηύχοντο εναντίον Κυρίου

Βαβ. 1,5 Εκεί οι Ιουδαίοι έκλαιαν, ενήστευαν και προσηύχοντο προς τον Κυριον.

Βαβ. 1,6 και συνήγαγον αργύριον, καθά εκάστου ηδύνατο η χείρ,

Βαβ. 1,6 Από έρανον δε μεταξύ των συνεκέντρωσαν αργύριον, όσον ημπορούσεν ο καθένας από αυτούς να εισφέρει.

Βαβ. 1,7 και απέστειλαν εις Ιερουσαλήμ προς Ιωακείμ υιόν Χελκίου, υιού Σαλώμ, τον ιερέα, και προς τους ιερείς και προς πάντα τον λαόν, τους ευρεθέντας μετ αυτού εν Ιερουσαλήμ

Βαβ. 1,7 Εστειλαν κατόπιν αυτό εις την Ιερουσαλήμ προς τον αρχιερέα Ιωακείμ, υιόν του Χελκίου, υιού του Σαλώμ, και προς τους άλλους ιερείς και προς όλον τον λαόν, προς αυτούς, οι οποίοι ευρίσκοντο ακόμη μαζί με τον αρχιερέα εις την Ιερουσαλήμ.

Βαβ. 1,8 εν τώ λαβείν αυτόν τα σκεύη οίκου Κυρίου, τα εξενεχθέντα εκ τού ναού, αποστρέψαι εις γήν Ιούδα, τή δεκάτη του Σειουάν, σκεύη αργυρά, ά εποίησε Σεδεκίας υιός Ιωσία βασιλεύς Ιούδα

Βαβ. 1,8 Αυτό έγινε, όταν ο Βαρούχ επήρε τα σκεύη του ναού του Κυρίου, τα οποία άλλοτε είχαν αφαιρεθή από τον ναόν, δια να τα επαναφέρη εις την Ιουδαίαν κατά την δεκάτην του μηνός Σειουάν. Τα ιερά αυτά αργυρά σκεύη είχαν κατασκευασθή κατά διαταγήν του Σεδεκίου, βασιλέως της Ιουδαίας, υιού του Ιωσία,

Βαβ. 1,9 μετά το αποικίσαι Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλώνος τον Ιεχονίαν και τους άρχοντας και τους δεσμώτας και τους δυνατούς και τον λαόν της γής από Ιερουσαλήμ και ήγαγεν αυτόν εις Βαβυλώνα·

Βαβ. 1,9 μετά τον αποικισμόν υπό του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος, του Ιεχονίου και των Ιουδαίων αρχόντων, των δεσμιών αυτών αιχμαλώτων, των άλλων επισήμων Ιουδαίων και του υπολοίπου λαού της χώρας, οι οποίοι ωδηγήθησαν από την Ιερουσαλήμ εις την Βαβυλώνα.

Βαβ. 1,10 και είπαν· ιδού απεστειλαμεν προς υμάς αργύριον, και αγοράσατε τού αργυρίου ολοκαυτώματα και περι αμαρτίας και λίβανον και ποιήσατε μάννα και ανοίσατε επί το θυσιαστήριον Κυρίου τού Θεού ημών

Βαβ. 1,10 Οι Ιουδαίοι της Βαβυλώνος έγγραφαν επιστολήν και είπαν· Ιδού στέλλομεν προς σας αυτό το αργύριον. Αγοράσατε έε αυτό εκλεκτά ζώα, όπως ορίζει ο Νομος, δια να προσφέρετε ολοκαυτώματα και εξιλαστήριους θυσίας δια τας αμαρτίας μας και λίβανον. Καμετε προσφοράς και προσφέρατε στο θυσιαστήριον Κυρίου του Θεού μας.

Βαβ. 1,11 και προσεύξασθε περί της ζωής Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλώνος και εις ζωήν Βαλτάσαρ υιού αυτού, ίνα ώσιν αι ημέραι αυτών ως αι ημέραι τού ουρανού επί της γής.

Βαβ. 1,11 Προσευχηθήτε υπέρ της ζωής του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος και της ζωής Βαλτάσαρ του υιού του, δια να είναι αι ημέραι αυτών, όπως είναι αι ημέραι του ουρανού επί της γης.

Βαβ. 1,12 και δώσει Κύριος ισχύν ημίν και φωτίσει τους οφθαλμούς ημών, και ζησόμεθα υπό την σκιάν Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλώνος και υπό την σκιάν Βαλτάσαρ υιού αυτού και δουλεύσομεν αυτοίς ημέρας πολλάς και ευρήσομεν χάριν εναντίον αυτών.

Βαβ. 1,12 Ο δε Κυριος θα δώση εις ημάς δύναμιν και θα φωτίση τους οφθαλμούς μας, ώστε να ζήσωμεν υπό την σκέπην του Ναβουχοδονόσορος βασιλέως της Βαβυλώνος και υπό την σκέπην του υιού αυτού Βαλτάσαρ. Να τους υπηρετήσωμεν ως δούλοι επί πολύν χρόνον και να έχωμεν την ευμένειαν των.

Βαβ. 1,13 και προσεύξασθε περί ημών προς Κύριον τον Θεόν ημών, ότι ημάρομεν τώ Κυρίω Θεώ ημών, και ουκ απέστρεψεν ο θυμός Κυρίου και η οργή αυτού αφ ημών έως της ημέρας ταύτης.

Βαβ. 1,13 Προσευχηθήτε επίσης και υπέρ ημών προς Κυριον τον Θεόν μας, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον Κυρίου του Θεο μας, ο δε θυμός και η οργή του δεν απεμακρύνθη από ημάς μέχρι της ημέρας αυτής.

Βαβ. 1,14 και αναγνώσεσθε το βιβλίον τούτο, ό απεστειλαμεν προς υμάς, εξαγορεύσαι εν οίκω Κυρίου εν ημέρα εορτής και εν ημέραις καιρού,

Βαβ. 1,14 Να αναγνώσετε επίσης το βιβλίον τούτο, το οποίον σας στέλλομεν, και να κάμετε δημοσίαν εξαγόρευσιν στον ναόν του Κυρίου κατά την ημέραν της εορτής, κατά τας ημέρας της συγκεντρώσεως

Βαβ. 1,15 και ερείτε· Τώ Κυρίω Θεώ ημών η δικαιοσύνη, ημίν δε αισχύνη των προσώπων ως η ημέρα αυτή, ανθρωπω Ιούδα και τοίς κατοικούσιν Ιερουσαλήμ

Βαβ. 1,15 και θα πής· Εις τον Κυριον τον Θεόν μας ανήκει και υπάρχει η δικαιοσύνη, εις ημάς δε η εντροπή των προσώπων μας, όπως βλέπομεν κατά την ημέραν αυτήν. Η αισχύνη αυτή ανήκει εις κάθε άνθρωπον της Ιουδαίας και στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ,

Βαβ. 1,16 και τοίς βασιλεύσιν ημών και τοίς άρχουσιν ημών και τοίς ιερεύσιν ημών και τοίς προφήταις ημών και τοίς πατράσιν ημών,

Βαβ. 1,16 στους βασιλείς μας και στους άρχοντας μας, στους ιερείς μας και στους προφήτας μας και στους πατέρας μας,

Βαβ. 1,17 ών ημάρομεν έναντι Κυρίου

Βαβ. 1,17 διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον του Κυρίου.

Βαβ. 1,18 και ηπειθήσαμεν αυτώ και ουκ ηκούσαμεν της φωνής Κυρίου Θεού ημών πορεύεσθαι τοίς προστάγμασι Κυρίου, οίς έδωκε κατά πρόσωπον ημών.

Βαβ. 1,18 Εφάνημεν απειθείς εις αυτόν και δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού μας, να ζήσωμεν και να πορευθώμεν σύμφωνα με τα προστάγματα του Κυρίου, τα οποία έδοκεν ενώπιον μας.

Βαβ. 1,19 από της ημέρας, ής εξήγαγε Κύριος τους πατέρας ημών εκ γής Αιγύπτου, και έως της ημέρας ταύτης ήμεθα απειθύντες προς Κύριον Θεόν ημών και εσχεδιάζομεν προς το μη ακούειν της φωνής αυτού.

Βαβ. 1,19 Από την ημέραν, που ο Κυριος έβγαλεν ελευθέρους τους πατέρας μας από την χώραν της Αιγύπτου μέχρι της ημέρας αυτής, υπήρξαμεν εν συνεχεία απειθείς προς Κυριον τον Θεόν μας, εσκεπτόμεθα και κατεστρώναμεν σχέδια, να μη υπακούσωμεν εις την φωνήν του Κυρίου.

Βαρ. 1,20 και εκολληθή εις ημάς τα κακά και η αρά, ήν συνέταξε Κύριος τώ Μωυσή παιδί αυτού εν ημέρα, ή εξήγαγε τους πατέρας ημών εκ γής Αιγύπτου δούναι ημίν γήν ρέουσαν γάλα και μέλι ως η ημέρα αύτη.

Βαρ. 1,20 Εξ αιτίας αυτών εκολληθήσαν επάνω μας αι συμφοραί και η κατάρα, όπως είχεν ορίσει ο Κυριος στον δούλον του τον Μωϋσέα κατά την ημέραν, κατά την οποίαν εβγαλεν ελευθέρους τους πατέρας μας από την χώραν της Αιγύπτου, δια να δώση εις ημάς γην ρέουσαν γάλα και μέλι, όπως βλέπομεν κατά την ημέραν αυτήν.

Βαρ. 1,21 και ουκ ηκούσαμεν της φωνής Κυρίου του Θεού ημών κατά πάντας τους λόγους των προφητών, ών απέστειλε προς ημάς,

Βαρ. 1,21 Δεν υπηκούσαμεν εις την εντολήν του Κυρίου και Θεού μας, σύμφωνα και με όλους τους λόγους των προφητών, τους οποίους εκείνος έστειλε προς ημάς.

Βαρ. 1,22 και ωχόμεθα έκαστος εν διανοία καρδιάς αυτού της πονηράς εργάζεσθαι θεοίς ετέροις, ποιήσαι τα κακά κατ οφθαλμούς Κυρίου Θεού ημών.

Βαρ. 1,22 Απεμακρύνθημεν ο καθένας από τον Θεόν, σύμφωνα με τας πονηράς επιθυμίας της διεφθαρμένης του καρδιάς, δια να λατρεύσωμεν ξένους θεούς και να διαπράξωμεν τα κακά ενώπιον των οφθαλμών Κυρίου του Θεού μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Βαρ. 2,1 Καί έστησε Κύριος τον λόγον αυτού, ον ελάλησεν εφ ημάς και επί τους δικαστάς ημών τους δικάσαντας τον Ισραήλ και επί τους βασιλείς ημών, και επί τους άρχοντας ημών και επί άνθρωπον Ισραήλ και Ιούδα,

Βαρ. 2,1 Εξεπλήρωσεν ο Κυριος και τούτον τον λόγον του, τον οποίον είπεν εναντίον μας και εναντίον των δικαστών μας, που εδίκασον τον ισραηλιτικόν λαόν, και εναντίον των βασιλέων μας και εναντίον των αρχόντων μας και εναντίον όλων των Ισραηλιτών και των Ιουδαίων.

Βαρ. 2,2 τού αγαγείν εφ ημάς κακά μεγάλα, ά ουκ εποίησεν υποκάτω παντός τού ουρανού καθά εποιήθη εν Ιερουσαλήμ, κατά τα γεγραμμένα εν τώ νόμω Μωυσή,

Βαρ. 2,2 να επιφέρη εναντίον μας μεγάλας τιμωρίας και συμφοράς, όσας δεν έκαμε κανένας άλλος κάτω από τον ουρανόν εναντίον άλλου λαού, ωσάν αυτάς που συνέβησαν εις την Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με όσα ο Μωϋσής είχε γράψει στον Νομον δια τας τιμωρίας των παρανόμων και των αποστατών,

Βαρ. 2,3 τού φαγείν ημάς άνθρωπον σάρκας υιού αυτού και άνθρωπον σάρκας θυγατρός αυτού.

Βαρ. 2,3 ώστε να ευρεθούν άνθρωποι μεταξύ μας, να φάγουν ο ένας τας σάρκας του υιού του και άλλος τας σάρκας της θυγατρός του!

Βαρ. 2,4 και έδωκεν αυτούς υποχειρίους πάσαις ταις βασιλείαις ταις κύκλω ημών εις ονειδισμόν και εις άβατον εν πάσι τοίς λαοίς τοίς κύκλω, ού διέσπειρεν αυτούς Κύριος εκεί.

Βαρ. 2,4 Παρέδωκε τους Ισραηλίτας ο Κυριος υποχειρίους εις όλα τα βασίλεια τα κυκλω, ώστε να γίνωμεν αντικείμενον ονειδισμού, έξημοι και καταφρονημένοι μεταξύ όλων των κύκλω λαών, όπου ο Κυριος τους διεσκόρπισε.

Βαρ. 2,5 και εγενήθησαν υποκάτω και ουκ επάνω, ότι ημάρομεν Κυρίω Θεώ ημών προς το μη ακούειν της φωνής αυτού.

Βαρ. 2,5 Και εγίναμεν έτσι υποχείριοι αντί να είμεθα κύριοι, διότι ημαρτήσαμεν εις Κυριον τον Θεόν μας, επειδή δεν υπηκούσαμεν εις τας εντολάς αυτού.

Βαρ. 2,6 τώ Κυρίω Θεώ ημών η δικαιοσύνη, ημίν δε και τοίς πατράσιν ημών η αισχύνη των προσώπων ως η ημέρα αύτη.

Βαρ. 2,6 Εις Κυριον τον Θεόν μας ανήκει και υπάρχει η δικαιοσύνη, εις ημάς δε και τους προγόνους μας η εντροπή και η καταισχύνη των προσώπων μας, όπως φανερώνει αυτή η ημέρα.

Βαρ. 2,7 ά ελάλησε Κύριος εφ ημάς, πάντα τα κακά ταύτα ήλθεν εφ ημάς.

Βαρ. 2,7 Ολαι αι συμφοραί και αι τιμωρίαι, τας οποίας προανήγγειλεν ο Κυριος, όλαι αύται επεσσωρευθήσαν εις ημάς.

Βαρ. 2,8 και ουκ εδεήθημεν τού προσώπου Κυρίου τού αποστρέψαι έκαστον από των νοημάτων της καρδιάς αυτών της πονηράς.

Βαρ. 2,8 Δεν παρεκαλέσαμεν δε τον Κυριον εν μετανοία να μας βοηθήση, ώστε ο καθένας από ημάς να απομακρυνθή από τας αμαρτωλάς σκέψεις της διεφθαρμένης καρδιάς του.

Βαρ. 2,9 και εγρηγόρησε Κύριος επί τοίς κακοίς, και επήγαγε Κύριος εφ ημάς, ότι δικαίος ο Κύριος επί πάντα τα έργα αυτού, ά ενετείλατο ημίν.

Βαρ. 2,9 Και έτσι ο Κυριος ηγγύπησε δια τας τιμωρίας ημών και τας επέφερεν εναντίον μας, διότι ο Κυριος είναι δικαίος εις όλα αυτού τα έργα, τα οποία μας έχει διατάξει.

Βαρ. 2,10 και ουκ ηκούσαμεν της φωνής αυτού πορεύεσθαι τοίς προστάγμασι Κυρίου, οίς έδωκε κατά πρόσωπον ημών. -

Βαρ. 2,10 Ημείς όμως δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν του, να πορευθώμεν σύμφωνα με τα προστάγματα του Κυρίου, τα οποία αυτός έδωκεν ενώπιόν μας.

Βαρ. 2,11 Καί νύν, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ός εξήγαγες τον λαόν σου εκ γής Αιγύπτου εν χειρί κραταιά και εν σημείοις και εν τέρασι και εν δυνάμει μεγάλη και εν βραχίονι υψηλώ και εποίησας σεαυτώ όνομα ως η ημέρα αύτη,

Βαρ. 2,11 Και τώρα, Κυριε, συ, ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος έβγαλες άλλοτε ελεύθερον τον λαόν σου από την χώραν της Αιγύπτου με την κραταιάν χείρα σου, με σημεία και με τέρατα, με δύναμιν μεγάλην και ακατανίκητον, με τον παντοδύναμον βραχίονά σου και κατέστησες έτσι ένδοξον το Ονομά σου μεταξύ των λαών, όπως μαρτυρεί και η ημέρα αύτη,

Βαρ. 2,12 ημάρομεν, ησεβήσαμεν, ηδικήσαμεν, Κύριε ο Θεός ημών, επί πάσι τοίς δικαιώμασί σου.

Βαρ. 2,12 ομολογούμεν ότι υπεπέσαμεν εις αμαρτίας, εδειξαμεν ασέβειαν απέναντί σου, διεπράξαμεν αδικίας, Κυριε ο Θεός ημών, παρεβήμεν όλας τας εντολάς σου.

Βαρ. 2,13 αποστραφήτω ο θυμός σου αφ ημών, ότι κατελείφθημεν ολίγοι εν τοίς έθνεσιν, ού διέσπειρας ημάς εκεί.

Βαρ. 2,13 Αλλά ας απομακρυνθή από ημάς ο δικαίος θυμός σου, διότι ολίγοι απεμείναμεν εις τα έθνη, όπου μας έχεις διασκορπίσει.

Βαρ. 2,14 εισάκουσον, Κύριε, της προσευχής ημών και της δεήσεως ημών και εξελού ημάς ένεκέν σου και δός ημίν χάριν κατά πρόσωπον των αποικισάντων ημάς,

Βαρ. 2,14 Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μας και την δέησίν μας και εν τη απείρω σου καλωσύνη γλύτωσέ μας από τας συμφοράς αυτάς και δος μας την χάριν σου ενώπιον αυτών, οι οποίοι μας έχουν μετοικήσει αιχμαλώτους,

Βαρ. 2,15 ίνα γνῶ πάσα ἡ γῆ, ὅτι σὺ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι το ὄνομά σου ἐπεκλήθη ἐπὶ Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ το γένος αὐτοῦ.

Βαρ. 2,15 δια να μάθουν ὅλοι οὖ ἀνθρώποι τῆς οἰκουμένης, ὅτι συ εἶσαι ὁ Κυριος καὶ Θεὸς μας, ὅτι το Ὄνομά σου ἔχει ἐπικληθῆ ἐπάνω στον Ἰακώβ καὶ στους απογόνους του.

Βαρ. 2,16 Κύριε, κάτιδε ἐκ τού οἴκου τού ἁγίου σου καὶ ἐνόησον εἰς ἡμᾶς· καὶ κλίνον, Κύριε, το οὖς σου καὶ ἀκούσον·

Βαρ. 2,16 Ἀπό τον ἅγιόν σου ναὸν γρίψε, Κυριε, ἓνα βλέμμα εἰς ἡμᾶς καὶ ἴδε το κατάντημά μας, ἔχε μας στον νουν σου. Κλίνε, Κυριε, το αυτί σου καὶ ἀκούσε μας.

Βαρ. 2,17 ἀνοιξον, Κύριε, οφθαλμούς σου καὶ ἴδέ, ὅτι οὐχ οὖι τεθνηκότες ἐν τῷ ἄδη, ὠν ἐλήφθη το πνεῦμα αὐτῶν ἀπό των σπλάγχχνων αὐτῶν, δώσουσι δόξαν καὶ δικαίωμα τῷ Κυρίῳ·

Βαρ. 2,17 Ἀνοιξε, Κυριε, τους οφθαλμούς σου καὶ ἴδέ πρὸς ἡμᾶς, διότι δεν θα δώσουν δόξαν καὶ δικαίωσιν στο Ὄνομά σου ἐκεῖνοι, οὖ οποῖοι ἀπέθαναν καὶ εὐρίσκονται στον ἄδη· αὐτοῖ, των οποίων ἐλλείψε πλέον ἀπό τα σπλάγχχνα των ἡ πνοή τῆς ζωῆς.

Βαρ. 2,18 ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ἡ λυπουμένη ἐπὶ το μέγεθος, ὁ βαδίζει κῦπτον καὶ ἀσθενοῦν καὶ οὖ οφθαλμοῖ οὖ ἐκλείποντες καὶ ἡ ψυχὴ ἡ πεινώσα δώσουσί σοι δόξαν καὶ δικαιοσύνην, Κύριε.

Βαρ. 2,18 Ἀλλὰ ἡ συντετριμμένη ἀπό τὴν λύπην ψυχὴ, ἡ οὖοία ἀπό το βάρος των ἀμαρτιῶν καὶ των τιμωριῶν βαδίζει σκυφτὴ καὶ ἀδύναμος με θολωμένους ἀπό τα δάκρυα οφθαλμούς καὶ ὁ πεινασμένος ἀνθρώπος, αὐτοῖ θα σε δοξολογήσουν, Κυριε, καὶ θα διαλαλήσουν τὴν δικαιοσύνην σου.

Βαρ. 2,19 ὅτι οὐκ ἐπὶ τα δικαιώματα των πατέρων ἡμῶν καὶ των βασιλέων ἡμῶν ἡμεῖς καταβάλλομεν τον ἔλεον ἡμῶν κατὰ πρόσωπόν σου, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν,

Βαρ. 2,19 Σου υποβάλλομεν τὴν ἰκετήριον αὐτὴν πρὸς το ἔλεός σου δέησιν, στηριζόμενοι οὐχ εἰς τας δικαιοσύνας των προγόνων μας καὶ των βασιλέων μας, ἀλλὰ στο ἔλεός σου, Κυριε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Βαρ. 2,20 ὅτι ἐνήκας τον θυμόν σου καὶ τὴν οργὴν σου ἐφ ἡμᾶς, καθάπερ ἐλάλησας ἐν χειρὶ των παιδῶν σου των προφητῶν λέγων·

Βαρ. 2,20 Διότι συ ἐν τὴ δικαιοσύνη σου ἐξαπέλυσες τον θυμόν σου καὶ τὴν οργὴν σου ἐναντίον μας, ὅπως ἄλλωστε εἶχες προαναγγεῖλει δια μέσου των δούλων σου, των προφητῶν, λέγων·

Βαρ. 2,21 οὕτως εἶπε Κύριος· κλίνετε τον ὦμον υμῶν ἐργάσασθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλώνας καὶ καθίσατε ἐπὶ τὴν γῆν, ἢν δέδωκα τοῖς πατράσιν υμῶν·

Βαρ. 2,21 ἔτσι εἶπεν ὁ Κυριος· Σκύψατε τον ὦμον σας, δια να ἐργασθῆτε ὑποταγμένοι στον βασιλέα τῆς Βαβυλώνας, ὥστε να ἡμπορέσετε να παραμείνετε εἰς τὴν χῶαν, τὴν οὖοίαν ἐγὼ ἔδωκα στους προγόνους σας.

Βαρ. 2,22 καὶ ἐάν μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς Κυρίου ἐργάσασθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλώνας,

Βαρ. 2,22 Ἐάν ὅμως δεν ὑπακούετε εἰς τὴν φωνὴν του Κυρίου, να ἐργασθῆτε ἐν ὑποταγῇ στον βασιλέα τῆς Βαβυλώνας,

Βαρ. 2,23 ἐκλείψειν ποιῆσω ἐκ πόλεων Ἰουδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλήμ φωνὴν ἐυφροσύνης καὶ φωνὴν χαρμοσύνης, φωνὴν νυμφίου καὶ φωνὴν νύμφης, καὶ ἔσται πάσα ἡ γῆ εἰς ἄβατον ἀπό ἐνοικούντων.

Βαρ. 2,23 τότε ἐγὼ θα φέρῳ ἔτσι τα πράγματα καὶ θα κάμω, ὥστε να λείψῃ ἀπό τας πόλεις τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀπό τας οδοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ κάθε φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ χαράς, χαρμόσυνος φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης. Ὀλη δε ἡ χῶρα θα μείνη ἔρημος καὶ ἄβατος ἀπό τους κατοίκους.

Βαρ. 2,24 καὶ οὐκ ἠκούσαμεν τῆς φωνῆς σου ἐργάσασθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλώνας, καὶ ἔστησας τους λόγους σου, οὖς ἐλάλησας ἐν χερσὶ των παιδῶν σου των προφητῶν, τού ἐξενεχθῆναι τα οστά βασιλέων ἡμῶν καὶ τα οστά των πατέρων ἡμῶν ἐκ τού τόπου αὐτῶν,

Βαρ. 2,24 Ἡμεῖς ὅμως δεν ὑπηκούσαμεν εἰς τὴν ἐντολὴν σου, να ἐργασθῶμεν ἐν ὑποταγῇ στον βασιλέα τῆς Βαβυλώνας καὶ ἔτσι συ ἐξεπλήρωσες τους ἀπειλητικούς λόγους σου, τουσ οποίους εἶπες ἐναντίον μας δια μέσου των δούλων σου, των προφητῶν, ὅτι δηλαδὴ θα ἐπέλθουν ἐναντίον μας αἰ δίκαιαι τιμωρία, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τα οστά των βασιλέων καὶ τα οστά των προγόνων μας θα ἐξαχθοῦν ἀπό τους τάφους των!

Βαρ. 2,25 καὶ ἰδοῦ ἐστὶν ἐξεριμμένα τῷ καύματι τῆς ἡμέρας καὶ τῷ παγετῷ τῆς νυκτός, καὶ ἀπεθάνοσαν ἐν πόνοις πονηροῖς, ἐν λιμῷ καὶ ἐν ρομφαίᾳ καὶ ἐν ἀποστολῇ.

Βαρ. 2,25 Καὶ ἰδοῦ ὅτι πράγματι αὐτὰ ἐρρίφθησαν καὶ ἐσκορπίσθησαν ἔξω ἐκτεθειμένα στο καύμα τῆς ἡμέρας καὶ στον παγετόν τῆς νυκτός. Οὖι δε πατέρες μας ἀπέθανον ἐν μέσω φοβερῶν ἀθλιότητων καὶ τιμωριῶν, με λιμόν καὶ με ρομφαίαν καὶ με αἰχμαλωσίαν.

Βαρ. 2,26 καὶ ἔθηκας τον οἶκον, οὖ ἐπεκλήθη το ὄνομά σου ἐπ αὐτῷ, ὡς ἡ ἡμέρα αὐτὴ, διὰ πονηριᾶν οἴκου Ἰσραὴλ καὶ οἴκου Ἰουδα· -

Βαρ. 2,26 Καὶ κατέστησες τον ναόν, ὅπου ἐπεκαλεῖτο το Ὄνομά σου, ὅπως εἶναι σήμερα, κρημισμένος καὶ εγκαταλελειμμένος ἐξ αιτίας τῆς κακίας των Ἰσραηλιτῶν καὶ των Ἰουδαίων.

Βαρ. 2,27 Καὶ ἐποίησας εἰς ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κατὰ πάσα ἐπιείκειάν σου καὶ κατὰ πάντα οἰκτιρισμόν σου τον μέγαν,

Βαρ. 2,27 Καὶ ἐν τούτοις εἶχες φερθῆ συ, Κυριε ὁ Θεὸς μας, πρὸς ἡμᾶς σύμφωνα με ὄλην σου τὴν ἐπιείκειαν καὶ με ὄλους τους μεγάλους οἰκτιρισμούς σου,

Βαρ. 2,28 καθὰ ἐλάλησας ἐν χειρὶ παιδός σου Μωυσῆ, ἐν ἡμέρα ἐντειλαμένου σου αὐτῷ γράψαι τον νόμον σου ἐναντίον υἰῶν Ἰσραὴλ λέγων·

Βαρ. 2,28 ὅπως ὠμίλησες δια μέσου του δούλου σου του Μωϋσῆως κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν οὖοίαν του ἔδωσες τὴν ἐντολὴν να γράψῃ τον Νομον σου ἐνώπιον των Ἰσραηλιτῶν λέγων·

Βαρ. 2,29 ἐάν μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς μου, εἰ μὴν ἡ βόμβησις ἡ μεγάλη ἡ πολλὴ αὐτὴ ἀποστρέψει εἰς μικράν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὖ διασπερῶ αὐτούς ἐκεῖ·

Βαρ. 2,29 Ἐάν δεν ὑπακούσετε εἰς τὴν φωνὴν μου, τότε ὁ μέγανος καὶ ἀναριθμητος αὐτός λαός, που βομδεῖ, θα γίνῃ ἐλάχιστος μεταξὺ των ἐθνῶν, ὅπου ἐγὼ θα τους διασκορπίσω.

Βαρ. 2,30 ὅτι ἐγνων ὅτι οὖ μὴ ἀκούσωσί μου, ὅτι λαός σκληροτράχηλός ἐστι. καὶ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ καρδίαν αὐτῶν ἐν γῆ ἀποικισμού αὐτῶν

Βαρ. 2,30 Αὐτὰ τα προαναγγέλλω, εἶπες, διότι γνωρίζω ὅτι οὖ Ἰσραηλίται δεν θα ἀκούσουν τὴν φωνὴν μου διότι εἶναι λαός σκληροτράχηλος καὶ ἀμετανόητος. Ἐάν ὅμως εἰς τὴν ἐξορίαν εὐρισκόμενοι συναισθανθοῦν τὴν ἀμαρτωλότητά των καὶ συνέλθουν στον εαυτόν των

Βαρ. 2,31 και γνώσκονται ότι εγώ Κύριος ο Θεός αυτών. και δώσω αυτοίς καρδίαν και ώτα ακούοντα,
Βαρ. 2,31 και αναγνωρίσουν ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των, εγώ τότε θα δώσω εις αυτούς καρδίαν αγνήν και συνετήν, αυτιά πρόθυμα να ακούουν.
Βαρ. 2,32 και αινέσουσί με εν γη αποικισμού αυτών και μνησθήσονται τού ονόματός μου
Βαρ. 2,32 Τότε δε θα με δοξολογήσουν εις την χώραν της εξορίας των και θα ενθυμηθούν το Ονομά μου.
Βαρ. 2,33 και αποστρέψουσιν από τού νότου αυτών τού σκληρού και από πονηρών πραγμάτων αυτών, ότι μνησθήσονται της οδού πατέρων αυτών των αμαρτόντων έναντι Κυρίου.
Βαρ. 2,33 Θα παύσουν πλέον να έχουν σκληρόν και ανυπότακτον τον τράχηλον, θα απομακρυνθούν από τα πονηρά έργα των, διότι θα αναμνησθούν το κατόντημα και την τύχην των πατέρων των, οι οποίοι είχαν αμαρτήσῃ ενώπιον εμού, του Κυρίου.
Βαρ. 2,34 και αποστρέψω αυτούς εις την γήν, ήν ώμοσα τοίς πατράσιν αυτών, τώ Αβραάμ και τώ Ισαάκ και τώ Ιακώβ, και κυριεύουσιν αυτής· και πληθυνώ αυτούς, και ου μη σμικρυνθώσι
Βαρ. 2,34 Τότε δε συνετισμένους και εν μετάνοία θα τους επαναφέρω εγώ εις την χώραν, την οποίαν ωρκίσθην να δώσω στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και θα γίνουν πλέον κύριοι και ιδιοκτήται αυτής. Θα τους πληθύνω και δεν θα ολιγοστεύσουν.
Βαρ. 2,35 και στήσω αυτοίς διαθήκην αιώνιον τού είναιί με αυτοίς εις Θεόν και αυτοί έσονταί μοι εις λαόν· και ου κινήσω έτι τον λαόν μου Ισραήλ από της γής, ής έδωκα αυτοίς.
Βαρ. 2,35 Θα συνάψω και θα επικυρώσω συμφωνίαν αιωνίαν με αυτούς, δια να είμαι εις αυτούς ο Θεός των και αυτοί να είναι δι' εμέ ο λαός. Δεν θα μετακινήσω πλέον τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν από την χώραν, την οποίαν εγώ έχω δώσει εις αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Βαρ. 3,1 Κύριε παντοκράτωρ ο Θεός Ισραήλ, ψυχή εν στενοίς και πνεύμα ακηδιών κέκραγε προς σε.
Βαρ. 3,1 Κυριε παντοκράτωρ, συ ο Θεός του Ισραήλ, μία ψυχή ευρισκομένη εις εκτάκτως στενόχωρον κατάστασιν, ένα πνεύμα κυριευμένον από αθυμίαν και μελαγχολίαν, κράζει προς σε.
Βαρ. 3,2 άκουσον, Κύριε, και ελέησον, ότι ημάρτομεν εναντίον σου,
Βαρ. 3,2 Άκουσε Κυριε, την φωνήν του και στείλε το έλεός σου, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου,
Βαρ. 3,3 ότι σύ καθηήμενος τον αιώνα, και ημείς απολλύμενοι τον αιώνα.
Βαρ. 3,3 διότι συ είσαι ο καθηήμενος επί του ενδόξου αιωνίου θρόνου, ημείς δε είμεθα οι συνεχώς δια μέσου των αιώνων καταστρεφόμενοι.
Βαρ. 3,4 Κύριε παντοκράτωρ ο Θεός Ισραήλ, άκουσον δή της προσευχής των τεθνηκότων Ισραήλ και υιών των αμαρτανόντων εναντίον σου, οι ουκ ήκουσαν της φωνής Κυρίου Θεού αυτών και εκολλήθη ημί τα κακά.
Βαρ. 3,4 Κυριε παντοκράτωρ, ο Θεός του Ισραήλ, άκουσε τώρα την προσευχήν των αποθανόντων Ισραηλιτών και των υιών εκείνων, οι οποίοι ημάρτησαν ενώπιόν σου αυτών οι οποίοι δεν υπήκουσαν εις την φωνήν του Κυρίου και του Θεού των, και επάνω στους οποίους εκολλήθησαν αι συμφοραί και αι τιμωρίαι αυταί.
Βαρ. 3,5 μη μνησθής αδικιών πατέρων ημών, αλλά μνήσθητι χειρός σου και ονόματός σου εν τώ καιρώ τούτω·
Βαρ. 3,5 Μη ενθυμηθής και μη λάβης υπ' όφιν σου τας αδικίας των πατέρων μας, αλλά ενθυμήσου κατά τον χρόνον τούτον την παντοδύναμον χείρα σου και το άγιον Ονομά σου,
Βαρ. 3,6 ότι σύ Κύριος ο Θεός ημών, και αινέσομέν σε, Κύριε.
Βαρ. 3,6 διότι συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός μας και σε ημείς θα υμνολογούμεν.
Βαρ. 3,7 ότι διά τούτο έδωκας τον φόβον σου επί καρδίαν ημών τού επικαλείσθαι το όνομά σου. και αινέσομέν σε εν τή αποικία ημών, ότι απεστρέψαμεν από καρδίας ημών πάσαν αδικίαν πατέρων ημών των ημαρτηκότων εναντίον σου.
Βαρ. 3,7 Προς τούτο άλλως τε συ ενέβαλες τον φόβον σου και τον σεβασμόν σου εντός των καρδιών μας, δια να επικαλούμεθα με πίστιν και ευλάβειαν το Ονομά σου. Σε δοξολογούμεν, Κυριε, στον τόπον αυτών της εξορίας μας, διότι απεμακρύνναμεν από τας καρδίας μας κάθε αδικίαν των πατέρων μας, οι οποίοι είχαν διαπράξει αμαρτίας ενώπιόν σου.
Βαρ. 3,8 ιδού ημείς σήμερον εν τή αποικία ημών, ου δίσπειρας ημάς εκεί εις ονειδισμόν και εις αράν και εις όφλησιν κατά πάσας τας αδικίας πατέρων ημών, οι απέστησαν από Κυρίου Θεού ημών.
Βαρ. 3,8 Ιδού, ημείς ευρισκόμεθα σήμερον εις την χώραν της εξορίας μας, εκεί όπου συ μας διεσκόρπισες, δια να γίνωμεν αντικείμενα εξευτελισμού και κατάρας, ώστε να εξοφλήσωμεν ετσι όλας τας αδικίας των προγόνων μας, οι οποίοι απεμακρύνθησαν από σε, τον Κυριον και Θεόν μας.
Βαρ. 3,9 Άκουε Ισραήλ εντολάς ζωής, ενωτίσασθε γνώναι φρόνησιν.
Βαρ. 3,9 Άκουε, ισραηλιτικέ λαέ, τας εντολάς αυτάς του Θεού, που φέρουν ζωήν. Ακούσατε και βάλετέ τας εις τα αυτιά σας δια να αποκτήσετε σύνεσιν.
Βαρ. 3,10 τι εστιν Ισραήλ; τι ότι εν γη των εχθρών εί; επαλαιώθης εν γη αλλοτρία, συνεμιάνθης τοίς νεκροίς,
Βαρ. 3,10 Τι σου συνέβη, ισραηλιτικέ λαέ; Διατί ευρίσκεσαι εις την χώραν των εχθρών σου; Διατί εγήρασες εις την ξένην γην και εμολύνθης ανάμεσα εις μολυσμένους νεκρούς;
Βαρ. 3,11 προσελογίσθης μετά των εις άδου;
Βαρ. 3,11 Συγκατηριθμήθης μεταξύ εκείνων, οι οποίοι κατεβαίνουν στον άδην;
Βαρ. 3,12 εγκατέλιπες την πηγήν της σοφίας.
Βαρ. 3,12 Διότι εγκατέλειψες την πηγήν της σοφίας, τον Θεόν και τον Νομον του.
Βαρ. 3,13 τή οδώ τού Θεού εις επορευθής, κατώκεις αν εν ειρήνη τον αιώνα.
Βαρ. 3,13 Εάν είχες βαδίσει τον δρόμον του Θεού, θα κατοικούσες εις την πατρίδα σου εν ειρήνη δια παντός.
Βαρ. 3,14 μάθε που εστι φρόνησις, που εστι ισχύς, που εστι σύνεσις τού γνώναι άμα που εστι μακροβίωσις και ζωή, που εστι φώς οφθαλμών και ειρήνη. -
Βαρ. 3,14 Μαθε που υπάρχει σοφία και σύνεσις, που ευρίσκεται η δύναμις, που είναι η σύνεσις, δια να γνωρίσης συγχρόνως, που υπάρχει η μακρότης των ημερών και ευτυχισμένη ζωη, που ευρίσκεται το φως και η χαρά των οφθαλμών, η πραγματική και αδιατάρακτος ειρήνη.

Βαρ. 3,15 Τίς εύρε τον τόπον αυτής και τις εισήλθεν εις τους θησαυρούς αυτής;

Βαρ. 3,15 Ποιός ευρήκε τον τόπον αυτής της θείας σοφίας και ποιός εισήλθεν στους θησαυρούς της;

Βαρ. 3,16 που εισιν οι άρχοντες των εθνών και οι κυριεύοντες των θηρίων των επί της γής,

Βαρ. 3,16 Που είναι οι άρχοντες των εθνών, δια να μας είπουν εάν την ευρήκαν, και οι εξουσιάζοντες επάνω εις τα θηρία της γής;

Βαρ. 3,17 οι εν τοίς ορνέοις τού ουρανού εμπαιζόντες και το αργύριον θησαυρίζοντες και το χρυσίον, ώ επεποίθεισαν άνθρωποι, και ουκ έστι τέλος της κτήσεως αυτών,

Βαρ. 3,17 Που είναι εκείνοι, οι οποίοι συλλαμβάνουν και τα πλέον άγρια πτηνά και παίζουν με αυτά; Και όλοι όσοι θησαυρίζουν χρυσίον και αργύριον, εις τα οποία οι άνθρωποι στηρίζουν την πεποίθησιν και τας ελπίδας των και δεν σταματούν ποτέ εργαζόμενοι δια την απόκτησιν των;

Βαρ. 3,18 οι το αργύριον τεκταίνοντες και μεριμνώντες, και ουκ έστιν εξεύρεσις των έργων αυτών;

Βαρ. 3,18 Που είναι οι αργυροκόποι και οι χρυσοχόοι, οι οποίοι με πολλήν επιμέλειαν κατεργάζονται τα πολύτιμα αυτά μέταλλα και κατασκευάζουν αναρίθμητα ήδη έργων;

Βαρ. 3,19 ηφανίσθησαν και εις άδου κατέβησαν, και άλλοι αντανέστησαν αντ αυτών.

Βαρ. 3,19 Εξηφανίσθησαν, κατέβηκαν στον άδην, χωρίς να γνωρίσουν την αληθινήν σοφίαν, και άλλοι παρουσιάσθησαν εις την γην αντί εκείνων.

Βαρ. 3,20 νεώτεροι είδον φώς και κατώκησαν επί της γής, οδόν δε επιστήμης ουκ έγνωσαν,

Βαρ. 3,20 Νεώτεροι εγεννήθησαν και είδαν το φως του ουρανού και κατώκησαν εις την γην, αλλά και αυτοί δεν εγνώρισαν τον δρόμον της αληθινής επιστήμης και σοφίας.

Βαρ. 3,21 ουδέ συνήκαν τρίβους αυτής, ουδέ αντελάβοντο αυτής· οι υιοί αυτών από της οδού αυτών πόρω εγενήθησαν,

Βαρ. 3,21 Δεν ενόησαν τους δρόμους της, δεν εκράτησαν αυτήν και δεν εστηρίχθησαν επάνω της. Το ίδιο και τα παιδιά των, επλανήθησαν στον δρόμον των, ευρέθησαν μακράν από την αληθινήν σοφίαν.

Βαρ. 3,22 ουδέ ηκούσθη εν Χαναάν, ουδέ ώφθη εν Θαιμάν,

Βαρ. 3,22 Δεν ηκούσθη να γίνεται λόγος περι αυτής εις την Χαναάν, ούτε εφανερώθη εις την περιοχήν Θαιμάν.

Βαρ. 3,23 ούτε υιοί Άγαρ, οι εκζητούντες την σύνεσιν επί της γής, οι έμποροι της Μεράν και Θαιμάν, οι μυθολόγοι και οι εκζητηταί της συνέσεως, οδόν της σοφίας ουκ έγνωσαν, ουδέ εμνήσθησαν τας τρίβους αυτής. -

Βαρ. 3,23 Οτε οι απόγονοι της Άγαρ, οι οποίοι εν τούτοις αναζητούν την σοφίαν επάνω εις την γην, ούτε οι έμποροι της Μεράν και της Θαιμάν, οι επινοηταί και ερμηνευταί παραβολών, οι αναζητούντες την σύνεσιν, κανείς από αυτούς δεν έμαθε τον δρόμον της σοφίας, ούτε και ενεθυμήθησαν καν τας οδούς της.

Βαρ. 3,24 Ω Ισραήλ, ως μέγας ο οίκος τού Θεού και επιμήκης ο τόπος της κτήσεως αυτού·

Βαρ. 3,24 Ω Ισραηλιτική λαέ, πόσον μέγα και μεγαλοπρεπές είναι το σύμπαν, οίκος αυτός του Θεού! Ποσον αχανής ο τόπος της κυριαρχίας του !

Βαρ. 3,25 μέγας και ουκ έχει τελευτήν, υψηλός και αμέτρητος.

Βαρ. 3,25 Μέγας, χωρίς τέλος, υψηλός και απροσμέτρητος !

Βαρ. 3,26 εκεί εγεννήθησαν οι γίγαντες οι ονομαστοί οι απ αρχής, γενόμενοι ευμεγέθεις, επιστάμενοι πόλεμον.

Βαρ. 3,26 Εις την γην, κατά τους αρχαίους χρόνους, εγεννήθησαν οι ονομαστοί γίγαντες, μεγάλου αναστήματος, ικανοί και έμπειροι στον πόλεμον.

Βαρ. 3,27 ου τούτους εξελέξατο ο Θεός ουδέ οδόν επιστήμης έδωκεν αυτοίς·

Βαρ. 3,27 Ο Θεός όμως δεν εξέλεξεν αυτούς, ούτε έδωκεν εις αυτούς σοφίαν και σύνεσιν.

Βαρ. 3,28 και απώλοντο παρά το μη έχειν φρόνησιν, απώλοντο διά την αβουλίαν αυτών. -

Βαρ. 3,28 Εχάθησαν, διότι δεν είχαν σύνεσιν, κατεστράφησαν εξ αιτίας της αφροσύνης των.

Βαρ. 3,29 Τίς ανέβη εις τον ουρανόν και έλαβεν αυτήν και κατεβίβασεν αυτήν εκ των νεφελών;

Βαρ. 3,29 Ποιός ανέβηκεν στον ουρανόν και επήρε την σοφίαν και την κατεβίδασεν εις την γην κάτω από τα νέφη;

Βαρ. 330 τις διέβη πέραν της θαλάσσης και εύρεν αυτήν και οίσει αυτήν χρυσιού εκλεκτού;

Βαρ. 3,30 Ποιός διεπέρασε την θάλασσαν και εύρε την σοφίαν και θα την φέρη θεωρών αυτήν πολυτιμότερον και από αυτό το εκλεκτόν χρυσίον;

Βαρ. 3,31 ουκ έστιν ο γινώσκων την οδόν αυτής ουδέ ο ενθυμούμενος την τρίβον αυτής·

Βαρ. 3,31 Δεν υπάρχει κανείς άνθρωπος, που να γνωρίζη καλά την οδόν αυτής, και κανείς που να κατανοή τον δρόμον της.

Βαρ. 3,32 αλλ ο ειδώς τα πάντα γινώσκει αυτήν, εξεύρεν αυτήν τή συνέσει αυτού· ο κατασκευάσας την γην εις τον αιώνα χρόνον, ενέπλησεν αυτήν κτηνών τετραπόδων·

Βαρ. 3,32 Αλλά ο παντογνώστης Θεός γνωρίζει καλώς αυτήν, αυτός εν τη απείρω αυτού συνέσει, την έχει διερευνήσει. Αυτός, ο οποίος εδημιούργησε και εστερεωσε την γην στους αιώνας των αιώνων· αυτός ο οποίος την εγέμισε με διάφορα ζώα·

Βαρ. 3,33 ο αποστέλλων το φώς, και πορεύεται, εκάλεσεν αυτό, και υπήκουσεν αυτώ τρόμω·

Βαρ. 3,33 αυτός που εξαποστέλλει το φως και πορεύεται, το καλεί και υπακούει αυτό εις αυτόν με τρόμον.

Βαρ. 3,34 οι δε αστέρες έλαμψαν εν ταις φυλακαίς αυτών και ευφράνθησαν.

Βαρ. 3,34 Κατόπιν εντολής του έλαμψαν και λάμπουν οι αστέρες εις τας θέσεις των και ευφραίνονται.

Βαρ. 3,35 εκάλεσεν αυτούς και είπον· πάρεσμεν, έλαμψαν μετ ευφροσύνης τώ ποιήσαντι αυτούς.

Βαρ. 3,35 Προσεκάλεσεν αυτούς και εκείνοι απήντησαν· "έδώ είμεθα". Λάμπουν με ευφροσύνην χάρις εις εκείνον, ο οποίος τους εδημιούργησεν.

Βαρ. 3,36 ούτος ο Θεός ημών, ου λογισθήσεται έτερος προς αυτόν.

Βαρ. 3,36 Αυτός είναι ο Θεός μας· κανείς άλλος δεν ημπορεί να αντιμετρηθή προς αυτόν.

Βαρ. 3,37 εξεύρε πάσαν οδόν επιστήμης και έδωκεν αυτήν Ιακώβ τώ παιδί αυτού και Ισραήλ τώ ηγαπημένω υπ αυτού·

Βαρ. 3,37 Αυτός εύρε και έχει όλην την οδόν της σοφίας και έδωκεν αυτήν στον Ιακώβ, τον δόλον αυτού, στον Ισραήλ, τον ηγαπημένον του.

Βαρ. 3,38 μετά τούτο επί γής ώφθη και εν τοίς ανθρωπίσι συνανεστράφη.

Βαρ. 3,38 Επειτα δε από όλα αυτά, εφανερώθη εις την γην και συνανεστράφη με τους ανθρώπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Βαρ. 4,1 Αυτή η βίβλος των προσταγμάτων τού Θεού και ο νόμος ο υπάρχων εις τον αιώνα· πάντες οι κρατούντες αυτήν εις ζώην, οι δε καταλείποντες αυτήν αποθάνονται. -

Βαρ. 4,1 Αυτό είναι το βιβλίον, που περιέχει τας εντολάς του Θεού. Αυτός είναι ο Νομος, που εδόθη δια να υπάρχει στους αιώνας των αιώνων. Ολοι όσοι κατέχουν την σοφίαν θα ζήσουν· εκείνοι όμως, που την εγκαταλείπουν, θα αποθάνουν.

Βαρ. 4,2 Επιστρέφου, Ιακώβ, και επιλαβού αυτής, διόδευσον προς την λάμπιν κατέναντι τού φωτός αυτής.

Βαρ. 4,2 Επιστρέψε εν μετανοία προς τον Θεόν σου, Ισραηλιτικέ λαέ, άρπαξε και κράτησε την σοφίαν, περιπατεί με την λάμπιν αυτής μέσα στο φως της.

Βαρ. 4,3 μη δώς ετέρω την δόξαν σου και τα συμφέροντά σοι έθνει αλλοτρίω.

Βαρ. 4,3 Μη παραχωρήσεις εις άλλον την δόξαν σου και τα συμφέροντά σου· την περιουσίαν και τα πλούτη σου μη τα δώσεις εις ξένον έθνος.

Βαρ. 4,4 μακάριοι εσμεν Ισραήλ, ότι τα αρεστά τώ Θεώ ημίν γνωστά εστι. -

Βαρ. 4,4 Τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι είμεθα ημείς, ω Ισραηλίται, διότι γνωρίζομεν εκείνα, τα οποία είναι ευάρεστα στον Θεόν.

Βαρ. 4,5 Θαρσείτε λαός μου, μνημόσυνον Ισραήλ.

Βαρ. 4,5 Παρε θάρρος, λαός μου, λαέ Ισραηλιτικέ, συ που κρατείς και ενθυμείσαι το ένδοξον παρελθόν σου!

Βαρ. 4,6 επράθητε τοίς έθνεσιν ουκ εις απώλειαν, διά δε το παροργίσαι υμάς τον Θεόν παρεδόθητε τοίς υπεναντίοις·

Βαρ. 4,6 Επωλήθητε μεν εις τα έθνη ως δούλοι, οχι όμως εις καταστροφήν και απώλειαν, αλλά διότι παρωργίσατε τον Θεόν και δια τούτο παρεδόθητε στους εχθρούς σας, προς παιδαγωγικήν σας τιμωρίαν και διόρθωσιν.

Βαρ. 4,7 παρωξύνετε γάρ τον ποιήσαντα υμάς θύσαντες δαιμονίους και ου Θεώ.

Βαρ. 4,7 Οντως, εξωργίσατε τον Δημιουργόν σας, διότι προσεφέρατε θυσίαν εις τα δαιμόνια και όχι στον Θεόν.

Βαρ. 4,8 επελάθεσθε τον τροφεύσαντα υμάς Θεόν αιώνιον, ελυπήσατε δε και την εκθρέψασαν υμάς Ιερουσαλήμ·

Βαρ. 4,8 Ελησμονήσατε τον αιώνιον Θεόν, ο οποίος σας ετροφοδότησε. Ελυπήσατε δε και την Ιερουσαλήμ, η οποία σας έχει αναθρέψει.

Βαρ. 4,9 είδε γάρ την επελθούσαν υμίν οργήν παρά τού Θεού και είπεν· ακούσατε, οι πάροικοι Σιών, επήγαγέ μοι ο Θεός πένθος μέγα·

Βαρ. 4,9 Είδεν η Ιερουσαλήμ την εκ μέρους του Θεού εκραγείσαν οργήν και τιμωρίαν εναντίον σας και είπεν· Ακούσατε σεις, οι γειτονικοί προς την Σιών λαοί. Ο Θεός μου έστειλε μέγα πένθος.

Βαρ. 4,10 είδον γάρ την αιχμαλωσίαν των υιών μου και των θυγατέρων μου, ήν επήγαγεν αυτοίς ο αιώνιος.

Βαρ. 4,10 Διότι είδα την αιχμαλωσίαν των υιών μου και των θυγατέρων μου, την οποίαν ο αιώνιος Θεός εξαπέστειλεν εναντίον των.

Βαρ. 4,11 έθρεψα γάρ αυτούς μετ ευφροσύνης, εξαπέστειλα δε μετά κλαυθμού και πένθους.

Βαρ. 4,11 Ανέθρεψα αυτούς με αγαλλιασιν και χαράν. Τους προέπειψα όμως εις την αιχμαλωσίαν με κλαυθμόν και πένθος.

Βαρ. 4,12 μηδείς επιχαιρέτω μοι τή χήρα και καταλειφθείση υπό πολλών· ηρημώθην διά τας αμαρτίας των τέκνων μου, διότι εξέκλιναν εκ νόμου Θεού,

Βαρ. 4,12 Κανείς ας μη επιχαρή βλέπων με χήραν και εγκαταλελειμμένην από τα τέκνα μου ! Εμεινα έρημος δια τας αμαρτίας των τέκνων μου, διότι αυτά παρεξέκλιναν από τον νόμον του Θεού.

Βαρ. 4,13 δικαίωματα δε αυτού ουκ έγνωσαν ουδέ επορεύθησαν οδοίς εντολών Θεού, ουδέ τρίβους παιδείας εν δικαιοσύνη αυτού επέβησαν.

Βαρ. 4,13 Δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν και να υποταχθούν εις τα προστάγματα αυτού, δεν επορεύθησαν εις τας τρίβους της αγίας αυτού διδασκαλίας μετά δικαιοσύνης.

Βαρ. 4,14 ελθέτωσαν αι πάροικοι Σιών, και μνήσθητε την αιχμαλωσίαν των υιών μου και θυγατέρων, ήν επήγαγεν αυτοίς ο αιώνιος·

Βαρ. 4,14 Ελάτε σεις, οι γειτονικοί λαοί της Σιών, και ενθυμηθήτε την αιχμαλωσίαν των υιών μου και των θυγατέρων μου, την οποίαν ο αιώνιος Θεός εξαπέστειλεν εναντίον των.

Βαρ. 4,15 επήγαγε γάρ επ αυτούς έθνος μακρόθεν, έθνος αναιδές και αλλόγλωσσον, οί ουκ ησχύνθησαν πρεσβύτην ουδέ παιδίον ηλέησαν

Βαρ. 4,15 Επέφερεν εναντίον αυτών από μακράν ένα έθνος αναισχυντον και ξενόγλωσσον, το οποίον ούτε τους γέροντας εσεβάσθη, ούτε τα μικρά παιδιά εσπλαγχνίσθη.

Βαρ. 4,16 και απήγαγον τους αγαπητούς της χήρας και από των θυγατέρων την μόνην ηρημωσαν.

Βαρ. 4,16 Απήγαγον εις αιχμαλωσίαν τους προσφιλείς υιούς εμού της χήρας. Με αφήκαν μόνην και έρημον, εστερημένην από τας θυγατέρας μου.

Βαρ. 4,17 εγώ δε τι δυνατή βοηθήσαι υμίν;

Βαρ. 4,17 Εγώ δε, αγαπητά μου τέκνα, εις τι ημπορούσα να σας βοηθήσω μέσα εις την μεγάλην σας αυτήν θλίψιν;

Βαρ. 4,18 ο γάρ επαγαγόν τα κακά υμίν εξελείται υμάς εκ χειρός εχθρών υμών.

Βαρ. 4,18 Μονον εκείνος, ο οποίος εξαπέστειλε τας συμφοράς και τιμωρίας αυτάς εναντίον σας, εκείνος είναι εις θέσιν να σας λυτρώση από τα χέρια των εχθρών σας.

Βαρ. 4,19 βαδίσετε, τέκνα, βαδίζετε, εγώ γάρ κατελήφθην έρημος·

Βαρ. 4,19 Πηγαίνετε, παιδιά μου, πηγαίνετε εις την αιχμαλωσίαν, διότι εγώ απέμεινα πλέον μονή και έρημος !

Βαρ. 4,20 εξεδυσάμην την στολήν της ειρήνης, ενεδυσάμην δε σάκκον της δεήσεώς μου, κεκραξόμαι προς τον αιώνιον εν ταίς ημέραις μου. -

Βαρ. 4,20 Εβγαλα την στολήν της ειρήνης και της χαράς, εφορεσα σάκκινον ένδυμα πένθους και δεήσεως. Θα κράζω προς τον αιώνιον Θεόν κατά τας ημέρας αυτάς της δυστυχίας μου, ζητούσα την σωτηρίαν σας.

Βαρ. 4,21 Θαρείτε, τέκνα, βοηθήσατε προς το Θεόν, και εξελείται υμάς εκ δυναστείας, εκ χειρός εχθρών.

Βαρ. 4,21 Παρετε θάρρος, τέκνα μου, βοηθήσατε με θερμάς ικεσίας προς τον Θεόν και εκείνος ασφαλώς θα σας γλυτώση από την τυραννίαν, από τα χέρια των εχθρών.

Βαρ. 4,22 εγώ γάρ ήλπισα επί τώ αιωνίω την σωτηρίαν υμών, και ήλθέ μοι χαρά παρά τού αγίου επί τή ελεημοσύνη, ή ήξει υμίν εν τάχει παρά τού αιωνίου σωτήρος υμών.

Βαρ. 4,22 Διότι εγώ στον αιώνιον Θεόν έχω στηρίξει τας ελπίδας μου δια την σωτηρίαν σας. Και μου ήλθε χαρά εκ μέρους του αγίου Θεού δια το έλεός του, που θα σας στείλη. Το έλεός του θα έλθη ταχέως προς σας από μέρος του αιωνίου σωτήρος σας.

Βαρ. 4,23 εξέπεμψα γάρ υμάς μετά κλαυθμού και πένθους, αποδώσει δε μοι ο Θεός υμάς μετά χαρμοσύνης και ευφροσύνης εις τον αιώνα.

Βαρ. 4,23 Σας προέπεμψα στον τόπον της εξορίας σας με κλαυθμόν και πένθος, με αγαλλίασιν όμως και χαράν θα σας επαναφέρη εις εμέ ο Θεός μας, δια να μένετε εδώ παντοτεινά.

Βαρ. 4,24 ώσπερ γάρ νύν εωράκασιν αι πάροικοι Σιών την υμετέραν αιχμαλωσίαν, ούτως όψονται εν τάχει την παρά τού Θεού υμών σωτηρίαν, ή επελεύσεται υμίν μετά δόξης μεγάλης και λαμπρότητος τού αιωνίου.

Βαρ. 4,24 Όπως δε τώρα είδαν οι γειτονικοί λαοί της Σιών την αιχμαλωσίαν σας, έτσι θα ίδουν πολύ σύντομα την σωτηρίαν σας, την οποίαν θα σας αποστείλη με δόξαν και λαμπρότητα μεγάλην ο αιώνιος.

Βαρ. 4,25 τέκνα, μακροθυμήσατε την παρά τού Θεού επελθούσαν υμίν οργήν· κατεδίωξε σε ο εχθρός σου, και όψει αυτού την απώλειαν εν τάχει και επί τραχήλους αυτών επιβήση.

Βαρ. 4,25 Παιδιά μου, μακροθυμήσατε και υπομείνατε την οργήν, η οποία επήλθεν εναντίον σας εκ μέρους του Θεού. Ο εχθρός σας κατεδίωξε. Πολύ σύντομα όμως θα ιδετε την καταστροφήν του και θα θέσετε τους πόδας σας επάνω στον τράχηλόν του.

Βαρ. 4,26 οι τρυφεροί μου επορεύθησαν οδούς τραχείας, ήρθησαν ως ποιόνιον ηρπασμένον υπό εχθρών. -

Βαρ. 4,26 Τα τρυφερά παιδιά μου εβάδισαν δρόμους δυσβάτους και δυσκόλους. Εσύρθησαν σαν ένα ποιόνιον, που έχει διαρπαγή από τους εχθρούς.

Βαρ. 4,27 Θαρσήσατε τέκνα και βοήσατε προς τον Θεόν, έτσι γάρ υμών υπό τού επάγοντος μνεία.

Βαρ. 4,27 Παρετε θάρρος, τέκνα μου, και βοησατε με θερμάς οικείας προς τον Θεόν. Διότι εκείνος, ο οποίος επέφερεν εναντίον σας την θλίψιν αυτήν, σας ενθυμείται, δια να σας λύτρωση.

Βαρ. 4,28 ώσπερ γάρ εγένετο η διάνοια υμών εις το πλανηθήναι από τού Θεού, δεκαπλασιάσατε επιστραφέντες ζητήσαι αυτόν.

Βαρ. 4,28 Διότι, όπως η διάνοια σας σας απεπλήνησεν, ώστε να απομακρυνθήτε από τον Θεόν, έτσι τώρα επιστρέψατε εν μετανοία προς αυτόν. Δεκαπλασιάσατε τον ζήλον σας εις την αναζήτησίν του.

Βαρ. 4,29 ο γάρ επαγαγών υμίν τα κακά επάξει υμίν την αιώνιον ευφροσύνην μετά της σωτηρίας υμών. -

Βαρ. 4,29 Διότι εκείνος, ο οποίος έστειλεν εναντίον σας αυτά τα κακά, θα στείλη μαζί με την σωτηρίαν σας και αιωνίαν ευφροσύνην.

Βαρ. 4,30 Θάρσει Ιερουσαλήμ, παρακαλέσει σε ο ονομάσας σε.

Βαρ. 4,30 Παρε θάρρος, Ιερουσαλήμ, διότι εκείνος, ο οποίος σου έδωσε το όνομά σου θα σε παρηγόρηση και θα σε χαροποιήση.

Βαρ. 4,31 δειλαιοι οι σε κακώσαντες και επιχαρέντες τή σή πτώσει,

Βαρ. 4,31 Δυστυχείς και αξιοδάκρυτοι είναι εκείνοι, οι οποίοι σου επέφεραν τα κακά αυτά και οι οποίοι εχάρησαν δια την πτώσιν σου.

Βαρ. 4,32 δειλαιοι αι πόλεις, αίς εδούλευσαν τα τέκνα σου, δειλαία η δεξαμένη τους υιούς σου.

Βαρ. 4,32 Αθλαιοι και δυστυχείς αι πόλεις, εις τας οποίας ως δούλοι έζησαν τα τέκνα σου. Αθλία θα είναι η περιοχή, η οποία εδέχθη ως αιχμαλώτους και εξορίστους τους υιούς σου.

Βαρ. 4,33 ώσπερ γάρ εχάρη επί τή σή πτώσει και ευφράνθη επί τώ πτώματί σου, ούτως λυπηθήσεται επί τή εαυτής ερημία.

Βαρ. 4,33 Διότι, όπως εχάρη δια την πτώσιν σου και ηυφράνθη δια την συντριβήν σου, έτσι θα λυπηθή δια την ερημωσιν της, που την αναμένει.

Βαρ. 4,34 και περιελώ αυτής το αγαλλίαμα της πολυοχλίας και το αγαυρίαμα αυτής έτσι εις πένθος.

Βαρ. 4,34 Θα αφαιρέσω την χαράν από τον πολυάριθμον λαόν της και την αλαζονείαν της θα την μεταβάλω εις ένθος.

Βαρ. 4,35 πύρ γάρ επελεύσεται αυτή παρά τού αιωνίου εις ημέρας μακράς, και κατοικηθήσεται υπό δαιμονίων τον πλείονα χρόνον. -

Βαρ. 4,35 Διότι φωτιά θα επέλθη εναντίον αυτής εκ μέρους του αιωνίου Θεού επί πολύν χρόνον, και θα κατοικηται όχι από ανθρώπους, άλλα από δαιμόνια επί μακρούς χρόνους.

Βαρ. 4,36 Περιβλεψον προς ανατολάς, Ιερουσαλήμ, και ιδε την ευφροσύνην την παρά τού Θεού σοι ερχομένην.

Βαρ. 4,36 Γυρισε το βλέμμα σου προς ανατολάς, ω Ιερουσαλήμ, και ιδε την χαράν και αγαλλίασιν, η οποία εκ μέρους του Θεού έρχεται προς σε.

Βαρ. 4,37 ιδού έρχονται οι υιοί σου, ούς εξαπέστειλας, έρχονται συνηγμένοι από ανατολών έως δυσμών τώ ρήματι τού αγίου χαίροντες τή τού Θεού δόξη.

Βαρ. 4,37 Ιδού, έρχονται τα παιδιά σου, τα οποία είδες να αποστέλλονται εις αιχμαλωσίαν. Ερχονται συνηθροισμένα από ανατολών έως δυσμών, κατόπιν εντολής του αγίου Θεού, χαίροντες και απολαμβάνοντες την δόξαν του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Βαρ. 5,1 Έκδυσαι, Ιερουσαλήμ, την στολήν τού πένθους και της κακώσεώς σου και ένδυσαι την ευπρέπειαν της παρά τού Θεού δόξης εις τον αιώνα.

Βαρ. 5,1 Βγάλε, ω Ιερουσαλήμ, την πένθιμον ενδυμασίαν σου, την ενδυμασίαν της δυστυχίας σου, φόρεσε στον αιώνα τον άπαντα την μεγαλοπρέπειαν της δόξης του Θεού.

Βαρ. 5,2 περιβαλού την διπλοΐδα της παρά τού Θεού δικαιοσύνης, επίθου την μίτραν επί την κεφαλήν σου της δόξης τού αιωνίου.

Βαρ. 5,2 Ενδύσου τον ευρύχωρον και πλούσιον χιτώνα, που προέρχεται από την δικαιοσύνην του Θεού· βάλε εις την κεφαλήν σου την μίτραν της δόξης του αιωνίου Θεού.

Βαρ. 5,3 ο γάρ Θεός δείξει τή υπ ουρανόν πάση την σήν λαμπρότητα.

Βαρ. 5,3 Διότι ο Θεός θα φανερώσει εις όλην την οικουμένην την υπό τον ουρανόν πάσαν την λαμπρότητά σου.

Βαρ. 5,4 κληθήσεται γάρ σου το όνομα παρά τού Θεού εις τον αιώνα· Ειρήνη δικαιοσύνης και δόξα θεοσεβείας. -

Βαρ. 5,4 Ονομα αιώνιον και ένδοξον θα δώσει εις σε ο Θεός. Ονομα, που θα σημαίνη Ειρήνη δικαιοσύνης και δόξα θεοσεβείας.

Βαρ. 5,5 Ανάστηθι, Ιερουσαλήμ, και στήθι επί τού υψηλού και περιβλεψαι προς ανατολάς και ίδε συνηγμένα τα τέκνα σου από ηλίου δυσμών έως ανατολών τώ ρήματι τού αγίου χαίροντας τή τού Θεού μνεία.

Βαρ. 5,5 Σηκω, Ιερουσαλήμ, στάσου εις μέρος υψηλόν, στρέψε τους οφθαλμούς σου προς ανατολάς και ίδε συγκεντρωμένα τα τέκνα σου από δυσμών ηλίου έως ανατολών, σύμφωνα με τον λόγον του αγίου Θεού. Ίδε αυτά χαίροντα, διότι ο Θεός τα ενεθυμήθη.

Βαρ. 5,6 εξήλθον γάρ παρά σου πεζοί αγόμενοι υπό εχθρών, εισάγει δε αυτούς ο Θεός προς σε αιρομένους μετά δόξης ως θρόνον βασιλείας.

Βαρ. 5,6 Εβγήκαν από την πόλιν, την Ιερουσαλήμ πεζοί, συρόμενοι εις αιχμαλωσίαν από τους εχθρούς. Τωρα όμως τους επαναφέρει ο Θεός προς σε με δόξαν και τιμήν, ως επάνω εις θρόνον βασιλικόν.

Βαρ. 5,7 συνέταξε γάρ ο Θεός ταπεινούσθαι πάν όρος υψηλόν και θίνας αενάους και φάραγγας πληρούσθαι εις ομαλισμόν της γής, ίνα βαδίση Ισραήλ ασφαλώς τή τού Θεού δόξη·

Βαρ. 5,7 Κυριος ο Θεός διέταξε να χαμηλώσουν τα υψηλά όρη και οι αιώνιοι λόφοι, και να γεμίσουν αι φάραγγες, να ισοπεδωθή το έδαφος της γης, να γίνη ομαλόν, δια να βαδίση με ασφάλειαν ο Ισραηλιτικός λαός εις την δόξαν του Θεού.

Βαρ. 5,8 εσκίασαν δε και οι δρυμοί και πάν ξύλον ευωδίας τώ Ισραήλ προστάγματι τού Θεού·

Βαρ. 5,8 Βαθύσκια θα είναι τα δάση, από όπου θα διέρχονται, και κάθε αρωματώδες δένδρον κατόπιν εντολής του Θεού θα εξαπολύη την ευωδιαν του δια τον ισραηλιτικόν λαόν.

Βαρ. 5,9 ηγήσεται γάρ ο Θεός Ισραήλ μετ ευφροσύνης τώ φωτί της δόξης αυτού σύν ελεημοσύνη και δικαιοσύνη τή παρ αυτού.

Βαρ. 5,9 Διότι ο ίδιος ο Θεός θα οδήγηση τον Ισραηλιτικόν λαόν με χαράν στο φως της δόξης του, μαζί με το θεϊον του έλεος και την θεϊαν του δικαιοσύνην.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Καί εγένετο μετά το αιχμαλωσθήναι τον Ισραήλ, και Ιερουσαλήμ ερημωθήναι, εκάθισεν Ιερεμίας κλαίων, και εθρήνησε τον θρήνον τούτον επί Ιερουσαλήμ και είπε·

Επειτα από την αιχμαλωσίαν των Ισραηλιτών και την ερήμωσιν της Ιερουσαλήμ, εκάθισεν ο Ιερεμίας κλαίων· και εθρήνησε δια την Ιερουσαλήμ αυτόν τον θρήνον και είπε·

Θ. Ιερ. 1,1 Πώς εκάθισε μόνη η πόλις η πεπληθυμμένη λαών· εγενήθη ως χήρα πεπληθυμμένη εν έθνεσιν, άρχουσα εν χώραις εγενήθη εις φόρον.

Θ. Ιερ. 1,1 Πως απέμεινε μόνη, έρημος από κατοίκους η πόλις, η οποία άλλοτε ήτο γεμάτη από λαούς· Εγινεν ωσάν απωρφανισμένη χήρα αυτή, που ήτο άλλοτε πολυάνθρωπος, μεταξύ όλων των εθνών. Πως η αρχόντισσα ανάμεσα εις τας χώρας της γης έγινε τώρα φόρου υποτελής!

Θ. Ιερ. 1,2 Κλαίουσα έκλαυσεν εν νυκτί, και τα δάκρυα αυτής επί των σιαγόνων αυτής, και ουχ υπάρχει ο παρακαλών αυτήν από πάντων των αγαπόντων αυτήν· πάντες οι φιλούντες αυτήν ηθέτησαν εν αυτή, εγένοντο αυτή εις εχθρούς.

Θ. Ιερ. 1,2 Πικρώς έκλαυσε και κλαίει κατά την νύκτα. Τα δάκρυά της ρέουν εις τας παρειάς της. Δεν υπάρχει κανείς από εκείνους, οι οποίοι άλλοτε την αγαπούσαν να την παρηγορή! Όλοι εκείνοι που την αγαπούσαν, την ηρηνήθησαν και την επρόδωσαν. Εγιναν εχθροί της.

Θ. Ιερ. 1,3 Μετωκίσθη Ιουδαία από ταπεινώσεως αυτής και από πλήθους δουλείας αυτής· εκάθισεν εν έθνεσιν, ουχ εύρεν ανάπausιν· πάντες οι καταδιώκοντες αυτήν κατέλαβον αυτήν αναμέσον των θλιβόντων.

Θ. Ιερ. 1,3 Τα πλήθη των Ιουδαίων έπειτα από την συντριβήν και τον εξευτελισμόν των, έπειτα από την σκληράν δουλείαν των, μετεφέρθησαν εξόριστοι εις ξένας περιοχάς. Παραμένουν μεταξύ των εθνών διεσκορπισμένοι, χωρίς να ευρίσκουν εκεί ανάπausιν. Όλοι όσοι τους εμισούσαν και τους κατεδίωκαν, τους κατέφθασαν, δια να προσθέσουν πόνον στον πόνον των, εν μέσω ανθρώπων, οι οποίοι τους θλίβουν.

Θ. Ιερ. 1,4 Οδοί Σιών πενθοúσι παρά το μη είναι ερχομένους εν εορτή· πάσαι αι πύλαι αυτής ηφανισμένοι, οι ιερείς αυτής αναστενάσσουσιν, αι παρθένοι αυτής αγόμεναι, και αυτή πικραινομένη εν εαυτή.

Θ. Ιερ. 1,4 Οι δρόμοι της Σιών πενθοúν, διότι δεν υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι να έρχονται στον ναόν κατά τας εορτάς. Όλαι αι πύλαι αυτής έχουν καταστροφή. Οι ιερείς της αναστενάζουν, αι παρθένοι της σύρονται εις αιχμαλωσίαν και εξευτελισμόν, και η ίδια μένει εγκαταλελειμμένη εις την μεγάλην της πικρίαν.

Θ. Ιερ. 1,5 Εγένοντο οι θλίβοντες αυτήν εις κεφαλήν, και οι εχθροί αυτής ευθηνούσαν, ότι Κύριος εταπείνωσεν αυτήν επί το πλήθος των ασεβειών αυτής· τα νήπια αυτής επορεύθησαν εν αιχμαλωσία κατά πρόσωπον θλίβοντος.

Θ. Ιερ. 1,5 Αυτοί που την καταδυναστεύουν και την θλίβουν έγιναν ισχυρότεροί της. Οι εχθροί της θριαμβεύουν και ευημερούν. Και τούτο, διότι ο Κυριος την εταπείνωσεν, εξ αιτίας των πολυαριθμων αδικιών της. Και αυτά ακόμη τα νήπια της εβάδισαν τον δρόμον της αιχμαλωσίας ενώπιον εκείνων, που την καταθλίβουν.

Θ. Ιερ. 1,6 Καί εξήρηθη εκ θυγατρός Σιών πάσα η υπρέπεια αυτής· εγένοντο οι άρχοντες αυτής ως κριοί ουχ ευρίσκοντες νομήν και επορεύοντο εν ουκ ισχυΐ κατά πρόσωπον διώκοντος.

Θ. Ιερ. 1,6 Αφηρέθη και εχώθη πλέον από την θυγατέρα Σιών όλη η μεγαλοπρέπεία της. Οι άρχοντες της έγιναν ωσάν τα κριάρια, τα οποία δεν ευρίσκουν βοσκήν. Περιπατούν εξηνητημένοι εμπρός από αυτούς, που τους καταδιώκουν.

Θ. Ιερ. 1,7 Εμνήσθη Ιερουσαλήμ ημερών ταπεινώσεως αυτής και απωσμών αυτής· πάντα τα επιθυμήματα αυτής, όσα ήν εξ ημερών αρχαίων, εν τώ πεσείν τον λαόν αυτής εις χείρας θλίβοντος και ουκ ήν ο βοηθών αυτή, ιδόντες οι εχθροί αυτής εγέλασαν επί μετοικεσία αυτής.

Θ. Ιερ. 1,7 Ενεθυμήθη η Ιερουσαλήμ τας ημέρας του εξευτελισμού και των απωθήσεών της. Όλα τα ωραία και επιθυμητά πράγματα, τα οποία αυτή κατείχεν από αρχαίων ημερών, περιήλθαν εις χείρας των εχθρών της, όταν ηττήθη και έπεσε

συντριμμένοι ο λαός της εις τα χέρια των τυράννων της. Και δεν υπήρχεν άνθρωπος, να την βοηθήση. Οι δε εχθροί της ιδόντες την συντριβήν και τον εξευτελισμόν της εγέλασαν με χαιρεκακίαν δια την αιχμαλωσίαν και την εξορίαν των κατοίκων της.

Θ. Ιερ. 1,8 Αμαρτίαν ήμαρτεν Ιερουσαλήμ, διά τούτο εις σάλον εγένετο· πάντες οι δοξάζοντες αυτήν εταπείνωσαν αυτήν, είδον γάρ την ασχημοσύνην αυτής, και γε αυτή στεναζούσα και απεστράφη οπίσω.

Θ. Ιερ. 1,8 Βαρύτατα ημάτησεν η Ιερουσαλήμ. Δια τούτο και περιέπεσεν εις αυτόν τον συγκλονισμόν και την αναταραχην. Ολοι όσοι προηγουμένως την ετιμούσαν και την εδόξαζαν, την κατεφρόνησαν. Είδαν γυμνήν την ταπείνωσιν και τον εξευτελισμόν της. Και αυτή η ίδια στενάζει και στρέφει το πρόσωπόν της αλλού, δια να μη αντικρουση τα περιφρονητικά βλέμματα.

Θ. Ιερ. 1,9 Ακαθαροσία αυτής προς ποδών αυτής, ουκ εμνήσθη έσχατα αυτής· και κατεβίβασεν υπέρογκα, ουκ έστιν ο παρακαλών αυτήν· ιδέ, Κύριε, την ταπείνωσίν μου, ότι εμεγαλύνθη ο εχθρός.

Θ. Ιερ. 1,9 Ο ρύπος της έφθασεν έως εις τα πόδια της. Δεν ενεθυμήθη καθόλου το τέλος της. Κατέπεσεν εις βάθος, δεν υπάρχει κανείς να την παρηγόρηση. Συ, Κυριε, ιδέ την αθλίαν μου κατάστασιν, διότι ο εχθρός αλαζονεύεται και θριαμβεύει εναντίον μου.

Θ. Ιερ. 1,10 Χείρα αυτού εξεπέτασε θλίβων επί πάντα τα επιθυμήματα αυτής· είδε γάρ έθνη εισελθόντα εις το αγίασμα αυτής, ά ενετείλω μη εισελθείν αυτά εις εκκλησίαν σου.

Θ. Ιερ. 1,10 Ο σκληρός δυνάστης άπλωσε τα χέρια του εις όλα τα πολύτιμα αυτής πράγματα. Είδεν η Ιερουσαλήμ ειδωλολάτρας να εισέρχονται στον άγιον ναόν, δια τον οποίον συ είχες δώσει εντολήν να μη εισέλθη κανείς από τους ειδωλολάτρας, ούτε καν εις τας συγκεντρώσστου λαού σου.

Θ. Ιερ. 1,11 Πάς ο λαός αυτής καταστενάζοντες, ζητούντες άρτον, έδωκαν τα επιθυμήματα αυτής εν βρώσει τού επιστρέψαι ψυχήν· ιδέ, Κύριε, και επιβλεψον, ότι εγενήθη ητιμωμένη.

Θ. Ιερ. 1,11 Ολοι ο λαός της Ιερουσαλήμ αναστενάζει κάτω από το βάρος της θλίψεως. Ζητούν να εύρουν άρτον. Εδωκαν τα πολύτιμα αυτών αντικείμενα, εις εύρεσιν ολίγης τροφής προς συντήρησιν της ζωής των. Ιδε, Κυριε, ρίψε το βλέμμα σου, διότι η Σιών είναι εξευτελισμένη και καταφρονημένη.

Θ. Ιερ. 1,12 Οι προς υμάς πάντες παραπορευόμενοι οδόν, επιστρέψατε και ιδετε ει έστιν άλγος κατά το άλγος μου, ό εγενήθη· φθεγεζάμενος εν εμοί εταπείνωσέ με Κύριος εν ημέρα οργής θυμού αυτού.

Θ. Ιερ. 1,12 Σεις, οι οποίοι διέρχεσθε κοντά μου, ρίψατε ένα βλέμμα, ιδετε εάν υπάρχει αλλού τόσος πόνος, όσος είναι ο ιδικός μου! Και ο πόνος αυτός έπεσεν επάνω μου, όταν ο Κυριος κατά την ημέραν της οργής και του θυμού του ωμίλησεν εναντίον μου και με εταπείνωσεν.

Θ. Ιερ. 1,13 Εξ ύψους αυτού απέστειλε πύρ, εν τοίς οστέοις μου κατήγαγεν αυτό· διεπέτασε δίκτυον τοίς ποσί μου, απέστρεψε με εις τα οπίσω, έδωκέ με ηφανισμένην, όλην την ημέραν ωδυνωμένην.

Θ. Ιερ. 1,13 Από το ύψος του ουρανίου θρόνου του έρριψε πυρ, το έβαλε μέσα εις τα κόκκαλά μου. Απλωσε δίκτυον εις τα πόδιά μου, με ανέτρεψε, με παρεδωσεν εις όλεθρον και εξαφανισμόν. Όλην την ημέραν με έκαμε να υποφέρω και να οδυνώμαι.

Θ. Ιερ. 1,14 Εγρηγορήθη επί τα ασεβήματά μου· εν χερσί μου συνεπλάκησαν, ανέβησαν επί τον τράχηλόν μου· ησθένησεν η ισχύς μου, ότι έδωκε Κύριος εν χερσί μου οδύνας, ου δυνήσομαι στήναι.

Θ. Ιερ. 1,14 Παρηκολούθησεν άγρυπνος τας ασεβείας μου. Αυταί περιεπλάκησαν εις τα χέρια μου, ανεβησαν έως επάνω στον τράχηλόν μου, με κατεβάρυναν και με κατεπόντισαν. Η δύναμις μου εξησθένησε, διότι ο Κυριος έδωσεν εις τα χέρια μου πόνους δυνατούς. Δεν ημπορώ πλέον να σταθώ εις τα πόδια μου!

Θ. Ιερ. 1,15 Εξήρη πάντας τους ισχυρούς μου ο Κύριος εκ μέσου μου, εκάλεσεν επ εμέ καιρόν τού συντρίψαι εκλεκτούς μου· ληνόν επάτησε Κύριος παρθένω θυγατρί Ιούδα, επί τούτοις εγώ κλαίω.

Θ. Ιερ. 1,15 Αφήρσε και απέτριψεν ο Κυριος εκ μέσου μου όλους τους υπερασπιστάς μου. Ωρισεν εναντίον μου καιρόν εις συντριβήν των εκλεκτών μου ανθρώπων. Ο Κυριος επάτησεν υπό τους πόδας του εις, τον ληνόν εμέ, την παρθένον, θυγατέρα του Ιούδα· και εγώ κλαίω δι' όλα αυτά!

Θ. Ιερ. 1,16 Ο οφθαλμός μου κατήγαγεν ύδωρ, ότι εμακρύνθη απ εμού ο παρακαλών με, ο επιστρέφων ψυχήν μου· εγένοντο οι υιοί μου ηφανισμένοι, ότι εκραταιώθη ο εχθρός.

Θ. Ιερ. 1,16 Τα μάτια μου χύνουν δάκρυα ωσάν το νερό της πηγής, διότι έχει απομακρυνθη από εμέ ο Κυριος της παρηγορίας μου, ο μόνος ικανός να επαναφέρη και στήριξη την ζωήν μου. Τα παιδιά μου έχουν πλέον εξαφανισθή, διότι ο εχθρός υπερίσχυσεν εναντίον μου.

Θ. Ιερ. 1,17 Διεπέτασε Σιών χείρας αυτής, ουκ έστιν ο παρακαλών αυτήν· ενετείλατο Κύριος τώ Ιακώβ, κύκλω αυτού οι θλίβοντες αυτόν, εγενήθη Ιερουσαλήμ εις αποκαθημένην αναμέσον αυτών.

Θ. Ιερ. 1,17 Απλωσε τα χέρια της η Σιών ζητούσα βοήθειαν και δεν υπάρχει κανείς να την παρηγόρηση και να την βοηθήση. Εδωσεν εντολάς ο Κυριος στον Ιακώβ, εξέφερεν απειλάς. Και ιδού ότι οι καταδυναστεύοντες αυτόν τον περιεκύκλωσαν. Η Ιερουσαλήμ έγινε ακάθατος ανάμεσα εις αυτούς, ώσαν την αποκαθημένην γυναίκα.

Θ. Ιερ. 1,18 Δίκαιός εστι Κύριος, ότι το στόμα αυτού παρεπίκραναν· ακούσατε δή, πάντες οι λαοί, και ιδετε το άλγος μου· παρθένοι μου και νεανίσκοι μου επορεύθησαν εν αιχμαλωσία.

Θ. Ιερ. 1,18 Δίκαιος είναι ο Κυριος, διότι ο λαός του τον παρεπίκρανεν, επειδή δεν υπήκουσεν εις τα λόγια του στόματός του. Ακούσατε, λοιπόν, όλοι οι λαοί, ιδέτε την οδύνην μου. Αι παρθένοι μου και οι νέοι μου άνδρες απήχθησαν εις αιχμαλωσίαν.

Θ. Ιερ. 1,19 Εκάλεσα τους εραστάς μου, αυτοί δε παρελογίσαντό με· οι ιερείς μου και οι πρεσβύτεροί μου εν τή πόλει εξέλιπον, ότι εζήτησαν βρώσιν αυτοίς, ίνα επιστρέψωσι ψυχάς αυτών, και ουχ εύρον.

Θ. Ιερ. 1,19 Προσεκάλεσα τους άλλοτε φίλους μου, αλλά αυτοί με εγέλασαν και με επρόδωσαν. Οι ιερείς μου και οι πρεσβύτεροί μου έλειψαν πλέον από την πόλιν, διότι περιέρχονται αναζητούντες τροφάς δια τον εαυτών των, δια να διατηρήσουν την ζωήν των, και δεν ευρίσκουν.

Θ. Ιερ. 1,20 Ιδέ, Κύριε, ότι θλίβομαι· η κοιλία μου εταράχθη, και η καρδιά μου εστράφη εν εμοί, ότι παραπικραίνουσα παρεπικράνθη· έξωθεν ητέκνωσέ με μάχαιρα ώσπερ θάνατος εν οίκω.

Θ. Ιερ. 1,20 Ιδέ, Κυριε, ότι θλίβομαι. Τα σπλάγχνα μου εταράχθησαν. Η καρδιά μου ανεστατώθη εντός μου, διότι εγώ με το

να παραπικράνω σε επικράνθην πολύ και η ίδια. Απ' έξω με εστέρησεν από τα τέκνα μου η εχθρική μάχαιρα, όπως εις τας οικίας η θανατηφόρος νόσος.

Θ. Ιερ. 1,21 Ακούσατε δή, ότι στενάζω εγώ, ουκ έστιν ο παρακαλών με· πάντες οι εχθροί μου ήκουσαν τα κακά μου και εχάρησαν, ότι σύ εποίησας· επήγαγες ημέραν, εκάλεσας καιρόν, εγένοντο όμοιοι εμοί.

Θ. Ιερ. 1,21 Ακούσατε, λοιπόν, ότι εγώ στενάζω συνεχώς και δεν υπάρχει κανείς να με παρηγορήση. Όλοι οι εχθροί μου επληροφορήθησαν τας συμφοράς μου και εχάρησαν, διότι συ απέστειλες αυτάς εναντίον μου. Φέρε, Κυριε, εναντίον αυτών την ημέραν της δικαίας σου οργής. Ορισε τον κατάλληλον προς τούτο καιρόν, δια να γίνουν και αυτοί όμοιοι με εμέ ως προς την θλίψιν και τον πόνον.

Θ. Ιερ. 1,22 Εισέλθου πάσα η κακία αυτών κατά πρόσωπόν σου, και επιφύλλισον αυτοίς, ον τρόπον εποίησαν επιφυλλίδα περι πάντων των αμαρτημάτων μου, ότι πολλοί οι στεναγμοί μου, και καρδία μου λυπείται.

Θ. Ιερ. 1,22 Ας παρουσιασθή και ας απακαλυφθή ενώπιόν σου όλη η κακία των. Τρύγησέ τους, όπως αυτοί ετρύγησαν εμέ εξ αιτίας των αμαρτιών μου. Πράξε εις αυτούς ο,τι και εις εμέ, διότι οι στεναγμοί μου είναι πολλοί και η καρδία μου βαρύνεται συνεχώς από την λύπην και τον πόνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Θ. Ιερ. 2,1 Πώς εγνόφωσεν εν οργή αυτού Κύριος την θυγατέρα Σιών; κατέριψεν εξ ουρανού εις γήν δόξασμα Ισραήλ, και ουκ εμνήσθη υποποδίου ποδών αυτού εν ημέρα οργής αυτού.

Θ. Ιερ. 2,1 Πως εν τη δικαία του οργή ο Κυριος εβύθισεν στο σκότος την θυγατέρα του Σιών; Ερριψε και εκρήμνισε την δόξαν του Ισραήλ από τον ουρανό κάτω στο χώμα! Κατά την ημέραν της οργής του δεν ενεθυμήθη τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον άλλοτε είχαν ονομάσει υποπόδιον των ποδών του.

Θ. Ιερ. 2,2 Κατεπόντισε Κύριος ο φεισάμενος πάντα τα ωραία Ιακώβ, καθείλεν εν θυμώ αυτού τα οχυρώματα της θυγατρός Ιούδα, εκόλλησεν εις την γήν, εβεβήλωσε βασιλέα αυτής και άρχοντα αυτής.

Θ. Ιερ. 2,2 Ο Κυριος κατεπόντισε, χωρίς ευσπλαγχνίαν και οίκτον, όλα τα ωραία των απογόνων του Ιακώβ. Επάνω στον δίκαιον θυμόν του εκρήμνισε τα οχυρώματα της Σιών, τα έρριψε και τα εκόλλησεν εις την γην. Βεβήλους και μολυσμένους κατέστησε τον βασιλέα της και τους άρχοντάς της.

Θ. Ιερ. 2,3 Συνέκλασεν εν οργή θυμού αυτού πάν κέρας Ισραήλ, απέστρεψεν οπίσω δεξιάν αυτού από προσώπου εχθρού και ανήψεν εν Ιακώβ ως πύρ φλόγα, και κατέφαγε πάντα τα κύκλω.

Θ. Ιερ. 2,3 Επάνω εις την εκρηξιν της δικαίας του οργής κατέκοψε και συνέτριψεν ο Κυριος όλην την δύναμιν του ισραηλιτικού λαού. Απέσυρην εις τα οπίσω άπρακτον και ανενέργητον την παντοδύναμον δεξιάν του ενώπιον του εχθρού, που επήρχετο κατά του Ισραήλ. Ηναψε μεγάλην φλόγα καταστροφής στον Ιακώβ, η οποία και κατέφαγεν όλην την περιοχίην.

Θ. Ιερ. 2,4 Ενέτεινε τόξον αυτού ως εχθρός, εστερέωσε δεξιάν αυτού ως υπεναντίος και απέκτεινε πάντα τα επιθυμήματα των οφθαλμών μου εν σκινή θυγατρός Σιών, εξέχεεν ως πύρ τον θυμόν αυτού.

Θ. Ιερ. 2,4 Έτενωσεν ο Κυριος το τόξον του εναντίον του ισραηλιτικού λαού, ως εάν ήτο εχθρός του. Κατήρυνε σταθερά την δεξιάν του εναντίον αυτού ωςάν εις αντιθέτόν του. Εθανάτωσεν όλα τα αγαπητά μου πρόσωπα εις την κατοικίαν της θυγατρός Σιών. Εξέχυσε τιν θυμόν του ως καταστρεπτικόν πυρ.

Θ. Ιερ. 2,5 Εγενήθη Κύριος ως εχθρός, κατεπόντισεν Ισραήλ, κατεπόντισε πάσας τας βάρεις αυτής, διέφθειρε τα οχυρώματα αυτού και επλήθυνε τή θυγατρί Ιούδα ταπεινουμένην και τεταπεινωμένην.

Θ. Ιερ. 2,5 Ωσάν εχθρός έγινεν ο Κυριος· κατεπόντισεν εις απόθμενον βάθος τον ισραηλιτικόν λαόν. Κατέστρεψε τα πολύτιμα ανάκτορά του, εκρήμνισε και εξηφάνισε τα οχυρά του τείχη, επολλαπλασάασε τας συμφοράς εναντίον της Ιερουσαλήμ, η οποία εταπεινώθη και ταπεινώνεται συνεχώς.

Θ. Ιερ. 2,6 Και διεπέτασεν ως άμπελον το σκήνωμα αυτού, διέφθειρεν εορτήν αυτού· επελάθετο Κύριος ά εποίησεν εν Σιών εορτής και σαββάτου και παρώξυνεν εμβριμήματι οργής αυτού βασιλέα και ιερέα και άρχοντα.

Θ. Ιερ. 2,6 Ωσάν φραγμόν εγκαταλελειμμένης αμπέλου εκρήμνισεν ο Κυριος το σκήνωμά του. Κατήργησε κάθε εορτήν του εις την Ιερουσαλήμ, ελησμόνησεν ο Κυριος, όσα θαυμαστά άλλοτε είχε κάμει εις την Σιών, τας εορτασίμους ημέρας και την αργίαν του Σαββάτου. Απερριψεν στον βρασμόν της οργής του βασιλείς, ιερείς και άρχοντα.

Θ. Ιερ. 2,7 Απώσατο Κύριος θυσιαστήριον αυτού, απετίναξεν αγίασμα αυτού, συνέτριψεν εν χειρί εχθρού τείχος βάρεων αυτής· φωνήν έδωκαν εν οίκω Κυρίου ως εν ημέρα εορτής.

Θ. Ιερ. 2,7 Αηδίασε και απώθησεν ο Κυριος το θυσιαστήριόν του. Απετίναξε τον άγιον ναόν του, συνέτριψε με τα χέρια των εχθρών του το τείχος μαζί με τας επάλξεις αυτού. Κραυγαί ηκούσθησαν στον ναόν του Κυρίου, όπως κατά τας ημέρας των εορτών, οχι όμως εόρτιοι.

Θ. Ιερ. 2,8 Και επέστρεψε Κύριος τού διαφθείραι τείχος θυγατρός Σιών· εξέτεινε μέτρον, ουκ απέστρεψε χείρα αυτού από καταπατήματος, και επένθησε το προτείχισμα, και τείχος ομοθυμαδόν ησθένησεν.

Θ. Ιερ. 2,8 Ο Κυριος επήλθε, δια να καταστρέψει τα τείχη της θυγατρός Σιών. Απλωσε το μέτρον του και δεν απέσυρε το χέρι του από το έργον της καταστροφής, μέχρις ότου το ολοκλήρωσεν. Ετσι το εξωτερικόν τείχος κατεστραμμένον φαίνεται σαν να πενήθη, και το εσωτερικόν τείχος συγχρόνως έχει εξασθενήσει και καταπέσει.

Θ. Ιερ. 2,9 Ενεπάγησαν εις γήν πύλαι αυτής, απώλεσε και συνέτριψε μοχλούς αυτής· βασιλέα αυτής και άρχοντα αυτής εν τοίς έθνεσιν· ουκ έστι νόμος, και γε προφήται αυτής ουκ είδον όρασιν παρά Κυρίου.

Θ. Ιερ. 2,9 Αι πύλαι από τα τείχη έπεσαν και εχώθησαν εις την γην. Ο Κυριος κατέστρεψε και συνέτριψε τους μοχλούς των πυλών της πόλεως. Αιχμαλώτους εις τα διάφορα έθνη ωδήγησε τον βασιλέα της και τους άρχοντάς της. Δεν υπάρχει πλέον ο νόμος Κυρίου εις την Ιουδαίαν και οι προφήται της δεν βλέπουν οράματα στελλόμενα εκ μέρους του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 2,10 Εκάθισαν εις την γήν, εσιώπησαν πρεσβύτεροι θυγατρός Σιών, ανεβίβασαν χούν επί την κεφαλήν αυτών, περιεζώσαντο σάκκους, κατήγαγον εις γήν αρχηγούς παρθένους εν Ιερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 2,10 Εκάθισαν κάτω στο χώμα οι αιχμαλωτισθέντες· σιωπηλοί από το βάρος του πόνου έμειναν οι γεροντότεροι της κόρης μου, της Σιών. Ερριψαν χώμα επάνω εις την κεφαλήν των, εζώσθησαν τρίχινους σάκκους πένθους. Και αυτάι αι διακρινόμεναι δια την ευγενή καταγωγήν και τον πλούτον των παρθένου έπεσαν και εκυλίσθησαν στο έδαφος της Ιερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 2,11 Εξέλιπον εν δάκρυσιν οι οφθαλμοί μου, εταράχθη η καρδιά μου, εξεχύθη εις την γήν η δόξα μου επί το σύντριμμα της θυγατρός τού λαού μου εν τώ εκλείπειν νήπιον και θηλάζοντα εν πλατείαις πόλεως.

Θ. Ιερ. 2,11 Εσβησαν τα μάτια μου από τα πολλά δάκρυα, εταράχθη η καρδιά μου, εκυλίσθη εις τυχώμα η δόξα μου, εξ αιτίας της συντριβής της θυγατρός του λαού μου, όταν και τα νήπια άκομη και τα θηλάζοντα έσβηναν και ξεψυχούσαν από την πείναν εις τας πλατείας της πόλεως.

Θ. Ιερ. 2,12 Ταίς μητέρασιν αυτών είπαν· που σίτος και οίνος; εν τώ εκλύεσθαι αυτούς ως τραυματίας εν πλατείαις πόλεως, εν τώ εκχέισθαι ψυχάς αυτών εις κόλπον μητέρων αυτών.

Θ. Ιερ. 2,12 Εφώναζαν τα νήπια προς τας μητέρας των, "ψωμί", "νερό", όταν παρέλυνον εις τας πλατείας από την πείναν, ωσάν τραυματία βαρέως πληγωμένοι· όταν έσβηναν και ξεψυχούσαν, εις την αγκάλην των μητέρων των.

Θ. Ιερ. 2,13 Τί μαρτυρήσω σοι ή τι ομοιώσω σοι, θύγατερ Ιερουσαλήμ; τις σώσει σε και παρακαλέσει σε, παρθένος θύγατερ Σιών; ότι εμεγαλύνθη ποτήριον συντριβής σου· τις ιάσεται σε;

Θ. Ιερ. 2,13 Με τι να σε παραβάλλω; Προς τι να σε παρομοιώσω, θυγάτηρ Ιερουσαλήμ; Ποιός είναι εις θέσιν να σε σώση και να σε παρηγόρηση, παρθένος θυγάτηρ Σιών; Διότι το ποτήριον της καταστροφής σου είναι βαθύ και πλατύ. Ποιός τάχα είναι εις θέσιν να σε θεραπεύση;

Θ. Ιερ. 2,14 Προφήται σου είδοσάν σοι μάτια και αφροσύνην και ουκ απεκάλυψαν επί την αδικίαν σου τού επιστρέψαι αιχμαλωσίαν σου, και είδοσάν σοι λήμματα μάτια και εξώσματα.

Θ. Ιερ. 2,14 Οι ψευδοπροφήται σου είδαν και είπαν εις σε ανυπόστατα και ασύνετα. Δεν σου εφανέρωσαν τας αμαρτίας σου, ώστε να μετανόησης και να προληφθή η αιχμαλωσία σου! Είδαν και ανεκοίνωσαν εις σε απατηλάς οράσεις, ψευδείς και παραπλανητικάς.

Θ. Ιερ. 2,15 Εκρότησαν επί σε χείρας πάντες οι παραπορευόμενοι οδόν, εσύρισαν και εκίνησαν την κεφαλήν αυτών επί την θυγατέρα Ιερουσαλήμ· αύτη η πόλις, ερούσι, στέφανος ευφροσύνης πάσης της γής.

Θ. Ιερ. 2,15 Ολοι όσοι διήρχοντο κοντά σου χειροκροτούσαν με χαιρεκακίαν. Εβγαλαν σύριγμα ειρωνικόν από τα χείλη των, εκινούσαν χλευαστικώς την κεφαλήν των εις βάρος της θυγατρός Ιερουσαλήμ. "Αύτη είναι η πόλις, έλεγαν, η οποία ήτο άλλοτε ο στέφανος και η χαρά όλης της οικουμένης!"

Θ. Ιερ. 2,16 Διήνοιξαν επί σε στόμα αυτών πάντες οι εχθροί σου, εσύρισαν και έβρυσαν οδόντας, και είπαν· κατεπίομεν αυτήν, πλην αύτη η ημέρα, ήν προσεδοκώμεν, εύρομεν αυτήν, είδομεν.

Θ. Ιερ. 2,16 Ολοι οι εχθροί σου ήνοιξαν διάπλατα το στόμα των εναντίον σου. Εσφύριζαν ειρωνικώς εις βάρος σου, έτριζαν τα δόντια των και είπαν· "την κατεπίομεν! Αυτή ακριβώς είναι η ημέρα, την οποίαν επεριμέναμεν, την ευρήκαμεν και την είδαμεν!"

Θ. Ιερ. 2,17 Εποίησε Κύριος ά ενεθυμήθη, συνετέλεσε ρήματα αυτού, ά ενετείλατο εξ ημερών αρχαίων, καθείλε και ουκ εφείσατο, και ήψφρανεν επί σε εχθρόν, ύψωσε κέρας θλίβοντός σε.

Θ. Ιερ. 2,17 Ο Κυριος επραγματοποίησεν εκείνα, τα οποία είχε σκεφθή και αποφασίσει. Εξπληρωσε τους λόγους, τους οποίους από αρχαιοτάτα χρόνια είχε προαναγγείλει. Εκρήμισε τον λαόν του και δεν τον εσπλαγχνίσθη. Εκαμε τον εχθρόν σου να χαρή δια το κατάντημά σου. Υψωσε την δύναμιν εκείνων, οι οποίοι σε καταδυναστεύουν.

Θ. Ιερ. 2,18 Εβόησε καρδιά αυτών προς Κύριον· τείχη Σιών, καταγάγετε ως χειμάρους δάκρυα ημέρας και νυκτός· μη δώς έκνηψιν σεαυτή, μη σιωπήσαιο, θύγατερ, ο οφθαλμός σου.

Θ. Ιερ. 2,18 Η καρδια των θλιβομένων κραζει προς τον Κυριον· Και σεις, κρημισμένα τείχη της Σιών, χάσατε ημέραν και νύκτα άφθονα δάκρυα ώσαν χειμάρρους. Μη ηρεμήσης και ανάνηψης, θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ. Ο οφθαλμός σου ας μη παύση να χύνη δάκρυα.

Θ. Ιερ. 2,19 Ανάστα, αγαλλίασαι εν νυκτί εις αρχάς φυλακής σου, έκχεον ως ύδωρ καρδιαν σου απέναντι προσώπου Κυρίου, άρον προς αυτόν χείρας σου περι ψυχής νηπίων σου των εκλυομένων λιμώ επ αρχής πασών εξόδων.

Θ. Ιερ. 2,19 Σηκώ, κράξε, κατά την νύκτα, εις την αρχήν της νυκτός χύσε την καρδιαν σου, όπως χύνεται το νερό, ενώπιον του Κυρίου. Υψωσε προς αυτόν ικετευτικά τα χέρια σου, δια την ζωήν των νηπίων σου, τα οποία παραλύουν και πεθαίνουν από τον λιμόν εις τας γωνίας όλων των οδών.

Θ. Ιερ. 2,20 Ιδέ, Κύριε, και επίβλεψον τίνι επεφύλλισας ούτως· ει φάγονται γυναίκες καρπόν κοιτίας αυτών; επιφυλλίδα εποίησε μάγειρος· φονευθήσονται νήπια θηλάζοντα μαστούς; αποκτενείς εν αγιάσματι Κυρίου ιερέα και προφήτην;

Θ. Ιερ. 2,20 Ριψε ενα βλέμμα, Κυριε, και ιδέ ποιόν εξεφύλλισες και ερημώσες με τέτοιαν σκληρότητα. Εφθασαν, λοιπόν, αι γυναίκες μέχρι του σημείου να φάγουν τον καρπόν της κοιτίας των; Κρεοπάλοι και μάγειροι ετρύγησαν την πόλιν. Εσφάγησαν νήπια, ενώ ακόμη εθήλαζαν μαστούς. Εθανατώθησαν ιερείς και προφήται στον ναόν του Κυρίου!

Θ. Ιερ. 2,21 Εκοιμήθησαν εις την έξοδον παιδάριον και πρεσβύτες. παρθένοι μου και νεανίσκοι μου επορεύθησαν εν αιχμαλωσία· εν ρομφαία και εν λιμώ απέκτεινας, εν ημέρα οργής σου εμαγείρευσας, ουκ εφείσω.

Θ. Ιερ. 2,21 Μικρά παιδια και γέροντες εκοιμήθησαν τον αιώνιον ύπνον στους δρόμους της πόλεως. Αι παρθένοι μου και οι νέοι άνδρες ωδηγήθησαν βιαίως εις την αιχμαλωσίαν. Με την έχθρικην ρομφαίαν και με την πείναν τους εθανάτωσες. Κατά την μέραν της οργής σου ως ζώα προς σφαγήν τους παρέδωσες στους δημίους. Δεν τους ελυπήθης.

Θ. Ιερ. 2,22 Εκάλεσεν ημέραν εορτής παροικίας μου κυκλόθεν, και ουκ εγένοντο εν ημέρα οργής Κυρίου ανασωζόμενος και καταλελειμμένος, ως επεκράτησα και επλήθυνα εχθρούς μου πάντας.

Θ. Ιερ. 2,22 Όπως εις ημέραν εορτής εκαλούσες ολόγυρα τους προσκυνητάς, ετσι προσεκάλεσες τώρα την φίρικην και τον τρόμον. Κατά την τρομεράν ημέραν της οργής του Κυρίου κανείς δεν διεσώθη, κανείς δεν απέμενε. Αυτούς τους οποίους εκράτησα εις την αγκάλην μου και τους ελίκνισα, αυτούς που ανέθρεψα και επλήθυνα, τους κατέκοψεν ο εχθρός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Θ. Ιερ. 3,1 Εγώ ανήρ ο βλέπων πτωχείαν εν ράβδω θυμού αυτού επ εμέ·

Θ. Ιερ. 3,1 Εγώ είμαι ένας άνθρωπος, ο οποίος εγνωρίζα την αθλιότητα υπό τα κτυπήματα της οργής του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,2 παρέλαβέ με και απήγαγέ με εις σκότος και ου φώς,

Θ. Ιερ. 3,2 Με παρέλαβε και με ωδήγησεν όχι στο φως, αλλά στο σκότος.

Θ. Ιερ. 3,3 πλην εν εμοί επέστρεψε χείρα αυτού όλην την ημέραν.

Θ. Ιερ. 3,3 Εναντίον μου έστρεψε την τιμωρόν δεξιάν του όλας τας ημέρας.

- Θ. Ιερ. 3,4 Επαλαίωσε σάρκα μου και δέρμα μου, οστέα μου συνέτριψεν
- Θ. Ιερ. 3,4 Εμαύρισε με τα κτυπήματα και έφθειρε την σάρκα μου και το δέρμα μου. Συνέτριψε τα κόκκαλά μου.
- Θ. Ιερ. 3,5 ανωκοδόμησε κατ' εμού και εκύκλωσε κεφαλήν μου και εμόχθησεν,
- Θ. Ιερ. 3,5 Κατεσκεύασε και έβαλεν επάνω μου βαρύν ζυγόν. Συνέσφιξε την κεφαλήν μου και την έκαμε να δοκιμάση πόνον και μόχθον.
- Θ. Ιερ. 3,6 εν σκοτεινοίς εκάθισέ με ως νεκρούς αιώνος.
- Θ. Ιερ. 3,6 Με εκάθισεν εις σκοτεινούς τόπους, όπως και όπου είναι οι απ' αρχαιοτάτων χρόνων νεκροί.
- Θ. Ιερ. 3,7 Ανωκοδόμησε κατ' εμού, και ουκ εξελεύσομαι, εβάρυνε χαλκόν μου
- Θ. Ιερ. 3,7 Υψωσε ολόγυρά μου φραγμόν, από όπου δεν ημπορώ να εξέλθω. Βαρειές είναι αι χάλκινες χειροπέδες μου.
- Θ. Ιερ. 3,8 και γε κεκράξομαι και βοήσω, απέφραξε προσευχήν μου
- Θ. Ιερ. 3,8 Και όταν άκομα κράζω προς αυτόν και βοώ ζητών την βοήθειάν του, αυτός μου σταματά την προσευχήν· δεν την δέχεται.
- Θ. Ιερ. 3,9 ανωκοδόμησεν οδούς μου, ενέφραξε τρίβους μου, ετάραξεν.
- Θ. Ιερ. 3,9 Εκλεισε με τείχος ολόγυρα τους δρόμους μου, Εφραξε τας διαβάσεις μου, με συνεκλόνησε με τας θλίψεις και τους πόνους.
- Θ. Ιερ. 3,10 Άρκος ενεδρεύουσα αυτός μοι, λέων εν κρυφαίοις
- Θ. Ιερ. 3,10 Εγινεν εις εμέ ο Κυριος ωσάν παραμονεύουσα άρκτος, άγρυπνος λέων εις κρύφους τόπους.
- Θ. Ιερ. 3,11 κατεδίωξεν αφεστηκότα και κατέπασέ με, έθετό με ηφανισμένην.
- Θ. Ιερ. 3,11 Με κατέδιωξε, καθώς έφηνεγα μακράν, και με συνέλαβε. Με εσταμάτησε, με εξηφάνισε κάτω από τα πλήγματα της θείας του δικαιοσύνης.
- Θ. Ιερ. 3,12 ενέτεινε τόξον αυτού και εστήλωσέ με ως σκοπόν εις βέλος.
- Θ. Ιερ. 3,12 Ετέντωσε το τόξον του, με έστησεν ως στόχον εις τα βέλη του.
- Θ. Ιερ. 3,13 Εισηγάγεν εν τοίς νεφροίς μου ιούς φαρέτρας αυτού
- Θ. Ιερ. 3,13 Εφύτευσεν εις τα νεφρά μου τα δηλητηριασμένα βέλη της φαρέτρας του.
- Θ. Ιερ. 3,14 εγενήθην γέλωσ παντί λαώ μου, ψαλμός αυτών όλην την ημέραν
- Θ. Ιερ. 3,14 Εγίνα περιγελωσ εις όλον τον λαόν μου, ειρωνικόν τραγούδι των όλας τας ημέρας.
- Θ. Ιερ. 3,15 εχόρτασέ με πικρίας, εμέθυσέ με χολής.
- Θ. Ιερ. 3,15 Με εχόρτασεν από πικρίας, με επότισε και με εμέθυσεν από κατάπικρον χολήν.
- Θ. Ιερ. 3,16 Καί εξέβαλε ψήφω οδόντας μου, εψώμισέ με σποδόν
- Θ. Ιερ. 3,16 Εσπασε με χαλίκια τα δόντια μου και μου τα έβγαλε. Μου έδωκεν αντί άρτου στάκτην.
- Θ. Ιερ. 3,17 και απώσατο εξ ειρήνης ψυχήν μου,
- Θ. Ιερ. 3,17 Εδίωξε την ειρήνην από την ζωήν μου.
- Θ. Ιερ. 3,18 επελαθόμην αγαθά, και είπα· απώλετο νίκός μου και η ελπίς μου από Κυρίου.
- Θ. Ιερ. 3,18 Και εις αυτήν την θλιβεράν κατάστασιν ευρισκόμενος ελησμόνησα, ότι υπάρχουν αγαθά εις την γην και είπα· Εχάθη πλέον από εμέ οριστικώς η νίκη μου κατά των συμφορών και των εχθρών, και η ελπίς μου από τον Κυριον.
- Θ. Ιερ. 3,19 Εμνήσθην από πτωχείας μου και εκδιωγμού μου πικρίας και χολής μου.
- Θ. Ιερ. 3,19 Βυθισμένος εις τας θλίψεις και στους διωγμούς μου σκέπτομαι και ξανασκέπτομαι τας πικρίας μου, τας συμφοράς μου, που είναι πικραί όπως η χολή.
- Θ. Ιερ. 3,20 μνησθήσεται και καταδολεσχήσει επ' εμέ η ψυχή μου
- Θ. Ιερ. 3,20 Αυτά πάντοτε αναλογίζομαι, με αυτά ασχολείται συνεχώς η ψυχή μου.
- Θ. Ιερ. 3,21 ταύτην τάξω εις την καρδίαν μου, διά τούτο υπομενώ.
- Θ. Ιερ. 3,21 Αυτήν την θλίψιν ανακαλώ συνεχώς εις την καρδίαν μου· δια την απαλλαγήν μου από αυτήν δεικνύω υπομονήν και έχω ελπίδα.
- Θ. Ιερ. 3,22 Τά ελέη Κυρίου, ότι ουκ εξέλιπέ με, ότι ου συνετελέσθησαν οι οικτιρμοί αυτού· μήνας εις τας πρωΐας ελέησον, Κύριε, ότι ου συνετελέσθημεν, ότι ου συνετελέσθησαν οι οικτιρμοί αυτού.
- Θ. Ιερ. 3,22 Εις τα ελέη του Κυρίου ελπίζω, διότι αυτά δεν με εγκατέλειψαν. Δεν εξητλήθησαν οι οικτιρμοί του. Καθε ημέραν όλους αυτούς τους μήνας κράζω· ελέησέ με, Κυριε, διότι ούτε ημείς εχάθημεν ούτε οι οικτιρμοί σου εξητλήθησαν.
- Θ. Ιερ. 3,23 καινά εις τας πρωΐας, πολλή η πίστις σου.
- Θ. Ιερ. 3,23 Καθ' έκαστην πρωϊάν νέα ελέη εξαποστέλλεις· μεγάλη είναι η αξιοπιστία σου, Κυριε.
- Θ. Ιερ. 3,24 μερίς μου Κύριος, είπεν η ψυχή μου· διά τούτο υπομενώ αυτά.
- Θ. Ιερ. 3,24 Το μερίδιον της κληρονομίας μου είναι ο Κυριος, έτσι είπεν η ψυχή μου. Δα τούτο υπομένω και περιμένω από Αυτόν σωτηρίαν.
- Θ. Ιερ. 3,25 Αγαθός Κύριος τοίς υπομένουσιν αυτόν, ψυχή ή ζητήσει αυτόν αγαθόν
- Θ. Ιερ. 3,25 Αγαθός και ευεργετικός είναι ο Κυριος εις εκείνους, οι οποίοι δεικνύουν υπομονήν, προς αυτόν. Ψυχή δε, η οποία θα ζητήσει με πίστιν κάτι το αγαθόν από αυτόν
- Θ. Ιερ. 3,26 και υπομενεί και ησυχάσει εις το σωτήριον Κυρίου.
- Θ. Ιερ. 3,26 και θα δείξη υπομονήν, θα εύρη ανάπαυσιν και ειρήνην εις την σωτηρίαν της εκ μέρους του Κυρίου.
- Θ. Ιερ. 3,27 αγαθόν ανδρί, όταν άρη ζυγόν εν νεότητι αυτού.
- Θ. Ιερ. 3,27 Είναι καλόν δια τον άνθρωπον, όταν σηκώνη με πίστιν και υπομονήν τον ζυγόν των θλίψεων από την νεότητα του.
- Θ. Ιερ. 3,28 Καθήσεται κατά μόνας και σιωπήσεται, ότι ήρην εφ' εαυτώ
- Θ. Ιερ. 3,28 Θα καθιση κατά μόνας, θα μείνη σιωπηλός, διότι σηκώνει με ανδρείαν τον ζυγόν της δοκιμασίας του.
- Θ. Ιερ. 3,30 δώσει τώ παίοντι αυτόν σιαγόνα, χορτασθήσεται ονειδισμών.
- Θ. Ιερ. 3,30 Όταν ο Κυριος τον κτυπά θα στρέφη την παρεϊάν του προς αυτόν. Θα χόρταση από ονειδισμούς, θα υπομείνη αυτά,
- Θ. Ιερ. 3,31 Ότι ουκ εις τον αιώνα απώσεται Κύριος.
- Θ. Ιερ. 3,31 και ας είναι βέβαιος ότι ο Κυριος δεν θα τον απωθήση δια παντός.

- Θ. Ιερ. 3,32 **ὅτι ο ταπεινώσας οικτειρήσει κατά το πλήθος τού ελέους αυτού**
- Θ. Ιερ. 3,32 **Διότι ο Κυριος, ο οποίος τον εταπεινώσε, θα τον λυπηθή και θα τον ελεήσει σύμφωνα με το απροσμέτρητον μέγα έλεός του.**
- Θ. Ιερ. 3,33 **ὅτι ουκ απεκριθή από καρδιάς αυτού και εταπεινώσεν υιούς ανδρός.**
- Θ. Ιερ. 3,33 **Διότι δεν είναι ότι ο Κυριος με ευχαρίστησιν ταπεινώνει και θλίβει τους υιούς των ανθρωπων.**
- Θ. Ιερ. 3,34 **Τού ταπεινώσαι υπό τους πόδας αυτού πάντας δεσμίους γής,**
- Θ. Ιερ. 3,34 **Δεν θέλει να ποδοπατούνται κάτω από τους πόδας του νικητού όλοι οι αιχμάλωτοι της χώρας,**
- Θ. Ιερ. 3,35 **τού εκκλίναι κρίσιν ανδρός κατέναντι προσώπου Υψίστου,**
- Θ. Ιερ. 3,35 **να διαστρέφεται και να καταπατήται το δίκαιον ενός ανθρώπου ενώπιον του Υψίστου Θεού.**
- Θ. Ιερ. 3,36 **καταδικάσαι ανθρωπον εν τώ κρίνεσθαι αυτόν Κύριος ουκ είπε.**
- Θ. Ιερ. 3,36 **Ποτέ δεν έδωσεν εντολήν ο Κυριος να καταδικάζεται ενας αθώος άνθρωπος εις κάποιαν δίκην.**
- Θ. Ιερ. 3,37 **Τίς ούτως είπε, και εγενήθη; Κύριος ουκ ενετείλατο.**
- Θ. Ιερ. 3,37 **Ποίος έδωσε τέτοιαν διαταγήν και εγιναν αυτά; Ο Κυριος δεν έδωσε τέτοιας εντολάς.**
- Θ. Ιερ. 3,38 **εκ στόματος Υψίστου ουκ εξελεύσεται τα κακά και το αγαθόν;**
- Θ. Ιερ. 3,38 **Από το στόμα του Κυρίου δεν θα εξέλθη η εντολή δια το καλόν και η παραχώρησις δια το κακόν;**
- Θ. Ιερ. 3,39 **τι γογγύσει άνθρωπος ζών, ανήρ περι της αμαρτίας αυτού;**
- Θ. Ιερ. 3,39 **Διατί, λοιπόν, παραπονείται κάθε άνθρωπος, επειδή τιμωρείται εξ αιτίας των αμαρτιών του;**
- Θ. Ιερ. 3,40 **Εξηρευνήθη η οδός ημών και ητάσθη, κί επιστρέψομεν έως Κυρίου**
- Θ. Ιερ. 3,40 **Ας ανερεινήσωμεν επιμελώς τον δρόμον της ζωής μας, ας τον ξεετάσωμεν με προσοχήν, και ας επιστρέψωμεν εν μετανοία páλιν προς τον Κυριον.**
- Θ. Ιερ. 3,41 **αναλάβωμεν καρδιάς ημών επί χειρών προς υψηλόν εν ουρανώ**
- Θ. Ιερ. 3,41 **Ας πιάσωμεν με τα δυο μας τα χέρια τας καρδιάς μας, ας τας ανυψώσωμεν προς τον ουρανόν.**
- Θ. Ιερ. 3,42 **ημαρτήσαμεν, ησεβήσαμεν, και ουχ ιλάσθης.**
- Θ. Ιερ. 3,42 **Ας ομολογήσωμεν ότι ημαρτήσαμεν, διεπράξαμεν ασεβείας· και δια τούτο ο Θεός εν τη δικαιοσύνη του δεν εφάνη ίλεως προς ημάς.**
- Θ. Ιερ. 3,43 **Επεσκέπασας εν θυμώ και απεδίωξας ημάς· απέκτεινας, ουκ εφείσω.**
- Θ. Ιερ. 3,43 **Επάνω στον δίκαιον θυμόν σου εσκέπασες το πρόσωπόν σου, δια να μη μας ίδης· και μας εξεδίωξες, μας εθανάτωσες και δεν μας ελυπήθης.**
- Θ. Ιερ. 3,44 **Επεσκέπασας νεφέλην σεαυτώ ένεκεν προσευχής,**
- Θ. Ιερ. 3,44 **Εσκέπασες το πρόσωπόν σου με νεφέλην, ώστε να μη φανή ενώπιόν σου η προσευχή μας.**
- Θ. Ιερ. 3,45 **καμμύσαι με και απωσθήναι έθικας ημάς εν μέσω των λαών.**
- Θ. Ιερ. 3,45 **Εκλειςες τα μάτιά σου από εμέ, με απώθησες, μας διεσκορπισες εν μέσω ξένων λαών.**
- Θ. Ιερ. 3,46 **Διήνοιξαν εφ ημάς το στόμα αυτών πάντες οι εχθροί ημών·**
- Θ. Ιερ. 3,46 **Ετσι δε όλοι οι εχθροί μας ήνοιξαν διάπλατα το στόμα των, δια να μας καταπίουν.**
- Θ. Ιερ. 3,47 **φόβος και θυμός εγενήθη ημίν, έπαρσις και συντριβή.**
- Θ. Ιερ. 3,47 **Φοτος μας εκυρίευσεν εξ αιτίας του δικαίου θυμού σου. Μας εσήκωσες υψηλά και μας συνέτριψες κάτω.**
- Θ. Ιερ. 3,48 **αφέσεις υδάτων κατάξει ο οφθαλμός μου επί το σύντριμμα της θυγατρός τού λαού μου.**
- Θ. Ιερ. 3,48 **Χειμάρρους υδάτων θα αναβλύσουν οι οφθαλμοί μας δια την συντριβήν της θυγατρός του λαού μου, της Ιερουσαλήμ.**
- Θ. Ιερ. 3,49 **Ο οφθαλμός μου κατεπόθη, και ου σιγήσομαι τού μη είναι έκνηψιν,**
- Θ. Ιερ. 3,49 **Επνίγησαν εις τα δάκρυα οι οφθαλμοί μου. Δεν θα παύσω να θρηνώ και να κλαίω, διότι δεν υπάρχει εις εμέ τρόπος ανανήψεως και σωτηρίας.**
- Θ. Ιερ. 3,50 **έως ού διακύφη και ίδη Κύριος εξ ουρανού·**
- Θ. Ιερ. 3,50 **Θα πενθώ και θα κλαίω, μέχρις ότου ο Κυριος σκύψη από τον ουρανόν και ίδη την θλίψιν μου.**
- Θ. Ιερ. 3,51 **ο οφθαλμός μου επιφυλλιεí επί την ψυχήν μου παρά πάσας θυγατέρας πόλεως.**
- Θ. Ιερ. 3,51 **Τα δάκρυα των οφθαλμών μου καταπονούν την ψυχήν μου. Κλαίω δι' όλες τας θυγατέρας της πόλεως.**
- Θ. Ιερ. 3,52 **Θηρεύοντες εθήρευσάν με ως στρουθιον πάντες οι εχθροί μου δωρεάν,**
- Θ. Ιερ. 3,52 **Όλοι οι εχθροί μου εντελώς αδικώς με εκυνήγησαν με επιμονήν, ωσάν στρουθιον.**
- Θ. Ιερ. 3,53 **εθανάτωσαν εν λάκκω ζωήν μου και επέθηκαν λίθον επ εμοί.**
- Θ. Ιερ. 3,53 **Με έρριψαν στον τάφον ως νεκρόν· έβαλαν στο στόμιον του λάκκου βαρύν λίθον.**
- Θ. Ιερ. 3,54 **υπερεχύθη ύδωρ επί την κεφαλήν μου· είπα· απώσμαι.**
- Θ. Ιερ. 3,54 **Επλημύρισε το νερό, εσκέπασε την κεφαλήν μου. Είπα· έχω πλέον χάσει κάθε ελπίδα σωτηρίας.**
- Θ. Ιερ. 3,55 **Επεκαλεσάμην το όνομά σου, Κύριε, εκ λάκκου καταωτάτου·**
- Θ. Ιερ. 3,55 **Προσηυχήθην και επεκαλεσθην το όνομά σου, Κυριε, από τον βαθύτατον αυτόν λάκκον.**
- Θ. Ιερ. 3,56 **φωνήν μου ήκουσας· μη κρύψης τα ώτά σου εις την δέησίν μου.**
- Θ. Ιερ. 3,56 **Συ δε ήκουσες την φωνήν της προσευχής, μου. Δεν έκλεισες τα αυτιά σου εις την δέησίν μου.**
- Θ. Ιερ. 3,57 **εις την βοήθειάν μου ήγγισας εν ημέρα, ή επεκαλεσάμην σε· είπας μοι μη φοβού.**
- Θ. Ιερ. 3,57 **Με επλησίασες και με εβοήθησες κατά την ημέραν εκείνην, που εγώ σε επεκαλέσθην δια της προσευχής. Μου είπες· μη φοβείσαι.**
- Θ. Ιερ. 3,58 **Εδίκασας, Κύριε, τας δίκας της ψυχής μου, ελυτρώσω την ζωήν μου**
- Θ. Ιερ. 3,58 **Συ Κυριε, έγινες ο δίκαιος δικαστής εις τας υποθέσεις της ζωής μου. Εσωσες και διεφύλαξες την ζωήν μου.**
- Θ. Ιερ. 3,59 **είδες, Κύριε, τας ταραχάς μου, έκρινας την κρίσιν μου·**
- Θ. Ιερ. 3,59 **Είδες, Κυριε, την αναστάτωσιν και τους συγκλονισμούς, που μου επέφεραν οι εχθροί μου, ανέλαβες πλέον συ να εκδικάσης την δίκην μου, να μου αποδώσης το δίκαιον.**
- Θ. Ιερ. 3,60 **είδες πάσαν την εκδίκησιν αυτών εις πάντας διαλογισμούς αυτών εν εμοί.**
- Θ. Ιερ. 3,60 **Και στους διαλογισμούς των ακόμη, που είχαν εναντίον μου, είδες συ, Κυριε, όλην την εκδικητικήν των μανίαν.**
- Θ. Ιερ. 3,61 **Ηκουσας τον ονειδισμόν αυτών, πάντας τους διαλογισμούς αυτών κατ εμού,**

Θ. Ιερ. 3,61 Ηκουσες τους εμπαιγμούς και τους εξευτελισμούς των και τους κρυφούς λογιμούς των, που έτρεφαν εναντίον μου.
Θ. Ιερ. 3,62 χείλη επανισταμένων μοι και μελέτας αυτών κατ'εμού όλην την ημέραν,
Θ. Ιερ. 3,62 Ηκουσες τα απειλητικά λόγια των εχθρών μου και όσα αυτοί εμελετούσαν και εσχεδίαζαν εναντίον μου όλας τας ημέρας.
Θ. Ιερ. 3,63 καθέδραν αυτών και ανάστασιν αυτών· επίβλεψον επί τους οφθαλμούς αυτών.
Θ. Ιερ. 3,63 Σ'υ γνωρίζεις πότε αναπαύονται και πότε σηκώνονται. Ιδέ την κακότητα, που εκφράζουν οι οφθαλμοί των.
Θ. Ιερ. 3,64 Αποδώσεις αυτοίς ανταπόδομα, Κύριε, κατά τα έργα των χειρών αυτών.
Θ. Ιερ. 3,64 Σ'υ, Κυριε, θα ανταποδώσης εις αυτούς την δικαίον τιμωρίαν, ανάλογα με τα έργα των χειρών των.
Θ. Ιερ. 3,65 αποδώσεις αυτοίς υπερασπισμόν καρδιάς, μόχθον σου αυτοίς,
Θ. Ιερ. 3,65 θα αποδώσης εις αυτούς κατά την πάρωσιν της καρδιάς των· το βάρος της τιμωρίας σου θα επιπέση εις αυτούς.
Θ. Ιερ. 3,66 καταδώξεις εν οργή και εξαναλώσεις αυτούς υποκάτωθεν τού ουρανού, Κύριε.
Θ. Ιερ. 3,66 Θα τους καταδώξης εν τη δικαία σου οργή. Θα τους εξολοθρεύσης και θα τους εξαφανίσης από το πρόσωπον του ουρανού, Κυριε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Θ. Ιερ. 4,1 Πώς αμαυρωθήσεται χρυσίον, αλλιωθήσεται το αργύριον το αγαθόν; εξεχύθησαν λίθοι άγιοι απ'αρχής πασών εξόδων.
Θ. Ιερ. 4,1 Πως εμαύρυσεν ο χρυσός, πως ηλλιοώθη ο εκλεκτός άργυρος! Εξεχύθησαν και διεσκορπίσθησαν εις τας γωνίας όλων των οδών οι πολύτιμοι ιεροί λίθοι!
Θ. Ιερ. 4,2 Υιοί Σιών οι τίμιοι, οι επηρμένοι εν χρυσίω, πως ελογίσθησαν εις αγγεία οστράκινα, έργα χειρών κεραμέως;
Θ. Ιερ. 4,2 Τα τέκνα της Σιών, τα πολύτιμα αυτά διαμάντια, ανώτεροι και από τον χρυσόν, πως εθεωρήθησαν ωσαν πήλινα αγγεία, έργα κεραμοποιού και συνετριβησαν;
Θ. Ιερ. 4,3 Καί γε δράκοντες εξέδυσαν μαστούς, εθήλασαν σκύμνοι αυτών· θυγατέρες λαού μου εις ανίατον ως στρουθίον εν ερήμω.
Θ. Ιερ. 4,3 Τα μικρά των θηρίων ευρίσκουν την θηλήν του μητρικού μαστού και οι σκύμνοι των λεόντων θηλάζουν το γάλα των μητέρων των. Αι θυγατέρες όμως του λαού μου αποστεωμένοι από την πείναν, ωσαν στρουθία εις την έρημον που δεν ευρίσκουν κόκκον δια να τραφούν, αδυνατούν να γαλουχήσουν τα παιδιά των.
Θ. Ιερ. 4,4 Εκολλήθη η γλώσσα θηλάζοντος προς τον φάρυγγα αυτού εν δίψει νήπια ήτησαν άρτον, ο διακλών ουκ έστιν αυτοίς.
Θ. Ιερ. 4,4 Η γλώσσα του θηλάζοντος βρέφους εκολλήθη στον λάρυγγα αυτού από την έλλειψιν γάλακτος. Τα νήπια εζήτησαν ολίγον άρτον και δεν υπάρχει κανείς να κόψη δι'αυτά ένα κομμάτι.
Θ. Ιερ. 4,5 Οι έσθοντες τας τρυφάς ηφανίσθησαν εν ταις εξόδοις, οι τιθηνόμενοι επί κόκκων περιεβάλλοντο κοπριάς.
Θ. Ιερ. 4,5 Εκείνοι οι οποίοι ετρυφούσαν εις πολυτελή τραπέζια, εξηφανίσθησαν στους δρόμους. Εκείνοι που είχαν διατραφή και ανατραφή επάνω εις τας πορφυράς, κυλίνονται τώρα εις την κόπρον.
Θ. Ιερ. 4,6 Καί εμεγαλύνθη ανομία θυγατρός λαού μου υπέρ ανομίας Σοδόμων της κατεστραμμένης ώσπερ σπουδή, και ουκ επόνεσαν εν αυτή χείρας.
Θ. Ιερ. 4,6 Αι παρανομία της θυγατρός του λαού μου, της Σιών, επληθύνθησαν περισσότερον από τας παρανομίας των Σοδόμων, της πόλεως αυτής, η οποία κατεστράφη αμέσως, χωρίς να κοπιήσουν εναντίον της αι εχθρικοί χείρες.
Θ. Ιερ. 4,7 Εκαθαρίωθησαν Ναζιραίοι αυτής υπέρ χιόνα, έλαμψαν υπέρ γάλα, επυρώθησαν υπέρ λίθους σαπφείρου το απόσπασμα αυτών.
Θ. Ιερ. 4,7 Άλλοτε οι Ναζιραίοι της ήσαν καθαροί και κατάλευκοι, περισσότερον από το χιόνι. Ελαμψαν περισσότερον από το γάλα. Η ακτινοβολία των ήτο λαμπρότερα από τας πυρώδεις ακτίνας, που ρίπτει ο σάπφειρος.
Θ. Ιερ. 4,8 Εσκοτάσεν υπέρ ασβόλην το είδος αυτών, ουκ επεγνώσθησαν εν ταις εξόδοις· επάγη δέρμα αυτών επί τα οστέα αυτών, εξηράνθησαν, εγενήθησαν ώσπερ ξύλον.
Θ. Ιερ. 4,8 Τώρα όμως η μορφή των έγινε περισσότερον σκοτεινή και μελανή από την καπνιάν. Αγνώριστοι κατήνησαν στους δρόμους της ζωής των. Εκόλλησε το δέρμα των επάνω εις τα κόκκαλά των. Εξηράνθησαν, έγιναν ωσαν το ξύλον.
Θ. Ιερ. 4,9 Καλοί ήσαν οι τραυματία ρομφαίας ή οι τραυματία λιμού· επορεύθησαν εκκεκεντημένοι από γεννημάτων αγρών.
Θ. Ιερ. 4,9 Κερδισμένοι ήσαν αυτοί, που έπесαν εν στόματι ρομφαίας, παρά εκείνοι οι οποίοι αποθνήσκουν από την πείναν. Υπέκυψαν κατεξηνητλημένοι εξ αιτίας της ελλείψεως προϊόντων του αγρού.
Θ. Ιερ. 4,10 Χείρες γυναικών οικτιριμώνων ήψησαν τα παιδιά αυτών, εγενήθησαν εις βρώσιν αυταίς εν τώ συντριμμάτι της θυγατρός τού λαού μου.
Θ. Ιερ. 4,10 Τρυφεραί και στοργικά γυναίκες έψησαν με τα ίδια των τα χέρια τα παιδιά των, τα έκαμαν φαγητόν των κατά το διάστημα της συντριβής και της τάλαιπωρίας της θυγατρός του λαού μου, της Σιών.
Θ. Ιερ. 4,11 Συντέλεσε Κύριος θυμόν αυτού, εξέχεε θυμόν οργής αυτού και ανήψε πύρ εν Σιών, και κατέφαγε τα θεμέλια αυτής.
Θ. Ιερ. 4,11 Ωλοκλήρωσεν ο Κυριος τον θυμόν του εναντίον μας. Αδειασε τον θυμόν της οργής του εναντίον μας και ήναψε φωτιάν κατατροφής εις την Σιών, η οποία και την κατέφαγε μέχρι των θελεμιών της.
Θ. Ιερ. 4,12 Ουκ έπίστευσαν βασιλείς γής, πάντες οι κατοικούντες την οικουμένην, ότι εισελεύσεται εχθρός και εκθλίβων διά των πυλών Ιερουσαλήμ.
Θ. Ιερ. 4,12 Οι βασιλείς της γης και όλοι οι κάτοικοι της οικουμένης δεν έπίστευσαν, ότι θα εισήρχετο ο εχθρός, ο δυνάστης, δια μέσου των πυλών της Ιερουσαλήμ.
Θ. Ιερ. 4,13 Εξ αμαρτιών προφητών αυτής, αδικιών ιερέων αυτής των εκχεόντων αίμα δίκαιον εν μέσω αυτής.
Θ. Ιερ. 4,13 Αυτό έγινε εν από τας αμαρτίας των ψευδοπροφητών, από τας αδικίας των ιερέων της, οι οποίοι έχυναν αίμα δικαίων ανθρώπων μέσα εις αυτήν.

Θ. Ιερ. 4,14 Εσαλεύθησαν εγρήγοροι αυτής εν ταίς εξόδοις, εμολύνθησαν εν αίματι· εν τώ μη δύνασθαι αυτούς ήσαντο ενδυμάτων αυτών.

Θ. Ιερ. 4,14 Συνεκλονίσθησαν, εκυριεύθησαν από τρόμον οι φρουροί της καθώς γυρίζουν στους δρόμους· εμολύνθησαν από αίματα. Δεν ημπορούσαν να εγγίσουν τα μολυσμένα από το αίμα ενδύματα των.

Θ. Ιερ. 4,15 Απόστητε ακαθάρτων -καλέσατε αυτούς- απόστητε, απόστητε, μη άπτεσθε, ότι ανήφθησαν και γε εσαλεύθησαν· είπατε εν τοίς έθνεσιν· ου μη προσθώσι τού παροικείν.

Θ. Ιερ. 4,15 Φωνάξατε προς αυτούς· φύγετε και φυλαχθήτε από τα ακάθαρτα. Απομακρυνθήτε, απομακρυνθήτε, μη εγγίσετε· φωτιά έχει αναφθή. Κατελήφθησαν από τρόμον. Είπατε και ας μάθουν τα έθνη· δεν θα ανθέξουν και δεν τους είναι πλέον δυνατόν να μείνουν μεταξύ των ξένων εθνών.

Θ. Ιερ. 4,16 Πρόσωπον Κυρίου μερίς αυτών, ου προσθήσει επιβλέψαι αυτοίς· πρόσωπον ιερέων ουκ έλαβον, πρεσβύτας ουκ ήλेशन.

Θ. Ιερ. 4,16 Ο Κυριος ήτο άλλοτε η έλπις και η κληρονομία των. Αυτός όμως δεν πρόκειται πλέον να επιβλέψη με ευμένειαν εις αυτούς και να τους βοηθήση. Πρόσωπα των ιερέων δεν τα εσεβάσθησαν, τους γέροντας δεν τους ελυπήθησαν.

Θ. Ιερ. 4,17 Έτι όντων ημών εξέλιπον οι οφθαλμοί ημών εις την βοήθειαν ημών μάταια· αποσκοπεύόντων ημών απεσκοπεύσαμεν εις έθνος ου σώζον.

Θ. Ιερ. 4,17 Ενώ ακόμη είμεθα ελεύθεροι, έσβησαν τα μάτια μας από τα δάκρυα, καθ' ον χρόνον ζηητούσαμεν, αλλά ματαίως, βοήθειαν. Εστρέφαμεν τα μάτια μας και παρετηρούσαμεν με προσοχήν προς έθνος, από το οποίον όμως καμμίαν βοήθειαν και σωτηριαν δεν ελάβομεν.

Θ. Ιερ. 4,18 Εθηρεύσαμεν μικρούς ημών τού μη προεύεσθαι εν ταίς πλατείαις ημών·

Θ. Ιερ. 4,18 Ωσάν άγρυπνοι κυνηγοί παρηκολουθούσαμεν με προσοχήν τα μικρά μας παιδιά, να μη κυκλοφορούν εις τας πλατείας μας.

Θ. Ιερ. 4,19 ήγγικεν ο καιρός ημών, πληρώθησαν αι ημέραι ημών, πάρεστιν ο καιρός ημών. Κούφοι εγένοντο οι διώκοντες ημάς υπέρ αετούς ουρανού, επί των ορέων εξέπτησαν, εν ερήμω ενήδρευσαν ημάς.

Θ. Ιερ. 4,19 Διότι είχε φθάσει πλέον ο καιρός της τιμωρίας μας. Συνεπληρώθησαν αι ημέραι της μοοκροθυμίας του Θεού και της ζωής ημών. Εφθασεν ο καιρός της θείας οργής. Ταχύτατοι έγιναν οι εχθροί, οι οποίοι μας κατεδίωκαν. Εφευγαν ταχύτερον από τους αετούς του ουρανού. Επέταξαν επάνω εις τα όρη, μας έστησαν ενέδρας εις ερημικούς τόπους.

Θ. Ιερ. 4,20 Πνεύμα προσώπου ημών χριστός Κυρίου συνελήφθη εν ταίς διαφθοραίς αυτών, ού είπαμεν· εν τή σκιά αυτού ζησόμεθα εν τοίς έθνεσι.

Θ. Ιερ. 4,20 Η πνοή του προσώπου μας, ο άρχων χρισμένος από τον Κυριον, ο βασιλεύς μας, συνελήφθη εις τας καταστρεπτικές εκείνων ενέδρας. Δια τον βασιλέα μας είχαμεν ελπίσει και είπαμε· κάτω από την σκέπην του θα ζήσωμεν ανάμεσα εις τα άλλα έθνη.

Θ. Ιερ. 4,21 Χαίρε και ευφραίνου, θύγατερ Ιδουμαίας η κατοικούσα επί γής· και γε επί σε διελεύσεται το ποτήριον Κυρίου και μεθυσθήση και αποχεΐς.

Θ. Ιερ. 4,21 Ο λαός της Ιδουμαίας, που κατοικεί την χώραν αυτήν, ας χαίρη και ας ευφραίνεται δια την καταστροφήν μας ! Μαθε όμως, ότι το ποτήριον της οργής του Κυρίου θα, έλθη και εις σε. Θα μεθύσης από την πικριαν του και θα το εμέσης.

Θ. Ιερ. 4,22 Εξέλιπεν η ανομία σου, θύγατερ Σιών, ου προσθήσει τού αποικίσαι σε. επεσκέψατο ανομίας σου, θύγατερ Εδώμ· απεκάλυψεν επί τα ασεβήματά σου.

Θ. Ιερ. 4,22 Θυγάτηρ Σιών, έλλειψε και εξηφανίσθη η παρανομία σου. Δεν θέλει ο Κυριος να τταροικής εξόριστος πλέον εις λαούς ξένους. Ο Κυριος επεσκέφθη και σε, ω κόρη της Ιδουμαίας, αλλά δια να σε τιμωρήση. Εφερεν εις φως τας ασεβείας σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Θ. Ιερ. 5,1 Μνήσθητι, Κύριε, ότι εγενήθη ημίν· επίβλεψον και ιδέ τον ονειδισμόν ημών.

Θ. Ιερ. 5,1 Ενθυμήσου, Κυριε, όλα αυτά, τα οποία μς συνέβησαν. Επίβλεψε και ιδέ τους εξευτελισμούς και τους εμπαιγμούς μας.

Θ. Ιερ. 5,2 κληρονομία ημών μετεστράφη αλλοτρίοις, οι οικoi ημών ξένους.

Θ. Ιερ. 5,2 Η κληρονομία μας, η γη των πατέρων μας, έπεσεν εις τα χέρια αλλοεθνών. Τα σπίτια μας στους ξένους.

Θ. Ιερ. 5,3 ορφανοί εγενήθημεν, ουχ υπάρχει πατήρ· μητέρες ημών ως αι χήραι.

Θ. Ιερ. 5,3 Εγίναμεν ορφανοί. Δεν υπάρχει πατέρας πλέον εις ημάς. Αι μητέρες μας έγιναν χήραι.

Θ. Ιερ. 5,4 ύδωρ ημών εν αργυρίω επίομεν, ξύλα ημών εν αλλάγματι ήλθεν επί τον τράχηλον ημών.

Θ. Ιερ. 5,4 Και αυτό το νερό, που ηθέλαμεν να πίωμεν, το αγοράζομεν αντί χρημάτων. Τα ξύλα τα επρομηθευόμεθά με χρηματικόν αντάλλαγμα. Τα εφορτωνόμεθα στον τράχηλον μας, δια να τα μεταφέρωμεν.

Θ. Ιερ. 5,5 εδιώχθημεν, εκοπιάσαμεν, ουκ ανεπαύθημεν.

Θ. Ιερ. 5,5 Κατεδιώχθημεν από τους εχθρούς, εκοπιάσαμεν, δεν ευρήκαμεν στιγμήν αναπαύσεως και ηρεμίας.

Θ. Ιερ. 5,6 Αίγυπτος έδωκε χείρα, Ασσοού εις πλησμονήν αυτών.

Θ. Ιερ. 5,6 Η Αίγυπτος μας έδωσε χείρα βοηθείας δια την συντήρησιν μας. Οι 'Ασσυριοι τους εχόρτασαν.

Θ. Ιερ. 5,7 οι πατέρες ημών ήμαρτον, ουχ υπάρχουσιν· ημείς τα ανομήματα αυτών υπέσχομεν.

Θ. Ιερ. 5,7 Οι πατέρες μας, οι οποίοι ήμαρτησαν, δεν υπάρχουν πλέον. Ημείς δε πληρώνομεν τας αμαρτίας εκείνων.

Θ. Ιερ. 5,8 δούλοι εκυριεύσαν ημών, λυτρούμενος ουκ έστιν εκ της χειρός αυτών.

Θ. Ιερ. 5,8 Οι δούλοι μας έγιναν κύριοί μας. Κανείς δεν υπάρχει, ο οποίος να ημπορέση να μας σώση από τα χέρια αυτών.

Θ. Ιερ. 5,9 εν ταίς ψυχαίς ημών, εισοίσομεν άρτον ημών, από προσώπου ρομφαίας της ερήμου.

Θ. Ιερ. 5,9 Με κίνδυνον της ζωής μας εξοικονομούμεν και μεταφέρομεν τον άρτον μας. Απειλούμεθα από την ρομφαίαν των ανθρώπων της ερήμου.

Θ. Ιερ. 5,10 το δέρμα ημών ως κλίβανος επελίωθη, συνεσπάσθησαν από προσώπου καταιγίδων λιμού.

Θ. Ιερ. 5,10 Το δέρμα μας εμαύρσεν, όπως ο φούρνος από την καπνιά. Εσυρικνώθησαν τα σώματά μας εξ αιτίας του φοβεροτάτου λιμού.

Θ. Ιερ. 5,11 γυναίκα εν Σιών εταπεινώσαν, παρθένους εν πόλεσιν Ιούδα.

- Θ. Ιερ. 5,11 Οι εχθροί εκακοποίησαν και εξητέλισαν γυναίκας εις την Σιών, και παρθένους εις τας διαφόρους πόλεις της Ιουδαίας.
- Θ. Ιερ. 5,12 άρχοντες εν χερσίν αυτών, εκρεμάσθησαν, πρεσβύτεροι ουκ εδοξάσθησαν.
- Θ. Ιερ. 5,12 Οι άρχοντες μας εκρεμάσθησαν από τα χέρια και εβασανίσθησαν· οι γέροντες μας δεν ετιμήθησαν.
- Θ. Ιερ. 5,13 εκλεκτοί κλαυθμόν ανέλαβον, και νεανίσκοι εν ζύλω ησθένησαν.
- Θ. Ιερ. 5,13 Εκλεκτοί πολίται μας εξέσπασαν εις κλαυθμούς. Οι νέοι άνδρες εξησθένησαν από τα βαρεία φορτώματα των ζύλων.
- Θ. Ιερ. 5,14 και πρεσβύται από πύλης κατέπαυσαν, εκλεκτοί εκ ψαλμών αυτών κατέπαυσαν.
- Θ. Ιερ. 5,14 Οι γέροντες έπαυσαν πλέον να συχνάζουν εις την πύλην της πόλεως. Οι εκλεκτοί ψάλλται εσταμάτησαν τους ύμνους των.
- Θ. Ιερ. 5,15 κατέλυσε χαρά καρδίας ημών, εστράφη εις πένθος ο χορός ημών,
- Θ. Ιερ. 5,15 Κατελύθη και έσβησεν η χαρά της καρδίας μας. Οι χαρμόσυνοι χοροί μας μετεστράφησαν εις πένθος.
- Θ. Ιερ. 5,16 έπεσεν ο στέφανος ημών της κεφαλής· ουαί δή ημίν, ότι ημάρομεν.
- Θ. Ιερ. 5,16 Επεσεν ο στέφανος της δόξης από την κεφαλήν μας. Αλλοίμονον εις ημάς, διότι διεπράξαμεν αμαρτίας!
- Θ. Ιερ. 5,17 περί τούτου εγενήθη οδυνηρά η καρδία ημών, περί τούτου εσκότασαν οι οφθαλμοί ημών.
- Θ. Ιερ. 5,17 Ένεκα τούτου κατεπλημμύρισεν η οδύνη την καρδίαν μας· εξ αιτίας των αμαρτιών μας οι οφθαλμοί μας εκαλύφθησαν από σκότος. Δεν βλέπουν.
- Θ. Ιερ. 5,18 επ όρος Σιών, ότι ηφανίσθη, αλώπεκες διήλθον εν αυτή.
- Θ. Ιερ. 5,18 Επάνω στο όρος Σιών, το οποίον ηρημώθη, επέρασαν αλώπεκες.
- Θ. Ιερ. 5,19 σύ δε, Κύριε, εις τον αιώνα κατοικήσεις, ο θρόνος σου εις γενεάν και γενεάν.
- Θ. Ιερ. 5,19 Συ όμως, Κυριε, μένεις στους αιώνας των αιώνων. Ο θρόνος σου υπάρχει από γενεάς γενεών.
- Θ. Ιερ. 5,20 ινατί εις νίκος επιλήση ημών, καταλείψεις ημάς εις μακρότητα ημερών;
- Θ. Ιερ. 5,20 Διατί μας εγκαταλείπεις εις την κατάστασιν αυτήν της ήττης μας; Μας αφήκες επί τόσον μακρόν χρόνον;
- Θ. Ιερ. 5,21 επιστρέψον ημάς, Κύριε, προς σε, και επιστραφισόμεθα και ανακαίνισον ημέρας ημών καθώς έμπροσθεν.
- Θ. Ιερ. 5,21 Γυρισέ μας εν μετανοία προς σε, Κυριε, και ημείς θα επιστρέψωμεν. Ανανέωσε και ξανακαινούργωσε τας ημέρας μας, όπως προηγουμένως.
- Θ. Ιερ. 5,22 ότι απώθούμενος απώσω ημάς, ωργίσθης εφ ημάς έως σφόδρα.
- Θ. Ιερ. 5,22 Διότι μέχρι σήμεραν μας απώθησές με σφοδρότητα. Και τούτο, διότι δικαίως ωργίσθης πολύ εναντίον μας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Αντίγραφον επιστολής, ής απέστειλεν Ιερεμίας προς τους αχθισομένους αιχμαλώτους εις Βαβυλώνα υπό τού βασιλέως των Βαβυλωνίων αναγγείλαι αυτοίς καθότι επεταγή αυτώ υπό τού Θεού.

Αντίγραφον της επιστολής, την οποίαν απέστειλεν ο Ιερεμίας προς τους Ιουδαίους, που θα εσύροντο αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα υπό του βασιλέως της Βαβυλώνας, δια να αναγγείλη εις αυτούς ο,τι είχε διαταχθή αυτός από τον Θεόν.

Επ. Ιερ. 1,1 Διά τας αμαρτίας, ας ημαρτήκατε εναντίον τού Θεού, αχθήσεσθε εις Βαβυλώνα αιχμάλωτοι υπό Ναβουχοδονόσορ βασιλέως των Βαβυλωνίων

Επ. Ιερ. 1,1 Δια τας αμαρτίας, τας οποίας διεπράξατε ενώπιον του Θεού, θα οδηγηθήτε αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα υπό του βασιλέως των Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορος.

Επ. Ιερ. 1,2 εισελθόντες ούν εις Βαβυλώνα έσεσθε εκεί έτη πλείονα και χρόνον μακρόν έως γενεών επτά· μετά τούτο δε εξάξω υμάς εκείθεν μετ ειρήνης.

Επ. Ιερ. 1,2 Μια φορά, λοιπόν, και θα φθάσετε εις την Βαβυλώνα, θα μείνετε εκεί επί πολλά έτη, επί μακρόν χρόνον, μέχρις επτά γενεών. Επειτα δε θα σας βγάλω εγώ από εκεί, λέγει ο Θεός, κατά ένα τρόπον ειρηνικόν.

Επ. Ιερ. 1,3 νυνί δε ύψεσθε εν Βαβυλώνι θεούς αργυρούς και χρυσούς και ξυλίλους επ ώμοις αιρομένους, δεικνύντας φόβον τοίς έθνεσιν.

Επ. Ιερ. 1,3 Τωρα όμως θα ιδήτε εις την Βαβυλώνα θεούς αργυρούς και χρυσούς και ξυλίλους, τους οποίους οι άνθρωποι θα φέρουν επάνω στους ώμους και οι οποίοι θα εμπνέουν φόβον εις τα έθνη.

Επ. Ιερ. 1,4 ευλαβήθητε ούν μη και υμείς αφομοιωθέντες τοίς αλλοφύλοις αφομοιωθήτε και φόβος υμάς λάβη επ αυτοίς

Επ. Ιερ. 1,4 Προσέξατε, λοιπόν, μήπως και σεις αφομοιωθήτε με τους αλλοφύλους, μήπως ομοιάσετε με αυτούς και σας καταλάβη φόβος από τους θεούς των.

Επ. Ιερ. 1,5 ιδόντας όχλον έμπροσθεν και όπισθεν αυτών προσκυνούντας αυτά· είπατε δε τή διανοία· σοί δει προσκυνείν, δέσποτα.

Επ. Ιερ. 1,5 Όταν μάλιστα ιδετε πολύν λαόν έμπροσθεν και όπισθεν από τους ειδωλικούς αυτούς θεούς να τους προσκυνούν, ειπέτε από μέσα σας· "σε μόνον πρέπει να προσκυνούμεν, Δεσποτα".

Επ. Ιερ. 1,6 ο γάρ άγγελός μου μεθ υμών εστιν, αυτός τε εκζητών τας ψυχάς υμών.

Επ. Ιερ. 1,6 Ο δε άγγελός μου θα είναι μαζί σας, και αυτός θα ενδιαφέρεται και θα φροντίζει δια την ζωήν σας.

Επ. Ιερ. 1,7 γλώσσα γάρ αυτών εστι κετεξυσμένη υπό τέκτονος, αυτά τε περιχρυσα και περιάργυρα, ψευδή δ εστί και ου δύνανται λαλείν.

Επ. Ιερ. 1,7 Η γλώσσα των ειδωλικών θεών είναι σκαλισμένη από γλύπτην. Επάνω εις αυτά έχουν θέσει επικαλύμματα από χρυσόν και άργυρον. Είναι όμως θεοί ψευδείς, δεν ημπορούν να ομιλούν.

Επ. Ιερ. 1,8 και ώσπερ παρθένω φιλοκόσμω λαμβάνοντες χρυσίον κατασκευάζουσι στεφάνους επί τας κεφαλάς των θεών αυτών·

Επ. Ιερ. 1,8 Όπως δε δια μίαν νεάνίδα φιλάρεσκον λαμβάνουν οι άνθρωποι χρυσόν και κατασκευάζουν στεφάνους, που τους θέτουν εις την κεφαλήν της, έτσι κατασκευάζουν και στεφάνους, τους οποίους θέτουν εις τα κεφάλια των θεών των.

Επ. Ιερ. 1,9 έστι δε και ότε υφαιρούμενοι οι ιερείς από των θεών αυτών χρυσίον και αργύριον εις εαυτούς καταναλώσουσι, δώσουσι δε απ αυτών και ταις επί τού στέγους πόρναις.

Επ. Ιερ. 1,9 Μερικές δε φορές υπάρχουν ιερείς, οι οποίοι κλέπτουν από τους θεούς αυτούς το χρυσίον και το αργύριον, δια να το χρησιμοποιήσουν προς ιδικήν των χρήσιν, να δώσουν δε ένα μέρος από αυτά και εις τας πόρνas, αι οποίαι κατοικούν εις τας σοφίτας των ειδωλικών ναών.

Επ. Ιερ. 1,10 κοσμοῦσί τε αυτούς ως ανθρώπους τοίς ενδύμασι, θεούς αργυρούς και θεούς χρυσούς και ξυλίλους· οὔτοι δε ου διασώζονται από ιού και βρωμάτων.

Επ. Ιερ. 1,10 Στολίζουν δε με πλοῦσια ενδύματα, αυτούς τους θεούς τους αργυρούς, τους θεούς τους χρυσούς και τους θεούς τους ξυλίλους, ως εάν είναι άνθρωποι. Αυτοί όμως δεν ημπορούν μόνοι των να προφυλαχθούν από την σκωριάν και την διάβρωσιν.

Επ. Ιερ. 1,11 περιβεβλημένων αυτών ιματισμόν πορφυρούν, εκμάσσονται το πρόσωπον αυτών διά τον εκ της οικίας κονιορτόν, ὅς εστι πλείω επ αυτούς.

Επ. Ιερ. 1,11 Ενώ δε τους ενδύνουν ἰμέ ιματισμούς πορφυρούς, οι άνθρωποι σπογγίζουν το πρόσωπον αυτών, δια να αφαιρέσουν τον από τον ναόν κονιορτόν, ο οποίος είναι περισσότερος επάνω των.

Επ. Ιερ. 1,12 και σκήπτρον ἔχει ως άνθρωπος κριτής χώρας, ὅς τον εις αυτόν αμαρτάνοντα ουκ ανελεύει.

Επ. Ιερ. 1,12 Ένας από αυτούς κρατεί σκήπτρον ως άνθρωπος, κριτής τάχα της χώρας. Αλλά δεν ημπορεί να θανατώση εκείνον, ο οποίος αμαρτάνει εις αυτόν.

Επ. Ιερ. 1,13 ἔχει δε εγχειρίδιον εν δεξιά και πέλεκυν, εαυτόν δε εκ πολέμου και ληστών ουκ εξελεύεται.

Επ. Ιερ. 1,13 Άλλος ἔχει μάχαιραν στο δεξιόν του χέρι η πέλεκυν· δεν ημπορεί όμως να γλυτώση τον εαυτόν του από τον πόλεμον και τους ληστάς.

Επ. Ιερ. 1,14 ὅθεν γνώριμοί εισιν ουκ ὄντες θεοί· μη οὖν φοβηθήτε αυτούς. -

Επ. Ιερ. 1,14 Από όλα αυτά γίνεται φανερόν, ότι αυτοί δεν είναι θεοί· μη, λοιπόν, ποτέ τους φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,15 Ὡσπερ γάρ σκεύος ανθρώπου συντριβέν αχρειόν γίνεται, τοιοῦτοι υπάρχουσιν οι θεοί αυτών, καθιδρυμένων αυτών εν τοίς οίκοις.

Επ. Ιερ. 1,15 Διότι, ὅπως ένα πῆλινον σκεῦος ανθρώπου, όταν συντριβῆ γίνεται ἀχρηστον, ἔτσι είναι και οι θεοί των αλλοεθνών, τους οποίους ἔχουν εγκαταστήσει στους ναούς και εις τα σπίτια των.

Επ. Ιερ. 1,16 οι οφθαλμοί αυτών πλήρεις εισί κονιορτού από των ποδών των εισπορευομένων.

Επ. Ιερ. 1,16 Τα μάτια των είναι γεμάτα από κονιορτόν, τον οποίον σηκώνουν τα πόδια των εισερχομένων.

Επ. Ιερ. 1,17 και ὡσπερ τινί ηδικηκότη βασιλέα περιπεφραγμένοι εισιν αι αυλαί, ως επί θανάτω απηγμένω, τους οίκοις αυτών οχυρούσιν οι ιερείς θυρώμασί τε και κλείθροις και μοχλοίς, ὅπως υπό των ληστών μη συληθῶσι.

Επ. Ιερ. 1,17 Και ὅπως θύραι και αυλαί είναι κλεισμένοι ολόγυρα από κάποιον, που προσέβαλε τον βασιλέα και ο οποίος οδηγείται προς τον θάνατον, ἔτσι και οι ιερείς οχυρώνουν και ασφαλίζουν με θύρας και με κλείθρα και με μοχλούς τους ναούς των θεών των, δια να μη λεηλατηθούν από ληστάς.

Επ. Ιερ. 1,18 λύχνους καιουσι και πλείους ἢ εαυτοίς, ὡν ουδένα δύνανται ιδεῖν.

Επ. Ιερ. 1,18 Ανάπτουν δια τους θεούς των περισσοτέ-ρους λύχνους παρά δια τους εαυτούς των, καιτοι οι θεοί αυτοί δεν ημπορούν κανένα να διακρίνουν.

Επ. Ιερ. 1,19 ἔστι μὲν ὡσπερ δοκός των εκ της οικίας, τας δε καρδίας αυτών φασίν εκλείχεσθαι, των από της γῆς ερπετών κατεσθόντων αυτούς τε και τον ιματισμόν αυτών, ουκ αισθάνονται.

Επ. Ιερ. 1,19 Οι θεοί αυτοί είναι ὅμοιοι προς δοκάρια οικίας. Το εσωτερικόν των, ὅπως λέγουν, γλύφεται από τους σκώληκας της γῆς, οι οποίοι κατατρώγουν αυτούς και τον ιματισμόν των. Αυτοί όμως δεν αισθάνονται τίποτε.

Επ. Ιερ. 1,20 μεμελανωμένοι το πρόσωπον αυτών από τού καπνού τού εκ της οικίας.

Επ. Ιερ. 1,20 Είναι μαυρισμένοι στο πρόσωπόν των από τον καπνόν του ναού.

Επ. Ιερ. 1,21 επί το σώμα αυτών και επί την κεφαλὴν αυτών εφίπτανται νυκτερίδες, χελιδόνες και τα ὄρνεα, ὡσαύτως δε και οι αἴλουροι.

Επ. Ιερ. 1,21 Επάνω στο σώμα των, και εις αυτήν ἀκόμη την κεφαλὴν των, πετούν νυκτερίδες, χελιδόνια και ἄλλα πτηνά.

Επάνω εις αυτούς κάθηνται ἐπίσης και οι γάτοι.

Επ. Ιερ. 1,22 ὅθεν γνώσεσθε ότι ουκ εισί θεοί· μη οὖν φοβείσθε αυτά. -

Επ. Ιερ. 1,22 Λοιπόν, μάθετε καλά και κατανοήσατε, ότι αυτοί δεν είναι θεοί· μη λοιπόν τους φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,23 Τό γάρ χρυσίον, ὃ περικείται εις κάλλος, εάν μη τις εκμάξη τον ἰόν, ου μη στίλψωσιν· ουδέ γάρ, ὅτε εχωνεύοντο, ησθάνοντο.

Επ. Ιερ. 1,23 Εάν κανείς δεν σπογγίση την σκωριάν του χρυσίου, που τους περιβάλλει, δια να τους δώση ωραιότητα, δεν θα αποκτήσουν αυτοί ὄψιν στιλπνήν. Άλλως αυτά, οὔτε όταν είχαν τεθῆ στο χωνευτήριον του πυρός, ησθάνοντο τίποτε.

Επ. Ιερ. 1,24 εκ πάσης τιμῆς ηγορασμένα εστί, εν οἷς ουκ ὕστι πνεύμα.

Επ. Ιερ. 1,24 Ηγοράσθησαν, ἀδιάφορον ἀντί ποίας τιμῆς, και ὁμως δεν υπάρχει πνοή ζωῆς μέσα των.

Επ. Ιερ. 1,25 ἀνευ ποδών επ ὠμοῖς φέρονται ενδεικνύμενοι την εαυτών ατιμίαν τοίς ανθρώποις, αισχύνονται τε και οι θεραπεύοντες αυτά

Επ. Ιερ. 1,25 Είναι χωρίς πόδια και δια τούτο φέρονται επάνω στους ὠμους και ἔτσι φανερώνουν στους ανθρώπους την εντέλειάν των και την αδυναμίαν των. Δια λογαριασμόν των εντρέπονται και αυτοί ἀκομη, οι οποίοι τους υπηρετούν.

Επ. Ιερ. 1,26 διά το εἶ ποτε επί την γῆν πέση, μη δι αυτών ἀνίστασθαι μήτε εάν τις αυτό ὀρθόν στήση, δι εαυτοῦ κινηθήσεται, μήτε εάν κλιθῆ, ου μη ὀρθωθῆ, ἀλλ ὡσπερ νεκροίς τα δῶρα αυτοίς παρατίθεται.

Επ. Ιερ. 1,26 Εάν δε συμβῆ ποτέ και πέσουν κάτω εις την γην οι ειδωλικοί αυτοί θεοί, δεν ημπορούν μόνοι των να σηκωθούν. Οὔτε εάν κανείς στήση ὀρθιον το ἀγαλμα, ημπορεί αυτό να κινηθῆ. Οὔτε εάν κλίνη και είναι ἔτοιμον να πέση, ημπορεί να ὀρθωθῆ. Ὅπως στους ἀναισθήτους νεκρούς, ἔτσι και εις αυτά προσφέρουν τα δῶρα των οι άνθρωποι.

Επ. Ιερ. 1,27 τας δε θυσίας αυτών αποδόμενοι οι ιερείς αυτών καταχρώνται ὡσαύτως δε και αι γυναίκες αυτών απ αυτών ταριχεύουσαι οὔτε πτωχῶ οὔτε αδυνάτω μη μεταδώσι.

Επ. Ιερ. 1,27 Τας δε προσφερομένας εις αυτά θυσίας οι ιερείς τας πωλούν και τας εκμεταλλεύονται προς ἴδιον ὄφελος.

Επίσης και αι γυναίκες των ιερέων ἀλατίζουν τας προσφερομένας θυσίας, δια να τας κρατήσουν δια τον εαυτόν των, και δεν δίδουν τίποτε από αυτάς οὔτε στον πτωχόν, οὔτε στον αδύνατον.

Επ. Ιερ. 1,28 των θυσιῶν αυτών ἀποκαθημένη και λεχῶ ἄπτονται. γνόντες οὖν από τούτων ότι ουκ εισί θεοί, μη φοβηθήτε

αυτούς. -

Επ. Ιερ. 1,28 Τας προς τα είδωλα προσφερομένας θυσίας εγγίζουσ η εμμηνορροούσα γυναίκα και η λεχώνα, χωρίς αυτά να διαμαρτυρῶνται δια τον μολυσμόν. Από αυτά, λοιπόν, ημπορείτε να γνωρίσετε και να κατανοήσετε, ότι τα είδωλα δεν είναι θεοί. Μη λοιπόν τα φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,29 Πόθεν γάρ κληθείησαν θεοί; ότι γυναίκες παραιτιθέασι θεοίς αργυροίς και χρυσοίς και ξυλίνοις·

Επ. Ιερ. 1,29 Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να αποκληθούν και αναγνωρισθούν αυτοί θεοί; Γυναίκες είναι, που ετοιμάζουν και παραθέτουν προσφοράς στους αργυρούς, τους χρυσούς και ξυλίλους αυτούς θεούς.

Επ. Ιερ. 1,30 και εν τοίς οίκοις αυτών οι ιερείς διφρεύουσιν, έχοντες τους χιτώνας διερωγότας και τας κεφαλάς και τους πώγωνας εξυρημένους, ών αι κεφαλαί ακάλυπτοι εισιν,

Επ. Ιερ. 1,30 Εις τους ναούς των ειδωλικών αυτών θεών οι ιερείς κάθονται αναπαυτικά, εις πολυθρόνας, με σχισμένους τους χιτώνας των, με ξυρισμένας τας κεφαλάς και τους πώγωνας· και αι κεφαλαί των μένουں ακάλυπτοι, πράγμα ασεβές.

Επ. Ιερ. 1,31 ωρύονται δε βοδόντες εναντίον των θεών αυτών ώσπερ τινές εν περιδείπνω νεκρού.

Επ. Ιερ. 1,31 Ωρουνται εμπρός στους ειδωλικούς αυτούς θεούς μεγαλοφώνως, όπως κάνουν οι συνδαιτυμόνες εις ένα δείπνον δια προσφιλή νεκρόν.

Επ. Ιερ. 1,32 από τού ιματισμού αυτών αφελόμενοι οι ιερείς ενδύσουσι τας γυναίκας αυτών και τα παιδιά.

Επ. Ιερ. 1,32 Οι ιερείς αφαιρούν από τον ιματισμόν των θεών και ενδύουν τας γυναίκας και τα παιδιά των.

Επ. Ιερ. 1,33 ούτε εάν κακόν πάθωσιν υπό τινος ούτε εάν αγαθόν, δυνήσονται ανταποδούναι· ούτε καταστήσαι βασιλέα δύνανται ούτε αφελέσθαι.

Επ. Ιερ. 1,33 Αψυχοι καθώς είναι οι θεοί αυτοί ούτε αν πάθουν κακόν από κάποιον, ούτε εάν τιμηθούν από άλλον ημπορούν να ανταποδώσουν. Δεν έχουν την δύναμιν ούτε να εγκαταστήσουν βασιλέα, ούτε και να τον εκθρονίσουν.

Επ. Ιερ. 1,34 ωσαύτως ούτε πλούτον ούτε χαλκόν ου μη δύνωνται διδόναι· εάν τις ευχήν αυτοίς ευξάμενος μη αποδώ, ου μη επιζητήσωσιν.

Επ. Ιερ. 1,34 Επίσης δεν ημπορον ούτε πλούτον να δώσουν, ούτε καν όλίγον χαλκόν. Εάν κανείς κάμη προς αυτούς κάποιον τάμα και δεν το εκπληρώση, δεν θα το ζητήσουν αυτοί.

Επ. Ιερ. 1,35 εκ θανάτου άνθρωπον ου μη ρύσωνται ούτε ήττονα από ισχυρού μη εξέλωνται.

Επ. Ιερ. 1,35 Δεν ημπορούν να διασώσουν άνθρωπον από τον θάνατον, ούτε να γλυτώσουν τον αδύνατον από τα χέρια του ισχυρού.

Επ. Ιερ. 1,36 άνθρωπον τυφλόν εις όρασιν ου μη περιστήσωσιν, εν ανάγκη άνθρωπον όντα ου μη εξέλωνται.

Επ. Ιερ. 1,36 Δεν ημπορούν να αποκαταστήσουν την δράσιν εις άνθρωπον τυφλόν. Δεν ημπορούν να γλυτώσουν άνθρωπον ευρισκόμενον εις ανάγκην.

Επ. Ιερ. 1,37 χήραν ου μη ελεήσωσιν ούτε ορφανόν εύ ποιήσωσι.

Επ. Ιερ. 1,37 Την χήραν δεν είναι εις θέσιν να την ελεήσουν, ούτε στο ορφανόν να κάμουν κάτι καλόν.

Επ. Ιερ. 1,38 τοίς από τού όρους λίθις ωμοιωμένοι εισί τα ξύλινα και τα περιχρυσα και τα περιάργυρα, οι δε θεραπεύοντες αυτά καταισχυνθήσονται.

Επ. Ιερ. 1,38 Ομοια με τους αποσπασθέντας από του όρους λίθους είναι τα ξύλινα αγάλματα, τα σκεπασμένα από χρυσόν και άργυρον. Και αυτοί, που τα υπηρετούν και προσφέρουν θυσίας, εντρέπονται δια λογαριασμόν των.

Επ. Ιερ. 1,39 πώς ούν νομιστέον ή κλητέον υπάρχειν αυτούς θεούς;

Επ. Ιερ. 1,39 Πως λοιπόν είναι δυνατόν να σκεφθή κανείς, πολύ δε περισσότερον και να είπη, ότι αυτοί είναι θεοί;

Επ. Ιερ. 1,40 έτι δε και αυτών των Χαλδαίων ατιμαζόντων αυτά, οί, όταν ιδώσιν ενεόν μη δυνάμενον λαλήσαι, προσενεγκάμενοι τον Βήλον αξιούσι φωνήσαι, ως δυνατού όντος αυτού αισθέσθαι,

Επ. Ιερ. 1,40 Και αυτοί ακόμη οι Χαλδαίοι καταφρονούν τα ειδωλικά αυτά αγάλματα, όταν άλαλον, που δεν ημπορεί να ομιλήση, τον οδηγούν στον Βήλον παρακαλούντες και αξιούντες από αυτών να δώση φωνήν στον άλαλον, διότι, τάχα, είναι ικανός να αισθανθή και να ακούση την δέησίν των!

Επ. Ιερ. 1,41 και ου δύνανται αυτοί νοήσαντες καταλιπέιν αυτά, αίσθησιν γάρ ουκ έχουσιν.

Επ. Ιερ. 1,41 Και παρ' όλον τούτο, αυτοί δεν είναι εις θέσιν να λογιευθούν, ώστε να εγκαταλείψουν τα είδωλα. Τοσον πολύ τους λείπει η ορθοφροσύνη και η σύνεσις!

Επ. Ιερ. 1,42 αι δε γυναίκες περιθέμεναι σχοινία εν ταις οδοίς εγκάθηνται θυμιάσαι τα πίτυρα·

Επ. Ιερ. 1,42 Αι ιερόδουλοι γυναίκες τυλίγονται με σχοινία, κάθονται στους δρόμους και καίουν στους θεούς των αντι θυμιάματος πίτυρα.

Επ. Ιερ. 1,43 όταν δε τις αυτών εφελκυσθείσα υπό τινος των παραπορευομένων κοιμηθή, την πλησίον ονειδίζει, ότι ουκ ηξιώται ώσπερ και αυτή ούτε το σχοινίον αυτής διεράγη.

Επ. Ιερ. 1,43 Όταν δε κάποια γυναίκα από αυτάς ελκυσθή από κανένα διαβάτην και κοιμηθή μαζί του, ειρωνεύεται και περιπαίζει την πλησίον αυτής, διότι δεν ηξιώθη της τιμής, που η ίδια ηξιώθη, και έτσι το σχοινίον της δεν έσπασε!

Επ. Ιερ. 1,44 πάντα τα γενόμενα εν αυτοίς εστι ψευδή· πώς ούν νομιστέον ή κλητέον ως θεούς αυτούς υπάρχειν;

Επ. Ιερ. 1,44 Όλα όσα γίνονται εις τα είδωλα και στους ειδωλικούς ναούς είναι ψεύδος και απάτη. Πως λοιπόν είναι δυνατόν να σκεφθή κανείς, πολύ δε περισσότερον πως είναι δυνατόν να αποκαλέση τα άψυχα αυτά είδωλα, ως θεούς πραγματικούς και υπαρκτούς;

Επ. Ιερ. 1,45 υπό τεκτόνων και χρυσοχόων κατεσκευασμένα εισίν· ουδέν άλλο μη γένωνται ή ό βούλονται οι τεχνίται αυτά γενέσθαι.

Επ. Ιερ. 1,45 Κατασκευάζονται από γλύπτας και χρυσοχόους και τίποτε άλλο αυτά δεν ημπορούν να γίνουν, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θέλουν οι τεχνίται.

Επ. Ιερ. 1,46 αυτοί τε οι κατασκευάζοντες αυτά ου μη γένωνται πολυχρόνιοι·

Επ. Ιερ. 1,46 Και αυτοί οι τεχνίται, που τα κατασκευάζουν, δεν θα μέινουν βέβαια πολυχρόνιοι.

Επ. Ιερ. 1,47 πώς τε δή μέλλει τα υπ αυτών κατασκευασθέντα είναι θεοί; κατέλιπον γάρ ψεύδη και όνειδος τοίς επιγινομένοις.

Επ. Ιερ. 1,47 Και λοιπόν, πως είναι δυνατόν τα κατασκευασθέντα από αυτούς να είναι θεοί; Οι τεχνίται αυτοί δεν αφήκαν στους επιγενεστέρους των παρά ψεύτικα πράγματα και καταισχύνην.

Επ. Ιερ. 1,48 όταν γάρ επέλθη επ αυτά πόλεμος και κακά, βουλεύονται προς εαυτούς οι ιερείς που συναποκρυβώσι μετ αυτών.

Επ. Ιερ. 1,48 Όταν εκραγή πόλεμος και επέλθη εναντίον των και έλθουν συμφοραί, οι ιερείς συσκέπτονται μεταξύ των, που θα κρυβούν μαζί με αυτούς τους θεούς των.

Επ. Ιερ. 1,49 πώς ούν ουκ έστιν αισθέσθαι ότι ουκ εισί θεοί, οί ούτε σώζουσιν εαυτούς εκ πολέμου ούτε εκ κακών;

Επ. Ιερ. 1,49 Πως λοιπόν είναι δυνατόν, να μη αντιληφθή κανείς, ότι δεν είναι θεοί αυτοί, οι οποίοι ούτε τον εαυτόν τους είναι δυνατόν να σώσουν από τον πόλεμον και τας συμφοράς;

Επ. Ιερ. 1,50 υπάρχοντα γάρ ξύλινα και περιχρυσά και περιάργυρα γνωσθήσεται μετά ταύτα, ότι εστί ψευδή· τοίς έθνεσι πάσι τοίς τε βασιλεύσι φανερόν έσται, ότι ουκ εισί θεοί, αλλά έργα χειρών ανθρωπών, και ουδέν Θεού έργον εν αυτοίς εστι.

Επ. Ιερ. 1,50 Εκ των υστέρων, βέβαια, θα κατανοηθή, ότι τα ξύλινα αυτά κατασκευάσματα, τα περιβεβλημένα χρυσόν και άργυρον, είναι ψεύτικα. Εις όλα τα έθνη και στους βασιλείς είναι φανερόν, ότι αυτά δεν είναι θεοί, αλλά έργα χειρών ανθρωπών. Και κανένα έργον θεού δεν γίνεται από αυτά.

Επ. Ιερ. 1,51 τίνοι ούν γνωστέον εστί, ότι ουκ εισί θεοί;

Επ. Ιερ. 1,51 Υπάρχει, τάχα, κανείς, που έχει ανάγκην να μάθη, ότι αυτά δεν είναι θεοί;

Επ. Ιερ. 1,52 βασιλέα γάρ χώρας ου μη αναστήσωσιν ούτε υετόν ανθρωποις ου μη δώσι,

Επ. Ιερ. 1,52 Βασιλέα κάποιας χώρας δεν ημπορούν να ενθρονίσουν, ούτε βροχήν είναι, εις θέσιν να δώσουν στους ανθρώπους.

Επ. Ιερ. 1,53 κρίσιν τε ου μη διακρίνωσιν αυτών, ουδέ μη ρύσωνται αδικούμενον αδύνατοι όντες· ώσπερ γάρ κορώναι αναμέσον τού ουρανού και της γής.

Επ. Ιερ. 1,53 Δεν ημπορούν να δικάσουν ούτε τας ιδικάς των υποθέσεις. Αδύνατοι, καθώς είναι, δεν ημπορούν να γλυτώσουν ένα αδικούμενον άνθρωπον. Είναι όμοιοι με τας κουρούνας, α οποίαί πετούν μεταξύ ουρανού και γης.

Επ. Ιερ. 1,54 και γάρ όταν εμπέση εις οικίαν θεών ξυλίνας ή περιχεύσων ή περιαργύρων πύρ, οι μέν ιερείς αυτών φεύζονται και διασωθήσονται, αυτοί δε ώσπερ δοκοί μέσοι κατακαυθήσονται.

Επ. Ιερ. 1,54 Όταν δε πέση πυρ και ανάψη πυρκαϊά στον ναόν των ξυλίλων αυτών η επιχρυσωμένων η επαργυρωμένων ειδωλικών θεών, οι μεν ιερείς θα τραπούν εις φυγήν και θα διασωθούν, οι θεοί των όμως θα καούν, όπως και οι ξυλίνοι δοκοί, που υπάρχουν μέσα στον ναόν.

Επ. Ιερ. 1,55 βασιλεί δε και πολεμίοις ου μη αντιστώσι.

Επ. Ιερ. 1,55 Ούτε εις βασιλείς, ούτε και εις εχθρούς ανθίστανται.

Επ. Ιερ. 1,56 πώς ούν εκδεκτέον ή νομιστέον ότι εισί θεοί; ούτε από κλεπτών ούτε από ληστών ου μη διασωθώσι θεοί ξυλίνοι και περιάργυροι και περιχρυσοί,

Επ. Ιερ. 1,56 Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να δεχθή κανείς η να νομίση ότι αυτοί είναι θεοί; Ούτε από κλέπτας ούτε από ληστές είναι δυνατόν να διασωθούν αυτοί οι ξυλίνοι θεοί, οι περιάργυροι και οι περιχρυσοί.

Επ. Ιερ. 1,57 ών οι ισχύοντες περιελούνται το χρυσίον και το αργύριον, και τον ιματισμόν τον περικείμενον αυτοίς απελεύσονται έχοντες, ούτε εαυτοίς ου μη βοηθήσωσιν·

Επ. Ιερ. 1,57 Οι ισχυροί άνθρωποι ημπορούν να αφαιρέσουν τον χρυσόν και τον άργυρον και τα ιμάτια, που περιβάλλουν τους θεούς αυτούς, να τα παραλάβουν και να απέλθουν. Και οι θεοί δεν είναι εις θέσιν να βοηθήσουν τον εαυτόν των.

Επ. Ιερ. 1,58 ώστε κρείσσον είναι βασιλέα επιδεικνύμενον την εαυτού ανδρείαν ή σκεύος εν οικία χρήσιμον, εφ ώ χρήσεται ο κεκτημένος, ή οι ψευδείς θεοί ή και θύρα εν οικία διασώζουσα τα εν αυτή όντα ή ψευδείς θεοί· και ξυλίνοις στύλοις εν βασιλείοις ή οι ψευδείς θεοί.

Επ. Ιερ. 1,58 Ωστε είναι προτιμότερος και αξιώτερος ένας βασιλεύς, που επιδεικνύει την δύναμίν του, η ένα σκεύος οικιακής χρήσεως, το οποίον ο ιδιοκτήτης χρησιμοποιεί όπου πρέπει, παρά οι ψευδείς θεοί. Καλύτερα είναι μία θύρα εις την οικίαν, η οποία, όταν κλεισθή, περιφρουρεί όσα υπάρχουν εις την οικίαν, παρά οι ψευδείς θεοί. Και ένας ξυλίνοσ στύλοσ εις τα βασιλικά ανάκτορα είναι προτιμότερος από τους ψευδείς αυτούς θεούς.

Επ. Ιερ. 1,59 ήλιος μέν γάρ και σελήνη και άστρα όντα λαμπρά και αποστελλόμενα επί χρείας ευήκοά εισιν·

Επ. Ιερ. 1,59 Ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα, που λάμπουν στον ουρανό και αποστέλλονται δια την εξυπηρέτησιν των ανθρώπων, υπακούουν στον θεόν, τον δημιουργόν των.

Επ. Ιερ. 1,60 ωσαύτως και αστραπή, όταν επιφανή, εύοπτός εστι, το δ αυτό και πνεύμα εν πάση χώρα πνει.

Επ. Ιερ. 1,60 Επίσης και η αστραπή, όταν εμφανισθή στον ουρανό, είναι ωραία να την βλέπη κανείς. Το ίδιο και ο αήρ, ο οποίος πνέει εις όλας τας χώρας.

Επ. Ιερ. 1,61 και νεφέλαις όταν επιταγή υπό τού Θεού επιπορεύεσθαι εφ όλην την οικουμένην, συντελούσι το ταχθέν· το τε πύρ εξαποσταλέν άνωθεν εξαναλώσαι όρη και δρυμούς, ποιεί το συνταχθέν.

Επ. Ιερ. 1,61 Και τα νέφη, όταν κατά διαταγήν του θεού πορεύωνται επάνω εις όλην την οικουμένην, εκτελούν την ανατεθείσαν εις αυτά εντολήν και υπηρεσίαν. Και το πυρ, όταν αποστέλλεται άνωθεν από τον θεόν, δια να καταστρέψη όρη και δάση, εκτελεί την διαταγήν, που έλαβε.

Επ. Ιερ. 1,62 ταύτα δε ούτε ταις ιδέαις ούτε ταις δυνάμεσιν αυτών αφωμοιωμένα εστί.

Επ. Ιερ. 1,62 Τα είδωλα όμως κατ' ουδένα τρόπον είναι όμοια προς αυτά, ούτε από απόψεως εμφανίσεως, ούτε και ως προς την δύναμιν.

Επ. Ιερ. 1,63 όθεν ούτε νομιστέον ούτε κλητέον υπάρχειν αυτούς θεούς, ου δυνατών όντων αυτών ούτε κρίσιν κρίναι ούτε εύ ποιήσαι ανθρώποις.

Επ. Ιερ. 1,63 Επομένως δεν πρέπει ποτέ κανείς ούτε να πιστεύση, ούτε να καλέση αυτά θεούς αληθινούς και υπαρκτούς, έφ' όσον δεν είναι εις θέσιν ούτε να δικάσουν κάποιον ούτε να ευεργετήσουν τους ανθρώπους.

Επ. Ιερ. 1,64 γνόντες ούν ότι ουκ εισί θεοί, μη φοβηθήτε αυτούς·

Επ. Ιερ. 1,64 Αφού λοιπόν γνωρίσετε καλά και κατανοήσετε, ότι δεν είναι αυτά θεοί, μη τα φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,65 ούτε γάρ βασιλεύσιν ου μη καταράσωνται ούτε μη ευλογήσωσι.

Επ. Ιερ. 1,65 Διότι ούτε τους βασιλείς ημπορούν να καταρασθούν ούτε και να τους ευλογήσουν.

Επ. Ιερ. 1,66 σημεία τε εν έθνεσιν εν ουρανώ ου μη δείξωσιν, ουδέ ως ο ήλιος λάμπουσιν ουδέ φωτιούσιν ως η σελήνη.

Επ. Ιερ. 1,66 Υπερφυσικά σημεία και θαύματα δεν ημπορούν να δείξουν, ούτε εις τα έθνη, ούτε στον ουρανό. Δεν

ημπορούν να λάμψουν ούτε ως ο ήλιος, ούτε και να φωτίσουν όπως η σελήνη.

Επ. Ιερ. 1,67 τα θηρία εστίκρεϊττα αυτών, ά δύνανται εκφυγόντα εις σκέπην εαυτά ωφελήσαι.

Επ. Ιερ. 1,67 Τα θηρία είναι καλύτερα από αυτά, διότι όταν ευρεθούν εις κίνδυνον ημπορούν να καταφύγουν εις κάποιον καταφύγιον και επομένως να ωφελήσουν τον εαυτών των.

Επ. Ιερ. 1,68 κατ ουδένα ούν τρόπον ημίν εστι φανερόν ότι εισί θεοί. διό μη φοβηθήτε αυτους·

Επ. Ιερ. 1,68 Κατ' ουδένα, λοιπόν, τρόπον είναι εις ημάς φανερόν και πειστικόν, ότι αυτά τα είδωλα είναι θεοί. Δια τούτο μη τα φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,69 ώσπερ γάρ εν σικυηράτω προβασκάνιον ουδέν φυλάσσον, ούτως οι θεοί αυτών εισί ξύλινοι και περιχρυσοι και περιάργυροι.

Επ. Ιερ. 1,69 Όπως δε ένα σκιάχτρον κατά των πτηνών εις αγρόν αγγουριών τίποτε δεν προφυλάσσει, έτσι είναι και οι θεοί αυτοί οι ξύλινοι, οι περιχρυσωμένοι και περιαργυρωμένοι.

Επ. Ιερ. 1,70 τον αυτόν τρόπον και τή εν κήπω ράμνω, εφ ής πάν όρνεον επικάθηται, ωσαύτως δε και νεκρώ εριμμένω εν σκότει αφωμοίωνται οι θεοί αυτών ξύλινοι και περιχρυσοι και περιάργυροι.

Επ. Ιερ. 1,70 Οι ξύλινοι αυτοί θεοί είναι επίσης όμοιοι προς ακανθώδη θάμνον κήπου τινός, επάνω στον οποίον κάθε πτηνόν ημπορεί να καθίση. Αυτοί οι ξύλινοι, οι επιχρυσοι και επάργυροι θεοί είναι επίσης όμοιοι με ένα πτώμα, που έχει ριφθή στο σκότος του τάφου.

Επ. Ιερ. 1,71 από τε της πορφύρας και της μαρμάρου της επ αυτοίς σηπομένης γνωσθήσονται ότι ουκ εισί θεοί· αυτά τε εξ υστερου βρωθήσονται, και έτσι οι νεκροί εν τή χώρα.

Επ. Ιερ. 1,71 Είναι δυνατόν να γνωρίση και κατανοήση κανείς, ότι αυτά τα είδωλα δεν είναι αληθινοί θεοί, από την περιβολήν των, από την πορφύραν και από το λευκόν ως μάρμαρον ένδυμά των, τα οποία σήπονται και φθείρονται. Και τα ίδια αυτά τα είδωλα δραδύτερον θα φθαρούν και θα είναι εντροπή και εξευτελισμός εις την χώραν, όπου λατρεύονται.

Επ. Ιερ. 1,72 κρείσσον ούν άνθρωπος δίκαιος ουκ έχων είδωλα, έτσι γάρ μακράν από ονειδισμού.

Επ. Ιερ. 1,72 Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι, ότι α-ξιώτερος και καλύτερος είναι ο άνθρωπος, που είναι δίκαιος και δεν έχει είδωλα. Αυτός θα αποφύγη κάθε εξευτελισμόν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιεζ. 1,1 Καί εγένετο εν τώ τριακοστώ έτει, εν τώ τετάρτω μηνί πέμπτη τού μηνός και εγώ ήμην εν μέσω της αιχμαλωσίας επί τού ποταμού τού Χοβάρ, και ηνοιχθησαν οι ουρανοί, και είδον οράσεις Θεού.

Ιεζ. 1,1 Κατά το τριακοστόν έτος, την πέμπτην ήμέραν του τετάρτου μηνός, καθώς ευρισκόμην μεταξύ των Ιουδαίων συναιχμαλώτων μου, πλησίον στον ποταμόν Χοβάρ, εκεί ηνοιχθησαν οι ουρανοί και είδον οράματα παρά Θεού.

Ιεζ. 1,2 πέμπτη τού μηνός (τούτο το έτος το πέμπτον της αιχμαλωσίας τού βασιλέως Ιωακείμ) και εγένετο λόγος Κυρίου προς Ιεζεκιήλ υιόν Βουζεί, τον ιερέα, εν γη Χαλδαιών επί τού ποταμού τού Χοβάρ·

Ιεζ. 1,2 Κατά την πέμπτην ήμέραν του προμνημονευθέντος μηνός και έτους (αυτό δε το έτος είναι το πέμπτον έτος της αιχμαλωσίας του βασιλέως Ιωακείμ), ήλθε λόγος παρά Κυρίου προς εμέ τον Ιεζεκιήλ, τον ιερέα, υιόν Βουζεί, παραμένοντα εις την χώραν των Χαλδαιών, πλησίον στον ποταμόν Χοβάρ.

Ιεζ. 1,3 και εγένετο επ εμέ χείρ Κυρίου,

Ιεζ. 1,3 Ηπλωσεν ο Κύριος το αποκαλυπτικόν του χέρι επάνω μου

Ιεζ. 1,4 και είδον και ιδού πνεύμα εξείρον ήρχετο από βορά, και νεφέλη μεγάλη εν αυτώ, και φέγγος κύκλω αυτού και πύρ εξαστράπτων, και εν τώ μέσω αυτού ως οράσις ηλέκτρον εν μέσω τού πυρός και φέγγος εν αυτώ.

Ιεζ. 1,4 και παρετήρησα και είδα βίαιον ανεμοστρόβιλον, που εσαρωνε τα πάντα, να κατέρχεται από τον βορράν και μέσα εις αυτόν ήτο ένα μεγάλο νέφος. Γυρω από αυτό υπήρχεν ένα πυρ, που αστραποβολούσε, εις δε το κέντρον αυτού υπήρχε κάτι, που ωμοίαζε με ήλεκτρον ευρισκόμενον εντός του πυρός, το οποίον και εφεγγοβολούσεν.

Ιεζ. 1,5 και εν τώ μέσω ως ομοίωμα τεσσάρων ζώων, και αύτη η οράσις αυτών· ομοίωμα ανθρώπου επ αυτοίς,

Ιεζ. 1,5 Εις το μέσον δε αυτού υπήρχον ωσάν ομοιώματα τεσσάρων ζώων, τα οποία είχαν την εξής εμφάνισιν· Η μορφή των ήτο ωσάν μορφή ανθρώπων.

Ιεζ. 1,6 και τέσσαρα πρόσωπα τώ ενί, και τέσσαρες πτέρυγες τώ ενί.

Ιεζ. 1,6 Το καθένα από αυτά είχε τέσσερα πρόσωπα και τέσσαρες πτέρυγας.

Ιεζ. 1,7 και τα σκέλη αυτών ορθά, και πτερωτοί οι πόδες αυτών, και σπινθήρες ως εξαστράπτων χαλκός, και ελαφραί αι πτέρυγες αυτών.

Ιεζ. 1,7 Τα πόδια των όρθια, όπως των ανθρώπων, ήσαν πτερωτά. Εσπινθηροβολούσαν, όπως ο απαστράπτων γυαλισμένος χαλκός, αι δε πτέρυγες των ήσαν ελαφραί και ταχυκίνητοι.

Ιεζ. 1,8 και χείρ ανθρώπου υποκάτωθεν των πτερυγών αυτών επί τα τέσσαρα μέρη αυτών· και τα πρόσωπα αυτών των τεσσάρων

Ιεζ. 1,8 Κάτω από τας πτέρυγας των και εις τα τέσερα μέρη είχαν χέρια όμοια προς τα χέρια του ανθρώπου, δύο εις κάθε ώμον. Τα πρόσωπά των ήσαν τέσσαρα

Ιεζ. 1,9 ουκ επεστρέφοντο εν τώ βαδίζειν αυτά, έκαστον απέναντι τού προσώπου αυτών επορεύοντο.

Ιεζ. 1,9 και δεν εστρέφοντο καθώς εβάδιζαν, αλλά το καθένα εβάδιζε κατ' ευθείαν εμπρός, κατά πρόσωπον.

Ιεζ. 1,10 και ομοίωσις των προσώπων αυτών· προσώπων ανθρώπων και προσώπων λέοντος εκ δεξιών τοίς τέσσαρσι και προσώπων μόσχου εκ αριστερών τοίς τέσσαρσι και προσώπων αετού τοίς τέσσαρσι.

Ιεζ. 1,10 Ως προς δε την μορφήν των προσώπων των και τα τέσσαρα είχαν προσώπων ανθρώπου και προσώπων λέοντος εκ δεξιών, προσώπων μόσχου από τα αριστερά και προσώπων αετού όπισθεν.

Ιεζ. 1,11 και αι πτέρυγες αυτών εκτεταμέναί άνωθεν τοίς τέσσαρσιν, εκατέρω δύο συνεζευγμέναί προς αλλήλας, και δύο επεκάλυπτον επάνω τού σώματος αυτών.

Ιεζ. 1,11 Δυο από τας πτέρυγας των ήσαν απλωμέναί επάνω από τα τέσερα έμψυχα αυτά ζώντα όντα, και ηνούντο μεταξύ των εις τα άκρα. Αι δε δύο άλλαι πτέρυγες εσκέπαζον το έμπροσθεν μέρος του σώματός των.

Ιεζ. 1,12 και εκάτερον κατά πρόσωπον αυτού επορεύετο· οὐ αν ἦν το πνεῦμα πορευόμενον, επορεύοντο και ουκ επέστρεφον.

Ιεζ. 1,12 Καθένα από τα ζώντα όντα, προς οιανδήποτε κατεύθυνσιν και αν επορεύετο, επορεύετο πάντοτε κατά την κατεύθυνσιν ενός εκ των προσώπων του· όπου δε το πνεῦμα επορεύετο, επορεύοντο και εκείνα, χωρίς να στρέφουν αριστερά η δεξιά.

Ιεζ. 1,13 και εν μέσω των ζών όρασις ως ανθράκων πυρός καιομένων, ως όψις λαμπάδων συστρεφομένων αναμέσον των ζών και φέγγος τού πυρός, και εκ τού πυρός εξεπορεύετο αστραπή.

Ιεζ. 1,13 Ανάμεσα δε εις τα ζώα αυτά εφάινετο κάτι σαν αναμμένοι άνθρακες, που εκαιόντο, ώσαν συστρεφόμεναι φλόγες ανάμεσα εις τα ζώα αυτά. Και το πυρ αυτό ακτινοβολούσε φως. Εξεπορεύετο από το πυρ λάμπις ζωηρά, ωσάν της αστραπής.

Ιεζ. 1,15 και ειδον και ιδού τροχός εις επί της γής εχόμενος των ζών τοίς τέσσαρσι·

Ιεζ. 1,15 Και ιδού ειδον, ότι πλησίον των τεσσάρων αυτών ανθρωπίνων ζώντων ομοιωμάτων υπήρχε και ένας τροχός στηριζόμενος στο έδαφος.

Ιεζ. 1,16 και το ειδος των τροχών ως ειδος θαρσείς, και ομοίωμα εν τοίς τέσσαρσι, και το έργον αυτών ἦν καθώς αν ειη τροχός εν τροχώ.

Ιεζ. 1,16 Και η μορφή και η εμφάνις των τροχών αυτών ἦτο ωσάν από πολύτιμον λίθον θαρσείς. Οι τέσσαρες αυτοί τροχοί ἦσαν όμοιοι μεταξύ των, η δε κατασκευή των ἦτο τοιαύτη, ώστε ο ένας ο τροχός ἦτο εντός του άλλου εις σχήμα σταυρού.

Ιεζ. 1,17 επί τα τέσσαρα μέρη αυτών επορεύοντο, ουκ επέστρεφον εν τώ πορευέσθαι αυτά,

Ιεζ. 1,17 Όταν επροχωρούσαν επορεύοντο προς τας τέσσαρας πλευράς των, χωρίς να στρέφουν καθώς προχωρούσαν.

Ιεζ. 1,18 ουδ οι νώτοι αυτών, και ύψος ἦν αυτοίς· και ειδον αυτά, και οι νώτοι αυτών πλήρεις οφθαλμών κυκλόθεν τοίς τέσσαρσι.

Ιεζ. 1,18 Και δεν έστρεφον τα όντα αυτά καθώς προχωρούσαν ούτε τα σώματα των. Το ύψος δε αυτών ἦτο πολύ μεγάλο. Παρατήρησα και ειδα με έκπληξιν μου, ότι τα σώματα των τεσσάρων αυτών ανθρωπίνων ομοιωμάτων ἦσαν κύκλω γεμάτα οφθαλμούς.

Ιεζ. 1,19 και εν τώ πορευέσθαι τα ζώα επορεύοντο οι τροχοί εχόμενοι αυτών, και εν τώ εξαίρειν τα ζώα από της γής εξήρνοντο οι τροχοί.

Ιεζ. 1,19 Οτε τα υπερφυσικά αυτά ζώντα όντα επορεύοντο στο έδαφος, έτρεχαν και οι τροχοί πλησίον αυτών. Όταν αυτά ανήρχοντο επάνω από την γην, ανέβαιναν μαζί των και οι τροχοί.

Ιεζ. 1,20 οὐ αν ἦν η νεφέλη, εκεί το πνεῦμα τού πορευέσθαι· επορεύοντο τα ζώα και οι τροχοί και εξήρνοντο σύν αυτοίς, διότι πνεῦμα ζωής εν τοίς τροχοίς.

Ιεζ. 1,20 Οπου κατηρθύνετο η νεφέλη, εκεί επορεύετο και το πνεῦμα. Εκεί μαζί επορεύοντο τα ζώα και οι τροχοί, οι οποίοι και υψώνοντο μαζί των. Τούτο δε, διότι υπήρχε πνεῦμα ζωής στους τροχούς, το οποίον και τους εκίνει.

Ιεζ. 1,21 εν τώ πορευέσθαι αυτά επορεύοντο, και εν τώ εστάναι αυτά ειστήκεισαν και εν τώ εξαίρειν αυτά από της γής εξήρνοντο σύν αυτοίς, ότι πνεῦμα ζωής ἦν εν τοίς τροχοίς.

Ιεζ. 1,21 Όταν τα υπερφυσικά αυτά όντα επορεύοντο εις την γην, μαζί των επορεύοντο και οι τροχοί. Όταν αυτά ισταντο, εσταματούσαν και εκείνοι. Όταν αυτά επετούσαν και ανέβαιναν επάνω από την γην, ανέβαιναν μαζί με αυτά και οι τροχοί, διότι υπήρχε πνεῦμα ζωής στους τροχούς.

Ιεζ. 1,22 και ομοίωμα υπέρ κεφαλής αυτοίς των ζών ωσει στερέωμα ως όρασις κρυστάλλου εκτεταμένον επί των πτερύγων αυτών επάνωθεν·

Ιεζ. 1,22 Επάνω δε από την κεφαλήν των υπερφυσικών και παραδόξων αυτών ζώντων όντων, υπήρχε κάτι, που ωμοίαζε με το στερέωμα του ουρανού. Κατι διαφανές και λάμπον ωσάν κρύσταλλον, το οποίον ηπλώνετο επάνω από τας πτέρυγας των.

Ιεζ. 1,23 και υποκάτωθεν τού στερεώματος αι πτέρυγες αυτών εκτεταμέναι, πτερουσόμεναι ετέρα τή ετέρα, εκάστω δύο συνευγμέναι επικαλύπτουσαι τα σώματα αυτών.

Ιεζ. 1,23 Έτσι δε κάτω από το ουράνιον αυτό στερέωμα υπήρχον απλωμένα αι δύο πτέρυγες των ζώντων αυτών όντων, αι οποίαι ἤγγιζον η μία την άλλην. Αι δε δύο άλλαι πτέρυγες ἦσαν αναδιπλωμένα και εκάλυπτον τα σώματα αυτών.

Ιεζ. 1,24 και ἤκουον την φωνήν των πτερύγων αυτών εν τώ πορευέσθαι αυτά ως φωνήν ύδατος πολλού· και εν τώ εστάναι αυτά κατέπανον αι πτέρυγες αυτών.

Ιεζ. 1,24 Καθώς δε εκείνα επορεύοντο, ἤκουα την βοήν των πτερύγων των ωσάν ύδατα καταρράκτου, που πίπτουν μετά πατάγου. Όταν τα υπερφυσικά αυτά όντα εσταματούσαν, έπαυε και η βοή των πτερύγων των.

Ιεζ. 1,25 και ιδού φωνή υπεράνωθεν τού στερεώματος τού όντος υπέρ κεφαλής αυτών.

Ιεζ. 1,25 Και ιδού, ἤκουσθη φωνή, που προήρχετο από το στερέωμα, το επάνω από τας κεφαλές των.

Ιεζ. 1,26 ως όρασις λίθου σαπφείρου ομοίωμα θρόνου επ αυτου, και επί τού ομοιώματος τού θρόνου ομοίωμα ως ειδος ανθρώπου άνωθεν.

Ιεζ. 1,26 Και επάνω στο ωσάν ουρανόν αυτό στερέωμα υπήρχε κάποιο πράγμα λαμπρόν, όπως ο σάπφειρος, εις σχήμα θρόνου και επάνω στο ομοίωμα αυτό του λαμπρού θρόνου εκάθητο κάποιος, που ειχε μορφήν ανθρώπου.

Ιεζ. 1,27 και ειδον ως όψιν ηλεκτρον από οράσεως οσφύος και επάνω, και από οράσεως οσφύος και έως κάτω ειδον ως όρασιν πυρός και το φέγγος αυτου κύκλω.

Ιεζ. 1,27 Και ειδον και ιδού, η όψις αυτου, που εκάθητο επάνω στον θρόνον, από την μέσην και επάνω έλαμπεν ωσάν το ἤλεκτρον και από την μέσην έως κάτω ειχε την εμφάνισιν πυρός, που ακτινοβολούσε ολόγυρα.

Ιεζ. 1,28 ως όρασις τόξου, όταν ἦ εν τή νεφέλην εν ημέραις υετού, ούτως η στάσις τού φέγγους κυκλόθεν. αύτη η όρασις ομοιώματος δόξης Κυρίου· και ειδον και πίπτω επί πρόσωπόν μου και ἤκουσα φωνήν λαλούντος.

Ιεζ. 1,28 Όπως δε φαίνεται το ουράνιον τόξον εις τα νέφη κατά τας βροχεράς ημέρας, έτσι ἦτο και η εμφάνισις του φωτός, που ακτινοβολούσε ολόγυρα. Αυτή ἦτο η εμφάνισις του ομοιώματος της δόξης του Κυρίου. Είδα εγώ αυτά και κατεπλάγην, έπεσα κάτω με το πρόσωπον στο έδαφος και ἤκουσα μίαν φωνήν, την φωνήν του Κυρίου, ο οποίος μου ωμιλούσε.

Ιεζ. 2,1 Καί εἶπε πρὸς με· υἱέ ἀνθρώπου, στήθῃ ἐπὶ τοὺς πόδας σου, καὶ λαλήσω πρὸς σε.

Ιεζ. 2,1 Καὶ ὁ Κυριὸς εἶπε τότε πρὸς ἐμέ· “υἱέ ἀνθρώπου, σήκω, στάσου ὀρθὸς εἰς τὰ πόδια σου, διότι ἐγὼ θὰ σου ὁμιλήσω”.

Ιεζ. 2,2 καὶ ἦλθεν ἐπ’ ἐμέ πνεῦμα καὶ ἀνέλαβέ με καὶ ἐξήρ᾽ ἐπὶ τοὺς πόδας μου, καὶ ἤκουον αὐτοῦ λαλοῦντος πρὸς με,

Ιεζ. 2,2 Ἦλθεν ἀμέσως ἐπάνω εἰς ἐμέ τὸ πνεῦμα, με ἐπῆρε, με ἐσήκωσε καὶ με ἐστήσεν ὀρθόν εἰς τὰ πόδιά μου, καθ’ ὃν χρόνον ἤκουα τὸν Κυριὸν νὰ ὁμιλῇ πρὸς ἐμέ.

Ιεζ. 2,3 καὶ εἶπε πρὸς με· υἱέ ἀνθρώπου, ἐξαποστέλλω ἐγὼ σε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, τοὺς παραπικραίνοντάς με, οἵτινες παρεπίκρανάν με, αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας,

Ιεζ. 2,3 Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ ὁ Κυριὸς· “υἱέ ἀνθρώπου ἐγὼ σε ἀναδεικνύω καὶ σε ἀποστέλλω ὡς προφήτην πρὸς τὸ ἰσραηλιτικὸν ἔθνος, εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι με ἔχουν παραπικράνει καὶ ἐξοργίσει με τὰς παραβάσεις των. Με παρεπίκραναν καὶ αὐτοὶ, ὅπως καὶ οἱ πρόγονοί των μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας”.

Ιεζ. 2,4 καὶ ερεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος·

Ιεζ. 2,4 Θὰ εἴπῃς λοιπὸν πρὸς αὐτούς· “αὐτὰ λέγει ὁ Κυριὸς·

Ιεζ. 2,5 εἴν’ ἀρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν -διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ- καὶ γινώσκονται ὅτι προφήτης εἶ σύ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ιεζ. 2,5 μήπως καὶ θελήσουν νὰ υπακούσῃν εἰς τὰ λόγια μου ἢ ἀπλῶς νὰ καταπτοηθῶσιν, διότι εἶναι γένος καὶ λαός, πού πάντοτε με παραπικραίνει δια τῶν παραβάσεων των ἐντολῶν μου καὶ ὁπωσδήποτε θὰ μάθουν, ὅτι ἐν μέσῳ αὐτῶν ὑπάρχει ἕνας προφήτης, ὁ ὁποῖός εἶσαι σύ.

Ιεζ. 2,6 καὶ σύ, υἱέ ἀνθρώπου, μὴ φοβηθῆς αὐτούς μηδὲ ἐκστής ἀπὸ προσώπου αὐτῶν· διότι παροιστρήσουσι καὶ ἐπισυστήσουσι ἐπὶ σε κύκλω, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σύ κατοικεῖς· τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῆς καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ ἐκστής, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ.

Ιεζ. 2,6 Σὺ δε, υἱέ ἀνθρώπου, μὴ τοὺς φοβηθῆς οὔτε νὰ τρομάξῃς καὶ καταπληγῆς ἐνώπιόν των, ὅταν ἐξερεθισθῶσιν. Διότι ἐκεῖνοι θὰ καταληφθῶσιν ἀπὸ μανίαν, θὰ σε περικυκλώσουσι με ἐχθρικός διαθέσεις καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ὅτι σύ κατοικεῖς ἀνάμεσα εἰς σκορπιούς. Μὴ φοβηθῆς τὰ λόγια τῆς ἀγανακτικῆς των καὶ μὴ πτοηθῆς ἐνώπιον τοῦ ἐξωργισμένου προσώπου των, διότι αὐτοὶ εἶναι λαός, ὁ ὁποῖός με παραπικραίνει καὶ με ἐξοργίζει με τὰς παραβάσεις των.

Ιεζ. 2,7 καὶ λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς, εἴν’ ἀρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ.

Ιεζ. 2,7 Σὺ, θὰ εἴπῃς πρὸς αὐτούς τοὺς λόγους τούτους, μήπως καὶ υπακούσῃν ἢ ἀπλῶς πτοηθῶσιν, διότι εἶναι λαός, ὁ ὁποῖός με παροργίζει πάντοτε με τὰς παραβάσεις των.

Ιεζ. 2,8 καὶ σύ, υἱέ ἀνθρώπου, ἀκουε τοῦ λαλοῦντος πρὸς σε, μὴ γίνου παραπικραίνων καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων· χάνε τὸ στόμα σου καὶ φάγε ὃ ἐγὼ δίδωμί σοι.

Ιεζ. 2,8 Σὺ λοιπὸν, υἱέ ἀνθρώπου, ἀκουσε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖός σου ὁμιλεῖ καὶ μὴ θελήσῃς ποτέ νὰ γίνῃς καὶ σύ παραπικραίνων τὸν Κυριὸν, ὅπως παραπικραίνων καὶ ἐξοργίζων τὸν Κυριὸν εἶναι ὁ λαός αὐτός. Ἀνοιξε τὸ στόμα σου καὶ φάγε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖόν ἐγὼ σου δίδω”.

Ιεζ. 2,9 καὶ εἶδον καὶ ἰδοῦ χεῖρ ἐκτεταμένη πρὸς με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴς βιβλίου·

Ιεζ. 2,9 Καὶ εἶδα καὶ ἰδοῦ, ἕνα χεῖρ ἀπλωμένο πρὸς ἐμέ, πού ἐκρατοῦσε μίαν μεμβράνην, τμῆμα ἐνός βιβλίου.

Ιεζ. 2,10 καὶ ἀνείλησεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἐμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν, καὶ ἐγγέγραπτο ἐπ’ αὐτὴν θρήνος καὶ μέλος καὶ οὐαί.

Ιεζ. 2,10 Ἐξεδίπλωσεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου καὶ εἶδα ὅτι ἦτο γραμμὴν ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ’ ἔξω. Τὸ περιεχόμενον τῆς μεμβράνης ἦσαν θρήνοι, θλιβερά μοιρολόγια καὶ ταλανισμοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιεζ. 3,1 Καὶ εἶπε πρὸς με· υἱέ ἀνθρώπου, κατὰφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην καὶ πορεύθητι καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ.

Ιεζ. 3,1 Ὁ Κυριὸς εἶπε κατόπιν πρὸς ἐμέ· “υἱέ ἀνθρώπου, φάγε ἐξ ὀλοκληροῦ τὴν μεμβράνην αὐτὴν καὶ ἔπειτα πήγαινε καὶ ὁμίλησε πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας”.

Ιεζ. 3,2 καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου, καὶ ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδα

Ιεζ. 3,2 Ὁ ἴδιος ὁ Κυριὸς ἤνοιξε καλὰ τὸ στόμα μου καὶ με ἔκαμε νὰ φάγω, ὡσάν ψωμί, τὴν μεμβράνην αὐτὴν,

Ιεζ. 3,3 καὶ εἶπε πρὸς με· υἱέ ἀνθρώπου, τὸ στόμα σου φάγεται, καὶ ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης τῆς δεδομένης εἰς σε. καὶ ἔφαγον αὐτὴν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκάζον.

Ιεζ. 3,3 καὶ μου εἶπε· “υἱέ ἀνθρώπου, θὰ φάγῃς τούτο καὶ ἡ καρδία σου καὶ ἡ διάνοιά σου, τὸ ἐσωτερικόν σου ὅλον, θὰ χορτάσῃ καὶ θὰ γεμίσῃ με τὴν μεμβράνην αὐτὴν, πού ἐγὼ σου δίδω”. Πράγματι ἔφαγον αὐτὴν καὶ, καθὼς ἔτρωγα, ἠσθάνθη ἐν τῷ στόμα μου γλυκύτητα ὡσάν μέλι.

Ιεζ. 3,4 καὶ εἶπε πρὸς με· υἱέ ἀνθρώπου, βάδιζε καὶ εἰσελθε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ λάλησον τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς·

Ιεζ. 3,4 Ὁ Κυριὸς εἶπε πρὸς ἐμέ· “υἱέ ἀνθρώπου, πήγαινε, εἰσελθε ἀνάμεσα στους Ἰσραηλίτας καὶ εἰπέ πρὸς αὐτούς τούτους τοὺς λόγους μου.

Ιεζ. 3,5 διότι οὐ πρὸς λαὸν βαθύχειλον καὶ βαρὺγλωσσον σύ ἐξαποστέλλῃ, πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ,

Ιεζ. 3,5 Δὲν εἶναι δύσκολος ἡ ἀποστολή σου, διότι δὲν σε ἀποστέλλω εἰς λαόν, πού ὁμιλεῖ βαρεῖαν καὶ βάρδαρον καὶ ἀκατάληπτον γλῶσσαν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας.

Ιεζ. 3,6 οὐδὲ πρὸς λαούς πολλούς ἀλλοφώνους ἢ ἀλλογλώσσους οὐδὲ στιβαρούς τῆ γλώσσης ὄντας, ὧν οὐκ ἀκούσῃ τοὺς λόγους αὐτῶν· καὶ εἰ πρὸς τοιοῦτους ἐξαπέστειλά σε, οὔτοι ἀν εἰσῆκουσάν σου.

Ιεζ. 3,6 Δὲν σε ἀποστέλλω εἰς πολλούς ἄλλους ξενόφωνους ἢ ἀλλογλώσσους λαούς ἢ εἰς λαούς, τῶν ὁποῖων ἡ γλῶσσα εἶναι στρουφνὴ καὶ ἀκατάληπτος, ὥστε νὰ μὴ ἐννοῆς, ὅταν ἀκούῃς τὰ λόγια των. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τέτοιους λαούς ἀκόμη, εἴν’ σε ἔστελλα, ἐκεῖνοι θὰ ἤκουαν τὰ λόγια σου, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι λόγια ἰδικὰ μου.

Ιεζ. 3,7 ὁ δε οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ οὐ μὴ θελήσουσιν εἰσακούσαί σου, διότι οὐ βούλονται εἰσακούειν μου· ὅτι πᾶς ὁ οἶκος Ἰσραὴλ φιλόνεικοί εἰσι καὶ σκληροκάρδιοι.

Ιεζ. 3,7 Οἱ Ἰσραηλίται ὁμῶς δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἀκούσῃν καὶ νὰ δεχθῶσιν τοὺς λόγους σου, διότι δὲν θέλουν νὰ υπακούσῃν εἰς ἐμέ. Διότι ὅλοι οἱ Ἰσραηλίται εἶναι φιλόνεικοί καὶ σκληροκάρδιοι.

Ιεζ. 3,8 και ιδού δέδωκα το πρόσωπόν σου δυνατόν κατέναντι των προσώπων αυτών και το νίκός σου κατισχύσω κατέναντι τού νίκους αυτών,

Ιεζ. 3,8 Δια τούτο ιδού, εγώ σου έχω δώσει δύναμιν. Θα κάμω ισχυράν και επιβλητικήν την προσωπικότητά σου, θα σου δώσω νικητήριον μαχητικήν δύναμιν πολύ μεγαλυτέραν από την αντίστασιν, που θα προβάλλουν εκείνοι.

Ιεζ. 3,9 και έσται διαπαντός κραταιότερον πέτρας. μη φοβηθής απ αυτών μηδέ πτοηθής από προσώπου αυτών, διότι οίκος παραπικραίων εστί.

Ιεζ. 3,9 Θα είναι δε πάντοτε το πρόσωπόν σου ισχυρότερον και σταθερότερον από τον βράχον. Μη τους φοβηθής και μη πτοηθής απέναντι αυτών, διότι αυτοί είναι λαός, ο οποίος πάντοτε με παροργίζει".

Ιεζ. 3,10 και είπε προς με υιέ ανθρώπου, πάντας τους λόγους, ούς λελάληκα μετά σου, λαβέ εις την καρδίαν σου και τοίς ωσί σου άκουε,

Ιεζ. 3,10 Ο Κυριος είπε páλιν προς εμέ· "Υιέ ανθρώπου, όλους αυτούς τους λόγους, τους οποίους εγώ είπα προς σε, άκουσέ τους καλά με τα αυτιά σου, βάλε τους μέσα εις την καρδίαν σου.

Ιεζ. 3,11 και βάδιζε, είσελθε εις την αιχμαλωσίαν προς τους υιούς τού λαού σου και λαλήσεις προς αυτούς και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· εάν άρα ακούσωσιν, εάν άρα ενδώσι.

Ιεζ. 3,11 Πηγαινε, εισχώρησε ανάμεσα στους αιχμαλώτους συμπατριώτας σου και είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ισως και υπακούσουν, ίσως και υποχωρήσουν από τας κακίας των. Ελεύθεροι είναι να πράξουν ο,τι θέλουν".

Ιεζ. 3,12 και ανέλαβέ με πνεύμα, και ήκουσα κατόπισθέν μου φωνήν σεισμού μεγάλου· ευλογημένη η δόξα Κυρίου εκ τού τόπου αυτού.

Ιεζ. 3,12 Αμέσως Πνεύμα Κυρίου με εσήκωσεν υψηλά και ήκουσα όπισθέν μου φωνήν βροντώδη, ωσαν μεγάλο σεισμού, οποία έλεγε· "μεγάλη και χιλιούμνολογημένη είναι η δόξα του Κυρίου στον ιερών τούτον τόπον"!

Ιεζ. 3,13 και είδον φωνήν των πτερυγών των ζώντων πτερουσομένων ετέρα προς την ετέρα, και φωνή των τροχών εχομένη αυτών και φωνή τού σεισμού.

Ιεζ. 3,13 Και ήκουσα την βοήν από τας πτέρυγας των υπερφυσικών εκείνων ζώντων όντων και είδα την μίαν πτέρυγα να πετερουγίζει και να πλησιάζη προς την άλλην. Ηκουσα την βοήν των τροχών πλησίον των υπερφυσικών αυτών όντων και βοήν μεγάλην, ωσαν βοήν σεισμού.

Ιεζ. 3,14 και το πνεύμα εξήρέ με και ανέλαβέ με, και επορεύθην εν ορμή τού πνευμάτός μου, και χείρ Κυρίου εγένετο επ εμέ κραταιά.

Ιεζ. 3,14 Το Πνεύμα του Κυρίου με επήρε, με εσήκωσεν υψηλά· και εγώ με μεγάλην εσωτερικήν ορμήν, με ζήλον και ενθουσιασμόν επορεύθην προς τους συμπατριώτας μου, καθ' ον χρόνον η παντοδύναμος χείρ του Κυρίου ήτο μαζί μου.

Ιεζ. 3,15 και εισήλθον εις την αιχμαλωσίαν μετέωρος και περιήλθον τους κατοικούντας επί τού ποταμού τού Χοβάρ τους όντας εκεί και εκάθισα εκεί επτά ημέρας αναστρεφόμενος εν μέσω αυτών.

Ιεζ. 3,15 Φερόμενος επάνω στον αέρα ήλθα προς τους αιχμαλώτους συμπατριώτας μου. Εγύρισα ανάμεσα εις αυτούς, οι οποίοι κατοικούσαν και ευρίσκοντο κοντά στον ποταμόν Χοβάρ, και εκεί εκάθισα επτά ημέρας συναναστρεφόμενος συνεχώς μαζί των.

Ιεζ. 3,16 Καί εγένετο μετά τας επτά ημέρας λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 3,16 Επειτα από τας επτά αυτάς ημέρας έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, ο οποίος και μου είπε·

Ιεζ. 3,17 υιέ ανθρώπου, σκοπόν δέδωκά σε τώ οίκω Ισραήλ, και ακούση εκ στόματός μου λόγον και διαπειλήση αυτοίς παρ εμού.

Ιεζ. 3,17 "Υιέ ανθρώπου, σε έχω εγκαταστήσει φρουρόν ανάμεσα εις τους Ισραηλίτας. Θα ακούσης από το στόμα μου λόγον, με τον οποίον και θα απειλήσης αυτούς εκ μέρους μου.

Ιεζ. 3,18 εν τώ λέγειν με τώ ανόμω· θανάτω θανατωθήση, και ου διεστείλω αυτώ ουδέ ελάλησας τού διαστείλασθαι τώ ανόμω αποστρέψαι από των οδών αυτού τού ζήσαι αυτόν, ο άνομος εκείνος τή αδικία αυτού αποθανείται, και το αίμα αυτού εκ της χειρός σου εκζητήσω.

Ιεζ. 3,18 Όταν δε εγώ εξαγγέλλω απειλάς εναντίον του παρανόμου ανθρώπου και λέγω, ότι ασφαλώς και βεβαίως θα θανατωθή εξ αιτίας των αμαρτιών του, εάν δεν μετανοήση, συ δε δεν θα διαμαρτυρηθής, άλλα θα υποστείλεις τον εαυτόν σου και δεν θα ομιλήσης προς αυτόν εντόνως, ώστε να απομακρυνθή αυτός από τους πονηρούς δρόμους και τρόπους της ζωής του και να διαφύγη τον θάνατον και να ζήση, ο μεν παράνομος θα αποθάνη βέβαια εξ αιτίας των παρανομιών του, εγώ όμως θα ζητήσω από σε την ευθυνην δια τον θάνατον του.

Ιεζ. 3,19 και σύ εάν διαστείλῃ τώ ανόμω, και μη αποστρέψῃ από της ανομίας αυτού και από της οδού αυτού, ο άνομος εκείνος εν τή αδικία αυτού αποθανείται, και σύ την ψυχήν σου ρύση.

Ιεζ. 3,19 Εάν όμως συ εντόνως ομιλήσης προς τον παράνομον και τον προτρέψῃς επιμόνως να παραιτηθή από τας παρανομίας του και γενικώς από τους αμαρτωλούς τρόπους της ζωής του, ο δε παράνομος παραμείνη αμετανόητος εις την αμαρτωλήν του κατάστασιν, θα αποθάνῃ· συ όμως θα γλυτώσης την ζωήν σου· δεν θα τιμωρηθής, διότι έκαμες το καθήκον σου.

Ιεζ. 3,20 και εν τώ αποστρέφειν δίκαιον από των δικαιουσνών αυτού και ποιήσῃ παράπτωμα και δώσω την βάσανον εις πρόσωπον αυτού, αυτός αποθανείται, ότι ου διεστείλω αυτώ, και εν ταίς αμαρτίαις αυτού αποθανείται, διότι ου μη μνησθώσιν αι δικαιοσύναι αυτού, ας εποίησε, και το αίμα αυτού εκ της χειρός σου εκζητήσω.

Ιεζ. 3,20 Εάν δε και ευρεθή κάποιος δίκαιος άνθρωπος και εγκαταλείψῃ την ενάρετον ζωήν του, εκτροπή δε εις παραπτώματα, θα παραχωρήσω να πέση αυτός εις τλαιπωρίας και θλίψεις. Ακόμη δε και να αποθάνῃ. Εάν δε συ εν τω μεταξύ δεν συστήσης εις αυτόν να απομακρυνθή από τον δρόμον της αμαρτωλότητός του, θα αποθάνῃ αυτός εξ αιτίας των αμαρτιών του και δεν θα ληφθούν καθόλου υπ' όψιν αι προηγουμέναι καλά αυτού πράξεις. Την ευθύνην όμως δια τον θάνατον του εκτραπέντος αυτού δικαίου θα την ζητήσω εγώ από σε.

Ιεζ. 3,21 σύ δε εάν διαστείλῃ τώ δικαίω τού μη αμαρτείν, και αυτός μη αμάρτη, ο δίκαιος ζωή ζήσεται, ότι διεστείλω αυτώ, και σύ την σεαυτού ψυχήν ρύση.

Ιεζ. 3,21 Εάν όμως συ διαμαρτυρηθής και εντόνως προτρέψῃς τον δίκαιον αυτόν, να παύσῃ πλέον διαπράττων την αμαρτίαν, αυτός δε υπακούων εις σε δεν θα αμαρτήσῃ, θα ζήσῃ οπωσδήποτε, διότι συ συνέστησες εις αυτόν την αποφυγήν του κακού και συ ο ίδιος με τον τρόπον αυτόν θα γλυτώσης την ζωήν σου".

Ιεζ. 3,22 Καί εγένετο επ' εμέ χείρ Κυρίου, και είπε προς με· ανάστηθι, και έξελθε εις το πεδίον, και εκεί λαληθήσεται προς σε. Ιεζ. 3,22 Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου στοργική ηπλώθη επάνω μου, ο δε Κυριος μου είπε· "σήκω, πήγαινε έξω εις την πεδιάδα και εκεί θα αποκαλυφθή εις σε τι πρέπει να πράξης".

Ιεζ. 3,23 και ανέστην και εξήλθον προς το πεδίον, και ιδού εκεί δόξα Κυρίου ειστήκει καθώς η όρασις και καθώς η δόξα Κυρίου, ήν είδον επί τού ποταμού τού Χοβάρ, και πίπτω επί πρόσωπόν μου.

Ιεζ. 3,23 Πράγματι εσηκώθηκα, αβγήκα προς την πεδιάδα και ιδού, η δόξα του Κυρίου είχε σταθή εκεί και ήτο όμοια προς την δόξαν του Κυρίου, την οποίαν εγώ είδα πλησίον εις τον ποταμόν Χοδάρ. Καταληφθείς από ιερών δέος έπεσα με το πρόσωπόν μου στο έδαφος.

Ιεζ. 3,24 και ήλθεν επ' εμέ πνεύμα και έστησέ με επί τους πόδας μου, και ελάλησε προς με και είπέ μοι· είσελθε και εγκλείσθητι εν μέσω τού οίκου σου.

Ιεζ. 3,24 Ηλθε τότε προς εμέ Πνεύμα Θεού, με εσηκωσεν όρθιον στους πόδας μου, ωμίλησε προς εμέ και μου είπε· "είσελθε και κλείσου μέσα στο σπίτι σου.

Ιεζ. 3,25 και σύ, υιέ ανθρώπου, ιδού δέδονται επί σε δεσμοί, και δήσουσί σε εν αυτοίς, και ου μη εξέλθης εκ μέσου αυτών.

Ιεζ. 3,25 Συ, υιέ ανθρώπου, άκουσε· έχουν ετοιμασθή δια σε δεσμά. Θα σε δέσουν με αυτά αμαρτωλοί άνθρωποι, δια να μη ημπορέσης να φύγης ανάμεσα από αυτούς.

Ιεζ. 3,26 και την γλώσσάν σου συνδήσω, και αποκωφωθήσῃ, και ουκ έση αυτοίς εις άνδρα ελέγχοντα, διότι οίκος παραπικραίνων εστί.

Ιεζ. 3,26 Και εγώ ο ίδιος θα δέσω την γλώσσάν σου, θα βωβοθής, ώστε να μη είσαι δι' αυτούς άνθρωπος, που απευθύνει ελέγχους. Διότι ο λαός αυτός είναι λαός, ο οποίος πάντοτε με εξοργίζει.

Ιεζ. 3,27 και εν τώ λαλείν με προς σε ανοίξω το στόμα σου, και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ο ακούων ακουέτω, και ο απειθών απειθήτω, διότι οίκος παραπικραίνων εστί.

Ιεζ. 3,27 Θα έλθῃ όμως πάλιν καιρός, όταν εγώ θα ομιλήσω προς σε και θα ανοίξω το στόμα σου, και θα πης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· όποιος θέλει να ακούσῃ και να υπακούσῃ εις τα λόγια μου, ας τα ακούσῃ. Όποιος θέλει να φανή απειθής, ας φανή απειθής. Και θα φανούν πολλοί απειθείς, διότι ο λαός αυτός είναι λαός, ο οποίος, με πικραίνει πολύ και με εξοργίζει".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιεζ. 4,1 Καί σύ, υιέ ανθρώπου, λαβέ σεαυτώ πλίνθον και θήσεις αυτήν πρό προσώπου σου και διαγράψεις επ' αυτήν πόλιν την Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 4,1 Και συ υιέ του ανθρώπου, πάρε μίαν πλίνθον, θέσε την ενώπιόν σου και χάραξε επάνω εις αυτήν την πόλιν Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 4,2 και δώσεις επ' αυτήν περιοχόν και οικοδομήσεις επ' αυτήν προμαχώνας και περιβαλείς επ' αυτήν χάρακα και δώσεις επ' αυτήν παρεμβολάς και τάξεις τας βελοστάσεις κύκλω.

Ιεζ. 4,2 Παράστησε την ως εάν πολιορκήται ολόγυρα, θα οικοδομήσης επάνω εις αυτήν προμαχώνας. Περιβαλε την ολόγυρα με χαράκωμα, τοποθέτησε επάνω εις αυτήν στρατεύματα και ολόγυρά της πολιορκητικής μηχανάς, που εκτοξεύουν βέλη.

Ιεζ. 4,3 και σύ λάβε σεαυτώ τήγανον σιδηρούν και θήσεις αυτό τοίχον σιδηρούν ανά μέσον σου και ανά μέσον της πόλεως και ετοιμάσεις το πρόσωπόν σου επ' αυτήν, και έσται εν συγκλεισμών, και συγκλείσεις αυτήν· σημείον εστί τούτο τοίς υιοίς Ισραήλ. -

Ιεζ. 4,3 Παρε εις τα χέρια σου ένα σιδερένιο τήγανι, τοποθέτησέ το ωςάν σιδερένιο τείχος ανάμεσα σου και της πόλεως, που είναι χαραγμένη επάνω εις την πλίνθον, στρέψε έπειτα απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον της πόλεως αυτής, η οποία ευρίσκειται εις πολιορκίαν· ως πολιορκημένην θα την χάραξης επάνω εις την πλίνθον. Ολα δε αυτά θα είναι δια τους Ισραηλίτας σημείον, που θα συμβολίζῃ την τύχην της πόλεως.

Ιεζ. 4,4 Καί σύ κοιμηθήσῃ επί το πλευρόν σου το αριστερόν και θήσεις τας αδικίας τού οίκου Ισραήλ επ' αυτού κατά αριθμόν των ημερών πενήκοντα και εκατόν, ας κοιμηθήσῃ επ' αυτού, και λήψῃ τας αδικίας αυτών.

Ιεζ. 4,4 Επειτα συ θα πέσῃς στο αριστερόν σου πλευρόν, ως εάν πρόκειται να κοιμηθής, και θα πάρῃς επάνω σου τας αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού. Κατά το χρονικόν διάστημα των εκατόν πενήκοντα ημερών, κατά τας οποίας θα είσαι ξαπλωμένος στο αριστερόν σου πλευρόν, θα πάρῃς επάνω σου τας αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 4,5 και εγώ δέδωκά σοι τας δύο αδικίας αυτών εις αριθμόν ημερών ενενήκοντα και εκατόν ημέρας. και λήψῃ τας αδικίας τού οίκου Ισραήλ

Ιεζ. 4,5 Εγώ έχω θέσει επάνω εις σε τας αμαρτίας και των δύο βασιλέων Ισραήλ και Ιούδα, εις αριθμόν ημερών εκατόν ενενήκοντα. Θα πάρῃς επάνω σου κατά ένα τρόπον συμβολικόν τας αμαρτίας του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 4,6 και συντελέσεις ταύτα πάντα· και κοιμηθήσῃ επί το πλευρόν σου το δεξιόν και λήψῃ τας αδικίας τού οίκου Ιούδα τεσσαράκοντα ημέρας. ημέραν εις ενιαυτόν τέθεικά σοι.

Ιεζ. 4,6 Αφού δε πραγματοποίησης όλα αυτά, που σου είπα, θα εξαπλωθής στο δεξιόν σου πλευρόν και θα αναλάβῃς τας αμαρτίας του βασιλείου Ιούδα επί τεσσαράκοντα ημέρας. Καθε ημέρα της κατακλίσεώς σου αυτής συμβολίζει ένα έτος δια τους Ιουδαίους και τους Ισραηλίτας.

Ιεζ. 4,7 και εις τον συγκλεισμόν Ιερουσαλήμ ετοιμάσεις το πρόσωπόν σου και τον βραχίονά σου στερεώσεις και προφητεύσεις επ' αυτήν.

Ιεζ. 4,7 Στρέψῃ απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον της πολιορκημένης Ιερουσαλήμ, άπλωσε τον βραχίονά σου και κράτησε τον απειλητικόν εναντίον της πόλεως και προφήτευσε δι' αυτήν.

Ιεζ. 4,8 και εγώ ιδού δέδωκα επί σε δεσμούς, και μη στραφής από τού πλευρού σου επί το πλευρόν σου, έως ου συντελεσθώσιν ημέραι τού συγκλεισμού σου. -

Ιεζ. 4,8 Ιδού, εγώ σε έχω παραδώσει εις δεσμά μέχρι της πολιορκίας της πόλεως, ώστε να μη ημπορής να στρέψῃς από το ένα στο άλλο πλευρόν σου, μέχρις ότου συμπληρωθούν αι ημέραι του περιορισμού σου αυτού.

Ιεζ. 4,9 Καί σύ λάβε σεαυτώ πυρούς και κριθάς και κύαμον και φακόν και κέγγρον και όλυραν και εμβαλείς αυτά εις άγγος έν οστράκινον και ποιήσεις αυτά σεαυτώ εις άρτους, και κατά αριθμόν των ημερών, ας σύ καθεύδεις επί τού πλευρού σου,

ενενήκοντα και εκατόν ημέρας φάγεσαι αυτά.

Ιεζ. 4,9 Παρε επίσης δια τον εαυτόν σου σιτάρι, κριθήν, κουκιά, φακές, κεχρί και σίκαλιν και βάλε τα εις ένα πήλινον δοχείον. Με αυτά θα παρασκευάσης το ψωμί σου κατά την διάρκειαν των ημερών, κατά τας οποίας θα εισαι εξηλωμένος, δηλαδή επί εκατόν ενενήκοντα ημέρας, θα τρώγης από αυτά.

Ιεζ. 4,10 και το βρώμά σου, ό φάγεσαι, εν σταθμώ είκοσι σίκλους την ημέραν από καιρού έως καιρού φάγεσαι αυτά.

Ιεζ. 4,10 Το δε φαγητόν, το οποίον θα τρώγης, θα είναι με το ζύγι είκοσι σίκλοι δια κάθε ημέραν. Δεν θα τρώγης όμως από τα τρόφιμα αυτά κάθε ημέραν, αλλά από καιρού εις καιρόν.

Ιεζ. 4,11 και ύδωρ εν μέτρω πίεσαι το έκτον τού είν' από καιρού έως καιρού πίεσαι.

Ιεζ. 4,11 Και το νερό θα το πίνης επίσης με μέτρον. Ενα έκτον του ειν κάθε ημέραν. Κατά αραιά επίσης χρονικά διαστήματα θα πίνης νερό.

Ιεζ. 4,12 και εγκρυφίαν κριθινον φάγεσαι αυτά· εν βολβίτοις κόπρου ανθρωπίνης εγκρούψεις αυτά κατ οφθαλμούς αυτών

Ιεζ. 4,12 Η μοφή αυτών των τροφίμων, που θα τρώγης, θα είναι πίττα κριθινή, η οποία θα ψήνεται χωμένη κάτω εις ανθρακιάν από ξηράς ακαθαρσίας ανθρώπου, θα ψήνης εκεί μέσα τον άρτον σου εμπρός εις τα μάτια των Ιουδαίων.

Ιεζ. 4,13 και ερείς· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ· ούτως φάγονται οι υιοί τού Ισραήλ ακάθαρτα εν τοίς έθνεσι.

Ιεζ. 4,13 Και τότε θα πης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού· Οι Ισραηλίται θα φάγουν κατά παρόμοιον τρόπον ακάθαρτα φαγητά ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, όπου θα έχουν διαακορπισθή".

Ιεζ. 4,14 και είπα· μηδαμώς, Κύριε Θεέ τού Ισραήλ· ιδού η ψυχή μου σύ μεμιάνται εν ακαθαρσία, και θνησιμαίον και θηριάτων ου βέβρωκα από γενέσεώς μου έως τού νύν, ουδέ εισελήλυθεν εις το στόμα μου πάν κρέας έωλον.

Ιεζ. 4,14 Εγώ τότε απήντησα· "Κυριε και Θεέ του Ισραήλ, ποτέ και κατά κανένα τρόπον να μη γίνη αυτό. Ιδού, η ψυχή μου δεν έχει μολυνθή από ακαθάτους τροφάς. Από την ημέραν της γεννήσεώς μου και έως την ώραν αυτήν ποτέ δεν έφαγα κρέας από πτώμα ζώου ούτε από ζών, που είχε κατασπαραχθή υπό θηρίου. Ποτέ δεν εισήλθεν στο στόμα μου κρέας ακάθαρτον".

Ιεζ. 4,15 και είπε προς με· ιδού δέδωκά σοι βόλβιτα βοών αντί των βολβίτων των ανθρωπίων, και ποιήσεις τους άρτους σου επ αυτών.

Ιεζ. 4,15 Είπε δε ακόμη προς εμέ ο Κυριος· "ιδού, σου δίδω ακαθαρσίας δοιδιών ως καύσιμα αντί των ακαθαρσιών των ανθρωπίων και με αυτάς θα ψήσης το ψωμί σου".

Ιεζ. 4,16 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, ιδού εγώ συντριβω στήριγμα άρτου εν Ιερουσαλήμ, και φάγονται άρτον εν σταθμώ και εν ενδεία και ύδωρ εν μέτρω και εν αφανισμώ πίνονται,

Ιεζ. 4,16 Είπε ακόμη προς εμέ· "υιέ ανθρώπου· ιδού εγώ θα καταστρέψω και θα μειώσω εις την Ιερουσαλήμ τον άρτον, που είναι στήριγμα της ζωής, και θα φάγουν με το ζύγι το ψωμί των. Και με μέτρον θα πίνουν το νερό, διότι θα φοβηθούν, μήπως λείψη εντελώς το ύδωρ.

Ιεζ. 4,17 όπως ενδειξ γενώνται άρτου και ύδατος· και αφανισθήσεται άνθρωπος και αδελφός αυτού και τακήσονται εν ταις αδικίαις αυτών.

Ιεζ. 4,17 Θα περιπέσουν αυτοί εις μεγάλην στέρησιν άρτου και ύδατος. Ολίγον κατ' ολίγον θα σβήση κάθε άνθρωπος και ο συγγενής αυτού, και θα λυώσουν από την πείναν και την δίψαν εξ αιτίας των αμαρτιών των".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ιεζ. 5,1 Καί σύ, υιέ ανθρώπου, λαβέ σεαυτώ ρομφαίαν οξείαν υπέρ ξυρόν κουρέως· κτήση αυτήν σεαυτώ και επάξεις αυτήν επί την κεφαλήν σου και επί τον πώγωνά σου. και λήψη ζυγόν σταθμίων και διαστήσεις αυτούς·

Ιεζ. 5,1 Συ δε, υιέ ανθρώπου, να προμηθευθής δια τον εαυτόν σου μίαν μάχαιραν κοπτερήν περισσότερον από το ξυράφι του κουρέως. Θα την αποκτήσης δια τον εαυτόν σου, θα την περάσης ωσάν ξυράφι από τας τρίχας της κεφαλής σου και του πώγωνός σου. Θα πάρης έπειτα ζυγαριάν και τας τρίχας αυτάς, αι οποίαι θα έχουν αποκοπή από την κεφαλήν και το γένειόν σου, θα τας χωρίσης εις τέσσαρα ακριβώς μέρη.

Ιεζ. 5,2 το τέταρτον εν πυρί ανακαύσεις εν μέση τή πόλει κατά την πλήρωσιν των ημερών τού συγκλεισμού· και λήψη το τέταρτον και κατακαύσεις αυτό εν μέσω αυτής, και το τέταρτον κατακόψεις εν ρομφαία κύκλω αυτής, και το τέταρτον διασκορπιείς τώ πνεύματι, και μάχαιραν εκκενώσω οπίσω αυτών.

Ιεζ. 5,2 Το ένα τέταρτον από τας τρίχας αυτάς θα καύσης στο μέσον της πόλεως, που είναι χαραγμένη εις την πλίνθον, καθ' ον χρόνον θα συμπληρώνεται ο χρόνος της πολιορκίας της. Επειτα θα πάρης το δεύτερον τέταρτον και θα καύσης αυτά στο μέσον της πόλεως. Το τρίτον τέταρτον των τριχών θα το κόψης ολόγυρα από την πόλιν, το δε τέταρτον τμήμα θα το διασκορπισης στους ανέμους. Αυτά συμβολίζουν την απώλειαν και τον αφανισμόν και εκείνων, των κατοίκων, οι οποίοι θα θελήσουν να σωθούν δια της φυγής. Θα τους καταδιώξω με την μάχαιραν των εχθρών.

Ιεζ. 5,3 και λήψη εκείθεν ολίγους εν αριθμώ και συμπεριλήψη αυτούς τή αναβολή σου.

Ιεζ. 5,3 Από το τελευταίον τέταρτον των τριχών, που θα διασκορπισης στους ανέμους, θα κρατήσης ολίγας και θα τας περτυλίξης στο ένδυμά σου.

Ιεζ. 5,4 και εκ τούτων λήψη έτι και ρίψεις αυτούς εις μέσον τού πυρός και κατακαύσεις αυτούς εν πυρί· εξ αυτής εξελεύσεται πύρ. - Καί ερείς παντί οίκω Ισραήλ.

Ιεζ. 5,4 Αλλά και από αυτάς ακόμη θα πάρης μερικάς, τας οποίας θα ρίψης μέσα εις την φωτιά και θα τας κατακαύσης. Πύρ θα βγη από την πόλιν, εις το οποίον αυτή θα έχη παραδοθή. Επειτα από τα συμβολικά αυτά σημεία θα πης εις όλους τους Ισραηλίτας·

Ιεζ. 5,5 τάδε λέγει Κύριος· αυτή η Ιερουσαλήμ εν μέσω των εθνών τέθεικα αυτήν και τας κύκλω αυτής χώρας.

Ιεζ. 5,5 Αυτά λέγει ο Κυριος· αυτή είναι η Ιερουσαλήμ που προορίζεται εις καταστροφήν αυτοί είναι οι κάτοικοί της, τους οποίους εγώ διεσκορπισα ανάμεσα των ειδωλολατρικών εθνών εις τας γύρω από αυτήν χώρας.

Ιεζ. 5,6 και ερείς τα δικαιώματά μου τή ανόμω εκ των εθνών και τα νόμιμά μου εκ των χωρών των κύκλω αυτής, διότι τα δικαιώματά μου απώσαντο και εν τοίς νομίμοις μου ουκ επορεύθησαν εν αυτοίς.

Ιεζ. 5,6 Θα αναγγείλης και θα διαλαλήσης τας εντολάς μου εις την πόλιν αυτήν, που εδείχθη περισσότερον παράνομος και από αυτά ακόμη τα ειδωλολατρικά έθνη, θα είπης τους νόμους μου εις αυτήν, που εδείχθη παραβάτης περισσότερον από τα κύκλω αυτής έθνη, διότι, οι κάτοικοί της απώθησαν και κατεπάτησαν τας εντολάς μου. Δεν επορεύθησαν και δεν

έζησαν σύμφωνα με τους νόμους μου.

Ιεζ. 5,7 διὰ τούτο τάδε λέγει Κύριος· ανθ' ών η αφορμή υμών εκ των εθνών των κύκλω υμών και εν τοίς νομίμοις μου ουκ επορεύθητε και τα δικαιώματά μου ουκ εποιήσατε, αλλ ουδέ κατά τα δικαιώματα των εθνών των κύκλω υμών ου πεποιήκατε,

Ιεζ. 5,7 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· από ιδικήν σας αιτίαν, επειδή δηλαδή ημαρτήσατε σεις περισσότερον από τα αλλά γύρω έθνη και δεν ετηρήσατε τους νόμους μου, αλλ ούτε καν και σύμφωνα με τους νόμους των γύρω σας εθνών δεν εζήσατε και δεν επράξατε,

Ιεζ. 5,8 διὰ τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επί σε και ποιήσω εν μέσω σου κρίμα ενώπιον των εθνών

Ιεζ. 5,8 δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· ιδού, εγώ θα έλθω τιμωρός εναντίον σας. Θα κρίνω και θα καταδικάσω και θα εκτελέσω την καταδικαστικήν μου εναντίον σας απόφασιν ενώπιον των ειδωλολατρικών λαών.

Ιεζ. 5,9 και ποιήσω εν σοί ά ου πεποιήκα και ά ου ποιήσω όμοια αυτοίς έτι κατά πάντα τα βδελύγματά σου.

Ιεζ. 5,9 Θα αποστείλω εναντίον σας τοιαύτας τιμωρίας, τας οποίας δεν έχω στείλει έως τώρα ούτε και θα στείλω στο μέλλον ομοίας προς αυτάς. Αυτά θα γίνουν εξ αιτίας των πολλών ειδωλολατρικών βδελυγμάτων σου.

Ιεζ. 5,10 διὰ τούτο πατέρες φάγονται τέκνα εν μέσω σου, και τέκνα φάγονται πατέρας· και ποιήσω εν σοί κρίματα και διασκορπιώ πάντας τους καταλοιπούς σου εις πάντα άνεμον.

Ιεζ. 5,10 Εξ αιτίας των τιμωριών αυτών, που θα επιβληθούν εις σας δια τας παρανομίας σας, πατέρες ένεκα της πείνης θα φάγουν τα παιδιά των και τα παιδιά θα φάγουν τους πατέρας των. Θα πραγματοποιήσω εναντίον σας τας δικαίας τιμωρούς αποφάσεις μου και θα διασκορπίσω τους απολειφθέντας από σας προς κάθε άνεμον.

Ιεζ. 5,11 διὰ τούτο ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ή μην ανθ' ών τα αγία μου εμίανας εν πάσι τοίς βδελύγμασί σου, καγώ απώσομαί σε, ου φείσεται μου ο οφθαλμός, καγώ ουκ ελεήσω.

Ιεζ. 5,11 Δια τούτο ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, επειδή σεις εμολύνετε τα αγία μου, τον ναόν και τους ιερούς τόπους μου, με όλα τα βδελυλατρικά σας έργα, εγώ θα σας απομακρύνω από κοντά μου, δεν θα σας λυπηθή το μάτι μου, ούτε και θα σας ελεήσω βλέπων την θλιβεράν σας κατάστασιν.

Ιεζ. 5,12 το τέταρτόν σου εν θανάτω αναλωθήσεται, και το τέταρτόν σου εν λιμώ συντελεσθήσεται εν μέσω σου, και το τέταρτόν σου εις πάντα άνεμον σκορπιώ αυτούς, και το τέταρτόν σου εν ρομφαία πεσούνται κύκλω σου, και μάχαιραν εκκενώσω οπίσω αυτών.

Ιεζ. 5,12 Το ένα τέταρτον από σας θα εξολοθρευθή με θάνατον μέσα εις την Ιερουσαλήμ, το δεύτερον τέταρτον θα χαθή ένεκα του λιμού, που θα επικρατή κατά το διάστημα της πολιορκίας. Το τρίτον τέταρτον θα το διασκορπίσω στους άνεμους, οι δε απολειφθέντες ως τελευταίον τέταρτον των κατοίκων σου θα πέσουν από τα πλήγματα της ρομφαίας γύρω από τα τείχη σου. Και εναντίον αυτών, που θα θελήσουν να σωθούν δια της φυγής, θα εξαποστείλω την μάχαιραν των εχθρών.

Ιεζ. 5,13 και συντελεσθήσεται ο θυμός μου και η οργή μου επ αυτούς, και επιγνώση διότι εγώ Κύριος λελάληκα εν ζήλω μου εν τώ συντελέσαι με την οργήν μου επ αυτούς.

Ιεζ. 5,13 Ετσι δε θα ολοκληρωθή και θα καταπαύση ο θυμός και η οργή μου εναντίον σας. Και τότε επάνω εις τα πράγματα θα μάθης καλά, συ Ιερουσαλήμ, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος επάνω εις την δικαίαν οργήν μου έχω αναγγείλει αυτά και τα επραγματοποίησα εναντίον των ασεβών κατοίκων σου.

Ιεζ. 5,14 και θήσομαι σε εις έρημον και τας θυγατέρας σου κύκλω σου ενώπιον παντός διοδεύοντος,

Ιεζ. 5,14 Θα σε καταστήσω, ω Ιερουσαλήμ, έρημον. Ερήμους επίσης θα καταστήσω και τας γύρω σου κώμας και κωμοπόλεις, θέαμα θλιβερόν εις κάθε διαβάτην !

Ιεζ. 5,15 και έση στενακτική και δηλαϊστή εν τοίς έθνεσι τοίς κύκλω σου εν τώ ποιήσαι με εν σοί κρίματα εν εκδικήσει θυμού μου· εγώ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 5,15 Τα γύρω σου ειδωλολατρικά έθνη θα ακούουν τους στεναγμούς σου και θα βλέπουν τον όλεθρόν σου, όταν εγώ θα πραγματοποιήσω τας δικαίας μου εναντίον σου αποφάσεις και θα σε τιμωρήσω επάνω στον δίκαιον θυμόν μου. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και ετσι θα γίνη.

Ιεζ. 5,16 και εν τώ αποστείλαί με βολίδας τού λιμού επ αυτούς και έσονται εις έκλειψιν, και συντριψω στήριγμα άρτου σου.

Ιεζ. 5,16 Όταν, Ιερουσαλήμ, στείλω εναντίον των κατοίκων σου τα βέλη της πείνας, θα εξολοθρευθούν εξ ολοκλήρου οι κάτοικοί σου. Θα καταστρέψω και θα εξαφανίσω το στήριγμα της ζωής, τους άρτους σου.

Ιεζ. 5,17 και εξαποστελώ επί σε λιμόν και θηρία πονηρά και τιμωρήσομαί σε, και θάνατος και αίμα διελεύσονται επί σε, και ρομφαίαν επάξω επί σε κυκλόθεν· εγώ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 5,17 Θα αποστείλω εναντίον σου λιμόν και άγρια θηρία και θα σε τιμωρήσω. Θάνατος και αίμα θα έλθουν και θα περάσουν επάνω σου. Μαχαιραν θα στείλω ολόγυρά σου. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και έτσι θα πράξω".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ιεζ. 6,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 6,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου ειπε·

Ιεζ. 6,2 υιέ ανθρώπου, στήριξον το πρόσωπόν σου επί τα όρη Ισραήλ και προφήτευσον επ αυτά

Ιεζ. 6,2 "υιέ ανθρώπου, στήριξε το βλέμμα σου απειλητικόν εναντίον των ορέων της χώρας του Ισραήλ και προφήτευσεν εναντίον αυτών

Ιεζ. 6,3 και ερείς· τα όρη Ισραήλ ακούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοίς όρεσι και τοίς βουνοίς και ταίς φάραγμα και ταίς νάπαις· ιδού εγώ επάγων εφ υμάς ρομφαίαν και εξολοθρευθήσεται τα υψηλά υμών,

Ιεζ. 6,3 και ειπε· Ορη της χώρας του Ισραήλ, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου· αυτά λέγει ο Κυριος εις τα όρη και εις τα βουνά και εις τας φάραγας και τας κοιλάδας. Ιδού εγώ φέρω εναντίον σας ρομφαίαν ολέθρου και θα εξολοθρευθούν αι κορυφαί σας, όπου υπάρχουν ειδωλολατρικοί ναοί και τόποι.

Ιεζ. 6,4 και συντριβήσονται τα θυσιαστήρια υμών και τα τεμένη υμών, και καταβαλώ τραυματίας υμών ενώπιον των ειδώλων υμών

Ιεζ. 6,4 Θα κρημνισθούν και θα συντριβούν τα θυσιαστήρια των ειδωλικών θεών σας, όπως και οι προς χάριν αυτών κτισμένοι ναοί σας. Εμπρός εις τα ειδωλά σας θα εξαπλώσω πλήθη νεκρών, που θα έχουν φονευθή από μαχαιράς.

Ιεζ. 6,5 και διασκορπίω τα οστά υμών κύκλω των θυσιαστηρίων υμών.

Ιεζ. 6,5 Θα διασκορπίσω τα κόκκαλα των νεκρών σας γύρω από τα ειδωλολατρικά σας θυσιαστήρια.

Ιεζ. 6,6 και εν πάση τή κατοικία υμών αι πόλεις εξεξημωθήσονται και τα υψηλά αφανισθήσεται, όπως εξολοθρευθή τα θυσιαστήρια υμών, και συντριβήσονται τα είδωλα υμών, και εξαρθήσεται τα τεμένη υμών,

Ιεζ. 6,6 Ολοι αι πόλεις σας, τας οποίας έχετε προς κατοικίαν σας, θα μείνουν έρημοι από κατοίκους. Οι υψηλοί ειδωλολατρικοί τόποι θα καταστραφούν, όπως επίσης θα εξολοθρευθούν και τα ειδωλολατρικά σας θυσιαστήρια. Τα είδωλά σας θα κρημισθούν και θα συντριβούν, οι δε ειδωλολατρικοί σας ναοί θα πέσουν εις άμορφα ερείπια.

Ιεζ. 6,7 και πεσούνται τραυματiai εν μέσω υμών, και επιγνώσεσθε ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 6,7 Ανάμεσα σας θα πέσουν και θα κοίτωνται οι κτυπημένοι από τα πλήγματα της ρομφαίας. Και θα μάθετε τότε ότι εγώ είμαι ο Θεός της δικαιοσύνης.

Ιεζ. 6,8 εν τώ γενέσθαι εξ υμών ανασωζόμενους εκ ρομφαίας εν τοίς έθνεσι και εν τώ διασκορπισμώ υμών εν ταίς χώραις

Ιεζ. 6,8 Όσοι δε ολίγοι από σας κατορθώσουν να διαφύγουν την μάχαιραν, θα σωθούν εις τα ειδωλολατρικά έθνη, θα διασκορπισθούν εις τας διαφόρους ειδωλατρικάς περιοχάς.

Ιεζ. 6,9 και μνησθήσονται μου οι ανασωζόμενοι εξ υμών εν τοίς έθνεσιν, ού ηχηλωτεύθησαν εκεί· ομώμοκα τή καρδία αυτών τή εκπορνευούση απ εμού και τοίς οφθαλμοίς αυτών τοίς εκπορνεύουσιν οπίσω των επιτηδευμάτων αυτών, και κόψονται πρόσωπα αυτών εν πάσι τοίς βδελύγμασιν αυτών·

Ιεζ. 6,9 Αυτά δε όλα θα ενθυμηθούν, όσοι από σας θα διασωθούν ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, όπου θα έχουν οδηγηθή αιχμάλωτοι. Επειδή η καρδία των προσεκολλήθη εις τα είδωλα και απηνήθη εμέ, με τα λάγνα δε πορνικά μάτια των έβλεπαν με πόθον και ακολουθούσαν τα ειδωλολατρικά ανομήματα, ωρκίσθηκα ότι τα πρόσωπά των θα θρηνήσουν με κοπετούς εξ αιτίας όλων των βδελυρών αυτών ειδωλολατρικών έργων των.

Ιεζ. 6,10 και επιγνώσεται διότι εγώ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 6,10 Και επάνω εις τα πράγματα θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κυριος των, ο οποίος ελάλησα και επραγματοποίησα αυτά.

Ιεζ. 6,11 τάδε λέγει Κύριος· κρότησον τή χειρί και ψόφησον τώ πόδι και ειπόν· εύγε εύγε επί πάσι τοίς βδελύγμασιν οικου Ισραήλ· εν ρομφαία και εν θανάτω και εν λιμώ πεσούνται.

Ιεζ. 6,11 Αυτά λέγει ο Κυριος· κτύπησε το ένα χέρι σου με το άλλο, κτύπησε το πόδι σου στο χώμα, πες· εύγε εις όλα τα βδελυρά είδωλα των Ισραηλιτών ! Οι αποστάται Ισραηλίται θα πέσουν υπό τα πλήγματα της μαχαιράς, θα θανατωθούν, θα αποθάνουν από την πείναν.

Ιεζ. 6,12 ο εγγύς εν ρομφαία πεσείται, ο δε μακράν εν θανάτω τελευτήσεται, και ο περιεχόμενος εν λιμώ συντελεσθήσεται, και συντελέσω την οργήν μου επ αυτούς.

Ιεζ. 6,12 Αυτός, που είναι εκεί κοντά, θα πέση υπό τα πλήγματα της ρομφαίας, εκείνος που ευρίσκεται μακράν, θα απθάνη από θανατηφόρον νόσον. Ο πολιορκούμενος θα σήση από την πείναν. Ετσι δε θα ολοκληρωθή, αλλά και θα κατάπαυση η οργή μου εναντίον αυτών.

Ιεζ. 6,13 και γνώσεσθε διότι εγώ Κύριος εν τώ είναι τους τραυματίας υμών εν μέσω των ειδώλων υμών κύκλω των θυσιαστηρίων υμών, επί πάντα βουνόν υψηλόν και υποκάτω δένδρου συσκίου, ού έδωκαν εκεί σομήν ευωδίας πάσι τοίς ειδώλοις αυτών.

Ιεζ. 6,13 Και τότε θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Παντοκράτωρ, όταν οι νεκροί σας, οι κτυπημένοι από τας ρομφαίας, θα κοίτωνται ανάμεσα από τα είδωλά σας, γύρω από τα ειδωλολατρικά σας θυσιαστήρια, επάνω στους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους και κάτω από κάθε πυκνόφυλλον δένδρον, όπου προσεφέροντο ευώδη θυμιάματα εις όλα τα είδωλά των.

Ιεζ. 6,14 και εκτενώ την χειρά μου επ αυτούς και θήσομαι την γήν εις αφανισμόν και εις όλεθρον από της ερήμου Δεβλαθά εκ πάσης της κατοικίας· και επιγνώσεσθε ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 6,14 Εναντίον αυτών θα απλώσω τιμωρών την χειρά μου, θα εξαφανίσω και θα ερημώσω την χώραν των, θα την παραδώσω εις όλεθρον και ερημωσιν, μεγαλυτέραν από την έρημον Δεβλαθά, μεγαλυτέραν από κάθε περιοχήν, που άλλοτε κατοικούσαν άνθρωποι. Τότε θα μάθετε επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός της δικαιοσύνης".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ιεζ. 7,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 7,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου ειπέ·

Ιεζ. 7,2 και σύ, υιέ ανθρώπου, ειπόν· τάδε λέγει Κύριος τή γη τού Ισραήλ· πέρας ήκει, το πέρας ήκει επί τας τέσσαρας πτέρυγας της γής.

Ιεζ. 7,2 "συ, υιέ ανθρώπου, ειπέ.. Αυτά λέγει ο Κυριος στους κατοικούντας την γην του Ισραήλ· Το τέλος έχει φθάσει, έχει φθάσει εις τα τέσσερα σημεία της χώρας του Ισραήλ.

Ιεζ. 7,3 ήκει το πέρας

Ιεζ. 7,3 Ερχεται το τέλος.

Ιεζ. 7,4 επί σε τον κατοικούντα την γήν, ήκει ο καιρός, ήγγικεν η ημέρα, ου μετά θορύβων ουδέ μετά ωδίνων.

Ιεζ. 7,4 Εις σε, στον καθένα από σας που κατοικείτε την χώραν του Ισραήλ, εφθαοε πλέον ο καιρός, ήλθεν η ημέρα της καταστροφής όχι με θορύβους, ούτε με πόνους, που ποιοηγούνται του τοκετού, αλλ' αποτόμως.

Ιεζ. 7,5 νύν εγγύθεν εκχεώ την οργήν μου επί σε και συντελέσω τον θυμόν μου εν σοί και κρινώ σε εν ταίς οδοίς σου και δώσω επί σε πάντα τα βδελύγματά σου·

Ιεζ. 7,5 Και τώρα από πολύ πλησίον θα αφήσω να εκσπάση η οργή μου εναντίον σου. Θα ολοκληρώσω τον θυμόν μου εναντίον σου, θα σε κρινώ και θα σε δικάσω σύμφωνα με τους τρόπους της ζωής σου. Θα ανταποδώσω εις σε τιμωρίας δι' όλα τα βδελυρά ειδωλολατρικά έργα σου.

Ιεζ. 7,6 ου φείσεται ο οφθαλμός μου, ουδέ μη ελεήσω, διότι τας οδούς σου επί σε δώσω, και τα βδελύγματά σου εν μέσω σου έσονται, και επιγνώση διότι εγώ ειμι Κύριος ο τύπτων.

Ιεζ. 7,6 Δεν θα λυπηθή το μάτι μου, ούτε θα σας ευσπλαχνισθώ. Διότι σύμφωνα με τους δρόμους και τους τρόπους της ζωής σου εγώ θα σου ανταποδώσω. Θα σου ζητήσω λόγον δι' όλα τα βδελυρά ειδωλολατρικά ανομήματά σου. Ετσι θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος κατά λόγον δικαιοσύνης κτυπώ.

Ιεζ. 7,7 νύν το πέρας προς σε, και αποστελώ εγώ επί σε και εκδικήσω σε εν ταίς οδοίς σου και δώσω επί σε πάντα τα βδελύγματά σου·

Ιεζ. 7,7 Ερχεται τώρα το τέλος σου. Εγώ θα στείλω εναντίον σου τους εχθρούς σου και θα σε τιμωρήσω δια την ασεβή διαγωγήν και ζωήν σου και θα ρίψω επάνω σου τιμωρίας σύμφωνα με τα βδελυρά έργα της ειδωλολατρείας σου.

Ιεζ. 7,8 ου φείσεται ο οφθαλμός μου επί σε, ουδέ μη ελεήσω, διότι την οδόν σου επί σε δώσω, και τα βδελύγματά σου εν μέσω σου είναι και επιγνώση διότι εγώ Κύριος·

Ιεζ. 7,8 Δεν θα σε λυπηθή το μάτι μου, ούτε θα σε ευπλαγχνισθώ, διότι σύμφωνα με την πονηράν διαγωγήν σου εγώ κατά λόγον δικαιοσύνης θα σε τιμωρήσω. Τα βδελυρά είδωλά σου είναι ενώπιόν σου, ανίκανα βεβαίως να σε βοηθήσουν. Και θα μάθης επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός της δικαιοσύνης".

Ιεζ. 7,9 διότι τάδε λέγει Κύριος·

Ιεζ. 7,9 Αυτά λέγει ο Κυριος·

Ιεζ. 7,10 ιδού το πέρας ήκει, ιδού ημέρα Κυρίου· ει και η ράβδος ήνηθηκεν, η ύβρις εξανέστηκε.

Ιεζ. 7,10 "Ιδού, το τέλος Εφθασε, ιδού η ημέρα της εκδικήσεως του Κυρίου ήλθε. Η τιμωρός ράβδος της δικαιοσύνης μου εναντίον της ασεβείας είναι ετοιμη. Η υπερηφάνειά σας και η αλαζονεία σας εξανέστη εναντίον σας.

Ιεζ. 7,11 και συντρίψει στήριγμα ανόμου και ου μετά θορύβου ουδέ μετά σπουδής.

Ιεζ. 7,11 Η τιμωρός ράβδος της δικαιοσύνης μου θα συντρίψη κάθε στήριγμα, επάνω στο οποίον εστηρίζετο και ήλπιζεν ο παράνομος άνθρωπος. Δεν θα έλθη δε κατόπιν προηγουμένου θορύβου ούτε με βίαν, αλλ' έξαφνα.

Ιεζ. 7,12 ήκει ο καιρός, ιδού η ημέρα· ο κτώμενος μη χαιρέτω, και ο πωλών μη θρηνηίτω·

Ιεζ. 7,12 Εφθασεν ο καιρός, έφθασεν η ημέρα της καταστροφής. Αυτός που αγοράζει και άποκτά κτήματα και οικίας, ας μη χαιρή· και εκείνος που τα πωλεί, ας μη πενθή.

Ιεζ. 7,13 διότι ο κτώμενος προς τον πωλούντα ουκέτι μη επιστρέψη, και άνθρωπος εν οφθαλμώ ζωής αυτού ου κρατήσει.

Ιεζ. 7,13 Διότι ο αγοραστής, που είναι εις θέσιν να αγοράζη, δεν θα στραφή πλέον προς πωλητήν, διότι η χώρα θα έχη κατακτηθή από τους εχθρούς. Και εκείνοι, που θα απολειφθούν ζώντες και θα έχουν τα μάτια των ανοικτά, δεν θα είναι πλέον κύριοι της περιουσίας των.

Ιεζ. 7,14 σαλπίσατε εν σάλπιγγι και κρίνατε τα σύμπαντα.

Ιεζ. 7,14 Σαλπίσατε με τας σάλπιγγας, διαλαλήσατε, ότι κρίνεται η τύχη ολοκλήρου της χώρας σας.

Ιεζ. 7,15 ο πόλεμος εν ρομφαία έξωθεν, και ο λιμός και ο θάνατος έσωθεν· ο εν τώ πεδίω εν ρομφαία τελευτήσει, τους δ εν τή πόλει λιμός και θάνατος συντελέσει.

Ιεζ. 7,15 Εξω από τα τείχη της πόλεως Ιερουσαλήμ η ρομφαία θα σφάζη τους Ιουδαίους, μέσα δε εις την πόλιν θα εξολοθρεύη τους κατοικούντας η πείνα και ο θάνατος από ασθενείας. Οσοι θα ευρίσκωνται εις την πεδιάδα θα αποθνήσκουν υπό τα πλήγματα της ρομφαίας, αυτοί δε που ζουν μέσα εις τας πόλεις θα αποθνήσκουν από την πείναν και τας ασθενείας.

Ιεζ. 7,16 και ανασωθήσονται οι ανασωζόμενοι εξ αυτών και έσονται επί των ορέων· πάντας αποκτενώ, έκαστον εν ταίς αδικίας αυτού.

Ιεζ. 7,16 Θα φύγουν μερικοί, θα ζητήσουν και θα εύρουν σωτηρίαν επάνω εις τα όρη. Ολους εγώ θα τους φονεύσω, τον καθένα δια τας αδικίας αυτού.

Ιεζ. 7,17 πάσαι χείρες εκλυθήσονται, και πάντες μηροί μολυνθήσονται υγρασία,

Ιεζ. 7,17 Θα παραλύσουν τα χέρια από τον φόβον και τον τρόμον. Οι μηροί θα μολυνθούν από την ακράτειαν των ουρών εξ αιτίας του φόβου.

Ιεζ. 7,18 και περιζώσονται σάκκους, και καλύψει αυτούς θάμβος, και επί πάν πρόσωπον αισχύνη επ αυτούς, και επί πάσαν κεφαλήν φαλάκρωμα.

Ιεζ. 7,18 Οι άνθρωποι υπό το βάρος της φοβεράς θλίψεως θα περιζωσθούν σάκκους, θα τους κυριεύση φρίκη. Εις τα πρόσωπα όλων θα απλωθή η καταισχύνη και κάθε κεφαλή θα γίνη φαλακρά.

Ιεζ. 7,19 το αργύριον αυτών ριφήσεται εν ταίς πλατείαις, και το χρυσίον αυτών υπερροφήσεται· αι ψυχαι αυτών ου μη εμπλησθώσι, και αι κοιλίαι αυτών ου μη πληρωθώσι, διότι βάσανος των αδικιών αυτών εγένετο.

Ιεζ. 7,19 Ο άργυρός των θα ρίπτεται εις τας πλατείας, ωσάν άχρηστον πράγμα. Και αυτό ακόμα το χρυσάφι κανένας δεν θα το κυττάζη. Αι επιθυμια των δεν θα ικανοποιούνται, αι κοιλίαι των δεν θα χορτάσουν από αρτόν. Αυτά θα γίνουν, διότι ήλθε πλέον η τιμωρία δια τας αδικίας αυτών.

Ιεζ. 7,20 εκλεκτά κόσμου εις υπερηφανίαν έθεντο αυτά και εικόνας των βδελυγμάτων αυτών εποίησαν εξ αυτών· ένεκεν τούτου δέδωκα αυτά αυτοίς εις ακαθαρσίαν,

Ιεζ. 7,20 Με τα πολύτιμα κοσμήματά των υπερηφανεύοντο και επεδεικνύοντο με αλαζονείαν. Από αυτά κατεσκεύασαν εικόνας των βδελυρών ειδώλων. Ενεκα τούτου και εις καταισχύνην των παρέδωσα τα είδωλά των εις βεβήλωσιν και ακαθαρσίαν.

Ιεζ. 7,21 και παραδώσω αυτά εις χείρας αλλοτριών τού διαρπάσαι αυτά και τοίς λοιμοίς της γής εις σκύλα, και βεβηλώσουσιν αυτά.

Ιεζ. 7,21 Θα παραδώσω αυτά εις τα χέρια ξένων προς διαρπαγήν, λάφυρα στους διεφθαρμένους ανθρώπους του κόσμου, οι οποίοι και θα τα βεβηλώσουν.

Ιεζ. 7,22 και αποστρέψω το πρόσωπόν μου απ αυτών, και μιανούσι την επισκοπήν μου και εισελεύονται εις αυτά αφυλάκτως και βεβηλώσουσιν αυτά·

Ιεζ. 7,22 Θα γυρίσω αλλού το πρόσωπόν μου από τους Ισραηλίτας και ξένοι άνθρωποι θα μολύνουν τον οίκόν μου, από όπου εγώ επέβλεπα ευμενώς την Ιερουσαλήμ. Θα εισέρχωνται ανευλαβώς εις τα άγια μου και θα τα βεβηλώσουν.

Ιεζ. 7,23 και ποιήσουσι φυρόν, διότι η γη πλήρης λαών, και η πόλις πλήρης ανομίας.

Ιεζ. 7,23 Οι εχθροί θα αναστατώσουν φύρδην μίγδην την πόλιν, διότι αυτή όπως επίσης και η χώρα του Ισραήλ θα γεμίσει από ξένους εχθρικούς λαούς, όπως η πόλις αυτή είχε γεμίσει από ανομίας.

Ιεζ. 7,24 και αποστρέψω το φρύαγμα της ισχύος αυτών, και μιανθήσεται τα άγια αυτών.

Ιεζ. 7,24 Θα εξαφανίσω την δύναμίν των, δια την οποίαν εφρύαττον με αλαζονείαν. Θα μολυνθούν από αλλοεθνείς ειδωλολάτραις αι προς εμέ ιεραί προσφοραί των.

Ιεζ. 7,25 εξιλασμός ήξει και ζητήσει ειρήνην, και ουκ έσται.

Ιεζ. 7,25 Θα φθάση η εορτή του Εξιλασμού, δια να προσφερθούν αι ειρηνικά των θυσίαι, και δεν θα υπάρχ πλέον ούτε ναός ούτε θυσιαστήριον.

Ιεζ. 7,26 ουαί επί ουαί έσται, και αγγελία επί αγγελίαν έσται, και ζητηθήσεται όρασις εκ προφήτου, και νόμος απολείται εξ ιερέως και βουλή εκ πρεσβυτέρων.

Ιεζ. 7,26 Η μία συμφορά θα προστίθεται εις την άλλην, η μία κακή αγγελία θα επακολουθή αμέσως την προηγουμένη κακήν αγγελίαν. Θα αναζητηθή προφήτης και δεν θα ευρεθή. Ο νόμος του Θεού δεν θα ακούεται δια την έλλειψιν ιερέων, ούτε σοφή συμβουλή των γερόντων.

Ιεζ. 7,27 άρχων ενδύσεται αφανισμόν, και αι χείρες του λαού της γής παραλυθήσονται κατά τας οδούς αυτών ποιήσω αυτοίς και εν τοίς κρίμασιν αυτών εκδικήσω αυτούς· και γνώσονται ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 7,27 Οι άρχοντες θα ενδυθούν πτωχά και πένθιμα, αι χείρες του λαού της περιοχής θα παραλύσουν από τον τρόμον. Συμφωνα με τους πονηρούς δρόμους της ασεβούς ζωής των εγώ θα ανταποδώσω εις αυτούς. Θα τυμωρήσω τα αδικήματά των και τας παρανομίας των και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ιεζ. 8,1 Καί εγένετο εν τώ έκτω έτει εν τώ πέμπτω μηνί, πέμπτη του μηνός, εγώ εκαθήμην εν τώ οίκω, και οι πρεσβύτεροι Ιουδα εκάθηντο ενώπιόν μου, και εγένετο επ εμέ χείρ Κυρίου,

Ιεζ. 8,1 Κατά το έκτον έτος, τον πέμπτον μήνα, την πέμπτην του μηνός, εγώ εκαθήμην στο σπίτι μου. Και ο πρεσβύτεροι των Ιουδαίων εκάθηντο εμπρός μου. Το χέρι του Κυρίου ετέθη επάνω μου και μου απεκάλυψεν οράματα.

Ιεζ. 8,2 και είδον και ιδού ομοίωμα ανδρός, από της οσφύος αυτού και έως κάτω πύρ, και από της οσφύος αυτού υπεράνω αυτού ως όρασις ηλέκτρον.

Ιεζ. 8,2 Αίφνης είδα μίαν μορφήν ανδρός, η οποία από τη μέσην και κάτω ήτο ωσάν φωτιά. Από τη μέσην του και επάνω ήταν λαμπρά ωσάν το ήλεκτρον.

Ιεζ. 8,3 και εξέτεινεν ομοίωμα χειρός και ανέλαβέ με της κορυφής μου και ανέλαβέ με πνεύμα αναμέσον της γής και αναμέσον του ουρανού και ήγαγέ με εις Ιερουσαλήμ εν οράσει Θεού επί τα πρόθυρα της πύλης της εσωτέρας της βλεπούσης εις βοράν, ου ήν η στήλη του κτωμένου.

Ιεζ. 8,3 Η ανδρική αυτή μορφή ήπλωσε κάτι σαν ειδός χειριού και με έπιασε από τα μαλλιά της κεφαλής μου. Μια δε πνοή ανέμου με εσήκωσε άναμε σα εις την γην και τον ουρανόν και με θείον όραμα με έφερεν εις την Ιερουσαλήμ, εις τα πρόθυρα της εσωτερικής πύλης του ναού, η οποία έβλεπε προς βορράν· εκεί, όπου ευρίσκετο η ειδωλολατρική στήλη του Θεού του εμπορίου.

Ιεζ. 8,4 και ιδού, ήν εκεί δόξα Κυρίου Θεού Ισραήλ κατά την όρασιν, ήν είδον εν τώ πεδίω.

Ιεζ. 8,4 Και ιδού, εκεί υπήρχεν η ένδοξος λάμπις του Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, ωσάν εκείνην που είχα ιδει εις την πεδιάδα.

Ιεζ. 8,5 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, ανάβλεψον τοίς οφθαλμοίς σου προς βοράν· και ανέβλεψα τοίς οφθαλμοίς μου προς βοράν, και ιδού από βορά επί την πύλην την προς ανατολάς.

Ιεζ. 8,5 Ο Κυριος μου είπεν· “υιέ ανθρώπου, σήκωσε τα μάτια σου προς τον βορράν· Υψωσα τα βλέμματά μου προς τον βορράν και από τον βορράν κύκλω μέχρι της ανατολικής πύλης.

Ιεζ. 8,6 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, εώρακας τι ούτοι ποιούσιν; ανομίας μεγάλας ποιούσιν ωδε του απέχεσθαι από των αγίων μου, και έτι όψει ανομίας μείζονας.

Ιεζ. 8,6 Ο Κυριος μου είπέ· “υιέ ανθρώπου, βλέπεις τι κάμνουν αυτοί; Μεγάλας παρανομίας διαπράττουν εδώ, ώστε εξ αιτίας αυτών να μη έχουν καμμίαν σχέσιν με τας αγίας μου εντολάς. Θα ίδης όμως και ακόμη μεγαλυτέρας παρανομίας”.

Ιεζ. 8,7 και εισήγαγέ με επί τα πρόθυρα της αυλής

Ιεζ. 8,7 Με ωδήγησεν έπειτα εις την εισοδον της αυλής

Ιεζ. 8,8 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, όρυσον· και ώρυσα, και ιδού θύρα μία.

Ιεζ. 8,8 και μου είπέ· “υιέ ανθρώπου, σκάψε”. Εσκαψα και ιδού μία θύρα.

Ιεζ. 8,9 και είπε προς με· εισελθε και ιδέ τας ανομίας, ας ούτοι ποιούσιν ωδε.

Ιεζ. 8,9 Ο Κυριος μου είπε· “είσελθε και ιδέ τας παρανομία τας οποίας αυτοί διαπράττουν εδώ”.

Ιεζ. 8,10 και εισήλθον και είδον και ιδού μάταια βδελύγματα και πάντα τα είδωλα οίκου Ισραήλ διαγεγραμμένα επ αυτού κύκλω,

Ιεζ. 8,10 Και εισήλθα πράγματι και είδον, και ιδού, τα μάταια και βδελυρά είδωλα, όλα τα είδωλα του ισραηλιτικού λαού, ζωγραφισμένα ολόγυρα εις όλας τας πλευράς.

Ιεζ. 8,11 και εβδομήκοντα άνδρες εκ των πρεσβυτέρων οίκου Ισραήλ, και Ιεζονίας ο τού Σαφάν εν μέσω αυτών ειστήκει πρό προσώπου αυτών, και έκαστος θυμιατήριον αυτού είχεν εν τή χειρί, και η ατμίς του θυμιάματος ανέβαινε.

Ιεζ. 8,11 Εβδομήκοντα δε άνδρες από τους πρεσβυτέρους των Ισραηλιτών ήσαν εκεί. Ο δε Ιεζονίας, ο υιός του Σαφάν, ευρίσκετο όρθιος μεταξύ αυτών. Καθένας εκρατούσε στο χέρι του θυμιατόν, εθυμιάζε τα είδωλα και το θυμιαμα ανέβαινε προς τα επάνω.

Ιεζ. 8,12 και είπε προς με· εώρακας, υιέ ανθρώπου, ά οι πρεσβύτεροι οίκου Ισραήλ ποιούσιν, έκαστος αυτών εν τώ κοιτώνι τώ κρυπτώ αυτών; διότι είπαν· ουχ ορά ο Κύριος, εγκαταλέλοιπε Κύριος την γήν.

Ιεζ. 8,12 Μου είπε τότε ο Κυριος· “βλέπεις, υιέ ανθρώπου, τι κάνουν οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού ο καθένας μέσα στον απόκρυφον κοιτώνά του; Διότι αυτοί είπαν· Ο Κυριος δεν μας βλέπει, έχει πλέον εγκαταλείψει ο Κυριος την χώραν του”!

Ιεζ. 8,13 και είπε προς με· έτι όψει ανομίας μείζονας, ας ούτοι ποιούσι.

Ιεζ. 8,13 Ο Κυριος είπεν ακόμη προς εμέ· “θα ίδης ακόμη μεγαλυτέρας παρανομίας, τας οποίας αυτοί διαπράττουν”.

Ιεζ. 8,14 και εισήγαγέ με επί τα πρόθυρα της πύλης οίκου Κυρίου της βλεπούσης προς βοράν, και ιδού εκεί γυναίκες καθήμεναι θρηνούσαι τον Θαμμούζ,

Ιεζ. 8,14 Με εισήγαγεν εις την εισοδον της πύλης του ναού του Κυρίου, η οποία ευρίσκεται προς βορράν. Και ιδού, εκεί ήσαν γυναίκες, που εκάθηντο και εθρηνούσαν τον θάνατον του ειδωλολατρικού Θεού Θαμμούζ.

Ιεζ. 8,15 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, εώρακας; και έτι όψει επιτηδεύματα μείζονα τούτων.

Ιεζ. 8,15 Και είπε προς με· ο Κυριος· “υιέ ανθρώπου είδες; Θα ίδης όμως έργα ανθρώπων χειρότερα από αυτά”.

Ιεζ. 8,16 και εισήγαγέ με εις την αυλήν οικου Κυρίου την εσωτέραν, και ιδού επί των προθύρων του ναού Κυρίου αναμέσον των αιλάμ και αναμέσον τού θυσιαστηρίου ως είκοσι άνδρες, τα οπίσθια αυτών προς τον ναόν του Κυρίου και τα πρόσωπα αυτών απέναντι, και ούτοι προσκυνούσι τώ ήλιω·

Ιεζ. 8,16 Με έφερε κατόπιν εις την εσωτερικήν αυλήν του ναού του Κυρίου και ιδού εις τα πρόθυρα του ναού του Κυρίου, ανάμεσα από την στοάν του νάρθηκος του ναού και του θυσιαστηρίου, ήσαν είκοσι περίπου άνδρες με τα οπίσθια των γυρισμένα προς τον ναόν του Κυρίου, με τα πρόσωπά των δε εστραμμένα προς την αντίθετον διεύθυνσιν, προς ανατολάς. Αυτοί προσκυνούσαν τον ήλιον.

Ιεζ. 8,17 και είπε προς με· εώρακας, υιέ ανθρώπου; μη μικρά τώ οικώ Ιούδα τού ποιείν τας ανομίας, ας πεποιήκασιν ώδε; διότι έπλησαν την γήν ανομίας, και ιδού αυτοί ως μυκτηρίζοντες.

Ιεζ. 8,17 Ο Κυριος μου είπε τότε· “είδες, υιέ ανθρώπου; Μηπως είναι μικρόν και ασήμαντον δια τον λαόν τον Ιουδαϊκόν, να διαπράττουν τας παρανομίας αυτάς, τας οποίας πράττουν εδώ; Διότι αυτοί εγέμισαν την χώραν από παρανομίας. Και ιδού φαίνονται, ως εάν εμπαιίζουν εμέ τον Θεόν των και τας εντολάς μου.

Ιεζ. 8,18 και εγώ ποιήσω αυτοίς μετά θυμού· ου φείσεται ο οφθαλμός μου, ουδέ μη ελεήσω.

Ιεζ. 8,18 Δια τούτο εγώ θα πράξω απέναντι αυτών σύμφωνα με τον δίκαιον θυμόν μου. Δεν θα τους λυπηθή το μάτι μου δια την συμφοράν των, ούτε και θα τους σπλαγχνισθώ”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ιεζ. 9,1 Καί ανέκραγεν εις τα ώπά μου φωνή μεγάλη λέγων· ήγγικεν η εκδίκησις της πόλεως· και έκαστος είχε τα σκεύη της εξολοθρευσεως εν χειρί αυτού.

Ιεζ. 9,1 Ο Κυριος εκράξε με φωνήν μεγάλην εις τα αυτιά μου και είπεν· “έφθασεν η ώρα της τιμωρίας εναντίον της πόλεως”. Καθένας από τους εχθρούς είχαν εις τα χέρια του τα όργανα του ολέθρου της πόλεως.

Ιεζ. 9,2 και ιδού έξ άνδρες ήρχοντο από της οδού της πύλης της υψηλής της βλεπούσης προς βοράν, και εκάστου πέλυξ εν τή χειρί αυτού· και εις ανήρ εν μέσω αυτών ενδεδυκώς ποδήρη, και ζώνη σαπφείρου επί της οσφύος αυτού· και εισήλθοσαν και έστησαν εχόμενοι τού θυσιαστηρίου τού χαλκού.

Ιεζ. 9,2 Και ιδού έξ άνδρες ήρχοντο από την άνω πύλην, η οποία έβλεπε προς βοράν, και εις τα χέρια του καθενός από αυτούς υπήρχε πέλεκυς. Ανάμεσα εις αυτούς ήτο και ένας άλλος ανήρ, ο οποίος εφορούσε μακρόν χιτώνα, που έφθανεν έως εις τα πόδια του. Και γύρω από την μέσην του ζώνην στολιομένην με σαπφείρους. Αυτοί εισήλθαν εις την εσωτερικήν αυλήν και εσταμάτησαν πλησίον του χαλκίνου θυσιαστηρίου.

Ιεζ. 9,3 και δόξα Θεού τού Ισραήλ ανέβη από των Χερουβίμ η ούσα επ αυτών εις το αίθριον τού οικου. και εκάλεσε τον άνδρα τον ενδεδυκόντα τον ποδήρη, ός είχαν επί της οσφύος αυτού την ζώνην,

Ιεζ. 9,3 Η ένδοξος λάμψις του Θεού του Ισραήλ, που ευρίσκετο επάνω εις τα Χερουβίμ, έφυγεν από αυτά και ήλθεν στο κατώφλιον του ναού. Ο Κυριος εκάλεσε τον άνδρα, ο οποίος εφορούσε τον ποδήρη χιτώνα και έφερε γύρω από την μέσην του την πολύτιμον ζώνην,

Ιεζ. 9,4 και είπε προς αυτόν· διελθε μέσην την Ιερουσαλήμ και δός το σημείον επί τα μέτωπα των ανδρών των καταστенаζόντων και των καταδυνωμένων επί πάσαις ταις ανομίαις ταις γινομέναις εν μέσω αυτής.

Ιεζ. 9,4 και του είπε· “πέρασε δια μέσου της Ιερουσαλήμ και θέσε σημείον εις τα μέτωπα των ανδρών, οι οποίοι στενάζουν και κραυγάζουν με ψυχικήν οδύνην, δι' όλας τας παρανομίας, που διαπράττονται μέσα εις την πόλιν”.

Ιεζ. 9,5 και τούτοις είπεν ακουόντός μου· πορευέσθε οπίσω αυτού εις την πόλιν και κόπτετε και μη φείδεσθε τοίς οφθαλμοίς υμών και μη ελεήσητε·

Ιεζ. 9,5 Ο Κυριος ωμίλησε προς τους άλλους έξ και εγώ ήκουον τα λεγόμενα του· “Πηγαίνετε οπίσω από τον άνδρα αυτόν εις την πόλιν και φονεύετε. Ας μη λυπηθούν τα μάτια σας και ας μη σπλαγχνισθήτε τους Ισραηλίτας δια τον όλεθρόν των.

Ιεζ. 9,6 πρεσβύτερον και νεανίσκον και παρθένον και νήπια και γυναίκας αποκτείνατε εις εξαλείψιν, επί δε πάντας, εφ ούς εστι το σημείον, μη εγγίσητε· και από των αγίων μου άρξασθε. και ήρξαντο από των ανδρών των πρεσβυτέρων, οι ήσαν έσω εν τώ οικώ.

Ιεζ. 9,6 Γέροντας, νέους, παρθένους, νήπια και γυναίκας, φονεύσατέ τους· παραδώσατέ τους εις όλεθρον και εξαφανισμόν. Ολους όμως εκείνους που έχουν το σημείον εις τα μέτωπά των, μη τους εγγίσετε. Θα κάμετε αρχήν της σφαγής και του ολέθρου από εκείνους που ευρίσκονται μέσα στον ναόν”. Οι έξ εκείνοι άνδρες ήρχισαν να φονεύουν και να εξολοθρεύουν τους ασεβείς γέροντας, οι οποίοι ευρίσκοντο μέσα στον οικόν του Κυρίου.

Ιεζ. 9,7 και είπε προς αυτούς· μιάνατε τον οικόν και πλήσατε τας οδούς νεκρών εκπορευόμενοι και κόπτετε.

Ιεζ. 9,7 Ο Κυριος είπεν ακόμη προς τους άνδρας εκείνους· “βεβηλώσατε τον ναόν με τα πτώματα των σφαιγιασθέντων. Εξερχόμενοι δε από τον ναόν προς την πόλιν γεμίσατε τους δρόμους από νεκρούς, φονεύσατε τους ασεβείς ανθρώπους”.

Ιεζ. 9,8 και εγένετο εν τώ κόπτειν αυτούς και πίπτω επί πρόσωπόν μου και ανεβόησα και είπα· οίμοι Κύριε, εξαλείφεις σύ τους καταλοίπους τού Ισραήλ εν τώ εκχέαι σε τον θυμόν σου επί Ιερουσαλήμ;

Ιεζ. 9,8 Όταν εκείνοι ήρχισαν την σφαγήν εντός και εκτός του ναού, εγώ έπεσα με το πρόσωπόν μου κάτω στο έδαφος και με φωνήν μεγάλην εβόησα και είπα· “αλλοίμονον, Κυριε ! Συ, λοιπόν, εξολοθρεύεις τώρα τους εναπομείναντας από τους Ισραηλίτας; Και αφήνεις να ξεχυθή ο δίκαιος θυμός σου εναντίον της Ιερουσαλήμ;”

Ιεζ. 9,9 και είπε προς με· αδικία τού οικου Ισραήλ και Ιούδα μεμεγάλυνται σφόδρα σφόδρα, ότι επλήσθη η γη λαών πολλών, και η πόλις επλήσθη αδικίας και ακαθαρσίας· ότι είπαν· εγκαταλέλοιπε Κύριος την γήν, ουκ εφορά ο Κύριος.

Ιεζ. 9,9 Ο Κυριος μου είπε· “αι αμαρτίαι του Ισραηλτικού και του ιουδαϊκού λαού έχουν πλέον πληθυνθή πάρα πολύ. Η περιοχή της Ιουδαίας εγέμισεν από πλήθη ξένων λαών, η δε πόλις Ιερουσαλήμ είναι γεμάτη από αδικίας και ακαθαρσίας. Εγιναν αυτά, διότι είπαν· Ο Κυριος έχει εγκαταλείψει την γην του, δεν επιβλέπει πλέον εις ημάς ο Κυριος.

Ιεζ. 9,10 και ου φείσεται μου ο οφθαλμός, ουδέ μη ελεήσω· τας οδούς αυτών εις κεφαλάς αυτών δέδωκα.

Ιεζ. 9,10 Δια τας πολλές και μεγάλας αμαρτίας των δεν θα τους λυπηθή ο οφθαλμός μου, δεν θα τους ευσπλαγχνισθώ. Τους δρόμους της παρανόμου και ασεβούς ζωής των, θα στρέψω και θα επιρρίψω εις τας κεφαλάς των”.

Ιεζ. 9,11 και ιδού ο ανήρ ο ενδεδυκώς τον ποδήρη και εξωσμένος τή ζώνη την οσφύν αυτού και απεκρίνατο λέγων·

πεποίθηκα καθώς ενετείλω μοι.

Ιεζ. 9,11 Και ιδού, ο ανήρ εκείνος, ο οποίος εφορούσε τον μακρόν έως εις τα πόδια χιτώνα του και είχε ζωσμένην την οσφύν του με την ζώνην, επανήλθε και είπε προς τον Κυριον· “έκαμα όπως με διέταξες”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ιεζ. 10,1 Καί είδον και ιδού επάνω τού στερεώματος τού υπέρ κεφαλής των Χερουβίμ ως λίθος σαπφείρου ομοίωμα θρόνου επ αυτών.

Ιεζ. 10,1 Ιδού, επάνω στον θόλον, που υπήρχεν υπεράνω από τας κεφαλάς των Χερουβίμ, είδα κάτι, που ωμοίαζε με θρόνον κατεσκευασμένον από πολύτιμον λίθον σαπφείρου.

Ιεζ. 10,2 και είπε προς τον άνδρα τον ενδεδυκότα την στολήν· είσελθε εις το μέσον των τροχών των υποκάτω των Χερουβίμ και πλήσον τας δράκας σου ανθράκων πυρός εκ μέσου των Χερουβίμ και διασκόρπισον επί την πόλιν· και εισήλθεν ενώπιον εμού.

Ιεζ. 10,2 Ο Κυριος είπεν στον άνδρα, ο οποίος εφορούσε τον ποδήρη χιτώνα. “Είσελθε ανάμεσα από τους τροχούς, που ευρίσκονται κάτω από τα Χερουβίμ. Γέμισε τας παλάμας σου από τους αναμμένους άνθρακας, που ευρίσκονται ανάμεσα των Χερουβίμ και σκόρπισέ τους εις την πόλιν Ιερουσαλήμ”. Εκείνος εμπρός εις τα μάτια μου εισήλθεν, όπου ο Θεός τον διέταξε.

Ιεζ. 10,3 και τα Χερουβίμ ειστήκει εκ δεξιών τού οίκου εν τώ εισπορεύεσθαι τον άνδρα, και η νεφέλη έπλησε την αυλήν την εσωτέραν.

Ιεζ. 10,3 Τα Χερουβίμ ήσαν όρθια στο δεξιόν μέρος του ναού, η δε νεφέλη του Θεού εγένεσε την εσωτερικήν αυλήν του ναού.

Ιεζ. 10,4 και απήρην η δόξα Κυρίου από των Χερουβίμ εις το αίθριον τού οίκου, και έπλησε τον οίκον η νεφέλη, και η αυλή επλήσθη τού φέγγους της δόξης Κυρίου·

Ιεζ. 10,4 Η λάμψις της δόξης του Κυρίου εσηκώθη από τα Χερουβίμ, ήλθεν στο κατώφλιον του ναού και εγένεσε τον οίκον του Κυρίου η νεφέλη. Και η αυλή ακόμη εγένεσεν από το φως της δόξης του Κυρίου.

Ιεζ. 10,5 και φωνή των πτερυγών των Χερουβίμ ηκούετο έως της αυλής της εξωτέρας ως φωνή Θεού Σαδδαϊ λαλούντος.

Ιεζ. 10,5 Το δούϊσμα από τας πτέρυγας των Χερουβίμ ηκούετο έως εις την εξωτερικήν αυλήν του ναού, ωσάν φωνή του παντοδυνάμου Θεού, ο οποίος ωμιλούσε.

Ιεζ. 10,6 και εγένετο εν τώ εντέλλεσθαι αυτών τώ ανδρί τώ ενδεδυκότι την στολήν την αγίαν λέγων· λαβέ πύρ εκ μέσου των τροχών εκ μέσου των Χερουβίμ, και εισήλθε και έστη εχόμενος των τροχών,

Ιεζ. 10,6 Όταν ο Κυριος εδωσεν εντολήν στον άνδρα, που εφορούσε την ιεράν ποδήρη στολήν, και του είπε· “πάρε πυρ ανάμεσα από τους τροχούς των Χερουβίμ”, ο ανήρ εκείνος ήλθε και εστάθη πλησίον στους τροχούς.

Ιεζ. 10,7 και εξέτεινε την χείρα αυτού εις μέσον τού πυρός τού όντος εν μέσω των Χερουβίμ και έλαβε και έδωκεν εις τας χείρας τού ενδεδυκότος την στολήν την αγίαν, και έλαβε και εξήλθε.

Ιεζ. 10,7 Ένα από τα Χερουβίμ άπλωσε το χέρι του στο μέσον του πυρός, που υπήρχεν ανάμεσα από τα Χερουβίμ, επήρξε και έδωκεν εις τα χέρια του ανδρός, που εφορούσε την ποδήρη ιεράν στολήν, εκείνος δε επήρξε το πυρ και εξήλθε.

Ιεζ. 10,8 και είδον τα Χερουβίμ ομοίωμα χειρών ανθρωπών υποκάτωθεν των πτερυγών αυτών.

Ιεζ. 10,8 Τότε δε εγώ είδα τα Χερουβίμ να έχουν κάτω από τας πτέρυγας των ομοιώματα ανθρωπίνων χειρών.

Ιεζ. 10,9 και είδον και ιδού τροχοί τέσσαρες ειστήκεισαν εχόμενοι των Χερουβίμ, τροχός εις εχόμενος Χερουβίμ ενός, και η όψις των τροχών ως όψις λίθου άνθρακος.

Ιεζ. 10,9 Παρητήρησα και είδα τέσσαρας τροχούς πλησίον των Χερουβίμ, ένας τροχός κοντά στο κάθε Χερουβίμ. Η θέα των τροχών αυτών εφάινετο ωσάν πολύτιμος λίθος του άνθρακος (διαμάντι).

Ιεζ. 10,10 και η όψις αυτών ομοίωμα έν τοίς τέσσαρσιν, εν τρόπον όταν ή τροχός εν μέσω τροχού.

Ιεζ. 10,10 Το σχήμα των ήτο το αυτό και στους τέσσαρας τροχούς. Ητο δε τέτοιον, ώστε εφάινετο, ότι ο ένας τροχός υπήρχεν εντός του άλλου τροχού.

Ιεζ. 10,11 εν τώ πορεύεσθαι αυτά εις τα τέσσαρα μέρη αυτών επορεύοντο, ουκ επέστρεφον εν τώ πορεύεσθαι αυτά· ότι εις ον αν τόπον επέβλεψεν η αρχή η μία, επορεύοντο και ουκ επέστρεφον εν τώ πορεύεσθαι αυτά.

Ιεζ. 10,11 Όταν τα Χερουβίμ προχωρούσαν και επορεύοντο προς τας τέσσαρας διευθύνσεις, δεν εστρέφοντο προς μίαν εκάστην διεύθυνσιν. Εκινούντο προς οιαδήποτε κατεύθυνσιν, χωρίς να στρέφουν τα πρόσωπα των κατά την κίνησιν της κατευθύνσεως αυτής.

Ιεζ. 10,12 και οι νώτοι αυτών και αι χείρες αυτών και αι πτέρυγες αυτών και οι τροχοί πλήρεις οφθαλμών κυκλόθεν τοίς τέσσαρσι τροχοίς αυτών·

Ιεζ. 10,12 Τα πλευρά των, τα χέρια των, αι πτέρυγές των και οι τροχοί ήσαν γεμάτα ολόγυρα από οφθαλμούς. Και τα τέσσαρα είχαν τους τροχούς των.

Ιεζ. 10,13 τοίς δε τροχοίς τούτοις επεκλήθη Γελγέλ ακουόντός μου·

Ιεζ. 10,13 Ηκουα δε εγώ μίαν φωνήν, να ονομάζη του τροχούς τούτους Γελγέλ, δηλαδή ταχείς.

Ιεζ. 10,14 [και τέσσαρα πρόσωπα τώ ενί, το πρόσωπον τού ενός πρόσωπον τού Χερουβ, και το πρόσωπον τού δευτέρου πρόσωπον ανθρώπου και το τρίτον πρόσωπον λέοντος και το τέταρτον πρόσωπον αετού].

Ιεζ. 10,14 Τέσσαρα πρόσωπα είχε το κάθε Χερουβίμ. Το πρόσωπον το πρώτον ήτο πρόσωπον βοός, το πρόσωπον του δευτέρου ήτο πρόσωπον ανθρώπου και το τρίτον ήτο πρόσωπον λέοντος. Το δε τέταρτον ήτο πρόσωπον αετού.

Ιεζ. 10,15 και ήσαν τα Χερουβίμ. τούτο το ζών, ό είδον επί τού ποταμού τού Χοβάρ.

Ιεζ. 10,15 Τα Χερουβίμ υψώθησαν. Αυτό το ανθρωπίνον ομοίωμα, που είδα, ήτο εκείνο, που είχα ιδει πλησίον του ποταμού Χοβάρ.

Ιεζ. 10,16 και εν τώ πορεύεσθαι τα Χερουβίμ επορεύοντο οι τροχοί, και ούτοι εχόμενοι αυτών· και εν τώ εξαίρειν τα Χερουβίμ τας πτέρυγας αυτών τού μετεωρίζεσθαι από της γής ουκ επέστρεφον οι τροχοί αυτών.

Ιεζ. 10,16 Καθ' ον χρόνον τα Χερουβίμ επορεύοντο, συνεπορεύοντο μαζί των και οι τροχοί, οι οποίοι ευρίσκοντο πλησίον των. Όταν τα Χερουβίμ ήπλωναν τας πτέρυγές των, δια να πετάξουν επάνω από την γην, δεν έμεναν οι τροχοί εις την γην, αλλά τους ακολουθούσαν.

Ιεζ. 10,17 εν τώ εστάναι αυτά ειστήκεισαν, και εν τώ μετεωρίζεσθαι αυτά εμετεωρίζοντο μετ αυτών, διότι πνεύμα ζωής εν αυτοίς ήν.

Ιεζ. 10,17 Όταν τα Χερουβίμ εστέκοντο ακίνητα, και οι τροχοί δεν εκινούνται. Όταν επετούσαν επάνω από την γην επετούσαν και οι τροχοί μαζί των, διότι και εις αυτούς υπήρχε πνεύμα ζωής, ήσαν ζώσα πνευματικά υπάρξεις.

Ιεζ. 10,18 και εξήλθε δόξα Κυρίου από τού οίκου και επέβη επί τα Χερουβίμ,

Ιεζ. 10,18 Εβγήκε τότε η μεγάλη εκείνη θεία λάμψις του Κυρίου από τον ναόν του Κυρίου και εκάθισεν επάνω εις τα Χερουβίμ.

Ιεζ. 10,19 και ανέλαβον τα Χερουβίμ τας πτέρυγας αυτών και εμετεωρίσθησαν από της γής ενώπιον εμού εν τώ εξελθείν αυτά, και οι τροχοί εχόμενοι αυτών. και έστησαν επί τα πρόθυρα της πύλης οίκου Κυρίου της απέναντι, και δόξα Θεού Ισραήλ ήν επ αυτών υπεράνω.

Ιεζ. 10,19 Ηπλωσαν τότε τας πτέρυγας των τα Χερουβίμ, ανέβησαν επάνω στον αέρα και εβγήκαν ενώπιόν μου από τον ιερών ναόν. Οι τροχοί ευρίσκοντο πλησίον των. Ηλθαν και εστάθησαν εις την είσοδον της απέναντι πύλης του ναού του Κυρίου και η λάμψις της δόξης του Θεού του Ισραηλιτικού λαού ευρίσκετο επάνω από αυτά.

Ιεζ. 10,20 τούτο το ζών εστιν, ό ειδον υποκάτω Θεού Ισραήλ επί τού ποταμού τού Χοβάρ, και έγνων ότι Χερουβίμ εστι.

Ιεζ. 10,20 Αυτό ήτο το ζων ον, που εγώ είδα κάτω από τον Θεόν του Ισραήλ πλησίον του ποταμού Χοδάρ. Εκατάλαβα ότι αυτά είναι τα Χερουβίμ.

Ιεζ. 10,21 τέσσαρα πρόσωπα τώ ενί, και οκτώ πτέρυγες τώ ενί, και ομοίωμα χειρών ανθρώπου υποκάτωθεν των πτερυγών αυτών.

Ιεζ. 10,21 Τέσσαρα πρόσωπα υπήρχαν εις κάθε Χερουβίμ και οκτώ πτέρυγες στο καθένα από αυτά. Κατω από τας πτέρυγας των υπήρχαν κάτι, που ωμοιάζαν με χέρια ανθρώπων.

Ιεζ. 10,22 και ομοίωσις των προσώπων αυτών, ταύτα τα πρόσωπά εστιν ά ειδον υποκάτω της δόξης τού Θεού Ισραήλ επί τού ποταμού τού Χοβάρ, και αυτά έκαστον κατά πρόσωπον αυτών επορεύοντο.

Ιεζ. 10,22 Τα πρόσωπα των τεσσάρων αυτών Χερουβίμ, ήσαν όμοια με τα πρόσωπα τα οποία ειδον κάτω από την δόξαν του Θεού του Ισραήλ πλησίον του ποταμού Χοβάρ. Τα Χερουβίμ με τα τέσσερα πρόσωπα το καθένα, όπου και αν κατηρθύνοντο, επορεύοντο κατά μέτωπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ιεζ. 11,1 Καί ανέλαβέ με πνεύμα και ήγαγέ με επί την πύλην τού οίκου Κυρίου την κατέναντι την βλέπουσαν κατά ανατολάς· και ιδού επί των προθύρων της πύλης ως είκοσι και πέντε άνδρες, και ειδον εν μέσω αυτών τον Ιεζονίαν τον τού Έζερ και Φαλτίαν τον τού Βαναίου, τους αφηγουμένους τού λαού.

Ιεζ. 11,1 Με εσήκωσε Πνεύμα Κυρίου και με έφερεν εις την πύλην του ναού του Κυρίου την απέναντι, η οποία έβλεπε προς ανατολάς. Ιδού, εις την είσοδον της πύλης ήσαν περιπόν εικόσι πέντε άνδρες και εν μέσω αυτών ειδον τον Ιεζονίαν, τον υιόν του Έζερ και Φαλτίαν, τον υιόν του Βαναίου, οι οποίοι ήσαν άρχοντες του λαού.

Ιεζ. 11,2 και είτε Κύριος προς με· υιέ ανθρώπου, ούτοι οι άνδρες οι λογιζόμενοι μάταια και βουλευόμενοι βουλήν πονηράν εν τή πόλει ταύτη,

Ιεζ. 11,2 Είπε δε ο Κυριος προς εμέ· “υιέ ανθρώπου, αυτοί είναι οι άνδρες, οι οποίοι διαλογίζονται το κακόν. Σκέπτονται και διαδίδουν κακάς και ολοθρίας συμβουλάς εις αυτήν την πόλιν.

Ιεζ. 11,3 οι λέγοντες· ουχί προσφάτως ωκοδόμηνται αι οικίαι· αυτή εστιν ο λέβης, ημείς δε τα κρέα.

Ιεζ. 11,3 Αυτοί είναι εκείνοι, οι οποίοι λέγουν· Μολις προ ολίγου δεν ανοικοδομήθησαν στερεαί αι οικίαι μας; Ετσι η πόλις αυτή είναι ο νεοκατασκευασθείς λέβης, ημείς δε τα κρέατα· είμεθα, λοιπόν, ασφαλείς.

Ιεζ. 11,4 διά τούτο προφήτευσον επ αυτούς, προφήτευσον, υιέ ανθρώπου.

Ιεζ. 11,4 Δια τούτο συ προφήτευσε εναντίον των. Προφήτευσε, υιέ ανθρώπου”.

Ιεζ. 11,5 και έπεσεν επ εμέ πνεύμα Κυρίου και είτε προς με· λέγε· τάδε λέγει Κύριος· ούτως είπατε, οίκος Ισραήλ, και τα διαβούλια τού πνεύματος υμών εγώ επίσταμαι.

Ιεζ. 11,5 Επεσε τότε επάνω εις εμέ Πνεύμα Κυρίου και μου είπε· “λέγε· αυτά λέγει ο Κυριος. Ετσι, λοιπόν, ομιλήσατε και αυτά είπατε σεις οι Ισραηλίται. Τας σκέψου πνεύματός σας εγώ τας γνωρίζω ακριβώς.

Ιεζ. 11,6 επληθύνετε νεκρούς υμών εν τή πόλει ταύτη και ενεπλήσατε τας οδούς αυτής τραυματιών.

Ιεζ. 11,6 Εγίνατε αφορμή να πληθυνθούν οι εχθροί σας μέσα εις την πόλιν. Εγέμισαν οι δρόμοι της πόλεως από φονευμένους και βαρέως τραυματισμένους ανθρώπους.

Ιεζ. 11,7 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· τους νεκρούς υμών, ούς επατάξατε εν μέσω αυτής, ούτοι εισι τα κρέα, αυτή δε ο λέβης εστί, και υμάς εξάξω εκ μέσου αυτής.

Ιεζ. 11,7 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Οι νεκροί σας, τους οποίους σεις εθέσατε μέσα εις την πόλιν, αυτοί είναι τα κρέατα, που θα μείνουν εις αυτήν, στον λέβητα. Οσον δε δια σας, οι οποίοι λέγετε ότι θα μείνετε ασφαλείς στον λέβητα, εγώ θα σας βγάλω από την πόλιν και θα σας οδηγήσω εις αιχμαλωσίαν.

Ιεζ. 11,8 ρομφαίαν φοβείσθε, και ρομφαίαν επάξω εφ υμάς, λέγει Κύριος·

Ιεζ. 11,8 Φοβείσθε σεις και τρέμετε την εχθρικήν ρομφαίαν. Ιδού όμως ότι εγώ θα επιφέρω αυτήν εναντίον σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 11,9 και εξάξω υμάς εκ μέσου αυτής και παραδώσω υμάς εις χείρας αλλοτρίων και ποιήσω εν υμίν κρίματα.

Ιεζ. 11,9 Θα σας βγάλω μέσα από την πόλιν και θα σας παραδώσω εις ξένας έχθρικας χείρας. Θα σας δικάσω και θα σας καταδικάσω εν τη δικαιοσύνη μου.

Ιεζ. 11,10 εν ρομφαία πεσεισθε, επί των ορέων τού Ισραήλ κρινώ υμάς· και επιγνώσεσθε ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 11,10 Θα πέσετε κάτω από την εχθρικήν ρομφαίαν. Εάν δε και μερικοί από σας καταφύγουν εις τα όρη, δια να σωθούν, εγώ και εκεί θα σας κρινώ και θα σας καταδικάσω. Και θα μάθετε πολύ καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος του παντός.

Ιεζ. 11,11 αυτή υμίν ουκ έσται εις λέβητα, και υμείς ου μη γένησθε εν μέσω αυτής εις κρέα· επί των ορέων τού Ισραήλ κρινώ υμάς,

Ιεζ. 11,11 Ετσι δε θα αποδειχθή, ότι η πόλις σας Ιερουσαλήμ δεν θα είναι ωσάν λέβης και σεις δεν θα ευρεθήτε εντος αυτής ως κρέατα ασφαλισμένοι από τον διασκορπισμόν. Και επάνω ακόμη εις τα όρη της περιοχής του Ισραήλ εγώ θα σας

δικάσω και θα σας καταδικάσω.

Ιεζ. 11,12 και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος. -

Ιεζ. 11,12 Και θα μάθετε έτσι εκ των πραγμάτων ότι εγώ είμαι ο Κυριος του κόσμου".

Ιεζ. 11,13 Καί εγένετο εν τώ προφητεύειν με και Φαλτίας ο τού Βαναίου απέθανε, και πίπτω επί πρόσωπόν μου και ανεβόησα φωνή μεγάλη και είπα· οίμοι οίμοι, Κύριε, εις συντέλειαν ποιείς σύ τους καταλοιπούς τού Ισραήλ;

Ιεζ. 11,13 Όταν δε εγώ προφήτευον αυτά ο Φαλτίας, ο υιός του Βαναίου, απέθανεν. Επεσα τότε κατά γης με το πρόσωπόν μου στο έδαφος και εβόησα με μεγάλην φωνήν και είπα· "αλλοίμονον, αλλοίμονον, Κυριε, θα εξολοθρευθείς τελείως συ τους απομείναντα Ισραηλίτας;"

Ιεζ. 11,14 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 11,14 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και ειπέ·

Ιεζ. 11,15 υιέ ανθρώπου, οι αδελφοί σου και οι άνδρες της αιχμαλωσίας σου και πάς ο οίκος τού Ισραήλ συντετέλεσται, οίς είπαν αυτοίς οι κατοκούντες Ιερουσαλήμ· μακράν απέχετε από τού Κυρίου, ημίν δέδοται η γη εις κληρονομίαν.

Ιεζ. 11,15 "υιέ ανθρώπου, οι ομοεθνείς σου, οι άνδρες οι οποίοι μαζί με σε ωδηγήθησαν εις αιχμαλωσίαν και όλοι οι Ισραηλίται, οι οποίοι έχουν υποστή την δικαίαν τιμωρίαν, είναι εκείνοι, εναντίον των οποίων οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ είπαν· Ευρίσκεσθε μακράν από τον Κυριον. Εις ημάς εδόθη η γη της Επαγγελίας προς κληρονομίαν.

Ιεζ. 11,16 διά τούτο ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ότι απώσομαι αυτούς εις τα έθνη και διασκορπιώ αυτούς εις πάσαν γήν, και έσομαι αυτοίς εις αγίασμα μικρόν εν ταίς χώραις, ού εάν εισέλθωσιν εκεί.

Ιεζ. 11,16 Δια τούτο ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· θα απωθήσω αυτούς από την Ιερουσαλήμ αιχμαλώτους μακράν της πατρίδος των εις διάφορα έθνη, θα τους διασκορπίσω εις όλην την οικουμένην, αλλά θα είμαι κατά το διάστημα της αιχμαλωσίας των εγώ αγίασμα και ναός και θυσιαστήριόν των, εις τας χώρας, όπου θα οδηγηθούν.

Ιεζ. 11,17 διά τούτο ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· και εισδέξομαι αυτούς εκ των εθνών και συνάξω αυτούς εκ των χωρών, ού διεσπείρα αυτούς εν αυταίς, και δώσω αυτοίς την γήν τού Ισραήλ.

Ιεζ. 11,17 Δια τούτο ειπέ και τα εξής· αυτά λέγει ο Κυριος· Επειτα από ολίγον χρόνον θα τους δεχθώ και πάλιν επανερχομένους από τα διάφορα έθνη. θα τους συγκεντρώσω από τας χώρας, όπου τους είχα διασπείρει και θα δώσω εις αυτούς πάλιν την γην του Ισραήλ.

Ιεζ. 11,18 και εισελεύσονται εκεί και εξαρούσι πάντα τα βδελύγματα αυτής και πάσας τας ανομίας αυτής εξ αυτής.

Ιεζ. 11,18 Θα εισέλθουν εκεί, θα βγάλουν και θα πετάξουν έξω όλα τα βδελυρά είδωλα, θα απαρηνηθούν και θα παύσουν πλέον όλας τας παρανομίας, τας οποίας άλλοτε διέπρατταν εις την πόλιν.

Ιεζ. 11,19 και δώσω αυτοίς καρδιαν ετέραν και πνεύμα καινόν δώσω εν αυτοίς και εκσπάσω την καρδιαν την λιθίνην εκ της σαρκός αυτών και δώσω αυτοίς καρδιαν σαρκίνην·

Ιεζ. 11,19 Θα δώσω εις αυτούς άλλην καρδιαν, και νέον πνεύμα θα δώσω εις αυτούς. Θα αποσπάσω την πετρίνην καρδιαν από το σώμα των και θα τους δώσω καρδιαν σαρκίνην, υγιά και ευαίσθητον,

Ιεζ. 11,20 όπως εν τοίς προστάγμασί μου πορευώνται και τα δικαιώματά μου φυλάσσονται και ποιώσιν αυτά· και έσονται μοι εις λαόν και εγώ έσομαι αυτοίς εις Θεόν.

Ιεζ. 11,20 ώστε να ζουν και να πορεύονται σύμφωνα με τας εντολάς μου· να προσέχουν και να φυλάττουν τον Νομον μου και να τηρούν αυτά. Ετσι θα γίνουν αυτοί δι' εμέ λαός μου και εγώ θα είμαι εις αυτούς Θεός των.

Ιεζ. 11,21 και εις την καρδιαν των βδελυγμάτων αυτών και των ανομιών αυτών, ως η καρδια αυτών επορευέτο, τας οδούς αυτών εις τας κεφαλάς αυτών δέδωκα, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 11,21 Ως προς εκείνους, των οποίων η καρδια ήτο προσηλωμένη εις τα είδωλα και εις τας ανομίας των ειδώλων, θα επιρριψίω εις τας κεφαλάς των την ευθύνην της ασεβούς διαγωγής και ζωής των, λέγει ο Κυριος".

Ιεζ. 11,22 Καί εξήραν τα Χερουβίμ τας πτέρυγας αυτών, και οι τροχοί εχόμενοι αυτών, και η δόξα Θεού Ισραήλ επ αυτά υπεράνω αυτών.

Ιεζ. 11,22 Τα Χερουβίμ εξεδίπλωσαν και ήνοιξαν τας πτέρυγας των και οι τροχοί εκινούντο πλησίον αυτών. Η ένδοξος λάμψις του Θεού του Ισραήλ ήτο επάνω από αυτά.

Ιεζ. 11,23 και ανέβη η δόξα Κυρίου εκ μέσης της πόλεως και έστη επί τού όρους, ό ήν απέναντι της πόλεως.

Ιεζ. 11,23 Η δόξα αυτή του Κυρίου, τα Χερουβίμ, ανεχώρησαν από το μέσον της πόλεως και εστάθησαν επάνω στο όρος, το οποίον είναι απέναντι της πόλεως Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 11,24 και ανέλαβέ με πνεύμα και ήγαγέ με εις γής Χαλδαιών εις την αιχμαλωσίαν εν οράσει εν πνεύματι Θεού. και ανέβην από της οράσεως, ής είδον.

Ιεζ. 11,24 Ανεμος τότε με επήρε και με έφερεν εις την γην των Χαλδαιών, εις την χώραν της αιχμαλωσίας, εν οράματι και εν Πνεύματι Θεού, και έπαυσα πλέον να αντικρύζω το όραμα, το οποίον είδα.

Ιεζ. 11,25 και ελάλησα προς την αιχμαλωσίαν πάντας τους λόγους τού Κυρίου, ούς έδειξέ μοι.

Ιεζ. 11,25 Ανεκοίνωσα δε προς τους αιχμαλώτους Ιουδαίους όλους αυτούς τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους αυτός μου είχε φανερώσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ιεζ. 12,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 12,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 12,2 υιέ ανθρώπου, εν μέσω των αδικιών αυτών σύ κατοικείς, οί έχουσιν οφθαλμούς τού βλέπειν και ου βλέπουσι και ώτα έχουσι τού ακούειν και ουκ ακούουσι, διότι οίκος παραπικραίων εστί.

Ιεζ. 12,2 "Υιέ ανθρώπου, κατοικείς μεταξύ ανθρώπων παρανόμων και ασεβών, οι οποίοι ενώ έχουν μάτια δια να βλέπουν, δεν βλέπουν και ενώ έχουν αυτιά δια να άκουουν, δεν άκουουν, διότι είναι ένας λαός επαναστάτης, ο οποίος παραπικραίνει και εξοργίζει εμέ, τον Κυριον.

Ιεζ. 12,3 και σύ, υιέ ανθρώπου, ποιήσον σεαυτώ σκευή αιχμαλωσίας ημέρας ενώπιον αυτών και αιχμαλωτευθήση εκ τού τόπου σου εις έτερον τόπον ενώπιον αυτών, όπως ιδώσι, διότι οίκος παραπικραίων εστί.

Ιεζ. 12,3 Συ δε, υιέ ανθρώπου, ετοίμασε δια τον εαυτόν σου τας αποσκευάς της αιχμαλωσίας σου ενώπιόν των κατά το διάστημα της ημέρας και σαν αιχμάλωτος πήγαινε από τον ένα τόπον στον άλλον τόπον ενώπιόν των, δια να ίδουν και να

ενοήσουν, ότι τους περιμένει αιχμαλωσία εξ αιτίας των αμαρτιών των, επειδή αυτός είναι λαός, ο οποίος παραπικραίνει και εξοργίζει εμέ, τον Κύριον.

Ιεζ. 12,4 και εξοίσεις τα σκεύη σου σκεύη αιχμαλωσίας ημέρας κατ οφθαλμούς αυτών, και σύ εξελεύση εσπέρας ως εκπορεύεται αιχμάλωτος·

Ιεζ. 12,4 Θα ετοιμάσης και θα βγάλης τας αποσκευάς της αιχμαλωσίας σου κατά το διάστημα της ημέρας εμπρός εις τα μάτια των και συ θα βγης από το σπίτι σου κατά την εσπέραν, όπως βγαίνει καθένας, που οδηγείται εις αιχμαλωσίαν.

Ιεζ. 12,5 ενώπιον αυτών διόρυξον σεαυτώ εις τον τοίχον και διεξελεύση δι αυτού·

Ιεζ. 12,5 Θα ανοίξης ενώπιόν τβν δια σε μίαν μεγάλην τρύπαν στον τοίχον της οικίας σου και δια μέσου αυτής θα εξέλθης με τας αποσκευάς σου.

Ιεζ. 12,6 ενώπιον αυτών επ ώμων αναληφθήση και κεκρυμμένος εξελεύση, το πρόσωπόν σου συγκαλύψεις και ου μη ίδης την γήν, διότι τέρας δέδωκά σε τώ οικώ Ισραήλ.

Ιεζ. 12,6 Ενώπιον των θα αναλάβης το φορτίον των αποσκευών σου επάνω στους ώμους και θα φύγης κρυφίως. Θα σκεπάσης το πρόσωπόν σου, ώστε να μη ίδης την χώραν της γεννήσεώς σου. Θα κάμης όλα αυτά, διότι εγώ σε εδωσα ως σημείον εν μέσω του λαού του Ισραήλ, προμήνυμα της αιχμαλωσίας, που τους περιμένει".

Ιεζ. 12,7 και εποίησα ούτως κατά πάντα, όσα ενετείλατό μοι, και σκεύη εξήνεγκα ως σκεύη αιχμαλωσίας ημέρας και εσπέρας διόρυξα εμαυτώ τον τοίχον και κεκρυμμένος εξήλθον, επ ώμων ανελήφθην ενώπιον αυτών. -

Ιεζ. 12,7 Εγώ έκαμα ακριβώς όλα, όσα με διέταξεν ο Κύριος. Εβγαλα και ετοιμάσα τας αποσκευάς της αιχμαλωσίας κατά το διάστημα της ημέρας. Κατά δε την εσπέραν ήνοιξα μίαν οπήν στον τοίχον της οικίας μου και εβγήκα κρυφά. Εφόρτωσα επάνω στους ώμους μου τας αποσκευάς αυτές ενώπιον των.

Ιεζ. 12,8 Καί εγένετο λόγος Κυρίου το πρωϊ προς με λέγων·

Ιεζ. 12,8 Ο Κύριος ωμίλησε προς εμέ την πρωϊαν και είπε·

Ιεζ. 12,9 υιέ ανθρώπου, ουκ είπαν προς σε ο οίκος του Ισραήλ, οίκος ο παραπικραίνων· τι σύ ποιείς;

Ιεζ. 12,9 "υιέ ανθρώπου, δεν σε ηρώτησαν οι Ισραηλίται, αυτός ο λαός που συνεχώς με παραπικραίνει, τι είναι αυτά που συ κάμεις;

Ιεζ. 12,10 είπόν προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ο άρχων και ο αφηγούμενος εν Ιερουσαλήμ και παντί οικώ Ισραήλ, οί εισιν εν μέσω αυτών,

Ιεζ. 12,10 Ειπέ, λοιπόν, προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κύριος, ο Κύριος στον μεγάλο αρχηγόν και προς κάθε άλλον άρχοντα εις την Ιερουσαλήμ και εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν· εις αυτούς, οι οποίοι κατοικούν εν μέσω της πόλεως,

Ιεζ. 12,11 είπόν, ότι εγώ τέρατα ποιώ εν μέσω αυτής· ον τρόπον πεποίηκα, ούτως έσται αυτοίς· εν μετοικεσία και εν αιχμαλωσία πορεύονται,

Ιεζ. 12,11 ειπέ· Εγώ δίδω σημεία και σύμβολα εν μέσω της πόλεως, που προαναγγέλλουν μεγάλας συμφοράς. Όπως δε με τα σημεία και τα σύμβολα αυτά προανήγγειλα, έτσι και θα συμβή εις αυτούς, θα υποχρεωθούν να μετοικήσουν αυτοί. Να πορευθούν αιχμάλωτοι εις ξένην χώραν.

Ιεζ. 12,12 και ο άρχων εν μέσω αυτών επ ώμων αρθήσεται και κεκρυμμένος εξελεύσεται διά τού τοίχου, και διορύξει τού εξελθείν αυτόν δι αυτού· το πρόσωπον αυτού συγκαλύψει, όπως μη οραθή οφθαλμώ, και αυτός την γήν ουκ όψεται.

Ιεζ. 12,12 Και αυτός ακόμη ο βασιλεύς των, μεταξύ αυτών, θα φορτωθή τας αποσκευάς του στον ώμον του και θα βγη κρυφίως δια του τοίχου. Θα διορύξη δηλαδή τον τοίχον, δια να βγη δια μέσου του ορύγματος. Θα σκεπάση το πρόσωπόν του, δια να μη τον αντικρύσουν τα μάτια των άλλων και τον αναγνωρίσουν. Και αυτός δεν θα ίδη πλέον την πατρικήν γην.

Ιεζ. 12,13 και εκπετάσω το δίκτυόν μου επ αυτόν, και συλληφθήσεται εν τή περιοχή μου, και άξω αυτόν εις Βαβυλώνα εις γήν Χαλδαιών, και αυτήν ουκ όψεται και εκεί τελευτήσει.

Ιεζ. 12,13 Θα προσπαθήση να διαφύγη, αλλά εγώ θα απλώσω εις σύλληψίν του δίκτυον και θα συλληφθή εις την χώραν του. Θα τον οδηγήσω εις την Βαβυλώνα, εις την χώραν των Χαλδαιών. Αυτήν δε, καθώς θα έχη εν τω μεταξύ τυφλωθή, δεν θα την ίδη· εκεί και θα αποθάνη.

Ιεζ. 12,14 και πάντας τους κύκλω αυτού τους βοηθούς αυτού και πάντας τους αντιλαμβανομένους αυτού διασπερώ εις πάντα άνεμον και ρομφαίαν εκκενώσω οπίσω αυτών·

Ιεζ. 12,14 Και όλον το περιβάλλον του και τους βοηθούς του και όλους εκείνους, οι οποίοι τον υπηρετούσαν, θα τους διασπείρω προς κάθε διεύθυνσιν, οπίσω δε από αυτούς θα σύρω φονικήν ρομφαίαν.

Ιεζ. 12,15 και γνώσονται διότι εγώ Κύριος εν τώ διασκορπίσαι με αυτούς εν τοίς έθνεσι, και διασπερώ αυτούς εν ταίς χώραις.

Ιεζ. 12,15 Καθώς δε θα τους διασκορπίσω ανάμεσα εις τα διάφορα έθνη και θα τους διασπείρω εις ξένας έχθρικας χώρας, όλοι αυτοί θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κύριος.

Ιεζ. 12,16 και υπολείψομαι εξ αυτών άνδρας αριθμώ εκ ρομφαίας και εκ λιμού και εκ θανάτου, όπως εκδιηγώνται πάσας τας ανομίας αυτών εν τοίς έθνεσιν, ού εισήλθοσαν εκεί· και γνώσονται ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 12,16 Εν τούτοις εγώ θα αφήσω από αυτούς ολίγους άνδρας, οι οποίοι θα διαφύγουν την μάχαιραν, την πείναν και τον θάνατον, δια να διηγούνται εις τα έθνη, όπου οδηγήθησαν αιχμάλωτοι, όλες τας παρανομίας των ως αιτίαν των συμφορών των. Και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Παντοκράτωρ Κύριος".

Ιεζ. 12,17 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 12,17 Ο Κύριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 12,18 υιέ ανθρώπου, τον άρτον σου μετά οδύνης φάγεσαι και το ύδωρ σου μετά βασάνου και θλίψεως πίεσαι

Ιεζ. 12,18 "υιέ ανθρώπου, και συ θα τρώγης τον άρτον σου με οδύνην, θα πίνης το νερό σου με στενοχωρίαν και θλίψιν.

Ιεζ. 12,19 και ερείς προς τον λαόν της γής· τάδε λέγει Κύριος τοίς κατοικούσιν Ιερουσαλήμ επί της γής του Ισραήλ· τους άρτους αυτών μετά ενδείας φάγονται και το ύδωρ αυτών μετά αφανισμού πίνονται, όπως αφανισθή η γη σύν πληρώματι αυτής, εν ασεβεία γάρ πάντες οι κατοικούντες εν αυτή·

Ιεζ. 12,19 Επειτα δε θα πης στον λαόν της χώρας αυτής· αυτά λέγει ο Κύριος στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ· Εις την χώραν του Ισραήλ με στέρησιν θα τρώγουν το λίγο ψωμί των. Με οικονομίαν και μέτρον θα πίνουν το νερό, διότι δεν θα υπάρχη. Η χώρα των θα καταστραφή μαζί με τους κατοίκους της, διότι όλοι οι κάτοικοι της χώρας αυτής έζησαν με παρανομίαν και ασέβειαν.

Ιεζ. 12,20 και αι πόλεις αυτών αι κατοικούμεναι εξερημωθήσονται, και η γη εις αφανισμόν έσται· και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 12,20 Αι πόλεις των, αι γεμάται κατοίκους, θα ερημωθούν, η υπαιθρος χώρα θα παραδοθή στον όλεθρον και θα μάθετε καλά επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος”.

Ιεζ. 12,21 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 12,21 Ο Κυριος ωμίλησεν ακόμη προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 12,22 υιέ ανθρώπου, τις η παραβολή υμίν επί της γής τού Ισραήλ λέγοντες· μακράν αι ημέραι, απόλωλεν όρασις;

Ιεζ. 12,22 “Υιέ ανθρώπου, τι σημαίνει η παροιμιακή αυτή φράσις σας, η οποία λέγεται εις την χώραν των Ισραηλιτών· “Επέρασε πολύς χρόνος και αι προφητικά αναγγελία δεν επραγματοποιήθησαν”;

Ιεζ. 12,23 διά τούτο ειπόν προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· αποστρέψω την παραβολήν ταύτην, και ουκέτι μη είπωσι την παραβολήν ταύτην οίκος τού Ισραήλ, ότι λαλήσεις προς αυτούς· ηγγίκασιν αι ημέραι και λόγος πάσης οράσεως·

Ιεζ. 12,23 Δια την απιστίαν και αμφιβολίαν των αυτών εις τας προφητικάς αναγγελίας είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Θα σβήσω εγώ αυτήν την παροιμιακήν φράσιν και δεν θα την είπουν πλέον οι Ισραηλίται ως απραγματοποίητον παροιμίαν. Διότι θα είπης προς αυτούς· έφθασαν πλέον αι ημέραι, κατά τας οποίας θα εκπληρωθούν όλοι οι προφητικοί λόγοι !

Ιεζ. 12,24 ότι ουκ έσται έτι πάσα οράσις ψευδής και μαντευόμενος τα προς χάριν εν μέσω των υιών Ισραήλ,

Ιεζ. 12,24 Δεν θα υπάρχη πλέον μεταξύ των Ισραηλιτών ψευδής προφητεία, ούτε ψευδοπροφήτης, ο οποίος να λέγη μαντείας εις κολακειάν των Ισραηλιτών.

Ιεζ. 12,25 διότι εγώ Κύριος λαλήσω τους λόγους μου, λαλήσω και ποιήσω και ου μη μηκύνω έτι· ότι εν ταίς ημέραις υμών, οίκος ο παραπικραίων, λαλήσω λόγον και ποιήσω, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 12,25 Διότι εγώ ο Κυριος ελάλησα και θα λαλήσω τους προφητικούς λόγους και θα εκπληρώσω αυτούς. Και δεν θα αναβάλω πλέον τον χρόνον της εκπληρώσεώς των. Συ, ο λαός, που με παραπικραίνεις και με εξοργίζεις, μάθε ότι εις τας ημέρας σας θα είπω και θα εκπληρώσω τον λόγον μου”, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 12,26 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 12,26 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 12,27 υιέ ανθρώπου, ιδού ο οίκος Ισραήλ ο παραπικραίων λέγοντες λέγουσιν· η όρασις, ήν ούτος ορά, εις ημέρας πολλάς, και εις καιρούς μακρούς ούτος προφητεύει.

Ιεζ. 12,27 “υιέ ανθρώπου, ιδού, οι Ισραηλίται, που πάντοτε με παραπικραίνουν, λέγουν και ξαναλέγουν· Η προφητεία, την οποίαν αυτός ο προφήτης προαναγγέλλει, αναφέρεται εις χρόνους που απέχουν πολύ από ημάς! Προφητεύει αυτός δια καιρούς πολύ μακρυνούς, όχι δια την εποχήν μας !

Ιεζ. 12,28 διά τούτο ειπόν προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ου μη μηκύνωσιν ουκέτι πάντες οι λόγοι μου, ούς αν λαλήσω· λαλήσω και ποιήσω, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 12,28 Δια τούτο είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Δεν θα βραδύνουν πλέον επί πολύ αι ημέραι, κατά τας οποίας θα πραγματοποιηθούν οι λόγοι οι προφητικοί μου, τους οποίους θα είπω. Θα είπω και θα πραγματοποιήσω εις σύντομον χρόνον” λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ιεζ. 13,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 13,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 13,2 υιέ ανθρώπου, προφήτευσον επί τους προφήτας τού Ισραήλ και προφητεύσεις και ερείς προς αυτούς· ακούσατε λόγον Κυρίου.

Ιεζ. 13,2 “υιέ ανθρώπου, προφήτευσεν εναντίον των ψευδοπροφητών του ισραηλιτικού λαού· προφήτευσεν και είπε προς αυτούς· ακούσατε στον αληθινόν λόγον του Κυρίου.

Ιεζ. 13,3 τάδε λέγει Κύριος· ουαί τοίς προφητεύουσιν από καρδίας αυτών και το καθόλου μη βλέπουσιν.

Ιεζ. 13,3 Αυτά λέγει ο Κυριος· Αλλοίμονον στους ψευδοπροφήτας, οι οποίοι προφητεύουν κατά τας διαθέσεις της καρδίας των, χωρίς όλως δι' όλου να λάβουν και να ιδουν αποκαλύψεις εκ μέρους του Θεού.

Ιεζ. 13,4 ως αλώπεκες εν ταίς ερήμοις, οι προφήται σου Ισραήλ.

Ιεζ. 13,4 Αυτοί οι ψευδοπροφήται σου, ισραηλιτικέ λαέ, ομοιάζουν με αλώπεκας εις ερήμους περιοχάς.

Ιεζ. 13,5 ουκ έστησαν εν στερεώματι και συνήγαγον ποίμνια επί τον οίκον τού Ισραήλ· ουκ ανέστησαν οι λέγοντες· εν ημέρα Κυρίου·

Ιεζ. 13,5 Δεν εστάθησαν αμετακίνητοι εις στερεόν έδαφος, στον λόγον του Θεού. Συνεκέντρωσαν άλλα ποίμνια, αγέλας ειδωλολατρών, εχθρών του ισραηλιτικού λαού. Δειλοί δε και ψευδολόγοι αυτοί, δεν είχαν το θάρρος να αντισταθούν· αυτοί, οι οποίοι ειρωνικώς ωμιλούσαν δια την ημέραν του Κυρίου.

Ιεζ. 13,6 βλέποντες ψευδή, μαντευόμενοι μάταια, οι λέγοντες· λέγει Κύριος, και Κύριος ουκ απέσταλκεν αυτούς, και ήρξαντο τού αναστήσαι λόγον.

Ιεζ. 13,6 Εβλεπαν ψευδή οράματα, ανήγγειλαν κενάς προφητείας αυτοί, που έλεγον ο Κυριος ωμίλησεν. Ενώ ο Κυριος δεν τους είχεν αποστείλει. Είχαν δε αρχίσει και προσπαθούσαν να στησουν ως αληθινόν τον ιδικον των ψευδή προφητικόν λόγον.

Ιεζ. 13,7 ουχί όρασιν ψευδή εωράκατε και μαντείας ματαιίας ειρήκατε;

Ιεζ. 13,7 Ακούσατε σεις, οι ψευδοπροφήται. Ψευδείς δεν ήσαν αι οράσεις, τας οποίας είδατε; Κενολόγοι και απραγματικοί δεν ήσαν αι μαντείας, τας οποίας είπατε;

Ιεζ. 13,8 διά τούτο ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ανθ' ών οι λόγοι υμών ψευδείς και αι μαντείας υμών μάταιαι, διά τούτο ιδού εγώ εφ' υμάς, λέγει Κύριος,

Ιεζ. 13,8 Δια τούτο είπέ προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή οι προφητικοί σας λόγοι ήσαν ψευδείς και αι μαντείας σας κεναί και απατηλαί, δια τούτο ιδού εγώ θα επέλθω εναντίον σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 13,9 και εκτενώ την χειρά μου επί τους προφήτας τους ορώντας ψευδή και τους αποφθεγγομένους μάταια· εν παιδεία τού λαού μου ουκ έσονται, ουδέ εν γραφή οίκου Ισραήλ ου γραφήσονται και εις την γήν τού Ισραήλ ουκ εισελεύσονται· και

γνώσκονται διότι εγώ Κύριος·

Ιεζ. 13,9 Θα απλώσω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον των ψευδοπροφητών, που βλέπουν ψευδή οράματα και αναγγέλλουν κενάς και απραγματοποίητους προφητείας. Δεν θα τιμωρηθούν αυτοί κατά τρόπον παιδαγωγικόν, όπως ο άλλος λαός μου ο Ισραηλιτικός, ούτε και θα καταγραφούν μεταξύ των Ισραηλιτών, που θα επαναπατρισθούν· εις την χώραν του Ισραήλ δεν θα εισέλθουν, θα αποθάνουν εις την αιχμαλωσίαν. Και θα μάθουν επάνω εις τα πράγματα ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Παντοκράτωρ.

Ιεζ. 13,10 ανθ' ών επλάνησαν τον λαόν μου λέγοντες· ειρήνη ειρήνη, και ουκ έστιν ειρήνη, και ουτος οικοδομεί τοίχον, και αυτοί αλείφουσιν αυτόν, ει πεσειται,

Ιεζ. 13,10 Θα τιμωρηθούν δε κατ' αυτόν τον τρόπον, διότι παρεπλάνησαν τον λαόν μου τον Ισραηλιτικόν λέγοντες· "ειρήνη, ειρήνη επικρατεί και θα επικρατή". Αλλά δεν είναι πλέον καιρός ειρήνης. Οι Ισραηλίται όμως θα τους πιστεύσουν και θα οικοδομούν τας οικίας των και θα τας ασβεστάνουν, διότι παραπλανώμενοι από τους ψευδοπροφήτας θα έχουν πιστεύσει, ότι δεν θα πέσουν ούτε αυτοί ούτε αυτοί, από τους εχθρούς.

Ιεζ. 13,11 ειπόν προς τους αλείφοντας· πεσειται, και έσται νετός κατακλύζων, και δώσω λίθους πετροβόλους εις τους ενδέσμους αυτών, και πεσούνται, και πνεύμα εξαίρον, και ραγήσεται.

Ιεζ. 13,11 Ειπέ λοιπόν στους οικοδομούντας και επιχρίοντας τας οικίας των· Αι οικίαι των θα πέσουν εις ερείπια, διότι θα επέλθουν εναντίον των καταρρακτώδεις βροχαί, θα ρίψω από τον ουρανόν χάλαζαν μεγάλην, ωσάν λίθους, που θα κτυπήση τους συνδέσμους και τους αρμούς των τοίχων και θα πέσουν. Θυελλα δε φοβερά θα ξερριζώση το παν και οι τοίχοι των οικιών θα διαρραγούν, θα πέσουν εις ερείπια.

Ιεζ. 13,12 και ιδού πέπτωκεν ο τοίχος, και ουκ ερούσι προς υμάς· που εστιν η αλοιφή υμών, ήν ηλείψατε;

Ιεζ. 13,12 Ιδού, οι τοίχοι των οικιών σας και αι οικίαι έχουν πέσει και δεν θα σας είπουν τότε· Που είναι το επίχρισμα, με το οποίον ηλείψατε τους τοίχους των οικιών σας;

Ιεζ. 13,13 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· και ρήξω πνοήν εξαίρουσαν μετά θυμού, και νετός κατακλύζων εν οργή μου έσται, και τους λίθους τους πετροβόλους εν θυμώ επάξω εις συντέλειαν

Ιεζ. 13,13 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· επάνω εις την δικαίαν μου οργήν θα εξαπολύσω εναντίον σας βίαιον άνεμον, που θα σάρωση τα πάντα, και κατακλυσμαία δροχή θα πέση εις την χώραν σας. Επάνω στον δίκαιον θυμόν μου θα στείλω ωσάν μεγάλους λίθους καταστρεπτικήν χάλαζαν, δια να φέρω πλήρη καταστροφήν.

Ιεζ. 13,14 και κατασκάψω τον τοίχον, ον ηλείψατε, και πεσειται· και θήσω αυτόν επί την γήν, και αποκαλυφθήσεται τα θεμέλια αυτού, και πεσειται, και συντελεσθήσθε μετ' ελέγχων· και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 13,14 Θα κατασκάψω και θα κρημνίσω εκ θεμελίων τους τοίχους, τους οποίους σεις εκαλλωπίσατε, και θα πέσουν εις ερείπια. Θα ρίψω αυτούς στο έδαφος και θα φανούν τα θεμέλια των οικιών σας. Τα πάντα θα κρημνισθούν, μαζή δε με τα ερείπια αυτά θα καταστραφήτε και σεις ελεγχόμενοι δια την ασέβειαν και απιστίαν σας. Και θα μάθετε εκ των πραγμάτων καλά, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός.

Ιεζ. 13,15 και συντελέσω τον θυμόν μου επί τον τοίχον και επί τους αλείφοντας αυτόν, και πεσειται. και είπα προς υμάς· ουκ έστιν ο τοίχος ουδέ οι αλείφοντες αυτόν

Ιεζ. 13,15 Θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον του τοίχου και εναντίον εκείνων, που τον καλλωπίζουν, και θα πέσουν οι τοίχοι των οικιών σας. Εγώ είπα προς σας· Δεν θα μείνη ούτε ο τοίχος ούτε οι καλλωπίζοντες αυτόν.

Ιεζ. 13,16 προφήται του Ισραήλ οι προφητεύοντες επί Ιερουσαλήμ και οι ορώντες αυτή ειρήνην, και ουκ έστιν ειρήνη, λέγει Κύριος· -

Ιεζ. 13,16 Ψευδοπροφήται του Ισραήλ, που προφητεύουν απατηλά υπέρ της Ιερουσαλήμ, αυτοί που ψευδώς ισχυρίσθησαν ότι είδαν ειρήνην δι' αυτήν. Δεν υπάρχει η ειρήνη αυτή, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 13,17 Καί σύ, υιέ ανθρώπου, στήρισον το πρόσωπόν σου επί τας θυγατέρας τού λαού σου τας προφητεούσας από καρδιάς αυτών και προφήτευσον επ' αυτάς

Ιεζ. 13,17 Και συ, υιέ του ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου και στήριξε το βλέμμα σου εις τας θυγατέρας του λαού σου, αι οποίαι ομιλούν οχι φωτιζόμενοι από τον Θεόν, αλλά κατά τας διαθέσεις και τας γνώμας της καρδιάς των, και προφήτευσεν εναντίον αυτών.

Ιεζ. 13,18 και ερείς· τάδε λέγει Κύριος· ουαί ταίς συραπτούσαις προσκεφάλαια υπό πάντα αγκώνα χειρός και ποιούσαις επιβόλαια επί πάσαν κεφαλήν πάσης ηλικίας τού διαστρέφειν ψυχάς· αι ψυχαί διεστράφησαν τού λαού μου, και ψυχάς περιποιούντο.

Ιεζ. 13,18 Και είπε· αυτά λέγει ο Κυριος· Αλλοίμονον εις αυτάς, αι οποίαι συρράπτουν απατηλά γλυκόλογα, δια να διαστρέφουν και παρασύρουν εις την αμαρτίαν ανθρώπους πάσης ηλικίας και να τους επαναπαύουν ψευδώς ως εάν ράπτουν και θέτουν κάτω από τους αγκώνας των προσκεφάλαια, και ευχάριστα καλύμματα εις την κεφαλήν. Εξ αιτίας αυτών διεστράφησαν αι καρδιαί του λαού μου. Αυταί προς ίδιον όφελος περιποιούνται τους ανθρώπους.

Ιεζ. 13,19 και εβεβήλουν με προς τον λαόν μου ένεκεν δρακός κριθών και ένεκεν κλασμάτων άρτων τού αποκτείναι ψυχάς, ας ουκ έδει αποθανείν, και τού περιποιήσασθαι ψυχάς, ας ουκ έδει ζήσαι, εν τώ αποφθέγγεσθαι υμάς λαώ εισακούοντι μάταια αποφθέγματα.

Ιεζ. 13,19 Αυταί με κατεφρόνησαν, εβεδηλωσαν το Ονομά μου προς τον λαόν μου χάριν μιας χούφτας κριθής και μερικών τεμαχιών άρτου, και έτσι εφονεαν ψυχάς, αι οποίαι δεν έπρεπε να αποθάνουν. Εφρόντιζαν δε και περιποιούντο την ιδίκτη των ζώήν, ενώ αυταί δεν έπρεπε δια τας αμαρτίας των να ζουν, διότι ψευδή και μάταια έλεγαν προς τον λαόν, ο οποίος τας ήκουε και τας επίστευε.

Ιεζ. 13,20 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ επί τα προσκεφάλαια υμών, εφ' ά υμείς εκεί συστρέφετε ψυχάς, και διαρήξω αυτά από των βραχιόνων υμών και εξαποστελώ τας ψυχάς, ας υμείς εκστρέφετε τας ψυχάς αυτών, εις διασκορπισμόν·

Ιεζ. 13,20 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος, ο Κυριος· Ιδού, εγώ έρχομαι εναντίον των απατηλών και μαγικών σας αυτών δελεαστικών λόγων, με τα οποία σεις παρασύρετε και διαστρέφετε ψυχάς. Θα συντριψω και θα αποκαλύψω τας δολιότητας, με τας οποίας σεις διαστρέφετε ψυχάς, όπως και εκείνους που σας πιστεύουν εγκαταλείποντες εμέ και τους οποίους θα διασκορπίσω εις ξένας χώρας.

Ιεζ. 13,21 και διαρήξω τα επιβόλαια υμών και ρύσομαι τον λαόν μου εκ χειρός υμών, και ουκέτι έσονται εν χερσίν υμών εις

συστροφὴν· και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 13,21 Θα σχίσω τα ψευδή καλύμματα, που εμποδίζουν τον λαόν να ιδη την αλήθειαν, και θα σώσω τον λαόν μου από τα χέρια σας. Δεν θα περιέλθουν πλέον εις τα χέρια σας προς καταστροφὴν. Έτσι δε και θα μάθετε επάνω εις τα πράγματα ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός.

Ιεζ. 13,22 ανθ ὠν διεστρέφετε καρδιαν δικαίου αδικως, και εγώ ου διεστρεφον αυτόν, και τού κατισχύσαι χειρας ανόμου το καθόλου μη αποστρέψαι από της οδου αυτού της πονηράς και ζήσαι αυτόν,

Ιεζ. 13,22 Επειδή με τας ψευδολογίας και αδικίας σας διαστρέφετε και βασανίζετε την καρδιαν του δικαίου, την οποίαν εγώ δεν βασανίζω, και ενισχύετε τα χέρια των κακών, δια να μη απαρηγηθούν καθόλου την κακότητά των και επιστρέψουν εις σωτηριαν από την πονηράν οδόν των και να ζήσουν,

Ιεζ. 13,23 διά τούτο ψευδή ου μη ιδητε και μαντείας ου μη μαντεύσησθε έτι, και ρύσομαι τον λαόν μου εκ χειρός υμών· και γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 13,23 δια τούτο από εδώ και στο εξής δεν θα διαδιδετε ότι είδατε ψευδή οράματα, ούτε θα ανακοινώνετε πλέον κενάς και ψευδολόγους μαντείας. Έτσι δε εγώ θα γλυτώσω και θα σώσω τον λαόν μου από τα χέρια σας και θα μάθετε και σεις επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ιεζ. 14,1 Καί ήλθον προς με άνδρες εκ των πρεσβυτέρων τού λαού Ισραήλ και εκάθησαν πρό προσώπου μου.

Ιεζ. 14,1 Ηλθαν προς εμέ μερικοί άνδρες από τους πρεσβυτέρους του ισραηλιτικού λαού και εκάθισαν απέναντί μου.

Ιεζ. 14,2 και εγένετο προς με λόγος Κυρίου λέγων·

Ιεζ. 14,2 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και ειπέ·

Ιεζ. 14,3 υιέ ανθρώπου, οι άνδρες ουτοι έθεντο τα διανοήματα αυτών επί τας καρδίας αυτών και την κόλασιν των αδικιών αυτών έθηκαν πρό προσώπου αυτών· ει αποκρινόμενος αποκριθώ αυτοίς;

Ιεζ. 14,3 "υιέ ανθρώπου, αυτοι οι άνδρες έχουν θέσει τους ιδικούς των πονηρούς λογισμούς εις τας καρδίας των, σύμφωνα με αυτους κανονίζουν την πορειαν της ζωής των και έχουν έτσι ενώπιόν των πρόφασιν των αδικιών των. Μηπως και πρέπει να απαντήσω εις αυτους και να τους δικαιώσω;

Ιεζ. 14,4 διά τούτο λάλησον αυτοίς και ερείς προς αυτους· τάδε λέγει Κύριος· ανθρωπος ανθρωπος εκ τού οικου Ισραήλ, ός αν θή τα διανοήματα αυτου επί την καρδιαν αυτου και την κόλασιν της αδικίας αυτου τάξη πρό προσώπου αυτου και έλθη προς τον προφήτην, εγώ Κύριος αποκριθήσομαι αυτώ εν οίς ενέχεται η διάνοια αυτου,

Ιεζ. 14,4 Δια τούτο ομίλησε και ειπέ προς αυτους· αυτά λέγει, ο Κυριος· Καθε ανθρωπος από τον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος θα θέση εις την καρδιαν του τους ιδικούς του συλλογισμούς και θα θελήση να δικαιολόγηση καθ εαυτόν τας αδικίας, που έχει διαπράξει, τομήση δε να έλθη προς τον προφήτην, δια να υφαρπάση εκείνου την συγκατάθεσιν, εγώ ο Κυριος θα απαντήσω προς αυτόν και θα αποκαλύψω εκείνα, εις τα οποία είναι ένοχος η διάνοιά του και η καρδιά του.

Ιεζ. 14,5 όπως πλαγιάση τον οικον τού Ισραήλ κατά τας καρδίας αυτών τας απηλλοτριωμένας απ εμού εν τοίς ενθυμήμασιν αυτών.

Ιεζ. 14,5 Ένας όμως ψευδοπροφήτης θα απαντήση κατά πλάγιον τρόπον στους Ισραηλίτας σύμφωνα με τας καρδίας αυτών, αι οποίαι καρδιαι των ευρίσκονται μακράν από εμέ εξ αιτίας των πονηρών επιθυμιών των.

Ιεζ. 14,6 διά τούτο ειπόν προς τον οικον τού Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· επιστρέψατε και αποστρέψατε από των επιτηδευμάτων υμών και από πασών των ασεβειών υμών και επιστρέψατε τα πρόσωπα υμών.

Ιεζ. 14,6 Δια τούτο ειπέ προς τον ισραηλιτικόν λαόν· αυτά λέγει ο Κυριος· Επιστρέψατε προς εμέ, απομακρυνθήτε από τας πονηράς πράξεις και από όλας τας ασεβείας σας. Στρέψετε τα πρόσωπα σας προς τον Θεόν.

Ιεζ. 14,7 διότι ανθρωπος ανθρωπος εκ τού οικου Ισραήλ και εκ των προσηλύτων των προσηλυτευόντων εν τώ Ισραήλ, ός αν απαλλοτριωθή απ εμού και θήται τα ενθυμήματα αυτου επί την καρδιαν αυτου και την κόλασιν της αδικίας αυτου τάξη πρό προσώπου αυτου και έλθη προς τον προφήτην τού επερωτήσαι αυτόν εν εμοί, εγώ Κύριος αποκριθήσομαι αυτώ εν ώ ενέχεται εν αυτώ.

Ιεζ. 14,7 Διότι, ένας ανθρωπος από τον ισραηλιτικόν λαόν, όπως επίσης και από τους ξένους, οι οποίοι παρεπιδημούν και κατοικούν ανάμεσα στους Ισραηλίτας, εάν αποξενωθή από εμέ εξ αιτίας των αμαρτιών του και θέση τας πονηράς επιθυμίας του εις την καρδιαν του και ζη σύμφωνα με αυτάς και ευρίσκη πρόχειρον δια τον εαυτόν του την δικαιολογιαν των αδικιών του, εάν αυτός έλθη προς τον προφήτην να τον ερωτήση δι' εμέ, εγώ ο Κυριος θα αποκριθώ εις αυτόν και θα του φανερώσω εκείνα, εις τα οποία είναι ένοχος.

Ιεζ. 14,8 και στηριώ το πρόσωπόν μου επί τον ανθρωπον εκείνου και θήσομαι αυτόν εις έρημον και εις αφανισμόν και εξαρώ αυτόν εκ μέσου τού λαού μου, και επιγνώσεσθε ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 14,8 Εγώ, ο Θεός, θα στρέψω το πρόσωπόν μου και θα στηρίξω απειλητικόν το βλέμμα μου εναντίον αυτου. Θα τον θέσω εις έρημον περιοχήν και θα εξαφανίσω αυτόν ανάμεσα από τον λαόν μου. Και τότε θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 14,9 και ο προφήτης εάν πλανηθή και λαλήση, εγώ Κύριος πεπλάνηκα τον προφήτην εκείνον, και εκτενώ την χειρά μου επ αυτόν, και αφανιώ αυτόν εκ μέσου τού λαού μου Ισραήλ.

Ιεζ. 14,9 Εάν ο προφήτης πλανηθή και πεπλανεμένα ομιλήση, εγώ ο Κυριος επέτρεψα να πλανηθή ο προφήτης εκείνος. Θα απλώσω τιμωρόν την χειρά μου εναντίον αυτου και θα τον εξαφανίσω ανάμεσα από τον ισραηλιτικόν λαόν.

Ιεζ. 14,10 και λήφονται την αδικιαν αυτών κατά το αδίκημα τού επερωτώντος, και κατά το αδίκημα ομοίως τώ προφήτη έσται,

Ιεζ. 14,10 Αυτοί θα πάρουν επάνω των το βάρος του σφάλματός των και την ανάλογον ποινήν. Το αδίκημα και η τιμωρία του προφήτου αυτου θα είναι όμοια προς το αδίκημα και την τιμωριαν εκείνου, ο οποίος έρχεται να τον συμβουλευθή.

Ιεζ. 14,11 όπως μη πλανάται έτι ο οικος τού Ισραήλ απ εμού, και ίνα μη μιαινώνται έτι εν πάσι τοίς παραπτώμασιν αυτών· και έσονταί μοι εις λαόν, και εγώ έσομαι αυτοίς εις Θεόν, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 14,11 Θα τιμωρή ο ψευδοπροφήτης, όπως και καθένας που έρχεται να του ζητήση συμβουλήν, δια να μη παραπλανάται πλέον ο ισραηλιτικός λαός και απομακρύνεται από εμέ. Δια να μη μολύνωνται πλέον οι Ισραηλίται με τα παραπτώματα αυτών. Τότε δε θα είναι αυτοί λαός ιδικός μου και εγώ θα είμαι Θεός ιδικός των, λέγει ο Κυριος".

Ιεζ. 14,12 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 14,12 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 14,13 υιέ ανθρώπου, γη εάν αμάρτη μοι τού παραπεσείν παράπτωμα και εκτενών την χείρά μου επ αυτήν και συντριψώ αυτής στήριγμα άρτου και εξαποστελώ επ αυτήν λιμόν και εξαρώ εξ αυτής άνθρωπον και κτήνη·

Ιεζ. 14,13 "υιέ ανθρώπου, εάν οι κάτοικοι μιας χώρας αμαρτήσουν και περιπέσουν εις μεγάλα παραπτώματα, εγώ θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον αυτής. Θα συντριψώ και θα εξαφανίσω τον άρτον, που είναι στήριγμα της ζωής των, θα εξαποστείλω εναντίον της χώρας αυτής λιμόν και θα εξολοθρεύσω από αυτήν ανθρώπους και κτήνη.

Ιεζ. 14,14 και εάν ώσιν οι τρεις άνδρες ούτοι εν μέσω αυτής, Νώε και Δανιήλ και Ιώβ, αυτοί εν τή δικαιοσύνη αυτών σωθήσονται, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 14,14 Εάν όμως εις την χώραν αυτήν υπάρχουν έστω και τρεις ευσεβείς άνδρες, όπως άλλοτε ο Νώε, ο Δανιήλ, ο Ιώβ, αυτοί δια την ευσεβειάν των και την δικαιοσύνην των θα σωθούν, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 14,15 εάν και θηρία πονηρά επάγω επί την γήν και τιμωρήσομαι αυτήν και έσται εις αφανισμόν και ουκ έσται ο διοδεύων από προσώπου των θηρίων,

Ιεζ. 14,15 Εάν δε στείλω θηρία άγρια εναντίον της χώρας αυτής, την τιμωρήσω και την εξολοθρεύσω δια των θηρίων, ώστε κανείς διαβάτης να μη τολμά να διέλθη δι' αυτής εξ αιτίας των κακών θηρίων,

Ιεζ. 14,16 και οι τρεις άνδρες ούτοι εν μέσω αυτής ώσι, ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ει υιοί ή θυγατέρες σωθήσονται, αλλ ή αυτοί μόνοι σωθήσονται, η δε γη έσται εις όλεθρον.

Ιεζ. 14,16 υπάρχουν δε εις την χώραν αυτήν έστω και τρεις άνδρες ευσεβείς, ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι ενώ οι υιοί και αι θυγατέρες της χώρας αυτής δεν θα σωθούν, οι τρεις ούτοι ευσεβείς άνδρες θα διασωθούν και η χώρα θα παραδοθή εις όλεθρον και εξαφανισμόν.

Ιεζ. 14,17 ή και ρομφαίαν εάν επάγω επί την γήν εκείνην και είπω· ρομφαία διελάττω διά της γής, και εξαρώ εξ αυτής άνθρωπον και κτήνος,

Ιεζ. 14,17 Εάν εξαποστείλω φονικήν ρομφαίαν των εχθρών εναντίον των κατοίκων της χώρας εκείνης και είπω· η μάχαιρα ας πέραση δια μέσω της χώρας αυτής και έτσι εγώ εξολοθρεύσω από αυτήν όλους τους ανθρώπους και τα κατοικίδια ζώα,

Ιεζ. 14,18 και οι τρεις άνδρες ούτοι εν μέσω αυτής, ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ου μη ρύσονται υιούς ουδέ θυγατέρας, αλλ ή αυτοί μόνοι σωθήσονται.

Ιεζ. 14,18 υπάρχουν δε εις την χώραν αυτήν οι τρεις αυτοί ευσεβείς άνδρες, ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θα σωθούν, ούτε οι υιοί ούτε αι θυγατέρες αυτής, ειμή μόνον οι τρεις αυτοί άνδρες θα σωθούν.

Ιεζ. 14,19 ή και θάνατον επαποστείλω επί την γήν εκείνην και εκχεώ τον θυμόν μου επ αυτήν εν αίματι τού εξολοθρεύσαι εξ αυτής άνθρωπον και κτήνος,

Ιεζ. 14,19 Εάν εξαποστείλω εναντίον της χώρας αυτής θανατηφόρον επιδημικήν ασθένειαν και αφήσω να εκχυθή εναντίον της ο δικαίος θυμός μου, και εξολοθρεύσω από αυτήν μέσα στο αίμα ανθρώπους και κτήνη,

Ιεζ. 14,20 και Νώε και Δανιήλ και Ιώβ εν μέσω αυτής, ζώ εγώ, λέγει Κύριος, εάν υιοί ή θυγατέρες υπολειφθώσιν, αυτοί εν τή δικαιοσύνη αυτών ρύσονται τας ψυχάς αυτών.

Ιεζ. 14,20 οι μεταξύ αυτών ευρισκόμενοι ευσεβείς άνδρες, όπως άλλοτε ο Νώε, ο Δανιήλ και ο Ιώβ, ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι ούτε οι υιοί, ούτε αι θυγατέρες των αμαρτωλών κατοίκων θα διαφύγουν την καταστροφήν, ειμή μόνον οι τρεις λόγω της ευσεβείας των θα σώσουν την ζωήν των.

Ιεζ. 14,21 τάδε λέγει Κύριος· εάν δε και τας τέσσαρας εκδικήσεις μου τας πονηράς, ρομφαίαν και λιμόν και θηρία πονηρά και θάνατον, εξαποστείλω επί Ιερουσαλήμ τού εξολοθρεύσαι εξ αυτής άνθρωπον και κτήνος

Ιεζ. 14,21 Αυτά λέγει ο Κυριος· εάν και τας τέσσαρας αυτάς σκληράς τιμωρίας, εχθρικήν ρομφαίαν, λιμόν, άγρια θηρία, θανατηφόρους ασθeneίας, εξαποστείλω εναντίον της Ιερουσαλήμ, δια να εξολοθρεύσω από αυτήν ανθρώπους και κτήνη,

Ιεζ. 14,22 και ιδού υπολελειμμένοι εν αυτή οι ανασεσωσμένοι αυτής, οί εξάγουσιν εξ αυτής υιούς και θυγατέρας, ιδού αυτοί εκπορεύονται προς υμάς, και όψεσθε τας οδούς αυτών και τα ενθυμήματα αυτών και μεταμεληθήσεσθε επί τα κακά, ά επήγαγον επί Ιερουσαλήμ, πάντα τα κακά ά επήγαγον επ αυτήν,

Ιεζ. 14,22 ιδού, θα απομείνουν μερικοί από τους κατοίκους, οι οποίοι θα διασωθούν από την συμφοράν. Αυτοί θα βγάλουν υγείς από την κατεστραμμένην και τιμωρημένην αυτήν πόλιν τους υιούς και τας θυγατέρας των, θα πορευθούν και θα ελθουν προς σας, οι οποίοι θα ευρίσκεσθε αιχμάλωτοι εις την χώραν των Χαλδαιών, θα γνωρίσετε την διαγωγήν των και τας επιθυμίας των καρδιών των και θα μετανοήσετε δια τας μεγάλας καταστροφάς, τας οποίας εγώ επέφερα εξ αιτίας σας εναντίον της Ιερουσαλήμ, δι' όλας τας συμφοράς εναντίον αυτής της πόλεως.

Ιεζ. 14,23 και παρακαλέσουσιν υμάς, διότι όψεσθε τας οδούς αυτών και τα ενθυμήματα αυτών, και επιγνώσεσθε διότι ου μάτην πεποίηκα πάντα, όσα εποίησα εν αυτή, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 14,23 Οι ίδιοι με την παρουσίαν των θα σας παρηγορήσουν, διότι σεις θα ιδήτε τας οδούς της ζωής των και τας επιθυμίας των καρδιών των. Θα γνωρίσετε καλά και θα πεισθήτε, ότι εγώ δεν έστειλα όλα αυτά τα κακά εναντίον της πόλεως ματαιώς και αδικαιολογήτως", λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ιεζ. 15,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 15,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μο είπε·

Ιεζ. 15,2 και σύ, υιέ ανθρώπου, τι αν γένοιτο το ξύλον της αμπέλου εκ πάντων των ξύλων των κλημάτων των όντων εν τοίς ξύλοις τού δρυμού;

Ιεζ. 15,2 "συ, υιέ ανθρώπου, εις τι νομίζεις ότι δύναται να χρησιμεύση η κληματοβεργα της αμπέλου εν συγκρίσει με τα αλλά κλωνάρια των δένδρων, που ευρίσκονται στο δάσος;

Ιεζ. 15,3 ει λήψονται εξ αυτής ξύλον τού ποιήσαι εις εργασίαν; ει λήψονται εξ αυτής πάσσαλον τού κρεμάσαι επ αυτόν πάν σκεύος;

Ιεζ. 15,3 Μηπως είναι δυνατόν να πάρουν οι άνθρωποι από μίαν κληματοβεργαν ξύλον και να το χρησιμοποιήσουν δια κάποιαν εργασίαν; Μηπως ημπορούν να κατασκευάσουν από αυτήν ένα πάσσαλον, δια να κρεμάσουν κάποιο σκεύος οικιακόν;

Ιεζ. 15,4 πάρεξ πυρί δέδοται εις ανάλωσιν, την κατ ενιαυτόν κάθαρσιν απ αυτής αναλίσκει το πύρ, και εκλείπει εις τέλος·

μη χρήσιμον ἔσται εἰς ἐργασίαν;

Ιεζ. 15,4 Μονον ρίπτεται στο πυρ, δια να καή. Καθε δε χρόνον, που ο αμπελουργός καθαρίζει την ἀμπελον, τα κλήματά της τα κατατρώνει το πυρ και εξαφανίζονται ἐξ ολοκλήρου. Μηπως αυτά είναι δυνατόν να χρησιμεύσουν δια κάποιον ἄλλην ἐργασίαν;

Ιεζ. 15,5 ουδέ ἐτι αὐτοῦ ὄντος ολοκλήρου ουκ ἔσται εἰς ἐργασίαν. μη ὅτι εἰάν και πύρ αὐτό αναλώση εἰς τέλος, εἰ ἐτι ἔσται εἰς ἐργασίαν;

Ιεζ. 15,5 Εφ' ὅσον, ὅταν ἀκόμη ἦτο κληματόβεργα, πριν καή, δεν ημπορούσε να χρησιμεύση ως εργαλεῖον κατάλληλον προς ἐργασίαν, πόσον μάλλον ὅταν το πυρ την καταστρέψη ἐξ ολοκλήρου, δεν θα είναι κατάλληλον μέσον προς ἐργασίαν;

Ιεζ. 15,6 διὰ τούτου εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ὁν τρόπον το ξύλον της ἀμπέλου ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ δρυμοῦ, ὁ δέδωκα αὐτό πυρ εἰς ἀνάλωσιν, οὕτως δέδωκα τους κατοικούντας Ἱερουσαλήμ.

Ιεζ. 15,6 Δια τούτου ἐπεὶ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ὅπως η κληματόβεργα, ἐν συγκρίσει προς τα ξύλα του δάσους, παραδίδεται ἀπὴ κυριώς εἰς την φωτιάν προς καταστροφὴν, ἐτσι και ἐγὼ θα παραδώσω εἰς ἀφανισμόν τους κατοίκους της Ἱερουσαλήμ.

Ιεζ. 15,7 και δώσω το πρόσωπόν μου ἐπ αὐτούς· ἐκ τοῦ πυρός ἐξελεύσονται, και πύρ αὐτούς καταφάγεται, και ἐπιγνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ στηρίσαι με το πρόσωπόν μου ἐπ αὐτούς.

Ιεζ. 15,7 Θα στρέψω το πρόσωπόν μου ἀπειλητικὸν ἐναντίον των. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς θα διασωθούν ἀπὸ την φωτιάν, ἀλλά ἐν τέλει και αὐτούς θα τους καταφάγη το πυρ. Ὅταν, λοιπόν, ἐγὼ στρέψω τιμωρόν το πρόσωπόν μου ἐναντίον αὐτῶν, θα μάθουν ὅλοι ὅτι ἐγὼ εἶμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 15,8 και δώσω την γῆν εἰς ἀφανισμόν, ἀνθ ὡν παρέπεσον παραπτώματι, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 15,8 Θα παραδώσω την χώραν των Ἰσραηλιτῶν εἰς καταστροφὴν και ὄλεθρον ἐξ αἰτίας των μεγάλων αὐτῶν παραπτωμάτων, εἰς τα ὁποία ἔχουν περιπέσει", λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ιεζ. 16,1 Καί ἐγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 16,1 Ο Κυριος ὠμίλησε προς ἐμέ και μου εἶπε

Ιεζ. 16,2 υἱέ ἀνθρώπου, διαμάρτυραι τῇ Ἱερουσαλήμ τας ἀνομίας αὐτῆς

Ιεζ. 16,2 "υἱέ ἀνθρώπου, με ἔντονον διαμαρτυρίαν κατέστησε γνωστὰς εἰς την Ἱερουσαλήμ τας ἀμαρτίας της,

Ιεζ. 16,3 και ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος τῇ Ἱερουσαλήμ· η ρίζα σου και η γένεσις σου ἐκ γῆς Χαναάν, ὁ πατήρ σου Ἀμοραῖος, και η μήτηρ σου Χετταία.

Ιεζ. 16,3 και θα πης προς αὐτὴν αὐτὰ λέγει· ο Κυριος εἰς την Ἱερουσαλήμ· Η ρίζα σου και η καταγωγή σου προέρχονται ἀπὸ την γην Χαναάν, ὁ πατέρας σου εἶναι Ἀμοραῖος, η μητέρα σου εἶναι Χετταία.

Ιεζ. 16,4 και η γένεσις σου, ἐν ἡμέρα ἐτέχθης, ουκ ἔδησας τους μαστούς σου και ἐν ὕδατι ουκ ἐλούσθης, ουδέ ἀλί ηλίσθης και ἐν σπαργάνοις ουκ ἐσπαργανώθης,

Ιεζ. 16,4 Κατὰ δε την ἡμέραν, κατὰ την ὁποῖαν ἐγεννήθης, δεν ἐδέθη το στήθος σου, δεν ἐλούσθης με νερό, δεν σε ἔτριψαν με ἄλατι και δεν ἐσπαργανώθης εἰς σπάργανα.

Ιεζ. 16,5 ουδέ ἐφείσατο ὁ ὀφθαλμός μου ἐπὶ σοί τοῦ ποιῆσαι σοι ἐν ἐκ πάντων τούτων, τοῦ παθεῖν τι ἐπὶ σοί, και ἀπερίφης ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πεδίου τῇ σκολιότητι της ψυχῆς σου ἐν ἡμέρα, ἡ ἐτέχθης.

Ιεζ. 16,5 Δεν σε ἐλυπήθη το μάτι μου, ὥστε να σου προσφέρω μίαν ἀπὸ τας περιποιήσεις αὐτάς. Δεν ἔδειξα κάποιαν προς σε συμπάθειαν. Ἐξ αἰτίας της διεστραμμένης καρδιάς σου ἀπερρίφθης εἰς ἀνοικτὴν πεδιάδα κατὰ την ἡμέραν της γεννήσεώς σου.

Ιεζ. 16,6 και διήλθον ἐπὶ σε και εἶδόν σε πεφυρμένην ἐν τῷ αἱματί σου και εἶπά σοι· ἐκ τοῦ αἱματός σου ζωή·

Ιεζ. 16,6 Και ὁμως ἐγὼ ἐπέρασα κοντὰ σου. Σε εἶδα αἰμόφυρτον με το ἴδιο σου το αἷμα και εἶπα προς σε· ἀπὸ το αἷμα σου θα προέλθῃ η ζωή·

Ιεζ. 16,7 πληθύνου, καθὼς η ἀνατολή τοῦ ἀγροῦ δέδωκά σε· και ἐπληθύνθης και ἐμεγαλύνθης και εἰσήλθης εἰς πόλεις πόλεων· οἱ μαστοὶ σου ἀνωρθώθησαν, και η θριξ σου ἀνέτειλε, σὺ δε ἦσθα γυμνή και ἀσχημονούσα.

Ιεζ. 16,7 αὐξήσου εἰς πληθυσμόν. Σε ἔκαμα να ἀναβλαστήσης, ὅπως η χλόη του ἀγροῦ. Και ἐπληθύνθης, ἐμεγάλωσες, ἐδοξάσθης, εἰσήλθης εἰς πόλεις πολλὰς. Οἱ μαστοὶ σου ὠρθώθησαν, η κόμη της κεφαλῆς σου ἔγινε πλούσια. Σὺ ὁμως ἦσουνα τελείως γυμνή, ἀκάλυπτος και ἀσχημονούσα.

Ιεζ. 16,8 και διήλθον διὰ σοῦ και εἶδόν σε, και ἰδοὺ καιρός σου και καιρός καταλύντων, και διεπέτασα τας πτέρυγας μου ἐπὶ σε και ἐκάλυψα την ἀσχημοσύνην σου· και ὡμοσά σοι και εἰσήλθον ἐν διαθήκῃ μετὰ σοῦ, λέγει Κύριος, και ἐγένου μοι.

Ιεζ. 16,8 Ἐπερασα κοντὰ σου και σε εἶδα. Ἰδοὺ, ἦλθεν ὁ καιρός σου, ὁ καιρός του γάμου σου, να ἰδρῦσης οἰκογένειαν.

Ἀπλωσα ἐπάνω σου τας πτέρυγας μου και ἐσκέπασα την ἀσχημίαν της γυμνότητός σου. Ὡρκίσθην προς σε, συνήψα μαζή σου διαθήκην, λέγει ο Κυριος, και ἔγινες ἐτσι ἰδική μου.

Ιεζ. 16,9 και ἐλουσά σε ἐν ὕδατι και ἀπέπλυνα το αἱμά σου ἀπὸ σοῦ και ἐχρῖσά σε ἐν ἐλαίῳ

Ιεζ. 16,9 Σε ἐλουσά με καθαρό νερό, ἀπέπλυνα και ἐκαθάρισα το αἱμά σου, σε ἤλειψα με ἀρωματικὸν ἐλαῖον.

Ιεζ. 16,10 και ἐνέδυσά σε ποικίλα και ὑπέδυσά σε ὑάκινθον και ἐζώσα σε βύσσω και περιέβαλόν σε τριχάπτω

Ιεζ. 16,10 Σε ἐνέδυσα με πολὺχρωμα ἐνδύματα, σου ἔδωσα ἐσώρροχα ὑάκινθινα, σε περιέζωσα με ζώνην ἀπὸ βύσσον, σε περιέβαλα με λεπτὸν μετάξινον μανδύαν.

Ιεζ. 16,11 και ἐκόσμημά σε κόσμω και περιέθηκα ψέλια περὶ τας χεῖράς σου και κάθεμα περὶ τον τράχηλόν σου

Ιεζ. 16,11 Σε ἐστόλισα με κοσμήματα. Ἐθεσα βραχιόλια εἰς τα χέρια σου και περιδέραιον στον τράχηλόν σου.

Ιεζ. 16,12 και ἔδωκα ἐνώπιον περὶ τον μυκτῆρά σου και τροχίσκους ἐπὶ τα ὠτά σου και στέφανον καυχῆσεως ἐπὶ την κεφαλὴν σου.

Ιεζ. 16,12 Σου ἔδωσα δακτυλίδι δια τους ρώθωνάς σου, σκουλαρίκια δια τα αὐτιά σου και λαμπρόν στέφανον ἐπάνω εἰς την κεφαλὴν σου.

Ιεζ. 16,13 και ἐκοσμήθης χρυσίῳ και ἀργυρίῳ, και τα περιβόλαιά σου βύσσινα και τριχάπτα και ποικίλα· σμιδαλιν και ἐλαῖον και μέλι ἔφαγες και ἐγένου καλὴ σφόδρα.

Ιεζ. 16,13 Ἐστολίσθης με χρυσόν και ἀργυρον, τα δε φορέματά, σου ἦσαν κατασκευασμένα αὐτὸ βύσσον και οἱ μανδύαι σου

αυτό πολύχρωμον μέταξαν. Εφαγες σημιγδάλι και λάδι και μέλι και έγινες τάρα πολύ ωραία.

Ιεζ. 16,14 και εξήλθε σου όνομα εν τοίς έθνεσιν εν τώ κάλλει σου, διότι συντετελεσμένον ήν εν ευπρεπεία εν τή ωραιότητι, ή έταξα επί σε, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 16,14 Δια την ωραιότητά σου η φήμη του ονόματός σου διεδόθη μεταξύ των διαφόρων εθνών. Διότι τέλειον και άρτιον ήτο το κάλλος της ωραιότητάς σου, το οποίο εν εγώ σου έδωσα, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 16,15 Καί επεποιήεις εν τώ κάλλει σου και επόρνευσας επί τώ ονόματί σου και εξέχεας την πορνείαν σου επί πάντα πάροδον, ό ουκ έσται.

Ιεζ. 16,15 Συ όμως εκυριεύθης από αλαζονείαν και αυτοπεποιήσιν δια το κάλλος σου και εκμεταλλεόμενη την φήμην σου εξετράπης εις ειδωλολατρικην πορνείαν. Προσέφερες την αμαρτωλότητά σου προς κάθε διεύθυνσιν, πράγμα το οποίο εν έπρεπε ποτε να γίνη.

Ιεζ. 16,16 και έλαβες εκ των ματιών σου και εποίησας σεαυτή είδωλα ραπτά και εξεπόρνευσας επ αυτά· και ου μη εισέλθης, ουδέ μη γένηται.

Ιεζ. 16,16 Επήρες μερικά από τα φορέματά σου, τα έρραψες και κατεσκεύασες δια τα είδωλα σκηνάς και εκεί παρεδόθης εις πορνείαν. Δεν έπρεπε να εισέλθης εκεί και εν έπρεπε να γίνη κάτι τέτοιο.

Ιεζ. 16,17 και έλαβες τα σκεύη της καυχήσεώς σου εκ τού χρυσίου μου και εκ τού αργυρίου μου, εξ ών έδωκά σοι και εποίησας σεαυτή εικόνας αρσενικάς και εξεπόρνευσας εν αυταίς·

Ιεζ. 16,17 Επήρες τα ωραιότατα κοσμήματά σου, τα οποία είχαν φιλοτεχνηθή από ιδικά μου χρυσίον και αργύριον, που εν εγώ σου είχα δώσει, και κατεσκεύασες δια τον εαυτόν σου ειδωλολατρικάς αρσενικάς εικόνας και παρεδόθης ενώπιον αυτών εις την αμαρτωλότητα.

Ιεζ. 16,18 και έλαβες τον ματισμόν τον ποικίλον σου και περιέβαλες αυτά και το έλαιόν μου και το θυμίαμά μου έθηκας πρό προσώπου αυτών·

Ιεζ. 16,18 Επήρες τα πολύτιμα φορέματά σου και με αυτά ενέδυσες τα είδωλα και το έλαιόν μου και το θυμίαμά μου τα έθεσε εμπρός εις τα είδωλα.

Ιεζ. 16,19 και τους άρτους μου, ούς έδωκά σοι, σεμίδαλιν και έλαιον και μέλι εψώμισά σε και έθηκας αυτά πρό προσώπου αυτών εις οσμήν ευωδίας· και εγένετο, λέγει Κύριος,

Ιεζ. 16,19 Τους άρτου μου, τους οποίους εν εγώ σου είχα δώσει σημιγδάλι και έλαιον και μέλι, με τα οποία σε έθρεψα, τα έθεσες ενώπιον των ειδώλων, δια να αισθανθούν εκείνα οσμήν ευωδίας. Συνέβη όμως και κάτι άλλο φοβερώτερον, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 16,20 και έλαβες τους υιούς σου και τας θυγατέρας σου, ας εγέννησας, και έθυσας αυτά αυτοίς εις ανάλωσιν, ως μικρά εξεπόρνευσας,

Ιεζ. 16,20 Επήρες τους υιούς σου και τας θυγατέρας σου, τας οποίας εγέννησες, και τα προσέφερες θυσίαν ολοκαυτώματος εις τα είδωλα. Είναι, λοιπόν, μικρά αυτή η αποστασία και η παρασπονδία σου·

Ιεζ. 16,21 και έσφαξας τα τέκνα σου και έδωκας αυτά εν τώ αποτροπιάζεσθαι σε εν αυτοίς.

Ιεζ. 16,21 Εσφαξες τα τέκνα σου και τα παρέδωσες εις την φωτιάν προς τιμήν των ειδώλων δια μίαν αποτροπείαν εξιλεωσίαν σου.

Ιεζ. 16,22 τούτο παρά πάσαν την πορνείαν σου, και ουκ εμνήσθης της νηπιότητός σου, ότε ήσθα γυμνή και ασχημονούσα και πεφυρμένη εν τώ αίματί σου έζησας.

Ιεζ. 16,22 Και μέσα εις όλα αυτά τα βδελυρά σου έργα εν ενεθυμήθης την νηπιακήν σου ηλικίαν, όταν δηλαδή ήσουν α γυμνή, συχαμερή, αμόφυρτος και ότι έζησες, διότι εν εγώ σε επροστάτευσα.

Ιεζ. 16,23 και εγένετο μετά πάσας τας κακίας σου, λέγει Κύριος,

Ιεζ. 16,23 Επειτα δε από όλας αυτάς τας φοβεράς παρανομίας σου, λέγει ο Κυριος,

Ιεζ. 16,24 και οικοδόμησας σεαυτή οικημα πορνικόν και εποίησας σεαυτή έκθεμα εν πάση πλατειά

Ιεζ. 16,24 οικοδόμησες δια τον εαυτόν σου, ειδωλολατρικόν ναόν φαυλότητος. Εκτισες δια τον εαυτόν σου εις κάθε πλατειάν δημόσια πορνικά οικήματα.

Ιεζ. 16,25 και επ αρχής πάσης οδού οικοδόμησας τα πορνεία σου και ελυμήνω το κάλλος σου και διήγαγες τα σκέλη σου παντί παρόδω και επλήθυνας την πορνείαν σου·

Ιεζ. 16,25 Και εις την είσοδον κάθε οδού και τας γωνίας της πόλεώς σου οικοδόμησες ειδωλολατρικά κτίρια φαυλότητος και εμόλυνες κατ' αυτόν τον τρόπον το κάλλος σου. Ηνοιξες τα σκέλη σου εις κάθε διαβάτην και επλήθυνες πολύ την αμαρτωλότητά σου.

Ιεζ. 16,26 και εξεπόρνευσας επί τους υιούς Αιγύπτου τους ομορουντάς σοι τους μεγαλοσάρκους και πολλαχώς εξεπόρνευσας τού παροργίσει με.

Ιεζ. 16,26 Παρεδόθης εις την αμαρτωλότητά σου με τους γείτονας και παχυσάρκους Αιγυπτίους. Με ποικίλους τρόπους παρεδόθης μαζί των εις πορνείαν, ώστε να με κάμης να οργισθώ εναντίον σου.

Ιεζ. 16,27 εάν δε εκτείνω την χείρά μου επί σε, και εξαρώ τα νόμιμά σου και παραδώσω εις ψυχάς μισούντων σε, θυγατέρας αλλοφύλων τας εκκλινούσας σε εκ της οδού σου, ής ησέβησας.

Ιεζ. 16,27 Ιδού όμως ότι εν εγώ θα απλώσω κατά αμετάκλητον απόφασίν μου την τιμωρόν δεξιάν μου εναντίον σου. Θα ξεριζώσω και θα πετάξω τα νόμιμα δικαιώματά σου και θα σε παραδώσω εις ανθρώπους, οι οποίοι σε μισούν, εις πόλεις των Φιλισταίων, των οποίων οι κάτοικοι, όταν βλέπουν την φοβεράν ασέβειαν εις την οποίαν εξετράπης, κοκκινίζουν από έντροπην και αλλάζουν διεύθυνσιν.

Ιεζ. 16,28 και εξεπόρνευσας επί τας θυγατέρας Ασσούρ και ουδ' ούτως ενεπλήσθης· και εξεπόρνευσας και ουκ ενεπίπλω.

Ιεζ. 16,28 Παρεδόθης εις αναιδεστάτην πορνείαν εις τας πόλεις των Ασσυρίων και ουτε έτσι εχώρτασες. Εξεπόρνευσες ειδωλολατρικάς, χωρίς και να χορτάσης ποτέ.

Ιεζ. 16,29 και επλήθυνες τας διαθήκας σου προς γήν Χαλδαιών και ουδέ εν τούτοις ενεπλήσθης.

Ιεζ. 16,29 Επολλαπλασίασες τας συμφωνίας σου με τους ειδωλολάτρους της γης των Χαλδαιών, αλλά ουτε και με αυτό εχώρτασες.

Ιεζ. 16,30 τι διαθώ την θυγατέρα σου, λέγει Κύριος, εν τώ ποιήσαι σε πάντα ταύτα, έργα γυναικός πόρνης· και εξεπόρνευσας τρισώς εν ταίς θυγατράσι σου·

Ιεζ. 16,30 Τι είδους διαθήκην θα συνάψω, ω Ιερουσαλήμ, με σε και πως τώρα θα φερθώ στους κατοίκους σου, οι οποίοι

διέπραξαν όλα αυτά τα βρωμερά έργα, έργα πόρνης γυναικός; Συ, Ιερουσαλήμ, δια των κατοίκων σου ξεπόρνευσας πάρα πολύ.

Ιεζ. 16,31 το πορνείον ωκοδόμησας εν πάση αρχή οδοῦ και την βάσιν σου εποίησας εν πάση πλατεία και εγένου ως πόρνη συνάγουσα μισθώματα.

Ιεζ. 16,31 Εις την αρχήν της κάθε οδοῦ οικοδόμησες ειδωλολατρικόν πορνείον και έκτισες κεντρικούς ειδωλολατρικούς ναούς εις κάθε πλατείαν. Ετσι δε έγινες μία πραγματική αμαρτωλός γυναίκα, η οποία παίρνει μισθόν δια τας εκτροπάς της.

Ιεζ. 16,32 η γυνή η μοιχωμένη ομοία σοι παρά τού ανδρός αυτής λαμβάνουσα μισθώματα·

Ιεζ. 16,32 Εγινες μία μοιχαλίσ, η οποία παίρνει δωρεάς από τον σύζυγόν της, αλλά τας δίδει στους ξένους άνδρας ως αμοιβήν της αμαρτωλότητός της !

Ιεζ. 16,33 πάσι τοίς εκπορνεύσασιν αυτήν προσεδίδου μισθώματα, και σύ δέδωκας μισθώματα πάσι τοίς ερασταίς σου και εφόρτιζες αυτούς τού έρχεσθαι προς σε κυκλόθεν εν τή πορνεία σου.

Ιεζ. 16,33 Εις όλας τας εκπορνευομένας γυναίκας δίδου συνήθως οι άνδρες τον μισθόν των. Συ όμως έδωσες εις όλους τους έραστάς σου αμοιβάς και τους υπεχρέωνες να έρχωνται εις επικοινωνίαν προς σε από όλα τα γύρω μέρη.

Ιεζ. 16,34 και εγένετο εν σοί διεστραμμένον παρά τας γυναίκας εν τή πορνεία σου, και μετά σου πεπορνεύκασιν εν τώ προσοιδόναι σε μισθώματα, και σοί μισθώματα ουκ εδόθη, και εγένετο εν σοί διεστραμμένα. -

Ιεζ. 16,34 Εγινε δηλαδή με σε κάτι το παράδοξον και αντίθετον από ο,τι συνήθως γίνεται με τας αμαρτωλές γυναίκας. Συ, δηλαδή, έδινες αμοιβάς εις εκείνους, οι οποίοι ημάρταναν μαζί σου και δεν έδιδαν εκείνοι εις σε αμοιβήν. Ετσι δε φοβερά και διεστραμμένα συνέβησαν με σενα.

Ιεζ. 16,35 Διά τούτο, πόρνη, άκουε λόγον Κυρίου·

Ιεζ. 16,35 Δια τούτο, συ, η πόρνη, άκουσε τώρα τον λόγον του Κυρίου.

Ιεζ. 16,36 τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών εξέχεας τον χαλκόν σου, και αποκαλυφθήσεται η αισχύνη εν τή πορνεία σου προς τους εραστάς σου και εις πάντα τα ενθυμήματα των ανομιών σου και εν τοίς αίμασι των τέκνων σου, ών έδωκας αυτοίς.

Ιεζ. 16,36 Αυτά λέγει ο Κυριος· επειδή διεσκόρπισες τα χρήματά σου και δια της πορνείας σου με τους έραστάς σου αναισχύντως απεκάλυψες την εντροπήν της γυμνότητός σου, δι' όλα τα έργα των παρανόμων επιθυμιών σου, δια τα αίματα των τέκνων σου, τα οποία παρέδωκες εις θυσίαν,

Ιεζ. 16,37 διά τούτο ιδού εγώ επί σε συνάγω πάντας τους εραστάς σου, εν οίς επεμίγης εν αυτοίς και πάντας, ούς ηγάπησας, σύν πάσιν, οίς εμίσεις· και συνάξω αυτούς επί σε κυκλόθεν και αποκαλύψω τας κακίας σου προς αυτούς, και όψονται πάσαν την αισχύνην σου·

Ιεζ. 16,37 δια τούτο εγώ θα εξεγείρω και θα επιφέρω εναντίον σου όλους τους εραστάς σου, με τους οποίους ήλθες εις μίξιν, και όλους εκείνους τους οποίους συ ηγαπησες, και όλους εκείνους τους οποίους συ εμισησες. Θα συναθροίσω γύρω σου και εναντίον σου όλους αυτούς και θα φανερώσω εις αυτούς τας κακίας σου και θα ιδούν και θα γνωρίσουν όλην την καταισχύνην σου.

Ιεζ. 16,38 και εκδικήσω σε εκδικήσει μοιχαλίδος και εκχεούσης αίμα και θήσω σε εν αίματι θυμού και ζήλου.

Ιεζ. 16,38 Θα σε τιμωρήσω με την τιμωρίαν, που επιβάλλεται εναντίον της μοιχαλίδος, και εναντίον εκείνης που χύνει αίμα. Θα σε παραδώσω εις φονικόν θυμόν και ζηλοτυπίαν.

Ιεζ. 16,39 και παραδώσω σε εις χείρας αυτών, και κατασκάψουσι το πορνείόν σου και καθελούσι την βάσιν σου, και εκδύσουσί σε τα μιάτιά σου και λήψονται τα σκεύη της καυχήσεώς σου και αφήσουσί σε γυμνήν και ασχημονούσαν.

Ιεζ. 16,39 Θα σε παραδώσω εις τα χέρια των και αυτοι θα κατασκάψουν τα δαιμονικά τεμένη της αμαρτωλότητός σου. Θα κρημνίσουν τον ειδωλικόν σου ναόν. Θα σε γυμνώσουν από τα πολύτιμα φορέματά σου. Θα πάρουν τα λαμπρά κοσμήματά σου και θα σε αφήσουν εντελώς γυμνήν και συχαμερήν.

Ιεζ. 16,40 και άξουσιν επί σε όχλους και λιθοβολήσουσί σε εν λίθοις και κατασφάξουσί σε εν τοίς ξίφεσιν αυτών.

Ιεζ. 16,40 Αυτοί οι εχθροί σου θα οδηγήσουν εναντίον σου όχλους, οι οποίοι και θα σε κτυπήσουν με λίθους, θα σε κατασφάξουν με τα ξίφη των.

Ιεζ. 16,41 και εμπρήσουσι τους οίκους σου πυρί και ποιήσουσιν εν σοί εκδικήσεις ενώπιον γυναικών πολλών· και αποστρέψω σε εκ της πορνείας σου, και μισθώματα ου μη δώς ουκέτι.

Ιεζ. 16,41 Θα παραδώσουν στο πυρ τα σπίτια σου, θα σε τιμωρήσουν υπό τα όμματα πλήθους γυναικών, πλήθους άλλων πόλεων, θα σε απομακρύνω βιαίως από την αμαρτωλότητά σου και θα θέσω τέγμα εις τας πορνείας σου και δεν θα δώσεις πλέον αμοιβάς στους εραστάς σου.

Ιεζ. 16,42 και επαφήσω τον θυμόν μου επί σε, και εξαρθήσεται ο ζήλός μου εκ σου, και αναπαύσομαι και σύ μη μεριμνήσω ουκέτι.

Ιεζ. 16,42 Θα αφήσω να εκσπάση εναντίον σου ο δίκαιος θυμός μου. Θα φύγη και θα διαλυθή εντελώς η μεγάλη μου αγάπη προς σε. Θα αναπαυθώ πλέον και δεν θα έχω καμμίαν απολύτως δια σε μεριμναν.

Ιεζ. 16,43 ανθ ών ουκ εμνήσθης της νηπιότητός σου και ελύπεις με εν πάσι τούτοις, και ιδού εγώ τας οδούς σου εις κεφαλήν σου δέδωκα, λέγει Κύριος· και ούτως εποίησας την ασέβειαν επί πάσαις ταίς ανομίαις σου.

Ιεζ. 16,43 Όλα δε αυτά, διότι δεν ενεθυμήθης τας ευεργεσίας, τας οποίας εγώ από της νηπιότητός σου έκαμα, και συνεχώς με ελυπούσες με όλας τας παρανομίας σου. Ιδού, λοιπόν, ότι εγώ έχω ρίψει τώρα επάνω στο κεφάλι σου τας τιμωρίας των παρανομιών σου, λέγει ο Κυριος. Διότι συ διέπραξες τρομεράν ειδωλολατρικήν ασέβειαν με όλα τα παράνομα έργα σου.

Ιεζ. 16,44 ταύτά εστι πάντα, όσα είπαν κατά σου εν παραβολή λέγοντες· καθώς η μήτηρ,

Ιεζ. 16,44 Αυτά είναι όλα εκείνα, τα οποία είπα ότι θα συμβούν εις βάρος σου, σύμφωνα και με τον παραβολικόν νόμον· “κατά την μητέρα

Ιεζ. 16,45 και η θυγάτηρ· θυγάτηρ της μητρός σου σύ εί η απωσαμένη τον άνδρα αυτής και τα τέκνα αυτής και αδελφοί των αδελφών σου των απωσαμένων τους άνδρας αυτών και τα τέκνα αυτών· η μήτηρ υμών Χετταία, και ο πατήρ υμών Αμορραίος.

Ιεζ. 16,45 και η κόρη”. Είσαι θυγάτηρ της μητρός σου, οποία απώθησε και εγκατέλειψε τον σύζυγόν της και τα τέκνα της. Είσαι αδελφή των αδελφών σου, αι ποίαί απώθησαν και εγκατέλειψαν τους συζύγους των και τα τέκνα των. Η μήτηρ σας είναι Χετταία και ο πατήρ σας είναι Αμορραίος.

Ιεζ. 16,46 η αδελφή υμών η πρεσβυτέρα Σαμάρεια, αυτή και αι θυγατέρες αυτής, η κατοικούσα εξ ευωνύμων σου· και η

αδελφή σου η νεωτέρα σου η κατοικούσα εκ δεξιών σου Σόδομα και αι θυγατέρες αυτής.

Ιεζ. 16,46 Μεγαλύτερα σας αδελφή είναι η Σαμάρεια· αυτή και αι κωμοπόλεις της, που υφίσκονται αριστερά σου· νεωτέρα σου αδελφή, η οποία κατοικεί εκ δεξιών σου, είναι τα Σοδομα και αι κωμοπόλεις των.

Ιεζ. 16,47 και ουδ' ως εν ταίς οδοίς αυτών επορεύθης, ουδέ κατά τας ανομίας αυτών εποίησας· παρά μικρόν και υπέρκεισαι αυτάς εν πάσαις ταίς οδοίς σου.

Ιεζ. 16,47 Και δεν είναι μόνον ότι εβαδισες τας παρανόμους οδούς εκείνων, ούτε ότι ηρκέσθης να διαπράξης τας παρανομίας των, αλλά υπερέβαλες αυτάς εις όλας τας παρανόμους οδούς σου.

Ιεζ. 16,48 ζώ εγώ, λέγει Κύριος, εις πεποίηκε Σόδομα η αδελφή σου, αυτή και αι θυγατέρες αυτής, ον τρόπον εποίησας σύ και αι θυγατέρες σου.

Ιεζ. 16,48 Ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, και διαβεβαιώνω ότι η αδελφή σου, η πόλις των Σοδόμων και αι κωμοπόλεις της, δεν διέπραξαν τας παρανομίας, τας οποίας διέπραξας συ, ω Ιερουσαλήμ, και αι κωμοπόλεις σου.

Ιεζ. 16,49 πλήν τούτο το ανόμημα Σοδόμων της αδελφής σου, υπερηφανία· εν πλησμονή άρτων και εν ευθηνία οίνου εσπατάλων αυτή και αι θυγατέρες αυτής· τούτο υπήρχεν αυτή και ταίς θυγατράσιν αυτής, και χείρα πτωχού και πένητος ουκ αντελαμβάνοντο.

Ιεζ. 16,49 Αλλα η παρανομία των Σοδόμων, της αδελφής σου αυτής πόλεως, ήτο η υπερηφάνεια. Μέσα εις την αφθονίαν των άρτων και του οίνου και των υλικών αγαθών εξούσεν αυτή και αι κωμοπόλεις της μίαν άσωτον και σπάταλον ζωήν. Επί πλέον υπήρχεν εις αυτήν και εις τας κωμοπόλεις της και σκληρότης, διότι δεν έδιδον εις απλωμένον χέρι του πτωχού και του πένητος καμμίαν βοήθειαν.

Ιεζ. 16,50 και εμεγαλαύχουν και εποίησαν ανομήματα ενώπιον εμού, και εξήρα αυτάς καθώς είδον.

Ιεζ. 16,50 Ησαν καυχηματíαι και ημάργαναν αναιδώς ενώπιόν μου. Επειδή δε εγώ έβλεπα την παράνομον αυτήν ζωήν των, τους κατέστρεψα.

Ιεζ. 16,51 και Σαμάρεια κατά τας ημίσεις των αμαρτιών σου ουκ ήμαρτε· και επλήθυνας τας ανομίας σου υπέρ αυτάς και εδικαίωσας τας αδελφάς σου εν πάσαις ταίς ανομίαις σου, αίς εποίησας.

Ιεζ. 16,51 Η δε Σαμάρεια ούτε κατά το ήμισυ των ιδικών σου αμαρτιών δεν είχε παρασυρθή εις αμαρτίας. Συ επλήθυνες πάρα πολύ τας αμαρτίας σου, περισσότερον από αυτάς. Και έκαμες ώστε αι αδελφαί σου αυταί πόλεις να φαίνονται δικαίαι συγκρινόμεναι προς τας ιδικάς σου παρανομίας, τας οποίας συ διέπραξες.

Ιεζ. 16,52 και σύ κόμισαι βάσανόν σου, εν ή έφθειρας τας αδελφάς σου εν ταίς αμαρτίαις σου, αίς ηνόμησας υπέρ αυτάς, και εδικαίωσας αυτάς υπέρ σεαυτήν· και σύ αισχύνθητι και λάβε την ατιμίαν σου εν τώ δικαίωσαί σε τας αδελφάς σου.

Ιεζ. 16,52 Παρε, λοιπόν, τώρα συ επάνω σου την εντροπήν των σφαλμάτων σου, ήμέ τα οποία διέφθειρες τας αδελφάς σου εις τας ιδικάς σου αμαρτίας, δια των οποίων παρηνόμησες περισσότερον από αυτάς. Και έτσι ανέδειξες εκείνας δικαίας συγκρινόμενας προς σε. Η εντροπή η σε καλύψη δια τούτο. Παρε, λοιπόν, επάνω σου αυτόν τον εξευτελισμόν, διότι συ με το πλήθος των φοβερών σου παρανομιών έκαμες, ώστε να φαίνονται δικαίαι αι αδελφαί σου.

Ιεζ. 16,53 και αποστρέψω τας αποστροφάς αυτών, την αποστροφήν Σοδόμων και των θυγατέρων αυτής, και αποστρέψω την αποστροφήν Σαμαρείας και των θυγατέρων αυτής, και αποστρέψω την αποστροφήν σου εν μέσω αυτών,

Ιεζ. 16,53 Θα αποκαταστήσω εγώ αυτάς, θα αποκαταστήσω τα ξεπεσμένα Σοδομα και τας κωμοπόλεις, που εξαρτώνται από αυτά. Θα αποκαταστήσω την αποστατήσασαν Σαμάρειαν και τας κωμοπόλεις της. Μεταξύ δε αυτών θα αποκαταστήσω κάποτε και σε.

Ιεζ. 16,54 όπως κομίση την βάσανόν σου και ατιμώθηση εκ πάντων, ών εποίησας εν τώ παροργίσει με.

Ιεζ. 16,54 Και τούτο, δια να πάρης και να φέρης επάνω σου την εξευτελιστικήν βάσανον, να εξευτελισθής και να καταισχνυθής δι' όλα τα αμαρτήματα, τα οποία διέπραξες και εξ αιτίας των οποίων με έκαμες να εξοργισθώ εναντίον σου.

Ιεζ. 16,55 και η αδελφή σου Σόδομα και αι θυγατέρες αυτής αποκατασταθήσονται καθώς ήσαν απ αρχής, και Σαμάρεια και αι θυγατέρες αυτής αποκατασταθήσονται καθώς ήσαν απ αρχής, και σύ και αι θυγατέρες σου αποκατασταθήσεσθε καθώς απ αρχής ήτε.

Ιεζ. 16,55 Η αδελφή σου πόλις, τα Σοδομα και αι κωμοπόλεις της, θα αποκατασταθούν κάποτε, όπως ήσαν απ' αρχής. Και η Σαμάρεια και αι κωμοπόλεις της θα αποκατασταθούν εις την αρχικήν των κατάστασιν. Και συ και αι κωμοπόλεις σου θα αποκατασταθήτε κάποτε, καθώς υπήρξατε απ αρχής.

Ιεζ. 16,56 και ει μη ήν Σόδομα η αδελφή σου εις ακοήν εν τώ στόματι σου εν ταίς ημέραις υπερηφανίας σου,

Ιεζ. 16,56 Μηπως και η αδελφή σου πόλις, τα Σοδομα, κατά τας ημέρας της δόξης σου, δεν ανεφέρετο δια του στόματός σου και δεν ηκούετο ως πόλις αμαρτίας,

Ιεζ. 16,57 πρό τού αποκαλυφθήναι τας κακίας σου, ον τρόπον νύν όνειδος εί θυγατέρων Συρίας και πάντων των κύκλω αυτής, θυγατέρων αλλοφύλων των περιεχουσών σε κύκλω;

Ιεζ. 16,57 πριν φανερωθούν αι κακίαι σου, όπως συ είσαι τώρα όνειδος και εξευτελισμός ανάμεσα εις τας πόλεις της Συρίας και εις τας πόλεις των Φιλισταίων αι οποίαι υπάρχουν ολόγυρά σου;

Ιεζ. 16,58 τας ασεβείας σου και τας ανομίας σου, σύ κεκόμισαι αυτάς, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 16,58 Τας συνεπειάς της ασεβείας σου και της παρανομίας σου θα έχης κομίσει, λέγει ο Κυριος".

Ιεζ. 16,59 τάδε λέγει Κύριος· και ποιήσω εν σοί καθώς εποίησας, ως ητίμωσας ταύτα τού παραβήναι την διαθήκην μου.

Ιεζ. 16,59 Αυτά λέγει ο Κυριος· "εγώ θα πράξω απέναντί σου, όπως συ έπραξες απεναντί μου, όπως συ κατεφρόνησες τας εντολάς μου και παρέβης την διαθήκην μου.

Ιεζ. 16,60 και μνησθήσομαι εγώ της διαθήκης μου της μετά σου εν ημέραις νηπιότητός σου και αναστήσω σοι διαθήκην αιώνιον.

Ιεζ. 16,60 Εγώ όμως δεν θα λησμονήσω την διαθήκην μου, την οποίαν συνήψα με σε, ότε ακόμα ήσουν νήπιον, και θα κάμω νέαν διαθήκην με σε αιώνιαν.

Ιεζ. 16,61 και μνησθήση την οδόν σου και εξατιμώθηση εν τώ αναλαβείν σε τας αδελφάς σου τας πρεσβυτέρας σου σύν ταίς νεωτέραις σου, και δώσω αυτάς σοι εις οικοδομήν και ουκ εκ διαθήκης σου.

Ιεζ. 16,61 Τότε θα ενθυμηθής την σημερινήν αμαρτωλήν οδόν σου και θα εντροπιασθής, όταν θα αναλαβης τας αδελφάς σου πόλεις, τας αρχαιοτέρας και τας νεωτέρας, τας οποίας εγώ θα δώσω εις σε, ώστε να τας οικοδομήσης και μορφώσης εις νέαν πνευματικήν ζωήν, όχι πλέον με την παλαιάν διαθήκην σου.

Ιεζ. 16,62 και αναστήσω εγώ την διαθήκην μου μετά σου, και επιγνώση ότι εγώ Κύριος,

Ιεζ. 16,62 Εγώ θα σε ανεγείρω, θα σε αποκαταστήσω και θα συνάψω την νέαν διαθήκην μου με σε και θα μάθης τότε καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος,

Ιεζ. 16,63 όπως μνηστής και αισχυνθής, και μη ή σοι έτι ανοίξει το στόμα σου από προσώπου της ατιμίας σου εν τώ εξιλάσκεσθαι με σοι κατά πάντα, όσα εποίησας, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 16,63 δια να ενθυμηθής την προτέραν σου διαγωγήν και εντραπής και να μη έχστο σθένος πλέον να ανοίξης το στόμα σου εξ αιτίας της κατασχύνης σου, όταν εγώ θα σε ελεήσω και θα σε εξιλεώσω δι' όλα τα κακά, τα οποία έπραξες"; λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Ιεζ. 17,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 17,1 Ο Κυριος ωμίλησε εις εμέ και είπε·

Ιεζ. 17,2 υιέ ανθρώπου, διήγησαι διήγημα και ειπόν παραβολήν προς τον οίκον τού Ισραήλ

Ιεζ. 17,2 "υιέ ανθρώπου, άκουσε και διηγήσου ένα παραβολικόν διήγημα, ειπέ μίαν αλληγορίαν στον ισραηλιτικον λαόν.

Ιεζ. 17,3 και ερείς· τάδε λέγει Κύριος· ο αετός ο μέγας ο μεγαλοπτερυγος, ο μακρός τή εκτάσει, πλήρης ονύχων, ός έχει το ήγημα εισελθείν εις τον Λιβανον και έλαβε τα επίλεκτα της κέδρου,

Ιεζ. 17,3 Είπε, αυτά λέγει ο Κυριος· Ενας μέγας αετός με μακρούς φτερούγες, μακρός και μεγαλόσωμος, γεμάτος ισχυρά νύχια, επήρε κατεύθυνσιν και εισήλθεν στο όρος Λιβανον. Επήρην από εκεί τα εκλεκτά μέρη μιας κέδρου.

Ιεζ. 17,4 τα άκρα της απαλότητος απέκνισε και ήνεγκεν αυτά εις γήν Χαναάν, εις πόλιν τετειχισμένην έθετο αυτά.

Ιεζ. 17,4 Εκοψε τα τρυφερά ακρινά βλαστάρια και τα έφερε εις την χώραν Χαναάν, εις πόλιν περικλειομένην από ισχυρόν τείχος.

Ιεζ. 17,5 και έλαβεν από τού σπέρματος της γής και έδωκεν αυτό εις το πεδίον φυτόν εφ' ύδατι πολλώ, επιβλεπόμενον έταξεν αυτό.

Ιεζ. 17,5 Επήρε κατόπιν από την περιοχήν του Λιβάνου νεαρόν φυτόν και το εφύτευσεν εις γόνιμον πεδιάδα, πλησίον εις ύδατα πολλά και εφρόντισε δια την επίβλεψιν και περιποίησίν του.

Ιεζ. 17,6 και ανέτειλε και εγένετο εις άμπελον ασθενούσαν και μικράν τώ μεγέθει τού επιφαίνεσθαι αυτήν· τα κλήματα αυτής επ' αυτήν και ρίζαι αυτής υποκάτω αυτής ήσαν. και εγένετο εις άμπελον και εποίησεν απώρυγας και εξέτεινε την αναδενδράδα αυτής.

Ιεζ. 17,6 Το νεαρόν αυτό φυτόν εφύτρωσεν, έγινε μία καχεκτική άμπελος, που μόλις εφαινετο. Τα κλήματά της έπιπταν επάνω της και αι ρίζαι της επροχωρούσαν κάτω από αυτήν μέσα εις την γην. Επειτα όμως έγινε άμπελος, άπλωσε καταβολάδας, κλήματα που ανερχιήθησαν επάνω εις τα δένδρα.

Ιεζ. 17,7 και εγένετο αετός έτερος μέγας, μεγαλοπτερυγος, πολλός ονυξι, και ιδού η άμπελος αυτή περιπεπλεγμένη προς αυτόν, και ρίζαι αυτής προς αυτόν, και τα κλήματα αυτής εξαπέστειλεν αυτό τού ποτίσαι αυτήν σύν τώ βώλω της φυτείας αυτής.

Ιεζ. 17,7 Ιδού, ότι εφάνη τότε ένας άλλος μέγας αετός, μεγαλοπτερυγος και με πιο πολλά νύχια. Και ιδού η άμπελος αυτή είχε περιπλεχθή εις αυτόν. Εστειλε προς τον αετόν τας ρίζας και τα κλήματά της, δια να ποτίση αυτήν και το έδαφος, επάνω, στο οποίον ήτο φυτευμένη.

Ιεζ. 17,8 εις πεδίον καλόν εφ' ύδατι πολλώ αυτή πιαίνεται τού ποιείν βλαστούς και φέρειν καρπόν, τού είναι εις άμπελον μεγάλην.

Ιεζ. 17,8 Εις καλήν και εύφορον πεδιάδα είχε φυτευθή, κοντά εις πολλά ύδατα, από τα οποία τρέφεται αφθόνως και μεγαλώνει, ώστε να πετάξη βλαστούς, να φέρη καρπούς, να γίνη μεγάλη άμπελος.

Ιεζ. 17,9 διά τούτο ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ει κατευθυνεί· ουχι αι ρίζαι της απαλότητος αυτής και ο καρπός σαπήσεται, και ξηρανθήσεται πάντα τα προανατέλλοντα αυτής; και ουκ εν βραχίονι μεγάλω, ουδέ εν λαώ πολλώ τού εκσπάσαι αυτήν εκ ριζών αυτής·

Ιεζ. 17,9 Δια τούτο είπε· αυτά λέγει ο Κυριος· Θα προχωρήση εις ανάπτυξιν και καρποφορίαν η άμπελος αυτή ; Οχι. Διότι αι τρυφεράι της ρίζαι και ο καρπός της θα σαπίσουν και όλα τα κλήματα, που έχουν βλαστήσει από αυτήν, θα ξηρανθούν και δεν θα χρειασθούν δυνατοί βραχίονες ούτε πολύ πλήθος ανθρώπων, δια να την ξεριζώσουν από το έδαφος.

Ιεζ. 17,10 και ιδού πιαίνεται μη κατευθυνεί· ουχι άμα τώ άψασθαι αυτής ανεμον τον καύσωνα ξηρανθήσεται; σύν τώ βώλω ανατολής αυτής ξηρανθήσεται.

Ιεζ. 17,10 Ιδού, ότι τώρα αυξάνεται και μεγαλώνει. Μηπως, τάχα, και θα συνέχιση την πρόοδον και ανάπτυξιν της αυτήν; Οχι, διότι αμέσως μόλις θα πνεύση καυστικός άνεμος, θα ξηρανθή· θα ξηρανθή μαζί με το έδαφος, επί του οποίου αυτή έχει αναβλαστήσει".

Ιεζ. 17,11 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 17,11 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 17,12 υιέ ανθρώπου, ειπόν δή προς τον οίκον τον παραπικραίνοντα· ουκ έπίστασθε τι ήν ταύτα; ειπόν· όταν έλθη βασιλεύς Βαβυλώνος επί Ιερουσαλήμ, και λήψεται τον βασιλέα αυτής και τους άρχοντας αυτής και άξη αυτούς προς εαυτόν εις Βαβυλώνα.

Ιεζ. 17,12 "υιέ ανθρώπου, ειπέ στον λαόν αυτόν, ο οποίος συνεχώς με παραπικραίνει και με εξοργίζει· δεν γνωρίζετε τι σημαίνουν αυτά; Ειπέ λοιπόν προς αυτούς το νόημά των. Όταν επέλθη ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εναντίον της Ιερουσαλήμ, θα συλλάβη αιχμάλωτον τον βασιλέα της και τους άρχοντάς της και θα φέρη αυτούς μαζί του εις την Βαβυλώνα.

Ιεζ. 17,13 και λήψεται εκ τού σπέρματος της βασιλείας και διαθήσεται προς αυτόν διαθήκην και εισάξει αυτόν εν αρά, και τους ηγεμόνας της γής λήψεται

Ιεζ. 17,13 Επειτα θα πάρη ένα μέλος από την βασιλικήν οικογένειαν και θα συνάψη με αυτόν συμφωνίαν. Θα τον αναγκάση δε να ορκισθή δια την τήρησιν της συμφωνίας αυτής. Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος θα πάρη επίσης μαζί του και τους άρχοντας της Ιουδαίας,

Ιεζ. 17,14 τού γενέσθαι εις βασιλειαν ασθενή το καθόλου μη επαίρεσθαι, τού φυλάσσειν την διαθήκην αυτού και ιστάνειν

αυτήν.

Ιεζ. 17,14 ώστε να γίνη ασθενής η βασιλεία της και να μη ημπορή καθόλου να σήκωση κεφάλι και ούτω να τηρήση την συμφωνίαν με αυτόν και να του σταθή πιστή.

Ιεζ. 17,15 και αποστήσεται απ αυτού τού εξαποστέλλειν αγγέλους εαυτού εις Αίγυπτον, τού δούναι αυτώ ίππους και λαόν πολύν. ει κατευθυνεί; ει διασωθήσεται ο ποιών εναντία; και παραβαίων διαθήκην ει διασωθήσεται;

Ιεζ. 17,15 Ο βασιλεύς όμως της Ιουδαίας θα επαναστατήση κατά του βασιλέως της Βαβυλώνας, θα στείλη αγγελιαφόρους εις την Αίγυπτον, δια να του δώσουν ιππικόν και στρατόν πολύν. Ταχα, θα επιτύχη εις τας προσπαθείας του; Θα διασωθή αυτός, που διαπράττει αντίθετα προς τας συμφωνίας; Αυτός που παραβαίνει την συναφθείσαν συνθήκην θα διασωθή;

Ιεζ. 17,16 ζώ εγώ, λέγει Κύριος, εάν μη εν ώ τόπω ο βασιλεύς ο βασιλεύσας αυτόν, ός ητίμωσε την αράν μου και ός παρέβη την διαθήκην μου, μετ αυτού εν μέσω Βαβυλώνας τελευτήσει.

Ιεζ. 17,16 Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι εις την χώραν του βασιλέως, ο οποίος τον εθεσεν στον θρόνον και του οποίου έχει καταπατήση την ένορκον συμφωνίαν και έθραυσε την διαθήκην, θα μεταφερθή εις την χώραν αυτού του βασιλέως και πλησίον αυτού εις την Βαβυλώνα θα αποθάνη.

Ιεζ. 17,17 και ουκ εν δυνάμει μεγάλη ουδέ εν όχλω πολλώ ποιήσει προς αυτόν Φαραώ πόλεμον, εν χαρακοβολία και εν οικοδομή βελοστάσεων τού εξάραι ψυχάς.

Ιεζ. 17,17 Ο Φαραώ δεν θα πράξη, όπως αυτός θέλει. Δεν θα έλθη με δύναμιν μεγάλην, με στρατιώτας πολυάριθμους, δια να κάμη προς χάριν του πόλεμον μέσα από χαρακώματα και με πολιορκητικάς μηχανάς και να θανατώση στρατιώτας της Βαβυλώνας.

Ιεζ. 17,18 και ητίμωσεν ορκωμοσίαν τού παραβήναι διαθήκην, και ιδού δέδωκε την χείρα αυτού και πάντα ταύτα εποίησεν αυτώ μη σωθήσεται;

Ιεζ. 17,18 Αυτός όμως ο βασιλεύς της Ιουδαίας εξηντέλισε και κατεπάτησε τον όρκον του, παρέβη την συμφωνίαν ποιησέν προς τους Βαβυλωνίους, έδωσε το χέρι του εις συμμαχίαν και εξήτησε βοήθειαν από τον Φαραώ. Ολα αυτά τα έκαμε προς χάριν του. Μηπως όμως και θα κατορθώση να διασωθή;

Ιεζ. 17,19 διά τούτο ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ζώ εγώ εάν μη την ορκωμοσίαν μου, ήν ητίμωσε, και την διαθήκην μου, ήν παρέβη, και δώσω αυτά εις κεφαλήν αυτού.

Ιεζ. 17,19 Δια τούτο ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, ότι δια την καταπάτησιν του όρκου του και δια την παράβασιν της διαθήκης μου, την οποίαν αυτός παρέβη, θα επιφέρω εξάπαντος επί της κεφαλής του τας τιμωρίας, που πρέπει.

Ιεζ. 17,20 και εκπετάσω επ αυτόν το δίκτυόν μου, και αλώσεται εν τή περιοχή αυτού.

Ιεζ. 17,20 Θα απλώσω επάνω από αυτόν το δίκτυόν μου και θα τον συλλάβω μέσα εις την περιοχήν του, όπου θα νομίζη τον εαυτόν του ασφαλή.

Ιεζ. 17,21 εν πάση παρατάξει αυτού εν ρομφαία πεσούνται, και τους καταλοιπούς εις πάντα άνεμον διασπερώ, και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος λελάληκα. -

Ιεζ. 17,21 Το μεγαλύτερον μέρος των στρατευμάτων του θα πέση κάτω από την εχθρικήν ρομφαίαν και τους υπολοιπούς θα διασκορπίσω προς όλας τας κατευθύνσεις. Και τότε θα μάθετε πολύ καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Ελάλησα και έτσι θα γίνη".

Ιεζ. 17,22 Διότι τάδε λέγει Κύριος· και λήψομαι εγώ εκ των εκλεκτών της κέδρου, εκ κορυφής καρδιάς αυτών αποκινώ και καταφυτεύσω εγώ επ όρος υψηλόν·

Ιεζ. 17,22 Αυτά λέγει ο Κυριος· "εγώ θα πάρω κλάδον από τους εκλεκτούς κλάδους της κέδρου, από την κορυφήν της καρδιάς της, θα τον αποκόψω και θα φυτεύσω αυτόν ασφαλή επάνω εις όρος υψηλόν.

Ιεζ. 17,23 και κρεμάσω αυτόν εν όρει μετεώρω τώ Ισραήλ και καταφυτεύσω, και εξοίσει βλαστόν και ποιήσει καρπόν και έσται εις κέδρον μεγάλην, και αναπαύσεται υποκάτω αυτού πάν θηρίον, και πάν πετεινόν υπό την σκιάν αυτού αναπαύσεται, τα κλήματα αυτού αποκατασταθήσεται.

Ιεζ. 17,23 Θα τον φυτεύσω, δια να ριζοβολήση ασφαλώς και να γίνη εμφανής, επάνω εις υψηλόν ορός της περιοχής του Ισραήλ. Θα βγάλη βλαστούς και θα κάμη καρπόν και θα γίνη κέδρος μεγάλη. Κατω από αυτήν θα αναπαυθούν όλα τα θηρία και υπό την σκιαν της θα αναπαυθούν όλα τα πτηνά. Οι κλάδοι αυτής στερεοί θα απλωθούν ολόγυρά της.

Ιεζ. 17,24 και γνώσονται πάντα τα ξύλα τού πεδίου διότι εγώ Κύριος ο ταπεινών ξύλον υψηλόν και υψών ξύλον ταπεινόν και ξηραίνων ξύλον χλωρόν και αναθάλλον ξύλον ξηρόν· εγώ Κύριος λελάληκα και ποιήσω.

Ιεζ. 17,24 Και θα μάθουν όλα τα δένδρα της πεδιάδος, όλοι δηλαδή οι άνθρωποι της γης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος ταπεινώνω τα υψηλά δένδρα και ανυψώνω μεγαλοπρεπή τα ταπεινά δενδρύλλια. Ξηραίνω τα θαλλερά δένδρα και κάμνω να αναθάλλουν τα ξηρά δένδρα. Εγώ, ο Κυριος ωμίλησα και έτσι θα κάμω".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Ιεζ. 18,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 18,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 18,2 υιέ ανθρώπου, τι υμίν η παραβολή αύτη εν τοίς υιοίς Ισραήλ λέγοντες· οι πατέρες έφαγον όμφακα και οι οδόντες των τέκνων εγομφίασαν;

Ιεζ. 18,2 «"υιέ ανθρώπου, διατί υπάρχει μεταξύ σας, μεταξύ των Ισραηλιτών, αυτή η παροιμία που λέγεται· "οι πατέρες έφαγον τα άγουρα σταφύλια και τα δόντια των παιδιών αιμωδίασαν".

Ιεζ. 18,3 ζώ εγώ, λέγει Κύριος, εάν γένηται έτι λεγομένη η παραβολή αύτη εν τώ Ισραήλ·

Ιεζ. 18,3 Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θα λέγεται πλέον η παροιμία αυτή μεταξύ των Ισραηλιτών.

Ιεζ. 18,4 ότι πάσαι αι ψυχαι εμαι εισιν, ον τρόπον η ψυχή τού πατρός, ούτως και η ψυχή τού υιού, εμαι εισιν· η ψυχή η αμαρτάνουσα, αύτη αποθανείται. -

Ιεζ. 18,4 Καθε ζωή ανθρώπου είναι ιδική μου· όπως η ζωή του πατρός έτσι και η ζωή του παιδιού. Ιδικές μου είναι οι ζωές. Αυτός ο οποίος αμαρτάνει, αυτός και θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Ιεζ. 18,5 Ο δε άνθρωπος ός έσται δίκαιος, ο ποιών κριμα και δικαιοσύνην,

Ιεζ. 18,5 Ο άνθρωπος όμως, ο οποίος είναι δίκαιος, αυτός ο οποίος τηρεί τας εντολάς μου και φέρεται με δικαιοσύνην,

Ιεζ. 18,6 επί των ορέων ου φάγεται και τους οφθαλμούς αυτού ου μη επάρη προς τα ενθυμήματα οίκου Ισραήλ και την γυναίκα τού πλησίον αυτού ου μη μιάνη και προς γυναίκα εν αφέδρω ούσαν ου προσεγγίει

Ιεζ. 18,6 δεν θα φάγη ειδωλόθυτα κρέατα από τους επάνω εις τα όρη βωμούς των ειδώλων, δεν θα σηκώση τα βλέμματά του προς τα ειδώλα του ειδωλολατρικού λαού, δεν θα μολύνη την γυναίκα του πλησίον του, δεν θα προσέλθη εις γυναίκα, η οποία ευρίσκεται εις τα καταμήνια της.

Ιεζ. 18,7 και άνθρωπον ου μη καταδυναστεύση, ενεχυρασμόν οφείλοντος αποδώσει και άρπαγμα ουχ αρπάται, τον άρτον αυτού τώ πεινώντι δώσει και γυμνόν περιβαλεί

Ιεζ. 18,7 Δεν θα καταδυναστεύη άνθρωπον, θα αποδίδη το ενέχυρον χρεωφειλέτου πτωχού, δεν θα αρπάξη ξένα πράγματα. Θα δίδη προθύμως το ψωμί του στον πεινασμένον, και θα ενδύη τον γυμνόν.

Ιεζ. 18,8 και το αργύριον αυτού επί τόκω ου δώσει και πλεονασμόν ου λήψεται και εξ αδικίας αποστρέψει την χείρα αυτού, κρίμα δίκαιον ποιήσει ανά μέσον ανδρός και ανά μέσον τού πλησίον αυτού

Ιεζ. 18,8 Δεν θα δανείζη τα χρήματά του με τόκον, δεν θα παίρνη περισσότερα είδη από όσα έχει δώσει. Από αδικούς πράξεις θα απομακρύνη το χέρι του. Θα δικάζη και θα κρίνη δικαίως ανθρώπους, οι οποίοι έχουν διαφοράς μεταξύ των.

Ιεζ. 18,9 και τοίς προστάγμασί μου πεπόρευται και τα δικαιώματά μου πεφύλακται τού ποιήσαι αυτά δίκαιος ούτός εστι, ζωή ζήσεται, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 18,9 Θα βαδίζη σύμφωνα με τας εντολάς μου και θα καταβάλλη κάθε προσπάθειαν και προσοχήν να τηρή τας εντολάς μου. Αυτός είναι δίκαιος και αυτός εξαπαντος θα ζήση, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 18,10 Καί εάν γεννήση υιόν λοιμόν εκχέοντα αίμα και ποιούντα αμαρτήματα,

Ιεζ. 18,10 Αυτός δε ο άνθρωπος, εάν αποκτήση υιόν διεφθαρμένον, ο οποίος χύνει αίμα αθών και διαπράττει αμαρτήματα

Ιεζ. 18,11 εν τή οδώ του πατρός αυτού τού δικαίου ουκ επορεύθη, αλλά και επί των ορέων έφαγε και την γυναίκα τού πλησίον αυτού εμίανε

Ιεζ. 18,11 και δεν βαδίζει σύμφωνα με τον δρόμον του πατρός του του δικαίου, αλλά επάνω εις τα όρη τρώγει ειδωλόθυτα προ των βωμών των ειδώλων και την γυναίκα του πλησίον αυτού εμίανε,

Ιεζ. 18,12 και πτωχόν και πένητα κατεδυναστευσε και άρπαγμα ήρπασε και ενεχυρασμόν ουκ απέδωκε και εις τα ειδώλα έθετο τους οφθαλμούς αυτού, ανομίαν πεποίηκε,

Ιεζ. 18,12 τον δε πτωχόν και τον πένητα τον κατετυράνησε και ήρπασε βιαίως ξένα πράγματα και δεν απέδωσε το ενέχυρον πτωχού και προς τα ειδώλα έστρεψε λατρευτικά τα μάτια του, αυτός έχει διαπράξει παρανομίαν.

Ιεζ. 18,13 μετά τόκου έδωκε και πλεονασμόν έλαβεν, ούτος ζωή ου ζήσεται, πάσας τας ανομίας ταύτας εποίησε, θανάτω θανατωθήσεται, το αίμα αυτού επ αυτόν έσται. -

Ιεζ. 18,13 Εδάνειζε δε τα χρήματά του με τόκον και ελάμβανε περισσότερα από εκείνα που έδιδε. Αυτός δεν θα ζήση πλέον, διότι έχει διαπράξει όλας αυτάς τας παρανομίας. Θα αποθάνη εξαπαντος, το αίμα του θα πέση επάνω στο κεφάλι του.

Ιεζ. 18,14 Εάν δε γεννήση υιόν, και ιδη πάσας τας αμαρτίας τού πατρός αυτού, ας εποίησε, και φοβηθή και μη ποιήση κατ αυτάς,

Ιεζ. 18,14 Εάν όμως αυτός ο αμαρτωλός και ασεβής γεννήση υιόν, αυτός δε ιδη όλας τας αμαρτίας του πατρός του, αυτάς τας οποίας εκείνος διέπραξε, θα φοβηθή δε και δεν θα πράξη σύμφωνα με αυτάς,

Ιεζ. 18,15 επί των ορέων ου βέβρωκε και τους οφθαλμούς αυτού ουκ έθετο εις τα ενθυμήματα οίκου Ισραήλ και την γυναίκα τού πλησίον αυτού ουκ εμίανε

Ιεζ. 18,15 δεν θα τρώγη, δηλαδή, τα ειδωλόθυτα φαγητά επάνω εις τα όρη, δεν θα προσηλώνη τα μάτια του με ευλάβειαν και σεβασμόν εις τα ειδώλα του ειδωλολατρικού λαού, δεν θα μολύνη την γυναίκα του πλησίον,

Ιεζ. 18,16 και άνθρωπον ου κατεδυναστευσε και ενεχυρασμόν ουκ ενεχύρασε και άρπαγμα ουχ ήρπασε, τον άρτον αυτού τώ πεινώντι έδωκε και γυμνόν περιέβαλε,

Ιεζ. 18,16 ανθρωπον δε δεν θα καταδυναστεύση, ενέχυρον πτωχού χρεωφειλέτου δεν θα λαμβάνη, δεν θα αρπάξη ξένα πράγματα, από τον άρτον αυτού θα δίνη στον πεινώντα και τον γυμνόν θα ενδύη.

Ιεζ. 18,17 και από αδικίας απέστρεψε την χείρα αυτού, τόκον ουδέ πλεονασμόν ουκ έλαβε, δικαιοσύνην εποίησε και εν τοίς προστάγμασί μου επορεύθη, ου τελευτήσκει εν αδικίαις πατρός αυτού, ζωή ζήσεται.

Ιεζ. 18,17 θα αποστρέψη τα χέρια του πάντοτε από τας αδικίας, τόκον δεν θα παίρνη, ούτε περισσότερα από όσα έχει δανείσει θα λαμβάνη, θα πραγματοποιή δε δικαιοσύνην καθ' όλην του την ζωήν, θα πορευεται σύμφωνα με τας εντολάς μου, αυτός δεν θα αποθάνη εξ αιτίας των αμαρτιών του πατρός του. Ασφαλώς και βεβαίως θα ζήση.

Ιεζ. 18,18 ο δε πατήρ αυτού εάν θλίψει θλίψη και αρπάση άρπαγμα, εναντία εποίησεν εν μέσω τού λαού μου και αποθανείται εν τή αδικία αυτού. -

Ιεζ. 18,18 Ο πατέρας του όμως εάν πιέση και καταθλίψη τον πτωχόν και αρπάση βιαίως ξένα πράγματα, θα διαπράττη εν μέσω του ισραηλιτικού λαού αντίθετα από εκείνα, τα οποία πράττει ο υιός του. Αυτός θα αποθάνη ασφαλώς και βεβαίως εξ αιτίας των αμαρτιών του.

Ιεζ. 18,19 Καί ερειτέ: τι ότι ουκ έλαβε την αδικίαν ο υιός τού πατρός; ότι ο υιός δικαιοσύνην και έλεος πεποίηκε, πάντα τα νόμιμά μου συνετήρησε και εποίησεν αυτά· ζωή ζήσεται.

Ιεζ. 18,19 Και τότε θα πητέ· Διατί το παιδί δεν υπέστη την τιμωρίαν των αδικιών του πατρός του; Διότι είναι υιός δικαιοσύνης, έδειξε ευσπλαγχνίαν, ετήρησεν όλας τας εντολάς μου και τας εφήρμοσε πιστώσ. Αυτός ασφαλώς και βεβαίως θα ζήση.

Ιεζ. 18,20 η δε ψυχή η αμαρτάνουσα αποθανείται· ο δε υιός ου λήψεται την αδικίαν τού πατρός, ουδέ ο πατήρ λήψεται την αδικίαν του υιού· δικαιοσύνη δικαίου επ αυτόν έσται, και ανομία ανόμου επ αυτόν έσται.

Ιεζ. 18,20 Ανθρωπος όμως ο οποίος πεισμώνως και αμετανοήτως αμαρτάνει, αυτός θα αποθάνη πολύ σύντομα. Το παιδί δεν θα πάρη επάνω του τας αδικίας του πατρός. Ούτε ο πατέρας θα είναι υπεύθυνος δια τας αδικίας του παιδιού. Η αρετή του δικαίου θα μείνη εις αυτόν κτήμα αναφαίρετον· όπως επίσης και η παρανομία του αμαρτωλού θα μείνη πάντοτε εις βάρος του αμαρτωλού.

Ιεζ. 18,21 και ο άνομος εάν αποστρέψη εκ πασών των ανομιών αυτού, ών εποίησε, και φυλάξηται πάσας τας εντολάς μου και ποιήση δικαιοσύνην και έλεος, ζωή ζήσεται και ου μη αποθάνη.

Ιεζ. 18,21 Εάν όμως ο αμαρτωλός μετανοήση και αποστροφή όλας τας αμαρτίας, τας οποίας διέπραξε, και προσπαθήση να

τηρήση όλων των εντολών μου και να εφαρμόσει δικαιοσύνη και έλεος, θα μακροημερεύσει και δεν θα τιμωρηθεί με πρόωγον θάνατον.

Ιεζ. 18,22 πάντα τα παραπτώματα αυτού, όσα εποίησεν, ου μνησθήσεται, εν τή δικαιοσύνη αυτού, ή εποίησε, ζήσεται.

Ιεζ. 18,22 Όλα τα αμαρτήματα, τα οποία είχε διαπράξει, δεν θα τα, ενθυμηθή πλέον ο Θεός. Χαρίς δε εις την ενάρετον ζωήν του, την οποίαν ζη, θα ζήση επί μακρόν.

Ιεζ. 18,23 μη θελήσει θελήσω τον θάνατον του άνομου, λέγει Κύριος, ως το αποστρέψαι αυτόν εκ της οδού της πονηράς και ζήν αυτόν;

Ιεζ. 18,23 Μηπως, τάχα, εγώ θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, λέγει ο Κυριος, όπως και όσον θέλω και επιθυμώ να απαρητηθή αυτός τον αμαρτωλόν τρόπον τη ζωής, να επιστρέψη εν μετανοία προς εμέ, δια να ζήση επί μακρόν;

Ιεζ. 18,24 εν δε τώ αποστρέψαι δίκαιον εκ της δικαιοσύνης αυτού και ποιήσαι αδικίαν κατά πάσας τας ανομίας, ας εποίησεν ο άνομος, πάσαι αι δικαιοσύναι αυτού, ας εποίησεν, ου μη μνησθώσιν· εν τώ παραπτώματι αυτού, ώ παρέπεσε, και εν ταίς αμαρτίαις αυτού, αίς ήμαρτεν, εν αυταίς αποθανείται.

Ιεζ. 18,24 Εάν εξ άλλου ο δίκαιος άνθρωπος εγκαταλείψη τη ναρτην αυτού ζώην και διαπράξη αδικίας, εκτραπή εις όλων τας παρανομίας, τας οποίας διαπράττει ο ασεβής, όλαι αι αρεταί αυτού, τας οποίας έως τότε έχει κατορθώσει, δεν θα ληφθούν υπ' όψιν. Ενεκα δε των παραπτωμάτων, εις τα οποία έχει περιπέσει, και των αμαρτιών τας οποίας διέπραξε, θα τιμωρηθή δια τας αμαρτίας του αυτάς.

Ιεζ. 18,25 και είπατε· ου κατευθύνει η οδός Κυρίου. ακούσατε δή πάς ο οίκος Ισραήλ· μη η οδός μου ου κατευθύνει; ουχί η οδός υμών ου κατευθύνει;

Ιεζ. 18,25 Σεις όμως είπατε και λέγετε· "Αυτός ο τρόπος της ενεργείας του Κυρίου δεν είναι ευθύς και δίκαιος". Ακούσατε, λοιπόν, όλοι σεις οι Ισραηλίται· ο ιδικός μου τρόπος και δρόμος δεν είναι ευθύς και δίκαιος η η ιδική σας νοοτροπία και οδός δεν είναι ευθεία και δίκαια;

Ιεζ. 18,26 εν τώ αποστρέψαι τον δίκαιον εκ της δικαιοσύνης αυτού και ποιήσει παράπτωμα και αποθάνη, εν τώ παραπτώματι, ώ εποίησεν, εν αυτώ αποθανείται.

Ιεζ. 18,26 Όταν ο δίκαιος αποστραφή και απομακρυνθή από τον δρόμον της αρετής και διαπράξη αμετανοήτως το κακόν και αποθάνη ένεκα της αιτίας αυτής, εξ αιτίας των αμαρτιών τας οποίας διέπραξεν, αυτός αποθνήσκει.

Ιεζ. 18,27 και εν τώ αποστρέψαι άνομον από της ανομίας αυτού, ής εποίησε, και ποιήσει κρίμα και δικαιοσύνην, ούτος την ψυχήν αυτού εφύλαξε

Ιεζ. 18,27 Όπως επίσης, όταν ο αμαρτωλός αποστραφή και απομακρυνθή από τον δρόμον της ασεβείας και αμαρτωλότητος αυτού, εις την οποίαν έχει ζήσει και εφαρμόσει τας εντολάς και τηρήσει δικαιοσύνην, αυτός διαφυλάττει την ζωήν του επί μακρόν.

Ιεζ. 18,28 και απέστρεψεν εκ πασών των ασεβειών αυτού, ών εποίησε, ζωή ζήσεται, ου μη αποθάνη.

Ιεζ. 18,28 Τούτο δε, διότι μετενόησε και απεμακρύνθη από όλων τας ασεβείας και αμαρτωλάς πράξεις, τας οποίας διέπραξε. Θα ζήση επί μακρόν και δεν θα τιμωρηθή με πρόωγον θάνατον.

Ιεζ. 18,29 και λέγουσιν ο οίκος του Ισραήλ· ου κατορθοί η οδός Κυρίου. μη η οδός μου ου κατορθοί, οίκος Ισραήλ; ουχί η οδός υμών ου κατορθοί;

Ιεζ. 18,29 Εν τούτοις ο ισραηλιτικός λαός λέγει· "ο τρόπος της ενεργείας του Κυρίου δεν είναι δίκαιος". Ο ιδικός μου τρόπος ενεργείας δεν είναι δίκαιος, ω Ισραηλίται; Η η ιδική σας νοοτροπία και ο ιδικός σας τρόπος ζωής δεν είναι δίκαιος;

Ιεζ. 18,30 έκαστον κατά την οδόν αυτού κρινώ υμάς, οίκος Ισραήλ, λέγει Κύριος. επιστρέψατε και αποστρέψατε εκ πασών των ασεβειών υμών, και ουκ έσονται υμίν εις κόλασιν αδικίας.

Ιεζ. 18,30 Δια τούτο και εγώ τον καθένα από σας ω Ισραηλίται, θα τον κρίνω ανάλογα με την ζώην, την οποίαν έζησε.

Μετανοήσατε, λοιπόν, και επιστρέψατε προς εμέ. Απομακρυνθήτε από όλων τας ασεβείας πράξεις σας και αυταί δεν θα είναι πλέον δια σας αιτία τιμωρίας και καταδίκης.

Ιεζ. 18,31 απορίψατε αφ εαυτών πάσας τας ασεβείας υμών, ας ησεβήσατε εις εμέ και ποιήσατε εαυτοίς καρδίαν καινήν και πνεύμα καινόν· και ινατί αποθνήσκετε, οίκος Ισραήλ;

Ιεζ. 18,31 Πετάξτε από επάνω σας όλων τας πονηράς πράξεις, τας οποίας ασεβούντες προς εμέ διεπράξατε, και βάλετε μέσα σας καινούργια καρδιά και νέον πνεύμα. Διατί εξακολουθείτε να αποθνήσκετε εξ αιτίας των αμαρτιών σας, ω Ισραηλίται;

Ιεζ. 18,32 διότι ου θέλω τον θάνατον του αποθνήσκοντος, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 18,32 Διότι εγώ δεν επιθυμώ και δεν θέλω τον θάνατον εκείνου, ο οποίος αποθνήσκει αμετανόητος εις τας αμαρτίας του", λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Ιεζ. 19,1 Καί σύ λαβέ θρήνον επί τον άρχοντα του Ισραήλ

Ιεζ. 19,1 Και συ, προφήτα, άρχισε να θρηνολογης δια τον βασιλέα του ιουδαϊκού λαού

Ιεζ. 19,2 και ερεΐς· τι η μήτηρ σου; σκύμνος· εν μέσω λεόντων εγενήθη, εν μέσω λεόντων επλήθυσε σκύμνους αυτής.

Ιεζ. 19,2 και είπε· Ποιά είναι η μητέρα σου; Τέκνον λεαίνης, ανάμεσα εις άλλους λέοντας εγεννήθη και ανάμεσα εις άλλους λέοντας εγέννησε πολλούς μικρούς λέοντας.

Ιεζ. 19,3 και απεπήδησεν εις των σκύμνων αυτής, λέων εγένετο και έμαθε του αρπάζειν αρπάγματα, ανθρώπους έφαγε.

Ιεζ. 19,3 Ένας από τους λεοντιδείς ανεπτύχθη πολύ και δεκρίθη, έγινε λέων, έμαθε να αρπάζει τα θύματά του, έφαγεν ανθρώπους.

Ιεζ. 19,4 και ήκουσαν κατ αυτού έθνη, εν τή διαφθορά αυτών συνελήφθη, και ήγαγον αυτόν εν κημώ εις γήν Αιγύπτου.

Ιεζ. 19,4 Τα άλλα έθνη ήκουσαν να γίνεται λόγος εναντίον αυτού, έστησαν δολίαν παγίδα και τον συνέλαβαν, τον εφίμωσαν και τον οδήγησαν εις την χώραν της Αιγύπτου.

Ιεζ. 19,5 και είδεν ότι απώσται απ αυτής, απώλετο η υπόστασις αυτής, και έλαβεν άλλον εκ των σκύμνων αυτής, λέοντα έταξεν αυτόν,

Ιεζ. 19,5 Η μητέρα του, η λέαινα, είδεν ότι ο λέων αυτός απεσπάσθη και απεμακρύνθη από αυτήν. Έχασε κάθε ελπίδα δια την ύπαρξίν του και επήρην έναν άλλον από τους σκύμνους της, τον ανέδειξε και τον εγκατέστησεν ως λέοντα.

Ιεζ. 19,6 και ανεστρέφετο εν μέσω λεόντων, λέων εγένετο και έμαθεν αρπάζειν αρπάγματα, ανθρώπους έφαγε·

Ιεζ. 19,6 Αυτός εξούσε ανάμεσα στους άλλους λέοντας, έγινε πραγματικός λέων, έμαθε να αρπάξει τα θύματά του και να τρώγει τους ανθρώπους.

Ιεζ. 19,7 και ενέμετο τώ θράσει αυτού και τας πόλεις αυτών εξηρήμωσε και ηφάνισε γήν και το πλήρωμα αυτής από φωνής ωρυώματος αυτού.

Ιεζ. 19,7 Με θράσος πολύ ελυμαίνεται τα πάντα, ερήμωσε τας πόλεις των ανθρώπων, εξωλόθρευσε την χώραν, τους ανθρώπους και τα ζώα αυτής ετρομοκρατούσε με τους βρυχηθμούς του.

Ιεζ. 19,8 και έδωκαν επ αυτόν έθνη εκ χωρών κυκλόθεν και εξεπέτασαν επ αυτόν δίκτυα αυτών, εν διαφθορά αυτών συνελήφθη·

Ιεζ. 19,8 Τα άλλα έθνη από τας γύρω χώρας των συνησπίσθησαν και εβάδισαν εναντίον αυτού. Ηπλωσαν δι' αυτόν τα δίκτυά των, τον συνέλαβαν εις την δολίαν παγίδα των.

Ιεζ. 19,9 και έθεντο αυτόν εν κημώ και εν γαλεάγρα, ήλθε προς βασιλέα Βαβυλώνας, και εισήγαγεν αυτόν εις φυλακήν, όπως μη ακουσθή η φωνή αυτού επί τα όρη τού Ισραήλ.

Ιεζ. 19,9 Τον εφίμωσαν, τον έβαλαν μέσα εις κλωβόν, τον έφεραν προς τον βασιλέα της Βαβυλώνας και εκείνος τον έρριψεν εις την φυλακήν, δια να μη ακουσθή πλέον η φωνή του επάνω εις τα όρη της γης Ισραήλ !

Ιεζ. 19,10 η μήτηρ σου ως άμπελος και ως άνθος εν ρόα εν ύδατι πεφυτευμένη, ο καρπός αυτής και ο βλαστός αυτής εγένετο εξ ύδατος πολλού.

Ιεζ. 19,10 Η μητέρα σου είναι ωσάν την άμπελον. Είναι ωσάν το άνθος της ροδιάς, η οποία έχει φυτευθή πλησίον εις ύδατα. Οι καρποί και οι βλαστοί της ήσαν άφθονοι, χάρις εις τα πλούσια ποτίσματα.

Ιεζ. 19,11 και εγένετο αυτή ράβδος επί φυλήν ηγουμένων, και υψώθη τώ μεγέθει αυτής εν μέσω στελεχών και είδε το μέγεθος αυτής εν πλήθει κλημάτων αυτής.

Ιεζ. 19,11 Εβλάστησε και ανεπτύχθη εις αυτήν ισχυρός βλαστός, σκήπτρον εις φυλήν αρχόντων. Και ο βλαστός αυτός υψώθη και ανεπτύχθη, διεκρίθη δια το μέγεθος του ανάμεσα εις άλλα στελέχη. Η μήτηρ σου είδε το μέγεθος του σκήπτρου αυτού μεταξύ του πλήθους των άλλων βλαστών της.

Ιεζ. 19,12 και κατεκλάσθη εν θυμώ, επί γήν ερίφη, και άνεμος ο καύσων εξήρανε τα εκλεκτά αυτής· εξεδικήθη και εξηράνθη η ράβδος ισχύος αυτής, πύρ ανήλωσεν αυτήν.

Ιεζ. 19,12 Αίφνης όμως συνετριβή αυτή με θυμόν, ερρίφη κάτω στο έδαφος. Ο καυστικός άνεμος εξήρανε τους εκλεκτούς βλαστούς της. Ετιμωρήθη και εξηράνθη η βασιλική ράβδος. Το πυρ την κατέφαγε.

Ιεζ. 19,13 και νύν πεφύτευκαν αυτήν εν τή ερήμω, εν γη ανύδρω·

Ιεζ. 19,13 Τώρα είναι φυτευμένη εις μίαν έρημον και χωρίς νερό περιοχήν.

Ιεζ. 19,14 και εξήλθε πύρ εκ ράβδου εκλεκτών αυτής και κατέφαγεν αυτήν, και ουκ ήν εν αυτή ράβδος ισχύος. φυλή εις παραβολήν θρήνον εστί και έσται εις θρήνον.

Ιεζ. 19,14 Φωτιά εβγήκεν από την ράβδον ανάμεσα από τους άλλους εκλεκτούς βλαστούς της και την κατέφαγε. Και έτσι δεν υπάρχει εις αυτήν την άμπελον ο εξαιρετικός και ισχυρός εκείνος βλαστός. Η παραβολή αυτή αναφέρεται εις μίαν φυλήν αξιοθρήνητον, και θα είναι η φυλή αυτή αξία θρήνου επί πολύν χρόνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Ιεζ. 20,1 Καί εγένετο εν τώ έτει τώ εβδόμω, εν τώ πέμπτω μηνί, δεκάτη τού μηνός, ήλθον άνδρες εκ των πρεσβυτέρων οίκου Ισραήλ επερωτήσαι τον Κύριον και εκάθισαν πρό προσώπου μου.

Ιεζ. 20,1 Κατά το έβδομον έτος, τον πέμπτον μήνα, την δεκάτην του μηνός, ήλθον μερικοί άνδρες από τους πρεσβυτέρους του ισραηλιτικού λαού, να ερωτήσουν τον Κυριον και εκάθισαν ενώπιόν μου.

Ιεζ. 20,2 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 20,2 Ο Κυριος ομίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 20,3 υιέ ανθρώπου, λάλησον προς τους πρεσβυτέρους τού οίκου Ισραήλ και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ει επερωτήσαί με υμείς έρχεσθε· ζώ εγώ ει αποκριθήσομαι υμίν, λέγει Κύριος·

Ιεζ. 20,3 "υιέ ανθρώπου, ομίλησε προς τους πρεσβυτέρους του Ιουδαϊκού λαού και είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Αληθώς έρχεσθε να με ερωτήσετε· Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, ότι δεν θα αποκριθώ κατά τας διαθέσεις σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 20,4 ει εκδικήσω αυτούς εκδικήσει, υιέ ανθρώπου, τας ανομίας των πατέρων αυτών διαμαρτυραι αυτοίς

Ιεζ. 20,4 Υιέ ανθρώπου, να διαμαρτυρηθής ζωηρώς δια τας αμαρτίας των προγόνων των και ειπέ ότι και αυτούς τους ιδίους θα τιμωρήσω δια τας ιδικάς των αμαρτίας.

Ιεζ. 20,5 και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· αφ ής ημέρας ηρέτισα τον οίκον Ισραήλ και εγνωρίσθην τώ σπέρματι οίκου Ιακώβ και εγνωσθην αυτοίς εν γη Αιγύπτου και αντελαβόμην τή χειρί μου αυτών λέγων· εγώ Κύριος ο Θεός υμών,

Ιεζ. 20,5 Ειπέ, λοιπόν, προς αυτούς· Αυτά λέγει ο Κυριος. Από την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν ανάμεσα από όλους τους λαούς εξέλεξα τον ισραηλιτικόν λαόν και κατέστησα τον εαυτόν μου γνωστόν στους απογόνους του Ιακώβ, και εγνωρίσθην εις αυτούς εις την χώραν της Αιγύπτου και τους επήρα με την παντοδύναμον δεξιάν μου, τους είπα· εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας,

Ιεζ. 20,6 εν εκείνη τή ημέρα αντελαβόμην τή χειρί μου αυτών τού εξαγαγείν αυτούς εκ γής Αιγύπτου εις την γήν, ήν ητοίμασα αυτοίς, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, κηρίον εστί παρά πάσαν την γήν.

Ιεζ. 20,6 Κατά την ημέραν εκείνην τους επήρα με την παντοδύναμον δεξιάν μου, δια να βγάλω αυτούς ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου και να τους οδηγήσω εις χώραν, την οποίαν ητοίμασα προς χάριν αυτών· χώραν, η οποία ρέει γάλα και μέλι, χώραν η οποία δια την μεγάλην ευφορίαν της, ομοιάζει με κηρήθραν περισσότερο από κάθε άλλην περιοχήν.

Ιεζ. 20,7 και είπα προς αυτούς· έκαστος βδελύγματα των οφθαλμών αυτού αποριψάτω, και εν τοίς επιτηδεύμασιν Αιγύπτου μη μιαινεσθε, εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Ιεζ. 20,7 Είπα προς αυτούς· ο καθένας από σας ας πετάξει μακριά τα βδελυρά είδωλα, τα οποία εβλέπατε εις την χώραν της Αιγύπτου, και μη μολύνεσθε με τας πονηράς και μολυσμένας πράξεις των κατοίκων της Αιγύπτου. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Ιεζ. 20,8 και απέστησαν απ εμού και ουκ ηθέλησαν εισακούσαί μου, τα βδελύγματα των οφθαλμών αυτών ουκ απέριψαν και τα επιτηδεύματα Αιγύπτου ουκ εγκατέλιπον. και είπα τού εκχέαι τον θυμόν μου επ αυτούς τού συντελέσαι την οργήν

μου εν αυτοίς εν μέσω γής Αιγύπτου.

Ιεζ. 20,8 Αυτοί όμως επεμακρύνθησαν από εμέ, δεν ηθέλησαν να υπακούσουν εις την φωνήν μου. Τα βδελυρά είδωλα, που έβλεπαν εις την χώραν της Αιγύπτου, δεν τα απέριψαν. Τα αμαρτωλά έργα των Αιγυπτίων δεν τα απηρνήθησαν και δεν τα εγκατέλειψαν. Είπα να αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου κατ' αυτών και να ολοκληρώσω την οργήν μου εναντίον των, όταν ακόμη ευρίσκοντο εις την Αίγυπτον.

Ιεζ. 20,9 και εποίησα όπως το όνομά μου το παράπαν μη βεβηλωθή ενώπιον των εθνών, ών αυτοί εισιν εν μέσω αυτών, εν οίς εγνώσθην προς αυτούς ενώπιον αυτών τού εξαγαγείν αυτούς εκ γής Αιγύπτου.

Ιεζ. 20,9 Επραξα όμως και έδειξα έλεος και συγκατάβασιν προς αυτούς, δια να μη κατηγορηθή και βεβηλωθή καθόλου το Ονομά μου μεταξύ των ειδωλολατρικών λαών, εν μέσω των οποίων αυτοί εξούσαν και ενώπιον των οποίων κατέστησα εις αυτούς γνωστόν το Ονομά μου και υπεσχέθην να τους βγάλω ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου.

Ιεζ. 20,10 και ήγαγον αυτούς εις την έρημον

Ιεζ. 20,10 Και πράγματι, τους εβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον, τους ωδήγησα εις έρημον περιοχίην

Ιεζ. 20,11 και έδωκα αυτοίς τα προστάγματά μου και τα δικαιώματά μου εγνώρισα αυτοίς, όσα ποιήσει αυτά άνθρωπος και ζήσεται εν αυτοίς.

Ιεζ. 20,11 και εκεί έδωκα εις αυτούς τας εντολάς μου. Κατέστησα εις αυτούς γνωστά τα προστάγματά μου, τα οποία, εάν ο άνθρωπος τα εφαρμόση εις την ζωήν του, θα ζήση ειρηνικός και ασφαλής.

Ιεζ. 20,12 και τα σάββατά μου έδωκα αυτοίς τού είναι εις σημείον ανά μέσον εμού και ανά μέσον αυτών τού γινώναι αυτούς διότι εγώ Κύριος ο αγιάζων αυτούς.

Ιεζ. 20,12 Έδωσα εις αυτούς την εορτήν και την αργίαν του Σαββάτου, να αγιάζουν το Σαββατον, δια να είναι αυτό σημείον συνδέσμου μεταξύ εμού και μεταξύ αυτών, ώστε να γνωρίζουν και να αισθάνωνται, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος τους εξεχώρισα από τα άλλα έθνη, δια να τους αναδείξω λαόν άγιον.

Ιεζ. 20,13 και είπα προς τον οίκον τού Ισραήλ εν τή ερήμω· εν τοίς προστάγμασί μου πορεύεσθε· και ουκ επορεύθησαν και τα δικαιώματά μου απώσαντο, ά ποιήσει αυτά άνθρωπος και ζήσεται εν αυτοίς, και τα σάββατά μου εβεβήλωσαν σφόδρα. και είπα τού εκχέαι τον θυμόν μου επ αυτούς εν τή ερήμω τού εξαναλώσαι αυτούς.

Ιεζ. 20,13 Είπα ακόμη στον Ισραηλιτικόν λαόν, όταν ευρίσκετο εις την έρημον· να ζητε και να πορεύεσθε σύμφωνα με τας εντολάς μου. Εκείνοι όμως δεν επορεύθησαν σύμφωνα με αυτάς και απέριψαν τα προστάγματά μου, τα οποία εάν ο άνθρωπος εφαρμόση θα ζήση δι' αυτών ειρηνικός και ασφαλής. Εβεβήλωσαν κατά τον χειρότερον τρόπον την αγιότητα και αργίαν του Σαδδάτου. Είπα τότε να αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον αυτών και εκεί εις την έρημον, που ευρίσκοντο, να τους εξολοθρεύσω τελείως.

Ιεζ. 20,14 και εποίησα όπως το όνομά μου το παράπαν μη βεβηλωθή ενώπιον των εθνών, ών εξήγαγον αυτούς κατ οφθαλμούς αυτών.

Ιεζ. 20,14 Δεν έκαμα όμως αυτό, δια να μη διαβληθή το Ονομά μου ουδ' επ' ελάχιστον από τα έθνη, ενώπιον των οφθαλμών των οποίων έβγαλα αυτούς ελευθέρους από την Αίγυπτον.

Ιεζ. 20,15 και εγώ εξήρα την χείρά μου επ αυτούς εν τή ερήμω το παράπαν τού μη εισαγαγείν αυτούς εις την γήν, ήν έδωκα αυτοίς, γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, κηρίον εστί παρά πάσαν την γήν,

Ιεζ. 20,15 Αλλά, εκεί εις την έρημον, εσήκωσα το χέρι μου και ωρκίσθην εις αυτούς και είπα, ότι κατ' ουδένα τρόπον και λόγον θα τους οδηγήσω εις την χώραν, την οποίαν είχα προορίσει δι' αυτούς, χώραν που ρέει γάλα και μέλι. Είναι κηρήθρα ευφωρωτέρα και πλουσιωτέρα από κάθε άλλην χώραν.

Ιεζ. 20,16 ανθ' ών τα δικαιώματά μου απώσαντο και εν τοίς προστάγμασί μου ουκ επορεύθησαν εν αυτοίς και τα σάββατά μου εβεβήλουν και οπίσω των ενθυμημάτων καρδιάς αυτών επορεύοντο.

Ιεζ. 20,16 Θα τους τιμωρήσω δε έτσι, είπα, διότι αυτοί απέριψαν τας εντολάς μου, δεν επορεύθησαν και δεν έζησαν σύμφωνα με τα προστάγματά μου. Εβεβήλωσαν δε την αργίαν και αγιότητα του Σαββάτου μου και σύμφωνα με την επιθυμίαν των καρδιών των επορεύθησαν οπίσω των ειδώλων.

Ιεζ. 20,17 και εφείσατο ο οφθαλμός μου επ αυτούς τού εξαλείφαι αυτούς και ουκ εποίησα αυτούς εις συντέλειαν εν τή ερήμω.

Ιεζ. 20,17 Ο σπλαγχνικός όμως οφθαλμός μου τους ελυπήθη και δεν τους εξωλόθρευσα μέσα εις την έρημον.

Ιεζ. 20,18 και είπα προς τα τέκνα αυτών εν τή ερήμω· εν τοίς νομίμοις των πατέρων υμών μη πορεύεσθε και τα δικαιώματα αυτών μη φυλάσσεσθε και εν τοίς επιτηδεύμασιν αυτών μη συναναμίσεσθε και μη μαιίνεσθε.

Ιεζ. 20,18 Είπα προς τα απολειφθέντα τέκνα των εις την έρημον· μη πορευθήτε και μη ζήσετε σύμφωνα με τας πονηράς παραδόσεις των πατέρων σας. Τους νόμους των να μη τους τηρήσετε και με τα έργα των να μη έχετε καμμίαν επικοινωνίαν· να μη μολυνθήτε με αυτά.

Ιεζ. 20,19 εγώ Κύριος ο Θεός υμών, εν τοίς προστάγμασί μου πορεύεσθε και τα δικαιώματά μου φυλάσσεσθε, και ποιείτε αυτά·

Ιεζ. 20,19 Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας. Να βαδίζετε σύμφωνα με τα προστάγματά μου και να τηρήτε τας εντολάς μου και να τας εφαρμόζετε.

Ιεζ. 20,20 και τα σάββατά μου αγιάζετε, και έστω εις σημείον ανά μέσον εμού και υμών τού γινώσκειν διότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών.

Ιεζ. 20,20 Να τηρήτε την αργίαν του Σαββάτου και να αγιάζετε αυτό. Τούτο θα είναι σήμειον συνδετικόν μεταξύ εμού και υμών, ώστε να γνωρίζετε, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Ιεζ. 20,21 και παρεπικράναν με και τα τέκνα αυτών, εν τοίς προστάγμασί μου ουκ επορεύθησαν, και τα δικαιώματά μου ουκ εφυλάξαντο τού ποιείν αυτά, ά ποιήσει άνθρωπος και ζήσεται εν αυτοίς, και τα σάββατά μου εβεβήλουν. και είπα τού εκχέαι τον θυμόν μου επ αυτούς εν τή ερήμω τού συντελέσαι την οργήν μου επ αυτούς·

Ιεζ. 20,21 Παρ' όλα όμως αυτά, και τα τέκνα των με παρεπικράναν. Δεν έζησαν και δεν επορεύθησαν σύμφωνα με τα προστάγματά μου, δεν ηθέλησαν και δεν προσεπάθησαν να τηρήσουν τας εντολάς μου, τας οποίας, εάν ο άνθρωπος τηρήση, θα ζήση δι' αυτών ειρηνικός και ασφαλής. Τουναντίον εβεβήλωσαν την αργίαν και τον αγιασμόν του Σαββάτου. Είπα, να αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον των και να ολοκληρώσω την οργήν μου εναντίον αυτών εκεί εις την

έρημον.

Ιεζ. 20,22 και εποίησα όπως το όνομά μου το παράπαν μη βεβηλωθή ενώπιον των εθνών, ών εξήγαγον αυτούς κατ' οφθαλμούς αυτών.

Ιεζ. 20,22 Δεν έπραξα όμως έτσι, δια να μη διαβληθή ούτε επ' ελάχιστον το Όνομά μου ενώπιον των εθνών, εμπρός από τα μάτια των οποίων εβγάλα αυτούς ελευθέρους από την Αίγυπτον.

Ιεζ. 20,23 και εξήρα την χείρά μου επ αυτούς εν τή ερήμω τού διασκορπίσαι αυτούς εν τοίς έθνεσι και διασπείραι αυτούς εν ταις χώραις,

Ιεζ. 20,23 Υψωσα όμως το χέρι μου και ωρκίσθην εναντίον των εκεί εις την έρημον, ότι θα τους διασκορπίσω εις τα εθνη· θα τους διασπείρω εις τας διαφόρους χώρας.

Ιεζ. 20,24 ανθ' ών τα δικαιώματά μου ουκ εποίησαν και τα προστάγματά μου απώσαντο και τα σάββατά μου εβεβήλουν, και οπίσω των ενθυμημάτων των πατέρων αυτών ήσαν οι οφθαλμοί αυτών.

Ιεζ. 20,24 Τούτο δε, διότι δεν ετήρησαν τας εντολάς μου. Τα δε προστάγματά μου τα κατεφρόνησαν, τα Σαββατα μου τα εβεβήλωσαν και τα μάτια των παρακολουθούσαν με αμαρτωλούς πόθους τας ειδωλολατρικάς επιθυμίας των πατέρων των.

Ιεζ. 20,25 και εγώ έδωκα αυτοίς προστάγματα ου καλά και δικαιώματα, εν οίς ου ζήσονται εν αυτοίς.

Ιεζ. 20,25 Δια τούτο εγώ ενομοθέτησα προστάγματα, ου ευχάριστα δι' αυτούς, αλλά απειλητικά, και εντολάς, δια των οποίων δεν πρόκειται να ζήσουν ειρηνικοί και ασφαλείς εις την χώραν των.

Ιεζ. 20,26 και μιανώ αυτούς εν τοίς δόμασιν αυτών εν τώ διαπορευέσθαι με πάν διανοίγον μήτρων, όπως αφανίσω αυτούς.

Ιεζ. 20,26 Θα τους θεωρήσω μολυσμένους εις τας προσφοράς των, διότι κάθε πρωτοτόκον, που ανήκει εις εμέ, το προσφέρουν θυσίαν στο πυρ των ειδώλων και έτσι με παροργίζουν, δια να τους εξαφανίσω.

Ιεζ. 20,27 Διά τούτο λάλησον προς τον οίκον τού Ισραήλ, υιέ ανθρώπου, και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· έως τούτου παρώργισάν με οι πατέρες υμών εν τοίς παραπτώμασιν αυτών, εν οίς παρέπεσον εις εμέ.

Ιεζ. 20,27 Δια τούτο λάλησε προς Ισραηλίτας, υιέ ανθρώπου, και ειπέ προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Μέχρι τέτοιου σημείου με εξώργισαν οι πατέρες σας με τας παραβάσεις των, εις τας οποίας περιέπεσαν ενώπιόν μου!

Ιεζ. 20,28 και εισήγαγον αυτούς εις την γήν, ήν ήρα την χείρά μου τού δούναι αυτήν αυτοίς, και είδον πάντα βουνόν υψηλόν και πάν ξύλον κατάσκιον και έθυσαν εκεί τοίς θεοίς αυτών και έταξαν εκεί οσμήν ευωδίας και έσπεισαν εκεί τας σπονδάς αυτών.

Ιεζ. 20,28 Και όμως εγώ τους ωδήγησα και τους εισήγαγον εις την χώραν, δια την οποίαν ύψωσα το χέρι μου και ωρκίσθην, ότι θα την δώσω εις αυτούς. Εκεί δε αυτοί έστρεψαν τα βλέμματά των και είδαν κάθε υψηλόν λόφον και κάθε βαθύσκιον δένδρον και εκεί προσέφεραν θυσίας στους ειδωλικούς θεούς των· προσέφεραν θυμίαμα και εκαμαν τας σπονδάς των.

Ιεζ. 20,29 και είπον προς αυτούς· τι εστιν Αβαμά, ότι υμείς εισπορευέσθε εκεί; και επεκάλεσαν το όνομα αυτού Αβαμά έως της σήμερον ημέρας.

Ιεζ. 20,29 Είπα τότε προς αυτούς· τι είναι αυτός ο Αβαμά, ο υψηλός τόπος στον οποίον σεις μεταβαίνετε, δια να λατρεύσετε τα είδωλα; Αυτοί δε ανόμασαν τον τόπον εκείνον Αβαμά και το όνομα αυτό μένει έως την σημερινήν ημέραν.

Ιεζ. 20,30 διά τούτο ειπόν προς τον οίκον τού Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ει εν ταις ανομίαις των πατέρων υμών υμείς μαιίνεσθε και οπίσω των βδελυγμάτων αυτών υμείς εκπορνεύετε,

Ιεζ. 20,30 Δια τούτο είπε προς τους Ισραηλίτας· αυτά λέγει ο Κυριος· Εάν και εφ' όσον και σεις μολύνεσθε με τας αυτάς παρανομίας των προγόνων σας και πορευέσθε οπίσω από τα βδελυρά είδωλά των, ώστε να αποστατήτε από εμέ με την πίστιν σας αυτήν εις τα είδωλα,

Ιεζ. 20,31 και εν ταις απαρχαίς των δομάτων υμών, εν τοίς αφορισμοίς, οίς υμείς μαιίνεσθε εν πάσι τοίς ενθυμήμασιν υμών έως της σήμερον ημέρας, και εγώ αποκριθώ υμίν, οίκος τού Ισραήλ; ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ει αποκριθήσομαι υμίν, και ει αναβήσεται επί το πνεύμα υμών τούτο.

Ιεζ. 20,31 εφ' όσον προσφέρετε και ορίζετε τας προσφοράς των απαρχών σας δια τα είδωλα και μολύνεσθε με όλας αυτάς τας προσφοράς κατά τας πονηράς ειδωλολατρικάς επιθυμίας των καρδιών σας μέχρι της ημέρας αυτής, εγώ τι πρέπει να αποκριθώ εις σας, Ισραηλίται; Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θα δώσω ευνοϊκάς προς σας απαντήσεις και δεν θα γίνη εκείνο, το οποίον σεις με τον νουν σας σκέπτεσθε και επιθυμείτε.

Ιεζ. 20,32 και ουκ εσται ον τρόπον υμείς λέγετε· εσόμεθα ως τα έθνη και ως αι φυλαί της γής τού λατρεύειν ξύλοις και λίθοις.

Ιεζ. 20,32 Δεν θα πραγματοποιηθή εκείνο, το οποίον σεις λέγετε. "Θα γίνωμεν και ημείς όπως τα αλλά ειδωλολατρικά έθνη, όπως και αι άλλα φυλαί της γης, αι οποίαι λατρεύουν ως θεούς ξύλα και λίθους".

Ιεζ. 20,33 διά τούτο, ζώ εγώ, λέγει Κύριος, εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ και εν θυμώ κεχυμένω βασιλεύσω εφ υμάς·

Ιεζ. 20,33 Δια τούτο ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι με την παντοδύναμον δεξιάν μου και με τον ισχυρόν βραχίονά μου και με θυμόν, τον οποίον θα αφήσω να εκσπάση εναντίον σας, θα γίνω βασιλεύς και εξουσιαστής εις σας.

Ιεζ. 20,34 και εξάξω υμάς εκ των λαών και εισδέξομαι υμάς εκ των χωρών, ου διεσκορπίσθητε εν αυταίς, εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ και εν θυμώ κεχυμένω.

Ιεζ. 20,34 Θα σας βγάλω, βέβαια, από τους λαούς και από τας χώρας, εις τας οποίας σας έχω διασκορπίσει και θα σας υποδεχθώ και πάλιν με την παντοδύναμον δεξιάν μου και τον ισχυρόν βραχίονά μου, και θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον των εχθρών σας.

Ιεζ. 20,35 και άξω υμάς εις την έρημον των λαών, και διακριθήσομαι προς υμάς εκεί πρόσωπον κατά πρόσωπον.

Ιεζ. 20,35 Θα σας οδηγήσω όμως εις την έρημον των λαών περιοχήν και εκεί θα δικασθώ μαζί σας πρόσωπον προς πρόσωπον.

Ιεζ. 20,36 ον τρόπον διεκριθην προς τους πατέρας υμών εν τή ερήμω της Αιγύπτου, ούτως κρίνω υμάς, λέγει Κύριος·

Ιεζ. 20,36 Οπως έχω κρίνει και ενεργήσει προς τους πατέρας σας, όταν ευρίσκοντο εις την Αίγυπτον, κατά παρόμοιον τρόπον θα κρίνω και σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 20,37 και διάξω υμάς υπό την ράβδον μου και εισάξω υμάς εν αριθμόν

Ιεζ. 20,37 Θα σας περάσω κάτω από την ποιμενικήν μου ράβδον και εις ολίγον αριθμόν θα σας εισαγάγω εις την πατριδα σας,

Ιεζ. 20,38 και εκλέξω εξ υμών τους ασεβείς και τους αφεστηκότας, διότι εκ της παροικεσίας αυτών εξάξω αυτούς, και εις την γήν του Ισραήλ ουκ εισελεύσονται και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 20,38 διότι θα διαλέξω και θα αφαιρέσω από ανάμεσά σας τους ασεβείς, αυτούς που έχουν απομακρυνθή από εμέ. Από τον τόπον της εξορίας θα βγάλω αυτούς, άλλα εις την χώραν της Ιουδαίας δεν θα εισέλθουν. Και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 20,39 και υμείς οίκος Ισραήλ, τάδε λέγει Κύριος Κύριος· έκαστος τα επιτηδεύματα αυτού εξάρατε· και μετά ταύτα ει υμείς εισακούετέ μου και το όνομά μου το άγιον ου βεβηλώσετε ουκέτι εν τοίς δώροις υμών και εν τοίς επιτηδεύμασιν υμών· Ιεζ. 20,39 Ακούσατε σεις, οι Ισραηλίται. Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος ο καθένας από σας, ας αποκήρυσξη και ας πετάξη μακρυνά από τον εαυτόν του τα πονηρά έργα του. Κατόπιν σεις απηλλαγμένοι από τα πονηρά σας έργα θα υπακούσετε εις εμέ. Δεν θα βεβηλώσετε πλέον το Ονομά μου με τας δωρεάς σας στους ειδωλικούς ναούς και με τα πονηρά έργα σας.

Ιεζ. 20,40 διότι επί τού όρους τού άγιου μου, επ όρους υψηλού, λέγει Κύριος Κύριος, εκεί δουλεύουσιν μοι πάς οίκος Ισραήλ εις τέλος, και εκεί προσδέξομαι και εκεί επισκέψομαι τας απαρχάς υμών και τας απαρχάς των αφορισμών υμών εν πάσι τοίς αγιάσμασιν υμών·

Ιεζ. 20,40 Διότι επάνω στο άγιον όρος μου, επάνω στο υψηλόν όρος, λέγει ο Κυριος Κυριος, εκεί θα με υπηρετούν όλοι οι Ισραηλίται εξ ολοκλήρου. Εκεί θα σας υποδεχθώ, εκεί θα δεχθώ ευχαρίστως τας προσφοράς σας, τας εκλεκτάς προσφοράς, που θα ορίσετε δι εμέ, όλα τα προς εμέ αφιερώματά σας.

Ιεζ. 20,41 εν σομή ευωδίας προσδέξομαι υμάς εν τώ εξαγαγείν με υμάς εκ των λαών και εισδέχεσθαι υμάς εκ των χωρών, εν αις δισκοροπίσθητε εν αυταίς, και αγιασθήσομαι εν υμίν κατ οφθαλμούς των λαών.

Ιεζ. 20,41 Θα σας υποδεχθώ ευχάριστα ως ευδιάν. Όταν θα σας βγάλω ελευθέρους από τους λαούς, θα σας υποδεχθώ από τας χώρας, εις τας οποίας είχατε διασκοροπισθή. Θα δοξασθώ έτσι εν μέσω υμών, ώστε να ίδουν και οι άλλοι λαοί.

Ιεζ. 20,42 και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος εν τώ εισαγαγείν με υμάς εις την γήν του Ισραήλ, εις την γήν, εις ήν ήρα την χείρά μου τού δούναυ αυτήν τοίς πατράσιν υμών.

Ιεζ. 20,42 Και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα σας εισαγάγω εις την χώραν του Ισραήλ· εις την χώραν, δια την οποίαν ύψωσα την χείρα μου και ωρκίσθην, να την δώσω στους προγόνους σας.

Ιεζ. 20,43 και μνησθήσεσθε εκεί τας οδούς υμών και τα επιτηδεύματα υμών, εν οίς εμιαίνεσθε εν αυτοίς, και κόψεσθε τα πρόσωπα υμών εν πάσαις ταίς κακίαις υμών.

Ιεζ. 20,43 Εκεί θα αναλογισθήτε τους αμαρτωλούς δρόμους της ζωής σας και τα πονηρά σας έργα, με τα οποία είχατε μολυνθή. Θα θρηνήσουν και θα πενήσουν τα πρόσωπά σας δι' όλας τας κακίας, τας οποίας προηγουμένως είχατε.

Ιεζ. 20,44 και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος εν τώ ποιήσαι με ούτως υμίν, όπως το όνομά μου μη βεβηλωθή κατά τας οδούς υμών τας κακάς και κατά τα επιτηδεύματα υμών τα διεφθαγμένα, λέγει Κύριος. (Μασ. 21,1)

Ιεζ. 20,44 Και θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν κατ αυτόν τον τρόπον ενεργήσω απέναντι σας. Θα πράξω δε έτσι, δια να μη διαβληθή και μολυνθή το Ονομά μου εξ αιτίας των πονηρών δρόμων και τρόπων της ζωής σας και των διεφθαγμένων έργων σας", λέγει ο Κυριος. (Μασ. ΚΑ', 1)

Ιεζ. 20,45 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 20,45 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 20,46 υιέ ανθρώπου, στήρισον το πρόσωπόν σου επί Θαιμάν και επίβλεψον επί Δαρόμ και προφήτευσον επί δρυμόν ηγούμενον Ναγέβ

Ιεζ. 20,46 "υιέ ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου απειλητικόν εναντίον της Θαιμάν, ρίψε βλέμμα απειλητικόν εναντίον της Δαρόμ και προφήτευσε εναντίον του μεγάλου δάσους του Ναγέβ.

Ιεζ. 20,47 και ρερίς τώ δρυμό Ναγέβ· άκουε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ ανάπτω εν σοί πύρ, και καταφάγεται εν σοί πάν ξύλον χλωρόν και πάν ξύλον ξηρόν, ου σβεσθήσεται η φλόξ η εξαφθείσα, και κατακαυθήσεται εν αυτή πάν πρόσωπον από απηλιώτου έως βορρά·

Ιεζ. 20,47 Ειπέ στο δάσος αυτό του Ναγέβ· αυτά λέγει Κυριος Κυριος· Ιδού εγώ ανάπτω εις σε φωτιάν και η φωτιά θα καταφάγη όλα τα δένδρα σου, χλωρά και ξηρά, και δεν θα σβησθή η αναφθείσα φλόγα, αλλά μέσα εις αυτήν θα κατακαούν όλοι οι άνθρωποι, από ανατολών μέχρι βορρά.

Ιεζ. 20,48 και επιγνώσεται πάσα σάρξ ότι εγώ Κύριος εξέκαυσα αυτό και ου σβεσθήσεται.

Ιεζ. 20,48 Και τότε κάθε άνθρωπος θα μάθη ότι εγώ ο Κυριος και Θεός ήναψα την φωτιάν αυτήν, η οποία και δεν θα σβήση".

Ιεζ. 20,49 και είπα· μηδαμώς Κύριε Κύριε· αυτοί λέγουσι προς με· ουχί παραβολή εστι λεγομένη αυτή

Ιεζ. 20,49 Εγώ είπα τότε· "ουχι Κυριε· ποτέ να μη γίνη έτσι". Εκείνοι όμως αδιάφοροι προς την φωνήν του Κυρίου μου είπαν με επιπολαιότητα· "απλή παραβολή δεν είναι αυτά;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Ιεζ. 21,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 21,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 21,2 διά τούτο προφήτευσον, υιέ ανθρώπου, και στήρισον το πρόσωπόν σου επί Ιερουσαλήμ και επίβλεψον επί τα άγια αυτών και προφητεύσεις επί την γήν τού Ισραήλ

Ιεζ. 21,2 "δια τούτο, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και στρέψε απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον της Ιερουσαλήμ. Ρίψε το βλέμμα σου στους ιερούς τόπους και θα προφητεύσης καθ όλην την χώραν της Ιουδαίας.

Ιεζ. 21,3 και ρερίς προς την γήν τού Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ προς σε και εκσπάσω το εγχειριδιόν μου εκ τού κολεού αυτού και εξολοθρεύσω εκ σου άνομον και άδικον·

Ιεζ. 21,3 Εναντίον της χώρας του Ισραήλ θα είπης· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ έρχομαι εναντίον σου, θα ανασπάσω την μάχαιράν μου από την θήκην της και θα εξολοθρεύσω από σε κάθε παράνομον και άδικον άνθρωπον.

Ιεζ. 21,4 ανθ ών εξολοθρεύσω εκ σου άδικον και άνομον, ούτως εξελεύσεται το εγχειριδιόν μου εκ τού κολεού αυτού επί πάσαν σάρκα από απηλιώτου έως βορρά·

Ιεζ. 21,4 Επαναλαμβάνω δια να εξολοθρεύσω από σε κάθε άδικον και παράνομον άνθρωπον, δι' αυτόν τον σκοπόν θα εξέλθη η μαχαιρά μου από την θήκην αυτής, δια να εξοντώση κάθε αμαρτωλόν ανθρωπον από ανατολών έως βορρά.

Ιεζ. 21,5 και επιγνώσεται πάσα σάρξ διότι εγώ Κύριος εξέσπασα το εγχειρίδιόν μου εκ τού κολεού αυτού και ουκ αποστρέψει ουκέτι.

Ιεζ. 21,5 Ετσι κάθε άνθρωπος θα μάθη, ότι εγώ ο Κυριος ανέσπασα την μάχαιράν μου από την θήκην αυτής και δεν θα επιστρέψη πλέον εις αυτήν.

Ιεζ. 21,6 και σύ υιέ ανθρώπου, καταστέναξον εν συντριβή οσφύος σου και εν οδύνας στενάξεις κατ οφθαλμούς αυτών.

Ιεζ. 21,6 Και συ, υιέ ανθρώπου, στέναξε και ξαναστέναξε πολύ, εν συντριβή καρδιάς. Βγάλε οδυνηρούς στεναγμούς ενώπιον των οφθαλμών των.

Ιεζ. 21,7 και έσται εάν είπωσι προς σε· ένεκα τίνος σύ στενάξεις; και ερείς· επί τή αγγελία, διότι έρχεται, και θραυσθήσεται πάσα καρδιά, και πάσαι χείρες παραλυθήσονται, και εκψύξει πάσα σάρξ και πάν πνεύμα, και πάντες μηροί μολυνθήσονται υγρασία· ιδού έρχεται και έσται λέγει Κύριος.

Ιεζ. 21,7 Εάν δε και σε ερωτήσουν, διατί συ στενάξεις; Θα πης· δια την αναγγελίαν, ότι έρχεται η καταστροφή και θα θρυμματισθ η κάθε καρδιά και όλα αι χείρες θα παραλύσουν από τον τρόμον. Καθε ζωντανή σαρκ και κάθε πνεύμα θα λιποθυήσουν και ένεκα του τρόμου θα μολυνθούν οι μηροί όλων από το ακάθαρτον υγρόν του σώματος. Ιδού, έρχεται η σύμφορα· και ετσι θα γίνη", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 21,8 και εγένετο λόγος Κυρίου προς με, λέγων·

Ιεζ. 21,8 Ο Κύριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 21,9 υιέ ανθρώπου, προφήτευσον και ερείς· τάδε λέγει Κύριος· ειπόν· ρομφαία ρομφαία, οξύνου και θυμώθητι,

Ιεζ. 21,9 "υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· ειπέ· Μαχαιρα, μάχαιρα ακονίσου, θύμωσε,

Ιεζ. 21,10 όπως σφάξης σφάγια, οξύνου όπως γένη εις στίλβωσιν, ετοιμή εις παράλυσιν, σφάζε, εξουδένει, απωθού πάν ξύλον.

Ιεζ. 21,10 δια να σφάξης σφάγια. Γινε οξεία και κοπτερή, στίλβουσα, ετοιμή να παραλύσης κάθε άνθρωπον. Σφάζε κατά συνέχειαν, εξωλόθρευε, απομάκρυνε από εμπρός σου κάθε εμπόδιον".

Ιεζ. 21,11 και έδωκεν αυτήν ετοιμην τού κρατείν χείρα αυτού· εξηκονήθη η ρομφαία, εστιν ετοιμή τού δούναι αυτήν εις χείρα αποκεντούντος.

Ιεζ. 21,11 Και έδωκεν ο Κυριος ετοιμην την μάχαιραν αυτήν εις την χείρα του εξολοθρευτού. Η μάχαιρα ηκονίσθη, είναι ετοιμή, δια να την δώσει ο Κυριος εις τα χέρια του φονευτού.

Ιεζ. 21,12 ανάκραγε και ολόλυξον, υιέ ανθρώπου, ότι αυτή εγένετο εν τώ λαώ μου, αυτή εν πάσι τοίς αφηγουμένους τού Ισραήλ· παροικήσουσιν επί ρομφαία, εγένετο εν τώ λαώ μου. διά τούτο κρότησον επί την χείρά σου,

Ιεζ. 21,12 "Κραύγασε και ολόλυξε, υιέ ανθρώπου, διότι αυτή η κοπτερή μάχαιρα επέρχεται εναντίον του λαού μου, εναντίον όλων των αρχόντων του Ισραηλιτικού λαού. Ολοι αυτοί κάτω από την απειλήν της φονικής ρομφαίας θα παροικήσουν αιχμάλωτοι εις ξένας χώρας. Αυτό έγινε πλέον εναντίον του λαού μου. Δια τούτο κρότησε τας παλάμας σου,

Ιεζ. 21,13 ότι δεδικαιώται· και τι ει και φυλή απώσθη; ουκ έσται, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 21,13 διότι απεδόθη δικαιοσύνη. Και τι σημαίνει, εάν μία φυλή απολεσθή; Δεν θα υπάρχη πλέον αυτή η φυλή, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 21,14 και σύ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσον και κρότησον χείρα επί χείρα και διπλασίασον ρομφαίαν· η τρίτη ρομφαία τραυματιών εστι, ρομφαία τραυματιών η μεγάλη και εκστήσει αυτούς,

Ιεζ. 21,14 Και συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε, κτύπησε την μίαν παλάμην εις την άλλην, ανάγγειλε και δευτέραν ρομφαίαν ολέθρου. Η τρίτη όμως ρομφαία θα ρίψη κάτω πολλά θύματα, θα είναι ρομφαία τραυματιών, μεγάλη, η οποία θα τους καταπλήξη.

Ιεζ. 21,15 όπως θραυσθή η καρδιά και πληθυνθώσιν οι ασθενούντες επί πάσαν πύλην αυτών· παραδέδονται εις σφάγια ρομφαίας, εύ γέγονεν εις σφαγήν, εύ γέγονεν εις στίλβωσιν.

Ιεζ. 21,15 Ετσι θα συντριβή και θα τρομάξη κάθε ανθρωπίνη καρδιά. Πολύ δε πλήθος ασθενούντων ανθρώπων θα συγκεντρωθούν εις όλας τας πύλας των πόλεων. Εκεί όμως θα έχουν παραδοθή προς σφαγήν εις την φονικην ρομφαίαν. Η μάχαιρα αυτή εξεπλήρωσε καλώς την αποστολήν της, εστιλβώθη καλώς δια τον σκοπόν, που έχει προορισθη.

Ιεζ. 21,16 και διαπορεύου, οξύνου, εκ δεξιών και εξ ευωνύμων, ου αν το πρόσωπόν σου εξεγείρηται.

Ιεζ. 21,16 Και συ, μάχαιρα, πορεύου δια μέσου του λαού. Γινε οξεία και κοπτερή, κόπτε από τα δεξιά και από τα αριστερά, προς κάθε κατεύθυνσιν, που θα στραφή η κοπτερή σου όψις.

Ιεζ. 21,17 και εγώ δε κροτήσω χείρά μου προς χείρά μου και εναφήσω τον θυμόν μου· εγώ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 21,17 Και εγώ θα επικροτώ το ένα μου χέρι με το άλλο και τότε πλέον θα αφήσω να καταπαύση ο θυμός μου. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και ετσι θα γίνη".

Ιεζ. 21,18 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 21,18 Ο Κυριος ωμίλησε πάλιν προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 21,19 και σύ υιέ ανθρώπου, διάταξον σεαυτώ δύο οδούς

Ιεζ. 21,19 "συ, υιέ ανθρώπου, χάραξε εμπρός σου δύο δρόμους,

Ιεζ. 21,20 τού εισελθείν ρομφαίαν βασιλέως Βαβυλώνος· εκ χώρας μιάς εξελεύσονται αι δύο, και χείρ εν αρχή οδού πόλεως, επ αρχής οδού διατάξεις τού εισελθείν ρομφαίαν επί αββάθ υιών Αμμών και επί την Ιουδαίαν και επί Ιερουσαλήμ εν μέσω αυτής.

Ιεζ. 21,20 δια των οποίων ημπορεί να πέραση η μάχαιρα του βασιλέως της Βαβυλώνος. Και αι δύο αυταί οδοί από μίαν χώραν θα εξέλθουν. Χάραξε ένα σημείον, που θα φανερώνη την αρχήν της οδού της πόλεως. Από την αρχήν της οδού θα χαράξης να εισέλθη η φονική ρομφαία εναντίον της πύλεως Ραββάθ, πρωτευούσης των Αμμωνιτών και εναντίον της Ιουδαίας, εν μέσω και αυτής ταύτης της Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 21,21 διότι στήσεται βασιλεύς Βαβυλώνος επί την αρχαίαν οδόν, επ αρχής των δύο οδών, τού μαντεύσασθαι μαντείαν, τού αναβράσαι ράβδον και επερωτήσαι εν τοίς γλυπτοίς και κατασκοπήσασθαι εκ δεξιών αυτού.

Ιεζ. 21,21 Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, καθώς θα έρχεται, θα σταθή εις την αρχαίαν οδόν· εκεί, όπου αρχίζουν αι δύο οδοί.

Θα ερωτήση τα μαντεία να τον πληροφορήσουν, συμβουλευόμενα τας μαγικάς ράβδους των. Θα ερωτήση σχετικώς τα είδωλα και θα προσπαθήση να διακριβώση, αν πρέπει να βαδίση εις τα δεξιά.

Ιεζ. 21,22 εγένετο το μαντείον επί Ιερουσαλήμ τού βαλείν χάρακα, τού διανοίξαι στόμα εν βοή, υψώσαι φωνήν μετά

κραυγής, τού βαλείν χάρακα επί τας πύλας αυτής και βαλείν χύμα και οικοδομήσαι βελοστάσεις.

Ιεζ. 21,22 Εδόθη εις αυτόν πληροφορία από το μαντείο να βαδίση με τον στρατόν του εναντίον της Ιερουσαλήμ, να περιβάλουν αυτήν με χάρακα, να ανοίξουν το στόμα αυτών κραυγάζοντες απειλητικώς εναντίον της, να εκβάλουν πολεμικάς κραυγάς, να ανοίξουν χαράκωμα κοντά εις τας πύλας της, να συσσωρεύσουν χώματα εις ύψος και να στήσουν πολιορκητικάς μηχανάς, που εκτοξεύουν βέλη.

Ιεζ. 21,23 και αυτός αυτοίς ως μαντευόμενος μαντεϊάν ενώπιον αυτών και αυτός αναμνήσκων αδικίας αυτού μνησθήναι.

Ιεζ. 21,23 Οι Ιουδαίοι θα ιδούν αυτόν να ζητή μαντείας εναντίον των, να ενθυμηται και να υπενθυμίξη τας αδικίας των και την παράβασιν της συνθήκης των.

Ιεζ. 21,24 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών ανεμνήσατε τας αδικίας υμών, εν τώ αποκαλυφθήναι τας ασεβείας υμών, τού οραθήναι αμαρτίας υμών εν πάσαις ταίς ασεβείαις υμών και εν τοίς επιτηδεύμασιν υμών, ανθ ανεμνήσατε, εν τούτοις αλώσεσθε.

Ιεζ. 21,24 Διά τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· επειδή εθυμηθήκατε τας παλαιάς παρανομίας σας, καθώς έχουν επίσης αποκαλυφθη και αι σημεριναί ασέβειάι σας προς εμέ, ώστε να είναι ολοφάνεραι αι αμαρτίαι σας, όλαι αι ασέβειάι σας και αι αδικίαι σας, επειδή με τα πονηρά σας έργα μου ενεθυμησατε όλην την αμαρτωλότητά σας, δια τούτο και θα εξολοθρευθήτε εξ αιτίας αυτών.

Ιεζ. 21,25 και σύ, βέβηλε, άνομε, αφηγούμενε τού Ισραήλ, ού ήκει η ημέρα, εν καιρώ αδικίας πέρας,

Ιεζ. 21,25 Και συ, βέβηλε και παράνομε αρχηγέ του Ισραηλιτικού λαού, εναντίον του οποίου ήλθε πλέον η ημέρα της τιμωρίας, δια να τεθή τέγμα στον καιρόν της αδικίας σου, άκουσε τι λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 21,26 τάδε λέγει Κύριος· αφείλου την κίδαριν και επέθου τον στέφανον· αυτή ου τοιαύτη έσται εταπεινώσας το υψηλόν και ύψωσας το ταπεινόν.

Ιεζ. 21,26 Αυτά λέγει ο Κυριος· βγάλε από την κεφαλήν σου το πολύτιμον βασιλικόν κάλυμμα, απόθεσε τον στέφανόν σου. Η κίδαρις δεν θα είναι πλέον το κάλυμμα της κεφαλής σου, διότι συ παρεγνώρισες και. εξηυτέλισες τους αξίους. Ετίμησες και ανύψωσες τους αναξίους και χυδαίους.

Ιεζ. 21,27 αδικίαν θήσομαι αυτήν, ουδ αυτή τοιαύτη έσται, έως ού έλθη ώ καθήκει, και παραδώσω αυτό.

Ιεζ. 21,27 Θα καταλογίσω εις την βασιλείαν σου τας πολυαριθμους φοβεράς αδικίας και δεν θα παραμείνη εις τα χέρια σου αυτή η βασιλεία, έως ότου έλθη εκείνος στον οποίον ανήκουν όλα, ο Μεσσίας και Λυτρωτής, προς τον οποίον και θα την παραδώσω.

Ιεζ. 21,28 Καί σύ υιέ ανθρωπου, προφήτευσον, και ερείς· τάδε λέγει Κύριος προς τους υιούς Αμμών και προς τον ονειδισμόν αυτών και ερείς· ρομφαία ρομφαία εσπασμένη εις σφάγια και εσπασμένη εις συντέλειαν, εγειρου όπως στίλβης

Ιεζ. 21,28 Και συ, υιέ ανθρωπου, προφήτευσε και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος προς τους Αμμωνίτας· προς ελέγχόν των ειπέ προς αυτούς· Η μάχαιρα η φοβερά, η οποία έχει ανασπασθή από την θήκην της, δια να σφάξη ωσαν σφάγια τα θυματά της, έχει ανασπασθή από την θήκην της, δια να επιφέρη πλήρη όλεθρον. Σηκω ρομφαία, δια να ακτινοβολήσης την λάμψιν σου.

Ιεζ. 21,29 εν τή οράσει σου τή ματαιία και εν τώ μαντεύεσθαι σε ψευδή, τού παραδοῦναι σε επί τραχήλους τραυματιών ανόμων, ών ήκει η ημέρα, εν καιρώ αδικίας πέρας.

Ιεζ. 21,29 Ανωφελή υπήρξαν δια σας τα οράματα των ψευδοπροφητών σας και αι ψευδεις μαντείαι των μάντεών σας, δια να παραδώσουν σας αμεριμίους εις σφαγήν και όλεθρον των ανόμων, δια τους οποίους έχει φθάσει η ημέρα της τιμωρίας. Επερματίσθη ο χρόνος της αδικίας των.

Ιεζ. 21,30 απόστρεφε, μη καταλύσης εν τώ τόπω τούτω, ώ γεγέννησαι εν τή γη τή ίδια σου κρινώ σε

Ιεζ. 21,30 Και συ, μάχαιρα των Βαβυλωνίων, μη παραμείνης επί πολύ στον τόπον τούτον, στον οποίον έχεις γεννηθή δι' όλεθρον. Εγώ μέσα εις την ιδικήν σου χώραν θα σε κρίνω και θα σε καταδικάσω.

Ιεζ. 21,31 και εκχεώ επί σε οργήν μου, εν πυρί οργής μου εμψύσῃω επί σε και παραδώσω σε εις χείρας ανδρών βαρβάρων τεκταιόντων διαφθοράν.

Ιεζ. 21,31 Θα αφήσω, ω Αμμωνίται, να εκσπάση η οργή μου και εναντίον σας, θα αναρριπίσω και θα ανάψω την φωτιάν της οργής μου, θα σας παραδώσω εις τα χέρια βαρβάρων ανδρών, οι οποίοι σχεδιάζουν και διαπραττουν με τέχνην πολλήν καταστροφάς.

Ιεζ. 21,32 εν πυρί έση κατάβρωμα, το αίμά σου έσται εν μέσω της γής σου· ου μη γένηται σου μνεία, διότι εγώ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 21,32 Θα σε καταφάγη το πυρ, και το αίμα των φονευομένων τέκνων σου θα πλημμυρίση την χώραν σου. Θα χαθής και κανείς πλέον δεν θα σε ενθυμηθή. Εγώ, ο Κυριος είπα αυτά και έτσι θα γίνη".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Ιεζ. 22,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 22,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 22,2 και σύ υιέ ανθρωπου, ει κρινείς την πόλιν των αιμάτων; και παράδειξον αυτή πάσας τας ανομίας αυτής

Ιεζ. 22,2 "υιέ ανθρωπου, συ δεν θα κρίνης και δεν θα καταδικάσης την πάλιν των εγκλημάτων; Φανέρωσε καθαρά εις αυτήν όλας τας παρανομίας της.

Ιεζ. 22,3 και ερείς· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ώ πόλις εκχέουσα αίματα εν μέσω αυτής τού ελθείν καιρόν αυτής και ποιούσα ενθυμήματα καθ εαυτής, τού μιαινειν αυτήν,

Ιεζ. 22,3 Και θα είπης· Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ω αμαρτωλή πόλις, της οποίας οι κάτοικοι χύνουν αθώα αίματα εν μέσω αυτής, ώστε να έλθη πλέον ο καιρός της τιμωρίας των. Πολις, της οποίας οι κάτοικοι έχουν πάντοτε στον νουν και εις την καρδιάν τα ειδωλα, δια να την βεβηλώνουν.

Ιεζ. 22,4 εν τοίς αίμασιν αυτών, οίς εξέχεας, παραπέπτωκας και εν τοίς ενθυμήμασί σου, οίς εποίεις, εμιαίνου, και ήγγισας τας ημέρας σου και ήγαγες καιρόν ετών σου. διά τούτο δέδωκά σε εις ονειδισμόν τοίς έθνεσι, και εις εμπαιγμόν πάσαις ταίς χώραις

Ιεζ. 22,4 Με τα αίματα των αθών ανθρωπων, τα οποία εχύσατε, έχετε περιπέσει εις βαρύτατα αμαρτήματα και με τα ειδωλα, τα οποία κατεσκευάσατε, εμολυνθήκατε και έτσι συ, αμαρτωλή πόλις, έγινες αιτία να πλησιάσουν αι ημέραι της

καταστροφής σου. Εφερες το τέλος της υπάρξεώς σου. Δια τούτο εγώ θα σε παραδώσω εις τα ειδωλολατρικά έθνη προς εξευτελισμόν σου, προς εμπαιγμόν σου εις όλας τας χώρας,

Ιεζ. 22,5 ταις εγγιζούσαις προς σε και ταις μακράν απεχούσαις από σου, και εμπαιζονται εν σοί· ακάθαρτος η ονομαστή και πολλή εν ταις ανομίαις.

Ιεζ. 22,5 αι οποιαί συνορεύουν προς σε και προς εκείνας ακόμη, που ευρίσκονται μακράν από σε. Ολαι θα σε περιγελάσουν και θα σε εξευτελίσουν, θα είσαι η διαβόητος δια την ηθικήν ακαθαρσίαν σου, δια την πλησμονήν των παρανομιών σου πόλις.

Ιεζ. 22,6 ιδού οι αφηγούμενοι οίκου Ισραήλ, έκαστος προς τους συγγενείς αυτού συνανεφύροντο εν σοί, όπως εκχέωσιν αίμα·

Ιεζ. 22,6 Ιδού, οι άρχοντες του ισραηλιτικού λαού, ο καθένας από αυτούς συνεφύρετο με τους συγγενείς του και συνωμοτούσαν, δια να χύσουν αίμα αθών ανθρώπων.

Ιεζ. 22,7 πατέρα και μητέρα εκακολόγουν εν σοί, και προς τον προσήλυτον ανεστρέφοντο εν αδικίαις εν σοί, ορφανόν και χήραν κατεδυνάστευον εν σοί·

Ιεζ. 22,7 Οι πολίται σου ύβριζαν τον πατέρα και την μητέρα των και με σκοπόν την αδικίαν συνανεστρέφοντο τον προσήλυτον. Τον ορφανόν και την χήραν κατεδυνάστευον εντός της περιοχής σου.

Ιεζ. 22,8 και τα άγια μου εξουθενουν και τα σάββατά μου εβεβήλουν εν σοί.

Ιεζ. 22,8 Εξηγτέλιζαν τα ιερά μου, εβεβήλωναν μέσα εις αυτήν ταύτην την πόλιν την αργίαν και τον αγιασμόν του Σαββάτου.

Ιεζ. 22,9 άνδρες λησται ήσαν εν σοί, όπως εκχέωσιν εν σοί αίμα, και επί των ορέων ήσθιον εν σοί, ανόσια εποίουν εν μέσω σου.

Ιεζ. 22,9 οι κάτοικοί σου ήταν άνδρες λησται, δια να χύνουν μέσα εις σε, ω πόλις, αθών αίμα. Επάνω εις τα όρη έτρωγαν ειδωλικάς θυσίας και γενικώς εν μέσω σου εξετρέποντο εις ανοσιουργίας.

Ιεζ. 22,10 αισχύνην πατρός απεκάλυψαν εν σοί και εν ακαθαρσίαις αποκαθημένην εταπείνουν εν σοί·

Ιεζ. 22,10 Υπήρξαν κάτοικοί σου, οι οποίοι προσέβαλαν την τιμήν του πατρός των, και άλλοι ήρχοντο εις ένωσην και εξηγτέλιζαν γυναίκα η οποία ευρίσκετο εις την ακάθαρτον αυτής ρύσιν.

Ιεζ. 22,11 έκαστος την γυναίκα τού πλησίον αυτού ηνομούσαν, και έκαστος την νύμφην αυτού εμίαιεν εν ασεβεία, και έκαστος την αδελφήν αυτού θυγατέρα τού πατρός αυτού εταπείνουν εν σοί.

Ιεζ. 22,11 Καθένας παρανομούσε με την γυναίκα του πλησίον και άλλοι εμόλυναν εν τη ασεβεία των την νύμφην των.

Άλλοι ημάρταναν και με αυτήν ακόμη την αδελφήν των, την θυγατέρα του πατρός των.

Ιεζ. 22,12 δώρα ελαμβάνοσαν εν σοί, όπως εκχέωσιν αίμα, τόκον και πλεονασμόν ελαμβάνοσαν εν σοί· και συνετελέσω συντέλειαν κακίας σου την εν καταδυναστεία, εμού δε επελάθου, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 22,12 Οι κάτοικοί σου ελάμβαναν δώρα, δια να χύσουν αδικώς αίματα αθών, έπαιρναν τόκον, ελάμβανον όσον το δυνατόν περισσότερα από τους συμπολίτας των. Εφθασες εις ολοκλήρωσιν της κακίας σου καταδυναστεύουσα τα θύματά σου, εμέ δε με ελησμόνησες, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 22,13 εάν δε πατάξω χείρά μου προς χείρά μου εφ οίς συνετελέσαι, οίς εποήσας, και επί τοίς αίμασί σου τοίς γεγενημένοις εν μέσω σου,

Ιεζ. 22,13 Εάν όμως εγώ κτυπήσω με αγανάκτησιν το ένα χέρι μου προς το άλλο και αποστείλω τιμωρίαν, δι' όσα κακά έχουν πραγματοποιηθή εντός σου, δια τα κακά τα οποια συ διέπραξες, και δια τα αίματα των αθών, τα οποια εχύθησαν εις τας οδούς σου,

Ιεζ. 22,14 ει υποστήσεται η καρδιά σου; ει κρατήσουσιν αι χείρες σου εν ταις ημέραις, αίς εγώ ποιώ εν σοί; εγώ Κύριος λελάληκα και ποιήσω.

Ιεζ. 22,14 θα άνθεξη η καρδιά σου αυτήν την τιμωρίαν; Τα χεριά σου κατά τας ημέρας εκείνας, που εγώ θα αποστείλω φοβεράς τας τιμωρίας, θα έχουν την δύναμιν να κρατηθούν και να μη παραλύσουν από τον φόβον; Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και έτσι θα κάμω.

Ιεζ. 22,15 και διασκορπιώ σε εν τοίς έθνεσι και διασπερώ σε εν ταις χώραις, και εκλείψει η ακαθαρσία σου εκ σου,

Ιεζ. 22,15 Θα σε διασκορπίσω ανάμεσα εις τα έθνη, θα διασπείρω τα τέκνα σου εις όλας τας χώρας και έτσι θα λείψη ο μολυσμός μέσα από την πόλιν.

Ιεζ. 22,16 και κατακληρονομήσω εν σοί κατ οφθαλμούς των εθνών· και γνώσεσθε διότι εγώ Κύριος. -

Ιεζ. 22,16 Κατόπιν όμως θα σε αποκαταστήσω και πάλιν εις την κληρονομίαν σου ενώπιον όλων των ειδωλολατρικών εθνών και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 22,17 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 22,17 Ο Κυριος μου ωμίλησε και είπε·

Ιεζ. 22,18 υιέ ανθρώπου, ιδού γεγονάσι μοι ο οίκος Ισραήλ αναμειγμένοι πάντες χαλκώ και σιδήρω και κασσιτέρω και μολίβω, εν μέσω αργυρίου αναμειγμένος εστί.

Ιεζ. 22,18 "υιέ ανθρώπου, ιδού ο ισραηλιτικός μου λαός έγινε λαός ανάμικτος, όπως είναι το μίγμα ευγενών και αγενών μετάλλων, χαλκού, σιδηρού, κασσιτέρου και μολύδδου αναμειγμένων με άργυρον.

Ιεζ. 22,19 διά τούτο ειπόν· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ανθ ών εγένεσθε εις σύγκρασιν μίαν, διά τούτο εγώ εισδέχομαι υμάς εις μέσον Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 22,19 Δια τούτο επέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή αι κακίαί και αι αρεταί σας έγιναν ένα μίγμα, δια τούτο εγώ θα σας μαζέψω στο μέσον της Ιερουσαλήμ,

Ιεζ. 22,20 καθώς εισδέχεται άργυρος και χαλκός και σιδήρος και κασσίτερος και μόλιβος εις μέσον καμίνου τού εκφυσήσαι εις αυτό πύρ τού χωνευθήναι, ούτως εισδέξομαι εν οργή μου και συναξω και χωνεύσω υμάς

Ιεζ. 22,20 όπως ακριβώς εισάγεται ο μίγμα του αργύρου, του σιδήρου, κασσιτέρου και μολύδδου μέσα στο χωνευτήριον, δια να λύση και διαλυθή με το ξάναμμα του πυρός. Κατά παρόμοιον τρόπον θα σας μαζέψω και εγώ εν τη οργή μου εντός της πόλεως και εκεί θα σας τιμωρήσω δια του πυρός.

Ιεζ. 22,21 και εκφυσήσω εφ υμάς εν πυρί οργής μου, και χωνευθήσεσθε εν μέσω αυτής.

Ιεζ. 22,21 Με το φύσημά μου θα ξανάψω τη φωτιά της οργής μου και θα χωνευθήτε μέσα εις αυτήν ταύτην την πόλιν.

Ιεζ. 22,22 **ον τρόπον χωνεύεται αργύριον εν μέσω καμίνου, ούτως χωνευθήσεσθε εν μέσω αυτής· και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος εξέχεα τον θυμόν μου εφ υμάς.** -

Ιεζ. 22,22 **Όπως ο άργυρος χωνεύεται μέσα εις την πυρακτωμένην κάμινον, έτσι και σεις θα χωνευθήτε εν μέσω της πόλεως. Και τότε θα μάθετε καλά, ότι εγώ ο Κυριος αφήκα να εκσπάση εναντίον σας η δικαία οργή μου".**

Ιεζ. 22,23 **Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·**

Ιεζ. 22,23 **Ο Κυριος ωμίλησε εις εμέ και είπε·**

Ιεζ. 22,24 **υιέ ανθρώπου, ειπόν αυτή· σύ εί γη η ου βροχομένη, ουδέ υετός εγένετο επί σε εν ημέρα οργής·**

Ιεζ. 22,24 **"υιέ ανθρώπου ειπέ εις αυτήν την χώραν του Ισραήλ· Συ είσαι μία ξηρά χώρα, η οποία δεν ποτίζεται και δεν καρποφορεί, διότι εξ αιτίας της οργής μου κατά τας ημέρας αυτάς δεν έπεσε βροχή εις σε.**

Ιεζ. 22,25 **ής οι αφηγούμενοι εν μέσω αυτής ως λέοντες ωρυόμενοι αρπάζοντες αρπάγματα, ψυχάς κατεσθίοντες εν δυναστεία, και τιμάς λαμβάνοντες εν αδικία, και αι χήραί σου επληθύνθησαν εν μέσω σου.**

Ιεζ. 22,25 **Οι άρχοντές σου εν μέσω σου είναι λέοντες, που ωρύονται εναντίον των θυμάτων των. Αρπάζουν και ληστεύουν συνεχώς. Κατατρώγουν μ την δύναμίν των περιουσίας αδυνάτων ανθρώπων, καταλαμβάνουν αξιώματα με αδικίας και εξ αιτίας των πολλών φόνων έχουν πληθυνθή εν μέσω σου αι χήραι.**

Ιεζ. 22,26 **και οι ιερείς αυτής ηθέτησαν νόμον μου και εβεβήλουν τα άγια μου· αναμέσον αγίου και βεβήλου ου διέστελλον και αναμέσον ακαθάρτου και τού καθαρού ου διέστελλον και από των σαββάτων μου παρεκάλυπτον τους οφθαλμούς αυτών, και εβεβηλούμην εν μέσω αυτών.**

Ιεζ. 22,26 **Και αυτοί ακόμη οι ιερείς της πόλεως παρέβησαν τον Νομον μου, εβεβήλωσαν τους ιερούς τόπους, τον ναόν και το θυσιαστήριον. Δεν έχαναν διάκρισιν μεταξύ ιερού πράγματος και βεβήλου. Δεν εξεχώριζαν το νομικώς καθαρόν από το ακάθαρτον. Εσκέπαζαν τα μάτια των και δεν επρόσεχαν τα Σαββάτα μου και ετσι εβεβηλωνετο από αυτούς το Ονομά μου εν μέσω των κατοίκων.**

Ιεζ. 22,27 **οι άρχοντες αυτής εν μέσω αυτής ως λύκοι αρπάζοντες αρπάγματα τού εκχέαι αίμα, όπως πλεονεξία πλεονεκτώσι.**

Ιεζ. 22,27 **Οι άρχοντες εν μέσω της πόλεως είναι ωσάν τους λύκους. Αρπάζουν τα θύματα των, χύνουν το αίμα, δια να αποκτήσουν με την αχόρταστον πλεονεξίαν των όσον το δυνατόν περισσότερα.**

Ιεζ. 22,28 **και οι προφήται αυτής αλείφοντες αυτούς πεσούνται, ορώντες μάτια, μαντευόμενοι ψευδή, λέγοντες· τάδε λέγει Κύριος, και Κύριος ουκ ελάλησε.**

Ιεζ. 22,28 **Και οι ψευδοπροφήται της πόλεως, οι οποίοι κολακεύουν και διαφημίζουν τους κακούς άρχοντάς σας, θα καταστραφούν και αυτοί· όλοι αυτοί οι οποίοι βλέπουν ψευδή οράματα και εξαγγέλλουν ψευδείς μαντείας και οι οποίοι λέγουν· "ατά λέγει ο Κυριος", ενώ ο Κυριος δεν ωμίλησε καθόλου προς αυτούς.**

Ιεζ. 22,29 **λαόν της γής εκπιεζούντες αδικία και διαρπάζοντες αρπάγματα, πτωχόν και πένητα καταδυναστεύοντες και προς τον προσήλυτον ουκ αναστρέφόμενοι μετά κρίματος.**

Ιεζ. 22,29 **Και αυτοί καταπιέζουν με τας αδικίας των τον λαόν της χώρας, ληστεύουν και αρπάζουν τα ξένα πράγματα, πτωχόν και πεινώντα κατατυραννούν και προς τον ξένον δεν αναστρέφονται και δεν φέρονται με δικαιοσύνην.**

Ιεζ. 22,30 **και εζήτηουν εξ αυτών άνδρα αναστρέφόμενον ορθώς και εστώτα πρό προσώπου μου ολοσχερώς εν τώ καιρώ της γής τού μη εις τέλος εξαλείφαι αυτήν, και ουχ εύρον.**

Ιεζ. 22,30 **Εζήτησα μεταξύ αυτών άνθρωπον, ο οποίος να συμπεριφέρεται ορθώς και δικαίως, να σταθή άρτιος και ακατηγόρητος ενώπιόν μου κατά την κρίσιμον εποχήν της χώρας αυτής, δια να μη την καταστρέψω τελείως, και δεν ευρήκα.**

Ιεζ. 22,31 **και εξέχεα επ αυτήν θυμόν μου εν πυρί οργής μου τού συντελέσαι· τας οδούς αυτών εις κεφαλάς αυτών δέδωκα, λέγει Κύριος Κύριος.**

Ιεζ. 22,31 **Δια τούτο αφήκα να ξεσπάση εναντίον της ο δικαίος θυμός μου και η φωτιά της οργής μου, ώστε να τους εξόντωση. Ερριψα επάνω εις τας κεφαλάς των την ευθύνην δια τους παρανόμους τρόπους και δρόμους της ζωής των", λέγει ο Κυριος Κυριος.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Ιεζ. 23,1 **Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·**

Ιεζ. 23,1 **Ο Κυριος ωμίλησεν εις εμέ και είπε·**

Ιεζ. 23,2 **υιέ ανθρώπου, δύο γυναίκες ήσαν θυγατέρες μητρός μιάς**

Ιεζ. 23,2 **"υιέ ανθρώπου, ήσαν δύο γυναίκες θυγατέρες της αυτής μητρός**

Ιεζ. 23,3 **και εξεπόρνευσαν εν Αιγύπτω εν τή νεότητι αυτών· εκεί έπεσον οι μαστοί αυτών, εκεί διεπαρθευθήσαν.**

Ιεζ. 23,3 **και αι οποίαι εξετράπησαν εις πορνείαν εν τη Αιγύπτω κατά την νεότητα των. Εκεί έχασαν την παρθενίαν των και εκρέμασαν οι μαστοί των.**

Ιεζ. 23,4 **και τα ονόματα αυτών ήν Οολά η πρεσβυτέρα και Οολιβά η αδελφή αυτής. και εγένοντό μοι και έτεκον υιούς και θυγατέρας, και τα ονόματα αυτών· Σαμάρεια ήν Οολά και Ιερουσαλήμ ήν Οολιβά.**

Ιεζ. 23,4 **Τα ονόματα των ήσαν Οολά της μεγαλυτέρας και Οολιβά της νεωτέρας αδελφής της. Εγώ τας επήρα ως συζύγους δια τον εαυτόν μου και εγέννησαν υιούς και θυγατέρας. Και τα ονόματα των ήσαν· της μεν Οολά Σαμάρεια, της δε Οολιδά Ιερουσαλήμ.**

Ιεζ. 23,5 **και εξεπόρνευσεν η Οολά απ εμού και επέθετο επί τους εραστάς αυτής, επί τους Ασσυρίους τους εγγίζοντας αυτή,**

Ιεζ. 23,5 **Η Οολά απεστάτησεν από εμέ, έγινε πόρνη και παρεδόθη στους εραστάς αυτής, στους γείτονάς της τους Ασσυρίους.**

Ιεζ. 23,6 **ενδεδυκότας υακίνθινα, ηγουμένους και στρατηγούς· νεανίσκοι και επίλεκτοι πάντες, ιππείς ιππαζόμενοι εφ ίππων.**

Ιεζ. 23,6 **Αυτοί εφορούσαν ενδύματα χρώματος υακίνθου (κυανού) και ήσαν άρχοντες λαών και στρατηγοί. Ησαν νέοι κατά την ηλικίαν, όλοι εκλεκτοί ιππείς, οι οποίοι ίππευαν ίππους.**

Ιεζ. 23,7 **και έδωκε την πορνείαν αυτής επ αυτούς· επίλεκτοι υιοί Ασσυρίων πάντες, και επί πάντας, ούς επέθετο, εν πάσι τοίς ενθυμήμασιν αυτοίς εμαίνετο.**

Ιεζ. 23,7 Εξετράπη αυτή εις πορνείαν μαζή των. Ολοι αυτοί ήσαν επίλεκτοι Ασσύριοι και προς όλους αυτούς παρεδόθη και εις όλα τα είδωλα αυτών εμολύνετο.

Ιεζ. 23,8 και την πορνείαν αυτής εξ Αιγύπτου ουκ εγκατέλειπεν, ότι μετ αυτής εκοιμώντο εν νεότητι αυτής, και αυτοί διεπαρθένευσαν αυτήν και εξέχεαν την πορνείαν αυτών επ αυτήν.

Ιεζ. 23,8 Δεν εγκατέλειψε όμως και την από την Αίγυπτον πορνείαν της, διότι μαζή της εκοιμώντο από της νεανικής της ακόμη ηλικίας οι Αιγύπτιοι και αυτοί της αφήρσαν την παρθενίαν και εξετράπησαν μαζή της εις την πορνείαν αυτών.

Ιεζ. 23,9 διά τούτο παρέδωκα αυτήν εις χείρας των εραστών αυτής, εις χείρας υιών Ασσυρίων, εφ ους επετίθετο.

Ιεζ. 23,9 Δια τούτο την παρέδωσα εις τα χέρια των εραστών της, εις τα χέρια των Ασσυρίων ανδρών, προς τους οποίους αυτή επετίθετο με ακόλαστον επιθυμίαν.

Ιεζ. 23,10 αυτοί απεκάλυψαν την αισχύνην αυτής, υιούς και θυγατέρας αυτής έλαβον και αυτήν εν ρομφαία απέκτειναν. και εγένετο λάλημα εις γυναίκας, και εποίησαν εκδικήσεις εν αυτή εις τας θυγατέρας. -

Ιεζ. 23,10 Αυτοί απεκάλυψαν την γυμνότητα της, συνέλαβον τους υιούς και τας θυγατέρας της. Και αυτήν την ιδίαν με ρομφαίαν την εφόνευσαν. Ετσι η γυναίκα αυτή, που συμβολίζει την Σαμάρειαν, έγινε μολόγημα εις τας άλλας γυναίκας, εις τας άλλας πόλεις, αφού και αυτοί ούτοι οι φίλοι και ερασταί της την ετιμώρησαν· και όχι μόνον αυτήν, αλλά και τας θυγατέρας της, τας εξαρτωμένας δηλαδή από αυτήν κωμοπόλεις.

Ιεζ. 23,11 Καί είδεν η αδελφή αυτής Οολιβά και διέφθειρε την επίθεσιν αυτής υπέρ αυτήν και την πορνείαν αυτής υπέρ την πορνείαν της αδελφής αυτής.

Ιεζ. 23,11 Η αδελφή της η Οολιβά, η οποία συμβολίζει την Ιερουσαλήμ, είδε το κατάντημα της αδελφής της, δεν εσυνετίσθη, αλλά παρεδόθη με ακολασίαν εις διαφθοράν μεγαλυτέραν από την διαφθοράν εκείνης, εις αποστασίαν και πορνείαν μεγαλυτέραν από την αποστασίαν της αδελφής της.

Ιεζ. 23,12 επί τους υιούς των Ασσυρίων επέθετο, ηγουμένους και στρατηγούς τους εγγύς αυτής ενδεδυκότας ευπάρυφα, ιππείς ιππαζομένους εφ ίππων νεανίσκοι επίλεκτοι πάντες.

Ιεζ. 23,12 Εφέρετο με ακόλαστον και ακόροστον επιθυμίαν προς τους άνδρας των Ασσυρίων, προς τους άρχοντας των λαών και τους διοικητάς στρατευμάτων, τους γείτονάς της, οι οποίοι ήσαν ενδεδυμένοι με ενδύματα, που είχαν ωραιάς παρυφάς, ωραίους γύρους, ιππείς οι οποίοι ίππευαν με τέχνην πολλήν ίππους. Ολοι δε ήσαν νέοι εκλεκτοί.

Ιεζ. 23,13 και είδον ότι μεμιάνται· οδός μία των δύο.

Ιεζ. 23,13 Είδα, λοιπόν, ότι αι δύο αδελφαί είχαν μολυνθή και εμολύνοντο συνεώς. Ένας και δια τας δύο ήτο ο τρόπος και ο δρόμος της ζωής των, η αμαρτωλότης.

Ιεζ. 23,14 και προσέθετο προς την πορνείαν αυτής και είδεν άνδρας εξωγραφημένους επί τού τοίχου, εικόνας Χαλδαίων, εξωγραφημένους εν γραφίδι,

Ιεζ. 23,14 Ηύξησεν αυτή την πορνικήν επιθυμίαν της, όταν είδε ζωγραφισμένους άνδρας στους τοίχους, εικόνας των Χαλδαίων, αι οποίοι ήσαν ζωγραφισμένοι με χρωστήρα.

Ιεζ. 23,15 εξωσμένους ποικίλματα επί τας οσφύας αυτών, και τιάραι βαπταί επί των κεφαλών αυτών, όψις τρισσή πάντων, ομοίωμα υιών Χαλδαίων, γής πατρίδος αυτών,

Ιεζ. 23,15 Αυτοί παριστάνοντο ζωσμένοι εις τας οσφύας των με ζώνας γεμάτας από ποικίλματα, εφορούσαν πολυχρώμους τιάρας εις τας κεφαλάς των, η μορφή των τους παρουσίαζεν ισχυρούς και επισήμους και ωμοίαζον προς τους υιούς της χώρας των Χαλδαίων, η οποία άλλως τε ήτο και η πατρίς των.

Ιεζ. 23,16 και επέθετο επ αυτούς τή οράσει οφθαλμών αυτής και εξαπέστειλεν αγγέλους προς αυτούς εις γήν Χαλδαίων.

Ιεζ. 23,16 Αμέσως μόλις είδε την μορφήν των, εφλογίσθη από πορνικήν επιθυμίαν και έστειλεν αγγελιαφόρους προς αυτούς εις την χώραν των Χαλδαίων.

Ιεζ. 23,17 και ήλθοσαν προς αυτήν υιοί Βαβυλώνος εις κοίτην καταλυόντων και εμίαινον αυτήν εν τή πορνεία αυτής, και εμίανθη εν αυτοίς· και απέστη η ψυχή αυτής απ αυτών.

Ιεζ. 23,17 Και αυτοί, οι Βαβυλώνιοι, ήλθαν προς αυτήν. Εισήλθαν και κατέλυσαν στον κοιτώνα της και εμόλυναν αυτήν εκτραπέντες μαζή της εις πορνείαν. Ετσι δε εκείνη εμολύνθη μαζή με αυτούς. Αλλά εξ αιτίας του βάθους της διαφθοράς, στο οποίον κατέπεσεν, η ψυχή της τους αηδίασε.

Ιεζ. 23,18 και απεκάλυψε την πορνείαν αυτής και απεκάλυψεν αισχύνην αυτής, και απέστη η ψυχή μου απ αυτής, ον τρόπον απέστη η ψυχή μου από της αδελφής αυτής.

Ιεζ. 23,18 Εφανέρωσε με αναίδειαν την πορνείαν της, απεκάλυψε γυμνήν την αναισχυντίαν της. Δια τούτο η ψυχή μου απεμακρύνθη από αυτήν, όπως και από την αδελφήν της.

Ιεζ. 23,19 και επλήθυνας την πορνείαν σου τού αναμνήσαι ημέραν νεότητός σου, εν αίς επόρνευσας εν Αιγύπτω,

Ιεζ. 23,19 Επολλαπλασίασες συ τα αμαρτήματα της πορνείας σου, ώστε να ενθυμηθής την εποχήν της νεότητάς σου, όταν είχες παραδοθή εις πορνείαν εκεί εις την Αίγυπτον.

Ιεζ. 23,20 και επέθου επί τους Χαλδαίους, ών ως όνων αι σάρκες αυτών και αιδοία ίππων τα αιδοία αυτών.

Ιεζ. 23,20 Ωρμούσες με ακόλαστον επιθυμίαν προς τους Βαβυλωνίους, των οποίων αι σάρκες είναι όμοιαι με τας σάρκας των όνων, και τα αιδοία των, όπως τα αιδοία των ίππων.

Ιεζ. 23,21 και επεσκέψω την ανομίαν νεότητός σου, ά εποίεις εν Αιγύπτω εν τώ καταλύματί σου, ού οι μαστοί νεότητός σου.

Ιεζ. 23,21 Επραγματοποίησες πάλιν τας αμαρτίας της νεότητάς σου, τας οποίας διέπραττες παραμένουσα εις την Αίγυπτον, εκεί όπου εξ αιτίας της διαφθοράς σου εκρέμασαν οι μαστοί της νεότητός σου.

Ιεζ. 23,22 Διά τούτο Οολιβά, τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ εξεγείρω τους εραστάς σου επί σε, αφ ών απέστη η ψυχή σου απ αυτών, και επάξω αυτούς επί σε κυκλόθεν,

Ιεζ. 23,22 Δια τούτο, ω Οολιβά, αυτά λέγει ο Κυριος. Ιδού εγώ θα εξεγείρω και θα επιφέρω εναντίον σου τους εραστάς σου, από τους οποίους αηδιασμένη απεμακρύνθη πλέον η ψυχή σου. Θα τους επιφέρω ολόγυρα εναντίον σου.

Ιεζ. 23,23 υιούς Βαβυλώνος και πάντας τους Χαλδαίους, Φακούδ και Σουέ και Κουέ και πάντας υιούς Ασσυρίων μετ αυτών, νεανίσκους επιλέκτους, ηγεμόνας και στρατηγούς πάντας, τρισσούς και ονομαστούς ιππεύοντας εφ ίππων·

Ιεζ. 23,23 τους Βαβυλωνίους και όλους τους Χαλδαίους, τους κατοίκους Φακούδ και Σουέ και Κουέ και μαζή με αυτούς όλους τους Ασσυρίους, νέους κατά την ηλικίαν, εκλεκτούς, άρχοντας, όλους διοικητάς στρατευμάτων, επισήμους και

ονομαστούς, οι οποίοι με τέχνην ιππεύουν τους ίππους.

Ιεζ. 23,24 και πάντες ήξουσιν επί σε από βορά, άρματα και τροχοί μετ όχλου λαών, θυρεοί και πέλται, και βαλούσι φυλακήν επί σε κύκλω.

Ιεζ. 23,24 Όλοι θα έλθουν εναντίον σου από τας βορείους περιοχάς, με άρματα και με μεταγωγικάς αμάξας, με όχλον πολύν, ωπλισμένοι με μεγάλας και μικράς ασπίδας. Θα σε περικυκλώσουν και θα θέσουν στρατιωτικές φρουράς ολόγυρά σου.

Ιεζ. 23,25 και δώσω πρό προσώπου αυτών κρίμα, και εκδικήσουσί σε εν τοίς κρίμασιν αυτών. και δώσω τον ζήλόν μου εν σοί, και ποιήσουσι μετά σου εν οργή θυμού· μυκτηρή σου και ώτά σου αφελούσι και τους καταλοίπους σου εν ρομφαία καταβαλούσιν. αυτοί υιούς σου και θυγατέρας σου λήψονται, και τους καταλοίπους σου πυρ καταφάγεται.

Ιεζ. 23,25 Θα σε παραδώσω εις τα χέρια των προς καταδίκεν σου και αυτοί θα σε τιμωρήσουν σύμφωνα με τους ιδικούς των νόμους. Θα εμβάλω εις αυτούς την κατά σου αγανάκτησίν μου και εκείνοι θα συμπεριφερθούν εναντίον σου με μεγάλην οργήν και θυμόν. Θα σε ακρωτηριάσουν, θα σου κόψουν τους ρώθωνας, θα σου αφαιρέσουν τα αυτιά. Τους δε υπολοίπους θα κατασφάζουν με την ρομφαίαν των. Αυτοί θα πάρουν αιχμαλώτους τους υιούς και τας θυγατέρας σου και τους υπολοίπους θα τους καταφάγη το πυρ.

Ιεζ. 23,26 και εκδύσουσί σε τον ιματισμόν σου και λήψονται τα σκεύη της καυχήσεώς σου.

Ιεζ. 23,26 Θα σε γυμνώσουν από τον λαμπρόν ιματισμόν σου και θα πάρουν μαζί των τα ωραία στολίδια σου, δια τα οποία εκαυχάσο.

Ιεζ. 23,27 και αποστρέψω τας ασεβείας σου εκ σου και την πορνείαν σου εκ γής Αιγύπτου, και ου μη άρης τους οφθαλμούς σου επ αυτούς, και Αιγύπτου ου μη μνησθής ουκέτι.

Ιεζ. 23,27 Ετσι θα απομακρύνω από σε τας ασεβείας σου και την πορνείαν, που διέπραξες εις την χώραν της Αιγύπτου, δια να μη σηκώσης ποτέ τα μάτια σου προς τους εραστάς σου και να μη ενθυμηθής πλέον την εν Αιγύπτω αμαρτωλότητά σου.

Ιεζ. 23,28 διότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· Ιδού εγώ παραδίδωμί σε εις χείρας ών μισείς, αφ ών απέστη η ψυχή σου απ αυτών.

Ιεζ. 23,28 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ σε παραδίδω εις τα χέρια εκείνων, τους οποίους συ μισείς εις τα χέρια εκείνων, τους οποίους με αηδιαν έχει αποστραφή η καρδιά σου.

Ιεζ. 23,29 και ποιήσουσιν εν σοί εν μίσει και λήψονται πάντας τους πόνους σου και τους μόχθους σου, και έση γυμνή και αισχύνουσα, και αποκαλυφθήσεται αισχύνη πορνείας σου και ασέβειά σου. και η πορνεία σου

Ιεζ. 23,29 Και εκείνοι θα φερθούν εναντίον σου με μίσος και θα πράξουν έργα μίσους κατά σου. Θα πάρουν αυτοί όλους τους καρπούς των πονών και των κόπων σου, θα μείνης γυμνή και κατεντροπιασμένη. Ετσι θα φανερωθή και θα γίνη γνωστή η εντροπή της πορνείας σου και η ασέβεια, την οποίαν έδειξες προς εμέ. Ολαι αυτά αι συμφορά σου συνέβησαν εξ αιτίας της αποστασίας σου.

Ιεζ. 23,30 εποίησε ταύτά σοι εν τώ εκπορνεύσαι σε οπίσω εθνών και εμαίνου εν τοίς ενθυμήμασιν αυτών.

Ιεζ. 23,30 Επειδή παρεδόθη εις πορνείαν ανάμεσα εις τα έθνη και εμολύνεσο συνεχώς με τα είδωλά των.

Ιεζ. 23,31 εν τή οδώ της αδελφής σου επορεύθης, και δώσω το ποτήριον αυτής εις χείράς σου.

Ιεζ. 23,31 Εβάδισης και συ τον δρόμον της αδελφής σου. Δια τούτο και θα δώσω να πιής και συ το ποτήριον εκείνης.

Ιεζ. 23,32 τάδε λέγει Κύριος· το ποτήριον της αδελφής σου πίεσαι, το βαθύ και το πλατύ, το πλεονάζον τού συντελέσαι μέθην,

Ιεζ. 23,32 Αυτά λέγει ο Κυριος. Το κατάπικρον ποτήριον της αδελφής σου θα το πιής, το βαθύ και το πλατύ, το υπερπλήρες, ώστε να ολοκληρώση την μέθην σου·

Ιεζ. 23,33 και εκλύσεως πλησθήσῃ· και το ποτήριον αφανισμού, ποτήριον αδελφής σου Σαμαρείας,

Ιεζ. 23,33 και θα περιπέσης εις πλήρη παράλυσιν. Το ποτήριον αυτό είναι ο εξαφανισμός σου, Ιερουσαλήμ, όμοιον προς το ποτήριον της αδελφής σου, της Σαμαρείας.

Ιεζ. 23,34 και πίεσαι αυτό· και τας εορτάς και τας νομηνίας αυτής αποστρέψω· διότι εγώ λελάληκα, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 23,34 Θα το πιής. Εγώ θα καταργήσω τας εορτάς σου, όπως και την εορτήν της πρώτης εκάστου μηνός. Εγώ ωμίλησα και θα πραγματοποιήσω αυτά που είπα", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 23,35 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών επελάθου μου και απέριψάς με οπίσω τού σώματός σου, και σύ λαβέ την ασέβειάν σου και την πορνείαν σου. -

Ιεζ. 23,35 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "Επειδή, με ελησμόνησες και με επέταξες πίσω σου, πάρε και συ τώρα την τιμωρίαν σου δια την ασέβειάν σου και την διαφθοράν σου".

Ιεζ. 23,36 Καί είπε Κύριος προς με· υιέ ανθρώπου, ου κρινείς την Οολάν και την Οολιβάν, και αναγγελεύς αυταίς τας ανομίας αυτών;

Ιεζ. 23,36 Ο Κυριος ειπε προς εμέ· "υιέ ανθρώπου, συ δεν θα κρίνης και δεν θα δικάσης την Οολάν και την Οολιβάν, και δεν θα καταδείξης εις αυτάς τας παρανομίας των;

Ιεζ. 23,37 ότι εμοιχώντο, και αίμα εν χερσίν αυτών· τα ενθυμήματα αυτών εμοιχώντο, και τα τέκνα αυτών, ά εγέννησάν μοι, διήγαγον αυτοίς δι εμπύρων.

Ιεζ. 23,37 Διότι αυτά παρεδίδοντο αναισχύντως εις την μοιχείαν και είχαν βάψει τα χέρια των με αίμα αθών.

Αποστατούσαν από εμέ και προσκυνούσαν τα είδωλα των εθνών, και τα παιδιά των, τα οποία εγέννησαν δι' εμέ, τα κατέκαιαν στο πυρ προς τιμήν των ειδώλων.

Ιεζ. 23,38 έως και ταύτα εποίησάν μοι· τα αγία μου εμίαινον και τα σάββατά μου εβεβήλουν·

Ιεζ. 23,38 Εφθασαν μέχρι του σημείου να διαπράξουν και αυτάς τας ασεβείας. Τους αγίους δηλαδή τόπους, και τα ιερά σκεύη του ναού τα εμόλυναν, την αργίαν και τον αγιασμόν του Σαββάτου μου εβεβήλωσαν.

Ιεζ. 23,39 και εν τώ σφάζειν αυτούς τα τέκνα αυτών τοίς ειδώλοις αυτών και εισεπορεύοντο εις τα αγία μου τού βεβηλούν αυτά· και ότι ούτως εποίουν εν μέσω τού οίκου μου.

Ιεζ. 23,39 Και το φοβερόν, όταν έσφαζαν τα τέκνα των προς χάριν των ειδώλων, μετέβαιναν αμέσως στον ναόν μου και το θυσιαστήριόν μου, δια να τα βεβηλώσουν ! Διέπρατταν αυτάς τας βεβηλώσεις μέσα στον οίκον μου, στον ναόν μου !

Ιεζ. 23,40 και ότι τοίς ανδράσι τοίς ερχομένοις μακρόθεν, οίς αγγέλους εξαπέστειλαν προς αυτούς, και άμα τώ έρχεσθαι αυτούς ευθύς ελούου και εστιβίζου τους οφθαλμούς σου και εκόσμου κόσμου

Ιεζ. 23,40 Εφθασαν μέχρι του σημείου να στέλλουν αγγελιαφόρους και να προσκαλούν άνδρας εραστάς των από μακρυνάς χώρας. Και όταν εκείνοι ήρχοντο, συ ελούεσο, έβαφες μαύρους τους οφθαλμούς σου και εστολιζέσο με διάφορα

κοσμήματα.

Ιεζ. 23,41 και εκάθου επί κλίνης στρωμένης, και τράπεζα κεκοσμημένη πρό προσώπου αυτής, και το θυμίαμα και το έλαιόν μου ευφραίνοντο εν αυτοίς.

Ιεζ. 23,41 Εκάθισο επάνω εις την στρωμένην κλίνην σου, είχες εμπρός σου κοσμημένην τράπεζαν και επάνω εις αυτήν υπήρχε το ιδικόν μου θυμίαμα και το έλαιον, με τα οποία οι ερασταί σου ηυφραίνοντο.

Ιεζ. 23,42 και φωνήν αρμονίας ανεκρούοντο, και προς άνδρας εκ πλήθους ανθρωπων ήκοντας εκ της ερήμου, και εδίδουσαν ψέλλια επί τας χείρας αυτών και στέφανον καυχήσεως επί τας κεφαλάς αυτών.

Ιεζ. 23,42 Μουσικά όργανα έπαιζαν αρμονίας. Προς δε το πλήθος των ανδρών, οι οποίοι ήρχοντο από την έρημον, εδίδοντο βραχιόλια, δια να τα φορέσουν εις τας χείρας των και λαμπρός στέφανος δια τας κεφαλάς των.

Ιεζ. 23,43 και είπα· ουκ εν τούτοις μοιχεύουσι; και έργα πόρνης και αυτή εξεπόρνευσε.

Ιεζ. 23,43 Και είπα· λοιπόν, με όλα αυτά δεν διέπρατταν μαζί της μοιχείαν οι ερασταί της; Έργα πορνικά αυτή εξεπόρνευσε.

Ιεζ. 23,44 και εισπορεύοντο προς αυτήν, ον τρόπον εισπορεύονταν προς γυναίκα πόρνην, ούτως εισπορεύοντο προς Οολάν και προς Οολιβάν τού ποιήσαι ανομίαν.

Ιεζ. 23,44 Οι ξένοι ερασταί της εισήρχοντο στο σπίτι της, όπως εισήρχοντο προς μίαν κοινήν γυναίκα, πόρνην. Έτσι εισήρχοντο στον οίκον της Οολάς, της Σαμαρείας, και της Οολιβάς, της Ιερουσαλήμ, δια να διαπράξουν μαζί της παρανόμους πράξεις.

Ιεζ. 23,45 και άνδρες δίκαιοι αυτοί και εκδικήσουσιν αυτάς εκδικήσει μοιχαλίδος και εκδικήσει αίματος, ότι μοιχαλίδες εισί, και αίμα εν χερσίν αυτών.

Ιεζ. 23,45 Άλλα, άνδρες δίκαιοι θα καταδικάσουν αυτάς με την τιμωρίαν, που επιβάλλεται εις τας μοιχαλίδας και τους φονείς. Θα τας τιμωρήσουν, διότι είναι πράγματι μοιχαλίδες και αίμα αθών ανθρωπων υπάρχει εις τα χέρια των".

Ιεζ. 23,46 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ανάγαγε επ αυτάς όχλον και δός εν αυταίς ταραχήν και διαρπαγήν

Ιεζ. 23,46 Αυτά λέγει ο Κύριος Κυριος, προς τους εχθρούς της Σαμαρείας και της Ιερουσαλήμ. "Όδηγήσατε εναντίον αυτών στρατόν πολύν, σκορπίσατε εις αυτάς αναταραχήν και λεηλασίαν.

Ιεζ. 23,47 και λιθοβόλησον επ αυτάς λίθοις όχλων και κατακέντει αυτάς εν τοίς ξίφεσιν αυτών· υιούς αυτών και θυγατέρας αυτών αποκτενούσι και τους οίκους αυτών εμπρήσουσι.

Ιεζ. 23,47 Λιθοβολήσατέ τας με λίθους πολλών ανθρωπων, διαπεράσατέ τας με τα ξίφη σας. Οι άνδρες αυτοί θα φονεύσουν τους υιούς και τας θυγατέρας αυτών και θα θέσουν πυρ εις τα οικήματά των.

Ιεζ. 23,48 και αποστρέψω ασέβειαν εκ της γής, και παιδευθήσονται πάσαι αι γυναίκες και ου μη ποιήσουσι κατά τας ασεβείας αυτών.

Ιεζ. 23,48 Έτσι εγώ θα απομακρύνω από την χώραν την ασέβειαν, που έδειξαν προς εμέ, και όλα αι γυναίκες, αι διάφοροι πόλεις και κωμοπόλεις, θα διδαχθούν και δεν θα διαπράξουν τας αυτάς ασεβείας απέναντί μου.

Ιεζ. 23,49 και δοθήσεται η ασέβεια υμών εφ υμάς, και τας αμαρτίας των ενθυμημάτων υμών λήψεσθε· και γνώσεσθε διότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 23,49 Με τον τρόπον αυτόν θα πέση η ασέβειά σας επάνω εις τας κεφαλάς σας και θα λάβετε την πρέπουσαν τιμωρίαν δια τας αμαρτίας σας και δια την ποσκύνησιν των ειδώλων. Και θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Ιεζ. 24,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με εν τώ έτει τώ ενάτω, εν τώ μηνί τώ δεκάτω, δεκάτη τού μηνός, λέγων·

Ιεζ. 24,1 Ο Κύριος ωμίλησε προς εμέ κατά το ένατον έτος, τον δέκατον μήνα, δεκάτην του μηνός και είπεν·

Ιεζ. 24,2 υιέ ανθρωπου, γράψον σεαυτώ εις ημέραν από της ημέρας ταύτης, αφ ής απηρέισατο βασιλεύς Βαβυλώνος επί Ιερουσαλήμ, από της ημέρας της σήμερον,

Ιεζ. 24,2 "υιέ ανθρωπου, γράψε με το ίδιο σου το χέρι από όλες τας άλλας ημέρας ως ξεχωριστήν αυτήν την ημέραν, κατά την οποίαν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος έβαλε το χέρι του εναντίον της Ιερουσαλήμ κατά την σημερινήν ημέραν.

Ιεζ. 24,3 και ειπόν επί τον οίκον τον παραπικραίνοντα παραβολήν και ερείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· επιστήσον τον λέβητα και έγχεον εις αυτόν ύδωρ

Ιεζ. 24,3 Ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος συνεχώς με παραπικραίνει και με παροργίζει, αυτήν την παραβολικήν εικόνα· αυτά λέγει ο Κύριος· Στήσε ένα λέβητα και χύσε μέσα εις αυτόν νερό.

Ιεζ. 24,4 και έμβαλε εις αυτόν τα διχοτομήματα, πάν διχοτόμημα καλόν, σκέλος και ώμον εκσεσαρκισμένα από των οστών

Ιεζ. 24,4 Βαλε μέσα στον λέβητα τεμαχισμένα μέρη ζώου, τα καλύτερα τεμάχια, τους μηρούς και την πλάτην, τας σάρκας μόνον χωρισμένους από τα οστά.

Ιεζ. 24,5 εξ επιλέκτων κτηνών ειλημμένων και υποκαίε τα οστά υποκάτω αυτών· έξεσεν έξεσε, και ήψηται τα οστά αυτής εν μέσω αυτής.

Ιεζ. 24,5 Αυτά θα ληφθούν από εκλεκτά ζώα. Τα οστά βάλε τα κάτω από τας σάρκας και άναψε φωτιά κάτω από τον λέβητα. Εβρασεν, εβρασεν, εψήθησαν και εκάησαν και αυτά ακόμη τα οστά, που υπήρχον μέσα στον λέβητα.

Ιεζ. 24,6 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ώ πόλις αιμάτων, λέβης εν ώ εστιν ιός εν αυτώ, και ο ιός ουκ εξήλθεν εξ αυτής· κατά μέλος αυτής εξήνεγκεν, ουκ έπεσεν επ αυτήν κλήρος.

Ιεζ. 24,6 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κύριος· Ιερουσαλήμ, πόλις γεμάτη από ανθρωπίνα αίματα, συ εισαι ο λέβης, μέσα στον οποίον υπάρχει σκουριά, και η σκουριά δεν φεύγει από επάνω σου. Ένα προς ένα έβγαλες τους κατοίκους σου εις αφανισμόν. Εγινε κλήρωσις, μήπως και σωθή κανείς, και δεν έπεσε κλήρος σωτηρίας εις κανένα.

Ιεζ. 24,7 ότι αίμα αυτής εν μέσω αυτής εστιν, επί λεωπετριαν τέταχα αυτό. ουκ εκκέχυκα αυτό επί την γήν τού καλύψαι επ αυτό γήν·

Ιεζ. 24,7 Τα αίματα των αθών, που εκχύθησαν εν μέσω σου, εγώ διέταξα να ευρίσκωνται επάνω εις λείαν πέτραν. Δεν αφήκα να χυθούν στο έδαφος, ώστε να τα σκεπάση και να τα κρύψη το χώμα.

Ιεζ. 24,8 τού αναβήναι θυμόν εις εκδίκησιν εκδικηθίναί δέδωκα το αίμα αυτής επί λεωπετριαν τού μη καλύψαι αυτό.

Ιεζ. 24,8 Η συνεχής παρουσία του αίματος των αθών επάνω εις την λείαν πέτραν, ώστε να μη σκεπασθούν από το χώμα του εδάφους, έχει γίνει, δια να εξεγείρη τον θυμόν μου και να αποστείλω αυστηράς τιμωρίας εναντίον σας

Ιεζ. 24,9 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· καγώ μεγαλυνώ τον δαλόν

Ιεζ. 24,9 Δια τούτο αυτό λέγει ο Κυριος· εγώ θα ανάψω μεγάλο δαυλί,

Ιεζ. 24,10 και πληθυννύ τα ξύλα και ανακαύσω το πύρ, όπως τακή τα κρέα και ελαττωθή ο ζωμός

Ιεζ. 24,10 θα προσθέσω πλήθος από ξύλα, θα αναζωπυρήσω και θα ενισχύσω τη φωτιά, ώστε να λυώσουν τα κρέατα, να ελαττωθή και να εξαντληθή ο ζωμός.

Ιεζ. 24,11 και στή επί τους άνθρακας, όπως προσκαυθή και θερμανθή ο χαλκός αυτής και τακή εν μέσω ακαθαρσίας αυτής, και εκλίπη ο ιός αυτής,

Ιεζ. 24,11 Και έτσι ο λέβης, ωχυρωμένη πόλις, θα μείνη επάνω στου άνθρακας αδειανός, δια να θερμανθή πολύ και πυρακτωθή ο χαλκός του λέβητος, και να λυώση εν μέσω αυτού, εν μέσω δηλαδή της πόλεως, η ακαθαρσία της και να εξαλειφθή εντελώς η σκουριά τω κατοίκων της.

Ιεζ. 24,12 και ου μη εξέλθη εξ αυτής πολύς ο ιός αυτής, καταισχνυθήσεται ο ιός αυτής,

Ιεζ. 24,12 Έτσι δεν θα εξέλθη πλέον από αυτήν άφθονος σκουριά, αλλά θα καταισχνυθή η σκουριά της κακία της, οι πονηροί δηλαδή κάτοικοι της.

Ιεζ. 24,13 ανθών έμαινου σύ. και τι εάν μη καθαρισθής έτι, έως ου εμπλήσω τον θυμόν μου;

Ιεζ. 24,13 Από εκείνα, με τα οποία συ, η πόλις τους κατοίκους σου εμολύνεσο, ποίαν θα έχης τώρα συνέπειαν, εάν δεν καθαρισθής εντελώς έως την ώραν, κατά την οποίαν θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον σας;

Ιεζ. 24,14 εγώ Κύριος λελάληκα, και ήξει, και ποιήσω, ου διασελώ ουδέ μη ελεήσω κατά τας οδούς σου, και κατά τα ενθυμήματά σου κρινώ σε, λέγει Κύριος. διά τούτο εγώ κρινώ σε κατά τα αίματά σου και κατά τα ενθυμήματά σου κρινώ σε, η ακάθαρτος, η ονομαστή και πολλή τού παραπικραίνειν.

Ιεζ. 24,14 Εγώ, ο Κυριος ωμίλησα και αι τιμωρίαι, τας οποίας είπα θα επέλθουν εναντίον σας. Θα τα πραγματοποιήσω, δεν θα υποστειλώ την τιμωρίαν, ούτε θα σας λυπηθώ. Ανάλογα με τους δρόμους και τους τρόπους της ζωής σου, ανάλογα με τας ειδωλολατρικάς διαθέσεις και επιθυμίας σου, εγώ θα σε κρινώ και θα σε δικάσω, λέγει ο Κυριος. Δια την αμετανοησίαν σου εγώ θα σε κρινώ και θα σε καταδικάσω σύμφωνα με την δικαιοσύνην, που απαιτούν τα χυθέντα αθώα αίματα.

Συμφώνα με τα ειδωλολατρικάς διαθέσεις και επιθυμίας σου θα σε δικάσω, σε την ακάθαρτον, τη διαβόητον πόλιν, η οποία πολύ με έχη πικράνει και εξοργίσει", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 24,15 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 24,15 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 24,16 υιέ ανθρώπου, ιδού εγώ λαμβάνω εκ σου τα επιθυμήματα των οφθαλμών σου εν παρατάξει ου μη κοπής ουδ ου μη κλαυσθής.

Ιεζ. 24,16 "υιέ ανθρώπου, ιδού εγώ παίρνω με την σειράν το ένα μετά το άλλο και αφαιρώ από σε όλα, όσα επιθυμούν οι οφθαλμοί σου. Δι' αυτά δεν θα εκσπάσης εις κοπετούς, ούτε και θα κλαύσης

Ιεζ. 24,17 στεναγούς αίματος, οσφύς, πένθους εστίν· ουκ έσται το τρίχωμά σου συμπεπλεγμένον επί σε και τα υποδήματά σου εν τοίς ποσί σου, ου μη παρακληθής εν χείλεσιν αυτών και άρτον ανδρών ου μη φάγης.

Ιεζ. 24,17 Μονον βαθύν εσωτερικόν στεναγμόν θα αισθανθής, που θα παραλύη την οσφύν σου, στεναγμόν πένθους. Αι τρίχες της κεφαλής σου δεν θα πλεχθούν, όπως συνηθίζεται εις περιστάσεις πένθους, και τα υποδήματά σου θα ευρίσκωνται πάντοτε στους πόδας σου. Δεν θα δεχθής παρηγορίαν από χείλη ανθρώπων και άρτον τον οποίον συνηθως άνδρες φέρουν εις περιστάσεις πένθους προς παρηγορίαν, δε θα φάγης".

Ιεζ. 24,18 και ελάλησα προς τον λαόν το πρωϊ, ον τρόπον ενετείλατό μοι, και απέθανεν η γυνή μου εσπέρας, και εποίησα το πρωϊ ον τρόπον επετάγη μοι.

Ιεζ. 24,18 Εγώ ο προφήτης τα είπα αυτά στον ισραηλιτικόν λαόν κατά την πρωϊαν, όπως ο Κυριος με είχε διατάξει. Την εσπέραν της ίδιας ημέρας πέθανεν η γυνή μου και την επομενην πρωϊαν έπραξα ο,τι με είχε διατάξει ο Κυριος.

Ιεζ. 24,19 και είπε προς με ο λαός· ουκ αναγγελείς ημίν τι εστι ταύτα, ά σύ ποιείς;

Ιεζ. 24,19 Τοτε ο ισραηλιτικός λαός με ηρώτησε· "δεν θα εξηγήσεις εις ημάς τι είναι αυτά, τα οποία συ πράττεις;"

Ιεζ. 24,20 και είπα προς αυτούς· λόγος Κυρίου εγένετο προς με λέγων·

Ιεζ. 24,20 Και είπα προς αυτούς· "ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 24,21 ειπόν προς τον οίκον τού Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ βεβηλώ τα άγιά μου, φρύαγμα ισχύος υμών, επιθυμήματα οφθαλμών υμών, και υπέρ ών φείδονται αι ψυχαι υμών· και οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών, ούς εγκατελίπετε, εν ρομφαία πεσούνται.

Ιεζ. 24,21 ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν, αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα παραχωρήσω, ώστε να βεβηλωθούν τα άγια πράγματά μου, του ναού και του θυσιαστηρίου, αυτά που αποτελούν την μεγάλην δύναμίν σας· πόθους και επιθυμίας των οφθαλμών σας, αυτά δια τα οποία πονούν και λυπούνται αι ψυχαι σας. Οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, τας οποίας εγκαταλείψατε εις τα χέρια των εχθρών σας, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 24,22 και ποιήσετε ον τρόπον πεποίηκα· από στόματος αυτών ου παρακληθήσεσθε και άρτον ανδρών ου φάγεσθε,

Ιεζ. 24,22 Τοτε θα κάμετε και σεις εκείνο, το οποίον εγώ έπραξα. Δεν θα ακούσετε παρηγορίαν από το στόμα άλλων και άρτον, τον οποίον συνηθως φέρουν προς παρηγορίαν εις περιστάσεις πένθους, δεν θα φάγετε.

Ιεζ. 24,23 και αι κόμαι υμών επί της κεφαλής υμών, και τα υποδήματα υμών εν τοίς ποσίν υμών· ούτε μη κόψησθε ούτε μη κλαύσητε, και εντακήσεσθε εν ταίς αδικίαις υμών και παρακαλέσετε έκαστος τον αδελφόν αυτου.

Ιεζ. 24,23 Η κόμη σας θα ευρίσκεται, όπως και προηγουμένως, επάνω στο κεφάλι σας, δεν θα πλεχθή κατά πένθιμον τρόπον και τα υποδήματά σας θα υπάρχουν, όπως και προηγουμένως, εις τα πόδια σας. Ούτε εις κοπετούς θα εκσπάσετε, ούτε και θα θρηνηήσετε. Θα λυώσετε εξ αιτίας των παρανομιών σας και ο καθένας θα προσπαθή να παρηγορή τον αδελφόν του".

Ιεζ. 24,24 και έσται Ιεζεκιήλ υμίν εις τέρας· κατά πάντα, όσα εποίησα, ποιήσετε, όταν έλθη ταύτα· και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος. -

Ιεζ. 24,24 Έτσι εγώ, ο Ιεζεκιήλ, θα είμαι για σας ένα καταπληκτικόν και τρομερόν σημείο· εις όλα, όσα εγώ έκαμα και σεις θα πράξετε, όταν θα συμβούν αυτά. Τοτε θα μάθετε καλά, λέγει ο Κυριος, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 24,25 Καί σύ υιέ ανθρώπου, ουχι εν τή ημέρα, όταν λαμβάνων την ισχύν παρ αυτών, την έπαρσιν της καυχήσεως αυτών, τα επιθυμήματα οφθαλμών αυτών και την έπαρσιν ψυχής αυτών, υιούς αυτών και θυγατέρας αυτών,

Ιεζ. 24,25 "Ως προς σε δε, υιέ ανθρώπου, κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν εγώ θα αφαιρέσω την δύναμιν από τους Ισραηλίτας, την έπαρσιν της αλαζονικής καυχήσεως των, τα αντικείμενα τα οποία λαχταρούν οι οφθαλμοί των και το

καμάρι της ψυχής των, τους υιούς δηλαδή και τας θυγατέρας των, τότε

Ιεζ. 24,26 εν τή ημέρα εκείνη ήξει ο ανασωζόμενος προς σε τού αναγγείλαί σοι εις τα ώτα;

Ιεζ. 24,26 κατά την ημέραν εκείνην δεν θα έλθη προς σε κάποιος, ο οποίος θα διαφύγη την καταστροφήν και θα αναγγείλη αυτά προς σε;

Ιεζ. 24,27 εν τή ημέρα εκείνη διανοιχθήσεται το στόμα σου προς τον ανασωζόμενον και λαλήσεις και ου μη αποκωφωθείς ουκέτι και έση αυτοίς εις τέρας, και επιγνώσονται διότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 24,27 Κατά την ημέραν εκείνην θα ανοίξης πλατύ το στόμα σου, δια να ομιλήσης προς εκείνους, οι οποίοι θα έχουν διασωθή, θα ομιλήσης και δεν θα σιωπήσης πλέον. Θα είσαι δε δι' αυτούς έως τότε ένα καταπληκτικόν και φοβερόν σημείον. Και οι Ισραηλίται θα μάθουν τότε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Ιεζ. 25,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 25,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 25,2 υιέ ανθρώπου, στήρισον το πρόσωπόν σου επί τους υιούς Αμμών και προφήτευσον επ αυτούς

Ιεζ. 25,2 "υιέ ανθρώπου, γύρισε το πρόσωπόν σου προς τους Αμμωνίτας, στήριξε εις αυτούς απειλητικόν το βλέμμα σου και προφήτευσον εναντίον των.

Ιεζ. 25,3 και ερείς τοίς υιοίς Αμμών· ακούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών επεχάρητε επί τα αγία μου, ότι εβεβηλώθη, και επί την γήν τού Ισραήλ, ότι ηφανίσθη, και επί τον οίκον τού Ιούδα, ότι επορεύθησαν εν αιχμαλωσία,

Ιεζ. 25,3 Και ειπέ στους Αμμωνίτας· ακούσατε λόγον Κυρίου. Αυτά λέγει Κυριος· Επειδή σεις ξεδηλώσατε μοχθηράν χαράν που εβεβηλώθησαν τα αγία μου, ο ναός και το θυσιαστήριον εις την Ιερουσαλήμ, επειδή εχαιρεκακήσατε δια την χώραν του ισραηλιτικού λαού, που παρεδόθη εις όλεθρον και καταστροφήν και ο ισραηλιτικός λαός ωδηγήθη εις αιχμαλωσίαν,

Ιεζ. 25,4 διά τούτο ιδού εγώ παραδίδωμι υμάς τοίς υιοίς Κεδέμ εις κληρονομίαν, και κατασκηνώσουσιν εν τή απαρτία αυτών εν σοί και δώσουσιν εν σοί τα σηνώματα αυτών· αυτοί φάγονται τους καρπούς σου, και αυτοί πίνονται την πλιότητά σου.

Ιεζ. 25,4 δια τούτο εγώ θα σας παραδώσω στους λαούς Κεδέμ, δια να κληρονομήσουν εκείνοι σας και την χώραν σας. Θα ελθουν όλοι αυτοί με τας γυναίκας και τα παιδιά των, δια να κατοικήσουν εις την περιοχίν σας και να διαμοιρασθούν μεταξύ των τας κατοικίας σας. Αυτοί θα φάγουν τους καρπούς σας και αυτοί θα απολαύσουν την πλουσίαν παραγωγήν της χώρας σας.

Ιεζ. 25,5 και δώσω την πόλιν τού Αμμών εις νομάς καμήλων και τους υιούς Αμμών εις νομήν προβάτων· και επιγνώσεσθε διότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 25,5 Θα παραχωρήσω και θα καταστήσω την πρωτεύουσαν των Αμμωνιτών βοσκήν καμήλων, τα δε παιδιά των Αμμωνιτών βοσκούς προβάτων. Ετσι θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 25,6 διότι τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών εκρότησας την χείρά σου και εψόφησας τώ ποδί σου και επέχαρας εκ ψυχής σου επί την γήν τού Ισραήλ,

Ιεζ. 25,6 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή σεις οι Αμμωνίται χειροκροτήσατε και εκτυπήσατε θορυβωδώς τα πόδια σας και εδοκιμάσατε με όλην σας την ψυχήν μοχθηράν χαράν δια την συμφοράν της χώρας του Ισραήλ,

Ιεζ. 25,7 διά τούτο εκτενώ την χείρά μου επί σε και δώσω σε εις διαρπαγήν εν τοίς έθνεσι και εξολοθρεύσω σε εκ των λαών και απολώ σε εκ των χωρών απωλεία· και επιγνώση διότι εγώ Κύριος. -

Ιεζ. 25,7 δια τούτο εγώ θα απλώσω την τιμωρόν και δικαίαν χείρα μου εναντίον σας και θα σας παραδώσω εις διαρπαγήν εκ μέρους άλλων εθνών, και θα σας εξολοθρεύσω ανάμεσα από τους λαούς και θα σας εξαφανίσω τελείως από τας χώρας σας και θα μάθετε καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 25,8 Τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών είπε Μωάβ· ιδού ον τρόπον πάντα τα έθνη οίκος Ισραήλ και Ιούδα,

Ιεζ. 25,8 Αυτά λέγει ο Κυριος και προς τους Μωαβίτας· "επειδή σεις με μοχθηράν χαράν είπατε, ότι ιδού ο Ισραηλιτικός και ο ιουδαϊκός λαός είναι ωσάν τα ειδωλολατρικά και ασεβή έθνη !

Ιεζ. 25,9 διά τούτο ιδού εγώ παραλύω τον ώμον Μωάβ από πόλεων ακρωτηρίων αυτού, εκλεκτήν γήν, οίκον Ασιμούθ επάνω πηγής πόλεως παραθαλασσίας.

Ιεζ. 25,9 Δια τούτο ιδού εγώ παραλύω την δύναμιν των Μωαβιτών από τας ακραίας οχυράς πόλεις και εντεύθεν, την εκλεκτήν περιοχίν μέχρι και εις την θέσιν Μπεθ- Ασιμούθ, επάνω από την πηγήν της πόλεως, πλησίον της Νεκράς Θαλάσσης.

Ιεζ. 25,10 τοίς υιοίς Κεδέμ επί τους υιούς Αμμών δέδωκα αυτούς εις κληρονομίαν, όπως μη μνεία γένηται των υιών Αμμών·

Ιεζ. 25,10 Εις τους λαούς Κεδέμ παρέδωσα τους Αμμωνίτας, δια να τους κληρονομήσουν, ώστε να μη υπάρχη καμμία ανάμνησις πλέον των Αμμωνιτών.

Ιεζ. 25,11 και εις Μωάβ ποιήσω εκδίκησιν, και επιγνώσονται διότι εγώ Κύριος. -

Ιεζ. 25,11 Θα τιμωρήσω και τους Μωαβίτας και ετσι θα μάθουν όλοι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 25,12 Τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών εποίησεν η Ιδουμαία εν τώ εκδικήσαι αυτούς εκδίκησιν εις τον οίκον Ιούδα και εμνησικάκησαν και εξεδίκησαν δίκην,

Ιεζ. 25,12 Αυτά λέγει ο Κυριος· "επειδή οι κάτοικοι της Ιδουμαίας ευρήκαν ευκαιρίαν και εξεδίκηθησαν σκληράν εκδίκησιν εναντίον των Ιουδαίων, εμνησικάκησαν δια το παρελθόν και τους εξεδίκηθησαν τώρα,

Ιεζ. 25,13 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· και εκτενώ την χείρά μου επί την Ιδουμαίαν και εξολοθρεύσω εξ αυτής άνθρωπον και ικτίνος και θήσομαι αυτήν έρημον, και εκ Θαιμάν διωκόμενοι εν ρομφαία πεσούνται.

Ιεζ. 25,13 δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· θα απλώσω τιμωρόν την χείρά μου και εναντίον της Ιδουμαίας και θα εξολοθρεύσω από αυτήν ανθρώπους και ζώα· θα την μεταβάλω εις έρημον. Εν στόματι δε μαχαίρας θα πέσουν, όσοι θα διαφύγουν από την Θαιμάν ζητούντες σωτηρίαν.

Ιεζ. 25,14 και δώσω εκδίκησίν μου επί την Ιδουμαίαν εν χειρί λαού μου Ισραήλ, και ποιήσουσιν εν τή Ιδουμαία κατά την οργήν μου και κατά τον θυμόν μου· και επιγνώσονται την εκδίκησίν μου, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 25,14 Δια του ισραηλιτικού λαού μου θα τιμωρήσω εγώ τους Ιδουμαίους. Οι Ισραηλίται θα επιφέρουν τιμωρίας εναντίον της Ιδουμαίας, ανάλογα με την οργήν και τον θυμόν μου. Και θα μάθουν τότε οι Ιδουμαίοι την τιμωρίαν, την

οποίαν εγώ τους απέστειλα", λέγει ο Κύριος.

Ιεζ. 25,15 Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ανθών εποίησαν οι αλλόφυλοι εν εκδικήσει και εξανέστησαν εκδίκησιν επιχαιρόντες εκ ψυχής τού εξαλείφαι έως ενός,

Ιεζ. 25,15 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κύριος· "επειδή οι Φιλιισταίοι, ποθούντες εκδίκησιν, ξηγέρθησαν κατά των Ισραηλιτών και τους εξεδίκηθησαν δοκιμάζοντας με όλην των την ψυχήν μοχθηράν χαράν και επιθυμούντες να εξολοθρευθούν οι Ιουδαίοι μέχρις ενός,

Ιεζ. 25,16 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ εκτείνω την χείρά μου επί τους αλλοφύλους και εξολοθρεύσω Κρήτας και απολώ τους καταλοίπους τους κατοικούντας την παραλίαν·

Ιεζ. 25,16 δια τούτο αυτά λέγει ο Κύριος· Ιδού, εγώ εκτείνω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον των Φιλισταιών και θα εξολοθρεύσω τους Κρήτας και θα καταστρέψω όλους τους κατοίκους, που έχουν απομείνει εις την παραλίαν.

Ιεζ. 25,17 και ποιήσω εν αυτοίς εκδικήσεις μεγάλας, και επιγνώσονται διότι εγώ Κύριος εν τώ δούναι την εκδίκησίν μου επ αυτούς.

Ιεζ. 25,17 Θα αποστείλω μεγάλας και σκληράς τιμωρίας εναντίον των. Και έτσι, όταν θα επιφέρω την τιμωρίαν αυτήν εναντίον των, θα μάθουν καλά, ότι εγώ είμαι ο Κύριος".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Ιεζ. 26,1 Καί εγενήθη εν τώ ενδεκάτω έτει, μια τού μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 26,1 Την πρώτην ημέραν του μηνός, του ενδεκάτου έτους από της ημέρας της αιχμαλωσίας, ο Κύριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 26,2 υιέ ανθρώπου, ανθών είπε Σόρ επί Ιερουσαλήμ· εύγε, συνετριβη, απόλωλε τα έθνη, επεστράφη προς με, η πλήρης ηρήμωται,

Ιεζ. 26,2 "υιέ ανθρώπου, επειδή η Τυρος, μοχθηρώς χαιρούσα, είπεν εναντίον της Ιερουσαλήμ· "εύγε ! η πόλις συνετριβη, κατεστράφη, τα έθνη και το εμπόριόν των εστράφησαν προς εμέ, η άλλοτε πολυάριθμος Ιερουσαλήμ έχει πλέον ερημωθή",

Ιεζ. 26,3 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επί σε, Σόρ, και ανάξω επί σε έθνη πολλά, ως αναβαίνει η θάλασσα τοίς κύμασιν αυτής.

Ιεζ. 26,3 δια τούτο αυτά λέγει ο Κύριος εναντίον της Τυρου· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, Τυρος, και θα οδηγήσω εναντίον σου έθνη πολλά, όπως ακριβώς έρχονται τα κύματα της θαλάσσης το ένα κατόπιν του άλλου.

Ιεζ. 26,4 και καταβαλοῦσι τα τείχη Σόρ και καταβαλοῦσι τους πύργους σου, και λικμήσω τον χούν αυτής απ αυτής και δώσω αυτήν εις λεωπετρίαν.

Ιεζ. 26,4 Θα κρημνίσουν τα τείχη σου, θα ρίψουν κάτω εις ερείπια τους πολεμικούς πύργους σου, θα επιτρέψω εγώ να λιχνίσουν και εξαφανίσουν και αυτό το χώμα από το έδαφός της και θα καταστήσουν αυτήν ξηράν ωσάν την λείαν πέτραν.

Ιεζ. 26,5 ψυγμός σαγηνών έσται εν μέσω θαλάσσης, ότι εγώ λελάληκα, λέγει Κύριος· και έσται εις προνομήν τοίς έθνεσι.

Ιεζ. 26,5 Ανάμεσα εις τας άλλας παραλίους περιοχάς θα γίνη η ερημωμένη Τυρος χώρος, όπου θα στεγνώνουν οι αλιείς τα δίκτυά των. Εγώ ελάλησα, λέγει ο Κύριος και αυτό θα γίνη. Η Τυρος θα γίνη λεία των ειδωλολατρικών εθνών.

Ιεζ. 26,6 και αι θυγατέρες αυτής αι εν τώ πεδίω μαχαίρα αναιρεθήσονται, και γνώσονται ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 26,6 Αι ανά την πεδιάδα κωμοπόλεις αυτής θα καταληφθούν από τους εχθρούς και οι κάτοικοι των θα θανατωθούν εν στόματι μαχαίρας, και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κύριος.

Ιεζ. 26,7 ότι τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επάγω επί σε, Σόρ, τον Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλώνος από τού βορά (βασιλεύς βασιλέων εστί) μεθ ίππων και αρμάτων και ιππέων και συναγωγής εθνών πολλών σφόδρα.

Ιεζ. 26,7 Αυτά λέγει ο Κύριος· ιδού εγώ επιφέρω εναντίον σου, Τυρος, τον Ναβουχοδονόσορα βασιλέα της Βαβυλώνος, από την περιοχήν του βορρά (αυτός είναι βασιλεύς των βασιλέων) με ιππικόν, με άρματα, με ιππείς, με πολύ μεγάλο πλήθος εθνών.

Ιεζ. 26,8 ούτος τας θυγατέρας σου τας εν τώ πεδίω μαχαίρα ανελεύει και δώσει επί σε προφυλακήν και περιοικοδομήσει και ποιήσει επί σε κύκλω χάρακα και περιστάσιν όπλων και τας λόγχας αυτού απέναντί σου δώσει·

Ιεζ. 26,8 Αυτός εν στόματι μαχαίρας θα φονεύση τους κατοίκους των κωμοπόλεών σου ανά την πεδιάδα, θα εγκαταστήση εις την περιοχήν σου στρατιωτικές φρουράς, θα οικοδομήση ολόγυρα οχυρούς πύργους, θα ανοίξη γύρω σου χαρακάματα, θα εγκαταστήση απέναντί σου οπλοφόρους και λοχιοφόρους.

Ιεζ. 26,9 τα τείχη σου και τους πύργους σου καταβαλεί εν ταις μαχαίραις αυτού.

Ιεζ. 26,9 Θα κρημνίση τα τείχη και τους οχυρούς πύργους σου με τα πολεμικά του όργανα.

Ιεζ. 26,10 από τού πλήθους των ίππων αυτού κατακαλύψει σε ο κονιορτός αυτών, και από της φωνής των ιππέων αυτού και των τροχών των αρμάτων αυτού σεισθήσεται τα τείχη σου εισπορευομένου αυτού τας πύλας σου, ως εισπορευόμενος εις πόλιν εκ πεδίου.

Ιεζ. 26,10 Από το πολυάριθμον πλήθος του ιππικού του θα εγερθή κονιορτός, ο οποίος θα σε σκεπάση εξ ολοκλήρου. Και από τον θόρυβον των ιππέων του και των τροχών των αρμάτων του θα συγκλονισθούν τα τείχη σου, καθώς αυτός θα εισέρχεται δια των πυλών σου, με τόσην ευκολίαν μ όση εισέρχεται εις την πόλιν ο ερχόμενος από την πεδιάδα.

Ιεζ. 26,11 εν ταις οπλαις των ίππων αυτού καταπατήσουσί σου πάσας τας πλατείας τον λαόν σου μαχαίρα ανελεύει και την υπόστασιν της ισχύος σου επί την γήν κατάξει.

Ιεζ. 26,11 Αι οπλαί των ίππων του θα καταπατήσουν και θα καταστρέψουν όλας τας ωραίας πλατείας σου. Εν στόματι μαχαίρας θα φονεύση τους ανθρώπους σου και ολόκληρον την δύναμίν σου θα καταρρίψη εις την γην.

Ιεζ. 26,12 και προνομήσει την δύναμίν σου και σκυλεύσει τα υπάρχοντά σου και καταβαλεί τα τείχη σου και τους οίκους σου τους επιθυμητούς καθείλει, και τους λίθους σου και τα ξύλα σου και τον χούν σου εις μέσον της θαλάσσης σου εμβαλεί.

Ιεζ. 26,12 Ο εχθρός αυτός θα αιχμαλωτίση την στρατιωτικήν σου δύναμιν, θα πάρη ως λάφυρα όλα τα υπάρχοντά σου, θα ρίψη ερείπια στο έδαφος τα τείχη σου, θα κρημνίση τους ωραίους οίκους σου· τους λίθους σου και τα ξύλα σου και αυτό ακόμη το χώμα θα τα ρίψη στο μέσον της θαλάσσης.

Ιεζ. 26,13 και καταλύσει το πλήθος των μουσικών σου, και η φωνή των ψαλτηρίων σου ου μη ακουσθή έτι.

Ιεζ. 26,13 Θα διαλύση και θα κατάργηση τους πολυάριθμους μουσικούς σου και δεν θα ακούεται πλέον μελωδία των

μουσικών οργάνων των.

Ιεζ. 26,14 και δώσω σε εις λεωπετρίαν, ψυγμός σαγηνών έση, ου μη οικοδομηθής έτι, ότι εγώ Κύριος ελάλησα, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 26,14 Θα παραχωρήσω να γίνης ξηρά και γυμνή όπως η λεία πέτρα και ο τόπος σου θα γίνη μέρος, όπου οι αλιείς θα στεγνώνουν τα δίκτυά των. Δεν θα ανοικοδομηθής πλέον. Εγώ ο Κυριος είπα και ετσι θα γίνη", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 26,15 διότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος τή Σόρ· ουκ από φωνής της πτώσεώς σου εν τώ στενάξει τραυματίας, εν τώ σπάσαι μάχαιραν εν μέσω σου σεισθήσονται αι νήσοι;

Ιεζ. 26,15 Αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον της Τυρου. "Από τον θόρυβον και την βοήν της πτώσεώς σου, από τους στεναγμούς των φονευομένων, όταν φονική ανασπασθη η μάχαιρα της σφαγής, εν μέσω της περιοχής σου, δεν θα συγκλονισθούν αι άλλαι νήσοι;

Ιεζ. 26,16 και καταβήσονται από των θρόνων αυτών πάντες οι άρχοντες εκ των εθνών της θαλάσσης και αφελούνται τας μίτρας από των κεφαλών αυτών και τον ιματισμόν τον ποικίλον αυτών εκδύσονται. εκστάσει εκστήσονται, επί γήν καθεδούνται και φοβηθήσονται την απώλειαν αυτών και στενάξουσιν επί σε

Ιεζ. 26,16 Τρομαγμένοι και πανικόβλητοι όλοι οι άρχοντες των εθνών της Μεσογείου θαλάσσης, θα κατέβουν από τους θρόνους των, θα αφαιρέσουν από τας κεφαλάς των τας βασιλικάς μίτρας των, θα εκδυθούν τον ποικιλόχρωμον πολυτελή ιματισμόν των, θα μείνουν κατάπληκτοι εμπρός εις τα φοβερά γεγονότα, θα καθίσουν κάτω στο έδαφος, θα φοβηθούν δι' επικειμένην ιδικήν των καταστροφήν και θα στενάξουν δια σε.

Ιεζ. 26,17 και λήψονται επί σε θρήνον και ερούσί σοι πώς κατελύθης εκ θαλάσσης, η πόλις η επαινετή, η δούσα τον φόβον αυτής πάσι τοίς κατοικούσιν αυτήν;

Ιεζ. 26,17 Θα αναλάβουν βρήνον και θα σου πουν· Πως διελύθης και εξηφανίσθης ανάμεσα από την θάλασσαν συ, η ονομαστή πόλις, η οποία ενέπνεες τον φόβον σου εις όλας τας νήσους και τας παραλίους περιοχάς της Μεσογείου Θαλάσσης;

Ιεζ. 26,18 και φοβηθήσονται αι νήσοι από ημέρας πτώσεώς σου·

Ιεζ. 26,18 Ολαι αι νήσοι θα φοβηθούν από την ημέραν της πτώσεώς σου".

Ιεζ. 26,19 ότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· όταν δώ σε πόλιν ηρημωμένην ως τας πόλεις τας μη κατοικισθησομένας, εν τώ αναγαγείν με επί σε την άβυσσον και κατακαλύψει σε ύδωρ πολύ,

Ιεζ. 26,19 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος. "Όταν σε καταστήσω έρημον πόλιν, όπως είναι αι πόλεις, αι οποίαι δεν κατοικούνται από τους ανθρώπους, όταν εγώ αναβιάσω την θάλασσαν εναντίον σου και σε σκεπάση εξ ολοκλήρου με τους απροσμετρήτους όγκους των υδάτων της,

Ιεζ. 26,20 και καταβιάσω σε προς τους καταβαίνοντας εις βόθρον προς λαόν αιώνος και κατοικιώ σε εις βάθη της γής ως έρημον αιώνιον μετά καταβαίνόντων εις βόθρον, όπως μη κατοικηθής μηδέ αναστής επί γής ζωής.

Ιεζ. 26,20 θα σε καταβάσω μαζί με εκείνους, που καταβαίνουν εις τα καταχθόνια του άδου, προς λαόν που από αιώνων πολλών ευρίσκεται εκεί. Θα σε εγκαταστήσω εις τα βάθη της γης, αιωνίως έρημον μαζί με εκείνους, που καταβαίνουν εις τα βάραθρα του άδου, δια να μη κατοικηθής πλέον, δια να μη αναστηθής εις ζωήν επί της γης.

Ιεζ. 26,21 απώλειάν σε δώσω, και ουχ υπάρξεις έτι εις τον αιώνα, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 26,21 Θα σε παραδώσω εις όλεθρον και δεν θα υπάρξης ποτέ πλέον στον αιώνα", λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Ιεζ. 27,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 27,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπει

Ιεζ. 27,2 και σύ υιέ ανθρώπου, λαβέ επί Σόρ θρήνον

Ιεζ. 27,2 "συ, υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησε δια την συμφοράν της Τυρου.

Ιεζ. 27,3 και ερείς τή Σόρ τή κατοικούση επί της εισόδου της θαλάσσης, τώ εμπορίω των λαών από νήσων πολλών· τάδε λέγει Κύριος τή Σόρ· σύ είπας· εγώ περιέθηκα εμαντή κάλλος μου.

Ιεζ. 27,3 Ειπέ εις την Τυρον, η οποία ευρίσκεται εις περιοχήν, που αποτελεί είσοδον προς την θάλασσαν δια τους ανατολικούς λαούς, και η οποία διεξάγει εμπόριον με λαούς πολλών νήσων και άλλων παραλίων περιοχών. Αυτά λέγει ο Κυριος εις την Τυρον· Συ αλαζονικώς είπες· εγώ, με την δύναμίν μου ειργάσθην και περιεβλήθην το κάλλος μου.

Ιεζ. 27,4 εν καρδια θαλάσσης τώ Βελεμί υιοί σου περιέθηκάν σοι κάλλος.

Ιεζ. 27,4 Πράγματι οι κάτοικοί σου σε ανοικοδόμησαν ωραιαν και ισχυράν, εις κεντρικόν σημείον της παραλίας. Σε ανέδειξαν ωραιαν και σε έθεσαν υπό την προστασίαν των ειδωλικών θεών του Βααλ και της Ασάτρητς.

Ιεζ. 27,5 κέδρος εκ Σανειρ ώκοδομήθη σοι, ταινίαί σανίδων κυπαρίσσου εκ τού Λιβάνου ελήφθησαν τού ποιήσαι σοι ιστούς ελατίνους·

Ιεζ. 27,5 Κέδρινη ξυλεία ελήφθη από το όρος Σανειρ και κατεσκευάσθησαν τα πλοία σου. Ξυλα κυπαρίσσου από το όρος Λιβανον ελήφθησαν, δια να κατασκευασθούν, ως έλατα υψηλά, τα κατάρτια των πλοίων σου.

Ιεζ. 27,6 εκ της Βασανίτιδος εποίησαν τας κώπας σου, τα ιερά σου εποίησαν εξ ελέφαντος, οίκους ασώδεις από νήσων των Χετιέιμ.

Ιεζ. 27,6 Από τα ξύλα των δασών της Βασάν κατεσκεύασαν οι τεχνίται τα κουπιά των πλοίων σου. Άλλοι τεχνίται κατεσκεύασαν τα ιερά σκευή των ναών σου και είδωλα από ελεφαντοστούν. Ωραιάς επαύλεις μέσα εις δάση έκτισαν οι άνθρωποί σου από υλικά της νήσου Κυπρου και άλλων παραλίων περιοχών.

Ιεζ. 27,7 βύσσος μετά ποικιλίας εξ Αιγύπτου εγένετό σοι στρωμήν τού περιθελίναί σοι δόξαν και περιβαλείν σε υάκινθον και πορφύραν εκ των νήσων Ελεισαί και εγένετο περιβόλαιά σου.

Ιεζ. 27,7 Λινά υφάσματα από την Αίγυπτον, με λεπτά κεντήματα έγιναν το στρώμα σου, δια να κωμάσαι. Δια να παρουσιασθής με μεγαλοπρέπειαν, εφόρσες υακίνθινα υφάσματα και πορφύραν από τας νήσους Ελεισαί. Αυτά έγιναν ενδύματά σου, καλύμματα της στρωμνής και της σκηνης σου.

Ιεζ. 27,8 και οι άρχοντές σου οι κατοικούντες Σιδώνα και Αραάδιοι εγένοντο κωπηλάται σου· οι σοφοί σου, Σόρ, οί ήσαν εν σοί, ούτοι κυβερνήται σου.

Ιεζ. 27,8 Οι άρχοντές σου ήσαν οι ονομαστοί κάτοικοι της Σιδώνας. Οι Αραάδιοι, οι κάτοικοι της Αραάδ, ήσαν περιφήμοι κωπηλάται σου. Σοφοί άνδρες, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την περιοχήν σου, ήσαν οι κυβερνήται των πλοίων σου.

Ιεζ. 27,9 οι πρεσβύτεροι βιβλίων και οι σοφοί αυτών ήσαν εν σοί, ούτοι ενίσχουν την βουλήν σου· και πάντα τα πλοία της θαλάσσης και οι κωπηλάται αυτών εγένοντό σοι επί δυσμάς δυσμών.

Ιεζ. 27,9 Οι πρεσβύτεροι, που είχαν γηράσει εις την μελέτην των βιβλίων, και οι σοφώτεροι από αυτούς, που ευρίσκοντο εις την περιοχὴν σου, αυτοὶ με την ορθοφροσύνην και σοφίαν των ἔκαναν εγκύρους και ισχυράς τας αποφάσεις σου. Ὅλα τα πλοία σου με τους κωπηλάτας των ἤρχοντο προς σε προς δυσμάς μέχρι το ακρότατον σημείον.

Ιεζ. 27,10 Πέρσαι και Λυδοὶ και Λιβυες ἦσαν εν τῇ δυνάμει σου, ἄνδρες πολεμισταὶ σου πέλτας και περικεφαλαίας εκρέμασαν εν σοί, οὔτοι ἔδωκαν την δόξαν σου.

Ιεζ. 27,10 Πέρσαι και Λυδοὶ και Λιβυες αποτελούσαν την στρατιωτικὴν σου δύναμιν. Οἱ πολεμισταὶ αυτοὶ ἄνδρες σου εκρεμούσαν τας ασπίδας των και τας περικεφαλαίας των εις την περιοχὴν σου. Ἐτσι δε σου ἔδιδαν δόξαν.

Ιεζ. 27,11 υἱοὶ Αραδίων και ἡ δυνάμις σου ἐπὶ των τειχέων σου φύλακες εν τοῖς πύργοις σου ἦσαν, τας φαρέτρας αυτῶν εκρέμασαν ἐπὶ των ὀρμων σου κύκλω· οὔτοι ετελειώσαν σου το κάλλος.

Ιεζ. 27,11 Οἱ ἄνδρες της Αραδ και ἡ ἄλλη στρατιωτικὴ σου δύναμις ἦσαν φύλακες ἐπάνω εις τα τείχη σου. Εἰς τους πύργους σου αυτοὶ εκρέμασαν τας φαρέτρας των γύρω ἀπὸ τα τείχη σου. Αυτοὶ ὠλοκλήρωσαν και κατέστησαν εμφανές το κάλλος σου.

Ιεζ. 27,12 Καρχηδόνιοι ἔμποροὶ σου ἀπὸ πλήθους πάσης ισχύος σου, ἀργύριον και χρυσίον και σίδηρον και κασσίτερον και μόλιβον ἔδωκαν την αγορὰν σου.

Ιεζ. 27,12 Οἱ Καρχηδόνιοι ἦσαν οἱ ἐμπορευόμενοι μαζὴ σου, χάρις στο πλήθος κάθε εἶδους των ἐμπορευμάτων σου. Και αυτοὶ σου ἔδιδαν προς αγορὰν των ἐμπορευμάτων ἀργυρον, χρυσόν, σίδηρον, κασσίτερον και μόλυβδον.

Ιεζ. 27,13 ἡ Ἑλλάς και ἡ σύμπασα και τα παρατείνοντα, οὔτοι ἐνεπορεύοντό σοι εν ψυχαῖς ἀνθρώπων και σκευὴ χαλκὰ ἔδωκαν την ἐμπορίαν σου.

Ιεζ. 27,13 Ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς και αἱ γειτονικαὶ περιοχαὶ διεξήγον μαζὴ σου ἐμπόριον δούλων και χαλκίνων δοχείων, τα ὁποῖα προσέφεραν ὡς ἐμπορεύματα εις σε.

Ιεζ. 27,14 ἐξ οἴκου Θεργαμά ἵππους και ἱπτεῖς ἔδωκαν την αγορὰν σου.

Ιεζ. 27,14 Οἱ κάτοικοι της Θεργαμά, δηλαδὴ της Αρμενίας, ἐπλήρωναν δια την αγορὰν των ἐμπορευμάτων σου ἵππους και ἱπτεῖς.

Ιεζ. 27,15 υἱοὶ οδίων ἔμποροὶ σου ἀπὸ νήσων ἐπλήθυναν την ἐμπορίαν σου οδόντας ἐλεφαντίνους, και τοῖς εἰσαγομένοις ἀντεδίδους τους μισθοὺς σου,

Ιεζ. 27,15 Οἱ κάτοικοι της Ρόδου, οἱ ἐμπορευόμενοι μαζὴ σου, ὅπως ἐπίσης και οἱ ἐκ των ἄλλων νήσων, οἱ ὁποῖοι ἠρῶσαν τας ἐμπορικὰς των συναλλαγὰς με σε, σου προσέφεραν ἐλεφαντοστούν· και συ δια την αγορὰν των εἰσαγομένων εἰδῶν ἐπλήρωνες εις αυτοὺς χρήματα.

Ιεζ. 27,16 ἀνθρώπους ἐμπορίαν σου ἀπὸ πλήθους τού συμμείκτου σου, στακτὴν και ποικίλματα ἐκ Θαρσίς, και ἀμόθ και Χορχόρ ἔδωκαν την αγορὰν σου.

Ιεζ. 27,16 Εἰς τους Ροδίους ἔδιδες συ ἀπὸ το πλήθος της πανσπερμίας των λαῶν σου και αυτοὶ προσέφεραν εις την αγορὰν σου στακτὴν, κεντήματα ἀπὸ την Θαρσίς και ἄλλα εἶδη ἀπὸ την Ραμόθ και Χορχόρ.

Ιεζ. 27,17 Ἰούδας και οἱ υἱοὶ τού Ἰσραήλ, οὔτοι ἔμποροὶ σου εν πράσει σίτου και μύρων και κασίας, και πρῶτον μέλι και ἔλαιον και ρητίνην ἔδωκαν εις τον σύμμεικτόν σου.

Ιεζ. 27,17 Οἱ Ἰουδαῖοι και οἱ Ἰσραηλίται, αυτοὶ ἦσαν ἔμποροὶ σου, που σου ἐπωλούσαν σίτον και μύρα και κασίαν, ἐξαίρετον μέλι και ἔλαιον και ρητίνην, δια το ἀνάμεικτον πλήθος των λαῶν σου.

Ιεζ. 27,18 Δαμασκός ἔμπορός σου ἐκ πλήθους πάσης δυνάμεώς σου· οἶνος ἐκ Χελβῶν και ἔρια ἐκ Μιλήτου, και οἶνον εις την αγορὰν σου ἔδωκαν.

Ιεζ. 27,18 Ἡ Δαμασκός ἐπίσης ἦτο ἡ πόλις, με την ὁποῖαν ἐμπορεύεσο δια κάθε εἶδος ἐμπορευμάτων, τα ὁποῖα οἱ ἔμποροὶ της ἀντήλλασαν με οἶνον ἀπὸ Χελβῶν και ἔρια ἀπὸ την Μιλητον, που προσέφεραν εις τας αγορὰς σου.

Ιεζ. 27,19 ἐξ Ἀσὴλ σίδηρος εἰργασμένος και τροχός εν τῷ συμμείκτῳ σου εστι.

Ιεζ. 27,19 Μεταξὺ της πανσπερμίας των λαῶν σου ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ σίδηρος, ὁ ὁποῖος προήρχετο κατεργασμένος ἀπὸ την Ἀσὴλ, και οἱ τροχοὶ δια μέσα μεταφορὰς.

Ιεζ. 27,20 Δαϊδάν ἔμποροὶ σου μετὰ κτηνῶν ἐκλεκτῶν εις ἄρματα.

Ιεζ. 27,20 Οἱ κάτοικοι της Δαϊδάν ἦσαν οἱ ἔμποροὶ σου, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν εις σε ἐκλεκτοὺς ἵππους δια τα πολεμικὰ σου ἄρματα.

Ιεζ. 27,21 ἡ Αραβία και πάντες οἱ ἄρχοντες Κηδάρ, οὔτοι ἔμποροὶ σου διὰ χειρός σου, καμήλους και ἀμνούς και κριοὺς εν οἷς ἐμπορεύονται σε.

Ιεζ. 27,21 Οἱ κάτοικοι της Αραβίας και ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς κάτοικοι της Κηδάρ, ἦσαν ἔμποροὶ σου, παραδίδοντες εις τα χέρια σου καμήλους, ἀμνούς, κριοὺς, τα ὁποῖα ἐμπορεύοντό με σε.

Ιεζ. 27,22 ἔμποροὶ Σαββά και ἀγμά, οὔτοι ἔμποροὶ σου μετὰ πρῶτων ἡδυσμάτων και λίθων χρηστῶν και χρυσόν ἔδωκαν την αγορὰν σου.

Ιεζ. 27,22 Οἱ ἔμποροὶ της Σαβά και Ραγμά ἦσαν οἱ ἔμποροὶ σου, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν εις την αγορὰν σου τα πλέον ἐκλεκτὰ ἐκ των ἀρωμάτων, πολυτίμους λίθους και χρυσόν.

Ιεζ. 27,23 Χαράν και Χαννά, οὔτοι ἔμποροὶ σου· Ἀσσοὺρ και Χαρμάν ἔμποροὶ σου

Ιεζ. 27,23 Οἱ κάτοικοι Χαρράν και Χαννά και αυτοὶ ἦσαν ἔμποροὶ σου, ὅπως ἐπίσης οἱ κάτοικοι Ἀσσοὺρ και Χαρμάν.

Ιεζ. 27,24 φέροντες ἐμπορίαν ὑάκινθον και θησαυροὺς ἐκλεκτοὺς δεδεμένους σχοινίους και κυπαρῶσσινα.

Ιεζ. 27,24 Αυτοὶ ἔφεραν ὡς ἐμπόρευμα προς σε ὑφάσματα κυανά και ἄλλα πολυτίμα ἐκλεκτὰ ἀντικείμενα, συσκευασμένα και δεμένα με σχοινία, ὅπως και ζυλεῖα ἀπὸ κυπάρισσον.

Ιεζ. 27,25 πλοία, εν αυτοῖς Καρχηδόνιοι ἔμποροὶ σου εν τῷ πλήθει, εν τῷ συμμείκτῳ σου, και ἐνεπλήσθης και ἐβαρύνθης σφόδρα εν καρδία θαλάσσης.

Ιεζ. 27,25 Ἦρχοντο στους λιμένας σου πλοία με πολυαριθμούς Καρχηδονίους ἐμπόρους δια την ἐξυπηρέτησιν του πολυαριθμοῦ ἀναμίκτου λαοῦ σου. Ἐτσι δε συ ἐγέμισες ἀπὸ πλοῦτη και ἐμπορεύματα. Ἐπλοῦτησες πάρα πολύ, αὐτοῦ στον κεντρικόν λιμένα της Μεσογείου, που ευρίσκεσαι.

Ιεζ. 27,26 εν ὕδατι πολλῷ ἤγόν σε οἱ κωπηλάται σου· το πνεῦμα τού νότου συνέτριψέ σε εν καρδία θαλάσσης.

Ιεζ. 27,26 Οι κωπηλάται σου, εκπροσωπώντας σε και τον πλούτον σου, έπλευσαν με τα πλοία των εις ύδατα πολλά, αλλά νότιος σφοδρός άνεμος συνέτριψε τα πλοία σου στο κέντρον της Μεσογείου Θαλάσσης.

Ιεζ. 27,27 ήσαν δυνάμεις σου και ο μισθός σου και των συμμείκτων σου και οι κωπηλάται σου και οι κυβερνήται σου και οι σύμβουλοί σου και οι σύμμεκτοί σου εκ των συμμείκτων σου και πάντες οι άνδρες οι πολεμιστάι σου οι εν σοί και πάσα συναγωγή σου εν μέσω σου, πεσούνται εν καρδία θαλάσσης εν τή ημέρα της πτώσεώς σου.

Ιεζ. 27,27 Όλοι αι δυνάμεις σου, ο πλούτος σου από τας εμπορικές συναλλαγάς σου, η πανσπερμία των διαφόρων εθνών, οι κωπηλάται σου και οι κυβερνήται σου και οι σοφοί σύμβουλοί σου, όλον το πλήθος, των λαών σου από τα διάφορα έθνη, όλοι οι πολεμιστάι άνδρες, που υπήρχον εις την περιοχήν σου, όλοι γενικώς οι κάτοικοί σου θα καταποντισθούν εις τα βάθη της Μεσογείου Θαλάσσης κατά την ημέραν της πτώσεως και καταστροφής σου.

Ιεζ. 27,28 προς την κραυγήν της φωνής σου οι κυβερνήται σου φόβω φοβηθήσονται,

Ιεζ. 27,28 Από τας κραυγαλέας φωνάς, που θα αναγγέλλουν την καταστροφήν σου, οι κυβερνήται των πλοίων σου θα κυριευθούν από μεγάλον φόβον.

Ιεζ. 27,29 και καταβήσονται από των πλοίων πάντες οι κωπηλάται και οι επιβάται και οι πρωρείς της θαλάσσης επί την γήν στήσονται

Ιεζ. 27,29 Θα βγουν από τα πλοία όλοι οι κωπηλάται και οι επιβάται και οι πρωρείς, που εποπτεύουν τα πλοία εν μέσω της θαλάσσης. Όλοι θα σταθούν εις την ξηράν.

Ιεζ. 27,30 και αλαλάξουσιν επί σε τή φωνή αυτών και κεκράζονται πικρόν και επιθήσουσι γήν επί την κεφαλήν αυτών και σποδόν υποστρώσονται.

Ιεζ. 27,30 Με όλην των την δύναμιν θα εκβάλλουν αλαλαγμούς, θρηνώδεις κραυγάς δια την καταστροφήν σου. Θα κραυγάσουν με πικρίαν, θα ρίψουν χόμα επάνω εις την κεφαλήν των και θα στρώσουν στάχτην, επάνω εις την οποίαν θα πέσουν να κοιμηθούν.

Ιεζ. 27,32 και λήψονται οι υιοί αυτών επί σε θρήνον και θρήνημά σου

Ιεζ. 27,32 Και τα παιδιά των ακόμη θα αναλάβουν θρήνον και θα θρηνήσουν δια σε και θα είπουν·

Ιεζ. 27,33 πόσον τινά εύρες μισθόν από της θαλάσσης; ενέπλησας έθνη από τού πλήθους σου και από τού συμμείκτου σου επλούτησας πάντας βασιλείς της γής.

Ιεζ. 27,33 Ολίγον, τάχα, πλούτον απέκτησες συ από την κυριαρχίαν των θαλασσών και από το εμπόριόν σου; Συ, εγεμισες και τα άλλα έθνη από τα πλήθη των αγαθών σου, κατέστησες πλουσίους όλους τους βασιλείς της γης από το πλήθος της πανσπερμίας του λαού σου.

Ιεζ. 27,34 νύν συνετρίβης εν θαλάσση, εν βάθει ύδατος· ο σύμμεκτός σου και πάσα η συναγωγή σου εν μέσω σου

Ιεζ. 27,34 Τώρα όμως συνετρίβης εις την θάλασσαν, κατεποντίσθης εις βαθέα ύδατα. Ο πολυποίκιλος λαός σου και όλον το πλήθος των ανθρώπων, που υπήρχον εις σε, κατεστράφησαν,

Ιεζ. 27,35 έπεσον, πάντες οι κωπηλάται σου. πάντες οι κατοικούντες τας νήσους εσύγνασαν επί σε, και οι βασιλείς αυτών εκστάσει εξέστησαν, και εδάκρυσε το πρόσωπον αυτών.

Ιεζ. 27,35 όπως και όλοι οι περίφημοι κωπηλάται σου. Όλοι οι κάτοικοι των νήσων της Μεσογείου, όταν έμαθαν την καταστροφήν σου, εσκυθώπασαν τα πρόσωπά των, οι βασιλείς των περιέπεσαν εις κατάπληξιν και δάκρυα εκύλισαν στο πρόσωπον των!

Ιεζ. 27,36 έμποροι από εθνών εσύρισάν σε, απώλεια εγένου, και ουκέτι έση εις τον αιώνα.

Ιεζ. 27,36 Οι έμποροι των εθνών αφήκαν συρίγματα εκπλήξεως και φόβου, έγινες όλεθρος και απώλεια, δεν θα ξαναοικοδομηθής ποτέ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Ιεζ. 28,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 28,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 28,2 και σύ υιέ ανθρώπου, ειπόν τώ άρχοντι Τύρου· τάδε λέγει Κύριος· ανθών υψώθη σου η καρδία, και είπας· θεός εμιμ εγώ, κατοικίαν θεού κατώκησα εν καρδία θαλάσσης, σύ δε εί άνθρωπος και ου Θεός, και έδωκας την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού.

Ιεζ. 28,2 "συ, υιέ ανθρώπου, είπε στον άρχοντα της Τυρου αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή αλαζονεία και υπερηφάνεια επλημμύρισαν την καρδίαν σου, είπες· "εγώ είμαι θεός, κάθημαι επάνω εις θρόνον θεού. Κυριαρχώ επί της θαλάσσης" ενώ είσαι ένας απλός άνθρωπος και οχι θεός. Και εν τούτοις η αλαζονική καρδία σου σε έκαμε να σκεφθής, ως εάν ήσο θεός.

Ιεζ. 28,3 μη σοφώτερος εί σύ τού Δανιήλ; ή σοφοί ουκ επαιδευσάν σε τή επιστήμη αυτών;

Ιεζ. 28,3 Μηπως συ είσαι σοφώτερος από τον Δανιήλ; Η μήπως, τα όσα γνωρίζεις, δεν σου τα έχουν διδάξει άλλοι άνδρες σοφοί εις την επιστήμη των;

Ιεζ. 28,4 μη εν τή επιστήμη σου ή τή φρονήσει σου εποίησας σεαυτώ δύναμιν και χρυσίον και αργύριον εν τοίς θησαυροίς σου;

Ιεζ. 28,4 Μηπως με την ιδικήν σου επιστήμην και φρόνησιν απέκτησες δύναμιν και χρυσόν και άργυρον εις τα θησαυροφυλακιά σου;

Ιεζ. 28,5 εν τή πολλή επιστήμη σου και εμπορία σου επλήθυνας δύναμιν σου, υψώθη η καρδία σου εν τή δυνάμει σου.

Ιεζ. 28,5 Αλλα με την πολλήν αυτήν επιστήμην σου και σοφίαν, που έλαβες από τους άλλους, και με τον πολύν από τας εμπορικές σου συναλλαγάς πλούτον απέκτησες μεγάλην δύναμιν, υπερηφανεύθη η καρδία σου δια την δύναμιν αυτήν.

Ιεζ. 28,6 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· επειδή δέδωκας την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού,

Ιεζ. 28,6 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή εθεώρησες την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού, επειδή εθεοποίησες τον εαυτόν σου,

Ιεζ. 28,7 αντί τούτου ιδού εγώ επάγω επί σε αλλοτρίους λοιμούς από εθνών, και εκκενώσουσι τας μαχαίρας αυτών επί σε και επί το κάλλος της επιστήμης σου και στρώσουσι το κάλλος σου εις απώλειαν·

Ιεζ. 28,7 δια τούτο ιδού, εγώ θα εξαποστειλω εναντίον σου αλλοεθνείς, κακοποιούς από ξένα έθνη, οι οποίοι θα ανασπάσουν τας μαχαίρας των εναντίον σου. Εναντίον της ωραιότητας και μεγαλοπρεπειάς σου, την οποίαν δια της επιστήμης σου εφιλότηχηςες, θα καταστρέψουν και θα κρημνίσουν κάτω στο χόμα όλην την ωραιότητά σου.

Ιεζ. 28,8 και καταβιάσουσί σε, και αποθανή θανάτω τραυματιών εν καρδία θαλάσσης.

Ιεζ. 28,8 Θα σε κατεβάσουν από το ύψος της δόξης και του πλούτου, στο οποίον είχες ανεβή, και οπωσδήποτε θα αποθάνης, όπως αποθνήσκουν οι τραυματῆαι πολέμου. Θα καταποντισθῆς εις τα βάθη της θαλάσσης.

Ιεζ. 28,9 μη λέγων ερείς· Θεός εimi εγώ, ενώπιον των αναιρούντων σε; σύ δε εί άνθρωπος και ου Θεός.

Ιεζ. 28,9 Μηπως δε τότε και θα ημπορέσης να πης εμπρός εις εκείνους, οι οποίοι θα σε φονεύουν, "εγώ είμαι Θεός;" Εκεί θα φανή ότι συ είσαι άνθρωπος και οχι Θεός.

Ιεζ. 28,10 εν πλήθει απεριτμητών απολή εν χερσίν αλλοτρίων, ότι εγώ ελάλησα, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 28,10 Μέσα στο πλήθος των απεριτμητών λαών θα καταστροφῆς και συ με τα χέρια των ξένων κακοποιών αυτών ανδρών. Αυτά θα γίνουν, διότι εγώ ωμίλησα", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 28,11 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 28,11 Ο Κυριος ωμίλησεν εις εμέ και είπεν·

Ιεζ. 28,12 υιέ ανθρώπου, λάβε θρήνον επί τον άρχοντα Τύρου και ειπόν αυτώ· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· σύ αποσφράγισμα ομοιώσεως και στέφανος κάλλους

Ιεζ. 28,12 "υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησε δια τον άρχοντα της Τυρου και ειπέ προς αυτόν· Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Συ είσαι ωσάν σφραγίδα ωραιάς ομοιώσεως, στέφανος απεριγράπτου ωραιότητος.

Ιεζ. 28,13 εν τή τρυφή τού παραδείσου τού Θεού εγενήθης· πάντα λίθον χρηστόν ενδέδεσαι, σάρδιον και τοπάζιον και σμάραγδον και άνθρακα και σάπφειρον και ίασπιν και αργύριον και χρυσίον και λιγύριον και αχάτην και αμέθυστον και χρυσόλιθον και βηρύλλιον και ονύχιον, και χρυσίου ενέπλησας τους θησαυρούς σου και τας αποθήκας σου εν σοί

Ιεζ. 28,13 Εγεννήθης και εξησες μέσα εις τα πλούτη, εις κάθε τρυφήν και άνεσιν ωσάν εις παράδεισον Θεού. Εφόρσεσες κάθε πολύτιμον λίθον, σάρδιον, τοπάζιον, σμάραγδον, ρουβίνιον, σάπφειρον, ίασπιν, άργυρον, χρυσόν, λιγύριον, αχάτην, αμέθυστον, και χρυσόλιθον και βηρύλλιον και ονύχιον. Εγέμισες τα θησαυροφυλάκιά σου με χρυσίον και αυτάς ακόμη τας αποθήκας σου.

Ιεζ. 28,14 αφ ής ημέρας εκτίσθης σύ· μετά τού Χερουβείμ ήθηκά σε εν όρει αγίω Θεού, εγενήθης εν μέσω λίθων πυρίνων.

Ιεζ. 28,14 Από την ημέραν, κατά την οποίαν έλαβες ύπαρξιν, εγώ σε κατέταξα μαζί με το χερουβείμ, σε εθεσα εις όρος υψηλόν αφιερωμένον εις την λατρείαν του Θεού. Εγεννήθης και εξησες εν μέσω πολύτιμων λίθων που λάμπουν ωσάν το πυρ.

Ιεζ. 28,15 εγενήθης σύ άμωμος εν ταις ημέραις σου, αφ ής ημέρας σύ εκτίσθης έως ευρέθη τα αδικήματα εν σοί.

Ιεζ. 28,15 Υπήρξες κατά την εμφάνισιν άμεμπτος, απεγάδιαστος και τέλειος με λαμπρότητα εις τας ημέρας της δόξης σου· από την ημέραν που έλαβες ύπαρξιν μέχρι της εποχής, κατά την οποίαν διέπραξες αδικίας.

Ιεζ. 28,16 από πλήθος της εμπορίας σου έπλησας τα ταμειά σου ανομίας και ήμαρτες και ετραυματίσθης από όρους τού Θεού, και ήγαγέ σε το χερουβείμ εκ μέσου λίθων πυρίνων.

Ιεζ. 28,16 Με τα πλήθη των εμπορικών σου συναλλαγών εγέμισες τα θησαυροφυλάκιά σου από παράνομα πλούτη. Ετσι όμως ημάτησες ενώπιον του Θεού, ετραυματίσθης ψυχικώς και έπρεπε να αποπεμφθῆς από το άγιον όρος του Θεού. Δια τούτο ένα χερουβείμ σε έβγαλεν ανάμεσα από τα ολόγυρά σου λάμποντα πολύτιμα πετράδια.

Ιεζ. 28,17 υψώθη η καρδία σου επί τώ κάλλει σου, διεφθάρη η επιστήμη σου μετά τού κάλλους σου· διά πλήθος αμαρτιών σου επί την γήν έριψά σε, εναντίον βασιλέων έδωκά σε παραδειγματισθῆναι.

Ιεζ. 28,17 Υπερηφανεύθη η καρδία σου δια την ωραιότητά σου, ενοθεύθη επιστήμη σου μαζί με την μεγαλοπρέπειάν σου. Εξ αιτίας των αναριθμητών αμαρτιών σου σε εκρήμνισα κάτω στο έδαφος και σε ετιμώρησα κατά τρόπον παραδειγματικόν ενώπιον των άλλων βασιλέων.

Ιεζ. 28,18 διά το πλήθος των αμαρτιών σου και των αδικιών της εμπορίας σου εβεβήλωσα τα ιερά σου, και εξάξω πύρ εκ μέσου σου, τούτο καταφάγεται σε· και δώσω σε εις σποδόν επί της γής σου εναντίον πάντων των ορώντων σε.

Ιεζ. 28,18 Εξ αιτίας του πλήθους των αμαρτιών σου και των αδικιών, τας οποίας διέπραττες εις τας εμπορικές σου συναλλαγάς, επέτρεψα εγώ να βεβηλωθούν τα ιερά σου. Φωτιάν θα στείλω ανάμεσά σου, η οποία και θα σε καταφάγη. Θα σε μεταβάλω εις στάκτην μέσα εις αυτήν ταύτην την χώραν σου, ενώπιον όλων εκείνων, οι οποίοι θα στρέψουν προς σε τα βλέμματα των.

Ιεζ. 28,19 και πάντες οι επιστάμενοί σε εν τοίς έθνεσι στυγνάσουσιν επί σε· απώλεια εγένου και ουχ υπάρξεις έτι εις τον αιώνα.

Ιεζ. 28,19 Όλοι δε από τα διάφορα έθνη όσοι είχαν γνώρισει το μεγαλειον και την δόξαν σου, θα σκυθρωπάσουν δια την καταστροφήν σου. Παρεδόθης εις δίκαιον όλεθρον, δεν θα ανοικοδομηθῆς και δεν θα υπάρξης πλέον ποτέ".

Ιεζ. 28,20 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 28,20 Ο Κυριος ωμίλησε εις εμέ και ειπέ·

Ιεζ. 28,21 υιέ ανθρώπου, στήρισον το πρόσωπόν σου επί Σιδώνα και προφήτευσον επ αυτήν

Ιεζ. 28,21 "υιέ ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου απειλητικόν προς την Σιδώνα, προφήτευσε

Ιεζ. 28,22 και ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επί σε, Σιδών, και ενδοξασθήσομαι εν σοί, και γνώση ότι εγώ εimi Κύριος εν τώ ποιήσαι με εν σοί κρίματα, και αγιασθήσομαι εν σοί.

Ιεζ. 28,22 και ειπέ εις αυτήν· αυτά λέγει ο Κυριος· Σιδών, ιδού, εγώ έρχομαι εναντίον σου. Θα δοξασθώ με όσα μέλλω να πράξω εναντίον σου. Και τότε θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, εκείνος ο οποίος έστειλα εναντίον σου τας δικαίας αυτάς τιμωρίας δια τας αμαρτίας σου. Ετσι δε και σεις θα με δοξάσετε.

Ιεζ. 28,23 αίμα και θάνατος εν ταις πλατειáis σου, και πεσούνται τετραυματισμένοι εν μαχαίραις εν σοί περικύκλω σου· και γνώσονται διότι εγώ εimi Κύριος.

Ιεζ. 28,23 Αίμα θα χυθῆ και θάνατος θα απλωθῆ εις τας πλατειάς σου. Ολόγυρά σου εν στόματι μαχαίρας θα πέσουν οι άνδρες σου και τότε θα γνωρίσετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, του οποίου οι λόγοι πραγματοποιούνται.

Ιεζ. 28,24 Καί ουκ έσονται ουκέτι εν τώ οίκω τού Ισραήλ σκόλοψ πικρίας και άκανθα οδύνης από πάντων των περικύκλω αυτών των ατιμασάντων αυτούς· και γνώσονται ότι εγώ εimi Κύριος.

Ιεζ. 28,24 Και δεν θα είναι πλέον αυτοί δια τους Ισραηλίτας πικρό καρφί και αγκάθι οδυνηρό μαζί με όλους τους γειτονικούς λαούς, οι οποίοι ξευτελίζουν και καταφρονούν τους Ισραηλίτας. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 28,25 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· και συνάξω τον Ισραήλ εκ των εθνών, ού διεσκορπίσθησαν εκεί, και αγιασθήσομαι εν

αυτοίς ενώπιον των λαών και των εθνών·

Ιεζ. 28,25 Αυτά λέγει ο Κυριος ο Κυριος· “εγώ θα συγκεντρώσω και θα επαναφέρω τους Ισραηλίτας εις την πατρίδα των από τας ειδωλολατρικὰς χώρας, όπου έχουν διασκορπισθή. Και έτσι θα δοξασθῶ μεταξύ αυτών, ενώπιον των λαών και των εθνών.

Ιεζ. 28,26 και κατοικήσουσιν επί της γῆς αυτών, ἢν δέδωκα τῷ δούλῳ μου Ιακώβ, και κατοικήσουσιν ἐπ’ αὐτῆς ἐν ἐλπίδι και οικοδομήσουσιν οικίας και φυτεύσουσιν ἀμπελώνας και κατοικήσουσιν ἐν ἐλπίδι, ὅταν ποιήσω κρίμα ἐν πάσι τοῖς ατιμάσασιν αυτοὺς ἐν τοῖς κύκλῳ αυτών· και γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ο Θεός αυτών και ο Θεός των πατέρων αυτών.

Ιεζ. 28,26 Και θα κατοικήσουν εις την χώραν των αὐτῆν, την ὁποίαν ἐγώ ἔχω δώσει στον δούλον μου τον Ιακώβ, και θα κατοικήσουν εις αὐτὴν με ἐλπίδα βεβαίαν εις την ασφάλειάν των. Θα οικοδομήσουν οικίας, θα ψυτεύσουν ἀμπελώνας και θα κατοικήσουν με την βεβαίαν ἐλπίδα της εἰρηνικῆς ζωῆς των, ὅταν ἐγώ θα τιμωρήσω ὅλους τους γειτονικοὺς λαοὺς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔχουν καταφρονήσει και ἐξευτελίσει. Και θα μάθουν ὅτι ἐγώ εἰμαι Κυριος ο Θεός των, ο Θεός των πατέρων των”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29

Ιεζ. 29,1 Ἐν τῷ ἔτει τῷ δωδεκάτῳ, ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί, μίᾳ τῷ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων·

Ιεζ. 29,1 Κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος ἀπὸ της αἰχμαλωσίας μου, τὸν δέκατον μῆνα, τὴν πρώτην τοῦ μηνός, ὠμίλησεν ο Κυριος εἰς ἐμέ λέγων·

Ιεζ. 29,2 υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Φαραῶ βασιλέᾳ Αἰγύπτου και προφήτευσον ἐπ’ αὐτόν και ἐπ’ Αἴγυπτον ὅλην

Ιεζ. 29,2 “υἱὲ ἀνθρώπου, στρέψε ἀπειλητικόν τὸ πρόσωπον και τὸ βλέμμα σου ἐναντίον τοῦ Φαραῶ, βασιλέως της Αἰγύπτου, και προφήτευσον ἐναντίον αὐτοῦ και ἐναντίον της Αἰγύπτου

Ιεζ. 29,3 και εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγώ ἐπὶ Φαραῶ, τὸν δράκοντα τὸν μέγαν τὸν ἐγκαθήμενον ἐν μέσω ποταμῶν αὐτοῦ, τὸν λέγοντα· ἐμοὶ εἰσιν οἱ ποταμοί, και ἐγώ ἐποίησα αυτοὺς.

Ιεζ. 29,3 και εἰπέ· αὐτὰ λέγει ο Κυριος· Ἰδοὺ, ἐγώ ἐπέρχομαι ἐναντίον τοῦ Φαραῶ, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δράκοντα, ο ὁποῖος ἔχει ἐγκατασταθῆ ἀναμέσον των ποταμῶν του και ἀλαζονικῶς διαλαλεῖ· “ἰδικοί μου εἶναι οἱ ποταμοί, ἐγώ τοὺς ἔχω δημιουργήσει”!

Ιεζ. 29,4 και ἐγώ δώσω παγίδας εις τὰς σιαγόνας σου και προσκολλήσω τοὺς ἰχθύας τοῦ ποταμοῦ σου πρὸς τὰς πτέρυγὰς σου και ἀνάξω σε ἐκ μέσου τοῦ ποταμοῦ σου·

Ιεζ. 29,4 Ἀλλὰ, ὅπως με μεγάλα ἀγκιστρα δολώματος πιάνουν τοὺς κροκοδείλους, ἐτσι ἐγώ θα βάλω ἀγκιστρα εις τὰς σιαγόνας σου, ὡ Φαραῶ, και θα προσκολλήσω τὰ ψάρια των ποταμῶν σου εις τὰ πτερύγια του σώματός σου και θα σε, βγάλω ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ποταμὸν σου.

Ιεζ. 29,5 και καταβαλῶ σε ἐν τάχει και πάντας τοὺς ἰχθύας τοῦ ποταμοῦ σου· ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πεδίου πεσῆ, και οὐ μὴ συναχθῆς και οὐ μὴ περισταλῆς, τοῖς θηρίοις της γῆς και τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ δέδωκά σε εις κατάβρωμα·

Ιεζ. 29,5 Ἀμέσως δε θα σε συντρίψω, ὅπως και ὅλα τὰ ψάρια του ποταμοῦ σου, ὅλους τοὺς ὑπηκόους σου. Θα διασκορπίσω δε τοὺς νεκροὺς εις τὴν πεδιάδα, ἀπὸ ὅπου δεν θα ἠμπορέσης να τοὺς συγκεντρώσης και να τοὺς θάψης. Διότι ἐγώ ἔχω παραδόσει σε, Φαραῶ, και τοὺς ὑπηκόους σου τροφήν εις τὰ θηρία της γῆς και εις τὰ σαρκοβόρα πτηνὰ του οὐρανοῦ.

Ιεζ. 29,6 και γνώσονται πάντες οἱ κατοικοῦντες Αἴγυπτον ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἀνθ’ ὧν ἐγενήθης ράβδος καλαμίνῃ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ.

Ιεζ. 29,6 Ἐτσι δε θα μάθουν ὅλοι οἱ ἀπομεινάντες κάτοικοι της Αἰγύπτου, ὅτι ἐγώ εἰμαι Κυριος. Ἐπειδὴ συ ἐγίνες δια τοὺς Ἰσραηλίτας ἓνα καλαμίνιο ραβδί,

Ιεζ. 29,7 ὅτε ἐπελάβοντό σου τῆ χειρὶ αυτών, ἐθλάσθης, και ὅτε ἐπεκρότησεν ἐπ’ αὐτοὺς πάσα χεὶρ και ὅτε ἐπανεπαύσαντο ἐπὶ σε, συντετριβῆς και συνέκλασας αὐτῶν πάσαν οσφύν.

Ιεζ. 29,7 ὅταν αὐτοὶ ἐσθηρίχθησαν εις σε, συντετριβῆς, ἔσπασες. Ὅταν δε ὅλα τὰ ἰουδαϊκὰ χέρια σε ἐχειροκρότησαν και ἐπανεπαύθησαν εις τὴν βοήθειάν σου, συ ἔπεσες συντετριμμένος, ἀλλὰ και ἐκείνων ἔσπασες, ἐτσι τὴν μέσῃν.

Ιεζ. 29,8 διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγώ ἐπάγω ἐπὶ σε ρομφαίαν και ἀπολώ ἀπὸ σοῦ ἀνθρώπους και κτήνη·

Ιεζ. 29,8 Δια τοῦτο αὐτὰ λέγει ο Κυριος· Ἰδοὺ ἐγώ φέρω ἐναντίον σου ρομφαίαν και θα ἐξολοθρεύσω ἀνθρώπους και κτήνη.

Ιεζ. 29,9 και ἔσται ἡ γῆ Αἰγύπτου ἀπώλεια και ἔρημος, και γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἀντὶ τοῦ λέγειν σε· οἱ ποταμοὶ ἐμοὶ εἰσι, και ἐγώ ἐποίησα αυτοὺς.

Ιεζ. 29,9 Και ἐτσι ἡ χώρα της Αἰγύπτου θα παραδοθῆ στον ὄλεθρον, θα γίνῃ ἔρημος και θα μάθουν συ και οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγώ εἰμαι ο Κυριος, ἀντὶ να λέγῃς ἀλαζονικῶς· “δικοί μου εἶναι οἱ ποταμοί, ἐγώ τοὺς ἐδημιούργησα”.

Ιεζ. 29,10 διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγώ ἐπὶ σε και ἐπὶ πάντας τοὺς ποταμοὺς σου και δώσω γῆν Αἰγύπτου εις ἔρημον και ρομφαίαν και ἀπώλειαν ἀπὸ Μαγδώλου και Σῆνης και ἕως ὀρίων Αἰθιοπῶν.

Ιεζ. 29,10 Δια τοῦτο ἰδοὺ, ἐγώ ἐπέρχομαι τιμωρὸς ἐναντίον σου και ἐναντίον των ποταμῶν σου και θα παραδώσω τὴν Αἴγυπτον εις ἐρήμωσιν και εις ρομφαίαν ὄλεθρου ἀπὸ Μαγδώλου και Σῆνης μέχρι και των ὀρίων της Αἰθιοπίας.

Ιεζ. 29,11 οὐ μὴ διέλθῃ ἐν αὐτῇ πούς ἀνθρώπου, και πούς κτήνου οὐ μὴ διέλθῃ αὐτὴν, και οὐ κατοικηθήσεται τεσσαράκοντα ἔτη.

Ιεζ. 29,11 Δεν θα πατήσῃ πλέον πόδι ἀνθρώπου τὴν χώραν της Αἰγύπτου οὔτε και πόδι ζώου ἀκόμη δεν θα πέρασῃ ἀπὸ αὐτὴν. Θα μείνῃ ἔρημος και ἀκατοίκητος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη.

Ιεζ. 29,12 και δώσω τὴν γῆν αὐτῆς ἀπώλειαν ἐν μέσω γῆς ἠρημωμένης, και αἱ πόλεις αὐτῆς ἐν μέσω πόλεων ἠρημωμένων ἔσονται τεσσαράκοντα ἔτη· και διασπερῶ Αἴγυπτον ἐν τοῖς ἔθνεσι και λικμήσω αὐτοὺς εις τὰς χώρας.

Ιεζ. 29,12 Μέσα εις μίαν ευρείαν ἐρημωμένην περιοχὴν θα παραδώσω εις ὄλεθρον τὴν χώραν της Αἰγύπτου και αἱ πόλεις αὐτῆς θα εἶναι ἔρημοι ἀνάμεσα εις ἄλλας ἐρήμους, πόλεις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη. Θα διασκορπίσω τοὺς Αἰγυπτίους εις τὰ ἄλλα ἔθνη, θα τοὺς λιχνίσω ὡσάν τὸ ἄχυρον εις ἄλλας χώρας”.

Ιεζ. 29,13 τάδε λέγει Κύριος· μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη συνάξω Αἰγυπτίους ἀπὸ των εθνῶν, οὐ διεσκορπίσθησαν ἐκεῖ,

Ιεζ. 29,13 Αυτὰ λέγει ο Κυριος· “ἔπειτα ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη θα συγκεντρώσω πάλιν τοὺς Αἰγυπτίους ἀπὸ τὰ ἔθνη, ὅπου εἶχαν διασκορπισθῆ.

Ιεζ. 29,14 και ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν των Αἰγυπτίων και κατοικήσω αὐτοὺς ἐν γῇ Φαθωρῆς, ἐν τῇ γῇ, ὅθεν

ελήφθησαν· και ἔσται ἀρχὴ ταπεινῆ

Ιεζ. 29,14 Θα ἐπαναφέρω τοὺς αἰχμαλώτους Αἰγυπτίους, και θα κατοικήσουν εἰς τὴν χώραν Φαθωρῆ, εἰς τὴν χώραν ἐκεῖνην ἀπὸ τὴν ὁποῖαν συνελήφθησαν και ἀπήχθησαν αἰχμάλωτοι. Μικρόν και ἀσημον θα εἶναι τὸ βασιλεῖον τῶν Αἰγυπτίων τότε,

Ιεζ. 29,15 παρὰ πάσας τὰς ἀρχάς, οὐ μὴ υψωθῆ ἔτι ἐπὶ τὰ ἔθνη, και ὀλιγοστοὺς αὐτοὺς ποιήσω τοῦ μὴ εἶναι αὐτοὺς πλείονας ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ιεζ. 29,15 μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα βασίλεια. Δεν θα σήκωσῃ πλέον ἀλαζονικὸν τὸ κεφάλι τοῦ ἐνώπιον τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Θα τοὺς κάμω ὀλιγοστοὺς, ὥστε να μὴ εἶναι πολυάριθμοι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

Ιεζ. 29,16 και οὐκέτι ἔσονται τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ εἰς ἐλπίδα ἀναμνησκουσαν ἀνομίαν ἐν τῷ ἀκολουθῆσαι αὐτοὺς ὀπίσω αὐτῶν· και γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 29,16 Ἐτσι δε και δεν θα εἶναι ἐλπίς προστασίας και στήριγμα δια τὸν ἰσραηλιτικὸν λαόν, δια να υπενθυμίξῃ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ἀμαρτίαν, που διέπραξαν οἱ Ἰσραηλίται, ὅταν με ἐμπιστοσύνην ἠκολούθησαν αὐτοὺς. Και θα μάθουν ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ Κύριος”.

Ιεζ. 29,17 και ἐγένετο ἐν τῷ ἐβδόμῳ και εικοστῷ ἔτει, μὴ τῷ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων·

Ιεζ. 29,17 Κατὰ τὸ εικοστὸν ἔβδομον ἔτος ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας μου, τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ πρώτου μηνός, ὁ Κύριος ὠμίλησεν εἰς ἐμέ και εἶπε·

Ιεζ. 29,18 υἱὲ ἀνθρώπου, Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλώνας κατεδουλώσατο τὴν δύναμιν αὐτοῦ δουλεῖα μεγάλη ἐπὶ Τύρου, πάσα κεφαλὴ φελακρά και πᾶς ὤμος μαδῶν, και μισθὸς οὐκ ἐγενήθη αὐτῷ και τῇ δυνάμει αὐτοῦ ἐπὶ Τύρου και τῆς δουλείας, ἧς ἐδούλευσαν ἐπ’ αὐτήν.

Ιεζ. 29,18 “υἱὲ ἀνθρώπου, ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνας, κατεβάρυνε τὴν στρατιωτικὴν τοῦ δύναμιν και υπέβαλε τοὺς στρατιώτας τοῦ εἰς πολλοὺς κόπους δια τὴν κατάληψιν τῆς Τυροῦ. Καθε κεφάλι ἐγένε φελακρὸν και ὁ ὤμος τῶν στρατιωτῶν ἐμάδησε, ἀλλὰ καμμία ὠφέλεια δεν ἐδόθη οὔτε εἰς αὐτὸν οὔτε στοὺς στρατιώτας τοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Τυροῦ ὡς ἀμοιβὴ δια τὰς καταθλιπτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐνεπλάκησαν ἐναντίον τῆς Τυροῦ.

Ιεζ. 29,19 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τῷ Ναβουχοδονόσορ βασιλεῖ Βαβυλώνας γῆν Αἰγύπτου, και προνομεύσει τὴν προνομήν αὐτῆς και σκυλεύσει τὰ σκύλα αὐτῆς, και ἔσται μισθὸς τῇ δυνάμει αὐτοῦ·

Ιεζ. 29,19 Αὐτὰ, λοιπόν, λέγει ὁ Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ παραδίδω στον Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα τῆς Βαβυλώνας, τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου, δια να λαφυραγωγῆσῃ αὐτὴν ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον, να πάρῃ τὰ λάφυρά τῆς και αὐτὸς θα εἶναι ὁ μισθὸς δια τὸν στρατὸν τοῦ.

Ιεζ. 29,20 ἀντὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἧς ἐδούλευσεν ἐπὶ Τύρον, δέδωκα αὐτῷ γῆν Αἰγύπτου. τάδε λέγει Κύριος Κύριος·

Ιεζ. 29,20 Ἀντὶ τῶν κόπων και τῶν ἐπιβαρύνσεων, εἰς τὰς ὁποίας υπεβλήθη δια τὴν κατάληψιν τῆς Τυροῦ, ἔδωσα εἰς αὐτὸν τὴν Αἰγύπτου, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 29,21 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνατελεῖ κέρας παντὶ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, και σοὶ δώσω στόμα ἀνεωγμένον ἐν μέσῳ αὐτῶν, και γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 29,21 Κατὰ δε τὴν ἔποχην ἐκείνην θα ἀνατελεῖ και θα λάμψῃ ἰσχυρὰ δύναμις εἰς ὅλον τὸν ἰσραηλιτικὸν λαόν και θα δώσω εἰς σε στόμα ἀνοικτὸν και μεγαλόφωνον, δια να ομιλήσῃ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Και θα μάθουν ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ Κύριος”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30

Ιεζ. 30,1 Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων·

Ιεζ. 30,1 Ὁ Κύριος ὠμίλησεν εἰς ἐμέ και εἶπεν·

Ιεζ. 30,2 υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον και εἰπὸν· τάδε λέγει Κύριος· ὡ ἡμέρα,

Ιεζ. 30,2 “υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσε και εἶπέ· αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ἄλλοιμονον, ἀλλοίμονον κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν! Ἄλλοιμονον,

Ιεζ. 30,3 ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡμέρα νεφέλης, πέρας ἐθνῶν ἔσται.

Ιεζ. 30,3 διότι εὐρίσκεται πλησίον ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡμέρα νεφελώδης και σκοτεινῆς, τέλος τῆς υπάρξεως τῶν ἐθνῶν.

Ιεζ. 30,4 και ἦξει μάχαιρα ἐπ’ Αἰγυπτίους, και ἔσται ταραχὴ ἐν τῇ Αἰθιοπία, και πεσοῦνται τετραυματισμένοι ἐν Αἰγύπτῳ, και συμπεσεῖται τὰ θεμέλια αὐτῆς.

Ιεζ. 30,4 Μάχαιρα ἐχθρική θα ἐπέλθῃ ἐναντίον τῶν Αἰγυπτίων. Ἡ ταραχὴ θα φθάσῃ μέχρι τῆς Αἰθιοπίας, θα πέσουν πολλοὶ τραυματισμένοι και νεκροὶ εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου. Θα συγκλονισθοῦν και θα κρημισθοῦν τὰ θεμέλια αὐτῆς.

Ιεζ. 30,5 Πέρσαι και Κρήτες και Λυδοὶ και Λίβυες και πάντες οἱ ἐπίμεικτοι και τῶν υἰῶν τῆς διαθήκης μου μάχαιρα πεσοῦνται ἐν αὐτῇ.

Ιεζ. 30,5 Πέρσαι, Κρήτες, Λυδοὶ, Λίβυες και ὅλον τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν ἀναμίκτων λαῶν, ὅπως ἐπίσης και οἱ υἱοὶ τῆς διαθήκης μου, οἱ Ἰουδαῖοι, θα φονευθοῦν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου δι’ ἐχθρικής μάχαιρας.

Ιεζ. 30,6 και πεσοῦνται τὰ ἀντιστηρίγματα Αἰγύπτου, και καταβήσεται ἡ ὕβρις τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἀπὸ Μαγδώλου ἕως Σνήνης· μάχαιρα πεσοῦνται ἐν αὐτῇ, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 30,6 Θα πέσουν και θα συντριβοῦν ὅλα τὰ στηρίγματα τῆς Αἰγύπτου. Θα πέσῃ και θα ταπεινωθῆ ὅλος ὁ ἐγωῖσμός δια τὴν δύναμιν τῆς, ἀπὸ Μαγδώλου ἕως Σνήνης. Ἀπὸ ἐχθρικήν μάχαιραν θα πέσουν ὅλοι αὐτοὶ, που κατοικοῦν εἰς τὴν Αἰγύπτου, λέγει ὁ Κύριος.

Ιεζ. 30,7 και ἐρημωθήσεται ἐν μέσῳ χωρῶν ἠρημωμένων, και αἱ πόλεις αὐτῶν ἐν μέσῳ πόλεων ἠρημωμένων ἔσονται·

Ιεζ. 30,7 Και ἡ χώρα τῆς Αἰγύπτου θα γίνῃ ἔρημος μεταξὺ πολλῶν ἄλλων χωρῶν ἐρημωμένων. Αἱ πόλεις τῆς Αἰγύπτου θα μείνουν ἔρημοι ἀνάμεσα εἰς πολλὰς ἐρημωμένας πόλεις.

Ιεζ. 30,8 και γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ὅταν δῶ πύρ ἐπ’ Αἰγύπτου και συντριβῶσι πάντες οἱ βοηθοῦντες αὐτή.

Ιεζ. 30,8 Και θα μάθουν ἔτσι, ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ Κύριος, ὅταν θα ἀνάψω φωτιά ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου και θα συντριβοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν βοηθοῦν.

Ιεζ. 30,9 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσονται ἄγγελοι σπεύδοντες ἀφανίσαι τὴν Αἰθιοπίαν, και ἔσται ταραχὴ ἐν αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ Αἰγύπτου, ὅτι ἰδοὺ ἦκει· -

Ιεζ. 30,9 Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θα ἐξέλθουν τρέχοντες ὅλοι, ἄγγελοι ὀλέθρου, δια να ἐξολοθρεύσουν τὴν Αἰθιοπίαν. Θα επικρατήσῃ μεγάλη ταραχὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τεταραγμένην ἐκείνην ἐποχὴν τῆς Αἰγύπτου, διότι ἔχει φθάσει πλέον και δια τὴν Αἰθιοπίαν ἡ ἡμέρα τῆς τιμωρίας τῆς.

Ιεζ. 30,10 Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· και απολώ πλήθος Αιγυπτίων διά χειρός Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλώνας, Ιεζ. 30,10 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· θα εξολοθρεύσω εγώ το πλήθος των Αιγυπτίων δια του Ναδουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνας,

Ιεζ. 30,11 αυτού και του λαού αυτού· λοιμοί από εθνών απεσταλμένοι απολέσαι την γήν και εκκενώσουσι πάντες τας μαχαίρας αυτών επ Αίγυπτον, και πλησθήσεται η γη τραυματιών.

Ιεζ. 30,11 όταν αυτός ο ίδιος μαζί με τον στρατόν του επέλθη εναντίον αυτής. Κακοποιοί, οι πλέον βάρβαροι και σκληροί από τα έθνη, θα αποσταλούν να εξολοθρεύσουν την χώραν της Αιγύπτου. Θα ανασπάσουν φονικάς τας μαχαίρας των εναντίον των Αιγυπτίων. Θα γέμιση η χώρα από νεκρούς και τραυματίας.

Ιεζ. 30,12 και δώσω τους ποταμούς αυτών ερήμους και απολώ την γήν και το πλήρωμα αυτής εν χερσίν αλλοτρίων· εγώ Κύριος λελάληκα. -

Ιεζ. 30,12 Θα καταστήσω ξηρούς τους ποταμούς των Αιγυπτίων και έτσι θα καταστρέψω την παραγωγήν της χώρας και τους ιδίους τους Αιγυπτίους δια των εχθρικών χειρών. Εγώ ο Κυριος έχω ομιλήσει και έτσι θα γίνη.

Ιεζ. 30,13 Ότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· και απολώ μεγιστάνας από Μέμφεως και άρχοντας εκ γής Αιγύπτου, και ουκ έσονται έτι.

Ιεζ. 30,13 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Θα εξολοθρεύσω τους μεγιστάνας από την Μέμφιδα και τους άρχοντας από την χώραν της Αιγύπτου και δεν θα υπάρξουν πλέον.

Ιεζ. 30,14 και απολώ γήν Φαθωρής και δώσω πύρ επί Τάνιν και ποιήσω εκδίκησιν εν Διοσπόλει

Ιεζ. 30,14 Θα καταστρέψω την χώραν Φαθωρής, θα παραδώσω στο καταστρεπτικόν πυρ την Τανιν και θα τιμωρήσω την Διόσπολιν.

Ιεζ. 30,15 και εκχεώ τον θυμόν μου επί Σαίν την ισχύν Αιγύπτου και απολώ το πλήθος Μέμφεως.

Ιεζ. 30,15 Θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον της Σαίν, του ισχυρού αυτού φρουρίου της Αιγύπτου, και θα εξολοθρεύσω τους πολυάριθμους κατοίκους της Μέμφεως.

Ιεζ. 30,16 και δώσω πύρ επ Αίγυπτον, και ταραχή ταραχθήσεται η Συήνη, και εν Διοσπόλει έσται έκρηγμα και διαχυθήσεται ύδατα.

Ιεζ. 30,16 Θα στείλω φωτιάν εναντίον της Αιγύπτου και θα συγκλονισθή από μεγάλην ταραχήν η Συήνη. Εις την Διόσπολιν θα διαρραγούν οι υδατοφράκται και θα ξεχυθούν όλα τα ύδατα εις την περιοχήν της.

Ιεζ. 30,17 νεανίσκοι Ηλιουπόλεως και Βουβάστου εν μαχαίρα πεσούνται, και αι γυναίκες εν αιχμαλωσία πορεύονται.

Ιεζ. 30,17 Οι νεαροί άνδρες της Ηλιουπόλεως και Βουδάστου θα πέσουν εν μαχαίρα και αι γυναίκες θα απαχθούν αιχμάλωτοι.

Ιεζ. 30,18 και εν Τάφναις συσκοτάσει η ημέρα εν τώ συντρίψαι με εκεί τα σκήπτρα Αιγύπτου, και απολείται εκεί η ύβρις ισχύος αυτής, και ταύτην νεφέλη καλύψει, και αι θυγατέρες αυτής αιχμάλωτοι αχθήσονται.

Ιεζ. 30,18 Εις τας Ταφνας θα σκοτισθή ο ήλιος κατά τα διάστημα της ημέρας, όταν εγώ θα συντρίψω εκεί τα σκήπτρα της Αιγύπτου. Και έτσι θα πέση και θα χαθή η αλαζονεία και υπερηφάνειά της δια την δύναμίν της. Σκοτεινή νεφέλη θα καλύψη την χώραν της Αιγύπτου και αι θυγατέρες αυτής θα συλληφθούν και θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι.

Ιεζ. 30,19 και ποιήσω κρίμα εν Αιγύπτω, και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος.

Ιεζ. 30,19 Έτσι εγώ, εν τη δικαιοσύνη μου, θα τιμωρήσω την Αίγυπτον και όλοι θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 30,20 Καί εγένετο εν τώ ενδεκάτω έτει, εν τώ πρώτω μηνί, εβδόμη τού μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 30,20 Κατά το ενδέκατον από της αιχμαλωσίας μου έτος, τον πρώτον μήνα, την εβδόμη του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 30,21 υιέ ανθρώπου, τους βραχίονας Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου συντέριψα, και ιδού ου κατεδέθη τού δοθήναι ίασιν, τού δοθήναι επ αυτόν μάλαγμα, τού δοθήναι ισχύν επιλαβέσθαι μαχαίρας.

Ιεζ. 30,21 "υιέ ανθρώπου, εγώ έσπασα τους βραχίονας του Φαραώ, βασιλέως της Αιγύπτου. Και ιδού δεν ευρέθη κανείς να δέση το κάταγμα και να δώση θεραπείαν. Δεν ευρέθη κανείς να επιθέση μαλακτικόν τι επάνω στον βραχίονα, ώστε ο βραχίον να αποκτήση την προτέραν αυτού ισχύν δια να πάρη πολεμικήν μάχαιραν.

Ιεζ. 30,22 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ επί Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και συντρίψω τους βραχίονας αυτού τους ισχυρούς και τους τεταμένους και καταβαλώ την μάχαιραν αυτού εκ της χειρός αυτού

Ιεζ. 30,22 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού έρχομαι εναντίον του Φαραώ, βασιλέως της Αιγύπτου, και θα συντρίψω τους ισχυρούς και απειλητικώς απλωμένους βραχίονάς του. Θα ανασπάσω από τα χέρια του την φονικήν μάχαιραν και θα την ρίψω στο χώμα.

Ιεζ. 30,23 και διασπερώ Αίγυπτον εις τα έθνη και λικμήσω αυτούς εις τας χώρας·

Ιεζ. 30,23 Θα διασπείρω τους Αιγυπτίους εις τα έθνη, θα τους λιχνίσω ωσάν το άχυρον εις άλλας χώρας.

Ιεζ. 30,24 και κατισχύσω τους βραχίονας βασιλέως Βαβυλώνας και δώσω την ρομφαίαν μου εις την χείρα αυτού, και επάξει αυτήν επ Αίγυπτον και προνομεύσει την προνομήν αυτής και σκυλεύσει τα σκύλα αυτής.

Ιεζ. 30,24 Θα ενισχύσω δε την δύναμιν του βασιλέως της Βαβυλώνας και θα δώσω την ρομφαίαν μου εις τα χέρια αυτού, δια να την καταφέρη εναντίον της Αιγύπτου και να λαφυραγωγήση αυτήν και να πάρη όλα αυτής τα λάφυρα.

Ιεζ. 30,25 και ενισχύσω τους βραχίονας βασιλέως Βαβυλώνας, οι δε βραχίονες Φαραώ πεσούνται και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος, εν τώ δούναι την ρομφαίαν μου εις χείρας βασιλέως Βαβυλώνας, και εκτενει αυτήν επί γήν Αιγύπτου.

Ιεζ. 30,25 Θα ενισχύσω την δύναμιν του βασιλέως της Βαβυλώνας, ενώ εξ αντιθέτου οι βραχίονες του Φαραώ θα πέσουν συντετριμμένοι. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα παραδώσω την εκδικητικήν ρομφαίαν μου εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνας και θα απλώση φονικήν αυτήν εναντίον της χώρας της Αιγύπτου.

Ιεζ. 30,26 και διασπερώ Αίγυπτον εις τα έθνη και λικμήσω αυτούς εις τας χώρας· και γνώσονται πάντες ότι εγώ ειμι Κύριος.

Ιεζ. 30,26 Και θα διασκορπίσω τους Αιγυπτίους εις τα άλλα έθνη, θα τους λιχνίσω ωσάν το άχυρον εις άλλας χώρας και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31

Ιεζ. 31,1 Καί εγένετο εν τώ ενδεκάτω έτει, εν τώ τρίτω μηνί, μια τού μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 31,1 Κατά το ενδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον τρίτον μήνα, την πρώτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος

προς εμέ και ειπεν·

Ιεζ. 31,2 υιέ ανθρώπου, ειπὸν προς Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και τώ πλήθει αυτού· τίνοι ωμοιώσας σεαυτόν εν τώ ύψει σου;

Ιεζ. 31,2 "υιέ ανθρώπου, επέ στον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου, και στον πολυάριθμον λαόν του· Με ποίον έχεις παρομοιάσει τον εαυτόν σου κατά την μεγαλοπρέπειαν και την δύναμιν;

Ιεζ. 31,3 ιδού Ασσούρ κυπάρισσος εν τώ Λιβάνω και καλός ταις παραφυάσι και υψηλός τώ μεγέθει, εις μέσον νεφελών εγένετο η αρχή αυτού.

Ιεζ. 31,3 Ιδού, οι Ασσύριοι ομοιάζουν με κυπάρισσον στο όρος Λιβανον, ωραίαν και πλουσίαν εις κλάδους, μεγάλην και υψηλήν, της οποίας η κορυφή φθάνει ως εις τα σύννεφα.

Ιεζ. 31,4 ύδωρ εξέθρηψεν αυτόν, η άβυσσος ύψωσεν αυτόν, τους ποταμούς αυτής ήγαγε κύκλω των φυτών αυτού και τα συστήματα αυτής εξαπέστειλεν εις πάντα τα ξύλα τού πεδίου.

Ιεζ. 31,4 Η βροχή με τα νερά της την επότισε και την έθρηψεν, η γη έφερον ολόγυρα εις τας ρίζας της πλούσια τα νερά της και την εμεγάλωσε, τα δε υπόλοιπα νερά της τα διεμοίρασεν εις όλα τα άλλα δένδρα της πεδιάδος.

Ιεζ. 31,5 ένεκεν τούτου υψώθη το μέγεθος αυτού παρά πάντα τα ξύλα τού πεδίου, και επλατύνθησαν οι κλάδοι αυτού αφ ύδατος πολλού.

Ιεζ. 31,5 Δια τούτο ηυξήθη εις ύψος και μέγεθος περισσότερον από όλα τα άλλα δένδρα της πεδιάδος. Ηπλωσεν εις πλάτος τους κλάδους αυτής από το πολύ νερό, με το οποίον εποτίζετο.

Ιεζ. 31,6 εν ταις παραφυάσιν αυτού ενόσσευσαν πάντα τα πετεινά τού ουρανού, και υποκάτω των κλάδων αυτού εγεννώσαν πάντα τα θηρία τού πεδίου, εν τή σκιά αυτού κατώκησε πάν πληθος εθνών.

Ιεζ. 31,6 Τα πτηνά του ουρανού έκτισαν τας φωλεάς των και εκλώσθησαν τους νεοσσούς των στους κλάδους της. Κατω δε από τους κλάδους της εγέννησαν τα τέκνα των όλα τα θηρία της υπαίθρου και υπό την σκιαν της ανεπαύθησαν πλήθη λαών.

Ιεζ. 31,7 και εγένετο καλός εν τώ ύψει αυτού διά το πλήθος των κλάδων αυτού, ότι εγενήθησαν αι ρίζαι αυτού εις ύδωρ πολύ.

Ιεζ. 31,7 Ωραιοτάτη ήτο η κυπάρισσος αυτή δια το ύψος της και δια το πλήθος των κλάδων της. Τούτο δε, διότι αι ρίζαι της ευρίσκοντο εις άφθονον ύδωρ.

Ιεζ. 31,8 κυπάρισσοι τοιαύται ουκ εγενήθησαν εν τώ παραδείσω τού Θεού, και πίτυες ουχ όμοιαι ταις παραφυάσιν αυτού, και ελάται ουκ εγένοντο όμοιαι τοίς κλάδοις αυτού· πάν ξύλον εν τώ παραδείσω τού Θεού ουχ ωμοιώθη αυτώ εν τώ κάλλει αυτού

Ιεζ. 31,8 Τέτοιοι κυπάρισσοι, όμοιοι με αυτήν, δεν ευρέθησαν, ας είπω, ούτε στον παράδεισον του Θεού! Ούτε και πεύκαι όμοιοι προς αυτήν ως προς τους κλάδους. Ούτε και ελάτα όμοια προς αυτήν ως προς τους κλώνους των. Ας είπω ότι κανένα δένδρον στον παράδεισον, που είχε φυτεύσει ο Θεός, δεν υπήρξεν όμοιον με την κυπάρισσον ως προς την ωραιότητα της.

Ιεζ. 31,9 διά το πλήθος των κλάδων αυτού, και εξήλωσαν αυτόν τα ξύλα τού παραδείσου της τρυφής τού Θεού.

Ιεζ. 31,9 Δια τους πολυάριθμους και πλουσίους κλάδους της την εξήλευσαν τα δένδρα και αυτού ακόμα του παραδείσου της τρυφής, του φυτευθέντος υπό του Θεού".

Ιεζ. 31,10 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος· ανθ ών εγένου μέγας τώ μεγέθει και έδωκας την αρχήν σου εις μέσον νεφελών, και ειδον εν τώ υψωθηναι αυτόν,

Ιεζ. 31,10 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "επειδή οι Ασσύριοι εμεγάλωσαν και εκραταιώθησαν πολύ, η δόξα και η δύναμίς των έφθασεν έως τα σύννεφα, τους είδα εις την αλαζονικήν των αυτήν ύψωσιν

Ιεζ. 31,11 και παρέδωκα αυτόν εις χείρας άρχοντος εθνών, και εποίησε την απώλειαν αυτού.

Ιεζ. 31,11 και τους παρέδωκα εις τα χέρια του άρχοντος όλων των εθνών, ο οποίος και παρέδωσεν αυτούς εις όλεθρον.

Ιεζ. 31,12 και εξωλόθρευσαν αυτόν αλλότριοι λοιμοί από εθνών και κατέβαλον αυτόν επί των ορέων, εν πάσαις ταις φάραγξιν έπεσαν οι κλάδοι αυτού, και συνετριβη τα στελέχη αυτού εν παντι πεδίω της γής, και κατέβησαν από της σκέπης αυτών πάντες οι λαοί των εθνών και ηδάφισαν αυτόν.

Ιεζ. 31,12 Ξένοι κατοικοιοί από αλλά έθνη εξωλόθρευσαν τους Ασσυρίους. Ερριψαν αυτούς νεκρούς εις τα όρη. Εις όλας τας φάραγγας έστρωσαν κομμένους τους κλάδους του έθνους αυτού. Εις όλας τας περιοχάς της γης συνετριβησαν τα στελέχη της ασσυριακής αυτοκρατορίας. Οι λαοί, οι οποίοι έως τώρα εύρισκαν ασφάλειαν υπό την σκέπην των Ασσυρίων, εγκατέλειψαν αυτήν την σκέπην, συνείργησαν δε και εις την κατεδάφισίν της.

Ιεζ. 31,13 επί την πτώσιν αυτού ανεπαύσαντο πάντα τα πετεινά τού ουρανού, και επί τα στελέχη αυτού εγένοντο πάντα τα θηρία τού αγρού,

Ιεζ. 31,13 Αλλά και μέσα εις τα πολυάριθμα και μεγάλα συντρίμματα της κυπαρίσσου αυτής, ανεπαύθησαν όλα τα πτηνά του ουρανού, και στους κλάδους της ευρήκαν καταφύγιον όλα τα θηρία της υπαίθρου!

Ιεζ. 31,14 όπως μη υψωθώσιν εν τώ μεγέθει αυτών πάντα τα ξύλα τα εν τώ ύδατι· και έδωκαν την αρχήν αυτών εις μέσον νεφελών και ουκ έστησαν εν τώ ύψει αυτών προς αυτά πάντες οι πίνοντες ύδωρ. πάντες εδόθησαν εις θάνατον, εις γής βάθος, εν μέσω υιών ανθρωπων προς καταβαίνοντας εις βόθρον. -

Ιεζ. 31,14 Ετιμωρήθη η ασσυριακή αυτοκρατορία, αυτή η κυπάρισσος, δια να μη υπερηφανευθούν και περιπέσουν εις αλαζονείαν δια το μέγεθος και την δόξαν των όλα τα αλλά έθνη, τα δένδρα που ποτίζονται εις πλούσια νερά· να μη υψώσουν τας κορυφάς των με υπερηφάνειαν έως εις τα νέφη του ουρανού. Αλλωστε κανένα από τα άλλα δένδρα, που ποτίζονται εις πλούσια νερά, δεν ημπορεί να συγκριθή προς το μεγαλειόν της κυπαρίσσου. Ολοι βαδίζουν προς τον θάνατον, προς τον άδην στο βάθος της γης, ανάμεσα στους άλλους υιούς των ανθρωπων, οι οποίοι καταβαίνουν εις τα καταχθόνια".

Ιεζ. 31,15 Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· εν ή ημέρα κατέβη εις άδου, επένθησεν αυτόν η άβυσσος, και επέστησα τους ποταμούς αυτής και εκάλυσα πλήθος ύδατος, και εσκοτάσεν επ αυτόν ο Λιβανος, πάντα τα ξύλα τού πεδίου επ αυτώ εξελύθησαν.

Ιεζ. 31,15 Αυτά λέγει ο Κυριος ο Κυριος· "κατά την ημέραν, κατά την οποίαν κατέβη στον άδην η μεγαλοπρεπής αυτή κυπάρισσος, η ασσυριακή αυτοκρατορία, την επένθησαν τα απροσμετρητα ύδατα, εγώ δε, λέγει ο Κυριος, εσταμάτησα τους ποταμούς της, ημπόδισα το πλήθος των υδάτων. Εσκοτεινίασε δι' αυτήν το όρος Λιβανος, παρέλυσαν δι' αυτήν όλα τα άλλα δένδρα της πεδιάδος. Πολλοί λαοί παρέλυσαν από τον φόβον.

Ιεζ. 31,16 από της φωνής της πτώσεως αυτού εσειέθησαν τα έθνη, ότε κατεβίβαζον αυτόν εις άδου μετά των

καταβαινόντων εις λάκκον, και παρεκάλουν αυτόν εν γη πάντα τα ξύλα της τρυφής και τα εκλεκτά του Λιβάνου, πάντα τα πίνοντα ύδωρ.

Ιεζ. 31,16 Από τον κρότον και την βοήν της πτώσεώς της συνεκλονίσθησαν τα έθνη, όταν κατεβίβαζα αυτήν στον άδην μαζί με τους άλλους κοινούς ανθρώπους, που κατεβαίνουν στον τάφον. Παρηγορούσαν όμως αυτόν, την ασσυριακήν αυτκρατορίαν, όλα τα ωραία καρποφόρα δένδρα, οι άρχοντες δηλαδή άλλων λαών, τα εκλεκτά δένδρα του Λιβάνου, όλα όσα ποτίζονται από το ύδωρ, ζουν και μεγαλώνουν.

Ιεζ. 31,17 και γάρ αυτοί κατέβησαν μετ αυτού εις άδου εν τοίς τραυματίαις από μαχαίρας, και το σπέρμα αυτού, οι κατοικούντες υπό την σκέπην αυτού, εν μέσω της ζωής αυτών απώλοντο.

Ιεζ. 31,17 Διότι και αυτοί κατέβησαν μαζί της στον άδην μαζί με άλλους φονευθέντας από μαχαίρας, οι οποίοι ήσαν από το σπέρμα της και ευρίσκοντο υπό την προστασίαν της. Απέθανον δε στο μέσον της ζωής των, χωρίς να ολοκληρωθή ο βίος των.

Ιεζ. 31,18 τίνοι ωμοιώθης; κατάβηθι και καταβιβάσθητι μετά των ξύλων της τρυφής εις γής βάθος εν μέσω απεριτμήτων κοιμηθήση μετά τραυματιών μαχαίρας. ούτως Φαραώ και το πλήθος της ισχύος αυτού, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 31,18 Προς ποίον, λοιπόν, λαέ της Αιγύπτου, θέλεις να παρομοιάσης τον εαυτόν σου, ως προς την δόξαν και την δύναμιν; Κατέβα τώρα και συ, πέσε στο βάθος της γης μαζί με τα εκλεκτά καρποφόρα δένδρα, μαζί με επισήμους άλλους ανθρώπους. Θα ταφής ανάμεσα με άλλους απεριτμήτους ανθρώπους, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας. Αυτό θα είναι το κατάντημα του Φαραώ και του πλήθους της δυνάμεως του", λέγει ο Κυριος, Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32

Ιεζ. 32,1 Και εγένετο εν τώ ενδεκάτω έτει, εν τώ δωδεκάτω μηνί, μια τού μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 32,1 Κατά το ενδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον δωδέκατον μήνα, την πρώτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπεν

Ιεζ. 32,2 υιέ ανθρώπου λαβέ θρήνον επί Φαραώ βασιλέα Αιγύπτου και ρεζίς αυτού· λέοντι εθνών ωμοιώθης και σύ ως δράκων ο εν τή θαλάσση και εκεράτιζες τοίς ποταμοίς σου και ετάρασσες ύδωρ τοίς ποσί σου και κατεπάτεις τους ποταμούς σου.

Ιεζ. 32,2 "υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου, και ειπέ εις αυτόν. Υπήρξες ωσάν λέων μεταξύ των άλλων εθνών, ωσάν δράκων των υδάτων, ωσάν κροκόδειλος διέσχίζες τους ποταμούς σου και ανετάρασσες το νερό με τα πόδια σου και καταπατούσες τους βυθούς των ποταμών σου.

Ιεζ. 32,3 τάδε λέγει Κύριος· και περιβαλώ επί σε δίκτυα λαών πολλών και ανάξω σε εν τώ αγκίστρω μου

Ιεζ. 32,3 Αυτά λέγει ο Κυριος· θα σε περιτυλίξω με δίκτυα πολλών λαών, θα σε πιάσω με το αγκίστρι μου και θα σε βγάλω από τα ύδατα.

Ιεζ. 32,4 και εκτενώ σε επί την γήν· πεδία πλησθήσεται σου, και επικαθιώ επί σε πάντα τα πετεινά του ουρανού και εμπλήσω εκ σου πάντα τα θηρία πάσης της γής.

Ιεζ. 32,4 Θα σε απλώσω επάνω εις την ξηράν. Αι πεδιάδες θα γεμίσουν από σένα. Θα βάλω να καθίσουν επάνω σου όλα τα πτηνά του ουρανού, και θα χορτάσουν από τας σάρκας σου όλα τα θηρία της γης.

Ιεζ. 32,5 και δώσω τας σάρκας σου επί τα όρη και εμπλήσω από τού αίματός σου,

Ιεζ. 32,5 Θα διασκορπίσω τας σάρκας σου επάνω εις τα όρη και θα γεμίσω αυτά με τα αίματά σου.

Ιεζ. 32,6 και ποτισθήσεται η γη από των προχωρημάτων σου από τού πλήθους σου επί των ορέων, φάραγγας εμπλήσω από σου.

Ιεζ. 32,6 Ολη η γη θα ποτισθή από τα αίματα και τας εκκρίσεις των νεκρών σου, από το πλήθος των σαρκών σου θα γεμίσουν τα όρη. Θα γεμίσω και τας φάραγγας των ορέων από σε.

Ιεζ. 32,7 και κατακαλύψω εν τώ σβεσθήναί σε ουρανόν και συσκοτάσω τα άστρα αυτού, ήλιον εν νεφέλη καλύψω, και σελήνη ου μη φάνη το φώς αυτής·

Ιεζ. 32,7 Καθώς θα σβήνη η πυρκαϊά, που θα σε έχη εξαφανίσει, με τους αναδιδομένους καπνούς θα σκεπάσω τον ουρανόν, θα σκοτεινιάσω τα άστρα κατά την νύκτα και θα κατακαλύψω με νεφέλην τον ήλιον. Και η σελήνη δεν θα φανή, δεν θα στείλη το φως αυτής.

Ιεζ. 32,8 πάντα τα φαίοντα φώς εν τώ ουρανώ συσκοτάσουσιν επί σε, και δώσω σκότος επί την γήν σου, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,8 Ολα τα φώτα του ουρανού θα σκοτισθούν δια σε και έτσι εγώ θα φέρω σκοτάδι εις την χώραν σου, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 32,9 και παροργιώ καρδιαν λαών πολλών, ηνίκα αν άγω αιχμαλωσίαν σου εις τα έθνη, εις γήν, ήν ουκ έγνωνς.

Ιεζ. 32,9 Θα εξεγείρω και θα εξερεθίσω εις οργήν τας καρδίας πολλών λαών, όταν θα οδηγώ τους αιχμαλώτους σου εις τα διάφορα έθνη, εις χώρας, τας οποίας δεν εγνώριζες.

Ιεζ. 32,10 και στυγνάσουσιν επί σε έθνη πολλά, και οι βασιλείς αυτών εκστάσει εκστήσονται εν τώ πέτασθαι την ρομφαίαν μου επί πρόσωπα αυτών, προσδεχόμενοι την πτώσιν αυτών αφ ημέρας πτώσεώς σου.

Ιεζ. 32,10 Θα σκυθρωπάσουν άγρια εναντίον σου έθνη πολλά. Οι δε βασιλείς των θα καταληφθούν από κατάπληξιν και τρόμον, όταν ωσάν περωτή η ρομφαία μου θα κινήται εμπρός εις τα πρόσωπά των, διότι θα περιμένουν την ιδικήν των καταστροφήν μετά από την ημεραν του ιδικού σου ολέθρου.

Ιεζ. 32,11 ότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ρομφαία βασιλέως Βαβυλώνος ήξει σοι,

Ιεζ. 32,11 Αυτά θα γίνουν, διότι τα προλέγει ο Κυριος, ο Κυριος. Η ρομφαία του βασιλέως της Βαβυλώνος θα επέλθη καταστρεπτική εναντίον σου.

Ιεζ. 32,12 εν μαχαίραις γιγάντων, και καταβαλώ την ισχύν σου· λοιμοί από εθνών πάντες, και απολούσι την ύβριν Αιγύπτου, και συντριβήσεται πάσα η ισχύς αυτής.

Ιεζ. 32,12 Με μαχαίρας, τας οποίας θα κρατούν γίγαντες, θα καταβάλω και θα εκμηδενίσω την δύναμίν σου. Πολυάριθμοι κακοποιοί και αδίστακτοι άνθρωποι από τα έθνη θα επέλθουν εναντίον του, οι οποίοι και θα καταβάλουν την αλαζονείαν της Αιγύπτου, και τότε θα συντριβή και θα καταστροφή όλη η δύναμής της.

Ιεζ. 32,13 και απολώ πάντα τα κτήνη αυτής αφ ύδατος πολλού, και ου μη ταράξη αυτό πούς ανθρώπου έτι, και ίχνος

κτηνών ου μη καταπατήση αυτό.

Ιεζ. 32,13 Θα εξολοθρευσω όλα τα κτήνη, και εκεί ακόμη, που τα πολλά αρδευτικά ύδατα ποτίζουν την γην. Τους παχείς αυτούς λειμώνας δεν θα τους πατήση πόδι ανθρώπου η κτηνούς. Ιχνος κτηνών δεν θα πατήση αυτούς.

Ιεζ. 32,14 ούτως τότε ησυχάσει τα ύδατα αυτών, και οι ποταμοί αυτών ως έλαιον πορεύονται, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 32,14 Έτσι θα ηρεμήσουν τα ύδατα της χώρας των Αιγυπτίων. Οι ποταμοί αυτών θα κυλούν ατάραχοι, ωσάν το λάδι, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 32,15 όταν δώ Αίγυπτον εις απώλειαν και ερημωθή η γη σύν τή πληρώσει αυτής, όταν διασπείρω πάντας τους κατοικούντας εν αυτή, και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος.

Ιεζ. 32,15 Όταν θα παραδώσω την Αίγυπτον εις όλεθρον, όταν ερημωθή η χώρα μετά των κατοικούντων αυτήν ανθρώπων και ζώων, όταν διασπείρω όλους τους κατοίκους της ανά τα διάφορα έθνη, θα μάθουν τότε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 32,16 θρήνός εστι και θρηνήσεις αυτόν, και αι θυγατέρες των εθνών θρηνήσουσιν αυτόν· επ Αίγυπτον και επί πάσαν την ισχύν αυτής θρηνήσουσιν αυτήν, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,16 Αυτός είναι ο θρήνος και με αυτόν θα θρηνηλογήσης την Αίγυπτον. Και αι γυναίκες των γύρω εθνών, όταν πληροφορηθούν την τρομεράν καταστροφήν, θα θρηνήσουν με αυτόν την Αίγυπτον. Θα θρηνήσουν τον όλεθρόν της και την καταστροφήν όλης της δυνάμεως της", λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 32,17 και εγενήθη εν τώ δωδεκάτω έτει τού πρώτου μηνός, πεντεκαιδεκάτη τού μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 32,17 Κατά το δωδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον πρώτον μήνα, την δεκάτην πέμπτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 32,18 υιέ ανθρώπου, θρήνησον επί την ισχύν Αιγύπτου, και καταβιάσουσιν αυτής τας θυγατέρας τα έθνη νεκράς εις το βάθος της γής, προς τους καταβαίνοντας εις βόθρον.

Ιεζ. 32,18 "υιέ ανθρώπου, θρηνηλόγησε δια την δύναμιν της Αιγύπτου, διότι τα εχθρικά έθνη θα κατεβάσουν εις τα βάθη της γης νεκράς τας θυγατέρας, τας πόλεις δηλαδή και κωμοπόλεις της Αιγύπτου, προς εκείνους, οι οποίοι κατεβαίνουν στο βάθος του τάφου, στο βάραθρον του άδου.

Ιεζ. 32,19 εν μέσω μαχαίρας τραυματιών πεσούνται μετ αυτού,

Ιεζ. 32,19 Οι κάτοικοι της Αιγύπτου εν στόματι μοτχαίρας θα πέσουν εν μέσω αυτής μαζή με τον βασιλέα της.

Ιεζ. 32,20 και κοιμηθήσεται πάσα η ισχύς αυτού.

Ιεζ. 32,20 Και έτσι θα κοιμηθή και θα είναι ωσάν ανύπαρκτος όλη η δύναμις του βασιλέως της Αιγύπτου.

Ιεζ. 32,21 και ερουσί σοι οι γίγαντες· εν βάθει βόθρου γίνου, τίνος κρείττων εί; κατάβηθι και κοιμήθητι μετά απεριτμήτων εν μέσω τραυματιών μαχαίρας.

Ιεζ. 32,21 Και θα πουν εις σε, ω Φαραώ και Αίγυπτε, οι γίγαντες· Κατέβα λοιπόν και συ στον βαθύν αυτόν άδην, διότι από ποιον τώρα είσαι ανώτερος; Κατέβα και κοιμήσου ανάμεσα από απεριτμήτους, ανάμεσα από νεκρούς, που έπεσαν εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 32,22 εκεί Ασσούρ και πάσα η συναγωγή αυτού, πάντες τραυματία εκεί εδόθησαν, και η ταφή αυτών εν βάθει βόθρου, και εγενήθη η συναγωγή αυτού περικύκλω τού μνήματος αυτού, πάντες οι τραυματία οι πεπτωκότες μαχαίρα,

Ιεζ. 32,22 Εκεί υπάρχει ο βασιλεύς των Ασσυρίων και όλοι οι άνδρες του περιβάλλοντός του, όλοι όσοι εν στόματι μαχαίρας έπεσαν, εκεί παρεδόθησαν. Ο τάφος των είναι στον βαθύν άδην. Οι άνθρωποι, που τον περιέβαλαν, έχουν ταφή γύρω από το μνήμα του· όλοι έχουν πέσει εν στόματι μαχαίρας·

Ιεζ. 32,23 οι δόντες τον φόβον αυτών επί γής ζωής.

Ιεζ. 32,23 αυτοί, οι οποίοι, όταν εξούσαν, ενέπνεαν φόβον στους ανθρώπους της γης.

Ιεζ. 32,24 εκεί Αιλάμ και πάσα η δύναμις αυτού περικύκλω τού μνήματος αυτού, πάντες οι τραυματία οι πεπτωκότες μαχαίρα και καταβαίνοντες απερίτμητοι εις γής βάθος, οι δεδωκότες αυτών φόβον επί γής ζωής και ελάβσαν την βάσανον αυτών μετά των καταβαινόντων εις βόθρον

Ιεζ. 32,24 Εκεί ευρίσκεται ο βασιλεύς του Αιλάμ και όλη η στρατιωτική του δύναμις έχει ενταφιασθή γύρω από το μνήμα του. Όλοι όσοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας απερίτμητοι κατέβησαν εις τα βάθη της γης, στον άδην. Αυτοί, οι οποίοι ενέπνευσαν φόβον και τρομόν στους κατοίκους της γης, έλαβαν τώρα την πρέπουσαν τιμωρίαν μαζή με όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν κατεβή στο βάθος του άδου,

Ιεζ. 32,25 εν μέσω τραυματιών.

Ιεζ. 32,25 ανάμεσα από θανατωθέντας δια ρομφαίας.

Ιεζ. 32,26 εκεί εδόθησαν Μοσόχ και Θοβέλ και πάσα η ισχύς αυτών περικύκλω τού μνήματος αυτού, πάντες τραυματία αυτού, πάντες απερίτμητοι τραυματία από μαχαίρας, οι δεδωκότες τον φόβον αυτών επί γής ζωής.

Ιεζ. 32,26 Εκεί έχει παραδοθή και ευρίσκεται ο μόσχος και ο Θοβέλ και όλη η στρατιωτική δύναμις αυτών γύρω από τα μνήματά των, όλοι οι νεκροί των, όλοι οι απερίτμητοι, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας· αυτοί, οι οποίοι εσκόρπιζαν τον φόβον των στους κατοίκους της γης.

Ιεζ. 32,27 και εκοιμήθησαν μετά των γιγάντων των πεπτωκότων απ αιώνος, οί κατέβησαν εις άδου εν όπλοις πολεμικούς και έθηκαν τας μαχαίρας αυτών υπό τας κεφαλάς αυτών· και εγενήθησαν αι ανομίες αυτών επί των οστέων αυτών, ότι εξεφόβησαν γίγαντας εν γη ζωής.

Ιεζ. 32,27 Απέθανον και ευρίσκονται στον άδην μαζή με τους ισχυρούς γίγαντας, οι οποίοι έχουν πέσει και αποθάνει προ πολλών αιώνων και οι οποίοι έχουν κατεβή στον άδην με τα πολεμικά των όπλα και έθεσαν υπό τας κεφαλάς των, ωσάν νεκρικά προσκέφαλα, τας μαχαίρας των. Αι παρανομίες των έχουν διαποτίσει και αυτά ακόμη τα κόκκαλά των, διότι αυτοί με την αργιότητα και την θηριωδιαν των, όταν εξούσαν, ενέπνευσαν φόβον και εις αυτούς τους ισχυρούς.

Ιεζ. 32,28 και σύ εν μέσω απεριτμήτων κοιμηθήσεται μετά τετραυματισμένων μαχαίρα.

Ιεζ. 32,28 Συ, Φαραώ, θα αποθάνης και θα ταφής ανάμεσα εις απεριτμήτους μαζή με ανθρώπους, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι ρομφαίας.

Ιεζ. 32,29 εκεί εδόθησαν οι άρχοντες Ασσούρ οι δόντες την ισχύν αυτού εις τραύμα μαχαίρας· ούτοι μετά τραυματιών εκοιμήθησαν, μετά καταβαινόντων εις βόθρον.

Ιεζ. 32,29 Εκεί, στον άδην, έχουν παραδοθή οι άρχοντες των Ασσυρίων, οι οποίοι εχρησιμοποίησαν την δύναμιν των, δια να

φονεύουν με τας μαχαίρας των. Και αυτοί απέθαναν μαζί με άλλους νεκρούς, μαζί με εκείνους, οι οποίοι καταβαίνουν εις τα βάραθρα του άδου.

Ιεζ. 32,30 εκεί οι άρχοντες του βορά πάντες στρατηγοί Ασσούρ, οι καταβαίνοντες τραυματíαι, σýν τώ φόβω αυτών και τή ισχύϊ αυτών εκοιμήθησαν απερίτμητοι μετά τραυματιών μαχαίρας και απήνεγκαν την βάσανον αυτών μετά των καταβαινόντων εις βόθρον.

Ιεζ. 32,30 Εκεί, υπάρχουν όλοι οι άρχοντες του βορρά, όλοι οι στρατηγοί των Ασυριών, αυτοί οι οποίοι κατέβησαν νεκροί στον άδην· μαζί των δε απέθανε πλέον και έσβησεν ο φόβος, που ενεπνεαν, και η δύναμις των. Απέθαναν οι απερίτμητοι αυτοί μαζί με άλλους, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας· έλαβαν την δικαίαν τιμωρίαν των μαζί με τους άλλους ομοίους των, που κατέβησαν στον άδην.

Ιεζ. 32,31 εκείνους όψεται βασιλεύς Φαραώ και παρακληθήσεται επί πάσαν την ισχύν αυτών, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,31 Αυτούς θα ιδη στον άδην ο βασιλεύς Φαραώ και θα εύρη κάποιαν παρηγορίαν από την απώλειαν της δυνάμεως εκείνων, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 32,32 ότι δέδωκα τον φόβον αυτού επί γής ζωής, και κοιμηθήσεται εν μέσω απεριτμήτων μετά τραυματιών μαχαίρας, Φαραώ και πάν το πλήθος αυτού, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,32 Διότι εγώ έδωκα και εις αυτόν την δύναμιν να εμπνέη τον φόβον του στους ανθρώπους, που εξούσαν εις την γην. Τωρα όμως θα αποθάνη και θα ευρίσκειται ανάμεσα εις απεριτμήτους μεταξύ εκείνων, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας, ο Φαραώ και ολο το πλήθος αυτού", λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33

Ιεζ. 33,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 33,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 33,2 Υιέ ανθρώπου, λάλησον τοίς υιοίς τού λαού σου και ερείς προς αυτούς· γη, εφ ήν αν επάγω ρομφαίαν, και λάβη ο λαός της γής άνθρωπον ένα εξ αυτών και δώσωιν αυτόν εαυτοίς εις σκοπόν,

Ιεζ. 33,2 "υιέ ανθρώπου, λάλησον προς τους ανθρώπους του λαού σου και είπε προς αυτούς· Εάν εγώ αποστείλω εις κάποιαν χώραν εχθρικήν μάχαιραν, ο δε λαός της χώρας αυτής εκλέξη ένα άνθρωπον από τους πολίτας της και καταστήση αυτόν ως φρουρόν του,

Ιεζ. 33,3 και ιδη την ρομφαίαν ερχομένην επί την γήν και σαλπίσση τή σάλπιγγι και σημάνη τώ λαώ,

Ιεζ. 33,3 όταν ο φρουρός εκείνος ιδη την εχθρικήν μάχαιραν να επέρχεται εναντίον της χώρας του και σαλπίσση με την σάλπιγγα, αναγγείλη και επισημάνη στον λαόν τον κίνδυνον

Ιεζ. 33,4 και ακούση ο ακούσας την φωνήν της σάλπιγγος και μη φυλάξηται, και επέλθη η ρομφαία και καταλάβη αυτόν, το αίμα αυτού επί της κεφαλής αυτού έσται·

Ιεζ. 33,4 και ο λαός, αν και θα ακούση την φωνήν της σάλπιγγας, δεν θα προφυλαχθή, επέλθη δε κατόπιν φονική η ρομφαία του εχθρού εναντίον αυτού και τον καταλάβη και σφάξη τον λαόν αυτόν, η ευθύνη του αίματος θα πέση βεβαίως πάνω εις την κεφαλήν του λαού αυτού.

Ιεζ. 33,5 ότι την φωνήν της σάλπιγγος ακούσας ουκ εφυλάξατο, το αίμα αυτού επ αυτού έσται, και ούτος ότι εφυλάξατο, την ψυχήν αυτού εξείλατο.

Ιεζ. 33,5 Τούτο δε, διότι ο λαός μολονότι ήκουσε την φωνήν της σάλπιγγος, δεν προεφυλάχθη, δεν έλαβε τα μέτρα του. Δι' αυτό η ευθύνη του χυθέντος αίματός του θα πέση επάνω του. Ο φρουρός όμως, επειδή αγρύπνως εφύλαττε την πόλιν, θα σώση την ζωήν του.

Ιεζ. 33,6 και ο σκοπός, εάν ιδη την ρομφαίαν ερχομένην και μη σημάνη τή σάλπιγγι, και ο λαός μη φυλάξηται, και ελθούσα η ρομφαία λάβη εξ αυτών ψυχήν, αυτή διά την αυτής ανομίαν ελήφθη, και το αίμα εκ χειρός τού σκοπού εκζητήσω.

Ιεζ. 33,6 Εάν όμως ο φρουρός ιδη την επερχομένην εχθρικήν δύναμιν και δεν σαλπίσση με την σάλπιγγά του, ώστε να ειδοποίηση και προφυλαχθή ο λαός, και ένας ακόμη από τους πολίτας να φονευθή από την επελθούσαν εχθρικήν μάχαιραν, έστω και αν αυτός ο φονευθείς έχασε την ζωήν του εξ αιτίας άλλων αμαρτιών του, θα ζητήσω εγώ ευθύνας από τον αμελή εκείνον φρουρόν της χώρας.

Ιεζ. 33,7 και σύ, υιέ ανθρώπου, σκοπόν δέδωκά σε τώ οίκω Ισραήλ, και ακούση εκ στόματός μου λόγον.

Ιεζ. 33,7 Και σένα, ω υιέ του ανθρώπου, σε έχω εγκαταστήσει φρουρόν στον ισραηλιτικόν λαόν, δια να ακούσης από το ιδικόν μου στόμα λόγον, τον οποίον και να αναγγείλης εις αυτούς.

Ιεζ. 33,8 εν τώ ειπείν με τώ αμαρτωλώ· θανάτω θανατωθήσση, και μη λαλήσης τού φυλάξασθαι τον ασεβή από της οδού αυτού, αυτός ο άνομος τή ανομία αυτού αποθανείται, το δε αίμα αυτού εκ της χειρός σου εκζητήσω.

Ιεζ. 33,8 Όταν εγώ είπω εις κάποιον αμαρτωλόν, ότι ασφαλώς θα θανατωθής δια τας αμαρτίας σου, συ όμως δεν αναγγείλης τον λόγον αυτόν, ώστε να απομακρυνθή ο αμαρτωλός από τον αμαρτωλόν τρόπον της ζωής του, αυτός μεν ο παράνομος θα αποθάνη εν τη παρανομία του, αλλά την ευθύνην του χυθέντος αίματός του θα την εκζητήσω εγώ από τα χέρια σου.

Ιεζ. 33,9 σύ δε εάν προαπαγγείλης τώ ασεβεί την οδόν αυτού τού αποστρέψαι απ αυτής, και μη αποστρέψη από της οδού αυτού, ούτος τή ασεβεία αυτού αποθανείται, και σύ την ψυχήν σεαυτού εξήρησαι. -

Ιεζ. 33,9 Εξ αντιθέτου, εάν συ εκ των προτέρων του καταστήσης γνωστήν την παράνομον οδόν του και συστήσης στον ασεβή να την εγκαταλείψη, αυτός όμως δεν μετανοήση και δεν αφήση τους αμαρτωλούς τρόπους της ζωής του, αυτός μεν θα θανατωθής εξ αιτίας της ασεβείας του, συ όμως, διότι δεν θα φέρης καμμίαν ευθύνην, θα σώσης την ζωήν σου.

Ιεζ. 33,10 Καί σύ, υιέ ανθρώπου, ειπόν τώ οίκω Ισραήλ· ούτως ελαλήσατε λέγοντες· αι πλάναι ημών και αι ανομíαι ημών εφ ημίν εισι και εν αυταίς ημείς τηκόμεθα· και πώς ζηζόμεθα;

Ιεζ. 33,10 Και συ, υιέ ανθρώπου, είπέ στον ισραηλιτικόν λαόν· Είπατε και ξαναείπατε ότι αι πλάναι μας μας απεμάκρυναν από τον Θεόν, και αι παρανομíαι μας έχουν πέσει επάνω μας και εξ αιτίας αυτών ημείς λυώνομεν. Πως είναι δυνατόν τώρα να αποκτήσωμεν εκ νέου την ζωήν;

Ιεζ. 33,11 ειπόν αυτοίς· ζώ εγώ, τάδε λέγει Κύριος, ου βούλομαι τον θάνατον τού ασεβούς ως το αποστρέψαι τον ασεβή από της οδού αυτού και ζήν αυτόν. αποστροφή αποστρέψατε από της οδού υμών· και ινατί αποθνήσκετε, οίκος Ισραήλ;

Ιεζ. 33,11 Είπε λοιπόν εις αυτούς· ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θέλω εγώ τον θάνατον του ασεβούς, όσον θέλω να επιστρέψη και να απομακρυνθή ο ασεβής από τον αμαρτωλόν του δρόμον και να ζήση ευτυχής. Παρετε, λοιπόν, την απόφασιν και σεις οι Ισραηλίται να απομακρυνθήτε πλέον από την αμαρτωλόν οδόν σας. Διατί, ω Ισραηλίται, να αποθνήσκετε εξ αιτίας των ανομιών σας;

Ιεζ. 33,12 ειπόν προς τους υιούς τού λαού σου· δικαιοσύνη δικαίου ου μη εξελείται αυτόν εν ή αν ημέρα πλανηθή, και ανομία ασεβούς ου μη κακώση αυτόν εν ή αν ημέρα αποστρέψη από της ανομίας αυτού· και δίκαιος ου μη δύνηται σωθήναι.

Ιεζ. 33,12 Ειπέ ακόμη προς τα παιδιά του λαού σου· η αρετή δεν είναι δυνατόν να απαλλάξη τον δίκαιον από την ενοχήν και την ευθύνην, εάν αυτός παραπλανηθή εις την αμαρτίαν. Επίσης και η αμαρτία ενός αμαρτωλού ανθρώπου δεν θα βαρύνη και δεν θα βλάβη αυτόν, εάν μετανοήση και απομακρυνθή από τας παρανομίας του, όπως και ο δίκαιος δεν είναι δυνατόν να σωθή δια την αρετήν του, εάν παρεκτροπή εις παρανομίας.

Ιεζ. 33,13 εν τώ ειπείν με τώ δικαίω· ούτος πέποιθεν επί τή δικαιοσύνη αυτού, και ποιήσει ανομίαν, πάσαι αι δικαιοσύναι αυτού ου μη αναμνησθώσιν· εν τή αδικία αυτού, ή εποίησεν, εν αυτή αποθανείται.

Ιεζ. 33,13 Εάν εγώ είπω στον δίκαιον, ότι θα ζήση, αυτός δε έχη πεποιθήσιν και θεωρήση στήριγμα του την προτέραν του αρετήν, παρασυρθή δε εις παρανομίαν, όλαι αι δικαιοσύναι αυτού δεν θα ληφθούν υπ' όψιν, αλλά θα θανατωθή εξ αιτίας της αμαρτίας, την οποίαν διέπραξεν.

Ιεζ. 33,14 και εν τώ ειπείν με τώ ασεβεί· θανάτω θανατωθήση, και αποστρέψει από της αμαρτίας αυτού και ποιήσει κρίμα και δικαιοσύνην

Ιεζ. 33,14 Εάν επίσης εγώ είπω στον ασεβή· ασφαλώς και βεβαίως θα θανατωθής εξ αιτίας των αμαρτιών σου, εκείνος δε μετανοήση και απομακρυνθή από τας αμαρτίας του και εφαρμόση πλέον δικαιοσύνην εις την ζωήν του,

Ιεζ. 33,15 και ενεχύρασμα αποδώ και άρπαγμα αποτίσει, εν προστάγμασι ζωής διαπορεύεται τού μη ποιήσαι άδικον, ζωή ζήσεται και ου μη αποθάνη.

Ιεζ. 33,15 επιστρέψη, επί παραδείγματι, στον πτωχόν το ενέχυρον, αποδώση εκείνο το οποίον ήρπασε, και γενικώς πορεύεται σύμφωνα με τας ορθάς εντολάς της ζωής και δεν διαπράξη πλέον αδικίαν, αυτός θα ζήση ευτυχής και δεν θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Ιεζ. 33,16 πάσαι αι αμαρτίαι αυτού, ας ήμαρτεν, ου μη αναμνησθώσιν, ότι κρίμα και δικαιοσύνην εποίησεν, εν αυτοίς ζήσεται.

Ιεζ. 33,16 Όλαι αι αμαρτίαι, τας οποίας είχε διαπράξει δεν θα ληφθούν υπ' όψιν, διότι τηρεί το δίκαιον και ζή με δικαιοσύνην. Χαρίς δε εις αυτά θα ζήση ευτυχής.

Ιεζ. 33,17 και ερουσίν οι υιοί τού λαού σου· ουκ ευθεία η οδός τού Κυρίου· και αύτη η οδός αυτών ουκ ευθεία.

Ιεζ. 33,17 Τα παιδιά του λαού σου, εσκοτισμένα από την αμαρτωλότητά των, θα είπουν· Δεν είναι δικαία και ευθεία η οδός αυτή του Κυρίου. Εγώ όμως λέγω ότι η ιδική των οδός και νοοτροπία δεν είναι ευθεία.

Ιεζ. 33,18 εν τώ αποστρέψαι δίκαιον από της δικαιοσύνης αυτού και ποιήσει ανομίας, και αποθανείται εν αυταίς·

Ιεζ. 33,18 Διότι, όταν ο δίκαιος απομακρυνθή από την οδόν της αρετής και της δικαιοσύνης και διαπράξη παρανομίας, είναι δίκαιον και πρόπον να θανατωθή εξ αιτίας αυτών·

Ιεζ. 33,19 και εν τώ αποστρέψαι τον αμαρτωλόν από της ανομίας αυτού και ποιήσει κρίμα και δικαιοσύνην, εν αυτοίς αυτός ζήσεται.

Ιεζ. 33,19 όπως επίσης, όταν ο αμαρτωλός απομακρυνθή από τας παρανομίας αυτού και ζήση με δικαιοσύνην, είναι δίκαιον να ζήση ευτυχής δια την αρετήν του αυτήν.

Ιεζ. 33,20 και τούτο εστιν, ό είπατε· ουκ ευθεία η οδός Κυρίου· έκαστον εν ταις οδοίς αυτού κρινώ υμάς, οίκος Ισραήλ.

Ιεζ. 33,20 Σεις όμως είπατε και τούτο· "δεν είναι ορθή η οδός, την οποίαν ακολουθεί ο Κυριος". Αλλα λησμονείτε όμως, ω Ισραηλίται, ότι εγώ θα κρινώ τον καθένα από σας ανάλογα με τους δρόμους της ζωής του".

Ιεζ. 33,21 Καί εγενήθη εν τώ δωδεκάτω έτει, εν τώ δωδεκάτω μηνί, πέμπτη τού μηνός της αιχμαλωσίας ημών, ήλθε προς με ο ανασωθείς από Ιερουσαλήμ λέγων· εάλω η πόλις.

Ιεζ. 33,21 Κατά το δωδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μας, τον δωδέκατον μήνα, την πέμπτην του μηνός αυτού, ήλθε κάποιος, που διεσώθη από την κατηληφθείσαν Ιερουσαλήμ, και μου είπεν· "η πόλις εκυριεύθη".

Ιεζ. 33,22 και χείρ Κυρίου εγενήθη επ εμέ εσπέρας πριν ελθείν αυτόν και ήνοιξέ μου το στόμα, έως ήλθε προς με το πρωϊ, και ανοιχθέν το στόμα μου ου συνεσχέθη έτι.

Ιεζ. 33,22 Αλλα το χέρι, η δύναμις και ο φωτισμός του Κυρίου ετέθη επάνω μου την εσπέραν, πριν η έλθη ο άνθρωπος αυτός. Αυτός ήλθε το πρωϊ της επομένης και ο Κυριος μου ήνοιξε το στόμα, το έως τότε κλεισμένον, και το οποίον δεν εκλείσθη πλέον.

Ιεζ. 33,23 και εγενήθη λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 33,23 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 33,24 υιέ ανθρώπου, οι κατοικούντες τας ηρημωμένας επί της γής τού Ισραήλ λέγουσιν· είς ήν Αβραάμ και κατέσχε την γήν, και ημείς πλείους εσμέν, ημίν δέδοται η γη εις κατάσχεσιν.

Ιεζ. 33,24 "υιέ ανθρώπου, οι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατοικούν την ερημωθείσαν χώραν του ισραηλιτικού λαού, λέγουν· Ενας ήτο ο Αβραάμ και εκληρονόμησε ολόκληρον την χώραν. Ημείς είμεθα πολύ περισσότεροι και εις ιδικήν μας κληρονομίαν έχει δοθή η χώρα αυτή.

Ιεζ. 33,25 διά τούτο ειπόν αυτοίς·

Ιεζ. 33,25 Δια τούτο είπε εις αυτούς·

Ιεζ. 33,27 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ζώ εγώ, ει μην οι εν ταις ηρημωμέναις μαχαίρα πεσούνται, και οι επί προσώπου τού πεδίου τοίς θηρίοις τού αγρού δοθήσονται εις κατάβρωμα, και τους εν ταις τετειχισμέναις και τους εν τοίς σπηλαιίς θανάτω αποκτενώ.

Ιεζ. 33,27 αυτά λέγει ο Κυριος ο Κυριος· ορκίζομαι ότι οι Ισραηλίται, οι οποίοι κατοικούν σήμεραν την εξερημωθείσαν χώραν της Ιουδαίας, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας, εξ αιτίας της πλεονεξίας και υπερηφανείας των. Και όσοι από αυτούς ευρίσκονται εις την υπαιθρον, θα παραδοθούν ως τροφή εις τα αγρία θηρία του αγρού. Αυτούς δε, που ευρίσκονται εις ωχυρωμένας περιοχάς η εις απρόσιτα σπήλαια, εγώ θα τους παραδώσω εις θάνατον.

Ιεζ. 33,28 και δώσω την γήν έρημον, και απολείται η ύβρις της ισχύος αυτής, και ερημωθήσεται τα όρη τού Ισραήλ διά το μη είναι διαπορευόμενον.

Ιεζ. 33,28 Ετοι θα καταστήσω την χώραν του Ισραήλ έρημον και θα συντριβή η υπερηφάνεια της δυνάμεώς της. Θα ερημωθούν τα όρη της περιοχής Ισραήλ, διότι δεν θα υπάρξη ούτε και διερχόμενος από αυτά.

Ιεζ. 33,29 και γνώσονται ότι εγώ εimi Κύριος και ποιήσω την γήν αυτών έρημον, και ερημωθήσεται διά πάντα τα βδελύγματα αυτών, ά εποίησαν.

Ιεζ. 33,29 Και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Θα καταστήσω έρημον την χώραν των. Θα γίνη δε έρημος και ακατοίκητος εξ αιτίας των βδελυρών ειδώλων, τα οποία κατεσκεύασαν και προσεκύνησαν.

Ιεζ. 33,30 και σύ, υιέ ανθρώπου, οι υιοί τού λαού σου οι λαλούντες περί σου παρά τα τείχη και εν τοίς πυλώσι των οικιών και λαλούσιν άνθρωπος τώ αδελφώ αυτού λέγοντες· συνέλθωμεν και ακούσωμεν τα εκπορευόμενα παρά Κυρίου,

Ιεζ. 33,30 Και συ, υιέ ανθρώπου, μάθε ότι τα παιδιά του λαού σου ομιλούν συνεχώς δια σε πλησίον εις τα τείχη και εις τας θύρας των οικιών και λέγει ο καθένας προς τον άλλον· Ας πάμε μαζί να ακούσωμεν τα λόγια του Κυρίου, τα οποία εξέρχονται από το στόμα του ανθρώπου αυτού.

Ιεζ. 33,31 έρχονται προς σε, ως συμπορεύεται λαός, και κάθηνται εναντίον σου και ακούουσι τα ρήματά σου, και αυτά ου μη ποιήσουσιν, ότι ψεύδος εν τώ στόματι αυτών, και οπίσω των μισμάτων η καρδιά αυτών.

Ιεζ. 33,31 Έρχονται προς σε, όπως, έρχεται ο όχλος. Καθηνται ενώπιόν σου, δια να ακούσουν τα λόγια σου. Θα τα ακούσουν, αλλά δεν θα τα πράξουν, διότι υπάρχει πάντοτε το ψεύδος στο στόμα των, και η καρδιά των ακολουθεί τα μολύσματα των ειδωλολατρικών θεών.

Ιεζ. 33,32 και γίνη αυτοίς ως φωνή ψαλτηρίου ηδυφώνου, ευαρμόστου, και ακούσονται σου τα ρήματα και ου μη ποιήσουσιν αυτά.

Ιεζ. 33,32 Ιδού, είσαι δι' αυτούς ωσαν γλυκεία μελωδία μουσικού οργάνου, ψαλτηρίου, με συντονισμένας τας χορδάς του. Θα ακούσουν, λοιπόν, τα ωραία σου λόγια, αλλά δεν θα τα εφαρμόσουν.

Ιεζ. 33,33 και ηνίκα εάν έλθη, ερούσιν· ιδού ήκει και γνώσονται ότι προφήτης ήν εν μέσω αυτών.

Ιεζ. 33,33 Όταν όμως επέλθη η καταστροφή, τότε θα ειπούν· Ιδού, ήλθεν η καταστροφή. Τότε θα μάθουν και θα πεισθούν, ότι συ ήσο προφήτης ανάμεσα εις αυτούς, αλλά δεν σε επρόσεξαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34

Ιεζ. 34,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 34,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 34,2 υιέ ανθρώπου, προφήτευσον επί τους ποιμένας τού Ισραήλ, προφήτευσον και ειπόν τοίς ποιμέσι· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· υί ποιμένες Ισραήλ, μη βόσκουσι ποιμένες εαυτούς; ου τα πρόβατα βόσκουσιν οι ποιμένες;

Ιεζ. 34,2 "υιέ ανθρώπου, προφήτευσε εναντίον των πνευματικών ποιμένων του ισραηλιτικού λαού. Προφήτευσε και ειπέ στους ποιμένας αυτούς αυτά· λέγει ο Κυριος· Αλλοίμονον εις σας, ποιμένες του Ισραηλιτικού λαού. Μηπως τον εαυτόν των μόνον περιθάλλουν και δια τον εαυτόν των μόνον ενδιαφέρονται οι ποιμένες; Οι αληθινοί ποιμένες δεν βόσκουν τα πρόβατα των;

Ιεζ. 34,3 ιδού το γάλα κατέσθετε και τα έρια περιβάλλεσθε και το παχύ σφάζετε και τα πρόβατά μου ου βόσκετε.

Ιεζ. 34,3 Ιδού όμως, ότι στοτο γάλα των προβάτων τρώγετε, με τα μαλλιά αυτών κατασκευάζετε ενδύματα και ενδύεσθε. Το παχύτερον από αυτά το σφάζετε· και εν τούτοις τα πρόβατά μου δεν τα βόσκετε.

Ιεζ. 34,4 το ησθητικός ουκ ενισχύσατε και το κακώς έχον ουκ εσωματοποιήσατε και το συντετριμμένον ου κατεδήσατε και το πλανώμενον ουκ επεστρέψατε και το απολωλός ουκ εξητήσατε και το ισχυρόν κατηργάσασθε μόχθω.

Ιεζ. 34,4 Το εξησθημένον πρόβατον δεν το ενισχύσατε. Το πάσχον δεν εφροντίσατε, ώστε να αναλάβη σωματικώς. Αυτό που έχει κατάγμα, δεν το επεδέσατε με επιδέσμους. Το περιπλανηθέν δεν εφροντίσατε να το επαναφέρετε. Το χαμένον πρόβατον δεν το ανεζητήσατε. Εχετε δε ενεργήσει με σκληρότητα και βίαν εναντίον του ζωηρού.

Ιεζ. 34,5 και διεσπάρη τα πρόβατά μου διά το μη είναι ποιμένας και εγενήθη εις κατάβρωμα πάσι τοίς θηρίοις τού αγρού.

Ιεζ. 34,5 Και έτσι τα λογικά μου πρόβατα διεσκορπίσθησαν, διότι δεν υπάρχουν οι στοργικοί ποιμένες. Εγιναν τροφή εις όλα τα άγρια θηρία της υπαίθρου.

Ιεζ. 34,6 και διεσπάρη τα πρόβατά μου εν παντί όρει και επί πάν βουνόν υψηλόν και επί προσώπου πάσης της γής διεσπάρη, και ουκ ήν ο εκζητών ουδέ ο αποστρέφων.

Ιεζ. 34,6 Διεσκορπίσθησαν τα πρόβατά μου εις κάθε όρος, εις κάθε υψηλόν λόφον. Εις όλην την έκτασιν της γης διεσκορπίσθησαν, διότι δεν υπήρχε πραγματικός και στοργικός ποιμήν, να τα επαναφέρει εις την ποιμήνην και εις την μάνδραν.

Ιεζ. 34,7 διά τούτο, ποιμένες, ακούσατε λόγον Κυρίου·

Ιεζ. 34,7 Δια τούτο σεις, οι κακοί ποιμένες, ακούσατε, την απόφασιν του Κυρίου·

Ιεζ. 34,8 ζώ εγώ, λέγει Κύριος Κύριος, ει μην αντί τού γενέσθαι τα πρόβατά μου εις προνομήν και γενέσθαι τα πρόβατά μου εις κατάβρωμα πάσι τοίς θηρίοις τού πεδίου, παρά το μη είναι ποιμένας, και ουκ εξεζήτησαν οι ποιμένες τα πρόβατά μου, και εβόσκησαν οι ποιμένες εαυτούς, τα δε πρόβατά μου ουκ εβόσκησαν,

Ιεζ. 34,8 ορκίζομαι λέγει ο Κυριος Κυριος και ενόρκως εξαγγέλλω την εναντίον σας απόφασιν μου· Επειδή τα λογικά μου πρόβατα εγκατελείφθησαν και αφέθησαν εις ληλασίαν και κατεφαγώθησαν από όλα τα θηρία της υπαίθρου, διότι δεν υπήρχον καλοί ποιμένες, και όσοι ποιμένες υπήρχον ένεκα της αστοργίας των δεν ανεζήτησαν τα πρόβατά μου, αλλά εφρόντισαν δια τον εαυτόν των μόνον, εκμεταλλεζόμενοι το ποιμνίόν μου, δεν έβγαλαν δε εις βοσκήν τα πρόβατά μου,

Ιεζ. 34,9 αντί τούτου, ποιμένες,

Ιεζ. 34,9 δια την παρανομίαν σας αυτήν, ω ποιμένες,

Ιεζ. 34,10 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ επί τους ποιμένας και εκζητήσω τα πρόβατά μου εκ των χειρών αυτών και αποστρέψω αυτούς τού μη ποιμαίνεν τα πρόβατά μου, και ου βοσκήσουσιν έτι οι ποιμένες αυτά· και εξελούμαι τα πρόβατά μου εκ τού στόματος αυτών. και ουκ έσονται αυτοίς έτι εις κατάβρωμα.

Ιεζ. 34,10 αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Θα επέλθω εγώ τιμωρός εναντίον των αστόργων ποιμένων και θα ζητήσω τα πρόβατά μου από τα χέρια των, θα τους καθαιρέσω και θα τους εκδιώξω, ώστε να μη ποιμαίνουν πλέον τα πρόβατά μου

και οι κακοί αυτοί ποιμένες δεν θα τα βοσκήσουν. Θα αποσπάσω τα πρόβατά μου από την εκμετάλλευσίν των και δεν θα τα κατατρώγουν πλέον αυτοί.

Ιεζ. 34,11 διότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ εκζητήσω τα πρόβατά μου και επισκέψομαι αυτά.

Ιεζ. 34,11 Διότι αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ θα αναζητήσω και θα φροντίσω και θα επισκεφθώ τα λογικά μου πρόβατα.

Ιεζ. 34,12 ὡσπερ ζητεῖ ο ποιμὴν το ποιμνιον αὐτοῦ ἐν ἡμέρα, ὅταν ἡ γνόφος και νεφέλη ἐν μέσω προβάτων διακεχωρισμένων, οὕτως ἐκζητήσω τα πρόβατά μου και ἀπελάσω αυτά ἀπό παντός τόπου, οὐ διεσπάρησαν ἐκεῖ ἐν ἡμέρα νεφέλης και γνόφου.

Ιεζ. 34,12 Ὅπως δε ἕνας στοργικός ποιμὴν εἰς ἡμέραν σκότους και πυκνῆς νεφώσεως ἀναζητεῖ να εἴρη το ποιμνιόν των ἀνάμεσα εἰς ἄλλα σκορπισμένα πρόβατα, ἔτσι και ἐγώ θα ἀναζητήσω τα πρόβατά μου. Θα τα περισυλλέξω και θα τα ἐπαναφέρω εἰς τὴν μάνδραν των ἀπό κάθε τόπον, στον ὁποῖον ἔχουν διασκορπισθῆ κατά τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς πυκνῆς νεφώσεως και του σκότους.

Ιεζ. 34,13 και ἐξάξω αὐτούς ἐκ των ἐθνῶν και συνάξω αὐτούς ἀπό των χωρῶν και εἰσάξω αὐτούς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν και βοσκήσω αὐτούς ἐπὶ τα ὄρη Ἰσραὴλ και ἐν ταῖς φάραξι και ἐν πάσῃ κατοικίᾳ τῆς γῆς·

Ιεζ. 34,13 Θα βγάλω, δηλαδή, τους Ἰσραηλίτας ἀπό τα εἰδωλολατρικά ἔθνη, εἰς τα ὁποῖα εἶναι διασκορπισμένοι, θα τους συγκεντρῶ ἀπό τὰς διαφόρους χώρας και θα τους ἐπαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα των. Θα ποιμάνω αὐτούς εἰς τα ὄρη του Ἰσραὴλ, εἰς τὰς φάραγγας τῆς περιοχῆς των, εἰς κάθε κατοικήσιμον τόπον τῆς χώρας των.

Ιεζ. 34,14 ἐν νομῇ ἀγαθῇ βοσκήσω αὐτούς και ἐν τῷ ὄρει τῷ ὑψηλῷ Ἰσραὴλ ἔσονται αἱ μάνδραι αὐτῶν· ἐκεῖ κοιμηθήσονται και ἐκεῖ ἀναπαύσονται ἐν τρυφῇ ἀγαθῇ, και ἐν νομῇ πῖονι βοσκηθήσονται ἐπὶ των ὀρέων Ἰσραὴλ.

Ιεζ. 34,14 Θα τους βοσκήσω και θα τους θρέψω εἰς κάθε πλουσίαν νομῇ. Εἰς τα ὑψηλά ὄρη τῆς χώρας του Ἰσραὴλ θα ὑπάρχουν αἱ μάνδραι των δι' ἀσφάλειαν των. Ἐκεῖ, εἰς τὴν πατρίδα των, θα κοιμηθῶν και θα ἀναπαυθῶν εἰς πολλὴν τρυφήν. Θα βοσκήσουν εἰς πλουσία βοσκοτόπια ἐπάνω εἰς τα ὄρη του Ἰσραὴλ.

Ιεζ. 34,15 ἐγώ βοσκήσω τα πρόβατά μου και ἐγώ ἀναπαύσω αυτά, και γνῶσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, τάδε λέγει Κύριος Κύριος·

Ιεζ. 34,15 Ἐγώ θα βοσκήσω τα πρόβατά μου, ἐγώ θα τα ἀναπαύσω και θα μάθουν, ὅτι ἐγώ εἰμαι ὁ Κυριος. Ἀτά ἀκόμη λέγει ὁ Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 34,16 το ἀπολωλός ζητήσω και το πλανώμενον ἐπιστρέψω και το συντετριμμένον καταδήσω και το ἐκλείπον ἐνισχύσω και το ἰσχυρόν φυλάξω και βοσκήσω αυτά μετὰ κρίματος.

Ιεζ. 34,16 Το χαμένον προβάτον θα το ἀναζητήσω, το περιπλανηθέν θα το ἐπαναφέρω εἰς τὴν μάνδραν, αὐτό που ἔχει ὑποστῆ κάταγμα θα το περιποιηθῶ με ἐπιδέσμους. Το ἐξησθενημένον και ἔτοιμον να σβῆση θα το ἐνισχύσω. Το υγιές και ἰσχυρόν θα το προφυλάξω, και θα ποιμάνω αυτά μετὰ δικαιοσύνης.

Ιεζ. 34,17 και ὑμεῖς, πρόβατα, τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού ἐγώ διακρινῶ ἀναμέσον προβάτου και προβάτου, κριῶν και τράγων.

Ιεζ. 34,17 Και σεις, ὦ πρόβατα του Ἰσραὴλ, ἀκούσατε· αυτά λέγει ὁ Κυριος Κυριος· Ιδού ἐγώ θα ξεχωρίσω πρόβατα ἀπό πρόβατα και κριους ἀπό τράγους. Προς τα καλοθερμμένα και ἰσχυρά θα εἶπω·

Ιεζ. 34,18 και οὐχ ἰκανόν ὑμῖν ὅτι τὴν καλὴν νομῇ ἐνέμεσθε, και τα κατάλοιπα τῆς νομῆς ὑμῶν κατεπατεῖτε τοῖς ποσίν ὑμῶν; και το καθεστηκός ὕδωρ ἐπίνατε, και το λοιπόν τοῖς ποσίν ὑμῶν ἐταράσσετε;

Ιεζ. 34,18 Δὲν σας εἶναι ἀρκετόν ὅτι ἐβόσκατε τὴν καλυτέραν νομῇ, διατί κατεπατούσατε με τα πόδια σας τα ὑπόλοιπα τῆς καλῆς βοσκῆς σας; Δὲν εἶναι ἀρκετόν ὅτι το ὑπάρχον νερό ἐπίνατε; Διατί το ὑπόλοιπον, που ὑπῆρχεν εἰς τὴν ποτίστραν το ἀνεταράσσετε με τα πόδια σας και το ἐθολώνατε;

Ιεζ. 34,19 και τα πρόβατά μου τα πατήματα των ποδῶν ὑμῶν ἐνέμοντο και το τεταραγμένον ὕδωρ ὑπὸ των ποδῶν ὑμῶν ἐπίνον;

Ιεζ. 34,19 Ἦτο ορθόν και πρέπον τα ἄλλα πρόβατά μου να βόσκουν εἰς τὴν πατημένην ἀπό τα πόδια σας χλόην και να πίνουν το θολωμένον ἀπό τα πόδια σας νερό;

Ιεζ. 34,20 διὰ τούτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού ἐγώ διακρινῶ ἀναμέσον προβάτου ἰσχυροῦ και ἀναμέσον προβάτου ἀσθενούς.

Ιεζ. 34,20 Δια τούτο αυτά λέγει ὁ Κυριος Κυριος· Ἐγώ θα ξεχωρίσω ἀνά μέσον ἰσχυρῶν και καλοθερμμένων προβάτων και ἀνά μέσον ἀσθενικῶν προβάτων.

Ιεζ. 34,21 ἐπὶ ταῖς πλευραῖς και τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε και τοῖς κέρασιν ὑμῶν ἐκερατίζετε και πάν το ἐκλείπον ἐξεθλίβετε.

Ιεζ. 34,21 Σεις, τα ἰσχυρά και καλοθερμμένα πρόβατα, με τὰς πλευράς σας και με τους ὤμους σας ἀπωθεῖτε τα ἀσθενικά, με τα κέρατά σας τα κτυπάτε και συνθλίβετε ὅλα τα ἀδύνατα πρόβατα.

Ιεζ. 34,22 και σώσω τα πρόβατά μου, και οὐ μὴ ὦσιν ἐτι εἰς προνομῇ, και κρινῶ ἀναμέσον κριοῦ προς κριόν.

Ιεζ. 34,22 Ἐγώ ὅμως θα προφυλάξω και θα σώσω τα πρόβατά μου και δὲν θα εἶναι πλέον εἰς ληλασίαν και διαρπαγῆν. Θα κάμω διάκρισιν μεταξύ ἰσχυροῦ κριοῦ και ἀσθενούς και το ἀσθενές πρόβατον ἐγώ θα το περιβάλλω με ἰδιαιτέραν φροντίδα.

Ιεζ. 34,23 και ἀναστήσω ἐπ αὐτούς ποιμένα ἕνα και ποιμανεῖ αὐτούς, τον δούλόν μου Δαυῖδ, και ἔσται αὐτῶν ποιμὴν·

Ιεζ. 34,23 Θα ἀναδείξω δια τους Ἰσραηλίτας ἕνα καλόν ποιμένα, ὁ ὁποῖος θα ποιμάνῃ αὐτούς. Ὁ ποιμὴν αὐτός θα εἶναι ὁ δούλος μου Δαυῖδ, ὁ κατὰ σάρκα ἐνδοξος ἀπόγονος του Δαυῖδ, ὁ Χριστός. Αὐτός θα εἶναι ὁ στοργικός ποιμὴν.

Ιεζ. 34,24 και ἐγώ Κύριος ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, και Δαυῖδ ἀρχῶν ἐν μέσω αὐτῶν· ἐγώ Κύριος ἐλάλησα.

Ιεζ. 34,24 Ἐγώ τότε, ὁ Κυριος, θα εἶμαι Θεός των Ἰσραηλιτῶν, ὁ δε Δαυῖδ θα εἶναι ἀρχηγός ἐν μέσω αὐτῶν. Ἐγώ ὁ Κυριος ὠμίλησα και ἐτσι θα γίνῃ.

Ιεζ. 34,25 και διαθήσομαι τῷ Δαυῖδ διαθήκην εἰρήνης και ἀφανιῶ θηρία πονηρά ἀπό τῆς γῆς, και κατοικήσουσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ και ὑπνώσουσιν ἐν τοῖς δρυμοῖς.

Ιεζ. 34,25 Θα συνάψω με τον Δαυῖδ αὐτόν συμφωνίαν εἰρήνης και θα ἐξαφανίσω τα δόλια και ἀγρία θηρία ἀπό τὴν χώραν του Ἰσραὴλ. Και θα κατοικήσουν τότε οἱ Ἰσραηλίται ἐν ἀσφάλειᾳ εἰς ἐρήμους τόπους, θα πέσουν τότε και θα κοιμηθῶν και εἰς αυτά ἀκόμη τα δάση, χωρὶς κανένα φόβον.

Ιεζ. 34,26 και δώσω αυτούς περικύκλω τού όρους μου και δώσω τον υετόν υμίν, υετόν ευλογίας.

Ιεζ. 34,26 Θα εγκαταστήσω αυτούς γύρω από το άγιον όρος μου. Θα στείλω εις σας την βροχήν, βροχήν ευλογίας προς καρποφορίαν.

Ιεζ. 34,27 και τα ξύλα τα εν τώ πεδίω δώσει τον καρπόν αυτών, και η γη δώσει την ισχύν αυτής, και κατοικήσουσιν επί της γής αυτών εν ελπίδι ειρήνης, και γνώσονται ότι εγώ εimi Κύριος εν τώ συντρίψαι με τον ζυγόν αυτών· και εξελούμαι αυτούς εκ χειρός των καταδουλωσαμένων αυτούς.

Ιεζ. 34,27 Τα δένδρα, που ευρίσκονται εις τας πεδιάδας, θα δώσουν πλουσίους τους καρπούς των. Η γη θα αποδώσει πλούσια τα προϊόντα της και οι άνθρωποι θα κατοικήσουν εις τας χώρας των με ειρήνην και καλώς ελπίδας. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα συντρίψω τον ζυγόν των και θα τους ελευθερώσω. Θα τους βγάλω από τα χέρια εκείνων, οι οποίοι τους έχουν υποδουλώσει.

Ιεζ. 34,28 και ουκ έσονται έτι εν προνομή τοίς έθνεσι, και τα θηρία της γής ουκέτι μη φάγωσιν αυτούς· και κατοικήσουσιν εν ελπίδι, και ουκ έσται ο εκφοβών αυτούς.

Ιεζ. 34,28 Δεν θα είναι πλέον ανυπεράσπιστοι από λεηλασίαν εκ μέρους των εθνών και τα θηρία της γης δεν θα τους κατατρώγουν πλέον. Θα κατοικήσουν ήσυχoi με βεβαίαν ελπίδα εις την προστασίαν του Θεού και δεν θα υπάρξει κανείς, ο οποίος θα τους προξενή φόβον.

Ιεζ. 34,29 και αναστήσω αυτοίς φυτόν ειρήνης, και ουκέτι έσονται απολλύμενοι λιμώ επί της γής και ονειδιισμόν εθνών ου μη ενέγκωσιν έτι.

Ιεζ. 34,29 Θα αναδειξω και θα εγκαταστήσω εν μέσω αυτών ευλογημένον φυτόν, άνθρωπον εκ του γένους των, ο οποίος θα εξασφάλιση εις αυτούς ειρηνικήν ζώην και ποτέ πλέον δεν θα εξολοθρευώνται από λιμόν εις την χώραν των, ούτε και θα υποστούν πλέον εμπαιγμούς και εξευτελισμούς από τα ειδωλολατρικά έθνη.

Ιεζ. 34,30 και γνώσονται ότι εγώ εimi Κύριος ο Θεός αυτών, και αυτοί λαός μου, οίκος Ισραήλ, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 34,30 Έτσι θα μάθουν ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των και αυτοί, οι Ισραηλίται, ότι είναι λαός μου, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 34,31 πρόβατά μου και πρόβατα ποιμνίου μου εστε, και εγώ Κύριος ο Θεός υμών, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 34,31 Πρόβατά μου, πρόβατα του ιδικού μου ποιμνίου είσθε σεις, ω Ισραηλίται, και εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας", λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35

Ιεζ. 35,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 35,1 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μο είπεν·

Ιεζ. 35,2 υιέ ανθρώπου, επίστρεψον το πρόσωπόν σου επ όρος Σηείρ και προφήτευσον εις αυτό

Ιεζ. 35,2 "υιέ ανθρώπου, στρέψε απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον του όρους Σηείρ (δηλαδή της χώρας των Ιδουμαίων) και προφήτευσε δι' αυτό

Ιεζ. 35,3 και ειπόν· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ επί σε, όρος Σηείρ, και εκτενώ την χειρά μου επί σε και δώσω σε εις έρημον και ερημωθήση.

Ιεζ. 35,3 και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού εγώ επέρχομαι δίκαιος τιμωρός εναντίον σου, όρος Σηείρ. Θα απλώσω την τιμωρόν χειρά μου εναντίον σου και θα σε παραδώσω εις ερήμωσιν και θα γίνης έρημον και ακατοίκητον από ανθρώπους.

Ιεζ. 35,4 και ταις πόλεσί σου ερημίαν ποιήσω, και σύ έρημος έση· και γνώση ότι εγώ εimi Κύριος,

Ιεζ. 35,4 Θα επιφέρω καταστροφήν και ερήμωσιν εις τας πόλεις σου, και έτσι θα μείνης έρημον και ακατοίκητον από ανθρώπους, και θα μάθης ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 35,5 αντί του γενέσθαι σε εχθράν αιωνίαν και ενεκάθισας τώ οίκω Ισραήλ δόλω, εν χειρί εχθρών μαχαίρα εν καιρώ αδικίας επ εσχάτω,

Ιεζ. 35,5 Επειδή υπήρξες αιώνιος εχθρός του Ισραηλιτικού λαού και δια δόλου εισεχώρησες εις την γην του Ισραήλ, τον τελευταίον δε τούτον καιρόν με το ωπλισμένον δια φονικής μαχαίρας χέρι των εχθρών συνειργάσθης δια την υποδούλωσιν των Ισραηλιτών εξ αιτίας και των αμαρτιών των,

Ιεζ. 35,6 διά τούτο, ζώ εγώ, λέγει Κύριος Κύριος, ει μην, εις αίμα ήμαρτες, και αίμα διώξεται σε.

Ιεζ. 35,6 δια τούτο ορκίζομαι λέγει ο Κυριος και διακηρύσσω ότι διέπραξες φοβεράν αμαρτιάν με το να χύσης το αίμα των Ισραηλιτών. Και αυτό το αίμα θα σε καταδιώξη.

Ιεζ. 35,7 και δώσω το όρος Σηείρ εις έρημον και ηρημωμένον και απολώ απ αυτού ανθρώπους και κτήνη

Ιεζ. 35,7 Θα καταστήσω το όρος Σηείρ έρημον από ανθρώπους, τελείως ερημωμένον, και θα εξολοθρεύσω από αυτό ανθρώπους και ζώα.

Ιεζ. 35,8 και εμπλήσω των τραυματιών τους βουνούς σου και τας φάραγγάς σου, και εν πάσι τοίς πεδίοις σου τετραυματισμένοι μαχαίρα πεσούνται εν σοί.

Ιεζ. 35,8 Θα γεμίσω από φονευμένους τα βουνά σου και τας φάραγγάς σου. Εις όλας τας πεδιάδας σου θα υπάρχουν νεκροί, οι οποίοι θα έχουν πέσει εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 35,9 ερημίαν αιώνιον θήσομαί σε, και αι πόλεις σου ου μη κατοικηθώσιν έτι· και γνώση ότι εγώ εimi Κύριος.

Ιεζ. 35,9 Εις αιωνίαν έρημον θα σε μεταβάλω. Αι πόλεις σου δεν θα αποκτήσουν πλέον κατοίκους. Και θα μάθης ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 35,10 διά το είπειν σε· τα δύο έθνη και αι δύο χώραι εμαι έσονται και κληρονομήσω αυτάς, και Κύριος εκεί εστι,

Ιεζ. 35,10 Επειδή συ είπες, τα δύο αυτά έθνη, Ιούδα και Ισραήλ, αι δύο αυταί χώραι των θα είναι ιδικά μου· εγώ θα κληρονομήσω αυτάς, αν και ο Κυριος υπάρχει εκεί μαζί με αυτούς.

Ιεζ. 35,11 διά τούτο, ζώ εγώ, λέγει Κύριος, και ποιήσω σοι κατά την έχθραν σου και γνωσθήσομαί σοι, ηνίκα αν κρινώ σε,

Ιεζ. 35,11 Δια τούτο ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι θα πράξω εις βάρος σου σύμφωνα με την εχθρότητά σου. Και τότε, όταν σε δικάσω και σε τιμωρήσω, θα γίνω γνωστός εις σε ποίος είμαι.

Ιεζ. 35,12 και γνώση ότι εγώ εimi Κύριος. ήκουσα της φωνής των βλασφημιών σου, ότι είπας· τα όρη Ισραήλ έρημα, ημίν δέδοται εις κατάβρωμα·

Ιεζ. 35,12 Θα μάθης ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Ηκουσα τας φοβεράς βλασφημίας του στόματός σου, διότι είπες· Ερημα είναι τα όρη του Ισραήλ. Λοιπόν, έχουν δοθή εις ημάς, δια να τα καρπούμεθα.

Ιεζ. 35,13 και εμεγαλορημόνησας επ' εμέ τώ στόματι σου· εγώ ήκουσα.

Ιεζ. 35,13 Εκόμπασες δε και με το στόμα σου εναντίον μου. Εγώ ήκουσα.

Ιεζ. 35,14 τάδε λέγει Κύριος· εν τή ευφροσύνη πάσης της γής έρημον ποιήσω σε,

Ιεζ. 35,14 Αυτά λέγει ο Κυριος· όταν ολόκληρος η γη θα διέχεται ημέρας ευφροσύνης, συ θα είσαι έρημος.

Ιεζ. 35,15 έρημον έση, όρος Σηείρ, και πάσα η Ιδουμαία εξαναλωθήσεται· και γνώση ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός αυτών.

Ιεζ. 35,15 "Έρημον θα είσαι όρος Σηείρ και όλη η Ιδουμαία θα εξολοθρευθή και θα μάθης ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των Ισραηλιτών".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36

Ιεζ. 36,1 Καί σύ υιέ ανθρώπου, προφήτευσον επί τα όρη Ισραήλ και ειπόν τοίς όρεσι τού Ισραήλ· ακούσατε λόγον Κυρίου·

Ιεζ. 36,1 Συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσον δια τα όρη της χώρας του Ισραήλ και είτε εις τα όρη του Ισραηλιτικού λαού· ακούσατε λόγον Κυρίου.

Ιεζ. 36,2 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ανθ' ών είπεν εφ' υμάς ο εχθρός· εύγε έρημα αιώνια εις κατάσχεσιν ημίν εγενήθη,

Ιεζ. 36,2 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Επειδή ο εχθρός σας, χαιρεκακών δια την καταστροφήν σας, είπεν εναντίον σας·

"Χαρά μου και αγαλλίασις, σεις αι περιοχαί του Ισραήλ, έχετε μείνει αιωνίως πλέον έρημοι από τους κατοίκους σας, περιήλαθε εις την ιδικήν μου κατοχήν",

Ιεζ. 36,3 διά τούτο προφήτευσον και ειπόν· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· αντί τού ατιμασθήναι υμάς και μισηθήναι υμάς υπό των κύκλω υμών τού είναι υμάς εις κατάσχεσιν τοίς καταλοιπίοις έθνεσι και ανέβητε λάλημα γλώσση και εις ονειδισμα έθνεσι,

Ιεζ. 36,3 δια τούτο προφήτευσε και είτε· αυτά λέγει Κυριος Κυριος· Επειδή σεις, όρη του Ισραήλ, εξευτελισθήκατε και εμισθηθήκατε από τους ολόγυρά σας ειδωλολατρικούς λαούς, ώστε να καταντήσετε ιδιοκτησία των εθνικών λαών, επειδή εγίνατε θέματα καταλαλιάς και εμπαιγμός των ειδωλολατρικών αυτών λαών,

Ιεζ. 36,4 διά τούτο όρη Ισραήλ, ακούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοίς όρεσι και τοίς βουνοίς και τοίς χειμάροις και ταίς φάραγξι και τοίς εξηρημωμένοις και ηφανισμένοις και ταίς πόλεσι ταίς εγκαταλελειμμέναις, αί εγένοντο εις προνομήν και εις καταπάτημα τοίς καταλειφθείσιν έθνεσι περικύκλω·

Ιεζ. 36,4 δια τούτο, σεις όρη του Ισραήλ ακούσατε τον λόγον του Κυρίου. Αυτά λέγει ο Κυριος εις τα όρη και στους λόφους και στους χειμάρρους και εις τας φάραγγας, εις τας εξερημωθείσας και εξολοθρευθείσας περιοχάς, εις τας εγκαταλελειμμένας εξ αιτίας των επιδρομών πόλεις, αι οποιαί πόλεις έγιναν αντικείμενον λεηλασίας και κατεπατήθησαν έπειτα από τα απομεινάντα γύρω έθνη,

Ιεζ. 36,5 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ει μην εν πυρί θυμού μου ελάλησα επί τα λοιπά έθνη και επί την Ιδουμαϊαν πάσαν, ότι έδωκαν την γήν μου εαντοίς εις κατάσχεσιν μετ' ευφροσύνης ατιμάσαντες ψυχάς τού αφανίσαι εν προνομή.

Ιεζ. 36,5 δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· επάνω εις την φλόγα του δικαίου θυμού μου ωμίλησα εναντίον των άλλων εθνών και εναντίον της Ιδουμαϊας όλης, διότι επέδραμαν να καταλάβουν δια τον εαυτόν των την χώραν μου, να την κάμουν ιδιοκτησίαν των, και με μοχθηράν δε χαράν εξηυτέλιζαν ανθρώπους, εξηφάνιζαν τα πάντα εις την αγρίαν λεηλασίαν των·

Ιεζ. 36,6 διά τούτο προφήτευσον επί την γήν τού Ισραήλ και ειπόν τοίς όρεσι και τοίς βουνοίς και ταίς φάραγξι και ταίς νάπαις· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ εν τώ ζήλω μου και εν τώ θυμώ μου ελάλησα, αντί τού ονειδισμούς εθνών ενέγκαι υμάς.

Ιεζ. 36,6 δια τούτο προφήτευσον και ειπέ δια την χώραν του ισραηλιτικού λαού· ειπέ εις τα όρη και εις τα βουνά και εις τας φάραγγας και εις τα δάση· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ επάνω εις την εκρηξιν του δικαίου θυμού μου ελάλησα υπέρ υμών αντί των ονειδισμών, τους οποίους υπέστητε εκ μέρους των εθνών.

Ιεζ. 36,7 διά τούτο εγώ αρώ την χείρά μου επί τα έθνη τα περικύκλω υμών, ούτοι την ατιμίαν αυτών λήψονται·

Ιεζ. 36,7 Δια τούτο εγώ υψώνω την τιμωρόν χείρά μου εναντίον των γύρω σας εθνών και αυτοί θα λάβουν την πρέπουσαν τιμωρίαν, εξευτελισμόν και ταπεινώσιν.

Ιεζ. 36,8 υμών δε, όρη Ισραήλ, την σταφυλήν και τον καρπόν υμών καταφάγεται ο λαός μου, ότι ελπίζουσι τού ελθείν.

Ιεζ. 36,8 Τα σταφύλια σας, ω όρη Ισραήλ, και τους άλλους καρπούς σας θα τους φάγη εν ειρήνη και ασφάλεια ο λαός μου ο ισραηλιτικός, διότι πρόκειται, όπως ορθώς ελπίζουν, να επανέλθουν από την αιχμαλωσίαν.

Ιεζ. 36,9 ότι ιδού εγώ εφ' υμάς και επιβλέψω εφ' υμάς, και κατεργασθήσεσθε και σπαρήσεσθε.

Ιεζ. 36,9 Διότι ιδού, εγώ, στρέφομαι με ευμένειαν προς σας, θα σας επισκεφθώ και θα επιβλέψω, ώστε σεις, περιοχαί του Ισραήλ, να καλλιεργηθήτε και να σπαρήτε páλιν.

Ιεζ. 36,10 και πληθυνώ εφ' υμάς ανθρώπους, πάν οίκον Ισραήλ εις τέλος· και κατοικηθήσονται αι πόλεις και η ηρημωμένη οικοδομηθήσεται.

Ιεζ. 36,10 Θα πληθύνω καθ' όλην την έκτασιν σας τους ανθρώπους, όλους τους Ισραηλίτας εις ολοκληρώσιν. Αι πόλεις σας θα κατοικηθούν και páλιν και αι ηρημωθείσαι περιοχαί σας θα ανοικοδομηθούν.

Ιεζ. 36,11 και πληθυνώ εφ' υμάς ανθρώπους και κτήνη και κατοικίω υμάς ως το εν αρχή υμών και εύ ποιήσω υμάς ώσπερ τα έμπροσθεν υμών· και γνώσεσθε ότι εγώ ειμι Κύριος.

Ιεζ. 36,11 Θα πληθύνω εις σας ανθρώπους και ζώα. Θα φέρω ανθρώπους να κατοικήσουν εις σας, όπως ήτο απ' αρχής. Θα σας ευεργετήσω και θα σας περιποιηθώ, όπως έπραξα δια σας και προηγουμένως, και θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 36,12 και γεννήσω εφ' υμάς ανθρώπους, τον λαόν μου Ισραήλ, και κληρονομήσουσιν υμάς, και έσεσθε αυτοίς εις κατάσχεσιν· και ου μη προστεθήτε έτι ατεκνωθήναι απ' αυτών.

Ιεζ. 36,12 Εγώ θα γεννήσω δια σας ανθρώπους, τον ισραηλιτικόν μου λαόν, οι οποιοί και θα σας κληρονομήσουν και θα είσθε δι' αυτούς αιωνία ιδιοκτησία των. Δεν πρόκειται δε άλλην φοράν, περιοχαί του Ισραήλ, να στερηθήτε από τα παιδιά σας.

Ιεζ. 36,13 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ανθ' ών είπán σοι· κατέσθουσα ανθρώπους εί και ητεκνωμένη υπό τού έθνους σου εγένου,

Ιεζ. 36,13 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Επειδή οι εχθροί σου είπαν εναντίον σου, "συ είσαι χώρα, η οποία κατατρώγστους

ανθρώπους σου και δια τούτο το έθνος σου έγινεν άτεκνον, εστερήθη από τα παιδιά του",

Ιεζ. 36,14 δια τούτο ανθρώπους ουκέτι φάγεσαι και το έθνος σου ουκ ατεκνώσεις έτι, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 36,14 δια τούτο δεν θα φάγης πλέον τους ανθρώπους σου και το έθνος σου δεν θα μείνη άτεκνον και έρημον από παιδιά, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 36,15 και ουκ ακουσθήσεται ουκέτι εφ υμάς ατιμία εθνών, και ονειδισμούς λαών ου μη ανενέγκητε έτι, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 36,15 Και δεν θα ακουσθή πλέον εκ μέρους των εθνών εναντίον σας εμπαιγμός και εξευτελισμός. Δεν θα υποστήτε πλέον ονειδισμούς εκ μέρους των εθνών" λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 36,16 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 36,16 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν

Ιεζ. 36,17 υιέ ανθρώπου, οίκος Ισραήλ κατώκησεν επί της γής αυτών και εμίαναν αυτήν εν τή οδώ αυτών και εν τοίς ειδώλοις αυτών και εν ταίς ακαθαρσίαις αυτών· κατά την ακαθαρσίαν της αποκαθημένης εγενήθη η οδός αυτών πρό προσώπου μου.

Ιεζ. 36,17 "υιέ ανθρώπου, οι Ισραηλίται κατώκησαν εις την χώραν των και την εμόλυναν, με τον ασεβή τρόπον της ζωής των, με τα είδωλα των, με τας άλλας ακαθάρτους και αμαρτωλάς πράξεις των. Ο τρόπος της ζωής των ήτο τόσον ακάθαρτος ενώπιόν μου, όπως η βρωμερά ακαθαρσία της εμνηνοροούσης γυναικός.

Ιεζ. 36,18 και εξέχεα τον θυμόν μου επ αυτούς

Ιεζ. 36,18 Δια τούτο άφησα να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον των.

Ιεζ. 36,19 και διέσπειρα αυτούς εις τα έθνη και ελίκημισα αυτούς εις τας χώρας· κατά την οδόν αυτών και κατά την αμαρτίαν αυτών έκρινα αυτούς.

Ιεζ. 36,19 Τους διεσκόρπισα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, τους ελίχμισα ωσάν το άχυρον εις τας ξένας χώρας. Συμφωνα με την διαγωγήν των και με τας αμαρτίας των τους έκρινα δικαίως και τους ετιμώρησα.

Ιεζ. 36,20 και εισήλθοσαν εις τα έθνη, ού εισήλθοσαν εκεί, και εβεβήλωσαν το όνομά μου το άγιον εν τώ λέγεσθαι αυτούς· λαός Κυρίου ούτοι και εκ της γής αυτού εξεληλύθασιν.

Ιεζ. 36,20 Ωδηγήθησαν αιχμάλωτοι εις ειδωλολατρικά έθνη, εκεί όπου εξωρίσθησαν. Και εβεβήλωσαν το άγιον Ονομά μου, διότι τα έθνη έλεγαν εμπαικτικώς δι' αυτούς "αυτός είναι ο λαός του Κυρίου και από την χώραν αυτού έχουν εξέλθει αιχμάλωτοι και δούλοι"!

Ιεζ. 36,21 και φεισάμην αυτών διά το όνομά μου το άγιον, ό εβεβήλωσαν οίκος Ισραήλ εν τοίς έθνεσιν, ού εισήλθοσαν εκεί.

Ιεζ. 36,21 Εγώ εν τούτοις τους ελυπήθηκα δια το άγιον Ονομά μου, το οποίον όμως αυτοί εβεβήλωναν μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών, όπου αιχμάλωτοι ωδηγήθησαν.

Ιεζ. 36,22 δια τούτο ειπόν τώ οίκω Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ουχ υμίν εγώ ποιώ, οίκος Ισραήλ, αλλ ή διά το όνομά μου το άγιον, ό εβεβηλώσατε εν τοίς έθνεσιν, ού εισήλθετε εκεί.

Ιεζ. 36,22 Δια τούτο ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν· αυτά λέγει ο Κυριος· Δεν φροντίζω εγώ δια την επάνοδόν σας χάριν της αρετής σας, που δεν την έχετε, ω Ισραηλιτικέ λαέ, αλλά δια το άγιον Ονομά μου, το οποίον σεις εβεβηλώσατε μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών, εκεί όπου είχατε οδηγηθή αιχμάλωτοι.

Ιεζ. 36,23 και αγιάσω το όνομά μου το μέγα το βεβηλωθέν εν τοίς έθνεσιν, ό εβεβηλώσατε εν μέσω αυτών, και γνώσονται τα έθνη ότι εγώ ειμι Κύριος εν τώ αγιασθήναι με εν υμίν κατ οφθαλμούς αυτών.

Ιεζ. 36,23 Εν τούτοις εγώ θα δοξάσω και θα μεγαλύνω το μέγα Ονομά μου, το οποίον εβεβηλώθη από σας ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, αυτό το οποίον σεις εμολύνετε εν μέσω εκείνων. Και αυτά τα έθνη θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός, όταν κάμω να λάμψη η αγιότης μου, εξ αιτίας ιδικής σας, εμπρός εις τα μάτια των.

Ιεζ. 36,24 και λήψομαι υμάς εκ των εθνών και αθροίσω υμάς εκ πασών των γαιών και εισάξω υμάς εις την γήν υμών.

Ιεζ. 36,24 Θα σας παραλάβω, λοιπόν, εγώ ανάμεσα από τους άλλους λαούς, θα σας συναθροίσω από όλας τας χώρας της εξορίας σας και θα σας εισαγάγω εις την χώραν σας.

Ιεζ. 36,25 και ρανώ εφ υμάς καθαρόν ύδωρ, και καθαρισθήσεσθε από πασών των ακαθαρσιών υμών και από πάντων των ειδώλων υμών, και καθαριώ υμάς.

Ιεζ. 36,25 Θα σας ραντίσω με ύδωρ καθαρικόν, δια να εξαγισθήτε. Θα καθαρισθήτε από όλους τους μολυσμούς των αμαρτιών σας, από όλας τας ειδωλολατρικάς σας πράξεις. Εγώ θα σας καθαρίσω.

Ιεζ. 36,26 και δώσω υμίν καρδίαν καινήν και πνεύμα κινόν δώσω εν υμίν και αφελώ την καρδίαν την λιθίνην εκ της σαρκός υμών και δώσω υμίν καρδίαν σαρκίνην.

Ιεζ. 36,26 Θα δώσω εις σας νέαν καρδίαν, καινούργιο πνεύμα θα δώσω εις σας. Θα αφαιρέσω την σκληράν, ωσάν πέτραν, καρδίαν σας, την οποίαν έχετε έντος του σώματος σας, και θα δώσω εις σας σαρκίνην, ευαίσθητον καρδίαν.

Ιεζ. 36,27 και το πνεύμά μου δώσω εν υμίν και ποιήσω ίνα εν τοίς δικαίωμασί μου πορεύησθε, και τα κρίματά μου φυλάξησθε και ποιήσετε.

Ιεζ. 36,27 Θα δώσω εις σας το Πνεύμα μου και εγώ θα σας βοηθήσω, ώστε να βαδίζετε και να ζητε σύμφωνα με τας εντολάς μου και να φυλάξετε και να τηρήσετε τα προστάγματά μου.

Ιεζ. 36,28 και κατοικήσετε επί της γής, ής έδωκα τοίς πατράσιν υμών, και έσεσθέ μοι εις λαόν, και εγώ έσομαι υμίν εις Θεόν.

Ιεζ. 36,28 Και έτσι, με την ιδικήν μου βοήθειαν και συμπαράστασιν, θα κατοικήσετε εις την γην, την οποίαν εγώ έδωκα στους προγόνους σας και θα είσθε δι' εμέ ο λαός μου και εγώ θα είμαι δια σας ο Θεός σας.

Ιεζ. 36,29 και σώσω υμάς εκ πασών των ακαθαρσιών υμών και καλέσω τον σίτον

Ιεζ. 36,29 Θα σας λυτρώσω από όλας τας ακαθαρσίας σας και την ενόχην σας. Θα στείλω προς σας άφθονον σίτον·

Ιεζ. 36,30 και πληθυνώ αυτόν και ου δώσω εφ υμάς λιμόν· και πληθυνώ τον καρπόν τού ξύλου και τα γεννήματα τού αγρού, όπως αν μη λάβητε ονειδισμόν λιμού εν τοίς έθνεσιν.

Ιεζ. 36,30 θα τον πολλαπλασιάσω και δεν θα αποστείλω εις σας άλλην φοράν πείναν. Θα πληθύνω τους καρπούς των δένδρων, όπως και τα προϊόντα της υπαίθρου σας, δια να μη γίνετε πλέον αντικείμενον εμπαιγμού και χλευασμού μεταξύ των εθνών εξ αιτίας της πείνας και της δυστυχίας σας.

Ιεζ. 36,31 και μνησθήσεσθε τας οδούς υμών τας πονηράς και τα επιτηδεύματα υμών τα μη αγαθά και προσοχθείτε κατά πρόσωπον αυτών εν ταίς ανομίαις υμών και επί τοίς βδελύγμασιν αυτών.

Ιεζ. 36,31 Θα επαναφέρετε δε τότε εις την μνήμην σας την κακήν διαγωγήν σας και τας πράξεις τας αμαρτωλάς και θα καταληφθήτε από αηδίαν και έντροπην εν όψει των παρανομιών, που είχατε διαπράξει, και των μιζρών ειδωλολατρικών έργων σας.

Ιεζ. 36,32 ου δι υμάς εγώ ποιώ, λέγει Κύριος Κύριος, γνωστόν έσται υμίν· αισχύνθητε και εντράπητε εκ των οδών υμών, οίκος Ισραήλ.

Ιεζ. 36,32 Δι' αυτό και εγώ, λέγει ο Κυριος Κυριος, δεν αποστέλλω τας δωρεάς και την προστασίαν μου δια τας αρετάς σας· μάθετό το αυτό καλά. Πρέπει δε να αισχυνθήτε και να εντραπήτε από τους πονηρούς τρόπους της ζωής σας, ω Ισραηλίται.

Ιεζ. 36,33 τάδε λέγει Αδωναϊ Κύριος· εν ημέρα, ή καθαριώ υμάς εκ πασών ανομιών υμών, και κατοικιώ τας πόλεις, και οικοδομηθήσονται έρημοι.

Ιεζ. 36,33 Αυτά λέγει Αδωναϊ ο Κυριος· Κατά την εποχήν εκείνην, κατά την οποίαν εγώ θα σας καθαρίσω από όλας τας αμαρτίας σας, θα σας εγκαταστήσω εις τας πόλεις και θα ανοικοδομηθούν αι έως τότε κατεστραμμένα και έρημοι οικίαι.

Ιεζ. 36,34 και η γη η ηφανισμένη εργασθήσεται, ανθών ότι ηφανισμένη εγενήθη κατ' οφθαλμούς παντός παροδούντος.

Ιεζ. 36,34 Και η ύπαιθρος, η κατεστραμμένη και ερημωμένη, θα καλλιεργηθή και αυτή. Είχε και αυτή ερημωθή εξ αιτίας των αμαρτιών σας και έρημος εφαινετο εις τα μάτια καθενός διαβάτου.

Ιεζ. 36,35 και ερουσίν· η γη εκείνη η ηφανισμένη εγενήθη ως κήπος τρυφής, και αι πόλεις αι έρημοι και ηφανισμένοι και κατεσκαμμένοι οχυραί εκάθισαν.

Ιεζ. 36,35 Και τότε οι άνθρωποι και οι διαβάται θα λέγουν· "η χώρα αυτή, η οποία προηγουμένως ήτο κατεστραμμένη και ερημωμένη, έγινε τώρα ως ωραίος πλούσιος κήπος και αι πόλεις αι έρημοι, αι κατεστραμμένα, αι κατεσκαμμένα εις ερείπια έγιναν τώρα οχυραί προς ασφάλειαν".

Ιεζ. 36,36 και γνώσονται τα έθνη, όσα αν καταλειφθώσι κύκλω υμών, ότι εγώ Κύριος ωκοδόμησα τας καθηρημένας και κατεφύτευστα τας ηφανισμένας. εγώ Κύριος ελάλησα και ποιήσω.

Ιεζ. 36,36 Και θα μάθουν τα έθνη, όσα θα απομείνουν γύρω από σας, ότι εγώ ο Κυριος ανοικοδόμησα τας κρημισμένας πόλεις, εφύτευστα πλουσίως τας κατεστραμμένας και ερημωμένας περιοχάς. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και θα πραγματοποιήσω αυτό, το οποίον είπα".

Ιεζ. 36,37 τάδε λέγει Αδωναϊ Κύριος· έτι τούτο ζητηθήσομαι τώ οίκω Ισραήλ τού ποιήσαι αυτοίς· πληθυνώ αυτούς ως πρόβατα ανθρώπους,

Ιεζ. 36,37 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· "Ακόμη και τούτο θα επιζητήσω και θα πραγματοποιήσω προς χάριν του ισραηλιτικού λαού· θα πληθύνω αυτούς, όπως πληθύνονται τα πρόβατα. Θα καταστήσω πολυάνθρωπον την χώραν.

Ιεζ. 36,38 ως πρόβατα άγια, ως πρόβατα Ιερουσαλήμ εν ταίς εορταίς αυτής, ούτως έσονται αι πόλεις αι έρημοι πλήρεις προβάτων ανθρώπων, και γνώσονται ότι εγώ Κύριος.

Ιεζ. 36,38 Όπως τα καθιερωμένα προς θυσίαν πρόβατα, ωσάν εξηγνισμ'Ενα πρόβατα θα έρχονται εις την Ιερουσαλήμ κατά τας εορτάς οι Ισραηλται. Διότι όλοι αι ηρημωμένα προηγουμένως πόλεις της περιοχής Ισραήλ θα είναι τώρα πλήρεις ανθρώπων, ωσάν από κοπάδια προβάτων, και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 37

Ιεζ. 37,1 Καί εγένετο επ' εμέ χείρ Κυρίου, και εξήγαγέ με εν πνεύματι Κύριος και έθηκέ με εν μέσω τού πεδίου, και τούτο ήν μεστόν οστέων ανθρώπινων·

Ιεζ. 37,1 Ο Κυριος εθεσε το χέρι του επάνω μου και δια του Πνεύματός του με έβγαλε και με έθεσεν ωσάν εν μέσω μιας πεδιάδος. Αυτή δε η πεδιάς ήτο γεμάτη από ανθρώπινα οστά.

Ιεζ. 37,2 και περιήγαγέ με επ' αυτά κυκλόθεν κύκλω, και ιδού πολλά σφόδρα επί προσώπου τού πεδίου, ξηρά σφόδρα.

Ιεζ. 37,2 Ο Κυριος με προέφερεν ολόγυρα από τα οστά αυτά και ιδού, είδα ότι αυτά ήσαν πάρα πολλά εις όλην εκείνην την πεδιάδα, ξηρά δε πολύ.

Ιεζ. 37,3 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, ει ζήσεται τα οστέα ταύτα; και είπα· Κύριε Κύριε, σύ επίστη ταύτα.

Ιεζ. 37,3 Ο Κυριος είπε προς εμέ· "υιέ ανθρώπου, είναι δυνατόν να αποκτήσουν ζωήν τα οστά αυτά;" Και εγώ είπα· "Κυριε Κυριε, συ γνωρίζεις τι μπορεί να συμβή με αυτά".

Ιεζ. 37,4 και είπε προς με· προφήτευσον επί τα οστά ταύτα και ερείς αυτοίς· τα οστά τα ξηρά, ακούσατε λόγον Κυρίου.

Ιεζ. 37,4 Ο Κυριος μου ειπέ· "προφήτευσε δια τα οστά αυτά και ειπέ τα εξής· Τα οστά τα ξηρά ακούσατε τον λόγον του Κυρίου.

Ιεζ. 37,5 τάδε λέγει Κύριος τοίς οστέοις τούτοις· ιδού εγώ φέρω εφ' υμάς πνεύμα ζωής

Ιεζ. 37,5 Αυτά λέγει ο Κυριος εις αυτά τα ξηρά οστά· ιδού, εγώ φέρω εις σας πνεύμα ζωής,

Ιεζ. 37,6 και δώσω εφ' υμάς νεύρα και ανάξω εφ' υμάς σάρκας, και εκτενώ εφ' υμάς δέρμα και δώσω πνεύμά μου εις υμάς, και ζήσεσθε· και γνώσεσθε ότι εγώ είμι Κύριος.

Ιεζ. 37,6 θα δώσω εις σας νεύρα, θα σας καλύψω με σάρκας, θα απλώσω επάνω εις σας δέρμα και θα δώσω το Πνεύμα μου εις σας. Θα αποκτήσετε ζωήν και θα ζήσετε. Ετσι δε θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 37,7 και επροφήτευσα καθώς εντειλατό μοι. και εγένετο εν τώ εμέ προφητευσαι και ιδού σεισμός, και προσήγαγε τα οστά εκάτερον προς την αρμονίαν αυτού.

Ιεζ. 37,7 Εγώ επροφήτευσα σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου. Όταν εγώ επροφήτευσα ιδού, έγινε σεισμός, ο οποίος έφερε τα οστά το καθένα εις την φυσικήν του θέσιν και το ενηρμόνισε προς τα άλλα οστά, ώστε να αποτελεσθούν ολόκληροι σκελετοί. Και με κατάπληξίν μου

Ιεζ. 37,8 και ειδον και ιδού επ' αυτά νεύρα και σάρκες εφύοντο, και ανέβαινεν επ' αυτά δέρμα επάνω, και πνεύμα ουκ ήν επ' αυτοίς.

Ιεζ. 37,8 ειδον και ιδού, ότι εφύτρωσαν επάνω εις αυτά νεύρα και σάρκες. Επάνω δε εις τας σάρκας και τα νεύρα, ηπλώθη δέρμα, αλλά πνοή ζωής δεν υπήρχεν ακόμη εις αυτά τα σώματα.

Ιεζ. 37,9 και είπε προς με· προφήτευσον επί το πνεύμα, προφήτευσον, υιέ ανθρώπου, και ειπόν τώ πνεύματι· τάδε λέγει Κύριος· εκ των τεσσάρων πνευμάτων ελθέ και εμφύσησον εις τους νεκρούς τούτους, και ζησάτωσαν.

Ιεζ. 37,9 Ο Κυριος είπε τότε προς εμέ· "προφήτευσον προς το Πνεύμα· υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και ειπέ στο ζωογόνον Πνεύμα· αυτά λέγει ο Κυριος· από τους τέσσαρας ανέμους, από όλα τα σημεία του ορίζοντος, συ Πνεύμα, πανταχού παρόν,

έλα εδώ και εμφύσησε εις τα νεκρά αυτά σώματα, δια να λάβουν ζωήν και ζήσουν”.

Ιεζ. 37,10 και προφήτευσα καθότι ενετείλατό μοι· και εισήλθεν εις αυτούς το πνεύμα, και έζησαν και έστησαν επί των ποδών αυτών, συναγωγή πολλή σφόδρα.

Ιεζ. 37,10 Προφήτευσα, όπως ο Κυριος με διέταξε, και εισήλθε πράγματι εις αυτά το Πνεύμα της ζωής και έζησαν και εστάθησαν όρθια επάνω στους πόδας των, λαός πάρα πολύς.

Ιεζ. 37,11 και ελάλησε Κύριος προς με λέγων· υιέ ανθρώπου, τα οστά ταύτα πάς οίκος Ισραήλ εστι, και αυτοί λέγουσι· ξηρά γέγονε τα οστά ημών, απόλωλεν η ελπίς ημών, διαπεφωνήκαμεν.

Ιεζ. 37,11 Ο Κυριος ωμίλησε πάλιν προς εμέ και είπεν· “υιέ ανθρώπου, αυτά τα οστά υποδηλώνουν τον ισραηλιτικόν λαόν, διότι οι Ισραηλίται λέγουν, ο καθένας δια τον εαυτόν του και δι’ ολόκληρον τον λαόν, ότι τα οστά μας έγιναν κατάξηρα, εχάθη πλέον κάθε ελπίς δι’ ημάς· έχομεν οριστικώς χαθή.

Ιεζ. 37,12 διά τούτο προφήτευσον και ειπόν προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ ανοίγω τα μνήματα υμών και ανάξω υμάς εκ των μνημάτων υμών και εισάξω υμάς εις την γήν τού Ισραήλ,

Ιεζ. 37,12 Δια τούτο προφήτευσε και είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα ανοίξω τους τάφους σας και θα σας βγάλω μέσα από τα μνήματά σας και θα σας επαναφέρω εις την χώραν του Ισραήλ.

Ιεζ. 37,13 και γνώσεσθε ότι εγώ ειμι Κύριος εν τώ ανοίξαι με τους τάφους υμών τού αναγαγείν με εκ των τάφων τον λαόν μου.

Ιεζ. 37,13 Και τότε θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα ανοίξω τους τάφους σας και θα βγάλω τον λαόν μου μέσα από τα μνήματα του.

Ιεζ. 37,14 και δώσω πνευμά μου εις υμάς, και ζήσεσθε, και θήσομαι υμάς επί την γήν υμών, και γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος· λελάληκα και ποιήσω, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 37,14 Θα σας δώσω το ζωοποιόν μου Πνεύμα, θα αναστηθήτε και θα αποκτήσετε ζωήν. Θα σας εγκαταστήσω εις την χώραν σας και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Εγώ ωμίλησα και θα πραγματοποιήσω αυτά που είπα, λέγει ο Κυριος”.

Ιεζ. 37,15 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 37,15 Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 37,16 υιέ ανθρώπου, λαβέ σεαυτώ ράβδον και γράψον επ αυτήν τον Ιούδαν και τους υιούς Ισραήλ τους προσκειμένους επ αυτόν· και ράβδον δευτέραν λήψη σεαυτώ και γράψεις αυτήν τώ Ιωσήφ, ράβδον Εφραίμ και πάντας τους υιούς Ισραήλ τους προστεθέντας προς αυτόν.

Ιεζ. 37,16 “υιέ ανθρώπου, πάρε μίαν ράβδον και γράψε επάνω εις αυτήν, “τον Ιούδαν και τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι μαζί του”. Παρε δευτέραν ράβδον και γράψε επάνω εις αυτήν· “δια τον Ιωσήφ”. Αυτή η ράβδος θα είναι δια την φυλήν Εφραίμ και δι’ όλους τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι μαζί με αυτήν.

Ιεζ. 37,17 και συνάψεις αυτάς προς αλλήλας σαυτώ εις ράβδον μίαν τού δήσαι αυτάς, και έσονται εν τή χειρί σου.

Ιεζ. 37,17 Θα συνάψης αυτάς τας ράβδους μεταξύ των, θα τας δέσης, ώστε να αποτελέσουν μίαν ράβδον και θα τας κρατής στο χέρι σου.

Ιεζ. 37,18 και έσται όταν λέγωσι προς σε οι υιοί τού λαού σου· ουκ αναγγέλλεις ημίν τι εστι ταύτά σοι;

Ιεζ. 37,18 Όταν δε οι συμπατριώται σου σου λέγουν, δεν θα ερμηνεύσης εις ημάς τι σημαίνουν αυτά;

Ιεζ. 37,19 και ρεις προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ λήψομαι την φυλήν Ιωσήφ, την διά χειρός Εφραίμ, και τας φυλάς Ισραήλ τας προσκειμένας προς αυτόν και δώσω αυτούς επί την φυλήν Ιούδα, και έσονται εις ράβδον μίαν τή χειρί Ιούδα.

Ιεζ. 37,19 Συ θα απαντήσης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα πάρω την φυλήν του Ιωσήφ, η οποία ευρίσκεται υπο την διοίκησιν και χειραγωγίαν της φυλής Εφραίμ, και τας άλλας φυλάς του ισραηλιτικού λαού, αι οποίαι είναι μαζί με αυτήν, και θα παραδώσω όλους αυτούς εις την φυλήν του Ιούδα. Και έτσι θα αποτελέσουν μίαν ενότητα, ένα λαόν μεταξύ των, υπό την αρχίαν της φυλής του Ιούδα.

Ιεζ. 37,20 και έσονται αι ράβδοι, εφ αίς σύ έγγραφας επ αυταίς, εν τή χειρί σου ενώπιον αυτών,

Ιεζ. 37,20 Αι ράβδοι δε αυταί, επί των οποίων συ θα έχης γράψει τα ονόματα εκείνων, θα υπάρχουν στο χέρι σου εμπρός στους οφθαλμούς των συμπατριωτών σου.

Ιεζ. 37,21 και ρεις αυτοίς· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ λαμβάνω πάντα οίκον Ισραήλ εκ μέσου των εθνών, ού εισήλθωσαν εκεί, και συνάξω αυτούς από πάντων των περικύκλω αυτών και εισάξω αυτούς εις την γήν τού Ισραήλ·

Ιεζ. 37,21 Και θα πης εις αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ παίρνω όλους τους Ισραηλίτας ανάμεσα από τα έθνη, όπου έχουν διασκορπισθή αιχμάλωτοι, και θα τους συγκεντρώσω από όλους τους ολόγυρα λαούς, θα τους οδηγήσω και θα τους επαναφέρω εις την χώραν του Ισραήλ.

Ιεζ. 37,22 και δώσω αυτούς εις έθνος εν εν τή γη μου και εν τοίς όρεσιν Ισραήλ, και άρχων εις έσται αυτών, και ουκ έσονται έτι εις δύο έθνη, ουδέ μη διαιρεθώσιν ουκέτι εις δύο βασιλείας,

Ιεζ. 37,22 Θα καταστήσω και θα αναδείξω αυτούς εν έθνος, εις όλην την περιοχήν μου και εις τα όρη του Ισραήλ, και ένας άρχων θα είναι επάνω εις αυτούς. Δεν θα υπάρχουν πλέον δύο έθνη και ποτέ πλέον δεν θα διαιρεθούν εις δύο βασιλεία.

Ιεζ. 37,23 ίνα μη μιαινώνται έτι εν τοίς ειδώλοις αυτών. και ρύσομαι αυτούς από πασών των ανομιών αυτών, ών ημάρτωσαν εν αυταίς, και καθαριώ αυτούς, και έσονταί μοι εις λαόν, και εγώ Κύριος έσομαι αυτοίς εις Θεόν.

Ιεζ. 37,23 Δεν θα μολυνθούν πλέον με τα ειδωλά των. Εγώ δε θα τους απαλλάξω από όλας τας ανομίας των, τας οποίας διέπραξαν, και θα τους καθαρίσω και θα είναι πλέον λαός μου, εγώ δε θα είμαι εις αυτούς ο Θεός των.

Ιεζ. 37,24 και ο δούλος μου Δαυίδ άρχων εν μέσω αυτών έσται ποιμήν εις πάντων· ότι εν τοίς προστάγμασί μου πορεύσονται και τα κριματά μου φυλάζονται και ποιήσουσιν αυτά.

Ιεζ. 37,24 Ο δούλος μου ο Δαυίδ θα είναι ο άρχων ανάμεσα αυτών. Ενας δε ποιμήν θα υπάρχει δι’ όλους. Θα πορεύονται σύμφωνα με τας εντολάς μου και θα τηρούν τα προστάγματά μου και θα τα εφαρμόζουν.

Ιεζ. 37,25 και κατοικήσουσιν επί της γής αυτών, ήν εγώ δέδωκα τώ δούλω μου Ιακώβ, ού κατώκησαν εκεί οι πατέρες αυτών· και κατοικήσουσιν επ αυτής αυτοί, και Δαυίδ ο δούλος μου άρχων αυτών έσται εις τον αιώνα.

Ιεζ. 37,25 Ασφαλείς δε και ειρηνικοί θα κατοικήσουν εις την χώραν των, την οποίαν εγώ έχω δώσει στον δούλον μου τον Ιακώβ, όπου κατώκησαν οι προπάτορες των. Αυτοί θα κατοικήσουν εις την γην της Επαγγελίας και ο Δαυίδ, ο δούλος μου, θα είναι βασιλεύς αυτών αιωνίως.

Ιεζ. 37,26 και διαθήσομαι αυτοίς διαθήκην ειρήνης, διαθήκη αιωνία έσται μετ αυτών· και θήσω τα άγια μου εν μέσω αυτών εις τον αιώνα.

Ιεζ. 37,26 Θα συνάψω νέον διαθήκην ειρήνης με αυτούς. Η διαθήκη μου αυτή θα είναι αιωνία και θα θέσω τα άγια μου εν μέσω αυτών στον αιώνα.

Ιεζ. 37,27 και έσται η κατασκήνωσίς μου εν αυτοίς, και έσομαι αυτοίς Θεός, και αυτοί μου έσονται λαός.

Ιεζ. 37,27 Η κατοικία μου θα είναι εν μέσω αυτών και θα είμαι εις αυτούς Θεός και αυτοί θα είναι λαός μου.

Ιεζ. 37,28 και γνώσονται τα έθνη ότι εγώ ειμι Κύριος ο αγιάζων αυτούς εν τώ είναι τα άγια μου εν μέσω αυτών εις τον αιώνα.

Ιεζ. 37,28 Και θα μάθουν τα ειδωλολατρικά έθνη, ότι εγώ είμαι ο Κυρτος, ο οποίος αγιάζω τους Ισραηλίτας με το να είναι τα άγια μου, ο ναός και το θυσιαστήριον, εν μέσω αυτών εις όλους τους αιώνας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 38

Ιεζ. 38,1 Καί εγένετο λόγος Κυρίου προς με λέγων·

Ιεζ. 38,1 Ο Κυριος ομίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 38,2 υιέ ανθρώπου, στήρισον το πρόσωπόν σου επί Γώγ και την γήν τού Μαγώγ, άρχοντα ώς, Μοσόχ και Θοβέλ, και προφήτευσον επ αυτόν

Ιεζ. 38,2 “υιέ ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου εναντίον του Γωγ και της χώρας Μαγώγ και των αρχόντων Ρως, Μοσόχ και Θοβέλ. Προφήτευσε εναντίον του Γωγ

Ιεζ. 38,3 και ειπόν αυτά τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ιδού εγώ επί σε Γώγ άρχοντα ώς, Μοσόχ και Θοβέλ

Ιεζ. 38,3 και είπε εις αυτόν· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, Γωγ, και εναντίον των αρχόντων Ρως, Μοσόχ και Θοβέλ.

Ιεζ. 38,4 και συναξω σε και πάσαν την δύναμίν σου, ίππους και ιππείς ενδεδυμένους θώρακας πάντας, συναγωγή πολλή, πέλται και περικεφαλαίαι και μάχαιραι,

Ιεζ. 38,4 Θα περιμαξεύσω σε και όλην την στρατιωτικήν σου δύναμιν, ίππους και ιππείς ενδεδυμένους όλους με θώρακας, λαόν πολύν, ωπλισμένον με ασπίδας, με περικεφαλαίας και με μαχαιράς.

Ιεζ. 38,5 Πέρσαι και Αιθίοπες και Λίβνες, πάντες περικεφαλαίαις και πέλταις,

Ιεζ. 38,5 Μαζή σου θα είναι Πέρσαι, Αιθίοπες, Λίβνες, όλοι ωπλισμένοι με τας περικεφαλαίας και τας ασπίδας των.

Ιεζ. 38,6 Γομέρ και πάντες οι περί αυτόν, οίκος τού Θεργαμά απ εσχάτου βορά και πάντες οι περί αυτόν, και έθνη πολλά μετά σου·

Ιεζ. 38,6 Ο Γομέρ και όλοι οι πολεμιστάι του, ο λαός Θεργαμά από τα ακρότατα όρια του βορρά, και όλοι οι γύρω από αυτόν πολεμιστάι, έθνη πολλά θα είναι μαζή σου.

Ιεζ. 38,7 ετοιμάσθητι, ετοιμασον σεαυτόν σύ, και πάσα η συναγωγή σου η συνηγμένη μετά σου και έση μοι εις προφυλακήν.

Ιεζ. 38,7 Ετοιμάσου, λοιπόν, ετοιμάσε τον εαυτόν σου και όλον το πολύ πλήθος των στρατιωτών, που θα είναι συγκεντρωμένον μαζή σου. Συ δε ως αρχηγός του στρατεύματος αυτού θα τεθής εις την υπηρεσίαν μου.

Ιεζ. 38,8 αφ ημερών πλειόνων ετοιμασθήσεται και επ εσχάτου ετών ελεύσεται και ήξει εις την γήν την απεστραμμένην από μαχαιράς, συνηγμένων από εθνών πολλών, επί γήν Ισραήλ, ή εγενήθη έρημος δι όλου· και ούτος εξ εθνών εξελήλυθε και κατοικήσουσιν επ ειρήνης άπαντες.

Ιεζ. 38,8 Αυτή η στρατιά από τα πολλά έθνη, που έχουν συγκεντρωθή ολόγυρά σου, έχει από αρχαιοτάτους χρόνος προορισθή, και κατά τους τελευταίους τούτους καιρούς θα έλθη και θα φθάση εις μίαν χώραν, η οποία έχει πλέον λυτρωθή από την φονικήν μάχαιραν των εχθρών, εις την χώραν του Ισραήλ, η οποία προηγουμένως είχεν εξ ολοκλήρου ερημωθή. Αυτός όμως ο Ισραηλιτικός λαός εβγήκε πλέον από την αιχμαλωσίαν των ειδωλολατρικών εθνών και κατοικούν όλοι ειρηνικώς εις την χώραν των.

Ιεζ. 38,9 και αναβήση ως υετός και ήξεις ως νεφέλη κατακαλύψαι γήν και έση σύ και πάντες οι περί σε και έθνη πολλά μετά σου.

Ιεζ. 38,9 Συ, θα ανεβής εναντίον της χώρας αυτής ωσάν ραγδαία βροχή, θα φθάσης εκεί ως σκοτεινή νεφέλη και θα σκεπάσης την γην. Εις την επιδρομήν αυτήν θα είσαι συ και όλοι οι γύρω από σε πολεμιστάι και πολλά αλλά έθνη μαζή σου.

Ιεζ. 38,10 τάδε λέγει Κύριος Κύριος· και έσται εν τή ημέρα εκείνη αναβήσεται ρήματα επί την καρδιαν σου, και λογιή λογισμούς πονηρούς

Ιεζ. 38,10 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Κατά την ημέραν εκείνην θα αναβούν εις την καρδιαν σου σκέψεις και επιθυμιαί και θα σκεφθής πονηρούς λογισμούς.

Ιεζ. 38,11 και ερείς αναβήσομαι επί γήν απεριμμένην, ήξω επί ησυχάζοντας εν ησυχία και οικούντας επ ειρήνης, πάντας κατοικούντας γήν, εν ή ουχ υπάρχει τείχος ουδε μοχλοί, και θύραι ουκ εισίν αυτοίς.

Ιεζ. 38,11 Και θα πης· Εγώ θα επέλθω εναντίον της χώρας αυτής, την οποίαν ο Θεός απέρριψε και αφήκεν απροστάτευτον. Θα έλθω εις εποχήν, κατά την οποίαν θα ησυχάζουν οι κάτοικοί της και θα ζουν ειρηνικοί. Θα επέλθω εναντίον όλων των κατοίκων της χώρας, εις την οποίαν δεν υπάρχουν ούτε οχυρά τείχη, ούτε μοχλοί των πυλών, ούτε και πύλαι καν εις τα τείχη.

Ιεζ. 38,12 προνομεύσαι προνομήν και σκύλα σκυλεύσαι αυτών, τού επιστρέψαι χείράς μου εις την ηρημωμένην, ή κατωκίση, και επ έθνος συνηγμένον από εθνών πολλών, πεποηκότας κτήσεις, κατοικούντας επί τον ομφαλόν της γής.

Ιεζ. 38,12 δια να την λεηλατήσω, δια να πάρω όσον το δυνατόν περισσότερα λάφυρα από αυτήν. Θα απλώσω, λοιπόν, τα χέρια μου εις την τέως ερημωμένην χώραν, η οποία τώρα κατοικείται, εναντίον λαού ο οποίος έχει συγκεντρωθή ανάμεσα από πολλά άλλα ειδωλολατρικά έθνη, τώρα δε έχουν κατασκευάσει και αποκτήσει ιδιοκτησίας και κατοικούν στο κέντρον της γής.

Ιεζ. 38,13 Σαββά και Δαιδάν και έμποροι Καρχηδόνιοι και πάσαι αι κώμαι αυτών ερούσί σοι· εις προνομήν τού προνομεύσαι σύ έρχη και σκυλεύσαι σκύλα· συνηγάγες συναγωγήν σου λαβείν αργύριον και χρυσίον, απενέγκασθαι κτήσιν τού σκυλεύσαι σκύλα.

Ιεζ. 38,13 Οι κάτοικοι Σαββά και Δαιδάν, οι Καρχηδόνιοι έμποροι και όλοι οι πόλεις αυτών, εις κερδοσκοπικές επιχειρήσεις αποβλέποντες θα σου πουν· λοιπόν, συ έρχεσαι δια να λεηλατήσης και να απόκτησης λάφυρα; Συνεκέντρωσες την στρατιωτικήν σου δύναμιν, δια να πάρης αργύριον και χρυσίον, να απόκτησης ως ιδικά σου πολλά λάφυρα! Ημείς είμεθα πρόθυμοι να τα αγοράσωμεν.

Ιεζ. 38,14 διά τούτο προφήτευσον, υιέ ανθρώπου, και ειπόν τώ Γώγ· τάδε λέγει Κύριος· ουκ εν τή ημέρα εκείνη εν τώ κατοικισθήναι τον λαόν μου Ισραήλ επ ειρήνης εγεροθήση;

Ιεζ. 38,14 Δια τούτο συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσον και ειπέ στον Γωγ αυτά λέγει ο Κυριος· Κατά την έποχην εκείνην, κατά την οποίαν ο λαός μου θα έχη εγκατασταθή ειρηνικός εις την χώραν του Ισραήλ, τότε συ θα επέλθης εναντίον των;

Ιεζ. 38,15 και ήξεις εκ τού τόπου σου απ εσχάτου βορά και έθνη πολλά μετά σου, αναβάται ιππων πάντες, συναγωγή μεγάλη και δύναμις πολλή,

Ιεζ. 38,15 Θα ξεκινήσης από τα άκρα του βορά και θα επέλθης. Μαζή σου δε θα έλθουν και πολυάριθμοι στρατιώται από πολλά έθνη, όλοι επάνω εις ιππους, μεγάλη στρατιωτική δύναμις.

Ιεζ. 38,16 και αναβήση επί τον λαόν μου Ισραήλ ως νεφέλη καλύψαι γήν· επ εσχάτων των ημερών έσται, και ανάξω σε επί την γήν μου, ινα γνώσι πάντα τα έθνη εμέ εν τώ αγιασθήναι με εν σοί ενώπιον αυτών.

Ιεζ. 38,16 Θα επέλθης εναντίον του Ισραηλιτικού λαού μου ωσάν νεφέλη, δια να σκεπάσης όλην την χώραν. Αυτά θα γίνουν κατά τους τελευταίους τούτους καιρούς. Εγώ θα σε οδηγήσω εναντίον της χώρας του Ισραηλιτικού λαού. Τούτο δε, δια να με γνωρίσουν όλα τα έθνη, όταν δια σου, ως οργάνου μου, θα φανή η δόξα μου ενώπιον των.

Ιεζ. 38,17 τάδε λέγει Κύριος Κύριος τώ Γώγ· σύ εί περι ού ελάλησα πρό ημερών των εμπροσθεν διά χειρός των δούλων μου των προφητών τού Ισραήλ, εν ταις ημέραις εκείναις και έτεσι, τού αναγαγείν σε επ αυτούς.

Ιεζ. 38,17 Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος στον Γω· Συ είσαι εκείνος, δια τον οποίον προηγουμένως, στο παρελθόν, ωμίλησα δια μέσου των δούλων μου των προφητών του ισραηλιτικού λαού, κατά τας ημέρας των ετών εκείνων· ότι δηλαδή εγώ θα σε οδηγήσω εναντίον του λαού αυτού.

Ιεζ. 38,18 και έσται εν τή ημέρα εκείνη, εν ημέρα, ή αν έλθη Γώγ επί την γήν τού Ισραήλ, λέγει Κύριος Κύριος, αναβήσεται ο θυμός μου

Ιεζ. 38,18 Κατά την έποχην εκείνην, κατά την οποίαν θα επέλθη ο Γωγ εις την χώραν του Ισραήλ, λέγει ο Κυριος, θα εκσπάση ο θυμός μου

Ιεζ. 38,19 και ο ζήλος μου. εν πυρί της οργής μου ελάλησα, ει μην εν τή ημέρα εκείνη έσται σεισμός μέγας επί γής Ισραήλ.

Ιεζ. 38,19 και η αγανάκτησίς μου. Επάνω εις την φλόγα της οργής μου ελάλησα. Ασφαλώς και βεβαίως κατά την ημέραν εκείνην θα γίνη μέγας σεισμός εις την χώραν του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 38,20 και σεισθήσονται από προσώπου Κυρίου οι ιχθύες της θαλάσσης και τα πετεινά τού ουρανού και τα θηρία τού πεδίου και πάντα τα ερπετά τα έρποντα επί της γής, και πάντες οι άνθρωποι οι επί προσώπου της γής, και ραγήσεται τα όρη και πεσούνται αι φάραγγες, και πάν τείχος επί την γήν πεσείται.

Ιεζ. 38,20 Θα συγκλονισθούν από τον τρόμον εξ αιτίας μου οι ιχθύες της θαλάσσης, τα πτηνά του ουρανού, τα θηρία της υπαιθρου, όλα τα ζώα, που έρπουν εις την γην, όλοι οι άνθρωποι, που καλύπτουν την έκτασιν αυτής. Θα διαρραγούν τα όρη, θα κρημισθούν αι φάραγγες και κάθε οχυρόν τείχος των πόλεων θα πέση εις ερείπια.

Ιεζ. 38,21 και καλέσω επ αυτόν πάν φόβον, λέγει Κύριος· μάχαιρα ανθρώπου επί τον αδελφόν αυτού έσται.

Ιεζ. 38,21 Τοτε θα επιφέρω εναντίον του Γωγ κάθε φόβον, λέγει ο Κυριος. Ο τρόμος και η σύγχυσις θα είναι τέτοια, ώστε η μάχαιρα του ενός στρατιώτου του Γωγ θα στρέφεται εναντίον του συστρατιώτου του.

Ιεζ. 38,22 και κρινώ αυτόν θανάτω και αίματι και νετώ κατακλύζονται και λίθους χαλάζης, και πύρ και θεϊόν βρέξω επ αυτόν και επί πάντας τους μετ αυτού και επ έθνη πολλά μετ αυτού.

Ιεζ. 38,22 Θα κρίνω και θα καταδικάσω τον Γωγ εις θάνατον· αίμα και κατακλυσμαίαι βροχαί θα πλημμυρίσουν την χώραν του. Θα βρέξω επάνω εις αυτόν και εις όλους τους στρατιώτας και τα έθνη, που θα είναι μαζή του, χάλαζαν ωσάν λίθους, φωτιάν και θειάφι.

Ιεζ. 38,23 και μεγαλυνθήσομαι και αγιασθήσομαι και ενδοξασθήσομαι και γνωσθήσομαι εναντίον εθνών πολλών· και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος.

Ιεζ. 38,23 Έτσι δε με την καταστροφήν του επιβούλου αυτού θα φανή το μεγαλείον μου, η αγιότης μου και η δόξα μου. Και θα γίνω γνωστός ενώπιον πολλών ειδωλολατρικών εθνών, και θα μάθουν έτσι ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39

Ιεζ. 39,1 Καί σύ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσον επί Γώγ και ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ιδού εγώ επί σε Γώγ άρχοντα ως, Μοσόχ και Θοβέλ

Ιεζ. 39,1 Συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε εναντίον του Γωγ και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, Γωγ, άρχοντος των Ρως, Μοσόχ και Θοβέλ.

Ιεζ. 39,2 και συναξω σε και καθοδηγήσω σε και αναβιβώ σε επ εσχάτου τού βορά και ανάξω σε επί τα όρη τα Ισραήλ.

Ιεζ. 39,2 Θα σε περιμαζεύσω και θα σε συγκλείσω, θα σε οδηγήσω και θα σε πάρω από τας ακραιοίς χώρας του βορά και θα σε εισαγάγω εις τα όρη της περιοχής του Ισραήλ.

Ιεζ. 39,3 και απολώ το τόξον σου από της χειρός σου της αριστεράς και τα τοξεύματά σου από της χειρός σου της δεξιός και καταβαλώ σε

Ιεζ. 39,3 Θα καταστρέψω το τόξον, που κρατείς με το αριστερό σου χέρι, και τα βέλη, τα οποία κρατείς στο δεξιόν σου χέρι, και θα σε συντρίψω

Ιεζ. 39,4 επί τα όρη Ισραήλ, και πεσή σύ και πάντες οι περι σε, και τα έθνη τα μετά σου δοθήσονται εις πλήθη ορνέων, παντί πετεινώ και πάσι τοίς θηρίοις τού πεδίου δέδωκά σε καταβρωθήναι.

Ιεζ. 39,4 επάνω εις τα όρη της χώρας του Ισραήλ. Εκεί θα πέσης συ και όλοι οι γύρω από σε πολεμισταί σου. Και όλα τα έθνη, που θα είναι μαζή σου, θα παραδοθούν εις πλήθη ορνέων· εις κάθε σαρκοβόρον πτηνόν, εις όλα τα θηρία της υπαιθρου έχω παραδώσει σε και τους γύρω σου, δια να καταφαγωθήτε από αυτά.

Ιεζ. 39,5 επί προσώπου τού πεδίου πεσή, ότι εγώ ελάλησα, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,5 Επάνω εις την πεδιάδα του Ισραήλ θα πέσης νεκρός. Εγώ ελάλησα, λέγει ο Κυριος, και έτσι θα γίνη.

Ιεζ. 39,6 και αποστειλώ πυρ επί Γώγ, και κατοικηθήσονται αι νήσοι επ ειρήνης· και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος.

Ιεζ. 39,6 Θα αποστειλω φωτιάν εναντίον του Γωγ, θα τον εξολοθρεύσω και έτσι αι νήσοι θα κατοικούνται με ειρήνην και θα μάθουν όλοι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 39,7 και το όνομά μου το άγιον γνωσθήσεται εν μέσω λαού μου Ισραήλ, και ου βεβηλωθήσεται το όνομά μου το άγιον ουκέτι· και γνώσονται τα έθνη ότι εγώ ειμι Κύριος άγιος εν Ισραήλ.

Ιεζ. 39,7 Το άγιον Ονομά μου θα γίνη γνωστόν στον ισραηλιτικόν λαόν και δεν θα βεβηλωθή ποτέ πλέον το άγιον Ονομά μου. Και θα μάθουν τα έθνη, ότι εγώ είμαι Κυριος, ο άγιος του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 39,8 ιδού ήκει, και γνώση ότι έσται, λέγει Κύριος Κύριος· αυτή εστιν η ημέρα, εν ή ελάλησα.

Ιεζ. 39,8 Ιδού, έχει φθάσει πλέον ο καιρός της πραγματοποίησης των προφητειών αυτών και θα μάθης, ότι ετσι θα γίνη, λέγει ο Κυριος Κυριος. Αυτή είναι η ημέρα, δια την οποίαν εγώ εχα ομιλήσει.

Ιεζ. 39,9 και εξελεύσονται οι κατοικούντες τας πόλεις Ισραήλ και καύσουσιν εν τοίς όπλοις, πέλταις και κοντοίς και τόξοις και τοξεύμασι και ράβδους χειρών και λόγχαις· και καύσουσιν εν αυτοίς πυρ επτά έτη.

Ιεζ. 39,9 Τότε θα εξορμήσουν οι κάτοικοι των πόλεων του ισραηλιτικού λαού και θα καύσουν τα όπλα των εχθρών των, τας ασπίδας, τα τόξα και τα βέλη και τα ρόπαλα των χειρών και τας λόγχας. Θα τα καίουν επί επτά έτη.

Ιεζ. 39,10 και ου μη λάβωσι ξύλα εκ τού πεδίου ουδέ μη κόψωσιν εκ των δρυμών, αλλ ή τα όπλα κατακαύσουσι πυρί και προνομεύσουσι τους προνομεύσαντας αυτούς και σκυλεύσουσι τους σκυλεύσαντας αυτούς, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,10 Και δεν θα πάρουν κατά το διάστημα αυτό ως καύσιμον ύλην ξύλα από την πεδιάδα, ούτε θα κόψουν δένδρα από τα δάση, άλλα θα χρησιμοποιούν ως καύσιμον ύλην τα όπλα των εχθρών. Και θα λεηλατήσουν οι Ιουδαίοι εκείνους, από τους οποίους είχαν λεηλατηθή. Θα πάρουν λάφυρα από εκείνους, οι οποίοι τους είχαν λαφυραγωγήσει, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 39,11 και έσται εν τή ημέρα εκείνη δώσω τώ Γώγ τόπον ονομαστόν, μνημείον εν Ισραήλ, το πολυάνδριον των επελθόντων προς τή θαλάσση, και περιοικοδομήσουσι το περιστόμιον της φάραγγος.

Ιεζ. 39,11 Κατά την ημέραν εκείνην θα δώσω στον Γωγ ονομαστόν τόπον ως τάφον, μνημείον εις την χώραν του Ισραήλ, ευρύ Νεκροταφείον πλησίον της Νεκράς Θαλάσσης, νεκροταφείον των πολλών ανδρών, οι οποίοι θα έχουν φονευθή. Οι δε Ιουδαίοι θα φράξουν την είσοδον της φάραγγος εκείνης.

Ιεζ. 39,12 και κατορύξουσιν εκεί τον Γώγ και πάν το πλήθος αυτού, και κληθήσεται Τό γαι το πολυάνδριον τού Γώγ.

Ιεζ. 39,12 Εκεί θα σκάψουν και θα θάψουν τον Γωγ και όλον το πλήθος των στρατιωτών του. Και θα ονομασθή η φάραγγς αυτή· “Γαι, πολυάνδριον νεκροταφείον του Γωγ”.

Ιεζ. 39,13 και κατορύξουσιν αυτούς οίκος Ισραήλ, ίνα καθαρισθή η γη, εν επταμήνω· και κατορύξουσιν αυτούς πάς ο λαός της γής, και έσται αυτοίς ονομαστόν ή ημέρα εδοξάσθη, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,13 Οι Ισραηλίται θα σκάψουν και θα τους θάψουν και θα απαιτηθούν επτά μήνες, δια να καθαρισθή η χώρα. Όλοι οι κάτοικοι της χώρας Ισραήλ θα εργασθούν, δια να θάψουν όλους εκείνους τους εχθρούς. Αυτή δε η ημέρα, κατά την οποίαν εδοξάσθη ο Κυριος, θα είναι ονομαστή, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 39,14 και άνδρας διά παντός διαστελούσιν επιπορομεμένους την γήν θάψαι τους καταλελειμμένους επί προσώπου της γής, καθαρίσαι αυτήν μετά την επτάμηνον, και εκζητήσουσι.

Ιεζ. 39,14 Θα εκλέξουν δε άνδρας, δια να διατρέχουν αδιακόπως την χώραν και να θάπτουν εκείνους, που έχουν απομείνει άταφοι εις την γην και να καθαρισθή έτσι η χώρα. Επί επτά μήνας θα αναζητούν και θα θάπτουν τους νεκρούς αυτούς.

Ιεζ. 39,15 και πάς ο διαπορευόμενος την γήν και ιδών οστούν ανθρωπού οικοδομήσει παρ αυτώ σημείον, έως ότου θάψωσιν αυτό οι θάπτοντες εις το γαι το πολυάνδριον τού Γώγ·

Ιεζ. 39,15 Και κάθε διαβάτης εις την χώραν αυτήν, όταν βλέπη ένα κόκκαλο ανθρωπού, θα στήση κοντά εις αυτό ένα σημείον, έως ότου έλθουν οι αναλαβόντες το έργον της ταφής των νεκρών και το θάψουν στο νεκροταφείον Γωγ.

Ιεζ. 39,16 και γάρ το όνομα της πόλεως Πολυάνδριον· και καθαρισθήσεται η γη.

Ιεζ. 39,16 Εις ανάμνησιν δε της συντριβής του Γωγ και της δυνάμεώς του θα πάρη η πόλις εκείνη το όνομα “Πολυάνδριον Νεκροταφείον”. Και έτσι θα καθαρισθή η χώρα από τους νεκρούς της στρατιάς του Γωγ.

Ιεζ. 39,17 και σύ, υιέ ανθρωπού, ειπόν· τάδε λέγει Κύριος· ειπόν παντί ορνέω πετεινώ και προς πάντα τα θηρία τού πεδίου· συνάχθητε και έρχεσθε, συνάχθητε από πάντων των περικύκλω επί την θυσίαν μου ήν τέθυκα υμίν, θυσίαν μεγάλην επί τα όρη Ισραήλ, και φάγεσθε κρέα και πίεσθε αίμα.

Ιεζ. 39,17 Και συ, υιέ ανθρωπού, ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ειπέ εις κάθε σαρκοβόρον πτηνόν και προς όλα τα θηρία της υπαιθρου, συγκεντρωθήτε και ελάτε· συγκεντρωθήτε από όλας τας γύρω περιοχάς εις την θυσίαν μου, την οποίαν σας παραθέτω, θυσίαν μεγάλην επάνω στο όρος του Ισραήλ. Φαγετε κρέατα φονευθέντων στρατιωτών, πίετε το αίμα των.

Ιεζ. 39,18 κρέα γιγάντων φάγεσθε και αίμα αρχόντων της γής πίεσθε, κριούς και μόσχους και τράγους, και οι μόσχοι εσσεατωμένοι πάντες.

Ιεζ. 39,18 Φαγετε σάρκας γιγάντων, πίετε αίμα αρχόντων της γης. Αυτοί είναι ωσάν κριοι και μόσχοι και τράγοι, όλοι ωσάν παχείς μόσχοι γεμάτοι λίπος.

Ιεζ. 39,19 και φάγεσθε στέαρ εις πλησμονήν και πίεσθε αίμα εις μέθην από της θυσίας μου, ής έθυσα υμίν.

Ιεζ. 39,19 Φαγετε λίπος, έως ότου κορεσθήτε. Πιετε αίμα, έως ότου μεθύσετε από την θυσίαν μου, την οποίαν εγώ παραθέτω εις σας.

Ιεζ. 39,20 και εμπλησθήσεσθε επί της τραπέζης μου ίππον και αναβάτην, γίγαντα και πάντα άνδρα πολεμιστήν, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,20 Θα χορτάσετε από τας σάρκας ίππέων και ίππων, από τας σάρκας γιγάντων και όλων των πολεμιστών, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 39,21 και δώσω την δόξαν μου εν υμίν, και όψονται πάντα τα έθνη την κρίσιν μου, ήν εποίησα, και την χειρά μου, ήν επήγαγον επ αυτούς.

Ιεζ. 39,21 Και θα παραδώσω την ένδοξον νίκην μου εις σας και θα ιδούν όλα τα έθνη την δίκαιον κρίσιν, την οποίαν εγώ έκαμα, και την τιμωρόν χειρά μου, την οποίαν επέφερα εναντίον των εχθρών του Ισραήλ.

Ιεζ. 39,22 και γνώσονται οίκος Ισραήλ ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός αυτών από της ημέρας ταύτης και επέκεινα.

Ιεζ. 39,22 Και θα μάθουν όλοι οι Ισραηλίται από την ημέραν αυτήν και στο μέλλον, ότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός των.

Ιεζ. 39,23 και γνώσονται πάντα τα έθνη ότι διά τας αμαρτίας αυτών ηχηλωτεύθησαν οίκος Ισραήλ, ανθ ών ηθέτησαν εις

εμέ, και απέστρεψα το πρόσωπόν μου απ αυτών και παρέδωκα αυτούς εις χείρας των εχθρών αυτών, και έπεσαν πάντες μαχαίρα.

Ιεζ. 39,23 Θα μάθουν τότε όλα τα έθνη, ότι εξ αιτίας των αμαρτιών των ωδηγήθησαν εις αιχμαλωσίαν οι Ισραηλίται, επειδή με παρήκουσαν. Δια τούτο εγώ απέστρεψα το πρόσωπόν μου από αυτούς και τους παρέδωκα εις τα χέρια των εχθρών των και έπεσαν όλοι εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 39,24 κατά τας ακαθαρσίας αυτών και κατά τα ανομήματα αυτών εποίησα αυτοίς και απέστρεψα το πρόσωπόν μου απ αυτών.

Ιεζ. 39,24 Εξ αιτίας των ακαθάρτων ειδωλολατρικών των έργων και των παρανομιών, τας οποίας διέπραξαν, εγώ έστειλα την τιμωρίαν εναντίον αυτών και απέστρεψα το πρόσωπόν μου από αυτούς.

Ιεζ. 39,25 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος: νύν αποστρέψω την αιχμαλωσίαν Ιακώβ και ελεήσω τον οίκον Ισραήλ και ζηλώσω διά το όνομα το άγιόν μου.

Ιεζ. 39,25 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος: Τωρα εγώ θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους Ισραηλίτας και θα ελεήσω τον ισραηλιτικόν λαόν και θα φανώ ζηλότυπος υπέρ αυτών δια το άγιόν μου Ονομα.

Ιεζ. 39,26 και λήφονται την ατιμίαν αυτών και την αδικίαν, ήν ηδίκησαν, εν τώ κατοικισθήναι αυτούς επί την γήν αυτών επ ειρήνης, και ουκ έσται ο εκφοβών.

Ιεζ. 39,26 Και θα συναισθανθούν την ενόχην των δια τον εξευτελισμόν, τον οποίον υπέστησαν, ενθυμούμενοι τας παρανομίας των και τας αδικίας, τας οποίας διέπραξαν, όταν θα έχουν εγκατασταθή εις την χώραν των και θα ζουν ειρηνικώς και δεν θα υπάρχει κανείς να τους εκφοβίζει.

Ιεζ. 39,27 εν τώ αποστρέψω με αυτούς εκ των εθνών και συναγαγείν με αυτούς εκ των χωρών των εθνών και αγιασθήσομαι εν αυτοίς ενώπιον των εθνών,

Ιεζ. 39,27 όταν εγώ θα επαναφέρω αυτούς από τα έθνη, όπου υπήρξαν αιχμάλωτοι, και θα τους συγκεντρώσω από τας διαφόρους ειδωλολατρικές χώρας και θα καταστήσω γνωστήν την αγιότητά μου δια μέσω αυτών ενώπιον όλων των εθνών.

Ιεζ. 39,28 και γνώσονται ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός αυτών εν τώ επιφανήναι με αυτοίς εν τοίς έθνεσι.

Ιεζ. 39,28 Και θα μάθουν τα έθνη τότε, ότι εγώ ειμαι Κυριος ο Θεός των Ισραηλιτών, όταν θα φανώ ενώπιον των εθνών ως λυτρωτής εκείνων.

Ιεζ. 39,29 και ουκ αποστρέψω ουκέτι το πρόσωπόν μου απ αυτών, ανθ ου έξέχεα τον θυμόν μου επί τον οίκον Ισραήλ, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 39,29 Και δεν θα αποστρέψω πλέον το πρόσωπόν μου από αυτούς, διότι ήδη έχω εκδηλώσει τον θυμόν μου εναντίον των Ισραηλιτών", λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 40

Ιεζ. 40,1 Καί εγένετο εν τώ πέμπτω και εικοστώ έτει της αιχμαλωσίας ημών, εν τώ πρώτω μηνί, δεκάτη τού μηνός, εν τώ τεσσαρεσκαίδεκάτω έτει μετά το αλώναι την πόλιν, εν τή ημέρα εκείνη εγένετο επ εμέ χείρ Κυρίου και ήγαγέ με·

Ιεζ. 40,1 Κατά το εικοστόν πέμπτον έτος από της αιχμαλωσίας μας, τον πρώτον μήνα, την δεκάτην του μηνός, κατά το δέκατον τέταρτον έτος μετά την άλωσιν της Ιερουσαλήμ, κατά την ημέραν εκείνην έθεσεν ο Κυριος το χέρι του επάνω μου και με έφερε.

Ιεζ. 40,2 εν οράσει Θεού εις την γήν τού Ισραήλ και έθηκέ με επ όρους υψηλού σφόδρα, και επ αυτού ώσει οικοδομή πόλεως απέναντι.

Ιεζ. 40,2 δια οράματος θείου εις την χώραν του Ισραήλ και με έθεσεν επάνω εις ένα πολύ υψηλόν όρος. Επάνω στο όρος αυτό, έβλεπα κάτι σαν οικοδομήν πόλεως.

Ιεζ. 40,3 και εισήγαγέ με εκεί, και ιδού ανήρ, και η ορασις αυτού ήν ώσει ορασις χαλκού στίλβοντος, και εν τή χειρί αυτού ήν σπαρτίον οικοδόμων και κάλαμος μέτρον, και αυτός ειστήκει επί της πύλης.

Ιεζ. 40,3 Ο Κυριος με ωδήγησε και με εισήγαγεν εκεί. Και ιδού, ενώπιόν μου ένας ανήρ, του οποίου η εμφάνισις ήτο λαμπρά ώσάν του απαστράπτοντος και λαμποκοπούντος χαλκού. Εκρατούσεν στο χέρι του στάθμην οικοδόμων και ένα καλάμινον μέτρον. Ιστατο δε ο ανήρ αυτός εις την πύλην του τείχους.

Ιεζ. 40,4 και είπε προς με ο ανήρ· εώρακας, υιέ ανθρώπου; εν τοίς οφθαλμοίς σου ιδέ και εν τοίς ωσί σου άκουε και τάξον εις την καρδίαν σου πάντα, όσα εγώ δεικνύω σοι, διότι ένεκα τού δείξαι σοι εισελήλυθας ώδε και δείξεις πάντα, όσα σύ οράς, τώ οίκω τού Ισραήλ.

Ιεζ. 40,4 Ο ανήρ αυτός με ηρώτησε: "βλέπεις υιέ ανθρώπου; Ιδέ με τα μάτια σου, άκουσε με τα αυτιά σου και βάλε μέσα εις την καρδία σου όλα εκείνα, τα οποία εγώ θα σου δείξω, διότι, δια να σου δείξω αυτά, ήλθες συ εδώ. Και συ δε όλα όσα βλέπεις, θα τα δείξης στον ισραηλιτικόν λαόν".

Ιεζ. 40,5 Καί ιδού περίβολος έξωθεν τού οίκου κύκλω· και εν τή χειρί τού ανδρός κάλαμος, το μέτρον πηχών έξ εν πήχει και παλαιστής, και διεμέτρησε το προτείχισμα, πλάτος ίσον τώ καλάμω και το ύψος αυτού ίσον τώ καλάμω.

Ιεζ. 40,5 Και ιδού έξω και γύρω από τον ναόν του Κυρίου υπήρχε τείχος. Εις το χέρι του ανθρώπου υπήρχε κάλαμος ως μέτρον εξ εβραϊκών πήχεων, κάθε πήχυς ο συνήθης εβραϊκός και μία παλάμη. Ο ανήρ αυτός εμέτρησε το τείχος και εύρε το πλάτος του ίσον με τον κάλαμον, το ύψος του τείχους ήτο επίσης ίσον με τον κάλαμον αυτόν.

Ιεζ. 40,6 και εισήλθεν εις την πύλην την βλέπουσαν κατά ανατολάς εν επτά αναβαθμούς και διεμέτρησε το αιλάμ της πύλης ίσον τώ καλάμω

Ιεζ. 40,6 Επειτα ήλθε προς την ανατολικήν πύλην του τείχους, ανήλθεν επτά βαθμίδας και εμέτρησε το κατώφλι της πύλης και το ευρήκε ίσον με τον κάλαμον αυτόν.

Ιεζ. 40,7 και το θεέ ίσον τώ καλάμω το μήκος και ίσον τώ καλάμω το πλάτος και το αιλάμ αναμέσον τού θεηλαθά πηχών έξ και το θεέ το δεύτερον ίσον τώ καλάμω το πλάτος και ίσον τώ καλάμω το μήκος και το αιλάμ πηχέων πέντε και το θεέ το τρίτον ίσον τώ καλάμω το μήκος, και ίσον τώ καλάμω πλάτος και το αιλάμ τού πυλώνος πλησίον τού αιλάμ της πύλης

Ιεζ. 40,7 Εμέτρησε το πρώτον δωμάτιον και εύρε το μήκος του ίσον με τον κάλαμον και το πλάτος του ίσον με τον κάλαμον. Ο δε διάδρομος, που εχώριζεν αυτό από τα άλλα δωμάτια, ήτο εξ πήχεων. Το δεύτερον δωμάτιον ήτο κατά το πλάτος και το μήκος ίσον με ένα κάλαμον. Ο δε διάδρομος, που εχώριζε το ένα δωμάτιον από το άλλο, ήτο πέντε πήχεις. Το τρίτον

δωμάτιον ἦτο κατά το μήκος και το πλάτος ἴσον με τον κάλαμον. Το κατώφλιον του πυλώνος, το οποίον ἦτο πλησίον στο κατώφλιον της πύλης,

Ιεζ. 40,8 πηχών οκτώ

Ιεζ. 40,8 ἦτο οκτώ πήχεις.

Ιεζ. 40,9 και τα αιλεύ πηχών δύο και το αιλάμ της πύλης ἔσωθεν

Ιεζ. 40,9 Τα εκατέρωθεν της πύλης γεισώματα ἦσαν δύο πήχεις. Το κατώφλιον της πύλης ἦτο εσωτερικώς προς την αυλήν.

Ιεζ. 40,10 και τα θεέ της πύλης τού θεέ κατέναντι τρεις ἔνθεν και τρεις ἔνθεν και μέτρον ἐν τοῖς τρισί και μέτρον ἐν τοῖς αιλάμ ἔνθεν και ἔνθεν.

Ιεζ. 40,10 Τα δωμάτια τα εκατέρωθεν του διαδρόμου, στον οποίον ανοίγει η πύλη, ἦσαν τρία εἰς την μίαν πλευράν και τρία εἰς την ἄλλην, ἀπέναντι ἀλλήλων ἀνά τρία. Εἶχαν και τα τρία τας αὐτάς διαστάσεις. Των αὐτῶν διαστάσεων ἦσαν και τα υποστηρίγματα εκατέρας πλευράς.

Ιεζ. 40,11 και διεμέτρησε το πλάτος της θύρας τού πυλώνος πηχών δέκα και το εὔρος τού πυλώνος πηχών δεκατριῶν,

Ιεζ. 40,11 Εμέτρησε κατόπιν το πλάτος της θύρας του πυλώνος και το εὔρε δέκα πήχεων. Το δε μήκος της στοᾶς δεκατριῶν πήχεων.

Ιεζ. 40,12 και πήχυς επισυναγόμενος ἐπὶ πρόσωπον των θεείμ ἔνθεν και ἔνθεν, και το θεέ πηχών ἔξ ἔνθεν και πηχών ἔξ ἔνθεν.

Ιεζ. 40,12 Εμπροσθεν των εκατέρωθεν δωμάτων υπήρχε διάδρομος, ο οποίος εστένευε κατά ἕνα πήχυν. Τα δε εκατέρωθεν του διαδρόμου δωμάτια εἶχαν το καθένα πλάτος και μήκος ἀνά ἕξ πήχεις.

Ιεζ. 40,13 και διεμέτρησε την πύλην ἀπὸ τού τοίχου τού θεέ ἐπὶ τον τοίχον τού θεέ πλάτος πήχεις εἴκοσι και πέντε, αὐτή πύλη ἐπὶ πύλην·

Ιεζ. 40,13 Εμέτρησε την ἀπόστασιν της στοᾶς ἀπὸ τον τοίχον του ἐνὸς δωματίου μέχρι του τοίχου του ἀπέναντι δωματίου και εὔρεν ὅτι το ὅλον πλάτος ἦτο εἴκοσι πέντε πήχεις. Η ἀπόστασις αὐτή ἦτο καθ' ὅλον το μήκος του διαδρόμου ἀπὸ την πύλην της εἰσόδου μέχρι της ἐξόδου.

Ιεζ. 40,14 και το αἶθριον τού αιλάμ της πύλης ἐξήκοντα πήχεις, εἴκοσι θεείμ της πύλης κύκλω·

Ιεζ. 40,14 Το ἐξωτερικόν προαύλιον της πύλης ἦτο ἐξήκοντα εβραϊκοὶ πήχεις. Υπήρχον δε εἴκοσι δωμάτια γύρω ἀπὸ την πύλην αὐτήν.

Ιεζ. 40,15 και το αἶθριον της πύλης ἔξωθεν εἰς το αἶθριον αιλάμ της πύλης ἔσωθεν πηχών πενήκοντα·

Ιεζ. 40,15 Ἀπὸ το ἐξωτερικόν προαύλιον της ἐξωτερικῆς πύλης μέχρι του υπαιθρίου καταφλίου της εσωτερικῆς το μήκος ἦτο πενήκοντα πήχεων.

Ιεζ. 40,16 και θυρίδες κρυπταί ἐπὶ το θεείμ και ἐπὶ τα αιλάμ ἔσωθεν της πύλης της αυλῆς κυκλόθεν, και ὡσαύτως τοῖς αιλάμ θυρίδες κύκλω ἔσωθεν, και ἐπὶ το αιλάμ φοίνικες ἔνθεν και ἔνθεν.

Ιεζ. 40,16 Εἰς τα δωμάτια υπήρχον παράθυρα με δικτυωτά. Τέτοια παράθυρα υπήρχαν και εἰς τα κτίσματα, που ἔβλεπαν προς το εσωτερικόν μέρος της πύλης και προς την αυλήν δεξιά και ἀριστερά. Παράθυρα ἐπίσης υπήρχον στους τοίχους του προθαλάμου κύκλω και προς το εσωτερικόν της αυλῆς. Εἰς τας εκατέρωθεν παραστάδας του τοίχου της εἰσόδου του προθαλάμου υπήρχον φοίνικες ἀνάγλυφοι.

Ιεζ. 40,17 και εἰσηγάγέ με εἰς την αυλήν την εσωτέραν, και ἰδοὺ παστοφόρια και περίστυλα κύκλω της αυλῆς, τριάκοντα παστοφόρια ἐν τοῖς περιστύλοις,

Ιεζ. 40,17 Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος με ὠδήγησε κατόπιν εἰς την εσωτερικὴν αυλήν και ἰδοὺ, εἶδα δωμάτια και ὑπόστεγα κύκλω της αυλῆς. Υπήρχαν τριάκοντα δωμάτια εἰς τα ὑπόστεγα αὐτά.

Ιεζ. 40,18 και αἰ στοαὶ κατά νότον των πυλών, κατά το μήκος των πυλών το περιστύλον το ὑποκάτω.

Ιεζ. 40,18 Τα ὑπόστεγα αὐτά, αἰ στοαὶ, ἦσαν παραπλεύρως των τριῶν πυλών του τείχους, σύμφωνα με το μήκος των πυλών αὐτῶν. Κατὰ δε αὐτὸ αὐτὰ υπήρχε το λιθόστρωτον.

Ιεζ. 40,19 και διεμέτρησε το πλάτος της αυλῆς ἀπὸ τού αιθρίου της πύλης της ἐξωτέρας ἔσωθεν ἐπὶ το αἶθριον της πύλης της βλεπούσης ἔξω, πήχεις εκατόν, της βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς. και ἦγαγέ με ἐπὶ βοράν,

Ιεζ. 40,19 Εμέτρησε το πλάτος της αυλῆς ἀπὸ το υπαίθριον μέρος της ἐξωτερικῆς ἀνατολικῆς πύλης προς τα ἔσω μέχρι του εσωτερικοῦ της εσωτερικῆς ἀνατολικῆς πύλης και εὔρεν εκατόν πήχεις. Ἐπειτὰ με ὠδήγησε προς βοράν

Ιεζ. 40,20 και ἰδοὺ πύλη βλέπουσα προς βοράν τῆ αυλῆ τῆ ἐξωτέρα, και διεμέτρησεν αὐτήν, το τε μήκος αὐτῆς και το πλάτος.

Ιεζ. 40,20 και ἰδοὺ εἶδα μίαν πύλην προς την βορείαν πλευράν, η οποία ἦνοιγε προς την βορείαν ἐξωτερικὴν αυλήν. Εμέτρησεν ο ἀνὴρ το μήκος και το πλάτος αὐτῆς της πύλης.

Ιεζ. 40,21 και τα θεέ τρεις ἔνθεν και τρεις ἔνθεν και τα αιλεύ και τα αιλαμμώ και τους φοίνικας αὐτῆς, και ἐγένετο κατὰ τα μέτρα της πύλης της βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς πηχών πενήκοντα το μήκος αὐτῆς και πηχών εικοσιπέντε το εὔρος αὐτῆς.

Ιεζ. 40,21 Εμέτρησεν ἐπίσης τα εκατέρωθεν τρία δωμάτια, τας παραστάδας της προσόψεως, τα κατώφλια, τον προθάλαμον, τους σκαλιστοὺς φοίνικας και ευρέθησαν αἰ διαστάσεις των ὁμοιαί προς τας διαστάσεις της ἀνατολικῆς πύλης, ἦτοι το μεν μήκος πενήκοντα πήχστο δε πλάτος εἴκοσι πέντε πήχεις.

Ιεζ. 40,22 και αἰ θυρίδες αὐτῆς και τα αιλαμμώ και οἱ φοίνικες αὐτῆς καθὼς η πύλη η βλέπουσα κατὰ ἀνατολάς και ἐν ἐπτὰ κλιμακτήρσιν ἀνέβαινον ἐπ' αὐτήν, και τα αιλαμμώ ἔσωθεν.

Ιεζ. 40,22 Τα παράθυρά της, αἰ στοαὶ, τα κατώφλια, ο προθάλαμός της και οἱ σκαλιστοὶ φοίνικες ἦσαν ὁμοιαί προς την πύλην την ἀνατολικὴν. Με ἐπτὰ βαθμίδας ἀνέβαινε κανεῖς εἰς αὐτήν. Ὁ προθάλαμός της ἦτο εσωτερικός.

Ιεζ. 40,23 και πύλη τῆ αυλῆ τῆ ἐσωτέρα βλέπουσα ἐπὶ πύλην τού βορά ὀν τρόπον της πύλης της βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, και διεμέτρησε την αυλήν ἀπὸ πύλης ἐπὶ πύλην πήχεις εκατόν.

Ιεζ. 40,23 Εἰς την εσωτερικὴν αυλήν υπήρχεν ἄλλη πύλη ἀπέναντι της βορείας ἐξωτερικῆς πύλης. Ὅπως ἐπίσης υπήρχε και εσωτερικὴ ἀνατολικὴ πύλη δίδουσα ἐξοδον προς την ἐξωτερικὴν ἀνατολικὴν πύλην. Εμέτρησε το μήκος της εσωτερικῆς πύλης μέχρι και της ἐξωτερικῆς βορείου πύλης και εὔρεν αὐτὸ εκατόν πήχεων.

Ιεζ. 40,24 και ἦγαγέ με κατὰ νότον, και ἰδοὺ πύλη βλέπουσα προς νότον, και διεμέτρησεν αὐτήν και τα θεέ και τα αιλεύ και τα αιλαμμώ κατὰ τα μέτρα αὐτά.

Ιεζ. 40,24 Με ωδήγησε κατόπιν προς νότον· και ιδού, μία πύλη εις την νοτίαν πλευράν. Ο ανήρ εκείνος εμέτρησε την πύλην αυτήν, τα δωμάτια, τας παραστάδας των προσόψεων, τα κατώφλια, τους προθαλάμους και όλα είχαν τας αυτάς διαστάσεις.

Ιεζ. 40,25 και αι θυρίδες αυτής και τα αιλαμμώ κυκλόθεν καθώς αι θυρίδες τού αιλάμ, πηχών πενήτηκοντα το μήκος αυτής και πηχών εικοσιπέντε το εύρος αυτής.

Ιεζ. 40,25 Τα παράθυρα και αι κύκλω αυτής στοαί ήσαν όμοια προς τα των προηγουμένων στοών. Το μήκος της πύλης αυτής ήτο πενήτηκοντα πήχεων, το δε πλάτος εικοσιπέντε πήχεων.

Ιεζ. 40,26 και επτά κλιμακτήρες αυτή, και αιλαμμώ έσωθεν και φοίνικες αυτή, εις ένθεν και εις ένθεν επί τα αιλεύ.

Ιεζ. 40,26 Με επτά βαθμίδας ανέβαινε κανείς και εις την πύλην αυτήν. Εις το εσωτερικόν μέρος ήτο ο προθάλαμος. Δυο δε σκαλιστοί φοίνικες υπήρχον, ο ένας επί της μιας παραστάδος και ο άλλος επί της άλλης παραστάδος.

Ιεζ. 40,27 και πύλη κατέναντι της πύλης της αυλής της εσωτέρας προς νότον· και διεμέτρησε την αυλήν από πύλης επί πύλην, πήχεις εκατόν το εύρος προς νότον.

Ιεζ. 40,27 Απέναντι προς την πύλην της νοτίου εσωτερικής αυλής ήτο η νοτία πύλη της εξωτερικής αυλής. Εμέτρησε την αυλήν από την μίαν πύλην έως την άλλην και εύρε το μήκος της εκατόν πήχεις, στο νότιον αυτό μέρος.

Ιεζ. 40,28 Καί εισήγαγέ με εις την αυλήν την εσωτέραν της πύλης της προς νότον και διεμέτρησε την πύλην κατά τα μέτρα ταύτα

Ιεζ. 40,28 Δια της νοτίας εσωτερικής πύλης με εισήγαγεν εις την εσωτερικήν αυλήν και εμετρησε την πύλην και εύρεν, ότι είχε τας αυτάς διαστάσεις.

Ιεζ. 40,29 και τα θεέ και τα αιλεύ και τα αιλαμμώ κατά τα μέτρα ταύτα· και θυρίδες αυτή και τώ αιλαμμώ κύκλω· πήχεις πενήτηκοντα το μήκος αυτής και το εύρος πήχεις εικοσιπέντε.

Ιεζ. 40,29 Τα δωμάτια, αι προσόψεις των παραστάδων και αι στοαί είχαν τας αυτάς διαστάσεις όπως και τα της προηγουμένης. Υπήρχον επίσης παράθυρα εις την γύρω εσωτερικήν αυλήν. Το μήκος της ήτο πενήτηκοντα πήχεων το δε πλάτος εικόσι πέντε.

Ιεζ. 40,31 και αιλαμμώ εις την αυλήν την εξωτέραν και φοίνικες τώ αιλεύ, και οκτώ κλιμακτήρες.

Ιεζ. 40,31 Ο προθάλαμος της έβλεπεν εις την εξωτερικήν αυλήν. Εις τας παραστάδας επίσης της πύλης αυτής ήσαν σκαλιστοί φοίνικες και είχαν η πύλη αυτή οκτώ βαθμίδας.

Ιεζ. 40,32 και εισήγαγέ με εις την πύλην την βλέπουσαν κατά ανατολάς και διεμέτρησεν αυτήν κατά τα μέτρα ταύτα

Ιεζ. 40,32 Με ωδήγησε κατόπιν εις την ανατολικήν εσωτερικήν πύλην, την εμέτρησε και την εύρεν έχουσαν τας ιδίας, διαστάσεις.

Ιεζ. 40,33 και τα θεέ και τα αιλεύ και τα αιλαμμώ κατά τα μέτρα ταύτα· και θυρίδες αυτή και τώ αιλαμμώ κύκλω, πήχεις πενήτηκοντα μήκος αυτής και εύρος αυτής πήχεις εικοσιπέντε.

Ιεζ. 40,33 Τα δωμάτια, αι προσόψεις των παραστάδων, αι στοαί είχαν τας αυτάς διαστάσεις όπως και τα της προηγουμένης. Τα παράθυρά της τα γύρω εις τας στοάς ήσαν τα ίδια. Η στοά αυτή είχε μήκος πενήτηκοντα πήχεις και πλάτος εικόσι πέντε.

Ιεζ. 40,34 και αιλαμμώ εις την αυλήν την εσωτέραν, και φοίνικες επί τού αιλεύ ένθεν και ένθεν, και οκτώ κλιμακτήρες αυτή.

Ιεζ. 40,34 Ο προθάλαμός της, ήτο προς το εσωτερικόν. Φοίνικες σκαλιστοί ήσαν εις τας δύο παραστάδας, που ευρίσκοντο εκατέρωθεν από την είσοδον και οκτώ βαθμίδες υπήρχον εις αυτήν.

Ιεζ. 40,35 και εισήγαγέ με εις την πύλην την προς βοράν και διεμέτρησε κατά τα μέτρα ταύτα

Ιεζ. 40,35 Με ωδήγησε κατόπιν ο ανήρ εκείνος προς την βορειάν εσωτερικήν πύλην, την εμέτρησε και την ευρήκε των αυτών διαστάσεων.

Ιεζ. 40,36 και τα θεέ και τα αιλεύ και τα αιλαμμώ και θυρίδες αυτή κύκλω και τώ αιλαμμώ αυτής· πήχεις πενήτηκοντα μήκος αυτής και εύρος πήχεις εικοσιπέντε.

Ιεζ. 40,36 τόσον ως προς τα δωμάτια, όσον και ως προς τας προσόψεις των παραστάδων και τας στοάς της και τα παράθυρα της τα γύρω των δωματίων και των στοών της. Το όλον μήκος ήτο πενήτηκοντα πήχεων το δε πλάτος εικόσι πέντε.

Ιεζ. 40,37 και τα αιλαμμώ εις την αυλήν την εξωτέραν, και φοίνικες τώ αιλεύ ένθεν και ένθεν, και οκτώ κλιμακτήρες αυτή.

Ιεζ. 40,37 Ο προθάλαμος ήτο προς την εξωτερικήν πύλην, σκαλιστοί δε φοίνικες υπήρχον εις τας ένθεν και ένθεν της εισόδου προσόψεις των παραστάδων. Οκτώ βαθμίδες υπήρχον και εις αυτήν.

Ιεζ. 40,38 τα παστοφόρια αυτής και τα θυρώματα αυτής και τα αιλαμμώ αυτής επί της πύλης της δευτέρας έκρυσις,

Ιεζ. 40,38 Τα δωμάτιά της, αι θύραι της και αι στοαί της ήσαν πλησίον της δευτέρας πύλης, εκεί όπου έτρεχε νερο,

Ιεζ. 40,39 όπως σφάζωσιν εν αυτή τα υπέρ αμαρτίας και τα υπέρ αγνοίας·

Ιεζ. 40,39 δια να καθαρίζονται τα εις την πύλην αυτήν σφαζόμενα θύματα, τα προσφερόμενα ως θυσία δια τας βαρείας αμαρτίας και τας ελαφροτέρας.

Ιεζ. 40,40 και κατά νότου τού ρυάκος των ολοκαυτωμάτων της βλεπούσης προς βοράν δύο τράπεζαι προς ανατολάς και κατά νότου της δευτέρας και τού αιλάμ της πύλης δύο τράπεζαι κατά ανατολάς,

Ιεζ. 40,40 Παραπλεύρως του ρυακίου των ολοκαυτωμάτων, προς την βορειάν πλευράν, υπήρχον δύο τράπεζαι κοντά εις την ανατολικήν πύλην. Πλησίον δε της δευτέρας ανατολικής πύλης και μάλιστα πλησίον του προθαλάμου της υπήρχον δύο άλλαι τράπεζαι προς ανατολάς.

Ιεζ. 40,41 τέσσαρες ένθεν και τέσσαρες ένθεν κατά νότου της πύλης, επ αυτάς σφάζουσι τα θύματα κατέναντι των οκτώ τραπεζών των θυμάτων.

Ιεζ. 40,41 Ετσι υπήρχον τέσσαρες τράπεζαι εις την μίαν πλευράν και τέσσαρες εις την άλλην. Ησαν δε παραπλεύρως προς την εσωτερικήν ανατολικήν πύλην. Επάνω εις τας οκτώ αυτάς τραπέζας θα σφάζουν τα προς θυσίαν ζώα.

Ιεζ. 40,42 και τέσσαρες τράπεζαι των ολοκαυτωμάτων λίθιναι λελαξευμένοι πήχεως και ημίσιους το πλάτος και πήχεων δύο και ημίσιους το μήκος και επί πήχυν το ύψος, επ αυτάς επιθήσουσι τα σκεύη, εν οίς σφάζουσιν εκεί τα ολοκαυτώματα και τα θύματα.

Ιεζ. 40,42 Υπήρχον άκομη τέσσαρες τράπεζαι δια τα ολοκαυτώματα, λίθιναι λαξευμένοι. Καθε μία από αυτάς είχε πλάτος ένα και ήμισυν πήχυν, μήκος δύο, και ήμισυν πήχεις και ύψος ένα πήχυν. Επάνω εις αυτάς θα τοποθετούνται τα σκεύη, με τα οποία θα σφάζοντο εκεί τα προς ολοκαύτωσιν και τα δια τας άλλας θυσίας ζώα.

Ιεζ. 40,43 και παλαιστήν έξουσιν γείσους λελαξευμένον έσωθεν κύκλω και επί τας τραπέζας επάνωθεν στέγας τού

καλύπτεσθαι από τού νετού και από της ξηρασίας.

Ιεζ. 40,43 Αύται αι τράπεζαι είχαν ολόγυρα εσωτερικώς λαξευτόν γείσον μιας παλάμης. Επάνω από τας τραπεζας υπήρχον υπόστεγα, δια να τας προστατεύουν από την βροχήν και την θερμότητα του ηλίου.

Ιεζ. 40,44 και εισήγαγέ με εις την αυλήν την εσωτέραν, και ιδού δύο εξέδραι εν τή αυλή τή εσωτέρα, μία κατά νότου της πύλης της βλεπούσης προς βοράν φέρουσα προς νότον και μία κατά νότου της πύλης της προς νότον, βλεπούσης δε προς βοράν.

Ιεζ. 40,44 Ο ανήρ εκείνος με ωδήγησεν εις την εσωτερικήν αυλήν και ιδού, εις την εσωτερικήν αυτήν αυλήν υπήρχον δύο εξέδραι, δύο σκοπιαί, η μία παραπλεύρως της βορείου πύλης και έβλεπε προς νότον· η άλλη παραπλεύρως της εσωτερικής προς νότον πύλης και ήτο εστραμμένη προς βορράν.

Ιεζ. 40,45 και είπε προς με· η εξέδρα αυτή η βλέπουσα προς νότον τοίς ιερεύσι τοίς φυλάσσουσι την φυλακήν τού οίκου,

Ιεζ. 40,45 Ο ανήρ εκείνος μου είπεν· “Αυτή η εξέδρα, που βλέπει προς νότον, είναι δια τους ιερείς, οι οποίοι έχουν ως έργον των να φρουρούν και να υπηρετούν τον ναόν.

Ιεζ. 40,46 και η εξέδρα η βλέπουσα προς βοράν τοίς ιερεύσι τοίς φυλάσσουσι την φυλακήν τού θυσιαστηρίου· εκείνοί εισιν οι υιοί Σαδδούκ οι εγγίζοντες εκ τού Λευϊ προς Κύριον λειτουργείν αυτώ.

Ιεζ. 40,46 Η σκοπιά, που βλέπει προς βορράν, είναι επίσης δια τους ιερείς, που έχουν ως έργον των να επιβλέπουν και να υπηρετούν το θυσιαστήριον. Αυτοί είναι απόγονοι του Σαδδούκ, οι οποίοι ανήκουν στους απογόνους του Λευϊ και ημπορούν να προσεγγίζουν και να υπηρετούν τον Κυριον.

Ιεζ. 40,47 και διεμέτρησε την αυλήν μήκος πηχών εκατόν και εύρος πήχεις εκατόν επί τα τέσσαρα μέρη αυτής και το θυσιαστήριον απέναντι τού οίκου. -

Ιεζ. 40,47 Εμέτρησε την εσωτερικήν αυλήν και εύρε το μήκος της εκατόν πήχεις, το δε πλάτος της επίσης εκατόν πήχεις· τετράγωνον με τας αυτάς διαστάσεις εις τας τέσσαρας πλευράς της. Το θυσιαστήριον ήτο έμπροσθεν του ναού.

Ιεζ. 40,48 και εισήγαγέ με εις το αιλάμ τού οίκου. και διεμέτρησε το αιλ τού αιλάμ πηχών πέντε και πηχών πέντε ένθεν, και το εύρος τού θυρώματος πηχών δεκατεσσάρων, και επωμίδες της θύρας τού αιλάμ πηχών τριών ένθεν και πηχών τριών ένθεν.

Ιεζ. 40,48 Με εισήγαγεν έπειτα στον νάρθηκα του ναού. Εμέτρησε το μήκος των παραστάδων του νάρθηκος τούτου και το εύρε πέντε πήχεων από το ένα μέρος και πέντε πήχεων από το άλλο. Το πλάτος της θύρας ήτο δεκατέσσαρες πήχεις, το δε πάχος εκάστης παραστάδος ήτο τρεις πήχεις της μιας και τρεις πήχεις της άλλης.

Ιεζ. 40,49 και το μήκος τού αιλάμ πηχών είκοσι και το εύρος πηχών δώδεκα· και επί δέκα αναβαθμών ανέβαινον επ αυτό και στύλοι ήσαν επί το αιλάμ, εις ένθεν και εις ένθεν.

Ιεζ. 40,49 Το μήκος του νάρθηκος του ναού ήτο είκοσι πήχεις, το δε πλάτος δώδεκα πήχεις. Με δέκα εξωτερικάς βαθμίδας αναβαίνουν στον νάρθηκα του ναού. Εις την είσοδον του νάρθηκος υπήρχον εκατέρωθεν δύο στύλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 41

Ιεζ. 41,1 Καί εισήγαγέ με εις τον ναόν, ώ διεμέτρησε το αιλάμ πηχών έξ το πλάτος ένθεν

Ιεζ. 41,1 Ο ανήρ εκείνος με εισήγαγεν στον ναόν και εμέτρησε τους εκατέρωθεν στύλους της εισόδου, των οποίων εξ πήχεις ήτο το πάχος του ενός

Ιεζ. 41,2 και πηχών έξ το εύρος τού αιλάμ ένθεν, και το εύρος τού πυλώνος πηχών δέκα, και επωμίδες τού πυλώνος πηχών πέντε ένθεν και πηχών πέντε ένθεν· και διεμέτρησε το μήκος αυτού πηχών τεσσαράκοντα και το εύρος πηχών είκοσι.

Ιεζ. 41,2 και εξ πήχστο πάχος του άλλου. Το πλάτος του πυλώνος, του ανοίγματος μεταξύ των δύο τούτων στύλων, ήτο δέκα πήχεις. Το εκατέρωθεν των στύλων μήκος ήτο πέντε πήχεις από το ένα μέρος και πέντε πήχεις από το άλλο. Εμέτρησε τας διαστάσ του όλου χώρου και εύρεν τεσσαράκοντα πήχστο μήκος και είκοσι πήχστο πλάτος.

Ιεζ. 41,3 και εισήλθεν εις την αυλήν την εσωτέραν και διεμέτρησε το αιλ τού θυρώματος πηχών δύο και το θυρωμα πηχών έξ και τας επωμίδας τού θυρώματος πηχών επτά ένθεν και πηχών επτά ένθεν.

Ιεζ. 41,3 Εισήλθεν ο ανήρ εκείνος κατόπιν εις την εσωτερικήν αυλήν, εμέτρησε το πάχος του διαφράγματος, του τοίχου, που εχώριζε τα Αγία των Αγίων από τα Αγία και το ευρήκε δύο πήχεις. Το όλον ανοίγμα της θύρας ήτο εξ πήχεις. Το μήκος του διαφράγματος ήτο επτά πήχεις από την μίαν πλευράν και επτά πήχεις από την άλλην.

Ιεζ. 41,4 και διεμέτρησε το μήκος των θυρών πηχών τεσσαράκοντα και εύρος πηχών είκοσι κατά πρόσωπον τού ναού. και είπε· τούτο το άγιον των αγίων.

Ιεζ. 41,4 Εμέτρησε το μήκος από της εισόδου της θύρας αυτής μέχρι πέρατος και το εύρε τεσσαράκοντα πήχεις. Το δε πλάτος είκοσι πήχεις προς τον χώρο των Αγίων. Ο ανήρ εκείνος μου είπεν· “αυτός ο χώρος είναι τα Αγία των Αγίων”.

Ιεζ. 41,5 και διεμέτρησε τον τοίχον τού οίκου πηχών έξ και το εύρος της πλευράς πηχών τεσσάρων κυκλόθεν.

Ιεζ. 41,5 Εμέτρησε τον τοίχον του ναού και ευρήκεν αυτόν πάχους εξ πήχεων. Την δε απόστασιν από του τοίχου του κύκλω του ναού οικοδομήματος των δωματίων ήτο τεσσάρων πήχεων.

Ιεζ. 41,6 και τα πλευρά πλευρόν επί πλευρόν τριάκοντα και τρεις δίσ, και διάστημα εν τώ τοίχω τού οίκου εν τοίς πλευροίς κύκλω τού είναι τοίς επιλαμβανομένοις οράν, όπως το παράπαν μη άπτανται των τοίχων τού οίκου.

Ιεζ. 41,6 Τα παράπλευρα δωμάτια του περι τον ναόν οικοδομήματος ήσαν το ένα κοντά στο άλλο εις μίαν γραμμήν τριαντατριείς επί δύο, δηλαδή εξηνταέξ πήχεις. Μεταξύ του τοίχου του ναού και των γύρω του ναού παραπλεύρων δωματίων υπήρχεν απόστασις· και διάμεσος τοίχος· ώστε να μη βλέπουν τον ναόν και να μη εγγίζουν καθόλου τους τοίχους αυτού.

Ιεζ. 41,7 και το εύρος της ανωτέρας των πλευρών κατά το πρόσθεμα εκ τού τοίχου προς την ανωτέραν κύκλω τού οίκου, όπως διαπλατύνηται άνωθεν και εκ των κάτωθεν αναβαίνωσιν επί τα υπερώα και εκ των μέσων επί τα τριώροφα.

Ιεζ. 41,7 Το πλάτος του ανωτέρου ορόφου των παραπλεύρων δωματίων ήτο ευρύτερον, διότι προεξετείνετο προς τον τοίχον του ναού και γύρω από αυτόν, ώστε τα επάλληλα πατώματα των παραπλεύρων δωματίων διεπλατύνοντο εκ των κάτω προς τα άνω. Από το ισόγειον ανήρχοντο στον δεύτερον, τον μέσον οροφον και από αυτόν στον τρίτον.

Ιεζ. 41,8 και το θραέλ τού οίκου ύψος κύκλω διάστημα των πλευρών ίσον τώ καλάμω, πηχών έξ διάστημα.

Ιεζ. 41,8 Το επίπεδον ύψωμα του ναού ήτο υψηλότερον ολόγυρα με τα παράπλευρα δωμάτια εις ύψος ενός καλάμου, ήτοι εξ πήχεων από το άλλο μέρος της αυλής.

Ιεζ. 41,9 και εύρος τού τοίχου της πλευράς έξωθεν πηχών πέντε· και τα απόλοιπα αναμέσον των πλευρών τού οίκου
Ιεζ. 41,9 Το πάχος του εξωτερικού τοίχου του παραπλεύρου αυτού οικοδομήματος του ναού τούτου ήτο πέντε πήχεων. Ο δε χώρος ο μεταξύ τούτου του παραπλεύρου προς τον ναόν οικοδομήματος
Ιεζ. 41,10 και αναμέσον των εξεδρών εύρος πηχών είκοσι, το περιφερές τώ οίκω κύκλω.
Ιεζ. 41,10 και του συγκροτήματος των εξεδρών της εσωτερικής αυλής είχε πλάτος είκοσι πήχεις καθ' όλην την βορείαν, δυτικήν και νοτίαν περίμετρον, γύρω από τον ναόν.
Ιεζ. 41,11 και αι θύραι των εξεδρών επί το απόλοιπον της θύρας της μιάς της προς βοράν· και η θύρα η μία προς νότον, και το εύρος τού φωτός τού απολοίπου πηχών πέντε πλάτος κυκλόθεν.
Ιεζ. 41,11 Υπήρχον δε δύο θύραι εις διεξοδον προς τον εξωτερικόν ελεύθερον χώρον από τα δωμάτια του παραπλεύρως οικήματος. Η μία διεξοδος προς βοράν και η άλλη προς νότον. Το πλάτος του υπαιθρίου αυτού χώρου ήτο κύκλω πέντε πήχεις.
Ιεζ. 41,12 και το διορίζον κατά πρόσωπον τού απολοίπου ως προς θάλασσαν πηχών εβδομήκοντα, πλάτος τού τοίχου τού διορίζοντος πηχών πέντε, εύρος κυκλόθεν και μήκος αυτού πηχών εννήκοντα.
Ιεζ. 41,12 Εις την δυτικήν πλευράν, μετά τον περίβολον, υπήρχεν οικοδόμημα πλάτους εβδομήκοντα πήχεων, ο δε περιβάλλον το οικοδόμημα τοίχος ήτο πλάτους πέντε πήχεων και μήκους εννήκοντα πήχεων.
Ιεζ. 41,13 και διεμέτρησε κατέναντι τού οίκου μήκος πηχών εκατόν, και τα απόλοιπα και τα διορίζοντα και οι τοίχοι αυτών μήκος πηχών εκατόν,
Ιεζ. 41,13 Ο ανήρ, που με ωδηγούσε, εμέτρησε το απέναντι του συγκρότημα του ναού και το ευρήκε εκατόν πήχεις, τον δε περίβολον με τα κτίρια και τους τοίχους του εκατόν πήχεων μήκους.
Ιεζ. 41,14 και το εύρος κατά πρόσωπον τού οίκου και τα απόλοιπα κατέναντι πηχών εκατόν.
Ιεζ. 41,14 Η ανατολική πρόσοψις του οίκου με τον περίβολον ήτο πλάτους εκατόν πήχεων.
Ιεζ. 41,15 και διεμέτρησε μήκος τού διορίζοντος κατά πρόσωπον τού απολοίπου των κατόπισθεν τού οίκου εκείνου και τα απόλοιπα ένθεν και ένθεν πηχών εκατόν το μήκος. και ο ναός και αι γωνίαι και το αιλάμ το εξώτερον πεφατνωμένα,
Ιεζ. 41,15 Επειτα εμέτρησε το εις την δυτικήν πλευράν του περιβόλου οικοδόμημα με τους τοίχους του επί εκατέρας πλευράς και το εύρε μήκους εκατόν πήχεων. Το εσωτερικόν του ναού, αι γωνίαι, ο νάρθηξ ήσαν σανιδωμένα,
Ιεζ. 41,16 και αι θυρίδες δικτυωταί, υποφαύσεις κύκλω τοίς τρισίν ώστε διακύπτειν· και ο οίκος και τα πλησίον εξυλωμένα κύκλω και το έδαφος και εκ τού εδάφους έως των θυρίδων, και αι θυρίδες αναπτυσσόμεναι τρισσώς εις το διακύπτειν.
Ιεζ. 41,16 τα παράθυρα έφεραν δικτυωτά· τα στενά ανοίγματα, που αφήναν να εισέρχωνται ολίγον φως, ήσαν καμπυλωτά γύρω και στους τρεις ορόφους, ώστε δια μέσου αυτών κήπτων κανείς ολίγον να ημπορή να βλέπη προς τα έξω. Τα δωμάτια του παραπλεύρου αυτού οικοδομήματος του ναού ήσαν σανιδωμένα γύρω, το δάπεδόν των και από του δαπέδου εις ύψος μέχρι των παραθύρων. Τα δε παράθυρα εις τρεις σειράς των τριών δωματίων εξείχον ολίγον, ώστε να μπορή κανείς κύπτων να βλέπη προς τα έξω δια των καμπυλωτών δικτυωτών.
Ιεζ. 41,17 και έως πλησίον της εσωτέρας και έως της εξωτέρας και εφ' όλον τον τοίχον κύκλω εν τώ έσωθεν και εν τώ έξωθεν
Ιεζ. 41,17 Εις το εσώτερον μέρος του ναού και στο εξωτερικόν του τμήμα εις όλον τον τοίχον γύρω του εσωτερικού, εις τα Αγία των Αγίων και του εξωτερικού νάρθηκος,
Ιεζ. 41,18 γεγλυμμένα Χερουβίμ, και φοίνικες αναμέσον Χερουβίμ και Χερουβίμ· δύο πρόσωπα τώ Χερουβίμ,
Ιεζ. 41,18 υπήρχαν σκαλισμένα Χερουβίμ και δύο φοίνικες εκατέρωθεν από κάθε Χερουβίμ. Δυο δε πρόσωπα είχεν έκαστον Χερουβίμ.
Ιεζ. 41,19 πρόσωπον ανθρώπου προς τον φοίνικα ένθεν και ένθεν και πρόσωπον λέοντος προς τον φοίνικα ένθεν και ένθεν· διαγεγλυμμένους όλος ο οίκος κυκλόθεν,
Ιεζ. 41,19 Το ένα πρόσωπόν του ήτο πρόσωπον ανθρώπου ανάμεσα εις δύο φοίνικας. Το άλλο πρόσωπον ήτο πρόσωπον λέοντος μεταξύ δύο άλλων φοινίκων. Σκαλιστός δε ήτο και όλος ο ναός κύκλω.
Ιεζ. 41,20 εκ τού εδάφους έως τού φατνώματος τα Χερουβίμ και οι φοίνικες διαγεγλυμμένοι.
Ιεζ. 41,20 Τα Χερουβίμ, όπως επίσης και οι σκαλιστοί φοίνικες, ήσαν σκαλιστά από το έδαφος έως εις την κορυφήν.
Ιεζ. 41,21 και το άγιον και ο ναός αναπτυσσόμενος τετράγωνα. κατά πρόσωπον των αγίων όρασις ως όψις
Ιεζ. 41,21 Τα Αγία των Αγίων και τα Αγία ανεπτύσσοντο εις τετράγωνα. Εμπρός εις τα Αγία των Αγίων εφάινετο κάτι, που ωμοίαζε
Ιεζ. 41,22 θυσιαστηρίου ξυλίνου, πηχών τριών το ύψος αυτού και το μήκος πηχών δύο και το εύρος πηχών δύο· και κέρατα είχε, και η βάση αυτού και οι τοίχοι αυτού ξύλινοι· και είτε προς με' αυτή η τράπεζα η πρό προσώπου Κυρίου. και δύο θυρώματα τώ ναώ
Ιεζ. 41,22 με ξύλινον θυσιαστήριον, του οποίου το ύψος ήτο τρεις πήχστο δε μήκος του δύο πήχεις και το πλάτος του επίσης δύο. Είχε προεξοχάς. Η βάση του και οι τοίχοι του ήσαν ξύλινοι. Ο ανήρ, που με καθωθηγούσε, μου είπε· "αυτή είναι η ενώπιον του Κυρίου τράπεζα, αυταί είναι αι δύο θύραι εις τα Αγία
Ιεζ. 41,23 και τώ αγίω·
Ιεζ. 41,23 και εις τα Αγία των Αγίων.
Ιεζ. 41,24 δύο θυρώματα τοίς δυσί θυρώμασι τοίς στροφωτοίς, δύο θυρώματα τώ ενί και δύο θυρώματα τή θύρα τή δευτέρα.
Ιεζ. 41,24 Καθε δε θύρα είχε δύο στρεφόμενα φύλλα, δύο φύλλα εις την μίαν θύραν και δύο φύλλα εις την άλλην θύραν.
Ιεζ. 41,25 και γλυφή επ αυτών, και επί τα θυρώματα τού ναού Χερουβίμ, και φοίνικες κατά την γλυφήν των αγίων, και σπουδαία ξύλα κατά πρόσωπον τού αιλάμ έξωθεν
Ιεζ. 41,25 Επάνω εις τας θύρας αυτάς υπήρχαν ανάγλυφα· εις τας θύρας των Αγίων των Αγίων υπήρχον σκαλιστά Χερουβίμ και φοίνικες όμοια με τα ανάγλυφα, που υπήρχον εις τα Αγία. Πολύτιμα ειδικά ξύλα είχαν χρησιμοποιηθή δια την είσοδον του εξωτερικού νάρθηκος.
Ιεζ. 41,26 και θυρίδες κρυπταί. και διεμέτρησεν ένθεν και ένθεν εις τα οροφώματα τού αιλάμ και τα πλευρά τού οίκου εξυγωμένα.
Ιεζ. 41,26 Υπήρχον και παράθυρα με δικτυωτά. Ο ανήρ εμέτρησεν από το ένα μέρος και από το άλλο τους τοίχους των πλευρών του νάρθηκος έως εις την οροφήν, όπως και τα παράπλευρα δωμάτια του ναού· όλα ήσαν συμμετρικά και καλώς προσηρμοσμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 42

- Ιεζ. 42,1 Καί εισήγαγέ με εις την αυλήν την εσωτέραν κατά ανατολάς κατέναντι της πύλης της προς βοράν· και εισήγαγέ με, και ιδού εξέδραι πέντε εχόμεναι τού απολοίπου και εχόμεναι τού διορίζοντος προς βοράν,
- Ιεζ. 42,1 Επειτα ο ανήρ με ωδήγησε δια του κατά ανατολάς μέρους της εσωτερικής αυλής στο απέναντι της βορείου πύλης. Από εκεί είδον πέντε συγκροτήματα δωματίων, που ευρίσκοντο μεταξύ του ελευθέρου χώρου γύρω από τον ναόν και της βορείας πλευράς του οικήματος, του όπισθεν του ναού.
- Ιεζ. 42,2 επί πήχεις εκατόν μήκος προς βοράν και το πλάτος πενήτηκοντα πήχων,
- Ιεζ. 42,2 Το μήκος της βορείας πλευράς του συγκροτήματος αυτού ήτο εκατόν πήχεις, το δε πλάτος του από βορρά προς νότον πενήτηκοντα πήχεις.
- Ιεζ. 42,3 διαγεγραμμένοι ον τρόπον αι πύλαι της αυλής της εσωτέρας και ον τρόπον τα περίστυλα της αυλής της εξωτέρας, εστιχισμένοι αντιπρόσωποι στοαί τρισσαί.
- Ιεζ. 42,3 Τα οικοδομήματα αυτά ήσαν κατά τέτοιον τρόπον κτισμένα, ώστε να ομοιάζουν με τας πύλας της εσωτερικής αυλής και με τα υπόστεγα της εξωτερικής αυλής. Υψώνοντο εις τρεις στοάς.
- Ιεζ. 42,4 και κατέναντι των εξεδρών περιπάτος πήχων δέκα το πλάτος, επί πήχεις εκατόν το μήκος· και τα θυρώματα αυτών προς βοράν.
- Ιεζ. 42,4 Απέναντι από το συγκρότημα των δωματίων αυτών υπήρχεν ένας διάδρομος πλάτους δέκα πήχεων και μήκους εκατόν πήχεων. Προς τον βόρειον τούτον διάδρομον ηνοιόντο αι θύραι των δωματίων.
- Ιεζ. 42,5 και οι περιπάτοι οι υπερώοι ωσαύτως, ότι εξείχετο το περιστύλον εξ αυτού, εκ τού υποκάτωθεν περιστύλου, και το διάστημα· ούτως περιστύλον και διάστημα
- Ιεζ. 42,5 Όμοιοι προς τον διάδρομον αυτόν ήσαν και οι άλλοι, οι προς βορράν, διάδρομοι των υπερών. Οι στύλοι εσυνεχίζοντο από το κάτω περιστύλον προς τα άνω κατά την αυτήν μεταξύ των απόστασιν, όμοιοι μεταξύ των, όπως όμοιοι μεταξύ των ήσαν
- Ιεζ. 42,6 και ούτως στοαί· διότι τριπλαί ήσαν και στύλους ουκ είχαν καθώς οι στύλοι των εξωτέρων, διά τούτο εξείχοντο των υποκάτωθεν και των μέσων από της γής.
- Ιεζ. 42,6 και αι σχηματιζόμενοι στοαί. Τριπλαί ήσαν αι στοαί, όσοι και οι όροφοι. Οι στύλοι των δεν ήσαν όμοιοι με τους στύλους των εξωτερικών στοών. Δια τούτο εστηρίζοντο ο ένας επί του άλλου ανερχόμενοι από το ισόγειον στον μεσαίον όροφον και από τον μεσαίον έως τον τρίτον όροφον.
- Ιεζ. 42,7 και φώς έξωθεν ον τρόπον αι εξέδραι της αυλής της εξωτέρας αι βλέπουσαι απέναντι των εξεδρών των προς βοράν, μήκος πήχων πενήτηκοντα·
- Ιεζ. 42,7 Ο εξωτερικός τοίχος απέναντι των δωματίων κατά μήκος της προς βορράν πλευράς της εξωτερικής αυλής ήτο μήκους πενήτηκοντα πήχεων.
- Ιεζ. 42,8 ότι το μήκος των εξεδρών των βλέπουσών εις την αυλήν την εξωτέραν ήν πήχων πενήτηκοντα, και αυταί εισιν αι αντιπρόσωποι ταύταις· το πάν πήχων εκατόν.
- Ιεζ. 42,8 Διότι το μήκος των δωματίων αυτών, που έβλεπαν προς την εξωτερικήν αυλήν, ήτο πενήτηκοντα πήχεις, ενώ το απέναντι αυτών συγκρότημα των δωματίων ήτο εν όλω εκατόν πήχεις.
- Ιεζ. 42,9 και αι θύραι των εξεδρών τούτων της εισόδου της προς ανατολάς τού εισπορεύεσθαι δι αυτών εκ της αυλής της εξωτέρας
- Ιεζ. 42,9 Αι θύραι της εισόδου στους διαδρόμους του συγκροτήματος αυτού των δωματίων ευρίσκοντο εις την ανατολικήν πλευράν, δια να εισέρχωνται εις τα δωμάτια από την εξωτερικήν αυλήν.
- Ιεζ. 42,10 κατά το φώς τού εν αρχή περιπάτου. και τα προς νότον κατά πρόσωπον τού νότου κατά πρόσωπον τού απολοίπου και κατά πρόσωπον τού διορίζοντος εξέδραι,
- Ιεζ. 42,10 Ήσαν εις την αρχήν εκάστου διαδρόμου, αυτού εισήρχετο ελεύθερον το φως. Όμοιον συγκρότημα δωματίων υπήρχε και προς νότον, μεταξύ του νοτίου τμήματος του ελευθέρου χώρου περί τον ναόν και του ιδιαίτερου οικοδομήματος δυτικώς και απέναντι από τον ναόν.
- Ιεζ. 42,11 και ο περιπάτος κατά πρόσωπον αυτών κατά τα μέτρα εξεδρών των προς βοράν και κατά το μήκος αυτών και κατά το εύρος αυτών και κατά πάσας τας εξόδους αυτών και κατά πάσας τας επιστροφάς αυτών και κατά τα φώτα αυτών και κατά τα θυρώματα αυτών
- Ιεζ. 42,11 Ο έμπροσθεν αυτών διάδρομος είχε διαστάσεις ίσας προς το συγκρότημα των προς βορράν δωματίων κατά το μήκος και κατά το πλάτος. Παρουσίαζεν επίσης αναλογίας προς τας εισόδους και εξόδους, προς τας εξωτερικάς πλευράς του τοίχου της εισόδου, που τας βλέπει το φως, και προς τας θύρας
- Ιεζ. 42,12 των εξεδρών των προς νότον και κατά τα θυρώματα απ αρχής τού περιπάτου ως επί φώς διαστήματος καλάμου και κατά ανατολάς τού εισπορεύεσθαι δι αυτών. -
- Ιεζ. 42,12 των δωματίων του νοτίου μέρους. Αι θύραι εις την αρχήν του διαδρόμου, την οποίαν βλέπει το φως, διαστάσεως ενός καλάμου, ευρίσκοντο στο ανατολικόν μέρος, δια να εισέρχωνται δι' αυτών εις τα δωμάτια.
- Ιεζ. 42,13 Καί είτε προς με· αι εξέδραι αι προς βοράν, και αι εξέδραι αι προς νότον αι ούσαι κατά πρόσωπον των διαστημάτων, αυταί εισιν αι εξέδραι τού αγίου, εν αίς φάγονται εκεί οι ιερείς υιοί Σαδδούκ οι εγγίζοντες προς Κύριον τα άγια των αγίων· και εκεί θήσουσι τα άγια των αγίων και την θυσίαν και τα περί αμαρτίας και τα περί αγνοίας, διότι ο τόπος άγιος.
- Ιεζ. 42,13 Και ο ανήρ εκείνος μου είπε· “τα δωμάτια αυτά τα προς βορράν και τα δωμάτια τα προς νότον, τα οποία ευρίσκονται εμπρός στους κενούς χώρους τους γύρω του ναού υπάρχοντα, είναι δωμάτια ηγιασμένα. Εντός αυτών θα τρώγουν τα υπολείμματα των ιερών θυσιών οι ιερείς, οι απόγονοι του Σαδδούκ, οι οποίοι υπηρετούν στον Κυριον. Εκεί θα θέτουν τα ιερά ηγιασμένα σκεύη, όπως επίσης και τας θυσίας υπέρ βαρείας αμαρτίας και εξ αγνοίας, διότι ο τόπος εκείνος είναι άγιος.
- Ιεζ. 42,14 ουκ εισελεύσονται εκεί πάρεξ των ιερέων· ουκ εξελεύσονται εκ τού αγίου εις την αυλήν την εξωτέραν, όπως διαπαντός άγιοι ώσιν οι προσάγοντες, και μη άπτωνται τού στολισμού αυτών, εν οίς λειτουργούσιν εν αυτοίς, διότι άγία εστι· και ενδύσονται μιάτια έτερα, όταν άπτωνται τού λαού. -

Ιεζ. 42,14 Δεν θα εισέρχωνται εκεί άλλοι πλην των ιερέων. Οι δε ιερείς δεν θα εξέρχονται από τον άγιον αυτόν τόπον εις την εξωτερικήν αυλήν, δια να μη μολύνωνται, αλλά να είναι πάντοτε αγνοί και καθαροί αυτοί που προσφέρουν τας θυσίας. Επίσης δια να μη εγγίζουν οι λαϊκοί τας στολάς των ιερέων, με τας οποίας αυτοί λειτουργούν, διότι και αι στολαί είναι άγιαι. Οι ιερείς αυτοί όταν θα έρχονται εις επαφήν με τον λαόν, θα φορούν άλλα ενδύματα.

Ιεζ. 42,15 Καί συνετελέσθη η διαμέτρησις τού οίκου έσωθεν. και εξήγαγέ με καθ' οδόν της πύλης της βλεπούσης προς ανατολάς και διεμέτρησε το υπόδειγμα τού οίκου κυκλόθεν εν διατάξει.

Ιεζ. 42,15 Ετελείωσεν έτσι η καταμέτρησις του εσωτερικού του ιερού εκείνου χώρου. Ο ανήρ εκείνος με έβγαλε κατόπιν από το εσωτερικόν δια της οδού, η οποία ωδηγούσεν εις την ανατολικήν εξωτερικήν πύλην στον έξω χώρο. Εκεί εμέτρησεν ολόκληρον το οικοδόμημα ολόγυρα.

Ιεζ. 42,16 και έστη κατά νότου της πύλης της βλεπούσης κατά ανατολάς και διεμέτρησε πεντακοσίους εν τώ καλάμω τού μέτρου·

Ιεζ. 42,16 Εσταμάτησε πλησίον της ανατολικής πύλης και με το καλάμινον μέτρον του εμέτρησε την ανατολικήν πλευράν, την οποίαν εύρε πήχεων πεντακοσίων.

Ιεζ. 42,17 και επέστρεψε προς βοράν και διεμέτρησε το κατά πρόσωπον τού βορά πήχεις πεντακοσίους εν τώ καλάμω τού μέτρου·

Ιεζ. 42,17 Εστράφη προς βορράν και δια του καλαμίνου μέτρου του εμέτρησε την βορειάν πλευράν, η οποία ήτο πεντακόσιοι πήχεις.

Ιεζ. 42,18 και επέστρεψε προς θάλασσαν και διεμέτρησε το κατά πρόσωπον της θαλάσσης πεντακοσίους εν τώ καλάμω τού μέτρου.

Ιεζ. 42,18 Εστράφη έπειτα προς δυσμάς, εμέτρησε με το καλάμινον μέτρον την δυτικήν πλευράν και την ευρήκε πεντακοσίων πήχεων.

Ιεζ. 42,19 και επέστρεψε προς νότον και διεμέτρησε κατέναντι τού νότου πεντακοσίους εν τώ καλάμω τού μέτρου·

Ιεζ. 42,19 Εστράφη έπειτα προς νότον, εμέτρησε με το καλάμινον μέτρον του πεντακοσίου πήχεις προς την νοτίαν πλευράν.

Ιεζ. 42,20 τα τέσσαρα μέρη τού αυτού καλάμου. και διέταξεν αυτόν και περίβολον αυτών κύκλω πεντακοσίων προς ανατολάς και πεντακοσίων πήχων εύρος τού διαστέλλειν αναμέσον των αγίων και αναμέσον τού προτειχίσματος τού εν διατάξει τού οίκου.

Ιεζ. 42,20 Και τας τέσσαρας πλευράς εμέτρησε χρησιμοποιήσας το αυτό καλάμινον μέτρον του. Ωρισε δε δια τον ναόν και τον περίβολον, που θα περιέκλειε τα μέρη του ναού γύρω γύρω, πεντακοσίους πήχεις προς ανατολάς κατά μήκος και πεντακοσίους κατά πλάτος, ώστε να διαχωρίζουν τα ιερά πράγματα, που ήσαν στο εσωτερικόν του τείχους, από το έξωτερικόν μέρος, το κοσμικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 43

Ιεζ. 43,1 Καί ήγαγέ με επί την πύλην την βλέπουσαν κατά ανατολάς και εξήγαγέ με,

Ιεζ. 43,1 Ο ανήρ, που με ωδηγούσε, με έφερεν εις την ανατολικήν πύλην και δι' αυτής με έβγαλε προς το έξω μέρος.

Ιεζ. 43,2 και ιδού δόξα Θεού Ισραήλ ήρχετο κατά την οδόν της πύλης της βλεπούσης προς ανατολάς, και φωνή της παρεμβολής ως φωνή διπλασιαζόντων πολλών, και η γη εξέλαμπεν ως φέγγος από της δόξης κυκλόθεν.

Ιεζ. 43,2 Και ιδού, η δόξα του Θεού του ισραηλιτικού λαού ήρχετο από την οδόν, που ωδηγούσε εις την ανατολικήν πύλην. Ηκουσα βοήν αλαλαγμού στρατεύματος, την οποίαν κάτι ωςάν αντίλαλος την επολλαπλασιαζεν. Ολη η γη ελαμψεν από το φεγγοβόλημα της θείας αυτής δόξης.

Ιεζ. 43,3 και η όρασις, ήν είδον, κατά την όρασιν, ήν είδον ότε εισεπορευόμην τού χρίσαι την πόλιν, και η όρασις τού άρματος, ού είδον, κατά την όρασιν, ήν είδον επί τού ποταμού τού Χοβάρ· και πίπτω επί πρόσωπόν μου.

Ιεζ. 43,3 Το όραμα, το οποίον είδα, ήτο όμοιον, με το όραμα, που είχα ιδει όταν εισηρχόμην άλλοτε εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, δια να χρίσω ωρισμένους κατοίκους της. Και το όραμα του άρματος, το οποίον είδον, ήτο όμοιον με το όραμα, που είχα ιδει πλησίον του ποταμού Χοβάρ. Αμέσως έπεσα με το πρόσωπον κάτω στο έδαφος.

Ιεζ. 43,4 και δόξα Κυρίου εισήλθεν εις τον οίκον κατά την οδόν της πύλης της βλεπούσης κατά ανατολάς.

Ιεζ. 43,4 Η δόξα του Κυρίου εισήλθεν στον ιερόν χώρον του ναού, από την είσοδον της ανατολικής πύλης.

Ιεζ. 43,5 και ανέλαβε με πνεύμα και εισήγαγέ με εις την αυλήν την εσωτέραν, και ιδού πλήρης δόξης Κυρίου ο οίκος.

Ιεζ. 43,5 Το Πνεύμα του Θεού με εσήκωσε και με εισήγαγε εις την εσωτερικήν αυλήν και ιδού, όλος ο οίκος του Κυρίου ήτο πλήρης από την Θεϊον δόξαν.

Ιεζ. 43,6 και έστην, και ιδού φωνή εκ τού οίκου λαλούντος προς με, και ο ανήρ ειστήκει εχόμενός μου.

Ιεζ. 43,6 Εστάθην εκεί περιδεής και ιδού, ακούω φωνήν από τον ναόν ενός ανθρώπου, που ωμιλούσε προς εμέ. Ο ανήρ, που με ωδηγούσε, είχε σταθή πλησίον μου.

Ιεζ. 43,7 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, εώρακας τον τόπον τού θρόνου μου και τον τόπον τού ίχνους των ποδών μου, εν οίς κατασκηνώσει το όνομά μου εν μέσω οίκου Ισραήλ τον αιώνα· και ου βεβηλώσουσιν ουκέτι οίκος Ισραήλ το όνομα το άγιόν μου, αυτοί και οι ηγούμενοι αυτών, εν τή πορνεία αυτών και εν τοίς φόνοις των ηγουμένων εν μέσω αυτών,

Ιεζ. 43,7 Και είπε προς εμέ η φωνή· "υιέ ανθρώπου, ειδες τον τόπον, όπου ο θρόνος μου, και τον τόπον, όπου θα πατούν οι πόδες μου, τα μέρη όπου θα κατασκηνώσει το Ονομά μου, ανάμεσα στον ισραηλιτικόν λαόν εις όλους τους αιώνας. Τότε δεν θα μολύνουν πλέον οι Ισραηλίται το άγιόν μου Ονομα, τόσον οι άνθρωποι του λαού όσον και οι άρχοντές των, με το να εκτρέπωνται εις πορνείας και να διαπράττουν φόνους μεταξύ των οι άρχοντες του λαού και οι άνθρωποι του λαού.

Ιεζ. 43,8 εν τώ τιθέναι αυτούς το πρόθυρόν μου εν τοίς προθύροις αυτών και τας φλιάς μου εχομένας των φλιών αυτών και έδωκαν τον τοίχόν μου ως συνεχόμενον εμού και αυτών και εβεβήλωσαν το όνομα το άγιόν μου εν ταις ανομίαις αυτών, αίς επόιουν· και εξέτριψα αυτούς εν θυμώ μου και εν φόνω.

Ιεζ. 43,8 Ούτε θα θέτουν το κατώφλιον των οικιών των πλησίον εις τα πρόθυρα του ναού μου και τα ανώφλια των οικιών των πλησίον εις τα ανώφλια του οίκου μου, πλησιάζοντες τον τοίχον των οικιών των προς τον τοίχον του ναού μου, όπως έκαναν άλλοτε και εβεβήλωναν το άγιον Ονομά μου με τας παρανομίας, τας οποίας διέπραττον. Δια τας παρανομίας των ακριβώς αυτάς τους συνέτριψα τότε επάνω εις την έκκρηξίν του δικαίου θυμού μου και τους παρέδωσα εις φόνον

μαχαίρας.

Ιεζ. 43,9 και νύν απωσάσθωσαν την πορνείαν αυτών και τους φόνους των ηγουμένων αυτών απ' εμού, και κατασκηνώσω εν μέσω αυτών τον αιώνα.

Ιεζ. 43,9 Τώρα, λοιπόν, ας απωθήσουν όλοι μακράν τας πορνείας των, οι αρχηγοί των μακράν από εμέ τους αδίκους φόνους, που διέπραττον. Και τότε εγώ θα κατασκηνώσω εν μέσω αυτών εις όλους τους αιώνας.

Ιεζ. 43,10 και σύ, υιέ ανθρώπου, δείξον τώ οίκω Ισραήλ τον οίκον, και κοπάσουσιν από των αμαρτιών αυτών· και την όρασιν αυτού και την διάταξιν αυτού,

Ιεζ. 43,10 Και συ, υιέ ανθρώπου, δείξε και φανέρωσε αυτά τα σχετικά με τον Ναόν στον ισραηλιτικόν λαόν, δια να καταπαύσουν πλέον τας αμαρτίας των. Δείξε το όραμα τούτου του Θεού με όλας τας λεπτομερείας του,

Ιεζ. 43,11 και αυτοί λήφονται την κόλασιν αυτών περί πάντων, ών εποίησαν. και διαγράψεις τον οίκον και τας εξόδους αυτού και την υπόστασιν αυτού και πάντα τα προστάγματα αυτού και πάντα τα νόμιμα αυτού γνωρίζεις αυτοίς και διαγράψεις εναντίον αυτών, και φυλάζονται πάντα τα δικαιώματά μου και πάντα τα προστάγματά μου και ποιήσουσιν αυτά·

Ιεζ. 43,11 δια να ίδουν το μεγαλείον του και καταισχυνθούν δι' όλα εκείνα, τα οποία είχαν διαπράξει. Θα περιγράψης και θα καταστήσης εις αυτούς γνωστόν τον ναόν τούτον, τας εισόδους και τας εξόδους, την όλην υπόστασιν και μορφήν του. Θα ανακοινώσης εις αυτούς όλα τα προστάγματά μου σχετικώς με τον ναόν και τους δι' αυτόν νόμους μου. Θα κατάστησης όλα αυτά γνωστά εις αυτούς, θα τα περιγράψης ενώπιον των. Εκείνοι θα προσέξουν όλας αυτάς τας εντολάς μου και όλα τα προστάγματά μου και θα τα εκτελέσουν.

Ιεζ. 43,12 και την διαγραφήν τού οίκου επί της κορυφής τού όρους, πάντα τα όρια αυτού κυκλόθεν άγια άγιων.

Ιεζ. 43,12 Θα περιγραψής εις αυτούς τον ναόν μου, που είναι κτισμένος εις την κορυφήν του όρους, και όλα τα γύρω από αυτόν αγιώτατα αντικείμενα".

Ιεζ. 43,13 Καί ταύτα τα μέτρα τού θυσιαστηρίου εν πήχει τού πήχεως και παλαιστής· κόλπωμα βάθους επί πήχυν και πήχυσ το εύρος, και γείσος επί το χείλος αυτού κυκλόθεν σπιθαμής. και τούτο το ύψος τού θυσιαστηρίου·

Ιεζ. 43,13 Αυτά είναι τα μέτρα του θυσιαστηρίου, με μέτρον τον πήχυν συν μίαν παλάμην. Η κολπωτή βάση είναι ενός πήχεως ύψους. Το πλάτος γύρω από την βάση ένας πήχυσ. Γυρω από την βάση εξέχει γείσος μιας σπιθαμής· ήτοι, ημίσεως πήχεως· το δε ύψος του θυσιαστηρίου είναι το εξής·

Ιεζ. 43,14 εκ βάθους της αρχής τού κοιλώματος αυτού προς το ιλαστήριον το μέγα το υποκάτωθεν πηχών δύο και το εύρος πήχεως· και από τού ιλαστηρίου τού μικρού επί το ιλαστήριον το μέγα πήχεις τέσσαρες και εύρος πήχυσ·

Ιεζ. 43,14 Από την βάση του και ειδικωτερα από την αρχήν του κοιλώματος αυτής προς το μέγα ιλαστήριον, το υποκατω τμήμα είναι ύψους δυο πήχεων, τα δε γύρω της βάσεως πλάτους ενός πήχεως. Από το μικρόν ιλαστήριον μέχρι το μέγα ιλαστήριον ύψους τέσσαρες πήχεις. Ο γύρος της βάσεως πλάτος ένας πήχυσ.

Ιεζ. 43,15 και τώ αριήλ πηχών τεσσάρων, και από τού αριήλ και υπεράνω των κεράτων πήχυσ·

Ιεζ. 43,15 Το επάνω τμήμα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, το Αριήλ, ήτο ύψους τεσσάρων πήχεων. Επάνω από το Αριήλ υπάρχουν τα κέρατα του θυσιαστηρίου ύψους ενός πήχεως.

Ιεζ. 43,16 και το αριήλ πηχών δώδεκα μήκους επί πήχεις δώδεκα πλάτους, τετράγωνον επί τα τέσσαρα μέρη αυτού.

Ιεζ. 43,16 Το Αριήλ, τετράγωνον το σχήμα είχε· εκάστη πλευρά του ήτο μήκους δώδεκα πήχεων, εις τετράγωνον σχήμα δώδεκα επί δώδεκα.

Ιεζ. 43,17 και το ιλαστήριον πηχών δεκατεσσάρων το μήκος επί πήχεις δεκατέσσαρας το εύρος επί τέσσαρα μέρη αυτού· και το γείσος αυτώ κυκλόθεν κυκλούμενον αυτώ. ήμισυ πήχεως, και το κύκλωμα αυτού πήχυσ κυκλόθεν· και οι κλιμακτήρες αυτού βλέποντες κατά ανατολάς.

Ιεζ. 43,17 Του κάτω του θυσιαστηρίου μέρους της βάσεως, εκάστη πλευρά ήτο μήκους δώδεκα πήχεων. Γυρω δε από την βάση από όλας τας πλευράς υπήρχε γείσος πλάτους ημίσεως πήχεως και άλλος εσωτερικός γύρος κύκλω αυτού πλάτος ενός πήχεως. Αι βαθμίδες του θυσιαστηρίου ευρίσκοντο προς το ανατολικόν μέρος.

Ιεζ. 43,18 και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ· ταύτα τα προστάγματα τού θυσιαστηρίου εν ημέρα ποιήσεως αυτού τού αναφέρειν επ' αυτού ολοκαυτώματα και προσχέειν προς αυτό αίμα.

Ιεζ. 43,18 Ο ανήρ εκείνος μου είπεν· "υιέ ανθρώπου, αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· αυτά είναι αι εντολαί μου σχετικώς με τα μέτρα και την μορφήν του θυσιαστηρίου κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα κατασκευασθή. Εις αυτό θα προσφέρωνται ολοκαυτώματα και θα το ραντίζουν με το αίμα των θυσιαζομένων ζώων.

Ιεζ. 43,19 και δώσεις τοίς ιερεύσι τοίς Λευίταις τοίς εκ τού σπέρματος Σαδδούκ τοίς εγγίζουσι προς με, λέγει Κύριος ο Θεός, τού λειτουργείν μοι, μόσχον εκ βοών περι αμαρτίας·

Ιεζ. 43,19 Εις δε τους ιερείς, τους Λευίτας, οι οποίοι κατάγονται από τους απογόνους του Σαδδούκ, εις αυτούς οι οποίοι με πλησιάζουν, λέγει ο Κυριος, δια να με υπηρετούν, θα δώσης ένα μόσχον από τα βόδια, δια να τον προσφέρουν ως θυσίαν δια τας αμαρτίας του λαού.

Ιεζ. 43,20 και λήφονται εκ τού αίματος αυτού και επιθήσουσιν επί τα τέσσαρα κέρατα τού θυσιαστηρίου και επί τας τέσσαρας γωνίας τού ιλαστηρίου και επί την βάση κύκλω και εξιλάσονται αυτό·

Ιεζ. 43,20 Οι ιερείς αυτοί θα πάρουν από το αίμα του μόσχου και θα θέσουν εις τα τέσσαρα άκρα του θυσιαστηρίου, εις τας τέσσαρας γωνίας του ιλαστηριου και στον γείσον της βάσεως γύρω-γύρω και θα το εξαγνίσουν.

Ιεζ. 43,21 και λήφονται τον μόσχον τον περι αμαρτίας, και κατακαυθήσεται εν τώ αποκεχωρισμένω τού οίκου έξωθεν των αγίων.

Ιεζ. 43,21 Θα πάρουν έπειτα τον μόσχον, που έχει προσφερθή θυσία δια τας αμαρτίας του λαού, και θα τον καύσουν εις χωριστόν τόπον έξω από τον ιερόν χώρον.

Ιεζ. 43,22 και τή ημέρα τή δευτέρα λήφονται ερίφους δύο αιγών αμώμου υπέρ αμαρτίας και εξιλάσονται το θυσιαστήριον καθότι εξιλάσαντο εν τώ μόσχω·

Ιεζ. 43,22 Κατά την δευτέραν ημέραν θα πάρουν δύο ερίφια από τας αίγας αρτιμελή και υγιή, τα οποία θα προσφέρουν θυσίας δια τας αμαρτίας του λαού και με αυτά θα εξαγνίσουν και θα καθαγιάσουν το θυσιαστήριον, όπως το καθαγίασαν με τον μόσχον.

Ιεζ. 43,23 και μετά το συντελέσαι τον εξιλασμόν προσοίσουσι μόσχον εκ βοών άμωμον και κριόν εκ προβάτων άμωμον,

Ιεζ. 43,23 Και όταν τελείωση αυτός ο καθαγιασμός, θα πάρουν ένα αρτιμελή και υγιή μόσχον από τα βόδια και ένα κριον επίσης υγιή και αρτιμελή από τα αιγοπρόβατα

Ιεζ. 43,24 και προσοίσετε εναντίον Κυρίου, και επιρίψουσιν οι ιερείς επ αυτά άλα και ανοίσουσιν αυτά ολοκαυτώματα τώ Κυρίω.

Ιεζ. 43,24 και θα προσφέρουν αυτά θυσίαν προς τον Κυριον. Επάνω εις αυτά οι ιερείς θα ρίψουν άλατι και θα τα προσφέρουν ολοκαυτώματα προς τον Κυριον.

Ιεζ. 43,25 επτά ημέρας ποιήσεις ερίφον υπέρ αμαρτίας καθ ημέραν και μόσχον εκ βοών και κριόν εκ προβάτων, άμωμα ποιήσουσιν

Ιεζ. 43,25 Επί επτά δε ημέρας θα προσφέρης θυσίαν ένα ερίφιον δια τας αμαρτίας του λαού, ένα καθ' εκάστην ημέραν.

Επίσης κατά τας επτά αυτάς ημέρας θα προσφέρης ένα μόσχον από τα βόδια και ένα κριον από τα αιγοπρόβατα, υγιή και αρτιμελή. Ενα κάθε ημέραν θα προσφέρης θυσίαν.

Ιεζ. 43,26 επτά ημέρας και εξιλάσσονται το θυσιαστήριον και καθαριούσιν αυτό και πλήσουσι χείρας αυτών.

Ιεζ. 43,26 Αυτό δε επί επτά ημέρας. Ετσι θα εξαγνίσουν και θα καθαριάσουν οι ιερείς το θυσιαστήριον, θα το καθαρίσουν προσφέροντες με τα χέρια των θυσίας.

Ιεζ. 43,27 και έσται από της ημέρας της ογδόης και επέκεινα ποιήσουσιν οι ιερείς επί το θυσιαστήριον τα ολοκαυτώματα υμών και τα τού σωτηρίου υμών. και προσδέξομαι υμάς, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 43,27 Από την ογδόη δε ημέραν και έπειτα οι ιερείς θα προσφέρουν κανονικώς πλέον επάνω στο θυσιαστήριον αυτό τα ολοκαυτώματά σας και τας θυσίας του σωτηρίου σας. Τοτε θα σας δεχθώ" λέγει ο Κυριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 44

Ιεζ. 44,1 Καί επστρεψέ με κατά την οδόν της πύλης των αγίων της εξωτέρας της βλεπούσης κατά ανατολάς, και αυτή ην κεκλεισμένη.

Ιεζ. 44,1 Επειτα με έφερε πάλιν εις την οδόν της πύλης, που οδηγει στους ιερούς χώρους του ναού, εις αυτήν, που βλέπει προς την εξωτερικήν ανατολικήν πύλην. Αυτή ήτο κλειστή.

Ιεζ. 44,2 και ειπε Κύριος προς με· η πύλη αυτή κεκλεισμένη έσται, ουκ ανοιχθήσεται, και ουδείς μη διέλθη δι αυτής, ότι Κύριος ο Θεός Ισραήλ εισελεύσεται δι αυτής, και έσται κεκλεισμένη·

Ιεζ. 44,2 Ο Κυριος μου ειπε· "αυτή η πύλη θα είναι κλειστή, δεν θα ανοιχθή και κανείς δεν θα περάση δια μέσου αυτής, διότι ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ θα εισελθη δι' αυτής και θα μείνη και πάλιν κλεισμένη.

Ιεζ. 44,3 διότι ο ηγούμενος, ούτος καθήσεται εν αυτή τού φαγείν άρτον εναντίον Κυρίου. κατά την οδόν αιλάμ της πύλης εισελεύσεται και κατά την οδόν αυτού εξελεύσεται. -

Ιεζ. 44,3 Διότι ο Αρχων αυτός θα καθίση εις αυτήν και θα φάγη τον άρτον ενώπιον του Κυρίου. Θα εισελθη από την είσοδον της στοάς της πύλης αυτής και δια της αυτής πάλιν οδού θα εξέλθη".

Ιεζ. 44,4 Καί εισήγαγέ με κατά την οδόν της πύλης της προς βοράν κατέναντι τού οικου, και είδον και ιδού πλήρης δόξης ο οικος τού Κυρίου, και πίπτω επί πρόσωπόν μου.

Ιεζ. 44,4 Από εκεί με έφερε προς την οδόν, που οδηγει προς την βορειαν πύλην απέναντι του ναού, και είδον· και ιδού, ο οικος του Κυρίου ήτο πλήρης από το μεγαλείον της δόξης του. Προ του θεάματος αυτού έπεσα κατά γης με το πρόσωπόν μου στο έδαφος.

Ιεζ. 44,5 και ειπε Κύριος προς με· υιέ ανθρώπου, τάξον εις την καρδιαν σου και ιδέ τοίς οφθαλμοίς σου και τοίς ωσί σου άκουε πάντα, όσα εγώ λαλώ μετά σου, κατά πάντα τα προστάγματα τού οικου Κυρίου και κατά πάντα τα νόμιμα αυτού· και τάξεις την καρδιαν σου εις την είσοδον τού οικου κατά πάσας τας εξόδους αυτού εν πάσι τοίς αγίοις.

Ιεζ. 44,5 Ο Κυριος μου ειπε· "υιέ ανθρώπου, προσήλωσε με κάθε προσοχήν τον νουν σου, ιδέ με τα μάτια σου, άκουσε με τα αυτια σου όλα, όσα εγώ θα σου είπω, όλα τα προστάγματα μου αχτικώς με τον ναόν του Κυρίου και όλα όσα βάσει των εντολών του Κυρίου θα τελούνται εις αυτόν. Πρόσεξε καλά, δια να μάθης ποίοι πρέπει να κυκλοφορούν εκεί, τι πρέπει να εισέρχεται και να εξέρχεται από κάθε είσοδον και έξοδον όλων των ιερών διαμερισμάτων.

Ιεζ. 44,6 και ερείς προς τον οικον τον παραπικραίνοντα, προς τον οικον τού Ισραήλ· τάδε λέγει Κύριος ο Θεός· ικανούσθω υμίν από πασών των ανομιών υμών, οικος Ισραήλ,

Ιεζ. 44,6 Και θα πης στον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος πάντοτέ με πικραίνει, αυτά λέγει ο Κυριος· Φθάνουν πλέον αι διαπραχθεισαι από σας παρανομiai, ω Ισραηλίται. Σταματήσατε να παρανομήτε.

Ιεζ. 44,7 τού εισαγαγείν υμάς υιούς αλλογενείς απεριτιμήτους καρδιά και απεριτιμήτους σαρκί τού γίνεσθαι εν τοίς αγίοις μου, και εβέβηλουν αυτά εν τώ προσφέρειν υμάς άρτους, στέαρ και αίμα, και παρεβαίνετε την διαθήκην μου εν πάσαις ταίς ανομίαις υμών

Ιεζ. 44,7 Διότι εις ωδηγήσατε ξένους άνδρας απεριτιμήτους κατά την σάρκα και το πνεύμα, ώστε να εισχωρήσουν και να ευρεθούν αυτοί στους ιερούς μου χώρους. Εκείνοι εβεβηλωσαν τους τόπους μου, όταν σστους προσεφέρατε και αυτοί έφαγον τους ηγιασμένους άρτους, το λίπος και το αίμα των θυσιών. Ετσι δε παρεβαίνατε την διαθήκην μου με όλας αυτάς τας παρανομίας σας.

Ιεζ. 44,8 και διετάξατε τού φυλάσσειν φυλακάς εν τοίς αγίοις μου.

Ιεζ. 44,8 Επί πλέον δε ωρίσατε και εθέσατε ως φρουρούς των ιερών μου τόπων τους ξένους αυτούς άνδρας.

Ιεζ. 44,9 διά τούτο τάδε λέγει Κύριος ο Θεός· πάς υιός αλλογενής απερίτητος καρδιά και απερίτητος σαρκί ουκ εισελεύσεται εις τα αγία μου εν πάσιν υιοίς αλλογενών των όντων εν μέσω οικου Ισραήλ,

Ιεζ. 44,9 Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Από όλους τους ξένους, οι οποίοι ευρίσκονται μεταξύ του ισραηλιτικού λαού κανένας ξένος, απερίτητος κατά το πνεύμα και απερίτητος κατά το σώμα δεν θα εισέρχεται εις την περιοχήν τω αγίων χώρων.

Ιεζ. 44,10 αλλ ή οι Λευίται, οίτινες αφήλαντο απ εμού εν τώ πλανάσθαι τον Ισραήλ απ εμού κατόπισθεν των ενθυμημάτων αυτών, και λήψονται αδικίαν αυτών

Ιεζ. 44,10 Ει μη μόνον οι Λευίται, οι οποίο εν τούτοις είχαν και αυτοί αποσκιρτήσει από εμέ, όταν όλοι οι Ισραηλίται επλανώντο μακράν μου ακολουθούντες τας πονηράς επιθυμίας της καρδιάς των. Αυτοί όμως έλαβαν και θα λάβουν την πρέπουσαν τιμωριαν δια τας παρανομίας των.

Ιεζ. 44,11 και έσονται εν τοίς αγίοις μου λειτουργούντες θυρωροί επί των πυλών τού οίκου και λειτουργούντες τώ οίκω· ούτοι σφάξουσι τας θυσίας και τα ολοκαυτώματα τώ λαώ, και ούτοι στήσονται εναντίον τού λαού τού λειτουργείν αυτοίς.

Ιεζ. 44,11 Αυτοί θα υπηρετούν στους αγίους μου χώρους θυρωροί εις τας πύλας του ναού και ως υπηρέται του ναού. Αυτοί θα σφάζουν τα δια θυσίαν προοριζόμενα ζώα και τα ολοκαυτώματα δια τον λαόν. Αυτοί θα ευρίσκωνται πάντοτε έτοιμοι και πρόθυμοι εις υπηρεσίαν του λαού δια την εξυπηρέτησιν των θρησκευτικών του αναγκών.

Ιεζ. 44,12 ανθ ών ελειτούργουν αυτοίς πρό προσώπου των ειδώλων αυτών και εγένετο τώ οίκω Ισραήλ εις κόλασιν αδικίας, ένεκα τούτου ήρα την χείρά μου επ αυτούς, λέγει Κύριος ο Θεός,

Ιεζ. 44,12 Όσοι όμως από τους Λευίτας υπηρέτησαν ενώπιον των ειδώλων και ετιμωρήθησαν δια τούτο μαζί με τους άλλους Ισραηλίτας-δι' αυτό άλλως τε και εγώ είχα σηκώσει το χέρι μου και ωρκίσθηκα εναντίον των, λέγει ο Κυριος-αυτοί

Ιεζ. 44,13 και ουκ εγγιούσι προς με τού ιερατεύειν μοι, ουδέ τού προσάγειν προς τα άγια υιών τού Ισραήλ ουδέ προς τα άγια των αγίων μου και λήφονται ατιμίαν αυτών εν τή πλανήσει, ή επλανήθησαν.

Ιεζ. 44,13 δεν θα πλησιάζουν, δια να προσφέρουν ως ιερείς τας υπηρεσίας των. Δεν θα παρουσιασθούν εις τα Άγια, δια να προσφέρουν τας προσφοράς και τας θυσίας των Ισραηλιτών, ούτε και εις τα Άγια των Αγίων. Θα πάρουν την πρέπουσαν τιμωρίαν, διότι παρεπλανήθησαν και παρηνόμησαν στο παρελθόν.

Ιεζ. 44,14 και κατατάξουσιν αυτούς φυλάσσειν φυλακάς τού οίκου εις πάντα τα έργα αυτού και εις πάντα, όσα αν ποιήσωσιν.

Ιεζ. 44,14 Μονον θα τους ορίσουν φρουρούς του ναού και υπηρέτας εις όλα τα άλλα έργα, τα οποία οι ίδιοι θα έχουν το καθήκον να τελούν έντος αυτού.

Ιεζ. 44,15 οι ιερείς οι Λευίται, οι υιοί τού Σαδδούκ, ότινες εφυλάξαντο τας φυλακάς των αγίων μου εν τώ πλανάσθαι οίκον Ισραήλ απ εμού, ούτοι προσάξουσι προς με τού λειτουργείν μοι και στήσονται πρό προσώπου μου τού προσφέρειν μοι θυσίαν, στέαρ και αίμα, λέγει Κύριος ο Θεός.

Ιεζ. 44,15 Οι ιερείς όμως οι Λευίται, οι απόγονοι του Σαδδούκ, οι οποίοι ετήρησαν όλας τας υποχρεώσεις των απέναντι των ιερών μου, όταν ο άλλος Ισραηλιτικός λαός παρεπλανάτο εις παρανομίας μακράν από εμέ, αυτοί μόνον θα προσφέρουν προς εμέ τας θυσίας. Θα είναι λειτουργοί μου και θα ιστανται ενώπιόν μου δια να μου προσφέρουν τας θυσίας, το λίπος και το αίμα των θυσιαζομένων ζώων, λέγει Κυριος ο Θεός.

Ιεζ. 44,16 ούτοι εισελεύσονται εις τα άγια μου, και ούτοι προσελεύσονται προς την τράπεζάν μου τού λειτουργείν μοι και φυλάξουσι τας φυλακάς μου.

Ιεζ. 44,16 Αυτοί θα εισέρχωνται εις τα άγια μου, αυτοί θα πλησιάζουν προς την τράπεζάν μου, δια να προσφέρουν ιεράς υπηρεσίας και τηρήσουν έτσι όλας τας σχετικές διατάξεις μου.

Ιεζ. 44,17 και έσται εν τώ εισπορεύεσθαι αυτούς τας πύλας της αυλής της εσωτέρας στολάς λινάς ενδύσονται και ουκ ενδύσονται έργα εν τώ λειτουργείν αυτούς από της πύλης της εσωτέρας αυλής·

Ιεζ. 44,17 Όταν δε αυτοί θα εισέρχωνται δια των πυλών της εσωτερικής αυλής, θα ενδύονται στολάς λινάς· δεν θα φορούν ενδύματα μάλλινα, όταν προσφέρουν τας υπηρεσίας των εις την εσωτέραν αυλήν.

Ιεζ. 44,18 και κιθάρες λινάς έξουσιν επί ταις κεφαλαίς αυτών και περισκελή λινά έξουσιν επί τας οσφύας αυτών και ου περιζώσονται βία.

Ιεζ. 44,18 Λινά καλύμματα θα φέρουν επάνω εις τας κεφαλάς των και λινάς περισκελίδας θα έχουν γύρω εις την μέσην των, χωρίς και να ζώνωνται σφιγκτά, ώστε να παρεμποδίζωνται στο έργον των.

Ιεζ. 44,19 και εν τώ εκπορεύεσθαι αυτούς εις την αυλήν την εξωτέραν προς τον λαόν εκδύσονται τας στολάς αυτών, εν αίς αυτοί λειτουργούσιν εν αυταίς, και θήσουσιν αυτάς εν ταις εξέδραις των αγίων και ενδύσονται στολάς ετέρας και ου μη αγιάσωσι τον λαόν εν ταις στολαίς αυτών.

Ιεζ. 44,19 Όταν όμως εξέρχωνται προς τον λαόν, θα βγάζουν τας λειτουργικές αυτάς στολάς, τας οποίας εφορούσαν δια να τελέσουν τα τελετουργικά των καθήκοντα, θα τας αποθέσουν εις τα ειδικά ιερά δωμάτια και θα φορέσουν άλλας στολάς. Τούτο δε δια να μη έγχιζη ο λαός τας τελετουργικές στολάς των.

Ιεζ. 44,20 και τας κεφαλάς αυτών ου ξυρήσονται και τας κόμας αυτών ου φιλώσουσι, καλύπτοντες καλύψουσι τας κεφαλάς αυτών.

Ιεζ. 44,20 Δεν θα ξυρίσουν το πρόσωπόν των, ούτε θα απογυμνώσουν την κεφαλήν των από την κόμην των. Επιμελώς όμως θα καλύπτουν τας κεφαλάς των.

Ιεζ. 44,21 και οίνον ου μη πίωσι πάς ιερεύς εν τώ εισπορεύεσθαι αυτούς εις την αυλήν την εσωτέραν.

Ιεζ. 44,21 Όλοι οι ιερείς η οποίοι πρόκειται να εισέλθουν εις την εσωτέραν αυλήν, δεν θα πίνουν οίνον.

Ιεζ. 44,22 και χήραν και εκβεβλημένην ου λήφονται εαυτοίς εις γυναίκα, αλλ ή παρθένον εκ τού σπέρματος Ισραήλ· και χήρα εάν γένηται εξ ιερέως, λήφονται.

Ιεζ. 44,22 Δεν θα πάρουν ως σύζυγον γυναίκα χήραν η διεζευγμένην. Αλλά θα πάρουν ως σύζυγον παρθένον από τον Ισραηλιτικόν λαόν, χήραν όμως άλλου ιερέως δύνανται να την λάβουν ως σύζυγον.

Ιεζ. 44,23 και τον λαόν μου διδάξουσιν ανά μέσον αγίου και βεβήλου και ανά μέσον ακαθάρτου και καθαρού γνωριούσιν αυτοίς.

Ιεζ. 44,23 Θα διδάξουν τον λαόν μου, τι είναι άγιον και τι είναι βέβηλον. Θα καταστήσουν εις αυτούς γνωστόν, τι είναι ακάθαρτον ενώπιον του Κυρίου και τι είναι καθαρόν.

Ιεζ. 44,24 και επί κρίσιν αίματος ούτοι επιστήσονται τού διακρίνειν τα δικαίωμά μου δικαιώσουσι και τα κρίματά μου κρινούσι και τα νόμιά μου και τα προστάγματά μου εν πάσαις ταις εορταίς μου φυλάξονται και τα σάββατά μου αγιάσουσι.

Ιεζ. 44,24 Αυτοί θα έχουν το δικαίωμα να κρίνουν και να δικάζουν περιπτώσεις φόνου, θα τηρούν και δια του παραδείγματός των θα διδάσκουν τας εντολάς μου. Θα κρίνουν και θα δικάζουν σύμφωνα με τους νόμους και τα προστάγματά μου. Θα τηρούν και θα φροντίζουν δια την τήρησιν των εορτών μου και δια τον αγιασμόν του Σαββάτου μου.

Ιεζ. 44,25 και επί ψυχήν ανθρώπου ουκ εισελεύσονται τού μianθήναι, αλλ ή επί πατρί και επί μητρί και επί υιώ και επί θυγατρί και επί αδελφώ και επί αδελφή αυτού, ή ου γέγονεν ανδρί, μianθήσεται.

Ιεζ. 44,25 Όταν αποθάνη κανείς, δεν θα πλησιάζουν αυτοί τον νεκρόν του, δια να μη μολυνθούν, παρά μόνον όταν αποθάνη

ο πατέρας των, η μητέρα των, το παιδί των η θυγατέρα των, ο αδελφός των η η αδελφή των η μη υπανδρευμένη.

Ιεζ. 44,26 και μετά το καθαρισθήναι αυτόν επτά ημέρας εξαριθμηθήσῃ αὐτῷ·

Ιεζ. 44,26 Εάν δε και μολυνθῆ ο ιερεὺς ἐξ αιτίας νεκροῦ, θα μετρήσῃ επτά ημέρας προς καθαρισμόν του και ἔπειτα θα ἔχῃ το δικαίωμα να υπηρετῆ στον ναόν.

Ιεζ. 44,27 και ἡ ἄν ημέρα εισπορεύωνται εἰς την αυλήν την εσωτέραν τοῦ λειτουργεῖν ἐν τῷ ἁγίῳ, προσοίσουσιν ἱλασμόν, λέγει Κύριος ο Θεός.

Ιεζ. 44,27 Κατά δε την ημέραν που θα εισέλθῃ εἰς την εσωτερικὴν αυλήν, δια να προσφέρῃ τας υπηρεσίας του στον ναόν, θα προσφερθῆ θυσία προς ἐξίλασμόν του, λέγει Κυριος ο Θεός.

Ιεζ. 44,28 και ἔσται αυτοῖς εἰς κληρονομίαν· ἐγὼ κληρονομία αυτοῖς, και κατάσχεσις αυτοῖς ου δοθήσεται ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ, ὅτι ἐγὼ κατάσχεσις αὐτῶν.

Ιεζ. 44,28 Δια τας υπηρεσίας των αὐτὰς προς τον ναόν θα ἔχουν αὐτοὶ ὡς κληρονομίαν Ἐμέ. Ἐγὼ θα εἶμαι δι' αὐτοὺς κληρονομία. Ἄλλη κληρονομία και ἰδιοκτησία γῆς δεν θα δοθῆ εἰς αὐτοὺς μεταξύ των Ἰσραηλιτῶν, διότι ἐγὼ εἶμαι δι' αὐτοὺς ἡ κληρονομία των.

Ιεζ. 44,29 και τας θυσίας και τα ὑπὲρ αμαρτίας και τα ὑπὲρ ἀγνοίας οὗτοι φάγονται, και πᾶν ἀφόρισμα ἐν τῷ Ἰσραήλ αυτοῖς ἔσται·

Ιεζ. 44,29 Μέρη ἀπὸ τας θυσίας, που θα προσφέρονται δια τας βαρεῖας αμαρτίας, ὅπως και δια τας ελαφράς, θα τα τρώγουν αὐτοὶ και ὅ,τι ἄλλο οἱ Ἰσραηλίται ἀφιερῶνουν στον ναόν θα ἀνήκῃ εἰς αὐτοὺς.

Ιεζ. 44,30 ἀπαρχαὶ πάντων και τα πρωτότοκα πάντων και τα ἀφαιρέματα πάντα ἐκ πάντων των ἀπαρχῶν ὑμῶν τοῖς ιερεῦσιν ἔσται· και τα πρωτογεννήματα ὑμῶν δώσετε τῷ ιερεῖ τοῦ θείναι εὐλογίας ὑμῶν ἐπὶ τους οἴκους ὑμῶν.

Ιεζ. 44,30 Ὅλαι αἱ ἀπαρχαὶ των προϊόντων, ὅλα τα πρωτότοκα, ὅλαι αἱ προσφοραὶ των ἀπαρχῶν σας θα ἀνήκουν στους ιερεῖς. Εἰς τους ιερεῖς θα δίδετε ὅλα τα πρωτογεννήματά σας, και ἐκεῖνοι θα δίδουν εὐλογίας εἰς σας και στους οἴκους σας.

Ιεζ. 44,31 και πᾶν θνησιμαῖον και θηριάλωτον ἐκ των πετεινῶν και ἐκ των κτηνῶν ου φάγονται οἱ ιερεῖς.

Ιεζ. 44,31 Ἐνησιμαῖον ἡ θηριάλωτον, πτηνόν και ζῶον, δεν θα φάγουν ποτὲ οἱ ιερεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 45

Ιεζ. 45,1 Καὶ ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι ὑμᾶς την γῆν ἐν κληρονομία ἀφοριεῖτε ἀπαρχὴν τῷ Κυρίῳ ἅγιον ἀπὸ της γῆς, πέντε και εἴκοσι χιλιάδας μῆκος και εὖρος εἴκοσι χιλιάδας· ἅγιον ἔσται ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτοῦ κυκλόθεν.

Ιεζ. 45,1 Ὄταν θα καταμετρήσετε την χώρα σας, την γην της Ἐπαγγελίας, δια να διανεμίετε μεταξύ σας τους κλήρους θα ξεχωρίσετε την πρώτην μερίδα δια τον Κυριον. Ἰερὸν τμήμα της χώρας, το ὁποῖον θα ἔχῃ μῆκος μεν εἴκοσι πέντε χιλιάδας πῆχεις και πλάτους εἴκοσι χιλιάδας. Αὐτὸ το τμήμα θα εἶναι ἅγιον καθ' ὅλην αὐτοῦ την ἔκτασιν.

Ιεζ. 45,2 και ἔσται ἐκ τούτου εἰς ἀγίασμα πεντακόσιοι ἐπὶ πεντακοσίους τετράγωνον κυκλόθεν, και πεντήκοντα πῆχεις διάστημα αὐτῷ κυκλόθεν.

Ιεζ. 45,2 Ἀπὸ αὐτὸ το τμήμα θα ξεχωρίσετε δια τον ιερὸν χώρον του ναοῦ τετράγωνον ἔκτασιν, της ὁποίας ἡ κάθε πλευρὰ θα εἶναι πεντακόσιοι πῆχεις. Γυρῶ δε ἀπὸ τον χώρον αὐτόν θα ἀφήσετε ἄλλο τμήμα ἐλεύθερον, μῆκος πενήντα πῆχεων.

Ιεζ. 45,3 και ἐκ ταύτης της διαμετρήσεως διαμετρήσεις μῆκος πέντε και εἴκοσι χιλιάδας και εὖρος εἴκοσι χιλιάδας, και ἐν αὐτῇ ἔσται το ἀγίασμα ἅγια των ἁγίων.

Ιεζ. 45,3 Κατὰ την καταμέτρησιν της γῆς θα μετρήσῃ αὐτὸ το τμήμα μῆκος εἴκοσι πέντε χιλιάδων πῆχεων και πλάτους εἴκοσι χιλιάδων. Εἰς αὐτὴν την περιοχὴν θα εἶναι ὁ ιερὸς χώρος, ὅπου θα ὑπάρχουν τα Ἅγια και τα Ἅγια των Ἁγίων.

Ιεζ. 45,4 ἀπὸ της γῆς ἔσται τοῖς ιερεῦσι τοῖς λειτουργοῦσιν ἐν τῷ ἁγίῳ και ἔσται τοῖς ἐγγίζουσι λειτουργεῖν τῷ Κυρίῳ, και ἔσται αυτοῖς τόπος εἰς οἴκους ἀφωρισμένους τῷ ἀγιασμῷ αὐτῶν.

Ιεζ. 45,4 Αὐτὸ το τμήμα της γῆς θα εἶναι προωρισμένον δια τους ιερεῖς, οἱ ὁποῖοι υπηρετοῦν εἰς τα Ἅγια, θα εἶναι δια τους λειτουργοὺς, οἱ ὁποῖοι θα υπηρετοῦν τον Κυριον. Εἰς τον τόπον αὐτὸ θα ὑπάρχουν αἱ οικίαι των ιερέων, πλησίον του ιεροῦ, και χωρισμέναι ἀπὸ τα οικήματα των ἄλλων πολιτῶν.

Ιεζ. 45,5 εἴκοσι και πέντε χιλιάδας μῆκος και εὖρος εἴκοσι χιλιάδες ἔσται τοῖς Λευίταις τοῖς λειτουργοῦσι τῷ οἴκῳ, αυτοῖς εἰς κατάσχεσιν, πόλεις τοῦ κατοικεῖν.

Ιεζ. 45,5 Ἄλλο τμήμα μῆκος εἴκοσι πέντε χιλιάδων πῆχεων και πλάτους εἴκοσι χιλιάδων θα εἶναι κατοχὴ των Λευιτῶν, οἱ ὁποῖοι υπηρετοῦν στον ναόν. Ἐκεῖ θα ἔχουν αὐτοὶ τας κατοικίας των.

Ιεζ. 45,6 και την κατάσχεσιν της πόλεως δώσεις πέντε χιλιάδας εὖρος και μῆκος πέντε και εἴκοσι χιλιάδας· ὃν τρόπον ἡ ἀπαρχὴ των ἁγίων παντὶ οἴκῳ Ἰσραήλ ἔσονται.

Ιεζ. 45,6 Εἰς κατοχὴν της ἄλλης πόλεως θα παραχωρήσῃς ἔκτασιν πλάτους πέντε χιλιάδων και μῆκος εἴκοσι πέντε χιλιάδων πῆχεων. Αὐτός ο χώρος θα εἶναι πλησίον της ἀγίας μερίδος και θα ἀνήκῃ εἰς ὅλον τον Ἰσραηλιτικὸν λαόν.

Ιεζ. 45,7 και τῷ ἡγουμένῳ ἐκ τούτου και ἀπὸ τούτου εἰς τας ἀπαρχὰς των ἁγίων εἰς κατάσχεσιν της πόλεως, κατὰ πρόσωπον των ἀπαρχῶν των ἁγίων και κατὰ πρόσωπον της κατασχέσεως της πόλεως τα προς θάλασσαν και ἀπὸ των προς θάλασσαν προς ἀνατολάς, και το μῆκος ὡς μία των μερίδων ἀπὸ των ὁρίων των προς θάλασσαν και το μῆκος ἐπὶ τα ὄρια τα προς ἀνατολάς της γῆς.

Ιεζ. 45,7 Εἰς δε τον ἄρχοντα θα παραχωρηθῆ ἓνα τμήμα, το ὁποῖον θα εὐρίσκειται ἐκατέρωθεν του τμήματος των ιερέων και του τμήματος της πόλεως. Ἡ μία του πλευρὰ ἡ προς την Μεσόγειον, ἡ προς δυσμὰς, θα ἔχῃ μῆκος ἴσον με τον χώρον των ιερέων και του τμήματος της πόλεως. Τόσου μῆκος θα εἶναι και ἡ προς ἀνατολάς πλευρὰ.

Ιεζ. 45,8 και ἔσται αὐτῷ εἰς κατάσχεσιν ἐν τῷ Ἰσραήλ, και ου καταδυναστεύουσιν οὐκέτι οἱ ἀφηγούμενοι τοῦ Ἰσραήλ τον λαόν μου, και την γῆν κατακληρονομήσουσιν οἴκος Ἰσραήλ κατὰ φυλάς αὐτῶν.

Ιεζ. 45,8 Αὐτὸ το τμήμα θα εἶναι ὑπὸ την ἰδιοκτησίαν των ἀρχόντων του Ἰσραήλ και ἔτσι αὐτοὶ, οικονομικῶς ἀνεξάρτητοι, δεν θα καταδυναστεύουν πλέον τον λαόν μου τον Ἰσραηλιτικόν. Την υπόλοιπον ἔκτασιν της χώρας θα διανεμῶν οἱ Ἰσραηλίται μεταξύ των κατὰ τας φυλάς αὐτῶν.

Ιεζ. 45,9 τὰδε λέγει Κύριος Θεός· ἰκανούσθω ὑμῖν, οἱ ἀφηγούμενοι τοῦ Ἰσραήλ· ἀδικίαν και τλαιπωρίαν ἀφέλεσθε και κρίμα και δικαιοσύνην ποιήσατε, ἐξάρκατε καταδυναστείαν ἀπὸ τοῦ λαοῦ μου, λέγει Κύριος Θεός.

Ιεζ. 45,9 Αὐτὰ λέγει Κυριος ο Θεός· "ἀρχηγοὶ του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, φθάνουν πλέον αἱ αμαρτίαι, τας ὁποίας διεπράξατε κατὰ το παρελθόν. Αφαιρέσατε τώρα και σταματήσατε τας ἀδικίας και τας καταδυναστεύσεις, που στο παρελθόν

επράξατε, και εφαρμόσατε τώρα δικαίας κρίσεις και πράξεις. Σταματήστε τους εκβιασμούς σας από τον λαόν μου, λέγει ο Κύριος.

Ιεζ. 45,10 ζυγός δίκαιος και μέτρον δίκαιον και χοϊνίξ δικαία έστω υμίν.

Ιεζ. 45,10 Ακριβή ας είναι τα ζύγια σας, δίκαια τα μέτρα σας.

Ιεζ. 45,11 το μέτρον και η χοϊνίξ ομοίως μία έσται τού λαμβάνειν· το δέκατον τού γομόρ η χοϊνίξ, και το δέκατον τού γομόρ το μέτρον, προς το γομόρ έσται ίσον.

Ιεζ. 45,11 Το μέτρον και η χοϊνίξ πρέπει να είναι του αυτού περιεχομένου. Το εν δέκατον του γομόρ θα είναι η χοϊνίξ και το μέτρον θα είναι επίσης το ενδέκατον του γομόρ. Το γομόρ θα είναι η βάση της συγκρίσεως και μετρήσεως αυτών.

Ιεζ. 45,12 και τα στάθμια είκοσιν οβολοί· οι πέντε σίκλοι πέντε, και οι δέκα σίκλοι δέκα, και πενήκοντα σίκλοι η μνά έσται υμίν. -

Ιεζ. 45,12 Ο σίκλος βασικόν μέτρον θα είναι είκοσι οβολοί. Οι πέντε σίκλοι θα είναι ακριβώς πέντε και οι δέκα σίκλοι ακριβώς δέκα. Η μνα θα είναι δια σας πενήκοντα σίκλοι.

Ιεζ. 45,13 Καί αύτη η απαρχή, ήν αφοριείτε, έκτον μέτρον από τού γομόρ τού πυρού και το έκτον τού οιφί από τού κόρου των κριθών.

Ιεζ. 45,13 Αυτή δε θα είναι η προσφορά, την οποίαν θα ξεχωρίσετε από τα προϊόντα σας δια τον άρχοντα. Το ένα έκτον του μέτρον, το οποίον, όπως ελέχθη, είναι το δέκατον του γομόρ, σίτου και το ένα έκτον του οιφί από την κριθήν σας. Το οιφί, ίσον με το μέτρον, είναι υποδιαίρεσις του κόρου.

Ιεζ. 45,14 και το πρόσταγμα τού ελαίου· κοτύλην ελαίου από δέκα κοτυλών, ότι αι δέκα κοτύλαι εισί γομόρ.

Ιεζ. 45,14 Το δικαίωμα του ελαίου είναι μία κοτύλη ελαίου από τας δέκα κοτύλας της παραγωγής σας. Αι δέκα κοτύλαι είναι ίσαι προς ένα γομόρ.

Ιεζ. 45,15 και πρόβατον από των δέκα προβάτων αφαιρέμα εκ πασών των πατριών τού Ισραήλ εις θυσίας και εις ολοκαυτώματα και εις σωτηρίου τού εξιλάσκεσθαι περι υμών λέγει Κύριος Θεός.

Ιεζ. 45,15 Ενα πρόβατον από τα δέκα θα αφαιρηται από τα πρόβατα όλων των φυλών του Ισραήλ δια τας θυσίας, δια τα ολοκαυτώματα και τας θυσίας σωτηρίου, δια να προσφέρωνται αυτά εις εξιλέωσίν σας, λέγει Κύριος ο Θεός.

Ιεζ. 45,16 και πάς ο λαός δώσει την απαρχήν ταύτην τώ αφηγουμένω τού Ισραήλ.

Ιεζ. 45,16 Όλος ο λαός θα διδη τας προαναφερθείσας αυτάς εκλεκτάς προσφοράς στον άρχοντα του Ισραήλ.

Ιεζ. 45,17 και διά τού αφηγουμένου έσται τα ολοκαυτώματα και αι θυσίαι και αι σπονδαί έσονται εν ταίς εορταίς και εν ταίς νομηνίαις και εν τοίς σαββάτοις και εν πάσαις ταίς εορταίς οίκου Ισραήλ· αυτός ποιήσει τα υπέρ αμαρτίας και την θυσίαν και τα ολοκαυτώματα και τα τού σωτηρίου τού εξιλάσκεσθαι υπέρ τού οίκου Ισραήλ.

Ιεζ. 45,17 Είναι δε καθήκον του άρχοντος να μεριμνά δια την προσφοράν ολοκαυτωμάτων, θυσιών και σπονδών κατά τος εορτάς, κατά την πρώτην εκάστου μηνός, κατά τα Σαββάτα και εις όλας τας άλλας εορτάς του ισραηλιτικού λαού. Αυτός θα προσφέρει τας θυσίας υπέρ των αμαρτιών του λαού, όπως επίσης και θυσίας δι' ολοκαυτώματα και θυσίας σωτηρίου δια την εξιλέωσιν του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 45,18 Τάδε λέγει Κύριος Θεός· εν τώ πρώτω μηνί μια τού μηνός λήψεσθε μόσχον εκ βοών άμωμον τού εξιλάσασθαι το άγιον.

Ιεζ. 45,18 Αυτά λέγει Κύριος ο Θεός· Κατά την πρώτην ημέραν εκάστου μηνός θα πάρετε από τα βόδια σας ένα μόσχον υγιή και αρτιμελή, δια να καθαρισθή κάθε τυχόν μολυσμός του Ιερού χώρου.

Ιεζ. 45,19 και λήφεται ο ιερεύς από τού αίματος τού εξιλασμού και δώσει επί τας φλιάς τού οίκου και επί τας τέσσαρας γωνίας τού ιερού και επί το θυσιαστήριον και επί τας φλιάς της πύλης της αυλής της εσωτέρας.

Ιεζ. 45,19 Ο ιερεύς θα πάρη από το αίμα του εξιλαστηρίου αυτού θύματος και θα αλείψη με αυτό το κατώφλιον του ναού του Κυρίου, τας τέσσαρας γωνίας του ιερού θυσιαστηρίου, το θυσιαστήριον και τα κατώφλια της πύλης της εσωτερικής αυλής.

Ιεζ. 45,20 και ούτως ποιήσεις εν τώ μηνί τώ εβδόμω, μια τού μηνός, λήψη παρ εκάστου απόμοιραν και εξιλάσεσθε τον οίκον.

Ιεζ. 45,20 Το ίδιο πράγμα θα κάμης κατά τον έβδομον μήνα, την πρώτην του μηνός. Θα πάρης από καθένα το μερίδιον, που ανήκει στον Θεόν, και θα καθαρίσετε τον ναόν του Κυρίου.

Ιεζ. 45,21 και εν τώ πρώτω μηνί, τεσσαρεσκαδεκάτη τού μηνός, έσται υμίν το πάσχα εορτή· επτά ημέρας άζυμα έδεσθε.

Ιεζ. 45,21 Κατά δε την δεκάτην τετάρτην του πρώτου μηνός θα τελήται η εορτή του Πασχα. Επί επτά ημέρας θα τρώγετε άζυμα.

Ιεζ. 45,22 και ποιήσει ο αφηγούμενος εν εκείνη τή ημέρα υπέρ αυτού και τού οίκου και υπέρ παντός τού λαού της γής μόσχον υπέρ αμαρτίας.

Ιεζ. 45,22 Κατά την ημέραν εκείνην ο άρχων θα προσφέρει υπέρ του εαυτού του, υπέρ του ναού και υπέρ όλου του λαού της χώρας ένα μόσχον εις συγχώρησιν των αμαρτιών.

Ιεζ. 45,23 και τας επτά ημέρας της εορτής ποιήσει ολοκαυτώματα τώ Κυρίω, επτά μόσχους και επτά κριούς αμώμους καθ ημέραν, τας επτά ημέρας και υπέρ αμαρτίας έριφον αιγών καθ ημέραν.

Ιεζ. 45,23 Κατά τας επτά ημέρας της εορτής του Πασχα θα προσφέρει ολοκαυτώματα στον Κυριον, επτά μόσχους και επτά κριους υγιείς και αρτιμελείς εκάστην ημέραν, κατά τας επτά αυτάς ημέρας. Εκάστην επίσης ημέραν θα προσφέρει και ένα ερίφιον δια τας αμαρτίας.

Ιεζ. 45,24 και θυσίαν πέμμα τώ μόσχω και πέμμα τώ κριώ ποιήσεις και ελαίου το είν τώ πέμματι.

Ιεζ. 45,24 Εις την θυσίαν του μόσχου θα προστίθεται και μία πίττα. Πίττα θα προστίθεται επίσης και εις την θυσίαν του κριου. Καθε πίττα θα έχη ένα ειν ελαίου.

Ιεζ. 45,25 και εν τώ εβδόμω μηνί, πεντεκαδεκάτη τού μηνός, εν τή εορτή, ποιήσεις κατά τα αυτά επτά ημέρας καθώς τα υπέρ της αμαρτίας και καθώς τα ολοκαυτώματα και καθώς το μαναά και καθώς το έλαιον.

Ιεζ. 45,25 Κατά δε τον έβδομον μήνα, την δεκάτην πέμπτην του μηνός, κατά την εορτήν της σκηνοπηγίας, θα κάμης τα ίδια. Επί επτά δηλαδή ημέρας θα προσφέρεις θυσίας, όπως εκείνας που προσέφερες υπέρ αμαρτίας με τα ολοκαυτώματα με τας αναιμάκτους θυσίας και με έλαιον".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 46

Ιεζ. 46,1 Τάδε λέγει Κύριος Θεός· η πύλη η εν τή αυλή τή εσωτέρα η βλέπουσα προς ανατολάς έσται κεκλεισμένη έξ ημέρας τας ενεργούς, εν δε τή ημέρα των σαββάτων ανοιχθήσεται και εν τή ημέρα της νομηνίας ανοιχθήσεται.

Ιεζ. 46,1 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· "η ανατολική πύλη εις την εσωτερικήν αυλήν θα μένη κλειστή κατά τας εξ εργασίμουσ ημέρας. Κατά δε την ημεράν του Σαββάτου θα ανοίγεται. Επίσης ανοικτή θα είναι και κατά την πρώτην εκάστου μηνός.

Ιεζ. 46,2 και εισελεύσεται ο αφηγούμενος κατά την οδόν τού αιλάμ της πύλης της έσωθεν και στήσεται επί τα πρόθυρα της πύλης, και ποιήσουσιν οι ιερείς τα ολοκαυτώματα αυτού και τα τού σωτηρίου αυτού·

Ιεζ. 46,2 Ο Αρχων θα εισέρχεται από τον δρόμον της στοάς της εσωτερικής πύλης και θα σταθή εις τα πρόθυρα της πύλης. Οι ιερείς θα προσφέρουσιν δι' αυτόν τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων και του σωτηρίου του.

Ιεζ. 46,3 και προσκυνήσει επί τού προθύρου της πύλης και εξελεύσεται και η πύλη ου μη κλεισθή έως εσπέρας. και προσκυνήσει ο λαός της γής κατά τα πρόθυρα της πύλης εκείνης εν τοίς σαββάτοις και εν ταίς νομηνίαις εναντίον Κυρίου.

Ιεζ. 46,3 Ο Αρχων θα προσκυνήσει εις τα πρόθυρα της πύλης και θα εξέλθη. Η πύλη δεν θα κλείση έως την εσπέραν. Θα προσκυνήσει επίσης και ο λαός της χώρας εις τα πρόθυρα της πύλης αυτής ενώπιον του Κυρίου κατά τα Σαββατα και την πρώτην εκάστου μηνός.

Ιεζ. 46,4 και τα ολοκαυτώματα προσοίσει ο αφηγούμενος τώ Κυρίω εν τή ημέρα των σαββάτων έξ αμνούς αμώμους και κριόν άμωμον

Ιεζ. 46,4 Ο Αρχων θα προσφέρει τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων προς τον Κυριον. Κατά την ημεράν των Σαββάτων θα προσφέρει έξ αμνούς και ένα κριόν, όλα υγήη και αρτιμελή.

Ιεζ. 46,5 και μαναά πέμμα τώ κριώ και τοίς αμνοίς θυσίαν δόμα χειρός αυτού, και ελαίου το είν τώ πέμματι.

Ιεζ. 46,5 Ωσ αναίμακτον δε θυσίαν θα προσθέση εις την αιματηράν θυσίαν του κριου μίαν πίτταν. Εις δε την αιματηράν θυσίαν των αμνών θα προσφέρει κατά την προαίρεσιν αυτού και ένα ειν ελαίου δια την πίτταν.

Ιεζ. 46,6 και εν τή ημέρα της νομηνίας μόσχον άμωμον και έξ αμνούς, και κριός άμωμος έσται,

Ιεζ. 46,6 Κατά την πρώτην ημεράν εκάστου μηνός θα προσφέρει ένα μόσχον, έξ αμνούς και ένα κριόν, όλα υγήη και αρτιμελή.

Ιεζ. 46,7 και πέμμα τώ κριώ και πέμμα τώ μόσχω έσται μαναά, και τοίς αμνοίς καθώς αν εκποιή η χείρ αυτού, και ελαίου το είν τώ πέμματι.

Ιεζ. 46,7 Μαζή με τον κριον θα προσφερθή η πίττα και με τον μόσχον άλλη πίττα ως αναίμακτος θυσία. Με τους αμνούς θα προσφέρει ως αναίμακτον θυσίαν ο,τι προαιρείται. Μαζή όμως με αυτό το ένα ειν ελαίου δια την πίτταν.

Ιεζ. 46,8 και εν τώ εισπορευέσθαι τον αφηγούμενον κατά την οδόν τού αιλάμ της πύλης εισελεύσεται και κατά την οδόν της πύλης εξελεύσεται.

Ιεζ. 46,8 Ο Αρχων, όταν μεταβαίνει δια τας θυσίας, θα εισέρχεται δια της στοάς της πύλης και θα εξέρχεται πάλιν δια της ιδίας οδού.

Ιεζ. 46,9 και όταν εισπορευήται ο λαός της γής εναντίον Κυρίου εν ταίς εορταίς, ο εισπορευόμενος κατά την οδόν της πύλης της βλεπούσης προς βοράν προσκυνείν εξελεύσεται κατά την οδόν της πύλης της προς νότον, και ο εισπορευόμενος κατά την οδόν της πύλης της προς νότον εξελεύσεται κατά την οδόν της πύλης της προς βοράν· ουκ αναστρέψει κατά την πύλην, εις ήν εισελήλυθεν, αλλ ή κατ ευθύ αυτής εξελεύσεται.

Ιεζ. 46,9 Δια τον λαόν όμως της χώρας, όταν έρχεται ενώπιον του Κυρίου κατά τας εορτάς, κανείς δεν θα επιστρέψη οπίσω εις την πύλην, δια της οποίας εισήλθε, αλλά βαδίζων κατ' ευθειαν εμπρός θα εξέλθη.

Ιεζ. 46,10 και ο αφηγούμενος εν μέσω αυτών εν τώ εισπορευέσθαι αυτούς εισελεύσεται μετ αυτών και εν τώ εκπορευέσθαι αυτούς εξελεύσεται.

Ιεζ. 46,10 Και αυτός ακόμη ο άρχων κατά τας μεγάλας αυτάς εορτάς, που θα είναι εν μέσω του λαού, όταν εισέρχωνται οι άνθρωποι του λαού, θα εισέρχεται και αυτός, και όταν εξέρχεται ο λαός, θα εξέρχεται και εκείνος.

Ιεζ. 46,11 και εν ταίς εορταίς και εν ταίς πανηγύρεσιν έσται το μαναά πέμμα τώ μόσχω και πέμμα τώ κριώ και τοίς αμνοίς καθώς αν εκποιή η χείρ αυτού και ελαίου το είν τώ πέμματι.

Ιεζ. 46,11 Κατά τας μεγάλας εορτάς και τας πανηγύρεις θα προστίθεται εις την αιματηράν θυσίαν του μόσχου και μία πίττα ως αναίμακτος θυσία. Μια πίττα επίσης δια την θυσίαν του κριου και άλλαι δια τας θυσίας των αμνών. Θα δίδεται επίσης και κατά την προαίρεσιν εκάστου απαιρητήτως ένα ειν ελαίου εις κάθε πίτταν.

Ιεζ. 46,12 εάν δε ποιήση ο αφηγούμενος ομολογίαν ολοκαύτωμα σωτηρίου τώ Κυρίω, και ανοίξη εαυτώ την πύλην την βλέπουσαν κατά ανατολάς και ποιήσει το ολοκαύτωμα αυτού και τα τού σωτηρίου αυτού, ον τρόπον ποιεί εν τή ημέρα των σαββάτων, και εξελεύσεται και κλείσει τας θύρας μετά το εξελθείν αυτόν.

Ιεζ. 46,12 Όταν ο άρχων προσφέρει προαιρετικήν θυσίαν ολοκαυτωματος η ευχαριστήριον θυσίαν επί τη σωτηρία στον Κυριον, θα ανοίγεται δι' αυτόν η προς ανατολάς πύλη και θα προσφέρει το ολοκαύτωμά του και την θυσίαν του σωτηρίου, όπως πράττει κατά την ημεράν του Σαββάτου. Θα εξέλθη δε έπειτα και θα κλείση τας θύρας της πύλης μετά την εξοδόν του.

Ιεζ. 46,13 και αμνόν ενιαύσιον άμωμον ποιήσει εις ολοκαύτωμα καθ ημεράν τώ Κυρίω, πρωϊ ποιήσει αυτόν·

Ιεζ. 46,13 Επίσης θα προσφέρει αυτός προς τον Κυριον κάθε ημεράν ως ολοκαύτωμα ένα αμνόν ενός έτους χωρίς κανένα ελάττωμα, θα προσφέρει δε αυτόν κατά την πρωϊαν.

Ιεζ. 46,14 και μαναά ποιήσει επ αυτώ το πρωϊ έκτον τού μέτρου και ελαίου το τρίτον τού είν τού αναμείξει την σεμίδαλιν μαναά τώ Κυρίω, πρόσταγμα διαπαντός.

Ιεζ. 46,14 Μαζή με την αιματηράν θυσίαν του αμνού αυτού θα προσφέρει ως αναίμακτον θυσίαν εν έκτον του μέτρου σημιγδάλι και από το έλαιον ένα τρίτον του ειν. Να ανομιχθή δε η αναίμακτος θυσία του σημιγδαλιού με το έλαιον, δια να προσφερθή στον Κυριον. Αυτός θα είναι ο παντοτεινός νόμος.

Ιεζ. 46,15 ποιήσετε τον αμνόν και το μαναά και το έλαιον ποιήσετε το πρωϊ ολοκαύτωμα διά παντός.

Ιεζ. 46,15 Θα προσφέρετε την αιματηράν θυσίαν του αμνού και την αναίμακτον σημιγδαλιού και ελαίου πάντοτε εκάστην πρωϊαν, ως ολοκαύτωμα προς τον Κυριον.

Ιεζ. 46,16 Τάδε λέγει Κύριος Θεός· εάν δώ ο αφηγούμενος δόμα ενί εκ των υιών αυτού εκ της κληρονομίας αυτού, τούτο τοίς

υιοίς αυτού ἔσται κατάσχεσις ἐν κληρονομίᾳ.

Ιεζ. 46,16 Αυτὰ λέγει Κύριος ὁ Θεός· Εἴάν ὁ ἄρχων ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ προσφέρει ἓνα δῶρον στον υἱόν του, τὸ δῶρον αὐτὸ θα μεταβιβάζεται κληρονομικῶς εἰς τὰ παιδιά ἐκείνου. Θα εἶναι ιδιοκτησία τῶν ἐκ κληρονομίας.

Ιεζ. 46,17 εἰάν δε δῶ δόμα ἐν τῶν παιδίων αὐτοῦ, καὶ ἔσται αὐτῶ ἕως τοῦ ἔτους τῆς ἀφέσεως, καὶ ἀποδώσει τῶ ἀφηγουμένῳ πλὴν τῆς κληρονομίας τῶν υἱῶν αὐτοῦ, αὐτοῖς ἔσται.

Ιεζ. 46,17 Εἴάν ὅμως προσφέρει ἓνα ἀκίνητον ὡς δῶρον εἰς κάποιον ἀπὸ τοὺς δούλους του, τὸ δῶρον αὐτὸ θα μὲν ὑπὸ τὴν κατοχήν τοῦ δούλου μέχρι τοῦ ἔτους τῆς ἀφέσεως. Τότεο ελευθερὸς πλέον δούλος θα ἐπιστρέψῃ τὸ δῶρον στον ἄρχοντα. Εἰς τοὺς υἱούς ὅμως καὶ εἰς τὰ τέκνα του θα μὲν πάντοτε κληρονομικῶς το δοθεν δῶρον.

Ιεζ. 46,18 καὶ οὐ μὴ λάβῃ ὁ ἀφηγούμενος ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ λαοῦ τοῦ καταδυναστεύσαι αὐτούς· ἐκ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ κατακληρονομήσει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, ὅπως μὴ διασκορπίζεται ὁ λαός μου ἕκαστος ἐκ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ. -

Ιεζ. 46,18 Ποτέ δε ὁ ἄρχων, δια βίας καὶ καταναγκασμού, δὲν θα πάρῃ ἔδαφος ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ λαοῦ. Μονὸν ἀπὸ τὴν ιδιότην τοῦ ιδιοκτησιᾶν θα δίδῃ εἰς τὰ παιδιά του καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ λαοῦ, δια να μὴ ἐκδιώκωνται καὶ διασκορπίζωνται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ιδιοκτησιᾶν τῶν".

Ιεζ. 46,19 Καὶ εἰσηγάγέ με εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς κατὰ νότου τῆς πύλης εἰς τὴν ἐξέδραν τῶν ἁγίων τῶν ἱερέων τὴν βλέπουσαν πρὸς βορράν, καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ τόπος κεχωρισμένος.

Ιεζ. 46,19 Κατόπιν με ὠδήγησεν εἰς τὴν εἰσοδὸν, ποῦ εἶναι παραπλευρῶς τῆς στοᾶς, εἰς τὰ ἱερά οικήματα, τὰ προωρισμένα δια τοὺς ἱερεῖς· αὐτὰ, ποῦ εὐρίσκονται πρὸς βορράν τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ εἶδα κάποιον ξεχωριστόν τόπον.

Ιεζ. 46,20 καὶ εἶπε πρὸς με· οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὐ ἐψήσουσιν ἐκεῖ οἱ ἱερεῖς τὰ ὑπὲρ ἀγνοίας καὶ τὰ ὑπὲρ ἀμαρτίας καὶ ἐκεῖ πέψουσι τὸ μαναά τὸ παράπαν τοῦ μὴ ἐκφέρειν εἰς τὴν αὐλήν τὴν ἐξωτέραν τοῦ ἁγιάζειν τὸν λαόν.

Ιεζ. 46,20 Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ ὁ ὁδηγός μου· "αὐτός ὁ τόπος θα εἶναι τὸ μαγειρεῖον, ὅπου θα βράζουν οἱ ἱερεῖς τὰ υπολείμματα τῶν θυσιῶν, αἱ ὁποῖα ἔχουν προσφερθῆ δια τὰ ἐξ ἀγνοίας ἀμαρτήματα, ὅπως καὶ δια τὰ βαρύτερα. Ἐκεῖ θα ζυμώνουν οἱ ἱερεῖς τὴν ἀναίμακτον θυσίαν τοῦ σημιγδαλιού. Ἐτσι τίποτε ἀπὸ τὰς θυσίας δὲν θα ἐξάγεται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐλήν, δια να μὴ ἐρχεται ἔτσι εἰς ἐπαφήν με τὸν λαόν".

Ιεζ. 46,21 καὶ ἐξήγαγέ με εἰς τὴν αὐλήν τὴν ἐξωτέραν καὶ περιήγαγέ με ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς αὐλῆς, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ κατὰ τὸ κλίτος τῆς αὐλῆς·

Ιεζ. 46,21 Με ἔβγαλε κατόπιν ὁ ὁδηγός μου καὶ με περιέφερον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐλήν, εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῆς γωνίας. Καὶ ἰδοὺ εἰς κάθε γωνίαν ὑπήρχε καὶ αὐλή.

Ιεζ. 46,22 ἐπὶ τὰ τέσσαρα κλίτη τῆς αὐλῆς αὐτὴ μικρά, μήκους πηχῶν τεσσαράκοντα καὶ εὖρος πηχῶν τριάκοντα, μέτρον ἐν ταῖς τέσσαρσι.

Ιεζ. 46,22 Εἰς τὰς τέσσαρας δηλαδὴ γωνίας τῆς ἐξωτερικῆς αὐλῆς ὑπήρχε καὶ μία μικρὰ αὐτὴ μήκους τεσσαράκοντα πηχεῶν καὶ πλάτους τριάκοντα. Τὰς αὐτὰς διαστάσεις εἶχαν καὶ αἱ τέσσαρες μικραὶ αὐλαί.

Ιεζ. 46,23 καὶ ἐξέδραι κύκλω ἐν αὐταῖς, κύκλω ταῖς τέσσαρσι, καὶ μαγειρεία γεγονότα ὑποκάτω τῶν ἐξεδρῶν κύκλω.

Ιεζ. 46,23 Γύρω ἀπὸ τὰς αὐλάς αὐτὰς ὑπήρχαν ἀνάγκεια οικήματα. Κατὰ ἀπὸ τὰ οικήματα, γύρω-γύρω, εἶχαν κατασκευασθῆ μαγειρεία.

Ιεζ. 46,24 καὶ εἶπε πρὸς με· οὗτοι οἱ οἶκοι τῶν μαγειρειῶν, οὐ ἐψήσουσιν ἐκεῖ οἱ λειτουργοῦντες τῶ οἴκῳ τὰ θύματα τοῦ λαοῦ.

Ιεζ. 46,24 Μου εἶπε δε ὁ ὁδηγός· "ἐδῶ εἶναι τὰ μαγειρεία, ὅπου οἱ ὑπηρέται θα βράζουν τὰ κρέατα τῶν προσφερομένων ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ θυσιῶν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 47

Ιεζ. 47,1 Καὶ εἰσηγάγέ με ἐπὶ τὰ πρόθυρα τοῦ οἴκου, καὶ ἰδοὺ ὕδωρ ἐξεπορεύετο ὑποκάτωθεν τοῦ αἰθρίου κατὰ ἀνατολάς, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ οἴκου ἔβλεπε κατὰ ἀνατολάς, καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινον ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιού ἀπὸ νότου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον.

Ιεζ. 47,1 Ὁ ἀνὴρ, ὁ ὁποῖός με ὠδηγοῦσε, με ἔφερον ἔπειτα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ, ὕδωρ ἐπηγάξεν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ ὑπαιθρίου τμήματος τῆς εἰσοδοῦ, τοῦ πρὸς ἀνατολάς· ἡ εἰσοδος τοῦ ναοῦ εὐρίσκετο πρὸς ἀνατολάς. Τὸ ὕδωρ αὐτὸ κατήρχετο δεξιὰ καὶ νοτιῶς ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τῶν ὀλοκαυτωμάτων.

Ιεζ. 47,2 καὶ ἐξήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βορράν καὶ περιήγαγέ με τὴν ὁδὸν ἐξωθεν πρὸς τὴν πύλην τῆς αὐλῆς τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ ἰδοὺ τὸ ὕδωρ κατεφέρετο ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιού.

Ιεζ. 47,2 Ἐπειτα ὁ ὁδηγός μου με ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ὁδόν, ἡ ὁποῖα διέρχεται ἀπὸ τὴν πρὸς βορράν ἐσωτερικὴν πύλην, καὶ με περιέφερον στο ἐξωτερικόν τοῦ οικοδομήματος ἕως εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀνατολικὴν πύλην. Καὶ ἰδοὺ τὸ νερὸ κατήρχετο ἀπὸ τὴν δεξιάν πλευράν, νοτιῶς δηλαδὴ τοῦ ναοῦ.

Ιεζ. 47,3 καθὼς ἐξοδος ἀνδρὸς ἐξεναντίας, καὶ μέτρον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διεμέτρησε χιλίους ἐν τῶ μέτρῳ, καὶ διήλθεν ἐν τῶ ὕδατι ὕδωρ ἀφέσεως·

Ιεζ. 47,3 Ὁ ὁδηγός μου ἐπροχώρησεν ἀπέναντί μου καὶ με τὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χεῖρα του, ἐμέτρησε τὴν ῥοήν τοῦ ποταμοῦ, χιλίους πήχεις, βαδίζων μέσα στο ὕδωρ. Διότι τὸ ὕδωρ τούτο ἦτο ἀβαθές καὶ ἐπέτρεπε τὴν διάβασιν.

Ιεζ. 47,4 καὶ διεμέτρησε χιλίους, καὶ διήλθεν ἐν τῶ ὕδατι ὕδωρ ἕως τῶν μηρῶν· καὶ διεμέτρησε χιλίους, καὶ διήλθεν ὕδωρ ἕως ὀσφύος·

Ιεζ. 47,4 Ἐμέτρησεν ἔπειτα ἄλλους χιλίους πήχεις καὶ ἐβάδισε μέσα στο νερὸ μέχρι τοῦ ὕψους τῶν μηρῶν. Ἐπειτα ἐμέτρησεν ἀλλὰ χίλια μέτρα καὶ ἐβαδισε μέσα στο νερὸ ἕως τὴν μέσην.

Ιεζ. 47,5 καὶ διεμέτρησε χιλίους, καὶ οὐκ ἠδύνατο διελθεῖν, ὅτι ἐξύβριζε τὸ ὕδωρ ὡς ῥοῖζος χειμάρου, ὃν οὐ διαβήσονται.

Ιεζ. 47,5 Ἐμέτρησε καὶ ἄλλους χιλίους πήχεις καὶ δὲν ἠμποροῦσε πλέον να διέλθῃ δια μέσου τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, διότι τὸ νερὸ ἐβούλζεν ὡσαν ὀρμητικὸς χεῖμαρρος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς να διαβῆ.

Ιεζ. 47,6 καὶ εἶπε πρὸς με· εἰς ὁρᾶκα, υἱὲ ἀνθρώπου; καὶ ἠγαγέ με καὶ ἐπέστρεψέ με ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ.

Ιεζ. 47,6 Καὶ ὁ ὁδηγός μου εἶπε· "εἶδες, υἱὲ ἀνθρώπου;" Ἐπειτὰ με ἐπανέφερον εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ιεζ. 47,7 ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ δένδρα πολλὰ σφόδρα ἐνθεν καὶ ἐνθεν.

Ιεζ. 47,7 Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἶδα, ὅτι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἐντεύθεν καὶ ἐντεύθεν ὑπήρχον πολλὰ δένδρα.

Ιεζ. 47,8 καὶ εἶπε πρὸς με· τὸ ὕδωρ τούτο τὸ ἐκπορευόμενον εἰς τὴν Γαλιλαίαν τὴν πρὸς ἀνατολάς καὶ κατέβαινον ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν καὶ ἤρχετο ἕως ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐπὶ τὸ ὕδωρ τῆς διεκβολῆς, καὶ υἰγιάσει τὰ ὕδατα.

Ιεζ. 47,8 Ο Οδηγός μου είπε: "το νερό τούτο θα ρεύση προς την Γαλιλαίαν, έπειτα εις την προς ανατολάς περιοχίην. Θα στραφή κατόπιν προς την Αραβίαν και δια μέσου της κοιλάδος του Ιορδάνου θα κατευθυνθή έως την Νεκράν Θαλασσαν. Εκεί δε που θα εκβάλλη ο ποταμός, θα καταστήση υγιή τα ύδατα της.

Ιεζ. 47,9 και έσται πάσα ψυχή των ζώων των εκζεόντων επί πάντα, εφ' ά αν επέλθη εκεί ο ποταμός, ζήσεται. και έσται εκεί ιχθύς πολυς σφόδρα, ότι ήκει εκεί το ύδωρ τούτο, και υγιάσει και ζήσεται πάν εφ' ό αν έλθη ο ποταμός εκεί, ζήσεται.

Ιεζ. 47,9 Ολοι δε αι ζωντανάι υπάρξεις της περιοχής εκείνης, που προηγουμένως λόγω της ξηρασίας απέθνησκον, όταν θα απλωθή εκεί ο ποταμός, θα αναζωογονηθούν, και ως εκ των γλυκέων υδάτων του ποταμού πλήθη ιχθύων θα αναπτυχθούν, διότι εκεί θα έχη απλωθή το υγιές τούτο ύδωρ και θα εξυγιάνη και θα αναζωογονήση τα πάντα. Καθε περιοχή, όπου θα απλωθή ο ποταμός, θα γεμίση από ζωήν.

Ιεζ. 47,10 και στήσονται εκεί αλιείς από Αιναγαδών έως Εναγαλείμ· ψυγμός σαγιωνών έσται, καθ' εαυτήν έσται, και οι ιχθύες αυτής ως οι ιχθύες της θαλάσσης της μεγάλης, πλήθος πολυ σφόδρα.

Ιεζ. 47,10 Θα εγκαθίσθωσι εκεί πολυαριθμοι αλιεις από Αιναγαδών έως Εναγαλείμ. Εκεί θα στεγνώνουν τα πολλά δικτυά των καθ' όλην την απέραντον όχθην οι αλιείς, οι δε ιχθύες της υδατινης αυτής περιοχής θα είναι από απόψεως μεγέθους και γεύσεως ωςάν της Μεσογείου Θαλάσσης, αναριθμητα πλήθη.

Ιεζ. 47,11 και εν τή διεκβολή αυτού και εν τή επιστροφή αυτού και εν τή υπεράρσει αυτού ου μη υγιάσωσιν· εις άλας δέδονται.

Ιεζ. 47,11 Κατόπιν ο ποταμός θα εκβάλλη εις την Νεκράν Θαλασσαν, θα κάμη δίνας, θα υψωθούν υπερβολικά τα νερά του, τα οποία θα παύσουν εκεί να είναι ζωογόνα, καθώς θα χύνωνται εις της Νεκράς Θαλάσσης τα ύδατα, διότι έχουν αυτά προορισθή να είναι πυκνότερα εις αλάτι.

Ιεζ. 47,12 και επί τού ποταμού αναβήσεται, επί τού χείλους αυτού ένθεν και ένθεν πάν ξύλον βρώσιμον, ου μη παλαιωθή επ αυτού, ουδέ μη εκλείπη ο καρπός αυτού· της καινότητος αυτού πρωτοβολήσει, διότι τα ύδατα αυτών εκ των αγίων ταύτα εκπορεύεται, και έσται ο καρπός αυτών εις βρώσιν και ανάβασιν αυτών εις υγίαιαν.

Ιεζ. 47,12 Εις τας όχθας του ποταμού, εις την μίαν και εις την άλλην πλευράν, θα υπάρχουν όλα τα καρποφόρα δένδρα. Κανένα δε από αυτά δεν θα γηράση, ούτε και θα παύσουν να φέρουν καρπούς. Εκεί τα δένδρα θα πετάξουν ζωηρά τα πρώτα των βλαστάρια και θα μείνουν πάντοτε νέα και ο πρώτος καρπός των θα ανανεώνεται συνεχώς, διότι τα ύδατα, από τα οποία θα ποτίζονται, πηγάζουν από τα άγια, και ο καρπός των δένδρων αυτών θα είναι προς διατροφήν, τα δε φύλλα των θα παρέχουν θεραπείαν και υγίαιαν".

Ιεζ. 47,13 Τάδε λέγει Κύριος Θεός· ταύτα τα όρια κατακληρονομήσετε της γής, ταίς δώδεκα φυλαίς των υιών Ισραήλ πρόσθεσις σχοινίσματος.

Ιεζ. 47,13 Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· "αυτά είναι τα όρια της χώρας, την οποίαν δια κλήρου θα διανεμίετε εις τας δώδεκα φυλάς των Ισραηλιτών. Θα προσθέσετε όμως διπλήν μερίδα στο μερίδιον του Ιωσήφ.

Ιεζ. 47,14 και κατακληρονομήσετε αυτήν έκαστος καθώς ο αδελφός αυτού, εις ήν ήρα την χείρά μου τού δούναι αυτήν τοίς πατράσιν αυτών, και πεσειται η γη αύτη υμίν εν κληρονομία.

Ιεζ. 47,14 Καθένας από σας θα κληρονομήση ίσην έκτασιν και θα έχη τα αυτά δικαιώματα εις την χώραν αυτήν, δια την οποίαν εγώ ύψωσα το χέρι μου και έδωσα όρκον στους προγόνους σας, Η χώρα αυτή θα περιέλθη εις σας ως κληρονομία.

Ιεζ. 47,15 και ταύτα τα όρια της γής της προς βοράν· από θαλάσσης της μεγάλης της καταβαινούσης και περισχιζούσης της εισόδου Ημάθ Σεδαδά,

Ιεζ. 47,15 Αυτά δε είναι τα όριο της χώρας προς βορράν. Από την Μεσόγειον Θαλασσαν θα παρέτε τον δρόμον που κατεβαίνει και διασχιζει την Ημάθ έως Σεδαδά.

Ιεζ. 47,16 Βηρωθά Σεβραίμ Ηλιάμ αναμέσον ορίων Δαμασκού και αναμέσον ορίων Ημάθ, αυλή τού Σαυνάν, αί εισιν επάνω των ορίων Αυρανίτιδος.

Ιεζ. 47,16 Βηρωθά, Σεβραίμ, Ηλιάμ, πόλεις αι οποίαι ευρίσκονται μεταξύ των ορίων της Δαμασκού και τη Ημάθ, τοποθεσίαν του Σαυνάν, η οποία είναι επάνω από τα σύνορα της Αυρανίτιδος.

Ιεζ. 47,17 ταύτα τα όρια από της θαλάσσης από της αυλής τού Αινάν, όρια Δαμασκού και τα προς βοράν.

Ιεζ. 47,17 Προς βορραν δε από της Μεσογείου Θαλάσσης, αυτά είναι τα σύνορα από την τοποθεσίαν Αινάν, τα σύνορα της Δαμασκού και τα προς βορράν αυτών.

Ιεζ. 47,18 και τα προς ανατολάς αναμέσον της Αυρανίτιδος και αναμέσον Δαμασκού και αναμέσον της Γαλααδίτιδος και αναμέσον της γής τού Ισραήλ, ο Ιορδάνης διορίζει επί την θάλασσαν την προς ανατολάς Φοινικώνος· ταύτα τα προς ανατολάς.

Ιεζ. 47,18 Τα προς ανατολάς σύνορα ευρίσκονται μεταξύ των συνόρων της Ανανίτιδος και της Δαμασκού. Το όριον δε, που διέρχεται μεταξύ Γαλαάδ και της χώρας του Ισραήλ, είναι ο Ιορδάνης που καθορίζει τα προς την Νεκράν Θαλασσαν ανατολικά όρια της χώρας μέχρι του Φοινικώνος της Ιεριχούς. Αυτά είναι τα προς ανατολάς σύνορα.

Ιεζ. 47,19 και τα προς νότον και λίβα από Θαιμάν και Φοινικώνος έως ύδατος Μαριμώθ Κάδης παρεκτείνον επί την θάλασσαν την μεγάλην·

Ιεζ. 47,19 Τα προς νότον και προς δυσμάς σύνορα αρχίζουν από Θαιμάν και από τον Φοινικώνα της Ιεριχούς έως εις τα ύδατα Μαριμώθ Καδης. Επεκτείνονται δε μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης.

Ιεζ. 47,20 τούτο το μέρος νότος και λίψ. τούτο το μέρος της θαλάσσης της μεγάλης· ορίζει έως κατέναντι της εισόδου Ημάθ, έως εισόδου αυτού· ταύτά εστι τα προς θάλασσαν Ημάθ.

Ιεζ. 47,20 Τα δε προς νοτιοδυτικά μέρη έχουν σύνορα προς δυσμάς την Μεσόγειον Θαλασσαν, και από του ορίου αυτού έως απέναντι της εισόδου Ημάθ. Αυτά είναι τα προς δυσμάς όρια.

Ιεζ. 47,21 και διαμερίσετε την γήν ταύτην αυτοίς, ταίς φυλαίς τού Ισραήλ.

Ιεζ. 47,21 Θα διαμοιράσετε, λοιπόν, την χώραν εις τας φυλάς του Ισραήλ.

Ιεζ. 47,22 βαλείτε αυτήν εν κλήρω υμίν και τοίς προσηλύτοις τοίς παροικούσιν εν μέσω υμών, οίτινες εγέννησαν υιούς εν μέσω υμών· και έσονται υμίν ως αυτόχθονες εν τοίς υιοίς τού Ισραήλ, μεθ υμών φάγονται εν κληρονομία εν μέσω των φυλών τού Ισραήλ·

Ιεζ. 47,22 Δια την διανομήν της θα ρίψετε κλήρους δια τους εαυτούς σας και δια τους ξένους, οι οποίοι κατοικούν μεταξύ σας και έχουν αποκτήσει οικογενείας. Αυτοί θα είναι όπως και οι εντόπιοι, ίσοι με τους άλλους Ισραηλίτας, μαζί με τους

οποιους θα φάγουν τους καρπούς της χώρας κληρονομούντες και αυτοί το αναλογούν μερίδιον μεταξύ των φυλών του Ισραήλ.

Ιεζ. 47,23 και έσονται εν φυλή προσηλύτων εν τοίς προσηλύτοις τοίς μετ αυτών, εκεί δώσετε κληρονομίαν αυτοίς, λέγει Κύριος Θεός.

Ιεζ. 47,23 Εις την φυλήν, εις την οποίαν ανήκουν οι ξένοι αυτοί, θα δώσετε και εις αυτούς κληρονομίαν", λέγει Κυριος ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 48

Ιεζ. 48,1 Καί ταύτα τα ονόματα των φυλών· από της αρχής της προς βοράν κατά το μέρος της καταβάσεως του περισχίζοντος επί την είσοδον της Ημάθ αυλής του Αινάν, όριον Δαμασκού προς βοράν κατά μέρος Ημάθ αυλής, και έσται αυτοίς τα προς ανατολάς έως προς θάλασσαν Δάν, μία.

Ιεζ. 48,1 Αυτά είναι τα ονόματα των φυλών και το μερίδιον εκάστης· Αυτό το βόρειον άκρον, από το μέρος του κατερχομένου και διασχίζοντος μέχρι της εισόδου της Ημάθ, της τοποθεσίας Αινάν, του βορείου αυτού συνόρου της Δαμασκού, στο μέρος της περιοχής Ημάθ, από ανατολών μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης προς δυσμάς, θα είναι μία μερίς δια την φυλήν Δαν.

Ιεζ. 48,2 και από των ορίων του Δάν τα προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Ασσήρ, μία.

Ιεζ. 48,2 Από τα νότια σύνορα της φυλής Δαν, από ανατολάς έως δυσμάς εις την Μεσόγειον Θαλασσαν, θα είναι άλλη μερίς δια την φυλήν Ασσήρ.

Ιεζ. 48,3 και από των ορίων Ασσήρ από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Νεφθαλίμ, μία.

Ιεζ. 48,3 Από τα νότια σύνορα της φυλής Ασσήρ, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της Μεσογείου Θαλάσσης, θα είναι άλλη μερίς δια την φυλήν Νεφθαλίμ.

Ιεζ. 48,4 και από των ορίων Νεφθαλίμ από ανατολών έως των προς θάλασσαν Μανασσή, μία.

Ιεζ. 48,4 Από τα νότια όρια της Νεφθαλίμ, από ανατολάς έως εις την Μεσόγειον Θαλασσαν, θα είναι μία μερίς δια την φυλήν Μανασσή.

Ιεζ. 48,5 και από των ορίων Μανασσή από των προς ανατολάς ως των προς θάλασσαν Εφραΐμ, μία.

Ιεζ. 48,5 Από τα νότια σύνορα της φυλής Μανασσή, από ανατολών έως δυσμάς εις την Μεσόγειον Θαλασσαν, μία μερίς δια την φυλήν Εφραΐμ.

Ιεζ. 48,6 και από των ορίων Εφραΐμ από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν ουβήν, μία.

Ιεζ. 48,6 Από τα νότια σύνορα της φυλής Εφραΐμ, από ανατολών μέχρι δυσμών εις θάλασσαν Μεσόγειον, άλλη μερίς δια την φυλήν Ρουβήν.

Ιεζ. 48,7 και από των ορίων ουβήν από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Ιούδα, μία.

Ιεζ. 48,7 Από τα νότια σύνορα της φυλής Ρουβήν, αυτό ανατολικά μέχρι δυτικά όρια, άλλη μερίς δια την φυλήν Ιούδα.

Ιεζ. 48,8 και από των ορίων Ιούδα από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν έσται η απαρχή του αφορισμού, πέντε και είκοσι χιλιάδες εύρος και μήκος καθώς μία των μερίδων από των προς ανατολάς και έως των προς θάλασσαν, και έσται το άγιον εν μέσω αυτών·

Ιεζ. 48,8 Συνορα με την περιοχόν της φυλής Ιούδα, από το ανατολικόν αυτής όριον μέχρι του δυτικού θα είναι ο κλήρος, τον οποίον θα διαχωρίσετε. Αυτός ο κλήρος θα έχη πλάτος είκοσι πέντε χιλιάδες και μήκος ίσον προς μίαν εκάστην από τας άλλας μερίδας, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της χώρας. Εν τω μέσω της περιοχής αυτής θα υπάρχη ο Ιερός χώρος του ναού

Ιεζ. 48,9 απαρχή, ήν αφοριούσι τώ Κυρίω, μήκος πέντε και είκοσι χιλιάδες και εύρος είκοσι και πέντε χιλιάδες.

Ιεζ. 48,9 Η μερίς, την οποίαν θα ξεχωρίσουν και θα αφιερώσουν στον Κυριον, θα έχη μήκος είκοσι πέντε χιλιάδας και πλάτος είκοσι πέντε χιλιάδας πήχεις.

Ιεζ. 48,10 τούτων έσται η απαρχή των αγίων· τοίς ιερεύσι, προς βοράν πέντε και είκοσι χιλιάδες και προς θάλασσαν πλάτος δέκα χιλιάδες και προς ανατολάς πλάτος δέκα χιλιάδες και προς νότον μήκος είκοσι και πέντε χιλιάδες, και το όρος των αγίων έσται εν μέσω αυτού·

Ιεζ. 48,10 Αυτή θα είναι η μερίς των αγίων. Εις τους ιερείς θα δοθή περιοχή, η οποία κατά το βόρειον μέρος θα έχη μήκος είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις, προς δυσμάς δέκα χιλιάδες πλάτος, προς ανατολάς δέκα χιλιάδες και προς νότον είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις. Το όρος του αγίου ναού θα είναι στο μέσον της περιοχής αυτής.

Ιεζ. 48,11 τοίς ιερεύσι τοίς ηγιασμένοις, υιοίς Σαδδούκ, τοίς φυλάσσουνι τας φυλακάς του οίκου, οίτινες ουκ επλανήθησαν εν τή πλανήσει υιών Ισραήλ, ον τρόπον επλανήθησαν οι Λευίται,

Ιεζ. 48,11 Εις τους ιερείς, τους καθιερωμένους από τους απογόνους Σαδδούκ, ο οποίοι έχουν αναλάβει ως υπηρεσίαν των την φύλαξιν του ναού και οι οποίοι εις εποχήν, που οι Ισραηλίται μαζί με του Λευΐτας απεστάτησαν από τον Θεόν, αυτοί δεν απεπλανήθησαν εις δρόμους αποστασίας,

Ιεζ. 48,12 και έσται αυτοίς η απαρχή δεδομένη εκ των απαρχών της γής, άγιον αγίων από των ορίων των Λευιτών.

Ιεζ. 48,12 εις αυτούς εδόθη η εκλεκτή αυτή μερίς από τας άλλας εκλεκτά μερίδας της χώρας. Το αγιώτατον αυτό τμήμα αποτελεί το μερίδιον αυτών των Λευιτών.

Ιεζ. 48,13 τοίς δε Λευίταις τα χόμομενα των ορίων των ιερέων, μήκος πέντε και είκοσι χιλιάδες, και εύρος δέκα χιλιάδες. πάν το μήκος πέντε και είκοσι χιλιάδες και εύρος είκοσι χιλιάδες.

Ιεζ. 48,13 Εις δε τους Λευΐτας εδόθη περιοχή συνορεύουσα με εκείνην των ιερέων. Το μήκος αυτής είναι είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις και το πλάτος δέκα χιλιάδες. Ολη δε η περιοχή η δοθείσα εκ τους ιερείς και τους Λευΐτας ήτο μήκου μεν είκοσι πέντε χιλιάδων και πλάτους είκοσι χιλιάδων πήχειων.

Ιεζ. 48,14 ου πραθήσεται εξ αυτού ουδέ καταμετρηθήσεται, ουδέ αφαιρεθήσεται τα πρωτογεννήματα της γής, ότι άγιον εστι τώ Κυρίω.

Ιεζ. 48,14 Από την περιοχόν αυτήν τίποτε δεν θα πωλήται, ούτε θα καταμετρήται προς ανταλλαγήν, ούτε και τα πρωτογεννήματα της χώρας αυτής θα αφαιρεθούν, διότι ο τόπος αυτό είναι αφιερωμένος στον Κυριον.

Ιεζ. 48,15 τας δε πέντε χιλιάδας τας περισσάς επί τώ πλάτει επί ταις πέντε, και είκοσι χιλιάσι, προτεΐχισμα έσται τή πόλει εις την κατοικίαν και εις διάστημα αυτού, και έσται η πόλις εν μέσω αυτού.

Ιεζ. 48,15 Αι δε πλεονάζουσαι κατά πλάτος πέντε χιλιάδες πήχεις από τας είκοσι πέντε χιλιάδας της χώρας, θα χρησιμοποιηθούν (ως είδος προτειχίσματος) δια οικήματα της πόλεως Ιερουσαλήμ εις κατοικίας και ως ελεύθερος χώρος της πόλεως. Η πόλις θα είναι εν μέσω της περιοχής αυτής.

Ιεζ. 48,16 και ταύτα τα μέτρα αυτής· από των προς βοράν πεντακόσιοι και τετρακισχίλιοι, και από των προς νότον πεντακόσιοι και τέσσαρες χιλιάδες, και από των προς ανατολάς πεντακόσιοι και τέσσαρες χιλιάδες, και από των προς θάλασσαν τετρακισχιλίους πεντακόσιους.

Ιεζ. 48,16 Αυταί δε θα είναι αι διαστάσεις της πόλεως· προς βοράν τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις, προς νότον τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι, προς ανατολάς τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι κι προς δυσμάς τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις.

Ιεζ. 48,17 και έσται διάστημα τή πόλει προς βοράν διακόσιοι πενήτηκοντα και προς νότον διακόσιοι και πενήτηκοντα και προς ανατολάς διακόσιοι πενήτηκοντα και προς θάλασσαν διακόσιοι πενήτηκοντα.

Ιεζ. 48,17 Θα υπάρχη δε ελεύθερος χώρος προς βοράν της πόλεως διακόσιοι πενήτηκοντα πήχεις, προς νότον διακόσιοι πενήτηκοντα, προς ανατολάς διακόσιοι πενήτηκοντα και προς δυσμάς διακόσιοι πενήτηκοντα πήχεις.

Ιεζ. 48,18 και το περισσόν τού μήκους το εχόμενον των απαρχών των αγίων δέκα χιλιάδες προς ανατολάς και δέκα χιλιάδες προς θάλασσαν· και έσονται αι απαρχαί τού αγίου και έσται τα γεννήματα αυτής εις άρτους τοίς εργαζομένοις την πόλιν·

Ιεζ. 48,18 Η πλεονάζουσα περιοχή κατά μήκος της ιεράς μερίδος δέκα χιλιάδες πήχεις προς ανατολάς και δέκα χιλιάδες πήχεις προς δυσμάς προορίζονται δια την γεωργίαν. Από τα προϊόντα αυτής θα κατασκευάζονται άρτοι δια τους εργαζομένους εις την πόλιν.

Ιεζ. 48,19 οι δε εργαζόμενοι την πόλιν εργώνται αυτήν εκ πασών των φυλών τού Ισραήλ.

Ιεζ. 48,19 Οι εργάται, οι οποίοι θα εργάζωνται δια την πόλιν, θα λαμβάνωνται από όλας τας φυλάς του Ισραήλ.

Ιεζ. 48,20 πάσα η απαρχή πέντε και είκοσι χιλιάδες επί πέντε και είκοσι χιλιάδας· τετράγωνον αφοριείτε αυτού την απαρχήν τού αγίου από της κατασχέσεως της πόλεως.

Ιεζ. 48,20 Ετοι δε η ιερά μερίς θα είναι τετράγωνος έκτασις μήκους και πλάτους είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων. Από αυτήν την έκτασιν θα ξεχωρίσετε τετράγωνον τμήμα, από την έκτασιν δηλαδή της πόλεως δια την περιοχίν του ναού.

Ιεζ. 48,21 το δε περισσόν τώ αφηγουμένω εκ τούτου και εκ τούτου από των απαρχών τού αγίου και εις την κατάσχεσιν της πόλεως επί πέντε και είκοσι χιλιάδας μήκος έως των ορίων των προς ανατολάς και προς θάλασσαν επί πέντε και είκοσι χιλιάδας έως των ορίων των προς θάλασσαν εχόμενα των μεριδών τού αφηγουμένου· και έσται η απαρχή των αγίων και το αγίασμα τού οίκου εν μέσω αυτής.

Ιεζ. 48,21 Η υπόλοιπος έκτασις θα είναι δια τον άρχοντα. Αυτή θα εκτείνεται ένθεν και ένθεν της ιεράς μερίδος και της μερίδος της πόλεως. Η μερίς αυτή θα είναι είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων μήκους μέχρι των ανατολικών ορίων και είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις προς δυσμάς μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης. Αυτή θα είναι η μερίς του άρχοντος. Η ιερά μερίς και ο ναός θα ευρίσκηται εν τώ μέσω αυτής της περιοχής.

Ιεζ. 48,22 και από της κατασχέσεως των Λευιτών και από της κατασχέσεως της πόλεως εν μέσω των αφηγουμένων έσται αναμέσον των ορίων Ιούδα και αναμέσον των ορίων Βενιαμίν των αφηγουμένων έσται. -

Ιεζ. 48,22 Η περιοχή των Λευιτών και η περιοχή της πόλεως θα ευρίσκονται εν μέσω του εκάστοτε άρχοντος. Η δε μερίς του εκάστοτε άρχοντος θα είναι μεταξύ της φυλής του Ιούδα και της φυλής του Βενιαμίν.

Ιεζ. 48,23 Καί το περισσόν των φυλών από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Βενιαμίν, μία.

Ιεζ. 48,23 Και το περισσέυον από τας φυλάς θα είναι νοτιώς της φυλής του Ιούδα από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της χώρας, μία μερίς δια την φυλήν του Βενιαμίν.

Ιεζ. 48,24 και από των ορίων των Βενιαμίν από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Συμεών, μία.

Ιεζ. 48,24 Από τα νότια όρια της φυλής Βενιαμίν, από ανατολών μέχρι δυσμών, άλλη μερίς δια την φυλήν Συμεών.

Ιεζ. 48,25 και από των ορίων των Συμεών από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Ισάχαρ, μία.

Ιεζ. 48,25 Από τα νότια σύνορα της φυλής Συμεών, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της χώρας, θα είναι μία μερίς δια την φυλήν Ισάχαρ.

Ιεζ. 48,26 και από των ορίων των Ισάχαρ από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Ζαβουλών, μία.

Ιεζ. 48,26 Από τα νότια όρια της φυλής Ισάχαρ, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά σύνορα της χώρας, ετέρα μερίς δια την φυλήν του Ζαβουλών.

Ιεζ. 48,27 και από των ορίων των Ζαβουλών από των προς ανατολάς έως των προς θάλασσαν Γάδ, μία.

Ιεζ. 48,27 Από τα νότια σύνορα της φυλής Ζαβουλών, από τα ανατολικά έως τα δυτικά όρια της χώρας, άλλη μερίς δια την φυλήν του Γαδ.

Ιεζ. 48,28 και από των ορίων των Γάδ από των προς ανατολάς έως των προς λίβα και έσται τα όρια αυτού από Θαιμάν και ύδατος Μαριμώθ Κάδης κληρονομίας έως της θαλάσσης της μεγάλης.

Ιεζ. 48,28 Από δε τα νότια σύνορα της φυλής Γαδ, από τα ανατολικά όρια της χώρας μέχρι των νοτιοδυτικών συνόρων από Θαιμάν και των υδάτων Μαριμώθ Καδης, η κληρονομία φθάνει έως την Μεσόγειον Θάλασσαν.

Ιεζ. 48,29 αυτή η γη, ήν βαλείτε εν κλήρω ταίς φυλαίς τού Ισραήλ, και ούτοι οι διαμερισμοί αυτών, λέγει Κύριος Θεός. -

Ιεζ. 48,29 Αυτή είναι η χώρα, δια την διανομήν της οποίας εις τας φυλάς του Ισραήλ θα ρίψετε κλήρους. Αυτή είναι η διαίρεσις κατά τας φυλάς αυτών, λέγει ο Κύριος.

Ιεζ. 48,30 Καί αύται αι διεκβολαί της πόλεως αι προς βοράν, τετρακισχίλιοι και πεντακόσιοι μέτρω.

Ιεζ. 48,30 Αύται είναι, αι έξοδοι της πόλεως αι προς βοράν· τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις η εκτασις της πλευράς αυτής.

Ιεζ. 48,31 και αι πύλαι της πόλεως επ ονόματι φυλών τού Ισραήλ· πύλαι τρεις προς βοράν, πύλη ουβήν μία και πύλη Ιούδα μία και πύλη Λευϊ μία.

Ιεζ. 48,31 Αι πύλαι της πόλεως θα είναι επ' ονόματι των φύλων του Ισραήλ. Πύλαι τρεις προς βοράν, μία πύλη του Ρουβήν, μία πύλη του Ιούδα και άλλη πύλη του Λευϊ.

Ιεζ. 48,32 και τας προς ανατολάς τετρακισχίλιοι και πεντακόσιοι· και πύλαι τρεις, πύλη Ιωσήφ μία και πύλη Βενιαμίν μία και πύλη Δάν μία.

Ιεζ. 48,32 Προς ανατολάς η έκτασις είναι πάλιν τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις. Επί της πλευράς αυτής είναι τρεις

πύλαι· μία πύλη του Ιωσήφ, μία πύλη του Βενιαμίν, μία πύλη Δαν.

Ιεζ. 48,33 και τα προς νότον τετρακισχίλιοι και πεντακόσιοι μέτρω· και πύλαι τρεις, πύλη Συμεών μία και πύλη Ισάχαρ μία και πύλη Ζαβουλών μία.

Ιεζ. 48,33 Προς νότον η έκτασις είναι τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις. Και εις την πλευράν αυτήν τρεις πύλαι· μία πύλη του Συμεών, μία πύλη του Ισάχαρ και μία πύλη του Ζαβουλών.

Ιεζ. 48,34 και τα προς θάλασσαν τετρακισχίλιοι και πεντακόσιοι μέτρω· πύλαι τρεις, πύλη Γάδ μία και πύλη Ασσήρ μία και πύλη Νεφθαλίμ μία.

Ιεζ. 48,34 Προς δυσμάς είναι έκτασις τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων πήχεων. Τρεις πύλαι εις την πλευράν αυτήν· μία πύλη Γαδ, μία πύλη Ασσήρ και μία πύλη Νεφθαλίμ.

Ιεζ. 48,35 κύκλωμα δέκα και οκτώ χιλιάδες. και το όνομα της πόλεως, αφ ής αν ημέρας γένηται, έσται το όνομα αυτής.

Ιεζ. 48,35 Η περίμετρος της πόλεως είναι δεκαοκτώ χιλιάδες πήχεις. Το όνομα της πόλεως θα δοθή κατά την ημέραν, κατά την οποίαν αυτή θα ανοικοδομηθή.

ΔΑΝΙΗΛ - ΣΩΣΑΝΑ

ΣΩΣΑΝΑ

(ενσωματωμένο στο Βιβλίο του Δανιήλ)

Σωσ. 1,1 Καί ήν ανήρ οικών εν Βαβυλώνι, και όνομα αυτώ Ιωακείμ.

Σωσ. 1,1 Υπήρχεν ένας ανήρ, κάτοικος της Βαβυλώνος, ο οποίος ονομάζετο Ιωακείμ.

Σωσ. 1,2 και έλαβε γυναίκα, ή όνομα Σωσάννα, θυγάτηρ Χελκίου, καλή σφόδρα και φοβουμένη τον Κύριον·

Σωσ. 1,2 Αυτός επήρεν ως σύζυγον του μίαν γυναίκα, η οποία ονομάζετο Σωσάννα και ήτο θυγάτηρ του Χελκίου. Αυτή ήτο ωραιότητα και πολύ ευσεβής ενώπιον του Κυρίου.

Σωσ. 1,3 και οι γονείς αυτής δίκαιοι και εδίδαξαν την θυγατέρα αυτών κατά τον νόμον Μωυσή.

Σωσ. 1,3 Αλλά και οι γονείς της επίσης ήσαν ευσεβείς και ενάρετοι. Εδίδαξαν δε και εμόρφωσαν την θυγατέρα αυτών σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως.

Σωσ. 1,4 και ήν Ιωακείμ πλούσιος σφόδρα, και ήν αυτώ παράδεισος γειντιών τώ οίκω αυτού· και προς αυτόν προσήγοντο οι Ιουδαίοι διά το είναι αυτόν ενδοξότερον πάντων.

Σωσ. 1,4 Ο Ιωακείμ ήτο πολύ πλούσιος, είχε δε πλησίον της οικίας του ένα ωραίον δενδροφυτευμένον κήπον. Εις τον οίκον του Ιωακείμ προσήρχοντο τακτικά οι Ιουδαίοι, διότι αυτός ήτο ο επισημότερος μεταξύ όλων των εκεί εγκατεστημένων Ιουδαίων.

Σωσ. 1,5 και απεδείχθησαν δύο πρεσβύτεροι εκ τού λαού κριται εν τώ ενιαυτώ εκείνω, περι ών ελάλησεν ο δεσπότης, ότι εξήλθεν ανομία εκ Βαβυλώνος εκ πρεσβυτέρων κριτών, οί εδόκουν κυβερνάν τον λαόν.

Σωσ. 1,5 Κατά το έτος εκείνο ανεδείχθησαν ως δικασταί του λαού δύο κατά την ηλικίαν πρεσβύτεροι Ιουδαίοι. Δια κάτι τέτοιους τύπους είχαν είπει κάπου ο Κυριος· η παρανομία εβγήκεν από την Βαβυλώνα, από γέροντας δικαστάς οι οποίοι εθεωρούντο και ενεφανίζοντο ως κυβερνήται του λαού.

Σωσ. 1,6 ούτοι προσεκαρτέρουν εν τή οικία Ιωακείμ, και ήρχοντο προς αυτούς πάντες οι κρινόμενοι.

Σωσ. 1,6 Αυτοί προσήρχοντο συχνότερον και έμενον επί μακρότερον χρόνον εις την οικίαν του Ιωακείμ. Προς αυτούς δε προσήρχοντο και όλοι οι Ιουδαίοι, όσοι είχαν μεταξύ των διαφοράς.

Σωσ. 1,7 και εγένετο ηνίκα απέτρεχεν ο λαός μέσον ημέρας, εισεπορεύετο Σωσάννα και περιεπάτει εν τώ παραδείσω τού ανδρός αυτής.

Σωσ. 1,7 Κατά την μεσημβριαν, όταν οι επισκέπται απήρχοντο, η Σωσάννα έκαμινε τον περίπατόν της στον κήπον του ανδρός της.

Σωσ. 1,8 και εθεώρουν αυτήν οι δύο πρεσβύτεροι καθ ημέραν εισπορευομένην και περιπατούσαν και εγένοντο εν επιθυμία αυτής.

Σωσ. 1,8 Οι δύο αυτοί προχωρημένης ηλικίας δικασταί την περιειργάζοντο κάθε ημέραν, όταν αυτή εισήρχετο στον κήπον και περιπατούσε. Εκυριεύθησαν δε από πονηράν σαρκικήν επιθυμίαν δι' αυτήν.

Σωσ. 1,9 και διέστρεψαν τον εαυτών νούν και εξέκλιναν τους οφθαλμούς αυτών τού μη βλέπειν εις τον ουρανόν, μηδέ μνημονεύειν κριμάτων δικαίων.

Σωσ. 1,9 Ο νους των διεστράφη και εσκοτίσθη και δεν ηθέλησαν να ανυψώσουν τα βλέμματά των προς τον ουρανόν, προς τον δίκαιον και παντεπόπτην Θεόν, ούτε και να ενθυμηθούν τας δικαίας εντολάς και κρίστος του Θεού.

Σωσ. 1,10 και ήσαν αμφότεροι κατανενυγμένοι περι αυτής και ουκ ανήγγειλαν αλλήλοις την οδύνην αυτών,

Σωσ. 1,10 Είχαν και οι δύο πληγωθή από το σαρκικόν πάθος των προς αυτήν. Δεν ανεκοίνωσαν δε ο ένας προς τον άλλον τον εσωτερικόν των πόνον από την σφοδρότητα του σαρκικού πάθους,

Σωσ. 1,11 ότι ησχύνοντο αναγγείλαι την επιθυμίαν αυτών ότι ήθελον συγγενέσθαι αυτή.

Σωσ. 1,11 διότι εντρεποντο να καταστήση ο ένας προς τον άλλον γνωστήν την επιθυμίαν των, ότι δηλαδή είχαν πόθον να έλθουν εις σαρκικήν ένωσιν με εκείνην.

Σωσ. 1,12 και παρετηρούσαν φιλοτίμως καθ ημέραν οράν αυτήν.

Σωσ. 1,12 Με επιμονήν δε εξεμεταλλεύοντο κάθε ευκαιριαν, δια να την παρακολουθούν και να την βλέπουν κάθε ημέραν.

Σωσ. 1,13 και είπαν έτερος τώ έτέρω πορευθώμεν δή εις οίκον, ότι αρίστου ώρα εστί. και εξελθόντες διεχωρίσθησαν απ αλλήλων,

Σωσ. 1,13 Καποιαν μεσημβριαν, όταν όλοι είχαν αποχωρήσει, είπεν ο ένας στον άλλον· "ας πάμε πλέον στο σπίτι μας, διότι τώρα είναι ώρα του γεύματος". Εβγήκαν από τον κήπον και εχωρίσθησαν ο ένας από τον άλλον.

Σωσ. 1,14 και ανακάμψαντες ήλθον επί το αυτό και ανετάζοντες αλλήλους την αιτίαν, ωμολόγησαν την επιθυμίαν αυτών· και τότε κοινή συνετάξαντο καιρόν ότε αυτήν δυνήσονται ευρείν μόνην.

Σωσ. 1,14 Ομως ο καθένας ιδιαιτέρως επέστρεψεν στον κήπον του Ιωακείμ, συνηντήθησαν, χωρίς να το θέλουν, και ηρώτησαν ο ένας τον άλλον την αιτίαν, δια την οποίαν επέστρεψαν. Ωμολόγησαν και οι δύο την επιθυμίαν των. Τοτε

συνεφώνησαν μεταξύ των και ώρισαν καιρόν, κατά τον οποίον θα ημπορούσαν να εύρουν αυτήν μόνην.

Σωσ. 1,15 και εγένετο εν τώ παρατηρείν αυτούς ημέραν εύθετον εισήλθέ ποτε καθώς εχθές και τρίτης ημέρας μετά δύο μόνων κορασιών και επεθύμησε λούσασθαι εν τώ παραδείσω, ότι καύμα ήν.

Σωσ. 1,15 Συνέβη δε, ενώ αυτοί επερίμεναν να εύρουν την κατάλληλον ημέραν, η Σωσάννα, όπως εσυνήθιζε και κατά τας άλλας ημέρας, εισήλθεν στον κήπον, συνοδευομένη από δύο μόνων μικράς υπηρετίας χωρίς κανένα άλλον, δια να λουσθή στον κήπον, διότι έκαμνε ζέστη.

Σωσ. 1,16 και ουκ ήν ουδείς εκεί πλην οι δύο πρεσβύτεροι κεκρυμμένοι και παρατηρούντες αυτήν.

Σωσ. 1,16 Εκεί δεν υπήρχε κανένας άλλος πλην των δύο πρεσβυτέρων, οι οποίοι ήσαν κρυμμένοι και παρατηρούσαν εμπαθώς την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,17 και είπε τοίς κορασίσις· ενέγκατε δή μοι έλαιον και σμήγματα και τας θύρας τού παραδείσου κλείσατε, όπως λούσωμαι.

Σωσ. 1,17 Η Σωσάννα είπεν εις τας δύο υπηρετίας της· "φέρετέ μου αρωματικόν έλαιον και τα άλλα ειδικ καθαριότητος, και κλείσατε τας θύρας του κήπου, δια να λουσθώ".

Σωσ. 1,18 και εποίησαν καθώς είπε και απέκλεισαν τας θύρας τού παραδείσου και εξήλθαν κατά τας πλαγίας θύρας ενέγκα τα προστεταγμένα αυταίς και ουκ είδωσαν τους πρεσβυτέρους, ότι ήσαν κεκρυμμένοι.

Σωσ. 1,18 Αι κορασίδες εκείναι έκαμαν όπως είπεν εις αυτάς η Σωσάννα. Επειτα εβγήκαν από τας πλαγίας θύρας του κήπου, δια να φέρουν εκείνα που η κυρια των τας είχε διατάξει. Δεν είδαν δε τους πρεσβυτέρους, διότι εκείνοι ήσαν κρυμμένοι.

Σωσ. 1,19 και εγένετο ως εξήλθοσαν τα κοράσια, και ανέστησαν οι δύο πρεσβύται και επέδραμον αυτή

Σωσ. 1,19 Όταν, λοιπόν, εξήλθαν τα δύο κοράσια, εσηκώθησαν οι δύο αυτοί πρεσβύτεροι και έτρεξαν προς την Σωσάνναν

Σωσ. 1,20 και είπον· ιδού αι θύραι τού παραδείσου κέκλεινται, και ουδείς θεωρεί ημάς, και εν επιθυμία σου εσμεν· διό συγκατάθω ημίν και γενού μεθ ημών·

Σωσ. 1,20 και είπαν· "ιδού αι θύραι του κήπου είναι κλεισταί και κανείς δεν μας βλέπει. Επιθυμούμεν να ενωθούμε σαρκικώς μαζή σου. Λοιπόν, χωρίς καμμίαν αντίστασιν, ενώσου μαζή μας.

Σωσ. 1,21 ει δε μη, καταμαρτυρήσομέν σου ότι ήν μετά σου νεανίσκος και διά τούτο εξαπέστειλας τα κοράσια από σου.

Σωσ. 1,21 Εάν τυχόν και δεν υποχωρήσης εις την πρότασίν μας, θα καταθέσωμεν μαρτυρίαν εναντίον σου, ότι κάποιος νέος ήτο μαζή σου και δι' αυτόν τον λόγον απεμάκρυνες από κοντά σου τα δύο κοράσια".

Σωσ. 1,22 και ανεστέναξε Σωσάννα και είπε· στενά μοι πάντοθεν· εάν τε γάρ τούτο πράξω, θάνατός μοι εστιν, εάν τε μη πράξω, ουκ εκφεύξομαι τας χείρας υμών.

Σωσ. 1,22 Η Σωσάνα ανεστέναξε και είπε· "από παντού υπάρχει στενοχωρία. Ευρίσκομαι εις αδιέξοδον, διότι εάν υποχωρήσω και πράξω αυτό, που μου προτείνετε, με περιμένει ο θάνατος που προκαλεί η αμαρτία. Εάν αρνηθώ να πράξω το πονηρόν, δεν θα γλυτώσω από τα χέρια σας.

Σωσ. 1,23 αιρετώτερόν μοι εστι μη πράξασαν εμπεισείν εις χείρας υμών ή αμαρτείν ενώπιον Κυρίου.

Σωσ. 1,23 Όμως είναι προτιμότερον δι' εμέ να μη αμαρτήσω και να πέσω εις τα χέρια σας, παρά να αμαρτήσω ενώπιον του Κυρίου".

Σωσ. 1,24 και ανεβόησε φωνή μεγάλη Σωσάννα, εβόησαν δε και οι δύο πρεσβύται κατέναντι αυτής.

Σωσ. 1,24 Αμέσως η Σωσάννα εφώναξε με μεγάλην κραυγήν. Εφώναξαν ταυτοχρόνως και οι δύο πρεσβύτεροι, που ευρίσκοντο πλησίον της.

Σωσ. 1,25 και δραμών ο εις ήνοιξε τας θύρας τού παραδείσου.

Σωσ. 1,25 Ο ένας από αυτούς έτρεξε και ήνοιξε τας θύρας, του κήπου.

Σωσ. 1,26 ως δε ήκουσαν την κραυγήν εν τώ παραδείσω οι εκ της οικίας, εισεπήδησαν διά της πλαγίας θύρας ιδείν το συμβεβηκόσ αυτή.

Σωσ. 1,26 Όταν δε οι υπηρεταί της οικίας του Ιωακείμ ήκουσαν τας στον κήπον κραυγάς, εισώρμησαν από την πλαγίαν θύραν του κήπου, δια να ιδουν τι είχε συμβή εις την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,27 ηνίκα δε είπαν οι πρεσβύται τους λόγους αυτών, κατησχύνθησαν οι δούλοι σφόδρα, ότι πώποτε ουκ ερήθη λόγος τοιούτος περί Σωσάννης.

Σωσ. 1,27 Όταν οι δύο εκείνοι πρεσβύτεροι είπαν τας ψευδολογίας των εναντίον της Σωσάννης, κατεντροπιάσθησαν οι υπηρεταί, διότι ποτέ άλλοτε δεν είχε λεχθή τέτοιος πονηρός λόγος δια την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,28 Και εγένετο τή επαύριον ως συνήλθεν ο λαός προς τον άνδρα αυτής Ιωακείμ, ήλθον οι δύο πρεσβύται πλήρεις της ανόμου εννοίας κατά Σωσάννης τού θανατώσαι αυτήν και είπαν έμπροσθεν τού λαού·

Σωσ. 1,28 Κατά την επομένην ημέραν ο λαός των Ιουδαίων συνεκεντρώθη εις την οικίαν του ανδρός της Σωσάννης, του Ιωακείμ. Εκεί προσήλθον και οι δύο πρεσβύτεροι έχοντες στερεάν την απόφασιν της παρανομίας στον εσκοτισμένον νουν των εναντίον της Σωσάννης, δια να την καταδικάσουν εις θάνατον. Αυτοί λοιπόν είπαν ενώπιον όλου του λαού·

Σωσ. 1,29 αποστείλατε επί Σωσάνναν θυγατέρα Χελκίου, ή εστι γυνή Ιωακείμ· οι δε απέστειλαν.

Σωσ. 1,29 "Στείλατε άνθρωπον και φέρετε εδώ την Σωσάνναν, την θυγατέρα του Χελκίου, η οποία είναι σύζυγος του Ιωακείμ". Εκείνοι απέστειλαν προς τούτο ανθρώπους.

Σωσ. 1,30 και ήλθεν αυτή και οι γονείς αυτής και τα τέκνα αυτής και πάντες οι συγγενείς αυτής·

Σωσ. 1,30 Η Σωσάννα ήλθε. Μαζή δε με αυτήν ήλθον οι γονείς της, τα τέκνα της και όλοι οι συγγενείς της.

Σωσ. 1,31 η δε Σωσάννα ήν τρυφερά σφόδρα και καλή τώ είδει.

Σωσ. 1,31 Η Σωσάννα ήτο τρυφερώτατον και ωραιότατον πλάσμα.

Σωσ. 1,32 οι δε παράνομοι εκέλευσαν αποκαλυφθήναι αυτήν, ήν γάρ κατακεκαλυμμένη, όπως εμπλησθώσι τού κάλλους αυτής·

Σωσ. 1,32 Επειδή δε η Σωσάνα ήτο σκεπασμένη, οι παράνομοι εκείνοι πρεσβύτεροι δικασταί της διάταξαν να αφαιρέσουν την καλύπτραν της, δια να ιδουν πάλιν εμπαθώς και χορτάσουν βλέποντες το κάλλος της.

Σωσ. 1,33 έκλαιον δε οι παρ αυτής και πάντες οι ιδόντες αυτήν.

Σωσ. 1,33 Οι συγγενείς της και όλοι εκείνοι, οι οποίοι την είχαν γνωρίσει, έκλαιαν.

Σωσ. 1,34 αναστάντες δε οι δύο πρεσβύται εν μέσω τώ λαώ έθηκαν τας χείρας επί την κεφαλήν αυτής·

Σωσ. 1.34 Εσηκώθησαν τότε οι δύο πρεσβύτεροι εν μέσω του συγκεντρωθέντος πλήθους και έθεσαν τα χέρια των επάνω εις την κεφαλήν της Σωσάννης.

Σωσ. 1.35 η δε κλαίουσα ανέβλεψεν εις τον ουρανόν, ότι ήν η καρδιά αυτής πεποιθία επί τώ Κυρίω.

Σωσ. 1.35 Εκείνη κλαίουσα ύψωσε τα βλέμματά της στον ουρανόν, διότι η καρδιά της είχεν απόλυτον πεποίθησιν στον Κυριον.

Σωσ. 1.36 είπον δε οι πρεσβύται περιπατούντων ημών εν τώ παραδείσω μόνων, εισήλθεν αυτή μετά δύο παιδισκών και απέκλεισε τας θύρας του παραδείσου και απέλυσε τας παιδίσκας·

Σωσ. 1.36 Οι δύο πρεσβύτεροι είπαν· “την ώραν, κατά την οποίαν ημείς περιπατούσαμεν μόνοι στον κήπον, εισήλθεν αυτή μαζί με δύο υπηρετριάς και έκλεισε τας θύρας του κήπου, έδιώξε δε τας υπηρετριάς της.

Σωσ. 1.37 και ήλθε προς αυτήν νεανίσκος, ός ήν κεκρυμμένος, και ανέπεσε μετ αυτής.

Σωσ. 1.37 Τοτε ήλθε προς αυτήν ένας νεαρός ανήρ, ο οποίος ήτο κάπου εκεί κρυμμένος, και έπεσε μαζί με αυτήν δια την αμαρτίαν.

Σωσ. 1.38 ημείς δε όντες εν τή γωνία τού παραδείσου, ιδόντες την ανομίαν εδράμομεν επ αυτούς· και ιδόντες συγγινομένους αυτούς,

Σωσ. 1.38 Ημείς ευρισκόμενοι εις κάποιαν γωνίαν του κήπου, είδαμεν με τα μάτια μας την παρανομίαν αυτήν και ετρέξαμεν προς αυτούς. Τους είδαμεν να αμαρτάνουν.

Σωσ. 1.39 εκείνου μέν ουκ ηδυνήθημεν εγκρατείς γενέσθαι διά το ισχύειν αυτόν υπέρ ημάς και ανοιξαντα τας θύρας εκπετηδηκέναι,

Σωσ. 1.39 Εκείνον, βεβαίως, τον νεαρόν άνδρα δεν ημπορέσαμεν να τον συλλάβωμεν, διότι ήτο ισχυρότερος από ημάς. Ηνοιξε την θύραν και επήδησε έξω από τον κήπον.

Σωσ. 1.40 ταύτης δε επιλαβόμενοι επηρωτώμεν τις ήν ο νεανίσκος,

Σωσ. 1.40 Συνελάβομεν όμως αυτήν και την ερωτούσαμεν· Ποιός ήτο ο νεαρός εκείνος ανήρ;

Σωσ. 1.41 και ουκ ηθέλησεν αγγείλαι ημίν. ταύτα μαρτυρούμεν. και επίστευσεν αυτοίς η συναγωγή ως πρεσβυτέροις τού λαού και κριταίς και κατέκριναν αυτήν αποθανείν.

Σωσ. 1.41 Αυτή δεν ηθέλησε να μας τον φανερώση. Αυτάς τας μαρτυρίας καταθέτομεν”. Ολος ο συγκεντρωμένος εκεί λαός επίστευσεν εις την καταμαρτυριαν εκείνων, διότι ήσαν μεγαλύτεροι κατά την ηλικίαν και δικασταί ως προς το αξίωμα. Ολοι κατεδίκασαν την Σωσάνναν εις θάνατον.

Σωσ. 1.42 ανεβόησε δε φωνή μεγάλη Σωσάννα και είπεν· ο Θεός ο αιώνιος ο των κρυπτών γνώστης, ο ειδώς τα πάντα πριν γενέσεως αυτών,

Σωσ. 1.42 Η Σωσάννά έκραξε τότε με μεγάλην φωνήν προς τον Θεόν και είπε· “Συ ο αιώνιος Θεός, ο οποίος γνωρίζεις τα κρυπτά των ανθρώπων, γνωρίζεις τα πάντα και πριν ακόμη γίνουν,

Σωσ. 1.43 σύ επίστασαι ότι ψευδή μου κατεμαρτύρησαν· και ιδού αποθνήσκω μη ποιήσασα μηδέν ών ούτοι επονηρεύσαντο κατ εμού.

Σωσ. 1.43 συ γνωρίζεις πολύ καλά, ότι ψευδή είναι όλα όσα κατέθεσαν αυτοί εναντίον μου. Ιδού, εξ αιτίας της ψευδολογίας των κατεδικάσθη εις θάνατον. Πεθαίνω χωρίς να έχω πράξει τίποτε από εκείνα, τα οποία αυτοί εν τη πονηρία των εμηχανορράφησαν εναντίον μου”.

Σωσ. 1.44 Και εισήκουσε Κύριος της φωνής αυτής.

Σωσ. 1.44 Ο Κυριος ήκουσε την φωνήν της προσευχής της.

Σωσ. 1.45 και απαγομένης αυτής απολέσθαι, ο Θεός εξήγειρε το πνεύμα το άγιον παιδαριου νεωτέρου, ώ όνομα Δανιήλ,

Σωσ. 1.45 Και ιδού, ενώ εκείνη ωδηγείτο εις θανατικήν εκτέλεσιν, ο Θεός διήγειρε και εφώτισε την άγιαν ψυχήν ενός νεαρού παιδαριου, που ωνομάζετο Δανιήλ.

Σωσ. 1.46 και εβόησε φωνή μεγάλη· αθώς εγώ από τού αίματος ταύτης.

Σωσ. 1.46 Αυτός με μεγάλην φωνήν εφώναξε και είπε· “αθώς είμαι εγώ από την ευθύνην του αδικου αυτού αίματος, που πρόκειται να χυθή”.

Σωσ. 1.47 επέστρεψε δε πάς ο λαός προς αυτόν και είπαν· τις ο λόγος ούτος, ον σύ λελάληκας;

Σωσ. 1.47 Ολος ο λαός εστράφη προς τον Δανιήλ και του είπαν· “τι σημαίνει αυτός ο λόγος, τον οποίον είπες;”

Σωσ. 1.48 ο δε στάς εν μέσω αυτών είπεν· ούτως μωροί οι υιοί Ισραήλ· ουκ ανακρίναντες ουδέ το σαφές επιγνόντες κατεκρίνατε θυγατέρα Ισραήλ;

Σωσ. 1.48 Ο Δανιήλ εστάθη ανάμεσα από αυτούς και είπε· “τόσον μωροί είσθε σεις, οι Ισραηλίται; Χωρίς να ερευνήσετε την υπόθεσιν, χωρίς τίποτε το σαφές και συγκεκριμένον να γνωρίζετε, κατεδικάσατε την θυγατέρα αυτήν του Ισραήλ εις θάνατον;

Σωσ. 1.49 αναστρέψατε εις το κριτήριον· ψευδή γάρ ούτοι κατεμαρτύρησαν αυτής.

Σωσ. 1.49 Επιστρέψατε στο δικαστήριον, διότι αυτοί οι πρεσβύτεροι κατέθεσαν ψευδείς μαρτυρίας εναντίον της”.

Σωσ. 1.50 και ανέστρεψε πάς ο λαός μετά σπουδής. και είπαν αυτώ οι πρεσβύτεροι· δεύρο κάθισον εν μέσω ημών και ανάγγειλον ημίν, ότι σοί δέδωκεν ο Θεός το πρεσβείον.

Σωσ. 1.50 Ολος ο λαός επέστρεψε βιαστικά στο δικαστήριον. Οι πρεσβύτεροι με προφανή ειρωνείαν είπαν στον Δανιήλ· “ελά, λοιπόν, κάθισε ανάμεσά μας και ειπέ την γνώμην σου, διότι φαίνεται ότι έδωσεν ο Θεός εις σε το δικαίωμα του πρεσβυτέρου, να κρίνης και να δικάζης”!

Σωσ. 1.51 και είπε προς αυτούς Δανιήλ· διαχωρίσατε αυτούς απ αλλήλων μακράν, και ανακρινώ αυτούς.

Σωσ. 1.51 Ο Δανιήλ είπε προς τον λαόν· “χωρίσατε τον ένα μακρυνά από τον άλλον και εγώ θα τους εξετάσω ιδιαιτέρως”.

Σωσ. 1.52 ως δε διεχωρίσθησαν εις από τού ενός, εκάλεσε τον ένα αυτών και είπε προς αυτόν· πεπαλαιωμένη ημερών κακών, νύν ήκασιν αι αμαρτίαι σου, ας εποίεις το πρότερον

Σωσ. 1.52 Όταν εχώρισαν τον ένα από τον άλλον, εκάλεσε τον πρώτον από τους δύο ο Δανιήλ και είπε προς αυτόν·

Σωσ. 1.53 κρίνων κρίσεις αδικους και τους μέν αθώους κατακρίνων, απολύων δε τους αιτίους, λέγοντος τού Κυρίου· αθών και δίκαιον ουκ αποκτενείς·

Σωσ. 1.53 “εξέδιδες αδικους αποφάσεις, δια των οποίων τους μεν αθώους κατεδικάζες, τους δε ενόχους ηθώωνες και απέλυες, μολονότι ο Κυριος έλεγε· Δεν θα καταδικάσης και δεν θα παραδώσης εις θάνατον αθών και δίκαιον άνθρωπον.

Σωσ. 1,54 νύν ούν ταύτην είπερ είδες, ειπόν· υπό τι δένδρον είδες αυτούς ομιλούντας αλλήλοις; ο δε είπεν· υπό σχίνον.
Σωσ. 1,54 Εάν, λοιπόν, πράγματι είδες την γυναίκα αυτήν να αμαρτάνη, επέ μας τώρα, κάτω από ποιά δένδρον είδες αυτήν και τον νεαρόν να διαπράττουν αμαρτίαν;" Ο γέρον εκείνος απήντησε· "κάτω από ένα σχίνον".
Σωσ. 1,55 είπε δε Δανιήλ· ορθώς έψευσαι εις την σεαυτού κεφαλήν· ήδη γάρ άγγελος Θεού λαβών φάσιν παρά του Θεού σχίσει σε μέσον.
Σωσ. 1,55 Ο Δανιήλ του απήντησε· "ολοφάνερα και αναισχύντως ψεύδεσαι εις βάρος όμως του κεφαλιού σου, εις βάρος της ζωής σου. Διότι ο άγγελος του Θεού έλαβε πλέον εντολήν παρά του Θεού να σε σχίση στο μέσον".
Σωσ. 1,56 και μεταστήσας αυτόν εκέλευσε προσαγαγείν τον έτερον· και είπεν αυτό· σπέρμα Χαναάν και ουκ Ιούδα, το κάλλος εξηπάτησέ σε, και επιθυμία διέστρεψε την καρδιαν σου·
Σωσ. 1,56 Αφού απεμάκρυνεν αυτόν, διέταξε να παρουσιασθή ενώπιόν του ο άλλος πρεσβύτερος και ηρώτησεν αυτόν· "πονηρέ απόγονε του αμαρτωλού Χαναάν και οχι του Ιούδα, σε εξηπάτησε το κάλλος και διέστρεψε την καρδιαν σου η πονηρά επιθυμία.
Σωσ. 1,57 ούτως εποείτε θυγατράσιν Ισραήλ, και εκείναι φοβούμεναι ωμίλουν υμίν, αλλ ου θυγάτηρ Ιούδα υπέμεινε την ανομιαν υμών.
Σωσ. 1,57 Τέτοιες παρανομίες διεπράττετε με τας θυγατέρας του Ισραήλ, επειδή δε εκείναι σας εφοβούντο, υποχωρούσαν εις τας ανηθίκους προτάσεις σας και ήρχοντο εις σχέσεις μαζί σας. Αλλ' ιδού ότι μία θυγάτηρ της φυλής του Ιούδα δεν ηνέχθη την παρανομίαν σας.
Σωσ. 1,58 νύν ούν λέγε μοι· υπό τι δένδρον κατέλαβες αυτούς ομιλούντας αλλήλοις; ο δε είπεν· υπό πρίνον.
Σωσ. 1,58 Τωρα, λοιπόν, επέ μου· κάτω από ποιά δένδρον συνέλαβες αυτούς να αμαρτάνουν;" Εκείνος είπε· "κάτω από ένα πριναρί".
Σωσ. 1,59 είπε δε αυτό Δανιήλ· ορθώς έψευσαι και σύ εις την σεαυτού κεφαλήν· μένει γάρ ο άγγελος του Θεού την ρομφαίαν έχων πρίσαι σε μέσον, όπως εξολοθρεύση υμάς.
Σωσ. 1,59 Ο Δανιήλ του απήντησε· "ολοφάνερα και αναισχύντως ψεύδεσαι και συ εις βάρος του κεφαλιού σου, εις βάρος της ζωής σου. Διότι ο άγγελος του Θεού με την ρομφαίαν στο χέρι περιμένει την στιγμήν να σε πριονίση στο μέσον και να εξολοθρεύση και τους δυο σας".
Σωσ. 1,60 και ανεβόησε πάσα η συναγωγή φωνή μεγάλη και ευλόγησαν τώ Θεώ τώ σώζοντι τους ελπίζοντας επ αυτόν.
Σωσ. 1,60 Τοτε όλος ο λαός ο συγκεντρωμένος εκραάγασε με φωνήν μεγάλην και εδόξασαν τον Θεόν, ο οποίος σώζει τους αθώους ανθρώπους που στηρίζουν εις αυτόν τας ελπίδας των.
Σωσ. 1,61 και ανέστησαν επί τους δύο πρεσβύτας, ότι συνέστησεν αυτούς Δανιήλ εκ τού στόματος αυτών ψευδομαρτυρήσαντας, και εποίησαν αυτοίς ον τρόπον επονηρεύσαντο τώ πλησίον,
Σωσ. 1,61 Εξηγέρθησαν δε εναντίον των δυο εκείων πρεσβυτέρων, διότι ο Δανιήλ τους απέδειξεν από τας ιδίας αυτών μαρτυρίας ότι εψευδομαρτύρησαν, επέβαλαν ομοφώνως εις αυτούς την ποινήν, την οποίαν εκείνοι εν τη πονηρία των ήθελαν να επιβάλουν εις την πλησίον των, την Σωσάνναν.
Σωσ. 1,62 ποιήσαι κατά τον νόμον Μωυσή, και απέκτειναν αυτούς· και εσώθη αίμα αναίτιον εν τή ημέρα εκείνη.
Σωσ. 1,62 Δια να εκπληρωθή δε ο νόμος του Μωϋσέως, που διατάσσει να επιβάλλεται στον ψευδομαρτυρα η ποινή που θα επεβάλλετο στον αδικως κατασυκοφαντούμενον, τους εφόνευσαν. Και έτσι διεσώθη από βέβαιον θάνατον κατά την ημέραν εκείνην μία αθώα ύπαρξις.
Σωσ. 1,63 Χελκίας δε και η γυνή αυτού ήνεσαν τον Θεόν περί της θυγατρός αυτών μετά Ιωακείμ τού ανδρός αυτής και των συγγενών πάντων, ότι ουχ ευρέθη εν αυτή άσχημον πράγμα.
Σωσ. 1,63 Ο Χελκίας και η σύζυγος του εδόξασαν τον Θεόν δια την σωτηριαν της θυγατρός των, μαζί με τον Ιωακείμ, τον σύζυγόν της Σωσάννης, και με όλους τους συγγενείς των. Διότι δεν ευρέθη καμμία πονηρά πράξις, καμμία ενοχή εις αυτήν.
Σωσ. 1,64 και Δανιήλ εγένετο μέγας ενώπιον τού λαού από της ημέρας εκείνης και επέκεινα.
Σωσ. 1,64 Ο δε Δανιήλ από την ημέραν εκείνην και έπειτα ανεδείχθη μέγας ενώπιον του ιουδαϊκού λαού.

ΔΑΝΙΗΛ - ΒΗΛ ΚΑΙ ΔΡΑΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Δαν. 1,1 Εν έτει τρίτω της βασιλείας Ιωακείμ βασιλέως Ιούδα ήλθε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς Βαβυλώνος εις Ιερουσαλήμ και επολιόρκει αυτήν.
Δαν. 1,1 Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, βασιλέως του βασιλείου Ιούδα, ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, επήλθεν εναντίον της Ιερουσαλήμ και την επαλιορκούσε.
Δαν. 1,2 και έδωκε Κύριος εν χειρί αυτού τον Ιωακείμ βασιλέα Ιούδα και από μέρους των σκευών οικου τού Θεού, και ήνεγκεν αυτά εις γήν Σενναάρ οικου τού Θεού αυτού· και τα σκεύη εισήνεγκεν εις τον οίκον θησαυρού τού Θεού αυτού.
Δαν. 1,2 Ο Κυριος παρέδωκεν εις τα χέρια αυτού αιχμάλωτον τον Ιωακείμ, βασιλέα Ιούδα, και ένα μέρος από τα ιερά σκεύη του ναού του Θεού, τα οποία αυτός έφερεν εις την χώραν Σενναάρ στον ναόν του Θεού του. Τα σκεύη αυτά τα έφερε και τα απέθεσεν στο θησαυροφυλάκιον του ναού του Θεού του.
Δαν. 1,3 και είπεν ο βασιλεύς τώ Ασφανεζ τώ αρχιευνούχω αυτού εισαγαγείν από των υιών της αιχμαλωσίας Ισραήλ και από τού σπέρματος της βασιλείας και από των φορθομίην
Δαν. 1,3 Ο βασιλεύς έδωσεν εντολήν εις τον Ασφανεζ τον αρχιευνούχον να εκλέξη και να οδηγήση εις τα βασιλικά ανάκτορα από τους αιχμαλώτους Ισραηλίτας, μάλιστα δε από όσους κατήγοντο από βασιλικόν γένος και από τους ευγενείς,
Δαν. 1,4 νεανίσκους, οίς ουκ έστιν εν αυτοίς μώμος και καλούς τή όψει και συνιέντας εν πάση σοφία και γινώσκοντας γνώσιν και διανοουμένους φρόνησιν και οίς εστιν ισχύς εν αυτοίς εστάναι εν τώ οίκω ενώπιον τού βασιλέως, και διδάξει αυτοούς γράμματα και γλώσσαν Χαλδαιών.
Δαν. 1,4 νέους άνδρας, στους οποίους δεν θα υπήρχε κανένα σωματικόν ελάττωμα, θα ήσαν ωραίοι κατά την εμφάνισιν, ικανοί προς κάθε σοφίαν, μορφωμένοι και επιστήμονες, ευφυείς, με ζωτικότητα ψυχής και σώματος, δια να παρίστανται στον βασιλικόν οίκον ενώπιον του βασιλέως. Επί πλέον θα έπρεπεν ο Ασφανεζ να φροντίση, ώστε αυτοί να διδαχθούν τα

γράμματα και την γλώσσαν των Χαλδαιών.

Δαν. 1,5 και διέταξεν αυτοίς ο βασιλεύς το της ημέρας καθ' ημέραν από της τραπέζης τού βασιλέως και από τού οίνου τού ποτού αυτού και θρέψαι αυτούς έτη τρία και μετά ταύτα στήναι ενώπιον τού βασιλέως.

Δαν. 1,5 Διέταξεν ακόμη ο βασιλεύς να παρέχεται εις αυτούς κάθε ημέραν τροφή από την βασιλικήν τράπεζαν και οίνος από εκείνον, τον οποίον πίνει ο βασιλεύς. Έτσι να τους θρέψουν και να τους διαπαιδαγωγήσουν επί τρία έτη και έπειτα να εμφανισθούν ενώπιον του βασιλέως.

Δαν. 1,6 και εγένετο εν αυτοίς εκ των υιών Ιούδα Δανιήλ και Ανανίας και Αζαρίας και Μισαήλ.

Δαν. 1,6 Μεταξύ των Ιουδαίων, που επελέγησαν, ήσαν ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Αζαρίας και ο Μισαήλ.

Δαν. 1,7 και επέθηκεν αυτοίς ο αρχιευνούχος ονόματα τώ Δανιήλ Βαλτάσαρ και τώ Ανανία Σεδράχ και τώ Μισαήλ Μισάχ και τώ Αζαρία Αβδεναγώ.

Δαν. 1,7 Ο άρχων των ευνούχων έδωσεν εις αυτούς νέα ονόματα. Τον Δανιήλ ανόμασε Βαλτάσαρ, τον Ανανίαν Σεδράχ, τον Μισαήλ Μισάχ και τον Αζαρίαν Αβδεναγώ.

Δαν. 1,8 και έθετο Δανιήλ εις την καρδιαν αυτού ως ου μη αλισγηθή εν τή τραπέζι τού βασιλέως και εν τώ οίνω τού ποτού αυτού και ηξίωσε τον αρχιευνούχον ως ου μη αλισγηθή.

Δαν. 1,8 Ο Δανιήλ επήρην όλοψύχως την απόφασιν, να μη μολυνθή τρώγων από τα φαγητά της βασιλικής τραπέζης και να μη πίνη από τον οίνον, που έπινεν ο βασιλεύς. Παρεκάλεσε δε επιμόνως και θερμώς τον αρχιευνούχον, να μη τον υποχρέωση και μολυνθή τρώγων φαγητά απαγορευομένα από την θρησκείαν του.

Δαν. 1,9 και έδωκεν ο Θεός τον Δανιήλ εις έλεον και εις οικτιρισμόν ενώπιον τού αρχιευνούχου.

Δαν. 1,9 Έδωκεν ο Θεός, ώστε ο Δανιήλ να εύρη ευμένειαν και συναισθήματα συμπαθείας εκ μέρους του αρχιευνούχου.

Δαν. 1,10 και είπεν ο αρχιευνούχος τώ Δανιήλ· φοβούμαι εγώ τον κύριόν μου τον βασιλέα τον εκτάξαντα την βρώσιν υμών και την πόσιν υμών, μη ποτε ίδη τα πρόσωπα υμών σκυθρωπά παρά τα παιδάρια τα συνήλικα υμών και καταδικάσητε την κεφαλήν μου τώ βασιλεί.

Δαν. 1,10 Είπε δε ο αρχιευνούχος στον Δανιήλ· "εγώ φοβούμαι τον κύριόν μου τον βασιλέα, ο οποίος διέταξε ποίον να είναι το φάγητόν σας και το ποτόν σας. Φοβούμαι, μήπως ίδη τα πρόσωπα σας καταβεβλημένα από την νηστείαν, εν συγκρίσει προς τα πρόσωπα των συνομιλήκων σας, και γίνετε έτσι αφορμή να με καταδικάσετε εις θάνατον, να διατάξη τον αποκεφαλισμόν μου ο βασιλεύς".

Δαν. 1,11 και είπε Δανιήλ προς Αμελσάδ, ον κατέστησεν ο αρχιευνούχος επί Δανιήλ, Ανανίαν, Μισαήλ, Αζαρίαν·

Δαν. 1,11 Ο Δανιήλ είπε προς τον Αμελσάδ, τον οποίον ο αρχιευνούχος είχαν εγκαταστήσει υπεύθυνον δια τον Δανιήλ, τον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν.

Δαν. 1,12 πείρασον δή τους παιδάς σου ημέρας δέκα, και δότωσαν ημίν από των σπερμάτων, και φαγώμεθα και ύδωρ πιώμεθα·

Δαν. 1,12 "Καμε μίαν δοκιμήν με ημάς τους δούλους σου. Επί δέκα ημέρας ας μας δώσουν όσπρια να τρώγωμεν και μόνον νερό να πίνωμεν.

Δαν. 1,13 και οφθήτωσαν ενώπιόν σου αι ιδέαι ημών και αι ιδέαι των παιδαρίων των εσθιόντων την τράπεζαν τού βασιλέως, και καθώς εάν ίδης, ποιήσον μετά των παιδων σου.

Δαν. 1,13 Έπειτα δε παρατήρησε συ ο ίδιος με προσοχήν τα πρόσωπα ημών και τα πρόσωπα των άλλων νέων, οι οποίοι θα τρώγουν από την τράπεζαν την βασιλικήν. Συμφωνα δε με ο,τι ίδης, πράξε δι' ημάς τους δούλους σου".

Δαν. 1,14 και εισήκουσεν αυτών και επείρασεν αυτούς ημέρας δέκα.

Δαν. 1,14 Έδέχθη ο Αμελσάδ την παράκλησιν των και τους υπέβαλεν εις δοκιμασίαν επί δέκα ημέρας.

Δαν. 1,15 και μετά το τέλος των δέκα ημερών ωράθησαν αι ιδέαι αυτών αγαθαί και ισχυραί ταίς σαρκίν υπέρ τα παιδάρια τα εσθιόντα την τράπεζαν τού βασιλέως.

Δαν. 1,15 Μετά το τέλος των δέκα ημερών ευρέθησαν, ότι τα πρόσωπά των ήσαν ωραιότερα και τα σώματά των ρωμαλεώτερα από τους νέους, οι οποίοι έτρωγαν από την τράπεζαν του βασιλέως.

Δαν. 1,16 και εγένετο Αμελσάδ αναιρούμενος το δείπνον αυτών και τον οίνον τού πόματος αυτών και εδίδου αυτοίς σπέρματα.

Δαν. 1,16 Εκτοτε ο Αμελσάδ αφαιρούσε πάντοτε το βασιλικόν δείπνον των τεσσάρων παιδων και τον οίνον, τον οποίον θα έπιναν, και έδιδεν εις αυτούς όσπρια και άλλας φυτικές τροφάς.

Δαν. 1,17 και τα παιδάρια ταύτα, οι τέσσαρες αυτοί, έδωκεν αυτοίς ο Θεός σύνεσιν και φρόνησιν εν πάση γραμματική και σοφία· και Δανιήλ συνήκεν εν πάση οράσει και ενυπνίοις.

Δαν. 1,17 Εις τους νέους αυτούς, στους τέσσαρας Ισραηλίτας, έδωκεν ο Θεός σύνεσιν και φρόνησιν και προόδον εις τα χαλδαϊκά γράμματα και εις την σοφίαν των Χαλδαιών. Ο Δανιήλ μάλιστα ήτο εις θέσιν να κατανοή και να ερμηνεύη κάθε ειδός οράματος και ονειρών.

Δαν. 1,18 και μετά το τέλος των ημερών, ών είπεν ο βασιλεύς εισαγαγείν αυτούς, και εισήγαγεν αυτούς ο αρχιευνούχος εναντίον Ναβουχοδονόσορ.

Δαν. 1,18 Μετά το πέρας του χρονικού διαστήματος, που ο βασιλεύς είχαν ορίσει να παρουσιάσουν αυτούς ενώπιόν του, ο αρχιευνούχος τους έφερε πράγματι ενώπιον του Ναβουχοδονόσορος.

Δαν. 1,19 και ελάλησε μετ αυτών ο βασιλεύς, και ουχ ευρέθησαν εκ πάντων αυτών όμοιοι Δανιήλ και Ανανία και Μισαήλ και Αζαρία· και έστησαν ενώπιον τού βασιλέως.

Δαν. 1,19 Ο βασιλεύς συνωμίλησε με αυτούς. Δεν ευρέθησαν δε από όλους τους αυλικούς και τους δούλους του βασιλέως όμοιοι προς τον Δανιήλ, τον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν. Εκτοτε προσελήφθησαν αυτοί εις την υπηρεσίαν του βασιλέως.

Δαν. 1,20 και εν παντί ρήματι σοφίας και επιστήμης, ών εξήτησε παρ αυτών ο βασιλεύς, εύρεν αυτούς δεκαπλασίονας παρά πάντας τους επαοιδούς και τους μάγους τους όντας εν πάση τή βασιλεία αυτού.

Δαν. 1,20 Εις κάθε δε ζήτημα σοφίας και επιστήμης, στο οποίον τους ερωτούσαν ο βασιλεύς, τους ευρήκε δέκα φορές ανωτέρους από όλους τους εξορκιστάς και τους μάγους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις όλην την έκτασιν του βασιλείου του.

Δαν. 1,21 και εγένετο Δανιήλ έως έτους ενός Κύρου τού βασιλέως.

Δαν. 1,21 Ο Δανιήλ ειδικώτερα παρέμεινεν εις τα ανάκτορα μέχρι του πρώτου έτους της βασιλείας του Κυρου, βασιλέως των

Περσών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Δαν. 2,1 Εν τώ έτει τώ δευτέρω της βασιλείας Ναβουχοδονόσορ ενυπνιάσθη Ναβουχοδονόσορ ενύπνιον, και εξέστη το πνεύμα αυτού, και ο ύπνος αυτού εγένετο απ αυτού.

Δαν. 2,1 Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του, ο Ναβουχοδονόσορ είδεν ένα όνειρον τέτοιο, ώστε εταράχθη το πνεύμα του και έφυγεν ο ύπνος από αυτόν.

Δαν. 2,2 και είπεν ο βασιλεύς καλέσαι τους επαοιδούς και τους μάγους και τους φαρμακούς και τους Χαλδαίους τού αναγγείλαι τώ βασιλεί τα ενύπνια αυτού, και ήλθαν και έστησαν ενώπιον τού βασιλέως.

Δαν. 2,2 Διέταξεν ο βασιλεύς να καλέσουν τους εξορκιστάς, τους μάγους, τους μάντεις, τους σοφούς γενικώς Χαλδαίους, δια να είπουν στον βασιλέα και να εξηγήσουν το όνειρόν του. Ηλθον αυτοί και παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως.

Δαν. 2,3 και είπεν αυτοίς ο βασιλεύς ηνυπνιάσθη, και εξέστη το πνεύμά μου τού γνώναι το ενύπνιον.

Δαν. 2,3 Ο βασιλεύς τους είπεν· "είδα κάποιο όνειρόν και εταράχθη τόσο πολύ το πνεύμα μου, ώστε δεν το ενθυμούμαι πλέον".

Δαν. 2,4 και ελάλησαν οι Χαλδαίοι τώ βασιλεί συριστί· βασιλεύ, εις τους αιώνας ζήθι· σύ ειπόν το ενύπνιον τοίς παισί σου, και την σύγκρισιν αναγγελούμεν.

Δαν. 2,4 Οι Χαλδαίοι αυτοί είπαν προς τον βασιλέα εις την γλώσσαν την αραμαϊκήν· "βασιλεύ, στους αιώνας των αιώνων να ζήσης· αλλά ειπέ εις ημάς τους δούλους σου το όνειρόν σου και ημείς θα σου γνωστοποιήσωμεν την ερμηνείαν του".

Δαν. 2,5 απεκρίθη ο βασιλεύς τοίς Χαλδαίοις· ο λόγος απ εμού απέστη· εάν μη γνωρίζητέ μοι το ενύπνιον και την σύγκρισιν αυτού, εις απώλειαν έσεσθε, και οι οίκοι υμών διαρπαγήσονται·

Δαν. 2,5 Ο βασιλεύς απήντησεν στους Χαλδαίους· "έφυγεν ο λόγος από εμέ, ελησμόνησα το όνειρον. Εάν δεν μου φανερώσετε σεις, ποίον ήτο το όνειρόν μου και ποία είναι η ερμηνεία του, σεις μεν θα καταδικασθήτε εις θάνατον, τα δε σπίτια και η περιουσία σας θα διαρπαγούν·

Δαν. 2,6 εάν δε το ενύπνιον και την σύγκρισιν αυτού γνωρίζητέ μοι, δόματα και δωρεάς και τιμήν πολλήν λήψετε παρ εμού· πλην το ενύπνιον και την σύγκρισιν αυτού απαγγεilate μοι.

Δαν. 2,6 Εάν όμως μου καταστήσετε γνωστόν το όνειρόν και την ερμηνείαν του, θα πάρετε από εμέ αμοιβάς, δώρα και μεγάλας τιμάς. Είπατέ μοι, λοιπόν, το ενύπνιον και την ερμηνείαν του".

Δαν. 2,7 απεκρίθησαν δεύτερον και είπαν· ο βασιλεύς ειπάτω το ενύπνιον τοίς παισίν αυτού, και την σύγκρισιν αυτού αναγγελούμεν.

Δαν. 2,7 Οι μάγοι απεκρίθησαν πάλιν και είπαν· "ο βασιλεύς ας είπη εις ημάς τους δούλους του το ενύπνιόν του και ημείς θα καταστήσωμεν εις αυτόν γνωστήν την ερμηνείαν του".

Δαν. 2,8 και απεκρίθη ο βασιλεύς και είπεν· επ αληθείας οίδα εγώ ότι καιρόν υμείς εξαγοράζετε, καθότι είδετε ότι απέστη απ εμού το ρήμα.

Δαν. 2,8 Ο βασιλεύς απήντησε· "βλέπω πολύ καλά, ότι σεις θέλετε να κερδίζετε καιρόν, διότι ξέρετε, ότι εκείνο που είπα, ότι εξέχασα το όνειρον. Και ξέρετε ποία είναι η απόφασίς μου.

Δαν. 2,9 εάν ούν το ενύπνιον μη αναγγείλητέ μοι, οίδα ότι ρήμα ψευδές και διεφθαρμένον συνέθεσθε ειπείν ενώπιόν μου, έως ού ο καιρός παρέλθη· το ενύπνιόν μου είπατέ μοι, και γνώσομαι ότι την σύγκρισιν αυτού αναγγελειτέ μοι.

Δαν. 2,9 Εάν, λοιπόν, δεν μου αναγγείλετε το όνειρόν μου, έχω σχηματίσει βεβαίαν την πεποίθησιν, ότι ψευδείς και δολίους λόγους έχετε συμφωνήσει να μου πήτε, έως ότου πέραση καιρός. Λοιπόν, είπατέ μοι το όνειρόν μου και ετσι θα μάθω και θα πεισθώ, ότι έχετε την δύναμιν να μου πήτε και την ορθήν ερμηνείαν του".

Δαν. 2,10 απεκρίθησαν οι Χαλδαίοι ενώπιον τού βασιλέως και λέγουσιν· ουκ έστιν άνθρωπος επί της ξηράς, όστις το ρήμα τού βασιλέως δυνήσεται γνωρίζαι, καθότι πάς βασιλεύς μέγας και άρχων ρήμα τοιούτον ουκ επερωτά επαοιδόν, μάγον και Χαλδαίον·

Δαν. 2,10 Οι Χαλδαίοι απεκρίθησαν προς τον βασιλέα και είπαν· "δεν υπάρχει άνθρωπος εις όλην την γην, ο οποίος θα ημπορήσει να αποκαλύψη το πράγμα αυτό, που ζητεί ο βασιλεύς. Διότι κανείς μέγας βασιλεύς, κανένας άρχων κατώτερος δεν εζήτησε ποτέ τέτοιο πράγμα, δεν απηύθυνέ ποτέ τέτοιαν ερώτησιν εις εξορκιστάς, μάγους, μάντεις και σοφούς Χαλδαίους (αστρολόγους).

Δαν. 2,11 ότι ο λόγος, ον ο βασιλεύς επερωτά, βαρύς, και έτερος ουκ έστιν, ός αναγγελει αυτόν ενώπιον τού βασιλέως, αλλ οι θεοί, ών ουκ έστιν η κατοικία μετά πάσης σαρκός.

Δαν. 2,11 Διότι η απαίτησις αυτή του βασιλέως είναι βαρεία και δυσκολωτάτη και δεν υπάρχει κανένας άλλος, ο οποίος θα καταστήσει γνωστόν στον βασιλέα το όνειρόν του πλην από τους θεούς, οι οποίοι όμως δεν κατοικούν ανάμεσά μας, ώστε να τους ερωτήσωμεν".

Δαν. 2,12 τότε ο βασιλεύς εν θυμώ και οργή είπεν απολέσαι πάντας τους σοφούς Βαβυλώνος·

Δαν. 2,12 Τοτε ο βασιλεύς κυριευθείς από μέγαλον θυμόν και επάνω εις την έκρηξιν της οργής του διέταξε να εξολοθρεύσουν όλους τους σοφούς της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,13 και το δόγμα εξήλθε, και οι σοφοί απεκτένοντο, και εζήτησαν Δανιήλ και τους φίλους αυτού ανελείν.

Δαν. 2,13 Η βασιλική διαταγή εξεδόθη και ήρχισαν αι εκτελέσεις των σοφών. Εζήτησαν δε να εύρουν τον Δανιήλ και τους φίλους του, δια να φονεύσουν και εκείνους.

Δαν. 2,14 τότε Δανιήλ απεκρίθη βουλήν και γνώμην τώ Αριώχ τώ αρχιμαγείρω τού βασιλέως, ός εξήλθεν αναιρείν τους σοφούς Βαβυλώνος·

Δαν. 2,14 Τοτε ο Δανιήλ ωμίλησε με σοφίαν και σύνεσιν στον Αριώχ, τον αρχιμάγειρον του βασιλέως, ο οποίος εξήλθε, δια να φονεύση τους σοφούς της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,15 άρχων τού βασιλέως, περι τίνος εξήλθεν η γνώμη η αναιδής εκ προσώπου τού βασιλέως; ε γνώρισε δε ο Αριώχ το ρήμα τώ Δανιήλ.

Δαν. 2,15 "Ω άρχων του βασιλέως, διατί εξεδόθη αυτή η ασεβής και σκληρά διαταγή εκ μέρους του βασιλέως;" Ο Αριώχ κατέστησε γνωστήν στον Δανιήλ την υπόθεσιν αυτήν.

Δαν. 2,16 και Δανιήλ εισήλθε και ηξίωσε τον βασιλέα, όπως χρόνον δώ αυτό, και την σύγκρισιν αυτού αναγγείλη τώ

βασιλεί.

Δαν. 2,16 Τότε ο Δανιήλ εισήλθεν εις τα ανάκτορα και παρεκάλεσε τον βασιλέα, να δώση μικρόν χρονικόν διάστημα εις αυτόν και του υπεσχέθη, ότι θα του γνωστοποιήση και το όνειρον και την ερμηνείαν.

Δαν. 2,17 και εισήλθε Δανιήλ εις τον οίκον αυτού και τώ Ανανία και τώ Μισαήλ και τώ Αζαρία τοίς φίλοις αυτού το ρήμα εγνώρισε·

Δαν. 2,17 Ο Δανιήλ εισήλθε κατόπιν στον οίκον του και κατέστησε γνωστήν την υπόθεσιν αυτήν στον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν.

Δαν. 2,18 και οικτιρμούς εξήτουν παρά τού Θεού τού ουρανού υπέρ τού μυστηρίου τούτου, όπως αν μη απόλωνται Δανιήλ και οι φίλοι αυτού μετά των επιλοίπων σοφών Βαβυλώνας.

Δαν. 2,18 Αμέσως και οι τέσσαρες μαζί παρακαλούσαν τον οικτίρμονα Θεόν του ουρανού, να αποκαλύψη το μυστηριώδες όνειρον του βασιλέως και την ερμηνείαν του, δια να μη καταδικασθούν εις θάνατον ο Δανιήλ και οι φίλοι του μαζί με τους άλλους σοφούς της Βαβυλώνας.

Δαν. 2,19 τότε τώ Δανιήλ εν οράματι της νυκτός το μυστήριον απεκαλύφθη· και ευλόγησε τον Θεόν τού ουρανού Δανιήλ

Δαν. 2,19 Τότε με όραμα της νυκτός απεκαλύφθη στον Δανιήλ το μυστηριώδες όνειρον του βασιλέως. Ο Δανιήλ εδόξασε τον Θεόν του ουρανού

Δαν. 2,20 και είπεν· εϊη το όνομα τού Θεού ευλογημένον από τού αιώνος και έως τού αιώνος, ότι η σοφία και η σύνεσις αυτού εστι·

Δαν. 2,20 και είπεν· "ας είναι δοξασμένον το όνομα του Κυρίου στους αιώνας των αιώνων, διότι εις αυτόν ανήκει και υπάρχει πάσα σοφία και σύνεσις.

Δαν. 2,21 και αυτός αλλοιοί καιρούς και χρόνους, καθιστά βασιλείς και μεθιστά, διδούς σοφίαν τοίς σοφοίς και φρόνησιν τοίς ειδόσι σύνεσιν·

Δαν. 2,21 Αυτός μεταβάλλει εποχάς και χρόνους. Ανεβάζει στους θρόνους και καταβιβάζει από θρόνους βασιλείς. Αυτός δίδει σοφίαν στους σοφούς, σύνεσιν και ορθοφροσύνην στους συνετούς.

Δαν. 2,22 αυτός αποκαλύπτει βαθεία και απόκρυφα, γινώσκων τα εν τώ σκότει, και το φώς μετ αυτού εστι·

Δαν. 2,22 Αυτός αποκαλύπτει τα βαθεία και απόκρυφα γεγονότα και νοήματα. Αυτός γνωρίζει και τα στο σκότος τελεσιουργούμενα έργα, διότι μαζί με αυτόν υπάρχει το φως.

Δαν. 2,23 σοί, ο Θεός των πατέρων μου, εξομολογούμαι και αινώ, ότι σοφίαν και δύναμιν δέδωκάς μοι και νύν εγνώρισάς μοι ά ηξιώσαμεν παρά σου και το όραμα τού βασιλέως εγνώρισάς μοι.

Δαν. 2,23 Εις σε, Θεέ των πατέρων μου, αναπέμπω δοξολογίαν και αίνεσιν, διότι μου έδωσες σοφίαν και δύναμιν.

Κατέστησες εις με γνωστά αυτά, τα οποία δια της προσευχής σου εξήτησα, το όνειρον, δηλαδή, του βασιλέως και την ερμηνείαν αυτού".

Δαν. 2,24 και ήλθε Δανιήλ προς Αριώχ, ον κατέστησεν ο βασιλεύς απολέσαι τους σοφούς Βαβυλώνας, και είπεν αυτό· τους σοφούς Βαβυλώνας μη απολέσης, εισάγαγε δε με ενώπιον τού βασιλέως, και την σύγκρισιν τώ βασιλεί αναγγελώ.

Δαν. 2,24 Ο Δανιήλ παρουσιάσθη τότε στον Αριώχ, τον οποίον ο βασιλεύς είχε καταστήσει υπεύθυνον δια την εκτέλεσιν όλων των σοφών της Βαβυλώνας και του είπε· "μη θανατώσης τους σοφούς της Βαβυλώνας, άλλα οδήγησέ με αμέσως ενώπιον του βασιλέως και εγώ θα αποκαλύψω στον βασιλέα το όνειρόν του και την ερμηνείαν".

Δαν. 2,25 τότε Αριώχ εν σπουδή εισήγαγε τον Δανιήλ ενώπιον τού βασιλέως και είπεν αυτό· εύρηκα άνδρα εκ των υιών της αιχμαλωσίας της Ιουδαίας, όστις το σύγκριμα τώ βασιλεί αναγγελεί.

Δαν. 2,25 Τότε ο Αριώχ έσπευσε και ωδήγησε τον Δανιήλ ενώπιον του βασιλέως, στον οποίον και είπεν· "ευρηκα άνδρα μεταξύ των Ιουδαίων αιχμαλώτων, ο οποίος θα αναγγείλη στον βασιλέα το όνειρον και την ερμηνείαν του ονείρου".

Δαν. 2,26 και απεκριθη ο βασιλεύς και είπε τώ Δανιήλ, ού το όνομα Βαλτάσαρ· ει δύνασαι μοι αναγγείλαι το ενύπνιον, ό είδον, και την σύγκρισιν αυτού·

Δαν. 2,26 Ο βασιλεύς απήντησε και είπε τότε στον Δανιήλ, του οποίου το όνομα ήτο Βαλτάσαρ· "πράγματι ημπορείς να μου φανερώσης το όνειρον, το οποίο είδον, και την ερμηνείαν του ονείρου αυτού;"

Δαν. 2,27 και απεκριθη Δανιήλ ενώπιον τού βασιλέως και είπε· το μυστήριον, ό ο βασιλεύς επερωτά, ουκ έστι σοφών, μάγων, επαοιδών, γαζαρηνών αναγγείλαι τώ βασιλεί,

Δαν. 2,27 Ο Δανιήλ απήντησε προς τον βασιλέα και του είπεν· "η λύσις του μυστηρίου, την οποίαν ο βασιλεύς ζητεί να του απαγγείλουν, δεν είναι έργον των σοφών, των μάγων, των εξορκιστών και των αστρολόγων·

Δαν. 2,28 αλλ ή εστι Θεός εν ουρανών αποκαλύπτων μυστήρια και εγνώρισε τώ βασιλεί Ναβουχοδονόσορ ά δει γενέσθαι επ εσχάτων των ημερών. το ενύπνιον σου και αι οράσεις της κεφαλής σου επί της κοίτης σου, τούτό εστι.

Δαν. 2,28 αλλά έργον του Θεού, ο οποίος κατοικεί στους ουρανούς. Αυτός αποκαλύπτει τα μυστήριά του και αυτός εγνώρισε στον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα εκείνα, τα οποία μέλλουν να συμβούν κατά τους τελευταίους χρόνους. Το όνειρόν σου, βασιλεύ, και αι οράσεις τας οποίας είδεν η διάνοιά σου, ενώ ευρισκεσο εις την κλίνην σου, είναι τα εξής·

Δαν. 2,29 σύ, βασιλεύ, οι διαλογισμοί σου επί της κοίτης σου ανέβησαν τι δει γενέσθαι μετά ταύτα, και ο αποκαλύπτων μυστήρια εγνώρισέ σοι ά δει γενέσθαι.

Δαν. 2,29 Συ, βασιλεύ, καθώς ήσουν αξηπλωμένος εις την κλίνην σου, εσκέπτεσο, τι θα γίνη στο μέλλον· και ο Θεός, ο οποίος φανερώνει τα μυστήρια, σου κατέστησε γνωστόν, τι μέλλει να γίνη στο μέλλον.

Δαν. 2,30 και εμοί δε ουκ εν σοφία τή ούση εν εμοί παρά πάντας τους ζώντας το μυστήριον τούτο απεκαλύφθη, αλλ ένεκεν τού την σύγκρισιν τώ βασιλεί γνωρίσαι, ίνα τους διαλογισμούς της καρδιάς σου γνώς.

Δαν. 2,30 Εις εμέ, χωρίς να έχω εγώ σοφίαν μεγαλυτέραν από όλους τους άλλους σοφούς, εφανερώθη το μυστήριον αυτό. Εφανερώθη εκ του Θεού, δια να καταστήσω γνωστήν στον βασιλέα την ερμηνείαν του ονείρου και δια να πάρης έτσι απάντησιν στους διαλογισμούς οι οποίοι απασχολούσαν και απασχολούν την διάνοιάν σου.

Δαν. 2,31 σύ, βασιλεύ, εθεώρεις, και ιδού εικών μία, μεγάλη η εικών εκείνη, και η πρόσοψις αυτής υπερφερής, εστώσα πρό προσώπου σου, και η οράσις αυτής φοβερά·

Δαν. 2,31 Συ, λοιπόν, βασιλεύ, έβλεπες και ιδού έμπροσθέν σου ένα άγαλμα, ένα μεγάλο άγαλμα. Η όψις αυτού ήτο εξοχος και υπερήφανος. Το άγαλμα ίστατο όρθιον ενώπιόν σου και η εμφάνισις του προξένει φόβον.

Δαν. 2,32 εικών, ής η κεφαλή χρυσιού χρυστού, αι χείρες και το στήθος και οι βραχιόνες αυτής αργυροί, η κοιλία και οι

μηροί χαλκοί,

Δαν. 232 Αυτού του αγάλματος η κεφαλή ήτο από καθαρόν χρυσόν, τα χέρια και το στήθος και οι βραχίονές του ήσαν αργυρά. Η κοιλία και οι μηροί ήσαν χάλκινοι αι δε κνήμαι του ήσαν σιδηραί.

Δαν. 233 αι κνήμαι σιδηραί, οι πόδες μέρος τι σιδηρούν και μέρος τι οστράκινον.

Δαν. 233 Τα δε πόδια του ήσαν εν μέρει σιδερένια και εν μέρει πήλινα.

Δαν. 234 εθεώρεις έως ού ετμήθη λίθος εξ όρους άνευ χειρών και επάταξε την εικόνα επί τους πόδας τους σιδηρούς και οστράκινους και ελέπτυνεν αυτούς εις τέλος.

Δαν. 234 Εβλεπες κατάπληκτος, βασιλεύ, το άγαλμα αυτό, μέχρις ότου απεκόπη, χωρίς την επέμβασιν καμμιάς ανθρωπίνης χειρός, ένας λίθος από όρος, εκτύπησε το άγαλμα αυτό στους πόδας τους σιδερένιους και τους πηλίνους και το συνέτριψεν εξ ολοκλήρου.

Δαν. 235 τότε ελεπτύνθησαν εις άπαξ το όστρακον, ο σίδηρος, ο χαλκός, ο άργυρος, ο χρυσός, και εγένετο ωσει κονιορτός από άλλωνος θερινής· και εξήρην αυτά το πλήθος τού πνεύματος, και τόπος ουχ ευρέθη αυτοίς· και ο λίθος ο πατάξας την εικόνα εγενήθη όρος μέγα και επλήρωσε πάσαν την γην.

Δαν. 235 Τοτε συνετρίβησαν δια μιας μαζή με τα σιδερένια και πήλινα πόδια ο χαλκός, ο άργυρος και ο χρυσός του αγάλματος και έγιναν κονιορτός, ωσαν τον κονιορτόν του αλωνιού κατά το θέρος. Ισχυρός δε άνεμος διεσκορπίσε τον κονιορτόν, χωρίς να αφήση ούτε ίχνος από αυτά. Ο δε λίθος εκείνος, που εκτύπησε το άγαλμα, έγινε μέγα όρος και εγένεσεν όλην την γην.

Δαν. 236 τούτο εστι το ενύπνιον και την σύγκρισιν αυτού ερούμεν ενώπιον τού βασιλέως.

Δαν. 236 Ιδού, βασιλεύ, ποίον ήτο το όνειρόν σου. Θα είπωμεν τώρα ενώπιον του βασιλέως και την ερμηνείαν του.

Δαν. 237 σύ, βασιλεύ, βασιλεύς βασιλέων, ώ ο Θεός τού ουρανού βασιλείαν ισχυράν και κραταιάν και έντιμον έδωκεν,

Δαν. 237 Συ, βασιλεύ, ο βασιλεύς των βασιλέων, συ είσαι εκείνος, στον οποίον παρέδωκεν ο Θεός του ουρανού βασιλείαν ισχυράν, κραταιάν, ένδοξον και τιμημένην. Και έτσι βασιλεύεις

Δαν. 238 εν παντί τόπω, όπου κατοικούσιν οι υιοί των ανθρώπων, θηρία τε αγρού και πετεινά ουρανού και ιχθύας της θαλάσσης έδωκεν εν τή χειρί σου και κατέστησέ σε κύριον πάντων, σύ εί η κεφαλή η χρυσή.

Δαν. 238 εις κάθε περιοχήν, όπου κατοικούν άνθρωποι και θηρία της υπαίθρου, πτηνά του ουρανού και ιχθύες της θαλάσσης. Εις τα χέρια τα δικά σου παρέδωκεν αυτά ο Θεός και σε κατέστησε κύριον όλων αυτών. Λοιπόν, βασιλεύ, συ είσαι η χρυσή κεφαλή του αγάλματος.

Δαν. 239 και οπίσω σου αναστήσεται βασιλεία ετέρα ήττων σου και βασιλεία τρίτη, ήτις εστιν ο χαλκός, ή κυριεύσει πάσης της γής.

Δαν. 239 Επειτα από σε θα αναφανή μία βασιλεία μικροτέρα από την ιδικήν σου και έπειτα από αυτήν θα έλθη τρίτη βασιλεία, η οποία συμβολίζεται με τον χαλικόν του αγάλματος και θα επεκτείνη την κυριαρχίαν της επί όλης της γης.

Δαν. 240 και βασιλεία τετάρτη, ήτις έσται ισχυρά ως σίδηρος· ον τρόπον ο σίδηρος λεπτύνει και δαμάζει πάντα, ούτως πάντα λεπτυνεί και δαμάσει.

Δαν. 240 Επειτα από αυτήν θα έλθη τετάρτη βασιλεία, η οποία θα είναι ισχυρά όπως ο σίδηρος. Οπως δε ο σίδηρος συντριβει και δαμάζει τα πάντα, έτσι και η βασιλεία αυτή θα συντριψη και θα υποτάξη τους πάντας υπό την κυριαρχίαν της.

Δαν. 241 και ότι είδες τους πόδας και τους δακτύλους μέρος μέν τι οστράκινον μέρος δε τι σιδηρούν, βασιλεία διηρημένη έσται, και από της ρίζης της σιδηράς έσται εν αυτή, ον τρόπον είδες τον σίδηρον αναμειγμένον τώ οστράκω·

Δαν. 241 Είδες τους πόδας και τα δάκτυλα του αγάλματος, να είναι εν μέρει πήλινοι και εν μέρει σιδερένιοι. Τούτο σημαίνει, ότι η βασιλεία αυτή δεν θα έχη ενότητα, αλλά θα είναι διηρημένη. Και εις αυτήν ταύτην την ως σίδηρον βάσιν της θα υπάρχη η διαίρεσις και οχι η συνοχή, όπως είδες τον σίδηρον και τον πηλόν όχι συγκεκολλημένα εις ένα σώμα, αλλά αναμειγμένα χωρίς συνοχήν μεταξύ των.

Δαν. 242 και οι δάκτυλοι των ποδών μέρος μέν τι σιδηρούν μέρος δε τι οστράκινον, μέρος τι της βασιλείας έσται ισχυρόν και απ αυτής έσται συντριβόμενον.

Δαν. 242 Οι δάκτυλοι των ποδών ήσαν εν μέρει σιδερένιοι και εν μέρει πήλινοι. Αυτό σημαίνει ότι τμήμα τι της βασιλείας αυτής θα είναι ισχυρόν, ενώ το άλλο τμήμα θα είναι εύθραυστον.

Δαν. 243 ότι είδες τον σίδηρον αναμειγμένον τώ οστράκω, συμμειγείς έσονται εν σπέρματι ανθρώπων και ουκ έσονται προσκολλώμενοι ούτος μετά τούτου, καθώς ο σίδηρος ουκ αναμειγνυται μετά τού οστράκου.

Δαν. 243 Είδες τον σίδηρον ανακατωμένον με τον πηλόν. Αυτό σημαίνει, ότι ανακατεμένοι θα είναι οι λαοί, που θα αποτελούν αυτήν την βασιλείαν. Δεν θα έχουν στενόν σύνδεσμον ο ένας με τον άλλον, ώστε να αποτελούν μίαν ενότητα. Θα είναι, όπως ο σίδηρος, που δεν αναμειγνύεται με τον πηλόν και δεν αποτελεί αδιάσπαστον ενότητα.

Δαν. 244 και εν ταίς ημέραις των βασιλέων εκείνων αναστήσει ο Θεός τού ουρανού βασιλείαν, ήτις εις τους αιώνας ου διαφθαρήσεται, και η βασιλεία αυτού λαώ ετέρω ουχ υπολειφθήσεται λεπτυνεί και λικμήσει πάσας τας βασιλείας, και αυτή αναστήσεται εις τους αιώνας.

Δαν. 244 Κατά την εποχήν των βασιλέων της τετάρτης βασιλείας, ο Θεός του ουρανού θα αναδείξη μίαν άλλην βασιλείαν, η οποία στους αιώνας των αιώνων δεν θα καταστραφή. Και έτσι η βασιλεία αυτή του Θεού δεν θα λείψη, δεν θα δώση τόπον εις άλλην βασιλείαν. Θα συντριψη δε, και θα θρυμματίση και θα λιχνίση όλες τας άλλας βασιλείας· και αυτή θα υψωθή, θα εκταθή και θα υπάρχη στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. 245 ον τρόπον είδες ότι από όρους ετμήθη λίθος άνευ χειρών και ελέπτυνε το όστρακον, τον σίδηρον, τον χαλκόν, τον άργυρον, τον χρυσόν, ο Θεός ο μέγας εγνωρίσε τώ βασιλεί ά δει γενέσθαι μετά ταύτα, και αληθινόν το ενύπνιον, και πιστή η σύγκρισις αυτού.

Δαν. 245 Οπως είδες, βασιλεύ, ότι, δηλαδή, χωρίς την επέμβασιν ανθρωπίνης χειρός εκόπη ένας λίθος από όρος και συνέτριψε τον πηλόν, τον σίδηρον, τον χαλκόν, τον άργυρον και τον χρυσόν, έτσι ο μέγας Θεός απεκαλυψεν στον βασιλέα τον Ναβουχοδονόσορα, τι θα γίνη στο μέλλον σχετικώς με τας διαφόρους βασιλείας. Το όνειρον είναι αληθινόν και η ερμηνεία αυτού πιστή και ακριβής".

Δαν. 246 τότε ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ έπεσεν επί πρόσωπον και τώ Δανιήλ προσεκύνησε και μαναά και ευωδίας είπε στείσαι αυτό.

Δαν. 2,46 Τότε ο βασιλεύς ο Ναβουχοδονόσορ έπεσε πρηνής στο έδαφος και προσκύνησε τον Δανιήλ και διέταξε να προσφέρουν προς χάριν αυτού αναϊμάκτους θυσίας και ευώδη θυμιάματα.

Δαν. 2,47 και αποκριθείς ο βασιλεύς είπε τώ Δανιήλ· επ αληθείας ο Θεός υμών αυτός εστι Θεός θεών και κύριος των βασιλέων και αποκαλύπτων μυστήρια, ότι ηδυνήθης αποκαλύψαι το μυστήριον τούτο.

Δαν. 2,47 Είπε δε ο βασιλεύς στον Δανιήλ· “πράγματι ο Θεός σας αυτός είναι ο Θεός των θεών και ο Κυριος των βασιλέων, ο οποίος φανερώνει μυστήρια, διότι συ μόνος με την δύναμιν του Θεού σου ημπορείσες να μου αποκαλύψης το μυστηριώδες τούτο γεγονός”.

Δαν. 2,48 και εμεγάλυνεν ο βασιλεύς τον Δανιήλ και δόματα μεγάλα και πολλά έδωκεν αυτώ και κατέστησεν αυτόν επί πάσης χώρας Βαβυλώνος και άρχοντα σατραπών επί πάντας τους σοφούς Βαβυλώνος.

Δαν. 2,48 Ο βασιλεύς ετίμησε και εδόξασε τον Δανιήλ, του προσέφερε μεγάλας δωρεάς, τον κατέστησεν αρχηγόν όλης της χώρας της Βαβυλώνος, άρχοντα των σατραπών και όλων των σοφών της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,49 και Δανιήλ ητήσατο παρά τού βασιλέως, και κατέστησεν επί τα έργα της χώρας Βαβυλώνος τον Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ· και Δανιήλ ήν εν τή αυλή τού βασιλέως.

Δαν. 2,49 Ο Δανιήλ εξήτησε παρά του βασιλέως και διώρισεν άρχοντας δια τα έργα της περιοχής Βαβυλώνος τον Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ. Ο δε Δανιήλ έμεινεν εις την αυλήν του βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Δαν. 3,1 Έτους οκτωκαιδεκάτου Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς εποίησεν εικόνα χρυσήν, ύψος αυτής πήχεων εξήκοντα, εύρος αυτής πήχεων έξι, και έστησεν αυτήν εν πεδίω Δειριά, εν χώρα Βαβυλώνος.

Δαν. 3,1 Ο βασιλεύς Νοοβουχοδονόσορ διέταξε κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του και κατεσκεύασαν ένα χρυσόν άγαλμα. Το ύψος του ήτο εξήντα πήχεις και το πλάτος του εξήντα πήχεις. Το ετοποθέτησε δε εις την πεδιάδα Δειριά, εις την περιοχόν της Βαβυλώνας.

Δαν. 3,2 και απέστειλε συναγαγείν τους υπάτους και τους στρατηγούς και τους τοπάρχας, ηγουμένους τε και τυράννους και τους επ εξουσιών και πάντας τους άρχοντας των χωρών ελθείν εις τα εγκαίνια της εικόνας, ήν έστησε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς.

Δαν. 3,2 Κατόπιν έστειλεν ανθρώπους, να συγκεντρώσουν τους υπάτους και τους στρατηγούς, τους τοπάρχας, τους προϊστάμενους και τους άρχοντας, τους κατέχοντας εξουσίας και όλους εν γένει τους άρχοντας των χωρών, δια να έλθουν εις τα εγκαίνια του αγάλματος, το οποίον έστησεν ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ.

Δαν. 3,3 και συνήχθησαν οι τοπάρχαι, ύπατοι, στρατηγοί, ηγούμενοι, τύραννοι μεγάλοι, οι επ εξουσιών και πάντες οι άρχοντες των χωρών εις τον εγκαινισμόν της εικόνας, ήν έστησε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς, και ειστήκεισαν ενώπιον της εικόνας.

Δαν. 3,3 Πράγματι συνεκεντρώθησαν οι τοπάρχαι, οι ύπατοι, οι στρατηγοί, οι προϊστάμενοι υπηρεσιών, οι μεγάλοι άρχοντες, οι έχοντες εξουσίαν, όλοι οι άρχοντες των χωρών εις τα εγκαίνια του αγάλματος, το οποίον έστησεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς. Όλοι αυτοί ήλθαν και εστάθησαν ενώπιον του αγάλματος.

Δαν. 3,4 και ο κήρυξ εβόα εν ισχυί· υμίν λέγεται, λαοί, φυλαί, γλώσσαι·

Δαν. 3,4 Ο δε κήρυξ εφώνασε με ισχυράν φωνήν· “ακούσατε σεις, λαοί, φυλαί και γλώσσαι·

Δαν. 3,5 ή αν ώρα ακούσητε της φωνής της σάλπιγγος, σύριγγός τε και κιθάρας, σαμβύκης τε και ψαλτηρίου, συμφωνίας και παντός γένους μουσικών, πίπτοντες προσκυνείτε τή εικόνη τή χρυσή, ή έστησε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς·

Δαν. 3,5 την ώραν, κατά την οποίαν θα ακούσετε τον ήχον της σάλπιγγος, του αυλού και της κιθάρας, της τετραχόρδου σαμβύκης και του ψαλτηρίου, συμφωνιάν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων, θα πίπτετε και θα προσκυνήτε το άγαλμα το χρυσόν, το οποίον ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ έστησεν.

Δαν. 3,6 και ός αν μη πεσών προσκυνήση, αυτή τή ώρα εμβληθήσεται εις την κάμινον τού πυρός την καιομένην.

Δαν. 3,6 Εκείνος δε, ο οποίος δεν θα πέση να προσκυνήση, θα ριφθή αυτήν την ώραν εις την καιομένην κάμινον του πυρός”.

Δαν. 3,7 και εγένετο όταν ήκουον οι λαοί της φωνής της σάλπιγγος, σύριγγός τε και κιθάρας, σαμβύκης τε και ψαλτηρίου και συμφωνίας και παντός γένους μουσικών, πίπτοντες πάντες οι λαοί, φυλαί, γλώσσαι, προσεκύνουν τή εικόνη τή χρυσή, ή έστησε Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς.

Δαν. 3,7 Όταν λοιπόν οι λαοί ήκουαν τον ήχον της σάλπιγγας, του αυλού και της κιθάρας, της τετραχόρδου σαμβύκης και του ψαλτηρίου, την συμφωνιάν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων, έπιπταν εις την γην όλοι οι λαοί, αι φυλαί, αι γλώσσαι και προσκυνούσαν το άγαλμα το χρυσόν, το οποίον έστησεν ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ.

Δαν. 3,8 τότε προσήλθοσαν άνδρες Χαλδαίοι και διέβαλον τους Ιουδαίους

Δαν. 3,8 Τότε όμως παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως μερικοί Χαλδαίοι και κατήγγειλαν τους Ιουδαίους

Δαν. 3,9 τώ βασιλεί Ναβουχοδονόσορ· βασιλεύ, εις τους αιώνας ζήθι.

Δαν. 3,9 στον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα λέγοντες· “βασιλεύ, ευχόμεθα στους αιώνας των αιώνων να ζήσης.

Δαν. 3,10 σύ βασιλεύ, έθηκας δόγμα πάντα άνθρωπον, ός αν ακούση της φωνής της σάλπιγγος, σύριγγός τε και κιθάρας, σαμβύκης και ψαλτηρίου και συμφωνίας και παντός γένους μουσικών

Δαν. 3,10 Συ, βασιλεύ, εξέδωσες διαταγήν, σύμφωνα με την οποίαν κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα ακούση τον ήχον της σάλπιγγος και του αυλού, της κιθάρας και της σαμβύκης, του ψαλτηρίου, την συμφωνιάν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων

Δαν. 3,11 και μη πεσών προσκυνήση τή εικόνη τή χρυσή, εμβληθήσεται εις την κάμινον τού πυρός την καιομένην.

Δαν. 3,11 και δεν θα πέση να προσκυνήση το χρυσόν άγαλμα, θα ριφθή εις την κάμινον του πυρός την καιομένην.

Δαν. 3,12 εισίν άνδρες Ιουδαίοι, ούς κατέστησας επί τα έργα της χώρας Βαβυλώνος, Σεδράχ, Μισάχ, Αβδεναγώ, οι ουχ υπήκουσαν, βασιλεύ, τώ δόγματί σου, τοίς θεοίς σου ου λατρεύουσι, και τή εικόνη τή χρυσή, ή έστησας, ου προσκυνούσι.

Δαν. 3,12 Υπάρχουν, λοιπόν, μεταξύ μας άνδρες Ιουδαίοι, τους οποίους μάλιστα συ κατέστησας αρχηγούς εις τα έργα της χώρας Βαβυλώνος, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ, οι οποίοι δεν υπήκουσαν, ω βασιλεύ, εις την διαταγήν σου· τους θεούς σου δεν λατρεύουν και το άγαλμα το χρυσόν, το οποίον συ έστησες, αυτοί δεν το προσκυνούν”.

Δαν. 3,13 τότε Ναβουχοδονόσορ εν θυμώ και οργή είπεν αγαγείν τον Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, και ήχθησαν ενώπιον

τού βασιλέως.

Δαν. 3,13 Τοτε ο Ναβουχοδονόσορ επάνω στον θυμόν του και εις την έκρηξιν της οργής του, διέταξε να φέρουν ενώπιον του τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδναγώ και εκείνοι ωδηγήθησαν ενώπιον του βασιλέως.

Δαν. 3,14 και απεκριθή Ναβουχοδονόσορ και είπεν αυτοίς· ει αληθώς Σεδράχ, Μισάχ, Αβδναγώ, τοίς θεοίς μου ου λατρεύετε και τή εικόνη τή χρυσή, ή έστησα, ου προσκυνείτε;

Δαν. 3,14 Ο δε Ναβουχοδονόσορ εις έντονον ύφος ωμίλησε και είπε προς αυτούς· "πράγματι Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ, δεν λατρεύετε τους ιδικούς μου θεούς και δεν προσκυνείτε το χρυσούν άγαλμα, το οποίον εγώ έστησα;

Δαν. 3,15 νύν ούν ει έχετε ετοιμώς, ίνα ως αν ακούσητε της φωνής της σάλπιγγος, σύριγγός τε και κιθάρας, σαμβύκης τε και ψαλτηρίου και συμφωνίας και παντός γένους μουσικών, πεσόντες προσκυνήσητε τή εικόνη τή χρυσή, ή εποίησα· εάν δε μη προσκυνήσητε, αυτή τή ώρα εμβληθήσεσθε εις την κάμινον τού πυρός την καιομένην. και τις εστι Θεός, ός εξελείται υμάς εκ των χειρών μου;

Δαν. 3,15 Τωρα, λοιπόν, να είσθε έτοιμοι, ώστε, όταν ακούσετε τον ήχον της σάλπιγγος, του αυλού και της κιθάρας, της σαμβύκης και του ψαλτηρίου, την συμφωνίαν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων, να πέσετε και να προσκυνήσετε το άγαλμα το χρυσούν, το οποίον εγώ έχω κατασκευάσει. Εάν δε τυχόν και δεν προσκυνήσετε, αυτήν την ώρα αν ριφθήτε εις την κάμινον του πυρός την καιομένην. Και ποιός είναι ο Θεός εκείνος, ο οποίος θα σας γλυτώση από τα χέρια μου;"

Δαν. 3,16 και απεκριθησαν Σεδράχ, Μισάχ, Αβδναγώ λέγοντες τώ βασιλεί Ναβουχοδονόσορ· ου χρειαν έχομεν ημείς περί τού ρήματος τούτου αποκριθήναι σοι·

Δαν. 3,16 Ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδναγώ απεκριθησαν προς τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα και είπαν· "στο ερώτημά σου αυτό δεν έχομεν ανάγκην να σου απαντήσωμεν ημείς.

Δαν. 3,17 έστι γάρ Θεός ημών εν ουρανοίς, ώ ημείς λατρεύομεν, δυνατός εξελέσθαι ημάς εκ της καμίνου τού πυρός της καιομένης, και εκ των χειρών σου, βασιλεύ, ρύσεται ημάς·

Δαν. 3,17 Διότι υπάρχει ο Θεός μας, ο εν τοις ουρανοίς, τον οποίον ημείς λατρεύομεν και ο οποίος είναι δυνατός να μας περιφρουρήση από την φλόγα της καμίνου της καιομένης και να μας γλυτώση από τα χέρια σου, ω βασιλεύ. 18 Αλλά και αυτό εάν δεν γίνη, μάθε, ω βασιλεύ, ότι ημείς τους θεούς σου δεν θα λατρεύσωμεν, και το άγαλμα, το οποίον συ έστησες, δεν θα το προσκυνήσωμεν".

Δαν. 3,18 και εάν μη, γνωστόν έστω σοι, βασιλεύ, ότι τοίς θεοίς σου ου λατρεύομεν και τή εικόνη, ή έστησας, ου προσκυνούμεν.

Δαν. 3,18 Αλλά και αυτό εάν δεν γίνη, μάθε, ω βασιλεύ, ότι ημείς τους θεούς σου δεν θα λατρεύσωμεν, και το άγαλμα, το οποίον συ έστησες, δεν θα το προσκυνήσωμεν".

Δαν. 3,19 τότε Ναβουχοδονόσορ επλήσθη θυμού, και η όψις τού προσώπου αυτού ηλλοιώθη επί Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ, και είπεν εκκαύσαι την κάμινον επταπλασίως, έως ού εις τέλος εκκαή·

Δαν. 3,19 Τοτε ο Ναβουχοδονόσορ εκυριεύθη από θυμόν· το πρόσωπόν του ήλλαξεν εναντίον των Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ και εδωσε διαταγήν να καύσουν επτά φορές περισσότερον την κάμινον, μέχρις ότου πυρακτωθή εξ ολοκλήρου.

Δαν. 3,20 και άνδρας ισχυρούς ισχυΐ είπε πεδήσαντας τον Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ εμβαλίν εις την κάμινον τού πυρός την καιομένην.

Δαν. 3,20 Διέταξεν επίσης άνδρας ισχυρούς, να δέσουν τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδναγώ και να τους ρίψουν εις την καιομένην κάμινον του πυρός.

Δαν. 3,21 τότε οι άνδρες εκείνοι επεδήθησαν σύν τοίς σαραβάροις αυτών και τιάραις και περικνημίσαι και εβλήθησαν εις το μέσον της καμίνου τού πυρός της καιομένης,

Δαν. 3,21 Τοτε οι τρεις αυτοί άνδρες εδέθησαν μαζί με τα ενδύματά των, με τα καλύμματα της κεφαλής των και τας περισκελίδας των και εριφθήσαν στο μέσον της καμίνου του πυρός της καιομένης,

Δαν. 3,22 επει το ρήμα τού βασιλέως υπερίσχυσε και η κάμινος εξεκαύθη εκ περισσού.

Δαν. 3,22 διότι η διαταγή του βασιλέως ήτο ρητή και έντονος, η δε κάμινος εξεκαύθη με το παραπάνω.

Δαν. 3,23 και οι τρεις ούτοι, Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ, έπεσον εις μέσον της καμίνου τού πυρός της καιομένης πεπεδημένοι.

Δαν. 3,23 Οι τρεις αυτοί νέοι, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδναγώ, ερρίφθησαν με ορμήν δεμένοι στο μέσον της αναμμένης καμίνου του πυρός.

Δαν. 3,24 και περιπάτουσαν εν μέσω της φλογός υμνούντες τον Θεόν και ευλογούντες τον Κύριον.

Δαν. 3,24 Περιπατούσαν δε αυτοί ανάμεσα εις τας φλόγας της καμίνου, υμνούντες τον Θεόν και δοξολογούντες τον Κυριον.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΑΖΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Δαν. 3,25 Καί συστάς Αζαρίας προσύξατο ούτως και ανοίξας το στόμα αυτού εν μέσω τού πυρός είπεν·

Δαν. 3,25 Σταθείς δε όρθιος ο Αζαρίας εν μέσω του πυρός, ήνοιξε το στόμα αυτού, προσηυχήθη προς τον Θεόν και είπε·

Δαν. 3,26 Ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός των πατέρων ημών, και αινετός, και δεδοξασμένον το όνομά σου εις τους αιώνας,

Δαν. 3,26 "Ευλογημένος είσαι, Κυριε ο Θεός των πατέρων μας, άξιός παντός επαίνου· δοξασμένον το Ονομά σου στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. 3,27 ότι δίκαιος εί επί πάσιν, οίς εποίησας ημίν, και πάντα τα έργα σου αληθινά, και ευθείαι αι οδοί σου, και πάσαι αι κρίσεις σου αλήθεια,

Δαν. 3,27 Διότι είσαι δίκαιος εις όλα εκείνα, τα οποία έκαμες προς ημάς. Ολα τα έργα σου είναι αληθινά. Αι οδοί, τας οποίας συ έδωσες εντολήν να ακολουθώμεν, είναι ευθείαι και ασφαλείς. Ολαι αι αποφάσεις σου ορθαί.

Δαν. 3,28 και κρίματα αληθείας εποίησας κατά πάντα, ά επήγαγες ημίν και επί την πόλιν την αγίαν την των πατέρων ημών Ιερουσαλήμ, ότι εν αληθεία και κρίσει επήγαγες ταύτα πάντα, διά τας αμαρτίας ημών.

Δαν. 3,28 Δικαίας αποφάσεις αλαθήτου κρίσεως εξέδωσες δι' όλας εκείνας τας τιμωρίας και θλίψεις, τας οποίας έστειλες εις ημάς και εναντίον της Ιερουσαλήμ, της αγίας πόλεως των προγόνων μας. Διότι με ακρίβειαν και με δικαίαν κρίσιν επέφερες όλα αυτά εναντίον μας εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Δαν. 3,29 ότι ημάροτομεν και ηνομήσαμεν αποστήναι από σου και εξημάροτομεν εν πάσι και των εντολών σου ουκ

ηκούσαμεν,

Δαν. 3,29 Διότι ημεῖς ημαρτήσαμεν, παρέβημεν τον Νομον σου και απεμακρύνθημεν από σε.

Δαν. 3,30 ουδέ συνετηρήσαμεν ουδέ εποιήσαμεν καθώς εντειλώ ημίν, ίνα εύ ημίν γένηται.

Δαν. 3,30 Ημαρτήσαμεν εις όλα, δεν υπηκούσαμεν εις τας εντολάς σου, δεν εφυλάξαμεν και δεν επράξαμεν σύμφωνα με εκείνα, τα οποία συ μας είχες διατάξει, δια να ζήσωμεν ευτυχείς και ασφαλείς.

Δαν. 3,31 και πάντα, όσα επήγαγες ημίν και πάντα όσα εποίησας ημίν, εν αληθινή κρίσει εποίησας

Δαν. 3,31 Δια τούτο όλα όσα συ έφερες εναντίον μας, όλα όσα έπραξες εις τιμωρίαν μας, τα έκαμες κατά δίκαιον και αληθινήν κρίσιν.

Δαν. 3,32 και παρέδωκας ημάς εις χείρας εχθρών ανόμων, εχθίστων αποστατών, και βασιλεί αδίκω και πονηροτάτω παρά πάσαν την γήν.

Δαν. 3,32 Και παρέδωκες ημάς εις χείρας παρανόμων εχθρών, αποστατών, μισητοτάτων, εις χείρας βασιλέως αδίκου και μοχθηροτάτου από όλους τους βασιλείς της γης.

Δαν. 3,33 και νύν ουκ έστιν ημίν ανοίξει το στόμα· αισχύνη και όνειδος εγενήθημεν τοίς δούλοις σου και τοίς σεβομένοις σε.

Δαν. 3,33 Τωρα δε, Κυριε, δεν έχομεν το σθένος να ανοίξωμεν το στόμα μας προς σε. Καταισχύνη και όνειδος εγίναμεν δια τους δούλους σου, που σε υπηρετούν, δια τους ανθρωπους οι οποίοι σε λατρεύουν.

Δαν. 3,34 μη δή παραδώης ημάς εις τέλος διά το όνομά σου και μη διασκεδάσης την διαθήκην σου

Δαν. 3,34 Αλλά σε ικετεύομεν· δια το άγιον και φιλόανθρωπον Ονομά σου μη μας παραδώσης εις πλήρη όλεθρον και μη διαλύσης την συμφωνίαν, που συνήψες με τους πατέρας μας.

Δαν. 3,35 και μη αποστήσης το έλεός σου αφ ημών διά Αβραάμ τον ηγαπημένον υπό σου και διά Ισαάκ τον δούλόν σου και Ισραήλ τον άγιόν σου,

Δαν. 3,35 Μη απομακρύνης από ημάς το έλεός σου προς χάριν του αγαπητού σου Αβραάμ, προς χάριν του δούλου σου Ισαάκ και του Ιακώβ, του αγίου σου.

Δαν. 3,36 οίς ελάλησας πληθύναι το σπέρμα αυτών ως τα άστρα τού ουρανού και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης.

Δαν. 3,36 Εις αυτούς είπες και υπεσχέθης, να πληθύνης τους απογόνους των και να τους αναδείξης ως προς το πλήθος ωσάν τα άστρα του ουρανού και ωσάν την άμμον, που υπάρχει εις την παραλίαν της θαλάσσης.

Δαν. 3,37 ότι, δέσποτα, εσμικρύνθημεν παρά πάντα τα έθνη και εσμεν ταπεινοί εν πάση τή γη σήμεραν διά τας αμαρτίας ημών,

Δαν. 3,37 Σε παρακαλούμεν θερμώς, Δέσποτα, διότι ημεῖς σήμεραν εγίναμεν ολιγώτεροι και μικρότεροι από όλα τα έθνη. Εξ αιτίας των αμαρτιών μας είμεθα σήμεραν εις όλην την οικουμένην εξευτελισμένοι και άσημοι.

Δαν. 3,38 και ουκ έστιν εν τώ καιρώ τούτω άρχων και προφήτης και ηγούμενος, ουδέ ολοκαυτωσις ουδέ θυσία ουδέ προσφορά ουδέ θυμίαμα, ου τόπος τού καρπώσαι ενώπιόν σου και ευρείν έλεος·

Δαν. 3,38 Εις την εποχήν μας αυτήν δεν υπάρχει βασιλεύς δι' ημάς, ούτε προφήτης, ούτε κανένας άλλος άρχων. Δεν προσφέρονται πλέον ολοκαυτώματα, ούτε αναίμακτοι θυσίαι, ούτε θυμίαμα, ούτε και υπάρχει ναός και θυσιαστήριον, δια να προσφέρωμεν ενώπιόν σου τας θυσίας μας και να εύρωμεν έλεος.

Δαν. 3,39 αλλ εν ψυχή συντετριμμένη και πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν ως εν ολοκαυτώμασι κριών και ταύρων και ως εν μυριάσιν αρνών πιόνων,

Δαν. 3,39 Αλλά ας προσφερθώμεν ως θυσία ενώπιόν σου και ας γίνωμεν δεκτοί από σε με ψυχήν συντετριμμένην και πνεύμα ταπεινωμένον.

Δαν. 3,40 ούτως γενέσθω η θυσία ημών ενώπιόν σου σήμεραν και εκτελέσαι όπισθέν σου, ότι ουκ έσται αισχύνη τοίς πεποιθόσιν επί σε.

Δαν. 3,40 Συ δε, Κυριε, εν τω ελέει σου, όπως θα εδέχεσο ολοκαυτώματα κριών και ταύρων και μυριάδων αμνών καλοθρεμμένων, έτσι ας γίνη σήμεραν δεκτή η θυσία μας αυτή ενώπιόν σου. Σε ακολουθούντες προσφέρομεν αυτήν την θυσίαν, διότι είμεθα απολύτως βέβαιοι, ότι δεν θα έντραπούν ποτέ εκείνοι, οι οποίοι έχουν πίστιν και στηρίζουν την πεποίθησιν των εις σε.

Δαν. 3,41 και νύν εξακολουθούμεν εν όλη καρδιά και φοβούμεθά σε και ζητούμεν το πρόσωπόν σου, μη καταισχύνης ημάς,

Δαν. 3,41 Διότι και τώρα ακόμη ακολουθούμεν τας εντολάς σου με όλην μας την καρδίαν. Σε σεβόμεθα και αναζητούμεν μετά πόθου το πρόσωπόν σου.

Δαν. 3,42 αλλά ποιήσον μεθ ημών κατά την επιεκειάν σου και κατά το πλήθος τού ελέους σου

Δαν. 3,42 Μη μας κατεντροπιάσης, Κυριε, αλλά δείξε και εις την περιστασιν αυτήν απέναντί μας την επιεκειάν σου και το πλήθος του ελέους σου.

Δαν. 3,43 και εξελού ημάς κατά τα θαυμάσιά σου και δός δόξαν τώ ονόματί σου, Κύριε.

Δαν. 3,43 Σύμφωνα με τα αναρίθμητα θαύμαστά σου έργα, που έχεις πράξει εις προστασίαν του λαού σου, γλύτωσέ μας και σήμερα και δόξασε έτσι το Ονομά σου. Ας καταισχυνθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι φέρονται με σκληρόν τρόπον και διαπράττουν κακότητας στους δούλους σου.

Δαν. 3,44 και εντραπήσαν πάντες οι ενδεικνύμενοι τοίς δούλοις σου κακά και καταισχυνθείσαν από πάσης δυναστείας, και η ισχύς αυτών συντριβεί·

Δαν. 3,44 Ας καταισχυνθούν και ας αποδειχθή ανύπαρκτος και ανίσχυρος η εναντίον μας δύναμις των. Ας συντριβή η ισχύς των.

Δαν. 3,45 και γνώτωσαν ότι σύ εί Κύριος Θεός μόνος και ένδοξος εφ όλην την οικουμένην.

Δαν. 3,45 Και ας μάθουν, ότι συ είσαι ο μόνος αληθινός Κυριος και Θεός, ένδοξος εις όλην την οικουμένην!"

Δαν. 3,46 Καί ου διέλιπον οι εμβάλλοντες αυτούς υπηρέται τού βασιλέως καιόντες την κάμινον νάφθαν και πίσσαν και στυππίον και κληματίδα.

Δαν. 3,46 Οι υπηρέται του βασιλέως, οι οποίοι είχαν ρίψει αυτούς εις την κάμινον, ετροφοδοτούσαν ακαταπαύστως το πυρ με νάφθαν και πίσσαν και στουπί και κληματόβεργες.

Δαν. 3,47 και διεχείτο η φλόξ επάνω της καμίνου επί πήχεις τεσσαρακονταεννέα.

Δαν. 3,47 Η φλόγα έβγαине και ανήρχετο επάνω από την κάμινον εις ύψος σαρανταεννέα πήχεων.
Δαν. 3,48 και διώδευσε και ενεπύρισεν ούς εύρε περί την κάμινον των Χαλδαίων.
Δαν. 3,48 Εξηπλώθη ολόγυρα και έκαυσε τους Χαλδαίους, που ήσαν γύρω από την κάμινον.
Δαν. 3,49 ο δε άγγελος Κυρίου συγκατέβη άμα τοίς περι τον Αζαριαν εις την κάμινον και εξετίναξε την φλόγα τού πυρός εκ της καμίνου
Δαν. 3,49 Αγγελος δε Κυρίου κατέβη και ήτο μαζί με τους περι τον Αζαριαν εντός της καμίνου. Αυτός εξετίναξε την φλόγα του πυρός από την κάμινον
Δαν. 3,50 και εποίησε το μέσον της καμίνου ως πνεύμα δρόσου διασυρίζον, και ουχ ήψατο αυτών το καθόλου το πύρ και ουκ ελύπησεν ουδέ παρηνώχλησεν αυτοίς.
Δαν. 3,50 και έκαμινεν, ώστε στο μέσον της καμίνου να υπάρχη δροσερός, ελαφρώς συρίζων αήρ. Ετσι δε το πυρ ούτε και τους ήγγισε και, ούτε τους εστενοχώρησε, ούτε και τους ηνώχλησε καθόλου.
Δαν. 3,51 Τότε οι τρεις ως εξ ενός στόματος ύμνον και εδοξάζον τον Θεόν εν τή καμίνω λέγοντες·
Δαν. 3,51 Τότε οι τρεις παίδες, ως εάν είχαν ένα στόμα, υμνολογούσαν και εδοξάζαν και ευλογούσαν τον Θεόν μέσα εις την, κάμινον λέγοντες·
Δαν. 3,52 Ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός των πατέρων ημών, και αινετός και υπερυψούμενος εις τους αιώνας, και ευλογημένον το όνομα της δόξης σου το άγιον και υπεραινετόν και υπερυψούμενον εις πάντας τους αιώνας.
Δαν. 3,52 "Ευλογημένος είσαι, Κυριε ο Θεός των πατέρων μας, άξιος πάσης υμνολογίας, και υπερυψούμενος στους αιώνας. Ευλογημένον ας είναι το άγιον Ονομα της δόξης σου, ανώτερον από κάθε υμνολογίαν, υπερυψούμενον εις όλους τους αιώνας.
Δαν. 3,53 ευλογημένος εί εν τώ ναώ της αγίας δόξης σου και υπερύμνητος και υπερένδοξος εις τους αιώνας.
Δαν. 3,53 Ευλογημένος είσαι στον ναόν της αγίας δόξης σου, ανώτερος από κάθε ύμνον, και υπερένδοξος στους αιώνας.
Δαν. 3,54 ευλογημένος εί ο επιβλέπων αβύσσους, καθήμενος επί Χερουβίμ και αινετός και υπερυψούμενος εις τους αιώνας.
Δαν. 3,54 Ευλογημένος είσαι συ, που επιβλέπεις τα απύθμενα βάθη των θαλασσών, συ που κάθεσαι επάνω εις τα Χερουβίμ, άξιος παντός ύμνου, και υπερυψούμενος εις όλους τους αιώνας.
Δαν. 3,55 ευλογημένος εί επί θρόνου της βασιλείας σου και υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας.
Δαν. 3,55 Ευλογημένος είσαι συ, ο οποίος κάθεσαι επί του λαμπρού θρόνου της ενδόξου βασιλείας σου, ανώτερος από κάθε ύμνον και άξιος να μεγαλύνεσαι στους αιώνας.
Δαν. 3,56 ευλογημένος εί εν τώ στερεώματι τού ουρανού και υμνητός και δεδοξασμένος εις τους αιώνας.
Δαν. 3,56 Ευλογημένος είσαι συ, ο οποίος κυριαρχεί στο στερέωμα του ουρανού, άξιος να υμνήσαι και να δοξάζεσαι στους αιώνας.
Δαν. 3,57 ευλογείτε, πάντα τα έργα Κυρίου τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,57 Ευλογείτε τον Κυριον όλα τα δημιουργήματα του Κυριου. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,58 ευλογείτε, ουρανοί τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,58 Ευλογείτε τον Κυριον οι ουρανοί, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,59 ευλογείτε, άγγελοι Κυρίου τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,59 Αγγελοι Κυρίου ευλογείτε τον Κυριον, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,60 ευλογείτε, ύδατα πάντα τα υπεράνω τού ουρανού τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,60 Ολα τα υπεράνω του ουρανού ύδατα, ευλογείτε τον Κυριον, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,61 ευλογείτε, πάσαι αι δυνάμεις Κυρίου τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,61 Ολοι αι δυνάμεις του Κυριου, ας δοξάζετε τον Κυριον· υμνείτε το μεγαλειόν του, μεγαλύνατε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,62 ευλογείτε, ήλιος και σελήνη τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,62 Ηλιος και σελήνη, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,63 ευλογείτε, άστρα τού ουρανού τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,63 Ολα τα άστρα του ουρανού, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,64 ευλογείτω πάς όμβρος και δρόσος τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,64 Καθε βροχή και κάθε δρόσος, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,65 ευλογείτε, πάντα τα πνεύματα τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,65 Ολοι οι άνεμοι, δοξάζετε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,66 ευλογείτε, πύρ και καύμα τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,66 Πυρ και θερμότης, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,67 [ευλογείτε, ψύχος και καύσων τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,67 Ψύχος και καύμα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,68 ευλογείτε, δρόσοι και νιφετοί τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας].
Δαν. 3,68 Δροσιές και χιόνια, Ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,71 ευλογείτε, νύκτες και ημέραι τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,71 Νυκτες και ημέραι, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,71 ευλογείτε, φώς και σκότος τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,71 Φως και σκότος, ευλογείτε τον Κύριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,71α ευλογείτε, πάγος και ψύχος τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,71^α Παγος και ψύχος, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,71β ευλογείτε, ψύχος και καύμα, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.]
Δαν. 3,71β Ψύχος και καύσων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,72 ευλογείτε,λάχνια και χιόνες, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,72 Παχναι και χιόνες, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,73 ευλογείτε, αστραπαί και νεφέλαι τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.
Δαν. 3,73 Αστραπαί και νεφέλαι, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.
Δαν. 3,74 ευλογείτω η γη τον Κύριον· υμνείτω και υπερυψούτω αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,74 Ολόκληρος η γη ας δοξάζη τον Κυριον. Ας υμνη και ας υπερυψώνη αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,75 ευλογείτε, όρη και βουνοί τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,75 Όρη και λόφοι, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,76 ευλογείτε, πάντα τα φύόμενα εν τή γη, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,76 Ολα όσα φυτρώνουν εις την γην, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,77 ευλογείτε, θάλασσα και ποταμοί, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,77 Θαλασσα και ποταμοί, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,78 ευλογείτε, αι πηγαί, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,78 Πηγαί υδάτων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,79 ευλογείτε, κήτη και πάντα τα κινούμενα εν τοίς ύδασι, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,79 Τα μεγάλα κήτη, οι ιχθύες της θαλάσσης και όλα όσα κινούνται εις τα ύδατα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας

Δαν. 3,80 ευλογείτε, πάντα τα πετεινά τού ουρανού, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,80 Ολα τα πτηνά του ουρανού, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,81 ευλογείτε, πάντα τα θηρία και τα κτήνη, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,81 Ολα τα θηρία της γης και όλα τα ήμερα ζώα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,82 ευλογείτε, υιοί των ανθρώπων, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,82 Υιοί των ανθρώπων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,83 ευλογείτε, Ισραήλ, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,83 Ισραηλίται, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,84 ευλογείτε, ιερεις Κυρίου, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,84 Ιερεις του Κυρίου, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,85 ευλογείτε, δούλοι Κυρίου, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,85 Δούλοι Κυρίου, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,86 ευλογείτε, πνεύματα και ψυχαί δικαίων, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,86 Πνεύματα και ψυχαί δικαίων, ευλογείτε τον Κυριον, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,87 ευλογείτε, όσοι και ταπεινοί τή καρδιά, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,87 Όσοι και ταπεινοί κατά την καρδιαν, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,88 ευλογείτε, Ανανία, Αζαρία, Μισαήλ, τον Κύριον· υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας, ότι εξείλετο ημάς εξ άδου και εκ χειρός θανάτου έσωσεν ημάς, ερύσατο ημάς εκ μέσου καμίνου καιιομένης φλογός και εκ μέσου πυρός ερύσατο ημάς.

Δαν. 3,88 Ανανία, Αζαρία και Μισαήλ, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας, διότι μας έβγαλεν από τον άδην, μας έσωσεν από τα χέρια του θανάτου, μας εγλύτωσεν από το μέσον της καμίνου, από τη καιιομένην φλόγα. Μας έσωσεν ανάμεσα από την φωτιάν.

Δαν. 3,89 εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Δαν. 3,89 Δοξολογήσατε τον Κυριον, ιδίότι είναι αγαθός και διότι το έλεός του είναι αιώνιον.

Δαν. 3,90 ευλογείτε, πάντες οι σεβόμενοι τον Κύριον τον Θεόν των θεών, υμνείτε και εξομολογείσθε, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού.

Δαν. 3,90 Ολοι σεις, που τον λατρεύετε, ευλογείτε τον Κυριον, που είναι Θεός των θεών. Υμνείτε και δοξολογείτε αυτόν, διότι το έλεός του είναι αιώνιον". (Τέλος της προσευχής και του ύμνου).

Δαν. 3,91 Καί Ναβουχοδονόσορ ήκουσεν υμνούωντων αυτών και εθαύμασε και εξανέστη εν σπουδή και είπε τοίς μεγιστάσιν αυτού· ουχί άνδρας τρεις εβάλομεν εις το μέσον τού πυρός πεπεδημένους; και είπον τώ βασιλεί· αληθώς, βασιλεύ.

Δαν. 3,91 Ο Ναβουχοδανόσορ, ήκουσεν αυτούς να υμνολογούν τον Θεόν, εκυριεύθη από θαυμασμόν, ανεπήδησε βιαστικά από το θρόνον του και είπεν στους μεγιστάνας του· "τρεις άνδρας δεμένους δεν ερρίψαμεν ημείς στο μέσον του πυρός;" Εκείνοι απήντησαν στον βασιλέα· "πράγματι, βασιλεύ, έτσι είναι".

Δαν. 3,92 και είπεν ο βασιλεύς· ιδού εγώ ορώ άνδρας τέσσαρας λελυμένους και περιπατούντας εν μέσω τού πυρός, και διαφθορά ουκ έστιν εν αυτοίς, και η όρασις τού τετάρτου ομοία υιά Θεού.

Δαν. 3,92 Ο βασιλεύς είπεν· "ιδού εγώ βλέπω τέσσαρας άνδρας λυμένους να περιπατούν εν τω μέσω του πυρός. Δεν βλέπω να υπάρχη καμμία βλάβη εις αυτούς από το πυρ, η δε όψις του τετάρτου δεν είναι όμοια προς άνθρωπον, αλλά προς υιόν Θεού".

Δαν. 3,93 τότε προσήλθε Ναβουχοδονόσορ προς την θύραν της καμίνου τού πυρός της καιιομένης και είπε· Σεδράχ, Μισάχ, Αβδναγώ, οι δούλοι τού Θεού τού Υψίστου, εξέλθετε και δεύτε. και εξήλθον Σεδράχ, Μισάχ, Αβδναγώ εκ μέσου τού πυρός.

Δαν. 3,93 Ο Ναβουχοδονόσορ ο ίδιος επλησίασεν εις την θύραν της καμίνου του πυρός, η οποία εξακολουθούσε να καίεται, και είπε· "Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ, δούλοι του Θεού του Υψίστου, εβγάτε αο την κάμινον και ελάτε εδώ". Ο Σεδράχ ο Μισαχ και ο Αβδναγώ εβγήκαν εκ του μέσου του πυρός.

Δαν. 3,94 και συνάγονται οι σατράπαι και οι στρατηγοί και οι τοπάρχαι και οι δυνάσται τού βασιλέως και εθεώρουν τους άνδρας ότι ουκ εκυριεύσε το πυρ τού σώματος αυτών, και η θριξ της κεφαλής αυτών ουκ εφλογίσθη, και τα σαράβαρα αυτών ουκ ηλλοιώθη, και οσμή πυρός ουκ ήν εν αυτοίς.

Δαν. 3,94 Τοτε οι σατράπαι και οι στρατηγοί και οι τοπάρχαι και οι άρχοντες του βασιλέως, έβλεπαν με θαυμασμόν τους τρεις αυτούς άνδρας, διότι δεν τους είχε θίξει καθόλου το πυρ· ούτε μία τρίχα της κεφαλής των δεν είχε καή. Τα ενδύματά των δεν μετεβλήθησαν καθόλου· ούτε καν οσμή πυρός δεν υπήρχεν επάνω εις αυτούς.

Δαν. 3,95 και απεκριθη Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς και είπεν· ευλογητός ο Θεός τού Σεδράχ, Μισάχ, Αβδναγώ, ός απέστειλε τον άγγελον αυτού και εξείλατο τους παιδας αυτού, ότι επεποιθειςαν επ αυτώ και το ρήμα τού βασιλέως ηλλοίωσαν και παρέδωκαν τα σώματα αυτών εις πυρ, όπως μη λατρεύσωσι μηδέ προσκυνήσωσι παντί θεώ, αλλ ή τώ Θεώ αυτών.

Δαν. 3,95 Ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ έλαβε τον λόγον με επισημότητα και είπεν· "ευλογημένος ας είναι ο Θεός των

Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, ο οποίος έστειλε τον άγγελον αυτού και εγλύτωσε τους παίδας του, οι οποίοι, επειδή είχαν πίστιν εις αυτόν, παρέβησαν την διαταγήν του βασιλέως και παρέδωκαν τα σώματά των εις την φωτιάν, δια να μη υποχωρήσουν και λατρεύσουν και προσκυνήσουν άλλον θεόν, ειμί μόνον τον Θεόν των.

Δαν. 3,96 και εγώ εκτίθεμαι δόγμα· πάς λαός, φυλή, γλώσσα, ή εάν ειπή βλασφημίαν κατά τού Θεού Σεδράχ, Μισάχ, Αβδεναγώ, εις απώλειαν έσονται και οι οικιοι αυτών εις διαρπαγήν, καθότι ουκ έστι θεός έτερος, όστις δυνήσεται ρύσασθαι ούτως.

Δαν. 3,96 Εγώ, λοιπόν εκδίδω διαταγήν, κάθε άνθρωπος οιουδήποτε λαού, οιασδήποτε φυλής και γλώσσης, ο οποίος θα τολμήση να εκστομίση βλασφημίαν εναντίον του Θεού του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδεναγώ, θα παραδοθή εις θάνατον, ο δε οίκος και η περιουσία του θα δημευθούν, διότι δεν υπάρχει άλλος Θεός, ο οποίος να ημπορή κατ' αυτόν τον θαυμαστόν τρόπον να σώζη τους ανθρώπους του!"

Δαν. 3,97 τότε ο βασιλεύς κατεύθυνε τον Σεδράχ, Μισάχ, Αβδεναγώ εν τή χώρα Βαβυλώνος και ηύξησεν αυτούς και ηξίωσεν. αυτούς ηγείβηαι πάντων των Ιουδαίων των εν τή βασιλεία αυτού.

Δαν. 3,97 Τότε ο βασιλεύς ώρισε διοικητάς του Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδεναγώ εις την χώραν της Βαβυλώνος. Τους εδόξασε και τους έδωσεν αξιώμα, ώστε να είναι αρχηγοί όλων των Ιουδαίων, που υπήρχον εις την βασιλείαν του. Εξέδωσε δε την εξής διαταγήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Δαν. 4,1 Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς πάσι τοίς λαοίς, φυλαίς και γλώσσαις τοίς οικούσιν εν πάση τή γη· ειρήνη υμίν πληθυνθείη·

Δαν. 4,1 "Εγώ ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ, απευθύνομαι προς όλους τους ανθρώπους όλων των λαών, των φύλων και των γλωσσών, που κατοικούν εις όλον τον κόσμον, ας είναι πλουσία και αμετακίνητος μεταξύ σας η ειρήνη.

Δαν. 4,2 τα σημεία και τα τέρατα, ά εποίησε μετ' εμού ο Θεός ο Υψιστος, ήρρεσεν εναντίον εμού αναγγείλαι υμίν

Δαν. 4,2 Μου εφάνη αρεστόν να αναγγείλω εις σας τα καταπληκτικά σημεία και τα θαυμαστά γεγονότα, τα οποία έκαμεν εις εμέ ο Υψιστος Θεός,

Δαν. 4,3 ως μεγάλα και ισχυρά· η βασιλεία αυτού βασιλεία αιώνιος και η εξουσία αυτού εις γενεάν και γενεάν.

Δαν. 4,3 να σας πω πόσον μεγάλα και θαυμαστά ήσαν. Η βασιλεία του είναι βασιλεία αιωνία και η εξουσία του εκτείνεται εις όλας τας γενεάς των γενεών".

Δαν. 4,4 Εγώ Ναβουχοδονόσορ ευθηνών ήμην εν τώ οίκω μου και ευθαλών.

Δαν. 4,1 Εγώ ο Ναβουχοδονόσορ ήμουν κατά πάντα υγιής και ευτυχής εις τα ανάκτορά μου.

Δαν. 4,5 ενύπνιον είδον, και εφοβέρισέ με, και εταράχθην επί της κοίτης μου, και αι οράσεις της κεφαλής μου ετάραζάν με.

Δαν. 4,5 Είδα όμως ένα όνειρον, το οποίον με κατεφόβισεν. Εξηπλωμένος επάνω εις την κλίνην μου εταράχθην. Τα οράματα αυτά της διανοίας μου με συνεκλόνησαν.

Δαν. 4,6 και δι' εμού ετέθη δόγμα τού εισαγαγείν ενώπιόν μου πάντας τους σοφούς Βαβυλώνος, όπως την σύγκρισιν τού ενυπνίου γνωρίσωσί μοι.

Δαν. 4,6 Εξέδωσα, λοιπόν, διαταγήν να παρουσιάσουν ενώπιόν μου όλους τους σοφούς της Βαβυλώνος, δια να μου δώσουν την ερμηνείαν του ονείρου αυτού.

Δαν. 4,7 και εισεπορεύοντο οι επασιδοί, μάγοι, γαζαρηνοί, Χαλδαίοι, και το ενύπνιον εγώ είπα ενώπιον αυτών, και την σύγκρισιν αυτού ουκ εγνωρίσάν μοι,

Δαν. 4,7 Ηλθαν προς εμέ οι εξορκισταί, οι μάγοι, οι αστρολόγοι Χαλδαίοι και εγώ είπα προς αυτούς το ενύπνιον μου, αλλά εκείνοι δεν κατώρθωσαν να μου δώσουν την ερμηνείαν του,

Δαν. 4,8 έως ήλθε Δανιήλ, ού το όνομα Βαλτάσαρ κατά το όνομα τού Θεού μου, ός πνεύμα Θεού άγιον εν εαυτώ έχει, και το ενύπνιον ενώπιον αυτού είπα·

Δαν. 4,8 μέχρις ότου ήλθεν ο Δανιήλ, του οποίου το όνομα είναι Βαλτάσαρ, έχει δηλαδή το όνομα τούτου του Θεού μου· αυτός, λοιπόν, ο Δανιήλ έχει Άγιον Πνεύμα Θεού και προς αυτόν είπα το όνειρόν μου.

Δαν. 4,9 Βαλτάσαρ ο άρχων των επασιδών, ον εγώ έγνων ότι πνεύμα Θεού άγιον εν σοί και πάν μυστήριον ουκ αδυνατεί σε, άκουσον την οράσιν τού ενυπνίου μου, ού είδον, και την σύγκρισιν αυτού ειπόν μοι·

Δαν. 4,9 Βαλτάσαρ, άρχων των μάγων, γνωρίζω καλά ότι εις σε κατοικεί το Άγιον Πνεύμα του Θεού και ότι κανενός μυστηρίου η λύσις δεν είναι δια σε αδύνατος. Άκουσε, λοιπόν, το όραμα του ενυπνίου μου, το οποίον είδα και ειπέ εις εμέ την ερμηνείαν.

Δαν. 4,10 επί της κοίτης μου εθεώρουν, και ιδού δένδρον εν μέσω της γής, και το ύψος αυτού πολύ.

Δαν. 4,10 Εκοιμώμην εις την κλίνην μου και είδα· ιδού ένα δένδρον μεγάλου ύψους στο μέσον της πεδιάδος.

Δαν. 4,11 εμεγαλύνθη το δένδρον και ισχυσε, και το ύψος αυτού έφθασεν έως τού ουρανού και το κύτος αυτού εις το πέρας απάσης της γής·

Δαν. 4,11 Το δένδρον αυτό εμεγάλωσεν, ανεπτύχθη υπερβολικά. Το ύψος του έφθασεν έως τον ουρανό και η έκτασίς του εκάλυψε τα πέρατα όλης της γης.

Δαν. 4,12 τα φύλλα αυτού ωραία, και ο καρπός αυτού πολύς, και τροφή πάντων εν αυτώ· και υποκάτω αυτού κατεσκίνουν τα θηρία τα άγρια, και εν τοίς κλάδοις αυτού κατώκουν τα όρνεα τού ουρανού, και εξ αυτού ετρέφετο πάσα σάρξ.

Δαν. 4,12 Τα φύλλα του ήσαν ωραία. Οι καρποί του άφθονοι, από τους οποίους όλοι ετρέφοντο. Κατω από αυτό είχαν τας φωλεάς των τα αγρία θηρία και στους κλάδους του κατοικούσαν τα πουλιά του ουρανού. Από αυτό ετρέφοντο όλα τα ζωντανά όντα.

Δαν. 4,13 εθεώρουν εν οράματι της νυκτός επί της κοίτης μου, και ιδού είρ και άγιος απ ουρανού κατέβη

Δαν. 4,13 Ενώ λοιπόν εξηπλωμένος και κοιμώμενος εις την κλίνην μου έβλεπα τα νυκτερινά αυτά οράματα, αίφνης κατέβηκε από τον ουρανό άγιος άγγελος.

Δαν. 4,14 και εφώνησεν εν ισχυϊ και ούτως είπε· εκκόψατε το δένδρον και εκτίλατε τους κλάδους αυτού και εκτινάξατε τα φύλλα αυτού και διασκορπίσατε τον καρπόν αυτού· σαλευθήτωσαν τα θηρία υποκάτωθεν αυτού και τα όρνεα από των κλάδων αυτού·

Δαν. 4,14 Εφώναξε με μεγάλην φωνήν και είπε τα εξής· Κοψατε το δένδρον αυτό, μαδήσατε τους κλάδους του, τινάξατε

κάτω τα φύλλα του, διασκορπίσατε τον καρπόν του. Ας φύγουν τρομαγμένα τα θηρία, που ήσαν κάτω από αυτό, και τα πτηνά, που ήσαν στους κλάδους του.

Δαν. 4,15 πλήν την φυήν των ριζών αυτού εν τή γη εάσατε και εν δεσμώ σιδηρώ και χαλκώ και εν τή χλόη τή έξω, και εν τή δρόσω τού ουρανού κοιτασθήσεται, και μετά των θηρίων η μερίς αυτού εν τώ χόρτω της γης.

Δαν. 4,15 Αφήσατε μόνον το φύτερον των ριζών του μέσα εις την γην. Με δεσμά σιδηρά και χάλκινα δέσατε τον άνθρωπον, που συμβολίζεται με το δένδρον αυτό. Αυτός θα κοιμάται στο εξής έξω εις την χλόην, κάτω από την δροσιά του ουρανού. Θα έχη μέρος και συναναστροφήν με τα θηρία και θα τρώγη το χορτάρι της γης.

Δαν. 4,16 η καρδιά αυτού από των ανθρώπων αλλοιωθήσεται, και καρδιά θηρίου δοθήσεται αυτώ, και επτά καιροί αλλαγήσονται επ αυτόν.

Δαν. 4,16 Η καρδιά του θα μεταβληθή, θα γίνη διαφορετική από την καρδιάν των ανθρώπων. Θα δοθή εις αυτόν καρδιά θηρίου. Επτά χρονικάς περιόδους θα περάση ο άνθρωπος αυτός εις την κατάστασιν αυτήν.

Δαν. 4,17 διά συγκρίματος είρ ο λόγος, και ρήμα αγίων το επερώτημα, ίνα γνώσιν οι ζώντες ότι Κύριος εστιν ο ύψιστος της βασιλείας των ανθρώπων, και ώ εάν δόξη, δώσει αυτήν και εξουδένωμα ανθρώπων αναστήσει επ αυτήν.

Δαν. 4,17 Απόφαισις διαγγελθείσα από ουράνιον άγγελον είναι ο λόγος αυτός. Αποτελεί απάντησιν εις ερώτημα, το οποίον ετέθη υπό των αγίων στον ουρανόν, δια να μάθουν οι ζώντες επί της γης, ότι ο Κυριος του κόσμου είναι ο Υψιστος, ο κυρίαρχος επί πάσαν βασιλειάν ανθρώπων. Και ότι εις εκείνον, που αυτός θα κρίνη καλόν να δώση την εξουσίαν, θα την δώση. Και εις τα χέρια του είναι να αναδείξη και εγκαταστήση επί την εξουσίαν ο άνθρωπον άσημον και περιφρονημένον.

Δαν. 4,18 τούτο το ενύπνιον, ό είδον εγώ Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς, και σύ, Βαλτάσαρ, το σύγκριμα ειπόν, ότι πάντες οι σοφοί της βασιλείας μου ου δύνανται το σύγκριμα αυτού δηλώσαι μοι, σύ δε, Δανιήλ, δύνασαι, ότι πνεύμα Θεού άγιον εν σοί. -

Δαν. 4,18 Αυτό είναι το ενύπνιον, το οποίον εγώ ο Ναδουχοδονόσορ ο βασιλεύς είδον. Συ δε, Βαλτάσαρ, είπέ μου την ερμηνειάν, διότι όλοι οι άλλοι σοφοί της βασιλείας μου δεν είναι ικανοί να μου δώσουν το νόημά του. Συ όμως, Δανιήλ, ημπορείς, διότι υπάρχει εις σε το Άγιον Πνεύμα του Θεού".

Δαν. 4,19 Τότε Δανιήλ, ού το όνομα Βαλτάσαρ, απηνεώθη ωσει ώραν μίαν, και οι διαλογισμοί αυτού συνετάρασσαν αυτόν. και απεκρίθη ο βασιλεύς και είπεν· Βαλτάσαρ, το ενύπνιον και η σύγκρισις μη κατασπευσάτω σε· και απεκρίθη Βαλτάσαρ και είπε· κύριε, το ενύπνιον έστω τοίς μισούσί σε και η σύγκρισις αυτού τοίς εχθροίς σου.

Δαν. 4,19 Τότε ο Δανιήλ, ο οποίος επωνομάζετο και Βαλτάσαρ, έμεινε συγκεχυμένος και βωβός μίαν περίπου ώραν, ενώ οι διαλογισμοί του τον συνετάρασσαν. Ωμίλησε πάλιν ο βασιλεύς και είπε· "Βαλτάσαρ, ας μη βιάζεσαι, δια να είπης σύντομα το όνειρον και την ερμηνειάν του". Ο Βαλτάσαρ απήτησε· "κύριε, το όνειρον αυτό ας επαλήθευση και ας πραγματοποιηθή εις βάρος εκείνων, οι οποίοι σε μισούν. Η ερμηνεία του ας πέση επάνω στους εχθρούς σου.

Δαν. 4,20 το δένδρον, ό είδες το μεγαλυνθέν και το ισχυρό, ού το ύψος έφθανεν εις τον ουρανόν και το κύτος αυτού εις πάσαν την γήν

Δαν. 4,20 Το δένδρον, το οποίον είδες, το τόσον μέγα και ισχυρόν, του οποίου το ύψος έφθανεν έως στον ουρανόν, και η κόμη αυτού ηπλώνετο εις πάσαν την γην,

Δαν. 4,21 και τα φύλλα αυτού ευθαλή και ο καρπός αυτού πολός και τροφή πάσιν εν αυτώ, υποκάτω αυτού κατώκουν τα θηρία τα άγρια και εν τοίς κλάδοις αυτού κατεσκήνουν τα όρνεα τού ουρανού,

Δαν. 4,21 τα δε φύλλα του ήσαν θαλλερά και ο καρπός του άφθονος, δίδων τροφήν εξ αυτού εις όλους, το δένδρον υποκάτω από το οποίον κατοικούσαν τα άγρια θηρία, εις δε τους κλάδους του εφώληαζαν τα πουλιά του ουρανού,

Δαν. 4,22 σύ εί, βασιλεύ, ότι εμεγαλύνθησ και ισχυσας και η μεγαλωσύνη σου εμεγαλύνθη και έφθασεν εις τον ουρανόν και η κυριεία σου εις τα πέρατα της γης.

Δαν. 4,22 είσαι συ, βασιλεύ, διότι πράγματι εμεγαλύνθησ, έγινες ισχυρός, το μεγαλείον σου εκραταιώθη και έφθασεν έως στον ουρανόν και η κυριαρχία σου έως εις τα πέρατα της γης.

Δαν. 4,23 και ότι είδεν ο βασιλεύς είρ και άγιον καταβαίνοντα από τού ουρανού, και είπεν· εκτίλατε το δένδρον και διαφθείρατε αυτό, πλήν την φυήν των ριζών αυτού εν τή γη εάσατε και εν δεσμώ σιδηρώ και εν χαλκώ και εν τή χλόη τή έξω, και εν τή δρόσω τού ουρανού αυλισθήσεται, και μετά θηρίων αγρίων η μερίς αυτού, έως ού επτά καιροί αλλοιωθώσιν επ αυτόν,

Δαν. 4,23 Ο δε άγγελος, τον οποίον είδεν ο βασιλεύς, τον άγιον εκείνον να κατεβαίνη από τον ουρανόν και να λέγη· Μαθήσατε το δένδρον, καταστρέψατέ το, πλην αφήσατε την φύτεραν των ριζών του μέσα εις την γην, δέσατέ το με δεσμά σιδερένια και χάλκινα και αφήσατέ το να μένη έξω εις την χλόην· θα έχη τον καταυλισμόν του κάτω από την δρόσον του ουρανού, η κατοικία του θα είναι ανάμεσα από τα αγρία θηρία, μέχρις ότου συμπληρωθούν δι' αυτόν επτά καιροί,

Δαν. 4,24 τούτο η σύγκρισις αυτού, βασιλεύ. και σύγκριμα Υψίστου εστιν, ό έφθασεν επί τον κύριόν μου τον βασιλέα,

Δαν. 4,24 ιδού, λοιπόν, τώρα και η ερμηνεία του, ω βασιλεύ· η ερμηνεία αυτή προέρχεται από αυτόν τον Υψιστον Θεόν. Και αυτό που αποκαλύπτει δια του ονείρου ο Θεός, θα πέση συντόμως επάνω στον κύριόν μου τον βασιλέα.

Δαν. 4,25 και σε εκδιώξουσιν από των ανθρώπων, και μετά θηρίων αγρίων έσται η κατοικία σου, και χόρτον ως βούν ψωμιούσί σε και από της δρόσου τού ουρανού αυλισθήση, και επτά καιροί αλλαγήσονται επί σε, έως ού γνώς ότι κυριεύει ο Υψιστος της βασιλείας των ανθρώπων, και ώ αν δόξη, δώσει αυτήν.

Δαν. 4,25 Θα σε εκδιώξουν εκ μέσου των ανθρώπων, θα κατοικήσ με τα αγρία θηρία, θα σε τρέφουν με χορτάρι ωσάν το βόϊδι, θα καταυλισθήσ στο ύπαιθρον κάτω από την δρόσον του ουρανού, θ' αλλάξουν επτά καιροί επάνω εις σε, μέχρις ότου μάθης και γνωρίσης, ότι ο Υψιστος κυριαρχεί επί της βασιλείας όλων των ανθρώπων και ο οποίος δίδει την βασιλειάν του κόσμου εις εκείνον, που θέλει.

Δαν. 4,26 και ότι είπαν· εάσατε την φυήν των ριζών τού δένδρου, η βασιλεία σου σοί μενεί, αφ ής αν γνώς την εξουσίαν την ουράνιον.

Δαν. 4,26 Εκείνο δε που είπαν οι άγγελοι του ουρανού· "αφήσατε την φύτεραν των ριζών του δένδρου", σημαίνει ότι η βασιλεία σου θα διατηρηθή δια σε και θα την αποκτήσης, από τότε που θα αναγνώρισησ την εξουσίαν της ουρανού βασιλείας.

Δαν. 4,27 διά τούτο, βασιλεύ, η βουλή μου αρεσάτω σοι και τας αμαρτίας σου εν ελεημοσύναις λύτρωσαι και τας αδικίας εν οικτιρμοίς πενήτων· ίσως έσται μακρόθυμος τοίς παραπτώμασί σου ο Θεός. -

Δαν. 4,27 Δια τούτο, βασιλεύ, ας φανή αρεστή και ας γίνη δεκτή από σε η συμβουλή μου· φρόντισε να εξαλείψης τας μαμαρτίας σου με ελεημοσύνας και τας αδικίας σου με έλεος και φιλανθρωπίαν προς τους πτωχούς. Ισως θα φανή έτσι μακρόθυμος ο Θεός δια τα μαμαρτήματά σου”.

Δαν. 4,28 Ταύτα πάντα έφθασεν επί Ναβουχοδονόσορ τον βασιλέα.

Δαν. 4,28 Ολα αυτά συνέβησαν στον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα.

Δαν. 4,29 μετά δωδεκάμηνον επί τώ ναώ της βασιλείας αυτού εν Βαβυλώνι περιπατών

Δαν. 4,29 Δωδεκα μήνας έπειτα αυτό το όνειρον, ενώ αυτός περιπατούσε στον εν Βαβυλώνι ναόν της βασιλείας του,

Δαν. 4,30 απεκρίθη ο βασιλεύς και είπεν· ουχ αύτη εστί Βαβυλών η μεγάλη, ήν εγώ ωκοδόμησα εις οίκον βασιλείας εν τώ κράτει της ισχύος μου εις τιμήν της δόξης μου;

Δαν. 4,30 επήρε τον λόγον και είπεν· “αυτή δεν είναι η μεγάλη Βαβυλών, την οποίαν εγώ ανοικοδόμησα ως πρωτεύουσαν της βασιλείας μου, με την μεγάλην μου ισχύν και δύναμιν, ώστε να διαλαλή την μεγαλειότητά μου και την δόξαν μου”;

Δαν. 4,31 έτι τού λόγου εν τώ στόματι τού βασιλέως όντος, φωνή απ ουρανού εγένετο· σοί λέγουσι, Ναβουχοδονόσορ βασιλεύ, η βασιλεία παρήλθεν από σου,

Δαν. 4,31 Ενώ ευρίσκετο ο λόγος αυτός ακόμη στο στόμα του βασιλέως, ήλθε φωνή από τον ουρανό. “Εις σε, βασιλεύ Ναδουχοδονόσορ, απευθύνεται ο λόγος αυτός· η βασιλεία σου επέρασεν, αφηρέθη από σε,

Δαν. 4,32 και από των ανθρώπων σε εκδιώξουσι, και μετά θηρίων αγρίων η κατοικία σου και χόρτον ως βούν ψωμιούσί σε, και επτά καιροί αλλαγίσονται επί σε, έως ού γνώς, ότι κυριεύει ο Υψιστος της βασιλείας των ανθρώπων, και ώ αν δόξη, δώσει αυτήν.

Δαν. 4,32 Θα σε εκδιώξουν από την κοινωνίαν των ανθρώπων και η κατοικία σου θα είναι ανάμεσα εις τα θηρία τα άγρια. Θα σε τρέφουν με χορτάρι, ωσάν το βόϊδι και θα περάσουν επτά καιροί επάνω σου, έως ότου μάθης και γνώρισης, ότι ο Υψιστος Θεός είναι ο κύριος της βασιλείας των ανθρώπων και ότι δίδει αυτός την βασιλείαν εις εκείνον, τον οποίον θέλει”.

Δαν. 4,33 αυτή τή ώρα ο λόγος συνετελέσθη επί Ναβουχοδονόσορ, και από των ανθρώπων εξεδιώχθη και χόρτον ως βούς ήσθιε, και από της δρόσου τού ουρανού το σώμα αυτού εβάφη, έως ού αι τρίχες αυτού ως λεόντων εμεγαλύθησαν και οι όνυχες αυτού ως ορνέων. -

Δαν. 4,33 Κατά την στιγμην ακριβώς εκείνην εξεπληρώθη δια τον Ναδουχοδονόσορα η προφητεία του ονείρου. Διότι αυτός έχασε το λογικόν του, εξεδιώχθη από την κοινωνίαν των ανθρώπων, έτρωγεν ωσάν βόϊδι χορτάρι και η δρόσος του ουρανού έβρεχε το σώμα του, έως ότου αι τρίχες αυτού εμεγάλωσαν ωσάν τας τρίχας του λέοντος και τα νύχια του έγιναν ωσάν τα νύχια των αρπακτικών ορνέων.

Δαν. 4,34 Καί μετά το τέλος των ημερών εγώ Ναβουχοδονόσορ τους οφθαλμούς μου εις τον ουρανό ανέλαβον, και αι φρένες μου επ εμέ επεστράφησαν, και τώ Υψίστω ηυλόγησα και τώ ζώντι εις τον αιώνα ήνεσα και εδόξασα, ότι η εξουσία αυτού εξουσία αιώνιος και η βασιλεία αυτού εις γενεάν και γενεάν,

Δαν. 4,34 “Μετά το πέρας του χρονικού αυτού διαστήματος, εγώ ο Ναδουχοδονόσορ, ύψωσα τους οφθαλμούς μου στον ουρανό και το λογικόν μου επανήλθεν. Εδόξασα τον Υψιστον και υμνολόγησα εκείνον, ο οποίος ζη στους αιώνας των αιώνων, τον εδοξολόγησα, διότι εις αυτόν πράγματι είναι αιώνιος η εξουσία και η βασιλεία του εις γενεάν γενεών.

Δαν. 4,35 και πάντες οι κατοικούντες την γήν ως ουδέν ελογίσθησαν, και κατά το θέλημα αυτού ποιεί εν τή δυνάμει τού ουρανού και εν τή κατοικία της γής, και ουκ έστιν ός αντιποιήσεται τή χειρί αυτού και ερεί αυτώ τι εποίησας;

Δαν. 4,35 Και όλοι οι άνθρωποι, που κατοικούν την γην, ως ένα τίποτε είναι ενώπιον του. Συμφωνα με το θέλημά του διατάσσει και πράττει εις τας δυνάμει του ουρανού και στους ανθρώπους της γης. Και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα η μπορέση να εμποδίση το παντοδύναμον χέρι του και να πη εις αυτόν τι έπραξες;

Δαν. 4,36 αυτώ τώ καιρώ αι φρένες μου επεστράφησαν επ εμέ, και εις την τιμήν της βασιλείας μου ήλθον, και η μορφή μου επέστρεψεν επ εμέ, και οι τύρανοι μου και οι μεγιστάνες μου εξήτουν με, και επί την βασιλείαν μου εκραταιώθην, και μεγαλωσύνη περισσοτέρα προσετέθη μοι.

Δαν. 4,36 Κατ' αυτόν τον καιρόν η διανοητική μου υγεία αποκατεστάθη και επανήλθον εις την δάξαν της βασιλείας μου. Η μορφή και η όλη εμφάνισίς μου αποκατεστάθη εις την προτέραν της κατάστασιν, οι άρχοντες μου και οι μεγιστάνες μου με ανεζητούσαν, η βασιλεία μου έγινε πάλιν ισχυρά, η δε δόξα προσετέθη ακόμη μεγαλυτέρα εις εμέ.

Δαν. 4,37 νύν ούν εγώ Ναβουχοδονόσορ αινώ και υπερυψώ και δοξάζω τον βασιλέα τού ουρανού, ότι πάντα τα έργα αυτού αληθινά και αι τριβίαι αυτού κρίσεις, και πάντας τους πορευομένους εν υπερηφανία δύναται ταπεινώσαι.

Δαν. 4,37 Και τώρα, λοιπόν, εγώ, ο Ναδουχοδονόσορ, υμνολογώ και υπερυψώνω και δοξάζω τον βασιλέα του ουρανού, διότι όλα τα έργα αυτού είναι αληθινά, αι οδοί του δίκαιαι και ορθαί και ημπορεί να ταπεινώση όλου εκείνους, οι οποίοι πορεύονται με υπερηφάνειαν”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Δαν. 5,1 Βαλτάσαρ ο βασιλεύς εποίησε δείπνον μέγα τοίς μεγιστάσιν αυτού χιλίοις, και κατέναντι των χιλίων ο οίνος.

Δαν. 5,1 Ο βασιλεύς Βαλτάσαρ έκαμε μέγα δείπνον εις χιλίους από τους μεγιστάνας αυτού, ενώπιον των οποίων παρετέθη άφθονος οίνος.

Δαν. 5,2 και πίνων Βαλτάσαρ είπεν εν τή γεύσει τού οίνου τού ενεγκείν τα σκευή τα χρυσά και τα αργυρά, ά εξήνεγκε Ναβουχοδονόσορ ο πατήρ αυτού εκ τού ναού τού εν Ιερουσαλήμ, και πιέτωσαν εν αυτοίς ο βασιλεύς και οι μεγιστάνες αυτού και αι παλλακαί αυτού και αι παράκοιτοι αυτού.

Δαν. 5,2 Ενώ δε ο βασιλεύς Βαλτάσαρ έπινεν οίνον και ηυφραίνετο από την γεύσιν αυτού, ήλθεν εις ευθυμίαν και είπε να φέρουν εκεί εις την τράπεζαν τα χρυσά και αργυρά σκευή, τα οποία ο πατήρ του ο Ναβουχοδονόσορ είχε πάρει από τον ναόν του Σολομώντος και τα έφερεν εις την Βαβυλώνα· να τα φέρουν εις την τράπεζαν, δια να πίνουν με αυτά ο βασιλεύς και οι μεγιστάνες του, αι παλλακαί του και αι γυναίκες του.

Δαν. 5,3 και ηνέχθησαν τα σκευή τα χρυσά και τα αργυρά, ά εξήνεγκεν εκ τού ναού τού Θεού τού εν Ιερουσαλήμ, και έπινον εν αυτοίς ο βασιλεύς και οι μεγιστάνες αυτού και αι παλλακαί αυτού και αι παράκοιτοι αυτού·

Δαν. 5,3 Πράγματι έφεραν τα ιερά χρυσά και αργυρά σκευή, τα οποία ο πατήρ του είχε πάρει από τον ναόν του Θεού του εν Ιερουσαλήμ. Με τα ιερά αυτά σκευή έπινον ο βασιλεύς, οι μεγιστάνες τού, αι παλλακαί του και αι γυναίκες του.

Δαν. 5,4 έπινον οίνον και ήνεσαν τους θεούς τους χρυσούς και αργυρούς και χαλκούς και σιδηρούς και ξυλίνοους και

λιθίνους.

Δαν. 5,4 Επιναν τον οίνον και υμνολογούσαν τους θεούς των, τους χρυσοούς και αργυρούς, τους χαλκούς και σιδερένιους, τους ξυλίνους και τους λιθίνους.

Δαν. 5,5 εν αυτή τή ώρα εξήλθον δάκτυλοι χειρός ανθρώπου και έγγραφον κατέναντι της λαμπάδος επί το κονίαμα του τοίχου του οίκου του βασιλέως, και ο βασιλεύς εθεώρει τους αστραγάλους της χειρός της γραφούσης.

Δαν. 5,5 Αίφνης κατά την ώραν εκείνην εβγήκαν δάκτυλοι χειρός ανθρώπου και έγγραφαν απέναντι της λυχνίας επάνω στο αμμοκονίαμα του τοίχου του βασιλικού ανακτόρου. Ο βασιλεύς έβλεπε τον καρπόν της χειρός, η οποία έγγραφε.

Δαν. 5,6 τότε του βασιλέως η μορφή ηλλοιώθη, και οι διαλογισμοί αυτού συνετάρασσον αυτόν, και οι σύνδεσμοι της οσφύος αυτού διελύοντο, και τα γόνατα αυτού συνεκροτούντο.

Δαν. 5,6 Τότε η μορφή του βασιλέως ηλλοιώθη από τον φόβον. Αι σκέψτου τον συνετάραξαν, ή αρθρώσεις της μέσης του σαν να διελύθησαν και τα γόνατά του τρέμοντα συνεκρούοντο το ένα με το άλλο.

Δαν. 5,7 και εβόησεν ο βασιλεύς εν ισχύϊ του εισαγαγείν μάγους, Χαλδαίους, γαζαρηνοούς και είπε τοίς σοφοίς Βαβυλώνος: ός αν αναγνώ την γραφήν ταύτην και την σύγκρισιν γνωρίση μοι, πορφύραν ενδύσεται, και ο μανιάκης ο χρυσοός επί τον τράχηλον αυτού, και τρίτος εν τή βασιλεία μου άρξει.

Δαν. 5,7 Ο βασιλεύς εφώνησε με μεγάλην φωνήν να οδηγήσουν εκεί μάγους, Χαλδαίους, αστρολόγους και είπε προς τους σοφούς της Βαβυλώνος: "εκείνος, ο οποίος θα αναγνώση αυτήν την γραφήν και θα καταστήση εις εμέ γνωστόν το νόημά της, θα ενδυθή βασιλικήν πορφύραν, το χρυσούν περιδέλαιον θα τεθή στον τράχηλόν του και θα είναι ο τρίτος άρχων στο βασιλείον μου".

Δαν. 5,8 και εισεπορεύοντο πάντες οι σοφοί του βασιλέως και ουκ ηδύναντο την γραφήν αναγνώσαι, ουδέ την σύγκρισιν γνωρίσαι τώ βασιλεί.

Δαν. 5,8 Εισήρχοντο τότε εις την αίθουσαν του συμποσίου όλοι οι σοφοί του βασιλέως και δεν ημπορούσαν ούτε να αναγνώσουν την γραφήν, ούτε, φυσικά, και το νόημά της να καταστήσουν γνωστόν στον βασιλέα.

Δαν. 5,9 και ο βασιλεύς Βαλτάσαρ πολύ εταράχθη, και η μορφή αυτού ηλλοιώθη επ αυτώ, και οι μεγιστάνες αυτού συνεταράσσοντο. -

Δαν. 5,9 Ο βασιλεύς Βαλτάσαρ εταράχθη πολύ. Η μορφή του ηλλοιώθη από τον φόβον. Αλλά και οι μεγιστάνες επίσης συνεκλονίζοντο μαζί μου.

Δαν. 5,10 Καί εισήλθεν η βασίλισσα εις τον οίκον του πότου και είπε: βασιλεύ, εις τον αιώνα ζήθι· μη ταρασσέτωσάν σε οι διαλογισμοί σου, και η μορφή σου μη αλλοιούσθω·

Δαν. 5,10 Την ώραν εκείνην εισήλθεν η Βασιλομήτωρ εις την αίθουσαν του συμποσίου και είπε: "βασιλεύ, στους αιώνας να ζήσης. Ας μη σε ταράσσουν σκέψεις ζοφεραί και η μορφή σου ας μη αλλοιώνεται από των φόβον.

Δαν. 5,11 έστη ανήρ εν τή βασιλεία σου, εν ώ πνεύμα Θεού, και εν ταίς ημέραις του πατρός σου γρηγόρησις και σύνεσις ευρέθη εν αυτώ, και ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ ο πατήρ σου άρχοντα επαοιδών, μάγων, Χαλδαίων, γαζαρηνών κατέστησεν αυτόν,

Δαν. 5,11 Εις το βασιλείον σου υπάρχει ένας ανήρ, στον οποίον κατοικεί το Πνεύμα του Θεού, και κατά τας ημέρας του πατρός σου τα πράγματα απέδειξαν, ότι υπήρχεν εις αυτόν εγρήγορσις και σύνεσις. Δια τούτο ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ, ο πατήρ σου, τον διώρισε άρχοντα των εξορκιστών των μάγων, των Χαλδαίων, των αστρολόγων.

Δαν. 5,12 ότι πνεύμα περισσόν εν αυτώ και φρόνησις και σύνεσις εν αυτώ, συγκρίνων ενύπνια και αναγγέλλων κρατούμενα και λύων συνδέσμους, Δανιήλ, και ο βασιλεύς επέθηκεν όνομα αυτώ Βαλτάσαρ· νύν ούν κληθήτω, και την σύγκρισιν αυτού αναγγελεί σοι. -

Δαν. 5,12 Διότι εις αυτόν υπήρχε πλούσιον το Πνεύμα του Θεού. Εχει αυτός φρόνησιν και σύνεσιν, ώστε να ερμηνεύη τα ενύπνια, να αναγγέλλη και αποσαφηνίζη όσα ασαφή ήσαν δια τους άλλους και να λύη δύσκολα προβλήματα. Αυτός είναι ο Δανιήλ, τον οποίον ο βασιλεύς πατέρας σου ωνόμασε Βαλτάσαρ. Ας κληθή, λοιπόν, τώρα εις την αίθουσαν, δια να σου καταστήση γνωστόν το νόημα της γραφής αυτής".

Δαν. 5,13 Τότε Δανιήλ εισήχθη ενώπιον του βασιλέως, και είπεν ο βασιλεύς τώ Δανιήλ: σύ εί Δανιήλ, ο από των υιών της αιχμαλωσίας της Ιουδαίας, ής ήγαγεν ο βασιλεύς ο πατήρ μου;

Δαν. 5,13 Τότε πράγματι ο Δανιήλ ωδηγήθη ενώπιον του βασιλέως, στο οποίον και ο βασιλεύς είπέ: "συ είσαι ο Δανιήλ, ο από τους Ιουδαίους αιχμαλώτους, τους οποίους ο βασιλεύς πατέρας μου έφερεν εδώ;

Δαν. 5,14 ήκουσα περί σου ότι πνεύμα Θεού εν σοί, και γρηγόρησις και σύνεσις και σοφία περισσή ευρέθη εν σοί.

Δαν. 5,14 Ηκουσα δια σε ότι έχεις Πνεύμα Θεού, νήψις δε και σύνεσις και σοφία πλούσια ευρίσκεται εις σε.

Δαν. 5,15 και νύν εισήλθον ενώπιόν μου οι σοφοί, μάγοι, γαζαρηνοοί, ίνα την γραφήν ταύτην αναγνώσι και την σύγκρισιν αυτής γνωρίσωσί μοι, και ουκ ηδυνήθησαν αναγγείλαί μοι.

Δαν. 5,15 Εδώ προσήλθον προ ολίγου ενώπιόν μου οι σοφοί, οι μάγοι, οι αστρολόγοι δια να αναγνώσουν αυτά τα γραμμата και να καταστήσουν γνωστόν εις εμέ το νόημά των. Αλλά δεν ημπόρεσαν τίποτε να είπουν.

Δαν. 5,16 και εγώ ήκουσα περί σου ότι δύνασαι κρίματα συγκρίναι νύν ούν εάν δυνηθής την γραφήν αναγνώσαι και την σύγκρισιν αυτής γνωρίσαι μοι, πορφύραν ενδύση, και ο μανιάκης ο χρυσοός έσται επί τον τράχηλόν σου, και τρίτος εν τή βασιλεία μου άρξεις.

Δαν. 5,16 Εγώ όμως επληροφορήθην δια σε, ότι ημπορείς να γνωρίσης και να κατανόησης κρίσεις και αποφάσιστου Θεού. Εάν, λοιπόν, τώρα ημπορέσης να αναγνώσης την γραφήν αυτήν και να καταστήσης γνωστόν εις εμέ το νόημά της θα ενδυθής βασιλικήν πορφύραν, θα περιβληθής στον τράχηλόν σου χρυσούν περιδέλαιον και θα ανακηρυχθής τρίτος αρχών στο βασιλείον μου".

Δαν. 5,17 τότε απεκρίθη Δανιήλ και είπεν ενώπιον του βασιλέως: τα δόματά σου σοί έστω, και την δωρεάν της οικίας σου ετέρω δός, εγώ δε την γραφήν αναγνώσομαι τώ βασιλεί και την σύγκρισιν αυτής γνωρίσω σοι.

Δαν. 5,17 Ο Δανιήλ απήτησε τότε και είπε προς τον βασιλέα: "τα δώρα σου ας μείνουν εις σε τα αγαθά του οίκου σου δώσε τα εις άλλον. Εγώ όμως θα αναγνώσω την γραφήν αυτήν εις σε τον βασιλέα και θα καταστήσω γνωστήν εις σε το νόημα της

Δαν. 5,18 Βασιλεύ, ο Θεός ο ύψιστος την βασιλείαν και την μεγαλωσύνην και την τιμήν και την δόξαν έδωκε Ναβουχοδονόσορ τώ πατρί σου,

Δαν. 5,18 Βασιλεύ, ο Υψίστος Θεός έδωκεν ει τον πατέρα σου, τον Ναβουχοδονόσορα μεγαλείον και τιμήν και δόξαν.

Δαν. 5,19 και από της μεγαλωσύνης, ής έδωκεν αυτώ, πάντες οι λαοί, φυλαί, γλώσσαι ήσαν τρέμοντες και φοβούμενοι από προσώπου αυτού· ούς ηβούλετο αυτός ανήρει, και ούς ηβούλετο αυτός έτυπτε, και ούς ηβούλετο αυτός ύψου, και ούς ηβούλετο αυτός εταπείνου.

Δαν. 5,19 Εξ αιτίας του μεγαλείου αυτού, που του έδωσεν ο Θεός, όλοι οι λαοί, αι φυλαί και αι γλώσσαι της γης τον έτρεμαν και τον εφοβούντο. Αυτός, εκείνους τους οποίους ήθελεν, εφόνευε και εκείνους, τους οποίους ήθελεν, εκτυπούσε. Αυτός εκείνους τους οποίους ήθελε, ύψωνε και εδόξαζεν, εκείνους δε τους οποίους ήθελεν εταπείωνε.

Δαν. 5,20 και ότε υψώθη η καρδιά αυτού και το πνεύμα αυτού εκκρατιώθη τού υπερηφανεύσασθαι, κατηνέχθη από τού θρόνου της βασιλείας αυτού, και η τιμή αφηρέθη απ αυτού,

Δαν. 5,20 Όταν όμως η καρδιά του εκυριεύθη από υψηλοφροσύνην και αλαζονείαν και το πνεύμα του εξ αιτίας της υπερηφανείας του εσκληρύνθη, εκρημνίθη από τον θρόνον τον βασιλικόν και αφηρέθη από αυτόν η τιμή και η δόξα.

Δαν. 5,21 και από των ανθρώπων εξεδιώχθη, και η καρδιά αυτού μετά των θηρίων εδόθη, και μετά των ονάγκων η κατοικία αυτού, και χόρτον ως βούν εψώμιζον αυτόν, και από της δρόσου τού ουρανού το σώμα αυτού εβάφη, έως ού έγνω ότι κυριεύει ο Θεός ύψιστος της βασιλείας των ανθρώπων, και ώ αν δόξη, δώσει αυτήν.

Δαν. 5,21 Εξεδιώχθη από την κοινωνίαν των ανθρώπων, κατά δε την καρδιάν μετεβλήθη και έμεινεν όμοιος με τα αγρία θηρία. Εξούσε με τους αγρίους όνους, έτρωγεν αντί άρτου χορτάρι ωσάν τα βόϊδια και το σώμα του εμούσκευεν και ήλλαξε χρώμα από την δρόσον του ουρανού. Εις την κατάστασιν αυτήν της φρενοβλαβείας έμεινε, μέχρις ότου ανεγνώρισεν ότι ο Υψίστος Θεός είναι κύριος της βασιλείας των ανθρώπων και δίδει αυτήν εις εκείνον, τον οποίον αυτός προσιμά και θέλει.

Δαν. 5,22 και σύ ούν ο υιός αυτού Βαλτάσαρ ουκ εταπείνωσας την καρδιάν σου κατενώπιον τού Θεού· ου πάντα ταύτα έγνωσ;

Δαν. 5,22 Και συ, λοιπόν, Βαλτάσαρ, ο υιός αυτού, δεν εταπείνωσες την ψυχήν σου ενώπιον του Θεού. Δεν τα είχες πληροφορηθή όλα αυτά;

Δαν. 5,23 και επί τον Κύριον Θεόν τού ουρανού υψώθης, και τα σκεύη τού οίκου αυτού ήνεγκαν ενώπιόν σου, και σύ και οι μεγιστάνές σου και αι παλλακαί σου και αι παράκοιτοί σου οίνον επίνετε εν αυτοίς, και τους θεούς τους χρυσούς και αργυρούς και χαλκούς και σιδηρούς και ξυλίλους και λιθίνους, οί ου βλέπουσι και οί ουκ ακούουσι και ου γινώσκουσιν, ήνεσας και τον Θεόν, ού η πνοή σου εν χειρί αυτού και πάσαι αι οδοί σου, αυτόν ουκ εδόξασας.

Δαν. 5,23 Και όμως επέδειξες αλαζονείαν και υψηλοφροσύνην εναντίον του Θεού του ουρανού. Και απόδειξες, ότι έφεραν ενώπιόν σου τα σκεύη του ναού του· και συ και οι μεγιστάνες σου και αι παλλακαί σου και αι γυναίκες σου επίνατε οίνον με αυτά. Κατά δε το διάστημα της ευωχίας σας υμνολογήσατε τους θεούς τους ιδικούς σας, τους χρυσούς και αργυρούς, και χαλκίνους και σιδηρένιους και ξυλίλους και λιθίνους, οι οποίοι ούτε βλέπουν, ούτε ακούουν, ούτε γνωρίζουν τίποτε. Αυτούς, λοιπόν, συ εδοξολόγησες, τον δε Θεόν, εις τα χέρια του οποίου ευρίσκειται η αναπνοή σου και όλα αι πορείαι της ζωής σου, αυτόν δεν τον εδόξασες.

Δαν. 5,24 διά τούτο εκ προσώπου αυτού απεστάλη αστραγάλος χειρός και την γραφήν ταύτην ενέταξε.

Δαν. 5,24 Δια τούτο εκ μέρους αυτού, απεστάλη ο καρπός της χειρός και έγγραψε την γραφήν αυτήν επάνω στον τοίχον.

Δαν. 5,25 και αύτη η γραφή εντεταγμένη· μανή, θεκέλ, φάρες.

Δαν. 5,25 Και αυτή η αποτυπωμένη επάνω στον τοίχον γραφή λέγει· “μανή, θεκέλ, φάρες”.

Δαν. 5,26 τούτο το σύγκριμα τού ρήματος· μανή, εμέτρησεν ο Θεός την βασιλείαν σου και επλήρωσεν αυτήν·

Δαν. 5,26 Άκουσε, λοιπόν, και την ερμηνείαν της γραφής αυτής· μανή, σημαίνει· Ο Θεός εμέτρησε την βασιλείαν σου και την συνεπλήρωσε.

Δαν. 5,27 θεκέλ, εστάθη εν ζυγώ και ευρέθη υστερούσα·

Δαν. 5,27 Θεκέλ σημαίνει· Ετέθη επάνω στον ζυγόν, εζυγίσθη και ευρέθη λιποβαρής.

Δαν. 5,28 φάρες, διήρηται η βασιλεία σου, και εδόθη Μήδοις και Πέρσαις. -

Δαν. 5,28 Φάρες σημαίνει· Έχει διαιρεθή πλέον η βασιλεία σου και εδόθη στους Μηδους και στους Πέρσας.

Δαν. 5,29 Καί ειπε Βαλτάσαρ και ενέδυσαν τον Δανιήλ πορφύραν και τον μανιάκην τον χρυσούν περιέθηκαν περί τον τράχηλον αυτού, και εκήρυξε περί αυτού είναι αυτόν άρχοντα τρίτον εν τή βασιλεία.

Δαν. 5,29 Αμέσως ο Βαλτάσαρ διάταξε και ενέδυσαν τον Δανιήλ την βασιλικήν πορφύραν, έθεσαν περί τον τράχηλόν του το χρυσούν περιδέσμιον και δια κήρυκος ανήγγειλεν ότι ο Δανιήλ είναι ο τρίτος αρχών στο βασιλείον του.

Δαν. 5,30 εν αυτή τή νυκτι ανηρέθη Βαλτάσαρ ο βασιλεύς ο Χαλδαίων.

Δαν. 5,30 Κατά την ιδίαν όμως εκείνην νύκτα εφονεύθη ο Βαλτάσαρ, ο βασιλεύς των Χαλδαίων.

Δαν. 5,31 και Δαρείος ο Μήδος παρέλαβε την βασιλείαν, ών ετών εξήκοντα δύο.

Δαν. 5,31 Την δε βασιλείαν του παρέλαβε Δαρείος ο Μήδος, όταν ήτο ηλικίας εξήκοντα δύο ετών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Δαν. 6,1 Καί ήρσεν ενώπιον Δαρείου και κατέστησεν επί της βασιλείας σατράπας εκατόν είκοσι τού είναι αυτούς εν όλη τή βασιλεία αυτού

Δαν. 6,1 Εφάνη αρεστόν στον Δαρείον να εγκαταστήση, όπως και εγκατέστησε, στο βασιλείον του εκατόν είκοσι σατράπας, δια να είναι αυτοί άρχοντες εις όλην την αυτοκρατοριάν του.

Δαν. 6,2 και επάνω αυτών τακτικούς τρεις, ών ήν Δανιήλ εις εξ αυτών, τού αποδιδόμναι αυτοίς τους σατράπας λόγον, όπως ο βασιλεύς μη ενοχλήται.

Δαν. 6,2 Επάνω δε από αυτούς ετοποθέτησε τρεις ανωτάτους διοικητάς. Ένας αυτό αυτούς ήτο ο Δανιήλ. Οι εκατόν είκοσι σατράπαι ήσαν υποχρεωμένοι να λογοδοτούν στους τρεις αυτούς, δια να μη ενοχλήται ο βασιλεύς.

Δαν. 6,3 και ήν Δανιήλ υπέρ αυτούς, ότι πνεύμα περισσόν εν αυτώ. και ο βασιλεύς κατέστησεν αυτόν εφ όλης της βασιλείας αυτού.

Δαν. 6,3 Ο Δανιήλ υπερείχεν από όλους, διότι είχε πλούσιον πνεύμα Θεού. Ο δε βασιλεύς διώρισεν αυτόν γενικόν αρχηγόν όλου του βασιλείου του.

Δαν. 6,4 και οι τακτικοί και οι σατράπαι, εζήτουν πρόφασιν ευρείν κατά Δανιήλ· και πάσαν πρόφασιν και παράπτωμα και αμπλάκημα ουχ εύρον κατ αυτού, ότι πιστός ήν.

Δαν. 6,4 Οι δύο ανώτατοι διοικηταί και οι εκατόν είκοσι σατράπαι εξητούσαν, δια λόγους φθόνου, να εύρουν κάποιον κατηγοριαν εναντίον του Δανιήλ. Δεν ημπορούσαν όμως να εύρουν καμμίαν αιτίαν και κανένα παράπτωμα και κανένα σφάλμα εις αυτόν, διότι ήτο πιστός στον βασιλέα και εις τα καθήκοντά του.

Δαν. 6,5 και είπον οι τακτικοί· ουχ ευρήσομεν κατά Δανιήλ πρόφασιν, ει μη εν νομίμοις Θεού αυτού. -

Δαν. 6,5 Είπαν, λοιπόν, τότε οι δύο ανώτατοι διοικηταί. "δεν θα κατορθώσωμεν να εύρωμεν εναντίον του Δανιήλ αιτίαν κατηγορίας, ειμή μόνον κάτι, που να σχετίζεται με τους νόμους του Θεού του".

Δαν. 6,6 Τότε οι τακτικοί και οι σατράπαι παρέστησαν τώ βασιλεί και είπαν αυτό· Δαρεί βασιλεύ, εις τους αιώνας ζήθι·

Δαν. 6,6 Τότε οι δύο ανώτατοι διοικηταί και οι σατράπαι παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως και του είπαν· "Δαρεί βασιλεύ, να ζήσης στους αιώνας.

Δαν. 6,7 συνεβουλεύσαντο πάντες οι επί της βασιλείας σου στρατηγοί και σατράπαι, ύπατοι και τοπάρχαι, τού στήσαι στάσει βασιλική και ενισχύσαι ορισμόν, όπως ός αν αιτήση αίτημα παρά παντός θεού και ανθρώπου έως ημερών τριάκοντα, αλλ ή παρά σου, βασιλεύ, εμβληθήσεται εις τον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 6,7 Συνεφώνησαν όλοι οι στρατηγοί και οι σατράπαι και οι ύπατοι και οι τοπάρχαι της βασιλείας σου, να εκδοθή και να τεθή εν ισχύί βασιλική διαταγή, σύμφωνα με την οποίαν εκείνος, που θα ζητήση κάτι από οιονδήποτε άλλον, από Θεού μέχρις ανθρώπων, επί τριάκοντα ημέρας, έκτος από σένα, βασιλεύ, να ρίπτεται στον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 6,8 νύν ούν, βασιλεύ, στήσον τον ορισμόν και έκθες γραφήν, όπως μη αλλοιωθή το δόγμα Περσών και Μήδων.

Δαν. 6,8 Τωρα, λοιπόν, βασιλεύ, υπόγραψε αυτήν την διαταγήν, δώσε την να κοινοποιηθή, ώστε να μη έχη κανείς το δικαίωμα να τροποποίηση, πολύ δε περισσότερον να ακυρώση την βασιλικήν απόφασιν του βασιλέως Μήδων και Περσών".

Δαν. 6,9 τότε ο βασιλεύς Δαρείος επέταξε γραφήναι το δόγμα. -

Δαν. 6,9 Τοτε ο βασιλεύς Δαρείος, καλή τη πίστει, διέταξε να δημοσιευθή το βασιλικόν αυτό διάταγμα.

Δαν. 6,10 Καί Δανιήλ, ηνικά έγνω ότι ενετάγη το δόγμα, εισήλθεν εις τον οίκον αυτού, και αι θυρίδες ανεωγμένοι αυτόν εν τοίς υπερώοις αυτού κατέναντι Ιερουσαλήμ, και καιρούς τρεις της ημέρας ήν κάμπτων επί τα γόνατα αυτού και προσευχόμενος και εξομολογούμενος εναντίον τού Θεού αυτού, καθώς ήν ποιών έμπροσθεν.

Δαν. 6,10 Ο Δανιήλ, όταν επληροφορήθη ότι εδημοσιεύθη το βασιλικόν αυτό διάταγμα, εισήλθεν στον οίκον του. Τα παράθυρα του υπερώου του ήσαν ανοικτά απέναντι από την Ιερουσαλήμ. Τρεις δε φορές την ημέραν έκαμπε τα γόνατα, προσήχητο και εδοξολογούσε τον Θεόν, όπως έκαμνε και κατά τον προηγούμενον χρόνον.

Δαν. 6,11 τότε οι άνδρες εκείνοι παρετήρησαν και εύρον τον Δανιήλ αξιούντα και δεόμενον τού Θεού αυτού.

Δαν. 6,11 Τοτε οι άνδρες εκείνοι παρηκολούθησαν τον Δανιήλ και τον ευρήκαν να προσεύχεται και να, παρακαλή τον Θεόν

Δαν. 6,12 και προσελθόντες λέγουσι τώ βασιλεί· βασιλεύ, ουχ ορισμόν έταξας, όπως πάς άνθρωπος, ός αν αιτήση παρά παντός θεού και ανθρώπου αίτημα έως ημερών τριάκοντα, αλλ ή παρά σου, βασιλεύ, εμβληθήσεται εις τον λάκκον των λεόντων· και είπεν ο βασιλεύς· αληθινός ο λόγος, και το δόγμα Μήδων και Περσών ου παρελεύσεται.

Δαν. 6,12 Παρουσιάσθησαν στον βασιλέα και είπαν προς αυτόν· "βασιλεύ, συ δεν υπέγραψες και εδημοσίευσες διαταγήν να ρίπτεται στον λάκκον των λεόντων κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα εξητούσε κάτι από οιονδήποτε άλλον, από Θεού μέχρις ανθρώπου, επί τριάκοντα ημέρας, ειμή μόνον από σε, βασιλεύ;" Ο βασιλεύς απήντησεν· "ορθός είναι ο λόγος αυτός και η διαταγή του βασιλέως των Μήδων και των Περσών, καθ' ο αλάθητος, δεν πρόκειται να ακυρωθή.

Δαν. 6,13 τότε απεκριθήσαν και λέγουσιν ενώπιον τού βασιλέως· Δανιήλ ο από των υιών της αιχμαλωσίας της Ιουδαίας ουχ υπετάγη τώ δόγματί σου, και καιρούς τρεις της ημέρας αιτεί παρά τού Θεού αυτού τα αιτήματα αυτού.

Δαν. 6,13 Τοτε οι άνδρες εκείνοι απεκριθήσαν και είπαν ενώπιον του βασιλέως· "ο Δανιήλ, ένας από τους αιχμαλώτους Ιουδαίους, δεν υπετάχθη εις την διαταγήν σου και τρεις φορές εκάστην ημέραν προσεύχεται προς τον Θεόν και υποβάλλει εις αυτόν τα αιτήματά του".

Δαν. 6,14 τότε ο βασιλεύς, ως το ρήμα ήκουσε, πολύ ελυπήθη επ αυτό και περί τού Δανιήλ ηγωνίσαστο τού εξελέσθαι αυτόν και έως εσπέρας ήν αγωνιζόμενος τού εξελέσθαι αυτόν.

Δαν. 6,14 Τοτε ο βασιλεύς, όταν ήκουσεν αυτόν τον λόγον, ελυπήθη παρά πολύ δια τούτο και κατέβαλεν αγώνας, δια να σώση τον Δανιήλ από την καταδίκην. Μέχρι δε της εσπέρας ηγωνίζετο να τον γλυτώση.

Δαν. 6,15 τότε οι άνδρες εκείνοι λέγουσι τώ βασιλεί· γνώθι, βασιλεύ, ότι το δόγμα Μήδοις και Πέρσαις τού πάν ορισμόν και στάσιν, ήν αν ο βασιλεύς στήση, ου δει παραλλάξαι. -

Δαν. 6,15 Τοτε οι άνδρες εκείνοι είπαν στον βασιλέα· "έχε υπ' όψιν σου, βασιλεύ, ότι σύμφωνα με τον νόμον των Μήδων και των Περσών, κανένα διάταγμα, καμμία απαγόρευσις εκδιδόμενη υπό του βασιλέως δεν τροποποιείται και πολύ περισσότερον δεν ακυρώνεται".

Δαν. 6,16 Τότε ο βασιλεύς είπε και ήγαγον τον Δανιήλ και ενέβαλον αυτόν εις τον λάκκον των λεόντων· και είπεν ο βασιλεύς τώ Δανιήλ· ο Θεός σου, ώ σύ λατρεύεις ενδελεχώς, αυτός εξελείται σε.

Δαν. 6,16 Τοτε ο βασιλεύς διέταξε και έφεραν τον Δανιήλ και τον ερριψαν στον λάκκον των λεόντων. Είπε δε ο βασιλεύς στον Δανιήλ· "ο Θεός σου, τον οποίον συ λατρεύεις πάντοτε, αυτός θα σε γλυτώση από τον κίνδυνον".

Δαν. 6,17 και ήνεγκαν λίθον και επέθηκαν επί το στόμα τού λάκκου, και εσφραγίσαστο ο βασιλεύς εν τώ δακτυλίω αυτού και εν τώ δακτυλίω των μεγιστάνων αυτού, όπως μη αλλοιωθή πράγμα εν τώ Δανιήλ.

Δαν. 6,17 Εφεραν ένα λίθον και τον έθεσαν στο άνοιγμα του λάκκου, ο δε βασιλεύς εσφράγισεν αυτόν με το δακτυλίδι του και με τα δακτυλίδια των μεγιστάνων του, ώστε να μη γίνη καμμία τροποποίησης εννοούσα τον Δανιήλ.

Δαν. 6,18 και απήλθεν ο βασιλεύς εις τον οίκον αυτού και εκοιμήθη άδειπνος, και εδέσματα ουκ εισήνεγκαν αυτόν και ο ύπνος απέστη απ αυτού. και έκλεισεν ο Θεός τα στόματα των λεόντων, και ου παρηνώχλησαν τώ Δανιήλ.

Δαν. 6,18 Ο βασιλεύς καταλυπημένος επανήλθεν στο ανάκτορόν του και έπεσε προς ύπνον χωρίς βραδυμόν φαγητόν.

Εδωσεν εντολήν να μη του φέρουν καθόλου φαγητά. Ο ύπνος του όμως έφυγεν από τα βλέφαρά του. Ο Θεός όμως έκλεισε τα στόματα των λεόντων και δεν παρηνώχλησαν καθόλου τον Δανιήλ.

Δαν. 6,19 τότε ο βασιλεύς ανέστη το πρωϊ εν τώ φωτί και εν σπουδή ήλθεν επί τον λάκκον των λεόντων·

Δαν. 6,19 Όταν ήλθεν η πρωϊα και το φως ηπλώθη, ηγέρθη ο βασιλεύς και βιαστικός έτρεξεν στον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 6,20 και εν τώ εγγίζειν αυτόν τώ λάκκω εβόησε φωνή ισχυρά· Δανιήλ, ο δούλος τού Θεού τού ζώντος, ο Θεός σου, ώ σύ λατρεύεις ενδελεχώς, ει ηδυνήθη εξελέσθαι σε εκ τού στόματος των λεόντων·

Δαν. 6,20 Καθώς δε επλησίαζεν στον λάκκον εφώναξε με φωνήν ισχυράν· “Δανιήλ, δούλε του Θεού του ζώντος, ο Θεός τον οποίον συ πάντοτε λατρεύεις ημπόρεσε να σε σώση από το στόμα των λεόντων;”

Δαν. 6,21 και είπε Δανιήλ τώ βασιλεί βασιλεύ, εις τους αιώνας ζήθι.

Δαν. 6,21 Ο Δανιήλ απήντησεν στον βασιλέα· “βασιλεύ, στους αιώνας να ζήσης.

Δαν. 6,22 ο Θεός μου απέστειλε τον άγγελον αυτού, και ενέφραξε τα στόματα των λεόντων, και ουκ ελυμήναντό με, ότι κατέναντι αυτού ευθύτης ευρέθη εμοί και ενώπιον δε σου, βασιλεύ, παράπτωμα ουκ εποίησα.

Δαν. 6,22 Ο Θεός μου έστειλε τον άγγελόν του και έκλεισε τα στόματα των λεόντων. Και έτσι κανείς από αυτούς δεν με έβλαψε, διότι εγώ το ορθόν και ευθές έπραξα απέναντι του Θεού μου. Αλλά και απέναντί σου, βασιλεύ, δεν διέπραξα κανένα σφάλμα”.

Δαν. 6,23 τότε ο βασιλεύς πολύ ηγαθύνθη επ αυτώ, και τον Δανιήλ είπεν ανενέγκαι εκ τού λάκκου. και ανηνέχθη Δανιήλ εκ τού λάκκου, και πάσα διαφθορά ουχ ευρέθη εν αυτώ, ότι επίστευσεν εν τώ Θεώ αυτού.

Δαν. 6,23 Ο βασιλεύς εδοκίμασε μεγάλην χαράν και διέταξε να βγάλουν αμέσως τον Δανιήλ από τον λάκκον. Πράγματι τον ανέσυσαν από τον λάκκον και τον ευρήκαν ακέριον και αβλαβή, διότι είχε μεγάλην πίστιν προς τον Θεόν.

Δαν. 6,24 και είπεν ο βασιλεύς, και ηγάγosan τους άνδρας τους διαβαλόντας τον Δανιήλ, και εις τον λάκκον των λεόντων ενεβλήθησαν, αυτοί και οι υιοί αυτών και αι γυναίκες αυτών· και ουκ έφθασαν εις το έδαφος τού λάκκου, έως ου εκυριεύσαν αυτών οι λέοντες και πάντα τα οστά αυτών ελέπτυναν. -

Δαν. 6,24 Ο βασιλεύς διέταξε τότε και έφεραν τους άνδρας, οι οποίοι είχαν συκοφαντήσει τον Δανιήλ, και τους έρριψαν στον λάκκον των λεόντων, αυτούς και τα παιδιά των και τας γυναίκας των. Πριν δε καλά καλά φθάσουν αυτοί στον πυθμένα του λάκκου, οι λέοντες τους ήρπασαν και συνέτριψαν όλα τα κόκκαλα των.

Δαν. 6,25 Τότε Δαρείος ο βασιλεύς έγγραψε πάσι τοίς λαοίς, φυλαίς, γλώσσαις, τοίς οικουσίεν εν πάση τή γη· ειρήνη υμίν πληθυνθείη·

Δαν. 6,25 Τοτε ο Δαρείος ο βασιλεύς εκοινοποίησεν έγγραφον εγκύκλιον προς όλους τους ανθρωπους των λαών, φυλών και γλωσσών, οι οποίοι κατοικούσαν καθ' όλην την έκτασιν της αυτοκρατορίας του και είπεν· “εύχομαι να έχετε πάντοτε πλουσίαν και αδιατάρακτον την ειρήνην.

Δαν. 6,26 εκ προσώπου μου ετέθη δόγμα τούτο εν πάση αρχή της βασιλείας μου είναι τρέμοντας και φοβουμένους από προσώπου τού Θεού Δανιήλ, ότι αυτός εστι Θεός ζών και μένων εις τους αιώνας, και η βασιλεία αυτού ου διαφθαρήσεται, και η κυριεία αυτού έως τέλους·

Δαν. 6,26 Εβγήκεν εκ μέρους μου τούτο το διάταγμα προς όλες τας αρχάς και εξουσίας του βασιλείου μου· Οι υπήκοοί μου να τρέμουν και να φοβούνται τον Θεόν του Δανιήλ, διότι αυτός είναι ο ζων Θεός, ο αιώνιος, ο μένων στους αιώνας. Η βασιλεία αυτού ουδέποτε θα καταστραφή και η κυριαρχία του θα είναι χωρίς τέρμα.

Δαν. 6,27 αντιλαμβάνεται και ρύεται και ποιεί σημεία και τέρατα εν τώ ουρανώ και επί της γής, όστις εξείλατο τον Δανιήλ εκ χειρός των λεόντων.

Δαν. 6,27 Αναλαμβάνει υπό την προστασίαν του κάθε πιστόν και τον σώζει από οιονδήποτε κίνδυνον, κάμνει σημεία και τέρατα στον ουρανόν και εις την γην. Είναι αυτός, ο οποίος έσωσε τον Δανιήλ από το στόμα των λεόντων”.

Δαν. 6,28 και Δανιήλ κατηύθυνεν εν τή βασιλεία Δαρείου και εν τή βασιλεία Κύρου τού Πέρσου.

Δαν. 6,28 Ο δε Δανιήλ ευδοκίμουσε και προήγετο εις την βασιλείαν του Δαρείου και εις την βασιλείαν του Κυρου, βασιλέως των Περσών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Δαν. 7,1 Εν έτει πρώτω Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων Δανιήλ ενύπνιον είδε, και αι οράσεις της κεφαλής αυτού επί της κοίτης αυτού, και το ενύπνιον αυτού έγγραψεν·

Δαν. 7,1 Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Βαλτάσαρ, βασιλέως των Χολδαίων, ο Δανιήλ είδεν ενύπνιον, θεία οράματα εις την διάνοιάν του, καθώς εκοιμάτο επάνω εις την κλίνην του. Αυτό δε το ενύπνιον του το έγγραψεν·

Δαν. 7,2 εγώ Δανιήλ εθεώρουν εν οράματί μου της νυκτός και ιδού οι τέσσαρες άνεμοι τού ουρανού προσέβαλον εις την θάλασσαν την μεγάλην.

Δαν. 7,2 “Εγώ, ο Δανιήλ, είδον κατά την νύκτα ένα όραμα· και ιδού τέσσαρες άνεμοι από τον ουρανόν προσέβαλαν και ανετάραξαν την θάλασσαν την μεγάλην, την Μεσόγειον.

Δαν. 7,3 και τέσσαρα θηρία μεγάλα ανέβαινον εκ της θαλάσσης διαφέροντα αλλήλων.

Δαν. 7,3 Τέσσαρα δε μεγάλα θηρία, διαφορετικά το ένα από το άλλο, εξήρχοντο από την θάλασσαν.

Δαν. 7,4 το πρώτον ωσει λέαινα, και πτερά αυτή ωσει αετού· εθεώρουν έως ου εξετίλη τα πτερά αυτής, και εξήρθη από της γής και επί ποδών ανθρωπου εστάθη, και καρδιά ανθρωπου εδόθη αυτή.

Δαν. 7,4 Το πρώτον ωμοίαζε με λέαιναν, είχε δε πτερά όμοια προς τα πτερά του αετού. Παρατηρούσα με προσοχήν, έως ότου εμαδήθησαν τα πτερά της λεαίνης. Αυτή εσηκώθη ορθία εις την γην και εστάθη επί τους πόδας της ως άνθρωπος. Εδόθη δε εις αυτήν καρδιά ανθρωπου.

Δαν. 7,5 και ιδού θηρίον δεύτερον όμοιον άρκω, και εις μέρος έν εστάθη, και τρεις πλευραί εν τώ στόματι αυτής αναμέσον των οδόντων αυτής, και ούτως έλεγον αυτή· ανάστηθι, φάγε σάρκας πολλάς.

Δαν. 7,5 Και ιδού, ενεφανίσθη κατόπιν δεύτερον θηριον, το οποίον ωμοίαζε με άρκτον. Εστάθη προς το ένα μέρος, στο στόμα της, ανάμεσα από τα δόντια της υπήρχον τρεις πλευραί με κρέας. Ηκούσθη δε μία φωνή, η οποία έλεγε προς αυτήν· Σηκω και φάγε πολλάς σάρκας.

Δαν. 7,6 οπίσω τούτου θεώρουν και ιδού θηρίον έτερον ωσει πάρδαλις, και αυτή πτερά τέσσαρα πετεινού υπεράνω αυτής, και τέσσαρες κεφαλαί τώ θηρίω, και εξουσία εδόθη αυτή.

Δαν. 7,6 Αμέσως πίσω από αυτό έβλεπα, ότι ήρχετο άλλο θηριον, το οποίον ωμοίαζε με πάρδαλιν. Εις αυτό και στο επάνω μέρος του σώματός του υπήρχον τέσσαρες πτέρυγες πτηνού. Εις το θηριον αυτό επίσης υπήρχον τέσσαρες κεφαλαί. Μεγάλη δε εξουσία του εδόθη.

Δαν. 7,7 οπίσω τούτου θεώρουν και ιδού θηρίον τέταρτον φοβερόν και έκθαμβον και ισχυρόν περισσώς, και οι οδόντες αυτού σιδηροί μεγάλοι, εσθιον και λεπύνον και τα επιλοιπα τοίς ποσίν αυτού συνεπάτει, και αυτό διάφορον περισσώς παρά πάντα τα θηρία τα έμπροσθεν αυτού, και κέρατα δέκα αυτώ.

Δαν. 7,7 Πισω από το θηρίον αυτό είδα να έρχεται αμέσως ένα άλλο τέταρτον φοβερόν θηρίον εμπνέον κατάπληξιν και τρώμον, πάρα πολύ δε ισχυρόν. Τα δόντια του ήσαν μεγάλα και σιδερένια. Συνέτριβε και κατέτρωγε κατά την όρεξιν αυτού, τα δε υπόλοιπα καταπατούσε με τα πόδια του. Το θηρίον αυτό ήτο κατά πολύ διαφορετικόν από τα άλλα θηρία, που είχαν προηγηθή. Εφερε δε δέκα κέρατα.

Δαν. 7,8 προσενόουν τοίς κέρασιν αυτού, και ιδού κέρας έτερον μικρόν ανέβη εν μέσω αυτών, και τρία κέρατα των έμπροσθεν αυτού εξεριζώθη από προσώπου αυτού, και ιδού οφθαλμοί ωσει οφθαλμοί ανθρώπου εν τώ κέρατι τούτω και στόμα λαλούν μεγάλα.

Δαν. 7,8 Παρετήρησα με προσοχήν τα κέρατά του και είδα και ιδού, ένα μικρόν κέρατον εφύτρωσεν ανάμεσα από τα άλλα. Τρία δε από τα δέκα προηγούμενα κέρατα εξεριζώθησαν, αμέσως μόλις ενεφανίσθη το μικρόν κέρας. Εις το μικρόν αυτό κέρας υπήρχον οφθαλμοί όμοιοι με ανθρώπινους οφθαλμούς και στόμα, το οποίον εμεγαλαυχούσε και αλαζονεύετο.

Δαν. 7,9 εθεώρουν έως ότου οι θρόνοι ετέθησαν, και παλαιός ημερών εκάθητο, και το ένδυμα αυτού λευκόν ωσει χιών, και η θρίξ της κεφαλής αυτού ωσει έριον καθαρόν, ο θρόνος αυτού φλόξ πυρός, οι τροχοί αυτού πύρ φλέγον·

Δαν. 7,9 Παρετήρησον με προσοχήν και έβλεπα, μέχρις ότου ετέθησαν θρόνοι και ο παλαιός των ημερών, ο προαιώνιος Θεός και πατήρ, εκάθισεν στον θρόνον. Το ένδυμά του ήτο λευκόν ωσάν το χιόνι και αι τρίχες της κεφαλής του λευκαί ωσάν το καθαρόν ολόλευκον έριον. Ο θρόνος αυτού ήτο φλόγα πυρός και οι τροχοί του θρόνου του ήσαν πυρ, που εξέπεμπε φλόγας.

Δαν. 7,10 ποταμός πυρός είλκεν έμπροσθεν αυτού· χιλιαί χιλιάδες ελειτούργουν αυτώ, και μύριαι μυριάδες παρειστήκεισαν αυτώ· κριτήριον εκάθισε, και βίβλοι ηνεώχθησαν.

Δαν. 7,10 Πυρινος ποταμός έτρεχεν έμπροσθέν του. Χιλιαί χιλιάδες αγγέλων τον υπηρετούσαν και μύριαι μυριάδες αγγέλων ίσταντο πλησίον του. Κριτήριον εστήθη και τα βιβλία ηνοιχθησαν.

Δαν. 7,11 εθεώρουν τότε από φωνής των λόγων των μεγάλων, ών το κέρας εκείνο ελάλει, έως ού ανηρέθη το θηρίον και απώλετο, και το σώμα αυτού εδόθη εις καύσιν πυρός.

Δαν. 7,11 Εστράφην τότε εκεί, όπου ηκούετο μία φωνή των μεγάλων λόγων, του οποίους εξεστόμιζε το μικρόν εκείνο κέρατον, μέχρις ότου εφονεύθη το θηρίον και εξηφανίσθη και το σώμα του πάρεδόθη να καή στο πυρ.

Δαν. 7,12 και των λοιπών θηρίων μετεστάθη η αρχή, και μακρότης ζωής εδόθη αυτοίς έως καιρού και καιρού.

Δαν. 7,12 Και από το αλλά θηρία αφηρέθη η εξουσία, αλλά εδόθη εις αυτά παράτασις ζωής μέχρις ωρισμένου καιρού.

Δαν. 7,13 εθεώρουν εν οράματι της νυκτός και ιδού μετά των νεφελών τού ουρανού ως υιός ανθρώπου ερχόμενος ήν και έως τού παλαιού των ημερών έφθασε και ενώπιον αυτού προσηνέχθη.

Δαν. 7,13 Έβλεπα μετά προσοχής στο όραμα της νυκτός και ιδού κάποιος, ως υιός ανθρώπου, ήρχετο επ' των νεφελών του ουρανού, έφθασε εμπρός στον παλαιόν των ημερών και ωδηγήθη προς αυτόν υπό των αγγέλων εν δόξη.

Δαν. 7,14 και αυτώ εδόθη η αρχή και η τιμή και η βασιλεία, και πάντες οι λαοί, φυλαί, γλώσσαι αυτώ δουλεύουσιν· η εξουσία αυτού εξουσία αιώνιος, ήτις ου παρελεύσεται, και η βασιλεία αυτού ου διαφθαρήσεται.-

Δαν. 7,14 Εις αυτόν εδόθη η εξουσία, η τιμή και η βασιλεία και όλοι οι άνθρωποι λαοί, φυλαί και γλώσσαι θα υπηρετήσουν αυτόν. Η εξουσία του θα είναι εξουσία αιωνία και η βασιλεία αυτού ποτέ δεν θα φθαρή και δεν θα σβήση.

Δαν. 7,15 Έφριξε το πνεύμά μου εν τή έξει μου, εγώ Δανιήλ, και αι οράσεις της κεφαλής μου ετάρασόν με.

Δαν. 7,15 Έφριξεν εντός μου το πνεύμα μου, εγώ ο Δανιήλ το βεβαιώνω τούτο, και τα οράματα αυτά της κεφαλής μου με συνετάραξαν.

Δαν. 7,16 και προσήλθον ενί των εστηκότων και την ακρίβειαν εζήτηουν παρ αυτού μαθείν περί πάντων τούτων, και ειπέ μοι την ακρίβειαν και την σύγκρισιν των λόγων εγνώρισέ μοι

Δαν. 7,16 Επλησίασα τότε ένα από τα παρευρισκόμενα ουράνια πνεύματα και εζητούσα να μάθω την ακριβή σημασίαν όλων αυτών που είδα. Εκείνο δε μου απήντησε και μου κατέστησε γνωστήν την ακρίβειαν και την ερμηνείαν των πραγμάτων αυτών.

Δαν. 7,17 ταύτα τα θηρία τα μεγάλα τα τέσσαρα, τέσσαρες βασιλείαι αναστήσονται επί της γής.

Δαν. 7,17 Αυτά τα τέσσαρα μεγάλα θηρία, μου ειπέ, είναι αι τέσσαρες βασιλείαι, αι οποίαι η μία μετά την άλλην θα εμφανισθούν επί της γης.

Δαν. 7,18 αί αρθήσονται και παραλήψονται την βασιλείαν άγιοι Υψίστου και καθέξουσιν αυτήν έως αιώνος των αιώνων.

Δαν. 7,18 Αυταί όμως θα εξαφανισθούν και θα λάβουν την βασιλείαν κατόπιν οι άγιοι του Υψίστου Θεού και θα κρατήσουν αυτήν αιωνίαν και αναφαίρετον.

Δαν. 7,19 και εζήτηουν ακριβώς περί τού θηρίου τού τετάρτου, ότι ήν διαφέρον παρά πάν θηρίον, φοβερόν περισσώς, οι οδόντες αυτού σιδηροί και όνυχες αυτού χαλκοί. εσθιον και λεπτόνον και τα επίλοιπα τοίς ποσίιν αυτού συνεπάτει

Δαν. 7,19 Ιδιαιτέρως τότε εζήτησα ακριβεστέρας πληροφορίας περί του τετάρτου θηρίου, διότι αυτό ήτο πολύ διαφορετικόν από τα άλλα τρία· πάρα πολύ φοβερόν τα δόντια του σιδερένια, τα νύχια του χάλκινα. Κατέτρωγε και συνέτριβε όσα ήθελε, τα δε υπόλοιπα τα καταπατούσε με τα πόδια του.

Δαν. 7,20 και περί των κεράτων αυτού των δέκα των εν τή κεφαλή αυτού και τού έτερου τού αναβάντος και εκτινάξαντος των προτέρων τρία, κέρας εκείνο, ώ οι οφθαλμοί και στόμα λαλούν μεγάλα και η όρασις αυτού μείζων των λοιπών.

Δαν. 7,20 Εζητούσα πληροφορίας δια τα δέκα κέρατα, που υπήρχον εις την κεφαλήν του, και δια το άλλο κέρας, που εφύτρωσε και το οποίον εξεριζώσε και επέταξεν στο έδαφος τα προηγούμενα τρία· δια το κέρατον εκείνο, το οποίον είχεν οφθαλμούς και στόμα που μεγαλαυχούσε και αλαζονεύετο η δε εμφάνισίς του ήτο μεγαλύτερα κι περισσότερον εντυπωσιακή από την των άλλων κεράτων.

Δαν. 7,21 εθεώρουν και το κέρας εκείνο εποίει πόλεμον μετά των αγίων και ίσχυσε προς αυτούς,

Δαν. 7,21 Έβλεπα μετά προσοχής και είδον, ότι το κέρατον εκείνο έκαμε πόλεμον εναντίον των ανθρώπων του Θεού και τους ενίκησε.

Δαν. 7,22 έως ού ήλθεν ο παλαιός ημερών και το κριμα έδωκεν άγίοις Υψίστου, και ο καιρός έφθασε και την βασιλείαν κατέσχον οι άγιοι.

Δαν. 7,22 Μέχρις ότου ήλθεν ο παλαιός των ημερών, ο προαιώνιος Θεός, ο οποίος έδωσε την νίκην στους άγιους ανθρώπους του Υψίστου. Και έτσι έφθασεν ο καιρός, κατά τον οποίον οι άγιοι κατέλαβον την βασιλείαν.

Δαν. 7,23 και ειπέ· το θηρίον το τέταρτον, βασιλεία τετάρτη έσται εν τή γη, ήτις υπερέξει πάσας τας βασιλείας και καταφάγεται πάσαν την γήν και συμπατήσει αυτήν και κατακόψει.

Δαν. 7,23 Μου είπε λοιπόν· Το τέταρτον θηρίον είναι η τετάρτη βασιλεία επάνω εις την γην, η οποία από απόψεως δυνάμεως και αγκυριότητος θα υπερέχη από τας άλλας βασιλείας. Θα καταφάγη όλην την οικουμένην, θα ποδοπατήσει και θα κατακόψη αυτήν.

Δαν. 7,24 και τα δέκα κέρατα αυτού, δέκα βασιλείς αναστήσονται, και οπίσω αυτών αναστήσεται έτερος, ός υπεροίσει κακοίς πάντας τους έμπροσθεν, και τρεις βασιλείς ταπεινώσει·

Δαν. 7,24 Τα δέκα κέρατα του θηρίου αυτού συμβολίζουν τους δέκα βασιλείς, που θα εμφανισθούν. Κατόπιν από αυτούς θα εμφανισθή ένας άλλος, ο οποίος θα ξεπεράση όλους τους προηγηθέντας εις έργα κακά και ολέθρια, τους δε τρεις βασιλείς θα κτυπήσει και θα εξευτελίσει.

Δαν. 7,25 και λόγους προς τον Υψίστον λαλήσει και τους αγίους Υψίστου παλαιώσει και υπονοήσει τού αλλοιώσαι καιρούς και νόμον. και δοθήσεται εν χειρί αυτού έως καιρού και καιρών και ήμισυ καιρού.

Δαν. 7,25 Αυτός θα εκσφενδονίση λόγους αλαζονικούς και υβριστικούς εναντίον του Υψίστου Θεού. Θα καταδιώξη και θα αρχηρστεύη τους αγίους του Υψίστου Θεού. Θα σχεδιάση να αλλάξη τους καιρούς και τον νόμον του Θεού, να δημιουργήση νέαν τάξιν πραγμάτων. Μέχρις ωρισμένου καιρού θα παραχωρηθή εις αυτόν μία τέτοια εξουσία.

Δαν. 7,26 και το κριτήριον καθίσει και την αρχήν μεταστήσουσι τού αφανίσει και τού απολέσει έως τέλους.

Δαν. 7,26 Κατόπιν όμως το κριτήριον του Θεού θα καθίση και οι άγγελοι του Θεού θα αφαιρέσουν την εξουσίαν του, θα τον εξαφανίσουν και θα τον εξολοθρεύσουν εξ ολοκλήρου.

Δαν. 7,27 και η βασιλεία και η εξουσία και η μεγαλωσύνη των βασιλέων των υποκάτω παντός τού ουρανού εδόθη αγίοις Υψίστου, και η βασιλεία αυτού βασιλεία αιώνιος, και πάσαι αι αρχαί αυτώ δουλεύσουσι και υπακούσονται.

Δαν. 7,27 Έπειτα η βασιλεία και η εξουσία και το μεγαλείον των βασιλέων, όλων όσοι ευρίσκονται κάτω από τον ουρανόν, θα δοθή στους αγίους του Υψίστου Θεού. Η βασιλεία αυτού είναι βασιλεία αιωνία. Ολοι αι αρχαί θα τον υπηρετούν και θα υπακούουν εις αυτόν.

Δαν. 7,28 έως ώδε το πέρας τού λόγου. εγώ Δανιήλ, οι διαλογισμοί μου επί πολύ συνετάρασσόν με, και η μορφή μου ηλλοιώθη επ εμοί, και το ρήμα εν τή καρδια μου διετήρησα.

Δαν. 7,28 Εδώ παίρνει πέρας ο λόγος. Εγώ, ο Δανιήλ, επιβεβαιώνω και υπογράφω αυτά. Οι διαλογισμοί μου επί πολύ διάστημα χρόνου με συνετάρασαν και η όψις του προσώπου μου ήλλαξεν επάνω μου. Αλλά τα αποκαλυπτικά αυτά οράματα και λόγια τα διετήρησα πιστώως μέσα εις την καρδιαν μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Δαν. 8,1 Εν έτει τρίτω της βασιλείας Βαλτάσαρ τού βασιλέως όρασις ώφθη προς με, εγώ Δανιήλ, μετά την οφθεισάν μοι την αρχήν.

Δαν. 8,1 Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του βασιλέως Βαλτάσαρ, παρουσιάσθη εις εμέ τον Δανιήλ ένα όραμα, έπειτα από το όραμα, το οποίον είχα ίδει προηγουμένως.

Δαν. 8,2 και ήμην εν Σούσις τή βάρει, ή εστιν εν χώρα Αιλάμ και είδον εν οράματι και ήμην επί τού Ουβάλ

Δαν. 8,2 Ευρισκόμην εις τα Σούσα εις ένα οχυρόν πύργον, που ευρίσκετο εις την χώραν Αιλάμ. Εκεί είδον ένα όραμα. Είδα δηλαδή, ότι ευρισκόμην πλησίον στον ποταμόν Ουβάλ.

Δαν. 8,3 και ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον· και ιδού κριός εις εστηκώς πρό τού Ουβάλ. και αυτώ κέρατα υψηλά, και το έν υψηλότερον τού ετέρου, και το υψηλόν ανέβαινε επ εσχάτων.

Δαν. 8,3 Εσήκωσα τα μάτια μου· και είδα· και ιδού, ένας κριος εστέκετο πλησίον του ποταμού Ουβάλ. Είχε δύο κέρατα υψηλά, το ένα υψηλότερον από το άλλο, αυτό δε και ολοένα εμεγάλωνε ανερχόμενον.

Δαν. 8,4 και είδον τον κριόν κερατίζοντα κατά θάλασσαν και βοράν και νότον, και πάντα τα θηρία ου στήσεται ενώπιον αυτού, και ουκ ήν ο εξαιρούμενος εκ χειρός αυτού, και εποίησε κατά το θέλημα αυτού και εμεγαλύνθη.

Δαν. 8,4 Είδα, ότι κριος αυτός εκτυπούσε με τα κέρατά του προς δυσμάς, προς βορράν και προς νότον. Κανένα από τα θηρία δεν ήτο δυνατόν να αντισταθή ενώπιόν του, κανείς δεν ήμπορούσε να γλυτώση από την δύναμίν του. Έκανε ο,τι ήθελε και έτσι ανεδείχθη ένδοξος και μέγας.

Δαν. 8,5 και εγώ ήμην συνίων και ιδού τράγος αιγών ήρχετο από λιβός επί πρόσωπον πάσης της γής και ουκ ήν απτόμενος της γής, και τώ τράγω κέρας θεωρητόν αναμέσον των οφθαλμών αυτού.

Δαν. 8,5 Εγώ παρατηρούσα με πολλήν προσοχήν, και ιδού, παρουσιάσθη ένας τράγος αιγών, ο οποίος ήρχετο από τα νοτιοδυτικά και προχωρούσε επάνω εις όλην την γην. Καθώς δε με μεγάλην ταχύτητα έτρεχεν, εφάινετο ότι δεν ήγγιζε την γην. Είχε δε ανάμεσα στους οφθαλμούς του ένα μεγαλοπρεπές ξιοπαρατήρητον κέρατον.

Δαν. 8,6 και ήλθεν έως τού κριού τού τα κέρατα έχοντος, ού είδον, εστώτος ενώπιον τού Ουβάλ και έδραμε προς αυτόν εν ορμή της ισχύος αυτού.

Δαν. 8,6 Αυτός ήλθε μέχρι του κριου, που είχε τα δέκα κέρατα και τον οποίον κριον είχα ίδει προηγουμένως να ίσταται πλησίον του ποταμού Ουβάλ. Έτρεξεν εναντίον αυτού με όλην την ορμήν της δυνάμεώς του.

Δαν. 8,7 και είδον αυτόν φθάνοντα έως τού κριού, και εξηγηριάνθη προς αυτόν και έπαισε τον κριόν και συνέτριψε αμφοτέρα τα κέρατα αυτού, και ουκ ήν ισχύς τώ κριώ τού στήναι ενώπιον αυτού· και έριψεν αυτόν επί την γήν και συνεπάτησεν αυτόν, και ουκ ήν ο εξαιρούμενος τον κριόν εκ χειρός αυτού.

Δαν. 8,7 Τον είδα να φθάνη μέχρι του κριου. Εξηγηριώθη μόλις τον αντίκρουσε, εκτύπησε τον κριόν, συνέτριψε και τα δύο αυτού κέρατα και δεν υπήρχε πλέον δύναμις στον κριόν, να αντισταθή εναντίον αυτού. Ο τράγος τον έρριψε κατά γης και τον κατεπάτησε και δεν υπήρχε κανείς, που να έχη την δύναμιν, να τον γλυτώση από αυτόν.

Δαν. 8,8 και ο τράγος των αιγών εμεγαλύνθη έως σφόδρα, και εν τώ ισχύσει αυτόν συνετριβη το κέρας αυτού το μέγα, και ανέβη τέτρα κέρατα τέσσαρα υποκάτω αυτού εις τους τέσσαρας ανέμους τού ουρανού.

Δαν. 8,8 Ο τράγος αυτός των αιγών έγινε μέγας και ένδοξος πολύ. Αλλά καθώς έφθασεν εις την μεγάλην υτήν δύναμι και δόξαν, συνετριβη το ένα το μεγάλο κέρατον αυτού. Τοτε εφύτρωσαν τέσσαρα αλλά κέρατα αντί του ενός, που είχε συντριβή, και είχαν κατεύθυνσιν προς τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος.

Δαν. 8,9 και εκ τού ενός αυτών εξήλθε κέρας έν ισχυρόν και εμεγαλύνθη περισσώς προς τον νότον και προς την ανατολήν και προς την δύναμιν·

Δαν. 8,9 'Απο ένα δε εξ αυτών των κεράτων εβγήκε άλλο πολύ ισχυρόν κέρας, το οποίον εμεγάλωσε υπερβολικά με

κατεύθυνσιν προς νότον και προς ανατολάς και προς την δύναμιν την μεγάλην.

Δαν. 8,10 και εμεγαλύνθη έως της δυνάμεως τού ουρανού, και έπεσεν επί την γήν από της δυνάμεως τού ουρανού και από των άστρων, και συνεπάτησαν αυτά,

Δαν. 8,10 Υψωθή έως εις τας δυνάμστου ουρανού. Ένα μέρος των δυνάμεων του ουρανού και ένα μέρος των άστρων έπεσαν κάτω και κατεπατήθησαν από τους ανθρώπους του.

Δαν. 8,11 και έως ου ο αρχιστράτηγος ρύσεται την αιχμαλωσίαν, και δι αυτόν θυσία εταράχθη, και εγενήθη και κατευδώθη αυτώ, και το άγιον ερημωθήσεται

Δαν. 8,11 Η καταπάτησις αυτή θα συνεχισθή, μεχρις ότου ο αρχιστράτηγος του Θεού γλυτώση τους ανθρώπους του Θεού από την αιχμαλωσίαν. Εξ αιτίας του ανθρώπου αυτού, που εικονίζεται με το μεγάλο κέρατο, διαταράχθησαν αι προσφοραί τω θυσιών στο θυσιαστήριον της Ιερουσαλήμ, υπεδουλώθη αυτή εις εκείνον και όλα τα κατακτητικά έργα εκείνου κατευδώθησαν, ο δε ναός του Θεού ηρημώθη.

Δαν. 8,12 και εδόθη επί την θυσίαν αμαρτία, και ερίφη χαμαί η δικαιοσύνη, και εποίησε και ευδοώθη.

Δαν. 8,12 Ο κακός αυτός άρχων έπραξε κατ' αυτόν τον τρόπον και επέτυχεν ει τας ενεργείας του, διότι οι προσφέροντες κατά την εποχήν εκείνην θυσίαν προς το Θεόν ημάρταναν και εποδοπατείτο εκ μέρους αυτών των ιδίων κάθε δικαίον Θεού

Δαν. 8,13 και ήκουσα ενός αγίου λαλούντος, και είπεν εις άγιος τώ φελμουνί τώ λαλούντι· έως πότε η όρασις στήσεται, η θυσία η αρθείσα και η αμαρτία ερημώσεως η δοθείσα, και το άγιον και η δύναμις συμπατηθήσεται;

Δαν. 8,13 Ηκουσα τότε ένα άγιον να ομιλή. Ένας δε άγιος είπεν εις εκείνον, ο οποίος ωμιλούσε· "μέχρι πότε θα σταματήσου τα συμβολιζόμενα δια της οράσεως αυτής; Έως πότε θα εκταθή η κατάπαυσις της θυσίας και η εξ αιτίας της τιμωρίας ερήμωσις της περιοχής; Έως πότε ο άγιος ναός και το θυσιαστήριόν του, όπως επίσης και η δύναμις του ισραηλιτικού λαού, θα καταπατώνται όλα από τους εχθρούς;"

Δαν. 8,14 και είπεν αυτώ· έως εσπέρας και πρωϊ ημέραι δισχίλια και τριακόσια, και καθαρισθήσεται το άγιον. -

Δαν. 8,14 Και εκείνος απήντησε· "έως ότου περάσουν διαδοχικώς δύο χιλιάδες τριακόσια ημερονύκτια. Τότε θα καθαρισθή ο ναός του Θεού από την βεβήλωσιν".

Δαν. 8,15 Καί εγένετο εν τώ ιδείν με, εγώ Δανιήλ, την όρασιν και εξήτουν σύνεσιν, και ιδού έστη ενώπιον εμού ως όρασις ανδρός.

Δαν. 8,15 Εγώ, ο Δανιήλ, όταν είδα το όραμα, εσκεπτόμην και προσπαθούσα να κατανοήσω την σημασίαν αυτού και ιδού, εστάθη πλησίον μου κάποιος, ο οποίος είχε την εμφάνισιν ανδρός.

Δαν. 8,16 και ήκουσα φωνήν ανδρός αναμέσον τού Ουβάλ, και εκάλεσε και είπε· Γαβριήλ, συνέτισον εκείνον την όρασιν.

Δαν. 8,16 Και ήκουσα την φωνήν ενός ανδρός, ο οποίος εστέκετο εν μέσω του ποταμού Ουβάλ, η οποία φωνή εφώναξε και είπε· "Γαβριήλ, εξήγησε εις αυτόν το όραμα εκείνο".

Δαν. 8,17 και ήλθε και έστη εχόμενος της στάσεώς μου, και εν τώ ελθείν αυτόν εθαμβήθην, και πίπτω επί πρόσωπόν μου, και είπε προς με· σύνες, υιέ ανθρώπου· έτι γάρ εις καιρού πέρας η όρασις.

Δαν. 8,17 Αυτός ήλθε και εστάθη πολύ κοντά μου. Όταν δε με επλησίασεν, εγώ κατελήφθην από δέος και θαυμασμόν και έπεσα αμέσως πρηνής με το πρόσωπόν μου κάτω εις την γην. Εκείνος δε μου ειπέ· "Υιέ ανθρώπου, κατανόησε τούτο· ότι η όρασις αποκαλύπτει το τέλος του καιρού, του καιρού της βασιλείας των θηρίων",

Δαν. 8,18 και εν τώ λαλείν αυτόν μετ εμού πίπτω επί πρόσωπόν μου επί την γήν, και ήψατό μου και έστησέ με επί πόδας

Δαν. 8,18 Όταν εκείνος μου ωμιλούσε, εγώ είχα πέσει πρηνής με το πρόσωπον στο έδαφος, με ήγγισε, με εσήκωσε εις τα ποδια μου

Δαν. 8,19 και είπεν· ιδού εγώ γνωρίζω σοι τα εσόμενα επ εσχάτων της οργής· έτι γάρ εις καιρού πέρας η όρασις.

Δαν. 8,19 και μου είπε· "ιδού, εγώ θα καταστήσω εις σε γνωστά αυτά, τα οποία θα συμβούν, όταν θα λάβη τέλος η τιμωρός θεία οργή. Τα σημαινόμενα δια του οράματος συμβολίζουν το πέρας της κυριαρχίας των θηρίων.

Δαν. 8,20 ο κριός, ον είδες, ο έχων τα κέρατα βασιλεύς Μήδων και Περσών.

Δαν. 8,20 Ο κριός, τον οποίον είδες είναι ο βασιλεύς των Μήδων και των Περσών.

Δαν. 8,21 ο τράγος των αιγών βασιλεύς Ελλήνων· και το κέρας το μέγα, ό ήν αναμέσον των οφθαλμών αυτού, αυτός εστιν ο βασιλεύς ο πρώτος.

Δαν. 8,21 Ο τράγος των αιγών είναι ο βασιλεύς των Ελλήνων. Το μεγάλο κέρας, το οποίον ήτο ανάμεσα στους οφθαλμούς του, αυτός είναι ο πρώτος και μέγας βασιλεύς των Ελλήνων.

Δαν. 8,22 και τού συντριβέντος, ου έστησαν τέσσαρα κέρατα υποκάτω, τέσσαρες βασιλείς εκ τού έθνους αυτού αναστήσονται και ουκ εν τή ισχυϊ αυτού.

Δαν. 8,22 Η συντριβή του μεγάλου αυτού κέρατος και τα τέσσαρα αλλά, τα οποία αντ' αυτού εφύτρωσαν, υποδηλώνουν τέσσαρας βασιλείς από το έθνος αυτό, οι οποίοι θα εγερωθούν, χωρίς όμως να έχουν και την δύναμιν του πρώτου.

Δαν. 8,23 και επ εσχάτων της βασιλείας αυτών, πληρουμένων των αμαρτιών αυτών, αναστήσεται βασιλεύς αναιδής προσώπω και συνίων προβλήματα.

Δαν. 8,23 Κατά το τέλος της βασιλείας αυτών, όταν πλέον θα έχουν φθάσει εις την πληρότητά των αι αμαρτίαι των αποστατών Ιουδαίων, θα εμφανισθή ένας αδιάντροπος βασιλεύς, πανούργος και πολυμήχανος.

Δαν. 8,24 και κραταιά η ισχύς αυτού και θαυμαστά διαφθερεί και κατευθυνεί και ποιήσει και διαφθερεί ισχυρούς και λαόν άγιον.

Δαν. 8,24 Θα έχη μεγάλην δύναμιν, θα επιφέρη αδιηγήτου καταστροφάς. Θα φέρη εις πέρας τας ενεργείας του. Θα πράττη οτι θέλει και θα καταστρέψη ισχυρούς λαούς και αυτόν ακόμη τον άγιον λαόν του Θεού.

Δαν. 8,25 και ο ζυγός του κλοιού αυτού κατευθυνεί· δόλος εν τή χειρί αυτού, και εν καρδιά αυτού μεγαλυνθήσεται και δόλω διαφθερεί πολλούς και επί απωλείας πολλών στήσεται και ως ωά χειρί συντριψει.

Δαν. 8,25 Ο ζυγός της τυρανικής υποταγής θα, επεκταθή επιτυχώς εις λαούς. Θα ενεργή μετά δολιότητος, θα αλαζονευθή κατά τη καρδιάν αυτού και δια της πανουργία και των μηχανορραφιών του θα καταστρέψη πολλούς. Επάνω δε εις τα ερείπια πολλών θα σταθή αυτός υπερήφανος. Θα συντριβη τους άλλους, με όσην ευκολίαν σπάζει κανείς ένα αυγό.

Δαν. 8,26 και η όρασις της εσπέρας και της πρωϊας της ρηθείσης αληθής εστι· και σύ σφράγισον την όρασιν, ότι εις ημέρας πολλάς.

Δαν. 8,26 Το όραμα των δυο χιλιάδων τριακοσίων ημερονυκτίων έχει και αυτό το νόημά του, είναι αληθές. Συ όμως τήρησε

σιγήν, κράτησε ανερημίνευτον την όρασιν αυτήν, διότι αναφέρεται εις ένα απομακρυσμένον χρονικόν διάστημα".

Δαν. 8,27 και εγώ Δανιήλ εκοιμήθην και εμαλακίσθην ημέρας και ανέστην και εποίουν τα έργα τού βασιλέως· και εθαύμαζον την όρασιν, και ουκ ήν ο συνίων.

Δαν. 8,27 Επειτα από τας οράσεις αυτάς εγώ, ο Δανιήλ, έπεσα εις τεταραγμένον ύπνον, ησθένησα επί μερικιάς ημέρας έπειτα από τας οποιάς εσηκώθην και εξετέλουν, όπως συνήθως, τα έργα του βασιλέως. Ανελογιζόμενη όμως με θαυμασμόν αυτά, τα οποία είδα και ήκουσα, χωρίς και να ημπορώ να εισχωρήσω στο πλήρες νόημά των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Δαν. 9,1 Εν τώ πρώτῳ έτει Δαρείου τού υιού Ασουήρου από τού σπέρματος των Μήδων, ός εβασίλευσεν επί βασιλείαν Χαλδαίων,

Δαν. 9,1 Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Δαρείου, Βασιλέως των Χαλδαίων, ο οποίος ήτο υιός του Ασουήρου, από το γένος των Μήδων,

Δαν. 9,2 εν έτει ενί της βασιλείας αυτού εγώ Δανιήλ συνήκα εν ταίς βίβλοις τον αριθμόν των ετών, ός εγενήθη λόγος Κυρίου προς Ιερεμίαν τον προφήτην εις συμπλήρωσιν ερημώσεως Ιερουσαλήμ, εβδομήκοντα έτη.

Δαν. 9,2 κατά το πρώτον, λοιπόν, έτος της βασιλείας του, εγώ, ο Δανιήλ εμελέτησα με πολλήν προσοχήν τα ιερά βιβλία και ειδικώτερα το σημείον εκείνο, το οποίον ανεφέρετο στον αριθμόν των ετών, που είχαν αποκαλυφθή εις τον προφήτην Ιερεμίαν δια λόγου Θεού, και σύμφωνα προς τον οποίον προφητικόν λόγον, θα διαρκούσε η ερημώση της Ιερουσαλήμ επί εδδομηκοντα έτη.

Δαν. 9,3 και έδωκα το πρόσωπόν μου προς Κύριον τον Θεόν τού εκζητήσαι προσευχήν και δεήσεις εν νηστεία και σάκκῳ και σποδῳ·

Δαν. 9,3 Εστρεψα τότε εγώ το πρόσωπόν μου και την καρδίαν μου προς Κυριον τον Θεόν, δια να του υποβαλω θερμήν προσευχήν και ικεσίας, με νηστείας, φορών σάκκον και καθημένος επάνω εις στάκτην.

Δαν. 9,4 και προσευξάμην προς Κύριον τον Θεόν μου και εξωμολογησάμην και είπα· Κύριε ο Θεός ο μέγας και θαυμαστός, ο φυλάσσων την διαθήκην σου και το έλεός σου τοίς αγαπώσι σε και τοίς φυλάσσουσι τας εντολάς σου,

Δαν. 9,4 Προσηυχήθην προς Κυριον τον Θεόν μου, αφήκα να εκχυθή το περιεχόμενον της καρδιάς μου και είπα προς αυτόν· "Κυριε, συ που είσαι ο μέγας και θαυμαστός Θεός, ο οποίος τηρείς την διαθήκην σου και το έλεός σου εις εκείνους, που σε αγαπούν και προσπαθούν να τηρούν τας εντολάς σου, άκουσε την εξομολόγησίν μου.

Δαν. 9,5 ημάρτομεν, ηδικήσαμεν, ηνομήσαμεν και απέστημεν και εξεκλίναμεν από των εντολών σου και από των κριμάτων σου.

Δαν. 9,5 Ημαρτήσαμεν πράγματι, διεπράξαμεν αδικίας, παρέβημεν τον Νομον σου, απεμακρύνθημεν από σε, εξεκλίναμεν από τας εντολάς σου και από τα προστάγματά σου.

Δαν. 9,6 και ουκ εισηκούσαμεν των δούλων σου των προφητών, οι ελάλουν εν τώ ονόματί σου προς τους βασιλείς ημών και άρχοντας ημών και πατέρας ημών, και προς πάντα τον λαόν της γής.

Δαν. 9,6 Δεν υπηκούσαμεν στους δούλους σου τους προφήτας, οι οποίοι εξ ονόματός σου ωμιλούσαν προς τους βασιλείς και προς τους άρχοντας ημών και τους προγόνους ημών και προς όλον τον ισραηλιτικόν λαόν της χώρας.

Δαν. 9,7 σοί Κύριε η δικαιοσύνη, και ημίν η αισχύνη τού προσώπου ως η ημέρα αύτη, ανδρί Ιούδα και τοίς ενοικούσιν εν Ιερουσαλήμ και παντί Ισραήλ, τοίς εγγύς και τοίς μακράν εν πάση τή γη, ού διέσπειρας αυτούς εκεί, εν αθεσία αυτών, ή ηθέτησαν.

Δαν. 9,7 Εις σε, Κυριε, υπάρχει η δικαιοσύνη και εις ημάς η καταισχύνη εις τα πρόσωπά μας, όπως μαρτυρεί η περίοδος αυτή της δουλείας μας· εις κάθε Ιουδαίον, εις αυτούς που κατοικούν την Ιερουσαλήμ, εις κάθε Ισραηλίτην, εις όλους όσοι ευρίσκονται πλησίον η μακράν, εις όλα τα μέρη, όπου συ, εν τη δικαιοσύνη σου, τους διεσκόρπισες, εξ αιτίας των παραβάσεων, τας οποίας αυτοί διεπράξαν.

Δαν. 9,8 εν σοί Κύριε εστιν ημών η δικαιοσύνη και ημίν η αισχύνη τού προσώπου και τοίς βασιλεύσιν ημών και τοίς άρχουσιν ημών και τοίς πατράσιν ημών, οίτινες ημάρτομέν σοι.

Δαν. 9,8 Εις σε, Κυριε, υπάρχει η δικαιοσύνη, της οποίας και ημείς τιμωρούμενοι λαμβάνομεν πείραν. Εις ημάς δε υπάρχει η καταισχύνη του προσώπου μας· στους βασιλείς μας, στους άρχοντας μας, στους προγόνους μας, εις όλους μας, οι οποίοι ημαρτήσαμεν απέναντί σου.

Δαν. 9,9 Κυρίῳ τῷ Θεῷ ημών οι οικτιρμοί και οι ιλασμοί, ότι απέστημεν

Δαν. 9,9 Αλλά εις σε τον Κυριον και Θεόν μας υπάρχει η ευσπλαγχνία και το έλεος δι' ημάς, οι οποίοι επανιστατήσαμεν απέναντί σου.

Δαν. 9,10 και ουκ εισηκούσαμεν της φωνής Κυρίου τού Θεού ημών πορευέσθαι εν τοίς νόμοις αυτού, οίς έδωκε κατά πρόσωπον ημών εν χερσί των δούλων αυτού των προφητών.

Δαν. 9,10 Δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν του Κυρίου και Θεού μας, να πορευθώμεν και να ζήσωμεν σύμφωνα με τους νόμους, τους οποίους αυτός έδωκε δια μέσου των δούλων του, των προφητών.

Δαν. 9,11 και πάς Ισραήλ παρέβησαν τον νόμον σου και εξεκλιναν τού μη ακούσαι της φωνής σου, και επήλθεν εφ ημάς η κατάρα και ο όρκος ο γεγραμμένος εν νόμῳ Μωυσέως δούλου τού Θεού, ότι ημάρτομεν αυτώ.

Δαν. 9,11 Όλοι οι Ισραηλίται παρέβησαν τον Νομον σου, παρεξέκλιναν, ώστε να μην υπακούσουν εις την ιδικήν σου φωνήν· και έτσι έπεσεν επάνω μας η κατάρα, η ένορκος διακήρυξις σου του Θεού περί της τιμωρίας των αμαρτωλών, που είναι γραμμένη στον νόμον του Μωυσέως, του δούλου του Θεού, διότι ημείς ημαρτήσαμεν απέναντι του Θεού.

Δαν. 9,12 και έσθησε τους λόγους αυτού, ούς ελάλησεν εφ ημάς και επί τους κριτάς ημών, οι έκρινον ημάς, επαγαγείν εφ ημάς κακά μεγάλα, οία ου γέγονεν υποκάτω παντός τού ουρανού κατά τα γενόμενα εν Ιερουσαλήμ.

Δαν. 9,12 Εξεπλήρωσε τους λόγους, τους οποίους είχαν ειπει εναντίον ημών, εναντίον των δικαστών, οι οποίοι μας εδικάζαν· ότι θα επιφέρη εναντίον μας κακά μεγάλα, τέτοια τα οποία δεν είχαν γίνει άλλοτε κάτω από τον ουρανό, ωσάν αυτά τα οποία συνέβησαν εις βάρος της Ιερουσαλήμ.

Δαν. 9,13 καθώς γέγραπται εν τῷ νόμῳ Μωυσή, πάντα τα κακά ταύτα ήλθεν εφ ημάς, και ουκ εδεήθημεν τού προσώπου Κυρίου τού Θεού ημών αποστρέψαι από των αδικιών ημών και τού συνιέναι εν πάση αληθεία σου.

Δαν. 9,13 Όπως είναι γραμμένον στον νόμον του Μωυσέως, όλα αυτά τα κακά έπεσαν επάνω μας και ημείς δεν

εσυνετίσθημεν, δεν μετενοήσαμεν, δεν απεμακρύνθημεν από τας αδικίας μας, δεν προσεπαθήσαμεν να κατανοήσωμεν και να ζήσωμεν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, και δεν ικετεύσαμεν με θερμάς δεήστον Κυριον,

Δαν. 9,14 και εργηρόρησε Κύριος και επήγαγεν αυτά εφ ημάς, ότι δίκαιος Κύριος ο Θεός ημών επί πάσαν την ποιήσιν αυτού, ήν εποίησε, και ουκ εισηκούσαμεν της φωνής αυτού.

Δαν. 9,14 Και όμως ο Κυριος ηγρύπνησε δι' ημάς και επέφερε τας παιδαγωγικάς αυτάς τιμωρίας εναντίον μας, διότι ο Κυριος ο Θεός μας είναι δίκαιος εις όλα τα έργα, τα οποία πραγματοποιεί. Ημείς όμως και πάλιν δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν του.

Δαν. 9,15 και νύν, Κύριε ο Θεός ημών, ός εξήγαγες τον λαόν σου εκ γής Αιγύπτου εν χειρί κραταιά και εποίησας σεαυτώ όνομα ως η ημέρα αύτη, ημάρτομεν, ηνομήσαμεν.

Δαν. 9,15 Και τώρα, Κυριε ο Θεός μας, συ ο οποίος εβγαλες ελεύθερον τον λαόν σου από την χώραν της Αιγύπτου με ακατανίκητον δύναμιν και κατέστησες ένδοξον και περίφημον το Ονομά σου μέχρι και της σημερινής ημέρας, άκουσε την προσευχήν μας. Ομολογούμεν ότι ημαρτήσαμεν, ότι παρεβημεν τον Νομον σου.

Δαν. 9,16 Κύριε, εν πάση ελεημοσύνη σου αποστραφήτω δή ο θυμός σου και η οργή σου από της πόλεώς σου Ιερουσαλήμ όρους αγίου σου, ότι ημάρτομεν, και εν ταις αδικίαις ημών και των πατέρων ημών Ιερουσαλήμ και ο λαός σου εις ονειδισμόν εγένετο εν πάσι τοίς περικύκλω ημών.

Δαν. 9,16 Αλλά, Κυριε, συ ο οποίος έχεις πάσαν ελεημοσύνην και άπειρον το έλεος, ας αποστροφή τώρα ο θυμός και η οργή σου από την πόλιν σου την Ιερουσαλήμ, από το άγιόν σου όρος, όπου ο ναός και το θυσιαστήριων. Διότι ημείς ημαρτήσαμεν και εξ αιτίας των ιδικών μας αδικιών και των αδικιών, που είχαν διαπράξει οι πατέρες μας και ο ισραηλιτικός λαός, παρεδόθη η Ιερουσαλήμ εις ονειδισμόν εις όλους τους κύκλω λαούς.

Δαν. 9,17 και νύν εισάκουσον, Κύριε ο Θεός ημών, της προσευχής τού δούλου σου και των δεήσεων αυτού και επίφανον το πρόσωπόν σου επί το αγίασμά σου το έρημον ένεκέν σου, Κύριε·

Δαν. 9,17 Και τώρα, Κυριε ο Θεός ημών, άκουσε την προσευχήν του δούλου σου και τας θερμάς ικεσίας, που σου απευθύνει. Ας φανή ευμενές το πρόσωπόν σου προς τον έρημον ναόν σου, ένεκέν σου, Κυριε.

Δαν. 9,18 κλίνον ο Θεός μου το ούς σου και άκουσον· άνοιξον τους οφθαλμούς σου και ιδέ τον αφανισμόν ημών και της πόλεώς σου, εφ ής επικέκληται το όνομά σου επ αυτής, ότι ουκ επί ταις δικαιοσύναις ημών ριπτούμεν τον οικτιρισμόν ημών ενώπιόν σου, αλλ επί τους οικτιρισμούς σου τους πολλούς, Κύριε.

Δαν. 9,18 Κλίνε, Κυριε, το αντί σου και άκουσε την προσευχήν μου. Ανοιξε, Κυριε, τους οφθαλμούς σου και ιδέ τον εξαφανισμόν και ημών και της πόλεώς σου, εις την οποίαν πόλιν ηκούετο και εδοξάζετο το Ονομά σου. Δεν προσπίπτομεν ενώπιόν σου και δεν σε παρακαλούμεν να μας λυπηθής χάρις εις τας δικαιοσύνας μας, αλλά χάρις στους πολλούς οικτιρισμούς σου, Κυριε.

Δαν. 9,19 εισάκουσον, Κύριε, ιλάσθητι Κύριε, πρόσχες Κύριε και ποιήσον· μη χρονίσης ένεκέν σου, ο Θεός μου, ότι το όνομά σου επικέκληται επί την πόλιν σου και επί τον λαόν σου. -

Δαν. 9,19 Άκουσε Κυριε, την προσευχήν μας. Δείξε στοργήν και έλεος προς ημάς. Στρέψε την προσοχήν σου και κάμε ο,τι πρέπει δια την σωτηρίαν μας. Εφ' όσον είσαι Θεός του ελέους, μη βραδύνης, Κυριε, διότι το Ονομά σου ανεφέρετο και εδοξάζετο εις την πόλιν σου την Ιερουσαλήμ, όπως και στον λαόν σου".

Δαν. 9,20 Καί έτι εμού λαλούντος και προσευχομένου και εξαγορεύοντος τας αμαρτίας μου και τας αμαρτίας τού λαού μου Ισραήλ και ριπτούντος τον έλεόν μου εναντίον τού Κυρίου τού Θεού μου περί τού όρους τού αγίου

Δαν. 9,20 Ενώ εγώ συνέχιστα ακόμη να ομιλώ προς τον Θεόν και προσηυχόμην προς αυτόν, εξαμολογούμενος τας αμαρτίας μου και τας αμαρτίας του ισραηλιτικού μου λαού και επιρρίπτων τον εαυτόν μου στο έλεος Κυρίου του Θεού μου δια την απελεύθερωσιν του αγίου του όρους,

Δαν. 9,21 και έτι εμού λαλούντος εν τή προσευχή και ιδού ανήρ Γαβριήλ, ον είδον εν τή οράσει εν τή αρχή, πετόμενος και ήψατό μου ωσει ώραν θυσίας εσπερινής.

Δαν. 9,21 ενώ, λοιπόν, εγώ ακόμη δια της προσευχής ωμιλούσα προς τον Κυριον, ιδού, ένας ανήρ, ο Γαβριήλ, τον οποίον είχαν ιδει και στο προηγούμενον όραμα, πετώντας ήλθε κοντά μου κατά την ώραν της εσπερινής θυσίας,

Δαν. 9,22 και συνέντισέ με και ελάλησε μετ εμού και είπε· Δανιήλ, νύν εξήλθον συμβιβάσαι σε σύνεσιν·

Δαν. 9,22 μου ωμίλησε και μου έδωσε να εννοήσω μερικά πράγματα, που δεν τα είχα κατανοήσει προηγουμένως. "Δανιήλ, μου είπε, εγώ ήλθα να σε κατατοπίσω και να σου δώσω να εννοήσης.

Δαν. 9,23 εν αρχή της δεήσεώς σου εξήλθε λόγος, και εγώ ήλθον τού αναγγείλαί σοι. ότι ανήρ επιθυμιών εί σύ και εννοήθητι εν τώ ρήματι και σύνες εν τή σπτασία.

Δαν. 9,23 Όταν ήρχισες να προσεύχεσαι, εβγήκεν από το στόμα σου παράκλησις. Και ιδού, εγώ ήλθα να απαντήσω εις αυτά που εξητούσες. Διότι συ είσαι ανήρ ευγενών και αγίων επιθυμιών. Πρόσεξε, λοιπόν, στους λόγους μου, δια να εννοήσης με σύνεσιν αυτά, που είδες και ήκουσες στο όραμα.

Δαν. 9,24 εβδομήκοντα εβδομάδες συνετημήθησαν επί τον λαόν σου και επί την πόλιν την αγίαν σου τού συντελεσθήναι αμαρτίαν και τού σφραγίσαι αμαρτίας και απαλείψαι τας ανομίας και τού εξιλάσασθαι αδικίας και τού αγαγείν δικαιοσύνην αιώνιον και τού σφραγίσαι όρασιν και προφήτην και τού χρίσαι άγιον αγίων.

Δαν. 9,24 Εις εβδομήκοντα εβδομάδας ετών περιωρισθησαν αι συμφοραί και αι θλίψτου λαού σου και της αγίας σου πόλεως της Ιερουσαλήμ, δια να τεθή τέρμα εις τας αμαρτίας σας, δια να τεθή σφραγίς τέρματος εις την αμαρτίαν, δια να εξαλειφθούν όλα αι παρανομίαί των ανθρωπών, δια να εξιλεωθούν ενώπιον του Θεού αι αδικίαί και να αποκατασταθή αιωνία δικαιοσύνη, και δια να τεθή τέρμα και σφραγίς πλέον εις κάθε χριστολογικήν προφητείαν, εις κάθε χριστολογικόν προφήτην, διότι τότε θα χρισθή προφήτης ο αγιώτατος από όλους τους προφήτας.

Δαν. 9,25 και γνώσθαι και συνήσεις· από έξόδου λόγου τού αποκριθίναί και τού οικοδομήσαι Ιερουσαλήμ έως χριστού ηγουμένου εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξηκονταδύο· και επιστρέψει και οικοδομηθήσεται πλατεία και τείχος, και εκκενωθήσονται οι καιροί.

Δαν. 9,25 Μαθε και κατανόησε καλά, ότι από την ημέραν, που θα εκδοθή διάταγμα δια την ανοικοδόμησιν της Ιερουσαλήμ, μέχρι της ημέρας που θα εμφανισθή ο αρχών, ο οποίος θα έχη χρισθή από εμέ, θα περάσουν επτά εδοομάδες ετών και άλλα εξήκοντα δύο εβδομάδες ετών. Μετά τας πρώτας επτά εβδομάδας θα επιστρέψουν οι Ιουδαίοι αιχμάλωτοι και θα ανοικοδομηθη η πλατεία και το τείχος της πόλεως και θα πραγματοποιηθούν έτσι οι πρώτοι καιροί.

Δαν. 9,26 και μετά τας εβδομάδας τας εξηκονταδύο εξολοθρευθήσεται χρίσμα, και κρίμα ουκ έστιν εν αυτώ και την πόλιν και το άγιον διαφθερεί σύν τώ ηγουμένω τώ ερχομένω και εκκοπήσονται εν κατακλυσμώ, και έως τέλους πολέμου συντετημημένου τάξει αφανισμοίς.

Δαν. 9,26 Μετά δε την παρέλευσιν των εξήντα δύο εβδομάδων ετών, θα θανατωθή ο χριστός. Κυρίου, ο Σωτήρ, χωρίς να υπάρχει καμία απολύτως αμαρτία και αιτία θανάτου δι' αυτόν. Η πόλις της Ιερουσαλήμ και ο άγιος ναός θα καταστραφούν μαζί με τους ηγουμένους, τους άρχοντας της εποχής εκείνης. Οι κάτοικοι θα κατακλυσθούν από συμφοράς και ένας ξένος λαός θα αναλάβη πάλεμον κατά του Ισραήλ, μέχρι δε τέλους του πολέμου θα επιφέρη φοβεράς καταστροφάς και τρομερούς αφανισμούς.

Δαν. 9,27 και δυναμώσει διαθήκην πολλοίς, εβδομάς μία και εν τώ ημίσει της εβδομάδος αρθήσεται μου θυσία και σπονδή, και επί το ιερόν βδέλυγμα των ερημώσεων, και έως της συντελείας καιρού συντέλεια δοθήσεται επί την ερήμωσιν.

Δαν. 9,27 Κατά μίαν εβδομάδα ετών ο Χριστός θα συνάψη και θα καταστήση ισχυράν και έγκυρον μίαν νέον διαθήκην. Κατά δε το μέσον της εβδομάδος αυτής, που θα προσφερθή η μεγάλη θυσία του λυτρωτού Χριστού, θα τεθή οριστικόν πλέον τέρμα εις τας παλαιάς θυσίας και σπονδάς. Εις δε τον ναόν μου και τον λαόν του Ισραήλ, θα εισέλθουν βδελυγαί δυνάμεις καταστροφής και ερημώσεως. Τέρμα δε εις την καταστροφήν θα τεθή όταν συμπληρωθή ο ωρισμένος χρόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Δαν. 10,1 Εν έτει τρίτω Κύρου βασιλέως Περσών λόγος απεκαλύφθη τώ Δανιήλ, ού το όνομα επεκλήθη Βαλτάσαρ, και αληθινός ο λόγος, και δύναμις μεγάλη και σύνεσις εδόθη αυτώ εν τή οπτασία.

Δαν. 10,1 Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του Κυρου, βασιλέως των Περσών, απεκαλύφθη στον Δανιήλ, ο οποίος επωνομάζετο και Βαλτάσαρ, προφητικός λόγος. Αυτός ο προφητικός λόγος ήτο αληθινός, θείος, μεγάλη δε η δύναμις του. Εις τον Δανιήλ εδόθη σύνεσις, ώστε να κατανόηση το προφητικόν εκείνο όραμα.

Δαν. 10,2 εν ταίς ημέραις εκείναις εγώ Δανιήλ ήμην πενθών τρεις εβδομάδας ημερών

Δαν. 10,2 Κατά τας ημέρας εκείναις εγώ ο Δανιήλ επενθούσα επί τρεις ολοκληρούς εβδομάδας.

Δαν. 10,3 άρτον επιθυμιών ουκ έφαγον, και κρέας και οίνος ουκ εισήλθεν εις το στόμα μου, και άλειμμα ουκ ηλειψάμην έως πληρώσεως τριών εβδομάδων ημερών.

Δαν. 10,3 Κανένα γευστικόν και ευχάριστον φαγητόν δεν έφαγα. Κρέας και οίνος δεν εισήλθον στο στόμα μου, με μύρα δεν ηλείφθην, μέχρις ότου συνεπληρώθησαν αι ημέραι των τριών εβδομάδων.

Δαν. 10,4 εν ημέρα εικοστή τετάρτη τού μηνός τού πρώτου, και εγώ ήμην εχόμενα τού ποταμού τού μεγάλου, αυτός εστι Τίγρις, Εδδεκέλ,

Δαν. 10,4 Κατά την εικοστήν τετάρτην του πρώτου μηνός εγώ ευρισκόμην πλησίον του μεγάλου ποταμού, του οποίου το όνομα είναι Τίγρις, εβραϊστί δε Εδδεκέλ.

Δαν. 10,5 και ήρα τους οφθαλμούς μου και είδον και ιδού ανήρ εις ενδεδυμένος βαδδίν, και η οσφύς αυτού περιεζωσμένη εν χρυσίω Ωφάζ,

Δαν. 10,5 Εσήκωσα τα μάτια μου και ιδού, είδον ένα άνδρα, ο οποίος εφορούσε λίνον ένδυμα και είχε ζωσμένην την μέσσην αυτού με ζώνην κοσμημένην με χρυσίον Ωφάζ.

Δαν. 10,6 και το σώμα αυτού ωσει θαρσίς, και το πρόσωπον αυτού ωσει όρασις αστραπής, και οι οφθαλμοί αυτού ωσει λαμπάδες πυρός, και οι βραχιόνες αυτού και τα σκέλη ως όρασις χαλκού στίλβοντος και η φωνή των λόγων αυτού ως φωνή όχλου.

Δαν. 10,6 Το σώμα του εφείνετο ωσαν τον πολύτιμον λίθον θαρσίς, το δε πρόσωπόν του είχε την λάμψιν της αστραπής. Τα μάτια του έλαμπαν ωσαν λαμπάδες πυρός, οι βραχιόνες του και τα σκέλη του ωσαν στίλβων χαλκός και ο ήχος των λόγων του ήτο ωσαν τον ήχον πολυαριθμων ανθρωπων.

Δαν. 10,7 και είδον εγώ Δανιήλ μόνος την οπτασίαν, και οι άνδρες οι μετ εμού ουκ είδον την οπτασίαν, αλλ ή έκστασις μεγάλη επέπεσεν επ αυτούς, και έφυγον εν φόβω.

Δαν. 10,7 Εγώ μόνος ο Δανιήλ είδα αυτήν την οπτασίαν. Οι άνδρες, που ήσαν μαζί μου, δεν είδαν το όραμα, αλλά κατέλαβεν αυτούς μεγάλο δέος και έφυγαν τρομαγμένοι.

Δαν. 10,8 και εγώ υπελείφθην μόνος, και είδον την οπτασίαν την μεγάλην ταύτην, και ουχ υπελείφθη εν εμοί ισχύς, και η δόξα μου μετεστράφη εις διαφθοράν, και ουκ εκράτησα ισχύος.

Δαν. 10,8 Εγώ απέμεινα μόνος εκει και είδα την μεγάλην αυτήν οπτασίαν. Εξ αιτίας δε του μεγαλειώδους αυτού οράματος δεν μου έμεινε καμία δύναμις. 'Ηλλιώθη και παρεμορφώθη το πρόσωπόν μου. Εχασα την σωματικήν δύναμιν και δεν ηδυνάμην να σταθώ όρθιος.

Δαν. 10,9 και ήκουσα την φωνήν των λόγων αυτού και εν τώ ακούσάι με αυτού ήμην κατανευγμένος, και το πρόσωπόν μου επί την γήν.

Δαν. 10,9 Ηκουσα την φωνήν των λόγων του και όταν την ήκουσα, εκυριεύθην από φόβον. Επεσα κάτω με το πρόσωπον στο έδαφος.

Δαν. 10,10 και ιδού χείρ απτομένη μου και ήγειρέ με επί τα γόνατά μου.

Δαν. 10,10 Και ιδού, ένα χέρι με ήγγισε και με εσήκωσε εις τα γόνατά μου

Δαν. 10,11 και είπε προς με Δανιήλ ανήρ επιθυμιών, σύνες εν τοίς λόγοις, οίς εγώ λαλώ προς σε, και στήθι επί τή στάσει σου, ότι νύν απεστάλην προς σε. και εν τώ λαλήσαι αυτόν προς με τον λόγον τούτον ανέστην έντρομος.

Δαν. 10,11 και μου είπε "Δανιήλ, άνθρωπε ευγενών και αγίων επιθυμιών, άκου με προσοχήν και προσπάθησε να κατανόησης τα λόγια, τα οποία εγώ θα σου είπω. Στάσου όρθιος, διότι εγώ έχω αποσταλή προς σε εκ μέρους του Θεού". Όταν μου είπεν αυτόν τον λόγον εσηκώθηκα όρθιος, αλλά και κατατρομαγμένος.

Δαν. 10,12 και είπε προς με μη φοβού, Δανιήλ, ότι από της πρώτης ημέρας, ής έδωκας την καρδίαν σου τού συνείναι και κακωθήναι εναντίον Κυρίου τού Θεού σου, ηκούσθησαν οι λόγοι σου, και εγώ ήλθον εν τοίς λόγοις σου.

Δαν. 10,12 Εκείνος δε μου είπε "μη φοβείσαι, Δανιήλ, διότι από την πρώτην ημέραν, κατά την οποίαν συ παρέδωσες την καρδίαν σου να μάθης την αλήθειαν, να σκληραγωγηθής και να ταλαιπωρηθής ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, ηκούσθησαν οι λόγοι σου από τον Θεόν και εγώ ήλθα να δώσω απόκρισιν στους λόγους σου.

Δαν. 10,13 και ο άρχων βασιλείας Περσών ειστήκει εξ εναντίας μου είκοσι και μίαν ημέραν, και ιδού Μιχαήλ εις των

αρχόντων των πρώτων ήλθε βοηθήσάι μοι, και αυτόν κατέλιπον εκεί μετά τού άρχοντος βασιλείας Περσών,
 Δαν. 10,13 Ο άγγελος, ο άρχων, κατ' εντολήν του Θεού, του βασιλείου των Περσών, είχε σταθή απέναντί μου και επί είκοσι και μίαν ημέραν με ημπόδιζε. Και ιδού, ο Μιχαήλ ένας από τους πρώτους άρχοντας του ουρανού, ήλθε να με βοηθήση. Αφήκα εγώ αυτόν εκεί να αντιμετωπίση τον άρχοντα του βασιλείου των Περσών,
 Δαν. 10,14 και ήλθον συνετίσαι σε όσα απαντήσεται τώ λαώ σου επ εσχάτων των ημερών, ότι έτι η όρασις εις ημέρας. -
 Δαν. 10,14 και ήλθα να σε ενημερώσω, δια να μάθης τι θα συμβούν στον λαόν σου κατά τας τελευταίας ημέρας. Διότι αυτό το όραμα αναφέρεται εις τας ημέρας εκείνας".
 Δαν. 10,15 Καί εν τώ λαλήσαι αυτόν μετ εμού κατά τους λόγους τούτους έδωκα το πρόσωπόν μου επί την γήν και κατενύγην.
 Δαν. 10,15 Όταν εκείνος μου είπεν αυτούς τους λόγους, εγύρισα το πρόσωπόν μου προς την γην και εκυριεύθην από μεγάλην συγκίνησιν.
 Δαν. 10,16 και ιδού ως ομοίωσις υιού ανθρώπου ήψατο των χειλέων μου· και ήνοιξα το στόμα μου και ελάλησα και είπα προς τον εσπάτα εναντίον μου· Κύριε, εν τή οπτασία σου εστράφη τα εντός μου εν εμοί, και ουκ έσχον ισχύν·
 Δαν. 10,16 Και ιδού, κάποιος, που ομοίαζε με άνθρωπον, ήγγισε τα χείλη μου, ήνοιξα το στόμα μου, ωμίλησα προς αυτόν που ίστατο απέναντί μου και του είπα· "Κυριε, καθώς σε είδα, συνεταράχθη το εσωτερικόν μου και δεν μου απέμεινε πλέον δύναμις.
 Δαν. 10,17 και πώς δυνήσεται ο παίς σου, Κύριε, λαλήσαι μετά τού Κυρίου μου τούτου; και εγώ από τού νύν ου στήσεται εν εμοί ισχύς, και πνεύμα ουχ υπελείφθη εν εμοί.
 Δαν. 10,17 Και πως θα ημπορέσω εγώ ο δούλος σου, Κυριε, να ομιλήσω με σε τον Κυριον μου; Διότι από την στιγμήν αυτήν δεν απέμεινε δύναμις εντός μου. Και αυτή η αναπνοή μου έχει κοπή".
 Δαν. 10,18 και προσέθετο και ήψατό μου ως όρασις ανθρώπου και ενίσχυσέ με
 Δαν. 10,18 Εκείνος που ωμοίαζε με άνθρωπον, με ήγγισε πάλιν, με ενίσχυσε
 Δαν. 10,19 και είπέ μοι μη φοβού ανήρ επιθυμιών, ειρήνη σου ανδρίζου και ισχυε. και εν τώ λαλήσαι αυτόν μετ εμού ισχυσα και είπα· λαλείτω ο Κύριός μου, ότι ενίσχυσάς με.
 Δαν. 10,19 και μου είπε· "μη φοβείσαι, άνθρωπε των ευγενών και αγίων επιθυμιών. Η ειρήνη ας είναι μαζί σου. Παρε θάρρος και δύναμιν". Καθώς δε εκείνος ωμίλησεν έτσι προς εμέ, ησθάνθην ότι επήρα δύναμιν και είπα· "ας ομιλήση ο Κυριος μου, διότι συ με ενεδυνάμωσες".
 Δαν. 10,20 και είπεν· ει οίδας, ινατί ήλθον προς σε; και νύν επιστρέψω τού πολεμήσαι μετά τού άρχοντος Περσών· και εγώ εξεπορευόμην, και ο άρχων των Ελλήνων ήρχετο,
 Δαν. 10,20 Εκείνος είπε· "γνωρίζεις, τάχα, διατί ήλθα προς σε; Τωρα εγώ θα επιστρέψω να πολεμήσω με τον άρχοντα άγγελον τον εξουσιάζοντα στους Πέρσας. Όταν εγώ έφευγα, ήρχετο ο άγγελος άρχων των Ελλήνων.
 Δαν. 10,21 αλλ ή αναγγελία σοι το ενταταγμένον εν γραφή αληθείας, και ουκ έστιν εις αντεχόμενος μετ εμού περι τούτων, αλλ ή Μιχαήλ ο άρχων υμών.
 Δαν. 10,21 Ηλθα λοιπόν να σου αναγγείλω αυτό, που είναι γραμμένον στο βιβλίον της αληθείας. Δεν υπάρχει κανείς άλλος να με βοηθήση εις τας υποθέσεις αυτάς, ειμή μόνον ο άρχων του ιδικού σας έθνους, ο Αρχάγγελος Μιχαήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Δαν. 11,1 Καί εγώ εν έτει πρώτω Κύρου έστην εις κράτος και ισχύν.
 Δαν. 11,1 Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Βασιλέως Κυρου απέκτησα εγώ ισχύν και δύναμιν.
 Δαν. 11,2 και νύν αλήθειαν αναγγελώ σοι· ιδού έτι τρεις βασιλείς αναστήσονται εν τή Περσίδι, και ο τέταρτος πλουτήσεται πλούτον μέγαν παρά πάντας· και μετά το κρατήσαι αυτόν τού πλούτου αυτο επαναστήσεται πάσαις βασιλείαις Ελλήνων.
 Δαν. 11,2 Τωρα θα σου είπω την αλήθειαν δια τα μελλοντικά γεγονότα. Ιδού, τρεις ακόμη βασιλείς θα εγερθούν εις την Περσίαν. Ο τέταρτος θα αποκτήση μέγαν πλούτον, περισσότερον από όλους τους άλλους. Όταν δε γίνη κύριος του απέραντου αυτού πλούτου, θα στραφή και θα εκστρατεύση εναντίον όλων των ελληνικών βασιλείων.
 Δαν. 11,3 και αναστήσεται βασιλεύς δυνατός και κυριεύσει κυριείας πολλής και ποιήσεται κατά το θέλημα αυτού.
 Δαν. 11,3 Επειτα θα εγερθή άλλος βασιλεύς ισχυρός, θα επεκτείνη την κυριαρχίαν του εις πολλήν έκτασιν και θα κάμνη αυτό, που θέλει.
 Δαν. 11,4 και ως αν στή, η βασιλεία αυτού συντριβήσεται, και διαιρεθήσεται εις τους τέσσαρας ανέμους τού ουρανού και ουκ εις τα έσχατα αυτού, ουδέ κατά την κυριείαν αυτού, ήν εκυριεύσεν· ότι εκτιλήσεται η βασιλεία αυτού και ετέροις εκτός τούτων.
 Δαν. 11,4 Όταν δε θα εδραιωθή πλέον η δύναμις του βασιλείου του, θα καταστραφή και αυτός. Θα διαιρεθή το βασιλείον του εις τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος, χωρίς όμως και να περιέλθη στους απογόνους του. Δεν θα κυβερνηθούν όμως τα τέσσαρα αυτά βασίλεια, όπως εκείνος τα είχε κυβερνήσει. Διότι το βασίλειόν του εν τω συνόλω πλέον θα εκριζωθή και θα περιέλθη εις άλλους εκτός αυτών.
 Δαν. 11,5 και ενισχύσει ο βασιλεύς τού νότου· και εις των αρχόντων αυτού ενισχύσει επ αυτόν και κυριεύσει κυριείαν πολλήν επ εξουσίας αυτού.
 Δαν. 11,5 Ο βασιλεύς των νοτιών περιοχών θα αποκτήση δύναμιν μεγάλην. Ενας όμως από τους στρατηγούς του θα αναδειχθή ισχυρότερος από αυτόν και θα κυριάρχη με πολλήν δύναμιν επί του βασιλείου αυτού.
 Δαν. 11,6 και μετά τα έτη αυτού συμμειγήσονται, και θυγάτηρ βασιλέως τού νότου εισελεύσεται προς βασιλέα τού βορά τού ποιήσαι συνθήκας μετ αυτού· και ου κρατήσεται ισχύος βραχίονος, και ου στήσεται το στέμμα αυτού, και παραδοθήσεται αυτή και οι φέροντες αυτήν και η νεάνις και ο καισιχών αυτήν εν τοίς καιροίς.
 Δαν. 11,6 Επειτα από ολίγα έτη θα έλθουν εις κοινωνίαν γάμου τα δύο αυτά βασίλεια, διότι η θυγάτηρ του προς νότον βασιλέως θα υπανθρευθή τον βασιλέα του βορρά. Ετσι δε θα συναφθή μεταξύ των δύο βασιλείων συνθήκη. Η θυγάτηρ όμως αυτή δεν θα κρατήση την δύναμιν του βασιλείου και ούτε οι απόγονοι του βασιλέως θα σταθούν εις την εξουσίαν. Η ίδια αυτή, οι ακόλουθοί της, η κόρη της και αυτός, ο οποίος θα την υποστηρίξη, θα παραδοθούν κατά τον καιρόν εκείνον εις καταστροφήν.
 Δαν. 11,7 και στήσεται εκ τού άνθους της ρίζης αυτής της ετοιμασίας αυτού και ήξει προς την δύναμιν και εισελεύσεται εις

τα υποστηρίγματα τού βασιλέως τού βορρά και ποιήσει εν αυτοίς και κατισχύσει.

Δαν. 11,7 Ένας από τους βλαστούς της βασιλικής εκείνης ρίζης θα σταθή με μεγάλην προετοιμασίαν και θα επέλθη με δύναμιν πολλήν, θα εισελθῆ εἰς τα φρούρια του βασιλέως του βορρά, θα πολεμήσῃ ἐναντίον αὐτοῦ και θα νικήσῃ.

Δαν. 11,8 και γε τους θεούς αὐτῶν μετά των χωνευτῶν αὐτῶν, πάν σκευός επιθυμητῶν αὐτῶν αργυρίου και χρυσοῦ, μετά αιχμαλωσίας οἴσει εἰς Αἴγυπτον· και αὐτός στήσεται ὑπέρ βασιλέα τού βορρά.

Δαν. 11,8 Θα διαρπάσῃ και θα φέρῃ εἰς την Αἴγυπτον τους θεούς εκείνων, τα χωνευτά αὐτῶν ἀγάλματα, κάθε πολῦτιμον ἀντικείμενον ἀπό ἀργυρον και χρυσόν. Αὐτός λοιπόν θα υπερισχύσῃ ἐναντίον του βασιλέως του βορρά.

Δαν. 11,9 και εισελεύσεται εἰς την βασιλείαν τού βασιλέως τού νότου, και ἀναστρέφει εἰς την γῆν αὐτοῦ.

Δαν. 11,9 Ἐπειτα ο βασιλεύς του βορρά θα επέλθῃ ἐναντίον του νοτίου βασιλείου, ἐναντίον της Αἴγυπτου. Δεν θα ἠμπορέσῃ ὁμως να παραμείνῃ ἐκεῖ και θα ἐπανέλθῃ εἰς την χώραν του.

Δαν. 11,10 και οι υἱοὶ αὐτοῦ συνάξουσιν ὄχλον δυνάμεων πολλῶν, και ἐλεύσεται ἐρχόμενος και κατακλύζων· και παρελεύσεται και καθίεται και συμπροσπλακίσεται ἕως της ἰσχύος αὐτοῦ.

Δαν. 11,10 Οι υἱοὶ ὁμως του βασιλέως του βορρά θα συγκεντρώσουν μεγάλην στρατιωτικὴν δύναμιν, ἡ ὁποία και θα ἐπέλθῃ ἐναντίον του νοτίου βασιλείου και θα κατακλύσῃ αὐτό. Θα περιέρχεται νικηφόρως την περιοχὴν, θα ἐπέρχεται με ορμὴν και θα κτυπήσῃ ὅλην την δύναμιν ἐκείνου.

Δαν. 11,11 και ἀγριανθήσεται βασιλεύς τού νότου και ἐξελεύσεται και πολεμήσῃ μετά τού βασιλέως τού βορρά· και στήσῃ ὄχλον πολύν, και παραδοθήσεται ο ὄχλος ἐν χειρὶ αὐτοῦ·

Δαν. 11,11 Τότε ο βασιλεύς των νοτιῶν περιοχῶν, ο βασιλεύς της Αἴγυπτου, θα εξαγριωθῆ και θα ἐξέλθῃ εἰς πόλεμον και θα πολεμήσῃ ἐναντίον του βασιλέως του βορρά. Θα παρατάξῃ στρατὸν πολύν και ο πολὺς στρατός του βασιλέως του βορρά θα παραδοθῆ εἰς τας χεῖρας του βασιλέως της Αἴγυπτου.

Δαν. 11,12 και λήψεται τον ὄχλον, και ὑψωθήσεται ἡ καρδία αὐτοῦ, και καταβαλεῖ μυριάδας και ου κατισχύσει.

Δαν. 11,12 Θα συλλάβῃ αιχμάλωτων τον στρατὸν ἐκείνον· θα υπερηφανευθῆ ἡ καρδία του, θα συντριψῇ μυριάδας, ἀλλὰ τελικῶς δεν θα υπερίσχυσῃ.

Δαν. 11,13 και ἐπιστρέφει ο βασιλεύς τού βορρά και ἄξει ὄχλον πολύν ὑπέρ τον πρότερον και εἰς το τέλος των καιρῶν ἐνιαυτῶν ἐπελεύσεται εἰσόδια ἐν δυνάμει μεγάλη και ἐν ὑπάρξει πολλή.

Δαν. 11,13 Ο βασιλεύς των βορείων περιοχῶν θα ἐπιστρέψῃ εἰς την χώραν του, θα συγκεντρώσῃ στρατὸν πολύν, πολυαριθμότερον ἀπό τον πρώτον, και ἔπειτα ἀπό ὠριαμένα ἔτη θα ἐπέλθῃ κατὰ της Αἴγυπτου, θα εισελθῆ εἰς αὐτὴν με μεγάλην στρατιωτικὴν δύναμιν και με πάρα πολλά ἐφόδια.

Δαν. 11,14 και ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ ἐπαναστήσονται ἐπὶ βασιλέα τού νότου· και οι υἱοὶ των λοιμῶν τού λαοῦ σου ἐπαρθήσονται τού στήσαι ὅρασιν και ἀσθενήσουσι.

Δαν. 11,14 Κατὰ τον καιρὸν ἐκείνον και πολλοὶ ἄλλοι θα ἐπαναστατήσουν ἐναντίον του βασιλέως της Αἴγυπτου. Φαῦλοι δε ἀνθρώποι του λαοῦ σου θα ἀλαζονευθοῦν και θα ἐπαναστατήσουν και αὐτοί, ἀλλὰ θα καταστραφούν και ἔτσι θα ἐκπληρωθῆ ἡ προφητεία.

Δαν. 11,15 και εισελεύσεται βασιλεύς τού βορρά και ἐκχεεῖ πρόσχωμα και συλλήψεται πόλεις οχυράς, και οι βραχίονες τού βασιλέως τού νότου ου στήσονται, και ἀναστήσονται οι ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ, και ουκ ἔσται ἰσχύς τού στήναι.

Δαν. 11,15 Ο βασιλεύς του βορρά θα εισέλθῃ, θα ὑψώσῃ προχώματα και προμαχῶνας γύρω ἀπό τας πόλεις. Θα καταλάβῃ πόλεις ἰσχυράς, ἐνῶ αἱ δυνάμει του βασιλέως του νότου δεν θα ἠμπορέσουν να ἀντισταθοῦν. Θα ἐγείρθουν βέβαια οι ἐκλεκτοὶ του ἀνδρες κατὰ τον πόλεμον αὐτόν, ἀλλὰ και αὐτοὶ δεν θα ἔχουν την ἰσχύν της ἀποτελεσματικῆς ἀντιστάσεως.

Δαν. 11,16 και ποιήσει ο ἐσπορευόμενος πρὸς αὐτόν κατὰ το θέλημα αὐτοῦ, και ουκ ἔστιν ἐστὼς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ· και στήσεται ἐν τῇ γῇ τού Σαβεί, και συντελεσθήσεται ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

Δαν. 11,16 Ο βασιλεύς του βορρά θα εισέλθῃ εἰς την Αἴγυπτον, θα πράττῃ σύμφωνα με το θέλημά του και δεν θα ὑπάρχει ἀνθρωπος, ο ὁποῖός θα ἠμπορέσῃ να ἀντισταθῆ ἐναντίον του. Θα σταματήσῃ εἰς την περιοχὴν Σαβεί και δια της δυνάμεώς του θα καταστρέψῃ, αὐτήν.

Δαν. 11,17 και τάξει το πρόσωπον αὐτοῦ εἰσελθεῖν ἐν ἰσχυρὴ πάσης της βασιλείας αὐτοῦ και εὐθεία πάντα μετ αὐτοῦ ποιήσει· και θυγατέρα των γυναικῶν δώσει αὐτῷ τού διαφθεῖραι αὐτήν, και ου μὴ παραμείνῃ και ουκ αὐτῷ ἔσται.

Δαν. 11,17 Θα ἀποφασίσῃ να εισέλθῃ με ὅλην αὐτοῦ την βασιλικὴν δύναμιν στο βασιλεῖον της Αἴγυπτου, θα συμβιβασθῆ ὁμως και θα κάμῃ εἰρήνην με την Αἴγυπτον. Θα δώσῃ την θυγατέρα του ὡς σύζυγον στον βασιλέα της Αἴγυπτου, ὥστε δια μέσου αὐτῆς να διαβρῶσῃ την Αἴγυπτον. Ἐκείνη ὁμως δεν θα παραμείνῃ πιστὴ στον πατέρα της και δεν θα ἀνήκῃ εἰς αὐτόν και εἰς τα σχέδιά του.

Δαν. 11,18 και ἐπιστρέφει το πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τας νήσους και συλλήψεται πολλὰς και καταπαύσει ἀρχοντας ονειδισμοῦ αὐτῶν, πλὴν ονειδισμὸς αὐτοῦ ἐπιστρέφει αὐτῷ.

Δαν. 11,18 Θα στρέψῃ τότε την προσοχὴν και το βλέμμα του εἰς τας νήσους, θα κυριεύσῃ πολλὰς ἀπό αὐτάς, τους ἀρχοντας αὐτῶν ἠττημένους και ἐξευτελισμένους, θα καθαιρέσῃ. Ἐν τέλει ὁμως θα ἠττηθῆ και αὐτός και ο ονειδισμὸς, στον ὁποῖον ἔρριψε τους ἄλλους θα πέσῃ ἐπάνω του.

Δαν. 11,19 και ἐπιστρέφει το πρόσωπον αὐτοῦ εἰς την ἰσχύν της γῆς αὐτοῦ και ἀσθενήσει και πεσεῖται και ουκ εὐρεθήσεται.

Δαν. 11,19 Ἐπειτα θα στρέψῃ την προσοχὴν του εἰς τας δυνάμεις της χώρας του δια την ἀσφάλειαν το βασιλείου του. Θα ἐξασθενήσῃ ὁμως, θα πέσῃ, θα καταστραφῆ και δεν θα εὐρεθῆ ο τόπος του.

Δαν. 11,20 και ἀναστήσεται ἐκ της ρίζης αὐτοῦ φυτὸν της βασιλείας ἐπὶ την ετοιμασίαν αὐτοῦ παραβιβάζων, πράσσων δόξαν βασιλείας και ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις συντριβήσεται και ουκ ἐν ποσώποις οὐδέ ἐν πολέμῳ.

Δαν. 11,20 Θα ἐγερθῆ ἀπό την βασιλικὴν αὐτοῦ ρίζαν ἕνας, δια να γίνῃ ἀρχὼν και κύριος εἰς ὅσα ἐκείνος ἠτοίμασεν. Αὐτός ὁμως θα ἐκτραπῆ ἐκμεταλλευόμενος την δόξαν της βασιλείας του. Ἀλλὰ κατὰ τας ἡμέρας ἐκείνας θα συντριβῆ οχι εἰς πόλεμον ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον (δια δολοφονίας με δηλητηρίων).

Δαν. 11,21 στήσεται ἐπὶ την ετοιμασίαν αὐτοῦ· ἐξουδενώθη, και ουκ ἔδωκεν ἐπ αὐτόν δόξαν βασιλείας· και ἤξει ἐν εὐθηνία και κατισχύσει βασιλείας ἐν ὀλισθήμασι.

Δαν. 11,21 Θα ἔλθῃ ἄλλος εἰς την θέσιν του. Αὐτός ὁμως θα εἶναι ἐξουδενωμένος και δεν θα ἀποδώσῃ εἰς αὐτόν βασιλικὴν δόξαν. Ἐν τούτοις θα ἔλθῃ με πλοῦτον πολύν και δια δολίων τρόπων θα κυριαρχήσῃ ἐπὶ του βασιλείου του.

Δαν. 11,22 και βραχίονες τού κατακλύζοντος κατακλυσθήσονται ἀπό προσώπου αὐτοῦ και συντριβήσονται, και ἠγούμενος

διαθήκης

Δαν. 11,22 Δυνάμεις στρατιωτικά, που ως χείμαρρος γεμίζουν τον τόπον, του βασιλέως της Αιγύπτου θα κατακλυσθούν από στρατεύματα του βασιλέως του βορρά και θα συντριβούν. Θα συντριβή δε τότε ο Ιουδαίος αρχιερέυς της περιόδου εκείνης.

Δαν. 11,23 και από των συναναμείξων προς αυτόν ποιήσει δόλον και αναβήσεται και υπερσχύσει αυτού εν ολίγω έθνει.

Δαν. 11,23 Ο δε από βορρά βασιλεύς έπειτα από τας συνθήκας και τας ειρηνικάς επικοινωνίας με τον εχθρόν του, θα φερθή δολίως. Θα τον επισκεφθή με μικράν δύναμιν και θα κατορθώση να υπερσχύση εναντίον αυτού.

Δαν. 11,24 και εν ευθηνία και εν πίσσι χώραις ήξει και ποιήσει ά ουκ εποίησαν οι πατέρες αυτού και πατέρες των πατέρων αυτού προνομήν και σκύλα και ύπαρξιν αυτοίς διασκορπιεί και επ Αίγυπτον λογιείται λογισμούς αυτού και έως καιρού.

Δαν. 11,24 Θα εισελθη εις ευφόρους και πλουσίας χώρας και θα κάμη πράγματα, τα οποία οι πατέρες του δεν έκαμαν, ούτε οι πατέρες των πατέρων των. Υποκριτικώς φέρομενος θα διασκορπίση εις τας χώρας αυτά λάφυρα και πολύν επισιτισμόν. Σχεδιάζει όμως πονηρά εναντίον της Αιγύπτου. Αυτά δε όλα μέχρις ωρισμένου καιρού.

Δαν. 11,25 και εξεγερωθήσεται η ισχύς αυτού και η καρδιά αυτού επί βασιλέα τού νότου εν δυνάμει μεγάλη, και ο βασιλεύς τού νότου συνάψει πόλεμον εν δυνάμει μεγάλη και ισχυρά σφόδρα και ου στήσονται, ότι λογιούνται επ αυτόν λογισμούς.

Δαν. 11,25 Θα εξεγειρη την καρδιαν του και τον στρατόν του προς νότον εναντίον του βασιλέως της Αιγύπτου και θα επέλθη εναντίον αυτού με μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν. Ο βασιλεύς του νότου, δηλαδή της Αιγύπτου, θα συνάψη πόλεμον εναντίον αυτού με μεγάλην δύναμιν, ισχυράν πολύ. Δεν θα ημπορέσουν όμως αυτός και τα στρατεύματά του να αντισταθούν παρ' όλα τα σχέδιά των που εσκεψθησαν εναντίον αυτού.

Δαν. 11,26 και φάγονται τα δέοντα αυτού και συντριψουσιν αυτόν, και δυνάμεις κατακλύσει, και πεσούντι τραυματία πολλοί.

Δαν. 11,26 Θα καταφάγουν τας προμηθείας αυτού, θα τον συντριψουν, θα δι ασκορπίσουν τας στρατιωτικάς του δυνάμεις και τότε θα πέσουν πολλοί νεκροί.

Δαν. 11,27 και αμφότεροι οι βασιλείς, αι καρδια αυτών εις πονηριαν, και επί τραπέζη μια ψευδή λαλήσουσι, και ου κατευθυνεί, ότι έτι πέρασιν καιρών.

Δαν. 11,27 Οι δύο αυτοί βασιλείς, με δολίας και πονηράς τας καρδιας αυτών, θα παρακαθήσουν εις μίαν υποκριτικήν τράπεζαν, με την πονηράν διάθεσιν να εξαπατήση ο ένας τον άλλον. Κανείς όμως από αυτούς δεν θα ευδοωθή εις τα σχέδιά του και τα έργα του, διότι και στους δύο εδόθη προθεσμία χρόνου.

Δαν. 11,28 και επιστρέψει εις την γήν αυτού εν υπάρξει πολλή, και η καρδιά αυτού επί διαθήκην αγίαν, και ποιήσει και επιστρέψει εις την γήν αυτού.

Δαν. 11,28 Θα επανέλθη τότε ο βασιλεύς του βορρά εις την χώραν του με πολύν πλούτον. Η καρδιά του όμως θα μελετά πονηρά σχέδια εναντίον του λαού και της αγίας Διαθήκης. Θα πραγματοποιήση τα πονηρά του σχέδια και έπειτα θα συνεχίση την πορείαν του δια την χώραν του.

Δαν. 11,29 εις τον καιρόν επιστρέψει και ήξει εν τώ νότῳ, και ουκ έσται ως η πρώτη και ως η εσχάτη.

Δαν. 11,29 Μετά πάροδον καιρού θα στραφή πάλιν προς νότον εναντίον της Αιγύπτου. Δεν θα είναι όμως η εκστρατεία του αυτή επιτυχής, όπως η πρώτη και η δευτέρα.

Δαν. 11,30 και εισελεύσονται εν αυτώ οι εκπορευόμενοι Κίτιοι, και ταπεινωθήσεται και επιστρέψει και θυμωθήσεται επί διαθήκην αγίαν και ποιήσει και επιστρέψει και συνήσει επί τους καταλιπόντας διαθήκην αγίαν.

Δαν. 11,30 Θα επέλθουν εναντίον αυτού Κυπριοι και Ρωμαίοι στρατιώται, από τους οποίους και θα ταπεινωθή. Θα καταληφθή από θυμόν και θα στραφή πάλιν εναντίον της αγίας Διαθήκης. Θα διαπράξη ανοσιουργήματα, θα αναχωρήση επιστρέφων προς την πατρίδα του και θα σκέπτεται συνεχώς, πως να προσεταιρισθή τους Ιουδαίους εκείνους, οι οποίοι παρέβησαν την αγίαν Διαθήκην.

Δαν. 11,31 και σπέρματα εξ αυτού αναστήσονται και βεβηλώσουσι το αγίασμα της δυναστείας και μεταστήσουσι τον ενδελεισμόν και δώσουσι βδέλυγμα ηφανισμένων.

Δαν. 11,31 Θα αφήση δε εκεί υπόλοιπα των στρατευμάτων του, τα οποία θα βεβηλώσουν τον ιερόν ναόν, την ιεράν αυτήν και ηθικήν ακρόπολιν των Ιουδαίων, θα θέσουν τέρμα εις τας καθημερινάς θυσίας και εις την έρημον από Ιουδαίους πόλιν θα στήσουν βδελυρά ειδωλα.

Δαν. 11,32 και οι ανομούντες διαθήκην επάξουσιν εν ολισθήμασι, και λαός γινώσκοντες Θεόν αυτού κατισχύσουσι και ποιήσουσι.

Δαν. 11,32 Οι δε αποστάται Ιουδαίοι θα προτείνουν δολίαν συμφωνίαν. Ο λαός όμως, ο οποίος γνωρίζει και πιστεύει στον Θεόν του, θα υπερσχύση και θα πράξη ο,τι πρέπει.

Δαν. 11,33 και οι συνετοί τού λαού συνήσουσιν εις πολλά και ασθενήσουσιν εν ρομφαία και εν φλογί και εν αιχμαλωσία και εν διαρπαγή ημερών.

Δαν. 11,33 Οι κατά Θεόν συνετοί εκ του λαού, οι ευλαβούμενοι τον Κυριον, θα δοκιμάσουν πολλές περιπετείας. Θα πέσουν δια πυρός και σιδήρου, θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι, θα διαρπαγούν τα υπάρχοντά των. Τούτο δε επί διάστημα ωρισμένου καιρού.

Δαν. 11,34 και εν τώ ασθενήσαι αυτούς βοηθηθήσονται βοήθειαν μικράν, και προστεθήσονται προς αυτούς πολλοί εν ολισθήμασι.

Δαν. 11,34 Όταν περιέλθουν εις αδυναμίαν, θα πάρουν κάποιαν μικράν βοήθειαν, αλλά και πολλοί θα προστεθούν με το μέρος των δολίως και υποκριτικώς.

Δαν. 11,35 και από των συνιέντων ασθενήσουσι τού πυρώσαι αυτούς και τού εκλέξασθαι και τού αποκαλυφθήναι έως καιρού πέρας, ότι έτι εις καιρόν.

Δαν. 11,35 Μερικοί και από αυτούς ακόμη τους συνετούς άρχοντας θα κλονισθούν, δια να καθαρισθούν τρόπον τινά δια του πυρός, ώστε ο Κυριος να εκλέξη τους πραγματι αξίους του. Θα αποκαλυφθούν δε εξ άλλου οι ανάξιοι. Και ταύτα μέχρις ότου έλθη ο καιρός του τέλους. Διότι ο καιρός αυτός έχει ήδη καθορισθή.

Δαν. 11,36 και ποιήσει κατά το θέλημα αυτού και ο βασιλεύς υψωθήσεται και μεγαλυνθήσεται επί πάντα θεόν και λαλήσει υπέρογκα και κατευθυνεί, μέχρις ού συντελεσθή η οργή, εις γάρ συντέλειαν γίνεται.

Δαν. 11,36 Ο ασεβής αυτός βασιλεύς θα πράττη πάντοτε σύμφωνα με το αμαρτωλόν και εγωϊστικόν αυτού θέλημα. Θα

υψωθή, θα αλαζονευθή εναντίον παντός θεού, θα ομιλή αλαζονικώς. Θα ευδοκωνώνται όμως αι επιχειρήστου, μέχρις ότου εκπάση εναντίον του και ολοκληρωθή κατ' αυτού η θεία οργή. Διότι όλα αυτά κατευθύνονται στο προκαθορισμένον τέγμα.

Δαν. 11,37 και επί πάντας θεούς των πατέρων αυτού ου συνήσει και επί επιθυμίαν γυναικών και επί πάν θεόν ου συνήσει, ότι επί πάντας μεγαλυνθήσεται

Δαν. 11,37 Προς κανένα από τους θεούς των προγόνων του δεν θα δείξη σεβασμόν. Αδιάφορος θα μένη και προς τας γυναίκας. Κανένα θεόν δεν θα σέβεται, διότι αυτός θα θελήση να υψώση τον εαυτόν του πάρα πάνω από όλους τους θεούς και ανθρώπους.

Δαν. 11,38 και θεόν μαωζείν επί τόπου αυτού δοξάσει και θεόν, ον ουκ έγνωσαν οι πατέρες αυτού, δοξάσει εν χρυσώ και αργύρω και λίθω τιμίω και εν επιθυμήμασι.

Δαν. 11,38 Θα σεβασθή μόνον τον θεόν Μαωζείν, θεόν του πολέμου, στον ναόν του. Θεόν, τον ποίον δεν ε γνώρισαν οι πρόγονοί του. Αυτός θα τον τιμήση με χρυσόν και άργυρον και πολυτίμους λίθους με ζηλευτά πολυτίμα δώρα.

Δαν. 11,39 και ποιήσει τοίς οχυρώμασι των καταφυγών μετά θεού αλλοτρίου και πληθυνεί δόξαν και υποτάξει αυτοίς πολλούς και γήν διελεί εν δώροις.

Δαν. 11,39 Με την βοήθειαν, όπως νομίζει, του ξένου αυτού θεού του πολέμου θα οικοδομήση οχυρώματα απόρθητα δια τας στρατιωτικάς φρουράς του. Με τας κατακτήστου θα αποκτήση πολλήν δόξαν, θα έχη πολλούς συνεργάτας, στους οποίους θα παραχωρήση χώρας και θα διανεμή δώρα.

Δαν. 11,40 και εν καιρού πέρατι συγκεκριατισθήσεται μετά τού βασιλέως τού νότου, και συναχθήσεται επ αυτόν βασιλεύς τού βορά εν άρμασι και εν ιππεύσι και εν ναυσί πολλαίς και εισελεύσονται εις την γήν και συντρίψει και παρελεύσεται.

Δαν. 11,40 Όταν όμως έλθη το πέρας των καθωρισμένων καιρών, θα συγκρουσθή με τον βασιλέα του νότου, της Αιγύπτου. Ο βασιλεύς του βορά θα επέλθη εναντίον του βασιλέως του νότου, του Φαραώ της Αιγύπτου, με άρματα και ιππείς, με πολύ ναυτικό. Θα εισέλθη εις την χώραν του Φαραώ, εις την Αίγυπτον, θα συντρίψη αυτήν και θα περάση δια μέσου αυτής.

Δαν. 11,41 και εισελεύσεται εις την γήν τού σαβεί, και πολλοί ασθενήσουσι και ούτοι διασωθήσονται εκ χειρός αυτού, Εδώμ και Μωάβ, και αρχή υιών Αμμών.

Δαν. 11,41 Θα εισέλθη εις την χώραν Σαβεί, (την Παλαισινην), θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας πολλοί. Εκείναι αι χώραι αι οποίαι θα διασωθούν από τα χέρια του, θα είναι η Ιδουμαία, η χώρα Μωάβ και η σπουδεότερα περιοχή της χώρας των Αμμωνιτών.

Δαν. 11,42 και εκτενεί την χείρα αυτού επί την γήν, και γη Αιγύπτου ουκ έσται εις σωτηρίαν.

Δαν. 11,42 Θα απλώση την κυριαρχίαν του και εις άλλας περιοχάς. Η χώρα της Αιγύπτου δεν θα γλυτώση από αυτόν.

Δαν. 11,43 και κυριεύσει εν τοίς αποκρύφοις τού χρυσού και τού αργύρου και εν πάσιν επιθυμητοίς Αιγύπτου και Λιβύων και Αιθιοπίων εν τοίς οχυρώμασιν αυτών.

Δαν. 11,43 Θα γίνη κύριος κρυμμένων θησαυρών χρυσού και αργύρου και παντός άλλου πολυτίμου αντικειμένου της Αιγύπτου, των Λιβύων και Αιθιοπίων, θησαυρών που είχαν αποκρυβή εις φρούρια.

Δαν. 11,44 και ακοαί και σπουδαί ταράξουσιν αυτόν εξ ανατολών και από βορά, και ήξει εν θυμώ πολλώ τού αφανίσαι και τού αναθεματίσαι πολλούς

Δαν. 11,44 Δυσμενείς όμως επείγουσαι πληροφορίαί από τας ανατολικάς και βορειους περιοχάς θα τον ταράξουν. Θα επέλθη εναντίον αυτών με θυμόν πολύν, δια να εξαφανίση τους εχθρούς αυτούς, να τους παραδώση στο ανάθεμα και τον όλεθρον.

Δαν. 11,45 και πήξει την σκηνήν αυτού εφ'αδανώ αναμέσον των θαλασσών, εις όρος σαβεί άγιον· και ήξει έως μέρους αυτού, και ουκ έστιν ο ροόμενος αυτών.

Δαν. 11,45 Θα στήση το ανάκτορόν του αναμέσον των δύο θαλασσών, της Μεσογειου και της Νεκράς Θαλάσσης, στο ένδοξον άγιον όρος. Τοτε όμως θα φθάση το τέλος του και δεν θα ευρεθή κανείς να τον γλυτώση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Δαν. 12,1 Καί εν τώ καιρώ εκείνω αναστήσεται Μιχαήλ ο άρχων ο μέγας, ο εστηκώς επί τους υιούς τού λαού σου· και έσται καιρός θλίψεως, θλίψις οία ου γέγονεν αφ ου γεγένηται έθνος εν τή γη έως τού καιρού εκείνου· και εν τώ καιρώ εκείνω σωθήσεται ο λαός σου, πάς ο γεγραμμένος εν τή βίβλω·

Δαν. 12,1 Κατά τον καιρόν εκείνον θα εγερθή ο αρχάγγελος Μιχαήλ, ο οποίος στέκεται προστάτης των υιών του ιουδαϊκού λαού σου. Θα είναι τότε περίοδος θλίψεως, μεγάλης θλίψεως, ομοία της οποίας δεν έγινεν από της εποχής που υπήρξαν άνθρωποι και έθνη επί της γης, έως την εποχήν εκείνην. Κατά την περίοδον όμως της μεγάλης αυτής θλίψεως θα σωθούν από τον λαόν σου αυτοί, που είναι γραμμένοι στο βιβλίον της ζωής.

Δαν. 12,2 και πολλοί των καθευδόντων εν γής χώματι εξεγερθήσονται, ούτοι εις ζωήν αιώνιον και ούτοι εις ονειδισμόν και εις αισχύνην αιώνιον.

Δαν. 12,2 Πολλοί από εκείνους, που έχουν κοιμηθή και ευρίσκονται στον τάφον, θα αναστηθούν, άλλοι μεν εις ζωήν αιώνιον, άλλοι δε εις καταισχύνην αιώνιον.

Δαν. 12,3 και οι συνιέντες εκλάμψουσιν ως η λαμπρότης τού στερεώματος και από των δικαίων των πολλών ως οι αστέρες εις τους αιώνας και έτι.

Δαν. 12,3 Όσοι εμελέτησαν, ενόησαν και ετήρησαν τον νόμον του Κυρίου, θα λάμψουν με τέτοιαν λαμπρότητα, ωσαν την λαμπρότητα του ουρανού. Και πολλοί από τους δικαίους θα λάμψουν, όπως οι αστέρες στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. 12,4 και σύ, Δανιήλ, έμφραξον τους λόγους και σφράγισον το βιβλίον έως καιρού συντελείας, έως διδαχθώσι πολλοί και πληθυνθή η γνώσις. -

Δαν. 12,4 Και συ, Δανιήλ, κλείσε αυτούς τους λόγους, σφράγισε το βιβλίον μέχρι του τέλους του καθωρισμένου καιρού. Τοτε ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων θα διδαχθή και θα αυξηθή έτσι η γνώσις του θείου θελήματος".

Δαν. 12,5 Καί ειδον εγώ Δανιήλ και ιδού δύο έτεροι ειστήκεισαν, εις εντεύθεν τού χείλους τού ποταμού και εις εντεύθεν τού χείλους τού ποταμού.

Δαν. 12,5 Εγώ ο Δανιήλ είδον και ιδού δύο άλλοι άνδρες είχαν σταθή όρθιοι, ο ένας εις την μίαν όχθην του ποταμού ο δε άλλος εις την άλλην όχθην.

Δαν. 12,6 και είπε τώ ανδρί τώ ενδεδυμένω τα βαδδίν, ός ήν επάνω τού ύδατος τού ποταμού· έως πότε το πέρας ών είρηκας των θαυμασιών;

Δαν. 12,6 Ενας από αυτούς είπεν στον άνδρα, ο οποίος εφορούσε ένδυμα λίνον και ήτο επάνω από το νερό του ποταμού· “πότε θα έλθη το τέρμα των θαυμασιών αυτών πραγμάτων, τα οποία είπες;”

Δαν. 12,7 και ήκουσα τού ανδρός τού ενδεδυμένου τα βαδδίν, ός ήν επάνω τού ύδατος τού ποταμού, και ύψωσε την δεξιάν αυτού και την αριστεράν αυτού εις τον ουρανόν και ώμοσεν εν τώ ζώντι εις τον αιώνα, ότι εις καιρόν καιρών και ήμισυ καιρού· εν τώ συντελεσθήναι διασκορπισμόν γνώσσονται πάντα ταύτα.

Δαν. 12,7 Ηκουσα τον άνδρα τον ενδεδυμένον το πολύτιμον λινούν ένδυμα, ο οποίος ήτο επάνω από το ύδωρ του ποταμού. Αυτός αφού ύψωσε την δεξιάν του και την αριστεράν του χείρα στον ουρανόν και ωρκίσθη στον αιωνίως ζώντα Κυριον, είπε· “κατά το έτος των ετών και κατά το ήμισυ ακόμη του έτους, εις 3.5 έτη, όταν θα ολακληρωθή και θα λάβη τέρμα ο διασκορπισμός του λαού του Θεου, τότε θα μάθουν και θα εννοήσουν την αλήθειαν όλων αυτών των προφητειών”.

Δαν. 12,8 και εγώ ήκουσα και ου συνήκα και είπα· Κύριε, τι τα έσχατα τούτων;

Δαν. 12,8 Εγώ ήκουσα αυτά αλλά δεν τα ενόησα και ηρώτησα· “Κυριε, πότε θα έλθη το τέλος αυτών των πραγμάτων;”

Δαν. 12,9 και είπε· δέυρο Δανιήλ, ότι εμπεφραγμένοι και εσφραγισμένοι οι λόγοι, έως καιρού πέρας·

Δαν. 12,9 Και μου απήντησεν· “ελά, Δανιήλ, πάψε να ερωτάς. Οι λόγοι αυτοί είναι κλεισμένοι και σφραγισμένοι, έως ότου έλθη το τέλος του καθωρισμένου καιρού.

Δαν. 12,10 εκλεγώσι και εκλευκανθώσι και πυρωθώσι και αγιασθώσι πολλοί, και ανομήσωσιν άνομοι και ου συνήσουσι πάντες άνομοι, και οι νοήμονες συνήσουσι.

Δαν. 12,10 Οι δίκαιοι θα αναδειχθούν, θα λευκανθούν δια των θλίψεων, θα καθαρισθούν ως δια πυρός, θα αγνισθούν πολλοί. Οι παράνομοι όμως θα εκτραπούν εις περισσοτέρας και μεγαλυτέρας ανομίας. Ολοι οι ασεβείς δεν θα εννοήσουν τίποτε, από όσα έχουν προφητευθή. Οι ευσεβείς όμως θα εννοήσουν καλώς τα πάντα.

Δαν. 12,11 και από καιρού παραλλάξεως τού ενδελειχισμού και τού δοθήναι βδέλυγμα ερημώσεως ημέραι χίλιαι διακόσια ενενήκοντα.

Δαν. 12,11 Από της ημέρας, κατά την οποίαν θα καταργηθή η καθημερινή θυσία του ναού και θα στηθή το ειδωλολατρικόν βδέλυγμα εις την ερημωμένην πόλιν, θα περάσουν χίλιαι διακόσια ενενήκοντα ημέραι δοκιμασίας του λαού.

Δαν. 12,12 μακάριος ο υπομένων και φθάσας εις ημέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε.

Δαν. 12,12 Ευτυχής θα είναι εκείνος, ο οποίος θα υπαμείνη και θα φθάση στο τέλος των χιλίων τριακοσιών τριάκοντα πέντε ημερών.

Δαν. 12,13 και σύ δέυρο και αναπαύου· έτι γάρ ημέραι και ώρα εις αναπλήρωσιν συντελείας, και αναστήση εις τον κλήρόν σου, εις συντέλειαν ημερών.

Δαν. 12,13 Συ δε, Δανιήλ, πήγαινε και αναπαύσου. Υπολείπονται ακόμη ημέραι και έτη εις σαμπλήρωσιν του χρόνου της συντελείας. Τότε θα αναστηθής και συ εις την ένδοξον κληρονομίαν σου κατά την συντέλειαν των καιρών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

ΒΗΛ ΚΑΙ ΔΡΑΚΩΝ

Δαν. 13,1 Καί ο βασιλεύς Αστυάγης προσετέθη προς τους πατέρας αυτού, και παρέλαβε Κύρος ο Πέρσης την βασιλείαν αυτού.

Δαν. 13,1 Ο βασιλεύς Αστυάγης απέθανε και προσετέθη στους προγόνους αυτού, την δε βασιλείαν του παρέλαβε Κύρος ο Πέρσης.

Δαν. 13,2 και ήν Δανιήλ συμβιωτής τού βασιλέως και ένδοξος υπέρ πάντας τους φίλους αυτού.

Δαν. 13,2 Ο Δανιήλ είχεν ανατραφή μαζί με τον βασιλέα και ήτο ο ενδοξότερος από όλους τους άλλους φίλους του.

Δαν. 13,3 και ήν ειδωλον τοίς Βαβυλωνίοις, ώ όνομα Βήλ, και εδαπανώντο εις αυτόν εκάστης ημέρας σεμιδάλεως αρτάβαι δώδεκα και πρόβατα τεσσαράκοντα και οίνου μετρηταί έξ.

Δαν. 13,3 Είχον οι Βαβυλώνειοι ένα ειδωλον, το οποίον ωναμάζετο Βηλ. Διετίθεντο δε δι' αυτό κάθε ημέραν δώδεκα αρτάβαι σημιγδάλι, τεσσαράκοντα πρόβατα και έξ μετρηταί οίνου.

Δαν. 13,4 και ο βασιλεύς εσέβετο αυτόν και επορεύετο καθ εκάστην ημέραν προσκυνείν αυτό· Δανιήλ δε προσεκύνει τώ Θεώ αυτού. και είπεν αυτός ο βασιλεύς· διατί ου προσκυνείς τώ Βήλ;

Δαν. 13,4 Ο ίδιος δε ο βασιλεύς εσέβετο αυτό και επήγαινε κάθε ημέραν και το προσκυνούσε. Ο Δανιήλ όμως προσκυνούσε τον ιδικόν του Θεόν, τον αληθινόν. Ο βασιλεύς ηρώτησε τον Δανιήλ· “διατί δεν προσκυνείς τον Βηλ;”

Δαν. 13,5 ο δε είπεν· ότι ου σέβομαι ειδωλα χειροποίητα, αλλά τον ζώντα Θεόν τον κτίσαντα τον ουρανόν και την γήν και έχοντα πάσης σαρκός κυριείαν.

Δαν. 13,5 Εκείνος δε απήντησε· “διότι εγώ δεν αποδίδω σεβασμόν και λατρείαν εις ειδωλα, κατασκευασμένα από χέρια ανθρώπων, αλλά προς τον αιωνίως ζώντα Θεόν, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην και είναι κύριος επί πάσης ζωής”.

Δαν. 13,6 και είπεν αυτός ο βασιλεύς· ου δοκεί σοι Βήλ είναι ζών θεός; ή ουχ οράς όσα εσθίει και πίνει καθ εκάστην ημέραν;

Δαν. 13,6 Είπε πάλιν προς αυτόν ο βασιλεύς· “συ δηλαδή δεν πιστεύεις ότι ο Βηλ, είναι ζων θεός; Η δεν βλέπεις πόσα τρώγει και πίνει κάθε ημέραν;”

Δαν. 13,7 και είπε Δανιήλ γελάσας μη πλανώ, βασιλεύ· ούτος γάρ έσωθεν μέν εστι πηλός έξωθεν δε χαλκός και ου βέβρωκεν ουδέ πέπωκε πώποτε.

Δαν. 13,7 Ο Δανιήλ γελάσας απήντησε· “μη πλανάσαι, βασιλεύ, διότι αυτός από μέσα μεν είναι λάσπη, απέξω δε χαλκός. Ούτε έφαγεν ούτε έπινε ποτέ τίποτε”.

Δαν. 13,8 θυμωθείς δε ο βασιλεύς εκάλεσε τους ιερείς αυτού και είπεν αυτοίς· εάν μη είπητέ μοι τις ο κατέσθων την δαπάνην ταύτην,

Δαν. 13,8 Οργισθείς ο βασιλεύς εκάλεσε τους ιερείς του και είπε προς αυτούς· “εάν δεν μου πήτε, ποιός είναι εκείνος ο οποίος κατατρώγει όλα, όσα διατίθενται δια τον Βηλ,

Δαν. 13,9 αποθανείσθε. εάν δε δείξητε ότι Βήλ κατεσθίει αυτά, Δανιήλ αποθανείται, ότι εβλασφήμησεν εις τον Βήλ. και ειπε Δανιήλ τώ βασιλεί· γινέσθω κατά το ρήμά σου.

Δαν. 13,9 Θα θανατωθήτε. Εάν όμως μου αποδείξετε, ότι ο Βηλ τα τρώγει, τότε θα θανατωθή ο Δανιήλ, διότι εβλασφήμησεν εναντίον του Βηλ". Απήντησε δε ο Δανιήλ στον βασιλέα· "ας γίνη όπως είπες".

Δαν. 13,10 και ήσαν ιερείς τού Βήλ εβδομήκοντα εκτός γυναικών και τέκνων. και ήλθεν ο βασιλεύς μετά Δανιήλ εις τον οίκον τού Βήλ.

Δαν. 13,10 Οι ιερείς του Βηλ ήσαν εβδομήκοντα εκτός από τας γυναίκας και τα παιδιά των. Ηλθεν ο βασιλεύς μαζί με τον Δανιήλ στον ναόν του Βηλ.

Δαν. 13,11 και είπαν οι ιερείς τού Βήλ· ιδού ημείς αποτρέχομεν έξω, σύ δε, βασιλεύ, παράθες τα βρώματα και τον οίνον κεράσας θές και απόκλεισον την θύραν και σφράγισον τώ δακτυλίω σου· και ελθών πρωϊ, εάν μη εύρης πάντα βεβρωμένα υπό τού Βήλ, αποθανούμεθα ή Δανιήλ ο ψευδόμενος καθ ημών.

Δαν. 13,11 Είπαν δε οι ιερείς του Βηλ· "ημείς σπεύδομεν να βγούμε έξω, συ δε, βασιλεύ, διάταξε και αυτοπροσώπως να επιστατήσης, να παραθέσουν τα φαγητά και να βάλουν εις τα δοχεία τον οίνον. Κλείσε δε την θύραν και σφράγισέ την με το δακτυλίδι σου. Όταν δε έλθης το πρωϊ και δεν εύρης όλα αυτά φαγωμένα από τον Βηλ, τότε ημεις να θανατωθώμεν, άλλως θα θανατωθή ο Δανιήλ, ο οποίος διατυπώνει συκοφαντίας εναντίον μας".

Δαν. 13,12 αυτοί δε κατεφρόνουν, ότι πεποιήκεισαν υπό την τράπεζαν κεκρυμμένην είσοδον και δι αυτής εισεπορεύοντο διόλου και ανήλουν αυτά.

Δαν. 13,12 Οι ιερείς δεν ελογάριαζαν καθόλου όλα αυτά τα μέτρα ασφαλείας, διότι είχαν ανορύξει κάτω από την τράπεζαν μίαν μυστικήν είσοδον και δι' αυτής εισήρχοντο πάντοτε και έτρωγαν τα παρατιθέμενα φαγητά.

Δαν. 13,13 και εγένετο ως εξήλθοσαν εκείνοι, και ο βασιλεύς παρέθηκε τα βρώματα τώ Βήλ.

Δαν. 13,13 Όταν, λοιπόν, οι ιερείς εβγήκαν έξω, ο βασιλεύς διέταξε και παρέθεσαν επί παρουσία του τα φαγητά τα προοριζόμενα δια τον Βηλ.

Δαν. 13,14 και επέταξε Δανιήλ τοίς παιδαρίοις αυτού και ήνεγκαν τέφραν και κατέστρωσαν όλον τον ναόν ενώπιον τού βασιλέως μόνου· και εξελθόντες έκλεισαν την θύραν και εσφραγίσαντο εν τώ δακτυλίω τού βασιλέως, και απήλθον.

Δαν. 13,14 Τότε ο Δανιήλ διέταξεν στους υπηρέτας και έφεραν στάκτην, με την οποίαν και έστρωσαν όλο το δάπεδον του ναού ενώπιον του βασιλέως μόνου. Εξήλθαν, έκλεισαν την θύραν και την εσφράγισαν με το δακτυλίδι του βασιλέως και έφυγαν.

Δαν. 13,15 οι δε ιερείς ήλθον την νύκτα κατά το έθος αυτών και αι γυναίκες αυτών και τα τέκνα αυτών και κατέφαγον πάντα και εξέπιον.

Δαν. 13,15 Οι ιερείς ήλθαν την νύκτα, όπως εσυνήθιζαν, μαζί δε με αυτούς αι γυναίκες και τα παιδιά των, έφαγαν και έπιαν όλα.

Δαν. 13,16 και ώρθησεν ο βασιλεύς το πρωϊ και Δανιήλ μετ αυτού.

Δαν. 13,16 Ο βασιλεύς εσηκώθη λίαν πρωϊ και μαζί του ο Δανιήλ.

Δαν. 13,17 και είπεν ο βασιλεύς· σώοι αι σφραγίδες, Δανιήλ· ο δε είπε· σώοι, βασιλεύ.

Δαν. 13,17 Όταν έφθασαν στον ναόν είπεν ο βασιλεύς στον Δανιήλ· "Δανιήλ, είναι άθικτοι αι σφραγίδες;" Ο Δανιήλ απήντησε· "ναι, βασιλεύ, είναι άθικτοι".

Δαν. 13,18 και εγένετο άμα τώ ανοίξει τας θύρας, επιβλέψας επί την τράπεζαν ο βασιλεύς εβόησε φωνή μεγάλη· μέγας ει, Βήλ, και ουκ έστι παρά σοί δόλος ουδέ εις.

Δαν. 13,18 Όταν ήνοιξεν η θύρα, ο βασιλεύς έστρεψε τα βλέμματα του προς την τράπεζαν και εκραύγασε με φωνήν μεγάλην· "μέγας είσαι, Βηλ, και καμμία δολιότης δεν υπάρχει εις σε"!

Δαν. 13,19 και εγέλασε Δανιήλ και εκράτησε τον βασιλέα τού μη εισελθείν αυτόν έσω και είπεν· ιδέ δή το έδαφος και γνώθι τίνος τα ίχνη ταύτα.

Δαν. 13,19 Ο Δανιήλ εγέλασε, συνεκράτησε τον βασιλέα να μη εισέλθη μέσα στον ναόν και ειπε· "παράτηρησε, λοιπόν, κάτω στο έδαφος και μάθε, τίνος είναι αυτά τα ίχνη".

Δαν. 13,20 και είπεν ο βασιλεύς· ορώ τα ίχνη ανδρών και γυναικών και παιδιών.

Δαν. 13,20 Ο βασιλεύς απήντησε· "βλέπω πατήματα ανδρών και γυναικών και παιδιών".

Δαν. 13,21 και οργισθείς ο βασιλεύς τότε συνέλαβε τους ιερείς και τας γυναίκας και τα τέκνα αυτών, και έδειξαν αυτώ τας κρυπτάς θύρας, δι ών εισεπορεύοντο και εδαπάνων τα επί της τραπεζης.

Δαν. 13,21 Οργισθείς τότε ο βασιλεύς διέταξε και συνέλαβαν τους ιερείς και τας γυναίκας και τα παιδιά των. Εκείνοι δε έδειξαν εις αυτόν τας μυστικές θύρας, δια των οποίων εισήρχοντο στον ναόν και έτρωγαν όλα, όσα παρετίθεντο εις την τράπεζαν του Βηλ.

Δαν. 13,22 και απέκτεινεν αυτούς ο βασιλεύς και έδωκε τον Βήλ έκδοτον τώ Δανιήλ, και κατέστρεψεν αυτόν και το ιερόν αυτού.

Δαν. 13,22 Ο βασιλεύς διέταξε και τους εφόνευσαν, τον δε Βηλ παρέδωκεν εις την διάθεσιν του Δανιήλ, ο οποίος κατέστρεψεν αυτόν και τον ναόν του.

Δαν. 13,23 Καί ήν δράκων μέγας, και εσέβοντο αυτόν οι Βαβυλώνιοι.

Δαν. 13,23 Εις την Βαβυλώνα υπήρχεν επίσης και ένας μεγάλος όφης, τον οποίον οι Βαβυλώνιοι εσέβοντο ως θεόν.

Δαν. 13,24 και είπεν ο βασιλεύς τώ Δανιήλ· μη και τούτον ερείς ότι χαλκούς εστιν· ιδού ζή και εσθίει και πίνει· ου δύνασαι ειπείν ότι ουκ έστιν ούτος θεός ζών, και προσκύνησον αυτώ.

Δαν. 13,24 Ο βασιλεύς είπεν στον Δανιήλ· "μήπως θα πης, ότι και αυτός είναι χάλκινος, και νεκρός; Ιδού, ζη, τρώγει και πίνει. Δεν ημπορείς να ισχυριθής, ότι αυτός δεν είναι ζωντανός θεός. Λοιπόν προσκύνησέ τον".

Δαν. 13,25 και είπε Δανιήλ· Κυρίω τώ Θεώ μου προσκυνήσω, ότι ούτός εστι Θεός ζών·

Δαν. 13,25 Απήντησεν ο Δανιήλ· "Κυριον τον Θεόν μου θα προσκυνώ, διότι αυτός είναι ο αιώνίως υπάρχων Θεός.

Δαν. 13,26 σύ δε, βασιλεύ, δός μοι εξουσίαν, και αποκτενώ τον δράκοντα άνευ μαχαίρας και ράβδου. και είπεν ο βασιλεύς· δίδωμί σοι.

Δαν. 13,26 Συ όμως, βασιλεύ, δος μου την άδειαν και την εξουσίαν να θανατώσω τον δράκοντα και μάλιστα χωρίς μάχαιραν και ράβδον". Ο βασιλεύς του είπε· "σου δίδω την άδειαν".

Δαν. 13,27 και έλαβεν ο Δανιήλ πίσσαν και στέαρ και τρίχας και ήψησεν επί το αυτό και εποίησε μάζας και έδωκεν εις το στόμα του δράκοντος, και φαγών διεράγη ο δράκων. και είπεν· ιδετε τα σεβάσματα υμών.

Δαν. 13,27 Επήγε τότε ο Δανιήλ πίσσαν, λίπος και τρίχας, τα οποία τα έρασεν. Από αυτό έκαμε βώλους και τους έδωκεν στο στόμα του όφεως. Όταν εκείνος τους έφαγεν έσκασε. Ο Δανιήλ είπε τότε· "αυτοί είναι οι θεοί, τους οποίους λατρεύετε".

Δαν. 13,28 και εγένετο ως ήκουσαν οι Βαβυλώνιοι, ηγανάκτησαν λίαν και συνεστράφησαν επί τον βασιλέα και είπαν· Ιουδαίος γέγονεν ο βασιλεύς· τον Βήλ κατέσπασε και τον δράκοντα απέκτεινε και τους ιερείς κατέσφαξε.

Δαν. 13,28 Όταν ο Βαβυλώνιοι επληροφορήθησαν αυτά, ηγανάκτησαν πάρα πολύ. Εστράφησαν εναντίον του βασιλέως και είπαν· "ο βασιλεύς έγινε Ιουδαίος. Συνέτριψε τον Βηλ, εφόνευσε τον δράκοντα, κατέσφαξε και τους ιερείς".

Δαν. 13,29 και είπαν ελθόντες προς τον βασιλέα· παράδος ημίν τον Δανιήλ· ει δε μη, αποκτενούμέν σε και τον οίκόν σου.

Δαν. 13,29 Ηλθαν λοιπόν προς τον βασιλέα και του είπαν· "παράδωσέ μας τον Δανιήλ, ειδ' άλλως θα θανατώσωμεν σε και την οικογενειάν σου".

Δαν. 13,30 και είδεν ο βασιλεύς ότι επείγουσιν αυτόν σφόδρα, και αναγκασθεις ο βασιλεύς παρέδωκεν αυτοίς τον Δανιήλ.

Δαν. 13,30 Είδεν ο βασιλεύς, ότι τον καταστενοχωρούσαν πολύ και ηναγκάσθη και παρεδωκεν εις αυτούς τον Δανιήλ.

Δαν. 13,31 οι δε έβαλον αυτόν εις τον λάκκον των λεόντων, και ήν εκεί ημέρας έξ.

Δαν. 13,31 Εκείνοι δε τον έρριψαν στον λάκκον των λεόντων, όπου και παρέμενεν επί εξ ημέρας.

Δαν. 13,32 ήσαν δε εν τώ λάκκω επτά λέοντες, και εδίδοτο αυτοίς την ημέραν δύο σώματα και δύο πρόβατα· τότε δε ουκ εδόθη αυτοίς, ίνα καταφάγωσι τον Δανιήλ.

Δαν. 13,32 Μέσα δε εις αυτόν τον λάκκον ήσαν επτά λέοντες, στους οποίους κάθε ημέραν έδιδαν δύο ανθρώπινα σώματα και δύο πρόβατα. Την ημέραν όμως εκείνην δεν εδόθη εις αυτούς τίποτε, δια να καταφάγουν τον Δανιήλ.

Δαν. 13,33 και ήν Αμβακούμ ο προφήτης εν τή Ιουδαία, και αυτός ήψησεν έψεμα και ενέθρυσεν άρτους εις σκάφην και επορεύετο εις το πεδίον απενέγκαι τοίς θερισταίς.

Δαν. 13,33 Τοτε ευρίσκειτο εις την Ιουδαίαν ο προφήτης Αμβακούμ. Αυτός εμαγείρευσε φάγητον, έκοψεν εις τεμάχια άρτους, έβαλεν αυτά μέσα εις ένα δοχείον και επήγαιεν στον αγρόν, δια να φέρη φαγητόν στους θεριστάς.

Δαν. 13,34 και είπεν ο άγγελος Κυρίου τώ Αμβακούμ· απένεγκε το άριστον, ό έχεις, εις Βαβυλώνα τώ Δανιήλ εις τον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 13,34 Ο άγγελος είπεν στον Αμβακούμ· "το μεσημβρινόν αυτό φαγητόν, που έχεις, φέρε το στον Δανιήλ, ο οποίος ευρίσκειται εις την Βαβυλώνα μέσα στον λάκκον των λεόντων".

Δαν. 13,35 και είπεν Αμβακούμ· Κύριε, Βαβυλώνα ουχ εώρακα και τον λάκκον ου γινώσκω.

Δαν. 13,35 Ο Αμβακούμ είπε· "Κυριε, ούτε την Βαβυλώνα έχω ίδει ποτέ, ούτε και τον λάκκον γνωρίζω".

Δαν. 13,36 και επελάβετο ο άγγελος Κυρίου της κορυφής αυτού και βαστάσας της κόμης της κεφαλής αυτού έθηκεν αυτόν εις Βαβυλώνα επάνω του λάκκου εν τώ ροίζω του πνεύματος αυτού.

Δαν. 13,36 Τοτε Ο άγγελος τον επήγεν από την κεφαλήν, τον εκράτησεν από την κόμην της κεφαλής του, και με την ορμήν της πνευματικής αυτού φύσεως τον μετέφερε αυτοστιγμεί εις την Βαβυλώνα και τον έθεσεν επάνω από τον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 13,37 και εβόησεν Αμβακούμ λέγων· Δανιήλ Δανιήλ, λαβέ το άριστον, ό απέστειλέ σοι ο Θεός.

Δαν. 13,37 Εφώναξεν ο Αμβακούμ λέγων· "Δανιήλ, Δανιήλ, πάρε το φαγητόν, το οποίον σου έστειλεν ο Θεός".

Δαν. 13,38 και είπε Δανιήλ· εμνήσθης γάρ μου, ο Θεός, και ουκ εγκατέλιπες τους αγαπόντάς σε.

Δαν. 13,38 Ο Δανιήλ είπεν· "ω Θεέ μου, με ενεθυμήθης, διότι συ ποτέ δεν εγκαταλείπεις εκείνους, που σε αγαπούν".

Δαν. 13,39 και αναστάς Δανιήλ έφαγεν· ο δε άγγελος του Θεού αποκατέστησε τον Αμβακούμ παραχρήμα εις τον τόπον αυτού.

Δαν. 13,39 Εσηκώθη ο Δανιήλ και έφαγεν, ο δε άγγελος του Κυρίου επανέφερον αμέσως τον Αμβακούμ στον τόπον του.

Δαν. 13,40 ο δε βασιλεύς ήλθε τή ημέρα τή εβδόμη πενθήσαι τον Δανιήλ· και ήλθεν επί τον λάκκον και ενέβλειψε, και ιδού Δανιήλ καθήμενος.

Δαν. 13,40 Ο βασιλεύς ήλθε κατά την εβδόμη ημέραν, δια να πενθήση τον θάνατον του Δανιήλ. Ηλθεν στον λάκκον και παρετήρησεν εντός και ιδού, ο Δανιήλ εκάθητο ήσυχος.

Δαν. 13,41 και αναβοήσας φωνή μεγάλη είπε· μέγας εί, Κύριε ο Θεός του Δανιήλ, και ουκ έστιν άλλος πλήν σου.

Δαν. 13,41 Εφώναξε τότε με φωνήν μεγάλην και είπε· "μέγας είσαι, Κυριε, συ ο Θεός του Δανιήλ, και δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην από σε».

Δαν. 13,42 και ανέσπασεν αυτόν, τους δε αιτίους της απωλείας αυτού ενέβαλεν εις τον λάκκον, και κατεβρώθησαν παραχρήμα ενώπιον αυτού.

Δαν. 13,42 Αμέσως έβγαλε τον Δανιήλ από τον λάκκον, τους δε αιτίους της θανατικής καταδίκης του διέταξε και τους έρριψαν στον λάκκον. Αμέσως δε εκείνοι κατεσπαράχθησαν από τους λέοντας ενώπιόν του.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ Δ'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Τό βιβλίον Μακκαβαίων Δ', ως «απόκρυφον» δεν συγκατελέχθη υπό της Εκκλησίας μεταξύ των κανονικών βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης. Εν τούτοις, λόγω της σπουδαιότητος τού περιεχομένου αυτού και της συμπεριλήψεώς του εις αρχαία χειρόγραφα της Μεταφράσεως των Εβδομήκοντα (Ο'), εκδίδεται συνήθως μετά των άλλων βιβλίων των Μακκαβαίων (Α-Γ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Δ Μακ. 1,1 Φιλοσοφώτατον λόγον επιδείκνυσθαι μέλλων, ει αυτοδέσποτός εστι των παθών ο ευσεβής λογισμός, συμβουλευσάμιν αν υμίν ορθώς, όπως προθύμως προσέχητε τή φιλοσοφία.

Δ Μακ. 1,1 Επειδή έχω σκοπόν να παρουσιάσω ένα πάρα πολύ σοφόν λόγον, επί του ζητήματος αν ο ευσεβής λογισμός, η κατά Θεόν ορθοφρασύνη, κυριαρχή επί των παθών, θα ήθελα να σας δώσω μίαν ορθήν συμβουλήν· να προσέχετε, δηλαδή, προθύμως εις την φιλοσοφίαν.

Δ Μακ. 1,2 και γάρ αναγκαίος εις επιστήμην παντί ο λόγος και άλλως της μεγίστης αρετής, λέγω δή φρονήσεως, περιέχει

έπαινον.

Δ Μακ. 1,2 Διότι, βεβαίως, η λογική είναι απαραίτητος δια κάθε πράγμα προς πλήρη γνώσιν. Από δε άλλης επόψεως περιέχει έπαινον της μεγίστης αρετής, εννοώ της φρόνησεως, της ορθοφροσύνης.

Δ Μακ. 1,3 ει άρα των σωφροσύνης κωλυτικών παθών ο λογισμός φαίνεται επικρατεί, γαστριμαργίας τε και επιθυμίας,

Δ Μακ. 1,3 Αν λοιπόν ο ευσεβής λογισμός φαίνεται ότι επικρατεί επί των παθών, που παρακωλύουν την σωφροσύνη, δηλαδή επί της λαίμαργίας και της επιθυμίας,

Δ Μακ. 1,4 αλλά και των της δικαιοσύνης εμποδιστικών παθών κυριεύει αναφαίνεται, οίον κακοηθείας, και των της ανδρείας εμποδιστικών παθών, θυμού τε και πόνου και φόβου.

Δ Μακ. 1,4 αποδεικνύεται ότι κυριαρχεί και επί της κακοηθείας και επί των παθών, που εμποδίζουν την ανδρείαν, δηλαδή κυριαρχεί επί του θυμού, του πόνου και του φόβου.

Δ Μακ. 1,5 πώς ούν, ίσως είποιεν αν τινες, ει των παθών ο λογισμός κρατεί, λήθης και αγνοίας ου δεσπόζει; γελοίων επιχειρούντες λέγειν·

Δ Μακ. 1,5 Πως, λοιπόν- ημπορεί να ερωτήσουν μερικοί- εάν ο ευσεβής λογισμός κυριαρχή επί των παθών, δεν κυριαρχεί και επί της λησμοσύνης και της αγνοίας; Η τεθείσα ερώτησις είναι γελοία.

Δ Μακ. 1,6 ου γάρ των εαυτού παθών ο λογισμός κρατεί, αλλά των της δικαιοσύνης και ανδρείας και σωφροσύνης και φρονήσεως εναντίων, και τούτων ουχ ώστε αυτά καταλύσαι, αλλ ώστε αυτοίς μη είξαι.

Δ Μακ. 1,6 Διότι ο λογισμός δεν είναι κύριος των ιδικών του παθών, αλλά των αντιθέτων προς την δικαιοσύνην και την ανδρείαν, προς την σωφροσύνην και την φρόνησιν. Και μάλιστα ουχ εις βαθμόν να τα καταλύη, αλλά εις σημείον να μη υποχωρή εις αυτά.

Δ Μακ. 1,7 πολλαχόθεν μόν ούν και αλλαχόθεν έχοιμ αν υμίν επιδείξαι ότι αυτοκράτωρ εστί των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 1,7 Και από άλλα πολλά σημεία θα ημπορούσα να σας δείξω, ότι ο ευσεβής λογισμός είναι κυρίαρχος και εξουσιαστής επί των παθών.

Δ Μακ. 1,8 πολύ δε πλέον τούτο αποδείξαιμ από της ανδραγαθίας των υπέρ αρετής αποθανόντων, Ελεαζάρου τε και των επτά αδελφών και της τούτων μητρός. άπαντες γάρ ούτοι τους έως θανάτου πόνους υπερίδόντες, επεδείξαντο ότι περικρατεί των παθών ο λογισμός.

Δ Μακ. 1,8 Αλλά πολύ περισσότερον θα δείξω τούτο φέρων ως παράδειγμα την ανδραγαθίαν εκείνων, οι οποίοι απέθαναν υπέρ της αρετής, του Ελεαζάρου δηλαδή, των επτά αδελφών και της μητρός των. Διότι αυτοι περιφρονήσαντες τους μέχρι θανάτου πόνους έδειξαν ότι υπερισχύει επί των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 1,10 των μόν ούν αρετών έπεστί μοι επαινείν τους κατά τούτον τον καιρόν υπέρ της καλοκαγαθίας αποθανόντας μετά της μητρός άνδρας, των δε τιμών μακαρίσαιμ αν.

Δ Μακ. 1,10 Δια τας αρετάς των, λοιπόν, μου δίδεται η ευκαιρία να επαινήσω τους στους καιρούς μας αποθανόντας υπέρ της αρετής άνδρας μαζί με την μητέρα των και να τους καλοτυχίσω δια την τιμήν αυτήν.

Δ Μακ. 1,11 θαυμασθέντες γάρ εκείνοι ου μόνον υπό πάντων ανθρώπων επί τή ανδρεία και τή υπομονή, αλλά και υπό των αικισαμένων, αίτιοι κατέστησαν τού καταλυθίηναι την κατά τού έθνους τυραννίδα, νικήσαντες τον τύραννον τή υπομονή, ώστε δι αυτών καθαρισθίηναι την πατρίδα.

Δ Μακ. 1,11 Διότι εκείνοι εθαυμάσθησαν δια την ανδρείαν και την υπαμονήν των ουχ μόνον από όλους τους άλλους ανθρώπους, αλλά και από αυτούς τους δημίους των. Και έγιναν αίτιοι να καταλυθί η επάνω στο έθνος μας τυραννική κυριαρχία, αφού ενίκησαν τον τύραννον με την υπομονήν, ώστε δι' αυτών των μαρτύρων να καθαρθί η πατρίς από το μόλυσμα.

Δ Μακ. 1,12 αλλά και περί τούτου νύν αυτίκα δή λέγειν εξέσται αρξαμένω της υποθέσεως, ώσπερ είωθα ποιείν, και ούτως εις τον περί αυτών τρέψομαι λόγον δόξαν διδούς τώ πανσόφω Θεώ.

Δ Μακ. 1,12 Αλλά και περί τούτου τώρα αμέσως θα λάβω την ευκαιρίαν να ομιλήσω, αφού αρχίσω τον λόγον μου, όπως συνηθίζω να κάνω, και έτσι θα κάμω λόγον περί αυτών αποδίδων δόξαν στον πάνσοφον Θεόν.

Δ Μακ. 1,13 Ζητούμεν δή τοίνυν, ει αυτοκράτωρ εστί των παθών ο λογισμός.

Δ Μακ. 1,13 Εξετάζομεν, λοιπόν, αν είναι κυρίαρχος επί των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 1,14 διακρίνομεν δε τι ποτέ εστι λογισμός και τι πάθος, και πόσαι παθών ιδέαι, και ει πάντων επικρατεί τούτων ο λογισμός.

Δ Μακ. 1,14 Διακρίναμεν συγχρόνως, τι περίπου είναι αυτός ο λογισμός και τι είναι το πάθος, και πόσα είναι τα είδη των παθών και εάν κυριαρχή ο λογισμός επί όλων αυτών.

Δ Μακ. 1,15 λογισμός μόν δή τοίνυν εστί νούς μετά ορθού λόγου προτιμών τον σοφίας βίον.

Δ Μακ. 1,15 Λογισμός, λοιπόν, είναι η νόησις μετά ορθοφροσύνης, η οποία προτιμά τον βίον της σοφίας.

Δ Μακ. 1,16 σοφία δή τοίνυν εστί γνώσις θείων και ανθρωπίνων πραγμάτων και των τούτων αιτίων.

Δ Μακ. 1,16 Σοφία δε είναι η γνώσις των θείων και των ανθρωπίνων πραγμάτων και των αιτίων των.

Δ Μακ. 1,17 αυτή δή τοίνυν εστί η τού νόμου παιδεία, δι ής τα θεία σεμνώς και τα ανθρωπίνα συμφερόντως μανθάνομεν.

Δ Μακ. 1,17 Αυτή, μάλιστα, είναι η παιδεία, η μόρφωσις, την οποίαν περιέχει ο νόμος του Θεού και δια της οποίας μανθάνομεν ευλαβώς τα θεία και τα ανθρωπίνα πράγματα προς το συμφέρον μας.

Δ Μακ. 1,18 της δε σοφίας ιδέαι καθεστήκασι τέσσαρες, φρόνησις και δικαιοσύνη και ανδρεία και σωφροσύνη·

Δ Μακ. 1,18 Της σοφίας δε τα είδη είναι τέσσαρα· φρόνησις, δικαιοσύνη, ανδρεία και σωφροσύνη.

Δ Μακ. 1,19 κυριωτάτη δε πασών η φρόνησις, εξ ής δή των παθών ο λογισμός επικρατεί.

Δ Μακ. 1,19 Σημαντικωτάτη από όλας είναι η φρόνησις, από την οποίαν αφορμάται ο λογισμός και επικρατεί επί των παθών.

Δ Μακ. 1,20 παθών δε φύσεις εισίν αι περιεκτικώταται δύο, ηδονή τε και πόνος· τούτων δε εκάτερον και περί το σώμα και περί την ψυχήν πέφυκεν.

Δ Μακ. 1,20 Των δε παθών δύο είναι τα κυρίως περιεκτικά και των άλλων· η ηδονή και ο πόνος. Καθένα δε από αυτά συνδέεται εκ φύσεως προς το σώμα και προς την ψυχήν.

Δ Μακ. 1,21 πολλαί δε και περί την ηδονήν και τον πόνον παθών εισιν ακολουθίαι.

- Δ Μακ. 1,21 Γυρω από την ηδονήν και τον πόνον περιστρέφονται πολυάριθμα πάθη.
- Δ Μακ. 1,22 πρό μὲν οὖν τῆς ἡδονῆς ἐστὶν ἐπιθυμία· μετὰ δὲ τὴν ἡδονήν χαρά.
- Δ Μακ. 1,22 Προπορεύεται μὲν, λοιπόν, τῆς ἡδονῆς ἡ ἐπιθυμία, ἀκολουθεῖ δὲ ἡ χαρά.
- Δ Μακ. 1,23 πρό δὲ τοῦ πόνου ἐστὶ φόβος, μετὰ δὲ τὸν πόνον λύπη.
- Δ Μακ. 1,23 Προ τοῦ πόνου βαδίζει ὁ φόβος, ἀκολουθεῖ δὲ ἡ λύπη.
- Δ Μακ. 1,24 θυμός δὲ κοινόν πάθος ἐστὶν ἡδονῆς καὶ πόνου, εἴν ἐννοηθῆ τις ὅτι αὐτῷ περιέπεσεν.
- Δ Μακ. 1,24 Ὁ θυμός ἐστὶν ἓνα μικτόν πάθος ἡδονῆς καὶ πόνου. Το ἀντιλαμβάνεται κανείς αὐτό, εἴν προσέξῃ καὶ κατανόησῃ, ὅτι περιέπεσεν εἰς αὐτόν.
- Δ Μακ. 1,25 ἐν δὲ τῇ ἡδονῇ ἐνεστὶ καὶ ἡ κακοήθης διάθεσις, πολυτροπωτάτῃ πάντων τῶν παθῶν οὖσα.
- Δ Μακ. 1,25 Μέσα εἰς τὴν ἡδονήν ὑπάρχει ἡ κακοήθης διάθεσις, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ περισσότερον πολυπλοκὸς ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη.
- Δ Μακ. 1,26 κατὰ μὲν τὴν ψυχὴν ἀλαζονεία, καὶ φιλαργυρία καὶ φιλοδοξία καὶ φιλονικία, ἀπιστία καὶ βασκανία·
- Δ Μακ. 1,26 Ἐν σχέσει μὲν πρὸς τὴν ψυχὴν ἡ ἀλαζονεία, ἡ φιλαργυρία, ἡ φιλοδοξία, ἡ φιλονικία, ἡ ἀπιστία καὶ ἡ βασκανία·
- Δ Μακ. 1,27 κατὰ δὲ τὸ σῶμα, παντοφαγία καὶ λαιμαργία καὶ μονοφαγία.
- Δ Μακ. 1,27 ἐν σχέσει δὲ μετὰ τὸ σῶμα ἡ παμφαγία, ἡ λαιμαργία, ἡ μονοφαγία.
- Δ Μακ. 1,28 καθάπερ οὖν δυοῖν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς φυτῶν ὄντων ἡδονῆς τε καὶ πόνου, πολλὰ τούτων τῶν φυτῶν εἰσι παραφυάδες,
- Δ Μακ. 1,28 Ὡς εἴν ἡ ἡδονὴ καὶ ὁ πόνος ἐστὶν δύο φυτὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ὑπάρχουν πολλὰ παραφυάδες αὐτῶν τῶν φυτῶν.
- Δ Μακ. 1,29 ὧν ἐκάστῃν ὁ παγγέωργος λογισμὸς περικαθαίρων τε καὶ ἀποκνίζων καὶ περιπλέκων καὶ ἐπάρδων καὶ πάντα τρόπον μεταχέων ἐξημεροῖ τὰς τῶν ἡθῶν καὶ παθῶν ὕλας.
- Δ Μακ. 1,29 Καθε μίαν δὲ ἀπὸ αὐτὰς τὰς παραφυάδας ὁ τὰ πάντα καλλιερῶν λογισμὸς καθαρίζει ὁλόγυρα, ἀφαιρεῖ τὰς ἀκάνθας, τὴν περιπλέκει καὶ τὴν στερεώνει εἰς στηρίγματα, με κάθε τρόπον τὴν διευθετεῖ καὶ ἐτσι ἐξημερώνει τὸ περιεχόμενον τῶν ἡθῶν καὶ τῶν παθῶν.
- Δ Μακ. 1,30 ὁ γάρ λογισμὸς τῶν μὲν ἀρετῶν ἐστὶν ἡγεμών, τῶν δὲ παθῶν αυτοκράτωρ. Ἐπιθεωρεῖτε τοῖνυν πρῶτον διὰ τῶν κωλυτικῶν τῆς σωφροσύνης ἔργων, ὅτι αὐτοδέσποτός ἐστὶ τῶν παθῶν ὁ λογισμὸς.
- Δ Μακ. 1,30 Διότι ὁ λογισμὸς ἐστὶν ἡγεμών μὲν τῶν ἀρετῶν, κυρίαρχος δὲ τῶν παιθῶν. Παρατηρεῖτε, λοιπόν, πρῶτον διὰ τῶν ἔργων, διὰ τῶν ἐκ δηλώσεων, πού ἐμποδίζουν τὴν σωφροσύνην, διότι ὁ λογισμὸς ἐστὶν κυρίαρχός ἐπὶ τῶν παθῶν.
- Δ Μακ. 1,31 σωφροσύνη δὴ τοῖνην ἐστὶν ἐπικράτεια τῶν ἐπιθυμιῶν,
- Δ Μακ. 1,31 Σωφροσύνη ἐπομένως ἐστὶν ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῶν ἐπιθυμιῶν.
- Δ Μακ. 1,32 τῶν δὲ ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσι ψυχικαί, αἱ δὲ σωματικαί, καὶ τούτων ἀμφοτέρων ὁ λογισμὸς ἐπικρατεῖν φαίνεται.
- Δ Μακ. 1,32 Ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας ἄλλαι μὲν εἰσι ψυχικαί, ἄλλαι δὲ σωματικαί. Ὁ λογισμὸς παρουσιάζεται ὅτι ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τῶν δύο τούτων εἰδῶν.
- Δ Μακ. 1,33 ἐπεὶ πόθεν κινούμενοι πρὸς τὰς ἀπειρημένας τροφὰς ἀποστρεφόμεθα τὰς ἐξ αὐτῶν ἡδονὰς; οὐχ ὅτι δύναται τῶν ὁρέξεων ἐπικρατεῖν ὁ λογισμὸς; ἐγὼ μὲν οἶμαι.
- Δ Μακ. 1,33 Ἀλλὰ πόθεν κινούμενοι ἀποστρεφόμεθα τὰς ἀπηγορευμένας τροφὰς καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ἡδονὰς; Τούτο συμβαίνει, διότι ὁ λογισμὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπικρατῇ ἐπὶ τῶν ὁρέξεων. Αὐτὴ ἐστὶν ἡ γνώμη μου.
- Δ Μακ. 1,34 τοιγαρὸν ἐνύδρων ἐπιθυμοῦντες καὶ ὀρνέων καὶ τετραπόδων καὶ παντοίων βρωμάτων τῶν ἀπηγορευμένων ἡμῖν κατὰ τὸν νόμον ἀπεχόμεθα διὰ τὴν τοῦ λογισμοῦ ἐπικράτειαν.
- Δ Μακ. 1,34 Μολονότι, λοιπόν, ἐπιθυμοῦμεν ἰχθύας καὶ πτηνὰ καὶ τετράποδα καὶ διαφόρους ἄλλας τροφὰς πού σύμφωνα μετὰ τὸν Νόμον εἰσι ἀπηγορευμένοι εἰς ἡμᾶς, ἀπέχασμεν ὁμῶς ἀπὸ αὐτὰς λόγω τῆς κυριαρχίας τοῦ εὐσεβοῦς λογισμοῦ.
- Δ Μακ. 1,35 ἀνέχεται γάρ τὰ τῶν ὁρέξεων πάθη ὑπὸ τοῦ σώφρονος νοός ἀνακαμπτόμενα, καὶ φιμῶνται πάντα τὰ τοῦ σώματος κινήματα τοῦ λογισμοῦ.
- Δ Μακ. 1,35 Διότι ὁ ὀρθοφρονὸν νοὺς διώχνει τὰ πάθη τῶν ὁρέξεων τὰ ἀναχαιτίζει, ὅπως ἐπίσης φιμῶναι καὶ ὅλας τὰς σωματικὰς ὀρμὰς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

- Δ Μακ. 2,1 Καί τι θαυμαστόν; εἰ αἱ τῆς ψυχῆς ἐπιθυμιαὶ πρὸς τὴν τοῦ κάλλους μετουσίαν ἀκουροῦνται;
- Δ Μακ. 2,1 Καὶ διατί ἐστὶν ἄξιον θαυμασμοῦ; Εἴν χάνουν τὴν δύναμιν τῶν καὶ ἀτονοῦν αἱ πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ κάλλους ἐπιθυμιαὶ;
- Δ Μακ. 2,2 ταύτῃ γοῦν ὁ σώφρων Ἰωσήφ ἐπαινεῖται, ὅτι τῷ λογισμῷ καὶ τῇ διανοίᾳ περιεκράτησε τῆς ἡδυπαθείας.
- Δ Μακ. 2,2 Τέτοιος ἐστὶν ὁ ἐπαινος τοῦ σώφρονος Ἰωσήφ, ὅτι δηλαδὴ μετὰ τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν καὶ τὴν διάνοιαν ὑπερίσχυσεν ἐναντίον τῆς ἡδυπαθείας.
- Δ Μακ. 2,3 νέος γάρ ὢν καὶ ἀκμάζων πρὸς συνουσιασμόν ἠκύρωσε τῷ λογισμῷ τὸν τῶν παθῶν οἴστρον.
- Δ Μακ. 2,3 Διότι, ἀν καὶ ἦτο νέος καὶ ἀκμαῖός πρὸς συνεύρεσιν μετὰ γυναῖκα, διέγραψε καὶ ἐσβῆσε διὰ τοῦ λογισμοῦ τὴν μανίαν τῶν παθῶν.
- Δ Μακ. 2,4 οὐ μόνον δὲ τὴν τῆς ἡδυπαθείας οἰστρηλασίαν ἐπικρατεῖν ὁ λογισμὸς φαίνεται, ἀλλὰ καὶ πάσης ἐπιθυμίας.
- Δ Μακ. 2,4 Φαίνεται δὲ καθαρά ὅτι ὁ λογισμὸς κυριαρχεῖ μόνον ἐπάνω εἰς τὴν φλόγα τῆς λαγνείας, ἀλλὰ καὶ ἐπάνω εἰς κάθε ἐπιθυμίαν.
- Δ Μακ. 2,5 λέγει γοῦν ὁ νόμος· οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου οὐδέ ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστὶν.
- Δ Μακ. 2,5 Λέγει, λοιπόν, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ· δὲν θα ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου οὔτε ὅσα ἀνήκουν εἰς τὸν ἄλλον.
- Δ Μακ. 2,6 καίτοι ὅτε μὴ ἐπιθυμῆναι ἡμᾶς εἰρηκεν ὁ νόμος, πολὺ πλέον πείσαιμι ἀν ὑμᾶς ὅτι τῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν δύναται ὁ λογισμὸς. - Ὡσπερ καὶ τῶν κωλυτικῶν τῆς δικαιοσύνης παθῶν·
- Δ Μακ. 2,6 Καὶ, ἀφοῦ ὁ Νόμος ἀπηγόρευσε νὰ ἐπιθυμοῦμεν, πολὺ ευκολώτερον δύναμαι νὰ σας πείσω, ὅτι ὁ λογισμὸς ἠμπορεῖ νὰ κυριαρχῆσῃ ἐπὶ τῶν ἐπιθυμιῶν. Ὁμοίως κάμνει ἐπάνω εἰς τὰ πάθη, πού ἐμποδίζουν τὴν δικαιοσύνην.
- Δ Μακ. 2,7 ἐπεὶ τίνα τρόπον μονοφάγος τις ὢν τὸ ἦθος καὶ γαστρίμαργος καὶ μέθυσος μεταπαιδεύεται, εἰ μὴ δήλον ὅτι

κύριος εστι των παθών ο λογισμός;

Δ Μακ. 2,7 Άλλως τε με ποίον τρόπον, ενώ κάποιος είναι άνθρωπος παμφάγος, λαίμαργος και μέθυσος, έπειτα μεταβάλλεται; Είναι φανερόν ότι αυτό οφείλεται στον λογισμόν, ο οποίος είναι κύριος επί των παθών.

Δ Μακ. 2,8 αυτίκα γούν τώ νόμου πολιτευόμενος, κάν φιλάργυρός τις ή, βιάζεται τον εαυτού τρόπον τοίς δεομένοις δανείζων χωρίς τόκων, και το δάνειον των εβδομάδων ενστασών χρεοκοπούμενος.

Δ Μακ. 2,8 Επίσης, εάν βέβαια ένας συμμορφώνεται με τον νόμον, και εάν είναι φιλάργυρος, συμπνίγει το μειονέκτημά του αυτό και δανείζει χωρίς τόκον, εις όσους έχουν ανάγκην, και χάνει μερικέσ φορέσ το δάνειόν του μετά πάροδον ωρισμένων εβδομάδων.

Δ Μακ. 2,9 κάν φειδωλόσ τις ή, υπό τού νόμου κρατείται διά τον λογισμόν μήτε επικαρπολογούμενος τους αμητούσ μήτε επιρωολογούμενος τους αμπελώνασ. - Και επί των ετέρων έστιν επιγνώναι τούτο, ότι των παθών εστιν ο λογισμός κρατών.

Δ Μακ. 2,9 Και εάν είναι κάποιος σφιχτοχέρης, συγκρατείται υπό του Νομου εξ αιτίας του ευσεβούσ λογισμού και δεν παίρνει επικαρπίαν κατά την συγκομιδήν, ούτε ποσοστόν επί των σταφυλών των αμπελώνων. Και εις άλλασ περιπτώσεισ είναι δυνατόν να διαπιστωθή τούτο: ότι δηλαδή ο λογισμός επικρατεί επί των παθών.

Δ Μακ. 2,10 ο γάρ νόμοσ και της προς γονείσ ευνοίασ κρατεί μη καταπροδιδούσ την αρετήν δι αυτούσ

Δ Μακ. 2,10 Διότι ο Νομοσ υπερισχύει και από αυτήν ακόμη την αγάπην προς τους γονείσ και δεν καταπροδίδει προς χάριν των γονέων την αρετήν.

Δ Μακ. 2,11 και της προς γαμετήν φιλίασ επικρατεί διά παρανομίαν αυτήν απελέγχων.

Δ Μακ. 2,11 Ακόμη δε και απέναντι του δεσμού προς την σύζυγον υπερισχύει και φθάνει μέχρι του σημείου να ελέγχι και κατηγορή αυτήν δια τασ παρανομίασ της.

Δ Μακ. 2,12 και της τέκνων φιλίασ κυριεύει διά κακίαν αυτά κολάζων και της φίλων συνηθείασ δεσπόζει διά πονηρίαν αυτούσ εξελέγχων.

Δ Μακ. 2,12 Κυριαρχεί και επί της στοργήσ προς τα τέκνα, αφού επιβάλλει εις αυτά τιμωρίαν δια κάποιαν παράβασιν. Αλλά και από τασ σχέσεισ και τον δεσμόν προς τους φίλουσ είναι ανώτεροσ ο Νομοσ, και έχει την δύναμιν να χατηγορήσιν αυτούσ δια φαυλότητα.

Δ Μακ. 2,13 και μη νομίσητε παράδοξον είναι, όπου γε και έχθρασ ο λογισμός επικρατείν δύναται διά τον νόμον,

Δ Μακ. 2,13 Και μη θεωρήσετε, ότι είναι παράδοξον, όταν δια την τήρησιν του Νομου έχη την δύναμιν ο ευσεβήσ λογισμός να νικήσιν και την έχθραν.

Δ Μακ. 2,14 μήτε δενδροτομών τα ήμερα των πολεμίων φυτά, τα δε των εχθρών τοίς απολέσασι διασώζων και τα πεπτωκότα συνεγείρων.

Δ Μακ. 2,14 Δεν κόπτει κανείσ π. χ. τα ήμερα δένδρα των αντιπάλων του, αλλά τουναντίον ο,τι εχθρικόν έχει κρημισθή βοηθεί να ανεγερθή να διασωθή προς χάριν εκείνων, που το έχουν καταστρέψει.

Δ Μακ. 2,15 Καί των βαιοτέρων δε παθών επικρατείν ο λογισμός φαίνεται, φιλαρχίασ και κενοδοξίασ και αλαζονείασ και μεγαλαυχίασ και βασκανίασ.

Δ Μακ. 2,15 Είναι φανερόν, ότι ο λογισμός επικρατεί και επί των βαιοτέρων ακόμη παθών, της φιλαρχίασ, της κενοδοξίασ, της αλαζονείασ, της μεγαλαυχίασ, του φθόνου.

Δ Μακ. 2,16 πάντα γάρ ταύτα τα κακοήθη πάθη ο σόφρων νούσ εις αγαθόν προτρέπων απωθείται και βιάζεται, ώσπερ και τον θυμόν: και γάρ τούτου δεσπόζει.

Δ Μακ. 2,16 Διότι όλα αυτά τα κακοήθη πάθη ο σόφρων νούσ προτρέπει πάντοτε προς το αγαθόν, τα απωθεί βιαίωσ, όπως επίσης και τον θυμόν, διότι κυριαρχεί και επάνω στον θυμόν.

Δ Μακ. 2,17 θυμούμενοσ γέ τοι Μωσήσ κατά Δαθάν και Αβειρών ου θυμώ τι κατ αυτών εποίησεν, αλλά λογισμόν τον θυμόν διήτησεν.

Δ Μακ. 2,17 Ωργίσθη, βέβαια, ο Μωϋσήσ εναντίον του Δαθάν και του Αβειρών, δεν έκαμε όμως τίποτε κινούμενοσ από τον θυμόν του, αλλά με τον ορθόν λογισμόν διέλυσε τον θυμόν.

Δ Μακ. 2,18 δυνατόσ γάρ ο σόφρων νούσ, ως έφην, κατά των παθών αριστεύσαι και τα μέν αυτών μεταθείναι, τα δε και ακυρώσαι.

Δ Μακ. 2,18 Διότι ο σόφρων νούσ έχει δύναμιν, όπως είπα, να αριστεύη στον αγώνα κατά των παθών και άλλα εξ αυτών να μεταβάλλη αλλά δε να τα εξαφανίση.

Δ Μακ. 2,19 επει διατί ο πάνσοφοσ ημών πατήρ Ιακώβ τους περι Συμεών και Λευϊν αιτιάται, μη λογισμόν τους Σικιμίτασ εθνηδόν αποσφάξαντασ λέγων: επικατάρατοσ ο θυμόσ αυτών;

Δ Μακ. 2,19 Άλλωσ τε, διατί ο πάνσοφοσ πατήρ μασ ο Ιακώβ κατηγορεί τους συντρόφοουσ του Συμεών και του Λευϊ, οι οποίοι απερίσκεπτα κατέσφαξαν εξ ολοκλήρου τους Σικιμίτασ; Τουσ ειπέ: "να είναι κατηγορούμενοσ ο θυμόσ των".

Δ Μακ. 2,20 ει μη γάρ εδύνατο τού θυμού ο λογισμός κρατείν, ουκ αν είπεν ούτωσ.

Δ Μακ. 2,20 Εάν δεν ημπορούσεν ο λογισμός να κυριαρχή επάνω στον θυμόν, δεν θα ωμιλούσεν έτσι ο Ιακώβ.

Δ Μακ. 2,21 οπηνίκα γάρ ο Θεόσ τον άνθρωπον κατεσκεύασε, τα πάθη αυτού και τα ήθη περιεφύτευσεν.

Δ Μακ. 2,21 Διότι, ότε ο Θεόσ εδημιούργησε τον άνθρωπον, τον περιέβαλε με τα ιδικά του ιδιώματα και τους ιδικούσ του τρόπουσ.

Δ Μακ. 2,22 ηνίκα δε επί πάντων τον ιερών ηγεμόνα νούν διά των ένδον αισθητηρίων ενεθρόνισε,

Δ Μακ. 2,22 Οτε δε ενεθρόνισε κύριον επί πάντων τον νουν ως ιερών ηγεμόνα, με την δύναμιν των εσωτερικών αισθητηρίων,

Δ Μακ. 2,23 και τούτω νόμον έδωκε, καθ ον πολιτευόμενοσ βασιλεύσει βασιλείαν σόφρονά τε και δικαίαν και αγαθήν και ανδρείαν. -

Δ Μακ. 2,23 έδωκεν εις αυτόν νόμον, σύμφωνα με τον οποίον να πολιτεύεται και να ασκή βασιλείαν σόφρονα, δικαίαν, αγαθήν και ανδρείαν.

Δ Μακ. 2,24 Πώσ ούν, είποι τις αν, ει των παθών ο λογισμός κρατεί, λήθησ και αγνοίασ ου κρατεί;

Δ Μακ. 2,24 Αλλά ημπορεί να ερωτήσιν κανείσ: Πωσ αφού κυριαρχεί ο λογισμός επί των παθών, δεν κυριαρχεί εν τούτοισ εις την λήθην και εις την αγνοίαν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Δ Μακ. 3,1 Έστι δε κομιδή γελοίος ο λόγος ου γάρ των εαυτού παθών ο λογισμός επικρατείν φαίνεται, αλλά των σωματικών.

Δ Μακ. 3,1 Είναι όλως διόλου γελοία η ερώτησις αυτή. Διότι φαίνεται ότι ο λογισμός δεν επικρατεί επί των ιδικών του παθών, αλλά επί των σωματικών.

Δ Μακ. 3,2 οίον επιθυμίαν τις ου δύναται εκκόψαι ημών, αλλά μη δουλωθήναι τή επιθυμία δύναται ο λογισμός παρασχέσθαι.

Δ Μακ. 3,2 Δεν ημπορεί κανείς π. χ. να κόψη από ημάς την επιθυμίαν από την ρίζαν. Είναι εις θέσιν όμως ο λογισμός, να μας παραχωρήση την δύναμιν, ώστε να μη υποδουλωθώμεν εις την επιθυμίαν.

Δ Μακ. 3,3 θυμόν τις ου δύναται εκκόψαι ημών της ψυχής, αλλά τώ θυμώ δυνατόν τον λογισμόν βοηθήσαι.

Δ Μακ. 3,3 Τον θυμόν δεν ημπορεί κανείς να εκριζώση από την ψυχήν του, αλλά ημπορεί να έλθη ο σώφρων λογισμός βοηθός εναντίον του θυμού.

Δ Μακ. 3,4 κακοήθειάν τις ημών ου δύναται εκκόψαι, αλλά το μη καμφθήναι τή κακοηθεία δύναται αν ο λογισμός συμμαχήσαι.

Δ Μακ. 3,4 Την κακοήθειαν δεν ημπορεί κανείς από ημάς να την εκριζώση, αλλά θα ήτο εις θέσιν ο λογισμός να συμμαχήση με ημάς, ώστε να μη καμφθώμεν από την κακοήθειαν.

Δ Μακ. 3,5 ου γάρ εκριζωτής των παθών ο λογισμός εστιν, αλλ ανταγωνιστής. -

Δ Μακ. 3,5 Διότι ο λογισμός δεν είναι εκριζωτής των παθών, αλλά ανταγωνιστής.

Δ Μακ. 3,6 έστι γούν τούτο διά της Δαυίδ τού βασιλέως δίψης σαφέστερον επιλογίσασθαι.

Δ Μακ. 3,6 Ημπορούμεν να κατανοήσωμεν τούτο σαφέστερα ενθυμούμενοι, εις επιβεβίωσιν, την δίψαν του βασιλέως Δαβίδ.

Δ Μακ. 3,7 επει γάρ δι όλης ημέρας προσβαλών τοίς αλλοφύλοις ο Δαυίδ πολλούς αυτών απέκτεινε μετά των τού έθνους στρατιωτών,

Δ Μακ. 3,7 Αφού, δηλαδή, ο Δαβίδ κάποτε καθ' όλον το διάστημα της ημέρας επολέμησε τους αλλοφύλους και πολλούς από αυτούς εφόνευσε μαζί με τους στρατιώτας του κράτους του,

Δ Μακ. 3,8 τότε δε γενομένης εσπέρας, ιδρών και σφόδρα κεκμηκώς, επί την βασιλείον σκηνήν ήλθε, περί ήν ο πάς των προγόνων στρατός εστρατοπεδεύκει.

Δ Μακ. 3,8 όταν έπεσε το δειλινόν, ενώ ήτο πολύ ιδρωμένος και κατακουρασμένος, ήλθεν εις την βασιλικήν σκηνήν, γύρω από την οποίαν είχε στρατοπεδεύσει όλος ο στρατός της πατρίδος του.

Δ Μακ. 3,9 οι μέν ούν άλλοι πάντες επί το δείπνον ήσαν,

Δ Μακ. 3,9 Όλοι οι άλλοι είχαν καθίσει, δια να δειπνήσουν,

Δ Μακ. 3,10 ο δε βασιλεύς ως μάλιστα διψών, καιπερ αφθόνους έχων πηγάς, ουκ ηδύνατο δι αυτών ιάσασθαι την δίψαν,

Δ Μακ. 3,10 ο δε βασιλεύς αισθανόμενος υπερβολικήν δίψαν δεν ημπορούσε, μολοντί είχεν εις την διάθεσιν του αφθόνους πηγάς, να κατασβέση με αυτάς την δίψαν του.

Δ Μακ. 3,11 αλλά τις αυτών αλόγιστος επιθυμία τού παρά τοίς πολεμίοις ύδατος επιτείνουσα συνέφρυγε και λύουσα κατέφλεγεν.

Δ Μακ. 3,11 Αλλα μία παράλογος επιθυμία, να πίνη νερό από την πηγήν των αντιπάλων του, του εξήραινε τα χείλη, τον παρέλυε και τον κατέφλεγε.

Δ Μακ. 3,12 όθεν των υπασπιστών επί τή τού βασιλέως επιθυμία σχετλιαζόντων, δύο νεανίσκοι στρατιώται καρτεροί καταιδεσθέντες την τού βασιλέως επιθυμίαν, τας παντευχίας καθωπλίσαντο και κάλπην λαβόντες υπερέβησαν τους των πολεμίων χάρακας,

Δ Μακ. 3,12 Κατόπιν τούτου, επειδή οι υπασπισταί του βασιλέως εξεδήλωσαν λύπην δια την δίψαν του, δύο νεαροί στρατιώται ατρόμητοι σεβασθέντες την επιθυμίαν του βασιλέως, αφού εφόρεσαν τας πανοπλίας των, επήραν μίαν υδρίαν, διέβησαν τα χαρακώματα των εχθρών,

Δ Μακ. 3,13 και λαθόντες τους των πυλών ακροφύλακας, διεξήεσαν ανερευνώμενοι κατά πάν το των πολεμίων στρατόπεδον.

Δ Μακ. 3,13 διέφυγαν την προσοχήν των φρουρών των πυλών και διέσχισαν όλον το στρατόπεδον των εχθρών ερευνώντες δια την πηγήν.

Δ Μακ. 3,14 και ανευράμενοι την πηγήν, εξ αυτής θαραλέως εγέμισαν τώ βασιλεί το ποτόν.

Δ Μακ. 3,14 Αφού δε την ανεκάλυψαν, εγέμισαν από το νερό αυτής με θάρρος την υδρίαν χάριν του βασιλέως.

Δ Μακ. 3,15 ο δε καιπερ τώ δίψει διαπυρούμενος, ελογίσαστο πάνδεινον είναι κίνδυνον τή ψυχή λογισθέν ισοδύναμον ποτόν αίματι

Δ Μακ. 3,15 Εκείνος όμως, αν και κατεκαίετο από την δίψαν, εθεώρησεν ότι απετέλει φοβερώτατον κίνδυνον δια την ψυχήν του το νερό εκείνο, διότι εσκέφθη ότι ισοδυναμούσε με ίσην ποσότητα αίματος.

Δ Μακ. 3,16 όθεν αντιθείς τή επιθυμία τον λογισμόν έσπεισε το πόμα τώ Θεώ,

Δ Μακ. 3,16 Δια τούτο αντιπαράθεσας τον ορθόν λογισμόν εις την επιθυμίαν, έχυσε το νερό σπονδήν στον Θεόν.

Δ Μακ. 3,17 δυνατός γάρ ο σώφρων νους, ως έφην, νικήσαι τας των παθών ανάγκας

Δ Μακ. 3,17 Διότι, όπως είπα, έχει την δύναμιν ο σώφρων νους, να νικήση την βίαν των παθών,

Δ Μακ. 3,18 και σβέσαι τας των οίστρων φλεγμονάς και τας των σωμάτων αλγηδόνας καθ υπερβολήν ούσας καταπαλαίσει και τή καλοκαγαθία τού λογισμού αποπτύσει πάσας τας των παθών επικρατείας. -

Δ Μακ. 3,18 και να σβήση τον ερεθισμόν, που προκαλούν αι μανίαι να κατανικήση ακόμη και τας υπερμέτρους του σώματος αλγηδόνας, να αποτινάξη και οιασδήποτε κυριαρχίας των παθών με τον ωραίον και δυνατόν λογισμόν.

Δ Μακ. 3,19 Ηδη δε και ο καιρός ημάς καλεί επί την απόδειξιν της θεωρίας τού σώφρονος λογισμού. -

Δ Μακ. 3,19 Αλλά ο καιρός τώρα μας καλεί, να αποδείξωμεν την θεωρίαν του σώφρονος λογισμού

Δ Μακ. 3,20 Επειδή γάρ βαθειάν ειρήνην διά την ευνομίαν οι πατέρες ημών είχαν και έπραττον καλώς, ώστε και τον της Ασίας βασιλέα Σέλευκον και τον Νικάνορα και χρήματα εις την ιερουργίαν αυτοίς αφορίσαι και την πολιτείαν αυτών αποδέχασθαι,

Δ Μακ. 3,20 Όταν οι πατέρες ημών είχαν αδιατάρακτον ειρήνην λόγω της φιλονομίας των και εξούσαν εν ευτυχία, ώστε και ο βασιλεύς της Ασίας Σέλευκος και ο Νικάνωρ και χρήματα να ξεχωρίσουν προς χάριν των δια την υπηρεσίαν του ναού και την ανεξαρτησίαν των να αποδεχθούν,

Δ Μακ. 3,21 τότε δή τινες προς την κοινήν νεωτερίσαντες ομόνοιαν πολυτρόποις εχρήσαντο συμφοράς.

Δ Μακ. 3,21 κατά την περίοδον αυτήν μερικοί διαταράξαντες την ομόνοιαν όλων προεκάλεσαν πολλές και διαφόρους συμφοράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Δ Μακ. 4,1 Σίμων γάρ τις προς Ονίαν αντιπολιτευόμενος τον ποτε την αρχιερωσύνην έχοντα διά βίου, καλόν και αγαθόν άνδρα, επειδή πάντα τρόπον διαβάλλων υπέρ του έθνους ουκ ίσχυσε κακώσαι, φυγάς ώχετο την πατρίδα προδώσων.

Δ Μακ. 4,1 Εξηγούμαι κάποιος Σίμων, ο οποίος αντεπολιτεύετο προς τον Ονίαν που είχε κάποτε ισόβιον την αρχιερωσύνην και ήτο άνθρωπος ενάρετος, επειδή δεν ηπόρησε, καίτοι τον κατασκοφαντούσε παντοιοτρόπως χάριν του συμφέροντος τάχα του έθνους, να επιτύχη κάτι κακόν εις βάρος του Όνιου, έφυγε, δια να προδώση την πατρίδα του.

Δ Μακ. 4,2 όθεν ήκων προς Απολλώνιον, τον Συρίας τε και Φοινίκης και Κιλικίας στρατηγόν, έλεγεν· εύνους ών τοίς του βασιλέως πράγμασιν ήκω

Δ Μακ. 4,2 Προς τον σκοπόν αυτόν προσήλθεν στον Απολλώνιον, τον στρατιωτικόν διοικητήν της Συρίας, της Φοινίκης και της Κιλικίας και του είπε· έρχομαι με φιλικάς διαθέσεις προς τον βασιλέα

Δ Μακ. 4,3 μηνύσων πολλάς ιδιωτικών χρημάτων μυριάδας εν τοίς Ιεροσολύμων γαζοφυλακίοις τεθησαυρισθαι τοίς ιερούς μη επικοινωνούσας, και προσήκειν ταύτα Σελεύκω τώ βασιλεί.

Δ Μακ. 4,3 να καταγγείλω, ότι εις τα θησαυροφυλάκια των Ιεροσολύμων έχουν αποθησαυρισθή πολλαί μυριάδες ιδιωτικών χρημάτων, που δεν έχουν σχέσιν με τον ιερόν θησαυρόν του ναού, και ότι αυτά δικαιοματικώς ανήκουν στον βασιλέα Σέλευκον".

Δ Μακ. 4,4 τούτων δε έκαστα γνούς ο Απολλώνιος, τον μέν Σίμονα της εις τον βασιλέα κηδεμονίας επαινεί, προς δε τον Σέλευκον αναβάς κατεμήνυσε τον των χρημάτων θησαυρόν.

Δ Μακ. 4,4 Όταν δε έμαθεν εν λεπτομερείαις αυτά ο Απολλώνιος, επήνεσε τον Σίμονα δια το ενδιαφέρον του υπέρ του βασιλέως, μετέβη στον Σέλευκον και κατέστησεν εις αυτόν γνωστόν τον θησαυρόν εκείνον των χρημάτων.

Δ Μακ. 4,5 και λαβών την περι αυτόν εξουσίαν ταχύ εις την πατρίδα ημών μετά του καταράτου Σίμωνος και βαρυτάτου στρατού ανέβη

Δ Μακ. 4,5 Αφού δε εν συνεχεία επήρε την σχετικήν εξουσίαν, ανήλθε ταχέως εις την πατρίδα μας, συνοδευόμενος από τον επικατάρατον Σίμονα και οδηγών πολύν και βαρέως ωπλισμένον στρατόν.

Δ Μακ. 4,6 και προσελθών ταίς του βασιλέως εντολαίς ήκειν έλεγεν, όπως τα ιδιωτικά του γαζοφυλακίου λάβοι χρήματα.

Δ Μακ. 4,6 Ελεγε δε ότι ήλθε κατόπιν εντολής του βασιλέως, δια να παραλάβη από το θησαυροφυλάκιον τα ιδιωτικά χρήματα.

Δ Μακ. 4,7 και του έθνους προς τον λόγον σχετιάζοντος αντιλέγοντός τε, πάνδεινον είναι νομίσαντες, ει οι τας παρακαταθήκας πιστεύσαντες τώ ιερώ θησαυρώ στερηθήσονται, ως οίόν τε ήν, εκώλουν.

Δ Μακ. 4,7 Όλος ο λαός ηγανάκτησεν εξ αιτίας του γεγονότος αυτού και προέβαλλεν αντιρρήσεις· και επειδή εθεώρησαν μέγα δεινόν, εάν εστερούντο από τα χρήματά των, όσοι τα είχαν εμπιστευθή στο ιερόν θησαυροφυλάκιον, δια τούτο ημποδίζαν όσον ημπορούσαν τον Απολλώνιον.

Δ Μακ. 4,8 μετά απειλών δε ο Απολλώνιος απήει εις το ιερόν.

Δ Μακ. 4,8 Ο Απολλώνιος παρ' όλα αυτά κατηθύνθη με απειλάς προς τον ναόν.

Δ Μακ. 4,9 των δε ιερέων μετά γυναικών και παιδιών εν τώ ιερώ ικετευσάντων τον Θεόν υπερασπίσαι του ιερού καταφρονούμενον τόπου

Δ Μακ. 4,9 Εις τον ναόν όμως οι ιερείς μαζί με τας γυναίκας και τα παιδιά ικέτευαν τον Θεόν να υπερασπίση τον καταφρονούμενον ιερόν τόπον.

Δ Μακ. 4,10 ανιόντος τε μετά καθωπλισμένης της στρατιάς του Απολλωνίου προς την των χρημάτων αρπαγήν, ουρανόθεν έφιπποι προυφάνησαν άγγελιοι περιαστράπτοντες τοίς όπλοις και πολύν αυτοίς φόβον τε και τρόμον ενιέντες.

Δ Μακ. 4,10 Ενώ δε ανέβαινεν ο Απολλώνιος με την πλήρως εξωπλισμένην στρατιάν του, προς τον σκοπόν να αρπάση τα χρήματα, εφάνησαν από τον ουρανόν κατέμπροσθεν των άγγελιοι έφιπποι απαστράπτοντές με τα όπλα των, οι οποίοι ενέβαλον εις αυτούς πολύν φόβον και τρόμον.

Δ Μακ. 4,11 καταπεσών γέ τοι ημιθανής ο Απολλώνιος επί τον πάμφυλον του ιερού περίβολον τας χείρας εξέτεινεν εις τον ουρανόν, και μετά δακρύων τους Εβραίους παρεκάλει, όπως περι αυτού ευξάμενοι τον επουράνιον εξευμενίσωνται στρατόν.

Δ Μακ. 4,11 Αφού κατέπεσεν ημιθανής ο Απολλώνιος εις την αυλήν του ναού, την καλουμένην αυλήν όλων των εθνών, ήπλωσε τας χείρας στον ουρανόν και παρακάλει με δάκρυα τους Εβραίους να προσευχηθούν υπέρ αυτού και να εξευμενίσουν το ουράνιον στράτευμα.

Δ Μακ. 4,12 έλεγε γάρ ημαρτηκώς ώστε και αποθανείν άξιος υπάρχειν πάσι τε ανθρώποις υμνήσειν σωθείς την του ιερού τόπου μακαριότητα.

Δ Μακ. 4,12 Ωμολογούσε δε, ότι ειχεν αμαρτήσσει τόσον, ώστε θα ήτο άξιος ακόμη και να αποθάνη, και ότι εάν εσώζετο, θα διαλαλούσε εις όλους τους ανθρώπους την αγιότητα του ιερού χώρου.

Δ Μακ. 4,13 τούτοις υπαχθείς τοίς λόγοις Ονίας ο αρχιερεύς, καίπερ άλλως ευλαβηθείς, μήποτε νομίσειεν ο βασιλεύς Σέλευκος εξ ανθρωπίνης επιβουλής και μη θείας δικης ανηρήσθαι τον Απολλώνιον, ηύξατο περι αυτού.

Δ Μακ. 4,13 Πισθείς στους λόγους τούτους ο αρχιερεύς Ονίας, φοβηθείς δε εξ άλλου μήπως ο βασιλεύς Σέλευκος νομίση ότι ο Απολλώνιος δεν εφονεύθη από την θείαν δικην αλλά από επιβουλήν ανθρώπων, προσηυχήθη δι' αυτόν.

Δ Μακ. 4,14 και ο μέν παραδόξως διασωθείς ώχετο δηλώσων τώ βασιλεί τα συμβάντα αυτά. -

Δ Μακ. 4,14 Και ο στρατηγός, ο κατά παράδοxon τρόπον διασωθείς, έσπευσε να καταστήση γνωστά στον βασιλέα τα συμβάντα εις αυτόν.

Δ Μακ. 4,15 Τελευτήσαντος δε Σελεύκου του βασιλέως διαδέχεται την αρχήν ο υιός αυτού Αντίοχος Επιφανής, ανήρ υπερέφανος και δεινός,

Δ Μακ. 4,15 Όταν απέθανεν ο βασιλεύς Σέλευκος, τον διεδέχθη εις την αρχήν ο υιός του Αντίοχος ο Επιφανής, άνθρωπος υπερήφανος και σκληρός.

Δ Μακ. 4,16 ός καταλύσας τον Ονίαν της αρχιερωσύνης, Ιάσωνα τον αδελφόν αυτού κατέστησεν αρχιερέα, συνθέμενον δώσειν,

Δ Μακ. 4,16 Αυτός καθήρσε τον Ονίαν από το αξίωμα της αρχιερωσύνης και εγκατέστησεν ως αρχιερέα τον αδελφόν του Ιάσωνα, ο οποίος συνεφώνησεν

Δ Μακ. 4,17 ει επιτρέψειεν αυτώ την αρχήν, κατ ενιαυτόν τρισχίλια εξακόσια εξήκοντα τάλαντα.

Δ Μακ. 4,17 ότι, εάν του ανέθετε την αρχιερωσύνην, θα του έδιδε κάθε έτος τρεις χιλιάδας εξακόσια εξήκοντα τάλαντα.

Δ Μακ. 4,18 ο δε επέτρεψεν αυτώ και αρχιεράσθαι και τού έθνους αφηγείσθαι.

Δ Μακ. 4,18 Εκείνος του ανέθεσε την αρχιερωσύνην και την αρχηγίαν του έθνους.

Δ Μακ. 4,19 ός και εξεδιήτησε των Ιουδαίων το έθνος και εξεπολίτευσεν επί πάσαν παρανομίαν

Δ Μακ. 4,19 Αυτός έβγαλε τότε το ιουδαϊκόν έθνος από τον προηγούμενον τρόπον της ζωής και έγινε προαγωγός εις κάθε παρανομίαν,

Δ Μακ. 4,20 ώστε μη μόνον επ αυτη τή άκρα της πατρίδος ημών γυμνάσιον κατασκευάσαι, αλλά και καταλύσαι την τού ιερού κηδεμονίαν.

Δ Μακ. 4,20 ώστε οχι μόνον εις την ακρόπολιν της πατρίδος μας να κατασκευάσουν γυμναστήρια, αλλά και να καταργήση την καθιερωμένην φροντίδα δια τον ναόν.

Δ Μακ. 4,21 εφ οίς αγανακτήσασα η θεία δίκη αυτών αυτοίς τον Αντίοχον επολέμωσεν.

Δ Μακ. 4,21 Εξ αιτίας αυτών ηγανάκτησεν η θεία δίκη και έκαμεν εχθρόν των τον ίδιον τον 'Αντιοχον.

Δ Μακ. 4,22 επειδή γάρ πολεμών ήν κατ Αίγυπτον Πτολεμαίω, ήκουσέ τε ότι φήμης διαδοθείσης περί τού τεθνάναι αυτόν, ως ένι μάλιστα χαίροιεν οι Ιεροσολυμίται, ταχέως επ αυτούς ανέζευξεν,

Δ Μακ. 4,22 Ενώ, δηλαδή, ο Αντίοχος επαλεμούετο κατά του Πτολεμαίου εις την Αίγυπτον και επληροφορήθη ότι Ιεροσολυμίται κάποιιν διαδόσεως φήμης περί του θανάτου του εχάιροντο καθ' υπερβολήν, μετέβαλε πορείαν και εστράφη εναντίον αυτών.

Δ Μακ. 4,23 και ως επόρθησεν αυτούς, δόγμα έθετο όπως, ει τινες αυτών φάνοιεν τώ πατρίω πολιτευόμενοι νόμω, θάνοιεν.

Δ Μακ. 4,23 Αμέσως μόλις τους υπέταξεν εξέδωκε διάταγμα, σύμφωνα με το οποίον ετιμωρούντο με θάνατον όσοι από αυτούς θα ετολμούσαν να φανούν ότι έξούσαν σύμφωνα με τον προγονικόν των Νομον.

Δ Μακ. 4,24 και επει κατά μηδένα τρόπον ίσχυε καταλύσαι διά των δογμάτων την τού έθνους έννοιαν,

Δ Μακ. 4,24 Και αφού δεν ηπόρσε με κανένα τρόπον να εξαλείψη την αγάπην των προς την πατρίδα,

Δ Μακ. 4,25 αλλά πάσας τας εαυτού απειλάς και τιμωρίας εώρα καταλυόμενας, ώστε και γυναίκας, ότι περιέτεμον τα παιδιά, μετά των βρεφών κατακρημισθήναι προειδίας ότι τούτο πείσονται

Δ Μακ. 4,25 αλλά αντιθέτως έβλεπε να καταφρονούνται όλαι αι εξαγγελόμενοι υπ' αυτου απειλάι και τιμωρίαι εις βαθμόν, ώστε και γυναίκες ακόμη να κατακρημισθούν μαζί με τα βρέφη των, επειδή εφήρμοζαν εις τα τέκνα των την περιτομήν, αν και εγνώριζαν ότι αυτό θα πάθουν.

Δ Μακ. 4,26 επει ούν τα δόγματα αυτου κατεφρονείτο υπό τού λαού, αυτός διά βασάνων ένα έκαστον τού έθνους ηνάγκαζε μιαρών απογευόμενους τροφών εξόμνυσθαι τον Ιουδαϊσμόν.

Δ Μακ. 4,26 Επειδή, λοιπόν αι διαταγαί του κατεφρονούντο υπό του λαού, ηνάγκαζε με βασανιστήρια κάθε ένα Ιουδαίον να γίνη εξωμότης, να απαρνηθή τον Ιουδαϊσμόν τρώγων απηγορευμένας τροφάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Δ Μακ. 5,1 Προκαθίσας γέ τοι μετά των συνέδρων ο τύραννος Αντίοχος επί τινος υψηλού τόπου και των στρατευμάτων αυτώ ενόπλων κυκλόθεν παρεστηκότων, παρεκέλευε τοίς δορυφόροις

Δ Μακ. 5,1 Εγκατασταθείς, λοιπόν, ο τύραννος Αντίοχος εις τόπον υψηλόν και λαβών την πρώτην θέσιν μεταξύ των συμβούλων του, περιστοιχιζόμενος δε από τα ένοπλα στρατεύματά του, έδωκεν εντολήν στους σωματοφύλακάς του,

Δ Μακ. 5,2 ένα έκαστον των Εβραίων επισπάζσθαι, και κρεών υείων και ειδωλοθύτων αναγκάζειν απογεύεσθαι

Δ Μακ. 5,2 να τραβούν ενός εκάστου Ιουδαίου το δέρμα δια να εξαφανίσουν την περιτομήν των, και να τους αναγκάζουν να γυώνται κρέατα χοιρινά και κρέατα από εκείνα, που προσεφέρθησαν θυσία εις τα είδωλα.

Δ Μακ. 5,3 ει δε τινες μη θελήσειαν μιροφαγήσαι, τούτους τροχισθέντας αναίρεθήναι.

Δ Μακ. 5,3 Εάν δε μερικοί δεν ήθελαν να φάγουν τροφήν μολυσμένην, να φονεύονται με τον βασανιστικόν τροχόν.

Δ Μακ. 5,4 πολλών δε συναρπασθέντων εις πρώτος εκ της αγέλης Εβραίος ονόματι Ελεάζαρος, το γένος ιερεύς, την επιστήμην νομικός, και την ηλικίαν προήκων και πολλοίς των περί τον τύραννον διά την ηλικίαν γνώριμος, παρήχθη πλησίον αυτου. -

Δ Μακ. 5,4 Αφού δε πολλοί σνηρηπάσθησαν βιαίως και υπεχώρησαν, ωδηγήθη προς αυτόν κάποιος Εβραίος, πρώτος από το πλήθος, ονόματι Ελεάζαρος, ιερατικού γένους, νομικός ως προς την επιστήμην, και προχωρημένος εις την ηλικίαν, λόγω δε της ηλικίας του γνωστός εις πολλούς από εκείνους, που περιεστοίχιζαν τον τύραννον.

Δ Μακ. 5,5 Καί αυτόν ιδών ο Αντίοχος έφη·

Δ Μακ. 5,5 Όταν τον αντίκρυσεν ο Αντίοχος του ειπέ·

Δ Μακ. 5,6 εγώ πριν άρξασθαι των κατά σου βασάνων, ώ πρεσβύτα, συμβουλεύσαιμ αν σοι ταύτα, όπως απογευσάμενος των υείων σώζοιο· αιδούμαι γάρ σου την ηλικίαν και την πολιάν, ήν μετά τοσούτον έχων χρόνον ου μοι δοκείς φιλοσοφείν τη Ιουδαίων χρώμενος θρησκεία.

Δ Μακ. 5,6 "εγώ, γέροντα, πριν αρχίσουν εναντίον σου τα βασανιστήρια, θα ήθελα να σου δώσω την εξής συμβουλήν· Να γευθής το χοιρινόν κρέας και να σωθής. Σέβομαι την ηλικίαν σου και τα άσπρα σου μαλλιά, τα οποία, καίτοι από τόσου χρόνου τα έχεις, δεν μου φαίνεται, ότι φιλοσοφείς ορθώς, αφού δέχεσαι την Ιουδαϊκήν θρησκείαν.

Δ Μακ. 5,7 διατί γάρ της φύσεως κεχαρισμένης καλλίστην την τούδε τού ζώου σαρκοφαγίαν βδελύττη;

Δ Μακ. 5,7 Διατί, σε παρακαλώ, ενώ αυτη αυτη η φύσις μας έχει χαρίσει την γευστικωτάτην τροφήν του ζώου αυτου, συ την αποστρέφσαι μετά βδελυγμίας;

Δ Μακ. 5,8 και γάρ ανόητον τούτο δοκεί, το μη απολαύειν των χωρίς ονειδους ηδέων, και άδικον αποστρέφεισθαι τας της

φύσεως χάριτας.

Δ Μακ. 5,8 Τούτο βεβαίως θεωρείται ανόητον, το να μη απολαμβάνη, δηλαδή, κανείς κάτι ευχάριστον, που δεν του προσάπτει εντροπήν, αλλά είναι και άδικον, να δείχνη αποστροφήν προς τας δωρεάς της φύσεως.

Δ Μακ. 5,9 σύ δε μοι και ανοητότερον ποιήσιν δοκείς, ει κενοδοξών περί το αληθές έτι καμού καταφρονήσεις επί τή ιδία τιμωρία.

Δ Μακ. 5,9 Αλλά συ, νομίζω, ότι θα κάμης κάτι περισσότερο ανόητον, εάν υπερηφανευόμενος ότι κατέχεις, τάχα, την αλήθειαν, περιφρονήσης ακόμη και εμέ, με συνέπειαν να τιμωρηθής.

Δ Μακ. 5,10 ουκ εξυπνώσεις από της φλυάρου φιλοσοφίας υμών

Δ Μακ. 5,10 Δεν θα εξυπνήσης από την μωρολόγον θρησκείαν σας;

Δ Μακ. 5,11 και αποσκεδάσεις των λογισμών σου τον λήρον και άξιον της ηλικίας αναλαβών νούν φιλοσοφήσεις την τού συμφέροντος αλήθειαν

Δ Μακ. 5,11 Δεν θα πετάξης μακράν τους ανοήτους συλλογισμούς σου; Δεν θα σκεφθής το αληθινόν συμφέρον σου δεικνύων σύνεσιν και νουν άξιον της ηλικίας σου,

Δ Μακ. 5,12 και προσκυνήσας μου την φιλάνθρωπον παρηγορίαν οικτειρήσεις το σεαυτού γήρας;

Δ Μακ. 5,12 και δεν θα λυπηθής τα γηρατεία σου, ώστε να αποδεχθής και υποταχθής εις την φιλάνθρωπον αυτήν προτροπήν μου;

Δ Μακ. 5,13 και γάρ ενθυμήθητι, ως ει και τις εστι τήσδε της υμών θρησκείας εποπτική δύναμις, συγγνωμόνησει αν σοι επί πάση τή δι ανάγκην γινομένη παρανομία. -

Δ Μακ. 5,13 Στοχάσου ότι, και αν υπάρχει επιτέλους κάποια δύναμις, του εποπτεύει την τήρησιν των υπό της θρησκείας σας διδασκομένων, αυτή θα σε συγχωρήση, διότι παρανομείς εξαναγκαζόμενος".

Δ Μακ. 5,14 Τούτον τον τρόπον επί την έκθεσμον σαρκοφαγίαν εποτρύνοντος τού τυράννου, λόγον ήτησεν ο Ελεάζαρος

Δ Μακ. 5,14 Επειτα από μίαν τέτοιαν προτροπήν του τυράννου προς παράνομον κρεωφαγίαν, εξήτησε τον λόγον ο Ελεάζαρος.

Δ Μακ. 5,15 και λαβών τού λέγειν εξουσίαν ήρξατο δημηγορείν ούτως:

Δ Μακ. 5,15 Και αφού έλαβε την άδειαν ήρχισε να ομιλή ενώπιόν των ως εξής:

Δ Μακ. 5,16 ημείς, Αντίοχε, θείω πεπεισμένοι νόμω πολιτεύεσθαι ουδεμίαν ανάγκην βιαιοτέραν είναι νομίζομεν της προς τον νόμον ημών ευπειθείας:

Δ Μακ. 5,16 "Ημείς, Αντίοχε, είμεθα πεπεισμένοι, ότι πρέπει να ζώμεν σύμφωνα προς τον θείον νόμον. Και δεν νομίζομεν ότι υπάρχει κανείς εξωτερικός καταναγκασμός ισχυρότερος από την πρόθυμον υποταγήν μας στον θείον νόμον.

Δ Μακ. 5,17 διό δή κατ ουδένα τρόπον παρανομείν αξιούμεν.

Δ Μακ. 5,17 Δια τούτο κατ' ουδένα τρόπον δεν κρίνομεν άξιον, να παραβαίνωμεν τον Νομον.

Δ Μακ. 5,18 καιτοι ει κατά αλήθειαν μη ήν ο νόμος ημών, ως σύ υπολαμβάνεις, θείος, (άλλως δε νομίζομεν αυτόν είναι θείον) ουδέ ούτως εξόν ημίν ήν την επί τή ευσεβεία δόξαν ακυρώσαι.

Δ Μακ. 5,18 Και αν ακόμη δεν ήτο πράγματι θείος ο ιδικός μας νόμος, όπως συ νομίζεις, και εκ πλάνης, τάχα, ημείς νομίζομεν ότι είναι θείος, και πάλιν δεν θα είχομεν την εξουσίαν να παραβώμεν και να ακυρώσωμεν την πίστιν μας αυτήν περί ευσεβείας.

Δ Μακ. 5,19 μη μικράν ούν είναι νομίσης ταύτην, ει μιαροφαγήσαιμεν, αμαρτίαν"

Δ Μακ. 5,19 Μη νομίσης, λοιπόν, ότι εάν γευθώμεν μολυσμένην τροφήν, είναι τούτο μικρά αμαρτία.

Δ Μακ. 5,20 το γάρ εν μικροίς και εν μεγάλοις παρανομείν ισοδύναμόν εστιν,

Δ Μακ. 5,20 Διότι το να παρανομή κανείς είτε εις μικρά είτε εις μεγάλα, είναι το ίδιον.

Δ Μακ. 5,21 δι εκατέρου γάρ ως ομοίως ο νόμος υπερηφανείται.

Δ Μακ. 5,21 Και εις τας δύο περιπτώσεις ομοίως περιφρονείται ο Νομος.

Δ Μακ. 5,22 χλευάζεις δε ημών την φιλοσοφίαν, ώσπερ ου μετά ευλογιστίας εν αυτή βιούντων

Δ Μακ. 5,22 Ειρωνεύεσαι δε την φιλοσοφίαν μας, επειδή σύμφωνα με αυτήν δεν ζώμεν τάχα με ορθοψροσύνην.

Δ Μακ. 5,23 σωφροσύνην τε γάρ ημάς εκδιδάσκει ώστε πασών των ηδονών και επιθυμιών κρατείν και ανδρείαν εξασκείν, ώστε πάντα πόνον εκουσίως υπομένειν

Δ Μακ. 5,23 Αλλά αυτή η φιλοσοφία μας διδάσκει την σωφροσύνην, ώστε να κυριαρχώμεν επάνω εις όλας τας ηδονάς και επιθυμίας, και να ασκώμεν την ανδρείαν, ώστε να υπομένωμεν θεληματικά κάθε ταλαιπωρίαν.

Δ Μακ. 5,24 και δικαιοσύνην παιδεύει ώστε διά πάντων των ηθών ισονομείν και ευσέβειαν εκδιδάσκει, ώστε μόνον τον όντα Θεόν σέβειν μεγαλοπρεπώς.

Δ Μακ. 5,24 Μας εξασκεί επίσης εις πράξεις δικαιοσύνης, ώστε η όλη συμπεριφορά μας να είναι απονομή του δικαίου. Μας διδάσκει ακόμη την ευσέβειαν, ώστε εις μόνον τον αληθινόν Θεόν να αποδίδωμεν μεγαλοπρεπή λατρείαν.

Δ Μακ. 5,25 διό ου μιαροφαγούμεν πιστεύοντες γάρ Θεού καθεστάναι τον νόμον οίδαμεν ότι κατά φύσιν ημίν συμπαθεί νομοθετών ο τού κόσμου κτίστης:

Δ Μακ. 5,25 Δια τούτο δεν τρώγομεν τροφάς μιαράς. Διότι πιστεύομεν, ότι ο νόμος έχει θεσπισθή από τον Θεόν και γνωρίζομεν ότι νομοθετών ο κτίστης του κόσμου τρέφει κατά φυσικόν λόγον συμπάθειαν προς ημάς

Δ Μακ. 5,26 και τα μέν οικειωθησόμενα ημών ταίς ψυχαίς επέτρεψεν εσθίειν. τα δε εναντιωθησόμενα εκώλυνε σαρκοφαγείν.

Δ Μακ. 5,26 και επέτρεψε να τρώγωμεν, όσα πρόκειται να ωφελήσουν τας ψυχάς μας, απηγόρευσεν όμως να δοκιμάζωμεν το κρέας, όσων πρόκειται να μας βλάψη

Δ Μακ. 5,27 τυραννικόν δε ου μόνον αναγκάζειν ημάς παρανομείν, αλλά και εσθίειν, όπως τή εχθίστη ημών μιαροφαγία ταύτη έτι εγγελάσης.

Δ Μακ. 5,27 Τυραννική αυθαιρεσία δεν είναι μόνον να μας αναγκάζης να παρανομούμεν, αλλά και να τρώγωμεν απηγορευμένα κρέατα, με τον σκοπόν να γελάσης εξευτελιστικώς εις βάρος μας εξ αιτίας της μισητοτάτης εις ημάς αυτής βρώσεως των μιαρών.

Δ Μακ. 5,28 αλλ ου γελάσεις κατ εμού τούτον τον γέλωτα, ούτε τους ιερούς των προγόνων περί τού φυλάξει τον νόμον όρκους ου παρήσω,

Δ Μακ. 5,28 Αλλά βεβαίως δεν θα γελάσης εις βάρος μου τον ειρωνικόν αυτόν γέλωτα, ούτε εγώ θα παραβώ τους ιερούς όρκους των προγόνων μου, τους αναφερομένους, εις την τήρησιν του Νομου,
 Δ Μακ. 5,29 ουδ αν εκκόψιμάς μου τα όμματα και τα σπλάγχνα μου τήξειας.
 Δ Μακ. 5,29 ακόμη και αν μου βγάλης τα μάτια και λύωσης τα σπλάγχνα μου.
 Δ Μακ. 5,30 ουχ ούτως εμί γέρων εγώ και άνανδρος ώστε μοι διά την ευσέβειαν μη νεάζειν τον λογισμόν.
 Δ Μακ. 5,30 Δεν είμαι τόσο γέρον και άνανδρος, ώστε να μη έχω ακμαίον το φρόνημά μου.
 Δ Μακ. 5,31 προς ταύτα τροχούς ευτρέπιζε και το πυρ εκφύσα σφοδρότερον.
 Δ Μακ. 5,31 Δια τούτο ετοιμάζε τους τροχούς και αναρρίπιζε το πυρ, ώστε να γίνη ισχυρότερον.
 Δ Μακ. 5,32 ουχ ούτως οικτείρομαι το εμαυτού γήρας ώστε με δι εμαυτού τον πάτριον καταλύσαι νόμον.
 Δ Μακ. 5,32 Δεν αγαπώ και δεν λυπούμαι τόσο πολύ το γήρας μου, ώστε να καταπατήσω εγώ ο ίδιος τον Νομον των πατέρων μου.
 Δ Μακ. 5,33 ου ψεύσομαί σε, παιδευτά νόμε, ουδέ φεύξομαί σε ουδ εξομούμαί σε, φίλη εγκράτεια,
 Δ Μακ. 5,33 Δεν θα σε διαψεύσω, ω νόμε διδάσκαλε. Δεν θα σε εγκαταλείψω, αγαπητή εγκράτεια, ούτε θα καταπατήσω τον όρκον, που έχω δώσει δια σε!
 Δ Μακ. 5,34 ουδέ καταισχνύνω σε, φιλόσοφε λόγε, ουδέ εξαρνήσομαί σε, ιερωσύνη τιμία και νομοθεσίας επιστήμη.
 Δ Μακ. 5,34 Δεν θα σε εξευτελίσω, φιλόσοφε λογισμέ, ούτε θα σας αρνηθώ, σεμνή ιερωσύνη και επιστήμη της νομοθεσίας!
 Δ Μακ. 5,35 ουδέ μιανείς μου το σεμνόν γήρως στόμα ουδέ νομίμου βίου ηλικίαν.
 Δ Μακ. 5,35 Συ δε, στόμα μου, δεν θα μολύνης την σεμνήν γεροντικήν μου ηλικίαν, ούτε και το τέλος μιας ζωής αφιερωμένης στον θείον νόμον.
 Δ Μακ. 5,36 αγνόν δε με οι πατέρες προσδέξονται μη φοβηθέντα σου τας μέχρι θανάτου ανάγκας.
 Δ Μακ. 5,36 Αγνόν θα με δεχθούν οι πατέρες, διότι δεν θα έχω φοβηθή τα θανάσιμα βασανιστήριά σου.
 Δ Μακ. 5,37 ασεβών μόν γάρ τυραννήσεις, των δε εμών περί της ευσεβείας λογισμών ούτε διά λόγων δεσπώσεις ούτε δι έργων.
 Δ Μακ. 5,37 Συ, Αντίοχε, θα βασιλεύσης επάνω εις ασεβείς· δεν θα κατευθύνης όμως συ τας ιδικάς μου πεποιθήσεις περί ευσεβείας ούτε με τας απειλάς ούτε με τα βάσανα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Δ Μακ. 6,1 Τούτον τον τρόπον αντιρητορεύσαντα ταις τού τυράννου παρηγορίαις, παραστάντες οι δορυφόροι πικρώς έσυραν επί τα βασανιστήρια τον Ελεάζαρον.
 Δ Μακ. 6,1 Έτσι απήντησεν εις τας δολίας προτροπάς του τυράννου ο Ελεάζαρος. Και αφού τον επλησίασαν οι στρατιώται, τον έσυραν βαναύσως εις τα βασανιστήρια.
 Δ Μακ. 6,2 και πρώτον μόν περιέδυσαν τον γηραιόν εγκοσμούμενον τή περί την ευσέβειαν ευσχημοσύνη.
 Δ Μακ. 6,2 Και πρώτον μόν αφήρσαν τα ενδύματα του γέροντος αυτού, ο οποίος εκοσμείτο με το ευπρεπές ένδυμα της ευσεβείας.
 Δ Μακ. 6,3 έπειτα περιαγκωνίσαντες εκατέρωθεν μάστιξι κατήκισον.
 Δ Μακ. 6,3 Έπειτα, αφού του έδεσαν τους αγκώνας εκατέρωθεν, τον εχτυπούσαν δυνατά με μάστιγας.
 Δ Μακ. 6,4 πείσθητι ταις τού βασιλέως εντολαίς, ετέρωθεν κήρυκος επιβοώντος.
 Δ Μακ. 6,4 Από το άλλο μέρος ο κήρυξ εφώναζεν. "υπάκουσε εις τας εντολάς του βασιλέως".
 Δ Μακ. 6,5 ο δε μεγαλόφρων και ευγενής ως αληθώς Ελεάζαρος, όπως εν ονειρώ βασανιζόμενος κατ ουδένα τρόπον μετετρέπετο,
 Δ Μακ. 6,5 Ο μεγαλόψυχος όμως και αληθινά γενναίος Ελεάζαρος, σαν να εβασανίζετο μέσα σε όνειρον, κατ' ουδένα τρόπον εκάμπετο.
 Δ Μακ. 6,6 αλλά υψηλούς ανατείνας εις τον ουρανόν τους οφθαλμούς απεξάινετο ταις μάστιξι τας σάρκας ο γέρων και κατερείτο τώ αίματι
 Δ Μακ. 6,6 Αλλά ύψωσεν ο γέρων θαρραλέους τους οφθαλμούς προς τον ουρανόν, καθ' ον χρόνον κατεξεσχίζοντο αι σάρκες με τας μάστιγας, κατερραντίζετο με το αίμα,
 Δ Μακ. 6,7 και τα πλευρά κατετιτρώσκετο, και πίπτων εις το έδαφος από τού μηκέτι φέρειν το σώμα τας αληθδόνas, ορθόν είχε και ακλινή τον λογισμόν.
 Δ Μακ. 6,7 εγέμιζε πληγάς εις τα πλευρά και, ενώ κατέπιπτεν στο έδαφος εκ του γεγονότος, ότι δεν αντείχε πλέον το σώμα στους πόνους, διετήρει το φρόνημα ορθόν και αλύγιστον.
 Δ Μακ. 6,8 Λάξ γέ τοι των πικρών τις δορυφόρων εις τους κενεώνας εναλλόμενος έτυπτεν, όπως εξανίσταται πίπτων.
 Δ Μακ. 6,8 Με ορμήν τότε αποπηδών κάποιος από τους σκληρούς στρατιώτας τον εκτύπα με λακτίσματα εις τας λαγόνas, δια να σηκώνεται μετά την πτώσιν.
 Δ Μακ. 6,9 ο δε υπέμεινε τους πόνους και περιεφρόνει της ανάγκης
 Δ Μακ. 6,9 Εκείνος υπέμεινε τους πόνους· καταφρονούσε την βίαν
 Δ Μακ. 6,10 και διεκαρτέρει τους αικισμούς, και καθάπερ γενναίος αθλητής τυπτόμενος ενίκα τους βασανίζοντας ο γέρων·
 Δ Μακ. 6,10 και υπέφερε καρτερικώς τας κακοποιήσεις και ως εάν αυτός ο γέρων ήτο ρωμαλέος αθλητής, που εκτυπάτο, κατανικούσεν εκείνους, που τον εβασάνιζαν.
 Δ Μακ. 6,11 ιδρών γέ τοι το πρόσωπον και επασθμαίνων σφοδρώς και υπ αυτών των βασανιζόντων εθαυμάζετο επί τή ευψυχία. -
 Δ Μακ. 6,11 Με ιδρωμένον το πρόσωπον και εντόνως ασθμαίνων εθαυμάζετο και από αυτούς ακόμη τους βασανιστάς του δια την γενναιότητά του.
 Δ Μακ. 6,12 Όθεν τα μόν ελεούντες τα τού γήρως αυτού,
 Δ Μακ. 6,12 Δια τούτο αφ' ενός μόν από ευσπλαγχνίαν προς το γήρας του,
 Δ Μακ. 6,13 τα δε εν συμπαθεία της συνηθείας όντες, τα δε εν θαυμασμό της καρτερίας προσιώντες αυτώ τινές των τού βασιλέως έλεγον·
 Δ Μακ. 6,13 αφ' ετέρου δε από συμπάθειαν λόγω της οικειότητος αλλά και από θαυμασμόν λόγω της καρτερίας του, αφού

τον επλησίασαν μερικοί από τους συμβούλους του βασιλέως του ελεγαν·

Δ Μακ. 6,14 τι τοίς κακοίς τούτοις σεαυτόν αλογίστως απόεις, Ελεάζαρε;

Δ Μακ. 6,14 "διατι χάνεις απειρισκέπτως την ζωήν σου εξ αιτίας των δεινών αυτών, ω Έλεαζαρε;

Δ Μακ. 6,15 ημείς μέν τοι των υψημένων σοι βρωμάτων παραθήσομεν, σύ δε υποκρινόμενος των υείων απογεύεσθαι, σώθητι. -

Δ Μακ. 6,15 Ημείς θα σου παραθέσωμεν από τα μαγειρευμένα δια σε κρέατα και συ υποκρινόμενος ότι δοκιμάζοστο χοιρινόν σώσε τον εαυτόν σου".

Δ Μακ. 6,16 Καί ο Ελεάζαρος, ώσπερ πικρότερον διά της συμβουλίας αικισθείς, ανεβόησε·

Δ Μακ. 6,16 Και ο Ελεαζαρος, ώσάν να είχε κακοποιηθή οδυνηρότερα από την συμβουλή αυτήν, εκραύγασεν·

Δ Μακ. 6,17 μη ούτως κακώς φρονήσαιμεν οι Αβραάμ παίδες ώστε μαλακοψυχήσαντας απρεπές ημίν δράμα υποκρίνασθαι.

Δ Μακ. 6,17 "ας μη τυφλωθώμεν τόσον πολύ ημείς τα τέκνα του Αβραάμ, ώστε από δειλίαν και μικροψυχίαν να υποκριθώμεν και να παίξωμεν θέατρον, που δεν αρμόζει εις ημάς.

Δ Μακ. 6,18 και γάρ αλόγιστον, ει προς αλήθειαν ζήσαντες τον μέχρι γήρωσ βίον και την επ αυτώ δόξαν νομίμως φυλάξαντες,

Δ Μακ. 6,18 Διότι είναι απειρίσκεπτον και παράλογον, αφού εζήσαμεν την ζωήν μας σύμφωνα προς την αλήθειαν μέχρι της γεροντικής ηλικίας και διετηρήσαμεν δια τούτο νομίμως την υπόληψίν μας,

Δ Μακ. 6,19 νύν μεταβαλοίμεθα και αυτοί μέν ημείς γενοίμεθα τοίς νέοις ασεβείας τύπος, ίνα παράδειγμα γενώμεθα της μαροφαγίας.

Δ Μακ. 6,19 να αλλάζωμεν τώρα συμπεριφοράν και ημείς οι ίδιοι να γίνωμεν πρότυπα ασεβείας δια τους νέους, με το να δώσωμεν το παράδειγμα της βρώσεως μολυσμένων κρεάτων.

Δ Μακ. 6,20 αισχρόν δε ει επιβιώσωμεν ολίγον χρόνον και τούτον καταγελώμενοι προς απάντων επί δειλία,

Δ Μακ. 6,20 Είναι δε εντροπή να ζήσωμεν επί ολίγον ακομή ύστερα από αυτά και μάλιστα εμπαιζόμενοι από όλους δια την δειλίαν μας,

Δ Μακ. 6,21 και υπό μέν τού τυράννου καταφρονηθώμεν ως άνανδροι, τον δε θεϊόν ημών νόμον μέχρι θανάτου μη προασπίσαιμεν.

Δ Μακ. 6,21 και ως άνανδροι να καταφρονηθώμεν από τον τύραννον και να μη υπερασπισώμεν τον θεϊόν νόμον μας μέχρι θανάτου.

Δ Μακ. 6,22 προς ταύτα υμείς μέν, ω Αβραάμ παίδες, ευγενώς υπέρ της ευσεβείας τελευτάτε.

Δ Μακ. 6,22 Δι' αυτούς τους λόγους, τέκνα του Αβραάμ, γενναίως να αποθνήσκετε προ χάριν της ευσεβούς πίστεως σας.

Δ Μακ. 6,23 οι δε τού τυράννου δορυφόροι, τι μέλλετε; -

Δ Μακ. 6,23 Σεις δε, στρατιώται του τυράννου, διατι βραδύνετε;"

Δ Μακ. 6,24 Προς τας ανάγκας ούτως μεγαλοφρονούντα αυτόν ιδόντες και μηδέ προς τον οικτριμόν αυτών μεταβαλλόμενον επί το πύρ αυτόν ήγαγον.

Δ Μακ. 6,24 Όταν τον είδαν να επιδεικνύη τόσην μεγαλοψυχίαν προ το βασανιστηρίων και να μη κάμπτεται, ακόμη και μετά την εκδήλωσιν της ευσπλαχνίας προ αυτόν, τον ωδήγησαν στο πυρ.

Δ Μακ. 6,25 ένθα διά κακοτέχνων οργάνων καταφλέγοντες αυτόν υπέριπτον και δυσώδεις χυλούς εις τους μυκτήρας αυτού κατέχεον.

Δ Μακ. 6,25 Τον ήρριπτον ολίγον κατ' ολίγον εις αυτό κατακαίοντες αυτόν με όργανα κατασκευασθέντα με πολλήν κακότητα· έχνυαν δε στους ρώθωνάς του και βρωμερά υγρά.

Δ Μακ. 6,26 ο δε μέχρι των οστέων ήδη κατακεκαυμένος και μέλλων λιποθυμείν άνέτεινε τα όμματα προς τον Θεόν και είπεν·

Δ Μακ. 6,26 Ο δε Έλεαζαρος, ενώ αι φλόγες είχαν πλέον φθάσει μέχρι και των οστών του και θα ελιποθυμούσε από στιγμή σε στιγμή, ύψωσε τα μάτια προς τον Θεόν και είπε·

Δ Μακ. 6,27 σύ οίσθα, Θεέ, παρόν μοι σώζεσθαι, βασάνοις καυστικαίς αποθνήσκω διά τον νόμον.

Δ Μακ. 6,27 "Σι Θεέ μου, γνωρίζεις ότι, ενώ ήμπορούσα να σωθώ, αποθνήσκω χάριν του Νομου σου με το βασανιστήριον του πυρός.

Δ Μακ. 6,28 τοιγαρούν ίλεως γενού τώ έθνει σου αρκεσθείς τή ημετέρα υπέρ αυτών δίκη.

Δ Μακ. 6,28 Δια τούτο, λοιπόν, γίνε σπλαχνικός στο έθνος σου, αρκεσθείς εις την ιδικήν μας χάριν αυτών τιμωρίαν.

Δ Μακ. 6,29 καθάρσιον αυτών ποιήσον το εμόν αίμα και αντίψυχον αυτών λαβέ την εμήν ψυχήν.

Δ Μακ. 6,29 Καμε ιδικόν των καθαρτήριον το αίμα μου και σαν αντίτιμον της ζωής των πάρε την ιδικήν μου ζωήν".

Δ Μακ. 6,30 και ταύτα ειπών ο ιερός ανήρ ευγενώς ταίς βασάνοις εναπέθανε

Δ Μακ. 6,30 Όταν είπε τα λόγια αυτά ο άγιος άνθρωπος, εξεψύχησε γενναίως εν μέσω των βασανιστηρίων.

Δ Μακ. 6,31 και μέχρι των τού θανάτου βασάνων αντέστη τώ λογισμώ διά τον νόμον. - Ομολογουμένως ούν δεσπότης εστί των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 6,31 Και εις αυτά τα θανάσιμα βασανιστήρια αντεστάθη χάριν του Νομου με την δύναμιν του ευσεβούς λογισμού. - Είναι, λοιπόν, αναντιρρήτως κύριος των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 6,32 ει γάρ τα πάθη τού λογισμού κεκρατήκει, τούτοις αν απέδομεν την της επικρατείας μαρτυρίαν·

Δ Μακ. 6,32 Διότι, εάν τα πάθη είχαν κυριαρχήσει επάνω στον λογισμόν, τότε θα είμεθα υποχρεωμένοι να ομολογήσωμεν και να μαρτυρήσωμεν την κυριαρχίαν των αυτήν.

Δ Μακ. 6,33 νυνί δε τού λογισμού τα πάθη νικήσαντος, αυτό προσηκόντως της ηγεμονίας προσνέμομεν εξουσίαν.

Δ Μακ. 6,33 Τωρα όμως, αφού ο λογισμός ενίκησε τα πάθη, εις αυτόν απονέμομεν, όπως αρμόζει, την εξουσίαν να ηγεμονεύη.

Δ Μακ. 6,34 και δίκαιόν εστιν ομολογείν ημάς το κράτος είναι τού λογισμού. όπου γε και των έξωθεν αληθδόνων επικρατεί,

Δ Μακ. 6,34 Και είναι δίκαιον να ομολογώμεν, ότι η δύναμις ανήκει στον ευσεβή λογισμόν, αφού κυριαρχεί και επί των προκαλουμένων από εξωτερικάς αιτίας πόνων.

Δ Μακ. 6,35 επεί και γελοιόν· και ου μόνον των αληθδόνων επιδεικνυμι κεκρατηκέναι τον λογισμόν, αλλά και των ηδονών

κρατείν, και μηδέν αυταίς υπείκειν.

Δ Μακ. 6,35 Το αντίθετον θα ήτο γελοίον. Και δεν αποδεικνύουν μόνον ότι ο λογισμός έχει κυριαρχήσει επάνω στους πόνους, αλλ' ότι κυριαρχεί και επί των ηδονών και ότι δεν υποχωρεί καθόλου εις αυτάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Δ Μακ. 7,1 Ὡσπερ γάρ ἀριστος κυβερνήτης ο τού πατρός ημών Ελεάζαρου λογισμός τηδαλιουχών την της ευσεβείας ναύν εν τώ των παθών πελάγει

Δ Μακ. 7,1 Καθώς ο ευσεβής λογισμός υπήρξεν εξαιρετος κυβερνήτης του πατρός ημών Ελεάζαρου κατευθύνων το πλοίον της ευσεβείας μέσα στο πέλαγος των παθών,

Δ Μακ. 7,2 και καταικιζόμενος ταίς τού τυράννου απειλαίς και καταντλούμενος ταίς των βασάνων τρικυμίαις,

Δ Μακ. 7,2 αυτός δεχόμενος τας απειλάς του τυράννου και καταταλαιπωρούμενος από τον κατακλυσμόν των βασανιστηρίων,

Δ Μακ. 7,3 κατ' ουδένα τρόπον μετέτρεψε τους της ευσεβείας οίακας, έως ού έπλευσεν επί τον της αθανάτου νίκης λιμένα.

Δ Μακ. 7,3 κατ' ουδένα τρόπον μετέτρεψε το πηδάλιον της ευσεβείας, έως ότου έφθασεν στον λιμένα της αθανάτου νίκης.

Δ Μακ. 7,4 ουχ ούτως πόλις πολλοίς και ποικίλοις μηχανήμασιν αντέσχε ποτέ πολιορκουμένη, ως ο πανάγιος Ελεάζαρος την ιεράν ψυχήν αικισμοίς τε και στρέβλαις πυρπολούμενος ενίκησε τους πολιορκούντας διά τον υπερασπίζοντα της ευσεβείας λογισμόν.

Δ Μακ. 7,4 Ποτέ δεν έδειξε τόσην αντοχήν μία πόλις, όταν επολιορκείτο με πολυποικίλους πολιορκητικές μηχανάς, όσην έδειξεν ο αγιώτατος Ελεάζαρος. Και μολονότι η ιερά ψυχή του κατεκαίετο από τας κακοποιήσεις και τας στρεβλώσεις, ενίκησεν εν τούτοις τους πολιορκητάς του χάρις στον υπέρμαχον της ευσεβείας λογισμόν.

Δ Μακ. 7,5 ὥσπερ γάρ πρόκλημον άκραν την εαυτού διάνοιαν ο πατήρ Ελεάζαρος εκτείνας, περιέκλασεν τους επιμεινομένους των παθών κλύδωνας.

Δ Μακ. 7,5 Αφού εξέτεινε γύρω από τον εαυτόν του τον νουν, ωσάν απόκλημον και απόρθητον ακρόπολιν, συνέτριψε τας λυσσαλέας εφόδους των παθών.

Δ Μακ. 7,6 ὡ άξιε της ιερωσύνης ιερέυ, ουκ εμίανας τους ιερούς οδόντας ουδέ την θεοσέβειαν και καθαρισμόν νόμιμον χωρήσασαν γαστέρα εκοινώνησας μιαιοφαγία.

Δ Μακ. 7,6 ὡ άξιε λειτουργέ της ιερωσύνης, δεν εμόλυνες τους ιερούς οδόντας σου ούτε προσέφερες εις την μικροφαγίαν την κοιλίαν σου, που είχε δεχθή την θεοσέβειαν με τον καθαρισμόν του Νομου.

Δ Μακ. 7,7 ὡ σύμφωνε νόμου και φιλόσοφε θείου βίου.

Δ Μακ. 7,7 ὡ ακόλουθε και τηρητά του νόμου και φιλόσοφε του θείου βίου,

Δ Μακ. 7,8 τοιούτους δή δει είναι τους ιερουργούντας τον νόμον ιδίω αίματι και γενναίω ιδρώτι τοίς μέχρι θανάτου πάθεσιν υπερασπίζοντας.

Δ Μακ. 7,8 τέτοιοι λοιπόν πρέπει να είναι οι ιεροί λειτουργοί, να υπερασπίζουν τον Νομον με το ιδίον των αίμα και τον γενναίον ιδρώτα των δια πάθους μέχρι θανάτου.

Δ Μακ. 7,9 σύ πάτερ, την ευνομίαν ημών διά των υπομονών εις δόξαν εκύρωσας και την αγιστείαν σεμνολογήσας ου κατέλυσας και διά των έργων επιστοποίησας τους της θείας φιλοσοφίας λόγους,

Δ Μακ. 7,9 Συ, πάτερ, με την πολλήν καρτερίαν σου έδωκες το κύρος της δόξης στον σεβασμόν μας προς τον Νομον και αγωνισθείς δια την ευσεβειαν με σεμνότητα λόγων δεν κατέλυσες την πατροπαράδοτον ευσεβειαν, αλλά τουναντίον δια των έργων σου επεσφράγισες τους λόγους της θείας φιλοσοφίας.

Δ Μακ. 7,10 ὡ βασάνων βιαιότερε γέρον, και πυρός εντονώτερε πρεσβύτα, και παθών μέγιστε βασιλεύ Ελεάζαρε.

Δ Μακ. 7,10 ὡ γέρον, ισχυρότερο από τα βασανιστήρια! Πρεσβύτα, ορμητικώτερο από το πυρ! Βασιλεύ μέγιστο επί των παθών, Ελεάζαρε!

Δ Μακ. 7,11 ὥσπερ γάρ ο πατήρ Ααρών τώ θυμιατηρίω καθωπλισμένος διά τού εθνοπλήθους επιτρέχων τον εμπυριστήν ενίκησεν άγγελον,

Δ Μακ. 7,11 Ὡπως ο πρόγονος ήμων ο Ααρών, ωπλισμένος ασφαλώς με το θυμιατήριον, καταδιώκων δια μέσου του πλήθους του λαού μας, ενίκησε τον πυρπολητήν άγγελον,

Δ Μακ. 7,12 ούτως ο Ααρωνίδης Ελεάζαρος διά τού πυρός υπερτηκόμενος ου μετετράπη τον λογισμόν.

Δ Μακ. 7,12 έτσι και ο απόγονος του Ααρών, ο Ελεάζαρος, ενώ έλυωνε από το πυρ, δεν μετέβαλε τον λογισμόν του.

Δ Μακ. 7,13 καιτοι το θαυμασιώτατον, γέρων ών, λελυμένων μέν ήδη των τού σώματος τόνων, περικεχαλασμένων δε των σαρκών, κεκμηκότων δε και των νεύρων, ανένεασε

Δ Μακ. 7,13 Το δε υπεροχώτερον, ενώ ήτο γέρων και είχαν ήδη εξασθενήσει αι σωματικά του δυνάμεις, αι σάρκες είχαν χαλαρωθή και τα νεύρα του είχαν κουρασθή, έδειξε νεανικόν φρόνημα

Δ Μακ. 7,14 τώ πνεύματι διά τού λογισμού και τώ ισακίω λογισμό τήν πολυκέφαλον στρέβλαν ηκύρωσεν.

Δ Μακ. 7,14 και κατά το πνεύμα δια του λογισμού, και με τον ισάξιον του πνεύματος λογισμόν ηκρήστευσε την πολυκέφαλον στρέβλαν του μαρτυρίου.

Δ Μακ. 7,15 ὡ μακαρίου γήρως και σεμνής πολιάς και βίου νομίμου, ον πιστή θανάτου σφραγίς ετελείωσεν.

Δ Μακ. 7,15 ὡ μακάριον γήρας, σεβαστή λευκότης και ζωη, σύμφωνας προς τον Νομον, που τον ωλοκλήρωσε πιστή σφραγίς θανάτου!

Δ Μακ. 7,16 ει δε τοίνυν γέρων ανήρ των μέχρι θανάτου βασάνων περιεφρόνησε δι ευσεβειαν, ομολογουμένως ηγεμών εστι των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 7,16 Εάν, λοιπόν, ένας ανήρ γέρων κατεφρόνησε τα μέχρι θανάτου βασανιστήρια δια την θεοσέβειαν, πρέπει να ομολογήσωμεν ότι ο ευσεβής λογισμός είναι κύριος των παθών.

Δ Μακ. 7,17 ἴσως δ αν είποιέν τινες των παθών ου πάντες περικρατούσιν, ότι ουδέ πάντες φρόνιμον έχουσι τον λογισμόν.

Δ Μακ. 7,17 Θα είχαν, ίσως, μερικοί την εξής αντίρρησην· δεν γίνονται όλοι κύριοι επί των παθών, διότι δεν έχουν όλοι σώφρονα τον λογισμόν.

Δ Μακ. 7,18 αλλ όσοι ευσεβείας προνοούσιν εξ όλης καρδιάς, ούτοι μόνοι δύνανται κρατείν των της σαρκός παθών,

Δ Μακ. 7,18 Αλλά όσοι με όλην την ψυχήν των κάμνουν αντικείμενον της φροντίδος των την ευσεβειαν, μόνον αυτοί έχουν

την δύναμιν να κυριαρχήσουν επί των παθών της σαρκός,

Δ Μακ. 7,19 πιστεύοντες, ότι Θεώ ουκ αποθνήσκουσιν, ὡσπερ ουδέ οι πατριάρχαι ημών Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, αλλά ζῶσι τῷ Θεῷ.

Δ Μακ. 7,19 με την πίστιν, ότι δεν αποθνήσκουν ενώπιον του Θεού ὡπως δεν απέθανον ούτε οι πατριάρχαι ημών 'Αβρααμ, Ισαάκ και Ιακώβ, αλλά είναι ζῶντες εν τῷ Θεῷ.

Δ Μακ. 7,20 ουδέν οὖν εναντιούται το φαίνεσθαι τινας παθοκρατεῖσθαι διὰ τον ασθενή λογισμόν.

Δ Μακ. 7,20 Δεν αποτελεί λοιπόν αντίθετον ἀπόδειξιν το γεγονός ότι μερικοί κυριαρχούνται ἀπό τα πάθη εξ αιτίας ασθενούς λογισμοῦ.

Δ Μακ. 7,21 ἐπεὶ τις προς ὅλον τον της φιλοσοφίας κανόνα ευσεβῶς φιλοσοφῶν

Δ Μακ. 7,21 Ἀς σκεφθῶμεν τούτο· ποιός, ἐνὸς ζῆ ευσεβῶς με τους οφθαλμούς εστραμμένους προς ὅλην την κλίμακα της φιλοσοφίας της ζωῆς,

Δ Μακ. 7,22 και πεπιστευκῶς Θεῷ και ειδῶς ότι το διὰ την αρετήν πάντα πόνον υπομένειν μακάριόν εστιν, ουκ αν περικρατήσειεν των παθῶν διὰ την θεοσέβειαν;

Δ Μακ. 7,22 ἐάν ἔχη πίστιν στον Θεόν και γνωρίζη ότι μακαριότης είναι το να υπομένη κάθε τόσον χάριν της αρετῆς, ποιός δεν θα αποδειχθῆ κύριος των παθῶν εξ αιτίας του σεβασμοῦ του προς τον Θεόν;

Δ Μακ. 7,23 μόνος γάρ ο σοφός και σώφρων ανδρείος εστι των παθῶν κύριος.

Δ Μακ. 7,23 Μονος ο σοφός και σώφρων είναι ανδρείος και κύριος των παθῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Δ Μακ. 8,1 Διὰ τούτο γέ τοι και μειρακίσκοι τῷ της ευσεβείας λογισμῷ φιλοσοφούντες χαλεπωτέρων βασανιστηρίων ἐπεκράτησαν.

Δ Μακ. 8,1 Δια τούτο ακριβῶς και νεαρά ἀκόμη παλληκάρια, ἐμπνεόμενα ἀπό τον ευσεβῆ λογισμόν, ἐνίκησαν πολύ βαρύτερα βασανιστήρια.

Δ Μακ. 8,2 ἐπειδή γάρ κατά την πρώτην πείραν ἐνίκηθη περιφανῶς ο τύραννος μη δυναθεὶς αναγκάσαι γέροντα μιροφαγήσαι, τότε δὴ σφόδρα περιπαθῶς ἐκέλευσεν ἄλλους εκ της ηλικίας των Εβραίων ἀγαγεῖν, και εἰ μὲν μιροφαγήσαιεν, ἀπολύειν φαγόντας, εἰ δε ἀντιλέγοιεν, πικρότερον βασανίζειν.

Δ Μακ. 8,2 Ἐπειδή κατά την πρώτην δοκιμὴν ἐνίκηθη ολοφάνερα ο τύραννος, ἀφού δεν ἠμπόρεσε να ἐξαναγκάσῃ τον γέροντα εἰς μιροφαγίαν, τότε πλέον με πολλήν ἐμπάθειαν διέταξε να φέρουν ἐμπρός του ἄλλους ἀπό την τάξιν των Εβραίων· και ἐάν μὲν ἐδέχοντο να φάγουν ἀπό τας μιράς τροφάς να τους ἀπολύσουν, ἀφού θα ἐτρωγαν προηγουμένως. Ἐάν ὅμως ἀνθίσταντο, να τους βασανίζουν σκληρότερα.

Δ Μακ. 8,3 ταῦτα διαταξαμένοι του τυράννου, παρήσαν ἀγόμενοι μετὰ γηραιάς μητρός ἐπτά ἀδελφοί, καλοί τε και ἀιδήμονες και γενναίοι και ἐν παντί χαριέντες.

Δ Μακ. 8,3 Ἐπειτα ἀπό την διαταγὴν αὐτὴν του τυράννου, ὠδηγήθησαν ἐμπρός του συνοδευόμενοι ὑπὸ της γηραιάς μητρός των ἐπτά ἀδελφοί, ὠραίοι, σεμνοί, ῥωμαλέοι και κοσμημένοι με κάθε χάριν.

Δ Μακ. 8,4 οὗς ἰδὼν ο τύραννος καθάπερ ἐν χορῷ περιέχοντας μέσσην την μητέρα, ἤσθη ἐπ αὐτοῖς και της ευπρεπειίας ἐκπλαγείς και της ευγενείας, προσεμεδίασεν αὐτοῖς και πλησίον καλέσας ἔφη.

Δ Μακ. 8,4 Ὅταν τους εἶδεν ο τύραννος να περιβάλλουν στο μέσον την μητέρα των, ὡπως γίνεται στον χορόν, ἠσθάνθη ευχαρίστηση και ἐκπληκτος ἀπό την κοσμιότητα και την ευγένειαν ἐμεδίασε προς αὐτούς και, ἀφού τους ἐκάλεσε πλησίον του, εἶπε·

Δ Μακ. 8,5 ὦ νεανίαί, φιλοφρόνως ἐγὼ καθ ἐνός ἐκάστου υμῶν θαυμάζω, το κάλλος και το πλήθος τοσοῦτων ἀδελφῶν υπερτιμών, ου μόνον συμβουλεύω μη μανῆναι την αὐτὴν τῷ προβασανισθέντι γέροντι μανίαν, ἀλλά και παρακαλῶ συνειξαντάς μου τὴ συμβουλίαν της ἐμῆς ἀπολαύσαι φιλίας·

Δ Μακ. 8,5 "παλληκάρια μου, με πολλήν χαρὰν θαυμάζω τον καθένα ἀπό σας. Ὑπερεκτιμῶν την ὠραιότητα και το πλήθος τόσον πολλῶν ἀδελφῶν, ὄχι μόνον σας συμβουλεύω να μη παρασυρθῆτε ἀπό την μανίαν του προηγουμένως βασανισθέντος γέροντος, ἀλλά και σας προτρέπω να δεχθῆτε την συμβουλήν μου και να ἀπολαύσετε την φιλίαν μου.

Δ Μακ. 8,6 δυναίμην δ αν ὡσπερ κολάζειν τους ἀπειθούντάς μου τοῖς ἐπιτάγμασιν, οὕτως και ευεργετῆν τους ευπειθούντάς μοι.

Δ Μακ. 8,6 Ὅπως δε ἠμπορῶ να τιμωρῶ ἐκείνους, που δεικνύουν ἀνυπακοήν εἰς τας διαταγὰς μου, ἐτσι ἠμπορῶ και να ευεργετῶ ἐκείνους, οι οποίοι ὑποτάσσονται εἰς ἐμέ.

Δ Μακ. 8,7 πεισθέντες οὖν μοι και ἀρχάς και ἐπὶ των ἐμῶν πραγμάτων ἡγεμονίας λήψεσθε, ἀρνησάμενοι τον πάτριον υμῶν της πολιτείας θεσμόν·

Δ Μακ. 8,7 Ἐάν, λοιπόν, ὑπακούσετε εἰς ἐμέ, θα λάβετε εἰς την διοίκησίν μου και ἀρχάς και ἀξιώματα, ἀφού ἀρνηθῆτε τους θεσμούς της πατροπαραδότου πολιτείας σας.

Δ Μακ. 8,8 και μεταλαβόντες ἐλληνικῶ βίου και μεταδαιτηθέντες ἐντροφήσατε ταῖς νεότησιν υμῶν·

Δ Μακ. 8,8 Ἀφού δε δεχθῆτε να ζῆσετε σύμφωνα με τον ἐλληνικόν τρόπον της ζωῆς και μεταβάλετε τον ἰδικόν σας τρόπον ζωῆς, ἠμπορεῖτε να χαρῆτε τας ἀπολαύσεις της νεότητός σας.

Δ Μακ. 8,9 ἐπεὶ ἐάν ὀργίλως με διάθησθε διὰ της ἀπειθείας υμῶν, ἀναγκάσετε με ἐπὶ δειναῖς κολάσεσιν ἕνα ἕκαστον υμῶν διὰ των βασάνων ἀπολέσαι.

Δ Μακ. 8,9 Ἀν ὅμως με κάμετε να ὀργισθῶ ἐναντίον σας ἐξ αιτίας της ἀνυπακοῆς σας, θα με ἀναγκάσετε να θανατώσω τον καθένα σας με σκληρὰς τιμωρίας και με βασανιστήρια.

Δ Μακ. 8,10 κατελήσατε οὖν εαυτούς, οὗς και ο πολέμιος ἐγωγε και της ηλικίας και της ευμορφίας οἰκτείρομαι.

Δ Μακ. 8,10 Λυπηθῆτε, λοιπόν, τον εαυτόν σας, ἀφού και ἐγὼ ἀκόμη σας λυπούμαι, ἐγὼ ο δῶκτες σας, λόγω της νεότητος και της ὠραιότητός σας.

Δ Μακ. 8,11 ου διαλογείσθε τούτο, ότι ουδέν υμῖν ἀπειθήσασι πλὴν τού μετὰ στρεβλῶν ἀποθανεῖν ἀπόκειται· -

Δ Μακ. 8,11 Λοιπόν, δεν θα λάβετε ὑπ' ὄψιν σας και τούτο, ότι ἐάν ἀπειθήσετε εἰς την ἐντολήν μου τίποτε ἄλλο δεν σας περιμένει, ἐμὴ μόνον, ο θάνατος με βασανιστήρια·"

Δ Μακ. 8,12 Ταῦτα δε λέγων ἐκέλευσεν εἰς το ἐμπροσθεν προτεθῆναι τα βασανιστήρια, ὡπως και διὰ τού φόβου πείσειεν

αυτούς μιαροφαγήσαι.

Δ Μακ. 8,12 Ενώ δε έλεγεν αυτά διέταξε να εκτεθούν εκεί εμπρός εις αυτούς τα όργανα του βασανισμού, ώστε και δια του φόβου να τους πείση, να φάγουν μολυσμένες τροφάς.

Δ Μακ. 8,13 ως δε τροχούς τε και αρθρέμβολα, στρεβλωτήριά τε και τροχαντήρας και καταπέλτας και λέβητας, τήγανά τε και δακτυλήθρας και χείρας σιδηράς και σφήνας και τα ζώπυρα τού πυρός οι δορυφόροι προέθεσαν, υπολαβών ο τύραννος έφη·

Δ Μακ. 8,13 Όταν δε οι στρατιώται ετοποθέτησαν εκεί εμπρός τους τροχούς, τα όργανα εξαρθρώσεως των μελών, τα στρεβλωτήρια, τους βασανιστικούς τροχαντήρας, τους καταπέλτας, τας χύτρας, τα τηγάνια, τας δακτυλήθρας, τα σιδερένια χέρια, τας σφήνας, τα εναύσματα του πυρός, ο τύραννος αυτόν τον λόγον είπε·

Δ Μακ. 8,14 μειράκια φοβήθητε, και ήν σέβεσθε δίκην, ίλεως υμίν έσται δι ανάγκην παρανομήσασιν.

Δ Μακ. 8,14 “φοβήθητε, νέοι, και η θεία δίκη, την οποίαν σεις σέβεσθε, θα γίνη ίλεως εις σας, επειδή θα έχετε παραβή τον νόμον λόγω ανάγκης”.

Δ Μακ. 8,15 οι δε ακούσαντες επαγωγά και ορώντες δεινά, ου μόνον ουκ εφοβήθησαν, αλλά και αντεφιλοσόφησαν τώ τυράννω και διά της ευλογιστίας την τυραννίδα αυτού κατέλυσαν.

Δ Μακ. 8,15 Εκείνοι όμως, αν και ήκουσαν τας προτροπάς και έβλεπαν τα φοβερά βασανιστικά όργανα, όχι μόνον δεν εφοβήθησαν, αλλά και αντέταξαν τας ίδικάς των σοφάς αντιλήψεις στον τύραννον και με την ορθότητα των συλλογισμών των εξεμηδένισαν την τυραννικήν δυνάμιν του.

Δ Μακ. 8,16 και τοι λογισόμεθα· ει δειλόψυχοί τινες ήσαν και άνανδροι εν αυτοίς, ποίοις αν εχρήσαντο λόγοις; ουχί τούτοις;

Δ Μακ. 8,16 Ας εξετάσωμεν λοιπόν το γεγονός. Αν ήσαν μερικοί δειλοί κατά την ψυχήν και άνανδροι μεταξύ αυτών, ποίους λόγους θα εχρησιμοποιούσαν; Δεν θα εχρησιμοποιούσαν τους παρακάτω;

Δ Μακ. 8,17 ώ τάλανες ημείς και λίαν ανόητοι· βασιλέως ημάς παρακαλούντος και επί ευεργεσία φωνούντος, μη πεισθείημεν αυτώ,

Δ Μακ. 8,17 “Ω δυστυχείς και ανόητοι ημείς, αν δεν πεισθώμεν στον βασιλέα, που μας προτρέπει και μας καλεί, δια να μας ευεργετήσει,

Δ Μακ. 8,18 ει βουλήμασι κενοίς εαυτούς ευφραίνομεν και θανατηφόρον απείθειαν τολμών·

Δ Μακ. 8,18 αλλά θελήσωμεν να ευχαριστηθώμεν με ματαίας επιθυμίας και να αναλάβωμεν το τόλμημα θανασίμου ανυπακοής!

Δ Μακ. 8,19 ου φοβησόμεθα, άνδρες αδελφοί, τα βασανιστήρια και λογιούμεθα τας των βασάνων απειλάς και φευξόμεθα την κενοδοξίαν ταύτην και ολεθροφόρον αλαζονείαν;

Δ Μακ. 8,19 Λοιπόν, αδελφοί, δεν θα φοβηθώμεν τα βασανιστήρια; Δεν θα αναλογισθώμεν τας απειλάς των φοβερών βασάνων; Δεν θα αποφύγωμεν την κενόδοξον αυτήν και θανατηφόρον αλαζονείαν;

Δ Μακ. 8,20 ελεήσωμεν τας εαυτών ηλικίας και κατοικτείρωμεν το της μητρός γήρας

Δ Μακ. 8,20 Ας λυπηθώμεν την νεότητά μας και τον σπαραγμόν της γηραιάς μητρός μας

Δ Μακ. 8,21 και ενθυμηθώμεν ότι απειθύντες τεθνηξόμεθα.

Δ Μακ. 8,21 και ας λάβωμεν υπ' όψιν, ότι από μίαν τέτοιαν ανυπακοήν μας μας περιμένει ο θάνατος.

Δ Μακ. 8,22 συγγνώσεται δε ημίν και η θεία δίκη δι ανάγκην τον βασιλέα φοβηθείσιν.

Δ Μακ. 8,22 Ας σημειωθή δε και τούτο, ότι θα μας συγχωρήση η θεία δίκη, διότι εφοβήθημεν τον βασιλέα εκ λόγων ανάγκης.

Δ Μακ. 8,23 τι εξάγομεν εαυτούς τού ηδίστου βίου και επιστερούμεν εαυτούς τού γλυκέος κόσμου;

Δ Μακ. 8,23 Διατί απομακρυνόμεθα από την γλυκύτητα της ζωής και στερούμεθα από τον γεμάτον ηδονάς κόσμον;

Δ Μακ. 8,24 μη βιαζόμεθα την ανάγκην μηδέ φιλοδοξήσωμεν επί τή εαυτών στρέβλη.

Δ Μακ. 8,24 Ας μη προκαλούμεν την βίαν εναντίον μας και ας μη κεντρίσωμεν την κενοδοξίαν μας με αντίτιμον τον βασανισμόν μας.

Δ Μακ. 8,25 ουδέ αυτός ο νόμος ακουσίως ημάς θανατοί φοβηθέντας τα βασανιστήρια.

Δ Μακ. 8,25 Ούτε αυτός ούτος ο Νομος δεν θα μας καταδικάση εις θάνατον, επειδή ημείς ακουσίως εξ αιτίας του φόβου εκείνων των βασανιστηρίων υπεχωρήσαμεν.

Δ Μακ. 8,26 πόθεν ημίν η τοσαύτη εντέτηκε φιλονικία και η θανατηφόρος αρέσκει καρτερία, παρόν μετά αταραξίας ζήν τώ βασιλεί πεισθέντας;

Δ Μακ. 8,26 Πως έχει εισχωρήσει έντος ημών η τόσον μεγάλη αγάπη προς νίκην και μας ευχαριστεί η θανατηφόρος καρτερία, ενώ είναι δυνατόν να ζήσωμεν με γαλήνην υπακούοντες στον βασιλέα;”

Δ Μακ. 8,27 αλλά τούτων ουδέν είπον οι νεανία βασανίζεσθαι μέλλοντες ουδέ ενεθυμήθησαν.

Δ Μακ. 8,27 Αλλά τίποτε από αυτά δεν είπαν οι νέοι, ενώ επρόκειτο να βασανισθούν, ούτε καν και τα εσκέφθησαν.

Δ Μακ. 8,28 ήσαν γάρ περιφρονες των παθών και αυτοκράτορες των αληθόνων,

Δ Μακ. 8,28 Ησαν καταφρονηταί των παθών, κύριοι των πόνων,

Δ Μακ. 8,29 ώστε άμα τώ παύσασθαι τον τύραννον συμβουλευόντα αυτοίς τού μιαροφαγήσαι, πάντες διά μιάς φωνής ομού, ώσπερ από της αυτής ψυχής είπον προς αυτόν.

Δ Μακ. 8,29 ώστε ευθύς ως έπαυσεν ο τύραννος να τους συμβουλεύη, να γευθούν τα μιαρά φαγητά, όλοι μαζί με μίαν φωνήν, ως εάν ωμιλούσαν από την ίδιαν ψυχήν, είπαν προς αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Δ Μακ. 9,1 Τί μέλλεις, ώ τύραννε; έτοιμοι γάρ εσμεν αποθνήσκειν ή παραβαίνειν τας πατριούς ημών εντολάς;

Δ Μακ. 9,1 Διατί βραδύνεις, τύραννε; Είμεθα έτοιμοι να αποθάνωμεν, πάρα να παραβώμεν τας προγονικάς μας εντολάς.

Δ Μακ. 9,2 αισχνόμεθα γάρ τους προγόνους ημών εικότως, ει μη τή τού νόμου ευπειθεία και συμβούλω Μωσή χρησαίμεθα.

Δ Μακ. 9,2 Διότι εντρεπόμεθα, ευλόγως, τους προγόνους μας, εάν δεν επιδείξωμεν υπακοήν στον Νομον και δεν έχωμεν σύμβουλόν μας τον Μωυσέα.

Δ Μακ. 9,3 σύμβουλε τύραννε παρανομίας, μη ημάς μισών υπέρ αυτούς ημάς ελέει.

Δ Μακ. 9,3 Τυραννε, σύμβουλε της παρανομίας, ενώ εις την πραγματικότητα μας μισείς, μη δείχνης προς ημάς, ευσπλαγχνίαν περισσοτέραν, από όσην δείχνομεν ημείς στον εαυτόν μας.

Δ Μακ. 9,4 χαλεπώτερον γάρ αυτού τού θανάτου νομίζομεν είναιί σου τον επί τή παρανόμω σωτηρία ημών έλεον.

Δ Μακ. 9,4 Είναι περισσότερον επιβλαβής και από αυτόν τον θάνατον, ναμίζομεν, η συμπάθειά σου δια την παράνομον σωτηρίαν μας.

Δ Μακ. 9,5 εκφοβείς δε ημάς τον διά των βασάνων ημίν θάνατον απειλών, ώσπερ ουχί πρό βραχέος παρά Ελεαζάρου μαθών.

Δ Μακ. 9,5 Θέλεις να μας εκφοβίσης απειλών ημάς με τον δια βασανιστηρίων θάνατον, ωσάν να μη έχης διδαχθή προ ολίγου από τον Ελεάζαρον.

Δ Μακ. 9,6 ει δε οι γέροντες των Εβραίων διά την ευσέβειαν και βασανισμούς υπομείναντες ευσέβησαν, αποθάνομεν αν δικαιότερον ημείς οι νέοι, τας βασάνους των σών αναγκών υπεριδόντες, ας και ο παιδευτής ημών γέρων ενίκησε.

Δ Μακ. 9,6 Εάν δε οι γέροντες Εβραίοι υπέστησαν λόγω της ευσεβείας των καρτερικώς τα βασανιστήρια, θα ήτο πολύ περισσότερον δίκαιον ημείς οι νεώτεροι να αποθάνωμεν περιφρονούντες τα βασανιστήρια, που αναγκαστικώς μας επιβάλλεις και τα οποία και ο γέρων διδάσκαλός μας ενίκησε.

Δ Μακ. 9,7 πείραζε τοιγαρούν, τύραννε· και τας ημών ψυχάς ει θανατώσεις διά την ευσέβειαν, μη νομίσης ημάς βλάπτειν βασανίζων.

Δ Μακ. 9,7 Ημπορείς, λοιπόν, να μας δοκιμάζης, τύραννε. Και αν αφαιρέσης την ζωήν μας εξ αιτίας της ευσεβείας μας, μη νομίσης, ότι μας βλάπτεις με το να μας βασανίζης.

Δ Μακ. 9,8 ημείς μέν γάρ διά τήσδε της κακοπαθείας και υπομονής τα της αρετής θλα έξομεν και εσόμεθα παρά Θεώ, δι ον και πάσχομεν·

Δ Μακ. 9,8 Διότι ημείς με μίαν τέτοιαν κακοπάθειαν και υπομονήν θα αποκτήσωμεν τα βραβεία της αρετής και θα ζήσωμεν πλησίον του Θεού, προς χάριν του οποίου και θα υποφέρωμεν.

Δ Μακ. 9,9 σύ δε διά την ημών μαιφονίαν αυτάρκη καρτηρήσεις υπό της θείας δίκης αιώνιον βάσανον διά πυρός. -

Δ Μακ. 9,9 Συ όμως εξ αιτίας αυτού του αδικου φόνου μας θα υποστής από ιδικήν σου υπαιτιότητα αιώνιον βασανισμόν δια πυρός εκ μέρους της θείας δίκης".

Δ Μακ. 9,10 Ταύτα αυτών ειπόντων, ου μόνον ως κατά απειθούντων εχαλέπαινε ο τύραννος, αλλ ως και κατά αχαρίστων ωργίσθη.

Δ Μακ. 9,10 Όταν είπαν αυτά, ο τύραννος δεν εξέσπασεν απλώς εναντίον των δια την απείθειάν των, αλλά εξωργίσθη εναντίον αυτών ως αχαρίστων.

Δ Μακ. 9,11 όθεν τον προεσβύτατον αυτών κελευθέντες παρήγαγον οι υπασπισταί και διαρήξαντες τον χιτώνα διέδησαν τας χείρας αυτού και τους βραχιόνας μιάσιν εκατέρωθεν.

Δ Μακ. 9,11 Δι' αυτό αμέσως οι στρατιώται λαβόντες διαταγήν έφεραν εμπρός τον μεγαλύτερον από αυτούς και αφού εξέσχισαν τον χιτώνα του, έδεσαν με λουριά τα χέρια και τους αγκώνας του από το ένα στο άλλο μέρος.

Δ Μακ. 9,12 ως δε τύπτοντες ταις μαστιξιεν εκοπίασαν μηδέν ανύοντες, ανέβαλον αυτόν επί τον τροχόν.

Δ Μακ. 9,12 Αφού δε εκουράσθησαν να τον κτυπούν και να μη επιτυγχάνουν τίποτε, τον έδεσαν επάνω στον τροχόν.

Δ Μακ. 9,13 περί ον κατατεινόμενος ο ευγενής νεανίας έξαρθρος εγένετο.

Δ Μακ. 9,13 Εις αυτόν βασανιζόμενος ο ευγενής νέος υπέστη έξαρθρώσεις των μελών

Δ Μακ. 9,14 και κατά πάν μέλος κλώμενος εκακηγόρει λέγων·

Δ Μακ. 9,14 και καθ' ον χρόνον συνετρίβετο κάθε μέλος του, δεν έπαυε να κατηγορη με θάρρος τον τύραννον. Ελεγε·

Δ Μακ. 9,15 τύραννε μιαρώτατε και της ουρανού δίκης εχθρέ και ωμόφρον, ουκ ανδροφονήσαντά με τούτον κατακίξεις τον τρόπον, ουδέ ασεβήσαντα, αλλά θείου νόμου προασπίζοντα.

Δ Μακ. 9,15 "Μιαρώτατε τύραννε, εχθρέ της θείας δικαιοσύνης και σκληρόψυχε, με τυραννείς κατ' αυτόν τον τρόπον, οχι διότι είμαι δολοφόνος η ασεβής, αλλά διότι είμαι υπερασπιστής του θείου Νομου".

Δ Μακ. 9,16 και των δορυφόρων λεγόντων· ομολόγησον φαγείν, όπως απαλλαγής των βασάνων,

Δ Μακ. 9,16 Και στους δορυφόρους, που τον συνεβούλευαν, "παραδέξου, ότι θα φάγης, δια να απαλλαγής από τα βασανιστήρια",

Δ Μακ. 9,17 αυτός είπεν αυτοίς· ουχ ούτως ισχυρός υμών εστιν ο τροχός, ώ μιαροί διάκονοι, ώστε μου τον λογισμόν άγξαι· τέμνέτέ μου τα μέλη και πυρούτε τας σάρκας και στρεβλούτε τα άρθρα.

Δ Μακ. 9,17 αυτός απήντησε· "δεν είναι τόσοσν σκληρός ο βασανιστικός τροχός σας, ρυπαροί υπηρέται, ώστε να συμπνίξη το λογικόν μου. Κομματιάσατε τα μέλη μου, καύσατε τας σάρκας μου, συστρέψατε τας αρθρώσεις μου.

Δ Μακ. 9,18 διά πασών γάρ υμάς πείσω των βασάνων, ότι μόνοι παιδες Εβραίων υπέρ αρετής εισιν ανίκητοι.

Δ Μακ. 9,18 Με όλα αυτά τα βασανιστήρια θα σας πείσω, ότι μόνον τα τέκνα των Εβραίων δεν νικώνται στον αγώνα υπέρ της αρετής".

Δ Μακ. 9,19 ταύτα λέγοντι πύρ υπέστρωσαν και διηρέθισαν τον τροχόν προσεπικατατεινοντες·

Δ Μακ. 9,19 Ενώ έλεγεν αυτά, έστρωσαν εκείνοι αναμμένους άνθρακας κάτω από αυτόν και έδωκαν περισσοτέραν έντασιν στον τροχόν, τεντώνοντες τον νέον επάνω εις αυτόν.

Δ Μακ. 9,20 εμολύνετο δε πάντοθεν αίματι ο τροχός, και ο σωρός της ανθρακιάς της των ιχώρων εσβέννυτο σταλαγμοίς, και περί τους άξονας τού οργάνου περιέρεον αι σάρκες.

Δ Μακ. 9,20 Εγέμισεν ολόγυρα από το αίμα του ο τροχός και ο σωρός της ανθρακιάς έσβησεν από τους σταλαγμούς των ιχώρων. Ελυθαν και έπεφταν αι σάρκες του από τους άξονας του βασανιστικου οργάνου,

Δ Μακ. 9,21 και περιτετριμμένον ήδη έχων το των οστέων πήγμα ο μεγαλόφρων και Αβραμιαίος νεανίας ουκ εστέναξεν.

Δ Μακ. 9,21 και ενώ είχε πλέον αφαιρεθή από τα οστά το περίβλημα των σαρκών, ο μεγαλόψυχος και Αβραμιαίος εκείνος νέος δεν αφήκεν ούτε στεναγμόν.

Δ Μακ. 9,22 αλλ ώσπερ εν πυρί μετασηματιζόμενος εις αφθαρσίαν, υπέμεινε ευγενώς τας στρέβλας·

Δ Μακ. 9,22 Αλλά, ωσάν να μετεμορφώνετο εις άφθαρτον, υπέμεινε με γενναιότητα τας στρεβλώσεις.

Δ Μακ. 9,23 μιμήσασθέ με, αδελφοί, λέγων, μη μου τον αιώνα λιποτακτήσητε μηδ έξομόσησθέ μου την της ευψυχίας αδελφότητα· ιεράν και ευγενή στρατείαν στρατεύσασθε υπέρ της ευσεβείας,

Δ Μακ. 9,23 "Μιμηθήτε με, έλεγεν, αδελφοί μου· μη λιποτακτήσετε προδίδοντες τον αγώνα μου και μη καταπατήσετε τον όρκον της αδελφούσνης μας, που εδώσαμεν δια την γενναιτητα. Αναλάβετε ιεράν και ευγενή εκστρατειάν χάριν της ευσεβείας,

Δ Μακ. 9,24 δι ής ίλεως η δικαία και πάτριος ημών πρόνοια τώ έθνει γενηθείσα τιμωρήσειεν τον αλάστορα τύραννον·

Δ Μακ. 9,24 δια της οποίας, αφού φανή ευσπλαγχνική προς το έθνος μας η δικαία και πατροπαράδοτος πρόνοια, είτε να τιμωρήση τον υπερφίαλον τύραννον".

Δ Μακ. 9,25 και ταύτα ειπόν ο ιεροπρεπής νεανίας απέρηξε την ψυχήν.

Δ Μακ. 9,25 Με τους λόγους αυτούς ο ιεροπρεπής νέος παρέδωκε την ψυχήν του.

Δ Μακ. 9,26 Θαυμασάντων δε πάντων την καρτεροψυχίαν αυτού, ήγον οι δορυφόροι τον καθ ηλικίαν τού προτέρου δεύτερον και σιδηράς εναρμολάμενοι χείρας οξέσι τοίς όνυξιν οργάνω και καταπέλτη προσέδησαν αυτόν.

Δ Μακ. 9,26 Προεκάλεσε τον θαυμασμόν όλων η δύναμις της ψυχής του. Εφεραν εν συνεχεία οι στρατιώται τον δεύτερον κατά την ηλικίαν και, αφού προσήρμωσαν σιδηράς χείρας με οξείς όνυχας, τον προσέθεσαν εις καταπέλτην.

Δ Μακ. 9,27 ως δε ει φαγείν βούλοιο πριν βασανίζεσθαι πυνθανόμενοι την ευγενή γνώμην ήκουσαν,

Δ Μακ. 9,27 Όταν δε τον ηρώτησαν, εάν θέλη πριν βασανισθή να φάγη από τα μολυσμένα φαγητά και έμαθαν την ευγενή γνώμην του,

Δ Μακ. 9,28 από των τενόντων ταις σιδηραίς χερσίν επισπασάμενοι μέχρι γε των γενείων την σάρκα πάσαν και την της κεφαλής δοράν οι παρδάλειοι θήρας απέσυραν.

Δ Μακ. 9,28 αμέσως αι αιμοδιψείς παρδάλστον εξέσχισαν, αρχίζοντες από τους τένοντας, με τα σιδηρά χέρια και αφήρεσαν την σάρκα του μέχρι των γενείων και της κεφαλής.

Δ Μακ. 9,29 ο δε ταύτην βαρέως την αληθόνα καρτερών έλεγεν· ως ηδύς πάς τρόπος θανάτου διά την πάτριον ημών ευσέβειαν· έφη τε προς τον τύραννον·

Δ Μακ. 9,29 Ο δε νέος υπομένων την οξύτητα τόσοσ μεγάλου πόνου έλεγε μετά καρτερίας· "πόσον γλυκύς είναι κάθε τρόπος θανάτου δια την πίστιν των προγόνων μας!" Προσέθεσε δε απευθυνθείς προς τον τύραννον·

Δ Μακ. 9,30 ου δοκείς πάντων ωμότατε τύραννε, πλείον εμού σε νύν βασανίζεσθαι ορών σου νικώμενον τον της τυρανίδος υπερήφανον λογισμόν υπό της διά την ευσέβειαν ημών υπομονής;

Δ Μακ. 9,30 "δεν νομίζεις, τύραννε ωμότατε περισσότερον από όλους, ότι την στιγμην αυτήν υποφέρεις περισσότερον από εμέ βλέπων ότι νικάται το υπερήφανον φρόνημα του τυραννικού αξιώματός σου υπό της υπομονής, που εμπνέει εις ημάς η θρησκεία μας;

Δ Μακ. 9,31 εγώ μόν γάρ ταις διά την αρετήν ηδοναίς τον πόνον επικουφίζομαι,

Δ Μακ. 9,31 Διότι εγώ μόν αισθάνομαι ελαφρότερον τον πόνον μου εξ αιτίας της ευχαριστήσεως, που απολαμβάνω αγωνιζόμενος δια την αρετήν.

Δ Μακ. 9,32 σύ δε εν ταις της ασεβείας απειλαίς βασανίζη. ουκ εκφεύξη δε, μιαρώτατε τύραννε, τας της θείας οργής δίκας.

Δ Μακ. 9,32 Συ όμως βασανίζεσαι μέσα εις τας απειλάς, που περικλείει η ασέβειά σου, και βεβαίως δεν θα διαφύγης, μιαρώτατε τύραννε, την δικαίαν τιμωρίαν της θείας οργής".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Δ Μακ. 10,1 Καί τούτου τον αιόδιμον θάνατον καρτερήσαντος, ο τρίτος ήγετο παρακαλούμενος πολλά υπό πολλών, όπως απογευσάμενος σώζοιτο.

Δ Μακ. 10,1 Αφού και ο δεύτερος αδελφός εκέρδισε δια της καρτερίας του τον ένδοξον θάνατον, ωδηγήθη ο τρίτος. Πολλάς προτροπάς ήκουσεν από πολλούς να γευθή τα μολυσμένα φαγητά και να σωθή.

Δ Μακ. 10,2 ο δε αναβοήσας έφη· ή αγνοείτε ότι ο αυτός με τούς αποθανούσιν έσπειρε πατήρ, και η αυτή μήτηρ εγέννησε, και επί τοίς αυτοίς ανετράφημεν δόγμασιν;

Δ Μακ. 10,2 Αυτός όμως με μεγάλην κραυγήν ειπεν· "αλλά αγνοείτε πράγματι, ότι ο ίδιος πατέρας με έσπειρε και η ίδια μητέρα με εγέννησε, όπως τους προ ολίγου μαρτυρήσαντας αδελφούς μου, και με την αυτήν πίστιν ανετράφημεν όλοι;

Δ Μακ. 10,3 ουκ εξόμνυμαι την ευγενή της αδελφότητός μου συγγένειαν.

Δ Μακ. 10,3 Δεν απορρίπτω τον ευγενή δεσμόν της αδελφούσνης.

Δ Μακ. 10,4 προς ταύτα ει τι έχετε κολαστήριον προσαγάγετε τώ σώματί μου· της γάρ ψυχής μου, ουδ αν θέλητε άψασθαι, δύνασθε.

Δ Μακ. 10,4 Εάν έχετε κανένα άλλο βασανιστήριον, έκτος από αυτά εδώ, φέρετέ τα δια το σώμα μου. Διότι την ψυχήν μου, και εάν ακόμη θέλετε, δεν ημπορείτε ούτε καν να την εγγίσετε".

Δ Μακ. 10,5 οι δε πικρώς ενέγκαντες την παρησίαν τού ανδρός, αρθρεμβόλοις οργάνοις τας χείρας αυτού και τους πόδας εξήρθρουν και εξ αρμών αναμοχλεύοντες εξεμέλιζον,

Δ Μακ. 10,5 Εκείνοι τότε με μοχθηράν δυσαρθρικήν ανεχθέντες το θάρρος του νέου εξήρθρωσαν τας χείρας και τους πόδας του με όργανα στρεβλωτικά των αρθρώσεων και εκβαλλοντες τα οστά από τους αρμούς των ηχηρήστευαν τα μέλη του,

Δ Μακ. 10,6 και τους δακτύλους και τους βραχιόνας και τα σκέλη και τους αγκώνας περιέκλων.

Δ Μακ. 10,6 καιετσάκιζαν τα δάκτυλα, τους βραχιόνας, τα σκέλη και τους αγκώνας.

Δ Μακ. 10,7 και κατά μηδένα τρόπον ισχύοντες αυτόν άγξει περισύραντες το δέρμα σύν άκραις ταις των δακτύλων κορυφαίς απεσκύθιζον· και ευθέως ήγον επί τον τροχόν,

Δ Μακ. 10,7 Επειδή όμως με κανένα τρόπον δεν ήσαν τόσοσ ισχυροί, ώστε να δημιουργήσουν απόγνωσιν, αφού ετράβηξαν το δέρμα γύρω από το σώμα μαζή με τας κορυφάς των δακτύλων, ήρχισαν να τον γδέρνουν και έτσι τον ωδήγησαν αμέσως στον τροχόν.

Δ Μακ. 10,8 περί ον εκ σπονδύλων εκμελιζόμενος εώρα τας εαυτού σάρκας περιλακίζόμενας και κατά σπλάγχνων σταγόνας αίματος απορροούσας.

Δ Μακ. 10,8 Καθώς δε τον περιέστρεφαν, ήρχισεν αυτός να σπαράσσεται από της σπονδυλικής στήλης και έβλεπε τας σάρκας του να διασκορπίζονται εις μικρά κομμάτια και από τα σπλάγχνα του να ρέουν σταγόνες αίματος.

Δ Μακ. 10,9 μέλλων δε αποθνήσκειν έφη

Δ Μακ. 10,9 Όταν επρόκειτο να αποθάνη, είπεν·

Δ Μακ. 10,10 ημεῖς μὲν, ὡ μισῶτατε τύραννε, διὰ παιδείαν καὶ ἀρετὴν Θεοῦ ταῦτα πάσχομεν·

Δ Μακ. 10,10 “ἡμεῖς, μισῶτατε τύραννε, υποφέρομεν τα δεῖνα αὐτὰ ὡς δοκιμασίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς ἰδικῆς μας τελειώσεως εἰς τὴν ἀρετὴν·

Δ Μακ. 10,11 σὺ δὲ διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ μαιφονίαν ἀκαταλύτους καρτερήσεις βασάνους· -

Δ Μακ. 10,11 Σὺ ὅμως ἐξ αἰτίας τῆς ἀσεβείας σου καὶ τῶν ἀνιέρων φόνων, ποὺ διαπράττεις, θα υποστής αἰώνια βασανιστήρια”.

Δ Μακ. 10,12 Καὶ τούτου θανόντος ἀδελφοπρεπῶς, τὸν τέταρτον ἐπεσπώντο λέγοντες·

Δ Μακ. 10,12 Όταν δε καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἀνταξίως τῶν ἀδελφῶν του, ἔσυραν τὸν τέταρτον ἐκεῖ πλησίον καὶ τοῦ ἐλεγαν·

Δ Μακ. 10,13 μὴ συμμανῆς καὶ σὺ τοῖς ἀδελφοῖς σου τὴν αὐτὴν μανίαν, ἀλλὰ πεισθεῖς τῷ βασιλεῖ, σῶζε σεαυτὸν·

Δ Μακ. 10,13 “μὴ θελήσης νὰ συμμερισθῆς καὶ σὺ τὴν ἰδίαν μανίαν με τοὺς ἀδελφούς σου. Υπάκουσε στὸν βασιλέα καὶ σῶσε τὸν εαυτὸν σου”.

Δ Μακ. 10,14 ὁ δὲ αὐτοῖς ἔφη· οὐχ οὕτως καυστικώτερον ἔχετε κατ’ ἐμοῦ τὸ πῦρ ὥστε με δειλανδρήσαι.

Δ Μακ. 10,14 Ἐκεῖνος ὅμως ἀπήντησεν εἰς αὐτούς· “δὲν ἔχει τόσον μεγαλυτέραν καυστικὴν ἐνέργειαν τὸ πῦρ ἐναντίον μου, παρ’ ὅσον στους ἀδελφούς μου, ὥστε νὰ με κάμει νὰ δεῖξω δειλίαν·

Δ Μακ. 10,15 μὰ τὸν μακάριον τῶν ἀδελφῶν μου θάνατον καὶ τὸν αἰώνιον τοῦ τυράννου ὄλεθρον καὶ τὸν αἶδιον τῶν εὐσεβῶν βίον οὐκ ἀρνήσομαι τὴν εὐγενῆ ἀδελφότητα·

Δ Μακ. 10,15 Ὁρκίζομαι στὸν μακάριον θάνατον τῶν ἀδελφῶν μου καὶ στὸν αἰώνιον ὄλεθρον τοῦ τυράννου, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν αἰώνιαν ζωὴν τῶν εὐσεβῶν, ὅτι δὲν θα ἀρνηθῶ τὸν εὐγενῆ ἀδελφικὸν μου σύνδεσμον·

Δ Μακ. 10,16 ἐπινόει, τύραννε, βασάνους, ἵνα καὶ διὰ τούτων μάθης, ὅτι ἀδελφός εἰμι τῶν προβασανισθέντων·

Δ Μακ. 10,16 Ἐπινόησε, τύραννε, καὶ ἄλλα βασανιστήρια, διὰ νὰ μάθης καὶ με τὸν τρόπον αὐτὸν ὅτι εἶμαι ἀδελφός ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως ἐβασανίσθησαν·

Δ Μακ. 10,17 ταῦτα ἀκούσας ὁ αἰμοβόρος καὶ φονώδης καὶ παμμαρῶτατος Ἀντίοχος, ἐκέλευσε τὴν γλώτταν αὐτοῦ ἐκτεμεῖν·

Δ Μακ. 10,17 Όταν ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ὁ αἰμοβόρος καὶ ἐγκληματικὸς καὶ παμμαρῶτατος Ἀντίοχος, διέταξε νὰ τοῦ ἀποκόψουν τὴν γλῶσσαν·

Δ Μακ. 10,18 ὁ δὲ ἔφη· κἀν ἀφέλης τὸ τῆς φωνῆς ὄργανον, καὶ σιωπῶντων ἀκούει ὁ Θεός·

Δ Μακ. 10,18 Ἐκεῖνος ὅμως ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ· “καὶ εἴναι μου ἀφαίρεσης τὸ ὄργανον τῆς ομιλίας, ὁ Θεός με ἀκούει, ὅπως ἀκούει καὶ δσους σιωποῦν·

Δ Μακ. 10,19 ἰδοὺ προκεχάλασται ἡ γλῶσσα, τέμνε, οὐ γὰρ παρὰ τοῦτο τὸν λογισμόν ἡμῶν γλωσσοτομήσεις·

Δ Μακ. 10,19 Ἰδοὺ, ἔχει βγῆ ἔξω ἡ γλῶσσα μου καὶ κόψῃ αὐτήν· Δὲν ἠμπορεῖς βεβαίως μαζὶ με αὐτήν νὰ κόψῃς ὡς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν λογισμόν·

Δ Μακ. 10,20 ἠδέως ὑπὲρ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ τα τοῦ σώματος μέλη ἀκρωτηριαζόμεθα·

Δ Μακ. 10,20 Με πολλὴν εὐχαρίστησιν δεχόμεθα ἀκρωτηριασμόν τῶν μελῶν τοῦ σώματός μας χάριν τοῦ θεοῦ νόμου·

Δ Μακ. 10,21 σε δὲ ταχέως μετελεύσεται ὁ Θεός, τὴν γὰρ τῶν θείων ὕμνων μελωδὸν γλῶτταν ἐκτέμνεις·

Δ Μακ. 10,21 Σε ὅμως ταχέως θα καταδιώξῃ ὁ Θεός, διότι ἀποκόπτεις τὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ψάλλει τὰς μελωδίας τῶν θείων ὕμνων”·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Δ Μακ. 11,1 Ὡς δὲ καὶ οὗτος ταῖς βασάνοις κατακισθεῖς ἐναπέθανεν, ὁ πέμπτος παρεπήδησε λέγων·

Δ Μακ. 11,1 Ἀμέσως μόλις καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐν μέσῳ σκληρότατου βασανισμοῦ, ὥρμησεν ὁ πέμπτος στὸν χώρον τοῦ μαρτυρίου λέγων·

Δ Μακ. 11,2 οὐ μέλλω, τύραννε, πρὸς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς βασανισμόν παραιτεῖσθαι,

Δ Μακ. 11,2 “δὲν πρόκειται, τύραννε, νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τοῦ, χάριν τῆς ἀρετῆς, βασανισμόν·

Δ Μακ. 11,3 αὐτὸς δ’ ἀπ’ ἐμαυτοῦ παρήλθον, ὅπως καμὲ κατακτείνας περὶ πλειόνων ἀδικημάτων οφειλήσης τῆ σουρανίαν δίκην τιμωρίαν·

Δ Μακ. 11,3 Ἦλθον ἐδῶ ὁ ἴδιος αὐτοπροαιρέτως, διὰ νὰ φονεύσης καὶ ἐμὲ καὶ νὰ γίνῃς ἔτσι ἔνοχος τιμωρίας ἀπὸ τὴν θείαν δίκην δια περισσώτερα ἀδικήματα·

Δ Μακ. 11,4 ὦ μισᾶρετε καὶ μισάνθρωπε, τι δρᾶσαντας ἡμᾶς τούτον πορθεῖς τὸν τρόπον;

Δ Μακ. 11,4 Ἐχθρὲ τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων, τι ἐπράξαμεν καὶ μας φονεύεις κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον;

Δ Μακ. 11,5 ἢ κακὸν σοι δοκεῖ ὅτι τὸν πάντων κτίστην εὐσεβοῦμεν καὶ κατὰ τὸν ἐνάρετον αὐτοῦ ζῶμεν νόμον;

Δ Μακ. 11,5 Θεοεῖς κακὸν ὅτι ἀποδίδομεν λατρείαν στὸν κτίστην τῶν ὅλων καὶ ρυθμίζομεν τὴν ζωὴν μας σύμφωνα με τὸν ἠθικὸν νόμον του;

Δ Μακ. 11,6 ἀλλὰ ταῦτα τιμῶν, οὐ βασάνων ἐστὶν ἄξια·

Δ Μακ. 11,6 Τούτο ὅμως εἶναι ἄξιον τιμῆς καὶ ὄχι βασανισμῶν·

Δ Μακ. 11,7 εἶπερ ἠσθάνου ἀνθρώπου πόθον καὶ ἐλπίδα εἶχες παρὰ Θεῷ σωτηρίου·

Δ Μακ. 11,7 Ἐάν εἶχες ἀνθρώπινα αἰσθήματα, θα εἶχες πόθον καὶ ἐλπίδαν εὐχῆς σωτηρίαν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ·

Δ Μακ. 11,8 νυνὶ δὲ ἀλλότριος ὢν Θεοῦ πολεμῆς τοὺς ἀποδίδοντας εἰς τὸν Θεόν·

Δ Μακ. 11,8 Σὺ ὅμως εἶσαι ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πολεμῆς τοὺς ἀποδίδοντας εἰς αὐτὸν σεβασμόν”·

Δ Μακ. 11,9 τοιαῦτα δὲ λέγοντα οἱ δορυφόροι δῆσαντες αὐτὸν εἰλκον ἐπὶ τὸν καταπέλτην,

Δ Μακ. 11,9 Ἐνῶ ὠμιλοῦσε κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ στρατιῶται τὸν ἔδεσαν καὶ τὸ ἔσυραν πρὸς τὸν καταπέλτην·

Δ Μακ. 11,10 ἐφ’ ὃν δῆσαντες αὐτὸν ἐπὶ τὰ γόνατα καὶ ταῦτα ποδάγρας σιδηραῖς ἐφαρμόσαντες τὴν ὀσφύν αὐτοῦ περὶ τροχιαῖον σφῆνα κατέκαμψαν, περὶ ὃν ὅλος περὶ τὸν τροχὸν σκορπίου τρόπον ἀνακλώμενος ἐξεμελίετο·

Δ Μακ. 11,10 Ἀφῶ τὸν ἔδεσαν ἐπάνω εἰς αὐτὸν, τὸν ἠνάγκασαν νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα προσαρμόζοντας τοὺς πόδας του εἰς σιδηρὰς ποδάγρας· Ἐλύγισαν δὲ καὶ τὴν μέσσην τοῦ γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ· Αὐτὸ λυγισμένος γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονα κατ’ τὸν τρόπον τοῦ σκορπιού, ἠσθάνθη νὰ ἀποκόπτονται τὰ μέλη του·

Δ Μακ. 11,11 κατὰ τούτον τὸν τρόπον καὶ τὸ πνεῦμα στενοχωρούμενος καὶ τὸ σῶμα ἀγχώμενος,

Δ Μακ. 11,11 Εις αυτήν την οδυνηράν και αγχώδη τόσον δια το πνεύμα όσον και δια το σώμα θέσιν είχε την δύναμιν να λέγη·

Δ Μακ. 11,12 καλός, έλεγεν, άκων, ώ τύραννε, χάριτας ημίν χαρίζη διά γενναιοτέρων πόνων επιδείξασθαι παρέχων την εις τον νόμον ημών καρτεριάν. -

Δ Μακ. 11,12 "χωρίς να θέλης, τύραννε, μας προσφέρης ωραίαν εκδούλευσιν, διότι παρέχεις εις ημάς ευκαιριάν να δείξωμεν την καρτεριάν και την αφοσιώσιν μας στον Νομον μας δια μέσου πονών ισχυροτέρων".

Δ Μακ. 11,13 Τελευτήσαντος δε και τούτου, ο έκτος ήγέτο μαιρακίσκος, ός πυνθανομένου τού τυράννου ει βούλοιο φαγών απολύεσθαι, ο δε έφη·

Δ Μακ. 11,13 Επειτα από το τέλος και τούτου εφέρετο ο έκτος νεανίσκος, ο οποίος εις ερώτησιν του τυράννου, αν ήθελε να φάγη και ελευθερωθή απήντησεν·

Δ Μακ. 11,14 εγώ τή μόν ηλικία των αδελφών μου ειμι νεώτερος, τή δε διανοία ηλικιώτης·

Δ Μακ. 11,14 "ως προς τη ηλικίαν είμαι βεβαίως εγώ νεώτερος από τους αδελφούς μου, κατά τας πεποιθήσεις όμως είμαι συνηλικιώτης των.

Δ Μακ. 11,15 εις τα αυτά γάρ και γεννηθέντες και τραφέντες, υπέρ των αυτών και αποθνήσκειν οφείλομεν ομοίως·

Δ Μακ. 11,15 Και αφού εγεννήθημεν και ανετράφημεν με τας αυτάς αρχάς, προς χάριν αυτών των αρχών οφείλομεν εξ ίσου και να αποθάνωμεν.

Δ Μακ. 11,16 ώστε ει σοί δοκεί βασανίζειν μη μαιροφαγούντα, βασάνιζε.

Δ Μακ. 11,16 Ωστε αν θεωρήσ καλό να με βασανίζης, επειδή δεν τρώγω ακάθαρτα, βασάνιζέ με".

Δ Μακ. 11,17 ταύτα αυτόν ειπόντα παρήγον επί τον τροχόν,

Δ Μακ. 11,17 Όταν ειπεν αυτούς τους λόγους, τον οδήγησαν στο τροχόν

Δ Μακ. 11,18 εφ ού κατατεινόμενος εκμελώς και εκσπονδυλιζόμενος υπεκαίετο.

Δ Μακ. 11,18 και επάνω εις αυτόν τον ετέντωσαν μέχρι εξαθρώσεως των μελών και αποσπάσεως των σπονδύλων, ενώ συγχρόνως εκαίετο από το κάτωθεν αυτού πυρ

Δ Μακ. 11,19 και οβελίσκους δε οξείς πυρώσαντες, τοίς νώτοις προσέφερον και τα πλευρά διαπειράντες αυτού τα σπλάγχνα δέκαιον.

Δ Μακ. 11,19 Αφού δε επύρωσαν και σούβλες αιχημηρές έκαιον τα νώτα του και διαπεράσαντες τας πλευράς του με αυτάς κατέκαια τα σπλάγχνα του.

Δ Μακ. 11,20 ο δε βασανιζόμενος, ώ ιεροπρεπούς αγώνος, έλεγεν, εφ ον διά την ευσέβειαν εις γυμνασίαν πόνων αδελφοί τοσοούτοι κληθέντες ουκ ενικήθημεν.

Δ Μακ. 11,20 Εν τω μέσω ο των βασάνων του έλεγεν· "ω ιερώτατε αγών, εις αυτόν δια την πίστιν μας πόσο αδελφοί εκλήθημεν να δοκιμασθώμεν εις τους πόνους και δεν ενικήθημεν!

Δ Μακ. 11,21 ανίκητος γάρ εστιν, ώ τύραννε, η ευσεβής επιστήμη.

Δ Μακ. 11,21 Διότι είναι ανίκητον, τύραννε, το ευσεβές φρόνημα.

Δ Μακ. 11,22 καλοκαγαθία καθωπλισμένος τεθνήξομαι μόν καγώ μετά των αδελφών μου,

Δ Μακ. 11,22 Ωπλισμένος με την αρετήν θα αποθάνω και εγώ μαζί με τους αδελφούς μου.

Δ Μακ. 11,23 σύ δε, ώ τύραννε, μέγαν σοί προσλαβών και αυτός τιμωρόν, καινουργέ των βασάνων και πολέμει των αληθώς ευσεβούντων

Δ Μακ. 11,23 Συ όμως, τύραννε, εφευρέτα βασανιστηρίων και εχθρέ των γνησίων πιστών, θα αποθάνης επισύρων συ ο ίδιος δια τον εαυτόν σου μέγαν τιμωρόν.

Δ Μακ. 11,24 έξ μειράκια καταλεύκαμέν σου την τυραννίδα·

Δ Μακ. 11,24 Εξ μικροί νέοι έχομεν καταλύσει και εξευτελίσει την τυραννικήν εξουσίαν σου.

Δ Μακ. 11,25 το γάρ μη δυναθηνάι σε μεταπίσαι τον λογισμόν ημών μήτε βιάσασθαι προς την μαιροφαγίαν ου κατάλυσίς εστί σου;

Δ Μακ. 11,25 Διότι το γεγονός ότι δεν ημπόρεσες να μεταπίσης τον λογισμόν μας και να μας αναγκάσης εις την γεύσιν των ακαθάρτων τροφών δεν αποτελεί τούτο κατάλυσιν της εξουσίας σου;

Δ Μακ. 11,26 το πυρ σου ψυχρόν ημίν, και άπονοι οι καταπέλται, και αδύνατος η βία σου.

Δ Μακ. 11,26 Το πυρ, που άναψες εναντίον μας, είναι δροσερόν δι' ημάς, ανώδυνοι είναι οι καταπέλται σου, ανίσχυρη η βία σου.

Δ Μακ. 11,27 ου γάρ τυράννου, αλλά θείου νόμου προεστήκασιν ημών οι δορυφόροι· διά τούτο ανίκητον έχομεν τον λογισμόν.

Δ Μακ. 11,27 Δεν μας απειλούν οι δορυφόροι του τυράννου, διότι παραστέκουν κοντά μας οι δορυφόροι του θείου Νομου. Δια τούτο έχομεν ανικητον το φρόνημα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Δ Μακ. 12,1 Ως δε και ούτος μακαρίως εναπέθανε καταβληθείς εις λέβητα, ο έβδομος παρεγίνετο πάντων νεώτερος.

Δ Μακ. 12,1 Όταν δε και αυτός έλαβε μακάριον θάνατον ριφθείς εις λέβητα, έφθασεν ο έβδομος, ο νεώτερος από όλους.

Δ Μακ. 12,2 ον κατοικτειρήσας ο τύραννος, καίπερ δεινώς υπό των αδελφών αυτού κακισθείς, ορών ήδη τα δεσμά περικείμενον,

Δ Μακ. 12,2 Ησθάνθη όμως ο τύραννος δι' αυτόν μεγάλην ευσπλαγχνίαν, μολονότι είχεν υποστή εκ μέρους των αδελφών του φοβερόν εξευτελισμόν.

Δ Μακ. 12,3 πησιότερον αυτόν μετεπέμψατο και παρηγορείν επειράτο λέγων·

Δ Μακ. 12,3 Και βλέπων αυτόν δεμέμον τον εκάλεσε πιο κοντά του και προσπαθούσε να τον πείση λέγων·

Δ Μακ. 12,4 της μόν των αδελφών σου απονοίας το τέλος οράς· διά γάρ απείθειαν στρεβλωθέντες τεθνήκασι· σύ δε, ει μόν μη πεισθείης, τάλας βασανισθείς και αυτός τεθνήξη πρό ώρας.

Δ Μακ. 12,4 "βλέπεις, ποίον υπήρξε το τέλος της ανοησίας των αδελφών σου. Εξ αιτίας της ανυπακοής των απεθαναν βασανισθέντες. Αλλά και συ, δυστυχισμένε, αν δεν υπακούσης, θα αποθάνης και ο ίδιος, πριν έλθη η ώρα σου, αφού προηγουμένως βασανισθής.

Δ Μακ. 12,5 πεισθείς δε φίλος έση και των επί της βασιλείας αφηγήση πραγμάτων.

Δ Μακ. 12,5 Αν όμως υπακούσης, θα γίνης, αγαπητός μου και θα λάβης ηγεμονικόν αξίωμα εις την διοίκησιν του κράτους μου".

Δ Μακ. 12,6 και ταύτα παρακαλών, την μητέρα του παιδός μετεπέμψατο, όπως αυτήν ελείσας τοσούτων υιών στερηθείσαν παρορμήσειεν επί την σωτήριον ευπείθειαν τον περιλειπούμενον.

Δ Μακ. 12,6 Και ενώ τον συνεβούλευεν έτσι, εκάλεσε την μητέρα του παιδιού με την ελπίδα, ότι αυτή θα λυπηθή τον εαυτόν της, που έχασε τόσα τέκνα, και θα παρορμήσει το απομένον εις αυτήν τέκνον να υπακούση, δια να σωθή από τον βασανισμόν.

Δ Μακ. 12,7 ο δε της μητρός τή εβραΐδι φωνή προτρεψαμένης αυτόν (ως ερούμεν μετά μικρόν ύστερον), απολύσατέ με, φησίν·

Δ Μακ. 12,7 Αυτός όμως έπειτα από την προτροπήν, την οποίαν του έκαμε η μητέρα του εις την εβραϊκήν γλώσσαν, (και δια την οποίαν θα ομιλήσωμεν αμέσως κατόπιν), είπε· "λύσατε τα δεσμά μου,

Δ Μακ. 12,8 είπω τι τώ βασιλεί και τοίς σύν αυτώ φίλοις πάσι.

Δ Μακ. 12,8 διότι έχω να αναφέρω κάτι στον βασιλέα και εις όλους τους φίλους, που είναι κοντά του".

Δ Μακ. 12,9 και επιχαρέντες ό τε βασιλεύς και οι σύν αυτώ μάλιστα επί τή επαγγελία του παιδός ταχέως έλυσαν αυτόν.

Δ Μακ. 12,9 Ο βασιλεύς και οι γύρω του εχάρησαν πάρα πολύ δια την δήλωσιν αυτήν του παιδιού και τον έλυσαν αμέσως.

Δ Μακ. 12,10 και δραμών επί πλησίον των τηγάνων έφη·

Δ Μακ. 12,10 'Αφου τότε αυτός έτρεξε πλησίον εις τα τηγάνια του βασανισμού έφωναξε·

Δ Μακ. 12,11 ανόσιε, φησίν, και πάντων των πονηρών ασεβέστατε τύραννε, ουκ ηδέσθης παρά του Θεού λαβών τα αγαθά και την βασιλείαν τους θεράποντας αυτού κατακτείναι και τους ευσεβείας ασκητάς στρεβλώσαι;

Δ Μακ. 12,11 "ανόητε και από όλους τους φαύλους ασεβέστατε τύραννε, δεν ησθάνθης εντροπήν μολονότι έλαβες πάρα του Θεού τα πλούτη και την βασιλείαν, να φονεύσης του υπηρέτας του και να υποβάλης εις μαρτύρια τους τηρητάς της ευσεβείας;

Δ Μακ. 12,12 ανθ ών ταμιεύεται σε η θεία δίκη πυκνοτέρω και αιωνίω πυρί και βασάνοις, αί εις όλον τον αιώνα ουκ ανήσουσί σε.

Δ Μακ. 12,12 Δια τούτο σε προορίζει η θεία δίκη δια σφοδρότερον πυρ και αιώνιον και δια βασανιστήρια, που δεν θα σε αφήσουν εις όλους τους αιώνας.

Δ Μακ. 12,13 ουκ ηδέσθης άνθρωπος ών, θηριωδέστατε, τους ομοιοπαθείς και εκ των αυτών γεγονότας στοιχείων γλωττοτομήσαι και τούτον κατακίσας τον τρόπον βασανίσαι;

Δ Μακ. 12,13 Συ, που, ενώ είσαι άνθρωπος, έγινες αγριώτατον θηρίον δεν ησθάνθης εντροπήν να κόψης τη γλώσσαν, να βασανίης και να κακοποιήσης κατ' αυτόν τον τρόπον ανθρώπους ομοίους σου, που έχουν πλασθή με το αυτά υλικά στοιχεία;

Δ Μακ. 12,14 αλλ οι μέν ευγενώς αποθανόντες επλήρωσαν την εις τον Θεόν ευσέβειαν,

Δ Μακ. 12,14 Αλλ' εκείνο μεν ωλοκλήρωσαν την ευσέβειαν προς το Θεόν με τον ευγενή θάνατόν των.

Δ Μακ. 12,15 σύ δε κακός κακώς οიმώξεις τους της αρετής αγωνιστάς αναιτίως αποκτείνας.

Δ Μακ. 12,15 Συ όμως, κακός καθώς είσαι, θα θρηνήση κακώς, διότι εφόνευσες αδικώς τους αδελφούς τους αθλητάς της αρετής".

Δ Μακ. 12,16 όθεν και αυτός αποθνήσκειν μέλλων έφη·

Δ Μακ. 12,16 Τέλος ενώ επρόκειτο να αποθάνη και αυτός συνεπλήρωσε·

Δ Μακ. 12,17 ουκ απαυτομολώ της των αδελφών μου αριστείας·

Δ Μακ. 12,17 "δεν θα γίνω λιποτάκτης στον αγώνα, στον οποίον ηρίστευσαν οι αδελφοί μου·

Δ Μακ. 12,18 επικαλούμαι δε τον πατρώον Θεόν, όπως ίλεως γένηται τώ γένει μου.

Δ Μακ. 12,18 παρακαλώ επί πλέον τον Θεόν των πατέρων μου να φανή εύσπλαγχνος στο έθνος μου

Δ Μακ. 12,19 σε δε και εν τώ νύν βίω και θανόντα τιμωρήσεται.

Δ Μακ. 12,19 Σε όμως και εις την παρούσαν κα εις την μέλλουσαν ζωήν θα τιμωρήση ο Θεός".

Δ Μακ. 12,20 και ταύτα κατευξάμενος, εαυτόν έριψε κατά των τηγάνων, και ούτως απέδωκε την ψυχήν.

Δ Μακ. 12,20 Και αφού διετύπωσε τους βαρείς αυτούς λόγους ερρίφθη μόνος του εις τα τηγάνια βασανισμού και έτσι παρέδωκε την ψυχήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Δ Μακ. 13,1 Ει δε τοίνυν των μέχρι θανάτου πόνων υπερεφρόνησαν οι επτά αδελφοί, συνομολογείται πανταχόθεν ότι αυτοδέσποτός εστι των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 13,1 Αν λοιπόν οι επτά αδελφοί περιεφρόνησαν τους θανασίμους αυτούς αγώνας, συνάγεται αυτό όλα αυτά τα στοιχεία ότι ο ευσεβής λογισμός είναι κυρίαρχος επί των παθών.

Δ Μακ. 13,2 ει γάρ τοίς πάθεισι δουλωθέντες εμιαροφάγησαν, ελέγομεν αν τούτοις αυτούς νενικησθαι

Δ Μακ. 13,2 Διότι, εάν έτρωγαν ακαθάρτους τροφάς υποδουλούμενοι εις τα πάθη, θα ελέγαμεν ότι αυτοί είχαν νικηθή από αυτά.

Δ Μακ. 13,3 νυνί δε ουχ ούτως, αλλά τώ επαινουμένω παρά Θεώ λογισμώ περιεγένετο των παθών.

Δ Μακ. 13,3 Εις την πραγματικότητα όμως δεν συμβαίνει αυτό, αλλά με τον λογισμόν, τον οποίον επαινεί ο Θεός ενίκησαν τα πάθη.

Δ Μακ. 13,4 ών ουκ έστι παριδείν την ηγεμονίαν της διανοίας· επεκράτησαν γάρ και πάθους και πόνων.

Δ Μακ. 13,4 Εις την περίπτωσι των επτά αδελφών είναι αδύνατον να παραβλέψωμεν την ηγεμονίαν της διανοίας.

Ανεδείχθησαν αυτοί νικηταί και του πάθους και των βασάνων.

Δ Μακ. 13,5 πώς ούν ουκ έστι τούτοις την της ευλογιστίας παθοκρατορίαν ομολογείν, οί των μέν διά πυρός αληθόνων ουκ επεστράφησαν;

Δ Μακ. 13,5 Πως, λοιπόν είναι δυνατόν να μη αναγαρίσωμεν ει αυτούς κυριαρχίαν του ορθού λογισμού επί των παθών, εις αυτούς, οι οποίοι δε απέφυγον τους πόνους, που προκαλεί το πυρ;

Δ Μακ. 13,6 καθάπερ γάρ προβλήτες λιμένων πύργοι τας των κυμάτων απειλὰς ανακόπτοντες γαληνὸν παρέχουσι τοῖς εἰσπλέουσι τον ὄρμον,

Δ Μακ. 13,6 Ὅπως οἱ κυματοθραύσται στους λιμένας ανακόπτον τας απειλὰς τῆς θαλάσσης καὶ ἐξασφαλίζουν γαλήνιον προσόρμησιν εἰς ὅσους εἰσέρχονται,

Δ Μακ. 13,7 οὕτως ἡ ἐπτάπυργος των νεανίσκων ευλογιστὶα τον τῆς ευσεβείας οχυρώσασα λιμένα την των παθῶν ἐνίκησεν ἀκολασίαν.

Δ Μακ. 13,7 ἔτσι καὶ οἱ ἐπτάπυργοι καλὸς λογισμὸς αυτῶν των νέων, ἀφού ἐξησφάλισε τον λιμένα τῆς ευσεβείας, ἐνίκησε την ἀχολασίαν των παθῶν.

Δ Μακ. 13,8 ἱερόν γάρ ευσεβείας στήσαντες χορόν παρεθάρσυνον ἀλλήλους λέγοντες·

Δ Μακ. 13,8 Ἀφού, δηλαδή, ἔστησαν τον ἱερόν χορόν τῆς πίστεως, ἐνεθάρρυναν οἱ ἕνας τον ἄλλον λέγοντες·

Δ Μακ. 13,9 ἀδελφικῶς ἀποθάνοιμεν ἀδελφοὶ περὶ τοῦ νόμου· μμησώμεθα τους τρεις τους ἐπὶ τῆς Ἀσσυρίας νεανίσκους, οἱ τῆς ἰσοπάλιδος καμίνου κατεφρόνησαν.

Δ Μακ. 13,9 “Ἀς ἀποθάνωμεν, ἀδελφοὶ, ἀδελφικῶς, πρὸς χάριν του Νομου, ἀς μμηθῶμεν τους τρεις παῖδας, που ἤθλησαν εἰς την Ἀσσυρίαν. Ἐκεῖνοι περιεφρόνησαν την ἰδίαν φοβεράν κάμινον.

Δ Μακ. 13,10 μὴ δειλανδρήσωμεν πρὸς την τῆς ευσεβείας ἀπόδειξιν.

Δ Μακ. 13,10 Ἀς μὴ φανώμεν ἄνδρες δειλοὶ εἰς την διακήρυξιν τῆς ευσεβείας”!

Δ Μακ. 13,11 καὶ οἱ μὲν, θάρρει, ἀδελφέ, ἔλεγεν· οἱ δε, ευγενῶς καρτέρησον,

Δ Μακ. 13,11 Ὁ ἕνας ἔλεγε· “θάρρος, ἀδελφέ”· οἱ ἄλλοι ὑπόμεινον ὡς γενναίους.

Δ Μακ. 13,12 οἱ δε, καταμνησθεὶς ἔλεγε· μνήσθητε πόθεν ἐστὲ ἢ τίνος πατρὸς χειρὶ σφαιγιασθῆναι διὰ την ευσεβείαν ὑπέμεινον Ἰσαάκ.

Δ Μακ. 13,12 Ὁ τρίτος ἔφερε ζωηρὰ εἰς την μνήμην του προγονικὰ ἄθλα καὶ ἔλεγεν· “ἐνθυμηθῆτε ἀπὸ ποίους κατὰγεσθε καὶ ἀπὸ ποίου πατρὸς χεὶρ εἶχε δεχθῆ, διὰ λόγους ευσεβείας νὰ σφαιγιασθῆ ὁ Ἰσαάκ”!

Δ Μακ. 13,13 εἰς δε ἕκαστος καὶ ἀλλήλους ομοῦ πάντες ἐφορῶντες φαιδροὶ καὶ μάλα θαρραλέοι, εαυτοῦς, ἔλεγον, τῷ Θεῷ ἀφιερῶσωμεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας τῷ δόντι τας ψυχὰς καὶ χηρῶσωμεν τῆ περὶ τον νόμον φυλακὴ τὰ σώματα.

Δ Μακ. 13,13 Ὁ καθένας δε καὶ ὅλοι μαζὴ παρατηροῦντες τους ἀδελφούς των, χαρούμενοι καὶ γεμάτοι θάρρος ἔλεγον· “ἀς ἀφιερῶσωμεν τας ψυχὰς μας στον Θεόν, που μας τας ἔδωσε. Καὶ ἀς διαθέσωμεν τὰ σώματά μας διὰ την τήρησιν του Νομου.

Δ Μακ. 13,14 μὴ φοβηθῶμεν τον δοκοῦντα ἀποκτέννειν τὸ σῶμα·

Δ Μακ. 13,14 Ἀς μὴ φοβηθῶμεν ἐκεῖνον, που ἔχει πάρει την ἀπόφασιν νὰ θανατώσῃ τὸ σῶμα.

Δ Μακ. 13,15 μέγας γάρ ψυχῆς ἀγὼν καὶ κίνδυνος ἐν αἰωνίῳ βασάνῳ κείμενος τοῖς παραβάσι την ἐντολήν του Θεοῦ.

Δ Μακ. 13,15 Διότι εἶναι μέγας οἱ ἀγῶν διὰ την ψυχὴν, ὅπως ἐπίσης μέγας εἶναι καὶ οἱ κίνδυνος, που ἀναμένει εἰς τὰ αἰώνια βασανιστήρια αὐτοῦς, που παραβαίνουσι την ἐντολήν του Θεοῦ.

Δ Μακ. 13,16 καθοπλισώμεθα τοιγαροῦν τῆ του θείου λογισμοῦ παθοκρατορία.

Δ Μακ. 13,16 Ἀς σπλισθῶμεν, λοιπόν, με την κυριαρχίαν του θείου λογισμοῦ ἐπάνω εἰς τὰ πάθη.

Δ Μακ. 13,17 οὕτως γάρ θανόντας ἡμᾶς Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ ὑποδέξονται εἰς τους κόλπους αυτῶν καὶ πάντες οἱ πατέρες ἐπαινέσουσι.

Δ Μακ. 13,17 Διότι ὅταν ἀποθάνωμεν κατ’ αὐτὸν τον τρόπον, θα μας ὑποδεχθῶν στους κόλπους των οἱ Ἀβραάμ, οἱ Ἰσαάκ καὶ οἱ Ἰακώβ καὶ θα μας ἐπαινέσουν ὅλοι οἱ πρόγονοί μας”.

Δ Μακ. 13,18 καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ των ἀποσπασμένων αυτῶν ἀδελφῶν ἔλεγον οἱ περιλειπόμενοι μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀδελφέ, μὴδὲ ψεύσῃ τους προαποθανόντας ἡμῶν ἀδελφούς.

Δ Μακ. 13,18 Εἰς τον καθένα δε ἀπὸ τους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἀπεσπάτο ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα των, ἔλεγον ὅσοι ἀπέμειναν ζωντανοὶ· “ἀδελφέ μας, μὴ μας ἰεντροπιάσῃς, μήτε νὰ ἀρνηθῆς τους ἀδελφούς μας, που ἀπέθανον πρὸ ολίγου”.

Δ Μακ. 13,19 οὐκ ἀγνοεῖτε δε τὰ τῆς ἀδελφότητος φίλτρα, ἀπερ ἡ θεία καὶ πάνσοφος πρόνοια διὰ των πατέρων τοῖς γενομένοις ἐμέρισε καὶ διὰ τῆς μητρῶας φυτεύσασα γαστρος,

Δ Μακ. 13,19 Δὲν σας εἶναι βεβαίως ἀγνωστον τὸ ἀδελφικὸν φίλτρον, τὸ ὁποῖον ἡ θεία καὶ πάνσοφος πρόνοια ἐμοίρασε διὰ των πατέρων εἰς τὰ τέκνα καὶ ἐφύτευσεν ἐντὸς των ψυχῶν των διὰ μέσου των μητρικῶν σπλάγγνων.

Δ Μακ. 13,20 ἐν ἡ τὸν ἴσον ἀδελφοὶ κατοικήσαντες χρόνον καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ πλασθέντες καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ἀυξηθέντες καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ψυχῆς τελεσφορηθέντες

Δ Μακ. 13,20 Εἰς αυτὰ οἱ ἐπτὰ ἀδελφοὶ εἶχον ἀλληλοδιαδόχως κατανοήσει ἐπὶ ἴσον χρονικὸν διάστημα καὶ ἐμορφοποιήθησαν καὶ ἠυξήθησαν ἀπὸ τὸ ἴδιον αἷμα καὶ ἐτελειοποιήθησαν, ἀφού ἔλαβαν την ἰδίαν ψυχὴν.

Δ Μακ. 13,21 καὶ διὰ των ἴσων ἀποτεχθέντες χρόνων καὶ ἀπὸ των αυτῶν γαλακτοποτοῦντες πηγῶν, ἀφ’ ὧν συστρέφονται ἐναγκαλισμάτων φιλάδελφοι ψυχαί·

Δ Μακ. 13,21 Ἐγεννήθησαν ἐπειτα ἀπὸ ἴσον χρόνον κυοφορίας καὶ ἐθήλασαν τὸ γάλα ἀπὸ τας αυτὰς πηγὰς, ἀπὸ τας ὁποῖας τρέφονται σφικταγκαλιασμένοι φιλάδελφοι ὑπάρξεις.

Δ Μακ. 13,22 καὶ αὐξόντες σφοδρότερον διὰ τῆς συντροφίας καὶ τῆς καθ ἡμέραν συνηθείας καὶ τῆς ἄλλης παιδείας καὶ τῆς ἡμετέρας ἐν νόμῳ Θεοῦ ἀσκήσεως.

Δ Μακ. 13,22 Καὶ ἀκόμη περισσότερον ἐμεγάλωσαν καὶ ἐμορφώθησαν με την συντροφίαν, με την καθημερινὴν συναναστροφὴν, με την ἄλλην ἀγωγήν καὶ μόρφωσιν, ὅπως καὶ με την ἰδιαιτέραν γνῶσθῃ εἰς ἡμᾶς ἀσκήσιν στον Νομον του Θεοῦ

Δ Μακ. 13,23 οὕτως δὴ τοῖνυν καθεστηκυίας συμπαθοῦς τῆς φιλαδελφίας, οἱ ἐπτὰ ἀδελφοὶ συμπαθέστερον ἔσχον την πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν.

Δ Μακ. 13,23 Ἀφού κατ’ αὐτὸν τον τρόπον ἐδέθη ἀκόμη στενώτερον ἡ ἀγάπη των ὡς ἀδελφῶν, οἱ ἐπτὰ ἀδελφοὶ ἠσθάνθησαν περισσότερον ἀλληλέγγυον την μεταξύ των ὁμόνοιαν.

Δ Μακ. 13,24 νόμῳ γάρ τῷ αὐτῷ παιδευθέντες καὶ τας αυτὰς ἐξασκήσαντες ἀρετὰς καὶ τῷ δικαίῳ συντραφέντες βίῳ, μάλλον εαυτοῦς ἠγάπων.

Δ Μακ. 13,24 Ἐπειδὴ ἐπαιδαγωγήθησαν δηλαδή, με τον αὐτὸν Νομον καὶ ἠσκησαν τας αυτὰς ἀρετὰς καὶ ἀνετρέψαν μαζὴ εἰς ἀτμόσφαιραν δικαίου βίου, ἀγαπούσαν περισσότερον οἱ ἕνας τον ἄλλον

Δ Μακ. 13,25 η γάρ ομοζήλια της καλοκαγαθίας επέτεινεν αυτών την προς αλλήλους εύνοιαν και ομόνοιαν.
Δ Μακ. 13,25 Ο κοινός ζήλος δια την αρετήν ενίσχυε την μεταξύ των αγάπην και ομόνοιαν
Δ Μακ. 13,26 σὺν γάρ τῇ ευσεβείᾳ ποθεινότεραν αυτοῖς κατεσκεύαζον την φιλαδελφίαν.
Δ Μακ. 13,26 Διότι μαζί με την ευσέβεια η περισσότερον ποθητή αρετή δι' αυτούς ἦτο η αδελφική αγάπη.
Δ Μακ. 13,27 ἀλλ ὅμως και περί της φύσεως και της συνηθείας και των της αρετῆς ἠθῶν τα της αδελφότητος αυτοῖς φίλτρα συναυξόντων, ἀνέσχοντο διά την ευσέβειαν τους αδελφούς οι υπολελειμμένοι, τους καταικιζομένους ορώντες μέχρι θανάτου βασανιζομένους.
Δ Μακ. 13,27 Αλλά, μολοντί η φύσις και η συναναστροφή και ο ενάρετος βίος ενίσχυαν τα φίλτρα της αδελφούσης των, εύρισκαν την δύναμιν, ὥστε ὅσοι κάθε φοράν ἀπέμεναν να βλέπουν με εγκαρτέρησιν τους ακρωτηριασμένους αδελφούς των να βασανίζονται μέχρι θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Δ Μακ. 14,1 Προσέτι και επί τον αικισμὸν εποτρύνοντες, ὡς μη μόνον των αληθδόνων περιφρονῆσαι αυτούς, ἀλλά και των της των αδελφῶν φιλαδελφίας παθῶν κρατήσαι.
Δ Μακ. 14,1 Και οχι μόνον αυτό· ἀλλά και τους παρότρυναν εις μαρτύριον, ὥστε οχι μόνον να περιφρονῆσουν αυτό και τας αληθδόνας, ἀλλά και να κυριαρχήσουν· και επί του συναισθήματος της στοργῆς προς τους αδελφούς.
Δ Μακ. 14,2 ὦ βασιλέως λογισμοὶ βασιλικώτεροι και ελευθέρων ελευθερώτεροι.
Δ Μακ. 14,2 ὦ σκέψεις, βασιλικώτεραι ἀπὸ σκέψεις Βασιλέως και πλέον ελεύθεραι ἀπὸ ελευθέρους ανθρωπῶν!
Δ Μακ. 14,3 ὦ ιεράς και ευαρμοστοῦ περί της ευσεβείας των ἐπτὰ αδελφῶν συμφωνίας.
Δ Μακ. 14,3 ὦ ιερά και εὐαρμοστός συμφωνία περί ευσεβείας των ἐπτὰ αδελφῶν!
Δ Μακ. 14,4 οὐδεὶς εκ των ἐπτὰ μειρακίων εδειλίασεν οὐδέ προς τον θάνατον ὠκνησεν,
Δ Μακ. 14,4 Κανείς ἀπὸ τους ἐπτὰ μικροὺς νέους δεν εδείλιασεν, οὔτε ἐδίστασε προ του θανάτου.
Δ Μακ. 14,5 ἀλλὰ πάντες ὡσπερ ἐπ' αθανασίας οδὸν τρέχοντες, ἐπὶ τον διά των βασάνων θάνατον ἐσπευδον.
Δ Μακ. 14,5 Αλλά ὅλοι, ὡσάν να ἔτρεχαν ἐπάνω εις την οδὸν της αθανασίας, ἐσπευδαν προς τον μαρτυρικὸν θάνατον.
Δ Μακ. 14,6 καθάπερ γάρ χεῖρες και πόδες συμφῶνως τοῖς της ψυχῆς ἀφηγήμασιν κινούνται, οὕτως οι ιεροὶ μείρακες ἐκεῖνοι ὡς ὑπὸ ψυχῆς μίας της αθανάτου της ευσεβείας κινούμενοι προς τον ὑπὲρ αὐτῆς συνεφώνησαν θάνατον.
Δ Μακ. 14,6 Ὅπως τα χεῖρια και τα πόδια κινούνται σύμφωνα με τα παρορμήματα της ψυχῆς, ἔτσι και οι ιεροὶ ἐκεῖνοι νέοι, ὡσάν να ἐκινούντο ἀπὸ μίαν ψυχήν, ἀπὸ ἓνα κοινόν φρόνημα της αθανάτου πίστεως, ἀπεδέχθησαν ὅλοι ἀμοφῶνως τον προς χάριν αὐτῆς θάνατον.
Δ Μακ. 14,7 ὦ πανάγιε συμφῶνων αδελφῶν εβδομάς καθάπερ γάρ ἐπτὰ της κοσμοποιῆας ἡμέραι περί την ευσέβειαν,
Δ Μακ. 14,7 ὦ παναγία ἐπτὰ ὁμοφῶνων αδελφῶν! Ὅπως ἀναφέρονται εις την πίστιν μας ἐπτὰ ἡμέραι της δημιουργίας,
Δ Μακ. 14,8 οὕτως περί την εβδομάδα χορευόντες οι μείρακες ἐκύκλουν τον των βασάνων φόβον καταλύοντες.
Δ Μακ. 14,8 ἔτσι και οι νέοι ἐχόρευαν γύρω ἀπὸ την ἐπτάδα κύκλειον χορόν και ἀπεδίωκον τον φόδον των βασάνων!
Δ Μακ. 14,9 νῦν ἡμεῖς ἀκούοντες την θλίψιν των νεανιῶν ἐκείνων φρίττομεν· οι δε ου μόνον ορώντες, ἀλλ οὐδέ μόνον ἀκούοντες τον παραχρήμα ἀπειλῆς λόγον, ἀλλά και ἀσχοντες ἐνεκαρτέρου, και τούτο ταῖς διά πυρός οδύνας·
Δ Μακ. 14,9 Ἡμεῖς ἀκούοντες τώρα το φρικτόν μαρτύριον των νέων ἐκείνων αισθανόμεθα φρίκην. Ἐκεῖνοι ὅμως εδεικνουν ἐγκαρτέρησιν οχι μόνον βλέποντες, οχι μόνον ἀκούοντες την διαταγήν, που την στιγμὴν ἐκείνην τους ἀπειλοῦσε, ἀλλά και υποφέροντες αὐτήν και μάλιστα τας οδύνας του πυρός,
Δ Μακ. 14,10 ὦν τι ἀν γένοιτο ἐπαλγέστερον; οξεία γάρ και σύντομος ἡ τού πυρός οὐσα δύναμις ταχέως διέλυε τα σώματα. -
Δ Μακ. 14,10 ἀπὸ τας ὁποίας τι ἄλλο ἀλγεινότερον ἠμπορεῖ να γίνῃ; Διότι ἡ δύναμις του πυρός, ὅπως εἶναι σφόδρα και σύντομος, διέλυε ταχέως τα σώματα.
Δ Μακ. 14,11 Καὶ μη θαυμαστὸν ἡγείσθε, εἰ ο λογισμὸς περιεκράτησε των ἀνδρῶν ἐκείνων ἐν ταῖς βασάνοις, ὅπου γε και γυναικὸς νούς πολυτροπωτέρων ὑπερεφρόνησεν αληθδόνων·
Δ Μακ. 14,11 Και μη θεωρεῖτε ἄξιον θαυμασμοῦ, ἐάν ο λογισμὸς ἐστήριξε τους ἀνδρας ἐκείνους ἐν τῷ μέσω των μαρτυριῶν, ὅπου και γυναικὸς καρδιά περιεφρόνησε ποικιλωτέρους πόνους.
Δ Μακ. 14,12 ἡ μήτηρ γάρ των ἐπτὰ νεανίσκων ἐκείνων ὑπήνεγκε τας ἐφ' ἐνὶ ἐκάστῳ των τέκνων στρέβλας.
Δ Μακ. 14,12 Ἡ μητέρα, δηλαδή, των ἐπτὰ ἐκείνων νέων ὑπέφερε τας στρεβλώσεις, που ἐφηρμόζοντο στο καθένα ἀπὸ τα τέκνα της.
Δ Μακ. 14,13 θεωρεῖτε δε πῶς πολὺπλοκὸς ἐστὶν ἡ της φιλοτεκνίας στοργή· ἔλκουσα πάντα προς την των σπλάγχων συμπάθειαν,
Δ Μακ. 14,13 Βλέπετε, λοιπόν, πόσον πολυμερῆς εἶναι ἡ προς τα τέκνα φιλοστοργία, ἡ χρησιμοποιούσα τα πάντα ἀπὸ συμπάθειαν προς τους καρπούς των σπλάγχων.
Δ Μακ. 14,14 ὅπου γε και τα ἄλογα ζῶα ὁμοίαν την εις τα ἐξ αὐτῶν γεννώμενα συμπάθειαν και στοργὴν ἔχει τοῖς ἀνθρώποις.
Δ Μακ. 14,14 Ἐτσι και τα ἄλογα ζῶα ἔχουν αγάπην και στοργὴν προς τα τέκνα των ὁμοίαν προς την των ἀνθρώπων.
Δ Μακ. 14,15 και γάρ των πετεινῶν τα μὲν ἡμέρα κατὰ τας οἰκίας οροφοιτοῦντα προασπίζει των νεοσσῶν,
Δ Μακ. 14,15 Ἐκ των πτηνῶν π. χ. τα ἡμέρα, που ζουν εις τας κατοικίας των ἀνθρώπων, ὑπερασπίζονται τους νεοσσούς των.
Δ Μακ. 14,16 τα δε κατὰ τας κορυφὰς ορέων και φαράγγων ἀπορώγας και δένδρων σπᾶς και τας τούτων ἀκρας ἐννοσοποιησάμενα ἀποτίκτει και τον προσιόντα κωλύει·
Δ Μακ. 14,16 Ὅσα δε ζουν εις τας κορυφὰς των ορέων, εις τας σχισμάς των βράχων, εις των δένδρων τας σπᾶς ἡ τας κορυφὰς, κἀμνον ἐκεῖ τας φωλεὰς των. Γεννοῦν και ἐμποδίζουν, ὅποιον θέλει να πλησίασῃ ἐκεῖ.
Δ Μακ. 14,17 εἰ δε και μη δύναντο κωλύειν, περιϋπτάμενα κυκλόθεν αὐτῶν αλγούντα τῇ στοργῇ, ἀνακαλούμενα τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, καθ' ὃν δύναται τρόπον βοηθεῖ τοῖς τέκνοις.
Δ Μακ. 14,17 Ἄν δε τύχη και δεν ἠμποροῦν να τον ἐμποδίσουν, πετοῦν γύρω-γύρω ἀπὸ τα μικρὰ των υποφέροντα ἐξ αἰτίας της στοργῆς των. Τα καλοῦν με τας φωνὰς των και βοηθοῦν τα τέκνα των με ὁποιοδήποτε τρόπον ἠμποροῦν.
Δ Μακ. 14,18 και τι δεῖ την διά των ἀλόγων ζῶων ἐπιδεικνῦναι την προς τα τέκνα συμπάθειαν;

Δ Μακ. 14,18 Και τι χρειάζεται να παρουσιάζωμεν την προς τα τέκνα συμπάθειαν των αλόγων ζώων;

Δ Μακ. 14,19 όπου γε και μέλισσαι περί τον της κηρογονίας καιρόν επαμύνονται τους προϊόντας και καθάπερ σιδήρω τώ κέντρω πλήσσοι τους προϊόντας τή νοσσία αυτών και επαμύνουσιν έως θανάτου;

Δ Μακ. 14,19 Όταν και αι μέλισσαι κατά την εποχήν της κατασκευής των κηρήθρων αποκρούουν τους πλησιάζοντας, και σαν με σιδερένιο όπλον, με το κεντρί των, κτυπούν τους προσερχομένους εις την κυψέλην των και αμύνονται μέχρι θανάτου;

Δ Μακ. 14,20 αλλ ουχί την τού Αβραάμ ομόψυχον των νεανιών μητέρα μετεκίνησε συμπάθεια των τέκνων.

Δ Μακ. 14,20 Την ισόψυχον προς τον Αβραάμ μητέρα των νέων δεν εκλόνησεν η προς τα τέκνα αγάπη, ώστε να καμφθή προ του μαρτυρίου των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Δ Μακ. 15,1 Ω λογισμέ τέκνων παθών τύραννε και ευσέβεια μητρί τέκνων ποθεινότερα.

Δ Μακ. 15,1 Ω λογισμέ: Που κυριαρχείς επί του μητρικού πάθους προς τα τέκνα, και ω ευσέβεια, περισσότερον ποθητή εις την μητέρα από τα τέκνα!

Δ Μακ. 15,2 μήτηρ δυοίν προκειμένων, ευσεβείας και της των επτά υιών σωτηρίας προσκαίρου κατά την τού τυράννου υπόσχεσιν,

Δ Μακ. 15,2 Δυο πράγματα είχαν εμπρός της η μητέρα, την ευσέβειαν και την, πρόσκαιρον άλλως τε, σωτηρίαν των επτά παιδιών της, σύμφωνα με την υπόσχεσιν του τυράννου.

Δ Μακ. 15,3 την ευσέβειαν μάλλον ηγάπησε την σώζουσιν εις αιώνιον ζώην κατά Θεόν.

Δ Μακ. 15,3 Ηγάπησεν όμως περισσότερον την ευσέβειαν, που σώζει εις την κατά Θεόν αιωνίαν ζωήν.

Δ Μακ. 15,4 ώ τίνα τρόπον ηθολογήσασαι, φιλότεκνα γονέων πάθη. ψυχής τε και μορφής ομοιότητα εις μικρόν παιδός χαρακτήρα θαυμάσιον εναποσφραγίζομεν, μάλιστα διά το των παθών τοίς γεννηθείσι τας μητέρας των πατέρων καθιστάται συμπαθεστέρας.

Δ Μακ. 15,4 Πως να εμβαθύνω στο ήθος και να ερμηνεύσω το πάθος της φιλοστοργίας των γονέων προς τα τέκνα; Την ομοιότητα της ψυχής αλλά και του σώματος εγχαράττομεν και αποθέτομεν κατά θαυμάσιον τρόπον στου μικρού παιδιού τον χαρακτήρα. Αλλά αι μητέρες γίνονται εις των παιδιά των συμπαθεστέραι από τους πατέρας δια την έντασιν ακριβώς της συμπαθείας των προς αυτά.

Δ Μακ. 15,5 όσο γάρ και ασθενόψυχοι και πολυγονώτεροι υπάρχουν αι μητέρες, τοσούτον μάλλον εισι φιλοτεκνότεραι.

Δ Μακ. 15,5 Διότι όσον περισσότερον συνδυάζουν την ψυχικήν ευαισθησίαν και την πολυτεκνίαν αι μητέρες, τόσον περισσότερον είναι και φοιλότεκνοι.

Δ Μακ. 15,6 πασών δε των μητέρων εγένετο η των επτά παιδών μήτηρ φιλοτεκνότερα, ήτις επτά κυοφορίας την προς αυτούς επιφυτευομένη φιλοστοργίαν

Δ Μακ. 15,6 Από όλας όμως τας μητέρας η μητέρα των επτά αυτών νέων ανεδείχθη περισσότερον φιλότεκνος, η οποία με επτά κυοφορίας επιθύησε την έμφυτον φιλοστοργίαν της προς αυτούς

Δ Μακ. 15,7 και διά πολλάς τας καθ έκαστον αυτών ωδίνας ηναγκασμένη την εις αυτούς έχειν συμπάθειαν,

Δ Μακ. 15,7 και τρόπον τινά ηναγκάσθη να τρέφη συμπάθειαν προς αυτούς και δια τους πόνους τοι τοκετού, που εδοκίμασε δια τον καθένα από αυτούς.

Δ Μακ. 15,8 διά τον προς τον Θεόν φόβον υπερέιδη την των τέκνων πρόσκαιρον σωτηρίαν.

Δ Μακ. 15,8 Εδειξεν εν τούτοις αδιαφορίαν δια την πρόσκαιρον σωτηρία των παιδιών της, εξ αιτίας της ευλαβείας της προς τον Θεόν.

Δ Μακ. 15,9 ου μην δε, αλλά και διά την καλοκαγαθίαν των υιών και την προς τον νόμον αυτών ευπείθειαν μείζω την εν αυτοίς έσχε φιλοστοργίαν.

Δ Μακ. 15,9 Επί πλέον δε και δια την αρετήν, που είχαν τα παιδιά της και δια την υπακοήν των στους νόμους απέκτησε μεγαλυτέραν την προς αυτούς φιλοστοργίαν.

Δ Μακ. 15,10 δίκαιοι τε γάρ ήσαν και σώφρονες και ανδρείοι και μεγαλόψυχοι και φιλάδελφοι και φιλομήτορες ούτως, ώστε και μέχρι θανάτου τα νόμιμα φυλάσσοντας πείθεσθαι αυτήν.

Δ Μακ. 15,10 Διότι ήσαν δίκαιοι σώφρονες, γενναίοι, μεγαλόψυχοι, φιλάδελφοι, φιλομήτορες τόσον πολύ, ώστε να υπακούουν εις αυτήν μέχρι θανάτου κα να φυλάσσουν τας εντολάς του Νομου

Δ Μακ. 15,11 αλλ όμως καιπερ τοσούτων όντων των περί φιλοτεκνίαν εις συμπάθειαν ελκόντων την μητέρα, επ ουδενός αυτών τον λογισμόν αυτής αι παμποίκιοι βάσανοι ίσχυσαν μεταστρέψαι,

Δ Μακ. 15,11 Αλλ' όμως, ενώ ήσαν τόσον πολλά τα κίνητρα της φιλοστοργίας που ωδήγησα την μητέρα στο να συμπάσχη μαζί με τα παιδιά της, δια κανένα από αυτά δεν ηπόρθεσαν τα πολυειδή βασανιστήρια μεταβάλουν τον λογισμόν της.

Δ Μακ. 15,12 αλλά και καθ ένα παιδα και ομού πάντας η μήτηρ επί τον υπέρ της ευσεβείας προετρέπετο θάνατον.

Δ Μακ. 15,12 Αλλά κάθε παιδί ιδιαίτερος και όλα μαζί τα προέτρπεν η μητέρα στον θάνατον υπέρ της ευσεβείας.

Δ Μακ. 15,13 ώ φύσις ιερά και φίλτρα γονέων και γένεσις φιλόστοργε και τροφεία και μητέρων αδάμαστα πάθη.

Δ Μακ. 15,13 Ω ιερά φύσις φίλτρον των γονέων, γέννησις διαποτισμένη από στοργήν, ανατροφή και συναισθήματα αδάμαστα των μητέρων!

Δ Μακ. 15,14 καθ ένα στρεβλούμενον και φλεγόμενον ορώσα μήτηρ, ου μετεβάλλετο διά την ευσέβειαν.

Δ Μακ. 15,14 Έβλεπε το καθένα από τα παιδιά της, να υφίσταται στρεβλώσεις και να καίεται και εν τούτοις δεν μετέβαλλε τρόπον· και τούτο χάριν της ευσεβείας.

Δ Μακ. 15,15 τας σάρκας των τέκνων εώρα περι το πύρ τηκομένας και τους των ποδών και χειρών δακτύλους επί γης σπαιροντας και τας των κεφαλών μέχρι των περι τα γένηια σάρκας ώσπερ προσώπεια προκειμένας.

Δ Μακ. 15,15 Έβλεπε τας σάρκας των παιδιών της να λυώνουν εις τας φλόγας του πυρός, τα δάκτυλα των χειρών και των ποδών να ασπαιρου κατά γης και τας σάρκας από την κόμην μέχρι των γενείων να προεξέχουν ως προσώπειον.

Δ Μακ. 15,16 ώ πικροτέρων μέν νύν μήτηρ πόνων πειρασθείσα ήπερ των επ αυτοίς ωδίνων.

Δ Μακ. 15,16 Ω μήτηρ, που εδοκίμασες τώρα πικρότερους πόνους από τους πόνους του τοκετού!

Δ Μακ. 15,17 ώ μόνη γύναι την ευσέβειαν ολόκληρον αποκνήσασα.

Δ Μακ. 15,17 Ω μόνη γυναίκα, που εγέννησες το σύνολο της ευσεβείας,

Δ Μακ. 15,18 ου μετέτρεψέ σε πρωτότοκος αποπνέων, ουδέ δεύτερος εις σε οικτρών βλέπων εν βασάνοις, ουδέ τρίτος αποψύχων,

Δ Μακ. 15,18 δεν μετέτρεψε το ήθος σου ο πρωτότοκος παραδίδων την ψυχήν, ούτε ο δευτερότοκος που εν μέσω των μαρτυριών του έστρεψε σπαρακτικό προς σε το βλέμμα, ούτε ο τρίτος παραδίδων την ψυχήν.

Δ Μακ. 15,19 ουδέ τους οφθαλμούς ενός εκάστου θεωρούσα ταυρηδόν επί των βασάνων ορώντας τον εαυτών αικισμόν και τους μυκτήρας προσημειωμένους αυτών τον θάνατον, ουκ έκλαυσας.

Δ Μακ. 15,19 Ούτε εθρήνησες, καθώς παρατηρούσες τον καθένα εις τα μάτια ατενώς, καθ' ον χρόνον και εκείνοι ευρισκόμενοι επάνω εις τα όργανα του βασανισμού έβλεπαν τον σπαραγμόν του σώματός των, ούτε εκάμφθης βλέπουσα το στόμα των, που προεδήλωνε τον επερχόμενον θάνατόν των.

Δ Μακ. 15,20 επί σαρκί τέκνων ορώσα σάρκας τέκνων αποκαιομένας και επί χερσί χείρας αποτεμομένας και επί κεφαλαίς κεφαλάς αποδειροτομουμένας και επί νεκρούς νεκρούς πίπτοντας και πολυάνδριον ορώσα των τέκνων το χορείον διά των βασάνων, ουκ εδάκρυσας.

Δ Μακ. 15,20 Αν και έβλεπες τας σάρκας των τέκνων σου επάνω εις τας σάρκας των άλλων τέκνων σου να καίονται, και επάνω εις τα χέρια άλλα χέρια να κόπτονται και επάνω εις τας κεφαλάς άλλας κεφαλάς να γδέρνονται και να αποκόπτονται και επάνω εις νεκρούς να πίπτουν άλλοι νεκροί, αν και έβλεπες να μετατρέπεται δια των βασανιστηρίων εις πολυάνδριον μνήμα ο χορός των τέκνων σου, συ δεν εδάκρυσες.

Δ Μακ. 15,21 ουχ ούτως σειρήνιοι μελωδίαι, ουδέ κύκνιοι προς φιληκοΐαν φωναί τους ακούοντας εφέλκονται, ως τέκνων φωναί μετά βασάνων μητέρα φωνούντων.

Δ Μακ. 15,21 Αι μελωδίαι των σειρήνων, τα άσματα των κύκνων δεν ασκούν τόσην έλξιν εις την ακοήν εκείνων, που τα ακούουν, όσον αι φωναί των παιδιών, τα όποια εν τω μέσω των βασάνων των επικαλούνται την μητέρα!

Δ Μακ. 15,22 ηλίκαϊς και πόσαις τότε η μήτηρ των υιών βασανιζομένων τροχοίς τε και καυτηρίοις εβασανίζετο βασάνοις;

Δ Μακ. 15,22 Με πόσον πολλά και μεγάλα βασανιστήρια εβασανίζετο τότε η μητέρα, όταν τα τέκνα της υπέφεραν επάνω στους τροχούς και τας εσχάρας!

Δ Μακ. 15,23 αλλά τα σπλάγχνα αυτής ο ευσεβής λογισμός εν αυτοίς τοίς πάθεσιν ανδρειώσας επέτεινε την πρόσκαιρον φιλοτεκνίαν παριδείν.

Δ Μακ. 15,23 ΑΛΛ' ο ευσεβής λογισμός ανδρειωθείς, μέσα ακριβώς εις τα βασανιστήρια εδυνάμωσε την καρδίαν της, ώστε να παραβλέψη την πρόσκαιρον προς τα τέκνα στοργήν.

Δ Μακ. 15,24 καίπερ επτά τέκνων ορώσα απώλειαν και την των στρεβλών πολύπλοκον ποικιλίαν, απάσας η γενναία μήτηρ εξέλυσε διά την προς Θεόν πίστιν.

Δ Μακ. 15,24 Αν και είχε προ των οφθαλμών της την απώλειαν επτά τέκνων και την πολύπλοκον ποικιλίαν των βασανιστηρίων, όλα η γενναία μήτηρ τα υπερέβη χάρις εις την πίστιν της προς τον Θεόν.

Δ Μακ. 15,25 καθάπερ γάρ εν βουλευτηρίω τή εαυτής ψυχή δεινούς ορώσα συμβούλους, φύσιν και γένεσιν και φιλοτεκνίαν και τέκνων στρέβλας,

Δ Μακ. 15,25 Περικλείει η μητέρα μέσα εις την ψυχήν της, ωσάν εις βουλευτήριον, φοβερούς συμβούλους, την φύσιν, την γέννησιν, την στοργήν προς τα τέκνα και των τέκνων τα βασανιστήρια.

Δ Μακ. 15,26 δύο ψήφους κρατούσα μήτηρ, θανατηφόρον τε και σωτήριον, υπέρ τέκνων

Δ Μακ. 15,26 Και κρατούσα δύο ψήφους, την ψήφον του θανάτου και την ψήφον της σωτηρίας,

Δ Μακ. 15,27 ουκ επέγνω την σώζουσιν επτά υιούς προς ολίγον χρόνον σωτηρίαν,

Δ Μακ. 15,27 δεν έρριψε προς χάριν των τέκνων της την ψήφον, που θα έσωζεν επ' ολίγον μόνον χρόνον τους επτά υιούς,

Δ Μακ. 15,28 αλλά της θεοσεβούς Αβραάμ καρτερίας η θυγάτηρ εμνήσθη.

Δ Μακ. 15,28 αλλ' έφερεν στον νουν της, η θυγάτηρ αυτή του Αβραάμ, την ευσεβή καρτερίαν του προπάτορος.

Δ Μακ. 15,29 ώ μήτηρ έθνους, έκδικε τού νόμου και υπερασπίστρια της ευσεβείας και τού διά σπλάγχων αγώνος αθλοφόρε

Δ Μακ. 15,29 Ω μητέρα ολοκλήρου έθνους, εκδικήτρια του Νομου και πρόμαχε της ευσεβείας, αθλοφόρε στον αγώνα της καρδιάς!

Δ Μακ. 15,30 ώ αρένων προς καρτερίαν γενναιοτέρα και ανδρών προς υπομονήν ανδρειότερα.

Δ Μακ. 15,30 Ω γενναιοτέρα, συ ως προς την, καρτερίαν από το άρρεν φύλον, ανδρειότερα από τους άνδρας ως προς την υπομονήν!

Δ Μακ. 15,31 καθάπερ γάρ η Νώε κιβωτός εν τώ κοσμοπληθεί κατακλυσμώ κοσμοφορούσα καρτερώς υπήνεγκε τους κλύδωνας,

Δ Μακ. 15,31 Όπως η κιβωτός του Νώε κατά τον κατακλυσμόν, που κατέστρεψε τον κόσμο, φέρουσα τον κόσμο, μέσα της, υπέφερε ακλονήτως τα κύματα,

Δ Μακ. 15,32 ούτως σύ, η νομοφύλαξ, πανταχόθεν εν τώ των παθών περιαντλουμένη κατακλυσμώ και καρτεροίς ανέμοις, ταίς των υιών βασάνοις συνεχομένη γενναίως υπέμεινας τους υπέρ της ευσεβείας χειμώνας.

Δ Μακ. 15,32 έτσι και συ, η φρουρός του Νομου. Ενώ από όλα τα σημεία εδέχεσο κτυπήματα εξαντλητικά εν τω μέσω του κατακλυσμού των οδυνών, και ενώ εκτυπάσο ακόμη από τα δεινά των τέκνων σου, ωσάν από ισχυρούς ανέμους, υπέμεινες με γενναιότητα την τρικυμίαν χάριν της ευσεβείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Δ Μακ. 16,1 Ει δε τοίνυν και γυνή και γηραιά και επτά παιδων μήτηρ υπέμεινε τας μέχρι θανάτου βασάνους ορώσα των τέκνων, ομολογουμένας αυτοκράτωρ εστί των παθών ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 16,1 Εάν, λοιπόν, μία γηραιά γυναίκα, μητέρα επτά τέκνων, είχε την αντοχή να βλέπη τα μέχρι θανάτου μαρτύρια των παιδιών της, αυτό μαρτυρεί, πρέπει να ομολογήσωμεν, ότι κυρίαρχος επάνω εις τα πάθη είναι ο ευσεβής λογισμός.

Δ Μακ. 16,2 απέδειξα ούν ότι ου μόνον των παθών άνδρες επεκράτησαν, αλλά και γυνή των μεγίστων βασάνων υπερεφρόνησε.

Δ Μακ. 16,2 Απέδειξα, λοιπόν, ότι δεν εκυριάρχησαν άνδρες μόνον επάνω εις τα πάθη, αλλά ακόμη και μία γυναίκα

περιεφρόνησε τα μέγιστα βασανιστήρια.

Δ Μακ. 16,3 και ουχ ούτως οι περί τον Δανιήλ λέοντες ήσαν άγριοι, ουδέ η κατά τον Μισαήλ εκφλεγόμενη κάμινος λαβροτάτω πυρί, ως η της φιλοτεκνίας περιέκαιεν εκείνην φύσις, ορώσαν αυτής ούτως ποικίλως τους επτά υιούς βασανιζομένους.

Δ Μακ. 16,3 Δεν ήσαν τόσον άγριοι οι λέοντες, που περιεκύκλωσαν τον Δανιήλ, ούτε η κάμινος που είχε πυρακτωθή εναντίον του Μισαήλ με σφοδρότατον πυρ, όσον το πυρ της φιλοτεκνίας που περιέφλεγεν εκείνην, καθώς έβλεπε με τόσον περιτέχνα βασανιστήρια να βασανίζονται τα παιδιά της.

Δ Μακ. 16,4 αλλά τώ λογισμώ της ευσεβείας κατέσβεσε τσαούτα και τηλικαύτα πάθη η μήτηρ.

Δ Μακ. 16,4 Η μητέρα αυτή κατέσβεσεν όλας τας πολυειδέις οδύνας με τον λογισμόν της εύσε βείας.

Δ Μακ. 16,5 και γάρ τούτο επιλογίσασθε, ότι ει δειλόψυχος ήν η γυνή, καίπερ μήτηρ ούσα, ωλοφύρετο αν επ αυτοίς και ίσως αν ταύτα ούτως είπεν·

Δ Μακ. 16,5 Από τα ανώτερα βγάλατε τούτο το συμπέρασμα· εάν η γυναίκα είχε δειλήν ψυχήν, μητέρα καθώς ήτο, θα εθρηνούσε δια την θανάτωσιν των παιδιών της και θα ωμιλούσεν ίσως ως εξής·

Δ Μακ. 16,6 ώ μελέα έγωγε και πολλάκις τρισαθλία ήτις επτά παιδας τεκούσα ουδενός μήτηρ γεγένημαι.

Δ Μακ. 16,6 "Ω δυστυχισμένη εγώ και τρις και πολλάκις αθλία! Επτά παιδιά έχω γεννήσει και ιδού είμαι σαν να μη έχω γίνει μητέρα κανενός παιδιού!

Δ Μακ. 16,7 ώ μάταιοι επτά κυοφορίαί, και ανόνητοι επτά δεκάμηνοι και άκαρποι τιθηνίαί και ταλαίπωροι γαλακτοτροφίαί.

Δ Μακ. 16,7 Ω επτά άγονοι εγκυμοσύναι και ανωφελείς επτά δε κάμηνοι και άκαρποι γαλακτοτροφίαί και ταλαιπωρίαί του θηλασμού!

Δ Μακ. 16,8 μάτην εφ υμίν, ώ παιδες, πολλάς υπέμεινα ωδίνας και χαλεπωτέρας φροντίδας ανατροφής.

Δ Μακ. 16,8 Ματαιίως υπέμεινα, ω τέκνα μου, προς χάριν σας πολλάς ωδίνας και βαρύτερας από αυτάς φροντίδας ανατροφής.

Δ Μακ. 16,9 ώ των εμών παιδων, οι μέν άγαμοι, οι δε γήμαντες ανόνητοι· ουκ όψομαι υμών τέκνα, ουδέ μάμμη κληθείσα μακαρισθήσομαι.

Δ Μακ. 16,9 Ω τέκνα μου, όσοι δεν ενυμφεύητε και όσοι ενυμφεύητε, αλλά δεν επρολάβετε να αποκτήσετε τέκνα, δεν θα ιδω παιδιά ιδικά σας ούτε θα καλοτυχισθώ καλουμένη μάμμη.

Δ Μακ. 16,10 ώ η πολύπαις και καλλίπαις εγώ γυνή χήρα και μόνη πολύθρηνος·

Δ Μακ. 16,10 Αλλοίμονον! Εγώ, που είχα πολλά και καλά τέκνα, ιδού, είμαι τώρα γυναίκα χήρα και μόνη αξία θρήνων πολλών!

Δ Μακ. 16,11 ουδ αν αποθάνω, θάψοντα των υιών έξω τινά. - Αλλά τούτω τώ θρήνω ουδένα ωλοφύρετο η ιερά και θεοσεβής μήτηρ.

Δ Μακ. 16,11 Ακόμη και όταν αποθάνω, δεν θα έχω κανένα από τα παιδιά μου να με θάψη". -Κανένα όμως από τα παιδιά της με τέτοιον θρήνον δεν εθρήνησεν η αγία και θεοσεβής μητέρα.

Δ Μακ. 16,12 ουδ ίνα μη αποθάνωσιν απέτρεπεν αυτών τινα ουδ ως αποθνησκόντων ελυπήθη·

Δ Μακ. 16,12 Ούτε ημώδισε κανένα από τα παιδιά της να αποθάνη, ούτε ακόμη ελυπήθη δι' αυτά αφού απέθνησκον.

Δ Μακ. 16,13 αλλ ώσπερ αδαμάντινον έχουσα τον νούν και εις αθανασίαν ανατίκτουσα τον των υιών αριθμόν, μάλλον υπέρ της ευσεβείας επί τον θάνατον αυτούς προετρέπετο ικετεύουσα.

Δ Μακ. 16,13 Αλλά, σαν από διαμάντι διατηρούσα σταθερόν τον νουν, και ωσάν να εγεννούσε εκ νέου μέσα εις την αθανασίαν τον αριθμόν των παιδιών της, τα προέτρεπε μάλλον ικετευτικώς προς τον θάνατον χάριν της ευσεβείας.

Δ Μακ. 16,14 ώ μήτηρ δι ευσέβειαν Θεού στρατιώτι, πρεσβύτι, και γύναι, διά καρτερίαν και τύραννον ενίκησας και έργοις δυνατωτέρα και λόγοις ευρέθης ανδρός.

Δ Μακ. 16,14 Ω μητέρα, που δια την ευσεβειάν σου έγινες στρατιώτης του Θεού, και γραιία και γυναίκα με την καρτερίαν σου ενίκησες και τον τύραννον και δια των έργων και δια των λόγων ανεδείχθης ισχυρότερα από άνδρα!

Δ Μακ. 16,15 και γάρ ότε συνελήφθης μετά των παιδων, ειστήκεις τον Ελεάζαρον ορώσα βασανιζόμενον και έλεγες τοίς παισίν εν τή εβραϊδι φωνή.

Δ Μακ. 16,15 Διότι, όταν συνελήφθης μαζί με τα παιδιά σου, εστέκεσο παρακολουθούσα τον Ελεάζαρον, που εβασανιζετο και έλεγες εις αυτά εις την εβραϊκήν γλώσσαν.

Δ Μακ. 16,16 ώ παιδες, γενναίος ο αγών, εφ ον κληθέντες υπέρ της διαμαρτυρίας τού έθνους, εναγωνίσασθε προθύμως υπέρ τού πατριού νόμου.

Δ Μακ. 16,16 "Ω παιδιά μου, είναι υπέροχος ο αγών, στον οποίον έχετε κληθή, δια να διαμαρτυρηθήτε δια την κακήν αυτήν μεταχείρισιν του έθνους μας. Αγωνισθήτε, λοιπόν, με προθυμίαν προς υπεράσπισιν του Νομου των πατέρων μας.

Δ Μακ. 16,17 και γάρ αισχρόν τον μέν γέροντα τούτον υπομένειν τας διά την ευσεβειαν αληγδόνας, υμάς δε τους νεανίσκους καταπλαγίηναι τας βασάνους.

Δ Μακ. 16,17 Διότι είναι εντροπή, ο μεν γέρων αυτός να υπομένη τους χάριν της ευσεβείας πόνους, ενώ σεις, νέοι και ρωμαλέοι, να φοβηθήτε τα βασανιστήρια.

Δ Μακ. 16,18 αναμνήσθητε ότι διά τον Θεόν τού κόσμου μετελάβετε, και τού βίου απελαύσατε,

Δ Μακ. 16,18 Ενθυμηθήτε, ότι από αγάπην του Θεού ήλθατε στον κόσμο και γευθήκατε την ζωήν.

Δ Μακ. 16,19 και διά τούτο οφείλετε πάντα πόνον υπομένειν διά τον Θεόν,

Δ Μακ. 16,19 Δι' αυτό οφείλετε να υπομείνιτε κάθε πόνον χάριν του Θεού,

Δ Μακ. 16,20 δι ον και ο πατήρ ημών Αβραάμ έσπευδε τον εθνοπάτορα υιόν σφαγιάσαι Ισαάκ. και την πατρών χειρα ξιφηφόρον καταφερομένην επ αυτόν ορών ο Ισαάκ ουκ έπτυξεν.

Δ Μακ. 16,20 χάριν του οποίου και ο πατήρ ημών, ο Αβραάμ, έσπευδε με προθυμίαν να θυσιάση τον πατέρα του έθνους μας, τον υιόν του Ισαάκ, και ο Ισαάκ, αν και έβλεπε να καταφέρεται εναντίον του το ξιφοφόρον πατρικόν χέρι, δεν εφοβήθη.

Δ Μακ. 16,21 και Δανιήλ ο δίκαιος εις λέοντας εβλήθη, και Ανανίας και Αζαρίας και Μισαήλ εις κάμινον πυρός απεσφενδονήθησαν και υπέμειναν διά τον Θεόν.

Δ Μακ. 16,21 Και ο δίκαιος Δανιήλ ερρίφθη στους λέοντας και ο Ανανίας με τον Αζαριαν και τον Μισαήλ επετάχθησαν εις

την κάμινον του πυρός και την απέμειναν χάριν του Θεού.

Δ Μακ. 16,22 και ημείς ούν την αυτήν πίστιν προς τον Θεόν έχοντες μη χαλεπαίνετε.

Δ Μακ. 16,22 Εχοντες λοιπόν και ημείς την ιδίαν πίστιν μη δυσανασχετείτε,

Δ Μακ. 16,23 αλόγιστον γάρ ειδότας ευσέβειαν μη ανθίστασθαι τοίς πόνοις. -

Δ Μακ. 16,23 διότι είναι πράξις απερίσκεπτος, ενώ γνωρίζετε καλά την ευσέβειαν, να μη αντισταθήτε στους πόνους".

Δ Μακ. 16,24 Διά τούτων των λόγων η επταμήτωρ ένα έκαστον των υιών παρακαλούσα, αποθανείν έπεισε μάλλον ή παραβήναι την εντολήν του Θεού.

Δ Μακ. 16,24 Με αυτούς τους λόγους η επτάτεκνος αυτή μητέρα προτρέπουσα καθένα από τα παιδιά της τα έπεισε να αποθάνουν μάλλον, πάρα να παραθούν την εντολήν του Θεού.

Δ Μακ. 16,25 έτι δε και ταύτα ειδοτές ότι οι διά τον Θεόν αποθανόντες ζώσι τώ Θεώ, ώσπερ Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ και πάντες οι πατριάρχαι.

Δ Μακ. 16,25 Τους έλεγε δε και αυτά ακόμη να γνωρίζουν· ότι όσοι απέθαναν δια το όνομα του Θεού, ζουν ενώπιον του Θεού, όπως ο Αβραάμ και ο Ισαάκ και ο Ιακώβ και όλοι οι πατριάρχαι του Ισραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Δ Μακ. 17,1 Έλεγον δε και των δορυφόρων τινές ως ότε έμελλε και αυτή συλλαμβάνεσθαι προς θάνατον, ίνα μη ψαύσειέ τις του σώματος εαυτής, εαυτήν έριψεν κατά της πυράς.

Δ Μακ. 17,1 Μερικοί δε από τους στρατιώτας διηγούντο, ότι, όταν επρόκειτο να συληφθή και αυτή και να οδηγηθή στο θάνατον, ερρίφθη μόνη της εις την πυράν, δια να μη εγγίση κανείς το σώμα της.

Δ Μακ. 17,2 ώ μήτηρ σύν επτά παισί καταλύσασα την του τυράννου βίαν και ακυρώσασα τας κακάς επινοίας αυτού και επιδείξασα την της πίστεως γενναιότητα.

Δ Μακ. 17,2 "Ω μητέρα με τα επτά τέκνα σου η οποία κατέλυσες την βίαν του τυράννου, εματαίωσες τας κακάς επινοήσστου και παρουσίασες την γενναιότητα, που εμπνέει η πίστις!

Δ Μακ. 17,3 καθάπερ γάρ σύ στέγη επί τους στύλους των παιδων γενναιώς ιδρυμένη, ακλινής υπήνεγκας τον διά των βασάνων σεισμόν.

Δ Μακ. 17,3 Στηριζόμενη επάνω εις τα παιδιά σου, ωσάν στέγη επάνω εις στύλους, υπέμεινες χωρίς κανένα κλονισμόν τον σεισμόν των βασανιστηρίων.

Δ Μακ. 17,4 θάρει τοιγαρούν, ώ μήτηρ ιερόψυχε, την ελπίδα της υπομονής βεβαίαν έχουσα προς τον Θεόν.

Δ Μακ. 17,4 Εχε, λοιπόν, θάρρος, ιερόψυχε μητέρα. Συ έχεις στερεωμένην την ελπίδα σου στον Θεόν δια την αμοιβήν της υπομονή σου.

Δ Μακ. 17,5 ουχ ούτω σελήνη κατ ουρανόν σύν άστροις σεμνή καθέστηκεν, ως σύ τους ισαστέρους επτά παιδας φωταγωγήσασα προς την ευσέβειαν έντιμος καθέστηκας Θεώ και εστήρισαι εν ουρανώ σύν αυτοίς·

Δ Μακ. 17,5 Δεν έχει με τόσην μεγαλοπρέπειαν εγκατασταθή στον ουρανόν η σελήνη μαζί με τα άστρα, με όσην τιμήν έχεις γίνει δεκτή συ πάρα του Θεού, επειδή εφωταγωγήσες τους σαν αστέρα υιούς σου με την ευσέβειαν και έχεις λάβει θέσιν μαζί των στον ουρανόν.

Δ Μακ. 17,6 ήν γάρ η παιδοποιΐα σου από Αβραάμ του πατρός. -

Δ Μακ. 17,6 Διότι η τεκνογονία σου έχει την αρχήν της κατ' ευθειαν από τον πατριάρχη Αβραάμ.

Δ Μακ. 17,7 Ει δε εξόν ημίν ήν, ώσπερ επί τινος πίνακος, ζωγραφήσαι την της ευσεβείας σου ιστοριαν, ουκ αν έφριττον οι θεωρούντες μητέρα επτά τέκνων δι ευσέβειαν ποικίλας βασάνους μέχρι θανάτου υπομείνασαν;

Δ Μακ. 17,7 Εάν δε είχαμεν την εξουσίαν και την δύναμιν, να παραστήσωμεν επάνω εις ζωγραφικόν πίνακα την εικόνα της ευσεβείας σου, δεν θα ησθάνοντο φρικην εκείνοι, που θα αντίκρουζαν μίαν μητέρα επτά τέκνων να υπομένη μέχρι θανάτου πολυειδή βασανιστήρια χάριν τη ευσεβείας;

Δ Μακ. 17,8 και γάρ άξιον ήν και επί αυτού του επιταφίου αναγράψαι και ταύτα τοίς από του έθνους εις μνείαν λεγόμενα·

Δ Μακ. 17,8 Διότι, βεβαίως, θα ήτο άξιον ακόμη επάνω και εις αυτήν την επιτάφιον πλάκα να χαράξωμεν επιγραφήν προς ανάμνησιν χάριν των ομοεθνών μας, η οποία επιγραφή θα έλεγε τα εξής·

Δ Μακ. 17,9 ενταύθα γέρων ιερεύς και γυνή γηραιά και επτά παιδες εγκεκήδευται διά τυράννου βίαν, την Εβραίων πολιτείαν καταλύσαι θέλοντος,

Δ Μακ. 17,9 "εδώ έχουν ενταφιασθή ένας γέρων ιερεύς, μία γραιά γυναίκα και επτά παιδιά εξ αιτίας της σκληρότητος του τυράννου, ο οποίος ήθελε να καταλύση το έθνος των Εβραίων.

Δ Μακ. 17,10 οι και εξεδίκησαν το έθνος εις Θεόν αφορώντες και μέχρι θανάτου τας βασάνους υπομείναντες. -

Δ Μακ. 17,10 Αυτοί όμως επήραν το δίκαιον του έθνους των στηριζόμενοι στον Θεόν, αφού υπέμειναν τα βασανιστήρια μέχρι θανάτου".

Δ Μακ. 17,11 Αληθώς γάρ ήν αγών θείος ο δι αυτών γεγενημένος.

Δ Μακ. 17,11 Ο αγών, τον οποίον διεξήγαγον, έχει γίνει πράγματι αγών θείος.

Δ Μακ. 17,12 ηθλοθέτει γάρ τότε αρετή δι υπομονής δοκιμάζουσα· το νίκος αφθαρσία εν ζωή πολυχρονιώ.

Δ Μακ. 17,12 Αθλοθέτης ήτο η αρετή, η οποία τους εδοκίμαζε δια τη υπομονής, έπαθλον της νίκης η αφθαρσία, η άνευ τέλους ζωή.

Δ Μακ. 17,13 Ελεάζαρ δε προηγωνίζετο, η δε μήτηρ των επτά παιδων ενήθλει, οι δε αδελφοί ηγωνίζοντο·

Δ Μακ. 17,13 Ο Ελεάζαρος ήνοιξε τον αγώνα, στον οποίον ενήθλησεν η μητέρα των επτά παιδων και το οποίον ηγωνίσθησαν και οι αδελφοί.

Δ Μακ. 17,14 ο τύραννος αντηγωνίζετο, ο δε κόσμος και ο των ανθρώπων βίος εθεώρει

Δ Μακ. 17,14 Ο τύραννος ήτο ανταγωνιστής, ο κόσμος και η κοινωνία των ανθρώπων ήσαν θεαταί.

Δ Μακ. 17,15 θεοσέβεια δε ενίκα, τους εαυτής αθλητάς στεφανούσα.

Δ Μακ. 17,15 Ενικούσε δε η πίστις, η οποία και εστεφάνωνε τους αθλητάς.

Δ Μακ. 17,16 Τίνες ουκ εθαύμασαν τους της θείας νομοθεσίας αθλητάς;

Δ Μακ. 17,16 Ποίοι δεν εθαύμαζαν τους αγωνιστάς του θείου νόμου;

Δ Μακ. 17,17 τίνες ουκ εξεπλάγησαν; - Αυτός γέ τοι ο τύραννος και όλον το συνέδριον αυτών εξεθαύμασαν αυτών την

υπομονήν.

Δ Μακ. 17,17 Ποσοι δεν εξεπλάγησαν; - Ο ίδιος ο τύραννος και όλοι οι παρακαθήμενοι κατελήφθησαν από βαθύν σεβασμόν δια την υπομονήν των.

Δ Μακ. 17,18 διήν και τώ θείω νύν παρεστήκασι θρόνω και τον μακάριον βιούσιν αιώνα.

Δ Μακ. 17,18 Δι' αυτήν ακριβώς στέκονται τώρα πλησίον του θρόνου του Θεού και ζουν εις την μακαρίαν ζωήν.

Δ Μακ. 17,19 και γάρ φησιν ο Μωσής· και πάντες οι ηγιασμένοι υπό τας χείρας σου.

Δ Μακ. 17,19 Διότι ο Μωϋσής λέγει· "πάντες, οι ηγιασμένοι ευρίσκονται υπό την προστασίαν σου".

Δ Μακ. 17,20 και ούτοι ούν οι αγιασθέντες διά Θεόν τετίμηται ου μόνον ταύτη τή τιμή αλλά και τώ δι αυτούς τού έθνους ημών τους πολεμίους μη επικρατήσαι

Δ Μακ. 17,20 Και αυτοί, λοιπόν, οι οποίοι πρσεφέρθησαν θύματα χάριν του Θεού, δεν έχουν λάβει μόνον αυτήν την τιμήν, αλλά και εκείνην που τους ανήκει εκ του γεγονότος, ότι χάρις εις αυτούς δεν επεκράτησαν οι εχθροί μας επ' του έθνους μας.

Δ Μακ. 17,21 και τον τύραννον τιμωρηθήναι και την πατρίδα καθαρισθήναι,

Δ Μακ. 17,21 Και εκείνην της τιμωρίας του τυράννου και του εξαγνισμού της πατρίδος μας,

Δ Μακ. 17,22 ώσπερ αντίψυχον γεγονότας της τού έθνους αμαρτίας· και διά τού αίματος των ευσεβών εκείνων και τού ιλαστηρίου θανάτου αυτών η θεία πρόνοια τον Ισραήλ προκακωθέντα διέσωσε.

Δ Μακ. 17,22 με το να δώσουν αυτοί! την ψυχήν των υπέρ των αμαρτιών του έθνους μας. Ετσι δια του αίματος των ευσεβών εκείνων ψυχών και του εξιλαστηρίου θανάτου των, η θεία πρόνοια διέσωσε τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είχαν υποστή πολλά δεινά κατά το παρελθόν.

Δ Μακ. 17,23 προς γάρ την ανδρείαν αυτών της αρετής και την επί ταις βασάνοις αυτών υπομονήν ο τύραννος απιδών Αντίοχος, ανεκήρυξε τοίς στρατιώταις αυτού εις υπόδειγμα την εκείνων υπομονήν.

Δ Μακ. 17,23 Διότι ο τύραννος Αντίοχος αποβλέψας εις την ακλόνητον γενναιότητά των και την υπομονήν των εις τα βασανιστήρια, προέβαλε δια κηρύγματος την καρτερίαν των αυτήν ως παράδειγμα στους στρατιώτας του.

Δ Μακ. 17,24 έσχε τε αυτούς γενναίους και ανδρείους εις πεζομαχίαν και πολιορκίαν και εκπορθήσας ενίκησε πάντας τους πολεμίους.

Δ Μακ. 17,24 Ετσι δε κατέστησε και απέκτησε τους στρατιώτας του γενναίους και ανδρείους τόσον εις τας πεζομαχίας όσον και εις τας πολιορκίας· ξεπόρθησε πόλεις και ενίκησεν όλους τους εχθρούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Δ Μακ. 18,1 Ω των Αβραμιαίων σπερμάτων απόγονοι παίδες Ισραηλίται, πείθεσθε τώ νόμω τούτω και πάντα τρόπον ευσεβείτε,

Δ Μακ. 18,1 Ω υιοί των απογόνων του Αβραάμ! Τέκνα του Ισραήλ, υπακούετε στον Νομον αυτόν των πατέρων μας και με κάθε τρόπον να εκδηλώνετε την ευσεβειάν σας,

Δ Μακ. 18,2 γινώσκοντες ότι των παθών δεσπότης εστί ο ευσεβής λογισμός και ου μόνον των ένδοθεν, αλλά και των έξωθεν πόνων·

Δ Μακ. 18,2 γνωρίζοντες ότι ο ευσεβής λογισμός είναι κυρίαρχος των παθών και οχι μόνον των ψυχικών οδυνών αλλά και των σωματικών αλγηδόνων.

Δ Μακ. 18,3 ανθ ών διά την ευσεβειαν προέμενοι τα σώματα τοίς πόνοις εκείνοι, ου μόνον υπό των ανθρωπών εθουμάσθησαν, αλλά και θείας μερίδος κατηξιώθησαν.

Δ Μακ. 18,3 Δια τούτο, επειδή παρέδωσαν εκείνοι τα σώματά των χάριν της ευσεβείας εις τας οδύνας, οχι μόνον εθουμάσθησαν από τους ανθρώπους, αλλά και έγιναν άξιοι θείας αμοιβής.

Δ Μακ. 18,4 και δι αυτούς ειρήνευσε το έθνος, και την ευνομίαν την επί της πατρίδος ανανεωσάμενοι εκπεπολιορκήκασιν τους πολεμίους.

Δ Μακ. 18,4 Εξ αιτίας αυτών ειρήνευσε το έθνος και αφού αποκατέστησαν την ευνομίαν εις την πατρίδα κατενίκησαν τους εχθρούς.

Δ Μακ. 18,5 και ο τύραννος Αντίοχος και επί γής τετιμώρηται και αποθανών κολάζεται· ως γάρ ουδέν ουδαμώς ίσχυσεν αναγκάσαι τους Ιεροσολυμίτας αλλοφυλήσαι και των πατριών εθών εκδιαιτηθήναι, τότε δή απάρας από των Ιεροσολύμων εστρατοπέδευσεν επί Πέρσας.

Δ Μακ. 18,5 Ο τύραννος Αντίοχος και εδώ επάνω εις την γην έχει τιμωρηθή και αποθανών βασανίζεται. Όταν δεν κατώρθωσε να αναγκάση τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, να αρνηθούν το έθνος των και να απομακρυνθούν από τα ήθη των πατέρων των, τότε πλέον αφού εσήκωσε το στρατόπεδόν του από την Ιερουσαλήμ, το μετέφερεν εις την χώρα των Περσών.

Δ Μακ. 18,6 έλεγε δε η μήτηρ των επτά παιδων και ταύτα τα δικαιώματα τοίς τέκνοις·

Δ Μακ. 18,6 Ελεγε δε η μητέρα τω επτά παιδιών εις τα τέκνα της, εκτός των άλλων, και αυτάς τας αρετάς της·

Δ Μακ. 18,7 ότι εγώ εγεννήθην παρθένος αγνή και ουχ υπερέβην τον πατρικόν οίκον, εφύλασσον δε την ωκοδομημένην πλευράν.

Δ Μακ. 18,7 "εγώ έζησα παρθένος αγνή και δεν επέρασα τα όρια της πατρικής οικίας. Εφύλασσα δε την γυναικειαν ιδιότητά μου,

Δ Μακ. 18,8 ουδέ έφθειρέ με λυμεών ερημίας φθορούς εν πεδίω, ουδέ ελυμήνατό μου τα αγνά της παρθενίας λυμεών απατηλός όφισ· έμεινα δε χρόνον ακμής σύν ανδρί.

Δ Μακ. 18,8 δεν με διέφθειρε διαφθορούς, που πρραμονεύει εις ερημίας και εις πεδιάδας δια να διαφθείρη. Ούτε κατέστρεψε την παρθενικήν αγνότητά μου δόλιος όφς, πονηρός ανήρ. Εμεινα δε πιστή ως σύζυγος του ανδρός μου καθ' όλον τον χονον της ακμής μου.

Δ Μακ. 18,9 τούτων δε ενηλίκων γενομένων ετελεύτεησεν ο πατήρ αυτών, μακάριος μέν εκείνος, τον γάρ της ευτεκνίας βίον επιζήσας τον της ατεκνίας ουκ ωδυνήθη καιρόν.

Δ Μακ. 18,9 Όταν οι παίδες μου ενηλικιώθησαν, απέθανεν ο πατήρ των· και ήτο μακάριος, αφού έζησε, δια να απολαύση την χαράν της ευτεκνίας τα και δεν ησθάνθη τας οδύνας ατεκνίας.

Δ Μακ. 18,10 ός εδίδασκεν μιάς, έτι ών σύν υμίν, τον νόμον και τους προφήτας.

Δ Μακ. 18,10 Εκείνος, εν όσω ήτο ακόμη μαζί σας, σας εξηγούσε τον Νομον και τους προφήτας
Δ Μακ. 18,11 τον αναιρεθέντα Αβελ υπό Κάϊν, ανεγίνωσκε τε υμίν και τον ολοκαρπούμενον Ισαάκ και τον εν φυλακή Ιωσήφ.
Δ Μακ. 18,11 Εδιάδαζεν εις σας από την Ιεράν Βιβλον, δια τον Αβελ τον φονευθέντα από τον Καϊν, δια τον προσφερθέντα Ισαάκ ως θυσίαν ολοκαυτώσεως και δια τον φυλακισμένον Ιωσήφ.
Δ Μακ. 18,12 έλεγε δε υμίν τον ζηλωτήν Φινεές, εδίδασκέ τε υμάς τους εν πυρί Ανανίαν και Αζαρίαν και Μισαήλ.
Δ Μακ. 18,12 Σας ωμιλούσε δια τον ζηλωτήν Φινεές και σας ανέφερε τους ριφθέντας στο πυρ Ανανίαν, Αζαριαν και Μισαήλ.
Δ Μακ. 18,13 εδόξαζε δε και τον εν λάκκω λεόντων Δανιήλ, ον και εμακάριζεν.
Δ Μακ. 18,13 Δεν παρέλειπε να απονέμη επαίνους και στον ριφθέντα στον λάκκον των λεόντων Δανιήλ. Τον οποίον και εθεωρούσε μακάριον.
Δ Μακ. 18,14 υπερίμνησκε δε υμάς και την Ησαΐου γραφήν την λέγουσαν· κán διά πυρός διέλθης, φλόξ ου κατακαύσει σε.
Δ Μακ. 18,14 Υπενθύμιζεν ακόμη εις σας και την προφητείαν του Ησαΐου, που λέγει· "καν δια πυρός διέλθης, φλοξ δεν θα σε καταύκαση".
Δ Μακ. 18,15 τον υμνογράφον εμελώδει υμίν Δαυίδ τον λέγοντα· πολλáι αι θλίψεις των δικαίων, και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος.
Δ Μακ. 18,15 Ψαλλεν εις σας τους στίχους του Δαβίδ, ο οποίος έλεγε· "πολλáι αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κυριος".
Δ Μακ. 18,16 τον Σαλομώντα επαροimiaζεν υμίν τον λέγοντα· ζύλον ζωής εστι πάσι τοίς ποιούσιν αυτού το θέλημα.
Δ Μακ. 18,16 Ανέφερεν εις σας την παροιμίαν του Σολομώντος που λέγει· "ζύλον ζωής εστι πάσι τοίς ποιούσιν αυτού το θέλημα".
Δ Μακ. 18,17 τον Ιεζεκιήλ επιστοποιείτο τον λέγοντα· ει ζήσεται τα οστά τα ξηρά ταύτα;
Δ Μακ. 18,17 Εφερεν εις επιβεβαίωσιν τον Ιεζεκιήλ, ο οποίος λέγει· "ει ζήσεται τα οστά τα ξηρά ταύτα;"
Δ Μακ. 18,18 ωδήν μέν γάρ, ήν εδίδαξε Μωϋσής, ουκ επελάθετο την διδάσκουσαν και λέγουσαν· εγώ αποκτενώ και ζήν ποιήσω·
Δ Μακ. 18,18 Δεν ελησμόνησεν επίσης την ωδήν, που εδίδαξεν ο Μωϋσής και η οποία συμβουλεύει και λέγει· "εγώ αποκτενώ και ζην ποιήσω".
Δ Μακ. 18,19 αύτη η ζωή υμών και η μακρότης των ημερών.
Δ Μακ. 18,19 Αυτή είναι η ιδική σας ζωή και το ατελεύτητον μήκος των ημερών".
Δ Μακ. 18,20 Ω πικράς της τότε ημέρας και ου πικράς, ότε ο πικρός Ελλήνων τύραννος πύρ φλέξας λέβησιν ωμοίς και ζέουσι θυμοίς αγαγών επί τον καταπέλτην και πάσας τας βασάνους αυτού τους επτά παίδας της Αβρααμίτιδος
Δ Μακ. 18,20 Ω της πικράς εκείνης ημέρας, που δεν ήτο εν τούτοις πικρά, όταν ο σκληρός Ελλην τύραννος, άφού ήναψε πυρ κάτω από τους λέβητας, και άφού με σκληρόν και φλογερόν θυμόν ωδήγησεν στον καταπέλτην και εις όλα τα βασανιστήριά του τα επτά παιδιά της θυγατρός του Αβραάμ,
Δ Μακ. 18,21 και τας των ομμάτων κόρας επήρωσε και γλώσσας εξέτεμε και βασάνοις ποικίλαις απέκτεινεν.
Δ Μακ. 18,21 κατέστρεψε τας κόρας των οφθαλμών των, έκοψε τας γλώσσας των και με πολυειδή βασανιστήρια τα εθανάτωσε!
Δ Μακ. 18,22 υπέρ ών η θεία δίκη μετήλθε και μετελεύσεται τον αλάστορα τύραννον.
Δ Μακ. 18,22 Δι' όλα αυτά η θεία δίκη κατεδίωξε και θα καταδιώξη ακόμη τον αλαζόνα τύραννον.
Δ Μακ. 18,23 οι δε Αβρααμιαίοι παίδες σύν τή αθλοφόρω μητρί εις πατέρων χορόν συναγελάζονται ψυχάς αγνάς και αθανάτους απειληφότες παρά τού Θεού,
Δ Μακ. 18,23 Οι Αβρααμιαίοι όμως νέοι όλοι μαζί με την αθλοφόρον μητέρα των, συγκαταλέγονται μεταξύ των χορών των πατέρων, άφού έλαβαν πάρα του Θεού ψυχάς καθαράς και αθανάτους.
Δ Μακ. 18,24 ώ η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.
Δ Μακ. 18,24 Εις αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

(με ερμηνευτική απόδοση του Ιωάννη Θ. Κολιτσάρα)

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ματθ. 1,1 Βίβλος γενέσεως Ιησού Χριστού, υιού Δαυΐδ, υιού Αβραάμ.

Ματθ. 1,1 Βιβλίον της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, απογόνου κατά το ανθρωπινον του βασιλέως Δαυΐδ, ο οποίος πάλιν υπήρξεν απόγονος του πατριάρχου Αβραάμ.

Ματθ. 1,2 Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, Ισαάκ δε εγέννησε τον Ιακώβ, Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιούδαν και τους αδελφούς αυτού,

Ματθ. 1,2 Διότι ο Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, ο Ισαάκ δε εγέννησε τον Ιακώβ, ο δε Ιακώβ εγέννησε τον Ιούδαν και τους αδελφούς αυτού.

Ματθ. 1,3 Ιούδας δε εγέννησε τον Φαρές και τον Ζαρά εκ της Θάμαρ, Φαρές δε εγέννησε τον Εσρώμ, Εσρώμ δε εγέννησε τον Αράμ,

Ματθ. 1,3 Ο Ιούδας δε εγέννησε από την νύμφην αυτού Θάμαρ τους διδύμους Φαρές και Ζαρά, ο Φαρές δε εγέννησε τον Εσρώμ, ο Εσρώμ δε εγέννησε τον Αράμ.

Ματθ. 1,4 Αράμ δε εγέννησε τον Αμιναδάβ, Αμιναδάβ δε εγέννησε τον Ναασσών, Ναασσών δε εγέννησε τον Σαλμών,

Ματθ. 1,4 Ο Αράμ δε εγέννησε τον Αμιναδάβ, ο Αμιναδάβ δε εγέννησε τον Ναασσών, ο Ναασσών δε εγέννησε τον Σαλμών.

Ματθ. 1,5 Σαλμών δε εγέννησε τον Βοόζ εκ της αχάβ, Βοόζ δε εγέννησε τον Ωβηήδ εκ της ούθ, Ωβηήδ δε εγέννησε τον Ιεσσαί,

Ματθ. 1,5 Ο Σαλωμών δε εγέννησε τον Βοόζ από την τέως αμαρτωλήν Ραχάβ, ο Βοόζ δε εγέννησε τον Ωβήδ από την Μωαβίτιδα Ρούθ, ο Ωβήδ δε εγέννησε τον Ιεσσαί.

Ματθ. 1,6 Ιεσσαί δε εγέννησε τον Δαυΐδ τον βασιλέα. Δαυΐδ δε ο βασιλεύς εγέννησε τον Σολομώντα εκ της τού Ουριού,

Ματθ. 1,6 Ο Ιεσσαί δε εγέννησε τον βασιλέα Δαυΐδ, ο δε βασιλεύς Δαυΐδ εγέννησε τον Σολομώντα από την γυναίκα του Ουριού.

Ματθ. 1,7 Σολομών δε εγέννησε τον οβοάμ, οβοάμ δε εγέννησε τον Αβιά, Αβιά δε εγέννησε τον Ασά,

Ματθ. 1,7 Ο Σολομών δε εγέννησε τον Ροβοάμ, ο Ροβοάμ δε εγέννησε τον Αβιά, ο Αβιά δε εγέννησε τον Ασά.

Ματθ. 1,8 Ασά δε εγέννησε τον Ιωσαφάτ, Ιωσαφάτ δε εγέννησε τον Ιωράμ, Ιωράμ δε εγέννησε τον Οζίαν,

Ματθ. 1,8 Ο Ασά δε εγέννησε τον Ιωσαφάτ, ο Ιωσαφάτ δε εγέννησε τον Ιωράμ, ο Ιωράμ δε εγέννησε τον Οζίαν.

Ματθ. 1,9 Οζίας δε εγέννησε τον Ιωάθαμ, Ιωάθαμ δε εγέννησε τον Αχαζ, Αχαζ δε εγέννησε τον Εζεκίαν,

Ματθ. 1,9 Ο Οζίας δε εγέννησε τον Ιωάθαμ, ο Ιωάθαμ δε εγέννησε τον Αχαζ, ο Αχαζ δε εγέννησε τον Εζεκίαν.

Ματθ. 1,10 Εζεκίας δε εγέννησε τον Μανασσή, Μανασσής δε εγέννησε τον Αμών, Αμών δε εγέννησε τον Ιωσίαν,

Ματθ. 1,10 Ο Εζεκίας δε εγέννησε τον Μανασσή, ο Μανασσής δε εγέννησε τον Αμών, ο Αμών δε εγέννησε τον Ιωσίαν.

Ματθ. 1,11 Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί της μετοικεσίας Βαβυλώνας.

Ματθ. 1,11 Ο Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού κατά την εποχήν, που απήχθησαν αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα οι Ιουδαίοι.

Ματθ. 1,12 Μετά δε την μετοικεσίαν Βαβυλώνας Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δε εγέννησε τον Ζοροβάβελ,

Ματθ. 1,12 Επειτα δε από την βιαίαν αυτήν μετανάστευσιν των Ιουδαίων εις Βαβυλώνα και την ζωήν των εκεί ως

αιχμαλώτων, ο Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ, ο δε Σαλαθιήλ εγέννησε τον Ζοροβάβελ.

Ματθ. 1,13 Ζοροβάβελ δε εγέννησε τον Αβιούδ, Αβιούδ δε εγέννησε τον Ελιακείμ, Ελιακείμ δε εγέννησε τον Αζώρ,

Ματθ. 1,13 Ο Ζοροβάβελ δε εγέννησε τον Αβιούδ, ο Αβιούδ δε εγέννησε τον Ελιακείμ, Ελιακείμ δε εγέννησε τον Αζώρ.

Ματθ. 1,14 Αζώρ δε εγέννησε τον Σαδώκ, Σαδώκ δε εγέννησε τον Αχείμ, Αχείμ δε εγέννησε τον Ελιούδ,

Ματθ. 1,14 Ο Αζώρ δε εγέννησε τον Σαδώκ, ο Σαδώκ δε εγέννησε τον Αχείμ, ο Αχείμ δε εγέννησε τον Ελιούδ.

Ματθ. 1,15 Ελιούδ δε εγέννησε τον Ελεάζαρ, Ελεάζαρ δε εγέννησε τον Ματθάν, Ματθάν δε εγέννησε τον Ιακώβ,

Ματθ. 1,15 Ο Ελιούδ δε εγέννησε τον Ελεάζαρ, ο Ελεάζαρ δε εγέννησε τον Ματθάν, ο Ματθάν δε εγέννησε τον Ιακώβ.

Ματθ. 1,16 Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιωσήφ τον άνδρα Μαρίας, εξ ής εγεννήθη Ιησούς ο λεγόμενος Χριστός.

Ματθ. 1,16 Ο Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιωσήφ, τον μνηστήρα της Μαρίας, από την οποίαν εγεννήθη ο Ιησούς ο ονομαζόμενος Χριστός.

Ματθ. 1,17 Πάσαι ούν αι γενεαί από Αβραάμ έως Δαυΐδ γενεαί δεκατέσσαρες, και από Δαυΐδ έως της μετοικεσίας Βαβυλώνας γενεαί δεκατέσσαρες, και από της μετοικεσίας Βαβυλώνας έως τού Χριστού γενεαί δεκατέσσαρες.

Ματθ. 1,17 Ολοι λοιπόν αι γενεαί από τον Αβραάμ μέχρι του Δαυΐδ είναι γενεαί δεκατέσσαρες και από Δαυΐδ μέχρι της μετοικεσίας των Ιουδαίων ως αιχμαλώτων εις την Βαβυλώνα είναι γενεαί δεκατέσσαρες και από της μετοικεσίας εις την Βαβυλώνα μέχρι των ημερών του Χριστού γενεαίάλιν δεκατέσσαρες.

Ματθ. 1,18 Τού δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήν. μνηστευθείσης γάρ της μητρός αυτού Μαρίας τώ Ιωσήφ, πριν ή συνελθειν αυτούς ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου.

Ματθ. 1,18 Η δε γέννησις του Ιησού Χριστού έγινε κατά τον ακόλουθον υπερφυσικόν τρόπον. Όταν δηλαδή εμνηστευθη η μήτηρ αυτού Μαρία με τον Ιωσήφ, χωρίς να συνοικήσουν ως σύζυγοι, ευρέθη έγκυος από την δημιουργικήν ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος.

Ματθ. 1,19 Ιωσήφ δε ο ανήρ αυτής, δίκαιος ών και μη θέλων αυτήν παραδειγματίσαι, εβουλήθη λάθρα απολύσαι αυτήν.

Ματθ. 1,19 Ο δε Ιωσήφ, ο μνηστήρ αυτής, όταν απτελήφθη την εγκυμοσύνην αυτής, επήρε την απόφασιν να διαλύση την μνηστεϊαν. Επειδή όμως ήτο ενάρετος και εύπλαγχνος δεν ηθέλησε να την διαπομπεύση δημοσία, αλλάεσκέφη να την διώξη μυστικά χωρίς να ανακωάωση εις κανένα τας υποψίας του.

Ματθ. 1,20 Ταύτα δε αυτού ενθυμηθέντος ιδού άγγελος Κυρίου κατ όναρ εφάνη αυτώ λέγων· Ιωσήφ υιός Δαυΐδ, μη φοβηθής παραλαβείν Μαριάμ την γυναίκα σου· το γάρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματός εστιν Αγίου.

Ματθ. 1,20 Ενώ δε αυτά είχε στον νουν, ιδού ένας άγγελος του Κυρίου παρουσιάσθη στο όνειρόν του και του είπεν· Ιωσήφ, απόγονε του Δαυΐδ, μη διστάσης, να παραλάβης στον οίκον σου την Μαριάμ, την αγνήν και πιστήν μνηστή σου, διότι το παιδίον που κνοφορείται έντος αυτής έχει συλληφθή από την δημιουργικήν ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος.

Ματθ. 1,21 τέξεται δε υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν· αυτός γάρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών.

Ματθ. 1,21 Θα γεννήση δε υιόν, και συ (ο οποίος σύμφωνα με τον νόμον θεωρείσαι προστάτης και πατέρας του) θα το ονομάσης Ιησούν (δηλαδή Θεόν-Σωτήρα) διότι αυτός θα σώση πράγματι τον λαόν του από τας αμαρτίας αυτών.

Ματθ. 1,22 Τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό τού Κυρίου διά τού προφήτου λέγοντος·

Ματθ. 1,22 Και όλον αυτό το θαυμαστόν και μοναδικόν γεγονός έγινε, δια να πραγματοποιηθή και επαληθεύση αυτό, που είχε λεχθή από τον Κυριον δια του προφήτου Ησαΐου·

Ματθ. 1,23 Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ό εστι μεθερμηνεούμενον μεθ ημών ο Θεός.

Ματθ. 1,23 "Ιδού η αγνή και άμωμος παρθένος θα συλλάβη και θα γεννήση υιόν, χωρίς να γνωρίση άνδρα, και θα ονομάσουν αυτόν Εμμανουήλ, όνομα που σημαίνει· Ο Θεός είναι μαζί μας".

Ματθ. 1,24 Διεγερθείς δε ο Ιωσήφ από τού ύπνου εποίησεν ως προσέταξεν αυτώ ο άγγελος Κυρίου και παρέλαβε την γυναίκα αυτού,

Ματθ. 1,24 Αμέσως λοιπόν μόλις εσηκώθη από τον ύπνον ο Ιωσήφ, έκαμε όπως τον είχε διατάξει ο άγγελος του Κυρίου και παρέλαβε στον οίκον του με εμπιστοσύνην και σεβασμόν την μνηστήν του.

Ματθ. 1,25 και ουκ εγίνωσκεν αυτήν έως ού έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν.

Ματθ. 1,25 Και ποτέ δεν εγνώρισεν αυτήν ως σύζυγον ούτε και όταν εγέννησεν αυτή τον πρώτον και μοναδικόν υιόν της ούτε και μετά ταύτα. Και εκάλεσεν ο Ιωσήφ το όνομα του παιδίου Ιησούν.

Ματθ. 2,1 Τού δε Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας εν ημέραις Ηρώδου τού βασιλέως, ιδού μάγοι από ανατολών παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα

Ματθ. 2,1 Όταν δε εγεννήθη ο Ιησούς εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας, κατά τας ημέρας που βασιλεύς ήτο ο Ηρώδης, ιδού μάγοι (δηλαδή άνθρωποι σοφοί που εμελετούσαν και τους αστέρας του ουρανού) ήλθον από τας χώρας της Ανατολής εις τα Ιεροσόλυμα.

Ματθ. 2,2 λέγοντες· που εστιν ο τεχθείς βασιλεύς των Ιουδαίων; είδομεν γάρ αυτού τον αστέρα εν τή ανατολή και ήλθομεν προσκυνήσαι αυτό.

Ματθ. 2,2 Και ερωτούσαν τους κατοίκους· “που είναι ο νεογέννητος βασιλεύς των Ιουδαίων; Διότι ημείς είδαμεν τον αστέρα αυτού εις την Ανατολήν και από το ουράνιον αυτό φαινόμενον επληροφορηθήκαμεν την γέννησίν του και ήλθομεν να τον προσκυνήσωμεν”.

Ματθ. 2,3 Ακούσας δε Ηρώδης ο βασιλεύς εταράχθη και πάσα Ιεροσόλυμα μετ αυτού,

Ματθ. 2,3 Όταν ήκουσεν ο βασιλεύς Ηρώδης να γίνεται λόγος δια νεογέννητον Βασιλέα εκυριεύθη από ταραχήν, διότι εφοβήθη μήπως τον αρπάση εκείνος την βασιλείαν· μαζή με τον Ηρώδην εταράχθησαν και όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ (φοβηθέντες μήπως εκσπάση και εις βάρος αυτών η οργή του αιμοβόρου βασιλέως).

Ματθ. 2,4 και συναγαγών πάντας τους αρχιερείς και γραμματείς τού λαού επυνθάνετο παρ αυτών που ο Χριστός γεννάται.

Ματθ. 2,4 Ο Ηρώδης, αφού εκάλεσε και συνεκέντρωσε όλους τους αρχιερείς και γραμματείς του λαού (αυτούς που εθεωρείτο ότι εγνώριζαν τον νόμον και τους προφήτας) εξητούσε πληροφορίας, που, σύμφωνα με τας Γραφάς, θα εγεννάτο ο Χριστός.

Ματθ. 2,5 οι δε είπον αυτό· εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας· ούτω γάρ γέγραπται διά τού προφήτου·

Ματθ. 2,5 Εκείνοι δε του είπαν· “εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας, διότι έτσι έχει γραφή από τον προφήτην Μιχαϊάν·

Ματθ. 2,6 Καί σύ Βηθλεέμ, γη Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη εί εν τοίς ηγεμόσιν Ιούδα· εκ σου γάρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τον λαόν μου τον Ισραήλ.

Ματθ. 2,6 Και συ Βηθλεέμ, που ανήκεις εις την περιοχήν της φυλής Ιούδα μολονότι μικρά στον πληθυσμόν, δεν είσαι από απόψεως αξίας καθόλου μικρότερη και άσημη από τας μεγάλας πόλεις της φυλής του Ιούδα. Και τούτο, διότι από σε θα προέλθη και θα αναδειχθή άρχων, ο οποίος ως καλός πομήν θα οδηγήση με στοργήν τον λαόν μου τον Ισραηλιτικόν”.

Ματθ. 2,7 Τότε Ηρώδης λάθρα καλέσας τους μάγους ηκρίβωσε παρ αυτών τον χρόνον τού φαινομένου αστέρος,

Ματθ. 2,7 Τότε ο Ηρώδης εκάλεσε κρυφίως τους μάγους και επληροφορήθη ακριβώς από αυτούς τον χρόνον, κατά τον οποίον είχε φανή ο αστήρ.

Ματθ. 2,8 και πέμψας αυτούς εις Βηθλεέμ είπε· πορευθέντες ακριβώς εξετάσατε περί τού παιδίου, επάν δε εύρητε, απαγγείλατέ μοι, όπως καγώ ελθών προσκυνήσω αυτό.

Ματθ. 2,8 Κατόπιν τους έστειλε εις την Βηθλεέμ και είπε· “πηγαίνετε εκεί και εξετάσατε με κάθε ακριβειαν όλα τα περί του παιδίου· και όταν θα το εύρετε, πληροφορησατέ με, δια να ελθω εις την Βηθλεέμ να το προσκυνήσω και εγώ”.

Ματθ. 2,9 οι δε ακούσαντες τού βασιλέως επορεύθησαν· και ιδού ο αστήρ ον είδον εν τή ανατολή προήγεν αυτούς, έως ελθών έστη επάνω ού ήν το παιδίον·

Ματθ. 2,9 Οι δε μάγοι, αφού ήκουσαν τα λόγια του βασιλέως, εξεκίνησαν και επορεύοντο εις την Βηθλεέμ· και ιδού του λαμπρόν αστέρι, που είχαν ιδει εις την Ανατολήν, επροπορεύετο και τους ωδηγούσεν, έως ότου ήλθε και εστάθη επάνω από τον τόπον όπου ευρίσκετο το παιδίον.

Ματθ. 2,10 ιδόντες δε τον αστέρα εκήρτησαν χαράν μεγάλην σφόδρα,

Ματθ. 2,10 Οι μάγοι, όταν είδαν τον αστέρα, εδοκίμασαν πολύ μεγάλην χαράν (διότι ευρήκαν πάλιν τον ασφαλή οδηγόν των).

Ματθ. 2,11 και ελθόντες εις την οικίαν είδον το παιδίον μετά Μαρίας της μητρός αυτού, και πεσόντες προσεκύνησαν αυτό, και ανοίξαντες τους θησαυρούς αυτών προσήνεγκαν αυτό δώρα, χρυσόν και λίβανον και σμύρναν·

Ματθ. 2,11 Και ελθόντες εις την οικίαν είδαν το παιδίον με την μητέρα αυτού Μαρϊαν και πεσόντες στο έδαφος επροσκύνησαν με βαθειάν ευλάβειαν αυτό· και ανοίξαντες τας αποσκευάς και τα θησαυροφυλάκιά των του προσέφεραν δώρα, χρυσόν και πολύτιμα αρώματα της Ανατολής, λιβάνι και σμύρναν.

Ματθ. 2,12 και χρηματισθέντες κατ όναρ μη ανακάμψαι προς Ηρώδη, δι άλλης οδού ανεχώρησαν εις την χώραν αυτών.

Ματθ. 2,12 Επειδή δε έλαβον εντολήν και οδηγίαν από τον Θεόν εις όνειρόν των να μη επιστρέψουν προς τον Ηρώδη, ανεχώρησαν δια την πατρίδα των από άλλον δρόμον.

Ματθ. 2,13 Αναχωρησάντων δε αυτών ιδού άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ όναρ τώ Ιωσήφ λέγων· εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον, και ισθι εκεί έως αν είπω σοι· μέλλει γάρ Ηρώδης ζητείν το παιδίον τού απολέσαι αυτό.

Ματθ. 2,13 Όταν δε αυτοί ανεχώρησαν, ιδού άγγελος Κυρίου εφάνηκε δι' ονειρου στον Ιωσήφ και του είπε· “σήκω αμέσως χωρίς αναβολήν και πάρε το παιδίον και την μητέρα του και φύγε εις την Αίγυπτον, και μένε εκεί, μέχρις ότου πάλιν εγώ σου είπω· διότι ο Ηρώδης θα αναζητήση το παιδίον, δια να το θανατώση”.

Ματθ. 2,14 Ο δε εγερθείς παρέλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού νυκτός και ανεχώρησεν εις Αίγυπτον,

Ματθ. 2,14 Και ο Ιωσήφ εσηκώθηκε αμέσως, παρέλαβε νύκτα το παιδίον και την μητέρα αυτού και έφυγεν εις την Αίγυπτον.

Ματθ. 2,15 και ήν εκεί έως της τελευτής Ηρώδου, ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό τού Κυρίου διά τού προφήτου λέγοντος· εξ Αιγύπτου εκάλεσα τον υιόν μου.

Ματθ. 2,15 Και έμενε εκεί, έως ότου απέθανε ο Ηρώδης και έτσι εξεπληρώθη και επραγματοποιήθη πλήρως εκείνο, που είχε λεχθή από τον Κυριον δια τού προφήτου, ο οποίος είπε· “από την Αίγυπτον εκάλεσα τον υιόν μου”.

Ματθ. 2,16 Τότε Ηρώδης ιδών ότι ενεπαίχθη υπό των μάγων, εθυμώθη λιαν, και αποστείλας ανείλε πάντας τους παίδας τους εν Βηθλεέμ και εν πάσι τοίς ορίοις αυτής από διετούς και κατωτέρω, κατά τον χρόνον ον ηκρίβωσε παρ των μάγων.

Ματθ. 2,16 Τότε ο Ηρώδης, όταν είδε ότι οι Μαγοι τον εξεγέλασαν, ωργίσθη παρὰ πολύ, και επάνω εις την φονικήν οργήν του έστειλε δημίους και έσφαξε όλα τα παιδιά, που ήσαν εις την Βηθλεέμ και εις τα περιχώρα αυτής από ηλικίας δύο ετών και κάτω, σύμφωνα με τον χρόνον, τον οποίον είχε εξακριβώσει από τους μάγους.

Ματθ. 2,17 τότε επληρώθη το ρηθέν υπό Ιερεμίου τού προφήτου λέγοντος·

Ματθ. 2,17 Τότε εξεπληρώθη εκείνο που είχε λεχθή από τον προφήτην Ιερεμίαν, ο οποίος είχε προφητεύσει·
Ματθ. 2,18 Φωνή εν αμά ηκούσθη, θρήνος και κλαυθμός και οδυρμός πολὺς· ἀχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἠθέλε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν.
Ματθ. 2,18 “Κραυγὴ πόνου καὶ σπαραγμοῦ ηκούσθη εἰς τὴν περιοχὴν Ραμὰ· θρήνος μεγάλος καὶ κλαυθμός καὶ οδυρμός πολὺς· ὅλαι αἱ μητέρες τῆς περιοχῆς, ἀπόγονοι τῆς συζύγου τοῦ Ἰακώβ Ραχὴλ (ἡ ὁποία εἶχε ταφῆ ἐκεῖ) ἐκλαίαν καὶ ἐκόπτοντο διὰ τὰ φονευθέντα τέκνα τῶν καὶ δὲν ἠθέλαν με κανένα τρόπον νὰ παρηγορηθοῦν, διότι τὰ ἀθῶα αὐτὰ πλάσματα δὲν ὑπάρχουν πλέον”.
Ματθ. 2,19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ’ ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ
Ματθ. 2,19 Ὄταν δὲ ἀπέθανε ὁ Ἡρώδης, ἰδοὺ ἄγγελος πάλιν Κυρίου ἐφάνη δι’ ὄνειρον στὸν Ἰωσήφ, ποῦ ἔμενε εἰς τὴν Αἴγυπτον
Ματθ. 2,20 λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραὴλ· τεθνήκασι γάρ οἱ ζητούντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου.
Ματθ. 2,20 καὶ τοῦ εἶπε· “σὴκω, πάρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πῆγαινε, χωρὶς φόβον, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰσραηλιτῶν. Διότι ἔχουν πλέον ἀποθάνει ἐκεῖνοι, ποῦ ἐζητούσαν νὰ ἀφαιρέσουν τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου”.
Ματθ. 2,21 ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραὴλ.
Ματθ. 2,21 Αὐτὸς δὲ ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα τοῦ καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν Παλαιστίνην.
Ματθ. 2,22 ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ’ ὄναρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας,
Ματθ. 2,22 Ὄταν ὁμῶς ἤκουσε ὅτι εἰς τὴν Ἰουδαίαν βασιλεύει ἀντὶ τοῦ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς τοῦ ὁ Ἀρχέλαος (μοχθηρὸς ἐπίσης ηγεμῶν) ἐφοβήθη νὰ μεταβῆ ἐκεῖ. Λαβὼν δὲ ὁδηγίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ στὸ ὄνειρόν τοῦ ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας (ὅπου ηγεμόνευεν ὁ Ἡρώδης Αντίπας, ὀλιγώτερον σκληρὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τοῦ Ἀρχέλαου).
Ματθ. 2,23 καὶ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, ὅπως πληρωθῆ τὸ ρηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.
Ματθ. 2,23 Καὶ ἀφοῦ ἦλθεν ἐκεῖ, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν ὀνομαζομένην Ναζαρέτ· καὶ ἔτσι ἐξεπληρώθη αὐτὸ ποῦ εἶχε προαναγγελθῆ ἀπὸ τοῦ προφήτου, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς “θα ὀνομασθῆ (περιφρονητικῶς ἀπὸ τοῦ εχθροῦ τοῦ) Ναζωραῖος”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ματθ. 3,1 Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρῦσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας
Ματθ. 3,1 Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας (ποῦ ὁ Ἰησοῦς ἐξοῦσε ἀφανὴς εἰς τὴν Ναζαρέτ) ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν τοῦ ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς καὶ ἐκήρυσσε εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας (ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὰ βόρεια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης).
Ματθ. 3,2 καὶ λέγων· μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
Ματθ. 3,2 Καὶ ἔλεγε· “μετανοεῖτε, ἀλλάξατε φρονήματα καὶ ζωὴν, διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν (τὴν ὁποῖαν θὰ μας φέρῃ ὁ Μεσσίας) ἔχει πλέον πλησιάσει”.
Ματθ. 3,3 οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ρηθὲς ὑπὸ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ετοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.
Ματθ. 3,3 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης ἦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε προφητεύσει ὁ Ἡσαΐας λέγων· “φωνὴ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος κράζει μεγαλοφώνως εἰς τὴν ἔρημον· Ετοιμάσατε τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου, κάματε εὐθείας καὶ ὀμαλούς τοὺς δρόμους αὐτοῦ· (δηλαδὴ προπαρασκευάσατε τὰς καρδιὰς σας καὶ καθαρῖσατε τὰς ψυχὰς σας, διὰ νὰ τὰς ἐπισκεφθῆ ὁ Κύριος).
Ματθ. 3,4 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.
Ματθ. 3,4 Ὁ δὲ Ἰωάννης (ἀφοσιωμένος στὸν Κύριον καὶ τὴν ἀποστολήν τοῦ) ἐξοῦσε ἀσκητικὴν ζωὴν· ἐφορούσε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχας καμήλου καὶ δερματίνην ζώνην, γύρω ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ. Ἐτρωγε δὲ μόνον ἀκρίδας (ἀπὸ ἐκείνας, ποῦ κοπάδια ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν καὶ τὰς ἄλλας περιοχὰς) καὶ μέλι, τὸ ὁποῖον ἄγρια μελίττις ἀποθήκευαν εἰς σχισμὰς βράχων ἢ κουφάλες δένδρων.
Ματθ. 3,5 Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα καὶ πάσα ἡ Ἰουδαία καὶ πάσα ἡ περιχώρος τοῦ Ἰορδάνου,
Ματθ. 3,5 Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ ὅλης τῆς περιοχῆς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Ἰορδάνου ἐβγαῖναν τότε εἰς τὴν ἔρημον πρὸς τὸν Ἰωάννην.
Ματθ. 3,6 καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῳ ὑπ’ αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.
Ματθ. 3,6 Καὶ ἐβαπτίζοντο ἀπὸ αὐτὸν στὸν Ἰορδάνην, ὅπου συγχρόνως ἐξομολογοῦντο καὶ τὰς ἀμαρτίας τῶν.
Ματθ. 3,7 ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;
Ματθ. 3,7 Ὄταν δὲ ὁ Ἰωάννης εἶδε πολλοὺς ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν ὑποκριτῶν Φαρισαίων καὶ τῶν υλιστῶν Σαδδουκαίων νὰ ἐρχονται, διὰ νὰ δεχθῶν τὸ βάπτισμά τοῦ, εἶπε πρὸς αὐτούς· “Γεννήματα ἀπὸ φαρμακικῆς οὐχίας (ποῦ ἔχετε κληρονομικῶς ἀπὸ τοὺς προγόνους σας τὸ δηλητήριον τῆς κακίας καὶ τῆς μοχθηρίας) ποῖός σας ὠδήγησε νὰ ἀποφύγετε τὴν δικαίαν τοῦ Θεοῦ ὀργήν, ποῦ θὰ ξεσπᾷ ἐντὸς ὀλίγου;
Ματθ. 3,8 ποιήσατε οὖν καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας,
Ματθ. 3,8 Διὰ νὰ σωθῆτε, δὲν ἀρκεῖ τὸ βάπτισμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμετε καὶ ἔργα καλὰ, ποῦ θὰ εἶναι καρπὸς καὶ ἀπόδειξις τῆς εὐκρινούς μετανοίας σας.
Ματθ. 3,9 καὶ μὴ δόξητε λέγειν ἐν εαυτοῖς, πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγείρει τέκνα τῷ Ἀβραάμ.
Ματθ. 3,9 Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ σωθῆτε με τὸ νὰ λέγετε μέσα σας, καὶ μάλιστα με καύχησιν, πατέρα ἔχομεν τὸν πατριάρχην Ἀβραάμ. Διότι σας λέγω τούτο, ὅτι ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς πέτρας νὰ ἀναδείξῃ διὰ θαύματος ἀξίους ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ.
Ματθ. 3,10 ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πάν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.
Ματθ. 3,10 Τῶρα δὲ καὶ τὸ τσεκούρι εὐρίσκεται πλέον κοντὰ εἰς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων. (Ἐφθασε δηλαδὴ ὁ καιρὸς, ποῦ θὰ

εκδηλωθή η δικαιοσύνη του Θεού)· κάθε δένδρον, που δεν κάνει καρπόν καλόν, κόπτεται σύριζα και ρίχνεται στην φωτιά (αυτό θα πάθη κάθε άνθρωπος, του οποίου τα έργα δεν είναι καλά).

Ματθ. 3,11 εγώ μὲν βαπτίζω υμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερός μου ἐστίν, οὐ οὐκ εἰμὶ ἰκανός τα υποδήματα βαστάσαι· αὐτός υμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ.

Ματθ. 3,11 Εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό, δια να σας οδηγήσω εἰς την μετάνοιαν· εκείνος ὁμως που ἐρχεται ἔπειτα ἀπὸ ἐμέ, εἶναι ἰσχυρότερός μου και δεν εἶμαι ἐγώ ἄξιος οὔτε τα υποδήματά του να βαστάσω. Αὐτός θα σας βαπτίσει με Πνεύμα Ἁγιον και με το πυρ της χάριτος (που κατακαίει την αμαρτίαν, καθαρίζει δε και ζωογονεῖ την ψυχὴν).

Ματθ. 3,12 οὐ το πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ και διακαθαριεῖ την ἄλωνα αὐτοῦ, και συναξει τον σίτον αὐτοῦ εἰς την αποθήκην, το δε ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ασβέστῳ.

Ματθ. 3,12 Αὐτός κρατεῖ στο χέρι του το φτυάρι και θα καθαρίση πλήρως το ἀλώνι του· και το μεν σιτάρι του θα το συγκεντρώσῃ εἰς την αποθήκην (τους δικαίους δηλαδή και ἐναρέτους θα παραλάβῃ εἰς την βασιλείαν του) το δε ἄχυρον θα το κατακαύσῃ εἰς ἄσβεστον πυρ, (δηλαδή τους αμετανοήτους αμαρτωλούς θα τους καταδικάσῃ εἰς την γέενναν του πυρός). Ακούσατέ τα αὐτά Σαδδουκαῖοι και Φαρισαῖοι”.

Ματθ. 3,13 Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ της Γαλιλαίας ἐπὶ τον Ἰορδάνην πρὸς τον Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ αὐτοῦ.

Ματθ. 3,13 Τοτε ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ την Γαλιλαίαν (ὅπου ἔμενε και ησχολεῖτο με την ξυλουργικὴν τέχνην) στον Ἰορδάνην πρὸς τον Ἰωάννην, δια να βαπτισθῇ ἀπὸ αὐτόν.

Ματθ. 3,14 ὁ δε Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτόν λέγων· ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, και σὺ ἐρχῃ πρὸς με;

Ματθ. 3,14 Ὁ Ἰωάννης ὁμως τον ἐμπόδιζε με ἐπιμονὴν και ἔλεγε· “ἐγὼ, ὁ ἀτελής και ἀδύνατος ἄνθρωπος, ἔχω ἀνάγκην να βαπτισθῶ ἀπὸ σε, και συ, ὁ ἀναμάρτητος και τέλειος, ἐρχεσαι να βαπτισθῆς ἀπὸ ἐμέ;”

Ματθ. 3,15 ἀποκριθεὶς δε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· ἄφες ἄρτι· οὕτω γάρ πρέπον ἐστίν ἡμῖν πληρῶσαι πάσαν δικαιοσύνην· τότε ἀφήσιν αὐτόν·

Ματθ. 3,15 Ἀπεκρίθη δε ὁ Ἰησοῦς και εἶπε πρὸς αὐτόν· “ἔτσι εἶναι, ἀλλὰ ἄφησε τώρα τας ἀντιρρήσεις και μη φέρονεις δυσκολίες στο βάπτισμά μου, διότι ἔτσι πρέπει, και για μένα και για σένα, να ἐκπληρώσω κάθε ἐντολὴν του Θεοῦ· μία ἀπὸ τας ἐντολὰς εἶναι και αὐτή”. Τοτε ὁ Ἰωάννης τον ἀφήκε να βαπτισθῇ.

Ματθ. 3,16 και βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· και ἰδοὺ ἀνεώχθησαν αὐτὰ ὁ οὐρανοί, και εἶδε το Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαίνον ὡσεὶ περιστεράν και ἐρχόμενον ἐπ αὐτόν·

Ματθ. 3,16 Και ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἐβαπτίσθη, ἐβγήκε ἀμέσως ἀπὸ το νερό (διότι δεν εἶχε καμμίαν αμαρτίαν να ἐξομολογηθῇ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔμεναν εἰς αὐτό, ὅσον χρόνον διαρκούσε ἡ ἐξομολόγησις των). Και ἰδοὺ ἠνοιχθησαν χάριν αὐτοῦ οἱ οὐρανοί και εἶδε το Πνεῦμα του Θεοῦ να κατεβαίνῃ ὑπὸ την μορφήν της περιστεράς και να ἐρχεται ἐπάνω εἰς αὐτόν.

Ματθ. 3,17 και ἰδοὺ φωνὴ ἐκ των οὐρανῶν λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

Ματθ. 3,17 Και ἰδοὺ ηκούσθη ἀπὸ τους οὐρανοὺς ἡ φωνὴ του Θεοῦ και Πατρός, ὁ οἰοῖος ἔλεγε· “Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπημένος (ὁ μονογενής ως Θεός υἱός μου, και ὁ ἀπολύτως ἀναμάρτητος ως ἄνθρωπος) στον οἰοῖον ἀναπαύομαι πάντοτε πλήρως, διότι πρᾶττει το ἀρεστόν εἰς ἐμέ”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ματθ. 4,1 Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς την ἐρήμον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου,

Ματθ. 4,1 Τοτε ὁ Ἰησοῦς ὠδηγήθη ἀπὸ το Πνεῦμα το Ἁγιον εἰς κάποιο υψηλότερον μέρος της ἐρήμου, δια να πειρασθῇ ως ἄνθρωπος ἀπὸ τον διάβολον (και νικήσῃ ἐξ ολοκλήρου αὐτόν).

Ματθ. 4,2 και νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα και νύκτας τεσσαράκοντα ὕστερον ἐπεινάσε.

Ματθ. 4,2 Και ἀφοῦ ἐνήστευσε κατὰ συνέχειαν τεσσαράκοντα ἡμέρας και νύκτας, ὕστερα (και ως ἄνθρωπος που ἦτο) ἐπεινάσε.

Ματθ. 4,3 και προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων εἶπεν· εἰ υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπέ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται.

Ματθ. 4,3 Τοτε ὁ διάβολος, που ἔχει ως ἔργον το να πειράζῃ τους ἀνθρώπους, τον ἐπλησίασεν ὑπούλως και του εἶπεν· “ἐάν εἶσαι Υἱός του Θεοῦ (ὅπως εἶπεν ἡ φωνὴ που ηκούσθη ἀπὸ τον οὐρανόν στον Ἰορδάνην) θαυματουργήσε, πες να γίνουν αὐτοὶ οἱ λίθοι ἄρτοι, δια να φάγῃς”.

Ματθ. 4,4 Ὁ δε ἀποκριθεὶς εἶπε· γέγραπται, οὐκ ἐπ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ ἐπὶ παντί ρῆματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ.

Ματθ. 4,4 Ὁ δε Ἰησοῦς ἀπάντησεν· “εἶναι γραμμένον εἰς την Παλαιάν Διαθήκην· Ὁ ἄνθρωπος δεν θα ζῆ με ἄρτον μόνον, ἀλλὰ και με κάθε λόγον που βγαίνει ἀπὸ το στόμα του Θεοῦ. (Ὅταν δε ὁ Θεός το εἶπῃ, ζῆ ὁ ἄνθρωπος και χωρὶς τροφῆν).

Ματθ. 4,5 Τότε παραλαμβάνει αὐτόν ὁ διάβολος εἰς την ἁγίαν πόλιν, και ἰστησιν αὐτόν ἐπὶ το πτερυγίον τοῦ ἱεροῦ

Ματθ. 4,5 Τοτε παραλαμβάνει αὐτόν ὁ διάβολος και δια του ἀέρος τον φέρνει εἰς την ἁγίαν πόλιν, την Ἰερουσαλήμ, και τον τοποθετεῖ στο ἄκρο της στέγης του ναοῦ του Σολομώντος.

Ματθ. 4,6 και λέγει αὐτῷ· εἰ υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτόν κάτω· γέγραπται γάρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, και ἐπὶ χειρῶν αρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τον πόδα σου.

Ματθ. 4,6 Και λέγει πρὸς αὐτόν· “ἐάν εἶσαι Υἱός του Θεοῦ, ρίξε τον εαυτόν σου κάτω· διότι εἶναι γραμμένον, ὅτι ὁ Θεός θα δώσῃ ἐντολὴν στους ἀγγέλους πρὸς χάριν σου και αὐτοὶ θα σε σηκώσουν εἰς τα χέρια των ἀμέσως με προσοχὴν, μήπως τυχόν και κτυπήσῃ το πόδι σου πρὸς κάποιον λίθον. (Τα δε πλήθη, που εἶναι συγκετρωμένα εἰς τας αὐλὰς του ναοῦ, θα ἴδουν το θαῦμα και θα πιστεύσουν)”.

Ματθ. 4,7 ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πάλιν γέγραπται, οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τον Θεόν σου.

Ματθ. 4,7 Ἀπάντησεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· “εἶναι ἐπίσης γραμμένον· Δεν θα ἐκθέσης τον εαυτόν σου εἰς κίνδυνον, δια να δικιμάσῃς τον Θεόν” (και να πεισθῆς τάχα με χειροπιαστὰ γεγονότα, ὅτι πρᾶγματι σε ἀγαπά και σε προστατεύει).

Ματθ. 4,8 Πάλιν παραλαμβάνει αὐτόν ὁ διάβολος εἰς ὄρος υψηλόν λίαν και δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τας βασιλείας τοῦ κόσμου και την δόξαν αὐτῶν

Ματθ. 4,8 Πάλιν παραλαμβάνει αὐτόν ὁ διάβολος και δια του ἀέρος τον μεταφέρει εἰς ἓνα πανύψηλον ὄρος και ἀπὸ ἐκεῖ του δικνύει πανοραματικῶς ὅλα τα βασιλεία του κόσμου, τα πλοῦτη, τα μεγαλεῖα και την ἄλλην δόξαν των.

Ματθ. 4,9 και λέγει αὐτῷ· ταῦτα πάντα σοι δώσω, ἐάν πεσῶν προσκυνήσῃς μοι.

Ματθ. 4,9 Και του λέγει· “ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδικὰ μου και θα σου τα δώσω, ἐάν με ἀναγνωρίσης ως κύριόν σου και πέσης κατὰ

γης και με προσκυνήσης”.

Ματθ. 4,10 τότε λέγει αυτός ο Ιησούς· ύπαγε οπίσω μου, σατανά· γέγραπται γάρ, Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτόν μόνον λατρεύσεις.

Ματθ. 4,10 Τότε λέγει με αγανάκτησιν ο Ιησούς· “φύγε αμέσως από εμπρός μου, σατανά. Διότι έχει γραφή· Κυριον τον Θεόν σου θα προσκυνήσης και αυτόν μόνον θα λατρεύσης”.

Ματθ. 4,11 Τότε αφήσιν αυτόν ο διάβολος, και ιδού άγγελιοι προσήλθον και διηκόνουν αυτόν.

Ματθ. 4,11 Τότε ο διάβολος (έπειτα από την τριπλήν του ήτταν) αφήκεν τον Ιησούν· και ιδού άγγελιοι του Θεού ήλθαν πλησίον του Ιησού και τον υπηρετούσαν ως νικητήν.

Ματθ. 4,12 Ακούσας δε ο Ιησούς ότι Ιωάννης παρεδόθη, ανεχώρησεν εις την Γαλιλαίαν.

Ματθ. 4,12 Όταν δε ο Ιησούς ήκουσεν ότι ο Ιωάννης συνελήφθη κατά διαταγήν του Ηρώδου Αντίπα και ερρίφθη στην φυλακήν, ανεχώρησεν από την Ιουδαίαν δια την Γαλιλαίαν.

Ματθ. 4,13 και καταλιπών την Ναζαρέτ ελθών κατώκησεν εις Καπερναούμ την παραθαλασσίαν εν ορίοις Ζαβουλών και Νεφθαλείμ,

Ματθ. 4,13 Και αφού εγκατέλειψε την Ναζαρέτ, ήλθεν και εγκατεστάθη εις την Καπερναούμ, η οποία ήτο κτισμένη εις την παραλίαν της Γεννησαρέτ, εις τα όρια των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ.

Ματθ. 4,14 ίνα πληρωθή το ρηθέν διά Ησαΐου τού προφήτου λέγοντος·

Ματθ. 4,14 Και εξεπληρώθη έτσι αυτό, που είχε προείπει ο προφήτης Ησαΐας λέγων·

Ματθ. 4,15 γη Ζαβουλών και γη Νεφθαλείμ, οδόν θαλάσσης, πέραν τού Ιορδάνου, Γαλιλαία των εθνών,

Ματθ. 4,15 “Η περιοχή της φυλής Ζαβουλών και η περιοχή της φυλής Νεφθαλείμ, που εκτείνεται πλησίον της θαλάσσης της Γεννησαρέτ και προς ανατολάς του Ιορδάνου, η Γαλιλαία η γεμάτη από εθνικούς,

Ματθ. 4,16 ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φώς μέγα και τοίς καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φώς ανέτειλεν αυτοίς.

Ματθ. 4,16 ο λαός που κάθεται στο σκοτάδι της θρησκευτικής αγνοίας και πλάνης, είδε πνευματικόν φως μέγα, τον Χριστόν, και εις αυτούς που κάθονται δούλοι ψυχικώς εις την χώραν, που την σκαπάζει καταθλιπτικόν το πυκνότετον σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου, ανέτειλε και έλαμψε φως από τον ουρανόν”.

Ματθ. 4,17 Από τότε ήρξατο ο Ιησούς κηρύσσειν και λέγειν· μετανοείτε· ήγγικε γάρ η βασιλεία των ουρανών.

Ματθ. 4,17 Από τότε πλέον ήρχισεν ο Ιησούς να κηρύττη δημοσία και να λέγη· “μετανοείτε, διότι έχει πλησιάσει πλέον η βασιλεία των ουρανών, η πνευματική και αγία ζωή της λυτρώσεως και της μακαριότητος”.

Ματθ. 4,18 Περιπατών δε παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας είδε δύο αδελφούς, Σίμωνα τον λεγόμενον Πέτρον και Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, βάλλοντας αμφίβληστρον εις την θάλασσαν· ήσαν γάρ αλιείς.

Ματθ. 4,18 Ενώ δε περιπατούσε εις την παραλίαν της θαλάσσης της Γαλιλαίας, είδε δύο αδελφούς, τον Σίμωνα, τον οποίον αργότερα ο ίδιος ο Χριστός ωνόμασε Πετρον, και τον Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, οι οποίοι έριπταν το δίκτυον εις την θάλασσαν, διότι ήσαν ψαράδες·

Ματθ. 4,19 και λέγει αυτοίς· δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων.

Ματθ. 4,19 και λέγει εις αυτούς· “ακολουθήσατέ με και εγώ θα σας κάμω ικανούς να ψαρεύετε και να προσελκύετε ανθρώπους εις την βασιλείαν των ουρανών με το δίκτυον του κυρήγματος”.

Ματθ. 4,20 οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτόν.

Ματθ. 4,20 Αυτοί αμέσως εγκατέλειψαν τα δίκτυα και τον ηκολούθησαν.

Ματθ. 4,21 Καί προβάς εκείθεν είδεν άλλους δύο αδελφούς, Ιάκωβον τον τού Ζεβεδαίου και Ιωάννην τον αδελφόν αυτού, εν τώ πλοίω μετά Ζεβεδαίου τού πατρός αυτών καταρτίζοντας τα δίκτυα αυτών, και εκάλεσεν αυτούς.

Ματθ. 4,21 Και προχωρήσας από εκεί είδε δύο άλλους αδελφούς, τον Ιάκωβον τον υιόν του Ζεβεδαίου και τον Ιωάννην τον αδελφόν αυτού να ετοιμάζον μαζί με τον πατέρα των τον Ζεβεδαιον τα δίκτυα των μέσα στο πλοίον· και τους εκάλεσεν.

Ματθ. 4,22 οι δε ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτόν.

Ματθ. 4,22 Αυτοί δε, χωρίς αναβολήν, άφησαν το πλοίον και τον πατέρα των και τον ηκολούθησαν.

Ματθ. 4,23 Καί περιήγεν όλην την Γαλιλαίαν ο Ιησούς διδάσκων εν ταίς συναγωγαίς αυτών και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπειών πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τώ λαώ.

Ματθ. 4,23 Ο δε Ιησούς περιήρχετο τότε όλην την Γαλιλαίαν, εδίδασκεν εις τας συναγωγάς (όπου κάθε Σαββατον εμαζεύοντο οι Εβραίοι) εκήρυσσε το χαρμόσυνον άγγελμα της πνευματικής βασιλείας, που θα εγκαθιδρυνε, και εθεράπευε κάθε ασθένειαν και κάθε σωματικήν αδυναμίαν μεταξύ του λαού.

Ματθ. 4,24 και απήλθεν η ακοή αυτού εις όλην την Συρίαν, και προσήνεγκαν αυτόν πάντας τους κακώς έχοντας ποικίλαις νόσοις και βασάνοις συνεχομένους, και δαιμονιζομένους και σεληνιαζομένους και παραλυτικούς, και εθεράπευσεν αυτούς·

Ματθ. 4,24 Και εξεχύθη η φήμη αυτού εις όλην την Συρίαν. Και έφεραν προς αυτόν όσους έπασχαν από διαφόρους ασθενείας και εβασανίζοντο από πόνοους, και τους δαιμονιζομένους και τους σεληνιαζομένους και τους παραλυτικούς· και αυτός τους εθεράπευσεν όλους.

Ματθ. 4,25 και ηκολούθησαν αυτόν όχλοι πολλοί από της Γαλιλαίας και Δεκαπόλεως και Ιεροσολύμων και Ιουδαίας και πέραν τού Ιορδάνου.

Ματθ. 4,25 Εξ αιτίας δε της διδασκαλίας και των θαυμάτων που έκανε, ηκολούθησαν αυτόν πολλά πλήθη από την Γαλιλαίαν και από τας δέκα ελληνικάς πόλεις (που είχαν κυρίως κτισθή πέραν από την ανατολικήν όχθην του Ιορδάνου), όπως επίσης τον ακολουθούσαν και πλήθη από τα Ιεροσόλυμα και την Ιουδαίαν και από την περιοχήν, η οποία εκτείνεται εκείθεν από τον Ιορδάνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ματθ. 5,1 Ιδών δε τους όχλους ανέβη εις το όρος, και καθίσαντος αυτού προσήλθον αυτόν οι μαθηταί αυτού,

Ματθ. 5,1 Όταν δε είδεν ο Ιησούς τα πλήθη, που είχαν έλθει να τον ακούσουν, ανέβη ολίγον εις την πλαγιάν του όρους και αφού εκάθισεν, ήλθαν πλησίον οι μαθηταί του.

Ματθ. 5,2 και ανοίξας το στόμα αυτού εδίδασκεν αυτούς λέγων·

Ματθ. 5,2 Και ανοίξας το στόμα αυτού εδίδασκεν τους μαθητάς και τα πλήθη και έλεγε·

Ματθ. 5,3 μακάριοι οι πτωχοί τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ματθ. 5,3 "Μακάριοι και τρισευχισμένοι είναι εκείνοι, που συναισθάνονται την πνευματικήν πτωχείαν των (και εξαγοῦν τον εαυτὸν τους με ταπεινώσιν και πίστιν ἀπὸ τον Θεόν), διότι ἰδική των είναι ἡ βασιλεία των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,4 μακάριοι οι πενθούντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Ματθ. 5,4 Μακάριοι είναι ὅσοι πενθούν (δια τας αμαρτίας των και δια το κακόν που επικρατεῖ στον κόσμον) διότι αὐτοὶ θα παρηγορηθῶν ἀπὸ τον Θεόν.

Ματθ. 5,5 μακάριοι οι πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ματθ. 5,5 Μακάριοι είναι οι πρᾶοι και ειρηνικοὶ, διότι αὐτοὶ θα λάβουν ὡς κληρονομίαν τὴν νέαν γῆν τῆς επαγγελίας, τὴν ἀνω Ἱερουσαλήμ, τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,6 μακάριοι οι πεινῶντες και διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Ματθ. 5,6 Μακάριοι ὅσοι πεινοῦν και διψοῦν δια να ἀποκτήσουν οι ἴδιοι, να επικρατήσῃ δε και στον κόσμον ἡ δικαιοσύνη και ἡ ἀρετὴ, διότι αὐτοὶ θα χορτάσουν.

Ματθ. 5,7 μακάριοι οι ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Ματθ. 5,7 Μακάριοι οι εὐσπλαχνικοὶ και ἐλεήμονες, που συμπονοῦν και ἐλεοῦν τον πάσχοντα, διότι αὐτοὶ θα ἐλεηθῶν πλουσίως ἀπὸ τον Θεόν.

Ματθ. 5,8 μακάριοι οι καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τον Θεόν ὄψονται.

Ματθ. 5,8 Μακάριοι ὅσοι ἔχουν καθαρὰν και ἀμόλυντον τὴν καρδίαν, διότι αὐτοὶ θα ἴδουν τον Θεόν εἰς τὴν δόξαν του.

Ματθ. 5,9 μακάριοι οι εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ματθ. 5,9 Μακάριοι ὅσοι ἔχουν εἰρήνην μέσα των και προσπαθοῦν να εἰρηνεύουν τους ἀνθρώπους μεταξύ των, διότι αὐτοὶ θα ἀνακηρυχθῶν, ἐμπρὸς στον οὐράνιον και ἐπίγειον κόσμον, υἱοὶ του Θεοῦ.

Ματθ. 5,10 μακάριοι οι δεδιωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,10 Μακάριοι ὅσοι ἔχουν διωχθῆ ἔνεκα τῆς ἀρετῆς και τῆς πίστεως των, διότι εἰς αὐτοὺς ἀνήκει ἡ βασιλεία των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,11 μακάριοι ἐστε ὅταν ονειδίσωσιν ὑμᾶς και διώξωσι και εἰπῶσι πᾶν πονηρόν ῥῆμα καθ ὑμῶν ψευδόμενοι ἐνεκεν ἐμοῦ.

Ματθ. 5,11 Μακάριοι εἰσθε, ὅταν σας ἐμπαίξουν και σας ὑβρίσουν οι ἀνθρωποι, και σας διώξουν και, ψευδόμενοι, εἰπουν παντός εἶδους κακολογίας και κατηγορίας ἐναντίον σας, ἐπειδὴ πιστεύετε εἰς ἐμέ.

Ματθ. 5,12 χαίρετε και ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ο μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γάρ ἐδίωξαν τους προφήτας τους πρὸ ὑμῶν.

Ματθ. 5,12 Χαίρετε και γεμίστε ἀπὸ ἀγαλλίαςιν, διότι ἡ ανταμοιβὴ σας στους οὐρανοὺς θα εἶναι μεγάλη και ἀνυπολόγιστος· ἐστὶ κατεδίωξαν και τους προφήτας τους ὁποῖους ο Θεὸς εἶχε στείλει ἐνωρίτερα ἀπὸ σας, και οι ὁποῖοι, δια τους διωγμοὺς που ὑπέστησαν, εἶναι μακάριοι.

Ματθ. 5,13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐάν δε τὸ ἅλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται; εἰς οὐδέν ἰσχύει ἐτι εἰ μη βληθῆναι ἔξω και καταπατεῖσθαι ὑπὸ των ἀνθρώπων.

Ματθ. 5,13 Σεις οι μαθηταὶ μου εἰσθε τὸ ἅλατι τῆς γῆς (ἐπειδὴ με το παράδειγμα και τὴν διδασκαλίαν σας ἔχετε τὴν δυνατότητα να νοστιμαίνετε τὴν ζωὴν των ἀνθρώπων και να προλαμβάνετε τὴν ἠθικὴν σαπίλαν). Ἀλλὰ ἐάν το ἅλατι χάσῃ αὐτὴν τὴν ἰδιότητά του, με τι ἄλλο θα ἀλατισθῆ, ὡστε να ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν οὐσίαν και δύναμίν του; Δεν ἔχει πλέον καμμίαν ἀξίαν και εἰς τίποτε ἄλλο δεν χρειάζεται, παρὰ να πεταχθῆ στον δρόμον και να καταπατῆται ἀπὸ τους ἀνθρώπους.

Ματθ. 5,14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη·

Ματθ. 5,14 Σεις με το φωτεινόν σας παράδειγμα και τα λόγια του Εὐαγγελίου εἰσθε τὸ πνευματικόν φῶς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως δε μία πόλις που εἶναι κτισμένη ἐπάνω στο ὄρος, δεν ἠμπορεῖ να κρυφθῆ, ἐτσι και ο ἰδικός σας βίος θα ὑποπίπτῃ, εἴτε το θέλετε εἴτε ὄχι, εἰς τὴν ἀντίληψιν των ἀνθρώπων.

Ματθ. 5,15 οὐδὲ κἀουσι λύχνον και τιθέασι αὐτόν ὑπὸ τον μόδιον, ἀλλ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, και λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ματθ. 5,15 Και ὅταν ἀνάπτουν λύχνον οι ἀνθρωποι, δεν τον θέτουν κάτω ἀπὸ τον κάδον, ἀλλὰ ἐπάνω στον λυχνοστάτην, ὡστε να φωτίζῃ ὅλους ἐκείνους που εὐρίσκονται μέσα στο σπίτι.

Ματθ. 5,16 οὕτω λαμπάτω το φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν των ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τα καλὰ ἔργα και δοξάσωσι τον πατέρα ὑμῶν τον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ματθ. 5,16 Το φῶς λοιπόν (που ἐπήρατε ἀπὸ ἐμέ και εἶναι τώρα ἰδικόν σας) ἐτσι ἀς λάμψῃ ἐμπρὸς στους ἀνθρώπους, δια να ἴδουν τα καλὰ σας ἔργα και δοξάσουν τον Πατέρα σας τον οὐράνιον, που ἔχει τέτοια ἐνάρετα τέκνα.

Ματθ. 5,17 Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλύσαι τον νόμον ἢ τους προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

Ματθ. 5,17 Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθα να καταλύσω τον νόμον του Μωϋσέως ἢ τὴν διδασκαλίαν των προφητῶν. Δεν ἦλθα να καταλύσω αὐτά, ἀλλὰ να τα τηρήσω, να τα ἐκπληρῶσω και να τα ολοκληρῶσω εἰς ἓνα τέλειον νόμον.

Ματθ. 5,18 ἀμὴν γάρ λέγω ὑμῖν, ἔως ἀν παρέλθῃ ο οὐρανός και ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἢ μία κεραία οὐ μη παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἔως ἀν πάντα γένηται.

Ματθ. 5,18 Διότι σας διαβεβαιῶ με πάσαν ἐπισημότητα, ὅτι ἔως ὅτου ὑπάρχη ο οὐρανός και ἡ γῆ, οὔτε ἓνα γιώτα ἢ ἓνα κόμμα, δεν θα παραπέσῃ ἀπὸ τον νόμον, μέχρι τὴν στιγμὴν που ὅλα θα ἐπαληθεύσουν και θα πραγματοποιηθῶν εἰς τὴν ζωὴν και το ἔργον μου.

Ματθ. 5,19 ὅς ἐάν οὖν λύσῃ μίαν των ἐντολῶν τούτων των ἐλαχίστων και διδάξῃ οὕτω τους ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ των οὐρανῶν· ὅς δ ἀν ποιῆσῃ και διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,19 Εκείνος λοιπόν, που θα παραβῆ μίαν ἀπὸ τας ἐντολάς αὐτάς, που φαίνονται μικραὶ και ἀσήμαντοι, και διδάξῃ ἐτσι τους ἀνθρώπους, θα ονομασθῆ ἐλάχιστος εἰς τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν. Εκείνος ὁμως που θα ἀγωνισθῆ να τηρήσῃ ὅλας τας ἐντολάς και διδάξῃ τὴν τήρησιν αὐτῶν και στους ἀνθρώπους, αὐτός θα ἀνακηρυχθῆ μέγας εἰς τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,20 λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι ἐάν μη περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλείον των γραμματέων και Φαρισαίων, οὐ μη εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν.

Ματθ. 5,20 Διότι σας λέγω και τούτο· ἐάν ἡ ἀρετὴ σας δεν ξεπεράσῃ πολὺ τὴν ἐπιφανειακὴν και τυπικὴν ἀρετὴν των

Γραμματέων και Φαρισαίων, δεν θα εισέλθετε εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 5,21 Ηκούσατε ότι ερέθη τοίς αρχαίοις, ου φονεύσεις· ός δ αν φονεύση, ένοχος έσται τή κρίσει.

Ματθ. 5,21 Ηκούσατε ότι ελέχθη από τον Θεόν στους αρχαίους, στους προγόνους σας· Δεν θα φονεύσης· εκείνος που θα φονεύση, θα είναι ένοχος και θα παραπεμθί στο μικρόν επταμελές συνέδριον, που λέγεται κρίσις.

Ματθ. 5,22 Εγώ δε λέγω υμίν ότι πάς ο οργιζόμενος τώ αδελφώ αυτού ειική ένοχος έσται τή κρίσει· ός δ αν είπη τώ αδελφώ αυτού ρακά, ένοχος έσται τώ συνεδρίώ· ός δ αν είπη μωρέ, ένοχος έσται εις την γέενναν τού πυρός.

Ματθ. 5,22 Εγώ όμως σας λέγω ότι καθέννας που οργίζεται αδικώς και χωρίς σοβαρόν πνευματικόν λόγον ενάντιον του αδελφού του, έχει την ιδίαν ενόχην, όπως εκείνος που δικάζεται δια φόνον στο επταμελές συνέδριον. Εκείνος δε που θα υβρίση τον αδελφόν του και θα του είπη με περιφρόνησιν “ανόητε, τιποτένιε”, είναι ένοχος εγκλήματος βαρύτερου, από εκείνά που δικάζει το μεγάλο συνέδριον, το ανώτατον δηλαδή δικαστήριον των Εβραίων. Εκείνος δε που θα είπη με μίσος στον αδελφόν του “αμυαλε, τρελλέ”, είναι βαρύτερα ένοχος και άξιος να τιμωρηθή με την στον Αδην γέενναν του πυρός.

Ματθ. 5,23 Εάν ούν προσφέρης το δώρόν σου επί το θυσιαστήριον κακει μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου,

Ματθ. 5,23 Εάν λοιπόν προσφέρης το δώρον σου στο θυσιαστήριον και εκεί ενθυμηθής ότι ο αδελφός σου έχει κάτι ενάντιόν σου εξ αιτίας της αδικου και απρεπούς συμπεριφοράς σου,

Ματθ. 5,24 άφες εκεί το δώρόν σου έμπροσθεν τού θυσιαστηρίου, και ύπαγε πρώτον διαλλάγηθι τώ αδελφώ σου, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρόν σου.

Ματθ. 5,24 άφησε εκεί το δώρον σου εμπρός στο θυσιαστήριον και πήγαινε πρώτον συμφιλίωσου με τον αδελφόν σου και έπειτα έλα να προσφέρης το δώρον σου στον Θεόν.

Ματθ. 5,25 Ίσθι ευνοών τώ αντιδίκω σου ταχύ έως ότου εί εν τή οδώ μετ αυτού, μήποτε σε παραδώ ο αντιδικος τώ κριτή και ο κριτής σε παραδώ τώ υπηρέτῃ, και εις φυλακήν βληθήσῃ.

Ματθ. 5,25 Συμβιάσου και συμφιλίωσου γρήγορα με τον αντιδικόν σου, εφ' όσον ευρίσκεσαι μαζί του στον δρόμον, που οδηγεί στο δικαστήριον. Πρόλαβε, μήπως σε παραδώσει ο αντιδικος στον δικαστήν, και ο δικαστής σε παραδώσει ως ένοχον στον εκτελεστήν των ποινών και ριφθής έτσι εις την φυλακήν.

Ματθ. 5,26 αμίν λέγω σοι, ου μη εξέλθης εκείθεν έως ού αποδώς τον έσχατον κοδράντην.

Ματθ. 5,26 Σε διαβεβαιώνω ότι δεν θα βγης από εκεί, έως ότου εξοφλήσης και το τελευταίον διλεπτον.

Ματθ. 5,27 Ηκούσατε ότι ερέθη τοίς αρχαίοις, ου μοιχεύσεις.

Ματθ. 5,27 Ηκούσατε ότι ελέχθη στους αρχαίους· να μη μοιχεύσης.

Ματθ. 5,28 Εγώ δε λέγω υμίν ότι πάς ο βλέπων γυναίκα προς τον επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσε αυτήν εν τή καρδιά αυτού.

Ματθ. 5,28 Εγώ όμως σας λέγω ότι καθέννας, ο οποίος βλέπει γυναίκα με την πονηράν επιθυμίαν προς αμαρτίαν, ήδη με την εμπαθή αυτήν ματιάν διέπραξε την αμαρτίαν της μοιχείας μέσα εις την ακάθαρτον καρδίαν του.

Ματθ. 5,29 ει δε ο οφθαλμός σου ο δεξιός σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· συμφέρει γάρ σοι ίνα απόληται έν των μελών σου και μη όλον το σώμα σου βληθή εις γέενναν.

Ματθ. 5,29 Εάν δε ο δεξιός σου οφθαλμός νοσή και σε ενοχλή και υπάρχη φόβος να βλάβη όλον το σώμα, βγάλε τον και πέταξέ τον μακρυνά από σε. Διότι συμφέρει εις σε να χαθή ένα μέλος του σώματος, παρά να ριφθής μαζί με όλον το σώμα εις την γέενναν του πυρός. (Δηλαδή εάν ένα πρόσωπον πολύτιμον και αγαπητόν, όπως ο δεξιός οφθαλμός, σε εξερεθίση προς αμαρτίαν, χωρίσου οριστικώς απ' αυτό και κόψε την επικοινωνίαν μαζί του, διότι σε συμφέρει να το στερηθής το πρόσωπον αυτό, παρά να ριφθής μαζί του στο άσβεστον πυρ της κολάσεως).

Ματθ. 5,30 και ει η δεξιά σου χείρ σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτήν και βάλε από σου· συμφέρει γάρ σοι ίνα απόληται έν των μελών σου και μη όλον το σώμά σου βληθή εις γέενναν.

Ματθ. 5,30 Και εάν πρόσωπον χρήσιμον εις σε, όπως το δεξι σου χέρι, γίνεται πειρασμός να πέσης εις την αμαρτίαν, κόψε κάθε σχέσιν μαζί του και χωρίσου απ' αυτό, όπως θα έκοπτες και θα επετούσες το δεξι σου χέρι, εάν αυτό αποτελούσε κίνδυνον δι' όλον το σώμα· διότι σε συμφέρει να χαθή ένα από τα μέλη σου (να στερηθής δηλαδή τας υπηρεσίας του φίλου σου) και να μη ριφθής μαζί με εκείνον στο πυρ της κολάσεως.

Ματθ. 5,31 Ερέθη δε· ός αν απολύση την γυναίκα αυτού, δότω αυτή αποστάσιον.

Ματθ. 5,31 Ακόμη ελέχθη, όποιος χωρίση την γυναίκα του, ας της δώση γραπτόν διαζύγιον.

Ματθ. 5,32 Εγώ δε λέγω υμίν ότι ός αν απολύση την γυναίκα αυτού παρκετός λόγου πορνείας, ποιεί αυτήν μοιχάσθαι, και ός εάν απολελυμένην γαμήσει, μοιχάται.

Ματθ. 5,32 Εγώ όμως σας λέγω ότι όποιος χωρίσει την γυναίκα του χωρίς την αιτίαν της μοιχείας, την σπρώχνει εις την μοιχείαν (διότι μοιχεία είναι πλέον, εάν αυτή έλθη εις νέον γάμον, εφ' όσον ζη ο πρώτος της ανήρ). Και εκείνος που θα λάβη ως σύζυγον διεζυγμένην γυναίκα, διαπράττει μοιχείαν.

Ματθ. 5,33 Πάλιν ηκούσατε ότι ερέθη τοίς αρχαίοις, ουκ επιορκήσεις, αποδώσεις δε τώ Κυρίω τους όρκους σου.

Ματθ. 5,33 Πάλιν έχετε ακούσει ότι ελέχθη στους προγόνους σας· δεν θα καταπατήσης τον όρκον σου, αλλά ως καθήκον ιερόν προς τον Κυριον θα τηρήσης τας υποσχέσεις και τας μαρτυρίας, που με όρκον ανέλαβες.

Ματθ. 5,34 Εγώ δε λέγω υμίν μη ομόσαι όλως· μήτε εν τώ ουρανώ, ότι θρόνος εστί τού Θεού.

Ματθ. 5,34 Εγώ όμως σας λέγω, να μην ορκισθίτε καθόλου, ούτε στον ουρανόν, διότι είναι θρόνος του παντοκράτορος Θεού,

Ματθ. 5,35 μήτε εν τή γη, ότι υποπόδιόν εστι των ποδών αυτού· μήτε εις Ιεροσόλυμα, ότι πόλις εστί τού μεγάλου βασιλέως·

Ματθ. 5,35 ούτε εις την γην, διότι είναι σαν άλλο υποπόδιον εις τα πόδια αυτού, ούτε εις τα Ιεροσόλυμα, διότι είναι πόλις του μεγάλου βασιλέως Θεού, εφ' όσον εκεί είναι κτισμένος ο ναός του·

Ματθ. 5,36 μήτε εν τή κεφαλή σου ομόσης, ότι ου δύνασαι μίαν τριχα λευκήν ή μέλαιναν ποιήσαι.

Ματθ. 5,36 ούτε εις την κεφαλήν σου να ορκισθής, που είναι δημιούργημα του Θεού, διότι συ δεν μορχεις ούτε μίαν τριχα να την κάμης μαύρην ή άσπρη (δηλαδή εις τίποτε να μη ορκισθής, αφού τα πάντα τα γεμίζει η παρουσία του Θεού).

Ματθ. 5,37 έστω δε ο λόγος υμών ναι ναι, ού ού· το δε περισσόν τούτων εκ τού πονηρού εστιν.

Ματθ. 5,37 Ας είναι δε ο λόγος σας αληθινός πάντοτε, ώστε το ναι να είναι ναι και το όχι να είναι όχι. Διότι το παραπάνω από αυτά είναι από τον πονηρόν, τον πατέρα του ψεύδους.

Ματθ. 5,38 Ηκούσατε ότι ερέθη, οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος·

Ματθ. 5,38 Ηκούσατε ότι ελέχθη, οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος (δηλαδή να ανταποδίδης ίσον κακόν προς το κακόν, που σου έκαμεν ο άλλος).

Ματθ. 5,39 Εγώ δε λέγω υμίν μη αντιστήναι τώ πονηρώ· αλλ όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην·

Ματθ. 5,39 Εγώ όμως σας λέγω να μη καταληφθήτε από οργήν και εχθρότητα και να μη αντισταθήτε στον πονηρόν άνθρωπον αποδιδόντες κακόν αντί κακού, αλλά αν κανείς σε ραπίση στο δεξιόν μέρος του προσώπου σας, γύρισε με πραότητα και υποχωρητικότητα και το άλλο μέρος του προσώπου (πρόθυμος να δεχθής και δεύτερον ράπισμα).

Ματθ. 5,40 και τώ θέλοντί σοι κριθήναι και τον χιτώνά σου λαβείν, άφες αυτώ και το μάτιον·

Ματθ. 5,40 Και εις εκείνον που θέλει να σε οδηγήση εις τα δικαστήρια, δια να σου πάρη το υποκάμισον, άφησέ του και το επανωφόρι σου.

Ματθ. 5,41 και όστις σε αγγαρεύσει μίλιον έν, ύπαγε μετ αυτου δύο·

Ματθ. 5,41 Και αν κανείς σε αγγαρεύση ένα μίλι πήγαινε μαζί του δύο (να φανής δηλαδή υποχωρητικός και ν' αποφύγης έτσι φιλονεικίας και διαπληκτισμούς).

Ματθ. 5,42 τώ αιτούντι σε δίδου και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι μη αποστραφής.

Ματθ. 5,42 Εις εκείνον που έχει πράγματι ανάγκην και σου ζητεί ελεημοσύνην, δίδε με ειλικρινή αγάπην, και μη περιφρονήσης αυτόν, που θέλει να δανεισθή από σε χωρίς τόκον.

Ματθ. 5,43 Ηκούσατε ότι ερέθη, αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρόν σου.

Ματθ. 5,43 Ηκούσατε ότι ελέχθη· θα αγαπήσης τον πλησίον σου και θα μισήσης τον εχθρόν σου.

Ματθ. 5,44 Εγώ δε λέγω υμίν, αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τοίς μισούσιν υμάς και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς.

Ματθ. 5,44 Εγώ όμως σας λέγω, αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευλογείτε αυτούς, οι οποίοι σας καταρώνται, ευεργετείτε αυτούς, οι οποίοι σας μισούν, και προσεύχεσθε δι' εκείνους, οι οποίοι σας υβρίζουν και σας συκοφαντούν και σας καταδιώκουν αδικώς,

Ματθ. 5,45 όπως γένησθε υιοί του πατρός υμών του εν ουρανοίς, ότι τον ήλιον αυτου ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδικούς.

Ματθ. 5,45 δια να αναδειχθήτε έτσι τέκνα του ουρανίου Πατρός σας. Διότι και αυτός τον ζωογόνον ήλιόν του ανατέλλει εις πονηρούς και αγαθούς και στέλνει την βροχήν στους δικαίους και στους αδικούς.

Ματθ. 5,46 εάν γάρ αγαπήσητε τους αγαπώντας υμάς, τίνα μισθόν έχετε; ουχι και οι τελώναι το αυτό ποιούσι;

Ματθ. 5,46 Διότι, εάν αγαπήσητε εκείνους μόνον που σας αγαπούν, ποίαν ανταμοιβήν έχετε να περιμένετε από τον Θεόν;

Μηπως και οι τελώναι δεν κάμνουν το ίδιο;

Ματθ. 5,47 και εάν ασπάσησθε τους φίλους υμών μόνον, τι περισσόν ποιείτε; ουχι και οι τελώναι ούτω ποιούσιν;

Ματθ. 5,47 Και εάν χαιρετίσητε με εγκαρδιότητα τους φίλους σας τους Ιουδαίους, τι περισσότερον κάμνετε από τους άλλους; Το ίδιο δεν κάμνουν και οι τελώναι;

Ματθ. 5,48 Έσεσθε ούν υμείς τέλειοι, όπως ο πατήρ υμών ο εν τοίς ουρανοίς τέλειός εστιν.

Ματθ. 5,48 Αγωνισθήτε λοιπόν να γίνετε σεις τέλειοι με την αγάπην προς όλους, όπως τέλειος είναι και ο ουράνιος Πατέρας σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ματθ. 6,1 Προσέχετε την ελεημοσύνην υμών μη ποιειν έμπροσθεν των ανθρώπων προς το θεαθήναι αυτοίς· ει δε μήγε, μισθόν ουκ έχετε παρά τώ πατρί υμών τώ εν τοίς ουρανοίς.

Ματθ. 6,1 Προσέχετε να μην κάνετε την ελεημοσύνην σας εμπρός εις τα μάτια των ανθρώπων, δια να σας ίδουν και σας θαυμάσουν και να σας επαινέσουν· διότι έτσι δεν έχετε κανένα μισθόν από τον Πατέρα σας τον επουράνιον.

Ματθ. 6,2 Όταν ούν ποιής ελεημοσύνην, μη σαλπίσης έμπροσθέν σου, όπως οι υποκριταί ποιούσιν εν ταις συναγωγαίς και εν ταις ρύμαις, όπως δοξασθώσιν υπό των ανθρώπων· αμήν λέγω υμίν, απέχουσι τον μισθόν αυτών.

Ματθ. 6,2 Όταν λοιπόν συ κάμνης ελεημοσύνην, μη την διαλαλής παντού διασαλπίζοντάς της, όπως κάμνουν οι υποκριταί εις τας συναγωγάς και τους πλατείς δρόμους, δια να δοξασθούν από τους ανθρώπους. Αληθινά σας λέγω ότι παίρνουν αυτοί ολόκληρον τον μισθόν των, (δηλαδή απολαμβάνουν ως αμοιβήν των τον έπαινον από τους άλλους).

Ματθ. 6,3 σου δε ποιούντος ελεημοσύνην μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου,

Ματθ. 6,3 Συ δε, όταν κάνης ελεημοσύνην, να την προσφέρης με τόσην μυστικότητα, ώστε το αριστερό σου χέρι να μη μάη το καλό που κάνει το δεξί σου.

Ματθ. 6,4 όπως ή σου η ελεημοσύνη εν τώ κρυπτώ, και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τώ κρυπτώ αποδώσει σοι εν τώ φανερώ.

Ματθ. 6,4 Δια να μείνη έτσι η ελεημοσύνη σου μυστική και άγνωστος και ο Πατήρ σου, που βλέπει και τα πλέον απόκρυφα έργα, θα σου δώση την αμοιβήν ενώπιον όλου του κόσμου.

Ματθ. 6,5 Καί όταν προσεύχη, ουκ έση όπως οι υποκριταί, ότι φιλοούν εν ταις συναγωγαίς και εν ταις γωνίαις των πλατειών εστώτες προσεύχεσθαι, όπως αν φανώσι τοίς ανθρώποις· αμήν λέγω υμίν ότι απέχουσι τον μισθόν αυτών.

Ματθ. 6,5 Και όταν προσεύχουσαι, δεν πρέπει να μιμήσαι τους υποκριτάς. Διότι αυτοί ευχαριστούνται και επιδιώκουν να στέκουν όρθιοι και να προσεύχονται εις τας συναγωγάς και εις τας γωνίας των πλατειών, εκεί δηλαδή που είναι πολύς κόσμος, δια να επιδειχθούν. Αληθινά σας λέγω, ότι παίρνουν έτσι την ανταμοιβήν των από τους ανθρώπους.

Ματθ. 6,6 σύ δε όταν προσεύχη, εισελθε εις τον ταμιείον σου, και κλείσας την θύραν σου πρόσευξαι τώ πατρί σου τώ εν τώ κρυπτώ, και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τώ κρυπτώ αποδώσει σοι εν τώ φανερώ.

Ματθ. 6,6 Συ όμως, όταν θέλης να προσευχηθής, προτίμα το ιδιαίτερον δωμάτιόν σου, κλείσε την θύραν και κάμε την προσευχήν σου στον Πατέρα σου, που είναι άόρατος και σαν κρυμμένος. Και ο Πατήρ σου, που βλέπει και τα πλέον απόκρυφα, θα σου αποδώση εις τα φανερά την αμοιβήν σου.

Ματθ. 6,7 Προσευχόμενοι δε μη βαττολογήσητε όπως οι εθνικοί· δοκούσι γάρ ότι εν τή πολυλογία αυτών εισακουσθήσονται.

Ματθ. 6,7 Όταν δε προσεύχεσθε, μη πολυλογείτε και φλυαρείτε, χωρίς να παρακολουθήτε και να καταλαβαίνετε αυτά που λέτε, όπως κάνουν οι εθνικοί· διότι αυτοί φαντάζονται ότι θα εισακουσθούν με ένα τρόπον μαγικών χάρις εις την

πολυλογίαν των.

Ματθ. 6,8 μη ομοιάσθε αυτοίς· οίδε γάρ ο πατήρ υμών ών χρείαν έχετε πρό του υμάς αιτήσαι αυτόν.

Ματθ. 6,8 Μη ομοιάσετε λοιπόν με αυτούς· διότι ο Πατήρ σας γνωρίζει από ποιά πράγματα έχετε ανάγκην, πριν του τα ζητήσετε.

Ματθ. 6,9 ούτως ούν προσεύχεσθε υμείς· Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς· αγιασθήτω το όνομά σου·

Ματθ. 6,9 Σεις λοιπόν έτσι να προσεύχεσθε· Πατερ ημών, που είσαι πανταχού παρών, αλλά εξαιρετικά στους ουρανούς κάνεις αισθητήν την παρουσίαν σου, ας αναγνωρισθή η αγιότης σου και ας δοξασθή και ας λατρευθή άξίως το όνομά σου απ' όλα τα λογικά όντα του ουρανού και της γης.

Ματθ. 6,10 ελθέτω η βασιλεία σου· γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών, και επί της γης·

Ματθ. 6,10 Ας έλθη η βασιλεία σου εις τας καρδιάς όλων των ανθρώπων, ώστε όλοι να υποτάσσωνται με προθυμίαν και με αφοσίωσιν εις σε. Δώσε να εκτελήται το θέλημά σου και εις την γην από τους ανθρώπους, με όσην προθυμίαν και ακρίβειαν εκτελείται τούτο στον ουρανών από τους αγγέλους και αγίους.

Ματθ. 6,11 τον άρτον ημών τον επιούσιον δός ημίν σήμερον·

Ματθ. 6,11 Δώσε μας σήμερα τον άρτον τον καθημερινόν και απαραίτητον δια την συντήρησίν μας.

Ματθ. 6,12 και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοίς οφειλέταις ημών·

Ματθ. 6,12 Και συγχώρησε τα βαρύτερα χρέη μας, δηλαδή τας αναριθμήτους αμαρτίας μας, όπως και ημείς συγχωρούμεν εκείνους, οι οποίοι είναι οφειλέται απέναντί μας εξ αιτίας των αδικημάτων που μας έκαμαν.

Ματθ. 6,13 και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού. ότι σου έστιν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα εις τους αιώνας· αμήν.

Ματθ. 6,13 Και μη επιτρέψεις να περιπέσωμεν εις πειρασμόν, αλλά γλύτωσέ μας από τον πονηρόν. Ζητούμεν δε αυτά από Σε, διότι ιδική σου είναι η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα στους ατελείωτους αιώνας. Αμήν.

Ματθ. 6,14 Εάν γάρ αφήτε τοίς ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος·

Ματθ. 6,14 Πρέπει δε να έχετε υπ' όψιν σας ότι, αν και σεις συγχωρήτε με όλην σας την καρδιά τα αμαρτήματα που έκαμαν εις σας οι άλλοι, και ο Πατήρ σας ο ουράνιος θα συγχωρήση τα ιδικά σας αμαρτήματα.

Ματθ. 6,15 εάν δε μη αφήτε τοίς ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών.

Ματθ. 6,15 Εάν όμως δεν δώσετε συγχώρησιν στους ανθρώπους δια τα αμαρτήματά των, τότε ούτε ο Πατήρ σας θα συγχωρήση τας ιδικά σας αμαρτίας.

Ματθ. 6,16 Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε ώσπερ οι υποκριταί σκυθρωποί· αφανίζουσι γάρ τα πρόσωπα αυτών όπως φανώσι τοίς ανθρώποις νηστεύοντες· αμήν λέγω υμίν ότι απέχουσι τον μισθόν αυτών.

Ματθ. 6,16 Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε όπως οι υποκριταί, σκυθρωποί και κατηφέις, διότι αυτοί αλλοιώνουν και μαραινούν το πρόσωπόν των, παίρνουν την εμφάνισιν αδυνατισμένον ανθρώπου, δια να φανούν στους άλλους ότι νηστεύουν· αληθινά σας λέγω ότι απολαμβάνουν ολόκληρον τον μισθόν των, δηλαδή τους επαίνους των ανθρώπων.

Ματθ. 6,17 σύ δε νηστεύων άλειψαί σου την κεφαλήν και το πρόσωπόν σου νίψαι,

Ματθ. 6,17 Συ όμως, όταν νηστεύης, περιποιήσου την κόμην σου και νίψε το πρόσωπόν σου, όπως συνηθίζεις.

Ματθ. 6,18 όπως μη φανής τοίς ανθρώποις νηστεύων, αλλά τώ πατρί σου τώ εν τώ κρυπτώ, και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τώ κρυπτώ αποδώσει σοι εν τώ φανερώ.

Ματθ. 6,18 Δια να μη φανής στους ανθρώπους ότι νηστεύεις, αλλά στον Πατέρα σου τον επουράνιον, ο οποίος ευρίσκεται αόρατος παντού και εις τα πλέον απόκρυφα μέρη. Και ο Πατήρ σου, που βλέπει και τα κρυπτά, θα σου αποδώση εις τα φανερά την αμοιβήν σου.

Ματθ. 6,19 Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου σής και βρώσις αφανίζει, και όπου κλέπται διαρύσσουσι και κλέπτουσι·

Ματθ. 6,19 Μη συσσωρεύετε δια τον εαυτόν σας θησαυρούς εδώ εις την γην, όπου ο σκόρος και η αποσύνθεσις καταστρέφουν και αφανίζουν, και όπου οι κλέπται διατρυπούν τοίχους και χρηματοκιβώτια και κλέπτουν.

Ματθ. 6,20 θησαυρίζετε δε υμίν θησαυρούς εν ουρανών, όπου ούτε σής ούτε βρώσις αφανίζει, και όπου κλέπται ου διορύσσουσιν ουδέ κλέπτουσιν·

Ματθ. 6,20 Να θησαυρίζετε όμως δια τον εαυτόν σας και να αποταμιεύετε θησαυρούς στον ουρανών, όπου ούτε ο σκόρος ούτε η σαπίλα αφανίζουν, και όπου οι κλέπται δεν τρυπούν τοίχους και δεν κλέπτουν.

Ματθ. 6,21 όπου γάρ έστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά υμών.

Ματθ. 6,21 Διότι, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας (Εις τον ουρανών ο θησαυρός σας, στον ουρανών και η καρδιά σας).

Ματθ. 6,22 Ο λύχνος του σώματός έστιν ο οφθαλμός· εάν ούν ο οφθαλμός σου απλούς ή, όλον το σώμά σου φωτεινόν έσται·

Ματθ. 6,22 Ο λύχνος, που φωτίζει και εξυπηρετεί το σώμα, είναι το μάτι (λύχνος δε που φωτίζει την ψυχήν είναι ο νους, το λογικόν που σας έχει δώσει ο Θεός). Εάν λοιπόν το μάτι είναι γερό και καθαρό, όλον το σώμα θα φωτίζεται, θα είναι φωτεινόν (έτσι θα φωτίζεται και η ψυχή σου, εάν ο νους και η καρδιά σου δεν έχουν τυφλωθή από την προσκόλλησιν στους επιγείους θησαυρούς).

Ματθ. 6,23 εάν δε ο οφθαλμός σου πονηρός ή, όλον το σώμά σου σκοτεινόν έσται. ει ούν το φώς το εν σοί σκότος εστί, το σκότος πόσον·

Ματθ. 6,23 Εάν όμως το μάτι σου είναι κατεστραμμένον και ανίκανον να ίδη το φως, όλο το σώμα σου θα είναι βυθισμένο στο σκοτάδι. Εάν λοιπόν το φως, που σου έδωκεν ο Θεός (ο νους δηλαδή και η συνείδησις, εξ αιτίας της προσκολλησεως εις τα υλικά αγαθά), είναι σκοτάδι, τότε το ηθικόν σκοτάδι της ψυχής σου πόσον πυκνόν και αδιαπέραστον θα είναι·

Ματθ. 6,24 Ουδείς δύναται δυσι κυρίοις δουλεύειν· ή γάρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και τού έτερου καταφρονήσει. ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμανά.

Ματθ. 6,24 Κανείς δεν ημπορεί να υπηρετή συγχρόνως δύο κυρίους· διότι η θα μισήση τον ένα και θα αγαπήση τον άλλο η θα προσκολληθή στον ένα και θα καταφρονήση τον άλλο. Και σεις δεν είναι δυνατόν να υπηρετήτε τον Θεόν και τον πλούτον· η θα αγαπήσετε τον Θεόν και θα περιφρονήσετε τους επιγείους θησαυρούς η θα υποδουλωθήτε εις αυτούς και θα καταφρονήσετε τον Θεόν.

Ματθ. 6,25 Διά τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τή ψυχή υμών τι φάγητε και τι πίνητε, μηδέ τώ σώματι υμών τι ενδύσησθε·

ουχί η ψυχή πλείον εστι της τροφής και το σώμα τού ενδύματος;

Ματθ. 6,25 Δια τούτο ακριβώς και σας λέγω, μη φροντίζετε με στενοχωριαν και αγωνίαν δια την ζώην σας, δηλαδή δια το τι θα φάγετε και το τι θα πείτε, ούτε και δια το σώμα σας με τι θα ενδυθήτε. Δεν αξίζει η ζωή περισσότερο από την τροφήν και το σώμα από το ένδυμα; (Ο Θεός, που σας έδωσε το πολυτιμότερον, δεν θα σας δώσει και το κατώτερον;)

Ματθ. 6,26 εμβλέψατε εις τα πετεινά τού ουρανού, ότι ου σπείρουσιν ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά· ουχ υμείς μάλλον διαφέρετε αυτών;

Ματθ. 6,26 Παρατηρήστε τα πτηνά του ουρανού και ιδετε ότι αυτά ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συγκεντρώνουν τροφάς εις αποθήκας. Και όμως ο Πατήρ σας ο ουράνιος τα τρέφει. Σεις δεν έχετε ασυγκρίτως μεγαλύτεραν αξίαν από αυτά;

Ματθ. 6,27 τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθέσθαι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα;

Ματθ. 6,27 Ποιός δε από σας, όσας πολλές και μεγάλας φροντίδας και αν καταβάλη, ημπορεί να προσθέση στο ανάστημά του ένα πήχυν;

Ματθ. 6,28 και περί ενδύματος τι μεριμνάτε; καταμάθετε τα κρίνα τού αγρού πώς αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει·

Ματθ. 6,28 Και περί του ενδύματος διατί φροντίζετε με τόσην ανησυχίαν και αγωνίαν; Παρατηρήστε με προσοχήν τα άνθη του αγρού, πώς φυτρώνουν και πώς αυξάνουν. Ούτε κοπιάζουν ούτε γνέθουν.

Ματθ. 6,29 λέγω δε υμίν ότι ουδέ Σολομών εν πάση τή δόξη αυτού περιεβάλετο ως έν τούτων.

Ματθ. 6,29 Και όμως σας λέγω τούτο, ούτε και αυτός ο Σολομών με όλην του την βασιλικήν μεγαλοπρέπειαν και δόξαν δεν εφόρεσε ποτέ ένα τόσον περιλαμπρον ένδυμα ωσαν αυτό, με το οποίον περιβάλλεται ένα από τα ταπεινά αυτά άνθη.

Ματθ. 6,30 Ει δε τον χόρτον τού αγρού, σήμερον όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιένυσσιν, ου πολλώ μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι;

Ματθ. 6,30 Εάν δε ο Θεός ενδύη με τόσην λαμπρότητα τα χορτάρια του αγρού, που σήμερα υπάρχουν και αύριον ρίπτονται στον φούρνον, δεν θα ενδύση πολύ περισσότερο σας, ολιγόπιστοι;

Ματθ. 6,31 μη ούν μεριμνήσητε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πίωμεν ή τι περιβαλώμεθα;

Ματθ. 6,31 Λοιπόν μη κυριευθήτε ποτέ από την ανήσυχον μέριμναν και μη λέγετε συνεχώς, τι θα φάγωμεν ή τι θα πίωμεν ή τι θα ενδυώμεν;

Ματθ. 6,32 πάντα γάρ ταύτα τα έθνη επιζητεί· οίδε γάρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρηζετε τούτων απάντων.

Ματθ. 6,32 Διότι οι ειδωλολάτραι (που δεν γνωρίζουν τα αιώνια αγαθά και την στοργικήν πρόνοιαν του Θεού), επιζητούν αποκλειστικά και μόνον αυτά τα φθαρτά αγαθά. Σεις όμως μη κυριεύεσθε από τέτοιες μέριμνες, διότι ο Πατήρ σας ο ουράνιος γνωρίζει ότι έχετε ανάγκην από όλα αυτά, και σαν πανάγαθος, που είναι, θα σας τα δώσει.

Ματθ. 6,33 ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν τού Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν.

Ματθ. 6,33 Ζητείτε δε κατά πρώτον και κύριον λόγον την βασιλείαν του Θεού και την αρετήν που θέλει από σας ο Θεός, και όλα αυτά τα επίγεια αγαθά θα σας δοθούν μαζί με τα ανεκτίμητα αγαθά της βασιλείας των ουρανών.

Ματθ. 6,34 Μή ούν μεριμνήσητε εις την αύριον· η γάρ αύριον μεριμνήσει τα εαυτής αρκετόν τή ημέρα η κακία αυτής.

Ματθ. 6,34 Λοιπόν μη καταληφθήτε ποτέ από την ανήσυχον μέριμναν δια τας ανάγκας της αυριανής ημέρας. Διότι η αύριον θα φροντίση δι' όσα θα χρειασθήτε κατ' αυτήν. Εις κάθε ημέραν αρκούν αι ιδικαί της ασχολίας και τα ιδικά της βάσανα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ματθ. 7,1 Μή κρίνετε, ίνα μη κριθήτε·

Ματθ. 7,1 Μη κατακρίνετε και μη καταδικάζετε τον πλησίον σας, δια να μη κατακριθήτε και σεις από τον Θεόν.

Ματθ. 7,2 εν ώ γάρ κρίνεται κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ώ μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν.

Ματθ. 7,2 Διότι με την σκληράν και αυστηράν κρίσιν, που κατακρίνετε, θα κατακριθήτε και με το ίδιον μέτρον, που κρίνετε τας πράξου του πλησίον, θα μετρηθή από τον Θεόν και θα κριθή και η ιδική σας ζωή και συμπεριφορά.

Ματθ. 7,3 τι δε βλέπεις το κάρφος το εν τώ οφθαλμώ τού αδελφού σου, την δε εν τώ σώ οφθαλμώ δοκόν ου κατανοείς;

Ματθ. 7,3 Διατί δε βλέπστο μικρόν αχυράκι, που υπάρχει στο μάτι αδελφού σου, και δεν αισθάνεσαι το δοκάρι που είναι στο ιδικόν σου μάτι; (Διατί επικρίνστο ελαφρόν σφάλμα του αδελφού σου και δεν συναισθάνεσαι το βαρύτατον ιδικόν σου παράπτωμα;)

Ματθ. 7,4 ή πώς ερείς τώ αδελφώ σου, άφες εκβάλω το κάρφος από τού οφθαλμού σου, και ιδού η δοκός εν τώ οφθαλμώ σου;

Ματθ. 7,4 Και με τι δικαίωμα θα πης στον αδελφό σου, άφησε με να βγάλω το αχυράκι από το μάτι σου (να διορθώσω δηλαδή εγώ, σαν καλύτερος τάχα, το δικό σου σφάλμα), καθ' ον χρόνο υπάρχει στο μάτι σου δοκάρι ολόκληρο (δηλαδή βαρύνεσαι συ από μεγάλα αμαρτήματα);

Ματθ. 7,5 υποκριτά, έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ τού οφθαλμού σου, και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος εκ τού οφθαλμού τού αδελφού σου.

Ματθ. 7,5 Υποκριτά, βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα ιδης καθαρά, ώστε να βγάλης με προσοχήν και αγάπην το αχυράκι από το μάτι του αδελφού σου.

Ματθ. 7,6 Μή δώτε το άγιον τοίς κυσί μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν των χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς εν τοίς ποσίν αυτών και στραφέντες ρήξωσιν υμάς.

Ματθ. 7,6 Προσέχετε όμως εις ποίους θα προσφέρετε με αδελφικήν αγάπην τας υπηρεσίας σας και θα ενδιαφέρεσθε δια την δόρθωσιν των. Διότι υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, που είναι αναιδείς, όπως οι σκύλοι και ακάθαρτοι εις την ζώην των, όσως είναι οι χοίροι. Λοιπόν μη δώσετε τα άγια της πίστεισ στους σκύλους και μη βάλετε εμπρός στους χοίρους τα πολύτιμα μαργαριτάρια της χριστιανικής αληθείας. Διότι υπάρχει κίνδυνος μέγασ να καταπατήσουν με τα πόδια των τα μαργαριτάρια μέσα στον βόρβορον και να στραφούν ενάντιον σας, δια να σας κατασπαράξουν η κατά κάποιον άλλον τρόπον να σας βλάψουν.

Ματθ. 7,7 Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν·

Ματθ. 7,7 Σεις ζητείτε από τον Θεόν τα πνευματικά και υλικά αγαθά, που σας χρειάζονται και θα σας δοθούν, γυρεύετε και θα βρήτε αυτό το καλόν που θέλετε. Κτυπάτε την θύραν της θείας αγάπης και θα ανοίξη διάπλατα προς χάριν σας.

Ματθ. 7,8 πὰς γὰρ ο αὐτῶν λαμβάνει και ο ζητῶν εὐρίσκει και τῶ κρούοντι ανοιγῆσεται.

Ματθ. 7,8 Διότι καθένας, που ζητεί με πιστίν από τον Θεόν, λαμβάνει το καλόν που ζητεί. Και εκείνος που γυρεύει, εὐρίσκει και σε καθέναν που κτυπά την θύραν του Θεού, θα του ανοιχθῆ αὐτή.

Ματθ. 7,9 ἢ τις εστιν ἐξ υμῶν ἄνθρωπος, ον εἰάν αιτήση ο υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μη λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;

Ματθ. 7,9 (Παρετε ἓνα παράδειγμα, ἀπό ὅσα συμβαίνουν μεταξύ σας). Ποιὸς ἄνθρωπος ἀπό σας, που θα του ζητήση το παιδί του ψωμί, θα δώσει εἰς αὐτὸ πέτραν;

Ματθ. 7,10 και εἰάν ιχθύν αιτήση, μη ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

Ματθ. 7,10 Και εἰάν του ζητήση ψάρι, μήπως θα του δώσει φίδι;

Ματθ. 7,11 εἰ οὖν υμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις υμῶν, πόσω μάλλον ο πατὴρ υμῶν ο ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτούσιν αὐτόν;

Ματθ. 7,11 Εἰάν λοιπόν σεῖς οἱ ἄνθρωποι, που εἰσθε ἀτελεῖς και διεφθαρμένοι ἀπὸ την ἀμαρτίαν, ξέρετε να δίνετε ωφέλιμα πράγματα εἰς τα παιδιά σας, πόσον μάλλον ο ουράνιος και πανάγαθος Πατὴρ σας θα δώσει ἀγαθὰ, καλὰ και ωφέλιμα δῶρα, εἰς ἐκείνους που του τα ζητοῦν;

Ματθ. 7,12 Πάντα οὖν ὅσα ἀν θέλητε ἵνα ποιῶσιν υμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω και υμεῖς ποιήτε αὐτοῖς· οὗτος γὰρ εστιν ο νόμος και ο προφήται.

Ματθ. 7,12 Λοιπόν, ὅσα θέλετε να κάνουν εἰς σας οἱ ἄνθρωποι, παρόμοια και σεῖς να κάνετε εἰς αὐτούς. Διότι αὐτός εἶναι ο νόμος και ο προφήται, (δηλαδή να ἀγαπάτε τους ἄλλους και να φέρεσθε με ἀγάπην, ὅπως θέλετε να σας ἀγαποῦν και να φέρωνται πρὸς σας οἱ ἄλλοι).

Ματθ. 7,13 Εἰσέλθετε διὰ της στενῆς πύλης· ὅτι πλατεία ἡ πύλη και ευρῶχος ἡ οδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς την ἀπώλειαν, και πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι αὐτῆς.

Ματθ. 7,13 (Δυσκόλη βέβαια εἶναι, μάλιστα δε εἰς την ἀρχὴν, ἡ ἐφαρμογὴ του χρυσοῦ αὐτοῦ κανόνος της ἀγάπης). Ἀλλὰ ἀγωνισθῆτε και προσπαθεῖτε να μπήτε στον δρόμον της ἀρετῆς ἀπὸ την στενὴν πύλην. Διότι πλατεία μόνον εἶναι ἡ θύρα και ευρῶχος ο δρόμος, που ἐκτρέπει και οδηγεί τον ἄνθρωπον εἰς την ἀπώλειαν και πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, που με μεγάλην ευκολίαν εἰσέρχονται εἰς αὐτήν.

Ματθ. 7,14 τι στενὴ ἡ πύλη και τεθλιμμένη ἡ οδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς την ζωὴν, και ολίγοι εἰσιν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν!

Ματθ. 7,14 Ἐξ ἀντιθέτου εἶναι στενὴ ἡ θύρα και γεμάτος δυσκολίες και ταλαιπωρίες ο δρόμος, που οδηγεί εἰς την αἰωνίαν ζωὴν και ἀπαιτεῖται ἀγὼν κατὰ της ἀμαρτίας, δια να τον ἀκολουθήση κανεὶς. Δια τούτο και ολίγοι εἶναι αὐτοὶ, που τον εὐρίσκουν και τον ἀκολουθοῦν μέχρι τέλους.

Ματθ. 7,15 Προσέχετε δε ἀπὸ των ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς υμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δε εἰσι λύκοι ἀρπαγες.

Ματθ. 7,15 Προσέχετε δε, να μη παρασυρθῆτε εἰς την πλάνην ἀπὸ τους κακοὺς διδασκάλους και ψευδοπροφήτας, οἱ οἱποῖοι ἔρχονται εἰς σας με το ἐξωτερικὸν ἔνδυμα της ἀθωότητος και πραότητος του προβάτου, ἐνὸς ἀπὸ μέσα εἶναι ἀγριοι και ἀρπαγες σαν λύκοι.

Ματθ. 7,16 ἀπὸ των καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλήν ἢ ἀπὸ τριβόλων σύκα;

Ματθ. 7,16 Ἀπὸ τους καρπούς των, δηλαδή ἀπὸ τα ἔργα των, θα τους γνωρίσετε καλὰ. Μήπως τρυγοῦν ποτέ ἀπὸ τα ἀγκάθια σταφύλια ἢ ἀπὸ τα τριβόλια σύκα;

Ματθ. 7,17 οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρπούς καλοὺς ποιεῖ, το δε σαπρὸν δένδρον καρπούς πονηροὺς ποιεῖ.

Ματθ. 7,17 Ἐτσι και κάθε δένδρον ἀγαθὸν και ἡμερον κάμνει καλοὺς καρπούς, ἐνὸς το σάπιο και βλαμμένο δένδρο κάνει καρπούς ἐπιβλαβεῖς.

Ματθ. 7,18 οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρπούς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρπούς καλοὺς ποιεῖν.

Ματθ. 7,18 Δεν εἶναι δε δυνατόν ποτέ δένδρον ἡμερον να βγάλῃ ἐπιβλαβεῖς καρπούς οὔτε σάπιο δένδρο να βγάλῃ καλοὺς. (Ο ἀγαθὸς δηλαδή ἄνθρωπος ἐναρτέτους πάντοτε πράξεις θα παρουσιάσῃ, ο δε πονηρὸς και υποκριτὴς, ἐφ' ὅσον μένει εἰς την πονηρίαν του, θα κάμνῃ ἔργα κακά).

Ματθ. 7,19 πᾶν δένδρον μη ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται και εἰς πῦρ βάλλεται.

Ματθ. 7,19 Καθε ὅμως δένδρον, που δεν κάμνει καλὸν καρπὸν, κόπτεται και ρίπτεται εἰς την φωτιάν.

Ματθ. 7,20 ἀραγε ἀπὸ των καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.

Ματθ. 7,20 Λοιπόν, δεν εἶναι δύσκολον να διακρίνετε τους ψευδοπροφήτας και υποκριτάς, διότι θα τους γνωρίσετε πολὺ καλὰ ἀπὸ τα ἔργα των.

Ματθ. 7,21 Οὐ πὰς ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς την βασιλείαν των οὐρανῶν, ἀλλ ο ποιῶν το θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Ματθ. 7,21 Πρέπει δε να ξέρετε, ὅτι εἰς την βασιλείαν των οὐρανῶν δεν θα εἰσέλθῃ καθένας, που ἀπλῶς με ἐπικαλεῖται και με προσφωνεῖ, Κυριε, Κυριε, ἀλλὰ ἐκεῖνος που ἐφαρμόζει το θέλημα του ουρανοῦ Πατρὸς μου.

Ματθ. 7,22 πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῶ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, και τῶ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, και τῶ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;

Ματθ. 7,22 Κατὰ την μεγάλην και ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν της κρίσεως πολλοὶ θα μου εἴπουν· Κυριε, Κυριε, με την πίστιν στο ὄνομά σου δεν ἐπροφητεύσαμεν και με την δύναμιν του ὀνόματός σου δεν ἐδιώξαμεν δαιμόνια και χάρις στο ὄνομά σου, που ἐπεκαλεσθήκαμεν, δεν ἐκάμαμεν θαύματα πολλὰ και μεγάλα;

Ματθ. 7,23 και τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἐγνων υμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι την ἀνομίαν.

Ματθ. 7,23 Και τότε ἐγὼ θα βροντοφωνήσω εἰς αὐτούς ἐνώπιον ὅλων, ὅτι ποτέ δεν σας ἀνεγνώρισα ὡς ἰδικούς μου· φύγετε ἀπὸ ἐμπρὸς μου σεῖς, που ἐργάζεσθε την ἀνομίαν και ἐχρησιμοποίησατε τα χαρίσματά μου δια την ἰδικὴν σας ἐπίδειξιν και ὠφέλειαν.

Ματθ. 7,24 Πὰς οὖν ὅστις ἀκούει μου τους λόγους τούτους και ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτόν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ὠκοδόμησε την οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ την πέτραν·

Ματθ. 7,24 Ἰδικὸς μου θα εἶναι κάθε ἓνας, ο ὁποῖος ἀκούει με προσοχὴν αὐτούς τους λόγους μου και τους ἐφαρμόζει εἰς την ζωὴν του, και τον οἱποῖον ἐγὼ παρομοιάζω με ἀνδρα συνέτον και φρόνιμον, που ἐκτίσῃ το σπῖτι του ἐπάνω εἰς την πέτραν (εἰς θεμέλιον στερεόν και ἀσάλευτον δηλαδή θεμέλιον της διδασκαλίας μου).

Ματθ. 7,25 και κατέβῃ ἡ βροχὴ και ἦλθον οἱ ποταμοὶ και ἐπνευσαν οἱ ἀνεμοὶ και προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, και οὐκ

έπεσε· τεθεμελίωτο γάρ επί την πέτραν.

Ματθ. 7,25 και έπεσεν η βροχή και ξεχύθησαν τα ποτάμια της νεροποντής και εφύσησαν οι ισχυροί άνεμοι και έπεσαν με ορμήν όλα επάνω στο σπίτι αυτό, και αυτό δεν εκρημνίσθη, διότι ήτο στερεά θεμελιωμένον επάνω εις την πέτραν της αληθινής και ζωντανής πίστεως.

Ματθ. 7,26 και πάς ο ακούων μου τους λόγους τούτους και μη ποιών αυτούς ομοιωθήσεται ανδρί μωρώ, όστις ωκοδόμησε την οικίαν αυτού επί την άμμον·

Ματθ. 7,26 Και καθένas που ακούει αυτούς τους λόγους μου και δεν τους εφαρμόζει, θα είναι όμοιος με μωρόν άνθρωπον, ο οποίος έκτισε το σπίτι του εις την άμμον·

Ματθ. 7,27 και κατέβη η βροχή και ήλθον οι ποταμοί και έπνευσαν οι άνεμοι και προσέκοψαν τή οικία εκείνη, και έπεσε, και ήν η πτώσις αυτής μεγάλη.

Ματθ. 7,27 και έπεσε η βροχή και ήρθαν τα ποτάμια και εφύσησαν ισχυροί οι άνεμοι και επέπεσαν με ορμήν στο σπίτι εκείνο, και το σπίτι εκρημνίσθη και η πτώσις του ήταν ολακληρωτική".

Ματθ. 7,28 Καί εγένετο ότε συνετέλεσεν ο Ιησούς τους λόγους τούτους, εξεπλήσοντο οι όχλοι επί τή διδαχή αυτού·

Ματθ. 7,28 Όταν δε ετελείωσεν ο Ιησούς τους λόγους αυτούς, τα πλήθη έμειναν έκπληκτα δια την υψηλήν αυτήν διδασκαλίαν του.

Ματθ. 7,29 ήν γάρ διδάσκων αυτούς ως εξουσίαν έχων, και ουχ ως οι γραμματείς.

Ματθ. 7,29 Διότι τους εδίδασκε με εξουσίαν και με κύρος, ως τέλειος διδάσκαλος και νομοθέτης και όχι όπως οι γραμματείς (που ενόθευαν και επεσκότηζαν την διδασκαλίαν με τας μωράς επινοήσεις της παραδόσεως των πρεσβυτέρων).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ματθ. 8,1 Καταβάντι δε αυτά από τού όρους ηκολούθησαν αυτώ όχλοι πολλοί.

Ματθ. 8,1 Όταν δε ο Ιησούς κατέβηκε από το όρος, τον ηκολούθησαν πλήθη λαού.

Ματθ. 8,2 Και ιδού λεπρός ελθών προσεκύνει αυτώ λέγων· Κύριε, εάν θέλης, δύνασαι με καθαρίσαι.

Ματθ. 8,2 Και ιδού ένας λεπρός ήλθε εμπρός του και με ευλάβειαν πολλήν τον επροσκυνούσε λέγων· "Κυριε, εάν θέλης, ημπορείς να με καθαρίσης από την ανίατον και βασανιστικήν αυτήν λέπραν".

Ματθ. 8,3 και εκτείνας την χείραν ήψατο αυτού ο Ιησούς λέγων· θέλω, καθαρίσθητι. και ευθέως εκαθαρίσθη αυτού η λέπρα.

Ματθ. 8,3 Απλώσε δε ο Ιησούς το χέρι του, ήγγισε αυτόν και του ειπέ· "θέλω, καθαρίσου". Και αμέσως εκαθαρίσθη εντελώς η λέπρα και αυτός έγινε υγιής.

Ματθ. 8,4 και λέγει αυτώ ο Ιησούς· όρα μηδενί είπης, αλλά ύπαγε σεαυτόν δείξον τώ ιερεί και προσένεγκε το δώρον ό προσέταξε Μωσής εις μαρτύριον αυτοίς.

Ματθ. 8,4 Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· "πρόσεχε, μη είπης εις κανένα τίποτε, αλλά πήγαινε, δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε την θυσίαν, που διατάσσει ο Μωϋσής, δια να πάρης από τον ιερέα την πιστοποίησιν ότι είσαι τελείως υγιής (και ότι έχστο δικαίωμα να επικοινωνής με τους άλλους ανθρώπους).

Ματθ. 8,5 Εισελθόντι δε αυτά εις Καπερναούμ προσήλθεν αυτώ εκατόνταρχος παρακαλών αυτόν και λέγων·

Ματθ. 8,5 Ενώ δε εισήλθεν ο Ιησούς εις την Καπερναούμ, τον επλησίασε με σεβασμόν ένας εκατόνταρχος παρακαλών αυτόν και λέγων·

Ματθ. 8,6 Κύριε, ο παίς μου βέβληται εν τή οικία παραλυτικός, δεινώς βασανιζόμενος.

Ματθ. 8,6 "Κυριε, ο δούλος μου είναι κατάκοιτος στο σπίτι μου παράλυτος και βασανίζεται από τρομερούς πόνους".

Ματθ. 8,7 και λέγει αυτώ ο Ιησούς· εγώ ελθών θεραπεύσω αυτόν.

Ματθ. 8,7 Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· "εγώ θα έλθω και θα τον θεραπεύσω".

Ματθ. 8,8 και αποκριθείς ο εκατόνταρχος έφη· Κύριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης· αλλά μόνον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παίς μου.

Ματθ. 8,8 Ο εκατόνταρχος όμως απεκρίθη και ειπέ· Κυριε, δεν είμαι εγώ άξιος να εισέλθης συ, ο Παντοδύναμος, κάτω από την στέγην μου. Αλλά πες ένα μόνον λόγον και αμέσως θα θεραπευθή ο δούλος μου.

Ματθ. 8,9 και γάρ εγώ άνθρωπός ειμι υπό εξουσίαν, έχων υπ εμαυτόν στρατιώτας, και λέγω τούτω, πορεύθητι, και πορεύεται, και άλλω, έρχου, και έρχεται, και τώ δούλω μου, ποιήσον τούτο, και ποιεί.

Ματθ. 8,9 Ημπορείς δε να διατάξης και η διαταγή σου θα γίνη έργον. Διότι και εγώ είμαι άνθρωπος, και ευρίσκομαι υπό την εξουσίαν των ανωτέρων μου, έχω δε υπό τας διαταγάς μου στρατιώτας και λέγω στούτον, πήγαινε και πηγαίνει, και στον άλλον, έλα και έρχεται, και στον δούλον μου κάμε τούτο και το κάμνει".

Ματθ. 8,10 ακούσας δε ο Ιησούς εθαύμασε και ειπέ τοίς ακολουθούσιν· αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τώ Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον.

Ματθ. 8,10 Ακούσας ο Ιησούς τα γεμάτα πίστιν αυτά λόγια εθαύμασε και ειπεν εις αυτούς που τον ακολουθούσαν· "σας διαβεβαιώνω, ότι ούτε μεταξύ των Ισραηλιτών δεν εύρηκα τόσον μεγάλην πίστιν.

Ματθ. 8,11 λέγω δε υμίν ότι πολλοί από ανατολών και δυσμών ήξουσι και ανακλιθήσονται μετά Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ εν τή βασιλεία των ουρανών,

Ματθ. 8,11 Αληθινά δε σας λέγω ότι από τας χώρας της Ανατολής και της Δυσεως, από όλα τα μέρη της οικουμένης, θα έλθουν πολλοί και θα παρακαθήσουν στο πνευματικόν δείπνον μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 8,12 οι δε υιοί της βασιλείας εκβληθήσονται εις το σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.

Ματθ. 8,12 Οι δε κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών, (οι απόγονοι δηλαδή των πατριαρχών, που έχουν τας επαγγελίας του Θεού), θα εκδιωχθούν και θα ριφθούν στο πυκνότατον σκότος του Αδου. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τριξίμο των οδόντων".

Ματθ. 8,13 και ειπεν ο Ιησούς τώ εκατοντάρχω· ύπαγε, και ως επίστευσας γεννηήτω σοι. και ιάθη ο παίς αυτού εν τή ώρα εκείνη.

Ματθ. 8,13 Και ειπεν ο Ιησούς στον εκατόνταρχον· "πήγαινε και όπως επίστευσες, ότι δηλαδή ημπορώ με ένα μου λόγον να

θεραπεύσω τον δούλον σου, ας γίνη προς χάριν σου". Και πράγματι εθερατεύθη ο δούλος του αμέσως κατά την ώρα εκείνην.

Ματθ. 8,14 Καί ελθών ο Ιησούς εις την οικίαν Πέτρου είδε την πενθεράν αυτού βεβλημένην και πυρέσουσαν·

Ματθ. 8,14 Και όταν ήλθεν ο Ιησούς στο σπίτι του Πετρου, είδε την πενθεράν του κατάκοιτον και με πυρετόν.

Ματθ. 8,15 και ήψατο της χειρός αυτής, και αφήκεν αυτήν ο πυρετός και ηγέρθη και διηκόνει απτώ.

Ματθ. 8,15 Και ήγγισεν το χέρι της και αμέσως την αφήκε ο πυρετός· εσηκώθη και εντελώς υγιής τον υπηρετούσε.

Ματθ. 8,16 Οψίας δε γενομένης προσήνεγκαν απτώ δαιμονιζομένους πολλούς, και εξέβαλε τα πνεύματα λόγω και πάντας τους κακώς έχοντας εθεράπευσεν,

Ματθ. 8,16 Αργά δε το απόγευμα, όταν επλησίαζε η εσπέρα, έφεραν προς αυτόν πολλούς δαιμονιζομένους, και με την παντοδύναμον προσταγήν του εξεδίωξε τα πονηρά πνεύματα και όλους όσοι εταλαιπωρούντο από ασθενείας τους εθεράπευσε.

Ματθ. 8,17 όπως πληρωθή το ρηθέν διά Ησαΐου τού προφήτου λέγοντος· αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τας νόσους εβάστασεν.

Ματθ. 8,17 Και έτσι εξεπληρώθη εκείνο το οποίον είχε λεχθή από το Πνεύμα του Θεού δια του προφήτου Ησαΐου· "αυτός επήρην επάνω του ως ιδικάς του τας ιδικά μας σωματικάς και πνευματικάς ασθενείας και εβάστασε τας νόσους μας" (και με την θυσίαν του μας ελύτρωσεν από την ενόχην και την καταδίκην της αμαρτίας).

Ματθ. 8,18 Ιδών δε ο Ιησούς πολλούς όχλους περι αυτόν εκέλευσεν απελθείν εις το πέραν.

Ματθ. 8,18 Όταν δε είδε ο Ιησούς πολλά πλήθη να συγκεντρώνωνται ολόγυρά του, διέταξε τους μαθητάς να επιβιβασθούν μαζί του στο πλοίον, δια να αναχωρήσουν εις την απέναντι παραλίαν της Γεννησαρέτ.

Ματθ. 8,19 Καί προσελθών εις γραμματεús είπεν απτώ· διδάσκαλε, ακολουθήσω σοι όπου εάν απέρχη.

Ματθ. 8,19 Τότε προσήλθε εις αυτόν κάποιος νομοδιδάσκαλος και του είπε· "Διδάσκαλε, θα σε ακολουθήσω όπου και αν πηγαίνης".

Ματθ. 8,20 και λέγει απτώ ο Ιησούς· αι αλώπεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά τού ουρανού κατασκηνώσεις, ο δε υιός τού ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνη.

Ματθ. 8,20 Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· "οι αλεπούδες έχουν τις φωλιές των, όπου καταφεύγουν, και τα πτηνά του ουρανού τις κούρνιες των· ο Υιός όμως του ανθρώπου δεν έχει που να γείρη την κεφαλήν" (και επομένως καθένας που θέλει να τον ακολουθήση θα υποβληθή εις ταλαιπωρίας και στερησεις).

Ματθ. 8,21 Έτερος δε των μαθητών αυτού είπεν απτώ· Κύριε, επίτρεψόν μοι πρώτον απελθείν και θάψαι τον πατέρα μου.

Ματθ. 8,21 Ένας δε άλλος από τους πολλούς μαθητάς του του είπε· "Κυριε, δος μου την άδειαν να γυρίσω στο σπίτι, δια να θάψω πρώτα τον πατέρα μου και έπειτα σε ακολουθήσω".

Ματθ. 8,22 ο δε Ιησούς είπεν απτώ· ακολουθε μοι, και άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς.

Ματθ. 8,22 Ο δε Ιησούς (δια να τον προφυλάξη από τας κληρονομικάς φροντίδας και φιλονεικίας, που μοιραίως θα επακολουθούσαν τον θάνατον του πατρός) του είπε· "έλα κοντά μου και άφησε τους συγγενείς σου, οι οποίοι από απόψεως πνευματικής ζωής είναι νεκροί, δια να θάψουν τους νεκρούς των".

Ματθ. 8,23 Καί εμβάντι απτώ εις το πλοίον ηκολούθησαν απτώ οι μαθηταί αυτού.

Ματθ. 8,23 Και όταν εμπήκε στο πλοίον, τον ηκολούθησαν οι δώδεκα μαθηταί του.

Ματθ. 8,24 και ιδού σεισμός μέγας εγένετο εν τή θαλάσση, ώστε το πλοίον καλύπτεσθαι υπό των κυμάτων· αυτός δε εκάθευδε.

Ματθ. 8,24 Και ιδού έγινε θύελλα ισχυρά, αναταραχή και τρικυμία μεγάλη εις την θάλασσαν, ώστε το πλοίον να σκεπάζεται από τα κύματα. Ο δε Ιησούς εκοιμάτο.

Ματθ. 8,25 και προσελθόντες οι μαθηταί αυτού ήγειραν αυτόν λέγοντες· Κύριε, σώσον ημάς, απολλύμεθα.

Ματθ. 8,25 Και προσήλθαν έντρομοι οι μαθηταί καντά του και τον εξύπνησαν λέγοντες· "Κυριε σώσε μας, χανόμεστε".

Ματθ. 8,26 και λέγει αυτοίς· τι δειλοί εστε, ολιγόπιστοι; τότε εγερθείς επετίμησε τοίς ανέμοις και τή θαλάσση, και εγένετο γαλήνη μεγάλη.

Ματθ. 8,26 Και λέγει προς αυτούς· "ω ολιγόπιστοι, διατί είσθε τόσο δειλοί;" Τότε, αφού εσηκώθη όρθιος, διέταξε με εξουσίαν και επέπληξε τους ανέμους και την θάλασσαν και αμέσως έγινε γαλήνη μεγάλη.

Ματθ. 8,27 οι δε άνθρωποι εθαύμασαν λέγοντες· ποταπός εστιν ούτος, ότι και οι άνεμοι και η θάλασσα υπακούουσιν απτώ;

Ματθ. 8,27 Οι δε άνθρωποι, όσοι είδαν και ήκουσαν το καταπληκτικόν αυτό γεγονός, εθαύμασαν και έλεγαν· τι άνθρωπος είναι αυτός, αφού και οι άνεμοι και η θάλασσα υποτάσσονται εις αυτόν;

Ματθ. 8,28 Καί ελθόντι απτώ εις το πέραν εις την χώραν των Γεργεσηνών υπήντησαν απτώ δύο δαιμονιζόμενοι εκ των μνημείων εξερχόμενοι, χαλεποί λίαν, ώστε μη ισχύειν τινά παρελθείν διά της οδού εκείνης.

Ματθ. 8,28 Όταν δε ήλθε εις την απέναντι παραλίαν, εις την χώραν των Γεργεσηνών, τον απάντησαν δύο δαιμονιζόμενοι, που έβγαιναν από τα μνημεία και οι οποίοι ήσαν άγριοι και επιθετικοί, ώστε να μη ημπορή να περάση κανείς από τον δρόμον εκείνον.

Ματθ. 8,29 και ιδού έκραξαν λέγοντες· τι ημίν και σοί, Ιησού υιέ τού Θεού; ήλθες ώδε πρό καιρού βασανίσαι ημάς;

Ματθ. 8,29 Και ιδού, όταν τον αντίκρυσαν, έκραξαν με φωνήν μεγάλην και είπαν· "τι κοινόν υπάρχει μεταξύ ημών και σου, Ιησού Υιέ του Θεού; Ηλθες εδώ να μας βασανίσης, πριν έλθη ο προκαθορισμένος καιρός της κρίσεως και της τιμωρίας μας;"

Ματθ. 8,30 ήν δε μακράν απ αυτών αγέλη χοίρων πολλών βοσκομένη.

Ματθ. 8,30 Ευρίσκετο δε μακρὰ από αυτούς ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους, που έβοσκαν.

Ματθ. 8,31 οι δε δαίμονες παρεκάλουν αυτόν λέγοντες· ει εκβάλλεις ημάς, επίτρεψον ημίν απελθείν εις την αγέλην των χοίρων.

Ματθ. 8,31 Οι δε δαίμονες τον παρακαλούσαν και έλεγαν· "εάν θα μας δώξης από τους δύο αυτούς ανθρώπους, δος μας την άδειαν να πάμε στο κοπάδι των χοίρων".

Ματθ. 8,32 και είπεν αυτοίς· υπάγετε. οι δε εξελθόντες απήλθον εις την αγέλην των χοίρων· και ιδού ώρμησε πάσα η αγέλη των χοίρων κατά τού κρημού εις την θάλασσαν και απέθανον εν τοίς ύδασι.

Ματθ. 8,32 Και είπε εις αυτούς· "πηγαίνετε". Και αυτοί εβγήκαν από τους ανθρώπους και επήγαν στο κοπάδι των χοίρων.

Και ιδού με μανίαν και γουλλισμούς ώρμησε όλο το καπάδι των χοίρων από το μέρος του κρημιού εις την θάλασσαν και επνίγησαν εις τα νερά. (Επέτρεψε δε ο Κυριος αυτό, δια να τιμωρηθούν έτσι οι ιδιοκτήται της αγγέλης, διότι παρά τον μωσαϊκόν νόμον αυτοί έτρεφαν χοίρους).

Ματθ. 8,33 οι δε βόσκοντες έφυγον, και απελθόντες εις την πόλιν απήγγειλαν πάντα και τα των δαιμονιζομένων.

Ματθ. 8,33 Οι χοιροβοσκοί έφυγαν κατατρομαγμένοι, επήγαν εις την πόλιν και εγνωστοποίησαν όλα όσα συνέβησαν και μάάλιστα τα της θεραπείας των δαιμονιζομένων.

Ματθ. 8,34 και ιδού πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν τώ Ιησού, και ιδόντες αυτόν παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των οριών αυτών.

Ματθ. 8,34 Και ιδού όλη η πόλις εβγήκε, δια να συναντήση τον Ιησούν· και όταν τον είδαν, τον παρεκάλεσαν να φύγη από τα όρια της περιοχής των· (και τούτο, διότι εφοβήθησαν, μήπως δια τας παραβάσεις των υποστούν και άλλην τιμωρίαν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ματθ. 9,1 Καί εμβάς εις πλοίον διεπέρασε και ήλθεν εις την ιδίαν πόλιν.

Ματθ. 9,1 Αφού εμπήκε στο πλοίον ο Ιησούς, επέρασε την λίμνην και ήλθε εις την πόλιν του, δηλαδή την Καπερναούμ.

Ματθ. 9,2 Καί ιδού προσέφερον αυτώ παραλυτικόν επί κλίνης βεβλημένον· και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τώ παραλυτικώ· θάρσει, τέκνον· αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου.

Ματθ. 9,2 Και ιδού έφεραν προς αυτόν ένα παραλυτικόν, κατάκοιτον επάνω στο κρεβάτι· και όταν είδεν ο Ιησούς την πίστιν του παραλυτικού και εκείνων, που τον έφεραν, είπε στον παραλυτικόν· "θάρρος, παιδί μου, μη φοβήσαι ότι αι αμαρτίαι σου θα εμποδίσουν την θεραπείαν· δια την πίστιν σου, σου έχουν ήδη συγχωρηθή αι αμαρτίαι".

Ματθ. 9,3 και ιδού τινες των γραμματέων είπον εν εαυτοίς· ούτος βλασφημεί.

Ματθ. 9,3 Και ιδού, μερικοί από τους γραμματείς που ήσαν παρόντες, εσκέφθησαν· "αυτός βλασφημεί (είναι ασεβής, διότι οικειοποιείται την εξουσίαν του Θεού να συγχωρή αμαρτίας)".

Ματθ. 9,4 και ιδών ο Ιησούς τας ενθυμήσεις αυτών είπεν· ίνα τι υμεις ενθυμείσθε πονηρά εν ταίς καρδίαις υμών;

Ματθ. 9,4 Όταν δε ο Ιησούς, ως παντογνώστης, είδε ολοκάθαρα τας πονηράς σκέψεις των γραμματέων, είπε· "διατί κυκλοφορείτε στον νουν και την καρδίαν σας τέτοιες πονηρές σκέψεις;

Ματθ. 9,5 τι γάρ εστιν ευκοπώτερον, ειπείν, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι, ή ειπείν, έγειρε και περιπάτει;

Ματθ. 9,5 Διότι, τι είναι ευκολώτερον να πη κανείς· Σου έχουν συγχωρηθή αι αμαρτίαι σου η να πη· Σηκώ επάνω και περιπάτει; Το πρώτον, ως εσωτερικόν, δεν το βλέπει κανείς και επομένως δεν ημπορεί να το εξακριβώση. Το δεύτερον, ως εξωτερικόν και αισθητόν, δεν ημπορεί να το αρνηθή, όσον κακόπιστος και αν είναι.

Ματθ. 9,6 ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιός του ανθρώπου επί της γής αφιέναι αμαρτίας - τότε λέγει τώ παραλυτικώ· εγερθείς άρδόν σου την κλίνην και ύπαγε εις τον οίκόν σου.

Ματθ. 9,6 Δια να ιδήτε δε και μάθετε καλά, ότι ο υιός του ανθρώπου έχει εξουσίαν να συγχωρή αμαρτίας και να θεραπεύη ασθενείας, τότε λέγει προς τον παραλυτικόν· "σήκω επάνω υγιής, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου".

Ματθ. 9,7 και εγερθείς απήλθεν εις τον οίκον αυτού.

Ματθ. 9,7 Και αμέσως εσηκώθη ο παραλυτικός εντελώς υγιής και επήγε στο σπίτι του.

Ματθ. 9,8 ιδόντες δε οι όχλοι εθαύμασαν και εδόξασαν τον Θεόν τον δόντα εξουσίαν τοιαύτην τοίς ανθρώποις.

Ματθ. 9,8 Όταν δε τα πλήθη του λαού είδαν αυτό που έγινε, εθαύμασαν και εδόξασαν τον Θεόν, ο οποίος έδωσεν στον Ιησούν, που τον εθεωρούσαν ως ένα εκ των ανθρώπων, τέτοιαν εξουσίαν, να συγχωρή δηλαδή αμαρτίας και να θεραπεύη ασθενείας.

Ματθ. 9,9 Καί παράγων ο Ιησούς εκείθεν είδεν άνθρωπον καθημενον επί το τελώνιον, Ματθαίον λεγόμενον, και λέγει αυτώ· ακολουθή μοι. και αναστάς ηκολούθησεν αυτώ.

Ματθ. 9,9 Καθώς δε ο Ιησούς επερνούσε από εκεί, είδε ένα άνθρωπον, ονομαζόμενον Ματθαίον, να κάθεται στο γραφείον του μέσα στο τελωνείον, δια να εισπράττη τους φόρους και λέγει εις αυτόν· "έλα κοντά μου". Και ο Ματθαίος εσηκώθη και τον ακολουθήσεν αμέσως.

Ματθ. 9,10 Καί εγένετο αυτού ανακειμένου εν τή οικία, και ιδού πολλοί τελώναι και αμαρτωλοί ελθόντες συνανέκειντο τώ Ιησού και τοίς μαθηταίς αυτού.

Ματθ. 9,10 Και ενώ εκάθητο ο Ιησούς στο γεύμα, που προς τιμήν του είχε παραθέσει ο Ματθαίος στο σπίτι του, ιδού πολλοί τελώναι και αμαρτωλοί ήλθαν και εκάθηντο μαζί με τον Ιησούν και τους μαθητάς του.

Ματθ. 9,11 και ιδόντες οι Φαρισαίοι είπον τοίς μαθηταίς αυτού· διατί μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίει ο διδάσκαλος υμών;

Ματθ. 9,11 Και όταν είδαν οι Φαρισαίοι τούτο, είπαν στους μαθητάς του· "διατί ο διδάσκαλος σας τρώγει μαζί με τους τελώνας και τους αμαρτωλούς;"

Ματθ. 9,12 ο δε Ιησούς ακούσας είπεν αυτοίς· ου χρείαν έχουσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλλ οι κακώς έχοντες.

Ματθ. 9,12 Ο δε Ιησούς, όταν ήκουσε τα λόγια αυτά, τους είπε· "δεν χρειάζονται ιατρον οι υγιείς, αλλ' οι άρρωστοι.

Ματθ. 9,13 πορευθέντες δε μάθετε τι εστιν έλεον θέλω και ου θυσίαν. ου γάρ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν.

Ματθ. 9,13 Πηγαίνετε δε στους ερμηνευτάς των Γραφών, δια να μάθετε τι σημαίνει· ευπλαγχνίαν θέλω και όχι τυπικήν θυσίαν. Διότι εγώ δεν ήλθα να καλέσω εκείνους που νομίζουν τον ευατόν των δικαίων, αλλά τους αμαρτωλούς, δια να τους οδηγήσω εις την μετάνοιαν και σωτηρίαν".

Ματθ. 9,14 Τότε προσέρχονται αυτώ οι μαθηταί Ιωάννου λέγοντες· διατί ημείς και οι Φαρισαίοι νηστεύομεν πολλά, οι δε μαθηταί σου ου νηστεύουσι;

Ματθ. 9,14 Τότε ήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του Ιωάννου του Βαπτιστού και του είπαν· "διατί ημείς και οι Φαρισαίοι νηστεύομεν πολύ, οι δε μαθηταί σου δεν νηστεύουν καθόλου;"

Ματθ. 9,15 και είπεν αυτοίς ο Ιησούς· μη δύνανται οι υιοί του νυμφώνος πενθειν εφ' όσον χρόνον μετ αυτών εστιν ο νυμφίος; ελεύσονται δε ημέραι όταν απαρθή απ αυτών ο νυμφίος, και τότε νηστεύουσιν.

Ματθ. 9,15 Και απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς· "Μήπως είναι δυνατόν και πρόπον οι φίλοι του νυμφίου και οι προσκεκλημένοι στον γάμον να πενθούν και να νηστεύουν εφ' όσον χρόνον είναι μαζί των ο νυμφίος; Θα έλθουν όμως

ημέραι, κατά τας οποίας θα πάρουν τον νυμφίον εκ του μέσου αυτών και τότε θα νηστεύσουν. (Οι μαθηταί μου, εφ' όσον ευρίσκονται μαζί με με, τον νυμφίον της Εκκλησίας, δεν είναι δυνατόν να πενθούν και εις εκδήλωσιν του πένθους των να νηστεύουν. Όταν όμως με πάρουν και με αποσπάσουν εκ μέσου αυτών, τότε θα πενήθουν και θα νηστεύουν).

Μαθθ. 9,16 ουδείς δε επιβάλλει επίβλημα ράκουσ αγνάφου επί ιματίω παλαιώ· αίρει γάρ το πλήρωμα αυτού από τού ιματίου, και χείρον σχίσμα γίνεται.

Μαθθ. 9,16 Κανείς συντεός δεν βάζει επάνω εις παλαιόν ένδυμα μπάλωμα καινούργιο, διότι τούτο, καθώς θα ράπτεται, θα παρασύρη με τις ραφές του ένα μέρος του παλαιού ενδύματος και το σχίσμιον θα γίνη χειρότερον.

Μαθθ. 9,17 ουδέ βάλλουσιν οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς· ει δε μήγε, ρήγνυνται οι ασκοί, και ο οίνος εκχείται και οι ασκοί απολούνται· αλλά οίνον νέον εις ασκούς βάλλουσι καινούς, και αμφότεροι συντηρούνται.

Μαθθ. 9,17 Ούτε πάλιν βάζουν οι συντεοί άνθρωποι νέον κρασί, που βράζει ακόμη, εις παλαιά ασκία, που δεν αντέχουν. Εάν δε και κάμουν αυτό, τα ασκία σπάζουν και σχίζονται και έτσι το κρασί χύνεται και τα ασκία αχρηστεύονται. Αλλά βάζουν τον νέον οίνον μέσα εις νέους ασκούς και έτσι διατηρούνται και τα δύο. (Την νέαν διδασκαλίαν μου δεν θα την βάλω στους παλαιούς τύπους και στους ανθρώπους των παλαιών τύπων, όπως είναι οι Φαρισαίοι, αλλά την μεταδίδω στους νέους ανθρώπους, όπως είναι οι μαθηταί μου, και την βάζω εις νέους τύπους και σχήματα)".

Μαθθ. 9,18 Ταύτα αυτού λαλούντος αυτοίς ιδού άρχων εις προσελθών προσεκύνει αυτό λέγων ότι η θυγάτηρ μου άρτι ετελεύτησεν· αλλά ελθών επίθεσ την χείρά σου επ αυτήν και ζήσεται.

Μαθθ. 9,18 Ενώ δε έλεγεν αυτά ο Ιησούς, ιδού ένας άρχων της συναγωγής ήλθε προς αυτόν, έσκυψεν έως το έδαφος, τον προσκύνησε με βαθύτατον σεβασμόν και του είπεν ότι "η κόρη μου προ ολίγου απέθανεν, αλλά έλα, βάλε το χέρι σου επάνω εις αυτήν και θα ζήση".

Μαθθ. 9,19 και εγερθείς ο Ιησούς ηκολούθησεν αυτό και οι μαθηταί αυτού.

Μαθθ. 9,19 Εσηκώθη ο Ιησούς και τον ηκολούθησε, καθώς και οι μαθηταί του.

Μαθθ. 9,20 Καί ιδού γυνή, αιμορρούσα δώδεκα έτη, προσελθούσα όπισθεν ήψατο τού κρασπέδου τού ιματίου αυτού.

Μαθθ. 9,20 Και ιδού, καθώς επροχωρούσαν, μία γυναίκα, που έπασχε από αιμορραγίαν δώδεκα έτη, επλησίασε από πίσω και ήγγισε με πίστιν την άκρη από το ένδυμα αυτού.

Μαθθ. 9,21 έλεγε γάρ εαυτή, εάν μόνον άψωμαι τού ιματίου αυτού, σωθήσομαι.

Μαθθ. 9,21 Διότι, έλεγε από μέσα της, και μόνον εάν εγγίσω το ένδυμα αυτού θα σωθώ από την ασθένειάν μου.

Μαθθ. 9,22 ο δε Ιησούς επιστραφέις και ιδών αυτήν είπε· θάρσει, θυγάτηρ· η πίστις σου σέσωκέ σε. και εσώθη η γυνή από της ώρας εκείνης.

Μαθθ. 9,22 Ο δε Ιησούς εγύρισε, την είδε και της είπε· "θάρρος, κόρη μου· η πίστις, με την οποίαν ήγγισες το ένδυμά μου, σε έχει σώσει". Και πράγματι από την ώραν εκείνην εθεραπεύθη η γυναίκα και έγινε τελείως υγιής.

Μαθθ. 9,23 Καί ελθών ο Ιησούς εις την οικίαν τού άρχοντος και ιδών τους αυλητάς και τον όχλον θορυβούμενον, λέγει αυτοίς·

Μαθθ. 9,23 Όταν δε ήλθε ο Ιησούς στο σπίτι του άρχοντος και είδε αυτούς, που με τους αυλους των έπαιζαν πένθιμα και νεκρικά τραγούδια, και τον όχλον να θρηνή και να ολοφύρεται και να δημιουργή θόρυβον, είπε προς αυτούς.

Μαθθ. 9,24 αναχωρείτε· ου γάρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει, και κατεγέλων αυτού·

Μαθθ. 9,24 "Πηγαίνετε· διότι η μικρή κόρη δεν απέθανε, αλλά κοιμάται". Και εκείνοι τον περιγελούσαν, διότι ήξευραν πολύ καλά ότι η κόρη είχεν πεθάνει.

Μαθθ. 9,25 ότε δε εξεβλήθη ο όχλος, εισελθών εκράτησε της χειρός αυτής, και ηγέρθη το κοράσιον.

Μαθθ. 9,25 Όταν δε εδιώχθη ο όχλος έξω από την αίθουσαν, που ευρίσκετο η νεκρά, εισήλθεν ο Ιησούς, επίασε το χέρι της και αμέσως εκείνη ανεστήθη.

Μαθθ. 9,26 και εξήλθεν η φήμη αύτη εις όλην την γήν εκείνην.

Μαθθ. 9,26 Και διεδόθη η φήμη περί της αναστάσεως της νεκράς κόρης εις όλην την χώραν εκείνην.

Μαθθ. 9,27 Καί παράγοντι εκείθεν τώ Ιησού ηκολούθησαν αυτό δύο τυφλοί κράζοντες και λέγοντες· ελέησον ημάς, υιέ Δαυϊδ.

Μαθθ. 9,27 Και ενώ ο Ιησούς επερνούσε από εκεί, τον ηκολούθησαν δύο τυφλοί, οι οποίοι έκραζαν και έλεγαν· "σπλαγχνίσου μας, υιέ Δαυϊδ, και δος μας το φως των οφθαλμών μας".

Μαθθ. 9,28 ελθόντι δε εις την οικίαν προσήλθον αυτό οι τυφλοί, και λέγει αυτοίς ο Ιησούς· πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι· λέγουσιν αυτό· ναί, Κύριε.

Μαθθ. 9,28 Όταν δε έφθασε στο σπίτι, τον επλησίασαν οι τυφλοί και είπε προς αυτούς ο Ιησούς· "πιστεύετε πράγματι, ότι ημπορώ εγώ να κάμω αυτό, που ζητείτε;" Λεγουν προς αυτόν· "ναί, Κυριε".

Μαθθ. 9,29 τότε ήψατο των οφθαλμών αυτών λέγων· κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν.

Μαθθ. 9,29 —Τότε ήγγισε τα μάτια των, λέγων· "σύμφωνα με την πίστιν σας ας γίνη αυτό προς χάριν σας".

Μαθθ. 9,30 και ανεώχθησαν αυτών οι οφθαλμοί. και ενεβριμήσατο αυτοίς ο Ιησούς λέγων· οράτε μηδέις γινωσκέτω.

Μαθθ. 9,30 Και αμέσως άνοιξαν οι οφθαλμοί των. Ο δε Ιησούς συνέστησεν εις αυτούς με αυστηρότητα και είπε· "προσέχετε, κανείς να μη μάθη το θαύμα".

Μαθθ. 9,31 οι δε εξελθόντες διεφήμισαν αυτόν εν όλη τή γη εκείνη.

Μαθθ. 9,31 Αλλά εκείνοι εξελθόντες διέδωσαν το θαύμα και την φήμη του Ιησού εις όλην εκείνην την χώραν.

Μαθθ. 9,32 Αυτών δε εξερχομένων ιδού προσήνεγκαν αυτό άνθρωπον κωφόν δαιμονιζόμενον·

Μαθθ. 9,32 Ενώ δε αυτοί εξήρχοντο, ιδού έφεραν στον Ιησούν ένα άνθρωπον δαιμονιζόμενον κωφάλαλον.

Μαθθ. 9,33 και εκβληθέντος τού δαιμονίου ελάλησεν ο κωφός, και εθαύμασαν οι όχλοι λέγοντες ότι ουδέποτε εφάνη ούτως εν τώ Ισραήλ.

Μαθθ. 9,33 Και όταν εξεδιώχθη το δαιμόνιον, αμέσως ωμίλησεν ο κωφάλαλος και οι όχλοι που ήσαν εκεί εθαύμασαν και έλεγαν ότι ποτέ έως τώρα δεν εφάνησαν στον Ισραηλιτικόν λαόν τόσα πολλά και τόσα μεγάλα θαύματα.

Μαθθ. 9,34 οι δε Φαρισαίοι έλεγαν· εν τώ άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια.

Μαθθ. 9,34 Οι μοχθηροί όμως και δόλιοι Φαρισαίοι έλεγαν· "αυτός διώχνει τα δαιμόνια με την δύναμιν του αργηγού των δαιμονίων".

Μαθθ. 9,35 Καί περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων εν ταις συναγωγαίς αυτών και κηρύσσων το

ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τώ λαώ.

Ματθ. 9,35 Και περιώδευε ο Ιησούς όλας τας πόλεις και τα χωρία διδάσκων εις τας συναγωγάς αυτών και κηρύσσων το χαρμόσυνον άγγελμα της βασιλείας των ουρανών και θεραπεύων κάθε ασθένειαν και κάθε καχεξίαν μεταξύ του λαού.

Ματθ. 9,36 Ιδών δε τους όχλους εσπλαγχνίσθη περί αυτών, ότι ήσαν εκλελυμένοι και εριμμένοι ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα.

Ματθ. 9,36 Όταν δε ειδε τα πλήθη του λαού, ησθάνθη εσπλαγχνίαν και πόνον δι' αυτούς, διότι ήσαν αποκαμωμένοι πνευματικώς και παραπεταμένοι, σαν πρόββατα που δεν είχαν ποιμένα.

Ματθ. 9,37 τότε λέγει τοις μαθηταίς αυτού· ο μόν θερισμός πολύς, οι δε εργάται ολίγοι.

Ματθ. 9,37 Τότε λέγει στους μαθητάς του· "ο μόν θερισμός είναι πολύς (πολλοί δηλαδή είναι εκείνοι που έχουν την ανάγκην και την διάθεσιν να δεχθούν τα λόγια της σωτηρίας) αλλά οι πνευματικοί εργάται είναι ολίγοι.

Ματθ. 9,38 δεήθητε ούν τού κυρίου τού θερισμού όπως εκβάλη εργάτας εις τον θερισμόν αυτού.

Ματθ. 9,38 Παρακαλέστε λοιπόν τον Κυριον του θερισμού, να στείλη εργάτας στον θερισμόν αυτού".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ματθ. 10,1 Καί προσκαλεσάμενος τους δώδεκα μαθητάς αυτού έδωκεν αυτοίς εξουσίαν πνευμάτων ακαθάρτων ώστε εκβάλλειν αυτά και θεραπεύειν πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν.

Ματθ. 10,1 Αφού προσεκάλεσε τους δώδεκα μαθητάς του ο Ιησούς, έδωκεν εις αυτούς εξουσίαν επί των ακαθάρτων πνευμάτων, ώστε να τα εκδιώκουν από τους δαιμονιζομένους και να θεραπεύουν κάθε αρρώστιαν και κάθε σωματικήν αδυναμίαν και καχεξίαν.

Ματθ. 10,2 Τών δε δώδεκα αποστόλων τα ονόματά εισι ταύτα· πρώτος Σίμων ο λεγόμενος Πέτρος και Ανδρέας ο αδελφός αυτού, Ιάκωβος ο τού Ζεβεδαίου και Ιωάννης ο αδελφός αυτού,

Ματθ. 10,2 Τα δε ονόματα των δώδεκα αποστόλων είναι τα εξής· πρώτος ο Σιμων, ο ονομαζόμενος Πέτρος και Ανδρέας ο αδελφός του, ο Ιάκωβος ο υιός του Ζεβεδαίου, και Ιωάννης ο αδελφός του·

Ματθ. 10,3 Φίλιππος και Βαρθολομαίος, Θωμάς και Ματθαίος ο τελώνης, Ιάκωβος ο τού Αλφαιού και Λεββαίος ο επικληθείς Θαδδαίος,

Ματθ. 10,3 ο Φίλιππος και ο Βαρθολομαίος, ο Θωμάς και ο Ματθαίος ο τελώνης, ο Ιάκωβος ο υιός του Αλφαιού και ο Λεββαίος, ο οποίος είχε επονομασθή και Θαδδαίος.

Ματθ. 10,4 Σίμων ο Κανανίτης και Ιούδας ο Ισκαριώτης ο και παραδούς αυτόν.

Ματθ. 10,4 Ο Σιμων ο Κανανίτης, δηλαδή ο Ζηλωτής, και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο οποίος και παρέδωκεν τον Ιησούν.

Ματθ. 10,5 Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς παραγγείλας αυτοίς λέγων· εις οδόν εθνών μη απέλθητε και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε·

Ματθ. 10,5 Αυτούς τους δώδεκα έστειλεν ο Ιησούς να κηρύξουν το Ευαγγέλιον, αφού τους έδωκεν τας επομένας παραγγελίας· "εις δρόμον, που οδηγεί προς τα ειδωλολατρικά έθνη, μη πορευθήτε και εις πόλιν Σαμαρειτών να μη εισέλθετε.

Ματθ. 10,6 πορευέσθε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ.

Ματθ. 10,6 Πηγαίνετε δε κατά προτίμησιν στους Ισραηλίτας, οι οποίοι μοιάζουν με πρόβατα απολωλότα.

Ματθ. 10,7 πορευόμενοι δε κηρύσσετε λέγοντες ότι ήγγικεν η βασιλεία των ουρανών.

Ματθ. 10,7 Και εκεί που θα πηγαίνετε, να κηρύσσετε και να λέγετε ότι επλησίασε η βασιλεία των ουρανών, έφθασε πλέον ο καιρός που θα ιδρυθή επί της γης η Εκκλησία.

Ματθ. 10,8 ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγείρετε, δαιμόνια εκβάλλετε· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε.

Ματθ. 10,8 Σας δίδω εξουσίαν να θεραπεύετε ασθενείς, να καθαρίζετε λεπρούς, να ανασταίνετε νεκρούς, να διώχνετε δαιμόνια. Προσέχετε, μη εμπορευθήτε ποτέ το χάρισμα αυτό· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δώστε.

Ματθ. 10,9 μη κτήσησθε χρυσόν μηδέ άργυρον μηδέ χαλκόν εις τας ζώνας υμών,

Ματθ. 10,9 Μη αποκτήσετε και μη φυλάσσετε εις την ζώνην σας χρυσά νομίσματα, ούτε αργυρά, ούτε χάλκινα.

Ματθ. 10,10 μη πήραν εις οδόν μηδέ δύο χιτώνας μηδέ υποδήματα μηδέ ράβδον· άξιος γάρ εστιν ο εργάτης της τροφής αυτού.

Ματθ. 10,10 Μη παίρνετε ούτε σακκούλι, δια να βάζετε τα τρόφιμα, που θα σας χρειασθούν στον δρόμον· ούτε δύο υποκάμισα ούτε υποδήματα, εκτός από αυτά που φορείτε, ούτε ράβδον. Διότι ο κάθε εργάτης δικαιούτε την τροφήν του. (Σεις δε είσθε οι πνευματικοί εργάται, στους οποίους οι άνθρωποι θα δώσουν, οτι χρειάζεται, αφού άλλωστε δι' αυτούς κοπιάζετε).

Ματθ. 10,11 εις ήν δ αν πόλιν ή κώμην εισέλθητε, εξετάσατε τις εν αυτή άξιός εστι, κακει μείνατε έως αν εξέλθητε.

Ματθ. 10,11 Εις όποιαν δε πόλιν η χωρίον εισέλθετε, πληροφορηθήτε ποιός είναι μεταξύ των κατοίκων ο ευπόληπτος και άξιος να σας φιλοξενήση. Και στο σπίτι αυτού μείνετε, έως ότου αναχωρήσετε από εκεί.

Ματθ. 10,12 εισερχόμενοι δε εις την οικίαν ασπάσασθε αυτήν λέγοντες· ειρήνη τώ οίκω τούτω.

Ματθ. 10,12 Όταν δε εισέρχεσθε στο σπίτι αυτό, να χαιρετίσετε όλους και να ευχηθήτε λέγοντες· Η ειρήνη του Θεού ας έλθη στο σπίτι τούτο.

Ματθ. 10,13 εάν μόν ή η οικία αξία, ελθέτω η ειρήνη υμών επ αυτήν· εάν δε μη ή αξία, η ειρήνη υμών προς υμάς επιστραφήτω.

Ματθ. 10,13 Και αν μόν το σπίτι αυτό είναι άξιον να δεχθή την ειρήνην, ας έλθη η ειρήνη σας εις αυτό· εάν όμως δεν είναι άξιον, η ειρήνη σας ας γυρίση πάλιν εις σας.

Ματθ. 10,14 και ός εάν μη δέξηται υμάς μηδέ ακούση τους λόγους υμών, εξερχόμενοι έξω της οικίας ή της πόλεως εκείνης εκτινάξατε τον κονιορτόν των ποδών υμών.

Ματθ. 10,14 Και όποιος δεν θα σας δεχθή και δεν θα θελήση να ακούση το κήρυγμά σας, όταν βγαίνετε από το σπίτι εκείνο η από την πόλιν εκείνην, τινάξατε τελείως την σκόνην που έχει καθίσει εις τα πόδια σας (δια να δείξετε έτσι ότι δεν έχετε πλέον καμμίαν επικοινωνίαν με αυτούς).

Ματθ. 10,15 αμην λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρας εν ημέρα κρίσεως ή τή πόλει εκείνη.

Ματθ. 10,15 Σας διαβεβαιώνω ότι περισσότερο επιεικής θα είναι η τιμωρία, κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως, δια τους κατοίκους της χώρας των Σοδόμων και Γομόρρας, παρά δια τους κατοίκους της πόλεως εκείνης, που αρνήθηκε να σας δεχθή.

Ματθ. 10,16 ιδού εγώ αποπέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων· γίνεσθε ούν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περισσότεραί.

Ματθ. 10,16 Ιδού εγώ σας στέλνω ωσάν ήμερα και άκακα πρόβατα ανάμεσα σε αιμοβόρους λύκους. Δι' αυτό και σας συμβουλεύω να είσθε φρόνιμοι σαν τα φίδια (τα οποία εις ώραν κινδύνου προφυλάσσουν κυρίως το κεφάλι των), και αθώοι και ακέραιοι όπως τα περισσότερα.

Ματθ. 10,17 Προσέχετε δε από των ανθρώπων· παραδώσουσι γάρ υμάς εις συνέδρια και εν ταίς συναγωγαίς αυτών μαστιγώσουσιν υμάς·

Ματθ. 10,17 Να προσέχετε, λοιπόν, και να προφυλάσσεσθε από τους κακούς ανθρώπους· διότι αυτοί θα σας σύρουν και θα σας παραδώσουν εις τας συνέδρια των Εβραίων, δια να καταδικασθήτε, και εις τας συναγωγάς αυτών εμπρός εις τα πλήθη θα σας μαστιγώσουν.

Ματθ. 10,18 και επί ηγεμόνας δε και βασιλείς αχθήσεσθε ένεκεν εμού εις μαρτύριον αυτοίς και τοίς έθνεσιν.

Ματθ. 10,18 Και εις άρχοντας και εις βασιλείς θα σας τραβήξουν δια της βίας, δια να τιμωρηθήτε από αυτούς, ένεκα της πίστεώς σας εις εμέ· αλλά εκεί σεις, χωρίς να φοβηθήτε, θα δώσετε την καλήν μαρτυρίαν και εις αυτούς και γενικώτερα εις τα ειδωλολατρικά έθνη.

Ματθ. 10,19 όταν δε παραδώσωσιν υμάς, μη μεριμνήσητε πώς ή τι λαλήσετε· δοθήσεται γάρ υμίν εν εκείνη τή ώρα τι λαλήσετε.

Ματθ. 10,19 Όταν δε σας παραδώσουν εις τα δικαστήρια η στους άρχοντας, μη βασανίζετε το πνεύμα σας με την αγωνιώδη μεριμναν, πως θα απολογηθήτε η τι θα πήτε. Εκείνην ακριβώς την ώρα θα σας δοθή άνωθεν, τι θα πήτε.

Ματθ. 10,20 ου γάρ υμείς εστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα τού πατρός υμών το λαλούν εν υμίν.

Ματθ. 10,20 Επειδή δεν θα είσθε εσείς, που θα ομιλήτε, αλλά το Πνεύμα του ουρανού Πατρός σας, το οποίον θα ομιλή δια μέσου υμών.

Ματθ. 10,21 Παραδώσει δε αδελφός αδελφόν εις θάνατον και πατήρ τέκνον, και επαναστήσονται τέκνα επί γονείς και θανατώσουσιν αυτούς·

Ματθ. 10,21 Θα παραδώση δε εις θάνατον ο άπιστος αδελφός τον πιστόν αδελφόν του και ο άπιστος πατέρας το ευσεβές τέκνον του και θα επαναστατήσουν τα άπιστα τέκνα εναντίον των πιστών γονέων των και θα τους θανατώσουν.

Ματθ. 10,22 και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων διά το όνομά μου· ο δε υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται.

Ματθ. 10,22 Και θα σας μισούν όλοι οι ασεβείς και άπιστοι δια μόνον τον λόγον ότι πιστεύετε και ομολογείτε το όνομά μου· μη χάσετε όμως το θάρρος σας, διότι εκείνος, ο οποίος θα υπομείνη μέχρι τέλους, θα σωθή και θα γίνη άξιος της βασιλείας των ουραμών.

Ματθ. 10,23 όταν δε διώκωσιν υμάς εν τή πόλει ταύτη, φεύγετε εις την άλλην· αμήν γάρ λέγω υμίν, ου μη τελέσητε τας πόλεις τού Ισραήλ έως αν έλθη ο υιός τού ανθρώπου.

Ματθ. 10,23 Όταν δε σας διώχνουν από την πόλιν αυτήν, φεύγετε και πηγαίνετε εις την άλλην. Αληθώς σας λέγω ότι δεν θα προλάβετε να περιέλθετε όλας τας πόλεις του Ισραήλ, έως ότου έλθη ο Υιός του ανθρώπου εις συνάντησίν σας, βραδύτερον δε και εις τιμωρίαν εκείνων που δεν σας δέχονται.

Ματθ. 10,24 Ουκ έστι μαθητής υπέρ τον διδάσκαλον ουδέ δούλος υπέρ τον κύριον αυτού.

Ματθ. 10,24 Και ας έχετε υπ' όψιν σας, ότι δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από τον διδάσκαλόν του ούτε δούλος ανώτερος από τον κύριόν του·

Ματθ. 10,25 αρκετόν τώ μαθητή ίνα γένηται ως ο διδάσκαλος αυτού, και τώ δούλω ως ο κύριος αυτού. ει τον οικοδεσπότην Βεελζεβούλ εκάλεσαν, πόσω μάλλον τους οικιακούς αυτού;

Ματθ. 10,25 είναι δε αρκετόν στον μαθητήν να γίνη και να πάθη όπως ο διδάσκαλός του, και στον δούλον όπως ο κύριός του. Εάν εμέ, τον διδάσκαλον και τον κύριον του σπιτιού, ωνόμασαν Βεελζεβούλ, δηλαδή άρχοντα των δαιμονίων, πόσω μάλλον θα καλέσουν σας, που είσθε οι οικιακοί μου;

Ματθ. 10,26 μη ούν φοβηθήτε αυτούς· ουδέν γάρ εστι κεκαλυμμένον ό ουκ αποκαλυφθήσεται, και κρυπτόν ό ου γνωσθήσεται.

Ματθ. 10,26 Ιδού ότι σας προείπα τι θα συναντήσετε στο έργον σας. Λοιπόν μη φοβηθήτε αυτούς, που θα σας συκοφαντήσουν και θα σας καταδιώξουν. (Η αθωότης σας θα λάμψη και η αλήθεια του Ευαγγελίου, που είναι σήμερα κρυφή και άγνωστος, θα γίνη γνωστή). Διότι δεν υπάρχει τίποτε σκεπασμένον που δεν θα ξεσκεπασθή και κανένα κρυφό που δεν θα γίνη γνωστόν.

Ματθ. 10,27 ό λέγω υμίν εν τή σκοτία, είπατε εν τώ φωτί, και ό εις το ούς ακούετε, κηρύξατε επί των δωμάτων.

Ματθ. 10,27 Εκείνο που σας λέγω τώρα ιδιαιτέρως, σαν υπό το σκότος, κηρύξατέ του στο φως της δημοσιότητας. Και εκείνο που ακούετε μυστικά στο αυτί, διαλαλήσατέ το από τις ταράτσες προς όλους.

Ματθ. 10,28 και μη φοβηθήτε από των αποκτενόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείνειν· φοβηθήτε δε μάλλον τον δυνάμενον και ψυχήν και σώμα απολέσαι εν γενένη.

Ματθ. 10,28 Και μη φοβηθήτε από τους διώκτας, οι οποίοι θανατώνουν το σώμα, δεν έχουν όμως την δύναμιν να θανατώσουν την ψυχήν. Αλλά να φοβηθήτε περισσότερο τον Θεόν, ο οποίος δύναται την ψυχήν και το σώμα να καταδικάση εις την απώλειαν της κολάσεως.

Ματθ. 10,29 ουχί δύο στρουθία ασσαρίου πωλείται; και έν εξ αυτών ου πεσείται επί την γήν άνευ τού πατρός υμών.

Ματθ. 10,29 Δυο στρουθία δεν πωλούνται αντί ενός ασσαρίου, δηλαδή αντί οκτώ λεπτών; Και όμως ένα από αυτά δεν θα πέση νεκρό εις την γην, χωρίς να το επιτρέψη ο Πατήρ σας.

Ματθ. 10,30 υμών δε και αι τρίχες της κεφαλής πάσαι ηριθμημέναι εισί.

Ματθ. 10,30 Αφού ο Πατήρ σας προνοεί ακόμη και δια τα σπουργίτια, πόσω μάλλον θα προνοή για σας; Σκεφθήτε ότι αι τρίχες της κεφαλής σας είναι γνωσταί και αριθμημένοι από τον Θεόν. (Αυτός σας παρακολουθεί και εις τας πλέον ασημάντους λεπτομερείας της ζωής σας).

Ματθ. 10,31 μη ούν φοβηθήτε· πολλών στρουθίων διαφέρετε υμείς.

Ματθ. 10,31 Λοιπόν μη αφήσετε ποτέ τον φόβον να κυριεύση την καρδίαν σας. Από παρά πολλά στρουθία είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι σεις.

Ματθ. 10,32 Πάς ούν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν τού πατρός μου τού εν ουρανοίς.

Ματθ. 10,32 Καθένας, λοιπόν, που με πίστιν και θάρρος και χωρίς να φοβήται τους διωγμούς, θα με ομολογήση σωτήρα του και Θεόν του εμπρός στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω και εγώ έμπροσθεν του ουρανού πατρός μου ως ιδικόν μου.

Ματθ. 10,33 όστις δ αν αρνήσηται με έμπροσθεν των ανθρώπων, αρνήσομαι αυτόν καγώ έμπροσθεν τού πατρός μου τού εν ουρανοίς.

Ματθ. 10,33 Οποιος όμως με αρνηθή εμπρός στους ανθρώπους, θα αρνηθώ και εγώ να τον παραδεχθώ ως ιδικόν μου εμπρός στον ουράνιον Πατέρα μου.

Ματθ. 10,34 Μή νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γήν· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν.

Ματθ. 10,34 Μη νομίσητε ότι ήλθα να επιβάλω μία ψευδή ειρήνην εις την γην (όπως την φαντάζονται οι Ισραηλίται, οι οποίοι περιμένουν τον Μεσσιαν ως επίγειον βασιλέαν). Δεν ήλθα να φέρω τέτοιαν ειρήνην, αλλά μάχαιραν και διαίρεσιν.

Ματθ. 10,35 ήλθον γάρ διχάσαι άνθρωπον κατά τού πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής·

Ματθ. 10,35 Διότι ήλθα να χωρίσω τον ασεβή υιόν εναντίον του πιστού πατρός του και την ασεβή θυγατέρα εναντίον της μητρός της και την νύμφην ενάντιον της πενθεράς της.

Ματθ. 10,36 και εχθροί τού ανθρώπου οι οικιακοί αυτού.

Ματθ. 10,36 Και θα γίνουν εχθροί του πιστού ανθρώπου οι οικιακοί του, που δεν θα δεχθούν το Ευαγγέλιον της σωτηρίας.

Ματθ. 10,37 Ο φίλων πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος· και ο φίλων υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος·

Ματθ. 10,37 Εκείνος που αγαπά τον πατέρα η την μητέρα του παραπάνω από εμέ, δεν είναι άξιος να λέγεται οπαδός μου. Και εκείνος που αγαπά τον υιόν του η την κόρην του παραπάνω από εμέ, δεν είναι άξιος να λέγεται οπαδός μου.

Ματθ. 10,38 και ός ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιος.

Ματθ. 10,38 Και όποιος δεν παίρνει σταθεράν την απόφασιν να υποστή κάθε ταλαιπωρίαν και σταυρικών ακόμη θάνατον δια την πίστιν του εις εμέ και δεν με ακολουθεί ως αρχηγόν και υπόδειμά του, δεν είναι άξιος για μένα.

Ματθ. 10,39 ο ευρών την ψυχήν αυτού απολέσει αυτήν, και ο απολέσας την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού ευρήσει αυτήν.

Ματθ. 10,39 Εκείνος που εις καιρόν διωγμών θα αποφύγη την θλίψιν και το μαρτύριον, δια να σώση την ζωήν του, θα χάση την αληθινήν και μακαρίαν ζωήν· και όποιος θυσιάσει την ζωήν του ένεκα εμού, θα κερδίση την αληθινήν και μακαρίαν ζωήν.

Ματθ. 10,40 Ο δεχόμενος υμάς εμέ δέχεται, και ο εμέ δεχόμενος δέχεται τον αποστείλαντά με.

Ματθ. 10,40 Εκείνος που σας δέχεται και σας φιλοξενεί ως απεσταλμένους μου, υποδέχεται εμέ· και εκείνος που υποδέχεται εμέ, υποδέχεται Έκεινον, που με έστειλε στον κόσμον.

Ματθ. 10,41 ο δεχόμενος προφήτην εις όνομα προφήτου μισθόν προφήτου λήψεται, και ο δεχόμενος δίκαιον εις όνομα δικαίου μισθόν δικαίου λήψεται.

Ματθ. 10,41 Εκείνος που υποδέχεται προφήτην, διδάσκαλον του θείου θελήματος, και τον τιμά ως προφήτην, θα πάρη μισθόν προφήτου από τον Θεόν. Και εκείνος που δέχεται δίκαιον, διότι είναι δίκαιος, θα λάβη μισθόν δικαίου.

Ματθ. 10,42 και ός εάν ποτίση ένα των μικρών τούτων ποτήριον ψυχρού μόνον εις όνομα μαθητού, αμήν λέγω υμίν, ου μη απολέση τον μισθόν αυτού.

Ματθ. 10,42 Και όποιος προσφέρει εις ένα από τους ασήμους τούτους μαθητάς μου έστω και ένα ποτήρι κρύο νερό, σας διαβεβαιώνω ότι δεν θα χάση τον μισθόν του. (Καθε ένας που με πίστιν υποβοηθεί και συντρέχει, έστω και ολίγον, τους Αποστόλους μου στο έργον των, θα λάβη την ανταμοιβήν του από τον Θεόν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ματθ. 11,1 Καί εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς διατάσσων τοίς δώδεκα μαθηταίς αυτού μετέβη εκείθεν τού διδάσκειν και κηρύσσειν εν ταίς πόλεσιν αυτών.

Ματθ. 11,1 Όταν δε ετελείωσε ο Ιησούς να διδάσκει τους παραγγελιασ αυτάς στους δώδεκα μαθητάς του και εκείνοι ήρχισαν την περιοδείαν των, ανεχώρησεν από εκεί δια να διδάξη και κηρύξη εις τας πόλεις των Ιουδαίων.

Ματθ. 11,2 Ο δε Ιωάννης ακούσας εν τώ δεσμωτηρίω τα έργα τού Χριστού, πέμψας δύο των μαθητών αυτού

Ματθ. 11,2 Ο Ιωάννης δε ο Βαπτιστής, όταν ήκουσε μέσα εις την φυλακήν του τα καταπληκτικά έργα του Χριστού, έστειλε δύο από τους μαθητάς του

Ματθ. 11,3 είπεν αυτώ· σύ εί ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;

Ματθ. 11,3 και τον ηρώτησεν· “Συ είσαι ο ερχόμενος Μεσσίας η μήπως πρέπει να περιμένωμεν άλλον” (Τούτο δε έκαμεν, όχι διότι ο ίδιος αμφέβαλλε, αλλά δια να στηρίξη τους κλονισμένους μαθητάς του εις την προς τον Χριστόν πίστιν).

Ματθ. 11,4 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη ά ακούετε και βλέπετε·

Ματθ. 11,4 Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε εις αυτούς· “πηγαίνετε και είπατε στον Ιωάννην αυτά που ακούετε και βλέπετε·

Ματθ. 11,5 τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται·

Ματθ. 11,5 Οτι δηλαδή τυφλοί αποκτούν το φως των, χωλοί θεραπεύονται και περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται από την λέπραν και κωφοί αποκτούν την ακοήν των, νεκροί ανασταίνονται, περιφρονημένοι δε πτωχοί και άσημοι δέχονται ολοπόθυμα την χαροποιόν αγγελίαν της βασιλείας των ουρανόων.

Ματθ. 11,6 και μακάριός εστιν ός εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί.

Ματθ. 11,6 Και μακάριος είναι εκείνος, που δεν θα σκανδαλισθή και δεν θα κλονισθή εις την πίστιν του προς εμέ”.

Ματθ. 11,7 Τούτων δε πορευομένων ήρξατο ο Ιησούς λέγειν τοίς όχλοις περι Ιωάννου· τι εξήλαθε εις την έρημον θεάσασθαι; κάλαμον υπό ανέμου σαλευόμενον;

Ματθ. 11,7 Ενώ δε αυτοί επήγαιναν δια να αναγγείλουν στον Ιωάννην όσα ήκουσαν, ήρχισε ο Ιησούς να λέγη εις τα πλήθη περι του Ιωάννου· “τι είχατε βγη εις την έρημον να ιδήτε; Ανθρωπον ο οποίος θα ωμοίαζε με καλάμι που το λυγίζει προς

όλες τις διευθύνσεις ο άνεμος; Οχι βέβαια.

Ματθ. 11,8 αλλά τι εξήλθετε ιδεΐν; άνθρωπον εν μαλακοΐς ιματίοις ημφιεσμένον; ιδού οι τα μαλακά φορούντες εν τοΐς οΐκοις των βασιλέων εισίν.

Ματθ. 11,8 Αλλά τι είχατε βγη να ιδήτε; Μαλθακόν άνθρωπον, ντυμένον με μαλακά και πολύτιμα ενδύματα; Ούτε. Διότι, όπως είναι εις όλους γνωστόν, αυτοΐ που φορούν τα μαλακά ενδύματα μένουں μέσα εις τα ανάκτορα των βασιλέων.

Ματθ. 11,9 αλλά τι εξήλθετε ιδεΐν; προφήτην; ναΐ λέγω υμΐν, και περισσότερον προφήτου.

Ματθ. 11,9 Αλλά τι εβγήκατε να ιδήτε; Προφήτην; Ναι, σας λέγω και σας τονίζω, και περισσότερον ακόμη από προφήτην.

Ματθ. 11,10 ούτος γάρ εστι περί ου γέγραπται· ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει την οδόν σου έμπροσθέν σου.

Ματθ. 11,10 Διότι αυτός είναι εκείνος, περί του οποίου έχει γραφή (από άλλον προφήτην, τον Μαλαχίαν)· Ιδού εγώ αποστέλλω τον αγγελιοφόρον μου ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος θα προετοιμάση έμπροσθέν σου τον δρόμον σου και θα προπαρασκευάση τους ανθρωπούς να σε δεχθούں.

Ματθ. 11,11 αμήν λέγω υμΐν, ουκ εγήγερται εν γεννητοΐς γυναικών μείζων Ιωάννου τού βαπτιστού· ο δε μικρότερος εν τή βασιλεία των ουρανών μείζων αυτού εστιν.

Ματθ. 11,11 Σας διαβεβαιώνω ότι ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν δεν έχει παρουσιασθή μεταξύ όλων, που έχουν γεννηθή έως τώρα από γυναΐκας. (Τοσον μέγας είναι ο Ιωάννης). Αλλ' ο πλέον ταπεινός και άσημος πολΐτης της βασιλείας των ουρανών-της Εκκλησίας δηλαδή-που θεμελιώνεται τώρα, είναι, από απόψεως χαρισμάτων και γνώσεων και σωτηρίας, ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν (ο οποίος δεν απήλαυσε ακόμη την δωρεάν και την χάριν της λυτρωτικής μου θυσίας).

Ματθ. 11,12 από δε των ημερών Ιωάννου τού βαπτιστού έως άρτι η βασιλεία των ουρανών βιάζεται, και βιασται αρπάζουσιν αυτήν.

Ματθ. 11,12 Αλλη εποχή αρχίζει τώρα, πολύ διαφορετική από την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, που φθάνει μέχρι Ιωάννου του Βαπτιστού. Από την στιγμήν που έκαμε την εμφάνισίν του ο Ιωάννης έως τώρα, η βασιλεία των ουρανών εγκαθιδρύεται εις την γην, αποκτάται με αγώνα και όσοι αγωνίζονται εναντίον της αμαρτίας, που υπάρχει μέσα των και μέσα στον κόσμο, την αρπάζουν και την κρατούν σφικτά.

Ματθ. 11,13 πάντες γάρ οι προφήται και ο νόμος έως Ιωάννου προεφήτευσαν.

Ματθ. 11,13 Εχει αρχίσει νέα πλέον εποχή, διότι όλοι οι προφήται και ο νόμος του Μωϋσέως μέχρι του Ιωάννου επροφήτευσαν.

Ματθ. 11,14 και ει θέλετε δέξασθαι, αυτός εστιν Ηλίας ο μέλλων έρχεσθαι.

Ματθ. 11,14 Και εάν θέλετε, παραδεχθήτε το· αυτός είναι ο Ηλίας ο οποίος (όπως επροφήτεψε ο Μαλαχίας) επρόκειτο να έλθη προ της ελευσεως του Μεσσιου.

Ματθ. 11,15 ο έχων ώτα ακουειν ακουέτω.

Ματθ. 11,15 Εγώ τα κηρύττω αυτά και όποιος έχει αυτιά, καλήν δηλαδή διάθεσιν, να ακούη ας τα ακούη.

Ματθ. 11,16 Τίνι δε ομοιώσω την γενεάν ταύτην; ομοία εστι παιδιοις καθημένοις εν αγοραΐς, ά προσφωνούντα τοΐς εταΐροις αυτών λέγουσιν·

Ματθ. 11,16 Με τι να παρομοιάσω την γενεάν αυτήν; Ομοιάζει με ανόητα παιδιά, που κάθονται εις τας αγοράς και φωνάζουν στους φίλους των και λέγουν·

Ματθ. 11,17 ηυλήσαμεν υμΐν, και ουκ ωρχήσασθε, εθρηνήσαμεν υμΐν, και ουκ εκόψασθε.

Ματθ. 11,17 Επαιξαμεν χορευτικά τραγούδια με την φλογέρα και δεν εχορέψατε, εθρηνήσαμε και σας είπαμε μοιρολόγια και δεν εκτυπήσατε κλαίοντες το κεφάλι και το στήθος.

Ματθ. 11,18 ήλθε γάρ Ιωάννης μήτε εσθίων μήτε πίνων, και λέγουσιν· δαιμόνιον έχει.

Ματθ. 11,18 Διότι ήλθε ο Ιωάννης, που εζούσε ασκητικήν ζωήν, χωρίς να τρώγη και χωρίς να πΐνη όπως οι άλλοι, και είπαν οι άνθρωποι της γενεάς αυτής ότι έχει δαιμόνιον.

Ματθ. 11,19 ήλθεν ο υΐός τού ανθρωπου εσθίων και πίνων, και λέγουσιν· ιδού άνθρωπος φάγος και οينوπότης, τελωνών φίλος και αμαρτωλών· και εδικαιώθη η σοφία από των τέκνων αυτής!

Ματθ. 11,19 Ηλθε ο Υΐός του ανθρωπου, ο οποίος και τρώγει και πΐνει, όπως κάθε φυσιολογικός, εγκρατής και κοινωνικός άνθρωπος, και λέγουν· να, άνθρωπος φαγάς και οينوπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών. Και έτσι η θεια σοφία εθαυμάσθη και εδικαιώθη από τα συνετά τέκνα της, διότι χρησιμοποιει πάντοτε σοφούς και δικαίους τρόπους εις σωτηρίαν του ανθρωπου".

Ματθ. 11,20 Τότε ήρξατο ονειδίζειν τας πόλεις εν αΐς εγένοντο αι πλείσται δυνάμεις αυτού, ότι ου μετενόησαν·

Ματθ. 11,20 Τοτε ήρχισεν ο Ιησούς να ελέγχη και να επιτιμά με δριμύτητα τας πόλεις εις τας οποΐας είχαν γίνει τα πλείστα από τα θαύματα του και αι οποΐαι, παρ' όλα αυτά, δεν μετενόησαν.

Ματθ. 11,21 ουαΐ σοι, Χοραζΐν, ουαΐ σοι, Βηθσαΐδά· ότι ει εν Τύρω και Σιδώνι εγενήθησαν αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν υμΐν, πάλα αν εν σάκκω και σποδώ καθήμεναι μετενόησαν.

Ματθ. 11,21 "Αλλοΐμονο εις σε, Χοραζΐν, αλλοΐμονον εις σε, Βηθθαΐδά· διότι εάν εις τας διαβοήτους δια την κακΐαν των πόλεις Τυρον και Σιδώνα είχαν γίνει τα μεγάλα θαύματα, που έγιναν εις σας, προ πολλού θα είχαν μετανοήσει και εις εκδήλωσιν της μετανοΐας και της συντριβής των θα εφορούσαν αντι ενδύματος ευτελή σάκκον και θα έρριπταν στο κεφάλι των αντι μύρου στάκτην.

Ματθ. 11,22 πλήν λέγω υμΐν, Τύρω και Σιδώνι ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως ή υμΐν.

Ματθ. 11,22 Αλλά σας λέγω και τούτο, ότι κατά την ημέραν της κρίσεως η θέσις της Τυρου και της Σιδώνας θα είναι περισσότερον υποφερτή παρά η ιδική σας.

Ματθ. 11,23 και σύ Καπερναούμ, η έως τού ουρανού υψώθεις, έως άδου καταβιβασθήση· ότι ει εν Σοδόμοις εγενήθησαν αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν σοΐ, έμειναν αν μέχρι της σήμερον.

Ματθ. 11,23 Και συ, Καπερναούμ, που σε εξέλεξα ως τόπον κατοικΐας μου και εξυψώθηκες δια τούτο έως τον ουρανόν, θα κρημνισθής βαθύτατα μέχρι τον Άδην, διότι εάν τα μεγάλα θαύματα, που έγιναν εις σε, είχαν γίνει εις τα διεφθαρμένα Σοδομα, οι κάτοικοι θα μετανοούσαν και δεν θα κατεστρέφοντο, αλλά θα έμεναν μέχρι σήμερα.

Ματθ. 11,24 πλήν λέγω υμΐν ότι γη Σοδόμων ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως ή σοΐ.

Ματθ. 11,24 Πλην, σας λέγω και τούτο· ότι η θέσις και η τιμωρία των Σοδόμων κατά την μεγάλην ημέρα της κρίσεως θα είναι περισσότερον υποφερτή, παρά η ιδική σας”.

Ματθ. 11,25 Εν εκείνω τώ καιρώ αποκριθείς ο Ιησούς ειπεν· εξομολογούμαι σοι, πάτερ, κύριε του ουρανού και της γής, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών, και απεκαλύψας αυτά νηπίοις·

Ματθ. 11,25 Τότε, έστρεψε τον λόγον του ο Ιησούς προς τον ουρανόν και ειπε· “Σ’ ευχαριστώ και σε δοξάζω, Πατερ, που είσαι κύριος και εξουσιαστής του ουρανού και της γης, διότι απέκρυψες αυτάς τας υψίστας αληθείας από εκείνους, που νομίζουν τον ευατόν των σοφών και συνέτον, και εφανέρωσες αυτάς εις ανθρώπους απλοϊκούς, ως νήπια, εις αφελείς και ταπεινούς, που είχαν όμως την αγαθήν διάθεσιν να τας δεχθούν.

Ματθ. 11,26 ναι, ο πατήρ, ότι ούτως εγένετο ευδοκία έμπροσθέν σου.

Ματθ. 11,26 Ναι, Πατερ, διότι έτσι ήρσεσεν εις σε και έτσι, ως δίκαιος και πανάγαθος, ηθέλησες.

Ματθ. 11,27 Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου· και ουδεις επιγινώσκει τον υιόν ει μη ο πατήρ, ουδέ τον πατέρα τις επιγινώσκει ει μη ο υιός και ώ εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι.

Ματθ. 11,27 Ολα έχουν παραδοθη από τον Πατέρα εις με και, ως γνήσιος μονογενής Υιός του, έχω κάθε εξουσιαν. Και κανεις δεν γνωρίζει πλήρως και τελείως τον Υιόν, παρά μόνον ο Πατήρ και κανεις άλλος δεν γνωρίζει πλήρως και τελείως τον Πατέρα ειμή ο Υιός, ο ομοούσιος και ίσος προς αυτόν, και εν μέρει τον γνωρίζει ακόμη και εκείνος, στον οποίον ο Υιός θα φανερώση τον Πατέρα.

Ματθ. 11,28 Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς.

Ματθ. 11,28 Ελάτε κοντά μου όλοι όσοι μοχθήτε και κοπιάζετε και εισθε φορτωμένοι από το βάρος των αμαρτιών και των θλίψεων και των πλανών και εγώ θα σας αναπαύσω και θα σας ξεκουράσω.

Ματθ. 11,29 άρατε τον ζυγόν μου εφ υμάς και μάθετε απ εμού, ότι πρῶός ειμι και ταπεινός τή καρδία, και ευρήσετε ανάπαυσιν ταίς ψυχαις υμών·

Ματθ. 11,29 Σηκώσατε επάνω σας τον ζυγόν της υπακοής σας εις με και μάθετε από με τον ιδιον ότι είμαι πρῶός και ταπεινός κατά την καρδιαν και θα εύρετε τότε ανάπαυσιν και ειρήνην εις τας ψυχάς σας.

Ματθ. 11,30 ο γάρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστιν.

Ματθ. 11,30 Μη διστάσετε· διότι ο ζυγός μου είναι καλός και χρησιμος και το φορτίον των υποχρεώσεων και των καθηκόντων, που επιβάλλω εγώ, είναι ελαφρόν”. (Εγώ το επιβάλλω, αλλά και εγώ σας βοηθώ να το σηκώσετε).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ματθ. 12,1 Εν εκείνω τώ καιρώ επορεύθη ο Ιησούς τοίς σάββασι διά των σπορίμων· οι δε μαθηταί αυτού επείνασαν, και ήρξαντο τίλλειν στάχυας και εσθιειν.

Ματθ. 12,1 Κατά τον καιρόν εκείνον ο Ιησούς εις ημέραν Σαββάτου επέρασε μέσα από σπαρμένους αγρούς· οι μαθηταί του επείνασαν και ήρχισαν να κόβουν στάχυα, να τα τρίβουν και να τρώγουν τον καρπόν.

Ματθ. 12,2 οι δε Φαρισαίοι ιδόντες ειπον αυτώ· ιδού οι μαθηταί σου ποιούσιν ό ουκ έξεστι ποιειν εν σαββάτω.

Ματθ. 12,2 Αλλά οι Φαρισαίοι, όταν είδαν το γεγονός, ειπαν εις αυτόν· “ιδού, οι μαθηταί σου κάνουν κάτι, που δεν επιτρέπεται να γίνεται κατά την ημέραν Σαββάτου”.

Ματθ. 12,3 ο δε ειπεν αυτοίς· ουκ ανέγνωτε τι εποίησε Δαυϊδ ότε επείνασεν αυτός και οι μετ αυτού;

Ματθ. 12,3 Ο δε Ιησούς ειπεν εις αυτούς· “δεν διαβάσατε εις τας Γραφάς τι έκαμεν ο Δαυϊδ, όταν επείνασε αυτός και οι άνθρωποι που ήσαν μαζή του;

Ματθ. 12,4 πώς εισήλθεν εις τον οίκον του Θεου και τους άρτους της προθέσεως έφαγεν, ούς ουκ εξόν ήν αυτώ φαγειν ουδέ τοίς μετ αυτού, ει μη μόνοις τοίς ιερεύσι;

Ματθ. 12,4 Δηλαδή πως εμπήκε στον οίκον του Θεού, εις την σκηνήν του Μαρτυριου και έφαγε τους άρτους, που ήσαν τοποθετημένοι εις την τράπεζαν της προθέσεως, ως θυσία στον Θεόν και τους οποίους δεν επετρέπετο ούτε εις αυτόν ούτε στους ανθρώπους που είχε μαζή του να φάγουν, παρά μόνον στους ιερείς. Και όμως, ο Θεός δεν οργίσθη δι' αυτό.

Ματθ. 12,5 ή ουκ ανέγνωτε εν τώ νόμω ότι τοίς σάββασιν οι ιερείς εν τώ ιερῶ το σάββατον βεβηλούσι, και αναίτιοί εισι;

Ματθ. 12,5 Η δεν διαβάσατε στον Νομον, ότι κατά τα Σαββατα καταλύουν οι ιερείς το Σαββατον με τας εργασίας που κάνουν μέσα στον ναόν (όταν ανάβουν φωτιά δια το θυσιαστήριον, σφάζουν τα ζώα που θα προσφερθούν ως θυσία κ.λπ.); Και όμως κανεις δεν τους κατηγορεί δι' αυτό.

Ματθ. 12,6 λέγω δε υμίν ότι του ιερού μείζον εστιν ώδε.

Ματθ. 12,6 Σας λέγω δε τούτο· ότι έδω είναι κάτι πολύ ανώτερον από τον ναόν (διότι εγώ είμαι ο Κυριος του ναού, ο αιώνιος Αρχιερεύς, οι δε μαθηταί μου θα γίνουν οι ιερείς της χάριτος και οι απόστολοί μου).

Ματθ. 12,7 ει δε εγνώκετε τι εστιν έλεον θέλω και ου θυσίαν, ουκ αν κατεδικάσατε τους αναίτιους.

Ματθ. 12,7 Και εάν είχατε γνωρίσει καλά τι σημαίνει αυτό που ειπε ο Θεός, αγάπην και ευσπλαγχνίαν θέλω και όχι τυπικήν θυσίαν, δεν θα κατεδικάζατε τους αθώους και ανευθύνους μαθητάς μου.

Ματθ. 12,8 κύριος γάρ εστιν ο υιός του ανθρώπου και του σαββάτου.

Ματθ. 12,8 Επειτα δε μάθετε και τούτο· ότι ο Υιός του ανθρώπου-δηλαδή εγώ-είναι κύριος και του Σαββάτου (και ημπορεί, αν το κρίνη, να τροποποιήση και τον θεσμόν αυτόν. Ο,τι έκαμαν οι μαθηταί το έκαμαν με την ιδικήν μου σιωπηράν συγκατάθεσιν και άρα δεν είναι ένοχοι)”.

Ματθ. 12,9 Καί μεταβάς εκείθεν ήλθεν εις την συναγωγήν αυτών.

Ματθ. 12,9 Και αναχωρήσας από εκεί ήλθεν εις την συναγωγήν των.

Ματθ. 12,10 και ιδού άνθρωπος ήν εκεί την χειρά έχων ξηρόν· και επηρώτησαν αυτόν λέγοντες· ει έξεστι τοίς σάββασι θεραπειν; ινα καταηρώησωσιν αυτού.

Ματθ. 12,10 Και ιδού ήτο εκεί ένας άνθρωπος, που είχε ξηρόν και ακίνητον το ένα του χέρι. Και ηρώτησαν αυτόν λέγοντες, εάν επιτρέπεται να θεραπεύη κανεις κατά τα Σαββατα; Το έκαμαν δε αυτό δια να εύρουν αφορμήν να τον κατηγορήσουν.

Ματθ. 12,11 ο δε ειπεν αυτοίς· τις έσται εξ υμών άνθρωπος ός έξει πρόβατον έν, και εάν εμπέση τούτο τοίς σάββασιν εις βόθυνον, ουχι κρατήσει αυτό και εγερεί;

Ματθ. 12,11 Ο δε Ιησούς τους ειπεν· “ποιός άνθρωπος από σας, που θα έχη ένα πρόβατον εάν πέση το πρόβατον κατά την ημέραν του Σαββάτου εις λάκκον, δεν θα το πιάση και δεν θα το βγάλη από εκεί;

Ματθ. 12,12 πόσω ούν διαφέρει άνθρωπος προβάτου; ώστε έξεστι τοίς σάββασι καλώς ποιείν.

Ματθ. 12,12 Ποσον, λοιπόν, διαφέρει ο άνθρωπος από το πρόβατον; Ασυγκρίτως περισσότερον. Ωστε εάν επιτρέπεται να κάνωμεν καλόν εις τα ζώα κατά την ημέραν του Σαββάτου, πόσο μάλλον στον άνθρωπον;”

Ματθ. 12,13 τότε λέγει τώ ανθρωπώ· έκτεινόν σου την χείρα και εξέτεινε, και αποκατεστάθη υγιής ως η άλλη.

Ματθ. 12,13 Τότε λέγει στον άνθρωπον· “άπλωσε το χέρι σου”· και εκείνος το άπλωσε και αποκατεστάθη αμέσως το χέρι και έγινε γερό, όπως και το άλλο.

Ματθ. 12,14 εξελθόντες δε οι Φαρισαίοι συμβούλιον έλαβον κατ αυτού, όπως αυτόν απολέσωσιν.

Ματθ. 12,14 Όταν δε οι Φαρισαίοι εβγήκαν από την συναγωγήν, έκαμαν ένα συμβούλιον μεταξύ των εναντίον του Ιησού, δια να εύρουν τρόπον να τον θανατώσουν.

Ματθ. 12,15 Ο δε Ιησούς γνούς ανεχώρησεν εκείθεν· και ηκολούθησαν αυτώ όχλοι πολλοί, και εθεράπευσεν αυτούς πάντας,

Ματθ. 12,15 Ο Ιησούς όμως έμαθε τας πονηράς των αποφάσεις και έφυγεν από εκεί· τον ηκολούθησαν δε όχλοι πολλοί· και αυτός εθεράπευσεν όλους τους ασθενείς.

Ματθ. 12,16 και επετίμησεν αυτοίς ίνα μη φανερόν ποιήσωσιν αυτόν,

Ματθ. 12,16 Και συνέστησεν εις αυτούς με ασυτηρότητα, να μη τον φανερώσουν και να μη διαδώσουν τα θαύματά του.

Ματθ. 12,17 όπως πληρωθή το ρηθέν διά Ησαΐου τού προφήτου λέγοντος·

Ματθ. 12,17 Δια να εκπληρωθή έτσι εκείνο που είχε πη ο Θεός δια του προφήτου Ησαΐου, περί της ταπεινώσεως και πρρότητος του Μεσσίου·

Ματθ. 12,18 ιδού ο παίς μου, ον ηρέτισα, ο αγαπητός μου, εις ον ευδόκησεν η ψυχή μου· θήσω το πνεύμά μου επ αυτόν, και κρίσιν τοίς έθνεσιν απαγγελεί·

Ματθ. 12,18 “Ιδού ο παις μου, τον οποίον εγώ εξέλεξα, ο αγαπητός μου, στον οποίον έχει ευαρεστηθή η ψυχή μου, διότι τηρεί κατά πάντα το θέλημά μου· θα θέσω το Πνεύμα μου επάνω εις αυτόν και θα κηρύξη στους ανθρώπους την θείαν δικαιοσύνην, τον τέλειον νόμον.

Ματθ. 12,19 ουκ ερίσει ουδέ κραυγάσει, ουδέ ακούσει τις εν ταίς πλατείαις την φωνήν αυτού.

Ματθ. 12,19 Δεν θα φιλονεικήση ούτε θα κραυγάση ούτε θα ακούση κανείς εις τας πλατείας την φωνήν του.

Ματθ. 12,20 κάλαμον συντετριμμένον ου κατεάξει και λίνον τυφόμενον ου σβέσει, έως αν εκβάλη εις νίκος την κρίσιν·

Ματθ. 12,20 Καλάμι τσακισμένο δεν θα το συντριψή και φτιλί μισοσβησμένο, που καπνίζει, δεν θα το σβήση, έως ότου οδηγήση εις νίκην και καταστήση σεβαστήν εις τας καρδιάς των ανθρώπων την δικαιοσύνην του Θεού. (Ηλαδή ανθρώπους τσακισμένους από τας πικρίας της ζωής και το βάρος της αμαρτίας, που κινδυνεύουν να χάσουν κάθε ελπίδα σωτηρίας των, όχι μόνον δεν θα τους απογοητεύση, αλλά θα τους ενθαρρύνη να δεχθούν τον νόμον και την σωτηρίαν που τους δίδει ο Θεός και να εξέλθουν έτσι νικηταί).

Ματθ. 12,21 και τώ ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι.

Ματθ. 12,21 Και στο όνομα αυτού όλα τα έθνη της γης θα στηρίξουν τας ελπίδας των”.

Ματθ. 12,22 Τότε προσηνέχθη αυτώ δαιμονιζόμενος τυφλός και κωφός, και εθεράπευσεν αυτόν, ώστε τον τυφλόν και κωφόν και λαλείν και βλέπειν·

Ματθ. 12,22 Τότε του έφεραν ένα δαιμονιζόμενον, τυφλόν και κωφάλαλον και εθεράπευσεν αυτόν, ώστε ο τυφλός και κωφάλαλος να ομιλή και να βλέπη.

Ματθ. 12,23 και εξίσταντο πάντες οι όχλοι και έλεγον· μήτι ούτός εστιν ο Χριστός ο υιός Δαυΐδ;

Ματθ. 12,23 Και όλα τα πλήθη έμεναν κατάπληκτα και έλεγαν· “μήπως αυτός είναι ο Χριστός, ο Μεσσίας, ο απόγονος του Δαυΐδ”;

Ματθ. 12,24 οι δε Φαρισαίοι ακούσαντες είπον· ούτος ουκ εκβάλλει τα δαιμόνια ειμή εν τώ Βεελζεβούλ, άρχοντι των δαιμονίων.

Ματθ. 12,24 Οι δε Φαρισαίοι, όταν ήκουσαν αυτά, εκ φθόνου κινούμενοι είπαν· “αυτός δεν διώχνει τα δαιμόνια παρά μόνον με την δύναμιν του Βεελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων”.

Ματθ. 12,25 ειδώς δε ο Ιησούς τας ενθυμήσεις αυτών είπεν αυτοίς· πάσα βασιλεία μερισθείσα καθ εαυτήν ερημούται, και πάσα πόλις ή οικία μερισθείσα καθ εαυτήν ου σταθήσεται.

Ματθ. 12,25 Γνωρίζων δε ολοκάθαρα ο Ιησούς τας πονηράς αυτών σκέψτους είπε· “κάθε βασιλείον, που έχει διαιρεθή εις αντιμαχομένας παρατάξεις και περιπλέκεται εις εμφύλιον πόλεμον, οδηγείται εις την ερήμωσιν. Και κάθε πόλις η οικογένεια που έχει κομματιασθή εις φατρίας, αι οποίαι αλληλοπολεμούνται, δεν θα σταθή, αλλά θα πέση και θα συντριβή.

Ματθ. 12,26 και ει ο σατανάς τον σατανάν εκβάλλει, εφ εαυτόν μερισθή· πώς ούν σταθήσεται η βασιλεία αυτού;

Ματθ. 12,26 Και εάν ο σατανάς διώχνη τον σατανάν, αυτό σημαίνει ότι το βασιλείον του έχει διαιρεθή εις αντιμαχόμενα κόμματα. Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να σταθή η βασιλεία και η εξουσία του;

Ματθ. 12,27 και ει εγώ εν Βεελζεβούλ εκβάλλω τα δαιμόνια, οι υιοί υμών εν τίνι εκβαλούσι; διά τούτο αυτοί κριταί έσονται υμών.

Ματθ. 12,27 Και εάν εγώ βγάζω τα δαιμόνια, όπως σεις λέγετε, με την βοήθειαν του Βεελζεβούλ, τα πνευματικά σας τέκνα με την δύναμιν τίνος τα βγάζουν; Διατί δεν τους κατηγορείτε; Δια τούτο αυτοί θα σας καταδικάσουν δια την μοχθηρίαν σας και την υποκρισίαν.

Ματθ. 12,28 ει δε εγώ εν Πνεύματι Θεού εκβάλλω τα δαιμόνια, άρα έφθασεν εφ υμάς η βασιλεία τού Θεού.

Ματθ. 12,28 Εάν όμως εγώ διώχνω τα δαιμόνια με την δύναμιν του Πνεύματος του Θεού, αυτό αποδεικνύει ότι έφθασε εις σας η βασιλεία του Θεού.

Ματθ. 12,29 ή πώς δύναται τις εισελθείν εις την οικίαν τού ισχυρού και τα σκεύη αυτού αρπάσαι, εάν μη πρώτον δήση τον ισχυρόν; και τότε την οικίαν αυτού διαρπάσει.

Ματθ. 12,29 Η πως ημπορεί κανείς να εισέλθη στο σπίτι του ισχυρού και να αρπάση τα υπάρχοντά του, εάν πρώτον δεν δήση τον ισχυρόν; Και τότε θα διαρπάση το σπίτι του. (Εγώ έχω κατανικήσει τον έως τώρα ανίκητον διάβολον και δ' αυτό ερημώνω την βασιλείαν του και αρπάζω αυτούς, που κρατεί αιχμαλώτους).

Ματθ. 12,30 ο μη ών μετ εμού κατ εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ εμού σκορπίζει.

Ματθ. 12,30 Καθορίσατε την θέσιν σας, διότι εκείνος που δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου και εκείνος που μαζί με εμέ

δεν συγκεντρώνει και δεν φρουρεί τα πρόβατα της μάνδρας μου, τα σκορπίζει και τα απομακρύνει.

Ματθ. 12,31 Διά τούτο λέγω υμίν, πάσα αμαρτία και βλασφημία αφεθήσεται τοίς ανθρώποις, η δε τού Πνεύματος βλασφημία ουκ αφεθήσεται τοίς ανθρώποις·

Ματθ. 12,31 Δια τούτο σας λέγω ότι κάθε αμαρτία και βλασφημία θα συγχωρηθή στους ανθρώπους, εφ' όσον θα μετανοήσουν· η δε βλασφημία εναντίον του Αγίου Πνεύματος, (το να διαβάλλη δηλαδή κανείς από εσωτερική πώρωσιν και εν επιγνώσει να αποδίδη τα έργα του Αγίου Πνεύματος στον διάβολον) αυτή η βλασφημία δεν θα συγχωρηθή ποτέ στους ανθρώπους αυτούς.

Ματθ. 12,32 και ός εάν είπη λόγον κατά τού υιού τού ανθρώπου, αφεθήσεται αυτώ· ός δ αν είπη κατά τού Πνεύματος τού Αγίου, ουκ αφεθήσεται αυτώ ούτε εν τώ νύν αιώνι ούτε εν τώ μέλλοντι.

Ματθ. 12,32 Και εκείνος που θα πη υβριστικόν λόγον ενάντιον του Υιού του ανθρώπου (σκανδαλιζόμενος από το φαινόμενον της ανθρωπίνης φύσεώς του) θα συγχωρηθή, διότι πιθανόν να μετανοήση. Εκείνος όμως που θα εκστομίση βλάσφημον λόγον κατά του Αγίου Πνεύματος (και από διεστραμμένην θέλησιν θα αποδίδη τας ενεργείας του Αγίου Πνεύματος στον διάβολον) δεν θα λάβη άφεσιν της αμαρτίας του ούτε εις την παρούσαν ούτε εις την μέλλουσαν ζωήν, διότι θα έχη σκληρυνθή πλέον η καρδιά του και θα είναι ανεπίδεκτος μετανοίας.

Ματθ. 12,33 Ἡ ποιήσατε το δένδρον καλόν, και τον καρπόν αυτού καλόν ή ποιήσατε το δένδρον σαπρόν, και τον καρπόν αυτού σαπρόν· εκ γάρ τού καρπού το δένδρον γινώσκεται.

Ματθ. 12,33 Όπως το δένδρον, ανάλογα με τους καρπούς που παράγει, το χαρακτηρίζετε καλόν η κακόν, έτσι κάμετε και με εμέ. Η παραδεχθήτε και διακηρύξατε ότι το δένδρον είναι καλόν και ο καρπός του είναι καλός η παραδεχθήτε ότι το δένδρον είναι σάπιο και βλαμμένο και ο καρπός επίσης αυτού χαλασμένος και επιβλαβής. Διότι από τον καρπόν κατανοείται η ποιότης του δένδρου. Και οι ιδικοί μου καρποί, τα έργα μου, μαρτυρούν τι είμαι εγώ.

Ματθ. 12,34 γεννήματα εχιδνών, πώς δύνασθε αγαθά λαλείν πονηροί όντες; εκ γάρ τού περισσέυματος της καρδιάς το στόμα λαλεί.

Ματθ. 12,34 Απόγονοι από φαρμακερές οχιές, πώς μπορείτε σεις ποτέ να λέτε λόγους αγαθούς, εφ' όσον είσθε πονηροί και διεστραμμένοι; Διότι το στόμα αντλεί και ομιλεί πάντοτε από εκείνα που υπερεκχειλίζουν την καρδιαν.

Ματθ. 12,35 ο αγαθός άνθρωπος εκ τού αγαθού θησαυρού εκβάλλει αγαθά, και ο πονηρός άνθρωπος εκ τού πονηρού θησαυρού εκβάλλει πονηρά.

Ματθ. 12,35 Ο αγαθός άνθρωπος βγάξει πάντοτε αγαθούς λόγους από τον αγαθόν θησαυρόν της καρδιάς του. Και ο πονηρός άνθρωπος βγάξει πονηρά και βλάσφημα λόγια από τον φαύλον θησαυρόν.

Ματθ. 12,36 λέγω δε υμίν ότι πάν ρήμα αργόν ό εάν λαλήσωσιν οι άνθρωποι, αποδώσουσι περί αυτού λόγον εν ημέρα κρίσεως·

Ματθ. 12,36 Σας λέγω δε και τούτο· ότι δια κάθε περιττόν και μάταιον λόγον, τον οποίον θα πουν οι άνθρωποι, θα λογοδοτήσουν κατά την ημέραν της κρίσεως. (Και πολύ περισσότερον δια τα συκοφαντικά και φαρμακερά λόγια των).

Ματθ. 12,37 εκ γάρ των λόγων σου δικαιωθήσῃ και εκ των λόγων σου καταδικασθήσῃ.

Ματθ. 12,37 Διότι από τα λόγια σου θα δικαιωθής και από τα λόγια σου θα καταδικασθής”.

Ματθ. 12,38 Τότε απεκριθήσαν τινες των γραμματέων και Φαρισαίων λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν από σου σημείον ιδείν.

Ματθ. 12,38 Τότε μερικοί από τους γραμματείς και Φαρισαίους τον διέκοψαν, έλαβον τον λόγον και είπαν· “διδάσκαλε, θέλομεν να ιδώμεν κάποιον σημείον, ένα θαύμα, από σε”.

Ματθ. 12,39 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· γενεά πονηρά και μοιχαλίσ σημείον επιζητεί, και σημείον ου δοθήσεται αυτή ειμή το σημείον Ιωνά τού προφήτου.

Ματθ. 12,39 Ο δε Ιησούς απεκριθή και τους είπε· “γενεά πονηρά, που επρόδωσε και κατεπάτησε την πίστιν της προς τον Θεόν, ζητεί τώρα με αξίωσιν θαύμα, που να μαρτυρή την αποστολήν μου. Τετοιο όμως θαύμα δεν θα της δοθή, παρά μόνον ένα θαύμα, που προεικονίζεται από το σημείον του Ιωνά τού προφήτου.

Ματθ. 12,40 ώσπερ γάρ εγένετο Ιωνάς ο προφήτης εν τή κοιλία τού κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, ούτως έσται και ο υιός τού ανθρώπου εν τή καρδιά της γής τρεις ημέρας και τρεις νύκτας.

Ματθ. 12,40 Διότι, όπως ακριβώς ο Ιωνάς ο προφήτης έμεινε εις την κοιλίαν του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, έτσι και ο υιός του ανθρώπου θα είναι μέσα στον τάφον και τον Αδην τρεις ημέρας και τρεις νύκτας.

Ματθ. 12,41 άνδρες Νινευίται αναστήσονται εν τή κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινούσιν αυτήν, ότι μετενόησαν εις το κήρυγμα Ιωνά, και ιδού πλείον Ιωνά ώδε.

Ματθ. 12,41 Εις την μέλλουσαν κρίσιν θα αναστηθούν μαζί με την γενεάν αυτήν άνδρες Νινευίται και θα την καταδικάσουν, διότι εκείνοι μετενόησαν με το κήρυγμα του Ιωνά. Η σημερινή όμως γενεά μένει σκληρή και αμετανόητος, μολονότι έδω γίνονται και λέγονται πολύ περισσότερα και ανώτερα από όσα είπε και έκαμε τότε ο Ιωνάς.

Ματθ. 12,42 βασίλισσα νότου εγερωθήσεται εν τή κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινεί αυτήν, ότι ήλθεν εκ των περάτων της γής ακούσαι την σοφίαν Σολομώντος, και ιδού πλείον Σολομώντος ώδε.

Ματθ. 12,42 Η βασίλισσα της χώρας Σαβά, θα αναστηθή κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως μαζί με την γενεάν αυτήν και θα την καταδικάση, διότι ήλθε από τα πέρατα της γης να ακούση την σοφίαν του Σολομώντος. Και ιδού ότι εδώ είναι κάτι το ασυγκρίτως ανώτερον από τον Σολομώντα. (Είμαι εγώ, η ενσάρκωσις αυτής ταύτης της θείας σοφίας).

Ματθ. 12,43 Όταν δε το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από τού ανθρώπου, διέρχεται δι ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και ουχ ευρίσκει.

Ματθ. 12,43 (Αλλοίμονο δε στον άνθρωπον που ήκουσε τα λόγια του Θεού και μετενόησε, έπειτα δε από ολίγον τα απέρριψε και έπεσε βαθύτερον εις την αμαρτιαν. Το κατάντημά του θα είναι φοβερόν). Διότι, όταν το ακάθαρτον πνεύμα βγη από τον άνθρωπον, περνά από ξηρούς και ανύδρους τόπους και ζητεί ανάπαυσιν, χωρίς να την ευρίσκη.

Ματθ. 12,44 τότε λέγει· εις τον οίκόν μου επιστρέψω όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σχολάζοντα και σεσαρωμένων και κεκοσμημένων.

Ματθ. 12,44 Τότε λέγει· θα ξαναγυρίσω στο σπίτι, δηλαδή εις την καρδιαν του ανθρώπου, από όπου έφυγα· και έρχεται και ευρίσκει το σπίτι αδειανό, σαρωμένο και κοσμημένο. (Ευρίσκει δηλαδή τον άνθρωπον ράθυμον και πρόθυμον να γυρίση εις την πρώτην αμαρτωλήν του κατάστασιν).

Ματθ. 12,45 τότε πορεύεται και παραλαμβάνει μεθ εαυτού επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα

κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα τού ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων. ούτως έσται και τή γενεά τή πονηρά ταύτη.

Ματθ. 12,45 Τότε το πονηρόν πνεύμα πηγαίνει και παίρνει μαζί του και άλλα επτά πνεύματα, πονηρότερα από τον ευατόν του, και εισέρχονται όλα μαζί και κατοικούν εις την καρδιαν εκείνην και έτσι η τελική κατάστασις του ανθρώπου εκείνου γίνεται πολύ χειρότερη από την πρώτην. Έτσι θα συμβή και εις την πονηράν αυτήν γενεάν, η οποία συνεκινήθη προς στιγμήν από το κήρυγμα του Ιωάννου του Βαπτιστού, αλλ' όταν ήλθε ο Μεσσίας να της προσφέρει την σωτηρίαν, ηρηθή να τον δεχθή, έμεινεν αδιόρθωτος και διεστράφη περισσότερον".

Ματθ. 12,46 Έτι δε αυτού λαλούντος τοις όχλοις ιδού η μήτηρ και οι αδελφοί αυτού ειστήκεισαν έξω, ζητούντες λαλήσαι αυτώ.

Ματθ. 12,46 Ενώ δε αυτός ακόμη ωμιλούσε προς τους όχλους, ιδού η μητέρα του και οι θεωρούμενοι αδελφοί του είχαν σταθή έξω και εξητούσαν να του ομιλήσουν.

Ματθ. 12,47 είπε δε τις αυτώ· ιδού η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου εστήκασιν έξω ζητούντές σε ιδείν.

Ματθ. 12,47 Του είπε δε κάποιος· "ιδού η μητέρα σου και οι αδελφοί σου στέκουν έξω και θέλουν να σε ιδούν".

Ματθ. 12,48 ο δε αποκριθείς είπε τώ λέγοντι αυτώ· τις εστιν η μήτηρ μου και τίνες εισίν οι αδελφοί μου;

Ματθ. 12,48 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και του είπε· "ποιά είναι η μητέρα μου και ποιοί είναι οι αδελφοί μου;"

Ματθ. 12,49 και εκτείνας την χείρα αυτού επί τους μαθητάς αυτού έφη· ιδού η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου·

Ματθ. 12,49 Και αφού άπλωσε το χέρι του επάνω στους μαθητάς του είπε· "αυτοί είναι η μητέρα μου και οι αδελφοί μου.

Ματθ. 12,50 όστις γάρ αν ποιήση το θέλημα τού πατρός μου τού εν ουρανοίς, αυτός μου αδελφός και αδελφή και μήτηρ εστίν.

Ματθ. 12,50 Διότι όποιος θα γνωρίση και θα εφαρμόση το θέλημα του ουρανίου Πατρός μου, αυτός είναι αδελφός μου και αδελφή μου και η μητέρα μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ματθ. 13,1 Εν δε τή ημέρα εκείνη εξελθών ο Ιησούς της οικίας εκάθητο παρά την θάλασσαν·

Ματθ. 13,1 Κατά δε την ημέραν εκείνην εβγήκε ο Ιησούς από το σπίτι και εκάθησε κοντά εις την θάλασσαν.

Ματθ. 13,2 και συνήχθησαν προς αυτόν όχλοι πολλοί, ώστε αυτόν εις πλοίον εμβάντα καθήσθαι, και πάς ο όχλος επί τον αιγιαλόν ειστήκει.

Ματθ. 13,2 Και συγκεντρώθησαν πλησίον πολλά πλήθη λαού, ώστε να ανεβή αυτός εις ένα εκεί πλοιάριον και να καθήση, ενώ όλος ο άλλος λαός εστέκετο εις την παραλιαν.

Ματθ. 13,3 και ελάλησεν αυτοίς πολλά εν παραβολαίς λέγων·

Ματθ. 13,3 Και εκήρυξεν εις αυτούς πολλάς αληθείας με παραβολάς και είπε·

Ματθ. 13,4 ιδού εξήλθεν ο σπείρων τού σπείραι. και εν τώ σπείρειν αυτόν ά μίν έπεσε παρά την οδόν, και ελθόντα τα πετεινά κατέφαγεν αυτά·

Ματθ. 13,4 "Ιδού εβγήκε στο χωράφι ο γεωργός, δια να σπείρη, και ενώ αυτός έσπερνε, άλλοι μεν σπόροι έπεσαν κοντά στον δρόμον και ήλθαν τα πτηνά του ουρανού και τους κετέφαγαν.

Ματθ. 13,5 άλλα δε έπεσαν επί τα πετρώδη, όπου ουκ είχε γήν πολλήν, και ευθέως εξανέτειλε διά το μη έχειν βάθος γής,

Ματθ. 13,5 Άλλοι δε έπεσαν εις την πετρώδη περιοχήν, όπου δεν υπήρχε πολύ χώμα και αμέσως εβλάστησαν πριν ρίξουν βαθειές ρίζες, διότι δεν υπήρχε βάθος γης.

Ματθ. 13,6 ηλίου δε ανατείλαντος εκαυματίσθη, και διά το μη έχειν ρίζαν εξηράνθη·

Ματθ. 13,6 Όταν δε ανέτειλε ο ήλιος, δεν άνθεξαν στον καύσωνα και επειδή δεν είχαν ρίζαν εξηράνθησαν.

Ματθ. 13,7 άλλα δε έπεσαν επί τας ακάνθας, και ανέβησαν αι άκανθαι και απέπνιξαν αυτά·

Ματθ. 13,7 Άλλοι δε σπόροι έπεσαν εις περιοχήν, όπου υπήρχαν ρίζαι και σπόροι από αγκάθια. Και ανεπτύχθησαν τα αγκάθια και τους έπνιξαν τελείως.

Ματθ. 13,8 άλλα δε έπεσαν επί την γήν την καλήν και εδίδου καρπόν ό μίν εκατόν, ό δε εξήκοντα, ό δε τριάκοντα.

Ματθ. 13,8 Άλλοι δε έπεσαν εις την έφορον γην και απέδωσαν καρπόν, άλλος μεν σπόρος εκατόν, άλλος δε εξήκοντα και άλλος τριάκοντα.

Ματθ. 13,9 ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

Ματθ. 13,9 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του και καλήν διάθεσιν, δια να δέχεται τον λόγον του Θεού, ας ακούη αυτά που λέγω".

Ματθ. 13,10 Καί προσελθόντες οι μαθηταί είπον αυτώ· διατί εν παραβολαίς λαλείς αυτοίς;

Ματθ. 13,10 Και οι μαθηταί, αφού τον επλησίασαν, του είπαν· "διατί τους ομιλείς με παραβολάς;"

Ματθ. 13,11 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ότι υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, εκείνοις δε ου δέδοται.

Ματθ. 13,11 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "διότι εις σας μεν, δια την αγαθήν διάθεσίν σας, έχει δοθή το χάρισμα να εννοήτε τας μυστηριώδεις αληθείας της βασιλείας των ουρανών, εις εκείνους όμως δεν έχει δοθή.

Ματθ. 13,12 όστις γάρ έχει, δοθήσεται αυτώ και περισσευθήσεται όστις δε ουκ έχει, και ό έχει αρθήσεται απ αυτού.

Ματθ. 13,12 Επειδή εις όποιον έχει καλήν διάθεσιν και ζωντανήν πίστιν θα δοθή με το παραπάνω η πλουσία γνώσις των θείων αληθειών. Από εκείνον δε που δεν έχει πίστιν, θα αφαιρεθή και η ολίγη ακόμη γνώσις.

Ματθ. 13,13 διά τούτο εν παραβολαίς αυτοίς λαλώ, ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη ακούωσι μηδέ συνώσι,

Ματθ. 13,13 Δι' αυτό και τους ομιλώ με παραβολάς, διότι αυτοί, ενώ βλέπουν τα θαύματά μου, δεν βλέπουν, και ενώ ακοοουν την διδασκαλίαν μου, δεν την ακοοουν δια να ωφεληθούν ούτε την νοοούν,

Ματθ. 13,14 μήποτε επιστρέψωσι και τότε πληρωθήσεται αυτοίς η προφητεία Ησαΐου η λέγουσα· ακοή ακούσετε και ου μη συνήτε, και βλέποντες βλέψετε και ου μη ιδήτε·

Ματθ. 13,14 μήπως τυχόν και μετανοήσουν κάποτε. Και εκπληρώνεται έτσι εις αυτούς η προφητεία του Ησαΐου, η οποία λέγει· Θα ακούσετε με τα αυτιά σας και όμως δεν θα εννοήσετε και θα ιδήτε πολύ καλά με τα μάτια του σώματος, αλλά δεν θα ιδήτε με τα μάτια της ψυχής.

Ματθ. 13,15 επαχύνθη γάρ η καρδια τού λαού τούτου, και τοίς ωσί βαρέως ήκουσαν, και τους οφθαλμούς αυτών

εκάμμυσαν, μήποτε ίδωσι τοίς οφθαλμοίς και τοίς ωσίν ακούσωσι και τή καρδιά συνώσι και επιστρέψωσι, και ιάσομαι αυτούς.

Ματθ. 13,15 Διότι έγινε χονδρή και επωρώθη η καρδιά και ο νους του λαού αυτού και εβαρυνάκουσαν με τα αυτιά τους και έκλεισαν τα μάτια τους, δια να μην ίδουν καμμί φορά τα μεγαλεία του Θεού και να μη ακούσουν με τα αυτιά της ψυχής των και να μη εννοήσουν με την καρδιά του το κήρυγμα της μετανοίας και επιστρέψουν μετανοημένοι και λάβουν έτσι την θεραπείαν.

Ματθ. 13,16 Υμών δε μακάριοι οι οφθαλμοί, ότι βλέπουσι, και τα ότα υμών, ότι ακούουσιν.

Ματθ. 13,16 Αλλά σεις, οι πιστοί μαθηταί μου, είσθε μακάριοι, που οι οφθαλμοί σας βλέπουν και τα αυτιά σας ακούουν με προσοχήν και εννοείτε την διδασκαλίαν και τα έργα μου.

Ματθ. 13,17 αμήν γάρ λέγω υμίν ότι πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν ιδείν ά βλέπετε, και ουκ είδον, και ακούσαι ά ακούετε, και ουκ ήκουσαν.

Ματθ. 13,17 Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν να ίδουν αυτά που βλέπετε και δεν τα είδαν και να ακούσουν αυτά που ακούετε και δεν τα ήκουσαν.

Ματθ. 13,18 υμείς ούν ακούσατε την παραβολήν τού σπειραντος.

Ματθ. 13,18 Σεις λοιπόν (που επήρατε από τον Θεόν τον φωτισμόν και την δύναμιν να εννοείτε την διδασκαλίαν μου) ακούστε τώρα και το νόημα της παραβολής του σπορέως.

Ματθ. 13,19 παντός ακούοντος τον λόγον της βασιλείας και μη συνιέντος, έρχεται ο πονηρός και αίρει το εσπαρμένον εν τή καρδιά αυτού· ούτός εστιν ο παρά την οδόν σπαρείς.

Ματθ. 13,19 Από τον άνθρωπον, που ακούει το κήρυγμα της βασιλείας και δεν ενδιαφέρεται να το εννοήση, έρχεται ο πονηρός και παίρνει ο,τι έχει σπαρή εις την καρδίαν του· αυτόν συμβολίζει ο σπαρμένος τόπος, που είναι κοντά στον δρόμον.

Ματθ. 13,20 ο δε επί τα πετρώδη σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και ευθέως μετά χαράς δεχόμενος και λαμβάνων αυτόν·

Ματθ. 13,20 Η περιοχή δε η πετρώδης, εις την οποίαν έπεσε άλλος σπόρος, συμβολίζει τον άνθρωπον, ο οποίος ακούει τον λόγον του Θεού, και αμέσως τον παίρνει και τον δέχεται με χαράν.

Ματθ. 13,21 ουκ έχει δε ρίζαν εν εαυτώ, αλλά πρόσκαιρός εστι, γενομένης δε θλίψεως ή διωγμού διά τον λόγον ευθύς σκανδαλίζεται.

Ματθ. 13,21 Ο λόγος όμως δεν ρίπτει βαθειαν ρίζαν εις αυτόν, διότι ο άνθρωπος αυτός είναι ασταθής και επιπόλαιος και όταν συμβή θλίψις ή διωγμός αμέσως κλονίζεται και χάνει τον ζήλον του και την πίστιν του.

Ματθ. 13,22 ο δε εις τας ακάνθας σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και η μέριμνα τού αιώνος τούτου και η απάτη τού πλούτου συμπνίγει τον λόγον, και άκαρπος γίνεται.

Ματθ. 13,22 Εκείνος δε που εσπάρθηκε εις τα αγκάθια, είναι ο άνθρωπος που ακούει τον λόγον του Θεού, αλλά η βασανιστική μέριμνα δια την ζωήν αυτήν και η απάτη του πλούτου και των υλικών αγαθών πνίγουν και κάνουν ατροφικόν και άκαρπον τον λόγον.

Ματθ. 13,23 ο δε επί την γήν την καλήν σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και συνιών· ός δή καρποφορεί και ποιεί ό μέν εκατόν, ό δε εξήκοντα, ό δε τριάκοντα.

Ματθ. 13,23 Ο δε σπόρος που έπεσε εις την καλήν γην, είναι ο άνθρωπος που ακούει τον λόγον με προσοχήν και τον εννοεί και τον δέχεται· αυτός λοιπόν καρποφορεί και παράγει άλλος μεν εκατόν, άλλος δε εξήντα, άλλος δε τριάντα". (Φεγει δηλαδή ως καρπούς της γνώσεως του θείου θελήματος έργα αγαθά, πρωχωρεί στον αγιασμόν και γίνεται τέκνον του Θεού).

Ματθ. 13,24 Άλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων· ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρωπω σπείραντι καλόν σπέρμα εν τώ αγρώ αυτού·

Ματθ. 13,24 Άλλην παραβολήν προσέφερεν εις αυτούς και είπεν· "η βασιλεία των ουρανών (δηλαδή η Εκκλησία) είναι ομοία με άνθρωπον που έσπειρε καλόν σπόρον στον αγρόν του.

Ματθ. 13,25 εν δε τώ καθεύδειν τους ανθρώπους ήλθεν αυτού ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια ανά μέσον τού σίτου και απήλθεν.

Ματθ. 13,25 Την ώραν όμως που εκοιμώντο οι άνθρωποι του, ήλθεν ο εχθρός του, ο διάβολος, (που έχει ως έργον του να αντιδρά στο έργον του Θεού και να σπείρη αμφιβολίας και συγχύσεις και παρεξηγήσεις στους ανθρώπους), έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι και έφυγε.

Ματθ. 13,26 ότε δε εβλάστησεν ο χόρτος και καρπόν εποίησε, τότε εφάνη και τα ζιζάνια.

Ματθ. 13,26 Όταν δε μετ' ολίγον εβλάστησαν τα στάχυα και έκαμαν καρπόν, τότε εφάνησαν και τα ζιζάνια ανάμεσα εις αυτά.

Ματθ. 13,27 προσελθόντες δε οι δούλοι τού οικοδεσπότης είπον αυτώ· κύριε, ουχί καλόν σπέρμα έσπειρας εν τώ σώ αγρώ; πόθεν ούν έχει ζιζάνια;

Ματθ. 13,27 Οι δε δούλοι του οικοδεσπότης προσελθόντες του είπαν με απορίαν και λύπην· Κυριε, εσύ δεν έσπειρες εκλεκτόν σπόρον στο χωράφι σου; Από που λοιπόν έχει τα ζιζάνια;

Ματθ. 13,28 ο δε έφη αυτοίς· εχθρός άνθρωπος τούτο εποίησεν. οι δε δούλοι είπον αυτώ· θέλεις ούν απελθόντες συλλέξωμεν αυτά;

Ματθ. 13,28 Είπε δε εκείνος εις αυτούς· ένας εχθρός άνθρωπος έκαμε τούτο. Οι δούλοι του είπαν· θέλεις λοιπόν να πάμε να μαζέψωμε τα ζιζάνια;

Ματθ. 13,29 ο δε έφη· ού, μήποτε συλλέγοντες τα ζιζάνια εκριζώσητε άμα αυτοίς τον σίτον·

Ματθ. 13,29 Εκείνος όμως είπε, όχι, μήπως τυχόν καθώς θα μεζεύετε τα ζιζάνια, ξερριζώσετε μαζί με αυτά και το σιτάρι.

Ματθ. 13,30 άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα μέχρι τού θερισμού, και εν καιρώ τού θερισμού ερώ τοίς θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.

Ματθ. 13,30 Αφήστε τα να μεγαλώνουν και τα δύο μαζί έως τον θερισμόν. Και κατά τον καιρόν του θερισμού θα πω στους θεριστάς· μαζεύσατε πρώτα τα ζιζάνια και δέσατέ τα σε δεμάτια, δια να τα κατακαύσετε. (Δηλαδή κατά την δευτέρα παρουσίαν μου θα πω στους αγγέλους μου να ξεχωρίσουν τους πονηρούς ανθρώπους και να τους ρίψουν στο πυρ της

κολάσεως). Το δε σιτάρι μαζεύσατέ το εις την αποθήκην μου (δηλαδή τους δικαίους συνοδεύσατέ τους εις την βασιλείαν των ουρανών)".

Ματθ. 13,31 Άλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων· ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών κόκκω σινάπεως, ον λαβών άνθρωπος έσπειρεν εν τώ αγρώ αυτού·

Ματθ. 13,31 Άλλην παραβολήν τους εδίδαξε και είπεν· "η βασιλεία των ουρανών (επειδή εις την αρχήν θα φανή μικρά και ασήμαντος, θα έχη όμως έντος αυτής δύναμιν και ζωήν) ομοιάζει με κόκκον σιναπιού, τον οποίον επήγε ένας άνθρωπος και τον έσπειρε στο χωράφι του.

Ματθ. 13,32 ό μικρότερον μέν εστι πάντων των σπερμάτων, όταν δε αυξηθή, μείζον πάντων των λαχάνων εστί και γίνεται δένδρον, ώστε ελθείν τα πετεινά του ουρανού και κατασκηνούν εν τοίς κλάδοις αυτού.

Ματθ. 13,32 Αυτός ο κόκκος είναι μικρότερος από όλους τους σπόρους. Όταν όμως σπαρή και μεγαλώση, είναι από όλα τα λάχανα μεγαλύτερον και γίνεται δένδρον, ώστε να έρχωνται τα πουλιά του ουρανού και να φωλιάζουν στους κλάδους του".

Ματθ. 13,33 άλλην παραβολήν ελάλησεν αυτοίς· ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών ζύμη, ήν λαβούσα γυνή ενέκρυψεν εις αλεύρου σάτα τρία, έως ού εξυμώθη όλον.

Ματθ. 13,33 Άλλη παραβολήν εδίδαξεν εις αυτούς· "η βασιλεία των ουρανών ομοιάζει με το προζύμι, που το επήγε μια γυναίκα και το ανακάτεψε με πολύ αλεύρι, έως ότου αυτό εξυμώθη όλο και έγινε κατάλληλο για ψωμί". (Έτσι και το ευαγγέλιον της βασιλείας των ουρανών θα εισχωρήση εις τας κοινωνίας των ανθρώπων και θα ζυμώση τας καλοπροαιρέτους ψυχάς).

Ματθ. 13,34 Ταύτα πάντα ελάλησεν ο Ιησούς εν παραβολαίς τοίς όχλοις, και χωρίς παραβολής ουδέν ελάλει αυτοίς,

Ματθ. 13,34 Όλα αυτά εδίδαξεν ο Ιησούς εις τα πλήθη με παραβολάς και χωρίς παραβολήν κατά τον καιρόν εκείνον τίποτε δεν εδίδασκεν εις αυτούς.

Ματθ. 13,35 όπως πληρωθή το ρηθέν διά τού προφήτου λέγοντος· ανοίξω εν παραβολαίς το στόμα μου, ερευξομαι κεκρυμμένα από καταβολής κόσμου.

Ματθ. 13,35 Και έτσι επραγματοποιήθη αυτό που είχε λεχθή από τον προφήτην· "θα ανοίξω το στόμα μου με παραβολάς, θα βροντοφωνήσω και θα φανερώσω πράγματα, που ήσαν κρυμμένα από τότε που ετέθησαν υπό του Θεού τα θεμέλια του κόσμου".

Ματθ. 13,36 Τότε αφείς τους όχλους ήλθεν εις την οικίαν αυτού. Καί προσήλθον αυτώ οι μαθηταί αυτού λέγοντες· φράσον ημίν την παραβολήν των ζιζανίων του αγρού.

Ματθ. 13,36 Τότε αφήκε ο Χριστός τα πλήθη και ήλθεν εις την οικίαν, όπου κυρίως έμενε κατά τον καιρόν της δημοσίας δράσεώς του. Και ήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του και του είπαν· "εξηγήσέ μας την παραβολήν των ζιζανίων του αγρού".

Ματθ. 13,37 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ο σπείρων το καλόν σπέρμα εστίν ο υιός του ανθρώπου·

Ματθ. 13,37 Ο δε Κυριος απεκρίθη και είπε· "Εκείνος που σπέρνει τον καλόν σπόρον είναι ο υιός του ανθρώπου, δηλαδή εγώ.

Ματθ. 13,38 ο δε αγρός εστιν ο κόσμος· το δε καλόν σπέρμα, ούτοί εισιν οι υιοί της βασιλείας· τα δε ζιζάνια εισιν οι υιοί του πονηρού·

Ματθ. 13,38 Αγρός δε είναι ο κόσμος. Ο καλός σπόρος είναι τα τέκνα της ουρανού βασιλείας· τα δε ζιζάνια είναι τα τέκνα του πονηρού, του διαβόλου.

Ματθ. 13,39 ο δε εχθρός ο σπείρας αυτά εστιν ο διάβολος· ο δε θερισμός συντέλεια του αιώνος εστιν· οι δε θερισταί άγγελοί εισιν.

Ματθ. 13,39 Ο δε εχθρός, που έσπειρε τα ζιζάνια αυτά, είναι ο διάβολος· ο θερισμός η συντέλεια του κόσμου και θερισταί οι άγγελοι του Θεού.

Ματθ. 13,40 όπως ούν συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται, ούτως έσται εν τή συντελεία του αιώνος τούτου.

Ματθ. 13,40 Όπως λοιπόν εις τα χωράφια μαζεύονται τα ζιζάνια και κατακαίονται εις την φωτιά, έτσι θα γίνη και εις την συντέλειαν του κόσμου.

Ματθ. 13,41 αποστειλεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν,

Ματθ. 13,41 Θα στείλη ο υιός του ανθρώπου, ο Θεάνθρωπος και κριτής της οικουμένης, τους αγγέλους του και θα μαζεύσουν από την Έκκλησιαν του που θα έχη απλωθή εις όλην την οικουμένην, όλους εκείνους που βάζουν σκάνδαλα, δια να πέσουν εις την αμαρτίαν οι άλλοι και εκείνους που διαπράττουν τας ανομίας.

Ματθ. 13,42 και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.

Ματθ. 13,42 Και θα τους ρίψουν στο φοβερό καμίνι του ασβέστου πυρός, δηλαδή εις την αιωνίαν κόλασιν. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τριξίμο των οδόντων.

Ματθ. 13,43 τότε οι δίκαιοι εκλάμψουσιν ως ο ήλιος εν τή βασιλεία του πατρός αυτών· ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

Ματθ. 13,43 Τότε οι δίκαιοι θα λάμψουν ένδοξοι σαν τον ήλιον εις την βασιλείαν του ουρανού Πατρός των. Οποιος έχει αυτιά να ακούη, ας ακούη (και ας κανονίση υπεύθυνα την θέσιν του απέναντι αυτών, που ακούει. Θα δώση λόγον δια τον λόγον που έχει ακούσει).

Ματθ. 13,44 Πάλιν ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών θησαυρώ κεκρυμμένω εν τώ αγρώ, ον ευρών άνθρωπος έκρυψε, και από της χαράς αυτού υπάγει και πάντα όσα έχει πωλεί και αγοράζει τον αγρόν εκείνον.

Ματθ. 13,44 Πάλιν ομοιάζει η Βασιλεία των ουρανών με ανεκτίμητον θησαυρόν, κρυμμένον εις ένα χωράφι, τον οποίον ευρήκε κάποιος άνθρωπος και τον απέκρυψε εις αυτό το χωράφι, και από την μεγάλην χαράν του πηγαίνει και πωλεί όλα όσα έχει και αγοράζει εκείνον τον αγρόν. (Αξίζει να απαρνηθή κανείς όλα τα υλικά αγαθά δια να κερδήση τους θησαυρούς της βασιλείας των ουρανών).

Ματθ. 13,45 Πάλιν ομοία εστίν η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω εμπόρω ζητούντι καλούς μαργαρίτας·

Ματθ. 13,45 Είναι πάλιν ομοία η βασιλεία των ουρανών με έμπορον, ο όποιος ζητεί να αγοράση πολύτιμα μαργαριτάρια.

Ματθ. 13,46 ός ευρών ένα πολύτιμον μαργαρίτην απελθών πέπρακε πάντα όσα είχε και ηγόρασεν αυτόν.

Ματθ. 13,46 Αυτός, όταν ευρήκε ένα μαργαριτάρι μεγάλης αξίας, επήγε αμέσως και επώλησε όλα όσα είχε και το αγόρασε. (Έτσι και ο πιστός, σαν καλός έμπορος που ξέρει το συμφέρον του, θυσιάζει με προθυμίαν τα υλικά αγαθά της παρούσης

ζωής, δια να κερδήση την βασιλείαν του Θεού).

Ματθ. 13,47 Πάλιν ομοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνη βληθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντός γένους συναγαγούση·

Ματθ. 13,47 Πάλιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ομοία με δίκτυον, ποῦ ἐρίφθηκε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ περιέκλεισε ψάρια ἀπὸ κάθε εἶδος.

Ματθ. 13,48 ἦν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιάσαντες αὐτὴν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον.

Ματθ. 13,48 Ὄταν δὲ ἐγέμισε, τὸ ἀνέβασαν οἱ ψαράδες ἀπὸ τοῦ βάθους εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἀφού ἐκάθισαν, ἐμάζευσαν τὰ καλὰ ψάρια εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ ἀκατάλληλα καὶ ἐπιβλαβή δια φάγητον τὰ ἐπέταξαν ἔξω.

Ματθ. 13,49 οὕτως ἐστὶ ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος. ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφοριούσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων,

Ματθ. 13,49 Ἔτσι θα γίνῃ καὶ εἰς τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος· θα ἐξέλθουν οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τοῦ οὐρανό, δια νὰ συγκεντρώσουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ θα ξεχωρίσουν τοὺς πονηροὺς, οἱ ὁποῖοι τώρα εἶναι ἀνακατεμένοι με τοὺς δικαίους.

Ματθ. 13,50 καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἐστὶ ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

Ματθ. 13,50 Καὶ θα τοὺς ρίψουν εἰς τὴν κάμινον τοῦ ἀσβέστου πυρός, δηλαδὴ εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν· ἐκεῖ θα εἶναι ὁ κλαυθμὸς καὶ τὸ τρίξιμο τῶν ὀδόντων".

Ματθ. 13,51 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· συνήκατε ταῦτα πάντα; λέγουσιν αὐτῷ, ναί, Κύριε.

Ματθ. 13,51 Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· "τὰ ἐνοήσατε ὅλα αὐτά;" Ἐκεῖνοι τοῦ λέγουν· "ναί, Κύριε".

Ματθ. 13,52 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότη ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιὰ.

Ματθ. 13,52 Ὁ δὲ Κυριὸς τοὺς εἶπε· "δια τοῦτο καὶ ἐγὼ σας λέγω· καθένας ποῦ ἐδιδάχθη καὶ ἔμαθε τὰς ἀληθείας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, εἶναι ὅμοιος με πλούσιον νοικοκύρη, ὁ ὅποιος βγάζει ἀπὸ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινούργια καὶ παλαιὰ. (Ἔτσι καὶ αὐτὸς θα χρησιμοποιή, δια τὸν εὐατὸν τοῦ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυτίμους γνώσεις ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς νέας αὐτῆς διδασκαλίας μου)".

Ματθ. 13,53 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας μετήρην ἐκεῖθεν,

Ματθ. 13,53 Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν τῶν παραβολῶν, ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ματθ. 13,54 καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, ὥστε ἐκπλήττεσθαι αὐτοὺς καὶ λέγειν· πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις;

Ματθ. 13,54 Καὶ ἀφού ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, ἐδίδασκε τοὺς Ναζαρηνοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν με τόσῃν σοφίαν, ὥστε νὰ ἐκπλήσσωσιν αὐτοὶ καὶ νὰ λέγουν· "ἀπὸ ποῦ ὑπάρχει εἰς αὐτὸν αὕτη ἡ σοφία καὶ αὐτὰ τὰ θαύματα;

Ματθ. 13,55 οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριάμ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσὴς καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας;

Ματθ. 13,55 Δὲν εἶναι αὐτὸς τὸ παδί τοῦ μαραγκοῦ; Καὶ δὲν ὀνομάζεται ἡ μήτέρα τοῦ Μαριάμ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσὴς καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας;

Ματθ. 13,56 καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πάσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι; πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα;

Ματθ. 13,56 Καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ὅλαι δὲν εὐρίσκονται μαζὶ μας; Ἀφού, λοιπόν, κατάγεται ἀπὸ τόσον πτωχὴν καὶ ταπεινὴν οἰκογένειαν καὶ δὲν ἐσπούδασε πουθενά, ἀπὸ ποῦ ἐπῆρε καὶ κατέχει ὅλα αὐτά;

Ματθ. 13,57 καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ ἐστὶ προφήτης ἀτιμὸς εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

Ματθ. 13,57 Καὶ ἀντὶ νὰ πιστεύσουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ Μεσσίας, ποῦ ἐπεριμεναν, ἐσκόνταπταν ἐπάνω εἰς τὴν ταπεινὴν τοῦ ἐμφάνισιν καὶ ἀπιστοῦσαν πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· "πουθενά ἄλλου δὲν περιφρονεῖται περισσότερον ἕνας προφήτης ὅσον εἰς τὴν πατρίδα τοῦ καὶ μέσα στο σπίτι του".

Ματθ. 13,58 καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ δυνάμεις πολλὰς διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν.

Ματθ. 13,58 Καὶ δὲν ἔκανε ἐκεῖ πολλὰ θαύματα, ἔνεκα τῆς ἀπιστίας αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ματθ. 14,1 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὴν ἀκοὴν Ἰησοῦ.

Ματθ. 14,1 Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνος ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας, ὁ τετράρχης τῆς Γαλιλαίας, ἐπληροφόρηθη τὴν φήμην τοῦ Ἰησοῦ,

Ματθ. 14,2 καὶ εἶπε τοῖς παισὶν αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ.

Ματθ. 14,2 καὶ εἶπεν στοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του· "αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀποκεφάλισα· αὐτὸς ἀνεστήθη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ δια τοῦτο ἐνεργοῦν δι' αὐτοῦ αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις".

Ματθ. 14,3 ὁ γάρ Ἡρώδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην ἔδησεν αὐτόν καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Ματθ. 14,3 Διότι ὁ Ἡρώδης εἶχε συλλάβει τὸν Ἰωάννην, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν ἐξ αἰτίας τῆς Ἡρωδιάδος, με τὴν ὁποῖαν παρανόμως συζούσε, διότι αὕτη ἦτο σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου.

Ματθ. 14,4 ἔλεγε γάρ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· οὐκ ἔξεστὶ σοὶ ἔχειν αὐτήν.

Ματθ. 14,4 Ἐπειδὴ ἔλεγεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰωάννης· "δὲν σου ἐπιτρέπεται νὰ συζῆς με αὐτήν".

Ματθ. 14,5 καὶ θέλων αὐτὸν ἀποκτείνειν ἐφοβήθη τὸν ὄχλον, ὅτι ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

Ματθ. 14,5 Καὶ ἐνὸς ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ, δὲν τὸν ἐθανάτωνε, διότι ἐφοβεῖτο τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦσαν τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην.

Ματθ. 14,6 γενεσίων δὲ ἀγομένων τοῦ Ἡρώδου ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἤρесе τῷ Ἡρώδῃ·

Ματθ. 14,6 Ὄταν ὁμως ὁ Ἡρώδης ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του, ἐχόρευσε με τέχνην καὶ προκλητικότητα ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδος, ἡ Σαλώμη, ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων καὶ ἤρесе ὁ χορὸς τῆς στον Ἡρώδην.

Ματθ. 14,7 ὅθεν μεθ ὄρκου ὠμολόγησεν αὐτὴ δούναί ὅ ἐάν αἰτήσῃται.

Ματθ. 14,7 Δια τοῦτο ὑπεσχέθη εἰς αὐτήν με ὄρκον δημοσίᾳ, νὰ τῆς δώσῃ ὅ,τιδήποτε καὶ ἀν τοῦ ζητήσῃ.

Ματθ. 14,8 η δε, προβιβασθείσα υπό της μητρός αυτής, δός μοι, φησίν, ὡδε ἐπὶ πίνακι την κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
Ματθ. 14,8 Εκείνη δε καθοδηγηθεῖσα ἀπὸ την μητέρα της εἶπε· "δός μου ἐδῶ ἐπάνω στο πιάτο το κεφάλι του Ἰωάννου του Βαπτιστοῦ".

Ματθ. 14,9 και ελυπήθη ο βασιλεύς, διὰ δε τους ὄρκους και τους συνανακειμένους ἐκέλευσε δοθῆναι,
Ματθ. 14,9 Και εστενοχωρήθη μεν ο βασιλεύς, ἀλλὰ δια τους ὄρκους και δια να μη εκτεθῆ στους συνδαιτημόνας ως ἐπίσκοπος, διέταξε να δοθῆ η κεφαλὴ του Ἰωάννου.

Ματθ. 14,10 και πέμψας ἀπεκεφάλισε τον Ἰωάννην εν τῇ φυλακῇ.
Ματθ. 14,10 Και ἐστειλε δῆμιον και ἀποκεφάλισε τον Ἰωάννην εις την φυλακῇν.

Ματθ. 14,11 και ἠνέχθη η κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι και ἐδόθη τῷ κορασίῳ, και ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτῆς.
Ματθ. 14,11 Και ἔφεραν την κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπάνω εις ἓνα πιάτο και την ἐδωσαν εις την κόρην και ἐκείνη την ἔφερεν εις την μητέρα της.

Ματθ. 14,12 και προσελθόντες οι μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν το σῶμα και ἐθαψαν αὐτό, και ἐλθόντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἰησοῦ.
Ματθ. 14,12 Ἐπήγαν κατόπιν οι μαθηταὶ του Ἰωάννου, ἐπήγαν το σῶμα αὐτοῦ και το ἐθαψαν. Ἐπειτα δε ἦλθαν στον Ἰησοῦν και ἀνήγγειλαν εις αὐτόν το θλιβερόν γεγονός.

Ματθ. 14,13 Ἀκούσας δε ο Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν εν πλοίῳ εις ἔρημον τόπον κατ ἰδίαν· και ἀκούσαντες οι ὄχλοι ἠκολούθησαν αὐτῷ περὶ ἀπὸ των πόλεων.
Ματθ. 14,13 Ὄταν δε ο Ἰησοῦς ἤκουσε αὐτά, ἀνεχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ με πλοῖον εις ἔρημον τόπον, ὅπου ἔμεινε μόνος με τους μαθητάς του. Ὄταν ὁμως ἐπληροφορήθησαν τα πλήθη την ἀναχώρησιν του Ἰησοῦ, τον ἠκολούθησαν περὶ ἀπὸ τας πόλεις.

Ματθ. 14,14 Καὶ ἐξελθὼν ο Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, και ἐσπλαγχνίσθη ἐπ αὐτοῖς και ἐθεράπευσε τους ἀρῶστους αὐτῶν.
Ματθ. 14,14 Και ὅταν ἐβγήκεν ο Ἰησοῦς ἀπὸ ἐκεῖ που ἔμενεν, εἶδε πολὺν λαόν, ἐπλαγχνίσθη αὐτούς και ἐθεράπευσεν ὅλους ὅσοι ἦσαν ἀρῶστοι.

Ματθ. 14,15 οψίας δε γενομένης προσήλθον αὐτῷ οι μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ο τόπος και η ὥρα ἤδη παρήλθεν· ἀπόλυσον τους ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εις τας κώμας ἀγοράσωσιν εαυτοῖς βρώματα.
Ματθ. 14,15 Ἀργὰ δε το ἀπόγευμα προσήλθον οι μαθηταὶ και του εἶπαν· "ο τόπος εἶναι ἔρημος και η ὥρα ἔχει περάσει· διέλυσε τα πλήθη, ὥστε να πάνε εις τα γύρω χωριά και να ἀγοράσουν δια τον εαυτόν τους τροφάς".

Ματθ. 14,16 ο δε Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ου χρειὰν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς υμεῖς φαγεῖν.
Ματθ. 14,16 Ὁ δε Ἰησοῦς τους εἶπεν· "δεν ἔχουν ἀνάγκη να πάνε· δώστε τους σεις να φάγουν". (Και εἶπε τούτο, δια να δώση εὐκαιρίαν στους μαθητάς να δείξουν την ἀγάπην των, ἀλλὰ και δια να τους προπαρασκευάση ψυχολογικῶς δια το θαῦμα).

Ματθ. 14,17 οι δε λέγουσιν αὐτῷ· ουκ ἔχομεν ὡδε ἐι μη πέντε ἄρτους και δύο ἰχθύας.
Ματθ. 14,17 Εκείνοι δε του εἶπαν· "ἐδῶ δεν ἔχομεν παρὰ μόνον πέντε ἄρτους και δύο ψάρια".

Ματθ. 14,18 ο δε εἶπε· φέρετέ μοι αὐτούς ὡδε.
Ματθ. 14,18 Ὁ δε Ἰησοῦς εἶπε "φέρετέ τα ἐδῶ εις ἐμέ".

Ματθ. 14,19 και κελεύσας τους ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τους χόρτους, λαβὼν τους πέντε ἄρτους και τους δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εις τον οὐρανόν εὐλόγησε, και κλάσας ἐδωκε τοῖς μαθηταῖς τους ἄρτους, οι δε μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις.
Ματθ. 14,19 Και ἀφοῦ συνέστησε εις τα πλήθη να καθῆσουν ἐπάνω εις τα χόρτα, ἐπήρε τους πέντε ἄρτους και τα δύο ψάρια, εσῆκωσε τα μάτια στον οὐρανόν, δια να εὐχαριστήση τον οὐράνιον Πατέρα, εὐλόγησε, ἔκοψε τους ἄρτους εις κομμάτια και τα ἐδωκε στους μαθητάς και οι μαθηταὶ στους ὄχλους.

Ματθ. 14,20 και ἔφαγον πάντες και ἐχορτάσθησαν, και ἦσαν το περισσεύον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις.
Ματθ. 14,20 Ἐφαγαν δε ὅλοι και ἐχορτάσαν και ἐμάζευσαν, ὅτι ἐπερίσσευσεν ἀπὸ τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

Ματθ. 14,21 οι δε ἐσθιοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν και παιδίων.
Ματθ. 14,21 Εκείνοι δε που ἔφαγαν ἦσαν πέντε περίπου χιλιάδες, ἐκτός ἀπὸ τας γυναῖκας και τα παιδιὰ.

Ματθ. 14,22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ο Ἰησοῦς τους μαθητάς αὐτοῦ ἐμβῆναι εις το πλοῖον και προάγειν αὐτόν εις το πέραν, ἕως οὐ ἀπολύση τους ὄχλους.
Ματθ. 14,22 Και ἀμέσως ο Ἰησοῦς ἠνάγκασε τους μαθητάς να εἰσέλθουν στο πλοῖον και να πάνε προ αὐτοῦ στο ἀπέναντι μέρος, μέχρις ὅτου αὐτός ἀπολύση τα πλήθη του λαοῦ. (Τούτο δε το ἔκαμε δια να μη παρασυρθοῦν και οι μαθηταὶ ἀπὸ τον ἀκριτον ἐνθουσιασμόν των ἀνθρώπων αὐτῶν, που ἠθελαν να τον ἀνακηρύξουν βασιλέα).

Ματθ. 14,23 και ἀπολύσας τους ὄχλους ἀνέβη εις το ὄρος κατ ἰδίαν προσεύξασθαι. οψίας δε γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ.
Ματθ. 14,23 Ἀφοῦ δε διέλυσε τα πλήθη, ἀνέβη στο ὄρος, δια να προσευχηθῆ μόνος και ἀπερίσπαστος. Ὄταν δε ἀρχισε να νυκτώνη, ἦτο μόνος.

Ματθ. 14,24 το δε πλοῖον ἤδη μέσον της θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ των κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ο ἄνεμος.
Ματθ. 14,24 —Το δε πλοῖον εὐρίσκετο στο μέσον της θαλάσσης και ἐταλαιπωρεῖτο πολὺ ἀπὸ τα κύματα, διότι ἦτο ἀντίθετος ο ἄνεμος.

Ματθ. 14,25 τετάρτη δε φυλακῇ της νυκτός ἀπῆλθε προς αὐτούς ο Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ της θαλάσσης.
Ματθ. 14,25 Κατὰ δε τα χαράματα, το τέταρτον τριῶρον της νυκτός, κατὰ τον χρόνον που η τετάρτη βάρδια των φρουρῶν ἀνελάμβανε υπηρεσίαν, ἦλθεν ο Ἰησοῦς προς τους μαθητάς περιπατῶν ἐπάνω εις την θάλασσαν.

Ματθ. 14,26 και ἰδόντες αὐτόν οι μαθηταὶ ἐπὶ την θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμα ἐστὶ, και ἀπὸ τού φόβου ἐκράξαν.
Ματθ. 14,26 Ὄταν δε τον εἶδαν οι μαθηταὶ να περιπατῆ ἐπάνω εις την θάλασσαν, ἐταράχθησαν και ἔλεγαν ὅτι εἶναι φάντασμα και ἀπὸ τον φόβον ἐκράξαν.

Ματθ. 14,27 εὐθέως δε ἐλάλησεν αὐτοῖς ο Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μη φοβεῖσθε.
Ματθ. 14,27 Ἀμέσως ὁμως ὠμίλησεν ο Ἰησοῦς προς αὐτούς και τους εἶπε· "θάρρος, ἐγὼ εἰμαι· μη φοβεῖσθε".

Ματθ. 14,28 ἀποκριθεὶς δε αὐτῷ ο Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σύ εἶ, κέλευσόν με προς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τα ὕδατα.
Ματθ. 14,28 Ἀπεκρίθη δε εις αὐτόν ο Πέτρος και εἶπε· "Κυριε, ἐάν εἶσαι συ, διάταξέ με να ἐλθω προς σε περιπατῶν ἐπάνω εις τα νερά".

Ματθ. 14,29 ο δε εἶπεν, ἐλθέ. και καταβάς ἀπὸ τού πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τα ὕδατα ἐλθεῖν προς τον Ἰησοῦν.
Ματθ. 14,29 Ὁ δε Κυριος του εἶπε· "ἐλα". Κατέβηκε ο Πέτρος ἀπὸ το πλοῖον και ἐπεριπάτησε ἐπάνω εις τα νερά, δια να ἐλθῆ στον Ἰησοῦν.

Ματθ. 14,30 βλέπων δε τον άνεμον ισχυρόν εφοβήθη, και αρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων· Κύριε, σώσον με.

Ματθ. 14,30 Όταν όμως είδε τον άνεμον ισχυρόν, εφοβήθη, εκλονίσθη η πίστις του, ήρχισε να βυθίζεται και εφώναξε δυνατά λέγων· “Κυριε σώσε με”.

Ματθ. 14,31 ευθέως δε ο Ιησούς εκτείνας την χείρα επελάβετο αυτού και λέγει αυτώ· ολιγόπιστε! εις τι εδίστασας;

Ματθ. 14,31 Αμεσως δε ο Ιησούς άπλωσε το χέρι του, τον έπιασε και του είπε· ολιγόπιστε διατί εκλονίσθης εις την πίστιν και εδειλίασες;”

Ματθ. 14,32 και εμβάντων αυτών εις το πλοίον εκόπασεν ο άνεμος·

Ματθ. 14,32 Όταν δε ανέβησαν στο πλοίον, έπαυσε ο άνεμος.

Ματθ. 14,33 οι δε εν τώ πλοίω ελθόντες προσεκύνησαν αυτώ λέγοντες· αληθώς Θεού υιός εί.

Ματθ. 14,33 Οι μαθηταί, που ήσαν στο πλοίον, ήλθαν, εγονάτισαν με σεβασμόν προς αυτόν και είπαν· “αληθινά συ είσαι Υιός του Θεού”.

Ματθ. 14,34 Καί διαπεράσαντες ήλθον εις την γήν Γεννησαρέτ.

Ματθ. 14,34 Και αφού διέσχισαν την θάλασσαν, ήλθαν εις την χώραν της Γεννησαρέτ.

Ματθ. 14,35 και επιγόντες αυτόν οι άνδρες του τόπου εκείνου απέστειλαν εις όλην την περιχώρον εκείνην, και προσήνεγκαν αυτώ πάντας τους κακώς έχοντας,

Ματθ. 14,35 Οι δε άνθρωποι του τόπου εκείνου μόλις τον αντελήφθησαν, έστειλαν αγγελιοφόρους εις όλην την περιοχήν εκείνην, δια να αναγγείλουν την έλευσίν του, και του έφεραν όλους τους ασθενείς.

Ματθ. 14,36 και παρεκάλουν αυτόν ίνα κάν μόνον άψωνται τού κρασπέδου τού ματιού αυτού· και όσοι ήψαντο διεσώθησαν.

Ματθ. 14,36 Τον παρακαλούσαν δε να τους επιτρέψη, έστω και να εγγίσουν μόνον την άκρη από το μάτιόν του· και όσοι το ήγγισαν εθεραπεύθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ματθ. 15,1 Τότε προσέρχονται τώ Ιησού οι από Ιεροσολύμων γραμματείς και Φαρισαίοι λέγοντες·

Ματθ. 15,1 Τότε προσήλθαν στον Ιησούν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, και του είπαν·

Ματθ. 15,2 διατί οι μαθηταί σου παραβαίνουσι την παράδοσιν των πρεσβυτέρων; ου γάρ νίπτονται τας χείρας αυτών όταν άρτον εσθίωσιν.

Ματθ. 15,2 “Διατί οι μαθηταί σου παραβαίνουν την παράδοσιν των πρεσβυτέρων, δηλαδή των παλαιότερων διδασκάλων μας; Αυτό δε φαίνεται από το γεγονός ότι, όταν πρόκειται να φάγουν ψωμί, δεν πλύνουν τα χέρια των”.

Ματθ. 15,3 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· διατί και υμείς παραβαίνετε την εντολήν τού Θεού διά την παράδοσιν υμών;

Ματθ. 15,3 Εκείνος δε απεκρίθη και τους είπε· “διατί και σεις παραβαίνετε την εντολήν του Θεού χάριν της παραδόσεώς σας;

Ματθ. 15,4 ο γάρ Θεός ενετείλατο λέγων· τίμα τον πατέρα και την μητέρα· και ο κακολογών πατέρα ή μητέρα θανάτω τελευτάτω.

Ματθ. 15,4 Διότι, ενώ ο Θεός διέταξε και είπε· Τιμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου· και εκείνος που υβρίζει και βλασφημεί τον πατέρα του η την μητέρα του πρέπει να καταδικάζεται εις θάνατον,

Ματθ. 15,5 υμείς δε λέγετε· ός αν είπη τώ πατρί ή τή μητρί, δώρον ό εάν εξ εμού ωφεληθής, και ου μη τιμήση τον πατέρα αυτού ή την μητέρα αυτού·

Ματθ. 15,5 σεις εξ αντιθέτου λέγετε· Οποιος θα πη στον πατέρα του η την μητέρα του, αυτό που μου ζητείς να σου δώσω δια την εξυπηρέτησίν σου, θα το προσφέρω αφιέρωμα στον Θεόν, αυτός απαλλάσσεται από την υποχρέωσιν να βοηθήση τον πατέρα του η την μητέρα του.

Ματθ. 15,6 και ηκυρώσατε την εντολήν τού Θεού διά την παράδοσιν υμών.

Ματθ. 15,6 Και έτσι έχετε αχρηστεύσει και περιφρονήσει την εντολήν του Θεού εξ αιτίας αυτής της παραδόσεώς σας.

Ματθ. 15,7 υποκριται! καλώς προεφήτευσε περι υμών Ησαΐας λέγων·

Ματθ. 15,7 Υποκριται! Πολύ σωστά προφήτευσε για σας ο Ησαΐας, λέγων·

Ματθ. 15,8 εγγίζει μοι ο λαός ούτος τώ στόματι αυτών και τοίς χείλεσί με τιμά, η δε καρδια αυτών πόρω απέχει απ εμού·

Ματθ. 15,8 Ο λαός αυτός με πλησιάζει μόνον με το στόμα και με τιμά μόνον με τα χείλη (η ευσέβειά του δηλαδή περιορίζεται εις υποκριτικά λόγια), η δε καρδια των απέχει πολύ από εμένα.

Ματθ. 15,9 μάτην δε σέβονται με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων.

Ματθ. 15,9 Ανώφελα δε με σέβονται, διότι αφίνουν την ιδικήν μου αλήθειαν και διδάσκουν εντολάς και διδασκαλίας ανθρώπων”.

Ματθ. 15,10 Καί προσκαλεσάμενος τον όχλον είπεν αυτοίς· ακούετε και συνίετε·

Ματθ. 15,10 Και αφού προσκάλεσε τα πλήθη του λαού, τους είπε· “ακούσατε καλά και εννοήσατε αυτά που θα σας πω.

Ματθ. 15,11 ου το εισερχόμενον εις το στόμα κοινοί τον άνθρωπον, αλλά το εκπορευόμενον εκ τού στόματος τούτο κοινοί τον άνθρωπον.

Ματθ. 15,11 Δεν μολύνει τον άνθρωπον αυτό που εισέρχεται στο στόμα, αλλά εκείνο που βγαίνει από το στόμα. Αυτό τον μολύνει”.

Ματθ. 15,12 τότε προσελθόντες οι μαθηταί αυτού είπον αυτώ· οίδας ότι οι Φαρισαίοι εσκανδαλίσθησαν ακούσαντες τον λόγον;

Ματθ. 15,12 Τότε ήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του και του είπαν· “γνωρίζεις ότι οι Φαρισαίοι επειράχθησαν και εθύμωσαν, όταν άκουσαν αυτά τα λόγια;”

Ματθ. 15,13 ο δε αποκριθείς είπε· πάσα φυτεία ήν ουκ εφύτευσεν ο πατήρ μου ο ουράνιος εκριζωθήσεται.

Ματθ. 15,13 Εκείνος δε απεκρίθη και είπε· “όσα φυτά δεν εφύτευσε ο Πατήρ μου ο ουράνιος, θα ξεριζωθούν.

Ματθ. 15,14 άφετε αυτούς· οδηγοί εισι τυφλοί τυφλών· τυφλός δε τυφλόν εάν οδηγή, αμφότεροι εις βόθυνον πεσούνται.

Ματθ. 15,14 Αφήσατέ τους· είναι τυφλοί, οδηγοί άλλων τυφλών· εάν δε ένας τυφλός οδηγή ένα άλλον τυφλόν, θα πέσουν και οι δύο εις βαθύν λάκκον”.

Ματθ. 15,15 αποκριθείς δε ο Πέτρος είπεν αυτώ· φράσον ημίν την παραβολήν ταύτην.

Ματθ. 15,15 Επήγε τον λόγον τότε ο Πέτρος και του είπε: "εξήγησε μας αυτήν την παραβολήν που είπες προηγουμένως".

Ματθ. 15,16 ο δε Ιησούς είπε: ακμήν και υμείς ασύνετοί εστε;

Ματθ. 15,16 Ο δε Ιησούς είπε: "ακόμη και σεις που τόσον χρόνον είσθε μαζί μου, δεν ημπορείτε να καταλάβετε το νόημα των λόγων μου;

Ματθ. 15,17 ούπω νοείτε ότι πάν το εισπορευόμενον εις το στόμα εις την κοιλίαν χωρεί και εις αφεδρώνα εκβάλλεται;

Ματθ. 15,17 Ακόμη δεν καταλαβαίνετε ότι εκείνο που εισέρχεται στο στόμα, προχωρεί εις την κοιλίαν και απορρίπτεται στο αφοδευτήριον;

Ματθ. 15,18 τα δε εκπορευόμενα εκ τού στόματος εκ της καρδιάς εξέρχεται, κακείνα κοινοί τον άνθρωπον.

Ματθ. 15,18 Εκείνα όμως που βγαίνουν από το στόμα, εξέρχονται από την καρδιά, και αυτά είναι που μολύνουν τον άνθρωπον.

Ματθ. 15,19 εκ γάρ της καρδιάς εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

Ματθ. 15,19 Διότι από την καρδιά βγαίνουν αμαρτωλαί σκέψεις και επιθυμίαι, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

Ματθ. 15,20 ταυτά εστι τα κοινούντα τον άνθρωπον· το δε ανίπτως χερσί φαγείν ου κοινοί τον άνθρωπον.

Ματθ. 15,20 Αυτά είναι που κάνουν ακάθαρτον ενώπιον του Θεού τον άνθρωπον· το δε να φάγη κανείς με άπλυτα χέρια, δεν μολύνει τον άνθρωπον".

Ματθ. 15,21 Καί εξελθών εκείθεν ο Ιησούς ανεχώρησεν εις τα μέρη Τύρου και Σιδώνος.

Ματθ. 15,21 Αναχωρήσας δε από εκεί ο Ιησούς επήγε εις τα μέρη Τυρου και Σιδώνος.

Ματθ. 15,22 και ιδού γυνή Χαναanaία από των οριών εκείνων εξελθούσα εκραύγασεν αυτώ λέγουσα· ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυΐδ· η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται.

Ματθ. 15,22 Και ιδού μία γυναίκα Χαναanaία, εβγήκε από τα όρια της περιοχής εκείνης και με μεγάλην κραυγήν του έλεγεν· "ελέησέ με, Κυριε υιέ του Δαυΐδ· η κόρη μου βασανίζεται φρικτά από πονηρόν δαιμόνιον".

Ματθ. 15,23 ο δε ουκ απεκριθη αυτή λόγον· και προσελθόντες οι μαθηταί αυτού ηρώτων αυτόν λέγοντες· απόλυσον αυτήν, ότι κράζει όπισθεν ημών.

Ματθ. 15,23 Εκείνος δε δεν της είπε ούτε μίαν λέξιν εις απάντησιν. Προσήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του και τον παρακαλούσαν, λέγοντες· "άκουσε την παράκλησίν της, λυπήσου την, κάμε της αυτό που με τόσον σπαραγμόν σου ζητεί, και άφησέ την να φύγη, διότι μας ακολουθεί από κοντά και κράζει".

Ματθ. 15,24 ο δε αποκριθείς είπε· ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ.

Ματθ. 15,24 Εκείνος απήντησε· "δεν έχω σταλή παρά μόνον για τα χαμένα πρόβατα του Ισραηλιτικού λαού".

Ματθ. 15,25 η δε ελθούσα προσεκύνησεν αυτώ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.

Ματθ. 15,25 Αυτή δε ήλθε τότε εμπρός στον Ιησούν, εγονάτισε με ευλάβειαν και είπε· "Κυριε, βοήθησέ με".

Ματθ. 15,26 ο δε αποκριθείς είπε· ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοίς κυναρίοις.

Ματθ. 15,26 Εκείνος απήντησε και είπε· "δεν είναι καλόν να πάρη κανείς το ψωμί από τα τέκνα του και να το ρίψη εις τα σκυλάκια".

Ματθ. 15,27 η δε είπε· ναί, Κύριε· και γάρ τα κυνάρια εσθίει από των ψυχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυριών αυτών.

Ματθ. 15,27 Εκείνη δε είπε· "ναί, Κυριε, σωστό είναι αυτό· αλλά και τα σκυλάκια τρώγουν από τα ψίχουλα, που πέφτουν από το τραπέζι των κυριών των".

Ματθ. 15,28 τότε αποκριθείς ο Ιησούς είπε· αυτή· ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις! γεννηήτω σοι ως θέλεις· και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης.

Ματθ. 15,28 Όταν δε ο Ιησούς ήκουσε αυτούς τους γεμάτους πίστιν και ταπεινώσιν λόγους, είπε· "ω γύναι, μεγάλη είναι η πίστις σου! Ας γίνη προς χάριν σου, όπως ακριβώς θέλεις". Και εθεραπεύθη η κόρη της από την στιγμήν εκείνην.

Ματθ. 15,29 Καί μεταβάς εκείθεν ο Ιησούς ήλθε παρά την θάλασαν της Γαλιλαίας, και αναβάς εις το όρος εκάθητο εκεί.

Ματθ. 15,29 Αναχωρήσας δε από εκεί ο Ιησούς ήλθε κοντά εις την θάλασσαν της Γαλιλαίας, ανέβηκε στο όρος και εκάθητο εκεί.

Ματθ. 15,30 και προσήλθον αυτώ όχλοι πολλοί έχοντες μεθ εαυτών χωλούς, τυφλούς, κωφούς, κυλλούς και ετέρους πολλούς, και έριψαν αυτούς παρά τους πόδας τού Ιησού, και εθεράπευσεν αυτούς,

Ματθ. 15,30 Και ήλθαν εις αυτόν πολλά πλήθη ανθρώπων, που είχαν μαζί των χωλούς, τυφλούς, κωφούς, κουλλούς και άλλους πολλούς ασθενείς, τους οποίους και έριψαν εις τα πόδια του Ιησού. Και αυτός τους εθεράπευσε,

Ματθ. 15,31 ώστε τους όχλους θαυμάσαι βλέποντας κωφούς ακούοντας, αλάλους λαλούντας, κυλλούς υγιείς, χωλούς περιπατούντας και τυφλούς βλέποντας· και εδόξασαν τον Θεόν Ισραήλ.

Ματθ. 15,31 ώστε να θαυμάζουν τα πλήθη του λαού βλέποντα κωφούς να ακούουν, βωβούς να ομιλούν, κουλλούς υγιείς, χωλούς να περιπατούν και τυφλούς να βλέπουν. Και εδόξασαν όλοι τον Θεόν του Ισραήλ.

Ματθ. 15,32 Ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος τους μαθητάς αυτού είπε· σπλαγχνίζομαι επί τον όχλον, ότι ήδη ημέραι τρεις προσμένουσί μοι και ουκ έχουσι τι φάγωσι· και απολύσαι αυτούς νήστεις ου θέλω, μήποτε εκλυθώσιν εν τή οδώ.

Ματθ. 15,32 Ο δε Ιησούς προσκάλεσε τους μαθητάς του και είπε· "σπλαγχνίζομαι τον λαόν αυτόν, ότι τρεις τώρα ημέρας μένουν κοντά μου και δεν έχουν τι να φάγουν. Δεν θέλω δε να τους αφήσω να γυρίσουν εις τα σπίτια των νηστικοί, μήπως και παραλύσουν στον δρόμον και πέσουν από την πείναν".

Ματθ. 15,33 και λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί αυτού· πόθεν ημίν εν ερημία άρτοι τοσούτοι ώστε χορτάσαι όχλον τοσούτον;

Ματθ. 15,33 Και λέγον προς αυτόν οι μαθηταί του· "από που ημπορούμε να έχωμεν ημείς εδώ στον έρημον αυτόν τόπον τόσους άρτους, ώστε να χορτάσωμεν τόσον πολύν λαόν;"

Ματθ. 15,34 και λέγει αυτοίς ο Ιησούς· πόσους άρτους έχετε; οι δε είπον· επτά, και ολίγα ιχθύδια.

Ματθ. 15,34 Και λέγει εις αυτούς ο Ιησούς· "πόσα ψωμιά έχετε;" Εκείνοι δε απήντησαν· "επτά και κάτι λίγα ψαράκια".

Ματθ. 15,35 και εκέλευσε τοίς όχλοις αναπεσείν επί την γήν.

Ματθ. 15,35 Και συνέστησε εις τα πλήθη, να καθήσουν κατά γης.

Ματθ. 15,36 και λαβών τους επτά άρτους και τους ιχθύας, ευχαριστήσας έκλασε και έδωκε τοίς μαθηταίς αυτού, οι δε

μαθηταί τοῖς ὄχλοις.

Ματθ. 15,36 Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τοὺς ἐπτὰ ἄρτους καὶ τὰ ψάρια, εὐχαρίστησε τὸν οὐράνιον Πατέρα, τὰ ἔκοψε κομμάτια, καὶ τὰ ἔδωκε στοὺς μαθητὰς του καὶ οἱ μαθηταὶ εἰς τὰ πλήθη.

Ματθ. 15,37 καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν το περισσεύον των κλασμάτων ἐπτὰ σπυρίδας πλήρεις·

Ματθ. 15,37 Ἐφαγαν δε ὅλοι καὶ ἐχορτάσαν καὶ ἐμάζεψαν ὅτι εἶχε περισσεύσει ἀπὸ τὰ κομμάτια, ἐπτὰ μεγάλα κοφίνια γεμάτα.

Ματθ. 15,38 οἱ δε ἐσθίοντες ἦσαν τετρακισχίλιοι ἄνδρες χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

Ματθ. 15,38 Αὐτοὶ δε που ἔφαγαν ἦσαν τέσσαρες χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα.

Ματθ. 15,39 καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὄρια Μαγδαλά.

Ματθ. 15,39 Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὰ πλήθη, ἐμπήκε στο πλοῖον καὶ ἦλθε εἰς τὰ σύνορα Μαγδαλά, νοτίως τῆς Καπερναούμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ματθ. 16,1 Καὶ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι πειράζοντες ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδείξει αὐτοῖς.

Ματθ. 16,1 Τότε οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι (που ἦσαν ἄσπονδοι ἐχθροὶ μεταξύ των, ἀλλὰ τοὺς ἤνωσε τὸ κοινὸν μῖσος τοὺς κατὰ τοῦ Χριστοῦ) προσήλθαν στον Ἰησοῦν καὶ του ἐζητοῦσαν ἐπιμόνως νὰ δεῖξη εἰς αὐτοὺς θαῦμα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, που νὰ εἶναι σημεῖον ὅτι αὐτὸς ἔχει σταλῆ ἀπὸ τὸν οὐράνιον Πατέρα. (Ἐζητοῦσαν δε αὐτό, ὄχι διότι θα ἐπίστευαν, ἀλλὰ δια νὰ πειράξουν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἐκθέσουν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ).

Ματθ. 16,2 ὁ δε ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· οὐσίας γενομένης λέγετε· εὐδία· πυράζει γὰρ ὁ οὐρανός·

Ματθ. 16,2 Ἐκεῖνος δε ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπε· "ὅταν βραδιάσῃ, λέγετε· Ὅα ἔχουμεν καλοκαιρίαν, διότι εἶναι κοκκινωπὸς ὁ οὐρανός.

Ματθ. 16,3 καὶ πρῶτ' σήμερον χειμῶν· πυράζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανός. υποκριταί, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δε σημεῖα των καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι·

Ματθ. 16,3 Καὶ τὸ πρῶτ' βλέπετε πρὸς τὴν ἀνατολήν καὶ λέγετε· σήμερον θα εἶναι κακοκαιρία, διότι ὁ οὐρανός εἶναι κόκκινος καὶ νεφελώδης. Ὑποκριταί, ξέρετε νὰ διακρίνετε τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ δε σημεῖα των καιρῶν, δηλαδή τὰ θαύματα που κάνω ἐγώ, που μαρτυροῦν ὅτι ἔχουν φθάσει αἱ ἡμέραι τοῦ Μεσσίου, δεν ἠμπορεῖτε νὰ τὰ διακρίνετε;

Ματθ. 16,4 γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωάν· τοῦ προφήτου. καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς ἀπῆλθε.

Ματθ. 16,4 Γενεὰ πονηρὴ καὶ ἀπίστη ζητεῖ με ἐπιμονὴν θαῦμα· καὶ ἄλλο θαῦμα δεν θα δοθῆ εἰς αὐτὴν, παρὰ μόνον τοῦ Ἰωάν· τοῦ προφήτου". Τοὺς ἐγκατέλειψε δε με ἀγανάκτησιν καὶ ἔφυγε.

Ματθ. 16,5 Καὶ ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸ πέραν ἐπελάθοντο ἄρτους λαβεῖν.

Ματθ. 16,5 Ὅταν δε ἦλθαν οἱ μαθηταὶ στο ἀπέναντι μέρος τῆς λίμνης, ἀνετέληφθησαν ὅτι εἶχαν λησμονήσει νὰ πάρουν μαζὴ τοὺς ἄρτους.

Ματθ. 16,6 ὁ δε Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ὁράτε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης των Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

Ματθ. 16,6 Ὁ δε Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· "κυττάξτε καλὰ καὶ προσέχετε ἀπὸ τὸ προζύμι των Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων".

Ματθ. 16,7 οἱ δε διελογίζοντο ἐν εαυτοῖς λέγοντες ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβομεν.

Ματθ. 16,7 Οἱ δε μαθηταὶ ἐσκέπτοντο ἀπὸ μέσα των καὶ ἔλεγαν· Ἡμεῖς δεν ἐπῆραμε καθόλου ψωμιά μαζὴ μας.

Ματθ. 16,8 γνοὺς δε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τι διαλογίζεσθε ἐν εαυτοῖς, ὀλιγόπιστοι, ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβετε;

Ματθ. 16,8 Ὁ Ἰησοῦς ὡς παντογνώστης ἐγνώρισε πολὺ καλὰ τὰς σκέψεις των καὶ εἶπε εἰς αὐτοὺς· "τι σκέπτεσθε ἀπὸ μέσα σας, ὦ ὀλιγόπιστοι, καὶ ἀνησυχεῖτε, διότι δεν ἐπῆρατε μαζὴ σας ἄρτους;

Ματθ. 16,9 οὐπω νοεῖτε οὐδὲ μνημονεῦτε τοὺς πέντε ἄρτους των πεντακισχιλίων καὶ πόσους κοφίνους ἐλάβετε;

Ματθ. 16,9 Ἀκομα δεν ἐννοεῖτε τὴν σημασίαν των λόγων μου, οὔτε ἐνθυμείσθε τοὺς πέντε ἄρτους των πέντε χιλιάδων καὶ πόσα κοφίνια περισσεύμα ἐπῆρατε;

Ματθ. 16,10 οὐδὲ τοὺς ἐπτὰ ἄρτους των τετρακισχιλίων καὶ πόσας σπυρίδας ἐλάβετε;

Ματθ. 16,10 Οὔτε τοὺς ἐπτὰ ἄρτους των τεσσάρων χιλιάδων καὶ πόσα μεγάλα καλάθια με περισσεύμα ἐπῆρατε;

Ματθ. 16,11 πῶς οὐ νοεῖτε ὅτι οὐ περὶ ἄρτου εἶπον ὑμῖν προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης των Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων;

Ματθ. 16,11 Πῶς δεν καταλαβαίνετε ὅτι δεν σας εἶπα νὰ προσέχετε ἀπὸ τὸ υλικὸ προζύμι καὶ τὰ ψωμιά των Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων;"

Ματθ. 16,12 τότε συνήκαν ὅτι οὐκ εἶπε προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου, ἀλλ ἀπὸ τῆς διδαχῆς των Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.

Ματθ. 16,12 Τότε οἱ μαθηταὶ κατάλαβαν, ὅτι δεν τοὺς εἶπε νὰ προσέχουν ἀπὸ τὸ προζύμι τοῦ ψωμιού, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κακὴν διδασκαλίαν των Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων, που ὁμοιάζει με χαλασμένο προζύμι.

Ματθ. 16,13 Ἐλθὼν δε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου ἠρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;

Ματθ. 16,13 Ὅταν δε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη τῆς Καισαρείας, τὴν ὁποίαν εἶχε ἐπεκτείνει καὶ ἐξωραΐσει ὁ Ἡρώδης ὁ Φιλίππος, ἐρώτησε τοὺς μαθητὰς του λέγων· "τι λένε οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἶμαι ἐγώ, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;"

Ματθ. 16,14 οἱ δε εἶπον· οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, ἄλλοι δε Ἡλίαν, ἕτεροι δε Ἰερεμίαν ἢ ἓνα των προφητῶν.

Ματθ. 16,14 Ἐκεῖνοι δε εἶπαν· "ἄλλοι μὲν λένε ὅτι εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς, ἄλλοι δε ὁ Ἡλίας, καὶ ἄλλοι ὅτι εἶσαι ὁ Ἰερεμίας ἢ ἓνας ἀπὸ τοὺς προφήτας".

Ματθ. 16,15 λέγει αὐτοῖς· ὑμεῖς δε τίνα με λέγεται εἶναι;

Ματθ. 16,15 Λέγει εἰς αὐτοὺς· "σεῖς ὅμως οἱ μαθηταὶ μου ποίους λέτε, ὅτι εἶμαι;"

Ματθ. 16,16 ἀποκριθεὶς δε Σίμων Πέτρος εἶπε· σύ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος.

Ματθ. 16,16 Ἀπεκρίθη δε ὁ Σίμων ὁ Πέτρος καὶ εἶπε· "Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ αἰωνίου, που ἔχει ζωὴν καὶ δίδει ζωὴν".

Ματθ. 16,17 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνά, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ματθ. 16,17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε καὶ του εἶπε· "μακάριος εἶσαι, Σίμων υἱὸς τοῦ Ἰωάν, διότι τὴν ὁμολογίαν, που ἔκαμες, δεν

σου την εφανέρωσε αίμα και σαρκί, δηλαδή κάποιος άνθρωπος, αλλά ο Πατήρ μου ο επουράνιος.

Ματθ. 16,18 καγώ δε σοι λέγω ότι σύ εί Πέτρος, και επί ταύτη τή πέτρα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν, και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής.

Ματθ. 16,18 Και εγώ δε σου λέγω τούτο· ότι συ είσαι Πετρος και επάνω εις αυτήν την πέτραν της ομολογίας σου θα οικοδομήσω ασάλευτον την Εκκλησίαν μου, και πύλαι Άδου (δηλαδή όλαί αι κακαί δυνάμστου πονηρού διαβόλου και των διεστραμμένων ανθρώπων), δεν θα υπερισχύσουν και δεν θα κατορθώσουν τίποτε εναντίον της.

Ματθ. 16,19 και δώσω σοι τας κλείς της βασιλείας των ουρανών, και ό εάν δήσης επί της γής, έσται δεδεμένον εν τοίς ουρανοίς, και ό εάν λύσης επί της γής, έσται λελυμένον εν τοίς ουρανοίς.

Ματθ. 16,19 Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών, θα σου δώσω δηλαδή την εξουσίαν, ώστε όποιο αμάρτημα δεν θα συγχωρήσης συ εις την γην, θα είναι ασυγχωρητον και στους ουρανούς· και αμάρτημα το όποιον συ θα συγχωρήσης επάνω εις την γην, θα είναι συγχωρημένον στους ουρανούς".

Ματθ. 16,20 τότε διεστείλατο τοίς μαθηταίς αυτού ίνα μηδενί είπωσιν ότι αυτός εστιν Ιησούς ο Χριστός.

Ματθ. 16,20 Τότε δε έδωσε αυστηράν εντολήν στους μαθητάς του, να μη είπουν εις κανένα ότι αυτός είναι Ιησούς ο Χριστός.

Ματθ. 16,21 Από τότε ήρξατο ο Ιησούς δεικνύειν τοίς μαθηταίς αυτού ότι δει αυτόν απελθειν εις Ιεροσόλυμα και πολλά παθειν από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων και αποκτανθήναι, και τή τρίτη ημέρα εγερωθήναι.

Ματθ. 16,21 Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να φανερώνη στους μαθητάς του, ότι πρέπει αυτός να μεταβή εις Ιεροσόλυμα και να πάθη πολλά από τους πρεσβυτέρους, τους αρχιερείς και γραμματείς και να θανατωθή, και την τρίτην ημέραν από τον θάνατόν του να αναστηθή.

Ματθ. 16,22 και προσλαβόμενος αυτόν ο Πέτρος ήρξατο επιτιμάν αυτό λέγων· ίλεώς σοι, Κύριε· ου μη έσται σοι τούτο.

Ματθ. 16,22 Και ο Πετρος, κατατρομαγμένος από τας αποκαλύψεις αυτές του Διδασκάλου, τον επήρε ιδιαιτέρως και ήρχισε με ζωηρότητα να συνιστά και να του λέη· "ο Θεός να σε φυλάξη, Κυριε, από όσα φοβερά μας είπες ότι θα σου συμβούν· Δεν πρέπει να σου συμβούν αυτά".

Ματθ. 16,23 ο δε στραφείς είπε τώ Πέτρω· ύπαγε οπίσω μου, σατανά· σκάνδαλόν μου εί· ότι ου φρονείς τα τού Θεού, αλλά τα των ανθρώπων.

Ματθ. 16,23 Ο Ιησούς εστράφη αποτόμως προς τον Πετρον και του είπε· "φύγε από εμπρός μου, σατανά. Μου είσαι εμπόδιον στο απολυτρωτικόν μου έργον. Διότι δεν φρονείς και δεν δέχεσαι ο,τι είναι ευάρεστον στον Θεόν, αλλά ο,τι αρέσει στους ανθρώπους".

Ματθ. 16,24 Τότε ο Ιησούς είπε τοίς μαθηταίς αυτού· εί τις θέλει οπίσω μου ελθειν, απαρηνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι.

Ματθ. 16,24 Τότε ο Ιησούς είπε στους μαθητάς του· "εάν κανείς θέλη πράγματι να είναι οπαδός μου, ας απαρηνηθή τον αμαρτωλόν εαυτόν του, ας προετοιμασθή να υποστή πολλάς θλίψεις και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον, και ας με ακολουθήση.

Ματθ. 16,25 ός γάρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ός δ αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ευρήσει αυτήν.

Ματθ. 16,25 Διότι εκείνος που θέλει να σώση την ζωήν του αρνούμενος εμέ, θα την χάση. Όποιος δε θυσιάσει την ζωήν του ένεκα της πίστεώς του εις εμέ, αυτός θα κληρονομήση την μακαρίαν και ατελεύτητον ζωήν.

Ματθ. 16,26 τι γάρ ωφελείται άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδήση, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθή; ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;

Ματθ. 16,26 Διότι τι έχει να ωφεληθή ο άνθρωπος, εάν κερδήση όλον τον κόσμον, χάση δε την αθάνατον ψυχήν του; Η τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα, δια να εξαγοράση την ψυχήν του;

Ματθ. 16,27 μέλλει γάρ ο υιός τού ανθρώπου έρχεσθαι εν τή δόξη τού πατρός αυτού μετά των αγγέλων αυτού, και τότε αποδώσει εκάστω κατά την πράξιν αυτού.

Ματθ. 16,27 (Καθένας σύμφωνα με τα έργα του θα τακτοποιήση την θέσιν του εις την αιωνιότητα). Διότι ο υιός του ανθρώπου θα έλθη με όλην την δόξαν του Πατρός του, που θα είναι και δική του δόξα, μαζί με τους αγγέλους του και τότε θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα του, σαν υπέρτατος και δικαιοτάτος κριτής, που είναι.

Ματθ. 16,28 αμήν λέγω υμίν, εισί τινες των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ιδωσι τον υιόν τού ανθρώπου ερχόμενον εν τή βασιλεία αυτού.

Ματθ. 16,28 Σας διαβεβαιώνω ότι υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα γευθούν τον θάνατον, έως ότου ιδουν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται εις την βασιλείαν του, δηλαδή να ιδρύη με την κάθοδον του Αγίου Πνεύματος την Εκκλησίαν του".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Ματθ. 17,1 Καί μεθ ημέρας έξ παραλαμβάνει ο Ιησούς τον Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην τον αδελφόν αυτού και αναφέρει αυτούς εις όρος υψηλόν κατ ιδίαν·

Ματθ. 17,1 Επειτα δε από εξ ημέρας επήρε μαζί του ο Ιησούς τον Πετρον και τον Ιάκωβον και τον αδελφόν αυτού Ιωάννην και ανέβηκε με αυτούς μόνον εις υψηλόν όρος.

Ματθ. 17,2 και μετεμορφώθη εμπροσθεν αυτών, και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φώς.

Ματθ. 17,2 Και μετεμορφώθη εμπρός εις αυτούς, και έλαμψε το πρόσωπον αυτού όπως ο ήλιος, τα δε ενδύματά του έγιναν λευκά όπως το φώς.

Ματθ. 17,3 και ιδού ώφθησαν αυτοίς Μωσής και Ηλίας μετ αυτού συλλαλούντες.

Ματθ. 17,3 Και ιδού, εφάνησαν εις αυτούς ο Μωϋσής και ο Ηλίας, οι οποίοι συνωμιλούσαν μαζί του.

Ματθ. 17,4 αποκριθείς δε ο Πέτρος είπε τώ Ιησού· Κύριε, καλόν εστιν ημάς ώδε είναι· ει θέλεις, ποιήσωμεν ώδε τρεις σκηνάς, σοί μίαν και Μωσεί μίαν και μίαν Ηλία.

Ματθ. 17,4 (Συνεπαρμένος ο Πετρος από το μεγαλειώδες εκείνο θέαμα έλαβε τον λόγον και είπεν στον Ιησούν)· "Κυριε καλά είναι να μείνωμεν ημείς εδώ· εάν θέλης, ας κάμωμεν εδώ τρεις σκηνάς, μίαν για σένα, μίαν για τον Μωϋσέα και μίαν για

τον Ηλίαν”.

Ματθ. 17,5 έτι αυτού λαλούντος ιδού νεφέλη φωτεινή επεσκίασεν αυτούς, και ιδού φωνή εκ της νεφέλης λέγουσα· ούτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ώ ευδόκησα· αυτού ακούετε·

Ματθ. 17,5 Ενώ δε ακόμη αυτός ωμιλούσε, ιδού ολόφωτος νεφέλη εσκίασεν αυτούς και ιδού ακούσθηκε φωνή από την νεφέλη, η οποία έλεγεν· “αυτός είναι ο μονογενής υιός μου ο αγαπητός, στον οποίον δια την απόλυτον αυτού αναμαρτησίαν και αγιότητα έχω ευαρεστηθή. Εις αυτόν να υπακούετε”.

Ματθ. 17,6 και ακούσαντες οι μαθηταί έπεσον επί πρόσωπον αυτών και εφοβήθησαν σφόδρα.

Ματθ. 17,6 Όταν οι μαθηταί ήκουσαν αυτήν την φωνήν έπεσαν στο χώμα πρηνείς και εφοβήθησαν πάρα πολύ.

Ματθ. 17,7 και προσελθών ο Ιησούς ήψατο αυτών και είπεν· εγέρθητε και μη φοβείσθε.

Ματθ. 17,7 Προσήλθεν όμως ο Ιησούς, τους ήγγισε και είπε· “σηκωθήτε, μη φοβείσθε”.

Ματθ. 17,8 επάραντες δε τους οφθαλμούς αυτών ουδένα είδον ει μη τον Ιησούν μόνον.

Ματθ. 17,8 Υψωσαν εκείνοι τα μάτια των και δε είδαν κανένα παρά μόνον τον Ιησούν. (Και τότε ενόησαν καλύτερα ότι περι αυτού έγινε η φωνή εκείνη του Θεού από την νεφέλην).

Ματθ. 17,9 και καταβαινόντων αυτών από τού όρους ενετείλατο αυτοίς ο Ιησούς λέγων· μηδενί είπητε το όραμα έως ου ο υιός του ανθρώπου εκ νεκρών αναστή.

Ματθ. 17,9 Και όταν κατέβαιναν από το όρος, έδωσεν εις αυτούς εντολήν ο Ιησούς και τους είπε· “να μη πήτε εις κανένα αυτό το όραμα, έως ότου ο υιός του ανθρώπου αναστηθή εκ νεκρών”.

Ματθ. 17,10 Καί επηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· τι ούν οι γραμματείς λέγουσιν ότι Ηλίαν δει ελθείν πρώτον;

Ματθ. 17,10 Και ηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί· “διατί λοιπόν οι γραμματείς λέγουν ότι ο Ηλίας πρέπει να έλθη πρώτα και έπειτα ο Μεσσίας;”

Ματθ. 17,11 ο δε Ιησούς αποκριθείς είπεν αυτοίς· Ηλίας μέν έρχεται πρώτον και αποκαταστήσει πάντα·

Ματθ. 17,11 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· “πράγματι ο Ηλίας θα έλθη πριν από τον Μεσσίαν και θα τακτοποιήση όλα σύμφωνα με τας Γραφάς.

Ματθ. 17,12 λέγω δε υμίν ότι Ηλίας ήδη ήλθε, και ουκ επέγνωσαν αυτόν, αλλ εποίησαν εν αυτώ όσα ηθέλησαν· ούτω και ο υιός του ανθρώπου μέλλει πάσχειν υπ αυτών.

Ματθ. 17,12 Σας λέγω όμως ότι ο Ηλίας ήλθεν πριν από εμέ και δεν τον ανεγνώρισαν, αλλά του έκαμαν όσα κακά η διεστραμμένη των καρδια ηθέλησεν. Ετσι και ο υιός του ανθρώπου μέλλει να πάθη από αυτούς”.

Ματθ. 17,13 τότε συνήκαν οι μαθηταί ότι περι Ιωάννου τού βαπτιστού είπεν αυτοίς.

Ματθ. 17,13 Τότε κατάλαβαν οι μαθηταί ότι εννοούσε τον Ιωάννην τον βαπτιστήν, ο οποίος είχε έλθη ως άλλος Ηλίας.

Ματθ. 17,14 Καί ελθόντων αυτών προς τον όχλον προσήλθεν αυτώ άνθρωπος γονυπετών αυτόν και λέγων·

Ματθ. 17,14 Και όταν κατέβηκαν και ήλθαν προς το πλήθος, επλησίασεν αυτόν ένας άνθρωπος, που εγονάτισε εμπρός του με ευλάβειαν και είπε·

Ματθ. 17,15 Κύριε, ελέησόν μου τον υιόν, ότι σεληνιάζεται και κακώς πάσχει· πολλάκις γάρ πίπτει εις το πυρ και πολλάκις εις το ύδωρ.

Ματθ. 17,15 “Κυριε σπλαγχνίσου το παιδί μου, διότι σεληνιάζεται και ταλαιπωρείται πολύ φοβερά· διότι πολλές φορές πίπτει εις την φωτιά και πολλές φορές στο νερό.

Ματθ. 17,16 και προσήνεγκα αυτόν τοίς μαθηταίς σου, και ουκ ηδυνήθησαν αυτόν θεραπεύσαι.

Ματθ. 17,16 Και έφερα αυτόν προς τους μαθητάς σου με την παρακλήσιν να τον θεραπεύσουν και αυτοί δεν ημόρεσαν να του χαρίσουν την θεραπείαν”.

Ματθ. 17,17 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ώ γενεά άπιστος και διεστραμμένη! έως πότε έσομαι μεθ υμών; έως πότε ανέξομαι υμών; φέρετέ μοι αυτόν ώδε.

Ματθ. 17,17 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπεν· “ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη από την κακίαν! Εως πότε θα είμαι μαζί σας; Εως πότε θα σας ανέχωμαι; Φερετε μου αυτόν εδώ”.

Ματθ. 17,18 και επετίμησεν αυτώ ο Ιησούς, και εξήλθεν απ αυτού το δαιμόνιον και εθεραπεύθη ο παίς από της ώρας εκείνης.

Ματθ. 17,18 Και επέπληξεν ο Ιησούς το δαιμόνιον και εβγήκεν αυτό από το παιδί, το οποίον και εθεραπεύθη από την ώρα εκείνην.

Ματθ. 17,19 Τότε προσελθόντες οι μαθηταί τώ Ιησού κατ ιδίαν είπον· διατί ημείς ουκ ηδυνήθημεν εκβαλείν αυτό;

Ματθ. 17,19 Τότε επλησίασαν οι μαθηταί τον Ιησούν ιδιαιτέρως και είπαν· “διατί ημείς δεν ημπορέσαμεν να διώξωμε αυτό το δαιμόνιον;” (Είπαν δε τούτο, διότι εις άλλας περιστάσεις είχαν εκδιώξει δαιμόνια).

Ματθ. 17,20 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· διά την απιστίαν υμών. αμήν γάρ λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τώ όρει τούτω μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσει υμίν.

Ματθ. 17,20 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· “ένεκα της απιστίας σας. Διότι σας διαβεβαιώνω, εάν έχετε πίστιν σαν το μικρό σπόρο του σιναπιού, θα πήτε στο βουνό τούτο· πήγαινε από εδώ εκεί και θα πάη και τίποτε δεν θα είναι για σας αδύνατον.

Ματθ. 17,21 τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία.

Ματθ. 17,21 Μαθετε δε ότι αυτό το είδος των δαιμονίων δεν εκδιώκεται παρά με προσευχήν και νηστείαν”.

Ματθ. 17,22 Αναστρεφομένων δε αυτών εις την Γαλιλαίαν είπεν αυτοίς ο Ιησούς· μέλλει ο υιός του ανθρώπου παραδίδοσθαι εις χείρας ανθρώπων

Ματθ. 17,22 Ενώ δε περιήρχοντο εις την Γαλιλαίαν, είπε εις αυτούς ο Ιησούς· “ο Υιός του ανθρώπου μέλλει να παραδοθή εις τα χέρια μοχθηρών ανθρώπων

Ματθ. 17,23 και αποκτενούσιν αυτόν, και τή τρίτη ημέρα εγερθήσεται. και ελυπήθησαν σφόδρα.

Ματθ. 17,23 και θα τον θανατώσουν, και κατά την τρίτην ημέρα θα αναστηθή”. Και ελυπήθησαν παρά πολύ οι μαθηταί.

Ματθ. 17,24 Ελθόντων δε αυτών εις Καπερναούμ προσήλθον οι τα δίδραχμα λαμβάνοντες τώ Πέτρω και είπον· ο διδάσκαλος υμών ου τελεί τα δίδραχμα;

Ματθ. 17,24 Όταν δε ήλθαν εις την Καπερναούμ, επλησίασαν τον Πετρον αυτοί που εισπράττουν από τους Ιουδαίους τα δίδραχμα, ως φόρον δια τον ναόν, και του είπαν· “ο διδάσκαλος σας δεν πληρώνει τα δίδραχμα;”

Ματθ. 17,25 λέγει, ναί. και ότε εισήλθεν εις την οικίαν, προέφησεν αυτόν ο Ιησούς λέγων· τι σοι δοκει, Σίμων; οι βασιλείς

της γής από τίνων λαμβάνουσι τέλη ή κήνσον; από των υιών αυτών ή από των αλλοτριών;

Ματθ. 17,25 Λεγει ο Πετρος "ναι, πληρώνει". (χωρίς να σκεφθή ότι ο φόρος κατεβάλλετο και ως λύτρον δια τας αμαρτίας και ότι ο διδάσκαλος ως ο αναμάρτητος Υιός του Θεού δεν έπρεπε να πληρώση τέτοιον φόρον). Και όταν εισήλθε ο Πετρος στο σπίτι τον επρόλαβεν ο Ιησούς και είπε: "Τι γνώμην έχεις, Σιμων; Οι βασιλείς της γης από ποιούς παίρνουν φόρους εισοδήματος η κεφαλιάτικο; Από τα παιδιά των η από τους ξένους;"

Ματθ. 17,26 λέγει αυτό ο Πέτρος από των αλλοτριών. έφη αυτό ο Ιησούς: άραγε ελεύθεροί εισιν οι υιοί.

Ματθ. 17,26 Λεγει εις αυτόν ο Πετρος: " από τους ξένους". Είπεν εις αυτόν ο Ιησούς: "επομένως οι υιοί του βασιλέως είναι ελεύθεροι από κάθε είδους φόρον. (Εγώ μεν ως ο αναμάρτητος Υιός του Θεού και σεις οι απόστολοι μου είμεθα απηλλαγμένοι από κάθε φορολογία).

Ματθ. 17,27 ίνα δε μη σκανδαλίσωμεν αυτούς, πορευθείς εις την θάλασσαν βάλε άγκιστρον και τον αναβάντα πρώτον ιχθύν άρον, και ανοίξας το στόμα αυτού ευρήσεις στατήρα· εκείνον λαβών δός αυτοίς αντί εμου και σου.

Ματθ. 17,27 Αλλά δια να μη σκανδαλίσωμεν αυτούς και θεωρήσουν περιφρόνησιν προς τον ναόν την άρνησίν μας να πληρώσωμεν τον φόρον, πήγαινε εις την θάλασσα και ρίξε το άγκιστρι και πάρε το πρώτο ψάρι που θα ανεβάσης, άνοιξε το στόμα του και θα εύρης ένα ασημένιο τετράδραχμο· πάρε το και δώσε το εις αυτούς δι' εμέ και δια σε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Ματθ. 18,1 Εν εκείνη τή ώρα προσήλθον οι μαθηταί τώ Ιησού λέγοντες: τις άρα μείζων εστιν εν τή βασιλεία των ουρανών;

Ματθ. 18,1 Εκείνην την ώρα προσήλθαν οι μαθηταί στο Ιησούν και είπαν: "ποιός άρα γε είναι μεγαλύτερος εις την βασιλείαν των ουρανών;"

Ματθ. 18,2 και προσκαλεσάμενος ο Ιησούς παιδίον έστησεν αυτό εν μέσω αυτών και είπεν·

Ματθ. 18,2 Επροσκάλεσε τότε ο Ιησούς ένα παιδι, το έβαλεν όρθιον στο μέσον αυτών και είπε·

Ματθ. 18,3 αμήν λέγω υμίν, εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 18,3 "Σας διαβεβαιώνω ότι εάν δεν αλλάξετε φρονήματα και πορείαν εις την ζωήν σας και δεν γίνετε απλοί και άδολοι σαν τα παιδιά, δεν θα εισέλθετε εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 18,4 όστις ούν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτός εστιν ο μείζων εν τή βασιλεία των ουρανών.

Ματθ. 18,4 Οποιος λοιπόν ταπεινώσει τον ευατόν του σαν αυτό το παιδάκι, αυτός είναι μεγαλύτερος εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 18,5 και ός εάν δέξηται παιδίον τοιούτον εν επί τώ ονόματί μου, εμέ δέχεται·

Ματθ. 18,5 Και εκείνος που θα υποδεχθή προς χάριν μου ένα τέτοιο παιδι η ένα, σαν το παιδι, απλούν άνθρωπον, δέχετε εμέ.

Ματθ. 18,6 ός δ αν σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων των πιστευόντων εις εμέ, συμφέρει αυτό ίνα κρεμασθή μύλος ονικός εις τον τράχηλον αυτού και καταποντισθή εν τώ πελάγει της θαλάσσης.

Ματθ. 18,6 Οποιος όμως σκανδαλίσει και παρασύρει εις την αμαρτίαν ένα από τους μικρούς και απλοϊκούς αυτούς, που πιστεύουν εις εμέ, είναι προτιμότερον δι' αυτόν να κρεμασθή στον τράχηλόν του μυλόπετρα από εκείνες που γυρίζει ο όνος στον μύλον, και να καταποντισθή εις την ανοικτή θάλασσα.

Ματθ. 18,7 Ουαί τώ κόσμω από των σκανδάλων· ανάγκη γάρ εστιν ελθείν τα σκάνδαλα· πλην ουαί των ανθρώπω εκείνω δι ού το σκάνδαλον έρχεται.

Ματθ. 18,7 Αλλοίμονον στον κόσμο από τα σκάνδαλα· διότι ένεκα της διαφθοράς των ανθρώπων, κατ' ανάγκην θα έλθουν σκάνδαλα και πειρασμοί. Αλλοίμονον όμως στον άνθρωπον εκείνον, δια του οποίου έρχεται το σκάνδαλον.

Ματθ. 18,8 ει δε η χείρ σου ή ο πούς σου σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτά και βάλε από σου· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν ή κυλλόν, ή δύο χειρας ή δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις το πυρ το αιώνιον.

Ματθ. 18,8 Εάν δε το χέρι σου η το πόδι σου (δηλαδή ένα πρόσωπον που σου είναι πολύτιμον και χρήσιμον) γίνεται αφορμή να παρασυρής εις την αμαρτίαν, κόψε το και ρίξε το μακρυνά· είναι καλόν για σένα να εισέλθης εις την ζωήν χωλός η κουλλός παρά με δύο χειρας η δύο πόδας να ριφθής στο πυρ το αιώνιον.

Ματθ. 18,9 και ει ο οφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· καλόν σοί εστι μονόφθαλμον εις την ζωήν εισελθείν, ή δύο οφθαλμούς έχοντα βληθήναι εις την γέενναν τού πυρός.

Ματθ. 18,9 Και εάν το μάτι σου σε σκανδαλίζη και σε παραπλανά εις την αμαρτίαν, βγάλε το και πέταξέ το· είναι καλό για σένα να εισέλθης εις την ζωήν μονόφθαλμος παρά έχων δύο μάτια να ριφθής εις την γέενναν του πυρός. (Κοψε δηλαδή τον δεσμόν και την επικοινωνίαν με πρόσωπα, που σου είναι μεν πολύτιμα και χρήσιμα σαν το μάτι, αλλά σε παρασύρουν εις την αμαρτίαν, δια να αποφύγης έτσι την γέενναν του πυρός και εισέλθης εις την βασιλείαν των ουρανών).

Ματθ. 18,10 Οράτε μη καταφρονήσητε ενός των μικρών τούτων· λέγω γάρ υμίν ότι οι άγγελοι αυτών εν ουρανοίς διά παντός βλέπουσι το πρόσωπον τού πατρός μου τού εν ουρανοίς.

Ματθ. 18,10 Προσέχετε να μη καταφρονήσητε ένα από τους μικρούς τούτους τους οπαδούς μου, διότι σας λέγω ότι αυτοί έχουν μεγάλην αξίαν ενώπιον του Θεού και οι άγγελοί των στους ουρανούς έχουν μεγάλην παρρησίαν δια λογαριασμόν των ενώπιον του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς και βλέπουν ακατάπαυστα το πρόσωπον αυτού.

Ματθ. 18,11 ήλθε γάρ ο υιός τού ανθρώπου σώσαι το απολωλός.

Ματθ. 18,11 Διότι ο Υιός του ανθρώπου ήλθε να σώση το απολωλός (τον άνθρωπον, δηλαδή, ο όποιος ένεκα αγνοίας και αδυναμίας βαδίζει τον δρόμον, που οδηγού εις την αιώνιαν απώλειαν).

Ματθ. 18,12 Τί υμίν δοκεί; εάν γένηται τινη ανθρώπω εκατόν πρόβατα και πλανηθή έν εξ αυτών, ουχί αφείς τα εννήκοντα εννέα επί τα όρη, πορευθείς ζητεί το πλανώμενον;

Ματθ. 18,12 Τι νομίζετε σεις; Εάν ένας άνθρωπος έχη εκατό πρόβατα και παραπλανηθή ένα προβάτον μακρυνά από το κοπάδι, δεν θα αφήση αυτός τα εννήκοντα εννέα επάνω εις τα βουνά, και δεν θα τρέξη να αναζητήση το χαμένο;

Ματθ. 18,13 και εάν γένηται ευρείν αυτό, αμήν λέγω υμίν ότι χαιρεί επ αυτό μάλλον ή επί τοίς εννήκοντα εννέα τοίς μη πεπλανημένοις.

Ματθ. 18,13 Και αν συμβή να το βρη, σας διαβεβαιώνω ότι χαιρεί δι' αυτό πολύ περισσότερο παρά δια τα εννήκοντα εννέα, που δεν είχαν παραπλανηθή.

Ματθ. 18,14 ούτως ουκ έστι θέλημα έμπροσθεν τού πατρός υμών τού εν ουρανοίς ίνα απόληται εις των μικρών τούτων.

Ματθ. 18,14 Οπως ο καλός ποιμήν δεν θέλει να χάση ούτε ένα πρόβατο, έτσι δεν είναι θέλημα του Πατρός σας του εν

ουρανοί να χαθή ένας από τους μικρούς τούτους. Λοιπόν προσέχετε μήπως τυχόν καταφρονήσετε κανένα από τους ασήμους και απλοϊκούς πιστούς.

Ματθ. 18,15 Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου·

Ματθ. 18,15 Εάν φταιξη σε σένα ο αδελφός σου, πήγαινε και υπέδειξέ του το σφάλμα του ιδιαίτερος· εάν ακούση την υπόδειξίν σου και μετανοήση δια το σφάλμα του, εκέρδησες τον αδελφόν σου δια τον Θεόν και δια σε τον ίδιον.

Ματθ. 18,16 εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή πάν ρήμα.

Ματθ. 18,16 Εάν όμως δεν σε ακούση, τότε πάρε μαζί σου ένα ακόμη η δύο και κάμε του παρατήρησιν, ώστε να στηριχθή και κατοχυρωθή έτσι η αλήθεια επάνω εις την βεβαίωσιν δύο η τριών μαρτύρων.

Ματθ. 18,17 εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τή εκκλησία· εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης.

Ματθ. 18,17 Εάν δε παρακούση και εις τας συμβουλάς αυτών, ειπέ το γεγονός εις την Εκκλησίαν. Εάν δε δεν σεβασθή και παρακούση την Εκκλησίαν, ας είναι για σένα όπως ο ειδωλολάτρης και ο αμετανόητος τελώνης, οι οποίοι δεν ανήκουν εις την Εκκλησίαν.

Ματθ. 18,18 Αμήν λέγω υμίν, όσα εάν δήσητε επί της γής, έσται δεδεμένα εν τώ ουρανώ, και όσα εάν λύσητε επί της γής, έσται λελυμένα εν τώ ουρανώ.

Ματθ. 18,18 Σας διαβεβαιώνω ότι όσα αμαρτήματα αφήσετε δεμένα και ασυγχώρητα εις την γην, θα μείνουν δεμένα και ασυγχώρητα στον ουρανόν. Και όσα συγχωρήσετε εις την γην, θα είναι συγχωρημένα και λυμένα στον ουρανόν.

Ματθ. 18,19 Πάλιν αμήν λέγω υμίν ότι εάν δύο υμών συμφωνήσωσιν επί της γής περί παντός πράγματος ού εάν αιτήσωσνται, γενήσεται αυτοίς παρά του πατρός μου τού εν ουρανοίς.

Ματθ. 18,19 Πάλιν σας διαβεβαιώνω ότι, εάν δύο από σας συμφωνήσωσιν εις την γην για κάθε καλόν πράγμα, που ήθελαν ζητήσναι δια της προσευχής των, θα το λάβουν από τον Πατέρα μου τον εν τοις ουρανοίς.

Ματθ. 18,20 ού γάρ εισι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμι εν μέσω αυτών.

Ματθ. 18,20 Διότι όπου δύο η τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομά μου και δια σκοπόν σύμφωνον με το θέλημά μου, εκεί είμαι και εγώ εν μέσω αυτών, δια να τους φωτίζω, να τους ευλογώ και να τους ενισχύω".

Ματθ. 18,21 Τότε προσελθών αυτώ ο Πέτρος ειπέ· Κύριε, ποσάκις αμαρτήσναι εις εμέ ο αδελφός μου και αφήσω αυτώ; έως επτάκις;

Ματθ. 18,21 Τότε επλησίασε προς αυτόν ο Πετρος και ειπέ· "Κυριε, πόσες φορές θα φταιξη εις εμέ ο αδελφός μου και θα τον συγχωρήσω; Έως επτά φορές;"

Ματθ. 18,22 λέγει αυτώ ο Ιησούς· ου λέγω σοι έως επτάκις, αλλ έως εβδομηκοντάκις επτά.

Ματθ. 18,22 Είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· "Δεν σου λέγω έως επτά φορές, αλλά έως εβδομήκοντα επτά φορές, πάντοτε δηλαδή θα συγχωρήσναι".

Ματθ. 18,23 Διά τούτο ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρωπω βασιλεί, ός ηθέλησε συνάραι λόγον μετά των δούλων αυτού.

Ματθ. 18,23 Το καθήκον να συγχωρούμεν αυτούς που μας έφταιξαν είναι απεριόριστον. Δι' αυτό και η βασιλεία των ουρανών έχει παρομοιωθή με ένα βασιλέα, που ηθέλησε να λογαριασθή με τους δούλους του, στους οποίους είχεν εμπιστευθή την διαχείρισιν των οικονομικών του.

Ματθ. 18,24 αρξαμένου δε αυτού συναίρειν προσηνέχθη αυτώ εις οφειλέτης μυριάων ταλάντων.

Ματθ. 18,24 Εκεί δε που ήρχισε να εξετάζη τους λογαριασμούς, του έφεραν βιαίως έναν, που του χρεωστούσε το τεράστιον πόσον των δέκα χιλιάδων ταλάντων.

Ματθ. 18,25 μη έχοντος δε αυτού αποδούναι εκέλευσεν αυτόν ο κύριος αυτού πραθήναι και την γυναίκα αυτού και τα τέκνα και πάντα όσα είχε, και αποδοθήναι.

Ματθ. 18,25 Επειδή δε δεν είχε να επιστρέψη όσα χρεωστούσε, διέταξε ο κύριός του να πωληθή ως δούλος αυτός και η γυναίκα του και τα παιδιά του και όλα όσα είχε, δια να εξοφληθή έτσι έστω και μέρος από το χρέος.

Ματθ. 18,26 πεσών ούν ο δούλος προσεκύνει αυτώ λέγων· κύριε, μακροθύμησον επ εμοί και πάντα σοι αποδώσω.

Ματθ. 18,26 Επεσε τότε κατά γης ο δούλος εκείνος, τον προσκυνούσε και έλεγε· "Κυριε, δείξε επιείκειαν και μακροθυμίαν εις εμέ και όλα όσα σου χρεωστώ, θα σου τα πληρώσω".

Ματθ. 18,27 σπλαγχνισθείς δε ο κύριος τού δούλου εκείνου απέλευσεν αυτόν και το δάνειον αφήκεν αυτώ.

Ματθ. 18,27 Εφάνη δε σπλαγχνικός ο Κυριος του δούλου εκείνου, τον αφήκεν ελεύθερον και του εχάρισεν όλον το χρέος.

Ματθ. 18,28 εξελθών δε ο δούλος εκείνος εύρεν ένα των συνδούλων αυτού, ός ώφειλεν αυτώ εκατόν δηνάρια, και κρατήσας αυτόν έπνιγε λέγων· απόδος μοι εί τι οφείλεις.

Ματθ. 18,28 Αλλ' εκείνος ο δούλος όταν εβγήκεν έξω, ευρήκε ένα από τους συνδούλους του, ο όποιος του χρεωστούσε το μηδαμινόν ποσόν των εκατό δηναρίων. Αμέσως τον επίασε και τον επέιξε κατά τον πλέον σκληρόν τρόπον λέγων·

Πλήρωσέ μου ο,τι μου χρεωστάς.

Ματθ. 18,29 πεσών ούν ο σύνδουλος αυτού εις τους πόδας αυτού παρεκάλει αυτόν λέγων· μακροθύμησον επ εμοί και αποδώσω σοι

Ματθ. 18,29 Επεσε τότε ο σύνδουλος εκείνος εις τα πόδια αυτού και τον παρακαλούσε λέγων· Δείξε σε μένα επιείκειαν και μακροθυμίαν και θα σου επιστρέψω τα οφειλόμενα.

Ματθ. 18,30 ο δε ουκ ήθελεν, αλλά απελθών έβαλεν αυτόν εις φυλακήν έως ού αποδώ το οφειλόμενον.

Ματθ. 18,30 Αυτός δε δεν ήθελε να ακούση τίποτε, αλλά επήγε και τον κατήγγειλε εις τας αρχάς και τον έβαλε εις την φυλακήν, έως ότου πληρώση το χρέος του.

Ματθ. 18,31 ιδόντες δε οι σύνδουλοι αυτού τα γενόμενα ελυπήθησαν σφόδρα, και ελθόντες διεσάφησαν τώ κυρίω εαυτών πάντα τα γενόμενα.

Ματθ. 18,31 Οι άλλοι σύνδουλοί του, όταν είδαν αυτά που έγιναν, ελυπήθησαν πάρα πολύ και ελθόντες στον κύριόν των του διηγήθησαν με ακρίβειαν όλα τα γεγονότα.

Ματθ. 18,32 τότε προσκαλεσάμενος αυτόν ο κύριος αυτού λέγει αυτώ· δούλε πονηρέ, πάσαν την οφειλήν εκείνην αφήκά σοι, επει παρεκάλεσάς με.

Ματθ. 18,32—Τότε εκάλεσε αυτόν ο κύριός του και του είπε· Δούλε πονηρέ, όλο το τεράστιον εκείνο χρέος σου το εχάρισα, διότι με παρεκάλεσες.

Ματθ. 18,33 ουκ έδει και σε ελεήσει τον σύνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα;

Ματθ. 18,33 Δεν έπρεπε και συ να λυπηθής και να ελεήσης τον σύνδουλό σου, όπως εγώ ο Κυριος σου σε ελυπήθηκα και σε ελέησα;

Ματθ. 18,34 και οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν τοίς βασανισταίς έως ου αποδώ πάν το οφειλόμενον αυτώ.

Ματθ. 18,34 Και οργισθείς ο κύριός του τον έβαλε εις την φυλακήν και τον παρέδωκε στους βασανιστάς, δια να τον βασανίσουν, μέχρις ότου εξοφλήση όλον το χρέος του.

Ματθ. 18,35 Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τώ αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.

Ματθ. 18,35 Έτσι και ο Πατήρ μου ο επουράνιος θα κάμη εις σας εάν δεν συγχωρήτε ο καθένας στον αδελφόν του, με όλην σας την καρδιά, τα πταίσματα, που έχει κάμει απέναντί σας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Ματθ. 19,1 Καί εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς τους λόγους τούτους μετήρην από της Γαλιλαίας και ήλθεν εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν του Ιορδάνου.

Ματθ. 19,1 Όταν δε ετελείωσεν ο Ιησούς τας ομιλίαις αυτάς, ανεχώρησε από την Γαλιλαίαν και ήλθε εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν από τον Ιορδάνην.

Ματθ. 19,2 και ηκολούθησαν αυτώ όχλοι πολλοί, και εθεράπευσεν αυτούς εκεί.

Ματθ. 19,2 Και ηκολούθησαν αυτόν πλήθη πολλά και εθεράπευσεν εκεί τους μεταξύ αυτών ασθενείς.

Ματθ. 19,3 Καί προσήλθον αυτώ οι Φαρισαίοι πειράζοντες αυτόν και λέγοντες αυτώ· ει έξεστιν ανθρωπω απολύσαι την γυναίκα αυτού κατά πάσαν αιτίαν;

Ματθ. 19,3 Και οι Φαρισαίοι προσήλθον εις αυτόν με σκοπόν να τον παγιδεύσουν και τον εκθέσουν με τας δολίας ερωτήσεις των, και τον ηρώτησαν, εάν επιτρέπεται εις ένα άνδρα να διώξη την γυναίκα του δια κάθε αιτίαν, που αυτός ήθελεν εύρει;

Ματθ. 19,4 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ουκ ανέγνωτε ότι ο ποιήσας απ αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς και είπεν,

Ματθ. 19,4 Απεκριθή δε και είπεν εις αυτούς· “δεν διαβάσατε στο πρώτον βιβλίον της Γραφής ότι ο δημιουργός ευθύς εξ αρχής έπλασεν άνδρα και γυναίκα, ως ένα ανδρόγυνο και είπε·

Ματθ. 19,5 ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και κολληθήσεται τή γυναικί αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν;

Ματθ. 19,5 Ένεκα τούτου θα εγκαταλείψη ο άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα του και θα προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού και θα είναι οι δύο μία σαρξ, ένα σώμα;

Ματθ. 19,6 ώστε ουκέτι εισί δύο, αλλά σάρξ μία. ό ούν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω.

Ματθ. 19,6 Ωστε δεν είναι πλέον δύο, αλλά μία σαρξ. Το ανδρόγυνο λοιπόν, το οποίον ο Θεός τόσο στενά συνήνωσε, ο άνθρωπος ας μη το χωρίση. (Πως είναι δυνατόν να χωρίση εις δύο ένα σώμα και να ζήση το σώμα αυτό;”).

Ματθ. 19,7 λέγουσιν αυτώ· τι ούν Μωσής εντειλατο δούναι βιβλίον αποστασιου και απολύσαι αυτήν;

Ματθ. 19,7 Λεγουν εις αυτόν· “Τότε διατί ο Μωϋσής επέτρεψε το διαζύγιον και παρήγγειλε να διδη ο άνδρας εις την γυναίκα γραπτόν διαζύγιον και να την απολύη;”

Ματθ. 19,8 λέγει αυτοίς· ότι Μωσής προς την σκληροκαρδιαν υμών επέτρεψεν υμίν απολύσαι τας γυναίκας υμών· απ αρχής δε ου γέγονεν ούτω.

Ματθ. 19,8 Λεγει εις αυτούς ότι ο “Μωϋσής επέτρεψε εις σας να χωριζετε τας γυναίκα σας, ένεκα της σκληροκαρδιάς σας, (δια να προλάβη χειρότερα εγκλήματα, τα οποία ημπορούσατε να διαπραξέτε, δια να απαλλαγίτε από την ανεπιθύμητον σύζυγον). Αλλά από την αρχήν της δημιουργίας δεν είχε γίνει έτσι.

Ματθ. 19,9 λέγω δε υμίν ότι ός αν απολύση την γυναίκα αυτού μη επί πορνεία και γαμήση άλλην, μοιχάται·

Ματθ. 19,9 Σας λέγω δε τούτο· ότι όποιος χωρίσει την γυναίκα αυτού, δι' οιανδήποτε άλλην αιτίαν πλην της πορνείας, και νυμφεφθή άλλην, διαπράττει μοιχείαν· και εκείνος που θα λάβη ως σύζυγον διαζευγμένην γυναίκα, διαπράττει μοιχείαν”.

Ματθ. 19,10 λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί αυτού· ει ούτως εστιν η αιτία του ανθρωπου μετά της γυναίκος, ου συμφέρει γαμήσαι.

Ματθ. 19,10 Λεγουσιν εις αυτόν οι μαθηταί του· “εάν έτσι έχουν τα πράγματα, εάν τόσοσιν στενή είναι η σχέσις του ανδρόγυνου και μία μόνη η αιτία που δικαιολογεί το διαζύγιον, τότε δεν συμφέρει να έρχεται κανείς εις γάμον”.

Ματθ. 19,11 ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ οίς δέδοται·

Ματθ. 19,11 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· “δεν παραδέχονται όλοι με τον νουν και την καρδιαν τον λόγον αυτόν, αλλά εκείνοι στους οποίους έχει δοθή από τον Θεόν το χάρισμα να μείνουν άγαμοι και αγνοί.

Ματθ. 19,12 εισί γάρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρωπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.

Ματθ. 19,12 Διότι υπάρχουν ευνούχοι, οι οποίοι εγεννήθησαν τέτοιοι εκ κοιλίας μητρός. Και υπάρχουν ευνούχοι, οι οποίοι ευνουχίσθησαν από τους ανθρώπους. (Και οι μεν και οι δε είναι ανίκανοι δια γάμον και κατ' ανάγκην μένουν άγαμοι).

Υπάρχουν όμως και άλλοι ευνούχοι οι οποίοι δια να αφοσιωθούν εις την βασιλείαν του Θεού και κερδήσουν ασφαλέστερα την σωτηριαν, ηγωνίσθησαν κατά της εμψύτου ορμής, αυτοπροαιρέτως απέχουν από τον γάμον και ζουν ισοβίως αγνοί και παρθένοι. Οποιοσ ημπορεί να παραδεχθή και να εφαρμόση τον λόγον αυτόν, ας προχωρήση στον δρόμον της σωφροσύνης και αγνότητος”.

Ματθ. 19,13 Τότε προσηνέχθη αυτώ παιδία, ίνα επιθή αυτοίς τας χείρας και προσεύξηται· οι δε μαθηταί επετίμησαν αυτοίς.

Ματθ. 19,13 Τότε έφεραν προς αυτόν μικρά παιδία, δια να βάλη επάνω εις τα κεφάλια τα χέρια του, να τα ευλογήση και να προσευχηθή δι' αυτά. Οι μαθηταί όμως, δια να μη ενοχληθή ο διδάσκαλός των, επέπληξαν εκείνους που τα έφεραν.

Ματθ. 19,14 ο δε Ιησούς είπεν· άφετε τα παιδία και μη κωλύετε αυτά ελθείν προς με· των γάρ τοιούτων εστιν η βασιλεία των ουρανών.

Ματθ. 19,14 Αλλά ο Ιησούς είπεν· “αφήστε τα παιδιά και μη τα εμποδίζετε να έλθουν προς εμέ. Διότι εις αυτά, και εις εκείνους που ομοιάζουν με αυτά ως προς την απλότητα και την αθωότητα, ανήκει η βασιλεία των ουρανών”.

Ματθ. 19,15 και επιθείς τας χείρας αυτοίς επορεύθη εκείθεν.

Ματθ. 19,15 Και αφού έβαλε τα χέρια επάνω τους και τα ευλόγησε, ανεχώρησε από εκεί.

Ματθ. 19,16 Καί ιδού εις προσελθών είπεν αυτώ· διδάσκαλε αγαθέ, τι αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον;

Ματθ. 19,16 Και ιδού ένας προσήλθε εις αυτόν και του είπε· “διδάσκαλε αγαθέ, τι αγαθόν πρέπει να κάμω, δια να έχω ζωήν αιώνιον;”

Ματθ. 19,17 ο δε είπεν αυτώ· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός. ει δε θέλεις εισελθείν εις την ζωήν, τήρησον τας εντολάς.

Ματθ. 19,17 Ο δε Ιησούς του είπε· “τι με λέγεις αγαθόν, αφού με νομίζεις απλούν άνθρωπον; Κανείς δεν είναι απόλυτα αγαθός, ει μη μόνον ένας, ο Θεός. Εάν δε θέλεις να εισέλθεις εις την αιώνιον ζωήν, τήρησε τας εντολάς”.

Ματθ. 19,18 λέγει αυτώ· ποίας; ο δε Ιησούς είπε· το ου φονεύσεις, ου μοιχεύσεις, ου κλέψεις, ου ψευδομαρτυρήσεις,

Ματθ. 19,18 Λεγει εις αυτόν· “ποίας;” Ο δε Ιησούς του είπε· “τας γνωστάς, δηλαδή το να μη φονεύσης, να μη μοιχεύσης, να μη κλέψης, να μη ψευδομαρτυρήσης,

Ματθ. 19,19 τίμα τον πατέρα και την μητέρα, και αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.

Ματθ. 19,19 τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου. Και να αγαπήσης τον πλησίον σου, όπως τον εαυτόν σου”.

Ματθ. 19,20 λέγει αυτώ ο νεανίσκος· πάντα ταύτα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου· τι έτι υστερώ;

Ματθ. 19,20 Λεγει εις αυτόν ο νέος με κάποιαν προχειρότητα· “όλα αυτά τα έχω τηρήσει από την νεανική μου ηλικίαν· τι μου λείπει ακόμη δια να γίνω άξιος της βασιλείας των ουρανών;”

Ματθ. 19,21 έφη αυτώ ο Ιησούς· ει θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δός πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανών, και δούρο ακολουθήθι μοι.

Ματθ. 19,21 Είπε εις αυτόν ο Ιησούς· “Εάν θέλεις να είσαι τέλειος, πήγαινε, πώλησε τα υπάρχοντά σου, μοίρασέ τα στους πτωχούς και θα αποκτήσης θησαυρόν στον ουρανών, και έλα ακολουθήσέ με”.

Ματθ. 19,22 ακούσας δε ο νεανίσκος τον λόγον απήλθε λυπούμενος· ήν γάρ έχων κτήματα πολλά.

Ματθ. 19,22 Αλλ' όταν ο νέος ήκουσε αυτόν τον λόγον, έφυγε λυπημένος, διότι είχε πολλά κτήματα και η καρδιά του ήταν κολλημένη εις αυτά.

Ματθ. 19,23 Ο δε Ιησούς είπε τοίς μαθηταίς αυτού· αμήν λέγω υμίν ότι δυσκόλως πλούσιος εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 19,23 Ο δε Ιησούς είπε στους μαθητάς του· “αληθινά σας λέγω ότι πολύ δύσκολα θα εισέλθη πλούσιος εις την βασιλείαν των ουρανών.

Ματθ. 19,24 πάλιν δε λέγω υμίν, ευκολώτερόν εστι κάμηλον διά τρυπήματος ραφίδος διελθείν ή πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν.

Ματθ. 19,24 Και πάλιν σας λέγω, είναι ευκολώτερον να περάση γκαμήλα από την τρύπα που ανοίγει η βελόνη, παρά πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού”.

Ματθ. 19,25 ακούσαντες δε οι μαθηταί αυτού εξαπλήσσαντο σφόδρα λέγοντες· τις άρα δύναται σωθήναι;

Ματθ. 19,25 Όταν άκουσαν οι μαθηταί τα λόγια αυτά, έπεσαν εις μεγάλην έκπληξιν και με κάποια αποκαρδιώσιν είπαν· “ποιός τάχα ημπορεί να σωθή;”

Ματθ. 19,26 εμβλέψας δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· παρά ανθρώποις τούτο αδύνατόν εστι, παρά δε Θεώ πάντα δυνατά εστι.

Ματθ. 19,26 Ο δε Ιησούς τους εκύτταξε κατάματα και είπεν· “η σωτηρία είναι δια τους ανθρώπους έργον αδύνατον, αλλά στον Θεόν όλα είναι δυνατά, άρα και η σωτηρία των πλουσίων, όπως και όλων εκείνων οι οποίοι κατά κάποιον τρόπον ανακατεύονται με χρήματα και κτήματα. Αρκεί να έχουν την διάθεσιν της αυταπαρνήσεως και θυσίας”.

Ματθ. 19,27 Τότε αποκριθείς ο Πέτρος είπεν αυτώ· ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμεν σοι· τι άρα έσται ημίν;

Ματθ. 19,27 Τότε απεκριθή ο Πετρος και του είπε· “ιδού ημείς αφήσαμεν όλα και σε ηκολουθήσαμεν. Ποία τάχα θα είναι η αμοιβή μας;”

Ματθ. 19,28 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι υμείς οι ακολουθήσαντές μοι, εν τή παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρινόντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.

Ματθ. 19,28 Ο δε Ιησούς απήντησεν εις αυτούς· “σας διαβεβαιώνω ότι σεις που με έχετε ακολουθήσει εδώ εις την γην, όταν εις την συντέλεια των αιώνων αναδημιουργηθή νέος κόσμος και αναστηθούν οι νεκροί και ο υιός του ανθρώπου καθίση επάνω στον ένδοξον θρόνον του, τότε και σεις θα καθίσετε επάνω εις δώδεκα θρόνους, δια να κρίνετε τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.

Ματθ. 19,29 και πās ός αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει.

Ματθ. 19,29 Και κάθε ένας, ο οποίος προς χάριν μου αφήκε οικίας η αδελφούς η αδελφάς η πατέρα η μητέρα η γυναίκα η χωράφια, θα λάβη εδώ εις την γην εκατό φορές περισσότερα και, το σπουδαιότερον, θα κληρονομήση την αιωνίαν ζωήν.

Ματθ. 19,30 Πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.

Ματθ. 19,30 Πολλοί δε που στον κόσμον αυτόν, ένεκα των αξιωματών τα οποία κατέχουν και όχι δια την αρετήν των, είναι πρώτοι, εις την βασιλείαν των ουρανών θα είναι τελευταίοι και πολλοί που στον κόσμον αυτόν θεωρούνται τελευταίοι, θα είναι εκεί πρώτοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Ματθ. 20,1 Ομοία γάρ εστιν η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω οικοδεσπότη, όστις εξήλθεν άμα πρωϊ μισθώσασθαι εργάτας εις τον αμπελώνα αυτού.

Ματθ. 20,1 Δια να εννοήσετε δε αυτήν την αλήθειαν, ακούσατε μία παραβολήν. Η βασιλεία των ουρανών είναι ομοία με ένα άνθρωπον νοικοκύρην, ο οποίος πρωϊ-πρωϊ εβγήκε να μισθώση εργάτας δια το αμπέλι του.

Ματθ. 20,2 και συμφωνήσας μετά των εργατών εκ δηναρίου την ημεραν απέστειλεν αυτούς εις τον αμπελώνα αυτού.

Ματθ. 20,2 Και αφού συμφώνησε με τους εργάτας να τους πληρώνη ως ημερομισθιον ένα δηνάριον, τους έστειλε στο

αμπέλι του.

Ματθ. 20,3 και εξελθών περί τρίτην ώραν είδεν άλλους εστώτας εν τή αγορά αργούς,

Ματθ. 20,3 Εβγήκε πάλιν κατά τας εννέα το πρωί εις την αγοράν και ειδε άλλους εργάτας να στέκουν εκεί χωρίς εργασίαν και να περιμένουν μήπως τους μισθώση κανείς.

Ματθ. 20,4 και εκείνοις είπεν· υπάγετε και υμείς εις τον αμπελώνα, και ό εάν ή δίκαιον δώσω υμίν· οι δε απήλθον.

Ματθ. 20,4 Και εις εκείνους είπε· Πηγαίνετε και σεις στο αμπέλι και ο,τι είναι δίκαιον θα σας δώσω. Και εκείνοι επήγαν.

Ματθ. 20,5 πάλιν εξελθών περί έκτην και ενάτην ώραν εποίησεν ωσαύτως.

Ματθ. 20,5 Και πάλιν εβγήκε κατά τας δώδεκα και τας τρστο απόγευμα και έκαμε το ίδιο.

Ματθ. 20,6 περί δε την ενδεκάτην ώραν εξελθών εύρεν άλλους εστώτας αργούς, και λέγει αυτοίς· τι ώδε εστήκατε όλην την ημέραν αργοί;

Ματθ. 20,6 Όταν δε κατά τας πέντε εβγήκε, ευρήκε και άλλους εργάτας να στέκουν χωρίς εργασίαν και τους λέγει· Διατί στέκεσθε εδώ όλην την ημέραν άνεργοι;

Ματθ. 20,7 λέγουσιν αυτώ· ότι ουδείς ημάς εμισθώσατο. λέγει αυτοίς· υπάγετε και υμείς εις τον αμπελώνα, και ό εάν ή δίκαιον λήψεσθε.

Ματθ. 20,7 Λεγουν προς αυτόν· Διότι κανείς δεν μας εμισθώσε. Λεγει εις αυτούς· Πηγαίνετε και σεις στο αμπέλι μου και ο,τι είναι δίκαιον θα πάρετε.

Ματθ. 20,8 οψίας δε γενομένης λέγει ο κύριος τού αμπελώνος τώ επιτρόπω αυτού· κάλεσον τους εργάτας και απόδος αυτοίς τον μισθόν, αρχάμενος από των εσχάτων έως των πρώτων.

Ματθ. 20,8 Όταν δε εβράδιασε, λέγει ο κύριος του αμπελιού στον διαχειριστήν του· Καλεσε τους εργάτας και δώσε τους τον μισθόν, αρχίζοντας από τους τελευταίους και προχωρώντας στους πρώτους.

Ματθ. 20,9 και ελθόντες οι περί την ενδεκάτην ώραν έλαβον ανά δηνάριον.

Ματθ. 20,9 Και όταν ήλθαν αυτοί που έπιασαν δουλειά κατά τας πέντε το απόγευμα, επήρε ο καθένας τους από ένα δηνάριον.

Ματθ. 20,10 ελθόντες δε οι πρώτοι ενόμισαν ότι πλείονα λήψονται, και έλαβον και αυτοί ανά δηνάριον.

Ματθ. 20,10 Όταν δε ήλθαν οι πρώτοι ενόμισαν ότι θα πάρουν περισσότερα, αλλά επήραν και αυτοί από ένα δηνάριον.

Ματθ. 20,11 λαβόντες δε εγόγγυζον κατά τού οικοδεσπότη

Ματθ. 20,11 Όταν όμως το επήραν, εμουρμούριζαν δυσαρεστημένοι εναντίον του οικοδεσπότη

Ματθ. 20,12 λέγοντες ότι ούτοι οι έσχατοι μίαν ώραν εποίησαν, και ίσους ημίν αυτούς εποίησας τοίς βαστάσασι το βάρος της ημέρας και τον καύσωνα.

Ματθ. 20,12 και έλεγαν ότι αυτοί οι τελευταίοι μίαν μόνον ώρα εδούλεψαν και τους επλήρωσες ίσα με ημάς οι οποίοι εβαστάσαμε το ολοήμερον βάρος της εργασίας και όλον τον καύσωνα.

Ματθ. 20,13 ο δε αποκριθείς είπεν ενι αυτών· εταίρε, ουκ αδικώ σε· ουχι δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

Ματθ. 20,13 Ο οικοδεσπότης απεκρίθη και είπε εις ένα από αυτούς· Φιλε, δεν σε αδικώ· δεν συνεφώνησες μαζί μου ένα δηνάριο ως ημερομισθιον;

Ματθ. 20,14 άρον το σόν και ύπαγε· θέλω δε τούτω τώ εσχάτω δούναί ως και σοί·

Ματθ. 20,14 Παρε, λοιπόν, αυτό που σου ανήκει και πήγαινε. Θελω δε εις αυτόν τον τελευταίον να δώσω ο,τι έδωσα και εις σε·

Ματθ. 20,15 ή ουκ έξεστί μοι ποιήσαι ό θέλω εν τοίς εμοίς; ει ο οφθαλμός σου πονηρός εστιν ότι εγώ αγαθός ειμι;

Ματθ. 20,15 η μήπως δεν έχω το δικαίωμα να κάνω, ο,τι θέλω εις την ιδικήν μου περιουσίαν. Η εάν το μάτι σου είναι φθονερό και αχόρταστο διότι εγώ είμαι αγαθός, ποίος πταίει; Ασφαλώς η ιδική σου μοχθηρία.

Ματθ. 20,16 Ούτως έσονται οι έσχατοι πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι· πολλοί γάρ εισι κλητοί, ολίγοι δε εκλεκτοί.

Ματθ. 20,16 Ετσι θα είναι πρώτοι αυτοί που εκλήθησαν τελευταία και ειργάσθησαν με ζήλον και θα είναι τελευταίοι οι πρώτοι, ένεκα του φθόνου και της χαλαρώσεώς των. Διότι πολλοί είναι εκείνοι που έχουν κληθή, ολίγοι όμως είναι οι εκλεκτοί, που θα εργασθούν μέχρι τέλους με φλογεράν επιθυμίαν και θερμόν ζήλον".

Ματθ. 20,17 Καί αναβαίνων ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα παρελάβε τους δώδεκα μαθητάς κατ ιδίαν εν τή οδώ και είπεν αυτοίς.

Ματθ. 20,17 Όταν δε ανέβαινε ο Ιησούς εις τα Ιεροσόλυμα, επήρε τους δώδεκα μαθητάς του ιδιαίτερος και καθώς εβάνδιζαν εις την οδόν είπεν εις αυτούς.

Ματθ. 20,18 ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, και ο υιός τού ανθρωπου παραδοθήσεται τοίς αρχιερεύσι και γραμματεύσι και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω,

Ματθ. 20,18 "Ιδού αναβαίνομεν τώρα εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρωπου θα παραδοθή στους αρχιερείς και γραμματείς και θα τον καταδικάσουν εις θάνατον

Ματθ. 20,19 και παραδώσουσιν αυτόν τοίς έθνεσιν εις το εμπαιξάι και μαστιγώσαι και σταυρώσαι, και τή τρίτη ημέρα αναστήσεται.

Ματθ. 20,19 και θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτραις στρατιώτας της Ρωμης, δια να τον εμπαιξουν και να τον μαστιγώσουν και να τον σταυρώσουν· αλλά κατά την τρίτην ημέρα θα αναστηθή".

Ματθ. 20,20 Τότε προσήλθεν αυτώ η μήτηρ των υιών Ζεβεδάιου μετά των υιών αυτής προσκυνούσα και αιτούσά τι παρ αυτού.

Ματθ. 20,20 Τότε τον πλησίασεν η μητέρα των υιών του Ζεβεδάιου, μαζί με τα παιδιά της, τον προσκύνησε με ευλάβειαν και εφάνετο ότι κάτι ήθελε να ζητήσει από αυτόν.

Ματθ. 20,21 ο δε είπεν αυτή· τι θέλεις; λέγει αυτώ· ειπέ ίνα καθίσωσιν ούτοι οι δύο υιοί μου εις εκ δεξιών σου και εις εξ εωνύμων σου εν τή βασιλεία σου.

Ματθ. 20,21 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτήν· "τι θέλεις;" Λεγει εις αυτόν· "Δώσε εντολήν να καθίσουν τα δύο αυτά παιδιά μου ο ένας από τα δεξιά σου και ο άλλος από τα αριστερά σου, όταν συ θα αναλάβης την βασιλείαν σου".

Ματθ. 20,22 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πειν το ποτήριον ό εγώ μέλλω πίνειν, ή το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; λέγουσιν αυτώ· δυνάμεθα.

Ματθ. 20,22 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε· "δεν γνωρίζετε, τι ζητείτε. Ημπορείτε να πείτε το ποτήριον του πόνου, το οποίον εγώ μέλλω να πλώ, η να βαπτισθήτε το βάπτισμα του αίματος και των παθημάτων, το οποίον εγώ βαπτίζομαι;" Λεγουν εις

αυτόν· “ημπορούμεν”.

Ματθ. 20,23 και λέγει αυτοίς· το μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, και το βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· το δε καθίσαι εκ δεξιῶν μου και εξ εωνύμων μου ουκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ οἷς ἡτοιμασται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου.

Ματθ. 20,23 Και λέγει εις αυτοὺς· “το μὲν ποτήριόν μου θα το πῖετε και το βάπτισμα των παθημάτων, το οποίον ἐγὼ βαπτίζομαι, θα βαπτισθῆτε. Το να καθίσετε ὁμως εις τα δεξιὰ μου και τα αριστερά μου δεν εἶναι ἰδικόν μου δικαίωμα να το δώσω εις ὅποιον απλῶς το ζητήσῃ· ἀλλὰ θα δοθῆ ἀπὸ τον δίκαιον Πατέρα μου εις ἐκείνους δια τους οποίους ἔχει ετοιμασθῆ” (δηλαδή δια τους πιστοὺς εις αυτόν και καλοὺς αγωνιστάς στον δρόμον της αρετῆς).

Ματθ. 20,24 και ακούσαντες οι δέκα ἠγανάκτησαν περὶ των δύο ἀδελφῶν.

Ματθ. 20,24 Και οι δέκα ὅταν ἤκουσαν αὐτά, ἠγανάκτησαν δια την φιλόδοξον συμπεριφορὰν των δύο ἀδελφῶν, οι οποίοι ἐπροσπαθοῦσαν να τους παραγκωνίσουν, δια να λάβουν αὐτοὶ τα μεγαλύτερα αξιώματα.

Ματθ. 20,25 ὁ δε Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς εἶπεν· οἴδατε ὅτι οι ἀρχοντες των ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Ματθ. 20,25 Ὁ δε Ἰησοῦς τους ἐκάλεσε κοντά του και τους εἶπε· “ἔξερετε, ὅτι οι ἀρχοντες των ἐθνῶν φέρονται δεσποτικῶς πρὸς αὐτά σαν ἀπόλυτοι κυρίαρχοι των και ἐκεῖνοι που κατέχουν μεγάλα αξιώματα ασκοῦν ανεξέλεκτον τυραννικὴν κυριαρχίαν εις αὐτοὺς, σαν να τους ἔχουν δούλους.

Ματθ. 20,26 ουχ οὕτως ἔσται ἐν υμῖν, ἀλλ ὡς εἴθι ἐν υμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται υμῶν διάκονος,

Ματθ. 20,26 Τετοιο πράγμα ὁμως μεταξύ σας δεν πρέπει να συμβαίνει. Ἀλλ' ὅποιος θέλει να ἀναδειχθῆ μέγας μεταξύ σας, ας εἶναι ὑπηρέτης σας.

Ματθ. 20,27 και ὡς εἴθι ἐν υμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται υμῶν δούλος·

Ματθ. 20,27 Και ὅποιος θέλει να εἶναι μεταξύ σας πρῶτος, οφείλει να γίνῃ δούλος και να προσφέρῃ εις ὅλους με ἀγάπην και ταπεινοφροσύνην τας ὑπηρεσίας του.

Ματθ. 20,28 ὡσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ουκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι και δοῦναι την ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Ματθ. 20,28 Ὅπως ακριβῶς ὁ υἱὸς του ἀνθρώπου δεν ἦλθε να ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ να ὑπηρετήσῃ και να δώσῃ την ζωὴν του λύτρον, δια να εξαγοράσῃ και ελευθερώσῃ ἀπὸ την αμαρτίαν και τον αἰώνιον θάνατον πολλοὺς, οι οποίοι θα πιστεύσουν εις αυτόν”.

Ματθ. 20,29 Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἰεριχῶ ἠκολούθησεν αὐτῷ ὄχλος πολὺς.

Ματθ. 20,29 Και ἐνὼ ἐβγαίναν ἀπὸ την Ἰεριχῶ, τον ἠκολούθησεν λαὸς πολὺς.

Ματθ. 20,30 και ἰδοὺ δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ την ὁδόν, ακούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παρὰγει, ἐκραζαν λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, υἱὸς Δαυῖδ.

Ματθ. 20,30 Και ἰδοὺ δύο τυφλοὶ, που ἐκάθητο παραπλεύρως ἀπὸ τον δρόμον, καθὼς ἤκουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς διέρχεται, ἐφώναξαν και εἶπαν· “ἐλέησέ μας, Κυριε, συ που εἶσαι ὁ ἐνδοξος ἀπόγονος του Δαυῖδ”.

Ματθ. 20,31 ὁ δε ὄχλος ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα σιωπήσωσιν· οι δε μείζον ἐκραζον λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, υἱὸς Δαυῖδ.

Ματθ. 20,31 Το δε πλῆθος τους ἐπέπληξε να σιωπήσουν (δια να μη ἐνοχλοῦν τάχα τον διδάσκαλον). Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀκόμη δυνατώτερα ἐκραύγαζαν λέγοντες· “ἐλέησέ μας, Κυριε, υἱὸς του Δαυῖδ”.

Ματθ. 20,32 και στάς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν αὐτοὺς και εἶπε· τι θέλετε ποιήσω υμῖν;

Ματθ. 20,32 Και ὁ Ἰησοῦς, ἀφού ἐστάθη, τους ἐκάλεσε κοντά του και τους εἶπε· “τι θέλετε να κάμω εις σας;”

Ματθ. 20,33 λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ανοιχθῶσιν ἡμῶν οι οφθαλμοί.

Ματθ. 20,33 Λεγουν εις αυτόν· “Κυριε, θέλομεν να ανοιχθῶσιν τα μάτια μας”.

Ματθ. 20,34 σπλαγχνισθεὶς δε ὁ Ἰησοῦς ἤψατο των οφθαλμῶν αὐτῶν, και εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οι οφθαλμοί, και ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Ματθ. 20,34 Ὁ δε Ἰησοῦς τους εὐσπλαγχνίσθη, ἤγγισε τα μάτια των και ἀμέσως αὐτοὶ ἀπέκτησαν το φῶς των και με εὐγνωμοσύνην πολλήν τον ἠκολούθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Ματθ. 21,1 Καὶ ὅτε ἤγγισαν εις Ἱεροσόλυμα και ἦλθον εις Βηθσφαγή πρὸς το ὄρος των ελαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητάς

Ματθ. 21,1 Ὅταν δε ἐπλησίασαν εις τα Ἱεροσόλυμα και ἦλθαν εις Βηθσφαγή, κοντά στο ὄρος των ελαιῶν, τότε ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς δύο μαθητάς

Ματθ. 21,2 λέγων αὐτοῖς· πορευθητε εις την κώμην την ἀπέναντι υμῶν, και εὐθέως εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην και πῶλον μετ αὐτῆς λύσαντες ἀγάγετέ μοι.

Ματθ. 21,2 λέγων εις αὐτοὺς· “πηγαίνετε στο χωριό, που εἶναι ἀπέναντί σας, και ἀμέσως θα βρῆτε ἐκεῖ μίαν δεμένην ὄνον και το πουλάρι μαζί της· λύσατέ την και φέρετέ τα εις ἐμέ.

Ματθ. 21,3 και εἴαν τις υμῖν εἴπῃ τι, ερεῖτε ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει· εὐθέως δε ἀποστέλλει αὐτοὺς.

Ματθ. 21,3 Και ἀν κανεῖς σας πῃ τίποτε και θελήσῃ να σας ἐμποδίσῃ, θα πῆτε· “Ὅτι ὁ Κυριος τα χρειάζεται· πολὺ δε σύντομα θα σας τα ἐπιστρέψῃ”.

Ματθ. 21,4 τοῦτο δε ὄλον γέγονεν ἵνα πληρωθῆ το ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος·

Ματθ. 21,4 Ὅλο δε αὐτὸ ἐγένε, δια να ἐκπληρωθῆ ἐκεῖνο που ἐλέχθη δια του προφήτου Ζαχαρίου, ὁ οποίος εἶπε·

Ματθ. 21,5 εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶξις και ἐπιβεβηκῶς ἐπὶ ὄνον και πῶλον υἱὸν ποζυγίου.

Ματθ. 21,5 “να πῆτε εις την θυγατέρα Σιών, την Ἱερουσαλήμ, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς σε, πρᾶξις και ταπεινός, καθημένος ἐπάνω εις ὄνον και εις πουλάρι, γέννημα ποζυγίου”.

Ματθ. 21,6 πορευθέντες δε οι μαθηταὶ και ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς,

Ματθ. 21,6 Ἐπήγαν οι μαθηταὶ και ἔκαμαν καθὼς τους διέταξε ὁ Ἰησοῦς. (Και ἀναμφιβόλως ἐθαύμασαν, ὅταν εἶδαν ὅτι τα πράγματα ἐγέναν, ὅπως ακριβῶς τους εἶχε προεῖπει ὁ Διδάσκαλος).

Ματθ. 21,7 ἤγαγον την ὄνον και τον πῶλον, και ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τα ἱμάτια αὐτῶν, και ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῶν.

Ματθ. 21,7 Ἐφεραν πράγματι την ὄνον και το πουλάρι της, ἔβαλαν ἐπάνω εις αὐτά τα ἐνδύματα των, ἐπάνω εις τα οποία και

εκάθισεν ο διδάσκαλος.

Ματθ. 21,8 ο δε πλειστος όχλος έστρωσαν εαυτών τα ιμάτια εν τή οδώ, άλλοι δε έκοπτον κλάδους από των δένδρων και εστρώννουν εν τή οδώ.

Ματθ. 21,8 Τα δε πολλά πλήθη του λαού, που συνώδευαν τον Κυριον, έστρώναν εις ένδειξιν σεβασμού τα ενδύματά των στον δρόμον, δια να περάση επάνω από αυτά ο Ιησούς, και οι άλλοι έκοπταν κλάδους από δένδρα και έστρώναν στον δρόμον.

Ματθ. 21,9 οι δε όχλοι οι προάγοντες και οι ακολουθούντες έκραζον λέγοντες· ωσαννά τώ υιώ Δαυΐδ· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· ωσαννά εν τοις υψίστοις.

Ματθ. 21,9 Τα πλήθη δε του λαού, τόνον εκείνα που προηγούντο όσον και εκείνα που ακολουθούσαν, εφώναζαν δυνατά και έλεγαν· "δόξα και ύμνος στον ένδοξον απόγονον του Δαυΐδ· ευλογημένος ας είναι αυτός που έρχεται εν ονόματι του Κυρίου, δια να σώση τον λαόν· δοξολογίας και ύμνους στον Μεσσίαν ας ψάλλουν αι στρατιαί των αγγέλων, που είναι στους ουρανούς".

Ματθ. 21,10 και εισελθόντος αυτού εις Ιεροσόλυμα εσεισθη πάσα η πόλις λέγουσα· τις εστιν ούτος;

Ματθ. 21,10 Όταν δε εισήλθεν αυτός εις τα Ιεροσόλυμα, συνεκλονίσθη η πόλις όλη από την μεγαλοπρεπή πομπήν και ερωτούσαν οι κάτοικοι· "ποιός είναι αυτός;"

Ματθ. 21,11 οι δε όχλοι έλεγαν· ούτός εστιν Ιησούς ο προφήτης ο από Ναζαρέτ της Γαλιλαίας.

Ματθ. 21,11 Τα δε πλήθη έλεγαν· "Αυτός είναι ο Ιησούς, ο προφήτης από την Ναζαρέτ της Γαλιλαίας".

Ματθ. 21,12 Καί εισήλθεν ο Ιησούς εις το ιερόν τού Θεού, και εξέβαλε πάντας τους πωλούντας και αγοράζοντας εν τώ ιερώ, και τας τραπέζας των κολλυβιστών κατέστρεψε και τας καθέδρας των πωλούντων τας περιστεράς,

Ματθ. 21,12 Και εισήλθεν ο Ιησούς στον ναόν του Θεού και εξεδίωξε από τας αυλάς του ιερού τους πωλούντας και αγοράζοντας, ανέστρεψε τα τραπέζια των αργυραμοιβών και τα καθίσματα αυτών που πωλούσαν περιστέρια προς θυσίαν.

Ματθ. 21,13 και λέγει αυτοίς· γέγραπται, ο οίκός μου οίκος προσευχής κληθήσεται· υμείς δε αυτόν εποιήσατε σπήλαιον ληστών.

Ματθ. 21,13 Και λέγει εις αυτούς· "είναι γραμμένο εις την Αγίαν Γραφήν· Ο οίκος μου θα ονομασθή οίκος προσευχής· αλλά σστον εκάματε, με την αισχροκέρδειαν και την απληστίαν σας, σπήλαιον ληστών".

Ματθ. 21,14 Καί προσήλθον αυτώ χωλοί και τυφλοί εν τώ ιερώ και εθεράπευσεν αυτούς.

Ματθ. 21,14 Και προσήλθαν προς αυτόν εκεί στον ναόν χωλοί και τυφλοί και τους εθεράπευσε.(Και κατά τας δραματικές εκείνας ημέρας, που προηγήθησαν από το πάθος του, δεν έπαυε να εκδηλώνη με τα θαύματά του την άπειρον αγάπην του προς τους πάσχοντα).

Ματθ. 21,15 ιδόντες δε οι αρχιερείς και οι γραμματείς τα θαυμάσια ά εποίησε και τους παίδας κράζοντας εν τώ ιερώ και λέγοντας, ωσαννά τώ υιώ Δαυΐδ, ηγανάκτησαν

Ματθ. 21,15 Όταν δε οι αρχιερείς και οι γραμματείς είδαν τα θαυμαστά αυτά έργα που έκανε ο Ιησούς και ήκουσαν τα παιδιά στον ναόν να κράζουν και να λέγουν "δόξα και τιμή στον απόγονον του Δαυΐδ", ηγανάκτησαν

Ματθ. 21,16 και είπον αυτώ· ακούεις τι ούτοι λέγουσιν; ο δε Ιησούς λέγει αυτοίς· ναί· ουδέποτε ανέγνωτε ότι εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον;

Ματθ. 21,16 και είπαν εις αυτόν· "ακούεις, τι λέγουν αυτά τα παιδιά;" Ο δε Ιησούς τους είπε· "ναί, ακούω· αλλά διατί σεις ενοχλείσθε; Δεν έχετε, λοιπόν, ποτέ αναγνώσει εις την Γραφήν, που προλέγει ότι από στόμα νηπίων και βρεφών, που θηλάζουν ακόμη, συνέθεσες, ω Θεε, δοξολογίαν;"

Ματθ. 21,17 και καταλιπών αυτούς εξήλθεν έξω της πόλεως εις Βηθανίαν και ηυλίσθη εκεί.

Ματθ. 21,17 Και εγκαταλείψας αυτούς εβγήκεν έξω από την πόλιν εις την Βηθανίαν και εκεί επέρασε την νύκτα.

Ματθ. 21,18 Πρωΐας δε επανάγων εις την πόλιν επείνασε·

Ματθ. 21,18 Όταν δε την πρωΐαν επέστρεψε εις την πόλιν, επείνασε·

Ματθ. 21,19 και ιδών συκην μίαν επί της οδού ήλθεν επ αυτήν, και ουδέν εύρεν εν αυτή ει μη φύλλα μόνον, και λέγει αυτή· μηκέτι εκ σου καρπός γένηται εις τον αιώνα. και εξηράνθη παραχρήμα η συκή.

Ματθ. 21,19 Και καθώς είδε μία συκιά, παραπλεύρως στον δρόμον, επλησίασε εις αυτήν και δεν ευρήκε τίποτε, παρά μόνον φύλλα και λέγει εις αυτήν· "ποτέ πλέον από σε να μη γίνη καρπός στον αιώνα". Και αμέσως εξηράθηκε η συκιά. (Τούτο δε έκαμε ο Κυριος, δια να συμβολίση την καταδικην, που επερίμενε τους γραμματείς και Φαρισαίους, οι οποίοι είχαν την εξωτερικήν εμφάνισιν της ευσεβείας, όχι όμως την δύναμιν και την αρετήν αυτής).

Ματθ. 21,20 και ιδόντες οι μαθηταί εθαύμασαν λέγοντες· πώς παραχρήμα εξηράνθη η συκή;

Ματθ. 21,20 Όταν δε είδαν οι μαθηταί το καταπληκτικόν αυτό γεγονός, εθαύμασαν και είπαν· "πως εις την στιγμήν εξηράνθηκε η συκιά;"

Ματθ. 21,21 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν και μη διακριθήτε, ου μόνον το της συκής ποιήσετε, αλλά εάν τώ όρει τούτω είπητε, άρθητι και βλήθητι εις την θάλασσαν, γενήσεται

Ματθ. 21,21 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· "σας διαβεβαιώνω, ότι εάν έχετε ακλόνητον πίστιν και δεν αμφιβάλλετε εις την δύναμιν του Θεού, όχι μόνο το θαύμα της συκιάς θα κάμετε, αλλά και αν πήτε στο όρος τούτο· Σηκω και πέσε εις την θάλασσαν, θα γίνη.

Ματθ. 21,22 και πάντα όσα εάν αιτήσητε εν τή προσευχή πιστεύοντες, λήψεσθε.

Ματθ. 21,22 Και όλα όσα θα ζητήσετε εις την προσευχήν σας με πίστιν θα τα λάβετε".

Ματθ. 21,23 Καί ελθόντι αυτώ εις το ιερόν προσήλθον αυτώ διδάσκοντι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι τού λαού λέγοντες· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην;

Ματθ. 21,23 Όταν δε επήγε στον ναόν, προσήλθαν την ώραν που εδίδασκε οι πρεσβύτεροι του λαού και του είπαν· "με ποίαν εξουσίαν κάμνεις αυτά, και ποιός σου έδωκε την εξουσίαν να διώξης τους πωλούντας και αγοράζοντας από τον ναόν, και ενώ δεν εσπούδασες εις καμμίαν ραββινικήν σχολήν, πως διδάσκεις στον λαόν;"

Ματθ. 21,24 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ερωτήσω υμάς καγώ λόγον ένα, ον εάν ειρήτέ μοι, καγώ υμίν ερώ εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

Ματθ. 21,24 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· "και εγώ θα σας ερωτήσω ένα μόνον λόγον· αν μου απαντήσετε, τότε και εγώ θα σας πω με ποίαν εξουσίαν κάνω αυτά, δια τα οποία σεις αγανακτείτε.

Ματθ. 21,25 το βάπτισμα Ιωάννου πόθεν ήν, εξ ουρανού ή εξ ανθρώπων; οι δε διελογίζοντο παρ εαυτοίς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί ήμίν, διατί ούν ουκ επιστεύσατε αυτώ

Ματθ. 21,25 Το βάπτισμα Ιωάννου, ο οποίος όπως ξέρετε έδωσε επίσημον μαρτυρίαν δι' εμέ, από που ήτο; Προήρχετο από τον Θεόν η ήτο απατηλή επινόησις των ανθρώπων;" Εκείνοι τότε εσυλλογίζοντο από μέσα των και έλεγαν· "εάν πούμε ότι ήτο εκ Θεού, θα μας πη, διατί λοιπόν δεν επιστεύσατε στον Ιωάννην και εις όσα εκείνος είπε δι' εμέ;

Ματθ. 21,26 εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων, φοβούμεθα τον όχλον, πάντες γάρ έχουσι τον Ιωάννην ως προφήτην.

Ματθ. 21,26 Εάν δε πούμε ότι ήτο επινόησις ανθρώπων, φοβούμεθα τον λαόν, διότι όλοι παραδέχονται και τιμούν τον Ιωάννην ως προφήτην".

Ματθ. 21,27 και αποκριθέντες τώ Ιησού είπον· ουκ οίδαμεν. έφη αυτοίς και αυτός· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

Ματθ. 21,27 Και αυτοί, οι ανεγνωρισμένοι διδάσκαλοι του Ισραήλ, είπαν στον Ιησούν καταντροπιασμένοι· "δεν γνωρίζομεν". Τους είπε τότε και αυτός· "ούτε και εγώ σας λέγω με ποίαν εξουσίαν κάμνω τα έργα αυτά.

Ματθ. 21,28 Τι δε υμίν δοκεί; άνθρωπος τις είχε τέκνα δύο, και προσελθών τώ πρώτω είπε· τέκνον, ύπαγε σήμερα εργάζου εν τώ αμπελώνί μου.

Ματθ. 21,28 Ποίαν δε γνώμην έχετε δι' αυτό, που θα σας πω; Ένας άνθρωπος είχε δύο υιούς και προσελθών στον πρώτον είπε· παιδί μου, πήγαινε να εργασθής σήμερα στο αμπέλι μου.

Ματθ. 21,29 ο δε αποκριθείς είπεν· ου θέλω· ύστερον δε μεταμελήθεις απήλθε.

Ματθ. 21,29 Εκείνος δε αποκριθείς είπε· Δεν θέλω· ύστερα όμως μετεμελήθη, άλλαξε γνώμην και επήγε.

Ματθ. 21,30 και προσελθών τώ δευτέρω είπεν· ωσαύτως, ο δε αποκριθείς είπεν· εγώ, κύριε· και ουκ απήλθε.

Ματθ. 21,30 Και προσελθών ο πατέρας στο δεύτερο παιδί του είπε ο,τι και στο πρώτον. Εκείνος δε αποκριθείς είπε· ευχαρίστως, κύριε, πηγαίνω στο αμπέλι". αλλά δεν επήγε.

Ματθ. 21,31 τις εκ των δύο εποίησε το θέλημα τού πατρός; λέγουσιν αυτώ· ο πρώτος. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· αμήν λέγω υμίν ότι οι τελώναι και αι πόρнай προάγουσιν υμάς εις την βασιλείαν τού Θεού.

Ματθ. 21,31 Ποίος από τους δύο έκαμε το θέλημα του πατρός;" Λεγουν εις αυτόν· "ο πρώτος". Λεγει εις αυτους ο Ιησούς· "σας διαβεβαιώνω, ότι οι τελώναι και αι πόρнай, οι οποίοι έδειξαν εις την αρχήν ανυπακοήν προς τον Θεόν, τώρα επειδή μετενόησαν προπορεύονται εις την βασιλείαν του Θεού από σας, οι οποίοι με τα λόγια μόνον και όχι με τα έργα δείχνετε υπακοήν στον Θεόν.

Ματθ. 21,32 ήλθε γάρ προς υμάς Ιωάννης εν οδώ δικαιοσύνης, και ουκ επιστεύσατε αυτώ· οι δε τελώναι και αι πόρнай επίστευσαν αυτώ· υμείς δε ιδόντες ου μετεμελήθητε ύστερον τού πιστεύσαι αυτώ.

Ματθ. 21,32 Διότι ήλθε προς σας ο Ιωάννης κηρύττων και φανερώνων με τα έργα του και τα λόγια του τον δρόμον της δικαιοσύνης και δεν επιστεύσατε εις αυτόν. Οι τελώναι όμως και αι πόρнай επιστεύσαν εις αυτόν. Σεις δε, και όταν είδατε αυτους να πιστεύουν, δεν μετενοήσατε, ώστε να πιστεύσετε ύστερα εις αυτόν.

Ματθ. 21,33 Άλλην παραβολήν ακούσατε. άνθρωπος τις ήν οικοδεσπότης, όστις εφύτευσεν αμπελώνα και φραγμόν αυτώ περιέθηκε και ώρυξεν εν αυτώ ληνόν και ωκοδόμησε πύργον, και εξέδοτο αυτόν γεωργοίς και απεδήμησεν.

Ματθ. 21,33 Ακούστε και άλλην παραβολήν· ένας άνθρωπος οικοδεσπότης εφύτευσε αμπέλι και ύψωσε γύρω από αυτό φράκτην και έσκαψε μέσα εις αυτό πατητήρι και δεξαμένην και έκτισε πύργον, δια να μένουν οι εργάται και οι φύλακες· ενοικίασε αυτό εις γεωργούς και ανεχώρησε εις άλλην χώραν.

Ματθ. 21,34 ότε δε ήγγισεν ο καιρός των καρπών, απέστειλε τους δούλους αυτού προς τους γεωργούς λαβείν τους καρπούς αυτού.

Ματθ. 21,34 Όταν δε πλησίασε ο καιρός του τρυγητού, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς, δια να πάρουν τους καρπούς που εδικαιούτο.

Ματθ. 21,35 και λαβόντες οι γεωργοί τους δούλους αυτού ον μόν έδειραν, ον δε απέκτειναν, ον δε ελιθοβόλησαν.

Ματθ. 21,35 Οι δε γεωργοί, μοχθηροί και άπληστοι, συνέλαβαν τους δούλους και άλλον μεν έδειραν, άλλον δε εφόνευσαν, άλλον δε ελιθοβόλησαν.

Ματθ. 21,36 πάλιν απέστειλεν άλλους δούλους πλείονας των πρώτων, και εποίησαν αυτοίς ωσαύτως.

Ματθ. 21,36 Πάλιν ο οικοδεσπότης έστειλε άλλους δούλους περισσοτέρους από τους πρώτους και έκαμαν εις αυτους τα ίδια.

Ματθ. 21,37 ύστερον δε απέστειλε προς αυτους τον υιόν αυτου λέγων· εντραπήσονται τον υιόν μου.

Ματθ. 21,37 Υστερα δε έστειλε προς αυτους τον υιόν του λέγων· Οι άνθρωποι αυτοί θα εντραπούν τουλάχιστον το παιδί μου.

Ματθ. 21,38 οι δε γεωργοί ιδόντες τον υιόν είπον εν εαυτοίς· ούτός εστιν ο κληρονόμος· δεύτε αποκτείνομεν αυτόν και κατάσχωμεν την κληρονομίαν αυτου.

Ματθ. 21,38 Οι γεωργοί όμως, όταν είδαν τον υιόν, είπαν μεταξύ των· Αυτός είναι ο κληρονόμος· ελάτε, ας τον φονεύσωμεν και ας καταλάβωμεν οριστικά πλέον ημείς την κληρονομίαν του.

Ματθ. 21,39 και λαβόντες αυτόν εξέβαλον έξω τού αμπελώνος, και απέκτειναν.

Ματθ. 21,39 Και αφού τον συνέλαβαν, τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι και εκεί τον εφόνευσαν".(Κακοί γεωργοί, οι πνευματικοί άρχοντες του Ισραήλ, ασεβείς και αχάριστοι προς τον οικοδεσπότην, εξεμεταλλεύοντο την άμπελον, δηλαδή τον Ιουδαϊκόν λαόν, εκακοποιούσαν και εφόνευσαν τους προφήτας, που έστειλε ο Θεός, και τέλος θα εφόνευσαν με σταυρικόν θάνατον τον υιόν του Θεού, τον Χριστόν, έξω από την Ιερουσαλήμ, δια να μείνουν ανενόχλητοι εκμεταλλευταί της άμπελου του Θεού).

Ματθ. 21,40 Όταν ούν έλθη ο κύριος τού αμπελώνος, τι ποιήσει τοίς γεωργοίς εκείνοις;

Ματθ. 21,40 Μετά την διήγησιν της παραβολής ηρώτησε τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους του λαού ο Χριστός· "όταν λοιπόν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι θα κάμη στους γεωργούς εκείνους;"

Ματθ. 21,41 λέγουσιν αυτώ· κακούς κακώς απολέσει αυτους, και τον αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργοίς, οίτινες αποδώσουσιν αυτώ τους καρπούς εν τοίς καιροίς αυτών.

Ματθ. 21,41 Και αυτοί του απήντησαν· "τόσον κακοί που υπήρξαν, κακώς θα τους εξολοθρεύση και θα εμπιστευθή εις άλλους γεωργούς τον αμπελώνα, οι οποίοι θα δώσουν εις αυτόν τους καρπούς εις τας καταλλήλους εποχάς".

Ματθ. 21,42 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· ουδέποτε ανέγνωτε εν ταίς γραφαίς, λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας· παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών·

Ματθ. 21,42 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· "ουδέποτε λοιπόν διαβάσατε εις τας Γραφάς· λίθον, δηλαδή εμέ, τον οποίον απέρριψαν ως ακατάλληλον οι κτίσται, σεις οι οικοδόμοι του λαού, έγινε ακρογωνιαίος λίθος εις την πνευματικήν οικοδομήν του Θεού, δηλαδή εις την Εκκλησίαν, η οποία έγινε παρά του Θεού και είναι αξιοθαύμαστη στους οφθαλμούς μας·

Ματθ. 21,43 διά τούτο λέγω υμίν ότι αρθήσεται αφ υμών η βασιλεία του Θεού και δοθήσεται έθνη ποιούντι τους καρπούς αυτής·

Ματθ. 21,43 Δια τούτο σας λέγω, ότι θα αφαιρεθή από σας η βασιλεία του Θεού και θα δοθή εις έθνος, που θα παράγη καρπούς, δηλαδή έργα αγαθά.

Ματθ. 21,44 και ο πεσών επί τον λίθον τούτον συνθλασθήσεται· εφ' ον δ' αν πέση, λικμήσει αυτόν.

Ματθ. 21,44 Εκείνος δε, ο οποίος θα πέση εναντίον του ακρογωνιαίου αυτού λίθου, θα κατατσακισθή.

Ματθ. 21,45 και ακούσαντες οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι τας παραβολάς αυτού έγνωσαν ότι περί αυτών λέγει·

Ματθ. 21,45 Και εις όποιον πέση επάνω ο βαρύς αυτός λίθος, θα τον κάμη συντριμμία και σκόνην".

Ματθ. 21,46 και ζητούντες αυτόν κρατήσαι εφοβήθησαν τους όχλους επειδή ως προφήτην αυτόν είχαν.

Ματθ. 21,46 Και όταν ήκουσαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι τας παραβολάς του, ενόησαν πλέον ότι δι' αυτούς ομιλεί. Και παρ' όλον ότι εξητούσαν να τον συλλάβουν, δεν ετόλμησαν, επειδή εφοβήθησαν τον λαόν, ο οποίος εσέβετο και ετιμούσε αυτόν ως προφήτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Ματθ. 22,1 Καί αποκριθείς ο Ιησούς πάλιν είπεν αυτοίς εν παραβολαίς λέγων·

Ματθ. 22,1 Και συνεχίσας ο Ιησούς την ομιλίαν του προς τους αρχιερείς και Φαρισαίους, ελάλησε προς αυτούς με παραβολάς πάλιν και είπε·

Ματθ. 22,2 ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρωπω βασιλεί, όστις εποίησε γάμους τώ υιώ αυτού.

Ματθ. 22,2 "Η βασιλεία των ουρανών είναι ομοία με βασιλέα, ο οποίος έκαμε μεγαλοπρεπείς γάμους στο παιδί του.

Ματθ. 22,3 και απέστειλε τους δούλους αυτού καλέσαι τους κεκλημένους εις τους γάμους, και ουκ ήθελον ελθείν.

Ματθ. 22,3 Και έστειλε τους δούλους του να καλέση τους προσκαλεσμένους του στους γάμους, αλλά εκείνοι δεν ήθελαν να έλθουν.

Ματθ. 22,4 πάλιν απέστειλεν άλλους δούλους λέγων· είπατε τοίς κεκλημένοις· ιδού το άριστόν μου ητοιμάσα, οι ταύροί μου και τα σιτιστά τεθυμένα, και πάντα έτοιμα· δεύτε εις τους γάμους.

Ματθ. 22,4 Πάλιν έστειλε άλλους δούλους λέγων· Είπατε στους προσκαλεσμένους· ιδού το συμπόσιον το έχω ετοιμάσει, οι ταύροί μου και τα καλοθρεμμένα θρεφτάρια έχουν σφαγή και όλα είναι έτοιμα. Ελάτε στους γάμους.

Ματθ. 22,5 οι δε αμελήσαντες απήλθον, ο μόν εις τον ιδιον αγρόν, ο δε εις την εμπορίαν αυτού·

Ματθ. 22,5 Αλλ' εκείνοι επεριφρόνησαν την πρόσκλησιν, αδιαφόρησαν και επήγαν άλλος με στο κτήμα του, άλλος δε στο εμπόριόν του.

Ματθ. 22,6 οι δε λοιποί κρατήσαντες τους δούλους αυτού ύβρισαν και απέκτειναν.

Ματθ. 22,6 Οι υπόλοιποι δε, αφού επιασαν τους δούλους, τους ύβρισαν και τους εφόνευσαν.

Ματθ. 22,7 ακούσας δε ο βασιλεύς εκείνος ωργίσθη, και πέμψας τα στρατεύματα αυτού απώλεσε τους φονείς εκείνους και την πόλιν αυτών ενέπηρσε.

Ματθ. 22,7 Ακούσας δε ο βασιλεύς εκείνος ωργίσθη δια την αχαρακτήριστον συμπεριφοράν των προσκαλεσμένων, έστειλε τα στρατεύματά του, εξωλόθρευσε τους φονείς εκείνους και κατέκαυσε την πόλιν των.

Ματθ. 22,8 τότε λέγει τοίς δούλοις αυτού· ο μόν γάμος έτοιμός εστιν, οι δε κεκλημένοι ουκ ήσαν άξιοι·

Ματθ. 22,8 Τότε λέγει στους δούλους του· Ο μόν γάμος είναι έτοιμος, αλλά οι προσκεκλημένοι δεν ήσαν άξιοι να παρακαθήσουν στο συμπόσιον.

Ματθ. 22,9 πορευεσθε ούν επί τας διεξόδους των οδών, και όσους εάν εύρητε καλέσατε εις τους γάμους,

Ματθ. 22,9 Πηγαίνετε λοιπόν εκεί, όπου βγάζουν οι δρόμοι και ξεχύνονται οι άνθρωποι, και όσους αν βρήτε καλέσατέ τους στους γάμους.

Ματθ. 22,10 και εξελθόντες οι δούλοι εκείνοι εις τας οδούς συνήγαγον πάντας όσους εύρον, πονηρούς τε και αγαθούς· και επλήσθη ο γάμος ανακειμένων.

Ματθ. 22,10 Εξήλθον οι δούλοι εκείνοι στους δρόμους και συνεκέντρωσαν όλους όσους ευρήκαν καλούς και κακούς· και εγένεσε η μεγάλη αίθουσα του γαμηλίου συμποσίου από συνδαιτημόνας.

Ματθ. 22,11 εισελθών δε ο βασιλεύς θεάσασθαι τους ανακειμένους είδεν εκεί άνθρωπον ουκ ενδεδυμένον ένδυμα γάμου,

Ματθ. 22,11 Όταν δε εισήλθεν ο Βασιλεύς να ιδη τους καθισμένους στο συμπόσιον, παρητήρησεν εκεί ένα άνθρωπον, ο οποίος δεν εφορούσε κατάλληλον για γάμον ένδυμα

Ματθ. 22,12 και λέγει αυτό· εταίρε, πώς εισήλθες ώδε μη έχων ένδυμα γάμου; ο δε εφιμώθη.

Ματθ. 22,12 και λέγει εις αυτόν· Φιλε, πώς εμπήκες εδώ, χωρίς να έχης κατάλληλον ένδυμα γάμου; (Επρεπε να φιλοτιμηθής από την τιμήν που σου έκανα και να προσπαθήσης να βρης ένα τέτοιο ένδυμα). Εκείνος δε έμεινε άφανος.

Ματθ. 22,13 τότε είπεν ο βασιλεύς τοίς διακόνοις· δήσαντες αυτού πόδας και χείρας άρατε αυτόν και εκβάλετε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.

Ματθ. 22,13 Τότε είπε ο βασιλεύς στους υπηρέτας· Δεστε του πόδια και χέρια, πέρτε τον και ρίψατέ τον στο πυκνότατον σκότος· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων.

Ματθ. 22,14 πολλοί γάρ εισι κλητοί, ολίγοι δε εκλεκτοί.

Ματθ. 22,14 Διότι πολλοί είναι οι προσκεκλημένοι εις την βασιλείαν του Θεού, αλλά ολίγοι είναι οι εκλεκτοί, που δέχονται με ευγνωμοσύνην την πρόσκλησιν και ετοιμάζονται όπως πρέπει".

Ματθ. 22,15 Τότε πορευθέντες οι Φαρισαίοι συμβούλιον έλαβον όπως αυτόν παγιδεύσωσιν εν λόγω.

Ματθ. 22,15 Τότε έφυγαν οι Φαρισαίοι και έκαμαν συμβούλιον και απεφάσισαν να παγιδεύσουν τον Ιησούν με συζήτησιν, που θα άνοιγαν μαζί του.

Ματθ. 22,16 και αποστέλλουσιν αὐτῶ τους μαθητάς αὐτῶν μετά των Ἡρώδιανῶν λέγοντες· διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθῆς εἶ και τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, και οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων·

Ματθ. 22,16 Και στέλνουν εἰς αὐτὸν τους μαθητάς των μαζί με τους ὁπαδοὺς του Ἡρώδου, που ἦσαν φίλοι των κατακτητῶν Ῥωμαίων, και του εἶπαν· “διδάκαλε, γνωρίζομεν καλά ὅτι εἶσαι φιλαλήθης και εἰλικρινῆς και ὅτι τον δρόμον του Θεοῦ με κάθε ἀλήθειαν διδάσκεις και δὲν σε μέλει για τίποτε, διότι δὲν ἀποβλέπεις, πως να φανῆς ευχάριστος στους ἀνθρώπους·

Ματθ. 22,17 εἰπέ οὖν ἡμῖν, τι σοι δοκεῖ· ἔξεστι δούναι κήνσον Καίσαρι ἢ οὐ;

Ματθ. 22,17 Πες μας λοιπόν, τι γνώμην ἔχεις; Επιτρέπεται να πληρώνωμεν φόρον στον Καίσαρα ἢ ὄχι;” (Ἡ ἐρώτησις ἦτο δολία και πανούργος, διότι εἰάν ἔλεγε “ναι” ὁ Κυριος, θα τον κατήγγελλαν στον λαόν ὅτι εὐνοεῖ τὴν τυραννικὴν κατοχὴν των Ῥωμαίων· εἰάν ἔλεγε “ὄχι”, θα τον κατήγγελλαν στους Ῥωμαίους ὡς ἐπαναστάτην και ἐχθρόν του Καίσαρος).

Ματθ. 22,18 γνοὺς δε ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε· τι με πειράζετε, ὑποκριταί;

Ματθ. 22,18 Ἀλλ’ ὁ Ἰησοῦς κατενόησεν ἀμέσως τὴν πονηρίαν των και εἶπε· “διατί με πειράζετε ὑποκριταί;

Ματθ. 22,19 ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου. οἱ δε προσήνεγκαν αὐτῶ δηνάριον.

Ματθ. 22,19 Δείξτε μου τὸ νόμισμα που πληρώνετε ὡς φόρον”. Ἐκείνοι δε του ἔφεραν ἓνα δηνάριον.

Ματθ. 22,20 και λέγει αὐτοῖς· τίνας ἢ εἰκῶν αὐτῆ και ἢ ἐπιγραφῆ;

Ματθ. 22,20 Και λέγει εἰς αὐτούς· “Τίνας εἶναι ἢ εἰκῶν αὐτῆ και ἢ ἐπιγραφῆ;”

Ματθ. 22,21 λέγουσιν αὐτῶ· Καίσαρος· τότε λέει αὐτοῖς· ἀπόδοτε οὖν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Ματθ. 22,21 Ἀπήντησαν εἰς αὐτόν· “του Καίσαρος”. Τότε τους λέγει· “δώστε, λοιπόν, πίσω στον Καίσαρα, αὐτὰ που ἀνήκουν στον Καίσαρα, και στον Θεόν, αὐτὰ που ἀνήκουν στον Θεόν”

Ματθ. 22,22 και ἀκούσαντες ἐθαύμασαν, και ἀφέντες αὐτόν ἀπῆλθον.

Ματθ. 22,22 Και ἀκούσαντες ἐμείναν κατάπληκτοι· ἀφήσαν αὐτόν και ἀπῆλθον, χωρὶς να τολμήσουν να συνεχίσουν τὴν ζυζήτησιν.

Ματθ. 22,23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσήλθον αὐτῶ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν. και ἐπηρώτησαν αὐτόν

Ματθ. 22,23 Τὴν ἰδίαν ἡμέραν προσήλθον εἰς αὐτόν οἱ Σαδδουκαῖοι, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν και τον ῥώτησαν

Ματθ. 22,24 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωσῆς εἶπεν, εἰάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφός αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ και ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

Ματθ. 22,24 λέγοντες· “διδάσκαλε ὁ Μωϋσῆς εἶπε, εἰάν κάποιος πεθάνῃ, χωρὶς να ἀποκτήσῃ τέκνα, πρέπει ὁ ἀδελφός του να νυμφευθῆ τὴν χήραν ἐκείνου, δια να φέρῃ υἱόν, ὁ ὁποῖος κατὰ τον νόμον θα ἐθεωρεῖτο παιδί του ἀδελφοῦ του.

Ματθ. 22,25 ἦσαν δε παρ ἡμῖν ἐπτὰ ἀδελφοί· και ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε, και μὴ ἔχων σπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ·

Ματθ. 22,25 Ἦσαν, λοιπόν, μεταξύ μας ἐπτὰ ἀδελφοί· και ὁ πρῶτος ἀφῶ ἐνυμφεύθη ἀπέθανε και ἐπειδὴ δὲν ἀπέκτησε τέκνα, ἀφῆκε τὴν γυναῖκα του στον ἀδελφόν του.

Ματθ. 22,26 ὁμοίως και ὁ δεῦτερος και ὁ τρίτος, ἕως των ἐπτὰ.

Ματθ. 22,26 Ὁμοίως και ὁ δεῦτερος και ὁ τρίτος ἕως και τον ἕβδομον, ὅλοι ἐνυμφεύθησαν τὴν γυναῖκα.

Ματθ. 22,27 ὕστερον δε πάντων ἀπέθανε και ἡ γυνή.

Ματθ. 22,27 Ὑστερα δε ἀπὸ ὅλους ἐπέθανε και ἡ γυναῖκα.

Ματθ. 22,28 ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει τίνας των ἐπτὰ ἔσται ἢ γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν.

Ματθ. 22,28 Κατὰ τὴν ἀνάστασιν λοιπόν των νεκρῶν εἰς ποῖον ἀπὸ τους ἐπτὰ θα ἀνήκῃ ἢ γυναῖκα; Διότι ὅλοι εἶχαν αὐτήν ὡς νόμιμον σύζυγον”.

Ματθ. 22,29 ἀποκριθεὶς δε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πλανάσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδέ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Ματθ. 22,29 Ἀπεκρίθη δε ὁ Ἰησοῦς και εἶπε εἰς αὐτούς· “πλανάσθε, διότι δὲν γνωρίζετε τὰς Γραφὰς οὔτε τὴν δύναμιν του Θεοῦ.

Ματθ. 22,30 ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι.

Ματθ. 22,30 Διότι εἰς τὴν ἀνάστασιν οὔτε οἱ ἄνδρες νυμφεύονται, οὔτε οἱ γυναῖκες ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ εἶναι ὅλοι σαν ἄγγελοι του Θεοῦ στον οὐρανόν.

Ματθ. 22,31 περὶ δε τῆς ἀναστάσεως των νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ρηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντος,

Ματθ. 22,31 Ὡς πρὸς δε τὴν ἀνάστασιν των νεκρῶν δὲν ἐδιαβάσατε αὐτό που σας ἔχει λεχθῆ ἀπὸ τον Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶπε δια τους τρεῖς πατριάρχας, που εἶχαν πλέον ἀποθάνει·

Ματθ. 22,32 ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός Ἀβραάμ και ὁ Θεός Ἰσαάκ και ὁ Θεός Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν ὁ Θεός Θεός νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων.

Ματθ. 22,32 Ἐγὼ εἰμαι ὁ Θεός του Ἀβραάμ και ὁ Θεός του Ἰσαάκ και ὁ Θεός του Ἰακώβ; Δὲν εἶναι ὁ Θεός, Θεός νεκρῶν, που ἔπαυσαν πλέον να ὑπάρχουν, ἀλλὰ Θεός ζωντανῶν, ὅπως εἶναι και οἱ πατριάρχαι, οἱ ὁποῖοι, μολονότι ἀπέθαναν, ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις να ζουν και θα ζουν αἰωνίως”.(Και τα εἶπε αὐτὰ, δια να καταδείξῃ τὴν χονδροειδῆ ἀγνοίαν των Σαδδουκαίων και να καταδικάσῃ τὴν μωρὰν ἀπιστίαν των).

Ματθ. 22,33 και ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἐξεπλήσσαντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

Ματθ. 22,33 Και ὅταν ἤκουσαν τα πλήθη του λαοῦ αὐτὰ, κατελήφθησαν ἀπὸ βαθύν θαυμασμόν δια τὴν διδασκαλίαν του.

Ματθ. 22,34 Οἱ δε Φαρισαῖοι ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τους Σαδδουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό,

Ματθ. 22,34 Οἱ δε Φαρισαῖοι, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἀπεστόμωσε τους Σαδδουκαίους, ἐμαζεύτηκαν στο ἴδιο μέρος, ὅπου ἦτο ὁ Ἰησοῦς,

Ματθ. 22,35 και ἐπηρώτησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, νομικός, πειράζων αὐτόν και λέγων·

Ματθ. 22,35 και ἓνας ἀπὸ αὐτούς νομοδιδάσκαλος, τον ῥώτησε, με τὴν πονηρὰν διάθεσιν να τον φέρῃ εἰς δύσκολον θέσιν, λέγων·

Ματθ. 22,36 διδάσκαλε, ποία ἐντολή μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;

Ματθ. 22,36 “Διδάσκαλε, ποία εἶναι ἢ μεγαλυτέρα ἐντολή μέσα στον νόμον;”

Ματθ. 22,37 ὁ δε Ἰησοῦς ἐφῆ αὐτῶ· ἀγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου και ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου και ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου.

Ματθ. 22,37 Ὁ δε Ἰησοῦς ἀπήντησεν εἰς αὐτόν· “να ἀγαπᾷς Κυριον τον Θεόν σου με ὅλην τὴν καρδιάν σου και με ὅλην τὴν

ψυχήν σου και με όλην την δοιάνοιάν σου.

Ματθ. 22,38 αυτή εστί πρώτη και μεγάλη εντολή.

Ματθ. 22,38 Αυτή είναι η πρώτη και μεγάλη εντολή.

Ματθ. 22,39 δευτέρα δε ομοία αυτή· αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.

Ματθ. 22,39 Δευτέρα δε εντολή ομοία με αυτήν· να αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτόν σου.

Ματθ. 22,40 εν ταύταις ταίς δυσίν εντολαίς όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται.

Ματθ. 22,40 Επάνω εις τας δύο αυτάς εντολάς όλος ο νόμος και οι προφήται στηρίζονται". (Και εις την πονηράν εκείνην ερώτησιν έδωσε την θείαν απάντησιν του".

Ματθ. 22,41 Συνηγμένων δε των Φαρισαίων επηρώτησεν αυτούς ο Ιησούς

Ματθ. 22,41 Ενώ δε ήσαν συγκεντρωμένοι οι Φαρισαίοι, τους ηρώτησεν ο Ιησούς

Ματθ. 22,42 λέγων· τι υμίν δοκεί περί του Χριστού; τίνος υιός εστι; λέγουσιν αυτώ· του Δαυΐδ.

Ματθ. 22,42 λέγων· "ποίαν γνώμην έχετε περί του Χριστού; Τίνος είναι απόγονος;" Λεγουν εις αυτόν· "είναι απόγονος του Δαυΐδ".

Ματθ. 22,43 λέγει αυτοίς· πώς ούν Δαυΐδ εν Πνεύματι Κύριον αυτόν καλεί λέγων,

Ματθ. 22,43 Λεγει εις αυτοίς· "Εάν είναι ένας απλούς και μόνον απόγονος του Δαυΐδ, πως τότε ο Δαυΐδ, εμπνεόμενος από το Αγιον Πνεύμα, ονομάζει αυτόν Κυριον και Θεόν λέγων,

Ματθ. 22,44 είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου;

Ματθ. 22,44 είπεν ο Κυριος και Θεός στον Κυριον μου και Θεόν, τον Χριστόν, κάθισε εις τα δεξιά μου επί του θρόνου, μέχρις ότου θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον, επάνω στο οποιον θα πατούν τα πόδια σου;

Ματθ. 22,45 ει ούν Δαυΐδ καλεί αυτόν Κύριον, πώς υιός αυτου εστι;

Ματθ. 22,45 Εάν λοιπόν ο Δαυιδ ονομάζει αυτόν Κυριον και Θεόν, πως είναι απλούς απόγονός του, όπως σεις νομίζετε; (Ο Δαυιδ λοιπόν, σύμφωνα με αποκάλυψιν εκ μέρους του Θεού, επίστευσε και προεκήρυξε τον Μεσσίαν, τον κατά σάρκα απόγονόν του, ως Κυριον του και Θεόν).

Ματθ. 22,46 και ουδείς εδύνατο αυτώ αποκριθίηναι λόγον, ουδέ ετόλμησέ τις απ εκείνης της ημέρας επερωτήσαι αυτόν ουκέτι.

Ματθ. 22,46 Και κανείς δεν ημπόρεσε ούτε λέξιν να απαντήση ούτε ετόλμησε κανείς από εκείνην την ημέραν να ερωτήση πλέον αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Ματθ. 23,1 Τότε ο Ιησούς ελάλησε τοίς όχλοις και τοίς μαθηταίς αυτου

Ματθ. 23,1 Τότε ο Ιησούς κατά ένα τρόπον επίσημον και έντονον ελάλησε προς τα πλήθη του λαου και τους μαθητάς του

Ματθ. 23,2 λέγων· επί της Μωσέως καθέδρας εκάθισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι.

Ματθ. 23,2 λέγων· "εις την διδασκαλικήν έδραν του Μωϋσέως εκάθησαν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι.

Ματθ. 23,3 πάντα ούν όσα εάν είπωσιν υμίν τηρείν, τηρείτε και ποιείτε, κατά δε τα έργα αυτών μη ποιείτε· λέγουσι γάρ, και ου ποιούσι.

Ματθ. 23,3 Όσα λοιπόν αν σας διδάσκουν να τηρήτε, τηρείτετα και πράττετέ τα. Μη πράττετε όμως κατά τα έργα αυτών, διότι λέγουν άλλα δεν εφαρμόζουν όσα λέγουν.

Ματθ. 23,4 δεσμεύουσι γάρ φορτία βαρέα και δυσβάστακτα και επιτιθέασιν επί τους ώμους των ανθρώπων, τώ δε δακτύλω αυτών ου θέλουσι κινήσαι αυτά.

Ματθ. 23,4 Διότι δένουν φορτία βαρεία και δυσβάστακτα και επιβάλλουν αυτά στους ώμους των ανθρώπων, ενώ οι ίδιοι ούτε με τον δάκτυλον δεν θέλουν να τα κινήσουν.

Ματθ. 23,5 πάντα δε τα έργα αυτών ποιούσι προς το θεαθήναι τοίς ανθρώποις. πλατύνουσι γάρ τα φυλακτήρια αυτών και μεγαλύνουσι τα κρόσπεδα των ιματίων αυτών,

Ματθ. 23,5 Όλα δε τα έργα των τα πράττουν, δια να επιδεικνύωνται και δοξάζωνται από τους ανθρώπους. Διότι δένουν και κρεμούν από τα χέρια των πλατειές λωρίδες με ρητά εκ του Νομου και κατασκευάζουν μεγαλύτερα τα κρόσσια γύρω από τα ιμάτιά των, δια να φανούν έτσι, ότι είναι ευσεβείς και δια να κάμουν εντύπωσιν στους ανθρώπους.

Ματθ. 23,6 φιλούσι δε την πρωτοκλισίαν εν τοίς δείπνοις και τας πρωτοκαθεδρίας εν ταίς συναγωγαίς

Ματθ. 23,6 Αγαπούν δε να καταλαμβάνουν τας πρώτας θέσεις εις τα δείπνα και τα πρώτα καθίσματα εις τας συναγωγάς

Ματθ. 23,7 και τους ασπασμούς εν ταίς αγοραίς και καλείσθαι υπό των ανθρώπων ραββί ραββί.

Ματθ. 23,7 και να τους χαιρετούν οι άνθρωποι με βαθείας υποκλίσεις και εκδηλώσεις σεβασμού και να προσφωνούνται από τους ανθρώπους· Διδάσκαλε, διδάσκαλε.

Ματθ. 23,8 υμείς δε μη κληθήτε ραββί· εις γάρ υμών εστιν ο διδάσκαλος, ο Χριστός· πάντες δε υμείς αδελφοί εστε.

Ματθ. 23,8 Αλλά σεις μη επιδιώκετε να καλήσθε διδάσκαλοι· διότι ένας είναι ο διδάσκαλος σας, ο Χριστός, όλοι δε σεις είσθε αδελφοί και άρα ίσοι μεταξύ σας.

Ματθ. 23,9 και πατέρα μη καλέσητε υμών επί της γής· εις γάρ εστιν ο πατήρ υμών, ο εν τοίς ουρανοίς.

Ματθ. 23,9 Και πατέρα, είτε σαρκικόν είτε πνευματικόν, με την έννοιαν ότι αυτός έχει απόλυτον κύρος απέναντί σας και απεριόριστον εξουσίαν, μη καλέσετε κανένα εδώ εις την γην, διότι ένας είναι ο πατήρ σας, ο εν τοις ουρανοίς.

Ματθ. 23,10 μηδέ κληθήτε καθηγηταί· εις γάρ υμών εστιν ο καθηγητής, ο Χριστός.

Ματθ. 23,10 Ούτε να ονομασθήτε καθηγηταί, διότι ένας είναι ο μοναδικός και τέλειος καθηγητής σας, ο Χριστός, (ο οποίος και μόνος διδάσκει ανόθευτον την αλήθεια και καθοδηγεί με ασφάλειαν τους ανθρώπους στον δύσκολον δρόμον της σωτηρίας).

Ματθ. 23,11 ο δε μείζων υμών έσται υμών διάκονος.

Ματθ. 23,11 Και εκείνος, που είναι μεγαλύτερος μεταξύ σας ως προς την γνώσιν και το αξίωμα πρέπει με ταπεινώσιν και καλωσύνην να υπηρετή τους άλλους.

Ματθ. 23,12 όστις δε υψώσει εαυτόν ταπεινωθήσεται, και όστις ταπεινώσει εαυτόν υψωθήσεται.

Ματθ. 23,12 Οποιος δε υπερηφανευθή και υψώσει τον εαυτόν του απέναντι των άλλων θα ταπεινωθή και όποιος με

χριστιανικήν αγάπην και συναίσθησιν ταπεινώσει τον εαυτόν του και γίνη υπηρετής των άλλων, θα εξυψωθή και δοξασθή

από τον Θεόν.

Ματθ. 23,13 Ουαί δε υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κατεσθίετε τας οικίας των χηρών και προφάσει μακρά προσευχόμενοι διά τούτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα.

Ματθ. 23,13 Αλλοίμονον δε εις σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι, άπληστοι και πλεονέκται καθώς είσθε, κατατρώγετε τας οικίας των χηρών και συγχρόνως με το πρόσχημα της ευλαβείας κάνετε μακράς προσευχάς· δια τούτο και θα τιμωρηθήτε από την θείαν δικαιοσύνην πολύ περισσότερο, παρ' όσον οι άλλοι άρπαγες και κλέπται.

Ματθ. 23,14 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· υμείς γάρ ουκ εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχομένους αφήτε εισελθείν.

Ματθ. 23,14 Αλλοίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι με την διστραμμένην διδασκαλίαν σας, που την παρουσιάζετε ως διδασκαλίαν τάχα του Θεού, κλείετε την βασιλείαν του Θεού εμπρός από τους ανθρώπους. Έτσι, και σεις δεν εισέρχεσθε, αλλά και εκείνους που θέλουν να εισέλθουν δεν τους αφήνετε

Ματθ. 23,15 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι περιάγετε την θάλασσαν και την ξηράν ποιήσαι ένα προσήλυτον, και όταν γένηται, ποιείτε αυτόν υιόν γενένης διπλότερον υμών.

Ματθ. 23,15 Αλλοίμονόν σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι γυρίζετε εις όλα τα μέρη, περιέρχεσθε την θάλασσαν και την ξηράν, δια να κάμετε ένα ειδωλολάτρην προσήλυτον Ιουδαίον. Και όταν γίνη, τον εξωθείτε εις την κακίαν και την πώρωσιν και τον κάνετε γέννημα της κολάσεως δύο φορές χειρότερον από σας.

Ματθ. 23,16 Ουαί υμίν, οδηγού τυφλοί, οι λέγοντες ός αν ομόση εν τώ ναώ, ουδέν εστιν, ός δ αν ομόση εν τώ χρυσώ τού ναού, οφείλει.

Ματθ. 23,16 Αλλοίμονό σας, οδηγού τυφλοί, που λέγετε· Αν τυχόν ορκισθή κανείς στον ναόν, δεν είναι τίποτε, όποιος όμως ορκισθή στο χρυσάφι του ναού, οφείλει να τηρήση τον όρκον του.

Ματθ. 23,17 μωροί και τυφλοί! τις γάρ μείζων εστιν, ο χρυσός ή ο ναός ο αγιάζων τον χρυσόν;

Ματθ. 23,17 Είσθε μωροί και τυφλοί! Διότι ποιός είναι μεγαλυτέρας τιμής άξιος και σεβασμού ο χρυσός η ο ναός που αγιάζει τον χρυσόν;

Ματθ. 23,18 και ός αν ομόση εν τώ θυσιαστήριώ, ουδέν εστιν, ός δ αν ομόση εν τώ δώρω τώ επάνω αυτού, οφείλει.

Ματθ. 23,18 Και πάλιν λέγετε· όποιος τυχόν ορκισθή στο θυσιαστήριον, είναι σαν να μη έχη κάμει όρκον, όποιος όμως ορκισθή στο δώρον, που έχει προσφερθή επάνω στο θυσιαστήριον, οφείλει να τηρήση τον όρκον του,

Ματθ. 23,19 μωροί και τυφλοί! τι γάρ μείζων, το δώρον ή το θυσιαστήριον το αγιάζων το δώρον;

Ματθ. 23,19 Μωροί και τυφλοί! Τι είναι ανώτερον και ιερώτερον, το δώρον η το θυσιαστήριον που αγιάζει το δώρον;

Ματθ. 23,20 ο ούν ομόσας εν τώ θυσιαστήριώ ομνύει εν αυτώ και εν πάσι τοίς επάνω αυτού·

Ματθ. 23,20 Μαθετε λοιπόν, ότι εκείνος που ορκίζεται στο θυσιαστήριον, ορκίζεται εις αυτό και εις όλα όσα υπάρχουν επάνω εις αυτό.

Ματθ. 23,21 και ο ομόσας εν τώ ναώ ομνύει εν αυτώ και εν τώ κατοικήσαντι αυτόν·

Ματθ. 23,21 Και εκείνος που ορκίζεται στον ναόν, ορκίζεται όχι μόνον εις αυτόν, αλλά και στον Θεόν που τον έχει κάμει κατοικίαν του.

Ματθ. 23,22 και ο ομόσας εν τώ ουρανώ ομνύει εν τώ θρόνω τού Θεού και εν τώ καθημένω επάνω αυτού.

Ματθ. 23,22 Και εκείνος που ορκίζεται στον ουρανόν, ορκίζεται συγχρόνως στον θρόνον του Θεού και στον Θεόν, που κάθεται επάνω εις αυτόν.

Ματθ. 23,23 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι αποδεκατούτε το ηδύοσμον και το άνηθον και το κύμινον, και αφήκατε τα βαρύτερα τού νόμου, την κρίσιν και τον έλεον και την πίστιν· ταύτα δε έδει ποιήσαι κακείνα μη αφιέναι.

Ματθ. 23,23 Αλλοίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι δίδετε στον ναόν δια τους ιερείς το δέκατον από τον δύοσμον και τον άνηθον και το κύμινον, τηρείτε δηλαδή τας επουσιώδεις διατάξεις του Νομου, και αφήσατε τα βαρύτερα και σπουδαιότερα, δηλαδή την δικαίαν κρίσιν και την ευσπλαγχτίαν και την αληθινήν πίστιν· και αυτά έπρεπε να εφαρμόσετε και εκείνα δεν έπρεπε να αφήνετε.

Ματθ. 23,24 οδηγού τυφλοί, οι διωλίζοντες τον κώνωπα, την δε κάμηλον καταπίνοντες!

Ματθ. 23,24 Οδηγού τυφλοί, που περνάτε από λεπτό σουρωτήρι το κρασί και το νερό, μήπως καταπιήτε κανένα κουνούπι, ενώ καταπίνετε ολόκληρη γκαμήλα. (Τηρείτε τα μικρά και ασήμαντα και αδιαφορείτε δια τα μεγάλα και σπουδαία).

Ματθ. 23,25 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι καθαρίζετε το έξωθεν τού ποτηρίου και της παροψίδος, έσωθεν δε γέμουσιν εξ αρπαγής και αδικίας.

Ματθ. 23,25 Αλλοίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι καθαρίζετε το έξω από το ποτήρι και το πιάτο, μέσα δε αυτά είναι γεμάτα από τροφάς, που προέρχονται από αρπαγές και αδικίες.

Ματθ. 23,26 Φαρισαίε τυφλέ, καθάρισον πρώτον το εντός τού ποτηρίου και της παροψίδος, ίνα γένηται και το εκτός αυτών καθαρόν.

Ματθ. 23,26 Φαρισαίε τυφλέ, καθάρισε πρώτα αυτό που υπάρχει μέσα στο ποτήρι και το πιάτο, ώστε να μη προέρχεται από αδικίαν, αλλά από την τιμίαν εργασίαν σου, δια να γίνη και το απ' έξω καθαρόν. (Μη προσπαθείτε, δηλαδή, εξωτερικώς μόνον να φαίνεσθε ευσεβείς, αλλά προσπαθείτε να αποκτήσετε και την εσωτερικήν καθαρότητα και αγιότητα).

Ματθ. 23,27 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαιμένους, οίτινες έξωθεν μόνον φαίνονται ωραίοι, έσωθεν δε γέμουσιν οστέων νεκρών και πάσης ακαθαρσίας.

Ματθ. 23,27 Αλλοίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι ομοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, οι οποίοι εξωτερικώς μόνον φαίνονται ωραίοι, ενώ από μέσα είναι γεμάτοι με κόκκαλα πεθαμένων και με κάθε ακαθαρσίαν.

Ματθ. 23,28 ούτω και υμείς έξωθεν μόνον φαίνεσθε τοίς ανθρώποις δίκαιοι, έσωθεν δε μεστοί εστε υποκρισεως και ανομίας.

Ματθ. 23,28 Έτσι και σεις, εξωτερικώς μόνον φαίνεσθε στους ανθρώπους δίκαιοι, ενώ από μέσα είσθε γεμάτοι από υποκρισίαν και κάθε παρανομίαν.

Ματθ. 23,29 Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών και κοσμίετε τα μνημεία των δικαίων,

Ματθ. 23,29 Αλλοίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών και στολίζετε τα μνημεία των δικαίων

Ματθ. 23,30 και λέγετε· ει ήμεν εν ταις ημέραις των πατέρων ημών, ουκ αν ήμεν κοινωνοί αυτών εν τώ αίματι των

προφητών.

Ματθ. 23,30 και λέτε, εάν εξούσαμε εις τας ημέρας των προγόνων μας, δεν θα συμμετείχαμε εις την αιματοχυσίαν και τον άδικον θάνατον των προφητών.

Ματθ. 23,31 ώστε μαρτυρείτε εαυτοίς ότι υιοί εστε των φονευσάντων τους προφήτας.

Ματθ. 23,31 Ωστε σεις οι ίδιοι βεβαιώνετε ότι είσθε γνήσιοι και αντάξιοι απόγονοι εκείνων, που εφόνευσαν τους προφήτας.

Ματθ. 23,32 και υμείς πληρώσατε το μέτρον των πατέρων υμών.

Ματθ. 23,32 Λοιπόν ολοκληρώσατε και εσείς το έργον των πατέρων σας, κάμετε όσα εκείνοι δεν έκαμαν, φονεύσατε τον Μεσσιαν, δια να φθάσετε έτσι στο έσχατον όριον της κακίας.

Ματθ. 23,33 όφεις, γεννήματα εχιδνών! πώς φύγητε από της κρίσεως της γεέννης;

Ματθ. 23,33 Φιδια, οχιές, πως είναι δυνατόν να αποφύγητε την δικαίαν και τρομεράν καταδίκην της γεέννης;

Ματθ. 23,34 διά τούτο ιδού εγώ αποστέλλω προς υμάς προφήτας και σοφούς και γραμματείς, και εξ αυτών αποκτενείτε και σταυρώσατε, και εξ αυτών μαστιγώσατε εν ταις συναγωγαίς υμών και διώξετε από πόλεως εις πόλιν,

Ματθ. 23,34 Δια να σας δώσω την τελευταίαν πολύτιμον ευκαιρίαν να σωθήτε, ιδού εγώ στέλνω εις σας προφήτας και σοφούς και δαδασκάλους του νόμου μου, τους Αποστόλους μου. Σεις όμως άλλους από αυτούς θα φονεύσατε και θα σταυρώσατε και άλλους θα τους μαστιγώσατε εις τας συναγωγάς σας και θα τους διώξετε από πόλιν εις πόλιν.

Ματθ. 23,35 όπως έλθη εφ υμάς πάν αίμα δίκαιον εκχυνόμενον επί της γής από τού αίματος Αβελ τού δικαίου έως τού αίματος Ζαχαρίου υιού Βαραχίου, ον εφονεύσατε μεταξύ τού ναού και τού θυσιαστηρίου.

Ματθ. 23,35 Δια να πέση έτσι επάνω σας το αθών αίμα που εκύθη άδικα εις την γην, από το αίμα του δικαίου Αβελ έως το αίμα του Ζαχαρίου, του υιού Βαραχίου, τον οποίον εφονεύσατε μεταξύ του ναού και του θυσιαστηρίου, χωρίς να φοβηθήτε ούτε του τόπου τούτου την ιερότητα.

Ματθ. 23,36 αμήν λέγω υμίν ότι ήξει ταύτα πάντα επί την γενεάν ταύτην.

Ματθ. 23,36 Σας διαβεβαιώνω ότι όλα αυτά θα ξεσπάσουν εις την γενεάν αυτήν.

Ματθ. 23,37 Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, η αποκτένουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς αυτήν! ποσάκις ηθέλησα επισυναγαγείν τα τέκνα σου ον τρόπον επισυνάγει όρνις τα νοσσία εαυτής υπό τας πτέρυγας, και ουκ ηθελήσατε.

Ματθ. 23,37 Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, συ που φονεύσους προφήτας και λιθοβολείς εκείνους που ο Θεός σου έχει στείλει! Ποσες και πόσες φορές ηθέλησα να περιμαζεύσω τα παιδιά σου, όπως η κλώσσα συγκετρώνει τα μικρά πουλιά της κάτω από τις φτερούγες της, και δεν ηθελήσατε.

Ματθ. 23,38 ιδού αφήεται υμίν ο οίκος υμών έρημος.

Ματθ. 23,38 Ιδού, προς τιμωρίαν της κακίας σας και καταστροφήν σας αφήνεται έρημος και απροσταύτετος από τον Θεόν η πόλις σας και ο ναός.

Ματθ. 23,39 λέγω υμίν, ου μη με ίδιητε απ άρτι έως αν είπητε, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Ματθ. 23,39 Διότι σας λέγω ότι δεν θα με δήτε πλέον, έως ότου μετανοημένοι πήτε· Ευλογημένος είναι αυτός, που έρχεται εν ονόματι του Κυρίου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Ματθ. 24,1 Καί εξελθών ο Ιησούς επορεύετο από τού ιερού· και προσήλθον οι μαθηταί αυτού επιδειξαι αυτώ τας οικοδομάς τού ιερού.

Ματθ. 24,1 Και καθώς εξήλθεν ο Ιησούς και έφευγεν οριστικώς πλέον από τον ναόν, τον επλησίασαν οι μαθηταί δια να του δείξουν τας ωραιάς οικοδομάς του ναού.

Ματθ. 24,2 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ου βλέπετε ταύτα πάντα; αμήν λέγω υμίν, ου μη αφεθή ώδε λίθος επί λίθον, ός ου καταλυθήσεται.

Ματθ. 24,2 Ο δε Ιησούς τους είπεν· "δεν βλέπετε με θαυμασμόν όλα τα ωραία αυτά κτίρια; Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα μείνη εδώ πέτρα επάνω στην πέτρα, που να μη μεταβληθή εις συντρίμματα".

Ματθ. 24,3 καθημένου δε αυτού επί τού όρους των ελαιών προσήλθον αυτώ οι μαθηταί κατ ιδίαν λέγοντες· ειπέ ημίν πότε ταύτα έσται, και τι το σημείον της σής παρουσίας και της συντελείας τού αιώνος;

Ματθ. 24,3 Και ενώ αυτός εκάθητο στον όρος των Ελαιών, τον επλησίασαν οι μαθηταί ιδιαιτέρως και του είπαν· "πες μας, πότε θα γίνουν αυτά και ποιό θα είναι το σημείον, που θα προαναγγέλη την ένδοξον παρουσίαν σου και το τέλος του κόσμου;"

Ματθ. 24,4 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· βλέπετε μη τις υμάς πλανήση.

Ματθ. 24,4 Και απεκρίθη ο Ιησούς και τους είπε· "προσέχετε μήπως τυχόν σας πλανήση κανείς.

Ματθ. 24,5 πολλοί γάρ ελεύσονται επί τώ ονόματί μου λέγοντες, εγώ ειμι ο Χριστός, και πολλούς πλανήσουσι.

Ματθ. 24,5 Διότι πολλοί θα έρθουν με το ιδικόν μου όνομα και θα λέγουν· εγώ ειμαι ο Χριστός και θα παρασύρουν πολλούς στον δρόμον της πλάνης.

Ματθ. 24,6 μελλήσατε δε ακούειν πολέμους και ακοάς πολέμων· οράτε μη θροείσθε· δει γάρ πάντα γενέσθαι, αλλ ούπω εστί το τέλος.

Ματθ. 24,6 Θα ακούσατε δε πολέμους και φήμες περί πολέμων, που γίνονται μακράν. Προσέχετε, μη ταράσσεσθε, νομίζοντες ότι αυτά είναι σημεία του τέλους. Διότι πρέπει όλα να πραγματοποιηθούν, αλλά ακόμα δεν θα έλθη το τέλος.

Ματθ. 24,7 εγεθήσεται γάρ έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, και έσονται λιμοί και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους·

Ματθ. 24,7 Διότι θα ξεσηκωθή το ένα έθνος ενάντιον του άλλου έθνους, και το ένα βασιλείον εναντίον του άλλου βασιλείου και θα συμβούν στερήσεις και πείνες και επιδημικές αρρώστιες και σεισμοί εις διαφόρους τόπους.

Ματθ. 24,8 πάντα δε ταύτα αρχή ωδίνων.

Ματθ. 24,8 Όλα όμως αυτά θα είναι αρχή των ταλαιπωριών και πόνων.

Ματθ. 24,9 τότε παραδώσουσιν υμάς εις θλίψιν και αποκτενούσιν υμάς, και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων των εθνών διά το όνομά μου.

Ματθ. 24,9 Τότε θα σας παραδώσουν εις θλίψεις και βασανηστήρια και θα σας φονεύσουν, και θα είσθε οι μισούμενοι από

όλα τα έθνη, διότι θα πιστεύετε και θα κηρύτετε το όνομά μου.

Ματθ. 24,10 και τότε σκανδαλισθήσονται πολλοί και αλλήλους παραδώσουσι και μισήσουσιν αλλήλους.

Ματθ. 24,10 Και τότε θα κλονισθούν πολλοί εις την πίστιν και θα παραδώσουν στους διώκτας ο ένας τον άλλον και θα μισηθούν μεταξύ των.

Ματθ. 24,11 και πολλοί ψευδοπροφήται εγερθήσονται και πλανήσουσι πολλούς,

Ματθ. 24,11 Και πολλοί ψευδοπροφήται θα ξεπροβάλλουν και θα παρασύρουν εις την πλάνην πολλούς.

Ματθ. 24,12 και διά το πληθυνθήναι την ανομίαν ψυγήσεται η αγάπη των πολλών.

Ματθ. 24,12 Και επειδή θα έχη πληθυνθή η αμαρτία και η κακία, θα κρυσώσει η αγάπη των πολλών προς τον Θεόν και προς τους ανθρώπους. (Η καταπάτησις του νόμου του Θεού, η φαυλότης και η διαφθορά είναι κατάστασις ιδιοτελείας, η οποία συνεπάγεται κατάπτωσιν πνευματικήν, ψύξιν της αγάπης και προς αυτούς ακόμη τους οικείους, απομάκρυνσιν από τον Θεόν και απιστίαν. Η απιστία είναι κατά κανόνα γέννημα της αμαρτίας).

Ματθ. 24,13 ο δε υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται.

Ματθ. 24,13 Εκείνος όμως, ο οποίος κατά το διάστημα των δοκιμασιών αυτών θα δείξη μέχρι τέλους υπομονήν, αυτός θα σωθή.

Ματθ. 24,14 και κηρυχθήσεται τούτο το ευαγγέλιον της βασιλείας εν όλη τή οικουμένη εις μαρτύριον πάσι τοίς έθνεσι, και τότε ήξει το τέλος.

Ματθ. 24,14 Και θα κηρυχθή αυτό το Ευαγγέλιον της βασιλείας του Θεού εις όλην την οικουμένην, ώστε να είναι η καλή μαρτυρία προς σωτηρίαν δι' όλα τα έθνη, και τότε θα έλθη το τέλος.

Ματθ. 24,15 Όταν ούν ιδητε το βδέλυγμα της ερημώσεως το ρηθέν διά Διανήλ του προφήτου εστώς εν τόπω αγίω -ο αναγινώσκων νοεΐτω-

Ματθ. 24,15 Όταν λοιπόν θα ιδήτε το μισητόν και αηδές κάθαγμα, που θα επιφέρει την ερημωσιν και τον όλεθρον της Ιερουσαλήμ, όπως έχει προφητευθή από τον Δανιήλ, να στέκεται στον άγιον τόπον-κάθε αναγνώστης ας καταλάβη καλά αυτό. Πρόκειται δια τους κακούργους ψευδοζηλωτάς και τους αιμοχαρείς σικαρίους, που θα βεβηλώνουν τον ναόν, με αναριθμήτους δολοφονίας και άλλα κακουργήματα, και τους μισητούς Ρωμαίους στρατιώτας με τα ειδωλολατρικά των σήματα.

Ματθ. 24,16 τότε οι εν τή Ιουδαία φευγέτωσαν επί τα όρη,

Ματθ. 24,16 Τότε, όταν θα δήτε αυτήν την βεβήλωσιν του ιερού, όσοι ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν, ας φύγουν εις τα βουνά, δια να κρυβούν.

Ματθ. 24,17 ο επί του δώματος μη καταβαίνετω άραι τα εκ της οικίας αυτού,

Ματθ. 24,17 Οποιος είναι επάνω εις την ταράτσα, ας μη κατεβή στο σπίτι, δια να πάρη τα πράγματά του, αλλά ας φύγη αμέσως.

Ματθ. 24,18 και ο εν τώ αγρώ μη επιστρεψάτω οπίσω άραι τα ιμάτια αυτού.

Ματθ. 24,18 Και εκείνος που με το πουκάμισο εργάζεται στο χωράφι, ας μη γυρίση πίσω να πάρη τα ενδύματά του.

Ματθ. 24,19 ουαί δε ταίς εν γαστρί εχούσαις και ταίς θηλαζούσαις εν εκείναις ταίς ημέραις.

Ματθ. 24,19 Αλλοίμονο δε εις τας εγκύους και εις όσας θα θηλάζουν μικρά παιδιά κατά τας ημέρας εκείνας, διότι δεν θα τους είναι εύκολον να τρέξουν να σωθούν.

Ματθ. 24,20 προσεύχεσθε δε ινα μη γένηται η φυγή υμών χειμώνος μηδέ σαββάτω.

Ματθ. 24,20 Προσεύχεσθε δε να μη γίνη η φυγή σας αυτή εις καιρόν χειμώνος ούτε εις ημέραν Σαββάτου (κατά την οποίαν απαγορεύεται η μεγάλη πορεία).

Ματθ. 24,21 έσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οία ου γέγονεν απ αρχής κόσμου έως του νύν ουδ ου μη γένηται.

Ματθ. 24,21 Και θα φύγη τότε με μεγάλην βίαν και τρόμον, διότι θα συμβή θλίψις τόσον μεγάλη, ομοία προς την οποίαν ούτε έχει γίνει από την αρχήν του κόσμου έως τώρα ούτε και θα γίνη.

Ματθ. 24,22 και ει μη εκολωβώθησαν αι ημέραι εκείναι, ουκ αν εσώθη πάσα σάρξ· δια δε τους εκλεκτούς κολωβωθήσονται αι ημέραι εκείναι.

Ματθ. 24,22 Και εάν δεν ωλιγόστευαν αι ημέραι εκείναι, δεν θα εσώζετο κανένας άνθρωπος εις την περιοχήν εκείνην. Αλλά χάριν των εκλεκτών θα περιορισθή ο αριθμός των ημερών εκείνων της τρομεράς θλίψεως.

Ματθ. 24,23 τότε εάν τις υμίν είπη, ιδού ώδε ο Χριστός ή ώδε, μη πιστεύσητε·

Ματθ. 24,23 Τότε εάν κανείς σας πη· Ιδού ο Χριστός είναι εδώ η εκεί, μη πιστεύσετε.

Ματθ. 24,24 εγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε πλανήσαι, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.

Ματθ. 24,24 Διότι θα αναφανούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα δώσουν μεγάλα σημεία και θα κάμουν καταπληκτικά έργα, ώστε να πλανήσουν, εάν είναι δυνατόν, και αυτούς ακόμη τους εκλεκτούς.

Ματθ. 24,25 Ιδού προείρηκα υμίν.

Ματθ. 24,25 Ιδού σας τα προείπα, ώστε να λάβετε τα μέτρα σας.

Ματθ. 24,26 εάν ούν είπωσιν υμίν, ιδού εν τή ερήμω εστί, μη εξέλθητε, ιδού εν τοίς ταμείοις, μη πιστεύσητε·

Ματθ. 24,26 Εάν λοιπόν σας πουν· Ιδού εις την ερημον ευρίσκεται ο Χριστός, μη βγήτε· η εάν σας πουν ότι ο Χριστός ευρίσκεται εις τα πλέον απόμερα και ασφαλή δωμάτια, μη πιστεύσετε.

Ματθ. 24,27 ώσπερ γάρ η αστραπή εξέρχεται από ανατολών και φαίνεται έως δυσμών, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου·

Ματθ. 24,27 Διότι ούτε εις την ερημον ούτε εις σπίτια θα παρουσιασθή ο Χριστός, αλλά όπως η αστραπή βγαίνει από την ανατολή και αμέσως φαίνεται έως την δύσιν, έτσι αμέσως αισθητή εις όλους θα γίνη και η ένδοξος παρουσία του Υιού του ανθρώπου.

Ματθ. 24,28 όπου γάρ εάν ή το πτώμα, εκεί συναχθήσονται οι αετοί.

Ματθ. 24,28 Διότι όπου είναι το πτώμα, εκεί θα μαζευτούν αετοί· "όπου υπάρχει ηθική σαπίλα και διαφθορά, εκεί μαζεύονται, δια να δράσουν οι απατεώνες, οι κλέπται και οι εγκληματίαι. Εις εποχάς αποστασίας, παρουσιάζονται ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται).

Ματθ. 24,29 Ευθέως δε μετά την θλίψιν των ημερών εκείνων ο ήλιος σκοτισθήσεται και η σελήνη ου δώσει το φέγγος

αυτής, και οι αστέρες πεσούν από τού ουρανού, και αι δυνάμεις των ουρανών σαλευθήσονται.

Ματθ. 24,29 Αμέσως δε, έπειτα από την θλίψιν των ημερών εκείνων ο ήλιος θα σκοτισθή και το γεγάρι δεν θα δώση το φως του και τα άστρα θα πέσουν από τον ουρανόν και αι ουράνιαι δυνάμεις, αι συγκρατούσαι την αρμονίαν του σύμπαντος, θα σαλευθούν.

Ματθ. 24,30 και τότε φανήσεται το σημείον τού υιού τού ανθρωπου εν τώ ουρανώ, και τότε κόψονται πάσαι αι φυλαί της γής και όψονται τον υιόν τού ανθρωπου ερχόμενον επί των νεφελών τού ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής.

Ματθ. 24,30 Και τότε θα φανή στον ουρανόν το σημείον του υιού του ανθρωπου, και τότε όλαι αι φυλαί της γης, που δεν έπιστευσαν, θα ούδρωνται σαρακτικά, και θα ίδουν τον υιόν του ανθρωπου να έρχεται επάνω εις τας νεφέλας του ουρανού με δύναμιν μεγάλην και δόξαν πολλήν.

Ματθ. 24,31 και αποστειλεί τους αγγέλους αυτού μετά σάλπιγγος φωνής μεγάλης, και επισυνάξουσι τους εκλεκτούς αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων απ άκρων ουρανών έως άκρων αυτών.

Ματθ. 24,31 Και θα στείλη τους αγγέλους του, οι οποίοι με φωνήν μεγάλην, σαν από ισχυράν σάλπιγγα, θα συγκεντρώσουν τους εκλεκτούς του από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος, από την μίαν άκρην του ουρανού έως την άλλην.

Ματθ. 24,32 Από δε της συκής μάθετε την παραβολήν· όταν ήδη ο κλάδος αυτής γένηται απαλός και τα φύλλα εκφύη, γινώσκετε ότι εγγύς το θέρος·

Ματθ. 24,32 Από την συκήν δε μάθετε την παρομοίωσιν· όταν πλέον ο κλάδος της γίνη μαλακός και αναβλαστώνη τα φύλλα, γνωρίζετε ότι πλησιάζει το θέρος.

Ματθ. 24,33 ούτω και υμείς όταν ιδήτε ταύτα πάντα, γινώσκετε ότι εγγύς εστιν επί θύραις.

Ματθ. 24,33 Έτσι και σεις, όταν ιδετε όλα αυτά, μάθετε ότι έφθασε ο καιρός της κρίσεως του Θεού, που θα τιμωρήση τους Ιουδαίους με καταστροφήν.

Ματθ. 24,34 αμήν λέγω υμίν, ου μη παρέλθη η γενεά αυτή έως αν πάντα ταύτα γένηται.

Ματθ. 24,34 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα περάση η γενεά αυτή, έως ότου γίνουν όλα όσα σας προείπα δια την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ.

Ματθ. 24,35 ο ουρανός και η γη παρελεύσονται, οι δε λόγοι μου ου μη παρέλθωσι.

Ματθ. 24,35 Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα παρέλθουν, αλλά θα πραγματοποιηθούν εξ ολοκλήρου.

Ματθ. 24,36 Περί δε της ημέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι των ουρανών, ει μη ο πατήρ μου μόνος.

Ματθ. 24,36 Ως προς δε την ημέραν εκείνην και την ώραν της δευτέρας παρουσίας και της μεγάλης κρίσεως κανείς δεν γνωρίζει τόποτε, ούτε οι άγγελοι των ουρανών, ει μη μόνον ο Πατήρ.

Ματθ. 24,37 ώσπερ δε αι ημέραι τού Νώε, ούτως έσται και η παρουσία τού υιού τού ανθρωπου.

Ματθ. 24,37 Όπως δε υπήρξαν αι ημέραι του Νώε, έτσι θα είναι και η παρουσία του υιού του ανθρωπου.

Ματθ. 24,38 ώσπερ γάρ ήσαν εν ταίς ημέραις ταίς προ τού κατακλυσμού τρώγοντες και πίνοντες, γαμούντες και εκγαμίζοντες, άχρι ής ημέρας εισήλθε Νώε εις την κιβωτόν,

Ματθ. 24,38 Διότι, όπως κατά τας ημέρας που προηγήθησαν από τον κατακλυσμόν οι άνθρωποι έτρωγαν και έπιναν ασυλλόγιστοι, ενυμφεύοντο και υπάνδρευαν τα παιδιά των μέχρι της ημέρας, που εμπήκε Νώε εις την κιβωτόν,

Ματθ. 24,39 και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλυσμός και ήρην άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία τού υιού τού ανθρωπου.

Ματθ. 24,39 και δεν εκατάλαβαν, έως ότου ήλθε ο κατακλυσμός και τους παρέσυρε όλους, έτσι έξαφνα και απροσδόκητα θα γίνη και η παρουσία του υιού του ανθρωπου.

Ματθ. 24,40 τότε δύο έσονται εν τώ αγρώ, ο εις παραλαμβάνεται και ο εις αφήνεται·

Ματθ. 24,40 Τότε δύο θα είναι στον αγρόν, ο ένας, ο δίκαιος, παραλαμβάνεται από τους αγγέλους στον ουρανόν και ο άλλος αφήνεται, δια να τιμωρηθή.

Ματθ. 24,41 δύο αλήθουσαι εν τώ μυλώνι, μία παραλαμβάνεται και μία αφήνεται.

Ματθ. 24,41 Δυο αλέθουν στον μύλον, η μία παραλαμβάνεται και η άλλη αφήνεται.

Ματθ. 24,42 γρηγορείτε ούν, ότι ουκ οίδατε ποία ώρα ο Κύριος υμών έρχεται.

Ματθ. 24,42 Να είσθε λοιπόν άγρυπνοι και προσεκτικοί και πάντοτε έτοιμοι, διότι δεν γνωρίζετε την ώρα κατά την οποίαν ο υιός του ανθρωπου έρχεται.

Ματθ. 24,43 Εκείνο δε γινώσκετε ότι ει ήδει ο οικοδεσπότης ποία φυλακή ο κλέπτης έρχεται, εγρηγόρησεν αν και ουκ αν είασε διορυγήναι την οικίαν αυτού.

Ματθ. 24,43 Γνωρίζετε δε από την πείραν σας και τούτο· ότι δηλαδή, εάν ήξευρε ο οικοδεσπότης, ποίαν ώραν έρχεται ο κλέπτης, θα αγρυπνούσε και δεν θα άφινε να διαρρήξουν το σπίτι του.

Ματθ. 24,44 διά τούτο και υμείς γίνεσθε έτοιμοι, ότι ή ώρα ου δοκείτε ο υιός τού ανθρωπου έρχεται.

Ματθ. 24,44 Δια τούτο και σεις πρέπει να γίνεσθε πάντοτε έτοιμοι, διότι εις ώραν που δεν φαντάζεσθε έρχεται ο υιός του ανθρωπου.

Ματθ. 24,45 Τίς άρα εστιν ο πιστός δούλος και φρόνιμος, ον κατέστησεν ο κύριος αυτού επί της θεραπείας αυτού τού διδόναι αυτοίς την τροφήν εν καιρώ;

Ματθ. 24,45 Ποιός τάχα είναι ο πιστός δούλος και συνετός, τον οποίον ο κύριός του εγκατέστησε με εξουσίαν να φροντίζη δια τους άλλους δούλους και να δίδη εις αυτούς την τροφήν των στον κατάλληλον καιρόν;

Ματθ. 24,46 μακάριος ο δούλος εκείνος ον ελθών ο κύριος αυτού ευρήσει ποιούντα ούτως.

Ματθ. 24,46 Μακάριος θα είναι ο δούλος εκείνος, τον οποίον ο κύριός του, όταν έλθη, θα τον εύρη να πράττη έτσι, πιστά και φρόνιμα, με συναίσθησιν της ευθύνης του.

Ματθ. 24,47 αμήν λέγω υμίν ότι επί πάσι τοίς υπάρχουσιν αυτού καταστήσει αυτόν.

Ματθ. 24,47 Αληθινά σας λέγω, ότι θα τον εγκαταστήση διαχειριστήν και οικονόμον εις όλην του την περιουσίαν.

Ματθ. 24,48 εάν δε είπη ο κακός δούλος εκείνος εν τή καρδια αυτού, χρονίζει ο κύριός μου ελθείν,

Ματθ. 24,48 Εάν όμως ο κακός εκείνος δούλος σκεφθή και είπη από μέσα του, αργεί να έλθη ο κύριός μου,

Ματθ. 24,49 και άρξεται τύπτειν τους συνδούλους αυτού, εσθίη δε και πίνη μετά των μεθύοντων,

Ματθ. 24,49 και αρχίσει να δέρνη τους συνδούλους του και να τρώγη και να πίνη με τους μεθύσους,

Ματθ. 24,50 ήξει ο κύριος του δούλου εκείνου εν ημέρα ή ου προσδοκά και εν ώρα ή ου γινώσκει,

Ματθ. 24,50 θα έλθη ο κύριος του δούλου εκείνου εις ημέραν που δεν περιμένει και εις ώραν που δεν γνωρίζει.

Ματθ. 24,51 και διχοτομήσει αυτόν, και το μέρος αυτού μετά των υποκριτών θήσει· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.

Ματθ. 24,51 Και θα τον σχίσει εις τα δύο και θα τον βάλη μαζί με τους υποκριτάς· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Ματθ. 25,1 Τότε ομοιωθήσεται η βασιλεία των ουρανών δέκα παρθένοις, αίτινες λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών εξήλθον εις απάντησιν του νυμφίου.

Ματθ. 25,1 Τότε η βασιλεία των ουρανών θα είναι ομοία με δέκα παρθένους, αι οποίαι επήραν τους λύχνους των και εβγήκαν εις προϋπάντησιν του νυμφίου, που θα ήρχετο κατά την νύκτα δια να παραλάβη την νύμφην.

Ματθ. 25,2 πέντε δε ήσαν εξ αυτών φρόνιμοι και αι πέντε μωραί.

Ματθ. 25,2 Πεντε από αυτάς ήσαν φρόνιμοι και αι πέντε μωραί,

Ματθ. 25,3 αίτινες μωραί λαβούσαι τας λαμπάδας εαυτών ουκ έλαβον μεθ εαυτών έλαιον·

Ματθ. 25,3 αι οποίαι μωραί, όταν επήραν μαζί των τους λύχνους, δεν επήραν και λάδι.

Ματθ. 25,4 αι δε φρόνιμοι έλαβον έλαιον εν τοίς αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών.

Ματθ. 25,4 Αι φρόνιμοι όμως μαζί με τους αναμμένους λύχνους των επήραν και λάδι εις ιδιαίτερα δοχεία.

Ματθ. 25,5 χρονίζοντος δε του νυμφίου ενύσταξαν πάσαι και εκάθευδον.

Ματθ. 25,5 Επειδή όμως εβράδυνη ο γαμβρός, ενύσταξαν όλαι και εκοιμήθησαν.

Ματθ. 25,6 μέσης δε νυκτός κραυγή γέγονεν· ιδού ο νυμφίος έρχεται, εξέρχεσθε εις απάντησιν αυτού.

Ματθ. 25,6 Κατά δε το μεσονύκτιον ηκούσθη μεγάλη φωνή· "ιδού ο νυμφίος έρχεται, βγήτε να τον υποδεχθήτε".

Ματθ. 25,7 τότε ηγήρθησαν πάσαι αι παρθένοι εκείναι και εκόσμησαν τας λαμπάδας αυτών.

Ματθ. 25,7 Τότε εσηκώθησαν όλαι αι παρθένοι και ετακτοποίησαν τους λύχνους των.

Ματθ. 25,8 αι δε μωραί ταίς φρονίμοις είπον· δότε ημίν εκ του ελαιού υμών, ότι αι λαμπάδες ημών σβέννυνται.

Ματθ. 25,8 Αι δε μωραί είπαν εις τας φρονίμους· "δώστε μας από το λάδι σας, διότι οι λύχνοι μας σβήνουν".

Ματθ. 25,9 απεκριθησαν δε αι φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε ουκ αρκέσει ημίν και υμίν· πορευέσθε δε μάλλον προς τους πωλούντας και αγοράσατε εαυταίς.

Ματθ. 25,9 Αι φρόνιμοι όμως απήντησαν· "δεν ημπορούμεν να σας δώσωμεν, διότι φοβούμεθα, μήπως δεν φθάση για μας και για σας· πηγαίνετε καλύτερα εις αυτούς που πωλούν και αγοράσατε δια λογαριασμόν σας".

Ματθ. 25,10 απερχομένων δε αυτών αγοράσαι ήλθεν ο νυμφίος και αι έτοιμοι εισήλθον μετ αυτού εις τους γάμους, και εκλείσθη η θύρα.

Ματθ. 25,10 Όταν όμως αυταί επήγαιναν να αγοράσουν, ήλθε ο γαμβρός και αι παρθένοι που ήσαν έτοιμοι με τους λύχνους των, εισήλθαν μαζί του εις την αίθουσαν του γάμου και εκλείσθη η θύρα.

Ματθ. 25,11 ύστερον δε έρχονται και αι λοιπαί παρθένοι λέγουσαι· κύριε κύριε, άνοιξον ημίν.

Ματθ. 25,11 Υστερα δε έρχονται και αι άλλαι παρθένοι και λέγουν· "Κυριε, Κυριε, άνοιξέ μας".

Ματθ. 25,12 ο δε αποκριθείς είπεν· αμήν λέγω υμίν, ουκ οίδα υμάς.

Ματθ. 25,12 Εκείνος όμως αποκριθείς είπε· "αληθινά σας λέγω δεν σας γνωρίζω".

Ματθ. 25,13 γρηγορείτε ούν, ότι ουκ οίδατε την ημέραν ουδέ την ώραν εν ή ο υιός του ανθρώπου έρχεται.

Ματθ. 25,13 Λοιπόν να είσθε άγρυπνοι και έτοιμοι, όπως αι φρόνιμοι παρθένοι, διότι δεν γνωρίζετε την ημέρα ούτε την ώρα, κατά την οποίαν ο υιός του ανθρώπου, ο νυμφίος της Εκκλησίας, ο Κυριος και κριτής της οικουμένης, έρχεται. (Δεν γνωρίζεται την ημέραν ούτε την ώρα κατά την οποίαν δια του θανάτου θα φύγετε από τον κόσμον, δια να παρουσιασθήτε με τα έργα σας ενώπιον του υιού του ανθρώπου).

Ματθ. 25,14 Ωσπερ γάρ άνθρωπος αποδημών εκάλεσε τους ιδίους δούλους και παρέδωκεν αυτοίς τα υπάρχοντα αυτού,

Ματθ. 25,14 Διότι η βασιλεία των ουρανών και η δευτέρα παρουσία του υιού του ανθρώπου ομοιάζει προς ένα άνθρωπον, ο οποίος, προκειμένου να ταξιδεύση, εκάλεσε τους δούλους του και παρέδωκε εις αυτούς όλα τα υπάρχοντά του, επί αποδώσει λογαριασμού.

Ματθ. 25,15 και ώ μόν έδωκε πέντε τάλαντα, ώ δε δύο, ώ δε έν, εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν, και απεδήμεσεν ευθέως.

Ματθ. 25,15 Και εις μεν τον ένα έδωκε πέντε τάλαντα, στον άλλον δύο, στον τρίτον ένα, σύμφωνα με την ικανότητά που είχε ο καθένας. Και αμέσως εταξίδευσεν εις μακρινήν χώραν.

Ματθ. 25,16 πορευθείς δε ο τα πέντε τάλαντα λαβών ειργάσατο εν αυτοίς και εποίησεν άλλα πέντε τάλαντα.

Ματθ. 25,16 Εκείνος που επήρε τα πέντε τάλαντα, επήγε ειργάσθη με αυτά και εκέρδησε άλλα πέντε τάλαντα.

Ματθ. 25,17 ωσαύτως και ο τα δύο εκέρδησε και αυτός άλλα δύο.

Ματθ. 25,17 Το ίδιο και εκείνος που είχε τα δύο, εκέρδησε άλλα δύο.

Ματθ. 25,18 ο δε το έν λαβών απελθών ώρυξεν εν τή γη και απέκρυψε το αργύριον του κυρίου αυτού.

Ματθ. 25,18 Εκείνος όμως που επήρε το ένα τάλαντον, επήγε, έσκαψε εις την γην και έκρυψε εκεί τα χρήματα του κυρίου του. (Δεν ήτο κλέπτης και καταχραστής, αλλά αμελής και πονηρός. Δεν κατησώτευσεν το τάλαντον, αλλά το αφήκε αχρησιμοποίητον, πράγμα που φανερώνει ασέβειαν και απείθειαν προς τον κύριόν του).

Ματθ. 25,19 μετά δε χρόνον πολύν έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων και συναίρει μετ αυτών λόγον.

Ματθ. 25,19 Υστερα από πολύν χρόνον, ήλθε ο κύριος εκείνων των δούλων και εξήτησε από αυτούς λογαριασμόν.

Ματθ. 25,20 και προσελθών ο τα πέντε τάλαντα λαβών προσήνεγκεν άλλα πέντε τάλαντα λέγων· κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ιδε άλλα πέντε τάλαντα εκέρδησα επ αυτοίς.

Ματθ. 25,20 Και προσελθών εκείνος ο οποίος είχε πάρει τα πέντε τάλαντα επρόσφερε και άλλα πέντε τάλαντα λέγων· "Κυριε, πέντε τάλαντα μου παρέδωκας. Ιδού άλλα πέντε τάλαντα εκέρδησα με αυτά".

Ματθ. 25,21 έφη αυτώ ο κύριος αυτού· εύ, δούλε αγαθέ και πιστέ! επί ολίγα ής πιστός, επί πολλών σε καταστήσω· είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου.

Ματθ. 25,21 Τότε είπε ο κύριος αυτού· "Εύγε δούλε, αγαθέ και πιστέ! Εις ολίγα υπήρξες πιστός, εις πολλά θα σε

εγκαταστήσω. Είσελθε δια να λάβης μέρος εις την χαράν του Κυρίου σου".

Ματθ. 25,22 προσελθών δε και ο τα δύο τάλαντα λαβών ειπέ· κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ιδε άλλα δύο τάλαντα εκέρδησα επ αυτοίς.

Ματθ. 25,22 Προσελθών δε και εκείνος, που είχε λάβει τα δύο τάλαντα, ειπέ· "Κυριε, δύο τάλαντα μου παρέδωκες· ιδού άλλα δύο εκέρδησα επάνω εις αυτά".

Ματθ. 25,23 έφη αυτώ ο κύριος αυτού· εϋ, δούλε αγαθέ και πιστέ! επί ολίγα ής πιστός, επί πολλών σε καταστήσω· είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου.

Ματθ. 25,23 Είπε δε προς αυτόν ο Κυριος του· "Εϋγε, δούλε αγαθέ και πιστέ! εις ολίγα υπήρξες πιστός, εις πολλά θα σε εγκαταστήσω. Ελα και συ μέσα, δια να απολαύσης την χαρά του Κυρίου σου".

Ματθ. 25,24 προσελθών δε και ο το έν τάλαντον ειληφώς ειπέ· κύριε· έγνων σε ότι σκληρός εί άνθρωπος, θερίζων όπου ουκ έσπειρας και συνάγων όθεν ου διεσκόρπισας·

Ματθ. 25,24 Προσήλθε δε και εκείνος, που είχε λάβει το ένα τάλαντο, και ειπέ· "Κυριε, σε εγνώρισα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος, που θερίζεις εκεί όπου δεν έσπειρες και μαζεύεις από εκεί όπου δεν εσκόρπισες.

Ματθ. 25,25 και φοβηθείς απελθών έκρυψα το τάλαντόν σου εν τή γη· ιδε έχεις το σόν.

Ματθ. 25,25 Και επειδή εφοβήθηκα, επήγα και έκρυψα το τάλαντόν σου μέσα εις την γην. Ιδού έχεις αυτό που σου ανήκει".

Ματθ. 25,26 αποκριθείς δε ο κύριος αυτού ειπεν αυτώ· πονηρέ δούλε και οκνηρέ! ήδεις ότι θερίζω όπου ουκ έσπειρα και συνάγω όθεν ου διεσκόρπισα!

Ματθ. 25,26 Αποκριθείς δε ο Κυριος αυτού του ειπέ· "δούλε πονηρέ και οκνηρέ! Εγνώριζες ότι εγώ θερίζω εκεί όπου δεν έσπειρα και μαζεύω από εκεί όπου δεν εσκόρπισα.

Ματθ. 25,27 έδει ούν σε βαλείν το αργύριόν μου τοίς τραπεζίταις, και ελθών εγώ εκομισάμην αν το εμόν σύν τόκω.

Ματθ. 25,27 Επρεπε λοιπόν συ να καταθέσης τα χρημάτά μου στους τραπεζίτας και όταν εγώ θα ερχόμουν, θα έπαιρνα με τον τόκο του αυτο που είναι ιδιόν μου.

Ματθ. 25,28 άρατε ούν απ αυτού το τάλαντον και δότε τώ έχοντι τα δέκα τάλαντα.

Ματθ. 25,28 Παρτε, λοιπόν, από αυτόν το τάλαντον και δώστε το εις εκείνον, που έχει τα δέκα τάλαντα.

Ματθ. 25,29 τώ γάρ έχοντι παντί δοθήσεται και περισσευθήσεται, από δε τού μη έχοντος και ό έχει αρθήσεται απ αυτού.

Ματθ. 25,29 Διότι εις εκείνον ο οποίος με την εργασίαν και την τιμιότητά του έχει αυξησει αυτό που του εδόθη, θα του δοθούν και άλλα πολλά με το παραπάνω. Από εκείνον δε που του εδόθησαν μεν χαρίσματα, αλλά δεν τα εκαλλιέγγησε, θα του αφαιρεθή, και αυτό που του εδόθη.

Ματθ. 25,30 και τον αχρειόν δούλον εκβάλετε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.

Ματθ. 25,30 Και τον άχρηστον αυτόν πονηρόν δούλον βγάλτε τον από εδω και ρίξτε τον στο πυκνό σκοτάδι της κολάσεως· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων".

Ματθ. 25,31 Όταν δε έλθη ο υιός του ανθρωπου εν τή δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ αυτού, τότε καθισει επί θρόνου δόξης αυτού,

Ματθ. 25,31 Όταν δε έλθη ο υιός του ανθρωπου με όλην την δόξαν αυτού και μαζή με αυτόν όλοι οι άγγελοί του, τότε θα καθιση στον θρόνον του, τον λαμπρόν και ένδοξον.

Ματθ. 25,32 και συναχθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη, και αφορειεί αυτούς απ αλλήλων ώσπερ ο ποιμήν αφορίζει τα πρόβατα από των εριφών,

Ματθ. 25,32 Και θα συναχθούν εμπρός του όλα τα έθνη της γης από της δημιουργίας του Αδάμ μέχρι της συντελείας του κόσμου και θα χωριση αυτούς μεταξύ των με όσην ευκολίαν χωρίζει ο ποιμήν τα πρόβατα από τα ερίφια.

Ματθ. 25,33 και στήσει τα μέν πρόβατα εκ δεξιών αυτού, τα δε ερίφια εξ ευωνύμων.

Ματθ. 25,33 Και θα θέση τα μεν πρόβατα εις τα δεξιά του τα δε ερίφια εις τα αριστερά.

Ματθ. 25,34 τότε ερει ο βασιλεύς τοίς εκ δεξιών αυτού· δεϋτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου.

Ματθ. 25,34 Τότε θα στραφή ο βασιλεύς εις εκείνους που θα ευρίσκωνται εις τα δεξιά του και θα πη· "ελάτε σεις οι ευλογημένοι του Πατρός μου και κληρονομήσατε την βασιλείαν των ουρανών, η οποία έχει ετοιμασθή για σας από τότε που εθεμελιώνετο ο κόσμος.

Ματθ. 25,35 επείνασα γάρ, και εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα, και εποτίσατέ με, ξένος ήμην, και συνηγάγετέ με,

Ματθ. 25,35 Διότι επείνασα και μου εδώσατε να φάγω, εδίψησα και με εποτίσατε, ήμουν ξένος που δεν είχα τόπον να μείνω, και με επήρατε στο σπίτι σας.

Ματθ. 25,36 γυμνός, και περιεβάλετέ με, ησθένησα, και επεσκεψασθέ με, εν φυλακή ήμην, και ήλθετε προς με.

Ματθ. 25,36 Ημουν γυμνός και με ενεδύσατε, αρρώστησα και με επισκεφθήκατε, εις την φυλακήν ήμουν και ήλθατε να με ιδήτε".

Ματθ. 25,37 τότε αποκριθήσονται αυτώ οι δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε είδομεν πεινώντα και εθρέψαμεν, ή διψώντα και εποτίσαμεν;

Ματθ. 25,37 Τότε θα αποκριθούν προς αυτόν οι δίκαιοι και θα πουν· "Κυριε, πότε σε είδαμε πεινασμένον και σε εθρέψαμε η διψασμένον και σου εδώσαμε νερό;

Ματθ. 25,38 πότε δε σε είδομεν ξένον και συνηγάγομεν, ή γυμνόν και περιεβάλομεν;

Ματθ. 25,38 Ποτε δε σε είδαμεν ξένον και σε περιμαζέψαμε η γυμνόν και σε ενεδύσαμεν;

Ματθ. 25,39 πότε δε σε είδομεν ασθενή ή εν φυλακή, και ήλθομεν προς σε;

Ματθ. 25,39 Ποτε δε σε είδαμε ασθενή η φυλακισμένον και ήλθαμε εις επίσκεψίν σου;"

Ματθ. 25,40 και αποκριθείς ο βασιλεύς ερει αυτοίς· αμήν λέγω υμίν, εφ όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε.

Ματθ. 25,40 Και θα αποκριθή εις αυτούς ο βασιλεύς· "Αληθινά σας λέγω, κάθε τι που εκάματε, δια να εξυτηρητήσετε ένα από τους αδελφούς μου, που φαίνονται άσημοι και ελάχιστοι μέσα εις την κοινωνίαν, το εκάματε εις εμέ" (Ο Χριστός, ο βασιλεύς, που είναι ο Υιός του Θεού αλλά και υιός του ανθρωπου, τους πάσχοντα, τους πτωχούς και γυμνούς, αυτούς τους οποίους οι ματαιόδοδοι και υπερήφανοι περιφρονούν, τους θεωρεί αδελφούς του, τέκνα του ουρανού Πατρός και τους περιβάλλει με όλην του την αγάπην. Δι'αυτό και κάθε βοήθειαν που τους προσφέρεται την θεωρεί ως προσφερομένη εις

αυτόν τον ίδιον).

Ματθ. 25,41 τότε ερεί και τοίς εξ ευωνύμων· πορεύεσθε απ' εμού οι καταραμένοι εις το πύρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τώ διαβόλω και τοίς αγγέλοις αυτού.

Ματθ. 25,41 Τότε θα πη και εις εκείνους, που στέκονται εις τα αριστερά του· "φύγετε μακριά από εμέ σεις οι καταράμενοι και πηγαίνετε στο αιώνιον πυρ, που έχει ετοιμασθή δια τον διάβολον και τους πονηρούς αγγέλους του.

Ματθ. 25,42 επείνασα γάρ, και ουκ εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα, και ουκ εποτίσατέ με,

Ματθ. 25,42 Διότι επείνασα και δεν μου εδώσατε να φάγω, εδίψησα και δεν με εποτίσατε.

Ματθ. 25,43 ξένος ήμην, και ου συνηγάγετέ με, γυμνός, και ου περιεβάλετέ με, ασθενής και εν φυλακή, και ουκ επεσκέψασθέ με.

Ματθ. 25,43 Ξενος ήμουν και δεν με επήρατε στο σπίτι σας, γυμνός και δεν με ενεδύσατε, άρρωστος και φυλακισμένος και δεν με επισκεφθήκατε".

Ματθ. 25,44 τότε αποκριθήσονται αυτώ και αυτοί λέγοντες· κύριε, τότε σε είδομεν πεινώντα ή διψώντα ή ξένον ή γυμνόν ή ασθενή ή εν φυλακή, και ου διηκονήσαμεν σοι;

Ματθ. 25,44 Τότε θα αποκριθούν και αυτοί λέγοντες, "Κυριε, τότε σε είδαμε πεινασμένο η διψασμένο η ξένον η γυμνόν η ασθενή η φυλακισμένον και δεν σε υπηρετήσαμεν;"

Ματθ. 25,45 τότε αποκριθήσεται αυτοίς λέγων· αμήν λέγω υμίν, εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε.

Ματθ. 25,45 Τότε θα αποκριθή εις αυτούς και θα ειπή· "αλήθεια σας λέγω· εφ' όσον δεν εκάματε τα καλά αυτά εις ένα από αυτούς, που ο κόσμος θεωρεί πολύ μικρούς, ούτε εις εμέ εκάματε".

Ματθ. 25,46 και απελεύσονται ούτοι εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον.

Ματθ. 25,46 Και θα απέλθουν αυτοί μεν εις την αιωνίαν κόλασιν μαζί με τον διάβολον, οι δε δίκαιοι εις την αιωνίαν ζωήν μαζί με τον Θεόν. (Ετσι η δικαία κρίσις θα έχη γίνει, το δίκαιον θα αποδοθή και η ασάλευτος αποκατάστασις θα πραγματοποιηθή).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Ματθ. 26,1 Καί εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς πάντας τους λόγους τούτους ειπεν τοίς μαθηταίς αυτού·

Ματθ. 26,1 Και όταν ετελείωσε ο Ιησούς όλους αυτούς τους λόγους, ειπε προς τους μαθητάς του·

Ματθ. 26,2 οίδατε ότι μετά δύο ημέρας το πάσχα γίνεται, και ο υιός τού ανθρωπού παραδίδοται εις το σταυρωθήναι.

Ματθ. 26,2 "γνωρίζετε ότι έπειτα από δύο ημέρας γίνεται η εορτή του πάσχα και ο υιός του ανθρωπού θα παραδοθή δια να σταυρωθή".

Ματθ. 26,3 τότε συνήχθησαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι τού λαού, εις την αυλήν τού αρχιερέως τού λεγομένου Καϊάφα,

Ματθ. 26,3 Τότε οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι προεστοί του λαού, που συμμετείχαν στο Μεγάλο Συνέδριον, συγκεντρώθηκαν εις την οικίαν του αρχιερέως, ο οποίος ωνομάζετο Καϊάφας.

Ματθ. 26,4 και συνεβουλεύσαντο ίνα τον Ιησούν δόλω κρατήσωσι και αποκτείνωσιν.

Ματθ. 26,4 Και κατόπιν συσκέψεως απεφάσισαν ομοφώνως να συλλάβουν με δόλον τον Ιησούν και να τον φονεύσουν.

Ματθ. 26,5 έλεγον δε· μη εν τή εορτή, ίνα μη θόρυβος γένηται εν τώ λαώ.

Ματθ. 26,5 Είπαν δε μεταξύ των, να μη τον συλλάβουν κατά την εορτήν του πάσχα, δια να μη γίνη θόρυβος και αναταραχή στον λαόν.

Ματθ. 26,6 Τού δε Ιησού γενομένου εν Βηθανία εν οικία Σίμωνος τού λεπρού,

Ματθ. 26,6 Όταν δε ο Ιησούς ήλθε εις την Βηθανίαν, εις την οικίαν Σιμωνος του λεπρού,

Ματθ. 26,7 προσήλθεν αυτώ γυνή αλάβαστρον μύρου έχουσα βαρυτίμου, και κατέχευεν επί την κεφαλήν αυτού ανακειμένου.

Ματθ. 26,7 προσήλθε εις αυτόν μία γυναίκα με ένα δοχείον από αλάβαστρον γεμάτο από μύρον πολύτιμον και έχυνε αυτό άφθονον εις την κεφαλήν του, καθώς αυτός είχε καθίσει εις την τράπεζαν του φαγητού.

Ματθ. 26,8 ιδόντες δε οι μαθηταί αυτού ηγανάκτησαν λέγοντες· εις τι η απώλεια αύτη;

Ματθ. 26,8 Οι δε μαθηταί, όταν είδαν τούτο, ηγανάκτησαν και έλεγον· "διατί χάνεται ματαίως το πολύτιμον αυτό μύρον;

Ματθ. 26,9 ηδύνατο γάρ τούτο το μύρον πραθήναι πολλού και δοθήναι τοίς πτωχοίς.

Ματθ. 26,9 Διότι θα ημπορούσε αυτό να πωληθή αντι πολλών χρημάτων και να δοθή το αντίτιμον στους φτωχούς".

Ματθ. 26,10 γνούς δε ο Ιησούς ειπεν αυτοίς· τι κόπους παρέχετε τή γυναίκι; έργον γάρ καλόν ειργάσατο εις εμέ.

Ματθ. 26,10 Ο Ιησούς όμως αντελήφθη την δυσφορίαν των και τους ειπε· "διατί στενοχωρείτε την γυναίκα; Διότι αυτή έκαμε εις εμέ ένα καλόν και αξιέπαινον έργον.

Ματθ. 26,11 τους πτωχούς γάρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών, εμέ δε ου πάντοτε έχετε.

Ματθ. 26,11 Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζί σας και ημπορείτε, οπόταν θέλετε να τους βοηθήτε, εμέ όμως δεν θα με έχετε πάντοτε μαζί σας.

Ματθ. 26,12 βαλούσα γάρ αύτη το μύρον τούτο επί τού σώματός μου, προς το ενταφιάσαι με εποίησεν.

Ματθ. 26,12 Διότι αυτή η γυναίκα, που έχυσε το μύρον τούτο στο σώμα μου, το έκαμε σαν προετοιμασίαν δια τον ενταφιασμόν μου.

Ματθ. 26,13 αμήν λέγω υμίν, όπου εάν κηρυχθή το ευαγγέλιον τούτο εν όλω τώ κόσμω, λαληθήσεται και ό εποίησεν αύτη εις μνημόσυνον αυτής.

Ματθ. 26,13 Σας διαβεβαιώνω δε, ότι οπουδήποτε και αν κηρυχθή το ευαγγέλιον τούτο-και θα κηρυχθή εις όλον τον κόσμον-θα διαλαληθή επίσης και αυτό που έκαμε σήμεραν αυτή εις αλησμόνητον ανάμνησίν της". (Καθε προσφορά, που γίνεται προς τον Κυριον από ευλαβή και αφωσιωμένην καρδίαν, αποκτά αιωνίαν αξίαν).

Ματθ. 26,14 Τότε πορευθείς εις των δώδεκα, ο λεγόμενος Ιούδας Ισκαριώτης, προς τους αρχιερείς ειπε·

Ματθ. 26,14 Τότε ένας από τους δώδεκα, ο λεγόμενος Ιούδας Ισκαριώτης, επήγε προς τους αρχιερείς και ειπε·

Ματθ. 26,15 τι θέλετέ μοι δούναι, και εγώ υμίν παραδώσω αυτόν; οι δε έστησαν αυτό τριάκοντα αργύρια.

Ματθ. 26,15 "τι θέλετε να μου δώσετε και εγώ θα σας τον παραδώσω;" Εκείνοι δε του εμέτρησαν τριάκοντα αργυρά

νομίσματα.

Ματθ. 26,16 και από τότε εζήτηε ευκαιρίαν ίνα αυτόν παραδώ.

Ματθ. 26,16 Και από τότε εζητούσε ευκαιρίαν, δια να τον παραδώση (σύμφωνα με τας οδηγίας των αρχιερέων).

Ματθ. 26,17 Τή δε πρώτη των αζύμων προσήλθον οι μαθηταί τώ Ιησού λέγοντες αυτό· που θέλεις ετοιμάσωμέν σοι φαγείν το πάσχα;

Ματθ. 26,17 Κατά δε την παραμονήν του πάσχα, η οποία ελέγεται και πρώτη ημέρα του πάσχα, διότι ετοιμάζαν οι Εβραίοι τα άζυμα, ήλθαν οι μαθηταί προς τον Ιησούν λέγοντες· "που θάλεις να σου ετοιμάσωμεν, δια να φάγης το πάσχα;"

Ματθ. 26,18 ο δε είπεν· υπάγετε εις την πόλιν προς τον δείνα και είπατε αυτό· ο διδάσκαλος λέγει, ο καιρός μου εγγύς εστι· προς σε ποιώ το πάσχα μετά των μαθητών μου.

Ματθ. 26,18 Ο δε Ιησούς είπεν· "πηγαίνετε εις την πόλιν προς τον δείνα και είπέτε του· ο διδάσκαλος λέγει· Ο καιρός μου δια να τελειώσω το έργον μου πλησιάζει. Εις το σπίτι σου απόψε, παραμονήν του εβραϊκού πάσχα, θα εορτάσω μαζί με τους μαθητάς μου το νέον πάσχα".

Ματθ. 26,19 και εποίησαν οι μαθηταί ως συνέταξεν αυτοίς ο Ιησούς, και ητοίμασαν το πάσχα.

Ματθ. 26,19 Και έκαμαν οι μαθηταί, όπως ο Ιησούς τους είχε οδηγήσει και ετοίμασαν τα κατά το πάσχα.

Ματθ. 26,20 Οψίας δε γενομένης ανέκειτο μετά των δώδεκα.

Ματθ. 26,20 Όταν δε ήλθε η εσπέρα, ο Κυριος μαζί με τους δώδεκα εξάπλωσε κοντά στο τραπέζι σύμφωνα με την συνήθειαν που είχαν τότε οι άνθρωποι να κάθονται κατά το φάγητον.

Ματθ. 26,21 και εσθιόντων αυτών είπεν· αμήν λέγω υμίν ότι εις εξ υμών παραδώσει με.

Ματθ. 26,21 Και καθώς έτρωγαν είπε· "σας διαβεβαιώνω, ότι ένας από σας θα με προδώση".

Ματθ. 26,22 και λυπούμενοι σφόδρα ήρξαντο λέγειν αυτό έκαστος αυτών· μήτι εγώ ειμι, Κύριε;

Ματθ. 26,22 Εκείνοι ελυπήθησαν παρά πολύ και ήρχισαν να λέγουν ο καθένας δια τον εαυτόν του· "μήπως είμαι εγώ, Κύριε;"

Ματθ. 26,23 ο δε αποκριθείς είπεν· ο εμβάψας μετ εμού εν τώ τρυβλίω την χείρα, ούτός με παραδώσει.

Ματθ. 26,23 Ο δε Κυριος απεκριθη· "Εκείνος που εβούτηξε μαζί μου το χέρι στον ζωμόν του πιάτου, αυτός θα με παραδώση.

Ματθ. 26,24 ο μέν υιός του ανθρώπου υπάγει καθώς γέγραπται περί αυτού· ουαί δε τώ ανθρώπω εκείνω δι ου ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται· καλόν ήν αυτό ει ουκ εγεννήθη ο άνθρωπος εκείνος.

Ματθ. 26,24 Ο μεν υιός του ανθρώπου απέρχεται από την ζωήν αυτήν, όπως ακριβώς είναι γραμμένο εις την Αγίαν Γραφήν περί αυτού· αλλοίμονον όμως στον άνθρωπον εκείνον, δια του οποίου ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται· προτιμότερον θα ήτο δι' αυτόν να μη είχε γεννηθή ο άνθρωπος εκείνος".

Ματθ. 26,25 αποκριθείς δε Ιούδας ο παραδίδους αυτόν είπε· μήτι εγώ ειμι, ραββί; λέγει αυτό, σύ είπας.

Ματθ. 26,25 Ελαβε δε τον λόγον ο Ιούδας, ο οποίος και τον παρεδωσε, και είπε· "μήπως είμαι εγώ, διδάσκαλε;" Απήντησε εις αυτόν ο Ιησούς· "Συ είπες, ότι είσαι συ". (φράσις που σημαίνει· Το είπες μόνος σου, όπως είπες, έτσι είναι· συ πράγματι είσαι αυτός που θα με παραδώση).

Ματθ. 26,26 Εσθιόντων δε αυτών λαβών ο Ιησούς τον άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και εδίδου τοίς μαθηταίς και είπε· λάβετε φάγετε· τούτό εστι το σώμά μου·

Ματθ. 26,26 Ενώ δε αυτοί έτρωγαν, επήρε ο Ιησούς τον άρτον και αφού ευχαρίστησε τον έκοψε εις τεμάχια και έδιδε στους μαθητάς και είπε· "λάβετε φάγετε· τούτο είναι το σώμα μου".

Ματθ. 26,27 και λαβών το ποτήριον και ευχαριστήσας έδωκεν αυτοίς λέγων· πίετε εξ αυτού πάντες·

Ματθ. 26,27 Και αφού επήρε το ποτήριον και ηυχαρίστησε έδωκε αυτό στους μαθητάς και είπε· "πίετε από αυτό όλοι,

Ματθ. 26,28 τούτο γάρ εστι το αίμά μου το της καινής διαθήκης το περι πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών.

Ματθ. 26,28 διότι τούτο είναι το αίμά μου, με το οποίον επικυρώνεται η νέα διαθήκη και το οποίον χύνεται δια την συγχώρησιν των αμαρτιών και την σωτηρίαν πολλών.

Ματθ. 26,29 λέγω δε υμίν ότι ου μη πίνω απ άρτι εκ τούτου του γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης, όταν αυτο πίνω μεθ υμών καινόν εν τή βασιλεία του πατρός μου.

Ματθ. 26,29 Σας λέγω δε ότι δεν θα ξαναπιώ από το προϊόν αυτό της αμπέλου από την στιγμήν αυτήν και μέχρι της ημέρας εκείνης, όταν εις την ατελειώτον χαράν της βασιλείας του Πατρός μου θα το πίνω μαζί σας νέον, πνευματικόν και χαροποιόν".

Ματθ. 26,30 Καί υμνήσαντες εξήλθον εις το όρος των ελαιών. τότε λέγει αυτοίς ο Ιησούς·

Ματθ. 26,30 Και αφού έψαλαν ύμνους, εξήλθαν στο όρος των Ελαιών. Τότε λέγει προς αυτούς ο Ιησούς·

Ματθ. 26,31 πάντες υμείς σκανδαλισθήσεσθε εν εμοί εν τή νυκτί ταύτη, γέγραπται γάρ, πατάξω τον ποιμένα, και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα της ποιμένης·

Ματθ. 26,31 "όλοι σεις κατά την νύκτα αυτήν θα σκανδαλισθήτε και θα κλονισθή η πίστις σας προς εμέ. Διότι έτσι έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· Με την ιδικήν μου συγκατάθεσιν θα κτυπηθή ο ποιμήν, δηλαδή εγώ, και θα διασκορπισθούν τα πρόβατα του ποιμνίου, δηλαδή σεις.

Ματθ. 26,32 μετά δε το γεροθηνάί με προάξω υμάς εις την Γαλιλαίαν.

Ματθ. 26,32 Όταν όμως αναστηθώ, θα σας προϋπαντήσω εις την Γαλιλαίαν, όπου και θα συναντηθώμεν".

Ματθ. 26,33 αποκριθείς δε ο Πέτρος είπεν αυτό· ει πάντες σκανδαλισθήσονται εν σοί, εγώ δε ουδέποτε σκανδαλισθήσομαι.

Ματθ. 26,33 Ο Πετρος όμως αποκριθείς του είπε· "εάν όλοι θα σκανδαλισθούν δ' όσα θα συμβούν εις σε, εγώ όμως ποτέ δεν θα σκανδαλισθώ".

Ματθ. 26,34 έφη αυτό ο Ιησούς· αμήν λέγω σοι ότι εν ταύτη τή νυκτί πριν αλέκτορα φωνήσαι τρίς απαρνήση με.

Ματθ. 26,34 Είπε εις αυτόν ο Ιησούς· "σε διαβεβαιώνω, ότι αυτήν την νύκτα, πριν ο πετεινός λαλήση, συ θα έχης κλονισθή τόσον πολύ, ώστε τρεις φορές θα με έχης αρνηθή".

Ματθ. 26,35 λέγει αυτό ο Πέτρος· κάν δέη με σύν σοι αποθανείν, ου μη σε απαρνήσομαι. ομοίως δε και πάντες οι μαθηταί είπον.

Ματθ. 26,35 Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· "και αν ακόμη χρειασθή να αποθάνω μαζί σου, δεν θα σε απαρνηθώ". Και όλοι οι μαθηταί τα ίδια και παρόμοια έλεγαν.

Ματθ. 26,36 Τότε έρχεται μετ αυτών ο Ιησούς εις χωρίον λεγόμενον Γεθσημανή, και λέγει τοίς μαθηταίς· καθίσατε αυτού έως ου απελθών προσεύξωμαι εκεί.

Ματθ. 26,36 Τοτε έρχεται μαζί με αυτούς ο Ιησούς εις μίαν περιοχίην, που ελέγετο Γεθσημανή, και λέγει στους μαθητάς· “καθήστε εδώ και περιμένετε, έως ότου υπάγω και προσευχηθώ εκεί”.

Ματθ. 26,37 και παραλαβών τον Πέτρον και τους δύο υιούς Ζεβεδαίου ήρξατο λυτείσθαι και αδημονείν.

Ματθ. 26,37 Και αφού επήρε μαζί του τον Πέτρον και τους δύο υιούς του Ζεβεδαίου, ήρχισε να λυπείται και να καταλαμβάνεται από μεγάλην στενοχωρίαν.

Ματθ. 26,38 τότε λέγει αυτοίς ο Ιησούς· περίλυπός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου· μείνατε ώδε και γρηγορείτε μετ εμού.

Ματθ. 26,38 Τοτε λέγει εις αυτούς ο Ιησούς· “πλημμυρισμένη από βαθυτάτην λύπην είναι η ψυχή μου, ώστε κινδυνεύω να αποθάνω από αυτήν. Μείνατε εδώ και αγρυπνήστε μαζί μου”.

Ματθ. 26,39 και παρελθόντων μικρών έπεσεν επί πρόσωπον αυτού προσευχόμενος και λέγων· πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ εμού το ποτήριον τούτο· πλήν ουχ ως εγώ θέλω, αλλ ως σύ.

Ματθ. 26,39 Και αφού προχώρησε ολίγον, έπεσε με το πρόσωπον αυτού καταγής προσευχόμενος και λέγων· “Πατερ μου, αν είναι δυνατόν, ας περάση από εμέ το ποτήριον τούτο. Πλην όμως ας μη γίνη όπως θέλω εγώ, αλλά όπως θέλεις συ”.

Ματθ. 26,40 και έρχεται προς τους μαθητάς και ευρίσκει αυτούς καθεύδοντας, και λέγει τώ Πέτρω· ούτως ουκ ισχύσατε μίαν ώραν γρηγορήσαι μετ εμού!

Ματθ. 26,40 Και έρχεται στους μαθητάς και τους ευρίσκει να κοιμώνται και λέγει στον Πέτρον· “έτσι λοιπόν σεις που προ ολίγου είπατε ότι και την ζωήν σας θα εθυσιάζετε δι' εμέ, δεν ημπορέσατε ούτε μίαν ώρα να αγρυπνήσετε μαζί μου!

Ματθ. 26,41 γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν· το μέν πνεύμα πρόθυμον, η δε σάρξ ασθενής.

Ματθ. 26,41 Αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, δια να μη περιπέσετε εις πειρασμόν, που θα σας βυθίση εις την άρνησιν· το μεν πνεύμα είναι πρόθυμον και έχει αγαθήν διάθεσιν, αλλ' η ανθρωπίνη σαρκί είναι ασθενής”.

Ματθ. 26,42 πάλιν εκ δευτέρου απελθών προσηύξατο λέγων· πάτερ μου, ει ου δύναται τούτο το ποτήριον παρελθείν απ εμού εάν μη αυτό πίνω, γενηθήτω το θέλημά σου.

Ματθ. 26,42 Και πάλιν δευτέραν φορά απήλθε και προσηυχήθη λέγων· “πάτερ μου, εάν δεν είναι δυνατόν να παρέλθη από εμέ αυτό το ποτήριον και οπωσδήποτε πρέπει να το πίνω, δια την σωτηρίαν των ανθρώπων, ας γίνη το θέλημά σου”.

Ματθ. 26,43 και ελθών ευρίσκει αυτούς πάλιν καθεύδοντας· ήσαν γάρ αυτών οι οφθαλμοί βεβαρημένοι.

Ματθ. 26,43 Και ήλθεν πάλιν προς τους μαθητάς του και τους εύρε να κοιμώνται, διότι τα μάτια των ήσαν βαρεία από την νύστα.

Ματθ. 26,44 και αφείς αυτούς απελθών πάλιν προσηύξατο εκ τρίτου τον αυτόν λόγον ειπών·

Ματθ. 26,44 Και αφήσας αυτούς επήγε πάλιν και προσευχήθη τρίτην φοράν και είπε τα ίδια λόγια προς τον Πατέρα.

Ματθ. 26,45 τότε έρχεται προς τους μαθητάς αυτού και λέγει αυτοίς· καθεύδετε το λοιπόν και αναπαύεσθε! ιδού ήγγικεν η ώρα και ο υιός του ανθρώπου παραδίδοται εις χείρας αμαρτωλών.

Ματθ. 26,45 Τοτε έρχεται προς τους μαθητάς αυτού και τους λέγει· “κοιμάσθε, λοιπόν, και αναπαύεσθε! Ιδού έφθασεν η ώρα και ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται εις χέρια αμαρτωλών.

Ματθ. 26,46 εγείρεσθε άγωμεν· ιδού ήγγικεν ο παραδιδούς με.

Ματθ. 26,46 Σηκωθήτε, πηγαίνομεν· ιδού επλησίασε αυτός, που πρόκειται να με παραδώση”.

Ματθ. 26,47 Καί έτι αυτού λαλούντος ιδού Ιούδας εις των δώδεκα ήλθε, και μετ αυτού όχλος πολός μετά μαχαιρών και ξύλων από των αρχιερέων και πρεσβυτέρων τού λαού.

Ματθ. 26,47 Και ενώ ακόμη αυτός ωμιλούσε, ιδού ο Ιούδας, ένας από τους δώδεκα, ήλθε, και μαζί με αυτόν πολός όχλος, όλοι ωπλισμένοι με μαχαίρια και ξύλα, σταλμένοι από τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους του λαού.

Ματθ. 26,48 ο δε παραδιδούς αυτόν έδωκεν αυτοίς σημείον λέγων· ον αν φιλήσω, αυτός εστι· κρατήσατε αυτόν.

Ματθ. 26,48 Εκείνος δε που θα τον παρέδιδε, ο Ιούδας, είχε δώσει εις αυτούς σημείον λέγων· “εκείνον που θα φιλήσω, αυτός είναι ο Ιησούς· να τον συλλάβετε”.

Ματθ. 26,49 και ευθέως προσελθών τώ Ιησού είπε· χαιρε, ραββί, και κατεφίλησεν αυτόν.

Ματθ. 26,49 Και αμέσως επλησίασε τον Ιησούν και είπε· “χαιρε, διδάκαλε”, και με υποκριτικήν εγκραδιότητα τον εφίλησε πολλές φορές.

Ματθ. 26,50 ο δε Ιησούς είπεν αυτώ· εφ' ώ πάρει; τότε προσελθόντες επέβαλον τας χείρας επί τον Ιησούν και εκράτησαν αυτόν.

Ματθ. 26,50 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτόν· “φιλε, σκέψου, δια ποίον έργον έχεις έλθει εδώ;” Τοτε επλησίασαν οι άλλοι, έβαλαν τα χέρια των επάνω στον Ιησούν και τον συνέλαβαν.

Ματθ. 26,51 και ιδού εις των μετά Ιησού εκτείνας την χείρα απέσπασε την μάχαιραν αυτού, και πατάξας τον δούλον τού αρχιερέως αφείλεν αυτού το ωτίον.

Ματθ. 26,51 Και ιδού ένας από εκείνους που ήταν μαζί με τον Ιησούν, άπλωσε το χέρι, ετράβηξε το μαχαίρι του, εκτύπησε τον δούλον του αρχιερέως και του έκοψε το αυτί.

Ματθ. 26,52 τότε λέγει αυτώ ο Ιησούς· απόστρεψόν σου την μάχαιραν εις τον τόπον αυτής· πάντες γάρ οι λαβόντες μάχαιραν εν μαχαίρα αποθανούνται.

Ματθ. 26,52 Τοτε λέγει εις αυτόν ο Ιησούς· “βάλε το μαχαίρι σου πίσω εις την θέσιν του· διότι όσοι επήραν μαχαίρι εναντίον του πλησίον των, θα πεθάνουν με μαχαίρι.

Ματθ. 26,53 ή δοκείς ότι ου δύναμαι άρτι παρακαλέσαι τον πατέρα μου, και παραστήσει μοι πλείους ή δώδεκα λεγεώνας αγγέλων;

Ματθ. 26,53 Η νομίζεις ότι δεν μπορώ εγώ αυτήν την στιγμήν να παρακαλέσω τον Πατέρα μου και να παρατάξω ολογυρά μου περισσοτέρας από δώδεκα λεγεώνας αγγέλων;

Ματθ. 26,54 πώς ούν πληρωθώσιν αι γραφαί ότι ούτω δει γενέσθαι;

Ματθ. 26,54 Εάν όμως κάτι τέτοιο γίνη, πως θα πραγματοποιηθούν αι Γραφαί, αι οποίαι προλέγουν ότι έτσι πρέπει να συμβούν τα γεγονότα;”

Ματθ. 26,55 Εν εκείνη τή ώρα είπεν ο Ιησούς τοίς όχλοις· ως επί ληστήν εξήλθετε μετά μαχαιρών και ξύλων συλλαβείν με· καθ ημέραν προς υμάς εκαθεζόμεν διδάσκων εν τώ ιερώ, και ουκ εκρατήσατέ με.

Ματθ. 26,55 Εκείνην την ώρα είπεν ο Ιησούς προς τους όχλους· “σαν να ήμουν ληστής, εβγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα να με συλλάβετε· κάθε ημέραν εκαθόμουν κοντά σας διδάσκων στον ναόν και δεν με επιάσατε.

Ματθ. 26,56 τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθώσιν αι γραφαί των προφητών. Τότε οι μαθηταί πάντες αφέντες αυτόν έφυγον.

Ματθ. 26,56 Αλλά αυτό όλο έγινε, δια να εκπληρωθούν όλα όσα έγραψαν οι προφήται”. (Η ενοχή εκείνων μένει, διότι εν επιγνώσει ενήργησαν κατά του αθώου. Η δε Γραφή τα προείπε διότι θα εγίνοντο, και δεν έγιναν διότι τα προείπε η Γραφή). Τότε οι μαθηταί όλοι τον αφήκαν και έφυγαν.

Ματθ. 26,57 Οι δε κρατήσαντες τον Ιησούν απήγαγον προς Καϊάφαν τον αρχιερέα, όπου οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι συνήχθησαν.

Ματθ. 26,57 Εκείνοι δε αφού επιασαν τον Ιησούν, τον έφεραν στον Καϊάφαν, τον αρχιερέα, όπου οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι συνεκεντρώθησαν

Ματθ. 26,58 ο δε Πέτρος ηκολούθει αυτό από μακρόθεν έως της αυλής τού αρχιερέως, και εισελθών έσω εκάθητο μετά των υπηρετών ιδείν το τέλος.

Ματθ. 26,58 Ο δε Πέτρος τον ακολουθούσε από μακρυνά έως την αυλήν του αρχιερέως και εισελθών εκάθισε μέσα μαζί με τους υπηρετάς, δια να ιδή ποιόν τέλος θα είχε αυτή η υπόθεσις.

Ματθ. 26,59 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και το συνέδριον όλον εξήτουν ψευδομαρτυρίαν κατά τού Ιησού όπως θανατώσωσιν αυτόν,

Ματθ. 26,59 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και όλα τα μέλη του συνεδρίου, που ήσαν παρόντα, εξητούσαν ψευδομαρτυρίαν εναντίον του Ιησού, δια να τον καταδικάσουν εις θάνατον

Ματθ. 26,60 και ουχ εύρον· και πολλών ψευδομαρτύρων προσελθόντων, ουχ εύρον. ύστερον δε προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες

Ματθ. 26,60 και δεν ευρήκαν. Μολονότι δε πολλοί ψευδομάρτυρες είχαν προσέλθει να καταθέσουν, δεν ευρήκαν καμμίαν αληθοφανή ψευδομαρτυρίαν. ύστερον δε προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες

Ματθ. 26,61 είπον· ούτος έφη, δύναμαι καταλύσαι τον ναόν τού Θεού και διά τριών ημερών οικοδομήσαι αυτόν.

Ματθ. 26,61 κατέθεσαν· “αυτός είπε· ημπορώ να κρημνίσω τον ναόν του Θεού και εις τρεις ημέρας να τον οικοδομήσω πάλιν”.

Ματθ. 26,62 και αναστάς ο αρχιερεύς είπεν αυτό· ουδέν αποκρίνη; τι ούτοί σου καταμαρτυρούσιν;

Ματθ. 26,62 Και γερθείς ο αρχιερεύς είπεν εις αυτόν· “Τιποτε δεν αποκρίνεσαι; Τι καταθέτουν αυτοί εις βάρος σου;”

Ματθ. 26,63 ο δε Ιησούς εσιώπα. και αποκριθείς ο αρχιερεύς είπεν αυτό· εξορκίζω σε κατά τού Θεού τού ζώντος ίνα ημίν είπης ει σύ εί ο Χριστός ο υιός τού Θεού.

Ματθ. 26,63 Ο δε Ιησούς εσιωπούσε. Και λαβών τον λόγον ο αρχιερεύς είπε εις αυτόν· “σε ορκίζω στον Θεόν τον ζώντα να μας είπης εάν συ είσαι ο Χριστός, ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού”.

Ματθ. 26,64 λέγει αυτό ο Ιησούς· σύ είπας· πλην λέγω υμίν, απ άρτι όψεσθε τον υιόν τού ανθρώπου καθήμενον εκ δεξιών της δυνάμεως και ερχόμενον επί των νεφελών τού ουρανού.

Ματθ. 26,64 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· “το είπες συ, και όπως είπες είναι, ότι είμαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού· πλην όμως σας λέγω τούτο, από τώρα θα δήτε τον υιόν του ανθρώπου να κάθεται, ως Θεάνθρωπος που είναι, εκ δεξιών του παντοδυνάμου Θεού και να έρχεται επάνω εις τας νεφέλας του ουρανού”.

Ματθ. 26,65 τότε ο αρχιερεύς διέρηξε τα ιμάτια αυτού λέγων ότι εβλασφήμησε· τι έτι χρειαν έχομεν μαρτύρων; ιδε νύν ηκούσατε την βλασφημίαν αυτού.

Ματθ. 26,65 Τότε ο αρχιερεύς, από αγανάκτησιν τάχα καληφθείς, έσχισε, σύμφωνα με την συνήθειαν που επικρατούσε, τα ενδύματά του λέγων ότι “ο Χριστός εβλασφήμησε. Τι μας χρειάζονται πλέον οι μάρτυρες; Ιδού όλοι σας ηκούσατε την βλασφημίαν του.

Ματθ. 26,66 τι υμίν δοκεί; οι δε αποκριθέντες είπον· ένοχος θανάτου εστί.

Ματθ. 26,66 Λοιπόν τι γνώμην έχετε;” Εκείνοι δε αποκριθέντες όλοι μαζί είπαν· “είναι ένοχος να καταδικασθή εις θάνατον”.

Ματθ. 26,67 τότε ενέπτυσαν εις το πρόσωπον αυτού και εκολάφισαν αυτόν, οι δε εράπισαν

Ματθ. 26,67 Τότε έπτυσαν αυτόν στο πρόσωπον και τον εκτύπησαν στον τράχηλον, άλλοι δε τον ερράπισαν

Ματθ. 26,68 λέγοντες· προφήτευσον ημίν Χριστέ, τις εστιν ο παίσας σε;

Ματθ. 26,68 λέγοντες· “προφήτευσε σε μας, Χριστέ, ποιός είναι εκείνος που σε κτύπησε;”

Ματθ. 26,69 Ο δε Πέτρος έξω εκάθητο εν τή αυλή· και προσήλθεν αυτό μία παιδίσκη λέγουσα· και σύ ήσθα μετά Ιησού τού Γαλιλαίου.

Ματθ. 26,69 Ο δε Πέτρος εκάθητο έξω εις την αυλήν και τον επλησίασε εκεί μία μικρά δούλη, η οποία του είπε· “και συ ήσουν μαζί με τον Ιησούν τον Γαλιλαίον”.

Ματθ. 26,70 ο δε ηρνήσατο έμπροσθεν αυτών πάντων λέγων· ουκ οίδα τι λέγεις.

Ματθ. 26,70 Αυτός δε ηρνήθη εμπρός εις όλους εκείνους λέγων· “δεν ξέρω τι λες”.

Ματθ. 26,71 εξελθόντα δε αυτόν εις τον πυλώνα είδεν αυτόν άλλη και λέγει αυτοίς· εκεί και ούτος ήν μετά Ιησού τού Ναζωραίου.

Ματθ. 26,71 Όταν δε εξήλθε εις την θολωτήν μεγάλην πόρτα της αυλής, τον είδε μία άλλη δούλη και είπεν εις αυτούς· “εκεί και αυτός ήτο μαζί με τον Ιησούν τον Ναζωραίον”.

Ματθ. 26,72 και πάλιν ηρνήσατο μεθ όρκου ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον.

Ματθ. 26,72 Και πάλιν ηρνήθη με όρκον ότι “δεν γνωρίζω τον άνθρωπον”.

Ματθ. 26,73 μετά μικρόν δε προσελθόντες οι εστώτες είπον τώ Πέτρω· αληθώς και σύ εξ αυτών εί· και γάρ η λαλιά σου δήλόν σε ποιεί.

Ματθ. 26,73 Επειτα από ολίγον επλησίασαν τον Πέτρον εκείνοι, που εστέκοντο εις την αυλήν και του είπαν· “χωρίς αμφιβολίαν και συ είσαι ένας από αυτούς, διότι και η προφορά σου σε φανερώνει”.

Ματθ. 26,74 τότε ήρξατο καταναθεματίζειν και ομνύειν ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον· και ευθέως αλέκτωρ εφώνησε.

Ματθ. 26,74 Τότε ήρχισε αυτός να καταριέται και να ορκίζεται ότι· “δεν γνωρίζω τον άνθρωπον”. Και αμέσως ελάλησε ο

πετεινός.

Ματθ. 26,75 και εμνήσθη ο Πέτρος τού ρήματος Ιησού ειρηκότος αυτώ ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι τρεις απαρνήση με και εξελθών έξω έκλαυσε πικρώς.

Ματθ. 26,75 Τότε εθυμήθηκε ο Πέτρος τον λόγον του Ιησού, ο οποίος του είχε πη: "πριν αλέκτωρ λαλήσει τρεις φορές συ θα με απαρνηθής". Και εξελθών έξω από την αυλήν έκλαυσε πικρά δια το βαρύ αμάρτημά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Ματθ. 27,1 Πρωΐας δε γενομένης συμβούλιον έλαβον πάντες οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι τού λαού κατά τού Ιησού ώστε θανατώσαι αυτόν

Ματθ. 27,1 Όταν δε έγινε πρωΐ έκαμαν συμβούλιον όλοι οι πρεσβύτεροι του λαού εναντίον του Ιησού, δια να εύρουν αιτίαν, ώστε να τον θανατώσουν.

Ματθ. 27,2 και δήσαντες αυτόν απήγαγον και παρέδωκαν αυτόν Ποντίω Πιλάτω τώ ηγεμόνι.

Ματθ. 27,2 Και αφού τον έδεσαν, τον έσυραν από εκεί και τον παρέδωσαν στον Ποντιον Πιλάτον, τον Ρωμαίον ηγεμόνα.

Ματθ. 27,3 Τότε ιδών Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν ότι κατεκρίθη, μεταμεληθείς απέστρεψε τα τριάκοντα αργύρια τοίς αρχιερεύσι και τοίς πρεσβυτέροις

Ματθ. 27,3 Τότε ο Ιούδας, ο οποίος τον είχε παραδώσει, όταν είδε ότι ο Ιησούς κατεδικάσθη από το συνέδριον, κατελήφθη από μεταμέλειαν (όχι όμως από πραγματικήν μετάνοιαν, που θα τον οδηγούσε πλησίον του Χριστού) και σαν να ησθάνετο αβάστακτον βάρος δια τα τριάκοντα αργύρια, τα έδωσε πίσω στους αρχιερείς και πρεσβυτέρους

Ματθ. 27,4 λέγων· ήμαρτον παραδούς αίμα αθών. οι δε είπον· τι προς ημάς; σύ όψει.

Ματθ. 27,4 λέγων· "ημάρτησα, διότι παρέδωσα αίμα αθών". Εκείνοι δε είπον· "και τι μας μέλει εμάς; Συ θα δώσης λόγον δι' αυτό".

Ματθ. 27,5 και ρίψας τα αργύρια εν τώ ναώ ανεχώρησε, και απελθών απήγατο.

Ματθ. 27,5 Και αφού έριψεν με αγανάκτησιν τα αργύρια στον ναόν, έφυγε απελπισμένος και επήγε και εκρομάσθη.

Ματθ. 27,6 οι δε αρχιερείς λαβόντες τα αργύρια είπον· ουκ έξεστι βαλείν αυτά εις τον κορβανάν, επεί τιμή αίματός εστι.

Ματθ. 27,6 Οι δε αρχιερείς επήραν τα αργύρια και είπαν· "δεν επιτρέπεται να τα βάλωμε στο ταμείον του ναού, διότι είναι τιμή αίματος, το οποίον μετ' ολίγον θα χυθή".

Ματθ. 27,7 συμβούλιον δε λαβόντες ηγόρασαν εξ αυτών τον αγρόν τού κεραμέως εις ταφήν τοίς ξένοις·

Ματθ. 27,7 Αφού δε έκαμαν συμβούλιον ηγόρασαν με αυτά τον αγρόν του κεραμιδά, ως τόπον ταφής των ξένων (οι οποίοι συνέβαινε να αποθνήσκουν εις την Ιερουσαλήμ).

Ματθ. 27,8 διό εκλήθη ο αγρός εκείνος αγρός αίματος έως της σήμερον.

Ματθ. 27,8 Δι' αυτό και ο αγρός εκείνος έχει ονομασθή μέχρι σήμερα "αγρός αίματος".

Ματθ. 27,9 τότε επληρώθη το ρηθέν διά Ιερεμίου τού προφήτου λέγοντος· και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν τού τετιμημένου ον ετιμήσαντο από υιών Ισραήλ,

Ματθ. 27,9 Τότε επεπληρώθη αυτό που είχε λεχθή δια του προφήτου Ιερεμίου, ο οποίος έλεγε· "και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν του ανεκτιμήτου, τον οποίον μερικοί από τους υιούς Ισραήλ τόσοσν είχαν εκτιμήσει,

Ματθ. 27,10 και έδωκαν αυτά εις τον αγρόν τού κεραμέως, καθά συνέταξέ μοι Κύριος.

Ματθ. 27,10 και έδωκαν αυτά δια τον αγρόν του κεραμιδά, όπως με καθωδήγησε ο Κυριος".

Ματθ. 27,11 Ο δε Ιησούς έστη έμπροσθεν τού ηγεμόνος· και επηρώτησεν αυτόν ο ηγεμών λέγων· σύ εί ο βασιλεύς των Ιουδαίων; ο δε Ιησούς έφη αυτώ· σύ λέγεις.

Ματθ. 27,11 Ο δε Ιησούς εστάθη όρθιος εμπρός στον ηγεμόνα και τον ηρώτησε ο ηγεμών λέγων· "συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων;" Ο δε Ιησούς του απήντησε· "συ λέγεις ότι είμαι ο βασιλεύς".

Ματθ. 27,12 και εν τώ κατηγορείσθαι αυτόν υπό των αρχιερέων και των πρεσβυτέρων ουδέν απεκρίνατο.

Ματθ. 27,12 Και ενώ κατηγορείτο από τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους, αυτός δεν έδωσε καμμίαν απάντησιν.

Ματθ. 27,13 τότε λέγει αυτώ ο Πιλάτος· ουκ ακούεις πόσα σου καταμαρτυρούσι;

Ματθ. 27,13 Τότε λέγει εις αυτόν ο Πιλάτος· "δεν ακούεις πόσα καταθέτουν αυτοί εις βάρος σου;"

Ματθ. 27,14 και ουκ απεκρίθη αυτώ προς ουδέ έν ρήμα, ώστε θαυμάζειν τον ηγεμόνα λίαν.

Ματθ. 27,14 Και δεν απήντησεν εις αυτόν ούτε ένα λόγον, ώστε ο ηγεμών να θαυμάζη παρά πολύ την γαλήνην και το ηθικόν μεγαλείον του δεσμώτου.

Ματθ. 27,15 Κατά δε εορτήν ειώθει ο ηγεμών απολύειν ένα τώ όχλω δέσμιον, ον ήθελον.

Ματθ. 27,15 Κατά την εορτήν δε του πάσχα είχε την συνήθειαν ο ηγεμών να απολύη ένα κατάδικον χάριν του λαού, εκείνον τον οποίον ήθελεν. (Επειδή δεν είχε το θάρρος να απολύση τον Ιησούν ως αθών, όπως εξ αρχής τον είχε αναγνωρίσει, εκέφη να τον απολύση κατά χάριν).

Ματθ. 27,16 είχαν δε τότε δέσμιον επίσημον λεγόμενον Βαραββάν.

Ματθ. 27,16 Είχαν δε τότε ένα κατάδικον διαβόητον δια τα πολλά του εγκλήματα, ο οποίος ελέγετο Βαραββάς.

Ματθ. 27,17 συνηγμένων ούν αυτών είπεν αυτοίς ο Πιλάτος· τίνα θέλετε απολύσω υμίν; Βαραββάν ή Ιησούν τον λεγόμενον Χριστόν;

Ματθ. 27,17 Ενώ δε εκείνοι ήσαν συγκετρωμένοι εμπρός στο πραιτώριον, τους ηρώτησεν ο Πιλάτος· "ποίον θέλετε να απολύσω προς χάριν σας; Τον Βαραββάν η τον Ιησούν, τον λεγόμενον Χριστόν;"

Ματθ. 27,18 ήδει γάρ ότι διά φθόνον παρέδωκαν αυτόν.

Ματθ. 27,18 Διότι είχε εννοήσει πολύ καλά, ότι ένεκα φθόνου τον παρέδωσαν.

Ματθ. 27,19 Καθημένου δε αυτού επί τού βήματος απέστειλε προς αυτόν η γυνή αυτού λέγουσα· μηδέν σοι και τώ δικαίω εκείνω· πολλά γάρ έπαθον σήμερον κατ όναρ δι αυτόν.

Ματθ. 27,19 Ενώ δε αυτός εκάθητο εις την δικαστικήν έδραν, έστειλε προς αυτόν η γυναίκα του και του είπε· "πρόσεχε να μην αναμιχθής εις την υπόθεσιν του δικαίου εκείνου, διότι πολλά έπαθα σήμερα ένεκα αυτού στο όνειρόν μου".

Ματθ. 27,20 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι έπεισαν τους όχλους ίνα αιτήσωνται τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν απολέσωσιν.

Ματθ. 27,20 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι έπεισαν εν τώ μεταξύ τους όχλους να ζητήσουν τον Βαραββάν, να

θανατώσουν δε τον Ιησούν.

Ματθ. 27,21 αποκριθείς δε ο ηγεμών είπεν αυτοίς· τίνα θέλετε από των δύο απολύσω υμίν; οι δε είπον· Βαραββάν.

Ματθ. 27,21 Ελαβε δε τον λόγον ο ηγεμών και είπεν εις αυτούς· “ποιόν θέλετε από τους δύο να σας απολύσω;” Εκείνοι δε εφώνασαν· “τον Βαραββάν”.

Ματθ. 27,22 λέγει αυτοίς ο Πιλάτος· τι ούν ποιήσω Ιησούν τον λεγόμενον Χριστόν; λέγουσιν αυτώ πάντες· σταυρωθήτω.

Ματθ. 27,22 Τους λέγει ο Πιλάτος· “Τι λοιπόν να κάμω τον Ιησούν, τον λεγόμενον Χριστόν;” Λεγουν εις αυτόν όλοι, “να σταυρωθή”.

Ματθ. 27,23 ο δε ηγεμών έφη· τι γάρ κακόν έποιήσεν; οι δε περισσώς έκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω.

Ματθ. 27,23 Ο δε ηγεμών είπε· “διατί να σταυρωθή; Ποίον κακόν έκαμε;” Εκείνοι δε ακόμη περισσότερον εκραυγάζαν λέγοντες· “να σταυρωθή”.

Ματθ. 27,24 ιδών δε ο Πιλάτος ότι ουδέν ωφελεί, αλλά μάλλον θόρυβος γίνεται, λαβών ύδωρ απενίψατο τας χείρας απέναντι του όχλου λέγων· αθώς ειμι από τού αίματος τού δικαίου τούτου· υμείς όψεσθε.

Ματθ. 27,24 Όταν είδε ο Πιλάτος ότι καμμίαν ωφέλειαν δεν έφερε η παρεμβασίς του υπέρ του Ιησού, αλλά μάλλον προκαλούσε θόρυβον και αναταραχήν, αφού επήρε νερό εξέπλυνε καλά τα χέρια του εμπρός στον όχλον λέγων· “είμαι αθώς από το αίμα του δικαίου τούτου· εις σας θα πέση η ευθύνη και το κρίμα”.

Ματθ. 27,25 και αποκριθείς πάς ο λαός είπε· το αίμα αυτού εφ ημάς και επί τα τέκνα ημών.

Ματθ. 27,25 Και απεκριθή όλος ο λαός και είπε· “το αίμα αυτού ας πέση επάνω εις ημάς και επάνω εις τα τέκνα μας”. (Και ο Πιλάτος ήτο ένοχος, διότι δεν ετόλμησε, καθ’ ο καθήκον ως δικαστής είχε, να απολύση τον αθών, και οι Εβραίοι ακόμη περισσότερον διότι επέμειναν και εσταύρωσαν τον Σωτήρα και ευεργέτην των).

Ματθ. 27,26 τότε απέλυσεν αυτοίς τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν φραγγελώσας παρέδωκεν ίνα σταυρωθή.

Ματθ. 27,26 Τότε τους αφήκεν ελεύθερον τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν, αφού διέταξε και τον εμαστιγώσαν με το φραγγέλιον, τον παρέδωσε δια να σταυρωθή.

Ματθ. 27,27 Τότε οι στρατιώται τού ηγεμόνος παραλαβόντες τον Ιησούν εις το πραιτώριον συνήγαγον επ αυτόν όλην την σπείραν·

Ματθ. 27,27 Τότε οι στρατιώται του ηγεμόνος, αφού παρέλαβαν τον Ιησούν εις την αυλήν του πραιτωρίου, εμάζεψαν γύρω από αυτόν όλην την φρουράν.

Ματθ. 27,28 και εκδύσαντες αυτόν περιέθηκαν αυτώ χλαμύδα κοκκίνην,

Ματθ. 27,28 Και αφού τον εγύμνωσαν από τα ενδύματά του, τον ενέδυσαν με κόκκινον μανδύαν, δια να τον εμπαιξουν ως βασιλέα.

Ματθ. 27,29 και πλέξαντες στέφανον εκ ακανθών επέθηκαν επί την κεφαλήν αυτού και κάλαμον επί την δεξιάν αυτού, και γονυπετήσαντες έμπροσθεν αυτού ενέπαιζον αυτώ λέγοντες· χαιρέ ο βασιλεύς των Ιουδαίων·

Ματθ. 27,29 Επλέξαν δε ακάνθινον στέφανον και έβαλαν αυτόν στο κεφάλι του αντί για στέμμα· του έδωκαν καλάμι στο δέξι του χέρι αντί για σκήπτρο και αφού εγονάτισαν εμπρός του τον ενέπαιζαν λέγοντες· “χαιρέ, ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.

Ματθ. 27,30 και εμπτύσαντες εις αυτόν έλαβον τον κάλαμον και έτυπτον εις την κεφαλήν αυτού.

Ματθ. 27,30 Και αφού τον έπτυσαν, επήραν το καλάμι και εκτυπούσαν την κεφαλήν του.

Ματθ. 27,31 και ότε ενέπαιζαν αυτώ, εξέδυσαν αυτόν την χλαμύδα και ενέδυσαν αυτόν τα ιμάτια αυτού, και απήγαγον αυτόν εις το σταυρώσαι.

Ματθ. 27,31 Και όταν τον ενέπαιζαν όσον ήθελαν, έβγαλαν από αυτόν την χλαμύδα, του εφόρεσαν τα ενδύματά του και τον ωδήγησαν, δια να τον σταυρώσουν.

Ματθ. 27,32 Εξερχόμενοι δε εύρον άνθρωπον Κυρηναίον ονόματι Σίμωνα· τούτον ηγγάρευσαν ίνα άρη τον σταυρόν αυτού.

Ματθ. 27,32 Καθώς δε έβγαίναν από την πόλιν, ευρήκαν ένα άνθρωπον, που κατήγετο από την Κυρήνην και ωνομάζετο Σιμων, αυτόν ηγγάρευσαν να σηκώση μέχρι του Γολγοθά τον σταυρόν του Ιησού.

Ματθ. 27,33 Καί ελθόντες εις τόπον λεγόμενον Γολγοθά, ό εστι λεγόμενος κρανίου τόπος,

Ματθ. 27,33 Και αφού ήλθαν εις τόπον λεγόμενον Γολγοθά, όνομα που σημαίνει “τόπος κρανίου”,

Ματθ. 27,34 έδωκαν αυτώ πιείν όξος μετά χολής μεμιγμένον· και γευσάμενος ουκ ήθελε πιείν.

Ματθ. 27,34 του έδωσαν να πιή ξύδι ανακατεμένον με χολήν, δια να του φέρη κάποιαν προσωρινήν ναρκώσιν. Εκείνος όμως αφού το εδοκίμασε, δεν ήθελε να το πιή.

Ματθ. 27,35 σταυρώσαντες δε αυτόν διεμερίσαντο τα ιμάτια αυτού βαλόντες κλήρον,

Ματθ. 27,35 Αφού δε τον εσταύρωσαν, εμοίρασαν μεταξύ των με κλήρον τα ενδύματά του οι στρατιώται.

Ματθ. 27,36 και καθήμενοι ετήρουν αυτόν εκεί.

Ματθ. 27,36 Και καθήμενοι εκεί τον εφρουρούσαν.

Ματθ. 27,37 και επέθηκαν επάνω της κεφαλής αυτού την αιτίαν αυτού γεγραμμένην· ούτός εστιν Ιησούς ο βασιλεύς των Ιουδαίων.

Ματθ. 27,37 Και ετοποθέτησαν στον σταυρόν, επάνω από την κεφαλήν του, γραμμένη την κατηγορίαν του· “αυτός είναι ο Ιησούς ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.

Ματθ. 27,38 Τότε σταυρούνται σύν αυτώ δύο λησται, εις εκ δεξιών και εις εξ ευωνύμων.

Ματθ. 27,38 Τότε σταυρώνονται μαζί με αυτόν δύο λησται, ένας εκ δεξιών και άλλος εξ αριστερών. (Και τούτο, δια να εξευτελισθή ακόμη περισσότερον ο Χριστός και να προβληθή εις τα μάτια όλων ως ένας από τους καταδικασμένους εις θάνατον κακούργους).

Ματθ. 27,39 Οι δε παραπορευόμενοι εβλασφήμουν αυτόν κινούντες τας κεφαλάς αυτών

Ματθ. 27,39 Εκείνοι δε που επερούσαν από τον δρόμον κοντά στον σταυρόν, τον εβλασφημούσαν και εκινούσαν τα κεφάλια των

Ματθ. 27,40 και λέγοντες· ο καταλύων τον ναόν και εν τρισίν ημέραις οικοδομών! σώσον σεαυτόν· ει υιός εί τού Θεού, κατάβηθι από τού σταυρού.

Ματθ. 27,40 λέγοντες· “συ λοιπόν, είσαι που θα εκρήμνιζες τον ναόν και εις τρεις ημέρας θα τον ξανάκτιζες! Σώσε τώρα τον εαυτόν σου. Εάν πράγματι είσαι υιός του Θεού, κατέβα από τον σταυρόν”.

Ματθ. 27,41 ομοίως δε και οι αρχιερείς εμπαιζόντες μετά των γραμματέων και πρεσβυτέρων και Φαρισαίων έλεγον·

Ματθ. 27,41 Παρομοίως δε και οι αρχιερείς τον ενέπαιζαν μαζί με τους γραμματείς και τους πρεσβυτέρους και τους Φαρισαίους και έλεγαν ειρωνικώς·

Ματθ. 27,42 άλλους έσωσεν, εαυτόν ου δύναται σώσαι· ει βασιλεύς Ισραήλ εστι, καταβάτω νύν από τού σταυρού και πιστεύσομεν επ αυτώ·

Ματθ. 27,42 " άλλους έσωσε, τον ευατόν του όμως δεν ημπορει να σώση. Εάν είναι πράγματι ο σταλμένος από τον Θεόν βασιλεύς του Ισραήλ, ας κατεβή από τον σταυρόν και θα πιστεύσωμεν εις αυτόν.

Ματθ. 27,43 πέποιθεν επί τον Θεόν, ρυσάσθω νύν αυτόν, ει θέλει αυτόν· ειπε γάρ ότι Θεού εμι υιός.

Ματθ. 27,43 Εχει στηριξει την πεποίθησίν του στον Θεόν. Ας τον σώση τώρα από τον σταυρόν, αν πράγματι τον θέλη. Διότι ο ίδιος ειπε, ότι είμαι υιός Θεού".

Ματθ. 27,44 το δ αυτό και οι λησται οι συσταυρωθέντες αυτώ ωνειδίζον αυτόν.

Ματθ. 27,44 Κατά τον ιδιον τρόπον και οι λησται, που είχαν σταυρωθή μαζί του, τον ύβριζαν.

Ματθ. 27,45 Από δε έκτης ώρας σκότος εγένετο επί πάσαν την γήν έως ώρας ενάτης.

Ματθ. 27,45 Από δε την δωδεκάτην ώραν έως τας τριστο απόγευμα έγινε σκοτάδι εις όλην την γην.

Ματθ. 27,46 περί δε την ενάτην ώραν ανεβόησεν ο Ιησούς φωνή μεγάλη λέγων· ηλί ηλί, λιμά σαβαχθανί; τούτ εστι, Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;

Ματθ. 27,46 Περί την τρίτην απογευματινήν ώραν εβόησε με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς, λέγων· " Ηλί, Ηλί, λιμά σαβαχθανί;" Δηλαδή, Θεε μου, Θεε μου, διατί με εγκατέλιπες;"

Ματθ. 27,47 τινές δε των εκεί εστώτων ακούσαντες έλεγον ότι Ηλίαν φωνεί ούτος.

Ματθ. 27,47 Μερικοί δε από εκείνους που εστέκοντο εκεί, όταν ήκουσαν τα λόγια του Ιησού (επειδή δεν εγνώριζαν την Αραμαϊκήν γλώσσαν) έλεγαν, ότι αυτός επικαλείτε τον Ηλίαν.

Ματθ. 27,48 και ευθέως δραμών εις εξ αυτών και λαβών σπόγγον πλήσας τε όξους και περιθείς καλάμω επότιζεν αυτόν.

Ματθ. 27,48 Και αμέσως ένας από αυτούς έτρεξε, επήρε σφουγγάρι το εγέμισε με ξύδι, το προσήρμοσε εις ένα καλάμι και τον επότιζε.

Ματθ. 27,49 οι δε λοιποί έλεγον· άφες ιδωμεν ει έρχεται Ηλίας σώσων αυτόν.

Ματθ. 27,49 Οι άλλοι όμως έλεγαν· " άφησε να ιδούμε, εάν θα έλθη ο Ηλίας, δια να τον σώση".

Ματθ. 27,50 ο δε Ιησούς páλιν κράξας φωνή μεγάλη αφήκε το πνεύμα.

Ματθ. 27,50 Ο δε Ιησούς αφού páλιν έκραξε με φωνήν μεγάλην, αφήκε ο ίδιος το πνεύμα του να φύγη από το σώμα.

Ματθ. 27,51 Καί ιδού το καταπέτασμα τού ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω, και η γη εσεισθη και αι πέτραι εσχίσθησαν,

Ματθ. 27,51 Και ιδού το παραπέτασμα του ναού, που εχώριζε τα άγια των αγίων από τα άγια, εσχίσθη εις δύο από επάνω έως κάτω και η γη συνεκλονίσθη από τον σεισμόν και οι πέτρες εσχίσθησαν

Ματθ. 27,52 και τα μνημεία ανεώχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ηγέρθη,

Ματθ. 27,52 και τα μνημεία εις την περιοχήν της Ιερουσαλήμ ανοίχθησαν μόνα των και πολλά σώματα των πεθαμένων αγίων ανεστήθησαν·

Ματθ. 27,53 και εξελθόντες εκ των μνημείων, μετά την έγερσιν αυτου εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ενεφανίσθησαν πολλοίς.

Ματθ. 27,53 και αφού εξήλθαν από τα μνημεία μετά την ανάστασιν του Χριστού, εισήλθαν εις την αγίαν πόλιν, την Ιερουσαλήμ και παρουσιάσθησαν εις πολλούς.

Ματθ. 27,54 Ο δε εκατόνταρχος και οι μετ αυτου τηρούντες τον Ιησούν, ιδόντες τον σεισμόν και τα γενόμενα εφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· αληθώς Θεού υιός ήν ούτος.

Ματθ. 27,54 Ο δε εκατόνταρχος και οι στρατιώται, που ήσαν μαζί του δια να φρουρούν τον Ιησούν, εφοβήθησαν παρά πολύ και έλεγαν· " αληθώς! αυτός ήτο υιός Θεού"!

Ματθ. 27,55 Ήσαν δε εκεί και γυναίκες πολλάι από μακρόθεν θεωρούσαι, αίτινες ηκολούθησαν τώ Ιησού από της Γαλιλαίας διακονούσαι αυτώ·

Ματθ. 27,55 Ήσαν δε εκεί και πολλάι γυναίκες, αι οποίαι από μακρυνά παρακολουθούσαν τα γεγονότα. Αυταί ηκολούθησαν τον Ιησούν από την Γαλιλαίαν και τον υπηρετούσαν.

Ματθ. 27,56 εν αις ήν Μαρία η Μαγδαληνή, και Μαρία η τού Ιακώβου και Ιωσή μήτηρ, και η μήτηρ των υιών Ζεβεδαιού.

Ματθ. 27,56 Μεταξύ αυτών ήσαν η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωσή, και η μητέρα των υιών Ζεβεδαιού.

Ματθ. 27,57 Οψίας δε γενομένης ήλθεν άνθρωπος πλούσιος από Αριμαθαίας, τούνομα Ιωσήφ, ός και αυτός εμαθήτευσε τώ Ιησού·

Ματθ. 27,57 Αργά δε το απόγευμα ήλθε ένας πλούσιος άνθρωπος από την Αριμαθαίαν, ονόματι Ιωσήφ, ο οποίος και αυτός είχε μαθητεύσει κοντά στον Ιησούν.

Ματθ. 27,58 ούτος προσελθών τώ Πιλάτω ητήσατο το σώμα τού Ιησού. τότε ο Πιλάτος εκέλευσεν αποδοθήναι το σώμα.

Ματθ. 27,58 Αυτός προσήλθε στον Πιλάτον και εζήτησε το σώμα του Ιησού. Τοτε ο Πιλάτος διέταξε να του δοθή.

Ματθ. 27,59 και λαβών το σώμα ο Ιωσήφ ενετύλιξεν αυτό σινδόνι καθαρά,

Ματθ. 27,59 Και λαβών ο Ιωσήφ το σώμα το ετύλιξε εις σινδόνι καινούριο και καθαρό

Ματθ. 27,60 και έθηκεν αυτό εν τώ καινώ αυτου μνημείω ό ελατόμησεν εν τή πέτρα, και προσκυλίσας λίθον μέγαν τή θύρα τού μνημείου απήλθεν.

Ματθ. 27,60 και το έθεσε στο καινούριο μνημείον του, το οποίον είχε σκαλίσει στον βράχον. Και αφού εκύλισε εμπρός εις την θύραν του μνημείου μέγαν λίθον, ανεχώρησε.

Ματθ. 27,61 Ήν δε εκεί Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, καθήμεναι απέναντι τού τάφου.

Ματθ. 27,61 Ητο δε εκεί Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, αι οποίαι εκάθηντο απέναντι από τον τάφον.

Ματθ. 27,62 Τή δε επαύριον, ήτις εστί μετά την παρασκευήν, συνήχθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι προς Πιλάτον

Ματθ. 27,62 Κατά δε την επομένην ημέραν, η οποία είναι έπειτα από την Παρασκευήν, δηλαδή το Σαββατον,

Ματθ. 27,63 λέγοντες· κυριε, εμνήσθημεν ότι εκείνος ο πλάνος ειπεν έτι ζών, μετά τρεις ημέρας εγειρομαι.

Ματθ. 27,63 λέγοντες· “κύριε, εθυμηθήκαμε ότι εκείνος ο πλάνος είπε, ενώ ακόμη εζούσε· Επειτα από τρεις ημέρες θα αναστηθώ.

Ματθ. 27,64 κέλευσον ούν ασφαλισθῆναι τον τάφον έως της τρίτης ημέρας, μήποτε ελθόντες οι μαθηταί αυτού νυκτός κλέψωσιν αυτόν και είπωσι τώ λαώ, ηγγέρθη από των νεκρών· και έσται η εσχάτη πλάνη χείρων της πρώτης.

Ματθ. 27,64 Δώσε, λοιπόν, διαταγήν να φρουρηθή ο τάφος μέχρι την τρίτην ημέραν, μήπως έλθουν οι μαθηταί αυτού νύκτα, τον κλέψουν και πουν στον λαόν· Ανεστήθη εκ των νεκρών. Και τότε η τελευταία πλάνη θα είναι χειροτέρα από την πρώτην, που μερικοί τον είχαν πιστέψει ως Μεσσίαν”.

Ματθ. 27,65 έφη αυτοίς ο Πιλάτος· έχετε κουστωδιαν· υπάγετε ασφαλίσασθε ως οίδατε.

Ματθ. 27,65 Είπε εις αυτούς ο Πιλάτος· “έχετε εις την διάθεσίν σας φρουρά· πηγαίνετε και ασφαλίσατε τον τάφον, όπως γνωρίζετε”.

Ματθ. 27,66 οι δε πορευθέντες ησφαλίσαντο τον τάφον σφραγίσαντες τον λίθον μετά της κουστωδιάς.

Ματθ. 27,66 Εκείνοι δε επήγαν και ασφάλισαν τον τάφον, έβαλαν δηλαδή σφραγίδες στον λίθον που έκλειε το μνημείον και ετοποθέτησαν φρουράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Ματθ. 28,1 Οψέ δε σαββάτων, τῆ επιφωσκούση εις μίαν σαββάτων, ήλθε Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία θεωρήσαι τον τάφον.

Ματθ. 28,1 Πολύ αργά δε κατά την νύκτα του Σαββάτου, όταν βαθειά εγλυκοχάραζε η πρώτη ημέρα της εβδομάδος, ήλθε η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, δια να ιδούν τον τάφον.

Ματθ. 28,2 και ιδού σεισμός εγένετο μέγας· άγγελος γάρ Κυρίου καταβάς εξ ουρανού προσελθών απεκύλισε τον λίθον από της θύρας και εκάθητο επάνω αυτού.

Ματθ. 28,2 Και ιδού, σεισμός μέγας έγινε, διότι άγγελος Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανό, προσήλθεν στο μνημείον, εκύλισεν από την θύραν τον λίθον και εκάθητο επάνω εις αυτόν.

Ματθ. 28,3 ήν δε η ιδέα αυτού ως αστραπή και το ένδυμα αυτού λευκόν ωσει χιών.

Ματθ. 28,3 Ητο δε η εξωτερική του εμφάνισις σαν αστραπή και το ένδυμά του ολόλευκον σαν το χιόνι.

Ματθ. 28,4 από δε τού φόβου αυτού εσειίσθησαν οι τηρούντες και εγένοντο ωσει νεκροί.

Ματθ. 28,4 Από τον φόβον δε του αγγέλου συνεκλονίσθησαν οι φρουροί, παρέλυσαν και έγιναν σαν πεθαμένοι.

Ματθ. 28,5 αποκριθείς δε ο άγγελος είπε ταις γυναιξί· μη φοβείσθε υμείς· οίδα γάρ ότι Ιησούν τον εσταυρωμένον ζητείτε·

Ματθ. 28,5 Ωμίλησε δε τότε ο άγγελος προς τας γυναίκας και είπε· “σεις μη φοβείσθε· διότι ξέρω ότι ζητείτε να ιδήτε Ιησούν τον εσταυρωμένον.

Ματθ. 28,6 ουκ έστιν ωδε· ηγγέρθη γάρ καθώς είπε. δεύτε ιδετε τον τόπον όπου έκειτο ο Κύριος.

Ματθ. 28,6 Δεν είναι πλέον εδώ· διότι ανεστήθη, όπως σας είχε πη. Ελάτε να ιδήτε τον τόπον, όπου είχε τεθή ο Κύριος.

Ματθ. 28,7 και ταχύ πορευθείσαι είπατε τοίς μαθηταίς αυτού ότι ηγγέρθη από των νεκρών, και ιδού προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν· εκεί αυτόν ύψεσθε· ιδού είπον υμίν.

Ματθ. 28,7 Και τώρα γρήγορα πηγαίνετε και ειπέτε στους μαθητάς του ότι ανεστήθη εκ των νεκρών και ιδού προπορεύεται από σας και σας περιμένει εις την Γαλιλαίαν. Εκεί θα τον ιδήτε. Ιδού, σας είπα όσα έπρεπε να σας πω”.

Ματθ. 28,8 και εξελθούσαι ταχύ από τού μνημείου μετά φόβου και χαράς μεγάλης έδραμον απαγγείλαι τοίς μαθηταίς αυτού.

Ματθ. 28,8 Και αι γυναίκες εβήκαν ταχέως από το μνημείον με φόβον και χαράν μεγάλην και έτρεξαν να αναγγείλουν στους μαθητάς του το χαρμόσυνον γεγονός.

Ματθ. 28,9 ως δε επορεύοντο απαγγείλαι τοίς μαθηταίς αυτού, και ιδού Ιησούς απήντησεν αυταίς λέγων· χαιρέτε. αι δε προσελθούσαι εκράτησαν αυτού τους πόδας και προσεκύνησαν αυτά.

Ματθ. 28,9 Ενώ δε επήγαιναν να αναγγείλουν αυτά στους μαθητάς του, και ιδού ο Ιησούς τας συνήτησε λέγων· “χαιρέτε”. Αυταί δε αφού τον πλησίασαν, επιασαν με βαθειάν ευλάβειαν τους πόδας του και τον προσκύνησαν.

Ματθ. 28,10 τότε λέγει αυταίς ο Ιησούς· μη φοβείσθε· υπάγετε απαγγείλατε τοίς αδελφοίς μου ίνα απέλθωσιν εις την Γαλιλαίαν, κακεί με ύψονται.

Ματθ. 28,10 Τότε είπε προς αυτάς ο Ιησούς· “μη φοβείσθε· πηγαίνετε και αναγγείλατε στους αδελφούς μου (δηλαδή στους μαθητάς μου, που είναι αδελφοί μου) ότι με είδατε, δια να αναχωρήσουν εις την Γαλιλαίαν. Εκεί θα με ιδούν”.

Ματθ. 28,11 Πορευομένων δε αυτών ιδού τινες της κουστωδιάς ελθόντες εις την πόλιν απήγγειλαν τοίς αρχιερεύσιν άπαντα τα γενόμενα.

Ματθ. 28,11 Ενώ δε αυταί σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου επήγαιναν, ιδού μερικοί στρατιώται της φρουράς ήλθαν εις την πόλιν και εγνωστοποίησαν στους αρχιερείς όλα όσα είχαν γίνει.

Ματθ. 28,12 και συναχθέντες μετά των πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες αργύρια ικανά έδωκαν τοίς στρατιώταις λέγοντες·

Ματθ. 28,12 Και εκείνοι, αφού συνεκεντρώθησαν μαζί με τους πρεσβυτέρους εις συμβούλιον και συνεσκέφθησαν, έδωκαν μεγάλο χρηματικόν ποσόν στους στρατιώτας λέγοντες·

Ματθ. 28,13 είπατε ότι οι μαθηταί αυτού νυκτός ελθόντες έκλεψαν αυτόν ημών κοιμωμένων.

Ματθ. 28,13 ειπέτε, ότι κατά το διάστημα της νυκτός, ενώ ημείς κοιμώμεθα, ήλθαν οι μαθηταί του την νύκτα και έκλεψαν αυτόν.

Ματθ. 28,14 και εάν ακουσθή τούτο επί τού ηγεμόνος, ημείς πείσομεν αυτόν και υμάς αμερίμνους ποιήσομεν.

Ματθ. 28,14 Και εάν τούτο φθάση έως τα αυτιά του ηγεμόνος, ημείς θα τον πείσωμεν να μη σας τιμωρήση και θα σας απαλλάξωμεν από κάθε ανησυχίαν”.

Ματθ. 28,15 οι δε λαβόντες τα αργύρια εποίησαν ως ειδήχθησαν. και διεφημίσθη ο λόγος ούτος παρά Ιουδαίοις μέχρι της σήμερον.

Ματθ. 28,15 Εκείνοι δε αφού επήραν τα χρήματα, έκαμαν όπως τους καθωδήγησαν οι αρχιερείς, και διεδόθη ο λόγος αυτός μεταξύ των Ιουδαίων μέχρι σήμερον.

Ματθ. 28,16 Οι δε ένδεκα μαθηταί επορεύθησαν εις την Γαλιλαίαν, εις το όρος ού ετάξατο αυτοίς ο Ιησούς.

Ματθ. 28,16 Οι δε ένδεκα μαθηταί μετέβησαν εις την Γαλλιάν, στο όρος το οποίον τους είχε ορίσει δια συνάντησιν ο Ιησούς.

Ματθ. 28,17 και ιδόντες αυτόν προσεκύνησαν αυτό, οι δε εδίστασαν.

Ματθ. 28,17 Και ιδόντες αυτόν τον επροσκύνησαν, μερικοί δε είχαν κάποιαν αμφιβολίαν να πιστεύσουν ότι αυτός πράγματι ήτο ο Ιησούς.

Ματθ. 28,18 και προσελθών ο Ιησούς ελάλησεν αυτοίς λέγων· εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γής.

Ματθ. 28,18 Και αφού επλησίασεν όλους ο Ιησούς, ωμίλησε προς αυτούς και είπε· "μου εδόθη και ως προς άνθρωπον, κάθε εξουσία στον ουρανών και εις την γην.

Ματθ. 28,19 πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος,

Ματθ. 28,19 Λοιπόν, πηγαίνετε τώρα και διδάξατε εις όλα τα έθνη την αλήθειαν. Και αυτούς που θα πιστεύσουν και θα γίνουν μαθηταί σας, βαπτίσατέ τους στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Ματθ. 28,20 διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν· και ιδού εγώ μεθ υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν.

Ματθ. 28,20 Διδάσκοντες αυτούς να τηρούν όλας τας εντολάς, που εγώ σας έχω δώσει. Και ιδού, εγώ θα είμαι μαζί σας όλας τας ημέρας, μέχρις ότου λάβη τέλος ο αιών αυτός. Αμήν. (Θα είναι μαζί μας πάντοτε διότι αυτός είναι ο Εμμανουηλ, του οποίου το όνομα σημαίνει: Ο Θεός μαζί μας).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Μαρκ. 1,1 Αρχή του ευαγγελίου Ιησού Χριστού, υιού του Θεού.

Μαρκ. 1,1 Αρχή του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, του ενανθρωπήσαντος Υιού του Θεού έγινε ο Ιωάννης·

Μαρκ. 1,2 Ως γέγραπται εν τοίς προφήταις, ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει την οδόν σου εμπροσθέν σου·

Μαρκ. 1,2 σύμφωνα με εκείνο που έχει γραφή στους προφήτας περί του Ιωάννου του Προδρόμου· "Ίδού εγώ, λέγει ο Θεός δια του προφήτου Μαλαχίου, αποστέλλω τον αγγελιοφόρον μου ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος και θα προπαρασκευάση την οδόν σου (δηλαδή τας ψυχάς και τας καρδιάς των ανθρώπων) δια να σε υποδεχθούν".

Μαρκ. 1,3 φωνή βοώντος εν τή ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού,

Μαρκ. 1,3 Και ο σταλμένος αυτός από τον Θεόν αγγελιοφόρος είναι εκείνος, δια τον οποίον ο προφήτης Ησαΐας είπε·

"Φωνή ανθρώπου, ο οποίος βοά εις έρημον· ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου· κάμετε ευθείς τους δρόμους του (ευθύνατε τας καρδιάς σας)".

Μαρκ. 1,4 εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τή ερήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεσιν αμαρτιών.

Μαρκ. 1,4 Εγινε δε ο Ιωάννης αρχή κατά την εποχήν εκείνην, βαπτίζων εις την έρημον και κηρύσσων βάπτισμα εις πιστοποίησιν της μετανοίας, δια να λάβουν οι βαπτιζόμενοι την άφεσιν των αμαρτιών, όταν θα εδέχοντο τον ερχόμενον μετ' ολίγον Μεσσίαν.

Μαρκ. 1,5 και ξεπορεύετο προς αυτόν πάσα η Ιουδαία χώρα και οι Ιεροσολυμίται, και εβαπτίζοντο πάντες εν τώ Ιορδάνη ποταμώ υπ αυτού εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών.

Μαρκ. 1,5 Και επήγαιναν προς αυτόν οι κάτοικοι ολοκληρίου της Ιουδαίας και οι Ιεροσολυμίται και εβαπτίζοντο από αυτόν στον Ιορδάνη ποταμόν, εξομολογούμενοι συγχρόνως τας αμαρτίας των.

Μαρκ. 1,6 ήν δε ο Ιωάννης ενδεδυμένος τρίχας καμήλου και ζώνην δερματίνην περί την οσφύν αυτού, και εσθίων ακρίδας και μέλι άγριον.

Μαρκ. 1,6 Εφορούσε δε ο Ιωάννης ένδυμα από τρίχας καμήλου και είχε δερματίνην ζώνην γύρω από την μέσην του και έτρωγε ακρίδες και μέλι άγριον.

Μαρκ. 1,7 και εκήρυσσε λέγων· έρχεται ο ισχυρότερός μου οπίσω μου, ού ουκ ειμι ικανός κύψας λύσαι τον μάντα των υποδημάτων αυτού.

Μαρκ. 1,7 Και εκήρυσσε λέγων· "έρχεται ύστερα από εμέ εκείνος που είναι ισχυρότερός μου και του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να σκύψω και να λύσω το λουρί των υποδημάτων του.

Μαρκ. 1,8 εγώ μόν εβάπτισα υμάς εν ύδατι, αυτός δε βαπτίσει υμάς εν Πνεύματι Αγίω.

Μαρκ. 1,8 Εγώ μόν σας εβάπτισα με νερό, αυτός όμως θα σας βαπτίση με Πνεύμα Αγιον".

Μαρκ. 1,9 Καί εγένετο εν εκείναις ταίς ημέραις ήλθεν ο Ιησούς από Ναζαρέτ της Γαλιλαίας και εβαπτίσθη υπό Ιωάννου εις τον Ιορδάνην.

Μαρκ. 1,9 Και κατά τας ημέρας εκείνας ήλθε ο Ιησούς από την Ναζαρέτ της Γαλιλαίας και εβαπτίσθη από τον Ιωάννην στον Ιορδάνην.

Μαρκ. 1,10 και ευθέως αναβαίνων από τού ύδατος είδε σχιζομένους τους ουρανούς και το Πνεύμα ως περιστεράν καταβαίνον επ αυτόν·

Μαρκ. 1,10 Και αμέσως όταν εβγήκε από το νερό, είδε να σχίζονται οι ουρανοί και το Πνεύμα του Θεού, ωσάν περιστερά, να κατεβαίνη εις αυτόν.

Μαρκ. 1,11 και φωνή εγένετο εκ των ουρανών· σύ εί ο υιός μου ο αγαπητός, εν σοί ηυδόκησα.

Μαρκ. 1,11 Και ήλθε φωνή από τον ουρανούς, που έλεγε· "συ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίον εγώ έχω τελείως ευαρεστηθή".

Μαρκ. 1,12 Καί ευθέως το Πνεύμα αυτόν εκβάλλει εις την έρημον·

Μαρκ. 1,12 Και αμέσως το Πνεύμα το Αγιον ωδήγησεν αυτόν εις την έρημον.

Μαρκ. 1,13 και ήν εκεί εν τή ερήμω ημέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος υπό τού σατανά, και ήν μετά των θηριών, και οι άγγελοι διηκόνουν αυτό.

Μαρκ. 1,13 Και έμεινεν εκεί εις την έρημον σαράντα ημέρας πειραζόμενος από τον Σατανάν, χωρίς ούτε ελάχιστον να υποχωρήση στους πειρασμούς· και ήτο εκεί μαζί με τα θηρία της ερήμου, οι δε άγγελοι του Θεού τον υπηρετούσαν.

Μαρκ. 1,14 Μετά δε το παραδοθῆναι Ἰωάννην ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν κηρῦσσω τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Μαρκ. 1,14 Ὅταν δε ὁ Ἰωάννης συνελήφθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡρώδου Αντίπα καὶ παρεδόθη εἰς τὴν φυλακὴν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἐκήρυσσε τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μαρκ. 1,15 καὶ λέγων ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε καὶ πιστεῦτε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

Μαρκ. 1,15 Καὶ ἔλεγεν ὅτι, “συνεπληρώθη ὁ ωρισμένος χρόνος καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ποῦ θα ἰδρῦθῇ ἀπὸ τοῦ Μεσσιᾶν, ἔχει πλησιάσει. Μετανοεῖτε, λοιπὸν, καὶ πιστεῦτε στὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ σας κηρῦττω”.

Μαρκ. 1,16 Περιπατῶν δε παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τοῦ Σίμωνος, βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσῃ· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς·

Μαρκ. 1,16 Ἐνῶ δε περιπατοῦσε κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σίμωνος, οἱ ὁποῖοι ἔριπταν τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ἦσαν ψαράδες.

Μαρκ. 1,17 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἀλιεῖς ἀνθρώπων.

Μαρκ. 1,17 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· “ἐλάτε κοντὰ μου καὶ ἐγὼ θα σας κάμω ἰκανοὺς νὰ γίνετε ψαράδες ἀνθρώπων” (νὰ ἐλκύετε δηλαδὴ με τὸ θεῖον κήρυγμα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ).

Μαρκ. 1,18 καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Μαρκ. 1,18 Ἀμέσως δε ἐκεῖνοι (με πίστιν πρὸς τὸν Διδάσκαλον καὶ ἐνθουσιασμόν δια τὸ ἔργον στὸ ὁποῖον τοὺς ἐκαλοῦσε, καίτοι δὲν ἦσαν ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐνοήσουν) ἀφήκαν τὰ δίκτυά των καὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Μαρκ. 1,19 Καὶ προβάς ἐκεῖθεν ὀλίγον εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα,

Μαρκ. 1,19 Καὶ προχωρήσας ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδε τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν στὸ πλοῖον καὶ ἐτοιμάζαν τὰ δίκτυα.

Μαρκ. 1,20 καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτοὺς. καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν ἀπήλθον ὀπίσω αὐτοῦ.

Μαρκ. 1,20 Καὶ ἀμέσως τοὺς ἐκάλεσε. Ἐκεῖνοι δε ἀφήκαν τὸν πατέρα των Ζεβεδαῖον στὸ πλοῖον με τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας καὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Μαρκ. 1,21 Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καπερναοὺμ· καὶ εὐθέως τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν ἐδίδασκε.

Μαρκ. 1,21 Καὶ ἐπροχώρησαν καὶ εἰσῆλθαν εἰς τὴν Καπερναοὺμ. Καὶ ἀμέσως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἐπήγεν εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ ἐδίδασκε.

Μαρκ. 1,22 καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

Μαρκ. 1,22 Καὶ ἐθαύμαζαν πολὺ δια τὴν διδασκαλίαν του, διότι ἐδίδασκεν ὡς διδάσκαλος ποῦ ἔχει πρωτοφανῆ σοφίαν καὶ κρῖος καὶ ὄχι ὅπως οἱ Γραμματεῖς (οἱ ὁποῖοι ἐζητοῦσαν νὰ στηρίξουν τὴν διδασκαλίαν των στὸ κύρος ἄλλων ἀρχαιοτέρων ραββίνων καὶ ἐδίδασκαν συνήθως ἐπουσιῶδη, πολλὰς φορὲς δε ἀντίθετα πρὸς ὅσα εἶχαν γραφῆ ἀπὸ τοὺς Προφῆτας).

Μαρκ. 1,23 Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτω, καὶ ἀνέκραξε

Μαρκ. 1,23 Κατὰ τὴν ὥραν δε ἐκείνην εὐρίσκειτο εἰς τὴν συναγωγὴν ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα καὶ ἐφώναξε με τὸ στόμα αὐτοῦ τὸ πονηρὸν πνεῦμα

Μαρκ. 1,24 λέγων· ἔα, τι ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἤλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τις εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

Μαρκ. 1,24 καὶ εἶπεν· “ἀφήσέ μας· ποιά σχέσις ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μετὰς ἡμῶν καὶ σου, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; Ἠλθες νὰ μας καταδικάσῃς καὶ νὰ μας ρίψῃς εἰς τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν; Γνωρίζω ποῖος εἶσαι· εἶσαι ὁ κατ’ ἐξοχίαν ἅγιος, ὁ ἀφιερωμένος στὸν Θεόν καὶ τὸ ἔργον του”.

Μαρκ. 1,25 καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς λέγων· φιμώθητι καὶ ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ.

Μαρκ. 1,25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε αὐτὸ λέγων· “κλείσε τὸ στόμα σου καὶ φύγε ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν”.

Μαρκ. 1,26 καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ κράξαν φωνὴ μεγάλη ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

Μαρκ. 1,26 Καὶ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, ἀφοῦ συνετάραξε τὸν δαιμονιζόμενον καὶ με τὸ στόμα ἐκείνου ἐκράξε καὶ ἐφώναξε δυνατὰ, ἐφυγε ἀπὸ αὐτόν.

Μαρκ. 1,27 καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς εαυτοὺς λέγοντας· τι ἐστὶ τούτο; τὶς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη, ὅτι κατ’ ἐξουσίαν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

Μαρκ. 1,27 Καὶ ὅλοι κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλης ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν δια τὸ γεγονός, ὥστε νὰ συζητοῦν μετὰς των καὶ νὰ λέγουν· “τι εἶναι αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸν θαῦμα, ποῦ εἶδαμε; Ποιά εἶναι αὕτη ἡ νέα πρωτάκουστος διδασκαλία; Διότι αὐτὸς με ἐξουσίαν καὶ δύναμιν ὄχι μόνον διδάσκει, ἀλλὰ καὶ διατάσσει τὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ ὑπακούουν εἰς αὐτόν”!

Μαρκ. 1,28 καὶ ἐξῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ὅλην τὴν περὶχωρον τῆς Γαλιλαίας.

Μαρκ. 1,28 Καὶ με μεγάλην ταχύτητα ἐξηπλώθη ἡ φήμη αὐτοῦ εἰς ὅλα τὰ περὶχωρα τῆς Γαλιλαίας.

Μαρκ. 1,29 Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξεληθόντες ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

Μαρκ. 1,29 Καὶ ἀμέσως ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν καὶ ἦλθαν στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Ἀνδρέου μαζὴ με τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην.

Μαρκ. 1,30 ἡ δε πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα. καὶ εὐθέως λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

Μαρκ. 1,30 Ἡ δε πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἦτο κατάκοιτος με πυρετόν. Καὶ ἀμέσως τοῦ ἀκαμαν λόγον δι’ αὐτήν.

Μαρκ. 1,31 καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτήν κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφήκεν αὐτήν ὁ πυρετὸς εὐθέως, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

Μαρκ. 1,31 Καὶ αὐτὸς ἐπλησίασε εἰς τὴν κλίνην τῆς, τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χεῖρι, τὴν ἐσήκωσε καὶ ἀμέσως τὴν ἀφήκεν ὁ πυρετὸς, καὶ ἐντελῶς υγιῆς τοὺς ὑπηρετοῦσεν.

Μαρκ. 1,32 Ὁψίας δε γενομένης, ὅτε ἐδὺ ὁ ἥλιος, ἐφερον πρὸς αὐτόν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.

Μαρκ. 1,32 Ἀργὰ δε τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (ὅταν πλέον εἶχε περάσει ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου), ἐφεραν πρὸς αὐτόν ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.

Μαρκ. 1,33 καὶ ἦν ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη πρὸς τὴν θύραν.

Μαρκ. 1,33 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἦτο συγκεντρωμένη ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

Μαρκ. 1,34 καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις, καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τα

δαιμόνια, ότι ήδειςαν αυτόν Χριστόν είναι.

Μαρκ. 1,34 Και εθεράπευσε πολλούς, που έπασχαν από διάφορα νοσήματα και πολλά δαιμόνια εξεδίωξε. Δεν άφινε δε τα δαιμόνια να ομιλούν δι' αυτόν, διότι εγνώριζαν ότι αυτός είναι ο Χριστός και δεν ήθελε την μαρτυρίαν των ακαθάρτων πνευμάτων.

Μαρκ. 1,35 Καί πρωϊ έννυχα λίαν αναστάς εξήλθε και απήλθεν εις έρημον τόπον, κακεί προσήχετο.

Μαρκ. 1,35 Και πρωϊ-πρωϊ, ενώ ακόμη ήτο νύχτα, εσηκώθη, εβγήκεν από την πόλιν και επροχώρησεν εις έρημον τόπον και εκεί προσήχετο.

Μαρκ. 1,36 και κατεδίωξαν αυτόν ο Σίμων και οι μετ αυτού,

Μαρκ. 1,36 Ο δε Σίμων και όσοι ήσαν μαζί με αυτόν έτρεξαν, δια να τον εύρουν.

Μαρκ. 1,37 και ευρόντες αυτόν λέγουσιν αυτώ ότι πάντες σε ζητούσι.

Μαρκ. 1,37 Και αφού τον ήραν του λέγουν, ότι "όλοι σε ζητούν εις την πόλιν".

Μαρκ. 1,38 και λέγει αυτοίς· άγωμεν εις τας εχομένας κωμοπόλεις, ίνα και εκεί κηρύξω εις τούτο γάρ εξελήλυθα.

Μαρκ. 1,38 Και εκείνος τους είπεν· "ας υπάγωμεν εις τας γύρω κωμοπόλεις, δια να κηρύξω και εκεί, διότι δι' αυτόν άλλωστε τον σκοπόν εβγήκα από την πόλιν".

Μαρκ. 1,39 και ήν κηρύσσων εν ταις συναγωγαίς αυτών εις όλην την Γαλιλαίαν και τα δαιμόνια εκβάλλον.

Μαρκ. 1,39 Και εκήρυσσε κατά συνέχειαν εις τας συναγωγάς των εις όλην την Γαλιλαίαν και εξεδίωκε τα πονηρά πνεύματα από τους δαιμονιζομένους.

Μαρκ. 1,40 Καί έρχεται προς αυτόν λεπρός παρακαλών αυτόν και γονυπετών αυτόν και λέγων αυτώ ότι εάν θέλης, δύνασαι με καθαρίσαι.

Μαρκ. 1,40 Και έρχεται προς αυτόν κάποιος λεπρός, ο οποίος γονατιστός εμπρός του τον παρακαλούσε και του έλεγε ότι "εάν συ θέλης ημπορείς να με καθαρίσης, και να με απαλλάξης από την φοβεράν ασθένειάν μου".

Μαρκ. 1,41 ο δε Ιησούς σπλαχνισθείς, εκτείνας την χείρα ήψατο αυτού και λέγει αυτώ· θέλω, καθαρισθητι.

Μαρκ. 1,41 Ο δε Ιησούς (βλέπων την μεγάλην πίστιν και την παρηρησίαν του ανθρωπού αυτού) τον ευπλαγχνίσθη, άπλωσε το χέρι, τον ήγγισε και του λέγει· "Θελω· γίνε καθαρός".

Μαρκ. 1,42 και ειπόντος αυτού ευθέως απήλθεν απ αυτού η λέπρα, και εκαθαρίσθη.

Μαρκ. 1,42 Και αμέσως μόλις ο Ιησούς είπε αυτούς τους λόγους, έφυγε από εκείνον η λέπρα και έγινε τελείως καθαρός και υγιής.

Μαρκ. 1,43 και εμβριμήςάμενος αυτώ ευθέως εξέβαλεν αυτόν και λέγει αυτώ·

Μαρκ. 1,43 Και αφού του ωμίλησε με έντονον και αυστηρόν ύφος να μη αποκαλύψη αυτόν ως ευεργέτην του, τον έβγαλε έξω από το μέρος, όπου ευρίσκοντο και του είπε·

Μαρκ. 1,44 όρα μηδέν μηδέν είπης, αλλ ύπαγε σεαυτόν δείξον τώ ιερεί και προσένεγκε περί τού καθαρισμού σου ά προσέταξε Μωϋσής εις μαρτύριον αυτοίς.

Μαρκ. 1,44 "πρόσεχε να μη είπης εις κανένα τίποτε, αλλά πήγαινε δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε δια τον καθαρισμόν σου από την λέπραν αυτά που διέταξε ο Μωϋσής, ώστε η εξέτασις του ιερέως και η προσφορά του δώρου σου, να χρησιμεύσουν ως μαρτυρία και βεβαίωσις ότι έγινες τελείως υγιής".

Μαρκ. 1,45 ο δε εξελθών ήρξατο κηρύσσειν πολλά και διαφημίζει τον λόγον, ώστε μηκέτι αυτόν δύνασθαι φανερώς εις πόλιν εισελθειν, αλλ έξω εν ερήμοις τόποις ήν· και ήρχοντο προς αυτόν πανταχόθεν.

Μαρκ. 1,45 Αλλά εκείνος, μόλις εξήλθε, ήρχισε να διαλαλή πολλά περί του Ιησού και να διαφημίξη το γεγονός, ώστε ο Κυριος να μη ημπορή πλέον να εισέρχεται φανερά εις την πόλιν δια το πλήθος, που τον περιεκύκλωνεν. Αλλά έμεινε έξω εις ερήμους τόπους. Και παρ' όλον τούτο, ήρχοντο προς αυτόν από όλα τα μέρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Μαρκ. 2,1 Καί εισήλθε πάλιν εις Καπερναούμ δι ημερών και ηκούσθη ότι εις οίκόν εστι.

Μαρκ. 2,1 Υστερα δε από ολίγας ημέρας, εισήλθε πάλιν ο Κυριος εις την Καπερναούμ και διεδόθη ότι ευρίσκεται εις κάποιο σπίτι.

Μαρκ. 2,2 και ευθέως συνήχθησαν πολλοί, ώστε μηκέτι χωρείν μηδέ τα προς την θύραν και ελάλει αυτοίς τον λόγον.

Μαρκ. 2,2 Και αμέσως συγκεντρώθησαν πολλοί, ώστε εγέμισεν η οικία και δεν υπήρχε πλέον τόπος να τους χωρέση ούτε καντά εις την θύραν. Και εδίδασκε εις αυτούς τον λόγον του Θεού.

Μαρκ. 2,3 και έρχονται προς αυτόν παραλυτικόν φέροντες, αιρόμενον υπό τεσσάρων.

Μαρκ. 2,3 Και έρχονται προς αυτόν φέροντες ένα παραλυτικόν, τον οποίον εσήκωναν τέσσαρες επάνω εις κρεβάτι.

Μαρκ. 2,4 και μη δυνάμενοι προσεγγίσει αυτώ διά τον όχλον, απεστέγασαν την στέγην όπου ήν, και εξορύξαντες χαλώσι τον κράβαττον, εφ' ώ ο παραλυτικός κατέκειτο.

Μαρκ. 2,4 Επειδή δε ένεκα του πολλού πλήθους δεν ήτο δυνατόν να πλησιάσουν τον Κυριον, αφήρσαν από την στέγην το μέρος εκείνο, κάτω από το οποίον ήτο ο Κυριος, ήνοιξαν τρύπαν και κατέβασαν σιγά το κρεβάτι, όπου ήτο κατάκοιτος ο παραλυτικός.

Μαρκ. 2,5 ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τώ παραλυτικώ τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου.

Μαρκ. 2,5 Όταν ο Ιησούς ειδε την πίστιν που είχαν, τόσον ο παραλυτικός όσον και εκείνοι που τον έφεραν, λέγει στον παραλυτικόν· "τέκνον, σου συγχωρούνται αι αμαρτίαι, αι οποίαι είναι και αιτία της σωματικής σου ασθενείας".

Μαρκ. 2,6 ήσαν δε τινες των γραμματέων εκεί καθήμενοι και διαλογιζόμενοι εν ταις καρδίαις αυτών·

Μαρκ. 2,6 ήσαν δε και μερικοί από τους γραμματείς, που εκάθηντο εκεί και εσυλλογίζοντο μέσα των·

Μαρκ. 2,7 τι ούτος ούτω λαλεί βλασφημίας; τις δύναται αφιέναι αμαρτίας ει μη εις ο Θεός;

Μαρκ. 2,7 Διατί αυτός ο άνθρωπος εκστομίζει τέτοιες βλασφημίες; Ποίος ημπορεί να συγχωρή αμαρτίες, ει μη μόνον ένας, δηλαδή ο Θεός;

Μαρκ. 2,8 και ευθέως επιγνούς ο Ιησούς τώ πνεύματι αυτού ότι ούτως αυτοί διαλογίζονται εν εαυτοίς, είπεν αυτοίς· τι ταύτα διαλογίζεσθε εν ταις καρδίαις υμών;

Μαρκ. 2,8 Και αμέσως ο Ιησούς αντελήφθη καθαρώτατα, με την θεία δύναμιν του πνεύματός του, ότι έτσι αυτοί εσκεπτοντο μέσα των και τους είπε· "διατί συλλογίζεσθε τέτοια εις τας καρδίας σας;

Μαρκ. 2,9 τι εστιν ευκοπώτερον, ειπείν τώ παραλυτικώ, αφέωνταί σου αι αμαρτίαι, ή ειπείν, έγειρε και άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει;

Μαρκ. 2,9 Τι είναι ευκολώτερον, να είπω στον παραλυτικόν, συγχωρούνται οι αμαρτίες σου η να είπω, σήκω επάνω υγιής, πάρε το κρεβάτι στον ώμον σου και περιπάτει; Σεις θεωρείτε δυσκολώτερον το δεύτερον.

Μαρκ. 2,10 ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιός του ανθρώπου αφιέναι επί της γής αμαρτίας - λέγει τώ παραλυτικώ.

Μαρκ. 2,10 Δια να μάθετε δε, ότι ο υιός του ανθρώπου έχει εξουσίαν να συγχωρή αμαρτίας εδώ εις την γην-λέγει στον παραλυτικόν-

Μαρκ. 2,11 σοί λέγω, έγειρε και άρον τον κράβαττόν σου και ύπαγε εις τον οίκόν σου.

Μαρκ. 2,11 Σε σένα που πιστεύεις λέγω, σήκω επάνω υγιής, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου".

Μαρκ. 2,12 και ηγέρθη ευθέως, και άρας τον κράβαττον εξήλθεν εναντίον πάντων, ώστε εξίστασθαι πάντας και δοξάζει τον Θεόν λέγοντας ότι ουδέποτε ούτως είδομεν.

Μαρκ. 2,12 Και αμέσως εσηκώθη, επήρε το κρεβάτι στον ώμον και εβγήκε ενώπιον όλων, ώστε όλοι να καταπλαγούν και να δοξάζουν τον Θεόν λέγοντες ότι "ποτέ δεν είδαμε τέτοια γεγονότα, να συγχωρούνται με ένα λόγον αμαρτία και εις πιστοποίησιν της συγχωρήσεως να θεραπεύεται θαυματουργικώς η παράλυσις".

Μαρκ. 2,13 Καί εξήλθε πάλιν παρά την θάλασσαν· και πάς ο όχλος ήρχετο προς αυτόν, και εδίδασκεν αυτούς.

Μαρκ. 2,13 Και εβγήκεν ο Ιησούς από το σπίτι εκείνο πάλιν εις την παραλίαν. Και όλο το πλήθος ήρχετο προς αυτόν και τους εδίδασκε. (Τα θαύματα εγίνοντο εις θεραπείαν των ασθενών που είχαν πίστιν, αλλά και δια να εμπνεύσουν πίστιν και στους άλλους).

Μαρκ. 2,14 Καί παράγων είδε Λευϊν τον τού Αλφαιού, καθήμενον επί το τελώνιον, και λέγει αυτό· ακολούθει μοι και αναστάς ηκολούθησεν αυτώ·

Μαρκ. 2,14 Καθώς δε επερνούσε είδε τον Λευϊν, τον υιόν του Αλφαιού, να κάθεται στο μέρος όπου εισεπράττοντο οι φόροι και λέγει προς αυτόν· "ακολούθησέ με ως μαθητής μου". Και εκείνος εσηκώθηκε πράγματι και τον ηκολούθησε.

Μαρκ. 2,15 και εγένετο εν τώ κατακείσθαι αυτόν εν τή οικία αυτού, και πολλοί τελώναι και αμαρτωλοί συνανέκειντο τώ Ιησού και τοίς μαθηταίς αυτού· ήσαν γάρ πολλοί, και ηκολούθησαν αυτώ.

Μαρκ. 2,15 Και συνέβη, όταν εκάθητο εις την τράπεζαν του φαγητού στο σπίτι του Λευϊ, πολλοί τελώναι και άλλοι αμαρτωλοί (όπως περιφρονητικώς τους έλεγαν οι Φαρισαίοι) εκάθηντο μαζί με τον Ιησούν και τους μαθητάς του. Διότι πολλοί ήσαν εκείνοι, που είχαν πληροφορηθή την πρόσκλησιν του Λευϊ και ηκολούθησαν τον Ιησούν στο σπίτι.

Μαρκ. 2,16 και οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ιδόντες αυτόν εσθίοντα μετά των τελωνών και αμαρτωλών έλεγον τοίς μαθηταίς αυτού· τι ότι μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίει και πίνει;

Μαρκ. 2,16 Οι δε γραμματείς και οι Φαρισαίοι, όταν είδαν αυτόν να τρώγη μαζί με τους τελώνας και τους αμαρτωλούς, έλεγαν στους μαθητάς του· "πως εξηγείται, ότι ο διδάσκαλός σας τρώγει και πίνει μαζί με τελώνας και αμαρτωλούς;"

Μαρκ. 2,17 και ακούσας ο Ιησούς λέγει αυτοίς· ου χρείαν έχουσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλλ οι κακώς έχοντες· ουκ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν.

Μαρκ. 2,17 Και όταν ήκουσεν ο Ιησούς αυτούς τους λόγους είπε· "δεν έχουν ανάγκην από ιατρόν οι υγιείς, αλλά οι ασθενείς· δεν ήλθα στον κόσμον, δια να καλέσω εκείνους που φαντάζονται ότι είναι δίκαιοι, αλλά ήλθα να καλέσω εις μετάνοιαν τους αμαρτωλούς".

Μαρκ. 2,18 Και ήσαν οι μαθηταί Ιωάννου και οι των Φαρισαίων νηστεύοντες. και έρχονται και λέγουσιν αυτώ διατί οι μαθηταί Ιωάννου και οι των Φαρισαίων νηστεύουσιν, οι δε σοί μαθηταί ου νηστεύουσι;

Μαρκ. 2,18 Οι μαθηταί του Ιωάννου, όπως και οι μαθηταί των Φαρισαίων, ετηρούσαν και όσας άκομα νηστείας είχε καθιερώσει η παράδοσις των πρεσβυτέρων. Ερχονται λοιπόν μερικοί και λέγουν εις αυτόν· "διατί οι μαθηταί του Ιωάννου και οι μαθηταί των Φαρισαίων νηστεύουν, οι δε ιδικοί σου μαθηταί δεν νηστεύουν;"

Μαρκ. 2,19 και είπεν αυτοίς ο Ιησούς· μη δύνανται οι υιοί του νυμφώνος, εν ώ ο νυμφίος μετ αυτών εστι, νηστεύειν; όσον χρόνον μεθ αυτών έχουσι τον νυμφίον, ου δύνανται νηστεύειν.

Μαρκ. 2,19 Και είπεν εις αυτούς ο Ιησούς· "μήπως είναι δυνατόν οι καλεσμένοι στον γάμον φίλοι του γαμβρού να νηστεύουν, καθ' ον χρόνον ο γαμβρός ευρίσκεται μαζί των; Όσον καιρόν έχουν μαζί των τον γαμβρόν δεν είναι δυνατόν να νηστεύουν, (διότι η νηστεία είναι και δείγμα πένθους και όχι χαράς).

Μαρκ. 2,20 ελεύσονται δε ημέραι όταν απαρθή απ αυτών ο νυμφίος, και τότε νηστεύουσιν εν εκείναις ταίς ημέραις.

Μαρκ. 2,20 Θα έλθουν δε ημέραι, κατά τας οποίας θα πάρουν βιαίως ανάμεσα από αυτούς τον νυμφίον, δηλαδή εμέ τον Διδάσκαλόν των, και τότε θα πενήθουν και θα νηστεύσουν.

Μαρκ. 2,21 ουδείς επίβλημα ράκους αγνάφου επιράπτει επί ιματίω παλαιώ· ει δε μήγε, αίρει το πλήρωμα αυτού, το καινόν του παλαιού και χείρον σχίσμα γίνεται.

Μαρκ. 2,21 Κανείς δεν ράπτει επάνω εις ένα παλαιό ένδυμα τεμάχιον από καινούργιο ύφασμα· εάν όμως και το ράψη, τότε το καινούργιο μπάλωμα, που ερράφτηκε στο παλαιό ένδυμα, μαζεύει και κάνει το σχίσμιμο του παλαιού πολύ μεγαλύτερο. (Η νέα δηλαδή διδασκαλία μου δεν ημπορεί να υπαχθή στους παλαιούς εξωτερικούς τύπους. Αν κάτι τέτοιο γίνη, και οι τύποι θα φθαρούν και οι διδασκαλία μου θα νοθευθή).

Μαρκ. 2,22 και ουδείς βάλλει οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς· ει δε μη, ρήσσει ο οίνος ο νέος τους ασκούς, και ο οίνος ειχεύεται και οι ασκοί απολούνται· αλλά οίνον νέον εις ασκούς καινούς βλητέον.

Μαρκ. 2,22 Και κανείς δεν βάζει μούστον σε παλαιά ασκιά. Εάν δε τυχόν και κάμη κάτι τέτοιο, ο μούστος σπάζει τα ασκιά, έτσι δε και το κρασί χύνεται και τα ασκιά καταστρέφονται. Αλλά πρέπει να βάζη κανείς μούστον εις καινούργια, γέρα ασκιά. (Οι Φαρισαίοι και οι οπαδοί των είναι παλαιά ασκιά, που δεν ημπορούν να ανθέξουν εις την νέαν διδασκαλίαν μου. Αυτήν θα την παραλάβουν οι μαθηταί μου, νέοι και υγιείς κατά την ψυχήν και την καρδίαν).

Μαρκ. 2,23 Καί εγένετο παραπορεύεσθαι αυτόν εν τοίς σάββασι διά των σπορίμων, και ήρξαντο οι μαθηταί αυτού οδόν ποιείν τίλλοντες τους στάχνας.

Μαρκ. 2,23 Καποτε, εις ημέραν Σαββάτου, ωδοιπορούσε ο Κυριος ανάμεσα εις σπαρμένα χωράφια και οι μαθηταί του, καθώς ήρχισαν μαζί του να βαδίζουν, εμαδούσαν τα στάχνα και έτρωγαν τους κόκκους.

Μαρκ. 2,24 και οι Φαρισαίοι έλεγον αυτώ· ιδε τι ποιούσιν εν τοίς σάββασιν ό ουκ έξεστι.

Μαρκ. 2,24 Και οι Φαρισαίοι έλεγαν εις αυτόν· "κττάξε, τι κάνουν οι μαθηταί σου εις ημέραν Σαββάτου! Δηλαδή κάνουν

εργασίαν, με την οποίαν βεβηλώνεται η σαββατική αργία”.

Μαρκ. 2,25 και αυτός έλεγεν αυτοίς· ουδέποτε ανέγνωτε τι εποίησε Δαυΐδ ότε χρείαν έσχε και επείνασεν αυτός και οι μετ αυτού;

Μαρκ. 2,25 Αλλά και αυτός τους είπε· “δεν διαβάσατε ποτέ τι έκαμε ο Δαυΐδ, όταν ευρέθη εις ανάγκην, δηλαδή όταν επείνασε αυτός και εκείνοι που ήσαν μαζί του;

Μαρκ. 2,26 πώς εισήλθεν εις τον οίκον του Θεού επί Αβιάθαρ αρχιερέως και τους άρτους της προθέσεως έφαγεν, ούς ουκ έξεστι φαγείν ει μη τοίς ιερεύσι, και έδωκε και τοίς σύν αυτώ ούσι;

Μαρκ. 2,26 Πως δηλαδή εισήλθε στον ναόν του Θεού, όταν αρχιερέυς ήτο ο Αβιάθαρ, και έφαγε τους άρτους που ήσαν βαλμένοι ως προσφορά προς τον Θεόν εις την τράπεζαν της προθέσεως; Και τούτο, ενώ είναι γνωστόν, ότι κανείς εκτός των ιερέων δεν επιτρέπεται να φάγη αυτούς; Ο δε Δαυΐδ και έφαγε και έδωκε από τους άρτους αυτούς και εις εκείνους, που ήταν μαζί του. Και όμως ο Θεός δεν απεδοκίμασε την πράξιν του”.

Μαρκ. 2,27 και έλεγεν αυτοίς· το σάββατον διά τον άνθρωπον εγένετο, ουχ ο άνθρωπος διά το σάββατον·

Μαρκ. 2,27 Εν συνεχεία δε έλεγεν εις αυτούς· “το Σαββατον έχει καθιερωθή, δια να εξυπηρετή και καθοδηγή τον άνθρωπον εις την πνευματικήν του ζωήν και δεν έγινε ο άνθρωπος, δια να είναι δούλος εις ένα ξηρόν και τυπικόν Σαββατον.

Μαρκ. 2,28 ώστε κύριός εστιν ο υιός του ανθρώπου και του σαββάτου.

Μαρκ. 2,28 Ωστε ο Υιός του ανθρώπου, που ήλθε δια να χειραγωγήση τον άνθρωπον εις ανωτέραν πνευματικήν ζωήν, είναι κύριος και του Σαββάτου και έχει εξουσίαν να τροποποιήση αυτό επί το πνευματικώτερον”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Μαρκ. 3,1 Καί εισήλθε πάλιν εις την συναγωγήν και ήν εκεί άνθρωπος εξηραμμένην έχων την χείρα.

Μαρκ. 3,1 Και εισήλθεν πάλιν ο Ιησούς εις την συναγωγήν· ήτο δε εκεί ένας άνθρωπος, που είχε ακίνητο και ξηρό το χέρι του.

Μαρκ. 3,2 και παρετήρουν αυτόν ει τοίς σάββασι θεραπεύσει αυτόν, ίνα κατηγορήσωσιν αυτού.

Μαρκ. 3,2 Και κατεσκόπευαν αυτόν οι Φαρισαίοι με μεγάλην προσοχήν, εάν θα τον θεραπέυση κατά την ημέραν του Σαββάτου, δια να έχουν αφορμήν να το κατηγορήσουν.

Μαρκ. 3,3 και λέγει τώ ανθρώπω τώ εξηραμμένην έχοντι την χείρα· έγειρε εις το μέσον.

Μαρκ. 3,3 Λεγει δε στον άνθρωπον με το ξηρό χέρι· “σήκω και στάσου στο μέσον”.

Μαρκ. 3,4 και λέγει αυτοίς· έξεστι τοίς σάββασιν αγαθοποιήσαι ή κακοποιήσαι; ψυχήν σώσαι ή αποκτείναι; οι δε εσιώπων.

Μαρκ. 3,4 Και λέγει προς αυτούς· “επιτρέπεται κατά το Σαββατον να κάμη κανείς το καλόν η να κάμη το κακόν; Να σώση την ζωήν του πλησίον που κινδυνεύει η να τον αφήση αβοήθητον και έτσι να γίνη αφορμή του θανάτου του;” Εκείνοι δε εσιωπούσαν.

Μαρκ. 3,5 και περιβλεψάμενος αυτούς μετ οργής, συλλυπούμενος επί τή πωρώσει της καρδιάς αυτών, λέγει τώ ανθρώπω· έκτεινον την χείρά σου. και εξέτεινε, και αποκατεστάθη η χείρ αυτού υγιής ως η άλλη.

Μαρκ. 3,5 Και αφού περιέφερε γύρω εις αυτούς με οργήν το βλέμμα του, ενώ συγχρόνως τους ελυπείτο ειλικρινώς δια την πώρωσιν της καρδιάς των, λέγει στον άνθρωπον· “άπλωσε το χέρι σου”. Και αμέσως εκείνος το άπλωσε και έγινε πάλιν γερό το χέρι του, όπως το άλλο.

Μαρκ. 3,6 και εξελθόντες οι Φαρισαίοι ευθέως μετά των Ηρωδιανών συμβούλιον εποίουν κατ αυτού, όπως αυτόν απολέσωσι.

Μαρκ. 3,6 Και αφού εβγήκαν οι Φαρισαίοι από την συναγωγήν, έκαμαν αμέσως συμβούλιον μαζί με εκείνους, που ανήκαν στο κόμμα του Ηρώδου, και συνεσκέφθησαν, πως να εξοντώσουν τον Ιησούν.

Μαρκ. 3,7 Καί ο Ιησούς ανεχώρησε μετά των μαθητών αυτού προς την θάλασσαν· και πολύ πλήθος από της Γαλιλαίας ηκολούθησαν αυτώ,

Μαρκ. 3,7 Και ο Ιησούς ανεχώρησε μαζί με τους μαθητάς του προς την θάλασσαν. Και πολύ πλήθος από την περιοχήν της Γαλιλαίας τον ηκολούθησεν.

Μαρκ. 3,8 και από της Ιουδαίας και από Ιεροσολύμων και από της Ιδουμαίας και πέραν του Ιορδάνου και οι περί Τύρον και Σιδώνα, πλήθος πολύ, ακούσαντες όσα εποίει, ήλθον προς αυτόν.

Μαρκ. 3,8 Ακόμη δε και από την Ιουδαίαν και από τα Ιεροσόλυμα και από την Ιδουμαίαν και από τας περιοχάς, που ήσαν πέρα από τον Ιορδάνην, όπως επίσης και αυτοί που κατοικούσαν τα περιχώρα της Τυρου και της Σιδώνας, πλήθος πολύ που είχαν ακούσει τα θαύματα, τα οποία έκανε, ήλθαν προς αυτόν.

Μαρκ. 3,9 και είπε τοίς μαθηταίς αυτού ίνα πλοιάριον προσκαρτερή αυτώ διά τον όχλον, ίνα μη θλίβωσιν αυτόν·

Μαρκ. 3,9 Και είπε στους μαθητάς του να παραμένη εκεί δι' αυτόν ένα πλοιάριον, ώστε να μπαίνει εις αυτό, όταν η συρροή του λαού είναι μεγάλη, δια να μη τον πιέζουν και τον συνθλίβουν τα πλήθη.

Μαρκ. 3,10 πολλούς γάρ εθεράπευσεν, ώστε επιπίπτειν αυτώ ίνα αυτού άψωνται όσοι είχαν μάλιστα·

Μαρκ. 3,10 Εμαζεύετο δε τόσον πλήθος, διότι πολλούς εθεράπευσε, ώστε να πίπτουν επάνω του όσοι εβασανίζοντο από ασθενείας, δια να τον εγγίσουν και πάρουν την θεραπείαν.

Μαρκ. 3,11 και τα πνεύματα τα ακάθαρτα, όταν αυτόν εθεώρουν, προσέπιπτον αυτώ και έκραζον λέγοντα ότι σύ εί ο υιός του Θεού.

Μαρκ. 3,11 Και τα πονηρά και ακάθαρτα δαιμόνια, όταν τον αντίκρυζαν έπιπταν με τρόμον εις τα πόδια του, εφώναζαν δυνατά και έλεγον ότι “συ είσαι ο υιός του Θεού”.

Μαρκ. 3,12 και πολλά επείτα αυτοίς ίνα μη φανερόν αυτόν ποιήσωσι.

Μαρκ. 3,12 Και τα επέληττε αυστηρώς και τα διέτασε να μη φανερώσουν ότι είναι ο υιός του Θεού. Δεν είχε καμμίαν ανάγκην από την μαρτυρίαν των πονηρών δαιμονίων (τα οποία άλωσε υπέκρυπταν πάντοτε και κάποιον δόλιον σκοπόν).

Μαρκ. 3,13 Καί αναβαίνει εις το όρος, και προσκαλείται ούς ήθελεν αυτός, και απήλθον προς αυτόν.

Μαρκ. 3,13 Και ανεβαίνει επάνω στο όρος, προσκαλεί δε εκεί εκείνους τους οποίους αυτός ήθελε και ήλθαν προς αυτόν.

Μαρκ. 3,14 και εποίησε δώδεκα, ίνα ώσι μετ αυτού και ίνα αποστέλλη αυτούς κηρύσσειν

Μαρκ. 3,14 Και εξέλεξε δώδεκα, δια να είναι μαζί του και δια να τους στέλλη να κηρύττουν

Μαρκ. 3,15 και έχειν εξουσίαν θεραπεύειν τας νόσους και εκβάλλειν τα δαιμόνια·

Μαρκ. 3,15 και να έχουν εξουσίαν, ώστε να θεραπεύουν τας ασθενείας και να εκδιώκουν τα δαιμόνια.

Μαρκ. 3,16 και επέθηκεν όνομα τώ Σίμωνι Πέτρον,

Μαρκ. 3,16 Και έβαλε νέον όνομα στον Σίμωνα, το όνομα Πετρος.

Μαρκ. 3,17 και Ιάκωβον τον τού Ζεβεδάιου και Ιωάννην τον αδελφόν του Ιακώβου· και επέθηκεν αυτοίς ονόματα Βοανεργές, ό εστιν υιοί βροντής·

Μαρκ. 3,17 Και εξέλεξε τον Ιάκωβον τον υιόν του Ζεβεδάιου και τον Ιωάννην τον αδελφόν του Ιακώβου· και έβαλε εις αυτούς νέα ονόματα Βοαναργές, που σημαίνει υιοί βροντής (και τούτο δια τον ορμητικόν χαρακτήρα των, που παρουσίαζαν ενίοτε).

Μαρκ. 3,18 και Ανδρέαν και Φίλιππον και Βαρθολομαίον και Ματθαίον και Θωμάν και Ιάκωβον τον τού Αλφαίου και Θαδδαιόν και Σίμωνα τον Κανανίτην

Μαρκ. 3,18 Εξέλεξε ακόμη και τον Ανδρέαν και τον Φίλιππον και τον Βαρθολομαίον και τον Ματθαίον και τον Θωμάν, και τον Ιάκωβον, τον υιόν του Αλφαίου, και τον Κανανίτην, δηλαδή τον Ζηλωτήν.

Μαρκ. 3,19 και Ιούδαν Ισκαριώτην, ός και παρέδωκεν αυτόν.

Μαρκ. 3,19 Και τον Ιούδαν τον Ισκαριώτην, ο οποίος και τον παρέδωκε αργότερα στους εχθρούς του.

Μαρκ. 3,20 Καί έρχονται εις οίκον· και συνέρχεται πάλιν όχλος, ώστε μη δύνασθαι αυτούς μηδέ άρτον φαγείν.

Μαρκ. 3,20 Και έρχονται εις κάποιο σπίτι της Καπερναούμ. Και συγκεντρώνεται πάλιν εκεί λαός πολός, ώστε να μη μπορούν και να μη ευρίσκουν ευκαιρίαν ούτε ψωμί να φάγουν.

Μαρκ. 3,21 και ακούσαντες οι παρ αυτού εξήλθον κρατήσαι αυτόν· έλεγον γάρ ότι εξέστη.

Μαρκ. 3,21 Όταν δε ήκουσαν αυτάς τας υπερβολάς στο έργον οι ιδικοί του, δηλαδή οι θεωρούμενοι ως αδελφοί του (οι οποίοι και δεν είχαν πιστεύσει εις αυτόν), εξήλθαν δια να τον πιάσουν και τον περιορίσουν στο σπίτι, διότι ενόμιζαν ότι η τόση υπερβολική προσήλωσις και απασχόλησις στο έργον του είναι αποτέλεσμα ψυχικής διεγέρσεως, και έλεγαν ότι εβγήκεν από τον ευατόν του.

Μαρκ. 3,22 και οι γραμματείς οι από Ιεροσολύμων καταβάντες έλεγον ότι Βεελζεβούλ έχει, και ότι εν τώ άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια.

Μαρκ. 3,22 Και οι γραμματείς, που είχαν έλθει από την Ιερουσαλήμ, έλεγαν ότι έχει μέσα του τον βελζεβούλ και ότι διώχνει τα δαιμόνια με την συνεργασίαν του άρχοντος των δαιμονίων.

Μαρκ. 3,23 και προσκαλεσάμενος αυτούς εν παραβολαίς έλεγεν αυτοίς· πώς δύναται σατανάς σατανάν εκβάλλειν;

Μαρκ. 3,23 Και αφού επροσκάλεσεν αυτούς ο Ιησούς, τους έλεγε με παραβολάς· "πως είναι δυνατόν ένας σατανάς να διώχνη άλλον σατανάν;

Μαρκ. 3,24 και εάν βασιλεία εφ εαυτήν μερισθή, ου δύναται σταθήναι η βασιλεία εκείνη·

Μαρκ. 3,24 Εάν ένα βασίλειον χωρισθή εις εχθρικός παρατάξεις αλληλοπολεμουμένας, δεν είναι δυνατόν να σταθή και να ζήση αυτό το βασίλειον.

Μαρκ. 3,25 και εάν οικία εφ εαυτήν μερισθή, ου δύναται σταθήναι η οικία εκείνη.

Μαρκ. 3,25 Και εάν εις μίαν οικογένειαν διαιρεθούν τα μέλη μεταξύ των και πολεμούν το ένα το άλλο, δεν είναι δυνατόν να σταθή και να ζήση η οικογένεια εκείνη.

Μαρκ. 3,26 και ει ο σατανάς ανέστη εφ εαυτόν και μεμέρισται, ου δύναται σταθήναι, αλλά τέλος έχει.

Μαρκ. 3,26 Και εάν ο σατανάς επανεστάτησε εναντίον του ευατού του, δηλαδή εναντίον των οργάνων του και της εξουσίας του και έχει χωρισθή εις κόμματα, που αλληλοπολεμούνται, δεν ημπορεί να σταθή, αλλά παίρνει τέλος το κράτος του.

Μαρκ. 3,27 ουδείς δύναται τα σκεύη του ισχυρού εισελθών εις την οικίαν αυτού διαρπάσαι, εάν μη πρώτον τον ισχυρόν δήση, και τότε την οικίαν αυτού διαρπάσει.

Μαρκ. 3,27 Κανείς, εάν εισέλθη στο σπίτι του ισχυρού οικοδεσπότη, δεν ημπορεί να αρπάξη τα έπιπλα και τα σκεύη, εάν πρώτον δεν δέση αυτόν τον ισχυρόν και τότε θα διαρπάση το σπίτι του. (Και εγώ δεν θα ημπορούσα να ελευθερώσω από τα χέρια του σατανά τους δαιμονιζομένους, εάν πρώτον δεν ενικούσα και δεν έδνα τον σατανάν).

Μαρκ. 3,28 Αμήν λέγω υμίν ότι πάντα αφεθήσεται τοίς υιοίς των ανθρώπων τα αμαρτήματα και αι βλασφημίαι όσας εάν βλασφημήσωσιν.

Μαρκ. 3,28 Αληθινά σας λέγω ότι θα συγχωρηθούν στους υιούς των ανθρώπων όλα τα αμαρτήματα και όλα αι βλασφημίαι, όσας τυχόν ήθελον εκστομίσει.

Μαρκ. 3,29 ός δ αν βλασφημηση εις το Πνεύμα το Άγιον, ουκ έχει άφεσιν εις τον αιώνα, αλλ ένοχος εστιν αιωνίου κρίσεως·

Μαρκ. 3,29 Εκείνος όμως που από κακότητα ψυχής θα βλασφημηση στο Άγιον Πνεύμα (δηλαδή θα αποδώση τας φανεράς και λυτρωτικάς ενεργείας του Αγίου Πνεύματος στον διάβολον) αυτός δεν έχει άφεσιν στους αιώνας των αιώνων, αλλά είναι ένοχος αιωνίας καταδίκης".

Μαρκ. 3,30 ότι έλεγον, πνεύμα ακάθαρτον έχει.

Μαρκ. 3,30 Είπε δε αυτά ο Ιησούς, διότι εκείνοι τον συκοφαντούσαν ότι έχει ακάθαρτον πνεύμα.

Μαρκ. 3,31 έρχονται ούν η μήτηρ αυτού και οι αδελφοί αυτού, και έξω εστώτες απέστειλαν προς αυτόν φωνούντες αυτόν.

Μαρκ. 3,31 Έρχονται τότε η μητέρα του και αυτοί που ενομιζοντο αδελφοί του και αφού εστάθησαν έξω από το σπίτι, έστειλαν προς αυτόν και τον εφώναζαν να βγη.

Μαρκ. 3,32 και εκάθητο περί αυτόν όχλος· είπον δε αυτώ· ιδού η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου έξω ζητούσί σε.

Μαρκ. 3,32 Εκάθητο δε γύρω του πολός λαός· είπον δε εις αυτόν· "ιδού η μητέρα σου και οι αδελφοί σου σε ζητούν έξω".

Μαρκ. 3,33 και απεκρίθη αυτοίς λέγων· τις εστιν η μήτηρ μου ή οι αδελφοί μου;

Μαρκ. 3,33 Και απάντησε εις αυτούς λέγων· "ποιά είναι η μητέρα μου η ποίοι είναι οι αδελφοί μου;"

Μαρκ. 3,34 και περιβλεψάμενος κύκλω τους περι αυτόν καθημένους λέγει· ιδε η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου·

Μαρκ. 3,34 Και αφού περιέφερε ολόγυρα τα μάτια του εις εκείνους που εκάθηντο γύρω του, είπε· "ιδού η μητέρα μου και οι αδελφοί μου.

Μαρκ. 3,35 ός γάρ αν ποιήση το θέλημα τού Θεού, ούτος αδελφός μου και αδελφή μου και μήτηρ εστί.

Μαρκ. 3,35 Διότι εκείνος, ο οποίος θα εφαρμόση το θέλημα του Θεού, αυτός είναι αδελφός μου και αδελφή μου και μητέρα μου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Μαρκ. 4,1 Καί πάλιν ήρξατο διδάσκειν παρά την θάλασσαν· και συνήχθη προς αυτόν όχλος πολύς, ώστε αυτόν εμβάντα εις το πλοίον καθήσθαι εν τή θαλάσση· και πάς ο όχλος προς την θάλασσαν επί της γής ήσαν.

Μαρκ. 4,1 Και πάλιν ήρχισε να διδάσκη ο Ιησούς εις την παραλίαν. Και εμαζεύθηκε πολύς λαός, δια να τον ακούση, ώστε αυτός ηναγκάσθη να ανεβή στο πλοίον και να καθίση εις αυτό μέσα εις την θάλασσαν. Όλος δε ο λαός ευρίσκετο εις την ξηράν πλησίον της θαλάσσης.

Μαρκ. 4,2 και εδίδασκεν αυτούς εν παραβολαίς πολλά, και έλεγεν αυτοίς εν τή διδαχή αυτού·

Μαρκ. 4,2 Και τους εδίδασκε πολλά με παραβολάς και τους έλεγεν εις την διδασκαλίαν του·

Μαρκ. 4,3 ακούετε. ιδού εξήθεν ο σπείρων τού σπείραι.

Μαρκ. 4,3 "Ακούσατε με προσοχήν. Ιδού εβγήκε ο γεωργός να σπείρη.

Μαρκ. 4,4 και εγένετο εν τώ σπείρειν ό μέν έπεσεν επί την οδόν, και ήλθον τα πετεινά και κατέφαγον αυτό·

Μαρκ. 4,4 Και καθώς έσπερνε ένα μέρος του σπόρου έπεσε στον δρόμον και ήλθον τα πτηνά και τον κατέφαγαν.

Μαρκ. 4,5 και άλλο έπεσεν επί το πετρώδες, όπου ουκ είχε γήν πολλήν, και ευθέως εξανέτειλε διά το μη έχειν βάθος γής,

Μαρκ. 4,5 Και άλλο έπεσεν εις έδαφος πετρώδες, όπου δεν είχε πολύ χώμα και αμέσως εβλάστησε, διότι δεν είχε βάθος γης.

Μαρκ. 4,6 ηλίου δε ανατειλαντος εκαυματίσθη, και διά το μη έχειν ρίζαν εξηράνθη·

Μαρκ. 4,6 Όταν δε ανέτειλε ο ήλιος, εκαψαλίσθηκε από τον καύσωνα και επειδή δεν είχε ρίζαν εξηράθηκε.

Μαρκ. 4,7 και άλλο έπεσεν εις τας ακάνθας, και ανέβησαν αι άκανθαι και συνεπνίξαν αυτό, και καρπόν ουκ έδωκε·

Μαρκ. 4,7 Και άλλο έπεσεν εις τα αγκάθια· εβλάστησαν δε και εμεγάλωσαν τα αγκάθια, το έπνιξαν ολόγυρα και δεν απέδωσε καρπόν.

Μαρκ. 4,8 και άλλο έπεσεν εις την γήν την καλήν και εδίδου καρπόν αναβαίνοντα και αυξάνοντα, και έφερεν εν τριάκοντα και εν εξήκοντα και εν εκατόν.

Μαρκ. 4,8 Και άλλο έπεσεν εις την γην την γόνιμον και απέδιδε καρπόν καθώς εβλάστανε προς τα άνω και εμέστωνε. Και έφερε αλλού τριάντα κόκκους, αλλού εξήντα και αλλού εκατόν".

Μαρκ. 4,9 και έλεγεν αυτοίς· ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

Μαρκ. 4,9 Και έλεγεν εις αυτούς· "εκείνος που έχει αυτιά να ακούη, ας ακούη". (Εκείνος που έχει αγαθήν διάθεσιν ας ακούση και ας διδαχθή).

Μαρκ. 4,10 Ότε δε εγένετο κατά μόνας, ηρώτησαν αυτόν οι περι αυτόν σύν τοίς δώδεκα την παραβολήν.

Μαρκ. 4,10 Όταν δε ανεχώρησε ο λαός και έμεινε μόνος, τον ηρώτησαν οι γύρω από αυτόν μαζί με τους δώδεκα μαθητάς, δια το νόημα της παραβολής.

Μαρκ. 4,11 και έλεγεν αυτοίς· υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας τού Θεού· εκείνοις δε τοίς έξω εν παραβολαίς τα πάντα γίνεται,

Μαρκ. 4,11 Και έλεγεν εις αυτούς· "εις σας, δια την καλήν σας διάθεσιν, εδόθη από τον Θεόν η σοφία και η δύναμις να γνωρίσετε τας μυστηριώδεις αληθείας της βασιλείας του Θεού. Εις εκείνους δε, που δεν έχουν την καλήν διάθεσιν και ευρίσκονται έξω από τον ιδιόν σας κύκλον, όλαι αι αλήθειαι προσφέρονται με παραβολάς.

Μαρκ. 4,12 ίνα βλέποντες βλέπωσι και μη ιδώσι, και ακούοντες ακούωσι και μη συνιώσι, μήποτε επιστρέψωσι και αφεθή αυτοίς τα αμαρτήματα.

Μαρκ. 4,12 Δι' αυτό τους διδάσκω με παραβολάς, δια να βλέπουν μεν με τα μάτια του σώματος, να μην ημπορούν όμως να ίδουν βαθύτερα με τα μάτια της ψυχής. Και να ακούσουν καλά με τα σωματικά των αυτιά, αλλά να μην ημπορούν να ενοήσουν, μήπως τυχόν και επιστρέψουν κάποτε με μετάνοιαν στον Θεόν και τους συγχωρεθούν τα αμαρτήματα". (Εάν δεν υπήρχεν εις αυτούς η σκληρυνσις της ψυχής, η αδιαφορία να γνωρίσουν την αλήθειαν και το μίσος των εναντίον του Κυρίου, θα ήσαν εις θέσιν να εννοούν όσα ήκουον).

Μαρκ. 4,13 και λέγει αυτοίς· ουκ οίδατε την παραβολήν ταύτην, και πώς πάσας τας παραβολάς γνώσεσθε;

Μαρκ. 4,13 Και λέγει εις αυτούς· "δεν εκαταλάβετε, λοιπόν, το νόημα αυτής της παραβολής, η οποία είναι σχετικώς εύκολος, και πως θα κατανοήσετε όλας τας άλλας παραβολάς;

Μαρκ. 4,14 ο σπείρων τον λόγον σπείρει.

Μαρκ. 4,14 Ο γεωργός που σπέρνει, εικονίζει εκείνον που σπέρνει εις τας ψυχάς τον λόγον του Θεού.

Μαρκ. 4,15 ούτοι δε εισιν οι παρά την οδόν όπου σπείρεται ο λόγος, και όταν ακούσωσιν, ευθύς έρχεται ο σατανάς και αίρει τον λόγον τον εσπαρμένον εν ταίς καρδίαις αυτών.

Μαρκ. 4,15 Εκείνοι δε που εικονίζονται από τον δρόμον κοντά στον οποίον έπεσεν ο σπόρος, είναι αυτοί, στους οποίους σπείρεται ο λόγος και όταν τον ακούσουν, έρχεται αμέσως ο σατανάς και παίρνει τον λόγον, που έχει σπαρή εις τας καρδιάς των.

Μαρκ. 4,16 και ούτοι ομοίως εισίν οι επί τα πετρώδη σπειρόμενοι, οί όταν ακούσωσι τον λόγον, ευθύς μετά χαράς λαμβάνουσιν αυτόν,

Μαρκ. 4,16 Και εκείνοι επίσης που εικονίζονται με τα πετρώδη εδάφη, είναι όσοι, όταν ακούσουν τον λόγον, αμέσως τον δέχονται με χαράν.

Μαρκ. 4,17 και ουκ έχουσι ρίζαν εν εαυτοίς, αλλά πρόσκαιροί εισιν· είτε γενομένης θλίψεως ή διωγμού διά τον λόγον, ευθύς σκανδαλίζονται.

Μαρκ. 4,17 Όμως δεν έχουν βαθείας ρίζας, σταθεράν πίστιν και απόφασιν, αλλ' είναι προσωρινοί και εφήμεροι εις την πίστιν των. Επειτα όταν συμβή κάποια θλίψις η ένας διωγμός δια τον λόγον του Ευαγγελίου, αμέσως αυτοί σκοντάπτουν, κλονίζονται και χάνουν την πίστιν των.

Μαρκ. 4,18 και ούτοί εισιν οι εις τας ακάνθας σπειρόμενοι, οι τον λόγον ακούοντες,

Μαρκ. 4,18 Και εκείνοι, οι οποίοι παρομοιάζονται με τα αγκάθια, όπου σπείρεται ο λόγος, είναι όσοι ακούουν τον λόγον του Θεού,

Μαρκ. 4,19 και αι μέριμναι τού αιώνος τούτου και η απάτη τού πλούτου και αι περι τα λοιπά επιθυμίας εισπορευόμεναι συμπνίγουσι τον λόγον, και άκαρπος γίνεται.

Μαρκ. 4,19 αλλά αι φροντίδες της παρούσης ζωής και το ξεγέλασμα του πλούτου και αι άλλαι επιθυμίας δια τας ηδονάς και απολαύστου κόσμου, αποπνίγουν τον λόγον και έτσι αυτός γίνεται άκαρπος.

Μαρκ. 4,20 και ούτοί εισιν οι επί την γήν την καλήν σπαρέντες, οίτινες ακούουσι τον λόγον και παραδέχονται, και καρποφορούσιν εν τριάκοντα και εν εξήκοντα και εν εκατόν.

Μαρκ. 4,20 Και εκείνοι που εικονίζονται με την καλήν γην, είναι όσοι ακούσουν τον λόγον και τον δέχονται με όλην των την καρδιά και καρποφορούν τριάντα και εξήντα και εκατό φορές περισσότερο".

Μαρκ. 4,21 Καί έλεγεν αυτοίς· μήτι έρχεται ο λύχνος ίνα υπό τον μόδιον τεθή ή υπό την κλίνην; ουχ ίνα επί την λυχνίαν επιτεθή;

Μαρκ. 4,21 Και έλεγεν εις αυτούς· "αυτά που σας εδίδαξα είναι φως, αλλά μήπως φέρουν τον αναμμένον λύχνον δια τον θέσουν κάτω από το μόδιο-από το δοχείον που μετρούν το σιτάρι-η κάτω από το κρεβάτι; Οχι βέβαια, αλλά δια να τον θέσουν στον λυχνοστάτην. (Σεις είσθε ο λύχνος ο αναμμένος, το πνευματικόν φως. Με τα λόγια και με το παράδειγμά σας πρέπει να φωτίζετε τους άλλους και να μη κρύπτετε αυτά, που έχετε ακούσει από εμέ).

Μαρκ. 4,22 ου γάρ εστι κρυπτόν ό εάν μη φανερωθή, ουδέ εγένετο απόκρυφον αλλ ίνα έλθη εις φανερόν.

Μαρκ. 4,22 Διότι δεν υπάρχει τίποτε κρυφόν και μυστικόν, που να μη φανερωθή και κανένα απόκρυφον που να μη έλθη στο φως.

Μαρκ. 4,23 εί τις έχει ώτα ακούειν, ακουέτω.

Μαρκ. 4,23 Εάν κανείς έχη αυτιά να ακούη, ας ακούση τας διδασκαλίας αυτάς".

Μαρκ. 4,24 Καί έλεγεν αυτοίς· βλέπετε τι ακούετε. εν ώ μέτρω μετρείτε, μετρηθήσεται υμίν, και προστεθήσεται υμίν τοίς ακούουσιν.

Μαρκ. 4,24 Και έλεγεν εις αυτούς· "προσέχετε εις αυτά που ακούετε· με όποιο μέτρο προσοχής και αγαθής διαθέσεως ακούετε και εννοείτε, με το αυτό μέτρο θα σας δοθή από τον Θεόν η γνώσις και η σοφία. Και ακόμη περισσότερον.

Μαρκ. 4,25 ός γάρ αν έχη, δοθήσεται αυτώ και ός ουκ έχει, και ό έχει αρθήσεται απ αυτου.

Μαρκ. 4,25 Διότι εις εκείνον που έχει την διάθεσιν και την γνώσιν, θα του δοθή ακόμη περισσότερον· και από εκείνον που δεν έχει ενδιαφέρον, και η ολίγη γνώσις που έχει, θα του αφαιρεθή".

Μαρκ. 4,26 Καί έλεγεν· ούτως εστιν η βασιλεία του Θεού, ως αν άνθρωπος βάλη τον σπόρον επί της γής,

Μαρκ. 4,26 Και έλεγεν· "έτσι ομοιάζει η βασιλεία του Θεού, με ένα άνθρωπον που ρίπτει τον σπόρον εις την γην,

Μαρκ. 4,27 και καθεύδη και εγειρηται νύκτα και ημέραν, και ο σπόρος βλαστάνη και μηκύνηται ως ουκ οίδεν αυτός.

Μαρκ. 4,27 και έπειτα κοιμάται και σηκώνεται νύκτα και ημέραν, χωρίς να φροντίζη δια την βλάστησιν της σποράς και ο σπόρος βλαστάνει και μεγαλώνει κατά ένα μυστηριώδη τρόπον, που δεν τον γνωρίζει ο γεωργός.

Μαρκ. 4,28 αυτομάτη γάρ η γη καρποφορεί, πρώτον χόρτον, είτα στάχυν, είτα πλήρη σίτον εν τώ στάχυϊ.

Μαρκ. 4,28 Διότι μόνη της η γη καρποφορεί, βλαστάνει δηλαδή, πρώτον τον χόρτον, έπειτα τον στάχυν και ύστερα τον μεστωμένον και πλήρη σίτον μέσα στον στάχυν. (Η αύξησις της χριστιανικής ζωής γίνεται από τον Θεόν κατά ένα μυστηριώδη τρόπον, που δεν υποπίπτει αμέσως εις την αντίληψιν του ανθρωπου).

Μαρκ. 4,29 όταν δε παραδώ ο καρπός, ευθέως αποστέλλει το δρέπανον, ότι παρεστηκεν ο θερισμός.

Μαρκ. 4,29 Όταν δε ο καρπός ωριμάση και είναι έτοιμος προς θερισμόν, αμέσως ο γεωργός αποστέλλει τον θεριστήν με το δρεπάνι, διότι έχει φθάσει ο καιρός του θερισμού".

Μαρκ. 4,30 Καί έλεγε· πώς ομοιώσωμεν την βασιλείαν του Θεού; ή εν τίνι παραβολή παραβάλωμεν αυτήν;

Μαρκ. 4,30 Και έλεγεν· "πως να παρομοιάσωμεν την βασιλείαν του Θεού; Η με ποίαν παραβολήν και εικόνα να την παραβάλωμεν;

Μαρκ. 4,31 ως κόκκον σινάπεως, ός όταν σπαρή επί της γής, μικρότερος πάντων των σπερμάτων εστι των επί της γής;

Μαρκ. 4,31 Ομοιάζει με κόκκον σιναπιού, ο οποίος, όταν σπαρή εις την γην, είναι μικρότερος από όλους τους σπόρους που υπάρχουν εις την γην.

Μαρκ. 4,32 και όταν σπαρή, αναβαίνει και γίνεται μείζων πάντων των λαχάνων, και ποιεί κλάδους μεγάλους, ώστε δύνασθαι υπό την σκιάν αυτου τα πετεινά του ουρανού κατασκηνούν.

Μαρκ. 4,32 Και όταν σπαρή, ξεπετιέται και γίνεται μεγαλύτερο απ' όλα τα λάχανα, και κάμνει μεγάλους κλάδους, ώστε να ημπορούν τα πουλιά του ουρανού να κατασκηνώουν κάτω από την σκιαν του".

Μαρκ. 4,33 Καί τοιαύταις παραβολαίς πολλάς ελάλει αυτοίς τον λόγον, καθώς ηδύναντο ακούειν,

Μαρκ. 4,33 Και με τέτοιες πολλές παραβολές εδίδασκεν εις αυτούς τον λόγον του Θεού, αναλόγως με την ικανότητα που είχαν οι ακροαταί του να ακούουν και να ενοούν.

Μαρκ. 4,34 χωρίς δε παραβολής ουκ ελάλει αυτοίς τον λόγον· κατ ιδίαν δε τοίς μαθηταίς αυτου επέλυε πάντα.

Μαρκ. 4,34 Χωρίς δε παραβολήν δεν εδίδασκεν αυτούς. Ιδιαίτερος δε στους μαθητάς εξηγούσε όλα και έλυε τας απορίας των. (Ολα όσα ερωτούσαν και εδιψούσαν να μάθουν. Παντοτε ο Θεός κατά πολλούς τρόπους απαντά εις τας απορίας και πληροφορεί τους πιστούς περί του θελήματός του).

Μαρκ. 4,35 Καί λέγει αυτοίς εν εκείνη τή ημέρα οψίας γενομένης· διέλθωμεν εις το πέραν.

Μαρκ. 4,35 Αργά εκείνην την ημέραν λέγει εις αυτούς· "ας περάσωμεν στο απέναντι μέρος".

Μαρκ. 4,36 και αφέντες τον όχλον παραλαμβάνουσιν αυτόν ως ήν εν τώ πλοίω· και άλλα δε πλοία ήν μετ αυτου.

Μαρκ. 4,36 Και αφού αφήκαν τον λαόν, παρέλαβαν αυτόν οι μαθηταί, όπως ευρίσκετο στο πλοίον· ήσαν δε και άλλα πλοία, που έπλεαν μαζί του.

Μαρκ. 4,37 και γίνεται λαίλαψ ανέμου μεγάλη, τα δε κύματα επέβαλλεν εις το πλοίον, ώστε ήδη αυτό βυθίζεσθαι.

Μαρκ. 4,37 Και αίφνης εξέσπασε μεγάλη θύελλα, τα δε κύματα, εκτυπούσαν το πλοίον και ανέβαιναν εις αυτό, ώστε εκινδύνε να βυθισθή.

Μαρκ. 4,38 και ήν αυτός επί τή πρύμνη επί το προσκεφάλαιον καθεύδων· και διεγείρουσιν αυτόν και λέγουσιν αυτώ· διδάσκαλε, ου μέλει σοι ότι απολλύμεθα;

Μαρκ. 4,38 Και εκείνος εκοιμάτο εις την πρύμνην στο προσκέφαλον, που ήτο στο κάθισμα. Και τον εξύπνησαν οι μαθηταί και του λέγουν· "διδάσκαλε, δεν σε μέλλει που χανόμεθα;"

Μαρκ. 4,39 και διεγερθείς επετίμησε τώ άνέμω και είπε τή θαλάσση· σιώπα, πεφίμωσο. και εκόπασεν ο άνεμος, και εγένετο γαλήνη μεγάλη.

Μαρκ. 4,39 Και αφού εσηκώθη επέπληξε τον άνεμον και είπεν εις την θάλασσαν· "σιώπα, πάψε αμέσως". Και κατέπαυσεν ο άνεμος και έγινε μεγάλη γαλήνη.

Μαρκ. 4,40 και είπεν αυτοίς· τι δειλοί εστε ούτω; πώς ουκ έχετε πίστιν;

Μαρκ. 4,40 Και είπεν εις αυτούς· διατί είσθε τόσο δειλοί; Πως, αφού είδατε τόσα θαύματα, δεν έχετε πίστιν;"

Μαρκ. 4,41 και εφοβήθησαν φόβον μέγαν και έλεγον προς αλλήλους· τις άρα ούτός εστιν, ότι και ο άνεμος και η θάλασσα υπακούουσιν αυτώ;

Μαρκ. 4,41 Και κατελήφθησαν από μέγαν φόβον και θαυμασμόν και έλεγαν ο ένας στον άλλον· "ποιός, λοιπόν, είναι αυτός, αφού και ο άνεμος και η θάλασσα τον υπακούουν;" (Υποτάσσονται εις αυτόν όχι μόνον αι ασθένειαι, ο θάνατος και οι δαίμονες, αλλά και αυτά τα στοιχεία της φύσεως).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Μαρκ. 5,1 Και ήλθον εις το πέραν της θαλάσσης εις την χώραν των Γεργεσηνών.

Μαρκ. 5,1 Και ήλθον στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, εις την χώραν των Γεργεσηνών.

Μαρκ. 5,2 και εξελθόντας αυτου εκ του πλοίου ευθέως απήντησεν αυτώ εκ των μνημείων άνθρωπος εν πνεύματι ακαθάρτω,

Μαρκ. 5,2 Όταν δε ο Ιησούς εβγήκεν από το πλοίον, τον απάντησε κάποιος άνθρωπος, που ήρχετο από τα μνημεία, κυριευμένος από πνεύμα ακάθαρτον.

Μαρκ. 5,3 ός την κατοίκησιν είχεν εν τοίς μνήμασι, και ουτε αλύσειν ουδείς ηδύνατο αυτόν δήσαι,

Μαρκ. 5,3 Αυτός τόπον κατοικίας και παραμονής είχε τα μνήματα και κανείς δεν ημπορούσε ουτε με σιδερένιες αλυσίδες να τον κρατήσει δεμένον.

Μαρκ. 5,4 διά το αυτόν πολλάκις πέδαις και αλύσει δεδέσθαι, και διεσπάσθη υπ αυτου τας αλύσεις και τας πέδας συντετριφθαι, και ουδείς ισχυεν αυτόν δαμάσαι·

Μαρκ. 5,4 Διότι πολλές φορές τον είχαν δέσει με δεσμά εις τα πόδια και με σιδερένιες αλυσίδες εις τα χέρια και αυτός έσπαζε τις αλυσίδες και συνέτριβε τα δεσμά και κανείς δεν είχε την δύναμιν να τον δαμάσει.

Μαρκ. 5,5 και διά παντός νυκτός και ημέρας εν τοίς μνήμασι και εν τοίς όρεσιν ήν κράζων και κατακόπτων εαυτόν λίθους.

Μαρκ. 5,5 Και συνεχώς νύκτα και ημέραν ήτο εις τα μνήματα και τα όρη, εφώναζε, κατέκοπτε και κατεπλήγωνε τον εαυτόν του με λίθους.

Μαρκ. 5,6 ιδών δε τον Ιησούν από μακρόθεν έδραμε και προσεκύνησεν αυτόν,

Μαρκ. 5,6 Όταν δε είδε τον Ιησούν από μακρυνά, έτρεξε προς αυτόν και τον επροσκύνησε.

Μαρκ. 5,7 και κράζας φωνή μεγάλη λέγει· τι εμοί και σοί, Ιησού, υιέ του Θεού του υψίστου; ορκίζω σε τον Θεόν, μη με βασανίσης.

Μαρκ. 5,7 Και αφού εκραύγασε με μεγάλην φωνήν είπε· ποία σχέσις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ εμού και σου, Ιησού, Υιέ του Θεού του Υψίστου; Σε εξορκίζω στο όνομα του Θεού να μη με βασανίσης".

Μαρκ. 5,8 έλεγε γάρ αυτώ· έξελθε το πνεύμα το ακάθαρτον εκ του ανθρωπου.

Μαρκ. 5,8 Διότι ο Ιησούς έλεγεν εις αυτό· "το πνεύμα το ακάθαρτον έβγα από τον άνθρωπον αυτόν".

Μαρκ. 5,9 και επηρώτα αυτόν· τι όνομά σοι; και απεκριθη λέγων· λεγεών όνομά μοι, ότι πολλοί εσμεν.

Μαρκ. 5,9 Και ηρώτησεν αυτόν· ποίον είναι το όνομά σου;" Και εκείνο απεκριθη και είπε· "Λεγεών είναι το όνομά μου, διότι είμεθα πολλοί εδώ μέσα".

Μαρκ. 5,10 και παρεκάλει αυτόν πολλά ίνα μη αποστείλη αυτους έξω της χώρας.

Μαρκ. 5,10 Και παρακαλούσε τον Ιησούν, με πολλές παρακλήσεις, να μη τους διώξη έξω από την χώραν αυτήν.

Μαρκ. 5,11 ήν δε εκεί αγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη προς τώ όρει·

Μαρκ. 5,11 Ευρίσκετο δε εκεί πλησίον στο όρος ένα μεγάλο κοπάδι χοίρων, που έβοσκε.

Μαρκ. 5,12 και παρεκάλεσαν αυτόν πάντες οι δαίμονες λέγοντες· πέμψον ημάς εις τους χοίρους, ίνα εις αυτους εισέλθωμεν.

Μαρκ. 5,12 Και παρεκάλεσαν αυτόν όλοι οι δαίμονες και είπαν· "στείλε μας να μπούμε εις αυτους τους χοίρους".

Μαρκ. 5,13 και επέτρεψεν αυτοίς ευθέως ο Ιησούς· και εξελθόντα τα πνεύματα τα ακάθαρτα εισήλθον εις τους χοίρους· και ώρμησεν η αγέλη κατά του κρημού εις την θάλασσαν· ήσαν δε ως δισχιλιοι και επνίγοντο εν τή θαλάσση.

Μαρκ. 5,13 Και τους επέτρεψε αμέσως ο Ιησούς και αφού εξήλθαν τα ακάθαρτα πνεύματα, εμπήκαν στους χοίρους και όλο το κοπάδι ώρμησε ασυγκράτητο επάνω στον κρημόν και έπεσε εις την θάλασσαν. Ησαν δε περίπου δύο χιλιάδες οι χοίροι και επνίγοντο μέσα εις την θάλασσαν. (Και έτσι ετιμωρήθησαν οι Γεργεσηνοί, οι οποιοι έτρεφαν χοίρους, μολονότι το απηγόρευε ο Μωσαϊκός νόμος).

Μαρκ. 5,14 και οι βόσκοντες τους χοίρους έφυγον και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς· και εξήλθον ιδείν τι εστι το γεγονός.

Μαρκ. 5,14 Και οι χοιροβοσκοί (κυριευμένοι από θαυμασμόν και τρόμον δια τα δύο καταπληκτικά θαύματα, που είδαν) έφυγαν και ανήγγειλαν το γεγονός εις την πόλιν και εις όσους ευρήκαν εις τα χωράφια· και εβγήκαν οι κάτοικοι να ιδούν, τι είναι αυτό που συνέβη.

Μαρκ. 5,15 και έρχονται προς τον Ιησούν, και θεωρούσι τον δαιμονιζόμενον καθήμενον και ιματισμένον και σωφρονούντα, τον εσχηκότα τον λεγεώνα, και εφοβήθησαν.

Μαρκ. 5,15 Ερχονται πλησίον του Ιησού και βλέπουν τον δαιμονιζόμενον να κάθεται ντυμένος και με πλήρες το λογικόν του, αυτόν που είχε προηγουμένως τον λεγεώνα των δαιμονίων. Και εφοβήθησαν.

Μαρκ. 5,16 και διηγήσαντο αυτοίς οι ιδόντες πώς εγένετο τώ δαιμονιζόμενω και περι των χοίρων.

Μαρκ. 5,16 Εκείνοι δε που είχαν ιδει τι συνέβη με τον δαιμονιζόμενον και τους χοίρους, τα διηγήθησαν εις αυτους.

Μαρκ. 5,17 και ήρξαντο παρακαλιν αυτόν απελθειν από των ορίων αυτών.

Μαρκ. 5,17 Επειδή δε εφοβήθησαν και δια τας άλλας παραβάσστου Μωσαϊκού νόμου, ήρχισαν να παρακαλούν τον Ιησούν να αναχωρήση έξω από τα σύνορά των.

Μαρκ. 5,18 και εμβαίνοντος αυτου εις το πλοίον παρεκάλει αυτόν ο δαιμονισθείς ίνα μετ αυτου ή.

Μαρκ. 5,18 Όταν δε ο Ιησούς ανέβαινε στο πλοίον, τον παρακαλούσε ο τείως δαιμονισμένος να του επιτρέψη να τον ακολουθήση και να μένη μαζί του.

Μαρκ. 5,19 και ουκ αφήκεν αυτόν, αλλά λέγει αυτώ· ύπαγε εις τον οίκόν σου προς τους σους και ανάγγειλον αυτοίς όσα σοι ο Κύριος πεποίηκε και ηλήσθη σε.

Μαρκ. 5,19 Ο Ιησούς όμως δεν τον αφήκεν, αλλά του είπε: "πήγαινε στο σπίτι σου προς τους δικούς σου και να διηγηθής όσα ο Κύριος σου έκαμε και πόσο σε ηλέησε".

Μαρκ. 5,20 και απήλθε και ήρξατο κηρύσσειν εν τή Δεκαπόλει όσα επείησεν αυτώ ο Ιησούς, και πάντες εθαύμαζον.

Μαρκ. 5,20 Και πράγματι εκείνος επέστρεψε και ήρχισε να κηρύσση προς τας δέκα ελληνικάς πόλεις, που ευρίσκοντο ανατολικά του Ιορδάνου, όσα ο Ιησούς έκαμεν εις αυτόν· και όλοι εθαύμαζαν. (Ευεργετημένοι πνευματικώς και υλικώς από τον Κυριον έχομεν καθήκον να διηγούμεθα εις όλους τα μεγαλεία του).

Μαρκ. 5,21 Καί διαπεράσαντος τού Ιησού εν τώ πλοίω πάλιν εις το πέραν συνήχθη όχλος πολύς επ αυτόν, και ήν παρά την θάλασσαν.

Μαρκ. 5,21 Και όταν πάλιν επέρασε ο Ιησούς με το πλοίον στο απέναντι μέρος συνεκεντρώθη πλήθος πολύ κοντά του. Ητο δε πλησίον εις την θάλασσαν.

Μαρκ. 5,22 Καί έρχεται εις των αρχισυναγώνων, ονόματι Ιάειρος, και ιδών αυτόν πίπτει προς τους πόδας αυτου

Μαρκ. 5,22 Και έρχεται εκεί ένας από τους αρχισυναγώγους, ονόματι Ιάειρος, ο οποίος όταν τον ειδεν, έπεσε γονατιστός εμπρός εις τα πόδια του

Μαρκ. 5,23 και παρεκάλει αυτόν πολλά, λέγων ότι το θυγάτριόν μου εσχάτως έχει, ίνα ελθών επιθής αυτή τας χείρας, όπως σωθή και ζήσεται.

Μαρκ. 5,23 και τον παρακαλούσε με πολλές και θερμάς παρακλήσεις και έλεγε, ότι "η μικρά μου κόρη ευρίσκεται εις τα πρόθυρα του θανάτου. Σε παρακαλώ λοιπόν να έλθης στο σπίτι, να βάλης επάνω της τας χείρας, δια να σωθή και ζήση".

Μαρκ. 5,24 και απήλθε μετ αυτου· και ηκολούθει αυτώ όχλος πολύς, και συνέλιβον αυτόν.

Μαρκ. 5,24 Και ανεχώρησε μαζί του. Λαός δε πολύς τον ακολουθούσε και οι άνθρωποι τον εστρώμαχναν.

Μαρκ. 5,25 Καί γυνή τις ούσα εν ρύσει αίματος έτη δώδεκα,

Μαρκ. 5,25 Και μια γυναίκα, η οποία έπασχεν επί δώδεκα έτη από αιμορραγίαν

Μαρκ. 5,26 και πολλά παθούσα υπό πολλών ιατρών και δαπανήσασα τα παρ εαυτής πάντα, και μηδέν ωφεληθείσα, αλλά μάλλον εις το χειρόν ελθούσα,

Μαρκ. 5,26 και είχε ταλαιπωρηθή πολύ από πολλούς ιατρούς, είχε δε εξοδεύσει όλα τα υπάρχοντά της, χωρίς να ιδη καμμίαν ωφέλειαν, αλλά μάλλον είχε έλθει στο χειρότερον,

Μαρκ. 5,27 ακούσασα περί τού Ιησού, ελθούσα εν τώ όχλω όπισθεν ήψατο τού ιματίου αυτου·

Μαρκ. 5,27 όταν ήκουσε δια τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς, ανεμίχθη με το πλήθος, ήλθε πίσω από τον Ιησούν και ήγγισε το ένδυμά του.

Μαρκ. 5,28 έλεγε γάρ εν εαυτή ότι εάν άψωμαι καν των ιματίων αυτου, σωθήσομαι.

Μαρκ. 5,28 Διότι έλεγε μέσα της, ότι "εάν και μόνον εγγίσω τα ενδύματά του, θα σωθώ".

Μαρκ. 5,29 και ευθέως εξηράνθη η πηγή τού αίματος αυτής, και έγνω τώ σώματι ότι ίαται από της μάστιγος.

Μαρκ. 5,29 Και αμέσως εξηράθηκε και έκλεισεν η πηγή, από την οποίαν έτρεχε το αίμα της, και αντελήφθη από την βελτιώσιν που ήλθε στο σώμα της, ότι ιατρεύθη από το βάσανον εκείνο.

Μαρκ. 5,30 και ευθέως ο Ιησούς επιγνούς εν εαυτώ την εξ αυτου δύναμιν εξελθούσαν, επιστραφείς εν τώ όχλω έλεγε· τις μου ήψατο των ιματίων;

Μαρκ. 5,30 Και αμέσως ο Ιησούς αντελήφθη πολύ καλά, ως παντογνώστης, την δύναμιν που εβγήκεν από αυτόν και στραφείς στο πλήθος έλεγε· "ποιός ήγγισε τα ενδύματά μου;

Μαρκ. 5,31 και έλεγον αυτώ οι μαθηταί αυτου· βλέπεις τον όχλον συνθλιβοντά σε, και λέγεις τις μου ήψατο;

Μαρκ. 5,31 Και έλεγον εις αυτόν οι μαθηταί του· "βλέπστον όχλον να σε στρώχνη από όλα τα σημεία και ερωτάς ποιός σε ήγγισε;"

Μαρκ. 5,32 και περιεβλέπετο ιδείν την τούτο ποιήσασαν.

Μαρκ. 5,32 Ο Ιησούς όμως περιέφερε γύρω το βλέμμα του, δια να ιδη αυτήν, που είχε κάμει αυτό.

Μαρκ. 5,33 η δε γυνή φοβηθείσα και τρέμουσα, ειδυία ό γέγονεν επ αυτή, ήλθε και προσέπεσεν αυτώ και είπεν αυτώ πάσαν την αλήθειαν.

Μαρκ. 5,33 Η δε γυναίκα φοβισμένη και τρέμουσα, επειδή είχε πλέον αντιληφθή πολύ καλά την θεραπείαν, που της είχε γίνει, ήλθε και έπεσεν εις τα γόνατα εμπρός του και του είπεν όλην την αλήθειαν.

Μαρκ. 5,34 ο δε είπεν αυτή· θυγάτερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· ύπαγε εις ειρήνην, και ίσθι υγιής από της μάστιγός σου.

Μαρκ. 5,34 Εκείνος δε της είπε· "κόρη μου, η πίστις σου σε έχει σώσει· πήγαινε με ειρήνην εις την ψυχήν σου και να είσαι για πάντα υγιής και απηλλαγμένη από την βασανιστικην ασθένειάν σου".

Μαρκ. 5,35 Έτι αυτου λαλούντος έρχονται από τού αρχισυναγώγου λέγοντες ότι η θυγάτηρ σου απέθανε· τι έτι σκύλλεις τον διδάσκαλον;

Μαρκ. 5,35 Ενώ δε αυτός ακόμη ωμιλούσε, έρχονται από το σπίτι του αρχισυναγώγου άνθρωποι λέγοντες ότι "η θυγάτηρ σου απέθανε· διατί ενοχλείς ακόμη τον διδάσκαλον;"

Μαρκ. 5,36 ο δε Ιησούς ευθέως ακούσας τον λόγον λαλούμενον λέγει τώ αρχισυναγώγω· μη φοβού, μόνον πίστευε.

Μαρκ. 5,36 Ο δε Ιησούς αμέσως, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, λέγει στον αρχισυναγώγον· "μη φοβείσαι, μόνο πίστευε".

Μαρκ. 5,37 και ουκ αφήκεν αυτώ ουδένα συνακολουθήσαι ει μη Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην τον αδελφόν Ιακώβου.

Μαρκ. 5,37 Και δεν αφήκε κανένα να τον ακολουθήση παρά μόνον τον Πετρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, τον αδελφόν του Ιακώβου.

Μαρκ. 5,38 και έρχεται εις τον οίκον τού αρχισυναγώγου, και θεωρεί θόρυβον, και κλαίοντας και αλαλάζοντας πολλά,

Μαρκ. 5,38 Και έρχεται στο σπίτι του αρχισυναγώγου και ακούει θόρυβον και βλέπει πολλούς να κλαίουν και να ολοφύρονται πολύ.

Μαρκ. 5,39 και εισελθών λέγει αυτοίς· τι θορυβείσθε και κλαίετε; το παιδίον ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει, και κατεγέλαν αυτου.

Μαρκ. 5,39 Και εισελθών λέγει εις αυτοίς· "διατί κάνετε τόσον θόρυβον με τας κραυγάς σας και διατί κλαίετε; Το παιδί δεν απέθανε, αλλά κοιμάται". Και εκείνοι τον περιγελούσαν.

Μαρκ. 5,40 ο δε εκβαλών πάντας παραλαμβάνει τον πατέρα τού παιδίου και την μητέρα και τους μετ αυτου, και εισπορεύεται όπου ήν το παιδίον ανακειμένον,

Μαρκ. 5,40 Αυτός όμως, αφού έβγαλε έξω όλους, επήρσε τον πατέρα του παιδιού και την μητέρα και τους τρεις μαθητάς, που ήσαν μαζί του, και εμπήκε εκεί, όπου ήτο εξηπλωμένο το παιδί.

Μαρκ. 5,41 και κρατήσας της χειρός του παιδιού λέγει αυτή· ταλιθά, κούμι· ό εστι μεθερμηνεύόμενον, το κοράσιον, σοί λέγω, έγειρε.

Μαρκ. 5,41 Και αφού επιασε το χέρι του παιδιού, είπε προς αυτό· "ταλιθά κούμι". πράγμα το οποίον ερμηνευόμενον σημαίνει· "το κοράσιον, εις σε εγώ ομιλώ, σήκω".

Μαρκ. 5,42 και ευθέως ανέστη το κοράσιον και περιεπάτει· ήν γάρ ετών δώδεκα. και εξέστησαν εκστάσει μεγάλη.

Μαρκ. 5,42 Και αμέσως το κοράσιον εσηκώθη και εντελώς υγιές περιπατούσε· διότι ήτο δώδεκα ετών. Και κατελήφθησαν όλοι από έκπληξιν και μεγάλον θαυμασμόν.

Μαρκ. 5,43 και διεστείλατο αυτοίς πολλά ίνα μηδείς γνώ τούτο· και είπε δοθήναι αυτή φαγείν.

Μαρκ. 5,43 Και τους είπε και τους ξαναείπε και τους έδωσε εντολήν με ένα τρόπον έντονον, κανείς να μη μάθη αυτό το θαύμα. Και είπε να της δώσουν να φάγη. (Δια να βεβαιωθούν έτσι ότι ήτο και πλήρως υγιής η κόρη των).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Μαρκ. 6,1 Καί εξήλθεν εκείθεν και ήλθεν εις την πατρίδα εαυτού· και ακολουθούσιν αυτώ οι μαθηταί αυτου.

Μαρκ. 6,1 Και έφυγεν από εκεί και ήλθεν εις την Ναζαρέτ, την πατρίδα του. Και τον ηκολούθησαν οι μαθηταί του.

Μαρκ. 6,2 και γενομένου σαββάτου ήρξατο εν τή συναγωγή διδάσκειν· και πολλοί ακούοντες εξεπλήσσοντο λέγοντες· πόθεν τούτω ταύτα· και τις η σοφία η δοθείσα αυτώ, και δυνάμεις τοιαύται διά των χειρών αυτου γίνονται;

Μαρκ. 6,2 Όταν δε ήλθε το Σαββατον, ήρχισε να διδάσκη εις την συναγωγήν και πολλοί, που τον ήκουαν, εθαύμαζαν και έλεγαν· "από που ήλθε εις αυτόν η δύναμις και η εξουσία να κάμνη τα όσα βλέπομεν και ακούομεν; Και τι είναι αυτή η σοφία που του εδόθη και πως εξηγούνται τα τόσα και τόσα θαύματα, που γίνονται με τα χέρια του;

Μαρκ. 6,3 ουχ ούτός εστιν ο τέκνων, ο υιός της Μαρίας, αδελφός δε Ιακώβου και Ιωσή και Ιούδα και Σίμωνος; και ουκ εισίν αι αδελφαί αυτου ώδε προς ημάς; και εσκανδαλίζοντο εν αυτώ.

Μαρκ. 6,3 Δεν είναι αυτός ο ξυλουργός, το παιδί της Μαρίας, ο αδελφός δε του Ιακώβου και του Ιωσή και του Ιούδα και του Σίμωνος; Και αι αδελφαί του δεν είναι εδώ μαζί μας; Και εσκανδαλίζοντο και δεν ήθελαν να πιστεύσουν εις αυτόν.

Μαρκ. 6,4 έλεγε δε αυτοίς ο Ιησούς ότι ουκ έστι προφήτης άτιμος ει μη εν τή πατρίδι αυτου και εν τοίς συγγενέσι και εν τή οικία αυτου.

Μαρκ. 6,4 Ελεγε δε εις αυτούς ο Ιησούς ότι πουθενά άλλου δεν αρνούνται να τιμήσουν ένα προφήτην, ει μη μόνον εις την πατρίδα του μεταξύ των συγγενών του και των οικιακών του.

Μαρκ. 6,5 και ουκ ηδύνατο εκεί ουδεμίαν δύναμιν ποιήσαι, ει μη ολίγοις αρώστοις επιθείς τας χείρας εθεράπευσε.

Μαρκ. 6,5 Και δια την απιστίαν των Ναζαρηνών δεν ημπορεσε εκεί κανένα θαύμα να κάμη, παρά μόνον ολίγους αρρώστους εθεράπευσε δια της επιθέσεως των χειρών του.

Μαρκ. 6,6 και εθαύμαζε διά την απιστίαν αυτών. Και περιήγε τας κώμας κύκλω διδάσκων.

Μαρκ. 6,6 Απορούσε δε και ο ίδιος δια την απιστίαν αυτών των ανθρώπων. Και περιώδευε τριγύρω τα χωριά διδάσκων τον λόγον του Ευαγγελίου.

Μαρκ. 6,7 Καί προσκαλείται τους δώδεκα, και ήρξατο αυτούς αποστέλλειν δύο δύο, και εδίδου αυτοίς εξουσίαν των πνευμάτων των ακαθάρτων,

Μαρκ. 6,7 Προσεκάλεσε δε τους δώδεκα και ήχισε να τους στέλνη δύο-δύο, και έδιδε εις αυτούς εξουσίαν να διώχουν τα ακάθαρτα πνεύματα.

Μαρκ. 6,8 και παρήγγειλεν αυτοίς ίνα μηδέν αίρωσιν εις οδόν ει μη ράβδον μόνον, μη πήραν, μη άρτον, μη εις την ζώνην χαλκόν,

Μαρκ. 6,8 Και τους παρήγγειλε να μη παίρνουν τίποτε στον δρόμον, ει μη μόνον μία ράβδον, ούτε σακκούλι ούτε ψωμί ούτε χρήματα εις την ζώνην των.

Μαρκ. 6,9 αλλ υποδεδεμένους σανδάλια, και μη ενδεδύσθαι δύο χιτώνας.

Μαρκ. 6,9 Αλλά να έχουν εις τα πόδια των απλά πέδιλα και να μη φορούν δύο χιτώνας (όπως συνηθίζουν οι πλούσιοι και οι επίσημοι).

Μαρκ. 6,10 και έλεγεν αυτοίς· όπου εάν εισέλθητε εις οικίαν, εκεί μένετε έως αν εξέλθητε εκείθεν·

Μαρκ. 6,10 Και έλεγεν ακόμη εις αυτούς· "Οπουδήποτε πάτε και εισέλθετε ως φιλοξενούμενοι εις ένα σπίτι, εις αυτό το σπίτι να μένετε, έως ότου φύγετε από το μέρος εκείνο. (Να μη είσθε ακατάστατοι και να μη επιδιώκετε τας πολλάς φιλοξενίας).

Μαρκ. 6,11 και όσοι εάν μη δέξωνται μιάς μηδέ ακούσωσιν υμών, εκπορευόμενοι εκείθεν εκτινάξατε τον χούν τον υποκάτω των ποδών υμών εις μαρτύριον αυτοίς· αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται Σοδόμοις ή Γομόροις εν ημέρα κρίσεως ή τή πόλει εκείνη.

Μαρκ. 6,11 Και όσοι τυχόν δεν θελήσουν να σας δεχθούν ούτε και να σας ακούσουν, καθώς θα φεύγετε από εκεί τινάξατε και αυτό το χώμα, που έχει κολλήσει κάτω από τα πόδια εις τα πέδιλά σας, δια να δηλώσετε έτσι και να διαμαρτυρηθήτε, ότι τίποτε δεν επήρατε από εκεί. Σας διαβεβαιώνω ότι κατά την ημέραν της κρίσεως θα είναι επικειστέρα η κρίσις δια τα Σοδομα και τα Γομορρα μάλλον παρά δια την πόλιν εκείνην".

Μαρκ. 6,12 Καί εξελθόντες εκήρυσσον ίνα μετανοήσωσι,

Μαρκ. 6,12 Και εξελθόντες οι μαθηταί εκήρυσσαν στους ανθρώπους να μετανοήσουν. (Η συναίσθησις της αμαρτωλότητος, η ειλικρινής μετάνοια και επιστροφή προς τον Χριστόν είναι η απαραίτητος αρχή και το θεμέλιον της νέας κατά Χριστόν ζωής).

Μαρκ. 6,13 και δαιμόνια πολλά εξέβαλλον, και ήλειφον ελαίω πολλούς αρρώστους και εθεράπευον.

Μαρκ. 6,13 Και δαιμόνια πολλά έδιώχναν και ήλειφον με λάδι πολλούς αρρώστους, τους οποίους και εθεράπευαν.

Μαρκ. 6,14 Καί ήκουσεν ο βασιλεύς Ηρώδης· φανερόν γάρ εγένετο το όνομα αυτου· και έλεγεν ότι Ιωάννης ο βαπτίζων εκ νεκρών ηγήρηθη, και διά τούτο ενεργούσιν αι δυνάμεις εν αυτώ.

Μαρκ. 6,14 Ηκουσε δε τότε ο βασιλεύς Ηρώδης τα περί του Ιησού, διότι το όνομα αυτου είχε γίνει πλέον γνωστόν, και έλεγεν ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ανεστήθη εκ νεκρών και δια τούτο ενεργούν δι' αυτου αι υπερφυσικά αυταί δυνάμεις.

Μαρκ. 6,15 άλλοι έλεγον ότι Ηλίας εστιν· άλλοι δε έλεγον ότι προφήτης εστιν ως εις των προφητών.

Μαρκ. 6,15 Άλλοι έλεγαν ότι είναι ο Ηλίας· άλλοι δε ότι είναι προφήτης, όπως ένας από τους προφήτας.

Μαρκ. 6,16 ακούσας δε ο Ηρώδης είπεν ότι ον εγώ απεκεφάλισα Ιωάννην, ούτός εστιν· αυτός ηγγέρθη εκ νεκρών.

Μαρκ. 6,16 Ακούσας δε ο Ηρώδης αυτά είπε ότι "αυτός είναι ο Ιωάννης, τον οποίον εγώ αποκεφάλισα. Αυτός ανεστήθη εκ νεκρών".

Μαρκ. 6,17 αυτός γάρ ο Ηρώδης αποστείλας εκράτησε τον Ιωάννην και έδησεν αυτόν εν φυλακή διά Ηρωδιάδα την γυναίκα Φιλίππου τού αδελφού αυτού, ότι αυτήν εγάμησεν.

Μαρκ. 6,17 Ο ίδιος ο Ηρώδης έστειλε και συνέλαβε τον Ιωάννην και τον έρριψε δεμένον εις την φυλακήν, εξ αιτίας της συζύγου του αδελφού του, της Ηρωδιάδος, την οποίαν αυτός είχε πάρει παρανόμως ως σύζυγον του.

Μαρκ. 6,18 έλεγεν γάρ ο Ιωάννης τώ Ηρώδη ότι ουκ έξεστί σοι έχειν την γυναίκα τού αδελφού σου.

Μαρκ. 6,18 Διότι έλεγε ο Ιωάννης στον Ηρώδη ότι "δεν σου επιτρέπεται να έχης την γυναίκα του αδελφού σου".

Μαρκ. 6,19 η δε Ηρωδιάς ενείχεν αυτώ και ήθελεν αυτόν αποκτείνειν, και ουκ ηδύνατο·

Μαρκ. 6,19 Η δε Ηρωδιάς έτρεφε μέσα της μίσος και αγανάκτησιν εναντίον του Ιωάννου και ήθελε να τον φονεύση, αλλά δεν ημπορούσε,

Μαρκ. 6,20 ο γάρ Ηρώδης εφοβείτο τον Ιωάννην, ειδώς αυτόν άνδρα δίκαιον και άγιον, και συνετήρει αυτόν, και ακούσας αυτού πολλά εποίει και ηδέως αυτού ήκουε.

Μαρκ. 6,20 επειδή ο Ηρώδης εφοβείτο τον Ιωάννην, διότι τον εγνώριζεν ως άνθρωπον δίκαιον και άγιον και τον διετήρει εις την ζωήν και όταν τον ήκουσε, πολλά από εκείνα που είπε ο Ιωάννης τα έκαμνε και κάθε φορά, που τον συναντούσε, τον ήκουε με ευχαρίστησιν.

Μαρκ. 6,21 και γενομένης ημέρας ευκαιρου, ότε Ηρώδης τοίς γενεσίοις αυτού δείπνον εποίει τοίς μεγιστάσιν αυτού και τοίς χιλιάρχοις και τοίς πρώτοις της Γαλιλαίας,

Μαρκ. 6,21 Αλλά ήλθε ημέρα ευκαιρίας δια την Ηρωδιάδα· όταν ο Ηρώδης, δια να εορτάση τα γενέθλιά του, παρέθεσε δείπνον στους μεγάλους άρχοντας αυτού, στους χιλιάρχους και στους προύχοντας της Γαλιλαίας.

Μαρκ. 6,22 και εισελθούσης της θυγατρός αυτής της Ηρωδιάδος και ορησαμένης και αρεσάσης τώ Ηρώδη και τοίς συνανακειμένοις, είπεν ο βασιλεύς τώ κορασίω· αίτησόν με ό εάν θέλης, και δώσω σοι.

Μαρκ. 6,22 Εισηθήθεν η θυγάτηρ αυτής της Ηρωδιάδος και εχόρευσε και ήρεσεν στον Ηρώδη και τους άλλους συνδαιτημόνας. Είπε δε ο Βασιλεύς εις την κόρην· "ζήτησέ μου ό,τι θέλεις και εγώ θα σου το δώσω".

Μαρκ. 6,23 και ώμοσεν αυτή ότι ό με αιτήσης δώσω σοι, έως ημίσιους της βασιλείας μου.

Μαρκ. 6,23 Και της ορκίσθη πως, "θα σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις, μέχρι ακόμη και το μισό βασίλειόν μου".

Μαρκ. 6,24 η δε εξελθούσα είπε τή μητρί αυτής· τι αιτήσομαι; η δε είπε· την κεφαλήν Ιωάννου τού βαπτιστού.

Μαρκ. 6,24 Εκείνη δε εξελθούσα έτρεξε προς την μητέρα της και την ηρώτησε· "τι να ζητήσω;" Εκείνη δε είπε· "την κεφαλήν του Ιωάννου του Βαπτιστού".

Μαρκ. 6,25 και εισελθούσα ευθέως μετά σπουδής προς τον βασιλέα ητήσατο λέγουσα· θέλω ίνα μοι δώσ εξ αυτής επί πίνακι την κεφαλήν Ιωάννου τού βαπτιστού.

Μαρκ. 6,25 Και εκείνη εισώρησε αμέσως βιαστικά στον βασιλέα και εζήτησε λέγουσα· "θέλω να μου δώσης αυτήν την στιγμήν την κεφαλήν του Ιωάννου του Βαπτιστού επάνω εις ένα πιάτο".

Μαρκ. 6,26 και περίλυπος γενόμενος ο βασιλεύς, διά τους όρκους και τους συνανακειμένους ουκ ηθέλησεν αυτήν αθετήσαι.

Μαρκ. 6,26 Και ο βασιλεύς ελυπήθη παρά πολύ, αλλά δια τους όρκους, που είχε κάμει, και δια να μη εκτεθή στους συνδαιτημόνας του ως επίορκος, δεν ηθέλησε να αθετήση την υπόσχασίν του.

Μαρκ. 6,27 και ευθέως αποστείλας ο βασιλεύς σπεκουλάτωρα επέταξεν ενεχθήναι την κεφαλήν αυτού.

Μαρκ. 6,27 Και αμέσως έστειλε ο βασιλεύς δήμιον και διέταξε να φέρη την κεφαλήν του Ιωάννου.

Μαρκ. 6,28 ο δε απελθών απεκεφάλισεν αυτόν εν τή φυλακή, και ήνεγκε την κεφαλήν αυτού επί πίνακι και έδωκεν αυτήν τώ κορασίω, και το κοράσιον έδωκεν αυτήν τή μητρί αυτής.

Μαρκ. 6,28 Εκείνος δε επήγε, απεκεφάλισε τον Ιωάννην εις την φυλακήν, έφερε την κεφαλήν του μέσα στο πιάτο και την έδωκεν εις την κόρην και η κόρη την έδωκεν εις την μητέρα της.

Μαρκ. 6,29 και ακούσαντες οι μαθηταί αυτού ήλθον και ήραν το πτώμα αυτού, και έθηκαν αυτό εν μνημείω.

Μαρκ. 6,29 Και όταν ήκουσαν οι μαθηταί του Ιωάννου το θλιβερόν γεγονός, ήλθαν και επήραν το νεκρό σώμα του και το έβαλαν εις μνημείον.

Μαρκ. 6,30 Καί συναγονται οι απόστολοι προς τον Ιησούν, και απήγγειλαν αυτώ πάντα, και όσα εποίησαν και όσα εδίδαξαν.

Μαρκ. 6,30 Οι Απόστολοι, αφού ετελείωσεν η περιοδεία των, συνεκεντρώθησαν κοντά στον Ιησούν και ανέφεραν εις αυτόν όλα, και όσα έκαμαν και όσα εδίδαξαν.

Μαρκ. 6,31 και είπεν αυτοίς· δεύτε υμείς αυτοί κατ ιδίαν εις έρημον τόπον, και αναπαύεσθε ολίγον· ήσαν γάρ οι ερχόμενοι και οι υπάγοντες πολλοί, και ουδέ φαγείν ηυκαίρουν.

Μαρκ. 6,31 Και είπεν εις αυτούς· εμπρός, πηγαίνετε σεις μόνοι σας ιδιαίτέρως εις ένα ερημικόν τόπον και αναπαυθήτε ολίγον. Και τούτο είπε, διότι ήσαν πολλοί αυτοί που ήρχοντο και έφευγαν,ώστε ο Κυριος με τους μαθητάς του να μη ευκαιρούν ούτε να φάγουν.

Μαρκ. 6,32 και απήλθον εις έρημον τόπον εν πλοίω κατ ιδίαν.

Μαρκ. 6,32 Και ανεχώρησαν δια θαλάσσης με το πλοίον εις μίαν ερημικήν περιοχήν ιδιαίτέρως. (Και οι εργάται του Ευαγγελίου έχουν να διακόπτουν επ' ολίγον την εργασίαν των, να αποσύρωνται εις έρημα και ήρεμα μέρη προς ανάπαυσιν, προς περισυλλογήν και ανανέωσιν δυνάμεων).

Μαρκ. 6,33 και ειδον αυτούς υπάγοντας, και επέγνωσαν αυτούς πολλοί, και πεζή από πασών των πόλεων συνέδραμον εκεί και προήλθον αυτούς και συνήλθον προς αυτόν.

Μαρκ. 6,33 Αλλά τους είδαν πολλοί να αναχωρούν και επεσήμαναν τον τόπον, που επήγαν, και πεζή από όλας τας πόλεις έτρεξαν μαζί εκεί, τους επρόλαβαν και συγκεντρώθησαν πλησίον του Ιησού.

Μαρκ. 6,34 Καί εξελθών ο Ιησούς ειδε πολύν όχλον και εσπλαχνίσθη επ αυτοίς, ότι ήσαν ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα, και ήρξατο διδάσκειν αυτούς πολλά.

Μαρκ. 6,34 Και ο Ιησούς, όταν εβγήκε από το ερημικόν μέρος, ειδε πολύν λαόν και τους εσπλαγχνίσθηκε, διότι ήσαν σαν

πρόβατα που δεν είχαν ποιμένα και ήρχισε να αναπτύσσει εις αυτούς πολλές διδασκαλίας.

Μαρκ. 6,35 Καί ήδη ώρα πολλή γενομένης προσελθόντες αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγουσιν ὅτι ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡδη ὥρα πολλή·

Μαρκ. 6,35 Καὶ ὅταν πλέον εἶχε προχωρήσει ἡ ὥρα, προσήλθον εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ εἶπαν, ὅτι “εἶναι ἔρημος ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἔχει πλέον περάσει.

Μαρκ. 6,36 ἀπόλυσον αὐτούς, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τοὺς κύκλῳ ἀγροῦς καὶ κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς ἄρτους· τί γὰρ φάγωσιν οὐκ ἔχουσιν.

Μαρκ. 6,36 Ἀπόλυσέ τοὺς, γὰρ νὰ πάνε εἰς τὰ γύρω ἀγροκτῆματα καὶ χωριά καὶ νὰ ἀγοράσουν ψωμιά, διότι ἐδῶ δὲν ἔχουν τί νὰ φάγουν”.

Μαρκ. 6,37 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. καὶ λέγουσιν αὐτῷ ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν δηναρίων διακοσίων ἄρτους καὶ δώμεν αὐτοῖς φαγεῖν;

Μαρκ. 6,37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς καὶ εἶπε· δώστε τοὺς σεις νὰ φάγουν”. Καὶ εἶπαν εἰς αὐτόν· “νὰ πάμε νὰ ἀγοράσωμε ψωμιά ἀξίας διακοσίων δηναρίων καὶ νὰ τοὺς δώσωμε νὰ φάνε;”

Μαρκ. 6,38 ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· πόσους ἄρτους ἔχετε; ὑπάγετε καὶ ἴδετε καὶ γνόντες λέγουσι· πέντε, καὶ δύο ἰχθύας.

Μαρκ. 6,38 Εκείνος δὲ τοὺς εἶπε· “πόσα ψωμιά ἔχετε;” Πηγαίνετε καὶ ἴδετε”. Καὶ ἀφ’ οὗ εἶδαν τί εἶχαν, εἶπαν· “ἔχομε πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια”.

Μαρκ. 6,39 καὶ ἐπέταξεν αὐτοῖς ἀνακλίνας πάντας συμπόσια συμπόσια ἐπὶ τῷ χλωρῷ χόρτῳ.

Μαρκ. 6,39 Καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτούς νὰ συστήσουν εἰς ὅλους νὰ καθήσουν ομάδες-ομάδες στο χλωρὸ χορτάρι.

Μαρκ. 6,40 καὶ ἀνέπεσον πρᾶσαι πρᾶσαι ἀνά ἑκατὸν καὶ ἀνά πεντήκοντα.

Μαρκ. 6,40 Καὶ ἐξάπλωσαν ομάδες ομάδες σαν πρᾶσιές, ἀνά ἑκατὸν καὶ ἀνά πενήντα.

Μαρκ. 6,41 καὶ λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κατέκλασε τοὺς ἄρτους καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς ἵνα παραθῶσιν αὐτοῖς, καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἐμέρισε πάσι.

Μαρκ. 6,41 Ὁ δὲ Κύριος, ἀφ’ οὗ ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια, ὑψώσε τὰ βλέμματα στὸν οὐρανὸν, ἐδοξολόγησε τὸν Πατέρα καὶ ἐκοίψε κομμάτια τὰ ψωμιά καὶ ἐδίδεν στοὺς μαθητάς, δια νὰ παραθέσουν εἰς τὰ πλήθη, καὶ τὰ δύο ψάρια ἐπίσης ἐμοίρασεν εἰς ὅλους. (Καὶ ἐπίστησαν οἱ μαθηταὶ δια μίαν ἀκόμη φορὰν περὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ καθήκοντός των νὰ εἰσφέρουν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι ἠμποροῦν).

Μαρκ. 6,42 καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν,

Μαρκ. 6,42 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχορτάσαν.

Μαρκ. 6,43 καὶ ἦσαν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις, καὶ ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

Μαρκ. 6,43 Καὶ ἐμάζεψαν ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ ἐπερίσσευσαν καὶ ἀπὸ τὰ ψάρια δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

Μαρκ. 6,44 καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες τοὺς ἄρτους πεντακισχίλιοι ἄνδρες.

Μαρκ. 6,44 Αὐτοὶ δὲ ποὺ ἔφαγαν ἦσαν πέντε χιλιάδες ἄνδρες.

Μαρκ. 6,45 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊδάν, ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον·

Μαρκ. 6,45 Καὶ ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς (δια νὰ προφυλάξῃ τοὺς μαθητάς ἀπὸ τὸν ἀκριτον ἐνθουσιασμόν τοῦ ὄχλου ποὺ ἤθελε νὰ τὸν κάνουν βασιλέα) τοὺς υποχρέωσε νὰ μπουν στο πλοῖον καὶ νὰ περάσουν στο ἀπέναντι μέρος εἰς τὴν Βηθσαϊδάν, ὅπου καὶ νὰ τὸν περιμένουν, ἕως ὅτου ἀπολύσῃ αὐτὸς τὰ πλήθη.

Μαρκ. 6,46 καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς ἀπήλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

Μαρκ. 6,46 Καὶ ἀφ’ οὗ ἀπεσπάσθη ἀπ’ αὐτούς ἀνέβηκε εἰς ὄρος νὰ προσευχηθῆ.

Μαρκ. 6,47 καὶ οψίας γενομένης ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσω τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς.

Μαρκ. 6,47 Ἀργὰ δὲ ὅταν ἐπροχώρησε ἡ ἐσπέρα, τὸ πλοῖον εὐρίσκετο στο μέσον τῆς θαλάσσης καὶ αὐτὸς ἦτο μόνος εἰς τὴν ξηρὰν.

Μαρκ. 6,48 καὶ ἰδὼν αὐτούς βασιζομένους ἐν τῷ ελαύνειν· ἦν γὰρ ὁ ἀνεμὸς ἐναντίος αὐτοῖς· καὶ περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτός ἐρχεται πρὸς αὐτούς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἠθέλε παρελθεῖν αὐτούς.

Μαρκ. 6,48 Καὶ εἶδε τοὺς μαθητάς ναάταλαιπωροῦνται ἀπὸ τὰ κύματα, καθὼς ὠδηγοῦσαν τὸ πλοῖον. Διότι ὁ ἀνεμὸς τοὺς ἦτο ἀντίθετος. Καὶ κατὰ τὴν τετάρτην βάρδιαν τῆς νυκτερινῆς φρουράς, δηλαδὴ μεταξύ τρεῖς καὶ ἕως τις ἐξ τὰ χαράματα, ἦλθε πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἠθέλε νὰ τοὺς προσπεράσῃ.

Μαρκ. 6,49 οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐδοξάν φάντασμα εἶναι, καὶ ἀνέκραξαν·

Μαρκ. 6,49 Οἱ μαθηταὶ, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περιπατῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνόμισαν ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἐβγάλαν κραυγὴν τρόμου.

Μαρκ. 6,50 πάντες γὰρ αὐτὸν εἶδον καὶ ἐταράχθησαν. καὶ εὐθέως ἐλάλησε μετ’ αὐτῶν καὶ λέγει αὐτοῖς· θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

Μαρκ. 6,50 Διότι ὅλοι τὸν εἶδαν καὶ ἐταράχθησαν. Καὶ ἀμέσως ὠμίλησεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς καὶ τοὺς εἶπε· “θάρρος ἐγὼ εἰμαι, μὴ φοβεῖσθε”.

Μαρκ. 6,51 καὶ ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον πρὸς αὐτούς, καὶ ἐκόπασεν ὁ ἀνεμὸς· καὶ λίαν ἐκ περισσοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίσταντο καὶ ἐθαύμαζον.

Μαρκ. 6,51 Καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς στο πλοῖον καὶ ἐσταμάτησεν ὁ ἀνεμὸς. Καὶ κατελήφθησαν εἰς μέγαν βαθμὸν ἀπὸ παρὰ πολὺν φόβον καὶ θαυμασμόν.

Μαρκ. 6,52 οὐ γὰρ συνήκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἀλλ’ ἦν αὐτῶν ἡ καρδιά πεπωρωμένη.

Μαρκ. 6,52 Καὶ ἐθαύμασαν τόσοσιν πολὺ, διότι δὲν εἶχαν ἐννοήσῃ τὸ ἄλλο μετὰ τοῦ θαύματος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων, ἀλλὰ ἦτο ἡ καρδιά των καὶ ἡ διάνοιά των βραδυκίνητος καὶ κλειστή.

Μαρκ. 6,53 Καὶ διαπεράσαντες ἀπήλθον ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρέτ καὶ προσωρμίσθησαν.

Μαρκ. 6,53 Καὶ ἀφ’ οὗ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἦλθαν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Γεννησαρέτ καὶ ἀγκυροβόλησαν ἐκεῖ.

Μαρκ. 6,54 καὶ ἐξεληθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν

Μαρκ. 6,54 ὅταν δὲ ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἀμέσως τὰ πλήθη τὸν ἀντελήφθησαν.

Μαρκ. 6,55 περιέδραμον ὅλην τὴν περιχώρον ἐκείνην καὶ ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραβάττοις τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν ὅπου ἦκουον ὅτι ἐκεῖ ἐστι·

Μαρκ. 6,55 Και περιέτρεξαν όλην την γύρω περιοχήν εκείνην διαδιδόντες την είδησιν και ήρχισαν να περιφέρουν επάνω εις τα κρεββάτια τους αρρώστους των από ένα μέρος στο άλλο, όπου ήκουον ότι ήτο ο Ιησούς.

Μαρκ. 6,56 και όπου αν εισεπορεύετο εις κώμας ή πόλεις ή αγρούς, εν ταις αγοραίς επίθεσαν τους ασθενούντας και παρεκάλουν αυτόν ίνα κάν τού κρασπέδου τού ιματίου αυτού άψωνται· και όσοι αν ήπτοντο αυτού, εσώζοντο.

Μαρκ. 6,56 Και όπου αν εισήρχετο εις χωριά η πόλεις η εις εξοχικάς περιοχάς έθεταν τους ασθενείς εις τας αγοράς (εις κεντρικούς δηλαδή τόπους όπου υπήρχε μαγάλη πιθανότης να περάση ο Χριστός" και παρακαλούσαν αυτόν να επιτρέψη στους αρρώστους να εγγίσουν την άκρη από το ένδυμά του. Και όσοι τον ήγγιζαν εθεραπεύοντο. (Η με πίστιν προσέγγισις προς τον Κυριον γίνεται αιτία πολλών δωρεών, υλικών και πνευματικών).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Μαρκ. 7,1 Και συνάγονται προς αυτόν οι Φαρισαίοι και τινες των γραμματέων ελθόντες από Ιεροσολύμων·

Μαρκ. 7,1 Και συνεκεντρώθησαν γύρω από αυτόν οι Φαρισαίοι και μερικοί από τους γραμματείς, που είχαν έλθει από τα Ιεροσόλυμα.

Μαρκ. 7,2 και ιδόντες τινάς των μαθητών αυτού κοιναίς χερσί, τούτ έστιν άνίπτοις, εσθιοντας άρτους, εμέμψαντο·

Μαρκ. 7,2 Όταν δε είδαν μερικούς από τους μαθητάς του να τρώγουν ψωμί με άνιπτα χέρια, μολυσμένα όπως τα θεωρούσαν αυτοί, τους κατέκριναν.

Μαρκ. 7,3 οι γάρ Φαρισαίοι και πάντες οι Ιουδαίοι, εάν μη πυγμή νίψωνται τας χείρας, ουκ εσθίουσι, κρατούντες την παράδοσιν των πρεσβυτέρων·

Μαρκ. 7,3 Διότι οι Φαρισαίοι και όλοι οι Ιουδαίοι, εάν δεν νίψουν τα χέρια των, δεν τρώγουν. Και το κάνουν αυτό, δια να κρατήσουν την παράδοσιν των πρεσβυτέρων.

Μαρκ. 7,4 και από αγοράς, εάν μη βαπτίσωνται, ουκ εσθίουσι· και άλλα πολλά εστιν ά παρέλαβον κρατείν, βαπτισμούς ποτηρίων και ξεστών και χαλκίων και κλινών·

Μαρκ. 7,4 Και όταν γυρίσουν στο σπίτι από την αγοράν η από άλλους δημοσίους τόπους, δεν τρώγουν, εάν δεν πλυθούν ολόκληροι. Και άλλα πολλά είναι, που παρέλαβαν από την παράδοσίν των να τα φυλάττουν, όπως είναι το να πλύνουν μέσα σε άφθονο νερό ποτήρια, κανάτια χάλκινα δοχεία, και τα χαμηλά κρεββάτια της τραπεζαρίας επάνω εις τα οποία ξαπλωμένοι έτρωγαν.

Μαρκ. 7,5 έπειτα επερωτώσιν αυτόν οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς· διατί ου περιπατούσιν οι μαθηταί σου κατά την παράδοσιν των πρεσβυτέρων, αλλ άνίπτοις χερσί εσθίουσι τον άρτον;

Μαρκ. 7,5 Επειτα ερώτησαν τον Κυριον οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς· "διατί οι μαθηταί σου δεν συμμορφώνονται με την παράδοσιν των πρεσβυτέρων, αλλά τρώγουν το ψωμί με άπλυτα χέρια;"

Μαρκ. 7,6 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς ότι καλώς προεφήτευσεν Ησαΐας περί υμών των υποκριτών, ως γέγραπται· ούτος ο λαός τοίς χείλεσι με τιμά, η δε καρδιά αυτών πόρω απέχει απ εμού·

Μαρκ. 7,6 (Οι Φαρισαίοι επρόσεχαν τους τύπους και όχι την ουσίαν, την εξωτερικήν συμπεριφοράν και όχι την εσωτερικήν αγνότητα, επινοήσεις ανθρωπων και όχι τας εντολάς του Θεού). Αυτός δε απεκρίθη και τους είπε ότι "πολύ ορθά προφύτευσε για σας τους υποκριτάς ο προφήτης Ησαΐας, όπως έχει γραφή· Αυτός ο λαός με τιμά μόνον, με τα χείλη, ενώ η καρδιά των απέχει πολύ από εμένα.

Μαρκ. 7,7 μάτην δε σέβονται με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρωπων.

Μαρκ. 7,7 Ανώφελα δε και χαμένα με σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίες που είναι εντολαί ανθρωπων και όχι ιδικαί μου.

Μαρκ. 7,8 αφέντες γάρ την εντολήν τού Θεού κρατείτε την παράδοσιν των ανθρωπων, βαπτισμούς ξεστών και ποτηρίων, και άλλα παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιείτε.

Μαρκ. 7,8 Διότι σεις αφήσατε την εντολήν του Θεού και κρατείτε την παράδοσιν των ανθρωπων, δηλαδή πλυσίματα κανατιών και ποτηρίων και άλλα πολλά τέτοια και παρόμοια τηρείτε".

Μαρκ. 7,9 και έλεγεν αυτοίς· καλώς αθετείτε την εντολήν τού Θεού ίνα την παράδοσιν υμών τηρήσητε.

Μαρκ. 7,9 Και έλεγεν εις αυτούς· "πολύ εύκολα με την ιδέαν ότι καλώς πράττετε, παραβαίνετε την εντολήν του Θεού δια να τηρήσητε την παράδοσί σας.

Μαρκ. 7,10 Μωϋσής γάρ είπε· τιμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου· και ο κακολογών πατέρα ή μητέρα θανάτω τελευτάτω·

Μαρκ. 7,10 Διότι ο Μωϋσής είπε· τιμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου· και εκείνος που κακολογεί τον πατέρα η την μητέρα, να καταδικάζεται εις θάνατον.

Μαρκ. 7,11 υμείς δε λέγετε· εάν είπη άνθρωπος τώ πατρί ή τή μητρί, κορβάν, ό εστι δώρον, ό εάν εξ εμού ωφεληθής,

Μαρκ. 7,11 Σεις όμως λέγετε· ένας άνθρωπος είναι αδέσμευτος απέναντι των γονέων του, εάν πη στον πατέρα του η την μητέρα του, ότι αυτό που θέλεις να πάρης από εμέ δια την εξυπηρέτησιν σου είναι κορβάν, δηλαδή ιερών δώρον και αφιέρωμα στον Θεόν.

Μαρκ. 7,12 και ουκέτι αφήτε αυτόν ουδέν ποιήσαι τώ πατρί αυτού ή τή μητρί αυτού,

Μαρκ. 7,12 Και δεν τον αφήνετε πλέον αυτόν να κάμη τίποτε δια την εξυπηρέτησιν του πατρός του η της μητρός του, όπως διατάσσει ο νόμος του Θεού.

Μαρκ. 7,13 ακυρούντες τον λόγον τού Θεού τή παραδόσει υμών ή παρεδώκατε. και παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιείτε.

Μαρκ. 7,13 Και έτσι αχρηστεύετε τον λόγον του Θεού με την παράδοσίν σας, την οποίαν έχετε παραδώσει στον λαόν. Και πολλά τέτοια παρόμοια κάνετε".

Μαρκ. 7,14 Και προσκαλεσάμενος πάντα τον όχλον έλεγεν αυτοίς· ακουέτε μου πάντες και συνίετε.

Μαρκ. 7,14 Και αφού προσεκάλεσε όλον τον λαόν, έλεγεν εις αυτούς· "ακούστε όλοι αυτό, που θα σας πω και καταλάβετε το καλά.

Μαρκ. 7,15 ουδέν εστιν έξωθεν τού ανθρωπού εισπορευόμενον εις αυτόν ό δύναται αυτόν κοινώσαι, αλλά τα εκπορευόμενά εστι τα κοινούντα τον άνθρωπον.

Μαρκ. 7,15 Τίποτε από όσα εισέρχονται απ' έξω ως τροφή στον άνθρωπον δια του σώματος, δεν ημπορεί να κάμη τον άνθρωπον βέβηλον και ακάθαρτον απέναντι του Θεού. Αλλά όσα βγαίνουν από ακάθαρτον καρδιάν, αυτά είναι που μολύνουν τον άνθρωπον.

Μαρκ. 7,16 **εἰ τις ἔχει ὠτα ἀκούειν, ἀκούετω.**

Μαρκ. 7,16 **Οποῖος ἔχει ἀνοικτά τα αὐτιά της ψυχῆς του καὶ καλὴν διάθεσιν δια να ἀκούη, ἀς ἀκούῃ”.**

Μαρκ. 7,17 **Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ της παραβολῆς.**

Μαρκ. 7,17 **Καὶ ὅταν ἀφήκε το πλῆθος καὶ ἐμπήκε στο σπίτι, τον ηρώτησαν οἱ μαθηταὶ του δια το νόημα της παραβολῆς αὐτῆς.**

Μαρκ. 7,18 **καὶ λέγει αὐτοῖς· οὕτω καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε; οὕτω νοεῖτε ὅτι πᾶν το ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τον ἄνθρωπον οὐ δύναται αὐτόν κοινώσαι;**

Μαρκ. 7,18 **Καὶ λέγει εἰς αὐτούς· “ἔτσι καὶ σεις σαν τους πολλούς εἰσθε ἀνίκανοι ν’ ἀντιληφθῆτε το νόημα της παραβολῆς;**

Δεν καταλαβαίνετε ὅτι κάθε τι, που ἀπ’ ἔξω εἰσάγεται με το στόμα στον ἄνθρωπον, δεν ἠμπορεῖ να τον μολύνῃ;

Μαρκ. 7,19 **ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς την καρδίαν, ἀλλὰ εἰς την κοιλίαν, καὶ εἰς τον ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τα βρώματα.**

Μαρκ. 7,19 **Διότι δεν εἰσέρχεται εἰς την καρδίαν του, ἀλλὰ εἰς την κοιλίαν, ἀπὸ ὅπου το περιττόν καὶ ἀχρηστον ἀπορρίπτεται στο ἀφοδευτήριον καὶ ἀφίνει καθαράς μέσα στον οργανισμόν ὅλας τας ἄλλας τροφάς”.**

Μαρκ. 7,20 **ἔλεγε δε ὅτι το ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοὶ τον ἄνθρωπον.**

Μαρκ. 7,20 **Ἐλεγε δε ὅτι “αὐτό που βγαίνει ἀπὸ το ἐσωτερικόν του ἀνθρώπου εἶναι ἐκεῖνο, που κάνει μολυσμένον καὶ βέβηλον τον ἄνθρωπον.**

Μαρκ. 7,21 **ἔσωθεν γάρ ἐκ της καρδίας των ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνείαι, φόνοι,**

Μαρκ. 7,21 **Διότι ἀπὸ μέσα ἀπὸ την καρδίαν των ἀνθρώπων ξεχύνονται αἱ κακαὶ σκέψεις καὶ ἀποφάσεις, μοιχεῖαι, πορνείαι, φόνοι,**

Μαρκ. 7,22 **κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, οφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη·**

Μαρκ. 7,22 **κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δολιότητες, ἠθικὴ παραλυσία καὶ διαστροφή, μάτι μοχθηρόν, βλασφημία, ὑπερηφάνεια, παραλογισμὸς του νου ἀπὸ την αμαρτίαν.**

Μαρκ. 7,23 **πάντα ταῦτα τα πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται καὶ κοινοὶ τον ἄνθρωπον.**

Μαρκ. 7,23 **Ὅλα αὐτὰ τα πονηρὰ βγαίνουν ἀπὸ το ἐσωτερικόν καὶ αὐτὰ κάνουν τον ἄνθρωπον ἀκάθαρτον ἀπέναντι του Θεοῦ”.**

Μαρκ. 7,24 **Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τα μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν οὐδὲνα ἤθελε γνῶναι, καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.**

Μαρκ. 7,24 **Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησε καὶ ἐπῆγεν εἰς τα σύνορα Τυρου καὶ Σιδῶνος. Ἐμπήκε εἰς ἓνα σπίτι, ὅπου θα ἔμενε καὶ δεν ἤθελε κανεὶς να μάθῃ ὅτι ἦτο ἐκεῖ. Ἀλλὰ δεν ἠμπόρεσε να ξεφύγῃ ἀπὸ την προσοχὴν των ἀνθρώπων.**

Μαρκ. 7,25 **ἀκούσασα γάρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε το θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθούσα προσέπεσε πρὸς τους πόδας αὐτοῦ·**

Μαρκ. 7,25 **Διότι ὅταν ἤκουσε δι’ αὐτόν μία γυναῖκα, της ὁποίας ἡ μικρὰ κόρη εἶχε πονηρόν πνεῦμα, ἦλθε καὶ ἔπεσε γονατιστὴ ἐμπρὸς εἰς τα πόδια του.**

Μαρκ. 7,26 **ἡ δε γυνὴ ἦν Ἑλληνίς, Συροφονικίσσα τῶ γένει· καὶ ηρώτα αὐτόν ἵνα το δαιμόνιον ἐκβάλῃ ἐκ της θυγατρὸς αὐτῆς.**

Μαρκ. 7,26 **Αὐτὴ δε ἡ γυναῖκα ἦτο κατὰ την μόρφωσιν καὶ την θρησκείαν Ἑλληνίδα, δηλαδὴ εἰδωλολάτριάς, κατὰ δε την καταγωγὴν καὶ την πατρίδα Συροφονικίσσα. Καὶ παρακαλοῦσε αὐτόν να διώξῃ το δαιμόνιον ἀπὸ την θυγατέρα της.**

Μαρκ. 7,27 **ὁ δε Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τα τέκνα· οὐ γάρ ἐστι καλόν λαβεῖν τον ἄρτον των τέκνων καὶ τοῖς κυναρίοις βαλεῖν.**

Μαρκ. 7,27 **Ὁ δε Ἰησοῦς της εἶπεν· “ἄφησε πρῶτα να χορτασθοῦν τα τέκνα του Θεοῦ, δηλαδὴ οἱ Ἰσραηλίται, διότι δεν εἶναι ὀρθόν να πάρῃ κανεὶς το ψωμί των παιδιῶν καὶ να το ρίξῃ εἰς τα σκυλάκια, δηλαδὴ στους εἰδωλολάτρας”. (Τοῦτο δε ἔλεγε, δια να δώσῃ ἀφορμὴ εἰς την Συροφονικίσσαν να ἐκδηλώσῃ την μεγάλην της πίστιν καὶ πεισθοῦν οἱ μαθηταί, ὅτι καὶ οἱ ἐθνικοὶ εἶναι ἀξιοὶ των δωρεῶν του).**

Μαρκ. 7,28 **ἡ δε ἀπεκρίθη καὶ λέγει αὐτῶ· ναί, Κύριε· καὶ τα κυνάρια ὑποκάτω της τραπέζης ἐσθίουσιν ἀπὸ των ψιχίων των παιδιῶν.**

Μαρκ. 7,28 **Ἐκεῖνη δε ἀπεκρίθη καὶ του εἶπε· “ναί, Κυριε, ἐγὼ εἶμαι πράγματι σαν τα σκυλάκια· ἀλλὰ καὶ τα σκυλάκια, κάτω ἀπὸ το τραπέζι του φαγητοῦ, τρῶγουν ἀπὸ τα ψιχουλα των παιδιῶν”.**

Μαρκ. 7,29 **καὶ εἶπεν αὐτῇ· διὰ τούτον τον λόγον ὑπάγε· ἐξελήλυθε το δαιμόνιον ἐκ της θυγατρὸς σου.**

Μαρκ. 7,29 **Καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν “δι’ αὐτόν τον λόγον, που εἶπες καὶ ὁ ὁποῖος δείχνει την πίστιν καὶ την ταπεινώσιν σου, πήγαινε στο καλὸ· το δαιμόνιον ἔχει πλέον βγῆ ἀπὸ την θυγατέρα σου”.**

Μαρκ. 7,30 **καὶ ἀπελθούσα εἰς τον οἶκον αὐτῆς εὗρε το παιδίον βεβλημένον ἐπὶ την κλίνην καὶ το δαιμόνιον ἐξεληλυθός.**

Μαρκ. 7,30 **Καὶ ὅταν αὐτὴ ἐπῆγε στο σπίτι της, εὗρηκε την θυγατέρα της ἡσυχῇ στο κρεβάτι, καὶ το δαιμόνιον πλέον να ἔχῃ βγῆ.**

Μαρκ. 7,31 **Καὶ ἄλιν ἐξελθὼν ἐκ των ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος ἦλθε πρὸς την θάλασσαν της Γαλιλαίας ἀνά μέσον των ὁρίων Δεκαπόλεως.**

Μαρκ. 7,31 **Πάλιν δε ἀφοῦ ἐβγήκεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τα ὄρια της Τυρου καὶ της Σιδῶνος, ἦλθεν κοντὰ εἰς την θάλασσαν της Γαλιλαίας δια μέσου της περιοχῆς της Δεκαπόλεως.**

Μαρκ. 7,32 **καὶ φέρουσιν αὐτῶ κωφὸν μογιλάλον καὶ παρακαλοῦσιν αὐτόν ἵνα ἐπιθῇ αὐτῶ την χεῖρα.**

Μαρκ. 7,32 **Καὶ φέρουν εἰς αὐτόν ἓνα κωφάλalon καὶ τον παρακαλοῦν να βάλῃ το χεῖρι του ἐπάνω εἰς αὐτόν.**

Μαρκ. 7,33 **καὶ ἀπολαβόμενος αὐτόν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ’ ἰδίαν ἔβαλε τους δακτύλους αὐτοῦ εἰς τα ὠτα αὐτοῦ, καὶ πτύσας ἤψατο της γλώσσης αὐτοῦ,**

Μαρκ. 7,33 **Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τον ἐπῆρε ἰδιαιτέρως ἀπὸ τον ὄχλον, ἔβαλε τα δάκτυλά του εἰς τα αὐτιά ἐκεῖνου καὶ ἀφοῦ ἔπτυσε ὀλίγον στο δάκτυλό του, ἠγγίσε την γλώσσαν του κωφαλλάλου.**

Μαρκ. 7,34 **καὶ ἀναβλέψας εἰς τον οὐρανόν ἐστέναξε καὶ λέγει αὐτῶ· ἐφφαθά, ὁ ἐστι διανοίχθητι.**

Μαρκ. 7,34 **Καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τα μάτια στον οὐρανόν, ἐστέναξε (δια τας θλίψεις καὶ στενοχωρίας των ἀνθρώπων) καὶ του εἶπε· “ἐφφαθά”, δηλαδὴ να ανοιχθῇ ἀμέσως ἡ ἀκοή.**

Μαρκ. 7,35 **καὶ εὐθέως διανοίχθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαὶ καὶ ἐλύθη ὁ δεσμός της γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς**

Μαρκ. 7,35 Και αμέσως ήνοιξαν πράγματι τα αυτιά του κωφαλάλου και ελύθη το δέσιμον της γλώσσης του και ωμιλούσε με ευκολίαν και ακρίβειαν.

Μαρκ. 7,36 και διεστειλατο αυτοίς ίνα μηδενί είπωσιν· όσον δε αυτός αυτοίς διεστέλλετο, μάλλον περισσότερον εκήρυσσον.

Μαρκ. 7,36 Και παρήγγειλεν εις αυτούς, να μη είπουν εις κανένα τίποτε. Όσον όμως αυτός τους διέτασσε, τόσον και περισσότερον εκείνοι διαλαλούσαν τα θαύματά του.

Μαρκ. 7,37 και υπερπερισσώς εξεπλήσσαντο λέγοντες· καλώς πάντα πεποίηκε και τους κωφούς ποιεί ακούειν και τους αλάλους λαλείν.

Μαρκ. 7,37 Και ο θαυμασμός των ανθρώπων εξεπερνούσε κάθε όριον και έλεγαν· "πολύ καλά όλα τα έχει κάμει· και στους κωφούς δίδει την ακοήν και στους αλάλους την ομιλίαν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Μαρκ. 8,1 Εν εκείναις ταίς ημέραις πάλιν πολλού όχλου όντος και μη έχόντων τι φάγωσι, προσκαλεσάμενος ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού λέγει αυτοίς·

Μαρκ. 8,1 Κατά τας ημέρας εκείνας πάλιν πολύς λαός ήτο μαζί του και επειδή δεν είχαν τι να φάγουν, προοκάλεσεν ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού και τους λέγει·

Μαρκ. 8,2 σπλαχνίζομαι επί τον όχλον, ότι ήδη ημέραι τρεις προσμένουσί μοι και ουκ έχουσι τι φάγωσι·

Μαρκ. 8,2 "σπλαχνίζομαι τον λαόν, διότι τρεις ημέρας μένουν κοντά μου και δεν έχουν τι να φάγουν.

Μαρκ. 8,3 και εάν απολύσω αυτούς νήσετεις εις οίκον αυτών, εκλυθήσονται εν τή οδώ· τινές γάρ αυτών από μακρόθεν ήκασι.

Μαρκ. 8,3 Και εάν τους απολύσω να φύγουν νηστικοί δια τα σπίτια των, θα εξαντληθούν και θα αποκάμουν στον δρόμον. Διότι μερικοί από αυτούς έχουν έλθει από μακρυνά".

Μαρκ. 8,4 και απεκριθησαν αυτώ οι μαθηταί αυτού· πόθεν τούτους δυνήσεται τις ώδε χορτάσαι άρτων επ ερημίας;

Μαρκ. 8,4 Και απήντησαν εις αυτόν οι μαθηταί του· "από που εδώ εις την έρημον θα μπορέση να χορτάση κανείς με ψωμιά αυτούς;"

Μαρκ. 8,5 και επηρώτα αυτούς· πόσους έχετε άρτους; οι δε είπον· επτά.

Μαρκ. 8,5 Και τους ηρώτησε· "πόσα ψωμιά έχετε;" Εκείνοι δε είπαν· "επτά".

Μαρκ. 8,6 και παρήγγειλε τώ όχλω αναπεσειν επί της γής· και λαβών τους επτά άρτους ευχαριστήσας έκλασε και εδίδου τοίς μαθηταίς αυτού ίνα παρατιθώσι και παρέθεκαν τώ όχλω.

Μαρκ. 8,6 Και παρήγγειλεν εις τα πλήθη να καθήσουν κάτω. Και αφού επήρε τα επτά ψωμιά, ευχαρίστησε τον Πατέρα, τα έκοψε και έδιδε στους μαθητάς τα τεμάχια, δια να τα παραθέσουν στον λαόν. Και εκείνοι τα παρέθεσαν στο πλήθος.

Μαρκ. 8,7 και είχαν ιχθύδια ολίγα· και αυτά ευλόγησας είπε παρατιθέναι και αυτά.

Μαρκ. 8,7 Είχαν δε και κάτι λίγα ψαράκια. Και αυτά, αφού τα ευλόγησεν, είπε να τα παραθέσουν.

Μαρκ. 8,8 έφαγον δε και εχορτάσθησαν. και ήσαν περισσεύματα κλασμάτων επτά σφυρίδας.

Μαρκ. 8,8 Εφαγαν δε όλοι και εχόρτασαν και εμαζεψαν από τα κομμάτια που επερίσσευσαν επτά μεγάλα κοφίνια.

Μαρκ. 8,9 ήσαν δε ως τετρακισχίλιοι· και απέλυσεν αυτούς.

Μαρκ. 8,9 Εκείνοι δε που έφαγαν ήσαν τέσσαρες χιλιάδες. Και κατόπιν τους έστειλεν ο Κυριος εις τα σπίτια των.

Μαρκ. 8,10 Και εμβάς ευθύς εις το πλοίον μετά των μαθητών αυτού ήλθεν εις τα μέρη Δαλμανουθά.

Μαρκ. 8,10 Και εμέσας εμπήκε αυτός στο πλοίον με τους μαθητάς του και ήλθεν εις τα μέρη Δαλμανουθά.

Μαρκ. 8,11 Καί εξήλθον οι Φαρισαίοι και ήρξαντο συζητείν αυτώ, ζητούντες παρ αυτού σημείον από τού ουρανού, πειράζοντες αυτόν.

Μαρκ. 8,11 Και ξεπρόβαλαν εμπρός του οι Φαρισαίοι και ήρχισαν να συζητούν με δολίαν διάθεσιν και να ζητούν από αυτόν, να επιδείξη έκτακτον θαύμα από τον ουρανό, που να είναι σημάδι και επιβεβαίωσις της αποστολής του. Αυτό δε έλεγαν, όχι διότι είχαν την διάθεσιν να πιστεύσουν, αλλά δια να τον πειράξουν και με την ελπίδα να τον εκθέσουν στον λαόν.

Μαρκ. 8,12 και αναστενάξας τώ πνεύματι αυτού λέγει· τι η γενεά αύτη σημείον επιζητεί· αμην λέγω υμίν, ει δοθήσεται τή γενεά αύτη σημείον.

Μαρκ. 8,12 Και αφού ανεστéναξε από τα βάθη της ψυχής του είπε· "διατί η γενεά αύτη ζητεί οπωσδήποτε σημείον; Σας διαβεβαώνω ότι τέτοιο σημείον δεν θα δοθή εις αυτήν την γενεάν".

Μαρκ. 8,13 και αφείς αυτούς εις το πλοίον απήλθε πάλιν.

Μαρκ. 8,13 Τους άφησε και με το πλοίον ήλθεν στο απέναντι μέρος πάλιν.

Μαρκ. 8,14 Καί επελάθοντο λαβείν άρτους, και ει μη ένα άρτον ουκ είχαν μεθ εαυτών εν τώ πλοίω.

Μαρκ. 8,14 Και οι μαθηταί ελησμόνησαν να πάρουν άρτους. Δεν είχαν δε μαζί των στο πλοίον παρά ένα μόνο ψωμί.

Μαρκ. 8,15 και διεστέλλετο αυτοίς λέγων· οράτε, βλέπετε από της ζύμης των Φαρισαίων και της ζύμης Ηρώδου.

Μαρκ. 8,15 Παρήγγελλε δε εις αυτούς ο Ιησούς και τους καθιστούσε προσεκτικούς λέγων· "Βλέπετε καλά και προσέχετε από το κακό προζύμι των Φαρισαίων και του Ηρώδου".

Μαρκ. 8,16 και διελογίζοντο προς αλλήλους λέγοντες ότι άρτους ουκ έχομεν.

Μαρκ. 8,16 Και εσυλλογίζοντο αυτοί και έλεγαν μεταξύ των "ο Διδάσκαλος μας κάνει παρατήρησιν, διότι δεν εφροντίσαμεν να πάρωμεν ψωμιά".

Μαρκ. 8,17 και γνούς ο Ιησούς λέγει αυτοίς· τι διαλογίζεσθε ότι άρτους ουκ έχετε; ούπω νοείτε ουδέ συνίετε; έτι πεπωρωμένην έχετε την καρδιαν υμών;

Μαρκ. 8,17 Ο δε Ιησούς με την θεϊαν του γνώσιν είδε καθαρά τας σκέψεις των και τους είπε· "τι συλλογίζεσθε, ότι δεν έχετε ψωμιά; Ακόμη ύστερα από τόσα θαύματα δεν εννοείτε και δεν καταλαβαινετε; Εχετε ακόμη τόσον δυσκίνητον και χονδρήν την καρδιαν και την διάνοιάν σας;

Μαρκ. 8,18 οφθαλμούς έχοντες ου βλέπετε, και ώτα έχοντες ουκ ακούετε; και ου μνημονεύετε;

Μαρκ. 8,18 Ενώ έχετε μάτια δεν βλέπετε και ενώ έχετε αυτιά δεν ακούετε; Και όσα ακούετε και βλέπετε δεν τα ενθυμείσθε;

Μαρκ. 8,19 ότε τους πέντε άρτους έκλασα εις τους πεντακισχιλίους, και πόσους κοφίνους κλασμάτων πλήρεις ήρατε;

λέγουσιν αυτώ· δώδεκα.

Μαρκ. 8,19 Όταν έκοψα τα πέντε ψωμιά δια τους πεντακισχιλίους, πόσα κοφίνια γεμάτα από κομμάτια επήρατε; Λεγουν εις αυτόν· "δώδεκα".

Μαρκ. 8,20 ότε δε τους επτά εις τους τετρακισχιλίους, πόσων σπυριδών πληρώματα κλασμάτων ήρατε; οι δε είπον· επτά.

Μαρκ. 8,20 Όταν δε τα επτά ψωμιά έκοψα και εμοίρασα εις τις τέσσαρες χιλιάδες των ανθρώπων, πόσα μεγάλα κοφίνια γεμάτα από κομμάτια επήρατε;" Εκείνοι δε είπον· "επτά".

Μαρκ. 8,21 και έλεγεν αυτοίς· ούπω συνίετε;

Μαρκ. 8,21 Και έλεγεν εις αυτούς· "άκομα δεν καταλαβαίνετε, ότι δεν σας ωμίλησα δια το υλικό προζύμι, αλλά δια το κακό πνευματικό προζύμι των Φαρισαίων, που είναι η κακία των και η υποκρισία των;" (Οι μαθηταί τότε και οι πιστοί δια μέσου των αιώνων πρέπει να προφυλάσσωνται από τους υποκριτάς).

Μαρκ. 8,22 Καί έρχεται εις Βηθσαϊδά, και φέρουσιν αυτώ τυφλόν και παρακαλούσιν αυτόν ίνα αυτού άψηται.

Μαρκ. 8,22 Και έρχεται εις την Βηθσαϊδά και φέρουν εις αυτόν ένα τυφλόν και τον παρακαλούν να τον εγγίση, δια να του δώση έτσι την θεραπείαν.

Μαρκ. 8,23 και επιλαβόμενος της χειρός τού τυφλού εξήγαγεν αυτόν έξω της κώμης, και πτύσας εις τα όμματα αυτού, επιθείς τας χείρας αυτώ επηρώτα αυτόν εί τι βλέπει.

Μαρκ. 8,23 Και αφού επιασε τον τυφλόν από το χέρι, τον έβγαλε έξω από το χωριό, έπτυσε εις τα μάτια του, έβαλε επάνω εις αυτόν τα χέρια του και τον ερωτούσε, αν βλέπη τίποτε.

Μαρκ. 8,24 και αναβλέψας έλεγε· βλέπω τους ανθρώπους ως δένδρα περιπατούντας.

Μαρκ. 8,24 Και εκείνος αφού εσήκωσε τα μάτια και εκύταξε έλεγε· "βλέπω τους ανθρώπους σαν δένδρα να περιπατούν". (Η θεραπεία εγίνετο προοδευτικώς ανάλογα με την αναπτυσσομένην πίστιν του τυφλού).

Μαρκ. 8,25 είτα πάλιν επέθηκε τας χείρας επί τους οφθαλμούς αυτού και εποίησεν αυτόν αναβλέψαι, και αποκατεστάθη, και ανέβλεψε τηλαυγώς άπαντας.

Μαρκ. 8,25 Και έπειτα πάλιν έβαλε τα χέρια του ο Κυριος εις τα μάτια εκείνου και τον έκαμε να τα ανοίξη καλά και να βλέπη καθαρά. Και αποκατεστάθη η όρασίς του και διέκρινε όλους καθαρά και αυτούς ακόμη που ήσαν μακρυνά.

Μαρκ. 8,26 και απέστειλεν αυτόν εις τον οίκον αυτού λέγων· μηδέ εις την κώμην εισέλθης μηδέ είπης τινί εν τή κώμη.

Μαρκ. 8,26 Και έστειλεν αυτόν στο σπίτι του, αφού του έδωσε την παραγγελίαν· "ούτε στο χωριό να εισέλθης ούτε εις κανένα μέσα στο χωριό να πης τίποτε περί του θαύματος".

Μαρκ. 8,27 Καί εξήλθεν ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις τας κώμας Καισαρείας της Φιλίππου· και εν τή οδώ επηρώτα τους μαθητάς αυτού λέγων αυτοίς· τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι;

Μαρκ. 8,27 Και ανεχώρησεν ο Ιησούς με τους μαθητάς του από την περιοχήν εκείνην, και ήλθε εις τα χωριά της Καισαρείας, την οποίαν είχε μεγαλώσει και εξωραΐσει ο Ηρώδης Φιλιππος. Εις τον δρόμον δε ερωτούσε τους μαθητάς του· "τι λέγουν οι άνθρωποι περί εμού· ποίος, νομίζουν ότι είμαι;"

Μαρκ. 8,28 οι δε απεκριθήσαν Ιωάννην τον βαπτιστήν, και άλλοι Ηλίαν, άλλοι δε ένα των προφητών.

Μαρκ. 8,28 Εκείνοι δε απήντησαν· "άλλοι σε θεωρούν Ιωάννην τον Βαπτιστήν, άλλοι Ηλίαν, και άλλοι ένα από τους προφήτας".

Μαρκ. 8,29 και αυτός λέγει αυτοίς· υμείς δε τίνα με λέγετε είναι; αποκριθείς δε ο Πέτρος λέγει αυτώ· σύ εί ο Χριστός.

Μαρκ. 8,29 Και αυτός τους είπε· "σείς δε ποίος λέγετε, ότι είμαι;" 'Αποκριθείς δε ο Πέτρος λέγει εις αυτόν· "συ είσαι ο Χριστός, τον οποίον προείπαν οι προφήται".

Μαρκ. 8,30 και επετίμησεν αυτοίς ίνα μηδενί λέγωσι περί αυτού.

Μαρκ. 8,30 Και διέταξε αυτούς με αυστηρότητα, να μη λέγουν εις κανένα, ότι αυτός είναι ο Χριστός.

Μαρκ. 8,31 Καί ήρξατο διδάσκειν αυτούς ότι δει τον υιόν τού ανθρώπου πολλά παθείν, και αποδοκιμασθήναι από των πρεσβυτέρων και των αρχιερέων και των γραμματέων, και αποκτανθήναι, και μετά τρεις ημέρας αναστήναι.

Μαρκ. 8,31 Και ήρχισε να διδάσκη αυτούς, ότι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού και δια την σωτηρίαν των ανθρώπων πρέπει ο υιός του ανθρώπου πολλά να πάθη, να απορριφθή και να περιφρονηθή από τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς, και να φονευθή και έπειτα από τρεις ημέρας να αναστηθή.

Μαρκ. 8,32 και παρησία τον λόγον ελάλει. και προσλαβόμενος αυτόν ο Πέτρος ήρξατο επιτιμάν αυτώ.

Μαρκ. 8,32 Και από τότε επανελάμβανε ο Κυριος τα λόγια αυτά περί του πάθους του καθαρά και φανερά. Και ο Πέτρος, αφού επήρε αυτόν ιδιαιτέρως, ήρχισε να του απευθινή ζωνράς διαμαρτυρίας, δια να τον αποτρέψη από τον θάνατον.

Μαρκ. 8,33 ο δε επιστραφείς και ιδών τους μαθητάς αυτού επετίμησε τώ Πέτρω λέγων· ύπαγε οπίσω μου σατανά· ότι συ φρονείς τα τού Θεού, αλλά τα των ανθρώπων.

Μαρκ. 8,33 Ο δε Κυριος, αφού εγύρισε και είδε τους μαθητάς του, επέπληξε τον Πέτρον, λέγων· "ύπαγε οπίσω μου σατανά, διότι συ παρασυρόμενος από τα ανθρώπινα συναίσθηματά σου, δεν φρονείς εκείνα που θέλει ο Θεός, αλλά εκείνα που αρέσουν στους ανθρώπους".

Μαρκ. 8,34 Καί προσκαλεσάμενος τον όχλον σύν τοίς μαθηταίς αυτού είπεν αυτοίς· όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι.

Μαρκ. 8,34 Και αφού προσκάλεσε τον λαόν μαζί με τους μαθητάς του, είπεν εις αυτούς· "όποιος θέλει να με ακολουθήση ως πιστός μαθητής μου, ας απαρνηθή τον αμαρτωλόν εαυτόν του με τας αδυναμίας, και τα πάθη του, ας πάρη την απόφασιν να υποστή προς χάριν μου ταλαιπωρίας και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον, και ας με ακολουθήση στον δρόμον, που εγώ έχάραξα.

Μαρκ. 8,35 ός γάρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ός δ αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και τού ευαγγελίου ούτος σώσει αυτήν.

Μαρκ. 8,35 Διότι όποιος θέλει να σώση την επίγειον ζωή του, αυτός θα χάση την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν. Οποιος όμως αφήφήσει και θυσιάσει την ζωήν του προς χάριν εμού και του ευαγγελίου, αυτός θα σώση την ζωήν του εις την αιωνίαν μακαριότητα.

Μαρκ. 8,36 τι γάρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;

Μαρκ. 8,36 Διότι τι θα ωφελήση τον άνθρωπον, εάν κερδήση ολόκληρον τον υλικόν κόσμον και χάσει την ψυχήν του;

Μαρκ. 8,37 ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;

Μαρκ. 8,37 Η, τι θα δώση άνθρωπος ως αντάλλαγμα, δια να εξαγοράση την ψυχήν του από τον Αδην, αφού ούτε ο κόσμος

όλος δεν ημπορεί να αντισταθμίση την αξίαν της ψυχής;

Μαρκ. 8,38 ὅς γάρ εάν επαισχυνθῆ με και τους εμούς λόγους εν τῇ γενεά ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι και αμαρτωλώ, και ο υἱός τού ανθρώπου επαισχυνθήσεται αυτόν όταν ἔλθῃ εν τῇ δόξῃ τού πατρός αυτού μετά των αγγέλων των αγίων.

Μαρκ. 8,38 Διότι εκείνος, ο οποίος δια λόγους ανθρωπαρεσκείας και δειλίας θα εντραπή και θα αρνηθῆ ἐμέ και τους λόγους μου εις την γενεάν αυτήν, την αποστατημένην και αμαρτωλήν, και ο Υἱός του ανθρώπου θα εντραπή αυτόν και θα τον αποκηρύξῃ, όταν ως κριτής των ανθρώπων ἔλθῃ ολόλαμπρος με την δόξαν του Πατρός αυτού συνοδευόμενος από τους αγίους αγγέλους".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Μαρκ. 9,1 Καί ἔλεγεν αυτοίς· ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες των ὧδε εστηκότων, οἵτινες ου μη γεύσωνται θανάτου ἕως αν ἰδωσι την βασιλείαν τού Θεοῦ ἐληλυθίαν εν δυνάμει.

Μαρκ. 9,1 Καί ἔλεγεν εις αυτούς· "Σας διαβεβαιώνω, ὅτι υπάρχουν μερικοί από αυτούς που ευρίσκονται ἐδῶ, οἱ οποίοι δεν θα γευθῶν τον θάνατον, προτού ἰδοῦν την βασιλείαν του Θεοῦ, δηλαδή την Εκκλησίαν, να εγκαθίσταται και να θεμελιώνεται εις την γην με δύναμιν κατά την ἡμέραν της ἐπιφοιτήσεως του Αγίου Πνεύματος".

Μαρκ. 9,2 Καί μεθ ἡμέρας ἐξ παραλαμβάνει ο Ἰησοῦς τον Πέτρον και τον Ἰάκωβον και τον Ἰωάννην και ἀναφέρει αυτούς εις ὄρος υψηλόν κατ ἰδίαν μόνους· και μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αυτών,

Μαρκ. 9,2 Και ὕστερα από ἐξ ἡμέρας ἐπήρε μαζή του ο Ἰησοῦς τον Πέτρον και τον Ἰάκωβον και τον Ἰωάννην και τους ἀνέβασεν εις ἓνα υψηλόν ὄρος αυτούς μόνον ἰδιαιτέρως. Και μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αυτών.

Μαρκ. 9,3 και τα ἰμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκά λίαν ως χιόν, οἷα γναφεύς ἐπὶ της γῆς ου δύναται οὕτω λευκάναι.

Μαρκ. 9,3 Και τα ἐνδύματα αὐτοῦ ἐγέναν ἀπαστράπτοντα και ἀκτινοβόλα, λευκά παρά πολύ ὡσαν το χιόνι, τέτοια που κανένας βαφεύς εις την γην δεν ημπορεῖ ποτέ να λευκάνῃ ἐτσι.

Μαρκ. 9,4 και ὥφθη αὐτοῖς Ἡλίας σύν Μωϋσεί, και ἦσαν συλλαλόντες τῷ Ἰησοῦ. και ἀποκριθεὶς ο Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ·

Μαρκ. 9,4 Και παρουσιάσθη εις αυτούς ο Ἡλίας (ὡς εκπρόσωπος των προφητῶν) μαζή με τον Μωϋσέα (εκπρόσωπον του Νομου) και συνωμιλούσαν με τον Ἰησοῦν. Ἐπήρε τότε ο Πέτρος τον λόγον και εἶπεν στον Ἰησοῦν.

Μαρκ. 9,5 ραββί, καλόν εστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· και ποιήσωμεν σκηνάς τρεις, σοὶ μίαν και Μωϋσεί μίαν και Ἡλίᾳ μίαν.

Μαρκ. 9,5 "Διδάσκαλε, καλόν εἶναι να μένωμεν ἐδῶ. Και να κατασκευάσωμεν τρεις σκηνάς, μίαν δια σε, μίαν δια τον Μωϋσέα και μίαν δια τον Ἡλίαν".

Μαρκ. 9,6 ου γάρ ἤδει τι λαλήσῃ· ἦσαν γάρ ἐκφοβοι.

Μαρκ. 9,6 Καί ἔλεγεν αὐτά, διότι δεν ἤξευρε τι να εἴπῃ, ἐπειδή αὐτός και οἱ δύο ἄλλοι μαθηταὶ εἶχαν καταληφθῆ ἀπό φόβον, ο οποίος εἶχε θολώσει και συγχύσει τον νουν τους.

Μαρκ. 9,7 και ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αυτοίς, και ἤλθε φωνή εκ της νεφέλης λέγουσα· οὗτός εστιν ο υἱός μου ο ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε.

Μαρκ. 9,7 Και αἴφνης ἤλθε νέφος που εσκέπασε αυτούς. Και ἀπό το νέφος αὐτό ἠκούσθη φωνή, που ἔλεγεν· "αὐτός εἶναι ο Υἱός μου ο ἀγαπητός. Εἰς αὐτόν να ὑπακούετε".

Μαρκ. 9,8 και ἐξάπινα περιβλεψάμενοι οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλά τον Ἰησοῦν μόνον μεθ εαυτών.

Μαρκ. 9,8 Και ἐξαφνα ἐκύτταξαν γύρω τους οἱ μαθηταὶ και δεν εἶδαν κανένα, παρά μόνον τον Ἰησοῦν μαζή των.

Μαρκ. 9,9 καταβαινόντων δε αυτών ἀπό τού ὄρους διεστείλατο αυτοίς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον, εἰ μη ὅταν ο υἱός τού ανθρώπου εκ νεκρῶν ἀναστή.

Μαρκ. 9,9 Καθώς δε κατέβαιναν ἀπό το ὄρος, ἔδωσεν αυτοίς, κατά τρόπον ἔντονον, ἐντολήν, να μη διηγηθῶν εις κανένα αὐτά που εἶδαν, παρά μόνον ὅταν ο υἱός του ανθρώπου ἀναστήθῃ εκ νεκρῶν.

Μαρκ. 9,10 και τον λόγον ἐκράτησαν, προς εαυτούς συζητούντες τι εστι το εκ νεκρῶν ἀναστήναι.

Μαρκ. 9,10 Και οἱ μαθηταὶ ἐκράτησαν το γεγονός της μεταμορφώσεως μυστικόν· μεταξύ των ὁμως συζητούσαν, τι σημαίνει ὅτι θα ἀναστήθῃ εκ νεκρῶν.

Μαρκ. 9,11 και ἐπηρώτων αὐτόν λέγοντες, ὅτι λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι Ἡλίας δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον.

Μαρκ. 9,11 Ἐρωτούσαν ὁμως αὐτόν και ἔλεγαν· "διατί οἱ γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει να ἔλθῃ πρῶτον ο Ἡλίας;"

Μαρκ. 9,12 ο δε ἀποκριθεὶς εἶπεν αυτοίς· Ἡλίας μὲν ἐλθῶν πρῶτον ἀποκαθιστᾶ πάντα· και πῶς γέγραπται ἐπὶ τον υἱόν τού ανθρώπου ἵνα πολλά πάθῃ και ἐξουδενωθῇ;

Μαρκ. 9,12 Εκείνος δε τους ἀπήντησε· "Μαλιστα, ο Ἡλίας θα ἔλθῃ προ της ἐλεύσεως του Μεσσίου, να ἀποκαταστήσῃ και τακτοποιήσῃ τα πάντα δια την ὑποδοχήν του. Ἀλλά διατί δεν λέγουν οἱ γραμματεῖς και το πως εἶχε γραφή και προφητευθῆ δια τον Υἱόν του ανθρώπου, ὅτι θα πάθῃ πολλά και θα ἐξουθενωθῆ ἀπό τους ἐχθρούς του;

Μαρκ. 9,13 ἀλλά λέγω ὑμῖν ὅτι και Ἡλίας ἐλήλυθε, και ἐποίησαν αὐτῶ ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς γέγραπται ἐπ αὐτόν.

Μαρκ. 9,13 Ἀλλά ἐγώ σας λέγω τούτο· ὅτι ο Ἡλίας ἤλθε, ἐναντίον του οὐοίου, ἔκαμαν ὅσα ἠθέλησαν, ὅπως ἄλλωστε και δι' αὐτόν εἶχε προφητευθῆ". (Και αὐτά ἔλεγε δια τον Ἰωάννην τον Βαπτιστήν, ο οποίος εἶχεν ἐλθεῖν εν πνεύματι και δυνάμει Ἡλιοῦ, δια να προπαρασκευάσῃ τον λαόν).

Μαρκ. 9,14 Καί ἐλθὼν προς τους μαθητάς εἶδεν ὄχλον πολύν περὶ αυτούς, και γραμματεῖς συζητούντας αυτοίς.

Μαρκ. 9,14 Και καθὼς κατέβηκε προς τους ἄλλους ἐννέα μαθητάς, εἶδεν λαόν πολύν γύρω ἀπό αυτούς και τους γραμματεῖς να συζητοῦν ἐντόνως με αυτούς.

Μαρκ. 9,15 και εὐθέως πᾶς ο ὄχλος ἰδόντες αὐτόν ἐξεθαμβήθησαν, και προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν.

Μαρκ. 9,15 Και ἀμέσως ὁλος ο λαός, ὅταν τον εἶδε, κατελήφθη ἀπό μεγάλο θαυμασμόν και τρέχοντες προς αὐτόν τον ἐχαιροῦσαν.

Μαρκ. 9,16 και ἐπηρώτησε τους γραμματεῖς· τι συζητεῖτε προς εαυτούς;

Μαρκ. 9,16 Και ἠρώτησε τους γραμματεῖς· "τι συζητεῖτε μεταξύ σας;"

Μαρκ. 9,17 και ἀποκριθεὶς εἰς εκ τού ὄχλου εἶπε· διδάσκαλε, ἦνεγκα τον υἱόν μου προς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον.

Μαρκ. 9,17 Και λαβὼν τον λόγον ἑνας ἀπό το πλήθος εἶπε· "Διδάσκαλε, ἔφερα προς σε το παιδί μου, που εἶχε καταληφθῆ ἀπό πονηρόν πνεῦμα, το οὐοίον του εἶχε ἀφαιρέσει την λαλιάν.

Μαρκ. 9,18 και ὅπου αν αὐτόν καταλάβῃ, ρῆσσει αὐτόν, και ἀφρίζει και τρίζει τους οδόντας αὐτοῦ, και ξηραίνεται· και εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτό ἐκβάλωσι, και οὐκ ἴσχυσαν.

Μαρκ. 9,18 Και εις όποιον τόπον το καταλάβει, το συγκλονίζει και το ρίπτει κάτω και το κάνει να αφρίζη, να τρίζη τα δόντια του και να μένη ξηρόν και αναισθητόν. Και είπα στους μαθητάς σου να διώξουν αυτό το πονηρόν πνεύμα, και δεν ημπορέσαν”.

Μαρκ. 9,19 ο δε αποκριθείς αυτώ λέγει· ώ γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι; έως πότε ανέξομαι υμών; φέρετε αυτόν προς με. και ήνεγκαν αυτόν προς αυτόν.

Μαρκ. 9,19 Ο δε Ιησούς απεκριθη εις αυτόν και είπε· “ω γενεά, που μένεις ακόμη άπιστος, παρ’ όλα τα θαύματα που έχεις ιδή· έως πότε θα είμαι μαζί σας; Έως πότε θα σας ανέχωμαι; Φερτε αυτόν σε μένα”. Και έφεραν πράγματι το δαιμονιζόμενο παιδί.

Μαρκ. 9,20 και ιδών αυτόν ευθέως το πνεύμα εσπάραξεν αυτόν, και πεσών επί της γής εκυλίετο αφρίζων.

Μαρκ. 9,20 Και το πνεύμα το πονηρόν, μόλις είδε τον Ιησούν, αμέσως συνεκλόνησε με σπασμούς τον νέον, ο οποίος αφού έπεσε εις την γην, εκυλίετο και έβγαζε αφρούς.

Μαρκ. 9,21 και επηρώτησε τον πατέρα αυτού· πόσος χρόνος εστίν ως τούτο γέγονεν αυτώ; ο δε είπε· παιδιόθεν.

Μαρκ. 9,21 Και ηρώτησε ο Κυριος τον πατέρα του νέου· “πόσος καιρός είναι από τότε που συνέβη αυτό;” Και εκείνος είπε· “από την παιδικήν του ηλικίαν.

Μαρκ. 9,22 και πολλάκις αυτόν και εις πύρ έβαλε και εις ύδατα, ίνα απολέση αυτόν· αλλ ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν σπλαχνισθείς εφ ημάς.

Μαρκ. 9,22 Και πολλές φορές τον έρριξεν εις την φωτιά και εις τα νερά, δια να τον εξοντώση. Αλλ’ εάν ημπορής να κάμης τίποτε, σπλαγχνίσου μας και βοήθησέ μας”.

Μαρκ. 9,23 ο δε Ιησούς είπεν αυτώ το ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τώ πιστεύονται.

Μαρκ. 9,23 Ο δε Ιησούς του είπε τούτο· “εάν συ ημπορής να πιστεύσης, τότε όλα είναι κατορθωτά στον πιστεύοντα”.

Μαρκ. 9,24 και ευθέως κράξας ο πατήρ του παιδιού με δάκρυα εις τα μάτια εκράξε και είπε· “πιστεύω, Κυριε, βοήθησέ με να ελευθερωθώ από την ολιγοπιστίαν και να αποκτήσω ζωντανήν πίστιν”.

Μαρκ. 9,25 ιδών δε ο Ιησούς ότι επισυντρέχει όχλος, επετίμησε τώ πνεύματι τώ ακαθάρτω λέγων αυτώ· το πνεύμα το άλαλον και κωφόν, εγώ σοι επιτάσσω, έξελθε εξ αυτού και μηκέτι εισέλθης εις αυτόν.

Μαρκ. 9,25 Επειδή δε ο Ιησούς είδε ότι λαός έτρεχε από τα διάφορα μέρη και εμαζεύετο εκεί, επέπληξε το ακάθαρτον πνεύμα και του είπε· “το πνεύμα το άλαλον και το κωφόν, εγώ σε διατάσσω, έβγα από αυτόν και ποτέ πλέον να μη ξαναεισέλθης εις αυτόν”.

Μαρκ. 9,26 και κράξας και πολλά σπαράξαν αυτόν εξήλθε, και εγένετο ωσει νεκρός, ώστε πολλούς λέγειν ότι απέθανεν. Μαρκ. 9,26 Και το πνεύμα το πονηρόν αφού εκράξε και συνεκλόνησε παρά πολύ τον νέον, εβγήκε. Και έμεινε ο νέος σαν πεθαμένος, ώστε πολλοί να λέγουν ότι απέθανε.

Μαρκ. 9,27 ο δε Ιησούς κρατήσας αυτόν της χειρός ήγειρεν αυτόν, και ανέστη. Μαρκ. 9,27 Ο δε Ιησούς τον επίασε από το χέρι, τον εσήκωσε και εκείνος εστάθη όρθιος.

Μαρκ. 9,28 Καί εισελθόντα αυτόν εις οίκον οι μαθηταί αυτού επηρώτων αυτόν κατ ιδίαν, ότι ημείς ουκ ηδυνήθημεν εκβαλείν αυτό.

Μαρκ. 9,28 Όταν δε εισήλθεν ο Κυριος εις ένα σπίτι, οι μαθηταί του τον ερωτούσαν ιδιαίτερος· “διατί ημείς δεν ημπορέσαμεν να διώξωμε το ακάθαρτον πνεύμα;”

Μαρκ. 9,29 και είπεν αυτοίς· τούτο το γένος εν ουδενί δύναται έξελθειν ει μη εν προσευχή και νηστεία.

Μαρκ. 9,29 Και εκείνος τους είπεν· “αυτό το γένος των δαιμονίων με τίποτε άλλο δεν διώχνεται, παρά μόνον με προσευχήν και νηστείαν”.

Μαρκ. 9,30 Καί εκείθεν έξελθόντες παρεπορεύοντο διά της Γαλιλαίας, και ουκ ήθελεν ίνα τις γνώ

Μαρκ. 9,30 Και αφού ανεχώρησαν από εκεί, επροχωρούσαν από απόμερους δρόμους δια μέσου της Γαλιλαίας και δεν ήθελε να μάθη κανείς δια την διάβασίν του αυτήν.

Μαρκ. 9,31 εδίδασκε γάρ τους μαθητάς αυτού και έλεγεν αυτοίς ότι ο υιός του ανθρώπου παραδίδοται εις χείρα ανθρώπων, και αποκτενούσιν αυτόν, και αποκτανθείς τή τρίτη ημέρα αναστήσεται.

Μαρκ. 9,31 Και τούτο, διότι εδίδασκε τους μαθητάς του ιδιαίτερος και τους επληροφορούσε, ότι ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται εις χείρα μοχθηρών ανθρώπων, οι οποίοι και θα τον θανατώσουν, και αφού θανατωθή, την τρίτην ημέραν θα αναστηθή.

Μαρκ. 9,32 οι δε ηγνόουν το ρήμα, και εφοβούντο αυτόν επερωτήσαι.

Μαρκ. 9,32 Εκείνοι όμως δεν ημπορούσαν να εννοήσουν τα λόγια αυτά. Δια λόγους δε σεβασμού, αλλά και ένεκα φόβου (μήπως ακούσουν κάτι περισσότερον λυπηρόν, η και ελεγχθούν δια την άγνοιάν των από τον διδάσκαλον) δεν ετολμούσαν να τον ερωτήσουν.

Μαρκ. 9,33 Καί ήλθεν εις Καπερναούμ· και εν τή οικία γενόμενος επηρώτα αυτούς· τι εν τή οδώ προς εαυτούς διελογίζεσθε;

Μαρκ. 9,33 Και ήλθε εις την Καπερναούμ. Όταν δε έφτασε στο σπίτι, τους ερωτούσε· “τι εσκεπτεσθε και τι εσυζητούσατε μεταξύ σας στον δρόμον;”

Μαρκ. 9,34 οι δε εσιώπων· προς αλλήλους γάρ διελέχθησαν εν τή οδώ τις μείζων.

Μαρκ. 9,34 Εκείνοι δε εντροπιασμένοι εσιωπούσαν, διότι είχαν συζητήσει στον δρόμον μεταξύ των, ποίος από αυτούς θα είναι μεγαλύτερος πλησίον του Χριστού.

Μαρκ. 9,35 και καθίσας εφώνησε τους δώδεκα και λέγει αυτοίς· εί τις θέλει πρώτος είναι, έσται πάντων έσχατος και πάντων διάκονος.

Μαρκ. 9,35 Και αφού εκάθισε, εκάλεσε τους δώδεκα και τους είπε· “όποιος θέλει να είναι πρώτος, θα γίνη τελευταίος από όλους και υπηρέτης εις όλους”.

Μαρκ. 9,36 και λαβών παιδίον έστησεν αυτό εν μέσω αυτών, και εναγκαλισάμενος αυτό είπεν αυτοίς·

Μαρκ. 9,36 Επήρε δε ένα παιδί, το έβαλε όρθιο εν μέσω αυτών, το αγκαλιασε και τους είπε·

Μαρκ. 9,37 ός εάν έν των τοιούτων παιδίων δέξηται επί τώ ονόματί μου, εμέ δέχεται· και ός εάν εμέ δέξηται, ουκ εμέ δέχεται, αλλά τον αποστειλανά με.

Μαρκ. 9,37 “εκείνος που προς χάριν μου θα δεχθή ένα από τα παιδιά αυτά η ένα άνθρωπον, που με την απλοϊκότητα και

αθωότητά του ομοιάζει με μικρό παιδί, αυτός υποδέχεται εμέ· και όποιος θα υποδεχθή εμέ, δεν δεχεται εμέ, αλλά τον Πατέρα, που με έστειλε εις την γην”.

Μαρκ. 9,38 Απεκρίθη αυτώ ο Ιωάννης λέγων· διδάσκαλε, είδομέν τινα εν τώ ονόματί σου εκβάλλοντα δαιμόνια, ός ουκ ακολουθεί ημίν, και εκωλύσαμεν αυτόν, ότι ουκ ακολουθεί ημίν.

Μαρκ. 9,38 Ελαβε τότε τον λόγον ο Ιωάννης και είπε· “διδάσκαλε, είδαμε κάποιον να διώχνη με την επίκλησιν του ονόματός σου δαιμόνια· αυτός όμως δεν μας ακολουθεί και δεν ανήκει εις την ομάδα μας. Δια τούτο και τον εμποδίσαμεν, ακριβώς διότι δεν μας ακολουθεί ως μαθητής σου”.

Μαρκ. 9,39 ο δε Ιησούς είπε· μη κωλύετε αυτόν· ουδείς γάρ εστιν ός ποιήσει δύναμιν επί τώ ονόματί μου και δυνήσεται ταχύ κακολογήσαι με.

Μαρκ. 9,39 Ο δε Ιησούς είπεν· “μη τον εμποδίζετε, διότι δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος με την δύναμιν του ονόματός μου θα κάμη θαύμα, και θα μπορέση σύντομα να με κακολογήση.

Μαρκ. 9,40 ός γάρ ουκ έστι καθ υμών, υπέρ υμών εστιν.

Μαρκ. 9,40 Μη εμποδίζετε λοιπόν κάτι τέτοιους, διότι εκείνος που δεν είναι ενάντιον σας και δεν σας πολεμεί, είναι με το μέρος σας.

Μαρκ. 9,41 ός γάρ αν ποτίση υμάς ποτήριον ύδατος εν τώ ονόματί μου, ότι Χριστού εστε, αμίν λέγω υμίν, ου μη απολέση τον μισθόν αυτού.

Μαρκ. 9,41 Διότι όποιος προς χάριν εμού σας προσφέρει και την παραμικράν υπηρεσίαν, όποιος π.χ. σας προσφέρει ένα ποτήρι νερό, διότι είσθε μαθηταί του Χριστού, σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα χάση τον μισθόν του.

Μαρκ. 9,42 και ός αν σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων των πιστευόντων εις εμέ, καλόν εστιν αυτώ μάλλον ει περίκειται λίθος μυλικός περι τον τράχηλον αυτού και βέβληται εις την θάλασσαν.

Μαρκ. 9,42 Οποίος δε με τα λόγια η με τα έργα του ήθελε σκανδαλίσει και σπρώξει στον δρόμον του κακού ένα από τους μικρούς και ταπεινούς τούτους, που πιστεύουν εις εμέ, πρέπει να θεωρήση συμφερώτερον δια τον εαυτόν του, εάν κρεμασθή από τον τράχηλόν του μια μυλόπετρα και ριφθή εις την θάλασσα. (Διότι η τιμωρία, που τον περιμένει από τον δίκαιον Θεόν, θα είναι αυστηρότερη).

Μαρκ. 9,43 και εάν σκανδαλίξη σε η χείρ σου, απόκοψον αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πύρ το άσβεστον,

Μαρκ. 9,43 Και εάν πρόσωπον προσφιλές και πολύτιμον, όπως το δεξι σου χέρι, σε σκανδαλίξη, κόψε την επικοινωνίαν και συναναστροφήν με αυτό, όπως θα έκοπτες το αρωστημένο χέρι. Διότι είναι πολύ προτιμότερον για σένα να εισέλθης εις την βασιλειαν των ουρανών κυλλός η έχων και τα δύο σου χέρια να ριφθής εις την γέενναν, στο πυρ το άσβεστον,

Μαρκ. 9,44 όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πύρ ου σβέννυται.

Μαρκ. 9,44 όπου το σκουληκι, που θα κατατρώγη τους αμαρτωλούς, δεν πεθαίνει ποτέ και το φοβερό πυρ δεν σβήνεται ποτέ.

Μαρκ. 9,45 και εάν ο πούς σου σκανδαλίξη σε, απόκοψον αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πύρ το άσβεστον,

Μαρκ. 9,45 Και εάν το πόδι σου γίνεται αφορμή να αμαρτάνης, κόψε το, διότι είναι προτιμότερον να μπης εις την αιωνίαν ζωήν κουτσός, παρά έχων και τα δύο πόδια να ριφθής εις την γέενναν, στο πυρ το άσβεστον,

Μαρκ. 9,46 όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πύρ ου σβέννυται.

Μαρκ. 9,46 όπου το σκουληκι, που κατατρώγη τους κολασμένους, δεν θα έχη τέλος και η φωτιά, που θα τους κατακαίη, δεν θα σβήνη. (Είναι προτιμότερον να στερηθής από τας υπηρεσίας των οποιωνδήποτε ανθρώπων, εφ’ όσον εξ αιτίας αυτών υπάρχει κίνδυνος να ριφθής εις την αιωνίαν κόλασιν).

Μαρκ. 9,47 και εάν ο οφθαλμός σου σκανδαλίξη σε, έκβαλε αυτόν· καλόν σοί εστι μονόφθαλμον εισελθείν εις την βασιλειαν του Θεού, ή τους δύο οφθαλμούς έχοντα απελθείν εις την γέενναν του πυρός,

Μαρκ. 9,47 Και εάν το μάτι σου σε σκανδαλίξη και γίνεται αφορμή αμαρτίας, βγάλε το. Είναι καλύτερον για σένα να μπης μονόφθαλμος εις την βασιλειαν του Θεού, παρά με τα δύο μάτια να αποπεμφθής εις την γέενναν του πυρός. (Είναι προτιμότερον να χωρισθής από πράγματα και πρόσωπα, που σου είναι πολύτιμα ώσαν το μάτια, παρά εξ αιτίας αυτών η μαζή με αυτά να ριφθής εις την κόλασιν)

Μαρκ. 9,48 όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πύρ ου σβέννυται.

Μαρκ. 9,48 όπου το σκουληκι δεν παίρνει τέλος και η φωτιά δεν σβήνεται.

Μαρκ. 9,49 πάς γάρ πυρί αλισθήσεται, και πάσα θυσία αλί αλισθήσεται.

Μαρκ. 9,49 Διότι κάθε ένας θα αλατισθή με πυρ. Δια μεν τους δικαίους πυρ εξαγχνιστικόν και αγιαστικόν είναι αι θυσίαι, εις τας οποίας υποβάλλονται προς χάριν του Θεού. Δια δε τους αμαρτωλούς πυρ οδυνηρότατον και ατελεύτητον είναι η αιωνία κόλασις. Και το πυρ αυτό των θυσιών, που υποβάλλονται οι δικαιοί είναι ανάλογον προς το άλατι, που κάνει νόστιμη κάθε θυσίαν προσφερομένην στον Θεόν.

Μαρκ. 9,50 καλόν το άλας· εάν δε το άλας άναλον γένηται, εν τίνι αυτό αρτύσετε; έχετε εν εαυτοίς άλας και ειρηνεύετε εν αλληλοις.

Μαρκ. 9,50 Το άλατι είναι καλόν και χρησιμώτατον· εάν όμως χάση την αλατιστικήν του δύναμιν, με τι θα το αρτύσετε, ώστε να γίνη και πάλιν χρήσιμον; (Εάν αι θυσίαι και αι αρεταί του δικαίου, αι οποίαι τον κάνουν πνευματικόν άλατι, που χαρίζει νοστιμάδα εις την ζωήν της κοινωρίας και προλαμβάνει την σήψιν, εάν αυταί εξαφανισθούν και αντικατασταθούν από κακίας, τότε από που θα ημπορέση ο άνθρωπος ν’ αποκτήση πάλιν τα καλά γνωρίσματα του πιστού, που είχε;) Δια τούτο κρατήστε μέσα σας το πυρ του Θείου ζήλου, της θυσίας και της αρετής, δια να έχετε πάντοτε μεταξύ σας ειρήνην και να μη φιλονεικήτε δια αξιώματα και τιμητικές θέσεις”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Μαρκ. 10,1 Καί εκείθεν αναστάς έρχεται εις τα όρια της Ιουδαίας διά τού πέραν του Ιορδάνου, και συμπορεύονται πάλιν όχλοι προς αυτόν, και ως ειώθει, πάλιν εδίδασκεν αυτούς.

Μαρκ. 10,1 Από εκεί εσηκώθη ο Ιησούς και ήλθε εις τα σύνορα της Ιουδαίας, προχωρήσας από την περιοχήν που είναι ανατολικά από τον Ιορδάνην. Και πλήθη λαού έρχονται μαζή πάλιν προς αυτόν. Και καθώς εσηκώθη, τους εδίδασκε

πάλιν.

Μαρκ. 10,2 και προσελθόντες οι Φαρισαίοι επηρώτων αυτόν ει έξεστιν ανδρί γυναίκα απολύσαι, πειράζοντες αυτόν.

Μαρκ. 10,2 Και προσελθόντες οι Φαρισαίοι τον ερωτούσαν, εάν επιτρέπεται στον άνδρα να διώξη και να δώση διαζύγιον εις την γυναίκα του. (Του απήντησαν αυτήν την ερώτησιν με πονηράν διάθεσιν, διότι ήλπιζαν να λάβουν παρεξηγήσιμον απάντησιν, ώστε να έχουν αφορμήν να τον κατηγορήσουν).

Μαρκ. 10,3 ο δε αποκριθείς ειπεν αυτοίς· τι υμίν ενετείλατο Μωϋσής;

Μαρκ. 10,3 Αυτός δε απήντησεν και τους ειπε· "ποιάν εντολήν σας έδωσε ο Μωϋσής;"

Μαρκ. 10,4 οι δε ειπον· επέτρεψε Μωϋσής βιβλίον αποστασιου γράψαι και απολύσαι.

Μαρκ. 10,4 Εκείνοι δε ειπον· "ο Μωϋσής επέτρεψεν στον άνδρα να δώση γραπτόν διαζύγιον εις την γυναίκα και να την απολύση".

Μαρκ. 10,5 και αποκριθείς ο Ιησούς ειπεν αυτοίς· προς την σκληροκαρδίαν υμών έγγραψεν υμίν την εντολήν ταύτην·

Μαρκ. 10,5 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους ειπεν· "ο Μωϋσής ένεκα της σκληροκαρδίας σας και της βαρβαρότητός σας (δια να προλάβη χειρότερα εγκλήματα, που ημπορούσατε να κάμετε εις βάρος της συζύγου σας) συγκατέβη και έδωσε αυτήν την εντολήν.

Μαρκ. 10,6 από δε αρχής κτίσεως άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς ο Θεός·

Μαρκ. 10,6 Από δε την αρχήν της δημιουργίας ένα άνδρα και μίαν γυναίκα έπλασε ο Θεός (δια να συγκρατηθή ισόβιον ανδρόγυνον, χωρίς δυνατότητα διαζυγίου).

Μαρκ. 10,7 ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα, και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν.

Μαρκ. 10,7 Δι' αυτό, σύμφωνα με τους λόγους της Αγίας Γραφής, θα εγκαταλείψη ο άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα αυτού και θα προσκολληθή εις την μίαν και μονήν γυναίκα του και οι δύο σύζυγοι θα είναι πλέον ένα σώμα.

Μαρκ. 10,8 ώστε ουκέτι εισί δύο, αλλά μία σάρξ·

Μαρκ. 10,8 Ωστε δεν είναι πλέον δύο, όπως προηγουμένως, αλλά ένα σώμα.

Μαρκ. 10,9 ό ούν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω·

Μαρκ. 10,9 Αυτό λοιπόν το ανδρόγυνον, το οποίον εις ένα σώμα έχει συνδέσει ο Θεός, ο άνθρωπος ας μη το χωρίζη".

Μαρκ. 10,10 και εις την οικίαν πάλιν οι μαθηταί περί τούτου επηρώτων αυτόν,

Μαρκ. 10,10 Και εις την οικίαν πάλιν οι μαθηταί του τον ερωτούσαν δια το θέμα αυτό.

Μαρκ. 10,11 και λέγει αυτοίς· ός αν απολύση την γυναίκα αυτού και γαμήση άλλην, μοιχάται επ αυτήν·

Μαρκ. 10,11 Και εκείνος τους ειπε· "Όποιος χωρίσει την γυναίκα του και νυμφευθή άλλην, διαπράττει μοιχείαν εις βάρος της νομίμου συζύγου του.

Μαρκ. 10,12 και εάν γυνή απολύσασα τον άνδρα γαμηθή άλλω, μοιχάται.

Μαρκ. 10,12 Και εάν μία γυναίκα χωρίση τον άνδρα της και υπανδρευθή άλλον, διαπράττει μοιχείαν".

Μαρκ. 10,13 Καί προσέφερον αυτώ παιδία, ίνα αυτών άψηται· οι δε μαθηταί επετίμων τοίς προσφέρουσιν.

Μαρκ. 10,13 Και προσέφεραν εις αυτόν τα παιδία, δια να τα εγγίση με τα χέρια του. Οι δε μαθηταί (διότι ενόμιζαν ταπεινωτικόν δια τον Κυριον να σχολήται με τα παιδία, ήθελαν δε να τον προφυλάξουν και από ενοχλήσεις) επέπλητταν εκείνους που τα έφεραν.

Μαρκ. 10,14 ιδών δε ο Ιησούς ηγανάκτησε και ειπεν αυτοίς· άφετε τα παιδία έρχεσθαι προς με, και μη κωλύετε αυτά· των γάρ τοιούτων εστίν η βασιλεία του Θεού.

Μαρκ. 10,14 Όταν όμως ο Ιησούς ειδεν αυτό, ηγανάκτησε και τους ειπε· "αφήστε τα παιδία να έρχονται εις εμέ και μη τα εμποδίζετε. Διότι εις τα παιδία αυτά και εις εκείνους, που με την απλότητα των ομοιάζουν με τα απονήρευτα παιδία, ανήκει η βασιλεία των ουρανών.

Μαρκ. 10,15 αμήν λέγω υμίν, ός εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν.

Μαρκ. 10,15 Σας διαβεβαιώνω, ότι όποιος δεν θα δεχθή την βασιλείαν του Θεού με την εμπιστοσύνην και την απλότητα ενός παιδιού, δεν θα εισέλθη εις αυτήν".

Μαρκ. 10,16 και εναγκαλισάμενος αυτά κατηλόγει τιθείς τας χείρας επ αυτά.

Μαρκ. 10,16 Και αφού τα αγκαλιασε έβαλε επάνω των τα χέρια του και τα ευλογούσε πολλές φορές και με πολλήν στοργήν.

Μαρκ. 10,17 Καί εκπορευομένου αυτού εις οδόν προσδραμών εις και γονυπετήσας αυτόν επηρώτα αυτόν· διδάσκαλε αγαθέ, τι ποιήσω ίνα ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;

Μαρκ. 10,17 Και καθώς έβγαينه ο Ιησούς στον δρόμον, έτρεξε εμπρός εις αυτόν ένας και αφού εγονάτισε, τον ηρώτησε· "διδάσκαλε αγαθέ, τι πρέπει να κάμω δια να κληρονομήσω την αιώνιον ζωήν;"

Μαρκ. 10,18 ο δε Ιησούς ειπεν αυτώ· τι με λέγεις αγαθόν; ουδεις αγαθός ει μη εις ο Θεός.

Μαρκ. 10,18 Ο δε Ιησούς του ειπεν· "εφ' όσον με θεωρείς ως ένα απλούν άνθρωπον, διατί με ονομάζεις αγαθόν; Κανεις δεν είναι πλήρως και τελείως αγαθός, ειμί μόνον ένας, ο Θεός.

Μαρκ. 10,19 τας εντολάς οίδας· μη μοιχεύσης, μη φονεύσης, μη κλέψης, μη ψευδομαρτυρήσης, μη αποστερήσης, τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα.

Μαρκ. 10,19 Τας εντολάς τας γνωρίζεις· να μη μοιχεύσης, να μη φονεύσης, να μη κλέψης, να μη ψευδομαρτυρήσης, να μη στερήσης τον πλησίον σου απ' ό,τι του ανήκει, να τιμάς τον πατέρα σου και την μητέρα σου".

Μαρκ. 10,20 ο δε αποκριθείς ειπεν αυτώ· διδάσκαλε ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου.

Μαρκ. 10,20 Αυτός δε του απήντησε· "διδάσκαλε, όλα αυτά τα έχω φυλάξει από τότε, που ήμην νέος".

Μαρκ. 10,21 ο δε Ιησούς εμβλέψας αυτώ ηγάπησεν αυτόν και ειπεν αυτώ· έν σε υστερεί ει θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε, όσα έχεις πώλησον και δός πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανών, και δεύρο ακολουθει μοι, άρας τον σταυρόν σου.

Μαρκ. 10,21 Ο δε Ιησούς τον παρετήρησε με πολλήν προσοχήν, τον συνεπάθησε και του ειπε· "ένα σου λείπει· αν θέλεις να είσαι τέλειος, πήγαινε, πώλησε όσα έχεις και δώσε τα στους πτωχούς, και θα αποκτήσης θησαυρόν στον ουρανών και έλα ακολούθησέ με, έχων την απόφασιν και σταυρικόν ακόμη θάνατον να υπομείνης προς χάριν μου".

Μαρκ. 10,22 ο δε στυγνάσας επί τώ λόγω απήλθε λυπούμενος· ήν γάρ έχων κτήματα πολλά.

Μαρκ. 10,22 Εκείνος όμως ετενοχωρήθηκε και εσκυθρώπασε και έφυγε λυπημένος. Και τούτο, διότι ειχε κτήματα πολλά, εις τα οποία ήτο δεμένη και προσκολλημένη η καρδιά του (και τα οποία τον έκαμαν, παρά την φαινομενικήν του διάθεσιν,

να μη έχη ειλικρινή αγάπην προς τον Θεόν και τον πλησίον).

Μαρκ. 10,23 και περιβλεψάμενος ο Ιησούς λέγει τοίς μαθηταίς αυτού· πώς δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εις την βασιλείαν του Θεού εισελεύσονται!

Μαρκ. 10,23 Και αφού περιέφερε ο Ιησούς γύρω το βλέμμα του προς όσους είχαν παρακολουθήσει αυτήν την σκηνήν, είπε στους μαθητάς του· “πόσον δύσκολα θα μπουν εις την βασιλείαν των ουρανών αυτοί, που έχουν χρήματα πολλά”!

Μαρκ. 10,24 οι δε μαθηταί εθαμβούντο επί τοίς λόγοις αυτού· ο δε Ιησούςάλιν αποκριθείς λέγει αυτοίς· τέκνα, πώς δύσκολόν εστι τους πεποιθότας επί χρήμασιν εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν·

Μαρκ. 10,24 Οι δε μαθηταί έμειναν θαμπαμένοι από έκπληξιν και φόβον δια τα λόγια του αυτά. Ο Ιησούς όμως επήρεάλιν τον λόγον και τους είπε· “παιδιά μου, πόσον δύσκολον είναι να εισέλθουν εις την βασιλείαν του Θεού αυτοί, που έχουν στηρίξει την πεποίθησίν των και τας ελπίδας των δια μίαν ευτυχισμένην ζωήν εις τα χρήματα!

Μαρκ. 10,25 ευκοπώτερόν εστι κάμηλον διά τρυμαλιάς ραφίδος εισελθείν ή πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν.

Μαρκ. 10,25 Είναι ευκολώτερον μίαν γκαμήλα να περάση από την μικράν τρύπαν που ανοίγει το βελόνι, παρά ο πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού”.

Μαρκ. 10,26 οι δε περισσώς εξεπλήσσαντο λέγοντες προς εαυτούς· και τις δύναται σωθήναι;

Μαρκ. 10,26 Εκείνοι δε ακόμη περισσότερον εξεπλήσσαντο και έλεγαν μεταξύ των· “και τότε ποιός ημπορεί να σωθή, αφού όλοι οι άνθρωποι είμεθα τόσοσιν αδύνατοι;

Μαρκ. 10,27 εμβλέψας αυτοίς ο Ιησούς λέγει· παρά ανθρώποις αδύνατον, αλλ ου παρά Θεώ· πάντα γάρ δυνατά εστι παρά τώ Θεώ.

Μαρκ. 10,27 —Τους εκύτταξε τότε με βλέμμα βαρυσήμαντον ο Ιησούς και τους είπε· “αυτό είναι πράγματι αδύνατον στους ανθρώπους, όχι όμως και στον Θεόν· διότι όλα είναι δυνατά στον Θεόν, ο οποίος και ημπορεί με την χάριν του να οδηγήση τους ανθρώπους, και αυτούς ακόμη τους πλουσίους, εις σωτηρίαν”.

Μαρκ. 10,28 Ηρξατο ο Πέτρος λέγειν αυτό· ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι.

Μαρκ. 10,28 Ο Πέτρος λαβών αφορμήν από την προτοπήν του Κυρίου προς τον πλούσιον να απαρηγή τα κτήματά του, ήρχισε να λέγη προς τον Διδάσκαλον· “ιδού ημείς έχομεν εγκαταλείψει πάντα και σε ηκολουθήσαμεν”.

Μαρκ. 10,29 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· αμήν λέγω υμίν, ουδείς εστιν ός αφήκεν οικίαν ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν εμού και ένεκεν του ευαγγελίου,

Μαρκ. 10,29 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε· “σας διαβεβαίωνα, ότι δεν υπάρχει κανείς, που να έχη αφήσει σπιτί η αδελφούς η αδελφάς η πατέρα η μητέρα η γυναίκα η τέκνα η αγρούς χάριν εμού και του Ευαγγελίου

Μαρκ. 10,30 εάν μη λάβη εκατονταπλάσιονα νύν εν τώ καιρώ τούτω οικίας και αδελφούς και αδελφάς και πατέρα και μητέρα και τέκνα και αγρούς μετά διωγμών, και εν τώ αιώνι τώ ερχομένω ζωήν αιώνιον.

Μαρκ. 10,30 και να μη λάβη εκατονταπλάσια τώρα κατά τον χρόνον της παρούσης ζωής και οικίας και πνευματικούς αδελφούς και αδελφάς και πατέρα και μητέρα και τέκνα και αγρούς (διότι θα ενταχθή εις την μεγάλην πνευματικήν οικογένειαν, που λέγεται Εκκλησία). Αυτά όμως θα τα έχη με διωγμούς εκ μέρους των ασεβών και απίστων. Εις δε τον αιώνα που μέλλει να έλθη, θα λάβη ζωήν αιώνιον.

Μαρκ. 10,31 πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.

Μαρκ. 10,31 Τοτε δε πολλοί, που εθεωρούντο πρώτοι στον κόσμον αυτόν, θα είναι τελευταίοι, οι δε τελευταίοι και άσημοι δια το όνομά μου θα είναι πρώτοι”.

Μαρκ. 10,32 Ήσαν δε εν τή οδώ αναβαίνοντες εις Ιεροσόλυμα· και ήν προάγων αυτούς ο Ιησούς, και εθαμβούντο, και ακολουθούντες εφοβούντο. και παραλαβώνάλιν τους δώδεκα ήρξατο αυτοίς λέγειν τα μέλλοντα αυτώ συμβαίνειν,

Μαρκ. 10,32 Ανέβαιναν δε τον δρόμον που ωδηγούσε προς τα Ιεροσόλυμα, και ο Ιησούς επροπορεύετο από αυτούς. Και οι μαθηταί καθώς έβλεπαν τον διδάσκαλον να προχωρή προς το μαρτύριον κατελήφθησαν από θάμβος (εμπρός στο μεγαλείο της θυσίας που ακτινοβολούσε η μορφή του”. Και καθώς με σεβασμόν τον ακολουθούσαν, εφοβούντο δι’ όσα έμελλον να γίνουν εις Ιεροσόλυμα. Επήρεάλιν τους δώδεκα ο Κυριος και ήρχισε να λέγη εις αυτούς όσα έμελλον να του συμβούν.

Μαρκ. 10,33 ότι ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοίς αρχιερεύσι και γραμματεύσι, και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω και παραδώσουσιν αυτόν τοίς έθνεσι,

Μαρκ. 10,33 Ελεγε δηλαδή ότι “ιδού αναβαίνομεν εις τα Ιεροσόλυμα και ο υιός του ανθρώπου θα παραδοθή στους αρχιερείς και στους γραμματείς και θα τον καταδικάσουν εις θάνατον, και θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτραις στρατιώταις της Ρωμης.

Μαρκ. 10,34 και εμπαιξουσιν αυτόν και μαστιγώσουσιν αυτόν και εμπτύσουσιν αυτόν και αποκτενούσιν αυτόν, και τή τρίτη ημέρα αναστήσεται.

Μαρκ. 10,34 Και θα τον εμπαιξουν και θα τον μαστιγώσουν και θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν, και την τρίτην ημέραν θα αναστηθή”.

Μαρκ. 10,35 Καί προσπορεύονται αυτώ Ιάκωβος και Ιωάννης υιοί Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ίνα ό εάν αιτήσωμεν ποιήσης ημίν.

Μαρκ. 10,35 Και έρχονται προς αυτόν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, και λέγουν· “διδάσκαλε, θέλομεν να μας κάμης αυτό που θα ζητήσωμεν”.

Μαρκ. 10,36 ο δε είπεν αυτοίς· τι θέλετε ποιήσαι με υμίν;

Μαρκ. 10,36 Αυτός δε τους είπε· “τι θέλετε να σας κάμω;”

Μαρκ. 10,37 οι δε είπον αυτό· δός ημίν ίνα εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου καθίσωμεν εν τή δόξη σου.

Μαρκ. 10,37 Εκείνοι απήντησαν· “όταν ως ένδοξος βασιλεύς καθίσωμεν στον βασιλικόν θρόνον της Ιερουσαλήμ, δος μας να καθίσωμεν ένας εκ δεξιών σου και ένας εξ αριστερών σου”.

Μαρκ. 10,38 ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πειν το ποτήριον ό εγώ πίνω, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι;

Μαρκ. 10,38 Ο δε Ιησούς τους είπεν· “δεν ξέρετε τι ζητείτε. Ημπορείτε να πείτε το ποτήριον του πόνου και του μαρτυρίου, το οποίον εγώ πίνω, και να βαπτισθήτε το βάπτισμα του αίματος, το οποίον εγώ βαπτίζομαι;”

Μαρκ. 10,39 οι δε είπον αυτό· δυνάμεθα. ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· το μέν ποτήριον ό εγώ πίνω πίεσθε, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε·

Μαρκ. 10,39 Εκείνοι δε χωρίς καλά-καλά να σκεφθούν, του είπαν· “ημπορούμεν”. Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· “το μεν ποτήριον του μαρτυρίου, το οποίον εγώ έντος ολίγου πίνω, θα το πίετε και το βάπτισμα της οδύνης και του αίματος και της θυσίας, το οποίον εγώ έντος ολίγου θα βαπτισθώ, θα το βαπτισθήτε. (Διότι και σεις θα δοκιμάσετε οδύνας και διωγμούς εξ αιτίας της πίστεώς σας εις εμέ).

Μαρκ. 10,40 το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων ουκ έστιν εμών δούναί, αλλ οίς ητοιμάσαι.

Μαρκ. 10,40 Το να καθίσετε όμως εκ δεξιών μου και εξ αριστερών μου δεν είναι εις την εξουσίαν μου να το δώσω εις όποιον απλώς μου το ζητήσει, αλλά θα δοθή στους αξίους, εις αυτούς δηλαδή που θα ζήσουν σύμφωνα με το Ευαγγέλιον και θα αγωνισθούν, δια τους οποίους άλωστε και έχει ετοιμασθή”.

Μαρκ. 10,41 και ακούσαντες οι δέκα ήρξαντο αγανακτείν περι Ιακώβου και Ιωάννου.

Μαρκ. 10,41 Οι άλλοι δέκα, όταν ήκουσαν αυτά, ήρχισαν να αγανακτούν δια την φιλόδοξον αυτήν συμπεριφοράν του Ιακώβου και του Ιωάννου.

Μαρκ. 10,42 ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτούς λέγει αυτοίς· οίδατε ότι οι δοκούντες άρχειν των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτών·

Μαρκ. 10,42 Ο δε Ιησούς τους εκάλεσε κοντά του και τους είπε· “ξέρετε, ότι αυτοί που προβάλλονται σαν άρχοντες των εθνών, συμπεριφέρονται προς τους λαούς σαν να ήσαν απόλυτοι κύριοι αυτών. Και εκείνοι που κατέχουν ανάμεσα στους ανθρώπους μεγάλα αξιώματα, κάνουν κακήν χρήσιν της εξουσίας των και καταδυναστεύουν αυτούς, σαν να τους έχουν δούλους των.

Μαρκ. 10,43 ουχ ούτω δε έσται εν υμίν, αλλ ός εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν υμίν, έσται υμών διάκονος,

Μαρκ. 10,43 Δεν πρέπει όμως τέτοια εγωϊστική τάσις και συμπεριφορά να παρατηρήται ματαξύ σας. Αλλ’ όποιος θέλει να αναδειχθή μέγας μεταξύ σας, πρέπει να γίνη υπηρέτης σας, που να σας εξυπηρετή με αγάπην.

Μαρκ. 10,44 και ός εάν θέλη υμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος·

Μαρκ. 10,44 Και όποιος από σας θέλει να γίνη πρώτος, πρέπει να γίνη δούλος όλων και να συμπεριφέρεται με την ταπεινοφροσύνην και την υπομονήν και υπακοήν του δούλου.

Μαρκ. 10,45 και γάρ ο υιός τού ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι, και δούναί την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών.

Μαρκ. 10,45 Διότι και ο υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να εξυπηρετηθή από τους ανθρώπους, αλλά να τους εξυπηρετή και να δώση την ψυχήν αυτού λύτρον και αντάλλαγμα, δια να ελευθερωθούν πολλοί από την ενόχην της αμαρτίας και τον αιώνιον θάνατον”.

Μαρκ. 10,46 Καί έρχονται εις Ιεριχώ· και εκπορευομένου αυτού από Ιεριχώ και των μαθητών αυτού και όχλου ικανού, ο υιός Τιμαίου Βαρτίμαιος τυφλός εκάθητο παρά την οδόν προσαιτών.

Μαρκ. 10,46 Και έρχονται εις την Ιεριχώ. Και καθώς έβγαينه από την Ιεριχώ αυτός και οι μαθηταί του και πολύς λαός, ένας τυφλός ο Βαρτίμαιος, δηλαδή το παιδί του Τιμαίου, εκάθητο παράπλευρα στον δρόμον και επαιτούσε.

Μαρκ. 10,47 και ακούσας ότι Ιησούς ο Ναζωραίος εστιν, ήρξατο κράζειν και λέγειν· υιέ Δαυΐδ Ιησού, ελέησόν με.

Μαρκ. 10,47 Και όταν ήκουσεν, ότι ο Ιησούς, ο Ναζωραίος είναι εκεί, ήρχισε να φωνάζη και να λέγη· “Ιησού, απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με”.

Μαρκ. 10,48 και επετίμων αυτώ πολλοί ίνα σιωπήση· ο δε πολλώ μάλλον έκραζεν· υιέ Δαυΐδ, ελέησόν με.

Μαρκ. 10,48 Και πολλοί τον επέπληττον να σιωπήση. Αυτός όμως πολύ περισσότερον εφώναζε· “απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με”.

Μαρκ. 10,49 και στάς ο Ιησούς είπε· φωνήσατε αυτόν· και φωνούσι τον τυφλόν λέγοντες αυτώ· θάρσει, έγειρε· φωνεί σε.

Μαρκ. 10,49 Εσταμάτησε ο Ιησούς και είπε· “καλέσατέ τον”. Και φωνάζουν τον τυφλόν και του λέγουν· “θάρρος, σήκω, σε καλεί ο Ιησούς”.

Μαρκ. 10,50 ο δε αποβαλόν το ιμάτιον αυτού αναστάς ήλθε προς τον Ιησούν.

Μαρκ. 10,50 Αυτός δε επέταξε το εξωτερικόν του ένδυμα, εσηκώθηκε αμέσως και ήλθε στον Ιησούν.

Μαρκ. 10,51 και αποκριθείς λέγει αυτώ ο Ιησούς· τι σοι θέλεις ποιήσω; ο δε τυφλός είπεν αυτώ· ραββουνί, ίνα αναβλέψω.

Μαρκ. 10,51 Ο Ιησούς απεκριθη και του είπε· “τι θέλεις να σου κάμω;” (Τον ηρώτησε όχι διότι δεν εγνώριζε το αίτημά του, αλλά δια να του δώση αφορμήν να εκδηλώση εμπρός εις όλους την προς αυτόν θερμήν του πίστιν). Ο δε τυφλός είπεν εις αυτόν· “διδάσκαλε, θέλω να αποκτήσω πάλιν το φως των οφθαλμών μου”.

Μαρκ. 10,52 και ο Ιησούς είπεν αυτώ· ύπαγε, η πίστις σου σέσωκέ σε. και ευθέως ανέβλεψε, και ηκολούθει τώ Ιησού εν τή οδώ.

Μαρκ. 10,52 Και ο Ιησούς του είπε· “πήγαινε στο καλό· η πίστις σου σε έχει σώσει”. Και αμέσως εκείνος απέκτησε το φως των οφθαλμών του, έβλεπε καλά και ακολουθούσε τον Κυριον στον δρόμον προς την Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Μαρκ. 11,1 Καί ότε εγγίζουσιν εις Ιερουσαλήμ εις Βηθσφαγή και Βηθανίαν προς το όρος των ελαιών, αποστέλλει δύο των μαθητών αυτού

Μαρκ. 11,1 Και όταν πλησίασαν εις την Ιερουσαλήμ, εκεί που ήταν η Βηθσφαγή και Βηθανία, κοντά στο όρος των Ελαιών, έστειλε ο Κυριος δύο από τους μαθητάς του

Μαρκ. 11,2 και λέγει αυτοίς· υπάγετε εις την κώμην την κατέναντι υμών, και ευθέως εισπορευόμενοι εις αυτήν ευρήσετε πώλον δεδεμένον, εφ’ον ουδείς ανθρώπων κεκάθικε· λύσαντες αυτόν αγάγετε.

Μαρκ. 11,2 και τους είπε· “πηγαίνετε στο χωριό, που είναι απέναντί σας, και αμέσως καθώς θα μπαίνετε εις αυτό, θα βρήτε ένα πουλάρι δεμένο, επάνω στο οποίον κανέναν άνθρωπος έως τώρα δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέрте το εδώ.

Μαρκ. 11,3 και εάν τις υμίν είπη· τι ποιείτε τούτο; είπατε ότι ο Κύριος αυτού χρείαν έχει, και ευθέως αυτόν αποστέλλει πάλιν ώδε.

Μαρκ. 11,3 Και εάν κανείς σας ερωτήση, διατί το κάμνετε αυτό; Ειπέτε του, ότι ο Κυριος το χρειάζεται, και πολύ σύντομα θα το ξαναστείλη πάλιν εδώ”.

Μαρκ. 11,4 απήλθον δε και εύρον τον πώλον δεδεμένον προς την θύραν έξω επί τού αμφόδου, και λύουσιν αυτόν.

Μαρκ. 11,4 Επήγαν πράγματι οι μαθηταί και ευρήκαν το πουλάρι δεμένο εις την θύραν έξω προς το μέρος του δρόμου και

το έλυσαν.

Μαρκ. 11,5 και τινες των εκεί εστηκότων έλεγαν αυτοίς· τι ποιείτε λύοντες τον πώλον;

Μαρκ. 11,5 Και μερικοί από εκείνους που έστεκαν εκεί, έλεγαν εις αυτούς· "τι κάνετε και λύτετε το πουλάρι;"

Μαρκ. 11,6 οι δε είπον αυτοίς καθώς ενετείλατο ο Ιησούς, και αφήκαν αυτούς.

Μαρκ. 11,6 Εκείνοι δε απήντησαν, όπως τους είχε παραγγείλει ο Ιησούς και τους αφήκαν.

Μαρκ. 11,7 και ήγαγον τον πώλον προς τον Ιησούν και επέβαλον αυτώ τα ιμάτια αυτών, και εκάθισεν επ αυτώ.

Μαρκ. 11,7 Και έφεραν το πουλάρι προς τον Ιησούν και έβαλαν επάνω εις αυτό τα ενδύματά των και εκάθισεν ο Ιησούς εις αυτό.

Μαρκ. 11,8 πολλοί δε τα ιμάτια αυτών έστρωσαν εις την οδόν, άλλοι δε στοιβάδας έκοπτον εκ των δένδρων και έστρώννουν εις την οδόν.

Μαρκ. 11,8 Πολλοί δε έστρωναν τα ενδύματά των στον δρόμον δια να περάση ο Ιησούς, άλλοι δε έκοβαν από τα δένδρα πυκνόφυλλα κλωνάρια και τα έστρωναν στον δρόμον.

Μαρκ. 11,9 και οι προάγοντες και οι ακολουθούτες έκραζον λέγοντες· ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Μαρκ. 11,9 Και εκείνοι που επήγαιναν μπροστά και εκείνοι που ακολουθούσαν (καταληφθέντες από ακράτητον ενθουσιασμόν) εφώναζαν δυνατά και έλεγαν· "δόξα και ύμνος· ευλογημένος ας είναι ο Μεσσίας, που έρχεται εν ονόματι Κυρίου, δια να σώση τον κόσμον.

Μαρκ. 11,10 ευλογημένη η ερχομένη βασιλεία εν ονόματι Κυρίου του πατρός ημών Δαυΐδ· ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Μαρκ. 11,10 Ευλογημένη να είναι η βασιλεία του προπάτορός μας Δαυΐδ, η οποία έρχεται εν ονόματι Κυρίου· δοξολογίαν ας ψάλλουν οι άγγελοι, που είναι εν υψίστοις".

Μαρκ. 11,11 Καί εισήλθεν εις Ιερουσόλυμα ο Ιησούς και εις το ιερόν· και περιβλεψάμενος πάντα, οψίας ήδη ούσης της ώρας, εξήλθεν εις Βηθανίαν μετά των δώδεκα.

Μαρκ. 11,11 Και εισήλθεν εις Ιερουσόλυμα ο Ιησούς και στο ιερόν· και αφού παρετήρησε τριγύρω όλα, επειδή η ώρα ήτο πλέον προχωρημένη, εβγήκεν εις την Βηθανίαν μαζί με τους δώδεκα.

Μαρκ. 11,12 Καί τή επαύριον εξελθόντων αυτών από Βηθανίας επείνασε·

Μαρκ. 11,12 Και την αυριανήν ημέραν, αφού είχαν βγη από την Βηθανίαν, δια να επιστρέψουν εις Ιερουσαλήμ, ο Κυριος επείνασε.

Μαρκ. 11,13 και ιδών συκην από μακρόθεν έχουσαν φύλλα, ήλθεν ει άρα τι ευρήσει εν αυτή· και ελθών επ αυτήν ουδέν εύρεν ει μη φύλλα· ου γάρ ήν καιρός σύκων.

Μαρκ. 11,13 Καθώς δε από μακρυνά ειδη μια συκιά γεμάτη φύλλα, ήλθε μήπως τυχόν και εύρη κανένα καρπόν εις αυτήν. Οταν όμως ήλθε κοντά της, δεν ευρήκε τίποτε παρά μόνον φύλλα, διότι δεν ήτο ο καιρός των σύκων.

Μαρκ. 11,14 και αποκριθείς είπεν αυτή· μηκέτι εκ σου εις τον αιώνα μηδεις καρπόν φάγοι. και ήκουον οι μαθηταί αυτού.

Μαρκ. 11,14 Και με έντονον ύφος είπεν εις αυτήν· "ποτέ πλέον στον αιώνα τον άπαντα να μη φάγη κανείς καρπόν από σένα". Και οι μαθηταί του ήκουσαν αυτά (χωρίς και να ημπορούν να εννοήσουν ότι η άκαρπος συκή εσυμβόλιζε την άκαρπον συναγωγήν των Εβραίων, η οποία εξωτερικώς μόνον τύπους ειχε να παρουσιάση και όχι αρετήν, και η οποία θα έμενε πλέον στον αιώνα στείρα και άκαρπος).

Μαρκ. 11,15 Καί έρχονται πάλιν εις Ιερουσόλυμα· και εισελθών ο Ιησούς εις το ιερόν ήρξατο εκβάλλειν τους πωλούντας και τους αγοράζοντας εν τώ ιερώ, και τας τραπέζας των κολλυβιστών και τας καθέδρας των πωλούντων τας περιστερας κατέστρεψε,

Μαρκ. 11,15 Και έρχονται πάλιν εις τα Ιερουσόλυμα και όταν εισήλθεν ο Ιησούς εις την μεγάλην αυλήν του ναού, ήρχισε να διώχνη έξω από εκεί τους πωλούντας και τους αγοράζοντας μέσα εις την ιεράν εκείνην περιοχήν. Και τα τραπέζια των αργυραμοιβών (αυτών που αντήλασαν τα ξένα νομίσματα με ιουδαϊκά, με τα οποία και μόνον έπρεπε να καταβάλεται ο φόρος του ναού) τα αναποδογύρισε, όπως επίσης και τα καθίσματα εκείνων, που πωλούσαν τα περιστέρια δια τας θυσίας.

Μαρκ. 11,16 και ουκ ήφιν ινα τις διενέγκη σκεύος διά τού ιερού,

Μαρκ. 11,16 Και δεν άφινε να μεταφέρη κανείς δια μέσου της αυλής του ναού κανένα οικιακόν σκεύος η δοχείον.

Μαρκ. 11,17 και εδίδασκε λέγων αυτοίς· ου γέγραπται ότι ο οίκός μου οίκος προσευχής κληθήσεται πάσι τοίς έθνεσιν; υμείς δε αυτόν εποιήσατε σπήλαιον ληστών.

Μαρκ. 11,17 Εδίδασκε δε και έλεγε εις αυτούς· "δεν έχει γραφή από τον προφήτην Ησαΐαν, ότι ο οίκος μου θα ονομασθή οίκος προσευχής δι' όλα τα έθνη, που θα πιστευσουν εις εμέ; Σεις όμως τον εκάματε σπήλαιον ληστών, όπου με απάτην και αισχροκέρδειαν κλέπτετε και αδικείτε ο ένας τον άλλον".

Μαρκ. 11,18 και ήκουσαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς, και εζήτην πώς αυτόν απολέσωσιν· εφοβούντο γάρ αυτόν, ότι πάς ο όχλος εξεπλήσσετο επί τή διδαχή αυτού.

Μαρκ. 11,18 Και επληροφορήθησαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς τα γεγονότα αυτά και ηγανάκτησαν (διότι αφ' ενός μεν έχαναν τα ποσοστά των από τας αγοραπωλησίας εκείνας αφ' ετέρου δε είχαν εκτεθή στον λαόν, επειδή αυτοί είχαν το δικαίωμα και το καθήκον να απαλάξουν τον ναόν από τους πωλούντας και αγοράζοντας). Και εζητούσαν πως θα ημπορούσαν να θανατώσουν αυτόν. Δεν ήθελαν όμως φανερά να τον συλλάβουν, διότι τον εφοβούντο, επειδή ο λαός εθαύμαζε πολύ την διδασκαλίαν του.

Μαρκ. 11,19 και ότε οψέ εγένετο, εξεπορεύετο έξω της πόλεως.

Μαρκ. 11,19 Και όταν εβραδναζε, έβγαине ο Κυριος έξω από την πόλιν.

Μαρκ. 11,20 Καί παραπορευόμενοι πρωϊ είδον την συκην εξηραμμένην εκ ριζών.

Μαρκ. 11,20 Και καθώς επερνούσαν το πρωϊ, είδαν οι μαθηταί την συκίαν να έχη ξηρανθή από τις ρίζες.

Μαρκ. 11,21 και αναμνησθείς ο Πέτρος λέγει αυτώ· ραββί, ιδε η συκή ήν κατηράσω εξήρανται.

Μαρκ. 11,21 Και εθυμήθηκε ο Πέτρος τα χθεσινά λόγια του Διδασκάλου και του είπε· "διδάσκαλε, κύτταξε· η συκή την οποίαν χτες κατηράσθης έχει ξηρανθή".

Μαρκ. 11,22 και αποκριθείς ο Ιησούς λέγει αυτοίς· έχετε πίστιν Θεού.

Μαρκ. 11,22 Και απεκριθή ο Ιησούς και του είπε· να έχετε πίστιν στον Θεόν και την δύναμίν του.

Μαρκ. 11,23 αμήν γάρ λέγω υμίν ότι ός αν είπη τώ όρει τούτω, άρθητι και βλήθητι εις την θάλασσαν, και μη διακριθή εν τή

καρδία αυτού, αλλά πιστεύει ότι ά λέγει γίνεται, έσται αυτό ό εάν είπη.

Μαρκ. 11,23 Διότι σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που έχει τέτοια πίστιν και θα είπη στο βουνό τούτο· σήκω και πέσε εις την θάλασσαν, και εφ' όσον δεν θα αισθανθή καμμίαν αμφιβολίαν εις την καρδίαν του, αλλά θα πιστεύση, ότι όσα εις δόξα του Θεού λέγει γίνονται, θα ίδη ότι θα γίνη αυτό, που θα είπη.

Μαρκ. 11,24 διά τούτο λέγων υμίν, πάντα όσα αν προσευχόμενοι αιτείσθε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και έσται υμίν.

Μαρκ. 11,24 Δια τούτο και σας λέγω, ότι όλα όσα με την προσευχήν σας ζητείτε, πιστεύετε ότι θα τα λάβετε, και θα σας δοθούν από τον Θεόν.

Μαρκ. 11,25 και όταν στήκητε προσευχόμενοι, αφήτε εί τι έχετε κατά τινος, ίνα και ο πατήρ υμών ο εν τοίς ουρανοίς αφή υμίν τα παραπτώματα υμών.

Μαρκ. 11,25 Και όταν στέκεσθε εις προσευχήν, να συγχωρήτε με όλην σας την καρδιά, εάν έχετε κάτι εναντίον κάποιου, δια να συγχωρήση και ο Πατήρ σας ο ουράνιος τα ιδικά σας παραπτώματα.

Μαρκ. 11,26 ει δε υμείς ουκ αφήτε, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών.

Μαρκ. 11,26 Εάν δε σεις δεν συγχωρήτε τους άλλους δια τα τυχόν σφάλματα, που έχουν πράξει απέναντί σας, και ο Πατήρ σας ο ουράνιος δεν θα συγχωρήση τα ιδικά σας παραπτώματα".

Μαρκ. 11,27 Καί έρχονται πάλιν εις Ιεροσόλυμα· και εν τώ ιερώ περιπατούντος αυτού έρχονται προς αυτόν οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι

Μαρκ. 11,27 Και έρχονται πάλιν εις τα Ιεροσόλυμα και καθώς αυτός επεριπατούσε εις την αυλήν του ναού, έρχονται προς αυτόν οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι

Μαρκ. 11,28 και λέγουσιν αυτό· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς; ή τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην ίνα ταύτα ποιής;

Μαρκ. 11,28 και του λέγουν· "με ποίαν εξουσίαν ενεργείς αυτά; Η ποιός σου έδωκε την εξουσίαν αυτήν να κάνης αυτά, δηλαδή να διώχνης τους πωλούντας και αγοράζοντας από το ιερόν";

Μαρκ. 11,29 ο δε Ιησούς αποκρίθεις είπεν αυτοίς· επερωτήσω υμάς καγώ ένα λόγον, και αποκρίθητέ μοι, και ερώ υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

Μαρκ. 11,29 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και είπεν εις αυτούς· "Θα σας ερωτήσω κι' εγώ ένα λόγον. Δώστε μου σεις απόκρισιν εις αυτόν, και τότε θα σας πω και εγώ, με ποίαν εξουσίαν ενεργώ αυτά.

Μαρκ. 11,30 το βάπτισμα Ιωάννου εξ ουρανού ήν ή εξ ανθρώπων; αποκρίθητέ μοι.

Μαρκ. 11,30 Το βάπτισμα του Ιωάννου (ο οποίος όπως ξεύρετε έδωσε επίσημον μαρτυρίαν για μένα) ήτο από τον ουρανόν, κατόπιν δηλαδή εντολής του Θεού, η ήτο απατηλή επινόησις των ανθρώπων; Απαντήστε μου".

Μαρκ. 11,31 και ελογίζοντο προς εαυτούς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί· διατί ούν ουκ επιστεύσατε αυτό;

Μαρκ. 11,31 Εκείνοι τότε εσυλλογίζοντο από μέσα των και έλεγον· "εάν πούμε, ότι ήτο από τον ουρανόν, θα πη· διατί λοιπόν σεις δεν επιστεύσατε εις αυτόν;

Μαρκ. 11,32 αλλά είπωμεν, εξ ανθρώπων; -εφοβούντο τον λαόν· άπαντες γάρ είχαν τον Ιωάννην ότι προφήτης ήν.

Μαρκ. 11,32 Αλλά να είπωμεν, ότι ήτο από μίαν επινόησις ανθρώπων;" - Εφοβούντο όμως τον λαόν, διότι όλοι ανεξαιρέτως επίστευαν ότι ο Ιωάννης ήτο προφήτης.

Μαρκ. 11,33 και αποκριθέντες λέγουσι τώ Ιησού· ουκ οίδαμεν. και ο Ιησούς αποκρίθεις λέγει αυτοίς· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

Μαρκ. 11,33 Και τότε αυτοί (που ως διδάσκαλοι του λαού έπρεπε να διακρίνουν το καλόν από το κακόν και να διαφωτίζουν τον λαόν) απήντησαν και είπαν στον Ιησούν· "δεν ηξεύρομεν από που ήτο το βάπτισμα του Ιωάννου". Και ο Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "διότι είσθε δόλιοι και ανειλικρινείς ούτε και εγώ σας λέγω με ποίαν εξουσίαν πράττω αυτά".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Μαρκ. 12,1 Καί ήρξατο αυτοίς εν παραβολαίς λέγειν· αμπελώνα εφύτευσεν άνθρωπος και περιέθηκε φραγμόν και ώρυσεν υπολήνιον και ωκοδόμησε πύργον, και εξέδοτο αυτόν γεωργούς και απεδήμησε.

Μαρκ. 12,1 Ηρξισε τότε να ομιλή εις αυτούς με παραβολάς. "Ενας άνθρωπος εφύτεψε αμπέλι και ύψωσε ολόγυρα φράκτην και έσκαψε πατητήρι και στέρνα δια τον μούστον, έκτισε πύργον δια να μένουν οι φύλακες και οι εργάται, και έτοιμο πλέον το αμπέλι το παρέδωσε στους γεωργούς, να το καλλιεργούν, να αποδίδουν δε και εις αυτόν την αναλογίαν των καρπών και εταξίδευσεν εις άλλην χώραν.

Μαρκ. 12,2 και απέστειλε προς τους γεωργούς τώ καιρώ δούλον, ίνα παρά των γεωργών λάβη από τού καρπού τού αμπελώνος.

Μαρκ. 12,2 Και κατά την κατάλληλον εποχήν έστειλεν στους γεωργούς ένα δούλον, δια να παραλάβη από αυτούς ένα μέρος από τον καρπόν του αμπελιού.

Μαρκ. 12,3 και λαβόντες αυτόν έδειραν και απέστειλαν κενόν.

Μαρκ. 12,3 Εκείνοι όμως, αφού επίασαν τον δούλον, τον έδειραν και τον έδιωξαν με αδειανά τα χέρια.

Μαρκ. 12,4 και πάλιν απέστειλε προς αυτούς άλλον δούλον· κακείνον λιθοβολήσαντες κεφαλαίωσαν και απέστειλαν ητιμωμένον.

Μαρκ. 12,4 Και πάλιν ο οικοδεσπότης έστειλε εις αυτούς άλλον δούλον· και εκείνον, αφού τον ελιθοβόλησαν, τον επλήγωσαν στο κεφάλι και τον έδιωξαν ντροπιασμένον.

Μαρκ. 12,5 και πάλιν άλλον απέστειλε· κακείνον απέκτειναν, και πολλούς άλλους, ούς μέν δέροντες, ούς δε αποκτένοντες.

Μαρκ. 12,5 Και πάλιν έστειλε άλλον και εκείνον τον εφόνευσαν και πολλούς άλλους εκακοποίησαν, άλλους μεν τους έδεσαν, άλλους δε τους εφόνευσαν.

Μαρκ. 12,6 έτι ούν ένα υιόν έχων, αγαπητόν αυτού, απέστειλε και αυτόν έσχατον προς αυτούς λέγων ότι εντραπήσονται τον υιόν μου.

Μαρκ. 12,6 Ακόμη, λοιπόν, ένα μονογενή και αγαπητόν Υιόν, που είχε, τον έστειλε τελευταίον προς αυτούς λέγων· Οτι αυτοί οι άνθρωποι θα εντραπούν επί τέλους τον υιόν μου.

Μαρκ. 12,7 εκείνοι δε οι γεωργοί, θεασάμενοι αυτόν ερχόμενον, προς εαυτούς είπον ότι ούτός εστιν ο κληρονόμος· δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν, και ημών έσται η κληρονομία.

Μαρκ. 12,7 Εκείνοι όμως οι γεωργοί, όταν είδαν αυτόν να έρχεται, είπαν μεταξύ τους· ότι αυτός είναι ο κληρονόμος· ελάτε

να τον φονεύσωμεν και θα μείνη έτσι ιδική μας πλέον η κληρονομία.

Μαρκ. 12,8 και λαβόντες απέκτειναν αυτόν και εξέβαλον αυτόν έξω τού αμπελώνος.

Μαρκ. 12,8 Και αφού τον επίασαν, τον εφόνευσαν και τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι.

Μαρκ. 12,9 τι ούν ποιήσει ο κύριος τού αμπελώνος; ελεύσεται και απολέσει τους γεωργούς τούτους, και δώσει τον αμπελώνα άλλους.

Μαρκ. 12,9 Τι θα κάμη λοιπόν ο κύριος του αμπελώνος; Θα έλθη και θα εξολοθρεύση τους γεωργούς αυτούς και θα δώσει εις άλλους το αμπέλι, (Ετσι θα τιμωρήση ο Θεός τους πνευματικούς ηγέτας του Ισραήλ, στους οποίους ως καρποφόρον άμπελον ενεπιστεύθη τον λαόν του, και τον οποίον αυτοί κατά πολλούς τρόπους ήθελαν να εκμεταλλεύωνται δια την ιδικήν των ωφέλειαν. Δια να μένουν δε ανενόχλητοι εις την ανίερρον εκμετάλλευσίν των έδιωχσαν και έδεσαν και εφόνευσαν τους προφήτας, τους οποίους κατά καιρούς έστελνεν εις αυτούς ο Θεός, δια να τους υπενθυμίση το καθήκον των. Και θα εμπιστευθή ο Θεός τον νέον λαόν της Χαριτος εις άλλους πνευματικούς ηγέτας).

Μαρκ. 12,10 ουδέ την γραφήν ταύτην ανέγνωτε, λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας;

Μαρκ. 12,10 Και επρόσθεσε ο Κυριος: "δεν διαβάσατε ούτε αυτό το χωρίον της Γραφής που λέγει· Λίθον τον οποίον απέρριψαν ως ακατάλληλον οι κτίσται, αυτός έγινε ο κυριώτερος ακρογωνιαίος λίθος, δι' όλην την οικοδομήν.

Μαρκ. 12,11 παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και έτσι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών;

Μαρκ. 12,11 Από τον Κυριον έγινε η τοποθέτησις αυτή του λίθου και είναι αξιοθαύμαστος εις τα μάτια ημών των πιστών;"

Μαρκ. 12,12 Καί εξήτουν αυτόν κρατήσαι, και εφοβήθησαν τον όχλον· έγνωσαν γάρ ότι προς αυτούς την παραβολήν ειπε. και αφέντες αυτόν απήλθον.

Μαρκ. 12,12 Και εξητούσαν οι αρχιερείς να τον συλλάβουν, αλλά εφοβήθησαν τον λαόν· ήθελαν δε να τον συλλάβουν, διότι εκατάλαβαν καλά, ότι δι' αυτούς ειπε την παραβολήν. Και αφού τον αφήκαν, έφυγαν.

Μαρκ. 12,13 Καί αποστέλλουσι προς αυτόν τινας των Φαρισαίων και των Ηρωδιανών ίνα αυτόν αγρεύσωσι λόγω.

Μαρκ. 12,13 Και στέλνουν προς αυτόν μερικούς από τους Φαρισαίους και μερικούς από τους Ηρωδιανούς, τους σπαδούς δηλαδή του Ηρώδου και φίλους των Ρωμαίων, δια να τον πιάσουν με τα λόγια των κατά δόλιον τρόπον, όπως πιάνεται το ψάρι με το δόλωμα.

Μαρκ. 12,14 οι δε ελθόντες λέγουσιν αυτό· διδάσκαλε, οίδαμεν ότι αληθής εί και ου μέλει σοι περι ουδενός· ου γάρ βλέπεις εις πρόσωπον ανθρώπων, αλλ επ αληθείας την οδόν τού Θεού διδάσκεις. επεί ούν ημίν· έξεστι δούναι κήνσον Καίσαρι ή ού· δώμεν ή μη δώμεν;

Μαρκ. 12,14 Εκείνοι αφού ήλθαν, του είπαν· "διδάσκαλε, γνωρίζομεν καλά, ότι είσαι ειλικρινής και φιλαλήθης και δεν σε μέλει δια κανένα. Διότι δεν αποβλέπεις ούτε επηρεάζεσαι από πρόσωπα ανθρώπων, αλλά διδάσκεις πάντοτε με κάθε αλήθειαν τον δρόμον του Θεού· επεί μας λοιπόν· επιτρέπεται να πληρώνωμεν φόρον στον Καίσαρα, ναι ή όχι; Να δώσωμεν η να μη δώσωμεν αυτόν τον φόρον;

Μαρκ. 12,15 ο δε ειδώς αυτών την υπόκρισιν είπεν αυτοίς· τι με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον ίνα ιδω'

Μαρκ. 12,15 Ο Ιησούς όμως, κατανοήσας την δολιότητα και υποκρισίαν των, τους είπε· "τι με πειράζετε; Φερε μου να ιδω' το δηνάριον, με το οποίον πληρώνετε τον φόρον".

Μαρκ. 12,16 οι δε ήνεγκαν. και λέγει αυτοίς· τίνος η εικών αύτη και η επιγραφή; οι δε είπον· Καίσαρος.

Μαρκ. 12,16 Αυτοί δε του έφεραν και τους λέγει· "τίνος είναι η εικών και η επιγραφή, που υπάρχει στο νόμισμα;" Εκείνοι δε είπον· "του Καίσαρος".

Μαρκ. 12,17 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· απόδοτε τα Καίσαρος Καίσαρι και τα τού Θεού τώ Θεώ· και εθαύμασαν επ αυτώ.

Μαρκ. 12,17 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· "δώστε πίσω στον Καίσαρα, όσα ανήκουν στον Καίσαρα και στον Θεόν δώστε, όσα ανήκουν στον Θεόν. (Εις τους άρχοντας αποδώστε φόρους, σεβασμόν και υπακοήν, εφ' όσον αυτά δεν είναι αντίθετα προς το θέλημα του Θεού. Εις τον Θεόν δε τον νουν και την καρδιαν σας, ολόκληρον τον ευατόν σας)". Και εθαύμασαν αυτόν δια την απάντησιν, που τους έδωκεν.

Μαρκ. 12,18 Καί έρχονται Σαδδουκαίοι προς αυτόν, οίτινες λέγουσιν ανάστασιν μη είναι, και επηρώτων αυτόν λέγοντες·

Μαρκ. 12,18 Ηλθαν κατόπιν εις αυτόν οι Σαδδουκαίοι, οι οποίοι έλεγον ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών, και τον ηρωτησαν·

Μαρκ. 12,19 διδάσκαλε, Μωϋσής έγραψεν ημίν ότι εάν τινος αδελφός αποθάνη και καταλίπη γυναίκα, και τέκνα μη αφή, ίνα λάβη ο αδελφός αυτού την γυναίκα αυτού και εξαναστήση σπέρμα τώ αδελφώ αυτού.

Μαρκ. 12,19 "διδάσκαλε, ο Μωϋσής στον νόμον, που μας έδωσε, έγραψε ότι εάν ο αδελφός κάποιου πεθάνη και εγκαταλείψη χήραν την γυναίκα και δεν αφήση τέκνα, πρέπει να πάρη ο αδελφός του την χήραν εκείνου και να γεννήση απόγονον στον αποθανόντα αδελφόν.

Μαρκ. 12,20 επτά ούν αδελφοί ήσαν. και ο πρώτος έλαβε γυναίκα, και αποθνήσκων ουκ αφήκε σπέρμα.

Μαρκ. 12,20 Ησαν, λοιπόν, επτά αδελφοί· και ο πρώτος επήρε σύζυγον και όταν απέθανε, δεν αφήκεν απόγονον.

Μαρκ. 12,21 και ο δεύτερος έλαβεν αυτήν, και απέθανε, και ουδέ αυτός ουκ αφήκε σπέρμα. και ο τρίτος ωσαύτως.

Μαρκ. 12,21 Και ο δεύτερος αδελφός έλαβεν αυτήν και απέθανε, και ουδέ αυτός αφήκεν απόγονον. Και ο τρίτος επίσης.

Μαρκ. 12,22 και έλαβον αυτήν οι επτά, και ουκ αφήκαν σπέρμα. εσχάτη πάντων απέθανε και η γυνή.

Μαρκ. 12,22 Και επήραν αυτήν ως σύζυγον και οι επτά, χωρίς να αφήσουν απόγονον. Τελευταία δε από όλους απέθανε και η γυναίκα.

Μαρκ. 12,23 εν τή ούν αναστάσει, όταν αναστώσι, τίνος αυτών έσται γυνή; οι γάρ επτά έσχον αυτήν γυναίκα.

Μαρκ. 12,23 Λοιπόν κατά την ανάστασιν, όταν όλοι αυτοί αναστηθούν, εις ποιον από όλους θα ανήκη η γυναίκα; Διότι και οι επτά την έλαβον ως σύζυγον".

Μαρκ. 12,24 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ου διά τούτο πλανάσθε μη ειδότες τας γραφάς μηδέ την δύναμιν τού Θεού;

Μαρκ. 12,24 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· "δεν σκέπτεσθε, πόσον πλανάσθε δι' αυτό; Και τούτο, διότι δεν γνωρίζετε ούτε την διδασκαλίαν των Γραφών ούτε την δύναμιν του Θεού.

Μαρκ. 12,25 όταν γάρ εκ νεκρών αναστώσιν, ούτε γαμουσιν ούτε γαμιζονται, αλλ εισίν ως άγγελοι οι εν τοίς ουρανοίς.

Μαρκ. 12,25 Διότι, όταν αναστηθούν οι άνθρωποι εκ νεκρών ούτε νυμφεύονται οι άνδρες ούτε υπανδρεύονται οι γυναίκες, αλλά ζουν όπως οι άγγελοι του ουρανού.

Μαρκ. 12,26 περί δε των νεκρών ότι εγείρονται, ουκ ανέγνωτε εν τῇ βίβλω Μωϋσέως, επί τού βάτου πώς εἶπεν αὐτῷ ο Θεός λέγων, ἐγὼ ὁ Θεός Ἀβραάμ και ο Θεός Ἰσαάκ και ο Θεός Ἰακώβ;

Μαρκ. 12,26 Ὡς προς δε τους νεκρούς, ὅτι δηλαδή θα αναστηθούν, δεν εδιδάξατε στο βιβλίον του Μωϋσέως, ἐκεῖ ὅπου γίνεται λόγος δια την φλεγόμενην βάτον, πῶς του εἶπεν ο Θεός; Ἐγὼ εἶμαι ο Θεός του Ἀβραάμ και ο Θεός του Ἰσαάκ και ο Θεός του Ἰακώβ;

Μαρκ. 12,27 ουκ ἔστιν ο Θεός νεκρών, ἀλλά ζώντων· ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανήσθε.

Μαρκ. 12,27 Ὁ Θεός δεν εἶναι Θεός νεκρών, ἀλλά Θεός ζωντανών και ὡς ζωντανούς εἰς την αἰωνιότητα ἀναφέρει ἐδῶ τους τρεις πατριάρχας. Σεις λοιπόν, πολὺ πλανήσθε".

Μαρκ. 12,28 Καί προσελθὼν εἰς των γραμματέων ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, ἰδὼν ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπρωήτησεν αὐτόν· ποία ἐστὶ πρώτη πάντων ἐντολή;

Μαρκ. 12,28 Ἐπλησίασε τότε ἕνας ἀπὸ τους γραμματεῖς, ο οποίος ὅταν τους ἤκουσε να συζητοῦν και εἶδεν ὅτι ὀρθῶς ἀπήντησεν εἰς αὐτούς ο Χριστός, τον ἐρώτησε με ἐλικρινές ενδιαφέρον· "ποία εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπὸ ὅλας τας ἐντολάς;"

Μαρκ. 12,29 ο δε Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ ὅτι πρώτη πάντων ἐντολή· ἄκουε, Ἰσραήλ, Κύριος ο Θεός ἡμῶν Κύριος εἰς ἐστί·

Μαρκ. 12,29 Ὁ δε Ἰησοῦς του ἀπήντησεν, ὅτι ἡ πρώτη ἀπὸ ὅλας τας ἐντολάς εἶναι αὕτη·" ἄκουε λαέ Ἰσραήλ, ο Κυριος ο Θεός ἡμῶν ἕνας και μόνος Κυριος εἶναι.

Μαρκ. 12,30 και ἀγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου ἐξ ὅλης της καρδίας σου και ἐξ ὅλης της ψυχῆς σου και ἐξ ὅλης της διανοίας σου και ἐξ ὅλης της ἰσχύος σου. αὕτη πρώτη ἐντολή.

Μαρκ. 12,30 Και οφείλεις να ἀγαπᾶς Κυριον τον Θεόν σου με ὅλην σου την καρδίαν και με ὅλην σου την ψυχὴν και με ὅλην σου την διάνοιαν σου και με ὅλην σου την δύναμιν, με ὀλόκληρον δηλαδή την ὑπαρξίν σου. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή.

Μαρκ. 12,31 και δευτέρα ὁμοία, αὕτη ἀγαπήσεις τον πλησίον σου ὡς σεαυτόν. μείζων τούτων ἄλλη ἐντολή ουκ ἔστι.

Μαρκ. 12,31 Και δευτέρα ἐντολή ὁμοία προς την πρώτην εἶναι αὕτη· Οφείλεις να ἀγαπᾶς τον πλησίον σου, ὅπως τον εαυτόν σου. Ἄλλη μεγαλυτέρα ἐντολή ἀπὸ τας δύο αὐτάς δεν ὑπάρχει".

Μαρκ. 12,32 και εἶπεν αὐτῷ ο γραμματεὺς· καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ ἀληθείας εἶπας ὅτι εἰς ἐστί και ουκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·

Μαρκ. 12,32 Και εἶπεν εἰς αὐτόν ο γραμματεὺς· "πολὺ καλὰ, διδάσκαλε, σύμφωνα προς την ἀλήθειαν ἀπήντησες, ὅτι ἕνας εἶναι ο Κυριος και Θεός και ἐκτός ἀπὸ αὐτόν δεν ὑπάρχει ἄλλος.

Μαρκ. 12,33 και το ἀγαπᾶν αὐτόν ἐξ ὅλης της καρδίας και ἐξ ὅλης της συνέσεως και ἐξ ὅλης της ψυχῆς και ἐξ ὅλης της ἰσχύος, και το ἀγαπᾶν τον πλησίον ὡς εαυτόν πλείον ἐστί πάντων των ὀλοκαυτωμάτων και θυσιῶν.

Μαρκ. 12,33 Και το να ἀγαπᾶ κανεὶς αὐτόν με ὅλην του την καρδιά και με ὅλην του την διάνοιαν και με ὅλην του την ψυχὴν και με ὅλην του την δύναμιν της θελήσεώς του και το να ἀγαπᾶ τον πλησίον του σαν τον εαυτόν του, εἶναι πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τα σφάγια, που καίονται ὀλόκληρα ὡς θυσία ἐπάνω στο θυσιαστήριον και ἀπὸ ὅλας τας ἄλλας θυσίας".

Μαρκ. 12,34 και ο Ἰησοῦς ἰδὼν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· ου μακρὰν εἶ ἀπὸ της βασιλείας τοῦ Θεοῦ· και οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτόν ἐπερωτήσαι.

Μαρκ. 12,34 Ὅταν εἶδε ο Ἰησοῦς, ὅτι τόσο συνετὰ και ἐξυπνα ἀπήντησε, του εἶπεν· "δεν εἶσαι μακρὰ ἀπὸ την βασιλείαν του Θεοῦ, ὅπως εἶναι οἱ ἄλλοι γραμματεῖς και Φαρισαῖοι". Και κανεὶς πλέον δεν ἐτολμοῦσε να τον ἐρωτήσῃ.

Μαρκ. 12,35 Καί ἀποκριθεὶς ο Ἰησοῦς ἔλεγε διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι ο Χριστός υἱὸς Δαυῖδ ἐστί;

Μαρκ. 12,35 Ἐλαβε τότε τον λόγον ο Ἰησοῦς και ἐδίδασκε εἰς τας αὐλάς του ναοῦ· "πῶς ἰσχυρίζονται οἱ γραμματεῖς ὅτι ο Χριστός εἶναι ἀπλούς ἀπόγονος του Δαυῖδ;

Μαρκ. 12,36 αὐτὸς γάρ Δαυῖδ εἶπεν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· λέγει ο Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἀν θῶ τους ἐχθρούς σου ὑποπόδιον των ποδῶν σου.

Μαρκ. 12,36 Διότι ο ἴδιος ο Δαυῖδ, ἐμπνεόμενος ἀπὸ το Ἅγιον Πνεῦμα, διεκήρυξε· Εἶπεν ο Κυριος στον Κυριον μου, κάθισε ἐκ δεξιῶν μου ἐνδοξος ὅπως ἐγὼ, ἕως ὅτου συντρίψω τους ἐχθρούς σου και τους θέσω ὑποπόδιον των ποδῶν σου.

Μαρκ. 12,37 αὐτὸς οὖν Δαυῖδ λέγει αὐτόν Κύριον· και πόθεν υἱὸς αὐτοῦ ἐστί; και ο πολὺς ὄχλος ἤκουεν αὐτοῦ ἠδέως.

Μαρκ. 12,37 Ὁ ἴδιος, λοιπόν, ο Δαυῖδ ὀνομάζει τον Μεσσίαν Κυριον· και πῶς λοιπόν εἶναι δυνατόν ο Μεσσίας να εἶναι μόνον ἀπλούς ἀπόγονός του;" Και ο πολὺς λαός ἤκουεν τον Ἰησοῦν με μεγάλην ευχαρίστησιν.

Μαρκ. 12,38 Καί ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· βλέπετε ἀπὸ των γραμματέων των θελότων ἐν στολαῖς περιπατεῖν και ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς

Μαρκ. 12,38 Και τους ἔλεγε εἰς την διδασκαλίαν του· "προσέχετε ἀπὸ τους γραμματεῖς, οἱ οποίοι θέλουν να ἐμφανίζονται και να περιπατοῦν με ἐπισήμους και ἐιδικὰς δι' αὐτούς στολάς και ἐπιδιώκουν τους τιμητικούς χαιρετισμούς εἰς τας ἀγοράς

Μαρκ. 12,39 και πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς και πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δειπνοῖς.

Μαρκ. 12,39 και τα πρώτα καθίσματα εἰς τας συναγωγὰς και τας πρώτας θέσεις εἰς τα δειπνα.

Μαρκ. 12,40 οἱ κατεσθιόντες τας οικίας των χηρῶν και προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι! οὔτοι λήφονται περισσότερον κρίμα.

Μαρκ. 12,40 Αὐτοὶ εἶναι, που καταπατοῦν το δίκαιον και κατατρώγουν τα σπίτια και την περιουσίαν των χηρῶν και κατόπιν με ὑποκρισίαν πολλήν και με το πρόσχημα της ευσεβοίας κάνουν μακρὰς προσευχὰς, δια να εξαπατοῦν τους ἄλλους. Αὐτοὶ θα λάβουν μεγαλυτέραν καταδίκην, ἀπὸ ὀποιοδήποτε ἄλλον ἀρπαγα και κλέπτην". (Και τούτο, διότι αὐτοὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀμαρτάνουν, και, το ἀκόμη χειρότερον, κατηλεύονται την ευσέβειαν).

Μαρκ. 12,41 Καί καθίσας ο Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου ἐθεώρει πῶς ο ὄχλος βάλλει χαλκόν εἰς το γαζοφυλάκιον.

Μαρκ. 12,41 Και τότε ἐκάθισεν ο Ἰησοῦς ἀπέναντι ἀπὸ τὰ κουτιά των ἐλεημοσυνῶν και ἐβλεπε πῶς ο λαός ἐρριπτε χάλκινα νομίσματα εἰς αὐτό".

Μαρκ. 12,42 και πολλοὶ πλούσιοι ἐβάλλον πολλὰ· και ἐλθούσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτά δύο, ὅ ἐστί κοδράντης.

Μαρκ. 12,42 Και πολλοὶ πλούσιοι ἐρριπταν πολλὰ· Ἦλθε ὁμως μία πτωχὴ χήρα και ἐρίξε δύο λεπτά, δηλαδή ἕνα κοδράντην.

Μαρκ. 12,43 και προσκαλεσάμενος τους μαθητάς αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕτη πλείον

πάντων έβαλε των βαλλόντων εις το γαζοφυλάκιον·

Μαρκ. 12,43 Και αφού προσκάλεσε ο Κυριος τους μαθητάς του τους είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι αυτή η πτωχή χήρα έρριξε στο κουτί πολύ περισσότερα από όλους τους άλλους.

Μαρκ. 12,44 πάντες γάρ εκ τού περισσεύοντος αυτοίς έβαλον· αυτή δε εκ της υστερήσεως αυτής πάντα όσα είχαν έβαλεν, όλον τον βίον αυτής.

Μαρκ. 12,44 Διότι όλοι οι άλλοι έρριψαν από το περισευμά των, αυτή δε από την πλήρη στέρησίν της· όλα όσα είχεν τα έρριψεν, όλο το βιο της”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Μαρκ. 13,1 Και εκπορευομένου αυτού εκ τού ιερού λέγει αυτώ εις των μαθητών αυτού· διδάσκαλε, ιδε ποταποί λίθοι και ποταπαί οικοδομαί.

Μαρκ. 13,1 Και καθώς έβγαιναν από την αυλήν του ναού, του είπεν ένας από τους μαθητάς του· “διδάσκαλε, κύτταξε, τι ωραία μάρμαρα και πόσον μεγαλοπρεπή κτίρια είναι αυτά”!

Μαρκ. 13,2 και ο Ιησούς αποκριθείς είπεν αυτώ· βλέπεις ταύτας τας μεγάλας οικοδομάς; ου μη αφεθή ώδε λίθος επί λίθον ός ου μη καταλυθή.

Μαρκ. 13,2 Και ο Ιησούς απήντησε και του είπε· “βλέπεις αυτάς τας μεγάλας οικοδομάς· δεν θα μείνη εδώ πέτρα επάνω εις την πέτραν, που να μη κρημνισθή”.

Μαρκ. 13,3 Και καθημένου αυτού εις το όρος των ελαιών κατέναντι τού ιερού, επηρώτων αυτόν κατ ιδίαν Πέτρος και Ιάκωβος και Ιωάννης και Ανδρέας·

Μαρκ. 13,3 Και ενώ εκάθητο στο όρος των Ελαιών απέναντι από τον ναόν, τον ηρώτησαν ιδιαιτέρως ο Πετρος, ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης και ο Ανδρέας,

Μαρκ. 13,4 ειπέ ημίν πότε ταύτα έσται, και τι το σημείον όταν μέλλη πάντα ταύτα συντελείσθαι;

Μαρκ. 13,4 “Πες μας, πότε θα συμβούν αυτά και ποιό θα είναι το σημείον, όταν πρόκειται όλα αυτά να πραγματοποιηθούν;”

Μαρκ. 13,5 ο δε Ιησούς αποκριθείς ήρξατο λέγειν αυτοίς· βλέπετε μη τις υμάς πλανήση.

Μαρκ. 13,5 Ο δε Ιησούς απήντησε και ήρχισε να τους λέγη· “προσέχετε, μήπως τυχόν κανείς σας παραπλανήση.

Μαρκ. 13,6 πολλοί γάρ ελεύσονται επί τώ ονόματί μου λέγοντες ότι εγώ ειμι, και πολλούς πλανήσουσιν.

Μαρκ. 13,6 Διότι πολλοί θα έλθουν παίρνοντες ως ιδικόν των το όνομά μου και λέγοντες, ότι εγώ ειμαι ο Μεσσίας, και πολλούς θα πλανήσουν.

Μαρκ. 13,7 όταν δε ακούσητε πολέμους και ακοάς πολέμων, μη θροείσθε· δει γάρ γενέσθαι, αλλ ούπω το τέλος.

Μαρκ. 13,7 Όταν δε ακούσητε πολέμους και ειδήσεις περι πολέμων, μη ταραχθήτε. Διότι σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού πρέπει να γίνουν αυτά, αλλ' ακόμη δεν θα έχη φθάσει το τέλος.

Μαρκ. 13,8 εγερθήσεται γάρ έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, και έσονται σεισμοί κατά τόπους, και έσονται λιμοί και ταραχαί.

Μαρκ. 13,8 Διότι θα εξεγερθή ένα έθνος εναντίου άλλου έθνους και ένα βασιλειον ενάντιον άλλου βασιλείου και θα γίνουν σεισμοί εις διαφόρους περιοχάς και θα συμβούν στερήσεις και πείνες και ταραχές.

Μαρκ. 13,9 αρχαί ωδίνων ταύτα. Βλέπετε δε υμείς εαυτούς, παραδώσουσι γάρ υμάς εις συνέδρια και εν ταίς συναγωγαίς αυτών δαρήσεσθε, και επί ηγεμόνων και βασιλέων σταθήσεσθε ένεκεν εμού εις μαρτύριον αυτοίς.

Μαρκ. 13,9 Αυτά όμως θα είναι η αρχή πόνων και δεινών. Αλλά σεις προσέχετε τους εαυτούς σας, διότι θα υποστήτε πολλάς δοκιμασίας· οι εχθροί του Ευαγγελίου θα σας παραδώσουν εις συνέδρια και δημοσία εις τας συναγωγάς των θα σας δείρουν και θα σταθήτε ως κατηγορούμενοι εμπρός εις άρχοντας και βασιλείς ένεκα της πίστεώς σας εις εμέ, δια να μαρτυρήσετε ενώπιον αυτών την αλήθεια του Ευαγγελίου.

Μαρκ. 13,10 και εις πάντα τα έθνη δει πρώτον κηρυχθήναι το ευαγγέλιον.

Μαρκ. 13,10 Σύμφωνα ακόμη με το θειον σχέδιον θα κηρυχθή το Ευαγγέλιον προηγουμένως εις όλα τα έθνη.

Μαρκ. 13,11 όταν δε αγάγωσιν υμάς παραδιδόντες, μη προμεριμνάτε τι λαλήσητε, μηδέ μελετάτε, αλλ' ό εάν δοθή υμίν εν εκείνη τή ώρα, τούτο λαλείτε· ου γάρ υμεις εστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα το Αγιον.

Μαρκ. 13,11 Όταν δε σας οδηγήσουν και σας παραδώσουν εις δικαστήρια, μη πολυφροντίζετε και μη στενοχωρείσθε εκ των προτέρων τι θα απολογηθήτε, και μη προμελετάτε τίποτε. Αλλά εκείνο το οποίον θα σας δοθή από τον Θεόν και θα έλθη στον νου σας κατά την ώρα εκείνην, αυτό να λέγετε. Διότι δεν θα είσθε σεις, εκείνοι που θα ομιλούν, αλλά το Αγιον Πνεύμα.

Μαρκ. 13,12 παραδώσει δε αδελφός αδελφόν εις θάνατον και πατήρ τέκνον, και επαναστήσονται τέκνα επί γονείς και θανατώσουσιν αυτούς.

Μαρκ. 13,12 Θα παραδώση δε εις θάνατον ο αδελφός τον αδελφόν και ο πατέρας το τέκνον και θα επαναστατήσουν τα άπιστα παιδιά εναντίον των ευσεβών γονέων και θα τους θανατώσουν.

Μαρκ. 13,13 και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων διά το όνομά μου· ο δε υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται.

Μαρκ. 13,13 Και θα είσθε οι μισούμενοι από όλους τους ασεβείς, επειδή θα πιστεύετε στο όνομά μου. Αλλά, εκείνος που θα υπομείνη έως το τέλος της ζωής του, αυτός θα σωθή.

Μαρκ. 13,14 Όταν δε ιδήτε το βδέλυγμα της ερημώσεως το ρηθέν υπό Δανιήλ τού προφήτου εσώς όπου ου δει -ο αναγινώσκων νοείται- τότε οι εν τή Ιουδαία φευγέτωσαν εις τα όρη,

Μαρκ. 13,14 Όταν δε θα ιδήτε το μισητόν και αηδές κάθαρμα, που θα επιφέρη την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, όπως έχει προαναγγελθή από τον προφήτην Δανιήλ, να στέκεται εκεί που δεν πρέπει· κάθε ένας που θα διαβάζη αυτά τα λόγια, ας καταλάβη περι τίνος πρόκειται (πρόκειται δια τους κακούργους επαναστάτας και ληστάς Εβραίους, όπως και δια τους Ρωμαίους στρατιώτας, που θα βεβηλώσουν και θα καταστρέψουν τα πάντα) τότε όσοι είναι εις την Ιουδαίαν, ας φεύγουν εις τα όρη, δια να κρυβούν.

Μαρκ. 13,15 ο δε επί τού δώματος μη καταβάτω εις την οικίαν μηδέ εισελθέτω άραί τι εκ της οικίας αυτού,

Μαρκ. 13,15 Οποιος ευρίσκεται εις την ταράτσα του σπιτιού του, ας μη κατεβή στο σπίτι και ας μη εισέλθη μέσα εις αυτό, δια να πάρη κάτι.

Μαρκ. 13,16 και ο εις τον αγρόν ών μη επιστρεψάτω εις τα οπίσω άραι το ιμάτιον αυτού.

Μαρκ. 13,16 Και εκείνος που εργάζεται στο χωράφι, ας μη γυρίση πίσω, να πάρη το εξωτερικόν του ένδυμα.

Μαρκ. 13,17 ουαι δε ταις εν γαστρί εκούσαις και ταις θηλαζούσαις εν εκείναις ταις ημέραις.

Μαρκ. 13,17 Αλλοίμονον δε εις τας εγκύους και εις αυτάς που θα θηλάζουν κατά τας ημέρας εκείνας. Θα τους είναι πολύ δύσκολον να τρέξουν και να σωθούν.

Μαρκ. 13,18 προσεύχεσθε δε ίνα μη γένηται η φυγή υμών χειμώνος.

Μαρκ. 13,18 Προσεύχεσθε δε να μη γίνη η φυγή σας εις κακοκαιρίαν του χειμώνος.

Μαρκ. 13,19 έσονται γάρ αι ημέραι εκείναι θλίψις, οία ου γέγονε τοιαύτη απ αρχής κτίσεως ής έκτισεν ο Θεός έως τού νύν και ου μη γένηται.

Μαρκ. 13,19 Διότι όλαι αι ημέραι εκείναι θα είναι θλίψις βαρεία και μεγάλη, ομοία προς την οποίαν δεν έχει γίνει από τότε που έκτισε ο Θεός τον κόσμον έως τώρα και ούτε θα γίνη ποτέ.

Μαρκ. 13,20 και ει μη εκολόβωσε Κύριος τας ημέρας, ουκ αν εσώθη πάσα σάρξ· αλλά διά τους εκλεκτούς ούς εξελέξατο εκολόβωσε τας ημέρας.

Μαρκ. 13,20 Και εάν ο Κυριος δεν περιώριζε τον αριθμόν των ημερών εκείνων, δεν θα ήτο δυνατόν να σωθή κανένας άνθρωπος. Αλλά προς χάριν των εκλεκτών, που αυτός εξελέξε και δεν θέλει να ταλαιπωρηθούν πολύ, περιώρισε τας ημέρας εκείνας.

Μαρκ. 13,21 και τότε εάν τις υμίν είπη, ιδού ώδε ο Χριστός, ιδού εκεί, μη πιστεύετε.

Μαρκ. 13,21 Και τότε εάν κανείς σας πη· να, εδώ είναι ο Χριστός, η ιδού, εκεί είναι, μη το πιστεύετε.

Μαρκ. 13,22 εγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία και τέρατα προς το αποπλανάν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.

Μαρκ. 13,22 Διότι θα αναπηδήσουν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα κάμουν εμπρός στους ανθρώπους σημεία και τέρατα, σημαδιακά και καταπληκτικά έργα, δια να παρασύρουν εις τας πλάνας των, αν είναι δυνατόν, και αυτούς ακόμη τους εκλεκτούς.

Μαρκ. 13,23 υμείς δε βλέπετε· ιδού προείρηκα υμίν άπαντα.

Μαρκ. 13,23 Σεις όμως προσέχετε· ιδού, σας τα προείπα όλα.

Μαρκ. 13,24 Αλλ εν εκείναις ταις ημέραις, μετά την θλίψιν εκείνην ο ήλιος σκοτισθήσεται, και η σελήνη ου δώσει το φέγγος αυτής,

Μαρκ. 13,24 Αλλά κατά τας ημέρας εκείνας, ύστερα από την θλίψιν εκείνην, ο ήλιος θα σκοτισθή και η σελήνη δεν θα δώσει το φως της.

Μαρκ. 13,25 και οι αστέρες έσονται εκ τού ουρανού πίπτοντες, και αι δυνάμεις αι εν τοίς ουρανοίς σαλευθήσονται.

Μαρκ. 13,25 Και τα αστέρια θα ξεφεύγουν από τας τροχιάς των και θα πίπτουν από τον ουρανό και αι δυνάμεις που συγκρατούν την αρμονίαν των ουρανών θα σαλευθούν.

Μαρκ. 13,26 και τότε όψονται τον υιόν τού ανθρώπου ερχόμενον εν νεφέλαις μετά δυνάμεως πολλής και δόξης.

Μαρκ. 13,26 Και τότε θα ιδούν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται μέσα εις ολόφωτα νέφη με δύναμιν και δόξαν πολλήν.

Μαρκ. 13,27 και τότε αποστειλεί τους αγγέλους αυτού και επισυνάξει τους εκλεκτούς αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων, απ άκρου της γής έως άκρου τού ουρανού.

Μαρκ. 13,27 Και τότε θα στείλη τους αγγέλους του και θα περιμαζεύση τους εκλεκτούς του από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος, από το ένα άκρον της γης έως το άλλο άκρον του ουρανού.

Μαρκ. 13,28 Από δε της συκής μάθετε την παραβολήν· όταν αυτής ο κλάδος ήδη γένηται απαλός και εκφύη τα φύλλα, γινώσκετε ότι εγγύς το θέρος εστί·

Μαρκ. 13,28 Από δε την συκιά μάθετε την παρωμοίωσιν, που θα σας πω. Όταν το κλωνάρι της γίνη απαλό και βγουν τα φύλλα, γνωρίζετε ότι πλησιάζει το θέρος.

Μαρκ. 13,29 ούτω και υμείς, όταν ιδήτε ταύτα γινόμενα, γινώσκετε ότι εγγύς εστιν επί θύραις.

Μαρκ. 13,29 Έτσι και σεις, όταν θα ιδήτε όλα αυτά να πραγματοποιούνται, εννοήσατε ότι είναι κοντά, ότι έφθασε πλέον εις την θύραν και θα πραγματοποιηθή η κρίσις του Θεού.

Μαρκ. 13,30 αμήν λέγω υμίν ότι ου μη παρέλθη η γενεά αυτή μέχρις ού πάντα ταύτα γένηται.

Μαρκ. 13,30 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα περάση η γενεά αυτή, μέχρις ότου έλθουν όλα όσα σας προείπα, δηλαδή η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, οι ψευδόχριστοι και οι ψευδοπροφήται.

Μαρκ. 13,31 ο ουρανόσ και η γη παρελεύσονται, οι δε εμοί λόγοι ου μη παρελεύσονται.

Μαρκ. 13,31 Ο ουρανόσ και η γη, που σας φαίνονται τόσο σταθερά και αμετακίνητα, θα περάσουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα περάσουν, αλλά θα πραγματοποιηθούν ακριβώς.

Μαρκ. 13,32 Περί δε της ημέρας εκείνης ή της ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι εν ουρανώ, ουδέ ο υιός, ει μη ο πατήρ.

Μαρκ. 13,32 Ως προς δε την ημέραν εκείνην η την ώραν, που θα γίνη η δευτέρα παρουσία, κανείς δεν γνωρίζει ακριβώς ούτε οι άγγελοι που είναι στον ουρανό ούτε ο Υιός, ως άνθρωπος, ειμή μόνον ο Πατήρ. (Ο Υιός, ως Θεός λόγος γνωρίζει τα πάντα και τον χρόνον της δευτέρας παρουσίας).

Μαρκ. 13,33 Βλέπετε, αγρυπνείτε και προσεύχεσθε· ουκ οίδατε γάρ πότε ο καιρός εστιν.

Μαρκ. 13,33 Προσέχετε, αγρυπνείτε και προσεύχεσθε· διότι δεν γνωρίζετε πότε είναι καιρός της παρουσίας του Κυρίου.

Μαρκ. 13,34 ως άνθρωπος απόδημος, αφείς την οικίαν αυτού, και δούς τοίς δούλοις αυτού την εξουσίαν, και εκάστω το έργον αυτού, και τώ θυρωρώ εντείλατο ίνα γρηγορή.

Μαρκ. 13,34 Και δια να ενοήσετε καλύτερον, θα συμβή κάτι ανάλογον με ένα ξενητεμένον άνθρωπον, ο οποίος αφήκε το σπίτι του, εξουσιοδότησε τους δούλους του να το χρησιμοποιούν και στον θυρωρόν έδωσε την εντολήν να είναι άγρυπνος και να περιμένη. (Έτσι και ο Μεσσίας, ετακτοποίησε τα της Εκκλησίας του και έχει δώσει εντολήν να είναι όλοι άγρυπνοι και έτοιμοι, δια να τον υποδεχθούν, όταν έλθη).

Μαρκ. 13,35 γρηγορείτε ούν· ουκ οίδατε γάρ πότε ο κύριος της οικίας έρχεται, οψέ ή μεσονυκτίου ή αλεκτοροφωνίας ή πρωϊ

Μαρκ. 13,35 Αγρυπνείτε λοιπόν και προσέχετε, διότι δεν γνωρίζετε πότε ο κύριος του σπιτιού έρχεται, αργά το βραδυ ή το μεσονύκτιον ή τα χαράματα, όταν θα λαλούν οι πετινοί ή το πρωϊ.

Μαρκ. 13,36 μη ελθών εξαίφνης εύρη υμάς καθεύδοντασ.

Μαρκ. 13,36 Αγρυπνείτε, μήπως τυχόν έλθη αιφνιδίως και σας εύρη να κοιμάσθε.

Μαρκ. 13,37 ά δε υμίν λέγω, πάσι λέγω γρηγορείτε.

Μαρκ. 13,37 Αυτά δε που λέγω εις σας, τα λέγω εις όλους. Γρηγορείτε”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Μαρκ. 14,1 Ήν δε το πάσχα και τα άζυμα μετά δύο ημέρας. και εζήτουν οι αρχιερείς και οι γραμματείς πώς αυτόν εν δόλω κρατήσαντες αποκτείνωσιν.

Μαρκ. 14,1 Επειτα από δύο ημέρας, ήτο Πασχα και τα άζυμα. Και εζητούσαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς, πως με απάτην και χωρίς θόρυβον να τον πιάσουν και να τον θανατώσουν.

Μαρκ. 14,2 έλεγον δε μη εν τή εορτή, μήποτε θόρυβος έσται τού λαού.

Μαρκ. 14,2 Ελεγαν δε να μη τον συλλάβουν κατά την εορτήν, μήπως και γίνη θόρυβος και ταραχή του λαού (δεδομένου, ότι πολλοί ήσαν εκείνοι, που εθαύμαζαν και εσέβοντο και περιεστοιχίζαν τον Χριστόν).

Μαρκ. 14,3 Καί όντος αυτού εν Βηθανία εν τή οικία Σίμωνος τού λεπρού, κατακειμένου αυτού ήλθε γυνή έχουσα αλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικής πολυτελούς, και συντρίψασα το αλάβαστρον κατέχεεν αυτού κατά της κεφαλής.

Μαρκ. 14,3 Και όταν αυτός ευρίσκετο εις την Βηθανίαν, στο σπίτι Σιμωνος του λεπρού, την ώραν που είχε γείρει και έτρωγε στο ταπέζι ήλθε μια γυναίκα, που εκρατούσε ένα αλαβάστρινον δοχείον γεμάτο μύρον κατασκευασμένον από γνησίαν και πολύτιμον νάρδον. Και αφού έσπασε το αλαβάστρινον δοχείον έχυνε πλούσια όλο το μύρο επάνω εις την κεφαλήν του.

Μαρκ. 14,4 ήσαν δε τινες αγανακτούντες προς εαυτούς λέγοντες: εις τι η απώλεια αύτη τού μύρου γέγονεν;

Μαρκ. 14,4 Μερικοί από τους μαθητάς εκυριεύθησαν από αγανάκτησιν και έλεγαν μεταξύ των: “διατί έγινε αύτη η άσκοπος σπατάλη του πολυτίμου αυτού μύρου;

Μαρκ. 14,5 ηδύνατο γάρ τούτο το μύρον πραθήναι επάνω τριακοσίων δηναρίων και δοθήναι τοίς πτωχοίς; και ενεβριμώντο αύτη.

Μαρκ. 14,5 Διότι ημπορούσε τούτο το μύρον να πωληθή περισσότερο από τριακόσια δηνάρια και να δοθούν τα χρήματα αυτά στους πτωχούς”. Και επέπλητταν την γυναίκα.

Μαρκ. 14,6 ο δε Ιησούς είπεν· άφετε αυτήν· τι αύτη κόπους παρέχετε; καλόν έργον ειργάσατο εν εμοί.

Μαρκ. 14,6 Ο δε Ιησούς είπεν· “αφήσατέ την· διατί την ενοχλείτε και την στενοχωρείτε; Αυτή καλόν και αξιέπαινον έργον έκαμε εις εμέ.

Μαρκ. 14,7 πάντοτε γάρ τους πτωχούς έχετε μεθ εαυτών, και όταν θέλητε δύνασθε αυτούς εύ ποιήσαι· εμέ δε ου πάντοτε έχετε.

Μαρκ. 14,7 Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε κοντά σας και όταν θέλετε, ημπορείτε να τους ευεργετήσετε. Εμέ όμως δεν με έχετε πάντοτε μαζί σας.

Μαρκ. 14,8 ό έσχεν αύτη εποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου το σώμα εις τον ενταφιασμόν.

Μαρκ. 14,8 Αυτή δε η γυναίκα εκείνου που είχε και ημπορούσε να κάμη δι' εμέ, το έκαμε. Επρόλαβε να αλείψη το σώμα μου με μύρον, δια να το προετοιμάση προς ενταφιασμόν. Και τούτο χωρίς η ίδια να το εννοήσει.

Μαρκ. 14,9 αμήν λέγω υμίν, όπου εάν κηρυχθή το ευαγγέλιον τούτο εις όλον τον κόσμον, και ό εποίησεν αύτη λαληθήσεται εις μνημόσυνον αυτής.

Μαρκ. 14,9 Σας διαβεβαιώνω, ότι όπου εάν κηρυχθή, εις όλον τον κόσμον, τούτο το Ευαγγέλιον, θα διαλαληθή συγχρόνως και αυτό που έκαμεν αύτη, δια να μένη αλησιμόνητη η ανάμνησίς της προς δόξαν και τιμήν της”.

Μαρκ. 14,10 Καί Ιούδας ο Ισκαριώτης, εις των δώδεκα, απήλθε προς τους αρχιερείς ίνα παραδώ αυτόν αυτοίς.

Μαρκ. 14,10 Και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους δώδεκα, γεμάτος αγανάκτησιν, επήγε κατ' ευθείαν προς τους αρχιερείς και τους επρότεινε να παραδώση εις αυτούς τον Χριστόν.

Μαρκ. 14,11 οι δε ακούσαντες εχάρησαν, και επηγγείλαντο αυτώ αργύρια δούναι· και εζήτει πώς ευκαιρώς αυτόν παραδώ.

Μαρκ. 14,11 Αυτοί δε όταν ήκουσαν την πρότασιν εχάρησαν (διότι ένας από τους δώδεκα θα επρόδιδε τον Διδάσκαλον και διότι θα τον επιαναν χωρίς θόρυβον). Υπεσχέθησαν δε να του δώσουν χρήματα. Και εζητούσε ο Ιούδας, πως εις πρώτην ευκαιρίαν και χωρίς θόρυβον να τον παραδώση εις χέρια των.

Μαρκ. 14,12 Καί τή πρώτη ημέρα των αζύμων, ότε το πάσχα έθουν, λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί αυτού· που θέλεις απελθόντες ετοιμάσωμεν ίνα φάγης το πάσχα;

Μαρκ. 14,12 Και κατά την πρώτην ημέραν, παραμονήν του πάσχα, που ελέγετο ημέρα των αζύμων (διότι κατ' αυτήν ετοιμάζαν οι Εβραίοι τα άζυμα δια το πάσχα, έσφαζαν δε και τον πασχάλιον αμνόν) είπον οι μαθηταί στον Κυριον· “που θέλεις να πάμε να ετοιμάσωμεν, δια να φάγης το πάσχα;”

Μαρκ. 14,13 και αποστέλλει δύο των μαθητών αυτού και λέγει αυτοίς· υπάγετε εις την πόλιν, και απαντήσκει υμίν άνθρωπος κεράμιον ύδατος βαστάζων· ακολουθήσατε αυτώ,

Μαρκ. 14,13 Και έστειλε δύο από τους μαθητάς του και τους είπε· “πηγαίνετε εις την απέναντι πόλιν και θα σας συναντήση κάποιος άνθρωπος, που θα κρατή μία πήλινη στάμνα με νερό· ακολουθήστε τον.

Μαρκ. 14,14 και όπου εάν εισέλθη, είπατε τώ οικοδεσπότη ότι ο διδάσκαλος λέγει· που εστι το κατάλυμά μου όπου το πάσχα μετά των μαθητών μου φάγω;

Μαρκ. 14,14 Και εις όποιο σπίτι εισέλθη, πέστε στον νοικοκύρην, ότι ο διδάσκαλος λέγει· που είναι το κατάλυμά μου, όπου θα φάγω το πάσχα με τους μαθητάς μου;

Μαρκ. 14,15 και αυτός υμίν δείξει ανώγειον μέγα εστρωμένον έτοιμον· εκεί ετοιμάσατε ημίν.

Μαρκ. 14,15 Και αυτός θα σας δείξη ένα μεγάλο ανώγειον με τα καθίσματα και το τραπέζι στρωμένο, έτοιμον καθ' όλα. Εκεί ετοιμάσατέ μας δια το πάσχα”.

Μαρκ. 14,16 και εξήλθον οι μαθηταί αυτού και ήλθον εις την πόλιν, και εύρον καθώς είπεν αυτοίς, και ητοίμασαν το πάσχα.

Μαρκ. 14,16 Και εβγήκαν οι μαθηταί αυτού, ήλθον εις την πόλιν και ευρήκαν όπως τους είχε πη ο Χριστός και ετοίμασαν το πάσχα (το νέον δηλαδή χριστιανικόν πάσχα της θείας Ευχαριστίας).

Μαρκ. 14,17 Καί οφίας γενομένης έρχεται μετά των δώδεκα.

Μαρκ. 14,17 Και όταν εβράδνασε, ήλθε εκεί ο Ιησούς με τους δώδεκα μαθητάς.

Μαρκ. 14,18 και ανακειμένων αυτών και εσθιόντων είπεν ο Ιησούς· αμήν λέγω υμίν ότι εις εξ υμών παραδώσει με, ο εσθίων μετ εμού.

Μαρκ. 14,18 Και την ώραν που είχαν ξαπλώσει κοντά στο τραπέζι και έτρωγαν, είπεν ο Ιησούς· “ένας από σας θα με παραδώση· ένας, ο οποίος τρώγει τώρα μαζί μου”.

Μαρκ. 14,19 οι δε ήρξαντο λυπείσθαι και λέγειν αυτώ εις καθ εις· μήτι εγώ; και άλλος· μήτι εγώ;

Μαρκ. 14,19 Εκείνοι δε ήρχισαν να λυπούνται και να τον ερωτούν ο ένας ύστερα από τον άλλον· “μήπως είμαι εγώ;” και άλλος· “μήπως είμαι εγώ;” (Κανείς από τους ένδεκα ούτε διανοήθη ποτέ τέτοιο επαίσχυντο έργον. Εν τούτοις επειδή είχαν πίστιν μεν εις τα λόγια του Διδασκάλου, γνώσιν δε και της ιδικης των αδυναμίας ως ανθρώπων, ερωτούν τον Κυριον).

Μαρκ. 14,20 ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· εις εκ των δώδεκα, ο εμβαπτόμενος μετ εμού εις το τρυβλίον.

Μαρκ. 14,20 Αυτός δε απεκριθή και τους είπε· “είναι ένας από σας τους δώδεκα, αυτός ο οποίος βουτά το ψωμί του μαζί με εμέ στο πιάτο και τρώγει.

Μαρκ. 14,21 ο μόν υιός του ανθρώπου υπάγει καθώς γέγραπται περί αυτού· ουαί δε τώ ανθρώπω εκείνω, δι ου ο υιός τού ανθρώπου παραδίδεται· καλόν ήν αυτώ ει ουκ εγεννήθη ο άνθρωπος εκείνος.

Μαρκ. 14,21 Ο μόν υιός του ανθρώπου προχωρεί προς τον λυτρωτικόν θάνατον σύμφωνα με τας προφητείας, που έχουν γραφή δι' αυτόν. Αλοίμονον όμως στον άνθρωπον εκείνον, δια του οποίου ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται στους σταυρωτάς του. Προτιμότερον θα ήτο δι' αυτόν να μη είχε γεννηθή ο άνθρωπος εκείνος”.

Μαρκ. 14,22 Καί εσθιόντων αυτών λαβών ο Ιησούς άρτον ευλογήσας έκλασε και έδωκε αυτοίς και είπε· λάβετε φάγετε· τούτό εστι το σώμά μου.

Μαρκ. 14,22 Και ενώ αυτοί έτρωγαν επήρε ο Ιησούς τον άρτον, εδοξολόγησε τον ουράνιον Πατέρα, έκοψε τον άρτον εις τεμάχια, έδωκε εις αυτοίς και είπε· “λάβετε φάγετε· αυτό είναι το σώμα μου”.

Μαρκ. 14,23 και λαβών το ποτήριον ευχαριστήσας έδωκεν αυτοίς, και έπιον εξ αυτού πάντες.

Μαρκ. 14,23 Και αφού επήρε το ποτήριον με τον οίνον ευχαρίστησε τον Πατέρα, έδωκεν εις αυτούς και έπιον από αυτό όλοι.

Μαρκ. 14,24 και είπεν αυτοίς· τούτό εστι το αίμά μου της καινης διαθήκης το περι πολλών εκχυνόμενον.

Μαρκ. 14,24 Και είπεν εις αυτούς· “τούτο είναι το αίμα μου, με το οποίον επικυρώνεται η νέα διαθήκη, και το οποίον χύνεται δια την σωτηριάν πολλών.

Μαρκ. 14,25 αμήν λέγω υμίν ότι ουκέτι ου μη πίνω εκ τού γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης όταν αυτό πίνω καινόν εν τή βασιλεία τού Θεού.

Μαρκ. 14,25 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα πίνω πλέον από το προϊόν αυτό της αμπέλου, μέχρι της ημέρας εκείνης, όταν θα το πίνω νέον και ασύγκριτα πιο χαρμόσυνον εις την βασιλείαν του Θεού”.

Μαρκ. 14,26 Καί υμνήσαντες εξήλθον εις το όρος των ελαιών.

Μαρκ. 14,26 Και αφού έψαλαν ύμνους, εβγήκαν στο όρος των Ελαιών.

Μαρκ. 14,27 και λέγει αυτοίς ο Ιησούς ότι πάντες σκανδαλισθήσεσθε εν εμοί εν τή νυκτί ταύτη ότι γέγραπται, πατάξω τον ποιμένα και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα·

Μαρκ. 14,27 Και λέγει εις αυτούς ο Ιησούς ότι “όλοι σας εξ αιτίας των τραγικών γεγονότων κατά την νύκτα αυτήν θα κλονισθήτε εις την προς εμέ πίστιν σας. Διότι έχει γραφή από τον προφήτην· Εγώ ο Θεός και Πατήρ θα επιτρέψω να κτυπηθή ο ποιμήν και θα διασκορπισθούν τα πρόβατα.

Μαρκ. 14,28 αλλά μετά το γερωθήναι με προάξω υμάς εις την Γαλιλαίαν.

Μαρκ. 14,28 Αλλά μετά την ανάστασίν μου θα προπορευθώ και θα σας περιμένω εις την Γαλιλαίαν”.

Μαρκ. 14,29 ο δε Πέτρος έφη αυτώ· και ει πάντες σκανδαλισθήσονται, αλλ ουκ εγώ.

Μαρκ. 14,29 Αλλ' ο Πετρος είπε εις αυτόν· “και εάν όλοι κλονισθούν εις την πίστιν, εγώ όμως δεν θα κλονισθώ”.

Μαρκ. 14,30 και λέγει αυτώ ο Ιησούς· αμήν λέγω σοι ότι σύ σήμερον εν τή νυκτί ταύτη πριν ή δίσ αλέκτορα φωνήσαι τρεις απαρνήση με.

Μαρκ. 14,30 Και λέγει εις αυτόν ο Ιησούς· “σας διαβεβαιώνω, ότι συ σήμερα, αυτήν εδώ την νύκτα πριν, η ο πετεινός λαλήση δύο φορές, θα με απαρνηθής τρεις φορές”.

Μαρκ. 14,31 ο δε Πέτρος εκ περισσού έλεγε μάλλον· εάν με δέη συναποθανείν σοι, ου μη σε απαρνήσομαι. ωσαύτως δε και πάντες έλεγον.

Μαρκ. 14,31 Αλλ' ο Πετρος με το παραπάνω επέμενε να λέγη και να ξαναλέγη· “εάν χρειασθή να αποθάνω και εγώ μαζί με σε, δεν θα αρνηθώ”. Τα ίδια έλεγαν και όλοι οι μαθηταί.

Μαρκ. 14,32 Καί έρχονται εις χωριον ου το όνομα Γεσθημανή, και λέγει τοίς μαθηταίς αυτού· καθίσατε ώδε έως προσεύξωμαι.

Μαρκ. 14,32 Και έρχονται εις κάποιαν περιοχήν, που ωνομάζετο Γεσθημανή, και λέγει στους μαθητάς του, καθήσατε εδώ, έως ότου προσευχηθώ.

Μαρκ. 14,33 και παραλαμβάνει τον Πέτρον και Ιάκωβον και Ιωάννην μεθ εαυτού, και ήρξατο εκθαμβείσθαι και αδημονείν

Μαρκ. 14,33 Και παίρνει μαζί του τον Πετρον, τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην και ήρχισε να καταλαμβάνεται από κατάπληξιν και μεγάλην οδύνην και να αισθάνεται μεγάλη ψυχικήν στενοχωρίαν.

Μαρκ. 14,34 και λέγει αυτοίς· περιλυτός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου· μείνατε ώδε και γρηγορείτε.

Μαρκ. 14,34 Και λέγει εις αυτούς· “η ψυχή μου είναι πλημμυρισμένη από λύπην, ώστε κινδυνεύω να αποθάνω από αυτήν. Μείνατε εδώ και αγρυπνείτε”.

Μαρκ. 14,35 και προελθών μικρόν έπεσεν επί πρόσωπον επί της γής, και προσήχητο ίνα, ει δυνατόν εστι, παρέλθη απ αυτού η ώρα,

Μαρκ. 14,35 Και αφού προχώρησε ολίγον έπεσε πρηνής, με το πρόσωπον αυτού εις την γην και προσήχητο να περάση από αυτόν η σκληρά ώρα των παθών, εάν τούτο ήτο δυνατόν, χωρίς να ματαιωθή το θειον σχέδιον της σωτηρίας των ανθρώπων.

Μαρκ. 14,36 και έλεγεν· αββά ο πατήρ, πάντα δυνατά σοι· παρενεγκε το ποτήριον απ εμού τούτο· αλλ ου τι εγώ θέλω, αλλ ει τι σύ.

Μαρκ. 14,36 Και έλεγε· “Πατερ, Πατερ μου, όλα είναι δυνατά εις σε, απομάκρυνε από εμέ το ποτήριον τούτο. Ομως ας γίνη όχι εκείνο που θέλω εγώ, αλλά εκείνο που θέλεις συ”.

Μαρκ. 14,37 και έρχεται και ευρίσκει αυτούς καθεύδοντας, και λέγει τώ Πέτρω· Σίμων, καθεύδεις; ουκ ισχύσατε μίαν ώραν γρηγορήσαι;

Μαρκ. 14,37 Και έρχεται και ευρίσκει τους μαθητάς να κοιμώνται και λέγει στον Πετρον· "Σίμων κοιμάσαι; Δεν ημπορέσατε να αγρυπνήσετε μίαν ώραν;

Μαρκ. 14,38 γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν· το μέν πνεύμα πρόθυμον, η δε σάρξ ασθενής.

Μαρκ. 14,38 Αγρυπνείτε, προσέχετε και προσεύχεσθε, δια να μη πέσετε εις πειρασμόν· το μεν πνεύμα είναι πρόθυμον να υποτάσσεται στο θεϊον θέλημα, αλλά η σαρξ, η ανθρωπίνη φύσις, είναι ασθενής".

Μαρκ. 14,39 και πάλιν απελθών προσήύξατο τον αυτόν λόγον ειπών.

Μαρκ. 14,39 Και πάλιν αφού απεμακρύνθη ολίγον, προσυχήθη και είπε τον ίδιον λόγον.

Μαρκ. 14,40 και υποστρέψας εύρεν αυτούς πάλιν καθεύδοντας· ήσαν γάρ οι οφθαλμοί αυτών καταβαρυνόμενοι, και ουκ ήδεισαν τι αποκριθώσιν αυτώ.

Μαρκ. 14,40 Και επιστρέψας ευρήκε αυτούς πάλιν να κοιμώνται, διότι τα μάτια των κατεβαρύνοντο και έκλειαν από νύσταν και δεν εγνώριζαν, τι να του αποκριθούν.

Μαρκ. 14,41 και έρχεται το τρίτον και λέγει αυτοίς· καθεύδετε λοιπόν και αναπαύεσθε! απέχει· ήλθεν η ώρα· ιδού παραδίδοται ο υίός του ανθρώπου εις τας χείρας των αμαρτωλών·

Μαρκ. 14,41 Και έρχεται τρίτη φοράν και τους λέγει· "κοιμάσθε λοιπόν και αναπαύεσθε! Αρκεί πλέον ο ύπνος· ήλθεν η ώρα· ιδού ο υίός του ανθρώπου παραδίδεται εις τα χέρια των αμαρτωλών.

Μαρκ. 14,42 εγείρεσθε, άγωμεν· ιδού ο παραδιδούς με ήγγικε.

Μαρκ. 14,42 Σηκωθήτε, πηγαίνομεν· ιδού επλησίασε αυτός που με παραδίδει".

Μαρκ. 14,43 Καί ευθέως, έτι αυτού λαλούντος, παραγίνεται Ιούδας ο Ισκαριώτης, εις των δώδεκα, και μετ αυτού όχλος πολύς μετά μαχαιρών και ξύλων, απεσταλμένοι παρά των αρχιερέων και γραμματέων και των πρεσβυτέρων.

Μαρκ. 14,43 Και αμέσως, ενώ ο Κυριος ωμιλούσε, φθάνει ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους δώδεκα, και μαζί του όχλος πολύς με μαχαίρια και ρόπαλα, σταλμένοι από τους αρχιερείς και τους γραμματείς και τους πρεσβυτέρους.

Μαρκ. 14,44 δεδώκει δε ο παραδιδούς αυτόν σύσσημον αυτοίς λέγων· αν αν φιλήσω, αυτός εστι· κρατήσατε αυτόν και απαγάγετε ασφαλώς.

Μαρκ. 14,44 Είχε δώσει εις αυτούς εκ των προτέρων ο Ιούδας ένα σύνθημα λέγων· "εκείνος που θα φιλήσω, αυτός είναι· πιάστε τον και μεταφέρατέ τον ασφαλώς".

Μαρκ. 14,45 και ελθών ευθέως προσελθών αυτώ λέγει· χαιρε, ραββί, και κατεφίλησεν αυτόν.

Μαρκ. 14,45 Και αφού ήλθεν εκεί ο Ιούδας, αμέσως επλησίασε τον Κυριον και του είπε· "χαίρε διδάσκαλε", και εφίλησε και ξαναφίλησε αυτόν με υποκριτικήν στοργήν.

Μαρκ. 14,46 οι δε επέβαλον επ αυτόν τας χείρας αυτών και εκράτησαν αυτόν.

Μαρκ. 14,46 Εκείνοι δε άπλωσαν επάνω του τα χέρια των και τον επιασαν.

Μαρκ. 14,47 Είς δε τις των παρεστηκότων σπασάμενος την μάχαιραν έπαισε τον δούλον του αρχιερέως και αφείλεν αυτοί το ωτίον.

Μαρκ. 14,47 Καποιος δε από αυτούς, που έστεκαν εκεί κοντά, ετράβηξε την μάχαιραν, εκτύπησε τον δούλον του αρχιερέως και του έκοψε το αυτί.

Μαρκ. 14,48 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ως επί ληστήν εξήλθετε μετά μαχαιρών και ξύλων συλλαβείν με;

Μαρκ. 14,48 Ελαβε τότε ο Ιησούς τον λόγον και τους είπε· "σαν να επρόκειτο δια ληστήν, εβγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα να με συλλάβετε;

Μαρκ. 14,49 καθ ημέραν προς υμάς ήμην εν τώ ιερώ διδάσκων, και ουκ εκρατήσατέ με. αλλ ίνα πληρωθώσιν αι γραφαί.

Μαρκ. 14,49 Καθε ημέραν ήμουνα κοντά σας και εδίδασκα εις τας αυλάς του ναού και δεν με επιάσατε. Αλλά όλα αυτά έγιναν, δια να εκπληρωθούν όσα αι προφητεΐαι γράφουν".

Μαρκ. 14,50 και αφέντες αυτόν έφυγον πάντες.

Μαρκ. 14,50 Και οι μαθηταί τον εγκατέλειψαν και έφυγαν όλοι.

Μαρκ. 14,51 Καί εις τις νεανίσκος ηκολούθησεν αυτώ, περιβεβλημένος σινδόνα επί γυμνού· και κρατούσιν αυτόν οι νεανίσκοι.

Μαρκ. 14,51 Και κάποιος νέος τον ηκολούθησε γυμνός, τυλιγμένος μ' ένα σινδόνη. Και τον επιασαν οι νέοι που συμμετείχαν στο απόσπασμα.

Μαρκ. 14,52 ο δε καταλιπών την σινδόνα γυμνός έφυγεν απ αυτών.

Μαρκ. 14,52 Εκείνος όμως αφήκε το σινδόνη εις τα χέρια των και καθώς ήτο νύχτα έφυγε γυμνός ανάμεσα από αυτούς. (Και έτσι έμεινε εντελώς μόνος ο Κυριος, εγκαταλελειμμένος από τους μαθητάς του και από οιανδήποτε άλλον, που θα έτρεφε κάποιαν συμπάθειαν προς αυτόν).

Μαρκ. 14,53 Καί απήγαγον τον Ιησούν προς τον αρχιερέα και συνέρχονται αυτώ πάντες οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς.

Μαρκ. 14,53 Και ωδήγησαν τον Ιησούν στον αρχιερέα· και μαζεύονται εις την οικίαν του αρχιερέως όλοι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς.

Μαρκ. 14,54 και ο Πέτρος από μακρόθεν ηκολούθησεν αυτώ έως έσω εις την αυλήν του αρχιερέως, και ήν συγκαθήμενος μετά των υπηρετών και θερμαινόμενος προς το φώς.

Μαρκ. 14,54 Και ο Πετρος ηκολούθησεν τον Ιησούν από μακράν μέχρι την εσωτερικήν αυλήν του αρχιερέως. Και εκάθητο μαζί με τους υπηρέτας και εθερμαινετο πλησίον στο φως, που έρριπτε η φωτιά.

Μαρκ. 14,55 Οι δε αρχιερείς και όλον το συνέδριον εξήτουν κατά του Ιησού μαρτυριαν εις το θανατώσαι αυτόν, και ουχ εύρισκον·

Μαρκ. 14,55 Οι αρχιερείς και όλον το συνέδριον εξητούσαν να εύρουν ενοχοποιητικήν μαρτυριαν ενάντιον του Ιησού, δια να τον θανατώσουν, και δεν εύρισκαν.

Μαρκ. 14,56 πολλοί γάρ εψευδομαρτύρουν κατ αυτου, και ίσαι αι μαρτυρίαι ουκ ήσαν.

Μαρκ. 14,56 Διότι πολλοί παρουσιάσθησαν και κατέθεσαν εναντίον του ψευδομαρτυρίας, αλλά δεν ήσαν αι καταθέσεις των σύμφωνοι μεταξύ των.

Μαρκ. 14,57 και τινες αναστάντες ψευδομαρτύρουν κατ'αυτού λέγοντες
Μαρκ. 14,57 Και μερικοί προσήλθαν και ψευδομαρτυρούσαν εναντίον αυτού λέγοντες
Μαρκ. 14,58 ότι ημεῖς ηκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τούτον τὸν χειροποίητον καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.
Μαρκ. 14,58 ὅτι "ἡμεῖς τὸν ἀκούσαμε νὰ λέγῃ· Ἐγὼ θὰ κρημνίσω τὸν ναὸν αὐτόν, τὸν κτισμένον ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπων, καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ ἀνοικοδομήσω ἄλλον ἀχειροποίητον".
Μαρκ. 14,59 καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.
Μαρκ. 14,59 Ἀλλὰ οὐτε καὶ ἔτσι δὲν ἦτο σύμφωνος ἡ κατάθεσις τῶν.
Μαρκ. 14,60 καὶ ἀναστάς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον ἐπηρώτα τὸν Ἰησοῦν λέγων· οὐκ ἀποκρίνη οὐδέν; τι οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;
Μαρκ. 14,60 Τότε ἐσηκώθηκε ὁ ἀρχιερεὺς, ἐστάθη στο μέσον, καὶ ἐρωτοῦσε τὸν Ἰησοῦν λέγων· "δὲν ἀπαντᾷς τίποτε; Τι εἶναι αὐτά, πὼς σε κατηγοροῦν αὐτοὶ ἐδῶ;"
Μαρκ. 14,61 ὁ δὲ εἰσῴπα καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτόν καὶ λέγει αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;
Μαρκ. 14,61 Αὐτὸς δὲ εἰσώπουσε καὶ δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐρωτοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε· "Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογημένου καὶ δοξασμένου Θεοῦ;"
Μαρκ. 14,62 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐγὼ εἰμι· καὶ ὤψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.
Μαρκ. 14,62 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· "ἐγὼ εἶμαι· καὶ θὰ ἴδητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ νὰ ἐρχεται πάλιν ἐπάνω εἰς τὰς νεφέλας τοῦ οὐρανοῦ". (Προαναγγέλλει τὴν ἐνδοξον δευτέραν τοῦ παρουσίαν, διὰ τὰς δώση ευκαιρίαν μήπως καὶ συναισθανθῶν τοῦ βάρους τοῦ ἐγκλήματός τῶν καὶ μετανοήσουν).
Μαρκ. 14,63 ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαρῆξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ λέγει· τι ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;
Μαρκ. 14,63 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς ἐσχίσε τὰ ρούχα τοῦ δια τὴν ὕβριν τάχα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ πὼς ἤκουσε καὶ εἶπε· "τι μὰς χρειάζονται πλέον οἱ μάρτυρες;
Μαρκ. 14,64 ἠκούσατε πάντως τῆς βλασφημίας· τι ὑμῖν φαίνεται; οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτόν εἶναι ἐνοχὸν θανάτου.
Μαρκ. 14,64 Ἠκούσατε βέβαια τὴν βλασφημίαν· τι γνώμην ἔχετε; Αὐτοὶ δὲ ὅλοι μ' ἓνα στόμα κατεδίκασαν αὐτόν, ὅτι εἶναι ἐνοχὸς θανάτου διὰ τὴν βλασφημίαν, πὼς ἐξεστόμισε.
Μαρκ. 14,65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ κολαφίζειν αὐτόν καὶ λέγειν αὐτῷ· προφήτευσον ἡμῖν τις ἐστὶν ὁ παῖσας σε. καὶ οἱ ὑπερέτει ῥαπίσμασιν αὐτόν ἔβαλον.
Μαρκ. 14,65 Καὶ ἤρχισαν μερικοὶ νὰ τὸν φτύνουν, νὰ τὸν σκεπάζουν ὀλόγυρα τὸ πρόσωπόν του, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ, νὰ καταφέρουν ἰσχυρὰ ῥαπίσματα καὶ γρονθοκοπήματα καὶ νὰ τοῦ λέγουν· "προφήτεψέ μὰς ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος πὼς σε ἐκτύπησε". Καὶ οἱ ὑπερέτει ἐκτυποῦσαν αὐτόν με ῥαπίσματα.
Μαρκ. 14,66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου κάτω ἐν τῇ αὐλῇ, ἐρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως,
Μαρκ. 14,66 Ἐνῶ δὲ ὁ Πέτρος εὐρίσκετο κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, ἦλθε μία ἀπὸ τὰς ὑπηρετῆρας τοῦ ἀρχιερέως
Μαρκ. 14,67 καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον ἐμβλέψασα αὐτῷ λέγει καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζαρηνοῦ ἦσθα.
Μαρκ. 14,67 καὶ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον νὰ ζεσταίνεται, τὸν ἐκύτταξε με πολλὴν προσοχὴν καὶ τοῦ εἶπε· "καὶ σὺ ἦσουν μαζὶ με τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνόν".
Μαρκ. 14,68 ὁ δὲ ἠρνήσατο λέγων· οὐκ οἶδα οὐδὲ ἐπίσταμαι τι σὺ λέγεις. καὶ ἐξήλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον, καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.
Μαρκ. 14,68 Ἐκεῖνος ὅμως ἠρνήθη λέγων· "δὲν γνωρίζω οὔτε ἐνω τι λέγεις". Καὶ ἐβγήκε ἔξω στο προαύλιον καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.
Μαρκ. 14,69 καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτόν πάλιν ἤρξατο λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν ὅτι οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστίν.
Μαρκ. 14,69 Καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ὅταν τὸν ξαναεἶδε, ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς αὐτούς πὼς ἔστεκαν ἐκεῖ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀπὸ ἐκείνους.
Μαρκ. 14,70 ὁ δὲ πάλιν ἠρνεῖτο. καὶ μετὰ μικρόν πάλιν οἱ παρεστῶτες ἔλεγον τῷ Πέτρῳ· ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ καὶ ἡ λαλιὰ σου ὁμοιάζει.
Μαρκ. 14,70 Ὁ δὲ Πέτρος πάλιν ἠρνήθη. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον πάλιν οἱ παριστάμενοι ἔλεγον στον Πέτρον· "πράγματι εἶσαι ἀπὸ αὐτούς, διότι εἶσαι Γαλιλαῖος, καὶ ἡ προφορὰ σου ὁμοιάζει με τὴν προφορὰν τῶν Γαλιλαίων".
Μαρκ. 14,71 ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὀμνῆσαι ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἀνθρώπον τούτον ὃν λέγετε.
Μαρκ. 14,71 Αὐτὸς δὲ ἤρχισε νὰ καταριέται καὶ νὰ ὀρκίζεται, ὅτι "δὲν ξέρω τὸν ἀνθρώπον αὐτόν, πὼς λέτε".
Μαρκ. 14,72 καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τὸ ῥῆμα ὃ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι δὶς, ἀπαρνήσῃ με τρίς· καὶ ἐπιβαλῶν ἔκλειε.
Μαρκ. 14,72 Καὶ δευτέραν φορὰν ὁ πετεινὸς ἐλάλησε. Καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Πέτρος τὸν λόγον, πὼς τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πρὶν ὁ πετεινὸς λαλήσῃ δύο φορές, θὰ με ἀπαρνηθῆς τρεῖς φορές. Καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. (Ἡ βαθεῖα συναίσθησις τοῦ βαρέος σφάλματός του, ἡ συγκλονιστικὴ τοῦ λύπη, τὰ θερμὰ δάκρυα τῆς μετανοίας τὸν ἐπανέφεραν καὶ πάλιν ψυχικῶς πλησίον τοῦ Διδασκάλου καὶ τὸ ἔκαμαν ἄξιον νὰ δεχθῆ τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῆς μεγάλης τοῦ ἐνοχῆς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Μαρκ. 15,1 Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρῶτ' συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δῆσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ.
Μαρκ. 15,1 Καὶ ἀμέσως τὸ πρῶτ' ἔκαμαν τὴν ἐπίσημον νομικὴν συνεδρίασιν οἱ ἀρχιερεῖς με τὸς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ ὅλους τοὺς συνέδρους καὶ ἀφοῦ κατεδίκασαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἔφεραν καὶ τὸν παρέδωσαν ὡς ἐγκληματίαν ἄξιον θανάτου στον Πιλάτον.
Μαρκ. 15,2 καὶ ἐπηρώτησεν αὐτόν ὁ Πιλάτος· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· σὺ λέγεις.
Μαρκ. 15,2 Καὶ τὸν ἠρώτησε ὁ Πιλάτος ἔπειτα ἀπὸ τὶς κατηγορίες πὼς εἶχε ἀκούσει ἐναντίον τοῦ ἐκ μέρους τῶν Ἑβραίων· "σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;" Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· "σὺ λέγεις, ὅτι εἶμαι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων".
Μαρκ. 15,3 καὶ κατηγοροῦν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλὰ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

Μαρκ. 15,3 Και οι αρχιερείς επέμειναν να κατηγορούν αυτόν δια πολλά εγκλήματα, άξια θανάτου. Αυτός όμως δεν έδιδε καμμίαν απόκρισιν.

Μαρκ. 15,4 ο δε Πιλάτος πάλιν επηρώτα αυτόν λέγων· ουκ αποκρίνη ουδέν; ίδε πόσα σου καταμαρτυρούσιν.

Μαρκ. 15,4 Ο δε Πιλάτος πάλιν τον ηρώτησε λέγων· “δεν αποκρίνεσαι τίποτε; Κυτταξε, πόσα αυτοί καταθέτουν εναντίον σου”!

Μαρκ. 15,5 ο δε Ιησούς ουκέτι ουδέν απεκρίθη, ώστε θαυμάζειν τον Πιλάτον.

Μαρκ. 15,5 Ο δε Ιησούς δεν απεκρίθη πλέον τίποτε, ώστε ο Πιλάτος να θαυμάζη (διότι τον έβλεπε να μη προσφεύγη εις απολογία και διαμαρτυρίας εναντίον των κατηγορών του).

Μαρκ. 15,6 Κατά δε εορτήν απέλυεν αυτοίς ένα δέσμιον, όνπερ ητούντο.

Μαρκ. 15,6 Καθε δε εορτήν του πάσχα ο ηγεμών εσυνήθιζε να απολύη προς χάριν αυτών ένα φυλακισμένον, εκείνον που θα εζητούσαν.

Μαρκ. 15,7 ήν δε ο λεγόμενος Βαραββάς μετά των συστασιαστών δεδεμένος, οίτινες εν τή στάσει φόνον πεποιήκεισαν.

Μαρκ. 15,7 Υπήρχε δε εις την φυλακήν κάποιος λεγόμενος Βαραββάς, δεμένος μαζί με τους στασιαστές, οι οποίοι εις την γνωστήν ανταρσίαν είχαν διαπράξει φόνον.

Μαρκ. 15,8 και αναβοήσας ο όχλος ήρξατο αιτείσθαι καθώς αεί ποίει αυτοίς.

Μαρκ. 15,8 Και εκραύγασε δυνατά ο όχλος και ήρχισαν να ζητούν από τον Πιλάτον να απολύση ένα δέσμιον, όπως πάντοτε εσυνήθιζε να κάμνη εις αυτούς.

Μαρκ. 15,9 ο δε Πιλάτος απεκρίθη αυτοίς λέγων· θέλετε απολύσω υμίν τον βασιλέα των Ιουδαίων;

Μαρκ. 15,9 Ο δε Πιλάτος απήντησε και τους είπε· “Θελετε να απολύσω προς χάριν σας τον βασιλέα των Ιουδαίων;”

Μαρκ. 15,10 εγίνωσκε γάρ ότι διά φθόνον παραδεδώκεισαν αυτόν οι αρχιερείς.

Μαρκ. 15,10 Και επρότεινε τούτο, διότι εγνώριζεν, ότι ένεκα φθόνου τον είχαν παραδώσει οι αρχιερείς.

Μαρκ. 15,11 οι δε αρχιερείς ανέσεισαν τον όχλον ίνα μάλλον τον Βαραββάν απολύση αυτοίς.

Μαρκ. 15,11 Οι δε αρχιερείς εξεσήκωσαν και έπεισαν τον όχλον να ζητήση όπως απολύση, κατά προτίμησίν των, τον Βαραββάν.

Μαρκ. 15,12 ο δε Πιλάτος αποκριθείς πάλιν είπεν αυτοίς· τι ούν θέλετε ποιήσω ον λέγετε τον βασιλέα των Ιουδαίων;

Μαρκ. 15,12 Ο δε Πιλάτος (ο οποίος ένεκα της δειλείας του ήθελε να απολύση τον Χριστόν κατά χάριν και όχι διότι τον ευρήκε αθών) απεκρίθη πάλιν και τους είπε· “τι λοιπόν θέλετε να κάμω αυτόν, που τον ονομάζετε βασιλέα των Ιουδαίων;

Μαρκ. 15,13 οι δε πάλιν έκραξαν· σταύρωσον αυτόν.

Μαρκ. 15,13 Εκείνοι δε πάλιν έκραξαν· “σταύρωσέ τον”.

Μαρκ. 15,14 ο δε Πιλάτος έλεγεν αυτοίς· τι γάρ εποίησεν κακόν; οι δε περισσοτέρως έκραξαν· σταύρωσον αυτόν.

Μαρκ. 15,14 Ο δε Πιλάτος έλεγε εις αυτούς· “διατί θέλετε τον θάνατόν του;” Τι κακόν έκαμε; Αυτοί όμως εφώναζαν δυνατώτερα· “σταύρωσέ τον”.

Μαρκ. 15,15 ο δε Πιλάτος βουλόμενος τώ όχλω το ικανόν ποιήσαι, απέλυσεν αυτοίς τον Βαραββάν, και παρεδωκε τον Ιησούν φραγγελώσας ίνα σταυρωθή.

Μαρκ. 15,15 Ο δε Πιλάτος επειδή ήθελε να ικανοποιήση τον όχλον, απελευθέρωσε τον Βαραββάν και τον Ιησούν, αφού πρώτον διέταξε να τον μαστιγώσουν με το φραγγέλιον, τον παρέδωσε, δια να σταυρωθή, (χωρίς να υποπτεύεται ότι θα προσεφέρετο η μεγάλη λυτρωτική θυσία υπέρ των ανθρώπων).

Μαρκ. 15,16 Οι δε στρατιώται απήγαγον αυτόν έσω της αυλής, ό εστι πραιτώριον, και συγκαλούσιν όλην την σπειράν·

Μαρκ. 15,16 Οι δε στρατιώται, έσυραν τον Ιησούν στο εσωτερικόν της αυλής του κτηρίου, όπου έμενε ο πραιτώρ, και εμάζεψαν εκεί όλην την φρουράν.

Μαρκ. 15,17 και ενδύουσιν αυτόν πορφύραν και περιτιθέασιν αυτώ πλέξαντες ακάνθινον στέφανον,

Μαρκ. 15,17 Και δια να τον εμπιάξουν ως ψευδή βασιλέα, του εφόρεσαν κάποιον κόκκινον μανδύαν, τάχα ως βασιλικήν πορφύραν, έπλεξαν ένα στεφάνι από αγκάθια και το έβαλαν γύρω στο κεφάλι του, ως στέμμα τάχα βασιλικόν.

Μαρκ. 15,18 και ήρξαντο ασπάζεσθαι αυτόν· χαιρε ο βασιλεύς των Ιουδαίων·

Μαρκ. 15,18 Και ήρχισαν να τον χαιρετούν ειρωνικά και να του λέγουν· “χαιρε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.

Μαρκ. 15,19 και έτυπτον αυτού την κεφαλήν καλάμω και ενέπτυνον αυτώ, και τιθέντες τα γόνατα προσεκύνουν αυτώ.

Μαρκ. 15,19 Και εκτυπούσαν την κεφαλήν του με καλάμι και τον έφτυναν και αφού έπεφταν εις τα γόνατα τον προσκυνούσαν εμπαικτικώς.

Μαρκ. 15,20 και ότε ενέπαιξαν αυτώ, εξέδυσαν αυτόν την πορφύραν και ενέδυσαν αυτόν τα ιμάτια τα ίδια, και εξαγούσιν αυτόν ίνα σταυρώσωσιν αυτόν.

Μαρκ. 15,20 Και αφού τον ενέπαιξαν του έβγαλαν τον κόκκινον μανδύαν, τον έντυσαν με τα ιδικά του ρούχα και τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, δια να τον σταυρώσουν.

Μαρκ. 15,21 Καί αγγαρεύουσιν παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναίον, ερχόμενον απ αγρού, τον πατέρα Αλεξάνδρου και ούφου, ίνα άρη τον σταυρόν αυτού.

Μαρκ. 15,21 Και (επειδή από τας πολλές ταλαιπωρίας και προ παντός από το φρικτόν φραγγέλωμα είχε εξαντληθή και δεν ημπορούσε να κρατή τον σταυρόν) ηγγάρευσαν, δια να φέρη τον σταυρόν αυτού, κάποιον που έτυχε να περνά, Σίμωνα τον Κυρηναίον, που ήρχετο από το χωράφι του, τον πατέρα του Αλεξάνδρου και του Ρούφου.

Μαρκ. 15,22 Καί φέρουσιν αυτόν επί Γολγοθά τόπον, ό εστι μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος.

Μαρκ. 15,22 Και τον έφεραν εις τόπον, που λέγεται Γολγοθάς, όνομα που μεταφραζόμενον σημαίνει “τόπος κρανίου”.

Μαρκ. 15,23 και εδίδουν αυτώ πιείν εσμυρνισμένον οίνον· ο δε ουκ έλαβε.

Μαρκ. 15,23 Και (δια να ναρκώσουν αυτόν, ώστε να μη αισθανθή εις όλην την οξύτητα τους πόνους της καθηλώσεως, να μη δυσκολεύση δε και τους δημίους στο έργον των) του έδιναν να πih κρασί ανακατεμένον με σμύρναν. Αυτός όμως δε το επήρε.

Μαρκ. 15,24 και σταυρώσαντες αυτόν διαμερίζονται τα ιμάτια αυτού βάλλοντες κλήρον επ αυτά τις τι άρη.

Μαρκ. 15,24 Και αφού τον εσταύρωσαν, εμοίρασαν μεταξύ των τα ενδύματά του ρίχνοντες κλήρον, τι θα πάρη ο καθένας από αυτά.

Μαρκ. 15,25 ήν δε ώρα τρίτη και εσταύρωσαν αυτόν.

Μαρκ. 15,25 **Ητο δε η ώρα τρεις από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή εννέα το πρωί τότε, που τον εσταύρωσαν.**

Μαρκ. 15,26 **και ήν η επιγραφή της αιτίας αυτού επιγεγραμμένη· ο βασιλεύς των Ιουδαίων.**

Μαρκ. 15,26 **Και ήτο γραμμένη η επιγραφή της αιτίας του σταυρικού του θανάτου στο επάνω μέρος του σταυρού· “ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.**

Μαρκ. 15,27 **Καί σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ ἐωνύμων αὐτοῦ.**

Μαρκ. 15,27 **Και μαζί με αυτόν εσταύρωσαν δύο ληστές, ένα από τα δεξιά του και ένα από τα αριστερά του (δια να παραστήσουν έτσι και αυτόν ως κακούργον).**

Μαρκ. 15,28 **καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἡ λέγουσα· καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.**

Μαρκ. 15,28 **Και πραγματοποιήθηκε η προφητεία της Γραφής· “και κατατάχθηκε μεταξύ εκείνων που παρέβησαν τον νόμον και εγκλημάτησαν”.**

Μαρκ. 15,29 **Καί οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινούμεντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· οὐαί, ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν!**

Μαρκ. 15,29 **Και αυτοί, που επερνούσαν στον δρόμον κοντά από τον σταυρόν, τον εβλασφημούσαν και εκινούσαν τας κεφαλὰς των λέγοντες· “ουα, συ που θα εκρημνίζεις τον ναόν και εις τρεις ημέρας θα τον ξανάκτιζεις!**

Μαρκ. 15,30 **σώσον σεαυτὸν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.**

Μαρκ. 15,30 **Σώσε λοιπόν τον εαυτόν σου και κατέβα από τον σταυρόν”.**

Μαρκ. 15,31 **ομοίως δε καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαιζόντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ των γραμματέων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, εαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.**

Μαρκ. 15,31 **Παρομοίως δε και οι αρχιερεῖς εμπαιζόντες μεταξύ τους μαζί με τους γραμματεῖς ἔλεγαν· “ἄλλους ἔσωσε, τον εαυτόν του όμως δεν ημπορεῖ να σώση.**

Μαρκ. 15,32 **ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἰδῶμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ· καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.**

Μαρκ. 15,32 **Ο Χριστός, ο βασιλεύς του Ἰσραήλ, ας κατεβή τώρα από τον σταυρόν, δια να ἰδῶμεν και ημεῖς το θαῦμα και να πιστεύσωμεν εις αὐτόν”.** Και οι δύο κακούργοι, που ἦσαν σταυρωμένοι μαζί με αὐτόν, τον ὕβριζαν.

Μαρκ. 15,33 **Γενομένης δε ὥρας ἑκτῆς σκότος ἐγένετο ἐφ’ ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης·**

Μαρκ. 15,33 **Οταν δε η ώρα ἐγένετο ἐξ ἀπὸ τὴν ανατολήν του ηλίου, δηλαδή δώδεκα μεσημέρι, ἀπλώθηκε σκοτάδι εις ὅλην τὴν γῆν ἕως τὰς τρῆστο ἀπόγευμα.**

Μαρκ. 15,34 **καὶ τῆ ὥρα τῆ ἐνάτης ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῆ μεγάλη λέγων· Ἐλωὶ Ἐλωὶ, λιμὰ σαβαχθανί· ὁ ἐστὶ μεθερμηνεούμενον, ὁ Θεὸς μου ὁ Θεὸς μου, εἰς τι με ἐγκατέλιπες;**

Μαρκ. 15,34 **Και κατά τὴν τρίτην ὥραν του απογεύματος ἐφώνησε με μεγάλην φωνὴν ὁ Κυριος· “Ἐλωὶ, Ἐλωὶ, λιμὰ σαβαχθανί”, το ὅποιον εις τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐρμηνεύεται “Θεε μου, Θεε μου διατί με ἐγκατέλιπες;”**

Μαρκ. 15,35 **καὶ τινες των παραστηκῶτων ἀκούσαντες ἔλεγον· ἴδε Ἡλίαν φωνεῖ.**

Μαρκ. 15,35 **Και μερικοὶ ἀπὸ αὐτῶν που ἔστεκαν ἐκεῖ, ὅταν ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτόν, ἔλεγαν· “κύτταξε, φωνάζει τὸν Ἡλίαν”. (Αὐτοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν εβραϊκὴν γλῶσσαν δια να ἐνοήσουν τὴν φράσιν. Ἀλλὰ και ἀν τὴν ἐγνώριζαν θα τοὺς ἦτο ἐντελὸς ἀδύνατον να εἰσχωρήσουν στο ἀνερμήνευτον μυστήριον τῆς ἐγκαταλείψεως του Κυρίου).**

Μαρκ. 15,36 **δραμῶν δε εἰς καὶ γεμίσας σπὸγγον ὄξους περιθείς τε καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν λέγων· ἀφέτε ἰδῶμεν εἰ ἔρχεται Ἡλίας καθελεῖν αὐτόν.**

Μαρκ. 15,36 **Ἐτρεξε δε ἓνας, ἐγέμισε με ζῦδι ἓνα σφουγγάρι και ἀφοῦ το ἔβαλε γύρω ἀπὸ ἓνα καλάμι, τὸν ἐπότιζε λέγων· “ἀφήστε, δια να ἰδῶμεν, ἐάν θα ἔλθῃ ὁ Ἡλίας να τὸν κατεβάσῃ ἀπὸ τὸν σταυρόν”.**

Μαρκ. 15,37 **ὁ δε Ἰησοῦς ἀφείς φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε.**

Μαρκ. 15,37 **Ο δε Ἰησοῦς ἀφοῦ ἀφῆκε φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε.**

Μαρκ. 15,38 **Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω.**

Μαρκ. 15,38 **Και ἀμέσως τὸ καταπέτασμα του ναοῦ, που ἐχώριζε τὰ ἅγια ἀπὸ τὰ ἁγία των ἁγίων, ἐσχίσθη εις τὰ δύο ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω.**

Μαρκ. 15,39 **Ἰδῶν δε ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκῶς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ ὅτι οὕτω κρᾶξας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· ἀληθῶς ὁ ἀνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ.**

Μαρκ. 15,39 **Οταν δε ὁ εκατόνταρχος, που ἐστέκετο ἀπέναντί του, εἶδεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔκραξε με ἰσχυράν φωνὴν (πράγμα που μαρτυροῦσε ἰσχύν και ὄχι ἐξαντλησιν) παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, εἶπε· “ἀλήθεια· ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο Υἱὸς Θεοῦ”.**

Μαρκ. 15,40 **Ἦσαν δε καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωρούσαι, ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσὴ μήτηρ, καὶ Σαλώμη,**

Μαρκ. 15,40 **Ἦσαν δε και μερικοὶ γυναῖκες, που ἀπὸ μακρὰ παρακολουθοῦσαν τὰ γεγονότα, μεταξύ των ὁποίων ἦτο και ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, και ἡ Μαρία ἡ μητέρα του Ἰακώβου του μικροῦ και του Ἰωσὴ, και ἡ Σαλώμη.**

Μαρκ. 15,41 **αἱ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ και διηκόνουν αὐτῷ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβάσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.**

Μαρκ. 15,41 **Αὐταὶ και ὅταν ἐυρίσκετο ὁ Ἰησοῦς εις τὴν Γαλιλαίαν τὸν ἀκολουθοῦσαν και τὸν υπηρετοῦσαν. Ἦσαν ἀκόμη και πολλαὶ ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀνεβῆ μαζί με αὐτόν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εις τὰ Ἱεροσόλυμα.**

Μαρκ. 15,42 **Καὶ ἡδη ὀψίας γενομένης, ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὁ ἐστὶ προσαββατον,**

Μαρκ. 15,42 **Και ἀργὰ πλέον τὸ ἀπόγευμα, ἐπειδὴ ἦτο Παρασκευὴ, παραμονὴ του Σαββάτου, πρὶν δύση ὁ ἥλιος και ἀρχισὴ ἡ ἀργία του Σαββάτου,**

Μαρκ. 15,43 **ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ἐυσχίμων βουλευτῆς, ὃς και αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον και ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.**

Μαρκ. 15,43 **ἦλθεν ὁ Ἰωσήφ, που κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀριμαθαίαν, διακεκριμένος και ἐνυπόληπτος βουλευτῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε πιστεύσει στὸν Χριστόν και ἐπερίμενε τὴν βασιλείαν του Θεοῦ. Αὐτὸς ἐτόλμησε και παρουσιάσθηκε με θάρρος στὸν Πιλάτον και ἐζήτησε τὸ σῶμα του Ἰησοῦ.**

Μαρκ. 15,44 **ὁ δε Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἡδη τέθνηκε, και προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε·**

Μαρκ. 15,44 Ο δε Πιλάτος ηπόρησε, εάν τόσον γρήγορα πράγματι απέθανε ο Ιησούς. Και αφού επροσκάλεσε τον εκατόνταρχον, τον ηρώτησε, εάν είχε πολλήν ώραν που απέθανε ο Ιησούς.

Μαρκ. 15,45 και γνούσας από τού κεντυριώνος εδωρήσατο το σώμα τώ Ιωσήφ.

Μαρκ. 15,45 Και όταν επληροφορήθη από τον εκατόνταρχον το γεγονός, εχάρισε στον Ιωσήφ το σώμα.

Μαρκ. 15,46 και αγοράσας σινδόνα και καθελών αυτόν ενείλησε τή σινδόνη και κατέθηκεν αυτόν εν μνημείω, ό ήν λελατομημένον εκ πέτρας, και προσεκύλισε λίθον επί την θύραν τού μνημείου.

Μαρκ. 15,46 Και εκείνος, αφού ηγόρασε καινούριο σινδόνη και τον εκατέβασε από τον σταυρόν, ετύλιξε το σώμα στο σινδόνη και έβαλε αυτόν εις μνημείον, που ήτο σκαμμένον εις βράχον· και εκύλισε βαρύν λίθον επάνω εις την θύραν του μνημείου.

Μαρκ. 15,47 η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία Ιωσή εθεώρουν που τίθεται.

Μαρκ. 15,47 Η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν με προσοχήν, που ετέθη το σώμα του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Μαρκ. 16,1 Καί διαγενομένου τού σαββάτου Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η τού Ιακώβου και Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν.

Μαρκ. 16,1 Κατά την επομένην, όταν έδυσε το ήλιος και επερασε το Σαββατον, η Μαρία Μαγδαληνή και Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα, δια να έλθουν στον τάφον και αλείψουν τον Ιησούν.

Μαρκ. 16,2 και λίαν πρωϊ της μιάς σαββάτων έρχονται επί το μνημείον, ανατείλαντος τού ηλίου.

Μαρκ. 16,2 Και πολύ πρωϊ την πρώτην ημέρα της εβδομάδος, την ώρα που εγλυκοχάραζε το φως του ήλιου, ήλθαν στο μνημείον.

Μαρκ. 16,3 και έλεγον προς εαυτάς· τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας τού μνημείου;

Μαρκ. 16,3 Και έλεγαν μεταξύ των· ποιός θα μας αποκυλίση τον βαρύν λίθον από την θύραν του μνημείου;

Μαρκ. 16,4 και αναβλέψασαι θεωρούσιν ότι αποκεκύλισται ο λίθος· ήν γάρ μέγας σφόδρα.

Μαρκ. 16,4 Και μόλις εσήκωσαν τα βλέματά των είδαν ότι είχε αποκυλισθή ο λίθος ο οποίος άλωστε ήτο πολύ μεγάλος.

Μαρκ. 16,5 και εισελθούσαι εις το μνημείον είδον νεανίσκον καθήμενον εν τοίς δεξιόις, περιβεβλημένον στολήν λευκήν, και εξεθαμβήθησαν.

Μαρκ. 16,5 Και αφού εμπήκαν στο μνημείον, είδαν να κάθεται εις τα δεξιά ένας νέος, ντυμένος λευκήν στολήν και κατελήφθησαν από φόβον και κατάπληξιν.

Μαρκ. 16,6 ο δε λέγει αυταίς· μη εκθαμβείσθε· Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνό τον εσταυρωμένον· ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν.

Μαρκ. 16,6 Αυτός δε τους είπε· “μη απορείτε και μη φοβείσθε. Γνωρίζω ότι ζητείτε Ιησούν τον Ναζαρηνό, τον εσταυρωμένον. Ανεστήθη, δεν είναι εδώ. Ίδου ο τόπος που τον είχαν θέσει.

Μαρκ. 16,7 αλλ υπάγετε είπατε τοίς μαθηταίς αυτού και τώ Πέτρω ότι προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν· εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπεν υμίν.

Μαρκ. 16,7 Αλλά πηγαίνετε, πέστε στους μαθητάς του, και ιδιαίτέρως στον Πετρον, ότι πηγαίνει ενωρίτερα από σας εις την Γαλιλαίαν. Εκεί θα τον ίδετε, όπως άλωστε σας είχε πη”.

Μαρκ. 16,8 και εξελθούσαι έφυγον από τού μνημείου· είχε δε αυτάς τρόμος και έκστασις, και ουδενί ουδέν είπον· εφοβούντο γάρ.

Μαρκ. 16,8 Και αυταί αφού εβγήκαν, έφυγαν από το μνημείον. Τας είχε δε καταλάβει τρόμος και κατάπληξις και δεν είπαν εις κανένα τίποτε, διότι εφοβούντο. (Τας κατέλαβε δέος και κατάπληξις δια τον άγγελον που είδαν και προ παντός δια την ανάστασιν, που ήκουσαν).

Μαρκ. 16,9 Αναστάς δε πρωϊ πρώτη σαββάτου εφάνη πρώτον Μαρία τή Μαγδαληνή, αφ ής εκβεβλήκει επτά δαιμόνια.

Μαρκ. 16,9 Αφού δε ανεστήθη ο Ιησούς το πρωϊ της πρώτης ημέρας της εβδομάδος, παρουσιάσθηκε πρώτον εις την Μαριάν την Μαγδαληνήν, από την οποία είχε διώξει επτά δαιμόνια.

Μαρκ. 16,10 εκείνη πορευθείσα απήγγειλε τοίς μετ αυτού γενομένοις, πενθούσι και κλαίουσι.

Μαρκ. 16,10 Αυτή επήγε και ανήγγειλε το ευχάριστον γεγονός στους μαθητάς του, οι οποίοι επενθούσαν και έκλαιον.

Μαρκ. 16,11 κακείνοι ακούσαντες ότι ζή και εθεάθη υπ αυτής, ηπίστησαν.

Μαρκ. 16,11 Εκείνοι δε όταν ήκουσαν ότι ο Διδάσκαλος ζή και ότι παρουσιάσθηκε εις αυτήν, δεν επίστευσαν.

Μαρκ. 16,12 Μετά δε ταύτα δυσιν εξ αυτών περιπατούσιν εφανερώθη εν ετέρα μορφή, πορευομένοις εις αγρόν.

Μαρκ. 16,12 Επειτα από αυτά εφανερώθηκε με άλλην μορφήν, από εκείνην που είχε πριν σταυρωθή, εις δύο από αυτούς που περιπατούσαν και επήγαιναν εις κάποιον χωράφι.

Μαρκ. 16,13 κακείνοι απελθόντες απήγγειλαν τοίς λοιποίς· ουδέ εκείνοις επίστευσαν.

Μαρκ. 16,13 Και εκείνοι επήγαν και ανήγγειλαν τούτο στους άλλους Αποστόλους, αλλ' ούτε εις εκείνους επίστευσαν.

Μαρκ. 16,14 Ύστερον ανακειμένοι αυτοίς τοίς ένδεκα εφανερώθη, και ωνείδισε την απιστίαν αυτών και σκληροκαρδίαν, ότι τοίς θεασαμένοις αυτόν εγηγεγμένον ουκ επίστευσαν.

Μαρκ. 16,14 Ύστερον δε εφανερώθηκε και στους ένδεκα, όταν αυτοί είχαν καθίση να φάγουν, και τους ήλεγξε δια την απιστίαν των και την σκληροκαρδίαν των, διότι δεν επίστευσαν εις εκείνους, που τον είχαν ίδει αναστημένον.

Μαρκ. 16,15 και είπεν αυτοίς· πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα κηρύξατε το ευαγγέλιον πάση τή κτίσει.

Μαρκ. 16,15 Και τους είπεν· “πηγαίνετε εις όλον τον κόσμον και κηρύξατε το ευαγγέλιον, το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας, εις όλην την ανθρωπότητα.

Μαρκ. 16,16 ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται.

Μαρκ. 16,16 Εκείνος που θα πιστεύση και βαπτισθή, θα σωθή, εκείνος που θα απιστήση στο κήρυμά σας θα καταδικασθή.

Μαρκ. 16,17 σημεία δε τοίς πιστεύσασι ταύτα παρακολουθήσει· εν τώ ονόματί μου δαιμόνια εκβαλούσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναις·

Μαρκ. 16,17 Υπερφυσικά δε σημεία στους πιστεύοντας που θα μαρτυρούν την αλήθειαν της πίστεώς των, θα ακολουθήσουν τα εξής· Με την πίστιν και την επίκλησιν του ονόματός μου θα διώξουν δαιμόνια· θα ομιλήσουν ξένας

γλώσσας, νέας και αγνώστους εις αυτούς.

Μαρκ. 16,18 όφεις αρούσι καν θανάσιμόν τι πώσιν, ου μη αυτούς βλάψει επί αρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσιν.

Μαρκ. 16,18 Θα σηκώσουν με τα χέρια τους φίδια φαρμακερά, χωρίς να πάθουν τίποτε από το δάγκωμά των· και εάν ακόμη πιουν κανένα θανατηφόρον δηλητήριο, δεν θα τους βλάψη· θα βάζουν τα χέρια των επάνω στους αρρώστους και εκείνοι, θα γίνωνται καλά". (Τα θαύματα, που έκαμεν Εκείνος θα κάνουν και αυτοί).

Μαρκ. 16,19 Ο μέν ούν Κύριος μετά το λαλήσαι αυτοίς ανελήφθη εις τον ουρανόν και εκάθισεν εκ δεξιών τού Θεού.

Μαρκ. 16,19 Ο μεν λοιπόν Κυριος έπειτα από τας ομιλίας αυτάς και πολλές άλλας που έκαμε προς αυτούς, ανελήφθη στον ουρανόν και εκάθισεν εις τα δεξιά του Θεού.

Μαρκ. 16,20 εκείνοι δε εξελθόντες εκήρυσαν πανταχού, τού Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον βεβαιούντος διά των επακολουθούντων σημείων· αμήν.

Μαρκ. 16,20 Εκείνοι δε αφού εβγήκαν προς όλην την οικουμένην, εκήρυσαν παντού το Ευαγγέλιον. Ο δε Κυριος συνέπραττε και συνεργούσε μαζί των και επιβεβαίωσε το κήρυγμά των με τα θαύματα, που επακολουθούσαν ύστερα από το κήρυγμα. Αμήν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Λουκ. 1,1 Επειδήπερ πολλοί επεχείρησαν ανατάξασθαι διήγησιν περί των πεπληροφορημένων εν ημίν πραγμάτων,

Λουκ. 1,1 Επειδή πολλοί επεχείρησαν να συντάξουν διήγησιν περί των διδασκαλιών και των γεγονότων, τα οποία εις ημάς τους πιστούς είναι γνωστά με ακρίβειαν και βεβαιότητα,

Λουκ. 1,2 καθώς παρεδωσαν ημίν οι απ αρχής αυτόπται και υπηρέται γενόμενοι τού λόγου,

Λουκ. 1,2 όπως μας τα παρέδωσαν προφορικός εκείνοι, οι οποίοι υπήρξαν από την αρχήν του μεσσιανικού έργου του Σωτήρος αυτόπται μάρτυρες αυτού και υπηρέται του κηρύγματός του,

Λουκ. 1,3 έδοξε καμοί, παρηκολουθηκότι άνωθεν πάσιν ακριβώς, καθεξής σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε,

Λουκ. 1,3 εφάνηκε καλόν και εις εμέ, ο οποίος έχω παρακολουθήσει από την αρχήν, με προσοχήν και ακρίβειαν, όσα αναφέρονται εις την ζωήν και το έργον του Σωτήρος, να σου τα γράψω με την σειράν των, ευγενέστατε Θεόφιλε.

Λουκ. 1,4 ίνα επιγνώσ περί ών κατηχήθης λόγων την ασφάλειαν.

Λουκ. 1,4 Και τούτο, δια να γνωρίσης με σαφήνειαν και ακρίβειαν την ασφαλή και βεβαίαν αλήθειαν της διδασκαλίας, την οποίαν προφορικός έχεις διδαχθή.

Λουκ. 1,5 Εγένετο εν ταίς ημέραις Ηρώδου τού βασιλέως της Ιουδαίας ιερεύς τις ονόματι Ζαχαρίας εξ εφημερίας Αβιά, και η γυνή αυτού εκ των θυγατέρων Ααρών, και το όνομα αυτής Ελισάβετ.

Λουκ. 1,5 Εζούσε κατάς ημέρας του Ηρώδου, του βασιλέως της Ιουδαίας, ένας ιερεύς, ονόματι Ζαχαρίας, ο οποίος ανήκε εις την ιερατικήν τάξιν, που είχε το όνομα του ιερέως Αβιά και η γυναίκα του, η οποία ελέγετο Ελισάβετ, κατήγετο από τους απογόνους του Ααρών, δηλαδή από ιερατικήν τάξιν.

Λουκ. 1,6 ήσαν δε δίκαιοι αμφότεροι ενώπιον τού Θεού, πορευόμενοι εν πάσαις ταίς εντολαίς και δικαιώμασι τού Κυρίου άμεμπτοι.

Λουκ. 1,6 Ησαν δε και οι δύο ενάρετοι ενώπιον του Θεού και εξούσαν σύμφωνα με όλας τας εντολάς και τα παραγγέλματα του Κυρίου, άμεμπτοι εις όλα και ανεπίληπτοι.

Λουκ. 1,7 και ουκ ήν αυτοίς τέκνον, καθότι η Ελισάβετ ήν στείρα, και αμφότεροι προβεβηκότες εν ταίς ημέραις αυτών ήσαν.

Λουκ. 1,7 Δεν υπήρχε όμως εις αυτούς τέκνον, διότι η Ελισάβετ ήτο στείρα και οι δύο ήσαν αρκετά προχωρημένοι εις τας ημέρας της ζωής των.

Λουκ. 1,8 Εγένετο δε εν τώ ιερατεύειν αυτόν εν τή τάξει της εφημερίας αυτού έναντι τού Θεού,

Λουκ. 1,8 Καθώς δε ο Ζαχαρίας υπηρετούσε ως ιερεύς ενώπιον του Θεού στον ναόν, όταν είχε έλθει η σειρά της ιερατικής τάξεως εις την οποίαν ανήκε,

Λουκ. 1,9 κατά το έθος της ιερατείας έλαχε τού θυμιάσαι εισελθών εις τον ναόν τού Κυρίου·

Λουκ. 1,9 του έλαχε με κλήρον, σύμφωνα με την κρατούσα συνήθειαν μεταξύ των ιερέων, να εισέλθη στον ναόν, δηλαδή εις τα άγια και να προσφέρη την θυσίαν του θυμιάματος.

Λουκ. 1,10 και πάν το πλήθος ήν τού λαού προσευχόμενον έξω τή ώρα τού θυμιάματος.

Λουκ. 1,10 Και όλον το πλήθος του λαού ήτο κατά την ώρα της προσφοράς του θυμιάματος έξω εις την αυλήν του ναού και προσήχητο.

Λουκ. 1,11 ώφθη δε αυτώ άγγελος Κυρίου εστώς εκ δεξιών τού θυσιαστηριού τού θυμιάματος.

Λουκ. 1,11 Παρουσιάσθη δε εις αυτόν άγγελος Κυρίου, όρθιος εις τα δεξιά του θυσιαστηριού, επάνω στο οποίον έκαie το θυμίαμα.

Λουκ. 1,12 και εταράχθη Ζαχαρίας ιδών, και φόβος επέπεσεν επ αυτόν.

Λουκ. 1,12 Και εταράχθη ο Ζαχαρίας όταν τον είδε και φόβος έπεσε επάνω του.

Λουκ. 1,13 είτε δε προς αυτόν ο άγγελος· μη φοβού, Ζαχαρία· διότι εισηκούσθη η δέησίς σου, και η γυνή σου Ελισάβετ γεννήσει υιόν σοι, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιωάννην·

Λουκ. 1,13 Είπε δε προς αυτόν ο άγγελος· "μη φοβήσαι, Ζαχαρία· διότι η δέησίς σου έγινε ακουστή από τον Θεόν και η γυναίκα σου Ελισάβετ θα σου γεννήσει παιδί και θα καλέσης το όνομά του Ιωάννην.

Λουκ. 1,14 και έσται χαρά σοι και αγαλλίασις, και πολλοί επί τή γεννήσει αυτού χαρήσονται.

Λουκ. 1,14 Και θα είναι αυτό το γεγονός χαρά και αγαλλίασις δια σε, και πολλοί, όταν αργότερα ακούσουν το κήρυγμα του, θα χαρούν δια την γέννησί του.

Λουκ. 1,15 έσται γάρ μέγας ενώπιον τού Κυρίου, και οίνον και σίκερα ου μη πίη και Πνεύματος Αγίου πλησθήσεται έτι εκ κοιλίας μητρός αυτού,

Λουκ. 1,15 Διότι αυτός θα αναδειχθή μέγας ενώπιον του Κυρίου και δεν θα πιή ποτέ οίνον η άλλο οινοπνευματώδες ποτόν.

Και από τον καιρόν ακόμη, που θα ευρίσκεται εις την κοιλίαν της μητρός του, θα λάβη πλούσια τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Λουκ. 1,16 και πολλούς των υιών Ισραήλ επιστρέψει επί Κύριον τον Θεόν αυτών·

Λουκ. 1,16 Και πολλούς από τους απογόνους του Ισραήλ θα επαναφέρη μετανοημένους στον Κυριον και Θεόν των.

Λουκ. 1,17 και αυτός προελεύσεται ενώπιον αυτού εν πνεύματι και δυνάμει Ηλιού, επιστρέψαι καρδίας πατέρων επί τέκνα και απειθείς εν φρονήσει δικαίων, ετοιμάσαι Κυρίω λαόν κατεσκευασμένον.

Λουκ. 1,17 Και αυτός θα προηγηθή ολίγον χρόνον ενωριτερον εμπρός από τον Μεσσίαν, με το προφητικόν πνεύμα και την δύναμιν του Ηλιού. Δια να ξαναγυρίση τις σκληρυμμένες καρδιές των πατέρων, γεμάτες τώρα στοργήν, προς τα τέκνα των, και τους απειθείς να τους επαναφέρη εις την σύνεσιν και τα φρονήματα των δικαίων και να ετοιμάση έτσι στον Κυριον λαόν προπαρασκευασμένον δια να υποδεχθή τον Σωτήρα.

Λουκ. 1,18 και είπε Ζαχαρίας προς τον άγγελον· κατά τι γνώσομαι τούτο; εγώ γάρ ειμι πρεσβύτης και η γυνή μου προβεβηκυία εν ταίς ημέραις αυτής.

Λουκ. 1,18 Και είπεν ο Ζαχαρίας προς τον άγγελον· “κατά ποίον τρόπον θα γνωρίσω με βεβαιότητα αυτό, που μου λέγεις; Διότι εγώ είμαι γέρον και η γυναίκα μου έχει προχωρήσει πλέον εις την ηλικίαν της”.

Λουκ. 1,19 και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αυτώ· εγώ ειμι Γαβριήλ ο παρεστηκώς ενώπιον τού Θεού, και απεστάλην λαλήσαι προς σε και ευαγγελίσασθαι σοι ταύτα.

Λουκ. 1,19 Και αποκριθείς ο άγγελος του είπεν· “εγώ είμαι ο Γαβριήλ που παρίσταμαι ενώπιον του Θεού και απεστάλην από αυτόν να σου ομιλήσω και να σου αναγγείλω τας χαρμοσύνους ταύτας ειδήσεις.

Λουκ. 1,20 και ιδού έση σιωπών και μη δυνάμενος λαλήσαι άχρι ής ημέρας γένηται ταύτα, ανθών ουκ επίστευσας τοίς λόγοις μου, οίτινες πληρωθήσονται εις τον καιρόν αυτών.

Λουκ. 1,20 Και εφ’ όσον ζητείς σημείον, δια να πιστεύσης, ιδού θα είσαι βωβός και δεν θα ημπορής να ομιλήσης μέχρι την ημέραν, που θα πραγματοποιηθούν αυτά. Και τούτο, διότι δεν είστευσες στους λόγους μου, οι οποίοι οπωσδήποτε θα πραγματοποιηθούν στον καιρόν των”.

Λουκ. 1,21 και ήν ο λαός προσδοκών τον Ζαχαρίαν, και εθαύμαζον εν τώ χρονίζειν αυτόν εν τώ ναώ.

Λουκ. 1,21 Ο δε λαός εξακολουθούσε να περιμένη τον Ζαχαρίαν και απορούσαν όλοι δια την αργοπορίαν μέσα στον ναόν.

Λουκ. 1,22 εξελθών δε ουκ ηδύνατο λαλήσαι αυτοίς, και επέγνωσαν ότι οπτασίαν εώρακεν εν τώ ναώ· και αυτός ήν διανεύων αυτοίς, και διέμενε κωφός.

Λουκ. 1,22 Όταν δε αυτός εβγήκε, δεν ημπορούσε να ομιλήση προς αυτούς και εκατάλαβαν ότι είχεν ιδεί κάποιαν οπτασίαν μέσα στον ναόν. Και αυτός έκανε συνεχώς νοήματα προς αυτούς και έμενε κωφός και άλαλος.

Λουκ. 1,23 και εγένετο ως επλήσθησαν αι ημέραι της λειτουργίας αυτού, απήλθεν εις τον οίκον αυτού.

Λουκ. 1,23 Και όταν ετελείωσαν αι ημέραι της υπηρεσίας του στον ναόν ανεχώρησε και ήλθεν στο σπίτι του.

Λουκ. 1,24 Μετά δε ταύτας τας ημέρας συνέλαβεν Ελισάβετ η γυνή αυτού, και περιέκρυβεν εαυτήν μήνας πέντε,

Λουκ. 1,24 Επειτα δε από τας ημέρας αυτάς έμεινεν έγκυος η γυναίκα του η Ελισάβετ και έκρυπτε επιμελώς τον εαυτόν της επί πέντε μήνας.

Λουκ. 1,25 λέγουσα ότι ούτω μοι πεποίηκεν ο Κύριος εν ημέραις αίς επείδεν αφελείν το όνειδός μου εν ανθρωπίς.

Λουκ. 1,25 Και όταν το γεγονός έγινε πλέον φανερόν, έλεγεν η Ελισάβετ ότι “έτσι μου έχει κάμει το καλό αυτό ο Κυριος εις τας ημέρας της γεροντικής μου ηλικίας, κατά τας οποίας επέβλεψε με καλωσύνην και ευδόκησε να μου αφαιρέση την εντροπήν της ατεκνίας μου μεταξύ των ανθρώπων”.

Λουκ. 1,26 Εν δε τώ μηνί τώ έκτω απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ υπό τού Θεού εις πόλιν της Γαλιλαίας, ή όνομα Ναζαρέτ,

Λουκ. 1,26 Κατά δε τον έκτον μήνα από τότε που είχε μείνει έγκυος η Ελισάβετ, εστάλη από τον Θεόν ο άγγελος Γαβριήλ εις μίαν πόλιν της Γαλιλαίας, ονόματι Ναζαρέτ,

Λουκ. 1,27 προς παρθένον μεμνηστευμένην ανδρί, ώ όνομα Ιωσήφ, εξ οίκου Δαυΐδ, και το όνομα της παρθένου Μαριάμ.

Λουκ. 1,27 προς μίαν παρθένον, μνηστευομένην με άνδρα ονόματι Ιωσήφ, η οποία κατήγετο από το γένος Δαυίδ. Και η παρθένος ωνομάζετο Μαριάμ.

Λουκ. 1,28 και εισελθών ο άγγελος προς αυτήν είπε· χαιρε, κεχαριτωμένη· ο Κύριος μετά σου· ευλογημένη σύ εν γυναιξίν.

Λουκ. 1,28 Αφού δε ο άγγελος εισήλθεν στο σπίτι, είπε προς αυτήν· “χαιρε συ, που έλαβες μεγάλας και εξαιρετικές χάριτας από τον Θεόν· ο Κυριος είναι μαζί σου. Είσαι συ ευλογημένη όσον καμμία άλλη μεταξύ των γυναικών”.

Λουκ. 1,29 η δε ιδούσα διαταράχθη επί τώ λόγω αυτού, και διελογίζετο ποταπός είη ο ασπασμός ούτος.

Λουκ. 1,29 Αυτή δε, όταν είδε τον άγγελον, εταράχθη πολύ από τα λόγια του και εσκέπτετο μέσα της τι σημαίνει και ποίον σκοπόν έχει αυτός ο χαιρετισμός.

Λουκ. 1,30 και είπεν ο άγγελος αυτή· μη φοβού, Μαριάμ· εύρες γάρ χάριν παρά τώ Θεώ.

Λουκ. 1,30 Και είπεν ο άγγελος προς αυτήν· “μη φοβάσαι, Μαριάμ, διότι ευρήκες εξαιρετικήν εύνοιαν και ευλογίαν εκ μέρους του Θεού.

Λουκ. 1,31 και ιδού συλλήψη εν γαστρί και τέξη υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν.

Λουκ. 1,31 Και ιδού θα συλλάβης και θα γεννήσης υιόν και θα καλέσης το όνομα αυτού Ιησούν.

Λουκ. 1,32 ούτος έσται μέγας και υιός υψίστου κληθήσεται, και δώσει αυτό Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαυΐδ τού πατρός αυτού,

Λουκ. 1,32 Αυτός θα είναι μέγας δια την αγιότητα και το έργον του. Και θα ονομασθή ο κατ' εχοχήν Υιός του υψίστου. Και θα δώση εις αυτόν Κυριος ο Θεός τον θρόνον του προπάτορός του Δαυίδ.

Λουκ. 1,33 και βασιλεύσει επί τον οίκον Ιακώβ εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος.

Λουκ. 1,33 Και θα βασιλεύση στους αιώνας ως αιώνιος βασιλεύς εις όλας τας γενεάς των πιστών, που θα αποτελούν την νέαν πνευματικήν οικογένειαν του Ιακώβ. Και η βασιλεία του δεν θα λάβη τέλος”.

Λουκ. 1,34 είπε δε Μαριάμ προς τον άγγελον· πώς έσται μοι τούτο, επει άνδρα ου γινώσκω;

Λουκ. 1,34 Είπε δε η Μαριάμ προς τον άγγελον· “πως θα γίνη το πρωτάκουστον τούτο, να γεννήσω υιόν, αφού δεν γνωρίζω άνδρα;

Λουκ. 1,35 και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αυτή· Πνεύμα Αγιον επελεύσεται επί σε και δύνამις υψίστου επισκιάσει σοι· διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού.

Λουκ. 1,35 Και απεκριθή ο άγγελος και της είπε· “το Πνεύμα το Άγιον που θα σε απαλλάξη από το προπατορικόν αμάρτημα και θα σε εξαγάγη, θα έλθη εις σε και η δημιουργική δύναμις του Υψίστου θα σε περικαλύψη και θα σε διαποτίση. Δι’ αυτό και το απολύτως άγιον και αναμάρτητον βρέφος, το οποίον κατά τον υπερφυσικόν αυτόν τρόπον θα γεννηθή από σε, θα κληθή, διότι θα είναι, ο Υιός του Θεού.

Λουκ. 1,36 και ιδού Ελισάβετ η συγγενής σου και αυτή συνειληφύα υιόν εν γήρει αυτής, και ούτος μην έκτος εστίν αυτή τή καλουμένη στείρα·

Λουκ. 1,36 Ιδού δε ότι και η Ελισάβετ η συγγενής σου έχει συλλάβει και αυτήν υιόν εις την γεροντικήν της ηλικίαν. Και ο μήνας αυτός είναι ο έκτος της εγκυμοσύνης εις αυτήν, την οποίαν έως τώρα έλεγαν στείραν.

Λουκ. 1,37 ότι ουκ αδυνατήσει παρά τώ Θεώ πάν ρήμα.

Λουκ. 1,37 Διότι δεν είναι αδύνατον στον Θεόν κάθε τι θαυμαστόν και υπερφυσικόν”.

Λουκ. 1,38 είπε δε Μαριάμ· ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμά σου. και απήλθεν απ αυτής ο άγγελος.

Λουκ. 1,38 Είπε δε η Μαριάμ· “ιδού η δούλη του Κυρίου πρόθυμος να υποταχθώ εις την θείαν βουλήν. Ας γίνη σύμφωνα με τον λόγον σου”. Και ανεχώρησεν από αυτήν ο άγγελος.

Λουκ. 1,39 Αναστάσα δε Μαριάμ εν ταίς ημέραις ταύταις επορεύθη εις την ορεινήν μετά σπουδής εις πόλιν Ιούδα,

Λουκ. 1,39 Ανεχώρησε δε η Μαριάμ κατά τας ημέρας αυτάς, αμέσως μετά τον ευαγγελισμόν της, και επήγε γρήγορα εις την ορεινήν περιοχήν της Ιουδαίας, εις κάποιαν πόλιν της φυλής Ιούδα.

Λουκ. 1,40 και εισήλθεν εις τον οίκον Ζαχαρίου και ησπάσατο την Ελισάβετ.

Λουκ. 1,40 Και εισήλθε στο σπίτι του Ζαχαρίου και χαιρέτησε την Ελισάβετ.

Λουκ. 1,41 και εγένετο ως ήκουσεν η Ελισάβετ τον ασπασμόν της Μαρίας, εσκίρτησε το βρέφος εν τή κοιλία αυτής· και επλήσθη Πνεύματος Αγίου η Ελισάβετ

Λουκ. 1,41 Και αμέσως μόλις ήκουσεν η Ελισάβετ τον χαιρετισμόν της Μαρίας, συνέβη τούτο το Θαυμαστόν· εσκίρτησε το βρέφος εις την κοιλίαν της. Και εγέμισε από Πνεύμα Άγιον η Ελισάβετ.

Λουκ. 1,42 και ανεφώνησε φωνή μεγάλη και είπεν· ευλογημένη σύ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου.

Λουκ. 1,42 Και από την πολλήν χαράν της εφώνασε με μεγάλην φωνήν και με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος είπε· “σ είσαι από τον Θεόν η ασυγκρίτως περισσότερον ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών και ευλογημένος είναι ο καρπός της κοιλίας σου.

Λουκ. 1,43 και πόθεν μοι τούτο ίνα έλθη η μήτηρ τού Κυρίου μου προς με;

Λουκ. 1,43 Και πως μου έγινε η μεγάλη αυτή τιμή να έλθη εις επίσκεψίν μου η μητέρα του Κυρίου μου;

Λουκ. 1,44 ιδού γάρ ως εγένετο η φωνή τού ασπασμού σου εις τα ωτά μου, εσκίρτησε το βρέφος εν αγαλλιάσει εν τή κοιλία μου.

Λουκ. 1,44 Εκατάλαβα ότι είσαι μητέρα του Κυρίου μου, διότι ιδού μόλις έφθασεν εις τα αυτιά μου η φωνή του χαιρετισμού σου, εσκίρτησε με αγαλλιασιν το βρέφος μέσα εις την κοιλίαν μου.

Λουκ. 1,45 και μακαρία η πιστεύσασα ότι έσται τελείωσις τοίς λελαλημένοις αυτή παρά Κυρίου.

Λουκ. 1,45 Και μακαρία είσαι συ, η οποία είστευσες, ότι θα λάβουν πλήρη και τελείαν πραγματοποίησιν όσα δια του αγγέλου σου έχει είπει ο Κυριος”.

Λουκ. 1,46 Καί είπε Μαριάμ. Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον

Λουκ. 1,46 Και είπεν η Μαριάμ· “Υμνεί και δοξάζει η ψυχή μου τον Κυριον.

Λουκ. 1,47 και ηγαλλίασε το πνεύμά μου επί τώ Θεώ τώ σωτήρί μου,

Λουκ. 1,47 Και εγέμισε από αγαλλιασιν το πνεύμα μου δια τον Θεόν, τον Σωτήρα εμού και όλου του ανθρωπίνου γένους.

Λουκ. 1,48 ότι επέβλεψεν επί την ταπεινωσιν της δούλης αυτού. ιδού γάρ από τού νύν μακαριούσί με πάσαι αι γενεαί.

Λουκ. 1,48 Υμνολογεί η ψυχή μου τον Κυριον, διότι έρριψε το στοργικόν του βλέμμα εις την ταπεινήν και άσημον δούλην του. Και ιδού ότι από τούδε θα με μακαρίζουν όλαι αι γενεαί.

Λουκ. 1,49 ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός και άγιον το όνομα αυτού,

Λουκ. 1,49 Διότι έκαμε μεγάλα και θαυμαστά έργα εις εμέ ο παντοδύναμος Κυριος, του οποίου το όνομα είναι άγιον.

Λουκ. 1,50 και το έλεος αυτού εις γενεάς γενεών τοίς φοβουμένοις αυτόν.

Λουκ. 1,50 Το δε έλεος και η αγάπη του ξεχύνονται εις γενεάς γενεών προς όλους εκείνους, που τον φοβούνται και τον σέβονται.

Λουκ. 1,51 Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, διεσκόρπισεν υπερηφάνους διανοία καρδιάς αυτών·

Λουκ. 1,51 Εκαμεν στο παρελθόν, και ιδίως τώρα, έργα κραταιά και επέβαλε το θέλημά του με την παντοδύναμον δεξιάν του, κατενίκησε και διεσκόρπισεν αυτούς που υπερηφανεύονται με την επηρμένην διάνοιαν και καρδίαν των.

Λουκ. 1,52 καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούς,

Λουκ. 1,52 Εκρήμνισε άρχοντας ισχυρούς από θρόνους και ύψωσε ταπεινούς και αδυνάτους.

Λουκ. 1,53 πεινώντας ενέπλησεν αγαθών και πλουτούντας εξαπέστειλε κενούς.

Λουκ. 1,53 Εχώρτασε με πλούσια αγαθά πεινασμένους, και ανθρώπους με πολλά πλούτη τους έδιωξε με αδειανά τα χέρια των.

Λουκ. 1,54 αντελάβετο Ισραήλ παιδός αυτού μνησθήναι ελέους,

Λουκ. 1,54 Επροστάτευσε με τον παντοδύναμό του χέρι τον Ισραηλιτικόν λαόν, τον δούλον του, διότι εθυμήθηκε το έλεος και την ευσπλαγχνίαν του,

Λουκ. 1,55 καθώς ελάλησε προς τους πατέρας ημών, τώ Αβραάμ και τώ σπέρματι αυτού εις τον αιώνα.

Λουκ. 1,55 όπως άλλωστε είχαν είπει προς τους πατέρας μας, ότι θα εχαρίζε πλούσιον και αιώνιον το έλεός του στον Αβραάμ και τους απογόνους του”.

Λουκ. 1,56 Έμεινε δε Μαριάμ σύν αυτή ωσει μήνας τρεις και υπέστρεψεν εις τον οίκον αυτής.

Λουκ. 1,56 Έμεινε δε η Μαριάμ μαζί με την Ελισάβετ τρεις περίπου μήνας και επέστρεψε κατόπιν εις την οικίαν της.

Λουκ. 1,57 Τή δε Ελισάβετ επλήσθη ο χρόνος τού τεκείν αυτήν, και εγέννησεν υιόν.

Λουκ. 1,57 Εις δε την Ελισάβετ συνεπληρώθη ο χρόνος να γεννήση και εγέννησε υιόν.

Λουκ. 1,58 και ήκουσαν οι περίοικοι και οι συγγενείς αυτής ότι εμεγάλυνε Κύριος το έλεος αυτού μετ αυτής, και συνέχαιρον αυτή.

Λουκ. 1,58 Και ήκουσαν οι γείτονες και οι συγγενείς της ότι έδειξε μέγα και θαυμαστόν το έλεός του ο Κυριος εις αυτήν, με το να της χάριση εις τέτοιαν ηλικίαν υιόν, και όλοι έχαιρον μαζί της.

Λουκ. 1,59 Καί εγένετο εν τή ογδόη ημέρα ήλθον περιτεμείν το παιδίον, και εκάλουν αυτό επί τώ ονόματι τού πατρός αυτού Ζαχαρίαν.

Λουκ. 1,59 Και κατά την ογδόην ημέραν ήλθαν πάλιν οι συγγενείς και οι γείτονες, δια να κάμουν περιτομήν στο παιδίον. Και ονόμαζαν αυτό Ζαχαρίαν, με το όνομα του πατρός του.

Λουκ. 1,60 και αποκριθείσα η μήτηρ αυτού είπεν· ουχί, αλλά κληθήσεται Ιωάννης.

Λουκ. 1,60 Η μητέρα όμως του παιδιού, φωτισμένη από το Πνεύμα του Θεού, είπεν· "όχι Ζαχαρίας, αλλά Ιωάννης θα ωνομασθή".

Λουκ. 1,61 και είπον προς αυτήν ότι ουδείς εστιν εν τή συγγενεία σου ός καλείται τώ ονόματι τούτω·

Λουκ. 1,61 Και είπαν εκείνοι εις αυτήν ότι κανείς μεταξύ των συγγενών σου δεν ονομάζεται με το όνομα αυτό.

Λουκ. 1,62 ενένευον δε τώ πατρί αυτού το τι αν θέλοι καλείσθαι αυτόν.

Λουκ. 1,62 Ερωτούσαν δε με νεύματα τον πατέρα του, τι όνομα θέλει να δώσουν εις αυτό.

Λουκ. 1,63 και αιτήσας πινακίδιον έγγραψε λέγων· Ιωάννης εστί το όνομα αυτού· και εθαύμασαν πάντες.

Λουκ. 1,63 Και Εκείνος, αφού εξήτησε μίαν μικράν πλάκαν, έγγραψε τας λέξεις· "Ιωάννης είναι το όνομά του". Και όλοι εθαύμασαν.

Λουκ. 1,64 ανεώχθη δε το στόμα αυτού παραχρήμα και η γλώσσα αυτού, και ελάλει ευλογών τον Θεόν.

Λουκ. 1,64 Αμέσως δε ήνοιξε το στόμα του Ζαχαρίου και ελύθη η γλώσσα του και ωμιλούσε ελεύθερα, δοξολογών τον Θεόν.

Λουκ. 1,65 και εγένετο επί πάντας φόβος τους περιοικούντας αυτούς, και εν όλη τή ορεινή της Ιουδαίας διελαλείτο πάντα τα ρήματα ταύτα,

Λουκ. 1,65 Και έπεσεν φόβος εις όλους αυτούς, που κατοικούσαν γύρω και διεδόθησαν όλα αυτά τα θαυμαστά γεγονότα εις όλην την ορεινήν εκείνην περιοχήν της Ιουδαίας.

Λουκ. 1,66 και έθεντο πάντες οι ακούσαντες εν τή καρδιά αυτών λέγοντες· τι άρα το παιδίον τούτο έσται; και χείρ Κυρίου ήν μετ αυτού.

Λουκ. 1,66 Και όσοι τα ήκουσαν, τα έβαλαν μέσα εις την καρδιά των και έλεγαν· "τι άραγε θα γίνη το παιδί αυτό;" Η δε προστατευτική και παντοδύναμον χειρ του Κυρίου ήτο μαζί του.

Λουκ. 1,67 Καί Ζαχαρίας ο πατήρ αυτού επλήσθη Πνεύματος Αγίου και προεφήτευσε λέγων·

Λουκ. 1,67 Και ο Ζαχαρίας, ο πατέρας αυτού, εγέμισε με Πνεύμα Αγιον και επροφήτευσε, λέγων·

Λουκ. 1,68 Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ότι επεσκέψατο και εποίησε λύτρωσιν τώ λαώ αυτού,

Λουκ. 1,68 "Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο αληθινός Θεός και προστάτης του Ισραήλ, διότι επεσκέφθη τον λαόν του και επραγματοποίησε την απελευθέρωσιν αυτού από τους διαφόρους εχθρούς του.

Λουκ. 1,69 και ήγειρε κέρας σωτηρίας ημίν εν τώ οίκω Δαυΐδ τού παιδός αυτού,

Λουκ. 1,69 Και προς χάριν ημών ύψωσε δύναμιν ακαταγώνιστον δια την σωτηριάν μας διότι ηυδόκησε να γεννηθή ο Σωτήρ του κόσμου εις την οικογένειαν του Δαυΐδ του δούλου του.

Λουκ. 1,70 καθώς ελάλησε διά στόματος των αγίων των απ αιώνος προφητών αυτού,

Λουκ. 1,70 Οπως ακριβώς είχε λαλήσει και υποσχεθή με το στόμα των αγίων, των δια μέσου των αιώνων προφητών του,

Λουκ. 1,71 σωτηριάν εξ εχθρών ημών και εκ χειρός πάντων των μισούντων ημάς,

Λουκ. 1,71 πραγματοποιεί σωτηριάν από τους εχθρούς μας και από το χέρι όλων των ορατών και αορατών εχθρών, που μας μισούν,

Λουκ. 1,72 ποιήσαι έλεος μετά των πατέρων ημών και μνησθήναι διαθήκης αγίας αυτού,

Λουκ. 1,72 δια να ελεήση έτσι τους πατέρας μας που περιμένουν κάτω εις στον Αδην τον Λυτρωτήν και δια να ενθυμηθή και εκπληρώση την αγίαν διαθήκην του,

Λουκ. 1,73 όρκον ον ώμοσε προς Αβραάμ τον πατέρα ημών, τού δούναι ημίν

Λουκ. 1,73 την ένορκον δηλαδή διαβεβαίωσιν, την οποίαν έκαμεν στον πατέρα μας τον Αβραάμ· να μας δώση και μας αξιώση,

Λουκ. 1,74 αφόβως, εκ χειρός των εχθρών ημών ρυσθέντας, λατρεύειν αυτό

Λουκ. 1,74 χωρίς φόβον και λυτρωμένοι από τους εχθρούς μας, να τον λατρεύωμεν και να τον προσκυνούμεν

Λουκ. 1,75 εν οσιότητι και δικαιοσύνη ενώπιον αυτού πάσας τας ημέρας της ζωής ημών.

Λουκ. 1,75 όλας τας ημέρας της ζωής μας με αγιότητα καρδιάς και με ενάρετον βίον.

Λουκ. 1,76 Καί σύ, παιδίον, προφήτης υψίστου κληθήσῃ προπορεύση γάρ πρό προσώπου Κυρίου ετοιμάσαι οδού αυτού,

Λουκ. 1,76 Και συ, παιδίον, θα αναδειχθής και θα ονομασθής προφήτης του Υψίστου. Διότι θα προηγηθής από τον Θεάνθρωπον Λυτρωτήν, δια να προετοιμάσης τους δρόμους του έργου του, δηλαδή να προπαρασκευάσης τας καρδιάς των ανθρώπων δια την υποδοχήν του,

Λουκ. 1,77 τού δούναι γνώσιν σωτηρίας τώ λαώ αυτού, εν αφέσει αμαρτιών αυτών

Λουκ. 1,77 και να γνωστοποιήσης στον λαόν αυτού την σωτηριάν, την οποίαν θα τους προσφέρει συγχωρώντας τας αμαρτίας των.

Λουκ. 1,78 διά σπλάγχνα ελέους Θεού ημών, εν οίς επεσκέψατο ημάς ανατολή εξ ύψους

Λουκ. 1,78 Και τούτο όχι δια τα ενάρετα έργα μας, αλλά δια τα γεμάτα άπειρον έλεος και συμπάθειαν σπλάγχνα του Θεού ημών. Και ένεκα ακριβώς αυτής της εσπλαγχνίας μας επεσκέφθη θεία ανατολή από τον ουρανόν, ο ήλιος της δικαιοσύνης, δηλαδή ο Χριστός,

Λουκ. 1,79 επιφάναι τοίς εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένοις, τού κατευθύναι τους πόδας ημών εις οδόν ειρήνης.

Λουκ. 1,79 δια να φωτίση εκείνους, που απηλπισμένοι δούλοι είναι βυθισμένοι στο σκότος της πλάνης και την σκιαν του πνευματικού θανάτου, να κατευθύνη και να ενισχύη τους πόδας ημών, δια να βαδίσωμεν τον δρόμον, που οδηγεί εις την ειρήνην του Θεού και την αιωνίαν σωτηριάν".

Λουκ. 1,80 Τό δε παιδίον ηύξανε και εκραταιούτο πνεύματι, και ήν εν ταίς ερημίσι έως ημέρας αναδείξεως αυτού προς τον Ισραήλ.

Λουκ. 1,80 Το δε παιδίον εμεγάλωνε σωματικώς και εδυνάμωνε ηθικώς και διανοητικώς με τον φωτισμόν και την

ενίσχυσιν του Αγίου Πνεύματος. Και έμενεν εις τας ερήμους μέχρι της ημέρας που, σύμφωνα με το θείον σχέδιον, θα ανεδεικνύετο προφήτης και απεσταλμένος του Θεού στον Ισραηλιτικόν λαόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Λουκ. 2,1 Εγένετο δε εν ταίς ημέραις εκείναις εξήλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αυγούστου απογράφεσθαι πάσαν την οικουμένην.

Λουκ. 2,1 Κατά τας ημέρας εκείνας, μετά την γέννησιν του Ιωάννου, εξεδόθη ένα διάταγμα από τον Αύγουστον Καίσαρα, να γίνη απογραφή όλων των κατοίκων του κόσμου, που ευρίσκετο υπό την κυριαρχίαν της Ρωμης.

Λουκ. 2,2 αυτή η απογραφή πρώτη εγένετο ηγεμονεύοντος της Συρίας Κυρηνίου.

Λουκ. 2,2 Αυτή η απογραφή ήτο η πρώτη που έγινεν, όταν ηγεμών της Συρίας ήτο ο Κυρήνιος.

Λουκ. 2,3 και επορεύοντο πάντες απογράφεσθαι, έκαστος εις την ιδίαν πόλιν.

Λουκ. 2,3 Και επήγαιναν όλοι να απογραφούν, ο καθένας εις την πόλιν από την οποίαν κατήγετο.

Λουκ. 2,4 ανέβη δε και Ιωσήφ από της Γαλιλαίας εκ πόλεως Ναζαρέτ εις την Ιουδαίαν εις πόλιν Δαυΐδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, διά το είναι αυτόν εξ οίκου και πατριάς Δαυΐδ,

Λουκ. 2,4 Ανέβηκε δε και ο Ιωσήφ από την Ναζαρέτ της Γαλιλαίας εις την Ιουδαίαν, εις την πόλιν τον Δαυΐδ, η οποία ωνομάζετο Βηθλεέμ, επειδή κατήγετο από το γένος και την οικογένειαν του Δαυΐδ.

Λουκ. 2,5 απογράψασθαι σύν Μαριάμ τή μεμνηστευμένη αυτό γυναικί, σύση εγκύω.

Λουκ. 2,5 Επήγε δε να απογραφή μαζί με την Μαριάμ, την μνηστευομένην με αυτόν γυναίκα, η οποία ήτο έγκυος.

Λουκ. 2,6 εγένετο δε εν τώ είναι αυτούς εκεί επλήσθησαν αι ημέραι τού τεκείν αυτήν,

Λουκ. 2,6 Συνέβη δε όταν αυτοί ήσαν εκεί, συνεπληρώθησαν αι ημέραι, δια να γεννηθή αυτή.

Λουκ. 2,7 και έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εσπαργάνωσεν αυτόν και ανέκλινεν αυτόν εν τή φάτνη, διότι ουκ ήν αυτοίς τόπος εν τώ καταλύματι.

Λουκ. 2,7 Και εγέννησε τον πρώτον και μόνον υιόν της και τον εσπαργάνωσε και τον έβαλεν εις φάτνην, διότι δεν υπήρχε δι' αυτούς τόπος στο πανδοχείον να παραμείνουν (επειδή τούτο είχε καταληφθή ενωρίτερα από τους Ιουδαίους, που κατήγοντο από την Βηθλεέμ και είχαν έλθει εκεί να απογραφούν. Και έτσι από αυτήν ακόμη την νηπιακήν του ηλικίαν ο Κυριος δεν είχε που να κλίνη την κεφαλήν).

Λουκ. 2,8 Καί ποιμένες ήσαν εν τή χώρα τή αυτή αγραλούντες και φυλάσσοντες φυλακάς της νυκτός επί την ποιμήνην αυτών.

Λουκ. 2,8 Και ήσαν μερικοί ποιμένες εις την περιοχήν αυτήν, που έμεναν στους αγρούς και με την σειράν των κατά το διάστημα της νυκτός εφύλατταν άγρυνποι το ποιμνιον των.

Λουκ. 2,9 και ιδού άγγελος Κυρίου επέστη αυτοίς και δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αυτούς, και εφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Λουκ. 2,9 Και ιδού ένας άγγελος Κυρίου παρουσιάσθη έξαφνα εις αυτούς και φως ολόλαμπρον, θείον και υπερφυσικόν, τους περιεκύκλωσε και εφοβήθησαν παρά πολύ δι' αυτά, που αντίκρυσαν.

Λουκ. 2,10 και είπεν αυτοίς ο άγγελος· μη φοβείσθε· ιδού γάρ ευγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τώ λαώ,

Λουκ. 2,10 Και είπεν εις αυτούς ο άγγελος· “μη φοβείσθε, διότι σας αναγγέλλω χαρμόσυνον είδησιν, χαράν μεγάλην, η οποία θα είναι χαρά δι' όλον τον λαόν του Θεού.

Λουκ. 2,11 ότι ετέχθη υμίν σήμερον σωτήρ, ός εστι Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαυΐδ.

Λουκ. 2,11 Σας αναγγέλω, ότι εγεννήθη σήμερον για σας Σωτήρ, ο οποίος είναι ο Μεσσίας, ο Κυριος και Θεός. Και εγεννήθη εις την πόλιν του Δαυΐδ την Βηθλεέμ, σύμφωνα με τας προφητείας της Γραφής.

Λουκ. 2,12 και τούτο υμίν το σημείον· ευρήσετε βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν φάτνη.

Λουκ. 2,12 Και αυτό θα είναι για σας σημείον, με το οποίον θα αναγνωρίσετε τον γεννηθέντα Σωτήρα· θα βρήτε ένα βρέφος απλοϊκά σπαργανωμένον, βαλμένο εις την φάτνην.

Λουκ. 2,13 και εξαίφνης εγένετο σύν τώ αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανού αινούντων τον Θεόν και λεγόντων·

Λουκ. 2,13 Και έξαφνα πλήθος στρατιάς αγγέλων από τον ουρανόν ενώθηκε με τον άγγελο και όλοι μαζί εδοξολογούσαν τον Θεόν και έλεγαν·

Λουκ. 2,14 δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Λουκ. 2,14 “Δοξα ας είναι στον Θεόν στους ουρανούς και εις ολόκληρον την γην ειρήνη, θεία εύνοια και ευλογία στους ανθρώπους”.

Λουκ. 2,15 και εγένετο ως απήλθον απ αυτών εις τον ουρανόν οι άγγελοι, και οι άνθρωποι οι ποιμένες είπον προς αλλήλους· διέλθωμεν δή έως Βηθλεέμ και ιδώμεν το ρήμα τούτο το γεγονός, ό ο Κύριος εγνώρισεν ημίν.

Λουκ. 2,15 Όταν δε οι άγγελοι έφυγαν από αυτούς στον ουρανό, τότε οι ποιμένες είπαν μεταξύ των· “ας περάσωμεν λοιπόν έως εις την Βηθλεέμ, δια να ιδώμεν αυτό που έγινε και το οποίον μας εγνωστοποίησε δια του αγγέλου ο Κυριος”.

Λουκ. 2,16 και ήλθον σπεύσαντες, και ανεύρον την τε Μαριάμ και τον Ιωσήφ και το βρέφος κείμενον εν τή φάτνη.

Λουκ. 2,16 Και ήλθαν όσον ημπορούσαν γρηγορώτερα και αφού έψαξαν ευρήκαν και την Μαρίαν και τον Ιωσήφ και το βρέφος τοποθετημένο εις την φάτνην.

Λουκ. 2,17 ιδόντες δε διεγνώρισαν περί τού ρήματος τού λαληθέντος αυτοίς περι τού παιδιού τούτου·

Λουκ. 2,17 Όταν δε είδον αυτά, εγνωστοποίησαν τότε με λεπτομέρειαν όλα όσα είχαν είπει εις αυτούς ο άγγελος δια το παιδίον αυτό. (Οι απλοϊκοί και πιστοί ποιμένες, ως εάν ήσαν πνευματικοί ποιμένες και απόστολοι, ηξιώθησαν να γίνουν μεταξύ των ανθρώπων οι πρώτοι κήρυκες του Χριστού).

Λουκ. 2,18 και πάντες οι ακούσαντες εθαύμασαν περί των λαληθέντων υπό των ποιμένων προς αυτούς.

Λουκ. 2,18 Και όλοι όσοι ήκουσαν, εθαύμασαν δι' όσα τους ειχον είπει οι ποιμένες.

Λουκ. 2,19 η δε Μαριάμ πάντα συνετήρει τα ρήματα ταύτα συμβάλλουσα εν τή καρδιά αυτής.

Λουκ. 2,19 Η δε Μαριάμ έβαλεν εις την καρδίαν της και εκρατούσε εις την μνήμην της όλους αυτούς τους λόγους και τους συνέκρινε με εκείνα, τα οποία κατά την ώρα του ευαγγελισμού της είχαν είπει ο άγγελος.

Λουκ. 2,20 και υπέστρεψαν οι ποιμένες δοξάζοντες και αινούντες τον Θεόν επί πάσιν οίς ήκουσαν και είδον καθώς ελαλήθη προς αυτούς.

Λουκ. 2,20 Και επέστρεψαν οι ποιμένες στο ποιμνιόν των, δοξάζοντες και υμνούντες τον Θεόν δι' όλα όσα ήκουσαν και

είδαν και τα οποία ήσαν ακριβώς όπως τους τα είπε ο άγγελος.

Λουκ. 2,21 Καί ότε επλήσθησαν ημέραι οκτώ του περιτεμείν το παιδίον, και εκλήθη το όνομα αυτού Ιησούς, το κληθέν υπό του αγγέλου πρό του συλληφθῆναι αυτόν εν τῇ κοιλία.

Λουκ. 2,21 Και όταν συνεπληρώθησαν οκτώ ημέραι, δια να γίνη η περιτομή του παιδίου, έκαμαν την περιτομήν και εδόθη στο παιδίον το όνομα Ιησούς, όπως είχεν ειπει ο άγγελος πριν ακόμη συλληφθῆ αυτό εις την κοιλίαν της μητέρας του.

Λουκ. 2,22 Καί ότε επλήσθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτών κατά τον νόμον Μωϋσέως, ανήγαγον αυτόν εις Ιεροσόλυμα παραστήσαι τώ Κυρίω,

Λουκ. 2,22 Και όταν, σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως, συνεπληρώθησαν αι ημέραι του καθαρισμού της μητέρας του παιδίου και του μνηστήρος της, ανέβασαν αυτό εις τα Ιεροσόλυμα, δια να το παρουσιάσουν και το αφιερώσουν στον Κυριον.

Λουκ. 2,23 καθώς γέγραπται εν νόμω Κυρίου ότι πάν άρσεν διανοίγον μήτραν άγιον τώ Κυρίω κληθήσεται,

Λουκ. 2,23 Αυτό δε έγινε σύμφωνα με το γραμμένον στον νόμον του Κυρίου, ότι κάθε πρωτότοκον αρσενικόν, που διανοίγει την μήτραν της μητέρας του, θα θεωρηθῆ αφιερωμένον στον Κυριον.

Λουκ. 2,24 και τού δούναι θυσίαν κατά το ειρημένον εν νόμω Κυρίου, ζεύγος τρυγόνων ή δύο νεοσσούς περιστερών.

Λουκ. 2,24 Ανέβησαν ακόμη στον ναόν να προσφέρουν την θυσίαν δια τον καθαρισμόν των, όπως ήτο πάλιν γραμμένον στον νόμον Κυρίου, δηλαδή ένα ζεύγος τρυγόνες η δύο μικρά περιστέρια, σαν πτωχοί που ήσαν.

Λουκ. 2,25 Καί ιδού ήν άνθρωπος εν Ιεροσολύμοις ώ όνομα Συμεών, και ο άνθρωπος ούτος δικαίος και ευλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν του Ισραήλ, και Πνεύμα ήν Άγιον επ αυτόν·

Λουκ. 2,25 Και ιδού εξήσσε εις την Ιερουσαλήμ ένας άνθρωπος, ονόματι Συμεών. Και ο άνθρωπος αυτός ήτο δικαίος και ευλαβής και επερίμενε να έλθη λύτρωσις και παρηγορία στον λαόν του Ισραήλ με την έλευσιν του Χριστού, όπως είχαν προείπει αι Γραφαί, και Πνεύμα Άγιον ήτο εις αυτόν·

Λουκ. 2,26 και ήν αυτό κεχηματισμένον υπό του Πνεύματος του Αγίου μη ιδείν θάνατον πριν ή ιδῆ τον Χριστόν Κυρίου.

Λουκ. 2,26 και του είχαν αποκαλυφθῆ από το Άγιον Πνεύμα ότι δεν θα απέθνησκειν, πριν ιδῆ εκείνον, τον οποίον ο Θεός θα έχριε Σωτήρα και βασιλέα του κόσμου.

Λουκ. 2,27 και ήλθεν εν τώ Πνεύματι εις το ιερόν· και εν τώ εισαγαγείν τους γονείς το παιδίον Ιησούν τού ποιήσαι αυτούς κατά το ειθισμένον του νόμου περί αυτού,

Λουκ. 2,27 Και κατά παρακίνησιν του Αγίου Πνεύματος ήλθεν στον ναόν. Και όταν οι γονείς έφεραν το παιδίον Ιησούν στον ναόν να κάμουν δι' αυτό ο,τι ώριζεν ο νόμος δια τα πρωτότοκα,

Λουκ. 2,28 και αυτός εδέξατο αυτόν εις τας αγκάλας αυτού και ευλόγησε τον Θεόν και ειπε·

Λουκ. 2,28 τότε και αυτός ο Συμεών εδέχθη εις τας αγκάλας του το παιδίον, εδοξολόγησε τον Θεόν και ειπε·

Λουκ. 2,29 νύν απολύεις τον δούλόν σου, δέσποτα, κατά το ρημά σου εν ειρήνη,

Λουκ. 2,29 "τώρα πλέον με απολύεις εμέ τον δούλον σου να φύγω από τον κόσμον αυτόν, Δεσπότα, ειρηνικός και χαρούμενος, σύμφωνα με τον λόγον που μου είπες,

Λουκ. 2,30 ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου,

Λουκ. 2,30 διότι είδαν τα μάτια μου τον Χριστόν, ο οποίος θα φέρη την σωτηρίαν,

Λουκ. 2,31 ή ητοιμάσας κατά πρόσωπον πάντων των λαών.

Λουκ. 2,31 την οποίαν συ έχεις ετοιμάσει, δια να την ιδουν όλοι οι λαοί της γης.

Λουκ. 2,32 φώς εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Λουκ. 2,32 Φως πνευματικόν, που θα φανερώση εις τα έθνη τον αληθινόν Θεόν και την δόξαν του λαού σου Ισραήλ, αφού από αυτόν τον λαόν κατά το ανθρωπινον προέρχεται ο Χριστός".

Λουκ. 2,33 και ήν Ιωσήφ και η μήτηρ αυτού θαυμάζοντες επί τοίς λαλουμένοις περι αυτού.

Λουκ. 2,33 Και ο Ιωσήφ και η μητέρα του παιδίου συνεχώς εθαύμαζαν δι' όσα ελέγοντο περί του παιδίου.

Λουκ. 2,34 και ευλόγησεν αυτούς Συμεών και ειπε προς Μαριάμ την μητέρα αυτού· ιδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τώ Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον.

Λουκ. 2,34 Και ευλόγησεν αυτούς ο Συμεών και ειπε προς την Μαρίαν την μητέρα του παιδίου· "ιδού αυτός θα γίνη αιτία να πέσουν και να αναστηθούν πολλοί στον Ισραήλ, (θα πέσουν εκείνοι που δεν θα πιστεύσουν, θα αναστηθούν και θα λυτρωθούν εκείνοι που θα πιστεύσουν). Και θα γίνη αυτός σημείον αντιλογίας μεταξύ των ανθρώπων.

Λουκ. 2,35 και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως αν αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί.

Λουκ. 2,35 Και την ιδικήν σου μητρικήν καρδίαν θα διαπεράση η ρομφαία του πόνου, όταν ιδῆς τον υιόν σου να πάσχη δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Ολα δε αυτά θα γίνουν, δια να φανερωθούν οι μυστικοί διαλογισμοί και απόκρυφοί πόθοι πολλών καρδιών".

Λουκ. 2,36 Καί ήν Άννα προφήτις, θυγάτηρ Φανουήλ, εκ φυλής Ασήρ· αυτή προβεβηκία εν ημέραις πολλαίς, ζήσασα έτη μετά ανδρός επτά από της παρθενίας αυτής,

Λουκ. 2,36 Υπήρχε δε εις τα Ιεροσόλυμα και κάποια προφήτις, ονόματι Άννα, θυγάτηρ του Φανουήλ, από την φυλήν Ασήρ· αυτή ήτο πολύ προχωρημένη εις την ηλικίαν της και είχε ζήσει επτά έτη μετά του ανδρός της, από την ημέρα που ως παρθένος είχαν υπανδρευθῆ αυτόν.

Λουκ. 2,37 και αυτή χήρα ως ετών ογδοήκοντα τεσσάρων, ή ουκ αφίστατο από του ιερού νηστείας και δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα και ημέραν·

Λουκ. 2,37 Και αυτή ήτο χήρα, ογδοήκοντα τεσσάρων περίπου ετών, η οποία δεν απεμακρύνετο από τον Ιερόν περιβόλον του ναού, λατρεύουσα νύκτα και ημέραν τον Θεόν με νηστείας και προσευχάς.

Λουκ. 2,38 και αυτή την τῆ ώρα επιστάσα ανθωμολογείτο τώ Κυρίω και ελάλει περι αυτού πάσι τοίς προσδεχομένοις λύτρωσιν εν Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 2,38 Και αυτή εκείνη την ώρα, αφού είδε το παιδίον, εδοξολογούσε τον Κυριον και έλεγε περί αυτού εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, που επερίμεναν την λύτρωσιν των από τα δεινά και την καταδίκην της αμαρτίας.

Λουκ. 2,39 Καί ως ετέλεσαν άπαντα τα κατά τον νόμον Κυρίου, υπέστρεψαν εις την Γαλιλαίαν εις την πόλιν εαυτών Ναζαρέτ.

Λουκ. 2,39 Και αμέσως, όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία εξετέλεσαν όλα όσα ο νόμος του Κυρίου ώριζε, επέστρεψαν εις την

Γαλιλαίαν, εις την πατρίδα των την Ναζαρέτ.

Λουκ. 2,40 Τό δε παιδίον ηύξανε και εκραταιούτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, και χάρις Θεού ήν επ αυτό.

Λουκ. 2,40 Το δε παιδίον ηύξανε κατά το σώμα και ισχυροποιείτο πολύ κατά το πνεύμα και επληρούτο από σοφίαν, την οποίαν εις αυτό μετέδιδεν, καθόσον επροχωρούσε η ηλικία του, η ενωμένη με αυτό θεία του φύσις. Και χάρις Θεού ήτο εις αυτό, η οποία το επροφύλασσε αμόλυντο από κάθε αμαρτίαν, το καθωδηγούσε δε και το ενίσχυε προς κάθε αρετήν.

Λουκ. 2,41 Καί επορεύοντο οι γονείς αυτού κατ έτος εις Ιερουσαλήμ τή εορτή του πάσχα.

Λουκ. 2,41 Και επήγαιναν οι γονείς του κάθε έτος εις την Ιερουσαλήμ, δια την εορτήν του πάσχα.

Λουκ. 2,42 και ότε εγένετο ετών δώδεκα, αναβάντων αυτών εις Ιεροσόλυμα κατά το έθος της εορτής

Λουκ. 2,42 Και όταν το παιδίον έγινε δώδεκα ετών, ανέβησαν μαζί με αυτό εις τα Ιεροσόλυμα, σύμφωνα με την συνήθειαν που είχε καθιερώσει ο νόμος δια την εορτήν.

Λουκ. 2,43 και τελειωσάντων τας ημέρας, εν τώ υποστρέφειν αυτούς υπέμεινεν Ιησούς ο παίς εν Ιερουσαλήμ, και ουκ έγνω Ιωσήφ και η μήτηρ αυτού.

Λουκ. 2,43 Όταν δε ετελείωσαν αι ημέραι της εκεί παραμονής των, καθώς εγύριζαν προς την Ναζαρέτ, απέμεινε το παιδίον Ιησούς εις την Ιερουσαλήμ και δεν ανετλήφθησαν τούτο ο Ιωσήφ και η μητέρα αυτού.

Λουκ. 2,44 νομίσαντες δε αυτόν εν τή συνοδεία είναι ήλθον ημέρας οδόν και ανεζήτην αυτόν εν τοίς συγγενέσι και εν τοίς γνωστοίς·

Λουκ. 2,44 Επειδή δε ενόμισαν ότι ήτο εις την συνοδείαν των προσκυνητών, επροχώρησαν μιας ημέρας δρόμον μεταξύ των συγγενών και των γνωστών.

Λουκ. 2,45 και μη ευρόντες αυτόν υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ ζητούντες αυτόν.

Λουκ. 2,45 Επειδή δε τον ευρήκαν, επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ, αναζητούντες αυτόν καθ' οδόν, μήπως ήτο μεταξύ των ερχομένων προσκυνητών.

Λουκ. 2,46 και εγένετο μεθ ημέρας τρεις εύρον αυτόν εν τώ ιερώ καθεζόμενον εν μέσω των διδασκάλων και ακούοντα αυτών και επερωτώντα αυτούς·

Λουκ. 2,46 Και όταν επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ, ευρήκαν αυτόν έπειτα από τρεις ημέρας να κάθεται εις την αυλήν του ναού, εν μέσω των διδασκάλων, να τους ακούη και να τους ερωτά δια σπουδαία και υψηλά ζητήματα, ασυνήθη δια την παιδικήν του ηλικίαν.

Λουκ. 2,47 εξίσταντο δε πάντες οι ακούοντες αυτού επί τή συνέσει και ταίς αποκρίσεσιν αυτού.

Λουκ. 2,47 Και όλοι όσοι τον ήκουαν, εθαύμαζαν δια την μοναδικήν νοημοσύνην και τας απαντήσ του.

Λουκ. 2,48 και ιδόντες αυτόν ξεπλάγησαν, και προς αυτόν η μήτηρ αυτού είπε· τέκνον, τι εποίησας ημίν ούτως; ιδού ο πατήρ σου καγώ οδυνώμενοι εξητούμέν σε.

Λουκ. 2,48 Και όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία τον είδαν, κατελήφθησαν από έκπληξιν και η μητέρα του είπε προς αυτόν· "παιδί μου, τι είναι αυτό που μας έκαμες και έμεινες οπίσω; Ιδού ο πατέρας σου και εγώ με πόνον και μεγάλην ανησυχίαν σε αναζητούσαμε".

Λουκ. 2,49 και είπε προς αυτούς· τι ότι εξητείτέ με; ουκ ήδειτε ότι εν τοίς του πατρός μου δει είναιί με;

Λουκ. 2,49 Και είπε προς αυτούς· "διατί με εξητούσατε; Δεν εγνωρίζατε ότι στον οίκον του Πατρός μου πρέπει να είμαι;" (Υπενθύμισε εις αυτούς ότι πατήρ του δεν ήτο ο Ιωσήφ, αλλ' ο Θεός, του οποίου ο ναός ήτο ο οίκος του).

Λουκ. 2,50 και αυτοί ου συνήκαν το ρήμα ό ελάλησεν αυτοίς.

Λουκ. 2,50 Και αυτοί δεν ενόησαν τον λόγον, που τους είπε, διότι δεν ημπορούσαν να εισχωρήσουν στο μέγα μυστήριον της ενανθρωπήσεως του Υιού του Θεού.

Λουκ. 2,51 και κατέβη μετ αυτών και ήλθεν εις Ναζαρέτ, και ήν υποτασσόμενος αυτοίς. και η μήτηρ αυτού διετήρει πάντα τα ρήματα ταύτα εν τή καρδιά αυτής.

Λουκ. 2,51 Και ο Ιησούς κατέβηκε μαζί των από τα Ιεροσόλυμα εις την Ναζαρέτ και υπήκουεν εις αυτούς κατά πάντα. Και η μητέρα του διατηρούσε όλα τα λόγια και τα συμβάντα αυτά εις την καρδίαν της και εις την μνήμην της.

Λουκ. 2,52 Καί Ιησούς προέκοπτε σοφία και ηλικία και χάριτι παρά Θεώ και ανθρώποις.

Λουκ. 2,52 Και ο Ιησούς προώδευε συνεχώς κατά την σοφίαν και κατά την αύξησιν του σώματος και κατά την χάριν, που ελάμβανε ολονέν και πλουσιωτέραν από τον Θεόν και κατά την εκτίμησιν και τον θαυμασμόν, που απελάμβανε εκ μέρους των ανθρωπων δια τα πολλά και θεία χαρίσματά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Λουκ. 3,1 Εν έτει δε πεντεκαιδεκάτω της ηγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ηγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου της Ιουδαίας, και τετραρχούντος της Γαλιλαίας Ηρώδου, Φιλίππου δε τού αδελφού αυτού τετραρχούντος της Ιτουραίας και Τραχωνίτιδος χώρας, και Λυσανίου της Αβιληνης τετραρχούντος,

Λουκ. 3,1 Κατά δε το δέκατον πέμπτον έτος της αυτοκρατορίας του Τιβερίου Καίσαρος, όταν ηγεμών της Ιουδαίας ήτο ο Ποντιος Πιλάτος, και τετράρχης της Γαλιλαίας ο Ηρώδης Αντίπας, ο δε Φιλίππος, ο αδελφός αυτού, τετράρχης της Ιτουραίας και της Τραχωνίτιδος χώρας και ο Λυσανίας τετράρχης της Αβιληνης,

Λουκ. 3,2 επ αρχιερέως Άννα και Καϊάφα, εγένετο ρήμα Θεού επί Ιωάννην τον Ζαχαρίου υιόν εν τή ερήμω,

Λουκ. 3,2 όταν αρχιερείς εις Ιεροσόλυμα ήσαν ο Άννας και ο Καϊάφας, διέταξεν ο Θεός τον Ιωάννην τον υιόν του Ζαχαρίου, που έμενεν εις την έρημον,

Λουκ. 3,3 και ήλθεν εις πάσαν την περιχώρον του Ιορδάνου κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεσιν αμαρτιών,

Λουκ. 3,3 και ήλθεν εις όλην την περιοχήν του Ιορδάνου, κηρύσσων προς τον λαόν του Ισραήλ και προτρέπων αυτούς να βαπτισθούν βάπτισμα μετανοίας, δια να πάρουν άφεσιν αμαρτιών που θα τους έδιδεν εντός ολίγου ο Μεσσίας.

Λουκ. 3,4 ως γέγραπται εν βιβλω λόγων Ησαΐου τού προφήτου λέγοντος· φωνή βοώντος εν τή ερήμω, ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού·

Λουκ. 3,4 Αυτό δε το έργο του Ιωάννου είχε προαναγγελθή τα θεόπνευστα λόγια του Ησαΐου, ο οποίος είχε προφητεύσει "θα ακουσθή φωνή ανθρώπου, ο οποίος κράζει εις την έρημον και λέγει, ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου, κάμετε ίσους και ομαλούς του δρόμους του, από τους οποίους θα περάση (προπαρασκευάσατε δηλαδή τας καρδιας σας, διά να σας επισκεφθή ο Αυτρωτής)

Λουκ. 3,5 πάσα φάραγξ πληρωθήσεται και πάν όρος και βουνός ταπεινωθήσεται, και έσται τα σκολιά εις ευθείαν και αι τραχείαι εις οδοús λείας,

Λουκ. 3,5 Καθε φάραγγι θα γεμίση (θα σκεπασθούν δηλαδή τα χάσματα, που η έλλειψις της αρετής δημιουργεί εις τας ψυχάς) και κάθε όρος και βουνό θα χαμηλώση και θα ισοπεδωθή (κάθε δηλαδή εγωϊσμός και υψηλοφροσύνη, που εμποδίζει την λυτρωτική χάριν του Θεού, θα εξαλειφθή και θα σβήση από τας ψυχάς) τα στραβά και ανώμαλα μονοπάτια θα γίνουν ευθεία οδός και οι πετρώδεις δρόμοι ομαλοί. (Ανωμαλίες και τραχύτητες και ιδιοτροπίαι που δημιουργούν τα πάθη, θα φύγουν από τας ψυχάς, δια να υποδεχθούν αυτάι τον Σωτήρα).

Λουκ. 3,6 και όψεται πάσα σάρξ το σωτήριον τού Θεού.

Λουκ. 3,6 Και όταν θα πραγματοποιηθή αυτή η ηθική προπαρασκευή, τότε κάθε καλοπροαίρετος άνθρωπος θα ιδή και θα απολαύση την σωτηρίαν που στέλνει ο Θεός".

Λουκ. 3,7 Έλεγεν ούν τοίς εκπορευομένοις όχλοις βαπτισθήναι υπ αυτού· γεννήματα εχιδνών, τισ υπέδειξεν υμίν φυγείν από της μελλούσης οργής;

Λουκ. 3,7 Έλεγε δε ο Ιωάννης εις τα πλήθη του λαού, που έβγαιναν από τας πόλεις και ήρχοντο να βαπτισθούν από αυτόν· "κακοί απόγονοι από φαρμακερές οχιές, σεις που έχετε κληρονομήσει την κακίαν των προγόνων σας, ποιός σας υπέδειξε τον τρόπον, δια να αποφύγετε την οργήν της θείας δικαιοσύνης, που πρόκειται έντος ολίγου να ξεσπάση;

Λουκ. 3,8 ποιήσατε ούν καρπούς αξίους της μετανοίας, και μη άρξησθε λέγειν εν εαυτοίς, πατέρα έχομεν τον Αβραάμ· λέγω γάρ υμίν ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων εγείραι τέκνα τώ Αβραάμ.

Λουκ. 3,8 Εάν με την καρδιά σας δέχεσθε ελικρινώς το βάπτισμα της μετανοίας και θέλετε να σωθήτε από την οργήν, κάμετε έργα αγαθά, άξια και σύμφωνα με την μετάνοιάν σας. Και μην αρχίσετε να λέγετε μεταξύ σας με αλαζονείαν· Εχομεν πατέρα τον Αβραάμ. Διότι σας λέγω τούτο, ότι ημπορεί ο Θεός και από τους λίθους αυτούς να αναδείξη τέκνα στον Αβραάμ.

Λουκ. 3,9 ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· πάν ούν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν εκκόπτεται και εις πύρ βάλλεται.

Λουκ. 3,9 Τωρα δε και ο πέλεκυς της θείας κρίσεως ευρίσκεται κοντά εις την ρίζαν των δένδρων· κάθε λοιπόν δένδρον, που δεν παράγει καρπόν καλόν, κόβεται και ξερριζώνεται και ρίπτεται εις την φωτιά".

Λουκ. 3,10 Καί επηρώτων αυτόν οι όχλοι λέγοντες· τι ούν ποιήσομεν;

Λουκ. 3,10 Και τον ερωτούσαν τα πλήθη· "τι λοιπόν να κάμωμεν, δια να σωθώμεν από την οργήν του Θεού;"

Λουκ. 3,11 αποκριθείς δε λέγει αυτοίς· ο έχων δύο χιτώνας μεταδώτω τώ μη έχοντι, και ο έχων βρώματα ομοίως ποιείτω.

Λουκ. 3,11 Απήντησε δε και τους είπε· "αυτός που έχει δύο χιτώνας, ας δώση τον ένα εις εκείνον που δεν έχει, και Εκείνος που έχει τροφάς, ας κάμη το ίδιο".

Λουκ. 3,12 ήλθον δε και τελώναι βαπτισθήναι, και είπον προς αυτόν· διδάσκαλε, τι ποιήσομεν;

Λουκ. 3,12 Ηλθαν δε και τελώναι να βαπτισθούν και είπαν προς αυτόν· "διδάσκαλε τι να κάμωμεν;"

Λουκ. 3,13 ο δε είπε προς αυτούς· μηδέν πλέον παρά το διατεταγμένον υμίν πράσσετε.

Λουκ. 3,13 Εκείνος δε τους είπε· "μη εισπράττετε τίποτε παραπάνω από εκείνο, που έχει ορισθή από τον νόμον".

Λουκ. 3,14 επηρώτων δε αυτόν και στρατευόμενοι λέγοντες· και ημείς τι ποιήσομεν; και είπε προς αυτούς· μηδένα συκοφαντήσητε μηδέ διασείσητε, και αρκείσθε τοίς ψωνίοις υμών.

Λουκ. 3,14 Ερωτούσαν δε αυτόν και οι υπηρετούντες ως στρατιώται, λέγοντες· "και ημείς τι να κάμωμεν;" Και είπε προς αυτούς· "κανένα να μη συκοφαντήσετε, κανένα να μη εκφοβήσετε με απειλάς, δια να του αποσπάσετε χρήματα, και να αρκήσθε στον μισθόν σας".

Λουκ. 3,15 Προσδοκώντος δε τού λαού και διαλογιζομένων πάντων εν ταίς καρδίαις αυτών περί τού Ιωάννου, μήποτε αυτός είη ο Χριστός,

Λουκ. 3,15 Ενώ δε ο λαός περιέμενε τον Μεσσίαν και εσκέπτοντο μέσα των δια τον Ιωάννην, μήπως αυτός είναι ο Χριστός,

Λουκ. 3,16 απεκρίνατο ο Ιωάννης άπασι λέγων· εγώ μόν ύδατι βαπτίζω υμάς· έρχεται δε ο ισχυρότερός μου, ού ουκ ειμί ικανός λύσαι τον ιμάντα των υποδημάτων αυτού· αυτός υμάς βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί.

Λουκ. 3,16 απεκρίθη ο Ιωάννης εις όλους, λέγων· "εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό, έρχεται όμως ο ισχυρότερός μου, του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να λύσω το λωρί των υποδημάτων του· αυτός θα σας βαπτίση με Πνεύμα Αγιον και με το αγιαστικόν πυρ της χάριτος.

Λουκ. 3,17 ού το πτόν εν τή χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον εις την αποθήκην αυτού, το δε άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω.

Λουκ. 3,17 Αυτός κρατεί το φτυάρι στο χέρι του και θα ξεκαθαρίση το αλώνι του και θα συγκεντρώση το σιτάρι εις την αποθήκην του (τους δικαίους δηλαδή εις την βασιλείαν των ουρανών), το δε άχυρον (τους αμετανοήτους δηλαδή αμαρτωλούς), θα τους κατακαύση με φωτιά, που δεν σβήνει ποτέ".

Λουκ. 3,18 πολλά μόν ούν και έτερα παρακαλών ευηγγελίζετο τον λαόν.

Λουκ. 3,18 Πολλά μεν λοιπόν και άλλα εδίδασκε προτρέπων εις μετάνοιαν και παρηγορών τους θλιβομένους από την αμαρτίαν και εκήρυττε προς τον λαόν το χαρμόσυνον μήνυμα της ελεύσεως του Χριστού.

Λουκ. 3,19 Ο δε Ηρώδης ο τετράρχης, ελεγχόμενος υπ αυτού περί Ηρωδιάδος της γυναικός τού αδελφού αυτού και περι πάντων ών εποίησε πονηρών ο Ηρώδης,

Λουκ. 3,19 Ο δε Ηρώδης ο τετράρχης, επειδή ηλέγχετο από τον Ιωάννην, διότι συζούσε παρανόμως με την Ηρωδιάδα, την γυναίκα του αδελφού του, όπως και δι' όλα τα πονηρά έργα, που είχε κάμει,

Λουκ. 3,20 προσέθηκε και τούτο επί πάσι και κατέκλεισε τον Ιωάννην εν τή φυλακή.

Λουκ. 3,20 επρόσθεσε και τούτο το έγκλημα εις όλα όσα είχε διαπράξει και έκλεισε τον Ιωάννην εις την φυλακήν (δια να θέση τέρμα στους δικαίους ελέγχους του).

Λουκ. 3,21 Εγένετο δε εν τώ βαπτισθήναι άπαντα τον λαόν και Ιησού βαπτισθέντος και προσευχομένου ανεωχθήναι τον ουρανόν

Λουκ. 3,21 Πριν όμως φυλακισθή ο Ιωάννης και αφού εβαπτίσθη όλος ο λαός, που είχαν έλθει στον Ιορδάνην, και όταν ο Ιησούς εβαπτίσθη και προσηύχετο, ηνοιχθη ο ουρανός

Λουκ. 3,22 και καταβήναι το Πνεύμα το Άγιον σωματικώς είδει ωσει περιστεράν επ αυτόν, και φωνήν εξ ουρανού γενέσθαι

λέγουσαν· σὺ εἶ ο υἱὸς μου ο αγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα.

Λουκ. 3,22 και κατέβηκε το Πνεῦμα το Ἅγιον με μορφήν εξωτερικήν και σωματικήν που εμοιαζε προς περιστεράν και ἦλθε φωνή από τον ουρανόν, που ἔλεγε· “σὺ εἶσαι ο υἱὸς μου ο αγαπητός, εἰς σε ἔχω εὐαρεστηθῆ, διότι και ως ἄνθρωπος ἐτήρησες ὅλα ὅσα εἶναι ἀρεστά εἰς ἐμέ”.

Λουκ. 3,23 Καὶ αὐτός ἦν ο Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὧν, ὡς ἐνομίζετο, υἱὸς Ἰωσήφ, τοῦ Ἡλίου,

Λουκ. 3,23 Και αὐτός ο Ἰησοῦς, δια τον οποίον ἐλέχθησαν τα ἀνωτέρω, ἦτο, ὅταν ἤρχισε το δημόσιον ἔργον του, περίπου τριάκοντα ἐτῶν, υἱός, ὅπως ἐνομίζετο ἀπό τους Εβραίους, του Ἰωσήφ, ο οποίος ἦτο υἱὸς του Ἡλίου,

Λουκ. 3,24 τοῦ Ματθάν, τοῦ Λευῖ, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἰωαννά, τοῦ Ἰωσήφ,

Λουκ. 3,24 ο οποίος ἦτο υἱὸς του Ματθάν, υἱὸς του Λευῖ, υἱοῦ του Μελχί, υἱοῦ του Ἰωαννά, υἱοῦ του Ἰωσήφ,

Λουκ. 3,25 τοῦ Ματταθίου, τοῦ Ἀμώς, τοῦ Ναούμ, τοῦ Ἐσλίμ, τοῦ Ναγκαί,

Λουκ. 3,25 υἱοῦ του Ματταθίου, υἱοῦ του Ἀμώς, υἱοῦ του Ναούμ, υἱοῦ του Ἐσλίμ, υἱοῦ του Ναγκαί,

Λουκ. 3,26 τοῦ Μαάθ, τοῦ Ματταθίου, τοῦ Σεμεῦ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωδά,

Λουκ. 3,26 υἱοῦ του Μαάθ, υἱοῦ του Ματταθίου, υἱοῦ του Σεμεῦ, υἱοῦ του Ἰωσήφ, υἱοῦ του Ἰωδά,

Λουκ. 3,27 τοῦ Ἰωαννάν, τοῦ Ἠσά, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιήλ, τοῦ Νηρί,

Λουκ. 3,27 υἱοῦ του Ἰωαννάν, υἱοῦ του Ἠσά, υἱοῦ του Ζοροβάβελ, υἱοῦ του Σαλαθιήλ, υἱοῦ του Νηρί,

Λουκ. 3,28 τοῦ Μελχί, τοῦ Ἀδδί, τοῦ Κωσάμ, τοῦ Ἐλμωδάμ, τοῦ Ἡρ,

Λουκ. 3,28 υἱοῦ του Μελχί, υἱοῦ του Ἀδδί, υἱοῦ του Κωσάμ, υἱοῦ του Ἐλμωδάμ, υἱοῦ του Ἡρ,

Λουκ. 3,29 τοῦ Ἰωσή, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρεὶμ, τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευῖ,

Λουκ. 3,29 υἱοῦ του Ἰωσή, υἱοῦ του Ἐλιέζερ, υἱοῦ του Ἰωρεὶμ, υἱοῦ του Ματθάτ, υἱοῦ του Λευῖ,

Λουκ. 3,30 τοῦ Συμεών, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωνά, τοῦ Ἐλιακεὶμ,

Λουκ. 3,30 υἱοῦ του Συμεών, υἱοῦ του Ἰούδα, υἱοῦ του Ἰωσήφ, υἱοῦ του Ἰωνά, υἱοῦ του Ἐλιακεὶμ,

Λουκ. 3,31 τοῦ Μελεά, τοῦ Μαϊνάν, τοῦ Ματταθά, τοῦ Νάθαν, τοῦ Δαυῖδ,

Λουκ. 3,31 υἱοῦ του Μελεά, υἱοῦ του Μαϊνάν, υἱοῦ του Ματταθά, υἱοῦ του Νάθαν, υἱοῦ του Δαυῖδ,

Λουκ. 3,32 τοῦ Ἰεσσαί, τοῦ Ὠβήδ, τοῦ Βοόζ, τοῦ Σαλμών, τοῦ Ναασσών,

Λουκ. 3,32 υἱοῦ του Ἰεσσαί, υἱοῦ του Ὠβήδ, υἱοῦ του Βοόζ, υἱοῦ του Σαλμών, υἱοῦ του Ναασσών,

Λουκ. 3,33 τοῦ Ἀμιναδάβ, τοῦ Ἀράμ, τοῦ Ἰωράμ, τοῦ Ἐσρώμ, τοῦ Φαρές, τοῦ Ἰούδα,

Λουκ. 3,33 υἱοῦ του Ἀμιναδάβ, υἱοῦ του Ἀράμ, υἱοῦ του Ἰωράμ, υἱοῦ του Ἐσρώμ, υἱοῦ του Φαρές, υἱοῦ του Ἰούδα,

Λουκ. 3,34 τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Θάρα, τοῦ Ναχώρ,

Λουκ. 3,34 υἱοῦ του Ἰακώβ, υἱοῦ του Ἰσαάκ, υἱοῦ του Ἀβραάμ, υἱοῦ του Θαρα, υἱοῦ του Ναχώρ,

Λουκ. 3,35 τοῦ Σερούχ, τοῦ ἀγαύ, τοῦ Φάλεκ, τοῦ Ἐβερ, τοῦ Σαλά,

Λουκ. 3,35 υἱοῦ του Σερούχ, υἱοῦ του Ραγαύ, υἱοῦ του Φαλεκ, υἱοῦ του Ἐβερ, υἱοῦ του Σαλά,

Λουκ. 3,36 τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἀρφαξάδ, τοῦ Σήμ, τοῦ Νώε, τοῦ Λάμεχ,

Λουκ. 3,36 υἱοῦ του Καϊνάν, υἱοῦ του Ἀρφαξάδ, υἱοῦ του Σημ, υἱοῦ του Νώε, υἱοῦ του Λαμεχ,

Λουκ. 3,37 τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ Ἐνώχ, τοῦ Ἰάρεδ, τοῦ Μαλελεήλ, τοῦ Καϊνάν,

Λουκ. 3,37 υἱοῦ του Μαθουσάλα, υἱοῦ του Ἐνώχ, υἱοῦ του Ἰάρεδ, υἱοῦ του Μαλελεήλ, υἱοῦ του Καϊνάν,

Λουκ. 3,38 τοῦ Ἐνώσ, τοῦ Σήθ, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 3,38 υἱοῦ του Ἐνώσ, υἱοῦ του Σηθ, υἱοῦ του Ἀδάμ. τον οποίον ὡς τέκνον του ἐπλασε κατ' εὐθείαν ο Θεός. (Ο ἴδιος ο Θεός δια της δημιουργικῆς του δυνάμεως ἐπλασεν ἐν τη Παρθένω τον Ἰησοῦν, τον νέον Ἀδάμ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Λουκ. 4,1 Ἰησοῦς δε πλήρης Πνεύματος Ἁγίου υπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου, και ἦγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς την ἔρημον

Λουκ. 4,1 Ο δε Ἰησοῦς, γεμάτος ἀπὸ Ἁγίου Πνεύμα, ἐπέστρεψε ἀπὸ τον Ἰορδάνην και ὠδηγεῖτο με την παρακίνησιν του Ἁγίου Πνεύματος εἰς την ἔρημον,

Λουκ. 4,2 ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου, και οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· και συντελεσθεισῶν αὐτῶν ὑστερον ἐπεινάσε.

Λουκ. 4,2 εἰς την οποίαν σαράντα ἡμέρας ἐπειράζετο ἀπὸ τον διάβολον. Και δεν ἔφαγε τίποτε τας ἡμέρας ἐκείνας. Και ἀφοῦ ἐτελείωσαν αὐταί, ἔπειτα ἐπεινάσε.

Λουκ. 4,3 και εἶπεν αὐτῷ ο διάβολος· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπέ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.

Λουκ. 4,3 Και εἶπεν εἰς αὐτόν ο διάβολος· “εάν εἶσαι Υἱὸς του Θεοῦ (ὅπως εἶπεν ἡ φωνή που ηκούσθη στον Ἰορδάνην, και ἔχεις δύναμιν ἀπὸ τον Θεόν) εἰπέ στον λίθον αὐτόν να γίνη ἄρτος”.

Λουκ. 4,4 και ἀπεκρίθη ο Ἰησοῦς προς αὐτόν λέγων· γέγραπται ὅτι οὐκ ἐπ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ.

Λουκ. 4,4 Και ἀπεκρίθη ο Ἰησοῦς προς αὐτόν και εἶπεν· “εἶναι γραμμένο εἰς την Ἁγίαν Γραφή, ὅτι δεν θα ζήση ο ἄνθρωπος μόνον με ἄρτον, ἀλλὰ και με κάθε λόγον, που βγαίνει ἀπὸ το στόμα του Θεοῦ. Εάν ο Θεός δώση διαταγήν, ἡμπορεῖ να ζήση ο ἄνθρωπος και χωρὶς ἄρτον”.

Λουκ. 4,5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτόν ο διάβολος εἰς ὄρος υψηλόν ἐδειξεν αὐτῷ πάσας τας βασιλείας της οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου,

Λουκ. 4,5 Και ἀφοῦ τον ἀνέβασεν ο διάβολος εἰς ὄρος υψηλόν, του ἐδειξεν εἰς στιγμὴν χρόνου πανοραματικῶς ὅλας τας βασιλείας του κόσμου, την δύναμίν των, τα πλοῦτη των την μεγαλοπρέπειάν των.

Λουκ. 4,6 και εἶπεν αὐτῷ ο διάβολος· σοὶ δώσω την ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν και την δόξαν αὐτῶν, ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, και ὡ ἐάν θέλω δίδωμι αὐτήν.

Λουκ. 4,6 Και εἶπεν εἰς αὐτόν ο διάβολος· “θα δώσω εἰς σε ὅλην αὐτήν την ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τα κράτη και ὅλην την δόξαν των. Θα σου τα δώσω, διότι ἔχουν παραδοθῆ και ὑποταχθῆ, ἐξ αἰτίας των ἀμαρτιῶν των, εἰς ἐμέ και ἐγὼ τα δίδω εἰς ὅποιον θέλω.

Λουκ. 4,7 σὺ οὖν εἰς προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πάσα.

Λουκ. 4,7 Σὺ λοιπόν, εἰς πέσης ἐμπρός μου και με προσκυνήσῃς ὡς κύριόν σου, θα ἔχῃς ὡς ἰδικήν σου ὅλη αὐτήν την ἐξουσία και μεγαλοπρέπειαν”.

Λουκ. 4,8 και αποκριθείς αυτός εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανά· γέγραπται γάρ, Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτός μόνω λατρεύσεις.

Λουκ. 4,8 Και αποκριθείς ὁ Ἰησοῦς του εἶπεν· " φύγε απ' εμπρός μου, σατανά (δεν θέλω με κανέναν τρόπον να ακούσω την πονηράν σου πρότασιν), διότι είναι γραμμένον· Κυριον τον Θεόν σου θα προσκυνήσης και αυτόν μόνον θα λατρεύσης".

Λουκ. 4,9 Καί ἤγαγεν αυτόν εις Ιεροσόλυμα, και ἔστησεν αυτόν επί το πτερυγίον τού ιεροῦ και εἶπεν αυτός· εἰ υἱός εἶ τού Θεοῦ, βάλε σεαυτόν εντεύθεν κάτω·

Λουκ. 4,9 Και ἔφερεν αυτόν εις τα Ιεροσόλυμα και τον ἔστησεν ὄρθιον στο υψηλόν ἄκρον της στέγης του Ναοῦ και του εἶπε· "εάν εἶσαι υἱός του Θεοῦ, ρίψε τον εαυτόν σου από ἐδῶ κάτω και δεν θα πάθης τίποτε,

Λουκ. 4,10 γέγραπται γάρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τού διαφυλάξαι σε,

Λουκ. 4,10 διότι είναι γραμμένον εις την Αγ. Γραφήν, ὅτι ὁ Θεός θα δώσῃ ἐντολήν δια σε στους ἀγγέλους του, να σε διαφυλάξουν.

Λουκ. 4,11 και ὅτι ἐπὶ χειρῶν αρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς προς λίθον τον πόδα σου.

Λουκ. 4,11 Και ἔχει γραφή ἀκόμη, ὅτι θα σε σηκώσουν εις τα χέρια των, ὥστε να μη κτυπήσῃ οὔτε το πόδι σου στον λίθον. (Ἔτσι δε και οἱ ἄνθρωποι που είναι συγκεντρῶμένοι εις την αὐλήν του ναοῦ, ὅταν ἴδουν το θαῦμα αὐτό, θα πιστεύσουν εις σε).

Λουκ. 4,12 και αποκριθείς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι εἰρηται, ουκ ἐκπειράσεις Κύριον τον Θεόν σου.

Λουκ. 4,12 Απεκρίθη δε ὁ Ἰησοῦς και του εἶπεν ὅτι "ἔχει λεχθή· δεν θα ἐκθέσῃς τον εαυτόν σου εις κίνδυνον, δια να δοκιμάσῃς Κυριον τον Θεόν σου, αν θα σε προφυλάξῃ".

Λουκ. 4,13 Καί συντελέσας πάντα πειρασμόν ὁ διάβολος ἀπέστη απ αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.

Λουκ. 4,13 Και ἀφού ἐτελείωσεν ὁ διάβολος κάθε πειρασμόν, ἀπεμακρύνθη ἀπό τον Ἰησοῦν μέχρι καιροῦ, περιμένων ἄλλην κατάλληλον ευκαιρίαν να τον πειράξῃ.

Λουκ. 4,14 Καί ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τού Πνεύματος εις την Γαλιλαίαν· και φήμη ἐξήλθε καθ ὅλης της περιχώρου περὶ αὐτοῦ

Λουκ. 4,14 Και ἐπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς εις την Γαλιλαίαν γεμάτος με την δύναμιν του ἁγίου Πνεύματος και η φήμη του δια τα θαῦματα, τα οποία ἔκαμνε, ἐκυκλοφόρησεν εις ὅλα τα περιχώρα.

Λουκ. 4,15 και αὐτός ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν δοξαζόμενος ὑπό πάντων.

Λουκ. 4,15 Και αὐτός ἐδίδασκε εις τας συναγωγὰς των Ἰουδαίων, θαυμαζόμενος και ἐπαινούμενος ἀπό ὅλους.

Λουκ. 4,16 Καί ἦλθεν εις την Ναζαρέτ, οὗ ἦν τεθραμμένος, και εἰσήλθε κατά το εἰωθός αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ των σαββάτων εις την συναγωγὴν, και ἀνέστη ἀναγνῶναι.

Λουκ. 4,16 Και ἦλθεν εις την Ναζαρέτ ὅπου εἶχε ἀνατραφή και εἰσήλθε, ὅπως ἐσυνήθιζε, κατά την ἡμέραν του Σαββάτου εις την συναγωγὴν, και ἐσηκώθη ἀπό την θέσιν του, δια να ἀναγνώσῃ περικοπὴν ἀπό την Βιβλον.

Λουκ. 4,17 και ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαίου τού προφήτου, και ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὔρε τον τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον·

Λουκ. 4,17 Και ἐδόθη εις τα χέρια του τὸ βιβλίον του προφήτου Ἡσαίου και ἀφού ἐξεδίπλωσε τὸ βιβλίον, εὐρήκε τὸ μέρος ἐκεῖνο, που ἦσαν γραμμένα τα ἐξῆς·

Λουκ. 4,18 Πνεῦμα Κυρίου ἐπ ἐμέ, οὐ εἶνεκεν ἐχριστέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τους συντετριμμένους την καρδίαν,

Λουκ. 4,18 "Πνεῦμα Κυρίου μένει εις ἐμέ, διότι με αὐτὸ με ἔχρισεν ὁ Κυριος ὡς ἄνθρωπον και με ἔστειλε να κηρύξω στους πτωχοῦς και γυμνοὺς ἀπό πίστιν ἀνθρώπους τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα της λυτρώσεως, να θεραπεύσω αὐτούς των οποίων η καρδία ἔχει συντριβὴ ἀπό τὸ βάρος της ἀμαρτίας.

Λουκ. 4,19 κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἀφῆσιν και τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρύξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν.

Λουκ. 4,19 Να κηρύξω στους δούλους της ἀμαρτίας την ἀφῆσιν και την ἀπελευθέρωσιν, να χαρίσω ἀνάβλεψιν εις ἐκείνους που ἔχουν σκοτισμένον και τυφλωμένον τον νοῦ ἀπό τα πάθη της ἀμαρτίας, να στείλω υγιείς και ἐλευθέρους ἀπό κάθε ἐνοχὴν ἐκείνους, που ἔχουν καταπληγῶθῃ και συντριβὴ ἀπό την ἀμαρτίαν· με ἔστειλε να κηρύξω στους ἀνθρώπους την ἀρχὴν νέας ἐποχῆς, ἡ οποία θα εἶναι ευχαρίστως δεκτὴ ἀπό τον Θεόν, ποθητὴ δε και χαρμόσυνος δια τους ἀνθρώπους".

Λουκ. 4,20 και πτύξας τὸ βιβλίον ἀποδούς τῷ υπηρέτῃ ἐκάθισε· και πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ οφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτό.

Λουκ. 4,20 Και ἀφού ἐτύλιξεν τὸ βιβλίον εις σχῆμα κυλίνδρου, τὸ παρέδωκε στον υπηρέτην και ἐκάθισε. Τα βλέματα δε ὄλων αὐτῶν, που εὐρίσκοντο εις την συναγωγὴν, ἦσαν προσηλωμένα με μεγάλην προσοχὴν εις αὐτόν.

Λουκ. 4,21 ἤρξατο δε λέγειν προς αὐτούς ὅτι σήμερον πεπληρῶται ἡ γραφή αὕτη ἐν τοῖς ὠσίν υμῶν.

Λουκ. 4,21 ἤρχισεν δε να λέγῃ εις αὐτούς ὅτι "σήμερον, με ὅσα την στιγμὴν αὐτὴν ἀκούουν τα αὐτιά σας, ἔχει ἐκπληρωθῇ και ἐπαληθεύσει αὕτη ἡ προφητεία".

Λουκ. 4,22 και πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ και ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις της χάριτος τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τού στόματος αὐτοῦ και ἔλεγον· ουχ οὗτός ἐστιν ὁ υἱός Ἰωσήφ;

Λουκ. 4,22 Και ὅλοι ἐπεβεβαίωσαν δι' αὐτόν, ὅτι ἐκήρυττε με πολλὴν δύναμιν και ἐθαύμαζαν δια τα λόγια τα γεμάτα χάριν, που ἔβγαιναν ἀπό τὸ στόμα του και ἔλεγαν· "δεν εἶναι αὐτός ὁ υἱός του γνωστοῦ μας Ἰωσήφ, ὁ μαραγκός;"

Λουκ. 4,23 και εἶπε προς αὐτούς· πάντως ερεῖτέ μοι την παραβολὴν ταύτην· ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναούμ, ποιήσον και ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου.

Λουκ. 4,23 Και εἶπε προς αὐτούς· "ἀσφαλῶς θα μου πῆτε την γνωστὴν παροιμίαν· ἰατρὲ, θεράπευσε τον εαυτόν σου· δείξε την δύναμιν σου ἐδῶ εις την πατρίδα σου, κάμε και ἐδῶ τα θαῦματα, που ἠκούσαμεν ὅτι ἔκαμες εις την Καπερναούμ".

Λουκ. 4,24 εἶπε δε· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

Λουκ. 4,24 Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε· "ἀλήθεια σας λέγω, ὅτι κανεὶς προφήτης δεν ἐγίνε δεκτός με την πρέπουσαν τιμὴν εις την πατρίδα του.

Λουκ. 4,25 ἐπ ἀληθείας δε λέγω ὑμῖν πολλὰ χήρᾳ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡλιοῦ ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανός ἐπὶ ἔτη τρία και μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμός μέγας ἐπὶ πάσαν την γῆν,

Λουκ. 4,25 Σας ὑπενθυμίζω δε και αὐτὴν την ἀλήθειαν, ὅτι πολλὰ χήρᾳ ἐζούσαν μεταξύ του Ἰσραηλτικῦ λαοῦ κατά την ἐποχὴν του Ἡλιοῦ, ὅταν ἐκλείσθη ὁ οὐρανός και δεν ἔβρεξε ἐπὶ τρία ἔτη και ἕξ μῆνας, τότε που ἀπλώθηκε μεγάλη πείνα εις

όλην την χώραν της Παλαιστίνης.

Λουκ. 4,26 και προς ουδεμίαν αυτών επέμφθη Ηλίας ει μη εις Σάρεπτα της Σιδωνίας προς γυναίκα χήραν.

Λουκ. 4,26 Και εις καμμίαν από τας πτωχάς χήρας των Ιουδαίων δεν εστάλη από τον Θεόν ο Ηλίας, ει μη μόνον εις τα Σαρεπτα της Σιδωνίας προς κάποιαν άγνωστον και άσημον χήραν γυναίκα.

Λουκ. 4,27 και πολλοί λεπροί ήσαν επί Ελισαίου του προφήτου εν τώ Ισραήλ, και ουδείς αυτών εκαθαρίσθη ει μη Νεεμάν ο Σύρος.

Λουκ. 4,27 Και πολλοί λεπροί ήσαν κατά την εποχήν του προφήτου Ελισαίου στο ισραηλιτικόν έθνος και κανείς από αυτούς δεν εθεραπεύθη, ει μη μόνον ο Νεεμάν, που κατήγετο από την Συρίαν".

Λουκ. 4,28 και επλήσθησαν πάντες θυμού εν τή συναγωγή ακούοντες ταύτα,

Λουκ. 4,28 Και όλοι μέσα εις την συναγωγήν, όταν ήκουσα αυτά, κατελήφθησαν από ασυγκράτητον οργήν (διότι ενόμισαν ότι ο Κυριος τους θέτει εις κατωτέραν θέσιν από τους ειδαλωλάτραις).

Λουκ. 4,29 και αναστάντες εξέβαλον αυτόν έξω της πόλεως και ήγαγον αυτόν έως οφρύος του όρους, εφ ου η πόλις αυτών ωκοδόμητο, εις το κατακρημνίσαι αυτόν.

Λουκ. 4,29 Εσηκώθησαν, τον ήρπασαν και τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, τον έφεραν έως το χείλος ενός κρημνού του όρους, επάνω στο οποιον είχαν οικοδομηθή η πόλις των, με τον σκοπόν να τον κρημνίσουν κάτω.

Λουκ. 4,30 αυτός δε διελθών διά μέσου αυτών επορεύετο.

Λουκ. 4,30 Αυτός όμως επέρασε ανάμεσα από αυτούς κατά ένα τρόπον θαυμαστόν και έφυγε.

Λουκ. 4,31 Καί κατήλθεν εις Καπερναούμ πόλιν της Γαλιλαίας, και ήν διδάσκων αυτούς εν τοίς σάββασι·

Λουκ. 4,31 Και κατέβηκε εις την Καπερναούμ, πόλιν της Γαλιλαίας και εκεί εδίδασκε κατά τα Σαββατα τους κατοίκους της.

Λουκ. 4,32 και εξεπλήσσοντο επί τή διδαχή αυτού, ότι εν εξουσία ήν ο λόγος αυτού.

Λουκ. 4,32 Εθαύμαζαν δε και απορούσαν με την διδασκαλίαν του, διότι ο λόγος του έχε δύναμιν, ώστε να συναρπάξη όλους και να πείθη.

Λουκ. 4,33 Και εν τή συναγωγή ήν άνθρωπος έχων πνεύμα δαιμονίου ακαθάρτου, και ανέκραξε φωνή μεγάλη

Λουκ. 4,33 Και εις την συναγωγήν ήτο ένας άνθρωπος, που είχε δαιμονικόν ακάθατον πνεύμα και εκραυγασε με φωνήν μεγάλην

Λουκ. 4,34 λέγων· έα, τι ημίν και σοί, Ιησού Ναζαρηνέ; ήλθες απολέσαι ημάς; οίδα σε τις εί, ο άγιος του Θεού.

Λουκ. 4,34 λέγων· "άφήσέ μας ποία σχέσις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ ημών των δαιμονίων και σου, Ιησού Ναζαρηνέ;

Ηλθες να μας διώξης από αυτόν, στον οποιον έχομεν εγκατασταθή και να μας κρημνίσης εις την άβυσσον της απωλείας;

Σε γνωρίζω ποίος είσαι· είσαι ο κατ' εξοχήν άγιος του Θεού, ο Μεσσίας, τον οποιον ο ίδιος ο Θεός καθιέρωσεν στο έργον του".

Λουκ. 4,35 και επετίμησεν αυτό ο Ιησούς λέγων· φιμώθητι και έξελθε εξ αυτού. και ρίψαν αυτόν το δαιμόνιον εις το μέσον εξήλθεν απ αυτού, μηδέν βλάψαν αυτόν.

Λουκ. 4,35 Και τον επέπληξεν ο Ιησούς λέγων· "φιμώσου, κλείσε το στόμα σου, και έβγα από τον άνθρωπον αυτόν". Και τότε το δαιμόνιον έρριξε αυτόν στο μέσον της συναγωγής και εβγήκεν από αυτόν, χωρίς να τον βλάψη καθόλου.

Λουκ. 4,36 και εγένετο θάμβος επί πάντας, και συνελάλουν προς αλλήλους λέγοντες· τις ο λόγος ούτος, ότι εν εξουσία και δυνάμει επιτάσσει τοίς ακαθάρτοις πνεύμασι, και εξέρχονται;

Λουκ. 4,36 Και απλώθηκε εις όλους μεγάλη έκπληξις και συναμιλούσαν μεταξύ των λέγοντες· "τι φοβερός και δυνατός είναι ο λόγος του ανθρώπου αυτού; Διότι με εξουσιαν και με δύναμιν διατάσσει τα ακάθαρτα πνεύματα και εκείνα φεύγουν αμέσως".

Λουκ. 4,37 και εξεπορεύετο ήχος περί αυτού εις πάντα τόπον της περιχώρου.

Λουκ. 4,37 Και διεδίδετο η φήμη αυτού εις κάθε τόπον της περιοχής της Γαλιλαίας.

Λουκ. 4,38 Αναστάς δε εκ της συναγωγής εισήλθεν εις την οικίαν Σίμωνος. η πενθερά δε του Σίμωνος ήν συνεχομένη πυρετώ μεγάλω, και ηρώτησαν αυτόν περί αυτής.

Λουκ. 4,38 Επειτα δε από την θεραπείαν του δαιμονιώντος εξεκίνησε και ανεχώρησε από την συναγωγήν και επήγε στο σπίτι του Σίμωνος. Η δε πενθερά του Σίμωνος είχε μεγάλον πυρετόν και τον παρεκάλεσαν να την θεραπεύση.

Λουκ. 4,39 και επιστάς επάνω αυτής επετίμησε τώ πυρετώ, και αφήκεν αυτήν· παραχρήμα δε αναστάσα διηκόνει αυτοίς.

Λουκ. 4,39 Και αφού επλησίασε και εστάθη από επάνω της, διέταξε τον πυρετόν και την αφήκεν αμέσως. Αυτή δε αμέσως εσηκώθη και χωρίς να αισθάνεται καμμίαν αδυναμίαν από την ασθένειάν της, τους υπηρετούσε.

Λουκ. 4,40 Δύνοντος δε του ηλίου πάντες όσοι είχαν ασθενούντας νόσοις ποικίλαις ήγαγον αυτούς προς αυτόν· ο δε ενί εκάστω αυτών τας χείρας επιτιθείς εθεράπευσεν αυτούς.

Λουκ. 4,40 Κατά δε την δύσιν του ηλίου, όλοι όσοι είχαν ασθενείς από διαφόρους νόσους, τους έφεραν προς αυτόν. Αυτός δε, αφού έθετε τα χέρια του στον καθένα από αυτούς, τους εθεράπευσε.

Λουκ. 4,41 εξήρχετο δε και δαιμόνια από πολλών κραυγάζοντα και λέγοντα ότι σύ εί ο Χριστός ο υιός του Θεού. και επιτιμών ουκ εία αυτά λαλείν, ότι ήδεισαν τον Χριστόν αυτόν είναι.

Λουκ. 4,41 Εφευγαν δε και δαιμόνια από πολλούς, τα οποια εκραύγαζαν δυνατά και έλεγαν ότι· "συ είσαι ο Χριστός, ο υιός του Θεού". Ο δε Ιησούς τα επέπληξε και δεν τα άφινε να ομιλούν, διότι εγνωρίζαν ότι αυτός είναι ο Χριστός. (Δεν ήθελε την δολίαν μαρτυρίαν των πονηρών πνευμάτων).

Λουκ. 4,42 Γενομένης δε ημέρας εξελθών επορεύθη εις έρημον τόπον· και οι όχλοι επεζήτουν αυτόν, και ήλθον έως αυτού και κατείχον αυτόν τού μη πορευέσθαι απ αυτών.

Λουκ. 4,42 Όταν δε έγινε ημέρα ο Ιησούς ανεχώρησε και επήγεν εις έρημον τόπον και τα πλήθη τον αναζητούσαν. Και ήλθον έως εκεί, που ήτο, και προσπαθούσαν με τα λόγια των να τον κρατήσουν, να μη φύγη από την πόλιν των.

Λουκ. 4,43 ο δε είπε προς αυτούς ότι και ταις ετέραις πόλεσιν ευαγγελισασθαι με δει την βασιλείαν του Θεού· ότι εις τούτο απέσταλμαι.

Λουκ. 4,43 Εκείνος όμως τους είπεν, ότι "πρέπει να κηρύξω το χαρμόσυνον μήνυμα της βασιλείας του Θεού και εις άλλας πόλεις, διότι δι' αυτόν ακριβώς τον σκοπόν έχω σταλή από τον πατέρα μου".

Λουκ. 4,44 και ήν κηρύσσων εις τας συναγωγάς της Γαλιλαίας.

Λουκ. 4,44 Και εκήρυσσε το Ευαγγέλιον εις τας συναγωγάς της Γαλιλαίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Λουκ. 5,1 Εγένετο δε εν τώ τον όχλον επικείσθαι αυτώ του ακούειν τον λόγον του Θεού και αυτός ήν εστώς παρά την λίμνην Γεννησαρέτ,

Λουκ. 5,1 Ενώ δε τα πλήθη τον περιτριγύριζαν εις πυκνάς μάζας και τον εστρίμωχναν, δια να ακούουν τον λόγον του Θεού, αυτός εστέκετο πλησίον της λίμνης Γεννησαρέτ.

Λουκ. 5,2 και ειδε δύο πλοία εστώτα παρά την λίμνην· οι δε αλιείς αποβάντες απ αυτών απέπλυναν τα δίκτυα.

Λουκ. 5,2 Και ειδε δύο πλοία αραγμένα και ακίνητα εκεί κοντά εις την λίμνην· οι ψαράδες είχαν βγη από αυτά και έπλυναν τα δίκτυα εις την παραλίαν.

Λουκ. 5,3 εμβάς δε εις έν των πλοίων, ό ήν του Σίμωνος, ηρώτησεν αυτόν από της γής επαναγαγείν ολίγον· και καθίσας εδίδασκεν εκ του πλοίου τους όχλους.

Λουκ. 5,3 Και αφού εμπήκε εις ένα από αυτά, που ανήκε στον Σιμωνα, τον παρεκάλεσε να προχωρήσει εις μικράν απόστασιν από την ξηράν. Και καθίσας εδίδασκε από το πλοίον τα πλήθη του λαού.

Λουκ. 5,4 ως δε επαύσατο λαλών, ειπε προς τον Σίμωνα· επανάγαγε εις το βάθος και χαλάσατε τα δίκτυα υμών εις άγραν.

Λουκ. 5,4 Όταν δε έπαυσε να ομιλή, ειπε στον Σιμωνα· “ξαναφέρει το πλοίον páλιν εις τα ανοικτά της λίμνης και ρίξτε τα δίκτυά σας για ψάρεμα”.

Λουκ. 5,5 και αποκριθείς ο Σίμων ειπεν αυτώ· επιστάτα, δι όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν· επί δε τώ ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον.

Λουκ. 5,5 Και αποκριθείς ο Σιμων του ειπε· “διδάσκαλε, όλην την νύκτα, που είναι κατάλληλες οι ώρες για ψάρεμα, εκοπιάσαμε ρίχνοντας τα δίκτυα και δεν επιάσαμε τίποτε. Αλλά, θα υπακούσω στον λόγον σου και θα ρίξω το δίκτυ”.

Λουκ. 5,6 και τούτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλήθος ιχθύων πολύ· διεργήνυτο δε το δίκτυον αυτών.

Λουκ. 5,6 Και αφού έκαμαν τούτο, έκλεισαν πολύ πλήθος ιχθύων· ήρχισε δε να σχίζεται το δίκτυον από το πολύ βάρος.

Λουκ. 5,7 και κατένευσαν τοίς μετόχοις τοίς εν τώ ετέρω πλοιώ του ελθόντας συλλαβέσθαι αυτοίς· και ήλθον και έπλησαν αμφοτέρα τα πλοία, ώστε βυθίζεσθαι αυτά.

Λουκ. 5,7 Και επροσκάλεσαν με νεύματα τους συνεταίρους των, που ήσαν στο αλλο πλοίον, να έλθουν, δια να πιάσουν μαζί με αυτούς τα δίκτυα με τα ψάρια. Και εκείνοι ήλθαν και εγέμισαν και τα δύο πλοία τόσον πολύ, ώστε εκινδύνευσαν να βυθισθούν.

Λουκ. 5,8 ιδών δε Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοίς γόνασιν Ιησού λέγων· έξελθε απ εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι, Κύριε·

Λουκ. 5,8 Όταν δε ο Σιμων ειδε το θαυμαστόν αυτό γεγονός, έπεσε κάτω εμπρός εις τα γόνατα του Ιησού και ειπε· “Κυριε, έβγα από το πλοίον μου, διότι εγώ ειμαι ένας άνθρωπος αμαρτωλός και δεν μου αξίζει να ευρίσκομαι τόσον κοντά σου”.

Λουκ. 5,9 Θάμβος γάρ περιέσχεν αυτόν και πάντας τους σύν αυτώ επί τή άγρα των ιχθύων ή συνέλαβον,

Λουκ. 5,9 Τα ειπε δε αυτά, διότι κατέλαβε αυτόν και όλους εκείνους, που ήσαν μαζί του, μεγάλη έκπληξις, δια το πλήθος των ψαριών, που είχαν κλείσει εις τα δίκτυα.

Λουκ. 5,10 ομοίως δε και Ιάκωβον και Ιωάννην, υιούς Ζεβεδάιου, οι ήσαν κοινωνοί τώ Σίμωνι. και ειπε προς τον Σίμωνα ο Ιησούς· μη φοβού· από του νύν ανθρωπούς έση ζωγράων.

Λουκ. 5,10 Η ίδια δε έκπληξις κατέλαβε τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, τα παιδιά του Ζεβεδάιου, που ήσαν συνεταίροι του Σιμωνος. Και ειπεν ο Ιησούς προς τον Σιμωνα· “μη φοβάσαι· από τώρα θα πιάνης με τα δίκτυα του κηρύγματός σου ζωντανούς ανθρωπούς και θα τους οδηγής εις την βασιλείαν των ουρανών”.

Λουκ. 5,11 και καταγαγόντες τα πλοία επί την γήν αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ.

Λουκ. 5,11 Και αφού έφεραν páλιν εις την ξηράν τα πλοία, αφήκαν ολα, και ψάρια και δίκτυα και πλοία, και ηκολούθησαν ως πιστοί μαθηταί τον Χριστόν.

Λουκ. 5,12 Καί εγένετο εν τώ είναι αυτόν εν μια των πόλεων και ιδού ανήρ πλήρης λέπρας· και ιδών τον Ιησούν, πεσών επί πρόσωπον εδεήθη αυτου λέγων· Κύριε, εάν θέλης δύνασαι με καθαρίσαι.

Λουκ. 5,12 Συνέβη δε, όταν ευρίσκετο ο Ιησούς εις μίαν από τας πόλεις και ιδού ένας άνθρωπος γεμάτος λέπρα. Αυτός, όταν ειδε τον Ιησούν, έπεσεν πρηνής με το πρόσωπον εις την γην και τον παρεκάλεσε λέγων· “Κυριε, πιστεύω ότι, εάν θέλης, ημπορείς να με καθαρίσης από την λέπραν”.

Λουκ. 5,13 και εκτείνας την χειρα ήψατο αυτου ειπών· θέλω, καθαρίσθητι. και ευθέως η λέπρα απήλθεν απ αυτου.

Λουκ. 5,13 Και ο Κυριος, αφού άπλωσε το χέρι και τον ήγγισε, ειπε· “θέλω. Καθαρίσου από την λέπραν”. Και αμέσως εξηφανίσθη από αυτόν η λέπρα.

Λουκ. 5,14 και αυτός παρηγγειλεν αυτώ μηδενι ειπείν, αλλά απελθών δείξον σεαυτόν τώ ιερεί και προσένεγκε περι τού καθαρισμού σου καθώς προσέταξε Μωϋσής εις μαρτύριον αυτοίς.

Λουκ. 5,14 Και ο Ιησούς του έδωσεν εντολήν να μη ειπη εις κανένα τίποτε· “αλλά πήγαινε, ειπε, δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε την θυσίαν δια την θεραπείαν σου, όπως έχει διατάξει ο Μωϋσής, δια να είναι αυτό επιβεβαίωσις και μαρτυρία στον ιερέα και στους άλλους ανθρωπούς, ότι πράγματι εθεραπεύθης”.

Λουκ. 5,15 διήρχετο δε μάλλον ο λόγος περι αυτου, και συνήρχοντο όχλοι πολλοί ακούειν και θεραπεύεσθαι υπ αυτου από των ασθενειών αυτών·

Λουκ. 5,15 Διεδίδετο δε και εκκυκλοφορούσε ακόμη περισσότερον η φήμη δι' αυτόν και πλήθη λαού εμαζεύοντο από διάφορα μέρη, δια να ακούουν την διδασκαλίαν του και να θεραπεύωνται υπ' αυτου από τας ασθενείας των.

Λουκ. 5,16 αυτός δε ήν υποχωρών εν ταίς ερήμοις και προσευχόμενος.

Λουκ. 5,16 Αυτός δε έφευγε και απεσύρετο εις ερημικούς τόπους και προσηύχετο.

Λουκ. 5,17 Και εγένετο εν μια των ημερών και αυτός ήν διδάσκων, και ήσαν καθήμενοι Φαρισαίοι και νομοδιδάσκαλοι, οι ήσαν εληλυθότες εκ πάσης κώμης της Γαλιλαίας και Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ· και δύναμις Κυριου ήν εις το ιάσθαι αυτούς.

Λουκ. 5,17 Συνέβη δε μίαν από τας ημέρας εκείνας, και αυτός εδίδασκε. Και εκάθηντο εκεί κοντά Φαρισαίοι και νομοδιδάσκαλοι, οι οποιοι είχαν έλθει από κάθε χωριόν της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας και από την Ιερουσαλήμ. Και δύναμις Κυριου υπήρχε πάντοτε στον Ιησούν, ώστε να θεραπεί τους ασθενείς.

Λουκ. 5,18 και ιδού άνδρες φέροντες επί κλίνης ανθρωπον ός ήν παραλελυμένος και εζήτουν αυτόν εισενεγκείν και θείναι

ενώπιον αυτού.

Λουκ. 5,18 Και ιδού μερικοί άνδρες έφεραν επάνω εις κρεββάτι κάποιον άνθρωπον, που ήτο παράλυτος, και προσπαθούσαν να τον μπάσουν μέσα στο σπίτι και να τον θέσουν εμπρός του.

Λουκ. 5,19 και μη ευρόντες ποίας εισενέγκωσιν αυτόν διά τον όχλον, αναβάντες επί το δώμα διά των κεράμων καθήκαν αυτόν σύν τώ κλινιδίω εις το μέσον έμπροσθεν τού Ιησού.

Λουκ. 5,19 Επειδή όμως, λόγω του συνωστισμού του πλήθους, δεν ευρήκαν από ποίαν είσοδον να τονβάλουν, ανέβηκαν εις την στέγην και από τα κεραμίδια τον κατέβασαν μαζή με το μικρό του κρεββάτι στο μέσον της αιθούσης, εμπρός στον Ιησούν.

Λουκ. 5,20 και ιδών την πίστιν αυτών είπεν αυτός άνθρωπε, αφένται σοι αι αμαρτίαι σου.

Λουκ. 5,20 Και ο Κυριος, όταν είδε την πίστιν αυτών, είπεν στον παραλυτικόν. "άνθρωπε, σου συγχωρούνται αι αμαρτίαι, αι οποίαι είναι και η αιτία της ασθeneίας σου".

Λουκ. 5,21 και ήρξαντο διαλογίζεσθαι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι λέγοντες: τις εστιν ούτος ός λαλεί βλασφημίας: τις δύναται αφιέναι αμαρτίας ει μη μόνος ο Θεός;

Λουκ. 5,21 Και ήρχισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι να σκέπτονται μέσα των και να λέγουν. "ποιός είναι αυτός που εκστομίζει τέτοιες βλασφημίες; Ποιός άλλος ημπορεί να συγχωρή αμαρτίας ει μη μόνον ο Θεός; Πως αυτός αρπάζει θεία δικαιώματα;"

Λουκ. 5,22 επιγνούς δε ο Ιησούς τους διαλογισμούς αυτών αποκριθείς είπε προς αυτούς: τι διαλογίζεσθε εν ταίς καρδίαις υμών;

Λουκ. 5,22 Ο δε Ιησούς αντελήφθη με την θείαν του παντογνωσίαν ολοκάθαρα τους διαλογισμούς των και αποκριθείς τους είπε: "τι συλλογίζεσθε μέσα εις τας καρδίας σας;

Λουκ. 5,23 τι εστιν ευκολώτερον, ειπείν, αφένται σοι αι αμαρτίαι σου, ή ειπείν, έγειρε και περιπάτει;

Λουκ. 5,23 Τι είναι ευκολώτερον να είπη κανείς, σου συγχωρούνται αι αμαρτίαι η να του είπη, σήκω επάνω υγιής και περιπάτει; (Του πρώτου το αποτέλεσμα δεν φένεται, του δευτέρου φαίνεται).

Λουκ. 5,24 ίνα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο υιός τού ανθρώπου επί της γής αφιέναι αμαρτίας -είπε τώ παραλελυμένω σοί λέγω, έγειρε και άρας το κλινιδίόν σου πορεύου εις τον οίκόν σου.

Λουκ. 5,24 Δια να μάθετε λοιπόν και σεις, ότι ο υιός του ανθρώπου, ο Μεσσίας, έχει εξουσίαν εδώ εις την γην να συγχωρή αμαρτίας, θα κάμω και την θαυμαστήν θεραπείαν, η οποία, καθ' ο θαύμα, θα επικυρώνη την αλήθειαν των λόγων μου-είπε στον παραλυτικόν- εις σε λέγω, σήκω όρθιος και υγιής, πάρε το μικρό κρεββάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου".

Λουκ. 5,25 και παραχρήμα αναστάς ενώπιον αυτών, άρας εφ' ό κατέκειτο απήλθεν εις τον οίκον αυτού δοξάζων τον Θεόν.

Λουκ. 5,25 Και αμέσως εσηκώθη τελείως υγιής εμπρός εις τα μάτια των, επήρε το κρεββάτι, επάνω στο οποίον ήτο έως τότε κατάκοιτος και έφυγε δια το σπίτι του δοξάζων τον Θεόν.

Λουκ. 5,26 και έκστασις έλαβεν άπαντας και εδοξάζων τον Θεόν, και επλήσθησαν φόβου λέγοντες ότι είδομεν παράδοξα σήμερον.

Λουκ. 5,26 Και κατέλαβεν όλους μεγάλην έκπληξιν και βαθύς θαυμασμός και εδοξάσαν τον Θεόν, και εκυριεύθησαν από φόβον λέγοντες ότι. "παράδοξα και πρωτοφανή γεγονότα είδομεν σήμερον".

Λουκ. 5,27 Καί μετά ταύτα εξήλθε και εθεάσατο τελώνην ονόματι Λευϊν, καθημένον επί το τελώνιον, και είπεν αυτός ακολουθήθι μοι.

Λουκ. 5,27 Και έπειτα από αυτά εβγήκεν από το σπίτι ο Ιησούς και είδε τον τελώνην Λευϊν να κάθεται στο γραφείον εισπράξεως φόρων, και είπε προς αυτόν. "ηκολούθησέ με ως πιστός και παντοτεινός μαθητής μου".

Λουκ. 5,28 και καταλιπών άπαντα αναστάς ηκολούθησεν αυτόν.

Λουκ. 5,28 Και εκεινος αφήκε όλα, εσηκώθηκε αμέσως και τον ηκολούθησε.

Λουκ. 5,29 και εποίησε δοχήν μεγάλην Λευϊς αυτόν εν τή οικία αυτού, και ήν όχλος τελωνών πολύς και άλλων οί ήσαν μετ αυτών κατακειμένοι.

Λουκ. 5,29 Και έκαμε τότε ο Λευϊς μεγάλην υποδοχήν στο σπίτι του προς χάριν του Ιησού. Και πλήθος πολύ από τελώνας και άλλους, οι οποίοι είχαν παρακαθήσει μαζή των στο φάγητον.

Λουκ. 5,30 και εγόγγυζον οι γραμματείς αυτών και οι Φαρισαίοι προς τους μαθητάς αυτού λέγοντες: διατί μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίετε και πίνετε;

Λουκ. 5,30 Και εγόγγυζον στους μαθητάς του Χριστού οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι λέγοντες. "διατί τρώγετε και πίνετε με τους τελώνας και αμαρτωλούς;"

Λουκ. 5,31 και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτούς: ου χρείαν έχουσιν οι υγιαίνοντες ιατρού, αλλ οι κακώς έχοντες.

Λουκ. 5,31 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε: "δεν έχωμ ανάγκην από ιατρον οι υγιείς, αλλ οι πάσχοντες από ασθeneίας.

Λουκ. 5,32 ουκ ελήλυθα καλέσαι δικαίους, αλλ αμαρτωλούς εις μετάνοιαν.

Λουκ. 5,32 Δεν έχω έλθει να καλέσω δικαίους η εκείνους που θεωρούν τον εαυτον των δίκαιον, αλλ αμαρτωλούς εις μετάνοιαν".

Λουκ. 5,33 Οι δε είπον προς αυτόν: διατί οι μαθηταί Ιωάννου νηστεύουσι πυκνά και δεήσεις ποιούνται, ομοίως και οι των Φαρισαίων, οι δε σοί εσθίουσι και πίνουσιν;

Λουκ. 5,33 —Τότε εκείνοι απηύθησαν άλλην ερώτησιν εις αυτόν. "διατί οι μαθηταί του Ιωάννου νηστεύουν συχνά και προσεύχονται, όπως επίσης και οι μαθηταί των Φαρισαίων, οι δε ιδικοί σου μαθηταί και τρώγουν και πίνουν;"

Λουκ. 5,34 ο δε είπε προς αυτούς: μη δύνασθε τους υιούς τού νυμφώνος, εν ώ ο νυμφίος μετ αυτών εστι, ποιήσαι νηστεύειν;

Λουκ. 5,34 Αυτός δε τους είπε: "μήπως ημπορείτε να επιβάλετε νηστείαν στους φίλους του νυμφίου, τους προσκεκλημένους στον γάμον, καθ' ον χρόνον ο νυμφίος είναι μαζή των; (Εις την χαράν δεν νηστεύουν οι άνθρωποι. Εφ' όσον δε εγώ ο νυμφίος της Εκκλησίας είμαι τώρα μαζή με τους μαθητάς μου δεν είναι νοητόν να πενθούν και να νηστεύουν).

Λουκ. 5,35 ελεύσονται δε ημέραι, και όταν απαρθή απ αυτών ο νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν εν εκείναις ταίς ημέραις.

Λουκ. 5,35 Θα έλθουν όμως ημέραι, όταν θα αποσπάσουν βιαίως εκ μέσου αυτών τον νυμφίον και τότε κατά τας ημέρας εκείνας θα νηστεύσουν και θα πενήθουν". (Εννοούσε την σταύρωσιν του, η οποία θα εγέμιζε από βαρύ πένθος και ισχυράν θλίψιν τους μαθητάς όπως και τας άλλας θλίψεις, τας οποίας κατόπιν θα εδοκίμαζαν αυτοί).

Λουκ. 5,36 έλεγε δε και παραβολήν προς αυτούς ότι ουδείς επίβλημα ιματίου καινού επιβάλλει επί ιμάτιον παλαιόν: ει δε

μήγε, και το καινόν σχίσει και τώ παλαιώ ου συμφωνεί το επίβλημα το από τού καινού.

Λουκ. 5,36 Ελεγε δε προς αυτούς και μίαν παραβολήν, ότι "κανείς δεν βάζει μπάλωμα καινούργιο εις ρούχο παλαιόν, εάν όμως και κάμη κάτι τέτοιο και το καινούργιο ύφασμα θα το σχιση ανωφελώς, δια να βγάλη το μπάλωμα, αλλά και προς το παλαιόν ένδυμα δεν θα ταιριάζη το καινούργιο μπάλωμα.

Λουκ. 5,37 και ουδείς βάλλει οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς· ει δε μήγε, ρήξει ο οίνος ο νέος τους ασκούς, και αυτός εκχυθήσεται και οι ασκοί απολούνται·

Λουκ. 5,37 Και κανένας δεν βάζει μούστον εις παλαιούς ασκούς. Εάν όμως και το κάμη, τότε ο μούστος επάνω εις την βράσιν του θα σπάση τους ασκούς, οπότε και αυτός θα χυθή και οι ασκοί θα χαθούν.

Λουκ. 5,38 αλλά οίνον νέον εις ασκούς καινούς βλητέον, και αμφότεροι συντηρούνται.

Λουκ. 5,38 Αλλά πρέπει να βάζουν τον νέον οίνον εις νέους ασκούς. (Οι Φαρισαίοι και οι μαθηταί των είναι τα φθαγμένα ένδυματα, είναι οι παλαιοί ασκοί, έχουν παλαιάν νοοτροπίαν και απηρχαιωμένους τρόπους λατρείας και ζωής και δεν ημπορούν να δεχθούν την νέαν διδασκαλίαν. Οι μαθηταί μου, αγνοί, νέοι άνθρωποι, θα την δεχθούν ευχαρίστως).

Λουκ. 5,39 και ουδείς πιών παλαιόν ευθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· ο παλαιός χρηστότερός εστιν.

Λουκ. 5,39 Και κανείς, αφού πίνη παλαιόν οίνον, δεν θέλει αμέσως τον νέον. Διότι λέγει· ο παλαιός είναι καλύτερος. (Έτσι και οι συνιθισμένοι στους απηρχαιωμένους τύπους του παλαιού Νομου, δεν ημπορούν να ευχαριστηθούν στο νέον πνεύμα της ιδικής μου διδασκαλίας)".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Λουκ. 6,1 Εγένετο δε εν σαββάτω δευτεροπρώτω διαπορεύεσθαι αυτόν διά των σπορίμων· και έτιλλον οι μαθηταί αυτού τους στάχυας και ήσθιον ψώχοντες ταις χερσί.

Λουκ. 6,1 Κατά το δεύτερον Σαββατον, έπειτα από το πρώτον Σαββατον της εορτής του Πασχα, επερνούσε ο Ιησούς δια μέσου των σπαρμένων αγρών και οι μαθηταί έκοβαν τα στάχυα, τα έτριβον με τα χέρια των και έτρωγαν τους κόκκους.

Λουκ. 6,2 τινές δε των Φαρισαίων είπον αυτοίς· τι ποιείτε ό ουκ έξεστι ποιείν εν τοίς σάββασι;

Λουκ. 6,2 Μερικοί δε από τους Φαρισαίους τους είπαν· "διατι κάνετε αυτό το οποίον, ως εργασία που είναι, δεν επιτρέπεται να το κάνετε κατά την ημέραν του Σαββάτου;"

Λουκ. 6,3 και αποκριθείς προς αυτούς είπεν ο Ιησούς· ουδέ τούτο ανέγγυωτε ό εποίησε Δαυΐδ όποτε επείνασεν αυτός και οι μετ αυτού όντες;

Λουκ. 6,3 Και αποκριθείς προς αυτούς ο Ιησούς είπεν· "δεν έχετε αναγνώσει ούτε καν και τούτο, που είχε κάμει ο Δαυΐδ, όταν επείνασε αυτός και εκείνοι που ήσαν μαζί του;

Λουκ. 6,4 ως εισήλθεν εις τον οίκον τού Θεού και τους άρτους της προθέσεως έλαβε και έφαγε, και έδωκε και τοίς μετ αυτού, ούς ουκ έξεστι φαγείν ει μη μόνους τους ιερείς;

Λουκ. 6,4 Οτι δηλαδή εισήλθε στον οίκον του Θεού, έπήρε τους άρτους της προθέσεως, έφαγε και αυτός και έδωκε και εις εκείνους που είχε μαζί του· Αυτούς δε τους άρτους, όπως γνωρίζετε, δεν επιτρέπεται να τους φάγη κανείς άλλος, ει μη μόνο οι ιερείς. (Και όμως την πράξιν αυτήν του Δαυΐδ, βαρύτεραν από αυτήν που κάνουν τώρα οι μαθηταί μου, ούτε ο Θεός ούτε και σεις βέβαια την καταδικάζετε)".

Λουκ. 6,5 και έλεγεν αυτοίς ότι κύριός εστιν ο υιός τού ανθρώπου και τού σαββάτου.

Λουκ. 6,5 Και έλεγεν εν συμπεράσματι εις αυτούς, ότι "ο υιός του ανθρώπου είναι Κυριος και του Σαββάτου και με την θείαν του εξουσίαν έχει το δικαίωμα να τροποποιή και να λαμπρύνη τον δεσμόν αυτόν".

Λουκ. 6,6 Εγένετο δε και εν ετέρω σαββάτω εισελθείν αυτόν εις την συναγωγήν και διδάσκειν· και ήν εκεί άνθρωπος, και η χείρ αυτού η δεξιά ήν ξηρά.

Λουκ. 6,6 Συνέβη δε και κάποιο άλλο Σαββατον να εισέλθη αυτός εις την συναγωγήν και να διδάσκη. Ευρίσκετο δε εκεί και ένας άνθρωπος, του οποίου το δέξι χέρι ήτο ακίνητον και ξηρόν.

Λουκ. 6,7 παρετήρουν δε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ει εν τώ σαββάτω θεραπέυσει, ίνα εύρωσι κατηγορίαν αυτού.

Λουκ. 6,7 Τον κατεσκόπευον δε οι γραμματείς και Φαρισαίοι, εάν κατά το Σαββατον θα θεραπέυση αυτόν, δια να εύρουν αφορμή κατηγορίας ενάντιον του.

Λουκ. 6,8 αυτός δε ήδει τους διαλογισμούς αυτών, και είπε τώ ανθρωπώ τώ ξηράν έχοντι την χείρα· έγειρε και στήθι εις το μέσον· ο δε αναστάς έστη.

Λουκ. 6,8 Αυτός δε ως παντογνώστης εγνώριζε πολύ καλά τους διαλογισμούς των και είπε στον άνθρωπον, που είχε το ξηρόν χέρι· "σήκω ορθός και στάσου στο μέσον της συναγωγής". Εκείνος δε εσηκώθη και εστάθη.

Λουκ. 6,9 είπεν ούν ο Ιησούς προς αυτούς· επερωτήσω υμάς τι έξεστι τοίς σάββασιν, αγαθοποιήσαι ή κακοποιήσαι, ψυχήν σώσαι ή αποκτείναι;

Λουκ. 6,9 Είπε τότε προς τους Φαρισαίους ο Ιησούς· "θα σας ερωτήσω, τι επιτρέπεται να κάμη κανείς τας ημέρας του Σαββάτου· να κάμη το καλόν η να κάμη το κακόν; Να σώση μίαν ζωήν που κινδυνεύει η να αδιαφορήση και να γίνη αιτία του θανάτου ενός ανθρώπου;"

Λουκ. 6,10 και περιβλεψάμενος πάντας αυτούς είπεν αυτός· έκτεινον την χείρά σου. ο δε εποίησε, και αποκατεστάθη η χείρ αυτού ως η άλλη.

Λουκ. 6,10 Και αφού περιέφερε γύρω το βλέμμα του προς όλους (μήπως τυχόν και κανείς απαντήση) είπεν στον άνθρωπον εκείνον· άπλωσε το χέρι σου". Εκείνος έκαμε ο,τι του είπε ο Κυριος και αμέσως το χέρι του έγινε εντελώς υγιές, όπως και το άλλο.

Λουκ. 6,11 αυτοί δε επλήσθησαν ανοίας, και διελάλουν προς αλλήλους τι αν ποιήσειαν τώ Ιησού.

Λουκ. 6,11 Αυτοί δε εκυριεύθησαν από σκοτισμόν του νου και πώρωσιν της καρδιάς και συζητούσαν εντόνως μεταξύ τους, τι θα μπορούσαν να κάνουν ενάντιον του Ιησού.

Λουκ. 6,12 Εγένετο δε εν ταις ημέραις ταύταις εξήλθεν εις το όρος προσεύξασθαι και ήν διανυκτερεύων εν τή προσευχή τού Θεού.

Λουκ. 6,12 Κατά τας ημέρας δε αυτάς εβγήκεν ο Κυριος στο όρος να προσευχηθή και διενυκτέρευσε προσευχόμενος προς τον Θεόν.

Λουκ. 6,13 και ότε εγένετο ημέρα, προσεφώνησε τους μαθητάς αυτού, και εκλεξάμενος απ αυτών δώδεκα, ούς και

αποστόλους ωνόμασε,

Λουκ. 6,13 Και όταν έγινε ημέρα εκάλεσε κοντά του τους μαθητάς του και εξέλεξε από αυτούς δώδεκα, τους οποίους ωνόμασε και Αποστόλους.

Λουκ. 6,14 Σίμωνα, ον και ωνόμασε Πέτρον, και Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, Ιάκωβον και Ιωάννην, Φίλιππον και Βαρθολομαίον,

Λουκ. 6,14 Δηλαδή τον Σίμωνα, τον οποίον ωνόμασε Πετρον, και τον Ανδρέα τον αδελφόν αυτού, τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, τον Φίλιππον και τον Βαρθολομαίον,

Λουκ. 6,15 Ματθαίον και Θωμάν, Ιάκωβον τον τού Αλφαιού και Σίμωνα τον καλούμενον Ζηλωτήν,

Λουκ. 6,15 τον Ματθαίον και τον Θωμάν, τον Ιάκωβον, τον υιόν του Αλφαιού και Σίμωνα τον ονομαζόμενον Ζηλωτήν,

Λουκ. 6,16 Ιούδαν Ιακώβου και Ιούδαν Ισκαριώτην, ός και εγένετο προδότης,

Λουκ. 6,16 Ιούδαν τον υιόν του Ιακώβου και Ιούδαν τον Ισκαριώτην, ο οποίος κατόπιν έγινε προδότης.

Λουκ. 6,17 και καταβάς μετ αυτών έστη επί τόπου πεδινού, και πλήθος πολύ τού λαού από πάσης της Ιουδαίας και Ιερουσαλήμ και της παραλίου Τύρου και Σιδώνος, οί ήλθον ακούσαι αυτού και ιαθήναι από των νόσων αυτών,

Λουκ. 6,17 Και όταν κατέβηκε μαζί με αυτούς από το όρος εστάθηκε εις τας υπωρείας του όρους, όπου ήρχιζε η πεδιάς. Και εκεί είχε συγκεντρωθή πλήθος από μαθητάς και λαός πολύς από όλην την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ και από τα παράλια Τυρου και Σιδώνος, οι οποίοι ήλθαν να τον ακούσουν και να θεραπευθούν από τας ασθενείας των.

Λουκ. 6,18 και οι οχλούμενοι από πνευμάτων ακαθάρτων, και εθεραπεύοντο·

Λουκ. 6,18 Είχαν έλθει δε εκεί και πολλοί, που εταλαιπωρούντο από ακάθαρτα πνεύματα και οι οποίοι με την δύναμιν του Χριστού εθεραπεύοντο.

Λουκ. 6,19 και πάς ο όχλος εξήτει άπτεσθαι αυτού, ότι δύναμις παρ αυτού εξήρχετο και ιάτο πάντας.

Λουκ. 6,19 Και όλο ο λαός εξητούσε να τον εγγίση, διότι θεία δύναμις έβγαινε από αυτόν και εθεράπευεν όλους, όσοι είχαν πίστιν εις αυτόν.

Λουκ. 6,20 Καί αυτός επάρας τους οφθαλμούς αυτού εις τους μαθητάς αυτού έλεγε· μακάριοι οι πτωχοί, ότι υμετέρα εστί η βασιλεία τού Θεού.

Λουκ. 6,20 Και αυτός, αφού εσήκωσε τα μάτια του προς τους μαθητάς, έλεγε· “μακάριοι εισθε σεις οι πτωχοί, που δεν έχετε δώσει την καρδιά σας εις τα πλούτη, αλλά στηρίζετε τας ελπίδας σας στον Θεόν, διότι ιδική σας είναι η βασιλεία του Θεού.

Λουκ. 6,21 μακάριοι οι πεινώντες νύν, ότι χορτασθήσεσθε. μακάριοι οι κλαίοντες νύν, ότι γελάσετε.

Λουκ. 6,21 Μακάριοι εισθε σεις, που πεινάτε και στερείσθε, χωρίς να γογγύζετε, διότι θα χορτασθήτε με τας ανεκτιμήτους δωρεάς της βασιλείας των ουρανών. Μακάριοι εισθε σεις, που κλαίετε δια τας αμαρτημάτά σας και δια τας άλλας θλίψεις, τας οποίας υπομένετε, διότι θα χαρήτε και θα γελάσετε.

Λουκ. 6,22 μακάριοι εστε όταν μισήσωσιν υμάς και οι άνθρωποι, και όταν αφορίσωσιν υμάς και ονειδίσωσι και εκβάλλωσι το όνομα υμών ως πονηρόν ένεκα τού υιού τού ανθρωπού.

Λουκ. 6,22 Μακάριοι εισθε όταν σας μισήσουν οι άνθρωποι και όταν διακόψουν κάθε σχέση με σας και σας απομονώσουν και σας υβρίσουν και διαβάλουν το όνομά σας ως πονηρόν και κακόν, κάμουν δε όλα αυτά, διότι εισθε πιστοί μαθηταί του υιού του ανθρωπού.

Λουκ. 6,23 χάρητε εν εκείνη τή ημέρα και σκιρτήσατε· ιδού γάρ ο μισθός υμών πολύς εν τώ ουρανών· κατά τα αυτά γάρ εποίουν τοίς προφήταις οι πατέρες αυτών.

Λουκ. 6,23 Χαρήτε κατά την ημέραν εκείνην, που θα υφίστασθε αυτά και σκιρτήσατε από την μεγάλην χαράν. Διότι ιδού, η ανταμοιβή σας θα είναι μεγάλη και ανεκτιμήτος στον ουρανόν. Διότι τα ίδια έκαναν οι πατέρες αυτών και στους προφήτας, οι οποίοι σήμεραν τιμώνται και δοξάζονται στον ουρανόν.

Λουκ. 6,24 πλίν ουαί υμίν τοίς πλουσίοις, ότι απέχετε την παράκλησιν υμών.

Λουκ. 6,24 Πλιν αλλοίμονον εις σας τους πλουσίους, που χρησιμοποιείτε τον πλούτον αποκλειστικά και μόνον δια την ιδικήν σας καλοπέρασιν και απόλαυσιν, διότι έχετε πλέον πάρει την παρηγορίαν και την χαράν από τον πλούτον και συνεπώς δεν έχετε το δικαίωμα να περιμένετε αμοιβήν από τον Θεόν.

Λουκ. 6,25 ουαί υμίν οι εμπελησμένοι, ότι πεινάσετε. ουαί υμίν οι γελώντες νύν, ότι πενήσετε και κλαύσετε.

Λουκ. 6,25 Αλλοίμονον εις σας, που εισθε χορτασμένοι από τα υλικά αγαθά και τας απολαύσεις, διότι θα στερηθήτε από τα ανεκτιμήτα πνευματικά αγαθά και θα πεινάσετε αιωνίαν πείναν. Αλλοίμονον εις σας, που γελάτε και διασκεδάζετε με τας αμαρτωλάς απολαύσεις σας, διότι εις την μέλλουσαν ζωήν θα πενήσετε και θα κλαύσετε πικρά.

Λουκ. 6,26 ουαί όταν καλώς υμάς είπωσι πάντες οι άνθρωποι· κατά τα αυτά γάρ εποίουν τοίς ψευδοπροφήταις οι πατέρες αυτών.

Λουκ. 6,26 Αλλοίμονον, όταν σας επαινέσουν όλοι οι άνθρωποι, επειδή όλους θα τους κολακεύετε, εις όλους θάλετε να αρέσετε, με όλους θέλετε να τα έχετε καλά, καταπατούντες τον νόμον του Θεού. Τα ίδια έκαναν (τέτοιους επαινους δηλαδή απέδιδαν) στους ψευδοπροφήτας και οι πρόγονοι των σημερινών Εβραίων.

Λουκ. 6,27 Αλλά υμίν λέγω τοίς ακούουσιν· αγαπάτε τους εχθρούς υμών, καλώς ποιείτε τοίς μισούσιν υμάς,

Λουκ. 6,27 Αλλά εις σας, που με ακούτε με καλήν διάθεσιν, λέγω και τα εξής· Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε εκείνους που σας μισούν,

Λουκ. 6,28 ευλογείτε τους καταρωμένους υμίν, προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς.

Λουκ. 6,28 ευλογείτε εκείνους, που σας καταρώνται, προσεύχεσθε στον Θεόν δι' εκείνους, που σας δυσφημούν και σας προβάλλουν και σας βλάπτουν.

Λουκ. 6,29 τώ τύπτοντί σε επί την σιαγόνα πάρεχε και την άλλην, και από τού αίροντός σου το ιμάτιον και τον χιτώνα μη κώλυσης.

Λουκ. 6,29 Εις εκείνον που σε κτυπά εις την μίαν παρειάν, πρόσφερε και την άλλην να κτυπήση· και εκείνον που θέλει να σου αρπάση το επανωφόρι, μη τον εμποδίσης να σου πάρη και τον χιτώνα.

Λουκ. 6,30 παντί δε τώ αιτούντί σε δίδου, και από τού αίροντος τα σά μη απαιτεί.

Λουκ. 6,30 Σε καθένα που σου ζητεί δίδε του με ελικρινή αγάπην και διάκρισιν και από εκείνον που δια της βίας σου αρπάζει τα ιδικά σου, μη απαιτείς και μη ανοίγεις δικαστικούς αγώνας δια να τα ξαναπάρης.

Λουκ. 6,31 και καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως.

Λουκ. 6,31 Και όπως θέλετε να κάνουν και να συμπεριφέρονται απέναντι σας οι άνθρωποι, έτσι και σεις να πράττετε και να συμπεριφέρεσθε προς αυτούς.

Λουκ. 6,32 και ει αγαπάτε τους αγαπόντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί; και γάρ οι αμαρτωλοί τους αγαπόντας αυτούς αγαπώσι.

Λουκ. 6,32 Εάν αγαπάτε μόνον αυτούς που σας αγαπούν, ποία χάρις του Θεού και αμοιβή σας αξίζει; Διότι και οι αμαρτωλοί αγαπούν εκείνους που τους αγαπούν.

Λουκ. 6,33 και εάν αγαθοποιήτε τους αγαθοποιούντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί; και γάρ οι αμαρτωλοί το αυτό ποιούσι.

Λουκ. 6,33 Και εάν κάνετε το καλόν εις εκείνους μόνον που σας ευεργετούν, ποία ανταμοιβή εκ μέρους του Θεού σας ανήκει; Διότι και οι αμαρτωλοί το ίδιο κάμνουν.

Λουκ. 6,34 και εάν δανείζετε παρ'ών ελπίζετε απολαβείν, ποία υμίν χάρις εστί; και γάρ αμαρτωλοί αμαρτωλοίς δανείζουσιν ίνα απολάβωσι τα ίσα.

Λουκ. 6,34 Και εάν δανείτε εις εκείνους, από τους οποίους περιμένετε να πάρετε πίσω τα δανεικά, ποία ευμένεια και ανταπόδοσις από τον Θεόν σας αρμόζει; Διότι και οι αμαρτωλοί δανείζουν τους αμαρτωλούς, δια να λάβουν από αυτούς ομοίας εξυπηρητήσεις εις την ανάγκην των.

Λουκ. 6,35 πλήν αγαπάτε τους εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε και δανείτε μηδέν απελπίζοντες, και έσται ο μισθός υμών πολύς, και έσεσθε υιοί υψίστου, ότι αυτός χρηστός εστιν επί τους αχαρίστους και πονηρούς.

Λουκ. 6,35 Αλλά σεις να αγαπάτε τους εχθρούς σας, να ευργετήτε και να δανείτε, χωρίς να αποβλέπετε εις καμμίαν ανταπόδοσιν και θα είναι ο μισθός σας πολύς και θα είσθε εις την βασιλείαν των ουρανών παιδιά του Υψίστου, διότι και αυτός είναι αγαθός και ευργετικός και προς αυτούς ακόμη τους αχαρίστους και πονηρούς.

Λουκ. 6,36 Γίνεσθε σὺν οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί.

Λουκ. 6,36 Γίνεσθε λοιπόν εύσπλαχνοι στους γύρω σας ανθρώπους, όπως και ο Πατήρ σας είναι πολυεύσπλαχνος προς όλους.

Λουκ. 6,37 Καί μη κρίνετε, και ου μη κριθήτε· μη καταδικάζετε, και ου μη καταδικασθήτε· απολύετε, και απολυθήσεσθε·

Λουκ. 6,37 Και μη κατακρίνετε και δεν θα κατακριθήτε· μη καταδικάζετε τον πλησίον και δεν θα καταδικασθήτε· συγχωρείτε τους άλλους και θα συγχωρηθήτε.

Λουκ. 6,38 δίδοτε, και δοθήσεται υμίν· μέτρον καλόν, πεπεισμένον και σεσαλευμένον και υπερεκχυνόμενον δώσουσιν εις τον κόλπον υμών· τώ γάρ αυτώ μέτρω ώ μετρείτε, αντιμετρηθήσεται υμίν.

Λουκ. 6,38 Δίδετε με προθυμίαν εις εκείνους που έχουν ανάγκην, και θα δοθή εις σας εκ μέρους του Θεού. Δοχείον καλόν που το χρησιμοποιούν ως μέτρον, γεμάτων έως επάνω, στοιβαγμένον δοχείον από το οποίον θα ξεχειλίξη το καλόν περιεχόμενον του, θα δώσουν εις σας. Διότι με το μέτρον και την διάθεσιν που προσφέρετε τας ευργεσίας σας στους άλλους, με το ίδιο μέτρον θα ανταποδοθή και εις σας από τον Θεόν".

Λουκ. 6,39 Είτε δε παραβολήν αυτοίς· μήτι δύναται τυφλός τυφλόν οδηγήν; ουχι αμφότεροι εις βόθυνον πεσούνται;

Λουκ. 6,39 Είτε δε και μίαν παραβολήν εις αυτούς· "μήπως ημπορεί ένας τυφλός να οδηγή άλλον τυφλόν; Δεν θα πέσουν και οι δύο εις λάκκον; Πως είναι δυνατόν σεις, αμαρτωλοί και αδύνατοι καθώς είσθε, να κρίνετε άλλους και να καθοδηγήτε άλλους;

Λουκ. 6,40 ουκ έστι μαθητής υπέρ τον διδάσκαλον αυτού· καθηρισμένος δε πάς έσται ως ο διδάσκαλος αυτού.

Λουκ. 6,40 Δεν υπάχει μαθητής ανώτερος από τον διδάσκαλόν του, εφ' όσον θα εξακολουθή να είναι μαθητής αυτού. Εκείνος δε που θα ακούση όλα όσα έχει να τον διδάξη ο διδάσκαλος, θα καταρτισθή το πολύ τόσον όσον και ο διδάσκαλος αυτού. Εάν δε ο διδάσκαλος είναι αμόρφωτος και τυφλός, όμοίον του θα αναδείξη και τον μαθητήν.

Λουκ. 6,41 Τί δε βλέπεις το κάρφος το εν τώ οφθαλμώ τού αδελφού σου, την δε δοκόν την εν τώ ιδίω οφθαλμώ ου κατανοείς;

Λουκ. 6,41 Διατί βλέπεις με προσοχήν το αχυράκι, που είναι στον οφθαλμόν του αδελφού σου, ενώ το δοκάρι που είναι στο μάτι σου, δεν το αντιλαμβάνεσαι;

Λουκ. 6,42 ή πώς δύνασαι λέγειν τώ αδελφώ σου, αδελφέ, άφες εκβάλω το κάρφος το εν τώ οφθαλμώ σου, αυτός την εν τώ οφθαλμώ σου δοκόν ου βλέπων; υποκριτά, έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ τού οφθαλμού σου, και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος το εν τώ οφθαλμώ τού αδελφού σου.

Λουκ. 6,42 Η πως ημπορείς να λέγης στον αδελφόν σου· αδελφέ, άφησε να βγάλω από το μάτι σου το αχυράκι καθ' ον χρόνον συ δεν βλέπστο δοκάρι, που είναι στο μάτι σου; (Πως τολμάς να κάμης ελέγχους και υποδείξεις, τάχα προς διώρθωσιν, στον αδελφόν σου, ενώ συ παρουσιάζεις βαρύτερα σφάλματα και ελαττώματα;)

Λουκ. 6,43 ου γάρ εστι δένδρον καλόν ποιούν καρπόν σαπρόν, ουδέ δένδρον σαπρόν ποιούν καρπόν καλόν·

Λουκ. 6,43 Διότι δεν υπάχει δένδρον καλόν, που να κάνη αχρήστους και επιβλαβείς καρπούς ούτε δένδρον σάπιο, που να κάνη καρπόν καλόν. (Ανθρωπος του οποίου τα έργα είναι κακά, δεν είναι δυνατόν να επιδιώξη με αγαθήν διάθεσιν και να προσφέρη καλόν στους άλλους).

Λουκ. 6,44 έκαστον γάρ δένδρον εκ τού ιδίου καρπού γινώσκεται. ου γάρ εκ ακανθών συλλέγουσι σύκα, ουδέ εκ βάτου τρυγώσι σταφυλήν.

Λουκ. 6,44 Καθε δένδρον, αν είναι καλόν η κακόν, γνωρίζεται από τον καρπόν του. Διότι δεν μαζεύουν από αγκάθια σύκα, ούτε και τρυγούν από βάτον σταφύλι.

Λουκ. 6,45 ο αγαθός άνθρωπος εκ τού αγαθού θησαυρού της καρδιάς αυτού προφέρει το αγαθόν, και ο πονηρός άνθρωπος εκ τού πονηρού θησαυρού της καρδιάς αυτού προφέρει το πονηρόν· εκ γάρ τού περισσεύματος της καρδιάς λαλεί το στόμα αυτού.

Λουκ. 6,45 Ο αγαθός άνθρωπος βγάξει από τον αγαθόν θησαυρόν της καρδιάς του πάντοτε το αγαθόν, και ο πονηρός άνθρωπος από τον κακόν θησαυρόν της καρδιάς του βγάξει τον κακόν και φαύλον. Διότι το στόμα λαλεί από το περίσσευμα, που ξεχύνεται από την καρδιαν (Μονον ο αγαθός άνθρωπος ημπορεί να υποδεικνήη το αγαθόν και να γίνη ο καλός οδηγός των πλανωμένων).

Λουκ. 6,46 Τί δε με καλείτε, Κύριε Κύριε, και ου ποιείτε ά λέγω;

Λουκ. 6,46 Διατί δε με καλείτε, Κυριε, Κυριε, και δεν πράττετε αυτά που λέγω; Διατί άλλα ομολογείτε με το στόμα, και άλλα

παρουσιάζεται με τα έργα σας;

Λουκ. 6,47 πᾶς ο ερχόμενος προς με και ακούων μου των λόγων και ποιῶν αὐτούς, υποδείξω ὑμῖν τί ἐστὶν ὅμοιος·

Λουκ. 6,47 Καθένας που ἔρχεται κοντά μου και ἀκούει το λόγια μου και τηρεῖ αὐτά, θα σας δείξω ἐγὼ με τι εἶναι ὅμοιος.

Λουκ. 6,48 ὅμοιος ἐστὶν ἀνθρώπῳ οἰκοδομούντι οἰκίαν, ὅς και ἐσκαψε και ἐβάθυνε και ἐθήκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν· πλημμύρας δε γενομένης προσέρρηξεν ο ποταμός τὴ οἰκία ἐκείνη, και οὐκ ἴσχυσε σαλεύσαι αὐτήν· τεθεμελιώτο γάρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

Λουκ. 6,48 Εἶναι ὅμοιος με συνέτον ἀνθρώπων, που κτίζει σπίτι και ο οποίος ἐσκαψε και ἐπροχώρησε βαθεῖά και ἔβαλε θεμέλιον εἰς βράχον. Ὄταν δε ἐγένετο πλημμύρα, ἔπεσε ὀρηκτικὰ το ποτάμι στο σπίτι ἐκεῖνο και δὲν ἠμπόρεσε να το κλονίσῃ, διότι εἶχε θεμελιωθῆ ἐπάνω στον ἀσάλευτον βράχον.

Λουκ. 6,49 ὁ δε ἀκούσας και μὴ ποιήσας ὅμοιος ἐστὶν ἀνθρώπῳ οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ἡ προσέρρηξεν ο ποταμός, και εὐθύς ἔπεσε, και ἐγένετο το ρήγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

Λουκ. 6,49 Αὐτός δε που ἤκουσε τα λόγια μου και δὲν τα ἐφήρησε, εἶναι ὅμοιος με ἀσύνητον ἀνθρώπων, που οἰκοδόμησε το σπίτι του στο χῶμα, χωρὶς θεμέλιον. Εἰς αὐτὸ ἐχτύπησε ὀρηκτικὰ το ποτάμι και ἀμέσως ἐκρημνίσθη και ἐγένετο ρήγμα μέγαλο και ἀνεπανάρθοτον στο σπίτι ἐκεῖνο. (Ὁ πιστός ἀντιμετωπίζει με σταθερότητα τοὺς πειρασμούς και μένει ἀκλόνητος. Ὁ ὀλιγόπιστος παρασύρεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Λουκ. 7,1 Ἐπεὶ δε ἐπλήρωσε πάντα τα ρήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοῦμ.

Λουκ. 7,1 Ὄταν δε ἐτελείωσε ὁ Κύριος ὅλα τα λόγια αὐτά προς το πλῆθος, που με προσοχὴν τον ἤκουε, εἰσῆλθε εἰς τὴν Καπερναοῦμ.

Λουκ. 7,2 Ἐκατοντάρχου δε τινος δούλος κακῶς ἔχων ἡμέλλε τελευτᾶν, ὅς ἦν αὐτῷ ἐντιμος.

Λουκ. 7,2 Καποιοι δε ἑκατοντάρχου ὁ δούλος ἦτο ἀσθενής πολὺ βαρεῖά και ἐπρόκειτο να ἀποθάνῃ. Και ὁ δούλος αὐτός ἦτο δια τὴν τιμότητα και ὑπακοὴν του πολὺ ἀγαπητός στον ἑκατόνταρχον.

Λουκ. 7,3 ἀκούσας δε περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπέστειλε προς αὐτὸν πρεσβυτέρους των Ἰουδαίων ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἐλθῶν διασώσῃ τον δούλον αὐτοῦ.

Λουκ. 7,3 Ὄταν δε ὁ ἑκατόνταρχος ἐπληροφορήθη περὶ του Ἰησοῦ, ἔστειλε προς αὐτὸν μερικὸς πρεσβυτέρους των Ἰουδαίων, παρακαλῶν αὐτὸν να ἐλθῇ και σώσῃ τον δούλον του.

Λουκ. 7,4 οἱ δε παραγενόμενοι προς τον Ἰησοῦν παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες ὅτι ἀξίός ἐστιν ὧ παρέξει τούτο.

Λουκ. 7,4 Αὐτοὶ δε, ἀφοῦ ἦλθαν στον Ἰησοῦν, τον παρακαλοῦσαν με θερμὸν ενδιαφέρον και ἐπιμονὴν λέγοντες, ὅτι ἀξίζει ὁ ἑκατόνταρχος να του κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν,

Λουκ. 7,5 ἀγαπά γάρ το ἔθνος ἡμῶν, και τὴν συναγωγὴν αὐτός ὠκοδόμησεν ἡμῖν.

Λουκ. 7,5 διότι ἀγαπά το ἔθνος μας και με ἰδικὰ του χρήματα ἐκτίσεν τὴν συναγωγὴν.

Λουκ. 7,6 ὁ δε Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς. ἤδη δε αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπέμπε προς αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος φίλους λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλου· οὐ γάρ εἰμι ἰκανός ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μου εἰσέλθῃς·

Λουκ. 7,6 Ὁ δε Ἰησοῦς ἐπήγαινε μαζὴ με αὐτούς. Και ὅταν ἐπλησίαζε στο σπίτι, ἔστειλε προς αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος μερικὸς φίλους του και του εἶπε· "Κυριε, μὴ ἐνοχλείσαι· διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀξίος να εἰσέλθῃς κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μου.

Λουκ. 7,7 διὸ οὐδέ ἐμαυτὸν ἠξίωσα προς σε ἐλθεῖν· ἀλλ ἐπεὶ λόγῳ, και ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.

Λουκ. 7,7 Δι' αὐτὸ και οὐτε τον εὐατὸν μου ἐκρίνα ἀξίον να ἐλθῶ προς σε. Ἀλλὰ περὶ μόνον λόγον, δώσε προσταγὴν και θα θεραπευθῆ ἀμέσως ὁ υπηρέτης μου.

Λουκ. 7,8 και γάρ ἐγὼ ἀνθρώπος εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ ἐμαυτὸν στρατιώτας, και λέγω τούτῳ, πορεύθητι, και πορεύεται, και ἄλλῳ, ἔρχου, και ἔρχεται, και τῷ δούλῳ μου, ποιήσον τούτο, και ποιεῖ.

Λουκ. 7,8 Διότι και ἐγὼ εἶμαι ἀνθρώπος, που θέτω τον εὐατὸν μου κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν των ἀνωτέρων μου, ἔχω ὅμως και ἐγὼ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου στρατιώτας και λέγω στούτον, πῆγαινε και πηγαίνει και στον ἄλλον, ἔλα και ἔρχεται και στον υπηρέτην μου, κάμῃς τούτο και το κάμνει. Πολὺ περισσότερον ὁ ἰδικός σου λόγος θα γίνῃ ἀμέσως ἔργον".

Λουκ. 7,9 ἀκούσας δε ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασεν αὐτὸν, και στραφεὶς τῷ ἀκολουθούντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· λέγω ὑμῖν, οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον.

Λουκ. 7,9 Ὄταν ἤκουσε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε τον ἑκατόνταρχον, και ἀφοῦ ἐγύρισε προς τον λαόν, που ἀκολουθοῦσε, εἶπε· "σας λέγω ὅτι οὐτε μεταξύ των Ἰσραηλιτῶν, που εἶναι παρασκευασμένοι ἀπὸ τον νόμον και τοὺς προφήτας, δὲν εὐρήκα τόσοσὴν μεγάλην πίστιν". (Ἀμέσως δε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεράπευσε με τὴν ἀπειρὸν του δύναμιν τον δούλον, χωρὶς να τον ἐπισκεφθῆ στο σπίτι".

Λουκ. 7,10 και ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθέντες εἰς τον οἶκον εὔρον τον ἀσθενούντα δούλον υγιαίνοντα.

Λουκ. 7,10 Και ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι του ἑκατοντάρχου ἐπέστρεψαν στο σπίτι, εὐρήκαν τον ἀσθενὴ δούλον ἐντελῶς υγιή.

Λουκ. 7,11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐξῆς ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναῖν· και συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἰκανοὶ και ὄχλος πολὺς.

Λουκ. 7,11 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτά, ἐπήγαινε ὁ Ἰησοῦς προς τὴν πόλιν Ναῖν. Και μαζὴ του ἐπήγαιναν ἀρκετοὶ μαθηταὶ του και λαός πολὺς.

Λουκ. 7,12 ὡς δε ἤγγισε τὴ πύλη τῆς πόλεως, και ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱός μονογενῆς τῆ μητρὶ αὐτοῦ, και αὐτὴ ἦν χήρα, και ὄχλος τῆς πόλεως ἰκανός ἦν σὺν αὐτῇ.

Λουκ. 7,12 Μολὶς δε ἐπλησίασε εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως και ἰδοὺ ἐγένετο ἡ ἐκφορὰ ἐνός νεκροῦ, ὁ οποίος ἦτο μονογενῆς υἱός εἰς μητέρα χήραν και ἀποστράτευτον και πολὺς λαός με πολλὴν συμπάθειαν προς αὐτὴν παρακολουθοῦσε μαζὴ τῆς τὴν κηδείαν.

Λουκ. 7,13 και ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ αὐτῇ και εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαίε·

Λουκ. 7,13 Και ὅταν τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴν ἐσπλαγχνίσθη και τῆς εἶπε· "μὴ κλαίεις".

Λουκ. 7,14 και προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δε βασιτάζοντες ἐστήσαν, και εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

Λουκ. 7,14 Και ἀφοῦ ἐπλησίασε, ἤγγισε το φέρετρον, ἐνῶ ἐκεῖνοι που το ἐκρατοῦσαν ἐσταμάτησαν, και εἶπε· "νεανίσκε, εἰς σε λέγω· Σηκώ".

Λουκ. 7,15 και ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός και ἤρξατο λαλεῖν, και ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Λουκ. 7,15 Και αμέσως εσηκώθη και εκάθισε ο νεκρός και ήρχισε να ομιλή. Ο δε Ιησούς έδωκε αυτόν εις την μητέρα του.

Λουκ. 7,16 έλαβε δε φόβος πάντας και εδόξαζον τον Θεόν, λέγοντες ότι προφήτης μέγας εγήγερται εν ημίν, και ότι επεσκέψατο ο Θεός τον λαόν αυτού.

Λουκ. 7,16 Και κατέλαβε φόβος όλους και εδόξαζαν τον Θεόν λέγοντες ότι "προφήτης μέγας παρουσιάσθη μεταξύ μας και ότι ο πανάγαθος Θεός επεσκέφθηκε τον λαόν του".

Λουκ. 7,17 και εξήλθεν ο λόγος ούτος εν όλη τή Ιουδαία περί αυτού και εν πάση τή περιχώρῳ.

Λουκ. 7,17 Και διεδόθη το γεγονός της αναστάσεως του νεκρού εκ μέρους του Χριστού εις όλην την Ιουδαίαν και εις τας πλησίον γειτονικάς χώρας. (Ότι δηλαδή ο Ιησούς με ένα λόγον, χωρίς καμμίαν δυσκολίαν και χρονοτριβή ανέστησε τον νεκρόν).

Λουκ. 7,18 Καί απήγγειλαν Ιωάννη οι μαθηταί αυτού περί πάντων τούτων.

Λουκ. 7,18 Και οι μαθηταί του Ιωάννου ανέφεραν στον Ιωάννην, τον φυλακισμένον, όλα αυτά τα καταπληκτικά θαύματα, που έκανε ο Ιησούς.

Λουκ. 7,19 και προσκαλεσάμενος δύο τινάς των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε προς τον Ιησούν λέγων· σύ εί ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;

Λουκ. 7,19 Και ο Ιωάννης, αφού εκάλεσε δύο από τους μαθητάς του, τους έστειλε προς τον Ιησούν λέγων· "συ είσαι ο Μεσσίας, που τώρα έρχεται, η πρέπει να περιμένωμεν κανέναν άλλον; (Και έκαμε αυτό ο Ιωάννης δια να θέση εις επαφήν τους μαθητάς του με τον Κυριον και τους στηρίξη έτσι εις την πίστιν).

Λουκ. 7,20 παραγενόμενοι δε προς αυτόν οι άνδρες είπον· Ιωάννης ο βαπτιστής απέσταλκεν ημάς προς σε λέγων· σύ εί ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;

Λουκ. 7,20 Αφού δε ήλθαν προς αυτόν οι άνθρωποι αυτοί του είπον· "ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μας έστειλε εις σε, λέγων· Συ είσαι ο Μεσσίας που έρχεται η πρέπει να περιμένωμεν άλλον;"

Λουκ. 7,21 εν αυτή δε τή ώρα θεράπευσε πολλούς από νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρών και τυφλοίς πολλοίς εχαρίσατο το βλέπειν.

Λουκ. 7,21 Κατά την ώραν δε εκείνην ο Ιησούς θεράπευσε πολλούς από ασθενείας και από βασανιστικές παθήσεις και από πονηρά πνεύματα. Και εις πολλούς τυφλούς εχαρίσε το φως των.

Λουκ. 7,22 και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη ά είдете και ηκούσατε· τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται·

Λουκ. 7,22 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· "πηγαίνετε και αναφέρετε στον Ιωάννην αυτά, που είδατε και ηκούσατε· ότι δηλαδή τυφλοί ξαναβλέπουν, χωλοί περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουν, νεκροί ανασταίνονται, πτωχοί και ταπεινοί άνθρωποι ακούουν και δέχονται το χαροποιόν μήνυμα της βασιλείας των ουρανών.

Λουκ. 7,23 και μακάριός εστιν ός εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί.

Λουκ. 7,23 Και μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος δεν θα κλονισθή εις την πίστιν του εξ αιτίας της πτωχής και ταπεινής εμφανίσεώς μου".

Λουκ. 7,24 απελθόντων δε των μαθητών Ιωάννου ήρξατο λέγειν προς τους όχλους περί Ιωάννου· τι εξηληλύθατε εις την έρημον θεάσασθαι; κάλαμον υπό ανέμου σαλευόμενον;

Λουκ. 7,24 Όταν δε ανεχώρησαν οι μαθηταί του Ιωάννου, ήρχισεν να λέγη ο Κυριος εις τα πλήθη του λαού δια τον Ιωάννην· "τι εβγήκατε εις την έρημον να ιδήτε; Καλάμι που το σαλεύει εδώ κ' εκεί ο άνεμος; Μήπως εβγήκατε να ιδήτε κανένα άνθρωπον άστατον, που παρασύρεται από τας γνώμας του ενός και του άλλου και προσπαθεί να συμφωνή με όλους; Όχι βέβαια.

Λουκ. 7,25 αλλά τι εξηληλύθατε ιδείν; άνθρωπον εν μαλακοίς ιματίοις ημφιεσμένον; ιδού οι εν ιματισμώ ενδόξω και τρυφή υπάρχοντες εν τοίς βασιλείοις εισίν.

Λουκ. 7,25 Αλλά τι εξήλθατε να ιδήτε; Άνθρωπον κοσμικόν και μαλθακόν, ενδεδυμένον μαλακά και ακριβά φορέματα;

Ιδού, αυτοί που φορούν τα πολύτιμα και φανταχτερά ενδύματα και ζουν μίαν τρυφηλήν και αμαρτωλήν ζωήν, μένουν εις τα βασιλικά ανάκτορα.

Λουκ. 7,26 αλλά τι εξηληλύθατε ιδείν; προφήτην; ναί λέγω υμίν, και περισσότερον προφήτου.

Λουκ. 7,26 Αλλά τι εβγήκατε να ιδήτε; Προφήτην; Βεβαίως, ναί· σας λέγω ότι αυτός είναι πολύ περισσότερον από προφήτης.

Λουκ. 7,27 ούτός εστι περί ού γέγραπται, ιδού εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει την οδόν σου έμπροσθέν σου·

Λουκ. 7,27 Αυτός είναι, δια τον οποίον έχει γραφή από τον προφήτην Μαλαχίαν· Ιδού εγώ, λέγει ο Θεός, αποστέλλω τον αγγελιοφόρον μου, ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος θα προετοιμάση έμπροσθέν σου τον δρόμον, θα προπαρασκευάση δηλαδή τας καρδιάς των ανθρώπων να σε δεχθούν.

Λουκ. 7,28 λέγω γάρ υμίν, μείζων εν γεννητοίς γυναικών προφήτης Ιωάννου τού βαπτιστού ουδεις εστιν· ο δε μικρότερος εν τή βασιλεία τού Θεού μείζων αυτού εστι.

Λουκ. 7,28 Διότι σας λέγω, ότι μεταξύ των ανθρώπων τους οποίους έως τώρα εγέννησαν αι γυναίκες, κανείς δεν υπάρχει μεγαλύτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν. Αλλά πρέπει να ξέρετε και τούτο, ότι ο πλέον ταπεινός και άσημος πολίτης της βασιλείας του Θεού, το ελάχιστον μέλος της Εκκλησίας μου, είναι, ως προς την σωτηρίαν και τα θεία χαρίσματα, που θα παίρνη μέσα εις την Εκκλησίαν, ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν, ο οποίος δεν επήρε ακόμη τας ανεκτιμήτους αυτάς δωρεάς".

Λουκ. 7,29 και πάς ο λαός ακούσας και οι τελώναι εδικαίωσαν τον Θεόν, βαπτισθέντες το βάπτισμα Ιωάννου·

Λουκ. 7,29 Και όλος ο λαός και αυτοί ακόμη οι τελώναι, που είχαν ακούσει τον Ιωάννην, με το να βαπτισθούν το βάπτισμα του Ιωάννου και να μετανοήσουν, όπως εκείνος είπεν, απέδειξαν ότι σαφώς και δικαίως ενήργησε ο Θεός.

Λουκ. 7,30 οι δε Φαρισαίοι και οι νομικοί την βουλήν τού Θεού ηθέτησαν εις εαυτούς, μη βαπτισθέντες υπ αυτού.

Λουκ. 7,30 Αντιθέτως δε οι Φαρισαίοι και οι νομικοί, που εθεωρούντο ενάρετοι και γνώσται της Αγίας Γραφής, απέδειξαν δια τον εαυτών των μάταιον και ανωφελές το σχέδιον του Θεού προς σωτηρίαν του ανθρώπου. Εθεώρησαν ματαίαν την αποστολήν του Προδρόμου, αφού ούτε το κήρυγμα ούτε το βάπτισμά του εδέχθησαν.

Λουκ. 7,31 Τίνι ούν ομοιώσω τους ανθρώπους της γενεάς ταύτης, και τίνι εισίν όμοιοι;

Λουκ. 7,31 "Με τι λοιπόν να παρομοιάσω τους ανθρώπους της γενεάς αυτής; Με ποιόν είναι όμοιοι;

Λουκ. 7,32 όμοιοί εισι παιδίοις τοίς εν αγορά καθήμενοις και προσφωνούσιν αλλήλοις και λέγουσιν· ηυλήσαμεν υμίν, και ουκ ωρχήσασθε, εθρηνήσαμεν υμίν, και ουκ εκλαύσατε.

Λουκ. 7,32 Ομοιάζουν με άτακτα αργόσχολα παιδιά, που κάθονται εις την αγοράν και φωνάζουν μεταξύ των και λέγουν· Σας επαίξαμεν με τον αυλόν χαρούμενου σκοπούς και δεν εχορέψατε, σας ετραγουδήσαμε μοιρολόγια και δεν εκλάψατε. Ούτε με το ένα ούτε με το άλλο δεν σας ικανοποιήσαμεν.

Λουκ. 7,33 ελήλυθε γάρ Ιωάννης ο βαπτιστής μήτε άρτον εσθίων μήτε οίνον πίνων, και λέγετε· δαιμόνιον έχει.

Λουκ. 7,33 Ετσι και σεις που δεν πιστεύετε. Διότι ήλθεν ο Ιωάννης ο βαπτιστής, ο οποίος, νηστευτής και ασκητής καθώς ήτο, ούτε ψωμί έτρωγε ούτε κρασί έπινε, και λέγετε· Έχει δαιμόνιον.

Λουκ. 7,34 ελήλυθεν ο υιός του ανθρώπου εσθίων και πίνων, και λέγετε· ιδού άνθρωπος φάγος και οινοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών.

Λουκ. 7,34 Ηλθεν ο υιός του ανθρώπου, ο οποίος τρώγει και πίνει, όπως κάθε κοινωνικός και συνετός άνθρωπος, και λέγετε· Ιδού άνθρωπος φάγος και οινοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών.

Λουκ. 7,35 και εδικαιώθη η σοφία από των τέκνων αυτής πάντων.

Λουκ. 7,35 Και έτσι η θεία σοφία εθαυμάσθη από τα τέκνα της ως δικαία, διότι ορθώς εις κάθε περιστασιν ενεργεί, χρησιμοποιούσα τας αρίστας και δικαιωτάτας μεθόδους δια την σωτηρίαν των ανθρώπων".

Λουκ. 7,36 Ηρώτα δε τις αυτόν των Φαρισαίων ίνα φάγη μετ αυτού· και εισελθών εις την οικίαν του Φαρισαίου ανεκλίθη.

Λουκ. 7,36 Τον παρακαλούσε δε κάποιος από τους Φαρισαίους να φάγη μαζί του. Και αφού εισήλθεν στο σπίτι του Φαρισαίου, εξηπλώθη, κατά συνήθειαν που επικρατούσε τότε, πλησίον της τραπέζης του φαγητού.

Λουκ. 7,37 και ιδού γυνή εν τή πόλει ήτις ήν αμαρτωλός, και επιγνούσα ότι ανάκειται εν τή οικία του Φαρισαίου, κομίσασα αλάβαστρον μύρον

Λουκ. 7,37 Και ιδού μία γυναίκα της πόλεως αυτής, η οποία ήτο αμαρτωλή, όταν επληροφορήθη ότι ο Ιησούς τρώγει εις την οικίαν του Φαρισαίου, έφερε ένα αλαβάστρινον δοχείον γεμάτο μύρον.

Λουκ. 7,38 και στάσα οπίσω παρά τους πόδας αυτού κλαίουσα, ήρξατο βρέχειν τους πόδας αυτού τοίς δάκρυσι και ταις θριξί της κεφαλής αυτής εξέμασε, και κατεφίλει τους πόδας αυτού και ήλειφε τώ μύρω.

Λουκ. 7,38 Και αφού εστάθη πίσω, πλησίον στους πόδας του Ιησού, ανελύθη εις δάκρυα και ήρχισεν να βρέχη τους πόδας του με τα δάκρυά της, και να τους σπογγίζη με τας τρίχας της κεφαλής της. Συγρόνως δε εφιλούσε συνεχώς με βαθείαν ευλάβειαν τους πόδας του και τους ήλειφε με μύρον.

Λουκ. 7,39 ιδών δε ο Φαρισαίος ο καλέσας αυτόν ειπεν εν εαυτώ λέγων· ούτος ει ήν προφήτης, εγίνωσκεν αν τις και ποταπή η γυνή ήτις άπτεται αυτού, ότι αμαρτωλός εστι.

Λουκ. 7,39 Όταν δε ο Φαρισαίος, που τον είχε καλέσει στο γεύμα, ειδε το γεγονός αυτό, ειπε μέσα του· Εάν αυτός ήτο προφήτης, θα εγνώριζε ποίος διαγωγής είναι η γυναίκα αυτή που τον εγγίζει, θα εγνώριζε δηλαδή ότι είναι αμαρτωλή.

Λουκ. 7,40 και αποκριθείς ο Ιησούς ειπε προς αυτόν· Σίμων, έχω σοί τι ειπείν, ο δε φησι· διδάσκαλε, ειπέ.

Λουκ. 7,40 Και ο Ιησούς απαντών στους διαλογισμούς αυτούς του Σιμωνος ειπε· "Σίμων, έχω κάτι να σου πω". Εκείνος δε ειπε· "διδάσκαλε, λέγε".

Λουκ. 7,41 δύο χρεωφειλέται ήσαν δανειστή τινι. ο εις ώφειλε δηνάρια πεντακόσια, ο δε έτερος πενήντα.

Λουκ. 7,41 "Ήσαν δύο χρεωφειλέται προς κάποιον δανειστήν. Ο ένας του εχρεωστούσε πεντακόσια δηνάρια ο δε άλλος πενήντα.

Λουκ. 7,42 μη εχόντων δε αυτών αποδούναι, αμφοτέροις εχαρίσατο· τις ούν αυτών, ειπέ, πλείον αυτόν αγαπήσει;

Λουκ. 7,42 Επειδή δε δεν είχαν αυτοί να εξοφλήσουν το χρέος των, ο δανειστής το εχάρισε και στους δύο. Πες μου, ποιός από τους δύο θα τον αγαπήση περισσότερο;"

Λουκ. 7,43 αποκριθείς δε ο Σίμων ειπεν· υπολαμβάνω ότι ώ το πλείον εχαρίσατο. ο δε ειπεν αυτώ ορθώς εκρίνας.

Λουκ. 7,43 Απεκρίθη δε ο Σίμων και ειπε· νομίζω, ότι εκείνος στον οποίον εχάρισε το μεγαλύτερον χρέος". Ο δε Ιησούς του ειπε· "ορθή είναι η κρίσις σου".

Λουκ. 7,44 και στραφείς προς την γυναίκα τώ Σίμωνι έφη· βλέπεις ταύτην την γυναίκα; εισήλθόν σου εις την οικίαν, ύδωρ επί τους πόδας μου ουκ έδωκας· αυτή δε τοίς δάκρυσιν έβρεξέ μου τους πόδας και ταις θριξί της κεφαλής αυτής εξέμαξε.

Λουκ. 7,44 Και αφού εγύρισε προς την γυναίκα, ειπε στον Σίμονα· "βλέπεις αυτήν την γυναίκα; Ηλθα στο σπίτι σου και δεν μου έδωσες νερό να δια το πλύσιμο των ποδιών μου. Αυτή όμως έβρεξε τα πόδια μου με τα δάκρυα της και τα εσπόγγισε με τας τρίχας της κεφαλής της.

Λουκ. 7,45 φίλημά μοι ουκ έδωκας· αυτή δε αφ ής εισήλθεν ου διέλιπε καταφιλούσά μου τους πόδας.

Λουκ. 7,45 Συ δεν μου έδωσες φίλημα, όπως συνηθίζουν δια τον κάθε φιλοξενούμενον· αυτή δε από την ώρα που εμπήκε στο σπίτι, δεν έπαυσε με πολλήν ευλάβειαν να καταφιλή τους πόδας μου.

Λουκ. 7,46 ελαίω την κεφαλήν μου ουκ ήλειψας· αυτή δε μύρω ήλειψέ μου τους πόδας.

Λουκ. 7,46 Συ δεν μου άλειψες την κεφαλήν ούτε με απλό λάδι. Αυτή δε μου άλειψε τους πόδας με πανάκριβο μύρον.

Λουκ. 7,47 ού χάριν λέγω σοι, αφένονται αι αμαρτίαι αυτής αι πολλαί, ότι ηγάπησε πολύ· ώ δε ολίγον αφίεται, ολίγον αγαπά.

Λουκ. 7,47 Ενεκα δε τούτου ακριβώς σου λέγω ότι είναι συγχωρημένοι αι πολλαί αυτής αμαρτίαι, διότι ηγάπησε πολύ εμέ τον Αυτρωτήν, και επόθησε βαθύτατα την λύτρωσίν της. Εκείνος δε που νομίζει ότι ολίγον χρέος έχει απέναντι του Θεού, ολίγον αγαπά".

Λουκ. 7,48 ειπε δε αυτή· αφένονται σου αι αμαρτίαι.

Λουκ. 7,48 Είπε δε προς αυτήν ο Ιησούς· "είναι συγχωρημένοι αι αμαρτίαι σου"

Λουκ. 7,49 και ήρξαντο οι συνακαείμενοι λέγειν εν εαυτοίς· τις ούτός εστιν ός και αμαρτίας αφίησιν;

Λουκ. 7,49 Και αυτοί, που παρεκάθηντο μαζί του στο τραπέζι ήρχισαν να σκέπτονται και να λέγουν από μέσα των· "ποιός είναι αυτός, ο οποίος και αμαρτίας ακόμη συγχωρεί;"

Λουκ. 7,50 ειπε δε προς την γυναίκα· η πίστις σου εσώωκέ σε· πορεύου εις ειρήνην.

Λουκ. 7,50 Είπε δε προς την γυναίκα ο Ιησούς· "η πίστις σου σε έχει σώσει· πήγαινε με ειρηνική και καθαράν την καρδίαν σου στον δρόμον της ειρήνης".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Λουκ. 8,1 Καί ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς και αὐτός διῶδενε κατὰ πόλιν και κώμην κηρύσσων και ευαγγελιζόμενος την βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, και οι δώδεκα σύν αὐτῷ,

Λουκ. 8,1 Κατὰ τον χρόνον που ακολούθησε, ἐπερνούσε ο Κυριος την μίαν μετά την ἄλλην, κάθε πόλιν και χωρίον και ἐκήρυττε και ἐδίδασκε το χαρμόσυνον ἄγγελμα της βασιλείας του Θεοῦ. Μαζή δε με αὐτόν ἦσαν και οι δώδεκα μαθηταί,

Λουκ. 8,2 και γυναίκες τινες αἱ ἦσαν τεθεραπευμένοι ἀπό νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρῶν και ασθενειῶν, Μαρία η καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει,

Λουκ. 8,2 και μερκαί γυναίκες αι οποίαι εἶχαν θεραπευθῆ ὑπ' αὐτοῦ ἀπό νόσους και βασανιστικές παθήσεις και ἀπό πνεύματα πονηρά και ἀπό ασθενείας η Μαρία, η οποία ἐλέγετο Μαγδαληνή και ἀπό την οποίαν εἶχαν ἐκδιωχθῆ με την δύναμιν του Κυρίου ἐπτά δαιμόνια

Λουκ. 8,3 και Ἰωάννα γυνή Χουζά ἐπιτρόπου Ἡρώδου, και Σουσάννα και ἕτεροι πολλαί, αἴτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπό των υπαρχόντων αὐταῖς.

Λουκ. 8,3 και η Ἰωάννα, σύζυγος του Χουζά, ο οποίος ἦτο οικονομικός διαχειριστής του Ἡρώδου και η Σουσάννα και ἄλλαι πολλαί, αι οποίαι υπηρετούσαν αὐτόν και προσέφεραν δια την συντήρησιν αὐτοῦ και των Αποστόλων ἀπό τα υπάρχοντά των.

Λουκ. 8,4 Συνιόντος δε ὄχλου πολλοῦ και των κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων προς αὐτόν εἶπε διὰ παραβολῆς·

Λουκ. 8,4 Ἐνῶ δε ἐμαζεύετο πολὺς λαός και ἀπό κάθε πόλιν ἤρχοντο προς αὐτόν, εἶπεν ο Κυριος διδασκαλίαν με παραβολήν.

Λουκ. 8,5 ἐξήλθεν ο σπείρων τοῦ σπείραι τον σπόρον αὐτοῦ. και ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν ὁ μὲν ἐπεσε παρά την ὁδόν, και κατεπατήθη, και τα πετεινά τοῦ ουρανοῦ κατέφαγεν αὐτό·

Λουκ. 8,5 “Ἐβγήκε ο σπορεύς στο χωράφι, δια να σπείρη τον σπόρον του. Και καθὼς αὐτός ἐσπερνε, ἄλλο μεν μέρος του σπόρου ἐπεσε κοντά στον δρόμον, κατεπατήθη ἀπό τους διαβάτας και τα πτηνά του ουρανοῦ το κατέφαγαν.

Λουκ. 8,6 και ἕτερον ἐπεσεν ἐπὶ την πέτραν, και φυέν ἐξηράνθη διὰ το μη ἔχειν ἰκμάδα·

Λουκ. 8,6 Και ἄλλο ἐπεσε εἰς την πετρώδη γην και ἀφού ἐφύτρωσε, ἐξηράνθη, διότι δεν εἶχε υγρασίαν.

Λουκ. 8,7 και ἕτερον ἐπεσεν ἐν μέσω των ἀκανθῶν, και συμφύεισαι αι ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό.

Λουκ. 8,7 Και ἄλλο ἐπεσε ἀνάμεσα εἰς ἀγκάθια και καθὼς ἐβλάστησαν και ἐμεγάλωσαν τα ἀγκάθια, το ἐπνιξαν ἐντελώς.

Λουκ. 8,8 και ἕτερον ἐπεσεν εἰς την γῆν την ἀγαθὴν, και φυέν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. ταῦτα λέγων ἐφώνει· ο ἔχων ὠτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Λουκ. 8,8 Και ἄλλο ἐπεσεν εἰς την εὐφορον και καλήν γην και ἀφού ἐφύτρωσε, ἔκαμε καρπὸν ἑκατονταπλάσιον”. Ἐνῶ δε ἔλεγε αὐτά, εἶπε με φωνὴν μεγάλην· “Ἐκεῖνος που ἔχει αὐτιά πνευματικά, δια να ἀκούη την ἀλήθειαν του Θεοῦ, ἀς ἀκούη αὐτά που ἐγὼ διδάσκω”.

Λουκ. 8,9 Ἐπηρώτων δε αὐτόν οι μαθηταί αὐτοῦ λέγοντες· τις εἶη η παραβολή αὕτη;

Λουκ. 8,9 Τον ἐρωτούσαν δε οι μαθηταί του λέγοντες· “ποῖο εἶναι το νόημα αὐτῆς της παραβολῆς;”

Λουκ. 8,10 ο δε εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γνῶναι τα μυστήρια της βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δε λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μη βλέπωσι και ἀκούοντες μη συνιώσιν.

Λουκ. 8,10 Αὐτός δε εἶπεν· “εἰς σας που ἔχετε ἀγαθὴν διάθεσιν, ἐδόθη ἀπό τον Θεόν το προνόμιον και η χάρις να γνωρίζετε τας μυστηριώδεις ἀληθείας της βασιλείας του Θεοῦ. Τους ἄλλους δε (επειδὴ δεν ἔχουν ἀγαθὴν διάθεσιν και ἐνδιαφέρον να ἀκούσουν και δεχθῶν την ἀλήθειαν και δια να τους προφυλάξω ἀπό την μεγάλη εὐθύνην, που θα εἶχαν ἐνώπιον του Θεοῦ, ἀν ἐκαταλάβαιναν και περιφρονούσαν τας θείας ἀληθείας) τους διδάσκω με παραβολάς, ὥστε, ἐνῶ βλέπουν να μη ἠμποροῦν να εἰσχωρήσουν στο βαθύτερον νόημα, και ἐνῶ ἀκούουν να μη ἠμποροῦν να ἐνοήσουν την ἀλήθειαν.

Λουκ. 8,11 ἔστι δε αὕτη η παραβολή· ο σπόρος ἐστὶν ο λόγος τοῦ Θεοῦ·

Λουκ. 8,11 Το νόημα δε της παραβολῆς αὐτῆς εἶναι το ἐξῆς· Ο σπόρος συμβολίζει τον λόγον του Θεοῦ.

Λουκ. 8,12 οι δε παρά την ὁδόν εἰσιν οι ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ο διάβολος και αἶρει τον λόγον ἀπό της καρδίας αὐτῶν, ἵνα μη πιστεύσαντες σωθῶσιν.

Λουκ. 8,12 Ἐκεῖνοι δε που ομοιάζουν προς το ἔδαφος κοντά στον δρόμον, εἶναι ὅσοι ἤκουσαν και δεν ἐπρόσεξαν τον λόγον του Θεοῦ. Ἐπειτα ἔρχεται ο διάβολος και παίρνει τον λόγον ἀπό την καρδία των, δια να μην πιστεύσουν και σωθῶν.

Λουκ. 8,13 οι δε ἐπὶ της πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετά χαρὰς δέχονται τον λόγον, και οὔτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ προς καιρὸν πιστεύουσι και ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.

Λουκ. 8,13 Ἐκεῖνοι δε που συμβολίζονται με την πετρώδη γην, εἶναι ὅσοι ὅταν ἀκούσουν δέχονται με χαρὰν τον λόγον του Θεοῦ, δεν ἔχουν ὁμως βαθειές ρίζες εἰς την καρδία των και δι' αὐτὸ ὀλίγον καιρὸν πιστεύουν και εἰς ἐποχὴν πειρασμοῦ ἀπομακρύνονται ἀπό την πίστιν.

Λουκ. 8,14 το δε ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὔτοι εἰσιν οι ἀκούσαντες, και ὑπὸ μερμινῶν και πλοῦτου και ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και οὐ τελεσφοροῦσι.

Λουκ. 8,14 Το δε μέρος του σπόρου, που ἐπεσε εἰς τα ἀγκάθια, συμβολίζει ἐκεῖνους οι οποίοι, ὅταν ἤκουσαν τον λόγον του Θεοῦ, τον ἐδέχθησαν και ἐπροσπάθησαν να τον τηρήσουν με κάποιαν προθυμίαν, ἀλλὰ πνίγονται ἀπό ἀγωνιώδεις φροντίδας δια την ἀπόκτησιν πλοῦτου και ἀπό τας υλιστικὰς ἀπολαύσεις της ζωῆς αὐτῆς, και ἐτσι δεν προχωροῦν μέχρι τέλους, ὥστε να ἔχουν καλοὺς και μονίμους καρπούς.

Λουκ. 8,15 το δε ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὔτοι εἰσιν οἵτινες ἐν καρδία καλή και ἀγαθὴ ἀκούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Λουκ. 8,15 Το δε μέρος του σπόρου, που ἐσπάρθη εἰς την εὐφορον γην, συμβολίζει τους καλοπροαιρέτους ἀνθρώπους, οι οποίοι με καλήν και ἀγαθὴν καρδίαν, ἀφού ἤκουσαν τον λόγον του Θεοῦ, τον κρατοῦν με προσοχήν και ἐυλάβειαν μέσα των και ἔχουν ὡς καρπούς τα ἔργα της ἀρετῆς μαζή με την ὑπομονήν, την οποίαν θα δεικνύουν εἰς διαφόρους θλίψεις και περιπετείας.

Λουκ. 8,16 Οὐδεὶς δε λύχνον ἀσφας καλύπτει αὐτόν σκευεὶ ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν, ἀλλ ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν, ἵνα οι εἰσπορευόμενοι βλέπωσι το φῶς.

Λουκ. 8,16 Κανείς δε, ὅταν ἀνάψη λύχνον, δεν τον σκεπάζει με δοχείον οὔτε τον βάζει κάτω ἀπό το κρεββάτι, ἀλλὰ ἐπάνω στον λυχνοστάτην, ὥστε ὅσοι εἰσέρχονται να βλέπουν το φῶς. Και η διδασκαλία μου εἶναι φῶς ἐπὶ την λυχνίαν, ὥστε ὅσοι

θέλουν να βλέπουν πού και πώς να προχωρούν.

Λουκ. 8,17 ου γάρ εστι κρυπτόν ό ου φανερόν γενήσεται, ουδέ απόκρυφον ό ου γνωσθήσεται και εις φανερόν έλθη.

Λουκ. 8,17 Δεν υπάρχει κρυπτόν, το οποίον δε θα γίνη φανερόν και μυστικόν, το οποίον δε θα γίνη γνωστόν και δε θα φανερωθή. Αυτό συμβαίνει και με την διδασκαλία μου, η οποία οπωσδήποτε θα γίνη γνωστή εις όλον τον κόσμον.

Λουκ. 8,18 βλέπετε ούν πώς ακούετε: ός γάρ εάν έχη, δοθήσεται αυτώ, και ός εάν μη έχη, και ό δοκεί έχειν αρθήσεται απ αυτού.

Λουκ. 8,18 Λοιπόν σεις, που σαν Απόστολοι της οικουμένης θα την διαδώσετε, προσέχετε πώς την ακούετε. (Να την ακούετε με ακλόνητον πίστιν, δια να την κάμετε κτήμα σας). Διότι εις εκείνον που κατέχει την αλήθειαν, θα του δοθή πλουσιωτέρα και καθαρωτέρα. Ενώ από εκείνον που από αδιαφορίαν δεν κατέχει την αλήθειαν, θα του αφαιρεθή και αυτό που νομίζει ότι έχει".

Λουκ. 8,19 Παρεγένοντο δε προς αυτόν η μήτηρ και οι αδελφοί αυτου, και ουκ ηδύναντο συντυχείν αυτώ διά τον όχλον.

Λουκ. 8,19 Ενώ δε εδίδασκε, ήλθον προς αυτόν η μητέρα του και οι νομιζόμενοι αδελφοί του και δεν ημπορούσαν να τον πλησιάσουν, ένεκα του λαού, που τον περιεστοιχίζε.

Λουκ. 8,20 και απηγέλη αυτώ λεγόντων· η μήτηρ σου και οι αδελφοί σου εστήκασιν έξω ιδείν σε θέλοντες.

Λουκ. 8,20 Και μερικοί ανήγγειλαν εις αυτόν ότι "η μητέρα σου και οι αδελφοί σου στέκονται έξω και θέλουν να σε ιδούν".

Λουκ. 8,21 ο δε αποκριθείς είπε προς αυτούς· μήτηρ μου και αδελφοί μου ούτοί εισιν οι τον λόγον του Θεού ακούοντες και ποιούντες αυτόν.

Λουκ. 8,21 Αυτός δε απεκρίθη και τους είπε· "μητέρα μου και αδελφοί μου είναι αυτοί, οι οποίοι ακούουν τον λόγον του Θεού και τον τηρούν εις την ζωήν των".

Λουκ. 8,22 Καί εγένετο εν μια των ημερών και αυτός ενέβη εις πλοίον και οι μαθηταί αυτου, και είπε προς αυτούς· διέλθωμεν εις το πέραν της λίμνης· και ανήχθησαν.

Λουκ. 8,22 Μιαν δε από τας ημέρας αυτάς, εμπήκε ο Ιησούς εις κάποιο πλοίον μαζί με τους μαθητάς του και είπε εις αυτούς· "ας περάσωμεν στο απέναντι μέρος της λίμνης". Και ανοίχθησας εις την λίμνην.

Λουκ. 8,23 πλεόντων δε αυτών αφύπνωσε. και κατέβη λαίλαψ ανέμου εις την λίμνην, και συνεπληρούντο και εκινδύνευον.

Λουκ. 8,23 Ενώ δε αυτοί έπλεαν, απεκοιμήθη· και κατέβη αιφνιδίως από τα γύρω βουνά άνεμος σφοδρός, θύελλα μεγάλη εις την λίμνην. Κυματα δε μεγάλα έσπαζαν στο πλοίον και νερά ολόενα περισσότερα εισωρούσαν εις αυτό, ώστε εκινδύνευαν να πνιγούν.

Λουκ. 8,24 προσελθόντες δε διήγειραν αυτόν λέγοντες· επιστάτα επιστάτα, απολλύμεθα! ο δε εγερωθείς επετίμησε τώ ανέμω και τώ κλύδωνι του ύδατος, και επαύσαντο, και εγένετο γαλήνη.

Λουκ. 8,24 Οι δε μαθηταί προσήλθον στον Ιησούν, τον εξύπνησαν και του είπαν· "διδάσκαλε διδάσκαλε, χανόμαστε!" Αυτός δε εσηκώθηκε, διέταξε τον άνεμον και την θαλασσοταραχήν, και έπαυσαν, και έγινε αμέσως γαλήνη.

Λουκ. 8,25 είπε δε αυτοίς· που εστιν η πίστις υμών; φοβηθέντες δε εθαύμασαν λέγοντες προς αλληλους· τις άρα ούτός εστιν, ότι και τοίς ανέμοις επιτάσσει και τώ ύδατι, και υπακούουσιν αυτώ;

Λουκ. 8,25 Είπε δε εις αυτούς· "που είναι η πίστις σας; Τόσα και τόσα θαύματα με είδατε να κάμνω και ακόμα δεν επιστέψατε με όλην σας την καρδιά εις εμέ;" Αυτοί κατ' αρχάς εκυριεύθησαν από φόβον και δέος εμπρός εις την δύναμιν του Κυρίου, έπειτα δε από μεγάλον θαυμασμόν και έλεγαν μεταξύ των, "ποιός άρά γε είναι αυτός; Διότι διατάσσει τους ανέμους και τα κύματα και υπακούουν εις αυτόν"!

Λουκ. 8,26 Καί κατέπλευσεν εις την χώραν των Γαδαρηνών, ήτις εστιν αντίπερα της Γαλιλαίας.

Λουκ. 8,26 Επειτα από αυτά έπλευσαν και αγκυροβόλησαν εις την χώραν των Γαδαρηνών, η οποία είναι αντίπερα από την Γαλιλαίαν.

Λουκ. 8,27 εξελθόντι δε αυτώ επί την γήν υπήντησεν αυτώ ανήρ τις εκ της πόλεως, ός είχε δαιμόνια εκ χρόνων ικανών, και ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο και εν οικία ουκ έμενεν, αλλ εν τοίς μνήμασιν.

Λουκ. 8,27 Όταν δε ο Ιησούς εβγήκεν εις την ξηράν, τον συνάντησεν ένας άνθρωπος της πόλεως εκείνης, ο οποίος είχε μέσα του δαιμόνια από πολλά χρόνια και δεν εφορούσε ένδυμα και δεν έμενε σε σπίτι, αλλά μέσα εις τα μνήματα.

Λουκ. 8,28 ιδών δε τον Ιησούν και ανακράξας προσέπεσεν αυτώ και φωνή μεγάλη είπε· τι εμοί και σοί, Ιησού, υιέ του Θεού του υψίστου; δέομαί σου, μη με βασανίσης.

Λουκ. 8,28 Όταν όμως είδε τον Ιησούν εκραύγασε δυνατά, έπεσεν εις τα πόδια του και με φωνήν μεγάλην είπε· "ποία σχέσις υπάρχει ανάμεσα εις εμέ και σε, Ιησού, Υιέ του Θεού του Υψίστου; Σε παρακαλώ, μη με βασανίσης και μη με κλείσης από τώρα στον φρικτόν Αδην".

Λουκ. 8,29 παρήγγειλε γάρ τώ πνεύματι τώ ακαθάρτω εξελθείν από του ανθρώπου. πολλοίς γάρ χρόνοις συνηπάκει αυτόν, και εδεσμείτο αλύσει και πέδαις φυλασσόμενος, και διαρήςσων τα δεσμά ηλαύνετο υπό του δαίμονος εις τας ερήμους.

Λουκ. 8,29 Είπε δε αυτά ο δαιμονιζόμενος, διότι ο Χριστός διέταξε το ακάθαρτον πνεύμα να βγη και να φύγη από τον άνθρωπον, επειδή από πολλά χρόνια τον είχε αρπάξει και κυριεύσει. Οι δε άλλοι άνθρωποι, ένεκα της αγριότητος αυτου, τον έδεναν με αλυσίδες και με ισχυρά δεσμά εις τα πόδια, δια να τον φυλάσσουν, ώστε να μη επιτίθεται και κακοποιή τους άλλους. Αλλά αυτός έσπαζε τα δεσμά και ωδηγείτο βιαίως από τον δαίμονα εις ερημικούς τόπους.

Λουκ. 8,30 επηρώτησε δε αυτόν ο Ιησούς λέγων· τι σοί εστιν όνομα; ο δε είπε· λεγών· ότι δαιμόνια πολλά εισήλθεν εις αυτόν·

Λουκ. 8,30 Τον ερώτησε δε ο Ιησούς, λέγων· "ποιό είναι το όνομά σου;" Εκείνος δε απήντησε· "λεγών". Διότι πολλά δαιμόνια είχαν εισέλθει στον άνθρωπον αυτόν.

Λουκ. 8,31 και παρεκάλε αυτόν ίνα μη επιτάξη αυτοίς εις την άβυσσον απελθείν.

Λουκ. 8,31 Και παρακαλούσαν τα δαιμόνια αυτόν, να μη τα διατάξη και πάνε εις τα τρίςβαθα του Αδου.

Λουκ. 8,32 ήν δε εκεί αγέλη χοίρων ικανών βοσκομένων εν τώ όρει· και παρεκάλουν αυτόν ίνα επιτρέψη αυτοίς εις εκείνους εισελθείν· και επέτρεψεν αυτοίς.

Λουκ. 8,32 Ητο δε εκεί μία αγέλη με πολλούς χοίρους, που έβοσκαν στο βουνό· και τον παρακαλούσαν τα δαιμόνια να τους δώση την άδειαν να μπουν εις εκείνους τους χοίρους. Και τους το επέτρεψεν ο Κυριος (διότι κατά λόγον δικαιοσύνης έπρεπε να τιμωρηθούν με την απώλειαν των χοίρων οι ιδιοκτήται των, επειδή τους έτρεφαν, μολονότι αυτό απηγορεύετο από τον

μωσαϊκόν νόμον).

Λουκ. 8,33 εξελθόντα δε τα δαιμόνια από τού ανθρώπου εισήλθον εις τους χοίρους, και ώρμησεν η αγέλη κατά τού κρημού εις την λίμνην και απεπνίγη.

Λουκ. 8,33 Αφού δε εξήλθον τα δαιμόνια από τον άνθρωπον, εμπήκαν στους χοίρους και ώρμησε ασυγκράτητο όλο το καπάδι επάνω στον κρυμνόν, ερρίφθη από εκεί εις την θάλασσαν και επνίγησαν οι χοίροι.

Λουκ. 8,34 ιδόντες δε οι βόσκοντες το γεγεννημένον έφυγον, και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς.

Λουκ. 8,34 Όταν δε οι βοσκοί είδαν το γεγονός αυτό, έφυγαν και το ανήγγειλαν εις την πόλιν και εις όσους συναντούσαν, από αυτούς που έμεναν στους αγρούς.

Λουκ. 8,35 εξήλθον δε ιδείν το γεγονός, και ήλθον προς τον Ιησούν και εύρον καθημενον τον άνθρωπον, αφ ού τα δαιμόνια εξεληλύθει, ιματισμένον και σωφρονούντα παρά τους πόδας τού Ιησού, και εφοβήθησαν.

Λουκ. 8,35 Εβγήκαν δε από την πόλιν οι άνθρωποι, δια να ίδουν αυτό που έγινε. Ηλθαν στον Ιησούν και είδαν τον άνθρωπον, από τον οποίον είχαν βγη τα δαιμόνια, να κάθεται κοντά εις τα πόδια του Ιησού, ντυμένος, ήρεμος και φρόνιμος, και εφοβήθησαν.

Λουκ. 8,36 απήγγειλαν δε αυτοίς οι ιδόντες πώς εσώθη ο δαιμονισθείς.

Λουκ. 8,36 Είχαν δε διηγηθή εις αυτούς εκείνοι που είδαν το γεγονός, πως ελευθερώθηκε ο δαιμονιζόμενος.

Λουκ. 8,37 και ηρώτησαν αυτόν άπαν το πλήθος της περιχώρου των Γαδαρηνών απελθείν απ αυτών, ότι φόβω μεγάλω συνέιχοντο· αυτός δε εμβάς εις το πλοίον υπέστρεψεν.

Λουκ. 8,37 Και όλον το πλήθος της περιοχής των Γαδαρηνών τον παρεκάλεσαν να φύγη από αυτούς, διότι είχαν κυριευθή από μεγάλον φόβον, δια την τιμωρίαν που τους επεβλήθη. Ενοχοι δε και δι' άλλα καθώς ήσαν, εφοβούντο πολύ και άλλας τιμωρίας. Ο δε Ιησούς εμπήκε στο πλοίον και επέστρεψε.

Λουκ. 8,38 εδέετο δε αυτού ο ανήρ, αφ ού εξεληλύθει τα δαιμόνια, είναι σύν αυτώ· απέλυσε δε αυτόν ο Ιησούς λέγων·

Λουκ. 8,38 Παρακαλούσε δε αυτόν ο άνθρωπος, από τον οποίον είχαν βγη τα δαιμόνια, να μένη μαζί του. Ο Ιησούς όμως τον έστειλε ειρηνικά εις την πόλιν του, λέγων·

Λουκ. 8,39 υπόστρεφε εις τον οίκόν σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός. και απήλθε καθ όλην την πόλιν κηρύσσων όσα εποίησεν αυτώ ο Ιησούς.

Λουκ. 8,39 "γύρισε στο σπίτι σου και να διηγήσαι όσα έκαμε εις σε ο Θεός". Και εκείνος έφυγε και διαλαλούσε εις όλην την πόλιν, όσα ο Ιησούς έκαμε εις αυτόν.

Λουκ. 8,40 Εγένετο δε εν τώ υποστρέψαι τον Ιησούν απεδέξατο αυτόν ο όχλος· ήσαν γάρ πάντες προσδοκώντες αυτόν.

Λουκ. 8,40 Όταν δε επέστρεψε ο Ιησούς, τον υπεδέχθη με ενθουσιασμόν ο λαός, διότι όλοι τον επερίμεναν.

Λουκ. 8,41 και ιδού ήλθεν ανήρ ώ όνομα Ιαίριος, και αυτός άρχων της συναγωγής υπήρχε· και πεσών παρά τους πόδας τού Ιησού παρεκάλει αυτόν εισελθείν εις τον οίκον αυτού,

Λουκ. 8,41 Και ιδού, ήλθε κάποιος άνθρωπος, ονόματι Ιάριος, ο οποίος ήτο και άρχων της συναγωγής. Και αφού έπεσεν εις τα πόδια του Ιησού, τον παρακαλούσε να μεταβή στο σπίτι του,

Λουκ. 8,42 ότι θυγάτηρ μονογενής ήν αυτώ ως ετών δώδεκα, και αυτή απέθνησκεν. Εν δε τώ υπάγειν αυτόν οι όχλοι συνέπνιγον αυτόν.

Λουκ. 8,42 διότι η μονογενής κόρη, την οποίαν είχε, δώδεκα περίπου ετών, ήτο ετοιμοθάνατος. Καθώς δε ο Ιησούς επήγαιεν στο σπίτι του Ιαίριου, τα πλήθη τον επέζαν με τον συνωτισμόν των.

Λουκ. 8,43 και γυνή ούσα εν ρύσει αίματος από ετών δώδεκα, ήτις ιατροίς προσαναλώσασα όλον τον βίον ουκ ίσχυσεν υπ ουδενός θεραπευθήναι,

Λουκ. 8,43 Και μια γυναίκα, που από δώδεκα έτη υπέφερε από αιμοραγίαν και η οποία είχε εξοδέψει όλην την περιουσίαν της εις ιατρούς, χωρίς να μπορέση να θεραπευθή από κανένα,

Λουκ. 8,44 προσελθούσα όπισθεν ήψατο τού κρασπέδου τού ιματίου αυτού, και παραχρήμα έστη η ρύσις τού αίματος αυτής.

Λουκ. 8,44 επλησίασε πίσω από τον Ιησούν, ήγγισε την άκρη από το ιμάτιόν του και αμέσως εσταμάτησε η αιμοραγία της.

Λουκ. 8,45 και είπεν ο Ιησούς· τις ο αφάμενός μου; αρνουμένων δε πάντων είπεν ο Πέτρος και οι σύν αυτώ· επιστάτα, οι όχλοι συνέχουσί σε και αποθλίβουσι, και λέγεις τις ο αφάμενός μου;

Λουκ. 8,45 Και είπεν ο Ιησούς· "ποιός είναι αυτός, που με ήγγισε;" Επειδή δε όλοι ηρνούντο, είπεν ο Πετρος και οι μαθηταί που ήσαν μαζί του· "διδάσκαλε, τα πλήθη σε στενοχωρούν και σε πιέζουν ολόγυρα και συ λέγεις ποιός με ήγγισε;"

Λουκ. 8,46 ο δε Ιησούς είπεν· ήψατό μου τις· εγώ γάρ έγνων δύναμιν εξελθούσαν απ εμού.

Λουκ. 8,46 Ο δε Ιησούς είπε· "κάποιος με ήγγισε. Διότι εγώ κατάλαβα ότι δύναμις θαυματουργική εβγήκε από εμέ".

Λουκ. 8,47 ιδούσα δε η γυνή ότι ουκ έλαθε, τρέμουσα ήλθε και προσπεσούσα αυτώ δι ήν αιτίαν ήψατο αυτού απήγγειλεν αυτώ ενώπιον παντός τού λαού, και ως ιάθη παραχρήμα.

Λουκ. 8,47 Η δε γυναίκα, όταν είδε ότι δεν εξέφυγε από την προσοχήν του Ιησού, τρέμουσα από φόβον και ευλάβειαν ήλθε, έπεσε γονατιστή εμπρός του και διηγήθηκε εις αυτόν και εμπρός εις όλον το πλήθος την αιτίαν, δια την οποίαν τον ήγγισεν, όπως επίσης και το γεγονός, ότι εθεραπεύθηκε αμέσως.

Λουκ. 8,48 ο δε είπεν αυτή· θάρσει, θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εις ειρήνην.

Λουκ. 8,48 Ο δε Ιησούς της είπε· "θάρρος, κόρη μου, η πίστις σου σε έχει σώσει· πήγαινε ειρηνική και χαρούμενη, χωρίς την ανησυχίαν και την θλίψιν που είχες προηγουμένως από την ασθένειάν σου".

Λουκ. 8,49 Έτι αυτού λαλούντος έρχεται τις παρά τού αρχισυναγωγού λέγων αυτώ ότι τέθνηκεν η θυγάτηρ σου· μη σκύλλε τον διδάσκαλον.

Λουκ. 8,49 Ενώ δε αυτός ακόμη ωμιλούσε, έρχεται κάποιος από το σπίτι του αρχισυναγωγού λέγων εις αυτόν, ότι "πέθανε η κόρη σου, μη ενοχλείς και μη βάζεις εις κόπον τον διδάσκαλον".

Λουκ. 8,50 ο δε Ιησούς ακούσας απεκρίθη αυτώ λέγων· μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται.

Λουκ. 8,50 Ο Ιησούς όμως, όταν ήκουσε την είδησιν, είπεν στον αρχισυνάγωγον· "μη φοβείσαι, μόνον πίστευε και θα σωθή η κόρη σου".

Λουκ. 8,51 ελθών δε εις την οικίαν ουκ αφήκεν εισελθείν ουδένα ει μη Πέτρον και Ιωάννην και Ιάκωβον και τον πατέρα της παιδός και την μητέρα.

Λουκ. 8,51 Όταν δε ήλθε στο σπίτι, δεν αφήκε κανένα να μπη, ει μη μόνον τον Πετρον και τον Ιωάννην και τον Ιάκωβον και τον πατέρα της κόρης και την μητέρα.

Λουκ. 8,52 έκλαιον δε πάντες και εκόπτοντο αυτήν. ο δε είπε· μη κλαίετε· ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει.

Λουκ. 8,52 Εκλαιαν δε όλοι και οδυρόμενοι εκτυπούσαν τας κεφαλάς και τα στήθη των δια την νεκράν. Ο δε Ιησούς είπε· “μη κλαίετε· δεν απέθανε, αλλά κοιμάται”.

Λουκ. 8,53 και κατεγέλων αυτού, ειδότες ότι απέθανεν.

Λουκ. 8,53 Και τον περιγελούσαν, διότι ήξευραν καλά, ότι η κόρη είχε πεθάνει.

Λουκ. 8,54 αυτός δε εκβαλών έξω πάντας και κρατήσας της χειρός αυτής εφώνησε λέγων· η παίς, εγείρου.

Λουκ. 8,54 Αυτός όμως έβγαλε όλους έξω, επιασε το χέρι της και εφώναξε λέγων· “Κορη, σήκω επάνω”.

Λουκ. 8,55 και επέστρεψε το πνεύμα αυτής, και ανέστη παραχρήμα, και διέταξεν αυτή δοθήναι φαγείν.

Λουκ. 8,55 Και αμέσως η ψυχή της επέστρεψε στο σώμα και αναστήθηκε· και ο Ιησούς διέταξε να της δώσουν να φάγη, δια να αναλάβη τελείως από την εξάντλησιν της ασθeneίας που την οδήγησε στον θάνατον.

Λουκ. 8,56 και εξέστησαν οι γονείς αυτοίς, ο δε παρήγγειλεν αυτοίς μηδενί ειπείν το γεγονός.

Λουκ. 8,56 Και έμειναν εκστατικοί και κατάπληκτοι οι γονείς αυτής. Ο δε Ιησούς παρήγγειλε εις αυτούς, να μη είπουν εις κανένα το γεγονός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Λουκ. 9,1 Συγκαλεσάμενος δε τους δώδεκα μαθητάς αυτού έδωκεν αυτοίς δύναμιν και εξουσίαν επί πάντα τα δαιμόνια και νόσους θεραπεύειν·

Λουκ. 9,1 Αφού δε εκάλεσε τους δώδεκα μαθητάς του, έδωκεν εις αυτούς δύναμιν και εξουσίαν επί όλων των δαιμονίων, καθώς επίσης και να θεραπεύουν ασθeneίας.

Λουκ. 9,2 και απέστειλεν αυτούς κηρύσσειν την βασιλείαν του Θεού και ιάσθαι τους ασθenoύντας,

Λουκ. 9,2 Και έστειλε αυτούς να κηρύσσουν την διδασκαλίαν περί της βασιλείας του Θεού και να θεραπεύουν τους ασθeneίς, δια να επιβεβαιώνεται έτσι με τα θαύματα η διδασκαλία των.

Λουκ. 9,3 και είπε προς αυτούς· μηδέν αίρετε εις την οδόν, μήτε ράβδους μήτε πήραν μήτε άρτον μήτε αργύριον μήτε ανά δύο χιτώνας έχειν.

Λουκ. 9,3 Και είπεν εις αυτούς· “μη παίρνετε τίποτε στον δρόμον ούτε ράβδους ούτε σάκκον ούτε ψωμί ούτε χρήματα ούτε να έχετε από δύο χιτώνας.

Λουκ. 9,4 και εις ήν αν οικίαν εισέλθητε, εκεί μένετε και εκείθεν εξέρχεσθε.

Λουκ. 9,4 Και εις όποιο σπίτι μπητε δια να φιλοξενηθήτε, εκεί να μένετε όλον το διάστημα της παραμονής σας και από εκεί να αναχωρήτε, όταν θα ξεκινάτε δι' άλλην πόλιν.

Λουκ. 9,5 και όσοι εάν μη δέξωνται υμάς, εξερχόμενοι από της πόλεως εκείνης και τον κονιορτόν από των ποδών υμών αποτινάξατε εις μαρτύριον επ αυτούς.

Λουκ. 9,5 Και εάν τυχόν μερικοί δεν σας δεχθούν, όταν φεύγετε από την πόλιν εκείνην, τινάξτε καλά και την σκόνην από τα πόδια σας, ως διαμαρτυρίαν εναντίον των και ως έλεγχον αυτών ενώπιον του Θεού”.

Λουκ. 9,6 εξερχόμενοι δε διήρχοντο κατά τας κώμας ευαγγελιζόμενοι και θεραπεύοντες πανταχού.

Λουκ. 9,6 Αφού δε ξεκίνησαν οι Απόστολοι, διήρχοντο το ένα μετά το άλλο τα χωριά, κηρύττοντες το Ευαγγέλιον και θεραπεύοντες παντού τους ασθeneίς.

Λουκ. 9,7 Ηκουσε δε Ηρώδης ο τετράρχης τα γινόμενα υπ αυτού πάντα, και διηπόρει διά το λέγεσθαι υπό τινων ότι Ιωάννης εγήγερται εκ των νεκρών,

Λουκ. 9,7 Επληροφορήθη δε τότε ο Ηρώδης ο τετράρχης, όλα αυτά που εγίνοντο εκ μέρους του Ιησού και ευρίσκετο εις μεγάλην απορίαν, επειδή ελέγετο από μερικούς, ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αναστήθηκε εκ των νεκρών και κάμνει αυτά τα θαύματα.

Λουκ. 9,8 υπό τινων δε ότι Ηλίας εφάνη, άλλων δε ότι προφήτης τις των αρχαίων ανέστη.

Λουκ. 9,8 Από μερικούς δε ελέγετο, ότι ο Ηλίας εφάνηκε πάλιν εις την γην, από άλλους δε, ότι κάποιος μεγάλος προφήτης από τους αρχαίους ανεστήθη.

Λουκ. 9,9 και είπεν ο Ηρώδης· Ιωάννην εγώ απεκεφάλισα· τις δε εστιν ούτος περί ου εγώ ακούω τοιαύτα; και εξήτει ιδείν αυτόν.

Λουκ. 9,9 Και είπεν ο Ηρώδης· “τον Ιωάννην εγώ τον αποκεφάλισα και επομένως δεν ζη πλέον. Αλλά ποιός είναι αυτός, δια τον οποίον εγώ ακούω ότι πράττει τόσον πολλά και τόσον παράδοξα έργα;” Και εξητούσε να ιδη τον Ιησούν.

Λουκ. 9,10 Καί υποστρέψαντες οι απόστολοι διηγήσαντο αυτώ όσα εποίησαν. και παραλαβόν αυτούς υπεχώρησε κατ ιδίαν εις τόπον έρημον πόλεως καλουμένης Βηθσαϊδά.

Λουκ. 9,10 Και όταν επέστρεψαν από την περιοδείαν οι Απόστολοι, διηγήθηκαν εις αυτόν όσα έκαμαν. Και ο Ιησούς τους επήγε μαζί του και ανεχώρησε ιδιαιτέρως με αυτούς εις ένα έρημον τόπον, πλησίον μιας πόλεως που εκαλείτο Βηθσαϊδά.

Λουκ. 9,11 οι δε όχλοι γνόντες ηκολούθησαν αυτώ, και δεξάμενος αυτούς ελάλει αυτοίς περί της βασιλείας του Θεού, και τους χρείαν έχοντας θεραπείας ιάσατο.

Λουκ. 9,11 Τα πλήθη όμως, μόλις επληροφορήθησαν, τον ηκολούθησα και αυτός τους εδέχθη και εκύρηττε προς αυτούς περί της βασιλείας του Θεού, και ιάτρυνε όσους είχαν ανάγκην θεραπείας.

Λουκ. 9,12 Η δε ημέρα ήρξατο κλίνειν· προσελθόντες δε οι δώδεκα είπον αυτώ· απόλυσον τον όχλον, ίνα πορευθέντες εις τας κύκλας κώμας και τους αγρούς καταλύσωσι και εύρωσιν επισιτισμόν, ότι ώδε εν ερημω τόπω εσμέν.

Λουκ. 9,12 Αλλ' η ημέρα ήρχισε να κλίνη προς την δύσιν. Τον επλησίασαν τότε οι δώδεκα και του είπαν· διάλυσε τα πλήθη του λαού, δια να πάνε εις τα γύρω χωριά και τις αγροτικές κατοικίες να καταλύσουν και να εύρουν τροφάς, δια να φάγουν, διότι εδώ ευρισκόμεθα εις έρημον τόπον”.

Λουκ. 9,13 είπε δε προς αυτούς· δότε αυτοίς υμείς φαγείν. οι δε είπον· ουκ εισίν ημίν πλέον ή πέντε άρτοι και ιχθύες δύο, ει μητι πορευθέντες ημείς αγοράσωμεν εις πάντα τον λαόν τούτον βρώματα·

Λουκ. 9,13 Είπε δε προς αυτούς ο Ιησούς· “δώστε τους σεις να φάγουν”. Αυτοί δε είπαν· “δεν μας βρίσκονται παρά πάνω από πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, εκτός εάν πάμε ημείς και κυττάξωμεν να αγοράσωμε δι' όλον αυτόν τον λαόν τροφάς”.

Λουκ. 9,14 ήσαν γάρ ωσεί άνδρες πεντακισχίλιοι. είπε δε προς τους μαθητάς αυτού· κατακλίνατε αυτούς κλισίας ανά πενήτηκοντα.

Λουκ. 9,14 Διότι οι άνδρες μόνον ήσαν περίπου πέντε χιλιάδες. Είπε δε προς τους μαθητάς του ο Κυριος· “βάλτε τους να καθίσουν καθ’ ομάδας από πενήντα, πενήντα”.

Λουκ. 9,15 και εποίησαν ούτω και ανέκλιναν άπαντας.

Λουκ. 9,15 Και έκαμαν έτσι οι μαθηταί και έβαλαν όλους να καθίσουν.

Λουκ. 9,16 λαβών δε τους πέντε άρτους και τους δύο ιχθύας, αναβλέψας εις τον ουρανόν ευλόγησεν αυτούς και κατέκλασε, και είδου τοίς μαθηταίς παραθεΐναι τώ όχλω.

Λουκ. 9,16 Επήρε τότε ο Ιησούς τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια, ύψωσε τα μάτια στον ουρανόν, δια να ευχαριστήση τον Πατέρα, και ευλόγησε τους άρτους. Επειτα τους έκοψε κομμάτια και έδιδε συνεχώς στους μαθητάς, δια να παραθέσουν στον λαόν να φάγη.

Λουκ. 9,17 και έφαγον και εχορτάσθησαν πάντες, και ήρθη το περισσεύσαν αυτοίς κλασμάτων κόφινου δώδεκα.

Λουκ. 9,17 Και έφαγαν και εχόρτασαν όλοι και εσήκωσαν έπειτα, από ο,τι τους είχε περισσεύσει, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

Λουκ. 9,18 Καί εγένετο εν τώ είναι αυτόν προσευχόμενον καταμόνας, συνήσαν αυτώ οι μαθηταί, και επηρώτησεν αυτούς λέγων· τίνα με λέγουσιν οι όχλοι είναι;

Λουκ. 9,18 Και ενώ προσηύχето απομονωμένος από το πλήθος, ήσαν μαζί του οι μαθηταί και τους ηρώτησε, λέγων· “ποιός λένε τα πλήθη ότι είμαι;”

Λουκ. 9,19 οι δε αποκριθέντες είπον· Ιωάννην τον βαπτιστήν, άλλοι δε Ηλίαν, άλλοι δε ότι προφήτης τις των αρχαίων ανέστη.

Λουκ. 9,19 Εκείνοι δε αποκριθέντες είπαν· “λέγουν, ότι είσαι Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι δε ότι είσαι ο Ηλίας, άλλοι δε ότι είσαι κάποιος προφήτης από τους παλαιούς που αναστήθηκε”.

Λουκ. 9,20 είπε δε αυτοίς· υμείς δε τίνα με λέγετε είναι; αποκριθείς δε ο Πέτρος είπε· τον Χριστόν του Θεού.

Λουκ. 9,20 Είπε δε εις αυτούς· “σεις, ποιός λέτε ότι είμαι;” Αποκριθείς δε ο Πετρος είπε· “ημείς λέμε, ότι είσαι ο Μεσσίας, τον οποίον ο Θεός έχρισε και έστειλε σωτήρα του κόσμου”.

Λουκ. 9,21 ο δε επιτιμήσας αυτοίς παρήγγειλε μηδενί λέγειν τούτο,

Λουκ. 9,21 Αυτός δε τότε εντόνως και αυστηρώς τους παρήγγειλε, να μη λέγουν τούτο εις κανένα.

Λουκ. 9,22 ειπών ότι δεί τον υιόν του ανθρώπου πολλά παθεΐν και αποδοκιμασθήναι από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων, και αποκτανθήναι, και τή τρίτη ημέρα εγερωθήναι.

Λουκ. 9,22 Επρόσθεσε δε ότι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού πρέπει αυτός, ο υιός του ανθρώπου, να πάθη πολλά και να αποδοκιμασθή από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς, και να θανατωθή και την τρίτη ημέρα να αναστηθή.

Λουκ. 9,23 Έλεγε δε προς πάντας· εί τις θέλει οπίσω μου έρχεσθαι, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού καθ ήμέραν και ακολουθείτω μοι.

Λουκ. 9,23 Έλεγε δε εις όλους· “εάν κανείς θέλη να με ακολουθή ως οπαδός μου, πρέπει να απαρνηθή τον αμαρτωλόν εαυτόν του, να πάρη την απόφασιν, την οποίαν κάθε ήμέραν θα ανανεώνη να υποστή δι' εμέ θλίψεις και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον και ας με ακολουθή, ας σκέπτεται, ας ζη και ας πράττη έχων εμέ ως υπόδειγμα.

Λουκ. 9,24 ός γάρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ός δ αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ούτος σώσει αυτήν.

Λουκ. 9,24 Διότι, όποιος θέλει, αρνούμενος εμέ, να σώση την πρόσκαιρον ζωήν του, θα χάση την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν πλησίον του Θεού. Εκείνος δε που θα θυσιάση την ζωήν του προς χάριν εμού, θα σώση την ψυχήν του εις την αιωνίαν ζωήν.

Λουκ. 9,25 τι γάρ ωφελείται άνθρωπος κερδήσας τον κόσμον όλον, εαυτόν δε απολέσας ή ζημιωθείς;

Λουκ. 9,25 Διότι, τι ωφελείται ο άνθρωπος, εάν κερδήση όλον τον κόσμον, χάση δε την ψυχήν του και ζημιωθή με την αιωνίαν καταδίκην και κόλασιν;

Λουκ. 9,26 ός γάρ εάν παισυχνθή με και τους εμούς λόγους, τούτον ο υιός του ανθρώπου παισυχνθήσεται όταν έλθη εν τή δόξη αυτού και του πατρός και των αγίων αγγέλων.

Λουκ. 9,26 Διότι, όποιος εντραπή εμέ και τους λόγους μου, φοβούμενος εμπαιγμούς και περιφρονήσεις εκ μέρους των ανθρώπων, αυτόν θα εντραπή και ο υιός του ανθρώπου να τον ονομάση ιδικόν του και θα τον αποκυρδέη, όταν με όλην του την δόξαν και με την δόξαν του Πατρός και των αγίων αγγέλων έλθη ως κριτής όλων.

Λουκ. 9,27 λέγω δε υμίν αληθώς, εισί τινες των ώδε εστηκότων, οι ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ιδωσι την βασιλείαν του Θεού.

Λουκ. 9,27 Σας λέγω δε αληθινά και τούτο· υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα δοκιμάσουν θάνατον, έως ότου ιδουν να εγκαθιδρύεται στον κόσμον η βασιλεία του Θεού”. (Να ιδρύεται η Εκκλησία κατά την ήμέραν της Πεντηκοστής δια της επιφοιτήσεως του Αγ. Πνεύματος με δύναμιν πολλήν και να εξαπλώνεται εις όλον τον γνωστόν τότε κόσμον).

Λουκ. 9,28 Εγένετο δε μετά τους λόγους τούτους ωσεί ήμέραι οκτώ και παραλαβών τον Πέτρον και Ιωάννην και Ιάκωβον ανέβη εις το όρος προσεύξασθαι.

Λουκ. 9,28 Υστερα από τους λόγους αυτούς, έπειτα από οκτώ περίπου ήμέρας, παρέλαβε ο Ιησούς τον Πετρον και τον Ιωάννην και τον Ιάκωβον και ανέβηκε εις ένα όρος δια να προσευχηθή.

Λουκ. 9,29 και εγένετο εν τώ προσεύχεσθαι αυτόν το είδος του προσώπου αυτού έτερον και ο ματισμός αυτού λευκός εξαστράπτων.

Λουκ. 9,29 Και ενώ προσηύχето, έγινε η εξωτερική του μορφή του προσώπου του διαφορετική και η ενδυμασία του ολόλευκη και απαστράπτουσα.

Λουκ. 9,30 και ιδού άνδρες δύο συνελάλουν αυτώ, οίτινες ήσαν Μωσής και Ηλίας,

Λουκ. 9,30 Και ιδού δύο άνδρες συνωμιλούσαν μαζί του. Και αυτοί ήσαν ο Μωϋσής και ο Ηλίας,

Λουκ. 9,31 οι οφθέντες εν δόξη έλεγον την έξοδον αυτού ήν έμελλε πληρούν εν Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 9,31 οι οποίοι παρουσιάσθησαν με δόξαν και έλεγαν δια την έξοδόν του, δια την αναχώρησίν του από τον κόσμον

αυτόν, την οποίαν σύμφωνα με τας προφητείας έμελλε να εκπληρώση εις την Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 9,32 ο δε Πέτρος και οι σύν αυτώ ήσαν βεβαρημένοι ύπνω· διαγρηγορήσαντες δε είδον την δόξαν αυτού και τους δύο άνδρας τους συνεστώτας αυτά.

Λουκ. 9,32 Ο δε Πετρος και οι δύο άλλοι μαθηταί είχαν καταληφθή από βαρύν ύπνον. Όταν όμως εξύπνησαν, είδαν την δόξαν του και τους δύο άνδρας, που εστέκοντο μαζί του.

Λουκ. 9,33 και εγένετο εν τώ διαχωρίζεσθαι αυτούς απ αυτού είπεν ο Πέτρος προς τον Ιησούν· επιστάτα, καλόν εστιν ημάς ώδε είναι και ποιήσωμεν σκηνάς τρεις, μίαν σοί και μίαν Μωσεί και μίαν Ηλία, μη ειδώς ό λέγει.

Λουκ. 9,33 Και συνέβη, όταν οι δύο άνδρες ετοιμαζάζοντο να χωρισθούν από τον Ιησούν, είπεν ο Πετρος προς αυτόν· "διδάσκαλε, είναι καλά να μένωμεν εδώ· ας κάμωμεν τρεις σκηνάς, μίαν δια σε, μίαν δια τον Μωϋσέα και μίαν δια τον Ηλίαν". Και τα έλεγεν αυτά, χωρίς να καταλαβαίνη καλά-καλά, τι είναι αυτό που έλεγε.

Λουκ. 9,34 ταύτα δε αυτού λέγοντος εγένετο νεφέλη και επεσκίασεν αυτούς· εφοβήθησαν δε εν τώ εισελθείν εκείνους εις την νεφέλην·

Λουκ. 9,34 Ενώ δε ο Πετρος έλεγε αυτά, ήλθε ένα σύννεφο και τους εκέπασε. Εφοβήθησαν δε ο Πετρος και οι δύο άλλοι μαθηταί, όταν ο Ιησούς και οι δύο προφήται εισήλθον εις την παράδοξον εκείνην νεφέλην, η οποία ήτο σημείον της παρουσίας του Θεού, όπως και άλλοτε στο όρος Σινά.

Λουκ. 9,35 και φωνή εγένετο εκ της νεφέλης λέγουσα· ούτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός· αυτού ακούετε.

Λουκ. 9,35 Και ηκούσθη φωνή από την νεφέλην, η οποία έλεγεν· "αυτός είναι ο μονογενής Υιός μου, ο κατ'εξοχήν αγαπητός, που τον έστειλα Σωτήρα του κόσμου. Αυτόν να ακούετε".

Λουκ. 9,36 και εν τώ γενέσθαι την φωνήν ευρέθη ο Ιησούς μόνος, και αυτοί εσίγησαν και ουδενί απήγγειλαν εν εκείναις ταίς ημέραις ουδέν ών εωράκασιν.

Λουκ. 9,36 Και αφού έγινε αυτή η φωνή, ευρέθηκε ο Ιησούς μόνος· και οι τρεις μαθηταί εκράτησαν σιγήν δια το γεγονός και εις κανέναν κατά τας ημέρας εκείνας δεν ανεκοίνωσαν τίποτε από όσα είδαν.

Λουκ. 9,37 Εγένετο δε εν τή εξής ημέρα κατελθόντων αυτών από τού όρους συνήντησεν αυτώ όχλος πολύς.

Λουκ. 9,37 Κατά δε την επομένην ημέραν, όταν κατέβηκαν από το όρος, συνήντησε τον Ιησούν πολύς λαός.

Λουκ. 9,38 και ιδού ανήρ από τού όχλου ανεβόησε λέγων· διδάσκαλε, δέομαί σου, επίβλεψον επί τον υιόν μου, ότι μονογενής μοί εστι·

Λουκ. 9,38 Και ιδού, ένας άνθρωπος από το πλήθος εφώναξε και είπε· "διδάσκαλε, θερμώς παρακαλώ, ρίξε ένα βλέμμα ευσπλαχνίας στον υιόν μου, διότι μου είναι μονογενής.

Λουκ. 9,39 και ιδού πνεύμα λαμβάνει αυτόν, και εξαίφνης κράζει και σπαράσσει αυτόν μετά αφρού, και μόγις αποχωρεί απ αυτού συντρίβον αυτόν·

Λουκ. 9,39 Και ιδού τον κυριεύει από καιρού εις καιρόν πονηρόν πνεύμα και έξαφνα κραυγάζει και τον συγκλονίζει με σπασμούς εις όλον το σώμα και με αφρούς στο στόμα και με δυσκολίαν φεύγει από αυτόν, αφού προηγουμένως τον συντρίψη.

Λουκ. 9,40 και εδείθην των μαθητών σου ίνα εκβάλωσιν αυτό, και ουκ ηδυνήθησαν.

Λουκ. 9,40 Και παρεκάλεσα τους μαθητάς σου, να το διώξουν και δεν ημπούρεσαν".

Λουκ. 9,41 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ώ γενεά άπιστος και διεστραμμένη, έως πότε έσομαι προς υμάς και ανέξομαι υμών· προσάγαγε τον υιόν σου ώδε.

Λουκ. 9,41 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπεν· "ω γενεά, που παρ' όλα τα θαύματα τα οποία είδες, είσαι ακόμη άπιστος και από την κακίαν σου διεστραμμένη, έως πότε θα είμαι μαζί σας και θα σας ανέχωμαι· Φερε το παιδί σου εδώ".

Λουκ. 9,42 έτι δε προσερχομένου αυτού έρηξεν αυτόν το δαιμόνιον και συνεπάραξεν· επετίμησε δε ο Ιησούς τώ πνεύματι τώ ακαθάρτω, και ίάσατο τον παιδα και απέδωκεν αυτόν τώ πατρί αυτού.

Λουκ. 9,42 Ενώ δε ο νέος προσήρχετο στον Ιησούν, τον επέταξεν κάτω με ορμήν το δαιμόνιον και τον συνεκλόνησε με σπασμούς. Ο Ιησούς όμως επέπληξε και έδιωξε το ακάθαυτον πνεύμα, εθεράπευσε το παιδί και το παρέδωσε στον πατέρα του εντελώς υγιές.

Λουκ. 9,43 εξεπλήσσοντο δε πάντες επί τή μεγαλειότητι τού Θεού. Πάντων δε θαυμαζόντων επί πάσιν οίς εποίησεν ο Ιησούς, είπε προς τους μαθητάς αυτού·

Λουκ. 9,43 Και καταλαμβάνοντο όλοι από μεγάλην έκπληξιν και θαυμασμόν, δια την μεγαλειότητα του Θεού, όπως εφάνετο με τα καταπληκτικά αυτά θαύματα. Ενώ δε όλοι εθαύμαζαν με όλα όσα έκαμεν ο Ιησούς, είπε προς τους μαθητάς του,

Λουκ. 9,44 θέσθε υμείς εις τα ώτα υμών τους λόγους τούτους· ο γάρ υιός τού ανθρώπου μέλλει παραδίδοσθαι εις χείρας ανθρώπων.

Λουκ. 9,44 "σεις μη επηρεάζεσθε από τον ψευδή αυτόν ενθουσιασμόν και σχηματίζετε εσφαλμένην γνώμην δι' εμέ. Βαλετε εις τ' αυτιά σας και προσέξτε πολύ τα λόγια αυτά, που θα σας πω· ότι ο υιός του ανθρώπου έντος ολίγου παραδίδεται, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, εις χείρας ανθρώπων οι οποίοι θα τον βασανίσουν και θα τον θανατώσουν".

Λουκ. 9,45 οι δε ηγνούουν το ρήμα τούτο, και ήν παρακεκαλυμμένον απ αυτών ίνα μη αισθωνται αυτό, και εφοβούντο ερωτήσαι αυτόν περί τού ρήματος τούτου.

Λουκ. 9,45 Αυτοί δε δεν εκαταλάβαιναν το νόημα του λόγου αυτού· και έμεινε κρυμμένος από αυτούς ο λόγος, ώστε να μην ημπορούν να τον εννοήσουν και τον αισθανθούν. Επειδή δεν είχαν λάβει ακόμη τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος. Λογω δε ευλαβείας και συστολής εφοβούντο να τον ερωτήσουν δια το νόημα του λόγου τούτου.

Λουκ. 9,46 Εισήλθε δε διαλογισμός εν αυτοίς, το τις αν είη μείζων αυτών.

Λουκ. 9,46 Εν τούτοις εισεχώρησεν εις αυτούς ένας κακός διαλογισμός, ποίος από αυτούς θα ήτο μεγαλύτερος και επισημότερος εις την βασιλείαν του Χριστού.

Λουκ. 9,47 ο δε Ιησούς ιδών τον διαλογισμόν της καρδιάς αυτών, επιλαβόμενος παιδίον έστησεν αυτό παρ εαυτού.

Λουκ. 9,47 Ο δε Ιησούς με την θείαν αυτού παγγνωσίαν είδε καθαρά τον εγωϊστικόν αυτόν διαλογισμόν της καρδιάς των, επήρε ένα παιδί, το έβαλε να σταθή όρθιον πλησίον του

Λουκ. 9,48 και είπεν αυτοίς· ός εάν δέξεται τούτο το παιδίον επί τώ ονόματί μου, εμέ δέχεται, και ός εάν εμέ δέξηται, δέχεται τον αποστείλανά με. ο γάρ μικρότερος εν πάσιν υμίν υπάρχων, ούτός εστι μέγας.

Λουκ. 9,48 και είπε εις αυτούς: "όποιος θα δεχθή δια το όνομά μου το παιδί τούτο η ένα από τους ταπεινούς και απλοϊκούς ανθρώπους που μοιάζουν με αυτό το παιδί, δέχεται εμέ. Και οποίος θα δεχθή εμέ, δέχεται τον Πατέρα, που με έστειλε στον κόσμο. Και φυσικά θα είναι ταπεινός και θα δείξη αγάπην εκείνος που θα δεχθή ένα τέτοιον μικρόν, αλλά και θα δοξασθή δια τούτο· διότι εκείνος που ταπεινώνεται και φέρεται ως μικρότερος μεταξύ όλων σας, αυτός θα είναι μέγας εις την βασιλείαν των ουρανών".

Λουκ. 9,49 Αποκριθείς δε ο Ιωάννης είπεν· επιστάτα, είδομέν τινα επί τώ ονόματί σου εκβάλλοντα δαιμόνια, και εκωλύσαμεν αυτόν, ότι ουκ ακολουθεί μεθ ημών.

Λουκ. 9,49 Ελαβε δε τότε τον λόγον ο Ιωάννης και είπε· "διδάσκαλε, είδαμε κάποιον να διώχνη δαιμόνια επικαλούμενος το όνομά σου και τον εμποδίσαμε, επειδή δεν σε ακολουθεί μαζί με ημάς".

Λουκ. 9,50 και είπε προς αυτόν ο Ιησούς· μη κωλύετε· ου γάρ εστι καθ υμών· ός γάρ ουκ έστι καθ υμών, υπέρ υμών εστιν.

Λουκ. 9,50 Και είπε προς αυτόν ο Ιησούς· "μη τον εμποδίσετε· διότι δεν είναι εναντίον σας, κάθε ένας που δεν είναι εναντίον σας, είναι μαζί σας".

Λουκ. 9,51 Εγένετο δε εν τώ συμπληρούσθαι τας ημέρας της αναλήψεως αυτού και αυτός εστήριξε το πρόσωπον αυτού τού πορεύεσθαι εις Ιερουσαλήμ,

Λουκ. 9,51 Όταν δε επλησίαζε πλέον να συμπληρωθούν αι ημέραι, έπειτα από τας οποίας θα εγίνετο η ανάληψις του στους ουρανούς, αυτός έστρεψε το πρόσωπόν του και προσήλωσε τα βλέμματά του με απόφασιν σταθεράν να πορευθή εις Ιερουσόλυμα, όπου θα υφίστατο το φρικτό πάθος.

Λουκ. 9,52 και απέστειλεν αγγέλους πρό προσώπου αυτού· και πορευθέντες εισήλθον εις κώμην Σαμαρειτών, ώστε ετοιμάσαι αυτά·

Λουκ. 9,52 Και έστειλε αγγελιοφόρους προ αυτού εις τα διάφορα χωρία και τας πόλεις· και αυτοί επορεύθησαν και επήγαν εις ένα χωριό των Σαμαρειτών, δια να ετοιμάσουν εις αυτόν και τους μαθητάς του τόπον να μείνουν.

Λουκ. 9,53 και ουκ εδέξαντο αυτόν, ότι το πρόσωπον αυτού ήν πορευόμενον εις Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 9,53 Αλλά οι κάτοικοι δεν τον εδέχθησαν, διότι αυτός επήγαινε εις την Ιερουσαλήμ, πόλιν εχθρικήν εις αυτούς.

Λουκ. 9,54 ιδόντες δε οι μαθηταί αυτού Ιάκωβος και Ιωάννης είπον· Κύριε, θέλεις είπωμεν πύρ καταβήναι από ουρανού και αναλώσαι αυτούς, ως και Ηλίας εποίησε;

Λουκ. 9,54 Όταν δε οι μαθηταί του, Ιάκωβος και Ιωάννης, είδαν τους απεσταλμένους να γυρίζουν διωγμένοι και επληροφορήθησαν το γεγονός, είπαν με αγανάκτησιν· "Κυριε, θέλεις να πούμε να κατεβή φωτιά από τον ουρανόν και να τους εξολοθρεύση, όπως έκαμε άλλοτε ο Ηλίας;"

Λουκ. 9,55 στραφείς δε επετίμησεν αυτοίς και είπεν· ουκ οίδατε ποίον πνεύματός εστε υμείς·

Λουκ. 9,55 Ο Ιησούς όμως εστράφη προς αυτούς, τους επέπληξε και είπε· "δεν ξέρετε ακόμη ποίαν διαθέσεων και ποίας πνευματικής καταστάσεως είσθε εσείς. Δεν είσθε άνθρωποι του πνεύματος της οργής και της τιμωρίας, που εκυριαρχούσε εις εποχήν της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά του πνεύματος της αγάπης και της συγνώμης, που σώζει.

Λουκ. 9,56 ο υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε ψυχάς ανθρώπων απολέσαι, αλλά σώσαι· και επορεύθησαν εις ετέραν κώμην.

Λουκ. 9,56 Διότι ο υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να καταδικάση ψυχάς εις απώλειαν, αλλά να τας σώση". Και επήγαν τότε εις άλλο χωρίον.

Λουκ. 9,57 Εγένετο δε πορευομένων αυτών εν τή οδώ είπέ τις προς αυτόν· ακολουθήσω σοι όπου εάν απέρχη, Κύριε.

Λουκ. 9,57 Καθώς δε εβάδιζαν στον δρόμον, είπε κάποιος προς αυτόν· "Κυριε, θα σε ακολουθήσω, όπου και αν πηγαίνης".

Λουκ. 9,58 και είπεν αυτό ο Ιησούς· αι αλώπεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά τού ουρανού κατασκηνώσεις, ο δε υιός τού ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνη.

Λουκ. 9,58 Και είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· "οι αλώπεκες έχουν τας φωλεάς των και τα πτηνά του ουρανού τις κούρνιες των, ο δε υιός του ανθρώπου δεν έχει που να κλίνη την κεφαλήν, και κάθε ένας που με ακολουθεί θα υποβληθή, όπως και εγώ, εις στερήσεις και θυσίας".

Λουκ. 9,59 Είπε δε προς ετέρον· ακολουθεί μοι· ο δε είπε· Κύριε, επίτρεψόν μοι απελθόντι πρώτον θάψαι τον πατέρα μου.

Λουκ. 9,59 Είπε δε προς κάποιον άλλον· "έλα μαζί μου". Εκείνος δε είπε· "Κυριε, δος μου την άδεια να πάω πρώτον να θάψω τον πατέρα μου και έπειτα να σε ακολουθήσω".

Λουκ. 9,60 είπε δε αυτό ο Ιησούς· άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς· σύ δε απελθών διάγγελε την βασιλείαν τού Θεού.

Λουκ. 9,60 Ο δε Ιησούς (διότι ήθελε να τον προφυλάξη από τας συνήθεις κληρονομικές διαφοράς που επακολουθούν τον θάνατον του πατρός) του είπε· "άφησε τους πνευματικώς νεκρούς, τους ανθρώπους που δεν πιστεύουν εις εμέ, να θάψουν τους νεκρούς των. Συ δε μαζί με τους άλλους μαθητάς μου, πήγαινε και κήρυττε στους ανθρώπους την βασιλείαν του Θεού".

Λουκ. 9,61 Είπε δε και ετέρος· ακολουθήσω σοι, Κύριε· πρώτον δε επίτρεψόν μοι αποτάξασθαι τοίς εις τον οίκόν μου.

Λουκ. 9,61 Είπε δε και ένας άλλος· "Κυριε, θα σε ακολουθήσω, αλλά δος μου την άδειαν να αποχαιρετήσω τους οικείους μου".

Λουκ. 9,62 είπε δε ο Ιησούς προς αυτόν· ουδείς επιβαλών την χείρα αυτού επ άροτρον και βλέπων εις τα οπίσω εύθετός εστιν εις την βασιλείαν τού Θεού.

Λουκ. 9,62 Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς· "κανένας γεωργός, που έχει βάλει το χέρι στο αλέτρι και βλέπει εις τα οπίσω, δεν ημπορεί να οργώση το χωράφι. Ετσι και καθένας που αναλαμβάνει να εργασθή ως μαθητής και απόστολός μου και γυρίζει πίσω προς τους ιδικούς του και τους ανθρώπους του κόσμου, δεν είναι άξιος δια την βασιλείαν των ουρανών".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Λουκ. 10,1 Μετά δε ταύτα ανέδειξεν ο Κύριος και ετέρους εβδομήκοντα, και απέστειλεν αυτούς ανά δύο πρό προσώπου αυτού εις πάσαν πόλιν και τόπον ού ήμελλεν αυτός έρχεσθαι.

Λουκ. 10,1 Μετά ταύτα ανέδειξε ο Κυριος και άλλους εβδομήκοντα μαθητάς και τους έστειλε δύο-δύο μαζί, να μεταβούν ενωρίτερα από αυτόν εις κάθε πόλιν και τόπον, όπου επρόκειτο και αυτός να έλθη.

Λουκ. 10,2 έλεγεν ούν προς αυτούς· ο μέν θερισμός πολύς, οι δε εργάται ολίγοι· δεήθητε ούν τού κυρίου τού θερισμού όπως εκβάλη εργάτας εις τον θερισμόν αυτού.

Λουκ. 10,2 Ελεγε δε εις αυτούς: "ο μεν θερισμός είναι πολύς, οι δε εργάται ολίγοι. (Πολλοί δηλαδή είναι εκείνοι, που έχουν την αγαθή διάθεσιν να ακούσουν το κήρυγμα του Ευαγγελίου, ολίγοι όμως είναι οι εργάται του Ευαγγελίου). Παρακαλέσατε, λοιπόν, τον Κυριον του θερισμού, τον Θεόν, να στείλῃ εργάτας στον θερισμόν του.

Λουκ. 10,3 υπάγετε· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἀρνας ἐν μέσῳ λύκων.

Λουκ. 10,3 Σεις πηγαίνετε τώρα ὡς εργάται του Ευαγγελίου. Θα συναντήσετε ὅμως δυσκολίας και ἐμπόδια. Ἰδοὺ ἐγὼ σας στέλνω ὡς ἀρνια ἀνάμεσα εις λύκους.

Λουκ. 10,4 μη βαστάζετε βαλάντιον, μη πήραν, μηδέ υποδήματα, και μηδένα κατά την ὁδὸν ἀσπάσησθε.

Λουκ. 10,4 Μη κρατεῖτε ἐπάνω σας βαλάντιον, οὔτε ταξιδιωτικὸν σακκίδιο οὔτε υποδήματα, ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ που φορεῖτε· και στον δρόμον να μη σταθῆτε να χαιρετήσετε κανένα με τους μακροὺς χαιρετισμούς, που συνηθίζουν οι Ἑβραῖοι.

Λουκ. 10,5 εις ἣν δ αν οικίαν εισέρχησθε, πρῶτον λέγετε· εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.

Λουκ. 10,5 Εἰς ὅποιο δε σπίτι εισέρχεσθε, πρῶτα-πρῶτα να λέτε· Ἄς ἔλθῃ ἡ εἰρήνη του Θεοῦ εις ὅλον αὐτὸν τον οἶκον.

Λουκ. 10,6 και εἴν ἡ ἐκεῖ υἱὸς εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται ἐπ αὐτόν ἡ εἰρήνη ὑμῶν· εἰ δε μήγε, ἐφ ὑμᾶς ἐπανακάμψει.

Λουκ. 10,6 Και αν μεν ὑπάρχῃ ἐκεῖ ἄνθρωπος εἰρηνικός και αγαθός, θα μείνῃ εις αὐτόν ἡ εἰρήνη που ευχηθήκατε, εἰ δ' ἄλλως θα γυρίσῃ πάλιν εις σας και θα ἀπολαύσετε σεις την εἰρήνην, που ευχηθήκατε.

Λουκ. 10,7 ἐν αὐτῇ δε τῇ οἰκίᾳ μένετε εσθίοντες και πίνοντες τα παρ αὐτῶν· ἄξιός γάρ ο εργάτης τού μισθοῦ αὐτοῦ ἐστὶ· μη μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εις οἰκίαν.

Λουκ. 10,7 Εἰς το σπίτι δε που ἐπήκατε και σας ἐδέχθησαν, ἐκεῖ να μένετε και με πᾶσαν ἀπλότητα να τρώγετε και να πίνετε αὐτὰ, που σας προσφέρουν. Διότι σεις εἴσθε πνευματικοὶ εργάται και εἶναι δίκαιον ὡς μισθὸν της ἐργασίας σας να λαμβάνετε τουλάχιστον την τροφήν σας. Διότι ο εργάτης εἶναι δίκαιον να παίρῃ τον μισθὸν του. Μη πηγαίνετε δε ἀπὸ τὸ ἓνα σπίτι στο ἄλλο (δια να μη δώσετε την ἐντύπωσιν, ὅτι με την συνεχή αὐτὴν ἀλλαγὴν ἐπιδιώκετε περισσοτέρας περιποιήσεις).

Λουκ. 10,8 και εις ἣν αν πόλιν εισέρχησθε και δέχονται ὑμᾶς, εσθίετε τα παρατιθέμενα ὑμῖν,

Λουκ. 10,8 Εἰς ὅποιαν πόλιν πηγαίνετε και σας δέχονται οι κάτοικοι, να τρώγετε αὐτὰ που σας παραθέτουν, χωρὶς να ζητήτε τίποτε το ἰδιαίτερον και καλύτερον.

Λουκ. 10,9 και θεραπεύετε τους ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, και λέγετε αὐτοῖς· ἤγγικεν ἐφ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τού Θεοῦ.

Λουκ. 10,9 Να θεραπεύετε τους ἀσθενεῖς, που ὑπάρχουν εις την πόλιν αὐτὴν και να λέγετε εις αὐτούς· Ἐχει πλησιάσει πλέον εις σας ἡ βασιλεία του Θεοῦ, την ὁποίαν ο Μεσσίας, που ἦλθε, θα ἰδρῶσῃ εις την οἰκουμένην.

Λουκ. 10,10 εις ἣν δ αν πόλιν εισέρχησθε και μη δέχονται ὑμᾶς, ἐξελθόντες εις τας πλατείας αὐτῆς εἶπατε·

Λουκ. 10,10 Εἰς ὁποιαν ὅμως πόλιν εισέρχεσθε και δεν σας δέχονται, ἐβγάτε εις τας πλατείας της και πέστε στον κόσμον, που θα εἶναι ἐκεῖ συγκεντρωμένος·

Λουκ. 10,11 και τον κριορτόν τον κολληθέντα ἡμῖν ἀπὸ της πόλεως ὑμῶν εις τους πόδας ἡμῶν ἀπομασσομέθα ὑμῖν· πλὴν τούτο γινώσκετε, ὅτι ἤγγικεν ἐφ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τού Θεοῦ.

Λουκ. 10,11 Και την σκόνῃ που ἔχει κολλήσῃ εις τα πόδια μας ἀπὸ την πόλιν αὐτὴν, την τινάσσομεν και σας την ἀφίνομεν. (Ἐφ' ὅσον δεν μας ἐδεχθήκατε, τίποτε ἀπολύτως δεν θέλομεν να ἔχωμεν ἀπὸ σας) ἀλλὰ μάθετε τούτο, ὅτι ἡ βασιλεία του Θεοῦ ἐφθάσε και ἀλλοίμονον εις ἐκείνους, που δεν την δέχονται.

Λουκ. 10,12 λέγω δε ὑμῖν ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἐστὶ ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

Λουκ. 10,12 Σας λέγω δε τούτο, ὅτι κατά την μεγάλην ἡμέραν της κρίσεως, περισσότερον υποφερτῆ θα εἶναι ἡ τιμωρία των Σοδόμων ἀπὸ την τιμωρίαν της πόλεως ἐκείνης.

Λουκ. 10,13 οὐαὶ σοι, Χοραζὶν, οὐαὶ σοι, Βηθσαϊδά· ὅτι ἐν Τύρῳ και Σιδῶνι ἐγένοντο αι δυνάμεις αι γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι αν ἐν σάκκῳ και σποδῷ καθήμενοι μετενόησαν.

Λουκ. 10,13 Ἀλλοίμονό σου, Χοραζὶν, ἀλλοίμονό σου, Βηθσαϊδά! Διότι, εἴν εις τας εἰδωλολατρικάς και ἀμαρτωλάς πόλεις Τύρον και Σιδῶνα, εἶχαν γίνῃ τα θαύματα, που ἔγιναν ἀνάμεσά σας, θα εἶχαν προ πολλοῦ οι κάτοικοί τους μετανοήσῃ και εις ἐκδήλωσιν της μετανοίας των θα εἶχαν καθίσει καταγῆς και θα φορούσαν ἀντὶ ἐνδύματος σάκκον και θα εἶχαν ἀντὶ μύρου στο κεφάλι των στάκτην.

Λουκ. 10,14 πλὴν Τύρῳ και Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἐστὶ ἐν τῇ κρίσει ἢ ὑμῖν.

Λουκ. 10,14 Ἀλλὰ θα εἶναι περισσότερον υποφερτῆ ἡ θέσις της Τυρου και Σιδῶνος και ἐλαφροτέρα ἡ τιμωρία που θα τους ἐπιβληθῇ κατά την ἡμέραν της κρίσεως παρὰ εις σας.

Λουκ. 10,15 και σύ, Καπερναούμ, ἡ ἕως τού ουρανοῦ ὑψωθείσα, ἕως ἄδου καταβιβασθήσῃ.

Λουκ. 10,15 Και συ, Καπερναούμ, που ἐδοξάσθης και ὑψώθηκες ἕως τον ουρανόν, ἐκ του γεγονότος ὅτι ὑπῆρξες κατοικία του Μεσσίου και ἀξιώθηκες να ἀπολαύσῃς τόσα και τόσα θαύματα, θα καταπέσῃς βαθεῖα στον Ἄδην.

Λουκ. 10,16 Ο ακούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, και ο ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ο δε ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τον ἀποστειλαντά με.

Λουκ. 10,16 Ἐκεῖνος που ὑπακούει εις σας, ὑπακούει εις ἐμὲ και ἐκεῖνος που παρακούει σας, παρακούει ἐμὲ· ἐκεῖνος δε που παρακούει ἐμὲ, παρακούει τον Θεόν, που με ἔστειλε σωτήρα στον κόσμον".

Λουκ. 10,17 Ὑπέστρεψαν δε οι εβδομήκοντα μετὰ χαρὰς λέγοντες· Κύριε, και τα δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματι σου.

Λουκ. 10,17 Ἐγύρισαν ἀπὸ την περιοδείαν των οι εβδομήκοντα με χαρὰν μεγάλην και ἔλεγαν· "Κυριε, και τα δαιμόνια ὑποτάσσονται εις ἡμᾶς, μόλις ἐπικαλεσθούμε το ὄνομά σου".

Λουκ. 10,18 Εἶπε δε αὐτοῖς· θεώρουν τον σατανάν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τού ουρανοῦ πεσόντα.

Λουκ. 10,18 Εἶπε δε εις αὐτούς· "ἀπὸ τότε που ἤρχισα το ἔργον μου ἐβλάπα τον σατανάν να ἀπογυμνώνεται ἀπὸ την τυραννικήν του ἐξουσίαν και να κρυμνίζεται συντετριμμένος με ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπὸ τα ὑψη της κυριαρχίας του.

Λουκ. 10,19 ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν την ἐξουσίαν τού πατεῖν ἐπάνω ὄφρων και σκορπιῶν και ἐπὶ πᾶσαν την δύναμιν τού ἐχθροῦ, και οὐδέν ὑμᾶς οὐ μη ἀδικήσῃ.

Λουκ. 10,19 Ἰδοὺ ἐγὼ τώρα σας δίδω την ἐξουσίαν να πατήτε ἐπάνω εις φίδια και σκορπιούς, να ποδοπατήτε και να ἐξουθενώνετε ὅλην την δύναμιν του ἐχθροῦ, δηλαδή του διαβόλου, και τίποτε ἀπὸ ὅσα αὐτός ἐνάντιον σας πανουργεῖται και ἐφευρίσκει δεν θα σας ἀδικήσῃ ἢ βλάβῃ.

Λουκ. 10,20 πλὴν ἐν τούτῳ μη χαίρετε, ὅτι τα πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δε ὅτι τα ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Λουκ. 10,20 Πλην, μη χαίρετε στούτο μόνον, στο ότι δηλαδή και τα πονηρά πνεύματα υποτάσσονται εις σας, κυρίως πρέπει να χαίρετε και να ευφραίνεσθε, διότι τα ονόματα σας έχουν γραφή στους ουρανοί, εις την βασιλείαν του Θεού".

Λουκ. 10,21 Εν αυτή τή ώρα ηγαλλιάσατο τώ πνεύματι ο Ιησούς και είπεν· εξομολογούμαι σοι, πάτερ, κύριε τού ουρανού και της γής, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών, και απεκάλυψας αυτά νηπίοις· ναί, ο πατήρ, ότι ούτως εγένετο ευδοκία έμπροσθέν σου.

Λουκ. 10,21 Αυτήν δε την ώραν ησθάνθη ο Ιησούς βαθυτάτην και ζωηροτάτην χαράν εις την ψυχήν και την καρδίαν του και είπε· "Σε ευχαριστώ και σε δοξολογώ, Πατερ, Κυριε του ουρανού και της γης, διότι με δικαιοσύνην και αγαθότητα ενεργών, έκρυψες τας υψηλάς αυτάς αληθείας της πίστεως από εκείνους που θεωρούνται σοφοί και συνετοί, και εφανέρωσες αυτάς εις απλοϊκούς και αφελείς ανθρώπους τους μαθητάς μου, που φαίνονται σαν νήπια εμπρός στους σοφούς του κόσμου. Ναι Πατερ, διότι αυτή ήτο η αγαθή και δικαίας θέλησίς σου".

Λουκ. 10,22 και στραφείς προς τους μαθητάς είπε· πάντα μοι παρεδόθη υπό τού πατρός μου· και ουδείς επιγινώσκει τις εστιν ο υιός, ει μη ο πατήρ, και τις εστιν ο πατήρ, ει μη ο υιός και ώ εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι.

Λουκ. 10,22 Και αφού εστράφη προς τους μαθητάς είπε· "όλα μου έχουν παραδοθή από τον Πατέρα μου. Επήρα και ως άνθρωπος από αυτόν κάθε εξουσίαν. Επειδή δε είμαι και Θεός, ίσος με τον Πατέρα, κανείς δεν γνωρίζει ακριβώς και τελείως ποίος είναι ο Υιός, παρά μόνον ο Πατήρ. Και κανείς δεν γνωρίζει πλήρως και τελείως τον Πατέρα, παρά μόνον ο Υιός, εν μέρει δε τον γνωρίζει και εκείνος, στον οποίον ο Υιός ήθελε τον αποκαλύψει".

Λουκ. 10,23 Καί στραφείς προς τους μαθητάς κατ ιδίαν είπε· μακάριοι οι οφθαλμοί οι βλέποντες ά βλέπετε.

Λουκ. 10,23 Και εστράφη τότε προς τους μαθητάς και τους είπε ιδιαιτέρως· "Τρισευτυχιμένα τα μάτια σας που βλέπουν αυτά τα οποία βλέπετε.

Λουκ. 10,24 λέγω γάρ υμίν ότι πολλοί προφήται και βασιλείς ηθέλησαν ιδείν ά υμείς βλέπετε, και ουκ είδον, και ακούσαι ά ακούετε, και ουκ ήκουσαν.

Λουκ. 10,24 Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί προφήται και βασιλείς ηθέλησαν να ιδούν αυτά, που σεις βλέπετε, και δεν είδαν και να ακούσουν αυτά, που ακούτε, και δεν ήκουσαν".

Λουκ. 10,25 Καί ιδού νομικός τις ανέστη εκπειράζων αυτόν και λέγων· διδάσκαλε, τι ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;

Λουκ. 10,25 Και ιδού, κάποιος νομοδιδάσκαλος εσηκώθηκε και με τον σκοπόν να πειράξη τον Χριστόν και να αποδείξη εις αυτόν ότι δεν γνωρίζει τον νόμον του είπε· "διδάσκαλε, τι πρέπει να κάμω, δια να κληρονομήσω την αιωνίαν ζωήν;"

Λουκ. 10,26 ο δε είπε προς αυτόν· εν τώ νόμω τι γέγραπται; πώς αναγινώσκεις;

Λουκ. 10,26 Ο Κυριος δε του είπε· "στον νόμον τι είναι γραμμένον; Πως αντιλαμβάνεσαι αυτό που διαβάεις στον νόμον;"

Λουκ. 10,27 ο δε αποκριθείς είπεν· αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της ισχύος σου και εξ όλης της διανοίας σου, και τον πλησίον σου ως σεαυτόν·

Λουκ. 10,27 Ο νομικός δε αποκριθείς είπε· "στον νόμον είναι γραμμένον, να αγαπάς Κυριον τον Θεόν σου με όλην σου την καρδίαν και με όλην σου την ψυχήν και με όλην σου την δύναμιν και με όλον σου τον νουν. (Όλος δε ο ευατός σου, ο νους, η καρδιά, η θέλησις, η δραστηριότης σου, το πνεύμα και το σώμα, να πλημμυρίζουν από την αγάπην προς τον Θεόν). Να αγαπάς δε και τον πλησίον σου, όπως τον ευατόν σου".

Λουκ. 10,28 είπε δε αυτός· ορθώς απεκρίθης· τούτο ποίει και ζήση.

Λουκ. 10,28 Είπε δε προς αυτόν ο Κυριος· "πολύ ορθά απήντησες· έτσι να κάνης και θα κληρονομήσης την αιώνιον ζωήν".

Λουκ. 10,29 ο δε θέλων δικαιοῦν εαυτόν είπε προς τον Ιησοῦν· και τις εστί μου πλησίον;

Λουκ. 10,29 Εντροπιασμένος ο νομικός διότι εφάνηκε εις τα μάτια των άλλων ότι δια ζήτημα πολύ γνωστόν ηρώτησεν τον Χριστόν, ηθέλησε να δικαιολογηθή και είπε προς τον Ιησοῦν· "και ποιός είναι ο πλησίον μου, που πρέπει να αγαπώ σαν τον ευατόν μου;"

Λουκ. 10,30 υπολαβών δε ο Ιησούς είπεν· άνθρωπός τις κατέβαινεν από Ιερουσαλήμ εις Ιεριχώ, και λησταίς περιέπεσεν· οί και εκδύσαντες αυτόν και πληγάς επιθέντες απήλθον αφέντες ημιθανή τυγχάνοντα.

Λουκ. 10,30 Επήρξεν δε ο Ιησούς, εξ αφορμής αυτής της ερωτήσεως, πάλιν τον λόγον και είπε την παραβολήν· "Ενας άνθρωπος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ εις την Ιεριχώ και έπεσε εις τα χέρια ληστών, οι οποίοι, αφού του επήρασαν τα χρήματα, τον εγύμνωσαν, τον επλήγωσαν και έφυγαν, αφήσαντες αυτόν μισοπεθαμένον.

Λουκ. 10,31 κατά συγκυρίαν δε ιερεύς τις κατέβαινεν εν τή οδώ εκείνη, και ιδών αυτόν αντιπαρήλθεν.

Λουκ. 10,31 Κατά σύμπτωσιν ένας ιερεύς κατέβαινε στον δρόμον εκείνον και, μολοντί ειδε τον τραυματίαν, τον επροσπέρασε, χωρίς να του δώση καμμίαν βοήθειαν.

Λουκ. 10,32 ομοίως δε και Λευϊτης γενόμενος κατά τον τόπον, ελθών και ιδών αντιπαρήλθε.

Λουκ. 10,32 Το ίδιο και κάποιος Λευϊτης, όταν εφθάσε στο μέρος εκείνο, επλησίασε τον πληγωμένον, τον είδε, αλλά τον επροσπέρασε ασυγκίνητος.

Λουκ. 10,33 Σαμαρείτης δε τις οδεύων ήλθε κατ αυτόν, και ιδών αυτόν εσπλαγχνίσθη,

Λουκ. 10,33 Ενας όμως Σαμαρείτης, ο όποιος περνούσε από τον δρόμον εκείνον, ήλθε στο μέρος, όπου κατέκειτο μισοπεθαμένος ο τραυματίας, τον είδε και τον εσπλαγχνίσθηκε.

Λουκ. 10,34 και προσελθών κατέδησε τα τραύματα αυτού επιχέων έλαιον και οίνον, επιβιάσας δε αυτόν επί το ίδιον κτήνος ήγαγεν αυτόν εις πανδοχείον και επεμελήθη αυτού·

Λουκ. 10,34 Επλησίασε κοντά του, έδεσε με προσοχήν πολλήν τα τραύματά του, αφού προηγουμένως τα έπλυνε και τα άλειψε μα λάδι και κρασί, τον ανέβασεν στο ζών του, τον επήγε εις κάποιο πανδοχείον και τον επεριποιήθηκε ο ίδιος.

Λουκ. 10,35 και επί την αύριον εξελθών, εκβαλών δύο δηνάρια έδωκε τώ πανδοχεί και είπεν αυτός· επιμελήθητι αυτού, και ό,τι αν προσδαπανήσης, εγώ εν τώ επανέρχεσθαι με αποδώσω σοι.

Λουκ. 10,35 Την άλλην δε ημέρα εβγήκεν από το δωμάτιον του τραυματίου, όπου είχε διανυκτερεύσει, έβγαλε δύο δηνάρια, τα έδωσε στον ξενοδόχον και του είπε· Περιποιήσου τον, με όσην επιμέλειαν ημπορείς. Και ο,τι εξοδέψεις παραπάνω, εγώ, όταν επιστρέψω από την πατρίδα μου, θα σου το πληρώσω σαν προσωπικόν μου χρέος.

Λουκ. 10,36 τις ούν τούτων των τριών πλησίον δοκεί σοι γεγονέναι τού εμπεισόντος εις τους ληστάς;

Λουκ. 10,36 Λοιπόν, ηρώτησε τότε ο Κυριος τον νομοδιδάσκαλον, ποιός από τους τρεις αυτούς νομίζεις, ότι εφάνηκε πραγματικός πλησίον και αδελφός δια τον άνθρωπον αυτόν, που είχε πέσει στα χέρια των ληστών;"

Λουκ. 10,37 ο δε είπεν· ο ποιήσας το έλεος μετ αυτού. είπεν ούν αυτός ο Ιησούς· πορεύου και σύ ποίει ομοίως.

Λουκ. 10,37 Εκείνος δε είπε· “αυτός που έκαμε πράξιν ευσπλαγχνίας και αγάπης προς εκείνον”. Είπε λοιπόν εις αυτόν ο Ιησούς· “πήγαινε και συ και πράττε όμοια με αυτόν. (Κανε το καλόν με αγάπην προς όλους, είτε Ιουδαίοι είναι είτε Σαμαρείται είτε φίλοι είτε εχθροί”).

Λουκ. 10,38 Εγένετο δε εν τώ πορεύεσθαι αυτούς και αυτός εισήλθεν εις κώμην τινά· γυνή δε τις ονόματι Μάρθα υπεδέξατο αυτόν εις τον οίκον αυτής.

Λουκ. 10,38 Καθώς δε ο Κυριος με τους μαθητάς του επήγαιναν προς την Ιερουσαλήμ, εμπήκε ο Ιησούς εις ένα χωριό. Καποια δε γυναίκα, ονόματι Μαρθα, τον υπεδέχθη στο σπίτι της.

Λουκ. 10,39 και τήδε ήν αδελφή καλουμένη Μαρία, ή και παρακαθίσασα παρά τους πόδας του Ιησού ήκουε τον λόγον αυτού.

Λουκ. 10,39 Είχε δε αυτή και αδελφήν, ονόματι Μαρίαν, η οποία εκάθισε κοντά εις τα πόδια του Ιησού και ήκουε την διδασκαλίαν του.

Λουκ. 10,40 η δε Μάρθα περιεσπάτο περι πολλήν διακονίαν· επιστάσα δε είπε· Κύριε, ου μέλει σοι ότι η αδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονείν; επτέ ούν αυτή ινα μοι συναντιλάβηται.

Λουκ. 10,40 Η δε Μαρθα, από την μεγάλην της επιθυμίαν και προθυμίαν να περιποιηθή αξίως τον διδάσκαλον, απεροφάτο από τας πολλάς ασχολίας. Εις κάποιαν στιγμήν εστάθη κοντά στον Ιησούν και είπε· “Κυριε, δεν σε μέλει που η αδελφή μου με αφήκε μόνην να ετοιμάσω τα του φαγητού δια σε και τους μαθητάς σου; Πες της λοιπόν να με βοηθήση”.

Λουκ. 10,41 αποκριθείς δε ειπεν αυτή ο Ιησούς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνάς και τυρβάζη περι πολλά·

Λουκ. 10,41 Απήντησε δε ο Ιησούς και είπε· “Μαρθα, Μαρθα, εφορτώθηκες πολλές φροντίδες, τλαιπωρείσαι και κουράζεσαι δια να ετοιμάσης πολλά.

Λουκ. 10,42 ενός δε εστι χρεία· Μαρία δε την αγαθήν μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ αυτής.

Λουκ. 10,42 Ενα όμως είναι το χρησιμώτερον και απαραίτητον, η πνευματική τροφή, την οποίαν προσφέρω εγώ. Η δε Μαρία εδιάλεξε την καλήν μερίδα, την πνευματικήν, η οποία και δεν θα της αφαιρεθή ποτέ από κανένα. Διότι αι ωφέλειαι από την πνευματικήν τροφήν είναι αιώνια και αναφαίρετοι”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Λουκ. 11,1 Καί εγένετο εν τώ είναι αυτόν εν τόπω τινί προσευχόμενον, ως επαύσατο, είπέ τις των μαθητών αυτού προς αυτόν· Κύριε, δίδαξον ημάς προσεύχεσθαι, καθώς και Ιωάννης εδίδαξε τους μαθητάς αυτού.

Λουκ. 11,1 Όταν ο Ιησούς εις κάποιον τόπον έκανε την προσευχήν του, μόλις έπαυσεν, είπε ένας από τους μαθητάς του προς αυτόν· “Κυριε, δίδαξε μας να προσευχώμεθα, όπως και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εδίδαξε τους μαθητάς του”.

Λουκ. 11,2 είπε δε αυτοίς· όταν προσεύχησθε, λέγετε· Πατέρ ημών ο εν τοίς ουρανοίς· αγιαστήτω το όνομά σου· ελθέτω η βασιλεία σου· γεννηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών, και επί της γής·

Λουκ. 11,2 Είπε δε εις αυτούς· “όταν προσεύχεσθε να λέγετε· Πατέρα μας, που είσαι πανταχού παρών, αλλά εξαιρετικά στους ουρανούς κάνεις αισθητήν την άπειρη παρουσία σου, δώσε να αναγνωρισθή από όλους η αγιότης σου και να δοξάζεται το όνομά σου. Ας έλθη και ας απλωθή η βασιλεία σου εις όλον τον κόσμον, ώστε πρόθυμα οι άνθρωποι, αφωσιωμένοι εις σε, να σε αναγνωρίζουν βασιλέα των· ας τηρήται το θέλημά σου εδώ εις την γην από τους ανθρώπους, με όσην προθυμία και χαράν εκτελείται από τους αγγέλους στον ουρανόν.

Λουκ. 11,3 τον άρτον ημών τον επιούσιον δίδου ημίν το καθ ημέραν·

Λουκ. 11,3 Τον άρτον μας, τον απαραίτητον δια την συντήρησίν μας, δίδε τον εις ημάς κάθε ημέραν.

Λουκ. 11,4 και άφες ημίν τας αμαρτίας ημών· και γάρ αυτοί αφιέμεν παντί τώ οφείλοντι ημίν· και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού.

Λουκ. 11,4 Και συγχώρησε τας αμαρτίας μας, διότι και ημείς συγχωρούμεν κάθε ένα, που έφταιξε απέναντί μας, μας άδικησε και μας είναι χρεώστης. Και μη επιτρέψης να πέσωμεν εις πειρασμόν, αλλά φύλαξέ μας από τον πονηρόν”.

Λουκ. 11,5 Καί είπε προς αυτούς· τις εξ υμών έχει φίλον, και πορεύσεται προς αυτόν μεσονυκτίου και ερεί αυτό· φίλε, χρησόν μοι τρεις άρτους,

Λουκ. 11,5 Και είπε προς αυτούς την διδακτικήν παρομοίωσιν· “ποιός από σας θα έχει φίλον και θα υπάγη εις αυτόν κατά τα μεσάνυκτα και θα του πη· Φίλε, δάνεισέ μου τρία ψωμιά,

Λουκ. 11,6 επειδή φίλος μου παρεγένετο εξ οδού προς με και ουκ έχω ό παραθήσω αυτό·

Λουκ. 11,6 επειδή κάποιος φίλος μου ήλθε από ταξίδι στον σπίτι μου και δεν έχω τι να του βάλω να φάγη.

Λουκ. 11,7 κακείνος έσωθεν αποκριθείς είπη· μη μοι κόπους πάραχε· ήδη η θύρα κέκλεισται και τα παιδιά μου μετ εμού εις την κοίτην εισίν· ου δύναμαι αναστάς δούναί σοι;

Λουκ. 11,7 Και εκείνος θα του αποκριθή από μέσα και θα πη· Μη με βάζης σε κόπους· τώρα πλέον η πόρτα έχει κλεισθή και τα παιδιά μου είναι μαζί μου στο στρώμα και κοιμούνται· δεν ημπορώ να σηκωθώ και να σου δώσω;

Λουκ. 11,8 λέγω υμίν, ει και ου δώσει αυτό αναστάς διά το είναι αυτού φίλον, διά γε την αναίδειαν αυτού εγερθείς δώσει αυτό όσων χρήζει.

Λουκ. 11,8 Σας διαβεβαιώνω ότι και αν ακόμη δεν θελήση να σηκωθή να του δώσει, μολονότι τον είχε φίλον, πάντως δια την αδιακρισίαν του ότι εις τέτοιαν νυκτερινήν ώραν τον ανησυχεί, θα σηκωθή και θα του δώσει όσα του χρειάζονται.

Λουκ. 11,9 καγώ υμίν λέγω, αιτείτε, και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν·

Λουκ. 11,9 Δια τούτο και εγώ σας λέγω· να ζητήτε από τον πανάγαθον Θεόν και θα σας δοθή, να γυρεύετε και θα βρήτε, να κτυπάτε την θύραν της θείας αγάπης και θα σας ανοιχθή.

Λουκ. 11,10 πάς γάρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τώ κρούοντι ανοιχθήσεται.

Λουκ. 11,10 Διότι καθένas που ζητεί από τον Θεόν λαμβάνει και καθένas που γυρεύει ευρίσκει και εις εκείνον που κτυπά την θύραν του Θεού, θα του ανοιχθή αυτή.

Λουκ. 11,11 τίνα δε εξ υμών τον πατέρα αιτήσει ο υιός άρτον, μη λίθον επιδώσει αυτό; ή και ιχθύν, μη αντί ιχθύος όφιν επιδώσει αυτό;

Λουκ. 11,11 Ποιός δε πατέρας από σας, όταν το παιδί του ζητήση ψωμί, θα του δώσει λιθάρι η όταν θα του ζητήση ψάρι, μήπως αντί ψάρι του δώσει φίδι;

Λουκ. 11,12 ή και εάν αιτήση ών, μη επιδώσει αυτό σκορπίον;

Λουκ. 11,12 Η αν του ζητήση αυγό, μήπως θα του δώση αντί αυγού σκορπιόν;

Λουκ. 11,13 ει ούν υμείς, υπάρχοντες πονηροί, οίδατε δόματα αγαθά διδόναι τοίς τέκνοις υμών, πόσω μάλλον ο εξ ουρανού δώσει πνεύμα αγαθόν τοίς αιτούσιν αυτόν;

Λουκ. 11,13 Εάν, λοιπόν, σεις μολονότι είσθε πονηροί, ξέρετε να δίνετε ωφέλιμα δώρα εις τα παιδιά σας, πόσο μάλλον ο Πατήρ ο ουράνιος, θα δώση το πανάγαθον Πνεύμα εις όσους το ζητούν;" (Και αφού θα δώση το μέγιστον και ύψιστον, δεν είναι λογικόν και ορθόν να σκεφθώμεν ότι πολύ περισσότερον θα δώση τα υλικά αγαθά, που είναι ασυγκρίτως μικροτέρας αξίας;).

Λουκ. 11,14 Καί ήν εκβάλλον δαιμόνιον, και αυτό ήν κωφόν· εγένετο δε τού δαιμονίου εξελθόντος ελάλησεν ο κωφός, και εθαύμαζον οι όχλοι·

Λουκ. 11,14 Και συνέβη, την ώραν που ο Κυριος εδιωχνε ένα δαιμόνιον, το οποίον είχε κάμει κωφόν και άλλαλον τον πάσχοντα, όταν εβγήκε το δαιμόνιον, ωμίλησεν ο κωφάλαος και τα πλήθη του λαού εθαύμαζαν.

Λουκ. 11,15 τινές δε εξ αυτών είπον· εν Βεελζεβούλ τώ άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια.

Λουκ. 11,15 Μερικοί όμως από αυτούς, γραμματείς και Φαρισαίοι, έλεγαν ότι με την συνεργασίαν του βελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων, διώχνει τα δαιμόνια.

Λουκ. 11,16 έτεροι δε πειράζοντες σημείον παρ αυτού εξήτουν εξ ουρανού.

Λουκ. 11,16 Άλλοι δε, με τον σκοπόν να τον πειράξουν και να τον παρουσιάσουν στον λαόν ότι τάχα δεν ημπορεί να κάμει μεγάλα θαύματα, του εξητούσαν σημείον μεγάλο από τον ουρανό, (σαν το πυρ που κατέβασεν ο Ηλίας από τον ουρανό και σαν το μάννα, που με την προσευχή του Μωϋσέως έπεσε από τον ουρανό στους πεινασμένους Ισραηλίτας).

Λουκ. 11,17 αυτός δε ειδώς αυτών τα διανοήματα είπεν αυτοίς· πάσα βασιλεία εφ εαυτήν διαμερισθείσα, ερημούται, και οίκος επί οίκον, πίπτει.

Λουκ. 11,17 Αυτός όμως, γνωρίζων πολύ καλά τας εσωτερικάς των σκέψεις και διαθέσεις, τους είπε· "κάθε βασιλείον, όταν χωρισθή εις εχθρικάς παρατάξεις, που θα μάχωνται η μία την άλλην, θα καταλήξη εις καταστροφήν και ερήμωσιν, και όταν μία οικογένεια διαιρεθή με εχθρικότητα εναντίον του ευατού της πίπτει και διαλύεται.

Λουκ. 11,18 ει δε και ο σατανάς εφ εαυτόν διεμερίσθη, πώς σταθήσεται η βασιλεία αυτού, ότι λέγετε εν Βεελζεβούλ με εκβάλλειν τα δαιμόνια;

Λουκ. 11,18 Εάν δε ο σατανάς έχη διαιρεθή εις παρατάξεις εναντίον του ευατού του, πως είναι δυνατόν να σταθή και να μη εξαφανισθή η βασιλεία του; Σας τα λέγω αυτά, δια να δειχθή πόσον παράλογος είναι ο ισχυρισμός σας ότι εγώ με την δύναμιν του βελζεβούλ διώχνω τα δαιμόνια.

Λουκ. 11,19 ει δε εγώ εν Βεελζεβούλ εκβάλλω τα δαιμόνια, οι υιοί υμών εν τίνι εκβάλλουσι; διά τούτο αυτοί κριταί υμών έσονται.

Λουκ. 11,19 Εάν δε εγώ με την συνεργασίαν του βελζεβούλ διώχνω τα δαιμόνια, τα πνευματικά σας τέκνα που εξορκίζουν τα δαιμόνια, με την δύναμιν ποιου τα βγάλουν; Δια τούτο αυτοί που δεν τους κατηγορείτε δι' αυτό το έργον τους, θα είναι δικασταί σας και θα σας καταδικάσουν δια την διπροσωπίαν σας.

Λουκ. 11,20 ει δε εν δακτύλω Θεού εκβάλλω τα δαιμόνια, άρα έφθασεν εφ υμάς η βασιλεία τού Θεού.

Λουκ. 11,20 Εάν όμως εγώ με τον δάκτυλον και την δύναμιν του Θεού διώχνω τα δαιμόνια, αυτό αποδικνύει ότι έφθασε επάνω σας η βασιλεία του Θεού. Αλλοίμονό σας δε, εάν δεν την δεχθήτε.

Λουκ. 11,21 όταν ο ισχυρός καθωπλισμένος φυλάσση την εαυτού αυλήν, εν ειρήνη εστί τα υπάρχοντα αυτού·

Λουκ. 11,21 Ακούσατε δε και τούτο το παράδειγμα· όταν ο ισχυρός εξωπλισμένος τέλεια φυλάσση την αυλήν του, μένουν ασφαλισμένα και ήσυχα τα υπάρχοντά του.

Λουκ. 11,22 επάνω δε ο ισχυρότερος αυτού επελθών νικήση αυτόν, την πανοπλίαν αυτού αίρει, εφ ή επεποιθει, και τα σκύλα αυτού διαδίδωσιν.

Λουκ. 11,22 Όταν όμως έλθη εναντίον του ο ισχυρός και τον νικήση, του παίρνει τα όπλα, εις τα οποία είχε στηριξη την πεποίθησίν του, και διαμοιράζει σαν λάφυρα τα υπάρχοντά του. (Έτσι και εγώ, σαν απόλυτα δυνατώτερος από τον σατανάν τον κατανικώ, ελευθερώνω αυτούς που σαν ιδικά του κτήματα τους κρατούσε φυλακισμένους εις την αυλήν του και επί πλέον δίνω εξουσίαν στους μαθητάς μου να κάνουν το ίδιο).

Λουκ. 11,23 ο μη ών μετ εμού κατ εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ εμού σκορπίζει.

Λουκ. 11,23 Κανονίσατε την θεσιν σας· διότι εκείνος που δεν είναι με όλη του την καρδιά μαζί μου, είναι εναντίον μου. Και εκείνος, που δεν μαλεύει μαζί με εμέ και δεν οδηγεί εις τα λιβάδια της πνευματικής τροφής τα πρόβατά μου, αυτός σαν αιμοβόρος λύκος τα διασκορπίζει.

Λουκ. 11,24 Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από τού ανθρωπου, διέρχεται δι ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον·

Λουκ. 11,24 Όταν το ακάθαρτον πνεύμα φύγη από τον άνθρωπον, ομοιάζει προς εκείνον, που περνάει ανάμεσα από κατάξηρους, χωρίς νερό τόπους και μάταια ζητεί ανάπαυσιν. Και επειδή δεν την ευρίσκει, λέγει· θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μου απ' όπου έφυγα, θα επιστρέψω δηλαδή στον άνθρωπον, από τον οποίον με έδιωξαν.

Λουκ. 11,25 και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημένον.

Λουκ. 11,25 Και όταν έλθη, ευρίσκει το σπίτι σαρωμένο και στολισμένο, δηλαδή, ευρίσκει τον άνθρωπον σχολάζοντα και ράθμον, χωρίς πνευματικήν φροντίδα και εργασίαν.

Λουκ. 11,26 τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα τού ανθρωπου εκείνου χειρόνα των πρώτων.

Λουκ. 11,26 Τοτε πηγαίνει και παίρνει άλλα επτά δαιμόνια, πονηρότερα από τον ευατόν του και, αφού εισέλθουν, εγκαθίστανται μονίμως πλέον εις εκεί και γίνονται τα τελευταία του ανθρωπου εκείνου, χειρότερα από τα πρώτα". (Όσοι ελευθερώθηκαν από δαιμόνια η όσοι με την χάριν του Θεού επήραν άφεσιν αμαρτιών και εμπήκαν στον δρόμον της σωτηρίας, ας προσέξουν να μη αφήσουν την νέαν ζωήν της χάριτος, διότι τότε θα γίνουν πολύ χειρότεροι απ' οτι ήσαν προηγουμένως).

Λουκ. 11,27 Εγένετο δε εν τώ λέγειν αυτόν ταύτα επάρασά τις γυνή φωνήν εκ τού όχλου είπεν αυτώ· μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ούς εθήλασας.

Λουκ. 11,27 Ενώ δε έλεγε αυτά, κάποια γυναίκα από το πλήθος ενθουσιασμένη από την διδασκαλίαν του, έβγαλε φωνήν

μεγάλην και είπε· “μακαρία η κοιλία που σε εβάσταξε και οι μαστοί, τους οποίους εθήλασες. Μακαρία η μητέρα, που σε εγέννησε και σε εθρεψε”.

Λουκ. 11,28 αυτός δε είπε· μενούγγε μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν.

Λουκ. 11,28 Και αυτός είπε· “βεβαίως μακαρία είναι η μητέρα μου, αλλά επίσης μακάριοι είναι όλοι όσοι ακούουν τον λόγον του Θεού και τον φυλάσσουν”.

Λουκ. 11,29 Τών δε όχλων επαθροισμένων ήρξατο λέγειν· η γενεά αυτή γενεά πονηρά εστι· σημείον ζητεί, και σημείον ου δοθήσεται αυτή ει μη το σημείον Ιωνά του προφήτου.

Λουκ. 11,29 Και καθώς τα πλήθη του λαού εμαζεύοντο πυκνά γύρω του, αυτός ήρχισε να λέγη· “αυτή η γενεά, είναι γενεά πονηρά· ζητεί σημείον από τον ουρανόν, τάχα δια να πιστεύση, και δεν θα της δοθή άλλο, εκτός από το θαύμα Ιωνά του προφήτου.

Λουκ. 11,30 καθώς γάρ εγένετο Ιωνάς σημείον τοίς Νινευϊταις, ούτως έσται και ο υιός του ανθρώπου τή γενεά ταύτη σημείον.

Λουκ. 11,30 Διότι όπως ο Ιωνάς με το να βγη σώος από την κοιλίαν του κήτους, έγινε στους Νινευϊτας υπερφυσικόν σημείον, δια να μετανοήσουν έτσι θα γίνη και δια την γενεάν αυτήν σημείον μοναδικόν και μέγιστον ο υιός του ανθρώπου με την εκ νεκρών ανάστασίν του, η οποία θα επιβεβαιώση ότι αυτός πράγματι είναι ο λυτρωτής των ανθρώπων.

Λουκ. 11,31 βασίλισσα νότου εγεθθήσεται εν τή κρίσει μετά των ανδρών της γενεάς ταύτης και κατακρινεί αυτούς, ότι ήλθεν εκ των περάτων της γής ακούσαι την σοφίαν Σολομώντος, και ιδού πλείον Σολομώντος ώδε.

Λουκ. 11,31 Η δε ειδωλολάτρις βασίλισσα της Αραβίας θα αναστηθή κατά την ημέραν της μεγάλης εκείνης κρίσεως μαζί με τους ανθρώπους της γενεάς αυτής και θα τους καταδικάση· διότι αυτή, η ειδωλολάτρις, ξεκίνησε από τα πέρατα της γης, δια να ακούση την σοφίαν του Σολομώντος· και ιδού, εδώ υπάρχει ασυγκρίτως περισσότερον από τον Σολομώντα, αφού εγώ δεν είμαι απλώς θεόπνευστος η σοφός, όπως εκείνος, αλλά αυτή αυτή η ενσάρκωσις της θείας Σοφίας.

Λουκ. 11,32 άνδρες Νινευϊ αναστήσονται εν τή κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινούσιν αυτήν, ότι μετενόησαν εις το κήρυγμα Ιωνά, και ιδού πλείον Ιωνά ώδε.

Λουκ. 11,32 Άνδρες της Νινευϊ θα αναστηθούν κατά την μεγάλην εκείνην κρίσιν μαζί με την γενεάν αυτήν και θα την καταδικάσουν, διότι εκείνοι μεν μετενόησαν με το κήρυγμα ενός απλού προφήτου, του Ιωνά. Και ιδού, υπάρχει εδώ κάτι ασυγκρίτως ανώτερον από τον Ιωνά, εγώ, ο σαρκωθείς Υιός και Λογος του Θεού. Και όμως η γενεά αυτή δεν μετανοεί στον κήρυγμά μου.

Λουκ. 11,33 Ουδείς δε λύχνον άψας εις κρυπτήν τίθησιν ουδέ υπό τον μόδιον, αλλ επί την λυχνίαν, ίνα οι εισπορευόμενοι το φέγγος βλέπωσιν.

Λουκ. 11,33 Εγώ σκορπίζω το φως της αληθείας παντού. Κανείς δε, αφού ανάψη τον λύχνον δεν τον βάζει κάτω από τον κάδον, αλλά επάνω στον λυχνοστάτην, δια να βλέπουν το φως όσοι εισέρχονται στο σπίτι.

Λουκ. 11,34 ο λύχνος του σώματός εστιν ο οφθαλμός· όταν ούν ο οφθαλμός σου απλούς ή, και όλον το σώμά σου φωτεινόν εστιν· επάν δε πονηρός ή, και το σώμά σου σκοτεινόν.

Λουκ. 11,34 Ο λύχνος, που φωτίζει το σώμα, είναι το μάτι· όταν λοιπόν το μάτι είναι γερό και καθαρό, όλον το σώμα θα είναι μέσα στο φως. Όταν όμως είναι άρρωστο και βλαμμένο και το σώμα θα είναι μέσα στο σκοτάδι.

Λουκ. 11,35 σκόπει ούν μη το φώς το εν σοί σκότος εστί.

Λουκ. 11,35 Πρόσεχε λοιπόν, μήπως το φως, που έχει βάλει ο Θεός μέσα σου, δηλαδή το λογικόν και η συνείδησις, είναι σκοτάδι. (Διότι τότε όσον φως και αν υπάρχει έξω, όσας υψηλάς διδασκαλίας και αν ακούσης, δεν θα φωτισθής).

Λουκ. 11,36 ει ούν το σώμά σου όλον φωτεινόν, μη έχον τι μέρος σκοτεινόν, έσται φωτεινόν όλον ως όταν ο λύχνος τή αστραπή φωτίζη σε.

Λουκ. 11,36 Εάν λοιπόν το σώμα σου είναι φωτεινόν, χωρίς να έχη κανένα απόκρυφον και σκοτεινόν μέρος, θα είναι όλο φως, όπως όταν ο λύχνος με την λάμψιν του σε φωτίζη”. (Όταν η ψυχή και η συνείδησις δεν σκοτίζεται από τα πάθη, τότε θα είναι γεμάτη φως Χριστού).

Λουκ. 11,37 Εν δε τώ λαλήσαι αυτόν ταύτα ηρώτα αυτόν Φαρισαίός τις όπως αριστήση παρ αυτώ· εισελθών δε ανέπεσεν.

Λουκ. 11,37 Ενώ δε είπε αυτά ο Ιησούς, κάποιος Φαρισαίος τον παρακαλούσε να γευματίση στο σπίτι του. Και ο Κυριος, όταν εμπήκε στο σπίτι εκάθισεν εις την τράπεζαν του φαγητού, χωρίς προηγουμένως να πλυθή, όπως εσυνήθιζαν, δια λόγους τάχα θρησκευτικούς, οι Φαρισαίοι.

Λουκ. 11,38 ο δε Φαρισαίος ιδών εθαύμασεν ότι ου πρώτον εβαπτίσθη πρό του άριστου.

Λουκ. 11,38 Ο Φαρισαίος όμως, όταν είδεν αυτό, εξεπλάγη, διότι ο Ιησούς δεν έπλυνε τα χέρια του προ του φαγητού.

Λουκ. 11,39 είπε δε ο Κυριος προς αυτόν· νύν υμείς οι Φαρισαίοι το έξωθεν του ποτηρίου και του πίνακος καθαρίζετε, το δε έξωθεν υμών γέμει αρπαγής και πονηρίας.

Λουκ. 11,39 Είπε δε ο Κυριος προς αυτόν· “σεις οι Φαρισαίοι καθαρίζετε τώρα την εξωτερικήν επιφάνειαν του ποτηρίου και του πιάτου, το δε εσωτερικόν σας είναι γεμάτο από αρπαγήν και κακίαν. Τηρείτε τους εξωτερικούς μόνον τύπους, δια να φαίνεσθε ευσεβείς, πλύνετε το σώμα σας και τα χέρια σας, αλλά αφήντε την ψυχήν σας εμπαθή και ακάθαarton.

Λουκ. 11,40 άφρονες! ουχ ο ποιήσας το έξωθεν και το έσωθεν εποίησε;

Λουκ. 11,40 Ανόητοι! Ο Θεός που έκαμε το απ' έξω, δηλαδή το σώμα, ο ίδιος δεν έκαμε και το από μέσα, δηλαδή την ψυχήν; Πως το μεν σώμα προσπαθείτε να το κρατήτε καθαρόν, το δε σπουδαιότερον, την ψυχήν σας, την αφήντε ακάθαarton, αφού και το ένα και το άλλο είναι έργα του Θεού;

Λουκ. 11,41 πλήν τα ενόντα δότε ελεημοσύνην, και ιδού άπαντα καθαρά υμίν έσται.

Λουκ. 11,41 Πλήν όμως δώστε τα υπάρχοντά σας ελεημοσύνην και ιδού όλα θα σας γίνουν καθαρά και το φάγητον, το οποίον θα τρώγετε, έστω και αν προηγουμένως δεν πλυθήτε.

Λουκ. 11,42 αλλ ουαί υμίν τοίς Φαρισαίοις, ότι αποδεκατούτε το ηδύοσμον και το πήγανον και πάν λάχανον, και παρέρχεσθε την κρίσιν και την αγάπην του Θεού· ταύτα δε έδει ποιήσαι, κακείνα μη αφιέναι.

Λουκ. 11,42 Αλλά αλλοίμονον εις σας τους Φαρισαίους, διότι δίδετε στον ναόν το δέκατον, από τον δύοσμο και από το απήγανον και από κάθε λάχανο, τηρείτε δηλαδή επουσιώδεις λεπτομερείας και προσπερνάτε με αδιαφορίαν την δικαιοσύνην και την αγάπην προς τον Θεόν. Αυτά έπρεπε προ παντός να εφαρμόσετε και εκείνα τα άλλα να μη τα αφήντε.

Λουκ. 11,43 ουαί υμίν τοίς Φαρισαίοις, ότι αγαπάτε την πρωτοκαθεδρίαν εν ταίς συναγωγαίς και τους ασπασμούς εν ταίς

αγοραίς.

Λουκ. 11,43 Αλλοίμονο εις σας τους Φαρισαίους, διότι αγαπάτε και επιδιώκετε τα πρώτα καθίσματα εις τας συναγωγάς και τους χαιρετισμούς και τον σεβασμόν των ανθρώπων εις τας αγοράς.

Λουκ. 11,44 ουαί υμίν, γραμματεῖς και Φαρισαῖοι υποκριταί, ὅτι ἐστέ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἀδῆλα. και οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἶδασιν.

Λουκ. 11,44 Αλλοίμονό σας γραμματεῖς και Φαρισαῖοι υποκριταί, διότι εἴσθε σαν τὰ μνημεῖα, που δεν φαίνονται, και οἱ ἄνθρωποι που περιπατοῦν ἐπάνω εις αὐτά δεν γνωρίζουν τούτο και χωρὶς να το θέλουν μολύνονται, σύμφωνα με εκείνα που γράφει ο νόμος. Ἐτσι και σεις κρύπτετε με την υποκρισίαν την κακίαν σας, και εκείνοι που ἀνύποπτοι σας πλησιάζουν μολύνονται και βλάπτονται".

Λουκ. 11,45 Αποκριθεὶς δε τις των νομικῶν λέγει αὐτῷ διδάσκαλε, ταῦτα λέγων και ημᾶς υβρίζεις.

Λουκ. 11,45 Ἐλαβε τότε τον λόγον κάποιος ἀπό τους νομικούς, τους γνώστας του Μωσαϊκού Νομου και του εἶπε· "διδάσκαλε, με αὐτά που λέγεις, υβρίζεις και ημᾶς τους νομικούς".

Λουκ. 11,46 ο δε εἶπε· και υμῖν τοῖς νομικοῖς ουαί, ὅτι φορτίζετε τους ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, και αὐτοὶ ἐνὶ των δακτύλων υμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις.

Λουκ. 11,46 Εκείνος δε εἶπε· "και εις σας τους νομικούς αλλοίμονο, διότι φορτώνετε τους ἀνθρώπους με βαρεῖα και δυσκολοβάστακτα φορτία, ἐνῶ σεις οἱ ἴδιοι οὔτε με ἓνα ἀπό τὰ δάκτυλα σας δεν ἐγγίζετε τὰ φορτία αὐτά. (Ἐχετε δηλαδή ἐπινοήσει βαρεῖες ἐντολές δια τους ἄλλους, που δεν τις λέγει ο νόμος του Θεοῦ και σεις βρίσκετε τρόπους να μη τις τηρήτε).

Λουκ. 11,47 ουαί υμίν, ὅτι οικοδομεῖτε τὰ μνημεῖα των προφητῶν, οἱ δε πατέρες υμῶν ἀπέκτειναν αὐτούς.

Λουκ. 11,47 Αλλοίμονό σας, διότι κτίζετε τὰ μνημεῖα των προφητῶν, τάχα ἀπό σεβασμόν δι' αὐτούς, ἐνῶ κατὰ βάθος ἔχετε τας ἰδίας φονικὰς διαθέσεις, που εἶχαν οἱ πρόγονοι σας, οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν τους προφήτας.

Λουκ. 11,48 ἀρα μαρτυρεῖτε και συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις των πατέρων υμῶν, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέκτειναν αὐτούς, υμεῖς δε οικοδομεῖτε αὐτῶν τὰ μνημεῖα.

Λουκ. 11,48 Ἐπομένως ἀπό τὸ ἓνα μέρος μαρτυρεῖτε και ἐπιβεβαιώνετε ὅτι οἱ προφῆται, καθὸ ἀπεσταλμένοι του Θεοῦ, εἶναι ἀξιοι παντός σεβασμοῦ, ἀπό τὸ ἄλλο μέρος με την διάθεσιν και τας πράξεις σας συμφωνεῖτε και ἐγκρίνετε τὰ ἔργα των πατέρων σας. Διότι αὐτοὶ μὲν ἐφόνευσαν τους προφήτας σεις δε κτίζετε τιμητικῶς τὰ μνημεῖα των.

Λουκ. 11,49 διὰ τούτο και ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶπεν· ἀποστελῶ εις αὐτούς προφήτας και ἀποστόλους, και ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι και ἐκδιώξουσιν,

Λουκ. 11,49 Ἐπειδὴ ὁμως ἔχετε τας ἰδίας πονηρὰς διαθέσεις με τους πατέρας σας, δια τούτο εἶπεν ἡ σοφία του Θεοῦ, δηλαδή ἐγώ· θα στείλω εις αὐτούς προφήτας και ἀποστόλους, να ἀκούσουν δια μίαν ἀκόμη φοράν την ἀλήθειαν, μήπως και μετανοήσουν. Ἀλλὰ αὐτοὶ ἀμετανόητοι και ἐσκληρυσμένοι εις την κακίαν των, ἄλλους μὲν ἀπό αὐτούς θα φονεύσουν και ἄλλους θα καταδιώξουν,

Λουκ. 11,50 ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα πάντων των προφητῶν τὸ ἐκχυνόμενον ἀπό καταβολῆς κόσμου ἀπό της γενεᾶς ταύτης

Λουκ. 11,50 δια να ζητηθῇ ἀπό την γενεάν αὐτήν ευθνή και να ἐπιβληθῇ τιμωρία δια τὸ αἷμα ὅλων των προφητῶν, που χύνεται ἀπό καταβολῆς κόσμου μέχρι σήμερα.

Λουκ. 11,51 ἀπό τοῦ αἵματος Ἀβελ ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου και τοῦ οἴκου· ναί, λέγω υμῖν, ἐκζητηθήσεται ἀπό της γενεᾶς ταύτης.

Λουκ. 11,51 Ἀπό τὸ αἷμα δηλαδή του ἀθώου Ἀβελ ἕως τὸ αἷμα του Ζαχαρίου που ἐφονεύθη μεταξὺ του θυσιαστηρίου και του ναοῦ. Ναί, σας βεβαιώνω, ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα θα ζητηθῇ ευθνή ἀπό την γενεάν αὐτήν.

Λουκ. 11,52 ουαί υμῖν τοῖς νομικοῖς ὅτι ἤρατε την κλειδα της γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθετε, και τους εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.

Λουκ. 11,52 Αλλοίμονο εις σας τους νομικούς, διότι ἀφαιρέσατε ἀπό τους ἀνθρώπους τὸ κλειδί της γνώσεως, τους ἐσκοτίσατε δηλαδή τον νουν με τας ψευδεῖς διδασκαλίας σας και τους ἐπῆρατε τὸ μέσον, με τὸ ὁποῖον θα ἐγνώριζαν την ἀλήθειαν και θα ἐπροχωροῦσαν τον δρόμον της σωτηρίας. Ἐτσι και σεις δεν εἰσήλατε εις την βασιλείαν του Χριστοῦ και ἐκείνους που ἤθελαν να εἰσέλθουν τους ἐμποδίσσατε".

Λουκ. 11,53 λέγοντος δε αὐτοῦ προς αὐτούς ταῦτα ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς και οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν και ἀποστοματίζεῖν αὐτὸν περὶ πλειόνων,

Λουκ. 11,53 Ἐνῶ δε ο Ἰησοῦς τους ἔλεγε αὐτὰ, ἤρχισαν οἱ γραμματεῖς και οἱ Φαρισαῖοι να κυριεύονται ἐσωτερικῶς ἀπό πικρὰν οργήν και ἐμπάθειαν ἐναντίον του και να ζητοῦν ὅλοι μαζὴ ἀπὸ αὐτὸν ἀμέσως και ἐκ του προχείρου ἀπαντήσεις δια πολλὰ ζητήματα του νόμου.

Λουκ. 11,54 ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, ζητοῦντες θηρεύσαι τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

Λουκ. 11,54 Και του ἐστηναν ἔτσι παγίδα και τον παραμόνευαν προσπαθοῦντες κάτι με δόλιον τρόπον να ἀρπάξουν ἀπὸ τὸ στόμα του, που δεν θα ἦτο σύμφωνο με τον νόμον, δια να ἔχουν κατόπιν ἀφορμὴν να τον κατηγορήσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Λουκ. 12,1 Ἐν οἷς ἐπισυναχθεισῶν των μυριάδων τοῦ ὄχλου ὡς καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο λέγειν προς τους μαθητὰς αὐτοῦ πρῶτον· προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ της ζύμης των Φαρισαίων, ἣτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

Λουκ. 12,1 Ἐν τῷ μεταξύ πολλὰ πλήθη λαοῦ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, τὸσον πύκνα, ὥστε να πατοῦν ο ἓνας τον ἄλλον.

ἤρχισε τότε ο Ἰησοῦς να ομιλῇ προς τους μαθητὰς του πρῶτον και να τους λέγῃ· "προσέχετε τον εἰσατόν σας ἀπὸ τὸ προζύμι των Φαρισαίων, που εἶναι ἡ ὑποκρισία των.

Λουκ. 12,2 οὐδὲν δε συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, και κρυπτὸν ὃ οὐ γνωσθήσεται·

Λουκ. 12,2 Ἀλλὰ δεν ὑπάρχει τίποτε τὸ σκεπασμένο, που δεν θα ξεσκεπασθῇ και τίποτε τὸ κρυφὸ, που δεν θα γίνῃ φανερόν και γνωστόν.

Λουκ. 12,3 ἀνθ' ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἶπατε, ἐν τῷ φωτί ἀκουσθήσεται, και ὃ προς τὸ οὐς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, κηρυχθήσεται ἐπὶ των δωματίων.

Λουκ. 12,3 Ὅλα θα φανερωθοῦν· δι' αὐτὸ ὅσα σεις λέγετε μυστικὰ μεταξὺ σας και προς τους ἀκροατὰς της ἐμπιστοσύνης σας, θα ἀκουσθοῦν στο φῶς της δημοσιότητος. Και ἐκεῖνο που ὠμιλήσατε στο αὐτί, μέσα εις τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια, θα κηρυχθῇ ἀπὸ τις ταράτσες, (Ἡ ἀλήθεια του Ευαγγελίου, που εις ολίγους τώρα και σαν με κάποια μυστικότητα λέγεται, θα

κηρυχθή φανερά εις όλην την οικουμένην).

Λουκ. 12,4 Λέγω δε υμίν τοίς φίλοις μου· μη φοβηθήτε από των αποκτεινόντων το σώμα, και μετά ταύτα μη έχόντων περισσότερόν τι ποιήσαι.

Λουκ. 12,4 Λέγω δε εις σας τους φίλους μου· μη φοβηθήτε από εκείνους που θανατώνουν το σώμα και ύστερα δεν έχουν την δύναμιν τίποτε περισσότερον να κάμουν.

Λουκ. 12,5 υποδείξω δε υμίν τίνα φοβηθήτε· φοβήθητε τον μετά το αποκτεινείν έχοντα εξουσίαν εμβαλείν εις την γέενναν· ναί, λέγω υμίν, τούτον φοβήθητε.

Λουκ. 12,5 Θα σας υποδείξω όμως ποίον να φοβηθήτε· να φοβηθήτε εκείνον, ο οποίος αφού σας αφαιρέση την παρούσαν ζωήν, έχει την εξουσίαν να σας ρίψη στο αιώνιον πυρ της κολάσεως. Ναι σας λέγω, αυτόν πρέπει να φοβηθήτε.

Λουκ. 12,6 ουχί πέντε στρουθία πωλείται ασσαρίων δύο; και έν εξ αυτών ουκ έστιν επιλελησμένον ενώπιον του Θεού·

Λουκ. 12,6 Τους διώκτας σας πέντε τους λογαριάζετε, διότι ο Θεός θα είναι προστάτης σας. Πεντε σπουργίτια δεν πωλούνται δύο ασσάρια; (δηλαδή δέκα πέντε περίπου λεπτά). Και όμως ούτε ένα από αυτά δεν είναι λησμονημένο και παραπεταμένο εμπρός εις τα μάτια του Θεού.

Λουκ. 12,7 αλλά και αι τρίχες της κεφαλής υμών πάσαι ηρίθμηνται. μη ούν φοβείσθε· πολλών στρουθίων διαφέρετε.

Λουκ. 12,7 Οσον δε για σας, και οι τρίχες της κεφαλής σας έχουν μετρηθή από τον Θεόν, ο οποίος παρακολουθεί και τας πλέον ασημάντους λεπτομερείας της ζωής σας. Μη λοιπόν φοβείσθε· σεις είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι από πολλά σπουργίτια.

Λουκ. 12,8 Λέγω δε υμίν· πάς ός αν ομολογήση εν εμοί εμπροσθεν των ανθρώπων, και ο υιός του ανθρώπου ομολογήσει εν αυτώ εμπροσθεν των αγγέλων του Θεού·

Λουκ. 12,8 Σας λέγω δε τούτο· καθένας, ο οποίος με θάρρος και χωρίς να πτοηθή κανένα, θα με ομολογήση εμπρός στους ανθρώπους σωτήρα και Θεόν, και ο υιός του ανθρώπου, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής, θα τον ομολογήση και θα το διακηρύξη ως πιστόν οπαδόν του εμπρός στους αγγέλους του Θεού.

Λουκ. 12,9 ο δε αρνησάμενός με ενώπιον των ανθρώπων απαρνηθήσεται ενώπιον των αγγέλων του Θεού.

Λουκ. 12,9 Εκείνον δε που, είτε από φόβον είτε από εντροπήν, θα με αρνηθή εμπρός στους ανθρώπους και εγώ θα τον αρνηθώ εντελώς εμπρός στους αγγέλους του Θεού.

Λουκ. 12,10 και πάς ός ερεί λόγον εις τον υιόν του ανθρώπου, αφεθήσεται αυτώ· τώ δε εις το Αγιον Πνεύμα βλασφημήσαντι ουκ αφεθήσεται.

Λουκ. 12,10 Μεγάλο αμάρτημα το να αρνηθή κανείς, αλλά καθένας που θα εκστομίση λόγον ενάντιον του υιού του ανθρώπου, σκανδαλιζόμενος από την φαινομενικήν αδυναμίαν της ανθρωπίνης φύσεώς του, θα λάβη συγχώρησιν δια την αμαρτίαν του αυτήν, εάν ειλικρινώς μετανοήση. Εκείνος όμως που θα εκστομίση βλάσφημον λόγον εναντίον του Αγίου Πνεύματος και με επίγνωσιν θα διαβάλη τας λυτρωτικάς του ενεργείας, δεν θα συγχωρηθή ποτέ (διότι το βαρύτερον αυτό αμάρτημά του φανερώνει ότι αυτός έχει πλέον σκληρονηθή ανεπανορθώτως εις την κακότητά του και δεν υπάρχει ελπίς να μετανοήση).

Λουκ. 12,11 όταν δε προσφέρωσιν υμάς επί τας συναγωγάς και τας αρχάς και τας εξουσίας, μη μεριμνάτε πώς ή τι απολογήσθε ή τι είπητε·

Λουκ. 12,11 Όταν δε σας οδηγούν υποδίκους εμπρός εις τας συναγωγάς και εις τας αρχάς και τας εξουσίας, μη ταράσσεσθε από ανησυχητικάς φροντίδας πώς η τι θα απολογηθήτε η τι θα πήτε.

Λουκ. 12,12 το γάρ Αγιον Πνεύμα διδάξει υμάς εν αυτή τή ώρα ά δει είπειν.

Λουκ. 12,12 Διότι το Αγιον Πνεύμα θα σας διδάξη εκείνη την ώρα αυτά που πρέπει να πήτε".

Λουκ. 12,13 Είπε δε τις αυτώ εκ του όχλου· διδάσκαλε, ειπέ τώ αδελφώ μου μερίσασθαι την κληρονομίαν μετ εμού.

Λουκ. 12,13 Καποιος δε από τον λαόν του είπε· "διδάσκαλε, πες στον αδελφόν μου να μοιρασθή με εμέ την κληρονομίαν".

Λουκ. 12,14 ο δε είπεν αυτώ· άνθρωπε, τις με κατέστησε δικαστήν ή μεριστήν εφ υμάς;

Λουκ. 12,14 Ο Ιησούς όμως του είπε· "άνθρωπε, ποιός με έκαμε δικαστήν μεταξύ σας η μοιραστήν;"

Λουκ. 12,15 είπε δε προς αυτούς· οράτε και φυλάσσεσθε από πάσης πλεονεξίας· ότι ουκ εν τώ περισσεύειν τινί η ζωή αυτού έστιν εκ των υπάρχόντων αυτού.

Λουκ. 12,15 Είπε δε τότε ο Κυριος προς αυτούς, που τον ήκουσαν· "προσέχετε και προφυλάσσεσθε από κάθε πλεονεξίαν, διότι η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται και δεν διατηρείται από τα πολλά πλούτη και τα υπάρχοντα αυτού".

Λουκ. 12,16 Είπε δε παραβολήν προς αυτούς λέγων· ανθρώπου τινός πλουσιού ευφόρησεν η χώρα·

Λουκ. 12,16 Είπε δε προς αυτούς και την εξής παραβολήν· "κάποιου πλουσιού ανθρώπου εσημείωσαν εξαιρετικήν ευφορίαν τα χωράφια του.

Λουκ. 12,17 και διελογίζετο εν εαυτώ λέγων· τι ποιήσω, ότι ουκ έχω που συνάξω τους καρπούς μου;

Λουκ. 12,17 Και αυτός έπεσεν αμέσως εις αγωνιώδη συλλογήν και μερίμναν, λέγων· Τι να κάμω, διότι δεν έχω που να συγκεντρώσω και αποθηκεύσω τους καρπούς των χωραφιών μου;

Λουκ. 12,18 και είπε· τούτο ποιήσω· καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω, και συνάξω εκεί πάντα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου,

Λουκ. 12,18 Και ύστερα από μεγάλην σκέψιν είπε· τούτο θα κάμω· Θα κρημνίσω τας αποθήκας μου και θα οικοδομήσω άλλας μεγαλυτέρας, και θα συγκεντρώσω εκεί όλα τα γεννήματά μου και τα αγαθά μου.

Λουκ. 12,19 και ερώ τή ψυχή μου· ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά· αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου.

Λουκ. 12,19 Και θα πω εις την ψυχήν μου· Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά αποθηκευμένα για έτη πολλά· απόλαυσε την ζωήν, αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου.

Λουκ. 12,20 είπε δε αυτώ ο Θεός· άφρον, ταύτη τή νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου· ά δε ητοίμασας τίτι έσται;

Λουκ. 12,20 Αφού δε ετοίμασε όλα και πριν προλάβη τίποτε από αυτά να απολαύση, του είπεν ο Θεός· ανόητε από την κακίαν σου άνθρωπε και απερίσκεπτε, αυτήν την νύκτα, που είπίστευσες ότι θα αρχίση η απολαυστική ζωη σου, απαιτούν να πάρουν από σε χωρίς αναβολήν την ψυχήν σου· αυτά δε που έχεις ετοιμάσει, εις ποίον τώρα ανήκουν;

Λουκ. 12,21 ούτως ο θησαυρίζων εαυτώ, και μη εις Θεόν πλουτών.

Λουκ. 12,21 Ετσι παθαίνει και αυτό το τέλος έχει εκείνος, που εγωϊστικά θησαυρίζει δια τον ευατόν του και δεν προσπαθεί να αποκτήση τον πλούτον των καλών έργων, εις τα οποία ευχαριστεείται ο Θεός".

Λουκ. 12,22 Είπε δε προς τους μαθητάς αυτού· διά τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τή ψυχή υμών τι φάγητε, μηδέ τώ σώματι υμών τι ενδύσηθε.

Λουκ. 12,22 Είπε δε προς τους μαθητάς του· "δια τούτο σας λέγω, μη ταιλαιπωρείσθε από βασανιστικές φροντίδες δια την ζωήν σας, μη μεριμνάτε τι θα φάτε ούτε και δια το σώμα σας τι θα ενδυθήτε.

Λουκ. 12,23 ουχί η ψυχή πλείον εστι της τροφής και το σώμα τού ενδύματος;

Λουκ. 12,23 Η ζωή δεν είναι ανωτέρα από την τροφήν και το σώμα από το ένδυμα; Ο Θεός που σας έδωσε το ανώτερον, δεν θα σας δώση και το κατώτερον;

Λουκ. 12,24 κατανοήσατε τους κόρακας, ότι ου σπείρουσιν ουδέ θερίζουσιν, οίς ουκ έστι ταμείον ουδέ αποθήκη, και ο Θεός τρέφει αυτούς· πόσω μάλλον υμείς διαφέρετε των πετεινών;

Λουκ. 12,24 Παρατηρήστε με προσοχή και καταλάβετε, τι συμβαίνει με τους κόρακας ότι δηλαδή αυτοί ούτε σπείρουν ούτε θερίζουν και δεν έχουν ούτε κελλάρι ούτε αποθήκην· και όμως ο Θεός τους τρέφει. Ποσω μάλλον θα θρέψη σας, οι οποίοι είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι από τα πτηνά;

Λουκ. 12,25 τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθίναί επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα;

Λουκ. 12,25 Ποίος δε από σας ημπορεί, έστω και αν καταβάλη πολλές και μεγάλας φροντίδας, να προσθέση στο ανάστημά του έναν πήχυν;

Λουκ. 12,26 ει ούν ούτε ελάχιστον δύνασθε, τι περί των λοιπών μεριμνάτε;

Λουκ. 12,26 Εάν λοιπόν ούτε κάτι το ελάχιστον δεν ημπορείτε να κάμετε, διατί ταιλαιπωρείσθε με καταθλιπτικές φροντίδες δια τα άλλα, επί των οποίων μηδαμινή η και καμμίαν εξουσίαν έχετε;

Λουκ. 12,27 κατανοήσατε τα κρίνα πώς αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν, ουδέ Σολομών εν πάση τή δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων.

Λουκ. 12,27 Προσέξτε και διδαχθήτε από τα κρίνα, πως μεγαλώνουν. Δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν και όμως, σας διαβεβαιώνω ότι ούτε ο σοφός Σολομών με όλην αυτού την δόξαν και μεγαλοπρέπειαν δεν εφόρεσε ποτέ ένα τόσοσ λαμπρόν ένδυμα, ώσαν αυτό που φορεί ένα από τα κρίνα του αγρού.

Λουκ. 12,28 ει δε τον χόρτον τού αγρού, σήμερον όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιέννυσι, πόσω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι;

Λουκ. 12,28 Εάν δε το χορτάρι του χωραφιού, που σήμερα υπάρχει και αύριο ρίπτεται στον φούρνο, ο Θεός τόσοσ ωραία το ενδύη, πόσω μάλλον θα ενδύση σας, ολιγόπιστοι;

Λουκ. 12,29 και υμείς μη ζητείτε τι φάγητε και τι πίνητε, και μη μετεωρίζεσθε·

Λουκ. 12,29 Και σεις μη ζητάτε με ανήσυχον φροντίδα, τι θα φάτε και τι θα πίνητε και μη περισπάσθε εδώ και εκεί με τις ανήσυχες αυτές φροντίδες.

Λουκ. 12,30 ταύτα γάρ πάντα τα έθνη τού κόσμου επιζητεί· υμών δε ο πατήρ οίδεν ότι χρήζετε τούτων·

Λουκ. 12,30 Διότι όλα αυτά τα ζητούν και αγωνίζονται να τα αποκτήσουν οι ειδωολάτραι εθνικοί, που δεν έχουν γνωρίσει τον αληθινόν και πανάγαθον Θεόν, αλλά έχουν ως θεούς προστάτας τα είδωλα. Ο ιδικός σας όμως Πατήρ γνωρίζει πολύ καλά, ότι έχετε ανάγκην από αυτά και θα σας τα δώση.

Λουκ. 12,31 πλήν ζητείτε την βασιλείαν τού Θεού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν.

Λουκ. 12,31 Μονον σεις να ζητήτε προ παντός την βασιλείαν του Θεού, και τότε όλα τα επίγεια αγαθά θα σας δοθούν μαζί με τα πνευματικά και ουράνια.

Λουκ. 12,32 Μή φοβού το μικρόν ποιόνιον· ότι ευδόκησεν ο πατήρ υμών δούναί υμίν την βασιλείαν.

Λουκ. 12,32 Μη φοβείσθε σεις, που είσθε μικρόν ποιόνιον, εν συγκρίσει προς το πολύ πλήθος των απίστων, διότι ο Πατήρ σας ευδόκησε να δώση εις σας την βασιλείαν των ουρανών. (Πολύ δε περισσότερον θα σας δώση τα πρόσκαιρα υλικά αγαθά).

Λουκ. 12,33 πωλήσατε τα υπάρχοντα υμών και δότε ελεημοσύνην. ποιήσατε εαυτοίς βαλάντια μη παλαιούμενα, θησαυρόν ανέκλειπτον εν τοίς ουρανοίς όπου κλέπτης ουκ εγγίζει ουδέ σής διαφθείρει·

Λουκ. 12,33 Εάν βλέπετε ότι τα υλικά αγαθά σας γίνονται εμπόδιον δια την βασιλείαν των ουρανών, πωλήσατε τα υπάρχοντα σας και δώστε ελεημοσύνην. Και κάμετε έτσι τον ευατόν σας θησαυροφυλάκια που δεν παλαιώνουν ποτέ, θησαυρόν στους ουρανούς που δεν χάνεται, εκεί όπου ο κλέπτης δεν πλησιάζει και ούτε ο σκόρος καταστρέφει.

Λουκ. 12,34 όπου γάρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί και η καρδια υμών έσται.

Λουκ. 12,34 Διότι, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδια σας.

Λουκ. 12,35 Έστωσαν υμών αι οσφύες περιεζωσμένοι και οι λύχνοι καιόμενοι·

Λουκ. 12,35 Ας είναι ζωσμένη η μέση σας και τα λυχνάρια σας πάντοτε αναμμένα· να είσθε δηλαδή έτοιμοι και άγρυπνοι να εκτελήτε το θέλημα του Κυρίου, δια να αποκτήσετε έτσι θησαυρούς στον ουρανόν.

Λουκ. 12,36 και υμείς όμοιοι ανθρώποις προσδεχομένοις τον κύριον εαυτών, πότε αναλύσει εκ των γάμων, ίνα ελθόντος και κρούσαντος ευθέως ανοίξωσιν αυτώ.

Λουκ. 12,36 Και σεις είσθε όμοιοι με ανθρώπους, οι οποίοι περιμένουν τον κύριόν των, πότε θα επιστρέψη από τους γάμους, ώστε, όταν έλθη και κτυπήση την θύραν, να του ανοίξουν αμέσως.

Λουκ. 12,37 μακάριοι οι δούλοι εκείνοι, ούς ελθών ο κύριος ευρήσει γρηγορούντας. αμήν λέγω υμίν ότι περιζώσεται και ανακλινεί αυτούς, και παρελθών διακονήσει αυτοίς.

Λουκ. 12,37 Μακάριοι είναι οι δούλοι εκείνοι, τους οποίους, όταν έλθη ο Κυριος, θα τους εύρη να άγρυπνούν. Σας διαβεβαιώνω ότι αυτός θα γίνη διάκονός των, θα ζώση την μέσην του, δια να μη εμποδίζεται εις τας κινήστου από τα ενδύματά του, θα τους βάλη να καθίσουν εις την τράπεζαν του φαγητού και αυτός ο ίδιος θα έλθη κοντά τους και θα τους υπηρετήση.

Λουκ. 12,38 και εάν έλθη εν τή δευτέρα φυλακή και εν τή τρίτη φυλακή έλθη και εύρη ούτω, μακάριοι εισιν οι δούλοι εκείνοι.

Λουκ. 12,38 Και αν έλθη στο δεύτερον τετράωρον της νυκτός και στο τρίτον τετράωρον, κατά τα εξημερώματα, και τους εύρη έτσι, δηλαδή να τον περιμένουν άγρυπνοι, σας λέγω, ότι είναι μακάριοι οι δούλοι εκείνοι.

Λουκ. 12,39 τούτο δε γινώσκετε ότι ει ήδει ο οικοδεσπότης ποία ώρα ο κλέπτης έρχεται, εγρηγόρησεν αν και ουκ αν αφήκε διορυγήναι τον οίκον αυτού.

Λουκ. 12,39 Τούτο δε το ξεύρετε και σεις, ότι εάν εγνωρίζε ο νοικοκύρης ποια ώρα έρχεται ο κλέπτης, θα έμενε άγρυπνος και δεν θα άφινε να ανοιχθή τρύπα στο σπίτι του, δια να μη μέσα ο κλέπτης και να κλέψη.

Λουκ. 12,40 και υμείς ούν γίνεσθε έτοιμοι ότι ή ώρα ου δοκείτε ο υιός τού ανθρώπου έρχεται.

Λουκ. 12,40 Και σεις λοιπόν να είσθε πάντοτε έτοιμοι, διότι εις ώραν κατά την οποίαν δεν γνωρίζετε, έρχεται ο υιός του ανθρώπου" (είτε δια του θανάτου ενός εκάστου, είτε κατά την δευτέραν παρουσίαν).

Λουκ. 12,41 είπε δε αυτώ ο Πέτρος· Κύριε, προς ημάς την παραβολήν ταύτην λέγεις ή και προς πάντας;

Λουκ. 12,41 Είπε δε εις αυτόν ο Πετρος· "Κυριε, αυτήν την παραβολήν δι' ημάς μόνον την λέγεις η δι' όλους;

Λουκ. 12,42 είπε δε ο Κύριος· τις άρα εστίν ο πιστός οικονόμος και φρόνιμος, ον καταστήσει ο κύριος επί της θεραπείας αυτού τού διδόναι εν καιρώ το σιτομέτριον;

Λουκ. 12,42 Είπε δε ο Κυριος· "ποιός άράγε είναι ο πιστός και συνετός οικονόμος, τον οποίον θα εγκαταστήσει ο κύριος προϊστάμενον στο υπηρετικόν προσωπικόν του, δια να δίδη προς αυτοούς εις την κατάλληλον ώραν την κανονικήν μερίδα της τροφής;

Λουκ. 12,43 μακάριος ο δούλος εκείνος, ον ελθών ο κύριος αυτού ευρήσει ούτω ποιούντα.

Λουκ. 12,43 Μακάριος είναι ο δούλος εκείνος, τον οποίον, όταν έλθη ο Κυριος, θα τον εύρη να ενεργή με τέτοιαν σύνεσιν και αξιοπιστίαν.

Λουκ. 12,44 αληθώς λέγω υμίν ότι επί πάσι τοίς υπάρχουσιν αυτού καταστήσει αυτόν.

Λουκ. 12,44 Αληθινά σας λέγω, ότι θα του δώση εξουσίαν επάνω εις όλα τα υπάρχοντα του.

Λουκ. 12,45 εάν δε είπη ο δούλος εκείνος εν τή καρδιά αυτού, χρονίζει ο κύριός μου έρχεσθαι, και άρξεται τύπτειν τους παίδας και τας παιδίσκας, εσθίειν τε και πίνειν και μεθύσκεσθαι,

Λουκ. 12,45 Εάν όμως ο δούλος εκείνος τη από μέσα του· Αργεί να έρθη ο κύριός μου· και αρχίση να κτυπά τους υπηρέτας και τας υπηρετριάς και να τρώγη και να πίνη και να μεθά,

Λουκ. 12,46 ήξει ο κύριος τού δούλου εκείνου εν ημέρα ή ου προσδοκά και εν ώρα ή ου γινώσκει, και διχοτομήσει αυτόν, και το μέρος αυτού μετά των απίστων θήσει.

Λουκ. 12,46 θα έλθη ο κύριος του δούλου εκείνου εις ημέραν που δεν περιμένει και εις ώραν που δεν γνωρίζει και θα τον κόψη εις τα δύο, θα τον τιμωρήση δηλαδή με σκληρόν θάνατον, και θα ορίση την θέσιν του μεταξύ εκείνων που υπήρξαν αξιόπιστοι και καταχρασταί. (Οι ποιμένες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας θα είναι μακάριοι, εάν καλώς διαχειρίζωνται την πνευματικήν εξουσίαν και τα χαρίσματα, που τους ενεπιστεύθη ο Χριστός και εξυπηρετούν με σύνεσιν και προθυμίαν τους πιστούς. Σκληροτάτη όμως τιμωρία τους περιμένει, εάν αποδειχθούν αναξιόπιστοι και καταχρασταί).

Λουκ. 12,47 εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα τού κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, δαρήσεται πολλάς·

Λουκ. 12,47 Εκείνος δε ο δούλος, που εγνώρισε το θέλημα του κυρίου του, και δεν ετοίμασε ούτε και έπραξε σύμφωνα προς το θέλημα του Κυρίου του, θα τιμωρηθή με πολλάς μαστιγώσεις, θα τιμωρηθή πολύ, διότι εν γνώσει παρέβη το θέλημα του Κυρίου.

Λουκ. 12,48 ο δε μη γνούς, ποιήσας δε άξια πληγών, δαρήσεται ολίγας. παντί δε ώ εδόθη πολύ, πολύ ζητηθήσεται παρ αυτού, και ώ παρέθεντο πολύ, περισσότερον αιτήσουσιν αυτόν.

Λουκ. 12,48 Εκείνος δε που δεν εγνώρισε το θέλημα του Κυρίου, έκαμε δε πράξεις αξίας τιμωρίας, θα τιμωρηθή με ολίγας μαστιγώσεις. Εις εκείνον που εδόθη πολύ, θα του ζητηθή και πολύ, και εις εκείνον που του παρέδωσαν πολλά χαρίσματα, θα ζητηθούν περισσότερα καλά έργα, παρ' όσα θα ζητήσουν από εκείνους που έλαβαν ολιγώτερα.

Λουκ. 12,49 Πύρ ήλθον βαλείν επί την γήν, και τι θέλω ει ήδη ανήφθη!

Λουκ. 12,49 Ηρθα να βάλω φωτιά εις την γην, φλογερόν ζήλον και ενθουσιασμόν εις τας καρδιάς των κατοικοιζούτων, ο οποίος όμως ζήλος θα ανάψη στους κατοικοιζούτους πυρκαϊάν μίσους εναντίον εμού και των οπαδών μου. Και τι άλλο θέλω, εάν τώρα έχη πλέον ανάψει αυτή η φωτιά!

Λουκ. 12,50 βάπτισμα δε έχω βαπτισθήναι, και πώς συνέχομαι έως ου τελεσθή!

Λουκ. 12,50 Εγώ έχω το βάπτισμα του μαρτυρίου, δια να βαπτισθώ εις αυτό, και πόσον κατέχομαι από τον πόθον και ανυπομονώ τότε να πραγματοποιηθή και απλωθή έτσι εις όλον τον κόσμον το πυρ της πίστεως και του θείου ζήλου!

Λουκ. 12,51 δοκείτε ότι ειρήνην παρεγενόμενη δούναι εν τή γη; ουχί, λέγω υμίν, αλλ ή διαμερισμόν.

Λουκ. 12,51 Νομίζετε ότι ήλθα εις την γην να δώσω υποκριτικήν και ψευδή ειρήνην, όπως την φαντάζονται οι Εβραίοι; Οχι σας λέγω, αλλά έχω έλθει, δια να προκαλέσω διαίρεσιν μεταξύ των ανθρώπων, δια την οποίαν όμως διαίρεσιν υπεύθυνοι θα είναι οι πονηροί και αμετανόητοι άνθρωποι.

Λουκ. 12,52 έσονται γάρ από τού νύν πέντε εν οίκω ενί διαμεμερισμένοι, τρεις επί δυσί και δύο επί τρισί·

Λουκ. 12,52 Διότι από τώρα θα είναι εις ένα σπίτι πέντε χωρισμένοι, τρεις εναντίον δύο και δύο εναντίον τριών.

Λουκ. 12,53 διαμερισθήσονται πατήρ επί υιού και υιός επί πατρί, μήτηρ επί θυγατρί και θυγάτηρ επί μητρί, πενθερά επί την νύμφην αυτής και νύμφη επί την πενθεράν αυτής.

Λουκ. 12,53 Και θα χωρισθή ο πατέρας ο άπιστος εναντίον του πιστού υιού του, και ο άπιστος υιός εναντίον του πιστού πατρός του, η μητέρα εναντίον της κόρης της και η κόρη ενάντιον της μητρός· η πενθερά εναντίον της νύμφης και η νύμφη ενάντιον της πενθεράς· τα άπιστά μέλη της οικογενείας εναντίον των πιστών".

Λουκ. 12,54 Έλεγε δε και τοίς όχλοις· όταν ιδήτε την νεφέλην ανατέλλουσαν από δυσμών, ευθέως λέγετε, όμβρος έρχεται, και γίνεται ούτω·

Λουκ. 12,54 Έλεγε δε εις τα πλήθη· " όταν ιδετε το σύννεφο να ανεβαίνη από την δύσιν, αμέσως λέγετε· Βροχή έρχεται· και γίνεται έτσι.

Λουκ. 12,55 και όταν νότον πνέοντα, λέγετε ότι καύσων έσται, και γίνεται.

Λουκ. 12,55 Και όταν ιδετε νότιον άνεμον να φυσά, λέγεται ότι θα γίνη ζέστη· και γίνεται έτσι.

Λουκ. 12,56 υποκριταί, το πρόσωπον τού ουρανού και της γής οίδατε δοκιμάζειν, τον δε καιρόν τούτον πώς ου δοκιμάζετε;

Λουκ. 12,56 Υποκριταί! Τα σημεία του ουρανού και της γης, που προαναγγέλους τον καιρόν, ξέρετε να τα διακρίνετε. Τον καιρόν όμως τούτον, που όλα τα σημεία τον παρουσιάζουν ως εποχήν της ελευσεως του Μεσσίου, πώς δεν τον διακρίνετε;

Λουκ. 12,57 τι δε και αφ εαυτών ου κρίνετε το δίκαιον;

Λουκ. 12,57 Διατι δε και από μόνον τον εαυτόν σας, με οδηγόν το λογικόν και την συνείδησίν σας, δεν κρίνετε το ορθόν και

δίκαιον, ότι δηλαδή είναι καιρός πλέον να μετανοήσετε, δια να εύρετε σωτηρίαν;

Λουκ. 12,58 ως γάρ υπάγεις μετά του αντιδίκου σου επ άρχοντα, εν τή οδώ δός εργασίαν απηλλάχθαι απ αυτού, μήποτε κατασύρη σε προς τον κριτήν, και ο κριτής σε παραδώ τώ πράκτορι, και ο πράκτωρ σε βαλεί εις φυλακήν.

Λουκ. 12,58 Εφ' όσον είναι καιρός συμφιλιωθήτε με τον Θεόν, διότι όταν πηγαίνης με τον αντιδίκον σου στον άρχοντα να δικασθής, προσπάθησε να απαλλαγής από αυτόν και να συμβιβασθής μαζή του, μήπως σε τραβήξη εμπρός στον δικαστήν και ο δικαστής σε παραδώση στον εισπράκτορα και ο εισπράκτωρ σε βάλη εις την φυλακήν.

Λουκ. 12,59 λέγω σοι, ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου και το έσχατον λεπτόν αποδώς.

Λουκ. 12,59 Σου λέγω ότι δεν θα βγης από εκεί, έως ότου εξοφλήσης και το τελευταίον λεπτόν. Συμφιλιωθήτε με τον Θεόν δια της μετανοίας σας, πριν εκδοθή από αυτόν η καταδικαστική για σας απόφασίς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Λουκ. 13,1 Παρήσαν δε τινες εν αυτώ τώ καιρώ απαγγέλλοντες αυτώ περί των Γαλιλαίων, ών το αίμα Πιλάτος έμιξε μετά των θουσιών αυτών.

Λουκ. 13,1 Κατά την ώραν δε που ωμιλούσε ο Κυριος, παρουσιάσθησαν μερικοί και του ανήγγειλαν δια τους Γαλιλαίους, των οποίων το αίμα ο Πιλάτος, όταν με τους στρατιώτας του τους έσφαξε μέσα εις την αυλήν του ναού, το ανέμιξε με τας θυσίας, που εκείνοι προσέφεραν την ώραν αυτήν.

Λουκ. 13,2 και αποκριθείς ο Ιησούς ειπεν αυτοίς: δοκείτε ότι οι Γαλιλαίοι ούτοι αμαρτωλοί παρά πάντας τους Γαλιλαίους εγένοντο, ότι τοιαύτα πεπόνθασιν;

Λουκ. 13,2 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους ειπέ: "εκ του γεγονότος ότι έπαθαν αυτά, βγάζετε σστο συμπέρασμα ότι οι Γαλιλαίοι αυτοί υπήρξαν αμαρτωλοί περισσότερον από όλους τους Γαλιλαίους;

Λουκ. 13,3 ουχί, λέγω υμίν, αλλ εάν μη μετανοήτε, πάντες ωσαύτως απολείσθε.

Λουκ. 13,3 Οχι σας λέγω διότι και οι άλλοι Γαλιλαίοι είναι επίσης αμαρτωλοί. Εάν δε δεν μετανοήσετε και σεις όλοι, κατά τον ίδιο τρόπον θα χαθήτε. (Τα ρωμαϊκά στρατεύματα είναι έτοιμα να ορμήσουν και να σας κατασφάξουν).

Λουκ. 13,4 ή εκείνοι οι δέκα και οκτώ, εφ ους έπεσεν ο πύργος εν τώ Σιλωάμ και απέκτεινεν αυτούς, δοκείτε ότι ούτοι οφειλέται εγένοντο παρά πάντας τους ανθρώπους τους κατοικούντας εν Ιερουσαλήμ;

Λουκ. 13,4 Η νομίζετε ότι οι δέκα οκτώ, επάνω στους οποίους έπεσε ο πύργος του Σιλωάμ και τους εθανάτωσεν, αυτοί υπήρξαν ενώπιον του Θεού αμαρτωλοί και χρεώσται περισσότερον από όλους τους ανθρώπους, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ;

Λουκ. 13,5 ουχί, λέγω υμίν, αλλ εάν μη μετανοήσετε, πάντες ομοίως απολείσθε.

Λουκ. 13,5 Οχι σας λέγω· αλλ' έπαθαν εκείνοι, δια να συνέλθετε σεις. Εάν όμως δεν μετανοήσετε, όλοι κατά τον ίδιον τρόπον θα χαθήτε, διότι θα ταφήτε κάτω από τα ερείπια των πόλεων σας".

Λουκ. 13,6 Έλεγε δε ταύτην την παραβολήν· συκίην είχε τις εν τώ αμπελώνι αυτού πεφυτευμένην, και ήλθε ζητών καρπόν εν αυτή, και ουχ εύρεν.

Λουκ. 13,6 Έλεγε δε αυτήν την παραβολήν· "κάποιος είχε μια συκιά, φυτευμένη στο αμπέλι του και ήλθε ζητών καρπόν εις αυτήν και δεν ευρήκε.

Λουκ. 13,7 ειπέ δε προς τον αμπελουργόν· ιδού τρία έτη έρχομαι ζητών καρπόν εν τή συκίη ταύτη, και ουχ ευρίσκω· έκκοψον αυτήν· ινατί και την γήν καταργεί;

Λουκ. 13,7 Είπε δε στον αμπελουργόν· Ιδού, τρία χρόνια έρχομαι και ζητώ καρπόν εις την συκίαν αυτήν και δεν ευρίσκω. Κοψε την και ξερριζώσε την. Διατί να αχρηστεύη την γην;

Λουκ. 13,8 ο δε αποκριθείς ειπεν αυτώ κύριε, άφες αυτήν και τούτο το έτος, έως ότου σκάψω περί αυτήν και βάλω κόπρια.

Λουκ. 13,8 Εκείνος όμως απεκρίθη και ειπέ· Κυριε, άφησέ την και τούτο το έτος, έως ότου σκάψω γύρω από αυτήν και ριψω λίπασμα.

Λουκ. 13,9 καν μέν ποιήση καρπόν· ει δε μήγε, εις το μέλλον εκκόψεις αυτήν.

Λουκ. 13,9 Και εάν μεν κάμη καρπόν, την αφίνομεν, εάν όμως δεν κάμη, τότε θα την κόψης στο μέλλον". (Ο Θεός δεχόμενος παράκλησιν του Υιού του παριμένει την μετάνοιαν του αμαρτωλού και τα καλά του έργα ως πνευματικήν καρποφορίαν. Εάν όμως ο αμαρτωλός μείνη σκληρυμμένος και αμετανόητος, τότε ο Θεός θα τον τιμωρήση. Αυτό συνέβη με τους αμετανοήτους Εβραίους, τους οποίους εσυμβόλιζε η άκαρπος συκίη).

Λουκ. 13,10 Ήν δε διδάσκων εν μια των συναγωγών εν τοίς σάββασι.

Λουκ. 13,10 Καποιο Σαββατο εδίδασκε εις μίαν από τας συναγωγάς.

Λουκ. 13,11 και ιδού γυνή ήν πνεύμα έχουσα ασθενείας έτη δέκα και οκτώ, και ήν συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές.

Λουκ. 13,11 Και ιδού είχε έλθει εκεί μία γυναίκα, η οποία ένεκα μοχθηράς επιδράσεως πονηρού πνεύματος, ήτο ασθενής δέκα οκτώ χρόνια, σκυμμένη συνεχώς, χωρίς καθόλου να ημπορή να σηκώση όρθιον το σώμα και την κεφαλήν της.

Λουκ. 13,12 ιδών δε αυτήν ο Ιησούς προσεφώνησε και ειπεν αυτή· γύναι, απολέλυσαι της ασθενείας σου·

Λουκ. 13,12 Όταν την ειδε ο Ιησούς, της εφώνασε και της ειπέ· "γυναίκα, ελευθερώνεσαι από την ασθένειάν σου".

Λουκ. 13,13 και επέθηκεν αυτή τας χείρας· και παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν.

Λουκ. 13,13 Και έβαλεν επάνω της τας χείρας του. Και αμέσως εστάθηκε όρθια αυτή, απέκτησε δηλαδή την υγιάν της και εδόξαζε τον Θεόν.

Λουκ. 13,14 αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος, αγανακτών ότι τώ σαββάτω εθεράπευσεν ο Ιησούς, έλεγε τώ όχλω· έξ ημέραι εισίν εν αίς δεί εργάζεσθαι· εν ταύταις ούν ερχόμενοι θεραπεύεσθε, και μη τή ημέρα τού σαββάτου.

Λουκ. 13,14 Ο δε αρχισυνάγωγος αγανακτών, διότι ο Ιησούς εις ημέραν Σαββάτου εθεράπευσε, έλαβε τον λόγον και ειπέ στον λαόν· "εξ ημέραι είναι εκείναι, κατά τας οποίας πρέπει να εργαζώμεθα· εις αυτάς δε τας εργασίμους ημέρας να έρχεσθε και να θεραπεύεσθε και όχι κατά την ημέραν του Σαββάτου".

Λουκ. 13,15 απεκρίθη ούν αυτώ ο Κύριος και ειπεν· υποκριτά, έκαστος υμών τώ σαββάτω ου λύει τον βούν αυτού ή τον όνον από της φάτνης και απαγαγών ποτίζει;

Λουκ. 13,15 Απεκρίθη τότε εις αυτούς ο Κυριος και ειπέ· υποκριτά, καθένas από σας κατά την ημέραν του Σαββάτου δεν λύει το βώδι του η τον όνον από την φάτνην του και πηγαίνει να το ποτίση; Αυτό δεν το θεωρείτε παράβασιν της αργίας

του Σαββάτου, και πολύ ορθώς.

Λουκ. 13,16 ταύτην δε, θυγατέρα Αβραάμ ούσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανάς ἰδοὺ δέκα και οκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῆς ἡμέρας τούτου σαββάτου;

Λουκ. 13,16 Αυτή δε, που είναι θυγάτηρ και απόγονος το Αβραάμ, την οποίαν ο σατανάς ἔδεσε δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια, δεν ἔπρεπε να λυθῆ ἀπὸ τον βαρύν και καταθλιπτικόν αυτόν δεσμόν κατά την ἡμέραν του Σαββάτου;"

Λουκ. 13,17 και ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, και πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ αὐτοῦ.

Λουκ. 13,17 Και ἐνῶ ὁ Κυριος ἔλεγε αὐτά, κατεντροπιάζοντο ὅλοι οἱ ἐχθροὶ του· ἀντιθέτως δε ὅλος ὁ λαός ἔχαιρε δι' ὅλα τα θαυμαστά ἔργα που ἐγίνοντο ἀπ' αὐτόν (διότι ἔχει ἀκόμη ὁ λαός ἀδόλον την καρδίαν και ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τας συκοφαντίας των Φαρισαίων).

Λουκ. 13,18 Ἐλεγε δε· τίνοι ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, και τίνοι ὁμοιώσω αὐτήν;

Λουκ. 13,18 Ἐλεγε δε ὁ Κυριος εἰς τα πλήθη· "με τι εἶναι ὁμοία ἡ βασιλεία του Θεοῦ; Με τι να την παρομοιάσω;

Λουκ. 13,19 ὁμοία ἐστὶ κόκκω σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβαλεν εἰς κήπον εαυτοῦ· και ἠύξησε και ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα, και τα πετεινά τοῦ οὐρανοῦ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

Λουκ. 13,19 Εἶναι ὁμοία με ἓνα κόκκον σιναπιού, τον οποίον ἓνας ἄνθρωπος ἐπήρε και τον ἔσπειρεν στον κήπον του· και ἐμεγάλωσε και ἐγένε δένδρον μέγαλον και τα πτηνά του οὐρανοῦ ἐφώλιασαν εἰς τα κλωνάρια του". (Μικρά και ἀσήμαντος φαίνεται ἡ Ἐκκλησία του Χριστοῦ. Θα γιγαντωθῆ ὅμως, θα ἀπλωθῆ εἰς ὅλην την οἰκουμένην και θα περιλάβῃ ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων).

Λουκ. 13,20 Πάλιν εἶπε· τίνοι ὁμοιώσω την βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

Λουκ. 13,20 Πάλιν εἶπε· "με τι να παρομοιάσω την βασιλείαν του Θεοῦ;

Λουκ. 13,21 ὁμοία ἐστὶ ζύμη, ἣν λαβούσα γυνὴ ἔκρυψε ἐν αλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

Λουκ. 13,21 Εἶναι ὁμοία με προζύμι, που το ἐπήρε μία γυναίκα και το ἀνακάτεψε εἰς τριάντα και πλέον κιλὰ ἀλεύρι, ἕως ὅτου ὅλο το ζυμάρι ἐζυμώθη και ἐγένε κατάλληλο για ψωμί. (Ἡ βασιλεία του Θεοῦ φαίνεται μικρά, ἀλλὰ ἔχει τεραστίαν δύναμιν, δια να ζυμώσῃ σιγά-σιγά και μεταβάλλῃ στο καλύτερον την ἀνθρωπότητα).

Λουκ. 13,22 Καὶ διεπορεύετο κατὰ πόλεις και κώμας διδάσκων και πορείαν ποιούμενος εἰς Ἱερουσαλήμ.

Λουκ. 13,22 Και ἐπερνούσε μέσα ἀπὸ πόλεις και χωριά διδάσκων το ευαγγέλιον, ἐνῶ συγχρόνως ἐξακολουθοῦσε να κατευθύνεται εἰς την Ἱερουσαλήμ.

Λουκ. 13,23 εἶπε δε τις αὐτῷ· Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι; ὁ δε εἶπε πρὸς αὐτοῦς·

Λουκ. 13,23 Τον ἐρώτησε δε κάποιος· "Κυριε, ὀλίγοι τάχα εἶναι ἐκεῖνοι, που σώζονται;" Ἐκεῖνος δε εἶπε πρὸς αὐτούς, που τον ἀκολουθοῦσαν·

Λουκ. 13,24 ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ της στενῆς πύλης· ὅτι πολλοὶ, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν και οὐκ ἰσχύσουσιν.

Λουκ. 13,24 "ἀγωνίζεσθε να εἰσελθετε εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ, δια της στενῆς πύλης, ἀπὸ την θύραν και τον δρόμον που ἀπαιτοῦν κόπους και θυσίας. Σας λέγω δε, ὅτι πολλοὶ θα ζητήσουν να μπουν, ἀλλὰ ἐπειδὴ δεν ἔχουν σταθεράν την ἀπόφασιν να ἀγωνισθοῦν, δεν θα ἠμπορέσουν να το ἐπιτύχουν.

Λουκ. 13,25 ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῆ ὁ οἰκοδεσπότης και ἀποκλείσῃ την θύραν, και ἀρξῆσθε ἔξω ἐστάναι και κρούειν την θύραν λέγοντες· Κύριε Κύριε, ἀνοῖξον ἡμῖν· και ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ.

Λουκ. 13,25 Ὅταν δε κάποτε σηκωθῆ ὁ οἰκοδεσπότης και κλείσῃ καλά την θύραν και ἀρχίσετε σεις να στέκεσθε ἔξω και να κτυπάτε λέγοντες· Κυριε, Κυριε ἀνοῖξέ μας, τότε θα ἀποκριθῆ και θα σας πῇ· Δεν ξέρω ἀπὸ που εἴσθε. Δεν σας γνωρίζω καθόλου, (Ἀνοικτὴ θύρα, δια να εἰσελθῶμεν εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ, εἶναι ἡ παρούσα ζωῆ. Ὅταν ὅμως την κλείσῃ ὁ θάνατος, μάλιστα δε ἡ δευτέρα παρουσία, τότε ποτὲ πλέον δεν θα ξαναοῖξῃ δια τους ἀμετανοήτους ἀμαρτωλοὺς).

Λουκ. 13,26 τότε ἀρξέσθε λέγειν· ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου και ἐπίομεν, και ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας·

Λουκ. 13,26 Τότε θα ἀρχίσετε να λέγετε· Εφάγαμε και ἐπιαμε ἐμπρὸς σου. Και εἰς τας πλατείας μας, ὅπου ἡμεθα συγκεντρωμένοι, ἐδίδαξες και σε ἠκολουθήσαμεν.

Λουκ. 13,27 και ἐρεῖ· λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ· ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται της ἀδικίας.

Λουκ. 13,27 Και θα πῇ τότε ὁ οἰκοδεσπότης· Σας λέγω τούτο, δεν ξέρω ἀπὸ που εἴσθε, φύγετε μακριὰ ἀπὸ ἐμὲ ὅλοι ὅσοι ἐπράξατε ἀδικίας και εμεῖνατε ἀμετανόητοι.

Λουκ. 13,28 ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς και ὁ βρυγμὸς των ὀδόντων, ὅταν ὀψήσθε Αβραάμ και Ἰσαάκ και Ἰακώβ και πάντας τους προφήτας ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὑμᾶς δε ἐκβαλλομένους ἔξω,

Λουκ. 13,28 Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ την βασιλείαν του Θεοῦ, εἰς την αἰωνίαν καταδίκην, θα εἶναι ὁ θρήνος και τα δάκρυα, το τρίξιμο των δοντιῶν ἀπὸ τον ἀνυπόφορον πόνον, ὅταν θα ἴδετε τον Αβραάμ και τον Ἰσαάκ και τον Ἰακώβ και ὅλους τους προφήτας εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ, σας δε να διώχνουν ἔξω.

Λουκ. 13,29 και ἤξουσιν ἀπὸ ἀνατολῶν και δυσμῶν και ἀπὸ βορᾶ και νότου, και ἀνακλιθήσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 13,29 Και θα ἔρθουν πλήθος ἄνθρωποι ἀπὸ τα διάφορα σημεῖα της οἰκουμένης, ἀπὸ την Ἀνατολήν και την Δυσιν, ἀπὸ τον Βορρᾶν και το Νοτον, και θα παρακαθίσουν ὀλόχαροι στο τρισμέγιστο τραπέζι της βασιλείας του Θεοῦ.

Λουκ. 13,30 και ἰδοὺ εἰσὶν ἔσχατοι οἱ ἔσονταί πρῶτοι, και εἰσὶ πρῶτοι οἱ ἔσονταί ἔσχατοι.

Λουκ. 13,30 Και ἰδοὺ ὅτι κάτι το ἀπροσδόκητον και παράδοξον θα γίνῃ τότε. Ὑπάρχουν ἐδῶ εἰς την γην και μεταξύ σας μερικοὶ που θεωροῦνται μικροὶ και ἀσημοὶ, οἱ οποίοι ἐν τούτοις δια την πίστιν και την ἀρετὴν αὐτῶν θα εἶναι εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ πρῶτοι. Και ἀντιθέτως μερικοὶ που θεωροῦνται πρῶτοι, θα εἶναι τελευταῖοι". (Οἱ ἀμαρτωλοὶ που θα μετανοήσουν και οἱ εἰδωλολάτραι που θα πιστεύσουν, θα καταλάβουν μεγάλα ἀξιώματα εἰς την βασιλείαν του Θεοῦ. Ἐνῶ πολλοὶ ἀπὸ τον ἰουδαϊκόν λαόν, που εθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐκλεκτός λαός του Θεοῦ, θα εἶναι τελευταῖοι).

Λουκ. 13,31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσήλθόν τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ· ἔξελθε και πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρώδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.

Λουκ. 13,31 Κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην ἤλθαν πρὸς αὐτόν μερικοὶ Φαρισαῖοι, οἱ οποίοι δια να τον ἀναγκάσουν να φύγῃ ἀπὸ την Γαλιλαίαν, του εἶπαν· "ἔβγα ἀπὸ τα ὄρια της χώρας αὐτῆς και φύγε ἀπὸ ἐδῶ, διότι ὁ Ἡρώδης θέλει να σε θανατώσῃ".

Λουκ. 13,32 και εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ· ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια και ἰασεὶς ἐπιτελώ σήμερον και αύριον, και τῇ τρίτῃ τελειούμαι·

Λουκ. 13,32 Και εἶπε εἰς αὐτούς· "πηγαίνετε και πέστε στον ἄνθρωπον αὐτόν, που εἶναι πονηρός και δόλιος σαν την ἀλεπού,

ότι ολίγον καιρόν θα μείνω ακόμη εδώ, επειδή εγώ έχω κανονίσει έτσι και όχι διότι φοβούμε αυτόν. Ιδού σήμερα και αύριον, ολίγας ακόμη ημέρας, διώχνω δαιμόνια και κάνω θεραπείας και έπειτα φθάνω στο τέλος της ζωής και του έργου μου.

Λουκ. 13,33 πλήν δει με σήμερα και αύριον και τή εχομένη πορεύεσθαι, ότι ουκ ενδέχεται προφήτην απολέσθαι έξω Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 13,33 Αλλά αυτές τις ημέρες πρέπει να μείνω και θα μείνω εδώ και κατόπιν θα προχωρήσω προς την Ιερουσαλήμ, όπου θα σταυρωθώ. Δεν θα με φονεύση εδώ ο Ηρώδης, διότι δεν είναι πιθανόν προφήτης να θανατωθή έξω από την Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 13,34 Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, η αποκτείνουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς αυτήν! ποσάκις ηθέλησα επισυνάξει τα τέκνα σου ον τρόπον όρνις την εαυτής νοσιάν υπό τας πτέρυγας, και ουκ ηθελήσατε!

Λουκ. 13,34 Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, πόλις αμαρτωλή και αμετανοήτη, που φονεύστους προφήτας και λιθοβολείς εκείνους που σου έστειλεν ο Θεός! Ποσες φορές ηθέλησα να περιμαζέψω με στοργήν τα τέκνα σου, όπως μαζεύει κάτω από τις φτερούγες της η όρνις τα μικρά πουλιά της, και δεν ηθελήσατε.

Λουκ. 13,35 ιδού αφιεται υμίν ο οίκος υμών έρημος. λέγω δε υμίν ότι ου μη με ιδήτε έως αν ήξη ότε είπητε· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Λουκ. 13,35 Ιδού αφίνεται προς τιμωρίαν σας έρημη από τον Θεόν και απροστάτευτη η πόλις σας με τον ναόν της. Σας διαβεβαιώνω δε ότι δεν θα με ιδετε, έως ότου έλθη καιρός και ήτη με μετάνοιαν και συντριβήν· Ευλογημένος είναι αυτός που έρχεται εν ονόματι Κυρίου και ως αντιπρόσωπος του Κυρίου".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Λουκ. 14,1 Καί εγένετο εν τώ ελθειν αυτόν εις οίκόν τινος των αρχόντων των Φαρισαίων σαββάτω φαγείν άρτον, και αυτοί ήσαν παρατηρούμενοι αυτόν.

Λουκ. 14,1 Όταν ο Κυριος εις ημέραν Σαββάτου ήλθεν στο σπίτι ενός από τους άρχοντας των Φαρισαίων να φάγη άρτον, αυτοί τον παρατηρούσαν με προσοχήν, μήπως πη η πράξη κάτι το παράνομον.

Λουκ. 14,2 και ιδού άνθρωπος τις ήν υδρωπικός έμπροσθεν αυτού.

Λουκ. 14,2 Και ιδού ένας υδρωπικός άνθρωπος εστέκετο εμπρός του.

Λουκ. 14,3 και αποκριθείς ο Ιησούς ειπε προς τους νομικούς και Φαρισαίους λέγων· ει έξεστι τώ σαββάτω θεραπεύειν; οι δε ησύχασαν.

Λουκ. 14,3 Ελαβε ο Ιησούς τον λόγον και ειπε στους νομικούς και Φαρισαίους· "επιτρέπεται άρά γε κατά την ημέραν του Σαββάτου να θεραπεύη κανείς αρρώστους;" Εκείνοι εσίγησαν και δεν ετόλμησαν να απαντήσουν τίποτε.

Λουκ. 14,4 και επιλαβόμενος ίασατο αυτόν και απέλυσε.

Λουκ. 14,4 Και ο Ιησούς αφού επιασε τον υδρωπικόν, τον θεράπευσε και τον αφήκε ελεύθερον να φύγη.

Λουκ. 14,5 και αποκριθείς προς αυτούς ειπε· τίνος υμών υιός ή βούς εις φρέαρ εμπειείται, και ουκ ευθέως ανασπάσει αυτόν εν τή ημέρα τού σαββάτου;

Λουκ. 14,5 Βλεπών δε τους πονηρούς διαλογισμούς των Φαρισαίων απήντησε και ειπε εις αυτούς· "ποιός από σας, όταν το παιδί του η το βώδι του πέση εις πηγάδι, δεν θα καταβάλη κάθε προσπάθειαν να το ανασύρη αμέσως, έστω και αν είναι ημέρα Σαββάτου;"

Λουκ. 14,6 και ουκ ίσχυσαν ανταποκριθίηναι αυτώ προς ταύτα.

Λουκ. 14,6 Και δεν ημπόρεσαν να του δώσουν καμμίαν απάντησιν, διότι καταλάβαιναν πολύ καλά, ότι το άδικον ήτο με το μέρος των.

Λουκ. 14,7 Ελεγε δε προς τους κεκλημένους παραβολήν, επέχων πώς τας πρωτοκλισίας εξελέγοντο, λέγων προς αυτούς·

Λουκ. 14,7 Ελεγε δε προς τους καλεσμένους και μίαν παραβολήν, δια να τους κάμη να προσέξουν τον εγωϊσμόν των, με τον οποίον αυτοί εδιάλεξαν τας πρώτας θέσεις στο τραπέζι. Και τους ειπε·

Λουκ. 14,8 όταν κληθής υπό τινος εις γάμους, μη κατακλιθής εις την πρωτοκλισίαν, μήποτε εντιμότερός σου ή κεκλημένος υπ αυτού,

Λουκ. 14,8 "όταν προσκληθής από κάποιον εις γάμον, μη καθίσεις μόνος σου εις την πρώτην θέσιν, μήπως κάποιος άλλος, προσκεκλημένος από τον οικοδεσπότην, είναι ανώτερος από σε.

Λουκ. 14,9 και ελθών ο σε και αυτόν καλέσας ερεί σοι· δός τούτω τόπον· και τότε άρξη μετ αισχύνης τον έσχατον τόπον κατέχειν.

Λουκ. 14,9 Και θα έλθη αυτός που εκάλεσε σε και αυτόν και θα σου πη· Δώσε την θέσιν αυτήν, διότι δεν ανήκει εις σε. Και τότε θα αρχίσης με εντροπήν να ζητής άλλην θέσιν. Και επειδή όλοι θα έχουν καθίσει και κανείς δεν θα προθυμοποιήται να σηκωθεί προς χάριν σου, θα αναγκασθής τότε να καταλάβης την τελευταία θέσιν.

Λουκ. 14,10 αλλ όταν κληθής, πορευθείς ανάπεσε εις τον έσχατον τόπον, ίνα όταν έλθη ο κεκληκώς σε είπη σοι· φίλε, προσανάβηθι ανώτερον· τότε έσται σοι δόξα ενώπιον των συνακακιμένων σοι.

Λουκ. 14,10 Αλλά όταν προσκληθής, πήγαινε και κάθισε εις την τελευταίαν θέσιν, ώστε όταν έλθη αυτός που σε εκάλεσε να σου πη· Φίλε, ανέβα παραπάνω εις θέσιν τιμητικώτεραν. Και τότε θα είναι για σένα μεγάλη τιμή εμπρός εις όσους παρακάθηνται μαζί με σε στο τραπέζι.

Λουκ. 14,11 ότι πάς ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται και ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται.

Λουκ. 14,11 Διότι εκείνος που υψώνει τον εαυτόν του και ζητεί τιμάς και πρωτοκαθεδρίας θα ταπεινωθή. Και καθένas που ταπεινώνει τον εαυτόν του, θα υψωθή".

Λουκ. 14,12 Ελεγε δε και τώ κεκληκότη αυτόν· όταν ποιής άριστον ή δείπνον, μη φώνει τους φίλους σου μηδέ τους αδελφούς σου μηδέ τους συγγενείς σου μηδέ γείτονας πλουσίους, μήποτε και αυτοί σε αντικαλέσωσι, και γενήσεται σοι ανταπόδομα.

Λουκ. 14,12 Ελεγε δε και προς εκείνον ο οποίος τον είχε προσκαλέσει· "όταν παραθέτης γεύμα η δείπνον μη προσκαλείς τους φίλους σου ούτε τους αδελφούς σου ούτε τους συγγενείς σου ούτε τους πλουσίους γείτονάς σου, μήπως και αυτοί με την σειρά των σε καλέσουν και γίνει έτσι ανταπόδοσις, όχι από τον Θεόν, αλλά από τους ανθρώπους.(Και οι κακοί κάνουν το ίδιο, αποβλέποντες εις ανταπόδομα εκ μέρους των ανθρώπων).

Λουκ. 14,13 αλλ όταν ποιής δοχήν, κάλει πτωχούς, αναπήρους, χωλούς, τυφλούς,

Λουκ. 14,13 Αλλά όταν κάνης τραπέζι και υποδέχεσαι φιλοξενούμενους, προσκάλεσε πτωχούς, αναπήρους, χωλούς, τυφλούς.

Λουκ. 14,14 και μακάριος έση, ότι ουκ έχουσιν ανταποδοúναι σοι· ανταποδοθήσεται γάρ σοι εν τή αναστάσει των δικαίων.

Λουκ. 14,14 Και θα είσαι μακάριος διότι, επειδή αυτοί δεν έχουν τι να σου ανταποδώσουν, θα σου ανταποδοθή το καλόν που έκανες κατά την επίσημον εκείνην ημέραν της αναστάσεως των νεκρών".

Λουκ. 14,15 Ακούσας δε τις των συνανακειμένων ταύτα είπεν αυτώ· μακάριος ός φάγεται άριστον εν τή βασιλεία του Θεού.

Λουκ. 14,15 Όταν δε κάποιος από τους παρακαθημένους ήκουσε αυτά είπε· "μακάριος εκείνος, που θα παρακαθίση στο γεύμα της βασιλείας του Θεού".

Λουκ. 14,16 ο δε είπεν αυτώ· άνθρωπος τις εποίησε δείπνον μέγα και εκάλεσε πολλούς·

Λουκ. 14,16 Ο δε Ιησούς είπε εις αυτόν την εξής παραβολήν· "ένας άνθρωπος παρέθεσε μέγα δείπνον και εκάλεσε πολλούς.

Λουκ. 14,17 και απέστειλε τον δούλον αυτου τή ώρα του δείπνου ειπείν τοίς κεκλημένοις· έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα.

Λουκ. 14,17 Και την ώρα, που θα παρευτίθετο το δείπνον, έστειλε τον δούλον του να πη στους προσκαλεσμένους· Ελάτε διότι τώρα είναι τα πάντα έτοιμα.

Λουκ. 14,18 και ήρξαντο από μιάς παραιτίσθαι πάντες. ο πρώτος είπεν αυτώ· αγρόν ηγόρασα, και έχω ανάγκην εξελθείν και ιδείν αυτόν· ερωτώ σε, έχε με παρητημένον.

Λουκ. 14,18 Και αυτοί σαν να ήταν συνεννοημένοι ήρχισαν να παραιτούνται όλοι από το δείπνον με διαφόρους δικαιολογίας· ο πρώτος είπε· Αγόρασα ένα αγρόν και έχω ανάγκην να βγω έξω και να τον ιδώ· σε παρακαλώ να με θεωρήσης απηλλαγμένον από την υποχρέωσιν να παρακαθίσω στο δείπνον.

Λουκ. 14,19 και έτερος είπε· ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε, και πορευόμαι δοκιμάσαι αυτά· ερωτώ σε, έχε με παρητημένον.

Λουκ. 14,19 Και άλλος είπε· Αγόρασα πέντε ζευγάρια βώδια και πηγαίνω να τα δοκιμάσω· σε παρακαλώ να θεωρήσης δικαιολογημένην την απουσίαν μου.

Λουκ. 14,20 και έτερος είπε· γυναίκα έγημα, και διά τούτο ου δύναμαι ελθείν.

Λουκ. 14,20 Και άλλος είπε· Ενυμφεύθη και δια τούτο δεν μπορώ να έλθω.

Λουκ. 14,21 και παραγενόμενος ο δούλος εκείνος απήγγειλε τώ κυρίω αυτου ταύτα. τότε οργισθείς ο οικοδεσπότης είπε τώ δούλω αυτου· έξελθε ταχέως εις τας πλατείας και ρύμας της πόλεως, και τους πτωχούς και αναπήρους και χωλούς και τυφλούς εισάγαγε ώδε.

Λουκ. 14,21 Και επέστρεψε ο δούλος εκείνος προς τον κύριον του και του διηγήθηκε όλα αυτά. Τότε, γεμάτος οργήν ο οικοδεσπότης εναντίον των αναξίων προσκαλεσμένων, είπε στον δούλον του· Εβγα γρήγορα εις τας πλατείας και τους δρόμους της πόλεως και φέρε εδώ μέσα τους πτωχούς και τους αναπήρους και τους χωλούς και τους τυφλούς.

Λουκ. 14,22 και είπεν ο δούλος· κύριε, γέγονεν ως επέταξας, και έτι τόπος εστί.

Λουκ. 14,22 Και αφού εξετέλεσε την εντολήν του Κυριου του ο δούλος, είπε· Κυριε, έγινε όπως διέταξες, και είναι ακόμη τόπος αδειανός.

Λουκ. 14,23 και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και ανάγκασον εισελθείν, ίνα γεμισθή ο οίκος μου.

Λουκ. 14,23 Και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· Εβγα στους δρόμους, στους φράκτες των κτημάτων, έξω από την πόλιν και παρακίνησε με επιμονήν όλους όσους εύρης να έλθουν εδώ, δια να γεμίση οίκος μου.

Λουκ. 14,24 Λέγω γάρ υμίν ότι ουδείς των ανδρών εκείνων των κεκλημένων γεύσεται μου του δείπνου.

Λουκ. 14,24 Διότι σας διαβεβαιώνω, ότι κανείς από τους προσκαλεσμένους εκείνους άνδρες δεν θα γευθή τίποτε από το δείπνον μου". (Οι κυρίως προσκεκλημένοι, οι πνευματικοί άρχοντες του Ισραήλ και οι άλλοι Εβραίοι, αποροφημένοι από τα υλικά των συμφέροντα και την ματαιοδοξίαν των, ηρνήθησαν την πρόσκλησιν του Χριστου και απέκλεισαν τον ευατόν των από την βασιλείαν των ουρανών. Οι τελώναι και οι αμαρτωλοί και οι ειδωλολάτραι, οι περιφρονημένοι από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους εδέχθησαν με ευγνωμοσύνην και ταπεινώσιν την τιμητικήν πρόσκλησιν και έγιναν έτσι ένδοξα μέλη της βασιλείας των ουρανών).

Λουκ. 14,25 Συνεπορεύοντο δε αυτώ όχλοι πολλοί. και στραφείς είπε προς αυτούς·

Λουκ. 14,25 Μαζή δε με αυτόν επήγαιναν και πλήθη λαού. Εστράφη τότε προς αυτούς και τους είπε·

Λουκ. 14,26 εί τις έρχεται προς με και ου μισεί τον πατέρα εαυτου και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτου ψυχήν, ου δύναται μου μαθητής είναι.

Λουκ. 14,26 "εάν κανείς έρχεται προς με, δια να γίνη οπαδός μου, και δεν απαρνήται τον πατέρα του και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, εφ' όσον αυτοί του είναι πρόσκομμα εις την νέαν ζωήν του, ακόμη δε δεν απαρνήται και την ζωήν του, όταν η ανάγκη επιβάλη να την θυσιάση, αυτός δεν ημπορεί να είναι μαθητής μου.

Λουκ. 14,27 και όστις ου βαστάζει τον σταυρόν εαυτου και έρχεται οπίσω μου, ου δύναται είναι μου μαθητής.

Λουκ. 14,27 Και εκείνος που δεν βαστάζει επάνω του τον σταυρόν του και δεν έρχεται κοντά μου, δεν ημπορεί να είναι μαθητής μου.

Λουκ. 14,28 τις γάρ εξ υμών, θέλων πύργον οικοδομήσαι, ουχί πρώτον καθίσας ψηφίζει την δαπάνην, ει έχει τα προς απαρισμόν;

Λουκ. 14,28 Πριν γίνετε μαθηταί μου εξετάσατε καλά αν μπορήτε να με ακολουθήσετε όπως εγω θέλω. Διότι ποιός από σας, όταν θέλη να κτίση ένα πύργον, δεν θα καθίση πρώτον να προϋπολογίση την δαπάνην, εάν έχη δηλαδή τα χρήματα δια την ολοκλήρωσιν του έργου;

Λουκ. 14,29 ίνα μήποτε, θέντος αυτου θεμέλιον και μη ισχύσαντος εκτελέσαι, πάντες οι θεωρούντες άρξωνται αυτό εμπαιζειν,

Λουκ. 14,29 Και τούτο θα το κάμη, μήπως τυχόν βάλη θεμέλια και δεν ημπορέση ν' αποπερατώση τον πύργον, οπότε όλοι όσοι βλέπουν ατελές το έργον του, θα αρχίσουν να τον εμπαιζουν

Λουκ. 14,30 λέγοντες ότι ούτος ο άνθρωπος ήρξατο οικοδομείν και ουκ ίσχυσεν εκτελέσαι;

Λουκ. 14,30 και να λέγουν ότι αυτός ο άνθρωπος ήρχισε να οικοδομή και δεν ηπόρρεσε να τελειώση το έργον του.

Λουκ. 14,31 ή τις βασιλεύς, πορευόμενος συμβαλείν ετέρω βασιλεί εις πόλεμον, ουχί πρώτον καθίσας βουλευεται ει δυνατός

εστιν εν δέκα χιλιάσιν απαντήσει τώ μετά είκοσι χιλιάδων ερχομένω επ αυτών;

Λουκ. 14,31 Η ποιός βασιλεύς, που πηγαίνει να συμπλακή και να πολεμήση εναντίον άλλου βασιλέως, δεν θα καθίση πρώτον να σκεφθή, εάν έχη την δύναμιν με δέκα χιλιάδες στρατιώτας να απαντήσει και αποκρούση εκείνον, που έρχεται εναντίον του με είκοσι χιλιάδας;

Λουκ. 14,32 ει δε μήγε, έτι πόρω αυτού όντος πρεσβείαν αποστείλας ερωτά τα προς ειρήνην.

Λουκ. 14,32 Ει δ' άλλως ενώ ακόμη είναι μακράν αυτός ο Βασιλεύς, στέλνει πρεσβευτάς και ζητεί να διαπραγματευθούν δια την ειρήνην.

Λουκ. 14,33 ούτως ούν πάς εξ υμών, ός ουκ αποτάσσεται πάσι τοίς εαυτού υπάρχουσιν, ου δύναται είναιί μου μαθητής.

Λουκ. 14,33 Ετσι λοιπόν και καθένας από σας, ο οποίος δεν απαρνείται όλα τα υπάρχοντά του και δεν κόπτει δια το όνομά μου κάθε δεσμόν, που υπάρχει φόβος να τον κρατήσει μακριά από εμέ, δεν ημπορεί να είναι μαθητής μου.

Λουκ. 14,34 Καλόν το άλας· εάν δε και το άλας μωρανθή, εν τίνι αρτυθήσεται;

Λουκ. 14,34 Το άλατι είναι καλόν και ωφέλιμον δια τον άνθρωπον· κάθε μαθητής μου καλείται να γίνη πνευματικό άλατι μέσα εις την κοινωνίαν. Εάν όμως το άλατι χάση την δύναμιν του, τότε με τι είναι δυνατόν να αρτυθή αυτό, ώστε να γίνη πάλι καλό και ωφέλιμον;

Λουκ. 14,35 ούτε εις γήν ούτε εις κοπρίαν εύθετόν εστιν· έξω βάλλουσιν αυτό. ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

Λουκ. 14,35 Ούτε σαν χώμα δεν είναι κατάλληλον να ριφθή εις την γην ούτε βέβαια σαν λίπασμα στο χωράφι. Το ρίπτουν έξω ως εντελώς άχρηστον. Εκείνος που έχει αυτιά πνευματικά δια να ακούη, ας ακούση, ας εννοήση και ας δεχθή αυτά που λέγω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Λουκ. 15,1 Ήσαν δε εγγίζοντες αυτώ πάντες οι τελώναι και οι αμαρτωλοί ακούειν αυτού.

Λουκ. 15,1 Καθώς επενούσε τα διάφορα μέρη, τον επλησίαζαν όλοι οι τελώναι και οι αμαρτωλοί με ενδιαφέρον να ακούσουν την διδασκαλίαν του.

Λουκ. 15,2 και διεγόγγυζον οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς λέγοντες ότι ούτος αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς.

Λουκ. 15,2 Οι Φαρισαίοι όμως και οι γραμματείς εγόγγυζαν μεταξύ των λέγοντες, ότι αυτός δέχεται κοντά του με πολλήν συμπάθειαν αμαρτωλούς και μάλιστα τρώγει μαζή των.

Λουκ. 15,3 είτε δε προς αυτούς την παραβολήν ταύτην λέγων·

Λουκ. 15,3 Είτε δε προς αυτούς την παραβολήν αυτήν.

Λουκ. 15,4 τις άνθρωπος εξ υμών έχων εκατόν πρόβατα, και απολέσας έν εξ αυτών, ου καταλείπει τα ενενήκοντα εννέα εν τή ερημώ και πορεύεται επί το απολωλός έως ου εύρη αυτό;

Λουκ. 15,4 "Ποιός άνθρωπος από σας, εάν έχη εκατόν πρόβατα και χάση ένα από αυτά, δεν αφήνει τα ενενήντα εννέα μόνα των εις ερημικόν μέρος και πηγαίνει εις αναζήτησιν του χαμένου, έως ότου το εύρη;

Λουκ. 15,5 και ευρών επιτίθησιν επί τους ώμους αυτού χαίρων,

Λουκ. 15,5 Και αφού το εύρη δεν κτυπά, αλλά το βάζει γεμάτος χαράν επάνω στους ώμους του.

Λουκ. 15,6 και ελθών εις τον οίκον συγκαλεί τους φίλους και τους γείτονας λέγων αυτοίς· συγχαρήτέ μοι ότι εύρον το πρόβατόν μου το απολωλός.

Λουκ. 15,6 Και αφού έλθη στο σπίτι του, προσκαλεί τους φίλους και τους γείτονας και τους λέγει· Χαρήτε και σεις μαζή μου, διότι ευρήκα το χαμένο πρόβατό μου.

Λουκ. 15,7 λέγω υμίν ότι ούτω χαρά έσται εν τώ ουρανώ επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι ή επί ενενήκοντα εννέα δικαίοις, οίτινες ου χρείαν έχουσι μετανοίας.

Λουκ. 15,7 Σας διαβεβαιώνω, ότι έτσι μεγάλη χαρά θα είναι στον ουρανόν δι' ένα αμαρτωλόν που μετανοεί, περισσότερον κτυπητή από όσον είναι η χαρά δια τους ενενήντα εννέα δικαίους, οι οποίοι δεν έχουν ανάγκην από μετάνοιαν. (Χαίρει ο πανάγαθος Θεός. Χαίρουν τα αγγελικά τάγματα τα οποία όχι μόνον κατ' εντολήν του Θεού, αλλά και από την αγάπην που μας έχουν, ποθούν και εργάζονται ως λειτουργικά πνεύματα να μας οδηγήσουν εις μετάνοιαν και σωτηρίαν).

Λουκ. 15,8 Η τις γυνή δραχμάς έχουσα δέκα, εάν απολέση δραχμήν μίαν, ουχί άπτει λύχνον και σαροί την οικίαν και ζητεί επιμελώς έως ότου εύρη;

Λουκ. 15,8 Η ποιά γυναίκα, που έχει δέκα δραχμές, εάν χάση μίαν δραχμήν, δεν ανάπτει τον λυχνάρι και δεν σαρώνει το σπίτι και δεν ψάχνει προσεκτικά με το φως του λυχναριού παντού, έως ότου εύρη την δραχμήν;

Λουκ. 15,9 και ευρούσα συγκαλεί τας φίλας και τας γείτονας λέγουσα· συγχαρήτέ μοι ότι εύρον την δραχμήν ήν απώλεσα.

Λουκ. 15,9 Και αφού την εύρη καλεί στο σπίτι της όλες τις φίλες και τις γειτόνισες και λέγει· Χαρήτε μαζή μου, διότι ευρήκα την δραχμήν που έχασα.

Λουκ. 15,10 ούτω, λέγω υμίν, χαρά γίνεται ενώπιον των αγγέλων τού Θεού επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι.

Λουκ. 15,10 Σας διαβεβαιώνω, ότι γίνεται χαρά μεγάλη εμπρός στους αγγέλους του Θεού και με συμμετοχήν των αγγέλων δι' ένα αμαρτωλόν που μετανοεί".

Λουκ. 15,11 Είπε δε· άνθρωπός τις είχε δύο υιούς.

Λουκ. 15,11 Είπε δε ακόμη και την εξής παραβολήν· "ένας άνθρωπος είχε δύο υιούς.

Λουκ. 15,12 και είπεν ο νεώτερος αυτών τώ πατρί· πάτερ, δός μοι το επιβάλλον μέρος της ουσίας. και διείλεν αυτοίς τον βίον.

Λουκ. 15,12 Και είπε ο νεώτερος από αυτούς στον πατέρα· πατέρα, δος μου το μερίδιο της περιουσίας που μου ανήκει. Και ο πατέρας εμοίρασε εις αυτούς την περιουσίαν του.

Λουκ. 15,13 και μετ ου πολλάς ημέρας συναγαγών άπαντα ο νεώτερος υιός απεδήμησεν εις χώραν μακράν, και εκεί διεσκόπισε την ουσίαν αυτού ζών ασώτως.

Λουκ. 15,13 Και ύστερα από ολίγας ημέρας ο νεώτερος υιός εμάζευσεν όλα ανεξαιρέτως όσα του είχε δώσει ο πατέρας και εταξίδεψε εις μακρυνήν χώραν. Και εκεί εσπατάλησε την περιουσίαν του ζων ένα βίον άσωτον, παραλυμένον και ασυλλόγιστον.

Λουκ. 15,14 δαπανήσαντος δε αυτού πάντα εγένετο λιμός ισχυρός κατά την χώραν εκείνην, και αυτός ήρξατο υστερείσθαι.

Λουκ. 15,14 Όταν δε εξώδευσε όλα όσα είχε, έπεσε μεγάλη πείνα εις την χώραν εκείνην και αυτός ήρχισε να στερήται και να

πεινά.

Λουκ. 15,15 και πορευθείς εκολλήθη ενί των πολιτών της χώρας εκείνης, και έπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού βόσκειν χοίρους.

Λουκ. 15,15 Και από την πείναν πλέον ζαλισμένος επήγε και προσκολληθήκε σαν δούλος εις ένα από τους κατοίκους της χώρας εκείνης. Και αυτός τον έστειλε εις τα χωράφια του, να βόσκη χοίρους.

Λουκ. 15,16 και επεθύμει γεμίσει την κοιλιάν αυτού από των κερατίων ών ήσθιον οι χοίροι, και ουδείς εδίδου αυτά.

Λουκ. 15,16 Και επιθυμούσε να γεμίση την κοιλιάν του από τα ξυλοκέρατα, που έτρωγαν οι χοίροι, αλλά κανείς δεν του έδιδε, διότι οι υπηρέται τα προώριζαν δια τους χοίρους.

Λουκ. 15,17 εις εαυτόν δε ελθών είπε· πόσοι μίσθιοι τού πατρός μου περισσεύουσιν άρτων, εγώ δε λιμώ απόλλυμαι!

Λουκ. 15,17 Καποιαν όμως ημέραν συνήλθεν από την ζάλην και το κατάντημα της αμαρτωλής ζωής του και είπε· Ποσοι μισθωτοί του πατέρα μου έχουν με το παραπάνω ψωμά και φαγητά, εγώ δε χάνομαι από την πείναν;

Λουκ. 15,18 αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτόν· πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου.

Λουκ. 15,18 Και αμέσως επήρε την απόφασιν της επιστροφής και είπε· Θα σηκωθώ, θα υπάγω προς τον πατέρα μου και θα του πω· πατέρα μου, ημάρτησα στον ουρανόν εμπρός στον Θεόν και τους αγγέλους του· ημάρτησα και ενώπιόν σου, διότι περιφρόνησα την πατρικήν σου αγάπην και δεν ελογάριασα την λύπην, που θα σου προξενούσα με την φυγήν μου.

Λουκ. 15,19 ουκέτι εimi άξιος κληθήναι υιός σου· ποιήσόν με ως ένα των μισθίων σου.

Λουκ. 15,19 Δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου και να φέρω το τιμημένο όνομά σου· κάμε με σαν ένα από τους υπηρέτας σου.

Λουκ. 15,20 και αναστάς ήλθε προς τον πατέρα αυτού. έτι δε αυτού μακράν απέχοντος είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού και εσπλαγχνίσθη, και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν.

Λουκ. 15,20 Και έθεσε εις εφαρμογήν την καλήν του απόφασιν. Εσηκώθη και ήλθε προς τον πατέρα του. Ενώ δε ακόμη ευρίσκετο εις μακρινήν απόστασιν, ο πατέρας του, που από καιρόν τώρα τον περιέμενε και παρατηρούσε πάντοτε με λαχτάρα στον δρόμον, τον είδε και τον εσπλαγχνίσθη, έτρεξε εις προϋπάντησίν του, έπεσε με στοργήν απέραντον στον τράχηλον του παιδιού του, το αγκαλιασε και το εγέμισε φιλήματα.

Λουκ. 15,21 είπε δε αυτός ο υιός· πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου, και ουκέτι εimi άξιος κληθήναι υιός σου.

Λουκ. 15,21 Συντετριμμένος ο υιός από την απέραντον αυτήν στοργήν είπε στον πατέρα του· Πατέρα, ημάρτησα στον ουρανόν και ενώπιόν σου και δεν είμαι άξιος να ονομασθώ υιός σου.

Λουκ. 15,22 είπε δε ο πατήρ προς τους δούλους αυτού· εξενέγκατε την στολήν την πρώτην και ενδύσατε αυτόν, και δότε δακτύλιον εις την χείρα αυτού και υποδήματα εις τους πόδας,

Λουκ. 15,22 Ο δε πατέρας του διέκοψε, εστράφη προς τους δούλους, που είχαν μαζευθή εκεί, και είπε· Βγάλτε την πιο καλή φορεσιά και ενδύσατέ τον, και δώσατε του το δακτυλίδι εις τα χέρια, σαν αυτό που φορούν οι ελεύθεροι και οι κύριοι. Δώσατε του υποδήματα εις τα πόδια, δια να μη περπατή ξυπόλητος όπως οι δούλοι.

Λουκ. 15,23 και ενέγκαντες τον μόσχον τον σιτευτόν θύσατε, και φαγόντες ευφρανθώμεν,

Λουκ. 15,23 Και φέρτε το θρεπτό μοσχάρι, σφάζτε το και ετοιμάσατε το πιο πλούσιο τραπέζι, δια να πανηγυρίσωμε το εξαιρετικά χαρμόσυνο αυτό γεγονός. Και αφού φάμε, ας ευφρανθώμε όλοι.

Λουκ. 15,24 ότι ούτος ο υιός μου νεκρός ήν και ανέζησε, και απολωλώς ήν και ευρέθη· και ήρξαντο ευφραίνεσθαι.

Λουκ. 15,24 Διότι ο υιός μου αυτός ήτο νεκρός και αναστήθηκε, χαμένος ήτο και ευρέθηκε. Και ήρχισαν να ευφραίνονται. (Αγγελοι και δίκαιοι καλούνται από τον Θεόν να χαρούν και να ευφρανθούν, όταν ένας αμαρτωλός, που εγκατέλειψε τον Θεόν και εσπατάλησε τα θεία δώρα εις την αμαρτιάν και εβυθίσθη στον εξευτελισμόν και την κοινήν περιφρόνησιν, μετανοήση ειλικρινώς, επανέλθη προς τον Πατέρα και ξαναπάρη την υιοθεσίαν και την πρώτην του θέσιν).

Λουκ. 15,25 Ην δε ο υιός αυτού ο πρεσβύτερος εν αγρώ· και ως ερχόμενος ήγγισε τή οικία ήκουσε συμφωνίας και χορών,

Λουκ. 15,25 Αλλά ο μεγαλύτερος υιός ευρίσκετο στο χωράφι και καθώς την ώραν που ήρχετο επλησίασε στο σπίτι, ήκουσε μουσικά όργανα και τραγούδια και χορούς.

Λουκ. 15,26 και προσκαλεσάμενος ένα των παιδών επυνθάνετο τι είη ταύτα.

Λουκ. 15,26 Και αφού εκάλεσε ένα από τους υπηρέτας, τον ηρώτησε τι άραγε είναι αυτά που γίνονται.

Λουκ. 15,27 ο δε είπεν αυτός ότι ο αδελφός σου ήκει και έθυσεν ο πατήρ σου τον μόσχον τον σιτευτόν, ότι υγιαίνοντα αυτόν απέλαβεν.

Λουκ. 15,27 Εκείνος δε του είπε ότι· Ηλθε ο αδελφός σου και ο πατέρας σου έσφαξε το θρεπτό μοσχάρι, διότι με μεγάλην χαράν τον είδε και τον υπεδέχθη υγιή.

Λουκ. 15,28 ωργίσθη δε και ουκ ήθελεν εισελθείν. ο ούν πατήρ αυτού εξελθών παρεκάλει αυτόν.

Λουκ. 15,28 Εθύμωσε δε αυτός και δεν ήθελε να εισέλθη στο σπίτι και να παρακαθήση στο χαρμόσυνο τραπέζι. Όταν ο πατέρας επληροφορήθη αυτό, εβγήκε έξω προς τον μεγαλύτερον υιόν και με στοργήν πολλήν τον παρακαλούσε.

Λουκ. 15,29 ο δε αποκριθείς είπε τώ πατρί· ιδού τοσαύτα έτη δουλεύω σοι και ουδέποτε εντολήν σου παρήλθον, και εμοί ουδέποτε έδωκας έριφον ίνα μετά των φίλων μου ευφρανθώ·

Λουκ. 15,29 Εκείνος όμως πικραμένος απεκρίθη με δυσφορίαν μεγάλην και του είπε· Ιδού τόσα χρόνια σε υπηρετώ και ποτέ δεν κατεπάτησα την εντολή σου. Και όμως εις εμέ δεν έδωσές ποτέ ένα κασίκι, δια να εφρανθώ με τους φίλους μου.

Λουκ. 15,30 ότε δε ο υιός σου ούτος, ο καταφαγών σου τον βίον μετά πορνών, ήλθεν, έθυσας αυτόν τον μόσχον τον σιτευτόν.

Λουκ. 15,30 Όταν δε ήλθε το παιδί σου αυτό, που κατέφαγε το βιο σου με πόρνους, έσφαξες προς χάριν του το θρεπτό μοσχάρι.

Λουκ. 15,31 ο δε είπεν αυτός· τέκνον, σύ πάντοτε μετ' εμού εί, και πάντα τα εμά σά εστιν·

Λουκ. 15,31 Είπε δε εις αυτόν ο πατέρας· Παιδί μου, συ πάντοτε είσαι μαζί μου και όλα τα υπάρχοντά μου είναι δικά σου και ποτέ από τίποτε δεν σε εστέρησα.

Λουκ. 15,32 ευφρανθήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ήν και ανέζησε, και απολωλώς ήν και ευρέθη.

Λουκ. 15,32 Επρεπε δε και συ να ευρανθής και να χαρής, διότι ο αδελφός σου αυτός ήτο νεκρός και αναστήθηκε, χαμένος και ξαναβρέθηκε". (Αγανακτούσαν οι υψηλόφρονες Φαρισαιοί, όταν έβλεπαν τον Κυριον να δέχεται με στοργήν τους μετανουώντας αμαρτωλούς και να τους ανακηρύσσει πολίτας της βασιλείας του. Εγωπαθείς και ιδιοτελείς, καθώς ήσαν οι

Φαρισαίοι και οι όμοιοι με αυτούς, τυπικώς μόνον και εξωτερικώς τιμώντες τον Θεόν, απεξένωσαν τον εαυτόν των από την αγάπην του Θεού και από την χαρμόσυνον επικοινωνίαν με τους πολίτας της βασιλείας των ουρανών).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Λουκ. 16,1 Έλεγε δε και προς τους μαθητάς αυτού· άνθρωπος τις ήν πλούσιος, ός είχεν οικονόμον, και ούτος διεβλήθη αυτώ ως διασκορπίζων τα υπάρχοντα αυτού

Λουκ. 16,1 Έλεγε δε προς τους μαθητάς του και άλλην παραβολήν, δια να καταδικάση την φιλαργυρίαν, από την οποία εκυριαρχούντο οι Φαρισαίοι· “ένας άνθρωπος, είπε, ήτο πλούσιος και είχε διαχειριστήν εις την περιουσίαν του. Και αυτός ο διαχειριστής κατηγορήθηκε στον κύριον, ότι του διασκορπίζει και σπαταλά την περιουσίαν του.

Λουκ. 16,2 και φωνήσας αυτόν είπεν αυτώ· τι τούτο ακούω περί σου; απόδος τον λόγον της οικονομίας σου· ου γάρ δύνη έτι οικονομείν.

Λουκ. 16,2 Και ο κύριος τον εφώναξε και του είπε· Τι είναι αυτό που ακούω εναντίον σου; Δος μου λογαριασμόν της διαχειρίσεώς σου, διότι δεν ημπορείς πλέον να είσαι διαχειριστής μου.

Λουκ. 16,3 είπε δε εν εαυτώ ο οικονόμος· τι ποιήσω, ότι ο κύριός μου αφαιρείται την οικονομίαν απ εμού; σκάπτειν ουκ ισχύω, επαιτείν αισχύνομαι·

Λουκ. 16,3 Είπε δε από μέσα του ο οικονόμος· Τι να κάμω τώρα, που μου αφαιρεί ο κύριός μου την διαχείρισιν; Να σκάπτω δεν ημπορώ, να ζητιανεύω εντρέπομαι.

Λουκ. 16,4 έγνων τι ποιήσω, ίνα, όταν μετασταθώ εκ της οικονομίας, δέξωνται με εις τους οίκους εαυτών.

Λουκ. 16,4 Ευρήκα τι θα κάμω, ώστε όταν θα με διώξουν από την διαχείρισιν και από το σπίτι του κυρίου μου, να με δεχθούν άλλοι γνωστοί μου άνθρωποι εις τα σπίτια των.

Λουκ. 16,5 και προσκαλεσάμενος ένα έκαστον των χρεωφειλετών τού κυρίου έλεγε τώ πρώτω· πόσον οφείλεις σύ τώ κυρίω μου;

Λουκ. 16,5 Και αφού προσκάλεσε καθένα από τους χρεωφειλέτας του κυρίου του χωριστά, είπε στον πρώτον· Ποσα χρεωστάς συ στον κύριόν μου;

Λουκ. 16,6 ο δε είπεν· εκατόν βάτους ελαιίου. και είπεν αυτώ· δέξαι σου το γράμμα και καθίσας ταχέως γράψον πενήκοντα.

Λουκ. 16,6 Εκείνος δε απήντησεν· Τρισήμισυ περίπου χιλιάδες κιλά λάδι. Και του είπε ο διαχειριστής· Παρε το γραμματίον σου, κάθισε και γράψε γρήγορα ότι χρεωστάς τα μισά.

Λουκ. 16,7 έπειτα ετέρω είπε· σύ δε πόσον οφείλεις; ο δε είπεν· εκατόν κόρους σίτου. και λέγει αυτώ· δέξαι σου το γράμμα και γράψον ογδοήκοντα.

Λουκ. 16,7 Επειτα δε είπε εις άλλον· Συ πόσα χρεωστάς; Εκείνος δε απήντησε· τεσσερεσήμισυ και πλέον χιλιάδες κιλά σιτάρι. Και ο διαχειριστής του είπε· Παρε το γραμματίον σου και γράψε ότι χρεωστάς τρισήμισυ χιλιάδες κιλά.

Λουκ. 16,8 και επήρυσεν ο κύριος τον οικονόμον της αδικίας, ότι φρονίμως εποίησεν· ότι οι υιοί τού αιώνος τούτου φρονιμότεροι υπέρ τους υιούς τού φωτός εις την γενεάν την εαυτών εισι.

Λουκ. 16,8 Και ο κύριος επήρυσεν τον άδικον και αναξιόπιστον αυτόν διαχειριστήν, διότι εις την περίστασιν αυτήν ενήργησε άδικα μεν, αλλά δια τον εαυτόν του συντετά”. Και πρόσθεσεν ο Κυριος· “οι αμαρτωλοί άνθρωποι του κόσμου τούτου, προκειμένου να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά των, αποδεικνύονται εις την γενεάν των συντετώτεροι και προνοητικώτεροι από τα τέκνα του φωτός, από εκείνους που έχουν φωτισθή από την αλήθειαν του Θεού.

Λουκ. 16,9 καγώ υμίν λέγω· ποιήσατε εαυτοίς φίλους εκ τού μαμωνά της αδικίας, ίνα, όταν εκλίπητε, δέξωνται υμάς εις τας αιωνίους σκηνάς.

Λουκ. 16,9 Και εγώ σας λέγω τούτο· μιμηθήτε στον τρόπον της ενεργείας τον άδικον οικονόμον. Οσοι έχετε μεγάλας περιουσίας, αι οποία κατά κανόνα αποκτώνται με αδικίας, αφού μετανοήσετε, κάμετε έργα καλά με τα χρήματα αυτά της αδικίας, αποκτήσατε φίλους με τας αγαθοεργίας σας, ώστε οι φίλοι σας αυτοί να σας υποδεχθούν εις την αιωνίαν ζωήν, όταν φύγετε από τον κόσμον αυτόν.

Λουκ. 16,10 ο πιστός εν ελαχίστω και εν πολλώ πιστός εστι, και ο εν ελαχίστω άδικος και εν πολλώ άδικός εστιν.

Λουκ. 16,10 Εκείνος που είναι πιστός στο ελάχιστον, εις τα υλικά δηλαδή αγαθά που θα χρησιμοποιή προς αγαθοεργίας, αυτός είναι πιστός και εις τα περισσότερα, εις τα πνευματικά δηλαδή και ουράνια αγαθά. Και εκείνος που είναι άδικος και εις τα ελάχιστα, είναι άδικος και αναξιόπιστος και στον πολύν και ανεκτίμητον πνευματικόν πλούτον.

Λουκ. 16,11 ει ούν εν τώ άδικω μαμωνά πιστοί ουκ εγένεσθε, το αληθινόν τις υμίν πιστεύσει;

Λουκ. 16,11 Εάν λοιπόν στον άδικον μαμωνάν, στον φθαρτόν και προσωρινόν πλούτον, που παρασύρει εις αδικίαν, δεν εφανήκατε αξιόπιστοι, τον αληθινόν και αιώνιον πλούτον της βασιλείας του Θεού, ποιός θα σας τον εμπιστευθή;

Λουκ. 16,12 και ει εν τώ αλλοτρίω πιστοί ουκ εγένεσθε, το υμέτερον τις υμίν δώσει;

Λουκ. 16,12 Και εάν στον υλικόν και ξένον προς την πνευματικήν σας φύσιν άδικον μαμωνάν δεν εφανήκατε αξιόπιστοι, τον πνευματικόν πλούτον τον οποίον ο Θεός προώρυσεν ως ιδικόν σας κτήμα, ποιός θα σας τον δώσει;

Λουκ. 16,13 Ουδείς οικέτης δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν· ή γάρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και τού ετέρου καταφρονήσει. ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά.

Λουκ. 16,13 Κανένας υπηρέτης δεν ημπορεί να υπηρετή συγχρόνως δύο κυρίους. Διότι η θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήση τον άλλον, η θα προσκολληθή στον ένα και θα καταφρονήσει τον άλλον. Δεν είναι δυνατόν να είσθε συγχρόνως δούλοι του Θεού και του μαμωνά”.

Λουκ. 16,14 Ήκουον δε ταύτα πάντα και οι Φαρισαίοι φιλάργυροι υπάρχοντες, και εξεμυκτήριζον αυτόν.

Λουκ. 16,14 Οι Φαρισαίοι, οι οποίοι ως γνωστόν ήσαν φιλάργυροι, ήκουσαν όλα αυτά και τον ενέπαιζαν. (Αυτοί επίστευαν ότι τα πλούτη είναι τιμητική δωρεά του Θεού προς αυτούς).

Λουκ. 16,15 και είπεν αυτοίς· υμείς εστε οι δικαιούντες εαυτούς ενώπιον των ανθρώπων, ο δε Θεός γινώσκει τας καρδιάς υμών· ότι το εν ανθρώποις υψηλόν βδέλυγμα ενώπιον τού Θεού.

Λουκ. 16,15 Και είπεν εις αυτούς· “σεις είσθε που παρουσιάζετε τον εαυτόν σας δίκαιον ενώπιον των ανθρώπων· ο Θεός όμως γνωρίζει τας καρδιάς σας. Διότι αυτό που παρουσιάζετε με την υποκρισίαν ως υψηλόν, ενώπιον του Θεού, ο οποίος γνωρίζει κατά βάθος τα πράγματα, είναι βδελυκτόν και μισητόν.

Λουκ. 16,16 Ο νόμος και οι προφήται έως Ιωάννου· από τότε η βασιλεία τού Θεού ευαγγελίζεται, και πās εις αυτήν βιάζεται.

Λουκ. 16,16 Ο νόμος και οι προφῆται μέχρι του Ιωάννου του Βαπτιστού επαιδαγώγησαν τους ανθρώπους· και τώρα έχουν παραχωρήσει την θέσιν των εις την εποχήν της χάριτος. Διότι από τον καιρόν του Ιωάννου του Βαπτιστού κηρύσσεται φανερά και όχι συνεσκιασμένα το χαρμόσυνον άγγελμα της βασιλείας του Θεού. Και καθένας, που ποθεί την σωτηρίαν του, βιάζει τον ενατόν του να ενταχθή εις αυτήν.

Λουκ. 16,17 ευκολώτερον δε εστι τον ουρανόν και την γήν παρελθείν ή τού νόμου μίαν κεραϊάν πεσείν.

Λουκ. 16,17 Είναι ευκολώτερον ο ουρανός και η γη να περάσουν και να καταστραφούν, παρά ένα κόμμα, και η παραμικροτέρα δηλαδή εντολή του νόμου, να αχρηστευθή και χάση το κύρος της.

Λουκ. 16,18 Πάς ο απολύων την γυναίκα αυτού και γαμών ετέραν μοιχεύει, και πάς ο απολελυμένην από ανδρός γαμών μοιχεύει.

Λουκ. 16,18 Τώρα ο νέος νόμος του Θεού εφαρμόζεται αυστηρότερον. Καθένας που χωρίζει την γυναίκα του και νυμφεύεται άλλην, διαπράττει μοιχείαν. Και καθένας που νυμφεύεται γυναίκα διαζευγμένην από τον άνδρα της, διαπράττει μοιχείαν.

Λουκ. 16,19 Ανθρώπος δε τις ήν πλούσιος, και ενεδιδύσκετο πορφύραν και βύσσον ευφραϊνόμενος καθ ημέραν λαμπρώς.

Λουκ. 16,19 Ειδικώτερα δε δια τον πλούτον ακούσατε και αυτήν την παραβολήν· Ενας άνθρωπος ήτο πλούσιος και εφορούσε κόκκινον πανάκριβον ένδυμα και λευκόν, λινόν πολυτελή χιτώνα. Και κάθε ημέρα ηυφραίνετο με πολυδάπανα λαμπρά συμπόσια.

Λουκ. 16,20 πτωχός δε τις ήν ονόματι Λάζαρος, ός εβέβλητο προς τον πυλώνα αυτού ηλωμένος

Λουκ. 16,20 Εζούσε δε τότε και κάποιος πτωχός ονόματι Λαζαρος, ο όποιος ήτο παραπεταμένος κοντά εις την μεγάλην εξώπορτα του πλουσίου, γεμάτος από πληγάς.

Λουκ. 16,21 και επιθυμών χορτασθήναι από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης τού πλουσίου· αλλά και οι κύνες ερχόμενοι απέλειχον τα έλικη αυτού.

Λουκ. 16,21 Και αυτός επιθυμούσε να χορτάση την πείνα του από τα ψίχουλα, που έπιπταν από το τραπέζι του πλουσίου. Και σαν να μην έφθαναν αυτά, οι σκύλοι έγλειφαν τας πληγάς του γυμνού σχεδόν σώματός του.

Λουκ. 16,22 εγένετο δε αποθανείν τον πτωχόν και απενεχθήναι αυτόν υπό των αγγέλων εις τον κόλπον Αβραάμ· απέθανε δε και ο πλούσιος και ετάφη.

Λουκ. 16,22 Συνέβη δε να πεθάνη ο πτωχός και να μεταφερθή από τους αγγέλους εις τας αγκάλας του Αβραάμ, στον παράδεισον δηλαδή όπου ο Αβραάμ μαζί με τους δικαίους αναπαύονται και ευφραίνονται. Επέθανε δε και ο πλούσιος και ετάφη με πολλήν μεγαλοπρέπειαν. Η ψυχή του όμως κατέβηκε στον Αδην.

Λουκ. 16,23 και εν τώ άδη επάρας τους οφθαλμούς αυτού, υπάρχων εν βασάνοις, ορά τον Αβραάμ από μακρόθεν και Λάζαρον εν τοίς κόλποις αυτού.

Λουκ. 16,23 Και στον Αδην όπου εβασανίζετο, εσήκωσε τα μάτια του και βλέπει τον Αβραάμ από μακρυνά και τον Λαζαρον εις τας αγκάλας του.

Λουκ. 16,24 και αυτός φωνήσας ειπε· πάτερ Αβραάμ, ελέησόν με και πέμψον Λάζαρον ίνα βάψη το άκρον τού δακτύλου αυτού ύδατος και καταψύξη την γλώσσάν μου, ότι οδυνώμαι εν τή φλογί ταύτη.

Λουκ. 16,24 Και αυτός, που τόσην αδιαφορίαν και σκληρότητα είχε δείξει, όταν ζούσε εις την γην, εφώναξε τώρα και ειπε· Πατερ Αβραάμ, σπλαγχνίσου με και στείλε τον Λαζαρον να βρέξη την άκρη από το δάκτυλο του στο νερό και να δροσίση την γλώσσαν μου, διότι πονώ φοβερά μέσα εις την βασανιστικήν αυτήν φλόγα του Αδου.

Λουκ. 16,25 ειπε δε Αβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ότι απελαβες σύ τα αγαθά σου εν τή ζωή σου, και Λάζαρος ομοίως τα κακά· νύν δε ώδε παρακαλείται, σύ δε οδυνάσαι·

Λουκ. 16,25 Είπε δε ο Αβραάμ· Τεκνον, θυμήσου, ότι συ απήλυσες με το παραπάνω τα αγαθά σου εις την ζωήν σου και ο Λαζαρος ομοίως εδοκίμασε τα κακά της φτώχειας και της ασθενείας. Τώρα δε αυτός εδώ παρηγορείται και ευφραίνεται δια την υπομονήν, που εδειξε στον καιρόν της θλίψεώς του, συ δε κατά λόγον δικαιοσύνης βασανίζεσαι δια την φιλαυτίαν σου και την σκληρότητα της καρδιάς σου.

Λουκ. 16,26 και επί πάσι τούτοις μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα εστήρικται, όπως οι θέλοντες διαβήναι ένθεν προς υμάς μη δύνωνται, μηδέ οι εκείθεν προς ημάς διαπερώσιν.

Λουκ. 16,26 Και επί πλέον μεταξύ του τόπου, που είμεθα ημείς, και του τόπου που είσθε σεις, έχει στηριχθή μέγα και ανυπέβλητον χάσμα, ώστε εκείνοι που θέλουν να περάσουν από εδώ εις σας να μη ημπορούν ούτε και αυτοί, που είναι στο μέρος σας να μην ημπορούν να περάσουν προς ημάς.

Λουκ. 16,27 ειπε δε· ερωτώ ούν σε, πάτερ, ίνα πέμψης αυτόν εις τον οίκον τού πατρός μου·

Λουκ. 16,27 Είπε δε ο πλούσιος· Τότε σε παρακαλώ, πάτερ, να στείλεις τον Λαζαρον στο πατρικό μου σπίτι,

Λουκ. 16,28 έχω γάρ πέντε αδελφούς· όπως διαμαρτύρηται αυτοίς, ίνα μη και αυτοί έλθωσιν εις τον τόπον τούτον της βασάνου.

Λουκ. 16,28 διότι έχω εκεί πέντε αδελφούς, στείλε τον να τους διαβεβαιώση δι' αυτά που συμβαίνουν εδώ, ώστε να μη καταντήσουν και αυτοί στον τόπον τούτον των βασάνων.

Λουκ. 16,29 λέγει αυτώ Αβραάμ· έχουσι Μωϋσέα και τους προφῆτας· ακουσάτωσαν αυτών.

Λουκ. 16,29 Λεγει εις αυτόν ο Αβραάμ· Εχουν τον Μωϋσέα και τους προφῆτας· ας ακούσουν αυτών τας μαρτυρίας.

Λουκ. 16,30 ο δε ειπεν· ουχι, πάτερ Αβραάμ, αλλ εάν τις από νεκρών πορευθή προς αυτούς, μετανοήσουσιν.

Λουκ. 16,30 Εκείνος δε ειπε· όχι, πάτερ Αβραάμ, δεν θα προσέξουν την μαρτυρίαν του Μωϋσέως και των προφητών. Αλλά εάν κανείς από τους πεθαμένους υπάγη προς αυτούς, θα μετανοήσουν.

Λουκ. 16,31 ειπε δε αυτώ· ει Μωϋσέως και των προφητών ουκ ακούουσιν, ουδέ εάν τις εκ νεκρών αναστή πεισθήσονται.

Λουκ. 16,31 Είπε δε εις αυτόν ο Αβραάμ· εάν δεν ακούσουν τον Μωϋσέα και τους προφῆτας, δεν θα πεισθούν και αν ακόμη αναστηθή κάποιος εκ νεκρών". (Όταν λείπη η καλή διάθεσις ούτε και το μεγαλύτερον θαύμα ημπορεί να οδηγήση εις πίστιν και μετάνοιαν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Λουκ. 17,1 Έλεγε δε και προς τους μαθητάς αυτού· ανένδεικτόν εστι τού μη ελθείν τα σκάνδαλα· ουαί δε δι ού έρχεται.

Λουκ. 17,1 Ελεγε δε προς τους μαθητάς του ο Κυριος· "είναι αδύνατον μέσα στον διεφθαρμένον και πονηρόν αυτόν κόσμον, να μην έλθουν τα σκάνδαλα και οι πειρασμοί. Αλλοίμονον όμως εις εκείνον, δια του οποίου έρχεται το σκάνδαλον και

σκοπτάπει ο αδύνατος στον δρόμον του.

Λουκ. 17,2 λυσιτελεί αυτό ει λίθος μυλικός περικείται περί τον τράχηλον αυτού και έριπται εις την θάλασσαν, ή ίνα σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων.

Λουκ. 17,2 Είναι προτιμότερον δι' αυτόν να κρεμασθή γύρω από τον λαιμόν του μυλόπετρα και να έχη ριφθή εις την θάλασσαν, παρά να σκανδαλίση ένα από τους ταπεινούς αυτούς και απλοϊκούς που πιστεύουν εις εμέ.

Λουκ. 17,3 προσέχετε εαυτοίς. εάν δε αμάρτη εις σε ο αδελφός σου, επιτίμησον αυτόν και εάν μετανοήση, άφες αυτόν.

Λουκ. 17,3 Προσέχετε στους εαυτούς σας. Εάν φταιξη εις σε ο αδελφός σου, επίπληξέ τον με αδελφικήν αγάπην. Και αν μετανοήση, συγχώρησέ του το φταιξιμο.

Λουκ. 17,4 και εάν επτάκις της ημέρας αμάρτη εις σε και επτάκις της ημέρας επιστρέψη προς σε λέγων, μετανοώ, αφήσεις αυτόν.

Λουκ. 17,4 Και εάν επτά φορές την ημέραν σου φταιξη και επτά φορές επιστρέψη και σου πη "μετανοώ", έχεις καθήκον να τον συγχωρήσης".

Λουκ. 17,5 Καί είπον οι απόστολοι τώ Κυρίω· πρόσθες ημίν πίστιν.

Λουκ. 17,5 Και είπαν οι Απόστολοι προς τον Κυριον. "Κυριε πρόσθεσεν εις ημάς πίστιν, ώστε και τα σκάνδαλα να υπερνικώμεν και με όλην μας την καρδιαν τους αδελφούς μας να συγχωρούμεν".

Λουκ. 17,6 είπε δε ο Κύριος· ει έχετε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ελέγετε αν τή συκαμίνω ταύτη, εκριζώθητι και φυτευθῆτι εν τή θαλάσση, και υπήκουσεν αν υμίν.

Λουκ. 17,6 Είπε δε ο Κυριος· "εάν έχετε πίστιν θερμήν και δραστηκήν σαν τον σπόρον του σιναπιού, θα ελέγατε εις την συκαμινιά αυτήν· Ξερριζώσου και πήγαινε να φυτευθῆς μέσα εις την θάλασσαν, και θα σας υπήκουε.

Λουκ. 17,7 Τίς δε εξ υμών δούλον έχων αροτριώντα ή ποιμαίνοντα, ός εισελθόντι εκ τού αγρού ερεί, ευθέως παρελθών ανάπεσε,

Λουκ. 17,7 Εάν δε και τέτοια θαύματα πραγματοποιήσετε, μη λησμονείτε ότι είσθε δούλοι του Θεού και μη υπερηφανευθήτε· διότι ποιός από σας που έχει ένα δούλον και οργώνει το χωράφι η βόσκει τα πρόβατα, όταν αυτός ο δούλος επιστρέψη από το χωράφι στο σπίτι, ποιός ποτέ κύριος θα του πη· Περασε αμέσως και κάθισε να φας;

Λουκ. 17,8 αλλ ουχι ερεί αυτόν ετοίμασον τι δειπνήσω, και περιζωσάμενος διακόνει μοι έως φάγω και πλώ, και μετά ταύτα φάγεσαι και πίεσαι σύ;

Λουκ. 17,8 Αλλά θα του πη τούτο· Ετοίμασέ μου το φάγητον να δειπνήσω και ζώσου να με υπηρετής, έως ότου φάγω και πλώ· και έπειτα φάγε και πιε εσύ.

Λουκ. 17,9 μη χάριν έχει τώ δούλω εκείνω ότι εποίησε τα διαταχθέντα; ου δοκώ.

Λουκ. 17,9 Μηπως ο κύριος αυτός θα χρεωστή ευγνωμοσύνην εις εκείνον τον δούλον, διότι έκαμεν όσα τον διέταξε; Δεν το νομίζω.

Λουκ. 17,10 ούτω και υμείς, όταν ποιήσητε πάντα τα διαταχθέντα υμίν, λέγετε ότι δούλοι αχρείοί εσμεν, ότι ό ωφείλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν.

Λουκ. 17,10 Ετσι και σεις, και όταν άκομα εκτελέσατε όλα όσα σας διέταξεν ο Θεός, πρέπει να λέγετε ότι είμεθα άχρηστοι δούλοι, διότι απλώς εκάμαμεν ο,τι είχαμεν χρέος να κάμωμεν.

Λουκ. 17,11 Καί εγένετο εν τώ πορευέσθαι αυτόν εις Ιερουσαλήμ και αυτός διήρχετο διά μέσου Σαμαρείας και Γαλιλαίας.

Λουκ. 17,11 Και ενώ εβάνδιζεν αυτός προς την Ιερουσαλήμ, επέρασε ανάμεσα από τα σύνορα Σαμαρείας και Γαλιλαίας.

Λουκ. 17,12 και εισερχομένου αυτού εις τινα κώμην απήντησαν αυτόν δέκα λεπροί άνδρες, οι έστησαν πόρωθεν,

Λουκ. 17,12 Και καθώς εισήρχετο εις ένα χωριό, το απήντησαν δέκα λεπροί, οι οποίοι εστάθηκαν από μακρυνά, διότι ο μωσαϊκός νόμος διέτασσε να μη πλησιάζουν ποτέ οι λεπροί τους υγιείς.

Λουκ. 17,13 και αυτοί ήραν φωνήν λέγοντες· Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς.

Λουκ. 17,13 Και αυτοί εφώναξαν δυνατά και είπαν· "Ιησού διδάσκαλε, σπλαγχνίσου μας, ελέησέ μας,δος μας την υγιάν μας".

Λουκ. 17,14 και ιδών είπεν αυτοίς· πορευθέντες επιδείξατε εαυτούς τοίς ιερεύσι. και εγένετο εν τώ υπάγειν αυτούς εκαθαρίσθησαν.

Λουκ. 17,14 Και όταν τους είδεν ο Ιησούς τους είπε· "πηγαίνετε και δείξτε το σώμα σας στους ιερείς, δια να βεβαιώσουν αυτοί επισήμως την θεράπειαν σας". Και καθώς επήγαιναν εκαθαρίσθησαν από την λέπραν.

Λουκ. 17,15 εις δε εξ αυτών, ιδών ότι ιάθη, υπέστρεψε μετά φωνής μεγάλης δοξάζων τον Θεόν,

Λουκ. 17,15 Ένας δε από αυτούς, όταν είδεν ότι εθεραπέυθη, επέστρεψε δοξάζων και ευχαριστών τον Θεόν με μεγάλην φωνήν.

Λουκ. 17,16 και έπεσεν επί πρόσωπον παρά τους πόδας αυτού ευχαριστών αυτόν και αυτός ήν Σαμαρείτης.

Λουκ. 17,16 Και έπεσε με το πρόσωπον κατά γης κοντά εις τα πόδια του Ιησού, ευχαριστών αυτόν εκ βάθους ψυχής. Και αυτός ήτο Σαμαρείτης.

Λουκ. 17,17 αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ουχι οι δέκα εκαθαρίσθησαν; οι δε εννέα που;

Λουκ. 17,17 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε· "δεν εκαθαρίσθησαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννέα που είναι;

Λουκ. 17,18 ουχ ευρέθησαν υποστρέψαντες δούναι δόξαν τώ Θεώ ει μη ο αλλογενής ούτος;

Λουκ. 17,18 Δεν εθεώρησαν καθήκον των να επιστρέψουν και να δοξάσουν τον Θεόν, εκτός από αυτόν που δεν είναι Ιουδαίος, αλλά κατάγεται από άλλο γένος;"

Λουκ. 17,19 και είπεν αυτόν αναστάς πορευού· η πίστις σου σέσωκέ σε.

Λουκ. 17,19 Και είπεν εις αυτόν· "σήκω και πήγαινε, η πίστις σου εκτός από την θεράπειαν του σώματος, σου έχει δώσει και την σωτηριάν της ψυχής σου". (Η ευγνωμοσύνη μας προς τον Θεόν μας κάνει αξίους ακόμη μεγαλυτέρων δωρεών εκ μέρους του).

Λουκ. 17,20 Επερωτηθείς δε υπό των Φαρισαίων πότε έρχεται η βασιλεία τού Θεού, απεκρίθη αυτοίς και είπεν· ουκ έρχεται η βασιλεία τού Θεού μετά παρατηρήσεως,

Λουκ. 17,20 Όταν δε κάποιος από τους Φαρισαίους τον ηρώτησε, πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, απεκρίθη εις αυτούς και είπεν· "η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με εξωτερικήν πομπήν και εντυπωσιακά γεγονότα, ώστε να προκαλή την προσοχήν και παρατήρησιν των ανθρώπων.

Λουκ. 17,21 ουδέ ερούσιν ιδού ώδε ή ιδού εκεί· ιδού γάρ η βασιλεία του Θεού εντός υμών εστιν.

Λουκ. 17,21 Ούτε όταν έλθη θα είπουν οι άνθρωποι· Ιδού εδώ είναι η ιδού εκεί είναι. Διότι εις την πραγματικότητα η βασιλεία του Θεού ευρίσκεται μεταξύ σας, εφ' όσον εγώ, ο Μεσσίας και αρχηγός της βασιλείας του Θεού, ευρίσκομαι ενώπιόν σας. Και όμως σεις δεν το έχετε αντιληφθή".

Λουκ. 17,22 Είπε δε προς τους μαθητάς· ελεύσονται ημέραι ότε επιθυμήσετε μίαν των ημερών του υιού του ανθρώπου ιδείν, και ουκ όψεσθε.

Λουκ. 17,22 Είπε δε προς τους μαθητάς του· "θα έλθουν ημέραι, που θα επιθυμήσετε να ιδήτε, δια να πάρετε θάρρος και ενίσχυσιν στον αγώνα σας, μίαν από τας ημέρας του υιού του ανθρώπου, και δεν θα ιδετε, διότι εγώ θα έχω φύγει και δεν θα είμαι κατά ένα τρόπον αισθητόν μαζί σας.

Λουκ. 17,23 και ερούσιν υμίν· ιδού ώδε, ιδού εκεί· μη απέλθητε μηδέ διώξητε.

Λουκ. 17,23 Και θα σας πουν τότε· Ιδού εδώ είναι ο Χριστός, ιδού εκεί είναι ο Χριστός. Μην πάτε και μην ακολουθήσετε αυτόν, που θα σας φέρη την ψευδή αυτήν πληροφοριαν.

Λουκ. 17,24 ώσπερ γάρ η αστραπή αστράπτουσα εκ της υπ ουρανόν εις την υπ ουρανόν λάμπει, ούτως έσται και ο υιός του ανθρώπου εν τή ημέρα αυτού.

Λουκ. 17,24 Ο υιός του ανθρώπου θα έλθη κατά την ημέραν της ενδόξου αυτού δευτέρας παρουσίας, θα έλθη όμως τότε ολοφάνερα, αλλά και έξαφνα, όπως ακριβώς η αστραπή φαίνεται έξαφνα και αστράφτει από κάποιαν περιοχήν του ουρανού, λάμπει δε και φωτίζει όλην την έκτασιν κάτω από τον ουρανόν.

Λουκ. 17,25 πρώτον δε δει αυτόν πολλά παθείν και αποδοκιμασθήναι από της γενεάς ταύτης.

Λουκ. 17,25 Πριν όμως έλθη με όλην του την δόξαν ως κριτής, πρέπει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού να πάθη πολλά και να αποδοκιμασθή από την γενεάν αυτήν.

Λουκ. 17,26 και καθώς εγένετο εν ταίς ημέραις Νώε ούτως έσται και εν ταίς ημέραις του υιού του ανθρώπου·

Λουκ. 17,26 Και καθώς συνέβη κατά τας ημέρας του Νώε, έτσι θα είναι και κατά τας ημέρας που θα έλθη ο υιός του ανθρώπου.

Λουκ. 17,27 ήσθιον, έπινον, εγάμουν, εξαγαμίζοντο, άχρι ής ημέρας εισήλθε ο Νώε εις την κιβωτόν, και ήλθεν ο κατακλυσμός και απώλεσεν άπαντας.

Λουκ. 17,27 Οι άνθρωποι τότε έτρωγαν, έπιναν, διασκεδάζαν, ενυμφεύοντο, έδιδαν εις γάμον τα παιδιά των, χωρίς να δίδουν σημασίαν εις όσα τους έλεγεν ο Νώε, μέχρι της ημέρας που εμπήκε ο Νώε εις την κιβωτόν και ήλθεν ο κατακλυσμός και εξωλόθρευσεν όλους.

Λουκ. 17,28 ομοίως και ως εγένετο εν ταίς ημέραις Λώτ· ήσθιον, έπινον, ηγόραζον, επώλουν, εφύτευον, ωκοδόμουν·

Λουκ. 17,28 Θα συμβή οτι έγινε και κατά τας ημέρας του Λωτ. Και τότε οι άνθρωποι έτρωγαν, έπιναν, ηγόραζαν, επωλούσαν, εφύτευαν, έκτιζαν χωρίς να σκέπτονται καθόλου τον Θεόν.

Λουκ. 17,29 ή δε ημέρα εξήλθε Λώτ από Σοδόμων, έβρεξε πυρ και θείον απ ουρανού και απώλεσεν άπαντας.

Λουκ. 17,29 Την ώρα όμως που έφυγεν ο Λωτ από τα Σοδομα, έβρεξε από τον ουρανόν φωτιά και θειάφι και κατέστρεψε όλους.

Λουκ. 17,30 κατά τα αυτά έσται ή ημέρα ο υιός του ανθρώπου αποκαλύπτεται.

Λουκ. 17,30 Ομοια με αυτά θα συμβούν και κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας, που θα φανή με όλην του την δόξαν ο υιός του ανθρώπου.

Λουκ. 17,31 εν εκείνη τή ημέρα ός έσται επί του δώματος και τα σκεύη αυτού εν τή οικία, μη καταβάτω άραι αυτά, και ο εν τώ αγρώ ομοίως μη επιστρέψάτω εις τα οπίσω.

Λουκ. 17,31 Κατά την άλλην δε ημέραν της οργής του Θεού, που δεν θα βραδύνη να έλθη (όταν δηλαδή θα πλησιάσουν τα ρωμαϊκά στρατεύματα δια να καταστρέψουν την Ιερουσαλήμ) εκείνος που θα ευρίσκεται εις την ταράτσαν και τα πράγματά του θα έχη μέσα στο σπίτι, ας μη κατεβή να τα πάρη. Και εκείνος επίσης που θα ευρίσκεται στο χωράφι, ας μη γυρίση εις την πόλιν.

Λουκ. 17,32 μνημονεύετε της γυναίκός Λώτ.

Λουκ. 17,32 Να ενθυμήσθε την γυναίκα του Λωτ, η οποία έγινε στήλη άλατος, μόνον και μόνον διότι έστρεψε το κεφάλι της, δια να ιδη τι γίνεται εις τα Σοδομα.

Λουκ. 17,33 ός εάν ζητήση την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν, και ός εάν απολέση αυτήν, ζωογονήσει αυτήν.

Λουκ. 17,33 Εκείνος που θα ζητήση με την προσκόλλησιν του εις τα υλικά αγαθά, να εξασφαλίση την ζωήν του, θα την χάση. Και εκείνος που θα χάση την ζωήν του, δια να μείνη πιστός στο καθήκον του, εις την πραγματικότητα θα την διατηρήση, διότι θα εξασφαλίση την αιωνίαν ζωήν.

Λουκ. 17,34 λέγω υμίν, ταύτη τή νυκτί δύο έσονται επί κλίνης μιάς, εις παραληφθήσεται και ο έτερος αφεθήσεται·

Λουκ. 17,34 Σας λέγω δε ότι αυτήν την νύκτα, που θα προηγηθή από την μεγάλην καταστροφήν, δύο θα ευρίσκονται εις ένα κρεβάτι, ο ένας, ο πιστός, θα παραληφθή και θα οδηγηθή από φωτισμόν Θεού και θα φύγη, δια να σωθή μακράν, ως εάν θα έχη παραληφθή από τους αγγέλους του Θεού· και άλλος, ο άπιστος, θα αφεθή, δια να τιμωρηθή.

Λουκ. 17,35 δύο έσονται αλήθουςαι επί το αυτό, μία παραληφθήσεται και η έτέρα αφεθήσεται·

Λουκ. 17,35 Δυο γυναίκες θα είναι που θα αλέθουν μαζί, η μία, η πιστή, θα παραληφθή και θα σωθή, η άλλη θα αφεθή, δια να τιμωρηθή.

Λουκ. 17,36 δύο εν τώ αγρώ, εις παραληφθήσεται και ο έτερος αφεθήσεται.

Λουκ. 17,36 Δυο θα είναι στο χωράφι, ο ένας, ο πιστός, θα παραληφθή δια να σωθή, ο άλλος, ο άπιστος, θα αφεθή να τιμωρηθή".

Λουκ. 17,37 και αποκριθέντες λέγουσιν αυτό· που, Κυριε; ο δε είπεν αυτοίς· όπου το σώμα, εκεί επισυναχθήσονται και οι αετοί.

Λουκ. 17,37 Απεκρίθησαν δε οι μαθηταί και του είπαν· "που, Κυριε, θα γίνουν αυτά;" ο δε Κυριος τους είπε· "όπου είναι το νεκρόν σώμα, εκεί θα μαζευθούν από διάφορα σημεία του ορίζοντος τα όρνια δια να το καταβροχθίσουν". (Όπου οι ηθικώς νεκροί, εξ αιτίας των αμαρτιών των, άνθρωποι, εκεί θα πέσουν και αι τιμωρίαι).

Λουκ. 18,1 Έλεγε δε και παραβολήν αυτοίς προς το δειν πάντοτε προσεύχεσθαι αυτούς και μη εκκακείν,
Λουκ. 18,1 Δια να διδάξη δε τους μαθητάς του να προσεύχωνται πάντοτε και να μη αποκάμουν εις την προσευχήν, τους είπε και την παραβολήν αυτήν·

Λουκ. 18,2 λέγων· κριτής τις ήν εν τινι πόλει τον Θεόν μη φοβούμενος και άνθρωπον μη εντρέπόμενος.
Λουκ. 18,2 “Εις μίαν πόλιν υπήρχε κάποιος κριτής, ο χειρότερος τύπος του ανθρώπου που είναι δυνατόν να νοηθή, ο οποίος ούτε τον Θεόν εφοβείτο ούτε και κανένα άνθρωπον εντρέπετο.
Λουκ. 18,3 χήρα δε ήν εν τή πόλει εκείνη, και ήρχετο προς αυτόν λέγουσα· εκδίκησόν με από τού αντιδίκου μου.
Λουκ. 18,3 Εις την πόλιν εκείνην ήτο επίσης και μία χήρα, και ήρχετο προς αυτόν λέγουσα· Απόδωσέ μου το δίκαιον· προστάτευσέ με από τον αντιδίκόν μου, ο οποίος με αδικεί.
Λουκ. 18,4 και ουκ ηθέλησεν επί χρόνον· μετά δε ταύτα είπεν εν εαυτώ· ει και τον Θεόν ου φοβούμαι και άνθρωπον ουκ εντρέπομαι,
Λουκ. 18,4 Αλλά ο κριτής επί αρκετόν χρόνον δεν ήθελε να αποδώση το δίκαιον. Επειτα όμως από καιρόν, επειδή η χήρα επέμενε να τον νοχλή, είπε από μέσα του· Αν και εγώ τον Θεόν δεν φοβούμαι και κανένα άνθρωπον δεν εντρέπομαι,
Λουκ. 18,5 διά γε το παρέχειν μοι κόπον την χήραν ταύτην εκδικήσω αυτήν, ίνα μη εις τέλος ερχομένη υποπιάζη με.
Λουκ. 18,5 όμως επειδή η χήρα αυτή με νοχλεί συνεχώς, θα της αποδώσω το δίκαιον, μόνον και μόνον δια να μη έρχεται και με πιέζη και με στενοχωρή”.

Λουκ. 18,6 είπε δε ο Κύριος· ακούσατε τι ο κριτής της αδικίας λέγει
Λουκ. 18,6 Είπε δε ο Κυριος· “ακούστε και προσέξτε καλά, τι λέγει ο άδικος κριτής.
Λουκ. 18,7 ο δε Θεός ου μη ποιήση την εκδίκησιν των εκλεκτών αυτού των βοώντων προς αυτόν ημέρας και νυκτός, και μακροθυμών επ αυτοίς;
Λουκ. 18,7 Αφού λοιπόν εκείνος, ασεβής και αναιδής, εδέχθηκε επί τέλους την αίτησιν της χήρας, ο Θεός ο πανάγαθος και δικαιος δεν θα αποδώση το δίκαιον στους εκλεκτούς του, οι οποίοι φωνάζουν προς αυτόν με τας προσευχάς των ημέραν και νύκτα, έστω και αν εις πολλές περιστάσεις δεν απαντά αμέσως αλλά αναβάλλει (με τον σκοπόν αυτούς μεν να στηρίξη εις την πίστιν, τους δε αδικούντας να καλέση εις μετάνοιαν·)
Λουκ. 18,8 λέγω υμίν ότι ποιήσει την εκδίκησιν αυτών εν τάχει· πλήν ο υιός τού ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γής;
Λουκ. 18,8 Σας διαβεβαιώνω, ότι ο Θεός γρήγορα θα αποδώση το δίκαιον στους εκλεκτούς του και θα τιμωρήση τους αδικούντας, εάν δεν μετανοήσουν. Αλλά, όταν ο υιός του ανθρώπου έλθη δια να αποδώση δικαιοσύνην, άρά γε θα εύρη στους ανθρώπους αυτήν την ζωντανήν πίστιν, που θα τους ενισχύη, ώστε να μη αποκάμουν εις την προσευχήν;”
Λουκ. 18,9 Είπε δε και προς τινας τους πεποιθότας εφ εαυτοίς ότι εισί δίκαιοι, και εξουθενούντας τους λοιπούς, την παραβολήν ταύτην·
Λουκ. 18,9 Είπε δε και προς μερικούς, που είχαν την αλαζονικήν αυτοπεποιθήσιν ότι είναι δίκαιοι και περιφρονούσαν τους άλλους, την παραβολήν αυτήν.
Λουκ. 18,10 άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι, ο εις Φαρισαίος και ο έτερος τελώνης.
Λουκ. 18,10 “Δυο άνθρωποι ανέβησαν στο ιερόν να προσευχηθούν, ο ένας Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης.
Λουκ. 18,11 ο Φαρισαίος σταθείς προς εαυτόν ταύτα προσήυχετο· ο Θεός, ευχαριστώ σοι ότι ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί, ή και ως ούτος ο τελώνης·
Λουκ. 18,11 Ο Φαρισαίος εστάθη επιδεικτικώς δια να προκαλή εντύπωσιν· και δια να δοξάση τον ενατόν του, αυτά προσήυχετο· Σε ευχαριστώ, Θεε μου, διότι δεν ειμί όπως οι άλλοι άνθρωποι, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί η και ωσάν αυτός ο τελώνης.
Λουκ. 18,12 νηστεύω δις τού σαββάτου, αποδεκατώ πάντα όσα κτώμαι.
Λουκ. 18,12 Εγώ νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα, Δευτέρα και Πέμπτην, δίδω το δέκατον από όλα γενικώς όσα αποκτώ· Εγώ ειμί ενάρετος.
Λουκ. 18,13 και ο τελώνης μακρόθεν εστώς ουκ ήθελεν ουδέ τους οφθαλμούς εις τον ουρανόν επάραι, αλλ έτυπεν εις το στήθος αυτού λέγων· ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ.
Λουκ. 18,13 Και ο τελώνης, που εστέκετο κάπου μακρυνά από το θυσιαστήριον, δεν ήθελε ούτε τα μάτια του να σηκώση στον ουρανόν, αλλ' εκτυπούσε το στήθος του λέγων· Θεε μου, σπλαγχνίσου με τον αμαρτωλόν και συγχώρησέ με.
Λουκ. 18,14 λέγω υμίν, κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γάρ εκείνος· ότι πάς ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται.
Λουκ. 18,14 Σας διαβεβαιώνω, ότι αυτός ο περιφρονημένος από τον Φαρισαίον τελώνης κατέβηκε στο σπίτι του με συγχωρημένος τας αμαρτίας του, αθώς και δικαιος ενώπιον του Θεού, παρά ο Φαρισαίος εκείνος. Διότι κάθε ένας που υψώνει τον ενατόν του, θα ταπεινωθή από τον Θεόν και θα καταδικασθή, ενώ εξ αντιθέτου εκείνος που ταπεινώνει τον ενατόν του θα υψωθή και θα δοξασθή από τον Θεόν”.
Λουκ. 18,15 Προσέφερον δε αυτά και τα βρέφη ίνα αυτών άπτηται· και ιδόντες οι μαθηταί επετίμησαν αυτοίς.
Λουκ. 18,15 Εφεραν δε εις αυτόν εκτός των ασθενών και τα βρέφη, δια να τα εγγίση με τα άχραντα χέρια του και τους δώση την ευλογίαν του. Αλλά οι μαθηταί, όταν ειδαν τους γονείς με τα βρέφη να πλησιάζουν, τους επέπληξαν, να μη ενοχλούν τον διδάσκαλον με τέτοια μικρά και ασήμαντα ζητήματα.
Λουκ. 18,16 ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτά είπεν· άφετε τα παιδιά έρχεσθαι προς με και μη κωλύετε αυτά· των γάρ τοιούτων εστίν η βασιλεία τού Θεού.
Λουκ. 18,16 Ο Ιησούς όμως επροσκάλεσε αυτά και είπε· “αφήστε τα παιδιά να έρχωνται κοντά μου και μη τα εμποδίζετε, διότι εις αυτά, και εις εκείνους που θα ομοιάσουν με αυτά κατά την απλοϊκότητα και αγαθότητα, ανήκει η βασιλεία των ουρανών.
Λουκ. 18,17 αμήν λέγω υμίν, ός εάν μη δέξηται την βασιλείαν τού Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν.
Λουκ. 18,17 Αληθινά σας λέγω, εκείνος που δεν θα δεχθή την βασιλείαν του Θεού με την αφέλειαν και την εμπιστοσύνην μικρού παιδιού, δεν θα εισέλθη εις αυτήν”.
Λουκ. 18,18 Καί επηρώτησέ τις αυτόν άρχων λέγων· διδάσκαλε αγαθέ, τι ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;
Λουκ. 18,18 Και τον ηρώτησε κάποιος άρχων, λέγων· “Διδάσκαλε αγαθέ, τι πρέπει να κάμω, δια να κληρονομήσω την

αιώνιον ζωήν;"

Λουκ. 18,19 ο δε αυτώ ο Ιησούς· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός.

Λουκ. 18,19 Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς· "εφ' όσον με θεωρείς απλούν άνθρωπον, διατί με ονομάζεις αγαθόν; Κανένας δεν είναι απολύτως αγαθός, στον οποίον και να ταιριάζη πλήρως το όνομα αυτό, ει μη μόνον ο Θεός.

Λουκ. 18,20 τας εντολάς οίδας· μη μοιχεύσης, μη φονεύσης, μη κλέψης, μη ψευδομαρτυρήσης, τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου.

Λουκ. 18,20 Γνωρίζεις τας εντολάς· να μη μοιχεύσης, να μη φονεύσης, να μη κλέψης, να μη ψευδομαρτυρήσης, να τιμάς τον πατέρα σου και την μητέρα σου".

Λουκ. 18,21 ο δε είπε· ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου.

Λουκ. 18,21 Εκείνος δε είπε· "όλα αυτά τα εφυλάξα εκ νεότητός μου".

Λουκ. 18,22 ακούσας δε ταύτα ο Ιησούς είπεν αυτώ· έτι έν σοι λείπει πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανών, και δεύρο ακολούθει μοι.

Λουκ. 18,22 Όταν ήκουσε τα λόγια αυτά ο Ιησούς του είπε· "ένα ακόμα σου λείπει· όλα όσα έχεις πώλησέ τα και μοίρασέ τα στους πτωχούς και θα αποκτήσης έτσι θησαυρόν στον ουρανών και εμπρός ακολούθησέ με ως πιστός και υπάκουος μαθητής μου".

Λουκ. 18,23 ο δε ακούσας ταύτα περίλυπος εγένετο· ήν γάρ πλούσιος σφόδρα.

Λουκ. 18,23 Εκείνος, όταν ήκουσε αυτά, ελυπήθηκε βαθύτατα· διότι ήτο πολύ πλούσιος και είχε προσκόλλησιν εις τα πλούτη του.

Λουκ. 18,24 ιδών δε αυτόν ο Ιησούς περίλυπον γενόμενον είπε· πώς δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύσονται εις την βασιλείαν τού Θεού!

Λουκ. 18,24 Όταν δε τον είδε ο Ιησούς καταλυπημένον να φεύγη, είπε στους μαθητάς του· "πόσον δύσκολα αυτοί που έχουν τα χρήματα θα μπουν εις την βασιλείαν του Θεού!

Λουκ. 18,25 ευκοπότερον γάρ εστι κάμηλον διά τρυμαλιάς ραφίδος εισελθείν ή πλούσιον εις την βασιλείαν τού Θεού εισελθείν.

Λουκ. 18,25 Διότι είναι ευκολότερον να περάση μια γκαμήλα από την μικρή τρύπα που ανοίγει ένα βελόνι, παρά ένας πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού".

Λουκ. 18,26 είπον δε οι ακούσαντες· και τις δύναται σωθῆναι;

Λουκ. 18,26 Εκείνοι δε που τον ήκουσαν είπαν· "και ποιός είναι δυνατόν να σωθή, αφού λίγο-πολύ όλοι ανακατευόμεθα με τα χρήματα και ελκόμεθα από τα χρήματα;

Λουκ. 18,27 ο δε είπε· τα αδύνατα παρά ανθρώπου δυνατά παρά τώ Θεώ εστιν.

Λουκ. 18,27 Ο δε Κυριος είπεν· "τα αδύνατα δια τους ανθρώπους είναι κατορθωτά και δυνατά στον Θεόν".

Λουκ. 18,28 Είπε δε ο Πέτρος· ιδού ημεις αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμεν σοι.

Λουκ. 18,28 Λαβών ο Πετρος αφορμήν από την προτροπήν του Κυρίου προς τον πλούσιον είπε· "Κυριε, ιδού ημεις αφήσαμεν όλα και σε ηκολουθήσαμεν".

Λουκ. 18,29 ο δε είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι ουδείς εστιν ός αφήκεν οικίαν ή γονείς ή αδελφούς ή γυναίκα ή τέκνα ένεκεν της βασιλείας τού Θεού,

Λουκ. 18,29 Ο δε Κυριος τους είπε· σας διαβεβαιώνω, ότι δεν υπάρχει κανένας που αφήκε οικίαν η γονείς η αδελφούς η γυναίκα η τέκνα δια την βασιλείαν του Θεού,

Λουκ. 18,30 ός ου μη απολάβη πολλαπλασίονα εν τώ καιρώ τούτω και εν τώ αιώνι τώ ερχομένω ζωήν αιώνιον.

Λουκ. 18,30 και ο όποιος να μη τα ξαναπαρή πολλαπλάσια κατά τον καιρόν της επιγείου του ζωής, κατά δε τον αιώνα που έρχεται αιωνίαν ζωήν".

Λουκ. 18,31 Παραλαβών δε τους δώδεκα είπε προς αυτούς· ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και τελειωθήσεται πάντα τα γεγραμμένα διά των προφητών τώ υιώ τού ανθρώπου.

Λουκ. 18,31 Επήγε τότε ιδιαιτέρως τους δώδεκα και τους είπε· "ιδού αναβαίνομεν τώρα εις Ιεροσόλυμα και θα πραγματοποιηθούν πλήρως όλα όσα έχουν γραφή από τους προφήτας δια τον υιόν του ανθρώπου.

Λουκ. 18,32 παραδοθήσεται γάρ τοίς έθνεσι και εμπαιχθήσεται και υβρισθήσεται και εμπτυσθήσεται,

Λουκ. 18,32 Διότι ο υιός του ανθρώπου θα παραδοθή από τους άρχοντας των Ιουδαίων στους εθνικούς και ειδωλολάτραις και θα τον εμπαίξουν και θα τον υβρίσουν και θα τον φτύσουν.

Λουκ. 18,33 και μαστιγώσαντες αποκτενούσιν αυτόν, και τή ημέρα τή τρίτη αναστήσεται.

Λουκ. 18,33 Και αφού τον μαστιγώσουν, θα τον φονεύσουν· και την τρίτην ημέρα από του θανάτου του θα αναστηθή".

Λουκ. 18,34 και αυτοί ουδέν τούτων συνήκαν, και ήν το ρήμα τούτο κεκρυμμένον απ αυτών, και ουκ εγίνωσκον τα λεγόμενα.

Λουκ. 18,34 Αυτοί όμως τίποτε δεν εκατάλαβαν από αυτά και έμεινε κρυμμένος και ακατάληπτος από αυτούς ο λόγος αυτός του διδασκάλου και δεν εγνώριζαν ποίαν σημασίαν είχαν τα λεγόμενα του.

Λουκ. 18,35 Εγένετο δε εν τώ εγγίζειν αυτόν εις Ιεριχώ τυφλός τις εκάθητο παρά την οδόν προσαιτών·

Λουκ. 18,35 Καθώς δε πλησίαζε ο Κυριος εις την Ιεριχώ, ένας τυφλός εκάθητο δίπλα στον δρόμον και εξητιάνευε.

Λουκ. 18,36 ακούσας δε όχλου διαπορευομένου επυνθάνετο τι ειη ταύτα.

Λουκ. 18,36 Όταν δε ήκουσε τον θόρυβον του λαού που επερνούσε, ερώτησε, τι τάχα είναι αυτά, που ήκουε.

Λουκ. 18,37 απήγγειλαν δε αυτώ ότι Ιησούς ο Ναζωραίος παρέρχεται.

Λουκ. 18,37 Τον επληροφόρησαν δε ότι περνά από εκεί ο Ιησούς ο Ναζωραίος.

Λουκ. 18,38 και εβόησε λέγων· Ιησού υιέ Δαυΐδ, ελέησόν με·

Λουκ. 18,38 Και εφώναξε με μεγάλην φωνήν και είπε· "Ιησού, απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με".

Λουκ. 18,39 και οι προάγοντες επετίμων αυτώ ίνα σιωπήση· αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν· υιέ Δαυΐδ, ελέησόν με.

Λουκ. 18,39 Και αυτοί που επροπορεύοντο, τον επέπλητταν και του έλεγαν να σιωπήση, δια να μη ενοχλή τον διδάσκαλον. Αυτός όμως πολύ περισσότερο εκραύγαζε· "απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με".

Λουκ. 18,40 σταθείς δε ο Ιησούς εκέλευσεν αυτόν αχθήναι προς αυτόν, εγγίσαντος δε αυτού επηρώτησεν αυτόν

Λουκ. 18,40 Εστάθη δε ο Ιησούς και έδωσε εντολήν να φέρουν τον τυφλόν πλησίον του. Όταν δε αυτός επλησίασε, τον

ηρώτησε

Λουκ. 18,41 λέγων· τι σοι θέλεις ποιήσω; ο δε εἶπε· Κύριε, ἵνα αναβλέψω.

Λουκ. 18,41 λέγων· "τι θέλεις να σου κάνω;" Εκείνος δε εἶπε· "Κυριε, θέλω να αποκτήσω και πάλιν το φως των οφθαλμών μου".

Λουκ. 18,42 και ο Ιησούς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Λουκ. 18,42 Και ο Ιησούς του εἶπε· "ἀνάβλεψε· ἡ πίστις, που ἔχεις σ' ἐμένα, σε ἔσωσε ἀπὸ τὴν τύφλωσίν σου".

Λουκ. 18,43 και παραχρήμα ἀνέβλεψε, και ηκολούθει αὐτῷ δοξάζων τον Θεόν· και πᾶς ο λαός ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Λουκ. 18,43 Και ἀμέσως ἀπέκτησε το φως των οφθαλμών του και γεμάτος χαρὰν ἀκολουθοῦσε τον Χριστόν, δοξάζων τον Θεόν. Και ὅλος ο λαός, ὅταν εἶδε το θαῦμα, ἔδωσε δόξαν στον Θεόν. (Οἱ καλοπροαίρετοι δοξάζουν τον Θεόν και δια το καλόν, που γίνεται στους ἄλλους).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Λουκ. 19,1 Καί εἰσελθὼν διήρχετο τὴν Ἱεριχώ·

Λουκ. 19,1 Και ἀφὸν εἰσήλθε εἰς τὴν Ἱεριχώ, διέβαινε τὴν πόλιν.

Λουκ. 19,2 και ἰδὸν ἀνὴρ ονόματι καλούμενος Ζακχαῖος, και αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, και οὗτος ἦν πλούσιος,

Λουκ. 19,2 Και ἰδὸν υπήρχεν ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ονόματι Ζακχαῖος, και αὐτὸς ἦτο ἀρχιτελώνης και πολὺ πλούσιος.

Λουκ. 19,3 και ἐζήτηι ἰδεῖν τον Ιησοῦν τις ἐστι, και οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῆ ἡλικία μικρὸς ἦν.

Λουκ. 19,3 Και ἐζητοῦσε να ἰδῆ τον Ιησοῦν, ποῖος εἶναι, και δεν ἠμποροῦσε ἐνεκα του πολλοῦ πληθους, διότι αὐτὸς ἦτο μικρὸς κατὰ το ἀνάστημα.

Λουκ. 19,4 και προδραμὼν ἐμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἰδῆ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι.

Λουκ. 19,4 Και ἀφὸν ἔτρεξε ἐμπρός, ἀνέβηκε εἰς μία συκομορέαν, χωρὶς να λογαριάσῃ τὴν θέσιν και τὴν ἡλικίαν του, δια να ἰδῆ τον Ιησοῦν, διότι ἀπὸ τον δρόμον ἐκείνον θα ἐπερνοῦσε.

Λουκ. 19,5 και ὡς ἦλθεν ἐπὶ τον τόπον, ἀναβλέψας ο Ιησούς εἶδεν αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γάρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι.

Λουκ. 19,5 Και ο Κυριος ἀμέσως μόλις ἔφθασε στον τόπον τῆς συκομορέας, ὑψωσε τα μάτια του, τον εἶδε και εἶπε προς αὐτόν· "Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, διότι σήμερον πρέπει να μείνω στο σπίτι σου".

Λουκ. 19,6 και σπεύσας κατέβη, και υπεδέξατο αὐτόν χαίρων.

Λουκ. 19,6 Και ο Ζακχαῖος κατέβηκε γρήγορα και τον υπεδέχθη με μεγάλην χαρὰν.

Λουκ. 19,7 και ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσήλθε καταλύσαι.

Λουκ. 19,7 Και ὅταν εἶδαν το γεγονός αὐτό, ἐγόγγυζαν ὅλοι μεταξύ των και με ἀγανάκτησιν ἔλεγαν, ὅτι ἐμπήκε να καταλύσῃ στο σπίτι ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.

Λουκ. 19,8 σταθεῖς δε Ζακχαῖος εἶπε προς τον Κύριον· ἰδὸν τα ἡμῖσι των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, και εἰ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.

Λουκ. 19,8 Εστάθη δε ο Ζακχαῖος ἐμπρός στον Κυριον και του εἶπε· "Κυριε, ἰδὸν, τα μισά ἀπὸ τα υπάρχοντά μου τα δίδω στους πτωχοῦς. Και αν τυχόν, σαν τελώνης που εἶμαι, ἀδίκησα με ψευδεῖς μαρτυρίας κάποιον και εἰσέπραξα περισσότερα, του τα ἐπιστρέφω τετραπλάσια".

Λουκ. 19,9 εἶπε δε προς αὐτόν ο Ιησούς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι και αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν.

Λουκ. 19,9 Ο Ιησούς ἰδὼν τὴν εἰλικρινή μετάνοιαν του Ζακχαῖου εἶπε προς αὐτόν ὅτι "σήμερον στο σπίτι τούτο ἦλθε σωτηρία ἐκ μέρους του Θεοῦ, διότι και αὐτὸς ο ἀρχιτελώνης εἶναι ἀπόγονος του Ἀβραάμ, ο ὁποῖος εἶχε λάβει ἀπὸ τον Θεόν υποσχέσεις δια τὴν σωτηρίαν των ἀπογόνων του.

Λουκ. 19,10 ἦλθε γάρ ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι και σώσαι το ἀπολωλός.

Λουκ. 19,10 Διότι ο υἱὸς του ἀνθρώπου ἦλθε να ἀναζητήσῃ και σώσῃ τον ἀμαρτωλὸν ἄνθρωπον, που ομοιάζει με το χαμένο πρόβατο".

Λουκ. 19,11 Ἀκουόντων δε αὐτῶν ταῦτα προσθεῖς εἶπε παραβολὴν, διὰ το ἐγγύς αὐτόν εἶναι Ἱερουσαλήμ και δοκεῖν αὐτοῦς ὅτι παραχρήμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι·

Λουκ. 19,11 Ἐνὼ δε ἐκείνοι ἠκούαν αὐτὰ τα λόγια, τους εἶπε μίαν παραβολὴν· και τούτο ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι τώρα που πλησιάζει ο διδάσκαλος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, θα φανερωθῆ με ὅλην τῆς τὴν δόξαν ἡ βασιλεία του Θεοῦ.

Λουκ. 19,12 εἶπεν οὖν· ἀνθρώπος τις ευγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν λαβεῖν εαυτῷ βασιλείαν και υποστρέψαι.

Λουκ. 19,12 Εἶπε λοιπόν· "ἕνας ἄνθρωπος ευγενούς καταγωγῆς, ἐπήγεν εἰς μακρυνὴν χώραν, δια να πάρῃ βασιλείαν και κατόπιν να ἐπιστρέψῃ.

Λουκ. 19,13 καλέσας δε δέκα δούλους εαυτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνάς και εἶπε προς αὐτούς· πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι.

Λουκ. 19,13 Ἀφὸν δε ἐκάλεσε δέκα δούλους του, τους ἔδωσε δέκα μνας, μίαν στον καθένα, δηλαδή ἑκατὸ περίπου δραχμὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, και τους εἶπε· Ἐμπορευθήτε με τα χρήματα αὐτά, ἕως ὅτου ἔλθω, ὁπότε και θα μου δώσετε λογαριασμόν.

Λουκ. 19,14 οἱ δε πολῖται αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτόν, και ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ λέγοντες· ου θέλομεν τούτον βασιλεύσαι ἐφ ἡμᾶς.

Λουκ. 19,14 Οἱ συμπολίται του ὁμως τον ἐμισοῦσαν και ἀμέσως μόλις αὐτὸς ἀνεχώρησε, ἔστειλαν μίαν ἐπιτροπὴν και ἔλεγαν· Δεν θέλομεν να γίνῃ αὐτὸς βασιλεὺς μας.

Λουκ. 19,15 και ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτόν λαβόντα τὴν βασιλείαν, και εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τους δούλους τούτους οἱς ἔδωκε το ἀργύριον, ἵνα ἐπιγῶν τις τι διεπραγματεύσατο.

Λουκ. 19,15 Και ὅταν αὐτὸς ἐπέστρεψε, ἀφὸν πλέον εἶχε λάβει τὴν βασιλείαν, εἶπε να φωνάξουν τους δούλους του, στους ὁποῖους εἶχε δώσει τα χρήματα δια να μάθῃ τι ο καθένας των ἐμπορευθῆκε και τι ἐκέρδησε.

Λουκ. 19,16 παρεγένετο δε ο πρῶτος λέγων· κύριε, ἡ μνά σου προσεργάσατο δέκα μνάς.

Λουκ. 19,16 Ἦρθε ο πρῶτος και εἶπε· Κυριε, ἡ μνα σου ἐκέρδησε δέκα ἄλλας μνας.

Λουκ. 19,17 και εἶπεν αὐτῷ· εὐ, ἀγαθὲ δούλε! ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.

Λουκ. 19,17 Και εἶπεν εἰς αὐτόν ο Κυριος· Εὐγε καλὲ και πιστὲ δούλε. Ἐπειδὴ δε εδείχθης εἰς τα ὀλίγα, που σου ἔδωσα,

αξιόπιστος, σου δίνω τώρα εξουσίαν επάνω εις δέκα πόλεις.

Λουκ. 19,18 και ήλθεν ο δεύτερος λέγων· κύριε, η μνά σου εποίησε πέντε μνάς.

Λουκ. 19,18 Και ήλθεν ο δεύτερος λέγων· Κυριε, η μνα σου έφερε ως κέρδος άλλας πέντε μνας.

Λουκ. 19,19 είπε δε και τούτω και σύ γίνου επάνω πέντε πόλεων.

Λουκ. 19,19 Είπε και στον πιστόν αυτόν δούλον ο κύριος· και συ γίνε διοικητής επάνω εις πέντε πόλεις.

Λουκ. 19,20 και έτερος ήλθε λέγων· κύριε, ιδού η μνά σου, ήν είχαν αποκειμένην εν σουδαρίω.

Λουκ. 19,20 Και άλλος δούλος ήλθε λέγων· Κύριε, ιδού η μνα, που μου έδωσες, την οποίαν είχα φυλαγμένην και ασφαλισμένην εις ένα μανδήλι.

Λουκ. 19,21 εφοβούμην γάρ σε, ότι άνθρωπος αυστηρός εί· αίρεις ό ουκ έθηκας, και θερίζεις ό ουκ έσπειρας, και συνάγεις όθεν ου διεσκόρπισας.

Λουκ. 19,21 Την εφύλαττα δια να σου την επιστρέψω ασφαλώς, επειδή σε εφοβούμην, διότι είσαι άνθρωπος σκληρός και απαιτητικός. Παίρνεις ως ιδικόν σου, εκείνο που δεν έδωσες και θερίζεις χωράφι που δεν έσπειρες, και μαζεύεις εις αλώνι, του οποίου δεν εσκόρπισες και δεν ελύχμισες.

Λουκ. 19,22 λέγει αυτό· εκ τού στόματός σου κρινώ σε, πονηρέ δούλε· ήδεις ότι άνθρωπος αυστηρός ειμι εγώ, αίρων ό ουκ έθηκα, και θερίζων ό ουκ έσπειρα, και συνάγων όθεν ου διεσκόρπισα·

Λουκ. 19,22 Είπε δε προς αυτόν ο κύριος· Από τα λόγια σου θα σε κρίνω, πονηρέ δούλε. Εγνώριζες ότι εγώ είμαι άνθρωπος αυστηρός, που παίρνω ό,τι δεν έβαλα, και θερίζω εκεί που δεν έσπειρα και μαζεύω εκεί που δεν ελίχμισα.

Λουκ. 19,23 και διατί ουκ έδωκας το αργύριόν μου επί την τράπεζαν, και εγώ ελθών σύν τόκω αν έπραξα αυτό;

Λουκ. 19,23 Τότε, διατί δεν έδωσες το χρήμα μου εις την τράπεζαν, ώστε όταν εγώ θα ηρχόμην, να το εισέπραττα μαζί με τον τόκον;

Λουκ. 19,24 και τοίς παρεστώσιν είπεν· άρατε απ αυτού την μνάν και δότε τώ τας δέκα μνάς έχοντι.

Λουκ. 19,24 Και εις εκείνους, που εστέκοντο εκεί κοντά είπε· Παρτε από αυτόν την μναν και δώστε την εις εκείνον που έχει τας δέκα μνας.

Λουκ. 19,25 και είπον αυτό· κύριε, έχει δέκα μνάς.

Λουκ. 19,25 Και εκείνοι του είπαν· Κυριε έχει δέκα μνας.

Λουκ. 19,26 λέγω γάρ υμίν ότι παντί τώ έχοντι δοθήσεται, από δε τού μη έχοντος και ό έχει αρθήσεται απ αυτού.

Λουκ. 19,26 Καμτε όπως σας είπα. Διότι σας λέγω τούτο· εις εκείνον που έχει τα χαρίσματα και τα καλλιεργεί και τα χρησιμοποιεί όπως πρέπει, θα δοθή ακόμη περισσότερον. Από εκείνον όμως που δεν έχει ούτε ελάχιστον καλόν έργον να παρουσιάση, θα του αφαιρεθή και το μικρόν χάρισμα, που έχει.

Λουκ. 19,27 πλην τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ αυτούς, αγάγετε ωδε και κατασφάξατε αυτούς εμπροσθέν μου.

Λουκ. 19,27 Οσον δε δια τους εχθρούς μου εκείνους που δεν με ήθελαν βασιλέα των, φέρετέ τους εδω και κατασφάξατέ τους εμπρός μου”.

Λουκ. 19,28 Καί ειπών ταύτα επορεύετο εμπροσθεν αναβαίνων εις Ιεροσόλυμα.

Λουκ. 19,28 Και αφού είπεν αυτά, συνέχισε την πορείαν του, αναβαίνων εις τα Ιεροσόλυμα.

Λουκ. 19,29 και εγένετο ως ήγγισεν εις Βηθσφαγή και Βηθανίαν προς το όρος το καλούμενον ελαιών, απέστειλε δύο των μαθητών αυτού

Λουκ. 19,29 Και καθώς επλησίασεν εις την Βηθσφαγή και την Βηθανίαν, κοντά στο όρος, που ελέγετο όρος των Ελαιών, έστειλε δύο από τους μαθητάς του,

Λουκ. 19,30 ειπών· υπάγετε εις την κατέναντι κώμην, εν ή εισπορευόμενοι ευρήσετε πώλον δεδεμένον, εφ’ον ουδεις πώποτε ανθρώπων εκάθισε· λύσαντες αυτόν αγάγετε.

Λουκ. 19,30 και τους είπε· “πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και καθώς θα εισέρχεθε, θα βρήτε ένα δεμένο πουλάρι, επάνω στο οποίον ποτέ κανείς άνθρωπος δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέрте το εδω”.

Λουκ. 19,31 και εάν τις υμάς ερωτά, διατί λύετε; ούτως ερείτε αυτό, ότι ο Κύριος αυτού χρείαν έχει.

Λουκ. 19,31 Και αν κανείς σας ερωτήση, διατί λύετε; Σεις θα του απαντήσετε ως εξής· ότι το χρειάζεται ο Κυριος”.

Λουκ. 19,32 απελθόντες δε οι απεσταλμένοι εύρον καθώς είπεν αυτοίς, εστώτα τον πώλον·

Λουκ. 19,32 Όταν δε επήγαν οι απεσταλμένοι, ευρήκαν όπως ακριβώς είχαν είπει ο Κυριος, δηλαδή το πουλάρι να στέκεται εκεί.

Λουκ. 19,33 λυόντων δε αυτών τον πώλον είπον οι κύριοι αυτού προς αυτούς· τι λύετε τον πώλον;

Λουκ. 19,33 Όταν δε έλυναν το πουλάρι, είπαν προς αυτούς οι κύριοι του· “διατί λύετε το πουλάρι;”

Λουκ. 19,34 οι δε είπον ότι ο Κύριος αυτού χρείαν έχει.

Λουκ. 19,34 Εκείνοι δε απήντησαν, ότι το χρειάζεται ο Κυριος.

Λουκ. 19,35 και ήγαγον αυτόν προς τον Ιησούν, και επιρίψαντες εαυτών τα ιμάτια επί τον πώλον επεβίβασαν τον Ιησούν.

Λουκ. 19,35 Και το έφεραν προς τον Ιησούν. Και αφού έρριψαν επάνω εις αυτό τα εξωτερικά των ενδύματα, εβοήθησαν τον Κυριον να ανεβή στο πουλάρι.

Λουκ. 19,36 πορευομένου δε αυτού υπεστρώννουν τα ιμάτια αυτών εν τή οδώ.

Λουκ. 19,36 Καθώς δε ο Κυριος επροχωρούσε, οι ακροαταί που τον συνώδευαν, έστρωναν τα ενδύματά των στον δρόμον, εις ένδειξιν σεβασμού, δια να περάση επάνω από αυτά.

Λουκ. 19,37 εγγίζοντες δε αυτού ήδη προς τή καταβάσει τού όρους των ελαιών ήρξατο άπαν το πλήθος των μαθητών χαίροντες αινείν τον Θεόν φωνή μεγάλη περι πάσων ών ειδον δυνάμεων

Λουκ. 19,37 Όταν δε επλησίαζε στο τέρμα του κατηφορικού δρόμου του όρους των Ελαιών, όλον το πλήθος των μαθητών με χαράν ήρχισαν να δοξολογούν τον Θεόν με φωνήν μεγάλην δι’ όλα τα καταπληκτικά θαύματα, που είχαν ιδεί,

Λουκ. 19,38 λέγοντες· ευλογημένος ο ερχόμενος βασιλεύς εν ονόματι Κυρίου· ειρήνη εν ουρανώ και δόξα εν υψίστοις.

Λουκ. 19,38 λέγοντες· “ευλογημένος ο βασιλεύς, που έρχεται εν ονόματι Κυρίου. Δι’ αυτού θα αποκατασταθή η ειρήνη μεταξύ του ουρανού και της γης, του Θεού και των ανθρώπων και θα αναπέμπεται δόξα στον εν υψίστοις πανάγαθον Θεόν”.

Λουκ. 19,39 και τινες των Φαρισαίων από τού όχλου είπον προς αυτόν· διδάσκαλε, επιτίμησον τοίς μαθηταίς σου.

Λουκ. 19,39 Και μερικοί από τους Φαρισαίους, που ήσαν αναμειγμένοι με τον όχλον, εβγήκαν και είπαν εις αυτόν· "Διδάσκαλε, να επιπλήξης τους μαθητάς σου, δια την δόξαν, που σου αποδίδουν και η οποία ανήκει μόνον στον Μεσσίαν".

Λουκ. 19,40 και αποκριθείς είπεν αυτοίς· λέγω υμίν ότι εάν ούτοι σωπήσωσιν, οι λίθοι κεκράζονται.

Λουκ. 19,40 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· "σας διαβεβαιώνω, ότι εάν αυτοί σωπήσουν, οι πέτρες θα φωνάξουν".

Λουκ. 19,41 και ως ήγγισεν, ιδών την πόλιν έκλαυσεν επ αυτή, λέγων

Λουκ. 19,41 Και καθώς επλησίασε προς την Ιερουσαλήμ και είδε την πόλιν, ανελύθη εις δάκρυα και λυγμούς δι' αυτήν, λέγων

Λουκ. 19,42 ότι ει έγνωσ και σύ, και γε εν τή ημέρα σου ταύτη, τα προς ειρήνην σου! νύν δε εκρύβη από οφθαλμών σου·

Λουκ. 19,42 ότι "εάν εγνώριζες και συ, έστω και κατά την τελευταίαν αυτήν ημέραν, που σου δίδει ως μεγάλην ευκαιρίαν μετανοίας ο Θεός, εάν εγνώριζες και εδέχεσο ότι εγώ θα σου παρείχα την ειρήνην και την ασφάλειαν, θα εσώζεσο από την τρομεράν καταστροφήν που σε περιμένει. Τωρα όμως, εξ αιτίας της αμετανοήτου κακίας σου, τα μάτια σου είναι σκοτισμένα και δεν ημπορούν να ίδουν τον όλεθρον, που έρχεται.

Λουκ. 19,43 ότι ήξουσιν ημέραι επί σε και περιβαλούσιν οι εχθροί σου χάρακά σοι και περικυκλώσουσί σε και συνέξουσί σε πάντοθεν,

Λουκ. 19,43 Διότι θα έλθουν φοβεραί δια σε ημέραι και οι εχθροί σου θα σκάψουν γύρω σου χαρακώματα και θα σε περικυκλώσουν και θα σε συνθλίβουν από παντού.

Λουκ. 19,44 και εδαφιούσί σε και τα τέκνα σου εν σοί, και ουκ αφήσουσιν εν σοί λίθον επί λίθω, ανθ ών ουκ έγνωσ τον καιρόν της επισκοπής σου.

Λουκ. 19,44 Και θα κατακρημνίσουν τα οικοδομήματά σου και θα πετάξουν, σφαγμένα κάτω στο έδαφος τα παιδιά σου, και δεν θα αφήσουν πέτραν επάνω εις την πέτραν· και τούτο εις τιμωρίαν σου, διότι δεν ηθέλησες να γνωρίσης και να δεχθής τον καιρόν, κατά τον οποίον ο Θεός σε επεσκεύθηκε δια να σε σώση".

Λουκ. 19,45 Καί εισελθών εις το ιερόν ήρξατο εκβάλλειν τους πωλούντας εν αυτώ και αγοράζοντας

Λουκ. 19,45 Και όταν εισήλθεν εις την αυλήν του ναού, ήρχισε να βγάξη έξω εκείνους, που πωλούσαν και αγόραζαν εκεί,

Λουκ. 19,46 λέγων αυτοίς· γέγραπται ότι ο οίκός μου οίκος προσευχής εστιν· υμείς δε αυτόν εποιήσατε σπήλαιον ληστών.

Λουκ. 19,46 λέγων προς αυτούς· "έχει γραφή από τους προφήτας κατ' έμπνευσιν Θεού, ότι ο οίκος μου είναι οίκος προσευχής. Σεις όμως τον εκάματε σπήλαιον ληστών, δια να ληστεύετε και κλέπτετε τους άλλους με τας απάτας και τα ψέματά σας".

Λουκ. 19,47 Καί ήν διδάσκων το καθ ημέραν εν τώ ιερώ· οι δε αρχιερείς και οι γραμματείς εξήτουν αυτόν απολέσαι και οι πρώτοι τού λαού,

Λουκ. 19,47 Και εδίδασκε, όπως συνήθως, κάθε ημέραν στο ιερόν. Οι δε αρχιερείς και οι γραμματείς και οι άρχοντες του λαού εξητούσαν να τον εξοντώσουν.

Λουκ. 19,48 και ουχ εύρισκον το τι ποιήσουσιν· ο λαός γάρ άπας εξεκρέματο αυτού ακούων.

Λουκ. 19,48 Και δεν κατώρθωναν να εύρουν τι να κάμουν, δια να φέρουν εις πέρας το κακούργον σχέδιόν των, διότι ο λαός με πολύ θαυμασμόν και ευλάβειαν εκκρέματο από το στόμα του ακούων την διδασκαλίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Λουκ. 20,1 Καί εγένετο εν μια των ημερών εκείνων διδάσκοντος αυτού τον λαόν εν τώ ιερώ και ευαγγελιζομένου επέστησαν οι ιερείς και οι γραμματείς σύν τοίς πρεσβυτέροις

Λουκ. 20,1 Μίαν από τας μεγάλας εκείνας ημέρας καθώς ο Κυριος εδίδασκε εις τας αυλάς του Ναού τον λαόν και εκήρυττε το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας, ήλθαν έξαφνα κοντά του αποφασιστικοί οι αρχιερείς και οι γραμματείς μαζή με τους πρεσβυτέρους

Λουκ. 20,2 και είπον προς αυτόν λέγοντες· ειπέ ημίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, ή τις εστιν ο δούς σοι την εξουσίαν ταύτην;

Λουκ. 20,2 και του είπαν· "πες μας, με ποιά εξουσία κάμνεις αυτά η ποιός σου έδωκε την εξουσίαν αυτήν, ώστε, εκτός των άλλων, να διώχνης και τους εμπορευομένους από τον ναόν;"

Λουκ. 20,3 αποκριθείς δε είπε προς αυτούς· ερωτήσω υμάς καγώ ένα λόγον και είπατέ μοι

Λουκ. 20,3 Απεκρίθη δε και είπεν εις αυτούς ο Κυριος· "και εγώ θα σας υποβάλω μίαν ερώτησιν, εις την οποίαν σαν διδάσκαλοι με εξουσίαν και κύρος που θέλετε να είσθε, πρέπει να μου απαντήσετε.

Λουκ. 20,4 το βάπτισμα Ιωάννου εξ ουρανού ήν ή εξ ανθρώπων;

Λουκ. 20,4 Το βάπτισμα του Ιωάννου ήτο από τον ουρανό, εγένετο κατόπιν εντολής του Θεού, η ήτο απλή και άνευ σημασίας επινόησις ανθρώπων".

Λουκ. 20,5 οι δε συνελογίσαντο προς εαυτούς λέγοντες ότι εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί, διατί ούν ουκ επιστεύσατε αυτώ;

Λουκ. 20,5 Εκείνοι δε εσκέφθησαν μεταξύ των και είπαν ότι, εάν είπωμεν εξ ουρανού, δηλαδή από τον Θεόν, θα μας πη· διατί δεν επιστεύσατε εις αυτόν;

Λουκ. 20,6 εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων, πάς ο λαός καταλιθάσει ημάς· πεπεισμένοι γάρ εστιν Ιωάννην προφήτην είναι.

Λουκ. 20,6 Εάν δε είπωμεν, ότι ήτο επινόησις ανθρώπων και επομένως ο Ιωάννης δεν ήτο προφήτης, απεσταλμένος δηλαδή από τον Θεόν, όλος ο λαός θα μας λιθοβολίση αγριώς, διότι όλοι έχουν ακλόνητον την πεποίθησιν, ότι ο Ιωάννης είναι προφήτης του Θεού.

Λουκ. 20,7 και απεκρίθησαν μη ειδέναι πόθεν.

Λουκ. 20,7 Και, αυτοί, οι επίσημοι διδάσκαλοι του Ισραήλ, κατησχημένοι απήντησαν, ότι δεν ξεύρουν, από που ήτο το βάπτισμα του Ιωάννου.

Λουκ. 20,8 και ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.

Λουκ. 20,8 Και τότε ο Ιησούς τους είπεν· "ούτε εγώ σας λέγω με ποίαν εξουσίαν κάμνω αυτά".

Λουκ. 20,9 Ηρξατο δε προς τον λαόν λέγειν την παραβολήν ταύτην· άνθρωπός τις εφύτευσε αμπελώνα, και εξέδοτο αυτόν γεωργούς και απεδήμησε χρόνους ικανούς.

Λουκ. 20,9 Ηρξισε δε να διδάσκη προς τον λαόν την εξής παραβολήν· "ένας άνθρωπος εφύτευσε αμπέλι και έδωκεν αυτό με νοϊκίον στους γεωργούς και εταξίδευσε δια πολύν καιρό εις ξένην χώραν.

Λουκ. 20,10 και εν τώ καιρώ απέστειλε προς τους γεωργούς δούλον ίνα από τού καρπού τού αμπελώνος δώσωσιν αυτώ· οι δε γεωργοί δειράντες αυτόν εξαπέστειλαν κενόν.

Λουκ. 20,10 Είς τον καιρόν δε της εσοδείας έστειλε προς τους γεωργούς ένα δούλον, δια να του δώσουν το μέρος του καρπού, που εδικαιούτο. Οι γεωργοί όμως αφού τον έδειραν, τον εδίωξαν αδειανόν.

Λουκ. 20,11 και προσέθετο αυτοίς πέμψαι έτερον δούλον. οι δε κακείνον δειράντες και ατιμάσαντες εξαπέστειλαν κενόν.

Λουκ. 20,11 Τότε ο οικοδεσπότης απεφάσισε να στείλη ακόμη εις αυτούς άλλον δούλον. Αυτοί δε, αφού και εκείνον έδειραν και εξευτέλισαν, τον έστειλαν με αδειανά χέρια.

Λουκ. 20,12 και προσέθετο πέμψαι τρίτον. οι δε και τούτον τραυματίσαντες εξέβαλον.

Λουκ. 20,12 Και απεφάσισε ακόμη να στείλη και τρίτον δούλον. Εκείνοι όμως και τούτον, αφού ετραυμάτισαν, τον πέταξαν έξω από το αμπέλι.

Λουκ. 20,13 είπε δε ο κύριος τού αμπελώνος· τι ποιήσω; πέμψω τον υιόν μου τον αγαπητόν· ίσως τούτον ιδόντες εντραπήσονται.

Λουκ. 20,13 Είπε τότε ο κύριος του αμπελιού· Τι να κάμω τώρα; Ένα μου μένει· θα στείλω τον υιόν μου τον αγαπητόν. Ίσως, όταν τον ιδουν, να εντραπούν.

Λουκ. 20,14 ιδόντες δε αυτόν οι γεωργοί διελογίζοντο προς εαυτούς λέγοντες· ούτός εστιν ο κληρονόμος· δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν, ίνα ημών γένηται η κληρονομία.

Λουκ. 20,14 Όταν όμως τον είδαν οι γεωργοί, εσκέπτοντο μεταξύ των και έλεγαν· Αυτός είναι ο κληρονόμος· ελάτε λοιπόν να τον θανατώσωμεν, δια να γίνη πλέον ιδική μας η κληρονομία.

Λουκ. 20,15 και εκβαλόντες αυτόν έξω τού αμπελώνος απέκτειναν. τι ούν ποιήσει αυτοίς ο κύριος τού αμπελώνος;

Λουκ. 20,15 Και αφού τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι, τον εφόνευσαν. Τι λοιπόν θα κάμη εναντίον αυτών ο κύριος του αμπελιού;

Λουκ. 20,16 ελεύσεται και απολέσει τους γεωργούς τούτους, και δώσει τον αμπελώνα άλλοις. ακούσαντες δε είπον· μη γένοιτο.

Λουκ. 20,16 Θα έλθη ο ίδιος και θα εξολοθρεύση τους γεωργούς αυτούς και θα δώση το αμπέλι εις άλλους". Μερικοί δε από τους Φαρισαίους, που ήσαν εκεί, όταν ήκουσαν την παραβολήν και ενόησαν την σημασίαν της, είπαν· Μη γένοιτο!

Λουκ. 20,17 ο δε εμβλέψας αυτοίς είπε· τι ούν εστι το γεγραμμένον τούτο, λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας;

Λουκ. 20,17 Ο δε Κυριος τους εκύτταξε κατάματα και είπε· "και όμως έτσι θα γίνη, διότι τι σημασίαν έχει τότε αυτό που είναι γραμμένο στους προφήτας, ότι δηλαδή λίθον τον οποίον επέταξαν ως ακατάλληλον οι οικοδόμοι, αυτός έγινε κεφαλή και ακρογωνιαίος λίθος, δι' όλην την οικοδομήν;

Λουκ. 20,18 πάς ο πεσών επ εκείνον τον λίθον συνθλασθήσεται· εφ' ον δ' αν πέση, λικμήσει αυτόν.

Λουκ. 20,18 Και καθέννας που θα ο επιπέση εναντίον του λίθου αυτού, θα τσακισθή. Εκείνον δε, επάνω στον οποίον θα πέση βαρύς αυτός ο λίθος, θα τον συντρίψη, θα τον κάμη θρύψαλα και σκόνην και θα τον διαλύση. (Αμπελος ήτο ο Ισραηλιτικός λαός, κακοί γεωργοί οι άρχοντες του λαού, δούλοι ήσαν οι προφήται τους οποίους οι άπιστοι άρχοντες του λαού εκακοποίησαν και εφόνευσαν· υιός του κυρίου του αμπελώνος, ο εναθρωπήσας Υιός του Θεού, τον οποίον οι άρχοντες του λαού θα εσταύρωναν έξω από την Ιερουσαλήμ. Και ο Θεός κατά λόγον δικαιοσύνης, θα τους αφαιρούσε πλέον την ηγεσίαν του λαού, δια να δώση αυτήν εις άλλους και ο Υιός του Θεού, ο ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας, θα τους συνέτριβε δια την σκληροκαρδίαν αυτών και θα τους διέλυε).

Λουκ. 20,19 Καί εξήτησαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς επιβαλείν επ αυτόν τας χείρας εν αυτή τή ώρα, και εφοβήθησαν τον λαόν· έγνωσαν γάρ ότι προς αυτούς τας παραβολάς έλεγε.

Λουκ. 20,19 Καταγανακτημένοι τότε οι γραμματείς και οι αρχιερείς εξήτησαν να τον συλλάβουν εκείνην την ώρα, διότι εκατάλαβαν καλά, ότι δι' αυτούς έλεγε τας παραβολάς, αλλά εφοβήθησαν τον λαόν.

Λουκ. 20,20 Καί παρατηρήσαντες απέστειλαν εγκαθétους, υποκρινομένους εαυτούς δικαίους είναι, ίνα επιλάβωνται αυτού λόγου εις το παραδούναι αυτόν τή αρχή και τή εξουσία τού ηγεμόνος.

Λουκ. 20,20 Και αφού περιέμεναν κατάλληλον ευκαιρίαν, έστειλαν βαλτούς ανθρωπους των, που υπεκρίνοντο ότι είναι δικαιοι, δια να αποσπάσουν από αυτόν κάποιον ενοχοποιητικόν η παρεξηγήσιμον λόγον, ώστε να τον παραδώσουν εις την αρχήν και εξουσίαν του ηγεμόνος.

Λουκ. 20,21 και επηρώτησαν αυτόν λέγοντες· διδάσκαλε, οίδαμεν ότι ορθώς λέγεις και διδάσκεις, και ου λαμβάνεις πρόσωπον, αλλ επ αληθείας την οδόν τού Θεού διδάσκεις·

Λουκ. 20,21 Και, λοιπόν, τον ηρώτησαν λέγοντες· "διδάκαλε, γνωρίζομεν, ότι ορθά και σωστά λέγεις και διδάσκεις και δεν λαμβάνεις υπ' όψιν σου πρόσωπα ανθρωπων, αλλά, στηριζόμενος εις την αλήθειαν, διδάσκεις πάντοτε τον δρόμον του Θεού.

Λουκ. 20,22 έξεστιν ημίν Καίσαρι φόρον δούναι ή ού;

Λουκ. 20,22 Σε παρακαλούμεν, λοιπόν να μας δώσης μίαν συμβουλήν. Επιτρέπεται εις ημάς, που ήμεθα ο εκλεκτός λαός του Θεού, να δίνωμεν φόρον στον Καίσαρα η όχι;"

Λουκ. 20,23 κατανοήσας δε αυτών την πανουργίαν είπε προς αυτούς· τι με πειράζετε;

Λουκ. 20,23 Εκατάλαβε πολύ καλά ο Κυριος την πανουργίαν αυτών και τους είπε· "διατί με ερωτάτε με δολιότητα και θέλετε να με συλλάβετε εις παγίδαν;

Λουκ. 20,24 δείξατέ μοι δηνάριον· τίνος έχει εικόνα και επιγραφήν; αποκριθέντες δε είπον· Καίσαρος.

Λουκ. 20,24 Δείξατέ μου ένα δηνάριον· ποίου την εικόνα και την επιγραφήν έχει;" Εκείνοι απεκριθήσαν και είπαν "του Καίσαρος".

Λουκ. 20,25 ο δε είπεν αυτοίς· απόδοτε τοίνυν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα τού Θεού τώ Θεώ.

Λουκ. 20,25 Αυτός τότε τους είπε· "δώστε, λοιπόν, πίσω στον Καίσαρα, αυτά που ανήκουν στον Καίσαρα, πληρώσατε φόρον στον Καίσαρα, του οποίου τα νομίσματα χρησιμοποιείτε εις τας συναλλαγάς σας και δηλώνετε έτσι, ότι ευρίσκεσθε υπό την εξουσίαν και προστασίαν του. Δώστε όμως και στον Θεόν αυτά που ανήκουν στον Θεόν, ολόκληρον τον ευατόν σας με αγάπην και υποταγήν εις εκείνον".

Λουκ. 20,26 και ουκ ίσχυσαν επιλαβέσθαι αυτού ρήματος εναντίον τού λαού, και θαυμάσαντες επί τή αποκρίσει αυτού

εσίγησαν.

Λουκ. 20,26 Και δεν ημπούρεσαν να του αποσπάσουν εμπρός στον λαόν κανένα ενοχοποιητικόν λόγον. Και γεμάτοι θαυμασμόν δια την αποστοματικήν απάντησίν του, έκλεισαν το στόμα των.

Λουκ. 20,27 Προσελθόντες δε τινες των Σαδδουκαίων, οι λέγοντες μη είναι ανάστασιν, επηρώτησαν αυτόν

Λουκ. 20,27 Επλησίασαν τότε τον Ιησούν μερικοί από τους Σαδδουκαίους, οι οποίοι έλεγαν ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών και τον ηρώτησαν

Λουκ. 20,28 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωϋσῆς έγραψεν ημίν, εάν τινος αδελφός αποθάνη έχων γυναίκα, και ούτος άτεκνος αποθάνη, ίνα λάβη ο αδελφός αυτού την γυναίκα και εξαναστήση σπέρμα τώ αδελφώ αυτού.

Λουκ. 20,28 λέγοντες· “διδάσκαλε, ο Μωϋσῆς έγραψε για μας στον νόμον του, ότι εάν ο αδελφός κάποιου αποθάνη και έχη γυναίκα και αυτός αποθάνη άτεκνος, πρέπει ο αδελφός του να λάβη σύζυγον την γυναίκα και να γεννήση απόγονον στον αδελφόν του.

Λουκ. 20,29 επτά ούν αδελφοί ήσαν· και ο πρώτος λαβών γυναίκα απέθανεν άτεκνος·

Λουκ. 20,29 Ησαν λοιπόν επτά αδελφοί· και ο πρώτος αφού ενυμφεύθη μίαν γυναίκα απέθανε άτεκνος.

Λουκ. 20,30 και έλαβεν ο δεύτερος την γυναίκα, και ούτος απέθανεν άτεκνος·

Λουκ. 20,30 Και επήρε ο δεύτερος την γυναίκα αυτήν, αλλά και αυτός απέθανε άτεκνος.

Λουκ. 20,31 και ο τρίτος έλαβεν αυτήν ωσαύτως· ωσαύτως δε και οι επτά· ου κατέλιπον τέκνα, και απέθανον·

Λουκ. 20,31 Και ο τρίτος επήρε επίσης αυτήν. Το ίδιο και οι επτά· και δεν αφήκαν τέκνα και απέθανον.

Λουκ. 20,32 ύστερον δε πάντων και η γυνή απέθανεν.

Λουκ. 20,32 Υστερα δε από όλους απέθανε και η γυναίκα.

Λουκ. 20,33 εν τή αναστάσει ούν τίνος αυτών γίνεται γυνή; οι γάρ επτά έσχον αυτήν γυναίκα.

Λουκ. 20,33 Κατά την ανάστασιν λοιπόν των νεκρών εις ποίον από τους επτά αδελφούς θα είναι σύζυγος η γυναίκα αυτή; Διότι και οι επτά την είχαν νόμιμον σύζυγον”.

Λουκ. 20,34 και αποκριθείς είπεν αυτοίς ο Ιησούς· οι υιοί τού αιώνος τούτου γαμούσι και εκγαμίζονται·

Λουκ. 20,34 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπεν· “οι άνθρωποι της παρούσης ζωής νυμφεύονται και δίδονται εις γάμον.

Λουκ. 20,35 οι δε καταξιωθέντες τού αιώνος εκείνου τυχείν και της αναστάσεως της εκ νεκρών ούτε γαμούσιν ούτε γαμίζονται·

Λουκ. 20,35 Εκείνοι όμως που θα αξιωθούν να απολαύσουν την μέλλουσαν ζωήν και την εκ νεκρών ανάστασιν ούτε νυμφεύονται ούτε δίδονται εις γάμον.

Λουκ. 20,36 ούτε γάρ αποθανείν έτι δύνανται· ισάγγελοι γάρ εισι και υιοί εισι τού Θεού, της αναστάσεως υιοί όντες.

Λουκ. 20,36 Διότι ούτε και να αποθάνουν πλέον δύνανται, επειδή τα σώματα των είναι άφθαρτα και αιώνια. Είναι όμοιοι με τους αγγέλους και υιοί του Θεού, υιοί που δεν προέρχονται από φυσικήν γέννησιν, αλλά από την ανάστασιν, που ο Θεός θα διατάξη και θα πραγματοποιήση.

Λουκ. 20,37 ότι δε εγείρονται οι νεκροί, και Μωϋσῆς εμήνυσεν επί της βάτου, ως λέγει Κύριον τον Θεόν Αβραάμ και τον Θεόν Ισαάκ και τον Θεόν Ιακώβ.

Λουκ. 20,37 Οτι δε ανασταίνονται οι νεκροί το ανήγγειλε και ο Μωϋσῆς εκεί εις την βάτον, όταν δηλαδή ονομάζη τον Κυριον ως τον Θεόν του Αβραάμ και τον Θεόν του Ισαάκ και τον Θεόν του Ιακώβ.

Λουκ. 20,38 Θεός δε ουκ έστι νεκρών, αλλά ζώντων· πάντες γάρ αυτώ ζώσιν.

Λουκ. 20,38 Μαθετε δε ότι ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά ζωντανών. Διότι όλοι, όσοι έχουν φύγει από την γην και είναι δι' ημάς νεκροί, δια τον Θεόν είναι ζωντανοί, ζουν πλησίον αυτού εις επικοινωνίαν με αυτόν”.

Λουκ. 20,39 αποκριθέντες δε τινες των γραμματέων είπον· διδάσκαλε, καλώς είπας.

Λουκ. 20,39 Μερικοί δε από τους γραμματείς, αντίθετοι των Σαδδουκαίων, έλαβαν τον λόγον τότε και είπαν· “Διδάσκαλε, πολύ καλά ωμίλησες”.

Λουκ. 20,40 ουκέτι δε ετόλμων επερωτάν αυτόν ουδέν.

Λουκ. 20,40 Δεν ετολμούσαν δε πλέον να τον ερωτούν κατά τρόπον δόλιον εις τίποτε, διότι έβγαιναν νικημένοι και εντροπιασμένοι.

Λουκ. 20,41 Είπε δε προς αυτούς· πώς λέγουσι τον Χριστόν υιόν Δαυΐδ είναι;

Λουκ. 20,41 Είπε δε προς αυτούς· “πως λέγουν ότι ο Χριστός είναι απόγονος του Δαυΐδ;

Λουκ. 20,42 και αυτός Δαυΐδ λέγει εν βίβλω των ψαλμών· είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου

Λουκ. 20,42 Ενώ ο ίδιος ο Δαυΐδ στο βιβλίον των ψαλμών λέγει· είπεν ο Κυριος και Θεός στον Κυριον μου Χριστόν, κάθισε εις τα δεξιά μου επί του θρόνου,

Λουκ. 20,43 έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου.

Λουκ. 20,43 έως ότου βάλω τους εχθρούς σου υποπόδιον εις τα πόδια σου.

Λουκ. 20,44 Δαυΐδ ούν αυτόν Κύριον καλεί· και πώς υιός αυτού εστιν;

Λουκ. 20,44 Ο Δαυΐδ λοιπόν ονομάζει αυτόν Κυριον, και πως είναι δυνατόν να είναι μόνον απόγονός του; Η προσφώνησις αυτή εκ μέρους του Δαυΐδ, φανερώνει ότι ο Μεσσίας δεν είναι μόνον απόγονος του Δαυΐδ, αλλά Κυριος και Θεός”.

Λουκ. 20,45 Ακούοντας δε παντός τού λαού είπε τοίς μαθηταίς αυτού·

Λουκ. 20,45 Ενώ δε όλος ο λαός τον ήκουε είπε ειδικώτερα στους μαθητάς του·

Λουκ. 20,46 προσέχετε από των γραμματέων των θελώντων περιπατείν εν στολαίς και φιλούντων ασπασμούς εν ταίς αγοραίς και πρωτοκαθεδρίας εν ταίς συναγωγαίς και πρωτοκλισίας εν τοίς δείπνοις,

Λουκ. 20,46 “προσέχετε από τους γραμματείς, οι οποίοι θέλουν να περιπατούν με επισήμους στολάς και αγαπούν τους τιμητικούς καιρετισμούς εις τας αγοράς και τας πρωτοκαθεδρίας εις τας συναγωγάς και τας πρώτας θέσεις εις τα δείπνα.

Λουκ. 20,47 οι κατεσθίουσι τας οικίας των χηρών και προφάσει μακρά προσεύχονται· ούτοι λήφονται περισσότερον κρίμα.

Λουκ. 20,47 Αυτοί είναι που κατατρώνουν τας οικίας των χηρών και κατόπιν με υποκριτικήν ευλάβειαν κάνουν εμπρός στους ανθρώπους μακράς προσευχάς. Αυτοί θα λάβουν μεγαλύτεραν καταδίκην, από εκείνην που θα λάβουν οι άλλοι αμαρτωλοί”.

Λουκ. 21,1 Αναβλέψας δε είδε τους βάλλοντας τα δώρα αυτών εις το γαζοφυλάκιον πλουσίων.

Λουκ. 21,1 Ο Κυριος εσήκωσε τα μάτια του και είδε τους πλουσious, που έρριπταν τα δώρα των στο θησαυροφυλάκιον του ναού.

Λουκ. 21,2 είδε δε τινα χήραν πενιχράν βάλλουσαν εκεί δύο λεπτά,

Λουκ. 21,2 Είδε και κάποιαν πτωχήν χήραν, να ρίπτη εκεί δύο λεπτά.

Λουκ. 21,3 και είπεν· αληθώς λέγω υμίν ότι η χήρα η πτωχή αυτή πλείον πάντων έβαλεν·

Λουκ. 21,3 Και είπε· "σας διαβαβαιώνω, ότι η πτωχή αυτή χήρα έρριψε περισσότερα από όλους.

Λουκ. 21,4 άπαντες γάρ ούτοι εκ τού περισσεύοντος αυτοίς έβαλον εις τα δώρα τού Θεού, αυτή δε εκ τού υστερήματος αυτής άπαντα τον βιον ον είχεν έβαλε.

Λουκ. 21,4 Διότι όλοι αυτί έρριψαν εις τα δώρα του Θεού από το περισσευμά τους, αυτή δε από το υστερήμά της· όλον της τον βιο που είχε, τον έρριψε". (Η αξία της ελεημοσύνης δεν κρίνεται από το μικρόν η μεγάλο ποσόν, αλλά από την διάθεση τον ελεούντος και από τας μικράς η μεγάλας δυνατότητας, που έχει).

Λουκ. 21,5 Καί τινων λεγόντων περί τού ιερού ότι λίθοις καλοίς και αναθήμασι κεκόσμηται, είπε·

Λουκ. 21,5 Και όταν μερικοί από τους μαθητάς έλεγαν δια το ιερόν, ότι είναι στολισμένον με ωραίους λίθους και αφιερώματα, είπε·

Λουκ. 21,6 ταύτα ά θεωρείτε, ελεύσονται ημέραι εν αίς ουκ αφεθήσεται λίθος επί λίθω ός ου καταλυθήσεται.

Λουκ. 21,6 "αυτά που βλέπετε, θα έλθουν ημέραι, κατά τας οποίας δεν θα μείνη πέτρα επάνω εις την πέτρα, που να μη κρημισθή.

Λουκ. 21,7 επηρώτησαν δε αυτόν λέγοντες· διδάσκαλε, πότε ούν ταύτα έσται και τι το σημείον όταν μέλλη ταύτα γίνεσθαι;

Λουκ. 21,7 Τον ηρώτησαν δε και είπαν· "διδάσκαλε, πότε λοιπόν θα συμβούν αυτά και ποίο θα είναι το σημείον, που θα φανή, όταν πρόκειται αυτά να πραγματοποιηθούν;"

Λουκ. 21,8 ο δε είπε· βλέπετε μη πλανηθήτε· πολλοί γάρ ελεύσονται επί τώ ονόματί μου λέγοντες ότι εγώ ειμι και ο καιρός ήγγικε. μη ούν πορευθήτε οπίσω αυτών.

Λουκ. 21,8 Αυτός δε είπε· "προσέχετε, μη εξαπατηθήτε από κανένα. Διότι πολλοί θα έλθουν, χρησιμοποιούντες ως ιδικών των το όναμά μου και θα λέγουν, ότι εγώ είμαι ο Μεσσίας. Μη τους ακολουθήσετε, διότι είναι ψευδοπροφήται.

Λουκ. 21,9 όταν δε ακούσητε πολέμους και ακαταστασίας, μη πτοηθήτε· δει γάρ ταύτα γενέσθαι πρώτον, αλλ ουκ ευθέως το τέλος.

Λουκ. 21,9 Όταν δε ακούσετε, ότι γίνονται πόλεμοι και αναταραχαί και διασάλευσις της τάξεως, μη ταραχθήτε. Διότι πρέπει, σύμφωνα με το θείον σχέδιον, να γίνουν αυτά πρώτον, αλλά δεν θα έλθη αμέσως το τέλος".

Λουκ. 21,10 τότε έλεγεν αυτοίς· εγερθήσεται έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν,

Λουκ. 21,10 Και έλεγεν páλι εις αυτούς· "θα εξεγερθή και θα επιτεθή το ένα έθνος εναντίον του άλλου και το ένα βασιλείον εναντίον του άλλου βασιλείου.

Λουκ. 21,11 σεισμοί τε μεγάλοι κατά τόπους και λιμοί και λοιμοί έσονται, φόβητρά τε και σημεία απ ουρανού μέγала έσται.

Λουκ. 21,11 Και θα γίνουν σεισμοί μεγάλοι εις διαφόρους τόπους και πείνα και επιδημιαί, σημεία που θα προκαλούν φόβον, και άλλα μέγала σημεία από τον ουρανόν.

Λουκ. 21,12 πρό δε τούτων πάντων επιβαλουσιν εφ υμάς τας χείρας αυτών και διώξουσι, παραδιδόντες εις συναγωγάς και φυλακάς, αγομένους επί βασιλείς και ηγεμόνας ένεκεν τού ονόματός μου·

Λουκ. 21,12 Αλλά πριν γίνουν όλα αυτά, θα σας συλλάβουν και θα σας καταδιώξουν και θα σας παραδίδουν εις τας συναγωγάς, δια να δικασθήτε και εις τας φυλακάς και θα σας οδηγούν ως υποδικους εμπρός εις βασιλείς και ηγεμόνας, μόνον και μόνον επειδή πιστεύετε στο όνομά μου.

Λουκ. 21,13 αποβήσεται δε υμίν εις μαρτύριον.

Λουκ. 21,13 Όλοι δε αυταί αι μέγалаι ταλαιπωρίαί θα έχουν ως τελικόν αποτέλεσμα δια σας, να δώσετε την καλήν μαρτυριάν δι' εμέ, και άκομα να κερδήσετε την δόξαν και τα βραβεία του μαρτυρίου.

Λουκ. 21,14 θέσθε ούν εις τας καρδιάς υμών μη προμελετάν απολογηθήναι·

Λουκ. 21,14 Βαλετε, λοιπόν, αυτά, μέσα εις την καρδιάν σας, ότι εγώ τα επιτρέπω, ώστε να μη συλλογίζεσθε εκ των προτέρων τι θα απολογηθήτε.

Λουκ. 21,15 εγώ γάρ δώσω υμίν στόμα και σοφίαν, ή ου δυνήσονται αντειπείν ουδέ αντιστήναι πάντες οι αντικείμενοι υμίν.

Λουκ. 21,15 Διότι εγώ θα σας δώσω πνεύμα φωτεινόν και σοφίαν, δια να ευρίσκετε ακλόνητα νοήματα και επιχειρήματα, εις τα οποία δεν θα ημπορούν να αντείπουν η να αντισταθούν όλοι οι αντίπαλοί σας.

Λουκ. 21,16 παραδοθήσεσθε δε και υπό γονέων και συγγενών και φίλων και αδελφών, και θανατώσουσιν εξ υμών,

Λουκ. 21,16 Θα παραδοθήτε δε στους διώκτας και εις τα δικαστήρια και από αυτούς ακόμη τους γονείς και συγγενείς και φίλους και αδελφούς και θα θανατώσουν μερικούς από σας.

Λουκ. 21,17 και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων διά το όνομά μου·

Λουκ. 21,17 Και θα μισήσθε από όλους, διότι θα πιστεύετε στο όνομά μου.

Λουκ. 21,18 και θριξ εκ της κεφαλής υμών ου μη απόληται·

Λουκ. 21,18 Αλλά ούτε μία τρίχα από το κεφάλι σας δεν θα χαθή, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη, και τούτο μόνον και μόνον δια την πνευματικήν σας ωφέλειαν και την διάδοσιν του Ευαγγελίου.

Λουκ. 21,19 εν τή υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών.

Λουκ. 21,19 Με την υπομονήν σας κερδήσατε τας ψυχάς σας δια την αιώνιον ζωήν.

Λουκ. 21,20 όταν δε ίδητε κυκλουμένην υπό στρατοπέδων την Ιερουσαλήμ, τότε γνώτε ότι ήγγικεν η ερημωσις αυτής.

Λουκ. 21,20 Όταν δε ας ίδετε την Ιερουσαλήμ να περικυκλώνεται από στρατεύματα, τότε μάθετε ότι έφθασε πλέον ο καιρός της ερημώσεώς της.

Λουκ. 21,21 τότε οι εν τή Ιουδαία φευγέτωσαν εις τα όρη, και οι εν μέσω αυτής εκχωρείτωσαν, και οι εν ταίς χώραις μη εισερχέσθωσαν εις αυτήν,

Λουκ. 21,21 Τότε όσοι θα ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν, ας φεύγουν εις τα βουνά, και όσοι θα είναι μέσα εις την πόλιν, ας φεύγουν έξω και μακριά από αυτήν. Και όσοι θα ευρίσκονται εις την ύπαιθρον, να μη εισέλθουν εις την πόλιν.

Λουκ. 21,22 ότι ημέραι εκδικήσεως αυταί εισι τού πληρωθήναι πάντα τα γεγραμμένα.

Λουκ. 21,22 Διότι αι ημέραι αυταί είναι ημέραι της δικαίας θείας τιμωρίας, ώστε να εκπληρωθούν έτσι όλα όσα έχουν γραφή δια την καταστροφήν του Ισραηλιτικού λαού και της Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 21,23 ουαί δε ταίς εν γαστρί εκχούσαις και ταίς θηλαζούσαις εν εκείναις ταίς ημέραις· έσται γάρ τότε ανάγκη μεγάλη επί της γής και οργή τώ λαώ τούτω,

Λουκ. 21,23 Αλλοίμονον δε εις τας εγκύους και εις αυτάς που θηλάζουν μικρά παιδιά κατά τας ημέρας εκείνας. Διότι θα είναι θλίψις και στέρησις μεγάλη εις την γην, και οργή του Θεού και των ανθρώπων εναντίον του λαού τούτου.

Λουκ. 21,24 και πεσούνται στόματι μαχαίρας, και αιχμαλωτισθήσονται εις πάντα τα έθνη, και Ιερουσαλήμ έσται πατουμένη υπό εθνών άχρι πληρωθώσι καιροί εθνών.

Λουκ. 21,24 Και θα πέσουν σφαγμένοι από κοφτερά μαχαίρια, άλλοι δε αιχμάλωτοι και δούλοι θα μεταφερθούν προς πώλησιν εις όλα τα έθνη. Και η Ιερουσαλήμ θα καταπατήται από ξένα έθνη, έως ότου συμπληρωθή ο καιρός που ώρισε ο Θεός, δια την κυριαρχίαν των εθνών επί της Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 21,25 Καί έσται σημεία εν ηλίω και σελήνη και άστροις, και επί της γής συνοχή εθνών εν απορία ηχούσης θαλάσσης και σάλου,

Λουκ. 21,25 Ως προς δε την δευτέραν παρουσίαν, θα γίνουν πρωτοφανή και καταπληκτικά φαινόμενα στον ήλιον και την σελήνην και τα αστέρια. Εις δε την γην θα καταλάβη τα έθνη μεγάλη στενοχωρία και φόβος και αμηχανία πολλή, καθώς τα τεράστια ορμητικά κύματα της θαλάσσης με θόρυβον πολύν και σάλον θα ορμούν να κατακλύσουν την γην.

Λουκ. 21,26 αποψυχόντων ανθρώπων από φόβου και προσδοκίας των επερχομένων τή οικουμένη· αι γάρ δυνάμεις των ουρανών σαλευθήσονται.

Λουκ. 21,26 Οι άνθρωποι θα παραλύουν και θα χάνουν τας αισθήσεις των και θα είναι σαν νεκροί από τον φόβον δι' αυτά, που θα βλέπουν, και δια τα άλλα μεγάλα κακά, που θα περιμένουν να επιπέσουν εναντίον της οικουμένης. Διότι αι δυνάμεις, που κρατούν την αρμονίαν του σύμπαντος, θα σαλευθούν και θα κλονισθούν.

Λουκ. 21,27 και τότε ύψονται τον υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν νεφέλη μετά δυνάμεως και δόξης πολλής.

Λουκ. 21,27 Και τότε θα ιδούν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται επάνω εις ολόφωτον νεφέλην με δύναμιν και δόξαν πολλήν.

Λουκ. 21,28 αρχομένων δε τούτων γίνεσθαι ανακύψατε και επάρατε τας κεφαλάς υμών, διότι εγγίζει η απολύτρωσις υμών.

Λουκ. 21,28 Όταν δε θα αρχίσουν αυτά να γίνονται, σεις οι πιστοί οπαδοί μου, σηκωθήτε επάνω γεμάτοι ελπίδα και σηκώστε τα κεφάλια σας προς τον ουρανόν όχι με φόβον, αλλά με χαράν και ελπίδα, διότι πλησιάζει πλέον η απαλλαγή από τα δεινά της παρούσης ζωής και η ένδοξος σωτηρία σας εις την βασιλείαν των ουρανών".

Λουκ. 21,29 Καί ειπέ παραβολήν αυτοίς· ιδετε την συκήν και πάντα τα δένδρα.

Λουκ. 21,29 Είπε δε εις αυτούς και μίαν παραβολήν· " παρατηρήστε την συκιά και όλα τα δένδρα.

Λουκ. 21,30 όταν προβάλωσιν ήδη, βλέποντες αφ εαυτών γινώσκετε ότι ήδη εγγύς το θέρος εστίν.

Λουκ. 21,30 Όταν έχουν αρχίσει να βγάζουν φύλλα και άνθη, μόνοι σας καταλαβαίνετε και γνωρίζετε ότι το θέρος είναι πλέον κοντά.

Λουκ. 21,31 ούτω και υμείς, όταν ιδητε ταύτα γινόμενα, γινώσκετε ότι εγγύς εστί η βασιλεία του Θεού.

Λουκ. 21,31 Έτσι και σεις, όταν ιδετε να γίνονται αυτά, που σας είπα, να ξέρετε ότι είναι κοντά η βασιλεία του Θεού, η χαρά και η μακαριότης των δικαίων.

Λουκ. 21,32 αμήν λέγω υμίν ότι ου μη παρέλθη η γενεά αυτή έως αν πάντα γένηται.

Λουκ. 21,32 Σας διαβεβαιώνω δε, ότι όσα σας είπα δια την τρομεράν καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, θα πραγματοποιηθούν όλα πριν περάση η γενεά αυτή.

Λουκ. 21,33 ο ουρανός και η γη παρελεύσονται, οι δε λόγοι μου ου μη παρέλθωσι.

Λουκ. 21,33 Ο ουρανός και η γη, που φαίνονται τόσοσόν μόνιμα και ασάλευτα, θα περάσουν και θα λείψουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα περάσουν, αλλά θα πραγματοποιηθούν έως και την τελευταίαν λεπτομέρειάν των.

Λουκ. 21,34 Προσέχετε δε εαυτοίς μήποτε βαρηθώσιν υμών αι καρδιάι εν κραιπάλη και μέθη και μερίμναις βιοτικαίς, και αιφνίδιος εφ υμάς επιστή η ημέρα εκείνη·

Λουκ. 21,34 Προσέχετε δε τους εαυτούς σας, μήπως γίνουν βαρείς οι καρδιές σας και ασυγκίνητες στον λόγον του Θεού από την κραιπάλην και από την μέθην και από τας βασανιστικάς φροντίδας της παρούσης ζωής. Να είσθε άγρυπνοι, μήπως τυχόν και μέσα εις την κατάστασιν αυτήν της πνευματικής χαλαρώσεως και παραζάλης πέση επάνω σας άξαφνα η μεγάλη εκείνη ημέρα της δευτέρας παρουσίας.

Λουκ. 21,35 ως παγίς γάρ επελεύσεται επί πάντας τους καθημένους επί πρόσωπον πάσης της γής.

Λουκ. 21,35 Διότι πράγματι σαν παγίδα θα έλθη η ημέρα εκείνη και θα συλλάβη απροετοιμάστους όλους αυτούς, οι οποίοι ξένοιαστοι εις την αμαρτωλήν και κοσμικήν ζωήν των κάθονται επάνω εις την γην.

Λουκ. 21,36 αγρυπνείτε ούν εν παντί καιρω δεόμενοι ίνα καταξιωθήτε εκφυγείν πάντα τα μέλλοντα γίνεσθαι και σταθήναι έμπροσθεν του υιού του ανθρώπου.

Λουκ. 21,36 Να είσθε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεσθε κάθε ώραν και στιγμήν, να σας δώση ο Θεός χάριν και δύναμιν, δια να αποφύγετε όλα αυτά τα φοβερά, που πρόκειται να γίνουν και να σταθήτε με θάρρος και χαράν εμπρός στον υιόν του ανθρώπου".

Λουκ. 21,37 Ην δε τας ημέρας εν τώ ιερώ διδάσκων, τας δε νύκτας εξερχόμενος ηυλιζετο εις το όρος το καλούμενον ελαιών·

Λουκ. 21,37 Τας ημέρας δε εκείνας εδίδασκε όπως πρώτα ο Κυριος στο ιερόν, κατά δε την νύκτα έβγαιεν από την Ιερουσαλήμ και έμενε στο όρος, που εκκαλείτο " όρος των Ελαιών".

Λουκ. 21,38 και πάς ο λαός ώρθηζε προς αυτόν εν τώ όρει ακούειν αυτού.

Λουκ. 21,38 Και όλος ο λαός πρωϊ-πρωϊ ήρχετο εις αυτόν μέσα προς τας αυλάς του ναού, δια να τον ακούη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Λουκ. 22,1 Ηγγίξε δε η εορτή των αζύμων η λεγομένη πάσχα.

Λουκ. 22,1 Επλησίαζε δε η εορτή, κατά την οποίαν οι Ισραηλίται επί επτά ημέρας έτρωγαν ψωμί άζυμο και η οποία ελέγετο πάσχα.

Λουκ. 22,2 και εζήτουν οι αρχιερείς και οι γραμματείς το πώς ανέλωσιν αυτόν· εφοβούντο γάρ τον λαόν.

Λουκ. 22,2 Και εξητούσαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς, με ποιόν τρόπον να τον φονεύσουν, χωρίς να εκτεθούν· διότι εφοβούντο τον λαόν.

Λουκ. 22,3 Εισήλθε δε ο σατανάς εις Ιούδαν τον επικαλούμενον Ισκαριώτην, όντα εκ τού αριθμού των δώδεκα,

Λουκ. 22,3 Εμπήκε δε ο σατανάς στον Ιούδα, τον επονομαζόμενον Ισκαριώτην, ο οποίος ήτο ένας από τους δώδεκα Αποστόλους.

Λουκ. 22,4 και απελθών συνελάλησε τοίς αρχιερεύσι και γραμματέυσι και στρατηγοίς το πώς αυτόν παραδώ αυτοίς.

Λουκ. 22,4 Και αυτός επήγε και συνενοήθηκε με τους αρχιερείς και τους γραμματείς και τους στρατηγούς της φρουράς του ναού, πως θα παρέδιδε εις αυτούς ασφαλώς τον Χριστόν.

Λουκ. 22,5 και εχάρησαν, και συνέθεντο αυτό αργύρια δούναι·

Λουκ. 22,5 Και εχάρησαν αυτοί, διότι ένας από τους δώδεκα σαν προδότης θα τους βοηθούσε στο έγκλημά των, και συνεφώνησαν να του δώσουν χρήματα.

Λουκ. 22,6 και εξωμολόγησε, και εζήτει ευκαιρίαν τού παραδούναι αυτόν αυτοίς άτερ όχλου.

Λουκ. 22,6 Και αυτός τους διαβεβαίωσε με όλην του την καρδιά, να τους βοηθήσει. Και εξητούσε κατάλληλον ευκαιρίαν να παραδώσει εις αυτούς τον Χριστόν κρυφά από τον λαόν.

Λουκ. 22,7 Ηλθε δε η ημέρα των αζύμων, εν ή έδει θύεσθαι το πάσχα,

Λουκ. 22,7 Ηλθε η ημέρα των αζύμων, η οποία ήρχιζε από την δύσιν της Μ.Πεμπτης και ετελείωνε με την δύσιν της Μ.Παρασκευής. Κατ' αυτήν έπρεπε οι Εβραίοι να ετοιμάσουν τα άζυμα ψωμιά, να θυσιάσουν δε και να ψήσουν τον πασχάλιον αμνόν, ώστε να είναι έτοιμος μετά την δύσιν της Παρασκευής, που θα ήρχιζε η μεγάλη ημέρα του Πασχα.

Λουκ. 22,8 και απέστειλε Πέτρον και Ιωάννην ειπών· πορευθέντες ετοιμάσατε ημίν το πάσχα ίνα φάγωμεν.

Λουκ. 22,8 Και έστειλε ο Ιησούς κατά το απόγευμα της Μ.Πεμπτης τον Πετρον και τον Ιωάννην και τους ειπε· "πηγαίνετε και ετοιμάσατέ μας το Πασχα, δια να φάγωμεν".

Λουκ. 22,9 οι δε ειπον αυτό· που θέλεις ετοιμάσωμεν;

Λουκ. 22,9 Αυτοί δε του ειπαν· "που θέλεις να ετοιμάσωμεν";

Λουκ. 22,10 ο δε ειπεν αυτοίς· ιδού εισελθόντων υμών εις την πόλιν συναντήσει υμίν άνθρωπος κεράμιον ύδατος βαστάζων· ακολουθήσατε αυτό εις την οικίαν ού εισπορεύεται,

Λουκ. 22,10 Ο δε Ιησούς τους ειπε· "ιδού καθώς θα εισέλθετε εις την πόλιν, θα σας συναντήση ένας άνθρωπος, που θα βαστάζει μια πήλινη στάμνα νερό· ακολουθήστε τον στο σπίτι, που θα μη.

Λουκ. 22,11 και ερείτε τώ οικοδεσπότη της οικίας· λέγει σοι ο διδάσκαλος, που εστι το κατάλυμα όπου το πάσχα μετά των μαθητών μου φάγω;

Λουκ. 22,11 Και θα πήτε στον οικοδεσπότην του σπιτιού· σε ερωτά ο διδάσκαλος, που είναι το κατάλυμα, όπου μαζί με τους μαθητάς μου θα φάγω το Πασχα;

Λουκ. 22,12 κακείνος υμίν δείξει ανώγειον μέγα εστρωμένον· εκεί ετοιμάσατε.

Λουκ. 22,12 Και εκείνος θα σας δείξη ένα μεγάλο ανώγειον τακτοποιημένον και με στρωμένα τα ανάκλιντρα γύρω από τον τραπέζι του φαγητού. Εκεί να ετοιμάσετε (δια το νέον πάσχα, το πάσχα της Καινής Διαθήκης, που εγω θα εγκαινιάσω απόψε μαζί σας)".

Λουκ. 22,13 απελθόντες δε εύρον καθώς ειρηκεν αυτοίς, και ητοίμασαν το πάσχα.

Λουκ. 22,13 Επήγαν δε οι δύο μαθηταί, ευρήκαν όπως τους ειχε πει ο Κυριος και ετοίμασαν τα του πάσχα.

Λουκ. 22,14 Καί ότε εγένετο η ώρα, ανέπεσε, και οι δώδεκα απόστολοι σύν αυτό.

Λουκ. 22,14 Και όταν ήλθεν η ώρα εξηπλώθη ο Κυριος κοντά εις την τράπεζαν του φαγητού και μαζί με αυτόν οι δώδεκα, ο καθένας εις την θέσιν του.

Λουκ. 22,15 και ειπε προς αυτούς· επιθυμία επεθύμησα τούτο το πάσχα φαγείν μεθ υμών πρό τού με παθειν·

Λουκ. 22,15 Και ειπε προς αυτούς· "πάρα πολύ επεθύμησα προτου να σταυρωθώ, να φάγω μαζί σας τούτο το πάσχα· (όχι το εβραϊκόν που θα αρχίση αύριον με τον πασχάλιον αμνόν, αλλά το νέον πάσχα της Καινής Διαθήκης, κατά το οποίον εγω θα τελέσω το μυστήριον της θείας Ευχαριστίας και θα σας δώσω προς τροφήν, όχι τον συμβολικόν πασχάλιον αμνόν, αλλά αυτό τούτο το σώμα μου και το αίμα μου).

Λουκ. 22,16 λέγω γάρ υμίν ότι ουκέτι ου μη φάγω εξ αυτού έως ότου πληρωθή εν τή βασιλεία τού Θεού.

Λουκ. 22,16 Σας λέγω δε τούτο, ότι αυτό είναι το τελευταίον μου πάσχα και δεν θα φάγω πλέον μαζί σας από αυτό, μέχρι ότου τούτο ολοκληρωθή εις την βασιλείαν του Θεού, όποτε η επικοινωνία και ενότης μεταξύ μας θα είναι πλήρης και αιωνία".

Λουκ. 22,17 και δεξάμενος το ποτήριον ευχαριστήσας ειπε· λάβετε τούτο και διαμερίσατε εαυτοίς·

Λουκ. 22,17 Και αφού έλαβε από τους μαθητάς το ποτήριον με τον οίνον, ευχαρίστησε τον Θεόν και το έδωκε εις αυτούς, όπως εσυνιθίζετο πάντοτε εις την αρχήν κάθε επισήμου δείπνου, και τους ειπε· λάβετε τούτο και μοιράσατέ το μεταξύ σας, ώστε να πίνωμεν όλοι από αυτό, εις δείγμα της αγάπης που μας συνδέει.

Λουκ. 22,18 λέγω γάρ υμίν ότι ου μη πίνω από τού γενήματος της αμπέλου έως ότου η βασιλεία τού Θεού έλθη.

Λουκ. 22,18 Διότι σας λέγω, ότι δεν θα ξαναπιώ από το προϊόν αυτό της αμπέλου, έως ότου έλθη η χαρμόσυνος βασιλεία του Θεού".

Λουκ. 22,19 και λαβών άρτον ευχαριστήσας έκλασε και έδωκεν αυτοίς λέγων· τούτο εστι το σώμά μου το υπέρ υμών διδόμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν.

Λουκ. 22,19 Και αφού επήρε εις τα χέρια του άρτον, ευχαρίστησε τον Θεόν, έκοψεν εις τεμάχια τον άρτον, έδωκεν εις αυτούς και ειπεν· "αυτό, που σας δίδω τώρα, δεν είναι κοινός και συνήθης άρτος. Είναι αυτό τούτο το σώμα μου, το οποίον μετ' ολίγων παραδίδεται θυσία επάνω στον σταυρόν δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Τούτο να πράττετε πάντοτε, δια να φέρετε ζωηρά εις την μνήμην σας την θυσίαν, την οποίαν εγω προσφέρω εις σωτηρίαν, όχι μόνον ιδικήν σας, αλλά και όλου του κόσμου".

Λουκ. 22,20 ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δείπνησαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εν τώ αίματί μου, το υπέρ υμών εκχυνόμενον.

Λουκ. 22,20 Επίσης όταν ετελείωσε το δείπνον επήρε το ποτήριον, ευχαρίστησε τον ουράνιον πατέρα, το έδωκε στους μαθητάς και ειπε· "αυτό που περιέχεται μέσα στο ποτήριον δεν είναι πλέον οίνος. Είναι η Καινή Διαθήκη, που επικυρώνεται

με το αίμά μου, το οποίον έντος ολίγου θα χυθή δια την σωτηρίαν σας.

Λουκ. 22,21 πλὴν ἰδοὺ ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόντος με μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Λουκ. 22,21 Ἀλλ' ἐνῶ ἐγὼ προσφέρω τὴν μεγάλην θυσίαν καὶ καθιερώω τὴν νέαν διαθήκην μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἰδοὺ τὸ χεῖρ ἐκείνου, ποῦ με παραδίδει στους σταυρωτάς μου, εἶναι μαζί μου εἰς τὴν τράπεζαν αὐτὴν καὶ βουτᾶ τον ἄρτον στο αὐτό με ἐμέ πιάτο.

Λουκ. 22,22 καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὠρισμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὐ παραδίδεται.

Λουκ. 22,22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου προχωρεῖ τὸν δρόμον του, ὅπως ὁ ουράνιος Πατὴρ ὥρισε. Ἀλλὰ ἀλλοίμονον στον ἄνθρωπον ἐκείνον, δια τοῦ οποίου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται στους σταυρωτάς".

Λουκ. 22,23 καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς εαυτούς το τὶς ἄρα εἶη ἐξ αὐτῶν ὁ τούτο μέλλον πράσσειν.

Λουκ. 22,23 Καὶ αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξύ των, ποίος τάχα ἀπὸ αὐτούς θα ἦτο ἐκείνος, ποῦ ἐμέλλε νὰ διαπράξῃ αὐτό τὸ ἐγκλημα.

Λουκ. 22,24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ τὶς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.

Λουκ. 22,24 Ἐγένετο ὁμῶς καὶ φιλονεικία μεταξύ των περὶ τοῦ ποίος ἀπὸ αὐτούς ἐθεωρεῖτο πρῶτος.

Λουκ. 22,25 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν ἐνεργεῖται καλοῦνται·

Λουκ. 22,25 Ὁ δὲ Κύριος τοὺς εἶπε· "οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριαρχοῦν ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη με τὴν δύναμιν καὶ τὴν βίαν. Καὶ αὐτοὶ, ποῦ ἔχουν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη καὶ ταλαιπωροῦν τὰ ἔθνη, ἀνακηρύσσονται ἀπὸ τοὺς κόλακας, κατ' ἀνάγκην δὲ καὶ ἀπὸ τον λαόν, ευργεταί.

Λουκ. 22,26 ἡμεῖς δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γινέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν.

Λουκ. 22,26 Σεις ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ κάνετε ὅπως ἐκείνοι, ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος μεταξύ σας ἄς γίνῃ ὡς ὁ νεώτερος, ὁ οποίος καθὸ νεώτερος ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ υπηρετῇ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁ ἀνώτερος μεταξύ σας, ἄς υπηρετῇ ὡς δούλος τοὺς ἄλλους.

Λουκ. 22,27 τὶς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δὲ εἰμι ἐν μέσω ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν.

Λουκ. 22,27 Διότι ποίος εἶναι ἀνώτερος; Ἐκείνος ποῦ κάθεται στο τραπέζι καὶ τρώγει ἢ ἐκείνος ποῦ ὄρθιος τον υπηρετεῖ; Δὲν εἶναι ἀνώτερος αὐτός ποῦ κάθεται στο τραπέζι; Ἀσφαλῶς. Καὶ ὁμῶς ἐγὼ ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος σας, εἰμαι μεταξύ σας ὡς ὑπηρέτης, ποῦ σας ἐξυπηρετεῖ.

Λουκ. 22,28 ἡμεῖς δὲ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου·

Λουκ. 22,28 Σεις, οἱ μαθηταὶ μου, εἰσθε ἐκείνοι ποῦ ἐμείνατε μαζί μου ὅλο τὸ διάστημα των δοκιμασιῶν μου καὶ των διωγμῶν, καὶ δὲν ἐκλονισθήκατε εἰς τὴν πίστιν.

Λουκ. 22,29 καγὼ διατίθεμαι ὑμῖν καθὼς διέθετό μοι ὁ πατὴρ μου βασιλείαν,

Λουκ. 22,29 Καὶ ἐγὼ, δια νὰ ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσιν σας, σας ὑπόσχομαι βασιλείαν, ὅπως καὶ ὁ Πατὴρ ὥρισε καὶ ἔδωκεν εἰς ἐμὲ βασιλείαν καὶ ἀξίωμα βασιλέως.

Λουκ. 22,30 ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ καθίσητε ἐπὶ θρόνων κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ.

Λουκ. 22,30 Καὶ μία ἀπολαυὴ αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς μου εἶναι νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου εἰς τὴν βασιλείαν μου, νὰ ἀπολαμβάνετε τὰ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καὶ τὸ ἐπίσης σπουδαῖον, θα καθίσητε ἐπάνω εἰς θρόνους, δια νὰ δικάζετε τὰς δώδεκα φυλάς του Ἰσραήλ.

Λουκ. 22,31 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σιναῖσαι ὡς τον σίτον·

Λουκ. 22,31 Μείνατε, λοιπόν, πιστοὶ μέχρι τέλους, διότι θα ἀντικρύσετε πολλοὺς πειρασμούς". εἶπε δὲ ἀκόμη ὁ Κύριος· "Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξήτησε τὴν ἀδειαν ἀπὸ τον Θεόν νὰ σας συγκλονίσῃ καὶ σας ξεσκονίσῃ, ὡσάν τὸ σιτάρι μέσα στο κόσκινο.

Λουκ. 22,32 ἐγὼ δὲ ἐδεθήην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σὺ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου.

Λουκ. 22,32 Καὶ ἐγὼ προσευχήθηκα γιὰ σένα, νὰ μὴ χαθῇ ἡ πίστις σου. Καὶ σὺ, ὅταν κάποτε μετανοημένος ἐπιστρέψῃς κοντά μου, στήριξε τοὺς ἀδελφούς σου καὶ με τοὺς λόγους σου καὶ με τὸ παράδειγμα τῆς μετανοίας σου".

Λουκ. 22,33 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι.

Λουκ. 22,33 Ὁ Πέτρος ὁμῶς, ὡς διαμαρτυρούμενος δι' αὐτό ποῦ ἀπεκάλυψε ὁ Κύριος, τοῦ εἶπε· "Κυριε, εἰμαι ἔτοιμος νὰ βαδίσω μαζί σου εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον".

Λουκ. 22,34 ὁ δὲ εἶπε· λέγω σοι, Πέτρε, σὺ φωνήσεις σήμερον ἀλέκτωρ πρὶν ἢ τρεῖς ἀπαρνήσῃ μὴ εἶδέναι με.

Λουκ. 22,34 Ὁ δὲ Κύριος τοῦ εἶπε· "σε διαβεβαίωω, Πέτρε, ὅτι δὲν θα λαλήσῃ κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν ὁ πετεινός, πρὶν σὺ τρεῖς φορές μὲ ἀπαρνηθῆς καὶ διακηρύξῃς ὅτι δὲν με γνωρίζεις".

Λουκ. 22,35 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερο βαλλάντιον καὶ πήρας καὶ υποδημάτων, μὴ τινος ὑστερήθητε; οἱ δὲ εἶπον· οὐθένος.

Λουκ. 22,35 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· "ὅταν σας ἐστείλα κατὰ τὴν πρώτην περιοδείαν σας χωρὶς χρήματα, χωρὶς ταξιδιωτικὸ σακκίδιο καὶ χωρὶς υποδήματα, μήπως ἐστερηθήκατε τίποτε;" Ἐκείνοι δὲ ἀπήντησαν· "ὄχι, τίποτε δὲν ἐστερηθήκαμε".

Λουκ. 22,36 εἶπεν οὖν αὐτοῖς· ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλλάντιον ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν, καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλήσει τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ ἀγοράσει μάχαιραν.

Λουκ. 22,36 εἶπε λοιπόν εἰς αὐτούς· "τὰ πράγματα τώρα ἀλλάζουν καὶ πρέπει νὰ εἰσθε συνετοὶ καὶ προνοητικοί, διότι θα συναντήσητε δυσκολίας. Ἐκείνος ποῦ ἔχει βαλλάντιον, ἄς τὸ παρῇ μαζί του, διότι θα τοῦ χρειασθοῦν χρήματα, πρὸς συντήρησιν του. Το ἴδιο ἄς κάμῃ καὶ ἐκείνος ποῦ ἔχει σακκίδιο· ἄς τὸ παρῇ γεμάτο τροφίμα καὶ ἄς πωλήσῃ τὸ ἔνδυμά του ἐκείνος ποῦ δὲν ἔχει μάχαιραν, δια νὰ ἀγοράσῃ. (Με τὰ λόγια μου αὐτὰ δὲν θέλω νὰ σας συστήσω ποτὲ νὰ ὀπλισθῆτε με φονικά ὄργανα, δια νὰ ἀνθίστατε στους ἐχθρούς σας, ἀλλὰ θέλω νὰ σας κάμω νὰ ἐννοήσητε καλά, ὅτι θα συναντήσητε θανασίμους ἐχθρούς δια τὸ ὄνομά μου, ἀπέναντι των οποίων πρέπει νὰ φέρεσθε με σταθερότητα καὶ με σύνεσιν. Δι' αὐτό πρέπει νὰ ὀπλισθῆτε με τὰ πνευματικὰ ὄπλα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς).

Λουκ. 22,37 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἐτι τούτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.

Λουκ. 22,37 Ὁ ἀσπονδὸς πόλεμος ἔχει τώρα ἀρχίσῃ ἐναντίον μου. Διότι σας λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ εἰς ἐμὲ τώρα καὶ τούτο ἀκόμα, ποῦ ἔχει γραφῇ ἀπὸ τον προφήτην Ησοῖαν, το· Καὶ μεταξύ ἀνόμων καὶ κακούργων συγκρατηθῆθη, δια νὰ τιμωρηθῇ μαζί με αὐτούς ὡς ἀνομος. Πρέπει νὰ γίνῃ καὶ αὐτό, διότι ὅσα ἔχουν προφητευθῇ περὶ ἐμοῦ παίρνουν τώρα

τέλος και πλήρη πραγματοποίησιν".

Λουκ. 22,38 οι δε είπον· Κύριε, ιδού μάχαιραι ὡδε δύο. ο δε εἶπεν αυτοῖς· ἱκανόν ἐστι.

Λουκ. 22,38 Οι δε μαθηταί, που δεν ἐκατάλαβαν το ἀλληγορικόν νόημα των λόγων του, εἶπαν· "Κυριε, ιδού, υπάρχουν ἐδῶ δύο μάχαιραι". Ο δε Κυριος τους εἶπε· "φθάνει ἕως ἐδῶ· ἀς σταματήσωμε την συζήτησιν".

Λουκ. 22,39 Καί ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ το ἔθος εἰς το ὄρος των ελαιῶν· ἠκολούθησαν δε αὐτῷ και οι μαθηταί αὐτοῦ.

Λουκ. 22,39 Καὶ ἀφού ἐβγήκεν ἐπήγε, ὅπως ἐσυνήθιζε, στο ὄρος των Ελαιῶν· τον ἠκολούθησαν δε και οι μαθηταί του.

Λουκ. 22,40 γενόμενος δε ἐπὶ τοῦ τόπου εἶπεν αυτοῖς· προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν.

Λουκ. 22,40 Όταν δε ἐφθασε στον γνωστόν τόπον, που συνήθως ἤρχετο, τους εἶπε· "προσεύχεσθε και παρακαλεῖτε τον Θεόν να μὴ πέσετε εἰς πειρασμόν".

Λουκ. 22,41 και αὐτός ἀπεσπάσθη ἀπ αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, και θεῖς τα γόνατα προσηύχετο

Λουκ. 22,41 Καὶ αὐτός ἀπεμακρύνθη ἀπό αὐτούς, ὅσον περίπου ἤμπορεῖ ἓνας να ρίψη τον λίθον και ἀφού ἐγονάτισε προσηύχετο

Λουκ. 22,42 λέγων· πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τούτο το ποτήριον ἀπ ἐμοῦ· πλήν μὴ το θέλημά μου, ἀλλά το σόν γινέσθω.

Λουκ. 22,42 λέγων· "πάτερ, εἴαν θέλῃς να ἀπομακρύνῃς ἀπό ἐμέ το πικρόν τούτο ποτήριον του Θανάτου, ἀπομάκρυνε το, πλην ὅμως ἀς μὴ γίνῃ το θέλημά μου, ἀλλά το ἰδικόν σου θέλημα".

Λουκ. 22,43 ὡφθη δε αὐτῷ ἄγγελος ἀπ οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.

Λουκ. 22,43 Παρουσιάσθηκε δε εἰς αὐτόν την ὥραν ἐκείνην ἄγγελος ἀπό τον οὐρανόν, ο ὁποῖος του ἐνίσχυε τας σωματικὰς του δυνάμεις που εἶχαν πλέον ἐξαντληθῆ.

Λουκ. 22,44 και γενόμενος ἐν ἀγωνία ἐκτενέστερον προσηύχετο. ἐγένετο δε ο ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ την γῆν.

Λουκ. 22,44 Καὶ περιέπεσε εἰς ἀγωνίαν και προσηύχετο τῶρα θερμότερα και ἐκτενέστερα, και ο ἀφθονος ἰδρῶς, που ἔτρεχε ἀπό το πρόσωπον και το σῶμα του, ἐγίνε πηκτός σαν θρόμβοι αἵματος, που πίπτουν εἰς την γην.

Λουκ. 22,45 και ἀναστὰς ἀπό της προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τους μαθητάς εὗρεν αὐτούς κοιμωμένους ἀπό της λύπης,

Λουκ. 22,45 Καὶ ἀφού ἐσηκώθηκε ἀπό την προσευχήν, ἦλθε πρὸς τους μαθητάς και τους εὗρε να κοιμῶνται, ἀπό την κατάπτωσιν που τους εἶχε προκαλέσει ἡ πολὺ λύπη.

Λουκ. 22,46 και εἶπεν αυτοῖς· τι καθεύδετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.

Λουκ. 22,46 Καὶ τους εἶπε· "διατί κοιμάσθε; Σηκωθῆτε και προσεύχεσθε, δια να μὴ πέσετε εἰς πειρασμόν".

Λουκ. 22,47 Ἐτι δε αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδού ὄχλος, και ο λεγόμενος Ἰούδας, εἰς των δώδεκα, προήγεν αὐτούς, και ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλήσαι αὐτόν· τούτο γάρ σημεῖον δεδώκει αυτοῖς· ὃν ἀν φιλήσω, αὐτός ἐστιν.

Λουκ. 22,47 Ἐνῶ δε αὐτός ὠμιλοῦσε, ἰδού ἐφθασε ο ὄχλος και αὐτός που ἐλέγετο Ἰούδας, ἓνας ἀπό τους δώδεκα, ἐπήγαγεν ἐμπρός ὡς ὁδηγός των και ἐπλησίασε τον Ἰησοῦν, δια να τον φιλήσῃ. Διότι αὐτὸ τους εἶχε δώσει ὡς σημεῖον. Τους εἶχε δηλαδή πει· "ὅποιον φιλήσω, αὐτός εἶναι ο Ἰησοῦς".

Λουκ. 22,48 ο δε Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ Ἰούδα, φιλήματι τον υἱόν τού ἀνθρώπου παραδίδως;

Λουκ. 22,48 Ο δε Ἰησοῦς του εἶπεν· "Ἰούδα, με φίλημα, με αὐτὸ το δείγμα της ἀγάπης, προδίδεις συ τῶρα τον υἱόν του ἀνθρώπου;"

Λουκ. 22,49 ἰδόντες δε οι περὶ αὐτόν το ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ· Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μάχαιρα;

Λουκ. 22,49 Όταν δε εἶδαν οι μαθηταί, που ἦσαν γύρω ἀπό τον Ἰησοῦν, αὐτὸ που θα συνέβαινε, του εἶπαν· "Κυριε, μας δίνεις την ἀδειαν να τους κτυπήσωμεν με μάχαιραν;"

Λουκ. 22,50 και ἐπάταξεν εἰς τις ἐξ αὐτῶν τον δούλον τού ἀρχιερέως και ἀφείλεν αὐτοῦ το οὖς το δεξιόν.

Λουκ. 22,50 Καὶ κάποιος ἀπό αὐτούς ἐκτύπησε με μάχαιραν τον δούλον του ἀρχιερέως και του ἀπέκοψε το δεξιὸν αὐτί.

Λουκ. 22,51 ἀποκριθεὶς δε ο Ἰησοῦς εἶπεν· εἰς τὸς ὅρους τούτους· και ἀψάμενος τού ὠτίου αὐτοῦ ἰάσατο αὐτόν·

Λουκ. 22,51 Ἀπεκρίθη δε ο Ἰησοῦς και τους εἶπε· "φθάνει ἕως ἐδῶ, μὴ προχωρεῖτε ἄλλο". Καὶ ἀφού ἤγγισε το αὐτὸ του δούλου, τον ἐθεράπευσε.

Λουκ. 22,52 εἶπε δε ο Ἰησοῦς πρὸς τους παραγενομένους ἐπ αὐτόν ἀρχιερεῖς και στρατηγούς τού ἱεροῦ και πρεσβυτέρους· ὡς ἐπὶ ληστήν ἐξεληλύθατε μετὰ μαχαιρῶν και ξύλων;

Λουκ. 22,52 Εἶπε δε ο Ἰησοῦς στους ἀρχιερεῖς και τους στρατηγούς του ἱεροῦ και τους πρεσβυτέρους, που εἶχαν ἔλθει και αὐτοὶ ἐναντίον του· "ἐβγήκατε ὠπλισμένοι με μάχαιρια και ρόπαλα, σαν να ἐπηγαίνετε ἐναντίον ληστοῦ;

Λουκ. 22,53 καθ ἡμέραν ὄντος μου μεθ ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ οὐκ ἐξετείνατε τας χεῖρας ἐπ ἐμέ. ἀλλ αὕτη ἐστὶν ὑμῶν ἡ ὥρα και ἡ ἐξουσία τού σκότους.

Λουκ. 22,53 Όταν ἐγὼ κάθε ἡμέραν ἤμουν μαζί σας στο ἱερόν, δεν ἀπλώσατε τα χέρια σας ἐπάνω μου. Ἀλλὰ αὕτη εἶναι ἡ ὥρα, που την ἐπέτρεψε ο Θεός ὡς ὥραν ἰδικήν σας, δια να ἐκτελέσετε την κακούργον ἀπόφασίν σας". (Και εἶναι ὥρα του σκότους και της νυκτός, διότι κατὰ κανόνα οι κακούργοι το σκότος προτιμοῦν δια τα ἐγκλήματά των. Οι ἀνθρώποι, του σκότους, ὅπως εἴσθε σεις, οι ὁποῖοι μάλιστα υποκρίνονται τον δίκαιον, στο σκότος διαπράττουν τα σκοτεινά των ἐργα).

Λουκ. 22,54 Συλλαβόντες δε αὐτόν ἤγαγον και εἰσήγαγον αὐτόν εἰς τον οἶκον τού ἀρχιερέως. ο δε Πέτρος ἠκολούθει μακρόθεν.

Λουκ. 22,54 Ἀφού δε τον ἐπίασαν, τον ἔφεραν εἰς την πόλιν και τον ἔβαλαν στο σπῖτι του ἀρχιερέως. Ο δε Πέτρος ἀκολουθοῦσε μακράν.

Λουκ. 22,55 ἀψάντων δε πυρᾶν ἐν μέσω της αὐλῆς και συγκαθισάντων αὐτῶν ἐκάθητο ο Πέτρος ἐν μέσω αὐτῶν.

Λουκ. 22,55 Ἀφού δε οι στρατιῶται και οι υπηρέται ἀνάψαν φωτιά στο μέσον της αὐλῆς και ἐκάθισαν γύρω ἀπό αὐτήν, ἐκάθητο και ο Πέτρος ἀνάμεσα εἰς αὐτούς.

Λουκ. 22,56 καὶ ἰδοῦσα δε αὐτόν παιδίσκη τις καθήμενον πρὸς το φῶς και ἀτενίσασα αὐτῷ εἶπε· και οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν.

Λουκ. 22,56 Μια δε νεαρὰ υπηρέτρια ὅταν τον εἶδε να κάθεται στο φῶς που ἐρριχνε ἡ φωτιά, τον ἐκύτταξε προσεκτικά και εἶπε· "και αὐτός ἦτο μαζί με ἐκείνον".

Λουκ. 22,57 ο δε ἠρνήσατο λέγων· γύναι, οὐκ οἶδα αὐτόν.

Λουκ. 22,57 Ο δε Πέτρος ἠρνήθη, λέγων· "γυναίκα δεν τον ξέρω αὐτόν".

Λουκ. 22,58 και μετὰ βραχύ ἕτερος ἰδὼν αὐτόν ἐφή· και σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ. ο δε Πέτρος εἶπεν· ἀνθρώπε, οὐκ εἰμί.

Λουκ. 22,58 Καὶ ἔπειτα ἀπό ὀλίγον και ἄλλος τον εἶδε και εἶπε· "και συ εἶσαι ἀπό αὐτούς". Ο Πέτρος ὅμως εἶπε· "ἀνθρώπε,

όχι δεν είμαι από αυτούς”.

Λουκ. 22,59 και διαστάσης ωσει ώρας μιάς άλλος τις δισχυρίζετο λέγων· επ αληθείας και ούτος μετ αυτού ήν· και γάρ Γαλιλαίος εστιν.

Λουκ. 22,59 Και αφού επέρασε μία περίπου ώρα, και κάποιος άλλος ισχυρίζετο και έλεγε· “αλήθεια, και τούτος εδώ ήτο μαζί με αυτόν, που δικάζεται μέσα. Διότι, όπως φαίνεται και από την προφοράν του, είναι Γαλιλαίος”.

Λουκ. 22,60 είπε δε ο Πέτρος· άνθρωπε, ουκ οίδα ό λέγεις. και παραχρήμα, έτι λαλούντος αυτού, εφώνησεν αλέκτωρ.

Λουκ. 22,60 ΑΛΛ’ό Πέτρος είπε· “άνθρωπε δεν ξέρω τι λέγεις”. Και αμέσως, ενώ αυτός ακόμη ωμιλούσε, μίλησε ο πτεινός.

Λουκ. 22,61 και στραφείς ο Κύριος ενέβλεψε τώ Πέτρω, και υπεμνήσθη ο Πέτρος τού λόγου τού Κυρίου, ως είπεν αυτώ ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι απαρηγή με τρίς·

Λουκ. 22,61 Και την στιγμήν ακριβώς εκείνην έστρεψεν ο Κυριος το βλέμμα του και εκύτταξε βαθύτατα τον Πέτρον. Και εθυμήθηκε ο Πέτρος τον λόγον, που του είπε ο Κυριος, ότι πριν λαλήση ο πτεινός, θα με απαρηγήσής τρεις φορές.

Λουκ. 22,62 και εξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς.

Λουκ. 22,62 Και εξελθών τότε ο Πέτρος έξω από την αυλήν του σπιτιού του αρχιερέως έκλαιψε πικρά.

Λουκ. 22,63 Καί οι άνδρες οι συνεχόντες τον Ιησούν ενέπαιζον αυτώ δέροντες,

Λουκ. 22,63 Και οι άνδρες, που εφρουρούσαν τον Ιησούν τον ενέπαιζαν και τον έδεχναν.

Λουκ. 22,64 και περικαλύψαντες αυτόν έτυπτον αυτώ το πρόσωπον και επηρώτων αυτόν λέγοντες· προφήτευσον τις εστιν ο παίσας σε;

Λουκ. 22,64 Και αφού του εσκέπασαν ολόγυρα την κεφαλήν, δια να μη βλέπη, τον εκτυπούσαν στο πρόσωπον και τον ερωτούσαν, λέγοντες· “είπες ότι είσαι προφήτης· λοιπόν προφήτευσε, ποιός είναι εκείνος που σε εκτύπησε;”

Λουκ. 22,65 και έτερα πολλά βλασφημούντες έλεγον εις αυτόν.

Λουκ. 22,65 Και άλλας πολλές ύβρεις και χυδαιολογίας του έλεγαν, βλασφημούντες αυτόν.

Λουκ. 22,66 Καί ως εγένετο ημέρα, συνήχητο το πρεσβύτεριον τού λαού, αρχιερείς και γραμματείς, και ανήγαγον αυτόν εις το συνέδριον εαυτών λέγοντες· ει σύ εί ο Χριστός, ειπέ ημίν.

Λουκ. 22,66 Και αμέσως μόλις ανέτειλεν ο ήλιος και έγινε ημέρα, εμαζευθηκαν οι πρεσβύτεροι του λαού, οι αρχιερείς και οι γραμματείς και ανέβασαν αυτόν εμπρός στο συνέδριόν των, λέγοντες· “εάν είσαι συ ο Χριστός, πες μας”.

Λουκ. 22,67 είπε δε αυτοίς· εάν υμίν είπω, ου μη πιστεύσητε,

Λουκ. 22,67 Ο δε Ιησούς τους είπε· “εάν σας πω τι είμαι, δεν θα πιστεύσετε.

Λουκ. 22,68 εάν δε και ερωτήσω, ου μη αποκριθήτέ μοι ή απολύσητε·

Λουκ. 22,68 Εάν δε και σας ερωτήσω, δεν θα μου απαντήσετε ούτε και θα με αφήσετε ελεύθερον.

Λουκ. 22,69 από τού νύν έσται ο υιός τού ανθρωπου καθημενος εκ δεξιών της δυνάμεως τού Θεού.

Λουκ. 22,69 Αλλά από τώρα ο υιός του ανθρωπου θα κάθηται αιωνίως εις τα δεξιά του παντοδυνάμου Θεού”.

Λουκ. 22,70 είπον δε πάντες· σύ ον εί ο υιός τού Θεού; ο δε προς αυτούς έφη· υμείς λέγετε ότι εγώ ειμι.

Λουκ. 22,70 Είπον δε όλοι· “συ, λοιπόν, είσαι ο Υιός του Θεού;”. Ο δε Ιησούς απήντησε εις αυτούς· “το λέγετε και σεις οι ίδιοι, ότι εγώ είμαι ο Υιός του Θεού”.

Λουκ. 22,71 οι δε είπον· τι έτι χρείαν έχομεν μαρτυρίας; αυτοί γάρ ηκούσαμεν από τού στόματος αυτού.

Λουκ. 22,71 Αυτοί δε είπαν· “τι μας χρειάζεται πλέον μαρτυρία; Διότι όλοι ηκούσαμε από το στόμα του, να λέγη ότι είναι ο Υιός του Θεού. Αυτό είναι βλασφημία, που τιμωρείται με θάνατον”. (Και έτσι η αλήθεια που τους είπε ο Κυριος, ότι είναι ο Μεσσίας, και την οποία με την αγίαν διδασκαλίαν του, με τα πρωτοφανή αναρίθμητα θαύματά του και με την Αγιωτάτην ζώνη του είχε αποδείξει, εχρησιμοποιήθη από τους παρανόμους εκείνους δικαστάς ως αιτία της καταδίκης του).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Λουκ. 23,1 Καί αναστάν άπαν το πλήθος αυτών ήγαγον αυτόν επί τον Πιλάτον.

Λουκ. 23,1 Και αφού εσηκώθηκε όλο το πλήθος των συνέδρων, έφεραν τον Ιησούν στον Πιλάτον.

Λουκ. 23,2 ήρξαντο δε κατηγορείν αυτού λέγοντες· τούτον εύρομεν διαστρέφοντα το έθνος και κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα εαυτόν Χριστόν βασιλέα είναι.

Λουκ. 23,2 Ηρχισαν δε να τον κατηγορούν και να λέγουν· “αυτόν τον ευρήκαμεν να παρακινή το έθνος εις επανάστασιν και να εμποδίξη την πληρωμήν των φόρων στον Καίσαρα και να λέγη δια τον ευατόν του, ότι είναι ο Χριστός, ο βασιλεύς”.

Λουκ. 23,3 ο δε Πιλάτος επηρώτησεν αυτόν λέγων· σύ εί ο βασιλεύς των Ιουδαίων; ο δε αποκριθείς αυτώ έφη· σύ λέγεις.

Λουκ. 23,3 Ο δε Πιλάτος τον ηρώτησε, λέγων· “συ, ο δεμένος υπόδικος, είσαι βασιλεύς των Ιουδαίων;” Ο δε Ιησούς απεκριθή και του είπε· “όπως και συ το λέγεις είμαι βασιλεύς, όχι όμως όπως οι κοσμικοί βασιλείς”.

Λουκ. 23,4 ο δε Πιλάτος είπε προς τους αρχιερείς και τους όχλους ότι ουδέν ευρίσκω αίτιον εν τώ ανθρωπω τούτω.

Λουκ. 23,4 Ο δε Πιλάτος είπε προς τους αρχιερείς και τους όχλους, ότι “δεν ευρίσκω καμμίαν ενόχην στον άνθρωπον αυτόν”.

Λουκ. 23,5 οι δε επίσχουν λέγοντες ότι ανασείει τον λαόν διδάσκων καθ όλης της Ιουδαίας, αρξάμενος από της Γαλιλαίας έως ώδε.

Λουκ. 23,5 Αλλά αυτοί με περισσότερον πείσμα και φανατισμόν επέμεναν, λέγοντες ότι αναταράσσει τον λαόν με το να διδάσκη τα επαναστατικά του κηρύγματα, που έκαμε αρχήν από την Γαλιλαίαν και τα έφερε έως εδώ.

Λουκ. 23,6 Πιλάτος δε ακούσας Γαλιλαίαν επηρώτησεν ει ο άνθρωπος Γαλιλαίος εστι,

Λουκ. 23,6 Ο δε Πιλάτος, όταν ηκούσε την λέξιν Γαλιλαία, ηρώτησε, εάν ο άνθρωπος αυτός είναι από την Γαλιλαίαν.

Λουκ. 23,7 και επιγνούς ότι εκ της εξουσίας Ηρώδου εστιν, ανέπεμψεν αυτόν προς Ηρώδη, όντα και αυτόν εν Ιεροσολύμοις εν ταύταις ταίς ημέραις.

Λουκ. 23,7 Και όταν εξηκρίβωσε ότι ο Ιησούς είναι από την περιοχήν της δικαιοδοσίας του Ηρώδου, τον παρέπεμψεν στον Ηρώδη, ο οποίος κατά τας ημέρας αυτάς του Πασχα ευρίσκετο και αυτός εις τα Ιεροσόλυμα.(Και τούτο, δια να απαλλαγή αυτός από την ενοχλητικήν εκείνην δίκην).

Λουκ. 23,8 ο δε Ηρώδης ιδών τον Ιησούν εχάρη λίαν· ήν γάρ εξ ικανού θέλων ιδείν αυτόν διά το ακούειν αυτόν πολλά περι αυτού, και ήλιπιζε τι σημείον ιδείν υπ αυτού γινόμενον.

Λουκ. 23,8 Ο δε Ηρώδης, όταν είδε τον Ιησού εχάρηκε πολύ, διότι από πολύν καιρόν ήθελε να τον ίδη, επειδή πολλά

συνεχώς ήκουε δι' αυτόν και ήλπιζε, προς ικανοποίησιν της περιεργείας του, να ιδη κάποιο θαύμα να γίνεται από τον Ιησούν.

Λουκ. 23,9 επηρώτα δε αυτόν εν λόγοις ικανοίς· αυτός δε ουδέν απεκρίνατο αυτό.

Λουκ. 23,9 Τον ερωτούσε δε ο Ηρώδης δια πολλά και με πολλές ερωτήσεις. Ο Ιησούς όμως δεν του έδωκε καμμίαν απάντησιν.

Λουκ. 23,10 ειστήκεισαν δε οι γραμματείς και οι αρχιερείς εντόνωσιν κατηγορούντες αυτού.

Λουκ. 23,10 Εκεί δε κοντά εστέκοντο οι γραμματείς και οι αρχιερείς και τον κατηγορούσαν με ζωηρόν τόνον και επιμονήν.

Λουκ. 23,11 εξουθενήσας δε αυτόν ο Ηρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αυτού και εμπαιξας, περιβαλών αυτόν εσθήτα λαμπράν ανέπεμψεν αυτόν τῷ Πιλάτῳ.

Λουκ. 23,11 Ο Ηρώδης όμως, αφού τον εξητέλισε μαζί με τα στρατεύματά του και τον ενέπαιξε, του εφόρεσε, δια να τον ειρωνευθή και τον γελοιοποιήσῃ, μίαν λαμπράν στολήν, και τον παρέπεμψε πάλιν στον Πιλάτον.

Λουκ. 23,12 εγένοντο δε φίλοι ὁ τε Ηρώδης και ο Πιλάτος εν αυτή τῇ ἡμέρᾳ μετ' αλλήλων· προὔπῃρχον γάρ εν ἔχθρᾳ ὄντες προς εαυτούς.

Λουκ. 23,12 Εγιναν δε εξ' αφορμῆς του γεγονότος αυτού φίλοι μεταξύ των ο Ηρώδης και ο Πιλάτος κατά την ἡμέραν αυτήν. Διότι προηγουμένοις ευρίσκοντο εις ἔχθραν μεταξύ των. (Ισως εξ' αιτίας ζητημάτων δικαιοδοσίας).

Λουκ. 23,13 Πιλάτος δε συγκαλεσάμενος τους αρχιερείς και τους ἄρχοντας και τον λαόν

Λουκ. 23,13 Ο Πιλάτος δε, αφού εκάλεσε μαζί τους αρχιερείς και τους ἄρχοντας και τον λαόν,

Λουκ. 23,14 εἶπε προς αυτοὺς· προσηνέγκατέ μοι τον ἄνθρωπον τούτον ως αποστρέφοντα τον λαόν, και ιδού εγώ ενώπιον ὑμῶν ανακρίνας ουδέν εὔρον εν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ' αυτού.

Λουκ. 23,14 εἶπε προς αυτοὺς· "μου εφέρατε τον ἄνθρωπος αυτόν να τον δικάσω, διότι τάχα εξεγείρει τον λαόν εναντίον του Καίσαρος και των νόμων του κράτους. Και ιδού εγώ τον ανέκρινα ενώπιον σας και δεν ευρήκα στον ἄνθρωπον αυτός καμμίαν παράβασιν και ἐνόχην, εις ὅσα σποτον κατηγορεῖτε.

Λουκ. 23,15 ἀλλ' ουδὲ Ηρώδης· ἀνέπεμψα γάρ ὑμᾶς προς αυτόν· και ιδού ουδέν ἄξιον θανάτου εστὶ πεπραγμένον αὐτό.

Λουκ. 23,15 Ἀλλὰ οὔτε και ο Ηρώδης δεν τον ευρήκε ἐνοχόν· διότι εγώ ἔστειλα και σας μαζί με τον ἄνθρωπον αυτόν προς τον Ηρώδη και ιδού, ὅτι τίποτε το ἄξιον θανάτου δεν ἔχει διαπραχθῆ από αυτόν.

Λουκ. 23,16 παιδεύσας οὖν αυτόν απολύσω.

Λουκ. 23,16 Λοιπόν, αφού τον βασανίσω και διατάξω να τον φραγγελώσουν θα τον απολύσω".

Λουκ. 23,17 ἀνάγκην δε εἶχεν απολύειν αυτοὺς κατά εορτήν ἕνα.

Λουκ. 23,17 Εἶχε δε υποχρέωσιν ο Πιλάτος, από κάποιο ἔθιμον, να απελευθερώῃ χάριν του λαοῦ κατά την εορτήν του Πασχα ἕνα κρατούμενον.

Λουκ. 23,18 ἀνέκραξαν δε παμπληθεὶ λέγοντες· αἶρε τούτον, ἀπόλυσον δε ἡμῖν Βαραββάν·

Λουκ. 23,18 Εφώναξαν δε δυνατὰ ὅλον το πλῆθος μαζί, ἄρχοντες και λαός, λέγοντες· "φόνευσε αυτόν, να μας αφήσης ελεύθερον τον Βαραββάν".

Λουκ. 23,19 ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινὰ γενομένην εν τῇ πόλει και φόνον βεβλημένος εις την φυλακὴν.

Λουκ. 23,19 Ο οποίος Βαραββᾶς εἶχε ριφθῆ εις την φυλακὴν δια κάποιαν στάσιν, που ἐγινε εις την πόλιν και δια φόνον.

Λουκ. 23,20 πάλιν οὖν ο Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων απολύσαι τον Ιησούν.

Λουκ. 23,20 Πάλιν λοιπόν ο Πιλάτος ωμίλησε προς τον λαόν, διότι ἤθελε να απολύσῃ τον Ιησούν.

Λουκ. 23,21 οἱ δε ἐπεφώνουν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αυτόν.

Λουκ. 23,21 Αυτοὶ ὅμως εις ἀπάντησιν ἐφώναζαν δυνατὰ λέγοντες· "σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν".

Λουκ. 23,22 ὁ δε τρίτος εἶπε προς αυτοὺς· τι γάρ κακόν ἐποίησεν οὗτος; ουδέν ἄξιον θανάτου εὔρον εν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αυτόν απολύσω.

Λουκ. 23,22 Ο δε Πιλάτος δια τρίτην φορὰν εἶπεν εις αυτοὺς· "διατί να τον σταυρώσω; Ποῖον κακόν, ἄξιον σταυρικοῦ θανάτου, ἐπραξε αὐτός; Τίποτε το ἄξιον θανάτου δεν ευρήκα εις αυτόν. Θα τον μαστιγώσω λοιπόν και θα τον απολύσω". (Ἀν ἦτο ἀθῶος διατί να τον μαστιγώσῃ; Ἀν ἦτο ἐνοχος διατί να τον απολύσῃ; Ο Πιλάτος ἀδίκος καθὼς ἦτο δεν εἶχε το θάρρος να αποδώσῃ δικαιοσύνην και απολύσῃ τον Κυρίον).

Λουκ. 23,23 οἱ δε ἐπέκειντο φωναίς μεγάλαις αιτούμενοι αυτόν σταυρωθῆναι, και κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν και των ἀρχιερέων.

Λουκ. 23,23 Αυτοὶ δε μαινόμενοι ἐπέμεναν με μεγάλας φωνὰς και ἐζητούσαν να σταυρωθῆ. Και αἱ φωναὶ αὐτῶν και των ἀρχιερέων ὑπερίσχυαν και ἐσκέπαζαν τα λόγια του Πιλάτου.

Λουκ. 23,24 ὁ δε Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι το αἴτημα αὐτῶν,

Λουκ. 23,24 Ο δε Πιλάτος ἀπεφάσισε οριστικῶς να γίνῃ το αἴτημα των.

Λουκ. 23,25 ἀπέλυσε δε αυτοὺς τον Βαραββάν τον διὰ στάσιν και φόνον βεβλημένον εις την φυλακὴν, ὃν ἠτούντο, τον δε Ιησούν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.

Λουκ. 23,25 Ἀφήκε δε προς χάριν αὐτῶν ελεύθερον τον Βαραββάν, ὁ οποίος ἦτο φυλακισμένος δια στάσιν και φόνον και του οποιου την ἀπόλυσιν ἐζητούσαν ἐκεῖνοι, τον δε Ιησούν παρέδωκε, σύμφωνα με το θελήμα των, να σταυρωθῆ.

Λουκ. 23,26 Καί ὡς ἀπήγαγον αυτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ' ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τον σταυρόν φέρειν ὀπίσω του Ιησοῦ.

Λουκ. 23,26 Και ὅταν τον ἐπήγαγιναν προς τον Γολγοθάν, ἐπίασαν κάποιον Σίμονα Κυρηναίου, που ἦρχετο από το χωράφι, του εφόρτωσαν τον σταυρόν να τον φέρῃ πίσω από τον Ιησούν, ὁ ὅποιος εἶχε πλέον σωματικῶς ἐξαντληθῆ.

Λουκ. 23,27 ἠκολούθει δε αὐτῷ πολὺ πλῆθος του λαοῦ και γυναικῶν αἱ και ἐκόπτοντο και ἐθρῆνον αυτόν.

Λουκ. 23,27 Τον ακολουθούσε δε πολὺ πλῆθος λαοῦ και γυναικῶν, αἱ οποιᾶ ἐκτυπούσαν το στήθος και την κεφαλὴν των και ἐθρηνούσαν δι' αυτόν.

Λουκ. 23,28 στραφεὶς δε προς αὐτάς ὁ Ιησούς εἶπε· θυγατέρες Ιερουσαλήμ, μη κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλὴν ἐφ' εαυτάς κλαίετε και ἐπὶ τα τέκνα ὑμῶν.

Λουκ. 23,28 Ο δε Ιησούς αφού ἐγύρισε προς αὐτάς εἶπε· "θυγατέρες Ιερουσαλήμ, μη κλαίετε δι' ἐμέ, ἀλλὰ κλαίετε δια τον εαυτόν σας και τα τέκνα σας.

Λουκ. 23,29 ὅτι ιδού ἐρχονται ἡμέραι εν αἷς ἐροῦσι· μακάριαι αἱ στείραι και κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, και μαστοὶ οἱ οὐκ

εθήλασαν.

Λουκ. 23,29 Διότι ιδού έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας θα είπουν· καλότυχες είναι οι στείρες γυναίκες και αι κοιλία που δεν εγέννησαν και οι μαστοί που δεν εθήλασαν βρέφη. Διότι αυτά που έχουν παιδιά θα αισθανθούν δριμύτερον τον πόνον δια τα δεινά που θα έλθουν εις αυτάς και εις τα παιδιά των.

Λουκ. 23,30 τότε άρξονται λέγειν τοίς όρεσι, πέσετε εφ ημάς, και τοίς βουνοίς, καλύψατε ημάς·

Λουκ. 23,30 Τοτε θ' αρχίσουν να λέγουν εις τα όρη· πέσατε επάνω μας· και εις τα βουνά· σκεπάσατέ μας με το βάρος σας, δια να αποθάνωμεν μίαν ώραν ενωρίτερα και μη βασανιζώμεθα από τα ανυπόφορα πλέον δεινά.

Λουκ. 23,31 ότι ει εν τώ υγρώ ξύλω ταύτα ποιούσιν, εν τώ ξηρώ τι γίνηται·

Λουκ. 23,31 Διότι εάν στο χλωρόν δένδρον κάνουν αυτά οι Ρωμαίοι, στο ξηρόν τι θα συμβή; (Εάν εις εμέ τον αθών, που έχω θεϊαν και ακατάλυτον ζωήν, γίνωνται αυτά, τι μέλλει να γίνη εις σας, που είσθε τόσον βαρείά ένοχοι δια τα πολλά και μεγάλα αμαρτήματά σας;)"

Λουκ. 23,32 Ήγοντο δε και έτεροι δύο κακούργοι σύν αυτώ αναιρεθήναι.

Λουκ. 23,32 Ωδηγούντο δε στον τόπον της σταυρώσεως και άλλοι δύο, οι οποίοι ήσαν κακούργοι, δια να θανατωθούν μαζί με αυτών.

Λουκ. 23,33 Καί ότε απήλθον επί τον τόπον τον καλούμενον Κρανίον, εκεί εσταύρωσαν αυτόν και τους κακούργους ον μέν εκ δεξιών ον δε εξ αριστερών.

Λουκ. 23,33 Και όταν έφθασαν εις τόπον, που ελέγετο Κρανίον, εκεί εσταύρωσαν αυτόν και τους δύο κακούργους, ένα εις τα δεξιά και ένα εις τα αριστερά.

Λουκ. 23,34 ο δε Ιησούς έλεγε· πάτερ, άφες αυτοίς· ου γάρ οίδασι τι ποιούσι. διαμεριζόμενοι δε τα ιμάτια αυτου έβαλον κλήρον.

Λουκ. 23,34 Ο δε Ιησούς έλεγε· "Πατερ, συγχώρησέ τους· διότι τυφλωμένοι από την εμπάθειάν των, δεν γνωρίζουν τι κάνουν". Και οι στρατιώται μοιράζοντο μεταξύ τους τα ιμάτια του και έβαλλαν κλήρον, τι θα πάρη ο καθένας.

Λουκ. 23,35 και ειστήκει ο λαός θεωρών. εξεμικτήριζον δε και οι άρχοντες σύν αυτοίς λέγοντες· άλλους έσωσε, σωσάτω εαυτόν, ει ούτός εστιν ο Χριστός ο του Θεού εκλεκτός.

Λουκ. 23,35 Και εστέκετο ο λαός παρατηρών και απολαμβάνων το θέαμα της σταυρώσεως. Περιγελούσαν δε αυτόν και οι άρχοντες μαζί με άλλους και έλεγαν· " άλλους έσωσε. Ας σώση τώρα και τον εαυτόν του, εάν είναι πράγματι αυτός ο Χριστός ο εκλεκτός του Θεού".

Λουκ. 23,36 ενέπαιζον δε αυτώ και οι στρατιώται προσερχόμενοι και όξος προσφέροντες αυτώ

Λουκ. 23,36 Τον ενέπαιζαν δε οι στρατιώται, οι οποίοι προσήρχοντο και του προσέφεραν ξύδι

Λουκ. 23,37 και λέγοντες· ει σύ εί ο βασιλεύς των Ιουδαίων, σώσον σεαυτόν.

Λουκ. 23,37 και έλεγαν· "εάν συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων, σώσε τον εαυτόν σου".

Λουκ. 23,38 Ην δε και επιγραφή γεγραμμένη επ αυτώ γραμμασιν ελληνικούς και ρωμαϊκούς και εβραϊκούς· ούτός εστιν ο βασιλεύς των Ιουδαίων.

Λουκ. 23,38 Ητο δε και επιγραφή εις ειδικήν σανίδα, στερεωμένη στο επάνω μέρος του σταυρου, γραμμένη με γραμματα Ελληνικά και Ρωμαϊκά και Εβραϊκά· Αυτός είναι ο βασιλεύς των Ιουδαίων.

Λουκ. 23,39 Είς δε των κρεμασθέντων κακούργων εβλασφήμει αυτόν λέγων· ει σύ εί ο Χριστός, σώσον σεαυτόν και ημάς.

Λουκ. 23,39 Ενας δε από τους σταυρωθέντας κακούργους τον εβλασφημούσε λέγων· "εάν συ είσαι πράγματι ο Χριστός, σώσε τον ενατόν σου και ημάς".

Λουκ. 23,40 αποκριθείς δε ο έτερος επετίμα αυτώ λέγων· ουδέ φοβή σύ τον Θεόν, ότι εν τώ αυτώ κρίματι εί·

Λουκ. 23,40 Απεκρίθη δε ο άλλος, τον επέπληττε και του έλεγε· ούτε τον Θεόν συ ο εγκληματίας και ένοχος δεν φοβείσαι, διότι υφίστασαι την ιδίαν καταδίκην με αυτόν τον αθών·

Λουκ. 23,41 και ημείς μέν δικαίως· άξια γάρ ών επράξαμεν απολαμβάνομεν· ούτος δε ουδέν άτοπον έπραξε.

Λουκ. 23,41 Και ημείς μεν δικαίως τιμωρούμεθα, διότι απολαμβάνομεν άξια εκείνων που επράξαμεν. Αυτός όμως κανένα ποτέ άτοπον δεν έπραξε".

Λουκ. 23,42 και έλεγε τώ Ιησού· μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τή βασιλεία σου.

Λουκ. 23,42 Και έλεγεν στον Ιησούν· "ενθυμήσου με, Κυριε, όταν θα έλθης με δόξαν και δύναμιν εις την βασιλειαν σου, ώστε να απολαύσω και εγώ την χαράν και την μακαριότητα αυτής".

Λουκ. 23,43 και είπεν αυτώ ο Ιησούς· αμήν λέγω σοι, σήμερα μετ εμού έση εν τώ παραδείσω.

Λουκ. 23,43 Και είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· "σε διαβεβαιώνω, ότι σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισον".

Λουκ. 23,44 Ην δε ωσει ώρα έκτη και σκότος εγένετο εφ όλην την γήν έως ώρας ενάτης, του ηλίου εκλείποντος,

Λουκ. 23,44 Ητο δε ώρα εξ περίπου από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή μεσημέρι, και απλώθηκε σκότος εις όλην την γην έως τας τρστο απόγευμα, διότι είχε χαθή ο ήλιος από τον ουρανόν.

Λουκ. 23,45 και εσχίσθη το καταπέτασμα του ναού μέσον·

Λουκ. 23,45 Και εσχίσθη στο μέσον το πολύτιμον παραπέτασμα του ναού.

Λουκ. 23,46 και φωνήσας φωνή μεγάλη ο Ιησούς είπε· πάτερ, εις χείράς σου παρατίθειμι το πνεύμά μου· και ταύτα ειπών εξέπνευσεν.

Λουκ. 23,46 Και εφώναξε με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς και είπε· "πάτερ, εις τας χείρας σου παραίδω το πνεύμα μου". Και αφού είπε τους λόγους αυτούς, εξέπνευσε.

Λουκ. 23,47 ιδών δε ο εκατόνταρχος το γενόμενον εδόξασε τον Θεόν λέγων· όντως ο άνθρωπος ούτος δίκαιος ήν.

Λουκ. 23,47 Όταν δε ο εκατόνταρχος ειδεν αυτό που έγινε, δηλαδή το σκότος, τον σεισμόν και προ παντός τον τρόπον με τον οποίον ο Χριστός ως Κυριος της ζωής του παρεδωσε το πνεύμα, εδόξασε τον Θεόν, λέγων· "πράγματι ο άνθρωπος ούτος ήτο δίκαιος".

Λουκ. 23,48 και πάντες οι συμπαραγενόμενοι όχλοι επί την θεωρίαν ταύτην, θεωρούντες τα γενόμενα, τύπτοντες εαυτών τα στήθη υπέστρεφον.

Λουκ. 23,48 Και όλα τα πλήθη που είχαν έλθει μαζί δια να παρακολουθήσουν το θέαμα της σταυρώσεως, όταν ειδαν αυτά που έγιναν, εγύρυσαν πίσω εις την πόλιν, κτυπώντας τα στήθη των, δια να εκδηλώσουν έτσι την μετάνοιάν των.

Λουκ. 23,49 ειστήκεισαν δε πάντες οι γνωστοί αυτου από μακρόθεν, και γυναίκες αι συνακολουθήσασαι αυτώ από της

Γαλιλαίας, ορώσαι ταύτα.

Λουκ. 23,49 Όλοι δε οι γνωστοί του Κυρίου εστέκοντο από μακρῶν, ὡπως ἐπίσης και αι γυναῖκες, που τον είχαν ακολουθήσει ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, και ἐβλεπαν ὅλα τα περιστατικά τῆς σταυρώσεως.

Λουκ. 23,50 Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσήφ, βουλευτῆς ὑπάρχων και ἀνὴρ ἀγαθός και δίκαιος - Λουκ. 23,50 Καὶ ἰδοὺ, ἐμφανίζεται ἕνας ἄνθρωπος που ἐλέγετο Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦτο βουλευτῆς, μέλος δηλαδὴ τοῦ συνεδρίου, ἄνθρωπος ἀγαθός και δίκαιος.

Λουκ. 23,51 οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλή και τῇ πράξει αὐτῶν- ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων, ὅς προσεδέχετο και αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,

Λουκ. 23,51 Αὐτὸς δὲν εἶχε συγκατατεθῆ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ συνεδρίου και εἰς τὴν ἄλλην ἐνέργειαν τῶν συνέδρων δια τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, πόλιν τῶν Ἰουδαίων, εἶχε δὲ δεχθῆ και πιστεῦσει στο κήρυγμα περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποῖαν και ἐπερίμενε.

Λουκ. 23,52 οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ,

Λουκ. 23,52 Αὐτὸς προσήλθε στον Πιλάτον και ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Λουκ. 23,53 και καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξε σινδόνι και ἐθήκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὐ οὐκ ἦν οὐδεὶς οὐδέπω κείμενος·

Λουκ. 23,53 Καὶ ἀφὸς τὸ κατέβασε ἀπὸ τὸν σταυρόν, τὸ ἐτύλιξεν εἰς σινδόνι και τὸ ἐθεσε εἰς μνημεῖον σκαλισμένον εἰς βράχον, μέσα στο ὁποῖον κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε ταφῆ.

Λουκ. 23,54 και ἡμέρα ἦν παρασκευῆ, σάββατον ἐπέφωσκε.

Λουκ. 23,54 Καὶ ἦτο ἀκόμη ἡμέρα Πρασκευῆ. Ἐπλησίαζεν ὁμως τὸ Σάββατον, που θα ἤρχιζε με τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Λουκ. 23,55 Κατακολουθήσασαι δὲ αι γυναῖκες, αἰτίνες ἦσαν συνεληλυθῆσαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον και ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ,

Λουκ. 23,55 Παρακολουθοῦσαν δὲ με προσοχὴν αι γυναῖκες, που εἶχαν ἔλθει μαζὴ με τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν και εἶδαν τὸ μνημεῖον, ὅπως ἐπίσης εἶδαν πῶς ἐτέθη τὸ σῶμα τοῦ εἰς αὐτὸ σαβανωμένον.

Λουκ. 23,56 ὑποστρέψασαι δὲ ἠτοίμασαν ἀρώματα και μύρα. και τὸ μὲν σάββατον ἠσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

Λουκ. 23,56 Ἀφὸς δὲ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν, ἠτοίμασαν πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ἀρώματα και εὐώδη ἔλαια. Καὶ κατὰ μὲν τὸν Σάββατον ἠσύχασαν και δὲν ἔκαναν τίποτε, σύμφωνα με τὴν ἐντολήν περὶ τῆς σαββατικῆς ἀργίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Λουκ. 24,1 Τῆ δὲ μια τῶν σαββάτων ὀρθροῦ βαθεὸς ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα φέρουσαι ἅ ἠτοίμασαν ἀρώματα, και τινες σὺν αὐταῖς.

Λουκ. 24,1 Κατὰ τὴν πρώτην δὲ ἡμέραν τῆς εβδομάδος, ἐνὸς ἦσαν ἀκόμη βαθεῖα χαράματα, ἦλθον στο μνήμα οι γυναῖκες με τα ἀρώματα, που εἶχαν ἐτοιμάσει, και μερικαὶ ἄλλαι μαζὴ τῶν.

Λουκ. 24,2 εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου,

Λουκ. 24,2 Ἐυρήκαν δὲ τὸν λίθον, που ἐκλείει τὸ μνημεῖον, κλισμένον πέρα ἀπὸ αὐτό.

Λουκ. 24,3 και εἰσελθούσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Λουκ. 24,3 Καὶ ὅταν ἐμπήκαν, δὲν εὗρηκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Λουκ. 24,4 και ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς περὶ τούτου και ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν εσθήσεσιν ἀστραπτούσαις.

Λουκ. 24,4 Ἐνὸς δὲ εὗρισκοντο εἰς ἀπορίαν δια τὸ γεγονός αὐτό και ἰδοὺ παρουσιάσθησαν ἕξαφνα εἰς αὐτάς δύο ἄνδρες με στολάς, που ἀστραφταν ἀπὸ λαμπρότητα.

Λουκ. 24,5 ἐμβόβων δὲ γενομένων αὐτῶν και κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν εἶπον πρὸς αὐτάς· τι ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

Λουκ. 24,5 Ἐνὸς δὲ αὐτάς τας κατέλαβε μεγάλος φόβος και ἐγεγρῶν τὸ πρόσωπον τῶν με εὐλάβειαν εἰς τὴν γῆν, εἶπον ἐκεῖνοι πρὸς αὐτάς· "διατί ζητεῖτε μετὰ τῶν νεκρῶν αὐτόν που εἶναι ὀλοζῶντανος;

Λουκ. 24,6 οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἐτι ὡν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,

Λουκ. 24,6 Δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, ἀλλὰ ἀναστήθηκε· ἐνθυμηθῆτε, τι σας εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Λουκ. 24,7 λέγων ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν και σταυρωθῆναι, και τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήναι.

Λουκ. 24,7 Σας εἶπε ὅτι σύμφωνα με τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ πρέπει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου να παραδοθῆ εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων και να σταυρωθῆ και τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ θα ἀναστηθῆ".

Λουκ. 24,8 και ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ,

Λουκ. 24,8 Καὶ θυμῆθησαν τότε τα λόγια τοῦ Κυρίου.

Λουκ. 24,9 και ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἑνδεκα και πάσι τοῖς λοιποῖς.

Λουκ. 24,9 Καὶ ἀφὸς ἐπέστρεψαν ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν αὐτά, που εἶδαν και ἀκούσαν, στους ἑνδεκα και εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους μαθητάς τοῦ Κυρίου, που εὗρισκοντο ἐκεῖ.

Λουκ. 24,10 ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία και Ἰωάννα και Μαρία Ἰακώβου και οι λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.

Λουκ. 24,10 Αἱ μυροφόροι δὲ γυναῖκες, ἦσαν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ και ἡ Ἰωάννα και ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου και αι ἄλλαι, που ἦσαν μαζὴ τῶν, και ὅλαι ἔλεγον αὐτά στους Ἀποστόλους.

Λουκ. 24,11 και ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τα ῥήματα αὐτῶν, και ἠπίστουν αὐταῖς.

Λουκ. 24,11 Καὶ ἐφάνησαν στους Ἀποστόλους σαν παραληρηματα φαντασίας τα λόγια τῶν γυναικῶν και δὲν ἐπίστευσαν εἰς αὐτάς.

Λουκ. 24,12 ὁ δὲ Πέτρος ἀναστάς ἐδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, και παρακύψας βλέπει τα οθόνια κείμενα μόνον, και ἀπῆλθε πρὸς εαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

Λουκ. 24,12 Ὁ δὲ Πέτρος ἐσηκώθηκε και ἔτρεξεν στο μνημεῖον. Καὶ ἀφὸς ἐσκύψεν ἀπὸ τὴν εἴσοδον, βλέπει τις λωρίδες ἀπὸ σινδόνι, με τις ὁποῖες εἶχε τυλιχθῆ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου να εἶναι κάτω στο μνημεῖον μόνες, χωρὶς τὸ σῶμα και ἐπέστρεψεν στο σπίτι θαυμάζων τὸ γεγονός.

Λουκ. 24,13 Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ

Ιερουσαλήμ, ή όνομα Εμμαούς.

Λουκ. 24,13 Και ιδού, δύο από τους μαθητάς επήγαιναν αυτήν την ημέραν εις κάποιον χωριό, που απέιχε από την Ιερουσαλήμ ένδεκα περίπου χιλίόμετρα και το οποίον ελέγето Εμμαούς.

Λουκ. 24,14 και αυτοί ωμίλουν προς αλλήλους περι πάντων των συμβεβηκότων τούτων.

Λουκ. 24,14 Και αυτοί συνωμιλούσαν μεταξύ των δι' όλα αυτά τα γεγονότα.

Λουκ. 24,15 και εγένετο εν τώ ομιλείν αυτούς και συζητείν και αυτός ο Ιησούς εγγίσας συνεπορεύετο αυτοίς·

Λουκ. 24,15 Και ενώ αυτοί συνωμιλούσαν και συζητούσαν περι του Ιησού, ο ίδιος ο Ιησούς τους επλησίασε και επήγαινε μαζί των.

Λουκ. 24,16 οι δε οφθαλμοί αυτών εκρατούντο τού μη επιγνώναι αυτόν.

Λουκ. 24,16 Τα δε μάτια των εμποδίζοντο από κάποια υπερφυσική δύναμιν, δια να μη τον αναγνωρίσουν.

Λουκ. 24,17 είπε δε προς αυτούς· τίνες οι λόγοι ούτοι ούς αντιβάλλετε προς αλλήλους περιπατούντες και εστε σκυθρωποί;

Λουκ. 24,17 Είπε δε προς αυτούς· "ποίοι είναι αυτοί οι λόγοι και ποιά είναι τα θέματα, τα οποία καθώς περιπατείτε, συζητείτε μεταξύ σας και είσθε σκυθρωποί;"

Λουκ. 24,18 αποκριθείς δε ο εις, ώ όνομα Κλεόπας, είπε προς αυτόν· σύ μόνος παροικείς εν Ιερουσαλήμ και ουκ έγνως τα γενόμενα εν αυτή εν ταίς ημέραις ταύταις;

Λουκ. 24,18 Απεκρίθη δε ο ένας, που ελέγето Κλεόπας και είπε προς αυτόν· "συ μόνος σαν προσκυνητής κατοικείς τον καιρόν αυτόν εις την Ιερουσαλήμ και δεν έμαθες όσα έγιναν εις αυτήν κατά τας ημέρας αυτάς;"

Λουκ. 24,19 και είπεν αυτοίς· ποία; οι δε είπον αυτό· τα περι Ιησού τού Ναζωραίου, ός εγένετο ανήρ προφήτης δυνατός εν έργω και λόγω εναντίον τού Θεού και παντός τού λαού,

Λουκ. 24,19 Και είπεν εις αυτούς· "ποία;" Εκείνοι δε του είπαν· "τα περι του Ιησού του Ναζωραίου, ο όποιος ανεδείχθη προφήτης ενώπιον του Θεού και όλου του λαού, δυνατός εις έργα θαυμαστά και εις διδασκαλίαν πρωτάκουστον.

Λουκ. 24,20 όπως τε παρέδωκαν αυτόν οι αρχιερείς και οι άρχοντες ημών εις κρίμα θανάτου και εσταύρωσαν αυτόν.

Λουκ. 24,20 Δεν έμαθες και πως τον παρέδωκαν οι αρχιερείς και οι άρχοντες μας εις θανατικήν καταδίκην και τον εσταύρωσαν;

Λουκ. 24,21 ημείς δε ηλπίζομεν ότι αυτός εστιν ο μέλλων λυτρώσθαι τον Ισραήλ· αλλά γε σύν πάσι τούτοις τρίτην ταύτην ημέραν άγει σήμερον αφ ού ταύτα εγένετο.

Λουκ. 24,21 Και όμως ημείς ηλπίζαμεν, ότι αυτός είναι ο Μεσσίας, που θα ελευθέρωνε τον Ισραήλ. Αλλά μαζί με όλα αυτά, που σου είπαμε, ιδού ότι είναι η τρίτη ημέρα σήμερα από τότε που έγιναν αυτά, και δεν είδαμε ακόμη τίποτε, που να δικαιολογή τας ελπίδας μας.

Λουκ. 24,22 αλλά και γυναίκες τινες εξ ημών εξέστησαν ημάς γενόμεναι όρθοιαι επί το μνημείον,

Λουκ. 24,22 Αλλά και κάτι άλλο συνέβη· μερικά δηλαδή γυναίκες από τον κύκλον μας μας εξέπληξαν, διότι επήγαν κατά τα χαράματα στο μνημείον

Λουκ. 24,23 και μη ευρούσαι το σώμα αυτού ήλθον λέγουσαι και οπτασίαν αγγέλων εωρακέναι, οί λέγουσιν αυτόν ζην.

Λουκ. 24,23 και επειδή δεν εύρον εκεί το σώμα του, ήρθαν και είπαν ότι είδαν και οπτασία αγγέλων, οι οποίοι λέγουν ότι ο Ιησούς ζη.

Λουκ. 24,24 και απήλθόν τινες των σύν ημίν επί το μνημείον, και εύρον ούτω καθώς και αι γυναίκες είπον, αυτόν δε ουκ είδον.

Λουκ. 24,24 Επήγαν επίσης στο μνημείον και μερικοί από αυτούς, που είναι μαζί μας, και ευρήκαν τα πράγματα, όπως τα είχαν είπει αι γυναίκες· είδαν ανοικτόν μεν το μνημείον, όχι όμως και τον Ιησούν".

Λουκ. 24,25 και αυτός είπε προς αυτούς· ώ ανόητοι και βραδείς τή καρδιά τού πιστεύειν επί πάσιν οίς ελάλησαν οι προφήται!

Λουκ. 24,25 Και τότε ο Ιησούς είπε προς αυτούς· "ω ανόητοι, που έχετε βραδυκίνητη την καρδιά στο να πιστεύετε όλα όσα ελάλησαν οι προφήται.

Λουκ. 24,26 ουχί ταύτα έδει παθείν τον Χριστόν και εισελθειν εις την δόξαν αυτού;

Λουκ. 24,26 Αυτά δεν έπρεπε, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, να πάθη ο Χριστός και να εισέλθη κατόπιν εις την δόξαν του, η οποία και ήρχισε με την ανάστασίν του;"

Λουκ. 24,27 και αρξάμενος από Μωϋσέως και από πάντων των προφητών διηρμήνευεν αυτοίς εν πάσαις ταίς γραφαίς τα περι εαυτού.

Λουκ. 24,27 Και αφού ήρχισε από τον Μωϋσέα και εν συνεχεία από όλους τους προφήτας, εξηγούσε λεπτομερώς εις αυτούς όλας τας προφητείας των Γραφών, που ανεφέρεντο εις αυτόν.

Λουκ. 24,28 Και ήγγισαν εις την κώμην ού επορεύοντο, και αυτός προσεποιείτο πορωτέρω πορεύεσθαι·

Λουκ. 24,28 Και επλησίασαν στο χωριόν, όπου οι δύο μαθηταί επήγαιναν και αυτός εφαινετο ότι προχωρούσε μακρότερα.

Λουκ. 24,29 και παρεβίασαντο αυτόν λέγοντες· μείνον μεθ ημών, ότι προς εσπέραν εστί και κέκλικεν η ημέρα. και εισήλθε τού μείναι σύν αυτοίς.

Λουκ. 24,29 Αυτοί όμως με τις επίμονες παρακλήσεις των τον ηνάγκασαν να μείνη, λέγοντες· "μείνε μαζί μας, διότι πλησιάζει η εσπέρα και η ημέρα έχει προχωρήσει προς την δύσιν". Και εμπήκε στο σπίτι να μείνη μαζί τους.

Λουκ. 24,30 και εγένετο εν τώ κατακλιθηναι αυτόν μετ αυτών λαβών τον άρτον ευλόγησε, και κλάσας επεδίδου αυτοίς.

Λουκ. 24,30 Και ενώ εξηπλώθη κοντά στο τραπέζι του φαγητού μαζί με αυτούς, επήρε τον άρτον, τον ευλόγησε ευχαριστών τον Θεόν, όπως συνήθιζε να κάνη προ του φαγητού, και αφού τον έκοψε εις κομμάτια, έδιδε εις αυτούς.

Λουκ. 24,31 αυτών δε διηνοιχθησαν οι οφθαλμοί, και επέγνωσαν αυτόν· και αυτός άφαντος εγένετο απ αυτών.

Λουκ. 24,31 Την στιγμήν αυτήν, όταν είδαν τον τρόπον της ευλογίας και του τεμαχισμού του άρτου, ήνοιξαν με θείον φωτισμόν τα μάτια των και ανεγνώρισαν αμέσως τον διδάσκαλον των. Αλλά αυτός έγινε αμέσως άφαντος από αυτούς.

Λουκ. 24,32 και είπον προς αλλήλους· ουχί η καρδιά ημών καιομένη ήν εν ημίν, ως ελάλει ημίν εν τή οδώ και ως διήνοιγεν ημίν τας γραφάς;

Λουκ. 24,32 Και είπαν μεταξύ των· "η καρδιά μας δεν εφλογίζετο έντος ημών από θείον ενθουσιασμόν, καθώς μας ωμιλούσε στον δρόμον και μας εφανέρωνε τα δυσκολονόητα για μας νοήματα των Γραφών;"

Λουκ. 24,33 Καί αναστάντες αυτή τή ώρα υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ, και εύρον συνηθροισμένους τους ένδεκα και τους

σύν αυτοίς,

Λουκ. 24,33 Και αφού εσηκώθησαν αμέσως αυτήν την ώρα, εγύρισαν εις την Ιερουσαλήμ και ευρήκαν συγκεντρωμένους τους ένδεκα Αποστόλους και τους άλλους, που ήσαν μαζί των.

Λουκ. 24,34 λέγοντας ότι ηγέρθη ο Κύριος όντως και ώφθη Σίμωνι.

Λουκ. 24,34 Όλοι δε έλεγαν, ότι πραγματικά αναστήθηκε ο Κυριος και παρουσιάσθηκε στον Σίμωνα.

Λουκ. 24,35 και αυτοί εξηγούντο τα εν τή οδώ και ως εγνώσθη αυτοίς εν τή κλάσει τού άρτου.

Λουκ. 24,35 Και οι δύο αυτοί διηγούντο λεπτεμερώς όσα συνέβησαν στον δρόμον και πως ανεγνωρίσθη από αυτούς ο Κυριος την ώρα που έκοπτε τον άρτον.

Λουκ. 24,36 Ταύτα δε αυτών λαλούντων αυτός ο Ιησούς έσθη εν μέσω αυτών και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν.

Λουκ. 24,36 Ενώ δε αυτοί ωμιλούσαν περι αυτών, αίφνης ο ίδιος ο Ιησούς εστάθηκε στο μέσον αυτών και τους λέγει· "ειρήνη ας είναι μαζί σας".

Λουκ. 24,37 πτοηθέντες δε και έμφοβοι γενόμενοι εδόκουν πνεύμα θεωρείν.

Λουκ. 24,37 Εκείνοι εξαφνιάστηκαν, εταράχθησαν και κατελήφθησαν από φόβον, διότι ενόμιζαν ότι έβλεπαν κάποιον πνεύμα.

Λουκ. 24,38 και είπεν αυτοίς· τι τεταραγμένοι εστέ, και διατί διαλογισμοί αναβαίνουνσιν εν ταίς καρδίαις υμών;

Λουκ. 24,38 Και είπεν ο Κυριος εις αυτούς· "διατί είσθε ταραγμένοι, και διατί ανεβαίνουν εις τας καρδιας σας διαλογισμοί απιστίας;

Λουκ. 24,39 ίδετε τας χείράς μου και τους πόδας μου, ότι αυτός εγώ ειμι· ψηλαφήσατέ με και ίδετε, ότι πνεύμα σάρκα και οστέα ουκ έχει καθώς εμέ θεωρείτε έχοντα.

Λουκ. 24,39 Ίδετε τας χείρας μου και τους πόδας μου, που φέρουν τα σημάδια από τα καρφία, δια να πεισθήτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος. Ψηλαφήσατέ με με τα χέρια σας και ίδετε, ότι δεν είμαι πνεύμα, όπως νομίζετε, διότι το πνεύμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε εμέ να έχω".

Λουκ. 24,40 και τούτο ειπών επέδειξεν αυτοίς τας χείρας και τους πόδας.

Λουκ. 24,40 Και αφού είπε τούτο, έδειξε εις αυτούς τας χείρας και τους πόδας.

Λουκ. 24,41 έτι δε απιστούντων αυτών από της χαράς και θαυμαζόντων είπεν αυτοίς· έχετε τι βρώσιμον ενθάδε;

Λουκ. 24,41 Επειδή δε εκείνοι, ένεκα της χαράς, απιστούσαν ακόμη και εθαύμαζαν δια το καταπληκτικόν και ανέλπιστον αυτό γεγονός, είπεν εις αυτούς ο Κυριος· "μήπως έχετε τίποτε φαγώσιμον εδώ;"

Λουκ. 24,42 οι δε επέδωκαν αυτώ ιχθύος οπτού μέρος και από μελισσίου κηρίου,

Λουκ. 24,42 Εκείνοι δε του έδωσαν ένα κομάτι ψητό ψάρι και κηρήθρα.

Λουκ. 24,43 και λαβών ενώπιον αυτών έφαγεν.

Λουκ. 24,43 Και αφού τα επήρε, έφαγε ενώπιον των, όχι διότι είχε ανάγκην τροφής το αναστημένον σώμα του, αλλά δια να πεισθούν εκείνοι ότι αυτός είναι όντως ο αναστημένος διδάσκαλος.

Λουκ. 24,44 είπε δε αυτοίς· ούτοι οι λόγοι ούς ελάλησα προς υμάς έτι ών σύν υμίν, ότι δει πληρωθήναι πάντα τα γεγραμμένα εν τώ νόμω Μωϋσέως και προφήταις και ψαλμοίς περι εμού.

Λουκ. 24,44 Είπε δε προς αυτούς· "αυτά που βλέπετε τώρα και θαυμάζετε, είναι ακριβώς όσα σας έλεγα, όταν ήμουν μαζί σας, ότι πρέπει δηλαδή να εκπληρωθούν και να πραγματοποιηθούν όλα όσα έχουν γραφή για μένα στον νόμον του Μωϋσέως, στους προφήτας και στους ψαλμούς".

Λουκ. 24,45 τότε διήνοιξεν αυτών τον νούν τού συνιέναι τας γραφάς,

Λουκ. 24,45 Τότε εφώτισε και ήνοιξε αυτών τον νουν, ώστε να εννοούν τας Γραφάς.

Λουκ. 24,46 και είπεν αυτοίς ότι ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθειν τον Χριστόν και αναστήναι εκ νεκρών τή τρίτη ημέρα,

Λουκ. 24,46 Και είπεν εις αυτούς· "ότι έτσι, όπως ακριβώς έγιναν, είναι γραμμένα εις την Αγίαν Γραφήν, και έτσι σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεού, έπρεπε να πάθη ο Χριστός και να αναστηθή εκ νεκρών την τρίτην ημέραν,

Λουκ. 24,47 και κηρυχθήναι επί τώ ονόματι αυτού μετάνοιαν και άφεσιν αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, αρξάμενον από Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 24,47 και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού εις όλα τα έθνη μετάνοια και άφεσις αμαρτιών. Να αρχίση δε το κήρυγμα από την Ιερουσαλήμ.

Λουκ. 24,48 υμείς δε εστε μάρτυρες τούτων.

Λουκ. 24,48 Σεις δε είσθε οι φιλαλήθεις και αξιόπιστοι μάρτυρες, οι οποίοι θα κηρύξετε και θα βεβαιώσετε όλα όσα έχετε ακούσει και όσα έχετε ιδει από εμέ.

Λουκ. 24,49 και ιδού εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν τού πατρός μου εφ υμάς· υμείς δε καθίσατε εν τή πόλει Ιερουσαλήμ έως ου ενδύσησθε δύναμιν εξ ύψους.

Λουκ. 24,49 Σας αναγγέλω δε, ότι εγώ σας στέλνω τώρα αυτό που υπεσχέθη ο Πατήρ, δηλαδή το Πνεύμα το Αγιον, δια να σας φωτίξη και σας ενισχύη και σας περιφρουρή στο αποστολικόν σας έργον. Σεις λοιπόν καθίσατε εις την πόλιν Ιερουσαλήμ έως ότου φορέσετε, σαν άλλο ένδυμα, και κάμετε ιδικήν σας πλέον την σοφίαν και την δύναμιν, που θα σας έλθη από τον ουρανόν με την επιφοίτησιν του Αγίου Πνεύματος".

Λουκ. 24,50 Εξήγαγε δε αυτούς έξω έως εις Βηθανίαν, και επάρας τας χείρας αυτού ευλόγησεν αυτούς.

Λουκ. 24,50 Επειτα δε από αυτάς και άλλας διδασκαλίας, τους έβγαλε έξω από την πόλιν κάπου εκεί κοντά εις την Βηθανίαν, και αφού εσήκωσε τα χέρια του, τους ευλόγησε.

Λουκ. 24,51 και εγένετο εν τώ ευλογείν αυτόν αυτούς διέστη απ αυτών και ανεφέρτετο εις τον ουρανόν.

Λουκ. 24,51 Και συνέβη τούτο το θαυμαστόν· ενώ αυτός τους ευλογούσε, εχωρίσθη από αυτούς και εφέρτετο προς τα επάνω στον ουρανόν.

Λουκ. 24,52 και αυτοί προσκυνήσαντες αυτόν υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης,

Λουκ. 24,52 Και αυτοί, αφού τον επροσκύνησαν, επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ με μεγάλην χαράν.

Λουκ. 24,53 και ήσαν διά παντός εν τώ ιερώ αινούντες και ευλογούντες τον Θεόν. Αμήν.

Λουκ. 24,53 Και ήσαν συνεχώς κατά τας ώρας της λατρείας στο ιερόν υμνούντες και δοξολογούντες τον Θεόν. Αμήν.

(εδοξολογούσαν τον Θεόν δι' όλα όσα είδαν και ήκουσαν κατά το διάστημα των τριών ετών, και μάλιστα δια την ένδοξον

ανάστασιν και την θριαμβευτικήν ανάληψιν του Κυρίου).

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιω. 1,1 Εν αρχή ήν ο Λόγος, και ο Λόγος ήν προς τον Θεόν, και Θεός ήν ο Λόγος.

Ιω. 1,1 Εις την αρχήν της πνευματικής και υλικής δημιουργίας, άναρχος και προαιώνιος, υπήρχεν ο Υιός και Λογος του Θεού. Και ο Λογος ήτο πάντοτε αχώριστος από τον Θεόν και πλησιέστατα προς αυτόν, και ο Λογος ήτο Θεός απειροτέλειος, όπως ο Πατήρ και το Άγιον Πνεύμα.

Ιω. 1,2 Ούτος ήν εν αρχή προς τον Θεόν.

Ιω. 1,2 Αυτός υπήρχεν εις την αρχήν της δημιουργίας ηνωμένος προς τον Θεόν.

Ιω. 1,3 πάντα δι αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ έν ό γεγονός.

Ιω. 1,3 Ολα τα δημιουργήματα έγιναν δι' αυτού και χωρίς αυτόν δεν έλαβε ύπαρξιν κανένα, από όσα έχουν γίνει.

Ιω. 1,4 εν αυτό ζωή ήν, και η ζωή ήν το φώς των ανθρώπων.

Ιω. 1,4 Εις αυτόν υπήρχε ζωή και ως άπειρος πηγή ζωής εδημιούργησε και διατηρεί κάθε ζωήν. Δια δε τους ανθρώπους δεν είναι μόνον η φυσική ζωή, αλλά και το πνευματικόν φως, που φωτίζει τον νουν των εις κατανόησιν και αποδοχήν της αληθείας.

Ιω. 1,5 και το φώς εν τή σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν.

Ιω. 1,5 Και το φως λάμπει μέσα στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν ημπούρεσε ποτέ να το επισκιάση και το εξουδετερώση.

Ιω. 1,6 Εγένετο άνθρωπος απεσταλμένος παρά Θεού, όνομα αυτό Ιωάννης·

Ιω. 1,6 Προάγγελος αυτού του φωτός κατά τας ημέρας εκείνας έγινεν ένας άνθρωπος, σταλμένος από τον Θεόν, του οποίου το όνομα ήτο Ιωάννης.

Ιω. 1,7 ούτος ήλθεν εις μαρτυρίαν, ίνα μαρτυρήση περί τού φωτός, ίνα πάντες πιστεύσωσι δι αυτού.

Ιω. 1,7 Αυτός ήλθε με κύριον σκοπόν να μαρτυρήση περί του φωτός, δηλαδή περί του Ιησού Χριστού, και με το κήρυγμά του να προπαρασκευάση τους ανθρώπους, ώστε να πιστεύσουν όλοι στο φως.

Ιω. 1,8 ουκ ήν εκείνος το φώς, αλλ ίνα μαρτυρήση περί τού φωτός.

Ιω. 1,8 Δεν ήτο εκείνος το φως, αλλ' ήλθε να μαρτυρήση δια το φως.

Ιω. 1,9 Ην το φώς το αληθινόν, ό φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον.

Ιω. 1,9 Ο Υιός και Λογος του Θεού ήτο πάντοτε το αληθινόν φως, το οποίον φωτίζει κάθε άνθρωπον, που έρχεται στον κόσμον.

Ιω. 1,10 εν τώ κόσμω ήν, και ο κόσμος δι αυτού εγένετο, και ο κόσμος αυτόν ουκ έγνω.

Ιω. 1,10 Ητο εξ αρχής στον κόσμον, ως δημιουργός και κυβερνήτης, και ο κόσμος όλος, ορατός και άορατος, έλαβεν ύπαρξιν δι' αυτού. Και όμως όταν το φως, ο Υιός του Θεού έγινε άνθρωπος, ο κόσμος δεν τον ανεγνώρισε και δεν τον εδέχθη.

Ιω. 1,11 εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον.

Ιω. 1,11 Ηλθε μεταξύ των ιδικών του, δηλαδή των Ιουδαίων, τους οποίους με ιδιαίτεραν στοργήν δια μέσου των αιώνων είχε προστατεύσει, και αυτοι οι ιδικοί του δεν τον εδέχθησαν ως Σωτήρα και Θεόν των.

Ιω. 1,12 όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοίς πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού,

Ιω. 1,12 Άλλοι όμως τον εδέχθησαν. Εις όσους δε τον εδέχθησαν με πίστιν ως Σωτήρα και Θεόν των έδωκε το δικαίωμα να γίνουν τέκνα Θεού, εις αυτούς δηλαδή που πιστεύουν στο όνομά του.

Ιω. 1,13 οι ουκ εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ εκ Θεού εγεννήθησαν.

Ιω. 1,13 Αυτοι δεν εγεννήθησαν από ανθρώπινα αίματα ούτε από θέλημα σαρκός ούτε από θέλημα ανδρός, αλλά εγεννήθησαν από τον Θεόν.

Ιω. 1,14 Καί ο Λόγος σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν, και εθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενούς παρά πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας.

Ιω. 1,14 Και ο Υιός και Λογος του Θεού έγινε άνθρωπος κατά υπερφυσικόν τρόπον και κατεσκήνωσεν με οικειότητα εν τω μέσω ημών και ημεις είδαμεν την μεγαλειώδη δόξαν του, δόξαν όχι ανθρωπίνην, αλλά θείαν και απέραντον, την οποίαν είχεν ως φυσικήν του κατάστασιν από τον Πατέρα, σαν Υιός του Θεού μονογενής, γεμάτος χάριν και αλήθειαν.

Ιω. 1,15 Ιωάννης μαρτυρεί περί αυτού και κέκραγε λέγων· ούτος ήν εν είπον, ο πίσω μου ερχόμενος έμπροσθέν μου γεγονός, ότι πρώτός μου ήν.

Ιω. 1,15 Ο Ιωάννης μαρτυρεί δι' αυτόν και κράζει με μεγάλην φωνήν, λέγων· "αυτός ήτο εκείνος, δια τον οποίον σας είπα, ότι ο ερχόμενος ύστερα από εμέ είναι ασυγκρίτως ανώτερος από εμέ, διότι ως Υιός μονογενής του Πατρός υπήρχε ήδη, πριν εγώ γεννηθώ".

Ιω. 1,16 Καί εκ τού πληρώματος αυτού ημεις πάντες ελάβομεν, και χάριν αντί χάριτος·

Ιω. 1,16 Και από τον άπειρον πνευματικόν πλούτον αυτού όλοι ημεις ελάβαμεν και χάριν επάνω εις την χάριν.

Ιω. 1,17 ότι ο νόμος διά Μωϋσέως εδόθη, η χάρις και η αλήθεια διά Ιησού Χριστού εγένετο.

Ιω. 1,17 Διότι ενώ ο νόμος εδόθη δια του Μωϋσέως, δούλου του Θεού, η χάρις και η αλήθεια ήλθαν δια του Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού.

Ιω. 1,18 Θεόν ουδείς εώρακε πώποτε· ο μονογενής υιός ο ών εις τον κόλπον τού πατρός, εκείνος εξηγήσατο.

Ιω. 1,18 Τον Θεόν κανεις ποτέ δεν έχει ίδει. Ο Υιός ο μονογενής, που υπάρχει προαιωνίως πάντοτε στον κόλπον του Πατρός, εκείνος εφανέρωσεν εις ημάς και κατέστησε γνωστόν τον Θεόν.

Ιω. 1,19 Καί αύτη εστίν η μαρτυρία τού Ιωάννου, ότε απέστειλαν οι Ιουδαίοι εξ Ιεροσολύμων ιερείς και Λευϊτας ίνα ερωτήσωσιν αυτόν· σύ τις εί;

Ιω. 1,19 Και αύτη είναι η μαρτυρία του Ιωάννου, όταν έστειλαν οι Ιουδαίοι από τα Ιεροσόλυμα ιερείς και Λευϊτας να τον ερωτήσουν· "συ ποιός είσαι;"

Ιω. 1,20 και ωμολόγησε, και ουκ ηρηνήσατο· και ωμολόγησεν ότι ουκ ειμί εγώ ο Χριστός.

Ιω. 1,20 Και ωμολόγησε, και δεν ηρηνήθη. Και ωμολόγησεν ότι "δεν είμαι εγώ ο Χριστός".

Ιω. 1,21 και ηρώτησαν αυτόν· τι σὺν· Ηλίας εἶ σὺ; και λέγει· ουκ εἰμί. ο προφήτης εἶ σὺ; και απεκριθη, οὐ.
Ιω. 1,21 Και τον ηρώτησαν πάλιν· “λοιπὸν ποίος εἶσαι; Μηπως εἶσαι ο Ηλίας;” Και εἶπεν ο Ιωάννης· “δεν εἶμαι”. “Εἶσαι συ ο προφήτης, ο ένας και μοναδικός, τον οποίον προανήγγειλε ο Μωϋσής;” και απήντησεν· “ὄχι”.
Ιω. 1,22 εἶπον οὖν αὐτῶ· τις εἶ; ἵνα ἀποκρισιν δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς· τι λέγεις περὶ σεαυτοῦ;
Ιω. 1,22 Εἶπαν εν τέλει εις αυτόν· “ποιός εἶσαι; Πες μας, δια να δώσωμεν ἀπάντησιν εις εκείνους που μας ἔστειλαν. Τι λέγεις δια τον ευατόν του;”
Ιω. 1,23 ἔφη· ἐγὼ φωνὴ βοῶντος εν τῇ ἐρήμῳ, ευθύνετε την οδὸν Κυρίου, καθὼς εἶπεν Ησαΐας ο προφήτης.
Ιω. 1,23 Εἶπεν ο Ιωάννης· “ἐγὼ εἶμαι ἡ φωνὴ του ανθρώπου, που φωνάζει δυνατὰ εις την ἔρημον τα λόγια του προφήτου Ησαΐου· κάμετε ευθύν τον δρόμον του Κυρίου· προετοιμάσατε τας ψυχὰς σας, δια να υποδεχθῶν τον Χριστόν”.
Ιω. 1,24 και οι απεσταλμένοι ἦσαν εκ των Φαρισαίων·
Ιω. 1,24 Και οι απεσταλμένοι ἦσαν ἀπὸ την τάξιν των Φαρισαίων.
Ιω. 1,25 και ηρώτησαν αὐτόν και εἶπον αὐτῶ· τι σὺν βαπτίζεις, εἰ σὺ ουκ εἶ ο Χριστός οὔτε Ηλίας οὔτε ο προφήτης;
Ιω. 1,25 Και με τόνον επιτιμητικόν τον ηρώτησαν και του εἶπαν· “διατί λοιπὸν βαπτίζεις, αφού συ δεν εἶσαι ο Χριστός οὔτε ο Ηλίας οὔτε ο προφήτης;”
Ιω. 1,26 απεκριθὴ αυτοῖς ο Ιωάννης λέγων· ἐγὼ βαπτίζω εν ὕδατι· μέσος δε υμῶν ἔστηκεν ον υμεῖς ουκ οἴδατε.
Ιω. 1,26 Απήντησεν εις αυτοὺς ο Ιωάννης και εἶπε· “ἐγὼ μεν σας βαπτίζω με νερό· ἀνάμεσα σας δε στέκει και θα εμφανισθῆ ἔντος ολίγου εκείνος, τον οποίον σεις δεν γνωρίζετε.
Ιω. 1,27 αὐτός εστιν ο ὀπίσω μου ερχόμενος, ὅς ἐμπροσθέν μου γέγονεν, οὐ ἐγὼ ουκ εἰμί ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τον ἱμάντα τοῦ υποδήματος.
Ιω. 1,27 Αυτός εἶναι που ἐρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμέ, ο οποίος ὁμως υπήρξε προ ἐμοῦ ως προαιώνιος Λογος του Θεοῦ, και του οποίου ἐγὼ δεν εἶμαι ἄξιος να λύσω οὔτε το λωρὶ του υποδήματός του”.
Ιω. 1,28 Ταῦτα εν Βηθανία ἐγένετο πέραν τοῦ Ιορδάνου, ὅπου ἦν Ιωάννης βαπτίζων.
Ιω. 1,28 Αυτὰ συνέβησαν εις την Βηθανίαν, πέραν ἀπὸ τον Ιορδάνην ὅπου ἐβάπτιζεν ο Ιωάννης.
Ιω. 1,29 Τῇ επαύριον βλέπει ο Ιωάννης τον Ιησοῦν ερχόμενον προς αὐτόν και λέγει· ἴδε ο ἀμνός τοῦ Θεοῦ ο αἰρων την αμαρτίαν τοῦ κόσμου.
Ιω. 1,29 Την επομένην ἡμέραν βλέπει ο Ιωάννης τον Ιησοῦν να ἐρχεται εις αὐτόν και λέγει· “ἴδε ο ἀμνός του Θεοῦ, που ἐπροφήτευσεν ο Ησαΐας, ο Μεσσίας και Αυτρωτής, ο οποίος θα θυσιασθῆ δια να πάρη ἐπάνω του και εξαλείψῃ την αμαρτίαν και την ενοχὴν του κόσμου.
Ιω. 1,30 οὗτός εστι περὶ οὐ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἐρχεται ἀνὴρ ὅς ἐμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν.
Ιω. 1,30 Αυτός εἶναι, δια τον οποίον σας εἶπα· ὕστερα ἀπὸ ἐμέ ἐρχεται ἄνθρωπος, ο οποίος σαν αἰώνιος Θεός υπάρχει πολὺ πρῶτύτερα ἀπὸ ἐμέ, ἀσυγκριτα λαμπρότερος και ἐνδοξότερος.
Ιω. 1,31 καγὼ ουκ ἤδην αὐτόν, ἀλλ ἵνα φανερωθῆ τῷ Ισραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ εν τῷ ὕδατι βαπτίζων.
Ιω. 1,31 Και ἐγὼ δεν τον ἐγνώριζα προηγουμένως, ἀλλὰ δια να φανερωθῆ αὐτός στους Ισραηλίτας, δια τοῦτο ἦλθα ἐγὼ και βαπτίζω εις τα ὕδατα του Ιορδάνου”.
Ιω. 1,32 και ἐμαρτύρησεν Ιωάννης λέγων ὅτι τεθέαμαι το Πνεῦμα καταβαῖνον ως περιστεράν ἐξ ουρανοῦ, και ἔμεινεν ἐπ αὐτόν.
Ιω. 1,32 Και εβεβαίωσεν ο Ιωάννης λέγων ὅτι “εἶδα το Ἅγιον Πνεῦμα να κατεβαίνῃ ὡσαν περιστερά ἀπὸ τον ουρανόν και ἔμεινεν εις αὐτόν μονίμως.
Ιω. 1,33 καγὼ ουκ ἤδην αὐτόν, ἀλλ ο πέμψας με βαπτίζει εν ὕδατι, εκείνος μοι εἶπεν· ἐφ ον αν ἴδης το Πνεῦμα καταβαῖνον και μένον ἐπ αὐτόν, οὗτός εστιν ο βαπτίζων εν Πνεύματι Ἁγίῳ.
Ιω. 1,33 Και ἐγὼ, ὅπως και σεις, δεν τον ἐγνώριζα, ἀλλὰ εκείνος που με ἔστειλε να βαπτίζω με νερό, εκείνος μοι εἶπε· Εἰς ὅποιον ἴδης να κατεβαίνῃ το Πνεῦμα το Ἅγιον και να μένῃ εις αὐτόν, αὐτός εἶναι, που βαπτίζει με Πνεῦμα Ἅγιον.
Ιω. 1,34 καγὼ εώρακα και μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός εστιν ο υἱός τοῦ Θεοῦ.
Ιω. 1,34 Και ἐγὼ πράγματι εἶδα, ὅπως μοι εἶπεν ο Θεός, και ἔχω δώσει μαρτυρίαν και ὁμολογίαν ὅτι αὐτός εἶναι ο Υἱός του Θεοῦ που ἐγένεν ἄνθρωπος”.
Ιω. 1,35 Τῇ επαύριον πάλιν εἰσθῆκει ο Ιωάννης και εκ των μαθητῶν αὐτοῦ δύο,
Ιω. 1,35 Την επομένην ἡμέραν ἔστειλε πάλιν ο Ιωάννης στον τόπον αὐτόν και δύο ἀπὸ τους μαθητάς του.
Ιω. 1,36 και ἐμβλέψας τῷ Ιησοῦ περιπατοῦντι λέγει· ἴδε ο ἀμνός τοῦ Θεοῦ.
Ιω. 1,36 Και καθὼς με ἀπέραντον σεβασμόν ἐκύτταξε τον Ιησοῦν, που περιπατοῦσε κάπου ἐκεῖ, λέγει· “ἰδοὺ ο ἀμνός του Θεοῦ”.
Ιω. 1,37 και ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντος, και ἠκολούθησαν τῷ Ιησοῦ.
Ιω. 1,37 Και οἱ δύο μαθηταὶ του ἤκουσαν τα λόγια του αὐτὰ και ἠκολούθησαν τον Ιησοῦν.
Ιω. 1,38 στραφεῖς δε ο Ιησοῦς και θεασάμενος αὐτούς ἀκολουθοῦντας λέγει αὐτοῖς·
Ιω. 1,38 Εγύρισε δε ο Ιησοῦς και ὅταν τους εἶδε να τον ἀκολουθοῦν, λέγει εις αὐτούς.
Ιω. 1,39 τι ζητεῖτε; οἱ δε εἶπον αὐτῶ· ραββί· ὃ λέγεται ἐρμηνευόμενον διδάσκαλε· που μένεις;
Ιω. 1,39 “Τι ζητεῖτε;” Εκείνοι δε του εἶπαν· “ραββί· που σημαίνει εις τα ἑλληνικά διδάσκαλε· που μένεις;”
Ιω. 1,40 λέγει αὐτοῖς· ἐρχεσθε και ἴδετε. ἦλθον οὖν και εἶδον που μένει και παρ αὐτῷ ἔμειναν την ἡμέραν εκείνην· ὥρα ἦν ως δεκάτη.
Ιω. 1,40 Εἶπεν εις αὐτούς· “ελάτε και ἴδετε που μένω”. Ἦλθον, λοιπὸν, και εἶδαν που μένει και ἔμειναν κοντὰ του την ἡμέραν εκείνην. Ἡ ὥρα δε ἦτο τέσσαρες το ἀπόγευμα.
Ιω. 1,41 ἦν Ἀνδρέας ο ἀδελφός Σίμωνος Πέτρου εἰς εκ των δύο των ἀκουσάντων παρὰ Ιωάννου και ἀκολουθησάντων αὐτῷ.
Ιω. 1,41 Ενας δε ἀπὸ τους δύο, που ἤκουσαν τα ὅσα ο Ιωάννης εἶπε περὶ του Ιησοῦ και ἠκολούθησαν αὐτόν, ἦτο ο Ἀνδρέας, ο ἀδελφός του Σίμωνος Πέτρου.
Ιω. 1,42 εὐρίσκει οὗτος πρῶτος τον ἀδελφόν τον ἴδιον Σίμωνα και λέγει αὐτῷ· εὐρήκαμεν τον Μεσσίαν· ὃ εστι μεθερμηνευόμενον Χριστός·
Ιω. 1,42 Αυτός, λοιπὸν, πρῶτος εὐρίσκει τον ἀδελφόν του τον Σίμωνα και του λέγει· “εὐρήκαμεν τον Μεσσίαν, ὄνομα που ἐρμηνεύεται εις την ἑλληνικὴν Χριστός”.

Ιω. 1,43 και ήγαγεν αυτόν προς τον Ιησούν. εμβλέψας αυτώ ο Ιησούς είπε· σύ εί Σίμων ο υιός Ιωνά, σύ κληθήση Κηφάς, ό ερμηνεύεται Πέτρος.

Ιω. 1,43 Και ωδήγησεν αυτόν προς τον Ιησούν. Και ο Ιησούς αφού τον εκύτταξε με βλέμμα βαθύ και στοργικόν είπε· “συ είσαι Σίμων, ο υιός του Ιωνά· συ θα ονομασθής Κηφάς, όνομα που ερμηνεύεται εις την ελληνικήν Πετρος”.

Ιω. 1,44 Τή επαύριον ηθέλησεν ο Ιησούς εξελθείν εις την Γαλιλαίαν· και ευρίσκει Φίλιππον και λέγει αυτώ· ακολούθει μοι.

Ιω. 1,44 Την άλλην ημέραν απεφάσισεν ο Χριστός να αναχωρήση από την Ιουδαίαν δια την Γαλιλαίαν. Ευρίσκει τον Φίλιππον (μαθητήν και αυτός του Βαπτιστού, από τον οποίον πολλά είχε ακούσει περί του Μεσσίου) και του λέγει· “έλα κοντά μου”.

Ιω. 1,45 ήν δε ο Φίλιππος από Βηθσαϊδά, εκ της πόλεως Ανδρέου και Πέτρου.

Ιω. 1,45 Ο δε Φίλιππος κατήγετο από την Βηθσαϊδά, από την πατρίδα του Ανδρέου και του Πετρου.

Ιω. 1,46 ευρίσκει Φίλιππος τον Ναθαναήλ και λέγει αυτώ· ον έγγραψε Μωϋσής εν τώ νόμω και οι προφήται, ευρηκαμεν, Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ.

Ιω. 1,46 Ευρίσκει ο Φίλιππος τον Ναθαναήλ και του λέγει· “αυτόν που έγγραψε ο Μωϋσής στον Νομον και προανήγγειλαν οι προφήται εις τα προφητικά των βιβλία τον ευρηκαμεν· είναι ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσήφ, από την Ναζαρέτ”.

Ιω. 1,47 και είπεν αυτώ Ναθαναήλ· εκ Ναζαρέτ δύναται τι αγαθόν είναι; λέγει αυτώ Φίλιππος· έρχου και ιδε.

Ιω. 1,47 Ο Ναθαναήλ όμως είπεν εις αυτόν· “από την Ναζαρέτ είναι δυνατόν να βγη κάτι καλόν;” Λεγει εις αυτόν ο Φίλιππος· “έλα και ιδέ μόνος σου, δια να πεισθής”.

Ιω. 1,48 είδεν ο Ιησούς τον Ναθαναήλ ερχόμενον προς αυτόν και λέγει περί αυτού· ιδε αληθώς Ισραηλίτης εν ώ δόλος ουκ έστι.

Ιω. 1,48 Είδεν ο Ιησούς τον Ναθαναήλ να έρχεται προς αυτόν και λέγει περί αυτού· “ιδού ένας γνήσιος Ισραηλίτης, στον οποίον δεν υπάρχει πονηρία”.

Ιω. 1,49 λέγει αυτώ Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτώ· πρό του σε Φίλιππον φωνήσαι, όντα υπό την σκηνήν είδόν σε.

Ιω. 1,49 Λεγει εις αυτόν ο Ναθαναήλ· “από που με γνωρίζεις;” Απήντησεν ο Ιησούς και του είπε· “προτού σε φωνάξη ο Φίλιππος, όταν ήσουνα κάτω από την σκηνήν, μακριά από κάθε ανθρωπινον μάτι, εγώ σε είδα”.

Ιω. 1,50 απεκρίθη Ναθαναήλ και λέγει αυτώ· ραββί, σύ εί ο υιός του Θεού, σύ εί ο βασιλεύς του Ισραήλ.

Ιω. 1,50 Απεκρίθη τότε ο Ναθαναήλ και του είπε· “Διδάσκαλε, συ είσαι ο Υιός του Θεού, συ είσαι ο Βασιλεύς του Ισραήλ, τον οποίον, σύμφωνα με τις προφητείες, επεριμέναμεν”.

Ιω. 1,51 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτώ· ότι είπόν σοι, είδόν σε υποκάτω της σκηνής, πιστεύεις; μείζω τούτων όψει.

Ιω. 1,51 Του απήντησεν δε ο Ιησούς· “Διότι σου είπα ότι σε είδα κάτω από την σκηνήν, πιστεύεις; Θα ίδης ακόμη μεγαλύτερα από αυτά”.

Ιω. 1,52 και λέγει αυτώ· αμήν αμήν λέγω υμίν, απ άρτι όψεσθε τον ουρανόν ανεωγότα, και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του ανθρωπου.

Ιω. 1,52 Και εν συνεχεία λέγει προς αυτόν, ώστε να ακούσουν και οι άλλοι μαθηταί· “σας διαβεβαιώνω, ότι από τώρα θα ιδετε ανοικτόν τον ουρανόν και τους αγγέλους του Θεού ν' ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν, να συνοδεύουν και να υπηρετούν τον υιόν του ανθρωπου (ο οποίος ως Θεός είναι κύριος και των αγγέλων)”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιω. 2,1 Καί τή ημέρα τή τρίτη γάμος εγένετο εν Κανά της Γαλιλαίας, και ήν η μήτηρ του Ιησού εκεί·

Ιω. 2,1 Και την τρίτην ημέραν, έπειτα από τα γεγονότα αυτά, έγινε γάμος εις την Κανά της Γαλιλαίας και ήτο εκεί και η μητέρα του Ιησού.

Ιω. 2,2 εκλήθη δε και ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις τον γάμον.

Ιω. 2,2 Προσεκλήθη και ο Ιησούς και οι μαθηταί του στον γάμον.

Ιω. 2,3 και υστερήσαντος οίνου λέγει η μήτηρ του Ιησού προς αυτόν· οίνον ουκ έχουσι.

Ιω. 2,3 Επειδή δε έλειπεν ο οίνος, λέγει η μητέρα του Ιησού προς αυτόν· “οίνον δεν έχουν”.

Ιω. 2,4 λέγει αυτή ο Ιησούς· τι εμοί και σοί, γύναι; ούπω ήκει η ώρα μου.

Ιω. 2,4 Της λέγει δε ο Ιησούς· “τι κοινόν υπάρχει, ω γύναι, μεταξύ εμού του Μεσσίου και σου, που με εγέννησες ως άνθρωπον; Δεν ήλθεν ακόμη η ώρα μου να κάμω θαύματα εμπρός στους ανθρωπους”.

Ιω. 2,5 λέγει η μήτηρ αυτού τοίς διακόνοις· ό,τι αν λέγη υμίν, ποιήσατε.

Ιω. 2,5 Η μητέρα του από τον τόνον της φωνής του εκατάλαβε, ότι θα επραγματοποιούσε την παράκλησίν της και δι' αυτό είπεν στους υπηρετάς· “ο,τι σας πη κάμετέ το”

Ιω. 2,6 ήσαν δε εκεί υδρίαί λίθιναι έξ κείμεναι κατά τον καθαρισμόν των Ιουδαίων, χωρούσαι ανά μετρητάς δύο ή τρεις.

Ιω. 2,6 Υπήρχαν δε εκεί έξ λίθινες στάμνες, που σκοπόν είχαν να χρησιμοποιούνται δια να πλύνωνται, κατά την συνήθειαν των, οι Ιουδαίοι πριν φάγουν. Καθε μία δε από αυτάς εχωρούσε από δύο η τρεις μετρητάς, δηλαδή 35 έως 54 περίπου κιλά εκάστη.

Ιω. 2,7 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· γεμίσατε τας υδρίας ύδατος. και εγένμισαν αυτάς έως άνω.

Ιω. 2,7 Λεγει εις αυτοίς ο Ιησούς· “γεμίσατε τις στάμνες με νερό”. Και τας εγένμισαν έως επάνω.

Ιω. 2,8 και λέγει αυτοίς· αντλήσατε νύν και φέρετε τώ αρχιτρικλίνω. και ήνεγκαν.

Ιω. 2,8 Και έπειτα τους είπε· “βγάλτε τώρα και φέρετε στον αρχιτρικλίνον, εις αυτόν που επιβλέπει τα του συμποσίου”. Και έφεραν.

Ιω. 2,9 ως δε εγεύσατο ο αρχιτρικλίνοσ το ύδωρ οίνον γεγενημένον -και ουκ ήδει πόθεν εστίν· οι δε διάκονοι ήδεισαν οι ηντληκότες το ύδωρ- φωνεί τον νυμφίον ο αρχιτρικλίνοσ

Ιω. 2,9 Μολις δε εδοκίμασε ο αρχιτρικλίνοσ το νερό, που είχε γίνει κρασί-και δεν εγνώριζε αυτός από που προέρχεται· οι υπηρεταί μόνον εγνώριζαν που είχαν βγάλει το νερό και γεμίσει τις στάμνες-φωνάζει τον γαμβρόν ο αρχιτρικλίνοσ

Ιω. 2,10 και λέγει αυτώ· πάσ άνθρωπος πρώτον τον καλόν οίνον τίθησι, και όταν μεθυσθώσι, τότε τον ελάσσω· σύ τετήρηκας τον καλόν οίνον έως άρτι.

Ιω. 2,10 και λέγει εις αυτόν· “κάθε άνθρωπος που κάμνει τραπέζι βάζει, σύμφωνα με την συνήθειαν που υπάρχει, πρώτα το

καλό κρασί και όταν οι άνθρωποι πιουν μέχρι μέθης, τότε προσφέρει το κατώτερον. Συ όμως εφύλαξες το εκλεκτό κρασί έως αυτήν την στιγμήν”.

Ιω. 2,11 Ταύτην εποίησε την αρχήν των σημείων ο Ιησούς εν Κανά της Γαλιλαίας και εφάνέρωσε την δόξαν αυτού, και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί αυτού.

Ιω. 2,11 Αυτό το θαύμα έκαμε ως αρχήν των θαυμάτων του ο Ιησούς εις την Κανά της Γαλιλαίας και εφάνέρωσε το μεγαλείον της θείας εξουσίας του και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί του.

Ιω. 2,12 Μετά τούτο κατέβη εις Καπερναούμ αυτός και η μήτηρ αυτού και οι αδελφοί αυτού και οι μαθηταί αυτού, και εκεί έμειναν ου πολλάς ημέρας.

Ιω. 2,12 Υστερα από το γεγονός αυτό κατέβηκε εις την Καπερναούμ, αυτός και η μητέρα του και οι θεωρούμενοι από τους άλλους ως αδελφοί του και οι μαθηταί αυτού και εκεί έμειναν ολίγας ημέρας.

Ιω. 2,13 και εγγύς ήν το πάσχα των Ιουδαίων, και ανέβη εις Ιεροσόλυμα ο Ιησούς.

Ιω. 2,13 Επλησίαζε δε το Πάσχα των Ιουδαίων και ανέβηκε ο Ιησούς εις τα Ιεροσόλυμα.

Ιω. 2,14 και εύρεν εν τώ ιερώ τους πωλούντας βόας και πρόβατα και περιστεράς, και τους κερματιστάς καθημένους.

Ιω. 2,14 Και ευρήκε στο ιερόν, δηλαδή μέσα εις τας αυλάς του ναού, αυτούς που επωλούσαν βώδια και πρόβατα και περιστέρια, όπως επίσης και τους αργυραμοιβούς, που εκάθηντο κοντά εις τα τραπέζια των, δια να ανταλλάσουν τα ξένα νομίσματα των προσκυνητών με εβραϊκά.

Ιω. 2,15 και ποιήσας φραγγέλιον εκ σχοινίων πάντας εξέβαλεν εκ τού ιερού, τα τε πρόβατα και τους βόας, και των κολλυβιστών εξέχεε το κέρμα και τας τραπέζας ανέστρεψε,

Ιω. 2,15 Και αφού έκαμε φραγγέλιον από σχοινιά, έβγαλε έξω από την αυλήν όλους και τα πρόβατα και τα βόδια, των δε αργυραμοιβών εσκορπίσε κάτω τα νομίσματα και αναποδογύρισε τα τραπέζια των.

Ιω. 2,16 και τοίς τας περιστεράς πωλούσιν είπεν· άρατε ταύτα εντεύθεν· μη ποιείτε τον οίκον τού πατρός μου οίκον εμπορίου.

Ιω. 2,16 Εις εκείνους δε που επωλούσαν τα περιστέρια είπε· “πάρετέ τα από εδώ και μη κάμνετε τον οίκον του Πατρός μου, οίκον εμπορίου”.

Ιω. 2,17 εμνήσθησαν δε οι μαθηταί αυτού ότι γεγραμμένον εστί, ο ζήλος τού οίκου σου καταφάγεται με.

Ιω. 2,17 Εθυμήθησαν δε τότε οι μαθηταί του αυτό, που είχε γραφή στους ψαλμούς· “ο ζήλος, πάτερ μου, δια την δόξαν του οίκου σου, ως άλλη φωτιά θα με καταφάγη”.

Ιω. 2,18 απεκρίθησαν ούν οι Ιουδαίοι και είπον αυτό· τι σημείον δεικνύεις ημίν ότι ταύτα ποιείς;

Ιω. 2,18 Του ωμίλησαν τότε οι Ιουδαίοι και του είπαν· “ποίον σημείον συ μας δείχνεις και ποίαν απόδειξιν μας παρουσιάζεις, ότι έχεις την εξουσίαν να κάμνης αυτά;”

Ιω. 2,19 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτοίς· λύσατε τον ναόν τούτον, και εν τρισίν ημέραις εγερώ αυτόν.

Ιω. 2,19 Απήντησεν ο Ιησούς και τους είπε· “κρημνίσατε τον ναόν τούτον και εγώ εις τρεις ημέρας θα τον ανοικοδομήσω”. (Και ενούσε· Θανατώσατε στον ναόν του σώματός μου, και εγώ μετά τρεις ημέρας θα αναστηθώ από τον τάφον).

Ιω. 2,20 είπον ούν οι Ιουδαίοι· τεσσαράκοντα και έξ έτεσιν ωκοδομήθη ο ναός ούτος, και σύ εν τρισίν ημέραις εγερείς αυτόν;

Ιω. 2,20 Είπαν λοιπόν, οι Ιουδαίοι· “σαράντα εξ χρόνια εχειάσθησαν, δια να κτισθή ο ναός αυτός και συ λέγεις, ότι θα τον ανοικοδομήσης έντος τριών ημερών;”

Ιω. 2,21 εκείνος δε έλεγε περί τού ναού τού σώματος αυτού.

Ιω. 2,21 Εκείνος όμως έλεγε δια τον ναόν του σώματός του.

Ιω. 2,22 ότε ούν ηγέρθη εκ νεκρών, εμνήσθησαν οι μαθηταί αυτού ότι τούτο έλεγε, και επίστευσαν τή γραφή και τώ λόγω ώ είπεν ο Ιησούς.

Ιω. 2,22 Όταν δε ανεστήθη εκ νεκρών, εθυμήθησαν οι μαθηταί του ότι τούτο ακριβώς, το θαυμαστόν γεγονός ενούσε τότε και επίστευσαν εις την Αγίαν Γραφήν, που είχε προφητεύσει την ανάστασιν, και στον λόγον, τον οποίον είχε πει κατά την περίστασιν εκείνην ο Ιησούς.

Ιω. 2,23 Ως δε ήν εν τοίς Ιεροσολύμοις εν τώ πάσχα εν τή εορτή, πολλοί επίστευσαν εις το όνομα αυτού, θεωρούντες αυτού τα σημεία ά έποίη.

Ιω. 2,23 Όταν δε ευρίσκετο εις τα Ιεροσόλυμα κατά την εορτήν του πάσχα, πολλοί επίστευσαν εις αυτόν ως Μεσσίαν διότι έβλεπαν τα θαύματα που έκανε και τα οποία απεδείκνυαν την θείαν αποστολήν του.

Ιω. 2,24 αυτός δε ο Ιησούς ουκ επίστευεν εαυτόν αυτοίς διά το αυτόν γινώσκειν πάντας,

Ιω. 2,24 Ο ίδιος όμως ο Ιησούς δεν ενεπιστεύετο εις αυτούς τον ευατόν του και τα υψηλά νοήματα της διδασκαλίας του, διότι αυτός εγνώριζε καλά όλους, τον άστατον δηλαδή χαρακτήρα των, τας προκαταλήψεις και τας ατελείας των.

Ιω. 2,25 και ότι ου χρείαν είχαν ίνα τις μαρτυρήση περί τού ανθρώπου· αυτός γάρ εγίνωσκε τι ήν εν τώ ανθρώπω.

Ιω. 2,25 Και δεν είχαν ανάγκη να τον κατατοπίση κανείς και τον πληροφορήση περί του ανθρώπου, διότι αυτός ο ίδιος εγνώριζε πολύ καλά, τι υπήρχε μέσα στον κάθε άνθρωπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιω. 3,1 Ην δε άνθρωπος εκ των Φαρισαίων, Νικόδημος όνομα αυτό, άρχων των Ιουδαίων.

Ιω. 3,1 Υπήρχε δε εκεί εις την Ιερουσαλήμ, κάποιον άνθρωπος από την τάξιν των Φαρισαίων, ονόματι Νικόδημος, άρχων των Ιουδαίων, διότι ήτο μέλλος του συνεδρίου.

Ιω. 3,2 ούτος ήλθε προς αυτόν νυκτός και είπεν αυτό· ραββί, οίδαμεν ότι από Θεού ελήλυθας διδάσκαλος· ουδείς γάρ ταύτα τα σημεία δύναται ποιείν ά σύ ποιείς, εάν μη ή ο Θεός μετ αυτού.

Ιω. 3,2 Αυτός ήλθε νύκτα προς τον Ιησούν και του είπε· “Διδάσκαλε, γνωρίζομεν ότι συ ήλθες από τον Θεόν ως ο μοναδικός διδάσκαλος των πλέον υψηλών αληθειών. Διότι κανένας δεν ημπορεί να κάνη τα καταπληκτικά αυτά θαύματα, τα οποία κάμνεις συ, εάν ο Θεός δεν είναι μαζί του. (Από σε λοιπόν περιμένομεν να ακούσωμεν καθαρά το θέλημα του Θεού και τον τρόπον, με τον οποίον θα ημπορέσωμεν να αποκτήσωμεν τα αγαθά της βασιλείας)”.

Ιω. 3,3 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτό· αμήν αμήν λέγω σοι, εάν μη τις γεννηθή άνωθεν, ου δύναται ιδείν την βασιλείαν τού Θεού.

Ιω. 3,3 Απήντησε ο Ιησούς και είπε· “σε διαβεβαίωνω, ότι εάν δεν γεννηθή κανείς από τον ουρανόν, δεν ημπορεί να ιδη και

να απολαύσει την βασιλείαν του Θεού".

Ιω. 3,4 λέγει προς αυτόν ο Νικόδημος: πώς δύναται άνθρωπος γεννηθήναι γέροντων; μη δύναται εις την κοιλίαν της μητρός αυτού δεύτερον εισελθείν και γεννηθήναι;

Ιω. 3,4 λέγει προς αυτόν ο Νικόδημος: "πώς είναι δυνατόν να γεννηθή πάλιν ο άνθρωπος, και μάλιστα όταν είναι γέροντων; Μηπως ημπορεί να εισέλθῃ δια δευτέραν φοράν εις την κοιλίαν της μητρός του και να γεννηθή πάλιν;"

Ιω. 3,5 απεκρίθη Ιησούς: αμήν αμήν λέγω σοι, εάν μη τις γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, ου δύναται εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού.

Ιω. 3,5 Απήντησεν ο Ιησούς: "αληθώς σου λέγω, ότι εάν δεν αναγεννηθή κανείς πνευματικώς από το νερό του βαπτίσματος και από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, δεν ημπορεί να εισέλθῃ εις την βασιλείαν του Θεού.

Ιω. 3,6 το γεγεννημένον εκ της σαρκός σάρξ εστι, και το γεγεννημένον εκ του Πνεύματος πνεύμα εστι.

Ιω. 3,6 Καθε τι που έχει γεννηθή κατά τρόπον φυσικόν από την σάρκα, είναι και αυτό σαρκικόν, δηλαδή γεμάτο ατελείας και αδυναμίας. Και εκείνο που έχει γεννηθή από το Αγιον Πνεύμα, είναι πνευματική ύπαρξις, που θα απολαύσει την βασιλείαν του Θεού.

Ιω. 3,7 μη θαυμάσης ότι είπόν σοι, δει υμάς γεννηθήναι άνωθεν.

Ιω. 3,7 Μη απορείς, διότι σου είπα ότι πρέπει όλοι σας να αναγεννηθήτε από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, που κατεβαίνει εκ των άνω.

Ιω. 3,8 το πνεύμα όπου θέλει πνεί, και την φωνήν αυτού ακούεις, αλλ ουκ οίδας πόθεν έρχεται και που υπάγει· ούτως εστί πάς ο γεγεννημένος εκ του Πνεύματος.

Ιω. 3,8 Ο άερας όπου θέλει φύσα και ακούεις την βοήν του, αλλά δεν γνωρίζεις από που έρχεται και που θα καταλήξῃ. Ετσι γίνεται και με κάθε ένα, ο οποίος αναγεννάται από το Αγιον Πνεύμα. Ο τρόπος αυτής της αναγεννήσεως είναι ακατάληπτος το αποτέλεσμα όμως φανερόν".

Ιω. 3,9 απεκρίθη Νικόδημος και είπεν αυτώ: πώς δύναται ταύτα γενέσθαι;

Ιω. 3,9 Απήντησεν ο Νικόδημος και του είπε: "πώς είναι δυνατόν να γίνουνη αυτά;"

Ιω. 3,10 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτώ: σύ εί ο διδάσκαλος του Ισραήλ και ταύτα ου γινώσκεις;

Ιω. 3,10 Απεκρίθη δε εις αυτόν ο Ιησούς: "συ είσαι ο επίσημος διδάσκαλος του Ισραήλ και δεν γνωρίζεις αυτά, δια τα οποία ομιλούν αι Γραφαί;

Ιω. 3,11 αμήν αμήν λέγω σοι ότι ό οίδαμεν λαλούμεν και ό εωράκαμεν μαρτυρούμεν, και την μαρτυρίαν ημών ου λαμβάνετε.

Ιω. 3,11 Αληθώς σου λέγω, ότι εκείνο που γνωρίζομεν καλά, λέγομεν· και αυτό που είδαμεν μαρτυρούμεν. Καθε τι που λέγομεν είναι η απόλυτος και καθαρά αλήθεια. Και όμως σεις δεν δέχεσθε την μαρτυρίαν μας.

Ιω. 3,12 ει τα επίγεια είπον υμίν και ου πιστεύετε, πώς εάν είπω υμίν τα επουράνια πιστεύσετε;

Ιω. 3,12 Εάν σας είπα διδασκαλίας θείας, αι οποίαι σχετίζονται με όσα συμβαίνουνη εις την γην και είναι επομένως εύκολον να τας εννοήσετε και όμως δεν τας πιστεύετε, πως, εάν σας είπω υψηλάς αληθείας, που αναφέρονται στον επουράνιον κόσμον, θα τας παραδεχθήτε και θα τας πιστέψετε;

Ιω. 3,13 και ουδείς αναβέβηκεν εις τον ουρανόν ει μη ο εκ του ουρανού καταβάς, ο υιός του ανθρώπου ο ών εν τώ ουρανώ.

Ιω. 3,13 Κανείς δε δεν ανέβηκε στον ουρανόν, δια να μάθῃ εκεί και διδάξῃ εις σας αυτάς τας αληθείας, παρά μόνον αυτός που κατέβηκε από τον ουρανόν και έγινε δια της ενανθρωπήσεως υιός του ανθρώπου και ο όποιος εξακολουθεί, καθ' ον χρόνον ζῃ εις την γην, να είναι και στον ουρανόν ως Θεός.

Ιω. 3,14 και καθώς Μωϋσής ύψωσε τον όφιν εν τῇ ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον υιόν του ανθρώπου,

Ιω. 3,14 Όπως δε ο Μωϋσής εκρέμεσε υψηλά το χάλκινη φίδι εις την έρημον, δια να το αντικρύζουν με πίστιν οι Ισραηλίται και να σωζωνται από το θανατηφόρον δηλητήριον των φιδιών της ερήμου, έτσι, σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεού, πρέπει να κρεμασθή και ο υιός του ανθρώπου επάνω στον σταυρόν.

Ιω. 3,15 ινα πάς ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ έχῃ ζωήν αιώνιον.

Ιω. 3,15 Και τούτο, δια να μη καταδικασθή εις την αιώνιαν απώλειαν κανένας από εκείνους, που θα πιστεύσουν εις αυτόν, αλλά να κερδήσῃ και να έχῃ την αιώνιον ζωήν.

Ιω. 3,16 ούτω γάρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ινα πάς ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ έχῃ ζωήν αιώνιον.

Ιω. 3,16 Διότι τόσον πολύ ηγάπησεν ο Θεός τον βυθισμένον εις τας αμαρτίας κόσμον, ώστε παρέδωκεν εις σταυρικόν θάνατον τον μονογενή του Υιόν· δια να μη καταδικασθή εις την αιωνιαν απώλειαν κάθε ένας που θα πιστεύῃ εις αυτόν, αλλά να έχῃ ζωήν αιώνιον.

Ιω. 3,17 ου γάρ απέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού εις τον κόσμον ινα κρίνῃ τον κόσμον, αλλ ινα σωθή ο κόσμος δι αυτού.

Ιω. 3,17 Διότι δεν έστειλεν ο Θεός τον Υιόν του στον κόσμον δια να κρίνῃ και καταδικάσῃ τον κόσμον, αλλά δια να σωθή ο κόσμος με την θυσίαν αυτού.

Ιω. 3,18 ο πιστεύων εις αυτόν ου κρίνεται, ο δε μη πιστεύων ήδη κέκριται, ότι μη πεπίστευκεν εις το όνομα του μονογενοϋς υιού του Θεού.

Ιω. 3,18 Καθε ένας που πιστεύει εις αυτόν, εις οποιοδήποτε έθνος και αν ανήκῃ, δεν καταδικάζεται. Οποιος όμως δεν πιστεύει, έχει καταδικασθή από τώρα, ακριβώς διότι δεν επίστεψε στο όνομα του μονογενοϋς Υιού του Θεού, και με την απιστίαν του απέκλεισεν αυτός μόνος τον εαυτόν του από την σωτηρίαν.

Ιω. 3,19 αυτή δε εστιν η κρίσις, ότι το φώς ελήλυθεν εις τον κόσμον, και ηγάπησαν οι άνθρωποι μάλλον το σκοτός ή το φώς· ήν γάρ πονηρά αυτών τα έργα.

Ιω. 3,19 Αυτή δε είναι και η αιτία της καταδικης των απίστων· ότι δηλαδή το φως, ο Υιός του Θεού, ήλθεν στον κόσμον, αλλά οι άνθρωποι ηγάπησαν και έδωσαν μάλλον την καρδιά τους στο σκοτάδι και όχι στο φως. Και τούτο, διότι τα έργα των ήσαν πονηρά.

Ιω. 3,20 πάς γάρ ο φαύλα πράσων μισεί το φώς και ουκ έρχεται προς το φώς, ινα μη ελεγχθή τα έργα αυτού·

Ιω. 3,20 Διότι κάθε ένας που αμετανοήτως πράττει έργα κακά και διεστραμμένα, αντιπαθεί και αποστρέφεται το φως και δεν έρχεται στο φως, δια να μη φανερωθούνη τα φαύλα έργα του.

Ιω. 3,21 ο δε ποιών την αλήθειαν έρχεται προς το φώς, ινα φανερωθή αυτού τα έργα, ότι εν Θεώ εστιν ειργασμένα.

Ιω. 3,21 Καθένας δε που ζη και πράττει σύμφωνα με την αλήθειαν του Θεού, έρχεται στο φως, πλησιάζει με εμπιστοσύνην στον Κυριον Ιησούν, δια να φανερωθή η ποιότης και η αξία των έργων του, να πληροφορηθή δε και ο ίδιος ότι πραγματι αυτά έχουν γίνει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού".

Ιω. 3,22 Μετά ταύτα ήλθεν ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις την Ιουδαίαν γήν, και εκεί διέτριβε μετ αυτών και εβάπτιζεν.

Ιω. 3,22 Υστερα από αυτά, που συνέβησαν εις τα Ιεροσόλυμα, ήλθεν ο Ιησούς και οι μαθηταί του εις την άλλην περιοχήν της Ιουδαίας και εκεί έμενε μαζί τους και εβάπτιζε δια μέσω αυτών εκείνους που ήρχοντο με την διάθεσιν να πιστεύσουν εις αυτόν.

Ιω. 3,23 ήν δε και Ιωάννης βαπτίζων εν Αινών εγγύς τού Σαλείμ, ότι ύδατα πολλά ήν εκεί, και παρεγίνοντο και εβαπτίζοντο.

Ιω. 3,23 Ο δε Ιωάννης εβάπτιζε τότε εις την πηγήν Αινών, πλησίον της πόλεως Σαλείμ, διότι εκεί ήσαν πολλά ύδατα, και ήρχοντο άνθρωποι και εβαπτίζοντο.

Ιω. 3,24 ούπω γάρ ήν βεβλημένος εις την φυλακήν ο Ιωάννης.

Ιω. 3,24 Δεν είχε δε ακόμη συλληφθή και φυλακισθή από τον Ηρώδη ο Ιωάννης.

Ιω. 3,25 Εγένετο ούν ζητήσις εκ των μαθητών Ιωάννου μετά Ιουδαίου περι καθαρισμού.

Ιω. 3,25 Εγινε λοιπόν συζήτησις από τους μαθητάς του Ιωάννου με κάποιον Ιουδαίον δια τον καθαρισμόν, τον οποίον το βάπτισμα των μαθητών του Χριστού και το βάπτισμα του Ιωάννου έδιδεν στους ανθρώπους.

Ιω. 3,26 και ήλθον προς τον Ιωάννην και είπον αυτώ ραββί, ός ήν μετά σου πέραν τού Ιορδάνου, ώ σύ μεμαρτύρηκας, ίδε ούτος βαπτίζει και πάντες έρχονται προς αυτόν.

Ιω. 3,26 Και ήλθαν προς τον Ιωάννην οι μαθηταί του μαζί με τον Ιουδαίον και του είπαν: "διδάσκαλε, αυτός, που ήτο μαζί σου πέραν από τον Ιορδάνην και δια τον οποίον συ εμαρτύρησες και εβεβαίωσες περι της αποστολής του στους ανθρώπους, κύτταξε βαπτίζει τώρα και όλοι πηγαίνουν εις αυτόν".

Ιω. 3,27 απεκριθή Ιωάννης και είπεν ου δύναται άνθρωπος λαμβάνειν ουδέν, εάν μη ή δεδομένον αυτώ εκ τού ουρανού.

Ιω. 3,27 Απεκρίθη ο Ιωάννης και είπε: "τίποτε δεν ημπορεί να πάρη ο άνθρωπος εάν δεν του έχη δοθή από τον ουρανόν.

Ιω. 3,28 αυτοί υμείς μοι μαρτυρείτε ότι είπον: ουκ εμί εγώ ο Χριστός, αλλ ότι απεσταλμένος εμί έμπροσθεν εκείνου.

Ιω. 3,28 Σεις, άλωστε, οι ίδιοι που με ηκούσατε, επιβεβαιώνετε ότι εγώ είπα: Δεν είμαι εγώ ο Χριστός, αλλ ότι εγώ είμαι απεσταλμένος από τον Θεόν ενωρίτερα από εκείνον, δια να προπαρασκευάσω τους ανθρώπους.

Ιω. 3,29 ο έχων την νύμφην νυμφίος εστί· ο δε φίλος τού νυμφίου, ο εστηκώς και ακούων αυτού, χαρά χαιρεί διά την φωνήν τού νυμφίου. αυτή ούν η χαρά η εμή πεπλήρωται.

Ιω. 3,29 Επειτα δε μη λησμονείτε ότι αυτός που έλαβε και έχει την νύμφην είναι ο νυμφίος, ο δε φίλος του νυμφίου, ο οποίος κατά τον γάμον στέκεται κοντά εις αυτόν και τον ακούει, χαιρεί παρά πολύ δια τα λόγια, με τα οποία ο νυμφίος εκδηλώνει την χαράν του. Αυτή, λοιπόν, είναι η ιδική μου χαρά, να βλέπω τον νυμφίον ευχαριστημένον και η οποία χαρά μου είναι πλήρης και τελεία. (Ο Χριστός είναι ο νυμφίος, νύμφη η Εκκλησία. Χαιρώ βαθύτατα, διότι βλέπω τους ανθρώπους, που θα ενταχθούν εις την Εκκλησίαν του, να τον ακολουθούν).

Ιω. 3,30 εκείνον δει αυξάνειν, εμέ δε ελαττούσθαι.

Ιω. 3,30 Εκείνος πρέπει να αυξάνη, εγώ δε, ο πρόδρομός του, να μικραίνω, ώστε όλοι πλέον να ακολουθούν εκείνον και όχι εμέ.

Ιω. 3,31 ο άνωθεν ερχόμενος επάνω πάντων εστί. ο ών εκ της γής εκ της γής εστι και εκ της γής λαλεί· ο εκ τού ουρανού ερχόμενος επάνω πάντων εστί,

Ιω. 3,31 Εκείνος που έρχεται από τον ουρανόν, δηλαδή ο Χριστός, είναι επάνω από όλους. Εκείνος δε που είναι από την γην, όπως είμαι εγώ, από γονείς που είναι επίσης της γης, ομιλεί περι του θελήματος και των έργων του Θεού, σαν άνθρωπος εκ της γης, δηλαδή ατελής. Εκείνος όμως που έρχεται από τον ουρανόν είναι ανώτερος από όλους.

Ιω. 3,32 και ό εώρακε και ήκουσε, τούτο μαρτυρεί, και την μαρτυρίαν αυτού ουδεις λαμβάνει.

Ιω. 3,32 Και αυτό που ειδε και ήκουσε και το γνωρίζει άριστα και κάλλιστα, αυτό και με απόλυτον βεβαιότητα και σαφήνειαν κηρύσσει. Αλλά την μαρτυρίαν αυτού ολίγοι την δέχονται.

Ιω. 3,33 ο λαβών αυτού την μαρτυρίαν εσφράγισεν ότι ο Θεός αληθής εστιν.

Ιω. 3,33 Εκείνος δε που επίστευσε και εδέχθη αυτήν την διδασκαλίαν, αυτός έβαλε την σφραγίδα του και υπέγραψε με το όνομά του τους λόγους του Υιού και απεσταλμένου του Θεού και επεβεβαίωσε έτσι ότι ο Θεός είναι πάντοτε αληθινός.

Ιω. 3,34 ον γάρ απέστειλεν ο Θεός, τα ρήματα τού Θεού λαλεί· ου γάρ εκ μέτρου δίδωσιν ο Θεός το Πνεύμα.

Ιω. 3,34 Και ότι αυτός, τον οποίον ο Θεός απέστειλε, δηλαδή ο Ιησούς Χριστός, διδάσκει το λόγια του Θεού αλάνθαστα και πλήρη, διότι ο Θεός δεν έδωσεν εις αυτόν περιορισμένον τον φωτισμόν και την ενεργειαν του Αγίου Πνεύματος, όπως στους προφήτας, αλλά έδωκεν εις αυτόν αυτό τούτο το Αγιον Πνεύμα.

Ιω. 3,35 ο πατήρ αγαπά τον υιόν και πάντα δέδωκεν εν τή χειρί αυτού.

Ιω. 3,35 Και τούτο, διότι ο Πατήρ αγαπά τον Υιόν και από τότε που ο Υιός έγινε άνθρωπος του έχει δώσει όλα υπό την εξουσίαν του, ώστε και ως άνθρωπος να δύναται να ενεργή και να πράττη και να διαχειρίζεται τα πάντα προς σωτηρίαν των ανθρώπων.

Ιω. 3,36 ο πιστεύων εις τον υιόν έχει ζωήν αιώνιον· ο δε απειθών τώ υιώ ουκ όψεται ζωήν, αλλ η οργή τού Θεού μένει επ αυτόν.

Ιω. 3,36 Ετσι δε καθένας που πιστεύει στον Υιόν, έχει εξασφαλίσει την αιωνίαν ζωήν. Εκείνος δε που δεν πιστεύει και δεν υπακούει στον Υιόν, δεν θα ίδη την μακαρίαν ζωήν, αλλά η οργή του Θεού θα μένη συνεχώς επάνω του".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιω. 4,1 Ως ούν εγνώ ο Κύριος ότι ήκουσαν οι Φαρισαίοι ότι Ιησούς πλείονας μαθητάς ποιεί και βαπτίζει ή Ιωάννης-

Ιω. 4,1 Οταν, λοιπόν, έμαθε ο Κυριος ότι οι Φαρισαίοι επληροφορήθησαν, πως ο Ιησούς κάμνει και βαπτίζει περισσοτέρους μαθητάς παρά ο Ιωάννης

Ιω. 4,2 καίτοιγε Ιησούς αυτός ουκ εβάπτιζεν, αλλ οι μαθηταί αυτού-

Ιω. 4,2 -αν και ο ίδιος ο Ιησούς δεν εβάπτιζεν, αλλά οι μαθηταί του εβάπτιζαν-

Ιω. 4,3 αφήκε την Ιουδαίαν και απήλθεν εις την Γαλιλαίαν.

Ιω. 4,3 εγκατέλειψε την Ιουδαίαν και ανεχώρησε δια την Γαλιλαίαν.

Ιω. 4,4 Έδει δε αυτόν διέρχεσθαι διά της Σαμαρείας.

Ιω. 4,4 Επρεπε δε να περάσει δια μέσου της Σαμαρείας.

Ιω. 4,5 έρχεται ούν εις πόλιν της Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τού χωρίου ό έδωκεν Ιακώβ Ιωσήφ τώ υιώ αυτού·

Ιω. 4,5 Έρχεται, λοιπόν, εις πόλιν της Σαμαρείας, η οποία ελέγετο Συχάρ, πλησίον στο μέρος που είχε δώσει ο Ιακώβ στον υιόν του τον Ιωσήφ.

Ιω. 4,6 ήν δε εκεί πηγή τού Ιακώβ. ο ούν Ιησούς κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας εκαθέζετο ούτως επί τή πηγή· ώρα ήν ωσει έκτη.

Ιω. 4,6 Υπήρχε δε εκεί το πηγάδι του Ιακώβ. Ο Ιησούς, λοιπόν, κουρασμένος καθώς ήτο από την οδοιποριαν, εκάθισε με απλότητα κοντά στο πηγάδι. Η ώρα δε ήτο εξ από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή δώδεκα μεσημέρι.

Ιω. 4,7 έρχεται γυνή εκ της Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ. λέγει αυτή ο Ιησούς· δός μοι πιείν.

Ιω. 4,7 Την ώραν εκείνην έρχεται μία γυναίκα από την Σαμαρειαν, να βγάλη νερό. Της είπε ο Ιησούς· “δος μου να πιώ”.

Ιω. 4,8 οι γάρ μαθηταί αυτού απελλύθεισαν εις την πόλιν ίνα τροφάς αγοράσωσι.

Ιω. 4,8 Διότι οι μαθηταί του, που θα εφρόντιζαν να βγάλουν νερό από το πηγάδι, είχαν υπάγει εις την πόλιν, δια να αγοράσουν τροφάς.

Ιω. 4,9 λέγει ούν αυτώ η γυνή η Σαμαρείτις· πώς σύ Ιουδαίος ών παρ εμού πιείν αιτείς, ούσης γυναικός Σαμαρείτιδος; ου γάρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις.

Ιω. 4,9 Λεγει τότε εις αυτόν η Σαμαρείτις· “πως συ, που είσαι Ιουδαίος, ζητείς νερό να πιής από εμέ, η οποία είμαι Σαμαρείτισσα;” Είπε δε αυτό, διότι οι Ιουδαίοι εμισούσαν και απεστρέφοντο τους Σαμαρείτας και δεν ήθελαν να έχουν καμμίαν επικοινωνίαν και σχέσιν με αυτούς.

Ιω. 4,10 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτή· ει ήδεις την δωρεάν τού Θεού, και τις εστιν ο λέγων σοι, δός μοι πιείν, σύ αν ήτησας αυτόν, και έδωκεν αν σοι ύδωρ ζών.

Ιω. 4,10 Απήντησεν ο Ιησούς και της είπε· “εάν εγνώριζες την δωρεάν, την οποίαν ο Θεός δίδει στους ανθρώπους, και ποιός είναι αυτός που σου λέγει, δος μου να πιώ, συ θα εξητούσες από αυτόν και θα σου έδιδε πηγαίο νερό, που δεν στειρεύει ποτέ (τας ανεκτιμήτους δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, που καθαρίζουν, δροσιίζουν και ζωογονούν την ψυχήν και την κάμνουν να ανθίζη και να καρποφορή τον πλούτον των αρετών και των καλών έργων, τους πολυτίμους και ευαρέστους στον Θεόν πνευματικούς καρπούς)”.

Ιω. 4,11 λέγει αυτώ η γυνή· Κύριε, ούτε άντλημα έχεις, και το φρέαρ εστί βαθύ· πόθεν ούν έχεις το ύδωρ το ζών;

Ιω. 4,11 Λεγει εις αυτόν η γυναίκα· “Κυριε, ούτε δοχείον έχεις, δια να βγάλης νερό, και το πηγάδι είναι βαθύ. Από που λοιπόν έχεις, και μάλιστα την ώρα αυτήν, το δροσερό νερό;

Ιω. 4,12 μη σύ μείζων εί τού πατρός ημών Ιακώβ, ός έδωκεν ημίν το φρέαρ, και αυτός εξ αυτού έπλε και οι υιοί αυτού και τα θερέματα αυτού;

Ιω. 4,12 Μηπως του είσαι ανώτερος από τον πατέρα μας τον Ιακώβ, ο οποίος έδωκε το πηγάδι εις ημάς, και από το νερό του οποίου έπλε και αυτός και τα παιδιά του και όλα τα ζώα που έβοσκε;”

Ιω. 4,13 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτή· πάς ο πίνων εκ τού ύδατος τούτου διψήσει πάλιν·

Ιω. 4,13 Απήντησεν ο Ιησούς και της είπε· “καθένας, που πίνει από το νερό αυτό, θα διψάση πάλιν.

Ιω. 4,14 ός δι αν πίνη εκ τού ύδατος ού εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήση εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ ό δώσω αυτώ, γενήσεται εν αυτώ πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον.

Ιω. 4,14 Εκείνος όμως που θα πιή από το νερό, το οποίον εγώ θα του δώσω, δεν θα διψάση ποτέ, αλλά το νερό, που εγώ θα του δώσω, θα μεταβληθή μέσα του εις αστείρευτον πηγήν πνευματικού ύδατος, που θα αναβλύζη πάντοτε και θα του χαρίζη αιωνίαν ζωήν”.

Ιω. 4,15 λέγει προς αυτόν η γυνή· Κύριε, δός μοι τούτο το ύδωρ, ίνα μη διψώ μηδέ έρχωμαι ενθάδε αντλείν.

Ιω. 4,15 Λεγει προς αυτόν η γυναίκα· “Κυριε, δος μου αυτό το νερό, για να μη διψώ και να μη έρχωμαι εδώ, να βγάζω νερό”.

Ιω. 4,16 λέγει αυτή ο Ιησούς· ύπαγε φώνησον τον άνδρα σου και ελθέ ενθάδε.

Ιω. 4,16 Τοτε είπε προς αυτήν ο Ιησούς· “πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου και έλα εδώ μαζί με αυτόν”.

Ιω. 4,17 απεκρίθη η γυνή και είπεν· ουκ έχω άνδρα. λέγει αυτή ο Ιησούς· καλώς είπας ότι άνδρα ουκ έχω·

Ιω. 4,17 Απεκρίθη η γυναίκα και είπε· “δεν έχω άνδρα”. Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “καλά είπες ότι, δεν έχω άνδρα.

Ιω. 4,18 πέντε γάρ άνδρας έσχες, και νύν ον έχεις ουκ έστι σου ανήρ· τούτο αληθές ειρηκας.

Ιω. 4,18 Διότι πέντε συζύγους τον ένα κατόπιν του άλλου επήρες και τώρα αυτόν που έχεις δεν είναι νόμιμος σύζυγός σου· τούτο που είπες αληθινό είναι”.

Ιω. 4,19 λέγει αυτώ η γυνή· Κύριε, θεωρώ ότι προφήτης εί σύ.

Ιω. 4,19 Λεγει εις αυτόν η γυναίκα· “Κυριε, από όσα μου εφανέρωσες, βλέπω ότι συ είσαι προφήτης. Θα επωφεληθώ από αυτήν την ευκαιριαν να σε ρωτήσω δι' ένα πολύ σοβαρόν θρησκευτικόν ζήτημα.

Ιω. 4,20 οι πατέρες ημών εν τώ όρει τούτω προσεκύνησαν· και υμείς λέγετε ότι εν Ιεροσολύμοις εστιν ο τόπος όπου δει προσκυνείν.

Ιω. 4,20 Οι πατέρες μας ελάτρευσαν τον Θεόν στούτο εδώ το όρος, το Γαριζίν. Σεις όμως οι Ιουδαίοι λέγετε ότι εις τα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος, όπου πρέπει να λατρεύωμεν τον Θεόν”.

Ιω. 4,21 λέγει αυτή ο Ιησούς· γύναι, πιστευσόν μοι ότι έρχεται ώρα ότε ούτε εν τώ όρει τούτω ούτε εν Ιεροσολύμοις προσκυνήσετε τώ πατρί.

Ιω. 4,21 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “πίστευσέ με, γυναίκα, ότι έρχεται πολύ σύντομα καιρός, που ούτε στο όρος τούτο ούτε εις τα Ιεροσόλυμα μόνον θα λατρεύσετε τον ουράνιον Πατέρα.

Ιω. 4,22 υμείς προσκυνείτε ό ουκ οίδατε, ημείς προσκυνούμεν ό οίδαμεν· ότι η σωτηρία εκ των Ιουδαίων εστιν.

Ιω. 4,22 Σεις οι Σαμαρείται, που έχετε απορρίψει τα περισσότερα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, προσκυνείτε εκείνο, το οποίον πολύ ολίγον γνωρίζετε. Ημείς οι Ιουδαίοι προσκυνούμεν εκείνο που περισσότερον από σας και από τους άλλους λαούς γνωρίζομεν. Διότι ο Μεσσίας, ο οποίος θα δώση την σωτηριαν εις όλους τους λαούς, προέρχεται από τους Ιουδαίους.

Ιω. 4,23 αλλ έρχεται ώρα, και νύν εστιν, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί προσκυνήσουσι τώ πατρί εν πνεύματι και αληθεία· και γάρ ο πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν.

Ιω. 4,23 Αλλά έρχεται πλέον ώρα, και μάλιστα τώρα ήλθε, όποτε οι γνήσιοι και πραγματικοί προσκυνηταί θα τιμήσουν και

θα λατρεύσουν τον ουράνιον Πατέρα με το φωτισμένον και καθαρόν πλέον πνεύμα των και με λατρείαν όχι τυπική και συμβολική, αλλά αληθινή και σαφή. Διότι και ο Πατήρ ζητεί τέτοιοι να είναι, φωτισμένοι τον νουν και καθαροί κατά την καρδίαν, αυτοί που θα τον λατρεύουν.

Ιω. 4,24 πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν.

Ιω. 4,24 Ο Θεός είναι Πνεύμα, πανυπερτέλειον και πανταχού παρόν και δεν κατοικεί εις ωρισμένους μόνον τόπους. Και εκείνοι, οι οποίοι τον λατρεύουν πρέπει να τον προσκυνούν με όλην των την ψυχήν, με αφωσιωμένην την καρδίαν και την διάνοιάν των εις αυτόν, με φωτισμένην και αληθινήν γνώσιν περί αυτού και της λατρείας, που του ταιριάζει".

Ιω. 4,25 λέγει αυτώ η γυνή· οίδα ότι Μεσσίας έρχεται ο λεγόμενος Χριστός· όταν έλθη εκείνος, αναγγελεί ημίν πάντα.

Ιω. 4,25 Λεγει προς αυτόν η γυναίκα· "γνωρίζω ότι έρχεται ο Μεσσίας, που ελληνικά λέγεται Χριστός. Όταν έλθη εκείνος, θα μας τα αναγγείλη όλα".

Ιω. 4,26 λέγει αυτή ο Ιησούς· εγώ ειμι ο λαλών σοι.

Ιω. 4,26 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· "εγώ είμαι ο Χριστός, ο οποίος αυτήν την στιγμήν σου ομιλώ".

Ιω. 4,27 και επί τούτω ήλθον οι μαθηταί αυτού, και εθαύμασαν ότι μετά γυναικός ελάλει ουδείς μέντοι είπε, τι ζητείς ή τι λαλείς μετ αυτής;

Ιω. 4,27 Και αυτήν ακριβώς την ώρα ήλθον οι μαθηταί του και ηπόρησαν, διότι ο διδάσκαλος των συνωμιλούσε με γυναίκα εις δημόσιον τόπον (πράγμα το οποίον απηγόρευαν οι ραββίνοι των Ιουδαίων). Αλλά κανείς δεν είπε· τι ζητείς από αυτήν η δια ποίον θέμα συζητείς μαζί της.

Ιω. 4,28 Αφήκεν ούν την υδρίαν αυτής η γυνή και απήλθεν εις την πόλιν, και λέγει τοίς ανθρώποις·

Ιω. 4,28 Η δε γυναίκα αφήκε από την μεγάλην της συγκίνησιν την στάμνα της στο πηγάδι και έφυγε δια την πόλιν, όπου και είπεν στους ανθρώπους·

Ιω. 4,29 δεύτε ιδετε άνθρωπον ός είπέ μοι πάντα όσα εποίησα· μήτι ούτός εστιν ο Χριστός;

Ιω. 4,29 "ελάτε να ιδήτε ένα άνθρωπον, ο οποίος μου είπε όλα όσα έχω κάμει. Μηπως αυτός είναι ο Χριστός;"

Ιω. 4,30 εξήλθον ούν εκ της πόλεως και ήρχοντο προς αυτόν.

Ιω. 4,30 Εβγήκαν, λοιπόν, από την πόλιν οι άνθρωποι και ήρχοντο προς αυτόν.

Ιω. 4,31 Εν δε τώ μεταξύ ηρώτων αυτόν οι μαθηταί λέγοντες· ραββί, φάγε.

Ιω. 4,31 Εν τω μεταξύ οι μαθηταί παρακαλούσαν τον διδάσκαλον και έλεγαν· "ραββί, φάγε".

Ιω. 4,32 ο δε είπεν αυτοίς· εγώ βρώσιν έχω φαγείν, ήν υμείς ουκ οίδατε.

Ιω. 4,32 Αυτός δε απορροφημένος από το υψηλόν πνευματικόν έργον του και αδιάφορος δια το υλικόν φάγητον, τους είπε· "εγώ έχω φάγητον να φάγω, που σεις δεν το ξέρετε".

Ιω. 4,33 έλεγον ούν οι μαθηταί προς αλλήλους· μη τις ήνεγκεν αυτώ φαγείν;

Ιω. 4,33 Ελεγαν τότε μεταξύ των οι μαθηταί· "μήπως του έφερε κανείς να φάγη;"

Ιω. 4,34 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· εμόν βρώμά εστιν ίνα ποιώ το θέλημα τού πέμψαντός με και τελειώσω αυτού το έργον.

Ιω. 4,34 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· "ιδικόν μου πολυτιμότατον φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα Εκείνου, ο οποίος με έστειλε και να αποπερατώσω στον τέλειον βαθμόν και με τον τέλειον τρόπον το έργον του, δηλαδή την σωτηρία των ανθρώπων.

Ιω. 4,35 ουχ υμείς λέγετε ότι έτι τετράμηνός εστι και ο θερισμός έρχεται; ιδού λέγω υμίν, επάρατε τους οφθαλμούς υμών και θεάσασθε τας χώρας, ότι λευκαί εισι προς θερισμόν ήδη.

Ιω. 4,35 Δεν λέγετε σεις, ότι τετράμηνος είναι ακόμη και ο θερισμός έρχεται; Εκτός όμως από τον υλικόν θερισμόν, υπάρχει και ο πνευματικός. Ιδού σας λέγω, σηκώσατε τα μάτια σας και κυττάξατε τους Σαμαρείτας, που έρχονται, και τας άλλας χώρας και θα ιδήτε ότι είναι έτοιμοι πλέον δια τον θερισμόν, όπως, όταν από πράσινα σιτηρά ωριμάσουν και φαίνωνται λευκά τα στάχυα, είναι έτοιμα προς θερισμόν.

Ιω. 4,36 και ο θερίζων μισθόν λαμβάνει και συνάγει καρπόν εις ζωήν αιώνιον, ίνα και ο σπείρων ομού χαιρή και ο θερίζων.

Ιω. 4,36 Και εκείνος, που θερίζει στον πνευματικόν αυτόν αγρόν, παίρνει τον μισθόν του και χαιρεί, διότι προσκαλεί και συγκεντρώνει τους ανθρώπους δια την αιώνιον ζωήν. Ετσι και εις την πνευματικήν καλλιέργειαν και εκείνος που σπείρει, δηλαδή εγώ, χαιρεί, όπως επίσης χαιρετε και σεις που θα θερίσετε.

Ιω. 4,37 εν γάρ τούτω ο λόγος εστιν ο αληθινός, ότι άλλος εστιν ο σπείρων και άλλος ο θερίζων.

Ιω. 4,37 Και εις την περίστασιν αυτήν εφαρμόζεται η αληθινή παροιμία, που λέγει ότι άλλος έχει σπείρει και άλλος θερίζει. Εγώ έσπειρα, σεις και οι διάδοχοί σας θα θερίσετε.

Ιω. 4,38 εγώ απέστειλα υμάς θερίζειν ό ουχ υμείς κεκοπιάκατε· άλλοι κεκοπιάκασι, και υμείς εις τον κόπον αυτών εισεληλύθατε.

Ιω. 4,38 Εγώ σας έστειλα δια να θερίσετε εκείνο, δια το οποίον σεις δεν έχετε κοπιάσει. Αλλοι, εγώ και οι προ εμού προφήται, εκοπίασαν, και σεις έχετε εισέλθει στους κόπους των, δια να θερίσετε.

Ιω. 4,39 Εκ δε της πόλεως εκείνης πολλοί έπίστευσαν εις αυτόν των Σαμαρειτών διά τον λόγον της γυναικός, μαρτυρούσης ότι είπέ μοι πάντα όσα εποίησα.

Ιω. 4,39 Από δε την πόλιν εκείνην πολλοί Σαμαρείται έπίστευσαν εις αυτόν από τα λόγια της γυναικός εκείνης, που επεβεβαίωνε ότι μου είπε όλα όσα έκανα.

Ιω. 4,40 ως ούν ήλθον προς αυτόν οι Σαμαρείται, ηρώτων αυτόν μείναι παρ αυτοίς· και έμεινεν εκεί δύο ημέρας.

Ιω. 4,40 Όταν, λοιπόν, ήλθον εις αυτόν οι Σαμαρείται, τον παρακαλούσαν να μείνη μαζί τους· και έμεινε εκεί δύο ημέρας.

Ιω. 4,41 και πολλά πλείους έπίστευσαν διά τον λόγον αυτού,

Ιω. 4,41 Και από την διδασκαλίαν, που τους έκαμε, έπίστευσαν πολύ περισσότεροι εις αυτόν.

Ιω. 4,42 τή τε γυναικί έλεγον ότι ουκέτι διά την σήν λαλιάν πιστεύομεν· αυτοί γάρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτός εστιν αληθώς ο σωτήρ τού κόσμου ο Χριστός.

Ιω. 4,42 Και εις την γυναίκα έλεγαν ότι "στον Ιησούν δεν πιστεύομεν πλέον από όσα συ μας είπες περί αυτού, αλλά διότι ημείς, οι ίδιοι τον έχομεν ακούσει και γνωρίζομεν καλά ότι πράγματι αυτός είναι ο Σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός".

Ιω. 4,43 Μετά δε τας δύο ημέρας εξήλθεν εκείθεν και απήλθεν εις την Γαλιλαίαν.

Ιω. 4,43 Υστερα δε από τας δύο αυτάς ημέρας ανεχώρησεν ο Ιησούς από εκεί και επήγεν εις την Γαλιλαίαν.

Ιω. 4,44 αυτός γάρ ο Ιησούς εμαρτύρησεν ότι προφήτης εν τή ίδια πατριδι τιμήν ουκ έχει.

Ιω. 4,44 Απέφευγε δε να μεταβή εις την Ναζαρέτ, που εθεωρείτο ιδιαιτέρα του πατρίς, διότι ο ίδιος ο Ιησούς είχε διαβεβαιώσει ότι κανείς προφήτης δεν τιμάται εις την πατρίδα του.

Ιω. 4,45 ότε ούν ήλθεν εις την Γαλιλαίαν, εδέξαντο αυτόν οι Γαλιλαίοι, πάντα εωρακότες ά εποίησεν εν Ιεροσολύμοις εν τή εορτή· και αυτοί γάρ ήλθον εις την εορτήν.

Ιω. 4,45 Όταν, λοιπόν, ήλθεν εις την Γαλιλαίαν, τον υπεδέχθησαν οι Γαλιλαίοι, διότι είχαν ιδει όλα τα θαύματα, που έκανε εις τα Ιεροσόλυμα κατά την εορτήν του Πασχα. Διότι και αυτοί είχαν έλθει εις την εορτήν.

Ιω. 4,46 Ηλθεν ούν πάλιν ο Ιησούς εις την Κανά της Γαλιλαίας, όπου εποίησε το ύδωρ οίνου. και ήν τις βασιλικός, ού ο υιός ησθένει εν Καπερναούμ·

Ιω. 4,46 Ηλθε, λοιπόν, πάλιν ο Ιησούς εις την Κανά της Γαλιλαίας, όπου είχε μεταβάλει το νερό εις κρασί. Υπήρχε δε εκεί κάποιος αυλικός του βασιλέως Ηρώδου, του οποίου το παιδί εις την Καπερναούμ ήτο άρρωστος.

Ιω. 4,47 ούτος ακούσας ότι Ιησούς ήκει εκ της Ιουδαίας εις την Γαλιλαίαν, απήλθε προς αυτόν και ηρώτα αυτόν ίνα καταβή και ίάσηται αυτού τον υιόν· ήμελλε γάρ αποθνήσκειν.

Ιω. 4,47 Αυτός, όταν ήκουσε ότι ο Ιησούς είχαν έλθει από την Ιουδαίαν εις την Γαλιλαίαν, έφυγε από την Καπερναούμ, ήλθε προς τον Ιησούν και τον παρακαλούσε να κατεβή από την Κανά εις την Καπερναούμ και να θεραπεύση το παιδί του· διότι αυτό εκινδύνευε να αποθάνη.

Ιω. 4,48 είπεν ούν ο Ιησούς προς αυτόν· εάν μη σημεία και τέρατα ίδητε, ου μη πιστεύσητε.

Ιω. 4,48 Είπε, λοιπόν, ο Ιησούς προς αυτόν· "εάν δεν ιδετε θαύματα μεγάλα και παράδοξα έξω από τους φυσικούς νόμους, δεν θα πιστεύσετε".

Ιω. 4,49 λέγει προς αυτόν ο βασιλικός· Κύριε, κατάβηθι πριν αποθανείν το παιδίον μου.

Ιω. 4,49 Λεγει προς αυτόν ο βασιλικός· "Κυριε, σε παρακαλώ, κατέβα γρήγορα εις την Καπερναούμ πριν πεθάνη το παιδί μου".

Ιω. 4,50 λέγει αυτώ ο Ιησούς· πορεύου· ο υιός σου ζή. και είσπευσεν ο άνθρωπος τώ λόγω ώ είπεν αυτώ ο Ιησούς, και επορεύετο.

Ιω. 4,50 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· "πήγαινε, το παιδί σου ζη και είναι καλά". Και είσπευσεν ο άνθρωπος στον λόγον, που του είπεν ο Ιησούς, και επέστρεψε ειρηνικός και χαρούμενος εις την Καπερναούμ.

Ιω. 4,51 ήδη δε αυτού καταβαίνοντος οι δούλοι αυτού απήντησαν αυτώ και απήγγειλαν λέγοντες ότι ο παίς σου ζή.

Ιω. 4,51 Ενώ δε αυτός κατέβαινε προς την πόλιν, τον προϋπήντησαν οι δούλοι του και του ανήγγειλαν ότι "το παιδί σου ζη".

Ιω. 4,52 επύθετο ούν παρ αυτών την ώραν εν ή κομφότερον έσχε. και είπον αυτώ ότι χθές ώραν εβδόμην αφήκεν αυτόν ο πυρετός.

Ιω. 4,52 Εζήτησε τότε από αυτούς να πληροφορηθή, ποίαν ώραν το παιδί του επήρε το καλύτερον και εκείνοι του είπαν ότι, χθες κατά την εβδόμην ώραν, δηλαδή την μίαν μετά το μεσημέρι το αφήκεν εντελώς ο πυρετός.

Ιω. 4,53 έγνω ούν ο πατήρ ότι εν εκείνη τή ώρα εν ή είπεν αυτώ ο Ιησούς ότι ο υιός σου ζή· και είσπευσεν αυτός και η οικία αυτού όλη.

Ιω. 4,53 Εκατάλαβε, λοιπόν, ο πατέρας ότι το παιδί του έγινε καλά κατά την ώρα ακριβώς που ο Ιησούς του είχαν είπει ότι ο υιός σου ζη.

Ιω. 4,54 Τούτο πάλιν δεύτερον σημείον εποίησεν ο Ιησούς ελθών εκ της Ιουδαίας εις την Γαλιλαίαν.

Ιω. 4,54 Αυτό πάλιν ήτο το δεύτερον θαύμα που έκαμεν ο Ιησούς (το πρώτον ήτο η μεταβολή του ύδατος εις οίνου κατά τον γάμον της Κανά) όταν ήλθεν από την Ιουδαίαν εις την Γαλιλαίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ιω. 5,1 Μετά ταύτα ήν η εορτή των Ιουδαίων, και ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα.

Ιω. 5,1 Επειτα από αυτά ήλθεν η εορτή των Ιουδαίων και ανέβη ο Ιησούς εις τα Ιεροσόλυμα.

Ιω. 5,2 έστι δε εν τοίς Ιεροσολύμοις επί τή προβατική κολυμβήθρα, η επιλεγόμενη εβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοάς έχουσα.

Ιω. 5,2 Εκεί δε εις τα Ιεροσόλυμα, κοντά εις την προβατικήν πύλην του τείχους, υπήρχε μία δεξαμενή νερού, η οποία εις την Εβραϊκήν γλώσσαν είχε το όνομα Βηθεσθά. Γυρω από αυτήν ήσαν και πέντε υπόστεγα.

Ιω. 5,3 εν ταύταις κατέκειτο πλήθος πολύ των ασθενούντων, τυφλών, χωλών, ξηρών, εκδεχομένων την τού ύδατος κίνησιν.

Ιω. 5,3 Εις αυτά τα υπόστεγα ευρισκετο πολύ πλήθος από αρρώστους, τυφλοί, χωλοί, άνθρωποι με ακίνητο και σαν ξερό κάποιο μέλος του σώματός των και οι οποίοι όλοι επερίμεναν να κινηθή το νερό.

Ιω. 5,4 άγγελος γάρ κατά καιρόν κατέβαινεν εν τή κολυμβήθρα, και εταράσσετο το ύδωρ· ο ούν πρώτος εμβάς μετά την ταραχήν τού ύδατος υγιής εγένετο ώ δήποτε κατείχετο νοσήματι.

Ιω. 5,4 Διότι κατά καιρούς κατέβαινε άγγελος εις αυτήν την κολυβήθρα και ανεταράσσετο το νερό. Ο πρώτος, λοιπόν, που θα έμπαινε μετά την ταραχήν του νερού, εθεραπεύετο, από οποιοδήποτε νόσημα και αν κατείχετο.

Ιω. 5,5 ήν δε τις άνθρωπος εκεί τριάκοντα και οκτώ έτη έχων εν τή ασθeneia αυτού.

Ιω. 5,5 Υπήρχε δε εκεί ένας άνθρωπος, ο οποίος ήτο ασθενής τριάντα οκτώ χρόνια.

Ιω. 5,6 τούτον ιδών ο Ιησούς κατακείμενον, και γνούς ότι πολύν ήδη χρόνον έχει, λέγει αυτώ· θέλεις υγιής γενέσθαι;

Ιω. 5,6 Όταν τον είδε ο Ιησούς να κατακείται, και σαν Θεός που ήτο εγνώρισε ότι πολύν καιρόν είναι άρρωστος, του λέγει "θέλεις να γίνης υγιής;"

Ιω. 5,7 απεκριθη αυτώ ο ασθενών· Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ, βάλη με εις την κολυμβήθραν· εν ώ δε έρχομαι εγώ, άλλος πρό εμού καταβαίνει.

Ιω. 5,7 Απεκριθη ο ασθενής· "θέλω, Κυριε, αλλά δεν έχω άνθρωπον, ώστε όταν ταραχθή το νερό νε με ρίψη εις την κολυμβήθραν. Ενώ δε εγώ σύρομαι προς αυτήν, άλλος πριν από μένα κατεβαίνει εις την κολυμβήθραν".

Ιω. 5,8 λέγει αυτώ ο Ιησούς· έγειρε, άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει.

Ιω. 5,8 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· "σήκω επάνω, πάρε το κραββάτι σου και περιπάτει".

Ιω. 5,9 και ευθέως εγένετο υγιής ο άνθρωπος, και ήρε τον κράβαττον αυτού και περιεπάτει. ήν δε σάββατον εν εκείνη τή ημέρα.

Ιω. 5,9 Και αμέσως έγινε υγιής ο άνθρωπος, επήρε το κρεβάτι του και ήρχισε να περιπατή, όπως όλοι οι υγιείς. Ητο δε Σάββατον κατά την ημέραν εκείνην.

Ιω. 5,10 έλεγαν ούν οι Ιουδαίοι τώ τεθεραπευμένω· σάββατόν εστιν· ουκ έξεστί σοι άραι τον κράβαττον.

Ιω. 5,10 Ελεγαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι στον Θεραπευθέντα· “σήμερα είναι Σάββατον. Και δεν σου επιτρέπεται να σηκώνης το κρεβάτι σου”.

Ιω. 5,11 απεκρίθη αυτοίς· ο ποιήσας με υγιή, εκείνός μοι είπεν· άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει.

Ιω. 5,11 Απήντησε εις αυτούς· “εκείνος, που με θαύμα μου έδωσε την υγείαν μου, μου είπε· Παρε το κρεβάτι σου, και περιπάτει”.

Ιω. 5,12 ηρώτησαν ούν αυτόν· τις εστιν ο άνθρωπος ο ειπών σοι, άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει;

Ιω. 5,12 Ηρώτησαν, λοιπόν, αυτόν· “ποιός είναι ο άνθρωπος, που σου είπε· “πάρε το κρεβάτι σου και περιπάτει.”

Ιω. 5,13 ο δε ιαθείς ουκ ήδει τις εστιν· ο γάρ Ιησούς εξένευσεν όχλου όντος εν τώ τόπω.

Ιω. 5,13 Ο Θεραπευθείς όμως δεν εγνώριζε ποιός είναι, διότι ο Ιησούς είχε απομακρυνθή μέσα στον όχλον, που ευρίσκετο στον τόπον εκείνον.

Ιω. 5,14 μετά ταύτα ευρίσκει αυτόν ο Ιησούς εν τώ ιερώ και είπεν αυτό· ιδε υγιής γέγονας· μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρόν σοί τι γένηται.

Ιω. 5,14 Επειτα από αυτά τον ευρήκε ο Ιησούς εις την αυλήν του ναού και του είπε· “πρόσεξε· έγινες υγιής· μην αμαρτάνης πλέον, δια να μη σου συμβή κάτι το χειρότερον”.

Ιω. 5,15 απήλθεν ο άνθρωπος και ανήγγειλε τοίς Ιουδαίοις ότι Ιησούς εστιν ο ποιήσας αυτόν υγιή.

Ιω. 5,15 Εφυγε τότε ο άνθρωπος από τον ναόν, επήγε στους Ιουδαίους και τους ανήγγειλε, ότι αυτός που τον έκαμε υγιή είναι ο Ιησούς. (Θα έπρεπε από λόγους και μόνον ευγνωμοσύνης να είχε κινηθή ο τέως παράλυτος, δια να γνωστοποιηθή στους Ιουδαίους, ότι ο Ιησούς του είχε δώσει την υγείαν).

Ιω. 5,16 Καί διά τούτο εδίδωκον τον Ιησούν οι Ιουδαίοι και εξήτουν αυτόν αποκτείναι, ότι ταύτα εποίει εν σαββάτω.

Ιω. 5,16 Και δι' αυτό οι Ιουδαίοι κατεδίωκαν τον Ιησούν και εξητούσαν να τον φονεύσουν, διότι αυτά τα θαύματα τα έκαμνε κατά την ημέραν του Σαββάτου.

Ιω. 5,17 ο δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς· ο πατήρ μου έως άρτι εργάζεται, καγώ εργάζομαι.

Ιω. 5,17 Ο Ιησούς όμως απεκρίθη στους Ιουδαίους, που αυτά εκέπτοντο εναντίον του· “ο Πατήρ μου εργάζεται ακατάπαυστα έως τώρα (διότι δεν εδημιούργησε μόνον αλλά και κυβερνά τον κόσμον). Και εγώ ο Υιός του εργάζομαι συνεχώς δια την σωτηρίαν των ανθρώπων (χωρίς να διακόπτω το έργον μου ούτε και το Σάββατον)”.

Ιω. 5,18 διά τούτο ούν μάλλον εξήτουν αυτόν οι Ιουδαίοι αποκτείναι, ότι ου μόνον έλυε το σάββατον, αλλά και πατέρα ίδιον έλεγε τον Θεόν, ίσον εαυτόν ποιών τώ Θεώ.

Ιω. 5,18 Δι' αυτά τα λόγια που ήκουσαν εξητούσαν ακόμη περισσότερον οι Ιουδαίοι να τον φονεύσουν, διότι όχι μόνον κατέλυε την αργίαν του Σαββάτου, αλλά και έλεγε ότι έχει ιδικόν του, κατά ένα αποκλειστικόν και μοναδικόν τρόπον, Πατέρα τον Θεόν και έκαμνε τον ευατόν του ίσον με τον Θεόν.

Ιω. 5,19 απεκρίνατο ούν ο Ιησούς και είπεν αυτοίς· αμήν αμήν λέγω υμίν, ου δύναται ο υιός ποιείν αφ εαυτού ουδέν, εάν μη τι βλέπη τον πατέρα ποιούντα· ά γάρ αν εκείνος ποιή, ταύτα και ο υιός ομοίως ποιεί.

Ιω. 5,19 Απεκρίθη τότε ο Ιησούς και τους είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι δεν ημπορεί ο Υιός να πράττη από τον ευατόν του τίποτε, εάν δεν βλέπη τον Πατέρα να πράττη. Υπάρχει απόλυτος ομοφωνία μεταξύ Πατρός και Υιού, διότι εκείνα που ενεργεί ο Πατήρ, κατά τον αυτόν τρόπον, τα ίδια πράττει και ο Υιός.

Ιω. 5,20 ο γάρ πατήρ φιλει τον υιόν και πάντα δεικνυσιν αυτώ ά αυτός ποιεί, και μείζονα τούτων δείξει αυτώ έργα, ίνα υμείς θαυμάζητε.

Ιω. 5,20 Διότι ο Πατήρ αγαπά τον Υιόν και φανερώνει εις αυτόν πλήρως και τελείως όλα όσα πράττει στον ουρανό και την γην. Και του δίδει το δικαίωμα τα ίδια και αυτός να πράττη. Και θα του φανερώση ακόμη μεγαλύτερα και σπουδαιότερα από αυτά, που έως τώρα ειδατε, δια να θαυμάζετε και σεις ακόμη, που μένετε εις την απιστίαν σας.

Ιω. 5,21 ώσπερ γάρ ο πατήρ εγείρει τους νεκρούς και ζωοποιεί, ούτω και ο υιός ούς θέλει ζωοποιεί.

Ιω. 5,21 Διότι, όπως ο Πατήρ ανασταίνει τους νεκρούς και τους δίδει ζωήν, έτσι και ο Υιός έχει απεριόριστον εξουσίαν να δίδη ζωήν εις οποιον θέλει και κρίνει άξιον.

Ιω. 5,22 ουδέ γάρ ο πατήρ κρίνει ουδένα, αλλά την κρίσιν πάσαν δέδωκε τώ υιώ,

Ιω. 5,22 Εχει δε ακόμη το δικαίωμα ο Υιός να κρίνη τους πάντας, διότι ο Πατήρ δεν κρίνει και δεν δικάζει κανένα, αλλά όλην την εξουσίαν της κρίσεως την έχει δώσει στον Υιόν.

Ιω. 5,23 ίνα πάντες τιμώσι τον υιόν, καθώς τιμώσι τον πατέρα. ο μη τιμών τον υιόν ου τιμά τον πατέρα τον πέμψαντα αυτόν.

Ιω. 5,23 Και έδωκεν όλα αυτά στον Υιόν, δια να τιμούν και προσκυνούν τον Υιόν όλοι, όπως τιμούν και προσκυνούν τον Πατέρα. Εκείνος που δεν τιμά τον Υιόν, δεν τιμά ούτε τον Πατέρα, ο οποίος τον έστειλεν στον κόσμον.

Ιω. 5,24 αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τώ πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ τού θανάτου εις την ζωήν.

Ιω. 5,24 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος ο οποίος ακούει την διδασκαλίαν μου και πιστεύει στον Πατέρα, που με έστειλε, αυτός έχει κερδήσει την αιώνιον ζωήν και δεν θα περάση από δίκην και κρίσιν, αλλά έχει μεταβή πλέον από τον πνευματικόν θάνατον της αμαρτίας εις την αιώνιον ζωήν.

Ιω. 5,25 αμήν αμήν λέγω υμίν ότι έρχεται ώρα, και νύν εστιν, ότε οι νεκροί ακούσονται της φωνής τού υιού τού Θεού, και οι ακούσαντες ζήσονται·

Ιω. 5,25 Αληθώς σας λέγω, ότι έρχεται ώρα, και η ώρα αυτή είναι τώρα, που οι νεκροί πνευματικώς άνθρωποι θα ακούσουν την διδασκαλίαν του Υιού του θεού και όσοι θα την ακούσουν και θα την δεχθούν, θα ζήσουν εις αιώνας αιώνων πλησίον του Θεού.

Ιω. 5,26 ώσπερ γάρ ο πατήρ έχει ζωήν εν εαυτώ, ούτως έδωκε και τώ υιώ ζωήν έχειν εν εαυτώ·

Ιω. 5,26 Διότι όπως ο Πατήρ έχει αιωνίως ζωήν μέσα του και είναι η ζωή και η πηγή της ζωής, έτσι έδωκε και στον Υιόν του, που έγινε άνθρωπος, και αυτό το μοναδικόν μέσα εις όλην την άλλην δημιουργίαν προσόν, να έχη ζωήν μέσα του και να μεταδίδη ζωήν στους άλλους.

Ιω. 5,27 και εξουσίαν έδωκεν αυτώ και κρίσιν ποιείν, ότι υιός ανθρώπου εστί.

Ιω. 5,27 Και του έδωκε ακόμη την εξουσίαν να κρίνη και να δικάζη τους ανθρώπους. Διότι αυτός ο μονογενής υιός του

έλαβε σάρκα και έγινε άνθρωπος.

Ιω. 5,28 μη θαυμάζετε τούτο· ότι έρχεται ώρα εν ή πάντες οι εν τοίς μνημείοις ακούσονται της φωνής αυτού,

Ιω. 5,28 Μη θαυμάζετε δι' αυτό που σας είπα. Θα συμβούν και άλλα πολύ περισσότερον αξιοθαύμαστα, διότι έρχεται ώρα, που όλοι οι νεκροί, οι οποίοι ευρίσκονται θαμμένοι εις τα μνημεία, θα ακούσουν την φωνήν του Θεού.

Ιω. 5,29 και εκπορεύονται οι τα αγαθά ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωής, οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως.

Ιω. 5,29 Και θα αναστηθούν και θα βγουν από τα μνημεία· και όσοι μεν κατά την επίγειον ζωήν των έπραξαν τα αγαθά, θα αναστηθούν δια να απολαύσουν την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν. Όσοι όμως έπραξαν τα κακά, θα αναστηθούν, δια να κριθούν και καταδικασθούν.

Ιω. 5,30 ου δύναμαι εγώ ποιείν απ εμαυτού ουδέν. καθώς ακούω κρίνω, και η κρίσις η εμή δικαία εστίν· ότι ου ζητώ το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα τού πέμψαντός με πατρός.

Ιω. 5,30 Εγώ θα είμαι ο κριτής των, αλλά εγώ δεν ημπορώ να πράττω τίποτε από τον εαυτόν μου, το οποίον να μη το θέλη ο Πατήρ. Απόλυτος αρμονία υπάρχει μεταξύ εμού και του Πατρός. Δι' αυτό, καθώς ακούω από τον Πατέρα, κρίνω, και η κρίσις μου είναι πάντοτε δικαία. Διότι εγώ δεν ζητώ να κάμνω το θέλημά μου, αλλά το θέλημα του Πατρός, που με έστειλεν στον κόσμον.

Ιω. 5,31 Εάν εγώ μαρτυρώ περί εμαυτού, η μαρτυρία μου ουκ εστιν αληθής.

Ιω. 5,31 Εάν δε εγώ μόνος μου δίδω δια τον ευατόν μου μίαν τέτοιαν μαρτυρία, θα πήτε ίσως ότι η μαρτυρία μου δεν είναι αληθινή και αξιόπιστος.

Ιω. 5,32 άλλος εστιν ο μαρτυρών περί εμού, και οίδα ότι αληθής εστιν η μαρτυρία ήν μαρτυρεί περί εμού.

Ιω. 5,32 Όμως άλλος είναι εκείνος που μαρτυρεί δι' εμέ, ο Πατήρ μου ο επουράνιος, και γνωρίζω άριστα και κάλλιστα ότι είναι απολύτως αληθινή η μαρτυρία, την οποίαν μαρτυρεί δι' εμέ.

Ιω. 5,33 υμείς απεστάλκατε προς Ιωάννην, και μεμαρτύρηκε τή αληθεία·

Ιω. 5,33 Σας υπενθυμίζω δε, ότι σεις εστείλατε πρεσβείαν στον Ιωάννην τον Βαπτιστήν και εκείνος έχει δώσει βαρυσήμαντον μαρτυριαν δια την αλήθειαν.

Ιω. 5,34 εγώ δε ου παρά ανθρώπου την μαρτυριαν λαμβάνω, αλλά ταύτα λέγω ίνα υμείς σωθήτε.

Ιω. 5,34 Εγώ όμως, που έχω κατ' ευθειαν την μαρτυριαν του Πατρός, δεν έχω ανάγκην να στηριχθώ εις την μαρτυριαν ανθρώπου, έστω και αν ο άνθρωπος αυτός είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο μέγας μεταξύ των προφητών. Αλλά σας τα λέγω αυτά και σας υπενθυμίζω την μαρτυριαν του Ιωάννου, δια να πεισθήτε σεις εις αυτόν, που τον θεωρείτε, και πολύ δικαίως, ως αξιόπιστον, και βρήτε έτσι την σωτηριαν.

Ιω. 5,35 εκείνος ήν ο λύχνος ο καϊόμενος και φαίνων, υμείς δε ηθελήσατε αγαλλιαθήναι προς ώρα εν τώ φωτί αυτού.

Ιω. 5,35 Εκείνος ήτο απλώς ο λύχνος, που το Πνεύμα το Άγιον τον ήναψε και έτσι εφώτιζε. Σεις δε ηθελήσατε να χαρήτε με το φως της διδασκαλίας του, αλλά δι' ολίγον μόνον χρόνον.

Ιω. 5,36 εγώ δε έχω την μαρτυριαν μείζω τού Ιωάννου· τα γάρ έργα ά εδωκέ μοι ο πατήρ ίνα τελειώσω αυτά, αυτά τα έργα ά εγώ ποιώ, μαρτυρεί περί εμού ότι ο πατήρ με απέσταλκε.

Ιω. 5,36 Εγώ, που ως άλλος ήλιος είμαι από τον ευατόν μου φως, έχω μαρτυριαν μεγαλυτέραν από την μαρτυριαν του Ιωάννου και αυτή είναι τα καταπληκτικά θαύματα, που έδωκε την εξουσίαν εις εμέ τον ενανθρωπήσαντα Υιόν ο Πατήρ, να πραγματοποιήσω στον τέλειον βαθμόν. Αυτά λοιπόν τα έργα, τα οποία εγώ κάμνω, μαρτυρούν δι' εμέ, ότι ο Πατήρ με έχει στείλει στον κόσμον.

Ιω. 5,37 και ο πέμψας με πατήρ, αυτός μεμαρτύρηκε περί εμού. ουτε φωνήν αυτού ακηκόατε πώποτε ουτε είδος αυτού εωράκατε,

Ιω. 5,37 Και ο Πατήρ, που με έστειλε έχει από πολύ καιρόν μαρτυρήσει δι' εμέ μέσα εις τα βιβλία της Αγίας Γραφής. Αλλά σεις ουτε την φωνήν αυτού έχετε ποτέ έως τώρα ακούσει ουτε την μορφήν του είδατε.

Ιω. 5,38 και τον λόγον αυτού ουκ έχετε μένοντα εν υμίν, ότι ον απέστειλεν εκείνος, τούτω υμείς ου πιστεύετε.

Ιω. 5,38 Και τον λόγον του Θεού, που περιέχεται εις τας Γραφάς δεν τον έχετε δεχθή με όλην σας την καρδιά, ώστε να μένη μέσα σας. Και απόδειξις ότι δεν πιστεύετε εις εκείνον, τον οποίον ο Πατήρ έστειλε στον κόσμον.

Ιω. 5,39 ερευνάτε τας γραφάς, ότι υμείς δοκείτε εν αυταίς ζωήν αιώνιον έχειν· και εκείναί εισιν αι μαρτυρούσαι περί εμού·

Ιω. 5,39 Λοιπόν, σεις πρέπει να ερευνάτε τας Γραφάς και να συλλαμβάνετε τα βαθύτερα αυτών νοήματα, διότι και σεις οι ίδιοι πιστεύετε ότι με την έρευναν και την πίστιν εις αυτάς θα έχετε ζωήν αιώνιον. Και αυτά ακριβώς αι Γραφαί είναι που μαρτυρούν δι' εμέ.

Ιω. 5,40 και ου θέλετε ελθείν προς με ίνα ζωήν έχητε.

Ιω. 5,40 Αλλά σεις, παρ' όλα όσα λέγουν αι Γραφαί, δεν θέλετε να έλθετε με πίστιν προς εμέ, δια να έχετε ζωήν αιώνιον.

Ιω. 5,41 δόξαν παρά ανθρώπων ου λαμβάνω·

Ιω. 5,41 Εγώ δεν ζητώ να λάβω δόξαν εκ μέρους των ανθρώπων,

Ιω. 5,42 αλλ έγνωκα υμάς ότι την αγάπην τού Θεού ουκ έχετε εν εαυτοίς.

Ιω. 5,42 Αλλά σας ε γνώρισα πολύ καλά και είδα ότι δεν έχετε μέσα σας την αληθινήν αγάπην προς τον Θεόν.

Ιω. 5,43 εγώ ελήλυθα εν τώ ονόματι τού πατρός μου, και ου λαμβάνετε με· εάν άλλος έλθη εν τώ ονόματι τώ ιδίω, εκείνον λήψεσθε.

Ιω. 5,43 Και τούτο μαρτυρείται από το γεγονός ότι ενώ εγώ έχω έλθει εξ ονόματος του Πατρός μου, σεις εν τούτοις δεν με δέχεσθε και δεν πιστεύετε εις την θείαν μου αποστολήν και διδασκαλιαν. Εάν όμως έλθη κανένας ψευδομεσσίας, που θα κινήται από ιδιοτέλειαν και προσωπικήν φιλοδοξίαν, εκείνον θα τον δεχθήτε διότι θα κολακεύη τας αδυναμίας σας.

Ιω. 5,44 πώς δύνασθε υμείς πιστεύσαι, δόξαν παρά αλλήλων λαμβάνοντες, και την δόξαν την παρά τού μόνου Θεού ου ζητείτε;

Ιω. 5,44 Και πως είναι δυνατόν να πιστέψετε εις την αλήθειαν σεις, οι οποίοι επιδιώκετε να παίρνετε δόξαν και τιμήν ο ένας από τον άλλον και δεν ζητείτε την αληθινήν δόξαν, η οποία προέρχεται από τον έναν και μόνον Θεόν;

Ιω. 5,45 μη δοκείτε ότι εγώ κατηγορήσω υμών προς τον πατέρα· εστιν ο κατηγορών υμών Μωϋσής, εις ον υμείς ηλίκατε.

Ιω. 5,45 Μη νομίζετε ότι εγώ θα σας κατηγορήσω στον Πατέρα. Υπάρχει άλλος που σας κατηγορεί και αυτός είναι ο Μωϋσής, στον οποίον σεις έχετε στηρίξει τας ελπίδας σας.

Ιω. 5,46 ει γάρ επιστεύετε Μωϋσεί, επιστεύετε αν εμοί· περί γάρ εμού εκείνος έγγραψεν.

Ιω. 5,46 Διότι εάν πιστεύατε στον Μωϋσέα, θα πιστεύατε και εις εμέ· Επειδή εκείνος πολλά έγραψε και προεικόνισε και προδιετύπωσε δι' εμέ.

Ιω. 5,47 ει δε τοις εκείνου γραμμασιν ου πιστεύετε, πώς τοις εμοίς ρήμασι πιστεύετε;

Ιω. 5,47 Εάν, λοιπόν, εις τα γραμμένα από εκείνον δεν πιστεύετε, πως θα πιστεύετε εις τα ιδικά μου λόγια;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ιω. 6,1 Μετά ταύτα απήλθεν ο Ιησούς πέραν της θαλάσσης της Γαλιλαίας της Τιβεριάδος·

Ιω. 6,1 Επειτα από αυτά ανεχώρησεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Γαλιλαίας και επέρασε μαζί με τους μαθητάς του στο απέναντι μέρος της θαλάσσης της Γαλιλαίας, η οποία ονομάζεται και θάλασσα της Τιβεριάδος.

Ιω. 6,2 και ηκολούθει αυτός όχλος πολύς, ότι εώρων αυτού τα σημεία ά εποίει επί των ασθενούντων.

Ιω. 6,2 Και τον ακολουθούσε πολύς λαός, διότι έβλεπαν τα θαύματα που έκαμνε δια την θεραπείαν των ασθενών.

Ιω. 6,3 ανήλθε δε εις το όρος ο Ιησούς και εκεί εκάθητο μετά των μαθητών αυτού.

Ιω. 6,3 Ανέβηκε δε στο όρος ο Ιησούς και εκεί εκάθισε μαζί με τους μαθητάς του.

Ιω. 6,4 ήν δε εγγύς το πάσχα, η εορτή των Ιουδαίων.

Ιω. 6,4 Επλησίαζε δε το πάσχα, η μεγάλη αυτή εορτή των Ιουδαίων.

Ιω. 6,5 επάρας ούν ο Ιησούς τους οφθαλμούς και θεασάμενος ότι πολύς όχλος έρχεται προς αυτόν, λέγει προς τον Φίλιππον· πόθεν αγοράσωμεν άρτους ίνα φάγωσιν ούτοι;

Ιω. 6,5 Και καθώς εσήκωσε ο Ιησούς τα μάτια και είδεν ότι πολύς λαός έρχεται προς αυτόν, είπε προς τον Φίλιππον· "από που και με τι χρήματα θα αγοράσωμεν ψωμιά, δια να φάγουν αυτοί οι άνθρωποι;"

Ιω. 6,6 τούτο δε έλεγε πειράζων αυτόν· αυτός γάρ ήδει τι έμελλε ποιείν.

Ιω. 6,6 Ελεγε δε τούτο ο Κυριος, δια να δοκιμάσθη την πίστιν του Φιλίππου. Διότι αυτός εγνώριζε πολύ καλά τι επρόκειτο με την παντοδυναμίαν του να κάμη έντος ολίγου.

Ιω. 6,7 απεκρίθη αυτός Φίλιππος· διακοσίων δηναρίων άρτοι ουκ αρκούσιν αυτοίς ίνα έκαστος αυτών βραχύ τι λάβη.

Ιω. 6,7 Απήντησεν εις αυτούς ο Φίλιππος· "ούτε διακοσίων δηναρίων ψωμιά δεν αρκούν εις αυτούς, όχι να χορτάσουν, αλλά δια να πάρη ο κάθε ένας ένα μικρό κόμματι".

Ιω. 6,8 λέγει αυτός εις εκ των μαθητών αυτού, Ανδρέας ο αδελφός Σίμωνος Πέτρου.

Ιω. 6,8 Λεγει εις αυτόν ένας από τους μαθητάς του, ο Ανδρέας, ο αδελφός του Σιμωνος Πετρου·

Ιω. 6,9 έστι παιδάριον έν ώδε, ός έχει πέντε άρτους κριθίνους και δύο σφάρια· αλλά ταύτα τι εστιν εις τοσούτους;

Ιω. 6,9 "είναι εδώ κάποιος νέος, που έχει πέντε κριθίνα ψωμιά και δύο ψάρια· αλλά τι είναι αυτά εμπρός εις τόσο πλήθος ανθρώπων;"

Ιω. 6,10 είπε δε ο Ιησούς· ποιήσατε τους ανθρώπους αναπεσείν· ήν δε χόρτος πολύς εν τώ τόπω. ανέπεσον ούν οι άνδρες τον αριθμόν ωσει πεντακισχίλιοι.

Ιω. 6,10 Ο Ιησούς όμως τους είπε· "Βαλτε τους ανθρώπους να καθίσουν". Υπήρχε δε πολύ χορτάρι στον τόπον, διότι ήτο άνοιξις. Εκάθισαν, λοιπόν, πρώτον οι άνδρες των οποίων ο αριθμός έφθανε περίπου τας πέντε χιλιάδας.

Ιω. 6,11 έλαβε δε τους άρτους ο Ιησούς και ευχαριστήσας διέδωκε τοις μαθηταίς, οι δε μαθηταί τοις ανακειμένοις· ομοίως και εκ των σφαριών όσον ήθελον.

Ιω. 6,11 Επήρε δε ο Ιησούς εις τα χέρια του τα ψωμιά και αφού ευχαρίστησε τον πατέρα, εμοίρασε στους μαθητάς, οι δε μαθηταί εμοίρασαν στους καθισμένους εκεί ανθρώπους. Το ίδιο έκαμαν και με τα ψάρια και έδιδαν στον καθένα όσο ήθελε, δια να χορτάση.

Ιω. 6,12 ως δε ενεπλήσθησαν, λέγει τοις μαθηταίς αυτού· συναγάγετε τα περισσεύσαντα κλάσματα, ίνα μη τι απόληται.

Ιω. 6,12 Αφού δε εχόρτασαν όλοι, είπεν ο Ιησούς στους μαθητάς του· "μαζέψτε τα κομμάτια που επερίσσεψαν, δια να μη χαθή τίποτε".

Ιω. 6,13 συνήγαγον ούν και εγέμισαν δώδεκα κοφίνους κλασμάτων εκ των πέντε άρτων των κριθίνων ά επερίσσευσε τοις βεβρωκόσιν.

Ιω. 6,13 Τα εμάζεψαν, λοιπόν, και εγέμισαν δώδεκα κοφίνια από τα κομμάτια των πέντε κριθίνων άρτων, τα οποία επερίσσεψαν εις εκείνους που είχαν φάγει.

Ιω. 6,14 Οι ούν άνθρωποι, ιδόντες ό εποίησε σημείον ο Ιησούς, έλεγον ότι ούτός εστιν αληθώς ο προφήτης ο ερχόμενος εις τον κόσμον.

Ιω. 6,14 Οι άνθρωποι, λοιπόν, όταν είδαν αυτό το καταπληκτικό θαύμα, που έκαμεν ο Ιησούς, έλεγαν ότι αυτός πράγματι είναι ο προφήτης εκείνος, που σύμφωνα με την προφητείαν του Μωϋσέως έρχεται στον κόσμον.

Ιω. 6,15 Ιησούς ούν γνούς ότι μέλλουσιν έρχεσθαι και αρπάζειν αυτόν ίνα ποιήσωσιν αυτόν βασιλέα, ανεχώρησε πάλιν εις το όρος αυτός μόνος.

Ιω. 6,15 Ο Ιησούς, λοιπόν, επειδή αντελήφθη καθαρώτατα, ότι οι άνθρωποι εκείνοι επάνω στον ενθουσιασμόν των, επρόκειτο να έλθουν να τον αρπάξουν, δια να τον ανακηρύξουν βασιλέα, έφυγε πάλιν μόνος του στο όρος.

Ιω. 6,16 Ως δε οψία εγένετο, κατέβησαν οι μαθηταί αυτού επί την θάλασσαν,

Ιω. 6,16 Και οι μαθηταί, όταν ενύκτωσε, κατέβηκαν, από εκεί που είχε γίνει το θαύμα, εις την θάλασσαν.

Ιω. 6,17 και εμβάντες εις το πλοίον ήρχοντο πέραν της θαλάσσης εις Καπερναούμ. και σκοτία ήδη εγεγόνει και ουκ εληλύθει προς αυτούς ο Ιησούς,

Ιω. 6,17 Και αφού εμπήκαν στο πλοίον, επήγαιναν στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, εις την Καπερναούμ. Και ενώ είχε πλέον γίνει σκοτάδι, ο Ιησούς δεν είχαν έλθει εις αυτούς.

Ιω. 6,18 ή τε θάλασσα άνέμου μεγάλου πνέοντος διηγείρετο.

Ιω. 6,18 Επειδή δε εφυσούσε δυνατός άνεμος, η θάλασσα όλο και εσηκάνετο εις αγριώτερα κύματα.

Ιω. 6,19 εληλακότες ούν ως σταδίους είκοσι πέντε ή τριάκοντα θεωρούσι τον Ιησούν περιπατούντα επί της θαλάσσης και εγγύς τού πλοίου γινόμενον, και εφοβήθησαν.

Ιω. 6,19 Αφού, λοιπόν, είχαν προχωρήσει είκοσι πέντε με τριάντα στάδια, δηλαδή πέντε έως πεντέμισυ χιλιόμετρα, βλέπουν έξαφνα τον Ιησούν να περιπατή επάνω εις την θάλασσαν, να έρχεται κοντά στο πλοίον και εφοβήθησαν.

Ιω. 6,20 ο δε λέγει αυτοίς· εγώ ειμι· μη φοβείσθε.

Ιω. 6,20 Αλλ' ο Ιησούς τους είπε· "εγώ είμαι, μη φοβείσθε".

Ιω. 6,21 ήθελον ούν λαβείν αυτόν εις το πλοίον, και ευθέως το πλοίον εγένετο επί της γής εις ήν υπήγον.

Ιω. 6,21 Όταν πλέον επείσθησαν οι μαθηταί ότι αυτός είναι ο διδάκαλος, έσπευσαν να τον πάρουν στο πλοίον. Και αμέσως μόλις τον επήραν, το πλοίον έφθασεν εις την ξηράν, όπου επήγαιναν.

Ιω. 6,22 Τή επαύριον ο όχλος ο εστηκώς πέραν της θαλάσσης ιδών ότι πλοιάριον άλλο ουκ ήν εκεί ει μη έν εκείνο εις ό ενέβησαν οι μαθηταί αυτού, και ότι ου συνεισήλθε τοίς μαθηταίς αυτού ο Ιησούς εις το πλοιάριον, αλλά μόνοι οι μαθηταί αυτού απήλθον·

Ιω. 6,22 Την άλλην ημέραν πολλοί από τον λαόν, οι οποίοι ευρίσκοντο ακόμη στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, όπου είχε γίνει το θαύμα, είχαν ιδει ότι άλλο πλοιάριον δεν υπήρχεν εκεί παρά μόνον ένα, εκείνο στο οποίον είχαν επιβιβασθή οι μαθηταί, και ότι δεν εμπήκε μαζή με μαθητάς στο πλοιάριον ο Ιησούς, αλλά μόνοι οι μαθηταί του είχαν αναχωρήσει. (Έμειναν, λοιπόν, με την ιδέαn ότι ο Ιησούς ευρίσκετο ακόμη εκεί).

Ιω. 6,23 άλλα δε ήλθε πλοιάρια εκ Τιβεριάδος εγγύς τού τόπου, όπου έφαγον τον άρτον ευχαριστήσαντος τού Κυρίου·

Ιω. 6,23 Εν τω μεταξύ ήλθαν άλλα πλοιάρια από διάφορα σημεία της Τιβεριάδος, πλησίον στο τόπον, όπου τα πλήθη είχαν φάγει χθες ψωμί, το οποίον είχε πληθυνθή με την ευχαριστιαν και το θαύμα του Κυρίου.

Ιω. 6,24 ότε ούν ειδεν ο όχλος ότι Ιησούς ουκ έστιν εκεί ουδέ οι μαθηταί αυτού, ενέβησαν αυτοί εις τα πλοία και ήλθον εις Καπερναούμ ζητούντες τον Ιησούν.

Ιω. 6,24 Όταν, λοιπόν, ειδεν ο λαός και επείσθη, ότι ο Ιησούς δεν ευρίσκεται εκεί ούτε οι μαθηταί του, εμπήκαν και αυτοί εις τα πλοία και ήλθον εις την Καπερναούμ αναζητούντες τον Ιησούν.

Ιω. 6,25 και ευρόντες αυτόν πέραν της θαλάσσης είπον αυτώ· ραββί, πότε ώδε γέγονας;

Ιω. 6,25 Και αφού τον ευρήκαν στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, το προς την Καπερναούμ, του είπον· "διδάσκαλε, πότε ήλθες εδώ;"

Ιω. 6,26 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς και είπεν· αμήn αμήn λέγω υμίν, ζητείτε με, ουχ ότι είδετε σημεία, αλλ ότι εφάγετε εκ των άρτων και εχορτάσθητε.

Ιω. 6,26 Ο Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "ελικρινώς σας λέγω, ζητείτε να με εύρετε, όχι διότι είδατε τα θαύματά μου και έχετε πεισθή δια την θείαν μου αποστολήn, αλλά διότι εφάγατε χθες και εχορτάσατε από τους άρτους.

Ιω. 6,27 εργαζεσθε μη την βρώσιν την απολλυμένηn, αλλά την βρώσιν την μένουσαν εις ζωήn αιώνιον, ήn ο υιός τού ανθρώπου υμίν δώσει· τούτον γάρ ο πατήρ εσφράγισεν ο Θεός.

Ιω. 6,27 Μη φροντίζετε αποκλειστικά και μόνον και μη εργαζεσθε δια την υλικήn τροφήn, που είναι προσωρινή και χάνεται, αλλά δια την πνευματικήn τροφήn, η οποία εξασφαλίζει την αιωνίαν ζωήn. Αυτήn δε την τροφήn θα σας την δώση ο υιός του ανθρώπου. Διότι ο Πατήρ αυτόν μόνον με τα καταπληκτικά θαύματα, που του έδωσε την εξουσίαν να κάνη, τον απέδιδε επισήμως και σαν να έβαλε την σφραγίδα του, ότι αυτός είναι που δίνει την πνευματικήn τροφήn και την αιώνιον ζωήn".

Ιω. 6,28 είπον ούν προς αυτόν· τι ποιώμεn ίνα εργαζώμεθα τα έργα τού Θεού;

Ιω. 6,28 Είπαν, λοιπόν, προς αυτόν· "τι να κάμωμεn, ώστε να εργαζώμεθα τα έργα, που θέλει ο Θεός;"

Ιω. 6,29 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτοίς· τούτό εστι το έργον τού Θεού, ίνα πιστεύσητε εις οn απέστειλεn εκείνος.

Ιω. 6,29 Απήντησε ο Ιησούς και τους είπε· "τούτο είναι το έργον, που θέλε ο Θεός, να πιστεύετε εις αυτόν που εκείνος έχει στείλει".

Ιω. 6,30 είπον ούν αυτώ· τι ούν ποιείς σύ σημείον ίνα ιδώμεn και πιστεύσωμέν σοι; τι εργαζή;

Ιω. 6,30 Είπαν τότε εις αυτόν· "ποίον όμως αποδεικτικόν θαύμα κάμνεις συ, δια να ιδώμεn και πιστεύσωμεn εις την αποστολήn σου; Ποίον υπερφυσικόν έργον εργαζεσαι;

Ιω. 6,31 οι πατέρες ημών το μάννα έφαγον εν τή ερημίω, καθώς εστι γεγραμμένον· άρτον εκ τού ουρανού έδωκεn αυτοίς φαγείν.

Ιω. 6,31 Οι πατέρες μας έφαγαν το μάννα εις την έρημον, όπως άλωστε έχει γραφή και στους ψαλμούς· Άρτον από τον ουρανό έδωκεn εις αυτούς να φάγουν".

Ιω. 6,32 είπεν ούν αυτοίς ο Ιησούς· αμήn αμήn λέγω υμίν, ου Μωϋσής δέδωκεn υμίν τον άρτον εκ τού ουρανού, αλλ ο πατήρ μου δίδωσιν υμίν τον άρτον εκ τού ουρανού τον αληθινόν.

Ιω. 6,32 Είπε, λοιπόν, εις αυτούς ο Ιησούς· "σας διαβεβαιώνω, ότι ο Μωϋσής δεν σας έδωσε τον αληθινόν και αιώνιον άρτον εκ του ουρανού, αλλά υλικόν, προεικόνισμα και τύπον του πνευματικού άρτου. Ο Πατήρ μου όμως, ο οποίος και τότε δια του Μωϋσέως, σας έδωσε τον υλικόν εκείνον άρτον, σας δίδει τώρα και τον αληθινόν πνευματικόν άρτον από τον ουρανόn.

Ιω. 6,33 ο γάρ άρτος τού Θεού εστιν ο καταβαίνων εκ τού ουρανού και ζωήn διδούς τώ κόσμω.

Ιω. 6,33 Διότι ο αληθινός άρτος του Θεού είναι αυτός, που κατεβαίνει από τον ουρανό και δίδει ζωήn ατελεύτητον και αιωνίαν εις όλον τον κόσμον".

Ιω. 6,34 είπον ούν προς αυτόν· Κύριε, πάντοτε δός ημίν τον άρτον τούτον.

Ιω. 6,34 Επειτα, λοιπόν, από αυτά και χωρίς να τα εννοήσουν, του είπαν· "Κυριε, δος μας πάντοτε αυτόν τον άρτον".

Ιω. 6,35 είπε δε αυτοίς ο Ιησούς· εγώ ειμι ο άρτος της ζωής· ο ερχόμενος προς με ου μη πεινάση, και ο πιστεύων εις εμέ ου μη διψήση πώποτε.

Ιω. 6,35 Τοτε τους είπε ο Ιησούς· "εγώ είμαι ο άρτος της ζωής (εγώ με την μετάληψιν του σώματος και του αίματός μου, αλλά και με την διδασκαλίαν μου και την χάριν του Αγίου Πνεύματος μεταδίδω την πραγματικήn και αιωνίαν ζωήn). Εκείνος που έρχεται κοντά μου, ποτέ δεν θα πεινάση πνευματικώς και εκείνος που πιστεύει εις εμέ, ποτέ δεν θα διψήση.

Ιω. 6,36 αλλ είπον υμίν ότι και εωράκατέ με και ου πιστεύετε.

Ιω. 6,36 Αλλά σας είπα, ότι σεις, αν και είδατε εμέ και τα έργα μου, εν τούτοις δεν πιστεύετε, ότι εγώ είμαι ο Μεσσίας.

Ιω. 6,37 Πάν ό δίδωσί μοι ο πατήρ, προς εμέ ήξει, και τον ερχόμενον προς με ου μη εκβάλω έξω·

Ιω. 6,37 Θα πιστεύσουν όμως άλλοι, κάθε λογικόν πλάσμα, κάθε άνθρωπος που μου δίνει ο Πατήρ θα έρθη εις εμέ και θα γίνη μαθητής μου. Και εκείνον, που έρχεται εις εμέ, ποτέ δεν θα τον βγάλω έξω με περιφρόνησιν.

Ιω. 6,38 ότι καταβέβηκα εκ τού ουρανού ουχ ίνα ποιώ το θέλημα το εμόn, αλλά το θέλημα τού πέμψαντός με.

Ιω. 6,38 Διότι έχω κατεβή από τον ουρανό και είμαι ως άνθρωπος εις την γην, όχι δια να πράττω το ιδικόν μου θέλημα, αλλά το θέλημα εκείνου, που με έστειλε.

Ιω. 6,39 τούτο δε εστι το θέλημα τού πέμψαντός με πατρός, ίνα πάν ό δέδωκέ μοι μη απολέσω εξ αυτού, αλλά αναστήσω αυτό εν τή εσχάτη ημέρα.

Ιω. 6,39 Το δε θέλημα του Πατρός, που με έστειλεν στον κόσμον, είναι ακριβώς τούτο, να μη χάσω κανέναν από όλους εκείνους που μου έχει δώσει, αλλά να αναστήσω αυτούς κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της δευτέρας παρουσίας μου.

Ιω. 6,40 τούτο δε εστι το θέλημα τού πέμψαντός με, ίνα πάς ο θεωρών τον υιόν και πιστεύων εις αυτόν έχη ζωήν αιώνιον, και αναστήσω αυτόν εγώ τή εσχάτη ημέρα.

Ιω. 6,40 Και αυτό είναι το θέλημα εκείνου, που με έστειλε· δηλαδή κάθε ένας που βλέπει τον Υιόν και πιστεύει εις αυτόν να έχη ζωήν αιώνιον. Και εγώ θα τον αναστήσω ένδοξον κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως.

Ιω. 6,41 Εγόγγυζον ούν οι Ιουδαίοι περί αυτού ότι είπεν, εγώ ειμι ο άρτος ο καταβάς εκ τού ουρανού,

Ιω. 6,41 Εγόγγυζαν τότε αναντίον του οι Ιουδαίοι, διότι είπε, εγώ είμαι ο άρτος που έχω κατεβή από τον ουρανόν.

Ιω. 6,42 και έλεγον· ουχ ούτός εστιν Ιησούς ο υιός Ιωσήφ, ού ημείς οίδαμεν τον πατέρα και την μητέρα; πώς ούν λέγει ούτος ότι εκ τού ουρανού καταβέβηκα;

Ιω. 6,42 Και έλεγαν· “δεν είναι αυτός ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσήφ, του οποίου ημείς γνωρίζομεν τον πατέρα και την μητέρα; Πώς, λοιπόν, λέγει ότι έχει κατεβή από τον ουρανόν;”

Ιω. 6,43 απεκριθή ούν ο Ιησούς και είπεν αυτοίς· μη γογγύζετε μετ αλλήλων.

Ιω. 6,43 Απεκριθή τότε ο Ιησούς και τους είπε· “μη γογγύζετε και μη με επικρίνετε μεταξύ σας. Ο γογγυσμός σας είναι αποτέλεσμα της απιστίας σας.

Ιω. 6,44 ουδείς δύναται ελθείν προς με, εάν μη ο πατήρ ο πέμψας με ελκύση αυτόν, και εγώ αναστήσω αυτόν τή εσχάτη ημέρα.

Ιω. 6,44 Κανείς δεν ημπορεί να έλθη με πίστιν κοντά μου, εάν ο Πατήρ που με απέστειλε, δεν τον προσελκύση με την θείαν χάριν. Και εγώ αυτόν θα τον αναστήσω κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως.

Ιω. 6,45 έστι γεγραμμένον εν τοίς προφήταις· και έσονται πάντες διδακτοί Θεού· πάς ο ακούων παρά τού πατρός και μαθών έρχεται προς με·

Ιω. 6,45 Ότι δε πιστεύουν εις εμέ, εκείνοι που ελκύονται από τον Πατέρα μου, έχει γραφή εις τα προφητικά βιβλία· Και όλοι όσοι πιστεύσουν στον Μεσσίαν, θα έχουν διδαχθή από τον Θεόν. Καθε ένας που ακούει την φωνήν του Πατρός μου και μανθάνει έτσι την αλήθειαν, έρχεται εις έμένα.

Ιω. 6,46 ουχ ότι τον πατέρα τις εώρακεν, ει μη ο ών παρά τού Θεού, ούτος εώρακε τον πατέρα.

Ιω. 6,46 Βεβαίως τον Πατέρα κανείς δεν τον έχει ιδει, ει μη μόνον εκείνος, που είναι σταλμένος από τον Θεόν, αυτός μόνος είδε τον Πατέρα.

Ιω. 6,47 αμήν αμήν λέγω υμίν, ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον.

Ιω. 6,47 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που πιστεύει εις εμέ έχει την αιώνιον ζωήν.

Ιω. 6,48 εγώ ειμι ο άρτος της ζωής.

Ιω. 6,48 Εγώ είμαι ο άρτος, που δίδω την πραγματικήν, την αιωνίαν ζωήν.

Ιω. 6,49 οι πατέρες υμών έφαγον το μάννα εν τή ερήμω και απέθανον·

Ιω. 6,49 Οι πατέρες σας έφαγαν το μάννα εις την έρημον, τον θαυμαστόν πράγματι άρτον, και απέθανον, διότι επρόκειτο περί υλικής τροφής.

Ιω. 6,50 ούτός εστιν ο άρτος ο εκ τού ουρανού καταβαίνων, ίνα τις εξ αυτού φάγη και μη αποθάνη.

Ιω. 6,50 Αυτός όμως που σας λέγω εγώ τώρα είναι ο άρτος που κατεβαίνει από τον ουρανόν και έχει τέτοιαν ανυπολόγιστον δύναμιν, ώστε, εάν φάγη κανείς από αυτόν, να μη πεθάνη ποτέ. (Δηλαδή να μη αποθάνη πνευματικώς, αλλά να απολαύση την αιώνιον ζωήν).

Ιω. 6,51 εγώ ειμι ο ζών ο εκ τού ουρανού καταβάς· εάν τις φάγη εκ τούτου τού άρτου, ζήσεται εις τον αιώνα. και ο άρτος δε ον εγώ δώσω, η σάρξ μου εστιν, ήν εγώ δώσω υπέρ της τού κόσμου ζωής.

Ιω. 6,51 Εγώ είμαι ο άρτος ο ζων, που έχω κατεβή από τον ουρανόν· όποιος φάγη από τον άρτον τούτον, θα ζήση αιωνίως. Και ο άρτος, τον οποίον εγώ θα σας δώσω, είναι η σαρκ μου, η ανθρωπίνη μου υπόστασις την οποίαν θα προσφέρω θυσίαν δια την σωτηρίαν και ζωήν του κόσμου”.

Ιω. 6,52 Εμάχοντο ούν προς αλλήλους οι Ιουδαίοι λέγοντες· πώς δύναται ούτος ημίν δούναι την σάρκα φαγείν;

Ιω. 6,52 Εφιλονεικούσαν, λοιπόν, μεταξύ των οι Ιουδαίοι και έλεγαν· “πως ημπορεί αυτός να μας δώση την σάρκα του να φάγωμεν;”

Ιω. 6,53 είπεν ούν αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη φάγητε την σάρκα τού υιού τού ανθρώπου και πίνητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς.

Ιω. 6,53 Τους είπε τότε ο Ιησούς· “ειλικρινώς και αληθώς σας λέγω, εάν δεν φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου, δια του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας, και πίνετε το αίμα αυτού, δεν έχετε μέσα σας ζωήν.

Ιω. 6,54 ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ αναστήσω αυτόν εν τή εσχάτη ημέρα.

Ιω. 6,54 Εκείνος που τρώγει την σάρκα μου, δια του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας, και πίνει το αίμά μου, έχει ζωήν αιώνιον και εγώ θα τον αναστήσω ένδοξον κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως.

Ιω. 6,55 η γάρ σάρξ μου αληθώς εστι βρώσις, και το αίμά μου αληθώς εστι πόσις.

Ιω. 6,55 Διότι η σαρκ μου είναι πράγματι πνευματική τροφή και το αίμα μου είναι πράγματι πνευματικόν ποτόν. Και εκείνος που κοινωνεί από αυτά έχει ζωήν αιώνιον.

Ιω. 6,56 ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτό.

Ιω. 6,56 Καθένας που τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, ενώνεται μαζί μου στενότατα εις ένα πνευματικόν σώμα, ώστε αυτός να μένη μέσα εις εμέ και εγώ να μένω μέσα εις αυτόν και να τον μεταβάλλω εις κατοικητήριον της θεότητας.

Ιω. 6,57 καθώς απέστειλέ με ο ζών πατήρ καγώ ζώ διά τον πατέρα, και ο τρώγων με κακείνος ζήσεται δι εμέ.

Ιω. 6,57 Καθώς με έστειλε ο Πατήρ, ο οποίος έχει από τον ευατόν του την ζωήν και είναι η πηγή της ζωής, και εγώ ως άνθρωπος έχω ζωήν αθάνατον από τον Πατέρα, και ζω δια τον Πατέρα, έτσι και εκείνος, ο οποίος δια της θείας Ευχαριστίας με μεταλαμβάνει, θα ζήση, διότι θα πάρη από εμέ την ζωήν.

Ιω. 6,58 ούτός εστιν ο άρτος ο εκ τού ουρανού καταβάς, ου καθώς έφαγον οι πατέρες υμών το μάννα και απέθανον· ο

τρῶγων τούτον τον ἄρτον ζήσεται εις τον αἰῶνα.

Ιω. 6,58 Αυτός που σας εἶπα εἶναι ο ἄρτος που ἔχει κατεβῆ ἀπὸ τον ουρανόν. Δεν εἶναι σαν το μάννα που ἔφαγαν οι πατέρες σας εις την ἔρημον και ἔζησαν ἐπὶ ολίγα ἔτη και στο τέλος ἀπεθαναν· ἐκεῖνος που τρώγει αὐτόν θα ζήσῃ αἰωνίως”.

Ιω. 6,59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ διδασκῶν ἐν Καπερναοῦμ.

Ιω. 6,59 Αυτὰ εἶπεν ο Ἰησοῦς μέσα εις την συναγωγὴν της Καπερναοῦμ, διδασκῶν τα πλήθη.

Ιω. 6,60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ των μαθητῶν αὐτοῦ εἶπον· σκληρὸς ἐστιν οὗτος ο λόγος· τις δύναται αὐτοῦ ἀκοῦειν;

Ιω. 6,60 Πολλοὶ τότε ἀπὸ τους μαθητὰς του, ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ εἶπον· “εἶναι σκληρὸς αὐτὸς ο λόγος· ποῖός ἤμπορεῖ να τον ἀκοῦη και να τον πιστεύει; Πῶς εἶναι δυνατόν να φάγῃ κανεὶς σάρκα ἀνθρωπίνην;”

Ιω. 6,61 εἰδὼς δε ο Ἰησοῦς ἐν εαυτῷ ὅτι γογγύζουσι περὶ τούτου οι μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· τούτο υμᾶς σκανδαλίζει;

Ιω. 6,61 Ο Ἰησοῦς ἀντελήφθη, με την θείαν του γνώσιν, ὅτι γογγύζουσι δια το ζήτημα αὐτὸ οι μαθηταὶ του και τους εἶπε· “αὐτὸ σας σκανδαλίζει;

Ιω. 6,62 εἰάν οὖν θεωρῆτε τον υἱόν του ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν το πρότερον;

Ιω. 6,62 Εἰάν λοιπόν, ἴδετε τον υἱόν του ἀνθρώπου να ἀνεβαίνῃ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται πρὶν λάβῃ σάρκα ἀνθρωπίνην, θα πιστεύσετε τότε στο πρωτάκουστον αὐτὸ γεγονός;

Ιω. 6,63 το πνεῦμά ἐστι το ζωοποιούν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τα ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ υμῖν, πνεῦμά ἐστι και ζωὴ ἐστιν.

Ιω. 6,63 Σας λέγω δε και τούτο· Το Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο που ζωοποιεῖ. Ἡ δε σαρξ μου δίδει ζωὴν αἰώνιον, διότι ἀκριβῶς ἔχει συλληφθῆ ἀπὸ το Πνεῦμα το Ἅγιον και κατοικεῖ εις αὐτήν το Πνεῦμα. Καθε ἄλλη σαρξ δεν ὠφελεῖ τίποτε. Τα λόγια, τα ὁποῖα ἐγὼ σας διδάσκω, εἶναι πνεῦμα Θεοῦ, δι’ αὐτὸ δε ἔχουν και μεταδίδουν ζωὴν.

Ιω. 6,64 ἀλλ εἰσὶν ἐξ υμῶν τινες οἱ οὐ πιστεύουσιν. ἤδη γὰρ ἐξ ἀρχῆς ο Ἰησοῦς τίνες εἰσὶν οι μὴ πιστεύοντες και τις ἐστιν ο παραδώσων αὐτόν.

Ιω. 6,64 Ἀλλὰ υπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ σας, οι ὁποῖοι δεν πιστεύουν”. Εἶπε δε αὐτὰ ο Ἰησοῦς, διότι ἐγνώριζε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ που δεν πιστεύουν και ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ο ὁποῖος ἔμελλε να τον παραδώσῃ.

Ιω. 6,65 και ἔλεγε· διὰ τούτο εἶρηκα υμῖν ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρὸς με, εἰάν μὴ ἢ δεδομένον αὐτῷ ἐκ του πατρός μου.

Ιω. 6,65 Και ἔλεγεν ο Χριστός· “διὰ τούτο σας εἶπα ὅτι κανεὶς δεν ἤμπορεῖ να ἐλθῇ εις ἐμέ και να με ἀκολουθήσῃ με πίστιν, εἰάν δεν του ἔχῃ δοθῆ αὐτὸ το χάρισμα ἀπὸ τον Πατέρα μου”.

Ιω. 6,66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπήλθον ἐκ των μαθητῶν αὐτοῦ εις τα ὀπίσω και οὐκέτι μετ αὐτοῦ περιεπάτουσι.

Ιω. 6,66 Ἀπὸ την ἡμέραν αὐτήν πολλοὶ ἐκ των μαθητῶν του ἐγύρισαν εις τα σπίτια των και τας ἐργασίας των και δεν ἐπῆγαιναν πλέον μαζὴ του.

Ιω. 6,67 εἶπεν οὖν ο Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· μὴ και υμεῖς θέλετε υπάγειν;

Ιω. 6,67 Λαβὼν ἀφορμὴν ο Ἰησοῦς ἀπὸ την ἀποχώρησιν ἐκείνων εἶπεν στους δώδεκα· “μήπως και σεις θέλετε να φύγετε;”

Ιω. 6,68 ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις;

Ιω. 6,68 Ἀπήντησε τότε εις αὐτόν ο Σίμων Πέτρος· “Κυριε, πρὸς ποῖον ἄλλον να πάμε; Μενομεν πάντοτε μαζὴ σου, διότι συ ἔχεις λόγια που δίδουν ζωὴν αἰωνίαν.

Ιω. 6,69 και ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν και ἐγνωκάμεν ὅτι σύ εἶ ο Χριστός ο υἱός του Θεοῦ του ζώντος.

Ιω. 6,69 Και ἡμεῖς ἔχομεν πιστεύσει εις σε και ἔχομεν ἀπὸ την προσωπικὴν μας πείραν γνωρίσει, ὅτι συ εἶσαι ο Χριστός, ο Υἱός του Θεοῦ του ζώντος”.

Ιω. 6,70 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ο Ἰησοῦς· οὐκ ἐγὼ υμᾶς τους δώδεκα ἐξελεξάμην; και ἐξ υμῶν εἰς διάβολός ἐστιν.

Ιω. 6,70 Ἀπεκρίθη εις αὐτούς ο Ἰησοῦς· “ἐγὼ δεν ἐξέλεξα και ἐκάλεσα ἐσᾶς τους δώδεκα; Προσέξατε μήπως και σεις σκανδαλισθῆτε. Διότι ἓνας ἀπὸ σας εἶναι διάβολος δια το φοβερόν ἔργον, το ὁποῖον πρόκειται να κάμῃ”.

Ιω. 6,71 ἔλεγε δε τον Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην· οὗτος γὰρ ἔμελλεν αὐτόν παραδιδόναι, εἰς ὧν ἐκ των δώδεκα.

Ιω. 6,71 Ὑπονοούσε δε τον Ἰούδαν τον υἱόν του Σίμωνος, τον Ἰσκαριώτην. Διότι αὐτὸς ἔμελλε να τον παραδώσῃ στους ἐχθρούς, μολονότι ἦτο ἓνας ἀπὸ τους δώδεκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ιω. 7,1 Καὶ περιεπάτει ο Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἠθέλεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουσι αὐτόν οι Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.

Ιω. 7,1 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τα γεγονότα αὐτὰ περιώδευεν ο Ἰησοῦς εις την Γαλιλαίαν. Διότι δεν ἠθέλε να περιέρχεται την Ἰουδαίαν, ἐπειδὴ ἐζητούσαν οι Ἰουδαῖοι να τον θανατώσουν.

Ιω. 7,2 ἦν δε ἐγγύς ἡ εορτὴ των Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία.

Ιω. 7,2 Ἐπλησίαζε δε τότε ἡ εορτὴ των Ἰουδαίων, ἡ Σκηνοπηγία.

Ιω. 7,3 εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν οι ἀδελφοὶ αὐτοῦ· μετὰβηθι ἐντεύθεν και ὕπαγε εις την Ἰουδαίαν, ἵνα και οι μαθηταὶ σου θεωρήσωσι τα ἔργα σου ἃ ποιεῖς;

Ιω. 7,3 Εἶπαν, λοιπόν, πρὸς αὐτόν οι θεωρούμενοι ἀπὸ τους ἄλλους ἀνθρώπους ἀδελφοὶ του· “φύγε ἀπ’ ἐδῶ και πῆγαινε εις την Ἰουδαίαν, ὥστε να ἴδουν τα θαύματα, τα ὁποῖα κάμνεις και οι ἐκεῖ μαθηταὶ σου.

Ιω. 7,4 οὐδεὶς γὰρ ἐν κρυπτῷ τι ποιεῖ και ζητεῖ αὐτὸς ἐν παρησίᾳ εἶναι. εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.

Ιω. 7,4 Διότι κανεὶς δεν κάνει τίποτε εις τα κρυφά και μάλιστα ὅταν ζητῆ να γίνῃ φανερά γνωστός και να ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀξία του ἀπὸ ὅλους. Ἀφοῦ τέτοια ἔργα κάνεις, φανέρωσε τον εαυτόν σου στον πολυπληθῆ κόσμον, που θα μαζευθῇ εις την Ἰερουσαλήμ κατὰ την εορτήν”.

Ιω. 7,5 οὐδὲ γὰρ οι ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εις αὐτόν.

Ιω. 7,5 Του ἐφείροντο δε ἔτσι οι ἀδελφοὶ του, διότι οὔτε αὐτοὶ δεν τον ἐπίστευαν ὡς Μεσσίαν.

Ιω. 7,6 λέγει οὖν αὐτοῖς ο Ἰησοῦς· ο καιρὸς ο ἐμός οὐπῶ ἀρρεσθῖν, ο δε καιρὸς ο υμέτερος πάντοτε ἐστιν ἔτοιμος.

Ιω. 7,6 Λέγει, λοιπόν, εις αὐτούς ο Ἰησοῦς· “ο ἰδικός μου καιρὸς, δια να φανερωθῶ στους Ἰουδαίους ὡς Μεσσίας, δεν ἦλθεν ἀκόμη, ο ἰδικός σας ὁμως καιρὸς, που πρέπει να ἀνεβῆτε εις τα Ἱεροσόλυμα, εἶναι πάντοτε ἔτοιμος.

Ιω. 7,7 οὐ δύναται ο κόσμος μισεῖν υμᾶς· ἐμὲ δε μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ ὅτι τα ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἐστιν.

Ιω. 7,7 Σας δεν ἤμπορεῖ και δεν ἔχει κανένα λόγον να σας μισῇ ο κόσμος, ἐμὲ ὁμως με μισεῖ, διότι ἐγὼ μαρτυρῶ και φανερώνω, ὅτι τα ἔργα του εἶναι πονηρὰ.

Ιω. 7,8 υμείς ανάβητε εις την εορτήν ταύτην· εγώ ούπω αναβαίνω εις την εορτήν ταύτην, ότι ο καιρός ο εμός ούπω πεπλήρωται.

Ιω. 7,8 Σεις να ανεβήτε εις τα Ιεροσόλυμα δια την εορτήν αυτήν· εγώ δεν ανεβαίνω ακόμη φανερά και επίσημα εις αυτήν την εορτήν, διότι δεν έχει συμπληρωθή ακόμη ο κατάλληλος καιρός. Δεν έφθασε ακόμη η ώρα της μεγάλης θυσίας”.

Ιω. 7,9 ταύτα δε ειπών αυτοίς έμεινεν εν τή Γαλιλαία.

Ιω. 7,9 Αυτά δε αφού τους είπε, έμεινε εις την Γαλιλαίαν.

Ιω. 7,10 Ως δε ανέβησαν οι αδελφοί αυτού, τότε και αυτός ανέβη εις την εορτήν, ου φανερώς, αλλ ως εν κρυπτώ.

Ιω. 7,10 Όταν δε ανέβησαν οι αδελφοί του εις τα Ιεροσόλυμα, τότε και αυτός ανέβηκε εις την εορτήν, όχι φανερά και επίσημα, αλλά σαν εις τα κρυφά.

Ιω. 7,11 οι ούν Ιουδαίοι εξήτουν αυτόν εν τή εορτή και έλεγον· που εστιν εκείνος;

Ιω. 7,11 Οι Ιουδαίοι, λοιπόν, τον αναζητούσαν κατά τας ημέρας της εορτής και έλεγαν· “που είναι εκείνος;”

Ιω. 7,12 και γογγυσμός πολύς περι αυτού ήν εν τοίς όχλοις. οι μόν έλεγον ότι αγαθός εστιν· άλλοι έλεγον, ού, αλλά πλανά τον όχλον.

Ιω. 7,12 Και πολλοί ψυθιρισμοί και σχόλια εγίνοντο δι' αυτόν μεταξύ του λαού. Άλλοι μόν έλεγαν, ότι είναι αγαθός, άλλοι δε έλεγαν “όχι, αλλά ξεγελά τον λαόν”.

Ιω. 7,13 ουδείς μέντοι παρησία ελάλει περι αυτού διά τον φόβον των Ιουδαίων.

Ιω. 7,13 Κανένας όμως δεν ωμιλούσε δι' αυτόν φανερά και με θάρρος, διότι εφοβούντο τους άρχοντας των Ιουδαίων, που είχαν πλέον κηρυχθή εχθροί του Χριστού.

Ιω. 7,14 Ήδη δε της εορτής μεσουσης ανέβη ο Ιησούς εις το ιερόν και εδίδασκε.

Ιω. 7,14 Όταν δε η εορτή ευρίσκετο στο μέσον, δηλαδή κατά την τετάρτην ημέραν, ανέβηκε ο Ιησούς εις την αυλήν του ναού και εδίδασκε τα πλήθη.

Ιω. 7,15 και εθαύμαζον οι Ιουδαίοι λέγοντες· πώς ούτος γραμματα οίδε μη μεμαθηκώς;

Ιω. 7,15 Και εθαύμαζαν οι Ιουδαίοι και έλεγαν· “πως αυτός γνωρίζει γραμματα, χωρίς να έχη μαθητεύσει εις καμίαν ραββινικήν σχολήν;”

Ιω. 7,16 απεκριθή ούν αυτοίς ο Ιησούς και είπεν· η εμή διδαχή ουκ έστιν εμή, αλλά τού πέμψαντός με·

Ιω. 7,16 Απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς και είπε· “η διδασκαλία μου δεν είναι ανθρωπίνη, ωσαν αυτήν που διδάσκουν οι ραββίνοι εις τας σχολάς των, αλλά ούτε και ιδική μου· είναι διδασκαλία εκείνου, ο οποίος με έστειλε στον κόσμον.

Ιω. 7,17 εάν τις θέλη το θέλημα αυτού ποιείν, γνώσεται περι της διδαχής, πότερον εκ τού Θεού εστιν ή εγώ απ εμαυτού λαλώ.

Ιω. 7,17 Οποίος θέλει ειλικρινώς να πράττη το θέλημα του Θεού, θα γνωρίση από την προσωπικήν του πείραν, ποίον από τα δύο είναι αληθινό· Από τον Θεόν προέρχεται η διδασκαλία μου η εγώ από τον εαυτόν μου την έχω επινοήσει.

Ιω. 7,18 ο αφ εαυτού λαλάν την δόξαν την ιδίαν ζητεί, ο δε ζητών την δόξαν τού πέμψαντος αυτόν, ούτος αληθής εστι, και αδικία εν αυτώ ουκ έστιν.

Ιω. 7,18 Εκείνος που διδάσκει από τον εαυτόν του, ζητεί να δοξασθή ο ίδιος ως διδάσκαλος. Αυτός όμως που ζητεί την δόξαν εκείνου που τον έχει στείλει, αυτός είναι αληθινός εις όλα όσα λέγει, διότι κινείται από ανιδιοτελή ελατήρια και δεν υπάρχει εις αυτόν καμμία αμαρτία.

Ιω. 7,19 ου Μωϋσής δέδωκεν υμίν τον νόμον; και ουδείς εξ υμών ποιεί τον νόμον. τι με ζητείτε αποκτείναι;

Ιω. 7,19 Ο Μωϋσής δεν έδωκε εις σας τον νόμον; Και όμως κανείς από σας δεν φυλάσσει τον νόμον. Διότι εάν τηρήτε τον νόμον, τότε διατι ζητείτε να με φονεύσετε, αφού ο νόμος ρητός απαγορεύει τον φόνον;”

Ιω. 7,20 απεκριθή ο όχλος και είπε· δαιμόνιον έχεις· τις σε ζητεί αποκτείναι;

Ιω. 7,20 Απήντησεν ο όχλος και είπε· “έχεις δαιμόνιον που σου σκοτίζει τον νουν. Ποίος ζητεί να σε φονεύση;”

Ιω. 7,21 απεκριθή Ιησούς και είπεν αυτοίς· έν έργον εποίησα, και πάντες θαυμάζετε διά τούτο.

Ιω. 7,21 Απήντησεν ο Ιησούς και τους είπε· “έκαμα ένα έργον (εθεράπευσα τον παράλυτον) και όλοι απορήσατε, διότι ενομίσατε ότι κατέλυσα την αργίαν του Σαββάτου.

Ιω. 7,22 Μωϋσής δέδωκεν υμίν την περιτομήν, ουχ ότι εκ τού Μωϋσέως εστιν, αλλ εκ των πατέρων, και εν σαββάτω περιτέμνετε άνθρωπον.

Ιω. 7,22 Ο Μωϋσής σας έδωσε την περιτομήν. Δια την ακρίβειαν, δεν έχει καθιερωθή από τον Μωϋσέα η περιτομή, αλλά από την παράδοσιν των παλαιότερων προγόνων σας. Και εάν τύχη η ογδόη ημέρα από την γέννησιν του βρέφους να είναι Σαββατον, και τότε κάνετε περιτομήν στον άνθρωπον.

Ιω. 7,23 ει περιτομήν λαμβάνει άνθρωπος εν σαββάτω ίνα μη λυθή ο νόμος Μωϋσέως, εμοί χολάτε ότι όλον άνθρωπον υγιή εποίησα εν σαββάτω!

Ιω. 7,23 Εάν, λοιπόν, υποχρεωτικώς παίρνη ο άνθρωπος περιτομήν κατά το Σαββατον, δια να μη καταλυθή ο νόμος του Μωϋσέως, που ορίζει πως οπωσδήποτε κατά την ογδόην ημέραν πρέπει να γίνη η περιτομή, σεις εκδηλώνετε όλην την πικρίαν σας εναντίον μου, διότι ολόκληρον άνθρωπον τον έκαμα υγιή κατά την ημέραν του Σαββάτου!

Ιω. 7,24 μη κρίνετε κατ όψιν, αλλά την δικαίαν κρίσιν κρίνατε.

Ιω. 7,24 Μη σχηματίζετε κρίσεις από τα εξωτερικά φαινόμενα, αλλά να κρίνετε δικαίως, όπως επιβάλλουν τα πράγματα, η λογική και ο Θεός”.

Ιω. 7,25 Έλεγον ούν τινες εκ των Ιεροσολυμιτών· ουχ ούτός εστιν ον ζητούσιν αποκτείναι;

Ιω. 7,25 Ελεγαν, λοιπόν, μερικοί από τους Ιεροσολυμίτας· “δεν είναι αυτός, που οι άρχοντες ζητούν να τον φονεύσουν;

Ιω. 7,26 και ιδε παρησία λαλεί, και ουδέν αυτώ λέγουσι. μήποτε αληθώς εγνωσαν οι άρχοντες ότι ούτός εστιν αληθώς ο Χριστός;

Ιω. 7,26 Και ιδού, ότι ομιλεί άφοβα και φανερά και τίποτε δεν αντιλέγουν εις αυτόν. Μήπως πραγματικά εκατάλαβαν οι άρχοντες, ότι αυτός αληθώς είναι ο Χριστός;

Ιω. 7,27 αλλά τούτον οίδαμεν πόθεν εστιν· ο δε Χριστός όταν έρχηται, ουδείς γινώσκει πόθεν εστιν.

Ιω. 7,27 Αλλά τούτον εδώ γνωρίζομεν καλά από που και από ποιούς κατάγεται. Ο Χριστός όμως όταν έλθη, κανείς δεν γνωρίζει από που και πότε έρχεται”.

Ιω. 7,28 έκραξεν ούν εν τώ ιερώ διδάσκων ο Ιησούς και λέγων· καμέ οίδατε, και οίδατε πόθεν ειμί· και απ εμαυτού ουκ

ελήλυθα ἀλλ ἔστιν ἀληθινός ο πέμψας με, ὃν υμεῖς οὐκ οἴδατε·

Ιω. 7,28 Εφώνηξε με μεγάλην φωνήν ὁ Ἰησοῦς τότε εἰς τὰς αὐλάς του ναοῦ διδάσκων καὶ λέγων· "καὶ ἐμὲ γνωρίζετε καὶ ἀπὸ ποῦ εἰμαι γνωρίζετε. Ἡ γνώσις σας ὅμως εἶναι ἀτελής. Διότι δὲν γνωρίζετε, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω ἔλθει ἀπὸ τον εαυτόν μου, ἀλλὰ ἔχω ἔλθει ἀπὸ τον Θεόν, που με ἔστειλε καὶ ὁ ὁποῖός εἶναι ὁ ἀπολύτως ἀληθινός. Αὐτόν ὅμως εσεῖς δὲν τον γνωρίζετε. Δι' αὐτό δε καὶ δὲν εἰσθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίσετε τὴν γνησίαν καὶ ἀληθὴ ἀποστολή μου.

Ιω. 7,29 ἐγὼ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι κακεῖνός με ἀπέστειλεν.

Ιω. 7,29 Εγὼ ὅμως τον γνωρίζω, διότι ἔχω γεννηθῆ προαιωνίως ἀπὸ αὐτόν καὶ ἔχω, ὡς Θεός, τὴν αὐτὴν με ἐκείνον ουσίαν καὶ φύσιν, καὶ ἐκεῖνος με ἔστειλεν στον κόσμον".

Ιω. 7,30 Εζήτουν οὖν αὐτόν πιάσαι, καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὴν χεῖρα, ὅτι οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

Ιω. 7,30 Εξ αἰτίας αὐτῶν που εἶπε, ἐζητούσαν πάλιν νὰ τον πιάσουν οἱ Ἰουδαῖοι. Κανεῖς ὅμως δὲν ἀπλωσε εἰς αὐτόν τὸ χέρι, διότι ἀκόμη δὲν εἶχαν ἔλθει ἡ ὥρα, ἡ ὠρισμένη ἀπὸ τον Θεόν.

Ιω. 7,31 πολλοὶ δε ἐκ τοῦ ὄχλου ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν καὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Χριστός ὅταν ἔλθῃ, μήτι πλείονα σημεῖα τούτων ποιήσει ὢν οὗτος ἐποίησεν;

Ιω. 7,31 Πολλοὶ δε ἀπὸ τον λαόν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν καὶ ἔλεγον, ὅτι "ὁ Χριστός, ὅταν ἔλθῃ, μήπως θα κάμῃ περισσότερα θαύματα ἀπὸ ὅσα ἔκαμε αὐτός;"

Ιω. 7,32 ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα, καὶ ἀπέστειλαν ὑπηρέτας οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

Ιω. 7,32 Ἦκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τον ὄχλον νὰ κρυφομιλοῦν εὐνοϊκά δια τον Χριστόν καὶ νὰ γογγύζουν κατὰ των ἀρχόντων καὶ ἔστειλαν ὑπηρέτας οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, δια νὰ τον συλλάβουν.

Ιω. 7,33 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἐτι μικρόν χρόνον μεθ' υμῶν εἰμι καὶ υπάγω πρὸς τον πέμψαντά με.

Ιω. 7,33 Εἶπε, λοιπόν, τότε ὁ Ἰησοῦς· "ἀκόμη ὀλίγον χρόνον εἰμαι μαζί σας καὶ πηγαίνω πρὸς τον Πατέρα, ὁ ὁποῖός με ἔστειλεν στον κόσμον.

Ιω. 7,34 ζητήσετέ με καὶ οὐχ ευρήσετε· καὶ ὅπου εἰμι ἐγὼ, υμεῖς οὐ δύνασθε ελθεῖν.

Ιω. 7,34 Θα με ζητήσετε κάποτε (ὅταν βαρεῖές πέσουν ἐπάνω σας οἱ συμφορές), καὶ δὲν θα με εὔρετε. Καὶ ἐκεῖ, πλησίον του Πατρός στους οὐρανοῦς, που εἰμαι ὡς Θεός, πηγαίνω δε καὶ ὡς ἄνθρωπος, δὲν ἠμπορεῖτε σεῖς νὰ ἔλθετε".

Ιω. 7,35 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς εαυτούς· που οὗτος μέλλει πορευέσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ ευρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασποράν των Ἑλλήνων μέλλει πορευέσθαι καὶ διδάσκειν τους Ἑλληνας;

Ιω. 7,35 Εἶπαν, λοιπόν, οἱ Ἰουδαῖοι μεταξύ των· "που αὐτός πρόκειται νὰ υπάγῃ καὶ ἡμεῖς δὲν θα τον εὔρωμεν; Μὴπως πρόκειται νὰ πορευθῆ στους διασκορπισμένους μεταξύ των Ἑλλήνων Ἰουδαίους καὶ νὰ διδάκῃ τους Ἑλληνας;

Ιω. 7,36 τις ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν εἶπε, ζητήσετέ με καὶ οὐχ ευρήσετε, καὶ ὅπου εἰμι ἐγὼ, υμεῖς οὐ δύνασθε ελθεῖν;

Ιω. 7,36 Ποῖόν εἶναι τὸ νόημα αὐτοῦ του λόγου που εἶπε, ὅτι δηλαδὴ θα με ἀναζητήσετε καὶ δὲν θα με εὔρετε καὶ ὅπου εἰμαι ἐγὼ, σεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε;"

Ιω. 7,37 Ἐν δε εσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆ μεγάλης τῆς εορτῆς εισηγήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· εἴαν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω.

Ιω. 7,37 Κατὰ τὴν τελευταίαν δε μεγάλην ἡμέραν τῆς εορτῆς ἐστάθη ὁ Ἰησοῦς καὶ με ἰσχυράν φωνήν εἶπεν· "εἴαν κανεῖς διψᾷ πνευματικά καὶ αἰώνια ἀγαθὰ, λύτρωσιν, εἰρήνην καὶ χαράν, ἀς ἔλθῃ κοντά μου καὶ ἀς πίνη τὴν ἀλήθειαν που προσφέρω, δια νὰ ικανοποιηθῶν ἔτσι οἱ πλέον βαθεῖς καὶ εὐγενεῖς πόθοι του.

Ιω. 7,38 ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεῦσουσιν ὕδατος ζῶντος.

Ιω. 7,38 Ἐκεῖνος που πιστεύει εἰς ἐμὲ, ὅπως εἶπε καὶ ἡ Γραφή, θα γίνῃ ἀστείρευτος πνευματικὴ πηγὴ· καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν του θα ἀναβλύζουν καὶ θα τρέχουν ποταμοὶ ἀπὸ ὁλόδροσο τρεχούμενο νερό".

Ιω. 7,39 τούτο δε εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὐ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γάρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

Ιω. 7,39 Αὐτό δε εἶπε ὁ Κυριος δια τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖόν ἔμελλον νὰ λάβουν ὅσοι θα ἐπίστευον εἰς αὐτόν, διότι ἡ χάρις του Ἁγίου Πνεύματος, που ἀναγεννά καὶ σώζει, δὲν εἶχε ἀκόμη δοθῆ εἰς κανένα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμη δοξασθῆ με τὴν μεγάλην θυσίαν καὶ με τὴν ἐνδοξον ἀνάληψίν του.

Ιω. 7,40 πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τον λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης;

Ιω. 7,40 Πολλοὶ, λοιπόν, ἀπὸ τον λαόν, ὅταν ἤκουσαν τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν, ἔλεγον· "αὐτός εἶναι πράγματι ὁ προφήτης, που ἔχει προαναγγεῖλει ὁ Μωϋσῆς.

Ιω. 7,41 ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γάρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἐρχεται;

Ιω. 7,41 Ἄλλοι ἔλεγον· "αὐτός εἶναι πράγματι ὁ Χριστός". Ἄλλοι ἔλεγον· "δὲν εἶναι ὁ Χριστός, διότι μήπως ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν θα ἔλθῃ ὁ Χριστός;

Ιω. 7,42 οὐχί ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυῖδ καὶ ἀπὸ Βηθλεέμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυῖδ, ὁ Χριστός ἐρχεται;

Ιω. 7,42 Δὲν εἶπε ἡ Γραφή, ὅτι ὁ Χριστός κατὰγεται ἀπὸ τὸ γένος του Δαυῖδ καὶ ἐρχεται ἀπὸ τὸ χωρίον Βηθλεέμ, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἐζησεν ὁ Δαυῖδ;"

Ιω. 7,43 σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.

Ιω. 7,43 Ἐγένετο, λοιπόν, ἀντιγνωμία καὶ διαίρεσις μεταξύ του λαοῦ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ.

Ιω. 7,44 τινές δε ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας.

Ιω. 7,44 Μερικοὶ δε ἀπὸ αὐτούς ἤθελαν νὰ τον πιάσουν, ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἀπλωσε ἐπάνω του τὸ χέρι.

Ιω. 7,45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τους ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

Ιω. 7,45 Ἐπέστρεψαν, λοιπόν, οἱ ὑπηρέται στους ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, χωρὶς νὰ ἔχουν συλλάβῃ τον Χριστόν καὶ τους εἶπαν ἐκεῖνοι· "διατί δὲν τον εφέρατε ἐδῶ;"

Ιω. 7,46 ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Ιω. 7,46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· "ποτέ μέχρι σήμερα ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἐδίδαξε ἔτσι, ὅπως διδάσκει αὐτός ὁ ἄνθρωπος".

Ιω. 7,47 ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ υμεῖς πεπλάνησθε;

Ιω. 7,47 Ἀπεκρίθησαν τότε οἱ Φαρισαῖοι εἰς αὐτούς· "μήπως καὶ σεῖς ἔχετε παρασυρθῆ ἀπὸ αὐτόν εἰς τὴν πλάνην;

Ιω. 7,48 μὴ τις ἐκ των ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ των Φαρισαίων;

Ιω. 7,48 Μήπως επίστευσεν εις αυτόν κανείς από τους άρχοντας η από τους Φαρισαίους; Κανείς δεν επίστευσε, διότι αυτοί μόνοι γνωρίζουν την αλήθειαν και έχουν ορθή κρίσιν.

Ιω. 7,49 αλλ ο όχλος ούτος ο μη γινώσκων τον νόμον επικατάρατοί εισι!

Ιω. 7,49 Αλλά επίστευσεν αυτός ο αγράμματος όχλος, που δεν γνωρίζει τον νόμον και δι' αυτό είναι καταράμενοι!"

Ιω. 7,50 λέγει Νικόδημος προς αυτούς, ο ελθών νυκτός προς αυτόν, εις ών εξ αυτών·

Ιω. 7,50 Λεγει τότε προς αυτούς ο Νικόδημος, που ήτο ένας από αυτούς και ο οποίος είχε επισκεφθή νύκτα τον Χριστόν·

Ιω. 7,51 μη ο νόμος ημών κρίνει τον άνθρωπον, εάν μη ακούση παρ αυτού πρότερον και γνώ τι ποιεί;

Ιω. 7,51 "μήπως ο νόμος μας καταδικάζει τον άνθρωπον, εάν ο δικαστής δεν ακούση πρώτον από αυτόν την απολογία του και μάθη τι έχει κάμει;"

Ιω. 7,52 απεκρίθησαν και είπον αυτώ μη και σύ εκ της Γαλιλαίας εί; ερεύνησον και ιδε ότι προφήτης εκ της Γαλιλαίας ουκ εγγύγεται.

Ιω. 7,52 Απήντησαν και του είπαν· "μήπως και συ είσαι από την Γαλιλαίαν; Ερεύνησε και μάθε, ότι προφήτης δεν έχει έως τώρα βγη από την Γαλιλαίαν". (Η αξία του ανθρώπου δεν έγκειται στον τόπον καταγωγής, αλλά εις την αρετήν και τα έργα του).

Ιω. 7,53 Καί απήλθεν έκαστος εις τον οίκον αυτού.

Ιω. 7,53 Διέλυσαν τότε την συνεδρίασιν των με ταραχήν και επήγε ο καθένας στο σπίτι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ιω. 8,1 Ιησούς δε επορεύθη εις το όρος των ελαιών· όρθρου δε πάλιν παρεγένετο εις το ιερόν,

Ιω. 8,1 Ο δε Ιησούς επήγεν στο όρος των ελαιών.

Ιω. 8,2 και πάς ο λαός ήρχετο προς αυτόν· και καθίσας εδίδασκεν αυτούς.

Ιω. 8,2 Ενώ δε ακόμη ήτο πρωί, ήλθεν πάλιν στον ναόν και όλος ο λαός ήρχετο προς αυτόν. Και αφού εκάθισε, τους εδίδασκε.

Ιω. 8,3 άγουσι δε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι γυναίκα επί μοιχεία κατελημμένην, και στήσαντες αυτήν εν μέσω

Ιω. 8,3 Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι φέρουν τότε μίαν γυναίκα, η οποία είχε συλληφθή επ' αυτοφώρω καταπατούσα την συζυγικήν πίστιν. Και αφού την έβαλαν ορθίαν στο μέσον του συγκεντρωμένου πλήθους,

Ιω. 8,4 λέγουσιν αυτώ· διδάσκαλε, αυτή η γυνή κατείληπται επ αυτοφώρω μοιχευομένη·

Ιω. 8,4 του λέγουν· "Διδάσκαλε, αυτή η γυναίκα έχει συληφθή επ' αυτοφώρω να καταπατή την συζυγικήν πίστιν·

Ιω. 8,5 και εν τώ νόμω ημών Μωϋσής ενετείλατο τας τοιαύτας λιθάζειν.

Ιω. 8,5 και στον νόμον μας ο Μωϋσής διέταξε να λιθοβολούνται αυται αι γυναίκες.

Ιω. 8,6 σύ ούν τι λέγεις; τούτο δε είπον εκπειράζοντες αυτόν, ίνα σχώσι κατηγορίαν κατ αυτού. ο δε Ιησούς κάτω κύψας τώ δακτύλω έγγραφεν εις την γήν.

Ιω. 8,6 Συ, λοιπόν, τι λέγεις;" Αυτό δε είπαν, δια να τον θέσουν εις πειρασμόν και να έχουν εναντίον του κατηγορίαν. (Διότι εάν ημποδίζε τον λιθοβολισμόν, θα εφαινετο καταλύων τον μωσαϊκόν νόμον, εάν τον επέτρεπε, θα παρεβαινε τον ρωμαϊκόν νόμον). Ο δε Ιησούς έσκυψε κάτω και με το δάκτυλόν του έγγραφεν στο έδαφος.

Ιω. 8,7 ως δε επέμενον ερωτώντες αυτόν, ανέκυψε και είπεν αυτοίς· ο αναμάρτητος υμών πρώτος βαλέτω λίθον επ αυτήν.

Ιω. 8,7 Επειδή δε εκείνοι επέμενον να τον ερωτούν, εσήκωσε την κεφαλήν και τους είπεν· "ο αναμάρτητος από σας ας ρίψη πρώτος λίθον επάνω της".

Ιω. 8,8 και πάλιν κάτω κύψας έγγραφεν εις την γήν.

Ιω. 8,8 Και αφού έσκυψε πάλιν κάτω, δια να τους δώση καιρόν να συναισθανθούν την ιδικήν των αμαρτωλότητα έγγραφεν εις την γην.

Ιω. 8,9 οι δε ακούσαντες εξήρχοντο εις καθ εις, αρξάμενοι από των πρεσβυτέρων, και κατελείφθη ο Ιησούς και η γυνή εν μέσω ούσα.

Ιω. 8,9 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν το λόγια του, ήρχισαν ο ένας μετά τον άλλον να φεύγουν, αρχής γενομένης από τους γεροντοτέρους (διότι όλοι ήρχισαν να δοκιμάζουν ελέγχους της συνειδήσεως δια τα ιδικά των αμαρτήματα). Και απέμεινεν ο Ιησούς και η γυναίκα, η οποία εστέκετο ορθία στο μέσον των άλλων.

Ιω. 8,10 ανακύψας δε ο Ιησούς είπεν αυτή· γύναι, που εισιν; ουδείς σε κατέκρινεν;

Ιω. 8,10 Εσήκωσε τότε ο Ιησούς την κεφαλήν και της είπε· "γυναίκα, που είναι αυτοί που σε κατηγόρησαν; Κανείς δεν σε κατέκρινε αξίαν λιθοβολισμού;"

Ιω. 8,11 η δε είπεν· ουδείς, Κύριε. είπε δε ο Ιησούς· ουδέ εγώ σε κατακρίνω· πορεύου και από τού νύν μηκέτι αμάρτανε.

Ιω. 8,11 Εκείνη δε είπε· "κανείς, Κυριε". Είπε δε ο Ιησούς· "ούτε εγώ, που είμαι αναμάρτητος, σε κατακρίνω. Πηγαινε και από τώρα και πέρα μη αμαρτάνεις πλέον".

Ιω. 8,12 Πάλιν ούν αυτοίς ο Ιησούς ελάλησε λέγων· εγώ ειμι το φώς τού κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήση εν τή σκοτία, αλλ έξει το φώς της ζωής.

Ιω. 8,12 Πάλιν, λοιπόν, ωμίλησε προς αυτούς ο Ιησούς λέγων· "εγώ είμαι το φως όλου του κόσμου, εκείνος που με ακολουθεί πιστά δεν θα περιπατήση στο σκοτός με άμεσον τον κίνδυνον να κρημνισθή εις τα βάραθρα, αλλά θα έχη το πνευματικόν φως που ακτινοβολείται από τον Θεόν, την πηγήν της ζωής.

Ιω. 8,13 είπον ούν αυτώ οι Φαρισαίοι· σύ περί σεαυτού μαρτυρείς· η μαρτυρία σου ουκ έστιν αληθής.

Ιω. 8,13 Είπαν τότε προς αυτόν οι Φαρισαίοι· "συ δίδεις μόνος σου μαρτυρίαν δια τον ευατόν σου. Η μαρτυρία σου όμως αυτή δεν είναι αληθινή, εφ' όσον κανείς άλλος δεν την επιβεβαιώνει".

Ιω. 8,14 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτοίς· κάν εγώ μαρτυρώ περι εμαυτού, αληθής εστιν η μαρτυρία μου, ότι οίδα πόθεν ήλθον και που υπάγω· υμείς δε ουκ οίδατε πόθεν έρχομαι ή που υπάγω.

Ιω. 8,14 Απήντησεν ο Ιησούς και τους είπε· "και εάν ακόμη εγώ μόνος μαρτυρώ δια τον ευατόν μου, η μαρτυρία μου είναι αληθινή, διότι την αλήθειαν πάντοτε λέγω και διότι εγώ γνωρίζω πολύ καλά, από που ήλθα και που υπάγω. Ηλθα από τον Πατέρα και επιστρέφω προς τον Πατέρα. Σεις όμως δεν γνωρίζετε από που έρχομαι και που πηγαίνω.

Ιω. 8,15 υμείς κατά την σάρκα κρίνετε· εγώ ου κρίνω ουδένα.

Ιω. 8,15 Σεις σχηματίζετε κρίσιν σύμφωνα με τα εξωτερικά φαινόμενα της ανθρωπίνης μου φύσεως. Εγώ καίτοι έχω το

δικαίωμα να κρίνω και να επιβάλω τιμωρίας, δεν κρίνω και δεν καταδικάζω κανένα μέχρι της δευτέρας παρουσίας μου.

Ιω. 8,16 και εάν κρίνω δε εγώ, η κρίσις η εμή αληθής εστιν, ότι μόνος ουκ ειμί, αλλ εγώ και ο πέμψας με πατήρ.

Ιω. 8,16 Και εάν από τώρα θελήσω εγώ να κρίνω, η κρίσις μου θα είναι αληθινή, διότι δεν ειμαι εγώ μόνος, αλλά ειμεθα εγώ και ο Πατήρ, ο οποίος με έστειλε, και η κρίσις μας είναι απολύτως ορθή και δικαία.

Ιω. 8,17 και εν τώ νόμω δε τώ υμετέρω γέγραπται ότι δύο ανθρώπων η μαρτυρία αληθής εστιν.

Ιω. 8,17 Αλλωστε και στον νόμον σας έχει γραφή, ότι η μαρτυρία δύο ανθρώπων είναι αληθινή και βάσει αυτής δύναται ο δικαστής να αποφασίση.

Ιω. 8,18 εγώ ειμι ο μαρτυρών περί εμαντού, και μαρτυρεί περί εμού ο πέμψας με πατήρ.

Ιω. 8,18 Και επί του προκειμένου εγώ ειμαι ο ένας που μαρτυρώ δια τον εαυτόν μου, αλλά δι' εμέ μαρτυρεί και ο Πατήρ, ο οποίος με έστειλε".

Ιω. 8,19 έλεγον ούν αυτώ που εστιν ο πατήρ σου; απεκρίθη Ιησούς: ούτε εμέ οίδατε ούτε τον πατέρα μου· ει εμέ ήδειτε, και τον πατέρα μου ήδειτε αν.

Ιω. 8,19 Ελεγαν τότε προς αυτόν: "που είναι ο Πατήρ σου, δια τον οποίον λέγεις ότι μαρτυρεί;" Απήντησεν ο Ιησούς: "ούτε εμέ ως Υιός του Θεού και Θεόν γνωρίζετε ούτε τον Πατέρα μου. Εάν είχατε γνωρίσει εμέ, θα εγνωρίζατε και τον Πατέρα μου, διότι εγώ περί αυτού πολλές φορές ωμίλησα και αυτόν στους πιστούς ακροατάς μου εφανέρωσα".

Ιω. 8,20 Ταύτα τα ρήματα ελάλησεν ο Ιησούς εν τώ γαζοφυλακίω, διδάσκων εν τώ ιερώ, και ουδείς επίασεν αυτόν, ότι ούπω εληλύθει η ώρα αυτού.

Ιω. 8,20 Αυτά τα λόγια είπεν ο Ιησούς κοντά στο θησαυροφυλάκιον των προσφορών και βοηθημάτων, διδάσκων εις την αυλήν του ναού και κανείς δεν συνέλαβεν αυτόν, διότι δεν είχε έλθει ακόμη η προσδιωρισμένη από τον Θεόν ώρα του.

Ιω. 8,21 Είπεν ούν πάλιν αυτοίς ο Ιησούς: εγώ υπάγω και ζητήσετέ με, και εν τή αμαρτία υμών αποθανείσθε· όπου εγώ υπάγω, υμείς ου δύνασθε ελθείν.

Ιω. 8,21 Είπε, λοιπόν, πάλιν εις αυτούς ο Ιησούς: "εγώ πηγαίνω προς τον Πατέρα μου, αφού τελειώσω το έργον μου, και θα με αναζητήσετε ως Σωτήρα σας, όταν αι συμφοραί επιπέσουν εναντίον σας, αλλά δια την απιστίαν σας θα αποθάνατε ζυμωμένοι με την αμαρτίαν σας. Δι' αυτό και όπου εγώ πηγαίνω, δεν ημπορείτε σεις να έλθετε".

Ιω. 8,22 έλεγον ούν οι Ιουδαίοι: μήτι αποκτενεί εαυτόν, ότι λέγει, όπου εγώ υπάγω, υμείς ου δύνασθε ελθείν;

Ιω. 8,22 Ελεγαν τότε οι Ιουδαίοι: "μήπως θανατώση μόνος του τον εαυτόν του; Διότι λέγει, ότι όπου εγώ πηγαίνω, σεις δεν ημπορείτε να έλθετε".

Ιω. 8,23 και είπεν αυτοίς: υμείς εκ των κάτω εστέ, εγώ εκ των άνω ειμί· υμείς εκ τού κόσμου τούτου εστέ, εγώ ουκ ειμί εκ τού κόσμου τούτου.

Ιω. 8,23 Και είπεν προς αυτούς: "σεις είσθε από τα κάτω, από την γην και έχετε γήϊνα και υλικά φρονήματα και ελατήρια. Εγώ όμως ειμαι εκ των άνω, από τον ουρανόν με ουράνιον πνευματικόν πλούτον. Σεις είσθε από τον αμαρτωλόν τούτον κόσμον, που ζη μακράν από τον Θεόν. Ενώ εγώ, καίτοι ζω τώρα στον κόσμον, δεν προέρχομαι από τον κόσμον τούτον.

Ιω. 8,24 είπον ούν υμίν ότι αποθανείσθε εν ταίς αμαρτίαις υμών· εάν γάρ μη πιστεύσητε ότι εγώ ειμι, αποθανείσθε εν ταίς αμαρτίαις υμών.

Ιω. 8,24 Δι' αυτό και σας είπα ότι θα αποθάνατε ζυμωμένοι με τας αμαρτίας σας, διότι είσθε, και επιμένετε να είσθε, άνθρωποι του αμαρτωλού τούτου κόσμου. Εάν δε δεν πιστεύετε ότι εγώ ειμαι ο Μεσσίας, ο αληθινός και μοναδικός Σωτήρ, θα αποθάνατε βυθισμένοι εις τας αμαρτίας σας".

Ιω. 8,25 έλεγον ούν αυτώ σύ τις εί; και είπεν αυτοίς ο Ιησούς: την αρχήν ότι και λαλώ υμίν.

Ιω. 8,25 Είπαν τότε προς αυτόν: "ποιός είσαι συ, που ισχυρίζεσαι ότι χωρίς σε δεν ημπορούμεν να σωθώμεν;" Και απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς: "ειμαι ο,τι ευθύς εξ αρχής και συνεχώς λέγω προς σας.

Ιω. 8,26 πολλά έχω περί υμών λαλείν και κρίνειν· αλλ ο πέμψας με αληθής εστι, καγώ ά ήκουσα παρ αυτού, ταύτα λέγω εις τον κόσμον.

Ιω. 8,26 Πολλά ακόμη έχω να πω δια σας και να σας κρίνω, δεν θα τα δεχθήτε όμως. Αλλά εκείνος που με έστειλε, είναι απολύτως αληθινός, και εγώ όσα ήκουσα από αυτόν, αυτά ακριβώς λέγω στον κόσμον, πάντοτε δηλαδή αληθινά και δίκαια".

Ιω. 8,27 ουκ έγνωσαν ότι τον πατέρα αυτοίς έλεγεν.

Ιω. 8,27 Οι Ιουδαίοι όμως δεν αντελήφθησαν ότι τους έκανε λόγον δια τον ουράνιον Πατέρα του.

Ιω. 8,28 είπεν ούν αυτοίς ο Ιησούς: όταν υψώσητε τον υιόν τού ανθρώπου, τότε γνώσεσθε ότι εγώ ειμι, και απ εμαντού ποιώ ουδέν, αλλά καθώς εδίδαξέ με ο πατήρ μου, ταύτα λαλώ.

Ιω. 8,28 Είπε τότε προς αυτούς ο Ιησούς: "όταν υψώσετε επάνω στον σταυρόν τον υιόν του ανθρώπου, τότε θα μάθετε ότι ειμαι ο Υιός του Θεού, ο Σωτήρ του κόσμου και ότι από τον εαυτόν μου εγώ δεν κάνω τίποτε απολύτως, αλλά όπως με εδίδαξε ο Πατήρ μου, αυτά ακριβώς λέγω.

Ιω. 8,29 και ο πέμψας με μετ εμού εστιν· ουκ αφήκί με μόνον ο πατήρ, ότι εγώ τα αρεστά αυτώ ποιώ πάντοτε.

Ιω. 8,29 Και εκείνος, που με έστειλε, είναι μαζί μου. Δεν με αφήκε ποτέ μόνον ο Πατήρ, αλλά έχει συνεχή και αδιατάρακτον επικοινωνίαν με εμέ, διότι εγώ πράττω πάντοτε αυτά που του είναι ευάρεστα".

Ιω. 8,30 Ταύτα αυτού λαλούντος πολλοί επίστευσαν εις αυτόν.

Ιω. 8,30 Ενώ δε εδίδασκεν αυτά ο Ιησούς, πολλοί επίστευσαν εις αυτόν.

Ιω. 8,31 Έλεγεν ούν ο Ιησούς προς τους πεπιστευκότας αυτώ Ιουδαίους: εάν υμείς μείνητε εν τώ λόγω τώ εμώ, αληθώς μαθηταί μου εστε,

Ιω. 8,31 Προς αυτούς, λοιπόν, τους Ιουδαίους που είχαν πιστεύσει, είπεν ο Ιησούς και τα εξής: "εάν σεις μείνετε ακλόνητοι εις την διδασκαλίαν μου και την εφαρμόζετε εις την ζωήν σας, τότε θα είσθε αληθινοί μαθηταί μου

Ιω. 8,32 και γνώσεσθε την αλήθειαν, και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς.

Ιω. 8,32 και θα γνωρίσετε, όχι μόνον από την διδασκαλίαν μου, αλλά και από την προσωπικήν σας πείραν, την αλήθειαν και η αλήθεια θα σας ελευθερώση από την τυραννίαν και τον θάνατον, που φέρνει η αμαρτία".

Ιω. 8,33 απεκρίθησαν αυτώ σπέρμα Αβραάμ εσμεν και ουδενί δεδουλεύκαμεν πώποτε· πώς σύ λέγεις ότι ελεύθεροι γενήσεσθε;

Ιω. 8,33 Εκείνοι δεν ενόησαν τα λόγια του, ενόμισαν ότι τους αποκαλεί δούλους ξένων κατακτητών, και με έξαψιν είπον·

“ημείς είμεθα απόγονοι του Αβραάμ προσωρισμένοι να κατακτήσωμεν τον κόσμον και ποτέ έως τώρα δεν εγίναμεν δούλοι εις κανένα. Πως, λοιπόν, συ λέγεις ότι θα γίνετε ελεύθεροι;” (Και έλεγον αυτά λησμονούντες ότι το έθνος των εις πολλούς κατακτητάς είχαν υποδουλωθή, όπως και τώρα στους Ρωμαίους).

Ιω. 8,34 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν ότι πάς ο ποιών την αμαρτίαν δούλος εστι της αμαρτίας.

Ιω. 8,34 Τους απήντησεν ο Ιησούς· “σας διαβεβαιώνω ότι καθένas, που πράττει την αμαρτίαν και μένει αμετανόητος εις την αμαρτίαν, είναι δούλος της αμαρτίας.

Ιω. 8,35 ο δε δούλος ου μένει εν τή οικία εις τον αιώνα· ο υιός μένει εις τον αιώνα.

Ιω. 8,35 Ο δε δούλος δεν μένει εις την οικίαν του κυρίου του, κληρονόμος και ιδιοκτήτης. Ο Υιός όμως μένει πάντοτε εις την οικίαν, διότι έχει κληρονομικώς από τον πατέρα του αυτά τα δικαιώματα.

Ιω. 8,36 εάν ούν ο υιός υμάς ελευθερώση, όντως ελεύθεροι έσεσθε.

Ιω. 8,36 Εάν λοιπόν ο σαρκωθείς Υιός του Θεού σας ελευθερώση από την αμαρτίαν, τότε πράγματι θα είσθε ελεύθεροι.

Ιω. 8,37 οίδα ότι σπέρμα Αβραάμ εστε· αλλά ζητείτε με αποκτείναι, ότι ο λόγος ο εμός ου χωρεί εν υμίν.

Ιω. 8,37 Γνωρίζω ότι είσθε απόγονοι του Αβραάμ. Αλλά δεν τον ομοιάζετε και ζητείτε να με φονεύσετε, διότι η διδασκαλία μου δεν εισχωρεί εις την ψυχήν σας, που είναι δούλη της αμαρτίας.

Ιω. 8,38 εγώ ό εώρακα παρά τώ πατρί μου λαλώ· και υμείς ούν ό εωράκατε παρά τώ πατρί υμών ποιείτε.

Ιω. 8,38 Εγώ εκείνο που έχω ιδεί πλησίον του ουρανίου Πατρός μου αυτό και διδάσκω. Και σεις αυτό που είδατε και εμάθατε πλησίον του πατρός σας, τον οποίον δεν θέλω να ονομάσω, αυτό κάνετε”.

Ιω. 8,39 απεκρίθησαν και είπον αυτώ· ο πατήρ ημών Αβραάμ εστι. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· ει τέκνα τού Αβραάμ ήτε, τα έργα τού Αβραάμ ποιείτε.

Ιω. 8,39 Απεκρίθησαν και του είπαν· “ο πατήρ μας είναι ο Αβραάμ και όχι εκείνος τον οποίον υπονοείσ συ”. Είπαν εις αυτούς· “εάν πράγματι ήσασθε τέκνα του Αβραάμ, θα εκάνατε τα έργα του Αβραάμ.

Ιω. 8,40 νύν δε ζητείτε με αποκτείναι, άνθρωπον όs την αλήθειαν υμίν λελάληκα, ήν ήκουσα παρά τού Θεού· τούτο Αβραάμ ουκ εποίησεν.

Ιω. 8,40 Τώρα δε ζητείτε να με φονεύσετε, άνθρωπον ο οποίος σας είπα την αλήθειαν, που έχω ακούσει από τον Θεόν. Αυτό το εγκληματικόν έργον ο Αβραάμ δεν το έκανε.

Ιω. 8,41 υμείς ποιείτε τα έργα τού πατρός υμών. είπον ούν αυτώ· ημείς εκ πορνείας ου γεγεννήμεθα· ένα πατέρα έχομεν, τον Θεόν.

Ιω. 8,41 Σεις πράττετε τα έργα του πατρός σας, δηλαδή του διαβόλου”. Είπαν τότε εις αυτόν· “ημείς δεν έχομεν γεννηθή από παράνομον επιμιξίαν με τους ειδωλολάτρας. Δεν έχομεν πατέρα τον διάβολον. Ενα πατέρα έχομεν, τον Θεόν”.

Ιω. 8,42 είπεν ούν αυτοίς ο Ιησούς· ει ο Θεός πατήρ υμών ήν, ηγαπάτε αν εμέ· εγώ γάρ εκ τού Θεού εξήλθον και ήκω ουδέ γάρ απ εμαυτού ελήλυθα, αλλ εκείνός με απέστειλε.

Ιω. 8,42 Απεκρίθη εις αυτούς ο Ιησούς· “εάν πράγματι ο Θεός ήτο πατήρ σας, θα αγαπούσατε εμέ· διότι εγώ έχω προέλθει από τον Θεόν και έχω έλθει εις σας με την ενανθρώπησίν μου. Διότι και στον κόσμον δεν ήλθα από τον ευατόν μου, αλλά με έστειλεν Εκείνος.

Ιω. 8,43 διατί την λαλιάν την εμήν ου γινώσκετε; ότι ου δύνασθε ακούειν τον λόγον τον εμόν.

Ιω. 8,43 Διατί δε δεν κατανοείτε και δεν δέχεσθε την διδασκαλίαν μου; Διότι, σας το λέγω εγώ, δεν ημπορείτε λόγω της αμαρτωλότητός σας να ακούετε με ηρεμίαν και με ευλάβειαν τα λόγια μου.

Ιω. 8,44 υμείς εκ τού πατρός τού διαβόλου εστε, και τας επιθυμίας τού πατρός υμών θέλετε ποιείν. εκείνος ανθρωποκτόνος ήν απ αρχής και εν τή αληθεία ουκ έστηκεν, ότι ουκ εστιν αλήθεια εν αυτώ· όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί, ότι ψεύστης εστι και ο πατήρ αυτού.

Ιω. 8,44 Σεις έχετε πατέρα τον διάβολον, από τον οποίον και κατάγεσθε και θέλετε να εκτελήτε τας πονηράs επιθυμίας του πατρός σας. Εκείνος από την αρχήν της δημιουργίας του ανθρώπου ήτο ανθρωποκτόνος και ποτέ δεν έχει σταθή ούτε και στέκεται εις την αλήθειαν, διότι δεν υπάρχει μέσα του, ούτε αλήθεια ούτε επιθυμία δια την αλήθειαν. Όταν λέγη το ψεύδος, το ανασύρει και το λέγει από τον ευατόν του, διότι είναι ψεύτης, και ο πατήρ και ο εφευρέτης του ψεύδους.

Ιω. 8,45 εγώ δε ότι την αλήθειαν λέγω, ου πιστεύετε μοι.

Ιω. 8,45 Εγώ όμως λέγω πάντοτε την αλήθειαν, και εν τούτοις σεις δεν με πιστεύετε, διότι ακριβώς σεις είσθε τέκνα του ψεύτου διαβόλου.

Ιω. 8,46 τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας; ει δε αλήθειαν λέγω, διατί υμείς ου πιστεύετε μοι;

Ιω. 8,46 Ποίος από σας είναι δυνατόν να με ελέγξη έστω και δια την παραμικροτέραν αμαρτίαν; Εάν δε εγώ, καθό αναμάρτητος, λέγω πάντοτε την αλήθειαν, διατί σεις δεν με πιστεύετε;

Ιω. 8,47 ο ών εκ τού Θεού τα ρήματα τού Θεού ακούει· διά τούτο υμείς ουκ ακούετε, ότι εκ τού Θεού ουκ εστε.

Ιω. 8,47 Εκείνος που κατάγεται από τον Θεόν, ακούει με προσοχήν και ευλάβειαν τα λόγια του Θεού· δια τούτο σεις δεν δίδετε σημασίαν στους λόγους του Θεού, διότι δεν είσθε από τον Θεόν”.

Ιω. 8,48 απεκρίθησαν ούν οι Ιουδαίοι και είπον αυτώ· ου καλώς λέγομεν ημείς ότι Σαμαρείτης εί σύ και δαιμόνιον έχεις;

Ιω. 8,48 Ωργισμένοι, διότι θεώρησαν αυτά ύβριν εναντίον των οι Ιουδαίοι, απήντησαν και του είπαν· “καλά δεν λέγομεν ημείς, ότι είσαι Σαμαρείτης, δηλαδή εχθρός των Ιουδαίων, και ότι έχεις δαιμόνιον, που σε κινεί να λέγης αυτάs τας ύβρεις εναντίον μας;”

Ιω. 8,49 απεκρίθη Ιησούς· εγώ δαιμόνιον ουκ έχω, αλλά τιμώ τον πατέρα μου, και υμείς ατιμάζετε με.

Ιω. 8,49 “Εγώ δεν έχω δαιμόνιον, αλλά με όσα λέγω και πράττω, τιμώ τον Πατέρα μου και σεις αντί να δεχθήτε όσα δια τον Πατέρα λέγω, με εξευτελίζετε και με υβρίζετε,

Ιω. 8,50 εγώ δε ου ζητώ την δόξαν μου· έστιν ο ζητών και κρίνων.

Ιω. 8,50 Δεν δίδω όμως σημασίαν εις τας ύβρεις σας, διότι εγώ δεν ζητώ να δοξασθώ εκ μέρους των ανθρώπων. Υπάρχει ο Πατήρ, ο οποίος θέλει και ζητεί να με δοξάση και ο οποίος θα κρίνη ανάμεσα εις εμέ και εις σας.

Ιω. 8,51 αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν τις τον λόγον τον εμόν τηρήση, θάνατον ου μη θεωρήση εις τον αιώνα.

Ιω. 8,51 Σας διαβεβαιώνω, ότι όποιος εφαρμόσει τα λόγια μου εις την ζωήν του, δεν θα αντικρύση ποτέ τον αιώνιον πνευματικόν θάνατον·δηλαδή τον χωρισμόν του από τον Θεόν·την αιωνίαν κόλασιν”.

Ιω. 8,52 είπον ούν αυτώ οι Ιουδαίοι· νύν εγνωκαμεν ότι δαιμόνιον έχεις. Αβραάμ απέθανε και οι προφήται, και σύ λέγεις, εάν

τις τον λόγον μου τηρήσει, ου μη γεύσεται θανάτου εις τον αιωνα;

Ιω. 8,52 Είπαν τότε εις αυτον οι Ιουδαιοι· "τωρα πλεον εκαταλαβαμε καλα, οτι εχεις δαιμόνιον. Ο Αβραάμ επεθανε και οι προφηται επεθαναν και συ λεγεις· Οποιος τηρησει τον λογον μου δεν θα παθانه ποτε;

Ιω. 8,53 μη συ μειζων ει του πατρος ημων Αβραάμ, οστις απεθανε; και οι προφηται απεθανον· τινα σεαυτον συ ποιεις;

Ιω. 8,53 Μηπως εισαι συ ανωτερος απο τον πατερα μας τον Αβραάμ, ο οποιος επεθανε; Και οι προφηται, που ετηρησαν το θελημα του Θεου, και εκεινοι επεθαναν. Σαν ποιον εσυ θεωρεις τον εαυτον σου; Ποσον μεγαλον; Τι θελεις να μας παραστήσης;"

Ιω. 8,54 απεκριθη Ιησους· εαν εγω δοξαζω εμαυτον, η δοξα μου ουδεν εστιν· εστιν ο πατηρ μου ο δοξαζων με, ον υμεις λεγετε οτι Θεος υμων εστι,

Ιω. 8,54 Απήντησεν ο Ιησούς· "εάν εγώ μόνος μου τιμώ και δοξαζω τον ευατόν μου, η δόξα μου, δεν είναι τίποτε. Υπάρχει όμως ο Πατήρ μου, ο οποίος με δοξάζει με τα θαύματα και τα σημεία τα οποία κάνω, και τον οποίον σεις, που με περιφρονείτε, λέγετε ότι είναι Θεός σας.

Ιω. 8,55 και ουκ εγνωκατε αυτον· εγω δε οίδα αυτον, και εαν ειπω οτι ουκ οίδα αυτον, εσομαι ομοιος υμων ψεύστης· αλλ οίδα αυτον και τον λογον αυτου τηρω.

Ιω. 8,55 Εις την πραγματικότητα όμως δεν τον έχετε γνωρίσει. Εγώ όμως τον γνωρίζω. Και εάν είπω ότι δεν τον γνωρίζω, θα είμαι όμοιος με σας, ψεύτης. Αλλά τον γνωρίζω πολύ καλά και το θέλημα αυτού φυλάττω πάντοτε.

Ιω. 8,56 Αβραάμ ο πατήρ υμών ηγαλλίασατο ίνα ιδη την ημέραν την εμήν, και είδε και εχάρη.

Ιω. 8,56 Ο Αβραάμ, ο πατέρας σας, γεμάτος αγαλλίασιν και χαράν επόθησε να ιδη την ημέραν της ενανθρωπήσεώς μου και την είδε και εχάρη".

Ιω. 8,57 είπον ούν οι Ιουδαιοι προς αυτον· πενήντα ετη ούπω εχεις και Αβραάμ εώρακας;

Ιω. 8,57 Του είπαν τότε οι Ιουδαίοι· "δεν έχεις ακόμη ούτε πενήντα ετών ηλικίαν και είδες τον Αβραάμ, που έζησε εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια;"

Ιω. 8,58 είπεν αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν, πριν Αβραάμ γενέσθαι εγώ ειμι.

Ιω. 8,58 Τους είπε τότε ο Ιησούς· "σας διαβεβαιώνω, ότι πριν λάβη ύπαρξιν ο Αβραάμ εγώ υπάρχω. (Δηλαδή προαιωνίως υπάρχω)".

Ιω. 8,59 ήραν ούν λίθους ίνα βάλωσιν επ αυτον. Ιησούς δε εκρύβη, και εξήλθεν εκ τού ιερού διελθών διά μέσου αυτών, και παρήγεν ούτως.

Ιω. 8,59 Αγανακτισμένοι τότε οι Ιουδαίοι επήραν λιθάρια, δια να ρίψουν εναντίον του. Ο δε Ιησούς εχάθη από τα μάτια των και εβγήκεν από τας αυλάς του ναού, περιπατώντας δια μέσου αυτών απαρατήρητος. Και εβιάδιζεν έτσι, χωρίς να τον βλέπουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ιω. 9,1 Καί παράγων είδεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής.

Ιω. 9,1 Και καθώς επερνούσεν ο Κυριος κάποιον δρόμον της πόλεως, είδε ένα τυφλόν εκ γενετής.

Ιω. 9,2 και ηρώτησαν αυτον οι μαθηται αυτου λεγοντες· ραββί, τις ημαρτεν, ουτος η οι γονεις αυτου, ίνα τυφλός γεννηθη;

Ιω. 9,2 Και τον ηρώτησαν οι μαθηταί του, λέγοντες· "Διδάσκαλε, ποιός ημαρτησε, αυτός η οι γονείς του, δια να γεννηθή τυφλός; (Το πρώτο είναι αδύνατον, το δεύτερον είναι άδικον. Τοτε διατί εγεννήθη τυφλός;)"

Ιω. 9,3 απεκριθη Ιησους· ουτε ουτος ημαρτεν ουτε οι γονεις αυτου, αλλ ίνα φανερωθη τα εργα του Θεου εν αυτω.

Ιω. 9,3 Απήντησεν ο Ιησούς· "ούτε αυτός ημαρτησε ούτε οι γονείς του. Αλλά εγεννήθη τυφλός, δια να φανερωθούν, με την θαυματουργικήν θεραπείαν, τα έργα του Θεού.

Ιω. 9,4 εμέ δει εργάζεσθαι τα εργα του πέμψαντός με έως ημερα εστιν· ερχεται νύξ οτε ουδεις δύναται εργάζεσθαι.

Ιω. 9,4 Εγώ πρέπει να εργάζωμαι τα έργα του Θεού, ο οποίος με έστειλεν στον κόσμον, έως ότου είναι ημέρα. Ερχεται η νύκτα δηλαδή η εκδημία από τον κόσμον αυτόν, κατά την οποίαν κανείς πλέον από τους ανθρώπους δεν ημπορεί να πραγματοποιηή έργα.

Ιω. 9,5 οταν εν τω κόσμω ώ, φώς ειμι του κόσμου.

Ιω. 9,5 Εγώ, εφ' όσον ευρίσκομαι στον κόσμον, είμαι φως του κόσμου με την διδασκαλίαν μου, με τα θαύματά μου, με την ζωήν μου".

Ιω. 9,6 ταύτα ειπών έπτυσε χαμαί και εποίησε πηλόν εκ τού πτύσματος, και επέχρισε τον πηλόν επί τους οφθαλμούς του τυφλού

Ιω. 9,6 Αφού δε είπε αυτά έπτυσε κάτω, έκαμε πηλόν και έβαλε τον πηλόν στους οφθαλμούς του τυφλού

Ιω. 9,7 και είπεν αυτω· υπαγε νίψαι εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ, ο ερμηνεύεται απεσταλμένος. απήλθεν ούν και ενίψατο, και ήλθε βλέπων.

Ιω. 9,7 και του είπε· "πήγαινε και νίψου εις την δεξαμενήν του Σιλωάμ"-αυτό το όνομα μεταφράζεται εις την ελληνικήν απεσταλμένος. Επήγε τότε εκείνος και ενίψθη και ήλθε στο σπίτι του βλέπων.

Ιω. 9,8 Οι ούν γείτονες και οι θεωρούντες αυτον το πρότερον οτι τυφλός ήν, έλεγον· ουχ ουτός εστιν ο καθημενος και προσαιτών;

Ιω. 9,8 Οι γείτονες, λοιπόν, και όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήτο τυφλός, έλεγαν· "δεν είναι αυτός, που εκάθητο και εζητούσε ελεημοσύνην;"

Ιω. 9,9 άλλοι έλεγον οτι ουτός εστιν· άλλοι δε οτι ομοιος αυτω εστιν. εκεινος έλεγεν οτι εγω ειμι.

Ιω. 9,9 Άλλοι έλεγαν ότι "αυτός είναι". Άλλοι δε ότι "κάποιος άλλος, όμοιος με αυτόν είναι". Εκείνος όμως έλεγεν ότι "εγώ είμαι, ο τέως τυφλός".

Ιω. 9,10 έλεγον ούν αυτω· πως ανεώχθησάν σου οι οφθαλμοι;

Ιω. 9,10 Τοτε τον ερωτούσαν εκεινοι· "πως ανοίχθησαν και εθεραπεύθησαν τα μάτια σου;"

Ιω. 9,11 απεκριθη εκεινος και είπεν· άνθρωπος λεγόμενος Ιησους πηλόν εποίησε και επέχρισέ μου τους οφθαλμούς και ειπέ μοι υπαγε εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ και νίψαι· απελθών δε και νιψάμενος ανέβλεψα.

Ιω. 9,11 Απεκρίθη εκείνος και είπεν· "ένας άνθρωπος, λεγόμενος Ιησούς, έκαμε πηλόν, μου άλειψε τους οφθαλμούς και μου είπε· Πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Επήγα, ενίψθηκα και απέκτησα το φως μου".

Ιω. 9,12 είπον ούν αυτώ· που εστιν εκείνος; λέγει· ουκ οίδα.

Ιω. 9,12 Του είπαν· “που είναι εκείνος;” Τους λέγει· “δεν ξέρω”.

Ιω. 9,13 Άγουσιν αυτόν προς τους Φαρισαίους, τον ποτε τυφλόν.

Ιω. 9,13 Οδηγούν τότε τον τέως τυφλόν προς τους Φαρισαίους.

Ιω. 9,14 ήν δε σάββατον ότε τον πηλόν εποίησεν ο Ιησούς και ανέωξεν αυτού τους οφθαλμούς.

Ιω. 9,14 Ητο δε Σαββατον, όταν ο Ιησούς έκαμε τον πηλόν και άνοιξε τα μάτια του τυφλού.

Ιω. 9,15 πάλιν ούν ηρώτων αυτόν και οι Φαρισαίοι πώς ανέβλεψεν. ο δε είπεν αυτοίς· πηλόν επέθηκε μου επί τους οφθαλμούς, και ενιψάμην, και βλέπω.

Ιω. 9,15 Οι Φαρισαίοι τον ηρώτησαν και αυτοί πάλιν, πώς απέκτησεν το φως του. Εκείνος δε τους είπεν· “ένας άνθρωπος έβαλε πηλόν επάνω εις τα μάτια μου και εγώ ενίφθηκα και τώρα βλέπω”.

Ιω. 9,16 έλεγον ούν εκ των Φαρισαίων τινές· ούτός ο άνθρωπος ουκ έστι παρά τού Θεού, ότι το σάββατον ου τηρεί. άλλοι έλεγον· πώς δύναται άνθρωπος αμαρτωλός τοιαύτα σημεία ποιείν; και σχίσμα ήν εν αυτοίς.

Ιω. 9,16 Ελεγαν, λοιπόν, μερικοί από τους Φαρισαίους· “αυτός ο άνθρωπος δεν είναι από τον Θεόν, διότι δεν τηρεί την αρχίαν του Σαββάτου”. Άλλοι έλεγαν· “πώς είναι δυνατόν ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνη τέτοια καταπληκτικά θαύματα;” Διχογνωμία και διαίρεσις έγινε μεταξύ των.

Ιω. 9,17 λέγουσι τώ τυφλώ πάλιν· σύ τι λέγεις περί αυτού, ότι ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς; ο δε είπεν ότι προφήτης εστιν.

Ιω. 9,17 Λεγουν πάλιν στον τυφλόν· “συ τι λέγεις δια τον άνθρωπον αυτόν; Ζητούμεν την γνώμην σου, διότι τους ιδικούς σου οφθαλμούς άνοιξε”. Εκείνος απήντησεν· “λέγω, ότι είναι προφήτης”.

Ιω. 9,18 ουκ είστευσαν ούν οι Ιουδαίοι περί αυτού ότι τυφλός ήν και ανέβλεψεν, έως ότου εφώνησαν τους γονείς αυτού τού αναβλέψαντος

Ιω. 9,18 Δεν είστευσαν οι Ιουδαίοι δι' αυτόν ότι ήτο τυφλός και εθεραπέυθη, έως ότου εκάλεσαν τους γονείς του

Ιω. 9,19 και ηρώτησαν αυτούς λέγοντες· ούτός εστιν ο υιός υμών, ον υμείς λέγετε ότι τυφλός εγεννήθη; πώς ούν άρτι βλέπει;

Ιω. 9,19 και τους ηρώτησαν, λέγοντες· “αυτός είναι ο υιός σας, δια τον οποίον σεις λέγετε ότι εγεννήθη τυφλός; Πως λοιπόν τώρα βλέπει;”

Ιω. 9,20 απεκριθήσαν δε αυτοίς οι γονείς αυτού και είπον· οίδαμεν ότι ούτός εστιν ο υιός ημών και ότι τυφλός εγεννήθη·

Ιω. 9,20 Απήντησαν δε οι γονείς αυτού και τους είπαν· “ξέρομεν καλά ότι αυτός είναι ο υιός μας και ότι εγεννήθη τυφλός.

Ιω. 9,21 πώς δε νύν βλέπει ουκ οίδαμεν, ή τις ήνοιξεν αυτού τους οφθαλμούς ημείς ουκ οίδαμεν· αυτός ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε, αυτός περί εαυτού λαλήσει.

Ιω. 9,21 Πως όμως τώρα βλέπει δεν ξέρομεν, η ποιός του άνοιξε τα μάτια ημείς δεν γνωρίζομεν. Αυτός ηλικίαν έχει, ερωτήσατέ τον, και αυτός δια τον ευατόν του θα σας ομιλήση”. (Δεν υπερασπίζονται οι γονείς τον Χριστόν, τον οποίον άλωστε και δεν είχαν ιδεί, αλλ' ούτε και τον κατηγορούν. Αφίνουν τον υιόν των, καθό ενήλικον και αρκετά ικανόν να υπερασπισθή τον ευεργέτην του).

Ιω. 9,22 ταύτα είπον οι γονείς αυτού, ότι εφοβούντο τους Ιουδαίους· ήδη γάρ συνετέθειντο οι Ιουδαίοι ίνα, εάν τις αυτόν ομολογήση Χριστόν, αποσυνάγωγος γένηται.

Ιω. 9,22 Ωμίλησαν δε έτσι οι γονείς του, διότι εφοβούντο τους Ιουδαίους· επειδή από καιρόν είχαν συμφωνήσει και αποφασίσει οι άρχοντες των Εβραίων να διωχθή και να μη γίνη δεκτός εις την συναγωγήν, όποιος θα ωμολογούσε ότι αυτός που κάνει τα θαύματα είναι ο Χριστός.

Ιω. 9,23 διά τούτο οι γονείς αυτού είπον ότι ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε.

Ιω. 9,23 Δια τούτο και οι γονείς του τυφλού είπαν ότι “ο υιός μας ηλικίαν έχει, ερωτήσατέ τον”.

Ιω. 9,24 εφώνησαν ούν εκ δευτέρου τον άνθρωπον ός ήν τυφλός, και είπον αυτώ· δός δόξαν τώ Θεώ· ημείς οίδαμεν ότι ο άνθρωπος ούτός αμαρτωλός εστιν.

Ιω. 9,24 Εκάλεσαν τότε δευτέραν φοράν τον άνθρωπον, που ήτο τυφλός και του είπαν· “δόξασε τον Θεόν, ο οποίος σε εθεράπευσε, αλλά φυλάξου από τον άνθρωπον αυτόν, τον οποίον προηγουμένως ωνόμασες προφήτην. Ημείς που μελετώμεν το θέλημα του Θεού, γνωρίζομεν καλά και διαβεβαιώνομεν ότι αυτός ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός”.

Ιω. 9,25 απεκριθή ούν εκείνος και είπεν· ει αμαρτωλός εστιν ουκ οίδα· έν οίδα, ότι τυφλός ών άρτι βλέπω.

Ιω. 9,25 Απήντησε τότε εκείνος και τους είπε· “εάν είναι αμαρτωλός, δεν ηξεύρω, ένα μόνον ηξεύρω καλά· ότι ενώ ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω”.

Ιω. 9,26 είπον δε αυτώ πάλιν· τι εποίησέ σοι; πώς ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς;

Ιω. 9,26 Είπαν δε πάλιν εις αυτόν· “τι σου έκαμε; Πως σου εθεράπευσε τα μάτια;”

Ιω. 9,27 απεκριθή αυτοίς· είπον υμίν ήδη, και ουκ ηκούσατε· τι πάλιν θέλετε ακούειν; μη και υμείς θέλετε αυτού μαθηταί γενέσθαι;

Ιω. 9,27 Απήντησεν εις αυτούς· “προ ολίγου σας είπα και δεν το επροσέξατε· διατί θέλετε πάλιν να ακούσετε τα ίδια; Μηπως και σεις θέλετε να γίνετε μαθηταί του;”

Ιω. 9,28 ελοιδόρησαν αυτόν και είπον· σύ εί μαθητής εκείνου· ημείς δε τού Μωϋσέως εσμέν μαθηταί.

Ιω. 9,28 Τον ύβρισαν τότε και με περιφρόνησιν του είπαν· “συ είσαι μαθητής εκείνου. Ημείς όμως είμεθα μαθηταί του Μωϋσέως.

Ιω. 9,29 ημείς οίδαμεν ότι Μωϋσεί λελάληκεν ο Θεός· τούτον δε ουκ οίδαμεν πόθεν εστιν.

Ιω. 9,29 Ημείς οι μορφωμένοι και άρχοντες του λαού, ξέρομεν ότι στον Μωϋσέα ωμίλησεν ο Θεός. Αυτός δε μας είναι άγνωστος και δεν γνωρίζομεν από που είναι και από που έρχεται”.

Ιω. 9,30 απεκριθή ο άνθρωπος και είπεν αυτοίς· εν γάρ τούτω θαυμαστόν εστιν, ότι υμείς ουκ οίδατε πόθεν εστί, και ανέωξέ μου τους οφθαλμούς.

Ιω. 9,30 Απήντησεν ο άνθρωπος και τους είπεν· “εδώ είναι το παράδοξον· ότι σεις δεν ξέρετε από που είναι, εάν είναι από τον Θεόν η όχι, και όμως μου άνοιξε τα μάτια να βλέπω.

Ιω. 9,31 οίδαμεν δε ότι αμαρτωλών ο Θεός ουκ ακούει, αλλ εάν τις θεοσεβής ή και το θέλημα αυτού ποιή, τούτου ακούει.

Ιω. 9,31 Ξερομε δε όλοι πολύ καλά, ότι ο Θεός αμαρτωλούς δεν ακούει, αλλά αν κανείς είναι θεοσεβής και το θέλημα του Θεού πράττη αυτόν ο Θεός ακούει.

Ιω. 9,32 εκ τού αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου.

Ιω. 9,32 Από τότε δε που υπάρχει ο κόσμος έως σήμερα δεν έχει ακουσθή ποτέ ότι εθεράπευσε κάποιος άνθρωπος τους οφθαλμούς τυφλού εκ γενετής.

Ιω. 9,33 ει μη ήν ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν.

Ιω. 9,33 Εάν αυτός δεν ήτο σταλμένος από τον Θεόν, δεν θα ημπορούσε να κάνη ούτε το παραμικρόν θαύμα".

Ιω. 9,34 απεκρίθησαν και είπον αυτώ εν αμαρτίαις σύ εγεννήθης όλος, και σύ διδάσκεις ημάς; και εξέβαλον αυτόν έξω.

Ιω. 9,34 Γεμάτοι αγανάκτησιν εκείνοι του απήντησαν· "εκ γενετής συ είσαι ζυμωμένος ολόκληρος με τας αμαρτίας και συ τολμάς να διδάσκης ημάς;" Και τον έβγαλαν έξω από τον τόπον της συνεδριάσεώς των.

Ιω. 9,35 Ηκουσεν ο Ιησούς ότι εξέβαλον αυτόν έξω, και ευρών αυτόν είπεν αυτώ· σύ πιστεύεις εις τον υιόν τού Θεού;

Ιω. 9,35 Ηκουσεν ο Ιησούς ότι τον έβγαλαν έξω και όταν τον ευρήκε, του είπε· "συ παρ' όλα όσα λέγουν οι άρχοντες των Εβραίων, πιστεύεις στον Υιόν του Θεού;"

Ιω. 9,36 απεκρίθη εκείνος και είπε· και τις εστι, Κύριε, ίνα πιστεύσω εις αυτόν;

Ιω. 9,36 Απήντησεν εκείνος και είπεν· "και ποιός είναι, Κυριε, δια πιστεύσω εις αυτόν;"

Ιω. 9,37 είπε δε αυτώ ο Ιησούς· και εώρακας αυτόν και ο λαλών μετά σου εκείνός εστιν.

Ιω. 9,37 Του είπε δε ο Ιησούς· "και τον είδες και αυτός που ομιλεί μαζή σου εκείνός είναι".

Ιω. 9,38 ο δε έφη· πιστεύω, Κύριε· και προσεκύνησεν αυτώ.

Ιω. 9,38 Αυτός δε, φωτισθείς από χάριν Θεού, είπε· "πιστεύω με όλην μου την ψυχήν, Κυριε"· και επροσκύνησε αυτόν ως απεσταλμένος πράγματι από τον Θεόν.

Ιω. 9,39 και είπεν ο Ιησούς· εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται.

Ιω. 9,39 Είπε τότε ο Ιησούς· "εγώ ήλθα στον κόσμον αυτόν, δια να γίνη κρίσις και διάκρισις μεταξύ των ανθρώπων, να ξεχωρίσουν οι αγαθοί από τους κακούς. Και έτσι αυτοί που θεωρούνται από τους γραμματείς και Φαρισαίους ότι είναι βυθισμένοι στο σκοτάδι της αγνοίας, ότι είναι τυφλοί και δεν βλέπουν, θα ίδουν το φως της αληθείας. Και εκείνοι που θεωρούν τον εαυτόν των φωτισμένον, θα καταστήσουν ένεκα της υψηλοφροσύνης των τυφλοί πνευματικώς".

Ιω. 9,40 και ήκουσαν εκ των Φαρισαίων ταύτα οι όντες μετ αυτού, και είπον αυτώ· μη και ημείς τυφλοί εσμεν;

Ιω. 9,40 Και ήκουσαν αυτά μερικοί από τους Φαρισαίους, που έτυχε να βρίσκονται κοντά του, και του είπαν· "μήπως είμεθα και ημείς τυφλοί πνευματικώς;"

Ιω. 9,41 είπεν αυτοίς ο Ιησούς· ει τυφλοί ήτε, ουκ αν είχετε αμαρτίαν· νύν δε λέγετε ότι βλέπομεν· η σύν αμαρτία υμών μένει.

Ιω. 9,41 Τους είπε δε ο Ιησούς· "εάν ήσαστε τυφλοί και δεν εγνωρίζατε τας Γραφάς, δεν θα είχατε αμαρτίαν. Τωρα όμως λέγετε ότι· Γνωρίζομεν τας Γραφάς και βλέπομεν. Δια τούτο η αμαρτία σας μένει ασυγχώρητος, επειδή γίνεται με επίγνωσιν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ιω. 10,1 Αμήν αμήν λέγω υμίν, ο μη εισερχόμενος διά της θύρας εις την αυλήν των προβάτων, αλλά αναβαίνων αλλαχόθεν, εκείνος κλέπτης εστί και ληστής·

Ιω. 10,1 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που δεν εισέρχεται εις την μάντραν των προβάτων από την θύραν, αλλά ανεβαίνει και πηδά, δια να μη τον αντιληφθούν, από άλλο μέρος, είναι κλέπτης και ληστής". (Εκείνος που γίνεται ποιμήν των λογικών προβάτων αναξίως και παρανόμως, είναι ιεροσυλος εκμεταλλευτής και των πιστών και της Εκκλησίας).

Ιω. 10,2 ο δε εισερχόμενος διά της θύρας ποιμήν εστι των προβάτων.

Ιω. 10,2 Εκείνος όμως, που εισέρχεται φανερά από την θύραν, είναι ο πραγματικός ποιμήν των προβάτων.

Ιω. 10,3 τούτω ο θυρωρός ανοίγει, και τα πρόβατα της φωνής αυτού ακούει, και τα ίδια πρόβατα καλεί κατ όνομα και εξάγει αυτά.

Ιω. 10,3 Εις αυτόν ο θυρωρός ανοίγει την θύραν, και τα πρόβατα ακούουν και γνωρίζουν την φωνήν του, και αυτός καλεί τα πρόβατα το καθένα με το όνομά του, και τα βγάξει δια την βοσκήν.

Ιω. 10,4 και όταν τα ίδια πρόβατα εκβάλη, έμπροσθεν αυτών πορεύεται, και τα πρόβατα αυτά ακολουθεί, ότι οίδασι την φωνήν αυτού·

Ιω. 10,4 Και όταν βγάλη τα πρόβατά του από την μάνδραν, πηγαίνει εμπρός από αυτά και τα πρόβατα τον ακολουθούν, διότι γνωρίζουν την φωνήν του.

Ιω. 10,5 αλλοτρίω δε ου μη ακολουθήσωσιν, αλλά φεύζονται απ αυτού, ότι ουκ οίδασι των αλλοτρίων την φωνήν.

Ιω. 10,5 Ξενον όμως δεν θα τον ακολουθήσουν, αλλά θα φύγουν από αυτόν, διότι δεν αναγνωρίζουν την φωνήν των ξένων.

Εμέ, τον πραγματικόν και στοργικόν ποιμένα, με γνωρίζουν, με αναγνωρίζουν και με ακολουθούν τα πρόβατα. (Τους ψευδείς και ιδιοτελείς ποιμένας δεν έχουν την διάθεσιν και δεν θέλουν να τους ακολουθήσουν, διότι δεν τους αναγνωρίζουν ποιμένας των)".

Ιω. 10,6 Ταύτην την παροιμίαν είπεν αυτοίς ο Ιησούς· εκείνοι δε ουκ έγνωσαν τίνα ήν ά ελάλει αυτοίς.

Ιω. 10,6 Αυτήν την παραβολήν τους είπεν ο Ιησούς. Εκείνοι όμως δεν εκατάλαβαν, τι εσήμαιναν αυτά που τους έλεγε.

Ιω. 10,7 Είπεν ούν páλιν αυτοίς ο Ιησούς· αμήν αμήν λέγω υμίν ότι εγώ ειμι η θύρα των προβάτων.

Ιω. 10,7 Δια τούτο και páλιν είπε προς αυτούς ο Ιησούς· "αληθινά και ειλικρινά σας λέγω, ότι εγώ είμαι η θύρα, από την οποίαν τα πρόβατα μπαίνουν εις την μάνδρα, δια να εύρουν ασφάλειαν και από την οποίαν βγαίνουν δια την βοσκήν.

Ιω. 10,8 πάντες όσοι ήλθον πρό εμού, κλέπται εισί και λησταί· αλλ ουκ ήκουσαν αυτών τα πρόβατα.

Ιω. 10,8 Ολοι όσοι ήλθαν πριν από εμέ, χωρίς κανείς να τους αναθέση την ποιμανσιν των προβάτων, αλλά αυθαιρέτως μόνοι των επήραν το αξίωμα, αυτοί ήσαν κλέπται και λησταί. Τα πρόβατα όμως δεν τους ήκουσαν και ούτε τους ακολουθήσαν.

Ιω. 10,9 εγώ ειμι η θύρα· δι εμού εάν τις εισέλθη, σωθήσεται, και εισελεύσεται και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει.

Ιω. 10,9 Εγώ είμαι η θύρα. Δι' εμού εάν κανείς εισέλθη, θα σωθή. Και θα εισέλθη εις την μάνδραν, δια να εύρη ασφάλειαν και ανάπαυσιν, και θα βγη, όταν είναι καιρός βοσκής και θα εύρη τροφήν.

Ιω. 10,10 ο κλέπτης ουκ έρχεται ει μη ίνα κλέψη και θύση και απολέση· εγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσιν.

Ιω. 10,10 Ο κλέπτης δεν έρχεται, ει μη μόνον δια να κλέψη και να σφάξη και να καταστρέψη. Τετοιοι ήσαν οι κακοί ποιμένες του Ισραήλ. Εγώ όμως ήλθα, δια να έχουν τα πρόβατα ζωήν, δια να έχουν με το παραπάνω την τροφήν των και

κάθε τι καλόν και χρήσιμον.

Ιω. 10,11 εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός. ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων·

Ιω. 10,11 Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός και πονητικός. Ο ποιμήν ο καλός και την ζωήν του ακόμα θυσιάζει δια να προφυλάξει τα πρόβατα από κάθε κίνδυνον.

Ιω. 10,12 ο μισθωτός δε και ουκ ών ποιμήν, ού ουκ εισί τα πρόβατα ίδια, θεωρεί τον λύκον ερχόμενον και αφήσι τα πρόβατα και φεύγει· και ο λύκος αρπάζει αυτά και σκορπίζει τα πρόβατα.

Ιω. 10,12 Ο μισθωτός δε βοσκός, που δεν είναι ιδικά του τα πρόβατα και τα βόσκει μόνον και μόνον δια τον μισθόν του, βλέπει τον λύκον να έρχεται και αφήνει τα πρόβατα και φεύγει. Και τότε ανένκλητος ο λύκος αρπάζει, κατασπαράσσει και διασκορπίζει τα πρόβατα. (Οι ανάξιοι πνευματικοί ποιμένες, που έχουν το έργον των μόνον και μόνον ως προσδοφόρον επάγγελμα, δεν ενδιαφέρονται να προφυλάξουν τα λογικά πρόβατα από τον διάβολον και τα όργανά του).

Ιω. 10,13 ο δε μισθωτός φεύγει, ότι μισθωτός εστι και ου μέλει αυτόν περί των προβάτων.

Ιω. 10,13 Ο μισθωτός βοσκός φεύγει, ακριβώς διότι είναι μισθωτός και δεν έχει καμμίαν διάθεσιν να εκθέσει εις κίνδυνον την ζωήν του δια τα πρόβατα, διότι δεν ενδιαφέρεται δι' αυτά, παρά μόνον δια τον μισθόν του.

Ιω. 10,14 εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός, και γινώσκω τα εμά και γινώσκομαι υπό των εμών,

Ιω. 10,14 Εγώ είμαι ο καλός ποιμήν και γνωρίζω τα ιδικά μου πρόβατα και γνωρίζομαι από τα ιδικά μου.

Ιω. 10,15 καθώς γινώσκει με ο πατήρ καγώ γινώσκω τον πατέρα, και την ψυχήν μου τίθημι υπέρ των προβάτων.

Ιω. 10,15 Όπως με γνωρίζει και με αγαπά ο Πατήρ και εγώ επίσης γνωρίζω και αγαπώ τον Πατέρα, έτσι γνωρίζω και γνωρίζομαι από τα πρόβατα, έτσι αγαπώ και αγαπώμαι από τα πρόβατα, δια τούτο και παραδίδω την ψυχήν μου εις θάνατον χάριν των προβάτων.

Ιω. 10,16 και άλλα πρόβατα έχω, ά ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης· κακεινά με δει αγαγείν, και της φωνής μου ακούσουσι, και γενήσεται μία ποιμήν, εις ποιμήν.

Ιω. 10,16 Εχω και άλλα πρόβατα, τα οποία δεν είναι από αυτήν την μάνδραν, δεν ανήκουν στο έθνος των Εβραίων. Και εκείνα πρέπει εγώ να τα οδηγήσω και να τα ποιμάνω μαζί με τα άλλα ως καλός ποιμήν. Και εκείνα θα με γνωρίσουν και όταν τα καλώ θα ακούσουν την φωνήν μου, όπως και τα άλλα· και θα γίνη έτσι μία ποιμήν, η Εκκλησία, και ένας ποιμήν, ο Χριστός.

Ιω. 10,17 διά τούτο ο πατήρ με αγαπά, ότι εγώ τίθημι την ψυχήν μου, ινα πάλιν λάβω αυτήν.

Ιω. 10,17 Δια τούτο ο Πατήρ μου με αγαπά, διότι εγώ θυσιάζω την ζωήν μου προς χάριν των προβάτων, δια να την πάρω και πάλιν με την αναστάσιν μου και να είμαι ο αιώνιος ποιμήν και αρχιερεύς.

Ιω. 10,18 ουδείς αίρει αυτήν απ εμού, αλλ εγώ τίθημι αυτήν απ εμαυτού· εξουσίαν έχω θείναι αυτήν, και εξουσίαν έχω πάλιν λαβείν αυτήν· ταύτην την εντολήν έλαβον παρά του πατρός μου.

Ιω. 10,18 Κανείς δεν έχει την δύναμιν να μου αφαιρέσει την ζωήν. Αλλά εγώ από τον ευατόν μου και την θέλησιν μου θυσιάζω αυτήν. Εχω εξουσίαν να δώσω την ζωήν μου, και έχω εξουσίαν να την πάρω πάλιν. Αυτήν την εντολήν και την εξουσίαν έχω λάβει και ως άνθρωπος από τον Πατέρα μου".

Ιω. 10,19 Σχίσμα ούν πάλιν εγένετο εν τοίς Ιουδαίοις διά τους λόγους τούτους.

Ιω. 10,19 Υστερα, λοιπόν, από τους λόγους αυτούς του Κυρίου έγινε αντιγνωμία και διαίρεσις μεταξύ των Ιουδαίων.

Ιω. 10,20 έλεγον δε πολλοί εξ αυτών· δαιμόνιον έχει και μαίνεται· τι αυτού ακούετε;

Ιω. 10,20 Πολλοί από αυτούς έλεγαν· "έχει δαιμόνιον, ένεκα του οποίου είναι εκτός του ευατού του και παραλογίζεται. Τι τον ακούετε;"

Ιω. 10,21 άλλοι έλεγον· ταύτα τα ρήματα ουκ έστι δαιμονιοζόμενου· μη δαιμόνιον δύναται τυφλών οφθαλμούς ανοίγειν;

Ιω. 10,21 Άλλοι έλεγον· "αυτά τα λόγια δεν είναι λόγια δαιμονιοζόμενου. Επειτα ημείς τον βλέπομεν να κάνη και θαύματα· μήπως το δαιμόνιον ημπορεί να ανοίγη μάτια τυφλών;"

Ιω. 10,22 Εγένετο δε τα εγκαίνια εν τοίς Ιεροσολύμοις, και χειμών ήν·

Ιω. 10,22 Εγινε δε αργότερα εις τα Ιεροσόλυμα η εορτή των εγκαινίων και ήτο χειμών, δηλαδή περί τα μέσα Δεκεμβρίου.

Ιω. 10,23 και περιεπάτει ο Ιησούς εν τώ ιερώ εν τή στοά του Σολομώντος.

Ιω. 10,23 Και περιπατούσε ο Ιησούς μέσα εις την αυλήν του Σολομώντος.

Ιω. 10,24 εκύκλωσαν ούν αυτόν οι Ιουδαίοι και έλεγον αυτώ· έως πότε την ψυχήν ημών αίρεις; ει σύ εί ο Χριστός, επέ ημίν παρησία.

Ιω. 10,24 Τον περιεκύκλωσαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι και έλεγαν εις αυτόν· "έως πότε θα κρατής την ψυχήν μας μετέωρον; Εως πότε θα μας κρατής εις απορίαν και αγωνίαν; Εάν συ εισαι πράγματι ο Χριστός που περιμένομεν, πες μας το καθαρά και φανερά".

Ιω. 10,25 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· είπον υμίν, και ου πιστεύετε· τα έργα ά εγώ ποιώ εν τώ ονόματι του πατρός μου, ταύτα μαρτυρεί περί εμού·

Ιω. 10,25 Απήντησε εις αυτούς ο Χριστός· "σας το είπα και δεν πιστεύετε. Αλλά και τίποτε αν δεν σας είχα πη, τα έργα, τα οποία εγώ κάνω εν ονόματι του Πατρός μου, αυτά μαρτυρούν δι' εμέ και αποδεικνύουν ότι είμαι ο Χριστός.

Ιω. 10,26 αλλ υμείς ου πιστεύετε· ου γάρ εστε εκ των προβάτων των εμών, καθώς είπον υμίν.

Ιω. 10,26 Αλλά σεις δεν πιστεύετε ούτε εις τα λόγια μου ούτε εις τα έργα μου. Και τούτο, διότι λόγω της κακής σας διαθέσεως και της αμαρτωλής καταστάσεώς σας, δεν ανήκετε εις τα πρόβατά μου όπως σας είχα πη.

Ιω. 10,27 τα πρόβατα τα εμά της φωνής μου ακούει, καγώ γινώσκω αυτά, και ακολουθούσιν μοι,

Ιω. 10,27 Τα δικά μου πρόβατα ακούουν με χαράν και με υποταγήν την φωνήν μου και εγώ τα γνωρίζω ότι είναι δικά μου και με ακολουθούν.

Ιω. 10,28 καγώ ζωήν αιώνιον δίδωμι αυτοίς, και ου μη απόλωνται εις τον αιώνα, και ουχ αρπάσει τις αυτά εκ της χειρός μου.

Ιω. 10,28 Και εγώ ανταμείβω την υπακοήν των, τους δίδω την αιωνίαν ζωήν και δεν θα χαθούν ποτέ και κανείς δεν θα τα αρπάξει από τα χέρια μου.

Ιω. 10,29 ο πατήρ μου, ός δέδωκέ μοι, μείζων πάντων εστί, και ουδείς δύναται αρπάξειν εκ της χειρός του πατρός μου.

Ιω. 10,29 Ο Πατήρ μου, ο οποίος μου έχει δώσει τα πρόβατα είναι ανώτερος και ισχυρότερος από όλους, είναι ο παντοδύναμος Θεός. Και κανείς, ούτε αι λεγεώνες των πονηρών πνευμάτων, δεν ημπορούν να αρπάξουν τα πρόβατα από

το χέρι του.

Ιω. 10,30 εγώ και ο πατήρ εν εσμεν.

Ιω. 10,30 Με την ιδίαν δύναμιν και εξουσίαν και αγάπην ποιμαίνω και εγώ και κρατώ τα πρόβατα, διότι εγώ και ο Πατήρ είμεθα ένα, έχομεν την αυτήν φύσιν και ουσίαν, τα ίδια άπειρα ιδιώματα".

Ιω. 10,31 Εβάστασαν ούν πάλιν λίθους οι Ιουδαίοι ίνα λιθάσωσιν αυτόν.

Ιω. 10,31 Όταν οι Ιουδαίοι τον άκουσαν να λέγη ότι είναι ένα με τον Θεόν, επήραν πάλιν λιθάρια, δια να τον λιθοβολήσουν.

Ιω. 10,32 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· πολλά καλά έργα έδειξα υμίν εκ τού πατρός μου· διά ποίον αυτών έργον λιθάζετε με;

Ιω. 10,32 Απήντησε τότε εις αυτοίς ο Ιησούς· "πολλά καλά έργα έδειξα και έκανα εις εσάς που προέρχονται από τον Πατέρα. Δια ποίον από όλα είσθε έτοιμοι να με λιθοβολήσετε;"

Ιω. 10,33 απεκρίθησαν αυτώ οι Ιουδαίοι λέγοντες· περί καλού έργου ου λιθάζομέν σε, αλλά περί βλασφημίας, και ότι σύ άνθρωπος ών ποιείς σεαυτόν Θεόν.

Ιω. 10,33 Απήντησαν εις αυτόν οι Ιουδαίοι, λέγοντες· "δεν σε λιθοβολούμεν δια καλόν έργον, αλλά δια την φοβεράν βλασφημίαν που είπες, διότι ενώ συ είσαι άνθρωπος, κάνστον εαυτόν σου Θεόν και λέγεις ότι είσαι ένα με τον Θεόν".

Ιω. 10,34 απεκρίθη αυτοίς ο Ιησούς· ουκ έστι γεγραμμένον εν τώ νόμω υμών, εγώ είπα, θεοί εστε;

Ιω. 10,34 Τους απήντησεν ο Ιησούς· "στον νόμον σας, εκεί που ομιλεί ο Θεός προς τους δικαστάς, δεν είναι γραμμένον· Εγώ είπα, είσθε θεοί;

Ιω. 10,35 ει εκείνους είπε θεούς, προς ούς ο λόγος τού Θεού εγένετο, και ου δύναται λυθήναι η γραφή,

Ιω. 10,35 Εάν η Γραφή ωνόμασε θεούς τους δικαστάς εκείνους, τους οποίους εκάλεσε εις αυτό το έργον ο Θεός· και δεν είναι δυνατόν να καταλυθή η Γραφή·

Ιω. 10,36 ον ο πατήρ ηγίασε και απέστειλεν εις τον κόσμον, υμείς λέγετε ότι βλασφημείς, ότι είπον, υιός τού Θεού εμι;

Ιω. 10,36 εις εκείνον, τον οποίον ο Πατήρ καθιέρωσε δια το μέγα έργον του Μεσσίου και τον έστειλε στον κόσμον, σεις λέγετε ότι βλασφημείς, επειδή είπα ότι είμαι Υιός του Θεού;

Ιω. 10,37 ει ου ποιώ τα έργα τού πατρός μου, μη πιστεύετε μοι·

Ιω. 10,37 Εάν δεν κάνω τα υπερφυσικά έργα, τα οποία είναι έργα του Πατρός μου, τότε μη πιστεύετε εις εμέ.

Ιω. 10,38 ει δε ποιώ, κάν εμοί μη πιστεύητε, τοίς έργοις πιστεύσατε, ίνα γνώτε και πιστεύσητε ότι εν εμοί ο πατήρ καγών εν αυτώ.

Ιω. 10,38 Εφ' όσον όμως κάνω τα έργα του Πατρός μου, πιστεύσατε εις αυτά τα έργα και τότε θα εννοήσετε καλά και θα πιστεύσετε εις εμέ και θα βεβαιωθήτε, ότι εγώ ζω και υπάρχω εν τω Πατρί, όπως και ο Πατήρ ζη και υπάρχει εν εμοί".

Ιω. 10,39 Εζήτηουν ούν πάλιν πιάσαι αυτόν· και εξήλθεν εκ της χειρός αυτών.

Ιω. 10,39 Εζητούσαν και πάλιν οι Ιουδαίοι να τον πιάσουν, αλλά αυτός έφυγεν ανάμεσα από τα χέρια των.

Ιω. 10,40 Και απήλθε πάλιν πέραν τού Ιορδάνου, εις τον τόπον όπου ήν Ιωάννης το πρώτον βαπτίζων, και έμεινεν εκεί.

Ιω. 10,40 Και ανεχώρησε πάλιν πέρα από τον Ιορδάνην, εις τόπον, όπου κατ' αρχάς εβάπτιζεν ο Ιωάννης και έμεινεν εκεί.

Ιω. 10,41 και πολλοί ήλθον προς αυτόν και έλεγον ότι Ιωάννης μέν σημείον εποίησεν ουδέν, πάντα δε όσα είπεν Ιωάννης περί τούτου, αληθή ήν.

Ιω. 10,41 Και πολλοί ήλθαν προς αυτόν και έλεγαν μεταξύ των ότι ο Ιωάννης δεν έκαμε κανένα θαύμα, όλα δε όσα ο Ιωάννης είπε δι' αυτόν απεδείχθησαν αληθινά.

Ιω. 10,42 και επίστευσαν πολλοί εκεί εις αυτόν.

Ιω. 10,42 Και πολλοί επίστευσαν εις αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ιω. 11,1 Ήν δε τις ασθενών Λάζαρος από Βηθανίας, εκ της κόμης Μαρίας και Μάρθας της αδελφής αυτής.

Ιω. 11,1 Ητο δε κάποιος ασθενής, ονόματι Λαζαρος, από την Βηθανίαν, από το χωριόν της Μαρίας και Μαρθας της αδελφής της.

Ιω. 11,2 ήν δε Μαρία η αλείψασα τον Κύριον μύρω και εκμάξασα τους πόδας αυτού ταίς θριξίν αυτής, ής ο αδελφός Λάζαρος ησθένει.

Ιω. 11,2 Η δε Μαρία ήτο εκείνη, που άλειψε τον Κυριον, ολίγας ημέρας προ της σταυρώσεως, με μύρον και εσπόγγισε τα πόδια του με τα μαλλιά της. Αυτής λοιπόν ο αδελφός Λαζαρος ήτο ασθενής.

Ιω. 11,3 απέστειλαν ούν αι αδελφαί προς αυτόν λέγουσαι· Κύριε, ίδε ον φιλείς ασθενεί.

Ιω. 11,3 Εστειλαν τότε αι δύο αδελφαί προς τον Ιησούν ανθρώπους να τον ειδοποιήσουν, οι οποίοι του είπαν εκ μέρους των· "Κυριε, ιδού αυτός, τον οποίον τόσον πολύ αγαπάς, είναι ασθενής".

Ιω. 11,4 ακούσας δε ο Ιησούς είπεν· αυτή η ασθένεια ουκ έστι προς θάνατον, αλλ υπέρ της δόξης τού Θεού, ίνα δοξασθή ο υιός τού Θεού δι αυτής.

Ιω. 11,4 Όταν όμως ήκουσεν ο Ιησούς τούτο, είπεν· "αυτή η ασθένεια δεν είναι για θάνατο, αλλά δια να φανή η δόξα του Θεού και να δοξασθή ο Υιός του Θεού με την ασθένειαν αυτήν, διότι θα δοθή ευκαιρία άλλο μεγάλο θαύμα να πραγματοποιηθή".

Ιω. 11,5 ηγάπα δε ο Ιησούς την Μάρθαν και την αδελφήν αυτής και τον Λάζαρον.

Ιω. 11,5 Ο δε Ιησούς αγαπούσε πολύ ολόκληρον αυτήν την οικογένειαν, δηλαδή την Μαρθαν και την αδελφήν της και τον Λαζαρον.

Ιω. 11,6 ως ούν ήκουσεν ότι ασθενεί, τότε μέν έμεινεν εν ώ ήν τόπω δύο ημέρας·

Ιω. 11,6 Όταν, λοιπόν, ήκουσεν ότι ο Λαζαρος ασθενεί, τότε μεν έμεινεν στον τόπον, όπου ευρίσκετο, δύο ακόμη ημέρας.

Ιω. 11,7 έπειτα μετά τούτο λέγει τοίς μαθηταίς· άγωμεν εις την Ιουδαίαν πάλιν.

Ιω. 11,7 Επειτα, αφού επέρασε και αυτό το χρονικόν διάστημα, λέγει στους μαθητάς του· "ας πάμε πάλιν εις την Ιουδαίαν".

Ιω. 11,8 λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί· ραββί, νύν εξήτηουν σε λιθάσαι οι Ιουδαίοι, και πάλιν υπάγεις εκεί;

Ιω. 11,8 Οι μαθηταί όμως του είπαν· "Διδάσκαλε, τώρα προ ολίγου εξητούσαν οι Ιουδαίοι να σε λιθοβολήσουν και συ πηγαίνεις πάλιν εκεί;"

Ιω. 11,9 απεκρίθη Ιησούς· ουχί δώδεκά εισιν ώραι της ημέρας; εάν τις περιπατή εν τή ημέρα, ου προσκόπτει, ότι το φώς τού κόσμου τούτου βλέπει·

Ιω. 11,9 Απήντησεν ο Ιησούς· “δώδεκα δεν είναι αι ώραι της ημέρας; Οποίος περιπατεί κατά το διάστημα της ημέρας, δεν σκοντάπτει, διότι βλέπει με το φως του κόσμου τούτου. (Η ημέρα της ζωής μου εξακολουθεί ακόμη και εγώ προχωρώ στο έργον μου με βεβαιότητα και ασφάλειαν).

Ιω. 11,10 εάν δε τις περιπατή εν τή νυκτί, προσκόπτει, ότι το φώς ουκ έστιν εν αυτώ.

Ιω. 11,10 Εάν όμως κανείς περιπατή κατά την νύκτα, σκοντάπτει, διότι δεν υπάρχει εις αυτόν φως να τον φωτίζη. (Εις το σκοτάδι της αγνοίας και της πλάνης βαδίζουν όλοι όσοι επιμένουν εις την απιστίαν των και δεν θέλουν να δεχθούν το φως, που εγώ τους προσφέρω”).

Ιω. 11,11 ταύτα είπε, και μετά τούτο λέγει αυτοίς· Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται· αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν.

Ιω. 11,11 Αυτά είπε και έπειτα τους λέγει· “ο Λαζαρος, ο φίλος μας, έχει κοιμηθή· αλλά εγώ πηγαίνω να τον εξυπνήσω”.

Ιω. 11,12 είπον ούν οι μαθηταί αυτού· Κύριε, ει κεκοίμηται, σωθήσεται.

Ιω. 11,12 Οι μαθηταί, επειδή ενόμισαν ότι πρόκειται περί φυσικού ύπνου, του είπαν· “Κυριε, εάν έχη κοιμηθή, αυτό είναι δείγμα ότι πηγαίνει καλύτερα και θα σωθή από την ασθένειάν του”.

Ιω. 11,13 ειρήκει δε ο Ιησούς περί τού θανάτου αυτού· εκείνοι δε έδοξαν ότι περί της κοιμήσεως τού ύπνου λέγει.

Ιω. 11,13 Ο Ιησούς όμως ωμιλούσε δια τον θάνατον του Λαζάρου. Αλλ’ εκείνοι ενόμισαν ότι ομιλεί περί του φυσικού ύπνου.

Ιω. 11,14 τότε ούν είπεν αυτοίς ο Ιησούς παρησία· Λάζαρος απέθανε,

Ιω. 11,14 Τότε, λοιπόν, τους είπε ο Ιησούς καθαρά· “ο Λαζαρος απέθανε.

Ιω. 11,15 και χαίρω δι υμάς, ίνα πιστεύσητε, ότι ουκ ήμην εκεί· αλλ άγωμεν προς αυτόν.

Ιω. 11,15 Και χαίρω για σας, διότι αυτό το γεγονός θα σας κάμη να πιστεύσετε περισσότερο. Χαίρω διότι δεν ήμουν εκεί κατά την διάρκειαν της ασθενείας του, δια να του δώσω την υγείαν, αλλά πηγαίνω τώρα που είναι νεκρός, δια να τον αναστήσω και να ιδετε έτσι και σεις ένα άλλο μεγάλο θαύμα. Αλλά ας πάμε προς αυτόν”.

Ιω. 11,16 είπεν ούν Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος τοίς συμμαθηταίς· άγωμεν και ημείς ίνα αποθάνωμεν μετ αυτού.

Ιω. 11,16 Τότε, λοιπόν, ο Θωμάς· ο οποίος εις την ελληνικήν λέγεται Δίδυμος·είπεν στους συμμαθητάς του· “ας πάμε και ημείς εκεί όπου περιμένουν οι εχθροί του να τον φονεύσουν, δια να πεθάνωμε μαζί του”.

Ιω. 11,17 Ελθών ούν ο Ιησούς εύρεν αυτόν τέσσαρας ημέρας ήδη έχοντα εν τώ μνημείω.

Ιω. 11,17 Όταν, λοιπόν, ήλθεν ο Ιησούς, ευρήκε τον Λαζαρον να έχη τέσσαρας πλέον ημέρας μέσα στον τάφον.

Ιω. 11,18 ήν δε η Βηθανία εγγύς των Ιεροσολύμων ως από σταδίων δεκαπέντε,

Ιω. 11,18 Η δε Βηθανία ευρίσκετο κοντά εις τα Ιεροσόλυμα, τρία περίπου χιλιόμετρα.

Ιω. 11,19 και πολλοί εκ των Ιουδαίων εηλύθεισαν προς τας περί Μάρθαν και Μαρίαν ίνα παραμυθήσωνται αυτάς περί τού αδελφού αυτών.

Ιω. 11,19 Και πολλοί από τους Ιουδαίους είχαν έλθει προς τας αδελφάς, Μαρθαν και Μαρίαν, που τας εσυνητρόφευαν κατά τας ημέρας εκείνας και άλλοι, δια να τας παρηγορήσουν δια τον θάνατον του αδελφού των.

Ιω. 11,20 η ούν Μάρθα ως ήκουσεν ότι ο Ιησούς έρχεται, υπήντησεν αυτώ· Μαρία δε εν τώ οίκω εκαθέζετο.

Ιω. 11,20 Η Μαρθα λοιπόν μόλις άκουσε, ότι έρχεται ο Ιησούς, έτρεξε αμέσως να τον συναντήση. Η δε Μαρία έμενεν στο σπίτι.

Ιω. 11,21 είπεν ούν η Μάρθα προς τον Ιησούν· Κύριε, ει ής ώδε, ο αδελφός μου ουκ αν ετεθνήκει.

Ιω. 11,21 Είπε, λοιπόν, η Μαρθα προς τον Ιησούν· “Κυριε, εάν ήσουνα εδώ, δεν θα επέθαινε ο αδελφός μου.

Ιω. 11,22 αλλά και νύν οίδα ότι όσα αν αιτήση τον Θεόν, δώσει σοι ο Θεός.

Ιω. 11,22 Αλλά και τώρα, ξέρω ότι όσα και αν ζητήσης από τον Θεόν, θα σου τα δώση ο Θεός”.

Ιω. 11,23 λέγει αυτή ο Ιησούς· αναστήσεται ο αδελφός σου.

Ιω. 11,23 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “θα αναστηθή ο αδελφός σου”.

Ιω. 11,24 λέγει αυτώ Μάρθα· οίδα ότι αναστήσεται εν τή αναστάσει εν τή εσχάτη ημέρα.

Ιω. 11,24 Είπε τότε εις αυτόν η Μαρθα· “ξέρω ότι θα αναστηθή κατά την γενικήν ανάστασιν, κατά την μεγάλην εκείνην και επίσημον ημέραν”.

Ιω. 11,25 είπεν αυτή ο Ιησούς· εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή.

Ιω. 11,25 Της είπεν ο Ιησούς· “εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωη.

Ιω. 11,26 ο πιστεύων εις εμέ, κán αποθάνη, ζήσεται· και πάς ο ζών και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα. πιστεύεις τούτο;

Ιω. 11,26 Εκείνος που πιστεύει εις εμέ, και αν πεθάνη σωματικώς, θα ζήση πνευματικώς εις την μακαρίαν ζωήν, θα λάβη δε αναστημένον, άφθαρτον και αιώνιον το σώμα του. Και καθένas που ζη εις την παρούσαν ζωήν και πιστεύει εις εμέ, δεν θα πεθάνη ποτέ, αλλά θα ζη πνευματικώς στον αιώνα, ο δε σωματικός του θάνατος θα είναι η γέφυρα, που θα τον μεταφέρει εις την αιωνιότητα. Πιστεύς τούτο;”

Ιω. 11,27 λέγει αυτώ· ναί, Κύριε, εγώ πεπίστευκα ότι σύ εί ο Χριστός ο υιός τού Θεού ο εις τον κόσμον ερχόμενος.

Ιω. 11,27 Είπε εις αυτόν η Μαρθα· “ναί, Κυριε, εγώ έχω πιστεύσει ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο οποίος σύμφωνα με τας προφητείας θα ήρχετο στον κόσμο, δια να σώση τον κόσμο. Δι' αυτό και πιστεύω όλα όσα λέγεις”.

Ιω. 11,28 και ταύτα ειπούσα απήλθε και εφώνησε Μαρίαν την αδελφήν αυτής λάθρα ειπούσα· ο διδάσκαλος πάρεστι και φωνεί σε.

Ιω. 11,28 Και αφού είπεν αυτά έφυγε, εκάλεσε την αδελφήν της και της είπε κρυφά· “ο Διδάσκαλος είναι εδώ και σε φωνάζει”.

Ιω. 11,29 εκείνη ως ήκουσεν, εγείρεται ταχύ και έρχεται προς αυτόν.

Ιω. 11,29 Εκείνη μόλις ήκουσε, αμέσως σηκώνεται και έρχεται εις συνάντησίν του.

Ιω. 11,30 ούπω δε εηλύθει ο Ιησούς εις την κώμην, αλλ ήν εν τώ τόπω όπου υπήντησεν αυτώ η Μάρθα.

Ιω. 11,30 Ο δε Ιησούς δεν είχαν εισέλθει άκομα στο χωρίον, αλλά έμεινε στον τόπον, όπου τον ειχε προϋπαντήσει η Μαρθα.

Ιω. 11,31 οι ούν Ιουδαίοι οι όντες μετ αυτής εν τή οικία και παραμυθούμενοι αυτήν, ιδόντες την Μαρίαν ότι ταχέως ανέστη και εξήλθεν, ηκολούθησαν αυτή, λέγοντες ότι υπάγει εις το μνημείον ίνα κλαύση εκεί.

Ιω. 11,31 Οι Ιουδαίοι, λοιπόν, που ήσαν μαζί της στο σπίτι και την παρηγορούσαν, όταν είδαν την Μαρίαν ότι εσηκώθη γρήγορα και εβγήκε έξω, την ηκολούθησαν λέγοντες ότι πηγαίνει στο μνημείον, δια να κλάψη εκεί τον αδελφόν της.

Ιω. 11,32 η ούν Μαρία ως ήλθεν όπου ήν ο Ιησούς, ιδούσα αυτόν έπεσε αυτού εις τους πόδας λέγουσα αυτώ· Κύριε, ει ής ώδε,

ουκ αν απέθανέ μου ο αδελφός.

Ιω. 11,32 Η Μαρία όμως αμέσως μόλις ήρθε στον τόπον, όπου ευρίσκετο ο Ιησούς, όταν τον είδε, έπεσεν εις τα πόδια του και του έλεγε "Κυριε, εάν ήσουνα εδώ, δεν θα μου επέβαινε ο αδελφός".

Ιω. 11,33 Ιησούς ούν ως είδεν αυτήν κλαίουσαν και τους συνεληθόντας αυτή Ιουδαίους κλαίοντας, ενεβριμήσατο τώ πνεύματι και ετάραξεν εαυτόν,

Ιω. 11,33 Ο Ιησούς όταν είδε αυτήν να κλαίη και τους Ιουδαίους, που είχαν έλθει μαζί της, να κλαίουν επίσης, επεβλήθη με μεγάλην δύναμιν επί του εσωτερικού του, δια να κρατήση την συγκίνησιν, η οποία τον επλημμύριζε

Ιω. 11,34 και είπε· που θεθείκατε αυτόν;

Ιω. 11,34 και είπε με φωνήν ήρεμον· "που τον έχετε βάλει;"

Ιω. 11,35 λέγουσιν αυτό· Κύριε, έρχου και ίδε. εδάκρυσεν ο Ιησούς.

Ιω. 11,35 Και εκείνοι του λέγουν· "Κυριε, έλα να ιδής". Και καθώς επήγαν, εδάκρυσεν ο Ιησούς από συμπάθειαν δια τον βαθύν πόνον των δύο αδελφών.

Ιω. 11,36 έλεγον ούν οι Ιουδαίοι· ιδε πώς εφίλει αυτόν·

Ιω. 11,36 Οι Ιουδαίοι, όταν είδαν τα δάκρυα αυτά έλεγον· "για κύτταξε, πόσον πολύ τον αγαπούσε!"

Ιω. 11,37 τινές δε εξ αυτών είπον· ουκ ηδύνατο ούτος, ο ανοίξας τους οφθαλμούς τού τυφλού, ποιήσαι ίνα και ούτος μη αποθάνη;

Ιω. 11,37 Μερικοί δε από αυτούς είπαν· "αυτός που ήνοιξε τα μάτια του εκ γενετής τυφλού, δεν ημπορούσε να κάμη κάτι ενωρίτερα, δια να μη αποθάνη και αυτός; Διατί και εδώ δεν έκανε θαύμα, θεραπεύων την ασθένειαν του φίλου του; Εξαντλήθηκε η δύναμις του;"

Ιω. 11,38 Ιησούς ούν, πάλιν εμβριμώμενος εν εαυτώ, έρχεται εις το μνημείον· ήν δε σπήλαιον, και λίθος επέκειτο επ αυτώ.

Ιω. 11,38 Ο Ιησούς, λοιπόν, επιβαλλόμενος συνεχώς επί του εαυτού του, δια να μη εκδηλωθή η συγκίνησίν του, έρχεται στο μνημείον. Αυτό δε ήτο ένα σπήλαιον και εις την είσοδόν του είχε τοποθετηθή ένας βαρύς λίθος.

Ιω. 11,39 λέγει ο Ιησούς· άρατε τον λίθον. λέγει αυτώ η αδελφή τού τεθνηκότος Μάρθα· Κύριε, ήδη όζει· τεταρταίος γάρ εστι.

Ιω. 11,39 Λεγει ο Ιησούς· "σηκώστε τον λίθον αυτόν". Του λέγει η αδελφή του νεκρού, η Μαρθα· "Κυριε, μυρίζει πλέον, διότι είναι τέσσαρες ημέρες αποθαμένος".

Ιω. 11,40 λέγει αυτή ο Ιησούς· ουκ είπόν σοι ότι εάν πιστεύσης, όψει την δόξαν τού Θεού;

Ιω. 11,40 Της λέγει ο Ιησούς· "δεν σου είπα ότι εάν πιστεύσης, θα ιδής την δόξαν και το μεγαλείον του Θεού, όπως αυτά φαίνονται εις τα μεγάλα θαύματα που κάνω;"

Ιω. 11,41 ήραν ούν τον λίθον ού ήν ο τεθνηκώς κείμενος. ο δε Ιησούς ήρε τους οφθαλμούς άνω και είπε· πάτερ, ευχαριστώ σοι ότι ήκουσάς μου.

Ιω. 11,41 Επήραν, λοιπόν, τον λίθον από την είσοδον του σπηλαιου, όπου είχε τεθή ο πεθαμένος. Ο δε Ιησούς εσήκωσε τα μάτια του επάνω και είπε· "Πατερ μου, σ' ευχαριστώ, διότι με ήκουσες και θα γίνη και τούτο το θαύμα.

Ιω. 11,42 εγώ δε ήδην ότι πάντοτέ μου ακούεις· αλλά διά τον όχλον τον περιεστώτα είπον, ίνα πιστεύσωσιν ότι σύ με απέστειλας.

Ιω. 11,42 Εγώ εγνώριζα πολύ καλά ότι πάντοτε με ακούεις, αλλά είπα αυτό, δια να ακούση ο λαός που στέκεται εδώ γύρω και να πιστέψουν ότι συ με έχεις στείλει".

Ιω. 11,43 και ταύτα ειπών φωνή μεγάλη εκραύγασε· Λάζαρε, δεύρο έξω.

Ιω. 11,43 Και αφού είπεν αυτά εφώνασε με μεγάλην φωνήν· "Λαζαρε έβγα έξω".

Ιω. 11,44 και εξήλθεν ο τεθνηκώς δεδεμένος τους πόδας και τας χείρας κειρίαις, και η όψις αυτού σουδαρίω περιεδέδετο. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· λύσατε αυτόν και άφετε υπάγειν.

Ιω. 11,44 Και αμέσως εβγήκεν ο πεθαμένος. Είχε δε τα πόδια και τα χέρια τυλιγμένα με λωρίδες από σεντόνι και το πρόσωπον τυλιγμένο με ένα ειδός πετσέτας, όπως εσυνήθιζαν να σαβανώνουν τότε οι Εβραίοι τους νεκρούς των. Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· "λύστε τον και αφήστε τον μόνον, χωρίς κανείς να τον βοηθήση, δια να υπάγη στο σπίτι".

Ιω. 11,45 Πολλοί ούν εκ των Ιουδαίων, οι ελθόντες προς την Μαρίαν και θεασάμενοι ά εποίησεν ο Ιησούς, επίστευσαν εις αυτόν.

Ιω. 11,45 Πολλοί τότε από τους Ιουδαίους, που είχαν έλθει να επισκεφθούν και παρηγορήσουν την Μαρίαν, όταν είδαν τα μεγάλα εκείνα θαύματα, που έκαμεν ο Ιησούς, επίστευσαν εις αυτόν.

Ιω. 11,46 τινές δε εξ αυτών απήλθον προς τους Φαρισαίους και είπον αυτοίς ά εποίησεν ο Ιησούς.

Ιω. 11,46 Μερικοί όμως άλλοι από αυτούς, μοχθηροί και άπιστοι, επήγαν στους Φαρισαίους και τους εγνωστοποίησαν όλα όσα έκαμεν εκεί ο Ιησούς.

Ιω. 11,47 συνήγαγον ούν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συνέδριον και έλεγον· τι ποιούμεν, ότι ούτος ο άνθρωπος πολλά σημεία ποιεί;

Ιω. 11,47 Τότε, λοιπόν, οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι εκάλεσαν εις συνεδρίασιν τα μέλη του συνεδριου και έλεγον· "τι κάνομεν τώρα; Πολλοί θα πιστεύσουν εις αυτόν, διότι ο άνθρωπος αυτός κάνει πολλά θαύματα.

Ιω. 11,48 εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι ωμαίοι και αρουσιν ημών και τον τόπον και το έθνος.

Ιω. 11,48 Εάν τον αφήσωμεν έτσι ελεύθερον, θα εξακολουθή να κάνη θαύματα και όλοι οι Ιουδαίοι θα πιστεύσουν ότι είναι ο Μεσσίας και ο βασιλεύς των. Είναι δε βέβαιον, ότι θα παρασυσθούν εις επανάστασιν και τότε οι Ρωμαίοι θα έλθουν εναντίον μας και θα καταλάβουν και την Ιερουσαλήμ και όλον το έθνος μας και θα μας υποδουλώσουν πλήρως εις την εξουσίαν των".

Ιω. 11,49 εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερεύς ών τού ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν,

Ιω. 11,49 Ενας δε από αυτούς, Καϊάφας ονόματι, που ήτο αρχιερεύς κατά το ιστορικόν εκείνο έτος, τους είπε· "σεis δεν ξέρετε τίποτε

Ιω. 11,50 ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ τού λαού και μη όλον το έθνος απόληται.

Ιω. 11,50 ούτε και συλλογίζεσθε ότι μας συμφέρει να θανατωθή ένας άνθρωπος δια τον λαόν και να μη χαθή ολόκληρον το έθνος".

Ιω. 11,51 τούτο δε αφ εαυτού ουκ είπεν, αλλά αρχιερεύς ών τού ενιαυτού εκείνου προεφήτευσεν ότι έμελλεν ο Ιησούς

αποθνήσκουν υπέρ του έθνους,

Ιω. 11,51 Και είπε τούτο, αυτήν την αλήθειαν, όχι από τον εαυτόν του, αλλά επειδή ήτο αρχιερεύς κατά το έτος εκείνο, επροφήτευσε, χωρίς να το καταλάβη, ότι έμελλε πράγματι ο Ιησούς, σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού, να αποθάνη δια την σωτηρίαν του έθνους.

Ιω. 11,52 και ουχ υπέρ του έθνους μόνον, αλλ ίνα και τα τέκνα του Θεού τα διασκορπισμένα συναγάγη εις έν.

Ιω. 11,52 Και όχι μόνον δια την σωτηρίαν του Ιουδαϊκού έθνους, αλλά και δια να συναθροίση εις μίαν ποιμνην όλους τους διασκορπισμένους εις την οικουμένην καλοπροαιρέτους εθνικούς, οι οποίοι με την πίστιν εις αυτόν θα εγίνοντο τέκνα του Θεού.

Ιω. 11,53 απ εκείνης ούν της ημέρας συνεβουλευσαντο ίνα αποκτείνωσιν αυτόν.

Ιω. 11,53 Υστερα, λοιπόν, από την ημέραν εκείνην, που είπε αυτά τα λόγια ο Καϊάφας, επήραν πλέον οριστικήν την απόφασιν τα μέλη του συνεδρίου να τον θανατώσουν.

Ιω. 11,54 Ιησούς ούν ουκείτη παρησία περιεπάτει εν τοίς Ιουδαίοις, αλλά απήλθεν εκείθεν εις την χώραν εγγύς της ερήμου, εις Εφραΐμ λεγομένην πόλιν, κακεί διέτριβε μετά των μαθητών αυτού.

Ιω. 11,54 Δια τούτο και ο Ιησούς δεν επεριπατούσε πλέον φανερά μεταξύ των Ιουδαίων, αλλά ανεχώρησεν από εκεί και ήλθεν εις μίαν περιοχήν πλησίον της ερήμου και συγκεκριμένα εις μίαν πόλιν, που ελέγετο Εφραΐμ. Και εκεί έμενε με τους μαθητάς του.

Ιω. 11,55 ήν δε εγγύς το πάσχα των Ιουδαίων, και ανέβησαν πολλοί εις Ιεροσόλυμα εκ της χώρας πρό του πάσχα ίνα αγνίσωσιν εαυτούς.

Ιω. 11,55 Επλησίαζε δε το πάσχα των Ιουδαίων και πολλοί από τα διάφορα μέρη της Παλαιστίνης ανέβηκαν εις τα Ιεροσόλυμα, δια να εξαγνισθούν και καθαρισθούν από τον μολυσμόν της αμαρτίας προ του πάσχα, με διαφόρους τελετάς και θυσίας, όπως εσυνήθιζαν.

Ιω. 11,56 εξήτουν ούν τον Ιησούν και έλεγον μετ αλλήλων εν τώ ιερώ εστηκότες: τι δοκεί μιν, ότι ου μη έλθη εις την εορτήν;

Ιω. 11,56 Αναζητούσαν, λοιπόν, τον Ιησούν και έλεγαν μεταξύ των καθώς εσύχναζαν και εστέκοντο εις τας αυλάς του ναού: "τι νομίζετε; Ταχα δεν θα έλθη εις την εορτήν;"

Ιω. 11,57 δεδώκεισαν δε και οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι εντολήν ίνα εάν τις γνώ που εστι, μηνύση, όπως πιάσωσιν αυτόν.

Ιω. 11,57 Είχαν δε δώσει εντολήν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι, εάν κανείς μάθη που είναι ο Ιησούς, να το καταστήση γνωστόν εις αυτούς, δια να τον συλλάβουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ιω. 12,1 Ο ούν Ιησούς πρό έξ ημερών του πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν, όπου ήν Λάζαρος ο τεθνηκώς, ον ήγειρεν εκ νεκρών.

Ιω. 12,1 Ο δε Ιησούς, έξ ημερας προ του πάσχα ήλθεν εις την Βηθανίαν, όπου ήτο ο Λαζαρος, ο οποίος ειχε πεθάνει και τον οποίον ειχε αναστήσει εκ νεκρών.

Ιω. 12,2 εποίησαν ούν αυτώ δείπνον εκεί, και η Μάρθα διηκόνει· ο δε Λάζαρος εις ήν των ανακειμένων σύν αυτώ.

Ιω. 12,2 Παρέθεσαν, λοιπόν, εις αυτόν δείπνον εκεί και η Μαρθα υπηρετούσε. Ο Λαζαρος ήτο ένας από τους συνδαιτυμόνας.

Ιω. 12,3 η ούν Μαρία, λαβούσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικής πολυτίμου, ήλειψε τους πόδας του Ιησού και εξέμαξε ταις θριξίν αυτής τους πόδας αυτού· η δε οικία επληρώθη εκ της οσμής του μύρου.

Ιω. 12,3 Εν τω μεταξύ η Μαρία επήρε μίαν λίτραν μύρου γνησιου και πολυτίμου, καμωμένου από το αρωματικόν φυτόν που λέγεται νάρδος, και ήλειψε τα πόδια του Ιησού, τα οποία και εσπόγγισε κατόπιν με τας τρίχας της κεφαλής της. (Τούτο δε έκαμε από βαθειαν πίστιν προς τον Σωτήρα και από θερμήν ευγνωμοσύνην προς αυτόν, που ειχεν αναστήσει τον αδελφόν της). Ολο δε το σπίτι εγέμισε από την ευωδιαν του μύρου.

Ιω. 12,4 λέγει ούν εις εκ των μαθητών αυτού, Ιούδας Σίμωνος Ισκαριώτης, ο μέλλον αυτόν παραδιδόναι:

Ιω. 12,4 Λεγει τότε ένας από τους μαθητάς του Ιησού, ο Ιούδας, ο υιός του Σιμωνος ο Ισκαριώτης, ο οποίος μετ' ολίγον έμελε να τον παραδώση στους σταυρωτάς:

Ιω. 12,5 διατί τούτο το μύρον ουκ επράθη τριακοσίων δηναρίων και εδόθη πτωχοίς;

Ιω. 12,5 "διατί το μύρον αυτό δεν επωλήθη αντί τριακοσίων δηναρίων, αντί εξήντα περιπίου χρυσών λιρών και δεν εδόθη το αντίτιμόν του στους πτωχούς;"

Ιω. 12,6 ειπε δε τούτο ουχ ότι περί των πτωχών έμελεν αυτώ, αλλ ότι κλέπτης ήν, και το γλωσσόκομον ειχε και τα βαλλόμενα εβάσταζεν.

Ιω. 12,6 Είπε αυτό, όχι διότι ειχε κανένα ενδιαφέρον δια τους πτωχούς, αλλά διότι ήτο κλέπτης, και ειχε το κουτί των εισφορών, και εκρατούσε δια τον εαυτόν του τα χρήματα, που έρριπταν εις αυτό.

Ιω. 12,7 ειπεν ούν ο Ιησούς: άφες αυτήν, εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τετήρηκεν αυτό.

Ιω. 12,7 Είπε τότε ο Ιησούς: "αφήστε ήσυχην αυτήν την γυναίκα· εφύλαξε το μύρον αυτό σαν να προησθάνετο και το εχρησιμοποίησε δι' εμέ τώρα, τας παραμονάς του ενταφιασμού μου.

Ιω. 12,8 τους πτωχούς γάρ πάντοτε έχετε μεθ εαυτών, εμέ δε ου πάντοτε έχετε.

Ιω. 12,8 Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζί σας, εμέ όμως δεν με έχετε πάντοτε. Μετ' ολίγον θα παραδοθώ εις χείρας των σταυρωτών μου".

Ιω. 12,9 Εγνω ούν όχλος πολός εκ των Ιουδαίων ότι εκεί εστι, και ήλθον ου διά τον Ιησούν μόνον, αλλ ίνα και τον Λάζαρον ιδωσιν ον ήγειρεν εκ νεκρών.

Ιω. 12,9 Επληροφορήθηκε τότε πολός λαός από τους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς ευρίσκετο εις την Βηθανίαν και ήλθαν εκεί, όχι μόνον δια τον Ιησούν, αλλά δια να ιδουν και τον Λαζαρον, τον οποίον ειχεν αναστήσει εκ νεκρών.

Ιω. 12,10 εβουλευσαντο δε οι αρχιερείς ίνα και τον Λάζαρον αποκτείνωσιν,

Ιω. 12,10 Οι αρχιερείς όταν επληροφορήθησαν αυτά, απεφάσισαν να φονεύσουν και τον Λαζαρον,

Ιω. 12,11 ότι πολλοί δι αυτόν υπήγον των Ιουδαίων και επίστεον εις τον Ιησούν.

Ιω. 12,11 διότι πολλοί από τους Ιουδαίους επήγαν δι' αυτόν εις την Βηθανίαν και όταν τον έβλεπαν ζωντανόν και υγιή, αναστημένον εκ νεκρών, επίστεον στον Ιησούν.

Ιω. 12,12 Τή επαύριον όχλος πολός ο ελθών εις την εορτήν, ακούσαντες ότι έρχεται Ιησούς εις Ιεροσόλυμα,

Ιω. 12,12 Την άλλην ημέραν πολός λαός, που ειχε έλθει δια την εορτήν, όταν ήκουσαν ότι ο Ιησούς έρχεται εις τα

Ιεροσόλυμα,

Ιω. 12,13 έλαβον τα βαΐα των φοινίκων και εξήλθον εις υπάντησιν αυτώ, και έκραζον· ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ο βασιλεύς του Ισραήλ.

Ιω. 12,13 επήραν εις τα χέρια των κλάδους από φοινίκας και εβγήκαν να τον προϋπαντήσουν και εφώναζαν· "δόξα και τιμή εις αυτόν· ευλογημένος και δοξασμένος ας είναι αυτός που έρχεται εκ μέρους του Κυρίου, αυτός που είναι ο ένδοξος και αληθινός βασιλεύς του Ισραήλ.

Ιω. 12,14 ευρών δε ο Ιησούς ονάριον εκάθισεν επ αυτό, καθώς εστι γεγραμμένον·

Ιω. 12,14 Ευρήκε δε ο Ιησούς ένα πουλάρι και εκάθισεν επάνω εις αυτό, σύμφωνα με εκείνο που είναι γραμμένο εις τις προφητείες·

Ιω. 12,15 μη φοβού, θύγατερ Σιών· ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται καθήμενος επί πώλων όνου.

Ιω. 12,15 Μη φοβάσαι, Ιερουσαλήμ, κόρη της Σιών, ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται ταπεινός, γλυκός, γεμάτος αγάπην δια σε, καθισμένος επάνω εις πουλάρι όνου.

Ιω. 12,16 Ταύτα δε ουκ ένγνωσαν οι μαθηταί αυτου το πρώτον, αλλ ότε εδοξάσθη ο Ιησούς, τότε εμνήσθησαν ότι ταύτα ήν επ αυτώ γεγραμμένα, και ταύτα εποίησαν αυτώ.

Ιω. 12,16 Τι εσήμαιναν τα λόγια και τα γεγονότα αυτά δεν είχαν εννοήσει οι μαθηταί του προηγουμένως, αλλ' όταν ο Ιησούς με την θριαμβευτικήν ανάστασιν του και την ένδοξον ανάληψίν του εδοξάσθη, τότε εθυμήθησαν, ότι αυτά όλα είχαν γραφή από το Πνεύμα του Θεού δι' αυτόν και εις την εκπλήρωσιν αυτών συνείργησαν αυτοί και ο λαός, χωρίς να το εννοούν.

Ιω. 12,17 Εμαρτύρει ούν ο όχλος ο ών μετ αυτου ότε τον Λάζαρον εφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών.

Ιω. 12,17 Κατά τας ώρας της μεγάλης εκείνης υποδοχής ο λαός, που ήτο μαζί του όταν ο Ιησούς εφώναξε τον Λαζαρον από το μνημειον και και τον ανέστησε εκ νεκρών, εμαρτυρούσε και επεβεβαίωσε εις τα άλλα πλήθη το μεγάλο αυτώ θαύμα.

Ιω. 12,18 διά τούτο και υπήντησεν αυτώ ο όχλος, ότι ήκουσαν τούτο αυτόν πεποιηκέναι το σημείον.

Ιω. 12,18 Δι' αυτό δε και τα πολλά πλήθη του λαου τον προϋπήντησαν, διότι είχαν πληροφορηθή από αυτοπάτας μάρτυρας, ότι αυτός είχε κάμει το μεγάλο τούτο θαύμα.

Ιω. 12,19 οι ούν Φαρισαίοι είπον προς εαυτούς· θεωρείτε ότι ουκ ωφελείτε ουδέν; ιδε ο κόσμος οπίσω αυτου απήλθεν.

Ιω. 12,19 Οι Φαρισαίοι είπον τότε μεταξύ των· "βλέπετε ότι δεν ωφελείσθε τίποτε με το να αναβάλλετε την σύλληψίν του; Ιδού ότι όλος ο κόσμος τώρα επήγε κοντά του".

Ιω. 12,20 Ησαν δε τινες Έλληνες εκ των αναβαιόντων ίνα προσκυνήσωσιν εν τή εορτή.

Ιω. 12,20 Ησαν δε εκεί κατά τας ημέρας εκείνας μερικοί προσήλυτοι Έλληνες, οι οποίοι είχαν ανεβή εις τα Ιεροσόλυμα, δια να προσκυνήσουν κατά την εορτήν του Πασχα.

Ιω. 12,21 ούτοι ούν προσήλθον Φιλιππω τώ από Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας, και ηρώτων αυτόν λέγοντες· κύριε, θέλομεν τον Ιησούν ιδείν.

Ιω. 12,21 Αυτοί, λοιπόν, ήλθον στον Φιλιππον, που κατήγετο από την Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας και τον παρακαλούσαν, λέγοντες· "κύριε, θέλομεν να ιδώμεν τον Ιησούν και να ομιλήσωμεν μαζί του".

Ιω. 12,22 έρχεται Φίλιππος και λέγει τώ Ανδρέα, καιάλιν Ανδρέας και Φίλιππος λέγουσι τώ Ιησού·

Ιω. 12,22 Ερχεται ο Φιλιππος και λέγει τούτο στον Ανδρέαν, μαζί δε κατόπιν, δια λόγους σεβασμού, ο Ανδρέας και ο Φιλιππος λέγουν στον Ιησούν ότι οι Έλληνες θέλουν να τον ιδουν.

Ιω. 12,23 ο δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς λέγων· ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρωπου.

Ιω. 12,23 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "έφθασε τώρα η ωρισμένη από τον Θεόν ώρα, δια να δοξασθή με την σταύρωσιν και την ανάληψίν του ο υιός του ανθρωπου και να αναγνωρισθή ως Μεσσίας και Λυτρωτής από τους Έλληνας, οι οποίοι αυτήν την στιγμήν αντιπροσωπεύουν και όλον τον εθνικόν κόσμον.

Ιω. 12,24 αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη ο κόκκος του σιτου πεσών εις την γήν αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει.

Ιω. 12,24 Σας διαβεβαιώνω, εάν ο κόκκος του σιταριου δεν πέση στο χώμα και δεν αποθάνη, αυτός μένει μόνος. Εάν όμως σπαρή και ταφή εις την γην, τότε βλαστάνει και φέρει πολύν καρπόν. (Ετσι και εγώ θα αποθάνω επί του σταυρου, δια να φέρω με την μεγάλην αυτήν θυσίαν πολλήν καρποφορίαν).

Ιω. 12,25 ο φιλών την ψυχήν αυτου απολέσει αυτήν, και ο μισών την ψυχήν αυτου εν τώ κόσμω τούτω, εις ζωήν αιώνιον φυλάξει αυτήν.

Ιω. 12,25 Εκείνος, που την αγαπά την ζωήν του και αποφεύγει να την θυσιάση, όταν το καθήκον το επιβάλλη, αυτός θα την χάση εις την αιωνιότητα. Και εκείνος, που χάριν του καθήκοντός του δεν υπολογίζει την ζωήν του στον κόσμον αυτόν, θα την εξασφαλίση και θα απολαύση την αιώνιον ζωήν.

Ιω. 12,26 εάν εμοί διακονή τις, εμοί ακολουθείτω, και όπου είμι εγώ, εκεί και ο διάκονος ο εμός εσται· και εάν τις εμοί διακονή, τιμήσει αυτόν ο πατήρ.

Ιω. 12,26 Οποιος με υπηρετεί με πίστιν, ας με ακολουθήση με αυταπάρνησιν. Και όπου είμαι εγώ, μετά την σταύρωσιν εις την αιωνίαν δόξαν, εκεί θα είναι και ο ιδικός μου διάκονος. Μαθετε δε και τούτο, ότι εκείνον που με υπηρετεί, θα τον δοξάση ο Πατήρ.

Ιω. 12,27 Νύν η ψυχή μου τετάρακται, και τι είπω; πάτερ, σώσον με εκ της ώρας ταύτης. αλλά διά τούτο ήλθον εις την ώραν ταύτην.

Ιω. 12,27 Τωρα που πλησιάζει η μεγάλη ώρα του σταυρικου μου θανάτου, η ψυχή μου έχει ταραχή από την τόσον φυσικήν οδύνην ένεκα του υψιστου αυτου μαρτυριου. Και τι να είπω; Πατερ, γλύτωσέ με από την ώρα αυτήν. Αλλά δια τούτο ακριβώς έφθασα εις την ώρα αυτήν, δια να προσφέρω την μεγάλην λυτρωτικήν θυσίαν προς σωτηρίαν του κόσμου.

Ιω. 12,28 πάτερ, δοξάσόν σου το όνομα. ήλθεν ούν φωνή εκ του ουρανού· και εδόξασα καιάλιν δοξάσω.

Ιω. 12,28 Πατερ, με την θυσίαν και το όλον έργον μου, κάμε να δοξασθή το όνομά σου". Ηλθε τότε φωνή από τον ουρανόν και είπε· "και εδόξασα το όνομά μου με όλην την μέχρι σήμερα αγιωτάτην ζωήν σου και δράσιν σου καιάλιν θα το δοξάσω με την λυτρωτικήν θυσίαν σου και την ένδοξον ανάστασίν σου".

Ιω. 12,29 ο ούν όχλος ο εστώς και ακούσας έλεγε βροντήν γεγονέναι· άλλοι έλεγον· άγγελος αυτώ λελάληκεν.

Ιω. 12,29 Ο λαός, που εστέκετο εκεί και ήκουσε την φωνήν, έλεγεν ότι έγινε βροντή. Άλλοι έλεγαν ότι άγγελος ωμίλησεν εις

αυτόν.

Ιω. 12,30 απεκριθή ο Ιησούς και είπεν· ου δι εμέ αύτη η φωνή γέγονεν, αλλά δι υμάς.

Ιω. 12,30 Απήντησεν ο Ιησούς και είπε· "η φωνή δεν έγινε δι' εμέ, αλλά έγινε για σας, δια να βεβαιωθήτε δηλαδή ότι πράγματι με έστειλε ο Θεός.

Ιω. 12,31 νύν κρίσις εστί του κόσμου τούτου, νύν ο άρχων του κόσμου τούτου εκβληθήσεται έξω·

Ιω. 12,31 Τωρα, που εγώ θα σταυρωθώ, κρίνεται ο κόσμος και θα ξεχωρίσουν οι πιστοί από τους άπιστους. Τωρα ο άρχων του αμαρτωλού τούτου κόσμου θα κρημισθή από την εξουσίαν του, θα χάση τους υπηκόους του και θα ριφθή έξω.

Ιω. 12,32 καγώ εάν υψωθώ εκ της γής, πάντας ελκύσω προς εμαυτόν.

Ιω. 12,32 Τουναντίον όμως εγώ, εάν υψωθώ επάνω στον σταυρόν και δια του σταυρού αναληφθώ στους ουρανούς, όλους τους καλοπροαιρέτους Ιουδαίους και Ελληνας θα ελκύσω προς τον ευατόν μου".

Ιω. 12,33 τούτο δε έλεγε σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν.

Ιω. 12,33 Ελεγε δε τούτο, υποδουλώνων τον σταυρικόν θάνατον, με τον οποίον επρόκειτο να πεθάνη.

Ιω. 12,34 απεκριθή αυτό ο όχλος· ημείς ηκούσαμεν εκ τού νόμου ότι ο Χριστός μένει εις τον αιώνα, και πώς σύ λέγεις, δει υψωθήναι τον υιόν του ανθρώπου; τις εστιν ούτος ο υιός του ανθρώπου;

Ιω. 12,34 Απήντησεν εις αυτόν ο λαός· "ημείς έχομεν πληροφορηθή από τον νόμον ότι ο Χριστός μένει αθάνατος στον αιώνα· και πως συ λέγεις ότι πρέπει να υψωθή επάνω στον σταυρόν ο υιός του ανθρώπου; Ποίος είναι αυτός ο υιός του ανθρώπου; Είναι ο Χριστός η όχι;"

Ιω. 12,35 είπεν ούν αυτοίς ο Ιησούς· έτι μικρόν χρόνον το φώς μεθ υμών εστι· περιπατείτε έως το φώς έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη· και ο περιπατών εν τή σκοτία ουκ οίδη που υπάγει.

Ιω. 12,35 Είπε τότε εις αυτούς ο Ιησούς· "ολίγον ακόμη χρόνον έχετε μαζί σας εμέ, που είμαι το φως του κόσμου· βαδίζετε, έως ότου έχετε το φως, δια να μη σας καταλάβη το σκοτάδι. Και εκείνος, που περιπατεί μέσα στο σκοτάδι, δεν ξέρει που πηγαίνει.

Ιω. 12,36 έως το φώς έχετε, πιστεύετε εις το φώς, ίνα υιοί φωτός γένησθε. Ταύτα ελάλησεν ο Ιησούς, και απελθών εκρύβη απ αυτών.

Ιω. 12,36 Εως ότου έχετε μεταξύ σας το φως, πιστεύετε στο φως, δηλαδή εις εμέ, που είμαι το φως του κόσμου, δια να γίνετε και σεις παιδιά του φωτός, φωτισμένοι από την διδασκαλίαν μου". Αυτά εδίδαξεν ο Ιησούς και εβγήκεν έξω από την Ιερουσαλήμ και εκρύβη από αυτούς, δια να μη εξερεθίζωνται περισσότερο οι εχθροί του.

Ιω. 12,37 Τοσαύτα δε αυτού σημεία πεποιηκότος έμπροσθεν αυτών ουκ είστευον εις αυτόν,

Ιω. 12,37 Κάιτοι δε τόσα πολλά θαύματα είχε κάμει ενώπιόν των, δεν είστευαν ακόμη εις αυτόν.

Ιω. 12,38 ίνα ο λόγος Ησαΐου του προφήτου πληρωθή ον είπε· Κύριε, τις είστευσε τή ακοή ημών; και ο βραχίων Κυρίου τίνι απεκαλύφθη;

Ιω. 12,38 Δια να πραγματοποιηθή η προφητεία του Ησαΐου, που είχαν είπει· "Κυριε, ποιός είστευσε στο ιδικόν μας κήρυγμα, που τους εκάμαμε να ακούσουν, και η δύναμις του Κυρίου, με τα τόσα θαύματά της, εις ποίον εφανερώθη;"

Ιω. 12,39 διά τούτο ουκ ηδύναντο πιστεύειν, ότι πάλιν είπεν Ησαΐας·

Ιω. 12,39 Ενεκα δε αυτής της σκληροκαρδίας των, δεν ημπορούσαν να πιστεύσουν, διότι και πάλιν είχε προείπει ο Ησαΐας·

Ιω. 12,40 τετύφλωκεν αυτών τους οφθαλμούς και πεπώρωκεν αυτών την καρδίαν, ίνα μη ίδωσι τοίς οφθαλμοίς και νοήσωσι τή καρδιά και επιστραφώσι, και ίασομαι αυτούς.

Ιω. 12,40 "δια την κακίαν των παρεχωρησεν ο Θεός να τυφλωθούν τα μάτια της ψυχής των και να σκληρυνθή η καρδιάν των, δια να μην ίδουν με τα μάτια της ψυχής των τα θαυμαστά έργα και να μη εννοήσουν με την ασύνετον καρδιάν των και γυρίσουν μετανοημένοι εις εμέ, δια να τους θεραπεύσω".

Ιω. 12,41 ταύτα είπεν Ησαΐας ότε είδε την δόξαν αυτού και ελάλησε περι αυτού.

Ιω. 12,41 Αυτά είπεν ο Ησαΐας, όταν εις ένα αποκαλυπτικόν όραμα είδε ένδοξον τον Χριστόν να κάθεται εις υψηλόν θρόνον και ωμίλησε έπειτα δι' αυτόν.

Ιω. 12,42 όμως μέντοι και εκ των αρχόντων πολλοί είστευσαν εις αυτόν, αλλά διά τους Φαρισαίους ουχ ωμολόγουν, ίνα μη αποσυνάγωγοι γένωνται·

Ιω. 12,42 Ομως και πολλοί από τους άρχοντας είστευσαν εις αυτόν, αλλά δια τον φόβον των Φαρισαίων δεν ωμολογούσαν την πίστιν των, δια να μη διαχθούν από την συναγωγήν και γίνουν αποσυνάγωγοι.

Ιω. 12,43 ηγάπησαν γάρ την δόξαν των ανθρώπων μάλλον ήπερ την δόξαν του Θεού.

Ιω. 12,43 Και τούτο, διότι είχαν αγαπήσει την δόξαν και την τιμήν εκ μέρους των ανθρώπων περισσότερο, παρά την δόξαν και την τιμήν, που θα τους έδιδεν ο Θεός.

Ιω. 12,44 Ιησούς δε έκραξε και είπεν· ο πιστεύων εις εμέ ου πιστεύει εις εμέ, αλλ εις τον πέμψαντά με,

Ιω. 12,44 Ο Ιησούς δε εφώναξε δυνατά και είπε· "εκείνος που πιστεύει εις εμέ, δεν πιστεύει εις εμέ, αλλά στον Θεόν που με έστειλε.

Ιω. 12,45 και ο θεωρών εμέ θεωρεί τον πέμψαντά με.

Ιω. 12,45 Και εκείνος που βλέπει εμέ με το φως της πίστεως, βλέπει εκείνον που με έστειλε.

Ιω. 12,46 εγώ φώς εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πάς ο πιστεύων εις εμέ εν τή σκοτία μη μείνη.

Ιω. 12,46 Εγώ φως πνευματικόν ήλθα στον κόσμο, δια να μη μείνη στο σκοτάδι της πλάνης και της αμαρτίας κανένας από εκείνους που πιστεύουν εις εμέ.

Ιω. 12,47 και εάν τις μου ακούση των ρημάτων και μη πιστεύση, εγώ ου κρίνω αυτόν· ου γάρ ήλθον ίνα κρίνω τον κόσμο, αλλ ίνα σώσω τον κόσμο.

Ιω. 12,47 Και εάν κανείς ακούση τους λόγους μου και δεν τους πιστεύση, εγώ δεν καταδικάζω αυτόν. Διότι δεν ήλθα τώρα δια να κρίνω τον κόσμο, αλλά δια να σώσω τον κόσμο.

Ιω. 12,48 ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρίνει αυτόν εν τή εσχάτη ημέρα·

Ιω. 12,48 Αυτός, που παρακούει εις εμέ και δεν δέχεται τα λόγια μου, έχει εκείνον, ο οποίος μέλλει να τον κρίνη· εκείνος δηλαδή που θα τον κρίνη και θα τον δικάση κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως, θα είναι ο λόγος τον οποίον εγώ εκήρυξα.

Ιω. 12,49 ότι εγώ εξ εμαυτού ουκ ελάλησα, αλλ ο πέμψας με πατήρ αυτός μοι εντολήν έδωκε τι είπω και τι λαλήσω
Ιω. 12,49 Διότι εγώ δεν εδίδαξα τίποτε από τον ευατόν μου, αλλά ο Πατήρ, ο οποίος με έστειλε στον κόσμο, εκείνος μου έδωσε εντολήν τι να είπω και τι να διδάξω.
Ιω. 12,50 και οίδα ότι η εντολή αυτού ζωή αιώνιος εστιν. ά ούν λαλώ εγώ, καθώς είρηκέ μοι ο πατήρ, ούτω λαλώ.
Ιω. 12,50 Και γνωρίζω ότι η εντολή του Θεού είναι ζωή αιώνιος, διότι οδηγεί τον άνθρωπον εις την αιώνιον ζωήν. Εκείνα, λοιπόν, τα οποία εγώ λαλώ, σας τα διδάσκω, όπως ακριβώς μου τα έχει είπει ο Πατήρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ιω. 13,1 Πρώ δε της εορτής τού πάσχα ειδώς ο Ιησούς ότι ελήλυθεν αυτού η ώρα ίνα μεταβή εκ τού κόσμου τούτου προς τον πατέρα, αγαπήσας τους ιδίους τους εν τώ κόσμω, εις τέλος ηγάπησεν αυτούς.
Ιω. 13,1 Πρω της εορτής δε του Πασχα, επειδή εγνώριζεν ο Ιησούς καθαρώτατα, ότι έφθασε η προσδιορισμένη από τον Θεόν ώρα, να προσφέρει την μεγάλη θυσίαν και να μεταβή από τον κόσμον αυτόν προς τον Πατέρα, και τώρα με στοργικατάτην και τελεία αγάπην ηγάπησε τους μαθητάς του, τους οποίους καθό ιδικούς του ιδιαίτερος είχε αγαπήσει στον κόσμον αυτόν.
Ιω. 13,2 και δείπνου γενομένου, τού διαβόλου ήδη βεβληκότος εις την καρδίαν Ιούδα Σίμωνος Ισκαριώτου ίνα αυτόν παραδώ,
Ιω. 13,2 Και όταν είχε ετοιμασθή το δείπνον, όταν πλέον και ο διάβολος είχε βάλει μέσα εις την καρδίαν του Ιούδα του Ισκαριώτου, υιού του Σίμωνος, την κακήν σκέψιν και απόφασιν, να τον παραδώση στους εχθρούς του,
Ιω. 13,3 ειδώς ο Ιησούς ότι πάντα δέδωκεν αυτός ο πατήρ εις τας χείρας, και ότι από Θεού εξήλθε και προς τον Θεόν υπάγει,
Ιω. 13,3 ο Ιησούς, αν και εγνώριζε πολύ καλά ότι ο Πατήρ του είχε παραδώσει τα πάντα εις τα χέρια του και ότι από τον Θεόν εξήλθε, δια να έλθη στον κόσμον και προς τον Θεόν τώρα επιστρέφει,
Ιω. 13,4 εγίγεται εκ τού δείπνου και τίθησι τα ιμάτια, και λαβών λέντιον διέζωσεν εαυτόν.
Ιω. 13,4 παρά το θείον και άπειρον μεγαλείον του, σηκώνεται από το τραπέζι, δια να αναλάβη έργον δούλου και βγάξει τα εξωτερικά του ενδύματα και αφού επήρε μίαν ποδιάν, εξώσθη με αυτήν.
Ιω. 13,5 είτα βάλλει ύδωρ εις τον νιπτήρα, και ήρξατο νίπτειν τους πόδας των μαθητών και εκμάσσειν τώ λεντίω ήν διεζωσμένος.
Ιω. 13,5 Επειτα ρίπτει νερό εις την λεκάνην, όπου έπλυναν τα πόδια οι άνθρωποι του σπιτιού και ήρχισε να πλύνη τα πόδια των μαθητών και να τα σπογγίζη με την πετσέτα, με την οποία ήτο ζωσμένος.
Ιω. 13,6 έρχεται ούν προς Σίμωνα Πέτρον, και λέγει αυτώ εκείνος· Κύριε, σύ μου νίπτεις τους πόδας;
Ιω. 13,6 Ερχεται, λοιπόν, και προς τον Σίμωνα Πετρον και λέγει εις αυτόν εκείνος· "Κυριε, συ ο Διδάσκαλος και ο Κυριος θα μου πλύνης τα πόδια;".
Ιω. 13,7 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτώ· ό εγώ ποιώ, σύ ουκ οίδας άρτι, γνώση δε μετά ταύτα.
Ιω. 13,7 Απήντησε ο Ιησούς και του είπε· "τι σημαίνει αυτό, το οποίον εγώ κάμνω, δεν το καταλαβαίνεις τώρα, θα το γνωρίσης και θα το εννοήσης ύστερα από αυτά".
Ιω. 13,8 λέγει αυτώ Πέτρος· ου μη νίψης τους πόδας μου εις τον αιώνα. απεκρίθη αυτώ ο Ιησούς· εάν μη νίψω σε, ουκ έχεις μέρος μετ εμού.
Ιω. 13,8 Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· "ποτέ στον αιώνα τον άπαντα δεν θα δεχθώ να μου πλύνης εσύ τα πόδια". Απήντησεν εις αυτόν ο Ιησούς· "εάν δεν σου πλύνω τώρα τα πόδια, εάν με ταπεινοφροσύνην και εμπιστοσύνην εις εμέ δεν υπακούσης, δεν είναι δυνατόν να έχης πλέον μέρος μαζί μου".
Ιω. 13,9 λέγει αυτώ Σίμων Πέτρος· Κύριε, μη τους πόδας μου μόνον, αλλά και τας χείρας και την κεφαλήν.
Ιω. 13,9 Λεγει εις αυτόν ο Σίμων Πετρος· "Κυριε, εάν η ανυπακοή μου αυτή πρόκειται να με χωρίση από σε, τότε πλύνε μου όχι μόνον τα πόδια, αλλά και τα χέρια και το κεφάλι".
Ιω. 13,10 λέγει αυτώ ο Ιησούς· ο λελουμένος ου χρειάν έχει ή τους πόδας νίψασθαι, αλλ έστι καθαρός όλος· και υμείς καθαροί εστε, αλλ ουχι πάντες.
Ιω. 13,10 Του λέγει ο Ιησούς· "εκείνος που είναι λουσμένος εις ολόκληρον το σώμα, δεν έχει ανάγκην παρά μόνον τα πόδια να πλύνη, που λερώνονται εύκολα καθώς βαδίζει στον δρόμον, διότι είναι καθαρός κατά το υπόλοιπον σώμα. Και σεις, παρά τας μικράς ατελείας που παρουσιάζετε, είσθε καθαροί πνευματικώς. Αλλά όχι όλοι".
Ιω. 13,11 ήδει γάρ τον παραδιδόντα αυτόν· διά τούτο είπεν· ουχι πάντες καθαροί εστε.
Ιω. 13,11 Και είπεν ο Κυριος ότι δεν είσθε καθαροί όλοι, διότι εγνώριζε εκείνον ο οποίος έμελλε να τον παραδώση.
Ιω. 13,12 Ότε ούν ένιψε τους πόδας αυτών και έλαβε τα ιμάτια αυτού, αναπεσών πάλιν είπεν αυτοίς· γινώσκετε τι πεποίηκα υμίν;
Ιω. 13,12 Όταν, λοιπόν, έπλυνε τα πόδια των και ξαναφόρεσε τα εξωτερικά του ενδύματα, εκάθισε πάλιν κοντά στο τραπέζι και τους είπε· "γνωρίζετε τι νόημα έχει αυτό, το οποίον έκαμα εις σας;
Ιω. 13,13 υμείς φωνείτε με, ο Διδάσκαλος και ο Κύριος, και καλώς λέγετε· εμί γάρ.
Ιω. 13,13 Θα σας το εξηγήσω. Σεις με ονομάζετε, ο Διδάσκαλος και ο Κυριος και καλά λέτε. Διότι πράγματι είμαι.
Ιω. 13,14 ει ούν εγώ ένιψα υμών τους πόδας, ο Κύριος και ο Διδάσκαλος, και υμείς οφείλετε αλλήλων νίπτειν τους πόδας.
Ιω. 13,14 Εάν, λοιπόν, εγώ, ο Κυριος και ο Διδάσκαλος, έπλυνα τα πόδια σας, οφείλετε και σεις με ταπεινοφροσύνη και αγάπην να πλύνετε ο ένας του άλλου τα πόδια.
Ιω. 13,15 υπόδειγμα γάρ δέδωκα υμίν, ίνα καθώς εγώ εποίησα υμίν, και υμείς ποιήτε·
Ιω. 13,15 Διότι εγώ σας έδωσα ένα τέλειον παράδειγμα, να πράττετε και σεις όπως και εγώ έπραξα εις σας.
Ιω. 13,16 αμην λέγω υμίν, ουκ έστι δούλος μείζων τού κυρίου αυτού, ουδέ απόστολος μείζων τού πέμψαντος αυτόν.
Ιω. 13,16 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριόν του ούτε απεσταλμένος μεγαλύτερος από εκείνον, που τον έστειλε. Εγώ είμαι ο Κυριος και ο Διδάσκαλος, σεις δε οι δούλοι και οι Απόστολοι μου. Εάν εγώ τόσον εταπεινώθηκα απέναντί σας, ώστε να πλύνω τα πόδια σας και σεις, που είσθε σύνδουλοι και συναδέλφοι μεταξύ σας, πρέπει να υπηρετήτε ο ένας τον άλλον με πρόθυμον ταπεινοφροσύνην και αγάπην.
Ιω. 13,17 ει ταύτα οίδατε, μακάριοί εστε εάν ποιήτε αυτά.
Ιω. 13,17 Εάν καταλαβαίνετε καλά αυτά που σας είπα, θα είσθε μακάριοι, εάν τα εφαρμόζετε.

Ιω. 13,18 ου περι πάντων υμών λέγω· εγώ οίδα ούς εξελεξάμην· αλλ ίνα η γραφή πληρωθή, ο τρώγων μετ εμού τον άρτον επήρην επ εμέ την πτέρναν αυτου.

Ιω. 13,18 Και αυτά δεν τα λέγω δι' όλους σας, διότι δεν είσθε όλοι πρόθυμοι να τα τηρήσετε. Εγώ ευθύς εξ αρχής ξέρω πολυ καλά ποίας ποιότητος άνθρωποι ήσαν αυτοί τους οποίους εξέλεξα ως στενούς μου μαθητάς. Εγνώριζα πολυ καλά ότι και ένας ανάξιος εισεχώρησε μεταξύ σας, δια να εκπληρωθή έτσι η προφητεία της Γραφής· Εκείνος που τρώγει συνεχώς μαζή μου ως φίλος το ψωμί στο αυτο τραπέζι, εσήκωσε την πτέρναν του και με εκλώτσησε.

Ιω. 13,19 απ άρτι λέγω υμίν πρό του γενέσθαι, ίνα όταν γένηται πιστεύσητε ότι εγώ ειμι.

Ιω. 13,19 Σας αναγγέλω αυτά από τώρα, πριν πραγματοποιηθούν, ώστε όταν η προδοσία γίνη, να πιστεύσητε ότι εγώ ειμαι ο Χριστός, δια τον οποίον όλα αυτά είχαν προαναγγείλει οι προφήται.

Ιω. 13,20 αμην αμην λέγω υμίν, ο λαμβάνων εαν τινα πέμψω, εμέ λαμβάνει, ο δε εμέ λαμβάνων λαμβάνει τον πέμψαντά με.

Ιω. 13,20 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που δέχεται κάποιον που εγώ θα στείλω, δέχεται εμέ. Και εκείνος που δέχεται εμέ, δέχεται αυτόν που μ' έστειλε. Επομένως εκείνος που δέχεται σας τους μαθητάς και Αποστόλους μου, είναι ωσαν να δέχεται εμέ και τον Πατέρα".

Ιω. 13,21 Ταύτα ειπών ο Ιησούς εταράχθη τώ πνεύματι, και εμαρτύρησε και είπεν· αμην αμην λέγω υμίν ότι εις εξ υμών παραδώσει με.

Ιω. 13,21 Αφού είπε αυτά ο Ιησούς, εταράχθη εσωτερικώς πολυ, διότι είδε με απέραντον λύπην το φρικτόν κατάντημα του προδότου μαθητου και καθαρά και ξάστερα εμαρτύρησε περι αυτου και είπε· "σας αποκαλύπτω και σας διαβεβαιώνω κατά τον πλέον επίσημον τρόπον, ότι ένας από σας θα με παραδώση".

Ιω. 13,22 έβλεπον ούν εις αλλήλους οι μαθηταί, απορούμενοι περι τίνος λέγει.

Ιω. 13,22 Εκύτταζαν τότε με ανησυχίαν και φόβον ο ένας τον άλλον οι μαθηταί και ευρίσκοντο εις απορίαν δια ποίον τα έλεγε αυτά ο Κυριος.

Ιω. 13,23 ήν δε ανακειμένους εις εκ των μαθητών αυτου εν τώ κόλπω του Ιησού, ον ηγάπα ο Ιησούς·

Ιω. 13,23 Κατά την ώραν εκείνην είχε γείρει στο στήθος του Ιησού ένας από τους μαθητάς του-ο Ιωάννης-τον οποίον ιδιαιτέρως αγαπούσε ο Ιησούς.

Ιω. 13,24 νεύει ούν τούτω Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τις αν ειη περι ου λέγει.

Ιω. 13,24 Εκαμε, λοιπόν, νόημα εις αυτόν ο Σίμων Πετρος, να ερωτήση ποιός άράγε είναι αυτός, δια τον οποίον λέγει ο διδάσκαλος.

Ιω. 13,25 επιπεσών δε εκείνος επί το στήθος του Ιησού λέγει αυτώ· Κυριε, τις εστιν;

Ιω. 13,25 Αφού δε έπεσε με στοργήν και ευλάβειαν εκείνος στο στήθος του Ιησού, τον ηρώτησε· "Κυριε, ποιός είναι εκείνος που θα σε παραδώση;"

Ιω. 13,26 αποκρίνεται ο Ιησούς· εκείνος εστιν ώ εγώ βάψας το ψωμίον επιδώσω. και εμβάψας το ψωμίον δίδωσιν Ιούδα Σίμωνος Ισκαριώτη.

Ιω. 13,26 Απεκρίθη ο Ιησούς· "είναι εκείνος προς τον οποίον εγώ, εις απόδειξιν της αγάπης μου, θα του δώσω ψωμί, αφού προηγουμένως το βουτήξω στον ζωμόν". Και αφού πράγματι εβούτηξε στο πιάτο ένα κόμματι ψωμί, το έδωσεν στον Ιούδα τον Ισκαριώτην, τον υιόν του Σίμωνος, δια να του δείξη με τον τρόπον αυτόν, ότι και αυτήν ακόμη την στιγμήν τον κατεδίωκε με την αγάπην και το έλεός του.

Ιω. 13,27 και μετά το ψωμίον τότε εισήλθεν εις εκείνον ο σατανάς. λέγει ούν αυτώ ο Ιησούς· ό ποιείς, ποιήσον τάχιον.

Ιω. 13,27 Και στον Ιούδα, αφού επήρε το ψωμί από τα χέρια του Διδασκαλου, εισήλθεν εις αυτόν ο σατανάς και τον εκυριεύσε εξ ολοκληρου. Αδιόρθωτον καθώς τον είδε ο Κυριος, του είπε· "αυτό που πρόκειται να κάμης, κάμε το το ταχύτερον".

Ιω. 13,28 τούτο δε ουδείς έγνω των ανακειμένων προς τι είπεν αυτώ·

Ιω. 13,28 Αυτόν τον τελευταίον λόγον κανείς από τους μαθητάς, που εκάθητο στο τραπέζι, δεν εκατάλαβε, προς ποίον σκοπόν τον είπε ο Κυριος.

Ιω. 13,29 τινές γάρ εδόκουν, επει το γλωσσόκομον ειχεν ο Ιούδας, ότι λέγει αυτώ ο Ιησούς, αγόρασον ών χρείαν έχομεν εις την εορτήν, ή τοίς πτωχοίς ίνα τι δώ.

Ιω. 13,29 Επειδή δε ο Ιούδας ειχε το κουτί του κοινού ταμείου, μερικοί ενόμισαν ότι του είπε ο Ιησούς· Αγόρασε αυτά που μας χρειάζονται δια την εορτήν η ότι του είπε να δώση κάτι στους πτωχούς.

Ιω. 13,30 λαβών ούν το ψωμίον εκείνος ευθέως εξήλθεν· ήν δε νύξ.

Ιω. 13,30 Όταν, λοιπόν, εκείνος επήρε το ψωμί, εβγήκε αμέσως έξω από το υπερώον. Είχε δε πέσει πλέον η νύκτα όταν η σκοτεινή και φρικτή νύκτα της αποστασίας και της προδοσίας ειχε κυριεύσει τον Ιούδα.

Ιω. 13,31 Οτε ούν εξήλθε, λέγει ο Ιησούς· νύν εδοξάσθη ο υιός του ανθρωπου, και ο Θεός εδοξάσθη εν αυτώ.

Ιω. 13,31 Όταν, λοιπόν, έφυγε ο Ιούδας, τότε είπε ο Ιησούς· "τώρα, που το έργον της προδοσίας αρχίζει να πραγματοποιηΐται και η σταυρική λυτρωτική θυσία μου θα γίνη πραγματικότης, τώρα εδοξάσθη ο υιός του ανθρωπου. Με την μέχρι σταυρικού θανάτου δε υπακοήν του εδοξάσθη και ο Θεός.

Ιω. 13,32 ει ο Θεός εδοξάσθη εν αυτώ, και ο Θεός δοξάσει αυτόν εν εαυτώ, και ευθύς δοξάσει αυτόν.

Ιω. 13,32 Εάν δε ο Θεός εδοξάσθη δι' αυτου και ο Θεός θα δοξάση αυτόν κατ' ευθειαν δια του εαυτου του και στον εαυτόν του με την άπειρον θείαν του δύναμιν και μεγαλειότητα, διότι θα τον αναστήση και θα τον ανυψώση ενδόξως και ως άνθρωπον εις την μακαριότητα και την λαμπρότητα του ουρανού. Και θα τον δοξάση έντος ολίγου.

Ιω. 13,33 τεκνία, έτι μικρόν μεθ υμών ειμι. ζητήσητέ με, και καθώς είπον τοίς Ιουδαίοις ότι όπου υπάγω εγώ, υμεις ου δύνασθε ελθειν, και υμίν λέγω άρτι.

Ιω. 13,33 Παιδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά, ολίγον ακόμη θα ειμαι μαζή σας. Και όπως είπα στους Ιουδαίους, ότι εκεί που πηγαίνω εγώ, δεν ημπορείτε σεις να έλθετε, το ιδιο λέγω και εις σας τώρα, ότι δηλαδή θα με αναζητήσητε, αλλά δεν θα με εύρητε, διότι εγώ θα ειμαι στους ουρανούς, ενώ σεις θα ευρίσκεσθε επί αρκετόν ακόμη χρονικόν διάστημα εις την γην, δια να κηρύξετε ως απόστολοί μου την σωτηρίαν στους ανθρωπους.

Ιω. 13,34 εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμεις αγαπάτε αλλήλους.

Ιω. 13,34 Σας δίδω μίαν νέαν εντολήν· να αγαπάτε με όλην σας την δύναμιν ο ένας τον άλλον· όπως εγώ σας ηγάπησα με πλήρη και τελείαν αγάπην, έτσι και σεις με την ιδίαν αγάπην πρέπει να συνδέσθε μεταξύ σας.

Ιω. 13,35 εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις.

Ιω. 13,35 Με αυτό θα μάθουν και θα πεισθούν όλοι ότι είσθε μαθηταί μου, εάν έχετε αγάπην μεταξύ σας".

Ιω. 13,36 λέγει αυτώ Σίμων Πέτρος: Κύριε, που υπάγεις; απεκριθή αυτώ ο Ιησούς: όπου εγώ υπάγω, ου δύνασαι μοι νύν ακολουθήσαι, ύστερον δε ακολουθήσεις μοι.

Ιω. 13,36 Λεγει εις αυτόν ο Σιμων Πετρος: "Κυριε, που πηγαίνεις;" Του απήντησεν ο Ιησούς: "όπου εγώ πηγαίνω, συ δεν ημπορείς τώρα να με ακολουθήσης. Υστερα δε, αφού τελειώσης την αποστολήν σου, θα με ακολουθήσης".

Ιω. 13,37 λέγει αυτώ ο Πέτρος: Κύριε, διατί ου δύναμαί σοι ακολουθήσαι άρτι; την ψυχήν μου υπέρ σου θήσω.

Ιω. 13,37 Του λέγει ο Πετρος: "Κυριε, διατί δεν ημπορώ τώρα να σε ακολουθήσω; Είμαι έτοιμος και την μεγαλυτέραν θυσίαν να προσφέρω και την ζωήν μου να θυσιάσω προς χάριν σου, εάν έτσι δεν θα χωρισθώ ποτέ από σε".

Ιω. 13,38 απεκριθή αυτώ ο Ιησούς: την ψυχήν σου υπέρ εμού θήσεις! αμήν αμήν λέγω σοι, ου μη αλέκτωρ φωνήσει έως ου απαρνήση με τρίς.

Ιω. 13,38 Του απήντησεν ο Ιησούς: "την ζωήν σου θα θυσιάσης προς χάριν μου! Σε διαβεβαιώνω ότι αυτήν την νύκτα δεν θα λαλήση ο πετεινός, μέχρις ότου συ με απαρνηθής τρεις φορές".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ιω. 14,1 Μή ταρασσέσθω υμών η καρδιά: πιστεύετε εις τον Θεόν, και εις εμέ πιστεύετε.

Ιω. 14,1 Ας μη ταρασσεται η καρδιά σας με αυτά που απόψε σας είπα, τόσον δια την προδοσίαν του Ιούδα, όσον και δια την άρνησιν του Πετρου. Να έχετε πίστιν στον Θεόν, τον Παντοδύναμον προνοητήν και κυβερνήτην: να έχετε πίστιν και εις εμέ τον Μεσσίαν, ο οποίος και μετά την σταυρικήν μου θυσίαν θα εξακολουθώ από τον ουρανόν να συμπαρίσταμαι στο έργον σας όλας τας ημέρας.

Ιω. 14,2 εν τή οικία του πατρός μου μοναί πολλαί εισιν: ει δε μη, είπον αν υμίν: πορεύομαι ετοιμάσαι τόπον υμίν

Ιω. 14,2 Εκεί στον ουρανόν, στο απέραντον ανάκτορον του Πατρός μου, υπάρχουν πολλά πλούσια διαμερίσματα να δεχθούν σας και όλους τους πιστούς. Εάν δεν υπήρχον, θα σας το έλεγα: αλλά υπάρχουν και πηγαίνω εγώ τώρα στον ουρανόν, δια να ανοίξω ως πρωτοπόρος τας κλεισμένας πύλας της βασιλείας του Θεού και δια να ετοιμάσω δια σας τόπον.

Ιω. 14,3 και εάν πορευθώ και ετοιμάσω υμίν τόπον, πάλιν έρχομαι και παραλήψομαι υμάς προς εμαυτόν, ίνα όπου ειμί εγώ, και υμείς ήτε.

Ιω. 14,3 Και εάν υπάγω εκεί και ετοιμάσω δια σας τόπον, πάλιν θα έλθω από τους ουρανούς και κατά την ώραν της εκδημίας σας και κατά την μεγάλην ημέραν της δευτέρας παρουσίας και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε να είσθε και σεις εκεί, όπου και εγώ θα είμαι.

Ιω. 14,4 και όπου εγώ υπάγω οίδατε, και την οδόν οίδατε.

Ιω. 14,4 Και τον τόπον όπου εγώ πηγαίνω και τον δρόμον που οδηγεί εις αυτόν, τα γνωρίζετε, ύστερα απ' όσα σας έχω είπει".

Ιω. 14,5 λέγει αυτώ Θωμάς: Κύριε, ουκ οίδαμεν που υπάγεις: και πώς δυνάμεθα την οδόν ειδέναι;

Ιω. 14,5 Λεγει εις αυτόν ο Θωμάς: "Κυριε, δεν ξερομε που πηγαίνεις. Και εφ' όσον δεν γνωρίζομε τον τόπον, στον οποίον κατευθύνεσαι, πως είναι δυνατόν να γνωρίζωμεν και τον δρόμον που οδηγεί εις αυτόν;"

Ιω. 14,6 λέγει αυτώ ο Ιησούς: εγώ ειμι η οδός και η αλήθεια και η ζωή: ουδείς έρχεται προς τον πατέρα ει μη δι εμού.

Ιω. 14,6 Του λέγει ο Ιησούς: "εγώ είμαι ο ασφαλής δρόμος, που οδηγεί στον ουρανόν, εγώ είμαι η απόλυτος και καθαρά αλήθεια, που φωτίζει τον άνθρωπον δια την σωτηρίαν, εγώ είμαι η ζωή και ο χορηγός της αιωνίου ζωής δι' όλους τους πιστούς. Κανείς δε δεν ημπορεί να έλθη προς τον Πατέρα, δια να απολαύση την αιώνιον ζωήν, παρά μόνον δια μέσου εμού.

Ιω. 14,7 ει εγνώκειτέ με, και τον πατέρα μου εγνώκειτε αν. και απ άρτι γινώσχετε αυτόν και εωράκατε αυτόν.

Ιω. 14,7 Εάν είχατε γνωρίσει καλά εμέ, θα είχατε γνωρίσει και τον Πατέρα. Αλλά από εδώ και πέρα, αφού σας στείλω το Πνεύμα το Άγιον, θα γνωρίσετε τον Πατέρα και θα τον ιδετε με τα μάτια της ψυχής σας".

Ιω. 14,8 λέγει αυτώ Φίλιππος: Κύριε, δείξον ημίν τον πατέρα και αρκεί ημίν.

Ιω. 14,8 Λεγει εις αυτόν ο Φιλιππος: "Κυριε, δείξε μας τον Πατέρα, φανέρωσέ μας την μεγαλοπρεπή δόξαν του, και αυτό μας φθάνει".

Ιω. 14,9 λέγει αυτώ ο Ιησούς: τοσούτον χρόνον μεθ υμών ειμι, και ουκ έγνωκάς με, Φίλιππε; ο εωρακώς εμέ εώρακε τον πατέρα: και πώς σύ λέγεις, δείξον ημίν τον πατέρα;

Ιω. 14,9 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς: "τόσον καιρόν είμαι μαζί σας, Φιλιππε, και δεν με εγνώρισες ακόμη, ότι δηλαδή είμαι ο Υιός του Θεού, Θεός όπως ο Πατήρ; Εκείνος που είδε εμέ και εισεχώρησε στο μυστήριον της ενανθρωπήσεώς μου, είδε τον Πατέρα. Και πως συ λέγεις: Δείξε μας τον Πατέρα;

Ιω. 14,10 ου πιστεύεις ότι εγώ εν τώ πατρί και ο πατήρ εν εμοί εστι; τα ρήματα ά εγώ λαλώ υμίν, απ εμαυτού ου λαλώ: ο δε πατήρ ο εν εμοί μένων αυτός ποιεί τα έργα.

Ιω. 14,10 Δεν πιστεύεις ότι εγώ είμαι αχώριστα ενωμένος με τον Πατέρα, ότι είμαι και μένω μέσα στον Πατέρα και ότι ο Πατήρ είναι και μένει εις εμέ; Ακριβώς διότι είμαι ενωμένος με τον Πατέρα, τα λόγια τα οποία εγώ σας διδάσκω, δεν τα λέγω από τον ευατόν μου, αλλά ο Πατήρ, ο οποίος μένει μέσα εις εμέ, ενεργεί δι' εμού όλα αυτά τα θαυμαστά έργα που βλέπετε και ακουετε.

Ιω. 14,11 πιστεύετέ μοι ότι εγώ εν τώ πατρί και ο πατήρ εν εμοί: ει δε μη, διά τα έργα αυτά πιστεύετέ μοι.

Ιω. 14,11 Να παραδεχθήτε, λοιπόν, χωρίς καμμίαν επιφύλαξιν, και να το κάμετε σταθερόν φρόνημα, ότι εγώ μένω στον Πατέρα και ο Πατήρ μένει εις εμέ. Εάν δε τυχόν και κάποια αμφιβολία σας έλθη δι' αυτά που εγώ λέγω, πιστέψατε τουλάχιστον από τα πολυάριθμα μεγάλα και θαυμαστά έργα μου.

Ιω. 14,12 αμήν αμήν λέγω υμίν, ο πιστεύων εις εμέ, τα έργα ά εγώ ποιώ κακείνος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει, ότι εγώ προς τον πατέρα μου πορεύομαι,

Ιω. 14,12 Σας διαβεβαιώνω ότι εκείνος που πιστεύει εις εμέ θα κάμη, χάρις εις αυτήν την πίστιν του, τα μεγάλα και θαυμαστά έργα, τα οποία εγώ κάνω και ακόμη μεγαλύτερα από αυτά, (όπως είναι η θεραπεία της ψυχής από την νόσον της αμαρτίας και η ανάστασις της εις ζωήν αιώνιον). Όλα δε αυτά με την χάριν που θα πηγάζη από την σταυρικήν μου θυσίαν, διότι εγώ πηγαίνω τώρα προς τον Πατέρα μου, αφού ετελείωσα το έργον μου επί της γης.

Ιω. 14,13 και ό,τι αν αιτήσητε εν τώ ονόματί μου, τούτο ποιήσω, ίνα δοξασθή ο πατήρ εν τώ υιώ.

Ιω. 14,13 Και κάθε τι που με πίστιν θα ζητήσετε εν τω ονόματί μου, θα το κάμω, δια να δοξασθή έτσι ο Πατήρ δια του Υιού.

Ιω. 14,14 εάν τι αιτήσητε εν τώ ονόματί μου, εγώ ποιήσω.

Ιω. 14,14 Εάν, λοιπόν, ζητήσετε κάτι, επικαλούμενοι με πίστιν φωτισμένην και ζωντανήν το όνομά μου, εγώ θα το κάμω.

Ιω. 14,15 Εάν αγαπάτέ με, τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε,

Ιω. 14,15 Εάν με αγαπάτε, τηρήσατε τας εντολάς μου, διότι αυτό είναι απόδειξις και καρπός της αγάπης σας προς εμέ.

Ιω. 14,16 και εγώ ερωτήσω τον πατέρα και άλλον παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένη μεθ υμών εις τον αιώνα,

Ιω. 14,16 Και εγώ θα παρακαλέσω τον Πατέρα και θα σας δώσει εκείνος άλλον οδηγόν και Παράκλητον, δια να μένη μαζί σας αιωνίως.

Ιω. 14,17 το Πνεύμα της αληθείας, ό ο κόσμος ου δύναται λαβείν, ότι ου θεωρεί αυτό ουδέ γινώσκει αυτό· υμείς δε γινώσκετε αυτό, ότι παρ υμίν μένει και εν υμίν έσται.

Ιω. 14,17 Θα σας δώσει το Αγιον Πνεύμα, το οποίον είναι η καθαρά και απόλυτος αλήθεια και φανερώνει την αλήθειαν στους καλοπροαίρετους. Αυτό όμως ο κόσμος ο αμαρτωλός δεν ημπορεί να το πάρη, διότι δεν έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής και ένεκα τούτου δεν το βλέπει ούτε και το γνωρίζει. Σεις όμως το γνωρίζετε, διότι εγώ σας το εφανέρωσα και μένει πλησίον σας· έπειτα δε από την επιφοίτησίν του θα κατοική και μέσα εις τας ψυχάς σας.

Ιω. 14,18 ουκ αφήσω υμάς ορφανούς· έρχομαι προς υμάς.

Ιω. 14,18 Δεν θα σας αφήσω εγώ ορφανούς και απροστάτετους. Έρχομαι και πάλιν κοντά σας δια του Αγίου Πνεύματος.

Ιω. 14,19 έτι μικρόν και ο κόσμος με ουκέτι θεωρεί, υμείς δε θεωρείτέ με, ότι εγώ ζώ και υμείς ζήσεσθε.

Ιω. 14,19 Ολίγον ακόμη καιρόν και ο κόσμος δεν θα με βλέπη, διότι δεν θα ζω εις την γην σωματικώς, όπως τώρα. Σεις όμως με τα φωτισμένα από το Αγιον Πνεύμα μάτια της ψυχής σας θα με βλέπετε, διότι εγώ, καίτοι έντος ολίγου θα αποθάνω επί του σταυρού, ζω και θα ζω αιωνίως. Και σεις θα ζήσετε την αιωνίαν ζωήν, που θα πάρετε από εμέ.

Ιω. 14,20 εν εκείνη τή ημέρα γνώσεσθε υμείς ότι εγώ εν τώ πατρί μου και υμείς εν εμοί καγώ εν υμίν.

Ιω. 14,20 Κατά την ημέραν εκείνην της επιφοιτήσεως του Αγίου Πνεύματος θα γνωρίσετε σεις καλά, ότι εγώ υπάρχω ολόκληρος μέσα στον Πατέρα ως Υιός και Θεός και σεις θα είσθε ηνωμένοι με εμέ και εγώ με σας, ώστε να αποτελούμεν ένα αδιάσπαστον πνευματικό σώμα.

Ιω. 14,21 ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος εστιν ο αγαπών με· ο δε αγαπών με αγαπηθήσεται υπό τού πατρός μου, και εγώ αγαπήσω αυτόν και εμφανίσω αυτό εμαυτόν.

Ιω. 14,21 Αυτό θα γίνη πραγματικότης, εφ' όσον θα με αγαπάτε και θα με υπακούετε, διότι εκείνος που γνωρίζει και κατέχει τας εντολάς μου και τας τηρεί, εκείνος πράγματι με αγαπά. Οποιος δε με αγαπά θα αγαπηθή από τον Πατέρα μου, και εγώ θα αγαπήσω αυτόν και με ένα τρόπον πνευματικόν και πειστικόν θα φανερώσω τον ευατόν μου εις εκείνον".

Ιω. 14,22 Λέγει αυτό Ιούδας, ουχ ο Ισκαριώτης· Κύριε, και τι γεγονός εν τώ ημίν μέλλεις εμφανίζειν σεαυτόν και ουχί τώ κόσμω;

Ιω. 14,22 Λεγει εις αυτόν ο Ιούδας, όχι ο Ισκαριώτης· "Κυριε, πως εξηγείται, ότι τον εαυτόν σου θα φανερώνης εις ημάς και όχι στον κόσμον;"

Ιω. 14,23 απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτόν· εάν τις αγαπά με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ αυτώ ποιήσομεν.

Ιω. 14,23 Του απήντησε ο Ιησούς και του είπεν· "η εμφάνισίς μου εξαρτάται από την αγάπην, που θα έχουν οι άνθρωποι εις εμέ. Εάν κανεις με αγαπά, θα τηρήση εις την ζωήν του τας εντολάς μου, και ο Πατήρ μου θα τον αγαπήση και θα έλωμεν εις αυτόν και θα μεταβάλωμεν την καρδιαν του εις μόνιμον κατοικίαν μας, ώστε αυτός να είναι ο έμψυχος ναός του ζώντος Θεού.

Ιω. 14,24 ο μη αγαπών με τους λόγους μου ου τηρεί· και ο λόγος ου ακούετε ουκ έστιν έμός, αλλά τού πέμψαντός με πατρός.

Ιω. 14,24 Εξ αντιθέτου εκείνος που δεν με αγαπά, δεν τηρεί τους λόγους μου· μολονότι ο λόγος μου, τον οποίον ακούετε, δεν είναι ιδικός μου, αλλά του Πατρός που με έστειλε.

Ιω. 14,25 Ταύτα λελάληκα υμίν παρ υμίν μένων·

Ιω. 14,25 Αυτά σας τα είπα τώρα, καθ' ον χρόνον μένω ακόμη μαζί σας.

Ιω. 14,26 ο δε παράκλητος, το Πνεύμα το Αγιον ό πέμψει ο πατήρ εν τώ ονόματί μου, εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει υμάς πάντα ά είπον υμίν.

Ιω. 14,26 Αλλά ο Παράκλητος, το Αγιον Πνεύμα, το οποίον ο Πατήρ θα στείλη εν τω ονόματί μου (δια να επεκτείνη το έργον μου εις την οικουμένην και μεταδώση την σωτηρίαν εις τας ψυχάς των καλοπροαιρέτων) αυτός θα σας διδάξη όλα και θα σας υπενθυμίση όλα όσα σας είπα.

Ιω. 14,27 Ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν· ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν· μη ταρασσέσθω υμών η καρδιά μηδέ δειλιάτω.

Ιω. 14,27 Εγώ φεύγω και σας αφήνω την ειρήνην, σας δίδω την αληθινήν και αναφαίρετον ειρήνην, την οποίαν εγώ έχω από τον εαυτόν μου εις άπειρον βαθμόν. Δεν σας δίδω εγώ ψευδή ειρήνην, όπως δίδει ο κόσμος. Λοιπόν ας μη ταρασσεται από εσωτερικάς ανησυχίας η καρδιά σας και ας μη δειλιάζη εμπρός στους εξωτερικούς κινδύνους, αφού θα έχετε εμέ και την ειρήνην μου μέσα εις τας ψυχάς σας.

Ιω. 14,28 ηκούσατε ότι εγώ είπον υμίν, υπάγω και έρχομαι προς υμάς· ει ηγαπάτέ με, εχάρητε αν ότι είπον, πορεύομαι προς τον πατέρα· ότι ο πατήρ μου μείζων μου εστι·

Ιω. 14,28 Ηκούσατε ότι σας είπα, πηγαίνω προς τον Πατέρα και πάλιν έρχομαι κοντά σας. Εάν είχατε πλουσίαν και σταθεράν αγάπην προς εμέ, θα εδοκιμάζατε μεγάλην χαράν, διότι σας είπα· Πηγαίνω προς τον Πατέρα. Διότι ο Πατήρ μου είναι ανώτερος από εμέ, επειδή εγώ τώρα έχω λάβει την ανθρωπίνην φύσιν και την μορφήν δούλου και συνεπώς ως άνθρωπος είμαι κατώτερος του Πατρός. Έπειτα όμως από ολίγον θα αποκτήσω και ως άνθρωπος την θείαν δόξαν και μεγαλειότητα.

Ιω. 14,29 και νύν ειρήκα υμίν πριν γενέσθαι, ίνα όταν γένηται πιστεύσητε.

Ιω. 14,29 Και τώρα σας τα έχω πει αυτά, πριν άκομα γίνουν, ώστε, όταν πραγματοποιηθούν, να πεισθήτε από τα πράγματα και να πιστεύσετε σταθερά εις εμέ.

Ιω. 14,30 ουκέτι πολλά λαλήσω μεθ υμών· έρχεται γάρ ο τού κόσμου άρχων, και εν εμοί ουκ έχει ουδέν·

Ιω. 14,30 Δεν θα είπω πλέον πολλά μαζί σας. Δεν έχω τον καιρόν. Διότι τώρα ο διάβολος, που κυριαρχεί στον αμαρτωλόν

κόσμον, έρχεται με μανία και λύσσαν εναντίον μου, δια να εξαπολύση τον μεγαλύτερον πειρασμόν και πόλεμον. Αλλά εις εμέ δεν έχει καμμίαν απολύτως εξουσίαν, κανένα απολύτως δικαίωμα.

Ιω. 14,31 **αλλ ίνα γνώ ο κόσμος ότι αγαπώ τον πατέρα, και καθώς εντειλατό μοι ο πατήρ, ούτω ποιώ. εγείρεσθε άγωμεν εντεύθεν.**

Ιω. 14,31 **Θα με παραδώση κατά παραχώρησιν του Πατρός στον σταυρικόν θάνατον και θα γίνη αφορμή, χωρίς να το θέλη, να μάθη ο κόσμος ότι εγώ αγαπώ τον Πατέρα και ότι πράττω ακριβώς σύμφωνα με την εντολήν του Πατρός, ο οποίος θέλει την σταυρικήν μου θυσίαν δια την σωτηρίαν των ανθρωπών. Σηκωθήτε, ας αναχωρήσωμεν από εδώ.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ιω. 15,1 **Εγώ ειμι η άμπελος η αληθινή, και ο πατήρ μου ο γεωργός εστι.**

Ιω. 15,1 **Εγώ είμαι η αληθινή κληματαριά (και όχι η παλαιά και άκαρπος άμπελος της Εβραϊκής συναγωγής, την οποίαν ο Πατήρ μετέφερε από την Αίγυπτον και εφύτευσεν εδώ, όπως λέγει και ο ψαλμωδός). Εγώ είμαι η αληθινή άμπελος και ο Πατήρ μου είναι ο αμπελουργός.**

Ιω. 15,2 **πάν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, αίρει αυτό, και πάν το καρπόν φέρον, καθαίρει αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη.**

Ιω. 15,2 **Καθε κλήμα, που είναι ενωμένο με εμέ, αλλά δεν φέρει καρπόν, το κόβει και το αφαιρεί ο Πατήρ. Καθε κλήμα, το οποίον φέρει καρπόν, το καθαρίζει και το περιποιείται, δια να φέρη περισσότερον καρπόν. (Καθε άνθρωπον, που λέγει ότι πιστεύει εις εμέ, αλλά δεν έχει ως καρπόν της πίστεώς του την αρετήν, τον αποκόπτει και τον αποχωρίζει από έμενα ο Πατήρ. Εξ αντιθέτου, τον πιστόν, που έχει έργα αρετής, τον φωτίζει, τον ενισχύει, τον καθαρίζει, ώστε να κάμη περισσότερα ενάρετα έργα).**

Ιω. 15,3 **ήδη υμείς καθαροί εστε διά τον λόγον ον λελάληκα υμίν.**

Ιω. 15,3 **Και σεις χάρις εις την διδασκαλίαν που σας έχω διδάξει, είσθε καθαροί, είσθε σαν πνευματικά κλήματα περιποιημένα και καρποφόρα.**

Ιω. 15,4 **μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν. καθώς το κλήμα ου δύναται καρπόν φέρειν αφ εαυτού, εάν μη μείνη εν τή αμπέλω, ούτως ουδέ υμείς, εάν μη εν εμοί μείνητε.**

Ιω. 15,4 **Μείνετε, λοιπόν, ενωμένοι με εμέ και εγώ με σας. Οπως το κλήμα δεν ημπορεί από τον εαυτόν του να φέρη καρπόν, εάν δεν μείνη ενωμένον με την κληματαριά, έτσι και σεις δεν ημπορείτε να πράττετε έργα αρετής, εάν δεν μείνετε ενωμένοι με εμέ.**

Ιω. 15,5 **εγώ ειμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα. ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιειν ουδέν.**

Ιω. 15,5 **Εγώ είμαι η κληματαριά και σεις είσθε τα κλήματα. Εκείνος που μένει ενσωματωμένος εις εμέ και εγώ εις αυτόν, αυτός και μόνον φέρνει πολύν καρπόν. Διότι χωρίς εμέ, χωρίς την σωτήριον χάριν μου και την ζωτικήν ενέργειάν μου, δεν ημπορείτε να κάνετε τίποτε το αγαθόν.**

Ιω. 15,6 **εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και εις το πύρ βάλλουσι, και καίεται.**

Ιω. 15,6 **Οποιος δεν μείνει ενωμένος μαζί μου, έχει ήδη πεταχθή έξω, όπως το άχρηστο κλήμα και θα ξηραθή και όπως οι άνθρωποι μαζεύουν τα κομμένα κλήματα, τα ρίπτουν στο πυρ και τα καίουν, έτσι και εκείνοι, που χωρισμένοι από εμέ μένουν άκαρποι και άχρηστοι, θα ριφθούν από τους αγγέλους στο πυρ της αιωνίου κολάσεως.**

Ιω. 15,7 **εάν μείνητε εν εμοί και τα ρήματά μου εν υμίν μείνη, ό εάν θέλητε αιτησασθε, και γενήσεται υμίν.**

Ιω. 15,7 **Εάν μείνετε ενωμένοι μαζί μου και τα λόγια μου μένουν ως θησαυρός της καρδιάς σας και κατεύθυνσις εις την ζωήν σας, κάθε τι αγαθόν που θέλετε, ζητήσατέ το και θα γίνη προς χάριν σας.**

Ιω. 15,8 **εν τούτω εδοξάσθη ο πατήρ μου, ίνα καρπόν πολύν φέρητε, και γενήσεσθε εμοί μαθηταί.**

Ιω. 15,8 **Αυτή είναι η δόξα του Πατρός μου, να φέρετε σεις πολλούς καρπούς αρετής και να γίνετε άξιοι μαθηταί μου.**

Ιω. 15,9 **καθώς ηγάπησέ με ο πατήρ, καγώ ηγάπησα υμάς· μείνατε εν τή αγάπη τή εμή.**

Ιω. 15,9 **Οπως με έχει αγαπήσει ο Πατήρ, έτσι και εγώ σας ηγάπησα. Μείνετε, λοιπόν, εις την αγάπην μου αυτήν, να φανήτε άξιοι αυτής.**

Ιω. 15,10 **εάν τας εντολάς μου τηρήσητε, μενείτε εν τή αγάπη μου, καθώς εγώ τας εντολάς τού πατρός μου τετήρηκα και μένω αυτού εν τή αγάπη.**

Ιω. 15,10 **Θα μείνετε δε εις την αγάπη μου, εάν φυλάξετε και εφαρμόσετε εις την ζωήν σας τας εντολάς μου, όπως εγώ έχω τηρήσει τας εντολάς του Πατρός μου και μένω πάντοτε εις την άπειρον αγάπην του.**

Ιω. 15,11 **Ταύτα λελάληκα υμίν ίνα η χαρά η εμή εν υμίν μείνη και η χαρά υμών πληρωθή.**

Ιω. 15,11 **Αυτά σας τα είπα, δια να μεταδοθή και μείνη εις σας η ιδική μου χαρά και να γίνη έτσι πλήρης και τελεία η χαράς σας.**

Ιω. 15,12 **αυτή εστιν η εντολή η εμή, ίνα αγαπάτε αλλήλους καθώς ηγάπησα υμάς.**

Ιω. 15,12 **Επαναλαμβάνω και τονίζω· αυτή είναι η ιδική μου εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως και εγώ σας ηγάπησα.**

Ιω. 15,13 **μείζονα ταύτης αγάπην ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θή υπέρ των φίλων αυτού.**

Ιω. 15,13 **Μεγαλυτέραν αγάπην από αυτήν κανείς δεν έχει, ώστε την ζωήν του να δώση χάριν των φίλων του.**

Ιω. 15,14 **υμείς φίλοι μου εστε, εάν ποιήτε όσα εγώ εντέλλομαι υμίν.**

Ιω. 15,14 **Σεις δε, δια τους οποίους εγώ θυσιάζομαι, είσθε φίλοι μου και θα είσθε πάντοτε φίλοι μου, εάν πράττετε όσα εγώ σας παραγγέλλω.**

Ιω. 15,15 **ουκέτι υμάς λέγω δούλους, ότι ο δούλος ουκ οίδε τι ποιεί αυτού ο κύριος· υμάς δε είρηκα φίλους, ότι πάντα ά ήκουσα παρά τού πατρός μου εγνώρισα υμίν.**

Ιω. 15,15 **Δεν σας λέγω πλέον δούλους, διότι ο δούλος δεν γνωρίζει τι πράττει ο κύριός του. Σας ωνόμασα δε και σας ονομάζω φίλους μου, διότι κατέστησα εις σας γνωστά όλα όσα ήκουσα από τον Πατέρα μου και επομένως έχετε πολλήν γνώσιν του τι πράττω και προς ποιον σκοπόν πράττω εγώ.**

Ιω. 15,16 **ουχ υμείς με εξελέξασθε, αλλ εγώ εξελέξαμην υμάς, και έθηκα υμάς ίνα υμείς υπάγητε και καρπόν φέρητε, και ο**

καρπός υμών μένη, ίνα ό,τι αν αιτήσητε τον πατέρα εν τώ ονόματί μου, δώ υμίν.

Ιω. 15,16 Δεν με εξελέξατε σεις, αλλ' εγώ σας εξέλεξα ανάμεσα απ' όλους τους άλλους και σας έθεσα στο υψηλόν έργον του Αποστόλου, δια να υπάγεται και κηρύξετε το Ευαγγέλιον και να κάμετε έτσι καρπόν σαν τα καλά κλήματα της αμπέλου. Και ο καρπός σας αυτός, η σωτηρία αθανάτων ψυχών, θα μένη αιώνιος. Σας έδωσα το μέγα προνόμιον, ώστε ο,τι ζητήσετε από τον Πατέρα εν τώ ονόματί μου, να σας το δίδη.

Ιω. 15,17 ταύτα εντέλλομαι υμίν, ίνα αγαπάτε αλλήλους.

Ιω. 15,17 Αυτάς τας εντολάς σας δίδω, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον και να μένετε ενωμένοι και ισχυροί με την αγάπην αυτήν.

Ιω. 15,18 Ει ο κόσμος υμάς μισεί, γινώσχετε ότι εμέ πρώτον υμών μεμίσηκεν.

Ιω. 15,18 Εάν ο πονηρός και κακός κόσμος σας μισή, μάθετε ότι εμέ πρώτα από σας έχει μισήσει.

Ιω. 15,19 ει εκ τού κόσμου ήτε, ο κόσμος αν το ίδιον εφίλει· ότι δε εκ τού κόσμου ουκ εστέ, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς εκ τού κόσμου, διά τούτο μισεί υμάς ο κόσμος.

Ιω. 15,19 Εάν σεις ήσαστε από τον αμαρτωλόν κόσμον και είχατε την αμαρτωλήν ζωήν του κόσμου, τότε ο κόσμος θα σας αγαπούσε, διότι θα σας εθεωρούσε ως ιδικούς του. Επειδή όμως δεν είσθε από τον κόσμον, αλλ' εγώ σας εδιάλεξα από τον κόσμον, δια τούτο ο πονηρός και αμετανόητος κόσμος σας μισεί.

Ιω. 15,20 μνημονεύετε τού λόγου ού εγώ είπον υμίν· ουκ εστί δούλος μείζων τού κυρίου αυτού. ει εμέ εδίωξαν, και υμάς διώξουσιν· ει τον λόγον μου ετήρησαν, και τον υμέτερον τηρήσουσιν.

Ιω. 15,20 Να ενθυμήσθε δε τον λόγον, τον οποίον εγώ σας είπα· δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριόν του. Εάν εμέ κατεδίωξαν οι άνθρωποι του κόσμου, θα καταδιώξουν και σας· εάν εφύλαξαν τον λόγον μου, θα φυλάξουν και τον ιδικόν σας.

Ιω. 15,21 αλλά ταύτα πάντα ποιήσουσιν υμίν διά το όνομά μου, ότι ουκ οίδασι τον πέμψαντά με.

Ιω. 15,21 Αλλά όλα αυτά θα κάμουν εις σας οι άνθρωποι δια την πίστιν, που έχετε εις εμέ να ομολογήτε και να κηρύσσετε το όνομά μου, διότι αυτοί δεν γνωρίζουν·διότι δεν θέλουν να γνωρίσουν·εκείνον που με έστειλε.

Ιω. 15,22 ει μη ήλθον και ελάλησα αυτοίς, αμαρτίαν ουκ είχαν· νύν δε πρόφασιν ουκ έχουσι περί της αμαρτίας αυτών.

Ιω. 15,22 Εάν δεν είχα έλθει εις την γην και δεν τους είχα διδάξει την αλήθειαν, δεν θα είχαν αμαρτίαν δια την άγνοιαν και απιστίαν των αυτήν. Τώρα όμως δεν έχουν καμμίαν πρόφασιν, που να δικαιολογή την αμαρτίαν των. Δια τούτο και είναι υπεύθυνοι τιμωρίας εκ μέρους του Θεού.

Ιω. 15,23 ο εμέ μισών και τον πατέρα μου μισεί.

Ιω. 15,23 Διότι εκείνος που μισεί έμενα, μισεί και τον Πατέρα μου.

Ιω. 15,24 ει τα έργα μη εποίησα εν αυτοίς ά ουδείς άλλος πεποίηκεν, αμαρτίαν ουκ είχαν· νύν δε και εωράκασι και μεμισήκασι και εις και τον πατέρα μου.

Ιω. 15,24 Εάν δεν είχα κάμει εμπρός εις τα μάτια των τόσα και τέτοια υπερφυσικά έργα, τα οποία κανείς άλλος ποτέ δεν έκαμε, τότε δεν θα είχαν αμαρτίαν και ενοχήν. Τώρα όμως έχουν αμαρτίαν, διότι και είδαν τα έργα μου και εμίσησαν εμέ και τον Πατέρα μου, που με έστειλε εις την γην.

Ιω. 15,25 αλλ' ίνα πληρωθή ο λόγος ο γεγραμμένος εν τώ νόμω αυτών, ότι εμίσησάν με δωρεάν.

Ιω. 15,25 Αυτό όμως συνέβη, δια να πραγματοποιηθή και ο προφητικός λόγος, που είναι γραμμένος στον νόμον των, ότι με εμίσησαν δωρεάν.

Ιω. 15,26 όταν δε έλθη ο παράκλητος ον εγώ πέμψω υμίν παρά τού πατρός, το Πνεύμα της αληθείας ό παρά τού πατρός εκπορεύεται, εκείνος μαρτυρήσει περί εμού·

Ιω. 15,26 Όταν δε έλθη ο Παράκλητος, τον οποίον εγώ θα στείλω εις σας εκ μέρους του Πατρός, το Αγιον Πνεύμα, που είναι η αλήθεια και η πηγή της αληθείας και το οποίον εκπορεύεται από τον Πατέρα, εκείνος θα μαρτυρήσει δι' εμέ.

Ιω. 15,27 και υμεις δε μαρτυρείτε, ότι απ αρχής μετ εμού εστε.

Ιω. 15,27 Και σεις επίσης θα δώσετε την καλήν μαρτυριαν, διότι είσθε από την αρχήν μαζί μου και είδατε και ακούσατε όσα εγώ έπραξα και είπα και τα οποία με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος θα εννοήσετε βαθύτερα και θα τα κηρύσσεται με παρησίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ιω. 16,1 Ταύτα λελάληκα υμίν ίνα μη σκανδαλισθήτε.

Ιω. 16,1 Αυτά σας τα είπα, δια να μην κλονισθήτε εις την πίστιν σας, όταν θα αντικρύσετε το μίσος, που ο κόσμος αισθάνεται και εκδηλώνει εναντίον μου.

Ιω. 16,2 αποσυναγώγους ποιήσουσιν υμάς· αλλ' έρχεται ώρα ίνα πάς ο αποκτείνας υμάς δόξη λατρείαν προσφέρειν τώ Θεώ.

Ιω. 16,2 Θα σας αποκόψουν και θα σας αποκλείσουν από τας συναγωγάς των οι Εβραίοι. Και ακόμη περισσότερον, έρχεται ώρα, κατά την οποίαν καθένας που θα σας φονεύση θα νομίση ότι προσφέρει λατρείαν στον Θεόν. (Τυφλωμένοι οι άνθρωποι από την κακότητά των θα θεωρούν ευάρεστον στον Θεόν και αξιέπαινον έργον τον φόνον σας).

Ιω. 16,3 και ταύτα ποιήσουσιν, ότι ουκ έγνωσαν τον πατέρα ουδέ εμέ.

Ιω. 16,3 Και θα κάμουν όλα αυτά εναντίον σας, διότι, ένεκα της αμετανοήτου σκληροκαρδίας των, δεν εγνώρισαν τον Πατέρα ούτε εμέ, μολονότι τόσα και τόσα ήκουσαν.

Ιω. 16,4 αλλά ταύτα λελάληκα υμίν ίνα όταν έλθη η ώρα, μνημονεύητε αυτών ότι εγώ είπον υμίν. ταύτα δε υμίν εξ αρχής ουκ είπον, ότι μεθ υμών ήμην.

Ιω. 16,4 Αυτά όμως σας τα είπα, ώστε όταν έλθη η ώρα, που θα τα βλέπετε να πραγματοποιούνται, να ενθυμήσθε τα λόγια μου, ότι δηλαδή εγώ σας τα προείπα, δια να μένετε σταθεροί και άκαμπτοι εις την πίστιν και το έργον σας. Δεν σας τα είπα δε ευθύς εξ αρχής, που σας εκάλεσα ως μαθητάς μου, διότι ήμουνα κατά το διάστημα αυτό και μέχρι σήμερα μαζί σας.

Ιω. 16,5 νύν δε υπάγω προς τον πέμψαντά με, και ουδείς εξ υμών ερωτά με που υπάγεις!

Ιω. 16,5 Τώρα δε πηγαίνω προς Εκείνον, που με έστειλε. Και διότι σεις είσθε βαρυνμένοι από την λύπην του χωρισμού μας και από τας δυσκολίας και τους διωγμούς, που σας προανήγγειλα, κανένας από σας δεν με ερωτά, που πηγαίνεις!

Ιω. 16,6 αλλ' ότι ταύτα λελάληκα υμίν, η λύπη πεπλήρωκεν υμών την καρδιαν.

Ιω. 16,6 Αλλά, διότι σας είπα αυτά, η λύπη εγένεσε την καρδιαν σας.

Ιω. 16,7 αλλ εγω την αληθειαν λεγω υμιν· συμφερει υμιν ινα εγω απελθω. εαν γαρ εγω μη απελθω, ο παρακλητος ουκ ελευσεται προς υμας· εαν δε πορευθω, πέμψω αυτον προς υμας·

Ιω. 16,7 Εγω όμως σας λέγω την αλήθειαν και προσέξατέ την· είναι συμφέρον σας να φύγω εγώ, δια του σταυρικού θανάτου, από τον κόσμον αυτόν. Διότι εάν εγώ δεν φύγω, ο Παράκλητος δεν θα έλθη εις σας. Εάν όμως προσφέρω την μεγάλην θυσίαν και πορευθώ προς τον Πατέρα, θα στείλω τον Παράκλητον εις σας.

Ιω. 16,8 και ελθών εκείνος ελέγξει τον κόσμον περι αμαρτίας και περι δικαιοσύνης και περι κρίσεως.

Ιω. 16,8 Και όταν έλθη εκείνος θα ελέγξη τον αμαρτωλόν και αμετανόητον κόσμον περι μιας μεγάλης αμαρτίας, την οποίαν ο κόσμος διαπραττει τώρα και περι δικαιοσύνης, την οποίαν καταπατούν αυτοί που ετοιμάζουν την σταύρωσίν μου και περι κατακρίσεως και καταδίκης του διαβόλου.

Ιω. 16,9 περι αμαρτίας μέν, ότι ου πιστεύουσιν εις εμέ·

Ιω. 16,9 Περι αμαρτίας μεν θα καταδικάση τους ανθρώπους του κόσμου, διότι μολονότι τόσα είδον και ήκουσαν δεν πιστεύουν εις εμέ.

Ιω. 16,10 περι δικαιοσύνης δε, ότι προς τον πατέρα μου υπάγω και ουκέτι θεωρείτέ με·

Ιω. 16,10 Περι δικαιοσύνης δε, διότι αντίθετα προς όσα εναντίον εμού, ως εάν ήμουν εγκληματίας, αποφασίζουν και πράττουν οι σταυρωτάι μου, θα αποδώση δικαιοσύνην ο Παράκλητος και θα αποδείξη ότι είμαι δίκαιος και ότι πηγαίνω προς τον Πατέρα μου, διότι ετήρησα κατά πάντα το θέλημά του και έτσι σεις δεν θα με βλέπετε πλέον με τα μάτια του σώματός σας.

Ιω. 16,11 περι δε κρίσεως, ότι ο άρχων του κόσμου τούτου κέκριται.

Ιω. 16,11 Περι δε της κρίσεως θα αποδείξη ο Παράκλητος ότι ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθή, καταδικασθή και χάσει πλέον την εξουσίαν του επάνω εις την ανθρωπότητα.

Ιω. 16,12 Έτι πολλά έχω λέγειν υμιν, αλλ ου δύνασθε βαστάζειν άρτι.

Ιω. 16,12 Εχω πολλά ακόμη να σας είπω, αλλά δεν ημπορείτε τώρα να τα κρατήσετε και να τα εννοήσετε.

Ιω. 16,13 όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, οδηγήσει υμας εις πάσαν την αλήθειαν· ου γάρ λαλήσει αφ εαυτού, αλλ όσα αν ακούση λαλήσει, και τα ερχόμενα αναγγελει υμιν.

Ιω. 16,13 Όταν όμως έλθη εκείνος, δηλαδή το Πνεύμα της αληθείας, θα σας οδηγήση εις κάθε αλήθειαν, που αναφέρεται στο έργον της σωτηρίας. Διότι δεν θα ομιλήση και εκείνος από τον εαυτόν του, άσχετα από τον Πατέρα και εμέ, αλλά θα είπη όσα ακούσει από τον Πατέρα και θα σας αναγγείλη όσα πρόκειται να συμβούν.

Ιω. 16,14 εκείνος εμέ δοξάσει, ότι εκ τού εμού λήψεται και αναγγελει υμιν.

Ιω. 16,14 Εκείνος θα δοξάση εμέ, διότι από τον ιδικόν μου απειρίοριστον πλούτον θα λάβη και θα τα αναγγείλη εις σας.

Ιω. 16,15 πάντα όσα έχει ο πατήρ εμά εστι· διά τούτο είπον ότι εκ τού εμού λήψεται και αναγγελει υμιν.

Ιω. 16,15 Όλα δε όσα έχει ο Πατήρ είναι ιδικά μου, δια τούτο και σας είπα ότι ο Παράκλητος θα λάβη από τους ιδικούς μου θησαυρούς της σοφίας, οι οποίοι είναι και του Πατρός και θα αναγγείλη αυτά εις σας.

Ιω. 16,16 μικρόν και ου θεωρείτέ με, και πάλιν μικρόν και όψεσθέ με, ότι εγω υπάγω προς τον πατέρα.

Ιω. 16,16 Ακόμη ολίγον χρόνον και δε θα με βλέπετε πλέον με τα μάτια του σώματος· αλλά και πάλιν έπειτα από μικρόν χρόνον θα με ιδετε, αμέσως δηλαδή μετά την ανάστασίν μου, και θα με ιδετε επί πλέον με τα μάτια της ψυχής σας, διότι εγω πηγαίνω προς τον Πατέρα, τον οποίον και θα παρακαλέσω να σας στείλη το Πνεύμα το Άγιον”.

Ιω. 16,17 Είπον ούν εκ των μαθητών αυτου προς αλληλους· τι εστι τούτο ό λέγει ημιν, μικρόν και ου θεωρείτέ με, και πάλιν μικρόν και όψεσθέ με, και ότι εγω υπάγω προς τον πατέρα;

Ιω. 16,17 Είπαν τότε μερικοί από τους μαθητάς του μεταξύ των· τι σημαίνει αυτό που μας λέγει, ολίγον χρόνον και δεν θα με βλέπετε, και πάλιν έπειτα από ολίγο θα με ιδετε και ότι εγω πηγαίνω προς τον Πατέρα;”

Ιω. 16,18 Ελεγον ούν· τούτο τι εστιν ό λέγει το μικρόν; ουκ οίδαμεν τι λαλεί.

Ιω. 16,18 Ελεγον λοιπόν· “τι σημαίνει αυτό το, μικρόν, που λέγει; Δεν εννοούμεν τι λέγει”.

Ιω. 16,19 έγνω ούν ο Ιησους ότι ήθελον αυτον ερωτάν, και είπεν αυτοις· περι τούτου ζητείτε μετ αλληλων ότι είπον, μικρόν και ου θεωρείτέ με, και πάλιν μικρόν και όψεσθέ με;

Ιω. 16,19 Ο Ιησους με την θείαν αυτου γνώσιν αντελήφθη ότι ήθελαν οι μαθηταί να τον ερωτήσουν και τους είπε·

“συζητείτε μεταξύ σας περι αυτου που σας είπα, ότι δηλαδή ολίγον χρόνον και δεν θα με βλέπετε με τα μάτια του σώματος, και πάλιν ολίγον χρόνον και θα με ιδετε;”

Ιω. 16,20 αμήν αμήν λεγω υμιν ότι κλαύσετε και θρηνήσετε υμεις, ο δε κόσμος χαρήσεται· υμεις δε λυπηθήσεσθε, αλλ η λύπη υμών εις χαράν γενήσεται·

Ιω. 16,20 Σας πληροφορώ και σας διαβεβαιώνω, ότι σεις θα κλάψετε και θα θρηνήσετε δια τον σταυρικόν μου θάνατον, ο δε αμαρτωλός και αμετανόητος κόσμος θα χαρή· Σεις θα ληπηθήτε βέβαια, αλλά πολύ σύντομα η λύπη σας θα γίνη χαρά.

Ιω. 16,21 η γυνή όταν τίκτη, λύπην έχει, ότι ήλθεν η ώρα αυτής· όταν δε γεννήση το παιδίον, ουκέτι μνημονεύει της θλίψεως διά την χαράν ότι εγεννήθη άνθρωπος εις τον κόσμον.

Ιω. 16,21 Η γυναίκα όταν γεννά, έχει πόνους και λύπην, διότι ήλθε η ώρα της. Όταν όμως γεννήση το παιδί, τότε δεν ενθυμείται πλέον την θλίψιν και τους πόνους, ένεκα της χαράς που δοκιμάζει, διότι εγεννήθη άνθρωπος στον κόσμον.

Ιω. 16,22 και υμεις ούν λύπην μέν νύν έχετε· πάλιν δε όψομαι υμας και χαρήσεται υμών η καρδιά, και την χαράν υμών ουδεις αίρει αφ υμών.

Ιω. 16,22 Και σεις, λοιπόν, τώρα μεν έχετε λύπην, πάλιν όμως θα σας ιδω μετά την ανάστασίν μου και θα γεμίση η καρδιά σας από χαράν, και την χαράν σας αυτήν κανείς δεν ημπορεί να σας την αφαιρέση.

Ιω. 16,23 και εν εκείνη τη ημέρα εμέ ουκ ερωτήσετε ουδέν· αμήν αμήν λεγω υμιν ότι όσα αν αιτήσητε τον πατέρα εν τώ ονόματι μου, δώσει υμιν.

Ιω. 16,23 Κατά την ημέραν εκείνην που θα κατέλθη εις σας το Πνεύμα το Άγιον, δεν θα με ερωτήσετε τίποτε, διότι θα σας έχη φωτίσει Εκείνο. Αληθώς σας λέγω, ότι όσα ζητήσετε από τον Πατέρα μου εν τω ονόματι μου, θα σας τα δώση.

Ιω. 16,24 έως άρτι ουκ ητήσατε ουδέν εν τώ ονόματι μου· αιτείτε και λήψεσθε, ινα η χαρά υμών ή πεπληρωμένη.

Ιω. 16,24 Εως τώρα δεν έχετε ζητήσει τίποτε, επικαλούμενοι το όνομα εμού, που είμαι ο αιώνιος αρχιερεύς και μεσίτης ιδικός σας πλησιόν του Πατρός. Από εδω όμως και πέρα να ζητήτε πάντοτε και θα λαμβάνετε, δια να είναι έτσι πλήρης και τελεία η χαρά σας εκ του γεγονότος ότι ο Πατήρ θα ακούη τας προσευχάς σας.

Ιω. 16,25 Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ ἔρχεται ὥρα ὅτε οὐκέτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παρησία περὶ τοῦ πατρὸς ἀναγγελάω ὑμῖν.

Ιω. 16,25 Ἀυτὰ σὰς τὰ εἶπα με παραβολὰς καὶ ἀλληγορίας, κάπως συννεσιασμένα καὶ ἀσαφῆ, ἐπειδὴ ὅσον καθαρὰ καὶ ἀνσας τὰ εἶπω, δὲν εἰσθε ἀκόμῃ εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐνοήσετε. Ἐρχεται ὁμῶς ὥρα, ὁπότε δὲν θὰ σὰς ὁμιλήσω πλέον με παραβολὰς καὶ ἀλληγορίας, ἀλλὰ θὰ σὰς ἀναγγεῖλω καθαρὰ καὶ ξάστερα τὰ περὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τὰ ὁποῖα με τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ τὰ ἐνοήσετε ἐντελῶς.

Ιω. 16,26 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν·

Ιω. 16,26 Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον θὰ ζητήσετε, ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι θέλετε ἀπὸ τοῦ Πατέρα. Καὶ τότε δὲν σὰς λέγω ὅτι ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα γιὰ σὰς.

Ιω. 16,27 αὐτὸς γὰρ ὁ πατὴρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον.

Ιω. 16,27 Καὶ τοῦτο διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πατὴρ μου σὰς ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ καὶ σεις ἔχετε ἀγαπήσει ἐμὲ καὶ ἔχετε πιστεῦσει ὅτι ἐγὼ ἐγεννήθην ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἔχω σταλῆ ἄπὸν κόσμον.

Ιω. 16,28 ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα.

Ιω. 16,28 Μονογενὴς ἐγὼ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ἐβγήκα ἀπὸ τοῦ Πατέρα με τὴν ἐνανθρώπησίν μου καὶ ἦλθα ἄπὸν κόσμον. Πάλιν ἀφίνω τὸν κόσμον καὶ πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα”.

Ιω. 16,29 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· ἴδε νῦν παρησία λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις.

Ιω. 16,29 Λεγουν πρὸς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ του· “ἴδου τῶρα ὁμιλεῖς καθαρὰ, καὶ δὲν λέγεις καμμίαν δυσκολονόητον παραβολήν.

Ιω. 16,30 νῦν οἶδαμεν ὅτι οἶδας πάντα καὶ οὐ χρειαίαν ἔχεις ἵνα τις σε ἐρωτᾷ. ἐν τούτῳ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθες.

Ιω. 16,30 Τώρα, πὸς χωρὶς νὰ σου εἶπωμεν τίποτε εἶδες τὰς ἀπορίας μας, ἐπείσθημεν ὅτι γνωρίζεις τὰ πάντα καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ σου διατυπώσῃ κανεὶς τὴν ἐρώτησίν του, διὰ νὰ γνωρίσῃς τί σκέπτεται. Ἀκριβῶς λόγῳ τῆς παγγνωσίας σου αὐτῆς πιστεύομεν ὅτι κατὰγεσαι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἔχεις σταλῆ ἄπὸν κόσμον”.

Ιω. 16,31 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἄρτι πιστεύετε·

Ιω. 16,31 Ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· “τῶρα πιστεύετε, καὶ ὁμῶς θὰ κλονισθῇ ἡ πίστις σὰς.

Ιω. 16,32 ἴδου ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφήτε· καὶ οὐκ εἰμί μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ’ ἐμοῦ ἐστί.

Ιω. 16,32 Ἰδου ἔρχεται ὥρα, καὶ ἔχει ἔλθει τῶρα ἡ ὥρα, νὰ διασκορπισθῆτε καὶ νὰ γυρίσετε ὁ καθένας εἰς τὰ σπίτια σὰς καὶ νὰ με ἀφήσετε μόνον. Καὶ ὁμῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι μόνος· διότι ὁ Πατὴρ εἶναι μετ’ ἐμοῦ.

Ιω. 16,33 ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.

Ιω. 16,33 Ἀυτὰ σὰς τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἔχετε εἰρήνην, καρπὸν τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἐνώσεώς σὰς με ἐμὲ. Εἰς τὸν κόσμον τούτον θὰ ἔχετε θλίψιν, ἀλλὰ νὰ ἔχετε θάρρος. Ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸν κόσμον. Καὶ σεις με τὴν ἰδικήν μου δύναμιν θὰ νικήσετε τὸν κόσμον καὶ θὰ ἀναδειχθῆτε ἐνδοξοὶ θριαμβευταί”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Ιω. 17,1 Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς σου δοξάσῃ σε,

Ιω. 17,1 Ἀυτὰ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ ἔπειτα ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἄπὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· “Πατερ ἐφθασεν ἡ ὥρα, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ σοφία σου ὥρισε. Δοξάσε καὶ ὡς ἄνθρωπον τὸν Υἱόν σου, ὁ ὁποῖος βαδίζει πρὸς τὴν θυσίαν, διὰ νὰ σε δοξάσῃ καὶ ὁ Υἱὸς σου με τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς λυτρωτικῆς τοῦ θυσίας θὰ πιστεύσουν εἰς σε καὶ θὰ σωθούν.

Ιω. 17,2 καθὼς ἐδώκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.

Ιω. 17,2 Δοξάσε τὸν, ὁπῶς ἄλωστε καὶ τὸν ἐδόξασες ἕως τῶρα, διότι του ἐδώκες ἐξουσίαν ἐπὶ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ νὰ δώσῃ εἰς ὅλους αὐτοὺς, πὸς του ἐδώκες, ζωὴν αἰώνιον.

Ιω. 17,3 αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.

Ιω. 17,3 Αὕτη δὲ εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, νὰ γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι σε τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν, νὰ ἀπολαμβάνουν τὰς ἀπείρους τελειότητάς σου με τὴν στενὴν ἐπικοινωνίαν καὶ ἀγάπην πρὸς σε, νὰ γνωρίζουν δὲ ἐπίσης καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, πὸς ἐστειλες ἄπὸν κόσμον.

Ιω. 17,4 ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω·

Ιω. 17,4 Ἐγὼ με τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον μου σε ἐδόξασα εἰς τὴν γῆν. Ἐκαμὰ γνωστόν τὸ ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους καὶ με τὴν σταυρικὴν μου θυσίαν τὴν ὁποῖαν μετ’ ὀλίγον προσφέρω, ἐτελείωσα τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μου ἐδώκες νὰ πραγματοποιήσω.

Ιω. 17,5 καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τοῦ κόσμου εἶναι παρὰ σοί.

Ιω. 17,5 Καὶ τῶρα, δόξασέ με καὶ συ, Πατερ, πλησίον σου με τὴν δόξαν τὴν ὁποῖαν εἶχα κοντὰ σου, πρὶν ἄκομα λάβῃ ὑπαρξίν ἀπὸ σε ὁ κόσμος.

Ιω. 17,6 Ἐφάνερῶσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.

Ιω. 17,6 Ἐφάνερῶσα τὸ ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους συ ἐπῆρες ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ μου τοὺς ἐδώκες ὡς μαθητὰς μου. Ἦσαν ἰδικοὶ σου, σύμφωνα με τὴν ἀγαθὴν διάθεσιν πὸς εἶχαν, καὶ συ τοὺς ἐδώκες εἰς ἐμὲ, καὶ αὐτοὶ ἐφύλαξαν τὴν ἐντολήν σου.

Ιω. 17,7 νῦν ἐγνώσκω ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν·

Ιω. 17,7 Τώρα ἐμάθαν καλύτερα ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔχεις δώσει προέρχονται ἀπὸ σε.

Ιω. 17,8 ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἐγνώσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

Ιω. 17,8 Τὴν γνώσιν τῶν καὶ πεποιθήσιν αὐτῆν μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγονός ὅτι τοὺς λόγους, πὸς μου ἐδώκες, τοὺς ἐδώσα εἰς αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ τοὺς ἐδέχθησαν καὶ ἐσημάτισαν τὴν βεβαίαν γνώσιν καὶ πεποίθησιν, ὅτι πρᾶγματι ἐγὼ ἐγεννήθηκα καὶ ἐβγήκα ἄπὸν κόσμον ἀπὸ σε καὶ ἐπίστευσαν ὅτι συ με ἐστειλες.

Ιω. 17,9 Εγώ περι αυτών ερωτώ ου περι του κόσμου ερωτώ, αλλά περι ών δέδωκάς μοι, ότι σοί εισι,

Ιω. 17,9 Εγώ ειδικώς δι' αυτούς σε παρακαλώ τώρα ως μέγας αρχιερεύς και μεσίτης· δεν σε παρακαλώ δια τον κόσμον τον αμαρτωλόν και άπιστον, αλλά δι' αυτούς που μου έδωκες, διότι εξακολουθούν να είναι και θα είναι ιδικοί σου.

Ιω. 17,10 και τα εμά πάντα σά εστι και τα σά εμά, και δεδόξασμαι εν αυτοίς.

Ιω. 17,10 Αλλωστε όλα τα ιδικά μου είναι ιδικά σου και τα ιδικά σου είναι ιδικά μου. Και αυτοί οι μαθηταί μου ήσαν ιδικοί σου και έγιναν ιδικοί μου και εξακολουθούν να είναι ιδικοί σου. Και εγώ έχω δοξασθή εν μέσω αυτών, οι οποίοι με ε γνώρισαν ως Υιόν σου και Θεόν.

Ιω. 17,11 και ουκέτι ειμί εν τώ κόσμω, και ούτοι εν τώ κόσμω εισί, και εγώ προς σε έρχομαι. πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τώ ονόματί σου ώ δέδωκάς μοι, ίνα ώσιν έν καθώς ημείς.

Ιω. 17,11 Και δεν είμαι πλέον στον κόσμον αυτόν αισθητάς μεταξύ των με το σώμα μου, και αυτοί είναι στον κόσμον, δια να εκπληρώσουν την υψηλήν αποστολήν των. Και εγώ έρχομαι προς σε. Πατερ άγιε, φύλαξέ τους με την θείαν σου δύναμιν και αγάπην, αυτούς τους οποίους συ μου έδωκες, ώστε να είναι ενωμένοι μεταξύ των εις ένα πνευματικόν σώμα, όπως είμεθα ημείς.

Ιω. 17,12 ότε ήμην μετ αυτών εν τώ κόσμω, εγώ ετήρουν αυτούς εν τώ ονόματί σου· ούς δέδωκάς μοι εφύλαξα, και ουδείς εξ αυτών απώλετο ει μη ο υιός της απωλείας, ίνα η γραφή πληρωθή.

Ιω. 17,12 Όταν ήμουν μαζί των στον κόσμον, εγώ τους επροφύλασσα με την ιδικήν σου ακαταγώνιστον δύναμιν και προστασίαν. Εφύλαξα αυτούς που μου έδωκες και κανένας από αυτούς δεν εχάθηκε, παρά μόνον ο υιός της απωλείας, ο προδότης, δια να εκπληρωθούν έτσι και αι προφητεΐαι της Γραφής.

Ιω. 17,13 νύν δε προς σε έρχομαι, και ταύτα λαλώ εν τώ κόσμω ίνα έχωσι την χαράν την εμίν πεπληρωμένην εν αυτοίς.

Ιω. 17,13 Τώρα όμως έρχομαι προς σε και ενώ ευρίσκομαι ακόμη στον κόσμον, λέγω αυτά, δια να τα ακούσουν και οι ίδιοι, ώστε να έχουν την ιδικήν μου τελείαν χαράν ολόκληρον και πλήρη έντος αυτών.

Ιω. 17,14 εγώ δέδωκα αυτοίς τον λόγον σου, και ο κόσμος εμίσησεν αυτούς, ότι ουκ εισίν εκ τού κόσμου, καθώς εγώ ουκ ειμί εκ τού κόσμου.

Ιω. 17,14 Εγώ έδωκα εις αυτούς τον λόγον σου. Και ο κόσμος της αμαρτίας τους εμίσησε, διότι δεν ανήκουν πλέον στον κόσμον αυτόν κατά τα φρονήματα και την ζωήν, όπως και εγώ δεν είμαι και δεν ανήκω στον κόσμον αυτόν.

Ιω. 17,15 ουκ ερωτώ ίνα άρης αυτούς εκ τού κόσμου, αλλ ίνα τηρήσης αυτούς εκ τού πονηρού.

Ιω. 17,15 Δεν σε παρακαλώ να τους πάρης τώρα από τον κόσμον αυτόν στους ουρανούς, αλλά να τους προφυλάξης από τον πονηρόν, ο οποίος εμπνέει και εξουσιάζει τον κόσμον.

Ιω. 17,16 εκ τού κόσμου ουκ εισί, καθώς εγώ εκ τού κόσμου ουκ ειμί.

Ιω. 17,16 Δεν προέρχονται πλέον εκ του κόσμου και δεν ανήκουν στον κόσμον, όπως και εγώ δεν είμαι από τον κόσμον αυτόν.

Ιω. 17,17 αγίασον αυτούς εν τή αληθεία σου· ο λόγος ο σός αλήθειά εστι.

Ιω. 17,17 Με τον φωτισμόν και την αναγέννησιν που δίδει η αλήθειά σου, αγιάσέ τους και καθιέρωσε τους μονίμως πλέον στο έργον σου. Ο λόγος ο ιδικός σου είναι πάντοτε η απόλυτος και καθαρά αλήθεια.

Ιω. 17,18 καθώς εμέ απέστειλας εις τον κόσμον, καγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον.

Ιω. 17,18 Αγιάσέ τους, Πατερ, διότι όπως συ έστειλες εμέ στον κόσμον, έτσι και εγώ έστειλα αυτούς ως εργάτας του ειαγγελίου στον κόσμον· και δι' αυτό πρέπει να είναι άγιοι.

Ιω. 17,19 και υπέρ αυτών εγώ αγιάζω εμαυτόν, ίνα και αυτοί ώσιν ηγιασμένοι εν αληθεία.

Ιω. 17,19 Και εγώ χάριν αυτών αφιέρωσα τον ευατόν μου εις σε και τον προσφέρω θυσίαν, δια να είναι και αυτοί αγιασμένοι με την αλήθειαν, που έχουν δεχθή, και με την θυσίαν μου, εις την οποίαν θα συμμετέχουν.

Ιω. 17,20 Ου περι τούτων δε ερωτώ μόνον, αλλά και περι των πιστευουσώντων διά τού λόγου αυτών εις εμέ,

Ιω. 17,20 Δεν σε παρακαλώ δε δι' αυτούς μόνον, αλλά και δι' εκείνους οι οποίοι, χάρις εις την διδασκαλίαν των, θα πιστεύουν εις εμέ.

Ιω. 17,21 ίνα πάντες έν ώσι, καθώς σύ, πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοί, ίνα και αυτοί εν ημίν έν ώσιν, ίνα ο κόσμος πιστεύση ότι σύ με απέστειλας.

Ιω. 17,21 Σε παρακαλώ δι' όλους αυτούς, να είναι ένα πνευματικόν σώμα με την αγάπην και την ομοφροσύνην των. Όπως συ, Πατερ, εισαι ενωμένος με εμέ και εγώ με σε, διότι έχομεν την αυτήν ουσίαν, έτσι σε παρακαλώ, να είναι και αυτοί ένα δια της ενώσεως και επικοινωνίας που θα έχουν με ημάς, δια να πιστεύση ο κόσμος, βλέπων το θαύμα αυτό της ενότητος, ότι συ με έστειλες.

Ιω. 17,22 και εγώ την δόξαν ήν δέδωκάς μοι δέδωκα αυτοίς, ίνα ώσιν έν καθώς ημείς έν εσμεν,

Ιω. 17,22 Και εγώ την απεριόριστον δόξαν, την οποίαν μου έδωκες ως προς άνθρωπον, την έδωκα εις αυτούς, δια να είναι ένα, όπως και ημείς είμεθα ένα.

Ιω. 17,23 εγώ εν αυτοίς και σύ εν εμοί, ίνα ώσι τετελειωμένοι εις έν, και ίνα γινώσκη ο κόσμος ότι σύ με απέστειλας και ηγάπησας αυτούς καθώς εμέ ηγάπησας.

Ιω. 17,23 Εγώ να ζω μέσα εις ένα έκαστον από αυτούς, όπως και συ ζης έντος εμού, δια να έχουν τελειοποιηθή εις ένα πνευματικόν σώμα και να γνωρίζη ο κόσμος, βλέπων αυτό το θαύμα της ενότητος, και πιστεύη ότι συ με έστειλες στον κόσμον και ότι ηγάπησες αυτούς, όπως ηγάπησες εμέ.

Ιω. 17,24 πάτερ, ούς δέδωκάς μοι, θέλω ίνα όπου ειμί εγώ κακείνωι ώσι μετ εμού, ίνα θεωρώσι την δόξαν την εμίν ήν δέδωκάς μοι, ότι ηγάπησάς με πρό καταβολής κόσμου.

Ιω. 17,24 Πατερ, θέλω εκείνοι τους οποίους μου έχεις δώσει, να είναι μαζί μου όπου είμαι εγώ, δια να βλέπουν και απολαμβάνουν την δόξαν μου την οποίαν προαιωνίως μου έχεις δώσει, διότι με έχεις αγαπήσει προ πάντων των αιώνων, πριν να τεθούν τα θεμέλια του κόσμου.

Ιω. 17,25 πάτερ δίκαιε, και ο κόσμος σε ουκ έγνω, εγώ δε σε έγνων, και ούτοι έγνωσαν ότι σύ με απέστειλας·

Ιω. 17,25 Πατερ δίκαιε, μολοντί ο κόσμος, εξ αιτίας της κακότητός του, δεν σε ε γνώρισε, εγώ όμως και ως άνθρωπος σε ε γνώρισα σαφώς εις βαθμόν, στον οποίον κανένας άλλος άνθρωπος ούτε σε ε γνώρισε ούτε θα σε γνωρίση. Και αυτοί ακουόντες την διδασκαλίαν μου και βλέποντες τα έργα μου επληροφωρήθησαν πλέον σαφώς και επίστευσαν, ότι συ με απέστειλες στον κόσμον και δια τούτο είναι άξιοι της πατρικής σου στοργής και προστασίας.

Ιω. 17,26 και εγνώρισα αυτοίς το όνομά σου και γνωρίσω, ίνα η αγάπη ήν ηγάπησάς με εν αυτοίς ή, καγώ εν αυτοίς.
Ιω. 17,26 Και εγώ εγνωστοποίησα εις αυτούς το όνομά σου και δια του Αγίου Πνεύματος θα τους το κάμω ακόμη περισσότερον γνωστόν, ώστε η άπειρος αγάπη, με την οποίαν με έχεις αγαπήσει, να είναι μέσα εις τας ψυχάς των και να αισθάνωνται καθαρώτατα, ότι εγώ είμαι μέσα στον καθένα από αυτούς και εις όλους μαζί, ώστε να αποτελούν ένα πνευματικόν σώμα με εμέ”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Ιω. 18,1 Ταύτα ειπών ο Ιησούς εξήλθε σύν τοίς μαθηταίς αυτού πέραν τού χειμάρου των Κέδρων, όπου ήν κήπος, εις ον εισήλθεν αυτός και οι μαθηταί αυτού.

Ιω. 18,1 Αφού είπεν αυτά ο Ιησούς, εβγήκε μαζί με τους μαθητάς του πέραν από τον χειμάρρον των Κεδρων, όπου υπήρχε κήπος, στον οποίον εισήλθαν αυτός και οι μαθηταί του.

Ιω. 18,2 ήδει δε και Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν τον τόπον, ότι πολλάκις συνήχθη και ο Ιησούς εκεί μετά των μαθητών αυτού.

Ιω. 18,2 Εγνώριζε δε και ο Ιούδας, ο προδότης, αυτόν τον τόπον, διότι πολλές φορές μαζί με τους μαθητάς του ο Ιησούς είχαν έλθει εκεί.

Ιω. 18,3 ο ούν Ιούδας λαβών την σπείραν και εκ των αρχιερέων και Φαρισαίων υπηρέτας έρχεται εκεί μετά φανών και λαμπάδων και όπλων.

Ιω. 18,3 Ο Ιούδας, λοιπόν, αφού επήρε μαζί του το ρωμαϊκόν στρατιωτικόν απόσπασμα και υπηρέτας από τους αρχιερείς και Φαρισαίους, ήλθε εκεί με φανάρια και λαμπάδες και όπλα.

Ιω. 18,4 Ιησούς ούν ειδώς πάντα τα ερχόμενα επ αυτόν, εξελθών είπεν αυτοίς: τίνα ζητείτε;

Ιω. 18,4 Ο Ιησούς, λοιπόν, γνωρίζων όλα εκείνα, που έμελλαν να συμβούν εις αυτόν, εβγήκεν έξω από τον κήπον και είπεν εις αυτούς: “Ποίον ζητείτε;”

Ιω. 18,5 απεκριθήσαν αυτώ Ιησούν τον Ναζωραίον. λέγει αυτοίς ο Ιησούς: εγώ ειμι. ειστήκει δε και Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν μετ αυτών.

Ιω. 18,5 Του απήντησαν εκείνοι: “Ιησούν τον Ναζωραίον”. Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς: “εγώ είμαι”. Μαζή δε με αυτούς εστέκετο και ο Ιούδας, ο προδότης.

Ιω. 18,6 ως ούν είπεν αυτοίς ότι εγώ ειμι, απήλθον εις τα οπίσω και έπεσον χαμαί.

Ιω. 18,6 Όταν, λοιπόν, είπεν εις αυτούς, ότι εγώ είμαι, εκείνοι καταποτημένοι ωπισθοχώρησαν και έπεσαν κάτω.

Ιω. 18,7 πάλιν ούν αυτούς επηρώτησε: τίνα ζητείτε; οι δε είπον: Ιησούν τον Ναζωραίον.

Ιω. 18,7 Πάλιν, λοιπόν, τους ηρώτησε: “ποίον ζητείτε;” Εκείνοι είπον: “Ιησούν τον Ναζωραίον”.

Ιω. 18,8 απεκριθή Ιησούς: είπον υμίν ότι εγώ ειμι. ει ούν εμέ ζητείτε, άφετε τούτους υπάγειν·

Ιω. 18,8 Απεκριθή ο Ιησούς: “σας είπα ότι εγώ είμαι· εάν, λοιπόν, ζητήτε εμέ, αφήσατε αυτούς να φύγουν”.

Ιω. 18,9 ίνα πληρωθή ο λόγος ον είπεν, ότι ούς δέδωκάς μοι, ουκ απώλεσα εξ αυτών ουδένα.

Ιω. 18,9 Και είπε τούτο, δια να εξασφαλίση τους μαθητάς του, και να εκπληρωθή ακόμη και ο λόγος, τον οποίον προ ολίγου είχαν είπει στον Πατέρα του, ότι εκείνους τους οποίους μου έδωκες τους επροφύλαξα και δεν εχάθηκε κανένας από αυτούς.

Ιω. 18,10 Σίμων ούν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον τού αρχιερέως δούλον και απέκοψεν αυτού το ωτίον το δεξιόν· ήν δε όνομα τώ δούλω Μάλχος.

Ιω. 18,10 Όταν, λοιπόν, οι στρατιώται συνήλθον κάπως από τον φόβον των και επροχώρησαν, δια να συλλάβουν τον Κυριον, ο Σίμων Πέτρος, που είχε κατά την ώραν εκείνην μάχαιραν, την έσυρε και εκτύπησε τον δούλον του αρχιερέως και του έκοψε το δεξι αυτί. Το όνομα δε του δούλου εκείνου ήτο Μαλχος. (Ο ζήλος του Πετρου τον παρέσυρε εις άκριτον και εγκληματικήν πράξιν. Ακριτον, διότι εξέθετε έτσι ενώπιον των Ρωμαίων, τον εαυτόν του, τους μαθητάς και τον Κυριον ως στασιαστάς. Εγκληματικήν, διότι εστρέφето κατά της ζωής του πλησίον, έστω και εχθρού).

Ιω. 18,11 είπεν ούν ο Ιησούς τώ Πέτρω· βάλε την μάχαιραν εις την θήκην· το ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο πατήρ, ου μη πίοω αυτό;

Ιω. 18,11 Είπε αμέσως τότε ο Ιησούς στον Πετρον· “βάλε την μάχαιραν εις την θήκην· το ποτήριον, το οποίον μου έδωκε ο Πατήρ, θέλεις συ να μη το πίοω;”

Ιω. 18,12 Η ούν σπείρα και ο χιλίαρχος και οι υπηρέται των Ιουδαίων συνέλαβον τον Ιησούν και έδησαν αυτόν,

Ιω. 18,12 Τότε, λοιπόν, το στρατιωτικόν απόσπασμα και ο χιλίαρχος και οι υπηρέται των Ιουδαίων επιασαν τον Ιησούν και τον έδεσαν.

Ιω. 18,13 και απήγαγον αυτόν προς Ανναν πρώτον· ήν γάρ πενθερός τού Καϊάφα, ός ήν αρχιερεύς τού ενιαυτού εκείνου.

Ιω. 18,13 Και τον επήγαν δεμένον πρώτον προς τον Ανναν, τον καθηρημένον αρχιερέαν, αλλά παρά πολύ ισχυρόν, διότι ήτο και πενθερός του Καϊάφα, ο οποίος ήτο αρχιερεύς κατά το ιστορικόν εκείνο έτος.

Ιω. 18,14 ήν δε Καϊάφας ο συμβουλεύσας τοίς Ιουδαίοις ότι συμφέρει ένα άνθρωπον απολέσθαι υπέρ τού λαού.

Ιω. 18,14 Ο δε Καϊάφας ήτο εκείνος που είχε συμβουλεύσει τους Ιουδαίους, ότι συμφέρει προς χάριν του λαού να θανατωθή και χαθή ένας άνθρωπος, και ως τέτοιον εννούσε τον Χριστόν, του οποίου τον φόνον, ένεκα της μοχθηρίας και του φθόνου του, είχαν ήδει αποφασίσει.

Ιω. 18,15 Ηκολούθει δε τώ Ιησού Σίμων Πέτρος και ο άλλος μαθητής. ο δε μαθητής εκείνος ήν γνωστός τώ αρχιερεί, και συνεισήλθε τώ Ιησού εις την αυλήν τού αρχιερέως·

Ιω. 18,15 Ακολουθούσε δε τον Ιησούν ο Σίμων ο Πετρος και ο άλλος μαθητής, δηλαδή ο Ιωάννης. Ο δε μαθητής εκείνος ήτο γνωστός στον αρχιερέα και δι’ αυτό εμπήκε μαζί με τον Ιησούν ελεύθερα εις την αυλήν του αρχιερέως.

Ιω. 18,16 ο δε Πέτρος ειστήκει προς τή θύρα έξω. εξήλθεν ούν ο μαθητής ο άλλος, ός ήν γνωστός τώ αρχιερεί, και είπε τή θυρωρώ, και εισήγαγε τον Πέτρον.

Ιω. 18,16 Ο Πετρος όμως, άγνωστος καθώς ήτο, εστέκετο έξω, κοντά εις την θύραν, διότι δεν επετρέπετο η είσοδος. Εβγήκε τότε έξω εις την πόρτα ο άλλος μαθητής, ο οποίος ήτο γνωστός στον αρχιερέα, ωμίλησε εις την θυρωρόν και επέτρεψε εκείνη την είσοδον στον Πετρον.

Ιω. 18,17 λέγει ούν η παιδίσκη η θυρωρός τώ Πέτρω· μη και σύ εκ των μαθητών εί τού ανθρωπού τούτου; λέγει εκείνος: ουκ ειμί.

Ιω. 18,17 Αλλά η μικρά δούλη, που ήτο θυρωρός, καθώς είδε τον Πετρον, του λέγει· "μήπως και συ είσαι από τους μαθητάς του ανθρώπου αυτού;" Απήντησεν εκείνος· "δεν είμαι".

Ιω. 18,18 ειστήκεισαν δε οι δούλοι και οι υπηρέται ανθρακιάν πεποηκότες, ότι ψύχος ήν, και εθερμαίνοντο· ήν δε μετ αυτών ο Πέτρος εστώς και θερμαινόμενος.

Ιω. 18,18 Εστέκοντο δε οι δούλοι και οι υπηρέται, που είχαν ετοιμάσει ανθρακιάν, σωρόν αναμμένα κάρβουνα, διότι έκανε κρύο και εξεσταίνοντο. Εστεκε δε μαζή τους και ο Πετρος και εξεσταίνετο.

Ιω. 18,19 Ο ούν αρχιερεύς ηρώτησε τον Ιησούν περί των μαθητών αυτού και περί της διδαχής αυτού.

Ιω. 18,19 Εν τω μεταξύ ο αρχιερεύς ηρώτησε τον Ιησούν δια τους μαθητάς του, ποίοι ήσαν και διατί τον ακολουθούσαν, και δια την διδασκαλίαν του.

Ιω. 18,20 απεκρίθη αυτώ ο Ιησούς· εγώ παρησία ελάλησα τώ κόσμω· εγώ πάντοτε εδίδαξα εν συναγωγή και εν τώ ιερώ, όπου πάντοτε οι Ιουδαίοι συνέρχονται, και εν κρυπτώ ελάλησα ουδέν.

Ιω. 18,20 Απήντησε εις αυτόν ο Ιησούς· "εγώ φανερά ωμίλησα στους ανθρώπους· εγώ πάντοτε εδίδαξα εις τας συναγωγάς και εις τας αυλάς του ναού, όπου πάντοτε, πλήθη Ιουδαίων συγκεντρώνονται, και κρυφά δεν είπα τίποτε.

Ιω. 18,21 τι με επερωτάς; επερώτησον τους ακηκούτας τι ελάλησα αυτοίς· ιδε ούτοι οίδασιν ά είπον εγώ.

Ιω. 18,21 Διατί ερωτάς εμέ; Ρώτησε εκείνους, που με άκουσαν να σου είπουν, τι τους εδίδαξα. Ιδού αυτοί γνωρίζουν εκείνα τα οποία είπα εγώ".

Ιω. 18,22 ταύτα δε αυτου ειπόντος εις των υπηρετών παρεστηκώς έδωκε ράπισμα τώ Ιησού ειπών· ούτως αποκρίνη τώ αρχιερεί·

Ιω. 18,22 Όταν δε ο Ιησούς είπεν αυτά, ένας από τους υπηρέτας, που εστέκετο κοντά του, κατάφερε ράπισμα εναντίον του Ιησού λέγων· "με αυτόν τον ασεβή τρόπον απαντάς στον αρχιερέα;"

Ιω. 18,23 απεκρίθη αυτώ ο Ιησούς· ει κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί τού κακού· ει δε καλώς, τι με δέρεις;

Ιω. 18,23 Του απήντησεν ο Ιησούς· "εάν κακώς ωμίλησα, μαρτύρησε εδώ ενώπιον του δικαστηρίου δια το κακόν αυτό. Εάν όμως καλά και σωστά απήντησα, διατί με δέρνεις;"

Ιω. 18,24 απέστειλεν αυτόν ο Άννας δεδεμένον προς Καϊάφαν τον αρχιερέα.

Ιω. 18,24 Μη τολμών να συνεχίση την ανάκρισιν ο Άννας, έστειλε τον Ιησούν δεμένον προς τον Καϊάφαν τον αρχιερέα.

Ιω. 18,25 Ήν δε Σίμων Πέτρος εστώς και θερμαινόμενος. είπον ούν αυτώ· μη και σύ εκ των μαθητών αυτού εί;

Ιω. 18,25 Ο δε Σίμων Πετρος εξακολουθούσε να στέκεται κοντά εις την φωτιά και να ζεσταίνεται. Του είπαν τότε μερικοί από εκείνους που ήσαν εκεί· "μήπως και συ είσαι από τους μαθητάς εκείνου;"

Ιω. 18,26 ηρνήσατο ούν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων τού αρχιερέως, συγγενής ών ου απέκοψε Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τώ κήπω μετ αυτου;

Ιω. 18,26 Ηρνήθη τότε ο Πετρος και είπε· "δεν είμαι". Του λέγει τότε ένας από τους δούλους του αρχιερέως, συγγενής εκείνου του οποίου ο Πετρος έκοψε το αυτί· "τι μας λες; Εγώ δεν σε είδα στον κήπον μαζή του;"

Ιω. 18,27 πάλιν ούν ηρνήσατο ο Πέτρος, και ευθέως αλέκτωρ εφώνησεν.

Ιω. 18,27 Πάλιν λοιπόν αρνήθηκε ο Πετρος και αμέσως ένας πετεινός αλάλησε.

Ιω. 18,28 Άγουσιν ούν τον Ιησούν από τού Καϊάφα εις το πραιτώριον· ήν δε πρωϊ και αυτοί ουκ εισήλθον εις το πραιτώριον, ίνα μη μιανθώσιν, αλλ ίνα φάγωσι το πάσχα.

Ιω. 18,28 Αφού, λοιπόν, οι αρχιερείς κατά την νύκτα, και το συνέδριον αμέσως με την ανατολήν του ηλίου, κατεδίκασαν τον Χριστόν εις θάνατον, τον έφεραν δεμένον στο πραιτώριον, όπου έμενε και εδίκαζεν ο Ρωμαίος ηγεμών. Ητο δε πρωϊ. Και αυτοί δεν εμπήκαν στο πραιτώριον (στον τόπον που τον θεωρούσαν μολυσμένον, διότι εκεί έμπαιναν ειδωλολάτραι και εδικάζοντο εγκληματίαι) δια να μη μολυνθούν, αλλά να μείνουν και να είναι καθαροί, ώστε να φάγουν κατά το βράδυ αυτό της Παρασκευής το πασχάλιον δείπνον.

Ιω. 18,29 εξήλθεν ούν ο Πιλάτος προς αυτούς και είπε· τίνα κατηγορίαν φέρετε κατά τού ανθρώπου τούτου;

Ιω. 18,29 Συγκαταβαίνων, λοιπόν, εις τας προλήψεις των ο Πιλάτος, εβγήκε προς αυτούς και τους είπε· "ποίαν κατηγορίαν φέρετε εναντίον αυτου του ανθρώπου;"

Ιω. 18,30 απεκρίθησαν και είπον αυτώ· ει μη ήν ούτος κακοποιός, ουκ αν σοι παρεδώκαμεν αυτόν.

Ιω. 18,30 Απήντησαν εκείνοι αοριστως και είπαν· "εάν αυτός δεν ήτο κακοποιός, δεν θα σου τον είχαμε παραδώσει".

Ιω. 18,31 είπεν ούν αυτοίς ο Πιλάτος· λάβετε αυτόν υμεις και κατά τον νόμον υμών κρίνατε αυτόν. είπον ούν αυτώ οι Ιουδαίοι· ημίν ουκ έξεστιν αποκτείναι ουδένα·

Ιω. 18,31 Είπε τότε εις αυτούς ο Πιλάτος· "εφ' όσον δεν καταθέτετε συγκεκριμένην κατηγορίαν και ισχυρίζεσθε κατά τρόπον αόριστον, ότι είναι κακοποιός, παρέτε τον σεις και σύμφωνα με τον νόμον σας δικάστε τον". Του είπαν τότε οι Ιουδαίοι· "ημείς τον κρίνομεν άξιον θανάτου, αλλά δεν έχομεν το δικαίωμα να θανατώσωμεν δια σταυρού κανένα, χωρίς την άδειαν του Ρωμαίου ηγεμόνος".

Ιω. 18,32 ίνα ο λόγος τού Ιησού πληρωθή ον είπε σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν.

Ιω. 18,32 Τα είπαν δε αυτά, δια να επαληθεύση πλήρως ο λόγος, τον οποίον ο Ιησούς είχεν είπει, φανερώνων εκ των προτέρων με ποίον είδος θανάτου έμελλε να αποθάνη. (Διότι οι Ρωμαίοι κατεδίκαζαν εις σταυρικόν θάνατον, ενώ οι Εβραίοι, σύμφωνα με τους νόμους των, και όταν ήσαν ελεύθερος λαός, κατεδίκαζαν στον δια λιθοβολισμού θάνατον).

Ιω. 18,33 Εισηλθεν ούν εις το πραιτώριον πάλιν ο Πιλάτος και εφώνησε τον Ιησούν και είπεν αυτώ· σύ εί ο βασιλεύς των Ιουδαίων;

Ιω. 18,33 Εισηλθεν πάλιν στο πραιτώριον ο Πιλάτος και εκάλεσεν ιδιαιτέρως τον Ιησούν και του είπε· "συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων;"

Ιω. 18,34 απεκρίθη αυτώ ο Ιησούς· αφ εαυτού σύ τούτο λέγεις ή άλλοι σοι είπον περι εμού;

Ιω. 18,34 Του απήντησεν ο Ιησούς· "Από τον ευατόν σου, από ιδικήν σου διαπίστωσην το λέγεις αυτό ή άλλοι σου το είπαν, ως κατηγορίαν εναντίον μου;"

Ιω. 18,35 απεκρίθη ο Πιλάτος· μήτι εγώ Ιουδαίός ειμι; το έθνος το σόν και οι αρχιερείς παρεδώκαν σε εμοί· τι εποίησας;

Ιω. 18,35 Απήντησεν ο Πιλάτος· "μήπως εγώ είμαι Ιουδαίος, δια να ανακατεύωμαι εις τα ζητήματα των Εβραίων; Το έθνος σου και οι αρχιερείς σε παρεδώκαν εις εμέ ως ένοχον. Τι έκαμες;"

Ιω. 18,36 απεκρίθη Ιησούς· η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εκ τού κόσμου τούτου· ει εκ τού κόσμου τούτου ήν η βασιλεία η εμή,

οι υπηρέται αν οι εμοί ηγωνίζοντο, ίνα μη παραδοθώ τοίς Ιουδαίοις· νύν δε η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εντεύθεν.

Ιω. 18,36 Απήντησεν ο Ιησούς· “η βασιλεία μου δεν προέρχεται από τον κόσμον αυτόν. Εάν ήτο από τον κόσμον τούτον η βασιλεία μου, οι στρατιώται μου θα ανελάμβαναν αγώνα, δια να μη παραδοθώ στους Ιουδαίους. Αλλά η ιδική μου βασιλική εξουσία δεν προέρχεται από τούτον εδώ τον κόσμον ούτε στηρίζεται εις την δύναμιν των όπλων”.

Ιω. 18,37 είπεν ούν αυτώ ο Πιλátος· ουκούν βασιλεύς εί σύ; απεκριθή Ιησούς· σύ λέγεις ότι βασιλεύς ειμι εγώ. εγώ εις τούτο γεγέννημαι και εις τούτο ελήλυθα εις τον κόσμον, ίνα μαρτυρησω τή αληθεία. πάς ο ών εκ της αληθείας ακούει μου της φωνής.

Ιω. 18,37 Είπε τότε εις αυτόν ο Πιλátος· “λοιπόν είσαι βασιλεύς;” Απήντησεν ο Ιησούς· “όπως και συ το λέγεις, είμαι βασιλεύς”. Εγώ δι’ αυτό εγεννήθηκα και δι’ αυτό έχω έλθει στον κόσμον να κηρύξω την αλήθειαν. Και κάθε ένας ο οποίος αισθάνεται μέσα του διάθεσιν και πόθον δια την αλήθειαν, ακούει, δέχεται και εφαρμόζει την διδασκαλίαν μου και έτσι γίνεται πολίτης της ουρανού βασιλείας μου”.

Ιω. 18,38 λέγει αυτώ ο Πιλátος· τι έστιν αλήθεια; και τούτο ειπών πάλιν εξήλθε προς τους Ιουδαίους και λέγει αυτοίς· εγώ ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω εν αυτώ·

Ιω. 18,38 Λεγει εις αυτόν ο Πιλátος. “Τι είναι αλήθεια; Και ποιός μπορεί να την βρη;” Και αφού είπεν αυτό, εβγήκε πάλιν από το πραιτώριον προς τους Εβραίους και τους είπε· “παρ’ όλα όσα λέγετε σεις, εγώ δεν ευρίσκω καμμίαν ενόχην εις αυτόν.

Ιω. 18,39 έστι δε συνήθεια υμίν ίνα ένα υμίν απολύσω εν τώ πάσχα· βούλεσθε ούν υμίν απολύσω τον βασιλέα των Ιουδαίων;

Ιω. 18,39 Υπάρχει όμως ένα έθιμον εις σας, να απολύω κάθε πάσχα ένα καταδίκον προς χάριν σας. Θελετε, λοιπόν, εφέτος να απολύσω προς χάριν σας τον βασιλέα των Ιουδαίων;”

Ιω. 18,40 εκραύγασαν ούν πάλιν πάντες λέγοντες· μη τούτον, αλλά τον Βαραββάν. ήν δε ο Βαραββάς ληστής.

Ιω. 18,40 Εκραύγασαν τότε όλοι λέγοντες· “μη απολύσης αυτόν, αλλά τον Βαραββάν”. Ητο δε ο Βαραββάς, τον οποίον επροτίμησαν από τον απολύτως αθών και ευεργέτην των Ιησούν, ληστής καταδικασμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Ιω. 19,1 Τότε ούν έλαβεν ο Πιλátος τον Ιησούν και εμαστίγωσε.

Ιω. 19,1 Τότε, λοιπόν, ο Πιλátος επήρε τον Ιησούν απ’ εκεί που εστέκετο, τον παρεδωκε στους στρατιώτας του και διέταξε και τον εμαστίγωσαν.

Ιω. 19,2 και οι στρατιώται πλέξαντες στέφανον εξ ακανθών επέθηκαν αυτου τή κεφαλή, και ιμάτιον πορφυρούν περιέβαλον αυτόν

Ιω. 19,2 Και μετά το φρικτόν μαστίγωμα οι στρατιώται, δια να τον γελοιοποιήσουν και εξευτελίσουν, ως βασιλέαν των Ιουδαίων, έπλεξαν από αγκάθια στεφάνι και το έβαλαν στο κεφάλι του, ως βασιλικόν τάχα στέμμα, και του εφόρεσαν ένα κόκκινο μανδύαν, από εκείνον που φορούσαν οι στρατιώται, ως βασιλικήν τάχα πορφύραν.

Ιω. 19,3 και έλεγον· χαιρε ο βασιλεύς των Ιουδαίων· και εδίδουν αυτώ ραπίσματα.

Ιω. 19,3 Και έλεγαν ειρωνικώς· “χαιρε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων”. Και του κατέφεραν ραπίσματα.

Ιω. 19,4 εξήλθεν ούν πάλιν έξω ο Πιλátος και λέγει αυτοίς· ιδε άγω υμίν αυτόν έξω, ίνα γνώτε ότι εν αυτώ ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω.

Ιω. 19,4 Μετά την μαστίγωσιν και τον εμπαιγμόν εβγήκεν πάλιν έξω ο Πιλátος από το πραιτώριον και λέγει στους Εβραίους· “ιδού, σας τον φέρνω έξω. Τον ανέκρινα με βασανιστήρια, τον ετιμώρησα προς χάριν σας. Δεν ευρήκα τίποτε το ένοχον. Σας το δηλώνω, επισήμως, δια να πεισθήτε και σεις, ότι εγώ δεν ευρίσκω εις αυτόν κανένα έγκλημα και μάλιστα άξιον θανάτου”.

Ιω. 19,5 εξήλθεν ούν ο Ιησούς έξω φορών τον ακάνθινον στέφανον και το πορφυρούν ιμάτιον,

Ιω. 19,5 Εβγήκε, λοιπόν, ο Ιησούς έξω, φορών τον ακάνθινον στέφανον και τον κόκκινον μανδύαν.

Ιω. 19,6 και λέγει αυτοίς· ιδε ο άνθρωπος, ότε ούν ειδον αυτόν οι αρχιερείς και οι υπηρέται, εκραύγασαν λέγοντες· σταυρώσον σταυρώσον αυτόν. λέγει αυτοίς ο Πιλátος· λάβετε αυτόν υμείς και σταυρώσατε· εγώ γάρ ουχ ευρίσκω εν αυτώ αιτίαν.

Ιω. 19,6 Και λέγει εις αυτούς ο Πιλátος· “ιδού, ο άνθρωπος. Ιδετε εις ποίαν τραγικήν κατάστασιν τον έφερα προς χάριν σας με το μαστίγωμα και τους εμπαιγμούς των στρατιωτών”. Όταν όμως τον είδαν οι αρχιερείς και οι υπηρέται του συνεδρίου, ασυγκίνητοι από το θέαμα του πάσχοντος αθώου, εφώναξαν δυνατά με μανίαν λέγοντες· “σταυρώσέ τον, σταυρώσέ τον”. Τους απήντησε ο Πιλátος· “πάρτε τον σεις και σταυρώστε τον, διότι εγώ δεν ευρίσκω καμμίαν ενοχήν, ώστε να τον καταδικάσω εις σταυρικόν θάνατον”.

Ιω. 19,7 απεκρίθησαν αυτώ οι Ιουδαίοι· ημείς νόμον έχομεν, και κατά τον νόμον ημών οφείλει αποθανείν, ότι εαυτόν Θεού υιόν εποίησεν.

Ιω. 19,7 Του απήντησαν οι Ιουδαίοι· “ημείς έχομεν νόμον, τον οποίον και αυτό το ρωμαϊκόν κράτος σέβεται, και σύμφωνα με τον νόμον μας πρέπει αυτός να πεθάνη, διότι έκαμε τον ευατόν του Υιόν Θεού και έδειξε έτσι θανάσιμον ασέβειαν κατά του Θεού”.

Ιω. 19,8 Ότε ούν ήκουσεν ο Πιλátος τούτον τον λόγον, μάλλον εφοβήθη,

Ιω. 19,8 Ο Πιλátος, ειδωλολάτρης καθώς ήτο και είστευεν εις πολλούς θεούς και τέκνα θεών, όταν ήκουσε τα λόγια αυτά των Εβραίων, εφοβήθη ακόμη περισσότερον.

Ιω. 19,9 και εισήλθεν εις το πραιτώριον πάλιν και λέγει τώ Ιησού· πόθεν εί σύ; ο δε Ιησούς απόκρισιν ουκ έδωκεν αυτώ.

Ιω. 19,9 Και εισήλθεν πάλιν στο πραιτώριον και λέγει στον Ιησούν· “από που είσαι συ; Είσαι πράγματι παιδί Θεού;” Ο Ιησούς όμως δεν του έδωσε απάντησιν.

Ιω. 19,10 λέγει ούν αυτώ ο Πιλátος· εμοί ου λαλείς; ουκ οίδας ότι εξουσίαν έχω σταυρώσαι σε και εξουσίαν έχω απολύσαι σε;

Ιω. 19,10 Λεγει τότε εις αυτόν ο Πιλátος· “εις εμέ δεν ομιλείς; Δεν ξεύρεις ότι έχω εξουσίαν να σε σταυρώσω και εξουσίαν έχω να σε αφήσω ελεύθερον;”

Ιω. 19,11 απεκρίθη Ιησούς· ουκ είχες εξουσίαν ουδεμίαν κατ εμού, ει μη ήν σοι δεδομένον άνωθεν· διά τούτο ο παραδιδούς με σοι μείζονα αμαρτίαν έχει.

Ιω. 19,11 Απήντησεν ο Ιησούς· “Δεν θα είχες καμμίαν εξουσίαν εναντίον μου, εάν το δικαστικόν αξίωμα που κατέχεις

σήμερα, δεν σου ήτο δοσμένο από τον Θεόν. Η ανοχή του Θεού σε αφήνει δικαστήν κατά τας ημέρας αυτάς και είσαι υποχρεωμένος να με δικάσης, αφού με έφεραν εμπρός σου ως κατηγορούμενον οι Ιουδαίοι. Δι' αυτό ο Καϊάφας και το συνέδριον των Εβραίων, που από φθόνον με παρέδωκαν εις τα χέρια σου, έχουν μεγαλυτέραν ενοχήν από σε, ο οποίος δεν τολμάς να αποδώσης δικαιοσύνην".

Ιω. 19,12 εκ τούτου εξήτει ο Πιλάτος απολύσαι αυτόν· οι δε Ιουδαίοι έκραζον λέγοντες· εάν τούτον απολύσης, ουκ εί φίλος του Καίσαρος. πάς ο βασιλέα εαυτόν ποιών αντιλέγει τώ Καίσαρι.

Ιω. 19,12 Εκ της απαντήσεως αυτής εταράχθη ακόμη περισσότερο ο Πιλάτος και εξητούσε με κάθε τρόπον να τον απολύσει. Οι Ιουδαίοι όμως εφώναζαν δυνατά λέγοντες· "εάν απολύσης αυτόν, δεν είσαι φίλος του Καίσαρος. Καθε ένας που κάνει τον ευατόν του βασιλέα αντιτίθεται κατά του Καίσαρος".

Ιω. 19,13 ο ούν Πιλάτος ακούσας τούτον τον λόγον ήγαγεν έξω τον Ιησούν, και εκάθισεν επί τού βήματος εις τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, εβραϊστί δε Γαββαθά·

Ιω. 19,13 Ο Πιλάτος τότε, όταν ήκουσε τα λόγια αυτά των Ιουδαίων, που αποτελούσαν έμμεσον απειλήν εναντίον του, έφερε πάλιν έξω τον Ιησούν και αυτός εκάθισεν εις την δικαστικήν έδραν, που είχε τοποθετηθή την ώρα εκείνην εις τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον και εις την εβραϊκήν γλώσσαν Γαββαθά, δηλαδή ύψωμα.

Ιω. 19,14 ήν δε παρασκευή τού πάσχα, ώρα δε ωσει έκτη· και λέγει τοίς Ιουδαίοις· ίδε ο βασιλεύς υμών.

Ιω. 19,14 Η ημέρα δε εκείνη ήτο παραμονή δια την προπαρασκευήν και προετοιμασίαν του πάσχα. Η ώρα ήτο εξ περίπου από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή μεσημέρι. Και λέγει ο Πιλάτος στους Ιουδαίους· "ιδού, πως κατήντησεν ο βασιλεύς σας".

Ιω. 19,15 οι δε εκραύγασαν· άρον άρον, σταύρωσον αυτόν. λέγει αυτοίς ο Πιλάτος· τον βασιλέα υμών σταυρώσω; απεκρίθησαν οι αρχιερείς· ουκ έχομεν βασιλέα ει μη Καίσαρα.

Ιω. 19,15 Αυτοί δε, σκληροκάριοι και με φονικών μίσους εις την καρδιάν των, εκραύγασαν· "πάρε τον από εδώ! Παρε τον από τα μάτια μας, να μην τον βλέπωμε, σταυρώσέ τον, σταυρώσέ τον". Λέγει εις αυτούς ο Πιλάτος· "τον βασιλέα σας να σταυρώσω;" Απήντησαν οι αρχιερείς καταπατούντες την θρησκευτικήν των πίστιν και την εθνικήν των αξιοπρέπειαν· δεν έχομεν άλλον βασιλέα, παρά μόνον τον Καίσαρα".

Ιω. 19,16 τότε ούν παρέδωκεν αυτόν αυτοίς ίνα σταυρωθή.

Ιω. 19,16 Τότε ο Πιλάτος υπεχώρησε στο τυφλόν μίσος εκείνων και παρέδωκεν εις αυτούς τον Ιησούν, δια να σταυρωθή.

Ιω. 19,17 Παρέλαβον δε τον Ιησούν και ήγαγον· και βαστάζων τον σταυρόν αυτού εξήλθεν εις τον λεγόμενον κρανίου τόπον, ός λέγεται εβραϊστί Γολγοθά,

Ιω. 19,17 Επήραν οι στρατιώται τον Ιησούν και τον ωδήγησαν στον τόπον της σταυρώσεως· και αυτός βαστάζων στον ώμον του τον σταυρόν του εβγήκεν έξω από την πόλιν και ήλθε στοποθεσίαν, που λέγεται Κρανίου τόπος, Εβραϊκά δε Γολγοθά.

Ιω. 19,18 όπου αυτόν εσταύρωσαν, και μετ αυτού άλλους δύο εντεύθεν και εντεύθεν, μέσον δε τον Ιησούν.

Ιω. 19,18 Εκεί εσταύρωσαν αυτόν και μαζί του εσταύρωσαν δύο άλλους, ένα από το ένα μέρος και τον άλλον από το άλλο, στο μέσον δε των δύο κακούργων έβαλαν τον Ιησούν, δια να τον ξευτελίσουν περισσότερο.

Ιω. 19,19 έγραψε δε και τίτλον ο Πιλάτος και έθηκεν επί τού σταυρού· ήν δε γεγραμμένον· Ιησούς ο Ναζωραίος ο βασιλεύς των Ιουδαίων.

Ιω. 19,19 Εγραψε δε ο Πιλάτος και επιγραφήν και την έβαλε στο επάνω μέρος του σταυρού. Ητο δε γραμμένον εις αυτήν· "Ιησούς ο Ναζωραίος, ο βασιλεύς των Ιουδαίων".

Ιω. 19,20 τούτον ούν τον τίτλον πολλοί ανέγνωσαν των Ιουδαίων, ότι εγγύς ήν της πόλεως ο τόπος όπου εσταυρώθη ο Ιησούς· και ήν γεγραμμένον εβραϊστί, ελληνιστί, ρωμαϊστί.

Ιω. 19,20 Αυτήν, λοιπόν, την επιγραφήν πολλοί από τους Εβραίους την εδιάβασαν, διότι ήτο κοντά εις την πόλιν ο τόπος όπου εσταυρώθη ο Ιησούς. Και ήτο γραμμένη εβραϊκά, ελληνικά και ρωμαϊκά.

Ιω. 19,21 έλεγον ούν τώ Πιλάτω οι αρχιερείς των Ιουδαίων· μη γράφε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων, αλλ ότι εκείνος είπε, βασιλεύς ειμι των Ιουδαίων.

Ιω. 19,21 Οι αρχιερείς, επειδή εθεώρησαν βαρείαν προσβολήν των να διακηρύσεται με την επιγραφήν αυτήν βασιλεύς των ένας εσταυρωμένος, είπαν στον Πιλάτον· "μη γράφεις ο βασιλεύς των Ιουδαίων, αλλ' ότι εκείνος είπεν, βασιλεύς είμαι των Ιουδαίων".

Ιω. 19,22 απεκρίθη ο Πιλάτος· ό γέγραφα, γέγραφα.

Ιω. 19,22 Ο Πιλάτος απεκρίθη με οργήν και περιφρόνησιν· "ο,τι έγραψα, έγραψα".

Ιω. 19,23 Οι ούν στρατιώται ότε εσταύρωσαν τον Ιησούν, έλαβον τα ιμάτια αυτού και εποίησαν τέσσαρα μέρη, εκάστω στρατιώτη μέρος, και τον χιτώνα· ήν δε ο χιτών άραφος, εκ των άνωθεν υφαντός δι όλου.

Ιω. 19,23 Οι στρατιώται, λοιπόν, αφού εσταύρωσαν τον Ιησούν επήραν τα ενδύματα του και τα έκαμαν τέσσαρα μερίδια, ένα μερίδιον δια κάθε στρατιώτην, και τον εσωτερικόν του ένδυμα, το έκαμαν ιδιαίτερον μερίδιον. Ητο δε ο χιτών αυτός χωρίς καμμίαν ραφήν, υφαντός ολόκληρος από επάνω έως κάτω.

Ιω. 19,24 είπον ούν προς αλληλους· μη σχίσωμεν αυτόν, αλλά λάχωμεν περι αυτού τίνος έσται· ίνα η γραφή πληρωθή η λέγουσα· διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς, και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.

Ιω. 19,24 Είπαν, λοιπόν, μεταξύ τους· "ας μη τον σχίσωμεν, αλλά ας βάλωμεν δι' αυτόν κλήρον εις ποιόν θα πέση". Και έγιναν έτσι τα γεγονότα αυτά, δια να εκπληρωθή η προφητεία της Γραφής που λέγει· Εμοιράσθησαν μεταξύ των τα ενδύματά μου και δια το εσωτερικόν μου ένδυμα, τον χιτώνα, έβαλαν κλήρον.

Ιω. 19,25 Οι μέν ούν στρατιώται ταύτα εποίησαν· ειστήκεισαν δε παρά τώ σταυρώ τού Ιησού η μήτηρ αυτού και η αδελφή της μητρος αυτού, Μαρία η τού Κλωπά και Μαρία η Μαγδαληνή.

Ιω. 19,25 Οι μεν στρατιώται αυτά έκαμαν. Εστάθησαν δε πλησίον στον σταυρόν του Ιησού η μητέρα του και η αδελφή της μητέρας του, η Μαρία η γυναίκα του Κλωπά και η Μαρία η Μαγδαληνή.

Ιω. 19,26 Ιησούς ούν ιδών την μητέρα και τον μαθητήν παρεστώτα ον ηγάπα, λέγει τή μητρί αυτού· γύναι, ίδε ο υιός σου.

Ιω. 19,26 Ο Ιησούς τότε, όταν είδε την μητέρα του και τον μαθητήν, τον οποίον ιδιαιτέρως αγαπούσε, να στέκη εκεί κοντά, είπεν εις την μητέρα του· "γύναι, αυτός θα είναι ο υιός σου απ' εδώ και πέρα".

Ιω. 19,27 είτα λέγει τώ μαθητή· ιδού η μήτηρ σου. και απ εκείνης της ώρας έλαβεν ο μαθητής αυτήν εις τα ίδια.

Ιω. 19,27 **Επειτα λέγει στον μαθητήν· “ιδού η μητέρα σου”.** Και από εκείνην την ώρα επήρην αυτήν ο μαθητής στο σπίτι του.

Ιω. 19,28 **Μετά τούτο ειδώς ο Ιησούς ότι πάντα ήδη τετέλεσται, ινα τελειωθή η γραφή, λέγει διψώ.**

Ιω. 19,28 **Επειτα από το συμβάν αυτό ο Ιησούς, αφού εγνώρισε καθαρώτατα ότι όλα όσα είχαν προείπει οι προφήται και όσα άλλα είχε προαποφασίσει η αγαθότης και η δικαιοσύνη του Θεού εξεπληρώθησαν τελείως, δια να επαληθεύση η Γραφή εξ ολοκλήρου, μέχρι και της τελευταίας λεπτομερείας είπε· “διψώ”.**

Ιω. 19,29 **σκεύος ούν έκείτο όξους μεστόν· οι δε πλήσαντες σπόγγον όξους και υσώπω περιθέντες προσήνεγκαν αυτού τώ στόματι.**

Ιω. 19,29 **Ευρίσκετο κάτω εκεί ένα δοχείον γεμάτο ξύδι. Αυτοί δε που ήκουσαν τον λόγον του Ιησού, εβούτηξαν ένα σφουγγάρι στο δοχείον αυτό, το εγέμισαν ξύδι και αφού το έβαλαν ανάμεσα εις ένα κλωνάρι υσώπου, το έφεραν κοντά στο στόμα του.**

Ιω. 19,30 **ότε ούν έλαβε το όξος ο Ιησούς ειπε, τετέλεσται, και κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα.**

Ιω. 19,30 **Όταν, λοιπόν, ο Ιησούς επήρε το ξύδι, ειπε· “όλα έχουν πλέον τελειώσει· το άγιον σχέδιον του Θεού και όλαι αι προφητεΐαι έχουν εκπληρωθή. Η σωτηρία των ανθρώπων είναι πλέον γεγονός βεβαιότατον”.** Και αφού έκλινεν την κεφαλήν, παρέδωσε μόνος του, με την εξουσίαν που είχε, το πνεύμα στον Πατέρα.

Ιω. 19,31 **Οι ούν Ιουδαίοι, ινα μη μείνη επί τού σταυρού τα σώματα εν τώ σαββάτω, επει παρασκευή ήν· ήν γάρ μεγάλη η ημέρα εκείνη τού σαββάτου· ηρώτησαν τον Πιλάτον ινα κατεργάσιν αυτών τα σκέλη, και αρθώσιν.**

Ιω. 19,31 **Οι Ιουδαίοι, εφρόντισαν εν τω μεταξύ να μη μείνουν επάνω στον σταυρόν τα σώματα των κρεμασθέντων κατά την διάρκειαν του Σαββάτου. Διότι η ημέρα αυτήν της σταυρώσεως ήτο ημέρα προπαρασκευής δια το αυριανόν Πάσχα. Ητο δε μεγάλη και επίσημος η ημέρα εκείνη του Σαββάτου, που θα ήρχιζεν αμέσως μόλις εβασίλευεν ο ήλιος, διότι συνέπιπτε με την πρώτην ημέραν του πάσχα. Παρεκάλεσαν, λοιπόν, τον Πιλάτον να σπάσουν οι στρατιώται τα σκέλη των σταυρωθέντων, δια να συντομευθή έτσι ο θάνατός των, και να τους πάρουν απ' εκεί πριν δύση ο ήλιος, δια να μη βεβηλωθή η εορτή του πάσχα.**

Ιω. 19,32 **ήλθον ούν οι στρατιώται, και τού μέν πρώτον κατέαξαν τα σκέλη και τού άλλου τού συσταυρωθέντος αυτώ·**

Ιω. 19,32 **Ηλθαν πράγματι οι στρατιώται στον Γολγοθάν κατά διαταγήν του Πιλάτου και του μεν πρώτου ληστού έπασαν τα σκέλη, όπως επίσης και του άλλου, που είχε σταυρωθή μαζί με τον Ιησούν.**

Ιω. 19,33 **επί δε τον Ιησούν ελθόντες ως είδον αυτόν ήδη τεθνηκότα, ου κατέαξαν αυτού τα σκέλη,**

Ιω. 19,33 **Όταν όμως ήλθαν στον Ιησούν, επειδή είδαν, ότι αυτός είχαν ήδη πεθάνει, δεν του έσπασαν τα σκέλη,**

Ιω. 19,34 **αλλ εις των στρατιωτών λόγχη αυτού την πλευράν ένυξε, και ευθέως εξήλθεν αίμα και ύδωρ.**

Ιω. 19,34 **αλλά ένας στρατιώτης, δια κάθε ενδεχόμενον, του ετρύπησε την πλευράν με την λόγχη· και αμέσως έτρεξε από εκεί αίμα και νερό καθαρόν, πράγμα παράδοxon και πρωτοφανές δια νεκρόν.**

Ιω. 19,35 **και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ινα και υμείς πιστεύσητε.**

Ιω. 19,35 **Αυτό το μέγα και συμβολικόν γεγονός, εκείνος που το είδε με τα ίδια του τα μάτια (δηλαδή ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής) το εβεβαίωσε κατά τον πλέον επίσημον τρόπον και η μαρτυριαν του αυτή είναι απολύτως αληθινή. Και εκείνος γνωρίζει πολύ καλά ότι λέγει την αλήθειαν δια το θαυμαστόν αυτό γεγονός, ώστε και σεις να πιστεύσετε.**

Ιω. 19,36 **εγένετο γάρ ταύτα, ινα η γραφή πληρωθή, οστούν ου συντριβήσεται αυτού.**

Ιω. 19,36 **Διότι έγιναν όλα αυτά, δια να εκπληρωθή η προφητεΐα της Γραφής· Δεν θα συντριβή κανένα από τα οστά του.**

Ιω. 19,37 **και πάλιν ετέρα γραφή λέγει· όφονται εις ον εξεκένησαν.**

Ιω. 19,37 **Και πάλιν άλλη προφητεΐα της Γραφής λέγει· Θα ιδούν εκείνον, τον οποίον ελόγισαν.**

Ιω. 19,38 **Μετά δε ταύτα ηρώτησε τον Πιλάτον Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ών μαθητής τού Ιησού, κεκρυμμένος δε διά τον φόβον των Ιουδαίων, ινα άρη το σώμα τού Ιησού· και επέτρειψεν ο Πιλάτος. ήλθεν ούν και ήρε το σώμα τού Ιησού.**

Ιω. 19,38 **Μετά ταύτα ο Ιωσήφ, που κατήγετο από την Αριμαθαίαν και ήτο μαθητής του Ιησού, αλλά έμενε κρυμμένος και δεν εφανερόνετο ως μαθητής δια τον φόβον των Ιουδαίων, παρεκάλεσε τον Πιλάτον να του επιτρέψη να πάρη το σώμα του Ιησού. Και ο Πιλάτος έδωσε την άδειαν. Ηλθε, λοιπόν, και επήρε το σώμα του Ιησού.**

Ιω. 19,39 **ήλθε δε και Νικόδημος ο ελθών προς τον Ιησούν νυκτός το πρώτον, φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης ως λίτρας εκατόν.**

Ιω. 19,39 **Μαζή δε με αυτόν ήλθε και ο Νικόδημος, ο οποίος την πρώτην φοράν είχε έλθει στον Ιησούν νύκτα. Ο Νικόδημος έφερε πολυτιμώτατον άρωμα, μίγμα από σμύρνα και αλόην, εκατό περίπου λίτρας, τριάντα δηλαδή και πλέον κιλά.**

Ιω. 19,40 **έλαβον ούν το σώμα τού Ιησού και έδησαν αυτό εν οθονίοις μετά των αρωμάτων, καθώς έθος εστί τοίς Ιουδαίοις ενταφιάζειν.**

Ιω. 19,40 **Επήραν, λοιπόν, το σώμα του Ιησού και αφού το έπλυναν και το αλείψαν με τα πολύτιμα αρώματα το περιτύλιξαν με λωρίδες από σινδόνια, όπως ήτο η συνήθεια στους Εβραίους να ενταφιάζουν τους νεκρούς.**

Ιω. 19,41 **ήν δε εν τώ τόπω όπου εσταυρώθη κήπος, και εν τώ κήπω μνημείον καινόν, εν ώ ουδέπω ουδείς ετέθη·**

Ιω. 19,41 **Εις τον τόπον δε όπου είχε σταυρωθή ο Ιησούς υπήρχε κήπος και στον κήπον καινούργιο και αχρησιμοποίητο μνημείον, στο οποίον κανείς ακόμη δεν είχε ταφή.**

Ιω. 19,42 **εκεί ούν διά την παρασκευήν των Ιουδαίων, ότι εγγύς ήν το μνημείον, έθηκαν τον Ιησούν.**

Ιω. 19,42 **Επειδή, λοιπόν, το μνημείον αυτό ήτο κοντά στον τόπον της σταυρώσεως και εβιάζοντο να τελειώσουν την ταφήν, πριν περάση η ημέρα αυτή της προπαρασκευής των Ιουδαίων δια το πάσχα, εκεί έθεσαν τον Ιησούν.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Ιω. 20,1 **Τή δε μια των σαββάτων Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται πρώτ σκοτίας έτι ούσης εις το μνημείον, και βλέπει τον λίθον ηρμένον εκ τού μνημείου.**

Ιω. 20,1 **Κατά την πρώτην ημέραν του Σαββάτου, δηλαδή την Κυριακήν, η Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται πρώι στο μνημείον, ενώ ακόμη ήτο σκοτάδι, και βλέπει ότι ο λίθος, που έκλειε την θύραν του μνημείου, ήτο σηκωμένος από εκεί.**

Ιω. 20,2 **τρέχει ούν και έρχεται προς Σίμωνα Πέτρον και προς τον άλλον μαθητήν ον εφίλει ο Ιησούς, και λέγει αυτοίς· ήραν τον Κύριον εκ τού μνημείου, και ουκ οίδαμεν που έθηκαν αυτόν.**

Ιω. 20,2 **Τρέχει, λοιπόν, και έρχεται στον Σίμωνα Πετρον και στον άλλον μαθητήν, τον οποίον ιδιαιτέρως αγαπούσε ο**

Ιησούς, και λέγει εις αυτούς· “επήραν τον Κυριον από το μνημειον και δεν ξέρομεν που τον έχουν βάλει”.

Ιω. 20,3 εξήλθεν ούν ο Πέτρος και ο άλλος μαθητής και ήρχοντο εις το μνημειον.

Ιω. 20,3 Εβγήκε τότε ο Πετρος και ο άλλος μαθητής από το σπίτι και ήρχοντο στο μνημειον.

Ιω. 20,4 έτρεχον δε οι δύο ομού· και ο άλλος μαθητής προέδραμε τάχιον του Πέτρου και ήλθε πρώτος εις το μνημειον,

Ιω. 20,4 Ετρεχαν δε και οι δύο μαζί. Ο άλλος μαθητής, σαν νεώτερος, έτρεξε ταχύτερα εμπρός από τον Πετρον και ήλθε πρώτος στο μνημειον.

Ιω. 20,5 και παρακύψας βλέπει κείμενα τα οθόνια, ου μέντοι εισήλθεν.

Ιω. 20,5 Και αφού έσκυψε απ' έξω, είδε τις λωρίδες από τα σινδόνια, με τα οποία είχαν σαβανώσει το σώμα, να είναι κατά γης. Από σεβασμόν όμως προς τον τάφον δεν εισήλθεν στο μνημειον.

Ιω. 20,6 έρχεται ούν Σίμων Πέτρος ακολουθών αυτώ, και εισήλθεν εις το μνημειον και θεωρεί τα οθόνια κείμενα,

Ιω. 20,6 Ερχεται, λοιπόν, ύστερα από αυτόν ο Σίμων Πετρος και εμπήκεν στο μνημειον και είδε ότι αι λωρίδες του σαβάνου ήσαν καταγής.

Ιω. 20,7 και το σουδάριον, ό ήν επί της κεφαλής αυτού, ου μετά των οθονίων κείμενον, αλλά χωρίς εντετυλιγμένον εις ένα τόπον.

Ιω. 20,7 Και η πετσέτα, με την οποίαν είχαν σκεπάσει την κεφαλήν του Ιησού, δεν ήτο μαζί με τας λωρίδας, αλλά χωριστά, κάπου εκεί τυλιγμένη με προσοχήν.

Ιω. 20,8 τότε ούν εισήλθε και ο άλλος μαθητής ο ελθών πρώτος εις το μνημειον, και είδε και επίστευσεν·

Ιω. 20,8 Τότε λοιπόν, εμπήκε και ο άλλος μαθητής, ο οποίος είχαν έλθει πρώτος στο μνημειον και είδε από κοντά αυτά τα παράδοξα και επίστευσεν, ότι δεν είχε κλαπή το σώμα, αλλ' ότι είχαν αναστηθή ο Ιησούς.

Ιω. 20,9 ουδέπω γάρ ήδεισαν την γραφήν ότι δει αυτόν εκ νεκρών αναστήναι.

Ιω. 20,9 Διότι έως τότε δεν είχαν ακόμη γνωρίσει και καλά εννοήσει την Αγίαν Γραφήν, η οποία είχε προφητεύσει ότι πρέπει ο Χριστός να αναστηθή εκ νεκρών.

Ιω. 20,10 απήλθον ούν πάλιν προς εαυτούς οι μαθηταί.

Ιω. 20,10 Εφυγαν, λοιπόν, πάλιν οι μαθηταί και εγύρισαν στο κατάλυμά των.

Ιω. 20,11 Μαρία δε ειστήκει προς τώ μνημείω κλαίουσα έξω.

Ιω. 20,11 Η Μαρία όμως εστέκετο κοντά στο μνημειον και έκλαιεν έξω, διότι επίστευσεν ότι είχαν κλέψει το σώμα του Ιησού.

Ιω. 20,12 ως ούν έκλαιε, παρέκλυψεν εις το μνημειον και θεωρεί δύο αγγέλους εν λευκοίς καθεζομένους, ένα προς τή κεφαλή και ένα προς τοίς ποσίν, όπου έκειτο το σώμα του Ιησού.

Ιω. 20,12 Καθώς, λοιπόν, έκλαιε, έσκυψε στο μνημειον και βλέπει αίφνης δύο αγγέλους με ολόλευκη στολή να κάθονται ο ένας προς το μέρος της κεφαλής και ο άλλος προς το μέρος των ποδών, όπου πρωτύτερα έκειτο το σώμα του Ιησού.

Ιω. 20,13 και λέγουσιν αυτή εκείνοι· γύναι, τι κλαίεις; λέγει αυτοίς· ότι ήρην τον Κύριόν μου, και ουκ οίδα που έθηκαν αυτόν.

Ιω. 20,13 Και λέγουν εκείνοι εις αυτήν· “γύναι, διατί κλαίεις;” Λεγει εις αυτούς· “κλαίω, διότι επήραν τον Κυριον μου από τον τάφον και δεν ξέρω που τον έβαλαν”.

Ιω. 20,14 και ταύτα ειπούσα εστράφη εις τα οπίσω, και θεωρεί τον Ιησούν εστώτα, και ουκ ήδει ότι Ιησούς εστι.

Ιω. 20,14 Και αφού είπαν αυτά εγύρισε πίσω και βλέπει τον Ιησούν να στέκεται όρθιος και, διότι ίσως τα μάτια της ήσαν βουρκωμένα από τα δάκρυα, δεν αντελήφθη ότι αυτός είναι ο Ιησούς.

Ιω. 20,15 λέγει αυτή ο Ιησούς· γύναι, τι κλαίεις; τίνα ζητείς; εκείνη δοκούσα ότι ο κηπουρός εστι, λέγει αυτώ· κύριε, ει σύ εβάστασας αυτόν, ειπέ μοι που έθηκας αυτόν, καγώ αυτόν αρώ.

Ιω. 20,15 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “γύναι, διατί κλαίεις; Ποιόν ζητείς;” Εκείνη, νομίζουσα ότι αυτός που της ομιλεί είναι ο κηπουρός, του λέγει· “κύριε, εάν συ επήρες αυτόν, πες μοι που τον έβαλες και εγώ θα τον πάρω και θα τον ξαναφέρω στον τάφον”.

Ιω. 20,16 λέγει αυτή ο Ιησούς· Μαρία· στραφείσα εκείνη λέγει αυτώ· ραββουνί, ό λέγεται, διδάσκαλε.

Ιω. 20,16 Λεγει τότε εις αυτήν ο Ιησούς· “Μαρία”. Εκείνη ανεγνώρισε αμέσως την φωνήν, εστράφη προς αυτόν και του είπε· “ραββουνί”, που σημαίνει εις την ελληνικήν, διδάσκαλε.

Ιω. 20,17 λέγει αυτή ο Ιησούς· μη μου άπτου· ούπω γάρ αναβέβηκα προς τον πατέρα μου· πορεύου δε προς τους αδελφούς μου και ειπέ αυτοίς· αναβαίνω προς τον πατέρα μου και πατέρα υμών, και Θεόν μου και Θεόν υμών.

Ιω. 20,17 Και επειδή η Μαρία έσπευσε να αγκαλιάση με σεβασμόν τα πόδια του, ο Ιησούς της είπε· “μη με εγγίζεις, διότι δεν ανέβηκα ακόμη στον Πατέρα μου και δεν ήρχισεν ακόμη η νέα περιόδος της λατρείας και της τιμής, που θα μου προσφέρουν απ' εδώ και πέρα οι άνθρωποι. Αλλά πήγαινε στους αδελφούς μου και πες τους· ανεβαίνω προς τον Πατέρα μου, ο οποίος χάρις εις την λυτρωτικήν μου θυσίαν έγινε και ιδικός σας Πατέρας, και έγινε δι' εμέ από την ημέραν που πήρα την ανθρωπίνην σάρκα Θεός μου, όπως επίσης είναι και Θεός ιδικός σας”.

Ιω. 20,18 έρχεται Μαρία η Μαγδαληνή απαγγέλλουσα τοίς μαθηταίς ότι εώρακε τον Κύριον, και ταύτα είπεν αυτή.

Ιω. 20,18 Ερχεται η Μαρία η Μαγδαληνή και αναγγέλει στους μαθητάς, ότι είδε τον Κυριον, και ότι ο Κυριος της είπε να αναγγείλη εις αυτούς την ανάστασίν του.

Ιω. 20,19 Ούσης ούν οφίας τή ημέρα εκείνη τή μια των σαββάτων, και των θυρών κεκλεισμένων όπου ήσαν οι μαθηταί συνηγμένοι διά τον φόβον των Ιουδαίων, ήλθεν ο Ιησούς και έστη εις το μέσον, και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν.

Ιω. 20,19 Κατά την ημέραν εκείνην, την πρώτην της εβδομάδος, ενώ πλέον είχε βραδυάσει και αι θύραι του σπιτιού, όπου ευρίσκοντο συγκεντωμένοι οι μαθηταί, ήσαν κλεισμένοι δια τον φόβον των Ιουδαίων, ήλθεν έξαφνα ο Ιησούς, εστάθη στο μέσον και τους λέγει· “ειρήνη ας είναι εις σας”.

Ιω. 20,20 και τούτο ειπών έδειξεν αυτοίς τας χείρας και την πλευράν αυτού. εχάρησαν ούν οι μαθηταί ιδόντες τον Κύριον.

Ιω. 20,20 Και αφού είπε τούτο, έδειξεν εις αυτούς τα χέρια και την πλευράν του, δια να ιδουν τα σημάδια των πληγών και πιστεύσουν ότι αυτός είναι ο διδάσκαλός των. Και τότε οι μαθηταί, όταν είδαν τον Κυριον αναστημένον, εχάρησαν.

Ιω. 20,21 είπεν ούν αυτοίς ο Ιησούς πάλιν· ειρήνη υμίν· καθώς απέσταλκέ με ο πατήρ, καγώ πέμπω υμάς.

Ιω. 20,21 Είπε, λοιπόν, τότε εις αυτούς ο Ιησούς· “ειρήνη εις σας. Όπως έστειλεν εμέ ο Πατήρ, δια να τελειώσω το έργον της σωτηρίας των ανθρώπων, έτσι και εγώ στέλνω σας, να μεταφέρετε στους ανθρώπους την σωτηριάν”.

Ιω. 20,22 και τούτο ειπών ενεφύσησε και λέγει αυτοίς· λάβετε Πνεύμα Άγιον·

Ιω. 20,22 Και αφού είπε τούτο, εφύσησε εις τα πρόσωπα των την ζωογόνον πνοήν της νέας ζωής και τους είπε· "λάβετε Πνεύμα Άγιον·

Ιω. 20,23 αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφίενται αυτοίς, αν τινων κρατήτε, κεκρατήνται.

Ιω. 20,23 Εις όποιους συγχωρείτε τις αμαρτίες, θα είναι συγχωρημένες και από τον Θεόν. Εις όποιους όμως τις κρατείτε άλυτες και ασυγχώρητες, θα μείνουν αιωνίως ασυγχώρητες".

Ιω. 20,24 Θωμάς δε εις εκ των δώδεκα, ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ήν μετ αυτών ότε ήλθεν ο Ιησούς.

Ιω. 20,24 Ο Θωμάς όμως, ένας από τους δώδεκα, ο οποίος ελέγето εις την ελληνικήν Διδυμος, δεν ήτο μαζί τους, όταν ήλθε ο Ιησούς.

Ιω. 20,25 έλεγον ούν αυτώ οι άλλοι μαθηταί· εωράκαμεν τον Κύριον. ο δε είπεν αυτοίς· εάν μη ιδω εν ταις χερσίν αυτού τον τύπον των ήλων, και βάλω τον δάκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, και βάλω την χεirá μου εις την πλευράν αυτού, ου μη πιστεύσω.

Ιω. 20,25 Ελεγαν, λοιπόν, εις αυτόν οι άλλοι μαθηταί· "είδαμε τον Κυριον". Εκείνος όμως τους είπε· "εάν δεν ιδω εις τα χέρια του το σημάδι των καρφιών και δεν βάλω το δάκτυλό μου στο σημάδι των καρφιών, και αν δεν βάλω το χέρι μου εις την πλευράν, που την ετρύπησε η λόγχη, δεν θα πιστεύσω".

Ιω. 20,26 Καί μεθ ημέρας οκτώ πάλιν ήσαν έσω οι μαθηταί αυτού και Θωμάς μετ αυτών. έρχεται ο Ιησούς των θυρών κεκλεισμένων, και έστη εις το μέσον και είπεν· ειρήνη υμίν.

Ιω. 20,26 Και έπειτα από οκτώ ημέρας ήσαν πάλιν οι μαθηταί μέσα στο σπίτι και ο Θωμάς μαζί με αυτούς. Ερχεται, λοιπόν, ο Ιησούς έξαφνα, ενώ οι πόρτες ήσαν κλεισμένες, εστάθηκε στο μέσον και είπε· "ειρήνη υμίν".

Ιω. 20,27 είτα λέγει τώ Θωμά· φέρε τον δάκτυλόν σου ώδε και ιδε τας χεiráς μου, και φέρε την χεirá σου και βάλε εις την πλευράν μου, και μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός.

Ιω. 20,27 Επειτα λέγει στον Θωμάν· "φέρε το δάκτυλό σου εδώ, ιδέ και με τα μάτια σου τα χέρια μου και φέρε το χέρι σου και βάλε το εις την πλευράν μου, ψηλάφησε και ιδέ τα σημάδια των καρφιών και της λόγχης, και μη γίνεσαι άπιστος, αλλά πιστός".

Ιω. 20,28 και απεκριθή Θωμάς και είπεν αυτώ· ο Κύριός μου και ο Θεός μου.

Ιω. 20,28 Απήντησε τότε ο Θωμάς και είπε εις αυτόν· "Πιστεύω, Κυριε, ότι συ είσαι ο Κυριος μου και ο Θεός μου".

Ιω. 20,29 λέγει αυτώ ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες.

Ιω. 20,29 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· "επίστευσες, διότι με είδες· μακάριοι θα είναι απ' εδώ και πέρα στους αιώνας των αιώνων, εκείνοι οι οποίοι καίτοι δεν με είδαν, επίστευσαν".

Ιω. 20,30 Πολλά μόν ούν και άλλα σημεία εποίησεν ο Ιησούς ενώπιον των μαθητών αυτού, ά ουκ έστι γεγραμμένα εν τώ βιβλίω τούτω·

Ιω. 20,30 Εκτός από το θαύμα αυτό της αναστάσεως και από όσα άλλα θαύματα είχε κάμει προηγουμένως ο Ιησούς, έκαμε και πολλά άλλα, εμπρός στους μαθητάς του, τα οποία απεδείκνυαν την θεότητά του και το έργον του, και τα οποία δεν είναι γραμμένα στο ιερόν τούτο βιβλίον.

Ιω. 20,31 ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός τού Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τώ ονόματι αυτού.

Ιω. 20,31 Αυτά δε, που εξιστορήσαμεν, εγράφησαν, δια να πιστεύσετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες αυτόν με φωτισμένην και ενεργόν πίστιν, έχετε, ως παντοτεινόν κτήμα σας, εν τω ονόματι αυτού, την αιωνίαν ζωήν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Ιω. 21,1 Μετά ταύτα εφανέρωσεν εαυτόν πάλιν ο Ιησούς τοίς μαθηταίς επί της θαλάσσης της Τιβεριάδος· εφανέρωσε δε ούτως.

Ιω. 21,1 Επειτα από αυτά, εφανέρωσε τον ευατόν του πάλιν ο Ιησούς κοντά εις την λίμνην της Τιβεριάδος· εφανερώθηκε δε ως εξής·

Ιω. 21,2 ήσαν ομού Σίμων Πέτρος, και Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος, και Ναθαναήλ ο από Κανά της Γαλιλαίας, και οι τού Ζεβεδαιου, και άλλοι εκ των μαθητών αυτού δύο.

Ιω. 21,2 Ησαν μαζί ο Σίμων Πετρος και ο Θωμάς, που ελέγето Δίδυμος, και ο Ναθαναήλ, που κατήγετο από την Κανά της Γαλιλαίας, και οι υιοί του Ζεβεδαιου και άλλοι δύο από τους μαθητάς του.

Ιω. 21,3 λέγει αυτοίς Σίμων Πέτρος· υπάγω αλιεύειν. λέγουσιν αυτώ· ερχόμεθα και ημείς σύν σοί. εξήλθον και ενέβησαν εις το πλοίον ευθύς, και εν εκείνη τή νυκτί έπίασαν ουδέν.

Ιω. 21,3 Λεγει εις αυτούς ο Σίμων Πετρος· "πηγαίνω να ψαρέψω". Λεγουν εις αυτόν και εκείνοι· "ερχόμαστε και ημείς μαζί σου". Εβγήκαν, λοιπόν, προς την θάλασσαν, εμπήκαν αμέσως στο πλοίον και ήρχισαν να ρίπτουν τα δίκτυα. Εκείνη όμως την νύκτα δεν έπιασαν τίποτε.

Ιω. 21,4 πρωΐας δε ήδη γενομένης έστη ο Ιησούς εις τον αιγιαλόν· ου μόντοι ήδεισαν οι μαθηταί ότι Ιησούς εστι.

Ιω. 21,4 Όταν δε πλέον έγινε πρωΐ, εστάθηκεν ο Ιησούς εις την παραλίαν. Οι μαθηταί όμως δεν αντελήφθησαν ότι αυτός είναι ο Ιησούς.

Ιω. 21,5 λέγει ούν αυτοίς ο Ιησούς· παιδια, μη τι προσφάγιον έχετε; απεκριθήσαν αυτώ· ού.

Ιω. 21,5 Λεγει, λοιπόν, εις αυτούς ο Ιησούς σαν άγνωστος διαβάτης και με την συνηθισμένην τότε οικειότητα μεταξύ των ανθρώπων, "παιδιά, μήπως έχετε κανένα ψάρι για προσφάγι;" Του απήντησαν· "όχι· δεν έχομεν τίποτε".

Ιω. 21,6 ο δε είπεν αυτοίς· βάλετε εις τα δεξιά μέρη τού πλοίου το δίκτυον, και ευρήσετε. έβαλον ούν, και ουκέτι αυτό ελκύσαι ίσχυσαν από τού πλήθους των ιχθύων.

Ιω. 21,6 Εκείνος τότε τους είπε· "ρίξτε το δίκτυ εις τα δεξιά μέρη του πλοίου και θα βρήτε ψάρια". Ερριξαν τότε το δίκτυ και επιασαν τόσον πολλά, ώστε δεν ημπόρεσαν πλέον να σηκώσουν το δίκτυον και να το τραβήξουν επάνω στο πλοίον από το πλήθος των ψαριών.

Ιω. 21,7 λέγει ούν ο μαθητής εκείνος, ον ηγάπα ο Ιησούς, τώ Πέτρω· ο Κύριός εστι. Σίμων ούν Πέτρος ακούσας ότι ο Κύριός εστι, τον επενδύτην διεζώσατο· ήν γάρ γυμνός· και έβαλεν εαυτόν εις την θάλασσαν·

Ιω. 21,7 Ο μαθητής εκείνος, τον οποίον αγαπούσε ιδιαίτερός ο Ιησούς, εθυμήθηκε τότε και άλλην, προ τριών ετών, θαυμαστήν αλιείαν πλήθους ψαριών και λέγει στον Πετρον· “αυτός είναι ο Κυριος”. Όταν, λοιπόν, ο Σιμων Πετρος ήκουσε ότι αυτός που στέκεται εκεί είναι ο Κυριος, έρριξε επάνω του και εξώστηκε τον επενδύτην. Διότι ήτο σχεδόν γυμνός κατά τας ώρας του ψαρέματος. Ερρίφθη εις την θάλασσαν, δια να έλθη όσον ημπορούσε συντομώτερα προς τον Κυριον.

Ιω. 21,8 οι δε άλλοι μαθηταί τώ πλοιαρίω ήλθον· ου γάρ ήσαν μακράν από της γής, αλλ ως από πηχών διακοσίων· σύροντες το δίκτυον των ιχθύων.

Ιω. 21,8 Οι άλλοι όμως μαθηταί ήλθαν με το πλοιαρίον, διότι δεν απείχαν πολύ από την ξηράν, αλλα περίπου διακοσίες πήχες, δηλαδή εκατό περίπου μέτρα. Και ήλθαν σύροντες το δίκτυ, που ήτο γεμάτο ψάρια.

Ιω. 21,9 ως ούν απέβησαν εις την γήν, βλέπουσιν ανθρακιάν κειμένην και οψάριον επικείμενον και άρτον.

Ιω. 21,9 Αμέσως δε μόλις εβγήκαν εις την ξηράν, βρεγμένοι και πεινασμένοι, βλέπουν αναμμένα κάρβουνα σωρόν και επάνω εις αυτά ψάρι και κοντά εις την φωτιά ψωμί.

Ιω. 21,10 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· ενέγκατε από των οψαριών ών επιάσατε νύν.

Ιω. 21,10 Λεγει εις αυτοίς ο Ιησούς· “φέρετε και από τα ψάρια, που επιάσατε τώρα”.

Ιω. 21,11 ανέβη Σίμων Πέτρος και είλκυσε το δίκτυον επί της γής, μεστόν ιχθύων μεγάλων εκατόν πενήκοντα τριών· και τοσοούτων όντων ουκ εσχίσθη το δίκτυον.

Ιω. 21,11 Ανέβηκε ο Σιμων Πετρος στο πλοιαρίον και ετραβήξε εις την ξηράν το δίκτυ, γεμάτο από εκατόν πενήντα τρία μεγάλα ψάρια. Και ενώ τόσον πολλά και μεγάλα ήσαν τα ψάρια, δεν εσχίσθηκε το δίκτυον.

Ιω. 21,12 λέγει αυτοίς ο Ιησούς· δεύτε αριστήσατε. ουδείς δε ετόλμα των μαθητών εξετάσαι αυτόν σύ τις εί, ειδότες ότι ο Κύριός εστιν.

Ιω. 21,12 Λεγει εις αυτοίς ο Ιησούς· “ελάτε τώρα να φάτε το πρωϊνό σας φαγητό”. Κανείς δε από τους μαθητάς δεν ετολμούσε να τον εξετάση και να τον ερωτήση, ποιός είσαι συ, διότι όλοι εγνωρίζαν πολύ καλά ότι αυτός είναι ο Κυριος.

Ιω. 21,13 έρχεται ούν ο Ιησούς και λαμβάνει τον άρτον και δίδωσιν αυτοίς και το οψάριον ομοίως.

Ιω. 21,13 Ερχεται λοιπόν ο Ιησούς και παίρνει το ψωμί εις τα χέρια του και τους το εμοίρασε, επίσης δε και το ψάρι.

Ιω. 21,14 Τούτο ήδη τρίτον εφανερώθη ο Ιησούς τοίς μαθηταίς αυτού εγεργθείς εκ νεκρών.

Ιω. 21,14 Αυτή ήτο η τρίτη φορά, που εφανερώθηκε ο Ιησούς εις συγκεντρωμένους μαθητάς του, από την ημέραν που ανεστήθη εκ νεκρών.

Ιω. 21,15 Οτε ούν ηρίστησαν, λέγει τώ Σίμωνι Πέτρω ο Ιησούς· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με πλέον τούτων; λέγει αυτώ· ναι, Κύριε, σύ οίδας ότι φιλώ σε. λέγει αυτώ· βόσκε τα αρνία μου.

Ιω. 21,15 Αφού, λοιπόν, επήραν το πρωϊνό τους φαγητό, λέγει στον Σιμονα Πετρον ο Ιησούς· “Σιμων, παιδί του Ιωνά, με αγαπάς περισσότερο από αυτούς, όπως είχες ισχυρισθή κατά την νύκτα της συλλήψεώς μου;” Ο Πετρος, χωρίς τώρα να υποτιμήση την αγάπην των άλλων μαθητών, με ταπεινοφροσύνην πολλήν λέγει· “ναι, Κυριε, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπάω”. Του λέγει ο Ιησούς· “βόσκε τα λογικά αρνία μου της πνευματικής μου ποιμήνης. (Δίδαξε την αλήθειαν στους καλοπροαιρέτους ανθρώπους, που θα γίνουν μέλη της Εκκλησίας μου· θρέψε τους και ανάθρεψέ τους με την χάριν των μυστηρίων)”.

Ιω. 21,16 λέγει αυτώ· πάλιν δεύτερον· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με; λέγει αυτώ· ναι, Κύριε, σύ οίδας ότι φιλώ σε. λέγει αυτώ· ποιμάινε τα πρόβατά μου.

Ιω. 21,16 Λεγει εις αυτόν· πάλιν δευτέραν φοράν ο Κυριος· “Σιμων, παιδί του Ιωνά, με αγαπάς;” Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· “ναι, Κυριε, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπάω”. Του λέγει· “ποιμάινε τα λογικά μου πρόβατα”.

Ιω. 21,17 λέγει αυτώ· τρίτον· Σίμων Ιωνά, φιλείς με; ελυπήθη ο Πέτρος ότι είπεν αυτώ· τρίτον, φιλείς με, και είπεν αυτώ· Κύριε, σύ πάντα οίδας, σύ γινώσκεις ότι φιλώ σε. λέγει αυτώ ο Ιησούς· βόσκε τα πρόβατά μου.

Ιω. 21,17 Λεγει εις αυτόν· τρίτην φοράν ο Κυριος· “Σιμων, υιέ του Ιωνά, με αγαπάς;” Ο Πετρος ελυπήθηκε, διότι τρεις φορές του είπε ο Ιησούς· “αγαπάς με;” επειδή ενόμισε ότι αμφέβαλλεν ο Κυριος δια την αγάπην του, και του είπε· “Κυριε, συ γνωρίζεις τα πάντα, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπάω”. Και έπειτα από την τριπλήν αυτήν ομολογίαν (που έσβησε οριστικά πλέον την τριπλήν του άρνησιν και τον αποκατέστησε στο αποστολικόν του αξίωμα), ο Κυριος του λέγει· “βόσκε τα πρόβατά μου”.

Ιω. 21,18 αμήν αμήν λέγω σοι, ότε ής νεώτερος, εξώννυες σεαυτόν και περιεπάτεες όπου ήθελες· όταν δε γηράσης, εκτενείς τας χείράς σου, και άλλος σε ζώσει, και οίσει όπου ου θέλεις.

Ιω. 21,18 Και πληροφορών αυτόν ο Κυριος, ότι θα μείνη πλέον πιστός μέχρι θανάτου, του λέγει· “σε διαβεβαιώνω και σε πληροφορώ, ότι όταν ήσουν νεώτερος έζωνες τον εαυτόν σου και επήγαινες, όπου ήθελες. Όταν όμως γηράσης θα απλώσης τα χέρια σου και άλλος θα σε ζώσει και θα σε φέρη εκεί, όπου δεν θέλεις· (θα σε οδηγήση δηλαδή εις σκληρόν μαρτύριον, το οποίον θα δεχθής, παρά την φυσικήν αποστροφήν προς τον θάνατον)”.

Ιω. 21,19 τούτο δε είπε σημαίνων ποιώ θανάτω δοξάσει τον Θεόν. και τούτο ειπών λέγει αυτώ· ακολούθει μοι.

Ιω. 21,19 Είπε δε αυτά τα λόγια ο Κυριος δηλώνων, με ποιόν θάνατον έμελλε να δοξάση ο Πετρος τον Θεόν. Και αφού είπε τούτο ο Κυριος του λέγει· “ακολούθησε με”.

Ιω. 21,20 επιστραφείς δε ο Πέτρος βλέπει τον μαθητήν ον ηγάπα ο Ιησούς ακολουθούντα, ός και ανέπεσεν εν τώ δείπνω επί το στήθος αυτού και είπε· Κύριε, τις εστιν ο παραδιδούς σε;

Ιω. 21,20 Καθώς δε επροχωρούσαν, εγύρισε ο Πετρος πίσω την κεφαλήν και βλέπει τον μαθητήν, που αγαπούσε ο Ιησούς, να τους ακολουθή. Ο μαθητής αυτός ήτο εκείνος, που είχε πέσει κατά τον μυστικόν δείπνον στο στήθος του Ιησού και είπε· “Κυριε, ποιός είναι αυτός που θα σε παραδώση;”

Ιω. 21,21 τούτον ιδών ο Πέτρος λέγει τώ Ιησού· Κύριε, ούτος δε τι;

Ιω. 21,21 Αυτόν όταν τον είδε ο Πετρος, λέγει στον Ιησούν· “Κυριε, αυτός τι θα γίνη; Τι θα του συμβή στο μέλλον;”

Ιω. 21,22 λέγει αυτώ ο Ιησούς·· εάν αυτόν θέλω μένειν έως έρχομαι, τι προς σε; σύ ακολούθει μοι.

Ιω. 21,22 Λεγει ο Ιησούς στον Πετρον· “εάν εγώ θέλω να μένη αυτός εις την ζωήν, έως ότου θα έλθω πάλιν κατά την δευτέραν παρουσίαν, τι σε ενδιαφέρει αυτό; Τι έχεις να ωφεληθής από απόψεως πνευματικής, εάν μάθης τι θα γίνη με τον μαθητήν αυτόν; Συ ακολούθησέ με και φρόντισε δια τον εαυτόν σου, δι' αυτά που σου λέγω εγώ και που αφορούν εσέ”.

Ιω. 21,23 εξήλθεν ούν ο λόγος ούτος εις τους αδελφούς ότι ο μαθητής εκείνος ουκ αποθνήσκει· και ουκ είπεν αυτώ ο Ιησούς ότι ουκ αποθνήσκει, αλλ εάν αυτόν θέλω μένειν έως έρχομαι, τι προς σε;

Ιω. 21,23 Διαδόθηκε λοιπόν η φήμη αυτή μεταξύ των αδελφών, ότι ο μαθητής εκείνος δεν πεθαίνει. Και δεν είπε στον Πετρον ο Ιησούς ότι ο μαθητής αυτός δεν πεθαίνει, αλλά εάν υποθέσωμεν, ότι θέλω να μένη αυτός εις την ζωήν, μέχρις ότου έλθω, αυτό τι ενδιαφέρει εμένα;

Ιω. 21,24 Ουτός εστιν ο μαθητής ο μαρτυρών περί τούτων και γράφας ταύτα, και οίδαμεν ότι αληθής εστιν η μαρτυρία αυτού.

Ιω. 21,24 Αυτός είναι ο μαθητής εκείνος, που δίδει την μαρτυριάν δι' όλα αυτά και που τα έγραψεν στο Ευγγέλιόν του. Και γνωρίζομεν καλά ότι είναι αληθινή η μαρτυρία του.

Ιω. 21,25 έστι δε και άλλα πολλά όσα έποίησεν ο Ιησούς, άτινα εάν γράφηται καθ' έν, ουδέ αυτόν οίμαι τον κόσμον χωρήσαι τα γραφόμενα βιβλία. αμήν.

Ιω. 21,25 Υπάρχουν δε και πολλά άλλα, όσα έκαμεν ο Ιησούς, τα οποία εάν ήθελαν γραφή ένα προς ένα, νομίζω ότι ολόκληρος ο κόσμος με τας βιβλιοθήκας του δε θα εχωρούσε τα βιβλία, που θα εγράφοντο. Πράγματι".

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Πραξ. 1,1 Τόν μόν πρώτον λόγον εποιησάμην περί πάντων, ω Θεόφιλε, ών ήρξατο ο Ιησούς ποιείν τε και διδάσκειν,

Πραξ. 1,1 Εγώ, ω Θεόφιλε, στο πρώτον βιβλίον που έγραψα, δηλαδή στο Ευαγγέλιον, έκαμα λόγον δι' όλα όσα έπραξε και έδίδαξεν ο Ιησούς από την αχήν

Πραξ. 1,2 άχρι ής ημέρας εντειλάμενος τοίς αποστόλοις διά Πνεύματος Αγίου ούς εξελέξατο ανελήφθη·

Πραξ. 1,2 μέχρι την ημέραν, που ανελήφθη στους ουρανούς, αφού προηγουμένως έδωκε, δια μέσου του Αγίου Πνεύματος, εντολάς στους Αποστόλους, τους οποίους ο ίδιος έχειν εκλέξει.

Πραξ. 1,3 οίς και παρέστησεν εαυτόν ζώντα μετά το παθείν αυτόν εν πολλοίς τεκμηρίοις, δι ημερών τεσσαράκοντα οπτανόμενος αυτοίς και λέγων τα περί της βασιλείας τού Θεού.

Πραξ. 1,3 Εις αυτούς δε και παρουσίασε τον εαυτόν του ζωντανόν, ύστερα από το σωτήριο πάθος του, και έδωσε πολλές αποδείξεις, ότι ήτο πράγματι ζωντανός. Επί σαράντα δε ημέρας παρουσιάζετο εις αυτούς και τους έδίδασκε αληθείας περί της βασιλείας του Θεού.

Πραξ. 1,4 και συναλιζόμενος παρήγγειλεν αυτοίς από Ιεροσολύμων μη χωρίζεσθαι, αλλά περιμένειν την επαγγελίαν τού πατρός ήν ηκούσατέ μου·

Πραξ. 1,4 Και καθώς συναναστρέφετο και συνέτρωγε συχνά με αυτούς, τους έδωκε παραγγελίαν· "να μη απομακρύνεσθε από την Ιερουσαλήμ, αλλά να περιμένετε την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως του Πατρός, την αποστολήν δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, δια την οποίαν με έχετε ακούσει να σας ομιλώ.

Πραξ. 1,5 ότι Ιωάννης μόν εβάπτισεν ύδατι, υμείς δε βαπτισθήσεσθε εν Πνεύματι Αγίω ου μετά πολλάς ταύτας ημέρας.

Πραξ. 1,5 Διότι ο μόν Ιωάννης εβάπτισε με νερό μόνον, χωρίς να μεταδώση αναγέννησιν και πνευματικήν ζωήν. Σεις όμως θα βαπτισθήτε με το Πνεύμα το Αγίον, ύστερα από ολίγας ημέρας".

Πραξ. 1,6 οι μόν ούν συνελθόντες επηρώτων αυτόν λέγοντες· Κύριε, ει εν τώ χρόνω τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν τώ Ισραήλ;

Πραξ. 1,6 Επειτα από αυτά τα λόγια του Κυρίου ήλθαν όλοι μαζί οι μαθηταί προς αυτόν και τον ηρώτησαν λέγοντες· "Κυριε, πες μας, εάν στον καιρόν τούτον, που διερχόμεθα, πρόκειται να αποκαταστήσης πάλιν ένδοξον την βασιλείαν του Ισραήλ;"

Πραξ. 1,7 είτε προς αυτούς· ουχ υμών εστι γνώμαι χρόνους ή καιρούς ούς ο πατήρ έθετο εν τή ιδία εξουσία,

Πραξ. 1,7 Ο Ιησούς όμως τους είπε· "δεν είναι ιδικόν σας έργον και δικαίωμα να γνωρίσετε τα χρόνια η τους ωρισμένους καιρούς, τους οποίους ο Πατήρ εκράτησε εις την ιδικήν του εξουσίαν και παγγνωσίαν.

Πραξ. 1,8 αλλά λήψεσθε δύναμιν επελθόντος τού Αγίου Πνεύματος εφ υμάς, και έσεσθέ μοι μάρτυρες έν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τή Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γής.

Πραξ. 1,8 Θα λάβετε όμως δύναμιν, όταν έλθη εις σας το Πνεύμα το Αγίον, και τότε θα γίνετε μάρτυρές μου, οι οποίοι θα διδάξετε τα περί εμού εις την Ιερουσαλήμ και όλην την Ιουδαίαν και Σαμαρείαν και έως τα πλέον μακρονά και απομονωμένα σημεία της γης".

Πραξ. 1,9 και ταύτα ειπών βλέπόντων αυτών επήρθη, και νεφέλη υπέλαβεν αυτόν από των οφθαλμών αυτών.

Πραξ. 1,9 Και αφού είπεν αυτά, ενώ εκείνοι τον έβλεπαν, υψώθηκε εις τα επάνω και ένα σύννεφον ολόφωτον τον παρέλαβε εκ των κάτω και τον απέκρυψε από τα μάτια των.

Πραξ. 1,10 και ως ατενίζοντες ήσαν εις τον ουρανόν πορευομένου αυτού, και ιδού άνδρες δύο παρειστήκεισαν αυτοίς εν εσθήτι λευκή,

Πραξ. 1,10 Και καθώς εκείνος ανελαμβάνετο και οι μαθηταί είχαν καρφωμένα τα βλέμματα των στον ουρανόν, ιδού εστάθησαν κοντά των ντυμένοι ολόλευκα φορέματα δύο άνδρες, οι οποίοι ήσαν άγγελοι εκ του ουρανού,

Πραξ. 1,11 οί και είπον· άνδρες Γαλιλαίοι, τι εστήκατε εμβλέποντες εις τον ουρανόν; ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ υμών εις τον ουρανόν, ούτως ελεύσεται, ον τρόπον θεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν.

Πραξ. 1,11 και είπαν προς αυτούς· "άνδρες Γαλιλαίοι, διατί εσταθήκατε εδώ με τα μάτια καρφωμένα στον ουρανόν; Αυτός ο Ιησούς, ο οποίος προ ολίγου ανελήφθη εκ μέσου υμών στον ουρανόν, θα έλθη και πάλιν έτσι, όπως τον είδατε ένδοξον επάνω εις ένα σύννεφον να πηγαίνει προς τον ουρανόν".

Πραξ. 1,12 Τότε υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ από όρους τού καλουμένου ελαιώνος, ό έστιν εγγύς Ιερουσαλήμ, σαββάτου έχον οδόν.

Πραξ. 1,12 Τότε οι μαθηταί επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ από το όρος, που ελέγετο Ελαιών και το οποίον είναι πλησίον της Ιερουσαλήμ, εις απόστασιν ενός και κάτι χιλιομέτρου, όσον δηλαδή επετρέπετο στους Ισραηλίτας να βαδίσουν κατά την ημέραν του Σαββάτου.

Πραξ. 1,13 και ότε εισήλθον, ανέβησαν εις το υπερών ού ήσαν καταμένοντες, ό τε Πέτρος και Ιάκωβος και Ιωάννης και Ανδρέας, Φίλιππος και Θωμάς, Βαρθολομαίος και Ματθαίος, Ιάκωβος Αλφαιού και Σίμων ο Ζηλωτής και Ιούδας Ιακώβου.

Πραξ. 1,13 Και όταν εισήλθον εις την πόλιν, ανέβηκαν στο γνωστόν υπερών, όπου συνήθως συνηντώντο και παρέμεναν οι

μαθηταί, ο Πέτρος και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης και ο Ανδρέας, ο Φίλιππος και ο Θωμάς, ο Βαρθολομαίος και ο Ματθαίος, ο Ιάκωβος ο υιός του Αλφαίου και ο Σιμων ο Ζηλωτής και ο Ιούδας ο υιός του Ιακώβου.

Πραξ. 1,14 οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.

Πραξ. 1,14 Ὅλοι αὐτοὶ με μιὰ ψυχὴ καὶ με μιὰ καρδιά ἀκούραστα προσηύχοντο καὶ ἐδέοντο τὸν Θεὸν μαζὴ καὶ με ἄλλας εὐσεβεῖς γυναῖκας, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν Κύριον, ὅπως ἐπίσης μαζὴ με τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ με αὐτούς, ποὺ ἐνομίζοντο ἀδελφοὶ τοῦ.

Πραξ. 1,15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναστάς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν εἶπεν· ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν·

Πραξ. 1,15 Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐσηκώθηκε ὁ Πέτρος στὸ μέσον τῶν μαθητῶν καὶ εἶπε· ἦσαν δε ἐκεῖ συνηθροισμένοι ἑκατὸν εἴκοσι περίπου πρόσωπα·

Πραξ. 1,16 ἀνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προείπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ στόματος Δαυὶδ περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν,

Πραξ. 1,16 "ἀνδρες ἀδελφοί, ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ ἀκριβῶς ἡ προφητεία τῆς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν προείπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον με τὸ στόμα τοῦ Δαυὶδ δια τὸν Ἰούδαν, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ὁδηγὸς ἐκείνων, ποὺ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦν.

Πραξ. 1,17 ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.

Πραξ. 1,17 Ἡ προφητεία λέγει, ὅτι εἶχε καὶ αὐτὸς συμπεριληφθῆ ἰσὺν ἀριθμὸν μᾶς καὶ ἔλαβεν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ὡς τιμητικὴν δωρεάν, ὡσάν θείον λαχόν, μέρος εἰς τὴν ἀποστολικὴν αὐτὴν διακονίαν.

Πραξ. 1,18 οὗτος μὲν σὺν ἐκτίσαστο χωρίον ἐκ μισθοῦ τῆς ἀδικίας, καὶ πρηνῆς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ·

Πραξ. 1,18 Αὐτὸς μὲν, λοιπὸν, ἀπέκτησε με τὰ χρήματα τῆς προδοσίας τοῦ κάποιου χωράφι. Καὶ ὅταν ἐκρεμάσθη, ἔπεσε πρηνῆς κάτω στὸ χῶμα, διερράγη στὸ μέσον τοῦ σώματός του καὶ ἐχύθησαν ἐξ ὅλα τὰ σπλάγχνα τοῦ.

Πραξ. 1,19 καὶ γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν Ἀκελδαμά, τοῦτέστιν χωρίον αἵματος.

Πραξ. 1,19 Τὸ φρικτὸν αὐτὸ τέλος τοῦ Ἰούδα, ὅπως καὶ ἡ ἀγορὰ τοῦ χωραφιοῦ με τὰ χρήματα τῆς προδοσίας, ἐγέναντο γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὥστε νὰ ὀνομασθῆ ἀπὸ αὐτούς, εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν γλῶσσῶν, τὸ χωράφι ἐκεῖνο Ἀκελδαμά, δηλαδὴ χωράφι ποὺ ἔχει ἀγορασθῆ με τὸ τίμημα αἵματος, τοῦ αἵματος δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ.

Πραξ. 1,20 γέγραπται γάρ ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· γενηθήτω ἡ ἐπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.

Πραξ. 1,20 Διότι εἶναι γραμμένο στὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν· Ἄς γίνῃ ἡ ἀγροτικὴ τοῦ οἰκίας ἔρημη καὶ κανένας ἀς μὴ κατοικῇ πλέον εἰς αὐτήν· καὶ τὸ ἀποστολικὸν τοῦ ἀξίωμα ἀς τὸ πάρη ἄλλος.

Πραξ. 1,21 δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθε ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς,

Πραξ. 1,21 Δια νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ ἡ τελευταία αὐτῆς φράσις τῆς προφητείας, πρέπει νὰ πάρη τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα μεταξὺ τῶν ἀποστόλων ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζὴ μᾶς ὅλον τὸν καιρὸν, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κύριος εἰσῆλθε εἰς τὴν δημοσίαν δρᾶσιν μέχρι τὴν ἡμέραν, ποὺ ἐφυγε ἀπὸ ἡμᾶς.

Πραξ. 1,22 ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἣς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἓνα τούτων.

Πραξ. 1,22 Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεώς του ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, ποὺ ἀνελήφθη στὸν οὐρανὸν. Αὐτὸς δε ποὺ θὰ πάρη τώρα τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα πρέπει νὰ γίνῃ μάρτυς καὶ κήρυξ, μαζὴ με ἡμᾶς, τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου".

Πραξ. 1,23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαββάν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰούστος, καὶ Ματθίαν,

Πραξ. 1,23 Καὶ ἐπρότειναν δύο, τὸν Ἰωσήφ, ποὺ ἐλέγετο Βαρσαββᾶς καὶ ἔλαβε κατόπιν τὸ ἐπώνυμον Ἰούστος, καὶ τὸν Ματθίαν.

Πραξ. 1,24 καὶ προσευξάμενοι εἶπον· σὺ Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἓνα,

Πραξ. 1,24 Καὶ προσηυχῆθησαν οἱ μαθηταί καὶ εἶπαν· "Σὺ, Κύριε, ποὺ γνωρίζεις τὰς καρδίας ὅλων, φανέρωσε καὶ ἀνάδειξε ἐκεῖνον, ποὺ ἐδιάλεξες, ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο τούτους,

Πραξ. 1,25 λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.

Πραξ. 1,25 δια νὰ λάβῃ, ὡς θείον λαχόν, τὸ ἀξίωμα τῆς υπηρεσίας αὐτῆς, δηλαδὴ τὸ ἀποστολικὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξέπεσε ὁ Ἰούδας, δια νὰ πορευθῆ ἰσὺν τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ποὺ τοῦ ἠρόμοζε".

Πραξ. 1,26 καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλήρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκά ἀποστόλων.

Πραξ. 1,26 Καὶ ἔβαλαν κλήρους με τὰ ὀνόματα τῶν δύο καὶ ἔπεσε ὁ κλήρος στὸν Ματθίαν, ὁ ὁποῖος καὶ κατετάχθη μαζὴ με τοὺς ἑνδεκά ἀποστόλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Πραξ. 2,1 Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ.

Πραξ. 2,1 Καθὼς δε ἐπροχωροῦσε νὰ συμπληρωθῇ καὶ νὰ κλείσῃ ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν, ἦσαν ὅλοι οἱ πιστοὶ ὁμόψυχοι, συγκεντρωμένοι στὸ ἴδιον μέρος.

Πραξ. 2,2 καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι·

Πραξ. 2,2 Καὶ ἔξαφνα ἦλθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἓνας ἦχος, ὡς ἰσχυρὴ βοή ἀνέμου ποὺ κινεῖται με ὀρμὴν, καὶ ἐγέμισε ὅλο τὸ σπίτι, μέσα στὸ ὁποῖον ἐκάθηντο οἱ μαθηταί.

Πραξ. 2,3 καὶ ὠφθῆσαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν,

Πραξ. 2,3 Καὶ παρουσιάσθησαν εἰς αὐτούς γλῶσσαι ὡς ἀπὸ φλόγης πυρὸς, νὰ διαμοιράζωνται· καὶ στὸν καθένα ἀπὸ αὐτούς ἐκάθισε ἀπὸ μίᾳ γλῶσσαι.

Πραξ. 2,4 καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέρας γλῶσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου

αυτοίς αποφθέγγεσθαι.

Πραξ. 2,4 Και εγέμισαν όλοι από Πνεύμα Αγιον και ήρχισαν να ομιλούν ξένας γλώσσας και να κηρύττουν τας υψηλάς αληθείας, όπως το Πνεύμα το Αγιον τους εφώτιζε και τους έδιδε την δύναμιν να ομιλούν.

Πραξ. 2,5 Ήσαν δε εν Ιερουσαλήμ κατοικούντες Ιουδαίοι, άνδρες ευλαβείς από παντός έθνους των υπό τον ουρανόν·

Πραξ. 2,5 Ευρίσκοντο δε εις την Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν εκείνην, άλλοι μεν ως μόνιμοι κάτοικοι, άλλοι δε ως προσωρινοί λόγω της εορτής, άνδρες Ιουδαίοι ευσεβείς από κάθε έθνος που υπήρχε κάτω από τον ουρανόν.

Πραξ. 2,6 γενομένης δε της φωνής ταύτης συνήλθε το πλήθος και συνεχύθη, ότι ήκουον εις έκαστος τή ίδια διαλέκτω λαλούντων αυτών.

Πραξ. 2,6 Όταν δε έγινε η βοή από τον ουρανόν, εμαζεύτηκε το πλήθος εκεί και όλοι εκυριεύθησαν από σύγχυσιν και απορίαν, διότι ο καθένας των ήκουε τους μαθητάς να ομιλούν την ιδικήν του γλώσσαν.

Πραξ. 2,7 εξίσταντο δε πάντες και εθαύμαζον λέγοντες προς αλλήλους· ουκ ιδού πάντες ούτοί εισιν οι λαλούντες Γαλιλαιοί;

Πραξ. 2,7 Εξεπλήρσοντο δε όλοι και εθαύμαζαν, λέγοντες μεταξύ των· "τι συμβαίνει; Όλοι αυτοί, που ομιλούν, δεν είναι Γαλιλαιοί;

Πραξ. 2,8 και πώς ημείς ακούομεν έκαστος τή ίδια διαλέκτω ημών εν ή εγεννήθημεν,

Πραξ. 2,8 Και πως, ο καθένας από ημάς, τους ακούομεν να ομιλούν την ιδικήν μας γλώσσαν, την οποίαν εμάθαμεν από της γεννήσεώς μας;

Πραξ. 2,9 Πάρθοι και Μήδοι και Ελαμίται, και οι κατοικούντες την Μεσοποταμίαν, Ιουδαίαν τε και Καππαδοκίαν, Πόντον και την Ασίαν,

Πραξ. 2,9 Και είμεθα από τόσα πολλά έθνη· Παρθοι και Μήδοι και Ελαμίται και κάτοικοι της Μεσοποταμίας, της Ιουδαίας και της Καππαδοκίας, του Ποντου και της Ασίας,

Πραξ. 2,10 Φρυγίαν τε και Παμφυλίαν, Αίγυπτον και τα μέρη της Λιβύης της κατά Κυρήνην, και οι επιδημούντες ωμαίοι, Ιουδαίοι τε και προσήλυτοι,

Πραξ. 2,10 της Φρυγίας και της Παμφυλίας, της Αιγύπτου και των περιοχών της Λιβύης, που είναι πλησίον της Κυρήνης, όπως επίσης και οι παρεπίδημοι Ρωμαίοι, Ιουδαίοι την καταγωγήν και προσήλυτοι από άλλα έθνη.

Πραξ. 2,11 Κρήτες και Αραβες, ακούομεν λαλούντων αυτών ταις ημετέραις γλώσσαις τα μεγαλεία του Θεού;

Πραξ. 2,11 Ακόμη δε Κρήτες και Αραβες, όλοι όσοι καταγόμεθα από τα πολλά και διάφορα αυτά μέρη, πως συμβαίνει να τους ακούωμεν να κηρύττουν τα μεγαλεία του Θεού εις τας ιδικάς μας γλώσσας;"

Πραξ. 2,12 εξίσταντο δε πάντες και διηπόρουν, άλλος προς άλλον λέγοντες· τι αν θέλοι τούτο είναι;

Πραξ. 2,12 Εξεπλήρσοντο δε όλοι και απορούσαν, λέγοντες ο ένας προς τον άλλον· "τι τάχα σημαίνει το έκτακτον αυτό γεγονός;"

Πραξ. 2,13 έτεροι δε χλευάζοντες έλεγον ότι γλεύκουσ μεμεστωμένοι εισί.

Πραξ. 2,13 Άλλοι δε περιγελούσαν και έλεγαν· "έπιαν πολύ και δυνατό κρασί και γι' αυτό δεν ξέρουν τι λένε".

Πραξ. 2,14 Σταθείς δε Πέτρος σύν τοίς ένδεκα επήρε την φωνήν αυτού και απεφθέγγετο αυτοίς· άνδρες Ιουδαίοι και οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ άπαντες, τούτο υμίν γνωστόν έστω και ενωτίσασθε τα ρήματά μου.

Πραξ. 2,14 Και τότε ο Πέτρος μαζί με τους ένδεκα εστάθηκε, ώστε να τον βλέπουν όλοι, ύψωσε την φωνήν αυτού και ήρχισε να ομιλή, όπως το Πνεύμα το Αγιον τον εφώτιζε· "άνδρες Ιουδαίοι και σεις όλοι που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, ας γίνη γνωστόν εις σας αυτό, που θα σας πω και ακούσατε με προσοχήν τα λόγια μου.

Πραξ. 2,15 ου γάρ, ως υμείς υπολαμβάνετε, ούτοι μεθύουσιν· έστι γάρ ώρα τρίτη της ημέρας·

Πραξ. 2,15 Δεν είναι ορθόν αυτό που είπατε, διότι αυτοί οι άνθρωποι που ομιλούν ενώπιόν σας ξένας γλώσσας, δεν είναι μεθυσμένοι, όπως σεις νομίζετε· άλλωστε η ώρα είναι τρεις μετά την ανατολήν του ηλίου, που ως γνωστόν και σύμφωνα με την διδασκαλίαν των ραββίνων δεν πίνουν ακόμη κρασί οι άνθρωποι.

Πραξ. 2,16 αλλά τούτο έστι το ειρημένον διά τού προφήτου Ιωήλ·

Πραξ. 2,16 Αλλά αυτό, που βλέπετε, είναι εκπληρώσις εκείνου που ελέχθη από τον προφήτην Ιωήλ, ο οποίος και προείπε·

Πραξ. 2,17 και έσται εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, εκχεώ από τού πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα, και προφητεύσουσιν οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών, και οι νεανίσκοι υμών οράσεις όψονται και οι πρεσβύτεροι υμών ενύπνια ενυπνιασθήσονται·

Πραξ. 2,17 Και κατά τις τελευταίες εκείνες ημέρες, που θα επακολουθήσουν την έλευσιν του Μεσσιου, θα χύσω·λέγει ο Θεός·από τας δωρεάς και τα χαρίσματα του Πνεύματός μου εις κάθε άνθρωπον· και θα προφητεύσουν οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας· οι δε νέοι σας θα ίδουν αποκαλυπτικά οράματα και οι γέροντές σας θα λάβουν θεία και αποκαλυπτικά όνειρα.

Πραξ. 2,18 και γε επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταις ημέραις εκείναις εκχεώ από τού πνεύματός μου, και προφητεύσουσι.

Πραξ. 2,18 Ακόμη δε στους δούλους μου και εις τας δούλας μου θα χορηγήσω κατά τις ημέρες εκείνες από τα χαρίσματα του Πνεύματός μου και θα προφητεύσουν.

Πραξ. 2,19 και δώσω τέρατα εν τώ ουρανώ άνω και σημεία επί της γής κάτω, αίμα και πύρ και ατμίδα καπνού·

Πραξ. 2,19 Και θα δώσω θαύματα επάνω στον ουρανόν και σημεία εις την γην κάτω, που θα μαρτυρούν την θείαν μου δύναμιν· αιματοχυσίας και πυρκαϊάς και σύνεφα καπνού, που θα ανεβαίνουν από τας καιομένας πόλεις σας.

Πραξ. 2,20 ο ήλιος μεταστραφήσεται εις σκότος και η σελήνη εις αίμα πριν ή ελθείν την ημέραν Κυρίου την μεγάλην και επιφανή.

Πραξ. 2,20 Ο ήλιος από φωτεινός που είναι, θα αλλάξη και θα γίνη σκοτάδι· το φεγγάρι θα φένηται σαν αίμα, πριν έλθη η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και περιβλεπτος.

Πραξ. 2,21 και έσται πάς ός αν επικαλέσηται το όνομα Κυρίου σωθήσεται.

Πραξ. 2,21 Και τότε καθένας, που με πίστιν θα επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θα σωθή.

Πραξ. 2,22 Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους· Ιησούν τον Ναζωραϊον, άνδρα από τού Θεού αποδεδειγμένον εις υμάς δυνάμεσι και τέρασι και σημείοις οίς εποίησε δι αυτού ο Θεός εν μέσω υμών, καθώς και αυτοί οίδατε,

Πραξ. 2,22 Άνδρες Ισραηλίται, ακούστε με προσοχήν τους λόγους αυτούς, που θα σας πω· Τον Ιησούν τον Ναζωραϊον, ο

οποίος απεδείχθη και εμαρτυρήθη εις σας από τον ίδιον τον Θεόν με υπερφυσικά δυνάμεις και καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά σημεία, που δι' αυτού έκαμε ανάμεσα εις όλους σας ο Θεός, όπως άλωστε και σεις οι ίδιοι καλά γνωρίζετε, Πραξ. 2,23 τούτον τή ωρισμένη βουλή και προγνώσει τού Θεού έκδοτον λαβόντες, διά χειρών ανόμων προσηπήξαντες ανείλετε·

Πραξ. 2,23 αυτόν τον Ιησούν, ο οποίος σύμφωνα με την ωρισμένη θέλησιν και πρόγνωση του Θεού σας παρεδόθη από τον προδότην, αφού τον επιάσατε, τον εσταυρώσατε και τον εφονεύσατε με τα χέρια των Ρωμαίων στρατιωτών, οι οποίοι, σαν εθνικοί που είναι, δεν έχουν και δεν γνωρίζουν τον νόμον του Θεού.

Πραξ. 2,24 ον ο Θεός ανέστησε λύσας τας ωδίνας τού θανάτου, καθότι ουκ ήν δυνατόν κρατείσθαι αυτόν υπ αυτού.

Πραξ. 2,24 Αυτόν ο Θεός τον ανέστησεν εκ νεκρών και κατέλυσε τας φοβεράς θλίψου θανάτου, διότι δεν ήτο δυνατόν να κρατήται αυτός από τον θάνατον.

Πραξ. 2,25 Δαυΐδ γάρ λέγει εις αυτόν· προωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου διά παντός, ότι εκ δεξιών μου εστιν ίνα μη σαλευθώ.

Πραξ. 2,25 Επειδή και ο Δαυΐδ λέγει δια λογαριασμόν αυτού· Εγώ ο Μεσσίας έβλεπα εμπρός μου τον Κυριον διαρκώς, ότι είναι εις τα δεξιά μου, έτοιμος και ισχυρός να με προστατεύση, δια να μη κλονισθώ από το φρικτόν μαρτύριον και τον σκληρόν θάνατον.

Πραξ. 2,26 διά τούτο ευφράνθη η καρδιά μου και ηγαλλιάσατο η γλώσσά μου, έτι δε και η σάρξ μου κατασκηνώσει επ ελπίδι,

Πραξ. 2,26 Δια τούτο ακριβώς ευφράνθηκε η καρδιά μου και η γλώσσα μου εξεδήλωσε την αγαλλιάσιν μου, ακόμη δε και το σώμα μου θα αναπαυθή κατά την ώραν του θανάτου και θα κατοικήση εις τάφον με βεβαίαν την ελπίδα ότι συντομώτατα θα αναστηθή.

Πραξ. 2,27 ότι ουκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδου ουδέ δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν.

Πραξ. 2,27 Διότι συ, ουράνιε Πατερ, δεν θα εγκαταλείψης την ψυχήν μου στον Άδην και δεν θα επιτρέψης ο αφωσιωμένος εις σε άγιος Μεσσίας να ίδη το σώμα του φθειρόμενον εις την αποσύνθεσιν του τάφου.

Πραξ. 2,28 εγνώρισάς μοι οδούς ζωής, πληρώσεις με ευφροσύνης μετά τού προσώπου σου.

Πραξ. 2,28 Συ έκαμες εις εμέ γνωστούς τους πνευματικούς δρόμους, που οδηγούν εις την πνευματικήν ζωήν· θα με γεμίσης με ευφροσύνην, όταν θα με αξιώσης και ως άνθρωπος να απολαμβάνω την δόξαν του προσώπου σου.

Πραξ. 2,29 Άνδρες αδελφοί, εξόν ειπείν μετά παρησίας προς υμάς περι τού πατριάρχου Δαυΐδ ότι και ετελεύτησε και ετάφη και το μνήμα αυτού εστιν εν ημίν άχρι της ημέρας ταύτης.

Πραξ. 2,29 Άνδρες αδελφοί, είναι επιτετραμμένον να σας πω με όλον το θάρρος δια τον πατριάρχην Δαυΐδ ότι και απέθανε και ετάφη και το μνημείον του ευρίσκεται εδώ μεταξύ μας μέχρι της ημέρας αυτής. (Αρα η παρά πάνω προφητεία του δεν αναφέρεται εις αυτόν).

Πραξ. 2,30 προφήτης ούν υπάρχων, και ειδώς ότι όρκω ώμοσεν αυτώ ο Θεός εκ καρπού της οσφύος αυτού το κατά σάρκα αναστήσιν τον Χριστόν καθίσει επί τού θρόνου αυτού,

Πραξ. 2,30 Αλλά προφήτης πραγματικός υπάρχων ο Δαυΐδ και γνωρίζων πολύ καλά, ότι ο Θεός του είχε υποσχεθή με όρκον, πως από απόγονον των σπλάγχων του, δηλαδή από την Παρθένον Μαριάν, επρόκειτο να αναστήση τον Χριστόν, κατά το ανθρώπινον, και να τον καθίση στον θρόνον ως βασιλέαν αιώνιον,

Πραξ. 2,31 προΐδών ελάλησε περι της αναστάσεως τού Χριστού ότι ου κατελείφθη η ψυχή αυτού εις άδου ουδέ η σάρξ αυτού είδε διαφθοράν.

Πραξ. 2,31 προείδε και ελάλησε δια την ανάστασιν του Χριστού, ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή του στον Άδην ούτε το σώμα του είδε την φθοράν και την αποσύνθεσιν του θανάτου.

Πραξ. 2,32 τούτον τον Ιησούν ανέστησεν ο Θεός, ού πάντες ημείς εσμεν μάρτυρες.

Πραξ. 2,32 Αυτό τον Ιησούν τον ανέστησεν πράγματι ο Θεός και αυτού του μεγάλου γεγονότος είμεθα ημείς μάρτυρες.

Πραξ. 2,33 τή δεξιά ούν τού Θεού υψωθείς, την τε επαγγελίαν τού Αγίου Πνεύματος λαβών παρά τού πατρός, εξέχεε τούτο ό νύν υμείς βλέπετε και ακούετε.

Πραξ. 2,33 Αφού, λοιπόν, με την παντοδύναμον δεξιάν του Θεού ανεστήθη εκ των νεκρών και υψώθηκε στους ουρανούς και έλαβεν από τον Πατέρα το Άγιον Πνεύμα, που είχε υποσχεθή και εις ημάς, το έστειλε με τας πλουσίας του δωρεάς και ενεργείας εις ημάς, πράγμα το οποίον σεις σήμερα και βλέπετε και ακούετε.

Πραξ. 2,34 ου γάρ Δαυΐδ ανέβη εις τους ουρανούς, λέγει δε αυτός· είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, κάθου εκ δεξιών μου

Πραξ. 2,34 Αλλά και περι της αναλήψεως του Μεσσιού στους ουρανούς επροφήτευσε ο Δαΐδ, διότι δεν ανέβηκε ο Δαυΐδ στους ουρανούς, εν τούτοις όμως λέγει ο ίδιος· Είπεν ο Κυριος και Θεός στον Μεσσίαν, που είναι απόγονός μου κατά το ανθρώπινον, αλλά Κυριος μου ως Θεός, ίσος με τον Πατέρα, κάθισε εις τα δεξιά μου,

Πραξ. 2,35 έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου.

Πραξ. 2,35 έως ότου βάλω κάτω από τα πόδια σου νικημένους τους εχθρούς σου.

Πραξ. 2,36 ασφαλώς ούν γνωσκέτω πάς οίκος Ισραήλ ότι και Κύριον και Χριστόν αυτόν ο Θεός εποίησε, τούτον τον Ιησούν ον υμείς εσταυρώσατε.

Πραξ. 2,36 Ας γνωρίζη, λοιπόν, με κάθε βεβαιότητα όλη η φυλή του Ισραήλ, ότι αυτόν τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε, ο Θεός τον ανέδειξε Κυριον και Χριστόν·

Πραξ. 2,37 Ακούσαντες δε κατενύγησαν τή καρδιά, είπόν τε προς τον Πέτρον και τους λοιπούς αποστόλους· τι ποιήσομεν, άνδρες αδελφοί;

Πραξ. 2,37 Αφού δε ήκουσαν τα θεόπνευστα αυτά λόγια, κατελήφθησαν από λύπην και κατάνυξιν καρδιάς δια την βαρείαν ενοχήν των και είπαν προς τον Πετρον και τους άλλους Αποστόλους· "τι να κάμωμεν, άνδρες αδελφοί;"

Πραξ. 2,38 Πέτρος δε έφη προς αυτούς· μετανοήσατε, και βαπτισθήτω έκαστος υμών επί τώ ονόματι Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και λήψεσθε την δωρεάν τού Αγίου Πνεύματος.

Πραξ. 2,38 Είπε δε προς αυτούς ο Πετρος· "μετανοήσατε και ας βαπτισθή ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού δια την άφεσιν των αμαρτιών σας· και θα λάβετε και σεις την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος.

Πραξ. 2,39 υμίν γάρ εστιν η επαγγελία και τοίς τέκνοις υμών και πάσι τοίς εις μακράν, όσους αν προσκαλέσεται Κύριος ο Θεός ημών.

Πραξ. 2,39 Διότι η υπόσχεσις, που εδόθη δια του προφήτου Ιωήλ περί των δωρεών του Αγίου Πνεύματος, είναι και δια σας και δια τα παιδιά σας και δι' όλους, που ευρίσκονται μακράν από τον Θεόν εις την πλάνην της ειδωλατρίας και τους οποίους θα προσκαλέση ο Κυριος και Θεός μας εις την νέαν πίστιν".

Πραξ. 2,40 ετέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρητο και παρεκάλει λέγων· σώθητε από της γενεάς της σκολιάς ταύτης.

Πραξ. 2,40 Και με άλλους περισσοτέρους λόγους, κατά ένα τρόπον ζωηρόν και έντονον, εκήρτυτε και εμαρτυρούσε ο Πετρος την περί του Χριστού αλήθειαν και τους παρακινούσε να μετανοήσουν και πιστεύσουν λέγων· "σωθήτε από την πονηράν και διεστραμμένην αυτήν γενεάν, που βαδίζει προς την φοβεράν τιμωρίαν και καταστροφήν".

Πραξ. 2,41 οι μὲν οὖν ασμένως αποδεξάμενοι τον λόγον αυτού εβαπτίσθησαν, και προσετέθησαν τή ημέρα εκείνη ψυχαί ωσεί τρισχίλιαι.

Πραξ. 2,41 Και αυτοί, τότε εδέχθησαν με χαράν την διδασκαλίαν του Πετρου, εβαπτίσθησαν και προσετέθησαν εις την Εκκλησίαν του Χριστού κατά την ημέραν εκείνην τρεις περίπου χιλιάδες ψυχές.

Πραξ. 2,42 ήσαν δε προσκαρτερούντες τή διδαχή των αποστόλων και τή κοινωνία και τή κλάσει τού άρτου και ταίς προσευχαίς.

Πραξ. 2,42 Με επιμονήν και ζήλον μεγάλην ήκουαν την διδασκαλίαν των Αποστόλων, επικοινωνούσαν με αγάπην μεταξύ των, μετελάμβαναν στο μυστήριον της θείας Ευχαριστίας και προσηύχοντο.

Πραξ. 2,43 Εγένετο δε πάση ψυχή φόβος, πολλά τε τέρατα και σημεία διά των αποστόλων εγένετο.

Πραξ. 2,43 Επεσε δε φόβος μεγάλος εις κάθε ψυχήν και εις αυτούς που δεν επίστευαν και προηγουμένως περιγελούσαν τους μαθητάς, διότι πολλά καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά σημεία εγένοντο δια των Αποστόλων.

Πραξ. 2,44 πάντες δε οι πιστεύοντες ήσαν επί το αυτό και είχαν άπαντα κοινά,

Πραξ. 2,44 Ολοι δε αυτοί που είχαν πιστεύσει ευρίσκοντο εις συνεχή επικοινωνίαν και ενότητα μεταξύ των και είχαν τα πάντα κοινά.

Πραξ. 2,45 και τα κτήματα και τας υπάρξεις επίπρασκον και διεμέριζον αυτά πάσι καθότι αν τις χρείαν είχε·

Πραξ. 2,45 Επωλούσαν δε τα κτήματα και τα άλλα υπάρχοντά των και τα εισπραττόμενα χρήματα εμοίραζαν στους πτωχούς αδελφούς, ανάλογα με τας ανάγκας που είχε ο καθένας από αυτούς.

Πραξ. 2,46 καθ ημέραν τε προσκαρτερούντες ομοθυμαδόν εν τώ ιερώ, κλώντές τε κατ οίκον άρτον. μετελάμβανον τροφής εν αγαλλίασει και αφελότητι καρδιάς,

Πραξ. 2,46 Καθε δε ημέραν ήρχοντο με ζήλον και με μίαν ψυχήν ολοι στον ναόν, και αφού έκοπταν το ψωμί, ιδιαιτέρως εις τα σπίτια, μετείχαν εις την τροφήν που παρετίθετο και έτρωγαν με αγαλλίασιν και απλότητα καρδιάς

Πραξ. 2,47 αινοῦντες τον Θεόν και έχοντες χάριν προς όλον τον λαόν. ο δε Κύριος προσετίθει τους σωζομένους καθ ημέραν τή εκκλησία.

Πραξ. 2,47 δοξολογούντες τον Θεόν και έχοντες την εκτίμησιν και εύνοιαν όλου του λαού. Ο δε Κυριος προσέθετε κάθε ημέραν και άλλους πιστούς εις την Εκκλησίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Πραξ. 3,1 Επί το αυτό δε Πέτρος και Ιωάννης ανέβαινον εις το ιερόν επί την ώραν της προσευχής την ενάτην.

Πραξ. 3,1 Ο Πετρος δε και ο Ιωάννης ανέβαιναν μαζή στον ναόν μίαν από τας ημέρας εκείνας, κατά την τρίτην απογευματινήν, που ήτο ώρα προσευχής.

Πραξ. 3,2 και τις ανήρ χωλός εκ κοιλίας μητρός αυτού υπάρχων εβαστάζετο, ον ετίθουν καθ ημέραν προς την θύραν τού ιερού την λεγομένην ωραιαν τού αιτείν ελεημοσύνην παρά των εισπορευομένων εις το ιερόν·

Πραξ. 3,2 Και έφεραν, κατά την ώραν εκείνη, εις τα χέρια, ένα άνθρωπον εκ γενετής χωλόν, τον οποίον κάθε ημέραν έβαζαν εις την θύραν της αυλής του ναού, η οποία ελέγετο ωραία, δια να ζητή ελεημοσύνην από εκείνους, που εισήρχοντο στον ναόν.

Πραξ. 3,3 ός ιδών Πέτρον και Ιωάννην μέλλοντας εισιέναι εις το ιερόν ηρώτα ελεημοσύνην.

Πραξ. 3,3 Αυτός, όταν είδε τον Πετρον και τον Ιωάννην να προχωρούν, δια να εισέλθουν στον ναόν, τους παρεκάλεσε να τον ελεήσουν.

Πραξ. 3,4 ατενίσας δε Πέτρος εις αυτόν σύν τώ Ιωάννη είπε· βλέψον εις ημάς.

Πραξ. 3,4 Τον εκύτταξε κατάματα ο Πετρος μαζή με τον Ιωάννην και είπε· "κύτταξέ μας".

Πραξ. 3,5 ο δε επείχεν αυτοίς προσδοκών τι παρ αυτών λαβείν.

Πραξ. 3,5 Εκείνος δε τους εκύτταξε με πολύ ενδιαφέρον και προσοχήν, περιμένων κάτι να λάβη από αυτούς.

Πραξ. 3,6 είπε δε Πέτρος· αργύριον και χρυσίον ουχ υπάρχει μοι· ό δε έχω τούτό σοι δίδωμι· εν τώ ονόματι Ιησού Χριστού τού Ναζωραίου έγειρε και περιπάτει.

Πραξ. 3,6 Είπε δε ο Πετρος· "αργυρά και χρυσά νομίσματα δεν έχω. Εκείνο δε που έχω, αυτό και σου δίδω, εν τω ονόματι Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, σήκω όρθιος και περιπάτει ελεύθερα".

Πραξ. 3,7 και πιάσας αυτόν της δεξιάς χειρός ήγειρε· παραχήμα δε εστερεώθησαν αυτού αι βάσεις και τα σφυρά,

Πραξ. 3,7 Και αφού τον επιασε από το δέξι χέρι τον εσήκωσε. Αμέσως δε εστερεώθησαν τα πέλματα αυτού και οι αστράγαλοι

Πραξ. 3,8 και εξαλλόμενος έστη και περιπάτει, και εισήλθε σύν αυτοίς εις το ιερόν περιπατών και αλλόμενος και αιμών τον Θεόν.

Πραξ. 3,8 και γεμάτος χαράν εσηκώθηκε με πήδημα, εστάθηκε όρθιος και περιπατούσε χωρίς καμμίαν δυσκολίαν. Εμπήκε δε μαζή με αυτούς εις την αυλήν του ναού, ελεύθερα περιπατών και πηδών και δοξάζων τον Θεόν δια την θεραπείαν του.

Πραξ. 3,9 και είδεν αυτόν πάς ο λαός περιπατούντα και αινοῦντα τον Θεόν·

Πραξ. 3,9 Ολος δε ο λαός τον είδε να περιπατή εντελώς υγιής και να δοξάζη τον Θεόν.

Πραξ. 3,10 επεγίνωσκόν τε αυτόν ότι ούτος ήν ο προς την ελεημοσύνην καθημένος επί τή ωραία πύλη τού ιερού, και επλήσθησαν θάμβους και εκστάσεως επί τώ συμβεβηκότι αυτώ.

Πραξ. 3,10 Εγνώριζαν δε πολύ καλά αυτόν και ήσαν απολύτως βέβαιοι ότι αυτός ήτο εκείνος, που εκάθητο εις την ωραίαν πύλην της αυλής του ναού, δια να ζητή ελεημοσύνην. Και εγέμισαν από θάμβος και κατάπληξιν εμπρός στο μεγάλο αυτό γεγονός.

Πραξ. 3,11 Κρατούντος δε τού ιαθέντος χωλού τον Πέτρον και Ιωάννην συνέδραμε προς αυτούς πάς ο λαός επί τή στοά τή καλουμένη Σολομώντος έκθαμβοι.

Πραξ. 3,11 Ενώ δε ο θεραπευθείς χωλός ακολουθούσε κατά πόδας τον Πετρον και τον Ιωάννην και δεν εχωρίζετο καθόλου από αυτούς, έτρεξε προς αυτούς όλος ο λαός μαζί με πολύν θαυμασμόν και έκπληξιν στο υπόστεγον, που ωνομάζετο στοά του Σολομώντος.

Πραξ. 3,12 ιδών δε Πέτρος απεκρίνατο προς τον λαόν· άνδρες Ισραηλίται, τι θαυμάζετε επί τούτω, ή ημίν τι ατενίζετε ως ίδια δυνάμει ή ευσεβεία πεποηκόσι τού περιπατείν αυτόν;

Πραξ. 3,12 Όταν δε είδε ο Πετρος τον λαόν, έλαβε τον λόγον και είπε· “άνδρες Ισραηλίται, τι θαυμάζετε, δια το γεγονός αυτό, η διατί έχετε καρφώσει τα μάτια σας εις ημάς, ως εάν ημείς με την ιδικήν μας δύναμιν η ευσεβειαν εκάμαμε αυτόν να περιπατή;

Πραξ. 3,13 ο Θεός Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, ο Θεός των πατέρων ημών, εδόξασε τον παίδα αυτού Ιησούν· ον υμείς μέν παρεδώκατε και ηρηήσασθε αυτόν κατά πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος εκείνου απολύειν·

Πραξ. 3,13 Ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο Θεός των προγόνων μας, εδόξασε τον παίδα αυτού Ιησούν, ο οποίος με την ενανθρώπησίν του έγινε κατά πάντα υπάκουος στον Πατέρα του, δια την σωτηρίαν των ανθρωπών. Σεις όμως τον παρεδώκατε στον σταυρικόν θάνατον και τον αρνηθήκατε εμπρός στον Πιλάτον, όταν εκείνος έκρινε ότι έπρεπε να τον απολύση.

Πραξ. 3,14 υμείς δε τον άγιον και δίκαιον ηρηήσασθε, και ητήσασθε άνδρα φονέα χαρισθήναι υμίν,

Πραξ. 3,14 Σεις όμως αντιθέτως προς τον Πιλάτον αρνηθήκατε τον απολύτως άγιον και δίκαιον, τον Ιησούν, και εξητήσατε να σας χαρισθή ένας φονιάς.

Πραξ. 3,15 τον δε αρχηγόν της ζωής απεκτείνατε, ον ο Θεός ήγειρεν εκ νεκρών, ού ημείς μάρτυρές εσμεν.

Πραξ. 3,15 Αυτόν δε, ο οποίος είναι αρχηγός και χορηγός της ζωής, τον εφονεύσατε. Ο Θεός όμως τον ανέστησε εκ νεκρών και του γεγονότος αυτού ημείς οι Απόστολοί του είμεθα οι αυτόπται μάρτυρες.

Πραξ. 3,16 και επί τή πίστει τού ονόματος αυτού τούτον, ον θεωρείτε και οίδατε, εστερέωσε το όνομα αυτού, και η πίστις η δι αυτού έδωκεν αυτό την ολοκληρίαν ταύτην απέναντι πάντων υμών.

Πραξ. 3,16 Και αυτή η πίστις μας στο όνομα αυτού εστερέωσε εις τα πόδια του τούτον τον άνθρωπον, τον οποίον βλέπετε υγιή και εγνωρίζατε καλά ότι ήτο προηγουμένως χωλός. Η πίστις, η οποία προέρχεται από αυτόν και αναφέρεται εις αυτόν, έδωσε στον τέως χωλόν πλήρη και τελείαν την θεραπείαν εμπρός εις τα μάτια όλων.

Πραξ. 3,17 και νύν, αδελφοί, οίδα ότι κατά άγνοιαν επράξατε, ώσπερ και οι άρχοντες υμών·

Πραξ. 3,17 Τωρα δε, αδελφοί, προσέξατε αυτά, που θα σας πω. Γνωρίζω ότι εξ αγνοίας επράξατε σεις, όπως και οι άρχοντες σας, το μεγάλο αυτό έγκλημα της σταυρώσεως του αθώου.

Πραξ. 3,18 ο δε Θεός ά προκατήγγειλε διά στόματος πάντων των προφητών αυτού παθείν τον Χριστόν, επλήρωσεν ούτω.

Πραξ. 3,18 Ο Θεός όμως με την σταυρικήν θυσίαν τού Υιού του επραγματοποίησε όσα είχε προαναγγείλει με το στόμα όλων των προφητών του δια το σωτήριον πάθος του Χριστού.

Πραξ. 3,19 μετανοήσατε ούν και επιστρέψατε εις το εξαλειφθήναι υμών τας αμαρτίας,

Πραξ. 3,19 Μετανοήσατε, λοιπόν, και γυρίσατε πλησίον στον Θεόν· πιστεύσατε στον Χριστόν, δια να εξαλειφθούν αι αμαρτίαι σας.

Πραξ. 3,20 όπως αν έλθωσι καιροί αναψύξεως από προσώπου τού Κυρίου και αποστείλη τον προκεχειρισμένον υμίν Χριστόν Ιησούν,

Πραξ. 3,20 Και δια να έλθουν εις σας εκ μέρους του Κυρίου καιροί λυτρώσεως και αναψυχής και να αποστείλη εις σας λυτρωτήν τον Ιησούν Χριστόν, τον οποίον προ πάντων των αιώνων είχε προορίσει και ως ιδικόν σας Μεσσίαν.

Πραξ. 3,21 ον δει ουρανόν μέν δέξασθαι άχρι χρόνων αποκαταστάσεως πάντων ών ελάλησεν ο Θεός διά στόματος πάντων αγίων αυτού προφητών απ αιώνος.

Πραξ. 3,21 Αυτόν, σύμφωνα με τας προφητείας, πρέπει να τον υποδεχθή και να τον έχη εκεί εν μέσω του πνευματικού κόσμου ένδοξον ο ουρανόσ, έως ότου έλθουν οι προκαθορισμένοι χρόνοι δια την αποκατάστασιν και ανακαίνισιν του σύμπαντος, δια τους οποίους χρόνους έχει ομιλήσει ο Θεός με το στόμα όλων των δια μέσου των αιώνων αγίων προφητών του.

Πραξ. 3,22 Μωϋσής μέν γάρ προς τους πατέρας είπεν ότι προφήτην υμίν αναστήσει Κύριος ο Θεός υμών εκ των αδελφών υμών ως εμέ· αυτού ακούσεσθε κατά πάντα όσα αν λαλήση προς υμάς.

Πραξ. 3,22 Διότι ο μεν Μωϋσής είπε στους προγόνους σας, ότι προφήτην ωσάν εμέ, νομοθέτην και μεσίτην, θα αναδείξη εις σας Κυριος ο Θεός σας από τους αδελφούς σας. Αυτόν έχετε καθήκον να υπακούετε εις όλα όσα θα σας διδάξη.

Πραξ. 3,23 έσται δε πάσα ψυχή, ήτις εάν μη ακούση τού προφήτου εκείνου, εξολοθρευθήσεται εκ τού λαού.

Πραξ. 3,23 Καθε δε ψυχή, η οποία δεν θα υπακούση στον προφήτην εκείνον, θα εξολοθρευθή ανάμεσα από τον λαόν.

Πραξ. 3,24 και πάντες δε οι προφήται από Σαμουήλ και των καθεξής όσοι ελάλησαν, και κατήγγειλαν τας ημέρας ταύτας.

Πραξ. 3,24 Και όλοι οι προφήται από τον Σαμουήλ και έπειτα, όσοι εκήρυξαν προς τους προγόνους σας, προανήγγειλαν αυτάς τας ημέρας που ζώμεν σήμερα.

Πραξ. 3,25 υμείς εστε υιοί των προφητών και της διαθήκης ής διέθετο ο Θεός προς τους πατέρας ημών, λέγων προς Αβραάμ· και εν τώ σπέρματί σου ενευλογηθήσονται πάσαι αι πατριαί της γής.

Πραξ. 3,25 Σεις είσθε οι απόγονοι των προφητών και οι κληρονόμοι της διαθήκης, την οποίαν ο Θεός έκαμε με τους πατέρας σας λέγων προς τον Αβραάμ· Δια του Μεσσίου, ο οποίος κατά σάρκα θα είναι ιδικός σου απόγονος, θα ευλογηθούν όλοι αι φυλαί της γης.

Πραξ. 3,26 υμίν πρώτον ο Θεός αναστήσας τον παίδα αυτού Ιησούν απέστειλεν αυτόν ευλογούντα υμάς εν τώ αποστρέφειν έκαστον από των πονηριών υμών.

Πραξ. 3,26 Εις σας πρώτον ο Θεός, αφού ανέστησε τον παίδα του τον Ιησούν, και τον απέδειξε ως Μεσσίαν, τον έστειλε να σας ευλογή, όταν θα μετανοήσετε δια τας αμαρτίας σας και ο καθένας σας θα ξεκόβη από τας πονηρίας σας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Πραξ. 4,1 Λαλούντων δε αυτών προς τον λαόν επέστησαν αυτοίς οι ιερείς και ο στρατηγός τού ιερού και οι Σαδδουκαίοι,

Πραξ. 4,1 Καθ' ον δε χρόνον ωμιλούσαν οι δύο Απόστολοι στον λαόν, ώρμησαν ξαφνικά εις αυτούς οι ιερείς και ο αξιωματικός ιερεύς, ο στρατηγός, που ήτο επί κεφαλής της φρουράς του ναού και οι Σαδδουκαίοι,

Πραξ. 4,2 διαπονούμενοι διά το διδάσκειν αυτούς τον λαόν και καταγγέλλειν εν τώ Ιησού την ανάστασιν των νεκρών·

Πραξ. 4,2 στενωχωρούμενοι και αγανακτούντες επειδή οι Απόστολοι εδίδασκαν τον λαόν και εκύρυσσαν την ανάστασιν των νεκρών δια του Ιησού Χριστού.

Πραξ. 4,3 και επέβαλον αυτοίς τας χείρας και έθεντο εις τήρησιν εις την αύριον· ήν γάρ εσπέρα ήδη.

Πραξ. 4,3 Και άπλωσαν επάνω εις αυτούς τα χέρια των, τους επιασαν και τους έβαλαν υπό επιτήρησιν εις την φυλακήν, δια να τους δικάσουν την επομένην ημέραν. Διότι ήτο πλέον εσπέρα και δεν επετρέπετο να γίνη δίκη κατά την νύκτα.

Πραξ. 4,4 πολλοί δε των ακουσάντων τον λόγον επίστευσαν, και εγενήθη ο αριθμός των ανδρών ωσει χιλιάδες πέντε.

Πραξ. 4,4 Ομως πολλοί από όσους ήκουσαν το κήρυγμα του Πετρου επίστευσαν και έτσι ο αριθμός των πιστών έγινε περίπου πέντε χιλιάδες, εκτός από τας γυναίκας και τα παιδιά.

Πραξ. 4,5 Εγένετο δε επί την αύριον συναχθήναι αυτών τους άρχοντας και τους πρεσβύτερους και γραμματείς εις Ιερουσαλήμ,

Πραξ. 4,5 Κατά την επομένην ημέραν συνεκεντρώθησαν οι άρχοντες των Ιουδαίων και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς, που κατοικούσαν εις την Ιερουσαλήμ,

Πραξ. 4,6 και Ανναν τον αρχιερέα και Καϊάφαν και Ιωάννην και Αλέξανδρον και όσοι ήσαν εκ γένους αρχιερατικού,

Πραξ. 4,6 όπως επίσης και ο Αννας ο αρχιερεύς και ο Καϊάφας και ο Ιωάννης και ο Αλέξανδρος και όσοι κατήγοντο από οικογένειαν αρχιερατικήν.

Πραξ. 4,7 και στήσαντες αυτούς εν τώ μέσω επυνθάνοντο· εν ποία δυνάμει ή εν ποίω ονόματι εποίησατε τούτο υμείς;

Πραξ. 4,7 Αφού, λοιπόν, έβαλαν τους Αποστόλους να σταθούν όρθιοι στο μέσον, τους ανέκριναν και τους ερωτούσαν· "με ποίαν δύναμη η δια μέσου ποίου ονόματος εκάματε σσοτούτο, δηλαδή την θεραπειαν του χωλού;"

Πραξ. 4,8 τότε Πέτρος πλησθεις Πνεύματος Αγίου ειπε προς αυτούς· άρχοντες τού λαού και πρεσβύτεροι τού Ισραήλ,

Πραξ. 4,8 Τοτε ο Πετρος, αφού εγέμισε και εφωτίσθη από το Πνεύμα το Αγιον, τους ειπε· "άρχοντες του λαού και πρεσβύτεροι του Ισραηλιτικού έθνους,

Πραξ. 4,9 ει ημείς σήμερα ανακρινόμεθα επί ενεργεσία ανθρωπου ασθενούς, εν τίνι ούτος σέσωσται,

Πραξ. 4,9 εάν ημείς σήμερα ανακρινώμεθα δια την ενεργεσίαν, που εκάμαμεν στον άνθρωπον αυτόν, και ειδικώτερον δια μέσου τίνος έχει αυτός σωθή και θεραπευθή από την ασθένειάν του,

Πραξ. 4,10 γνωστόν έστω πάσιν υμίν και παντί τώ λαώ Ισραήλ ότι εν τώ ονόματι Ιησού Χριστού τού Ναζωραίου, ον υμείς εσταυρώσατε, ον ο Θεός ήγειρεν εκ νεκρών, εν τούτω ούτος παρέστηκεν ενώπιον υμών υγιής.

Πραξ. 4,10 ας γίνη γνωστόν εις όλους σας και εις όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, ότι ο τέως χωλός εθεραπευθη και στέκεται τώρα ενώπιον σας υγιής με την επίκλησιν του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, τον οποίον σεις μεν εσταυρώσατε, ο δε Θεός ανέστησε εκ νεκρών.

Πραξ. 4,11 ούτός εστιν ο λίθος ο εξουθενηθείς υφ υμών των οικοδομούντων, ο γενόμενος εις κεφαλήν γωνίας.

Πραξ. 4,11 Αυτός είναι ο λίθος, τον οποίον σεις, οι πρωτοστατούντες εις την πνευματικήν οικοδομήν του Ισραήλ, τον περιφρονήσατε ως άχρηστον και ο οποίος εν τούτοις έγινε θεμελιακό αγκωνάρι εις νέαν πνευματικήν οικοδομήν Ισραηλιτών και ειδωλολατρών.

Πραξ. 4,12 και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γάρ ονομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ώ δει σωθήναι ημάς.

Πραξ. 4,12 Και δεν είναι δυνατόν με κανένα άλλο πρόσωπον και τρόπον να επιτύχωμεν την σωτηριαν, διότι δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα κάτω από τον ουρανόν και εις όλην την γην, που να έχη δοθή εκ μερους του Θεού στους ανθρώπους, δια του οποίου, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, έχει ορισθή να σωθώμεν όλοι μας".

Πραξ. 4,13 Θεωρούντες δε την τού Πέτρου παρησίαν και Ιωάννου, και καταλαβόμενοι ότι άνθρωποι αγράμματοι εισι και ιδιώται, εθαύμαζον, επεγίνωσκόν τε αυτούς ότι σύν τώ Ιησού ήσαν,

Πραξ. 4,13 Εκείνοι βλέποντες το θάρρος του Πετρου και του Ιωάννου και έχοντες υπ' όψιν των, ότι ήσαν αγράμματοι άνθρωποι του λαού, κατελαμβάνοντο από θαυμασμόν δια την σοφίαν και την δύναμιν του λόγου των και συγχρόνως ανεγνώριζαν και παρεδέχοντο ότι αυτοί ήσαν μαζή με τον Ιησούν.

Πραξ. 4,14 τον δε άνθρωπον βλέποντες σύν αυτοίς εστώτα τον θεραπευμένον, ουδέν είχον αντειπείν.

Πραξ. 4,14 Βλέποντες δε θεραπευμένον τον τέως χωλόν να στέκεται μαζή με αυτούς, δεν είχαν και δεν εύρισκαν να αντίπουν τίποτε.

Πραξ. 4,15 κελεύσαντες δε αυτούς έξω τού συνεδρίου απελθείν, συνέβαλλον προς αλλήλους

Πραξ. 4,15 Αφού δε τους διέταξαν να βγουν έξω από την αίθουσαν του συνεδρίου, ήρχισαν να συζητούν μεταξύ των και να ανταλλάσσουν τας σκέψεις των.

Πραξ. 4,16 λέγοντες· τι ποιήσομεν τοίς ανθρώποις τούτοις; ότι μέν γάρ γνωστόν σημείον γέγονε δι αυτών, πάσι τοίς κατοικούσιν Ιερουσαλήμ φανερόν και ου δυνάμεθα αρνήσασθαι·

Πραξ. 4,16 Λεγοντες· "τι να κάμωμεν με αυτούς τους ανθρώπους; Διότι, ότι μεν βέβαια έγινε από αυτούς θαύμα γνωστόν και αναντίρρητον, είναι πλέον φανερόν εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, και δεν ημπορούμεν να το αρνηθώμεν.

Πραξ. 4,17 αλλ ίνα μη επί πλείον διανεμηθή εις τον λαόν, απειλή απειλησώμεθα αυτοίς μηκέτι λαλείν επί τώ ονόματι τούτω μηδενί ανθρώπων.

Πραξ. 4,17 Δια να μη διαδοθή όμως περισσότερον μεταξύ του λαού το θαύμα, ας τους απειλήσωμεν με μεγάλας τιμωρίας, ώστε να μη ομιλούν εις κανένα πλέον των ανθρώπων δια το όνομά του, δηλαδή δια τον Χριστόν".

Πραξ. 4,18 και καλέσαντες αυτούς παρηγγειλαν αυτοίς το καθόλου μη φθέγγεσθαι μηδέ διδάσκειν επί τώ ονόματι τού Ιησού.

Πραξ. 4,18 Και αφού τους εκάλεσαν páλιν εις την αίθουσαν, τους έδωσαν την εντολήν να μη κηρύττουν πλέον και να μη διδάσκουν πίστιν στο όνομα του Ιησού Χριστού.

Πραξ. 4,19 ο δε Πέτρος και Ιωάννης αποκριθέντες προς αυτούς είπον· ει δίκαιόν εστιν ενώπιον τού Θεού υμών ακούειν μάλλον ή τού Θεού κρίνατε.

Πραξ. 4,19 Αλλά ο Πετρος και ο Ιωάννης απεκρίθησαν προς αυτούς και είπαν· "εάν είναι ορθόν και δίκαιον ενώπιον του

Θεού, να υπακούωμεν περισσότερο εις σας παρά στον Θεόν, σκεφθήτε και κρίνετε μόνοι σας.

Πραξ. 4,20 ου δυνάμεθα γάρ ημεῖς ἄ είδομεν και ηκούσαμεν μη λαλείν.

Πραξ. 4,20 Διότι ημεῖς δεν ημπορούμεν να μη κηρύττωμεν αυτά που είδαμε και ακούσαμε”.

Πραξ. 4,21 οι δε προσαπειλησάμενοι απέλυσαν αυτούς, μηδέν ευρίσκοντες το πώς κολάζονται αυτούς, διά τον λαόν. ότι πάντες εδόξαζον τον Θεόν επί τώ γεγονότι

Πραξ. 4,21 Εκείνοι όμως, αφού διετύπωσαν και νέας απειλάς, τους απέλυσαν, αφ' ενός μεν διότι δεν εύρισκαν τίποτε το ένοχον, δια να τους τιμωρήσουν, αφ' ετέρου δε εξ αιτίας του λαού, διότι όλοι εδόξαζαν τον Θεόν, δια το θαυμαστόν αυτό γεγονός της θεραπείας του χωλού.

Πραξ. 4,22 ετών γάρ ήν πλειόνων τεσσαράκοντα ο άνθρωπος εφ'ον εγεγόνει το σημεῖον τούτο της ίάσεως.

Πραξ. 4,22 Εδικαιολογείτο δε ο θαυμασμός του λαού, διότι ο εκ γενετής χωλός, στον οποίον έγινε το θαύμα της θεραπείας, ήτο σαράντα ετών και πλέον.

Πραξ. 4,23 Απολυθέντες δε ήλθον προς τους ιδίους και απήγγειλαν όσα προς αυτούς οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι είπον.

Πραξ. 4,23 Όταν δε οι Απόστολοι απελύθησαν, ήλθαν στους άλλους πιστούς, με τους οποίους στενότατα, ως αδελφοί της αυτής πνευματικής οικογενείας, συνεδέοντο και τους ανήγγειλαν όσα οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι είχαν είπει εις αυτούς.

Πραξ. 4,24 οι δε ακούσαντες ομοθυμαδόν ήραν φωνήν προς τον Θεόν και είπον· Δέσποτα, σύ ο ποιήσας τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς,

Πραξ. 4,24 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν, με μια ψυχή και με μια καρδιά ύψωσαν φωνήν προς τον Θεόν και είπαν· “Δεσποτα, συ, ο οποίος έκαμες τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά,

Πραξ. 4,25 ο διά στόματος Δαυϊδ παιδός σου ειπών· ίνα τι εφρύαξαν έθνη και λαοί εμελέτησαν κενά;

Πραξ. 4,25 συ, που με το στόμα του δούλου σου Δαυιδ είπες· Διατί εφρύαξαν τα έθνη οι δε λαοί κατέστρωσαν καλομελετημένα, μάταια όμως και ανωφελη, πονηρά σχέδια;

Πραξ. 4,26 παρεύθησαν οι βασιλείς της γής και οι άρχοντες συνήχθησαν επί το αυτό κατά τού Κυρίου και κατά τού Χριστού αυτού.

Πραξ. 4,26 Παρετάχθησαν εις πολεμικήν παράταξιν οι βασιλείς της γης και εμαζεύθησαν στον ίδιον τόπον όλοι οι άρχοντες εναντίον Κυρίου του Θεού και εναντίον του Μεσσίου, τον οποίον ο Θεός έχρισε βασιλέα, προφήτην και αρχιερέα.

Πραξ. 4,27 συνήχθησαν γάρ επ αληθείας επί τον άγιον παιδά σου Ιησούν, ον έχρισας, Ηρώδης τε και Πόντιος Πιλάτος σύν έθνεσι και λαοίς Ισραήλ,

Πραξ. 4,27 Διότι, πράγματι, Κυριε, εμαζεύθησαν όλοι αυτοί εναντίον του αγίου παιδός σου Ιησού, τον οποίον συ έστειλες και έχρισες Σωτήρα, ο Ηρώδης και ο Πόντιος Πιλάτος μαζί με τα ειδωλολατρικά έθνη και με τας φυλάς του Ισραήλ,

Πραξ. 4,28 ποιήσαι όσα η χείρ σου και η βουλή σου προώρισε γενέσθαι.

Πραξ. 4,28 δια να πράξουν όχι όλα όσα αυτοί εν τη πονηρία των ήθελαν, αλλά όσα η παντοδύναμος δεξιά σου και η πάνσοφος ιδική σου θέλησις είχε προορίσει να γίνουν.

Πραξ. 4,29 και τα νύν, Κύριε, έπιδε επί τας απειλάς αυτών, και δός τοίς δούλοις σου μετά παρησίας πάσης λαλείν τον λόγον σου

Πραξ. 4,29 Και τώρα, Κυριε, ρίξε το βλέμμα σου εις τας απειλάς των, με τας οποίας μας φοβερίζουν και δώσε στους δούλους σου δύναμιν και φωτισμόν να λαλούν με κάθε παρησίαν και να κηρύττουν το θέλημά σου,

Πραξ. 4,30 εν τώ την χείρά σου εκτείνεις σε εις ίασιν και σημεῖα και τέρατα γίνεσθαι διά τού ονόματος τού αγίου παιδός σου Ιησού.

Πραξ. 4,30 καθ'ον χρόνον συ θα απλώνης το χέρι σου εις θαυματουργικήν θεραπείαν και θα γίνωνται με την επίκλησιν του ονόματος του αγίου παιδός σου Ιησού καταπληκτικά και αποδεικτικά σημεῖα και θαύματα”.

Πραξ. 4,31 και δεηθέντων αυτών εσαλεύθη ο τόπος εν ώ ήσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και ελάλουν τον λόγον τού Θεού μετά παρησίας.

Πραξ. 4,31 Και όταν αυτοί έτσι παρεκάλεσαν τον Θεόν, εσειέσθη ο τόπος, στον οποίον ήσαν συγκεντρωμένοι, και έλαβαν πλουσίως όλοι Αγιον Πνεύμα, διεποτίσθησαν από αυτό και εκήρυτταν τον λόγον του Θεού με θάρρος.

Πραξ. 4,32 Τού δε πλήθους των πιστευσάντων ήν η καρδιά και η ψυχή μία, και ουδέ είς τι των υπαρχόντων αυτώ έλεγεν ίδιον είναι, αλλ ήν αυτοίς άπαντα κοινά.

Πραξ. 4,32 Ολο δε εκείνο το πλήθος των πιστών είχε μια καρδιά και μια ψυχή, ώστε να αποτελούν μίαν αρμονικήν και πνευματικήν κοινωνίαν· και κανείς δεν έλεγεν ότι και το ελάχιστον από τα υπάρχοντα του είναι ιδικόν του, αλλά ήσαν τα πάντα εις αυτούς κοινά και διετίθεντο δια την εξυπηρέτησιν όλων.

Πραξ. 4,33 και μεγάλη δύναμις απεδίδουν το μαρτύριον οι απόστολοι της αναστάσεως τού Κυρίου Ιησού χάρις τε μεγάλη ήν επί πάντας αυτούς.

Πραξ. 4,33 Και με μεγάλην δύναμιν και ως καθήκον ιερόν και μέγα προσέφεραν οι Απόστολοι την μαρτυρίαν των δια την ανάστασιν του Κυρίου Ιησού. Μεγάλη δε χάρις Θεού ήτο εις όλους τους πιστούς.

Πραξ. 4,34 ουδέ γάρ ενδεής τις υπήρχεν εν αυτοίς· όσοι γάρ κτήτορες χωρίων ή οικιών υπήρχον, πωλούντες έφερον τας τιμάς των πιπρασκομένων και ετίθουν παρά τους πόδας των αποστόλων·

Πραξ. 4,34 Απόδειξις δε τούτου ήτο ότι δεν υπήρχε μεταξύ αυτών, κανένας που να στερηται, διότι όσοι ήσαν ιδιοκτήται χωραφιών η σπιτιών τα επωλούσαν και έφερον το αντίτιμον των πωλουμένων και το έθεταν με ευλάβειαν πολλήν κατά γης, κοντά εις τα πόδια των Αποστόλων.

Πραξ. 4,35 διεδίδετο δε εκάστω καθότι αν τις χρείαν είχεν.

Πραξ. 4,35 Εμοιράζετο δε κατόπιν αυτό το χρήμα στον καθένα ανάλογα με την ανάγκην που είχεν.

Πραξ. 4,36 Ιωσής δε ο επικληθείς Βαρνάβας υπό των αποστόλων, ό έστι μεθερμηνευόμενον υιός παρακλήσεως, Λευϊτης, Κύπριος τώ γένει,

Πραξ. 4,36 Ο Ιωσής δε, ο οποίος ωνομάσθηκε από τους Αποστόλους Βαρνάβας, που σημαίνει εις την ελληνικήν υιός παραγορίας και ενισχύσεως και ο οποίος ήτο Λευϊτης γεννηθείς εις την Κυπρον,

Πραξ. 4,37 υπάρχοντος αυτώ αγρού, πωλήσας ήνεγκε το χρήμα και έθηκε παρά τους πόδας των αποστόλων.

Πραξ. 4,37 είχε ένα αγρόν. Και αφού τον επώλησε, έφερε τα χρήματα και τα έθεσεν εμπρός εις τα πόδια των Αποστόλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Πραξ. 5,1 Ανήρ δε τις Ανανίας ονόματι σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικί αὐτοῦ ἐπώλησε κτήμα

Πραξ. 5,1 Ἐνας ἄνθρωπος, Ανανίας ονόματι, μαζή με την γυναίκα του την Σαπφείραν ἐπώλησε το κτήμα του

Πραξ. 5,2 και ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας και τῆς γυναικός αὐτοῦ, και ἐνέγκας μέρος τι παρὰ τους πόδας των ἀποστόλων ἔθηκεν.

Πραξ. 5,2 και ἐξεχώρισε και ἐκράτησε δια τον εαυτὸν του ἓνα μέρος ἀπὸ τα εἰσπραχθέντα χρήματα, με γνώσιν και συγκατάθεσιν τῆς γυναικός του, ἐν ἀγνοία των Ἀποστόλων. Και ἀφού ἔφερε το υπόλοιπον μέρος των χρημάτων, το ἔθεσε στους πόδας των Ἀποστόλων.

Πραξ. 5,3 εἶπε δε Πέτρος· Ανανία, διατί ἐπλήρωσεν ο σατανάς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε το Πνεῦμα το Ἅγιον και νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;

Πραξ. 5,3 Εἶπε δε ο Πέτρος· "Ανανία, διατί ἀφήκες τον σατανάν να γεμίση με πονηρίαν τὴν καρδίαν σου, ὥστε να πῆς ψέματα και να θελήσης να ἀπατήσης το Πνεῦμα το Ἅγιον και να κρατήσης δολίως δια τον εαυτὸν σου ἓνα μέρος ἀπὸ το ἀντίτιμον του χωραφίου;

Πραξ. 5,4 οὐχί μένον σοι ἔμενε και πρᾶθέν ἐν τῇ σῇ ἐξουσία υπήρχε; τι ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου το πρᾶγμα τούτο; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ.

Πραξ. 5,4 Πρὶν πωληθῆ το χωράφι δὲν ἔμενε ἰδικὸν σου και ἀφού ἐπώληθη, δὲν ἦτο το ἀντίτιμόν του εἰς τὴν ἐξουσίαν σου να το κρατήσης ἢ να το δώσης; Διατί ἔβαλες εἰς τὴν καρδίαν σου αὐτὴν τὴν πονηρὰν πράξιν, να ἐξαπατήσης τὴν Ἐκκλησίαν και να φανῆς, ὅτι ἀπὸ χριστιανικὴν τάχα ἀγάπην προσφέρεις τα πάντα στους πιστούς; Δὲν εἶπες ψέματα εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ στο Ἅγιον Πνεῦμα, στον Θεόν".

Πραξ. 5,5 ἀκούων δε ο Ανανίας τους λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξε, και ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τους ἀκούοντας ταῦτα.

Πραξ. 5,5 Ἐνῶ δε ἤκουε τους λόγους αὐτούς ο Ανανίας και σχεδὸν πρὶν τελειώση ο Πέτρος, ἔπεσε καταγῆς και ἐξεψύχησε. Και ἔπεσε μέγας φόβος εἰς ὅλους ἐκείνους που ἤκουαν αὐτά.

Πραξ. 5,6 ἀναστάντες δε οἱ νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν και ἐξενέγκαντες ἔθαψαν.

Πραξ. 5,6 Οἱ νεώτεροι δε ἐσηκώθησαν ἀμέσως, περιετύλιξαν το νεκρὸ σῶμα του Ανανίου με νεκρικὰ σάβανα, το μετέφεραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν και το ἔθαψαν.

Πραξ. 5,7 Ἐγένετο δε ὡς ὠρῶν τριῶν διάστημα και ἡ γυνὴ αὐτοῦ, μὴ εἰδυία το γεγονός, εἰσήλθεν.

Πραξ. 5,7 Ὑστερον δε ἀπὸ διάστημα τριῶν περίπου ὠρῶν ἡ σύζυγος του Ανανίου, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀκόμη πληροφορηθῆ το γεγονός αὐτό, ἦλθεν στον τόπον τῆς συγκεντρώσεως των πιστῶν.

Πραξ. 5,8 ἀπεκρίθη δε αὐτὴ ὁ Πέτρος· εἰπέ μοι, εἰ τοσοῦτου το χωρίον ἀπέδοσθε; ἡ δε εἶπε· ναί, τοσοῦτου.

Πραξ. 5,8 Τὴν ηρώτησε δε ο Πέτρος· πες μοι, πρᾶγματι ἀντὶ τούτου ποσοῦ ἐπώλησατε το χωράφι;" Ἐκείνη δε εἶπε· "ναί, ἀντὶ τούτου".

Πραξ. 5,9 ο δε Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτὴν· τι ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι το Πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἱ πόδες των θαψάντων τον ἄνδρα σου ἐπὶ τῇ θύρᾳ και ἐξοίσουσί σε.

Πραξ. 5,9 Ο δε Πέτρος τῆς εἶπε τότε· "διατί ἐσυμφωνήσατε συ και ο σύζυγός σου να πειράξετε με τὴν ψευδολογίαν και ἀπάτην το Πνεῦμα του Κυρίου; Ἰδοὺ, τα πόδια ἐκείνων, που ἔθαψαν τον ἄνδρα σου εἶναι τώρα εἰς τὴν θύραν και θα μεταφέρουν και σε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, δια να σε θάψουν".

Πραξ. 5,10 ἔπεσε δε παραχρήμα παρὰ τους πόδας αὐτοῦ και ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δε οἱ νεανίσκοι εὔρον αὐτὴν νεκράν, και ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τον ἄνδρα αὐτῆς.

Πραξ. 5,10 Ἐπεσε δε και αὐτὴ ἀμέσως κοντά εἰς τα πόδια του Πέτρου και ἐξεψύχησε. Ὄταν δε εἰσήλθαν οἱ νέοι, εὐρήκαν και αὐτὴν νεκράν. Και ἀφού τὴν ἐβγάλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, τὴν ἔθαψαν κοντά στον σύζυγόν τῆς.

Πραξ. 5,11 και ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν και ἐπὶ πάντας τους ἀκούοντας ταῦτα.

Πραξ. 5,11 Και ἔπεσε μέγας φόβος εἰς ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν και εἰς ὅλους ὅσοι ἐπληροφοροῦντο τα φοβερά αὐτὰ γεγονότα.

Πραξ. 5,12 Διά δε των χειρῶν των ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα και τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· και ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομώντος·

Πραξ. 5,12 Με τα χέρια δε των Ἀποστόλων ἐγίνοντο πολλά και μεγάλα θαύματα, που ἐπιμαρτυροῦσαν τὴν ἀλήθειαν του κηρύγματός των και ἐπροκαλοῦσαν κατὰπληξιν στον λαόν. Και ἦσαν ὅλοι με μια καρδιά και με μια γνώμη εἰς τὴν στοᾶν του Σολομώντος.

Πραξ. 5,13 των δε λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλάσθαι αὐτοῖς, ἀλλ ἐμεγάλυνεν αὐτούς ο λαός·

Πραξ. 5,13 Ἀπὸ δε τους ἄλλους, που εἶχαν πιστεύσει, κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε να τους πλησιάση και να ἀνακατευθῆ με θάρρος μαζὴ των, ἀλλὰ ο λαός τους ἐτιμοῦσε και τους ἐδόξαζε.

Πραξ. 5,14 μάλλον δε προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε και γυναικῶν,

Πραξ. 5,14 Ὅσον δε ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, ὁλονέν περισσότερα πλήθη ἀνδρῶν και γυναικῶν προσεἰλκύνοντο εἰς τὴν πίστιν του Κυρίου και ἐπροστίθεντο στον ἀριθμὸν των πιστῶν.

Πραξ. 5,15 ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τους ἀσθενεῖς και τιθέναι ἐπὶ κλινῶν και κραβάττων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἀν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.

Πραξ. 5,15 Ὁ σεβασμός δε και ἡ ἐκτίμησις του λαοῦ πρὸς αὐτούς δια τὴν θεῖαν δύναμιν, που ἐνεργοῦσε δια μέσου αὐτῶν, ἦτο τόσοσ, ὥστε ἐβγάζαν τους ἀσθενεῖς εἰς τὰς πλατείας και τους ἐβάζαν οἱ μὲν πλούσιοι ἐπάνω εἰς κλίνας, οἱ δε πτωχοὶ εἰς ἀπέριττα κρεβάτια, ὥστε, ὅταν θα ἤρχετο και θα ἐπερνοῦσε ο Πέτρος, και ἡ σκία του ἔστω να πέσῃ ἐπάνω εἰς κανένα ἀπὸ αὐτούς, δια να τον θεραπεύσῃ.

Πραξ. 5,16 συνήρχετο δε και το πλήθος των πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ φέροντες ἀσθενεῖς και οχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

Πραξ. 5,16 Ἀλλὰ και το πλήθος των γύρω πόλεων ἐμαζεύοντο εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ και ἔφεραν τους ἀσθενεῖς και αὐτούς που ἠνωχλοῦντο ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα, οἱ ὁποῖοι και ἐθεραπεύοντο ὅλοι.

Πραξ. 5,17 Ἀναστάς δε ο ἀρχιερεὺς και πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὐσα αἵρεσις των Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου

Πραξ. 5,17 Ο αρχιερέυς όμως και όλοι όσοι ήσαν μαζί με αυτόν, αυτοί που αποτελούσαν την θρησκευτική παράταξιν των Σαδδουκαίων, εκυριεύθησαν από φθόνον και κακίαν και εκινήθησαν εναντίον των Αποστόλων.

Πραξ. 5,18 και επέβαλον τας χείρας αυτών επί τους αποστόλους, και έθεντο αυτούς εν τηρήσει δημοσία.

Πραξ. 5,18 Απλωσαν δε τα χέρια τους στους Αποστόλους, τους επιασαν και τους έβαλαν υπό επιτήρησιν εις την δημοσίαν φυλακήν.

Πραξ. 5,19 άγγελος δε Κυρίου διά της νυκτός ήνοιξε τας θύρας της φυλακής, εξαγατών τε αυτούς είπε·

Πραξ. 5,19 Άγγελος όμως Κυρίου κατά την νύκτα ήνοιξε τας θύρας της φυλακής, τους έβγαλε έξω και τους είπε·

Πραξ. 5,20 πορεύεσθε, και σταθέντες λαλείτε εν τώ ιερώ τώ λαώ πάντα τα ρήματα της ζωής ταύτης.

Πραξ. 5,20 "πηγαίνετε, σταθήτε με θάρρος και διδάσκετε εις τας αυλάς του ναού τον λαόν όλα τα λόγια της νέας αυτής ζωής, που σας μετέδωκε ο Ιησούς".

Πραξ. 5,21 ακούσαντες δε εισήλθον υπό τον όρθρον εις το ιερόν και εδίδασκον. παραγενόμενος δε ο αρχιερέυς και οι σύν αυτώ συνεκάλεσαν το συνέδριον και πάσαν την γερουσίαν των υιών Ισραήλ. και απέστειλαν εις το δεσμοτήριον αχθήναι αυτούς.

Πραξ. 5,21 Ηκουσαν οι Απόστολοι αυτά, εισήλθαν, ενώ ακόμη ήτο όρθρος, στον ιερόν τόπον και εδίδασκον. Ηλθε δε κατά την πρωϊαν ο αρχιερέυς και όσοι ήσαν μαζί του στον τόπον των συνεδριάσεων, εκάλεσαν το συνέδριον και όλην την γερουσίαν των Ισραηλιτών και έστειλαν ανθρωπους εις την φυλακήν, δια να φέρουν προ του συνεδρίου τους Αποστόλους.

Πραξ. 5,22 οι δε υπηρέται παραγενόμενοι ουχ εύρον αυτούς εν τή φυλακή, αναστρέψαντες δε απήγγειλαν

Πραξ. 5,22 Οι υπηρέται όμως ήλθον εις την φυλακήν και δεν τους ευρήκαν· επιστρέψαντες δε στο συνέδριον ανέφεραν το γεγονός,

Πραξ. 5,23 λέγοντες ότι το μέν δεσμοτήριον εύρομεν κεκλεισμένον εν πάση ασφαλεία και τους φύλακας εστώτας πρό των θυρών, ανοίξαντες δε έσω ουδένα εύρομεν.

Πραξ. 5,23 λέγοντες· "ότι το μεν δεσμοτήριον το ευρήκαμεν κλεισμένον με κάθε ασφάλειαν και τους φρουρούς να στέκωνται όρθιοι εμπρός από τας θύρας, όταν όμως ανοίξαμε, δεν ευρήκαμε κανένα μέσα εις την φυλακήν".

Πραξ. 5,24 ως δε ήκουσαν τους λόγους τούτους ό τε ιερεύς και ο στρατηγός τού ιερού και οι αρχιερείς, διηπόρουν περι αυτών τι αν γένοιτο τούτο.

Πραξ. 5,24 Όταν δε ήκουσαν αυτούς τους λόγους ο αρχιερέυς και ο στρατηγός της φρουράς του ιερού και οι άλλοι αρχιερείς κατελήφθησαν από μεγάλην απορίαν δι' αυτά, που ήκουσαν, και διηρωτώντο, πως συνέβη και τι ημπορεί τάχα να γίνη με το γεγονός αυτό.

Πραξ. 5,25 παραγενόμενος δε τις απήγγειλεν αυτοίς ότι ιδού οι άνδρες, ούς έθεσθε εν τή φυλακή, εισίν εν τώ ιερώ εστώτες και διδάσκοντες τον λαόν.

Πραξ. 5,25 Εν τω μεταξύ όμως ήλθεν κάποιος και τους ανήγγειλε ότι· "ιδού, οι άνδρες, τους οποίους σεις εβάλατε εις την φυλακήν, ευρίσκονται τώρα εις την αυλήν του ναού και διδάσκουν τον λαόν".

Πραξ. 5,26 τότε απελθών ο στρατηγός σύν τοίς υπηρέταις ήγαγεν αυτούς ου μετά βίας· εφοβούντο γάρ τον λαόν, ίνα μη λιθασθώσιν·

Πραξ. 5,26 Τοτε επήγε εκεί ο στρατηγός, μαζί με τους υπηρέτας και τους έφερε στο συνέδριον όχι δια της βίας, επειδή εφοβούντο μήπως λιθοβοληθούν από τον λαόν.

Πραξ. 5,27 αγαγόντες δε αυτούς έστησαν εν τώ συνεδρίω. και επηρώτησεν αυτούς ο αρχιερέυς

Πραξ. 5,27 Αφού δε τους έφεραν, τους έβαλαν ως κατηγορουμένους και υποδίκους, να σταθούν όρθιοι εν μέσω του συνεδρίου και τους ηρώτησεν ο αρχιερέυς

Πραξ. 5,28 λέγων· ου παραγγελία παρηγγείλαμεν υμίν μη διδάσκειν επί τώ ονόματι τούτω; και ιδού πεπληρώκατε την Ιερουσαλήμ της διδαχής υμών, και βούλεσθε επαγαγείν εφ ημάς το αίμα τού ανθρωπου τούτου.

Πραξ. 5,28 λέγων· "δεν σας εδώσαμε αυστηράν εντολήν, να μη διδάσκετε στο όνομα τούτου; Και ιδού σεις εγεμίσατε την Ιερουσαλήμ με την διδασκαλίαν σας και θέλετε να ρίξετε επάνω εις ημάς την ευθύνην δια το αίμα αυτού του ανθρωπου" (την οποίαν εν τούτοις ευθύνην αυτοί είχαν αναλάβει ενώπιον του Πιλάτου λέγοντες· Το αίμα αυτού εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών).

Πραξ. 5,29 αποκριθείς δε Πέτρος και οι απόστολοι είπον· πειθαρχείν δεί Θεώ μάλλον ή ανθρωποις.

Πραξ. 5,29 Απεκρίθη δε ο Πέτρος και οι άλλοι Απόστολοι και είπαν· "πρέπει να υπακούωμεν στον Θεόν μάλλον (ο οποίος και κατά την νύκτα αυτήν μας διέταξε με τον άγγελόν του να κηρύξωμεν την αλήθειαν) και όχι εις σας τους ανθρωπους, που μας εδώσατε διαταγήν να σιωπήσωμεν.

Πραξ. 5,30 ο Θεός των πατέρων ημών ήγειρεν Ιησούν, ον υμείς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες επί ξύλου·

Πραξ. 5,30 Ο Θεός των πατέρων μας ανέστησε εκ νεκρών τον Ιησούν, τον οποίον σεις εφονεύσατε, κρεμάσαντες επάνω στο ξύλον του σταυρού.

Πραξ. 5,31 τούτον ο Θεός αρχηγόν και σωτήρα ύψωσε τή δεξιά αυτού δούναι μετάνοιαν τώ Ισραήλ και άφεσιν αμαρτιών.

Πραξ. 5,31 Αυτόν ο Θεός τον ύψωσε με την παντοδύναμον αυτού δεξιάν και τον ανέδειξε αρχηγόν και Σωτήρα, να δίδη μετάνοιαν στους Ισραηλίτας και άφεσιν αμαρτιών.

Πραξ. 5,32 και ημείς εσμεν αυτού μάρτυρες των ρημάτων τούτων, και το Πνεύμα δε το Άγιον ό έδωκεν ο Θεός τοίς πειθαρχούσιν αυτώ.

Πραξ. 5,32 Και ημείς είμεθα αυτόπται μάρτυρες, που ηκούσαμεν και είδομεν αυτόν, δια να κηρύττωμεν τα λόγια και τα γεγονότα αυτά, καθ' ον χρόνον και αυτό το Άγιον Πνεύμα, που έδωκεν ο Θεός εις όσους τον υπακούουν, μαρτυρεί την αλήθειαν των λόγων μας με τα θαύματα και τα χαρίσματά του".

Πραξ. 5,33 οι δε ακούσαντες διεπρίοντο και εβουλεύοντο ανελείν αυτούς.

Πραξ. 5,33 Εκείνοι όμως, όταν ήκουσαν τα λόγια αυτά, εταράχθησαν, έτριζαν τα δόντια των με οργήν και συζητούσαν μεταξύ των, να καταδικάσουν αυτούς εις θάνατον.

Πραξ. 5,34 Αναστάς δε τις εν τώ συνεδρίω Φαρισαίος ονόματι Γαμαλιήλ, νομοδιδάσκαλος τίμιος παντί τώ λαώ, εκέλευσεν έξω βραχύ τι τους αποστόλους ποιήσαι,

Πραξ. 5,34 Εσηκώθηκε όμως μέσα στο συνέδριον ένας Φαρισαίος, ονόματι Γαμαλιήλ, διδάσκαλος του Νομου, άνθρωπος κύρους και υπολήψεως ενώπιον όλου του λαού, και διέταξε να βγάλουν δι' ολίγον έξω από την αίθουσαν τους Αποστόλους.

Πραξ. 5,35 είπε τε προς αυτούς· άνδρες Ισραηλίται, προσέχετε εαυτοίς επί τοίς ανθρώποις τούτοις τι μέλλετε πράσσειν.
Πραξ. 5,35 Και είπε τότε προς τους συνέδρους· " άνδρες Ισραηλίται, προσέχετε καλά τους εαυτούς σας και αναλογισθήτε την ευθύνην σας, δι' αυτό που σκέπτεσθε να πράξετε εναντίον αυτών των ανθρώπων.
Πραξ. 5,36 πρό γάρ τούτων των ημερών ανέστη Θευδάς, λέγων είναι τινα εαυτόν, ώ προσεκλίθη αριθμός ανδρών ωσει τετρακοσίων· ός ανηρέθη, και πάντες όσοι επείθοντο αυτώ διελύθησαν και εγένοντο εις ουδέν.
Πραξ. 5,36 Διότι, πριν από τας ημέρας αυτάς, παρουσιάστηκε ο Θευδάς, ο οποίος έλεγε δια τον ευατόν του ότι είναι τάχα κάποιος μεγάλος. Τον ηκολούθησαν ως οπαδοί του κάπου τετρακόσιοι άνθρωποι. Αλλά εφονεύθη αυτός, και όλοι όσοι επίστευον εις αυτόν διελύθησαν και εξωλοθρεύθησαν.
Πραξ. 5,37 μετά τούτον ανέστη Ιούδας ο Γαλιλαίος εν ταίς ημέραις της απογραφής και απέστησε λαόν ικανόν οπίσω αυτού· κακείνος απώλετο, και πάντες όσοι επείθοντο αυτώ διεσκορπίσθησαν.
Πραξ. 5,37 Επειτα από αυτόν παρουσιάσθηκε ο Ιούδας ο Γαλιλαίος κατά τας ημέρας που έγινε από τους Ρωμαίους η απογραφή, και ετράβηξε με το μέρος του αρκετόν λαόν, αλλά και εκείνος εθανατώθηκε και εχάθηκε και όλοι όσοι τον υπήκουαν διεσκορπίσθησαν.
Πραξ. 5,38 και τα νύν λέγω υμίν, απόστητε από των ανθρώπων τούτων και εάσατε αυτούς· ότι εάν ή εξ ανθρώπων η βουλή αύτη ή το έργον τούτο, καταλυθήσεται
Πραξ. 5,38 Και τώρα εγώ σας λέγω, σταθήτε μακρυνά από τους ανθρώπους τούτους, αφήσατέ τους και μη απλώνετε επάνω των τα χέρια σας. Διότι, εάν αυτό που σχεδιάζουν η το έργον που πράττουν προέρχεται εξ ανθρώπων, θα διαλυθή μόνο του.
Πραξ. 5,39 ει δε εκ Θεου εστιν, ου δύνασθε καταλύσαι αυτό, μη ποτε και θεομάχοι ευρεθήτε.
Πραξ. 5,39 Εάν όμως είναι εκ του Θεού, δεν ημπορείτε σεις να το καταστρέψετε. Σκεφθήτε δε, μήπως γίνετε και θεομάχοι, πολεμούντες τον Θεόν και το έργον του".
Πραξ. 5,40 επείσθησαν δε αυτώ, και προσκαλεσάμενοι τους αποστόλους δείραντες παρήγγειλαν μη λαλείν επί τώ ονόματι τού Ιησού, και απέλυσαν αυτούς.
Πραξ. 5,40 Επείσθησαν δε εις αυτόν τα μέλη του συνεδριου και αφού επροσκάλεσαν τους Αποστόλους πάλιν εις την αίθουσαν, τους έδειραν, τους παρήγγειλαν να μη κηρύττουν πλέον επί τώ ονόματι του Ιησού και κατόπιν τους απέλυσαν.
Πραξ. 5,41 οι μόν ούν επορεύοντο χαίροντες από προσώπου τού συνεδριου, ότι υπέρ τού ονόματος αυτου κατηξιώθησαν ατιμασθήναι
Πραξ. 5,41 Αλλά οι Απόστολοι, ύστερα από όλα αυτά, ανεχώρησαν από το συνέδριον χαίροντες, διότι ηξιώθησαν της μεγάλης τιμής να υποστούν εξευτελιστικήν τιμωριαν χάριν του ονόματος του Χριστού.
Πραξ. 5,42 πάσαν τε ημέραν εν τώ ιερώ και κατ οίκον ουκ επαύοντο διδάσκοντες και ευαγγελιζόμενοι Ιησούν τον Χριστόν.
Πραξ. 5,42 Δεν εσταματούσαν δε κάθε ημέραν, τόσον ενώπιον του λαού στο ιερόν, όσον και ιδιαιτέρως εις τα σπίτια, να διδάσκουν και να μεταδιδουν την χαρμόσυνον αγγελίαν, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο σταλμένος από τον Θεόν Σωτήρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Πραξ. 6,1 Εν δε ταίς ημέραις ταύταις πληθυνόντων των μαθητών εγένετο γογγυσμός των Ελληνιστών προς τους Εβραίους, ότι παρεθεωρούντο εν τή διακονία τή καθημερινή αι χήραι αυτών.
Πραξ. 6,1 Κατά τας ημέρας δε αυτάς, καθώς ηύξανε ο αριθμός των πιστών, οι Εβραίοι Χριστιανοί, οι οποίοι κατήγοντο από ξένας περιοχάς και ωμιλούσαν την ελληνικήν γλώσσαν και ελέγοντο Ελληνισταί, ήρχισαν να γογγύζουν και να παραπονούνται εναντίον των Εβραίων Χριστιανών της Ιουδαίας, διότι αι χήραι αυτών παρεμερίζοντο και παρημελούντο εις την καθημερινήν υπηρεσιαν της διανομής τροφών και βοηθημάτων.
Πραξ. 6,2 προσκαλεσάμενοι δε οι δώδεκα το πλήθος των μαθητών είπον· ουκ αρεστόν εστιν ημάς καταλείψαντας τον λόγον τού Θεού διακονείν τραπέζαις.
Πραξ. 6,2 Οι δώδεκα Απόστολοι τότε, αφού προσεκάλεσαν όλον το πλήθος των πιστών, είπαν· " δεν είναι ορθόν και αρεστόν στον Θεόν, να αφήσωμεν ημείς το κήρυγμα του θείου λόγου και να υπηρετούμεν εις τας τραπέζας του φαγητού.
Πραξ. 6,3 επισκέψασθε ούν, αδελφοί, άνδρας εξ υμών μαρτυρούμενους επτά, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας, ούς καταστήσομεν επί της χρείας ταύτης·
Πραξ. 6,3 Δι' αυτό, αδελφοί, εξετάσατε με πολλήν προσοχήν και εκλέξατε ανάμεσα σας επτά άνδρας, οι οποίοι να έχουν καλήν μαρτυριαν από όλους, να είναι δε γεμάτοι από Αγιον Πνεύμα και σοφίαν και τους οποίους ημεις θα εγκαταστήσωμεν δια την υπηρεσιαν αυτήν.
Πραξ. 6,4 ημεις δε τή προσευχή και τή διακονία τού λόγου προσκαρτερήσομεν.
Πραξ. 6,4 Ημεις δε θα επιμείνωμεν ακόμη περισσότερον και θα ασχοληθώμεν με μεγαλύτερον ζήλον εις την προσευχήν και την υπηρεσιαν του κηρύγματος".
Πραξ. 6,5 και ήρρεσεν ο λόγος ενώπιον παντός τού πλήθους· και εξελέξαντο Στέφανον, άνδρα πλήρη πίστεως και Πνεύματος Αγίου, και Φίλιππον και Πρόχορον και Νικάνορα και Τίμωνα και Παρμενάν και Νικόλαον προσήλυτον Αντιοχεια,
Πραξ. 6,5 Και ήρρεσεν ο λόγος αυτός εις όλον το πλήθος των πιστών. Και εξέλεξαν τον Στέφανον, άνδρα γεμάτον πίστιν και Πνεύμα Αγιον, και τον Φίλιππον και τον Πρόχορον και τον Νικάνορα και τον Τιμωνα και τον Παρμενάν και τον Νικόλαον, ο οποίος υπήρξεν ειδωλολάτρης από την Αντιόχειαν και πριν να πιστεύση στον Χριστόν είχε προσηλυτισθή εις την ιουδαϊκήν θρησκείαν.
Πραξ. 6,6 ούς έστησαν ενώπιον των αποστόλων, και προσενξάμενοι επέθηκαν αυτοίς τας χείρας.
Πραξ. 6,6 Αυτούς, λοιπόν, τους παρουσίασαν μετά την εκλογήν των εμπρός στους Αποστόλους. Και οι Απόστολοι, αφού προσευχήθηκαν, έβαλαν επάνω εις αυτούς τας χείρας των, δια να τους μεταδοθή η ειδική δια το έργον των θεία χάρις.
Πραξ. 6,7 και ο λόγος τού Θεού ηύξανε, και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα, πολυς τε όχλος των Ιουδαίων υπήκουον τή πίστει.
Πραξ. 6,7 Και το κήρυγμα του θείου λόγου ηπλώνετο και διεδίδετο και ο αριθμός των μαθητών εις την Ιερουσαλήμ ηύξανε και επληθύνετο παρά πολύ και πολύ πλήθος από τους Ιουδαίους εδέχοντο την νέαν πίστιν και υπετάσσοντο εις αυτήν.
Πραξ. 6,8 Στέφανος δε πλήρης πίστεως και δυνάμεως εποίει τέρατα και σημεία μεγάλα εν τώ λαώ
Πραξ. 6,8 Ο δε Στέφανος, γεμάτος πίστιν και δύναμιν Θεού, έκανε μεταξύ του λαού καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά έργα, που μαρτυρούσαν την αλήθειαν της πίστεως.

Πραξ. 6,9 ανέστησαν δε τινες των εκ της συναγωγής της λεγομένης Λιβερτίνων και Κυρηναίων και Αλεξανδρέων και των από Κιλικίας και Ασίας συζητούντες τώ Στεφάνω,

Πραξ. 6,9 Μερικοί δε Εβραίοι από την συναγωγήν, που ελέγετο συναγωγή των Λιβερτίνων, των δούλων δηλαδή που είχαν απελευθερώσει οι Ρωμαίοι, και από την συναγωγήν των Κυρηναίων και Αλεξανδρέων καθώς και των Ιουδαίων της Κιλικίας και της Ασίας, εσηκώθησαν με φανατισμόν και πείσμα και συζητούσαν με τον Στέφανον.

Πραξ. 6,10 και ουκ ισχυον αντιστήναι τή σοφία και τώ πνεύματι ώ ελάλει.

Πραξ. 6,10 Αλλά δεν ημπορούσαν να αντισταθούν εις την σοφίαν και στο πνεύμα, με το οποίον ωμιλούσε ο Στέφανος.

Πραξ. 6,11 τότε υπέβαλον άνδρας λέγοντας ότι ακηκόαμεν αυτού λαλούντος ρήματα βλάσφημα εις Μωϋσήν και τον Θεόν·

Πραξ. 6,11 Τότε εδωροδόκησαν και έβαλαν μερικούς άνδρας, οι οποίοι και ήρχισαν να λέγουν ότι ημεεις έχομεν ακούσει τον Στέφανον να λέγη βλάσφημα λόγια εναντίον του Μωϋσέως και του Θεού.

Πραξ. 6,12 συνεκίνησάν τε τον λαόν και τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς, και επιστάντες συνήρπασαν αυτόν και ήγαγον εις το συνέδριον,

Πραξ. 6,12 Και έφεραν αναταραχήν και εξέγερσιν στον λαόν και τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς εναντίον του Στεφάνου, και όλοι μαζή ώρμησαν έξαφνα και ήρπασαν τον Στέφανον και τον έφεραν στο συνέδριον.

Πραξ. 6,13 έστησάν τε μάρτυρας ψευδείς λέγοντας· ο άνθρωπος ούτος ου παύεται ρήματα βλάσφημα λαλών κατά τού τόπου τού αγίου και τού νόμου·

Πραξ. 6,13 Και παρουσίασαν ψευδομάρτυρας, οι οποίοι έλεγαν· "ο άνθρωπος αυτός δεν παύει να λέγη βλάσφημα λόγια εναντίον του αγίου τόπου, δηλαδή του ναού, και εναντίον του Νομου.

Πραξ. 6,14 ακηκόαμεν γάρ αυτού λέγοντος ότι Ιησούς ο Ναζωραίος ούτος καταλύσει τον τόπον τούτον και αλλάξει τα έθη ά παρεδωκεν ημίν Μωϋσής.

Πραξ. 6,14 Διότι ημείς με τα ίδια μας τα αυτιά τον έχομε ακούσει να λέγη ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος θα καταστρέψη αυτόν τον ιερόν τόπον και θα αλλάξη τα ιερά έθιμα, που μας έχει παραδώσει ο Μωϋσής με τον νόμον του".

Πραξ. 6,15 και ατενίσαντες εις αυτόν άπαντες οι καθεζόμενοι εν τώ συνεδρίω είδον το πρόσωπον αυτού ωσει πρόσωπον αγγέλου.

Πραξ. 6,15 Και όταν όλοι οι δικασταί, που εκάθηντο στο συνέδριον, εγύρισαν τα βλέμματα προς τον Στέφανον, είδαν το πρόσωπόν του ν' ακτινοβολή ωσάν να ήτο πρόσωπον αγγέλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Πραξ. 7,1 Είπε δε ο αρχιερεύς· ει άρα ταύτα ούτως έχει;

Πραξ. 7,1 Είπε δε ο αρχιερεύς· "πες μας, είναι τάχα αληθινά, όσα καταγγέλλουν οι μάρτυρες;"

Πραξ. 7,2 ο δε έφη· άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατε. ο Θεός της δόξης ώφθη τώ πατρί ημών Αβραάμ όντι εν τή Μεσοποταμία, πριν ή κατοικήσαι αυτόν εν Χαράν,

Πραξ. 7,2 Ο δε Στέφανος είπε· "άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατε. Ο Θεός της δόξης παρουσιάσθηκε στον πρόγονον μας, τον Αβραάμ, όταν ήτο εις την Μεσοποταμίαν, πριν ακόμη κατοικήση εις την Χαρράν.

Πραξ. 7,3 και είπε προς αυτόν· έξελθε εκ της γής σου και εκ της συγγενείας σου, και δεύρο εις γήν ήν αν σοι δείξω.

Πραξ. 7,3 Και είπε εις αυτόν· Αναχώρησε από τον τόπον σου και από τους συγγενείς σου και έλα εις περιοχήν, την οποίαν εγώ θα σου δείξω.

Πραξ. 7,4 τότε έξελθών εκ γής Χαλδαίων κατώκησεν εν Χαράν. κακειίθεν μετά το αποθανείν τον πατέρα αυτού μετώκησεν αυτόν εις την γήν ταύτην εις ήν υμείς νύν κατοικείτε·

Πραξ. 7,4 Τότε ο Αβραάμ ανεχώρησε από την χώραν των Χαλδαίων και εγκατεστάθη εις την Χαρράν. Από εκεί, μετά τον θάνατον του πατρός του, τον έβαλε ο Θεός να κατοικήση εις την γην αυτήν, εις την οποίαν και σεις τώρα κατοικείτε.

Πραξ. 7,5 και ουκ έδωκεν αυτώ κληρονομίαν εν αυτή ουδέ βήμα ποδός, και επηγγείλατο δούναι αυτώ εις κατάσχισιν αυτήν και τώ σπέρματι αυτού μετ αυτόν, ουκ όντος τέκνου.

Πραξ. 7,5 Και εν τούτοις δεν του έδωκε εις την περιοχήν αυτήν ως κληρονομίαν ούτε ενός βήματος τόπον. Και όμως είχε υποσχεθη ο Θεός να δώση ως ιδιοκτησίαν την χώραν αυτήν, εις αυτόν τον ίδιον και ύστερα από αυτόν στους απογόνους του, καιίτοι όταν υπέσχετο αυτά ο Θεός, δεν είχαν ο Αβραάμ τέκνον.

Πραξ. 7,6 ελάλησε δε ούτως ο Θεός, ότι έσται το σπέρμα αυτού πάροικον εν γη αλλοτρία, και δουλώσουσιν αυτό και κακώσουσιν έτη τετρακόσια·

Πραξ. 7,6 Ελάλησε δε ο Θεός κατ' αυτόν τον τρόπον, ότι δηλαδή οι απόγονοί του θα μείνουν ως πάροικοι εις ξένην χώραν. Και οι άνθρωποι της χώρας εκείνης θα τους κάμουν δούλους των και θα τους ταλαιπωρήσουν τετρακόσια χρόνια.

Πραξ. 7,7 και το έθνος ώ εάν δουλεύσωσι κρινώ εγώ, είπεν ο Θεός· και μετά ταύτα εξελεύσονται και λατρεύσουσί μοι εν τώ τόπω τούτω.

Πραξ. 7,7 Και είπεν ο Θεός· Το έθνος, στο οποίον θα εργασθούν ως δούλοι, θα το δικάσω εγώ. Και έπειτα από αυτά θα φύγουν από εκεί και θα με λατρεύσουν στον τόπον αυτόν.

Πραξ. 7,8 και έδωκεν αυτώ διαθήκην περιτομής· και ούτως εγέννησε τον Ισαάκ και περιέτεμεν αυτόν τή ημέρα τή ογδόη, και ο Ισαάκ τον Ιακώβ, και ο Ιακώβ τους δώδεκα πατριάρχας.

Πραξ. 7,8 Και έδωκεν ο Θεός στον Αβραάμ διαθήκην, που την επεκύρωσε με την περιτομήν. Και έτσι, σύμφωνα με την πίστιν και την διαθήκην αυτήν, εγέννησε ο Αβραάμ τον Ισαάκ και τον περιέταμε την ογδόην ημέραν. Το ίδιο και ο Ισαάκ τον Ιακώβ και ο Ιακώβ τους δώδεκα πατριάρχας.

Πραξ. 7,9 Καί οι πατριάρχαι ζηλώσαντες τον Ιωσήφ απέδοντο εις Αίγυπτον.

Πραξ. 7,9 Και οι δώδεκα πατριάρχαι επειδή εφθόνησαν τον Ιωσήφ τον επώλησαν ως δούλον εις εμπόρους, οι οποίοι και τον μετέφεραν εις την Αίγυπτον.

Πραξ. 7,10 και ήν ο Θεός μετ αυτού, και εξείλετο αυτόν εκ πασών των θλίψεων αυτού, και έδωκεν αυτώ χάριν και σοφίαν εναντίον Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου, και κατέστησεν αυτόν ηγούμενον επ Αίγυπτον και όλον τον οίκον αυτού.

Πραξ. 7,10 Ο Θεός όμως ήτο μαζή του, τον έβγαλε και τον εγλύτωσε από όλας τας θλίψτου και του έδωκε χάριν και σοφίαν, όπως αυτή εφάνηκε ενώπιον Φαραώ, του βασιλέως της Αιγύπτου. Και εγκατέστησε αυτόν ο Φαραώ άρχοντα εις όλην την Αίγυπτον και εις όλον το ανάκτορόν του.

Πραξ. 7,11 ήλθε δε λιμός εφ' ὅλην τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Χαναάν καὶ θλίψις μεγάλη, καὶ οὐχ εὗρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν.

Πραξ. 7,11 Ἦλθε δε πείνα εἰς ὅλην τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Χαναάν καὶ θλίψις μεγάλη, καὶ δὲν εὗρισκαν τροφάς οἱ πρόγονοί μας δια τὸν εαυτὸν τοὺς καὶ τὰ βοσκήματά τους.

Πραξ. 7,12 ἀκούσας δε Ἰακώβ ὄντα σίτα ἐν Αἰγύπτῳ ἐξαπέστειλε τοὺς πατέρας ἡμῶν πρώτον·

Πραξ. 7,12 Ὄταν δε ἤκουσεν ὁ Ἰακώβ, ὅτι εἰς τὴν Αἰγύπτου ὑπάρχει σιτάρι, ἔστειλε δια πρώτην φοράν τοὺς προγόνους μας.

Πραξ. 7,13 καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀνεγνωρίσθη Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ καὶ φανερόν ἐγένετο τῷ Φαραῷ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.

Πραξ. 7,13 Καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ταξιδίον τῶν ἐφάνερωσε τὸν εαυτὸν τοῦ Ἰωσήφ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ἐγένετο πλέον γνωστὴ στον Φαραῷ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωσήφ.

Πραξ. 7,14 ἀποστείλας δε Ἰωσήφ μετεκαλέσατο τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰακώβ καὶ πάσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ ἐν ψυχαῖς ἐβδομήκοντα πέντε.

Πραξ. 7,14 Ἔστειλε δε ὁ Ἰωσήφ καὶ ἐκάλεσεν εἰς τὴν Αἰγύπτου τὸν πατέρα του τὸν Ἰακώβ καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν του, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐβδομήκοντα πέντε ψυχάς.

Πραξ. 7,15 κατέβη δε Ἰακώβ εἰς Αἰγύπτου καὶ ἐτελεύτησεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν,

Πραξ. 7,15 Κατέβηκε πράγματι ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν Αἰγύπτου καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε αὐτὸς καὶ οἱ δώδεκα πρόγονοί μας.

Πραξ. 7,16 καὶ μετετέθησαν εἰς Συμέχ καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ μνήματι ὡς ὠνήσατο Ἀβραάμ τιμῆς ἀργυρίου παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ τοῦ Συχέμ.

Πραξ. 7,16 Καὶ μετεφέρθησαν τὰ ὀστά τῶν εἰς τὴν Συχέμ καὶ ἐτέθησαν στο μνήμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀγοράσει ὁ Ἀβραάμ με ἀργυρὰ νομίσματα ἀπὸ τοὺς υἱούς του Ἐμμὸρ, ποὺ κατοικοῦσε εἰς τὴν Συχέμ.

Πραξ. 7,17 Καθὼς δε ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἦν ὡμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ἠύξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,

Πραξ. 7,17 Καθὼς δε ἐπλησίαζε ὁ χρόνος δια τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς υποσχέσεως, τὴν ὁποῖαν με ὄρκον εἶχε δώσει ὁ Θεὸς στον Ἀβραάμ, ἀυξήθηκε ὁ λαὸς καὶ ἐγένετο πλήθος πολὺ ὁ ἀριθμὸς του εἰς τὴν Αἰγύπτου.

Πραξ. 7,18 ἀχρις οὐ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος, ὅς οὐκ ἤδει τὸν Ἰωσήφ.

Πραξ. 7,18 Μεχρις ὅτου παρουσιάσθηκε ἄλλος βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἰωσήφ καὶ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας εἶχε προσφέρει αὐτὸς εἰς τὴν Αἰγύπτου.

Πραξ. 7,19 οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν τοῦ ποιεῖν ἕκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι·

Πραξ. 7,19 Αὐτὸς ἐσκέφθηκε πονηρὰ καὶ δόλια ἐναντίον τοῦ γένους ἡμῶν, ἐταλαιπώρησε τοὺς πατέρας ἡμῶν καὶ τοὺς ἐξηνάγαυσε να ἀφῆκον ἕκθετα τὰ βρέφη τῶν, ὥστε να μὴ διατηροῦνται αὐτὰ εἰς τὴν ζωὴν.

Πραξ. 7,20 ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωϋσῆς, καὶ ἦν ἀστειὸς τῷ Θεῷ ὅς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Πραξ. 7,20 Κατὰ τὸν καιρὸν δε ἐκεῖνον ἐγεννήθηκε ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὠραῖος καὶ ἀγαπητὸς στον Θεόν. Αὐτὸς ἀνατράφηκε κρυφὰ τρεῖς μῆνες στο σπίτι τοῦ πατρὸς του.

Πραξ. 7,21 ἐκτεθέντα δε αὐτὸν ἀνείλετο αὐτὸ ἡ θυγάτηρ Φαραῷ καὶ ἀνεθρέψατο αὐτὸν εαυτὴ εἰς υἱόν.

Πραξ. 7,21 Ὄταν δε τὸν ἐρριψαν ἕκθετον εἰς τὰ νερά του ποταμοῦ, τὸν ἀνέσυρε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν ἐπῆρε ἡ κόρη του Φαραῷ καὶ τὸν ἀνέθρεψε, δια να τὸν ἔχη ὡς θετὸν υἱόν της.

Πραξ. 7,22 καὶ ἐπαιδεύθη Μωϋσῆς πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων, ἦν δε δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

Πραξ. 7,22 Καὶ ἐμορφώθηκε ὁ Μωϋσῆς με ὅλην τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Ἦτο δε δυνατὸς καὶ συνετὸς καὶ στους λόγους καὶ εἰς τὰ καλὰ ἔργα, ποὺ ἔκανε.

Πραξ. 7,23 Ὡς δε ἐπληροῦτο αὐτὸς τεσσαρακονταετῆς χρόνος, ἀνέβη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ τοὺς υἱούς Ἰσραὴλ.

Πραξ. 7,23 Καθὼς δε αὐτὸς συνεπλήρωσε τὰ σαράντα χρόνια τῆς ἡλικίας του, ἦρθε εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἐπιθυμία, να ἐπισκεφθῆ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ.

Πραξ. 7,24 καὶ ἰδὼν τινα ἀδικούμενον ἡμύνατο, καὶ ἐποιήσατο ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον.

Πραξ. 7,24 Καὶ ὅταν εἶδε κάποιον Ἰσραηλίτην να ἀδικῆται, τὸν ὑπερησπίσθη καὶ ἐξεδικήθη τὸν ἀδικούμενον καὶ βασανιζόμενον αὐτὸν ἀδελφόν του, φονεύσας τὸν Αἰγύπτιον.

Πραξ. 7,25 ἐνόμιζε δε συνιέναι τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ ὅτι ὁ Θεὸς διὰ χεῖρός αὐτοῦ δίδωσιν αὐτοῖς σωτηρίαν· οἱ δε οὐ συνῆκαν.

Πραξ. 7,25 Ἐνόμιζε δε ὅτι θα ἐκαταλάβαιναν οἱ ἀδελφοί του, πὼς ὁ Θεὸς με τὸ χεῖρ τοῦ ἰδικόν του δίδει εἰς αὐτούς σωτηρίαν. Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν το ἐκατάλαβαν.

Πραξ. 7,26 τῆ τε ἐπιούση ἡμέρα ὡφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ συνήλασεν αὐτούς εἰς εἰρήνην εἰπὼν· ἄνδρες, ἀδελφοί ἐστε υμεῖς· ἵνα τι ἀδικεῖτε ἀλλήλους;

Πραξ. 7,26 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ δύο ἀπὸ αὐτούς ἐφιλονεικούσαν καὶ εἶχαν ἔλθει εἰς τὰ χέρια, παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ὁ Μωϋσῆς καὶ τοὺς παρεκίνησε να εἰρηνεύσουν εἰπὼν· "Ἄνθρωποι, σεις εἰσθε ἀδελφοί μεταξύ σας. Διατί ἀδικεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;

Πραξ. 7,27 ὁ δε ἀδικῶν τὸν πλησίον ἀπώσατο αὐτὸν εἰπὼν· τις σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμῶν;

Πραξ. 7,27 Ἀλλὰ ἐκεῖνος, ποὺ ἀδικούσε τὸν πλησίον του, ἐσπρωξε τὸν Μωϋσέα καὶ του εἶπε· Ποῖός σε ἔβαλε ἄρχοντα καὶ δικαστὴν εἰς ἡμᾶς;

Πραξ. 7,28 μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις ὃν τρόπον ἀνείλες χθές τὸν Αἰγύπτιον;

Πραξ. 7,28 Μηπῶς σὺ θέλεις να με φονεύσης, ὅπως ἐφόνευσες χθες τὸν Αἰγύπτιον;

Πραξ. 7,29 ἐφύγε δε Μωϋσῆς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἐγένετο πάροικος ἐν γῆ Μαδιάμ, οὐ ἐγέννησεν υἱούς δύο.

Πραξ. 7,29 Ἐνεκα δε τοῦ λόγου αὐτοῦ, ποὺ ἐφάνερωνεν ὅτι ὁ χθεσινὸς φόνος ἐγένετο πλέον γνωστὸς, ἐφύγε ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὴν Αἰγύπτου καὶ ἦλθε καὶ ἐμεινε ὡς ξένος εἰς τὴν γῆν Μαδιάμ, ὅπου καὶ ἐπέκτησε δύο υἱούς.

Πραξ. 7,30 Καὶ πληρωθέντων ἐτῶν τεσσαράκοντα ὡφθη αὐτῷ ἐν τῇ ἐρημῷ τοῦ ὄρους Σινὰ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρός βάτου.

Πραξ. 7,30 Ὄταν δε συνεπληρώθησαν σαράντα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς φυγῆς του, παρουσιάσθηκε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν

έρημον του όρους Σινά ο Υιός του Θεού, ο άγγελος της μεγάλης βουλής του Κυρίου, μέσα εις φλόγα πυρός, που έβγαινε από ένα βάτο.

Πραξ. 7,31 ο δε Μωϋσής ιδών εθαύμαζε το όραμα· προσερχομένου δε αυτού κατανοήσαι εγένετο φωνή Κυρίου προς αυτόν·

Πραξ. 7,31 Ο δε Μωϋσής, όταν είδε αυτό το περίγρον γεγονός, εθαύμαζε το θέαμα· καθώς δε επροχωρούσε δια να το αντιληφθή καλύτερα, ήλθε φωνή Κυρίου προς αυτόν, η οποία του έλεγε·

Πραξ. 7,32 εγώ ο Θεός των πατέρων σου, ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ. έντρομος δε γενόμενος Μωϋσής ουκ ετόλμα κατανοήσαι.

Πραξ. 7,32 Εγώ είμαι ο Θεός των πατέρων σου, ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ. Επειδή δε εκυριεύθηκε από τρόμον ο Μωϋσής, δεν ετολμούσε να ερευνήση περισσότερον το όραμα.

Πραξ. 7,33 είπε δε αυτώ ο Κύριος· λύσον το υπόδημα των ποδών σου. ο γάρ τόπος εν ώ έστηκες γη αγία εστίν.

Πραξ. 7,33 Είπε δε εις αυτόν ο Κυριος· λύσε και βγάλε το υπόδημα των ποδών σου, διότι ο τόπος, επάνω στον οποίον στέκεσαι, είναι γη αγία.

Πραξ. 7,34 ιδών είδον την κάκωσιν τού λαού μου τού εν Αιγύπτω και τού στεναγμού αυτών ήκουσα, και κατέβην εξελέσθαι αυτούς· και νύν δούρο αποστελώ σε εις Αίγυπτον.

Πραξ. 7,34 Εγώ είδα πολύ καλά την ταλαιπωρίαν και καταπίεσιν του λαού μου εις την Αίγυπτον και ήκουσα τους στεναγμούς των και κατέβηκα να τους ελευθερώσω. Και τώρα εμπρός, θα σε στείλω εις την Αίγυπτον.

Πραξ. 7,35 Τούτον τον Μωϋσήν ον ηρηήσαντο ειπόντες· τις σε κατέστησεν άρχοντα και δικαστήν; τούτον ο Θεός άρχοντα και λυτρωτήν απέστειλεν εν χειρί αγγέλου τού οφθέντος αυτώ εν τή βάτω.

Πραξ. 7,35 Αυτόν, λοιπόν, τον Μωϋσήν, τον οποίον εκείνοι είχαν αρνηθή και του είπαν· Ποιός σε έβαλε άρχοντα και δικαστήν; Αυτόν ο Θεός άρχοντα και ελευθερωτήν έστειλεν με το χέρι και την δύναμιν του αγγέλου της μεγάλης βουλής του Κυρίου, που είχε παρουσιασθή προς αυτόν εις την βάτον.

Πραξ. 7,36 ούτος εξήγαγεν αυτούς ποιήσας τέρατα και σημεία εν γη Αιγύπτω και εν Ερυθρά θαλάσση και εν τή ερήμω έτη τεσσαράκοντα.

Πραξ. 7,36 Αυτός, λοιπόν, ο Μωϋσής τους ωδήγησε έξω από την χώραν της δουλείας, αφού έκαμε μεγάλα θαύματα εις την Αίγυπτον και την Ερυθράν θάλασσαν και εις την έρημον επί σαράντα έτη, και τα οποία θαύματα εμαρτυρούσαν την δύναμιν του Θεού.

Πραξ. 7,37 ούτός εστιν ο Μωϋσής ο ειπών τοίς υιοίς Ισραήλ· προφήτην υμίν αναστήσει Κύριος ο Θεός υμών εκ των αδελφών υμών ως εμέ· αυτού ακούσεσθε.

Πραξ. 7,37 Αυτός είναι ο Μωϋσής, που είπε στους Ισραηλίτας· Προφήτην εις σας θα αναδείξει Κυριος ο Θεός σας από τους αδελφούς σας, ωσάν εμέ, νομοθέτην και ελευθερωτήν. Εις αυτόν θα υπακούετε.

Πραξ. 7,38 ούτός εστιν ο γενόμενος εν τή εκκλησία εν τή ερήμω μετά τού αγγέλου τού λαλούντος αυτώ εν τώ όρει Σινά και των πατέρων ημών, ός εδέξατο λόγια ζώντα δούναι ημίν.

Πραξ. 7,38 Αυτός ο Μωϋσής είναι που ήλθε εις την συγκέντρωσιν του λαού εις την έρημον μετά του αγγέλου ο οποίος του ωμιλούσε στο όρος Σινά, και των πατέρων μας· αυτός έλαβε τα λόγια του Θεού, που δίδουν ζωήν, δια να τα παραδώση εις ημάς.

Πραξ. 7,39 ώ ουκ ηθέλησαν υπήκοοι γενέσθαι οι πατέρες ημών, αλλ απώσαντο και εστράφησαν τή καρδιά αυτών εις Αίγυπτον

Πραξ. 7,39 Εις αυτόν δεν ηθέλησαν να υπακούσουν οι πατέρες μας αλλά τον απώθησαν και κατά την καρδιαν και την διάθεσίν των εγύρισαν πίσω εις την Αίγυπτον,

Πραξ. 7,40 ειπόντες τώ Ααρών· ποιήσον ημίν θεούς οί προπορεύονται ημών· ο γάρ Μωϋσής ούτος ός εξήγαγεν ημάς εκ γής Αιγύπτου, ουκ οίδαμεν τι γέγονεν αυτώ.

Πραξ. 7,40 αφού είπαν στον Ααρών· Κατασκευάσε μας θεούς, οι οποίοι θα προπορεύονται εμπρός μας, διότι αυτός ο Μωϋσής, που μας έβγαλε από την χώραν της Αιγύπτου, εχάθηκε και δεν γνωρίζομεν, τι του συνέβη.

Πραξ. 7,41 και εμοσχοποίησαν εν ταίς ημέραις εκείναις και ανήγαγον θυσιαν τώ ειδώλω, και ευφραίνοντο εν τοίς έργοις των χειρών αυτών.

Πραξ. 7,41 Και κατεσκεύασαν ένα είδωλον μοσχαριού κατά τας ημέρας εκείνας και προσέφεραν θυσίας στο είδωλον και ευφραίνοντο και εγλεντούσαν δια τα έργα των χειρών των. (Και έδειξαν έτσι φοβεράν απιστίαν και αχαριστίαν προς τον αληθινόν Θεόν, ο οποίος με τόσα θαύματα τους έχει λυτρώσει από την δουλειαν των Αιγυπτίων).

Πραξ. 7,42 έστρεψε δε ο Θεός και παρέδωκεν αυτούς λατρεύειν τή στρατιά τού ουρανού, καθώς γέγραπται εν βίβλω των προφητών· μη σφάγια και θυσίας προσηνέγκατέ μοι έτη τεσσαράκοντα εν τή ερήμω, οίκος Ισραήλ;

Πραξ. 7,42 Ενεκα δε τούτων έφυγε από αυτούς ο Θεός και τους αφήκε να λατρεύουν τα αστέρια του ουρανού, όπως έχει γραφή στο βιβλίον των προφητών· Μηπως και μου προσφέρατε σεις, απόγονοι του Ισραήλ, με πίστιν και ευλάβειαν σφάγια και θυσίας επί σαράντα έτη εις την έρημον; Οχι βέβαια.

Πραξ. 7,43 και ανελάβετε την σκηνήν τού Μολόχ και το άστρον τού θεού υμών εμφάν, τους τύπους ούς εποιήσατε προσκυνείν αυτοίς· και μετοικιώ υμάς επέκεινα Βαβυλώνος.

Πραξ. 7,43 Αλλά εσηκώσατε στους ώμους σας την ειδωλολατρικήν σκηνήν του Μολόχ και το αστέρι του θεού σας Ρεμφάν, δηλαδή του Κρόνου, είδωλα που εκάματε δια να τα προσκυνήτε. Και δια τούτο προς τιμωρίαν σας, θα σας διώξω και θα σας βάλω να κατοικήσετε μακρότερα από την Βαβυλώνα.

Πραξ. 7,44 Η σκηνή τού μαρτυρίου ήν τοίς πατράσιν ημών εν τή ερήμω, καθώς διετάξατο ο λαλών τώ Μωϋσή ποιήσαι αυτήν κατά τον τύπον ον εωράκει·

Πραξ. 7,44 Η ιερά όμως σκηνή του μαρτυρίου υπήρχε εις την έρημον δια τους πατέρας μας, όπως είχε διατάξει αυτός που ωμιλούσε προς τον Μωϋσέα, να κατασκευάση αυτήν σύμφωνα με τον τύπον, τον οποίον είχε ίδει στο όρος.

Πραξ. 7,45 ήν και εισήγαγον διαδεξάμενοι οι πατέρες ημών μετά Ιησού εν τή κατασχέσει των εθνών ών έξωσεν ο Θεός από προσώπου των πατέρων ημών, έως των ημερών Δαυΐδ·

Πραξ. 7,45 Αυτήν, λοιπόν, την σκηνήν οι πατέρες μας, που διεδέχθησαν τον Μωϋσέα, την έφεραν μαζί με τον Ιησούν του Ναυή εις την κυριευθεισαν χώραν των εθνικών, τους οποίους έδιωξε ο Θεός εμπρός από τους πατέρας μας, και αυτή η σκηνή έμεινε έως εις τας ημέρας του Δαυΐδ.

Πραξ. 7,46 ός εύρε χάριν ενώπιον του Θεού και ητήσατο ευρείν σκήνωμα τώ Θεώ Ιακώβ.

Πραξ. 7,46 Αυτός ευρήκε χάριν ενώπιον του Θεού και εξήτησε να εύρη κατάλληλον περιοχήν, δια να ανεγείρη κατοικίαν στον Θεόν του Ιακώβ.

Πραξ. 7,47 Σολομών δε ωκοδόμησεν αυτώ οίκον.

Πραξ. 7,47 Αλλά ο Σολομών έκτισε ναόν στον Θεόν.

Πραξ. 7,48 αλλ ουχ ο ύψιστος εν χειροποιήτοις ναοίς κατοικεί, καθώς ο προφήτης λέγει·

Πραξ. 7,48 Ομως ο Υψιστος δεν κατοικεί εις χειροποιήτους ναούς, όπως άλλωστε και ο προφήτης λέγει·

Πραξ. 7,49 ο ουρανός μοι θρόνος, η δε γη υποπόδιον των ποδών μου· ποίον οίκον οικοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος, ή τις τόπος της καταπαύσεώς μου;

Πραξ. 7,49 Ο ουρανός είναι δι' εμέ θρόνος και η γη υποπόδιον των ποδών μου. Ποίον οίκον ημπορείτε να μου οικοδομήσετε, λέγει ο Κυριος, η ποίος θα είναι ο τόπος της μονίμου παραμονής και αναπαύσεώς μου;

Πραξ. 7,50 ουχί η χείρ μου εποίησε ταύτα πάντα;

Πραξ. 7,50 Ολα αυτά, που ημπορείτε σεις οι άνθρωποι να μου τα προσφέρετε, δεν τα έχει κάμει το παντοδύναμον χέρι μου;

Πραξ. 7,51 Σκληροτράχηλοι και απεριτήμητοι τή καρδιά και τοίς ωσίν, υμείς αεί τώ Πνεύματι τώ Αγίω αντιπίπτετε, ως οι πατέρες υμών και υμείς.

Πραξ. 7,51 Σκληροτράχηλοι, που δεν θέλετε να σκύψετε το κεφάλι σας ενώπιον του Θεού και που έχετε περικόψει από την καρδιαν σας τας κακίας, έχετε βαρειά τ' αυτιά σας, ώστε να μη ακούετε το θέλημα του Θεού· σεις πάντοτε αντιπράττετε και ανθίστασθε στο Πνεύμα το Αγιον, όπως και οι πατέρες σας.

Πραξ. 7,52 τίνα των προφητών ουκ εδίωξαν οι πατέρες υμών; και απέκτειναν τους προκαταγγείλαντας περί της ελεύσεως του δικαίου, ού νύν υμείς προδόται και φονείς γεγένησθε·

Πραξ. 7,52 Ποίον από τους προφήτας δεν κατεδίωξαν οι πατέρες σας; Αυτοί και εφόνευσαν εκείνους, που προανήγγειλαν, δια την έλευσιν του δικαίου, του οποίου τώρα σεις έχετε γίνει προδόται και φονείς.

Πραξ. 7,53 οίτινες ελάβετε τον νόμον εις διαταγάς αγγέλων, και ουκ εφυλάξατε.

Πραξ. 7,53 Σεις οι οποίοι ελάβατε τον νόμον με εντολάς, που ο Θεός σας έδωσε δια μέσου των αγγέλων, και δεν τον εφυλάξατε".

Πραξ. 7,54 Ακούοντες δε ταύτα διεπρίοντο ταις καρδιαίς αυτών και έβρυχον τους οδόντας επ αυτόν.

Πραξ. 7,54 Ενώ δε ήκουαν αυτά ησθάνοντο τας καρδιαίς των να σχίζωνται από άγριον θυμόν και έτριζαν τα δόντια των εναντίων του Στεφάνου.

Πραξ. 7,55 υπάρχων δε πλήρης Πνεύματος Αγίου, ατενίσας εις τον ουρανόν είδε δόξαν Θεού και Ιησούν εστώτα εκ δεξιών του Θεού,

Πραξ. 7,55 Αυτός δε, γεμάτος Πνεύμα Αγιον, έστρεψε και προσήλωσε το βλέμμα του στον ουρανόν, είδε την δόξαν και λαμπρότητα του ουρανού και τον Ιησούν να στέκεται εις τα δεξιά του Θεού

Πραξ. 7,56 και είπεν· ιδού θεωρώ τους ουρανούς ανεωγμένους και τον υιόν του ανθρώπου εκ δεξιών του Θεού εστώτα.

Πραξ. 7,56 και είπε· "ιδού, βλέπω ανοιγμένους τους ουρανούς και τον υιόν του ανθρώπου να στέκεται εκ δεξιών του Θεού".

Πραξ. 7,57 κράξαντες δε φωνή μεγάλη συνέσχον τα ότα αυτών και ώρμησαν ομοθυμαδόν επ αυτόν,

Πραξ. 7,57 Οι σύνεδροι και οι άλλοι Ιουδαίοι, αφού εκραύγασαν με μεγάλην φωνήν, εβούλλωσαν τ' αυτιά των, δια να μη ακούουν τα βλάσφημα τάχα αυτά λόγια του Στεφάνου και ώρμησαν με μια γνώμη όλοι μαζί εναντιον του.

Πραξ. 7,58 και εκβαλόντες έξω της πόλεως ελιθοβόλουν. και οι μάρτυρες απέθεντο τα ιμάτια αυτών παρά τους πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου,

Πραξ. 7,58 Και αφού τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, τον λιθοβολούσαν. Και μάρτυρες της κατηγορίας, οι οποίοι, σύμφωνα με τον νόμον, πρώτοι έπρεπε να ρίψουν λίθον εναντίον του καταδίκου, έβγαλαν και αφήκαν προς φύλαξιν τα ρούχα των κοντά εις τα πόδια ενός νέου, που ελέγετο Σαύλος,

Πραξ. 7,59 και ελιθοβόλουν τον Στέφανον, επικαλούμενον και λέγοντα· Κύριε Ιησού, δέξαι το πνεύμά μου.

Πραξ. 7,59 και ελιθοβολούσαν τον Στέφανον, καθ' ον χρόνον εκείνος επεκαλείτο τον Κυριον και έλεγε· "Κυριε Ιησού, δέξου το πνεύμα μου".

Πραξ. 7,60 θείς δε τα γόνατα έκραξε φωνή μεγάλη· Κυριε, μη στήσης αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην. και τούτο ειπών εκοιμήθη. Σαύλος δε ήν συνευδοκών τή αναιρέσει αυτου.

Πραξ. 7,60 Αφού δε εγονάτισε, εφώναξε με μεγάλην φωνήν· "Κυριε, μη καταλογίσης εις αυτούς αυτήν την αμαρτίαν". Και αφού είπε την προσευχήν αυτήν της συγγνώμης, εκοιμήθηκε εν Κυρίω. Ο δε Σαύλος επεδοκίμαζε την θανατικήν εκτέλεσιν του Στεφάνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Πραξ. 8,1 Εγένετο δε εν εκείνη τή ημέρα διωγμός μέγας επί την εκκλησίαν την εν Ιερουσαλήμ· πάντες δε διεσπάρησαν κατά τας χώρας της Ιουδαίας και Σαμαρείας, πλήν των αποστόλων.

Πραξ. 8,1 Εγινε δε κατά την ημέραν εκείνην μέγας διωγμός εναντίον της Εκκλησίας των Ιερουσαλήμων και σχεδόν όλοι οι Χριστιανοί διεσκορπίσθησαν εις τα διάφορα μέρη της Ιουδαίας και της Σαμαρείας, πλην των Αποστόλων.

Πραξ. 8,2 συνεκόμισαν δε τον Στέφανον άνδρες ευλαβείς και εποίησαν κοπετόν μέγαν επ αυτώ.

Πραξ. 8,2 Άνδρες δε ευλαβείς επήραν και έθαψαν το νεκρό σώμα του Στεφάνου και έκαμαν μέγαν θρήνον δι' αυτόν.

Πραξ. 8,3 Σαύλος δε ελυμαινετο την εκκλησίαν κατά τους οίκους εισπορευόμενος, σύρων τε άνδρας και γυναίκας παρεδίδου εις φυλακήν.

Πραξ. 8,3 Ο δε Σαύλος κατεδίωκε την Εκκλησίαν των Ιερουσαλήμων, εισερχόμενος από σπίτι σε σπίτι· και αφού έσυρε από εκεί άνδρας και γυναίκας, τους παρεδιδε εις την φυλακήν.

Πραξ. 8,4 Οι μόν ούν διασπαρέντες διήλθον ευαγγελιζόμενοι τον λόγον.

Πραξ. 8,4 Όσοι μεν, λοιπόν, έφυγαν και διεσκορπίσθησαν από την Ιερουσαλήμ, επέρασαν από διάφορα μέρη κηρύττοντες το χαρούμενο μήνυμα του Ευαγγελίου.

Πραξ. 8,5 Φίλιππος δε κατελθών εις πόλιν της Σαμαρείας εκήρυσεν αυτοίς τον Χριστόν.

Πραξ. 8,5 Ο δε Φίλιππος κατέβηκε εις κάποιαν πόλιν της Σαμαρείας και εκήρυττε στους κατοίκους τον Χριστόν.

Πραξ. 8,6 προσείχον δε οι όχλοι τοίς λεγομένοις υπό τού Φιλίππου ομοθυμαδόν εν τώ ακούειν αυτούς και βλέπειν τα σημεία ά εποίει.

Πραξ. 8,6 Επρόσεχαν δε πλήθη λαού το κήρυγμα του Φιλίππου, όλοι μαζί με μα καρδιά ήκουαν τα όσα έλεγε, αλλά συγχρόνως έβλεπαν και τα θαύματα, που έκανε ο Φιλίππος.

Πραξ. 8,7 πολλών γάρ των εχόντων πνεύματα ακάθαρτα βοώντα φωνή μεγάλη εξήρχετο, πολλοί δε παραλελυμένοι και χωλοί εθεραπεύθησαν,

Πραξ. 8,7 Διότι από πολλούς, που είχαν ακάθαρτα πνεύματα, έφευγαν αυτά, αφού έβγαζαν μεγάλην κραυγήν· πολλοί δε παράλυτοι και χωλοί εθεραπεύθησαν.

Πραξ. 8,8 και εγένετο χαρά μεγάλη εν τή πόλει εκείνη.

Πραξ. 8,8 Και έγινε μεγάλη χαρά εις την πόλιν εκείνην.

Πραξ. 8,9 Ανήρ δε τις ονόματι Σίμων προϋπήρχεν εν τή πόλει μαγεύων και εξιστών το έθνος της Σαμαρείας, λέγων είναι τινα εαυτόν μέγαν·

Πραξ. 8,9 Εζούσε όμως εις την πόλιν εκείνην και κάποιος άνθρωπος, ονόματι Σιμων, ο οποίος έκανε μαγείες και εξέπλητε τον λαόν της Σαμαρείας, λέγων δια τον εαυτόν του, ότι είναι κάποιος μεγάλος.

Πραξ. 8,10 ώ προσείχον πάντες από μικρού έως μεγάλου λέγοντες· ούτός εστιν η δύναμις τού Θεού η μεγάλη.

Πραξ. 8,10 Επρόσεχαν δε εις αυτόν όλοι, μικροί μεγάλοι, και έλεγαν· Αυτός είναι η μεγάλη δύναμις του Θεού.

Πραξ. 8,11 προσείχον δε αυτώ διά το ικανώ χρόνω ταίς μαγείαις εξεστακέναι αυτούς.

<Πραξ. 8,11 Επρόσεχαν δε εις αυτόν, διότι επί πολύν χρόνον τους είχε καταπλήξει με τας μαγείας του.

Πραξ. 8,12 ότε δε επίστευσαν τώ Φιλίππω ευαγγελιζόμενω τα περι της βασιλείας τού Θεού και τού ονόματος Ιησού Χριστού, εβαπτίζοντο άνδρες τε και γυναίκες.

Πραξ. 8,12 Όταν όμως επίστευσαν στον Φιλίππον, που εκήρυττε το χαρμόσυνο μήνυμα περι της βασιλείας του Θεού και περι του προσώπου του Ιησού Χριστού, εβαπτίζοντο και άνδρες και γυναίκες. (Οι καλοπροαίρετες ψυχές δέχονται, όταν ακούσουν, την αλήθειαν και ελευθερώνοντο από τας πλάνας, εις τας οποίας καλή τη πίστει είχαν παρασυρθή).

Πραξ. 8,13 ο δε Σίμων και αυτός επίστευσε, και βαπτισθείς ήν προσκαρτερών τώ Φιλίππω, θεωρών τε δυνάμεις και σημεία γινόμενα εξίστατο.

Πραξ. 8,13 Αλλά και ο ίδιος ο Σιμων επίστευσε και αφού εβαπτίσθη, έμενε συνεχώς και με επιμονήν κοντά στον Φιλίππον. Βλέπων δε τα υπερφυσικά θαύματα και τα σημεία, που εγίνοντο από τον Φιλίππον, θαύμαζε και εξεπλήσσετο, διότι αυτός δεν ήμπορούσε να κάμη τα ίδια.

Πραξ. 8,14 Ακούσαντες δε οι εν Ιερουσολύμοις απόστολοι ότι δέδεκται η Σαμαρεία τον λόγον τού Θεού, απέστειλαν προς αυτούς τον Πέτρον και Ιωάννην·

Πραξ. 8,14 Όταν δε ήκουσαν οι Απόστολοι, που ήσαν εις τα Ιερουσόλυμα, ότι η Σαμαρεία εδέχθη τον λόγον του Θεού, έστειλαν προς τους Σαμαρείτας τον Πέτρον και τον Ιωάννην.

Πραξ. 8,15 οίτινες καταβάντες προσηύξαντο περι αυτών όπως λάβωσι Πνεύμα Άγιον·

Πραξ. 8,15 Αυτοί δε, αφού κατέβηκαν εις την Σαμαρείαν, προσευχήθηκαν υπέρ των Σαμαρειτών, δια να λάβουν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Πραξ. 8,16 ούπω γάρ ήν επ ουδενί αυτών επιπεττωκός, μόνον δε βεβαπτισμένοι υπήρχον εις το όνομα τού Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 8,16 Διότι δεν είχε ακόμη κατεβή εις κανένα από αυτούς το Άγιον Πνεύμα· ήσαν δε μόνον βαπτισμένοι στο όνομα του Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 8,17 τότε επετίθουν τας χείρας επ αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα Άγιον.

Πραξ. 8,17 Τότε έβαζαν οι Απόστολοι επάνω εις αυτούς τα χέρια των και έπερναν εκείνοι Πνεύμα Άγιον.

Πραξ. 8,18 ιδών δε ο Σίμων ότι διά της επιθέσεως των χειρών των αποστόλων δίδοται το Πνεύμα το Άγιον, προσήνεγκεν αυτοίς χρήματα

Πραξ. 8,18 Όταν όμως ο Σιμων είδε ότι με την επίθεσιν των χειρών των Αποστόλων μετεδίδοντο τα θαυμαστά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, επρόσφερε εις αυτούς χρήματα

Πραξ. 8,19 λέγων· δότε καμοί την εξουσίαν ταύτην, ίνα ώ εάν επιθώ τας χείρας λαμβάνη Πνεύμα Άγιον.

Πραξ. 8,19 λέγων· "δώστε και εις εμέ αυτήν την εξουσίαν, ώστε εις οποιαδήποτε βάλω επάνω τα χέρια, να παίρνη Πνεύμα Άγιον".

Πραξ. 8,20 Πέτρος δε είπε προς αυτόν· το αργύριόν σου σύν σοί είη εις απώλειαν, ότι την δωρεάν τού Θεού ενόμισας διά χρημάτων κτάσθαι.

Πραξ. 8,20 Ο Πέτρος όμως είπε προς αυτόν με αγανάκτησιν· "το χρήμα σου μαζί με σένα ας καταστραφή και ας χαθή, διότι ενόμισες ότι αποκτάται με χρήματα η δωρεά του Θεού.

Πραξ. 8,21 ουκ έστι σοι μερίς ουδέ κλήρος εν τώ λόγω τούτω· η γάρ καρδιά σου ουκ έστιν ευθεία ενώπιον τού Θεού.

Πραξ. 8,21 Δεν υπάρχει εις σε μερίδιον ούτε κλήρος εις τας δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, δια τας οποίας γίνεται λόγος. Και τούτο, διότι η καρδιά σου δεν είναι ειλικρινής και ανιδιοτελής ενώπιον του Θεού.

Πραξ. 8,22 μετανόησον ούν από της κακίας σου ταύτης, και δεήθητι τού Θεού ει άρα αφεθήσεται σοι η επίνοια της καρδιάς σου·

Πραξ. 8,22 Μετανόησε, λοιπόν, από αυτήν την κακίαν σου και παρεκάλεσε τον Θεόν, μήπως τυχόν και σου συγχωρηθή η πονηρά αυτή επιπόνησις της καρδιάς σου.

Πραξ. 8,23 εις γάρ χολήν πικρίας και σύνδεσμον αδικίας ορώ σε όντα.

Πραξ. 8,23 Αμφιβάλλω όμως, διότι σε βλέπω να είσαι μέσα εις πικράν χολήν, που σου δημιουργεί η κακία σου, και μέσα εις τα δεσμά της αδικίας".

Πραξ. 8,24 αποκριθείς δε ο Σίμων είπε· δεήθητε υμείς υπέρ εμού προς τον Θεόν όπως μηδέν επέλθη επ εμέ ών ειρήκατε.

Πραξ. 8,24 Απήντησε τότε ο Σιμων και είπε· "παρακαλέσατε και σεις για μένα τον Θεόν, να μη πέση επάνω μου κανένα από τα κακά, που είπατε".

Πραξ. 8,25 Οι μέν ούν διαμαρτυράμενοι και λαλήσαντες τον λόγον τού Κυρίου υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ, πολλάς τε κώμας των Σαμαρειτών ευηγγελίσαντο.

Πραξ. 8,25 Και οι μεν λοιπόν Απόστολοι, αφού επεβεβαίωσαν με τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος το κήρυγμα περι του

Κυρίου Ιησού, επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ και καθώς προχωρούσαν εκήρυτταν εις πολλές χωριά των Σαμαρειτών το Ευαγγέλιον.

Πραξ. 8,26 Άγγελος δε Κυρίου ελάλησε προς Φίλιππον λέγων· ανάστηθι και πορεύου κατά μεσημβρίαν επί την οδόν την καταβαίνουσαν από Ιερουσαλήμ εις Γάζαν· αυτή εστίν έρημος.

Πραξ. 8,26 Άγγελος δε Κυρίου ελάλησε στον Φίλιππον και του είπε· “σήκω και προχώρησε προς νότον στον δρόμον, ο οποίος κατεβαίνει από την Ιερουσαλήμ εις την Γαζαν· αυτός ο δρόμος είναι έρημος, δεν έχει κίνησιν”.

Πραξ. 8,27 και αναστάς επορεύθη. και ιδού ανήρ Αιθιοψ̄ ευνούχος δυνάστης Κανδάκης της βασιλείσης Αιθιοπίων, ός ήν επί πάσης της γάζης αυτής, ός εηλύθει προσκυνήσων εις Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 8,27 Ο Φίλιππος εσηκώθη και επήγε, όπως του είχε είπει ο άγγελος. Και ιδού ένας άνθρωπος Αιθιοψ̄, ευνούχος, άρχων και αυλικός της Κανδάκης, βασιλείσης της Αιθιοπίας, ο οποίος ήτο διευθυντής όλων των οικονομικών αυτής, και ο οποίος είχαν έλθει να προσκυνήση εις την Ιερουσαλήμ,

Πραξ. 8,28 ήν τε υποστρέφων και καθήμενος επί τού άρματος αυτού, και ανεγίνωσκε τον προφήτην Ησαΐαν.

Πραξ. 8,28 επέστρεφε τότε εις την πατρίδα του, καθήμενος εις την άμαξάν του, και εδιάβαζε δυνατά τον προφήτην Ησαΐαν.

Πραξ. 8,29 είπε δε το Πνεύμα τώ Φιλίππω πρόσελθε και κολλήθητι τώ άρματι τούτῳ.

Πραξ. 8,29 Είπε δε το Πνεύμα το Άγιον στον Φίλιππον· “πλησίασε και προχώρει κολλητά εις την άμαξαν αυτήν”.

Πραξ. 8,30 προσδραμών δε ο Φίλιππος ήκουσεν αυτού αναγινώσκοντος τον προφήτην Ησαΐαν, και είπεν· Αρά γε γινώσκεις ά αναγινώσκεις;

Πραξ. 8,30 Ετρεξε πράγματι ο Φίλιππος προς την άμαξαν, ήκουσε αυτόν να διαβάζη τον προφήτην Ησαΐαν και είπεν· “αρά γε καταλαβαίνεις αυτά, που διαβάζεις;”

Πραξ. 8,31 ο δε είπε· πώς γάρ αν δυναίμην, εάν μη τις οδηγήση με; παρεκάλεσέ τε τον Φίλιππον αναβάντα καθίσαι σύν αυτώ.

Πραξ. 8,31 Εκείνος δε είπε· “δεν τα καταλαβαίνω· διότι πώς είναι δυνατόν να τα εννοήσω, εάν κάποιος δεν με οδηγήση;” Και παρεκάλεσε τον Φίλιππον να ανεβή εις την άμαξαν και να καθίση μαζί του.

Πραξ. 8,32 η δε περιοχή της γραφής ήν ανεγίνωσκεν ήν αυτή ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη· και ως αμνός εναντίον τού κείροντος αυτόν άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει το στόμα αυτού.

Πραξ. 8,32 Το δε χωριον της Γραφής, που εδιάβαζε, ήτο αυτό· “Σαν πρόβατον ωδηγήθηκε εις την σφαγήν· και σαν αρνί, που μένει άφωνον εμπρός εις αυτόν που το κουρεύει, έτσι και αυτός δεν ανοίγει το στόμα του.

Πραξ. 8,33 εν τή ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού ήρθη· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται· ότι αίρεται από της γής η ζωή αυτού.

Πραξ. 8,33 Εις την βαθείαν ταπεινώσιν του, εις την οποίαν υπεβλήθη, του ηρνήθησαν την δικαίαν του κρίσιν και το δίκαιόν του και όμως επέτυχε το έργον του, την σωτηρίαν των ανθρώπων· αυτό δε το πλήθος των πνευματικών του απογόνων, που έχει αναγεννησει εις σωτηρίαν, ποιός ημπορεί να διηγηθή; Διότι του αφήρεσαν με βίαιον θάνατον την ζωήν του από την γην· εδοξάσθη όμως κατόπιν”.

Πραξ. 8,34 αποκριθείς δε ο ευνούχος τώ Φιλίππω είπε· δέομαί σου, περί τίνος ο προφήτης λέγει τούτο; περί εαυτού ή περί ετέρου τίνος;

Πραξ. 8,34 Ελαβε τότε τον λόγον ο ευνούχος και είπε στον Φίλιππον· “σε παρακαλώ πολύ, δια ποιόν ο προφήτης λέγει αυτό; Δια τον εαυτόν του η δια κανένα άλλον;”

Πραξ. 8,35 ανοίξας δε ο Φίλιππος το στόμα αυτού και αρξάμενος από της γραφής ταύτης ευηγγελίσατο αυτώ τον Ιησούν.

Πραξ. 8,35 Ηνοιξε τότε το στόμα του ο Φίλιππος, και αφού ήρχισε από το χωριόν αυτό της Γραφής, εκήρυξε εις αυτόν το χαρμόσυνον μήνυμα δια τον Ιησούν και την σωτηρίαν, που εκείνος προσφέρει στους πιστούς.

Πραξ. 8,36 ως δε επορεύοντο κατά την οδόν, ήλθον επί το ύδωρ, και φησιν ο ευνούχος· ιδού ύδωρ· τι κωλύει με βαπτισθήναι; Πραξ. 8,36 Καθώς δε προχωρούσαν στον δρόμον, έφθασαν κάπου εκεί, που υπήρχε ύδωρ, και είπε τότε ο ευνούχος· “ιδού, υπάρχει εδώ νερό· τι με εμποδίζει να βαπτισθώ;”

Πραξ. 8,37 είπε δε ο Φίλιππος· ει πιστεύεις εξ όλης της καρδιάς, έξεστιν. αποκριθείς δε είπε· πιστεύω τον υιόν τού Θεού είναι τον Ιησούν Χριστόν.

Πραξ. 8,37 Είπε δε ο Φίλιππος· “Εάν πιστεύης με όλην σου την καρδιά, έχστο δικαίωμα να βαπτισθής”. Απεκρίθη δε και είπε· “πιστεύω ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού”.

Πραξ. 8,38 και εκέλευσε στήναι το άρμα, και κατέβησαν αμφότεροι εις το ύδωρ, ό τε Φίλιππος και ο ευνούχος, και εβάπτισεν αυτόν.

Πραξ. 8,38 Και διέταξ αμέσως να σταθή η άμαξα· κατέβηκαν και οι δύο στο νερό, και ο Φίλιππος και ο ευνούχος. Και ο Φίλιππος τον εβάπτισε.

Πραξ. 8,39 ότε δε ανέβησαν εκ τού ύδατος Πνεύμα Κυρίου ήρπασε τον Φίλιππον, και ουκ είδεν αυτόν ουκέτι ο ευνούχος· επορεύετο γάρ την οδόν αυτού χαίρων.

Πραξ. 8,39 Αμέσως δε μόλις ανέβηκαν από το νερό, το Πνεύμα του Κυρίου ήρπασε τον Φίλιππον και δεν τον ξαναείδε πλέον ο ευνούχος, ο οποίος και συνέχισε το ταξίδι του γεμάτος χαράν.

Πραξ. 8,40 Φίλιππος δε ευρέθη εις Αζωτον, και διερχόμενος ευηγγελίζετο τας πόλεις πάσας έως τού ελθείν αυτόν εις Καισάρειαν.

Πραξ. 8,40 Ο δε Φίλιππος ευρέθη, χωρίς να το καταλάβη πως, εις την Αζωτον· και καθώς επερνούσε από τα διάφορα μέρη, εκήρυττε το Ευαγγέλιον εις όλας τας πόλεις, έως ότου ήλθεν εις την Καισάρειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Πραξ. 9,1 Ο δε Σαύλος έτι εμπνέων απειλής και φόνου εις τους μαθητάς τού Κυρίου, προσελθών τώ αρχιερεί

Πραξ. 9,1 Ο Σαύλος όμως, κυριευμένος από μίσος και μανίαν, εξακολουθούσε να αποπνέη και να εκδηλώνη αισθήματα απειλής και φόνου εναντίον των μαθητών του Κυρίου. Προσήλθε στον αρχιερέα

Πραξ. 9,2 ητήσατο παρ αυτού επιστολάς εις Δαμασκόν προς τας συναγωγάς, όπως εάν τινας εύρη της οδού όντας, άνδρας τε και γυναίκας, δεδεμένους αγάγη εις Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 9,2 και εξήτησε από αυτόν συστατικές επιστολάς προς τας συναγωγάς της Δαμασκού, όπως, εάν εύρη μερικούς

άνδρας και γυναίκα να ανήκουν στον δρόμον του Ιησού, δεμένους τους οδηγήση εις την Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 9,3 εν δε τώ πορεύεσθαι εγένετο αυτόν εγγίξιν τή Δαμασκώ, και εξαίφνης περιήστραψεν αυτόν φώς από τού ουρανού,

Πραξ. 9,3 Ενώ δε επροχωρούσε και επλησίαζε πλέον εις την Δαμασκόν, αίφνης άστραψε ολόγυρά του από τον ουρανό λαμπρόν φως.

Πραξ. 9,4 και πεσών επί την γήν ήκουσε φωνήν λέγουσαν αυτόν Σαούλ Σαούλ, τι με διώκεις;

Πραξ. 9,4 Και καθώς από την απαστράπτουσαν λάμψιν έπεσε κάτω εις την γης, ήκουσε μίαν φωνήν, η οποία του έλεγε: "Σαούλ, Σαούλ, διατί με καταδιώκεις;"

Πραξ. 9,5 είπε δε τις εί, κύριε; ο δε Κύριος είπεν· εγώ ειμι Ιησούς ον σύ διώκεις·

Πραξ. 9,5 Είπε δε ο Σαύλος· "ποιός είσαι, κύριε;" Ο δε Κυριος απήντησε· "εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίον συ καταδιώξεις, αφού καταδιώκιστον οπαδούς μου.

Πραξ. 9,6 αλλά ανάστηθι και είσελθε εις την πόλιν, και λαληθήσεται σοι τι σε δει ποιειν.

Πραξ. 9,6 Αλλά σήκω επάνω και πήγαινε εις την πόλιν και εκεί θα σου ανακοινωθή, τι πρέπει να κάμης".

Πραξ. 9,7 οι δε άνδρες οι συνοδεύοντες αυτόν ειστήκεισαν ενεοί, ακούοντες μόν της φωνής, μηδένα δε θεωρούντες.

Πραξ. 9,7 Οι άνδρες όμως, που τον συνώδευαν, έμειναν άφωνοι, με ανοικτό το στόμα, διότι ήκουαν μεν την φωνήν, αλλά δεν έβλεπαν κανένα.

Πραξ. 9,8 ηγγέρθη δε ο Σαύλος από της γής, ανεωγμένων τε των οφθαλμών αυτού ουδένα έβλεπε· χειραγωγούντες δε αυτόν εισήγαγον εις Δαμασκόν.

Πραξ. 9,8 Εσηκώθηκε ο Σαύλος από την γην, και ενώ ήσαν ανοικτά τα μάτια του, δεν έβλεπε κανένα. Οι στρατιώται οδηγούντες αυτό από το χέρι, τον έφεραν μέσα εις την Δαμασκόν.

Πραξ. 9,9 και ήν ημέρας τρεις μη βλέπων, και ουκ έφαγεν ουδέ έπιεν.

Πραξ. 9,9 Και έμεινε τρεις ημέρας τυφλός, χωρίς να βλέπη· και ουτέ έφαγε ουτέ έπιε.

Πραξ. 9,10 Ήν δε τις μαθητής εν Δαμασκώ ονόματι Ανανίας, και είπε προς αυτόν ο Κύριος εν οράματι· Ανανία. ο δε είπεν· ιδού εγώ, Κύριε·

Πραξ. 9,10 Υπήρχε δε εις την Δαμασκόν ένας μαθητής, ονόματι Ανανίας, και με όραμα είπε προς αυτόν ο Κυριος· "Ανανία". Εκείνος δε είπε· "ιδού, εδώ είμαι, Κυριε".

Πραξ. 9,11 ο δε Κύριος προς αυτόν· αναστάς πορεύθητι επί την ρύμην την καλουμένην ευθείαν και ζήτησον εν οικία Ιούδα Σαύλον ονόματι Ταρσέα· ιδού γάρ προσεύχεται,

Πραξ. 9,11 Ο δε Κυριος είπε τότε προς αυτόν· "σήκω και πήγαινε εις την οδόν, που λέγεται ευθεία, και ζήτησε στο σπίτι του Ιούδα κάποιον, που ονομάζεται Σαύλος και κατάγεται από την Ταρσόν. Διότι, ιδού, κατά την ώραν αυτήν προσεύχεται και ζητεί την βοήθειάν μου.

Πραξ. 9,12 και είδεν εν οράματι άνδρα ονόματι Ανανιαν εισελθόντα και επιθέντα αυτόν χείρα, όπως αναβλέψη.

Πραξ. 9,12 Είδε και αυτός εις όραμα ένα άνθρωπον, ονόματι Ανανιαν, ο οποίος εισήλθε στο σπίτι και έθεσε επάνω εις αυτόν το χέρι, δια να τον θεραπεύση από την τύφλωσιν και ξαναϊδή έτσι το φως".

Πραξ. 9,13 απεκριθή δε Ανανίας· Κύριε, ακήκοα από πολλών περι τού ανδρός τούτου, όσα κακά εποίησε τοίς αγίοις σου εν Ιερουσαλήμ·

Πραξ. 9,13 Απήντησε δε ο Ανανίας· "Κυριε, έχω ακούσει από πολλούς δια τον άνθρωπον αυτόν, δια τα τόσα και τόσα κακά, που έκαμε στους αγίους οπαδούς σου, οι οποίοι μενουν εις την Ιερουσαλήμ

Πραξ. 9,14 και ώδε έχει εξουσίαν παρά των αρχιερέων δήσαι πάντας τους επικαλουμένους το όνομά σου.

Πραξ. 9,14 Και εδώ εις την Δαμασκόν έχει εξουσίαν από τους αρχιερείς να δέση όλους, όσοι επικαλούνται το όνομά σου".

Πραξ. 9,15 είπε δε προς αυτόν ο Κύριος· πορεύου, ότι σκευός εκλογής μοί εστιν ούτος τού βαστάσαι το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων υιών τε Ισραήλ·

Πραξ. 9,15 Είπε δε προς αυτόν ο Κυριος· "πήγαινε και μη φοβείσαι. Διότι αυτός είναι όργανον της ιδικής μου εκλογής, δια να βαστάση και κηρύξη το όνομά μου εμπρός εις εθνικούς και εις βασιλείς και στους απογόνους του Ισραήλ.

Πραξ. 9,16 εγώ γάρ υποδείξω αυτόν όσα δει αυτόν υπέρ τού ονόματός μου παθείν.

Πραξ. 9,16 Διότι εγώ ο ιδιος θα του δείξω από τώρα, όσα πρέπει να πάθη δια το όνομά μου"

Πραξ. 9,17 Απήλθε δε Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθείς επ αυτόν τας χείρας είπε· Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος απέσταλκέ με, Ιησούς ο οφθεις σοι εν τή οδώ ή ήρχου, όπως αναβλέψης και πλησθής Πνεύματος Αγίου.

Πραξ. 9,17 Επήγε πράγματι ο Ανανίας· εισήλθε εις την οικίαν και αφού έθεσε επάνω εις αυτόν τα χέρια του, είπε· "Σαούλ, αδελφέ, ο Κυριος Ιησούς, ο οποίος σου παρουσιάσθηκε στον δρόμον, που ήρχεσο· με έστειλε, να αποκτήσης και πάλιν το φως και να γεμίσης από Αγιον Πνεύμα".

Πραξ. 9,18 και ευθέως απέπεσον από των οφθαλμών αυτού ωσει λεπίδες, ανέβλειπέ τε, και αναστάς εβαπτίσθη, και λαβών τροφήν ενίσχυσεν.

Πραξ. 9,18 Και αμέσως έπεσαν από τα μάτια του κάτι σαν λέπια, απέκτησε το φως του, εσηκώθηκε και εβαπτίσθηκε αμέσως. Και κατόπιν έφαγε τροφήν και απέκτησεν πάλιν τας δυνάμστου, τας σωματικές και τας πνευματικές.

Πραξ. 9,19 Εγένετο δε ο Σαύλος μετά των όντων εν Δαμασκώ μαθητών ημέρας τινάς,

Πραξ. 9,19 Εμεινε δε ο Σαύλος ολίγας ημέρας μαζί με τους μαθητάς, που ήσαν εις την Δαμασκόν.

Πραξ. 9,20 και ευθέως εν ταίς συναγωγαίς εκήρυσσε τον Ιησούν ότι ούτός εστιν ο υιός τού Θεού.

Πραξ. 9,20 Και αμέσως εκήρυττε εις τας συναγωγάς τον Ιησούν, λέγων ότι αυτός είναι πράγματι ο μονογενής Υιός του Θεού.

Πραξ. 9,21 εξίσταντο δε πάντες οι ακούοντες και έλεγον· ουχ ούτός εστιν ο πορθήσας εν Ιερουσαλήμ τους επικαλουμένους το όνομα τούτο, και ώδε εις τούτο ελήλυθεν, ίνα δεδεμένους αυτούς αγάγη επί τους αρχιερείς;

Πραξ. 9,21 Ολοι δε όσοι τον ήκουσαν εκυριευθησαν από έκπληξιν και απορίαν και έλεγον· "δεν είναι αυτός, που κατεδίωξε με μίσος μέχρις αφανισμού εις την Ιερουσαλήμ εκείνους, που επεκαλούντο με πίστιν το όνομα τούτο και ο οποίος έχει έλθει εδώ, με αυτός ακριβώς τον σκοπόν, να συλλάβη αυτούς και δεμένους να τους οδηγήση στους αρχιερείς;"

Πραξ. 9,22 Σαύλος δε μάλλον ενεδυναμούτο και συνέχυνε τους Ιουδαίους τους κατοικούντας εν Δαμασκώ, συμβιβάζων ότι ούτός εστιν ο Χριστός.

Πραξ. 9,22 Ο Παύλος όμως ενισχύετο ακόμη περισσότερο με την χάριν του Θεού και με το φωτισμένον κήρυγμά του έφερε σύγχυσιν στους Ιουδαίους, που κατοικούσαν εις την Δαμασκόν, αποδεικνύων, με την πραγματοποίησιν των προφητειών, ότι αυτός είναι ο Χριστός.

Πραξ. 9,23 ως δε πληρούντο ημέραι ικαναί, συνεβουλεύσαντο οι Ιουδαίοι ανελείν αυτόν·

Πραξ. 9,23 Όταν δε επέρασαν αρκετές ημέρες, συνεσκέφθησαν και απεφάσισαν οι Ιουδαίοι να τον φονεύσουν.

Πραξ. 9,24 εγνώσθη δε τώ Σαύλω η επιβουλή αυτών, παρητήρουν τε τας πύλας ημέρας τε και νυκτός όπως αυτόν ανέλωσι·

Πραξ. 9,24 Εγινε όμως γνωστή στον Σαύλον η επιβουλή των. Και οι Ιουδαίοι παρατηρούσαν ημέραν και νύκτα τας πύλας της πόλεως, δια να τον φονεύσουν.

Πραξ. 9,25 λαβόντες δε αυτόν οι μαθηταί νυκτός καθήκαν διά τού τείχους χαλάσαντες εν σφυρίδι.

Πραξ. 9,25 Οι μαθηταί όμως επήραν τον Σαύλον και εις καιρόν νυκτός τον κατέβασαν μέσα εις ένα κοφίνι από κάποιον παράθυρο του τείχους.

Πραξ. 9,26 Παραγενόμενος δε ο Σαύλος εις Ιερουσαλήμ επειράτο κολλάσθαι τοίς μαθηταίς· και πάντες εφοβούντο αυτόν, μη πιστεύοντες ότι εστί μαθητής.

Πραξ. 9,26 Όταν δε ο Σαύλος έφθασε εις την Ιερουσαλήμ, προσπαθούσε να επικοινωνήση και να προσκολληθή στους μαθητάς. Όλοι όμως τον εφοβούντο, διότι δεν είστευαν ότι είναι πράγματι μαθητής του Χριστού.

Πραξ. 9,27 Βαρνάβας δε επιλαβόμενος αυτόν ήγαγε προς τους αποστόλους, και διηγήσατο αυτοίς πώς εν τή οδώ είδε τον Κύριον και ότι ελάλησεν αυτώ, και πώς εν Δαμασκώ επαρησιάσατο εν τώ ονόματι τού Ιησού.

Πραξ. 9,27 Αλλά ο Βαρνάβας τον επήρε με εμπιστοσύνην και τον ωδήγησε στους Αποστόλους. Και διηγήθηκε τότε εις αυτούς ο Σαύλος, πως στον δρόμον είδε τον Κυριον και ότι του ωμίλησε ο Κυριος και πως εις την Δαμασκόν εκήρυξε με θάρρος πίστιν στον Ιησούν Χριστόν.

Πραξ. 9,28 και ήν μετ αυτών εισπορευόμενος και εκπορευόμενος εν Ιερουσαλήμ και παρησιαζόμενος εν τώ ονόματι τού Κυρίου Ιησού,

Πραξ. 9,28 Και συνεδέθη πλέον με αυτούς στενότατα, επήγαινε και ήρχετο μαζί των συνεχώς εις Ιερουσαλήμ και με παρησίαν ωμιλούσε δια τον Κυριον Ιησούν.

Πραξ. 9,29 ελάλει τε και συνεζήτει προς τους Ελληνιστάς· οι δε επεχείρουν αυτόν ανελείν.

Πραξ. 9,29 Ακόμη δε ωμιλούσε και συζητούσε με τους Ελληνιστάς Ιουδαίους. Εκείνοι όμως εξητούσαν ευκαιρίαν, να τον φονεύσουν.

Πραξ. 9,30 επιγνόντες δε οι αδελφοί κατήγαγον αυτόν εις Καισάρειαν και εξαπέστειλαν αυτόν εις Ταρσόν.

Πραξ. 9,30 Όταν δε οι αδελφοί έμαθαν τους σκοπούς των, συνώδευσαν και ωδήγησαν τον Παύλον εις την Καισάρειαν και τον έστειλαν εις την Ταρσόν, την πατρίδα του, όπου και θα ήτο ασφαλής από τας επιβουλάς των Εβραίων, που έμειναν άπιστοι και αμετανόητοι.

Πραξ. 9,31 Αι μέν ούν εκκλησίαι καθ όλης της Ιουδαίας και Γαλιλαίας και Σαμαρείας είχαν ειρήνην οικοδομούμεναι και πορευόμεναι τώ φόβω τού Κυρίου, και τή παρακλησει τού Αγίου Πνεύματος επληθύνοντο.

Πραξ. 9,31 Αι Εκκλησίαι, λοιπόν, που ήσαν εις όλην την Ιουδαίαν και την Γαλιλαίαν και την Σαμαρείαν, είχαν ειρήνην και οικοδομούντο εις την χριστιανικήν ζωήν και εξούσαν με τον φόβον του Κυρίου και με την δύναμιν και παρηγορίαν, που τους έδιδε το Πνεύμα το Άγιον, επληθύνοντο.

Πραξ. 9,32 Εγένετο δε Πέτρον διερχόμενον διά πάντων κατελθείν και προς τους αγίους τους κατοικούντας Λύδδαν.

Πραξ. 9,32 Συνέβη δε, όταν ο Πετρος περιώδευε όλα αυτά τα μέρη, να κατεβή στους πιστούς, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Λυδδαν.

Πραξ. 9,33 εύρε δε εκεί άνθρωπόν τινα Αινέαν ονόματι, εξ ετών οκτώ κατακείμενον επί κραβάττω, ός ήν παραλελυμένος.

Πραξ. 9,33 Ευρήκε δε εκεί ένα άνθρωπον, ονόματι Αινέαν, ο οποίος κατέκειτο επί οκτώ έτη παράλυτος επάνω εις ένα κρεβάτι.

Πραξ. 9,34 και είπεν αυτώ ο Πέτρος· Αινέα, ιατάί σε Ιησούς ο Χριστός· ανάστηθι και στρώσον σεαυτώ, και ευθέως ανέστη.

Πραξ. 9,34 Και του είπεν ο Πετρος· "Αινέα, ο Ιησούς, ο Χριστός σε θεραπεύει από την ασθένειάν σου. Σηκω και στρώσε μόνος σου το κρεβάτι σου". Και αμέσως εκείνος εσηκώθηκε υγιής.

Πραξ. 9,35 και είδον αυτόν πάντες οι κατοικούντες Λύδδαν και τον Σάρωνα, οίτινες επέστρεψαν επί τον Κύριον.

Πραξ. 9,35 Και τον είδαν όλοι, όσοι κατοικούσαν την Λυδδαν και την περιοχήν του Σαρωνος, οι οποίοι είστευσαν και επέστρεψαν στον Κυριον, παρακινήθέντες από το θαύμα αυτό.

Πραξ. 9,36 Εν Ιόπη δε τις ήν μαθήτρια ονόματι Ταβιθά, ή διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αυτή ήν πλήρης αγαθών έργων και ελεημοσυνών ών εποίει.

Πραξ. 9,36 Εις δε την Ιόπην εξούσε μία μαθήτρια του Κυρίου, ονόματι Ταβιθά, της οποίας το όνομα εις την ελληνικήν σημαίνει Δορκάς. Αυτή ήτο γεμάτη από καλά έργα και ελεημοσύνας, τας οποίας έκανε συνεχώς.

Πραξ. 9,37 εγένετο δε εν ταίς ημέραις εκείναις ασθενήσασαν αυτήν αποθανείν· λούσαντες δε αυτήν έθηκαν εν υπερώω.

Πραξ. 9,37 Συνέβη όμως κατά τας ημέρας εκείνας να ασθενήση και να πεθάνη. Αφού δε, σύμφωνα με τα ιουδαϊκά έθιμα, την έλουσαν και την ετοίμασαν δια την ταφήν, την έβαλαν στο υπερών.

Πραξ. 9,38 εγγύς δε ούσης Λύδδης τή Ιόπη οι μαθηταί ακούσαντες ότι Πέτρος εστί εν αυτή, απέστειλαν δύο άνδρας προς αυτόν παρακαλούντες μη οκνήσαι διελθείν έως αυτών.

Πραξ. 9,38 Επειδή δε η Λυδδα ήτο κοντά εις την Ιόπην και οι μαθηταί είχαν ακούσει, ότι ο Πετρος ήταν εκεί, έστειλαν δύο άνδρας προς αυτόν και τον παρακαλούσαν να μη βραδύνη να έλθη μέχρις αυτών.

Πραξ. 9,39 αναστάς δε Πέτρος συνήλθεν αυτοίς· ον παραγενόμενον ανήγαγον εις το υπερών, και παρέστησαν αυτώ πάσαι αι χήραι κλαίουσαι και επιδεικνύμεναι χιτώνας και ιμάτια όσα εποίει μετ αυτών ούσα η Δορκάς.

Πραξ. 9,39 Πράγματι ο Πετρος εσηκώθηκε και επήγε μαζί με τους δύο απεσταλμένους. Όταν δε έφθασε, τον ανέβασαν στο υπερών. Εκεί δε παρουσιάσθησαν εις αυτόν όλαι αι χήραι κλαίουσαι δια τον θάνατον της Ταβιθάς, και εδεικνυαν στον Πετρον χιτώνας και επανωφόρια, όσα έφκίανε, όταν ήτο εν ζωή η Δορκάς.

Πραξ. 9,40 εκβαλών δε έξω πάντας ο Πέτρος θεις τα γόνατα προσήξατο, και επιστρέψας προς το σώμα είπε· Ταβιθά, ανάστηθι, η δε ήνοιξε τους οφθαλμούς αυτής, και ιδούσα τον Πέτρον ανεκάθισε.

Πραξ. 9,40 Ο Πετρος, αφού έβγαλε όλους έξω από το υπερών, εγονάτισε και προσευχήθηκε. Επειτα εστράφη προς το σώμα

και ειπε· "Ταβιθά, σήκω". Εκείνη δε άνοιξε αμέσως τα μάτια της και όταν είδε τον Πετρον ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της.
Πραξ. 9,41 δούς δε αυτή χείρα ανέστησεν αυτήν, φωνήσας δε τους αγίους και τας χήρας παρέστησεν αυτήν ζώσαν.
Πραξ. 9,41 Της έδωσε τότε το χέρι του ο Πετρος και την εσήκωσε. Και αφού εκάλεσε τους Χριστιανούς και μάλιστα τας χήρας, τους την παρουσίασε ζωντανήν.
Πραξ. 9,42 γνωστόν δε εγένετο καθ όλης της Ιόππης, και πολλοί επίστευσαν επί τον Κύριον.
Πραξ. 9,42 Εγινε δε γνωστόν το θαύμα αυτό της αναστάσεως εις όλην την Ιόππην και πολλοί επίστευσαν στον Κυριον.
Πραξ. 9,43 Εγένετο δε ημέρας ικανάς μείναι αυτόν εν Ιόππη παρά τινι Σίμωνι βυρσειί.
Πραξ. 9,43 Εμεινε δε εις την Ιόππην ο Πετρος αρκετάς ημέρας στο σπίτι κάποιου Σιμωνος βυρσοδέψου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Πραξ. 10,1 Ανήρ δε τις εν Καισαρεία ονόματι Κορνήλιος, εκατοντάρχης εκ σπείρης της καλουμένης Ιταλικής,
Πραξ. 10,1 Υπήρχε δε εις την Καισαρείαν κάποιος άνθρωπος, ονόματι Κορνήλιος, εκατονταρχος, από την στρατιωτικήν μονάδα, που ελέγετο σπείρα Ιταλική.
Πραξ. 10,2 ευσεβής και φοβούμενος τον Θεόν σύν παντί τώ οίκω αυτού, ποιών τε ελεημοσύνας πολλές τώ λαώ και δεόμενος τού Θεού διά παντός,
Πραξ. 10,2 Αυτός ήτο ευσεβής και θεοφοβούμενος μαζί με όλον του τον οίκον. Εκανε πολλές ελεημοσύνας στον λαόν και παρακαλούσε πάντοτε τον Θεόν να τον φωτίζη.
Πραξ. 10,3 είδεν εν οράματι φανερώς ώσει ώραν ενάτην της ημέρας άγγελον τού Θεού εισελθόντα προς αυτόν και ειπόντα αυτώ· Κορνήλιε.
Πραξ. 10,3 Είδε, λοιπόν, κατά την τρίτην απογευματινήν ώραν, φανερά εις ένα όραμα, άγγελον του Θεού, ο οποίος εισήλθε στο σπίτι του δι' αυτόν και του ειπε· "Κορνήλιε".
Πραξ. 10,4 ο δε ατενίσας αυτώ και έμφοβος γενόμενος ειπε· τι εστι, κύριε; ειπε δε αυτώ· αι προσευχαί σου και αι ελεημοσύναι σου ανέβησαν εις μνημόσυνον ενώπιον τού Θεού.
Πραξ. 10,4 Αυτός προσήλωσε τα μάτια του στον άγγελον, κατελήφθη από φόβον και ειπε· "τι είναι, κύριε;" Ο δε άγγελος του απήντησε· "αι προσευχαί σου και αι ελεημοσύναι σου ανέβησαν στον ουρανόν προς τον Θεόν, δια να σε ενθυμηται συνεχώς.
Πραξ. 10,5 και νύν πέμψον εις Ιόππην άνδρας και μετάπεμψαι Σίμονα τον επικαλούμενον Πέτρον·
Πραξ. 10,5 Και τώρα στείλε εις την Ιόππην ανθρωπους σου και προσκάλεσε εδώ τον Σιμονα, που επονομάζεται Πετρος.
Πραξ. 10,6 ούτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσειί, ώ εστιν οικία παρά θάλασσαν.
Πραξ. 10,6 Αυτός φιλοξενείται από κάποιον βυρσοδέψην Σιμονα, του οποίου το σπίτι είναι κοντά εις την θάλασσαν".
Πραξ. 10,7 ως δε απήλθεν ο άγγελος ο λαλών τώ Κορνηλίω, φωνήσας δύο των οικετών αυτού και στρατιώτην ευσεβή των προσκαρτερούντων αυτώ,
Πραξ. 10,7 Αμέσως δε μόλις ο άγγελος που ωμιλούσε προς τον Κορνήλιον έφυγεν, εφώναξε αυτός δύο υπηρέτας του και ένα ευσεβή στρατιώτην, από εκείνους που ήσαν απεσπασμένοι εις την υπηρεσίαν του,
Πραξ. 10,8 και εξηγησάμενος αυτοίς άπαντα, απέστειλεν αυτούς εις την Ιόππην.
Πραξ. 10,8 και αφού τους εξήγησε όλα όσα είδε και ήκουσε, τους έστειλε εις την Ιόππην γεμάτος ελπίδας και εμπιστοσύνην εις τα λόγια του αγγέλου.
Πραξ. 10,9 Τή δε επαύριον οδοιπορούντων εκείνων και τή πόλει εγγιζόντων ανέβη Πέτρος επί το δώμα προσεύξασθαι περι ώραν έκτην.
Πραξ. 10,9 Την άλλην ημέραν, ενώ εκείνοι επεζοπορούσαν και επλησίαζαν εις την πόλιν, ανέβηκε ο Πετρος εις την ταράτσα της οικίας, κατά τας δώδεκα το μεσημέρι, δια να προσευχηθή.
Πραξ. 10,10 εγένετο δε πρόσπεινος και ήθελε γεύσασθαι παρασκευαζόντων δε εκείνων επέπεσεν επ αυτόν έκτασις,
Πραξ. 10,10 Ησθάνθη δε πείναν μεγάλην και ήθελε να φάγη. Ενώ δε εκείνοι που ήσαν στο σπίτι ετοιμάζαν τα του φαγητού, κατέλαβε τον Πετρον έκτασις, ώστε να βλέπη αποκαλύψεις Θεού.
Πραξ. 10,11 και θεωρεί τον ουρανόν ανεωγμένον και καταβαίνον επ αυτόν σκεύος τι ως οθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν αρχαίς δεδεμένον και καθιέμενον επί της γής,
Πραξ. 10,11 Και βλέπει τον ουρανόν ανοιγμένο και να κατεβαίνει προς αυτόν ένα σκεύος, που ωμοίαζε με μεγάλο σινδόνι, δεμένο από τα τέσσερα άκρα, και το οποίον σιγά-σιγά κατέβαινε εις την γην.
Πραξ. 10,12 εν ώ υπήρχε πάντα τα τετράποδα της γής και τα θηρία και τα ερπετά και τα πετεινά τού ουρανού.
Πραξ. 10,12 Εις αυτό υπήρχαν όλα τα τετράποδα της γης και τα θηρία και τα ερπετά και τα πτηνά του ουρανού.
Πραξ. 10,13 και εγένετο φωνή προς αυτόν· αναστάς, Πέτρε, θύσον και φάγε.
Πραξ. 10,13 Και εγένετο φωνή προς αυτόν· αναστάς, Πέτρε, θύσον και φάγε.
Πραξ. 10,14 ο δε Πέτρος ειπε· μηδαμώς, Κύριε· ότι ουδέποτε έφαγον πάν κοινόν ή ακάθαρτον.
Πραξ. 10,14 Ο δε Πετρος απήντησε· "ποτέ και με κανένα τρόπο, δεν θα κάμω αυτό, Κυριε· διότι ποτέ έως τώρα δεν έφαγα κανένα μολυσμένον η ακάθαρτον, που το απαγορεύει ο νόμος".
Πραξ. 10,15 και φωνή πάλιν εκ δευτέρου προς αυτόν· ά ο Θεός εκαθάρισε σύ μη κοίνου.
Πραξ. 10,15 Και πάλιν δια δευτέραν φοράν ήλθε η φωνή προς τον Πετρον· "αυτά, που ο Θεός έχει κάμει πλέον καθαρά, συ μη τα θεωρείς μολυσμένα και ακάθαρτα".
Πραξ. 10,16 τούτο δε εγένετο επί τρίς, και πάλιν ανελήφθη το σκεύος εις τον ουρανόν.
Πραξ. 10,16 Αυτό επανελήφθη τρεις φορές και ενελήφθη πάλιν το σκεύος στον ουρανόν.
Πραξ. 10,17 Ως δε εν εαυτώ διηπόρει ο Πέτρος τι αν ειη το όραμα ό είδε, και ιδού οι άνδρες οι απεσταλμένοι από τού Κορνηλιου διερωτήσαντες την οικίαν Σίμωνος επέστησαν επί τον πυλώνα,
Πραξ. 10,17 Καθώς δε απορούσε από μέσα του ο Πετρος, τι τάχα να εσήμαινε το όραμα, που είδε, και ιδού οι άνθρωποι οι σταλμένοι από τον Κορνήλιον, αφού εν τω μεταξύ είχαν πληροφορηθή, που ήτο το σπίτι του Σιμωνος, ετάθησαν εις την εξωτερικήν πόρταν.
Πραξ. 10,18 και φωνήσαντες επυνθάνοντο ει Σίμων ο επικαλούμενος Πέτρος ενθάδε ξενίζεται.
Πραξ. 10,18 Εφώναξαν δυνατά και εξητούσαν να πληροφορηθούν, εάν ο Σιμων, που λέγεται και Πετρος, φιλοξενείται εδώ.

Πραξ. 10,19 τού δε Πέτρου διενθυμούμενου περί τού οράματος είπεν αυτώ το Πνεύμα· ιδού άνδρες τρεις ζητούσί σε·

Πραξ. 10,19 Ενώ δε ο Πετρος εσυλλογίζετο δια το όραμα, που ειδε, είπε εις αυτόν το Άγιον Πνεύμα· "ιδού, τρεις άνδρες, σε ζητούν, Είναι εθνικοί.

Πραξ. 10,20 αλλά αναστάς κατάβηθι και πορεύου σύν αυτοίς μηδέν διακρινόμενος, διότι εγώ απέσταλκα αυτούς.

Πραξ. 10,20 Αλλά σήκω, κατέβα από το δώμα και πήγαινε μαζί τους, χωρίς κανένα δισταγμόν, διότι εγώ τους έχω στείλει".

Πραξ. 10,21 καταβάς δε Πέτρος προς τους άνδρας είπεν· ιδού εγώ εμι ον ζητείτε· τις η αιτία διήν πάρεστε;

Πραξ. 10,21 Κατέβηκε πράγματι ο Πετρος προς τους ανθρωπους αυτούς και είπε· "ιδού, εγώ είμαι αυτός που ζητείτε, ποιός είναι ο λόγος δια τον οποίον ήρθατε εδώ;"

Πραξ. 10,22 οι δε είπον· Κορνήλιος εκατοντάρχης, ανήρ δίκαιος και φοβούμενος τον Θεόν, μαρτυρούμενός τε υπό όλου του έθνους των Ιουδαίων, εχρηματίσθη υπό αγγέλου αγίου μεταπέμφασθαι σε εις τον οίκον αυτου και ακούσαι ρήματα παρά σου.

Πραξ. 10,22 Εκείνοι δε του είπαν· "ο Κορνήλιος, ο εκατόνταρχος, άνθρωπος δίκαιος και φοβούμενος τον Θεόν, που μαρτυρείται ως ευσεβής από όλον το έθνος των Ιουδαίων, επήρε εντολήν από άγιον άγγελον, να σε καλέση στο σπίτι του και να ακούση από σένα λόγια Θεού".

Πραξ. 10,23 εισκαλεσάμενος ούν αυτούς εξένισε. Τή δε επαύριον αναστάς εξήλθε σύν αυτοίς, και τινες των αδελφών των από της Ιόππης συνήλθον αυτώ,

Πραξ. 10,23 Ο Πετρος τους εκάλεσε μέσα στο σπίτι και τους εφολόξενησε. Την άλλην ημέραν εσηκώθηκε και μαζί με αυτούς ανεχώρησε δια την Καισάρειαν. Μαζί του δε ανεχώρησαν και μερικοί αδελφοί από αυτούς, που έμεναν εις την Ιόππην.

Πραξ. 10,24 και τή επαύριον εισήλθον εις την Καισάρειαν. ο δε Κορνήλιος ήν προσδοκών αυτούς συγκαλεσάμενος τους συγγενείς αυτου και τους αναγκαίους φίλους.

Πραξ. 10,24 Και την άλλην ημέραν εισήλθον εις την Καισάρειαν. Ο δε Κορνήλιος εν τω μεταξύ τους επεριμένε και είχε καλέσει τους συγγενείς του και τους στενότερους φίλους του.

Πραξ. 10,25 Ως δε εγένετο τού εισελθείν τον Πέτρον, συναντήσας αυτώ ο Κορνήλιος πεσών επί τους πόδας προσεκύνησεν.

Πραξ. 10,25 Όταν δε επρόκειτο να εισέλθη ο Πετρος στο σπίτι, εβγήκε και τον προϋπάντησε ο Κορνήλιος και αφού έπεσε εις τα πόδια του, προσκύνησε.

Πραξ. 10,26 ο δε Πέτρος αυτόν ήγειρε λέγων· ανάστηθι καγώ αυτός άνθρωπος εμι.

Πραξ. 10,26 Ο Πετρος όμως τον εσήκωσε λέγων· "σήκω επάνω, διότι και εγώ είμαι άνθρωπος".

Πραξ. 10,27 και συνομιλών αυτώ εισήλθε, και ευρίσκει συνεληλυθότας πολλούς,

Πραξ. 10,27 Και συνομιλών μαζί του εισήλθεν στο σπίτι και ευρήκε εκεί πολλούς συγκεντρωμένους.

Πραξ. 10,28 έφη τε προς αυτούς· υμείς επίστασθε ως αθέμιτόν εστιν άνδρι Ιουδαίω κολλάσθαι ή προσέχεσθαι αλλοφύλω και εμοί ο Θεός έδειξε μηδένα κοινόν ή ακάθαρτον λέγειν άνθρωπον·

Πραξ. 10,28 Και είπε προς αυτούς ο Πετρος· "σεις γνωρίζετε ότι είναι παράνομον και απαγορεύεται από τον νόμον του Μωϋσέως, Ιουδαίος άνθρωπος να έρχεται εις στενήν επικοινωνίαν και συναναστροφήν η και να πλησιάζη απλώς αλλοεθνή. Εις εμέ όμως ο Θεός εφανέρωσε με όραμα, να μη θεωρω μολυσμένο η ακάθαρτον κανένα άνθρωπον.

Πραξ. 10,29 διό και αναντιρήτως ήλθον μεταπεμφθείς. πυνθάνομαι ούν τίνι λόγω μετεπέμψασθέ με;

Πραξ. 10,29 Δι' αυτό, και όταν με εκαλέσατε, ήλθα χωρίς καμμίαν αντίρρησιν. Παρακαλώ λοιπόν, πληροφορήσατέ με, δια ποίον λόγον με εκαλέσατε;"

Πραξ. 10,30 και ο Κορνήλιος έφη· από τετάρτης ημέρας μέχρι ταύτης της ώρας ήμην νηστεύων, και την ενάτην ώραν προσευχόμενος εν τώ οίκω μου· και ιδού ανήρ έστη ενώπιόν μου εν εσθήτι λαμπρά,

Πραξ. 10,30 Και ο Κορνήλιος είπε· "τέσσαρες ημέρες, από το πρωί και έως την ώρα αυτήν, ενήστευα και εις τας τριστο απόγευμα προσευχόμενον στο σπίτι μου και ιδού ένας άνθρωπος, με λαμπράν ενδυμασίαν, εστάθηκε εμπρός μου

Πραξ. 10,31 και φησι· Κορνήλιε, εισηκούσθη σου η προσευχή και αι ελεημοσύναι σου εμνήσθησαν ενώπιον τού Θεού.

Πραξ. 10,31 και είπε· Κορνήλιε, η προσευχή σου έγινε ακουστή από τον Θεόν και αι ελεημοσύναι σου έχουν γίνει γνωσταί και φανεραί ενώπιον του.

Πραξ. 10,32 πέμψον ούν εις Ιόππην και μετακάλεσαι Σίμωνα ός επικαλείται Πέτρος· ούτος ξενίζεται εν οικία Σίμωνος βυρσέως παρά θάλασσαν· ός παραγενόμενος λαλήσει σοι.

Πραξ. 10,32 Στείλε λοιπόν εις την Ιόππην και προσκάλεσε εδώ τον Σίμωνα, που επονομάζεται Πετρος. Αυτός φιλοξενείται εις την οικίαν του Σίμωνος του βυρσοδέψου, κοντά εις την θάλασσαν. Όταν έλθη θα σου ομιλήση, τι πρέπει να πράξης δια την σωτηρίαν σου.

Πραξ. 10,33 εξαυτής ούν έπεμψα προς σε, σύ τε καλώς εποίησας παραγενόμενος. νύν ούν πάντες ημείς ενώπιον τού Θεού πάρεσμεν ακούσαι πάντα τα προστεταγμένα σοι υπό τού Θεού.

Πραξ. 10,33 Αμέσως, λοιπόν, την στιγμήν εκείνην έστειλα και σε εκάλεσα και συ έκαμες καλά που ήλθες. Τωρα όλοι ημείς είμεθα εμπρός στον Θεόν, δια να ακούσωμεν με προσοχήν, όλα όσα έχει διατάξει εις σε ο Θεός".

Πραξ. 10,34 Ανοίξας δε Πέτρος το στόμα αυτου είπεν· επ αληθείας καταλαμβάνομαι ότι ουκ έστι προσωπολήπτης ο Θεός,

Πραξ. 10,34 Ηνοιξε ο Πετρος το στόμα αυτου και με ευλάβειαν και επισημότητα είπεν· "αλήθεια, καταλαβαίνω τώρα πολύ καλά, ότι ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης.

Πραξ. 10,35 αλλ εν παντί έθνει ο φοβούμενος αυτόν και εργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αυτώ εστι.

Πραξ. 10,35 Αλλά εις κάθε έθνος, κάθε ένας, που ευλαβείται τον Θεόν και εφαρμόζει δικαιοσύνην εις την ζωήν του, γίνεται δεκτός από αυτόν.

Πραξ. 10,36 τον λόγον ον απέστειλε τοίς υιοίς Ισραήλ ευαγγελιζόμενος ειρήνην διά Ιησού Χριστου· ούτός εστι πάντων Κύριος·

Πραξ. 10,36 Συμφωνα, άλλωστε, και με τον λόγον, τον οποίον έστειλε ο Θεός στους Ισραηλίτας, αναγγέλων το χαρμόσουν μήνυμα της ειρήνης δια του Ιησού Χριστου. Αυτός δε είναι και Κυριος όλων.

Πραξ. 10,37 υμείς οίδατε το γενόμενον ρήμα καθ όλης της Ιουδαίας, αρχάμενον από της Γαλιλαίας μετά το βάπτισμα ό εκήρξεν Ιωάννης,

Πραξ. 10,37 Σεις γνωρίζετε καλά το γεγονός, που εκηρύχθηκε και διαδόθηκε εις όλην την Ιουδαίαν και το οποίον έχει

αρχίσει από την Γαλιλαίαν έπειτα από το βάπτισμα μετανοίας, που είχε κηρύξει ο Ιωάννης.

Πραξ. 10,38 Ιησούν τον από Ναζαρέτ, ως έχρισεν αυτόν ο Θεός Πνεύματι Αγίω και δυνάμει, ός διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας τους καταδυναστευομένους υπό τού διαβόλου, ότι ο Θεός ήν μετ αυτού·

Πραξ. 10,38 Γνωρίζετε δηλαδή τον Ιησούν, τον εκ της Ναζαρέτ, πώς έχρισεν αυτόν ο Θεός με Πνεύμα Αγιον και του έδωσε την θείαν δύναμιν και ο οποίος επέρασε περιοχάς και χώρας ευεργετών και θεραπειών, όλους όσους εβασανίζοντο και ετυραννούντο από τον διάβολον· έκανε δε τα αναρίθμητα και μεγάλα αυτά θαύματα, διότι ο Θεός ήτο μαζή του.

Πραξ. 10,39 και ημείς εσμεν μάρτυρες πάντων ών εποίησεν έν τε τή χώρα των Ιουδαίων και εν Ιερουσαλήμ· ον και ανείλον κρεμάσαντες επί ξύλου.

Πραξ. 10,39 Και ημείς είμεθα αυτόπται μάρτυρες δι' όλα όσα έπραξεν ο Ιησούς εις την χώραν των Ιουδαίων και εις την Ιερουσαλήμ. Αλλά αυτόν, τον μέγιστον ευεργέτην των, τον εφόνευσαν οι Εβραίοι κρεμάσαντες στο ξύλον του σταυρού.

Πραξ. 10,40 τούτον ο Θεός ήγειρε τή τρίτη ημέρα και έδωκεν αυτόν εμφανή γενέσθαι,

Πραξ. 10,40 Ο Θεός όμως τον ανέστησε κατά την τρίτην ημέραν και, πανάγαθος, όπως είναι, γεμάτος στοργή και ενδιαφέρον πάντοτε δια την σταθεράν πίστιν και σωτηρίαν των καλοπροαιρέτων ψυχών, ηυδόκησε και επέστρεψε να γίνη ορατός και φανερός,

Πραξ. 10,41 ου παντί τώ λαώ, αλλά μάρτυσι τοίς προκεχειροτονημένοις υπό τού Θεού, ημίν, οίτινες συνεφάγομεν και συνεπίομεν αυτό μετά το αναστήναι αυτόν εκ νεκρών·

Πραξ. 10,41 όχι πλέον εις όλον τον λαόν, όπως πρώτα, αλλά στους αυτόπτας μάρτυρας, οι οποίοι είχαν εκλεγή εκ των προτέρων από τον Θεόν, εις ημάς δηλαδή, οι οποίοι εφάγαμεν και έπιαμεν μαζή του, μετά την εκ νεκρών ανάστασίν του.

Πραξ. 10,42 και παρήγγειλεν ημίν κηρύξαι τώ λαώ και διαμαρτύρασθαι ότι αυτός εστιν ο ωρισμένος υπό τού Θεού κριτής ζώντων και νεκρών.

Πραξ. 10,42 Και μας παρήγγειλε να κηρύξωμεν το Ευαγγέλιον εις όλον τον λαόν, να μαρτυρήσωμεν επισήμως και να διαλαλήσωμεν ότι αυτός ο Ιησούς είναι ο ωρισμένος από τον Θεόν κριτής ζώντων και νεκρών.

Πραξ. 10,43 τούτω πάντες οι προφήται μαρτυρούσιν, άφεσιν αμαρτιών λαβείν διά τού ονόματος αυτού πάντα τον πιστεύοντα εις αυτόν.

Πραξ. 10,43 Δι' αυτόν όλοι οι προφήται μαρτυρούν και διδάσκουν ότι καθένας που πιστεύει εις αυτόν, θα λάβη άφεσιν αμαρτιών με την χάριν και την δύναμιν του ονόματός του".

Πραξ. 10,44 Έτι λαλούντος τού Πέτρου τα ρήματα ταύτα επέπεσε το Πνεύμα το Αγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον.

Πραξ. 10,44 Ενώ δε ο Πέτρος συνέχιζε να λέγη τα λόγια αυτά, αίφνης έπεσε το Πνεύμα το Αγιον εις όλους αυτούς, που ήκουαν την διδασκαλίαν.

Πραξ. 10,45 και εξέστησαν οι εκ περιτομής πιστοί όσοι συνήλθον τώ Πέτρω, ότι και επί τα έθνη η δωρεά τού Αγίου Πνεύματος εκκέχεται·

Πραξ. 10,45 Οι εκ περιτομής Χριστιανοί, που είχαν έλθει μαζή με τον Πέτρον, όταν είδαν το γεγονός αυτό, κατελήφθησαν από θαυμασμόν, διότι και στους εθνικούς ξεχύθηκε πλουσία η δωρεά του Αγίου Πνεύματος.

Πραξ. 10,46 ήκουον γάρ αυτών λαλούντων γλώσσαις και μεγαλυνόντων τον Θεόν.

Πραξ. 10,46 Και εβεβαιώθησαν δια το γεγονός, διότι ήκουαν αυτούς να ομιλούν ξένας γλώσσας και να δοξολογούν τον Θεόν.

Πραξ. 10,47 τότε απεκριθή ο Πέτρος· μήτι το ύδωρ κωλύσαι δύναται τις τού μη βαπτισθήναι τούτους, οίτινες το Πνεύμα το Αγιον έλαβον καθώς και ημείς;

Πραξ. 10,47 Τότε έλαβε τον λόγον ο Πέτρος και είπε· "μήπως ημπορεί να εμποδίση κανείς το νερό, δια να μη βαπτισθούν αυτοί, οι οποίοι, όπως και ημείς, έλαβαν το Πνεύμα το Αγιον;"

Πραξ. 10,48 προσέταξέ τε αυτούς βαπτισθήναι εν τώ ονόματι τού Κυρίου. τότε ηρώτησαν αυτόν επιμείναι ημέρας τινάς.

Πραξ. 10,48 Και διέταξε να βαπτισθούν αυτοί στο όνομα του Κυρίου. Τότε τον παρεκάλεσαν να μείνη μαζή των μερικάς ημέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Πραξ. 11,1 Ηκουσαν δε οι απόστολοι και οι αδελφοί οι όντες κατά την Ιουδαίαν ότι και τα έθνη εδέξαντο τον λόγον τού Θεού.

Πραξ. 11,1 Επληροφορήθησαν δε οι Απόστολοι και οι αδελφοί, που ήσαν εις την περιοχήν της Ιουδαίας, ότι και οι εθνικοί εδέχθησαν τον λόγον του Θεού και εβαπτίσθησαν.

Πραξ. 11,2 και ότε ανέβη Πέτρος εις Ιεροσόλυμα, διεκρίνοντο προς αυτόν οι εκ περιτομής

Πραξ. 11,2 Και όταν ανέβηκε ο Πέτρος εις τα Ιεροσόλυμα, οι εκ περιτομής Χριστιανοί τον απέφευγαν

Πραξ. 11,3 λέγοντες ότι προς άνδρας ακροβυστιαν έχοντας εισήλθες και συνέφαγες αυτοίς.

Πραξ. 11,3 και του απηύθησαν παρατηρήσεις λέγοντες ότι· "εισήλθες στο σπίτι ανθρώπων, που δεν είχαν περιτμηθή, και έφαγες μαζή των, χωρίς να λάβης υπ' όψιν σου τας απαγορευστού μωσαϊκού νόμου".

Πραξ. 11,4 αρξάμενος δε ο Πέτρος εξετίθετο αυτοίς καθεξής λέγων·

Πραξ. 11,4 Ηρξισε τότε ο Πέτρος να εκθέτη με την σειράν τα γεγονότα λέγων·

Πραξ. 11,5 εγώ ήμην εν πόλει Ιόππη προσευχόμενος, και είδον εν εκστάσει όραμα, καταβαίνον σκευός τι ως οθόνην μεγάλην τέσσαρσιν αρχαίς καθιεμένην εκ τού ουρανού, και ήλθεν άχρως εμού·

Πραξ. 11,5 "εγώ προσηυχόμην εις την Ιόππην και εις στιγμήν εκστάσεως είδα ένα όραμα· είδα, δηλαδή, ένα σκευός, σαν μεγάλο σινδόνη, να κρατήται από τέσσερα άκρα και να κατεβαίνει σιγά-σιγά από τον ουρανόν, έως ότου ήλθε εκεί, που ήμουν εγώ.

Πραξ. 11,6 εις ήν ατενίσας κατενόουν, και είδον τα τετράποδα της γής και τα θηρία και τα ερπετά και τα πετεινά τού ουρανού.

Πραξ. 11,6 Εις αυτό το σινδόνη, αφού εκύτταξα με προσοχήν, αντελήφθην πολύ καλά και ολοκάθαρα είδα τα τετράποδα της γης και τα θηρία και τα ερπετά και τα πτηνά του ουρανού.

Πραξ. 11,7 ήκουσα δε φωνής λεγούσης μου· αναστάς, Πέτρε, θύσον και φάγε.

Πραξ. 11,7 Ηκουσα δε φωνήν, η οποία μου έλεγε· “Πετρε, σήκω, σφάξε και φάγε”.

Πραξ. 11,8 είπον δε, μηδαμώς, Κύριε· ότι πάν κοινόν ή ακάθαρτον ουδέποτε εισήλθεν εις το στόμα μου.

Πραξ. 11,8 Εγώ δε είπα· “κατά κανένα τρόπον, Κυριε, δεν θα κάμω εγώ αυτό· διότι ποτέ δεν εμπήκε στο στόμα μου κάτι μολυσμένον η ακάθαρτον”.

Πραξ. 11,9 απεκριθή δε μοι φωνή εκ δευτέρου εκ τού ουρανού· ά ο Θεός εκαθάρισε σύ μη κοίνου.

Πραξ. 11,9 Μου απήντησε δε δια δευτέραν φοράν η φωνή εκ του ουρανού· “αυτά, που Θεός εκαθάρισε, συ μη τα θεωρείς μολυσμένα”.

Πραξ. 11,10 τούτο δε εγένετο επί τρεις, και πάλιν ανεσπάσθη άπαντα εις τον ουρανόν.

Πραξ. 11,10 Αυτό επανελήφθη τρεις φορές. Και πάλιν όλα ανεσύρθησαν στον ουρανόν.

Πραξ. 11,11 και ιδού εξαυτής τρεις άνδρες επέστησαν επί την οικίαν εν ή ήμην, απεσταλμένοι από Καισαρείας προς με.

Πραξ. 11,11 Και ιδού, εκείνην ακριβώς την στιγμήν εστάθησαν απέξω από το σπίτι, όπου ευρισκόμυνα, άνθρωποι από την Καισάρειαν, σταλμένοι εις εμε.

Πραξ. 11,12 είπε δε μοι το Πνεύμα συνελθείν αυτοίς μηδέν διακρινόμενον. ήλθον δε σύν εμοί και οι έξ αδελφοί ούτοι, και εισήλθομεν εις τον οίκον τού ανδρός.

Πραξ. 11,12 Μου είπε δε το Πνεύμα να έλθω μαζί τους, χωρίς κανένα δισταγμόν. Ηλθον δε μαζί μου εις την Καισάρειαν και οι εξ αυτοί αδελφοί και εισήλθαμε μαζί στο σπίτι του ανθρωπου, που μας είχε καλέσει.

Πραξ. 11,13 απήγγειλέ τε ημίν πώς είδε τον άγγελον εν τώ οίκω αυτού σταθέντα και ειπόντα αυτό· απόστειλον εις Ιόππην άνδρας και μετάπεμψαι Σίμωνα τον επικαλούμενον Πέτρον,

Πραξ. 11,13 Αυτός διηγήθηκε λεπτομερώς εις ημάς πως είδε τον άγγελον στο σπίτι του, που εστάθηκε εμπρός του και ο οποίος του είπε· Στείλε εις την Ιόππην ανθρωπους και κάλεσε εδώ τον Σίμωνα, που λέγεται και Πετρος.

Πραξ. 11,14 ός λαλήσει ρήματα προς σε, εν οίς σωθήση σύ και πάς ο οίκός σου.

Πραξ. 11,14 Αυτός θα λαλήσει προς σε λόγια Θεού, δια των οποίων, εάν τα πιστεύσης και τα παραδεχθής, θα εύρης την σωτηρίαν συ και όλοι όσοι είναι στο σπίτι σου.

Πραξ. 11,15 εν δε τώ άρξασθαί με λαλείν επέπεσε το Πνεύμα το Άγιον επ αυτούς ώσπερ και εφ ημάς εν αρχή.

Πραξ. 11,15 Όταν δε εγώ ήρχισα να ομιλώ, ξεχύθηκε το Πνεύμα το Άγιον εις αυτούς, όπως ακριβώς και εις ημάς εις την αρχήν, κατά την ημέραν της Πεντηκοστής.

Πραξ. 11,16 εμνήσθην δε τού ρήματος Κυρίου ως έλεγεν· Ιωάννης μόν εβάπτισεν ύδατι, υμείς δε βαπτισθήσεσθε εν Πνεύματι Αγίω.

Πραξ. 11,16 Εθυμήθηκα τότε τα λόγια του Κυρίου, που έλεγε· Ο Ιωάννης μόν εβάπτιζε τους ανθρωπους με νερό, σεις όμως θα βαπτισθήτε με Πνεύμα Άγιον.

Πραξ. 11,17 ει ούν την ίσην δωρεάν έδωκεν αυτοίς ο Θεός ως και ημίν, πιστεύσασιν επί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, εγώ δε τις ήμην δυνατός κωλύσαι τον Θεόν;

Πραξ. 11,17 Εάν λοιπόν ο Θεός έδωκε εις αυτούς την ίδιαν δωρεάν, τα ίδια χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, όπως και εις ημάς, επειδή και εκείνοι και ημείς επιστεύσαμεν στον Κυριον Ιησούν Χριστόν, ποιός ήμουν εγώ, που θα είχα την δύναμιν να εμποδίσω τον Θεόν, να δεχθή στο βάπτισμα και εις την σωτηρίαν τους εθνικούς;”

Πραξ. 11,18 ακούσαντες δε ταύτα ησύχασαν και εδόξαζον τον Θεόν λέγοντες· άρα γε και τοίς έθνεσιν ο Θεός την μετάνοιαν έδωκεν εις ζωήν.

Πραξ. 11,18 Όταν δε ήκουσαν αυτάς τας εξηγήσεις, ησύχασαν και ειρήνευσαν και εδόξαζαν τον Θεόν, λέγοντες· “άρα λοιπόν από αυτά βγαίνει το συμπέρασμα, ότι στους εθνικούς έδωκε ο Θεός μετάνοιαν, δια να κερδήσουν και αυτοί την σωτηρίαν και την ζωήν”.

Πραξ. 11,19 Οι μόν ούν διασπαρέντες από της θλίψεως της γενομένης επί Στεφάνω διήλθον έως Φοινίκης και Κύπρου και Αντιοχείας, μηδενί λαλούντες τον λόγον ει μη μόνον Ιουδαίοις.

Πραξ. 11,19 Προηγούμενώς οι Χριστιανοί, που είχαν διασκορπισθή, ένεκα του διωγμού εξ αιτίας του Στεφάνου, επέρασαν έως την Φοινίκην και την Κυπρον και την Αντιόχειαν και δεν εκήρυτταν τον λόγον του Θεού, παρά μόνον στους Ιουδαίους, επειδή δεν είχαν εννοήσει ακόμη ότι το Ευαγγέλιον προωρίζετο και δια τους εθνικούς.

Πραξ. 11,20 Ήσαν δε τινες εξ αυτών άνδρες Κύπριοι και Κυρηναίοι, οίτινες εισελθόντες εις Αντιόχειαν ελάλουν προς τους Ελληνιστάς, ευαγγελιζόμενοι τον Κύριον Ιησούν.

Πραξ. 11,20 Μερικοί δε από αυτούς ήσαν Ιουδαίοι την καταγωγήν, γεννημένοι όμως εις την Κυπρον και την Κυρήνην της Λιβύης. Αυτοί, όταν ήλθον εις την Αντιόχειαν, εδίδασκαν προς τους Ελληνιστάς Εβραίους, κηρύττοντες το Ευαγγέλιον της σωτηρίας δια του Ιησού Χριστού.

Πραξ. 11,21 και ήν χείρ Κυρίου μετ αυτών, πολύς τε αριθμός πιστεύσας επέστρεψεν επί τον Κύριον.

Πραξ. 11,21 Και το χέρι του Κυρίου ήτο μαζί των και έτσι με την θείαν δύναμιν πολύς αριθμός από τους Ιουδαίους αυτούς ελληνιστάς επέστρεψεν στον Κυριον.

Πραξ. 11,22 Ηκούσθη δε ο λόγος εις τα ώτα της εκκλησίας της εν Ιεροσολύμοις περι αυτών, και εξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθείν έως Αντιοχείας·

Πραξ. 11,22 Εφθασε δε εις τα αυτιά της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων η πληροφορία αυτή δια την διάδοσιν του Ευαγγελίου και έστειλαν τον Βαρνάβαν να υπάγη έως την Αντιόχειαν.

Πραξ. 11,23 ός παραγενόμενος και ιδών την χάριν τού Θεού εχάρη, και παρεκάλει πάντας τή προθέσει της καρδιάς προσμένειν τώ Κυρίω,

Πραξ. 11,23 Αυτός, όταν ήλθε και είδε την χάριν και την ευλογίαν αυτήν του Κυρίου, εχάρηκε παρά πολύ, παρακαλούσε δε και παρακινούσε όλους αυτούς, που είχαν πιστεύσει, να μένουν με όλην τους την καρδιά πιστοί και αφωσιωμένοι στον Κυριον.

Πραξ. 11,24 ότι ήν ανήρ αγαθός και πλήρης Πνεύματος Αγίου και πίστεως και προσετέθη όχλος ικανός τώ Κυρίω.

Πραξ. 11,24 Εδικίμασε δε αυτήν την πνευματικήν χαράν και αγαλλίασιν ο Βαρνάβας, διότι ήτο άνθρωπος αγαθός, γεμάτος Πνεύμα Άγιον και πίστιν. Από την διδασκαλίαν δε και το παράδειγμα του Βαρνάβα προσετέθη πολύς λαός εις την Εκκλησίαν του Κυρίου.

Πραξ. 11,25 εξήλθε δε εις Ταρσόν ο Βαρνάβας αναζητήσαι Σαύλον, και ευρών αυτόν ήγαγεν αυτόν εις Αντιόχειαν.

Πραξ. 11,25 Επήγε δε ο Βαρνάβας εις Ταρσόν, δια να ζητήσει τον Παύλον ως βοηθόν του. Και αφού τον ευρήκε, τον έφερε εις την Αντιόχειαν.

Πραξ. 11,26 εγένετο δε αυτούς ενιαυτόν όλον συναχθῆναι εν τῇ εκκλησίᾳ και διδάξαι ὄχλον ικανόν, χρηματίζουσαι τε πρώτον εν Αντιοχεια τους μαθητάς Χριστιανούς.

Πραξ. 11,26 Επί ένα δε ολόκληρον έτος οι δύο αυτοί Απόστολοι συμμετείχαν εις τας συγκεντρώσεις των πιστών της εκεί Εκκλησίας και εδίδασκαν πλήθος πολύ. Εκεί δε εις την Αντιόχειαν, δια πρώτη φοράν, ωνομάσθησαν οι μαθηταί του Χριστού, Χριστιανοί.

Πραξ. 11,27 Εν ταύταις δε ταῖς ἡμέραις κατήλθον από Ιεροσολύμων προφήται εις Αντιόχειαν·

Πραξ. 11,27 Κατά τας ἡμέρας δε αυτάς ἦλθαν εις την Αντιόχειαν από τα Ιεροσόλυμα μερικοί προφήται.

Πραξ. 11,28 αναστάς δε εις εξ αυτών ονόματι Αγαβος εσήμανε διά τού Πνεύματος λιμόν μέγαν μέλλειν έσεσθαι εφ ὅλην την οικουμένην· ὅστις και εγένετο επί Κλαυδίου Καίσαρος.

Πραξ. 11,28 Ενας δε από αυτούς, ονόματι Αγαβος, εσηκώθη και, φωτισμένος από το Πνεύμα το Άγιον, προανήγγειλε ότι έμελλε να γίνη μεγάλη πείνα εις ὅλην την οικουμένην. Αυτή δε η πείνα έγινε πράγματι επί της αυτοκρατορίας του Κλαυδίου Καίσαρος.

Πραξ. 11,29 των δε μαθητών καθώς ηυπορείτό τις, ὥρισαν έκαστος αυτών εις διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν εν τῇ Ιουδαία αδελφοίς·

Πραξ. 11,29 Όλοι δε οι Χριστιανοί, ανάλογα έκαστος με τας οικονομίας του δυνατότητας, απεφάσισαν να στείλουν βοηθήματα δια την εξυπηρέτησιν των αδελφών, που κατοικοῦσαν εις την Ιουδαίαν.

Πραξ. 11,30 ὁ και εποίησαν αποστειλάντες προς τους πρεσβυτέρους διά χειρός Βαρνάβα και Σαύλου.

Πραξ. 11,30 Αυτό πράγματι και το έκαμαν και έστειλαν με τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον τας εισφοράς των προς τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Πραξ. 12,1 Κατ εκείνον δε τον καιρόν επέβαλεν Ηρώδης ο βασιλεύς τας χείρας κακώσαι τινας των από της εκκλησίας.

Πραξ. 12,1 Κατά τον καιρόν εκείνον, ο βασιλεύς Ηρώδης Αγρίππας, άπλωσε τα χέρια και επίασε μερικούς από τους πιστούς της Εκκλησίας, δια να τους κακοποιήση.

Πραξ. 12,2 ανείλε δε Ιάκωβον τον αδελφόν Ιωάννου μαχαίρα.

Πραξ. 12,2 Εξετέλεσε δε δια μαχαίρας τον απόστολον Ιάκωβον, αδελφόν του ευαγγελιστού Ιωάννου.

Πραξ. 12,3 και ιδών ότι αρεστόν εστι τοῖς Ιουδαίοις, προσέθετο συλλαβείν και Πέτρον· ἦσαν δε αι ἡμέραι των αζύμων·

Πραξ. 12,3 Και όταν ειδε ότι αυτό ἦτο ευχάριστον στους Ιουδαίους, απεφάσισε εν συνεχείᾳ να συλάβῃ και τον Πετρον. Ἦσαν δε τότε αι ἡμέραι των αζύμων, δηλαδή της εορτής του πάσχα.

Πραξ. 12,4 ὃν και πιάσας έθετο εις φυλακήν, παραδούς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτών φυλάσσειν αυτόν, βουλόμενος μετά το πάσχα αναγαγείν αυτόν τῷ λαῷ.

Πραξ. 12,4 Και αφού τον συνέλαβε, τον έβαλε εις την φυλακήν, παραδώσας αυτόν εις τέσσαρες τετράδες στρατιωτών να τον φρουροῦν υπευθύνως, επειδή ἤθελε έπειτα από το πάσχα να τον δικάσῃ ενώπιον του λαού.

Πραξ. 12,5 ὁ μὲν οὖν Πέτρος ετηρείτο εν τῇ φυλακῇ· προσευχή δε ἦν εκτενής γινομένη υπό της εκκλησίας προς τον Θεόν υπέρ αυτού.

Πραξ. 12,5 Έτσι, λοιπόν, ο Πετρος εφρουρείτο μέσα εις την φυλακήν. Από ὅλην ὁμως την Εκκλησίαν εγένετο συνεχῶς μακρὰ και θερμή προσευχή δι' αυτόν στον Θεόν.

Πραξ. 12,6 Ὅτε δε έμελλεν αυτόν προάγειν ο Ηρώδης, τῇ νυκτί εκείνη ἦν ο Πέτρος κοιμώμενος μεταξύ δύο στρατιωτών δεδεμένος αλύσει δυσί, φύλακές τε πρό της θύρας ετήρουν την φυλακήν.

Πραξ. 12,6 Όταν δε επρόκειτο να τον φέρῃ ο Ηρώδης στο δικαστήριον, την νύκτα εκείνη ο Πετρος εκοιμάτο μεταξύ δύο στρατιωτών δεμένος μαζί με αυτούς με δύο αλυσίδες. Και επί πλέον φρουροί εμπρός εις την θύραν εφρουρούσαν την φυλακήν.

Πραξ. 12,7 και ιδού άγγελος Κυρίου επέστη και φῶς έλαμψεν εν τῷ οικήματι· πατάξας δε την πλευράν τού Πέτρου ἠγειρεν αυτόν λέγων. ἀνάστα εν τάχει· και εξέπεσον αυτού αι αλύσεις εκ των χειρῶν.

Πραξ. 12,7 Και ιδού άγγελος Κυρίου έξαφνα εισήλθε και φως έλαμψε στο κελλί, ὅπου εκοιμάτο ο Πετρος. Εκτύπησε την πλευράν του Πετρου, τον εξύπνησε και του ειπέ· "σῆκω γρήγορα". Και έπεσαν οι αλυσίδες από τα χέρια του.

Πραξ. 12,8 εἶπέ τε ο άγγελος προς αυτόν· περιζώσαι και υπόδησαι τα σανδάλιά σου. εποίησε δε οὕτω. και λέγει αυτό· περιβαλοῦ το ἱμάτιόν σου και ακολουθεῖ μοι.

Πραξ. 12,8 Και ειπεν ο άγγελος προς αυτόν· "ζώσε τον χιτώνα σου και δέσε τα πέδιλά σου". Και ο Πετρος έκαμε έτσι. Και του λέγει ο άγγελος· "φόρεσε τώρα το ἱμάτιόν σου και ακολουθήσε με".

Πραξ. 12,9 και εξελθών ηκολούθει αυτό, και ουκ ἤδει ότι αληθές εστι το γινόμενον διά τού αγγέλου, εδόκει δε ὄραμα βλέπειν.

Πραξ. 12,9 Και εξελθών ο Πετρος ακολουθοῦσε τον άγγελον και δεν εἶχεν ακόμη εννοήσει ότι ἦτο πραγματικότης αυτό, που εγένετο δια μέσου του αγγέλου. Ενόμιζε ότι βλέπει κάποιο ὄραμα.

Πραξ. 12,10 διελθόντες δε πρώτην φυλακήν και δευτέραν ἦλθον επί την πύλην την σιδηράν την φέρουσαν εις την πόλιν, ἣτις αυτομάτη ηνοιχθη αυτοῖς, και εξελθόντες προήλθον ρύμνιν μίαν, και ευθέως απέστη ὁ άγγελος απ αυτού.

Πραξ. 12,10 Αφού δε επέρασαν την πρώτην και την δευτέραν φρουράν, ἦλθον εις την σιδερένιαν θύραν, που ωδηγούσε προς την πόλιν, η οποία και ανοιχθηκε δι' αυτούς μόνη της. Αφού εβγήκαν, επέρασαν μαζί ένα δρόμον και αμέσως έφυγε από αυτόν ο άγγελος.

Πραξ. 12,11 και ο Πέτρος γενόμενος εν εαυτῷ ειπέ· νῦν οἶδα αληθῶς ότι εξαπέστειλε Κύριος τον άγγελον αυτού και εξειλετό με εκ χειρός Ηρώδου και πάσης της προσδοκίας τού λαού των Ιουδαίων.

Πραξ. 12,11 Συνήλθε τότε ο Πετρος και ειπέ· "τώρα καταλαβαίνω καλά, ότι πράγματι έστειλε ο Κυριος τον άγγελόν του και με έβγαλε από τα χέρια του Ηρώδου και με εγλύτωσε από κάθε κακόν, που ο λαός των Ιουδαίων επερίμενε να μου γίνη".

Πραξ. 12,12 συνιδών τε ἦλθον επί την οικίαν Μαρίας της μητρος Ιωάννου τού επικαλουμένου Μάρκου, οὐ ἦσαν ικανοί συνηθροισμένοι και προσευχόμενοι.

Πραξ. 12,12 Και αφού είδε πλέον καλά που ευρίσκετο, ήλθε στο σπίτι της Μαρίας της Μητρός του Ιωάννου, ο οποίος ελέγγο και Μάρκος, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί και προσεύχοντο.

Πραξ. 12,13 κρούσαντος δε αυτού την θύραν τού πυλώνος προσήλθε παιδίσκη υπακούσαι ονόματι όδη,

Πραξ. 12,13 Όταν δε εκτύπησε την αυλόπορταν, ήλθε μία νεαρά υπηρέτρια, ονόματι Ροδη, να ερωτήση και να ακούση, ποιός ήτο.

Πραξ. 12,14 και επιγνούσα την φωνήν τού Πέτρου, από της χαράς ουκ ήνοιξε τον πυλώνα, εισδραμούσα δε απήγγειλεν εστάναι τον Πέτρον πρό τού πυλώνος.

Πραξ. 12,14 Και επειδή εγνώρισε καλά την φωνήν του Πέτρου, από την χαράν της δεν άνοιξε την εξώπορτα, αλλά έτρεξε μέσα και τους πληροφόρησε ότι ο Πέτρος στέκεται εμπρός εις την εξώπορτα.

Πραξ. 12,15 οι δε προς αυτήν είπον· μαινή· η δε δισχυρίζετο ούτως έχειν· οι δε έλεγον· ο άγγελος αυτού εστιν.

Πραξ. 12,15 Εκείνοι δε της είπαν· "έχεις παρακρούσεις, δεν είσαι στα καλά σου". Εκείνη όμως επέμενε και τους διεβεβαίωσε ότι όπως είπε, έτσι είναι. Εκείνοι δε στο τέλος είπεν ότι όχι ο Πέτρος, αλλά ο άγγελος του είναι.

Πραξ. 12,16 ο δε Πέτρος επέμενε κρούων· ανοίξαντες δε είδον αυτόν και εξέστησαν.

Πραξ. 12,16 Ο Πέτρος όμως επέμενε να κτυπά την θύραν. Και όταν επί τέλους ήνοιξαν, τον είδαν και έμειναν έκπληκτοι.

Πραξ. 12,17 κατασεισας δε αυτοίς τή χειρί σιγάν διηγήσατο αυτοίς πώς ο Κύριος εξήγαγεν αυτόν εκ της φυλακής, είπε δε· απαγγείλατε Ιακώβω και τοίς αδελφοίς ταύτα· και εξελθών επορεύθη εις έτερον τόπον.

Πραξ. 12,17 Αυτός δε, αφού με το χέρι του τους έκανε νόημα να σιωπήσουν, τους διηγήθηκε πως ο Κυριος τον έβγαλε από την φυλακήν και είπε· "αναφέρατε στον Ιάκωβον και στους αδελφούς αυτά". Και αφού εβγήκε από το σπίτι, έφυγε από την πόλιν και επήγε εις άλλο μέρος.

Πραξ. 12,18 Γενομένης δε ημέρας ήν τάραχος ουκ ολίγος εν τοίς στρατιώταις, τι άρα ο Πέτρος εγένετο.

Πραξ. 12,18 Όταν δε έγινε ημέρα, μεγάλη ταραχή συνέβη μεταξύ των στρατιωτών, δια το τι άραγε είχε γίνει ο Πέτρος.

Πραξ. 12,19 Ηρώδης δε επιζητήσας αυτόν και μη ευρών, ανακρίνας τους φύλακας εκέλευσεν απαχθήναι, και κατελθών από της Ιουδαίας εις την Καισάρειαν διέτριβεν.

Πραξ. 12,19 Εν τω μεταξύ δε ο Ηρώδης τον εξήτησε και επειδή φυσικά δεν τον ευρήκε, υπέβαλεν εις ανάκρισιν τους φύλακας. Επειδή δε τους εθεώρησε υπευθύνους δια την αποφυλάκισιν του Πέτρου, διέταξε και τους ωδήγησαν στον τόπον της θανατικής των εκτελέσεως, (όπου και τους εξετέλεσαν. Υπεύθυνοι οι στρατιώται δια την τήρησιν των κρατουμένων) έπρεπε εν περιπτώσει δραπετεύσεως αυτών να υποστούν, κατά τον ρωμαϊκόν νόμον, την ποινήν, που θα υφίσταντο οι κρατούμενοι). Επειτα δε από αυτά κατέβηκε από την Ιουδαίαν εις την Καισάρειαν, όπου και έμεινε.

Πραξ. 12,20 Ην δε Ηρώδης θυμομαχών Τυρίοις και Σιδωνίοις· ομοθυμαδόν τε παρήσαν προς αυτόν, και πείσαντες Βλάστον τον επί τού κοιτώνος τού βασιλέως ητούντο ειρήνην, διά το τρέφεσθαι αυτών την χώραν από της βασιλικής.

Πραξ. 12,20 Συνέβη δε τότε να είναι ο Ηρώδης πολύ ωργισμένος εναντίον των καστοίκων Τυρου και Σιδώνος. Εκείνοι δε συνεφώνησαν και έστειλαν αντιπροσώπους των προς αυτόν. Και αφού κατάρθωσαν να πάρουν με το μέρος των τον Βλάστον, τον θαλαμηπόλον του βασιλέως, που επεριοιείτο τον κοιτώνα του, ζητούσαν ειρήνην και φιλίαν με τον Ηρώδη, διότι η χώρα των έπαινε τα τρόφιμα της από την χώραν του βασιλέως Ηρώδου.

Πραξ. 12,21 τακτή δε ημέρα ο Ηρώδης ενδυσάμενος εσθήτα βασιλικήν και καθίσας επί τού βήματος εδημηγόρει προς αυτούς.

Πραξ. 12,21 Εις ωρισμένην δε ημέραν ο Ηρώδης, αφού εφόρεσε λαμπράν βασιλικήν στολήν, εκάθησε στον θρόνον και ήρχισε να δημηγορή προς αυτούς και προς τον λαόν.

Πραξ. 12,22 ο δε δήμος επεφώνει Θεού φωνή και ουκ ανθρωπού.

Πραξ. 12,22 Ο ειδωλολατρικός δε λαός της Καισαρείας επεδοκίμαζε και εφώναζε· "αυτή είναι η φωνή Θεού και όχι ανθρωπού!"

Πραξ. 12,23 παραχρήμα δε επάταξεν αυτόν άγγελος Κυρίου ανθ ών ουκ έδωκε την δόξαν τώ Θεώ, και γενόμενος σκώληκόβρωτος εξέψυξεν.

Πραξ. 12,23 Αμέσως όμως την ώραν εκείνην άγγελος Κυρίου εκτύπησε με φοβεράν νόσον τον Ηρώδη, διότι δεν έδωσε την δόξαν στον Θεόν, αλλά στον εαυτόν του, και μετά το κτύπημα αυτό σκώληκες έτρωγαν τας σάρκας του, έως ότου επέθανε.

Πραξ. 12,24 Ο δε λόγος τού Θεού ηύξανε και πληθύνετο.

Πραξ. 12,24 Ο δε λόγος του Θεού προώδευε και οι πιστοί πληθύνοντο.

Πραξ. 12,25 Βαρνάβας δε και Σαύλος υπέστρεψαν εξ Ιερουσαλήμ πληρώσαντες την διακονίαν, συμπαραλαβόντες και Ιωάννην τον επικληθέντα Μάρκον.

Πραξ. 12,25 Ο Βαρνάβας δε και ο Σαύλος, αφού εξεπλήρωσαν την αποστολήν των και έφεραν τα βοηθήματα, επέστρεψαν από την Ιερουσαλήμ εις την Αντιόχειαν, παραλαβόντες μαζί των και τον Ιωάννην, ο οποίος ελέγγο και Μάρκος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Πραξ. 13,1 Ήσαν δε τινες εν Αντιοχεία κατά την ούσαν εκκλησίαν προφήται και διδάσκαλοι, ό τε Βαρνάβας και Συμεών ο επικαλούμενος Νίγηρ, και Λούκιος ο Κυρηναίος, Μαναήν τε Ηρώδου τού τετράρχου σύντροφος και Σαύλος.

Πραξ. 13,1 Ήσαν δε εις την Αντιόχειαν, μέλη της εκεί Εκκλησίας, μερικοί προφήται και διδάσκαλοι και ο Βαρνάβας και ο Συμεών, που ελέγγο και Νιγηρ, και ο Λούκιος ο Κυρηναίος και ο Μαναήν, ο οποίος είχε ανατραφή μαζί με τον τετράρχην Ηρώδη και ο Σαύλος.

Πραξ. 13,2 λειτουργούντων δε αυτών τώ Κυρίω και νηστευόντων είπε το Πνεύμα το Άγιον· αφορίσατε δή μοι τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον εις το έργον ό προσκέκλημαι αυτούς.

Πραξ. 13,2 Ενώ δε αυτοί προσέφεραν την λατρείαν των προς τον Κυριον και ενήστευαν, είπε το Πνεύμα το Άγιον· "ξεχωρίστε μου αμέσως τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον δια το έργον, δια το οποιον εγώ τους έχω προσκαλέσει".

Πραξ. 13,3 τότε νηστεύσαντες και προσευξάμενοι και επιθέντες αυτοίς τας χείρας απέλυσαν.

Πραξ. 13,3 Τότε, αφού και πάλιν ενήστευσαν και προσευχήθησαν, έβαλαν επάνω εις αυτούς τας χείρας των (δια να τους αναδείξουν επισήμως τρόπον τινά εκπροσώπους και πληρεξουσίου των) και τους έστειλαν στο ειδικόν έργον, που τους είχε καλέσει ο Κυριος.

Πραξ. 13,4 Ούτοι μέν ούν εκπεμφθέντες υπό τού Πνεύματος τού Αγίου κατήλθον εις την Σελεύκειαν, εκείθεν τε απέπλευσαν

εις την Κύπρον,

Πραξ. 13,4 Αυτοί τότε, αφού έλαβαν την ειδικήν αυτήν αποστολήν από το Αγιον Πνεύμα, κατέβηκαν εις την Σελεύκειαν και από εκεί έπλευσαν εις την Κυπρον.

Πραξ. 13,5 και γενόμενοι εν Σαλαμίνα κατήγγελλον τον λόγον του Θεού εν ταίς συναγωγαίς των Ιουδαίων· είχαν δε και Ιωάννην υπηρετήν.

Πραξ. 13,5 Και όταν έφθασαν εις την Σαλαμίνα της Κυπρου, εκήρυτταν τον λόγον του Θεού εις τας συναγωγάς των Ιουδαίων· είχαν δε μαζή των και τον Ιωάννην, δια να τους υπηρετή.

Πραξ. 13,6 Διελθόντες δε την νήσον άχρι Πάφου εύρον τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ιουδαίον ώ όνομα Βαριησούς,

Πραξ. 13,6 Αφού δε επέρασαν όλην την νήσον μέχρι της Παφου, ευρηκάν εκεί κάποιον μάγον ψευδοπροφήτην Ιουδαίον, του οποίου το όνομα ήτο Βαριησούς.

Πραξ. 13,7 ός ήν σύν τώ ανθυπάτω Σεργίω Παύλω, ανδρί συνετώ. ούτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν και Σαύλον επεζήτησεν ακούσαι τον λόγον του Θεού·

Πραξ. 13,7 Αυτός ανήκε εις την ακολουθίαν του ανθυπάτου Σεργίου Παύλου, ο οποίος ήτο άνθρωπος συνετός. Αυτός επροσκάλεσε τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον και εξήτησε να ακούση τον λόγον του Θεού.

Πραξ. 13,8 ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτώ γάρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως.

Πραξ. 13,8 Ανθίστατο όμως εις αυτούς ο Ελύμας ο μάγος-έτσι, με την λέξιν μάγος μεταφράζεται το όνομά του-ο οποίος προσπαθούσε με σοφίσματα να απομακρύνη τον ανθύπατον από την πίστιν.

Πραξ. 13,9 Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και ατενίσας προς αυτών

Πραξ. 13,9 Ο Σαύλος δε, ο οποίος είχε και το ρωμαϊκόν όνομα Παύλος καθό Ρωμαίος πολίτης, αφού εγέμισε από Πνεύμα Αγιον, εκύτταξε κατάματα τον μάγον

Πραξ. 13,10 είπεν ώ πλήρησ παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιέ διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφων τας οδούς Κυρίου τας ευθείας;

Πραξ. 13,10 και είπε· "ω υιέ του διαβόλου, που είσαι γεμάτος από κάθε δολιότητα και κάθε ραδιουργίαν, εχθρέ κάθε δικαιοσύνης, δεν θα παύσης να διαστρέφης με τα σοφίσματα και τας πονηρίας σου τας ευθείας οδούς του Κυρίου;

Πραξ. 13,11 και νύν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ αυτόν αχλός και σκότος, και περιάγων εξήτει χειραγωγός.

Πραξ. 13,11 Και τώρα, ιδού, το εκδικητικόν χέρι του Κυρίου είναι επάνω σου και θα μείνης τυφλός μέχρις ωρισμένου καιρού μη βλέπων τον ήλιον". Και αμέσως έπεσε επάνω εις αυτόν κάτι σαν τυκνή ομίχλη και σκοτάδι, περιέφερετο εδώ και εκεί και εξητούσε ανθρωπους, να τον οδηγούν από το χέρι.

Πραξ. 13,12 τότε ιδών ο ανθύπατος το γεγονός επίστευσεν, εκπλησόμενος επί τή διδαχή του Κυρίου.

Πραξ. 13,12 Τοτε, όταν ο ανθύπατος είδε το καταπληκτικόν αυτό θαύμα, είσπευσε. Και καθώς ήκουε από τους δύο Αποστόλους την διδασκαλίαν του Κυρίου, εξεπλήσσετο και εθαύμαζε δ' αυτήν.

Πραξ. 13,13 Αναρθέντες δε από της Πάφου οι περι τον Παύλον ήλθον εις Πέργην της Παμφυλίας· Ιωάννης δε αποχωρήσας απ αυτών υπέστρεψεν εις Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 13,13 Αφού δε απέπλευσαν από την Παφον ο Παύλος και οι συνοδοί του, ήλθαν εις την Περγην της Παμφυλίας. Ο Ιωάννης όμως απεχώρησε από αυτούς και επέστρεψε εις Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 13,14 Αυτοί δε διελθόντες από της Πέργης παρεγένοντο εις Αντιόχειαν της Πισιδίας, και εισελθόντες εις την συναγωγήν τή ημέρα των σαββάτων εκάθισαν.

Πραξ. 13,14 Αυτοί δε, αφού επέρασαν από την περιοχίν της Περγης, έφθασαν εις την Αντιόχειαν της Πισιδίας και κατά την ημέραν του Σαββάτου εισελθόντες εις την συναγωγήν εκάθισαν.

Πραξ. 13,15 μετά δε την ανάγνωσιν του νόμου και των προφητών απέστειλαν οι αρχισυνάγωγοι προς αυτούς λέγοντες· άνδρες αδελφοί, ει έστι λόγος εν υμίν παρακλήσεως προς τον λαόν, λέγετε.

Πραξ. 13,15 Μετά δε την ανάγνωσιν περικοπών από τον νόμον και τους προφήτας, έστειλαν οι αρχισυνάγωγοι προς αυτούς τον υπηρετήν της συναγωγής και τους είπαν· "άνδρες αδελφοί, εάν έχετε λόγον διδασκαλίας και παρηγορίας προς τον λαόν, λέγετε".

Πραξ. 13,16 αναστάς δε Παύλος και κατασεισας τή χειρί είπεν· άνδρες Ισραηλίται και οι φοβούμενοι τον Θεόν, ακούσατε.

Πραξ. 13,16 Αφού δε εσηκώθηκε ο Παύλος και με το χέρι του έκαμε σημείον, ότι ήθελε να ομιλήση, είπε· "άνδρες Ισραηλίται και όσοι εθνικοί, που φοβείσθε τον Θεόν είσθε εδώ, ακούσατε.

Πραξ. 13,17 ο Θεός του λαού τούτου Ισραήλ εξελέξατο τους πατέρας ημών, και τον λαόν ύψωσεν εν τή παροικία εν γη Αιγύπτω, και μετά βραχίονος υψηλού εξήγαγεν αυτούς εξ αυτής,

Πραξ. 13,17 Ο Θεός τούτου του ισραηλιτικού λαού εξέλεξε τους προγόνους μας και εξύψωσε και επλήθυνε τον λαόν, καθ' ον χρόνον έμεινε εις την χώραν της Αγύπτου και με την παντοδύναμον δεξιάν του τους έβγαλε ελευθέρους από αυτήν.

Πραξ. 13,18 και ως τεσσαρακονταετή χρόνον ετροποφόρησεν αυτούς εν τή ερήμω,

Πραξ. 13,18 Και επί σαράντα περίπου χρόνια υπέμεινε τας δυστροπίας των εις την έρημον.

Πραξ. 13,19 και καθελών έθνη επτά εν γη Χαναάν κατεκληρονόμησεν αυτοίς την γήν αυτών.

Πραξ. 13,19 Και αφού κατέλυσε επτά έθνη εις την χώραν της Χαναάν, έδωκε εις αυτούς κληρονομίαν την γην των εθνών αυτών.

Πραξ. 13,20 και μετά ταύτα ως έτεσι τετρακοσίοις και πενήτηκοντα έδωκε κριτάς έως Σαμουήλ του προφήτου.

Πραξ. 13,20 Επειτα δε από αυτά, επί τετρακόσια πενήντα περίπου έτη, τους έδωσε κριτάς, δια να τους κυβερνήσουν μέχρι της εποχής του Σαμουήλ του προφήτου.

Πραξ. 13,21 κακειθεν ητήσαντο βασιλέα, και έδωκεν αυτοίς ο Θεός τον Σαούλ υιόν Κις, άνδρα εκ φυλής Βενιαμίν, έτη τεσσαράκοντα·

Πραξ. 13,21 Από την εποχήν δε του Σαμουήλ εξήτησαν βασιλέαν και τους έδωκεν ο Θεός τον Σαούλ, τον υιόν του Κις, που κατήγετο από την φυλήν Βενιαμίν, και ο οποίος εβασίλευσε σαράντα έτη.

Πραξ. 13,22 και μεταστήσας αυτόν ήγειρεν αυτοίς τον Δαυϊδ εις βασιλέα, ώ και είπε μαρτυρήσας· εύρον Δαυϊδ τον του Ιεσσαί, άνδρα κατά την καρδίαν μου, ός ποιήσει πάντα τα θελήματά μου.

Πραξ. 13,22 Και όταν, δια την ανυπακοήν και τας αμαρτίας του, τον εδίωξε ο Θεός, ανέδειξε εις αυτούς βασιλέα τον Δαβίδ, δια τον οποίον και είπε αυτήν την μαρτυρίαν· Ευρήκα τον Δαβίδ, τον υιόν του Ιεσσαί, άνθρωπον κατά την καρδίαν μου, ο οποίος θα εκτελέση όλα τα θελήματά μου.

Πραξ. 13,23 τούτου ο Θεός από τού σπέρματος κατ επαγγελίαν ήγαγε τώ Ισραήλ σωτηρίαν,

Πραξ. 13,23 Από τους απογόνους δε τούτου ανέδειξε ο Θεός, σύμφωνα με την υπόσχεσίν του, τον Ιησούν Χριστόν Σωτήρα στον Ισραήλ.

Πραξ. 13,24 προκηρξάντος Ιωάννου πρό προσώπου της εισόδου αυτού βάπτισμα μετανοίας παντί τώ λαώ Ισραήλ.

Πραξ. 13,24 Ολίγον δε χρόνον προηγουμένως πριν εισέλθη ο Ιησούς εις την δημοσίαν δράσιν του, εκήρυξε ο Ιωάννης βάπτισμα μετανοίας εις όλον τον λαόν του Ισραήλ.

Πραξ. 13,25 ως δε επλήρου ο Ιωάννης τον δρόμον, έλεγε· τίνα με υπονοείτε είναι; ουκ ειμί εγώ, αλλ ιδού έρχεται μετ εμέ ου ουκ ειμί άξιος του υπόδημα των ποδών λύσαι.

Πραξ. 13,25 Κατά τον καιρόν δε που ο Ιωάννης εξεπλήρωσε την αποστολήν του και ακολουθούσε τον δρόμον, που του είχεν ορίσει ο Θεός, έλεγε· Ποίον με νομίζετε ότι είμαι; Δεν είμαι εγώ ο Μεσσίας, αλλ' ιδού, ύστερα από εμέ έρχεται εκείνος, του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να λύσω το υπόδημα των ποδών.

Πραξ. 13,26 Άνδρες αδελφοί, υιοί γένους Αβραάμ και οι εν υμίν φοβούμενοι τον Θεόν, υμίν ο λόγος της σωτηρίας ταύτης απεστάλη.

Πραξ. 13,26 Άνδρες αδελφοί, παιδιά του γένους Αβραάμ, και σεις οι εθνικοί, που φοβείσθε τον Θεόν, ακούσατε τούτο· προς σας απευθύνεται το κήρυγμα αυτής της σωτηρίας.

Πραξ. 13,27 οι γάρ κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ και οι άρχοντες αυτών τούτον αγνοήσαντες, και τας φωνάς των προφητών τας κατά πάν σάββατον αναγινωσκομένας κρίναντες επλήρωσαν.

Πραξ. 13,27 Διότι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και οι άρχοντές των παρεγνώρισαν τούτον, τον Ιησούν, όπως επίσης και τας φωνάς των προφητών, που αναγινώσκονται και ακούονται κάθε Σάββατον εις τας συναγωγάς, και τον κατεδίκασαν εις θάνατον, χωρίς να αντιληφθούν ότι έτσι επραγματοποίησαν τας προφητείας.

Πραξ. 13,28 και μηδεμίαν αιτίαν θανάτου ευρόντες ητήσαντο Πιλάτον αναιρεθήναι αυτόν.

Πραξ. 13,28 Και ενώ δεν ευρήκαν εις αυτόν καμμίαν ενοχήν, που να τιμωρηται με θάνατον, εξήτησαν από τον Πιλάτον να θανατωθή αυτός.

Πραξ. 13,29 ως δε ετέλεσαν πάντα τα περί αυτού γεγραμμένα, καθελόντες από τού ξύλου έθηκαν εις μνημείον.

Πραξ. 13,29 Αφού δε με εκείνα τα οποία εν τη κακία των έπραξαν, εξεπλήρωσαν όλα όσα είχαν γραφή στους προφήτας δι' αυτόν, τον κατέβασαν από το ξύλον του σταυρου και τον έβαλαν εις μνημείον.

Πραξ. 13,30 ο δε Θεός ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών·

Πραξ. 13,30 Ο Θεός όμως τον ανέστησε εκ νεκρών.

Πραξ. 13,31 ός ώφθη επί ημέρας πλείους τοίς συναναβάσιν αυτώ από της Γαλιλαίας εις Ιερουσαλήμ, οίτινές εισι μάρτυρες αυτού προς τον λαόν.

Πραξ. 13,31 Και αυτός παρουσιάσθηκε επί πολλάς ημέρας εις εκείνους, που είχαν ανεβή μαζί του από την Γαλιλαιαν εις την Ιερουσαλήμ και οι οποίοι είναι αυτόπται μάρτυρες αυτού και της αναστάσεώς του προς τον λαόν.

Πραξ. 13,32 και ημείς υμάς ευαγγελιζόμεθα την προς τους πατέρας επαγγελίαν γενομένην, ότι ταύτην ο Θεός εκπεπλήρωκε τοίς τέκνοις αυτών, ημίν, αναστήσας Ιησούν,

Πραξ. 13,32 Και ημείς σήμεραν κηρύττομεν προς σας το χαρμόσυνον μήνυμα, ότι την υπόσχεσιν, που έδωσεν ο Θεός προς τους προγόνους μας, αυτήν την έχει εκπληρώσει τώρα εις τα τέκνα των, δηλαδή εις ημάς, αναστήσας τον Ιησούν εκ νεκρών.

Πραξ. 13,33 ως και εν τώ ψαλμώ τώ δευτέρω γέγραπται υιός μου εί σύ, εγώ σήμεραν γεγέννηκά σε.

Πραξ. 13,33 Αυτά έγιναν σύμφωνα και με όσα είναι γραμμένα στον δεύτερον ψαλμόν· Υιός μου είσαι συ, τον οποίον εγώ προαιωνίως εγέννησα εκ της ουσίας μου· και σήμεραν, που δια της υπακοής σου και της σταυρικής σου θυσίας ενίκησες τον θάνατον, εβεβαίωσα εγώ δια της αναστάσεώς σου, ότι όντως έχεις γεννηθή από εμέ.

Πραξ. 13,34 ότι δε ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών μηκέτι μέλλοντα υποστρέφειν εις διαφθοράν, ούτως είρηκεν, ότι δώσω υμίν τα όσια Δαυίδ τα πιστά.

Πραξ. 13,34 Οτι δε ο Θεός τον ανέστησε, όχι όπως μερικούς άλλους νεκρούς της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίοι απέθανον πάλιν, αλλά δια να μη δοκιμάση ποτέ πλέον τον θάνατον και να μη επιστρέψη εις την φθοράν του τάφου, είχε προείπει ο ίδιος ο Θεός λέγων ότι θα δώσω εις σας τας ιεράς και αξιοπίστους πάντοτε υποσχέσεις μου, που είχα δώσει στον Δαβίδ.

Πραξ. 13,35 διό και εν ετέρω λέγει· ου δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν.

Πραξ. 13,35 Δι' αυτό και εις άλλον ψαλμόν με το στόμα του Δαβίδ προφητεύει· Δεν θα επιτρέψης να ιδη την φθοράν και αποσύνθεσιν του θανάτου ο Μεσσίας, ο αφωσιωμένος εντελώς εις σε.

Πραξ. 13,36 Δαυίδ μέν γάρ ίδια γενεά υπηρέτησας τή τού Θεού βουλή εκοιμήθη και προσετέθη προς τους πατέρας αυτού και είδε διαφθοράν·

Πραξ. 13,36 Η προφητεία αυτή δεν εξεπληρώθη στον Δαβίδ, διότι ο Δαβίδ, αφού υπηρέτησε τους ανθρώπους της εποχής του, σύμφωνα με την θέλησιν του Θεού, απέθανε και προσετέθη στους προγόνους του και είδε την αποσύνθεσιν του θανάτου.

Πραξ. 13,37 ον δε ο Θεός ήγειρεν, ουκ είδε διαφθοράν.

Πραξ. 13,37 Ο Ιησούς όμως, τον οποίον ο Θεός ανέστησε εκ νεκρών, δεν είδε αυτήν την φθοράν και αποσύνθεσιν.

Πραξ. 13,38 γνωστόν ούν έστω υμίν, άνδρες αδελφοί, ότι διά τούτου υμίν άφεσις αμαρτιών καταγγέλλεται,

Πραξ. 13,38 Ας είναι λοιπόν γνωστόν εις σας, άνδρες αδελφοί, ότι σήμεραν κηρύττεται προς σας άφεσις αμαρτιών δια του Ιησού Χριστού.

Πραξ. 13,39 και από πάντων ών ουκ ηδυνήθητε εν τώ νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω πάς ο πιστεϋων δικαιούται.

Πραξ. 13,39 Και από όλας τας παραβάσεις και τα αμαρτήματα, που δεν ημπορέσατε να απαλλαγίτε και να δικαιωθήτε δια του μωσαϊκού νόμου, κάθε ένας που πιστεύει στον Ιησούν Χριστόν, παίρνει δι' αυτού την άφεσιν και την δικαίωσιν.

Πραξ. 13,40 βλέπετε ούν μη επέλθη εφ υμάς το ειρημένον εν τοίς προφήταις·

Πραξ. 13,40 Προσέχετε όμως, μήπως δείξετε απιστίαν και πέσει επάνω σας εκείνο, που έχει λεχθή εις τα βιβλία των

προφητών·

Πραξ. 13,41 **ιδετε, οι καταφρονηταί, και θαυμάσατε και αφανίσθητε, ότι έργον εγώ εργάζομαι εν ταίς ημέραις υμών, έργον ω ου μη πιστεύσητε εάν τις εκδιηγείται υμίν.**

Πραξ. 13,41 **Ιδέτε σεις, που καταφρονεείτε τον Θεόν και τα προστάγματά του. Θαυμάσατε και εξαφανισθήτε: διότι εγώ πραγματοποιώ εις τας ημέρας σας έργον τιμωρίας και καταστροφής, έργον το οποίον εάν κανείς εκ των προτέρων σας το διηγηθή, θα σας φανή τόσον παράδοξον, ώστε δεν θα το πιστεύσετε".**

Πραξ. 13,42 **Εξιόντων δε αυτών εκ της συναγωγής των Ιουδαίων παρεκάλουν τα έθνη εις το μεταξύ σάββατον λαληθηναι αυτοίς τα ρήματα ταύτα.**

Πραξ. 13,42 **Όταν δε ο Παύλος και ο Βαρνάβας εβγήκαν από την συναγωγήν των Ιουδαίων, οι εθνικοί που είχαν ακούσει το κήρυγμά του μέσα εις την συναγωγήν, τους παρακαλούσαν να κηρύξουν εις αυτούς πάλιν τα λόγια αυτά κατά το προσεχές Σάββατον.**

Πραξ. 13,43 **Λυθείσθς δε της συναγωγής ηκολούθησαν πολλοί των Ιουδαίων και των σεβομένων προσηλύτων τώ Παύλω και τώ Βαρνάβα, οίτινες προλαλούντες αυτοίς έπειθον αυτούς προσμένειν τή χάριτι τού Θεού.**

Πραξ. 13,43 **Όταν δε έληξε η συγκέντρωσις της συναγωγής, πολλοί από τους Ιουδαίους και τους προσηλύτους εθνικούς, που εσέβοντο τον Θεόν, ηκολούθησαν τον Παύλον και τον Βαρνάβαν, οι οποίοι και συνωμιλούσαν με απλότητα μαζί των και τους έπειθον να μένουν πιστοί εις την χάριν που τους έδωκε ο Θεός.**

Πραξ. 13,44 **Τώ τε ερχομένω σαββάτω σχεδόν πάσα η πόλις συνήχθη ακούσαι τον λόγον τού Θεού.**

Πραξ. 13,44 **Κατά το επόμενον δε Σάββατον, όλη σχεδόν η πόλις είχε συγκεντρωθή, δια να ακούση τον λόγον του Θεού.**

Πραξ. 13,45 **ιδόντες δε οι Ιουδαίοι τους όχλους επλήσθησαν ζήλου και αντέλεγον τοίς υπό τού Παύλου λεγομένοις αντιλέγοντες και βλασφημούντες.**

Πραξ. 13,45 **Οι Ιουδαίοι όμως, όταν είδαν τα πλήθη αυτά του λαού, κατελήφθησαν από φθόνον και ζηλοτυπίαν και αντέλεγαν εις όσα εδίδασκε ο Παύλος, παρατάσσοντες ολονέν και νέας σοφιστικές αντιλογίας, υβρίζοντες και βλασφημούντες τον Χριστόν και τους Αποστόλους.**

Πραξ. 13,46 **παρησιασάμενοι δε ο Παύλος και ο Βαρνάβας είπον· υμίν ήν αναγκαίον πρώτον λαληθηναι τον λόγον τού Θεού· επειδή δε απωθείσθε αυτόν και ουκ αξίους κρίνετε εαυτούς της αιωνίου ζωής, ιδού στρεφόμεθα εις τα έθνη.**

Πραξ. 13,46 **Ο Παύλος όμως και ο Βαρνάβας ωμίλησαν με παρησιάν και θάρρος και τους είπαν· "εις σας, σύμφωνα με το θεϊον σχέδιον, ήτο ανάγκη να κηρυχθή πρώτον ο λόγος του Θεού. Επειδή όμως σστον αποκρούετε και δεν τον δέχεσθε και οι ίδιοι δεν κρίνετε αξίους τους εαυτούς σας δια την αιώνιον ζωήν, ιδού, στρεφόμεθα τώρα προς τα έθνη.**

Πραξ. 13,47 **ούτω γάρ εντέταλται ημίν ο Κύριος· τέθεικά σε εις φώς εθνών τού είναι σε εις σωτηρίαν έως εσχάτου της γής.**

Πραξ. 13,47 **Διότι τέτοια εντολή μας έχει δώσει ο Κυριος. Δια του προφήτου Ησαΐου ομιλών προς τον Μεσσίαν είπε· Σε έχω θέσει φως των εθνών, δια να είσαι συ εις σωτηρίαν όλων ανεξαιρέτως των ανθρωπων έως τα πέρατα της γης".**

Πραξ. 13,48 **ακούνοντα δε τα έθνη έχαιρον και εδέξαντο τον λόγον τού Κυρίου, και επίστευσαν όσοι ήσαν τεταγμένοι εις ζωήν αιώνιον·**

Πραξ. 13,48 **Οι εθνικοί ακούντες τα λόγια αυτά έχαιραν και εδέχθησαν τον λόγον του Κυρίου και επίστευσαν, όσοι, δια την καλήν των διάθεσιν, είχαν προορισθή από τον Θεόν δια την αιώνιον ζωήν.**

Πραξ. 13,49 **διεφέρετο δε ο λόγος τού Κυρίου δι όλης της χώρας.**

Πραξ. 13,49 **Διεδίδετο δε ο λόγος του Κυρίου εις όλην την χώραν.**

Πραξ. 13,50 **οι δε Ιουδαίοι παρώτρυναν τας σεβομένας γυναίκας και τας ευσχήμονας και τους πρώτους της πόλεως και επήγειραν διωγμόν επί τον Παύλον και τον Βαρνάβαν, και εξέβαλον αυτούς από των οριών αυτών.**

Πραξ. 13,50 **Οι δε Ιουδαίοι εξηρέθισαν και παρεκίνησαν τας προσηλύτους γυναίκας, που εσέβοντο τον Θεόν, τας γυναίκας της αριστοκρατίας και τους πρώτους της πόλεως και εξήγειραν διωγμόν εναντίον του Παύλου και του Βαρνάβα και τους έβγαλαν έξω από τα σύνορα της χώρας των.**

Πραξ. 13,51 **οι δε εκτιναζάμενοι τον κονιορτόν των ποδών αυτών επ αυτούς ήλθον εις Ικόνιον.**

Πραξ. 13,51 **Εκείνοι δε εις ένδειξιν διαμαρτυρίας εναντίον των, ετίναξαν την σκόνην των ποδιών των και ήλθαν στο Ικόνιον.**

Πραξ. 13,52 **οι δε μαθηταί επληρούντο χαράς και Πνεύματος Αγίου.**

Πραξ. 13,52 **Οι Χριστιανοί όμως, που έμεναν εις την Αντιόχειαν και την περιοχήν εγέμιζαν ολονέν και με περισσοτέραν χαράν και Πνεύμα Αγιον.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Πραξ. 14,1 **Εγένετο δε εν Ικονίω κατά το αυτό εισελθείν αυτούς εις την συναγωγήν των Ιουδαίων και λαλήσαι ούτως ώστε πιστεύσαι Ιουδαίων τε και Ελλήνων πολύ πλήθος.**

Πραξ. 14,1 **Συνέβη δε στο Ικόνιον το ίδιο με εκείνο, που είχε συμβη εις την Αντιόχειαν· εισήλθαν δηλαδή ο Παύλος και ο Βαρνάβας εις την συναγωγήν των Ιουδαίων και ωμίλησαν με τόσην πολλήν δύναμιν και πειστικότητα, ώστε να πιστεύσουν πλήθος Ιουδαίοι και Ελληνες.**

Πραξ. 14,2 **οι δε απειθύντες Ιουδαίοι επήγειραν και εκάκωσαν τας ψυχάς των εθνών κατά των αδελφών.**

Πραξ. 14,2 **Οι Ιουδαίοι όμως, που επέμεναν εις την απιστίαν των, εξηρέθισαν και ανετάραξαν τας ψυχάς των εθνικών εναντίον των αδελφών Χριστιανών.**

Πραξ. 14,3 **ικανόν μέν ούν χρόνον διέτριψαν παρησιαζόμενοι επί τώ Κυρίω μαρτυρούντι τώ λόγω της χάριτος αυτού, διδόντι σημεία και τέρατα γίνεσθαι διά των χειρών αυτών.**

Πραξ. 14,3 **Παρ' όλον όμως τούτο οι Απόστολοι, διότι το κήρυγμά των έφερνε πολλά αγαθά αποτελέσματα, έμειναν αρκετόν χρόνον εκεί. Εκήρυτταν δε αφόβως με το θάρρος, που τους έδιδε η πίστις των στον Κυριον, ο οποίος επεβεβαίωσε το κήρυγμά των περί της χάριτος αυτού και τους έδιδε την δύναμιν, ώστε με τα χέρια των να γίνωνται καταπληκτικά σημεία και θαύματα.**

Πραξ. 14,4 **εσχίσθη δε το πλήθος της πόλεως, και οι μέν ήσαν σύν τοίς Ιουδαίοις, οι δε σύν τοίς αποστόλοις.**

Πραξ. 14,4 **Διαιρέθηκε δε το πλήθος της πόλεως εις δύο παρατάξεις· και άλλοι μεν ήσαν με το μέρος των Ιουδαίων, άλλοι δε με το μέρος των Αποστόλων.**

Πραξ. 14,5 **ως δε εγένετο ορμή των εθνών τε και Ιουδαίων σύν τοίς άρχουσιν αυτών υβρίσαι και λιθοβολήσαι αυτούς,**

Πραξ. 14,5 Επειδή δε έγινε πολύς ερεθισμός και εξέγερσις των απιστούντων εθνικών και Ιουδαίων μαζί με τους άρχοντάς των και επήραν την απόφασιν να υβρίσουν και να λιθοβολήσουν τους Αποστόλους,

Πραξ. 14,6 συνιδόντες κατέφυγον εις τας πόλεις της Λυκαονίας Λύστραν και Δέρβην και την περιχώρον,

Πραξ. 14,6 εκατάλαβαν αυτοί τας κακάς εκείνων διαθέσεις και κατέφυγαν εις τας πόλεις της Λυκαονίας, την Λυστραν και την Δερβην και εις τα περιχώρα.

Πραξ. 14,7 κακεί ήσαν ευαγγελιζόμενοι.

Πραξ. 14,7 Και εκεί εκήρυτταν το Ευαγγέλιον.

Πραξ. 14,8 Καί τις ανήρ εν Λύστροις αδύνατος τοίς ποσίν εκάθητο, χωλός εκ κοιτίας μητρός αυτού υπάρχων, ός ουδέποτε περιπεπατήκει.

Πραξ. 14,8 Εις τα Λυστρα εκάθητο κάποιος άνθρωπος, ο οποίος είχε αδύνατα πόδια, διότι ήτο χωλός από την κοιτίαν της μητέρας του και δεν είχε ποτέ περιπατήσει.

Πραξ. 14,9 ούτος ήκουσε του Παύλου λαλούντος ός ατενίσας αυτώ και ιδών ότι πίστιν έχει του σωθήναι,

Πραξ. 14,9 Αυτός ήκουσε με προσοχήν και πίστιν τον Παύλον. Ο Παύλος, όταν τον παρητήρησε προσεκτικά και είδε ότι είχαν πίστιν, δια να γίνη το θαύμα της θεραπείας του,

Πραξ. 14,10 είπε μεγάλη τή φωνή ανάστηθι επί τους πόδας σου ορθός. και ήλατο και περιεπάτει.

Πραξ. 14,10 είπε με μεγάλην φωνήν· “σήκω εις τα πόδια σου ορθός”. Και αμέσως εκείνος επήδησε και εντελώς υγιής περιπατούσε.

Πραξ. 14,11 οι δε όχλοι ιδόντες ό εποίησεν ο Παύλος επήραν την φωνήν αυτών λυκαονιστί λέγοντες· οι θεοί ομοιωθέντες ανθρώποις κατέβησαν προς ημάς·

Πραξ. 14,11 Τα πλήθη δε του λαού, όταν είδαν το θαύμα αυτό, που έκαμε ο Παύλος, εσήκωσαν μεγάλην την φωνήν των λέγοντες εις την λυκαονικην γλώσσαν των· “οι θεοί επήραν μορφήν ανθρώπων και κατέβηκαν εις ημάς”.

Πραξ. 14,12 εκάλουν τε τον μέν Βαρνάβαν Δία, τον δε Παύλον Ερμήν, επειδή αυτός ήν ο ηγούμενος του λόγου.

Πραξ. 14,12 Ωνόμαζαν δε τον με Βαρνάβαν Διαν, δια το παράστημα και την σοβαρότητα του, τον δε Παύλον Ερμήν, επειδή αυτός ήτο ο αρχηγός του λόγου.

Πραξ. 14,13 ο δε ιερεύς του Διός του όντος πρό της πόλεως αυτών, ταύρους και στέμματα επί τους πυλώνας ενέγκας, σύν τοίς όχλοις ήθελε θύειν.

Πραξ. 14,13 Ο δε ιερεύς του Διός, του οποίου ο ναός ήτο κτισμένος εμπρός από την πόλιν, έφερε ταύρους και στεφάνια κοντά εις τας μεγάλας θύρας του τείχους, όπου ευρίσκετο ο ναός, και ήθελε μαζί με το πλήθος του λαού να προσφέρει θυσίαν προς τιμήν των δύο Αποστόλων.

Πραξ. 14,14 ακούσαντες δε οι απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, διαρξήσαντες τα μιάτια αυτών εισεπήδησαν εις τον όχλον κρίζοντες

Πραξ. 14,14 Οι δε Απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, όταν ήκουσαν αυτό, έσχισαν τα μιάτια των, δια να εκφράσουν έτσι την διαμαρτυριάν και αγανάκτησίν των και ώρμησαν μέσα στο πλήθος φωνάζοντες

Πραξ. 14,15 και λέγοντες· άνδρες, τι ταύτα ποιείτε; και ημείς ομοιοπαθείς εσμεν υμίν άνθρωποι, ευαγγελιζόμενοι υμάς από τούτων των ματαίων επιστρέφειν επί τον Θεόν τον ζώντα, ός εποίησε τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς·

Πραξ. 14,15 και λέγοντες· “άνθρωποι, διατι κάνετε όλα αυτά; Και ημείς είμεθα όμοιοι με σας άνθρωποι, έχοντες την ιδίαν ασθενή και αδύνατον ανθρωπίνην φύσιν. Κηρύττομεν δε εις σας, να αφήσετε αυτά τα ψευδή και μάταια περι θεών και θυσιών, που έως τώρα επιστεύατε, και να γυρίσετε στον Θεόν τον ζωντανόν και αληθινόν, ο οποίος έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά.

Πραξ. 14,16 ός εν ταίς παρωχημέναις γενεαίς είασε πάντα τα έθνη πορεύεσθαι ταίς οδοίς αυτών

Πραξ. 14,16 Αυτός ο Θεός, εις τας περασμένας γενεάς, αφήκε τους εθνικούς να βαδίζουν τον δρόμον των, να ζουν και να συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας αμαρτωλάς διαθέσεις της καρδιάς των,

Πραξ. 14,17 καίτοι γε ουκ αμαρτυρον εαυτόν αφήκεν αγαθοποιών, ουρανόθεν υμίν νετούς διδούς και καιρούς καρποφόρους, εμπιπλών τροφής και ευφροσύνης τας καρδιάς υμών.

Πραξ. 14,17 μολονότι δεν αφήκε και μεταξύ αυτών ο Θεός τον ευατόν του χωρίς μαρτυρίας, δια την ύπαρξιν του και τας τελειότητάς του, διότι και τότε σας ευεργετούσε, έστελνε από τον ουρανόν ωφελίμους βροχάς και καταλλήλους καιρούς δια πλουσίαν καρποφορίαν και σας έδιδεν άφθονον τροφήν και χαράν εις τας καρδιάς σας”.

Πραξ. 14,18 και ταύτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τους όχλους του μη θύειν αυτοίς.

Πραξ. 14,18 Και με αυτά τα λόγια οι Απόστολοι μόλις και μετά βίας εσταμάτησαν τους όχλους, να μη προσφέρουν εις αυτούς τας θυσίας εκείνας.

Πραξ. 14,19 Επήλθον δε από Αντιοχείας και Ικονίου Ιουδαίοι και πείσαντες τους όχλους και λιθάσαντες τον Παύλον έσυραν έξω της πόλεως, νομίσαντες αυτόν τεθάναι.

Πραξ. 14,19 Τοτε όμως ήλθαν εις την Λυστραν από την Αντιόχειαν και το Ικόνιον φανατικοί Ιουδαίοι, οι οποίοι έπεισαν τους όχλους και ελιθοβόλησαν τον Παύλον και τον έσυραν αναισθητον έξω από την πόλιν, επειδή ενόμισαν ότι είχε αποθάνει.

Πραξ. 14,20 κυκλωσάντων δε αυτόν των μαθητών αναστάς εισήλθεν εις την πόλιν, και τή επαύριον εξήλθε σύν τώ Βαρνάβα εις Δέρβην.

Πραξ. 14,20 Όταν δε οι Χριστιανοί περιεκύκλωσαν με πόνον αυτόν, δια να τον κηδεύσουν, εσηκώθηκε ο Παύλος υγιής, με την δύναμιν του Θεού, και εισήλθε εις την πόλιν. Την επομένην δε έφυγε μαζί με τον Βαρνάβαν και ήλθε εις την Δερβην.

Πραξ. 14,21 ευαγγελισάμενοί τε την πόλιν εκείνην και μαθητεύσαντες ικανούς υπέστρεψαν εις την Λύστραν και Ικόνιον και Αντιόχειαν,

Πραξ. 14,21 Αφού δε εκήρυσαν και εις την πόλιν εκείνην το Ευαγγέλιον και έδίδαξαν πολλούς, επέστρεψαν εις την Λυστραν και το Ικόνιον και την Αντιόχειαν

Πραξ. 14,22 επιστηρίζοντες τας ψυχάς των μαθητών, παρακαλούντες εμμένειν τή πίστει, και ότι διά πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού.

Πραξ. 14,22 στηρίζοντες περισσότερον τας ψυχάς των μαθητών, παρακαλούντες αυτούς να μένουν ακλόνητοι εις την

πίστιν και λέγοντες ότι δια μέσου πολλών θλίψεων θα εισέλθωμεν εις την βασιλείαν των ουρανών.

Πραξ. 14,23 χειροτονήσαντες δε αυτοίς πρεσβυτέρους κατ εκκλησίαν και προσευξάμενοι μετά νηστειών παρέθεντο αυτούς τώ Κυρίω, εις ον πεπιστεύκασι.

Πραξ. 14,23 Αφού δε χειροτονήσαν δι' αυτούς πρεσβυτέρους εις κάθε Εκκλησίαν και προσηχήθησαν με νηστείας, ενεπιστεύθησαν αυτούς στον Κυριον, στον οποίον είχαν πιστεύσει.

Πραξ. 14,24 και διελθόντες την Πισιδίαν ήλθον εις Παμφυλίαν,

Πραξ. 14,24 Και αφού περιώδευσαν την χώραν της Πισιδίας, ήλθον εις την Παμφυλίαν.

Πραξ. 14,25 και λαλήσαντες εν Πέργη τον λόγον κατέβησαν εις Αττάλειαν,

Πραξ. 14,25 Αφού δε και εις την Περγην εκήρυσαν τον λόγον του Θεού, κατέβησαν εις την παράλιον πόλιν Αττάλειαν.

Πραξ. 14,26 κακειθεν απέπλευσαν εις Αντιόχειαν, όθεν ήσαν παραδεδομένοι τή χάριτι τού Θεού εις το έργον ό επλήρωσαν.

Πραξ. 14,26 Από εκει έπλευσαν εις την Αντιόχειαν, εις πόλιν όπου οι αδελφοί τους είχαν παραδώσει εις την χάριν του Θεού δια το έργον του ευαγγελισμού, το οποίον και έφεραν εις πέρας.

Πραξ. 14,27 Παραγενόμενοι δε και συναγαγόντες την εκκλησίαν ανήγγειλαν όσα εποίησεν ο Θεός μετ αυτών, και ότι ήνοιξε τοίς έθνεσι θύραν πίστεως.

Πραξ. 14,27 Όταν λοιπόν ήλθον, συνεκέντρωσαν τους πιστούς της Εκκλησίας και εγνωστοποίησαν εις αυτούς όσα ο Θεός, χρησιμοποιών αυτούς ως συνεργούς του, έκαμε και ότι ήνοιξε στους εθνικούς την θύραν της πίστεως και της σωτηρίας.

Πραξ. 14,28 διέτριβον δε εκει χρόνον ουκ ολίγον σνν τοίς μαθηταίς.

Πραξ. 14,28 Εμειναν δε εκει μαζί με τους άλλους Χριστιανούς αρκετόν χρόνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Πραξ. 15,1 Καί τινες κατελθόντες από της Ιουδαίας εδίδασκον τους αδελφούς ότι εάν μη περιτέμνησθε τώ έθει Μωϋσέως, ου δύνασθε σωθήναι.

Πραξ. 15,1 Τότε κατέβησαν μερικοί από την Ιουδαίαν εις την Αντιόχειαν και εδίδασκον τους εθνικούς Χριστιανούς, ότι "εάν δεν περιτέμνησθε, σύμφωνα με το έθιμον, το οποίον και ο Μωϋσής ενομοθέτησε, δεν είναι δυνατόν να σωθήτε".

Πραξ. 15,2 γενομένης ούν στάσεως και ζητήσεως ουκ ολίγης τώ Παύλω και τώ Βαρνάβα προς αυτούς, έταξαν αναβαίνειν Παύλον και Βαρνάβαν και τινας άλλους εξ αυτών προς τους αποστόλους και πρεσβυτέρους εις Ιερουσαλήμ περι τού ζητήματος τούτου.

Πραξ. 15,2 Επειδή λοιπόν έγινε φιλονεικία και μεγάλη συζήτησις του Παύλου και του Βαρνάβα προς αυτούς, ώρισαν οι αδελφοί της Αντιοχείας να ανεβούν ο Παύλος και ο Βαρνάβας και μερικοί άλλοι από αυτούς εις τα Ιεροσόλυμα προς τους Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους, δια να θέσουν και λύσουν οριστικώς το ζήτημα αυτό.

Πραξ. 15,3 Οι μέν ούν προπεμφθέντες υπό της εκκλησίας διήρχοντο την Φοινίκην και Σαμάρειαν εκδιηγούμενοι την επιστροφήν των εθνών, και εποιδούν χαράν μεγάλην πάσι αδελφοίς.

Πραξ. 15,3 Αυτοί λοιπόν κατανοωθέντες από τα μέλη της Εκκλησίας, επερνούσαν την περιοχήν της Φοινίκης και της Σαμαρείας, διηγούμενοι την επιστροφήν των εθνικών στον Χριστόν και επροκαλούσαν έτσι χαράν μεγάλην εις όλους τους αδελφούς.

Πραξ. 15,4 παραγενόμενοι δε εις Ιερουσαλήμ απεδέχθησαν υπό της εκκλησίας και των αποστόλων και των πρεσβυτέρων, ανήγγειλάν τε όσα ο Θεός εποίησε μετ αυτών, και ότι ήνοιξε τοίς έθνεσι θύραν πίστεως.

Πραξ. 15,4 Όταν δε έφθασαν εις την Ιερουσαλήμ, τους υπεδέχθησαν τα μέλη της Εκκλησίας και οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι. Και αυτοί εγνωστοποίησαν όσα ο Θεός έκαμε μαζί των και ότι ήνοιξε στους εθνικούς την θύραν της πίστεως και της σωτηρίας.

Πραξ. 15,5 Εξανέστησαν δε τινες των από της αιρέσεως των Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες ότι δει περιτέμνειν αυτούς παραγγέλλειν τε τηρείν τον νόμον Μωϋσέως.

Πραξ. 15,5 Εσηκώθησαν όμως μερικοί, οι οποίοι προήρχοντο από την τάξιν των Φαρισαίων αλλά είχαν πιστεύσει στον Χριστόν, και έλεγαν, ότι πρέπει να περιτέμνουν τους εθνικούς, που δέχονται την νέαν πίστιν, και να τους παραγγέλουν να τηρούν όλας τας διατάξτου μωσαϊκού νόμου.

Πραξ. 15,6 Συνήχθησαν δε οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι ιδείν περι τού λόγου τούτου.

Πραξ. 15,6 Συνεκεντρώθησαν λοιπόν οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι, δια να ιδούν και συσκεφθούν επάνω εις αυτό το ζήτημα.

Πραξ. 15,7 Πολλής δε συζητήσεως γενομένης αναστάς Πέτρος είπε προς αυτούς: άνδρες αδελφοί, υμείς επίστασθε ότι αφ ημερών αρχαίων ο Θεός εν ημίν εξελέξατο διά τού στόματός μου ακούσαι τα έθνη τον λόγον τού ευαγγελίου και πιστεύσαι.

Πραξ. 15,7 Αφού δε έγινε πολλή συζήτησις, εσηκώθηκε ο Πετρος και είπε εις αυτούς: "άνδρες αδελφοί, σεις γνωρίζετε ότι εδώ και αρκετά χρόνια ο Θεός εδιάλεξε μεταξύ των Αποστόλων εμέ, δια να ακούσουν οι εθνικοί από το στόμα μου τα λόγια του Ευαγγελίου και να πιστεύσουν (Εννώ τον Κορνήλιον και την ομάδα του).

Πραξ. 15,8 και ο καρδιογνώστης Θεός εμαρτύρησεν αυτοίς δούς αυτοίς το Πνεύμα το Άγιον καθώς και ημίν,

Πραξ. 15,8 Και ο Θεός, που γνωρίζει τας καρδίας των ανθρωπων, έδωκε μαρτυρίαν υπέρ αυτών, ότι ημπορούν να πιστεύσουν και να σωθούν, διότι μετέδωσε εις αυτούς τότε το Πνεύμα το Άγιον, όπως και εις ημάς.

Πραξ. 15,9 και ουδέν διέκρινε μεταξύ ημών τε και αυτών τή πίστει καθαρίας τας καρδίας αυτών.

Πραξ. 15,9 Και δεν έκαμε καμμίαν απολύτως διάκρισιν μεταξύ ημών, που είμεθα περιτμημένοι και εκείνων, που ήσαν απεριτμητοι, καθαρίας και αγιάσας τας καρδίας αυτών με μόνην την πίστιν στον Χριστόν.

Πραξ. 15,10 νύν ούν τι πειράζετε τον Θεόν, επιθείναι ζυγόν επί τον τράχηλον των μαθητών, ον ούτε οι πατέρες ημών ούτε ημείς ισχύσαμεν βαστάσαι;

Πραξ. 15,10 Τώρα λοιπόν, ύστερα από αυτό το ολοφάνερο γεγονός, διατί προκαλείτε τον Θεόν να κάμη κάτι διαφορετικόν από ο,τι προηγουμένως είχε πράξει, να επιβάλη δηλαδή ζυγόν στον τράχηλον των εθνικών Χριστιανών, τον οποίον ζυγόν ούτε οι πατέρες μας ούτε ημείς ημπορέσαμεν να βαστάσωμεν;

Πραξ. 15,11 αλλά διά της χάριτος τού Κυρίου Ιησού πιστεύομεν σωθήναι καθ ον τρόπον κακείνιοι.

Πραξ. 15,11 Αλλά πιστεύομεν ότι και ημείς οι Ιουδαίοι θα σωθώμεν όχι με τας τυπικάς διατάξτου Νομου, αλλά με την χάριν του Θεού, όπως και εκείνιοι".

Πραξ. 15,12 Εσίγησε δε πάν το πλήθος και ήκουον Βαρνάβα και Παύλου εξηγουμένων όσα εποίησεν ο Θεός σημεία και τέρατα εν τοίς έθνεσι δι αυτών.

Πραξ. 15,12 Εμεινε δε άφωρον όλο εκείνο το πλήθος των πιστών και ήκουον με προσοχήν τον Βαρνάβαν και τον Παύλον, οι οποίοι διηγούντο όσα καταπληκτικά θαύματα και σημεία, εις επικύρωσιν του κηρύγματος, έκαμε ο Θεός δια μέσου αυτών στους εθνικούς.

Πραξ. 15,13 Μετά δε το σιγήσαι αυτους απεκρίθη Ιάκωβος λέγων· άνδρες αδελφοί, ακούσατέ μου.

Πραξ. 15,13 Αφού δε και αυτοί έπαυσαν να ομιλούν, απήντησεν ο Ιάκωβος προς τους αντιλέγοντας Ιουδαίους και ειπε· “άνδρες αδελφοί, ακούστε με με προσοχήν.

Πραξ. 15,14 Συμεών εξηγήσατο καθώς πρώτον ο Θεός επεσκεύατο λαβείν εξ εθνών λαόν επί τώ ονόματι αυτου.

Πραξ. 15,14 Ο Συμεών, δηλαδή ο Πετρος, σας διηγήθηκε και σας έδωκε εξηγήσεις, πως πρώτην φοράν ο Θεός επεσκεύη με την χάριν του τα ειδωλολατρικά έθνη, ώστε να αποκτήση από αυτά πιστόν λαόν εν τω ονόματί του.

Πραξ. 15,15 και τούτω συμφωνούσιν οι λόγοι των προφητών, καθώς γέγραπται·

Πραξ. 15,15 Και με το γεγονός αυτο συμφωνούν και οι λόγοι των προφητών, όπως έχει γραφή και από τον προφήτην Αμών·

Πραξ. 15,16 μετά ταύτα αναστρέψω και ανοικοδομήσω την σιηνήν Δαυΐδ την πεπτωκυίαν, και τα κατεσκαμμένα αυτής ανοικοδομήσω και ανορθώσω αυτήν,

Πραξ. 15,16 Επειτα από αυτά, λέγει ο Θεός, ύστερα δηλαδή από την έλευσιν του Μεσσίου, θα επιστρέψω και θα ανοικοδομήσω τον κρημισμένον οίκον και τον βασιλικόν θρόνον του Δαυΐδ και τα ερείπια αυτών θα τα ξανακτίσω και θα ανορθώσω την βασιλειαν του με την πνευματικήν βασιλεία του Χριστου.

Πραξ. 15,17 όπως αν εκζητήσωσιν οι κατάλοιποι των ανθρωπων τον Κύριον, και πάντα τα έθνη εφ ους επικέκληται το όνομά μου επ αυτους, λέγει Κύριος ο ποιών ταύτα πάντα.

Πραξ. 15,17 Και τούτο, δια να ζητήσουν τον Κυριον, όχι μόνον οι Ιουδαίοι, αλλά και οι υπόλοιποι εκ των ανθρωπων και όλοι οι εθνικοί, στους οποίους θα έχη δοθή ως όνομα το όνομά μου, δια να είναι ιδικοί μου, λέγει ο Κυριος, ο οποίος κάμνει όλα αυτά.

Πραξ. 15,18 γνωστά απ αιώνός εστι τώ Θεώ πάντα τα έργα αυτου.

Πραξ. 15,18 Είναι δε στον Θεόν προαιωνίως γνωστά όλα αυτά τα έργα του.

Πραξ. 15,19 διό εγώ κρίνω μη παρενοχλείν τοίς από των εθνών επιστρέφουσιν επί τον Θεόν,

Πραξ. 15,19 Δια τούτο εγώ κρίνω να μην ενοχλούμεν και να μη φορτώνωμεν με τας διατάξτου μωσαϊκού νόμου τους εθνικούς, οι οποίοι επιστρέφουν με πίστιν στον Θεόν.

Πραξ. 15,20 αλλά επιστείλαι αυτοίς τού απέχεσθαι από των αλισγημάτων των ειδώλων και της πορνείας και τού πνικτού και τού αίματος.

Πραξ. 15,20 Αλλά κρίνω μόνον να στείλωμε εις αυτους γραπτόν μήμημα να απέχουν από τους μολυσμούς των ειδώλων, από την πορνείαν και να μη τρώγουν πνιγμένον ζών και να μη πίνουν αίμα.

Πραξ. 15,21 Μωϋσής γάρ εκ γενεών αρχαίων κατά πόλιν τους κηρύσσοντας αυτόν έχει εν ταις συναγωγαις κατά πάν σάββατον αναγινωσκόμενος.

Πραξ. 15,21 Πρέπει δε να απαγορεύσωμεν εκτός της πορνείας και τα ειδωλόθυτα και το κρέας του πνικτού ζώου και το αίμα, διότι ο Μωϋσής από αρχαίας γενεάς έχει εις κάθε πόλιν ραββίνους, που τον κηρύττουν εις τας συναγωγάς, αφού κάθε Σάββατον διαβάζονται περικοπαί από τον Νομον του”.

Πραξ. 15,22 Τότε έδοξε τοίς αποστόλοις και τοίς πρεσβυτέροις σύν όλη τή εκκλησία εκλεξαμένους άνδρας εξ αυτών πέμψαι εις Αντιόχειαν σύν τώ Παύλω και Βαρνάβα, Ιούδαν τον επικαλούμενον Βαρσαββάν και Σίλαν, άνδρας ηγουμένους εν τοίς αδελφοίς,

Πραξ. 15,22 Τοτε εφάνηκε ορθόν στους Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους μαζί με όλην την Εκκλησίαν, αφού εκλέξουν άνδρας εκ των Χριστιανών της Ιερουσαλήμ, να τους στείλουν εις την Αντιόχειαν μαζί με τον Παύλον και τον Βαρνάβαν· εξέλεξαν δε τον Ιούδαν, που ελέγετο και Βαρσαββάς, και τον Σιλαν άνδρας, οι οποίοι κατείχαν ηγετικές θέσεις μεταξύ των αδελφών.

Πραξ. 15,23 γράψαντες διά χειρός αυτών τάδε· Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι και οι αδελφοί τοίς κατά την Αντιόχειαν και Συρίαν και Κιλικίαν αδελφοίς τοίς εξ εθνών χαίρειν.

Πραξ. 15,23 Εγραψαν δε επιστολήν με το εξής περιεχόμενον, την οποίαν έστειλαν με τους δύο αυτους αντιπροσώπους· “Οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι και οι Χριστιανοί των Ιεροσολύμων χαριετίζουν τους αδελφούς, που προέρχονται από τα έθνη και κατοικούν εις την Αντιόχειαν, την Συρίαν και την Κιλικίαν.

Πραξ. 15,24 Επειδή ηκούσαμεν ότι τινές εξ ημών εξελθόντες ετάραξαν υμάς λόγοις ανασκευάζοντες τας ψυχάς υμών, λέγοντες περιτέμενσθαι και τηρέιν τον νόμον, οίς ου διεστειλάμεθα,

Πραξ. 15,24 Επειδή ηκούσαμεν ότι μερικοί, οι οποίοι προέρχονται από ημάς τους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς και στους οποίους ημείς δεν εδώσαμεν καμμίαν σχετικήν εντολήν, σας ετάραξαν και με αστηρίκτους λόγους κλονίζουν τας ψυχάς σας, διδάσκοντες να περιτέμενσθε και να τηρήτε τον Νομον του Μωϋσέως,

Πραξ. 15,25 έδοξεν ημίν γενομένοις ομοθυμαδόν, εκλεξαμένους άνδρας πέμψαι προς υμάς σύν τοίς αγαπητοίς ημών Βαρνάβα και Παύλω,

Πραξ. 15,25 μας εφάνη καλόν και ορθόν και ελάβομεν ομόφωνον απόφασιν, αφού εκλέξωμεν σοβαρούς και πιστούς άνδρας ως αντιπροσώπους μας, να τους στείλωμεν προς σας μαζί με τους αγαπητούς μας Βαρνάβαν και Παύλον,

Πραξ. 15,26 ανθρωποις παρεδεδωκόσι τας ψυχάς αυτών υπέρ τού ονόματος τού Κυριου ημών Ιησου Χριστου·

Πραξ. 15,26 ανθρωπους οι οποίοι έχουν παραδώσει και εκθέσει την ζωήν των εις κίνδυνον δια το όνομα του Κυριου ημών Ιησου Χριστου.

Πραξ. 15,27 απεστάλαμεν ούν Ιούδαν και Σίλαν και αυτους διά λόγου απαγγέλλοντας τα αυτά.

Πραξ. 15,27 Λοιπόν μαζί με αυτους εστείλαμεν τον Ιούδαν και τον Σιλαν, οι οποίοι θα σας πουν και προφορικός τα ίδια, που είναι γραμμένα και εις την επιστολήν μας.

Πραξ. 15,28 έδοξε γάρ τώ Αγίω Πνεύματι και ημίν μηδέν πλέον επιτίθεσθαι υμίν βάρος πλήν των επάναγκες τούτων,

Πραξ. 15,28 Εκρίθη και απεφασίσθη ως ορθόν και αληθές από το Αγιον Πνεύμα και ημάς, να μη σας επιβάλωμεν κανένα άλλο βάρος πλην από αυτά, που είναι απαραίτητα και αναγκαία.

Πραξ. 15,29 απέχεσθαι ειδωλοθύτων και αίματος και πνικτού και πορνείας· εξ ών διατηρούντες εαυτούς εϋ πράξετε. έρωσθε.

Πραξ. 15,29 Δηλαδή, να απέχετε από τα ειδωλόθυτα και από το αίμα και από το πνικτόν και από την πορνείαν. Από αυτά εάν φυλάττετε τους εαυτούς σας καθαρούς, θα προοδεύσετε εις την ειρηνικήν κατά Χριστόν ζωήν. Χαίρετε”.

Πραξ. 15,30 Οι μέν ούν απολυθέντες ήλθον εις Αντιόχειαν, και συναγαγόντες το πλήθος επέδωκαν την επιστολήν.

Πραξ. 15,30 Αυτοί λοιπόν κατευοδωθέντες με τας ευχάς της Εκκλησίας ήλθον εις την Αντιόχειαν, εμάζεψαν το πλήθος των Χριστιανών και παρέδωκαν την επιστολήν.

Πραξ. 15,31 αναγνόντες δε εχάρησαν επί τή παρακλήσει.

Πραξ. 15,31 Όταν δε οι Χριστιανοί την ανέγνωσαν, εχάρησαν δια την ειρήνην και την ενίσχυσιν, που τους έδωκε.

Πραξ. 15,32 Ιούδας τε και Σίλας, και αυτοί προφήται όντες, διά λόγου πολλού παρεκάλεσαν τους αδελφούς και επεστήριξαν.

Πραξ. 15,32 Και ο Ιούδας και ο Σίλας, οι οποίοι ήσαν προφήται και αυτοί, με πολλούς λόγους παρηγόρησαν, καθυσύχασαν και εστήριξαν εις την ορθήν πίστιν τους αδελφούς.

Πραξ. 15,33 ποιήσαντες δε χρόνον απελύθησαν μετ ειρήνης από των αδελφών προς τους αποστόλους.

Πραξ. 15,33 Αφού δε έμειναν αρκετόν χρόνον εκεί, κατευοδώθησαν με ευχάς ειρηνικάς από τους αδελφούς της Αντιοχείας δια τα Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 15,34 έδοξε δε τώ Σίλα επιμείναι αυτού.

Πραξ. 15,34 Εις τον Σιλαν όμως εφάνη προτιμότερον να παραμείνη εκεί.

Πραξ. 15,35 Παύλος δε και Βαρνάβας διέτριβον εν Αντιοχεία διδάσκοντες και ευαγγελιζόμενοι μετὰ και ετέρων πολλών τον λόγον του Κυρίου.

Πραξ. 15,35 Ο δε Παύλος και ο Βαρνάβας παρέμειναν εις την Αντιόχειαν διδάσκοντες και κηρύττοντες το Ευαγγέλιον του Κυρίου μαζί και με πολλούς άλλους κήρυκας.

Πραξ. 15,36 Μετὰ δε τινας ημέρας είπε Παύλος προς Βαρνάβαν· επιστρέψαντες δὴ επισκεψώμεθα τους αδελφούς ημών κατά πάσαν πόλιν εν αίς κατηγγείλαμεν τον λόγον του Κυρίου, πώς έχουσι.

Πραξ. 15,36 Επειτα δε από μερικές ημέρας είπε ο Παύλος προς τον Βαρνάβαν· “λοιπόν τώρα, ας επανέλθωμεν και ας επισκεφθώμεν τους αδελφούς μας εις όλας εκείνας τας πόλεις, εις τας οποίας κατά την προηγουμένην περιοδειαν μας εκηρύξαμεν τον λόγον του Κυρίου, και ας ιδώμεν εις ποίαν κατάστασιν ευρίσκονται ως προς την πίστιν και την αρετήν.

Πραξ. 15,37 Βαρνάβας δε εβουλεύσατο συμπαραλαβείν τον Ιωάννην τον επικαλούμενον Μάρκον·

Πραξ. 15,37 Ο Βαρνάβας δε εσκέφθηκε και ηθέλησε να πάρη μαζί του τον Ιωάννην, που ελέγετο Μάρκος.

Πραξ. 15,38 Παύλος δε ηξίου, τον αποστάντα απ αυτών από Παμφυλίας και μη συνελθόντα αυτοίς εις το έργον, μη συμπαραλαβείν τούτον.

Πραξ. 15,38 Ο Παύλος όμως έκρινε ορθόν, να μη πάρουν μαζί των εκείνον, που τους είχε εγκαταλείψει από την Παμφυλίαν και δεν επήγε μαζί των στο έργον της ιεραποστολής.

Πραξ. 15,39 εγένετο ούν παροξυσμός, ώστε αποχωρισθήναι αυτούς απ αλλήλων, τον τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τον Μάρκον εκπλεύσαι εις Κύπρον.

Πραξ. 15,39 Εγινε δε τότε ζωηρά διαφωνία και φιλονεικία, ώστε οι δύο Απόστολοι να χωρίσουν ο ένας από τον άλλον και ο Βαρνάβας μαζί με τον Μάρκον να πλεύσουν εις την Κυπρον.

Πραξ. 15,40 Παύλος δε επιεξάμενος Σίλαν εξήλαθε, παραδοθείς τή χάριτι του Θεού υπό των αδελφών,

Πραξ. 15,40 Ο Παύλος όμως, αφού εξέλεξε ως συνοδόν του τον Σιλαν, ανεχώρησεν από την Αντιόχειαν με τας ευχάς των αδελφών, οι οποίοι τον παρέδωσαν και τον ενεπιστεύθησαν εις την χάριν του Θεού.

Πραξ. 15,41 διήρχετο δε την Συρίαν και Κιλικίαν επιστηρίζων τας εκκλησίας.

Πραξ. 15,41 Περιώδευε δε την Συρίαν και την Κιλικίαν στηρίζων εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν τους Χριστιανούς των κατά τόπους Εκκλησιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Πραξ. 16,1 Κατήντησε δε εις Δέρβην και Λύστραν. και ιδού μαθητής τις ήν εκεί ονόματι Τιμόθεος, υιός γυναικός τινος Ιουδαίας πιστής, πατρός δε Έλληνος,

Πραξ. 16,1 Εφθασε δε εις την Δερβην και εις την Λυστραν και ιδού υπήρχε εκεί κάποιος μαθητής, ονόματι Τιμόθεος, υιός μιας γυναικός Ιουδαίας, πιστής στον Χριστόν, πατρός δε Έλληνος, εθνικού.

Πραξ. 16,2 ός εμαρτυρείτο υπό των εν Λύστροις και Ικονίω αδελφών.

Πραξ. 16,2 Ο Τιμόθεος είχε την καλήν μαρτυριαν δια την πίστιν και την αρετήν αυτού από τους αδελφούς, που ήσαν εις τα Λυστρα και το Ικόνιον.

Πραξ. 16,3 τούτον ηθέλησεν ο Παύλος σύν αυτώ εξελθείν, και λαβών περιέτεμεν αυτόν διά τους Ιουδαίους τους όντας εν τοίς τόποις εκείνοις· ήδεισαν γάρ άπαντες τον πατέρα αυτού ότι Έλλην υπήρχεν.

Πραξ. 16,3 Αυτόν ηθέλησε ο Παύλος να τον πάρη μαζί του εις την περιοδειαν· δια να μη προκληθή δε σκάνδαλον στους Ιουδαίους, που ήσαν εις τας περιοχάς εκείνας·διότι όλοι αυτοί εγνώριζαν ότι ήτο Έλλην ο πατήρ του Τιμοθέου·του έκαμε περιτομήν με τα ίδια του τα χέρια.

Πραξ. 16,4 Ως δε διεπορεύοντο τας πόλεις, παρεδίδουν αυτοίς φυλάσσειν τα δόγματα τα κεκριμένα υπό των αποστόλων και των πρεσβυτέρων των εν Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 16,4 Καθώς δε επερνούσαν τας διαφόρους πόλεις, εδίδασκαν οι Απόστολοι τους αδελφούς να τηρούν τας αποφάσεις, αι οποίαι είχαν κριθή και θεσπισθή από τους Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους των Ιεροσολύμων.

Πραξ. 16,5 αι μέν ούν εκκλησΐαι εστερεούντο τή πίστει και επερίσσειον τώ αριθμώ καθ ημέραν.

Πραξ. 16,5 Αι Εκκλησΐαι λοιπόν, χάρις στο κήρυγμα των Αποστόλων, εστερεώνοντο ακόμη περισσότερον εις την πίστιν και επληθύνοντο κάθε ημέραν ως προς τον αριθμόν των πιστών.

Πραξ. 16,6 Διελθόντες δε την Φρυγίαν και την Γαλατικήν χώραν, κωλυθέντες υπό του Αγίου Πνεύματος λαλήσαι τον λόγον εν τή Ασία,

Πραξ. 16,6 Αφού δε επέρασαν την Φρυγίαν και την χώραν της Γαλατίας, εμποδίσθησαν από το Αγιον Πνεύμα να κηρύξουν

τον λόγον του Θεού εις την Ασίαν.

Πραξ. 16,7 ελθόντες κατά την Μυσίαν επείραζον κατά την Βιθυνίαν πορεύεσθαι και ουκ είασεν αυτούς το Πνεύμα.

Πραξ. 16,7 Ηλθαν προς την περιοχὴν της Μυσίας και εδοκίμαζαν να προχωρήσουν εις την Βιθυνίαν· και πάλιν ὡμως το Πνεύμα το Ἅγιον δεν τους ἄφησε.

Πραξ. 16,8 παρελθόντες δε την Μυσίαν κατέβησαν εις Τρωάδα.

Πραξ. 16,8 Αφού δε επέρασαν σύντομα την Μυσίαν, κατέβηκαν εις τα παραλία, εις την Τρωάδα.

Πραξ. 16,9 και ὄραμα διὰ της νυκτός ὤφθη τῷ Παύλῳ· ἀνῆρ τις ἦν Μακεδὼν ἐστῶς, παρακαλὼν αὐτὸν και λέγων· διαβάς εις Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν.

Πραξ. 16,9 Εκεί δε κατά το διάστημα της νυκτός παρουσιάσθηκε στον Παύλον ἓνα ὄραμα· κάποιος δηλαδή Μακεδὼν ἐστέκετο ὀρθὸς ἐμπρὸς του και τον παρακαλοῦσε λέγων· "πέρασε ἀπὸ την Ασίαν εις την Μακεδονίαν και βοήθησέ μας".

Πραξ. 16,10 ὡς δε το ὄραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εις την Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

Πραξ. 16,10 Ἀμέσως δε μόλις εἶδε αὐτὸ το ὄραμα ὁ Παῦλος, ἐπῆραμε την ἀπόφασιν να ταξιδεύσωμεν εις την Μακεδονίαν, διότι ἐβγάλαμε το συμπέρασμα, ὅτι ὁ Κύριος μας εἶχε προσκαλέσει και διατάξει να κηρύξωμεν το Εὐαγγέλιον στους κατοίκους της Μακεδονίας.

Πραξ. 16,11 Αναχθέντες οὖν ἀπὸ της Τρωάδος ἐυθυδρομήσαμεν εις Σαμοθράκην, τῆ δε ἐπιούσῃ εις Νεάπολιν,

Πραξ. 16,11 Αφού δε ἀπὸ την Τρωάδα ἀνοιχθήκαμε με το πλοῖον εις την θάλασσαν, ἐπλεύσαμεν κατ' εὐθείαν εις την Σαμοθράκην· την ἐπομένην δε εις την Νεάπολιν.

Πραξ. 16,12 ἐκεῖθὲν τε εις Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη της μερίδος της Μακεδονίας πόλις κολωνία. Ἡμεν δε ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατριβόντες ἡμέρας τινάς,

Πραξ. 16,12 Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπροχωρήσαμεν στους Φιλίππους, πόλιν ἣ ὁποία εἶναι ἡ σπουδαιότερα ῥωμαϊκὴ ἀποικία της περιοχῆς της Μακεδονίας. Ἐμείναμεν δε εις την πόλιν αὐτὴν μερικὰς ἡμέρας.

Πραξ. 16,13 τῆ τε ἡμέρα των σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω της πόλεως παρὰ ποταμὸν οὐ ἐνομιζέτο προσευχὴ εἶναι, και καθίσαντες ἐλαλούμεν ταῖς συνελθούσαις γυναῖξί.

Πραξ. 16,13 Και κατά την ἡμέραν του Σαββάτου ἐβγήκαμεν ἔξω ἀπὸ την πόλιν καντὰ στον ποταμὸν, ὅπου ἐθεωρεῖτο τόπος προσευχῆς των Ἰουδαίων. Και ἀφού ἐκαθίσαμεν, συνωμιλούσαμεν με τὰς γυναῖκας, που εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ.

Πραξ. 16,14 και τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τον Θεόν, ἤκουεν, ἥς ὁ Κύριος διήνοιξε την καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.

Πραξ. 16,14 Και μία γυναῖκα, ὀνόματι Λυδία, που κατήγετο ἀπὸ τα Θυάτειρα και ἐπωλοῦσε στους Φιλίππους πορφυρὰ πολύτιμα υφάσματα και ἣ ὁποία ἐσέβετο τον ἀληθινόν Θεόν, ἤκουε με προσοχὴν τὰ λόγια μας. Αὐτῆς ὁ Κύριος ἤνοιξε, με την θεῖαν του χάριν, την καρδίαν, δια να δώσῃ ἔτσι μεγάλην προσοχὴν εις ὅσα ἔλεγεν ὁ Παῦλος.

Πραξ. 16,15 ὡς δε ἐβαπτίσθη και ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· εἰ κεκρικατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εις τον οἶκόν μου μείνατε· και παρεβιάσατο ἡμᾶς.

Πραξ. 16,15 Ὄταν δε ἐβαπτίσθηκα μαζί με ὅλην την οἰκογένειάν της, μας ἐπροσκάλεσε στο σπίτι της λέγουσα· "ἐάν με ἔχετε κρίνει πιστὴν στον Κύριον, ἐλάτε στο σπίτι μου και μείνατε ὡς φιλοξενούμενοι". Και με την πολλὴν και εὐλαβὴ ἐπιμονὴν της μας ἠνάγκασε να μείνωμεν στο σπίτι της.

Πραξ. 16,16 Ἐγένετο δε πορευομένων ἡμῶν εις προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντήσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρείχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.

Πραξ. 16,16 Καποτε δε, ὅταν ἡμεῖς ἐπηγάναμε στον τόπον της προσευχῆς, μας συνήτησε στον δρόμον μια νεαρά δούλη, που εἶχε πονηρόν, μαντικόν πνεῦμα μέσα της και ἐδίδε διαφόρους μαντείας ἐπὶ μέσα της και ἐδίδε διαφόρους μαντείας ἐπὶ πληρωμῇ. Αὐτὴ με τὰς μαντείας που ἐδίδεν, ἀπέδιδε πολλὰ κέρδη στους κυρίους της.

Πραξ. 16,17 αὐτὴ κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ και τῷ Σίλῳ ἐκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

Πραξ. 16,17 Αὐτὴ, λοιπόν, ἠκολούθησε ἀπὸ κοντὰ τον Παῦλον και τον Σίλαν και ἐκραζε λέγουσα· "αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι του Θεοῦ του υψίστου, οἱ ὁποῖοι μας κάνουν γνωστὸν τον δρόμον της σωτηρίας".

Πραξ. 16,18 τοῦτο δε ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δε ὁ Παῦλος και ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ αὐτῆς. και ἐξήλθεν αὐτὴ τῇ ὥρᾳ.

Πραξ. 16,18 Αὐτὸ δε ἔκανε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας (διότι το πανούργον πονηρόν πνεῦμα ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ ἔτσι την ἐμπιστοσύνην και ἐκείνων, που θα ἐπίστευαν στον Χριστόν). Ἐνοχληθεὶς δε και ὀργισθεὶς ὁ Παῦλος ἀπὸ την πανούργον αὐτὴν μαρτυρίαν ἐγύρισε προς την παιδίσκην, που τον ἀκολουθοῦσε, και εἶπε στο πονηρόν πνεῦμα· "σε διατάσσω, ἐν ὀνόματι του Ἰησοῦ Χριστοῦ, να ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτὴν". Και πράγματι το πονηρόν πνεῦμα ἐβγήκε ἀμέσως την στιγμὴν ἐκείνην.

Πραξ. 16,19 Ἰδόντες δε οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξήλθεν ἣ ἐλπίς της ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τον Παῦλον και τον Σίλαν εἴλκυσαν εις την ἀγορὰν ἐπὶ τους ἀρχοντας,

Πραξ. 16,19 Οἱ κύριοι ὁμως αὐτῆς ὅταν εἶδαν, ὅτι ἐφυγε ἣ ἐλπίς της προσοδοφόρου ἐργασίας των, συνέλαβαν τον Παῦλον και τον Σίλαν και τους ἔφεραν εις την ἀγορὰν προς τους ἀρχοντας.

Πραξ. 16,20 και προσαγαγόντες αὐτούς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουν ἡμῶν την πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες.

Πραξ. 16,20 Και ἀφού τους ὠδήγησαν ἐμπρὸς στους στρατηγοὺς, εἶπαν· "αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, που εἶναι Ἰουδαῖοι, ἀναστατώνουν τον πόλιν μας·

Πραξ. 16,21 και καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ ουκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδέ ποιεῖν ὠμαιοὺς οὐσί.

Πραξ. 16,21 και κηρύττουν θρησκευτικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα δεν ἐπιτρέπεται ἡμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι να τὰ παραδεχώμεθα και να τὰ τηροῦμεν".

Πραξ. 16,22 και συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ αὐτῶν. και οἱ στρατηγοὶ περιήρξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίξιν,

Πραξ. 16,22 Και συνεκεντρώθη ὁ ὄχλος ἐναντίον των. Οἱ στρατηγοὶ τότε ἐσχίσαν τὰ ἱμάτια των Ἀποστόλων και διέταξαν τους ραβδούχους να τους ραβδίσουν.

Πραξ. 16,23 πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εις φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς·

Πραξ. 16,23 Αφού δε τους κατέφεραν πολλά κτυπήματα, τους έβαλαν εις την φυλακήν παραγγείλαντες στον δεσμοφύλακα να τους φρουρή με κάθε ασφάλειαν.

Πραξ. 16,24 ός παραγγελίαν τοιαύτην ειληφώς έβαλεν αυτούς εις την εσωτέραν φυλακήν και τους πόδας αυτών ησφαλίσατο εις το ξύλον.

Πραξ. 16,24 Αυτός δε, επειδή έλαβε μίαν τέτοιαν αυστηράν εντολήν, έρριψε αυτούς στο βαθύτερον κελλί των φυλακών και έδεσε τα πόδια των εις ένα ειδικόν ξύλον, ώστε να τους είναι αδύνατος κάθε κίνησις.

Πραξ. 16,25 Κατά δε το μεσονύκτιον Παύλος και Σίλας προσευχόμενοι ύμνουν τον Θεόν· επηκροώντο δε αυτών οι δέσμιοι.

Πραξ. 16,25 Κατά το μεσονύκτιον όμως ο Παύλος και ο Σίλας προσηύχοντο και έψαλλαν ύμνους προς τον Θεόν. Τους ήκουον δε με προσοχήν οι φυλακισμένοι.

Πραξ. 16,26 άφνω δε σεισμός εγένετο μέγας, ώστε σαλευθήναι τα θεμέλια τού δεσμοτηρίου, ανεώχθησάν τε παραορήμα αι θύραι πάσαι και πάντων τα δεσμά ανέθη.

Πραξ. 16,26 Και αίφνης έγινε μεγάλος σεισμός, ώστε εκλονίσθησαν τα θεμέλια της φυλακής. Ανοίχτηκαν δε αμέσως μόναι των όλαι αι θύραι και όλων των φυλακισμένων τα δεσμά έπεσαν.

Πραξ. 16,27 έξυπνος δε γενόμενος ο δεσμοφύλαξ και ιδών ανεωγμένας τας θύρας της φυλακής, σπασάμενος μάχαιραν έμελλεν εαυτόν αναιρείν, νομίζων εκπεφευγέναι τους δεσμίους.

Πραξ. 16,27 Καθώς δε εξύπνησε ο δεσμοφύλαξ από τον σεισμόν και είδε αναικτάς τας θύρας της φυλακής, ανέσυρε μάχαιραν και ητοιμάζετο να αυτοκτονήση, διότι ενόμισεν ότι είχαν δραπετεύσει οι φυλακισμένοι.

Πραξ. 16,28 εφώνησε δε φωνή μεγάλη ο Παύλος λέγων· μηδέν πρᾶξις σεαυτώ κακόν· άπαντες γάρ εσμεν ενθάδε.

Πραξ. 16,28 Ο Παύλος όμως εφώναξε με μεγάλην φωνήν λέγων· “μη κάμης κανένα κακόν κατά του εαυτού σου· διότι όλoi ανεξαιρέτως οι φυλακισμένοι είμεθα εδώ”.

Πραξ. 16,29 αιτήσας δε φώτα εισεπήδησε, και έντρομος γενόμενος προσέπεσε τώ Παύλω και τώ Σίλα,

Πραξ. 16,29 Αφού δε εζήτησε φώτα ο δεσμοφύλαξ, εισώρησε εις την φυλακήν και είδε, όπως του είχε πει ο Παύλος, όλους τους φυλακισμένους εκεί, εκατάλαβε αμέσως το θαύμα, εκκριεύθηκε από τρόμον και έπεσε εις τα πόδια του Παύλου και του Σίλα.

Πραξ. 16,30 και προαγαγών αυτούς έξω έφη κύριοι, τι με δεί ποιείν ίνα σωθώ;

Πραξ. 16,30 Και αφού τους έβγαλε έξω από το βαθύ κελλί, εις την αυλήν της φυλακής, τους είπε· “κύριοι, τι πρέπει να κάμω, δια να εύρω και εγώ την σωτηριάν;”

Πραξ. 16,31 οι δε είπον· πιστευσον επί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και σωθήση σύ και ο οίκός σου.

Πραξ. 16,31 Και εκείνοι του είπαν· “πίστευσε συ στον Κυριον Ιησούν Χριστόν και θα σωθής συ και όλο σου το σπίτι”.

Πραξ. 16,32 και ελάλησαν αυτώ τον λόγον τού Κυρίου και πάσι τοίς εν τή οικία αυτού.

Πραξ. 16,32 Και εκήρυσαν εις αυτόν τον λόγον του Κυρίου και εις όλους όσοι ήσαν στο σπίτι του.

Πραξ. 16,33 και παραλαβών αυτούς εν εκείνη τή ώρα της νυκτός έλουσεν από των πληγών, και εβαπτίσθη αυτός και οι αυτού πάντες παραορήμα,

Πραξ. 16,33 Και αφού τους επήρξε εκείνην την ώραν της νυκτός, τους έλουσε από τα αίματα των πληγών των. Και αμέσως εβαπτίσθηκε αυτός και όλoi οι δικόι του.

Πραξ. 16,34 αναγαγών τε αυτούς εις τον οίκον αυτού παρέθηκε τράπεζαν, και ηγαλλίασατο πανοικί πεπιστευκώς τώ Θεώ.

Πραξ. 16,34 Και αφού τους ανέβασε στο σπίτι του, παρέθεσε τράπεζαν φαγητών και εδοκίμασε μεγάλην χαράν μαζή με όλην την οικογένειάν του, επειδή ακριβώς είχε πιστεύσει στον Θεόν.

Πραξ. 16,35 Ημέρας δε γενομένης απέστειλαν οι στρατηγοί τους ραβδούχους λέγοντες· απόλυσον τους ανθρώπους εκείνους.

Πραξ. 16,35 Αφού δε έγινε ημέρα, έστειλαν οι στρατηγοί τους ραβδούχους στον δεσμοφύλακα και είπαν· “απόλυσε εκείνους τους ανθρώπους από την φυλακήν”.

Πραξ. 16,36 απήγγειλε δε ο δεσμοφύλαξ τους λόγους τούτους προς τον Παύλον, ότι απεστάλκασιν οι στρατηγοί ίνα απολυθήτε. νύν ούν εξελθόντες πορεύεσθε εν ειρήνῃ.

Πραξ. 16,36 Ανήγγειλε δε ο δεσμοφύλαξ αυτούς τους λόγους προς τον Παύλον, ότι δηλαδή, “έστειλαν οι στρατηγοί και με διέταξαν να αποφυλακισθήτε. Τώρα λοιπόν εβγάτε από την φυλακήν και ηγαίνετε στο καλό”.

Πραξ. 16,37 ο δε Παύλος έφη προς αυτούς· δείραντες ημάς δημοσία ακατακρίτους, ανθρώπους ωμαίους υπάρχοντας, έβαλον εις φυλακήν· και νύν λάθρα ημάς εκβάλλουσιν; ου γάρ, αλλά ελθόντες αυτοί ημάς εξαγαγέτωσαν.

Πραξ. 16,37 Ο Παύλος όμως είπε στους ραβδούχους· “αφού μας έδειραν οι στρατηγοί σας δημοσία, χωρίς προηγουμένως να μας δικάσουν, ημάς οι οποίοι είμεθα Ρωμαίοι πολίται, μας έβαλαν εις την φυλακήν. Και τώρα μας αποφυλακίζουν κρυφά; Λοιπόν δεν θα βγούμε μόνoi, αλλά πρέπει να έλθουν εδώ οι στρατηγοί να μας βγάλουν και να μας συνοδεύσουν οι ίδιοι έξω από την φυλακήν”.

Πραξ. 16,38 ανήγγειλαν δε τοίς στρατηγοίς οι ραβδούχοι τα ρήματα ταύτα· και εφοβήθησαν ακούσαντες ότι ωμαίοι εισι,

Πραξ. 16,38 Εγνωστοποίησαν δε οι ραβδούχοι στους στρατηγούς αυτά τα λόγια. Και εκείνοι, όταν ήκουσαν ότι οι δύο Απόστολοι είναι Ρωμαίοι πολίται, εφοβήθησαν δια την άδικον και αδικαιολόγητον ποιινήν, που τους είχαν επιβάλει.

Πραξ. 16,39 και ελθόντες παρεκάλεσαν αυτούς, και εξαγαγόντες ηρώτων εξελθείν της πόλεως.

Πραξ. 16,39 Και λοιπόν, ελθόντες τους παρεκάλεσαν να βγουν από την φυλακήν. Και αφού τους έβγαλαν, τους παρακαλούσαν να αναχωρήσουν από την πόλιν.

Πραξ. 16,40 εξελθόντες δε εκ της φυλακής εισήλθον προς την Λυδίαν, και ιδόντες τους αδελφούς παρεκάλεσαν αυτούς και εξήλθον.

Πραξ. 16,40 Όταν όμως οι Απόστολοι εβγήκαν από την φυλακήν, επήγαν στο σπίτι της Λυδίας. Και αφού είδαν εκεί όλους τους αδελφούς, τους παρηγόρησαν και τους ενίσχυσαν να μείνουν πιστοί στο Ευαγγέλιον. Κατόπιν δε ανεχώρησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Πραξ. 17,1 Διοδεύσαντες δε την Αμφίπολιν και Απολλωνίαν ήλθον εις Θεσσαλονίκην, όπου ήν η συναγωγή των Ιουδαίων.

Πραξ. 17,1 Αφού δε επέρασαν την Αμφίπολιν και την Απολλωνίαν ήλθαν εις την Θεσσαλονίκην, όπου υπήρχε η συναγωγή των Ιουδαίων.

Πραξ. 17,2 κατά δε το ειωθός τώ Παύλω εισήλθε προς αυτούς, και επί σάββατα τρία διελέγετο αυτοίς από των γραφών,

Πραξ. 17,2 Ο Παύλος, καθώς εσυνήθιζε, εισήλθε εις την συναγωγὴν προς τους Ιουδαίους και ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν Σαββάτα συνωμιλοῦσε με αὐτούς, ἔφερε χωρία και θέματα ἀπὸ τὰς Γραφάς,

Πραξ. 17,3 διανοίγων και παρατιθέμενος ὅτι τον Χριστόν ἔδει παθεῖν και ἀναστήναι ἐκ νεκρῶν, και ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, Ἰησοῦς ὃν ἐγὼ καταγγέλλω υμῖν.

Πραξ. 17,3 τα ἐρμήνευε και παρέθετε ἀπὸ αὐτὰ μαρτυρίας, δια να πιστοποιηθῆ ἔτσι ἀπὸ τα ἱερά κείμενα ἡ ἀλήθεια ὅτι ἔπρεπε, σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεοῦ, να πάθῃ ὁ Χριστός και ν' ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν και ὅτι "αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Ἰησοῦς, τον ὁποῖον ἐγὼ κηρύττω εις σας".

Πραξ. 17,4 και τινες ἐξ αὐτῶν ἐπέστησαν και προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ και τῷ Σίλῳ, των τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος γυναικῶν τε των πρώτων οὐκ ολίγα.

Πραξ. 17,4 Και μερικοί ἀπὸ αὐτούς ἐπέστησαν και ἠκολούθησαν, ὡς μαθηταὶ πλέον του Χριστοῦ, τον Παῦλον και τον Σιλαν, ὅπως ἐπίσης και ἀπὸ τους προσηλύτους Ἑλληνας πολὺ πλῆθος ἐπίστευσε και πολλαὶ γυναῖκες ἀπὸ την ἀνωτέραν τάξιν.

Πραξ. 17,5 Προσλαβόμενοι δε οἱ ἀπειθῶντες Ιουδαῖοι των ἀγοραίων τινὰς ἀνδρας πονηροῦς και οχλοποιήσαντες ἐθορύβουν την πόλιν, ἐπιστάντες τε τῆ οικία Ἰάσονος ἐζήτουν αὐτούς ἀγαγεῖν εις τον δῆμον·

Πραξ. 17,5 Οἱ Ιουδαῖοι ὁμως, που ἔμεναν με φανατισμόν εις την ἀπιστίαν των, ἐπήραν μαζὴ των μερικούς πονηροῦς και ἀργόσχολους ἀνθρώπους και ἐδημιουργοῦσαν θόρυβον εις την πόλιν ἐναντίον των Ἀποστόλων. Ἀφοῦ δε ὅλοι μαζὴ ἐστάθησαν ἐμπρός εις την οικίαν του Ἰάσονος, ἐζητοῦσαν να οδηγήσουν τους Ἀποστόλους εις την συνέλευσιν των πολιτῶν και των ἀρχόντων, δια να τους καταδικάσουν.

Πραξ. 17,6 μη ευρόντες δε αὐτούς ἔσυρον τον Ἰάσονα και τινὰς ἀδελφούς ἐπὶ τους πολιτάρχας, βώντας ὅτι οἱ την οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι και ἐνθάδε πάρευσιν,

Πραξ. 17,6 Ἐπειδὴ ὁμως δεν εὐρήκαν τους Ἀποστόλους, ἔσυραν με βαρβαρότητα τον Ἰάσονα και μερικούς Χριστιανούς προς τους ἀρχοντας της πόλεως κραυγάζοντες, ὅτι αὐτοί, που ἀναστάτωσαν την οἰκουμένην, ἦλθαν και ἐδῶ, δια να κάμουν το ἴδιο.

Πραξ. 17,7 οὗς ὑποδέδεκται Ἰάσων· και οὗτοι πάντες ἀπέναντι των δογμάτων Καίσαρος πράσσοσι, βασιλέα ἕτερον λέγοντες εἶναι, Ἰησοῦν.

Πραξ. 17,7 Αὐτούς δε τους ἀνθρώπους τους ἔχει ὑποδεχθῆ και τους φιλοξενοῖ ὁ Ἰάσων. Και ἔλεγαν ἀκόμη, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἐνεργοῦν ἐναντίον των νόμων του Καίσαρος, λέγοντες ὅτι ὑπάρχει ἄλλος βασιλεὺς, ὁ Ἰησοῦς.

Πραξ. 17,8 ἐτάραξαν δε τον ὄχλον και τους πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα,

Πραξ. 17,8 Ἀνεστάτωσαν δε τον λαόν και τους πολιτάρχας, οἱ ὁποῖοι ἤκουαν τὰς θορυβώδεις αὐτὰς κατηγορίας.

Πραξ. 17,9 και λαβόντες το ἱκανόν παρὰ τοῦ Ἰάσονος και των λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτούς.

Πραξ. 17,9 Οἱ πολιτάρχαι ὁμως, ἀφοῦ ἔλαβαν ἀπὸ τον Ἰάσονα και τους ἄλλους Χριστιανούς, ἱκανοποιητικὴν ἐγγύησιν δια την βεβαίαν ἀναχώρησιν του Παύλου και του Σίλα ἀπὸ την Θεσσαλονίκη, τους ἀπέλυσαν.

Πραξ. 17,10 Οἱ δε ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ της νυκτός ἐξέπεμψαν τον τε Παῦλον και τον Σιλαν εις Βεροίαν, οἵτινες παραγενόμενοι εις την συναγωγὴν των Ιουδαίων ἀπήεσαν.

Πραξ. 17,10 Οἱ δε ἀδελφοὶ ἀμέσως ἔστειλαν δια νυκτός τον Παῦλον και τον Σιλαν εις την Βεροίαν. Αὐτοὶ δε, ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐπήγαν εις την συναγωγὴν των Ιουδαίων.

Πραξ. 17,11 οὗτοι δε ἦσαν ευγενέστεροι των ἐν Θεσσαλονίκη, οἵτινες ἐδέξαντο τον λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, το καθ ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφάς εἰ ἔχει ταῦτα οὕτως.

Πραξ. 17,11 Οἱ δε Ιουδαῖοι της Βεροίας εἶχαν ευγενέστερα αἰσθήματα και καλυτέραν διάθεσιν ἀπὸ τους της Θεσσαλονίκης. Ἐδέχθησαν τον λόγον του Θεοῦ με κάθε προθυμίαν, μελετώντες και ἐρευνώντας κάθε ἡμέραν τὰς Γραφάς, δια να πεισθῶν, ἐὰν τα πράγματα ἦσαν ὅπως τα ἔλεγε ὁ Παῦλος.

Πραξ. 17,12 πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, και των Ἑλληνίδων γυναικῶν των εὐσημῶν και ἀνδρῶν οὐκ ολίγοι.

Πραξ. 17,12 Πολλοὶ μὲν λοιπὸν ἀπὸ αὐτούς ἐπίστευσαν και ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας της ἀνωτέρας τάξεως και αρκετοὶ ἀνδρες.

Πραξ. 17,13 Ὡς δε ἐγνώσαν οἱ ἀπὸ της Θεσσαλονίκης Ιουδαῖοι ὅτι και ἐν τῇ Βεροία κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθον κακεῖ σαλεύοντες τους ὄχλους.

Πραξ. 17,13 Ὄταν ὁμως οἱ Ιουδαῖοι της Θεσσαλονίκης (φανατισμένοι και ἐμπαθεῖς καθὼς ἦσαν) ἐπληροφορήθησαν ὅτι και εις την Βεροίαν ἐκηρύχθη ὁ λόγος του Θεοῦ, ἦλθαν και ἐκεῖ προσπαθοῦντες να ἐξεγείρουν τα πλῆθη.

Πραξ. 17,14 εὐθέως δε τότε τον Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορευέσθαι ὡς ἐπὶ την θάλασσαν· ὑπέμενον δε ὁ τε Σίλας και ὁ Τιμόθεος ἐκεῖ.

Πραξ. 17,14 Ἀμέσως δε τότε οἱ ἀδελφοὶ ἔστειλαν τον Παῦλον, ὡς να ἐπρόκειτο να ταξιδεῦσῃ δια θαλάσσης· ἔμειναν δε ἐκεῖ ὁ Σίλας και ὁ Τιμόθεος.

Πραξ. 17,15 οἱ δε καθιστώντες τον Παῦλον ἤγαγον αὐτόν ἕως Ἀθηνῶν, και λαβόντες ἐντολήν προς τον Σιλαν και Τιμόθεον ἵνα ὡς τάχιστα ἐλθῶσι προς αὐτόν, ἐξήεσαν.

Πραξ. 17,15 Αὐτοὶ δε που συνώδευαν τον Παῦλον, τον ἔφεραν ἕως τὰς Ἀθήνας. Ἀνεχώρησαν δε, ἀφοῦ ἔλαβον ἀπὸ τον Παῦλον ἐντολήν δια τον Τιμόθεον και τον Σιλαν, να ἐλθουν ὅσον το δυνατόν συντομώτερα εις συνάντησίν του.

Πραξ. 17,16 Ἐν δε ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου αὐτοῦ τοῦ Παύλου, παρῶζύνετο το πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατεῖδωλον οὖσαν την πόλιν.

Πραξ. 17,16 Ἐνῶ δε ὁ Παῦλος ἐπερίμενε αὐτούς εις τὰς Ἀθήνας, ἐξερεθίζετο το πνεῦμα του, διότι ἔβλεπε την πόλιν να εἶναι γεμάτη εἰδῶλα.

Πραξ. 17,17 διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ιουδαίοις και τοῖς σεβομένοις και ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πάσαν ἡμέραν προς τους παρατυγχάνοντας.

Πραξ. 17,17 Συζητοῦσε λοιπὸν ἐπὶ του θέματος αὐτοῦ εις την συναγωγὴν με τους Ιουδαίους και με τους προσηλύτους Ἑλληνας, που ἐσέβοντο τον Θεόν, και με ὅσους συναντοῦσε κάθε ἡμέραν εις την ἀγοράν.

Πραξ. 17,18 τινὲς δε των Ἐπικουρείων και των Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, και τινες ἔλεγον· τι ἀν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; οἱ δε· ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεύς εἶναι ὅτι τον Ἰησοῦν και την ἀνάστασιν ἐηγγελίζετο αὐτοῖς.

Πραξ. 17,18 Μερικοί δε από τους Επικουρείους και τους Σταϊκούς φιλοσόφους συζητούσαν με αυτόν. Και μερικοί άλλοι έλεγαν· “τι θέλει να μας πη αυτός ο διαδοσίας;” Άλλοι δε έλεγαν· “φαίνεται ότι κηρύττει ξένας και αγνώστους θεότητας”. Αυτό δε το έλεγαν, διότι ο Παύλος εκύρυντε εις αυτούς τον Ιησούν και την ανάστασιν.

Πραξ. 17,19 επιλαβόμενοι τε αυτού επί τον Άρειον πάγον ήγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γνώναι τις η καινή αύτη η υπό σου λαλουμένη διδαχή;

Πραξ. 17,19 Και αφού τον επήραν, τον έφεραν στον Άρειον Παγον και του είπαν· “ημπορούμεν να μάθωμεν ποιά είναι αυτή η νέα διδασκαλία, την οποίαν κηρύττεις;

Πραξ. 17,20 ξενίζοντα γάρ τινα εισφέρεις εις τας ακοάς ημών· βουλόμεθα ούν γνώναι τι αν θέλοι ταύτα είναι.

Πραξ. 17,20 Διότι εκαταλάβαμε, ότι κάτι παράδοξα πράγματα βάζεις εις τα αυτιά μας· θέλομεν να μάθωμεν, τι τάχα είναι αυτά”.

Πραξ. 17,21 Αθηναίοι δε πάντες και οι επιδημούντες ξένοι εις ουδέν έτερον ηκαίρουν ή λέγειν τι και ακούειν καινότερον.

Πραξ. 17,21 Εζήτησαν δε να μάθουν, διότι οι Αθηναίοι και όλοι οι ξένοι, που έμεναν εις τας Αθήνας, δια τίποτε άλλο δεν είχαν καιρόν, παρά μόνον δια να λέγουν και να ακούουν νεώτερα.

Πραξ. 17,22 Σταθείς δε ο Παύλος εν μέσω του Άρειου πάγου έφη· άνδρες Αθηναίοι, κατά πάντα ως δεισιδαιμονεστέρους υμάς θεωρώ.

Πραξ. 17,22 Αφού εστάθηκε ο Παύλος εν μέσω του Άρειου Παγου είπε· “άνδρες Αθηναίοι, εγώ σας θεωρώ ως τους περισσότερον θρησκους από τους άλλους ανθρώπους.

Πραξ. 17,23 διερχόμενος γάρ και αναθεωρών τα σεβάσματα υμών εύρον και βωμόν εν ώ επεγέγραπτο, αγνώστω Θεώ· ον ούν αγνοούντες ευσεβείτε, τούτον εγώ καταγγέλλω υμίν.

Πραξ. 17,23 Διότι, καθώς επερνούσα τους δρόμους της πόλεώς σας και έβλεπα με προσοχήν τα ιερά, που σέβεσθε, ευρήκα και ένα βωμόν, στον οποίον ήτο χαραγμένη η επιγραφή· Εις τον άγνωστον Θεόν. Αυτόν λοιπόν τον οποίον σέβεσθε χωρίς να τον γνωρίζετε, αυτόν εγώ κηρύττω εις σας.

Πραξ. 17,24 ο Θεός ο ποιήσας τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος ουρανού και γής Κύριος υπάρχων ουκ εν χειροποιήτοις ναοίς κατοικεί,

Πραξ. 17,24 Ο Θεός, ο οποίος έκαμε τον κόσμον και όλα όσα υπάρχουν εις αυτόν, αυτός υπάρχει απόλυτος κύριος του ουρανού και της γης και δεν κατοικεί εις ναούς, που τους κατασκευάζουν τα χέρια των ανθρώπων.

Πραξ. 17,25 ουδέ υπό χειρών ανθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τινος, αυτός διδούς πάσι ζωήν και πνοήν και τα πάντα

Πραξ. 17,25 Ούτε και υπηρετείται από τα χέρια ανθρώπων, σαν να έχη ανάγκην από κάτι. Δεν έχει ανάγκην από τίποτε, εξ αντιθέτου δε δίδει εις όλα ζωήν και αναπνοήν και όλα όσα τους χρειάζονται δια την συντηρήσιν των.

Πραξ. 17,26 εποίησέ τε εξ ενός αίματος πάν έθνος ανθρώπων κατοικείν επί πάν το πρόσωπον της γής, ορίσας προστεταγμένους καιρούς και τας οροθεσίας της κατοικίας αυτών,

Πραξ. 17,26 Αυτός έκαμε από ένα αίμα όλα τα έθνη των ανθρώπων, να κατοικούν στο πρόσωπον της γης και ώρισε δια τον καθένα από αυτά προσδιωρισμένους καιρούς εμφανίσεως και ζωής, όπως επίσης και τα σύνορα της κατοικίας των.

Πραξ. 17,27 ζητείν τον Κύριον, ει άρα γε ψηλαφήσειαν αυτόν και εύροιεν, και γε ου μακράν από ενός εκάστου ημών υπάρχοντα.

Πραξ. 17,27 Τους ενεφύτευσε δε τον πόθον να αναζητούν πάντοτε τον Κυριον, μήπως και θα κατώρθωναν να τον ψηλαφήσουν και να τον εύρουν, αν και αυτός υπάρχει πολύ κοντά στον καθένα από ημάς.

Πραξ. 17,28 εν αυτώ γάρ ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν, ως και τινες των καθ υμάς ποιητών ειρήκασι· τού γάρ και γένος εσμέν.

Πραξ. 17,28 Διότι μέσα εις την θείαν αυτού παρουσίαν και αγαθότητα ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν, όπως και μερικοί από τους ποιητάς σας έχουν πει. Διότι είμεθα ιδικόν του γένος, πλασθέντες από αυτόν κατ' εικόνα αυτού και καθ' ομοίωσιν.

Πραξ. 17,29 γένος ούν υπάρχοντες τού Θεού ουκ οφείλομεν νομίζειν χρυσώ ή αργύρω ή λίθω, χαράγματι τέχνης και ενθυμήσεως ανθρώπου, το θείον είναι όμοιον.

Πραξ. 17,29 Εφ' οσον λοιπόν είμεθα γένος του Θεού, δεν πρέπει να νομίζωμεν ότι η θεότης είναι ομοία με χρυσόν η με άργυρον η με μάρμαρον, με αγάλματα δηλαδή που έχουν χαραχθή με τέχνην και σύμφωνα με τας καλλιτεχνικάς επινοήστου ανθρώπου.

Πραξ. 17,30 τους μέν ούν χρόνους της αγνοίας υπεριδών ο Θεός τανύν παραγγέλλει τοίς ανθρώποις πάσι πανταχού μετανοείν,

Πραξ. 17,30 Τωρα λοιπόν ο Θεός, μακρόθυμος καθώς είναι, αφήκε τους χρόνους αυτούς της αγνοίας και ειδωλολατρίας των ανθρώπων και παραγγέλει εις όλους τους ανθρώπους πανταχού της γης να μετανοήσουν.

Πραξ. 17,31 διότι έστησεν ημέραν εν ή μέλλει κρίνειν την οικουμένην εν δικαιοσύνη, εν ανδρί ώ ώρισε, πίστιν παρασχών πάσιν αναστήσας αυτόν εκ νεκρών.

Πραξ. 17,31 Διότι ώρισεν ημέραν, κατά την οποίαν μέλλει να κρίνη όλην την οικουμένην με δικαιοσύνην δια μέσου ενός ανδρός, τον οποίον ο ίδιος ώρισε κριτήν και τον επρόβαλε εις όλους με αδιαφιλονίκητον απόδειξιν και κύρος, αναστήσας αυτόν εκ νεκρών”.

Πραξ. 17,32 ακούσαντες δε ανάστασιν νεκρών οι μέν εχλεύαζον, οι δε είπον· ακουσόμεθά σου πάλιν περί τούτου.

Πραξ. 17,32 Όταν όμως ήκουσαν δι' ανάστασιν νεκρών, άλλοι μεν τον ενέπαιζαν, άλλοι δε του είπαν· “θα σε ακούσωμεν και πάλιν δια το ζήτημα αυτό”.

Πραξ. 17,33 και ούτως ο Παύλος εξήλθεν εκ μέσου αυτών.

Πραξ. 17,33 Ετσι δε, αφού είπε και ήκουσε αυτά ο Παύλος, ανεχώρησε από τον Άρειον Παγον εκ μέσου αυτών.

Πραξ. 17,34 τινές δε άνδρες κολληθέντες αυτώ είπιστευσαν, εν οίς και Διονύσιος ο Αεροπαγίτης και γυνή ονόματι Δάμαρις και έτεροι σύν αυτοίς.

Πραξ. 17,34 Μερικοί όμως άνθρωποι προσκολληθήκαν εις αυτόν και τον ηκολούθησαν με εμπιστοσύνην και είπιστευσαν στο κήρυμά του. Μεταξύ δε αυτών ήτο και ο Διονύσιος ο Αεροπαγίτης και κάποια γυναίκα, ονόματι Δαμαρις, και μερικοί άλλοι μαζί με αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Πραξ. 18,1 Μετά δε ταύτα χωρισθείς ο Παύλος εκ των Αθηνών ήλθεν εις Κόρινθον·

Πραξ. 18,1 Επειτα δε από αυτά ανεχώρησε ο Παύλος από τας Αθήνας και ήλθε εις την Κορινθον.

Πραξ. 18,2 και ευρών τινα Ιουδαίων ονόματι Ακύλαν, Ποντικόν τώ γένει, προσφάτως εληλυθότα από της Ιταλίας, και Πρίσκιλλαν γυναίκα αυτού, διά το διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τους Ιουδαίους από της ώμης, προσήλθεν αυτοίς,

Πραξ. 18,2 Εκεί δε ευρήκε κάποιον Ιουδαίων, Ακύλαν ονόματι, ο οποίος κατήγето από τον Ποντον. Είχε δε έλθει κατάς τας ημέρας εκείνας αυτός και η γυναίκα του η Πρίσκιλλα από την Ιταλίαν, επειδή είχε διατάξει ο Κλαύδιος να απομακρυνθούν όλοι οι Ιουδαίοι από την Ρωμην. Εις αυτούς λοιπόν ήλθεν ο Παύλος.

Πραξ. 18,3 και διά το ομότεχνον είναι έμεινε παρ αυτοίς και ειργάζετο· ήσαν γάρ σκηνοποιοί τή τέχνη.

Πραξ. 18,3 Επειδή δε εγνώριζε την ιδίαν τέχνην με εκείνους, έμεινε στο σπίτι των και ειργάζετο. Διότι και εκείνοι ήσαν σκηνοποιοί.

Πραξ. 18,4 διελέγετο δε εν τή συναγωγή κατά πάν σάββατον, έπειθέ τε Ιουδαίους και Έλληνας.

Πραξ. 18,4 Καθε δε Σαββατον ωμιλούσε και συνωμιλούσε με τους Εβραίους εις την συναγωγήν και έπειθεν Ιουδαίους και Έλληνας με την διδασκαλίαν του.

Πραξ. 18,5 Ως δε κατήλθον από της Μακεδονίας ό τε Σίλας και ο Τιμόθεος, συνέιχετο τώ πνεύματι ο Παύλος διαμαρτυρόμενος τοίς Ιουδαίοις τον Χριστόν Ιησούν.

Πραξ. 18,5 Όταν δε κατέβηκαν από την Μακεδονίαν ο Σίλας και ο Τιμόθεος, ο Παύλος ευρίσκετο εις κατάστασιν στενοχωρίας δια την απροθυμίαν των Ιουδαίων, προς τους οποίους αυτός απεδείκνυε ότι ο Ιησούς ήτο ο Χριστός.

Πραξ. 18,6 αντιτασσομένων δε αυτών και βλασφημούντων εκτιναξάμενος τα ιμάτια, είπε προς αυτούς· το αίμα υμών επί την κεφαλήν υμών· καθαρός εγώ· από τού νύν εις τα έθνη πορεύσομαι.

Πραξ. 18,6 Επειδή όμως εκείνοι ανετάσσοντο στο έργον του και εξεστόμιζαν ύβρεις και βλασφημίας εναντίον αυτού και του Χριστού, ετίναξε τα ενδύματά του και είπε προς αυτούς· “η ευθύνη δια την απιστίαν σας ας πέση επάνω εις τα κεφάλια σας· εγώ είμαι ανεύθυνος. Από τώρα δε και στο εξής θα υπάγω να κηρύξω στους εθνικούς της Κορίνθου”.

Πραξ. 18,7 και μεταβάς εκείθεν ήλθεν εις οικίαν τινός ονόματι Ιούστου, σεβομένου τον Θεόν, ού η οικία ήν συνομορούσα τή συναγωγή.

Πραξ. 18,7 Και πράγματι έφυγε από την συναγωγήν. Και ήλθε στο σπίτι κάποιου προσηλύτου, ονόματι Ιούστου, που εσέβετο τον Θεόν και του οποίου η οικία εγειτόνευε με την συναγωγήν.

Πραξ. 18,8 Κρίσπος δε ο αρχισυνάγωγος επίστευσε τώ Κυρίω σύν όλω τώ οίκω αυτού, και πολλοί των Κορινθίων ακούοντες επίστευον και βαπτίζοντο.

Πραξ. 18,8 Ο Κρίσπος δε ο αρχισυνάγωγος επίστευσε στον Κυρίον μαζί με όλο του το σπίτι και πολλοί από τους Κορινθίους, καθώς ήκουαν το κήρυγμα του Παύλου, επίστευαν και βαπτίζοντο.

Πραξ. 18,9 Είπε δε ο Κύριος δι οράματος εν νυκτί τώ Παύλω· μη φοβού, αλλά λάλει και μη σιωπήσης,

Πραξ. 18,9 Είπε δε ο Κυριος στον Παύλον κατά την νύκτα με ένα όραμα· “μη φοβάσαι, αλλά κήρυττε και μη σιωπήσης.

Πραξ. 18,10 διότι εγώ είμι μετά σου, και ουδείς επιθήσεται σοι τού κακώσαι σε, διότι λαός εστί μοι πολύς εν τή πόλει ταύτη.

Πραξ. 18,10 Διότι εγώ είμαι μαζί σου και κανείς δεν θα σου επιτεθή δια να σε βλάψη. Κηρυττε, διότι εις την πόλιν αυτήν είναι πολύς λαός μου”.

Πραξ. 18,11 εκάθισέ τε ενιαυτόν και μήνας έξ διδάσκων εν αυτοίς τον λόγον τού Θεού.

Πραξ. 18,11 Εκάθισε, πράγματι, ο Παύλος εκεί ένα έτος και εξ μήνες, διδάσκων μεταξύ των κατοίκων τον λόγον του Θεού.

Πραξ. 18,12 Γαλλίωνος δε ανθυπατευόντος της Αχαΐας κατεπέστησαν ομοθυμαδόν οι Ιουδαίοι τώ Παύλω και ήγαγον αυτόν επί το βήμα,

Πραξ. 18,12 Κατά τον καιρόν δε που εκυβερνούσε την Αχαΐαν ως ανθύπατος ο Γαλλίων, εξηγέρθησαν οι Ιουδαίοι με μια γνώμη εναντίον του Παύλου και τον έφεραν εμπρός εις την δικαστικήν έδραν του Γαλλίωνος

Πραξ. 18,13 λέγοντες ότι παρά τον νόμον ούτος αναπειθεί τους ανθρώπους σέβεσθαι τον Θεόν.

Πραξ. 18,13 λέγοντες ότι αυτός παρασύρει με δολίους λόγους τους ανθρώπους να λατρεύουν τον Θεόν, με τρόπον διαφορετικόν από αυτόν, που λέγει ο νόμος του Μωϋσέως.

Πραξ. 18,14 μέλλοντος δε τού Παύλου ανοίγειν το στόμα είπεν ο Γαλλίων προς τους Ιουδαίους· ει μόν ούν ήν αδικημά τι ή ραδιούργημα πονηρόν, ώ Ιουδαίοι, κατά λόγον αν ηνεσχόμην υμών·

Πραξ. 18,14 Όταν δε επρόκειτο να ανοίξη το στόμα του ο Παύλος και να απολογηθή, είπε ο Γαλλίων προς τους Ιουδαίους· “εάν μεν αυτό που καταγγέλετε, ω Ιουδαίοι, ήτο αδικημα που το τιμωρεί ο νόμος η ήτο κάποια εγκληματική πράξις εναντίον σας, θα σας ήκουα με υπομονήν κατά λόγον δικαιοσύνης.

Πραξ. 18,15 ει δε ζήτημά εστι περί λόγου και ονομάτων και νόμου τού καθ υμάς, όψεσθε αυτοί· κριτής γάρ εγώ τούτων ου βούλομαι είναι.

Πραξ. 18,15 Εάν όμως είναι ζήτημα σχετικόν με διδασκαλίας και ονόματα και με διατάξτου νόμου σας, τακτοποιήσατέ το σεις μόνοι σας. Διότι εγώ δεν θέλω να γίνω δικαστής εις τέτοια ζητήματα”.

Πραξ. 18,16 και απήλασεν αυτούς από τού βήματος.

Πραξ. 18,16 Και τους εδίωξε από το δικαστήριον.

Πραξ. 18,17 επιλαβόμενοι δε πάντες οι Έλληνες Σωσθένην τον αρχισυνάγωγον έτυπτον έμπροσθεν τού βήματος· και ουδέν τούτων τώ Γαλλίωني έμελεν.

Πραξ. 18,17 Τοτε όλοι οι Έλληνες επιασαν τον Σωσθένην, τον αρχισυνάγωγον, και τον εκτυπούσαν εμπρός στο δικαστικόν βήμα. Αλλά όλα αυτά αφήκαν εντελώς αδιάφορον τον Γαλλίωνα.

Πραξ. 18,18 Ο δε Παύλος έτι προσμείνας ημέρας ικανάς, τοίς αδελφοίς αποταξάμενος εξέπλει εις την Συρίαν, και σύν αυτώ Πρίσκιλλα και Ακύλας, κειράμενος την κεφαλήν εν Κεγχραιάς· είχε γάρ ευχήν.

Πραξ. 18,18 Ο δε Παύλος, αφού έμεινε αρκετάς ημέρας ακόμη εκεί, απεχαιρέτησε τους αδελφούς και με πλοίον ανεχώρησε δια την Συρίαν. Μαζή δε με αυτόν ανεχώρησαν η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας. Πριν δε ο Παύλος αναχωρήση εκούρευσε την κεφαλήν του εις τας Κεγχρεάς· διότι είχε κάνει τάξιμον σύμφωνα με τον Ιουδαϊκόν έθιμον να μείνη ακούρευτος επί ωρισμένον χρόνον και να προσφέρει κατόπιν την κόμην του θυσίαν στον Θεόν.

Πραξ. 18,19 κατήντησε δε εις Έφεσον, κακείνους κατέλιπεν αυτού, αυτός δε εισελθών εις την συναγωγήν διελέχθη τοίς Ιουδαίοις.

Πραξ. 18,19 Ηλθε δε εις την Έφεσον· και τον μεν Ακύλαν και την Πρίσκιλλαν άφησε εκεί, αυτός δε εισελθών εις την συναγωγήν συνώμιλησε με τους Ιουδαίους.

Πραξ. 18,20 ερωτώντων δε αυτών επί πλείονα χρόνον μείναι παρ αυτοίς ουκ επένευσεν,

Πραξ. 18,20 Επειδή δε εκείνοι τον παρακαλούσαν να μείνη περισσότερον χρόνον κοντά των, αυτός δεν συγκατετέθη,

Πραξ. 18,21 αλλ απετάξατο αυτοίς ειπών· δεί με πάντως την εορτήν την ερχομένην ποιήσαι εις Ιεροσόλυμα, πάλιν δε ανακάμψω προς υμάς τού Θεού θέλοντος. και ανήχθη από της Έφέσου,

Πραξ. 18,21 αλλά τους απεχαιρέτησε και ειπέ· “πρέπει οπωσδήποτε την προσεχή εορτήν να την κάνω εις τα Ιεροσόλυμα. Παλιν δε, Θεού θέλοντος, θα επιστρέψω εις σας”. Και ανεχώρησε από την Έφεσον με πλοίον.

Πραξ. 18,22 και κατελθών εις Καισάρειαν, αναβάς και ασπασάμενος την εκκλησίαν κατέβη εις Αντιόχειαν,

Πραξ. 18,22 Απεβιβάσθη εις την Καισάρειαν και αφού ανέβηκε εις τα Ιεροσόλυμα και εχαιρέτησε την εκεί Εκκλησίαν των πιστών, κατέβηκε εις την Αντιόχειαν.

Πραξ. 18,23 και ποιήσας χρόνον τινά εξήλθε διερχόμενος καθεξής την Γαλατικήν χώραν και Φρυγίαν, επιστηρίζων πάντας τους μαθητάς.

Πραξ. 18,23 Αφού δε έμεινεν ολίγον χρόνον εκεί, έφυγε και περιώδευε εν συνεχεία την χώραν της Γαλατίας και την Θρυγίαν, στηρίζων εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν όλους τους μαθητάς.

Πραξ. 18,24 Ιουδαίος δε τις Απολλώσ ονόματι, Αλεξανδρεύς τώ γένει, ανήρ λόγιος, κατήντησεν εις Έφεσον, δυνατός ών εν ταίς γραφαίς.

Πραξ. 18,24 Εν τω μεταξύ δε κάποιος Ιουδαίος, ονόματι Απολλώσ, που κατήγετο από την Αλεξάνδρειαν και ήτο μορφωμένος και εύλωττος και βαθύς γνώστης της Αγίας Γραφής, ήλθεν εις την Έφεσον.

Πραξ. 18,25 ούτος ήν κατηχημένος την οδόν τού Κυρίου, και ζέων τώ πνεύματι ελάλει και εδίδασκεν ακριβώς τα περι τού Κυρίου, επιστάμενος μόνον το βάπτισμα Ιωάννου·

Πραξ. 18,25 Αυτός είχε διδαχθή την οδόν του Κυρίου και ήτο θερμός και ενθουσιώδης κατά το πνεύμα. Ωμιλούσε και εδίδασκε με ακρίβειαν τα περι του Κυρίου, μολονότι εγνώριζε μόνον το βάπτισμα και το κήρυγμα του Ιωάννου.

Πραξ. 18,26 ούτός τε ήρξατο παρησιάζεσθαι εν τή συναγωγή. ακούσαντες δε αυτού Ακύλας και Πρίσκιλλα προσελάβοντο αυτόν και ακριβέστερον αυτώ εξέθεντο την οδόν τού Θεού.

Πραξ. 18,26 Αυτός ήρχισε με θάρρος να κηρύττει εις την συναγωγήν. Όταν δε τον ήκουσαν ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, τον επήραν με αγάπην κοντά των και εξέθεσαν εις αυτόν με ακόμη μεγαλυτέραν ακρίβειαν τον δρόμον του Θεού.

Πραξ. 18,27 βουλομένους δε αυτού διελθείν εις την Αχαΐαν προτρεψάμενοι οι αδελφοί έγγραψαν τοίς μαθηταίς αποδέξασθαι αυτόν· ός παραγόμενος συνεβάλετο πολύ τοίς πεπιστευκόσι διά της χάριτος.

Πραξ. 18,27 Επειδή δε αυτός ήθελε να περάση εις την Αχαΐαν, τον παρεκίνησαν και τον ενεθάρρουναν οι αδελφοί δι' αυτό και έγγραψαν στους εκεί Χριστιανούς να τον δεχθούν με κάθε αγάπην και εμπιστοσύνην. Αυτός δε, όταν ήλθε εις την Κορινθον, ωφέλησε και εστηρίξε εις την πίστιν πολύ εκείνους, οι οποίοι με την χάριν του Θεού είχαν πιστεύσει στον Κυριον.

Πραξ. 18,28 ευτόνως γάρ τοίς Ιουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσία επιδεικνύς διά των γραφών είναι τον Χριστόν Ιησούν.

Πραξ. 18,28 Διότι με πολλήν δύναμιν εξήλεγε και απεστόμωνε δημοσία τους Ιουδαίους αποδεικνύων δια των Γραφών, ότι ο Ιησούς ήτο ο Μεσσίας, ο Χριστός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Πραξ. 19,1 Εγένετο δε εν τώ τον Απολλώ είναι εν Κορινθω Παύλον διελθόντα τα ανωτερικά μέρη ελθειν εις Έφεσον· και ευρών μαθητάς τινας

Πραξ. 19,1 Όταν δε ο Απολλώσ ευρίσκετο εις την Κορινθον, ο Παύλος, αφού επέρασε τα βαρειότερα μέρη της Μ. Ασίας, ήλθε εις την Έφεσον, όπου και ευρήκε μερικούς μαθητάς.

Πραξ. 19,2 ειπέ προς αυτούς· ει Πνεύμα Αγιον ελάβετε πιστεύσαντες· οι δε ειπον προς αυτόν· αλλ ουδέ ει Πνεύμα Αγιον εστιν ηκούσαμεν.

Πραξ. 19,2 Ειπέ δε προς αυτούς εάν, όταν επιστευσαν, ελαβαν Πνεύμα Αγιον. Εκείνοι δε του απήντησαν· “ημεις δεν έχομεν ακούσει ούτε και αν υπάρχη Πνεύμα Αγιον”.

Πραξ. 19,3 ειπέ τε προς αυτούς· εις τι ούν βαπτίσθητε· οι δε ειπον· εις το Ιωάννου βάπτισμα.

Πραξ. 19,3 Και ειπέ τότε προς αυτούς· “εις τίνος το όνομα και ποιόν ειδους βάπτισμα εβαπτίσθητε;” Εκείνοι δε του ειπαν· “εβαπτίσθημεν στο βάπτισμα του Ιωάννου”.

Πραξ. 19,4 ειπέ δε Παύλος· Ιωάννης μέν εβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τώ λαώ λέγων εις τον ερχόμενον μετ αυτόν ινα πιστεύσωσι, τούτ εστιν εις τον Ιησούν Χριστόν.

Πραξ. 19,4 Ειπέ δε ο Παύλος· “ο Ιωάννης μεν σας εβάπτισε εις βάπτισμα μετανοίας και προπαρασκευής, λέγων συγχρόνως στον λαόν να πιστεύσουν εις εκείνον, που θα ήρχετο κατόπιν από αυτόν, δηλαδή στον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος και μόνος θα έδιδε άφεσιν και σωτηρίαν”.

Πραξ. 19,5 ακούσαντες δε εβαπτίσθησαν εις το όνομα τού Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 19,5 Όταν δε εκείνοι ήκουσαν αυτά, επιστευσαν και εβαπτίσθησαν στο όνομα του Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 19,6 και επιθέντος αυτοίς τού Παύλου τας χείρας ήλθε το Πνεύμα το Αγιον επ αυτούς, ελάλουν τε γλώσσαις και προεφήτευον.

Πραξ. 19,6 Και όταν ο Παύλος έθεσε τας χείρας του επάνω εις την κεφαλήν των, κατήλθεν εις αυτούς το Πνεύμα το Αγιον, επήραν και ειδικά χαρίσματα, ωμιλούσαν διαφόρους γλώσσας αγνώστους προηγουμένως εις αυτούς και επροφήτευσαν.

Πραξ. 19,7 ήσαν δε οι πάντες άνδρες ωσει δεκαδύο.

Πραξ. 19,7 Όλοι δε αυτοί ήσαν περίπου δώδεκα άνδρες.

Πραξ. 19,8 Εισελθών δε εις την συναγωγήν επαρησιάζετο επί μήνας τρεις διαλεγόμενος και πείθων τα περι της βασιλείας τού Θεού.

Πραξ. 19,8 Επειτα δε από το γεγονός αυτό ο Παύλος εισήλθε εις την συναγωγήν των Εβραίων, εκήρυττε με θάρρος επί τρεις μήνας, συνδιελέγετο με τους Ιουδαίους και με τα χωρία της Γραφής και τα άλλα επιχειρήματα τους έπειθε να πιστεύσουν

εις την βασιλείαν του Θεού.

Πραξ. 19,9 ως δε τινες εσκληρύνοντο και ηθείθουν κακολογούντες την οδόν ενώπιον τού πλήθους, αποστάς απ αυτών αφώρισε τους μαθητάς, καθ ημέραν διαλεγόμενος εν τή σχολή Τυράννου τινός.

Πραξ. 19,9 Επειδή όμως μερικοί από τους Ιουδαίους εσκληρύνοντο και δεν έπιστευαν, διέβαλλαν δε και εβλασφημούσαν την οδόν της πίστεως και της σωτηρίας εμπρός στο πλήθος, απομακρύνθηκε από αυτούς ο Παύλος, εξεχώρισε τους μαθητάς από όσους δεν είχαν πιστεύσει και από τότε εκήρυττε και συνδιελέγετο καθημερινώς εις την σχολήν κάποιου, που ελέγετο Τυράννος.

Πραξ. 19,10 τούτο δε εγένετο επί έτη δύο, ώστε πάντας τους κατοικούντας την Ασίαν ακούσαι τον λόγον τού Κυρίου Ιησού, Ιουδαίους τε και Έλληνας.

Πραξ. 19,10 Το έργον δε αυτό του Παύλου συνεχίσθηκε επί δύο έτη, ώστε όλοι όσοι κατοικούσαν την Ασίαν, και Ιουδαίοι και Έλληνες, ήκουσαν την διδασκαλίαν του Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 19,11 Δυνάμεις τε ου τας τυχούσας εποίει ο Θεός διά των χειρών Παύλου,

Πραξ. 19,11 Και ο Θεός, δια μέσου των χειρών του Παύλου, έκανε θαύματα όχι μικρά και τυχαία,

Πραξ. 19,12 ώστε και επί τους ασθενούντας επιφέρεσθαι από τού χρωτός αυτού σουδάρια ή σιμικίνθια και απαλλάσσεσθαι απ αυτών τας νόσους, τα τε πνεύματα τα πονηρά εξέρχεσθαι απ αυτών.

Πραξ. 19,12 ώστε έπαιρναν οι άνθρωποι πετσέτες, με τις οποίες είχε καλύψει το πρόσωπόν του ο Παύλος η μανδήλιά που εσφόγγιζε τον ιδρώτα, τα έφερναν επάνω στους αρρώστους και έφευγαν από αυτούς αι ασθένειαι, όπως επίσης έβγαιναν από αυτούς και τα πονηρά πνεύματα.

Πραξ. 19,13 Επεχείρησαν δε τινες από των περιερχομένων Ιουδαίων εξορκιστών ονομάζιν επί τους έχοντας τα πνεύματα τα πονηρά το όνομα τού Κυρίου Ιησού λέγοντες· ορκίζομεν υμάς τον Ιησούν ον ο Παύλος κηρύσσει.

Πραξ. 19,13 Μερικοί δε από τους Ιουδαίους, που περιήρχοντο τα διάφορα μέρη και με εξορκισμούς έδιωχναν δαιμόνια, επεχείρησαν να επικαλεσθούν το όνομα του Κυρίου Ιησού, δια να θεραπεύσουν εκείνους, που είχαν πονηρά πνεύματα, λέγοντες· “σας εξορκίζομεν στον Ιησούν, τον οποίον ο Παύλος κηρύττει, να φύγετε από αυτούς, που βασανίζετε”.

Πραξ. 19,14 ήσαν δε τινες υιοί Σκευά Ιουδαίου αρχιερέως επτά οι τούτο ποιούντες.

Πραξ. 19,14 Αυτοί δε που έκαναν τούτο ήσαν επτά παιδιά του Ιουδαίου αρχιερέως Σκευά.

Πραξ. 19,15 αποκριθέν δε το πνεύμα το πονηρόν ειπέ· τον Ιησούν γινώσκω και τον Παύλον επίσταμαι· υμείς δε τίνες εστέ;

Πραξ. 19,15 Απήνητσε δε το πονηρόν πνεύμα και ειπέ· “γνωρίζω τον Ιησούν, και τον Παύλον επίσης τον ξεύρω καλά· σεις όμως ποίοι είσθε;”

Πραξ. 19,16 και εφαλλόμενος επ αυτούς ο άνθρωπος, εν ώ ήν το πνεύμα το πονηρόν, και κατακυριεύσας αυτών ίσχυσε κατ αυτών, ώστε γυμνούς και τετραυματισμένους εκφυγείν εκ τού οικου εκείνου.

Πραξ. 19,16 Και ο άνθρωπος μέσα στον οποίον υπήρχο το πονηρόν πνεύμα, επήδησε με ορμήν επάνω εις αυτούς τους ήρπασε με μεγάλην δύναμιν (κατά παραχώρησιν Θεού δια να τους τιμωρήση) τους έβαλε κάτω και ήρχισε να τους κτυπά, ώστε αυτοί μισόγυμνοι και τραυματισμένοι κατώρθωσαν να ξεφύγουν από το σπίτι του δαιμονιζομένου εκείνου.

Πραξ. 19,17 τούτο δε εγένετο γνωστόν πάσιν Ιουδαίοις τε και Έλλησι τοίς κατοικούσι την Έφεσον, και επέπεσε φόβος επί πάντας αυτούς, και εμεγαλύνετο το όνομα τού Κυρίου Ιησού·

Πραξ. 19,17 Το γεγονός δε αυτό έγινε γνωστόν εις όλους τους Ιουδαίους και τους Έλληνες, που κατοικούσαν εις την Έφεσον και οι οποίοι δεν είχαν πιστεύσει στον Χριστόν, και εκκυριεύθησαν όλοι από μεγάλον φόβον και εδοξάζετο το όνομα του Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 19,18 πολλοί τε των πεπιστευκότων ήρχοντο εξομολογούμενοι και αναγγέλλοντες τας πράξεις αυτών.

Πραξ. 19,18 Πολλοί δε από εκείνους, που είχαν πιστεύσει, ήρχοντο, εξωμολογούντο και ανεκοίνωναν δημοσία τας κακάς των πράξεις.

Πραξ. 19,19 ικανοί δε των τα περιέργα πραξάντων συνενέγκαντες τας βίβλους κατέκαιον ενώπιον πάντων· και συνεπήφισαν τας τιμάς αυτών και εύρον αργυρίου μυριάδας πέντε.

Πραξ. 19,19 Αρκετοί δε páλιν από εκείνους, που είχαν κάμει διαφόρους μαγικάς πράξεις, έφεραν μαζί των τα μαγικά βιβλία και τα έκαιαν εμπρός εις όλους. Και υπελόγισαν την τιμήν της πωλήσεως των βιβλίων αυτών και ευρήκαν ότι άξιζαν πενήντα χιλιάδες αργυρά νομίσματα.

Πραξ. 19,20 Ούτω κατά κράτος ο λόγος τού Κυρίου ηύξανε και ίσχυεν.

Πραξ. 19,20 Έτσι ο λόγος του Κυρίου διεδίδετο με δύναμιν πολλήν και επεβάλλετο ολονέν και περισσότερον.

Πραξ. 19,21 Ως δε επληρώθη ταύτα, έθετο ο Παύλος εν τώ πνεύματι διελθών την Μακεδονίαν και Αχαΐαν πορεύεσθαι εις Ιερουσαλήμ, ειπών ότι μετά το γενέσθαι με εκεί δει με και ώμην ιδείν.

Πραξ. 19,21 Όταν δε έγιναν όλα αυτά, εσκέφθηκε και επήγε την απόφασιν ο Παύλος να περιοδεύση την Μακεδονίαν και Αχαΐαν και κατόπιν να πορευθή εις την Ιερουσαλήμ, προσθέσας ότι “μετά την άφιξίν μου εις Ιεροσόλυμα πρέπει να υπάγω να ιδω και την Ρωμην”.

Πραξ. 19,22 αποστείλας δε εις την Μακεδονίαν δύο των διακονούντων αυτώ, Τιμόθεον και Έραστον, αυτός επέσχε χρόνον εις την Ασίαν.

Πραξ. 19,22 Αφού δε έστειλε εις την Μακεδονίαν δύο από τους μαθητάς του, που τον υπηρετούσαν στο έργον του, τον Τιμόθεον και τον Έραστον, αυτός έμεινε ολίγον ακόμη χρόνον εις την Ασίαν.

Πραξ. 19,23 Εγένετο δε κατά τον καιρόν εκείνον τάραχος ουκ ολίγος περί της οδού.

Πραξ. 19,23 Εγινε δε κατά τον χρόνον αυτόν μεγάλη αναταραχή δια την οδόν της σωτηρίας που είχε αποκαλύψει ο Κυριος.

Πραξ. 19,24 Δημήτριος γάρ τις ονόματι, αργυροκόπος, ποιών ναούς αργυρούς Αρτέμιδος παρείχετο τοίς τεχνίταις εργασίαν ουκ ολίγην·

Πραξ. 19,24 Διότι κάποιος, ονόματι Δημήτριος, που κατειργάζετο τον άργυρον και έκανε μικρούς αργυρούς ναούς, μικρογραφίες του ναού της Αρτέμιδος, και έδιδε επικερδή εργασίαν στους τεχνίτας,

Πραξ. 19,25 ούς συναθροίσας και τους περί τα τοιαύτα εργάτας ειπεν· άνδρες, επίστασθε ότι εκ ταύτης της εργασίας η ευπορία ημών εστι,

Πραξ. 19,25 αυτός εμάζευσε όλους εκείνους, που ησχολούντο με τα έργα αυτά, και τους ειπέ· “άνδρες, γνωρίζετε πολύ καλά, ότι από αυτό το επάγγελμα μας προέρχεται το πλούσιον εισόδημά μας.

Πραξ. 19,26 και θεωρείτε και ακούετε ότι ου μόνον Εφέσου, αλλά σχεδόν πάσης της Ασίας ο Παύλος ούτος πείσας μετέστησεν ικανόν όχλον, λέγων ότι ουκ εισί θεοί οι διά χειρών γινόμενοι.

Πραξ. 19,26 Βλέπετε δε οι ίδιοι και ακούετε ότι πολύ πλήθος, όχι μόνον της Εφέσου αλλά σχεδόν όλης της Ασίας, αυτός ο Παύλος το έπεισε και το απεμάκρυνε από την θρησκείαν μας, λέγων ότι οι θεοί που κατασκευάζονται με τα χέρια των ανθρώπων δεν είναι αληθινοί θεοί.

Πραξ. 19,27 ου μόνον δε τούτο κινδυνεύει ημίν το μέρος εις απελεγμόν ελθείν, αλλά και το της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος ιερόν εις ουθέν λογισθήναι, μέλλειν τε και καθαιρείσθαι την μεγαλειότητα αυτής, ήν όλη η Ασία και η οικουμένη σέβεται.

Πραξ. 19,27 Και δεν είναι μόνον ότι κινδυνεύει η εργασία μας να πέση εις παρακμήν, αλλά δεν θα λογαριάζεται πλέον εις τίποτε και ο ναός της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος και μέλλει να καθαιρεθή και να σβήση η μεγαλειότης αυτής, την οποίαν όλη η Ασία και η οικουμένη σέβεται".

Πραξ. 19,28 ακούσαντες δε και γενόμενοι πλήρεις θυμού έκραζον λέγοντες· μεγάλη η Άρτεμις Εφεσίων.

Πραξ. 19,28 Όταν δε άκουσαν εκείνοι αυτά, εκυριεύθησαν από θυμόν και έκραζαν λέγοντες· "είναι μεγάλη η θεά Άρτεμις των Εφεσίων".

Πραξ. 19,29 και επλήσθη η πόλις της συγχύσεως, ώρμησάν τε ομοθυμαδόν εις το θέατρον συναρπάσαντες Γάϊον και Αρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους Παύλου.

Πραξ. 19,29 Και εγέμισεν η πόλις από αναστάτωσιν και ταραχήν, ώρμησαν όλοι μαζί στο θέατρον και ήρπασαν τους δύο Μακεδόνας Γάϊον και Αρίσταρχον, οι οποίοι ήσαν συνεργάται και συνοδοιπόροι του Παύλου.

Πραξ. 19,30 τού δε Παύλου βουλομένου εισελθείν εις τον δήμον ουκ είων αυτόν οι μαθηταί.

Πραξ. 19,30 Όταν δε ο Παύλος ηθέλησε να έλθη εις την συγκέντρωσιν αυτήν του λαού, δεν τον άφιναν οι μαθηταί.

Πραξ. 19,31 τινές δε και των Ασιαρχών, όντες αυτώ φίλοι, πέμπαντες προς αυτόν παρεκάλουν μη δούναι εαυτόν εις το θέατρον.

Πραξ. 19,31 Μερικοί δε από τους Ασιάρχας, που ήσαν φίλοι του, έστειλαν προς αυτόν ανθρώπους και τον παρακαλούσαν να μη μεταβή στο θέατρον και εκθέση τον ευατόν του εις κίνδυνον.

Πραξ. 19,32 άλλοι μόν ούν άλλο τι έκραζον· ήν γάρ η εκκλησία συγκεχυμένη, και οι πλείους ουκ ήδεισαν τίνος ένεκεν συνεληλύθεισαν.

Πραξ. 19,32 Εν τω μεταξύ άλλοι άλλα εκραύγαζον, διότι η συνέλευσις του λαού ευρίσκετο εις αναστάτωσιν και σύγχυσιν και οι περισσότεροι δεν εγνώριζαν, δια ποίον λόγον είχαν συγκεντρωθή εκεί.

Πραξ. 19,33 εκ δε τού όχλου προεβίβασαν Αλέξανδρον, προβαλλόντων αυτόν των Ιουδαίων· ο δε Αλέξανδρος κατασεισας την χείρα ήθελεν απολογείσθαι τώ δήμω.

Πραξ. 19,33 Μερικοί δε από τον λαόν ωδήγησαν προς τα εμπρός κάποιον Αλέξανδρον, τον οποίον οι Ιουδαίοι προσπαθούσαν να προβάλλουν και παρουσιάσουν στο πλήθος. Ο δε Αλέξανδρος εκίνησε το χέρι, δια να δηλώση, ότι ήθελε να ομιλήση στον λαόν και να απολογηθή υπέρ των Ιουδαίων.

Πραξ. 19,34 επιγνόντες δε ότι Ιουδαίός εστι, φωνή εγένετο μία εκ πάντων, ως επί ώρας δύο κραζόντων· μεγάλη η Άρτεμις Εφεσίων.

Πραξ. 19,34 Όταν όμως τα πλήθη εκατάλαβαν ότι είναι Ιουδαίος, τότε έγινε μία μεγάλη φωνή από όλους και επί δύο περίπου ώρας έκραζον· "μεγάλη η θεά Άρτεμις των Εφεσίων"!

Πραξ. 19,35 καταστείλας δε ο γραμματεύς τον όχλον φησίν· άνδρες Εφέσιοι, τις γάρ εστιν άνθρωπος ός ου γινώσκει την Εφεσίων πόλιν νεωκόρον ούσαν της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος και τού Διοπετεούς;

Πραξ. 19,35 Τότε ο γραμματεύς της Εφέσου, αφού καθισύχασε τα πλήθη, είπε· "άνδρες Εφέσιοι, ηρεμήσατε· διότι ποίός είναι ο άνθρωπος εκείνος, που δεν γνωρίζει ότι η πόλις των Εφεσίων έχει κτίσει και τιμά τον ναόν της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος και ιδιαιτέρως λατρεύει αυτήν και το άγαλμα της, που μας έχει ρίξει ο Ζεύς;

Πραξ. 19,36 αναντιρήτων ούν όντων τούτων δέον εστιν υμάς κατασταλμένους υπάρχειν και μηδέν προπετές πράσσειν.

Πραξ. 19,36 Αφού λοιπόν η τιμή, που αποδίδεται εις την θεάν και η προέλευσις του αγάλματος από τον Δια είναι αναντίρρητος και δεν επιδέχονται καμμίαν αμφιβολία, πρέπει σεις να μένετε ήσυχοι και να μη κάνετε τίποτε το απερίσκεπτον και παράφορον.

Πραξ. 19,37 ηγάγετε γάρ τους άνδρας τούτους ούτε ιεροσύλους ούτε βλασφημούντας την θεάν υμών.

Πραξ. 19,37 Διότι εφέρατε αυτούς τους άνδρας, τον Γάϊον και Αρίσταρχον, οι οποίοι ούτε έκλεψαν τίποτε από τον ναόν ούτε βλασφημούν την θεάν σας.

Πραξ. 19,38 ει μόν ούν Δημήτριος και οι ούν αυτώ τεχνίται έχουσι προς τινα λόγον, αγοραίοι άγονται και ανθύπατοί εισιν, εγκαλείτωσαν αλλήλοις.

Πραξ. 19,38 Εάν λοιπόν ο Δημήτριος και οι μαζί με αυτόν τεχνίται έχουν να διατυπώσουν κατηγορίαν εναντίον κάποιου ανθρώπου, γίνονται δημόσια συγκεντρώσεις εις απονομήν δικαιοσύνης, έχομεν δε και τους ανθυπάτους, δια να αποδώσουν το δίκαιον και ας καταγγείλουν ο ένας τον άλλον εις τα δικαστήρια.

Πραξ. 19,39 ει δε τι περι ετέρων επιζητείτε, εν τή εννόμω εκκλησία επιλυθήσεται.

Πραξ. 19,39 Εάν όμως ζητήτε και κάτι άλλο περι άλλων υποθέσεων, που δεν μπορούν να τακτοποιηθούν από τους ανθυπάτους, τότε αυτό θα λυθή από την συνέλευσιν του λαού, η οποία σύμφωνα με τον νόμον, συγκαλείται ωρισμένας ημέρας.

Πραξ. 19,40 και γάρ κινδυνεύομεν εγκαλείσθαι στάσεως περι της σήμερον, μηδενός αιτίου υπάρχοντος περι ού δυνησόμεθα αποδούναι λόγον της συστροφής ταύτης.

Πραξ. 19,40 Αναγκάζομαι να σας είπω αυτά, διότι κινδυνεύομεν να κατηγορηθώμεν επί στάσει δια την σημερινήν αυτήν συγκέντρωσιν, αφού δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία με την οποίαν θα ημπορέσωμεν να απολογηθώμεν δια την συρροήν αυτήν και αναταραχήν του λαού".

Πραξ. 19,41 και ταύτα ειπών απέλυσε την εκκλησίαν.

Πραξ. 19,41 Και αφού είπε αυτά, διέλυσε την συγκέντρωσιν του λαού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Πραξ. 20,1 Μετά δε το παύσασθαι τον θόρυβον προσκαλεσάμενος ο Παύλος τους μαθητάς και ασπασάμενος εξήλθε

πορευθήναι εις Μακεδονίαν.

Πραξ. 20,1 Όταν πλέον έπαυσεν ο θόρυβος, εκάλεσε ο Παύλος τους μαθητάς, τους αποχαιρέτησε και ανεχώρησε, δια να μεταβή εις Μακεδονίαν.

Πραξ. 20,2 διελθών δε τα μέρη εκείνα και παρακαλέσας αυτούς λόγω πολλώ ήλθεν εις την Ελλάδα·

Πραξ. 20,2 Αφού δε επέρασε τα γνωστά του μέρη της Μακεδονίας και με την διδασκαλίαν του και πολλούς άλλους λόγους του Ευαγγελίου ενίσχυσε τους εκεί μαθητάς, ήλθε εις την Ελλάδα.

Πραξ. 20,3 ποιήσας τε μήνας τρεις, γενομένης αυτώ επιβουλής υπό των Ιουδαίων μέλλοντι ανάγεσθαι εις την Συρίαν, εγένετο γνώμη τού υποστρέφειν διά Μακεδονίας.

Πραξ. 20,3 Εις αυτήν έμεινε επί τρεις μήνας. Επειδή δε μερικοί Ιουδαίοι τον επιβουλεύθησαν και εσχεδίαζαν να τον φονεύσουν, όταν επρόκειτο να ταξιδεύση με πλοίον δια την Συρίαν, απεφασίσθη να επιστρέψη δια μέσου της Μακεδονίας.

Πραξ. 20,4 συνείπετο δε αυτώ άχρι της Ασίας Σώπατρος Βεροιαίος, Θεσσαλονικέων δε Αρίσταρχος και Σεκούνδος, και Γάϊος Δερβαίος και Τιμόθεος, Ασianoί δε Τυχικός και Τρόφιμος.

Πραξ. 20,4 Συνώδευαν δε αυτόν μέχρι της Ασίας ο Σωπατρος από την Βεροίαν, ο Αρίσταρχος και ο Σεκούνδος από την Θεσσαλονικην, όπως επίσης ο Γάϊος, που κατήγετο από την Δερβην, και ο Τιμόθεος, από δε την Ασίαν ο Τυχικός και Τρόφιμος.

Πραξ. 20,5 ούτοι προελθόντες έμενον ημάς εν Τρωάδι·

Πραξ. 20,5 Αυτοί δε ήλθαν ενωρίτερον εις την Τρωάδα και μας επερίμεναν.

Πραξ. 20,6 ημείς δε εξεπλεύσαμεν μετά τας ημέρας των αζύμων από Φιλίππων και ήλθομεν προς αυτούς εις την Τρωάδα άχρις ημερών πέντε, ού διετρίψαμεν ημέρας επτά.

Πραξ. 20,6 Ημείς δε εξεκινήσαμεν με πλοίον από την Νεάπολιν, έπειτα από την εορτήν των αζύμων, έπειτα δηλαδή από το εβραϊκόν πάσχα, και μετά πέντε ημέρας ήλθαμε προς αυτούς εις την Τρωάδα, όπου και εμείναμεν επτά ημέρας.

Πραξ. 20,7 Εν δε τή μια των σαββάτων συνηγμένων των μαθητών κλάσαι άρτον, ο Παύλος διελέγετο αυτοίς, μέλλον εξιέναι τή επαύριον, παρέτεινέ τε τον λόγον μέχρι μεσονυκτίου.

Πραξ. 20,7 Κατά δε την πρώτην ημέραν της εβδομάδος, δηλαδή την Κυριακήν, όταν οι μαθηταί είχαν συγκεντρωθή, δια να κόψουν και κοινωνήσουν τον άρτον της θείας Ευχαριστίας, ο Παύλος ωμιλούσε και συνωμιλούσε προς αυτούς, επειδή την επομένη έμελλε ν' αναχωρήση. Παρέτεινε δε την διδασκαλίαν μέχρι του μεσονυκτίου.

Πραξ. 20,8 ήσαν δε λαμπάδες ικαναί εν τώ υπερώω ού ήμεν συνηγμένοι.

Πραξ. 20,8 Εκεί δε στο υπερώον, όπου είμεθα συγκεντρωμένοι. ήσαν αρκεταί λαμπάδες ανεμμέναι.

Πραξ. 20,9 καθήμενος δε τις νεανίας ονόματι Εύτυχος επί της θυρίδος, καταφερόμενος ύπνω βαθεί διαλεγομένου τού Παύλου επί πλείον, κατενεχθείς από τού ύπνου έπεσεν από τού τριστέγου κάτω και ήρθη νεκρός.

Πραξ. 20,9 Ενας νέος, ονόματι Εύτυχος εκάθητο στο παράθυρον και είχε καταληφθή από βαθύν ύπνον. Επειδή δε ο Παύλος παρέτεινε πολλήν ώραν την διδασκαλίαν, εκκρυιύθη εξ ολοκλήρου ο Εύτυχος από τον ύπνον και έπεσε από το τρίτο πάτωμα κάτω, απ' όπου και τον εσήκωσαν νεκρόν.

Πραξ. 20,10 καταβάς δε ο Παύλος επέπεσεν αυτώ και συμπεριλαβών είπε· μη θορυβείσθε· η γάρ ψυχή αυτού εν αυτώ εστιν.

Πραξ. 20,10 Αλλά ο Παύλος κατέβηκε κάτω, έπεσε επάνω εις αυτόν, τον επήρε εις την αγκάλην του και είπε· "μη ταράσσεσθε και μη λυπέισθε, διότι η ψυχή του επανήλθε και υπάρχει μέσα του".

Πραξ. 20,11 αναβάς δε και κλάσας άρτον και γευσάμενος εφ ικανόν τε ομιλήσας άχρις αυγής, ούτως εξήλθεν.

Πραξ. 20,11 Ανέβηκε δε και πάλιν επάνω, έκοψε τον άρτον της θείας Ευχαριστίας και έφαγε και αφού επί αρκετάς ακόμη ώρας, μέχρι την αυγήν, τους ωμίλησε, έτσι κουρασμένος από την αϋπνίαν και το κήρυγμα ανεχώρησε.

Πραξ. 20,12 ήγαγον δε τον παιδα ζώντα, και παρεκλήθησαν ου μετρίως.

Πραξ. 20,12 Εφεραν δε στο υπερώον τον νέον ζωντανόν και παρηγορήθησαν όλοι παρά πολύ.

Πραξ. 20,13 Ημείς δε προελθόντες επί το πλοίον ανήχθημεν εις την Ασσον, εκείθεν μέλλοντες αναλαμβάνειν τον Παύλον· ούτω γάρ ήν διατεταγμένος, μέλλον αυτός πεζεύειν.

Πραξ. 20,13 Ημείς δε ήλθαμε ολίγον ενωρίτερα στο πλοίον και επλεύσαμεν εις την Ασσον, απ' όπου επρόκειτο να πάρωμεν μαζί μας τον Παύλον. Διότι έτσι είχε κανονίσει ο Παύλος, επειδή αυτός επρόκειτο να ταξιδεύση έως εκεί δια ξηράς.

Πραξ. 20,14 ως δε συνέβαλεν ημίν εις την Ασσον, αναλαβόντες αυτόν ήλθομεν εις Μυτιλήνην·

Πραξ. 20,14 Όταν δε μας συνήντησε εις την Ασσον, τον επήραμεν στο πλοίον και ήλθαμε εις την Μιτυλήνην.

Πραξ. 20,15 κακειθεν αποπλεύσαντες τή επιούση κατηντήσαμεν αντικρύ Χίου, τή δε ετέρα παρεβάλομεν εις Σάμιον, και μείναντες εν Τρωγυλίω τή εχομένη ήλθομεν εις Μίλητον.

Πραξ. 20,15 Από εκεί την επομένην ημέραν απεπλεύσαμεν και εφθάσαμεν αντικρύ εις την Χιον. Κατά δε την άλλην ημέραν προσεγγίσαμεν εις την Σαμιον, και αφού εμείναμεν την νύκτα στον Τρωγύλιον, ήλθομεν κατά την τρίτην ημέραν εις την Μίλητον.

Πραξ. 20,16 έκρινε γάρ ο Παύλος παραπλεύσαι την Εφεσον, όπως μη γένηται αυτώ χρονοτριβήσαι εν τή Ασία· έσπευδε γάρ, ει δυνατόν ήν αυτώ, την ημέραν της πεντηκοστής γενέσθαι εις Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 20,16 Ηλθομεν δε εκεί, διότι ο Παύλος απεφάσισε να προσπεράση με το πλοίον την Εφεσον και να μη αποβιβασθή εις αυτήν, δια να μη χρονοτριβήση εις την Ασίαν. Και τούτο, διότι εβιάζετο, εάν θα του ήτο δυνατόν, κατά την ημέραν της Πεντηκοστής να φθάση εις Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 20,17 Από δε της Μιλήτου πέμψας εις Εφεσον μετεκαλέσατο τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας.

Πραξ. 20,17 Από την Μίλητον δε έστειλε ανθρωπούς εις την Εφεσον και εκάλεσε τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας.

Πραξ. 20,18 ως δε παρεγένοντο προς αυτόν, είπεν αυτοίς· υμείς επίστασθε, από πρώτης ημέρας αφ ής επέβην εις την Ασίαν, πάς μεθ υμών τον πάντα χρόνον εγενόμην,

Πραξ. 20,18 Όταν δε ήλθαν προς αυτόν, τους είπε· "σεις γνωρίζετε πολύ καλά, πως συμπεριφέρθη μαζί σας από την πρώτην ημέραν που ήλθα εις την Ασίαν και καθ' όλον τον χρόνον της παραμονής μου.

Πραξ. 20,19 δουλεύων τώ Κυρίω μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πολλών δακρύων και πειρασμών των συμβάντων μοι εν ταίς επιβουλαίς των Ιουδαίων,

Πραξ. 20,19 Υπηρετούσα, ως πιστός δούλος τον Κυριον, με κάθε ταπεινοφροσύνην και με πολλά δάκρυα, που έχυνα δια τους απιστούντας και πολεμούντας το Ευαγγέλιον, και με πολλήν υπομονήν εν μέσω των δυσκολιών και των

κατατρεγμών, που μου συνέβησαν από τας επιβουλὰς των Ιουδαίων.

Πραξ. 20,20 ως ουδέν υπεστειλάμην των συμφερόντων τού μη αναγγέλλαι υμίν και διδάξαι υμὰς δημοσίᾳ και κατ οίκους,
Πραξ. 20,20 Γνωρίζετε ἀκόμη, ὅτι καμμία δυσκολία και κανένας κίνδυνος δεν με ἠμπόδισε ἀπὸ του να κηρύξω εἰς σας, και εἰς δημοσίᾳ κέντρα και ἰδιαιτέρως εἰς τα σπίτια σας, κάθε τι που ἐξυτηρετοῦσε το πνευματικόν σας συμφέρον.

Πραξ. 20,21 διαμαρτυρούμενος Ιουδαίοις τε και Ἑλλησι την εἰς τον Θεόν μετάνοιαν και πίστιν την εἰς τον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πραξ. 20,21 Ἐτόνιζα δε στους Ιουδαίους και στους Ἕλληνας την ἀνάγκην της μετανοίας ἀπέναντι του Θεοῦ και την ἀνάγκην της πίστεως στον Κυριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πραξ. 20,22 και νῦν ἰδοῦ ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, τα ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μη εἰδώς,

Πραξ. 20,22 Και ἰδοῦ τώρα ἐγὼ, σαν να εἶμαι δεμένος ἀπὸ το Πνεῦμα το Ἅγιον, πηγαίνω υποχρεωτικά εἰς την Ἱερουσαλήμ, χωρὶς να ξέρω ἐκεῖνα, που θα μου συμβοῦν εἰς αὐτήν.

Πραξ. 20,23 πλὴν ὅτι το Πνεῦμα το Ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ὅτι δεσμά με και θλίψεις μένουσιν.

Πραξ. 20,23 Πλὴν τούτο μόνον γνωρίζω ὅτι το Πνεῦμα το Ἅγιον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μαρτυρεῖ καθαρά μέσα μου και μου λέγει, ὅτι με περιμένουν δεσμά και θλίψεις.

Πραξ. 20,24 ἀλλ ουδενὸς λόγον ποιούμαι ουδέ ἔχω την ψυχὴν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ως τελειῶσαι τον δρόμον μου μετὰ χαρὰς και την διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι το εὐαγγέλιον της χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,24 Ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δεν θεωρῶ ἄξιον λόγου, να με ἐμποδίσῃ ἀπὸ την πορείαν μου, οὔτε και θεωρῶ την ζωὴν μου πολῦτιμον δι' ἐμέ, ὅσον θεωρῶ σπουδαίον να φθάσω στο τέλος του δρόμου μου με χαρὰν και εἰρήνην συνειδήσεως και να φέρω εἰς πέρας την αποστολήν, που ἔχω λάβει ἀπὸ τον Κυριον Ἰησοῦν, και ἡ ὁποία εἶναι να κηρύξω και να δώσω ἀφόβως την καλὴν μαρτυρίαν δια το εὐαγγέλιον της χάριτος του Θεοῦ.

Πραξ. 20,25 και νῦν ἰδοῦ ἐγὼ οἶδα ὅτι ουκέτι ὄψεσθε το πρόσωπόν μου υμεῖς πάντες, ἐν οἷς διήλθον κηρύσσων την βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,25 Και ἰδοῦ τώρα ἐγὼ προβλέπω, κατὰ το ἀνθρώπινον, ὅτι δεν θα ξαναϊδῆτε πλέον το πρόσωπόν μου ὅλοι σεις, ἀνάμεσα στους ὁποίους ἐπέρασα, κηρύσσων την βασιλείαν του Θεοῦ.

Πραξ. 20,26 διὸ μαρτύρομαι υμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων

Πραξ. 20,26 Δι' αὐτὸ και κατὰ την σημερινὴν ἡμέραν, την τελευταίαν που με βλέπετε, βεβαίωνω, με καθαρὰν την συνειδήσιν ἐνώπιον του Θεοῦ, ὅτι εἶμαι ἀνεύθυνος δι' ὅλους σας, ἐάν συμβῆ και παραστρατήσῃ κανεὶς ἀπὸ σας.

Πραξ. 20,27 ου γὰρ υπεστειλάμην τού μη αναγγέλλαι υμῖν πάσαν την βουλήν τοῦ Θεοῦ.

Πραξ. 20,27 Δεν ἔχω ευθύνην, διότι δεν παρέλειψα ποτέ να μη καταστήσω γνωστὴν εἰς σας κάθε βουλήν του Θεοῦ, που σχετίζεται με την σωτηρίαν του ἀνθρώπου.

Πραξ. 20,28 προσέχετε οὖν εαυτοῖς και παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ υμὰς το Πνεῦμα το Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν την ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου και Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.

Πραξ. 20,28 Προσέχετε λοιπὸν στον εαυτόν σας, πως θα ζήτε. Προσέχετε δε πως θα φέρεσθε και τι θα διδάσκετε εἰς ὅλον το πνευματικόν σας ποίμνιον, στο ὁποῖον το Πνεῦμα το Ἅγιον σας ἔβαλε ἐπισκόπους, να ποιμαίνετε την Ἐκκλησίαν του Κυρίου και Θεοῦ, την ὁποίαν αὐτὸς ὁ Κύριος ἀπέκτησε με το αἷμα του.

Πραξ. 20,29 ἐγὼ γὰρ οἶδα τούτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ την ἀφίξιν μου λύκοι βαρεῖς εἰς υμὰς μη φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου

Πραξ. 20,29 Διότι ἐγὼ γνωρίζω τούτο· ὅτι μετὰ την ἔλευσίν μου αὐτήν και την ἀναχώρησιν θα εἰσέλθουν μεταξύ σας ψευδοδιδάσκαλοι και αἰρετικοί, σαν ἄγριοι λύκοι, οἱ ὁποῖοι δεν θα λογαριάζουν καθόλου τα λογικὰ πρόβατα του Χριστοῦ, ἀλλὰ θα προσπαθοῦν να τα παρασύρουν εἰς τὰς πλάνας των και να τα κατασπαράξουν ψυχικῶς.

Πραξ. 20,30 και ἐξ υμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τού ἀποσπᾶν τους μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

Πραξ. 20,30 Και ἀπὸ σας τους ἰδίους θα ἐγερθῶν ἐγωπαθεῖς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θα διδάσκουν διεστραμμένας και ψευδεῖς διδασκαλίας, δια να ἀποσπῶν τους μαθητὰς ἀπὸ τον ὀρθὸν δρόμον της σωτηρίας και να τους παρασύρουν με το μέρος των ως ἰδικούς των ὁπαδούς.

Πραξ. 20,31 διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα και ἡμέραν ουκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρῶν νουθετῶν ἕνα ἕκαστον.

Πραξ. 20,31 Δι' αὐτὸ πρέπει να εἰσθε ἀγρυπνοὶ και προσεκτικοί, ἐνθυμούμενοι το παράδειγμά μου, ὅτι ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη δεν ἔπαυσα νύκτα και ἡμέραν με δάκρυα να συμβουλευῶ και καθοδηγῶ τον καθένα σας.

Πραξ. 20,32 και τα νῦν παρατίθεμαι υμὰς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ και τῷ λόγῳ της χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομησῆαι και δούναι υμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πάσιν.

Πραξ. 20,32 Και τώρα, ἀδελφοί, σας ἐμπιστεύομαι εἰς τα χέρια του Θεοῦ και εἰς την διδασκαλίαν της χάριτος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος Θεὸς μόνος ἠμπορεῖ να σας οἰκοδομήσῃ εἰς την κατὰ Χριστόν ζωὴν και να σας δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν προχωρήσει στον ἁγιασμόν δια της χάριτος του Χριστοῦ.

Πραξ. 20,33 ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἡματισμοῦ ουδενὸς ἐπεθύμησα

Πραξ. 20,33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἐνδύματα, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δεν ἐπεθύμησα.

Πραξ. 20,34 αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου και τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ υπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί.

Πραξ. 20,34 Σεις δε οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς ἀνάγκας μου και εἰς τὰς ἀνάγκας ἐκείνων, που ἦσαν μαζί μου, υπηρέτησαν αὐτὰ τα χέρια.

Πραξ. 20,35 πάντα υπέδειξα υμῖν ὅτι οὕτω κοπιώντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι των ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τον λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν.

Πραξ. 20,35 Ὅλα, ἔργω και λόγῳ, σας τα ἔχω ὑποδείξει, ὅτι δηλαδὴ ἔτσι ἐργαζόμενοι πνευματικῶς και υλικῶς θα βοηθῆτε και θα στηρίζετε τους ἀσθενεῖς εἰς την πίστιν ἀδελφούς. Να ἐνθυμῆσθε τους λόγους του Κυρίου Ἰησοῦ, τους ὁποῖους αὐτὸς εἶπε· εἶναι περισσότερον μακάριον να δίδῃ κανεὶς, παρὰ να λαμβάνῃ".

Πραξ. 20,36 και ταῦτα εἰπὼν, θείς τα γόνατα αὐτοῦ σὺν πάσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

Πραξ. 20,36 Και ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, ἐγονάτισε και μαζί με ὅλους προσευχήθηκε.

Πραξ. 20,37 ἱκανὸς δε ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων, και ἐπιπεσόντες ἐπὶ τον τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν,

Πραξ. 20,37 Ἐγινε δε πολὺς κλαυθμὸς ἀπὸ ὅλους και ἀφοῦ ἔπεσαν στον τράχηλον του Παύλου, τον ἐφιλούσαν και τον ξαναφιλούσαν με πολλὴν στοργήν,

Πραξ. 20,38 οδυνώμενοι μάλιστα επί τώ λόγω ώ ειρήκει, ότι οικέτι μέλλουσι το πρόσωπον αυτού θεωρείν. προέτεμπον δε αυτόν εις το πλοίον.

Πραξ. 20,38 πονούντες μάλιστα και λυπούμενοι δια τον λόγον, που τους είπε, ότι δεν πρόκειται πλέον να ξαναϊδούν το πρόσωπόν του. Έτσι δε συγκινημένοι τον συνώδευσαν έως το πλοίον και τον κατευώδωσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Πραξ. 21,1 Ως δε εγένετο αναχθήναι ημάς αποσπασθέντας απ αυτών, ευθυδρομήσαντες ήλθομεν εις την Κώ, τή δε εξής εις την όδον, κακείθεν εις Πάταρα.

Πραξ. 21,1 Όταν δε, καθώς με δυσκολίαν απεσπάνθημεν από αυτούς, επεπλεύσαμεν, ήλθαμεν κατ' ευθείαν εις την Κω, την δε άλλη ημέραν εις την Ροδον και από εκεί εις τα Παταρα.

Πραξ. 21,2 και ευρόντες πλοίον διαπερών εις Φοινίκην επιβάντες ανήχθημεν.

Πραξ. 21,2 Και αφού ευρήκαμεν πλοίον, που επρόκειτο να περάση εις την Φοινίκην, επεβιάσθημεν εις αυτό και επεπλεύσαμεν.

Πραξ. 21,3 αναφανέντες δε την Κύπρον και καταλιπόντες αυτήν ευώνυμον επλέομεν εις Συρίαν, και κατήχθημεν εις Τύρον· εκείσε γάρ ήν το πλοίον αποφορτιζόμενον τον γόμον.

Πραξ. 21,3 Όταν δε προχωρήσαμεν αρκετά, ώστε να φανή από μακρυνά η Κυπρος, την αφήσαμεν αριστερά και επλέσαμεν εις την Συρίαν και ερρίξαμε άγκυρα εις την Τυρον. Διότι εκεί επρόκειτο το πλοίον να ξεφορτώση το φορτίον του.

Πραξ. 21,4 και ανευρόντες τους μαθητάς επεμείναμεν αυτού ημέρας επτά· οίτινες τώ Παύλω έλεγον διά τού Πνεύματος μη αναβαίνεν εις Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 21,4 Αφού δε ανεζητήσαμεν και ευρήκαμεν τους μαθητάς, εμείναμεν εις την πόλιν αυτήν επτά ημέρας. Και οι Χριστιανοί αυτοί, επειδή είχαν φωτισθή από το Άγιον Πνεύμα δι' όσα έμελλον να συμβούν στον Παύλον, του έλεγαν να μη ανεβή εις τα Ιεροσόλυμα, δια να αποφύγη τας σκληράς περιπετείας.

Πραξ. 21,5 ότε δε εγένετο ημάς εξαρτίσαι τας ημέρας, εξελθόντες πορευόμεθα προπεμπόντων ημάς πάντων σύν γυναιξί και τέκνοις έως έξω της πόλεως, και θέντες τα γόνατα επί τον αιγιαλόν προσηυξάμεθα,

Πραξ. 21,5 Όταν όμως συνεπληρώσαμεν τας επτά ημέρας, εβγήκαμεν από το σπίτι, που εφιλοξενούμεθα, και επηγαίναμε, συνοδευόμενοι και προπεμπόμενοι από όλους συν γυναιξί και τέκνοις, έως έξω από την πόλιν. Και εκεί εις την παραλίαν γονατιστοί προσευχηθήκαμε.

Πραξ. 21,6 και ασπασάμενοι αλλήλους επέβημεν εις το πλοίον, εκείνοι δε υπέστρεψαν εις τα ίδια.

Πραξ. 21,6 Και αφού αποχαιρετήσαμεν αλλήλους, ημείς μεν ανεβήκαμε στο πλοίον, εκείνοι δε επέστρεψαν εις τα σπίτια των.

Πραξ. 21,7 Ημείς δε τον πλούν διανύσαντες από Τύρου κατηντήσαμεν εις Πτολεμαΐδα, και ασπασάμενοι τους αδελφούς εμείναμεν ημέραν μίαν παρ αυτοίς.

Πραξ. 21,7 Ημείς δε αφού ετελειώσαμε το θαλασσινό ταξίδι, εφθάσαμεν από την Τυρον εις την Πτολεμαΐδα και αφού αχαιρετήσαμεν με εγκαρδιότητα τους αδελφούς εμείναμεν κοντά των μίαν ημέραν.

Πραξ. 21,8 τή δε επαύριον εξελθόντες ήλθομεν εις Καισάρειαν, και εισελθόντες εις τον οίκον Φιλίππου τού ευαγγελιστού, όντος εκ των επτά, εμείναμεν παρ αυτώ.

Πραξ. 21,8 Την δε άλλην ημέραν ανεχωρήσαμεν και ήλθαμεν εις την Καισάρειαν. Επήγαμεν δε στο σπίτι του Φιλίππου του Ευαγγελιστού, ο οποίος ήτο ένας από τους επτά διακόνους και εμείναμεν πλησίον του.

Πραξ. 21,9 τούτω δε ήσαν θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφήτευσαι.

Πραξ. 21,9 Είχε δε αυτός τέσσαρας θυγατέρας παρθένους, αι οποίαι εδίδασκαν και επροφήτευαν.

Πραξ. 21,10 επιμενόντων δε ημών ημέρας πλείους κατήλθέ τις από της Ιουδαίας προφήτης ονόματι Αγαβος,

Πραξ. 21,10 Ενώ δε ημείς εμέναμεν περισσοτέρας ημέρας εις την Καισάρειαν, κατέβηκε από την Ιουδαίαν ένας προφήτης, ονόματι Αγαβος.

Πραξ. 21,11 και ελθών προς ημάς και άρας την ζώνην τού Παύλου, δήσας τε αυτού τους πόδας και τας χείρας είπε· τάδε λέγει το Πνεύμα το Άγιον· τον άνδρα ού εστιν η ζώνη αυτή, ούτω δήσουσιν εις Ιερουσαλήμ οι Ιουδαίοι και παραδώσουσιν εις χείρας εθνών.

Πραξ. 21,11 Ηλθεν εκεί όπου εμέναμεν, επήρε την ζώνην του Παύλου, έδесе με αυτήν τα δικά του πόδια και χέρια και είπε· "αυτά λέγει το Πνεύμα το Άγιον· τον άνδρα στον οποίον ανήκει η ζώνη αυτή, έτσι θα τον δέσουν εις την Ιερουσαλήμ οι Ιουδαίοι και θα τον παραδώσουν εις τα χέρια των εθνικών Ρωμαίων".

Πραξ. 21,12 ως δε ηκούσαμεν ταύτα, παρεκαλούμεν ημείς τε και οι εντόπιοι τού μη αναβαίνεν αυτόν εις Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 21,12 Ημείς δε και οι εντόπιοι, αμέσως μόλις ηκούσαμεν τα λόγια αυτά, παρακαλούσαμεν με δάκρυα τον Παύλον να μη ανεβή εις Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 21,13 απεκρίθη τε ο Παύλος· τι ποιείτε κλαίοντες και συνθρύπτοντές μου την καρδίαν· εγώ γάρ ου μόνον δεθίναι, αλλά και αποθανείν εις Ιερουσαλήμ ετοιμώς έχω υπέρ τού ονόματος τού Κυρίου Ιησού.

Πραξ. 21,13 Απεκρίθη τότε ο Παύλος· "τι είναι αυτό που κάνετε, κλαίετε και μου κομματιάζετε την καρδιά· Διότι εγώ είμαι έτοιμος δια το όνομα του Κυρίου Ιησού, όχι μόνον να δεθώ, αλλά και να αποθάνω εις την Ιερουσαλήμ".

Πραξ. 21,14 μη πειθομένου δε αυτού ησυχάσαμεν ειπόντες· το θέλημα τού Κυρίου γινέσθω.

Πραξ. 21,14 Επειδή δε ο Παύλος δεν επειθέτο εις τας παρακλήσεις μας, ησυχάσαμεν ειπόντες· "ας γίνη το θέλημα του Κυρίου".

Πραξ. 21,15 Μετά δε τας ημέρας ταύτας επισκευασάμενοι ανεβαίνομεν εις Ιερουσαλήμ·

Πραξ. 21,15 Επειτα δε από τας ημέρας αυτάς, αφού ετοιμάσαμεν τα του ταξιδιου μας, εξεκινήσαμεν δια την Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 21,16 συνήλθον δε και των μαθητών από Καισαρείας σύν ημίν, άγοντες παρ ώ ξενισθώμεν Μνάσωνί τινι Κυπρίω, αρχαίω μαθητή.

Πραξ. 21,16 Ηλθαν δε μαζί μας και μερικοί μαθηταί από την Καισάρειαν, οι οποίοι μάλιστα και μας ωδήγησαν, δια να φιλοξηνηθώμεν κατά το ταξίδι μας, εις κάποιον, ονόματι Μνάσωνα, Κυπριον, αρχαίον μαθητήν.

Πραξ. 21,17 Γενομένων δε ημών εις Ιεροσόλυμα ασμένως εδέξαντο ημάς οι αδελφοί.

Πραξ. 21,17 Όταν σε εφθάσαμεν εις Ιεροσόλυμα, μας εδέχθησαν με χαράν οι αδελφοί.

Πραξ. 21,18 τή δε επιούση εισήει ο Παύλος σύν ημίν προς Ιάκωβον, πάντες τε παρεγένοντο οι πρεσβύτεροι.

Πραξ. 21,18 Την επομένην επήγε ο Παύλος μαζί με ημάς στο σπίτι του Ιακώβου, όπου και ήλθαν όλοι οι πρεσβύτεροι.

Πραξ. 21,19 και ασπασάμενος αυτούς εξηγήειτο καθ' έν έκαστον ών εποίησεν ο Θεός εν τοίς έθνεσι διά της διακονίας αυτού.

Πραξ. 21,19 Και αφού τους εχαιρέτησε, ανέφερε και εξήγησε ένα προς ένα, όσα ο Θεός επραγματοποίησε μεταξύ των εθνών δια της αποστολικής διακονίας αυτού.

Πραξ. 21,20 οι δε ακούσαντες εδόξαζον τον Κύριον, είπόν τε αυτώ· θεωρείς, αδελφέ, πόσαι μυριάδες εισίν Ιουδαίων των πεπιστευκότων, και πάντες ζηλωταί τού νόμου υπάρχουσι.

Πραξ. 21,20 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν αυτά, εδόξασαν τον Κυριον και του είπον· βλέπεις, αδελφέ, πόσαι χιλιάδες είναι οι Εβραίοι, που έχουν πιστεύσει στον Κυριον, και όλοι αυτοί εξακολουθούν με ζήλον να κρατούν και να ομιλούν δια τον νόμον του Μωϋσέως.

Πραξ. 21,21 καταχήθησαν δε περί σου ότι αποστασίαν διδάσκεις από Μωϋσέως τους κατά τα έθνη πάντας Ιουδαίους, λέγων μη περιτέμνουν αυτούς τα τέκνα μηδέ τοίς έθεσι περιπατείν.

Πραξ. 21,21 Ηκουσαν δε πολλές φορές και με επιμονήν δια σε, ότι διδάσκεις όλους τους Ιουδαίους, που ευρίσκονται μεταξύ των διαφόρων εθνών, να αποστατήσουν από τον νόμον του Μωϋσέως, λέγων εις αυτούς να μη περιτέμνουν τα τέκνα των ούτε να ζουν σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα έθιμα των Εβραίων.

Πραξ. 21,22 τι ούν εστι; πάντως δέι πλήθος συνελθείν· ακούσονται γάρ ότι ελήλυθας.

Πραξ. 21,22 Τι θα γίνη λοιπόν τώρα; Παντως, θα συγκεντρωθή σπασοδήποτε το πλήθος των Χριστιανών Ιουδαίων, διότι θα ακούσουν ότι ήλθες.

Πραξ. 21,23 τούτο ούν ποιήσον ό σοι λέγομεν· εισίν ημίν άνδρες τέσσαρες ευχήν έχοντες εφ' εαυτών·

Πραξ. 21,23 Δια να διαλύσης λοιπόν τας υποψίας και να προλάβης το σκάνδαλον, κάμε αυτό που θα σου είπωμεν. Υπάρχουν εδώ μαζί μας τέσσαρες άνδρες, που έχουν κάμει τάξιμο επί του ευατού των να ζήσουν με ειδικήν εγκράτειαν και να μη κόψουν επί ωρισμένον χρονικόν διάστημα τας τριχάς της κεφαλής των, δια να τας αφιερώσουν κατόπιν στο θυσιαστήριον σύμφωνα με το έθιμον περί των Ναζηραίων.

Πραξ. 21,24 τούτους παραλαβών αγνίσθητι σύν αυτοίς και δαπάνησον επ αυτοίς ίνα ξυρήσωνται την κεφαλήν, και γνώσι πάντες ότι ών κατήχηται περί σου ουδέν εστιν, αλλά στοιχείς και αυτός τον νόμον φυλάσσων.

Πραξ. 21,24 Αφού λοιπόν πάρης αυτούς μαζί σου, κάμε και συ μαζί με αυτούς ο,τι ορίζει ο μωσαϊκός νόμος δια τον αγνισμόν και πλήρωσε δι' αυτούς ο,τι θα χρειασθή, δια τας θυσίας, που πρέπει να γίνουν, δια να ξυρίσουν οι άνθρωποι αυτοί την κεφαλήν των. Ετσι δε θα μάθουν όλοι ότι δεν έχουν καμμίαν βάσιν όσα εις βάρος σου έχουν πληροφορηθή, αλλ' ότι και συ ο ίδιος πορεύεσαι φυλάσσων τον μωσαϊκόν νόμον.

Πραξ. 21,25 περί δε των πεπιστευκότων εθνών ημείς επεστείλαμεν κρίναντες μηδέν τοιούτον τηρείν αυτούς, ει μη φυλάσσεσθαι αυτούς το τε ειδωλόθυτον και το αίμα και τας πνικτόν και πορνείαν.

Πραξ. 21,25 Οσον δε δια τους εθνικούς, που έχουν πιστεύσει, ημείς τους εστείλαμεν επιστολήν, σύμφωνα με την απόφασιν που ελάβομεν, να μη τηρούν κανένα από τους τύπους αυτούς του Νομου, ει μη μόνον να προφυλάσσωνται από το ειδωλόθυτον και το αίμα και το πνικτόν και την πορνείαν".

Πραξ. 21,26 τότε ο Παύλος παραλαβών τους άνδρας τή εχομένη ημέρα σύν αυτοίς αγνισθείς εισήει εις το ιερόν, διαγγέλλων την εκπλήρωσιν των ημερών τού αγνισμού, έως ού προσηνέχθη υπέρ ενός έκάστου αυτών η προσφορά.

Πραξ. 21,26 Τοτε ο Παύλος επήρε την επομένην ημέραν τους τέσσαρας άνδρας, υπεβλήθη στους αγνισμούς, που ώριζε ο νόμος, εισήλθε στο ιερόν και ανήγγειλε εις όλους ότι συνεπληρώθησαν αι ημέραι του αγνισμού, έως ότου προσεφέρθη δι' ένα έκαστον από αυτούς η καθιερωμένη θυσία.

Πραξ. 21,27 Ως δε έμελλον αι επτά ημέραι συντελείσθαι, οι από της Ασίας Ιουδαίοι θεασάμενοι αυτόν εν τώ ιερώ συνέχεον πάντα τον όχλον, και επέβαλον τας χείρας επ αυτόν

Πραξ. 21,27 Οταν δε επρόκειτο να συμπληρωθούν αι επτά ημέραι, κατά τας οποίας θα έληγε η όλη τελετή του αγνισμού, οι από την Ασίαν Ιουδαίοι, όταν είδαν τον Παύλον στο ιερόν, ανεστάτωσαν και εξεσήκωσαν όλον τον λαόν και τον έπιασαν,

Πραξ. 21,28 κρίζοντες· άνδρες Ισραηλίται, βοηθείτε· ούτός εστιν ο άνθρωπος ο κατά τού λαού και τού νόμου και τού τόπου τούτου πάντας πανταχού διδάσκων· έτι τε και Έλληνας εισήγαγεν εις το ιερόν και κεκοίνωκε τον άγιον τόπον τούτον·

Πραξ. 21,28 κρίζοντες· "άνδρες Ισραηλίται, βοηθήστε μας· αυτός είναι ο άνθρωπος, ο οποίος εις όλα τα μέρη διδάσκει όλους εναντίον του ισραηλιτικού λαού και εναντίον του μωσαϊκού Νομου και εναντίον του ιερού τούτου τόπου. Ακόμη δε και Έλληνας ειδωλολάτρως έφερε στο ιερόν και εμόλυνε τον άγιον τούτον τόπον".

Πραξ. 21,29 ήσαν γάρ εωρακότες Τρόφιμον τον Εφέσιον εν τή πόλει σύν αυτώ, ον ενόμιζον ότι εις το ιερόν εισήγαγεν ο Παύλος.

Πραξ. 21,29 Ελεγαν δε αυτό, διότι είχαν ιδεί τον Τρόφιμον, τον Εφέσιον, εις την πόλιν μαζί με τον Παύλον, τον οποίον και ενόμιζαν ότι τον είχεν εισαγάγει ο Παύλος στο ιερόν.

Πραξ. 21,30 εκινήθη τε η πόλις όλη και εγένετο συνδρομή τού λαού, και επιλαβόμενοι τού Παύλου είλκον αυτόν έξω τού ιερού, και ευθέως εκλείσθησαν αι θύραι.

Πραξ. 21,30 Εταράχθηκε όλη η πόλις, εμαζεύτηκε ταχέως εκεί λαός Εβραίων και αφού έπιασαν τον Παύλον, τον έσυραν έξω από την αυλήν του ναού και αμέσως εκλείσθησαν αι θύραι, μήπως και μολυνθή ο ναός με το αίμα του Παύλου, τον οποίον είχαν απόφασιν να εκτελέσουν αμέσως εκεί.

Πραξ. 21,31 ζητούντων δε αυτόν αποκτείται ανέβη φάσις τώ χιλιάρχω της σπειρίης ότι όλη συγκεχνηται Ιερουσαλήμ·

Πραξ. 21,31 Ενώ δε εκείνοι με τα κτυπήματα των επιχειρούσαν να τον φονεύσουν, έγινε γνωστόν στον χιλίαρχον του ρωμαϊκού τάγματος ότι όλη η Ιερουσαλήμ είναι αναστατωμένη.

Πραξ. 21,32 ός εξαυτής παραλαβών στρατιώτας και εκατοντάρχους κατέδραμεν επ αυτούς. οι δε ιδόντες τον χιλίαρχον και τους στρατιώτας επαύσαντο τύποντες τον Παύλον.

Πραξ. 21,32 Αυτός παραλαβών αμέσως στρατιώτας και εκατοντάρχους, έτρεξε κάτω εις αυτούς. Οταν δε εκείνοι είδαν τον χιλίαρχον και τους στρατιώτας, έπαυσαν να κτυπούν τον Παύλον.

Πραξ. 21,33 εγγίσας δε ο χιλίαρχος επελάβετο αυτού και εκέλευσε δεθήναι αλύσει δυσί, και επυνθάνετο τις αν είη και τι εστι πεποηκώς.

Πραξ. 21,33 Αφού επλησίασε ο χιλίαρχος, έπιασε τον Παύλον, διέταξε να τον δέσουν με δύο αλυσίδες και εξητούσε

πληροφορίες, ποιός είναι αυτός και τι έχει κάμει.

Πραξ. 21,34 άλλοι δε άλλο τι εβδών εν τώ όχλω· μη δυνάμενος δε γνώναι το ασφαλές διά τον θόρυβον, εκέλευσεν άγεσθαι αυτόν εις την παρεμβολήν.

Πραξ. 21,34 Όμως άλλοι άλλα εφώναζαν μέσα στο πλήθος. Επειδή δε ο χιλίαρχος ένεκα της οχλοβοής δεν ημπορούσε να μάθη κάτι το βέβαιον, διέταξε να οδηγήσουν τον Παύλον στο περιτειχιμένον στρατόπεδον.

Πραξ. 21,35 ότε δε εγένετο επί τους αναβαθμούς, συνέβη βαστάζεσθαι αυτόν υπό των στρατιωτών διά την βίαν τού όχλου·

Πραξ. 21,35 Όταν δε ήλθε εις τα σκαλοπάτια της κλίμακος του φρουρίου, ηναγκάσθησαν οι στρατιώται να βαστάζουν εις τα χέρια τον Παύλον, δια να τον προφυλάξουν από το στρώμωγμα και την ορμήν του όχλου.

Πραξ. 21,36 ηκολούθει γάρ το πλήθος τού λαού κράζον· αίρε αυτόν.

Πραξ. 21,36 Διότι όλον το πλήθος του λαού ακολουθούσε και εκραύγαζε· “φόνευσέ τον, να λείψη από την γην”.

Πραξ. 21,37 Μέλλον τε εισάγεσθαι εις την παρεμβολήν ο Παύλος λέγει τώ χιλιάρχω· ει έξεστί μοι ειπείν τι προς σε; ο δε έφη· ελληνιστί γινώσκεις;

Πραξ. 21,37 Και όταν ο Παύλος επρόκειτο να εισαχθή στο φρούριον, είπε στον εκατόνταρχον· “μου επιτρέπεται να σου πω κάτι;” Εκείνος δε είπε· “ώστε γνωρίζεις την ελληνικήν;

Πραξ. 21,38 ουκ άρα σύ εί ο Αιγύπτιος ο πρό τούτων των ημερών αναστατώσας και εξαγαγών εις την έρημον τους τετρακισχιλίους άνδρας των σικαριών;

Πραξ. 21,38 Δεν είσαι λοιπόν συ ο Αιγύπτιος, ο οποίος τώρα προ ολίγων ημερών είχε αναστατώσει και έβγαλε εις την έρημον τις τέσσαρες χιλιάδες δολοφόνους, τους ωπλισμένους με μαχαίρια;”

Πραξ. 21,39 είπε δε ο Παύλος· εγώ άνθρωπος μέν ειμι Ιουδαίος Ταρσεύς, της Κιλικίας ουκ ασήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δε σου, επίτρεψόν μοι λαλήσαι προς τον λαόν.

Πραξ. 21,39 Είπε δε ο Παύλος· “εγώ είμαι μεν Ιουδαίος, κατάγομαι όμως από την Ταρσόν και είμαι συνεπώς πολίτης μιας επισήμου πόλεως της Κιλικίας. Σε παρακαλώ πολύ, δος μου την άδειαν, να ομιλήσω προς τον λαόν”.

Πραξ. 21,40 επιτρέψαντος δε αυτού ο Παύλος εστώς επί των αναβαθμών κατέσεισε τή χειρί τώ λαώ· πολλής δε σιγής γενομένης προσεφώνησε τή εβραϊδι διαλέκτω λέγων·

Πραξ. 21,40 Αφού δε ο χιλίαρχος έδωσε την άδειαν, ο Παύλος εστάθηκε εις τα σκαλιά και εκίνησε το χέρι προς τον λαόν, δια να φανερώση ότι θέλει να ομιλήση. Όταν δε έγινε πολλή ησυχία, ωμίλησε προς αυτούς εις την εβραϊκήν γλώσσαν λέγων·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Πραξ. 22,1 Άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατέ μου της προς υμάς νυνί απολογίας.

Πραξ. 22,1 Άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατε την απολογίαν μου, που απευθύνω τώρα προς σας”.

Πραξ. 22,2 ακούσαντες δε ότι τή εβραϊδι διαλέκτω προσεφώνει αυτοίς, μάλλον παρέσχον ησυχίαν.

Πραξ. 22,2 Όταν δε ήκουσαν ότι ωμιλούσε την εβραϊκήν γλώσσαν, τον επρόσεξαν περισσότερον και έκαμαν μεγαλυτέραν ησυχίαν.

Πραξ. 22,3 και φησιν· εγώ μέν ειμι ανήρ Ιουδαίος, γεγεννημένος εν Ταρσώ της Κιλικίας, ανατεθραμμένος δε εν τή πόλει ταύτη παρά τους πόδας Γαμαλιήλ, πεπαιδευμένος κατά ακριβειαν τού πατρώου νόμου, ζηλωτής υπάρχων τού Θεού καθώς πάντες υμείς εστε σήμεραν.

Πραξ. 22,3 Και τότε ο Παύλος είπε· “εγώ είμαι άνθρωπος Ιουδαίος, που έχω γεννηθή εις την Ταρσόν της Κιλικίας· έχω όμως εκπαιδευθή εις την πόλιν αυτήν, εις την Ιερουσαλήμ, κοντά στον γνωστόν σας διδάσκαλον Γαμαλιήλ. Επομένως έχω διδαχθή με πολλήν ακριβειαν τον νόμον των πατέρων μας και ήμουν πάντοτε γεμάτος ζήλον δια την δόξαν του Θεού, όπως είσθε και σεις σήμερα.

Πραξ. 22,4 ός ταύτην την οδόν εδίωξα άχρι θανάτου, δεσμεύων και παραδιδούς εις φυλακάς άνδρας τε και γυναίκας,

Πραξ. 22,4 Ακριβώς δε διότι είχα τέτοιον ζήλον, κατεδίωξα μέχρι θανάτου την νέαν αυτήν πίστιν, τον δρόμον της χριστιανικής ζωής, συλλαμβάνων, δεσμεύων και παραδίδων εις τας φυλακάς άνδρας και γυναίκας.

Πραξ. 22,5 ως και ο αρχιερεύς μαρτυρεί μοι και πάν το πρεσβυτέριον· παρ ών και επιστολάς δεξάμενος προς τους αδελφούς εις Δαμασκόν επορευόμην άζων και τους εκείσε όντας δεδεμένους εις Ιερουσαλήμ ίνα τιμωρηθώσιν.

Πραξ. 22,5 Αυτά ακριβώς τα ββαιώνουν ο αρχιερεύς και όλον το συνέδριον των Ιουδαίων. Από αυτούς δε αφού έλαβα συστατικές και εξουσιοδοτικές επιστολάς δια τους Ιουδαίους αδελφούς της Δαμασκού, επήγαινα με τον σκοπόν να φέρω εις την Ιερουσαλήμ δεμένους τους χριστιανούς, που θα ήσαν εκεί, δια να τιμωρηθούν.

Πραξ. 22,6 Εγένετο δε μοι πορευομένω και εγγίζοντι τή Δαμασκώ περί μεσημβρίαν εξαίφνης εκ τού ουρανού περιαστράψαι φώς ικανόν περί εμέ,

Πραξ. 22,6 Ενώ δε επροχωρούσα και επλησίαζα εις την Δαμασκόν, αίφνης κατά το μεσημέρι άστραψε γύρω μου ολόλαμπρο φως από τον ουρανόν.

Πραξ. 22,7 έπεσόν τε εις το έδαφος και ήκουσα φωνής λεγούσης μοι· Σαούλ Σαούλ, τι με διώκεις;

Πραξ. 22,7 Επεσα τότε κάτω στο έδαφος και ήκουσα φωνήν, που μου έλεγε· Σαούλ, Σαούλ, διατί με καταδιώκεις;

Πραξ. 22,8 εγώ δε απεκριθην· τις εί, Κύριε; είπέ τε προς με· εγώ ειμι Ιησούς ο Ναζωραίος, ον σύ διώκεις.

Πραξ. 22,8 Εγώ δε απήντησα· Ποιός είσαι Κυριε; Και μου είπε· Εγώ είμαι ο Ιησούς, ο Ναζωραίος, τον οποίον συ καταδιώκεις.

Πραξ. 22,9 οι δε σύν εμοι όντες το μέν φώς εθεάσαντο και έμφοβοι εγένοντο, την δε φωνήν ουκ ήκουσαν τού λαλούντός μοι.

Πραξ. 22,9 Αυτοί δε που ήσαν μαζί μου, είδαν το φως, εκυριεύθησαν από φόβον, αλλά δεν εξεχώρισαν τις λέξεις εκείνου, ο οποίος μου ωμιλούσε.

Πραξ. 22,10 είπον δε· τι ποιήσω, Κύριε; ο δε Κύριος είπε προς με· αναστάς πορεύου εις Δαμασκόν, κακει σοι λαληθήσεται περί πάντων ών τέτακταί σοι ποιήσαι.

Πραξ. 22,10 Εγώ δε είπα· Τι να κάμω, Κυριε; Ο δε Κυριος μου είπε· Σηκω, πήγαινε εις την Δαμασκόν και εκεί θα σου λεχθή δι’ όλα όσα ο Θεός έχει ορίσει να κάμης εσύ.

Πραξ. 22,11 ως δε ουκ ενέβλεπον από της δόξης τού φωτός εκείνου, χειραγωγούμενος υπό των συνόντων μοι ήλθον εις Δαμασκόν.

Πραξ. 22,11 Επειδή δε, εξ αιτίας του λαμπρού εκείνου φωτός, δεν έβλεπα πλέον, ήλθα εις την Δαμασκόν χειραγωγούμενος, από εκείνους, που ήσαν μαζί μου.

Πραξ. 22,12 Ανανίας δε τις, ανήγ' ευσεβής κατά τον νόμον, μαρτυρούμενος υπό πάντων των κατοικούντων εν Δαμασκώ Ιουδαίων,

Πραξ. 22,12 Καποιος δε, ονόματι Ανανίας, άνθρωπος σύμφωνα με τον Νομον πιστός και ευλαβής και ο οποίος εμαρτυρείτο ως ενάρετος από όλους τους Ιουδαίους κατοίκους της Δαμασκού,

Πραξ. 22,13 ελθών προς με και επιστάς εἶπέ μοι· Σαούλ ἀδελφέ, ἀνάβλεψον. καγὼ αὐτῆ τῆ ὥρα ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

Πραξ. 22,13 ἦλθε εἰς ἐμέ, ἐστάθη κοντά μου και μου εἶπε· Σαούλ, ἀδελφέ, σήκωσε τα μάτια σου ἐπάνω. Και ἐγὼ ἀμέσως την στιγμὴν ἐκείνην ἀπέκτησα το φῶς των οφθαλμῶν μου και τον ἐκύτταξα.

Πραξ. 22,14 ο δε εἶπεν· ο Θεός των πατέρων ημῶν προεχειρισάτο σε γνῶναι το θέλημα αὐτοῦ και ἰδεῖν τον δίκαιον και ἀκούσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,

Πραξ. 22,14 Εκείνος δε εἶπε· Ο Θεός των πατέρων μας σε προώρισε να μάθης το θέλημα του και να ἰδῆς τον δίκαιον Ἰησοῦν και να ἀκούσης τα λόγια του ἀπὸ το ἴδιο του το στόμα.

Πραξ. 22,15 ὅτι ἐση μάρτυς αὐτῶ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὡν ἐώρακας και ἤκουσας.

Πραξ. 22,15 Και τούτο, διότι θα εἶσαι κήρυξ και μάρτυς αὐτοῦ πρὸς ὅλους τους ἀνθρώπους, στους οποίους θα ἀναγγείλῃς αὐτά που εἶδες και ἤκουσες.

Πραξ. 22,16 και νῦν τι μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι και ἀπόλουσαι τας ἀμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος το ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Πραξ. 22,16 Και τῶρα τι περιμένεις; (Θεσε ἀμέσως εἰς ἐνεργειαν αὐτά που ἤκουσες). Σηκω, βαπτίσου και καθάρησιν ἀπὸ τας ἀμαρτίας σου με το ἅγιον βάπτισμα, ἀφού ἐπικαλεσθῆς το ὄνομα του Κυρίου Ἰησοῦ.

Πραξ. 22,17 Ἐγένετο δε μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλήμ και προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει και ἰδεῖν αὐτόν λέγοντά μοι·

Πραξ. 22,17 Ὄταν δε ἐπέστρεψα εἰς την Ἱερουσαλήμ και εἰς ὥραν που προσευχόμενον στο ἱερόν, περιέπεσα εἰς ἐκστασιν και εἶδα αὐτόν τον Κυριον να μου λέγῃ·

Πραξ. 22,18 σπεύσον και ἐξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ, διότι σου παραδέχονται σου την μαρτυριαν περὶ ἐμοῦ.

Πραξ. 22,18 Σπεύσε και φύγε γρήγορα ἀπὸ την Ἱερουσαλήμ, διότι οἱ Ἰουδαῖοι δεν θα παραδεχθῶν την μαρτυριαν και το κύρυγμά σου περὶ ἐμοῦ.

Πραξ. 22,19 καγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων και δέρων κατὰ τας συναγωγὰς τους πιστεύοντας ἐπὶ σε·

Πραξ. 22,19 Και ἐγὼ εἶπα· Κυριε, αὐτοὶ γνωρίζουν πολὺ καλά ὅτι ἐγὼ ἐφυλάκιζα και ἔδερνα εἰς τας διαφόρους συναγωγὰς ἐκείνους, που ἐπίστευσαν εἰς σε.

Πραξ. 22,20 και ὅτε ἐξεχείτο το αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, και αὐτός ἤμην ἐφεστώς και συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ και φυλάσσων τα ἰμάτια των ἀναιρούντων αὐτόν.

Πραξ. 22,20 Και ὅταν ἐχύνετο το αἷμα του Στεφάνου, του μάρτυρός σου ἐγὼ ο ἴδιος ἤμουν ἐκεῖ κοντά παρών και ἐπεδοκίμαζα τον φόνον του και ἐφύλασσα τα ἐνδύματα ἐκείνω, που τον ἐφόνευαν.

Πραξ. 22,21 και εἶπε πρὸς με· πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελώ σε.

Πραξ. 22,21 Και μου εἶπε· Πηγαίνε, διότι ἐγὼ θα σε στείλω εἰς ἔθνη μακρὰν".

Πραξ. 22,22 Ἦκουον δε αὐτοῦ ἀχρι τούτου τοῦ λόγου, και ἐπήραν την φωνὴν αὐτῶν λέγοντες· αἶρε ἀπὸ της γῆς τον τοιοῦτον· ου γὰρ καθήκειν αὐτόν ζῆν.

Πραξ. 22,22 Οἱ Ἰουδαῖοι τον ἤκουον ἡσυχοὶ ἕως το σημεῖον αὐτοῦ του λόγου. Ὄταν ὅμως ἀνέφερε τα ἔθνη (ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φανατισμόν και σκοτισμόν νου) ἐσήκωσαν την φωνὴν των κρᾶζοντες· "φόνευσέ τον, ἐξαφάνισε ἀπὸ την γην αὐτόν τον ἄνθρωπον. Διότι δεν θα ἐπρεπε ἡδὴ να ζῆ αὐτός".

Πραξ. 22,23 κραυγαζόντων δε αὐτῶν και ριπτόντων τα ἰμάτια και κονιορτόν βαλλόντων εἰς τον ἀέρα,

Πραξ. 22,23 Ἐπειδὴ δε αὐτοὶ ἐκραύγαζαν και ἐρριπταν τα ρούχα των και ἐπετούσαν χῶμα στον ἀέρα,

Πραξ. 22,24 ἐκέλευσεν αὐτόν ο χιλιάρχος ἀγεσθαι εἰς την παρεμβολήν, εἰπὼν μᾶστιξιν ἀνετάξασθαι αὐτόν, ἵνα ἐπιγνώ δι ἦν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῶ.

Πραξ. 22,24 διέταξε ο χιλιάρχος να ὀδηγηθῆ ο Παῦλος στο στρατόπεδον και ἔδωσε ἐντολήν να τον ἀνακρίνουν χρησιμοποιούντες και την μαστίγωσιν, δια να τον ἀναγκάσουν ἔτσι να πῆ την ἀλήθειαν, ὥστε να μάθῃ ο χιλιάρχος την αἰτίαν, δια την ὁποίαν ἐκραύγαζαν ἔτσι ἐναντίον του οἱ Ἐβραῖοι.

Πραξ. 22,25 ὡς δε προέτειναν αὐτόν τοῖς ἰμαῖσιν, εἶπε πρὸς τον ἐστώτα ἐκατόνταρχον ο Παῦλος· εἰ ἄνθρωπον ὠμαῖον και ἀκατάκριτον ἐξεστίν ὑμῖν μαστίξιν;

Πραξ. 22,25 Ὄταν ὅμως γυμνόν τον ἐτένωσαν και τον ἔδεσαν εἰς την σανίδα, δια να τον μαστιγώσουν, εἶπε ο Παῦλος στον ἐκατόνταρχον, που ἐστέκετο ἐκεῖ ὄρθιος· "ἔχετε λοιπόν το δικαίωμα και την ἐξουσίαν να μαστιγώσετε Ῥωμαῖον πολίτην, χωρὶς προηγουμένως να τον δικάσετε και να τον κρῖνετε;"

Πραξ. 22,26 ἀκούσας δε ο ἐκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ λέγων· ὄρα τι μέλλεις ποιεῖν· ο γὰρ ἄνθρωπος οὗτος ὠμαῖός ἐστι.

Πραξ. 22,26 Ὄταν ο ἐκατόνταρχος ἤκουσε αὐτό, προσήλθε στον χιλιάρχον και του εἶπε· "πρόσεχε τι μέλλεις να πράξης· διότι ο ἄνθρωπος αὐτός εἶναι Ῥωμαῖός πολίτης".

Πραξ. 22,27 προσελθὼν δε ο χιλιάρχος εἶπεν αὐτῷ· λέγε μοι εἰ σύ ὠμαῖός εἶ. ο δε ἔφη· ναί.

Πραξ. 22,27 Ἦλθε τότε ο χιλιάρχος πρὸς τον Παῦλον και του εἶπε· "λέγε μου, ἐάν πράγματι συ εἶσαι Ῥωμαῖός πολίτης". Ο δε Παῦλος του εἶπε· "ναί".

Πραξ. 22,28 ἀπεκρίθη τε ο χιλιάρχος ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου την πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. ο δε Παῦλος ἔφη· ἐγὼ δε και γεγέννημαι.

Πραξ. 22,28 Ἀπεκρίθη ο χιλιάρχος· "ἐγὼ με πολλὰ χρήματα ἀπέκτησα το δικαίωμα του Ῥωμαῖου πολίτου". Ο δε Παῦλος εἶπε· "ἐγὼ ὅμως και ἐχὼ γεννηθῆ Ῥωμαῖός πολίτης".

Πραξ. 22,29 εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτόν ἀνετάξιν· και ο χιλιάρχος δε ἐφοβήθη ἐπιγνούς ὅτι ὠμαῖός ἐστι, και ὅτι ἦν αὐτόν δεδεκώς.

Πραξ. 22,29 Ἀμέσως δε τότε ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ αὐτόν ἐκείνοι, που ἐπρόκειτο να τον ἀνακρίνουν. Ἀλλὰ και ο χιλιάρχος ἐφοβήθηκε, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶναι Ῥωμαῖός πολίτης και διότι τον εἶχε δέσει.

Πραξ. 22,30 Τῆ δε ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι το ἀσφαλές, το τι κατηγορεῖται παρὰ των Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτόν ἀπὸ των

δεσμών και εκέλευσεν ελθείν τους αρχιερείς και όλον το συνέδριον αυτών, και καταγαγών τον Παύλον έστησεν εις αυτούς. Πραξ. 22,30 Την άλλην δε ημέραν επειδή ήθελε να μάθη με ακρίβειαν, τι είναι εκείνο, δια το οποίον κατηγορείται από τους Εβραίους, έλυσε αυτόν από τις αλυσίδες και διέταξε να συγκεντρωθούν οι αρχιερείς και όλον το συνέδριον των και αφού κατέβασε τον Παύλον από το στρατόπεδον, τον έβαλε να σταθή όρθιος εμπρός εις αυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23

Πραξ. 23,1 Ατενίσας δε ο Παύλος τώ συνεδριώ είπε· άνδρες αδελφοί, εγώ πάση συνειδήσει αγαθή πεπολίτευμαι τώ Θεώ άχρι ταύτης της ημέρας.

Πραξ. 23,1 Ο δε Παύλος, αφού προσήλωσε το βλέμμα στο συνέδριον, είπε· "άνδρες αδελφοί, εγώ έχω πολιτευθή απένεντι του Θεού με καθαράν συνειδησιν έως την ημέραν αυτήν".

Πραξ. 23,2 ο δε αρχιερεύς Ανανίας επέταξε τοίς παρεστώσιν αυτώ τύπτειν αυτού το στόμα.

Πραξ. 23,2 Αλλ' ο αρχιερεύς Ανανίας διέταξε τους υπηρέτας, που εστέκοντο κοντά στον Παύλον, να του κτυπήσουν το στόμα.

Πραξ. 23,3 τότε ο Παύλος προς αυτόν είπε· τύπτειν σε μέλλει ο Θεός, τοίχε κεκονιαμένε· και σύ κάθε κρίνων με κατά τον νόμον, και παρανομών κελεύεις με τύπτεσθαι!

Πραξ. 23,3 Τοτε ο Παύλος είπε· "θα σε κτυπήση και σε ο Θεός, τοίχε ασβεστωμένε· και συ κάθεσαι να με κρίνης σύμφωνα με τον νόμον και αυτόν τον νόμον (ο οποίος δίδει το δικαίωμα στον κατηγορούμενον ν' απολογήται ελεύθερα και δεν επιτρέπει να τον κτυπούν) τον καταπατείς, με το να διατάσσης να με κτυπήσουν".

Πραξ. 23,4 οι δε παρεστώτες είπον· τον αρχιερέα τού Θεού λοιδορείς;

Πραξ. 23,4 Αυτοί δε, που εστέκοντο κοντά στον Παύλον, είπαν· "τον αρχιερέα του Θεού υβρίζεις;"

Πραξ. 23,5 έφη τε ο Παύλος· ουκ ήδην, αδελφοί, ότι εστίν αρχιερεύς· γέγραπται γάρ· άρχοντα τού λαού σου ουκ ερείς κακώς.

Πραξ. 23,5 Και ο Παύλος είπε· "δεν εγνώριζα, αδελφοί, ότι είναι αρχιερεύς· διότι έχει γραφή· Δεν θα είπης λόγια κακά και υβριστικά εναντίον άρχοντος του λαού σου".

Πραξ. 23,6 γνούς δε ο Παύλος ότι το έν μέρος εστί Σαδδουκαίων, το δε έτερον Φαρισαίων, έκραξεν εν τώ συνεδριώ άνδρες αδελφοί, εγώ Φαρισαίός ειμι, υιός Φαρισαίου· περι ελπίδος και αναστάσεως νεκρών εγώ κρίνομαι.

Πραξ. 23,6 Επειδή δε ο Παύλος αντελήφθη ότι ένα μέρος του συνεδριου ήσαν Σαδδουκαίοι, το δε άλλο Φαρισαίοι, εφώνασε δυνατά· "άνδρες αδελφοί, εγώ ειμαι Φαρισαίος, υιός Φαρισαίου και αυτήν την στιγμήν εγώ δικάζομαι, επειδή πιστεύω και ελπίζω εις την ανάστασιν των νεκρών".

Πραξ. 23,7 τούτο δε αυτού λαλήσαντος εγένετο στάσις των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων, και εσχίσθη το πλήθος.

Πραξ. 23,7 Όταν δε είπε αυτό ο Παύλος, έγινε ζωηρά φιλονεικία μεταξύ των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων και εδιχάσθησαν μεταξύ των οι σύνεδροι.

Πραξ. 23,8 Σαδδουκαίοι μέν γάρ λέγουσι μη είναι ανάστασιν μήτε άγγελον μήτε πνεύμα, Φαρισαίοι δε ομολογούσι τα αμφότερα.

Πραξ. 23,8 Διότι οι μεν Σαδδουκαίοι λέγουν ότι δεν υπάρχει ανάστασις ούτε άγγελος ούτε ψυχή έξω από το σώμα. Οι δε Φαρισαίοι ομολογούν και τα δύο, και την ανάστασιν των νεκρών και την ύπαρξιν αγγέλων και ψυχών.

Πραξ. 23,9 εγένετο δε κραυγή μεγάλη, και αναστάντες οι γραμματείς τού μέλους των Φαρισαίων διεμάχοντο λέγοντες· ουδέν κακόν ευρίσκομεν εν τώ ανθρώπω τούτω· ει δε πνεύμα ελάλησεν αυτώ ή άγγελος, μη θεομαχώμεν.

Πραξ. 23,9 Εγινε δε μεγάλη κραυγή και αφού εσηκώθησαν οι γραμματείς της παρατάξεως των Φαρισαίων, ελογομαχούσαν με θυμόν και έλεγαν· "τίποτε το κακόν δεν ευρίσκομεν στον άνθρωπον αυτόν· εάν δε πνεύμα η άγγελος ωμίλησε και έκαμε αποκαλύψεις εις αυτόν, ας μη μαχώμεθα εναντίον του Θεού".

Πραξ. 23,10 πολλής δε γενομένης στάσεως ευλαβηθείς ο χιλιάρχος μη διασπασθή ο Παύλος υπ αυτών, εκέλευσε το στρατεύμα καταβήναι και αρπάσαι αυτόν εκ μέσου αυτών άγειν τε εις την παρεμβολήν.

Πραξ. 23,10 Επειδή δε έγινε έντονος αντίθεσις και μεγάλη φιλονεικία, εφοβήθηκε ο χιλιάρχος, μήπως και ξεσχισθή από αυτούς ο Παύλος, διέταξε να κατεβούν οι στρατιώται και να αρπάξουν τον Παύλον εκ μέσου των συνέδρων και να τον οδηγήσουν στο στρατόπεδον.

Πραξ. 23,11 Τή δε επιούση νυκτί επιστάς αυτώ ο Κύριος είπε· θάρσει, Παύλε· ως γάρ διεμαρτύρω τα περι εμού εις Ιερουσαλήμ, ούτω σε δει και εις ώμην μαρτυρήσαι.

Πραξ. 23,11 Κατά δε την επομένην νύκτα παρουσιάσθηκε έξαφνα στον Παύλον ο Κυριος και είπε· "έχε θάρρος, Παύλε· διότι, όπως με παρησίαν εμαρτύρησες και εκήρυξες την αλήθειαν περι εμού εις την Ιερουσαλήμ, έτσι σύμφωνα με το θειον σχέδιον θα κηρύξης και εις την Ρωμην".

Πραξ. 23,12 Γενομένης δε ημέρας ποιήσαντές τινες των Ιουδαίων συστροφήν ανεθεμάτισαν εαυτούς, λέγοντες μήτε φαγείν μήτε πιείν έως ου αποκτείνωσι τον Παύλον.

Πραξ. 23,12 Όταν δε έγινε ημέρα, μερικοί από τους Ιουδαίους εμαζεύτηκαν και έκαμαν συνωμοσίαν, ωρκίσθησαν και αναθεμάτισαν τον εαυτόν τους λέγοντες, να μη φάγουν και να μη πίνουν, έως ότου φονεύσουν τον Παύλον.

Πραξ. 23,13 ήσαν δε πλείους τεσσαράκοντα οι ταύτην την συνωμοσίαν πεποιηκότες·

Πραξ. 23,13 Αυτοί δε που έκαμαν την συνωμοσίαν ήσαν περισσότεροι από σαράντα.

Πραξ. 23,14 οίτινες προσελθόντες τοίς αρχιερεύσι και τοίς πρεσβυτέροις είπον· αναθέματι ανεθεματίσαμεν εαυτούς μηδενός γεύσασθαι έως ου αποκτείνωμεν τον Παύλον.

Πραξ. 23,14 Αυτοί λοιπόν προσήλθαν στους αρχιερείς και πρεσβυτέρους και είπαν· "αναθεματίσαμεν με φοβερόν ανάθεμα τους εντούς μας, να μη γευθούμε τίποτε έως ότου φονεύσωμεν τον Παύλον.

Πραξ. 23,15 νύν ούν υμείς εμφανίσατε τώ χιλιάρχω σύν τώ συνεδριώ, όπως αύριον αυτόν καταγάγη προς υμάς, ως μέλλοντας διαγινώσκειν ακριβέστερον τα περι αυτού· ημείς δε πρό τού εγγίσει αυτόν έτοιμοι εσμεν τού ανελείν αυτόν.

Πραξ. 23,15 Τωρα λοιπόν σεις μαζί με το συνέδριον δηλώσατε στον χιλιάρχον, να κατεβάση αύριον τον Παύλον εις σας, διότι τάχα πρόκειται να μάθετε με μεγαλυτέραν ακρίβειαν τα περι αυτού. Ημείς δε προτού να πλησιάση αυτός στο συνέδριον, είμεθα έτοιμοι να τον φονεύσωμεν".

Πραξ. 23,16 ακούσας δε ο υιός της αδελφής Παύλου το ένεδρον, παραγενόμενος και εισελθών εις την παρεμβολήν απήγγειλε τώ Παύλω.

Πραξ. 23,16 Ο υιός όμως της αδελφής του Παύλου ήκουσε την σχεδιαζομένη ενέδραν, έφθασε και εισήλθε στο στρατόπεδον και εγνωστοποίησε στον Παύλον αυτά, που είχε ακούσει.

Πραξ. 23,17 προσκαλεσάμενος δε ο Παύλος ένα των εκατοντάρχων έφη· τον νεανίαν τούτον απάγαγε προς τον χιλίαρχον· έχει γάρ τι απαγγείλαι αυτό.

Πραξ. 23,17 Τότε ο Παύλος εκάλεσε ένα από τους εκατοντάρχους και είπε· “αυτόν τον νέον οδήγησε τον στον χιλίαρχον, διότι κάτι έχει να του αναγγείλη”.

Πραξ. 23,18 ο μέν ούν παραλαβών αυτόν ήγαγε προς τον χιλίαρχον και φησιν· ο δέσμιος Παύλος προσκαλεσάμενός με ηρώτησε τούτον τον νεανίαν αγαγείν προς σε, έχοντά τι λαλήσαι σοι.

Πραξ. 23,18 Αυτός λοιπόν επήρε τον νέον, τον οδήγησε προς τον χιλίαρχον και είπε· “ο Παύλος, ο φυλακισμένος, με επροσκάλεσε και με παρεκάλεσε να οδηγήσω εις σε αυτόν τον νέον, διότι κάτι έχει να σου πη”.

Πραξ. 23,19 επιλαβόμενος δε της χειρός αυτού ο χιλίαρχος και αναχωρήσας κατ ιδίαν επυνθάνετο, τι εστιν ό έχεις απαγγείλαι μοι;

Πραξ. 23,19 Τον επιασε τότε από το χέρι ο χιλίαρχος, επήγε εις ένα ιδιαίτερον μέρος και τον ηρώτησε· “ποιό είναι αυτό, που έχεις να μου αναγγείλης;”

Πραξ. 23,20 είπε δε ότι οι Ιουδαίοι συνέθεντο τού ερωτήσαι σε όπως αύριον εις το συνέδριον καταγάγης τον Παύλον, ως μελλόντων τι ακριβέστερον πυνθάνεσθαι περί αυτού.

Πραξ. 23,20 Είπε δε ο νέος· “οι Ιουδαίοι συνεφώνησαν να σε παρακαλέσουν να κατεβάσης αύριον τον Παύλον στο συνέδριον, διότι τάχα πρόκειται να ξετάσουν και να πληροφορηθούν ακριβέστερον τα περί αυτού.

Πραξ. 23,21 σύ ούν μη πειστής αυτοίς· ενεδρεύουσι γάρ αυτόν εξ αυτών άνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οίτινες ανεθεμάτισαν εαυτούς μήτε φαγείν μήτε πιείν έως ού ανέλωσιν αυτόν, και νύν έτοιμοί εισι προσδεχόμενοι την από σου επαγγελίαν.

Πραξ. 23,21 Συ όμως να μη πειστής εις αυτούς. Διότι του στήνουν καρτέρι σαράντα και πλέον άνδρες από αυτούς, οι οποίοι επήραν όρκον και ανάθεμα, να μη φάγουν και να μη πίνουν, έως ότου τον φονεύσουν. Και τώρα είναι έτοιμοι, περιμένοντες την υπόσχεσίν σου, να οδηγήσης εκεί τον Παύλον”.

Πραξ. 23,22 ο μέν ούν χιλίαρχος απέλυσε τον νεανίαν, παραγγείλας μηδενί εκλαλήσαι ότι ταύτα ενεφάνισας προς με.

Πραξ. 23,22 Ο χιλίαρχος λοιπόν αφήκε ελεύθερον τον νέον, αφού του παρήγγειλε να μη πη εις κανένα “ότι εφανέρωσες αυτά εις εμέ”.

Πραξ. 23,23 Καί προσκαλεσάμενος δύο τινάς των εκατοντάρχων είπεν· ετοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους όπως πορευθώσιν έως Καισαρείας, και ιππείς εβδομήκοντα και δεξιολάβους διακοσίους, από τρίτης ώρας της νυκτός,

Πραξ. 23,23 Και αφού επροσκάλεσε δύο από τους εκατοντάρχους είπε· “ετοιμάσατε διακοσίους στρατιώτας να υπάγουν μέχρι την Καισάρειαν και εβδομήντα ιππείς και διακοσίους λοχοφόρους, να είναι έτοιμοι εις τας εννέα την νύκτα.

Πραξ. 23,24 κτήνη τε παραστήσαι, ίνα επιβιβάσαντες τον Παύλον διασώσωσι προς Φήλικα τον ηγεμόνα,

Πραξ. 23,24 Και να πάρουν μαζί των ζώα, δια να επιβιβάσουν και να μεταφέρουν σών και ασφαλή τον Παύλον προς τον Φηλικα, τον επίτροπον της Ιουδαίας”.

Πραξ. 23,25 γράψας επιστολήν περιέχουσαν τον τύπον τούτον·

Πραξ. 23,25 Εγραψε δε και επιστολήν, η οποία περιείχε τα εξής·

Πραξ. 23,26 Κλαύδιος Λυσίας τώ κρατίστω ηγεμόνι Φήλικι χαιρειν.

Πραξ. 23,26 “Ο Κλαύδιος Λυσίας χαιρετίζει τον ευγενέστατον ηγεμόνα Φηλικα.

Πραξ. 23,27 τον άνδρα τούτον συλληφθέντα υπό των Ιουδαίων και μέλλοντα αναρρείσθαι υπ αυτών επιστάς σών τώ στρατεύματι εξελόμην αυτόν, μαθών ότι ωμαίός εστι.

Πραξ. 23,27 Τον άνδρα αυτόν, που συνελήφθη από τους Ιουδαίους και επρόκειτο να φονευθή από αυτούς, ώρημσα εγώ μαζί με το στρατεύμα και τον έσωσα από τα χέρια των, διότι έμαθα ότι είναι Ρωμαίος.

Πραξ. 23,28 βουλόμενος δε γνώναι την αιτίαν δι ήν ενεκάλουν αυτό, κατήγαγον αυτόν εις το συνέδριον αυτών·

Πραξ. 23,28 Επειδή δε ήθελα να μάθω την αιτίαν, δια την οποίαν τον κατηγορούσαν, τον εκατέβασα στο συνέδριόν των.

Πραξ. 23,29 ον εύρον εγκαλούμενον περί ζητημάτων τού νόμου αυτών, μηδέν δε άξιον θανάτου ή δεσμών έγκλημα έχοντα.

Πραξ. 23,29 Ευρηκα όμως να τον κατηγορούν δια ζητήματα του θρησκευτικού των νόμου, χωρίς να έχη υποπέσει εις κανένα έγκλημα, το οποίον να τιμωρήται από τους νόμους μας με θάνατον η με φυλάκισιν.

Πραξ. 23,30 μηνυθείσης δε μοι επιβουλής εις τον άνδρα μέλλειν έσεσθαι υπό των Ιουδαίων, εξαυτής έπεμψα προς σε, παραγγείλας και τοίς κατηγοροίς λέγειν τα προς αυτόν επί σου. έρωσο.

Πραξ. 23,30 Επειδή δε μου κατηγγέλη ότι επρόκειτο να γίνη κάποια δολοφονική απόπειρα εναντίον του ανδρός αυτού εκ μέρους των Ιουδαίων, τον έστειλα αμέσως προς σε και παρήγγειλα στους κατηγορούς του να εκθέσουν ενώπιόν σου όσα έχουν εναντίον του. Υγίαινε”.

Πραξ. 23,31 Οι μέν ούν στρατιώται κατά το διατεταγμένον αυτοίς αναλαβόντες τον Παύλον ήγαγον διά της νυκτός εις την Αντιπατρίδα,

Πραξ. 23,31 Οι στρατιώται λοιπόν σύμφωνα με την διαταγήν που έλαβον, επήραν τον Παύλον και τον έφεραν δια νυκτός εις την Αντιπατρίδα.

Πραξ. 23,32 τή δε επαύριον εάσαντες τους ιππείς πορευέσθαι σών αυτώ, υπέστρεψαν εις την παρεμβολήν·

Πραξ. 23,32 Την άλλην δε ημέραν οι πεζοί στρατιώται αφήκαν τους ιππείς να πορευθούν μαζί με τον Παύλον και αυτοί επέστρεψαν στο στρατόπεδον της Ιερουσαλήμ.

Πραξ. 23,33 οίτινες εισελθόντες εις την Καισάρειαν και αναδόντες την επιστολήν τώ ηγεμόνι παρέστησαν και τον Παύλον αυτό.

Πραξ. 23,33 Οι δε ιππείς, αφού εισήλθαν εις την Καισάρειαν, παρέδωσαν την επιστολήν στον επίτροπον και του παρουσίασαν και τον Παύλον.

Πραξ. 23,34 αναγνούς δε ο ηγεμών και επερωτήσας εκ ποίας επαρχίας εστί, και πυθόμενος ότι από Κιλικίας,

Πραξ. 23,34 Όταν δε ο ηγεμών εδιάβασε την επιστολήν, ηρώτησε τον Παύλον από ποίαν επαρχίαν είναι και αφού επληροφορήθηκε ότι είναι από την Κιλικίαν,

Πραξ. 23,35 διακούσομαί σου, έφη, όταν και οι κατήγοροί σου παραγένωνται· εκέλευσέ τε αυτόν εν τώ πραιτωρίω τού

Ηρώδου φυλάσσεσθαι.

Πραξ. 23,35 είπε· "θα σε ακούσω με προσοχήν, όταν έλθουν και οι κατήγοροί σου". Διέταξε δε να φρουρηται ο Παύλος εις φυλακήν του ανακτόρου, που είχε κτίσει ο Ηρώδης και το οποίον ήτο τώρα οικημα του πραίτωρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24

Πραξ. 24,1 Μετά δε πέντε ημέρας κατέβη ο αρχιερεύς Ανανίας μετά των πρεσβυτέρων και ρήτορος Τερτύλλου τινός, οίτινες ενεφάνισαν τώ ηγεμόνι κατά τού Παύλου.

Πραξ. 24,1 Επειτα δε από πέντε ημέρας κατέβηκε ο αρχιερεύς Ανανίας εις την Καισάρειαν μαζί με τους πρεσβυτέρους και με κάποιον δικηγόρον, ονόματι Τερτυλλον, οι οποίοι και κατέθεσαν στον επίτροπον καταγγελίαν εναντίον του Παύλου.

Πραξ. 24,2 κληθέντος δε αυτού ήρξατο κατηγορείν ο Τέρτυλλος λέγων·

Πραξ. 24,2 Αφού δε εκλήθη ο Παύλος, ήρχισε ο Τερτυλλος να τον κατηγορή λέγων·

Πραξ. 24,3 πολλής ειρήνης τυγχάνοντες διά σου και κατορθωμάτων γινομένων τώ έθνει τούτω διά της σής προνοίας, πάντη τε και πανταχού αποδεχόμεθα, κράτιστε Φήλιξ, μετά πάσης ευχαριστίας.

Πραξ. 24,3 "επειδή, ευγενέστατε Φήλιξ, απολαμβάνομεν χάρις εις σε πολλήν ειρήνην και γίνονται μεγάλα έργα στο έθνος τούτο, χάρις εις την ιδικήν σου φροντίδα, εις κάθε περίστασιν και εις όλας τας περιοχάς τα βλέπομεν και τα δεχόμεθα με κάθε ευγνωμοσύνην.

Πραξ. 24,4 ίνα δε μη επί πλείον σε εγκόπτω, παρακαλώ ακούσαι σε ημών συντόμως τή σή επιεικεία.

Πραξ. 24,4 Δια να μη σε ενοχλώ δε περισσότερον, διηγούμενος τα έργα σου, σε παρακαλώ να ακούσης με ευμένειαν αυτά, που με συντομίαν θα σου είπωμεν.

Πραξ. 24,5 ευρόντες γάρ τον άνδρα τούτον λοιμόν και κινούντα στάσιν πάσι τοίς Ιουδαίοις τοίς κατά την οικουμένην, πρωτοστάτην τε της των Ναζωραίων αιρέσεως,

Πραξ. 24,5 Διότι ευρήκαμεν αυτόν τον άνθρωπον πολύ επικίνδυνον δια τον λαόν, αληθινήν πληγήν, να αναταράσση και να εξερεθίξη εις στάσιν όλους τους Ιουδαίους, ανά τας διαφόρους επαρχίας, να είναι δε η ψυχή και ο πρωτοστάτης της αιρέσεως των Ναζωραίων.

Πραξ. 24,6 ός και το ιερόν επείρασε βεβηλώσαι, ον και εκρατήσαμεν και κατά τον ημέτερον νόμον ηθελήσαμεν κρίνειν·

Πραξ. 24,6 Αυτός επεχείρησε να βεβηλώση και το ιερόν. Δι' αυτό και τον επιάσαμε· και ηθελήσαμεν σύμφωνα με τον Νομον μας να τον δικάσωμεν.

Πραξ. 24,7 παρελθών δε Λυσίας ο χιλίαρχος μετά πολλής βίας εκ των χειρών ημών απήγαγε,

Πραξ. 24,7 Αλλά κατέφθασε ο Λυσίας ο χιλίαρχος και τον ήρπασε από τα χέρια μας με πολλήν βίαν.

Πραξ. 24,8 κελεύσας τους κατηγορούς αυτού έρχεσθαι επί σε· παρ ου δυνήση αυτός ανακρίνας περι πάντων τούτων επιγνώναι ών ημείς κατηγορούμεν αυτού.

Πραξ. 24,8 Διέταξε δε να έλθουν οι κατήγοροί του ενώπιόν σου. Από τον ίδιον δε τον Λυσίαν, εάν κάμης έρευναν και ανάκρισιν, θα γνωρίσης πολύ καλά όλα αυτά, δια τα οποία ημείς τον κατηγορούμε".

Πραξ. 24,9 συνεπέθεντο δε και οι Ιουδαίοι φάσκοντες ταύτα ούτως έχειν.

Πραξ. 24,9 Συνεφώνησαν δε και οι παριστάμενοι Ιουδαίοι λέγοντες ότι έτσι ακριβώς έχουν τα πράγματα.

Πραξ. 24,10 Απεκρίθη δε ο Παύλος νεύσαντος αυτώ τού ηγεμόνος λέγειν· εκ πολλών ετών όντα σε κριτήν τώ έθνει τούτω επιστάμενος ευθυμότερον τα περι εμαυτού απολογούμαι,

Πραξ. 24,10 Ο δε Παύλος, όταν ο ηγεμών του έκαμε νεύμα να ομιλήση, απεκρίθη· "επειδή γνωρίζω, ότι από πολλά χρόνια είσαι δικαστής στο έθνος τούτο, με πρόθυμον διάθεσιν και με εμπιστοσύνην απολογούμαι ενώπιόν σου δια τα περι εμέ.

Πραξ. 24,11 δυναμένου σου γνώναι ότι ου πλείους εισί μοι ημέραι δεκαδύο αφ ής ανέβην προσκυνήσων εις Ιερουσαλήμ·

Πραξ. 24,11 Και τούτο, διότι ημπορείς συ να πληροφορηθής, ότι δεν είναι περισσότερες από δώδεκα ημέρες από τότε που ανέβηκα εις Ιεροσόλυμα, δια να προσκυνήσω.

Πραξ. 24,12 και ούτε εν τώ ιερώ ευρόν με προς τινα διαλεγόμενον ή επισύστασιν ποιούντα όχλου, ούτε εν ταις συναγωγαις ούτε κατά την πόλιν·

Πραξ. 24,12 Και ούτε στο ιερόν με ευρήκαν να συζητώ με κανένα η να κάνω συναγερομόν του όχλου ούτε εις τας συναγωγάς ούτε εις οποιονδήποτε άλλο μέρος της πόλεως.

Πραξ. 24,13 ούτε παραστήσαι δύνανται περι ών νύν κατηγορούσί μου.

Πραξ. 24,13 Ούτε ημπορούν να αποδείξουν αυτά, δια τα οποία τώρα με κατηγορούν.

Πραξ. 24,14 ομολογώ δε τούτο σοι, ότι κατά την οδόν ήν λέγουσιν αίρεσιν ούτω λατρεύω τώ πατρώω Θεώ, πιστεύων πάσι τοίς κατά τον νόμον και τοίς εν τοίς προφήταις γεγραμμένοις,

Πραξ. 24,14 Ομολογώ όμως εις σε τούτο· ότι σύμφωνα με την νέαν πίστιν, την χριστιανικήν, την οποίαν αυτοί ονομάζουν αίρεσιν, έτσι λατρεύω τον Θεόν των πατέρων μας, πιστεύων εις όλα όσα διατάσσει ο Νομος και εις όσα είναι γραμμένα στους προφήτας.

Πραξ. 24,15 ελπίδα έχων εις τον Θεόν ήν και αυτοί ούτοι προσδέχονται, ανάστασιν μέλλειν έσεσθαι νεκρών, δικαίων τε και αδικών·

Πραξ. 24,15 Εχω πίστιν και ελπίδα στον Θεόν, την οποίαν και αυτοί οι ίδιοι έχουν και συμερίζονται, ότι δηλαδή θα γίνη ανάστασις νεκρών, δικαίων και αδικών.

Πραξ. 24,16 εν τούτω δε και αυτός ασκώ απρόσκοπτον συνείδησιν έχειν προς τον Θεόν και τους ανθρώπους διά παντός.

Πραξ. 24,16 Ακριβώς δε διότι έχω αυτή την ελπίδα, εργαζομαι προσπαθών να έχω πάντοτε συνείδησιν αγαθήν, χωρίς καμμίαν τύψιν ενώπιον του Θεού και ενώπιον των ανθρώπων.

Πραξ. 24,17 δι ετών δε πλειόνων παρεγενόμενην ελεημοσύνας ποιήσων εις το έθνος μου και προσφοράς·

Πραξ. 24,17 Αφού δε απουσίασα αρκετά έτη, ήρθα εις την Ιερουσαλήμ, δια να φέρω ελεημοσύνας στο έθνος μου και να προσφέρω θυσίας στον ναόν.

Πραξ. 24,18 εν οίς ευρόν με ηγνισμένον εν τώ ιερώ, ου μετά όχλου ουδέ μετά θορύβου, τινές από της Ασίας Ιουδαίοι,

Πραξ. 24,18 Εις αυτά ακριβώς τα έργα μου με ευρήκαν στο ιερόν να εκπληρώνω όσα δια τον αγνισμόν είναι καθιερωμένα, όχι με όχλον ούτε με αναταραχήν και αναστάτωσιν. Με ευρήκαν δε μερικοί Ιουδαίοι από την Ασίαν,

Πραξ. 24,19 ούς έδει επί σου παρείναι και κατηγορείν εί τι έχοιεν προς με.

Πραξ. 24,19 οι οποίοι έπρεπε και να παρουσιασθούν ενώπιόν σου και να καταθέσουν κατηγορίαν, εάν βέβαια υποτεθή ότι έχουν κάτι εναντίον να καταθέσουν.

Πραξ. 24,20 ή αυτοί ούτοι επάτῳσαν τι εύρον εν εμοί αδίκημα στάντος μου επί τού συνεδρίου,

Πραξ. 24,20 Η επί τέλους, ας πουν αυτοί εδώ, ποίον αδίκημα ευρήκαν εις εμέ, όταν εστάθηκα ως κατηγορούμενος στο συνέδριόν των.

Πραξ. 24,21 ή περί μιάς ταύτης φωνής ής έκραξα εσώς εν αυτοίς, ότι περί αναστάσεως νεκρών εγώ κρίνομαι σήμερον υφ υμών.

Πραξ. 24,21 Εκτός εάν αδίκημα θεωρούν μίαν φωνήν, που εφώναξα δυνατά όρθιος εν μέσω αυτών, ότι εγώ δικάζομαι σήμερα από σας περί αναστάσεως νεκρών".

Πραξ. 24,22 Ακούσας δε ταύτα ο Φήλιξ ανεβάλετο αυτούς, ακριβέστερον ειδώς τα περί της οδοῦ, ειπών· όταν Λυσίας ο χιλίαρχος καταβή, διαγνώσομαι τα καθ υμάς,

Πραξ. 24,22 Όταν δε ο Φήλιξ ήκουσε αυτά, ανέβαλε να βγάλη απόφασιν, και τούτο διότι εγνώριζε πολύ καλύτερα τα περι νέας θρησκείας και ανετλήθη ότι είναι ασύστατοι αι κατηγορίαι των Ιουδαίων εναντίον του Παύλου. Είπε όμως· "όταν ο Λυσίας ο χιλίαρχος κατεβή εις την Καισάρειαν, θα πληροφορηθώ καλύτερον το ζήτημά σας".

Πραξ. 24,23 διαταξάμενός τε τώ εκατοντάρχη τηρείσθαι τον Παύλον έχειν τε άνεσιν και μηδένα κωλύειν των ιδίων αυτού υπηρετείν ή προσέρχεσθαι αυτό.

Πραξ. 24,23 Εδωσε δε διαταγήν στον εκατόνταρχον, να φρουρηται ο Παύλος, να έχη σχετικήν ελευθερίαν και ευκολίαν και να μη εμποδίζεται κανείς από τους ιδικούς του να τον υπηρετή η να τον επισκέπτεται.

Πραξ. 24,24 Μετά δε ημέρας τινάς παραγενόμενος ο Φήλιξ σύν Δρουσίλλη τή γυναικί αυτού, ούση Ιουδαία, μετεπέμψατο τον Παύλον και ήκουσεν αυτού περί της εις Χριστόν πίστεως.

Πραξ. 24,24 Επειτα δε από ολίγας ημέρας ήλθε ο Φήλιξ μαζί με την σύζυγόν του την Δρουσίλλαν, η οποία ήτο Ιουδαία, εκάλεσε τον Παύλον και τον ήκουσε να ομιλή περί της πίστεως στον Χριστόν.

Πραξ. 24,25 διαλεγόμενου δε αυτού περί δικαιοσύνης και εγκρατείας και τού κρίματος τού μέλλοντος έσεσθαι, έμφοβος γενόμενος ο Φήλιξ απεκριθη· το νύν έχον πορεύου, καιρόν δε μεταλαβών μετακαλέσομαί σε,

Πραξ. 24,25 Καθώς όμως αυτός ωμιλούσε περί δικαιοσύνης και περί εγκρατείας και περί της κρίσεως, η οποία έμελλε να γίνη, ο Φήλιξ, καθό ένοχος εις πολλά αμαρτήματα, κατελήθη από φόβον και απήντησεν στον Παύλον· "επί του παρόντος πήγαινε και όταν εύρω ευκαιρίαν θα στείλω να σε καλέσω πάλιν".

Πραξ. 24,26 άμα δε και ελπίζων ότι χρήματα δοθήσεται αυτό υπό τού Παύλου όπως λύση αυτόν· διό και πυκνότερον αυτόν μεταπεμπόμενος ωμίλει αυτό.

Πραξ. 24,26 Συγχρόνως ήλπιζε ο Φήλιξ ότι θα πάρη χρήματα από τον Παύλον, δια να τον απολύση. Δι' αυτό δε και τον προσκαλούσε συχνότερα και συνωμιλούσε μαζί του.

Πραξ. 24,27 Διετίσας δε πληρωθείσης έλαβε διάδοχον ο Φήλιξ Πόρκιον Φήστον· θέλων δε χάριν καταθέσθαι τοίς Ιουδαίοις ο Φήλιξ κατέλιπε τον Παύλον δεδεμένον.

Πραξ. 24,27 Όταν δε συνεπληρώθησαν δύο χρόνια, ήλθε διάδοχος του Φηλικος ο Πορκιος Φήστος. Επειδή δε ο Φήλιξ ήθελε να κάμη χάριν στους Ιουδαίους και να τους καλοπιάση, αφήκε τον Παύλον φυλακισμένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25

Πραξ. 25,1 Φήστος ούν επιβάς τή επαρχία μετά τρεις ημέρας ανέβη εις Ιεροσόλυμα από Καισαρείας·

Πραξ. 25,1 Ο Φήστος λοιπόν, όταν ήλθε και εγκατεστάθηκε εις την επαρχίαν της Συρίας, έπειτα από τρεις ημέρας ανέβηκε από την Καισάρειαν εις τα Ιεροσόλυμα.

Πραξ. 25,2 ενεφάνισαν δε αυτό ο αρχιερεύς και οι πρώτοι των Ιουδαίων κατά τού Παύλου, και παρεκάλουν αυτόν,

Πραξ. 25,2 Παρουσίασαν δε εις αυτόν ο αρχιερεύς και οι πρώτοι μεταξύ των Ιουδαίων καταγγελίαν εναντίον του Παύλου και τον παρακαλούσαν,

Πραξ. 25,3 αιτούμενοι χάριν κατ αυτού, όπως μεταπέμψηται αυτόν εις Ιερουσαλήμ, ενέδραν ποιούντες ανελείν αυτόν κατά την οδόν.

Πραξ. 25,3 ζητούντες ως χάριν ιδικήν των εναντίον του Παύλου, να τον καλέση ο Φήστος εις την Ιερουσαλήμ. Ενώ συγχρόνως ετοιμάζαν ενέδραν να τον φονεύσουν στον δρόμον.

Πραξ. 25,4 ο μέν ούν Φήστος απεκριθη τηρείσθαι τον Παύλον εν Καισαρεία εαυτόν δε μέλλειν εν τάχει εκπορεύεσθαι

Πραξ. 25,4 Ο Φήστος όμως απήντησε, να κρατηται ο Παύλος εις την Καισάρειαν και ότι αυτός σύντομα επρόκειτο να αναχωρήση από την Ιερουσαλήμ δια την Καισάρειαν.

Πραξ. 25,5 οι ούν δυνατοί εν υμίν, φησί, συγκαταβάντες, εί τι εστιν εν τώ ανδρί τούτω, κατηγορείτωσαν αυτού.

Πραξ. 25,5 "Αυτοί λοιπόν που κατέχουν τας πρώτας θέσεις μεταξύ σας, είπεν, ας κατεβούν μαζί μου, και εάν υπάρχη κάποια ενοχή εναντίον του ανθρώπου τούτου, ας διατυπώσουν εκεί την κατηγορίαν των".

Πραξ. 25,6 Διατρίψας δε εν αυτοίς ημέρας πλείους ή δέκα, καταβάς εις Καισάρειαν, τή επαύριον καθίσας επί τού βήματος εκέλευσε τον Παύλον αχθήναι.

Πραξ. 25,6 Αφού δε έμεινε μεταξύ αυτών περισσότερον από δέκα ημέρες, κατέβηκε εις την Καισάρειαν. Την δε άλλην ημέραν καθίσας στο δικαστικόν βήμα, διέταξε να φέρουν τον Παύλον.

Πραξ. 25,7 παραγενομένου δε αυτού περιέστησαν οι από Ιεροσολύμων καταβεβηκότες Ιουδαίοι, πολλά και βαρέα αιτώματα φέροντες κατά τού Παύλου, ά ουκ ίσχυον αποδείξαι,

Πραξ. 25,7 Όταν δε αυτός ήλθε, τον περιεκύκλωσαν οι Ιουδαίοι, που είχαν κατεβή από την Ιερουσαλήμ, διατυπώνοντες εναντίον του Παύλου πολλάς και βαρείας κατηγορίας, τας οποίας όμως δεν ημπορούσαν να αποδείξουν.

Πραξ. 25,8 απολογουμένου αυτού ότι ούτε εις τον νόμον των Ιουδαίων ούτε εις το ιερόν ούτε εις Καίσαρά τι ήμαρτον.

Πραξ. 25,8 Και τούτο διότι ο Παύλος απολογούμενος, διεκήρυσσε ότι· "ούτε στον νόμον των Ιουδαίων ούτε στον ναόν ούτε στον Καίσαρα διέπραξα το παραμικρότερον σφάλμα".

Πραξ. 25,9 ο Φήστος δε θέλων τοίς Ιουδαίοις χάριν καταθέσθαι, αποκριθείς τώ Παύλω είπε· θέλεις εις Ιερουσαλήμ αναβάς εκεί περί τούτων κρίνεσθαι επ εμού;

Πραξ. 25,9 Ο δε Φήστος θέλων να ευχαριστήση τους Ιουδαίους απεκριθη στον Παύλον και είπε· "θέλεις να ανεβής εις την

Ιερουσαλήμ και να δικασθής εκεί ενώπιόν μου δια τα ζητήματα αυτά;"

Πραξ. 25,10 είπε δε ο Παύλος· επί τού βήματος Καίσαρος εστώς είμι, ού με δει κρίνεσθαι. Ιουδαίους ουδέν ηδίκησα, ως και σύ κάλλιον επιγνώσκεις·

Πραξ. 25,10 Ο δε Παύλος είπε· "εγώ στέκομαι εδώ, εμπρός στο δικαστήριο του Καίσαρος, στο οποίον και πρέπει να δικασθώ ως Ρωμαίος πολίτης. Τους Ιουδαίους δεν τους έχω αδικήσει εις τίποτε, όπως και συ ο ίδιος καλύτερα από κάθε άλλον γνωρίζεις.

Πραξ. 25,11 ει μὲν γάρ αδικώ και άξιον θανάτου πέπραχά τι, ου παραιτούμαι το αποθανείν· ει δε ουδέν εστιν ών ούτοι κατηγορούσί μου, ουδείς με δύναται αυτοίς χαρίσασθαι· Καίσαρα επικαλούμαι.

Πραξ. 25,11 Διότι εάν μεν τους αδικώ και έχω διαπράξει κάτι άξιον θανάτου, δεν αρνούμαι να καταδικασθώ εις θάνατον και να αποθάνω. Εάν όμως τίποτε δεν είναι αληθινόν από εκείνα, που αυτοί με κατηγορούν, κανείς δεν έχει το δικαίωμα και την εξουσίαν να με χάριση εις αυτούς, δια να με θανατώσουν. Καμνω έφεσιν στον Καίσαρα και ζητώ να δικασθώ ενώπιόν του".

Πραξ. 25,12 τότε ο Φήστος συλλαλήσας μετά τού συμβουλίου απεκρίθη· Καίσαρα επικέκλησαι, επί Καίσαρα πορεύση.

Πραξ. 25,12 Τότε ο Φήστος, αφού συνεζήτησε με το συμβούλιόν του, απεκρίθη· "τον Καίσαρα έχεις επικαλεσθή· Εις τον Καίσαρα θα πορευθής".

Πραξ. 25,13 Ημερών δε διαγενομένων τινών Αγρίππας ο βασιλεύς και Βερνίκη κατήντησαν εις Καισάρειαν ασπασόμενοι τον Φήστον.

Πραξ. 25,13 Αφού δε επέρασαν μερικές ημέρες, ο βασιλεύς Αγρίππας και η αδελφή του Βερνίκη ήλθαν εις την Καισάρειαν με τον σκοπόν να χαιρετήσουν και να συγχαρούν τον Φήστον.

Πραξ. 25,14 ως δε πλείους ημέρας διέτριβον εκεί, ο Φήστος τώ βασιλεί ανέθετο τα κατά τον Παύλον λέγων· ανήρ τις εστι καταλειμμένος υπό Φήλικος δέσμιος,

Πραξ. 25,14 Καθώς δε παρέμειναν εκεί περισσότερες ημέρες, ο Φήστος εξέθεσε στον βασιλέα τα κατά τον Παύλον λέγων· "κάποιος άνθρωπος έχει αφεθή φυλακισμένος από τον Φηλικά.

Πραξ. 25,15 περί ού γενομένου μου εις Ιεροσόλυμα ενεφάνισαν οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων αιτούμενοι κατ' αυτού δίκην·

Πραξ. 25,15 Δι' αυτόν, όταν εγώ επήγα εις Ιεροσόλυμα, μου επέδωσαν καταγγελίαν οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων, ζητούντες να τον δικάσω και καταδικάσω.

Πραξ. 25,16 προς ούς απεκρίθην ότι ουκ έστιν έθος ωμαίοις χαρίζεσθαι τινα άνθρωπον εις απώλειαν πριν ή ο κατηγορούμενος κατά πρόσωπον έχοι τους κατηγορούς τόπον τε απολογίας λάβοι περί τού εγκλήματος.

Πραξ. 25,16 Απήντησα όμως εις αυτούς ότι δεν υπάρχει συνήθεια στους Ρωμαίους, δια να φανούν ευχαρίστοι εις κάποιους, να παραδίδουν ένα άνθρωπον εις θάνατον, πριν ο κατηγορούμενος έλθη εις αντιπαράστασιν προς τους μηνυτάς του και πριν λάβη το δικαίωμα να απολογηθή δια το έγκλημα, που κατηγορείται.

Πραξ. 25,17 συνελθόντων ούν αυτών ενθάδε αναβολήν μηδεμίαν ποιησάμενος τή εξής καθίσας επί τού βήματος εκέλευσα αχθίην τον άνδρα·

Πραξ. 25,17 Όταν δε αυτοί ήλθαν μαζί μου εδώ, εγώ χωρίς καμμίαν αναβολήν εκάθισα αμέσως την επομένην ημέραν στο δικαστικόν βήμα και διέταξα να προσαχθή ο άνθρωπος αυτός.

Πραξ. 25,18 περί ού σταθέντες οι κατήγοροι ουδεμίαν αιτίαν επέφερον ών υπενόουν εγώ,

Πραξ. 25,18 Οι κατήγοροι όμως, όταν εστάθησαν εις την δικαστικήν αίθουσαν, δεν διετύπωσαν καμμίαν εναντίον του κατηγορίαν, από εκείνας τας οποίας εγώ υπέθετα και επερίμενα.

Πραξ. 25,19 ζητήματα δε τινα περί της ιδίας δεισιδαιμονίας είχαν προς αυτόν και περί τινος Ιησού τεθνηκότος, ον έφασκεν ο Παύλος ζήν.

Πραξ. 25,19 Αλλά είχαν εναντίον του κάποια ζητήματα περί της ιδικής των θρησκείας και δια κάποιον Ιησούν πεθαμένον, δια τον οποίον ο Παύλος έλεγε ότι ζη.

Πραξ. 25,20 απορούμενος δε εγώ την περί τούτου ζήτησιν έλεγον ει βούλοιτο πορεύεσθαι εις Ιεροσόλυμα κακεί κρίνεσθαι περί τούτων.

Πραξ. 25,20 Επειδή δε εγώ ευρέθηκα εις απορίαν δια την έρευναν του ζητήματος αυτού, είπα στον Παύλον, εάν ήθελε, να μεταβη εις Ιεροσόλυμα και να δικασθή εκεί δι' αυτά τα ζητήματα.

Πραξ. 25,21 τού δε Παύλου επικαλεσαμένου τηρηθήναι αυτόν εις την τού Σεβαστού διάγνωσιν, εκέλευσα τηρείσθαι αυτόν έως ού πέμψω αυτόν προς Καίσαρα.

Πραξ. 25,21 Επειδή όμως ο Παύλος, επικαλεσθείς την ρωμαϊκήν του υπηκοότητα, εξήτησε να φρουρηθή, δια να δικασθή από τον σεβαστόν αυτοκράτορα, διέταξα να φρουρηται αυτός, έως ότου τον στείλω στον Καίσαρα".

Πραξ. 25,22 Αγρίππας δε προς τον Φήστον έφη· εβουλόμην και αυτός τού ανθρώπου ακούσαι. ο δε, αύριον, φησίν, ακούση αυτού.

Πραξ. 25,22 Είπε δε ο Αγρίππας προς τον Φήστον· "ήθελα και εγώ ο ίδιος να ακούσω αυτόν τον άνθρωπον". Ο δε Φήστος απήντησε· "αύριον θα τον ακούσης".

Πραξ. 25,23 Τή ούν επαύριον ελθόντος τού Αγρίππα και της Βερνίκης μετά πολλής φαντασίας και εισελθόντων εις το ακροατήριο συν τε τοίς χιλιάρχους και ανδράσι τοίς κατ' εξοχήν ούσι της πόλεως, και κελεύσαντος τού Φήστου ήχθη ο Παύλος.

Πραξ. 25,23 Την επομένην, αφού ήλθε ο Αγρίππας και η Βερνίκη λαμπροστολισμένοι και με πολλήν συνοδείαν και εισήλθαν εις την αίθουσαν του δικαστηρίου μαζί με τους χιλιάρχους και τους άλλους επισήμους άνδρας, που ήσαν εις την πόλιν, διέταξε ο Φήστος και ωδηγήθηκε εκεί ο Παύλος.

Πραξ. 25,24 και φησιν ο Φήστος· Αγρίππα βασιλεύ και πάντες οι συμπαρόντες ημίν άνδρες, θεωρείτε τούτον περί ού πάν το πλήθος των Ιουδαίων ενέτυχόν μοι έν τε Ιεροσολύμοις και ενθάδε, επιβοώντες μη δειν ζήν αυτόν μηκέτι.

Πραξ. 25,24 Και λέγει τότε ο Φήστος· "Βασιλεύ Αγρίππα και όλοι όσοι είσθε παρόντες εδώ μαζί μας, βλέπετε τον άνθρωπον αυτόν, δια τον οποίον όλος ο λαός των Ιουδαίων ήλθαν και με συνήντησαν και εις τα Ιεροσόλυμα και εδώ και εφώναζαν ότι δεν πρέπει πλέον αυτός να ζη.

Πραξ. 25,25 εγώ δε καταλαβόμενος μηδέν άξιον θανάτου αυτόν πεπραχέναι, και αυτού δε τούτου επικαλεσαμένου τον

Σεβαστόν, έκρινα πέμπειν αυτόν.

Πραξ. 25,25 Εγώ όμως επειδή εκατάλαβα ότι τίποτε άξιον θανάτου δεν έχει πράξει αυτός και επειδή και αυτός ο ίδιος επεκαλέσθη τον σεβαστόν αυτοκράτορα, επήρα την απόφασιν να τον στείλω εις την Ρωμην.

Πραξ. 25,26 περί ου ασφαλές τι γράψαι τώ κυρίω ουκ έχω· διό προήγαγον αυτόν εφ υμών και μάλιστα επί σου, βασιλεύ Αγρίππα, όπως της ανακρίσεως γενομένης σχώ τι γράψαι.

Πραξ. 25,26 Δεν έχω όμως τίποτε το σαφές και βέβαιον να γράψω δι' αυτόν στον κύριον. Δι' αυτό, τον έφερα από την φυλακήν εις σας και μάλιστα εμπρός εις σε, βασιλεύ Αγρίππα, δια να γίνη ανάκρισις και από αυτήν να έχω κάτι να γράψω.

Πραξ. 25,27 άλογον γάρ μοι δοκεί πέμποντα δέσιμον μη και τας κατ αυτού αιτίας σημάναι.

Πραξ. 25,27 Διότι μου φαίνεται παράλογον να στέλνω κάποιον δεμένον εις την Ρωμην, χωρίς να καθορίσω τας εναντίον του κατηγορίας".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26

Πραξ. 26,1 Αγρίππας δε προς τον Παύλον έφη· επιτρέπεται σοι υπέρ σεαυτού λέγειν. τότε ο Παύλος εκτείνας την χείρα απελογείτο·

Πραξ. 26,1 Ο Αγρίππας ο βασιλεύς είπε προς τον Παύλον· "σου επιτρέπεται να ομιλήσης υπέρ του ευατού σου". Τοτε ο Παύλος, αφού άπλωσε το χέρι, ήρχισε την απολογίαν του.

Πραξ. 26,2 περι πάντων ών εγκαλούμαι υπό Ιουδαίων, βασιλεύ Αγρίππα, ήγημαι εμαυτόν μακάριον επί σου μέλλων απολογείσθαι σήμεραν,

Πραξ. 26,2 "Δι' όλα όσα κατηγορούμαι από τους Ιουδαίους, θεωρώ τον ευατόν μου ευτυχή, βασιλεύ Αγρίππα, διότι μέλλω να απολογηθώ ενώπιόν σου σήμεραν.

Πραξ. 26,3 μάλιστα γνώστην όντα σε πάντων των κατά Ιουδαίους εθών τε και ζητημάτων· διό δέομαί σου μακροθύμως ακούσαί μου.

Πραξ. 26,3 Και τούτο, διότι συ γνωρίζεις πολύ καλά, όλα τα έθιμα των Ιουδαίων, όπως και όλα τα ζητήματά των. Δι' αυτό και σε παρακαλώ, να με ακούσης με υπομονήν.

Πραξ. 26,4 Τήν μέν ούν βίωσίν μου την εκ νεότητος την απ αρχής γενομένην εν τώ έθνει μου εν Ιεροσολύμοις ίσασι πάντες οι Ιουδαίοι,

Πραξ. 26,4 Ποία μεν υπήρξε η ζωή και η δράσις μου στο έθνος μου και εις τα Ιεροσόλυμα από την αρχήν της νεότητός μου και εντεύθεν, γνωρίζουν όλοι οι Ιουδαίοι.

Πραξ. 26,5 προγινώσκοντές με άνωθεν, εάν θέλωσι μαρτυρείν, ότι κατά την ακριβεστάτην αίρεσιν της ημετέρας θρησκείας έζησα Φαρισαίος.

Πραξ. 26,5 Αυτοί με έχουν γνωρίσει πολύ ενωρίτερα και εάν θέλουν να καταθέσουν την αλήθειαν, θα βεβαιώσουν ότι εγώ έζησα σύμφωνα με την διδασκαλίαν και τας παραδόσεις της πλέον αυστηράς ομάδος της θρησκείας μας· έζησα δηλαδή και επολιτεύθην ως Φαρισαίος.

Πραξ. 26,6 και νύν επ ελπίδι της προς τους πατέρας επαγγελίας γενομένης υπό του Θεού έστηκα κρινόμενος,

Πραξ. 26,6 Και τώρα εγώ στέκομαι υπόδικος στο δικαστήριον τούτο δια την ελπίδα περί του Μεσσιού, η οποία στηρίζεται εις την υπόσχεσιν, που ο Θεός έδωκε στους πατέρας μας.

Πραξ. 26,7 εις ήν το δωδεκάφυλον ημών εν εκτενεία νύκτα και ημέραν λατρεύον ελπίζει καταντήσαι· περί ής ελπίδος εγκαλούμαι, βασιλεύ Αγρίππα, υπό των Ιουδαίων.

Πραξ. 26,7 Και δια την πραγματοποιήσιν αυτής της υποσχέσεως αι δώδεκα φυλαί του λαού μας συνεχώς νύκτα και ημέραν προσφέρουν τας θυσίας της λατρείας και έχουν την ελπίδα να φθάσουν εις αυτήν. Δι' αυτήν την ελπίδα εγώ κατηγορούμαι από τους Ιουδαίους, βασιλεύ Αγρίππα.

Πραξ. 26,8 τι άπιστον κρίνεται παρ υμίν ει ο Θεός νεκρούς εγείρει;

Πραξ. 26,8 Διατί θεωρείται άπίστευτον από σας, ότι ο Θεός ανασταίνει τους νεκρούς;

Πραξ. 26,9 εγώ μέν ούν έδοξα εμαυτώ προς το όνομα Ιησού του Ναζωραίου δειν πολλά εναντία πράξαι·

Πραξ. 26,9 Και εγώ έδειξα άπιστίαν εις την ανάστασιν του Ιησού και εις αυτόν τον Ιησούν. Και ενόμισα λοιπόν ότι είχα καθήκον πολλά να πράξω αντίθετα και εχθρικά κατά του ονόματος του Ιησού του Ναζωραίου.

Πραξ. 26,10 ό και εποίησα εν Ιεροσολύμοις, και πολλούς των αγίων εγώ εν φυλακαίς κατέκλεισα την παρά των αρχιερέων εξουσίαν λαβών, αναιρουμένων τε αυτών κατήνεγκα ψήφον,

Πραξ. 26,10 Πράγμα άλλως τε, το οποίον έκανα και εις Ιεροσόλυμα, και πολλούς από τους μαθητάς του Χριστού εγώ έρριψα και έκλεισα εις τας φυλακάς, αφού είχα λάβει αυτήν την εξουσίαν από τους αρχιερείς, και όταν οι άνθρωποι αυτοί εφονεύοντο, εγώ είχα δώσει καταδικαστικήν ψήφον εναντίον των.

Πραξ. 26,11 και κατά πάσας τας συναγωγάς πολλάκις τιμωρών αυτούς ηνάγκαζον βλασφημείν, περισσώς τε εμμαινόμενος αυτοίς εδίδωκον έως και εις τας έξω πόλεις.

Πραξ. 26,11 Και εις όλας τας συναγωγάς, όπου ωδηγούντο δια να δικασθούν, εγώ εις πολλάς περιστάσεις βασανίζων αυτούς προσπαθούσα να τους εξαναγκάσω να βλασφημήσουν εναντίον του Ιησού. Κυριαρχούμενος δε από ασυγκράτητον μανίαν εναντίον των, τους κατεδίωκα ακόμη και εις πόλεις, αι οποίαι είναι έξω από την Παλαιστίνη.

Πραξ. 26,12 Εν οίς και πορευόμενος εις την Δαμασκόν μετ εξουσίας και επιτροπής της παρά των αρχιερέων,

Πραξ. 26,12 Ακριβώς επάνω στο έργον μου αυτό επήγαινα εις την Δαμασκόν, δια να καταδιώξω και εκεί τους Χριστιανούς με εξουσίαν και εγκρισιν, που είχα λάβει από τους αρχιερείς.

Πραξ. 26,13 ημέρας μέσης κατά την οδόν είδον, βασιλεύ, ουρανόθεν υπέρ την λαμπρότητα του ηλίου περιλάμπαν με φώς και τους σύν εμοί πορευομένους·

Πραξ. 26,13 Κατά το μεσημέρι, καθώς επροχωρούσα στον δρόμον, είδα, βασιλεύ Αγρίππα, να λάμπη γύρω από εμέ και από εκείνους, που επήγαιναν μαζί μου, ένα φως από τον ουρανό εντονότερον από την λαμπρότητα του ηλίου.

Πραξ. 26,14 πάντων δε καταπεσόντων ημών εις την γήν ήκουσα φωνήν λαλούσαν προς με και λέγουσαν τή εβραϊδι διαλέκτω· Σαούλ Σαούλ, τι με διώκεις; σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν.

Πραξ. 26,14 Ενώ δε όλοι επέσαμεν κάτω εις την γην, διότι δεν αντείχαμεν εις την καταπληκτικήν αυτήν λάμψιν, ήκουσα μίαν φωνήν να μου ομιλή και να λέγη εις την εβραϊκήν γλώσσαν· Σαούλ, Σαούλ, διατί με καταδιώκεις; Είναι σκληρόν δια

σε να κλωτσάς εις τα καρδιά.

Πραξ. 26,15 εγώ δε είπον· τις εί, Κύριε; ο δε είπεν· εγώ ειμι Ιησούς ον σύ διώκεις.

Πραξ. 26,15 Εγώ δε είπα· Ποίός είσαι, Κυριε; Εκείνος δε είπε· Εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίον συ καταδιώκεις.

Πραξ. 26,16 αλλά ανάστηθι και στήθι επί τους πόδας σου· εις τούτο γάρ ώφθην σοι, προχειρίσασθαί σε υπηρέτην και μάρτυρα ών τε είδες ών τε οφθήσομαι σοι,

Πραξ. 26,16 Αλλά σήκω και στάσου ορθός εις τα πόδια σου· δια τούτο παρουσιάσθηκα εις σε, να σε αναδείξω υπηρέτην και κήρυκα αυτών που είδες και εκείνων τα οποία στο μέλλον θα σου αποκαλύψω.

Πραξ. 26,17 εξαιρούμενός σε εκ τού λαού και των εθνών, εις ούς εγώ σε αποστέλλω

Πραξ. 26,17 Εγώ δε θα σε σώζω από τους κινδύνους, που θα διατρέξης εκ μέρους του Ιουδαϊκού λαού και εκ μέρους των εθνών, εις τα οποία εγώ σε στέλλω.

Πραξ. 26,18 ανοίξαι οφθαλμούς αυτών, τού επιστρέψαι από σκότους εις φώς και της εξουσίας τού σατανά επί τον Θεόν, τού λαβείν αυτούς άφεισιν αμαρτιών και κλήρον εν τοίς ηγιασμένοις πίστει τή εις εμέ.

Πραξ. 26,18 Και σε στέλνω να ανοίξης τα μάτια της ψυχής των, δια να πιστεύσουν και επιστρέψουν από τον σκότος στο φως και από την εξουσίαν του σατανά στον Θεόν, και να πάρουν δια της πίστεώς των εις εμέ άφεισιν αμαρτιών και κληρονομίαν μαζί με εκείνους, που έχουν αγιασθή.

Πραξ. 26,19 Όθεν, βασιλεύ Αγρίππα, ουκ εγενόμην απειθής τή ουρανίω οπτασία,

Πραξ. 26,19 Όθεν, βασιλεύ Αγρίππας, δεν έγινα ανυπάκουος στο ουράνιον αυτό όραμα.

Πραξ. 26,20 αλλά τοίς εν Δαμασκώ πρώτον και Ιερολύμοις, εις πάσάν τε την χώραν της Ιουδαίας και τοίς έθνεσιν απαγγέλλω μετανοείν και επιστρέφειν επί τον Θεόν, άξια της μετανοίας έργα πράσσοντας.

Πραξ. 26,20 Αλλά πρώτον εις αυτούς που κατοικούσαν εις την Δαμασκόν και εις τα Ιεροσόλυμα, έπειτα δε εις όλην την περιοχήν της Ιουδαίας και εις τα έθνη, εκήρυττα και κηρύττω ματάνοιαν και επιστροφήν στον Θεόν και να πράττουν έργα άξια της μετανοίας των.

Πραξ. 26,21 ένεκα τούτων με οι Ιουδαίοι συλλαβόμενοι εν τώ ιερώ επειρώντο διαχειρίσασθαι.

Πραξ. 26,21 Ενεκα δε αυτών ακριβώς των κηρυγμάτων μου, οι Ιουδαίοι με συνέλαβαν εις την αυλήν του ναού και επροσπαθούσαν να με φονεύσουν.

Πραξ. 26,22 επικουρίας ούν τυχών της παρά τού Θεού άχρι της ημέρας ταύτης έστηκα μαρτυρόμενος μικρώ τε και μεγάλω, ουδέν εκτός λέγων ών τε οι προφήται ελάλησαν μελλόντων γενέσθαι και Μωϋσής,

Πραξ. 26,22 Ελαβα όμως βοήθειαν και προστασίαν από τον Θεόν τότε και μέχρις αυτής της ημέρας, που στέκομαι σώος και υγιής εμπρός σας και δίδω την μαρτυριαν του Ευαγγελίου εις μικρούς και μεγάλους, χωρίς να λέγω τίποτε άλλο εκτός από εκείνα, που οι προφήται και ο Μωϋσής προεκήρυξαν, ότι μέλλουν να γίνουν.

Πραξ. 26,23 ει παθητός ο Χριστός, ει πρώτος εξ αναστάσεως νεκρών φώς μέλλει καταγγέλλειν τώ λαώ και τοίς έθνεσι.

Πραξ. 26,23 Κηρύττω δηλαδή, περι του αν ο Χριστός έμελλε να πάθη, εάν επρόκειτο πρώτος αυτός εκ των νεκρών να αναστηθή και περι του αν επρόκειτο να κηρύξη το Ευαγγέλιον της σωτηρίας στον Ιουδαϊκόν λαόν και τους εθνικούς".

Πραξ. 26,24 Ταύτα δε αυτού απολογουμένου ο Φήστος μεγάλη τή φωνή έφη· μαινη, Παύλε· τα πολλά σε γράμματα εις μανίαν περιτρέπει.

Πραξ. 26,24 Ενώ δε αυτά ο Παύλος απελογείτο είπε ο Φήστος με μεγάλη φωνή· "παρεφρόνησες, Παύλε, τα πολλά γράμματα σε κάνουν να παραλογίζεσαι".

Πραξ. 26,25 ο δε, ου μαινομαι, φησί, κράτιστε Φήστε, αλλά αληθείας και σωφροσύνης ρήματα αποφθέγγομαι.

Πραξ. 26,25 Ο δε Παύλος απήνητσε· "δεν παραλογίζομαι, εξοχώτατε Φήστε, αλλά εξαγγέλω λόγους αληθείας και συνέσεως.

Πραξ. 26,26 επίσταται γάρ περί τούτων ο βασιλεύς, προς ον και παρησιαζόμενος λαλώ· λανθάνειν γάρ αυτόν τι τούτων ου πείθομαι ουδέν· ου γάρ εστιν εν γωνία πεπραγμένον τούτο.

Πραξ. 26,26 Και ομιλώ έτσι, διότι γνωρίζει πολύ καλά τα γεγονότα αυτά ο βασιλεύς, προς τον οποίον και με τόσον θάρρος ομιλώ. Δεν πιστεύω τίποτε από αυτά να διαφεύγη την γνώσιν και την προσοχήν του. Είναι άλλως τε αυτά γνωστά, διότι δεν έχουν πραγματοποιηθή εις καμμίαν απόμερον γωνίαν, αλλά εις όλους τους Ιουδαίους.

Πραξ. 26,27 πιστεύεις, βασιλεύ Αγρίππα, τοίς προφήταις; οίδα ότι πιστεύεις.

Πραξ. 26,27 Πιστεύεις, βασιλεύ Αγρίππα, στους προφήτας; Εγώ ξέρω ότι πιστεύεις".

Πραξ. 26,28 ο δε Αγρίππας προς τον Παύλον έφη· εν ολίγω με πείθεις Χριστιανόν γενέσθαι.

Πραξ. 26,28 Είπε δε ο Αγρίππας στον Παύλον· "ολίγον ακόμη και με πείθεις να γίνω Χριστιανός".

Πραξ. 26,29 ο δε Παύλος είπεν· ευζαίμην αν τώ Θεώ και εν ολίγω και εν πολλώ ου μόνον σε, αλλά και πάντας τους ακουόντάς μου σήμεραν γενέσθαι τοιούτους οποίος καγώ ειμι, παρεκτός των δεσμών τούτων.

Πραξ. 26,29 Ο δε Παύλος είπε· "θα ηρχόμην στον Θεόν και ολίγον και πολύ όχι μόνον συ, αλλά και όλοι όσοι με ακούουν σήμεραν να γίνουν τέτοιοι σαν εμέ, εκτός από τις αλυσίδες αυτές".

Πραξ. 26,30 Καί ταύτα ειπόντος αυτού ανέστη ο βασιλεύς και ο ηγεμών ή τε Βερνίκη και οι συγκαθήμενοι αυτοίς,

Πραξ. 26,30 Και αφού είπε αυτά ο Παύλος, εσηκώθηκε ο Βασιλεύς και ο Ρωμαίος ηγεμών και η Βερνίκη και όλοι όσοι εκάθηντο μαζί με αυτούς.

Πραξ. 26,31 και αναχωρήσαντες ελάλουν προς αλλήλους λέγοντες ότι ουδέν θανάτου άξιον ή δεσμών πράσσει ο άνθρωπος ούτος.

Πραξ. 26,31 Και όταν ανεχώρησαν, συνωμιλούσαν μεταξύ των λέγοντες ότι ο άνθρωπος αυτός τίποτε άξιον θανάτου η φυλακίσεως δεν έχει κάμει.

Πραξ. 26,32 Αγρίππας δε τώ Φήστω έφη· απολελύσθαι εδύνατο ο άνθρωπος ούτος, ει μη επεκέκλητο Καίσαρα.

Πραξ. 26,32 Ο δε Αγρίππας είπε στον Φήστον· "ο άνθρωπος αυτός ήτο δυνατόν ν' απολυθή, αν δεν είχε επικαλεσθή τον Καίσαρα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27

Πραξ. 27,1 Ως δε εκρίθη τού αποπλείν ημάς εις την Ιταλίαν, παρεδίδουν τον τε Παύλον και τινας ετέρους δεσμώτας εκατοντάρχη ονόματι Ιουλίω σπειρης Σεβαστής.

Πραξ. 27,1 Όταν δε απεφασίσθη να πλεύσωμεν δια την Ιταλίαν, παρέδωσαν και τον Παύλον και μερικούς άλλους κρατούμενους εις ένα εκατόνταρχον, ονόματι Ιούλιον, του τάγματος, που έφερε το όνομα "σπείρα Σεβαστή".

Πραξ. 27,2 επιβάντες δε πλοίω Αδραμυττηνώ μέλλοντες πλείν τους κατά την Ασίαν τόπους ανήχθημεν, όντος σύν ημίν Αριστάρχου Μακεδόνας Θεσσαλονικέως,

Πραξ. 27,2 Αφού δε απεβιβάσθημεν στο πλοίον, που ανήκε εις την πόλιν Αδραμύττιον, ανοιχθήκαμε στο πέλαγος με διεύθυνσιν προς τους λιμένας, που ευρίσκοντο κατά μήκος της Μικρασιατικής παραλίας. Ητο δε μαζί μας και ο Αρίσταρχος ο Μακεδών από την Θεσσαλονίκην.

Πραξ. 27,3 τή τε ετέρα κατήχθημεν εις Σιδώνα· φιλανθρώπως τε ο Ιούλιος τώ Παύλω χρησάμενος επέτρεψε προς τους φίλους πορευθέντα επιμελείας τυχείν.

Πραξ. 27,3 Την άλλην ημέραν αγκυροβολήσαμε εις την Σιδώνα· και ο Ιούλιος με εύνοϊαν φερόμενος προς τον Παύλον, του επέτρεψε να υπάγη στους φίλους του δια να τον περιποιηθούν.

Πραξ. 27,4 κακείθεν αναχθέντες υπεπλεύσαμεν την Κύπρον διά το τους ανέμους είναι εναντίους,

Πραξ. 27,4 Και από εκεί εβγήκαμε στο ανοικτόν πέλαγος, επλεύσαμεν κοντά και κατά μήκος της Κυπρου, επειδή οι άνεμοι ήσαν αντίθετοι.

Πραξ. 27,5 το τε πέλαγος το κατά την Κιλικίαν και Παμφυλίαν διαπλεύσαντες κατήλθομεν εις Μύρα της Λυκίας.

Πραξ. 27,5 Και αφού διεσχίσαμεν το πέλαγος της περιοχής Κιλικίας και Παμφυλίας, προσωρμίσθημεν εις τα Μυρα της Λυκίας.

Πραξ. 27,6 Κακεί ευρών ο εκατοντάρχης πλοίον Αλεξανδρίνον πλέον εις την Ιταλίαν ενεβίβασεν ημάς εις αυτό.

Πραξ. 27,6 Εκεί δε ευρήκε ο εκατόνταρχος ένα πλοίον της πόλεως Αλεξανδρείας, που επρόκειτο να ταξιδεύη εις την Ιταλίαν και μας επεβίβασε εις αυτό.

Πραξ. 27,7 εν ικαναίς δε ημέραις βραδυπλούντες και μόλις γενόμενοι κατά την Κνίδον, μη προσεώντος ημάς τού ανέμου, υπεπλεύσαμεν την Κρήτην κατά Σαλμώνην,

Πραξ. 27,7 Αφού επί αρκετάς ημέρας επλέαμεν βραδέως, λόγω του αντιθέτου ανέμου, μόλις και με δυσκολίαν πολλήν προσεγγίσαμεν κοντά εις την Κνίδον. Και επειδή δεν μας άφινε ο άνεμος, επλεύσαμεν νοτίως, επεράσαμεν πλησίον του ακρωτηρίου Σαλμώνη και εσυνεχίσαμεν τον πλουν κατά μήκος της νοτίας ακτής της Κρήτης.

Πραξ. 27,8 μόλις τε παραλεγόμενοι αυτήν ήλθομεν εις τόπον τινά καλούμενον Καλούς λιμένας, ώ εγγύς ήν πόλις Λασαία.

Πραξ. 27,8 Καθώς δε μόλις και με δυσκολίαν πολλήν επλέαμεν κοντά εις την Κρήτην, εφθάσαμεν εις κάποιον τόπον, που ελέγετο "Καλοί λιμένες". πλησίον στον οποίον ήτο μία πόλις, ονόματι Λασαία.

Πραξ. 27,9 Ικανού δε χρόνου διαγενομένου και όντος ήδη επισφαλούς τού πλοός διά το και την νηστειαν ήδη παρεληλυθέναι, παρήνει ο Παύλος

Πραξ. 27,9 Επειδή δε είχε περάσει αρκετός καιρός έως ότου φθάσωμεν εκεί, ήτο δε επικίνδυνον το ταξίδι, καθόσον είχε περάσει η νηστεία των Εβραίων, που εγίνετο κατά Οκτώβριον, και ευρισκόμεθα πλέον στον Νοέμβριον με τας τρικυμίας του, τους προέτρεπε ο Παύλος να μη συνεχίσουν το ταξίδι των,

Πραξ. 27,10 λέγων αυτοίς· άνδρες, θεωρώ ότι μετά ύβρεως και πολλής ζημίας ου μόνον τού φόρτου και τού πλοίου, αλλά και των ψυχών ημών μέλλειν έσεσθαι τον πλουν.

Πραξ. 27,10 λέγων εις αυτούς· "άνδρες, βλέπω ότι το ταξίδι μας μέλλει να γίνη με κακοπάθειαν μεγάλην και πολλήν ζημίαν, όχι μόνον του φορτίου και του πλοίου, αλλά και της ζωής μας".

Πραξ. 27,11 ο δε εκατοντάρχης τώ κυβερνήτη και τώ ναυκλήρω επείθετο μάλλον ή τοίς υπό τού Παύλου λεγομένοις.

Πραξ. 27,11 Ο εκατόνταρχος όμως έδιδε μεγαλυτέραν πίστιν στον κυβερνήτην του πλοίου και στον ιδιοκτήτην παρά εις τα λόγια του Παύλου.

Πραξ. 27,12 ανευθέτου δε τού λιμένος υπάρχοντος προς παραχειμασίαν οι πλείους έθεντο βουλήν αναχθήναι κακείθεν, εί πως δύναιντο καταστήσαντες εις Φοίνικα παραχειμάσαι, λιμένα της Κρήτης βλέποντα κατά λίβα και κατά χώρον.

Πραξ. 27,12 Επειδή δε ο λιμήν ήτο ακατάλληλος, δια να παραχειμάσωμεν εκεί, οι περισσότεροι επήραν την απόφασιν να ανοιχθούν από εκεί στο πέλαγος, μήπως και ημπορούσαν να φθάσουν και να παραχειμάσουν εις ένα λιμάνι της Κρήτης, ονόματι Φοίνικα, που έβλεπε προς τα νοτιοδυτικά και βορειοδυτικά.

Πραξ. 27,13 Υποπνεύσαντος δε νότου δόξαντες της προθέσεως κεκρατηκέναι, άραντες σσον παρελέγοντο την Κρήτην.

Πραξ. 27,13 Όταν δε ο νότιος άνεμος ήρχισε να πέφτη, ενόμισαν ότι ημπορούσαν να θέσουν εις εφαρμογήν το σχέδιον των. Και αφού εσήκωσαν τις άγκυρες, έπλεαν πολύ κοντά, παρά την ακτήν της Κρήτης.

Πραξ. 27,14 μετ ου πολύ δε έβαλε κατ αυτής άνεμος τυφωνικός ο καλούμενος Ευροκλύδων.

Πραξ. 27,14 Αλλά έπειτα από ολίγον επέπεσε με σφοδρότητα εναντίον της Κρήτης θυελλώδης άνεμος, που καλείτα Ευροκλύδων, δηλαδή νοτιοανατολικός τρικυμιώδης.

Πραξ. 27,15 συναρπασθέντος δε τού πλοίου και μη δυναμένου αντοφθαλμείν τώ ανέμω επιδόντες εφερόμεθα.

Πραξ. 27,15 Επειδή δε από την μανίαν του ανέμου είχεν αρπαγή τώ πλοίον και δεν ημπορούσε να αντισταθή εις την ορμήν αυτού, αφήκαμεν, ανίσχυροι πλέον, την κυβέρνησιν του πλοίου εις την διάθεσιν του ανέμου και εφερόμεθα έτσι, όπου αυτός μας έσπρωχνε.

Πραξ. 27,16 νησιον δε τι υποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην μόλις ισχύσαμεν περικρατείς γενέσθαι της σκάφης,

Πραξ. 27,16 Όταν δε επεράσαμεν με ταχύτητα κοντά από κάποιαν μικράν νήσον ονόματι Κλαύδην, μόλις και μετά βίας καταρθώσαμεν να γίνωμεν κύριοι της βάρκας,

Πραξ. 27,17 ήν άραντες βοηθείας εχρώντο υποζωννύντες το πλοίον· φοβούμενοί τε μη εις την Σύρτιν εκπέσωσι, χαλάσαντες το σκεύος ούτως εφέροντο.

Πραξ. 27,17 την οποίαν και εσύραμεν από τα κύματα επάνω στο πλοίον. Εχρησιμοποιούσαν τότε σχοινία περασμένα κάτω από την καρίνα του πλοίου και με αυτά έζωναν σφικτά εις τα πλευρά του το πλοίου. Επειδή δε εφοβούντο, μήπως παρασυρθούν από τον άνεμον και πέσουν εις την Σύρτιν της Αφρικανικής ακτής, εκρέμασαν μέσα στο νερό και την άγκυραν του πλοίου. Ετσι δε με ζωσμένο το πλοίον και κρεμασμένην την άγκυραν εφέροντο από τα κύματα.

Πραξ. 27,18 σφοδρώς δε χειμαζομένων ημών τή εξής εκβολήν εποιούντο,

Πραξ. 27,18 Επειδή δε εβασανίζόμεθα πολύ από την τρικυμίαν, έρριψαν την επομένην ημέραν μέρος του φορτίου εις την θάλασσαν, δια να ελαφρώση και σηκωθή ολίγον υψηλότερα το πλοίον.

Πραξ. 27,19 και τή τρίτη αυτόχειρες την σκευήν τού πλοίου ερίψαμεν.

Πραξ. 27,19 Κατά δε την τρίτην ημέραν δια τον αυτόν λόγον ερρίψαμεν εις την θάλασσαν με τα ίδια μας τα χέρια τα εξαρτήματα του πλοίου.

Πραξ. 27,20 μήτε δε ηλίου μήτε άστρων επιφαινόντων επί πλείονας ημέρας, χειμώνος τε ουκ ολίγου επικειμένου, λοιπόν περιηρείτο πάσα ελπίς τού σώζεσθαι ημάς.

Πραξ. 27,20 Επειδή δε ούτε ήλιος ούτε αστέρια επί πολλάς ημέρας δεν εφαινότο και βαρύς χειμών είχε ενσκήψει, λοιπόν, ολονέν και περισσότερον εχάνετο κάθε ελπίς να σωθώμεν.

Πραξ. 27,21 Πολλής δε αστίας υπαρχούσης τότε σταθείς ο Παύλος εν μέσω αυτών είπεν· έδει μέν, ώ άνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι μη ανάγασθαι από της Κρήτης κερδήσαι τε την ύβριν ταύτην και την ζημίαν.

Πραξ. 27,21 Ενώ δε οι ταξιδιώται δεν είχαν φάγει τίποτε κατά τας ημέρας αυτάς και ήσαν εξηντλημένοι, ο Παύλος εστάθηκε στο μέσον αυτών και είπε· "έπρεπε, ώ άνδρες, να με είχατε υπακούσει και να μη είχατε αναχωρήσει από την Κρήτην, δια να γλυτώσετε έτσι την κακοπάθειαν αυτήν και την ζημίαν.

Πραξ. 27,22 και τα νύν παραινώ υμάς ευθυμείν· αποβολή γάρ ψυχής ουδεμία έσται εξ υμών πλήν τού πλοίου.

Πραξ. 27,22 Αλλά και τώρα σας προτρέπω να αναθαρρήσετε και να χαρήτε, διότι κανείς από σας δεν θα χάση την ζωήν του· μόνον το πλοίον θα χαθή.

Πραξ. 27,23 παρέστη γάρ μοι τή νυκτί ταύτη άγγελος τού Θεού ου είμι, ώ και λατρεύω,

Πραξ. 27,23 Το ξεύρω δε αυτό καλά, διότι αυτήν την νύκτα μου παρουσιάστηκε ένας άγγελος του Θεού, στον οποίον Θεόν ανήκω και τον οποίον λατρεύω,

Πραξ. 27,24 λέγων· μη φοβού, Παύλε· Καίσαρί σε δεί παραστήναι· και ιδού κεχαρίσται σοι ο Θεός πάντας τους πλέοντας μετά σου.

Πραξ. 27,24 και μου είπε· Παύλε, μη φοβείσαι· όπως ο Θεός εκανόνισε, πρέπει συ να εμφανισθής ενώπιον του Καίσαρος· και ιδού, ότι ο Θεός σου έχει χαρίσει και όλους όσοι ταξιδεύουν μαζί σου.

Πραξ. 27,25 διό ευθυμείτε, άνδρες· πιστεύω γάρ τώ Θεώ ότι ούτως έσται καθ'ον τρόπον λελάληται μοι.

Πραξ. 27,25 Δι' αυτό, ώ άνδρες, χαρήτε. Διότι έχω απόλυτον πίστιν εγώ στον Θεόν, ότι θα γίνη έτσι, όπως ακριβώς μου έχει λεχθή από τον άγγελον.

Πραξ. 27,26 εις νήσον δε τινα δει ημάς εκπεσείν.

Πραξ. 27,26 Συμφωνα με το θείον σχέδιον εις κάποιο νησί θα ξεπέσωμε".

Πραξ. 27,27 Ως δε τεσσαρεσκαιδεκάτη νύξ εγένετο διαφερομένων ημών εν τώ Αδρία, κατά μέσον της νυκτός υπενούον οι ναύται προσάγειν τινά αυτοίς χώραν.

Πραξ. 27,27 Όταν δε έφθασε η δεκάτη τετάρτη νύκτα από τότε που παραδέραμε στο Αδριατικόν πέλαγος, κατά τα μεσάνυκτα οι ναύτες σαν να εκατάλαβαν ότι πλησίαζαν εις κάποιαν ξηράν.

Πραξ. 27,28 και βολίσαντες εύρον οργυιάς είκοσι, βραχύ δε διαστήσαντες και πάλιν βολίσαντες εύρον οργυιάς δεκαπέντε·

Πραξ. 27,28 Και αφού έρριψαν βολίδα, ευρήκαν βάθος θαλάσσης είκοσι οργυές, τριάντα εξ περιπου μέτρα. Αφού δε επροχώρησαν ολίγον και έρριψαν πάλιν την βολίδα, ευρήκαν βάθος δέκα πέντε οργυές, ήτο είκοσι επτά περιπου μέτρα.

Πραξ. 27,29 φοβούμενοι τε μήπως εις τραχείς τόπους εκπέσωμεν, εκ πρύμνης ρίψαντες αγκύρας τέσσαρας ηύχοντο ημέραν γενέσθαι.

Πραξ. 27,29 Και επειδή εφοβούντο, μήπως πέσουν εις βράχους και σκοπέλους, έρριψαν από την πρύμνην του πλοίου τέσσαρες άγκυρες και ηύχοντο τότε να ξημερώση.

Πραξ. 27,30 Τών δε ναυτών ζητούντων φυγείν εκ τού πλοίου και χαλασάντων την σκάφην εις την θάλασσαν, προφάσει ως εκ πλώρας μελλόντων αγκύρας εκτείνειν,

Πραξ. 27,30 Επειδή δε οι ναύται ήθελαν να φύγουν και να εγκαταλείψουν το πλοίον, κατέβασαν την βάρκα εις την θάλασσαν με την προφασιν ότι επρόκειτο τάχα να ρίψουν από την πλώραν άγκυρες εις κάποιαν απόστασιν από το πλοίον.

Πραξ. 27,31 είπεν ο Παύλος τώ εκατοντάρχη και τοίς στρατιώταις· εάν μη ούτοι μείνωσιν εν τώ πλοίω, υμείς σωθήναι ου δύνασθε.

Πραξ. 27,31 Τότε ο Παύλος είπε στον εκατόνταρχον και τους στρατιώτας· "εάν δεν μείνουν αυτοί μέσα στο πλοίον, σεις δεν θα μπορέσετε να σωθήτε".

Πραξ. 27,32 τότε οι στρατιώται απέκοψαν τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν.

Πραξ. 27,32 Τότε οι στρατιώται έκοψαν τα σχοινία της βάρκας και την άφησαν να πέση και να παρασυρθή από την θάλασσαν.

Πραξ. 27,33 Άχρι δε ου έμελλον ημέραν γίνεσθαι, παρεκάλει ο Παύλος άπαντας μεταλαβείν τροφής λέγων· τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ημέραν προσδοκόντες άσιτοι διατελείτε, μηδέν προσλαβόμενοι.

Πραξ. 27,33 Μεχρις ότου δε φανή η ημέρα ο Παύλος (γεμάτος πίστιν και ελπίδα εις την προστασίαν του Κυρίου) παρακαλούσε και προέτρπε όλους να φάγουν λέγων· "είναι η δεκάτη τετάρτη ημέρα σήμερα, που είσθε νηστικοί, χωρίς να πάρετε τίποτε περιμένοντες τι θα γίνη τέλος πάντων με αυτήν την τρικυμίαν.

Πραξ. 27,34 διό παρακαλώ υμάς μεταλαβείν τροφής· τούτο γάρ προς της υμετέρας σωτηρίας υπάρχει· ουδενός γάρ υμών θίξι εκ της κεφαλής πεσείται.

Πραξ. 27,34 Δι' αυτό σας παρακαλώ να πάρετε τροφήν. Και τούτο διότι είναι απαραίτητον δια την σωτηριάν σας. Πρέπει να αναλάβετε τας δυνάμεις σας, δια να ημπορέσετε να βγήτε εις την ξηράν. Φάτε, διότι κανενός από σας ούτε τρίχα από την κεφαλήν δεν πρόκειται να πέση".

Πραξ. 27,35 ειπών δε ταύτα και λαβών άρτον ευχαρίστησε τώ Θεώ ενώπιον πάντων, και κλάσας ήρξατο εσθίειν.

Πραξ. 27,35 Αφού δε είπε αυτά, επήρε άρτον εις τα χέρια, ευχαρίστησε τον Θεόν εμπρός εις όλους και αφού έκοψε το ψωμί, ήρχισε να τρώγη.

Πραξ. 27,36 εύθυμοι δε γενόμενοι πάντες και αυτοί προσελάβοντο τροφής·

Πραξ. 27,36 Τότε δε απέκτησαν θάρρος και ευδιαθεσίαν όλοι, επήραν τροφήν και έφαγαν.

Πραξ. 27,37 ήμεν δε εν τώ πλοίω αι πάσαι ψυχάι διακόσiai εβδομήκοντα έξ.

Πραξ. 27,37 Ημεθα δε όλοι μέσα στο πλοίον διακόσιοι εβδομήντα έξ.

Πραξ. 27,38 κορεσθέντες δε τροφής εκούφιζον το πλοίον εκβαλλόμενοι τον σίτον εις την θάλασσαν.

Πραξ. 27,38 Αφού δε εχόρτασαν με τροφήν, ελάφρωναν το πλοῖον, δια να σηκωθή υψηλότερα, ρίπτοντες το σιτάρι εις την θάλασσαν.

Πραξ. 27,39 Οτε δε ημέρα εγένετο, την γήν ουκ επεγίνωσκον, κόλπον δε τινα κατενόουν έχοντα αιγιαλόν, εις ον εβουλεύσαντο, εις δύναιντο, εξώσαι το πλοῖον.

Πραξ. 27,39 Οταν δε έγινε ημέρα, δεν ημπορούσαν να καταλάβουν ποιὰ ἴτο η ξηρά αυτή, αλλά διέκριναν κάποιον κόλπον, που είχε ομαλήν παραλίαν, όπου και απεφάσισαν, εάν θα ημπορούσαν, να ρίξουν έξω το πλοῖον.

Πραξ. 27,40 και τας αγκύρας περιελόντες εἶον εις την θάλασσαν ἅμα ανέντες τας ζευκτηρίας των πηδαλίων, και επάραντες τον αρτέμωνα τή πνεύση κατείχον εις τον αιγιαλόν.

Πραξ. 27,40 Και αφού ἔλυσαν τις ἀγκυρες, τις αφήκαν να πέσουν εις την θάλασσαν, συγχρόνως δε εχαλάρωσαν και τα σχοινιά, με τα οποία προηγουμένως είχαν ανασηκώσει τα πηδάλια έξω από την θάλασσαν και αφού εσήκωσαν το μικρό πανί της πλώρας, προσπαθούσαν με την πνοήν του ανέμου να φθάσουν την παραλίαν.

Πραξ. 27,41 περιπεσόντες δε εις τόπον διθάλασσον επώκειλαν την ναύν και η μὲν πλώρα ερείσασα ἔμεινεν ασάλευτος, η δε πρύμνα ελύετο υπό της βίας των κυμάτων.

Πραξ. 27,41 Αλλ' επειδή ἔπεσαν εις ένα ακρωτήριο, που ἔκοβε εις δύο την θάλασσαν, ἔρριξαν έξω το πλοῖον και η μὲν πλώρα εσφηνώθηκε μέσα εις την γην και ἔμεινε ακίνητος, η δε πρύμνη ἤρχισε να διαλύεται από την σφοδρότητα των κυμάτων.

Πραξ. 27,42 των δε στρατιωτῶν βουλή εγένετο ἵνα τους δεσμώτας αποκτείνωσι, μη τις εκκολυμβήσας διαφύγει.

Πραξ. 27,42 Εν τω μεταξύ οι στρατιῶται ἐπῆραν την ἀπόφασιν να φονεύσουν τους κρατουμένους, μήπως τυχόν και κανεῖς διαφύγη κολυμβῶν (οπότε θα ἦσαν υπεύθυνοι με την ζωήν των δια την ἀπόδρασίν των).

Πραξ. 27,43 ο δε εκατοντάρχης βουλόμενος διασώσαι τον Παύλον εκάλυσεν αυτούς τού βουλήματος, ἐκέλευσέ τε τους δυναμένους κολυμβάν απορίψαντας πρώτους ἐπὶ την γήν εξιέναι,

Πραξ. 27,43 Επειδή ὁμως ο εκατόνταρχος ἤθελε να διασώσῃ τον Παύλον, τους ημποδισε από την ἀπόφασιν των αυτήν και διέταξε ὅσοι ἤξευραν να κολυμβούν να ριφθούν πρώτοι εις την θάλασσαν και να βγουν εις την ξηράν.

Πραξ. 27,44 και τους λοιπούς οὐς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὐς δε ἐπὶ τινων των από τού πλοῖου. και οὕτως εγένετο πάντας διασωθῆναι ἐπὶ την γήν.

Πραξ. 27,44 Και τους υπολοίπους διέταξε να ἐξέλθουν ἄλλοι μὲν ἐπάνω εις σανίδες, ἄλλοι δε ἐπάνω εις τα ξύλινα συντρίμματα του πλοῖου. Και ἔτσι ἐπετεύχθη να διασωθούν ὅλοι εις την ξηράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28

Πραξ. 28,1 Καὶ διασωθέντες τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη η νῆσος καλεῖται.

Πραξ. 28,1 Καὶ ὅταν πλέον ἐσώθησαν εις την ξηράν, τότε ἔμαθον, ὅτι η νῆσος ἐλέγετο Μελίτη (η σημερινή Μαλτα).

Πραξ. 28,2 οι δε βάρβαροι παρέιχον ου την τυχούσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν· ἀνάψαντες γὰρ πυράν προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς διὰ τον νετόν τον εφεστῶτα και διὰ το ψῦχος.

Πραξ. 28,2 Οι ἐντόπιοι της νήσου μας προσέφεραν ἀξαιρετικήν περιποίησιν και ἀγάπην. Διότι, αφού ἀνάψαν φωτιά, μας ἐδέχθησαν και μας παρέλαβαν ὅλους μας με καλωσύνην κοντά εις την φωτιάν κάτω από ὑπόστεγον, δια να μας προφυλάξουν από την βροχήν, που ἐπίπτε και από το ψῦχος.

Πραξ. 28,3 συστρέψαντος δε τού Παύλου φρυγᾶνων πλήθος και ἐπιθέντος ἐπὶ την πυράν, ἔχιδνα από της θέρμης διεξελοῦσα καθήψε της χειρός αυτού.

Πραξ. 28,3 Ο Παῦλος, αφού ἐμάζευσε αρκετά φρύγανα σε δεμάτι και τα ἔρριψε εις την φωτιά, μια οχιά ἀναζωογονήθηκε από την θερμότητα, ἐπετάχθηκε και ἐδάγκωσε το χέρι του Παύλου.

Πραξ. 28,4 ως δε εἶδον δε βάρβαροι κρεμάμενον το θηρίον εκ της χειρός αυτού, ἔλεγον προς ἀλλήλους· πάντως φονεύς ἐστιν ὁ ἀνθρωπος οὗτος, ον διασωθέντα εκ της θαλάσσης η Δίκη ζῆν ουκ εἴασεν.

Πραξ. 28,4 Οταν δε οι κάτοικοι εἶδαν το θηρίον να κρέμεται από το χέρι του Παύλου, ἔλεγον μεταξύ των· "ἐξάπαντος ὁ ἀνθρωπος αὐτός εἶναι φονῆας, τον οποίον, αν και ἐσώθηκε από τη θάλασσαν, η θεία Δίκη δεν τον ἀφήσε να ζῆ".

Πραξ. 28,5 ο μὲν οὖν ἀποτινάξας το θηρίον εις το πῦρ ἐπάθεν οὐδέν κακόν·

Πραξ. 28,5 Αλλ' ο Παῦλος ἐτίναξε ἀπ' ἐπάνω του το θηρίον και το ἔρριψεν εις την φωτιάν, χωρὶς αὐτός να πάθῃ κανένα κακό από το δάγκωμα.

Πραξ. 28,6 οι δε προσεδόκων αὐτόν μέλλειν ἰμπρασθαι ἢ καταπίπτειν ἀφῶν νεκρόν. ἐπὶ πολὺ δε αὐτῶν προσδοκῶντων και θεωροῦντων μηδὲν ἀτοπον εις αὐτόν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον θεόν αὐτόν εἶναι.

Πραξ. 28,6 Εκείνοι ὁμως ἐπερίμεναν ὅτι θα ἐπρῆζετο η θα ἐπίπτε κάτω αἰφνιδίως νεκρός. Ἐνὼ δε ἐπὶ πολὺ ἐπερίμεναν και ἐβλεπαν ὅτι τίποτε το δυσάρεστον δεν εἶχε γίνῃ στον Παύλον, μετέβαλαν γνώμην και ἔλεγον ὅτι αὐτός εἶναι θεός.

Πραξ. 28,7 Ἐν δε τοῖς περὶ τον τόπον εκείνον υπήρχε χωρία τῶ πρώτῳ της νήσου ὀνόματι Ποπλίω, ὅς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς τρεις ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.

Πραξ. 28,7 Εἰς την περιοχὴν δε του τόπου εκείνου υπήρχον κτήματα, που ἀνήκαν στον πρώτον της νήσου, ὀνόματι Ποπλίον. Αὐτός μας υποδέχθηκε και μας ἐφιλοξένησε με πολλήν καλωσύνην ἐπὶ τρεις ἡμέρας.

Πραξ. 28,8 ἐγένετο δε τον πατέρα τού Ποπλίου πυρετοῖς και δυσεντερίῳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι προς ον ο Παῦλος εἰσελθὼν και προσεξάμενος και ἐπιθείς τας χεῖρας αὐτῷ ἰάσατο αὐτόν.

Πραξ. 28,8 Συνέβη δε τότε να κατάκειται με πυρετόν και με δυσεντερίαν ο πατέρας του Ποπλίου. Αὐτόν ἐπεσκέφθηκε ο Παῦλος, προσευχῆθηκε, ἔβαλε τα χέρια ἐπάνω του και τον ἐθεράπευσε.

Πραξ. 28,9 τούτου οὖν γενομένου και οι λοιποὶ οι ἔχοντες ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ προσήρχοντο και ἐθεραπεύοντο·

Πραξ. 28,9 Ἐπειτα από το γεγονός αὐτό και οι ἄλλοι της νήσου, που είχαν ἀσθενείας, ἤρχοντο στον Παύλον και ἐθεραπεύοντο.

Πραξ. 28,10 οἱ και πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς και ἀναγομένοις ἐπέθεντο τα προς την χρείαν.

Πραξ. 28,10 Αὐτοὶ δε και με πολλὰς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ μας ἐτίμησαν και ὅταν ἐπρόκειτο να ταξιδεύσωμεν από την νήσον μας ἐφωδίασαν με τα ἀπαραίτητα τροφίμα δια το ταξίδι.

Πραξ. 28,11 Μετὰ δε τρεις μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρινῶ, παρασήμῳ Διοσκούροις,

Πραξ. 28,11 Ἐπειτα δε από τρεις μῆνες ἀπεπλεύσαμεν ἐπάνω εις ένα πλοῖον Ἀλεξανδρινόν, που εἶχε παραχειμάσει εις την

νήσον και έφερε ως σήμα του την εικόνα του Καστορος και Πολυδεύκου, οι οποίοι κατά την μυθολογία ήσαν δίδυμα παιδιά του Διός.

Πραξ. 28,12 και καταχθέντες εις Συρακούσας επεμείναμεν ημέρας τρεις·

Πραξ. 28,12 Και αφού προσωρμισθήκαμε εις τας Συρακούσας, εμείναμεν εκεί τρεις ημέρας.

Πραξ. 28,13 όθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εις ήγιον, και μετά μίαν ημέραν επιγενομένου νότου δευτεραίοι ήλθομεν εις Ποτιόλους·

Πραξ. 28,13 Από εκεί, αφού επλεύσαμεν παραλλήλως προς την ακτήν της Σικελίας, εφθάσαμεν στο Ρηγιον. Και όταν έπειτα από μίαν ημέραν εσηκώθηκε νότιος άνεμος, εξεκινήσαμεν και μετά δύο ημέρας εφθάσαμεν εις Ποτιόλους.

Πραξ. 28,14 ού ευρόντες αδελφούς παρεκλήθημεν επ αυτοίς επιμείναι ημέρας επτά, και ούτως εις την ώμην ήλθομεν.

Πραξ. 28,14 Εκεί δε ευρήκαμεν αδελφούς Χριστιανούς, παρηγορηθήκαμεν και ενισχυθήκαμεν από την επικοινωνίαν με αυτούς, ώστε εμείναμεν μαζί των επτά ημέρας. Και έτσι εφθάσαμεν εις την Ρωμην.

Πραξ. 28,15 κακείθεν οι αδελφοί ακούσαντες τα περι ήμων εξήλθον εις απάντησιν ημίν άχρις Απτίου φόρου και Τριών ταβερνών, ούς ιδών ο Παύλος ευχαριστήσας τώ Θεώ έλαβεν θάρσος.

Πραξ. 28,15 Από την Ρωμην δε οι αδελφοί, οι οποίοι εν τώ μεταξύ είχαν πληροφορηθή τα περι του ταξιδίου μας, εβγήκαν εις προυπάντησιν μας μέχρι της εμπορικής αγοράς, που ελέγετο Απιος φόρος, και μέχρις των Τριών Ταβερνών. Όταν τους είδε ο Παύλος, ευχαρίστησε τον Θεόν δια την συνάντησιν αυτήν με τους Χριστιανούς της Ρωμης και επήρε θάρσος από την συμπαραστάσιν των.

Πραξ. 28,16 Ότε δε ήλθομεν εις ώμην, ο εκατοντάρχης παρέδωκε τους δεσμίους τώ στρατοπεδάρχη· τώ δε Παύλω επετράπη μένειν καθ εαυτόν σύν τώ φυλάσσοντι αυτόν στρατιώτη.

Πραξ. 28,16 Όταν δε ήλθαμεν εις την Ρωμην, ο εκατόνταρχος παρέδωκε τους δεσμίους στον αρχηγόν του στρατοπέδου. Εις τον Παύλον όμως εδόθηκε η άδεια να μένη μόνος του εις δωμάτιον μαζί με τον στρατιώτην, που τον εφρουρούσε.

Πραξ. 28,17 Εγένετο δε μετά ημέρας τρεις συγκαλέσασθαι τον Παύλον τους όντας των Ιουδαίων πρώτους· συνελθόντων δε αυτών έλεγε προς αυτούς· άνδρες αδελφοί, εγώ ουδέν εναντίον ποιήσας τώ λαώ ή τοίς έθεσι τοίς πατρώοις δέσμιος εξ Ιεροσολύμων παρεδόθην εις τας χείρας των ωμαίων·

Πραξ. 28,17 Επειτα δε από τρεις ημέρας προσκάλεσε ο Παύλος τους προκρίτους εκ των Ιουδαίων. Όταν δε αυτοί συνεκεντρώθησαν, τους είπε· “άνδρες αδελφοί, εγώ χωρίς να έχω κάμει τίποτε εναντίον του λαού η εναντίον των ιερών πατροπαραδότων εθίμων, παρεδόθην δέσμιος από τα Ιεροσόλυμα εις τα χέρια των Ρωμαίων.

Πραξ. 28,18 οίτινες ανακρίνατές με εβούλοντο απολύσαι διά το μηδεμίαν αιτίαν θανάτου υπάρχειν εν εμοί.

Πραξ. 28,18 Αυτοί, αφού με ανέκριναν, ήθελαν να με απολύσουν, διότι δεν υπήρχε εις εμέ και δεν με εβάρυνε κανένα έγκλημα άξιον θανάτου.

Πραξ. 28,19 αντιλεγόντων δε των Ιουδαίων ηναγκάσθην επικαλέσασθαι Καίσαρα, ουχ ως τού έθνους μου έχων τι κατηγορήσαι.

Πραξ. 28,19 Επειδή όμως οι Ιουδαίοι αντέλεγαν, ηναγκάσθην να επικαλεσθώ τον Καίσαρα, όχι διότι έχω να κατηγορήσω εις κάτι το έθνος μου, αλλά διότι ήθελα να υπερασπίσω τον εαυτόν μου.

Πραξ. 28,20 διά ταύτην σύν την αιτίαν παρεκάλεσα υμάς ιδείν και προσλαλήσαι· ένεκεν γάρ της ελπίδος τού Ισραήλ την άλυσιν ταύτην περιέκειμαι.

Πραξ. 28,20 Δι' αυτόν λοιπόν τον λόγον σας παρεκάλεσα να σας ιδώ και να σας ομιλήσω δια την αιτίαν, που είμαι δέσμιος. Διότι εγώ ένεκα της ελπίδος του ισραηλιτικού λαού, δια την έλευσιν του λυτρωτού Μεσσίου, είμαι δεμένος με αυτήν την αλυσίδα”.

Πραξ. 28,21 οι δε προς αυτόν είπον· ημείς ούτε γραμματα περι σου εδεξάμεθα από της Ιουδαίας, ούτε παραγενόμενός τις των αδελφών απήγγειλεν ή ελάλησε τι περι σου πονηρόν.

Πραξ. 28,21 Εκείνοι δε είπαν προς αυτόν· “ημείς ούτε γραμματα δια σε ελάβαμε από την Ιουδαίαν ούτε κανένας από τους αδελφούς ήλθε και μας ανέφερε η μας είπε κάτι κακόν εναντίον σου.

Πραξ. 28,22 αξιούμεν δε παρά σου ακούσαι ά φρονείς· περι μέν γάρ της αιρέσεως ταύτης γνωστόν εστιν ημίν ότι πανταχού αντιλέγεται.

Πραξ. 28,22 Παντως έχομεν την δικαίαν αξίωσιν και επιθυμούμεν να ακούσωμεν από σε αυτά, τα οποία φρονείς· μας είναι όμως γνωστόν ότι δια την θρησκευτικήν αυτήν αίρεσιν, εις την οποίαν ανήκεις, εις κάθε μέρος πολλαί λέγονται αντιλογίαι”.

Πραξ. 28,23 Ταξάμενοι δε αυτώ ημέραν ήκον προς αυτόν εις την ξενίαν πλείονες, οίς εξετίθετο διαμαρτυρόμενος την βασιλείαν τού Θεού πείθων τε αυτούς τα περι τού Ιησού από τε τού νόμου Μωϋσέως και των προφητών από πρωϊ έως εσπέρας.

Πραξ. 28,23 Αφού δε ώρισαν εις αυτόν ημέραν συναντήσεως, ήλθαν στο οίκημα, όπου φιλοξενείτο, περισσότεροι τώρα. Εις αυτούς εξέθετε ο Παύλος τα περι του Χριστού και έδιδε την καλήν μαρτυρίαν περι της βασιλείας του Θεού και προσπαθούσε να πείση αυτούς δια την ζωήν και το έργον του Ιησού, ομιλών από πρωϊας έως το βράδυ και φέρων αποδείξεις από τον νόμον του Μωϋσέως και τους προφήτας.

Πραξ. 28,24 και οι μέν επείθοντο τοίς λεγομένοις, οι δε ηπίστουν.

Πραξ. 28,24 Και άλλοι μεν επείθοντο εις τα λεγόμενα του Παύλου, άλλοι δε απιστούσαν.

Πραξ. 28,25 ασύμφωνοι δε όντες προς αλλήλους απελύοντο, ειπόντος τού Παύλου ρήμα έν, ότι καλώς το Πνεύμα το Άγιον ελάλησε διά Ησαΐου τού προφήτου προς τους πατέρας ημών

Πραξ. 28,25 Επειδή δε διαφωνούσαν μεταξύ των, ανεχώρησαν, αφού τους είπε ο Παύλος ένα ακόμη λόγον, ότι δηλαδή “καλά είπε το Πνεύμα το Άγιον δια του προφήτου Ησαΐου προς τους προγόνους μας,

Πραξ. 28,26 λέγον· πορεύθητι προς τον λαόν τούτον και είπον· ακοή ακούσετε και ου μη συνήτε, και βλέποντες βλέπετε και ου μη ιδήτε,

Πραξ. 28,26 λέγον· πήγαινε στον λαόν αυτόν και ειπέ· Θα ακούσετε, αλλά δεν θα καταλάβετε, και με τα ίδια σας τα μάτια θα ιδήτε, αλλά δεν θα ιδετε την αλήθειαν του Ευαγγελίου.

Πραξ. 28,27 επαχύνθη γάρ η καρδιά τού λαού τούτου, και τοίς ωσί βαρέως ήκουσαν, και τους οφθαλμούς αυτών εκάμμυσαν, μήποτε ιδώσι τοίς οφθαλμοίς και τοίς ωσίν ακούσωσι και τή καρδιά συνώσι και επιστρέψωσι, και ιάσομαι

αυτούς.

Πραξ. 28,27 Διότι εχόνδρυνε και εσκληρύνθηκε η καρδιά του λαού τούτου και εβαρυνάκουσαν με τα αυτιά της ψυχής των και έκλεισαν τα μάτια του νου των, ώστε να μην ίδουν με τα μάτια των και να μη ακούσουν με τα αυτιά των και να μη καταλάβουν την αλήθειαν του Ευαγγελίου με την διάνοιάν των και επιστρέψουν εις εμέ μετανοημένοι και θεραπεύσω αυτούς.

Πραξ. 28,28 γνωστόν ούν έστω υμίν ότι τοίς έθνεσιν απεστάλη τούτο το σωτήριον του Θεού, αυτοί και ακούσονται.

Πραξ. 28,28 Αλλά ας είναι γνωστόν εις σας, ότι αυτή η δια του Μεσσιού σωτηρία εκ μέρους του Θεού εστάλη στους εθνικούς. Αυτοί θα την ακούσουν και θα την δεχθούν με αγαθήν διάθεσιν".

Πραξ. 28,29 και ταύτα αυτού ειπόντος απήλθον οι Ιουδαίοι πολλήν έχοντες εν εαυτοίς συζήτησιν.

Πραξ. 28,29 Και αφού είπε ο Παύλος αυτά, έφυγαν οι Ιουδαίοι συζητούντες πολύ και με πολλήν έξαψιν μεταξύ των.

Πραξ. 28,30 Έμεινε δε ο Παύλος διετίαν όλην εν ιδίω μισθώματι και απεδέχετο πάντας τους εισπορευομένους προς αυτόν,

Πραξ. 28,30 Έμεινε δε ο Παύλος δύο ολόκληρα έτη εις ιδιαίτερον οίκημα, το οποίον είχε ενοικιάσει και εδέχετο με χαράν όλους εκείνους, που ήρχοντο εις επίσκεψίν του.

Πραξ. 28,31 κηρύσσω την βασιλείαν του Θεού και διδάσκων τα περι του Κυρίου Ιησού Χριστού μετά πάσης παρησίας ακωλύτως.

Πραξ. 28,31 Εκήρυσσε δε προς αυτούς την βασιλείαν του Θεού και εδίδασκε τα περι του Κυρίου Ιησού Χριστού με κάθε παρησίαν, χωρίς να του παρεμβάλη κανείς κανένα εμπόδιον.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ρωμ. 1,1 Παύλος, δούλος Ιησού Χριστού, κλητός απόστολος, αφωρισμένος εις ευαγγέλιον Θεού

Ρωμ. 1,1 Εγώ ο Παύλος είμαι δούλος του Ιησού Χριστού, αφωσιωμένος ψυχή και σώματι εις αυτόν, κεκλημένος από τον ίδιον στο αποστολικόν αξίωμα, ξεχωρισμένος δια να κηρύττω το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας, την οποίαν ο Θεός προσφέρει στους ανθρώπους.

Ρωμ. 1,2 ό προεπηγγείλατο διά των προφητών αυτού εν γραφαίς αγίαις

Ρωμ. 1,2 Αυτό το κήρυγμα, όπως φαίνεται από τας προφητείας, που περιέχονται εις τας Αγίας Γραφάς, το είχαν υποσχεθή ο Θεός και προαναγγείλει με τους προφήτας του·

Ρωμ. 1,3 περι του υιού αυτού, του γενομένου εκ σπέρματος Δαυΐδ κατά σάρκα,

Ρωμ. 1,3 αφορά δε τον μονογενή Υιόν του, ο οποίος εγεννήθη, κατά το ανθρώπινον, από απόγονον του Δαυΐδ,

Ρωμ. 1,4 του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών,

Ρωμ. 1,4 απεδείχθη δε σαφώς, ότι ούτος είναι Υιός του Θεού με υπερφυσικήν δύναμιν, που επήγαγε από το Πνεύμα, το οποίον μεταδίδει αγιότητα· επεδείχθη δε Υιός του Θεού ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός ιδιαιτέρας με την εκ νεκρών ανάστασιν του.

Ρωμ. 1,5 δι ού ελάβομεν χάριν και αποστολήν εις υπακοήν πίστεως εν πάσι τοίς έθνεσιν υπέρ του ονόματος αυτού,

Ρωμ. 1,5 Δια του Χριστού ελάβομεν, εγώ ο Παύλος και οι άλλοι Απόστολοι, την χάριν και το αποστολικόν αξίωμα, δια να κηρύττωμεν μεταξύ όλων των εθνών την νέαν πίστιν και την εις αυτήν υποταγήν, προς δόξαν του ονόματός του.

Ρωμ. 1,6 εν οίς εστε και υμείς κλητοί Ιησού Χριστού,

Ρωμ. 1,6 Μεταξύ δε των εθνικών συγκαταλέγεσθε και σεις, οι οποίοι έχετε κληθή δια του Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 1,7 πάσι τοίς ούσι εν ώμη αγαπητοίς Θεού, κλητοίς αγίοις· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 1,7 Απευθύνομαι με την επιστολήν μου αυτήν εις όλους τους πιστούς, που ευρίσκεσθε εις την Ρωμην και οι οποίοι είσθε ιδιαιτέρας αγαπητοί στον Θεόν και προσκεκλημένοι να γίνετε άγιοι, και εύχομαι να είναι μαζί σας πάντοτε η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

Ρωμ. 1,8 Πρώτον μόν ευχαριστώ τώ Θεώ μου διά Ιησού Χριστού υπέρ πάντων υμών, ότι η πίστις υμών καταγγέλλεται εν όλω τώ κόσμω.

Ρωμ. 1,8 Πρώτον μόν ευχαριστώ τον Θεόν μου δια μέσου του Ιησού Χριστού δι' όλους σας, επειδή η πίστις σας έχει διαλαληθή εις όλον τον κόσμον.

Ρωμ. 1,9 μάρτυς γάρ μου εστιν ο Θεός, ώ λατρεύω εν τώ πνεύματί μου εν τώ ευαγγελίω του υιού αυτού, ως αδιαλείπτως μνείαν υμών ποιούμαι,

Ρωμ. 1,9 Μαρτυς μου είναι ο Θεός, τον οποίον λατρεύω με όλην μου την ψυχήν και την καρδιάν, υπηρετών και κηρύσσω τον ευαγγέλιον του Υιού αυτού, ότι συνεχώς και αδιακόπως σας ενθυμούμαι,

Ρωμ. 1,10 πάντοτε επί των προσευχών μου δεόμενος εί πως ήδη ποτέ ευδοωθήσομαι εν τώ θελήματι του Θεού ελθείν προς υμάς.

Ρωμ. 1,10 παρακαλών πάντοτε τον Θεόν εις τας προσευχάς μου, μήπως, έστω και τώρα, ευδοκήση κατά το άγιον του θελήμα, και κατευδοωθώ και έλθω εις επίσκεψίν σας.

Ρωμ. 1,11 επιποθώ γάρ ιδείν υμάς, ίνα τι μεταδώ χάρισμα υμίν πνευματικόν εις το στηριχθίναί υμάς,

Ρωμ. 1,11 Διότι έχω φλογερόν πόθον να σας ιδω, δια να σας μεταδώσω κάποιο πνευματικόν χάρισμα και πνευματικήν ωφέλειαν, ώστε να στηριχθήτε ακόμη περισσότερον εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν.

Ρωμ. 1,12 τούτο δε εστι συμπαρακληθήναι εν υμίν διά της εν αλλήλοις πίστεως υμών τε και εμού.

Ρωμ. 1,12 Αλλά τούτο σημαίνει ότι και εγώ αισθάνομαι την ανάγκην να παρηγορηθώ και ενισχυθώ μεταξύ σας, όπως και σεις από εμέ, δια της κοινής πίστεως και ημών και εμού, η οποία μας συνδέει.

Ρωμ. 1,13 ου θέλω δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, ότι πολλάκις προεθέμην ελθείν προς υμάς, και εκωλύθην άχρι του δεύρο, ίνα τινά καρπόν σχώ και εν υμίν καθώς και εν τοίς λοιποίς έθνεσιν.

Ρωμ. 1,13 Θελω δε να γνωρίζετε καλά, αδελφοί, ότι πολλές φορές εσκέφθην και απεφάσισα να έλθω πλησίον σας, αλλά συνήνητσα εμπόδια μέχρι τώρα. Ηθελα δε να έλθω, δια να έχω κάποιον πνευματικόν καρπόν και μεταξύ σας, όπως έχω και

μεταξύ των άλλων εθνών.

Ρωμ. 1,14 Έλληστί τε και βαρβάροις, σοφοίς τε και ανοήτοις οφειλέτης εμί·

Ρωμ. 1,14 Αισθάνομαι ότι είμαι υποχρεωμένος να κηρύξω το Ευαγγέλιον και στους Έλληνας και στους βαρβάρους, και στους σοφούς και στους αγραμμάτους.

Ρωμ. 1,15 ούτω το κατ'εμέ πρόθυμον και υμίν τοίς εν ώμη ευγγελίσασθαι.

Ρωμ. 1,15 Δι' αυτό, καθόσον εξαρτάται από εμέ, είμαι πρόθυμος να κηρύξω το Ευαγγέλιον της σωτηρίας και εις σας, που ευρίσκεσθε εις την Ρωμην.

Ρωμ. 1,16 ου γάρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον τού Χριστού· δύναμις γάρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τώ πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι.

Ρωμ. 1,16 Διότι δεν εντρέπομαι ποτέ το Ευαγγέλιον του Χριστού, επειδή είναι δύναμις του Θεού, η οποία χαρίζει σωτηρίαν εις κάθε ένα που πιστεύει ειλικρινώς, κατά πρώτον λόγον εις κάθε Ιουδαίον, έπειτα δε εις κάθε Έλληνα και ειδωλολάτρην.

Ρωμ. 1,17 δικαιοσύνη γάρ Θεού εν αυτώ αποκαλύπτεται εκ πίστεως εις πίστιν, καθώς γέγραπται· ο δε δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται.

Ρωμ. 1,17 Διότι φανερώνεται και προσφέρεται δια του Ευαγγελίου η σωτηρία και η δικαίωσις εκ μέρους του Θεού προς τον άνθρωπον, ο οποίος αρχίζει από την πίστιν και προχωρεί δια της πίστεως, σύμφωνα άλλωστε και με εκείνο που έχει γραφή από τον προφήτην Αβρακούμ· "Ο δίκαιος θα κερδήση την αιώνιον ζωήν δια της πίστεώς του".

Ρωμ. 1,18 Αποκαλύπτεται γάρ οργή Θεού απ ουρανού επί πάσαν ασέβειαν και αδικίαν ανθρώπων των την αλήθειαν εν αδικία κατεχόντων,

Ρωμ. 1,18 Ηυδόκησε δε ο Θεός να δώση την εκ πίστεως δικαίωσιν, καθόσον τα έργα του κόσμου είναι τέτοια, ώστε εξ αιτίας των φανερώνεται και ξεσπάει η οργή του Θεού από τον ουρανό εναντίον κάθε ασεβείας και κάθε αδικίας των πονηρών ανθρώπων, οι οποίοι, ενώ γνωρίζουν και κατέχουν την αλήθειαν, ζουν μέσα εις την αδικίαν.

Ρωμ. 1,19 διότι το γνωστόν τού Θεού φανερόν εστιν εν αυτοίς· ο γάρ Θεός αυτοίς εφάνέρωσε.

Ρωμ. 1,19 Επειδή η γνώσις περί του Θεού και του θελημάτος του (όσην ημπορεί να χωρέση ο άνθρωπος) είναι φανερή και γνωστή εις αυτούς· ο ίδιος ο Θεός την έχει φανερώσει εις αυτούς.

Ρωμ. 1,20 τα γάρ αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοίς ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ή τε αϊδιος αυτού δύναμις και θεϊότης, εις το είναι αυτούς αναπολογήτους,

Ρωμ. 1,20 Διότι από τότε που εκτίσθη ο κόσμος, αι αόρατοι τελειότητες του Θεού γίνονται καθαρά αισθηταί με την διάνοιαν δια μέσου των δημιουργημάτων, τόσον η αιωνία αυτού παντοδυναμία, όσον και κάθε θεία τελειότης του, εις τρόπον ώστε να μένουν αυτοί αναπολόγητοι δια τον αμαρτωλόν βίον των·

Ρωμ. 1,21 διότι γνόντες τον Θεόν ουχ ως Θεόν εδόξασαν ή ευχαρίστησαν, αλλ'εματαιώθησαν εν τοίς διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά·

Ρωμ. 1,21 διότι, ενώ εγνώρισαν δια μέσου της δημιουργίας τον πάνσοφον και πανάγαθον Θεόν, δεν τον εδόξασαν ως αληθινόν Θεόν δια τα μεγαλεία του και δεν τον ευχαρίστησαν δια τας αναριθμήτους ενεργεσίας του, αλλ'επλανήθησαν με τους μωρούς και ψευδείς συλλογισμούς των περί των ειδώλων και της αμαρτωλής ζωής και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών διάνοια·

Ρωμ. 1,22 φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν,

Ρωμ. 1,22 και ενώ διακηρύττουσιν ότι είναι σοφοί, απεδείχθησαν μωροί και ανόητοι·

Ρωμ. 1,23 και ήλλαξαν την δόξαν τού αφθάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνος φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών·

Ρωμ. 1,23 και αντικατέστησαν την άπειρον και μεγαλειώδη δόξαν του αφθάρτου Θεού με υλικά αγάλματα, με είδωλα, που εικονίζουν φθαρτούς ανθρώπους και πτηνά και τετράποδα και ερπετά·

Ρωμ. 1,24 Διό και παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εν ταις επιθυμίαις των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν τού ατιμάζεσθαι τα σώματα αυτών εν αυτοίς,

Ρωμ. 1,24 Δια την ασέβειαν δε και την αποστασίαν των αυτήν απέσυρεν ο Θεός την χάριν του και έτσι παρεδόθησαν και υπεδουλώθησαν εις τας αμαρτωλάς επιθυμίας των καρδιών των, εις ηθικήν ακαθαρσίαν, ώστε να ξευτελιζώνται τα σώματα των από αυτούς τους ιδίους.

Ρωμ. 1,25 οίτινες μετήλλαξαν την αλήθειαν τού Θεού εν τώ ψεύδει, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν τή κτίσει παρά τον κτίσαντα, ός εστιν ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν.

Ρωμ. 1,25 Αυτοί αντήλλαξαν και αντικατέστησαν την αλήθειαν του Θεού με το ψεύδος της ειδωλολατρίας, εσεβάσθησαν δε και ελάτρευσαν την άψυχον και άλογον και πεπερασμένην κτίσιν, αντί του Δημιουργού, ο οποίος την έκτισε και πρέπει δια τούτο να ευλογήται και να δοξάζεται εις όλους τους αιώνας. Αμήν.

Ρωμ. 1,26 Διά τούτο παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις πάθη ατιμίας, αι τε γάρ θήλειαι αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις την παρά φύσιν,

Ρωμ. 1,26 Ακριβώς δε διότι ελάτρευσαν ψευδείς και φαύλους θεούς, παρεχώρησεν ο Θεός να παραδοθούν και υποδουλωθούν εις ξευτελιστικά πάθη. Διότι και αι γυναίκες των (χωρίς να εντραπούν και σεβασθούν ούτε τον ευατόν των) αλλάξαν την φυσικήν χρήσιν του φύλου των εις την παρά φύσιν και ξετράπησαν εις ακατανομάστους πράξεις.

Ρωμ. 1,27 ομοίως δε και οι άρσενες αφέντες την φυσικήν χρήσιν της θηλείας ξεκαύθησαν εν τή ορέξει αυτών εις αλλήλους, άρσενες εν άρσεσι την ασχημοσύνην κατεργαζόμενοι και την αντιμισθίαν ήν έδει της πλάνης αυτών εν εαυτοίς απολαμβάνοντες.

Ρωμ. 1,27 Κατά παρόμοιον τρόπον και οι άρσενες αφήκαν την φυσικήν σχέσιν και χρήσιν της γυναικός και εφλογίσθησαν εις τας εμπαθείς ορέξεις μεταξύ των, ώστε άνδρες εις άνδρας να ενεργούν αναισχύντους και ξευτελιστικάς πράξεις και να λαμβάνουν τον μισθόν, που τους έπρεπε δια την πλάνην των, από τον ίδιον τον ευατόν των.

Ρωμ. 1,28 Καί καθώς ουκ εδοκίμασαν τον Θεόν έχειν εν επιγνώσει, παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις αδόκιμον νούν, ποιείν τα μη καθήκοντα,

Ρωμ. 1,28 Και καθώς δεν έκριναν καλόν και δεν ηθέλησαν να κατέχουν την αληθή και σοφήν γνώσιν περί του Θεού, παρεχώρησεν ο Θεός να παραδοθούν και υποδουλωθούν εις νουν ανίκανον να διακρίνη το ορθόν, με αποτέλεσμα να διαπραττουν αυτά τα απρεπή και επαισχυντα.

Ρωμ. 1,29 **πεπληρωμένους πάση αδικία, πορνεία, πονηρία, πλεονεξία, κακία, μεστούς φθόνου, φόνου, έριδος, δόλου κακοηθείας,**

Ρωμ. 1,29 **Και έτσι εγέμισαν και διεποτίσθησαν, κατά την ψυχήν και το σώμα, από κάθε αδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν, πλεονεξίαν, κακίαν· εγέμισαν από φθόνον, φόνον, φιλόνεικον διάθεσιν, δολιότητα και κάθε κακοήθειαν.**

Ρωμ. 1,30 **ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγείς, υβριστάς, υπερηφάνους, αλαζόνας, εφευρέτας κακών, γονεύσιν απειθείς,**

Ρωμ. 1,30 **Εγιναν κρυφοί κατήγοροι σιγοψιθυρίζοντες μεταξύ των εις βάρος των άλλων, θρασεείς συκοφάνται των απόντων, γεμάτοι μίσος εναντίον του Θεού, υβρισταί, φαντασμένοι και κομपाσταί, επιδειξιμανείς, επινοηταί κακών εις βάρος των άλλων, ασεβείς και ανυπάκοοι απέναντι των γονέων·**

Ρωμ. 1,31 **ασυνέτους, ασυνθέτους, αστόργους, ασπόνδους, ανελεήμονας·**

Ρωμ. 1,31 **άνθρωποι χωρίς σύνεσιν, που χωρίς εντροπήν καταπατούν τον λόγον των και τας συμφωνίας που έχουν κάμει, άστοργοι απέναντι των οικείων των, αδιάλλακτοι και μνησικάκοι, σκληροί και ανάλγητοι εις την ξένην δυστυχίαν.**

Ρωμ. 1,32 **οίτινες το δικαίωμα τού Θεού επιγνώσκοντες, ότι οι τα τοιαύτα πράσσοντες άξιοι θανάτου εισίν, ου μόνον αυτά ποιούσιν, αλλά και συνευδοκούσι τοίς πράσσουσι.**

Ρωμ. 1,32 **Αυτοί, μολοντί εγνώρισαν καλά το θέλημα και την δικαιοσύνην του Θεού, ότι δηλαδή όσοι διαπράττουν τέτοια πονηρά έργα είναι άξιοι θανάτου, όχι μόνον πράττουν αυτά, αλλά από ψυχικήν πώρωσιν και κακότητα επιδοκιμάζουν με όλην των την καρδιά και εκείνους που τα πράττουν.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ρωμ. 2,1 **Διό αναπολόγητος εί, ώ άνθρωπε, πάς ο κρίνων· εν ώ γάρ κρίνεις τον έτερον, σεαυτόν κατακρίνεις· τα γάρ αυτά πράσσεις ο κρίνων.**

Ρωμ. 2,1 **Και συ ο Ιουδαίος γνωρίζεις πόσον ο Θεός οργίζεται εναντίον εκείνων που καταπατούν το θέλημά του). Δια τούτο είσαι αναπολόγητος, ω άνθρωπε, οισδήποτε και αν είσαι συ, ο οποίος καταδικάζστους άλλους, διότι καθ' ον χρόνον κρίνεις και καταδικάζστον άλλον, κρίνεις και καταδικάζστον εαυτόν σου. Επειδή και συ ο Ιουδαίος, που παρουσιάζεσαι ως αυτόκλητος δικαστής, κάμνεις τα ίδια με τον ειδωολάτρην.**

Ρωμ. 2,2 **οίδαμεν δε ότι το κρίμα τού Θεού εστι κατά αλήθειαν επί τους τα τοιαύτα πράσσοντας.**

Ρωμ. 2,2 **Γνωρίζομεν δε πολύ καλά ότι η δικαία κρίσις και καταδικη εκ μέρους του Θεού εναντίον εκείνων, που πράττουν τέτοια αμαρτωλά έργα, είναι βεβαία και αληθινή.**

Ρωμ. 2,3 **λογίζη δε τούτο, ώ άνθρωπε, ο κρίνων τους τα τοιαύτα πράσσοντας και ποιών αυτά, ότι σύ εκφεύξη το κρίμα τού Θεού;**

Ρωμ. 2,3 **Συ, δε, ω άνθρωπε, ο οποίος καταδικάζστους άλλους, που διαπράττουν αυτά, ενώ και συ κάμνεις τα ίδια, νομίζεις ότι θα αποφύγης την καταδικην σου εκ μέρους του Θεού;**

Ρωμ. 2,4 **ή τού πλούτου της χρηστότητος αυτού και της ανοχής και της μακροθυμίας καταφρονείς, αγνοών ότι το χρηστόν τού Θεού εις μετάνοιάν σε άγει;**

Ρωμ. 2,4 **Η δείχνεις περιφρόνησιν και αχαριστίαν προς τον πλούτον της αγαθότητος του Θεού και της ανεκτικότητός του και της μακροθυμίας του απέναντί σου, θέλων έτσι να αγνοής ότι η στοργή και η αγαθότης του Θεού σε οδηγεί εις μετάνοιαν και διόρθωσιν;**

Ρωμ. 2,5 **κατά δε την σκληρότητά σου και αμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτώ οργήν εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και δικαιοκρισίας τού Θεού,**

Ρωμ. 2,5 **Συμφωνα δε με την σκληρότητά σου, με την αμετανόητον και αναισθητον καρδίαν σου, που δεν μαλάσσεται από την τόσην στοργήν του Θεού, συσσωρεύεις εναντίον του ευατού σου θησαυρούς οργής, που θα εκσπάσουν κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα εκδηλωθή η οργή του Θεού και θα φανερωθή η δικαία κρίσις αυτού,**

Ρωμ. 2,6 **ός αποδώσει εκάστω κατά έργα αυτού,**

Ρωμ. 2,6 **ο οποίος και "θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα του".**

Ρωμ. 2,7 **τοίς μέν καθ υπομονήν έργου αγαθού δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζητούσι ζωήν αιώνιον,**

Ρωμ. 2,7 **εις εκείνους μεν, οι οποίοι με υπομονήν και επιμονήν πράττουν τα αγαθά και ενάρετα έργα, ζητούν δε από τον Θεόν την δόξαν του ουρανού και την αφθαρσίαν και την αθανασίαν, θα δώση ο Θεός ζωήν αιωνίαν πλησίον του.**

Ρωμ. 2,8 **τοίς δε εξ εριθείας, και απειθούσι μέν τή αληθεία, πειθομένοις δε τή αδικία, θυμός και οργή·**

Ρωμ. 2,8 **Εναντίον δε εκείνων, οι οποίοι από πνεύμα αντιλογίας και φιλονεικίας δεν πείθονται μεν και δεν υποτάσσονται εις την αλήθειαν, πείθονται δε και υποδουλώνονται εις την αδικίαν, θα εκσπάση θυμός και οργή.**

Ρωμ. 2,9 **Θλίψις και στενοχωρία επί πάσαν ψυχήν ανθρώπου τού κατεργαζομένου το κακόν, Ιουδαίου τε πρώτον και Έλληνος·**

Ρωμ. 2,9 **Θλίψις και στενοχωρία θα κυριεύση και θα πλημμυρίση κάθε άνθρωπον, ο οποίος αμετανόητα επιμένει να εργάζεται το κακόν, τον Ιουδαίον κατά πρώτον λόγον, αλλά και τον εθνικόν·**

Ρωμ. 2,10 **δόξα δε και τιμή και ειρήνη παντί τώ εργαζομένω το αγαθόν, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι·**

Ρωμ. 2,10 **δόξα δε από τον Θεόν, τιμή και έπαινος, ειρήνη και χαρά θα δοθή εις καθένα, που εργάζεται το αγαθόν, στον Ιουδαίον πρώτον, αλλά και στον ειδωολάτρην·**

Ρωμ. 2,11 **ου γάρ έτσι προσωποληψία παρά τώ Θεώ.**

Ρωμ. 2,11 **διότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός· (δεν λαμβάνει υπ' όψιν την φυλήν και την τάξιν των ανθρώπων, αλλά την πίστιν και τα έργα των).**

Ρωμ. 2,12 **όσοι γάρ ανόμως ήμαρτον, ανόμως και απολούνται· και όσοι εν νόμω ήμαρτον, διά νόμου κριθήσονται.**

Ρωμ. 2,12 **Δι' αυτό, όσοι ημάρτησαν, χωρίς να έχουν γνωρίσει τον μωσαϊκόν Νομον, θα καταδικασθούν εις απώλειαν, χωρίς να χρησιμοποιηθή ο Νομος ως μέτρον της κρίσεως εναντίον των· και όσοι ημάρτησαν, ενώ είχαν λάβει και εγνώριζαν τον γραπτόν, τον μωσαϊκόν Νομον, θα κριθούν επί τη βάσει του Νομου.**

Ρωμ. 2,13 **ου γάρ οι ακροαταί τού νόμου δίκαιοι παρά τώ Θεώ, αλλ οι ποιηταί τού νόμου δικαιωθήσονται.**

Ρωμ. 2,13 **Διότι δίκαιοι και άξιοι αμοιβής ενώπιον του Θεού δεν είναι αυτοί, οι οποίοι απλώς ακούουν και γνωρίζουν τον Νομον, αλλ' όσοι τον τηρούν και τον εφαρμόζουν.**

Ρωμ. 2,14 **όταν γάρ έθνη τα μη νόμον έχοντα φύσει τα τού νόμου ποιή, ούτοι νόμον μη έχοντες εαυτοίς εισι νόμος,**

Ρωμ. 2,14 Όταν λοιπόν εθνικοί και ειδωλολάτραι, που δεν έχουν λάβει τον γραπτόν Νομον του Θεού, πράττουν δε από έμφυτον ηθικήν παρόρμησιν όσα λέγει ο Νομος, αυτοί καιτοι δεν έχουν νόμον είναι οι ίδιοι δια τον ευατόν των νόμος (επειδή έχουν οδηγόν την συνείδησίν των).

Ρωμ. 2,15 οίτινες ενδείκνυνται το έργον του νόμου γραπτόν εν ταις καρδίαις αυτών, συμμαρτυρούσης αυτών της συνειδήσεως και μεταξύ αλλήλων των λογισμών κατηγορούντων ή και απολογουμένων-

Ρωμ. 2,15 Αυτοί αποδεικνύουν και φανερώνουν με την συμπεριφοράν των, ότι έχουν γραπτόν το έργον του Νομου μέσα εις τας καρδίας των, όταν η συνείδησίς των δίδη μαρτυριάν και επιβεβαιώσιν εις αυτούς δια τας πράξεις των, αν είναι καλοί η κακαί, η δε διάνοια εκ παραλλήλου προς την συνείδησιν αναπτύσσει λογισμούς, οι οποίοι κατηγορούν ο ένας τον άλλον η και απολογούνται, δια την εξακρίβωσιν του καλού.

Ρωμ. 2,16 εν ημέρα ότε κρινεί ο Θεός τα κρυπτά των ανθρώπων κατά το ευαγγέλιόν μου διά Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 2,16 Αυτοί, λοιπόν, οι ειδωλολάτραι, οι τηρηταί του εμφύτου ηθικού νόμου, θα ανακηρυχθούν δίκαιοι εκ μέρους του Θεού κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν ο δίκαιος Θεός θα κρινή τας φανεράς και κρυφάς πράξεις των ανθρώπων δια του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το Ευαγγέλιον, το οποίον εγώ κηρύττω.

Ρωμ. 2,17 Ίδε σύ Ιουδαίος επονομάζη, και επαναπαύη τώ νόμω, και καυχάσαι εν Θεώ,

Ρωμ. 2,17 Ίδου, λοιπόν, συ έχεις ως τιμητικόν τίτλον το όνομα του Ιουδαίου (όναμα που το ετίμησαν πατριάρχαι και προφήται) και επαναπαύεσαι στον Νομον, που έχεις λάβει, και καυχάσαι δια τον Θεόν, που έχεις γνωρίσει ως ιδικόν σου.

Ρωμ. 2,18 και γινώσκεις το θέλημα, και δοκιμάζεις τα διαφέροντα, κατηχούμενος εκ τού νόμου,

Ρωμ. 2,18 Και γνωρίζουλάχιστον θεωρητικώς, το θέλημα του Θεού και είσαι εις θέσιν να διακρίνης την διαφοράν μεταξύ καλού και κακού, διότι διδάσκεσαι από τον Νομον.

Ρωμ. 2,19 πέποιθάς τε σεαυτόν οδηγόν είναι τυφλών, φώς των εν σκότει,

Ρωμ. 2,19 και έχεις σχηματίσει δια τον ευατόν σου την πεποίθησιν ότι είσαι αδηγός των τυφλών, δηλαδή των ειδωλολατρών, φως δι' εκείνους που ευρίσκονται στο σκοτάδι της πλάνης,

Ρωμ. 2,20 παιδευτήν αφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, έχοντα την μόρφωσιν της γνώσεως και της αληθείας εν τώ νόμω.

Ρωμ. 2,20 παιδαγωγός κατά Θεόν των αφρόνων, διδάσκαλος αυτών που είναι νήπιοι κατά την γνώσιν και την αρετήν, άνθρωπος γενικώς, που έχεις από τον Νομον την μόρφωσιν της γνώσεως και της αληθείας.

Ρωμ. 2,21 ο σὺν διδάσκων έτερον σεαυτόν ου διδάσκεις; ο κηρύσσων μη κλέπτειν κλέπτεις;

Ρωμ. 2,21 Συ λοιπόν, που διδάσκον άλλον, δεν διδάσκεις και δεν συντείζσον ευατόν σου; Συ, που κηρύττετε στους άλλους να μη κλέπτουν, κλέπτεις;

Ρωμ. 2,22 ο λέγων μη μοιχεύειν μοιχεύεις; ο βδελυσσόμενος τα είδωλα ιεροσυλείς;

Ρωμ. 2,22 Συ, που συμβουλεύεστος άλλους να μη καταπατούν την συζυγικήν πίστιν, διαπράττετε μοιχείαν; Συ, που αποστρέφεσαι με αηδία τα είδωλα, διαπράττετε ιεροσυλίαις, κλέπτων χρήματα από τους ειδωλολατρικούς ναούς;

Ρωμ. 2,23 ός εν νόμω καυχάσαι, διά της παραβάσεως του νόμου τον Θεόν ατιμάζεις;

Ρωμ. 2,23 Συ, που καυχάσαι δια την γνώσιν του Νομου, με την παράβασιν αυτού του Νομου προσβάλλεις και ατιμάζον τον Θεόν;

Ρωμ. 2,24 το γάρ όνομα τού Θεού δι υμάς βλασφημείται εν τοίς έθνεσι, καθώς γέγραπται.

Ρωμ. 2,24 Διότι πράγματι, "έξ αιτίας των ιδικών σας αναισχύντων παραβάσεων υβρίζεται και βλασφημείται το όνομα του Θεού μεταξύ των ειδωλολατρών", όπως έχει γραφή από τον προφήτην Ησαΐαν.

Ρωμ. 2,25 περιτομή μέν γάρ ωφέλει, εάν νόμον πράσσης; εάν δε παραβάτης νόμου ής, η περιτομή σου ακροβυστία γέγονεν.

Ρωμ. 2,25 Έτσι δε σου είναι εντελώς άχρηστος η περιτομή. Διότι η περιτομή σε ωφέλει, εάν τηρής τον Νομον. Εάν όμως είσαι παραβάτης των διατάξεων του Νομου, η περιτομή σου έχασε κάθε αξίαν και έγινε σαν την ακροβυστίαν των ειδωλολατρών.

Ρωμ. 2,26 εάν οὖν η ακροβυστία τα δικαιώματα τού νόμου φυλάσση, ουχί η ακροβυστία αυτού εις περιτομήν λογισθήσεται;

Ρωμ. 2,26 Εάν τώρα ο απερίτμητος ειδωλολάτρης τηρή τας διατάξτου νόμου και συμμορφώνεται προς αυτόν, τότε η ακροβυστία του δεν θα θεωρηθή από τον Θεόν ως περιτομή;

Ρωμ. 2,27 και κρινεί η εκ φύσεως ακροβυστία, τον νόμον τελούσα, σε τον διά γράμματος και περιτομής παραβάτην νόμου.

Ρωμ. 2,27 Έτσι δε, ο εθνικός, που έχει φυσικήν την ακροβυστίαν, τηρεί όμως τον νόμον του Θεού, θα καταδικάση σε, ο οποίος, καιτοι έλαβες από τον Θεόν τον γραπτόν Νομον και την περιτομήν, παραβαίνεις εν τούτοις τον Νομον.

Ρωμ. 2,28 ου γάρ ο εν τώ φανερώ Ιουδαίος εστιν, ουδέ η εν τώ φανερώ εν σαρκί περιτομή,

Ρωμ. 2,28 Διότι Ιουδαίος αληθινός και άξιος των δωρεών του Θεού δεν είναι εκείνος, που εξωτερικώς φαίνεται ως Ιουδαίος ούτε αληθινή περιτομή είναι εκείνη, που έχει γίνει και φαίνεται εις την σάρκαν.

Ρωμ. 2,29 αλλ ο εν τώ κρυπτώ Ιουδαίος, και περιτομή καρδίας εν πνεύματι, ου γράμματι, ού ο έπαινος ουκ εξ ανθρώπων, αλλ εκ τού Θεού.

Ρωμ. 2,29 Αλλά πραγματικός και ευάρεστος στον Θεόν Ιουδαίος είναι εκείνος, που με το άγνωστος στους ανθρώπους και κρυφό εσωτερικόν του λατρεύει και υπακούει στον Θεόν. Και αληθινή περιτομή είναι η αποκοπή πάσης κακίας και ενοχής από την καρδιαν, η οποία γίνεται με την χάριν του Αγίου Πνεύματος και όχι με την τυπικήν και νεκράν πλέον διάταξιν του μωσαϊκού Νομου. Αυτός δε, ο αληθινά γνήσιος Ιουδαίος θα λάβη τον έπαινό του, όχι εκ μέρους ανθρώπων, αλλά από τον ίδιον τον Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ρωμ. 3,1 Τί οὖν το περισσόν τού Ιουδαίου, ή τις η ωφέλεια της περιτομής;

Ρωμ. 3,1 Τοτε λοιπόν, αφού ευάρεστος ενώπιον του Θεού είναι και ο απερίτμητος, αλλ' ευσεβής εθνικός, ποιον είναι το πλεονέκτημα του Ιουδαίου η ποία είναι η ωφέλεια από την περιτομήν;

Ρωμ. 3,2 πολύ κατά πάντα τρόπον. πρώτον μέν γάρ ότι επιστεύθησαν τα λόγια τού Θεού.

Ρωμ. 3,2 Το πλεονέκτημα είναι πολύ και από όλες τας απόψεις. Πρώτον μεν, διότι στους Ιουδαίους ενεπιστεύθη ο Θεός τον Νομον του, τας προφητείας και τας υποσχέστου.

Ρωμ. 3,3 τι γάρ η ηπίστησάν τινες; μη η απιστία αυτών την πίστιν τού Θεού καταργήσκει;

Ρωμ. 3,3 Τι σημασίαν δε έχει, εάν μερικοί εφάνησαν άπιστοι; Μήπως η απιστία αυτών είναι δυνατόν ποτέ να καταργήση

την αξιοπιστίαν και την φιλαλήθειαν του Θεού;

Ρωμ. 3,4 μη γένοιτο· γινέσθω δε ο Θεός αληθής, πάς δε άνθρωπος ψεύστης, καθώς γέγραπται· όπως αν δικαιωθής εν τοίς λόγοις σου και νικήσης εν τώ κρίνεσθαί σε.

Ρωμ. 3,4 Μη γένοιτο να είπη κανείς ποτέ τέτοιον λόγον· ας αποδεικνύεται δε, όπως και είναι πάντοτε, ο Θεός αληθινός και αξιοπίστος εις όλα όσα λέγει, κάθε δε άνθρωπος αντιθέτως φαίνεται ψεύστης και ασυνεπής εις τας υποσχέσεις και υποχρεώστού, όπως άλλωστε είναι γραμμένον και στους ψαλμούς· "δια να αποδειχθής, συ ω Θεε, δίκαιος και αληθινός στους λόγους σου και να νικήσης, εάν ποτέ τολμήσουν οι άνθρωποι να σε κρίνουν".

Ρωμ. 3,5 ει δε η αδικία ημών Θεού δικαιοσύνην συνίστησι, τι εροῦμεν; μη άδικος ο Θεός ο επιφέρων την οργήν; κατά άνθρωπον λέγω.

Ρωμ. 3,5 Εάν δε η ιδική μας αδικία και ασυνέπεια καταδεικνύη και εξαίρη την δικαιοσύνην του Θεού, τι θα είπωμεν; Μήπως είναι άδικος ο Θεός, ο οποίος εκδηλώνει την οργήν του εναντίον μας δια την αδικίαν μας αυτήν; Αυτά τα λέγω, σαν άνθρωπος που σκέπτεται και κρίνει με τον ιδιόν του νουν.

Ρωμ. 3,6 μη γένοιτο· επει πάς κρίνει ο Θεός τον κόσμον;

Ρωμ. 3,6 Μη γένοιτο να είπωμεν ποτέ τον Θεόν άδικον· διότι πως είναι δυνατόν τότε να κρίνη με δικαιοσύνην όλον τον κόσμον;

Ρωμ. 3,7 ει γάρ η αλήθεια τού Θεού εν τώ εμώ ψεύσματι επερίσσευσεν εις την δόξαν αυτού, τι έτι καγώ ως αμαρτωλός κρίνομαι,

Ρωμ. 3,7 Καθε δε αμαρτωλός θα ημπορούσε πάλιν να είπη· Εάν η φιλαλήθεια του Θεού έλαμψε και επλεόνασε, προς δόξαν του αγίου του ονόματος χάρις εις την ιδικήν μου ψευδολογίαν και ασυνέπειαν, διατί τότε εγώ κρίνομαι και δικάζομαι ως αμαρτωλός, αφού έτσι έχω συντελέσει εις την δόξαν του Θεού;

Ρωμ. 3,8 και μη καθώς βλασφημούμεθα και καθώς φασί τινες ημάς λέγειν ότι ποιήσωμεν τα κακά ίνα έλθη τα αγαθά; ών το κρίμα ένδικόν εστι.

Ρωμ. 3,8 Και μήπως, όπως μερικοί μας συκοφαντούν ότι τάχα πιστεύομεν και λέγομεν, θα πράξωμεν τα κακά, δια να έλθουν εις ημάς τα αγαθά; Αυτών όμως, που μας συκοφαντούν, η καταδίκη εκ μέρους του Θεού είναι δικαία.

Ρωμ. 3,9 τί σὺν; προεχόμεθα; ου πάντως· προητιασάμεθα γάρ Ιουδαίους τε και Έλληνας πάντας υφ αμαρτίαν είναι,

Ρωμ. 3,9 Λοιπόν, υπερέχομεν ημείς οι Ιουδαίοι από τους εθνικούς; Καθόλου και κατά κανένα τρόπον. Διότι κατηγορήσαμεν προηγουμένως και επεδείξαμεν ότι όλοι, Ιουδαίοι και Έλληνες, ευρίσκονται υπό την κυριαρχίαν της αμαρτίας.

Ρωμ. 3,10 καθώς γέγραπται ότι ουκ έστι δίκαιος ουδέ εις,

Ρωμ. 3,10 Όπως ακριβώς έχει γραφή στους ψαλμούς, ότι "δεν υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων ούτε ένας δίκαιος,

Ρωμ. 3,11 ουκ έστιν ο συνιών, ουκ έστιν ο εκζητών τον Θεόν·

Ρωμ. 3,11 δεν υπάρχει κανένας με φωτισμένον νουν και καθαράν την σκέψιν, που να γνωρίζη τον Θεόν, κανένας, που να αναζητή με πόθον ειλικρινή τον Θεόν.

Ρωμ. 3,12 πάντες εξέκλιναν, άμα ηρειώθησαν· ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός.

Ρωμ. 3,12 Όλοι παρεξέκλιναν από τον δρόμον του Θεού και συγχρόνως διεφθάρησαν· δεν υπάρχει κανείς, που να πράττη το αγαθόν, το σύμφωνον με το θέλημα του Θεού και το χρησίμον στους ανθρώπους. Δεν υπάρχει ούτε ένας.

Ρωμ. 3,13 τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταις γλώσσαις αυτών εδολιούσαν, ιός ασπίδων υπό τα χείλη αυτών·

Ρωμ. 3,13 Το στόμα των ομοιάζει με ανοικτόν τάφον, από τον οποίον αναδίδονται δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις. Με τας γλώσσας των ωμιλούσαν κατά ένα τρόπον πανούργον και δόλιον· δηλητήριον οχιάς υπάρχει κάτω από τα χείλη των· είναι έτοιμοι με τα λόγια των να πλήξουν κατά θανάσιμον τρόπον τους άλλους.

Ρωμ. 3,14 ών το στόμα αράς και πικρίας γέμει·

Ρωμ. 3,14 Το στόμα των ανθρώπων αυτών είναι γεμάτο από λόγους κατάρας και πικρίας.

Ρωμ. 3,15 οξείς οι πόδες αυτών εκχέαι αίμα,

Ρωμ. 3,15 Είναι πολύ γρήγορα τα πόδια των, δια να φονεύσουν και χύσουν αίμα.

Ρωμ. 3,16 σύντριμμα και τάλαιπωρία εν ταις οδοίς αυτών,

Ρωμ. 3,16 Εις τους δρόμους της ζωής των σκορπίζουν συντρίμματα και σωρεούον δυστυχίας και θλίψεις εναντίον του πλησίον των.

Ρωμ. 3,17 και οδόν ειρήνης ουκ έγνωσαν.

Ρωμ. 3,17 Τον δρόμον της ειρήνης, δηλαδή ζωήν ειρήνης δια τον ευατόν των και τους άλλους, δεν εγνώρισαν και δεν εδοκίμασαν.

Ρωμ. 3,18 ουκ έστι φόβος Θεού απέναντι των οφθαλμών αυτών.

Ρωμ. 3,18 Δεν υπάρχει καθόλου φόβος του Θεού εις τα μάτια της ψυχής των, εις τα βάθη της καρδίας των".

Ρωμ. 3,19 Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοίς εν τώ νόμω λαλεί, ίνα πάν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πάς ο κόσμος τώ Θεώ,

Ρωμ. 3,19 Γνωρίζομεν, ότι όσα ο Νομος της Παλαιάς Διαθήκης λέγει, τα λέγει προς εκείνους, οι οποίοι ευρίσκοντο υπό τον Νομον και είχαν αυτόν ως οδηγόν των, δηλαδή προς τους Ιουδαίους. Και τούτο δια να φράξη και κλείση κάθε στόμα και δια να γίνη όλος ο κόσμος υπεύθυνος και υπόδικος ενώπιον του Θεού.

Ρωμ. 3,20 διότι εξ έργων νόμου ου δικαιωθήσεται πάσα αράξ ενώπιον αυτού· διά γάρ νόμου επίγνωσις αμαρτίας.

Ρωμ. 3,20 Διότι από τα έργα του Νομου "δεν θα λάβη την δικαίωσιν και την σωτηρίαν ενώπιον του Θεού καμμία ανθρωπίνη ύπαρξις". Επειδή δια μέσου του Νομου επιτυγχάνεται τούτο μόνον· να γνωρίση καλά ο άνθρωπος την αμαρτωλήν του κατάστασιν και την ενοχήν του.

Ρωμ. 3,21 Νυνί δε χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεού πεφανέρωται, μαρτυρουμένη υπό τού νόμου και των προφητών,

Ρωμ. 3,21 Τώρα δε χωρίς τον παλαιόν Νομον, και ως εάν δεν υπήρχεν ο Νομος αυτός, έχει πλέον φανερωθή και έγινε πραγματικότης η δικαίωσις, την οποίαν δίδει ο Θεός. Αυτή δε η δικαίωσις μαρτυρείται και προφητεύεται από τον Νομον και τους προφήτας.

Ρωμ. 3,22 δικαιοσύνη δε Θεού διά πίστewς Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας· ου γάρ εστι διαστολή·

Ρωμ. 3,22 Παρέχεται δε η δικαίωσις από τον Θεόν δια μέσου της πίστewς στον Ιησούν Χριστόν προς όλους και απλώνεται

πλουσία επάνω εις όλους τους πιστεύοντας ανεξαιρέτως. Διότι δεν υπάρχει καμμία διάκρισις μεταξύ Ιουδαίων και εθνικων.

Ρωμ. 3,23 πάντες γάρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης τού Θεού,

Ρωμ. 3,23 Και τούτο, διότι όλοι ανεξαιρέτως ημάρησαν και έχουν στερηθή από την δόξαν, που έχει και μεταδίδει ο Θεός.

Ρωμ. 3,24 δικαιούμενοι δωρεάν τή αυτού χάριτι διά της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού,

Ρωμ. 3,24 Γίνονται δε όλοι δίκαιοι και παίρνουν την σωτηριάν δωρεάν με την χάριν του Θεού, δια της εξαγοράς από την αμαρτίαν, όπως αυτή επραγματοποιήθη με την θυσίαν του Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 3,25 ον προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τώ αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων

Ρωμ. 3,25 Αυτόν ο Θεός τον προώρισε προ πάντων των αιώνων ως ατίμητον μέσον εξιλασμού δια του τιμίου του αίματος προς σωτηριάν των ανθρώπων και συμφιλίωσιν των με τον Θεόν δια μέσου της ορθής πίστεως. Και τούτο, δια να δειχθή και φανερωθή η δικαιοσύνη του Θεού, η τιμωρούσα το κακόν, επειδή ήτο ενδεχόμενον να την παραθεωρήσουν οι άνθρωποι, εκ του γεγονότος ότι ο Θεός ένεκα της μακροθυμίας και ανοχής του δεν είχε τιμωρήσει, όπως θα έπρεπε, τα αμαρτήματα που είχαν διαπραχθή πριν έλθη ο Χριστός.

Ρωμ. 3,26 εν τή ανοχή τού Θεού, προς ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού εν τώ νύν καιρώ, εις το είναι αυτόν δίκαιον και δικαιούντα τον εκ πίστεως Ιησού.

Ρωμ. 3,26 Εθυσιάσθη δηλαδή ο Χριστός, δια να δείξη ο Θεός την δικαιοσύνην του στον παρόντα καιρόν, ώστε με το να είναι αυτός δίκαιος να καθιστά δίκαιον και κάθε αμαρτωλόν, που θα έχη αληθινήν και ζωντανήν πίστιν στον Ιησούν.

Ρωμ. 3,27 Πού ούν η καύχησις; εξεκλείσθη. διά ποιου νόμου; των έργων; ουχί, αλλά διά νόμου πίστεως.

Ρωμ. 3,27 Εάν, λοιπόν οι άνθρωποι επετύγχανον την δικαίωσιν και την σωτηριάν με τα έργα των, που ευρίσκεται τώρα η καύχησις των; Έχει αποκλεισθή εντελώς. Βασει ποιού νόμου; Με τον νόμον των έργων; Οχι, αλλά με τον νόμον της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν.

Ρωμ. 3,28 λογιζόμεθα ούν πίστει δικαιούσθαι άνθρωπον χωρίς έργων νόμου.

Ρωμ. 3,28 Έτσι, λοιπόν, ορθώς σκεπτόμενοι, συμπεραίνομεν με βεβαιότητα ότι κάθε άνθρωπος δικαιώνεται δια της πίστεως χωρίς τα έργα του παλαιού Νομου.

Ρωμ. 3,29 ή Ιουδαίων ο Θεός μόνον; ουχί δε και εθνών; ναί και εθνών,

Ρωμ. 3,29 Η μήπως τάχα ο Θεός είναι μόνον των Ιουδαίων Θεός, όχι δε και των εθνικών; Ναι, είναι Θεός και των εθνικών,

Ρωμ. 3,30 επειπερ εις ο Θεός ος δικαίωσει περιτομήν εκ πίστεως και ακροβυστίαν διά της πίστεως.

Ρωμ. 3,30 επειδή ακριβώς ένας είναι ο Θεός, ο οποίος θα σώση την δικαίωσιν και την σωτηριάν δια της πίστεως στους Εβραίους που έχουν την περιτομήν, όπως επίσης δια της πίστεως και στους απεριτιμήτους εθνικούς.

Ρωμ. 3,31 νόμον ούν καταργούμεν διά της πίστεως; μη γένοιτο, αλλά νόμον ιστώμεν.

Ρωμ. 3,31 Λοιπόν, θα ερωτήση κανείς, καταργούμεν τον Νομον εν ονόματι της πίστεως; Μη γένοιτο! Οχι μόνον δεν καταργούμεν τον Νομον, αλλ' αντιθέτως τον στηρίζομεν και του δίδομεν κύρος (διότι ακριβώς δια του Χριστού επραγματοποιήσαν προς σωτηριάν μας αι προφητεΐαι και αι επαγγελΐαι του Νομου και απεδείχθη έτσι αυτός αληθής).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ρωμ. 4,1 Τί ούν ερούμεν Αβραάμ τον πατέρα ημών ευρηκέναι κατά σάρκα;

Ρωμ. 4,1 Λοιπόν τι θα είπωμεν, πως ο,τι κατώρθωσεν ο πατέρας μας ο Αβραάμ το κατώρθωσε με τας φυσικάς δυνάμεις και ικανότητάς του, χωρίς την βοήθειαν του Θεού; Ασφαλώς όχι.

Ρωμ. 4,2 ει γάρ Αβραάμ εξ έργων εδικαιώθη, έχει καύχημα, αλλ ου προς τον Θεόν.

Ρωμ. 4,2 Διότι, εάν υποθεθή ότι ο Αβραάμ εδικαιώθη από τα έργα, τα οποία αυτός έκαμε, έχει καύχημα από τον ευατόν του και στον ευατόν του δια τα έργα του. Αλλά δεν έχει κανένα καύχημα προς τον Θεόν; Αφού δεν έλαβε την τελειαν δικαίωσιν από την πίστιν προς Εκείνον.

Ρωμ. 4,3 τι γάρ η γραφή λέγει; επίστευσε δε Αβραάμ τώ Θεώ και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην.

Ρωμ. 4,3 Αλλά τι λέγει η Γραφή στο θέμα αυτό; "Επίστευσεν ο Αβραάμ στον Θεόν και η πίστις αυτή εθεωρήθη ως αξιόμισθος ενώπιον του Θεού, από τον οποίον και έλαβε την δικαίωσιν".

Ρωμ. 4,4 τώ δε εργαζομένω ο μισθός ου λογίζεται κατά χάριν, αλλά κατά οφείλημα·

Ρωμ. 4,4 Εις κάθε ένα δε που εργάζεται, η αμοιβή δια την εργασίαν του δεν θεωρείται ως χάρις και δωρεά, αλλ' ως χρέος, που πρέπει να καταβληθή.

Ρωμ. 4,5 τώ δε μη εργαζομένω, πιστεύοντι δε επί τον δικαιούντα τον ασεβή, λογίζεται η πίστις αυτού εις δικαιοσύνην,

Ρωμ. 4,5 Εις εκείνον όμως ο οποίος δεν έχει να παρουσιάση έργα, αλλά πιστεύει στον Θεόν, που δίδει δικαίωσιν και εις αυτόν ακόμη τον ασεβή, εάν μετανοήση, λαμβάνεται υπ' όψιν η πίστις του αυτή, ώστε να πάρη την δικαίωσιν εκ μέρους του Θεού.

Ρωμ. 4,6 καθάπερ και Δαυΐδ λέγει τον μακαρισμόν τού ανθρώπου ώ ο Θεός λογίζεται δικαιοσύνην χωρίς έργων·

Ρωμ. 4,6 Καθώς ακριβώς και ο Δαυΐδ προλέγει τον μακαρισμόν του ανθρώπου, στον οποίον ο Θεός καταλογίζει και δίδει την δικαίωσιν, χωρίς να την εξαρτά πλέον από τα έργα του Νομου.

Ρωμ. 4,7 μακάριοι ών αφέθησαν αι ανομΐαι και ών επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι·

Ρωμ. 4,7 "Μακάριοι, λέγει, είναι εκείνοι, στους οποίους έχουν συγχωρηθή αι ανομΐαι και έχουν σκεπασθή, ώστε να μη καταλογίζωνται καθόλου, αι αμαρτίαι.

Ρωμ. 4,8 μακάριος ανήρ ώ ου μη λογίσηται Κύριος αμαρτίαν.

Ρωμ. 4,8 Μακάριος είναι ο άνθρωπος, στον οποίον ο Θεός δεν θα καταλογίση καμμΐαν αμαρτίαν".

Ρωμ. 4,9 ο μακαρισμός ούν ούτος επί την περιτομήν ή και επί την ακροβυστίαν; λέγομεν γάρ ότι ελογίσθη τώ Αβραάμ η πίστις εις δικαιοσύνην.

Ρωμ. 4,9 Ο μακαρισμός, λοιπόν, αυτός εις ποιούς αναφέρεται; Εις τους Ιουδαίους, που έχουν την περιτομήν η και στους απεριτιμήτους εθνικούς; Λοιπόν σας λέγομεν, όπως μας διδάσκει η Αγία Γραφή, ότι "η πίστις κατελογίσθη στον Αβραάμ ως μέγιστον πλεονέκτημα, χάρις στο οποίον του εδόθη η δικαίωσις".

Ρωμ. 4,10 πώς ούν ελογίσθη; εν περιτομή όντι ή εν ακροβυστία; ουκ εν περιτομή, αλλ εν ακροβυστία·

Ρωμ. 4,10 Ποτε λοιπόν και πως του κατελογίσθη αυτή η πίστις; Όταν είχε λάβει την περιτομήν η όταν ακόμη ήτο

απερίτμητος; Του κατελογίσθη ως δικαιοσύνη αυτή η πίστις, όχι όταν είχε περιτμηθή, αλλ' όταν ήτο ακόμη απερίτμητος.

Ρωμ. 4,11 και σημείον έλαβε περιτομής, σφραγίδα της δικαιοσύνης της πίστεως της εν τή ακροβυστία, εις το είναι αυτόν πατέρα πάντων των πιστευόντων δι ακροβυστίας, εις το λογισθῆναι και αυτοίς την δικαιοσύνην,

Ρωμ. 4,11 Και επήρξε την περιτομήν εξωτερικόν σημείον, σαν σφραγίδα, η οποία επιμαρτυρούσε και επεβεβαίωνε την δικαιοσύνην του ενώπιον του Θεού, όταν ακόμη ήτο απερίτμητος, δια να είναι αυτός ο πνευματικός πατέρας όλων εκείνων, οι οποίοι καίτοι θα ήσαν απερίτμητοι, θα είχαν φωτεινήν και ζωντανήν πίστιν, ώστε να καταλογισθῆ και εις αυτούς, χάρις εις την πίστιν των, η δικαιοσύνη εκ μέρους του Θεού.

Ρωμ. 4,12 και πατέρα περιτομής τοίς ουκ εκ περιτομής μόνον, αλλά και τοίς στοιχοῦσι τοίς ίχνεσι της εν τή ακροβυστία πίστεως τού πατρὸς ημών Αβραάμ.

Ρωμ. 4,12 Εγινε ακόμη και ο πατέρας των Ιουδαίων, που έχουν την περιτομήν την σαρκικήν, οι οποίοι όμως δεν επαναπαύονται εις αυτήν, αλλά ακολουθούν και τα ίχνη της πίστεως, την οποίαν είχε και έδειξεν ο πατέρας μας ο Αβραάμ, όταν ακόμη ήτο απερίτμητος.

Ρωμ. 4,13 ου γάρ διά νόμου η επαγγελία τῷ Αβραάμ ἢ τῷ σπέρματι αυτού, το κληρονόμον αυτόν είναι τού κόσμου, αλλά διά δικαιοσύνης πίστεως.

Ρωμ. 4,13 Διότι η υπόσχεσις, που εδόθη στον Αβραάμ, ότι με την πνευματικήν βασιλείαν του κατά σάρκα απογόνος του Ιησού Χριστού, θα γίνη αυτός κληρονόμος του κόσμου, δεν του εδόθη δια μέσου κανενός νόμου, αλλά δια μέσου της δικαιοσύνης, που έλαβε από την πίστιν.

Ρωμ. 4,14 ει γάρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και καθήρηται η επαγγελία·

Ρωμ. 4,14 Διότι, εάν κληρονόμοι του πνευματικού κόσμου γίνωνται αυτοί μόνον που έλαβαν και τηρούν τον Νομον, τότε έχει γίνει αδειανή και ανωφελής η πίστις και έχει καταργηθῆ πλέον η υπόσχεσις του Θεού, ότι η κληρονομία αυτή θα δοθῆ δωρεάν δια της πίστεως στον Χριστόν.

Ρωμ. 4,15 ο γάρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γάρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις.

Ρωμ. 4,15 (Η παράβασις του Νομου του Θεού είναι αμαρτία. Ως τοιαύτη δε συνεπάγεται την οργήν του Θεού και την καταδίκην του αμαρτωλού). Ο Νομος, επειδή βέβαια δεν τηρείται από τους ανθρώπους, επιφέρει ως συνέπειαν την οργήν του Θεού εναντίον των παραβατών, τους οποίους φυσικά και αποξενώνει από τας πνευματικάς δωρεάς, Οπου όμως δεν υπάρχει νόμος, εκεί φυσικόν είναι να μη υπάρξη ούτε παράβασις.

Ρωμ. 4,16 διά τούτο εκ πίστεως, ίνα κατά χάριν, εις το είναι βεβαίαν την επαγγελίαν παντί τῷ σπέρματι, ου τῷ εκ τού νόμου μόνον, αλλά και τῷ εκ πίστεως Αβραάμ, ός εστι πατήρ πάντων ημών,

Ρωμ. 4,16 Δια τούτο η σωτηρία και η κληρονομία των αγαθών δίδεται δια μέσου της πίστεως δωρεάν και κατά χάριν και όχι ως ανταμοιβή έργων του Νομου. Ετσι δε είναι σταθερά και ασφαλής η υπόσχεσις του Θεού περί δικαιοσύνης εις όλους τους απογόνους του Αβραάμ· όχι μόνον εις εκείνους, είχαν τον Νομον, αλλά και εις εκείνους, που χωρίς τον Νομον είχαν την πίστιν του Αβραάμ, ο οποίος κατ' αυτόν τον τρόπον είναι πατέρας όλων μας, των Εβραίων και των εθνικών, εφ' όσον έχουν την πίστιν.

Ρωμ. 4,17 καθώς γέγραπται ότι πατέρα πολλών εθνών τέθεικά σε, κατέναντι ου επίστευσε Θεού τού ζωοποιούντος τους νεκρούς και καλούντος τα μη όντα ως όντα·

Ρωμ. 4,17 Αλλωστε έτσι έχει γραφή και στο θεόπνευστον βιβλίον της Γενέσεως· ότι δηλαδή "πατέρα πολλών εθνών σε έχω θέσει" ενώπιον του Θεού, στον οποίον επίστευσε και ο οποίος δίδει ζωήν στους νεκρούς, καλεί δε εκ του μηδενός και ονομάζει και εκείνα τα οποία δεν έλαβαν ακόμη ύπαρξιν, ως εάν υπάρχουν ήδη εις την πραγματικότητα.

Ρωμ. 4,18 ός παρ ελπίδα επ ελπίδι επίστευσεν, εις το γενέσθαι αυτόν πατέρα πολλών εθνών κατά το ειρημένον· ούτως έσται το σπέρμα σου·

Ρωμ. 4,18 Ο Αβραάμ, καίτοι λόγω της γεροντικής του ηλικίας δεν είχε καμμίαν ελπίδα κατά το ανθρώπινον να αποκτήση τέκνον, εν τούτοις ήλπισεν εις την παντοδυναμίαν του Θεού και επίστευσεν εις ότι θα εγίνετο αυτός "πατέρας πολλών εθνών", σύμφωνα με τον λόγον του Θεού, ο οποίος του είπεν ότι οι απόγονοί σου θα είναι πολυάριθμοι ωσάν την άμμον και λαμπροί ωσάν τ' αστέρια.

Ρωμ. 4,19 και μη ασθενήσας τή πίστει ου κατενόησε το εαυτού σώμα ήδη νεκρωμένον, εκατονταέτης που υπάρχων, και την νέκρωσιν της μήτρας Σάρρας·

Ρωμ. 4,19 Και επειδή δεν έδειξεν αδυναμίαν η κλονισμόν εις την πίστιν του, δεν έλαβε υπ' όψιν του το σώμα του, το οποίον ήτο πλέον νεκρόν δια παιδοποιϊαν, αφού ήτο περίπου εκατό ετών ούτε και εσυλλογίσθη την νέκρωσιν της μήτρας της Σαρρας.

Ρωμ. 4,20 εις δε την επαγγελίαν τού Θεού ου διεκρίθη τή απιστία, αλλ ενεδυναμώθη τή πίστει, δούς δόξαν τῷ Θεῷ

Ρωμ. 4,20 Εις την υπόσχεσιν δε αυτήν, που του έδωσεν ο Θεός, δεν εκλονίσθη από αμφιβολίας της απιστίας, αλλά τουναντίον επήρξε δύναμιν δια της πίστεως και εδόξασεν έτσι τον Θεόν, ωσάν νε είχε γίνει πραγματικότης η υπόσχεσις αυτή.

Ρωμ. 4,21 και πληροφόρηθεις ότι ό επήγγελται δυνατός εστι και ποιήσαι.

Ρωμ. 4,21 Και έλαβε βεβαίαν και ακλόνητον την εσωτερικήν πληροφορίαν, ότι ο Θεός είναι δυνατός να πραγματοποιήση αυτό, το οποίον υπεσχέθη.

Ρωμ. 4,22 διό και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην.

Ρωμ. 4,22 Δια τούτο η ακλόνητος και σταθερά αυτή πίστις του, του κατελογίσθη ως δικαιοσύνη.

Ρωμ. 4,23 Ουκ εγράφη δε δι αυτόν μόνον ότι ελογίσθη αυτώ,

Ρωμ. 4,23 Δεν εγράφη δε εις την Αγίαν Γραφήν δι' αυτόν μόνον, ότι η πίστις του κατελογίσθη εις δικαιοσύνην,

Ρωμ. 4,24 αλλά και δι ημάς οίς μέλλει λογίσεσθαι, τοίς πιστεύουσιν επί τον εγείραντα Ιησούν τον Κύριον ημών εκ νεκρών,

Ρωμ. 4,24 αλλ' εγράφη και δι' ημάς, στους οποίους μέλλει να καταλογισθῆ εις δικαιοσύνην μας, δι' ημάς οι οποίοι πιστεύομεν στον Θεόν Πατέρα, ο οποίος ανέστησεν εκ νεκρών τον Κυριον μας Ιησούν Χριστόν.

Ρωμ. 4,25 ός παρεδόθη διά τα παραπτώματα ημών και ηγέρθη διά την δικαιοσύνην ημών.

Ρωμ. 4,25 Αυτόν, ο οποίος παρεδόθη εις σταυρικόν λυτρωτικόν θάνατον, δια τα αμαρτήματα ημών και ανεστήθη, δια να μας δώση την δικαιοσύνην και την σωτηρίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ρωμ. 5,1 Δικαιωθέντες ούν εκ πίστεως ειρήνην έχομεν προς τον Θεόν διά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Ρωμ. 5,1 Αφού, λοιπόν, ελάβομεν την δικαίωσιν δια της πίστεως, έχομεν ειρήνην με τον Θεόν δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 5,2 δι ού και την προσαγωγήν εσχήκαμεν τή πίστει εις την χάριν ταύτην εν ή εστήκαμεν, και καυχώμεθα επ ελπίδι της δόξης τού Θεού.

Ρωμ. 5,2 Αυτός δια της πίστεώς μας έχει φέρει εις την περιοχήν της χάριτος, εις την οποίαν έχομεν πλέον σταθή και εδραιωθή και καυχώμεθα με την βεβαίαν ελπίδα, ότι θα απολαύσωμεν την δόξαν του Θεού.

Ρωμ. 5,3 ου μόνον δε, αλλά και καυχώμεθα εν ταίς θλίψεσιν, ειδότες ότι η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται,

Ρωμ. 5,3 Δεν καυχώμεθα δε μόνον δια την χάριν, που ελάβομεν και την δόξαν που θα απολαύσωμεν, αλλά και δια τας θλίψεις, επειδή γνωρίζομεν καλά, ότι η θλίψις εργάζεται σιγά-σιγά και φέρει ως πολύτιμον αγαθόν την υπομονήν,

Ρωμ. 5,4 η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα,

Ρωμ. 5,4 η δε υπομονήν έχει ως καρπόν της την δοκιμασμένην αρετήν, η δε δοκιμασμένη αρετή φέρει την σταθεράν ελπίδα προς τον Θεόν.

Ρωμ. 5,5 η δε ελπίς ου καταισχύνει, ότι η αγάπη τού Θεού εκκέχυται εν ταίς καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου τού δοθέντος ημίν.

Ρωμ. 5,5 Αυτή δε η ελπίς, διότι δεν διαψεύδεται ποτέ, δεν εντροπιάζει και δεν απογοητεύει αυτόν που την έχει. Δεν μας εντροπιάζει δε, διότι η αγάπη του Θεού έχει πλουσία χυτή και πλημμυρίζει τας καρδίας μας με το Αγιον Πνεύμα, το οποίον μας εδόθη ως προκαταβολή και ως απαρχή των υψίστων δωρεών, τας οποίας έχομεν βεβαίαν την ελπίδα, ότι θα λάβωμεν από τον Θεόν.

Ρωμ. 5,6 έτι γάρ Χριστός όντων ημών ασθενών κατά καιρόν υπέρ ασεβών απέθανε.

Ρωμ. 5,6 Η άπειρος δε αυτή αγάπη και συγκατάβασις του Θεού προς ημάς εφάνη και εκ του υψίστου γεγονότος, ότι καθ' εν χρόνον ημείς ήμεθα ασθενείς πνευματικώς, αμαρτωλοί και ένοχοι, ο Χριστός στον κατάλληλον καιρόν, που είχεν ορίσει με την πρόγνωσίν του ο Θεός, απέθανεν επί του σταυρού, δια να σώση με την λυτρωτικήν του θυσίαν τους ασεβείς.

Ρωμ. 5,7 μόλις γάρ υπέρ δικαίου τις αποθάνειται υπέρ γάρ τού αγαθού τάχα τις και τολμά αποθάνειν.

Ρωμ. 5,7 Μεγίστη όντως η αγάπη του Θεού. Διότι μόλις και μετά δυσκολίας θα υπάρξη άνθρωπος να θυσιασθή δια κάποιον δικαίον. Δια τον αγαθόν ίσως και να τολμήση κανείς να αποθάνη.

Ρωμ. 5,8 συνίστησι δε την εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ημών Χριστός υπέρ ημών απέθανε.

Ρωμ. 5,8 Ο Θεός όμως δεικνύει και επιβεβαιώνει κατά ένα τρόπον αναντίρρητον την αγάπην του προς ημάς εκ του γεγονότος ότι, ενώ ημείς ήμεθα αμαρτωλοί, ο Χριστός εθυσιάσθη προς χάριν ημών.

Ρωμ. 5,9 πολλώ ούν μάλλον δικαιωθέντες νύν εν τώ αίματι αυτού σωθησόμεθα δι αυτού από της οργής.

Ρωμ. 5,9 Πολύ περισσότερο, λοιπόν, τώρα που ελάβομεν την δικαίωσιν με το αίμα της θυσίας του, θα σωθώμεν ασφαλώς δι' αυτού από την μέλλουσαν οργήν.

Ρωμ. 5,10 ει γάρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τώ Θεώ διά τού θανάτου τού υιού αυτού, πολλώ μάλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα εν τή ζωή αυτού

Ρωμ. 5,10 Διότι εάν, ενώ ήμεθα εχθροί, εσυμφιλιώθημεν με τον Θεόν δια του σταυρικού θανάτου του Υιού του, πολύ περισσότερον τώρα, που έχομεν συμφιλιωθή, θα σωθώμεν δια μέσου του ζώντος αιώνιως πλησίον του Θεού Κυρίου, αρχιερέως και μεσίτου ημών Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 5,11 ου μόνον δε, αλλά και καυχώμενοι εν τώ Θεώ διά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι ού νύν την καταλλαγήν ελάβομεν.

Ρωμ. 5,11 Και όχι μόνον θα σωθώμεν, αλλά απολαμβάνοντες από τώρα τας ευεργεσίας του Θεού, καυχώμεθα εν αυτώ δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δια του οποίου τώρα επήραμεν δωρεάν την συμφιλίωσιν μας με τον Θεόν.

Ρωμ. 5,12 Διά τούτο ώσπερ δι ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ώ πάντες ήμαρτον-

Ρωμ. 5,12 Εγινε δε αυτή η συμφιλίωσις κατά κάποιον ανάλογον τρόπον, με εκείνον που είχε γίνει δια της πτώσεως του Αδάμ η αποστασία και εχθρότης- όπως δηλαδή δι' ενός ανθρώπου, δια του Αδάμ, "εισήλθεν η αμαρτία στο ανθρώπινον γένος" και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και έτσι απλώθηκε και εκυράρχησεν εις όλους τους ανθρώπους ο θάνατος, επειδή εν τώ Αδάμ όλοι ήμαρτησαν, έτσι και δια του Ιησού Χριστού εισήλθε και προσφέρεται εις όλον το ανθρώπινον γένος η δικαίωσις.

Ρωμ. 5,13 άχρι γάρ νόμου αμαρτία ήν εν κόσμω, αμαρτία δε ουκ ελλογείται μη όντος νόμου

Ρωμ. 5,13 Διότι μέχρι της εποχής που εδόθη ο Νομος υπήρχεν η αμαρτία στον κόσμον, αλλ' η αμαρτία δεν κατελογίζεται ως ενοχή και ευθύνη, εφ' όσον δεν υπάρχει ο συγκεκριμένος νόμος, που την απαγορεύει.

Ρωμ. 5,14 αλλ εβασίλευσεν ο θάνατος από Αδάμ μέχρι Μωϋσέως και επί τους μη αμαρτήσαντας επί τώ ομοιώματι της παραβάσεως Αδάμ, ός έστι τύπος τού μέλλοντος.

Ρωμ. 5,14 Εν τούτοις, μολονότι δεν υπήρχε ο Νομος, ο θάνατος εκυριάρχησε από τον Αδάμ μέχρι του Μωϋσέως και στους απογόνους του Αδάμ, οι οποίοι, ενώ ημάρτανον, δεν είχαν αμαρτήσει με παράβασιν συγκεκριμένης εντολής, όπως ο Αδάμ. Ο δε Αδάμ είναι και προεικόνισμα του μέλλοντος νέου Αδάμ, δηλαδή του Χριστού.

Ρωμ. 5,15 Αλλ ουχ ως το παραπτώμα, ούτω και το χάρισμα. ει γάρ τώ τού ενός παραπτώματι οι πολλοί απέθανον, πολλώ μάλλον η χάρις τού Θεού και η δωρεά εν χάριτι τή τού ενός ανθρώπου Ιησού Χριστού εις τους πολλούς επερίσσευσε.

Ρωμ. 5,15 Αλλ' η χάρις του Χριστού ευηργέτησε πολύ περισσότερον, παρ' όσον έβλαψεν η παράβασις του Αδάμ- διότι, εάν με την παράβασιν του ενός, δηλαδή του Αδάμ, απέθαναν σωματικώς και πνευματικώς οι πολλοί, πολύ περισσότερον η χάρις του Θεού και η δωρεά της σωτηρίας, που δίδεται δια της χάριτος του ενός ανθρώπου, του Ιησού Χριστού, επλεόνασε πλουσίως εις πολλούς, εις αυτούς δηλαδή που επίστευσαν.

Ρωμ. 5,16 και ουχ ως δι ενός αμαρτήσαντος το δώρημα- το μέν γάρ κρίμα εξ ενός εις κατάκριμα, το δε χάρισμα εκ πολλών παραπτωμάτων εις δικαίωμα.

Ρωμ. 5,16 Και η ανεκτίμητος δωρεά του Χριστού δεν είναι όπως η βλάβη από την αμαρτιαν του ενός, αλλ' ασυγκρίτως μεγαλύτερα, αφού εξαλείφει αναρίθμητα πλήθη αμαρτιών. Διότι η μεν καταδίκη της παραβάσεως του Αδάμ έγινε δι' ένα

μόνον αμάρτημα και επεξετάθη εις όλον τον κόσμον. Η χάρις όμως και η δωρεά από την σταυρικήν θυσίαν του Χριστού έσβησε τα πλήθη των παραπτωμάτων όλου του ανθρωπίνου γένους, ώστε να ημπορούν οι πάντες να εύρουν την δικαίωσιν.

Ρωμ. 5,17 ει γάρ τώ του ενός παραπτώματι ο θάνατος εβασίλευσε διά του ενός, πολλώ μάλλον οι την περισσειαν της χάριτος και της δωρεάς της δικαιοσύνης λαμβάνοντες εν ζωή βασιλεύσουσι διά του ενός Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 5,17 Διότι, εάν εξ αιτίας της παραβάσεως του ενός, του Αδάμ, ο θάνατος εκυριαρχησε δια του ενός ανθρώπου, πολύ περισσότερον αυτοί που παίρνουν τον ανεξάντλητον πλούτον της χάριτος και την δωρεάν της δικαιοσύνης, θα βασιλεύσουν αιωνίως εις νέαν ζωήν δια μέσου του ενός, του Ιησού Χριστού.

Ρωμ. 5,18 Αρα ούν ως δι ενός παραπτώματος εις πάντας ανθρώπους εις κατάκριμα, ούτω και δι ενός δικαιώματος εις πάντας ανθρώπους εις δικαίωσιν ζωής.

Ρωμ. 5,18 Αρα, λοιπόν, όπως δια μιας παραβάσεως διέβη εις όλους τους ανθρώπους το αμάρτημα και η καταδίκη εις θάνατον, έτσι και δια του έργου της δικαιοσύνης και της τελείας αγιότητος του ενός ήλθεν εις όλους τους ανθρώπους η δικαίωσις, της οποίας καρπός είναι η ζωη.

Ρωμ. 5,19 όπως γάρ διά της παρακοής του ενός ανθρώπου αμαρτωλοί καταστάθησαν οι πολλοί, ούτω και διά της υπακοής του ενός δίκαιοι κατασταθήσονται οι πολλοί.

Ρωμ. 5,19 Διότι, όπως με την παρακοήν του ενός ανθρώπου έγιναν αμαρτωλοί οι πολλοί, έτσι και με την τελείαν υπακοήν, που έδειξεν ο εις, ο Χριστός στον Πατέρα, θα γίνουν δίκαιοι οι πολλοί.

Ρωμ. 5,20 νόμος δε παρεισήλθεν ινα πλεονάση το παράπτωμα. ου δε επλεονασεν η αμαρτία, υπερεπερίσευσεν η χάρις,

Ρωμ. 5,20 Ο δε μωσαϊκός Νομος εισεχώρησε τρόπον τινά προσωρινώς, δια να καταστή αισθητόν το πλεόνασμα της αμαρτίας και της ενοχής, που προήλθεν από την πτώσιν του Αδάμ. Οπου όμως επλεονασεν η αμαρτία, εκεί επερίσευσε πολύ πλουσιωτέρα και αφθονωτέρα η χάρις.

Ρωμ. 5,21 ινα όπως εβασίλευσεν η αμαρτία εν τώ θανάτω, ούτω και η χάρις βασιλεύση διά δικαιοσύνης εις ζωήν αιώνιον διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.

Ρωμ. 5,21 Ινα, όπως ακριβώς κυριαρχησεν η αμαρτία, και μία έκφρασις αυτής της κυριαρχίας ήτο ο θάνατος, έτσι βασιλεύση και η χάρις δια της δικαιοσύνης, ώστε να επικρατήση η αιωνία ζωή δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Ρωμ. 6,1 Τί ούν εροούμεν; επιμενούμεν τή αμαρτία ινα η χάρις πλεονάση;

Ρωμ. 6,1 Εφ' όσον λοιπόν, όπου επληθύνθη η αμαρτία, εδόθη πλουσιωτέρα η χάρις, τι θα είπωμεν; Θα επιμείνωμεν εις την αμαρτίαν, δια να μας δοθή πλουσιωτέρα η χάρις;

Ρωμ. 6,2 μη γένοιτο. οίτινες απεθάνομεν τή αμαρτία, πώς έτι ζήσομεν εν αυτή;

Ρωμ. 6,2 Μη γένοιτο· ημείς οι οποίοι έχομεν πλέον αποθάνει ως προς την αμαρτίαν και είμεθα νεκροί δι' αυτήν, πως θα ζήσωμεν ακόμη μέσα εις αυτή;

Ρωμ. 6,3 ή αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν;

Ρωμ. 6,3 Η δεν γνωρίζετε, ότι όσοι εβαπτίσθημεν με την πίστιν στον Ιησούν Χριστόν, εβαπτίσθημεν συγχρόνως (εβυθίσθημεν τρόπον τινά και εγίναμεν μέτοχοι) στον θάνατον αυτού; (Δια της σταυρώσεως του παλαιού ανθρώπου).

Ρωμ. 6,4 συνετάφημεν ούν αυτώ διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ινα όπως ηγήθη Χριστός εκ νεκρών διά της δόξης του πατρός, ούτω και ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν.

Ρωμ. 6,4 Ετάφημεν, λοιπόν, μαζί με αυτόν δια του βαπτίσματος και εγίναμεν μέτοχοι στον θάνατον του, ινα, όπως ακριβώς ανεστήθη ο Χριστός εκ νεκρών δια της δόξης του ουρανίου Πατρός, έτσι και ημείς αναστηθώμεν και ζήσωμεν μίαν νέαν ζωήν, σύμφωνον προς το θέλημα εκείνου.

Ρωμ. 6,5 ει γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τώ ομοιώματι του θανάτου αυτού, αλλά και της αναστάσεως εσόμεθα,

Ρωμ. 6,5 Διότι, εάν, σαν δύο δένδρα αδιασπάστως ηνωμένα εις ένα, εγίναμεν ένα σώμα με τον Χριστόν δια του βαπτίσματος, που είναι ομοίωμα του σταυρικού του θανάτου, κατά λογικήν και φυσικήν συνέπειαν θα γίνωμεν ένα με αυτόν και εις την ανάστασιν του (θα αναστηθώμεν δηλαδή και ημείς ένδοξοι, όπως και εκείνος),

Ρωμ. 6,6 τούτο γινώσκοντες, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη ινα καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, τού μηκέτι δουλεύειν ημάς τή αμαρτία

Ρωμ. 6,6 γνωρίζοντες τούτο, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος, η διεφθαρμένη από την αμαρτίαν φύσις μας, εσταυρώθη μαζί με τον Χριστόν δια του βαπτίσματος, δια να ατονήση πλέον και να είναι σαν πεθαμένος το σώμα μας απέναντι της αμαρτίας, ώστε να μη γίνωμεν πάλιν δούλοι της αμαρτίας.

Ρωμ. 6,7 ο γάρ αποθανών δεδικαίωται από της αμαρτίας.

Ρωμ. 6,7 Διότι εκείνος που απέθανε έχει πλέον ελευθερωθή από τον κίνδυνον της αμαρτίας (δεδομένου ότι ο πεθαμένος και νεκρός ουτε πειράζεται ούτε αμαρτάνει).

Ρωμ. 6,8 ει δε απεθάνομεν σύν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ,

Ρωμ. 6,8 Εφ' όσον δε δια του βαπτίσματος έχομεν αποθάνει μαζί με τον Χριστόν, ως προς την αμαρτίαν, πιστεύομεν ότι και θα ζήσωμεν ένδοξοι μαζί με αυτόν εις την αιωνιότητα.

Ρωμ. 6,9 ειδότες ότι Χριστός εγεργεί εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει.

Ρωμ. 6,9 Διότι γνωρίζομεν πολύ καλά, ότι ο Χριστός αναστηθείς εκ των νεκρών δεν πεθαίνει πλέον ποτέ, ο θάνατος δεν έχει καμμίαν απολύτως εξουσίαν και κυριότητα εις αυτόν.

Ρωμ. 6,10 ό γάρ απέθανε, τή αμαρτία απέθανεν εφάπαξ, ό δε ζή, ζή τώ Θεώ.

Ρωμ. 6,10 Και δεν τον κατακυριεύει πλέον ο θάνατος, διότι, τον σταυρικών θάνατον τον υπέστη τότε ο Κυριος, άπαξ δια παντός, δια να εξαλείψη την αμαρτίαν. Και την ζωήν δε, την οποίαν ζη τώρα, την ζη αιωνίως ένδοξος πλησίον του Θεού.

Ρωμ. 6,11 ούτω και ημείς λογίζεσθε εαυτούς νεκρούς μέν είναι τή αμαρτία, ζώντας δε τώ Θεώ εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών.

Ρωμ. 6,11 Ετσι και σεις θα θεωρήτε πλέον τους ενατούς σας, νεκρούς ως προς την αμαρτίαν, ζωντανούς δε δια τον Θεόν δια μέσου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.

Ρωμ. 6,12 Μη ούν βασιλευέτω η αμαρτία εν τώ θνητώ υμών σώματι εις το υπακούειν αυτή εν ταίς επιθυμίαις αυτού,

Ρωμ. 6,12 Λοιπόν, ας μη βασιλεύη και ας μη κυριαρχή η αμαρτία στο θνητόν σας σώμα, ώστε να υπακούετε εις αυτήν,

παρασυρόμενοι από τας επιθυμίας του σώματος.

Ρωμ. 6,13 μηδέ παριστάνετε τα μέλη υμών όπλα αδικίας τή αμαρτία, αλλά παραστήσατε εαυτούς τώ Θεώ ως εκ νεκρών ζώντας και τα μέλη υμών όπλα δικαιοσύνης τώ Θεώ.

Ρωμ. 6,13 Ούτε να προσφέρετε και να κάνετε τα μέλη του σώματός σας όργανα και όπλα της αδικίας, δια των οποίων θα σας νικά και θα σας εξουσιάζη η αμαρτία. Αλλά να προσφέρετε τους εαυτούς σας στον Θεόν σαν άνθρωποι, που πράγματι έχετε αναστηθή εκ των νεκρών, και τα μέλη σας να τα προσφέρετε και αφιερώσετε στον Θεόν, δια να είναι όργανα και όπλα εις κάθε αρετήν.

Ρωμ. 6,14 αμαρτία γάρ υμών ου κυριεύσει· ου γάρ εστε υπό νόμον, αλλ υπό χάριν.

Ρωμ. 6,14 Έτσι δε ποτέ πλέον η αμαρτία δεν θα σας υποδουλώση, διότι δεν είσθε πλέον υπό την εξουσίαν του Νομου, ο οποίος κατεδίκαιζε με την αμαρτίαν, χωρίς όμως να δίδη την λύτρωσιν, αλλά ευρίσκεσθε εις την βασιλείαν της χάριτος, που δίδει συγχώρησιν, ελευθερίαν και αγιασμόν.

Ρωμ. 6,15 Τί ούν; αμαρτήσομεν ότι ουκ εσμέν υπό νόμον, αλλ υπό χάριν; μη γένοιτο.

Ρωμ. 6,15 Τι λοιπόν; Εφ' όσον δεν είμεθα υπό την κυριαρχίαν του Νομου, αλλ' ευρισκόμεθα εις την δωρεάν της χάριτος, θα αμαρτήσωμεν, αφού είναι εύκολον να λάβωμεν άφεσιν; Μη γένοιτο!

Ρωμ. 6,16 ουκ οίδατε ότι ώ παριστάνετε εαυτούς δούλους εις υπακοήν, δούλοι εστε ώ υπακούετε, ήτοι αμαρτίας εις θάνατον ή υπακοής εις δικαιοσύνην;

Ρωμ. 6,16 Δεν γνωρίζετε ότι εις εκείνον, που προσφέρετε τους εαυτούς σας δούλους, δια να τον υπακούετε, γίνεσθε πράγματι δούλοι με την υπακοήν αυτήν. Δηλαδή είσθε η δούλοι υπακούοντες εις την αμαρτίαν δια να καταλήξετε στον πνευματικόν θάνατον η δούλοι υπακούοντες στον Χριστόν, δια να αποκτήσετε την δικαίωσιν και την αιωνίαν μακαριότητα.

Ρωμ. 6,17 χάρις δε τώ Θεώ ότι ήτε δούλοι της αμαρτίας, υπηκούσατε δε εκ καρδίας εις ον παρεδόθητε τύπον διδαχής,

Ρωμ. 6,17 Αλλά, δόξα στον Θεόν, διότι ναι μεν υπήρξατε άλλοτε δούλοι της αμαρτίας, υπηκούσατε όμως με όλην σας την ψυχήν και την καρδίαν στον τέλειον κανόνα της αρίστης διδασκαλίας, την οποίαν έχετε διδαχθή από τους Αποστόλους.

Ρωμ. 6,18 ελευθερωθέντες δε από της αμαρτίας εδουλώθητε τή δικαιοσύνη.

Ρωμ. 6,18 Έτσι δε, αφού εγίνατε ελεύθεροι από την αμαρτίαν, υπεδουλώθητε εις την αγιότητα και την αρετήν.

Ρωμ. 6,19 ανθρωπινον λέγω διά την ασθένειαν της σαρκός υμών. ώσπερ γάρ παρεστήσατε τα μέλη υμών δούλα τή ακαθαρσία και τή ανομία εις την ανομίαν, ούτω νύν παραστήσατε τα μέλη υμών δούλα τή δικαιοσύνη εις αγιασμόν.

Ρωμ. 6,19 Χρησιμοποιώ ανθρωπίνας εικόνας και εκφράσεις εξ αιτίας της αδυναμίας, που παρουσιάζει η ανθρωπίνη, η σαρκική ακόμη κατάστασίς σας. Δηλαδή όπως είχατε προσφέρει τα μέλη σας δούλα εις την ακαθαρσίαν της αμαρτίας και της ανομίας, δια να διαπράττετε την αμαρτίαν, έτσι και τώρα πρέπει να προσφέρετε τα μέλη σας δούλα εις την αρετήν, δια να πρωχωρήσετε και επιτύχετε την αγιότητα.

Ρωμ. 6,20 ότε γάρ δούλοι ήτε της αμαρτίας, ελεύθεροι ήτε τή δικαιοσύνη.

Ρωμ. 6,20 Άλλοτε, όταν ήσθε δούλοι εις την αμαρτίαν, ήσθε μεν ελεύθεροι ως προς την δικαίωσιν και την αρετήν, που θέλει ο Θεός,

Ρωμ. 6,21 τίνα ούν καρπόν είχατε τότε εφ' οίς νύν επαισχύνεσθε; το γάρ τέλος εκείνων θάνατος.

Ρωμ. 6,21 αλλά ποίον καρπόν, ποίον κέρδος και ωφέλειαν είχατε τότε από τα έργα της αμαρτίας, δια τα οποία τώρα εντρέπεσθε κάθε φοράν που τα ενθυμείσθε. Διότι η κατάληξις εκείνων είναι ο αιώνιος πνευματικός θάνατος.

Ρωμ. 6,22 νυνί δε ελευθερωθέντες από της αμαρτίας δουλωθέντες δε τώ Θεώ έχετε τον καρπόν υμών εις αγιασμόν, το δε τέλος ζωήν αιώνιον.

Ρωμ. 6,22 Τώρα δε που απεκτήσατε την ελευθερίαν και απηλλάγητε από την δουλείαν της αμαρτίας, υπεδουλώθητε δε θεληματικά στον Θεόν, έχετε ως καρπόν την προκοπήν εις την αγιότητα τελικόν δε και αναφαίρετον κέρδος την αιωνίαν ζωήν.

Ρωμ. 6,23 τα γάρ οφώνια της αμαρτίας θάνατος, το δε χάρισμα τού Θεού ζωή αιώνιος εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών.

Ρωμ. 6,23 Διότι αι μεν συνέπειαι και ο μισθός της αμαρτίας είναι ο πνευματικός θάνατος, το δε δώρον του Θεού προς εκείνους, που τον υπακούουν, είναι η αιώνιος ζωή δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Ρωμ. 7,1 Η αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γάρ νόμον λαλώ· ότι ο νόμος κυριεύει τού ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζή;

Ρωμ. 7,1 Ομιλώ προς ανθρώπους, οι οποίοι γνωρίζουν τον Νομον. Η μήπως αγνοείτε, αδελφοί, ότο ο Νομος έχει κύρος και εξουσίαν στον άνθρωπον, εφ' όσον αυτός ζή;

Ρωμ. 7,2 η γάρ υπανδρος γυνή τώ ζώντι ανδρί δέδεται νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήρηγεται από τού νόμου τού ανδρός.

Ρωμ. 7,2 Διότι η υπανδρευμένη γυναίκα, παραδείγματος χάριν, έχει δια του νόμου του γάμου δεθή προς τον άνδρα της, εφ' όσον χρόνον εκείνος ζή. Εάν όμως αποθάνη ο σύζυγός της, έχει αυτή αποδεσμευθή από την εξουσίαν του νόμου, ο οποίος την έδνε προηγουμένως με τον άνδρα της.

Ρωμ. 7,3 άρα ούν ζώντος τού ανδρός μοιχαλίσ χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστί από τού νόμου, τού μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω·

Ρωμ. 7,3 Άρα, όταν ζή ο σύζυγος της, εάν αυτή συνάψη σχέσεις με άλλον άνδρα, θα γίνη μοιχαλίσ. Εάν όμως πεθάνη ο σύζυγος της είναι ελευθέρα από τον νόμον, να γίνη σύζυγος άλλου ανδρός, χωρίς να θεωρήται αυτή πλέον μοιχαλίσ.

Ρωμ. 7,4 ώστε, αδελφοί μου, και υμείς εθανατώθητε τώ νόμω διά τού σώματος τού Χριστού εις το γενέσθαι υμάς ετέρω, τώ εκ νεκρών εγεθθέντι, ίνα καρποφορήσωμεν τώ Θεώ.

Ρωμ. 7,4 Ωστε, αδελφοί μου, κατά το παράδειγμά που σας έφερα, έχετε θανατωθή και αποθάνει ως προς τον Νομον δια του σταυρωθέντος σώματος του Κυρίου, ώστε να έχετε το δικαίωμα να ανήκετε εις άλλον, δηλαδή στον αναστηθέντα Χριστόν, δια να φέρωμεν έτσι καρπούς πνευματικούς προς τιμήν και δόξαν του Θεού.

Ρωμ. 7,5 ότε γάρ ήμεν εν τή σαρκί, τα παθήματα των αμαρτιών τα διά τού νόμου ενηργείτο εν τοίς μέλεσιν ημών εις το καρποφορήσαι τώ θανάτω·

Ρωμ. 7,5 Διότι, όταν εξούσαμεν τον σαρκικόν βίον του παλαιού ανθρώπου, τα πάθη των αμαρτιών, τα οποία κατεδίκαιζε αλλά δεν εξήλειφεν ο παλαιός Νομος, ενεργούσαν έντος μας και επράττοντο δια των μελών μας, δια να παράγουν έτσι

καρπούς που έφεραν τον αιώνιον θάνατον.

Ρωμ. 7,6 νυνί δε κατηργήθημεν από τού νόμου, αποθανόντες εν ώ κατειχόμεθα, ώστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γραμματος.

Ρωμ. 7,6 Τώρα όμως έχομεν αποδεσμευθή εντελώς από τον Νομον, διότι απεθάναμεν ως προς αυτόν, υπό την κατοχήν του οποίου προηγουμένως ευρισκόμεθα, ώστε τώρα να υπακούωμεν στον Θεόν, δια να ζήσωμεν την νέαν κατάστασιν, που μας έχάρισε το Πνεύμα, και να μη δουλεύωμεν εις την παλαιάν κατάστασιν, όπου εκυριαρχούσαν οι τύποι και το γράμμα του Νομου.

Ρωμ. 7,7 Τί ούν εροῦμεν; ο νόμος αμαρτία; μη γένοιτο! αλλά την αμαρτίαν ουκ έγνωμεν ει μη διά νόμου· την τε γάρ επιθυμίαν ουκ ήδειν ει μη ο νόμος έλεγεν, ουκ επιθυμήσεις·

Ρωμ. 7,7 Αλλά τότε, τι λοιπόν θα είπωμεν; Οτι ο Νομος, που μας εδημιουργούσε αυτήν την κατάστασιν της δουλείας, ήτο κάτι το αμαρτωλόν και κακόν; Ασφαλώς όχι. Αλλά πρέπει να λέγωμεν ότι την αμαρτίαν δεν την εγνωρίσαμεν ει μη μόνον δια του Νομου, ο οποίος και την απηγόρευε. Διότι και την αμαρτωλήν επιθυμίαν δεν θα την εγνωρίζα ως αμαρτωλήν, εάν ο Νομος ρητώς δεν έλεγεν "ουκ επιθυμήσεις όσα τω πλησίον σου εστι".

Ρωμ. 7,8 αφορμήν δε λαβούσα η αμαρτία διά της εντολής κατειργάσατο εν εμοί πάσαν επιθυμίαν· χωρίς γάρ νόμου αμαρτία νεκρά.

Ρωμ. 7,8 Ελαβεν όμως αφορμήν από αυτές τας απαγορευστού Νομου η αμαρτία, που υπήρχε μέσα μου και ως κατάστασις και ως ροπή προς το κακόν και εκαλλιέργησε και εφλόγησε μέσα μου κάθε αμαρτωλήν επιθυμίαν. Διότι χωρίς τον Νομον η αμαρτία είναι νεκρά, σαν να μην υπάρχει.

Ρωμ. 7,9 εγώ δε έζων χωρίς νόμου ποτέ· ελθούσης δε της εντολής η αμαρτία ανέζησεν,

Ρωμ. 7,9 Εγώ δε εξούσα κάποτε χωρίς τον Νομον, χωρίς να έχω γνώσιν των εντολών του. Όταν δε εγνωρίσα την εντολήν, τότε αναζωογονήθηκε μέσα μου και μου έγινε γνωστή η αμαρτία.

Ρωμ. 7,10 εγώ δε απέθανον, και ευρέθη μοι η εντολή η εις ζωήν, αυτή εις θάνατον·

Ρωμ. 7,10 Συνείπεια αυτού είναι, ότι εγώ απέθανα πνευματικώς εξ αιτίας των παραβάσεων. Και έτσι η εντολή του Νομου, που είχε δοθή δια να με χειραγωγήσει εις την λύτρωσιν και ζωήν, αυτή ευρέθη ότι με ωδήγησεν στον θάνατον.

Ρωμ. 7,11 η γάρ αμαρτία αφορμήν λαβούσα διά της εντολής εξηπάτησέ με και δι αυτής απέκτεινεν.

Ρωμ. 7,11 Διότι η αμαρτία επήρε αφορμήν από την εντολήν, με ηπάτησε και με παρέσυρε δελεαστικώς εις την παράβασιν και δι' αυτής με εθανάτωσε πνευματικώς.

Ρωμ. 7,12 ώστε ο μέν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή.

Ρωμ. 7,12 Ωστε ο μεν Νομος, που εδόθη δια του Μωϋσέως, είναι άγιος και κάθε εντολή του είναι αγία και δικαία και αγαθή δι' εμέ τον άνθρωπον.

Ρωμ. 7,13 το ούν αγαθόν εμοί γέγονε θάνατος; μη γένοιτο! αλλά η αμαρτία, ίνα φανή αμαρτία, διά τού αγαθού μοι κατεργαζομένη θάνατον, ίνα γένηται καθ υπερβολήν αμαρτωλός η αμαρτία διά της εντολής.

Ρωμ. 7,13 Αλλά θα ερωτήση κανείς: Αυτό, λοιπόν, το αγαθόν, ο άγιος δηλαδή και δικαίος Νομος, έγινε δι' εμέ αιτία θανάτου; Μη γένοιτο! Αλλ' η αμαρτία, δια να φανή πόσον ολεθρία και φοβερά είναι, επέτυχε δια του Νομου, που είναι αγαθός και δικαίος, να κατεργασθή και πραγματοποιήση έντος μου τον θάνατον· δια να γίνη έτσι και αποδειχθή ολοκάθαρα δια μέσου της εντολής, πόσον υπερβολικά καταστρεπτική και ύπουλος είναι η αμαρτία δια τον άνθρωπον.

Ρωμ. 7,14 οίδαμεν γάρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός είμι, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν.

Ρωμ. 7,14 Διότι γνωρίζομεν ότι ο νόμος είναι πνευματικός, δώρον δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, δια να εξυπηρετή την ιδιικήν μας πνευματικήν ζωήν. Εγώ όμως είμαι δούλος της σαρκός, σαν πουλημένος σκλάβος υπό την κυριαρχίαν της αμαρτίας.

Ρωμ. 7,15 ό γάρ κατεργάζομαι ου γινώσκω· ου γάρ ό θέλω τούτο πράσσω, αλλ ό μισώ τούτο ποιώ.

Ρωμ. 7,15 Κυριευμένος και σκοτισμένος από το πάθος δεν γνωρίζω καλά αυτό το κακόν που πράττω. Διότι δεν πράττω αυτό το οποίον εσωτερικώς θέλω, αλλά κάμνω εκείνο το οποίον μισώ.

Ρωμ. 7,16 ει δε ό ου θέλω τούτο ποιώ, σύμφημι τώ νόμω ότι καλός.

Ρωμ. 7,16 Εάν δε, παρασυρόμενος από την εσωτερικήν μου αμαρτωλότητα και τους εξωτερικούς πειρασμούς, πράττω αυτό που δεν θέλω, τότε με την θέλησί μου και αντίθετα προς τα έργα μου συμφωνώ με τον Νομον και ομολογώ ότι είναι καλός.

Ρωμ. 7,17 νυνί δε ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ η οικούσα εν εμοί αμαρτία.

Ρωμ. 7,17 Τώρα δε δεν πράττω εγώ το κακόν, αλλά η αμαρτία, η οποία κατοικεί μέσα μου και με εξουσιάζει.

Ρωμ. 7,18 οίδα γάρ ότι ουκ οικεί εν εμοί, τούτ εστιν εν τή σαρκί μου, αγαθόν· το γάρ θέλειν παράκειται μοι, το δε κατεργάζεσθαι το καλόν ουχ ευρίσκω·

Ρωμ. 7,18 Διότι γνωρίζω καλά ότι δεν κατοικεί μέσα μου, δηλαδή εις την διεφθαρμένην ανθρωπίνην φύσιν, το αγαθόν· αυτό δε φαίνεται καθαρά και εκ του γεγονότος, ότι το να θέλω μεν το καλόν είναι τούτο κοντά μου, το να πραγματοποιώ όμως το καλόν δεν το ευρίσκω κοντά μου και εύκολον.

Ρωμ. 7,19 ου γάρ ό θέλω ποιώ αγαθόν, αλλ ό ου θέλω κακόν τούτο πράσσω.

Ρωμ. 7,19 Διότι δεν πράττω το αγαθόν, το οποίον εσωτερικώς με όλην μου την θέλησιν επιθυμώ, αλλά το κακόν, που δεν θέλω, αυτό πράττω.

Ρωμ. 7,20 ει δε ό ου θέλω εγώ τούτο ποιώ, ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ η οικούσα εν εμοί αμαρτία.

Ρωμ. 7,20 Εάν δε εγώ πράττω το κακόν, που εις την πραγματικότητα δεν το θέλω, αυτό σημαίνει ότι δεν το πραγματοποιώ πλέον εγώ, αλλ' η αμαρτία, που κατοικεί μέσα μου και η οποία με έχει κάμει δούλον της.

Ρωμ. 7,21 ευρίσκω άρα τον νόμον τώ θέλοντι εμοί ποιείν το καλόν, ότι εμοί το κακόν παράκειται·

Ρωμ. 7,21 Άρα ευρίσκω τον Νομον του Θεού βοηθόν και σύμφωνον με την θέλησί μου, η οποία και θέλει να πράττω το καλόν. Δεν ημπορώ όμως να τηρήσω αυτόν, διότι υπάρχει κοντά μου και έντος μου το κακόν, η δύναμις της αμαρτίας.

Ρωμ. 7,22 συνήδομαι γάρ τώ νόμω τού Θεού κατά τον έσω άνθρωπον,

Ρωμ. 7,22 Διότι ευχαριστούμαι και ευφραίνομαι στον νόμον του Θεού με όλην μου την ψυχήν, την καρδίαν και τον νουν.

Ρωμ. 7,23 βλέπω δε έτερον νόμον εν τοίς μέλεσί μου αντιστρατεύόμενον τώ νόμω τού νοός μου και αιχμαλωτίζοντά με εν τώ νόμω της αμαρτίας τώ όντι εν τοίς μέλεσί μου.

Ρωμ. 7,23 Βλέπω όμως να κυριαρχή εις τα μέλη μου άλλος νόμος, η δύναμις της αμαρτίας, που αντιστρατεύεται και

μάχεται όσα ο νους μου και η συνείδησίς μου υποδεικνύουν ως ορθά, και με υποδουλώνει στον νόμον της αμαρτίας, ο οποίος κυριαρχεί εις την αμαρτωλήν ανθρωπίνην μου φύσιν.

Ρωμ. 7,24 Ταλαιπώρος εγώ άνθρωπος! τις με ρύσεται εκ τού σώματος τού θανάτου τούτου;

Ρωμ. 7,24 Δυστυχιμένος και ταλαιπωρημένος εγώ άνθρωπος! Ποίος θα με ελευθερώση και θα με γλυτώση από το σώμα τούτο, μέσα στο οποίον κυριαρχεί η αμαρτία και δια της αμαρτίας ο θάνατος;

Ρωμ. 7,25 ευχαριστώ τώ Θεώ διά Ιησού Χριστού τού Κυρίου ημών· άρα ούν αυτός εγώ τώ μέν νοΐ δουλεύω νόμω Θεού, τή δε σαρκί νόμω αμαρτίας.

Ρωμ. 7,25 Ευχαριστώ τον Θεόν, ο οποίος με ηλευθέρωσε και με έσωσε δια του Ιησού Χριστού, του Κυρίου ημών. Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι εγώ δουλεύω εις δύο κυρίους· με τον νουν και την συνείδησιν δουλεύω στον νόμον του Θεού, με τα μέλη όμως της σαρκός μου δουλεύω στον νόμον της αμαρτίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Ρωμ. 8,1 Ουδέν άρα νύν κατάκριμα τοίς εν Χριστώ Ιησού μη κατά σάρκα περιπατούσιν, αλλά κατά πνεύμα.

Ρωμ. 8,1 Επομένως δεν υπάρχει τώρα καμμία καταδική στους πιστεύοντας και τους ηνωμένους με τον Ιησούν Χριστόν, οι οποίοι ζουν και πολιτεύονται όχι σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της σαρκός, αλλά σύμφωνα με τας εντολάς του Πνεύματος.

Ρωμ. 8,2 ο γάρ νόμος τού πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού ηλευθέρωσε με από τού νόμου της αμαρτίας και τού θανάτου.

Ρωμ. 8,2 Διότι ο Νομος του Πνεύματος, η χάρις, ο φωτισμός και η δύναμις του Αγίου Πνεύματος, που μεταδίδει και καλλιεργεί και αναπτύσσει την κατά Χριστόν ζωήν, με απηλευθέρωσε από τον νόμον και την κυριαρχίαν της αμαρτίας και του θανάτου.

Ρωμ. 8,3 το γάρ αδύνατον τού νόμου, εν ώ ησθένει διά της σαρκός, ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τή σαρκί,

Ρωμ. 8,3 Διότι εκείνο το οποίον ήτο αδύνατον και ακατόρθωτον στον Νομον, που δεν ημπορούσε δηλαδή να κατανικήση την αμαρτωλότητα και την αντίστασιν του σαρκικού αμαρτωλού ανθρώπου, το επραγματοποίησε και το έφερεν εις πέρας ο Θεός με το να στείλη, δια την εξάλειψιν της αμαρτίας, τον Υιόν του τον μονογενή, με ανθρωπίνον σώμα, χωρίς βέβαια και να είναι αμαρτωλόν. Και έτσι καταδίκασε και κατέλυσε την αμαρτίαν δια της αναμαρτήτου σαρκός του Υιού του, που παρεδόθη εις θάνατον.

Ρωμ. 8,4 ίνα το δικαίωμα τού νόμου πληρωθή εν ημίν τοίς μη κατά σάρκα περιπατούσιν, αλλά κατά πνεύμα·

Ρωμ. 8,4 Δια να εκπληρωθούν πλέον με την χάριν του Θεού όλαι αι διατάξτου Νομου και από ημάς, οι οποίοι ζώμεν και φερόμεθα τώρα, όχι σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της σαρκός, αλλά σύμφωνα προς τα παραγγέλματα του Ευαγγελίου και τας υπαγορεύου του Αγίου Πνεύματος.

Ρωμ. 8,5 οι γάρ κατά σάρκα όντες τα της σαρκός φρονούσιν, οι δε κατά πνεύμα τα τού πνεύματος.

Ρωμ. 8,5 Διότι όσοι ευρίσκονται ακόμη υπό την κυριαρχίαν της σαρκός φρονούν και επιθυμούν όσα θέλει η σαρξ· όσοι όμως κατευθύνονται από την χάριν και την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος, σκέπτονται και φρονούν και θέλουν όσα το Αγιον Πνεύμα τους υπαγορεύει.

Ρωμ. 8,6 το γάρ φρόνημα της σαρκός θάνατος, το δε φρόνημα τού πνεύματος ζωή και ειρήνη· διότι το φρόνημα της σαρκός έχθρα εις Θεόν·

Ρωμ. 8,6 Αι σκέψεις, τα φρονήματα και αι επιθυμίας της σαρκός προκαλούν τον πνευματικόν θάνατον. Το δε φρόνημα, που υπαγορεύει το Πνεύμα το Αγιον και η αγία κατάστασις που δημιουργεί, οδηγεί εις την αληθινήν ζωήν και ειρήνην. Διότι η σαρκική κατάστασις και επιθυμία είναι εχθρά στον Θεόν και φέρει τον θάνατον.

Ρωμ. 8,7 τώ γάρ νόμω τού Θεού ουχ υποτάσσεται ουδέ γάρ δύναται

Ρωμ. 8,7 Εις τον Νομον του Θεού δεν υποτάσσεται ο σαρκικός άνθρωπος και ούτε έχει την δύναμιν να υποταχθή.

Ρωμ. 8,8 οι δε εν σαρκί όντες Θεώ αρέσαι ου δύνανται.

Ρωμ. 8,8 Όσοι δε ζουν κατά σάρκα και πορεύονται κατά τας επιθυμίας της σαρκός, δεν ημπορούν να αρέσουν και να ευαρεστήσουν στον Θεόν.

Ρωμ. 8,9 υμείς δε ουκ εστέ εν σαρκί, αλλ εν πνεύματι, είπερ Πνεύμα Θεού οικεί εν υμίν· ει δε τις Πνεύμα Χριστού ουκ έχει, ούτος ουκ έστιν αυτού.

Ρωμ. 8,9 Σεις όμως δεν είσθε πλέον δούλοι της σαρκός, αλλ' ευρίσκεσθε υπό την καθοδήγησιν του πνεύματος σας, που έχει φωτισθή και αναγεννηθή από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, εάν βέβαια κατοική εντος υμών το Πνεύμα του Θεού. Εάν δε κανείς δεν έχει μέσα του Πνεύμα Χριστού, αυτός δεν είναι άνθρωπος του Χριστού.

Ρωμ. 8,10 ει δε Χριστός εν υμίν, το μέν σώμα νεκρόν δι αμαρτίαν, το δε πνεύμα ζωή διά δικαιοσύνην.

Ρωμ. 8,10 Εάν δε κατοική ο Χριστός μέσα σας, τότε έστω και αν το σώμα σας υπόκειται στον θάνατον εξ αιτίας της αμαρτίας, το πνεύμα σας όμως έχει ζωήν αιωνίαν χάρις εις την δικαίωσιν, που ελάβατε από τον Χριστόν.

Ρωμ. 8,11 ει δε το Πνεύμα τού εγείραντος Ιησούν εκ νεκρών οικεί εν υμίν, ο εγείρας τον Χριστόν εκ νεκρών ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα υμών διά το ενοικούν αυτού Πνεύμα εν υμίν.

Ρωμ. 8,11 Εάν δε το Πνεύμα του Θεού, που ανέστησε εκ νεκρών τον Ιησούν, κατοική μέσα σας, τότε αυτός που ανέστησε τον Χριστόν θα ζωοποιήση και τα θνητά σώματα σας ένεκα του Πνεύματός του, που κατοικεί μέσα σας.

Ρωμ. 8,12 Άρα ούν, αδελφοί, οφειλέται εσμέν ου τή σαρκί τού κατά σάρκα ζήν·

Ρωμ. 8,12 Άρα, λοιπόν, αδελφοί, αφού τέτοιες ευεργεσίες ελάβομεν και τέτοιες δωρεές ετοιμάζονται δι' ημάς, δεν έχομεν υποχρέωσιν εις την σάρκα, να ζώμεν κατά τας επιθυμίας της σαρκός (αλλά στο Πνεύμα, να ζώμεν κατάς υπαγορεύου του Πνεύματος).

Ρωμ. 8,13 ει γάρ κατά σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν· ει δε Πνεύματι τας πράξεις τού σώματος θανατούτε, ζήσεσθε.

Ρωμ. 8,13 Διότι, εάν ζήτε κατά τας επιθυμίας της σαρκός, μέλλετε να αποθάνετε τον αιώνιον θάνατον. Εάν όμως, με τας πνευματικάς δυνάμεις που χαρίζει το Πνεύμα, αποστρέψετε και νεκρώνετε τας κακάς πράξτου σώματος, θα ζήσετε αιωνίως πλησίον του Θεού.

Ρωμ. 8,14 όσοι γάρ Πνεύματι Θεού άγονται, ούτοί εισιν υιοί Θεού.

Ρωμ. 8,14 Διότι, όσοι οδηγούνται και κατευθύνονται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι οι πραγματικοί υιοί του Θεού.

Ρωμ. 8,15 ου γάρ ελάβετε Πνεύμα δουλείας πάλιν εις φόβον, αλλ ελάβετε Πνεύμα υιοθεσίας, εν ώ κρίζομεν· αββά ο πατήρ.

Ρωμ. 8,15 Σεις δε, όταν επιστεύσατε και εβαπτίσθητε, δεν ελάβετε ψυχικήν κατάστασιν και φρονήματα δουλείας, δια να περιπέσετε πάλιν εις φόβον, αλλ' ελάβετε από το Πνεύμα το Αγιον ψυχικήν κατάστασιν και φρονήματα υιών του Θεού κατά χάριν, ώστε χάρις εις αυτά να φωνάζωμεν με θάρρος προς τον Θεόν; Αββά ο Πατήρ!

Ρωμ. 8,16 αυτό το Πνεύμα συμμαρτυρεί τώ πνεύματι ημών ότι εσμέν τέκνα Θεού.

Ρωμ. 8,16 Αυτό δε το Αγιον Πνεύμα μαρτυρεί και επιβεβαιώνει μαζί με το ιδικόν μας πνεύμα ότι είμεθα τέκνα του Θεού.

Ρωμ. 8,17 ει δε τέκνα, και κληρονόμοι, κληρονόμοι μέν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, είτερ συμπάσχομεν ίνα και συνδοξασθώμεν.

Ρωμ. 8,17 Εάν δε είμεθα τέκνα, κατά λογικήν συνέπειαν είμεθα και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, που είναι πατέρας μας, συγκληρονόμοι δε μαζί με τον Χριστόν, που είναι πρωτότοκος αδελφός μας. Αποκτώνμε δε αυτά τα δικαιώματα, εάν βεβαίως πάσχωμεν και ταλαιπωρούμεθα μαζί με τον Χριστόν δια να δοξασθώμεν έτσι μαζί του.

Ρωμ. 8,18 Λογίζομαι γάρ ότι ουκ άξια τα παθήματα τού νύν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς.

Ρωμ. 8,18 Φρονώ δε, και είναι απολύτως λογική η σκέψις μου, ότι τα όσα υποφέρομεν κατά το διάστημα της παρούσης ζωής δεν είναι άξια κατά κανένα τρόπον να συγκριθούν προς την δόξαν, η οποία μέλλει να αποκαλυφθή και δοθή εις ημάς.

Ρωμ. 8,19 η γάρ αποκαραδοκία της κτίσεως την αποκάλυψιν των υιών τού Θεού απεκδέχεται.

Ρωμ. 8,19 Και αυτή ακόμη η άψυχος κτίσις ευρίσκεται εις συνεχή έντονον αναμονήν, περιμένουσα με πόθον την ένδοξον φανέρωσιν των τέκνων του Θεού.

Ρωμ. 8,20 τή γάρ ματαιότητι η κτίσις υπετάγη, ουκ εκούσα, αλλά διά τον υποτάξαντα, επ ελπίδι

Ρωμ. 8,20 Διότι και η κτίσις έχει υποδουλωθή εις την φθοράν όχι βέβαια με την θέλησίν της, αλλά από τον Θεόν, ο οποίος την υπέταξεν εις την φθοράν (μετά την πτώσιν του ανθρώπου) με την ελπίδα όμως της απαλλαγής.

Ρωμ. 8,21 ότι και αυτή η κτίσις ελευθερωθήσεται από της δουλείας της φθοράς εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων τού Θεού.

Ρωμ. 8,21 Η βεβαία δε ελπίς είναι ότι και αυτή η κτίσις θα ελευθερωθή από τον ζυγόν της φθοράς και του θανάτου και άφθαρτος πλέον θα λάβη μέρος εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού.

Ρωμ. 8,22 οίδαμεν γάρ ότι πάσα η κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι τού νύν·

Ρωμ. 8,22 Διότι γνωρίζομεν, ότι όλη η κτίσις μαζί στενάζει και πονεί πολύ μέχρι σήμερα.

Ρωμ. 8,23 ου μόνον δε, αλλά και αυτοί την απαρχήν τού Πνεύματος έχοντες και ημείς αυτοί εν εαυτοίς στενάζομεν υιοθεσίαν απεκδεχόμενοι, την απολύτρωσιν τού σώματος ημών.

Ρωμ. 8,23 Και όχι μόνον η κτίσις, αλλά και ημείς οι ίδιοι, μολονότι έχομεν ήδη πάρει την απαρχήν των δωρεών του Αγίου Πνεύματος ως προκαταβολήν, τρόπον τινά, και εγγύησιν δια τα μέλλοντα αγαθά, στενάζομεν εν τούτοις εσωτερικώς, περιμένοντες το πλήρες και τέλειον δώρον της υιοθεσίας μας εκ μέρους του Θεού, την απολύτρωσιν του σώματος ημών εκ της φθοράς.

Ρωμ. 8,24 τή γάρ ελπίδι εσώθημεν· ελπίς δε βλεπομένη ουκ έστιν ελπίς· ό γάρ βλέπει τις, τι και ελπίζει;

Ρωμ. 8,24 Διότι τώρα έχομεν σωθή με την ελπίδα, την βεβαίαν και ασφαλή. Ελπίς όμως η οποία είναι αισθητή και ορατή, δεν είναι ελπίς. Διότι εκείνο το οποίον βλέπει κανείς με τα σωματικά του μάτια, τι λόγος υπάρχει να το ελπίζη, αφού το βλέπει ως πραγματικότητα;

Ρωμ. 8,25 ει δε ό ου βλέπομεν ελπίζομεν, δι υπομονής απεκδεχόμεθα.

Ρωμ. 8,25 Εάν όμως εκείνο, που δεν βλέπομεν, ελπίζωμεν να το αποκτήσωμεν στο μέλλον, τότε με πολλήν υπομονήν και σφοδράν επιθυμίαν το περιμένομεν.

Ρωμ. 8,26 Ωσαύτως δε και το Πνεύμα συναντιλαμβάνεται ταις ασθενείαις ημών· το γάρ τι προσευξόμεθα καθό δει ουκ οίδαμεν, αυτό το Πνεύμα υπερεντυγχάνει υπέρ ημών στεναγμούς αλαλήτοις·

Ρωμ. 8,26 Και αυτό επίσης το Αγιον Πνεύμα μας βοηθεί ωσαύτως εις όλας τας αδυναμίας μας, απαλύνει τους κόπους και τους πόνους και τας θλίψεις μας. Ειδικώτεον δε, επειδή ημείς δεν γνωρίζομεν πως πρέπει να προσευχηθώμεν και τι να ζητήσωμεν εις την προσευχήν μας, αυτό τούτο το Πνεύμα το Αγιον μεσιτεύει με το παραπάνω υπέρ ημών, εμπνέει εις τας καρδιάς μας στεναγμούς ιεράς κατανύξεως, που δεν είναι δυνατόν να εκφρασθούν με λόγια, και οι οποίοι μας υψώνουν προς τον Θεόν.

Ρωμ. 8,27 ο δε ερευνών τας καρδιάς οίδε τι το φρόνημα τού Πνεύματος, ότι κατά Θεόν εντυγχάνει υπέρ αγίων.

Ρωμ. 8,27 Ο Θεός όμως, ο οποίος ερευνά και τα βάθη των καρδιών, γνωρίζει τι θέλει να εκφράση με τους στεναγμούς αυτούς το Πνεύμα, διότι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, προσεύχεται και κατ' αυτόν τον τρόπον υπέρ των πιστών.

Ρωμ. 8,28 Οίδαμεν δε ότι τοίς αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν, τοίς κατά πρόθεσιν κλητοίς ούσιν·

Ρωμ. 8,28 Τους στεναγμούς μας δια τας θλίψεις της παρουσης ζωής τους απαλύνει και το γεγονός, ότι γνωρίζομεν πως εις εκείνους που αγαπούν τον Θεόν όλα υποβοηθούν και συνεργάζονται δια το καλόν των· εις αυτούς δηλαδή, οι οποίοι σύμφωνα με την προαιώνιον πρόθεσιν του Θεού έχουν κληθή και έχουν δεχθή την σωτηρίαν.

Ρωμ. 8,29 ότι ούς προέγνω, και προώρισε συμμόρφους της εικόνας τού υιού αυτού, εις το είναι αυτόν πρωτότοκον εν πολλοίς αδελφοίς·

Ρωμ. 8,29 Διότι εκείνους τους οποίους ο Θεός έχει προγνωρίσει ως αξίους σωτηρίας δια την καλήν των διάθεσιν, τους προώρισε να γίνουν ομοίομορφοι προς την ένδοξον εικόνα του Υιού του, ώστε να είναι ο Υιός του Θεού πρωτότοκος μεταξύ πολλών αδελφών, που θα είναι όμοιοί του.

Ρωμ. 8,30 ούς δε προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ούς εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσεν, ούς δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε.

Ρωμ. 8,30 Εκείνους δε που προώρισε δια την δόξαν της ομοιώσεώς των προς τον Χριστόν, αυτούς και εκάλεσε· και αυτούς που εκάλεσε και εδέχθησαν την κλήσιν, τους κατέστησε δικαίους· και εκείνους που εδικαίωσε, αυτούς και εδόξασε εις την Βασιλείαν των ουρανών.

Ρωμ. 8,31 Τί ούν ερούμεν προς ταύτα; ει ο Θεός υπέρ ημών, τις καθ ημών;

Ρωμ. 8,31 Τι λοιπόν, θα είπωμεν και τι συμπεράσματα θα βγάλωμεν δια τας μεγάλας αυτάς δωρεάς, που μας εχάρισεν ο Θεός; Το συμπέρασμα είναι ότι, εάν ο Θεός μας αγαπά και είναι υπερασπιστής μας, ποίος θα τολμήση να εναντιωθή προς

ημάς και να μας βλάψη;

Ρωμ. 8,32 ός γε τού ίδιου υιού ουκ εφείσατο, αλλ υπέρ ημών πάντων παρέδωκεν αυτόν, πώς ουχί και σύν αυτώ τα πάντα ημίν χαρίζεται;

Ρωμ. 8,32 Αυτός, ο οποίος δεν ελυπήθη ούτε τον μονογενή Υιόν του, αλλά τον παρέδωκεν στον σταυρικό θάνατον υπέρ όλων ημών, πώς μαζή με αυτόν δεν θα μας χαρίση και κάθε άλλην εύνοιαν και όλα τα άλλα, που μας χρειάζονται; (Αφού μας εδώρισε το απείρωσ ανώτερον, δεν θα μας χαρίση και τα άλλα αγαθά;)

Ρωμ. 8,33 τις εγκαλέσει κατά εκλεκτών Θεού; Θεός ο δικαίων

Ρωμ. 8,33 Ποίος θα τολμήση να παρουσιασθή επικριτής και κατήγορος εναντίον των εκλεκτών του Θεού; Κανείς; διότι "αυτός ο ίδιος ο Θεός σβήνει και εξαλείφει τας αμαρτίας μας και μας κάμνει δικαίους".

Ρωμ. 8,34 τις ο κατακρίνων; Χριστός ο αποθανών, μάλλον δε και εγεργηθείς, ός και εστιν εν δεξιά τού Θεού, ός και εντυγχάνει υπέρ ημών.

Ρωμ. 8,34 "Ποίος θα τολμήση να μας κατακρίνη και να μας καταδικάση"; Κανένας; διότι ο Χριστός είναι εκείνος, που απέθανε δι' ημάς, μάλλον δε και ανεστήθη δια την δικαιοσύνην μας, ο οποίος και ευρίσκεται πάντοτε ένδοξος εις τα δεξιά του Θεού και μεσιτεύει προς τον Πατέρα δι' ημάς.

Ρωμ. 8,35 τις ημάς χωρίσει από της αγάπης τού Χριστού; Θλίψις ή στενοχωρία ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα;

Ρωμ. 8,35 Ποίος, λοιπόν, θα ημπορέση ποτέ να μας χωρίση από την αγάπην του Χριστού; Θλίψις η εσωτερική στενοχωρία η διωγμός εκ μέρους των απίστων η πείνα η γυμνότης η οιοσδήποτε κίνδυνος η μάχαιρα, που να μας απειλή με σφαγήν;

Ρωμ. 8,36 καθώς γέγραπται ότι ένεκά σου θανατούμεθα όλην την ημέραν· ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής.

Ρωμ. 8,36 Αντικρύζομεν βέβαια και αυτόν τον κίνδυνον της σφαγής, όπως άλλωστε έχει προφητευθή και στους ψαλμούς ότι "ένεκά σου, Κυριε, εκτιθέμεθα εις κίνδυνον θανάτου όλην την ημέραν. Εθεωρήθημεν από τους διώκτας μας σαν πρόβατα, προωρισμένα εις σφαγήν".

Ρωμ. 8,37 αλλ εν τούτοις πάσιν υπερνικώμεν διά τού αγαπήσαντος ημάς.

Ρωμ. 8,37 Αλλά εις όλας αυτάς τας δυσκολίας και τας απειλάς βγαίνομεν με το παραπάνω νικηταί, δια της βοηθείας του Χριστού, ο οποίος τόσο πολύ μας έχει αγαπήσει.

Ρωμ. 8,38 πέπεισμαι γάρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις ούτε ενεστώτα ούτε μέλλοντα

Ρωμ. 8,38 Διότι έχω απόλυτον πεποίθησιν και βεβαιότητα, ότι ούτε ο θάνατος, με τον οποίον μας απειλούν, ούτε αι τέρψεις και αι απολαύσεις της ζωής, τας οποίας μας υπόσχονται, ούτε αι υπερκόσμιαι δυνάμεις, τα εν ουρανοίς τάγματα των αγγέλων και των αρχών και των δυνάμεων, ούτε αι περιστάσεις και τα γεγονότα του παρόντος ούτε τα μελλοντικά γεγονότα

Ρωμ. 8,39 ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης τού Θεού της εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών.

Ρωμ. 8,39 ούτε ύψος δόξης ούτε βάθος ταπεινώσεως και περιφρονήσεως ούτε καμμιά άλλη κτίσις διαφορετική απ' αυτήν που βλέπομεν, θα ημπορέση ποτέ να μας χωρίση από την αγάπην του Θεού, όπως μας την εφανέρωσεν ο ίδιος δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Ρωμ. 9,1 Αλήθειαν λέγω εν Χριστώ, ου ψεύδομαι, συμμαρτυρούσης μοι της συνειδήσεώς μου εν Πνεύματι Αγίω,

Ρωμ. 9,1 Αλήθειαν σας λέγω, ως άνθρωπος που ομιλεί ενώπιον του Χριστού, δεν ψεύδομαι και έχω μαρτυρούσαν και επιβεβαιώνουσαν την αλήθειαν αυτήν ταύτην την συνειδήσιν μου, η οποία φωτίζεται από το Άγιον Πνεύμα.

Ρωμ. 9,2 ότι λύπη μοί εστι μεγάλη και αδιάλειπτος οδύνη τή καρδιά μου.

Ρωμ. 9,2 Σας λέγω, λοιπόν, ότι μεγάλη λύπη υπάρχει μέσα μου, συνεχής και ακατάπαυστος πόνος εις την καρδίαν μου, δια την σκληροκαρδίαν και απιστίαν των ομοεθνών μου Εβραίων.

Ρωμ. 9,3 ηυχόμην γάρ αυτός εγώ ανάθεμα είναι από τού Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των συγγενών μου κατά σάρκα,

Ρωμ. 9,3 Θα ηυχόμην δε να χωρισθώ εγώ ο ίδιος από τον Χριστόν και να γίνω ανάθεμα, εάν ήτο δυνατόν με την καταδίκην μου αυτήν να σωθούν οι κατά σάρκα αδελφοί μου, οι ομοεθνείς μου Ιουδαίοι.

Ρωμ. 9,4 οίτινές εισιν Ισραηλίται, ών η υιοθεσία και η δόξα και αι διαθήκαι και η νομοθεσία και η λατρεία και αι επαγγελίαι,

Ρωμ. 9,4 Αυτοί που είναι απόγονοι του Ιακώβ, στους οποίους ανήκει η υιοθεσία και η δόξα με τα τόσα θαύματα που έκαμε προς χάριν αυτών ο Θεός· στους οποίους εδόθησαν αι συνθήκαι, που είχε κάμει ο Θεός με τους προγόνους των, και η νομοθεσία και η λατρεία και αι ανεκτίμητοι υποσχέσεις.

Ρωμ. 9,5 ών οι πατέρες, και εξ ών ο Χριστός το κατά σάρκα, ο ών επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν.

Ρωμ. 9,5 Αυτοί, των οποίων οι πατέρες και οι πατριάρχαι είναι επίσημοι και ένδοξοι και από τους οποίους κατάγεται, κατά σάρκα, ο Χριστός, ο οποίος είναι Θεός, κύριος και εξουσιαστής όλων, άξιος να υμνήται και να δοξάζεται στους αιώνας.

Αμήν.

Ρωμ. 9,6 Ουχ οίον δε ότι εκπέπτωκεν ο λόγος τού Θεού. ου γάρ πάντες οι εξ Ισραήλ, ούτοι Ισραήλ,

Ρωμ. 9,6 Το γεγονός όμως ότι εξέπεσαν αυτοί από τας ευλογίας, δεν σημαίνει ότι έχει ξεπέσει και διαψευσθή υπό των πραγμάτων ο λόγος του Θεού, διότι αληθινοί Ισραηλίται δεν είναι όλοι όσοι κατάγονται σαρκικώς από τον Ισραήλ,

Ρωμ. 9,7 ουδ' ότι εισί σπέρμα Αβραάμ, πάντες τέκνα, αλλ εν Ισαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα·

Ρωμ. 9,7 ούτε, διότι είναι σαρκικοί απόγονοι του Αβραάμ, είναι όλοι άξια τέκνα του Αβραάμ. Αλλά, όπως ο Θεός είπεν στον Αβραάμ, "θα ονομασθούν αληθινοί απόγονοί σου από τον Ισαάκ".

Ρωμ. 9,8 τούτ' εστιν ου τα τέκνα της σαρκός ταύτα τέκνα τού Θεού, αλλά τα τέκνα της επαγγελίας λογίζεται εις σπέρμα.

Ρωμ. 9,8 δηλαδή τέκνα του Θεού δεν είναι όλοι οι κατά σάρκα απόγονοι του Αβραάμ, που γεννώνται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Αλλά θεωρούνται και είναι γνήσια τέκνα και πραγματικοί απόγονοι του Αβραάμ αυτοί που γεννώνται σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού.

Ρωμ. 9,9 επαγγελίας γάρ ο λόγος ούτος· κατά τον καιρόν τούτον ελεύσομαι και εσται τή Σάρα υιός.

Ρωμ. 9,9 Διότι είναι λόγος της επισήμου υποσχέσεως του Θεού, αυτός τον οποίον είπεν στον Αβραάμ· ότι δηλαδή, "κατά το

ερχόμενον έτος, εις τέτοιαν εποχήν, θα έλθω, και η στείρα Σαρρα θα έχη παιδί", δηλαδή τον Ισαάκ.

Ρωμ. 9,10 ου μόνον δε, αλλά και εβέκκα εξ ενός κοίτην έχουσα, Ισαάκ τού πατρός ημών·

Ρωμ. 9,10 Οχι μόνον δε η Σαρρα ετεκνοποίησε, σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού, αλλά και η Ρεβέκκα έλαβε τέτοια υπόσχεσιν και από ένα άνδρα, δηλαδή τον πατέρα μας Ισαάκ, ετεκνοποίησε.

Ρωμ. 9,11 μήπω γάρ γεννηθέντων μηδέ πραξάντων τι αγαθόν ή κακόν, ίνα η κατ εκλογήν τού Θεού πρόθεσις μένη, ουκ εξ έργων, αλλ εκ τού καλούντος,

Ρωμ. 9,11 Είναι δε αξιοσημείωτον ο,τι πριν ακόμη γεννηθούν τα παιδιά, όταν δεν είχαν πράξει κάτι καλόν η κάτι κακόν, ελέχθη εις την Ρεβέκκαν από τον Θεόν, ,

Ρωμ. 9,12 ερέθη αυτή ότι ο μείζων δουλεύσει τώ ελάσσονι,

Ρωμ. 9,12 ότι "ο μεγαλύτερος, ο Ησαύ, θα υπηρετήση στον μικρότερον, στον Ιακώβ", και τούτο δια να μένη στερεά και ακλόνητος η θεία βουλή και προαπόφασις η οποία δεν εξαρτάται από τα έργα του ανθρώπου, αλλά από τον καλούντα Θεόν.

Ρωμ. 9,13 καθώς γέγραπται τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε Ησαύ εμίσησα.

Ρωμ. 9,13 Πράγματι δε η βουλή του Θεού επραγματοποιήθη, σύμφωνα και με εκείνο που έχει γραφή και από τον προφήτην Μαλαχίαν· "τον Ιακώβ και τους απογόνους του Ισραηλίτας ηγάπησα, τον δε Ησαύ και τους Ιδουμαίους απογόνους του εμίσησα".

Ρωμ. 9,14 Τί ούν ερούμεν; μη αδικία παρά τώ Θεώ; μη γένοιτο.

Ρωμ. 9,14 Εμπρός στο γεγονός αυτό της εκλογής του Θεού τι θα είπωμεν; Μηπως διεπράχθη αδικία από τον Θεόν εις βάρος του Ησαύ; Μη γένοιτο!

Ρωμ. 9,15 τώ γάρ Μωϋσή λέγει· ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτειρώ.

Ρωμ. 9,15 Αλλά και στον Μωϋσήν είπεν ο Θεός· "εγώ ο δίκαιος και απροσωπόληπτος θα ελεήσω εκείνον που κρίνω άξιον ελέους και θα εκδηλώσω την στοργήν και τους οικτιρμούς μου προς εκείνον, τον οποίον κρίνω άξιον της εσπλαγχνίας μου".

Ρωμ. 9,16 άρα ούν ου τού θέλοντος ουδέ τού τρέχοντος, αλλά τού ελεούντος Θεού.

Ρωμ. 9,16 Άρα το θεϊόν έλεος δεν εξαρτάται κυρίως από εκείνον που το θέλει και τρέχει δια να το αποκτήση, αλλ' από τον ελεούντα Θεόν.

Ρωμ. 9,17 λέγει γάρ η γραφή τώ Φαραώ ότι εις αυτό τούτο εξήγειρά σε, όπως ενδείξωμαι εν σοί την δυναμίν μου, και όπως διαγγελή το όνομά μου εν πάση τή γη.

Ρωμ. 9,17 Διότι, όπως είναι γραμμένο εις την Εξοδον, είπεν ο Θεός στον Φαραώ· ότι "δι' αυτό τούτο επέτρεψα να εξερεθισθής και να σκληρυνθής, δια να δείξω δια μέσου σου στον λαόν μου, με τα μεγάλα θαύματά μου, την δύναμίν μου και να διαλαληθή τοιουτοτρόπως το όνομά μου εις όλην την γην".

Ρωμ. 9,18 άρα ούν ον θέλει ελεεί, ον δε θέλει σκληρύνει.

Ρωμ. 9,18 Άρα, λοιπόν, όποιον θέλει ο παντοδύναμος Θεός ελεεί και όποιον θέλει τον αφίνει να σκληρυνθή, σύμφωνα με την δικαίαν αυτού πρόγνωσιν.

Ρωμ. 9,19 Ερείς ούν μοι τι έτι μέμφεται; τώ γάρ βουλήματι αυτού τις ανθέστηκε;

Ρωμ. 9,19 Θα μου είπης όμως τώρα· αφού όποιον θέλει τον αφίνει και σκληρύνεται, διατί τον καταδικάζει; Εις το θέλημά του ποιός ποτέ έχει αντισταθή;

Ρωμ. 9,20 μενούγγε, ώ άνθρωπε, σύ τις εί ο ανταποκρινόμενος τώ Θεώ; μη ερεί το πλάσμα τώ πλάσαντι, τι με εποίησας ούτως;

Ρωμ. 9,20 Βεβαίως, κανείς δεν έχει αντισταθή και δεν έχει ματαιώσει το θέλημα του Θεού· αλλά, ώ άνθρωπε, συ ποιός είσαι ο οποίος συζητείς και αντιλέγεις προς τον Θεόν; "Μηπως είναι δυνατόν ποτέ το πλήρινον αγγείον να πη στον αγγειοπλάστην που το έπλασε· Διατί με έκαμες έτσι;

Ρωμ. 9,21 ή ουκ έχει εξουσίαν ο κεραμεύς τού πηλού, εκ τού αυτού φυράματος ποιήσαι ό μέν εις τιμήν σκεύος, ό δε εις ατιμίαν;

Ρωμ. 9,21 Η μήπως ο κεραμοποιός δεν είναι κύριος και εξουσιαστής στον πηλόν του, ώστε να κάμη από το αυτό φύραμα άλλο μεν σκεύος δια χρήσιν τιμητικήν και άλλο δια χρήσιν ευτελή;

Ρωμ. 9,22 ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίζαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία σκευή οργής κατηρτισμένα εις απώλειαν,

Ρωμ. 9,22 Εάν δε ο Θεός, θέλων να δείξη την οργήν του και να κάμη γνωστήν την δύναμιν του, ηνέχθη με πολλήν μακροθυμίαν σκευή οργής, τα οποία μόνα των, με την αμετανόητον κακίαν των, ετοίμασαν και προώρισαν τον ευατόν των δια την απώλειαν, συ τι ημπορείς στούτο νε πης;

Ρωμ. 9,23 και ίνα γνωρίση τον πλούτον της δόξης αυτού επί σκευή ελέους, -ά προητοίμασεν εις δόξαν,

Ρωμ. 9,23 Και πάλιν τι ημπορείς να πης, εάν ο Θεός, θέλων να δείξη τον πλούτον της δόξης αυτού, έδωσε χάριν εις σκευή ελέους, εις ανθρώπους δηλαδή αξίους του ελέους του, τους οποίους εκ των προτέρων παρεσκεύασε και ητοίμασε δια να τους δοξάση;

Ρωμ. 9,24 ούς και εκάλεσεν ημάς ου μόνον εξ Ιουδαίων, αλλά και εξ εθνών,

Ρωμ. 9,24 Αυτούς δε τους ανθρώπους, δηλαδή ημάς, εκάλεσεν εις την δόξαν, όχι μόνον από τους Ιουδαίους αλλά και από τους εθνικούς.

Ρωμ. 9,25 ως και εν τώ Ωσηέ λέγει· καλέσω τον ου λαόν μου λαόν μου, και την ουκ ηγαπημένην ηγαπημένην·

Ρωμ. 9,25 Σύμφωνα και με εκείνο που είπε ο Θεός δια του προφήτου Ωσηέ· "θα καλέσω και θα αναδείξω λαόν μου τους εθνικούς, οι οποίοι δεν είναι τώρα λαός μου και θα καλέσω και θα αναδείξω αγαπημένην μου την εκκλησίαν των ειδωλολατρών, η οποία τώρα δεν είναι αγαπημένη μου".

Ρωμ. 9,26 και έσται εν τώ τόπω ού ερέθη αυτοίς, ου λαός μου υμείς, εκεί κληθήσονται υιοί Θεού ζώντος.

Ρωμ. 9,26 Και εις την χώραν όχι μόνον των Εβραίων, αλλά και των ειδωλολατρών, όπου ελέχθη εις αυτούς· "δεν είσθε σεις λαός μου", και εκεί ακόμη θα ονομασθούν παιδιά του ζώντος Θεού.

Ρωμ. 9,27 Ησαΐας δε κράζει υπέρ τού Ισραήλ· εάν ή ο αριθμός των υιών Ισραήλ ως η άμμος της θαλάσσης, το κατάλειμμα σωθήσεται·

Ρωμ. 9,27 Αλλά και ο Ησαΐας κράζει σχετικώς με τον Ισραηλιτικόν λαόν· "εάν το πλήθος των απογόνων του Ισραήλ είναι σαν την άμμον της θαλάσσης, δεν θα σωθούν όλοι, αλλά θα σωθή το εκλεκτόν υπόλοιπον των καλοπροαιρέτων".

Ρωμ. 9,28 λόγον γάρ συντελών και συντέμνων εν δικαιοσύνη ότι λόγον συντετμημένον ποιήσει Κύριος επί της γής.

Ρωμ. 9,28 Διότι "ο Θεός πραγματοποιεί και φέρει εις πέρας, σύντομα και με δικαιοσύνην, απόφασιν, που είχε λέβει, ότι δηλαδή θα πραγματοποιήση ταχέως εις την γην τον λόγον του".

Ρωμ. 9,29 και καθώς προείρηκεν Ησαΐας, ει μη Κύριος Σαβαώθ εγκατέλιπεν ημίν σπέρμα, ως Σόδομα αν εγενήθημεν και ως Γόμορα αν ωμοιώθημεν.

Ρωμ. 9,29 Και όπως ο προφήτης Ησαΐας έχει προαναγγείλει· "Εάν ο παντοδύναμος Κυριος δεν είχε αφήσει εν μέσω ημών αγαθούς, απογόνους του Αβραάμ, θα είχαμεν γίνει σαν τα Σοδομα και θα είχαμε ομοιωθή με τα Γομορρα".

Ρωμ. 9,30 Τί ούν ερούμεν; ότι έθνη τα μη διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δε την εκ πίστεως,

Ρωμ. 9,30 Τι λοιπόν θα συμπεράνωμεν τώρα; Οτι τα ειδωλολατρικά έθνη που δεν επεδίωκαν να δικαιωθούν, κατέλαβον ως κτήμα των την δικαίωσιν, δικαίωσιν δε η οποία προέρχεται από την πίστιν,

Ρωμ. 9,31 Ισραήλ δε διώκων νόμον δικαιοσύνης εις νόμον δικαιοσύνης ουκ έφθασε.

Ρωμ. 9,31 οι δε Ισραηλίται, οι οποίοι επιζητούσα την δικαίωσιν των δια του Νομου στον αληθινόν Νομον της δικαίωσης, δεν κατώρθωσαν να φθάσουν.

Ρωμ. 9,32 διατί; ότι ουκ εκ πίστεως, αλλ ως εξ έργων νόμου προσέκοψαν γάρ τώ λίθω τού προσκόμματος,

Ρωμ. 9,32 Διατί; Διότι δεν επεδίωκαν την δικαίωσιν των δια της πίστεως στον Χριστόν, αλλά δια του Μωσαϊκού Νομου, ως εάν ήτο δυνατόν με έργα του Νομου να δικαιωθούν. Διότι εξ αιτίας της απιστίας των "εσκόνταψαν επάνω στον Χριστόν, ο οποίος υπήρξε δι' αυτούς λίθος προσκόμματος".

Ρωμ. 9,33 καθώς γέγραπται· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον προσκόμματος και πέτραν σκανδάλου, και πάς ο πιστεύων επ αυτώ ου καταισχυνθήσεται.

Ρωμ. 9,33 Ετσι δε έχει γραφή και στον προφήτην Ησαΐαν· "ιδού εγώ θέτω εις την Ιερουσαλήμ ακρογωνιαίον θεμέλιον λίθον, τον Ιησούν Χριστόν, στον οποίον όμως θα σκοντάπτουν και σαν εις πέτραν σκανδάλου θα πίπτουν όσοι δεν θα πιστεύσουν. Εξ αντιθέτου, καθένας που πιστεύει και θεμελιώνεται επάνω εις αυτόν, δεν θα εντροπιασθή".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Ρωμ. 10,1 Αδελφοί, η μέν ευδοκία της εμής καρδιάς και η δέσις η προς τον Θεόν υπέρ τού Ισραήλ εστιν εις σωτηρίαν·

Ρωμ. 10,1 Αδελφοί, παρ' όλην την απιστίαν που μέχρι σήμερα έχουν δείξει οι Ισραηλίται, η θερμή επιθυμία μου και η ευμενής διάθεσις της καρδιάς μου και η δέσις μου προς τον Θεόν είναι υπέρ των Ισραηλιτών, δια να δεχθούν και αυτοί την σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,2 μαρτυρώ γάρ αυτοίς ότι ζήλον Θεού έχουσιν, αλλ ου κατ επίγνωσιν.

Ρωμ. 10,2 Διότι γνωρίζω και δίδω μαρτυρίαν δι' αυτούς ότι έχουν ζήλον Θεού, αλλά όχι με φωτισμένην την γνώσιν και σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού.

Ρωμ. 10,3 αγνοούντες γάρ την τού Θεού δικαιοσύνην, και την ιδίαν δικαιοσύνην ζητούντες στήσαι, τή δικαιοσύνη τού Θεού ουχ υπετάγησαν.

Ρωμ. 10,3 Διότι αυτοί ηγνόησαν μεν και περεμέρισαν την δικαίωσιν, που παρέχει ο Θεός, ζητούν δε να στήσουν τας ιδικάς των αντιλήψεις περι δικαίωσης και έτσι δεν υπετάχθησαν εις την δικαίωσιν του Θεού.

Ρωμ. 10,4 τέλος γάρ νόμου Χριστός εις δικαιοσύνην παντί τώ πιστεύοντι.

Ρωμ. 10,4 Διότι σκοπός του Νομου αλλά και τέρμα της αποστολής του Νομου είναι ο Χριστός, ο οποίος δίδει την δικαίωσιν στον καθένα, που πιστεύει εις αυτόν.

Ρωμ. 10,5 Μωϋσής γάρ γράφει την δικαιοσύνην την εκ τού νόμου, ότι ο ποιήσας αυτά άνθρωπος ζητείται εν αυτοίς·

Ρωμ. 10,5 Διότι ο Μωϋσής γράφει σχετικώς με την δικαίωσιν, η οποία προέρχεται από τον νόμον ότι· "ο άνθρωπος, ο οποίος θα τηρήση όλα όσα διατάσσει ο Νομος, αυτός θα ζήση δι' αυτών".

Ρωμ. 10,6 η δε εκ πίστεως δικαιοσύνη ούτω λέγει· μη είπης εν τή καρδιά σου, τις αναβήσεται εις τον ουρανόν; τούτ έστι Χριστόν καταγαγείν·

Ρωμ. 10,6 Δια δε την εκ πίστεως δικαίωσιν λέγει πάλιν ο Μωϋσής· "μη αφήσης να εισχωρήση λογισμός αμφιβολίας εις την καρδίαν σου, και είπης· ποίός θ' ανεβή στον ουρανόν;" δια να κατεβάση, δηλαδή, από εκεί τον Χριστόν, που θα μου δώση την σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,7 ή τις καταβήσεται εις την άβυσσον; τούτ έστι Χριστόν εκ νεκρών αναγαγείν.

Ρωμ. 10,7 Η "ποιός θα κατεβή εις την άβυσσον του Αδου;" δια να αναστήση δηλαδή τον Χριστόν, που θα μας δώση την δικαίωσιν.

Ρωμ. 10,8 αλλά τι λέγει; εγγύς σου το ρήμά εστιν, εν τώ στόματί σου και εν τή καρδιά σου· τούτ έστι το ρήμα της πίστεως ό κηρύσσομεν.

Ρωμ. 10,8 Αλλά τι λέγει ο Θεός δια της Γραφής; Λέγει ότι "κοντά σου είναι ο λόγος, στο στόμα και εις την καρδίαν σου", δηλαδή το Ευαγγέλιον της πίστεως, το οποίον ημείς οι Απόστολοι κηρύσσομεν.

Ρωμ. 10,9 ότι εάν ομολογήσης εν τώ στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τή καρδιά σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήσθ·

Ρωμ. 10,9 Διότι, εάν με το στόμα σου ομολογήσης τον Ιησούν ως ύψιστον Κυριον, και με όλην σου την καρδίαν εσωτερικώς πιστεύσης ότι ο Θεός τον ανέστησε εκ νεκρών, θα σωθής.

Ρωμ. 10,10 καρδιά γάρ πιστεύεται εις δικαιοσύνην, στόματι δε ομολογείται εις σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,10 Διότι με την καρδίαν του πιστεύει κανείς στον Χριστόν και ως συνέπειαν αυτής της πίστεώς του έχει την δικαίωσιν· με το στόμα του δε ομολογεί τον Χριστόν εμπρός στους ανθρώπους και λαμβάνει έτσι την σωτηρίαν.

Ρωμ. 10,11 λέγει γάρ η γραφή· πάς ο πιστεύων επ αυτώ ου καταισχυνθήσεται.

Ρωμ. 10,11 Αλλωστε και η Αγία Γραφή λέγει· "καθένας, που πιστεύει εις αυτόν, είτε Ιουδαίος είναι είτε εθνικός, δεν θα εντροπιασθή ούτε θα ίδη να διαψεύδεται η πίστις του".

Ρωμ. 10,12 ου γάρ έστι διαστολή Ιουδαίου τε και Έλληνος· ο γάρ αυτός Κύριος πάντων, πλουτών εις πάντας τους επικαλουμένους αυτόν·

Ρωμ. 10,12 **Ναι, καθένας που πιστεύει, διότι δεν υπάρχει καμμία διάκρισις μεταξύ Ιουδαίου και Έλληνας, επειδή ο αυτός Κύριος είναι Κύριος και Θεός όλων, προσφέρων πλουσίας τας δωρεάς του εις όλους εκείνους, οι οποίοι τον επικαλούνται.**

Ρωμ. 10,13 **πώς γάρ ός αν επικαλέσεται το όνομα Κυρίου σωθήσεται.**

Ρωμ. 10,13 **Αυτό προλέγει και ο προφήτης Ιωήλ· "καθένας που θα επικαλεσθή με πίστιν το όνομα του Κυρίου, θα σωθή".**

Ρωμ. 10,14 **πώς ούν επικαλέσονται εις ον ουκ επίστευσαν; πώς δε πιστεύουσιν ού ουκ ήκουσαν; πώς δε ακούσουσι χωρίς κηρύσσοντος;**

Ρωμ. 10,14 **Οι Εβραίοι όμως δεν επίστευσαν στον Χριστόν. Πως, λοιπόν, θα επικαλεσθούν Εκείνον, στον οποίον δεν επίστευσαν; Πως δε θα πιστεύσουν εις Εκείνον, δια τον οποίον δεν ήκουσαν κήρυγμα και διδασκαλίαν; Πως δε είναι δυνατόν να ακούσουν, χωρίς να υπάρξη δι' αυτούς ο κήρυξ, ο διδάσκαλος της αληθείας;**

Ρωμ. 10,15 **πώς δε κηρύξουσιν εάν μη αποσταλώσι; καθώς γέγραπται· ως ωραίοι οι πόδες των ευαγγελιζομένων ειρήνην, των ευαγγελιζομένων τα αγαθά!**

Ρωμ. 10,15 **Πως δε θα κηρύξουν επιτυχώς την αλήθειαν του Ευαγγελίου οι κήρυκες, εάν δεν αποσταλούν εις την υπηρεσίαν αυτήν; Πρέπει δε να λάβουν, όπως και έλαβαν, προς τούτο εντολήν από τον Θεόν, καθώς έχει γραφή και στον προφήτην Ησαΐαν· "πόσον ωραίοι είναι οι πόδες εκείνων, που κηρύττουν το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης του Θεού προς τους ανθρώπους, αυτών που αναγγέλουν τα αγαθά και τας δωρεάς", που μας προσφέρει δια της θυσίας του ο λυτρωτής!**

Ρωμ. 10,16 **Αλλ ου πάντες υπήκουσαν τώ ευαγγελίω· Ησαΐας γάρ λέγει· Κύριε, τις επίστευσε τή ακοή ημών;**

Ρωμ. 10,16 **Αλλά, μολονότι ο Θεός έστειλε τους κηρυκός του, δεν υπήκουσαν όλοι οι Εβραίοι στο Ευαγγέλιον. Αυτήν την απιστίαν προείπε και ο Ησαΐας, λέγων· "Κυριε, ποιός επίστευσεν εις όσα ήκουσεν από ημάς να κηρύτταμεν;"**

Ρωμ. 10,17 **άρα η πίστις εξ ακοής, η δε ακοή διά ρήματος Θεού.**

Ρωμ. 10,17 **Αρα η πίστις γεννάται μέσα εις την καρδίαν από την ακρόασιν του κηρύγματος· το δε κήρυγμα έχει ως περιεχόμενον και σκοπόν την ανάπτυξιν και γνωστοποίησιν των λόγων του Θεού.**

Ρωμ. 10,18 **αλλά λέγω, μη ουκ ήκουσαν; μενούγγε εις πάσαν την γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών.**

Ρωμ. 10,18 **Αλλά λέγω, ότι ίσως θα ημπορούσε να ισχυρισθί κανείς· μήπως τάχα οι Ιουδαίοι δεν ήκουσαν το κήρυγμα; Καθε άλλο, διότι βεβαιότατα "εις όλην την γην εξήλθε και διεδόθη φωτεινόν και έντονον το κήρυγμα των Αποστόλων, και εις τα πέρατα της οικουμένης έχουν φθάσει και έχουν ακουσθή οι λόγοι των".**

Ρωμ. 10,19 **αλλά λέγω, μη ουκ έγνω Ισραήλ; πρώτος Μωϋσής λέγει· εγώ παραζηλώσω υμάς επ ουκ έθνει, επί έθνει ασυνέτω παροργίω υμάς.**

Ρωμ. 10,19 **Αλλά πάλιν λέγω, ότι θα ημπορούσε να ερωτήση κανείς· Μήπως δεν εγνώρισαν και δεν ενόησαν καλά τον λόγον του Θεού οι Ισραηλίται; Οχι, διότι απ' αρχής αυτοί ήσαν σκληρόκαρδοι και κωφοί στο θέλημα του Θεού. Πρώτος ο Μωϋσής λέγει, εκ μέρους του Θεού, δι' αυτούς· "εγώ θα σας κάμω να καταληφθήτε από ζήλειαν δι' έθνος, που δεν το θεωρείτε έθνος, και θα σας εξερεθίσω ένεκα του φθόνου σας εναντίον ειδωλολατρικού έθνους, το οποίον σεις θεωρείτε ασύνετον και το οποίον εν τούτοις εγώ δια την καλήν του διάθεσιν θα ελεήσω".**

Ρωμ. 10,20 **Ησαΐας δε αποτολμά και λέγει· ευρέθην τοίς εμέ μη ζητούσιν, εμφανής εγενόμην τοίς εμέ μη επερωτώσι.**

Ρωμ. 10,20 **Ο δε προφήτης Ησαΐας τολμά και λέγει εκ μέρους του Θεού προς τους Ισραηλίτας· απεκαλύφθην εγώ και έγίνα γνωστός από τους εθνικούς, που δεν με ζητούν, έγίνα φανερός εις εκείνους, οι οποίοι λόγω της αγνοίας των δεν με ερωτούν".**

Ρωμ. 10,21 **προς δε τον Ισραήλ λέγει· όλην την ημέραν εξεπέτασα τας χείράς μου προς λαόν απειθούντα και αντιλέγοντα.**

Ρωμ. 10,21 **Προς δε τον Ισραηλιτικόν λαόν λέγει· "όλας τας ημέρας συνεχώς άπλωσα με στοργήν τα χέρια μου, δια να αγκαλιάσω ένα λαόν, ο οποίος απειθεί και αντιλέγει".**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Ρωμ. 11,1 **Λέγω ούν, μη απώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού; μη γένοιτο· και γάρ εγώ Ισραηλίτης ειμί, εκ σπέρματος Αβραάμ, φυλής Βενιαμίν.**

Ρωμ. 11,1 **Ερωτώ λοιπόν τώρα· Μήπως ο Θεός απώθησε και απέρριψε μακρυά τον λαόν του; Ποτέ ας μη λεχθή κάτι τέτοιο· διότι και εγώ, που έχω κληθή από τον Θεόν Απόστολος, ειμί Ισραηλίτης, από τους απογόνους του Αβραάμ, από την φυλήν του Βενιαμίν.**

Ρωμ. 11,2 **ουκ απώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού ον προέγνω· ή ουκ οίδατε εν Ηλία τι λέγει η γραφή, ως εντυγχάνει τώ Θεώ κατά τού Ισραήλ λέγων;**

Ρωμ. 11,2 **Οχι, δεν απέρριψε ο Θεός τον λαόν του, τον οποίον είχε προγνωρίσει και εκλέξει. Η δεν γνωρίζετε και δεν ενθυμείσθε τι λέγει η Γραφή εις την ιστορίαν του Ηλία; Οτι δηλαδή ο Ηλίας προσεύχεται προς τον Θεόν εναντίον του Ισραηλιτικού λαού λέγων·**

Ρωμ. 11,3 **Κύριε, τους προφήτας σου απέκτειναν και τα θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, καγώ υπελείφθην μόνος, και ζητούσι την ψυχήν μου.**

Ρωμ. 11,3 **"Κυριε, οι Ισραηλίται εφόνευσαν τους προφήτας σου, εκρήμνισαν και κατέσκαψαν τα θυσιαστήριά σου, εγώ δε απέμεινα πλέον μόνος και ζητούν αυτοί να μου πάρουν την ζωήν!".**

Ρωμ. 11,4 **αλλά τι λέγει αυτώ ο χρηματισμός; κατέλιπον εμαυτώ επτακισχιλίους άνδρας, οίτινες ουκ έκαμψαν γόνυ τώ Βάαλ.**

Ρωμ. 11,4 **Αλλά τι λέγει εις αυτόν ο Θεός με ειδικήν αποκάλυψιν; "Έχω αφήσει και έχω φυλάξει δια τον εαυτόν μου επτά χιλιάδας άνδρας, οι οποίοι δεν εκλίναν τα γόνατά των, δια να προσκυνήσουν το είδωλον του Βααλ".**

Ρωμ. 11,5 **ούτως ούν και εν τώ νύν καιρώ λείμμα κατ εκλογήν χάριτος γέγονεν.**

Ρωμ. 11,5 **Ετσι λοιπόν και εις την σημερινήν εποχήν έχει απομείνει ένα υπόλοιπον πιστών Ισραηλιτών, σύμφωνα με την εκλογήν, την οποίαν κατά χάριν έκαμεν ο Θεός.**

Ρωμ. 11,6 **ει δε χάριτι, ουκέτι εξ έργων· επει η χάρις ουκέτι γίνεται χάρις· ει δε εξ έργων, ουκέτι εστί χάρις· επει το έργον ουκέτι εστί έργον.**

Ρωμ. 11,6 **Εάν δε αυτό το υπόλοιπον το εξέλεξεν ο Θεός σύμφωνα με την ιδικήν του χάριν, τότε δεν το εξέλεξε δια την αξίαν των έργων. Διότι άλλως η χάρις παύει πλέον να είναι χάρις. Εάν όμως από τα έργα των εκείνοι εξελέγησαν και**

εδικαιώθησαν, δεν ημπορεί πλέον να γίνεται λόγος δια χάριν, διότι άλλως το έργον το αγαθόν παύει πλέον να είναι άξιον αμοιβής.

Ρωμ. 11,7 Τί ούν; ό επιζητεί Ισραήλ, τούτο ουκ επέτυχεν, η δε εκλογή επέτυχεν· οι δε λοιποί επωρώθησαν,

Ρωμ. 11,7 Τι, λοιπόν, ημπορούμεν να συμπεράνωμεν επί του προκειμένου; Αυτό το οποίον επιζητούσεν ο Ισραηλιτικός λαός, δηλαδή την δικαίωσίν του δια του Νομου, δεν το επέτυχεν. Οσοι όμως δια την πίστιν των εξελέγησαν από τον Θεόν, επέτυχαν και έλαβαν την δικαίωσιν· οι άλλοι όμως, οι οποίοι ένεκα της απιστίας των δεν εξελέγησαν, απεμακρύνθησαν από τον Θεόν, και εσκληρύνθησαν.

Ρωμ. 11,8 καθώς γέγραπται· έδωκεν αυτοίς ο Θεός πνεύμα κατανύξεως, οφθαλμούς τού μη βλέπειν και ώτα τού μη ακούειν, έως της σήμερον ημέρας.

Ρωμ. 11,8 Έτσι άλλωστε έχει προφητευθή από τον Ησαΐαν· "παρεχώρησεν ο Θεός να τους καταλάβη πνεύμα και τάσις νυσταγμού και σκοτισμού, νάρκωσις και αναισθησία πνευματική. Τους έδωσεν ο Θεός οφθαλμούς, που οι ίδιοι τους εκότισαν, ώστε να μη βλέπουν την αλήθεια, και αυτιά να μην ακούουν την θείαν διδασκαλίαν μέχρι της σημερινής ημέρας".

Ρωμ. 11,9 και Δαυΐδ λέγει· γενηθήτω η τράπεζα αυτών εις παγίδα και εις θήραν και εις σκάνδαλον και εις ανταπόδομα αυτοίς.

Ρωμ. 11,9 Αλλά και ο Δαυΐδ λέγει· "η τράπεζά των, εις την οποίαν απολαμβάνουν με ένα πνεύμα υλοφροσύνης τα εκλεκτά φαγητά, ας γίνη δι' αυτούς παγίδα, δίκτυ και θηλειά που θα τους πιάση, πρόσκομμα δια να σκοντάψουν και πέσουν και έτσι κατά λόγον δικαιοσύνης να τιμωρηθούν.

Ρωμ. 11,10 σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών τού μη βλέπειν, και τον νώτον αυτών διά παντός σύγκαμψον.

Ρωμ. 11,10 Ας σκοτισθούν τα μάτια της ψυχής και του νου των δια να μη βλέπουν, και ας λυγίση η ράχη των, δια να μένουν πάντοτε δούλοι κάτω από το βαρύ φορτίον της αμαρτίας των".

Ρωμ. 11,11 Λέγω ούν, μη έπταισαν ίνα πέσωσι; μη γένοιτο· αλλά τώ αυτών παραπτώματι η σωτηρία τοίς έθνεσιν, εις το παραζηλώσαι αυτούς.

Ρωμ. 11,11 Ερωτώ ακόμη, μήπως οι Ισραηλίται έφταιξαν τόσο βαρειά, ώστε να πέσουν πολύ βαθείά, που να μη υπάρχη πλέον ελπίς ανορθώσεώς των; Μη γένοιτο! Αλλ' έπεσαν, ώστε δια μέσου της ιδικής των απιστίας και πτώσεως, να κηρυχθή και διαδοθή η σωτηρία εις τα έθνη, έτσι δε να κεντήση ο Θεός την ζήλειαν των και να τους παρακινήση με τον τρόπον αυτόν να πιστεύσουν και οι ίδιοι.

Ρωμ. 11,12 ει δε το παράπτωμα αυτών πλούτος κόσμου και το ήττημα αυτών πλούτος εθνών, πόσω μάλλον το πλήρωμα αυτών;

Ρωμ. 11,12 Εάν δε η πτώσις αυτών έφερε κατά ένα έμεσον τρόπον πλούτον δωρεών και ευλογιών εις τα έθνη και η ήττα των εις την πνευματικήν ζωήν έγινε πρόξενος πλουσιών ευεργεσιών, πόσω μάλλον η προσέλευσις όλων των στον Χριστόν, θα γίνη αιτία ακόμη πλουσιωτέρων ευλογιών δια τα έθνη;

Ρωμ. 11,13 Υμίν γάρ λέγω τοίς έθνεσιν· εφ όσον μέν εμι εγώ εθνών απόστολος, την διακονίαν μου δοξάζω,

Ρωμ. 11,13 Εις σας τους εθνικούς τα λέγω αυτά, δια να μη υψηλοφρονήσετε και περιφρονήσετε τους Ιουδαίους. Εφ' όσον άλλωστε εγώ είμαι Απόστολος των εθνών, εργάζομαι με κάθε αυταπάνησιν να σας μεταδώσω το Ευαγγέλιον, να εκπληρώσω την αποστολήν μου και να σας οδηγήσω εις την δόξαν του Θεού.

Ρωμ. 11,14 ει πως παραζηλώσω μου την σάρκα και σώσω τινάς εξ αυτών.

Ρωμ. 11,14 Ακόμη δε μήπως και διεγείρω τον ζήλον των ομοεθνών μου και οδηγήσω, έστω και μερικούς από αυτούς, στον δρόμον της σωτηρίας.

Ρωμ. 11,15 ει γάρ η αποβολή αυτών καταλλαγή κόσμου, τις η πρόσληψις ει μη ζωή εκ νεκρών;

Ρωμ. 11,15 Διότι εάν η αποπομπή των από την Χριστινικήν πίστιν έγινεν έμμεσος αιτία να συμφιλιωθή ο ειδωλολατρικός κόσμος με τον Θεόν, η πρόσληψις των εις την πίστιν τι άλλο θα είναι ειμή ζωή όλων και πνευματική ανάστασις εκ των νεκρών;

Ρωμ. 11,16 ει δε η απαρχή αγία, και το φύραμα· και ει η ρίζα αγία, και οι κλάδοι.

Ρωμ. 11,16 Εάν δε η απαρχή του Ισραηλιτικού λαού, δηλαδή οι πατριάρχαι, οι προφήται, οι δίκαιοι, που πρώτοι δια την αξιαν των ευλογήθησαν από τον Θεόν, είναι αγία, τότε και η μάζα του Ισραηλιτικού λαού είναι δεκτική αγιότητος. Και εάν η ρίζα είναι αγία, τότε και οι κλάδοι, δηλαδή οι Ισραηλίται, ημπορεί να γίνουν άγιοι.

Ρωμ. 11,17 Ει δε τινες των κλάδων εξεκλάσθησαν, σύ δε αγριέλαιος ών ενεκεντρίσθης εν αυτοίς και συγκοινωνός της ρίζης και της ποιότητος της ελαιίας εγένου,

Ρωμ. 11,17 Εάν δε μερικοί από τους κλάδους εκόπησαν από τον κορμόν, απεσπάσθησαν και επετάχθησαν δια την απιστίαν των, συ δε, ο ειδωλολάτρης, που μέχρι προ ολίγου παρέμεινες αγριέλαια και εκεντρώθηκες εις την θέσιν των αποκοπέντων κλάδων, συνεδέθης δε με την ρίζαν και μετέχεις στους παχείς χυμούς της ελαιίας,

Ρωμ. 11,18 μη κατακαυχώ των κλάδων· ει δε κατακαυχάσαι, ου σύ την ρίζαν βαστάζεις, αλλ η ρίζα σε.

Ρωμ. 11,18 μη υπερηφανεύεσαι εις βάρος των κλάδων, που απεσπάσθησαν. Εάν δε αλαζονεύεσαι και υπερηφανεύεσαι, μάθε, ότι δεν βαστάζεις συ την ρίζαν, αλλά η ρίζα βαστάζει σε· "και ως Χριστιανός δε που είσαι, στηρίζεσαι στους πατριάρχας και τους προφήτας των Εβραίων.

Ρωμ. 11,19 ερείς ούν· εξεκλάσθησαν οι κλάδοι, ίνα εγώ εγκεντρισθώ.

Ρωμ. 11,19 Θα πης ίσως προς δικαιολογίαν σου· Εκόπησαν οι κλάδοι, δια να κεντρωθώ εγώ εις την θέσιν των.

Ρωμ. 11,20 καλώς· τή απιστία εξεκλάσθησαν, σύ δε τή πίστει έστηκας. μη υψηλοφρόνει, αλλά φοβού·

Ρωμ. 11,20 Πολύ καλά· ένεκα της απιστίας των εκόπησαν και επετάχθησαν οι κλάδοι· συ δε όχι ένεκα των έργων σου, αλλά ένεκα της πίστεως στέκεις και είσαι κολλημένος με την ρίζαν. Λοιπόν μη υψηλοφρονής, αλλά ταπεινώσου με τον φόβον, μήπως τυχόν ξεπέσης απ' εκεί που είσαι.

Ρωμ. 11,21 ει γάρ ο Θεός των κατά φύσιν κλάδων ουκ εφείσατο, μη πως ουδέ σού φείσεται.

Ρωμ. 11,21 Διότι εάν ο Θεός δεν ελυπήθη, αλλ' έκοψε και επέταξε τους φυσικούς κλάδους της ελαιίας, δηλαδή τους Ισραηλίτας, φοβήσου μήπως δεν λυπηθή και σένα, εάν υψηλοφρονήσης.

Ρωμ. 11,22 ιδε ούν χρηστότητα και αποτομίαν Θεού, επί μέν τους πεσόντας αποτομίαν, επί δε σε χρηστότητα, εάν επιμείνης τή χρηστότητι· επεί και σύ εκκοπήση.

Ρωμ. 11,22 Πρόσεξε, λοιπόν, και κύτταξε την αγαθότητα, αλλά και την αυστηρότητα του Θεού· αυστηρότητα εναντίον εκείνων, που έδειξαν απιστίαν και έπεσαν, αγαθότητα δε εις σε, εάν επιμείνης να πιστεύης και να στηρίζεσαι εις αυτήν την αγαθότητα, διότι άλλως και συ θα αποκοπής.

Ρωμ. 11,23 και εκείνοι δε, εάν μη επιμείνωσι τή απιστία, εγκεντρισθήσονται· δυνατός γάρ ο Θεός εστι· πάλιν εγκεντρίσαι αυτούς,

Ρωμ. 11,23 Και εκείνοι δε, οι Ισραηλίται, εάν δεν επιμείνουν εις την απιστίαν των, θα κεντρωθούν πάλιν εις την ελαίαν. Διότι ο Θεός είναι δυνατός και ικανός να τους κεντρώση πάλιν.

Ρωμ. 11,24 ει γάρ σύ εκ της κατά φύσιν εξεκότης αγριελαιίου και παρά φύσιν ενεκεντρίσθης εις καλλιέλαιον, πόσω μάλλον ούτοι οι κατά φύσιν εγκεντρισθήσονται τή ίδια ελαία;

Ρωμ. 11,24 Διότι, εάν συ εκότης ως άγιος κλάδος από την αγριελαίαν, που εκ φύσεως είναι τέτοια, και παρά την αγρίαν φύσιν σου εκεντρώθηκες εις την ήμερον ελαίαν, πόσω μάλλον θα κεντρωθούν εις την ιδικήν τους ήμερον ελαίαν αυτοί, που είναι της ίδιας φύσεως με εκείνην;

Ρωμ. 11,25 Ου γάρ θέλω υμάς αγνοείν, αδελφοί, το μυστήριον τούτο, ίνα μη ήτε παρ εαυτοίς φρόνιμοι, ότι πώρως εις από μέρους τώ Ισραήλ γέγονεν άχρις ού το πλήρωμα των εθνών εισέλθη,

Ρωμ. 11,25 Σας τα λέγω αυτά, αδελφοί, διότι δεν θέλω να αγνοήτε αυτήν την κρυμμένην μέχρι σήμερον αλήθειαν, δια να μη θεωρήτε στον εαυτόν σας συντετόν και άγιον και περιφρονήτε τους Ισραηλίτας. Η αλήθεια δε αυτή είναι ότι εις ένα μεγάλο μέρος του Ισραηλιτικού λαού έχει γίνει σκληρυνσις, μέχρις ότου το πλήθος των εθνικών, που έχει προγνωρίσει ο Θεός, εισέλθουν εις την βασιλείαν του Χριστού.

Ρωμ. 11,26 και ούτω πάς Ισραήλ σωθήσεται, καθώς γέγραπται ήξει εκ Σιών ο ρυόμενος και αποστρέψει ασεβείας από Ιακώβ·

Ρωμ. 11,26 Και έτσι, όταν αυτό πραγματοποιηθή, όλος ο Ισραηλιτικός λαός θα σωθή, όπως άλλωστε είναι γραμμένον στον προφήτην Ησαΐαν· "θα έλθη από την Σιών ο υπερασπιστής και ελευθερωτής, ο οποίος θα αποβάλη και θα εξαλείψη τας ασεβείας και τας αμαρτίας από τους απογόνους του Ιακώβ.

Ρωμ. 11,27 και αυτή αυτοίς η παρ εμού διαθήκη, όταν αφέλωμαι τας αμαρτίας αυτών.

Ρωμ. 11,27 Και αυτή είναι η συμφωνία και η διαθήκη μου με αυτούς, όταν θα αφαιρέσω και θα εξαλείψω τας αμαρτίας των".

Ρωμ. 11,28 κατά μέν το ευαγγέλιον εχθροί δι υμάς, κατά δε την εκλογήν αγαπητοί διά τους πατέρας·

Ρωμ. 11,28 Οσον δηλαδή αφορά το Ευαγγέλιον, οι άπιστοι Εβραίοι είναι εχθροί του Θεού και εξ αιτίας του γεγονότος ότι εκάλεσε σας τους εθνικούς εις σωτηρίαν ο Θεός· όσον αφορά όμως την από αιώνων εκλογήν των, είναι αγαπητοί στον Θεόν και δια τους προγόνους, από τους οποίους κατάγονται.

Ρωμ. 11,29 αμεταμέλητα γάρ τα χαρίσματα και η κλήσις τού Θεού.

Ρωμ. 11,29 Διότι ο Θεός, όταν δίδη τα χαρίσματα και όταν εκλέγη και καλή ως αλάθητος και πάνσοφος που είναι, δεν κάμνει λάθος και είναι δι' αυτό τα χαρίσματά του αμετάκλητα και αμετακίνητα.

Ρωμ. 11,30 ώσπερ γάρ και υμείς ποτε ηπειθήσατε τώ Θεώ, νύν δε ηλεήθητε τή τούτων απειθεία,

Ρωμ. 11,30 Διότι, όπως ακριβώς και σεις στο παρελθόν είχατε απειθήσει στον Θεόν και εδουλεύσατε εις τα είδωλα, τώρα δε έχετε ελεηθή χάρις εις την απείθειαν των Ισραηλιτών,

Ρωμ. 11,31 ούτω και ούτοι νύν ηπειθήσαν, τώ υμετέρω ελέει ίνα και αυτοί ελεηθώσι·

Ρωμ. 11,31 έτσι και αυτοί τώρα έχουν απειθήσει και απιστήσει, δια να ελεηθούν έπειτα παραδειγματιζόμενοι από το έλεος, που έχετε λάβει σεις.

Ρωμ. 11,32 συνέκλεισε γάρ ο Θεός τους πάντας εις απείθειαν, ίνα τους πάντας ελεήση.

Ρωμ. 11,32 Έτσι δε έκλεισε ο Θεός όλους μαζί τους ανθρώπους, Ιουδαίους και εθνικούς μέσα εις την απείθειαν των, δια να ελεήση τους πάντας.

Ρωμ. 11,33 Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρύματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού!

Ρωμ. 11,33 Ω απροσμέτρητον βάθος πλουσίων δωρεών και απείρους σοφίας και παγγνωσίας του Θεού! Ποσον ανεξερεύνητοι και ακατάληπτοι εις την ανθρωπίνην διάνοιαν είναι αι κρίσεις και αι αποφάσεις αυτού και πόσον ανεξιχνίαστοι είναι αι οδοί και αι μέθοδοι, δια των οποίων εργάζεται δια την σωτηρίαν των ανθρώπων!

Ρωμ. 11,34 τις γάρ έγνω νούν Κυρίου; ή τις σύμβουλος αυτού εγένετο;

Ρωμ. 11,34 Διότι "ποιός ποτέ εγνώρισε τον άπειρον νουν του Κυρίου, τας πανσόφους σκέψεις και δικαίας αποφάσους; Η ποιός έγινε σύμβουλος του;

Ρωμ. 11,35 ή τις προέδωκεν αυτώ, και ανταποδοθήσεται αυτώ;

Ρωμ. 11,35 Η ποιός τον επρόλαβε και του έδωσε πρώτος, ώστε να ζητή δικαιωματικώς ανταπόδοσιν;"

Ρωμ. 11,36 ότι εξ αυτού και δι αυτού και εις αυτόν τα πάντα. αυτώ η δόξα εις τους αιώνας· αμήν.

Ρωμ. 11,36 Κανείς βέβαια. Διότι από αυτόν εκτίσθησαν τα πάντα και από αυτόν κυβερνώνται, και εις δόξαν του αγίου ονόματός του αποβλέπουν. Εις αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνας. Αμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Ρωμ. 12,1 Παρακαλώ ούν υμάς, αδελφοί, διά των οικτιρμών τού Θεού, παραστήσαι τα σώματα υμών θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον τώ Θεώ, την λογικήν λατρείαν υμών,

Ρωμ. 12,1 Σας παρακαλώ, λοιπόν, αδελφοί, και σας εξορκίζω εν ονόματι της στοργής και της ευσπλαχνίας, που δεικνύει εις ημάς ο Θεός, να καταστήσετε και να παρυσιάσετε, σαν άλλοι ιερείς με θυσιαστήριον, τον εαυτόν σας, τα σώματά σας, θυσίαν ζωντανήν, αγίαν, ευάρεστον στον Θεόν, η οποία αποτελεί έτσι την πράγματι ορθήν και πνευματικήν λατρείαν σας, αξίαν του λογικού σας.

Ρωμ. 12,2 και μη συσχηματίζεσθαι τώ αιώνι τούτω, αλλά μεταμορφούσθαι τή ανακαινώσει τού νοός υμών, εις το δοκιμάζειν υμάς τι το θέλημα τού Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον.

Ρωμ. 12,2 Και προσέχετε να μη συμμορφώσεσθε με τα φρονήματα και τον τρόπον της ζωής των ανθρώπων της υλόφρονος αυτής εποχής, αλλά συνεχώς να μεταμορφώνεσθε με το ξεκαινούργωμα και την ευθυκρισίαν του νου σας, ώστε να

εξακριβώνετε και να διακρίνετε, ποίον είναι το θέλημα του Θεού, το οποίον έχει πάντοτε ως χαρακτηριστικόν του γνώρισμα, ότι είναι αγαθόν, ευάρεστον εις αυτόν και τέλειον.

Ρωμ. 12,3 Λέγω γάρ διά της χάριτος της δοθείσης μοι παντί τώ όντι εν υμίν, μη υπερφρονείν παρ ό δει φρονείν, αλλά φρονείν εις το σωφρονείν, εκάστω ως ο Θεός εμέρισε μέτρον πίστεως.

Ρωμ. 12,3 Διότι, φωτιζόμενος και εγώ από την αποστολικήν χάριν και κλήσιν που μου εδόθη, παρακαλώ και διδάσκω τον καθένα από σας να μη φρονη δια τον εαυτόν του υψηλότερα από ο,τι πρέπει να φρονη, αλλά να έχη το αληθές και δίκαιον φρόνημα, ώστε να σκέπτεται αληθινά και συνετά δια το χάρισμα της πίστεως και την θέσιν, που ο Θεός σύμφωνα με το δίκαιον μέτρον του του έχει δώσει. Ετσι δε θα υπάρχη αρμονία, ενότης και συνεργασία εις την Εκκλησίαν.

Ρωμ. 12,4 καθάπερ γάρ εν ενί σώματι μέλη πολλά έχομεν, τα δε μέλη πάντα ου την αυτήν έχει πράξι,

Ρωμ. 12,4 Διότι όπως στο ένα σώμα έχομεν πολλά μέλη, όλα δε τα μέλη δεν έχουν την αυτήν λειτουργίαν και υπηρεσίαν,

Ρωμ. 12,5 ούτως οι πολλοί εν σώμά εσμεν εν Χριστώ, ο δε καθ εις αλλήλων μέλη.

Ρωμ. 12,5 έτσι και τα πολλά μέλη της Εκκλησίας, οι Χριστιανοί, είμεθα ένα σώμα με τον Χριστόν, και δια του Χριστού μεταξύ μας· ο καθένας μας δε είμεθα μέλη αλλήλων, με την υποχρέωσιν να συνεργαζώμεθα μεταξύ μας και να υπηρετούμεν ο ένας τον άλλον.

Ρωμ. 12,6 έχοντες δε χαρίσματα κατά την χάριν την δοθείσαν ημίν διάφορα, είτε προφητείαν, κατά την αναλογίαν της πίστεως,

Ρωμ. 12,6 Εφ' όσον δε έχομεν διάφορα χαρίσματα σύμφωνα με την χάριν, που μας έχει δοθή από το Αγιον Πνεύμα, ας επαναπαυώμεθα εις αυτά και ας εργαζώμεθα πνευματικώς δι' αυτών. Είτε δηλαδή έχομεν προφητικόν χάρισμα, ας διδάσκωμεν την αλήθειαν ανάλογα με το χάρισμα αυτό.

Ρωμ. 12,7 είτε διακονίαν, εν τή διακονία, είτε ο διδάσκων, εν τή διδασκαλία,

Ρωμ. 12,7 Είτε έχομεν χάρισμα πνευματικής διακονίας εις την Εκκλησίαν, ας μένωμεν συνεπείς εις αυτό· εκείνος, που έλαβε το χάρισμα να διδάσκη, ας μένη εις την διακονίαν της διδασκαλίας και ας αναλύη τας αληθείας του Θεού στους πιστούς.

Ρωμ. 12,8 είτε ο παρακαλών, εν τή παρακλήσει, ο μεταδιδούς, εν απλότητι, ο προϊστάμενος, εν σπουδή, ο ελεών, εν ιλαρότητι.

Ρωμ. 12,8 Εκείνος που έχει το χάρισμα να παρηγορή, να ενθαρρύνη και να προτρέπη τους πιστούς στον δρόμον της αρετής, ας μένη στο έργον αυτό της ηθικής τονώσεως· εκείνος, που έχει αγαθά και αισθάνεται την εσωτερικήν κλίσιν να τα μοιράζη στους πτωχούς, ας το πράττη με απλότητα και διάκρισιν· εκείνος που έχει ορισθή προϊστάμενος, ας διαχειρίζεται την εξουσίαν και ας επιστατή εις κάθε καλόν έργον με επιμέλειαν και δραστηριότητα· εκείνος, που ελεεί, ας προσφέρει την ελεημοσύνην του με γλυκύτητα και καλωσύνην.

Ρωμ. 12,9 Η αγάπη ανυπόκριτος, αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τώ αγαθώ,

Ρωμ. 12,9 Η αγάπη σας ας είναι πάντοτε ειλικρινής, απηλλαγμένη από κάθε υποκρισίαν και ιδιοτέλειαν· να αποστρέψεθε και να μισήτε με όλην σας την δύναμιν το πονηρόν, να είσθε δε και να μένετε πάντοτε προσκολλημένοι στο αγαθόν.

Ρωμ. 12,10 τή φιλαδελφία εις αλλήλους φιλόστοργοι, τή τιμή αλλήλους προηγούμενοι,

Ρωμ. 12,10 Δια της ειλικρινούς και αδελφικής αγάπης να γίνεσθε φιλόστοργοι ο ένας στον άλλον και ο καθένας σας να αποδίδη τα πρωτεία της τιμής και του σεβασμού στους άλλους (και να μη σπεύδη να ζητή δια τον εαυτόν του τιμάς και πρωτοκαθεδρίας).

Ρωμ. 12,11 τή σπουδή μη οκνηροί, τώ πνεύματι ζέοντες, τώ Κυρίω δουλεύοντες,

Ρωμ. 12,11 Εις τον ζήλον και την δραστηριότητα, που απαιτείται δια κάθε καλόν έργον, να μη είσθε ράθυμοι και δυσκίνητοι. Το πνεύμα σας, αι εσωτερικά πνευματικά δυνάμεις σας, να είναι διαποτισμένοι και πλήρεις από την φλόγα του κατά Θεόν ζήλου. Δι' όλων δε αυτών των χαρισμάτων και αρετών να δουλεύετε με προθυμίαν και να ευαρεστήτε στον Κυριον.

Ρωμ. 12,12 τή ελπίδι χαίροντες, τή θλίψει υπομένοντες, τή προσευχή προσκαρτερούντες,

Ρωμ. 12,12 Εχοντες ακλόνητον την ελπίδα εις τα άπειρα αγαθά, που σας έχει ετοιμάσει ο Θεός, να χαίρετε και να αγάλλεσθε· εις την θλίψιν να δεικνύετε υπομονήν και γενναιότητα· να επιμένετε πάντοτε με προθυμίαν και ζήλον εις την προσευχήν.

Ρωμ. 12,13 ταις χρείαις των αγίων κοινωνούντες, την φιλοξενίαν διώκοντες.

Ρωμ. 12,13 Με τα δώρα της αγάπης σας να γίνεσθε συμμετοχοι και βοηθοί εις τας ανάγκας των Χριστιανών· να επιδιώκετε την φιλοξενίαν, χωρίς να περιμένετε να σας την ζητήσουν.

Ρωμ. 12,14 ευλογείτε τους διώκοντας υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε.

Ρωμ. 12,14 Να εύχεσθε και να παρακαλήτε, τον Θεόν δι' εκείνους που σας διώκουν. Να εύχεσθε και να λέγετε πάντοτε καλά λόγια δι' όλους και ποτέ να μη καταράσθε.

Ρωμ. 12,15 χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων.

Ρωμ. 12,15 Πλημμυρισμένοι από ανεπίφθονον αγάπην να χαίρετε μαζί με εκείνους που χαίρουν και να κλαίετε μαζί με εκείνους που θλίβονται και κλαίουν.

Ρωμ. 12,16 το αυτό εις αλλήλους φρονούντες, μη τα υψηλά φρονούντες, αλλά τοίς ταπεινοίς συναπαγόμενοι, μη γίνεσθε φρόνιμοι παρ εαυτοίς.

Ρωμ. 12,16 Να έχετε μεταξύ σας τα ίδια φρονήματα, τας αυτάς πεποιθήσεις και κατευθύνσεις. Μη έχετε υψηλόν φρόνημα δια τον εαυτόν σας (και μη ζητείτε υψηλάς διακρίσεις και τιμάς), αλλά να συγκαταβαίνετε με αγάπην και να συναναστρέψεθε με απλότητα τους ταπεινούς. "Μη αυταπατάσθε και φαντάζεσθε δια τον εαυτόν σας ότι είσθε σεις συνετοί και φρόνιμοι" (ώστε να μη σας χρειάζεται συμβουλή και καθοδήγησις από τους άλλους).

Ρωμ. 12,17 μηδενί κακόν αντί κακού αποδιδόντες, προνοούμενοι καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων·

Ρωμ. 12,17 Ποτέ να μη αποδίδετε κακόν αντί κακού, αλλά "να λαμβάνετε πρόνοιαν και φροντίδα, ώστε να φέρεσθε καλά και να πράττετε τα καλά εις όλους τους ανθρώπους", τους φίλους και τους εχθρούς.

Ρωμ. 12,18 ει δυνατόν, το εξ υμών μετά πάντων ανθρώπων ειρηνεύοντες.

Ρωμ. 12,18 Καθόσον δε εξαρτάται από σας να έχετε ειρήνην με όλους τους ανθρώπους.

Ρωμ. 12,19 μη εαυτούς εκδικούντες, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τή οργή· γέγραπται γάρ· εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος.

Ρωμ. 12,19 Να μην εκδικηθείτε και να μην υπερασπίσετε τον εαυτόν σας απέναντι εκείνων που σας αδικούν, αγαπητοί, αλλά αφήστε ελεύθερον τον τόπον να ενεργήσει η δικαία οργή του Θεού εναντίον εκείνων που σας αδικούν. Διότι είναι γραμμένον· Μεις εμέ ανήκει η εκδίκησις· εγώ θα ανταποδώσω το δίκαιον". Λέγει ο Κυριος.

Ρωμ. 12,20 εάν ούν πεινά ο εχθρός σου, ψώμιζε αυτόν, εάν διψά, πότιζε αυτόν· τούτο γάρ ποιών άνθρακας πυρός σωρεύσεις επί την κεφαλήν αυτού.

Ρωμ. 12,20 Κανετε κάτι πολύ περισσότερο· δηλαδή "εάν πεινά ο εχθρός σου δίδε του ψωμί, εάν διψά φέρε του νερό να πιή· διότι εάν αυτά τα καλά πράττης, είναι σαν να βάζης σωρούς από αναμμένα κάρβουνα στο κεφάλι του". (Αυτός δηλαδή θα καταληφθή από φλογεράς τύφεις συνειδήσεως και θα δοκιμάση μεγάλην εντροπήν δια το κακόν, που σου έκαμε).

Ρωμ. 12,21 μη νικώ υπό τού κακού, αλλά νικά εν τώ αγαθώ το κακόν.

Ρωμ. 12,21 Να μη νικάσαι από το κακόν και να μη κυριαρχήσαι από οργήν και εκδίκησιν εναντίον αυτού, που σε ηδίκησε, αλλά να νικάς το κακόν με την καλωσύνην και τα αγαθά σου έργα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Ρωμ. 13,1 Πάσα ψυχή εξουσίαις υπερεχούσαις υποτασθήτω. ου γάρ έστιν εξουσία ει μη υπό Θεού· αι δε ούσαι εξουσίαι υπό τού Θεού τεταγμέναι εισίν.

Ρωμ. 13,1 Καθε άνθρωπος, ας υποτάσσεται εις τας ανωτέρας εξουσίας της πολιτείας, τους άρχοντας δηλαδή, που είναι φορείς αυτής της εξουσίας, (εφ' Όσον αι εντολαί των δεν αντικεινται στο θέλημα του Θεού)· διότι δεν υπάρχει εξουσία μέσα εις την κοινωνίαν, που να μη απορρή από τον Θεόν· οι άρχοντες, που ασκούν σήμερον τας εξουσίας, έχουν ταχθή από τον Θεόν (έστω και κατ' ανοχήν).

Ρωμ. 13,2 ώστε ο αντιτασσόμενος τή εξουσία τή τού Θεού διαταγή ανθέστηκεν· οι δε ανθεστηκότες εαυτοίς κρίμα λήφονται.

Ρωμ. 13,2 Όστε εκείνος που αντιτάσσεται εις την εξουσίαν, αντιτίθεται εις την διαταγήν του Θεού· δι' αυτό δε και όσοι αντιτάσσονται θα επισύρουν επάνω τους την τιμωρίαν, που τους πρέπει.

Ρωμ. 13,3 οι γάρ άρχοντες ουκ εισί φόβος των αγαθών έργων, αλλά των κακών. θέλεις δε μη φοβείσθαι την εξουσίαν; το αγαθόν ποίει, και έξεις έπαινον εξ αυτής·

Ρωμ. 13,3 Διότι οι άρχοντες (εφ' όσον διατάσσουν το ορθόν) δεν εμπνέουν φόβον δια τα καλά έργα, που υποβοηθούν την ζωήν και την πρόοδον της κοινωνίας, αλλά δια τα κακά έργα και τους κακούς· θέλεις δε να μη φοβήσαι την εξουσίαν των αρχόντων; Πράττε το αγαθόν και θα έχης έπαινον από αυτούς.

Ρωμ. 13,4 Θεού γάρ διάκονός εστι σοι εις το αγαθόν· εάν δε το κακόν ποιής, φοβού· ου γάρ εική την μάχαιραν φορεί· Θεού γάρ διάκονός εστιν εις οργήν, έκδικος τώ το κακόν πράσسونτι.

Ρωμ. 13,4 Διότι ο άρχων είναι υπηρέτης του Θεού δια το αγαθόν, το ιδικόν σου και των άλλων. Εάν όμως πράττης το κακόν, τότε να φοβήσαι, διότι δεν φέρει ματαιώς και ανωφελώς ο άρχων την μάχαιραν, το δικαίωμα δηλαδή να δικάζη και να τιμωρή. Την φέρει δια να επιβάλλη τιμωρίας, και τας πλέον αυστηράς ακόμη, διότι είναι υπηρέτης Θεού, εκδικητής υπέρ του αγαθού και εναντίον του κακού, δια να επιβάλλη την πρέπεισαν τιμωρίαν στους κακοποιούς και παραβάτας.

Ρωμ. 13,5 διό ανάγκη υποτάσσεσθαι ου μόνον διά την οργήν, αλλά και διά την συνείδησιν.

Ρωμ. 13,5 Δι' αυτό είναι ανάγκη να υποτάσσεσθε, όχι μόνον δια τον φόβον της τιμωρίας, αλλά και από σεβασμόν προς την συνειδησίαν σας, η οποία επιβάλλει, όπως και ο Θεός διατάσσει, αυτήν την υποταγήν.

Ρωμ. 13,6 διά τούτο γάρ και φόρους τελείτε· λειτουργοί γάρ Θεού εισιν εις αυτό τούτο προσκαρτερούντες.

Ρωμ. 13,6 Δι' αυτό άλλωστε και καταβάλλετε φόρους στους άρχοντας, διότι αυτοί είναι υπηρέται του Θεού, που αφήκαν κάθε άλλο ατομικόν των έργων, δια να ασχολούνται και επαγρυπνούν συνεχώς εις την εκπλήρωσιν του καθήκοντός των.

Ρωμ. 13,7 απόδοτε ούν πάσι τας οφειλάς, τώ τον φόρον τον φόρον, τώ το τέλος το τέλος, τώ τον φόβον τον φόβον, τώ την τιμήν την τιμήν.

Ρωμ. 13,7 Λοιπόν να αποδίδετε εις όλους αυτούς, που κατέχουν εξουσίας, τας οφειλάς σας· εις εκείνον που εισπράττει τον φόρον, αποδώσατε τον φόρον· εις εκείνον που έχει καθήκον να εισπράττη τον τελωνειακόν δασμόν, αποδώσατε αυτόν τον δασμόν· εις εκείνον που του ανήκει ο σεβασμός, όπως είναι τα δικαστικά και εκτελεστικά όργανα της Πολιτείας, αποδώσατε τον σεβασμόν· εις εκείνον που κατέχει ανώτερα αξιώματα και του πρέπει ιδιαιτέρα τιμή, αποδώσατε αυτήν την τιμήν.

Ρωμ. 13,8 μηδενί μηδέν οφείλετε ει μη το αγαπάν αλλήλους· ο γάρ αγαπών τον έτερον νόμον πεπλήρωκε·

Ρωμ. 13,8 Εις δε τους άλλους πολίτας της κοινωνίας τίποτε εις κανένα να μη χρεωστήτε, παρά μόνον το να αγαπάτε ο ένας τον άλλον. Διότι εκείνος που αγαπά τον άλλον έχει εκπληρώσει όλον τον Νομον.

Ρωμ. 13,9 το γάρ ου μοιχεύσεις, ου φονεύσεις, ου κλέψεις, ουκ επιθυμήσεις, και εί τις ετέρα εντολή, εν τούτω τώ λόγω ανακεφαλαιούται, εν τώ, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.

Ρωμ. 13,9 Διότι αι εντολαί του Θεού· "δεν θα καταπατήσης την συζυγικήν πίστιν, δεν θα φονεύσης, δεν θα κλέψης, δεν θα ψευδομαρτυρήσης, δεν θα επιθυμήσης όσα ανήκουν στον πλησίον σου" και οποιαδήποτε άλλη εντολή του Θεού, συμπεριλαμβάνεται στούτο· "να αγαπήσης τον πλησίον σου, όπως τον εαυτόν σου".

Ρωμ. 13,10 η αγάπη τώ πλησίον κακόν ουκ εργάζεται· πλήρωμα ούν νόμου η αγάπη.

Ρωμ. 13,10 Η αγάπη ποτέ δεν πράττει το κακόν εις βάρος του πλησίον. Είναι, λοιπόν, η τελεία αγάπη εκπλήρωσις και τήρησις όλου του νόμου.

Ρωμ. 13,11 Καί τούτο, ειδότες τον καιρόν, ότι ώρα ημάς ήδη εξ ύπνου εγερθήναι· νύν γάρ εγγύτερον ημών η σωτηρία ή οτε επιστεύσαμεν.

Ρωμ. 13,11 Και αυτά θα τα πράττωμεν, έχοντες υπ' όψιν μας την προσωρινότητα και βραχύτητα της παρούσης ζωής· και ότι ακόμη είναι πλέον ώρα να εξυπνήσωμεν από τον ύπνον της πνευματικής ραθυμίας, που μας κάνει νωθούς δια τα καλά έργα. Διότι τώρα είναι πιο κοντά η ημέρα της σωτηρίας και απολυτρώσεώς μας, παρ' όσον ήτο τότε που επιστεύσαμεν.

Ρωμ. 13,12 η νύξ προέκοψεν, η δε ημέρα ήγγικεν· αποθώμεθα ούν τα έργα τού σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα τού φωτός.

Ρωμ. 13,12 Η νύχτα, δηλαδή η παρούσα ζωή, που μοιάζει με νύχτα, έχει πλέον προχωρήσει· η δε ημέρα της μελλούσης ζωής και της εκδημίας μας προς τον ουρανόν επλησίασε. Ας αποθέσωμεν, λοιπόν, και ας πετάξωμεν από την ψυχήν μας και την ζωήν μας τα έργα του σκότους και ας ενδυθώμεν, σαν φωτεινά όπλα, τα έργα της αρετής.

Ρωμ. 13,13 ως εν ημέρα ευσημίων περιπατήσωμεν, μη κόμοις και μέθαις, μη κοίτας και ασελγείαις, μη έριδι και ζήλω, Ρωμ. 13,13 Ας ζώμεν και ας φερώμεθα με ευπρέπειαν και σεμνότητα, όπως εκείνος, που περιπατεί κατά το διάστημα της ημέρας και τον βλέπουν οι άνθρωποι. Οχι με αμαρτωλά φαγοπότια και μέθας, ούτε με πράξεις αισχροάς και εξευτελιστικές ούτε με φιλονεικίας και ζηλοφθονίας.

Ρωμ. 13,14 **αλλ ενδύσασθε τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και της σαρκός πρόνοιαν μη ποιείσθε εις επιθυμίας.**

Ρωμ. 13,14 Αλλά, σαν πολυτιμότατον φέρεμα της ψυχής σας, ενδυθήτε τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, ώστε να ζητε εν τω Χριστώ και ο Χριστός να ζη εις σας· και μη φροντίζετε δια τας ικανοποιήσεις των ατάκτων και παρανόμων επιθυμιών της σαρκός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Ρωμ. 14,1 Τόν δε ασθενούντα τή πίστει προσλαμβάνεσθε, μη εις διακρίσεις διαλογισμών.

Ρωμ. 14,1 Εκείνον τον αδελφόν, που είναι αδύνατος κατά την πίστιν (και προσέχει περισσότερον τους εξωτερικούς τύπους, όπως είναι π.χ. η διάκρισις των φαγητών σύμφωνα με τον μωσαϊκόν Νομον) πρέπει να τον δέχεσθε και να τον αγκαλιάζετε με στοργήν, χωρίς να συζητήτε και να επικρίνετε τας αντιλήψιστου.

Ρωμ. 14,2 **ός μέν πιστεύει φαγείν πάντα, ο δε ασθενών λάχανα εσθίει.**

Ρωμ. 14,2 Άλλος μεν πιστεύει, ότι έχει το δικαίωμα να τρώγη όλα τα φαγητά· ο ασθενής όμως κατά την πίστιν τρώγει λάχανα, διότι φοβείται μήπως μολυνθή από τα άλλα φαγητά και χάση την ψυχήν του.

Ρωμ. 14,3 **ο εσθίων τον μη εσθιοντα μη εξουθενείτω, και ο μη εσθίων τον εσθιοντα μη κρινέτω· ο Θεός γάρ αυτόν προσελάβετο.**

Ρωμ. 14,3 Εκείνος που έχει φωτισμένην πίστιν και τρώγει από όλα, ας μη καταφρονή και εξευτελίξη ως ολιγόπιστον και στενοκέφαλον τον άλλον. Και εκείνος πάλιν που δεν τρώγει από όλα, ας μη κατακρίνη τον άλλον· διότι και αυτόν ο Θεός τον έχει δεχθή και προσλάβει εις την Εκκλησίαν του.

Ρωμ. 14,4 **σύ τις εί ο κρίνων αλλότριον οικέτην; τώ ιδίω Κυρίω στήκει ή πίπτει· σταθήσεται δε· δυνατός γάρ εστιν ο Θεός στήσαι αυτόν.**

Ρωμ. 14,4 Επειτα συ ποίος είσαι που κατακρίνεις ξένον δούλον; Εάν στέκεται η εάν πίπτει, είναι υπεύθυνος απέναντι του Κυρίου του. Συ τον κατακρίνεις, αυτός όμως (εάν καταφύγη στον Θεόν) θα σταθή. Διότι ο Θεός έχει την δύναμιν να στήση και να στερεώση αυτόν εις την πίστιν.

Ρωμ. 14,5 **ός μέν κρίνει ημέραν παρ ημέραν, ός δε κρίνει πάσαν ημέραν. έκαστος εν τώ ιδίω νοί πληροφορείσθω.**

Ρωμ. 14,5 Άλλος μεν ξεχωρίζει την μίαν ημέραν ως αγιωτέραν από την άλλην. Άλλος δε κρίνει ως αγίαν κάθε ημέραν. Περί αυτών ο καθένας ας πληροφορηται και ας φωτίζεται από την συνειδήσιν του.

Ρωμ. 14,6 **ο φρονών την ημέραν Κυρίω φρονεί, και ο μη φρονών την ημέραν Κυρίω ου φρονεί. και ο εσθίων Κυρίω εσθίει· ευχαριστεί γάρ τώ Θεώ· και ο μη εσθίων Κυρίω ουκ εσθίει, και ευχαριστεί τώ Θεώ.**

Ρωμ. 14,6 Εκείνος που φρονεί ότι αυτή η ημέρα είναι αγιωτέρα από την άλλην, φρονεί τούτο εις δόξαν Θεού, και εκείνος που δεν ξεχωρίζει την μίαν ημέραν ως αγιωτέραν από την άλλην, αλλά θεωρεί κάθε ημέραν αγίαν, εις δόξαν του Κυρίου δεν την ξεχωρίζει. Και εκείνος που τρώγει από όλα τα φαγητά, τρώγει προς δόξαν Θεού (διότι δοξολογεί και ευχαριστεί τον Θεόν που του τα δίδει). Και εκείνος που δεν τρώγει από όλα, προς δόξαν του Θεού δεν τρώγει και ευχαριστεί τον Θεόν, (που τον αξιώνει να κάνη αυτήν την μικράν θυσίαν).

Ρωμ. 14,7 **ουδείς γάρ ημών εαυτώ ζή και ουδείς εαυτώ αποθήσκει·**

Ρωμ. 14,7 Και οι δύο προς δόξαν Θεού ενεργούν, όπως ενεργούν. Διότι κανείς από ημάς τους πιστούς δεν ζη δια τον εαυτόν του, δια να κάνη το ιδικόν του θέλημα, και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πεθαίνη δια τον εαυτόν του. (Η ζωή και ο θανατός μας ανήκουν όχι εις ημάς, αλλά στον Θεόν).

Ρωμ. 14,8 **εάν τε γάρ ζώμεν, τώ Κυρίω ζώμεν, εάν τε αποθνήσκωμεν, τώ Κυρίω αποθνήσκομεν. εάν τε ούν ζώμεν εάν τε αποθνήσκωμεν, τού Κυρίου εσμέν.**

Ρωμ. 14,8 Διότι και εάν ζώμεν, ζώμεν δια να δοξάζωμεν με τα έργα μας τον Κυριον, και εάν πεθαίνωμεν, πεθαίνωμεν όταν ο Θεός το θελήση, υποτασσόμενοι στο θειον του θέλημα. Λοιπόν και εάν ζώμεν και εάν αποθνήσκωμεν, ανήκομεν στον Κυριον.

Ρωμ. 14,9 **εις τούτο γάρ Χριστός και απέθανε και ανέστη και έζησεν, ίνα και νεκρών και ζώντων κυριεύση.**

Ρωμ. 14,9 Διότι και ο Χριστός δι' αυτόν ακριβώς τον σκοπόν και απέθανεν επί του σταυρού και ανεστήθη εκ των νεκρών και έλαβε πάλιν ως άνθρωπος την ζωήν, δια να είναι κύριος και εξουσιαστής νεκρών και ζώντων.

Ρωμ. 14,10 **Σύ δε τι κρίνεις τον αδελφόν σου; ή και σύ τι εξουθενείς τον αδελφόν σου; πάντες γάρ παραστησόμεθα τώ βήματι τού Χριστού.**

Ρωμ. 14,10 Συ, λοιπόν, διατί κατακρίνιστον αδελφόν σου, που τρώγει από όλα τα φαγητά; Η συ διατί καταφρονείς τον αδελφόν σου, που δεν τρώγει από όλα; Κανείς δεν έχει εξουσίαν να κρίνη και να κατακρίνη, διότι όλοι θα σταθώμεν εμπρός στο βήμα του Χριστού, που είναι κριτής όλων.

Ρωμ. 14,11 **γέγραπται γάρ· ζώ εγώ, λέγει Κύριος, ότι εμοί κάμψει πάν γόνυ, και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται τώ Θεώ.**

Ρωμ. 14,11 Είναι άλλωστε γραμμένον και εις την Αγίαν Γραφήν· "ζω εγώ, λέγει ο Κυριος, εις αιώνας αιώνων και κατευθύνω τα πάντα σύμφωνα με την βουλήν μου· βουλή μου δε είναι ότι κάθε γόνατο θα κάμψη εμπρός μου και κάθε γλώσσα θα δοξολογήση τον Θεόν".

Ρωμ. 14,12 **άρα ούν έκαστος ημών περι εαυτού λόγον δώσει τώ Θεώ.**

Ρωμ. 14,12 Αρα, λοιπόν, ο καθένας από ημάς θα δώση δια τον εαυτόν του λόγον στον Θεόν.

Ρωμ. 14,13 **Μηκέτι ούν αλληλους κρίνωμεν, αλλά τούτο κρίνατε μάλλον, το μη τιθέναι πρόσκομμα τώ αδελφώ ή σκάνδαλον.**

Ρωμ. 14,13 Από εδώ και πέρα, λοιπόν, ας μη κατακρίνωμεν πλέον ο ένας τον άλλον, αλλά τούτο προτιμήσατε και προσέξατε· κανείς να μη θέτη πρόσκομμα στον αδελφόν, δια να πέση η σκάνδαλον, δια να κλονισθή εις την πίστιν και παρασυρθή εις την αμαρτίαν.

Ρωμ. 14,14 **οίδα και πέπεισμαι εν Κυρίω Ιησού ότι ουδέν κοινόν δι αυτού· ει μη τώ λογίζομένω τι κοινόν είναι, εκείνω κοινόν.**

Ρωμ. 14,14 Γνωρίζω πολύ καλά και έχω πεποίθησιν, που μου την εμπνέει ο Κυριος Ιησούς, ότι κανένα φάγητον δεν είναι

ακάθαρτον από τον εαυτόν του και καμμία τροφή δεν είναι μολυσμένη από την φύσιν της. Αλλά μόνο εις εκείνον που κρίνει και θεωρεί κάτι ακάθαρτον, γίνεται αυτό πράγματι ακάθαρτον.

Ρωμ. 14,15 ει δε διά βρώμα ο αδελφός σου λυπείται, ουκέτι κατά αγάπην περιπατείς. μη τώ βρώματί σου εκείνον απόλλυε, υπέρ ου Χριστός απέθανε.

Ρωμ. 14,15 Εάν όμως εξ αιτίας του φαγητού σου ο αδελφός σου λυπήται και δυσφορή εναντίον σου, δεν συμπεριφέρεσαι πλέον με αγάπην προς αυτόν. Πρόσεχε να μη εξωθήσης με το φαγητόν σου εις απώλειαν εκείνον, προς χάριν του οποίου ο Χριστός εθυσιάσθη.

Ρωμ. 14,16 μη βλασφημείσθω ούν υμών το αγαθόν.

Ρωμ. 14,16 Η ελευθερία που έχετε να τρώγετε απ' όλα τα φαγητά, ποτέ δεν πρέπει να γίνεται αφορμή να κακολογήται και να διαβάλεται το αγαθόν.

Ρωμ. 14,17 ου γάρ εστιν η βασιλεία του Θεού βρώσις και πόσις, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά εν Πνεύματι Αγίω

Ρωμ. 14,17 Διότι η επίγειος βασιλεία του Χριστού δεν είναι υπόθεσις φαγητών και ποτών, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά, την οποίαν δωρίζει το Αγιον Πνεύμα.

Ρωμ. 14,18 ο γάρ εν τούτοις δουλεύων τώ Χριστώ ενάρεστος τώ Θεώ και δόκιμος τοίς ανθρώποις.

Ρωμ. 14,18 Εκείνος δε, που έχει τας αρετάς αυτάς και με αυτάς υπηρετεί τον Χριστόν, γίνεται ενάρεστος στον Θεόν και ευπόληπτος μεταξύ των ανθρώπων.

Ρωμ. 14,19 άρα ούν τα της ειρήνης διώκωμεν και τα της οικοδομής της εις αλλήλους.

Ρωμ. 14,19 Άρα, λοιπόν, όλοι μας ας επιδιώκωμεν όλα εκείνα, που υποβοηθούν εις την ειρήνην και εις την αναμεταξύ μας πνευματικήν ωφέλειαν και πρόοδον.

Ρωμ. 14,20 μη ένεκεν βρώματος κατάλυε το έργον του Θεού. πάντα μέν καθαρά, αλλά κακόν τώ ανθρώπω τώ διά προσκόμματος εσθιοντι.

Ρωμ. 14,20 Μη καταλύης και εκμηδενίσης το σωτήριο έργον του Θεού ένεκα των φαγητών, που αδιακρίτως τρώγεις. Ολα βέβαια είναι καθαρά δια τον άνθρωπον, αλλά βλέπει τον εαυτόν του και φορτώνεται ενόχην ενώπιον του Θεού, οποιος ένεκα του φαγητού του γίνεται πρόσκομμα εις την πνευματικήν ζωήν του άλλου.

Ρωμ. 14,21 καλόν το μη φαγείν κρέα μηδέ πειν οίνον μηδέ εν ώ ο αδελφός σου προσκόπτει ή σκανδαλίζεται ή ασθενεί.

Ρωμ. 14,21 Δι' αυτό, παρά την ελευθερίαν που έχομεν, καλόν και προτιμότερον είναι να μη φάγης κρέατα και να μη πής οίνον και να μη κάμης καμμίαν πράξιν, εξ αιτίας της οποίας σκοντάπτει η σκανδαλίζεται η καταβάλλεται ο αδελφός σου.

Ρωμ. 14,22 σύ πίστιν έχεις; κατά σεαυτόν έχει ενώπιον του Θεού. μακάριος ο μη κρίνων εαυτόν εν ώ δοκιμάζει.

Ρωμ. 14,22 Συ έχεις ορθήν και φωτισμένην πίστιν δια τα φαγητά; Κράτησέ την μέσα σου και ενώπιον του Θεού. Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος δεν ελέγχεται από την συνείδησίν του, όταν πράττη αυτό, το οποίον προηγουμένως έκρινεν ως ορθόν και το απεφάσιζε.

Ρωμ. 14,23 ο δε διακρινόμενος εάν φάγη, κατακέκριται, ότι ουκ εκ πίστεως· πάν δε ο ουκ εκ πίστεως, αμαρτία εστιν.

Ρωμ. 14,23 Εκείνος όμως που αμφιβάλλει και μάλλον πιστεύει ότι το φάγητον τον μολύνει, αυτός εάν φάγη, έχει ήδη κατακριθή, διότι δεν έχει την πεποίθησιν ότι το φάγητον είναι καθαρόν. Καθε τι δε που δεν πραγματοποιείται με την πεποίθησιν, ότι είναι ορθόν, αυτό είναι αμαρτία.

Ρωμ. 14,24 Τώ δε δυναμένω υμάς στηριξάι κατά το ευαγγέλιόν μου και το κήρυγμα Ιησού Χριστού, κατά αποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αιωνίοις σεσημημένου,

Ρωμ. 14,24 Δόξα και τιμή ας αποδίδεται από όλους μας εις Εκείνον, ο οποίος έχει την δύναμιν να σας στηριξή εις την πίστιν και την αρετήν, σύμφωνα με το Ευαγγέλιόν μου και με το κήρυγμα, που σας έχω κάνει περί του Ιησού Χριστού. Αυτό δε το Ευαγγέλιον και το κήρυγμά μου, δια του οποίου σώζονται οι λαοί, γίνεται σύμφωνα με την αποκάλυψιν μυστηρίου, που αιώνας-αιώνων έμενε σκεπασμένον εις την σιωπήν και την μυστικότητα.

Ρωμ. 14,25 φανερωθέντος δε νύν, διά τε γραφών προφητικών κατ επιταγήν του αιωνίου Θεού εις υπακοήν πίστεως εις πάντα τα έθνη γνωρισθέντος,

Ρωμ. 14,25 Εφανερώθη όμως τώρα δια μέσου των προφητειών, που έχουν γραφή εις τα ιερά κείμενα και έγινε γνωστόν κατ' εντολήν του αιωνίου Θεού εις όλα τα έθνη, δια να δείξουν αυτά την υπακοήν που επιβάλλει εις ημάς η πίστις.

Ρωμ. 14,26 μόνω σοφώ Θεώ διά Ιησού Χριστού, ώ η δόξα εις τους αιώνας· αμήν.

Ρωμ. 14,26 Εις αυτόν, λοιπόν, τον μόνον σοφόν Θεόν ανήκει και πρέπει να αναπέμπεται η δόξα δια του Ιησού Χριστού στους αιώνας. Αμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Ρωμ. 15,1 Οφείλομεν δε ημείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν, και μη εαυτοίς αρέσκειν.

Ρωμ. 15,1 Ημείς δε, οι προωδευμένοι και φωτισμένοι εις την πίστιν και την αρετήν, έχομεν υποχρέωσιν να ανεχώμεθα και να υπομένωμεν τας πνευματικάς ασθενείας των αδυνάτων αδελφών, να μη φερώμεθα δε με αυταρέσκειαν και να μη επιζητούμεν ο,τι ευχαριστεί τον εαυτόν μας.

Ρωμ. 15,2 έκαστος ημών τώ πλησίον αρεσκέτω εις το αγαθόν προς οικοδομήν·

Ρωμ. 15,2 Ο καθένας σας ας προσπαθή να αρέση στον πλησίον του, όχι δια λόγους κολακειάς και ιδιοτελείας, αλλά δια να τον υποβοηθή στο καλόν και να τον οικοδομή εις την πνευματικήν ζωήν.

Ρωμ. 15,3 και γάρ ο Χριστός ουχ εαυτώ ήρσεν, αλλά καθώς γέγραπται, οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ εμέ.

Ρωμ. 15,3 Διότι και ο Χριστός δεν επιζητούσε ο,τι ήτο αρεστόν και ευχάριστον στον εαυτόν του, αλλ' εμόχθησε και εθυσιάσθη και επέμεινε ταλαιπωρίας και εξευτελισμούς δια τους άλλους, όπως άλλωστε είναι γραμμένον και εις την Παλαιάν Διαθήκην: "Οι εμπαιγμοί και αι ύβρεις εκείνων, που σε βλασφημούν, ω Πατερ, έπεσαν επάνω εις εμέ".

Ρωμ. 15,4 όσα γάρ προεγράφη, εις την ημετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ίνα διά της υπομονής και της παρακλήσεως των γραφών την ελπίδα έχωμεν.

Ρωμ. 15,4 Αυτό δε αναφέρεται και εις ημάς, διότι όσα κατά το παρελθόν έχουν γραφή εις την Αγίαν Γραφήν, εγράφησαν προς νουθεσίαν και ημών, ίνα με την υπομονήν και την παρηγορίαν και την ενίσχυσιν των Αγίων Γραφών κρατούμεν και έχωμεν πάντοτε ζωντανήν την ελπίδα.

Ρωμ. 15,5 ο δε Θεός της υπομονής και της παρακλήσεως δώη υμίν το αυτό φρονείν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν,

Ρωμ. 15,5 Ο δε Θεός, ο οποίος είναι η πηγή και ο δοτήρ της παρηγορίας και της ενισχύσεως, εύχομαι να σας δώση να έχετε το ίδιο φρόνημα μεταξύ σας, τας αυτάς πεποιθήσεις και κατευθύνσεις σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού,

Ρωμ. 15,6 **ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

Ρωμ. 15,6 **δια να δοξάζετε ὅλοι μαζί με ἓνα στόμα καὶ με ἓνα καρδία τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

Ρωμ. 15,7 **διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.**

Ρωμ. 15,7 **Ακριβῶς δε αὐτὸ καὶ σας παρακαλῶ να δέχεσθε με ἀγάπην καὶ καλωσύνην καὶ να ἐξυπηρετήτε με προθυμίαν ὡς ἓνας τὸν ἄλλον, ὅπως ακριβῶς καὶ ὁ Χριστὸς σας ἐδέχθη με ἀπειρον ἀγάπην ὡς ἀδελφούς του εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ.**

Ρωμ. 15,8 **Λέγω δε Χριστὸν Ἰησοῦν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων,**

Ρωμ. 15,8 **Ἐδέχθη δε ὅλους ἀδιακρίτως, Ἰουδαίους καὶ ἐθνικούς, διότι σας λέγω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε κατὰ πρῶτον να υπηρετήσῃ καὶ ὁδηγήσῃ εἰς σωτηρίαν τοὺς Ἑβραίους τῆς περιτομῆς, δια να φανῇ ἡ θεία ἀλήθεια καὶ ἀποδειχθῶν βέβαιον καὶ ἀληθινὰ ἢ ὑποσχέσθου Θεοῦ πρὸς τοὺς πατέρας τῶν Ἑβραίων.**

Ρωμ. 15,9 **τα δε ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν, καθὼς γέγραπται διὰ τούτο ἐξομολογήσομαι σοὶ ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.**

Ρωμ. 15,9 **Συγχρόνως δε να καλέσῃ καὶ τα ἔθνη να δοξάσουν τὸν Θεόν δια τῆς συμμετοχῆς των στο ἔλεος καὶ τὴν σωτηρίαν, που αὐτὸς τοὺς προσφέρει. Ἐτσι ἄλλωστε ἔχει γραφῆ στους ψαλμούς, ὅπου ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται να λέγῃ πρὸς τὸν Πατέρα· "δια τούτο, Κυριε, θα σε δοξάσω μεταξύ των ἐθνῶν καὶ θα ὑμνολογήσω τὸ ὄνομά σου".**

Ρωμ. 15,10 **καὶ πάλιν λέγει ευφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.**

Ρωμ. 15,10 **Καὶ πάλιν ἄλλου ἡ Γραφὴ λέγει· "ευφρανθήτε καὶ χαρήτε σεις οἱ ἐθνικοὶ μαζί με τοὺς Ἑβραίους, που εἶναι λαὸς τοῦ Θεοῦ".**

Ρωμ. 15,11 **καὶ πάλιν αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τα ἔθνη, καὶ ἐπαινεσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.**

Ρωμ. 15,11 **Καὶ εἰς ἄλλο χωρίον λέγει· "ὕμνεῖτε καὶ ἐγκωμιάζετε τὸν Κύριον ὅλα τα ἔθνη, που ἔχουν πιστεύσει, καὶ ἐπαινεσατε αὐτὸν ὅλοι οἱ λαοί, Ἑβραῖοι καὶ ἐθνικοί".**

Ρωμ. 15,12 **καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· ἔσται ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἀρχεῖν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσιν.**

Ρωμ. 15,12 **Καὶ πάλιν ὁ Ἡσαΐας λέγει· "θα ἀναφανῇ ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ Ἰεσσαί βλαστὸς καὶ αὐτὸς θα εἶναι ἐκεῖνος που θα ἐγερθῇ καὶ ἀνυψωθῇ, δια να γίνῃ ἀρχὼν καὶ κυβερνήτης ἐθνῶν. Εἰς αὐτὸν ὅλα τα ἔθνη θα στηρίζουν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας των".**

Ρωμ. 15,13 **Ὁ δε Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου.**

Ρωμ. 15,13 **Εἶθε, λοιπόν, ὁ Θεός, που ἔδωσε στους ἐθνικούς αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, να σας γεμίσει με κάθε χαρὰν καὶ εἰρήνην δια τῆς σταθερᾶς καὶ φωτισμένης πίστεως σας πρὸς αὐτὸν, δια να ἔχετε καὶ να κρατῆτε πλουσίαν αὐτὴν τὴν ἐλπίδα με τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Ρωμ. 15,14 **Πέπεισμαι δε, ἀδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοὶ εἰστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νοθετεῖν.**

Ρωμ. 15,14 **Ἐχω δε ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν πεποίθησιν, ἀδελφοί μου, για σας, ὅτι καὶ σεις οἱ ἴδιοι εἴσθε γεμάτοι ἀπὸ ἀγαθότητα καὶ ἀρετὴν, πλήρεις ἀπὸ κάθε γνώσιν των ἀληθειῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἔχετε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰκανότητα να συμβουλευετέ καὶ να καθοδηγήτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.**

Ρωμ. 15,15 **τολμηρότερον δε ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμνήσκων ὑμᾶς, διὰ τὴν χάριν τὴν δοθείσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ**

Ρωμ. 15,15 **Εἰς μερικά βέβαια σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς μου, ἀδελφοί, σας ἔγραψα ἐντονώτερα καὶ δριμύτερα, με τὸν σκοπὸν να ἐπαναφέρω ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην σας τὰς ἀληθείας, που ξεύρετε. Καὶ τὸ ἕκαμα αὐτὸ κατὰ καθήκον, σύμφωνα με τὴν ἐδικὴν χάριν που μου ἔδωσε ὁ Θεός, ὡς ἄποστολος που εἶμαι.**

Ρωμ. 15,16 **εἰς τὸ εἶναι με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τα ἔθνη, ἱερουργούντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ των ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.**

Ρωμ. 15,16 **Με ἀξίωσε δηλαδὴ να εἶμαι ὑπηρετῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στους ἐθνικούς καὶ ὡς ἄλλην λατρείαν καὶ θυσίαν να τελῶ τὸ ἱερόν ἔργον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ, ὥστε να ἐλκυσθῶν οἱ ἐθνικοὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ να γίνουν αἱ ψυχαὶ καὶ ἡ ζωὴ των θυσία εὐπρόσδεκτος στον Θεόν, ἡγιασμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου.**

Ρωμ. 15,17 **ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τα πρὸς τὸν Θεόν·**

Ρωμ. 15,17 **Ἐχω, λοιπόν, καὶ ἐγὼ βαθεῖαν ἠθικὴν ἰκανοποίησιν καὶ καύχησιν με τὴν δύναμιν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δια τὴν κατὰ Θεὸν πνευματικὴν αὐτὴν ἐργασίαν.**

Ρωμ. 15,18 **οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν λόγῳ καὶ ἔργῳ,**

Ρωμ. 15,18 **Αὐτὸ δε τὸ ἔργον μου οφείλεται στον Κύριον. Δια τούτο καὶ ποτέ δεν θα τολμήσω να ομιλήσω με ἀλαζονείαν, ὅτι ὑπάρχει τάχα κάτι ἀπὸ τα ἔργα μου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς να μὴ τὸ ἔχη πραγματοποιήσει, χρησιμοποιῶν ἐμὲ ὡς ὄργανον τῆς εὐδοκίας του. Αὐτὸς με ἐφώτιζε καὶ με ἐνίσχυνεν, ὥστε με τὴν διδασκαλίαν μου, ἀλλὰ καὶ με τα κατὰ Θεὸν ἔργα μου να κηρύττω καὶ να καλῶ τοὺς ἐθνικούς να πιστεύσουν καὶ να ὑπακούσουν στον Θεόν.**

Ρωμ. 15,19 **ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος Θεοῦ, ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ,**

Ρωμ. 15,19 **Αὐτὸς ἐπεκύρωσε καὶ ἐνίσχυε τὸ κήρυγμά μου με τὴν δύναμιν ὑπερφυσικῶν ἔργων καὶ καταπληκτικῶν θαυμάτων, που ἐπραγματοποιούντο με τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ δια μεγάλης γύρω περιοδείας μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ να κηρύξω ἀνελλιπῶς καὶ πλήρως τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.**

Ρωμ. 15,20 **οὐτῷ δε φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστὸς, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ,**

Ρωμ. 15,20 **Ἐτοί δε με ἐβοήθησεν ὁ Κύριον να θεωρῶ μεγάλην μου τιμὴν καὶ μετὰ ζήλου να ἀγωνίζωμαι, δια να κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον ὅχι ἐκεῖ ὅπου ἔχει κηρυχθῆ ὁ Χριστὸς, δια να μὴ κτίζω ἐπάνω εἰς ξένον θεμέλιον.**

Ρωμ. 15,21 **ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασιν συνήσουσι.**

Ρωμ. 15,21 **Ἄλλ' ἐκήρυξα ἀλλοῦ, ὅπως ἄλλωστε ἔχει γραφῆ εἰς τὴν Π. Διαθήκην· "οἱ ἐθνικοὶ καὶ εἰδωλόατραι στους ὁποίους δεν ἀνηγγέλη τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ Χριστοῦ, θα τὸν ἴδουν καὶ ἐκεῖνοι που δεν ἔχουν ἀκούσει, θα ἀκούσουν καὶ θα ἐννοήσουν αὐτὸ τὸ κήρυγμα".**

Ρωμ. 15,22 Διό και ενεκοπτόμην τα πολλά τού ελθείν προς υμάς

Ρωμ. 15,22 Ακριβώς διότι υπήρχον πολλά περιοχαί, όπου δεν είχαν ακουστή το περι του Χριστού κήρυγμα, εμποδίσθηκα πολλές φορές να έλθω εις σας.

Ρωμ. 15,23 νυνί δε μηκέτι τόπον έχων εν τοίς κλίμασι τούτοις, επιποθίαν δε έχων τού ελθείν προς υμάς από πολλών ετών,

Ρωμ. 15,23 Τώρα όμως, που δεν έχω πλέον απασχόλησιν εις τα μέρη αυτά, διότι εις κάθε τόπον έγινε γνωστόν το περί Χριστού κήρυγμα, ποθώ πολύ σφοδρώς και από πολλές χρόνια να έλθω εις σας.

Ρωμ. 15,24 ως εάν πορευόμην εις την Σπανίαν, ελεύσομαι προς υμάς· ελπίζω γάρ διαπορευόμενος θεάσασθαι υμάς και υφ' υμών προπεμφθῆναι εκεί, εάν υμών πρώτον από μέρους εμπλησθώ.

Ρωμ. 15,24 Όταν, λοιπόν, θα επιχειρήσω το ταξιδίόν μου δια την Ισπανίαν, θα έλθω προς σας, διότι ελπίζω, καθώς θα διαβαίνω, να σταματήσω εις την πόλιν σας, να σας ιδώ και, αφού πρώτον απολαύσω την χαράν από την επικοινωνίαν σας, να προπεμφθώ από σας προς την Ισπανίαν.

Ρωμ. 15,25 νυνί δε πορεύομαι εις Ιερουσαλήμ διακονών τοίς αγίοις.

Ρωμ. 15,25 Τώρα δε πηγαίνω εις την Ιερουσαλήμ, εκτελών συγχρόνως υπηρεσίαν χάριν των εκεί Χριστιανών.

Ρωμ. 15,26 ευδόκησαν γάρ Μακεδονία και Αχαΐα κοινωνίαν τινά ποιήσασθαι εις τους πτωχούς των αγίων των εν Ιερουσαλήμ.

Ρωμ. 15,26 Διότι με αγάπην και χαράν απεφάσισαν οι Χριστιανοί της Μακεδονίας και της Αχαΐας να κάμουν κάποιον έθρονον μεταξύ των δια τους πτωχούς εκ των Χριστιανών, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ.

Ρωμ. 15,27 ευδόκησαν γάρ και οφειλέται αυτών εισιν· ει γάρ τοίς πνευματικοίς αυτών εκοινώνησαν τα έθνη, οφείλουσι και εν τοίς σαρκικοίς λειτουργήσαι αυτοίς.

Ρωμ. 15,27 Από καλωσύνην βέβαια το απεφάσισαν, αλλά και από υποχρέωσιν αφού είναι και οφείλεται εις αυτούς. Διότι εάν οι εθνικοί επήρανε μέρος εις τας πνευματικάς δωρεάς, τας οποίας είχαν οι Ιουδαίοι, οφείλουν και αυτοί, κατά λόγον δικαιοσύνης, να τους εξυπηρετήσουν με τα υλικά αγαθά των.

Ρωμ. 15,28 τούτο ούν επιτελέσας, και σφραγισάμενος αυτοίς τον καρπόν τούτον, απελεύσομαι δι υμών εις την Σπανίαν.

Ρωμ. 15,28 Όταν, λοιπόν, εκτελέσω την αποστολήν μου και παραδώσω εις αυτούς ασφαλώς το προίον αυτόν της συνεισφοράς και αγάπης, θα αναχωρήσω δια μέσου της χώρας σας εις την Ισπανίαν.

Ρωμ. 15,29 οίδα δε ότι ερχόμενος προς υμάς εν πληρώματι ευλογίας τού ευαγγελίου τού Χριστού ελεύσομαι.

Ρωμ. 15,29 Γνωρίζω δε, ότι ερχόμενος εις σας, θα έλθω με πλουσίας τας ευλογίας του Ευαγγελίου του Χριστού.

Ρωμ. 15,30 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, διά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και διά της αγάπης τού Πνεύματος, συναγωνίσασθαι μοι εν ταίς προσευχαίς υπέρ εμού προς τον Θεόν,

Ρωμ. 15,30 Σας παρακαλώ δε θερμώς, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και εν ονόματι της αγάπης, που χαρίζει εις τας καρδίας μας το Αγιον Πνεύμα, να αγωνισθήτε μαζί μου εις τας προσευχάς και να παρακαλήτε τον Κυριον δι' εμέ.

Ρωμ. 15,31 ίνα ρυσθώ από των απειθούτων εν τή Ιουδαία και ίνα η διακονία μου η εις Ιερουσαλήμ ευπρόσδεκτος γένηται τοίς αγίοις,

Ρωμ. 15,31 Αίτημα της προσευχής σας ας είναι, να γλυτώσω από τους απίστους Ιουδαίους, που έγιναν πλέον εχθροί και του Ευαγγελίου και εμού και δεύτερον να γίνη δεκτή με προθυμίαν και χαράν από τους εκεί Χριστιανούς αυτή μου η υπηρεσία της μεταφοράς των βοηθημάτων.

Ρωμ. 15,32 ίνα εν χαρά έλθω προς υμάς διά θελήματος Θεού και συναπαύσωμαι υμίν.

Ρωμ. 15,32 Να προσευχεσθε, δια να ευδοωθή το ταξιδίόν μου εις την Ιερουσαλήμ, ώστε, Θεού θέλοντος, με χαράν να έλθω εις σας, δια να γευθώ μαζί σας ανάπαυσιν και χαράν από αυτήν την επικοινωνίαν μας.

Ρωμ. 15,33 ο δε Θεός της ειρήνης μετά πάντων υμών· αμήν.

Ρωμ. 15,33 Ο δε Θεός, η πηγή και ο χορηγός της ειρήνης, ας είναι πάντοτε μαζί με όλους σας. Αμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Ρωμ. 16,1 Συνίστημι δε υμίν Φοίβην την αδελφήν ημών, ούσαν διάκονον της εκκλησίας της εν Κεγχρεαίς,

Ρωμ. 16,1 Σας συνιστώ την Φοίβην, την εν Χριστώ αδελφήν μας, η οποία είναι διακόνισσα εις την Εκκλησίαν των Κεγχρεών.

Ρωμ. 16,2 ίνα αυτήν προσδέξησθε εν Κυρίω αξίως των αγίων και παραστήτε αυτή εν ώ αν υμών χρήζη πράγματι και γάρ αυτή προστάτις πολλών εγενήθη και αυτού εμού.

Ρωμ. 16,2 Σας την συνιστώ και σας παρακαλώ να την δεχθήτε με αγάπην, όπως θέλει ο Κυριος και όπως αξίζει να υποδέχεται κανείς τους Χριστιανούς. Να της συμπαρασταθήτε δε και να την βοηθήσετε εις οτι σας χρειασθή. Διότι και αυτή έγινε προστάτις πολλών Χριστιανών και εμού του ιδίου.

Ρωμ. 16,3 Ασπάσασθε Πρίσκιλλαν και Ακύλαν τους συνεργούς μου εν Χριστώ Ιησού,

Ρωμ. 16,3 Χαιρετήσατε εκ μέρους μου με αγάπην Θεού την Πρίσκιλλαν και τον σύζυγον της Ακύλαν, οι οποίοι είναι συνεργάται μου εν Χριστώ Ιησού.

Ρωμ. 16,4 οίτινες υπέρ της ψυχής μου τον εαυτών τράχηλον υπέθηκαν, οίς ουκ εγώ μόνος ευχαριστώ, αλλά και πάσαι αι εκκλησΐαι των εθνών, και την κατ οίκον αυτών εκκλησίαν.

Ρωμ. 16,4 Αυτοί, δια να με σώσουν από θανάσιμον κίνδυνον, έβαλαν το κεφάλι τους κάτω από το μαχαίρι και διέτρεξαν κίνδυνον να σφαγούν. Προς αυτούς δεν αισθάνομαι μόνον εγώ βαθείαν ευγνωμοσύνην, αλλά και όλαι αι Εκκλησΐαι των εθνών. Χαιρετήσατε ακόμη εγκαρδίως εκ μέρους μου και την συγκέντρωσιν των πιστών, που γίνεται στο σπίτι των.

Ρωμ. 16,5 ασπάσασθε Επαίνετον τον αγαπητόν μου, ός εστιν απαρχή της Αχαΐας εις Χριστόν.

Ρωμ. 16,5 Χαιρετήσατε και τον αγαπητόν μου Επαίνετον, ο οποίος πρώτος εις την Αχαΐας επίστευσεν στον Χριστόν και έκαμε την καλήν αρχήν να πιστεύσουν και άλλοι.

Ρωμ. 16,6 ασπάσασθε Μαριάμ, ήτις πολλά εκοπίασεν εις ημάς.

Ρωμ. 16,6 Χαιρετήσατε την Μαριάμ, η οποία παρά πολύ εκοπίασεν προς χάριν ημών.

Ρωμ. 16,7 ασπάσασθε Ανδρόνικον και Ιουνίαν τους συγγενείς μου και συναιχμαλώτους μου, οίτινές εισιν επίσημοι εν τοίς αποστόλοις, οί και πρό εμού γεγόνασιν εν Χριστώ,

Ρωμ. 16,7 Χαιρετήσατε τους δύο, Ανδρόνικον και Ιουνίαν, τους ομοεθνείς μου, οι οποίοι συνελήφθησαν και εφυλακίσθησαν μαζί με εμέ. Αυτοί, όπως ξέρετε, είναι επίσημοι μεταξύ των Αποστόλων, και μάλιστα έχουν προσέλθει στον Χριστόν προ εμού.

Ρωμ. 16,8 ασπάσασθε Αμπλιαν τον αγαπητόν μου εν Κυρίω.

Ρωμ. 16,8 Χαιρετήσατε τον Αμπλιαν, τον εν Κυρίω αγαπητόν μου.

Ρωμ. 16,9 ασπάσασθε Ουρβανόν τον συνεργόν ημών εν Χριστώ και Στάχυν τον αγαπητόν μου.

Ρωμ. 16,9 Χαιρετήσατε τον Ουρβανόν, τον συνεργάτην μας στο κήρυγμα του Ευαγγελίου του Χριστού, και τον αγαπητόν μου Στάχυν.

Ρωμ. 16,10 ασπάσασθε Απελλήν τον δόκιμον εν Χριστώ. ασπάσασθε τους εκ των Αριστοβούλου.

Ρωμ. 16,10 Χαιρετήσατε τον Απελλήν, τον κατά πάντα γνήσιον και ενάρετον μαθητήν του Χριστού. Χαιρετήσατε τους Χριστιανούς, από τους περί τον Αριστόβουλον.

Ρωμ. 16,11 ασπάσασθε Ηρωδίωνα τον συγγενή μου. ασπάσασθε τους εκ των Ναρκίσσου τους όντας εν Κυρίω.

Ρωμ. 16,11 Χαιρετήσατε τον συμπατριώτην μου τον Ηρωδίωνα· χαιρετήσατε τους ανήκοντας στον Κυριον πιστούς, από τους περί τον Ναρκίσσον.

Ρωμ. 16,12 ασπάσασθε Τρύφαιναν και Τρυφώσαν τας κοπιώσας εν Κυρίω. ασπάσασθε Περσίδα την αγαπητήν, ήτις πολλά εκοπίασεν εν Κυρίω.

Ρωμ. 16,12 Χαιρετήσατε την Τρύφαιναν και την Τρυφώσαν, αι οποία κοπιάζουν εργαζόμεναι εις την υπηρεσίαν του Κυρίου. Χαιρετήσατε την Περσίδα την αγαπητήν, η οποία πολύ εκοπίασεν στο έργον του Κυρίου.

Ρωμ. 16,13 ασπάσασθε ούφον τον εκλεκτόν εν Κυρίω και την μητέρα αυτού και εμού.

Ρωμ. 16,13 Χαιρετήσατε τον Ρούφον, ο οποίος είναι εκλεκτός Χριστιανός ενώπιον του Κυρίου, και την μητέρα του, που είναι και ιδική μου μητέρα δια την στοργήν και τας περιποιήσεις που μου έχει δείξει.

Ρωμ. 16,14 ασπάσασθε Ασύγκριτον, Φλέγοντα, Ερμάν, Πατρόβαν, Ερμήν και τους σύν αυτοίς αδελφούς.

Ρωμ. 16,14 Χαιρετήσατε τους αδελφούς Ασύγκριτον, Φλέγοντα, Ερμάν, Πατρόβαν, Ερμήν και τους άλλους αδελφούς, που είναι μαζί των.

Ρωμ. 16,15 ασπάσασθε Φιλόλογον και Ιουλίαν, Νηρέα και την αδελφήν αυτού, και Ολυμπάν και τους σύν αυτοίς πάντας αγίους.

Ρωμ. 16,15 Χαιρετήσατε τον Φιλόλογον και την Ιουλίαν, τον Νηρέα και την αδελφήν του, τον Ολυμπάν και όλους τους πιστούς, που είναι μαζί των.

Ρωμ. 16,16 ασπάσασθε αλλήλους εν φιλήματι αγίω. ασπάζονται υμάς αι εκκλησΐαι τού Χριστού.

Ρωμ. 16,16 Χαιρετήσατε ο ένας τον άλλον με άγιον φίλημα της αγάπης του Χριστού. Σας χαιρετούν όλαι αι Εκκλησΐαι του Χριστού.

Ρωμ. 16,17 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, σκοπεΐν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα παρά την διδαχήν ήν υμείς εμάθετε ποιούντας, και εκκλίνατε απ αυτών·

Ρωμ. 16,17 Σας παρακαλώ δε αδελφοί να είσθε άγρυπνοι και να προσέχετε αυτούς, που προκαλούν διαιρέσεις και σκάνδαλα και που δεν συμμορφώνονται, αλλά φέρονται αντίθετα προς την αποστολικήν διδασκαλίαν, την οποίαν σεις εμάθατε. Φεύγετε μακριά από αυτούς.

Ρωμ. 16,18 οι γάρ τοιούτοι τώ Κυρίω ημών Ιησού Χριστώ ου δουλεύουσιν, αλλά τή εαυτών κοιλία, και διά της χρηστολογίας και ευλογίας εξαπατώσι τας καρδιάς των ακάκων·

Ρωμ. 16,18 Διότι οι τέτοιοι άνθρωποι, ιδιοτελείς και φίλαντοι, δεν υπηρετούν τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν, αλλά την κοιλιαν των και γενικώτερα την καλοπέρασίν των. Αυτοί δε με τους καλούς λόγους, με τους επαίνους και τας κολακείας των, παρασύρουν και ξεγελούν τους απονήρευτους, δια να τους εκμεταλλεύονται.

Ρωμ. 16,19 η γάρ υμών υπακοή εις πάντας αφίκητο. χαίρω ούν το εφ υμίν· θέλω δε υμάς σοφούς μέν είναι εις το αγαθόν, ακεραίους δε εις το κακόν.

Ρωμ. 16,19 Σας γράφω αυτά, διότι εις όλους έχει διαδοθή η φήμη της προθύμου υπακοής σας στον Χριστόν και φοβούμαι μήπως αγύρται και υποκριταί εκμεταλλευθούν αυτήν σας την υπακοήν. Εγώ δε προσωπικώς χαίρω δια την υπακοήν και την ενάρετον ζωήν σας. Σας θέλω όμως να είσθε συνετοί και φρόνιμοι στο να διακρίνετε και να πράττετε το αγαθόν, να είσθε δε ανεπηρέαστοι και αμέτοχοι στο κακόν.

Ρωμ. 16,20 ο δε Θεός της ειρήνης συντρίψει τον σατανάν υπό τους πόδας υμών εν τάχει. Η χάρις τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μεθ υμών.

Ρωμ. 16,20 Ο δε Θεός της ειρήνης θα συντρίψη με την παντοδυναμίαν αυτού σύντομα τον σατανάν κάτω από τα πόδια σας. Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εύχομαι ολοψύχως να είναι μαζί σας.

Ρωμ. 16,21 Ασπάζονται υμάς Τιμόθεος ο συνεργός μου, και Λούκιος και Ιάσων και Σωσίπατρος οι συγγενείς μου.

Ρωμ. 16,21 Σας χαιρετούν εν Κυρίω ο Τιμόθεος, ο συνεργάτης μου στο αποστολικόν έργον, και ο Λούκιος και ο Ιάσων και ο Σωσίπατρος, οι ομοεθνείς μου.

Ρωμ. 16,22 ασπάζομαι υμάς εγώ Τέρτιος ο γράψας την επιστολήν εν Κυρίω.

Ρωμ. 16,22 Σας χαιρετώ εν Κυρίω και εγώ ο Τερτιος, που έγραφα αυτήν την επιστολήν.

Ρωμ. 16,23 ασπάζεται υμάς Γάϊος ο ξένος μου και της εκκλησίας όλης. ασπάζεται υμάς Εραστος ο οικονόμος της πόλεως και Κούαρτος ο αδελφός.

Ρωμ. 16,23 Σας χαιρετά επίσης εν Κυρίω ο Γαΐος, που φιλοξενεί όχι μόνον εμέ, αλλά και τους Χριστιανούς, που από διαφόρους Εκκλησίας επισκέπτονται την Κορινθον. Σας χαιρετά ο Εραστος, ο διαχειριστής των δημοσίων εσόδων της πόλεως Κορίνθου και ο Κουάρτος ο εν Χριστώ αδελφός.

Ρωμ. 16,24 Η χάρις τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων υμών· αμήν.

Ρωμ. 16,24 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εύχομαι να είναι πάντοτε μαζί σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Κορ. 1,1 Παύλος, κλητός απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, και Σωσθένης ο αδελφός,

Α Κορ. 1,1 Εγώ, ο Παύλος, ο οποίος έχω προσκληθή σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, να είμαι Απόστολος του Ιησού Χριστού, και ο Σωσθένης, ο αδελφός εν Χριστώ,

Α Κορ. 1,2 τῆ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τῆ οὐσῆ εν Κορίνθω, ἡγιασμένοι εν Χριστῷ Ιησοῦ, κλητοὶς ἁγίοις, σὺν πάσι τοῖς ἐπικαλουμένοις το ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ εν παντί τόπω αὐτῶν τε και ἡμῶν·

Α Κορ. 1,2 ἀπευθύνομεν τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν Κορινθον, πρὸς σας που ἀνήκετε εἰς αὐτὴν και ἔχετε ἁγιασθῆ δια τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ και ἔχετε κληθῆ να γίνετε και να εἰσθε ἅγιοι μαζί με ὄλους ἐκείνους τους πιστοὺς, οἱ ὁποιοὶ εἰς κάθε τόπον ἐπικαλοῦνται με πίστιν το ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ, ο ὁποῖος εἶναι Κυριος και Σωτῆρ και ἐκείνων και ἡμῶν,

Α Κορ. 1,3 χάρις ὑμῖν και εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν και Κυρίου Ιησοῦ Χριστοῦ.

Α Κορ. 1,3 και ἐυχόμεθα να εἶναι πάντοτε μαζί σας και να βασιλεύῃ εἰς τας ψυχὰς σας ἡ χάρις και ἡ εἰρήνη ἀπὸ τον Θεόν και Πατέρα μας και ἀπὸ τον Κυριον Ιησοῦν Χριστόν.

Α Κορ. 1,4 Ευχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε περὶ ὑμῶν ἐπὶ τῆ χάριτι τοῦ Θεοῦ τῆ δοθεῖση ὑμῖν εν Χριστῷ Ιησοῦ,

Α Κορ. 1,4 Ευχαριστῶ πάντοτε τον Θεόν μου δια τὴν κατάστασιν τῆς χάριτος και τα ἄλλα χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, τα ὁποία σας ἐδόθησαν χάρις εἰς τὴν πίστιν, τὴν ἐπικοινωνίαν και τὴν ἐνότητα, που ἔχετε με τον Ιησοῦν Χριστόν.

Α Κορ. 1,5 ὅτι εν παντί ἐπλουτίσθητε εν αὐτῷ, εν παντί λόγῳ και πάσῃ γνώσει,

Α Κορ. 1,5 Διότι ἀπὸ τὴν εν πίστει ἐπικοινωνίαν σας αὐτὴν με τον Κυριον ἐγίνετε πλούσιοι εἰς ὄλα, εἰς κάθε διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας και εἰς κάθε γνώσιν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ διδάσκει και ἐμπνέει,

Α Κορ. 1,6 καθὼς το μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη εν ὑμῖν,

Α Κορ. 1,6 σύμφωνα με το μέτρον με το ὁποῖον ἐγίνε ἀπὸ σας δεκτὴ ὡς βεβαία και ἐστερεώθη εἰς σας ἡ ἀληθῆς μαρτυρία και το κήρυγμα περὶ τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ.

Α Κορ. 1,7 ὥστε ὑμᾶς μη στερεῖσθαι εν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδεχομένους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ·

Α Κορ. 1,7 Τοσον δε πλούσια χαρίσματα ἐπήρατε, ὥστε να μη υπολείπεσθε εἰς κανένα χάρισμα, περιμένοντες με ἐγκαρτέρησιν και ἐλπίδα τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θα φανερωθῆ εἰς ὄλην του τὴν δόξαν ο Κυριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστός.

Α Κορ. 1,8 ὅς και βεβαιώσει ὑμᾶς ἕως τέλους ἀνεγκλήτους εν τῆ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ.

Α Κορ. 1,8 Αὐτός δε ο Κυριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστός θα σας στερεώσῃ και θα σας κατασφαλίσῃ μέχρι τέλους, ὥστε να εἰσθε ἀμειπτοι και ἀκατηγόρητοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ.

Α Κορ. 1,9 πιστός ο Θεός δι οὐ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Α Κορ. 1,9 Εἶναι ἄλλωστε κατὰ πάντα ἀξιόπιστος ο Θεός, ἀπὸ τον ὁποῖον ἔχετε κληθῆ να γίνετε μέτοχοι εἰς τὴν ζωὴν και τὴν βασιλείαν και τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, Ιησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου μας.

Α Κορ. 1,10 Παρακαλῶ δε ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ, ἵνα το αὐτὸ λέγητε πάντες, και μη ἢ εν ὑμῖν σχίσματα, ἢτε δε κατηρτισμένοι εν τῷ αὐτῷ νοῖ και εν τῆ αὐτῇ γνώμῃ.

Α Κορ. 1,10 Σας παρακαλῶ δε, ἀδελφοί μου, στο ὄνομα και ἐξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ να εἰσθε ὄλοι ὁμόφωνοι και να λέγετε σαν ἀπὸ μια καρδιά, τὴν ἴδια ὁμολογία τῆς πίστεώς σας και να μη ὑπάρχουν μεταξύ σας σχίσματα και διαιρέσεις, ἀλλὰ να εἰσθε συγκρατημένοι, κατηρητημένοι και ἐνωμένοι μεταξύ σας με τα αὐτὰ φρονήματα και με τὴν αὐτὴν γνώμην.

Α Κορ. 1,11 ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ των Χλόης ὅτι ἐριδες εν ὑμῖν εἰσι.

Α Κορ. 1,11 Διότι-σας το καθιστῶ αὐτὸ γνωστόν-μου ἀνεφέρθη ἀπὸ τους οικιακούς και συγγενεὶς τῆς Χλόης για σας, ἀδελφοί μου, ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ σας ἀντιθέσεις και φιλονεικία.

Α Κορ. 1,12 Λέγω δε τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δε Ἀπολλῶ, ἐγὼ δε Κηφά, ἐγὼ δε Χριστοῦ.

Α Κορ. 1,12 Ἐννοῶ δε τοῦτο, ὅτι ο καθένας ἀπὸ σας, θέλων να παρουσιάσῃ ἀνώτερον τον εαυτόν του ἀπὸ τους ἄλλους, λέγει· "ἐγὼ μὲν εἰμαι του Παύλου μαθητῆς". Ἄλλος λέγει· "ἐγὼ εἰμαι του Ἀπολλῶ". και ἄλλος· "ἐγὼ εἰμαι μαθητῆς του Κηφά", και ἄλλος· "ἐγὼ εἰμαι μαθητῆς του Χριστοῦ".

Α Κορ. 1,13 μεμέρισται ο Χριστός; μη Παύλος ἐσταυρώθη ὑπέρ ὑμῶν; ἢ εἰς το ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;

Α Κορ. 1,13 Ἐχει, λοιπόν, διαιρεθῆ ο Χριστός και ἡ Ἐκκλησία του εἰς κόμματα και εἰς μερίδας; Ἐρωτῶ εἰδικώτερα σας, που διαλαλεῖτε και λέγετε ὅτι εἰσθε του Παύλου· μήπως ο Παύλος ἐσταυρώθη πρὸς χάριν σας, δια να λάβετε τὴν σωτηρίαν; Ἡ μήπως ἔχετε βαπτισθῆ στο ὄνομα τοῦ Παύλου;

Α Κορ. 1,14 ευχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα ἐμὴ μη Κρίσπον και Γαῖον,

Α Κορ. 1,14 Ἄς εἶναι εὐλογημένον και δοξασμένον το ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ο ὁποῖος ἔφερεν ἔτσι τα πράγματα, ὥστε ἀπὸ σας να μη βαπτίσω κανένα, εἰμὴ μόνον τον Κρίσπον και τον Γαῖον.

Α Κορ. 1,15 ἵνα μη τις εἴπῃ ὅτι εἰς το ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα.

Α Κορ. 1,15 Και ἔτσι δεν ἠμπορεῖ να πῃ κανεὶς, ὅτι ἐβάπτισα Χριστιανούς στο ἰδικόν μου ὄνομα.

Α Κορ. 1,16 ἐβάπτισα δε και τον Στεφανά οἶκον· λοιπόν οὐκ οἶδα εἰ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.

Α Κορ. 1,16 Ἐβάπτισα ἀκόμη και τὴν οἰκογένειαν του Στεφανά· ἐκτός δε ἀπὸ αὐτούς δεν γνωρίζω, ἀν ἔχω βαπτίσει κανένα ἄλλον.

Α Κορ. 1,17 ου γάρ ἀπέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίεσθαι, οὐκ εν σοφία λόγου, ἵνα μη κενωθῆ ο σταυρός τοῦ Χριστοῦ.

Α Κορ. 1,17 Ἄλλωστε ἐγὼ δεν εἶχα ὡς κύριον ἔργον μου τὴν τέλεσιν του μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος, διότι δεν με ἔστειλεν ο Χριστός ὡς Απόστολόν του εἰς τὴν οἰκουμένην να βαπτίζω, ἀλλὰ να κηρύττω το χαρμόσυνον μῆνυμα τῆς σωτηρίας. Αὐτὸ δε το κήρυγμα δεν το κάνω με τὴν δύναμιν και τα ρητορικά σχήματα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, μη τυχόν και χάση τὴν σωτήριον δύναμίν του και τὴν ἀπειρον θεῖαν ἀξίαν του ο σταυρός του Κυρίου.

Α Κορ. 1,18 Ο λόγος γάρ ο τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δε σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστί.

Α Κορ. 1,18 Διότι το περὶ σταυροῦ θεῖον κήρυγμα εἰς ἐκείνους μὲν, που ἀπιστοῦν και ἐπιμένουν να βαδίζουν τον δρόμον τῆς ἀπωλείας, φαίνεται και θεωρεῖται μωρία· εἰς ἡμᾶς ὁμως, που το ἐδέχθημεν και εὐρισκόμεθα στον δρόμον τῆς σωτηρίας, εἶναι, ὅπως και ἡ προσωπικὴ μας πείρα βεβαιώνει, δύναμις Θεοῦ.

Α Κορ. 1,19 γέγραπται γάρ· απολώ την σοφίαν των σοφών, και την σύνεσιν των συνετών αθετήσω.

Α Κορ. 1,19 Οι άπιστοι, σκοτισμένοι από τα πάθη της αμαρτίας, δεν ημπορούν να εννοήσουν το ύψος της ευαγγελικής αληθείας, τα έχουν κυριολεκτικώς χαμένα, διότι έχει γραφή δι' αυτούς από τον προφήτην Ησαΐαν· "θα καταστρέψω και θα εξαφανίσω, λέγει ο Θεός, την σοφίαν αυτών, που παρουσιάζονται ως σοφοί και θα εκτοπίσω ως ανόητον την φρόνησιν εκείνων, οι οποίοι παρουσιάζονται ως συνετοί".

Α Κορ. 1,20 που σοφός; που γραμματεύς; που συζητητής τού αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός την σοφίαν τού κόσμου τούτου;

Α Κορ. 1,20 Που είναι, λοιπόν, τώρα σοφός; Που είναι Εβραίος γραμματεύς ο οποίος κατέχει και διδάσκει τον Νομον; Που είναι ικανός συζητητής και απολογητής της πλάνης, που επικρατεί κατά την εποχήν αυτήν; Δια των πραγμάτων δεν απέδειξεν ο Θεός μωράν και ανωφελή την σοφίαν, την οποίαν εμπνέει και καλλιεργεί ο κόσμος, που ευρίσκεται μακράν από την θεϊαν αλήθειαν;

Α Κορ. 1,21 επειδή γάρ εν τή σοφία τού Θεού ουκ έγνω ο κόσμος διά της σοφίας τον Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά της μωρίας τού κηρύγματος σώσαι τους πιστεύοντας.

Α Κορ. 1,21 Ακριβώς επειδή δεν κατώρθωσαν και δεν ηθέλησαν δια μέσου της σοφίας του Θεού, που διαλαλείται με όλην την δημιουργίαν, να γνωρίσουν οι άνθρωποι του κόσμου με την σοφίαν των τον Θεόν, απεφάσισεν ο πανάγαθος Θεός να σώση τους καλοπροαιρέτους και τους προθύμους να πιστεύσουν ανθρώπους με το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίον στους σκοτισμένους από την αμαρτίαν ανθρώπους φαίνεται μωρόν.

Α Κορ. 1,22 επειδή και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούν,

Α Κορ. 1,22 Φαίνεται δε μωρόν, επειδή ο καθένας από αυτούς το κρίνει με τα ιδικά του κριτήρια. Οι Ιουδαίοι π.χ. ζητούν υπερφυσικόν σημείον δια να παραδεχθούν την αλήθειαν του κηρύγματος και πιστεύσουν εις αυτό. Οι δε Έλληνες ζητούν φιλοσοφικούς συλλογισμούς και ακλονήτους αποδείξεις.

Α Κορ. 1,23 ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν,

Α Κορ. 1,23 Ημείς όμως κηρύσσομεν εις όλον τον κόσμον Χριστόν, που έχει σταυρωθή. Και αυτός ο εσταυρωμένος Χριστός και σωτήρ, δια μεν τους Ιουδαίους, που περιέμεναν ένδοξον βασιλέαν τον Μεσσίαν των, είναι σκάνδαλον, επάνω στο οποίον σκοντάπτουν· δια δε τους Έλληνας είναι μωρία και αδυναμία, αφού δεν κατώρθωσε να αντιπαραταχθή και νικήση τους εχθρούς του.

Α Κορ. 1,24 αυτοίς δε τοίς κλητοίς, Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν·

Α Κορ. 1,24 Εις αυτούς όμως, τους οποίους ο Θεός δια την καλήν των διάθεσιν τους έχει καλέσει εις σωτηρίαν, είτε Ιουδαίοι είναι είτε Έλληνες, ημείς οι Απόστολοι κηρύττομεν Χριστόν, ο οποίος είναι Θεού δύναμις εις σωτηρίαν και Θεού σοφία, που κάμνει τον πιστόν ανώτερον από όλους τους σοφούς.

Α Κορ. 1,25 ότι το μωρόν τού Θεού σοφώτερον των ανθρώπων εστί, και το ασθενές τού Θεού ισχυρότερον των ανθρώπων εστί.

Α Κορ. 1,25 Διότι εκείνο που προέρχεται από τον Θεόν, και οι άνθρωποι του κόσμου το θεωρούν μωρόν, είναι σοφώτερον από τους ανθρώπους αυτούς, όσην γνώσιν και σοφίαν και αν έχουν ούτοι. Και το ασθενές φαινομενικώς κήρυγμα του Εσταυρωμένου είναι ισχυρότερον από τους ισχυροτέρους κατά κόσμον ανθρώπους.

Α Κορ. 1,26 Βλέπετε γάρ την κλήσιν υμών, αδελφοί, ότι ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς,

Α Κορ. 1,26 Οι κατά κόσμον σοφοί κλείουν ένεκα του εγωΐσμού τα μάτια και τα αυτιά των εις την σοφίαν του Θεού·

Αλλωστε κυττάξετε και σεις, αδελφοί, ότι εις την πρόσκλησιν, που σας απηύθυνεν ο Θεός, δεν υπήκουσαν και δεν την εδέχθησαν πολλοί σοφοί κατά κόσμον ούτε πολλοί από εκείνους που έχουν δύναμιν και εξουσίαν ούτε πολλοί με ευγενή και αριστοκρατικήν την καταγωγήν,

Α Κορ. 1,27 αλλά τα μωρά τού κόσμου εξελέξατο ο Θεός ίνα τους σοφούς καταισχύνη, και τα ασθενή τού κόσμου εξελέξατο ο Θεός ίνα καταισχύνη τα ισχυρά,

Α Κορ. 1,27 αλλά τουναντίον ο Θεός edιάλεξε, δια την καλήν των διάθεσιν, τους απλοϊκούς αυτούς, τους οποίους ο κόσμος θεωρεί μωρούς, δια να καταντροπιάση έτσι τους σοφούς. Και edιάλεξε τους αδυνάτους κατά κόσμον, δια να καταντροπιάση εκείνους που έχουν ισχύν και επιρροήν.

Α Κορ. 1,28 και τα αγενή τού κόσμου και τα εξουθενημένα εξελέξατο ο Θεός, και τα μη όντα, ίνα τα όντα καταργήση,

Α Κορ. 1,28 Και edιάλεξεν ακόμη ο Θεός εκείνους, που έχουν άσημον κατά κόσμον την καταγωγήν, και τους περιφρονημένους εκ μέρους των ανθρώπων του κόσμου· και εκείνους που οι σοφοί και ισχυροί τους αντιπαρέρχονται με περιφρόνησιν, σαν να μη υπάρχουν καν. Τους edιάλεξεν ο Θεός, δια να καταλύση και να αποδείξη χωρίς καμμίαν αξίαν εκείνους, τους οποίους ο κόσμος θεωρεί μεγάλους και ισχυρούς.

Α Κορ. 1,29 όπως μη καυχήσεται πάσα σάρξ ενώπιον τού Θεού.

Α Κορ. 1,29 Και τούτο, δια να μη ημπορή να καυχηθή ενώπιον του Θεού κανείς απολύτως (ούτε οι κατά κόσμον σοφοί, διότι η σοφία των αποδεικνύεται μωρία ούτε οι πιστοί στον Χριστόν, διότι η σωτηρία των οφείλεται στον Θεόν και όχι εις αυτούς).

Α Κορ. 1,30 εξ αυτού δε υμείς εστε εν Χριστώ Ιησού, ός εγενήθη ημίν σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις,

Α Κορ. 1,30 Από αυτόν δε, τον Θεόν, και χάρις εις αυτόν, και σεις είσθε ενωμένοι με τον Ιησούν Χριστόν και σωσμένοι από αυτόν, ο οποίος έγινε και απεδείχθη εις ημάς τους πιστούς άπειρος σοφία εκ μέρους του Θεού, δικαίωσίς μας χάρις εις την θυσίαν του, αγιασμός και αναγέννησις των καρδιών μας, απελευθέρωσις από την αμαρτίαν και ένδοξος σωτηρία μας.

Α Κορ. 1,31 ίνα, καθώς γέγραπται, ο κανχώμενος εν Κυρίω καυχάσθω.

Α Κορ. 1,31 Και τούτο έγινε, δια να πραγματοποιηθή και εις ημάς εκείνο, που έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· "όποιος καυχάται δια τα καλά που έχει, ας καυχάται δοξάζων τον Θεόν και αποδίδων αυτά εις Εκείνον και όχι στον εαυτόν του".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Κορ. 2,1 Καγώ ελθών προς υμάς αδελφοί, ήλθον ου καθ υπεροχήν λόγου ή σοφίας καταγγέλλων υμίν το μαρτύριον τού

Θεού.

Α Κορ. 2,1 Και εγώ, αδελφοί μου, όταν ήλθα προς σας εις την Κορινθον, ήλθα να προσφέρω και να κηρύξω την αλήθειαν του Θεού, όχι με ευλωτίαν, με σοφίαν, με ρητορικά σχήματα και τεχνικάς μεθόδους, με τρόπους που χρησιμοποιούν οι κατά κόσμον σοφοί.

Α Κορ. 2,2 ου γάρ έκρινα τού ειδέναι τι εν υμίν ει μη Ιησούν Χριστόν, και τούτον εσταυρωμένον.

Α Κορ. 2,2 Διότι δεν έκρινα ορθόν και δεν ηθέλησα να καταστήσω γνωστόν μεταξύ σας και να κηρύξω τίποτε άλλο, παρά μόνον τον Ιησούν Χριστόν και τούτον εσταυρωμένον. Αυτόν και μόνον ήλθα φέρων εις σας.

Α Κορ. 2,3 και εγώ εν ασθενεία και εν φόβω και εν τρόμω πολλώ εγενόμην προς υμάς,

Α Κορ. 2,3 Και ήλθα εις σας εγώ ως αδύνατος άνθρωπος, με φόβον και τρόμον πολλύν.

Α Κορ. 2,4 και ο λόγος μου και το κήρυγμά μου ουκ εν πειθοίς ανθρωπίνης σοφίας λόγοις, αλλ εν αποδείξει Πνεύματος και δυνάμεως,

Α Κορ. 2,4 Και η διδασκαλία μου και το κήρυγμά μου δεν είχε τίποτε από τας πειστικές δημηγορίας και τα κτυπητά σχήματα της ανθρωπίνης σοφίας, αλλ' ήτο και έγινε με αποδείξτου Αγίου Πνεύματος, πειστικός δια τας ψυχάς των ακροατών και με δύναμιν θείαν, όπως εφαινετο από τα μεγάλα θαύματα, που το συνώδευαν.

Α Κορ. 2,5 ίνα η πίστις υμών μη ή εν σοφία ανθρώπων, αλλ εν δυνάμει Θεού.

Α Κορ. 2,5 Και τούτο, δια να μη θεμελιώνεται η πίστις σας εις την ματαιίαν σοφίαν και ικανότητα των ανθρώπων, αλλ' επάνω εις την ακλόνητον και αιώνιον δύναμιν του Θεού.

Α Κορ. 2,6 Σοφίαν δε λαλούμεν εν τοίς τελείοις, σοφίαν δε ου τού αιώνος τούτου, ουδέ των αρχόντων τού αιώνος τούτου των καταργουμένων·

Α Κορ. 2,6 Και ημείς οι Απόστολοι διδάσκομεν βέβαια σοφίαν, αλλά μεταξύ των ωρίμων και προωδευμένων, από απόψεως πνευματικής, ανθρώπων, όχι όμως την σοφίαν των ανθρώπων του αμαρτωλού τούτου αιώνος ούτε των αρχόντων του κόσμου τούτου, των οποίων η εξουσία είναι προσωρινή και θα καταλυθή.

Α Κορ. 2,7 αλλά λαλούμεν σοφίαν Θεού εν μυστηρίω, την αποκεκρυμμένην, ήν προώρισεν ο Θεός πρό των αιώνων εις δόξαν ημών,

Α Κορ. 2,7 Αλλά λαλούμεν και κηρύσσομεν σοφίαν μυστηριώδη, απρόσιτον εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, σοφίαν του Θεού, η οποία μολονότι έχει αποκαλυφθή από τον Θεόν, εις μεν τους πιστούς, δια την ασθένειαν του ανθρωπίνου νου, δεν είναι εις όλον της το βάθος και το πλάτος γνωστή, εις δε τους απίστους και αδιαφωτιστους είναι ακόμη κρυμμένη. Αυτήν την σοφίαν προώρισεν ο Θεός, πριν ακόμη γίνη η εν χρόνω δημιουργία, να την φανερώση, δια να δοξάση ημάς τους πιστούς.

Α Κορ. 2,8 ήν ουδείς των αρχόντων τού αιώνος τούτου έγνωκεν· ει γάρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν·

Α Κορ. 2,8 Αυτήν δε την σοφίαν κανείς από τους άρχοντας του κόσμου τούτου δεν την έχει γνωρίσει. Διότι αν την είχαν γνωρίσει, δεν θα έφθανάν ποτέ μέχρι τέτοιου σημείου σκοτισμού και καταπτώσεως, ώστε να σταυρώσουν τον Κυριον της δόξης.

Α Κορ. 2,9 αλλά καθώς γέγραπται, ά οφθαλμός ουκ ειδε και ούς ουκ ήκουσε και επί καρδιαν ανθρώπου ουκ ανέβη, ά ητοίμασεν ο Θεός τοίς αγαπόσιν αυτόν.

Α Κορ. 2,9 Αλλ' έγινε αυτό σύμφωνα με εκείνο που έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· "εκείνα που έχει ετοιμάσει ο Θεός από καταβολής κόσμου δια τους αγαπόντας αυτόν είναι τέτοια, τα οποία μάτι δεν ειδε ποτέ και αυτί δεν έχει ακούσει και ανθρωπίνος νους δεν έχει φαντασθή".

Α Κορ. 2,10 ημίν δε ο Θεός απεκάλυψε διά τού Πνεύματος αυτού· το γάρ Πνεύμα πάντα ερευνά, και τα βάθη τού Θεού.

Α Κορ. 2,10 Εις ημάς όμως τους πιστούς εφανέρωσεν αυτά ο Θεός με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος. Διότι το Αγιον Πνεύμα γνωρίζει τα πάντα, ερευνά και αυτά τα άπειρα βάθη του Θεού, (και αυτό είναι εις θέσιν να μεταδώση όσον χωρεί εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, τα μεγαλεία του Θεού).

Α Κορ. 2,11 τις γάρ οίδεν ανθρώπων τα τού ανθρώπου ει μη το πνεύμα τού ανθρώπου το εν αυτώ; ούτω και τα τού Θεού ουδείς οίδεν ει μη το Πνεύμα τού Θεού.

Α Κορ. 2,11 Συμβαίνει με το Πνεύμα κάτι ανάλογον, αλλά εις άπειρον βαθμόν, με αυτό που συμβαίνει με το πνεύμα του ανθρώπου. Δηλαδή ποιός από τους ανθρώπους γνωρίζει τα ιδιαίτερα του ανθρώπου, παρά μόνον το πνεύμα που υπάρχει μέσα εις αυτόν; Έτσι και τα του Θεού, κανένας άλλος δεν τα γνωρίζει εις την εντέλειαν, παρά μόνον το Πνεύμα του Θεού.

Α Κορ. 2,12 ημείς δε ου το Πνεύμα τού κόσμου ελάβομεν, αλλά το Πνεύμα το εκ τού Θεού, ίνα ειδώμεν τα υπό τού Θεού χαρισθέντα ημίν.

Α Κορ. 2,12 Ημείς δε δεν έχομεν λάβει το πνεύμα, που βασιλεύει και εμπνέει τον κόσμον της αμαρτίας, αλλ' ελάβομεν το Πνεύμα, το οποίον προέρχεται από τον Θεόν, δια να γνωρίσωμεν όσον το δυνατόν βαθύτερα και πλατύτερα αυτά, που μας έχουν χαρισθή από τον Θεόν.

Α Κορ. 2,13 ά και λαλούμεν ουκ εν διδακτοίς ανθρωπίνους σοφίας λόγοις, αλλ εν διδακτοίς Πνεύματος Αγίου, πνευματικούς πνευματικά συγκρίνοντες.

Α Κορ. 2,13 Αυτά δε και διδάσκομεν, όχι με καλλωπισμένους και ρητορικούς λόγους, σαν αυτούς που μεταχειρίζεται η ανθρωπίνη σοφία, αλλά με λόγους που μας τους διδάσκει και μας τους εμπνέει το Αγιον Πνεύμα, συγκρίνοντες και αντιπαραβάλλοντες τα πνευματικά νοήματα και γεγονότα με άλλα πνευματικά, δια να τα εννοούμεν καλύτερα.

Α Κορ. 2,14 ψυχικός δε άνθρωπος ου δέχεται τα τού Πνεύματος τού Θεού· μωρία γάρ αυτώ εστι, και ου δύναται γνώναί, ότι πνευματικώς ανακρίνεται.

Α Κορ. 2,14 Ο ψυχικός άνθρωπος, ο άνθρωπος δηλαδή που δεν έχει αναγεννηθή, αλλά ζη την κατωτέραν ζωήν των ενστίκτων και παθών, δεν δέχεται εκείνα που αποκαλύπτει το Πνεύμα του Θεού, διότι του φαίνονται ανόητα, και δεν έχει την πνευματικήν ικανότητα να τα γνωρίση, επειδή αυτά ερευνώνται και κατανοούνται κατά τρόπον πνευματικόν, με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος.

Α Κορ. 2,15 ο δε πνευματικός ανακρίνει μέν πάντα, αυτός δε υπ ουδενός ανακρίνεται.

Α Κορ. 2,15 Ο πνευματικός όμως άνθρωπος διακρίνει και εννοεί όλα, κάθε γεγονός και κάθε άνθρωπον, ενώ αυτός δεν είναι δυνατόν να κατανοηθή από κανένα κοσμικόν και ξένον προς τον Χριστόν άνθρωπον.

Α Κορ. 2,16 τις γάρ έγνω νούν Κυρίου, ός συμβιβάσει αυτόν; ημείς δε νούν Χριστού έχομεν.

Α Κορ. 2,16 Διότι, ποίος από εκείνους που δεν εφωτίσθησαν από το πνεύμα του Θεού, ε γνώρισε την σκέψιν και τα σχέδια του Θεού και ποίος ποτέ θα διδάξη και θα διορθώση τον Θεόν; Κανείς. Ετσι και κανείς από αυτούς δεν ημπορεί να εννοήση και ημάς, που έχομεν τας σκέψεις και τα αισθήματα του Χριστού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Κορ. 3,1 Καί εγώ, αδελφοί, ουκ ηδυνήθην υμίν λαλήσαι ως πνευματικούς, αλλ ως σαρκικούς, ως νηπίους εν Χριστώ.

Α Κορ. 3,1 Και εγώ, αδελφοί, δεν ηπόρεσα να ομιλήσω προς σας, να σας διδάξω και συζητήσω μαζή σας ως προς ωρίμους και πνευματικώς προωδευμένους Χριστιανούς, αλλά σας ωμίλησα ως προς ανθρώπους που έχουν ακόμη το σαρκικόν φρόνημα, που δεν έχουν αναγεννηθή, αλλ' είναι ακόμη νήπιοι και αρχάριοι εις την πνευματικήν ζωήν.

Α Κορ. 3,2 γάλα υμάς επότισα και ου βρώμα. ούπω γάρ ηδύνασθε. αλλ ούτε έτι νύν δύνασθε· έτι γάρ σαρκικοί εστε.

Α Κορ. 3,2 Σας επότισα με γάλα (σας εδίδαξα δηλαδή τας απλάς και ευκόλους χριστιανικάς αληθείας). Και τούτο, διότι δεν είχατε την δύναμιν και την αντοχήν, να εννοήσετε και να αφομοιώσετε την βαθυτέραν διδασκαλίαν. Αλλ' ούτε και τώρα ακόμη ημπορείτε, διότι κατέχεσθε ακόμη από σαρκικά φρονήματα.

Α Κορ. 3,3 όπου γάρ εν υμίν ζήλος και έρις και διχοστασίαι, ουχί σαρκικοί εστε και κατά άνθρωπον περιπατείτε;

Α Κορ. 3,3 Διότι, εφ' όσον μεταξύ σας υπάρχουν ζηλοφθονία και φιλονεικία και διαιρέσεις, πέστε μου, δεν είσθε ακόμη σαρκικοί άνθρωποι και δεν έχετε μεταξύ σας την συμπεριφοράν και την πολιτείαν ανθρώπου, που δεν έχει αναγεννηθή από τον Χριστόν;

Α Κορ. 3,4 όταν γάρ λέγη τις, εγώ μέν ειμι Παύλου, έτερος δε εγώ Απολλώ, ουχί σαρκικοί εστε;

Α Κορ. 3,4 Διότι όταν ο ένας λέγη· "εγώ μεν είμαι του Παύλου". ο δε άλλος λέγει· "εγώ είμαι του Απολλώ", και χωρίζεσθε μεταξύ σας εις κόμματα, δεν είσθε άνθρωποι που κατέχονται από σαρκικά φρονήματα;

Α Κορ. 3,5 Τίς ούν εστι Παύλος, τίς δε Απολλώς αλλ ή διάκονοι δι' ών επιστεύσατε, και εκάστω ως ο Κύριος έδωκεν;

Α Κορ. 3,5 Ποίος είναι, λοιπόν, αυτός ο Παύλος και ποίος είναι αυτός ο Απολλώς, παρ'α υπηρέται και απόστολοι του Θεού, δια των οποίων σας εγνωρίσατε και εδεχθήκατε την πίστιν; Είμαθα υπηρέται του Θεού, ο καθένας ανάλογα με την χάριν και τα χαρίσματα, που μας έχει δώσει ο Κυριος.

Α Κορ. 3,6 εγώ εφύτευσα, Απολλώς επότισεν, αλλ ο Θεός ηύξανεν·

Α Κορ. 3,6 Εγώ εφύτευσα εις σας τον λόγον του Θεού και την πίστιν, ο Απολλώς επότισεν αυτά, αλλ' ο Θεός είναι εκείνος ο οποίος έδωσε την αύξησιν και την καρποφορίαν. (Χωρίς αυτόν σπορά και πότισμα θα ήσαν μάταια).

Α Κορ. 3,7 ώστε ούτε ο φυτεύων εστί τι ούτε ο ποτίζων, αλλ ο αυξάνων Θεός.

Α Κορ. 3,7 Ωστε εις την πραγματικότητα δια την επιτυχίαν του έργου του Θεού ούτε εκείνος που φυτεύει είναι τίποτε, ούτε εκείνος που ποτίζει, αλλ' ο Θεός ο οποίος με την χάριν του δίδει την αύξησιν. Εις αυτόν ανήκει το παν.

Α Κορ. 3,8 ο φυτεύων δε και ο ποτίζων έν εισιν· έκαστος δε τον ίδιον μισθόν λήψεται κατά τον ίδιον κόπον.

Α Κορ. 3,8 Εκείνος δε που φυτεύει και εκείνος που ποτίζει είναι ένα και το αυτό, δηλαδή δούλοι και απόστολοι του Θεού. Θα λάβη δε ο καθένας από αυτούς τον μισθόν του, ανάλογα με τον κόπον που κατέβαλε.

Α Κορ. 3,9 Θεού γάρ εσμεν συνεργοί· Θεού γεώργιον, Θεού οικοδομή εστε.

Α Κορ. 3,9 Ο Απολλώς, λοιπόν, και εγώ είμεθα μεταξύ μας ένα, συνεργάται του Θεού δια την ιδικήν σας σωτηρίαν. Σεις δε είσθε αγρός και ιδιοκτησία του Θεού, που καλιεργείται από αυτόν τον ίδιον. Είσθε οικοδόμημα του Θεού, που εις την πραγματικότητα κτίζεται από τον ίδιον τον Θεόν με όργανά του ημάς.

Α Κορ. 3,10 Κατά την χάριν τού Θεού την δοθείσάν μοι ως σοφός αρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, άλλος δε εποικοδομεί· έκαστος δε βλέπew πώς εποικοδομεί·

Α Κορ. 3,10 Συμφωνα δε με την χάριν και την αποστολήν που μου έδωσεν ο Θεός μεταξύ των εθνών, εγώ, σαν σοφός αρχιτέκτων φωτισμένος από τον Θεόν, έχω θέσει ακλόνητον θεμέλιον εις την Κορινθον και άλλος κτίζει επάνω στο θεμέλιον αυτό. Ο καθένας όμως ας βλέπη και ας προσέχη πώς κτίζει επάνω στο θεμέλιον.

Α Κορ. 3,11 θεμέλιον γάρ άλλον ουδείς δύναται θείναι παρ'α τον κείμενον, ός εστιν Ιησούς Χριστός.

Α Κορ. 3,11 Δεν πρέπει δε να ασχολήται με νέαν θεμελίωσιν, διότι κανένας δεν ημπορεί να βάλη άλλο θεμέλιο αγκωνάρι εκτός από εκείνο που έχει ήδη τεθή και κείται εις την βάσιν της οικοδομής· και αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός.

Α Κορ. 3,12 ει δε τις εποικοδομεί επί τον θεμέλιον τούτον χρυσόν, άργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χορτον, καλάμην,

Α Κορ. 3,12 Εάν δε κανείς κτίζη επάνω στο θεμέλιον αυτό πολυτίμα υλικά, όπως είναι ο χρυσός, ο άργυρος, οι πολυτίμοι λίθοι, η κτίζη ξύλα, χορτάρι και καλάμια,

Α Κορ. 3,13 εκάστου το έργον φανερόν γενήσεται· η γάρ ημέρα δηλώσει· ότι εν πυρί αποκαλύπτεται· και εκάστου το έργον οποίον εστι το πυρ δοκιμάσει.

Α Κορ. 3,13 ας έχη υπ' όψιν του, ότι του καθενός οικοδόμου θα γίνη φανερόν το έργον και η αξία του. Διότι η μεγάλη εκείνη ημέρα της κρίσεως θα το φανερώση ολοκάθαρα. Επειδή θα συνοδεύεται αυτή με την θείαν δικαιοσύνην, η οποία σαν φως θα αποκαλύπτη και σαν πυρ θα κατακαίη κάθε τι το εντελές και σάπιο. Και του καθενός το έργον τι είναι και τι αξίζει, θα το φανερώση η δικαία κρίσις του Θεού που ομοιάζει με την φωτιά.

Α Κορ. 3,14 εί τινος το έργον μενει ό επωκοδόμησε, μισθόν λήψεται·

Α Κορ. 3,14 Εάν, λοιπόν, το έργον που ένας ωκοδόμησε επάνω στο θεμέλιον, στον Χριστόν, μένη άθικτον από την φωτιά, καθ' ο στερεόν και ανθεκτικόν, αυτός θα λάβη μισθόν.

Α Κορ. 3,15 εί τινος το έργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αυτός δε σωθήσεται, ούτως δε ως διά πυρός.

Α Κορ. 3,15 Εάν όμως κάποιου άλλου το έργον κατακαή και γίνη στάκτη, αυτός θα ζημιωθή, διότι οι κόποι του θα πάνε χαμένοι. Ο ίδιος όμως ίσως σωθή με πολύ μεγάλην δυσκολίαν, σαν εκείνον που διέρχεται ανάμεσα από τας φλόγας. (Θα σωθή εάν η δικαιοσύνη του Θεού τον κρίνη, τουλάχιστον δια την καλήν του διάθεσιν, άξιον συγνώμης και σωτηρίας).

Α Κορ. 3,16 Ουκ οίδατε ότι ναός Θεού εστε και το Πνεύμα τού Θεού οικεί εν υμίν;

Α Κορ. 3,16 Σεις οι Κορινθιοι είσθε αυτό το πνευματικόν οικοδόμημα, δια το οποίον ομιλώ. Σας ερωτώ, λοιπόν· δεν γνωρίζετε, ότι είσθε πράγματι πνευματικός ναός του Θεού και ότι το πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας και μεταξύ σας;

Α Κορ. 3,17 εί τις τον ναόν τού Θεού φθειρεί, φθερεί τούτον ο Θεός· ο γάρ ναός τού Θεού άγιός εστιν, οίτινές εστε υμείς.

Α Κορ. 3,17 Εάν, λοιπόν, κανείς με τας φιλονεικίας και τας διαιρέσεις καταστρέφη τον ναόν του Θεού, ας γνωρίζη αυτός, ότι θα τον καταστρέψη ο Θεός. Διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, ιερόν αφιέρωμα στον Θεόν. Τετοιος δε άγιος ναός του Θεού

είσθε σεις.

Α Κορ. 3,18 Μηδείς εαυτόν εξαπατάτω· εἰ τις δοκεῖ σοφός εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρός γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.

Α Κορ. 3,18 Κανένας ἀς μὴ ξεγελάῃ τὸν εαυτὸν του· εἰς κανεῖς νομίζῃ ὅτι εἶναι σοφός μετὰ σου, ἐπειδὴ ἔχει τὴν σοφίαν τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ κυριευμένος ἀπὸ ὑψηλὸν φρόνημα θέλῃ νὰ δημιουργῇ κόμμα μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀς ἔχη ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τὸ καλύτερον ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι νὰ γίνῃ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου μωρός, διὰ νὰ ἀναδειχθῇ πραγματικὰ σοφός ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Α Κορ. 3,19 ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶ. γέγραπται γάρ· ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.

Α Κορ. 3,19 Διότι ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, ὅσον λαμπρὰ καὶ ὑψηλὴ ἀν φαίνεται, εἶναι μωρία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἐστὶ ἔχει γραφῆ καὶ εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην· "ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖνός ποῦ ἀρπάζει με τὸ παντοδύναμό του χεῖρ τοὺς σοφοὺς, τοὺς ξετινάζει καὶ τοὺς ἐξευτελίζει μέσα εἰς τὴν ἰδία τῶν σοφιστικῶν ἐπιτηδειότητα καὶ πανουργίαν".

Α Κορ. 3,20 καὶ πάλιν· Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

Α Κορ. 3,20 Καὶ πάλιν εἶναι γραμμένον· "Ὁ Κύριος γνωρίζει πολὺ καλὰ τοὺς συλλογισμοὺς, τὰς ἐσωτερικὰς σκέψεις καὶ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἶναι μάταιοι καὶ ψευδεῖς".

Α Κορ. 3,21 ὥστε μηδείς καυχάσθω ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν ἐστίν,

Α Κορ. 3,21 Ὡστε κανεῖς ἀς μὴ καυχάται, οὔτε διότι κατέχει τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων οὔτε διότι ἔχει ἀρχηγούς καὶ διδασκάλους ἀνθρώπους με μεγάλα ὀνόματα. Διότι ὅλα εἶναι ἰδικὰ σας.

Α Κορ. 3,22 εἴτε Παῦλος εἴτε Ἀπολλῶς εἴτε Κηφᾶς εἴτε κόσμος εἴτε ζωὴ εἴτε θάνατος εἴτε ἐνεστώτα εἴτε μέλλοντα, πάντα ὑμῶν ἐστίν,

Α Κορ. 3,22 εἴτε ὁ Παῦλος εἴτε ὁ Ἀπολλῶς εἴτε ὁ Κηφᾶς εἴτε ὁ κόσμος ὅλος εἴτε ἡ ζωὴ εἴτε ὁ θάνατος εἴτε τὰ παρόντα εἴτε τὰ μέλλοντα, ὅλα εἶναι ἰδικὰ σας (ὥστε νὰ μὴ γίνεσθε σεις δούλοι ἀνθρώπων ἢ καὶ συστημάτων ξένων πρὸς τὸν Χριστόν).

Α Κορ. 3,23 ὑμεῖς δε Χριστοῦ, Χριστός δε Θεοῦ.

Α Κορ. 3,23 Σεις δὲν ἀνήκετε εἰς κανένα ἄλλον εἰ μὴ μόνον στὸν Χριστόν, ὁ δε Χριστός εἶναι ὁ μονογενὴς υἱός τοῦ Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Κορ. 4,1 Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἀνθρώπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ.

Α Κορ. 4,1 Σκεφθῆτε καλὰ αὐτὰ ποῦ σας εἶπα καὶ μὴ μας θεωρεῖτε ὡς ἀρχηγούς παρατάξεων, ἀλλ' ὁ καθένας σας ἐστὶ ἀς μας θεωρῆ, δηλαδὴ σαν ὑπηρέτας τοῦ Χριστοῦ, ὡς διαχειριστὰς ποῦ μας διέταξεν ὁ Κύριος νὰ διαχειριζώμεθα τὰς ὑψηλὰς καὶ μυστηριώδεις ἀληθείας καὶ δωρεὰς, τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος μας ἔχει δώσει.

Α Κορ. 4,2 ὁ δε λοιπὸν ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις ευρεθῇ.

Α Κορ. 4,2 Εκείνο, λοιπόν, τὸ ὁποῖον εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν ζητεῖται ἀπὸ τοὺς διαχειριστὰς, εἶναι νὰ ευρεθῇ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτούς πιστός καὶ τίμιος εἰς τὴν διαχείρισιν αὐτῶν, ποῦ του ἔχουν ἐμπιστευθῇ.

Α Κορ. 4,3 ἐμοὶ δε εἰς ἐλάχιστόν ἐστίν ἵνα ὑφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· ἀλλ' οὐδὲ ἐμαυτὸν ἀνακρίνω·

Α Κορ. 4,3 Καὶ ἐγώ, λοιπόν, ὡς ὑπηρέτης, εἶμαι ὑπόλογος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ πολὺ ὀλίγον λογαριάζω, εἰς θὰ κριθῶ ἀπὸ σας ἢ ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλο ἀνθρώπινον δικαστήριον, ποῦ λειτουργεῖ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μας· ἀλλ' οὔτε ἐγώ ὁ ἴδιος δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω τὸν εαυτὸν μου.

Α Κορ. 4,4 οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύννοιδ'· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεικνύωμαι· ὁ δε ἀνακρίνων με Κύριός ἐστίν.

Α Κορ. 4,4 Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ συνειδήσις μου δὲν μου μαρτυρεῖ καμμίαν ἐνοχὴν καὶ καμμίαν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας, ποῦ μου ἔχει ἐμπιστευθῇ ὁ Θεός. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, διὰ νὰ θεωρῶ τὸν εαυτὸν μου ἀνεπίληπτον καὶ δίκαιον. Ὁ μόνος ἀρμόδιος δικαστὴς μου καὶ κριτὴς μου εἶναι ὁ Κύριος. Αὐτός θὰ ἀποφανθῇ, εἰς ὑπὴρξα πιστός οἰκονόμος.

Α Κορ. 4,5 ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἀν ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὅς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτά τοῦ σκότους καὶ φανερώσει τὰς βουλάς τῶν καρδιῶν, καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἐκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Α Κορ. 4,5 Ὡστε καὶ σεις μὴ σπεύδετε παρὰκαιρα νὰ κάμνετε κρίσεις καὶ διακρίσεις, ὅτι ὁ Παῦλος ἢ ὁ Πέτρος ἢ ὁ Ἀπολλῶς εἶναι καλύτερος. Περιμείνατε ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖός θὰ φωτίσει καὶ θὰ ἀποκαλύψῃ ὅσα τώρα εἶναι κρυμμένα στὸ σκοτάδι καὶ θὰ φανερώσῃ τὰς ἐσωτερικὰς σκέψεις καὶ ἐπιθυμίας καὶ θελήσεις τῶν καρδιῶν. Καὶ τότε θὰ ἀποδοθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν στὸν καθένα ὁ δίκαιος ἔπαινος.

Α Κορ. 4,6 Ταῦτα δε, ἀδελφοί, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλῶ δι' ὑμᾶς, ἵνα ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ γέγραπται φρονεῖν, ἵνα μὴ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἐνός φυσιοῦσθε κατὰ τοῦ ἐτέρου.

Α Κορ. 4,6 Αὐτὰ δε ἀδελφοί, ποῦ σας εἶπα παραπάνω τοὺς ἔδωσα τέτοιο σχῆμα καὶ ἐκφρασίν, ὥστε νὰ μεταφέρωνται στὸν εαυτὸν μου καὶ τὸν Ἀπολλῶ, πρὸς διαφωτισμόν καὶ ὠφέλειαν ἰδικὴν σας, διὰ νὰ μάθετε, δηλαδὴ, ἐν τῷ προσώπῳ ἡμῶν τούτο· τὸ νὰ μὴ σχηματίζετε φρόνημα παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο, ποῦ εἶναι γραμμένο, διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε ὁ ἕνας διότι ἔχει τάχα τούτον ἀρχηγόν καὶ διδάσκαλον, ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ποῦ ἔχει ἐκεῖνον διδάσκαλον.

Α Κορ. 4,7 τις γὰρ σε διακρίνει; τι δε ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δε καὶ ἔλαβες, τι καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;

Α Κορ. 4,7 Ἀλλωστε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ διδάσκαλοι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὸ χάρισμα καὶ τὸ ἀξίωμα ποῦ ἔχουν λάβει. Διότι σε τὸν διδάσκαλον, ποῖός σε ξεχωρίζει ὡς καλύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Ποῖόν δε χάρισμα ἔχεις, ποῦ δὲν το ἔλαβες ἀπὸ τὸν Θεόν; Εἰς δε, ὅλα ὅσα ἔχεις, τὰ ἔλαβες ἀπὸ τὸν Θεόν, τι καυχᾶσαι, σαν νὰ μὴ ἔλαβες τίποτε;

Α Κορ. 4,8 ἤδη κεκοροσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν.

Α Κορ. 4,8 Καὶ σεις οἱ Κορίνθιοι ἔχετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰσθε μεγάλοι καὶ ἐπίσημοι. Τώρα πλέον εἰσθε χορτασμένοι ἀπὸ ὅλα! Τώρα πλέον ἔχετε πλουτήσῃ ἀπὸ τὰς πνευματικὰς δωρεὰς! Χωρὶς νὰ ἔχετε μαζὴ σας ἡμᾶς, τοὺς διδασκάλους σας, ἔχετε πλέον γίνε βασιλεῖς τοῦ οὐρανοῦ! Καὶ εἶθε νὰ ἐβασιλεύατε, διὰ νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς μέρος μαζὴ σας εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Α Κορ. 4,9 δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεός ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους.

Α Κορ. 4,9 Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἀπόστολοι κάθε ἄλλο παρὰ βασιλείαν καὶ δόξαν ἔχομεν κερδήσει στὸν κόσμον αὐτόν. Διότι νομίζω, ὅτι ὁ Θεός ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους μας ἔχει δεῖξει εἰς τὰ μάτια ὅλων τῶν ἀνθρώπων σαν τοὺς πιο τελευταίους, σαν

καταδικασμένους εις θάνατον, που βαδίζουν στον τόπον της εκτελέσεως. Διότι εγίναμεν παράδοξον θέαμα εις όλον τον κόσμον, στους αγγέλους που θαυμάζουν, και στους ανθρώπους που χλευάζουν.

Α Κορ. 4,10 ημείς μωροί διά Χριστόν, υμείς δε φρόνιμοι εν Χριστώ· ημείς ασθενείς, υμείς δε ισχυροί· υμείς ένδοξοι, ημείς δε άτιμοι.

Α Κορ. 4,10 Ημείς οι Απόστολοι θεωρούμεθα από τους ανθρώπους του κόσμου μωροί και ανόητοι δια το όνομα του Χριστού. Σεις όμως είσθε φρόνιμοι και συνετοί εν Χριστώ! Ημείς είμεθα ασθενείς και αδύνατοι. Σεις όμως είσθε ισχυροί και ακατανίκητοι! Σεις είσθε ένδοξοι, ημείς δε περιφρονημένοι και εξουθενωμένοι.

Α Κορ. 4,11 άχρι της άρτι ώρας και πεινώμεν και διψώμεν και γυμνητεύομεν και κολαφίζόμεθα και αστατούμεν

Α Κορ. 4,11 Από την ημέραν που ελάβαμεν το αποστολικόν αξίωμα και μέχρις αυτής της ώρας, ζώμεν ανάμεσα στο πλήθος από τλαιπωρίας και περιπετείας. Και πεινώμεν και διψώμε· και δεν έχομεν ρούχα δια να προφυλαχθώμεν από τας κακοκαιρίας και δεχόμεθα ραπίσματα και γρονθοκοπήματα, και συνεχώς μετακινούμεθα από τόπου εις τόπον, χωρίς να έχωμεν πουθενά σταθεράν παραμονήν.

Α Κορ. 4,12 και κοπιώμεν εργαζόμενοι τáis ιδίαις χερσί· λοιδορούμενοι ευλογούμεν, διωκόμενοι ανεχόμεθα,

Α Κορ. 4,12 Και κοπιάζομεν εργαζόμενοι με τα ίδια μας τα χέρια. Όταν οι άπιστοι μας εμπαιίζουν και μας υβρίζουν ημείς τους ευλογούμεν και ευχόμεθα αγαθά δι' αυτούς. Όταν μας καταδιώκουν, δεικνύομεν μακροθυμίαν και υπομονήν απέναντί των.

Α Κορ. 4,13 βλασφημούμενοι παρακαλούμεν· ως περικαθήματα τού κόσμου εγενήθημεν, πάντων περιψήμα έως άρτι.

Α Κορ. 4,13 Όταν μας δυσφημούν και μας διαβάλλουν, ημείς προσπαθούμεν με λόγια καλωσύνης και αγάπης να τους καταπραΰνωμεν και τους ημερώσωμεν. Σαν τα πλέον ρυπαρά πράγματα του κόσμου έχομεν γίνει, σαν αποσπογγίσματα για πέταμα θεωρούμεθα εις τα μάτια όλων έως την στιγμήν αυτήν.

Α Κορ. 4,14 Οικ εντρέπων υμάς γράφω ταύτα, αλλά ως τέκνα μου αγαπητά νουθετώ.

Α Κορ. 4,14 Με αυτά που σας γράφω δεν θέλω να σας πικράνω και εντροπιάσω, αλλά σαν παιδιά μου αγαπητά σας συμβουλεύω.

Α Κορ. 4,15 εάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς έχητε εν Χριστώ, αλλά ου πολλούς πατέρας· εν γάρ Χριστώ Ιησού διά τού ευαγγελίου εγώ υμάς εγέννησα.

Α Κορ. 4,15 Διότι έστω και αν έχετε παρά πολλούς παιδαγωγούς και διδασκάλους κατά Χριστόν, δεν έχετε όμως πολλούς πατέρας. Ενας είναι ο πατέρας σας, εγώ. Διότι εγώ, με τον φωτισμόν και την δύναμιν του Χριστού, σας έχω γεννήσει πνευματικώς εις την νέαν ζωήν δια μέσου του Ευαγγελίου.

Α Κορ. 4,16 παρακαλώ ούν υμάς, μιμηταί μου γίνεσθε.

Α Κορ. 4,16 Σας παρακαλώ, λοιπόν, σαν παιδιά μου αγαπημένα, να γίνεσθε μιμηταί μου.

Α Κορ. 4,17 Διά τούτο έπεμψα υμίν Τιμόθεον, ός εστι τέκνον μου αγαπητόν και πιστόν εν Κυρίω, ός υμάς αναμνήσει τας οδούς μου τας εν Χριστώ, καθώς πανταχού εν πάση εκκλησία διδάσκω.

Α Κορ. 4,17 Δια τούτο σας έστειλα τον Τιμόθεον, πνευματικόν μου τέκνον, αγαπητόν και πιστόν εν Κυρίω, ο οποίος και θα σας υπενθυμίση πως ζω, πως εγώ φέρομαι και εργαζομαι εν Χριστώ, καθώς επίσης και πως διδάσκω το Ευαγγέλιον του Κυρίου πανταχού εις κάθε Εκκλησίαν.

Α Κορ. 4,18 Ως μη ερχομένου δε μου προς υμάς εφυσιώθησάν τινες·

Α Κορ. 4,18 Και πρέπει αυτός εν τω μεταξύ να έλθη, διότι μερικοί με την ιδέν, ότι τάχα εγώ δεν θα ηρχόμην προς σας, εφούσκωσαν από υψηλοφροσύνην και αλαζονείαν.

Α Κορ. 4,19 ελεύσομαι δε ταχέως προς υμάς, εάν ο Κύριος θελήση, και γνώσομαι ου τον λόγον των πεφυσιωμένων, αλλά την δύναμιν·

Α Κορ. 4,19 Αλλά· εάν ο Κυριος θελήση, θα έλθω γρήγορα προς σας και θα ζητήσω να μάθω τότε όχι τας καυχησιολογίας και δημοκοπίας των φαντασμένων, αλλά την πνευματικήν των δύναμιν να ζουν κατά Θεόν και να οδηγούν άλλους στον δρόμον του Θεού.

Α Κορ. 4,20 ου γάρ εν λόγω η βασιλεία τού Θεού, αλλά εν δυνάμει.

Α Κορ. 4,20 Διότι η βασιλεία του Θεού δεν εγκαθίσταται εις τας ψυχάς των ανθρώπων με λόγια και ρητορισμούς, αλλά με θείαν δύναμιν, που αιχμαλωτίζει και αγιάζει την καρδίαν.

Α Κορ. 4,21 τι θέλετε; εν ράβδω έλθω προς υμάς, ή εν αγάπη πνεύματι τε πραότητος;

Α Κορ. 4,21 Τι θέλετε; Να έλθω εις σας με την παιδαγωγικήν ράβδον των παρατηρήσεων και των τιμωριών η να έλθω με αγάπην και καλωσύνην, με πνεύμα επιεικειας και πραότητος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Κορ. 5,1 Όλως ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοίς έθνεσιν ονομάζεται, ώστε γυναίκα τινά τού πατρός έχειν.

Α Κορ. 5,1 Είμαι όμως υποχρεωμένος από την αγάπην που σας έχω, να σας κάμω μερικές ακόμη παρατηρήσεις. Έχει διαδοθή και είναι γνωστόν παντού, ότι επικρατεί μεταξύ σας πορνεία, και τέτοια μάλιστα φοβερά πορνεία, η οποία ούτε και μεταξύ αυτών των ειδωλολατρών δεν αναφέρεται, ώστε κάποιος από σας να συζή με την γυναίκα του πατέρα του, δηλαδή την μητριάν του.

Α Κορ. 5,2 και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ, και ουχί μάλλον επενθήσατε, ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών ο το έργον τούτο ποιήσας!

Α Κορ. 5,2 Και σεις εν τούτοις εξακολουθείτε να είσθε φαντασμένοι και υπερήφανοι δια την σοφίαν σας και τα χαρίσματα σας, και δεν επενθήσατε μάλλον όλοι σας, δια να εκδιωχθή εκ μέρους του Θεού και λείψη από την κοινωνίαν σας εκείνος, που εισέπραξε την φοβεράν αυτήν αμαρτίαν!

Α Κορ. 5,3 εγώ μόν γάρ ως απών τώ σώματι, παρών δε τώ πνεύματι, ήδη κείρικα ως παρών τον ούτω τούτο κατεργασάμενον,

Α Κορ. 5,3 Διότι εγώ, σας το λέγω καθαρά, αν και είμαι απών σωματικώς, είμαι όμως με τον νουν και την καρδίαν παρών μεταξύ σας, έχω πλέον κρίνει και καταδικάσει, σαν να ήμουν παρών μεταξύ σας, αυτόν ο οποίος κατά έναν τέτοιον αναίσχυτον τρόπον έχει διαπράξει την φοβεράν αμαρτίαν.

Α Κορ. 5,4 εν τώ ονόματι τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συναχθέντων υμών και τού εμού πνεύματος σύν τή δυνάμει τού

Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

Α Κορ. 5,4 Και πρέπει, λοιπόν, αφού εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συγκεντρωθήτε όλοι σας, και σεις και το πνεύμα μου μαζί με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Α Κορ. 5,5 παραδούναι τον τοιούτον τώ σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τή ημέρα του Κυρίου Ιησού.

Α Κορ. 5,5 να παραδώσωμεν αυτόν τον άνθρωπον στον σατανάν (με την αποκοπήν του από της Εκκλησίας), δια να τιμωρηθή και ταλαιπωρηθή σκληρά το σώμα του και συνέλθῃ με την παιδαγωγικὴν αὐτὴν τιμωρίαν, ὥστε να σωθῇ ἡ ψυχὴ του κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν του Κυρίου ημών Ιησού.

Α Κορ. 5,6 Ου καλόν το καύχημα υμῶν. ουκ οίδατε ὅτι μικρά ζύμη ὅλον το φύραμα ζυμοί;

Α Κορ. 5,6 Η πλαδαρά στάσις και η αναισθησία, που εδείξατε εμπρός στο μεγάλο αυτό παράπτωμα, μαρτυρεῖ, ὅτι δεν ἔχετε και δεν ἠμπορεῖτε να ἔχετε καλὴν καύχησιν ἐνώπιον του Θεοῦ και των ανθρώπων. Δεν γνωρίζετε, ὅτι ὀλίγον προζύμι ζυμώνει και μεταβάλλει ὅλο το ζυμάρι;

Α Κορ. 5,7 εκκαθάρατε σὺν τὴν παλαιάν ζύμην, ίνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς εστε ἄζυμοι. και γάρ το πάσχα ημών υπέρ ημών ἐτύθη Χριστός·

Α Κορ. 5,7 Ξεκαθαρίσατε, λοιπόν, και πετάξατε τὴν παλαιάν ζύμην τῆς διαφθορᾶς και τῆς αμαρτίας, που σας μολύνει και σας διαφθείρει, δια να γίνετε και να εἰσθε νέον, καθαρὸν ζυμάρι, ὅπως ἄλλωστε και δια του βαπτίσματος στο ὄνομα του Κυρίου ελευθερωθήκατε ἀπὸ τὴν παλαιάν κακὴν ζύμην τῆς αμαρτίας. Και πρέπει να εἴμεθα αγνοί και ἀμόλυντοι, διότι ἰδικὸς μας πασχάλιος ἀμνός, που εθυσιάσθη προς χάριν ημών εἶναι ὁ Χριστός.

Α Κορ. 5,8 ὥστε εορτάζωμεν μὴ εν ζύμη παλαιά, μηδὲ εν ζύμη κακίας και πονηρίας, ἀλλ εν ἀζύμοις ειλικρινείας και ἀληθείας.

Α Κορ. 5,8 Ὡστε ας εορτάζωμεν το Πάσχα ημών ὄχι ἐπτά ἡμέρας, ὅπως οἱ Εβραῖοι, ἀλλὰ εις ὅλην μας τὴν ζωὴν· και ὄχι με το παλαιὸ προζύμι των ἰουδαϊκῶν τύπων, οὔτε με το προζύμι τῆς κακίας και πονηρίας του κόσμου, ἀλλὰ με τα ἄζυμα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας και ειλικρινείας, με βίον δηλαδὴ ευθύτητος και αγνότητος.

Α Κορ. 5,9 Ἐγραψα υμῖν εν τῇ ἐπιστολῇ μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις,

Α Κορ. 5,9 Σας ἔχω γράψει προηγουμένως, ὅτι δεν πρέπει να ἔχετε ἐπικοινωνίαν και σχέσεις με πόρνους.

Α Κορ. 5,10 και ου πάντως τοῖς πόρνοις του κόσμου τούτου ἢ τοῖς πλεονέκταις ἢ ἀρπαξίν ἢ εἰδωλαλάτραις· ἐπεὶ οφείλετε ἀρα εκ τού κόσμου ἐξελθεῖν·

Α Κορ. 5,10 Και δεν ἐννοῶ βέβαια γενικῶς τους πόρνους του αμαρτωλοῦ τούτου κόσμου, τους πλεονέκτας ἢ τους ἀρπαγας ἢ τους εἰδωλολάτραις· διότι τότε θα εἰσθε κατὰ λογικὴν συνέπειαν υποχρεωμένοι να φύγετε και να βγῆτε ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνίαν των ανθρώπων, μεταξύ των ὁποίων ζῆτε.

Α Κορ. 5,11 νὺν δε ἔγραψα υμῖν μὴ συναμίγνυσθαι εἰς τις ἀδελφός ὀνομαζόμενος ἢ πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ εἰδωλολάτρης ἢ λοῖδορος ἢ μέθυσος ἢ ἀρπαξ, τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν.

Α Κορ. 5,11 Τώρα δε σας ἔγραψα να μὴ συναναστρέψετε και να μὴ ἔχετε ἐπικοινωνίαν μαζί του, εἰάν κάποιος που, αν και ἔχη το ὄνομα του ἀδελφοῦ, εἶναι εν τούτοις πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ εἰδωλολάτρης ἢ υβριστὴς ἢ μέθυσος ἢ ἀρπαξ. Με τέτοιον ἀδελφόν δεν πρέπει οὔτε να συντρῶγετε.

Α Κορ. 5,12 τι γάρ μοι και τους ἔξω κρίνειν; ουχί τους ἔσω υμεῖς κρίνετε;

Α Κορ. 5,12 Δεν σας ἔγραψα, λοιπόν, δια τους μὴ Χριστιανούς, διότι τι δουλειά ἔχω ἐγὼ να κρίνω τους ἀπίστους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν Εκκλησίαν; Ἐγὼ περιορίζομαι να κρίνω τους Χριστιανούς. Και σεις δεν κρίνετε αὐτούς που εἶναι μέσα εις τὴν Εκκλησίαν του Χριστοῦ;

Α Κορ. 5,13 τους δε ἔξω ὁ Θεός κρίνει. και εξαρείτε τον πονηρὸν ἐξ υμῶν αὐτῶν.

Α Κορ. 5,13 Τους δε ἀπίστους ὁ Θεός τους κρίνει. Και σεις, λοιπόν, ἔχετε καθήκον να καταδικάσετε εις τὴν συνειδήσιν σας τον πονηρὸν και φαῦλον αὐτὸν ἀδελφόν σας και “να τον ἀπομακρύνετε ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνίαν σας, ἀπὸ το περιβάλλον σας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Α Κορ. 6,1 Τολμά τις υμῶν, πράγμα ἔχων προς τον ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ των ἀδίκων και ουχί ἐπὶ των ἀγίων;

Α Κορ. 6,1 Εἶπα, ὅτι οἱ πιστοὶ ἔχουν το δικαίωμα να κρίνουν τους ἀδελφούς. Και ἐρωτῶ, λοιπόν· πως τολμά κάποιος ἀπὸ σας, ὅταν ἔχη διαφορὰν και ἀντιδικίαν με ἄλλον ἀδελφόν, να υποβάλλῃ τὴν διαφορὰν αὐτὴν ὑπὸ τὴν κρίσιν των ἀδίκων δικαστῶν, των εἰδωλολατρῶν δηλαδὴ, που ἔχουν χαλαρὰν ἀντίληψιν περὶ δικαίου και δεν προσφεύγει εις τὴν κρίσιν και διαιτησίαν των ἐμπείρων και ἐναρέτων ἀδελφῶν;

Α Κορ. 6,2 ουκ οίδατε ὅτι οἱ ἄγιοι τον κόσμον κρίνουσι; και ει εν υμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοι εστε κριτηρίων ἐλαχίστων;

Α Κορ. 6,2 Δεν γνωρίζετε, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ θα κρίνουν τους ανθρώπους, που ευρίσκονται μακρὰν ἀπὸ τον Χριστόν; Και ἐφ' ὅσον εν τῷ προσώπῳ σας και με κριτήριον τὴν ἰδικὴν σας ζωὴν κρίνεται και δικάζεται ὁ μακρὰν του Θεοῦ κόσμος, σεις εἰσθε λοιπόν ἀνάξιοι και ἀνίκανοι να κάμετε κριτήρια και να ἐκφέρετε ἀπόφασιν δι' υποθέσεις ἐλαχίστης σημασίας;

Α Κορ. 6,3 ουκ οίδατε ὅτι ἀγγέλους κρίνούμεν; μῆτι γε βιωτικά;

Α Κορ. 6,3 Δεν γνωρίζετε, ὅτι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ θα δικάσωμεν και αὐτούς ἄκομα τους πονηροὺς ἀγγέλους, τον διάβολον και τα πονηρὰ πνεύματα; Και δεν εἴμεθα, λοιπόν, ἱκανοὶ να διακρίνωμεν και να ἀποδώσωμεν το δίκαιον εις υποθέσεις βιωτικὰς;

Α Κορ. 6,4 βιωτικά μὲν σὺν κριτήρια εἰάν ἔχητε, τους ἐξουθενημένους εν τῇ ἐκκλησίᾳ τούτους καθίζετε.

Α Κορ. 6,4 Εἰάν, λοιπόν, ἔχετε τέτοιες βιωτικὲς διαφορὲς μεταξύ σας, βάζετε ὡς δικαστὰς ἑστω και ἐκείνους, που θεωροῦνται ὡς οἱ πλέον ἐλάχιστοι και ἐντελεῖς μεταξύ σας, παρὰ τους σοφώτερους ἑστω εκ των ἐθνικῶν.

Α Κορ. 6,5 προς ἐντροπήν υμῖν λέγω. οὕτως ουκ ἐνι εν υμῖν σοφός ουδέ εἰς ὅς δυνήσεται διακρίναι ἀνά μέσον του ἀδελφοῦ αὐτοῦ,

Α Κορ. 6,5 Προς ἐντροπήν σας τα λέγω αὐτὰ. Τόσον, λοιπόν, δεν ευρίσκεται μεταξύ σας οὔτε ἕνας συνετός και λογικὸς ἄνθρωπος, που θα ἠμπορέσῃ να κρίνῃ και ἀποφασίῃ δια διαφορὰν, που ὑπάρχει μεταξύ του ἐνός ἀδελφοῦ και του ἄλλου;

Α Κορ. 6,6 ἀλλὰ ἀδελφός μετὰ ἀδελφοῦ κρίνεται, και τούτο ἐπὶ ἀπίστων;

Α Κορ. 6,6 Ἀλλὰ φθάνετε μέχρι του σημείου, ὥστε ἀδελφός να ἔρχεται εις ἀντιδικίαν με ἄλλον ἀδελφόν εις δικαστήρια και

μάλιστα εις δικαστήρια, που δικάζουν άπιστοι;

Α Κορ. 6,7 ήδη μὲν οὖν ὅλως ήττημα υμῖν εστιν ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' εαυτῶν. διατί ουχί μάλλον αδικεῖσθε; διατί ουχί μάλλον αποστερεῖσθε;

Α Κορ. 6,7 Και μόνον το γεγονός ὅτι ἔχετε τέτοιες δικαστικές διαφορές μεταξύ σας αποτελεί για σας μεγάλην ήτταν και φθοράν. Διατί δεν προτιμάτε μάλλον να αδικήσθε ἀπό τον αδελφόν; Διατί δεν προτιμάτε να στερηθήτε μάλλον ἀπό το δίκαιόν σας, ἀπό το συμφέρον σας, παρά να καταφύγετε εις δίκας;

Α Κορ. 6,8 αλλά υμείς αδικεῖτε και αποστερεῖτε, και ταῦτα αδελφούς;

Α Κορ. 6,8 Αλλά το φοβερόν είναι ὅτι σεις, καίτοι Χριστιανοί, αδικεῖτε τους άλλους· τους στερεῖτε αυτά που τους ανήκουν, δια να τα κρατήσετε εσείς. Και αυτά τα πράττετε εις βάρος αδελφών;

Α Κορ. 6,9 ή ουκ οἰδατε ὅτι άδικοι βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι; μη πλανάσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε ειδωλολάτραι οὔτε μοιχοί οὔτε μαλακοί οὔτε αρσενοκοῖται

Α Κορ. 6,9 Η δεν γνωρίζετε, ὅτι ὅσοι διαπράττουν αδικίας, δεν θα κληρονομήσουν την βασιλείαν του Θεού; Μη πλανάσθε, οὔτε πόρνοι οὔτε ειδωλολάτραι οὔτε μοιχοί οὔτε θηλυπρεπεῖς οὔτε αρσενοκοῖται

Α Κορ. 6,10 οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, ου λοῖδοροι, ουκ άρπαγες βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι.

Α Κορ. 6,10 οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι οὔτε ύβρισται οὔτε άρπαγες θα κληρονομήσουν βασιλείαν Θεού.

Α Κορ. 6,11 και ταῦτά τινες ήτε· αλλά απελούσασθε, αλλά ηγιασθητε, αλλά εδικαιώθητε εν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ιησοῦ και εν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεού ημῶν.

Α Κορ. 6,11 Και κάτι τέτοιοι υπήρξατε και σεις στο παρελθόν. ΑΛΛ' ελουσθήκατε με το άγιον βάπτισμα και εκαθαρισθήκατε ἀπό αυτά τα αμαρτήματα. ΑΛΛ' επήρατε τον αγιασμόν που χαρίζει το Πνεῦμα το Άγιον, εγίνατε δίκαιοι εν τῷ ὀνόματι του Κυρίου ημῶν Ιησοῦ Χριστοῦ δια του Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μας.

Α Κορ. 6,12 Πάντα μοι ἔξεστιν, αλλ ου πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, αλλ ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος.

Α Κορ. 6,12 Ολα μου επιτρέπεται να τα κάμω, ὅπως π.χ. να τρώγω και να πίνω χωρῖς διακρίσεις, αλλά δεν είναι συμφέρον να πράττω όλα. Ολα μου επιτρέπονται, αλλ' εγώ δεν θα εξουσιασθῶ και δεν θα υποδουλωθῶ εις τίποτε.

Α Κορ. 6,13 τα βρώματα τή κοιλία και η κοιλία τοῖς βρώμασιν· ο δε Θεός και ταύτην και ταῦτα καταργήσει. το δε σώμα ου τή πορνεία, αλλά τῷ Κυρίῳ, και ο Κύριος τῷ σώματι·

Α Κορ. 6,13 Τα φαγητά είναι δια την κοιλίαν και η κοιλία δια τα φαγητά. Ο δε Θεός θα καταργήσῃ και αυτά και εκείνην εις την μέλλουσαν ανάστασιν των σωμάτων. Δεν είναι η τροφή, που μας κάνει αμαρτωλούς ενώπιον του Θεού. Αυτό ὅμως δεν ισχύει προκειμένου περι της ηθικής καθαρότητος, διότι το σώμα δεν έχει γίνει δια την πορνείαν και τας σαρκικὰς επιθυμίας, αλλά δια τον Κυριον, που είναι κεφαλή του πνευματικού σώματος της Εκκλησίας· και ο Κυριος είναι δια το σώμα, δια να κατοική εις αυτό και το αγιάζῃ.

Α Κορ. 6,14 ο δε Θεός και τον Κύριον ήγειρε και ημάς εξεγερεῖ διά της δυνάμεως αυτού.

Α Κορ. 6,14 Αφού δε ο Θεός και τον Κυριον ανέστησεν εκ νεκρῶν, και ημάς ὅλους, που αποθνήσκομεν και το σώμα μας διαλύεται, θα μας αναστήσῃ εκ νεκρῶν με την παντοδυναμίαν του.

Α Κορ. 6,15 ουκ οἰδατε ὅτι τα σώματα υμῶν μέλη Χριστοῦ εστιν; άρας οὖν τα μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; μη γένοιτο.

Α Κορ. 6,15 Δεν γνωρίζετε ὅτι τα σώματά σας είναι μέλη του Χριστοῦ, (ο οποίος είναι κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας); Να αποτραβήξω, λοιπόν, και να πάρω τα μέλη του Χριστοῦ και να τα κάνω μέλη πόρνης; Μη γένοιτο.

Α Κορ. 6,16 ή ουκ οἰδατε ὅτι ο κολλώμενος τή πόρνη ἐν σώματι εστιν; ἔσονται γάρ, φησίν, οι δύο εις σάρκα μίαν·

Α Κορ. 6,16 Η δεν γνωρίζετε, ὅτι εκείνος ο οποίος προσκολλάται και ενώνεται με την πόρνην είναι ένα σώμα με αυτήν; Διότι αυτό λέγει η Γραφή· "θα γίνουν, λέγει, οι δύο, άνδρας και γυναίκα, μια σάρκα, εν σώμα".

Α Κορ. 6,17 ο δε κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνεύματι εστι.

Α Κορ. 6,17 Εκείνος ὅμως που προσκολλάται και ενώνεται με τον Κυριον, γίνεται κατά μυστηριώδη τρόπον ένα πνεῦμα με αυτόν, γεμίζει ολόκληρος και αγιάζεται ἀπό αυτόν.

Α Κορ. 6,18 φεύγετε την πορνείαν. πάν αμάρτημα ὁ εάν ποιήσῃ άνθρωπος εκτός τοῦ σώματός εστιν, ο δε πορνεῶν εις το ἴδιον σώμα αμαρτάνει.

Α Κορ. 6,18 Αποφεύγετε πάντοτε με ὅλην σας την δύναμιν τον μολυσμόν της πορνείας. Καθε άλλο αμάρτημα, που ήθελε πράξῃ ο άνθρωπος, είναι αμάρτημα που διαπράττεται ἔξω ἀπό το σώμα και δεν το βλάπτει αμέσως και κατ' ευθείαν τόσον πολύ. Ενώ εκείνος που πορνεύει, αμαρτάνει εναντίον αυτού τούτου του σώματος, το οποίον και μολύνει και βλάπτει κατά τρόπον άμεσον και ταχύν.

Α Κορ. 6,19 ή ουκ οἰδατε ὅτι το σώμα υμῶν ναός τού εν υμῖν Αγίου Πνεύματός εστιν, οὔ ἔχετε ἀπό Θεοῦ, και ουκ εστέ εαυτῶν;

Α Κορ. 6,19 Η δεν γνωρίζετε ὅτι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, που κατοικεί μέσα σας, και το ἔχετε λάβει ἀπό τον Θεόν και άρα δεν ανήκετε στον εαυτόν σας;

Α Κορ. 6,20 ηγοράσθητε γάρ τιμής· δοξάσατε δὴ τον Θεόν εν τῷ σώματι υμῶν και εν τῷ πνεύματι υμῶν, ἀτίνα εστι τοῦ Θεοῦ.

Α Κορ. 6,20 Διότι ἔχετε εξαγορασθῆ με πολῦτιμον τίμημα, δηλαδή με το ανεκτίμητον αίμα του Χριστοῦ. Αποφεύγετε, λοιπόν, κάθε σαρκικήν εκτροπήν, που μολύνει το σώμα, και δοξάσατε τον Θεόν με ὅλην σας την προσωπικότητα, με το σώμα σας και με το πνεῦμα σας, τα οποία είναι του Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Α Κορ. 7,1 Περι δε ὄν εγράψατέ μοι, καλόν ανθρωῶπω γυναικός μη άπτεσθαι·

Α Κορ. 7,1 Ως προς εκείνα δε που μου εγράψατε, σας λέγω ὅτι καλόν είναι να μη εγγίση καθόλου ο άνθρωπος γυναίκα.

Α Κορ. 7,2 διά δε τας πορνείας ἕκαστος την εαυτοῦ γυναίκα εχέτω, και εκάστη τον ἴδιον άνδρα εχέτω.

Α Κορ. 7,2 Επειδή ὅμως ο άνθρωπος είναι αδύνατος και υπάρχει φόβος να παρασυρθῆ εις πορνείας, ας ἔχη ο καθένας την γυναίκα του και καθεμία ας ἔχη τον άνδρα της.

Α Κορ. 7,3 τή γυναικί ο ανήρ την οφειλομένην εὔνοιαν αποδιδότω, ὁμοίως δε και η γυνή τῷ ανδρί.

Α Κορ. 7,3 Εις την σύζυγόν του ο άνδρας ας αποδίδῃ, καθ' ὁ άλλωστε καθήκον ἔχει, την στοργήν, την συμπάθειαν και την

προστασίαν, που της οφείλεται. Ομοίως και η γυναίκα ας αποδίδη τα αυτά στον άνδρα της.

Α Κορ. 7,4 η γυνή τού ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ ο ανήρ· ομοίως δε και ο ανήρ τού ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ η γυνή.

Α Κορ. 7,4 Η γυναίκα δεν εξουσιάζει το σώμα της, αλλά, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού και έντος του νόμου του Θεού, το εξουσιάζει ο ανήρ· ομοίως και ο άνδρας δεν εξουσιάζει το σώμα του, αλλά το εξουσιάζει η σύζυγός του.

Α Κορ. 7,5 μη αποστερείτε αλλήλους, ει μη τι αν εκ συμφώνου προς καιρόν, ίνα σχολάζητε τή νηστεία και τή προσευχή και πάλιν επί το αυτό συνέρχησθε, ίνα μη πειράζη υμάς ο σατανάς διά την ακρασίαν υμών.

Α Κορ. 7,5 Μη αποστερείτε δε ο ένας τον άλλον, εκτός εάν αυτό το κάνετε κατόπιν κοινής συμφωνίας και επί ωρισμένον χρονικόν διάστημα, δια να επιδίδεσθε απερίσπαστοι με μεγαλυτέραν προθυμίαν και αφωσίωσιν εις την νηστείαν και την προσευχήν. Και πάλιν να επανέρχεσθε εις τας συζυγικάς σας σχέσεις, δια να μη δίδετε αφορμήν και ευκαιρίαν, λόγω της ακρατείας σας, να σας πειράζει ο σατανάς.

Α Κορ. 7,6 τούτο δε λέγω κατά συγγνώμην, ου κατ επιταγήν.

Α Κορ. 7,6 Αυτό που σας είπα, να μη αποστερήτε δηλαδή ο ένας τον άλλον, το λέγω ως υποχώρησιν και συγκατάβασιν δια την πνευματικήν σας αδυναμίαν. Δεν σας το επιβάλλω ως εντολήν.

Α Κορ. 7,7 θέλω γάρ πάντας ανθρώπους είναι ως και εμαυτόν· αλλ έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ός μέν ούτως, ός δε ούτως.

Α Κορ. 7,7 Διότι εγώ θέλω να είναι όλοι οι άνθρωποι όπως είμαι και εγώ, δηλαδή άγαμος και αφωσιωμένος στον Θεόν, αλλ' ο καθένας έχει από τον Θεόν ιδικόν του ιδιαίτερον χάρισμα, άλλος μεν έχει το χάρισμα να ζη κατ' αυτόν τον τρόπον, δηλαδή άγαμος· άλλος δε να ζη κατά διαφορετικόν τρόπον, δηλαδή έγγαμος.

Α Κορ. 7,8 Λέγω δε τοίς αγάμοις και ταίς χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ.

Α Κορ. 7,8 Λεγω δε στους αγάμους και εις τας χήρας, ότι είναι καλόν και συμφέρον δι' αυτούς, εάν μείνουν όπως εγώ, δηλαδή άγαμοι.

Α Κορ. 7,9 ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γάρ εστί γαμήσαι ή πυρούσθαι.

Α Κορ. 7,9 Εάν όμως δεν αισθάνωνται την δύναμιν να εγκρατευθούν, αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν το χάρισμα της αγαμίας, και ας προχωρήσουν εις γάμον. Διότι είναι προτιμότερον να έλθη κανείς εις γάμον, παρά να πυρποληται από την φλόγα της σαρκικής επιθυμίας.

Α Κορ. 7,10 τοίς δε γεγαμηκόσι παραγγέλλω, ουκ εγώ, αλλ ο Κύριος, γυναίκα από ανδρός μη χωρισθήναι·

Α Κορ. 7,10 Εις εκείνους δε οι οποίοι έχουν έλθει εις γάμον, δίδω την εντολήν, όχι εγώ, αλλά ο Κυριος, η γυναίκα να μη χωρισθή από τον άνδρα της.

Α Κορ. 7,11 εάν δε και χωρισθή, μενέτω άγαμος ή τώ ανδρί καταλλαγήτω· και άνδρα γυναίκα μη αφιέναι.

Α Κορ. 7,11 Εάν όμως συμβή και χωρισθή, ας μένη άγαμος η ας συμφιλιωθή με τον άνδρα της. Αλλά και ο άνδρας να μη αφήνη την γυναίκα του.

Α Κορ. 7,12 τοίς δε λοιποίς εγώ λέγω, ουχ ο Κύριος· ει τις αδελφός γυναίκα έχει άπιστον, και αυτή συνευδοκει οικείν μετ αυτού, μη αφιέτω αυτήν·

Α Κορ. 7,12 Εις δε τους άλλους εγγάμους, εγώ ως απόστολος του Κυρίου, και όχι κατ' ευθείαν ο Κυριος, λέγω· εάν κανένας αδελφός Χριστιανός έχη γυναίκα άπιστον, που την έλαβε ως σύζυγον, πριν και αυτός πιστεύση, και αυτή συγκατατίθεται προθύμως να κατοική μαζί του, ας μη την απομπέμπη.

Α Κορ. 7,13 και γυνή ει τις έχει άνδρα άπιστον, και αυτός συνευδοκει οικείν μετ αυτής, μη αφιέτω αυτόν.

Α Κορ. 7,13 Και γυναίκα Χριστιανή, που έχει άνδρα άπιστον, και αυτός δέχεται προθύμως να κατοική μαζί της, ας μην τον αφήση.

Α Κορ. 7,14 ηγίασται γάρ ο ανήρ ο άπιστος εν τή γυναικί, και ηγίασται η γυνή η άπιστος εν τώ ανδρί· επει άρα τα τέκνα υμών ακάθαρτά εστι, νύν δε αγία εστιν.

Α Κορ. 7,14 Διότι ο άνδρας ο άπιστος έχει κατά κάποιον τρόπον και εις κάποιον βαθμόν αγιασθή δια της ενώσεώς του προς την πιστήν γυναίκα· και η άπιστος γυναίκα έχει κάπως αγιασθή και αυτή δια της ενώσεώς της προς τον πιστόν άνδρα της. Επειδή, εάν δεν υπήρχε αυτή η κάποια μετάδοσις αγιασμού τα τέκνα θα ήσαν κατά φυσικήν συνέπειαν ακάθαρτα· ενώ τώρα είναι και αυτά αγία.

Α Κορ. 7,15 ει δε ο άπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω. ου δεδούλωται ο αδελφός ή η αδελφή εν τοίς τοιούτοις. εν δε ειρήνη κέκληκεν ημάς ο Θεός.

Α Κορ. 7,15 Εάν δε ο άπιστος σύζυγος επιθυμή και θέλη χωρισμόν, ας χωρίζεται η Χριστιανή γυναίκα. Εις τοιαύτας περιπτώσεις δεν είναι υποδουλωμένος και δεσμευμένος ο πιστός η πιστή. Ο Θεός μας έχει καλέσει να ζώμεν με ειρήνην εσωτερικήν και με ειρήνην προς τους γύρω μας και δεν είναι ορθόν να ταλαιπωρηται ο πιστός σύζυγος από τας έριδας και τας μάχας της άπιστου συζύγου.

Α Κορ. 7,16 τι γάρ οίδας, γύναι, ει τον άνδρα σώσεις; ή τι οίδας, άνερ, ει την γυναίκα σώσεις;

Α Κορ. 7,16 Ως προς δε την συνοίκησιν, σας λέγω και τούτο· που το ξέρεις συ, η Χριστιανή γυναίκα, εάν στέργουσα να συγκατοικής με τον άπιστον άνδρα σου, εφ' όσον και αυτός το θέλει, μήπως τυχόν και τον σώσης; Η που το ξέρεις συ, ο Χριστιανός σύζυγος, μήπως και σώσης την άπιστον γυναίκα;

Α Κορ. 7,17 ει μη εκάστω ως εμέρισεν ο Θεός, έκαστος ως κέκληκεν ο Κύριος, ούτω περιπατείτω. και ούτως εν ταίς εκκλησίαις πάσαις διατάσσονται.

Α Κορ. 7,17 Εκτός όμως αυτών που είπα παραπάνω, ο καθένας ας προσπαθή να ζη και να πορευέται σύμφωνα με τας συνθήκας της ζωής, τας οποίας ο Θεός εν τη προνοία του του έχει κανονίσει, να συνεχίση ομαλά τον βίον του, όπως τον ευρήκεν η κλήσις, που του απηθήθηεν ο Κυριος. Εγώ κατ' αυτόν τον τρόπον κανονίζω και ορίζω εις όλας τας τας Εκκλησίας.

Α Κορ. 7,18 περιτετμημένος τις εκλήθη; μη επισπάσθω. εν ακροβυστία τις εκλήθη; μη περιτετεμένεσθω.

Α Κορ. 7,18 Εκλήθη κανείς εις την Χριστιανικήν πίστιν και εδέχθη το βάπτισμα, ενώ ήτο περιτετμημένος; Ας μη τραβά το δέρμα, δια να κρύψη την περιτομήν του. Εκλήθη κανείς εις την πίστιν και έγινε Χριστιανός, ενώ ήτο απερίτμητος; Ας μη περιτέμνεται.

Α Κορ. 7,19 η περιτομή ουδέν εστι, και η ακροβυστία ουδέν εστιν, αλλά τήρησις εντολών Θεού.

A Κορ. 7,19 Τίποτε δεν είναι η περιτομή, και τίποτε δεν είναι η ακροβυστία. Αλλά εκείνο που έχει την αξίαν είναι η τήρησις των εντολών του Θεού.

A Κορ. 7,20 Έκαστος εν τή κλήσει ή εκλήθη, εν ταύτη μενέτω.

A Κορ. 7,20 Καθένας ας μένη εις την κατάστασιν που ευρέθη, όταν εκλήθη από τον Θεόν εις την πίστιν.

A Κορ. 7,21 δούλος εκλήθη; μη σοι μελέτω· αλλά ει και δύνασαι ελεύθερος γενέσθαι, μάλλον χρήσαι.

A Κορ. 7,21 Εκλήθη εις την πίστιν καθ' ον χρόνον ήσο δούλος; Μη σε μέλη δια την δουλειάν σου αυτήν. Αλλά και αν ακόμη ημπορής να γίνης ελεύθερος, χρησιμοποίησε μάλλον και προτίμα την κατάστασιν της δουλείας.

A Κορ. 7,22 ο γάρ εν Κυρίω κληθείς δούλος απελεύθερος Κυρίου εστίν· ομοίως και ο ελεύθερος κληθείς δούλος εστι Χριστού.

A Κορ. 7,22 Διότι εκείνος ο οποίος ήτο δούλος, όταν εκλήθη από τον Κυριον εις την πίστιν, έχει τώρα απελευθερωθή υπό του Κυρίου, ο οποίος του χάρισε την λύτρωσιν από τον ζυγόν της δουλείας και του θανάτου. Ομοίως και εκείνος που εκλήθη εις την πίστιν, καθ' ον χρόνον ήτο ελεύθερος, είναι τώρα δούλος του Χριστού.

A Κορ. 7,23 τιμής ηγοράσθητε· μη γίνεσθε δούλοι ανθρώπων.

A Κορ. 7,23 Ολοι έχετε εξαγορασθή από τον Χριστόν με ανεκτίμητον τίμημα. Μη γίνεσθε, λοιπόν, δούλοι των ανθρώπων, (μη συμμορφώσεσθε και μη υποδουλώνεσθε εις τας αμαρτωλάς απαιτήσεις και συνθηείας των ανθρώπων).

A Κορ. 7,24 Έκαστος εν ώ εκλήθη, αδελφοί, εν τούτω μενέτω παρά τώ Θεώ.

A Κορ. 7,24 Ο καθένας, αδελφοί, εις όποιαν κατάστασιν ευρέθη, όταν εκλήθη, εις αυτήν και ας μένη, (φροντίζων μόνον και αγωνιζόμενος να είναι πάντοτε κοντά στον Θεόν).

A Κορ. 7,25 Περί δε των παρθένων επιταγήν Κυρίου ουχ έχω, γνώμην δε δίδωμι ως ηληθμένος υπό Κυρίου πιστός είναι.

A Κορ. 7,25 Ως προς δε τας παρθένας, δεν έχω εντολήν εκ μέρους του Κυρίου να σας διαβιβάσω, αλλά και εγώ σαν άνθρωπος, που έχω ελεηθή από τον Κυριον, ώστε να είμαι αξιοπίστος διδάσκαλος σας, σας δίδω γνώμην.

A Κορ. 7,26 νομίζω ούν τούτο καλόν υπάρχειν διά την ενεστώσαν ανάγκην, ότι καλόν ανθρώπω το ούτως είναι.

A Κορ. 7,26 Νομίζω, λοιπόν, ότι εξ αιτίας της δυσκόλου εποχής, που διερχόμεθα εις την παρούσαν ζωήν, τούτο είναι καλόν· ότι δηλαδή είναι καλόν στον άνθρωπον να μένη έτσι, δηλαδή άγαμος.

A Κορ. 7,27 δέδεσαι γυναικί; μη ζήτηι λύσιν· λέλυσαι από γυναικός; μη ζήτηι γυναίκα·

A Κορ. 7,27 Είσαι όμως δεμένος δια των δεσμών του γάμου με γυναίκα; Μη ζητής να λυθής από τον δεσμόν αυτόν της γυναικός. Είσαι ελεύθερος από τα δεσμά του γάμου με γυναίκα; Μη ζητής σύζυγον.

A Κορ. 7,28 εάν δε και γήμης, ουχ ήμαρτες· και εάν γήμη η παρθένος, ουχ ήμαρτε· θλίψιν δε τή σαρκί έξουσιν οι τοιούτοι· εγώ δε υμών φείδομαι.

A Κορ. 7,28 Αλλά και αν έλθης εις γάμον, δεν διαπράττεις καμμίαν αμαρτίαν. Και η παρθένος εάν υπανδρευθή, δεν θα έχη αμαρτήσιν. Θα έχουν όμως αυτοί θλίψιν κατά το σώμα, (εξ αιτίας των μεριμνών και των φροντίδων και των αγώνων, στους οποίους περιπλέκονται οι έγγαμοι). Εγώ όμως σας λυπούμαι και θέλω να προλάβω αυτάς τας ταλαιπωρίας σας.

A Κορ. 7,29 τούτο δε φημι, αδελφοί, ο καιρός συνεσταλμένος το λοιπόν εστιν, ίνα και οι έχοντες γυναίκας ως μη έχοντες ώσι,

A Κορ. 7,29 Και τούτο σας λέγω ακόμη, αδελφοί μου, ο καιρός είναι ολίγος και περιορισμένος, ώστε και εκείνοι που έχουν γυναίκας να είναι σαν να μην έχουν, και ας φροντίζουν να μη υποδουλώνωνται εξ ολοκλήρου εις βιωτικές μερίμνας.

A Κορ. 7,30 και οι κλαίοντες ως μη κλαίοντες, και οι χαίροντες ως μη χαίροντες, και οι αγοράζοντες ως μη κατέχοντες,

A Κορ. 7,30 Και εκείνοι που κλαιουν δια τας θλίψεις των, να είναι σαν να μη κλαιουν, διότι γρήγορα εις την σύντομον ροήν του χρόνου θα περάσουν και αυτά. Και εκείνοι που χαίρουν, να ζουν σαν να μη χαίρουν δια τον ίδιον λόγον. Και εκείνοι που αγοράζουν, σαν να μη κατέχουν, διότι πολύ γρήγορα θα τα αφήσουν.

A Κορ. 7,31 και οι χρώμενοι τώ κόσμω τούτω ως μη καταχρώμενοι παράγει γάρ το σχήμα τού κόσμου τούτου.

A Κορ. 7,31 Και αυτοί, οι οποίοι χρησιμοποιοούν και μεταχειρίζονται τα αγαθά του κόσμου τούτου, ας μη κάμουν κατάχρησιν, η οποία βλάπτει και το σώμα και την ψυχήν· διότι φεύγει ασυγκράτητα η εξωτερική μορφή του κόσμου τούτου.

A Κορ. 7,32 θέλω δε υμάς αμερίμνους είναι. ο άγαμος μεριμνά τα τού Κυρίου, πώς αρέσει τώ Κυρίω·

A Κορ. 7,32 Θελω δε να είσθε απηλλαγμένοι από τας πολλές και δυσκόλους φροντίδας του βίου τούτου. Ο άγαμος φροντίζει και ενδιαφέρεται δι' όσα παραγγέλλει και θέλει ο Κυριος. Φροντίζει πως να αρέση στον Κυριον (αυτή δε η φροντίδα είναι ειρηνική και χαρούμενη).

A Κορ. 7,33 ο δε γαμήσας μεριμνά τα τού κόσμου, πώς αρέσει τή γυναικί.

A Κορ. 7,33 Εκείνος όμως που ήλθεν εις γάμον, φροντίζει δια τα κοσμικά πράγματα, πως θα αρέση εις την γυναίκα του.

A Κορ. 7,34 μεμέρισται και η γυνή και η παρθένος. η άγαμος μεριμνά τα τού Κυρίου, ίνα ή αγία και σώματι και πνεύματι· η δε γαμήσασα μεριμνά τα τού κόσμου, πώς αρέσει τώ ανδρί.

A Κορ. 7,34 Υπάρχει διαφορά και διάκρισις μεταξύ της εγγάμου και εκείνης που ηθέλησε και έμεινε παρθένος. Η μείνασα παρθένος φροντίζει με όλην της την ψυχήν και επιδιώκει εκείνα που αρέσουν στον Κυριον, δια να είναι αγία και καθαρά κατά το σώμα και την ψυχήν. Η έγγαμος φροντίζει πολύ δια κοσμικά πράγματα, πως θα αρέση στον άνδρα της.

A Κορ. 7,35 τούτο δε προς το υμών αυτών συμφέρον λέγω, ουχ ίνα βρόχον υμίν επιβάλω, αλλά προς το εύσχημον και ευπάρεδρον τώ Κυρίω απειρισπάστω.

A Κορ. 7,35 Λεγω δε αυτό περί της παρθενικής ζωής αποκλειστικά και μόνον προς το συμφέρον σας, όχι δια να σας βάλω θηλιά στον λαϊμόν και να σας τραβήξω, χωρίς να το θέλετε, στον άγαμον βίον, αλλά δια να σας δείξω και να σας οδηγήσω εις μίαν σεμνήν ζωήν και διακεκριμένην θέσιν πλησίον του Κυρίου, χωρίς βιωτικούς περισπασμούς και φροντίδας.

A Κορ. 7,36 Ει δε τις ασχημονείν επί την παρθένον αυτού νομίζει, εάν ή υπέρακμος, και ούτως οφείλει γίνεσθαι ό θέλει ποιείτω· ουχ αμαρτάνει γαμείτωσαν.

A Κορ. 7,36 Αν όμως κανένας πατέρας νομίζει, σύμφωνα με τας κρατούσας αντιλήψεις, ότι είναι εντροπήν και άσχημον πράγμα δι' αυτόν, που άφησε την κόρην του να περάση πλέον την ώριμον ηλικίαν δια τον γάμον και τα πράγματα φανερώνουν, ότι έτσι πρέπει να γίνη, δηλαδή ότι πρέπει να την υπανδρεύση, ας κάμη αυτό που θέλει, ας κάμη το καθήκον του. Τοιουτοτρόπως ενεργών δεν αμαρτάνει. Ας γίνη ο γάμος.

A Κορ. 7,37 ός δε έστηκεν εδραίος εν τή καρδια, μη έχων ανάγκην, έξουσίαν δε έχει περί τού ιδίου θεληματος, και τούτο κέκρικεν εν τή καρδια αυτού, τού τηρείν την εαυτού παρθένον, καλώς ποιεί.

Α Κορ. 7,37 Εκείνος όμως που έχει σταθή ακλόνητος με αμετακίνητον την απόφασιν μέσα εις την καρδιά του και δεν αισθάνεται καμμίαν ανάγκην να αλλάξη γνώμην και έχει εξουσίαν να πορευθή σύμφωνα με το θέλημά του και έχει οριστικώς αποφασίσει μέσα του να κρατήση την παρθένον του άγαμον, καλά κάνει.

Α Κορ. 7,38 ώστε και ο εκγαμιζών καλώς ποιεί, ο δε μη εκγαμιζών κρείσσον ποιεί.

Α Κορ. 7,38 Ωστε, λοιπόν, και εκείνος που υπανδρεύει την παρθένον του, καλά κάνει. Εκείνος όμως που, σύμφωνα και με την ιδικήν της θέλησιν, δεν την υπανδρεύει κάνει καλύτερα.

Α Κορ. 7,39 Γυνή δέδετα νόμω εφ' όσον χρόνον ζή ο ανήρ αυτής· εάν δε κοιμηθή ο ανήρ αυτής, ελευθέρα εστίν ώ θέλει γαμηθήναι, μόνον εν Κυρίω.

Α Κορ. 7,39 Καθε άγγαμος γυναίκα, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού, έχει δεθή με τον άνδρα της δια του γάμου, όσον καιρόν βέβαια ζη ο άνδρας της. Εάν όμως αποθάνη ο σύζυγός της, είναι ελευθέρα να υπανδρευθή όποιον θέλει, αλλά μόνον σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου.

Α Κορ. 7,40 μακαριώτερα δε εστιν ουτω μείνη, κατά την εμήν γνώμην· δοκά δε καγώ Πνεύμα Θεού έχειν.

Α Κορ. 7,40 Κατά την γνώμην μου όμως είναι ευτυχιστέρα και περισσότερον κερδισμένη, εάν μείνη χήρα. Νομίζω δε ότι έχω και εγώ Πνεύμα Θεού, ώστε να μη κάνω λάθος εις τας γνώμας μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Α Κορ. 8,1 Περί δε των ειδωλοθύτων, οίδαμεν ότι πάντες γνώσιν έχομεν.

Α Κορ. 8,1 Ας ομιλήσω τώρα δι' ένα άλλο θέμα. Δια τα ειδωλόθυτα, δια τα κρέατα δηλαδή που έχουν προσφερθή ως θυσία. Ξερομεν ότι όλοι έχομεν γνώσιν· αυτό εννοείται.

Α Κορ. 8,2 η γνώσις φυσιοί, η δε αγάπη οικοδομεί. ει δε τις δοκεί ειδέναι τι, ουδέπω ουδέν έγνωκε καθώς δει γνώναι·

Α Κορ. 8,2 Η γνώσις όμως χωρίς την ορθήν πράξιν οδηγεί εις κουφότητα και αλαζονεία, ενώ η αγάπη οικοδομεί και ωφελεί τον πλησίον. Εάν δε κανείς νομίζει ότι γνωρίζει κάτι, αυτός ακόμη δεν έχει γνωρίσει τίποτε, όπως πρέπει να το γνωρίζει εις βάθος και πλάτος.

Α Κορ. 8,3 ει δε τις αγαπά τον Θεόν, ούτος έγνωσται υπ αυτου.

Α Κορ. 8,3 Εάν όμως κανείς αγαπά τον Θεο, αυτός έχει γίνει πολύ γνωστός και οικείος και φίλος του Θεού, και παίρνει από τον Θεόν την αληθινήν γνώσιν.

Α Κορ. 8,4 Περί της βρώσεως ούν των ειδωλοθύτων οίδαμεν ότι ουδέν ειδωλον εν κόσμω, και ότι ουδείς Θεός έτερος ει μη εις.

Α Κορ. 8,4 Λοιπόν εις ο,τι αφορά το αν πρέπει να τρώγωμεν η όχι τα ειδωλόθυτα, γνωρίζομεν, ότι εις την πραγματικότητα κανένα ειδωλον δεν υπάρχει στον κόσμον, και ότι κανένας άλλος Θεός δεν υπάρχει, ειμή μόνον ο ένας, ο αληθινός Θεός.

Α Κορ. 8,5 και γάρ είπερ εισί λεγόμενοι θεοί είτε εν ουρανώ είτε επί της γής, ώσπερ εισί θεοί πολλοί και κύριοι πολλοί,

Α Κορ. 8,5 Διότι και αν μερικοί φαντάζονται, ότι υπάρχουν πολλοί λεγόμενοι θεοί, είτε στον ουρανόν είτε εις την γην-όπως και πράγματι υπάρχουν πολλοί ψευδείς θεοί και πολλοί κύριοι εις την γην, και αυτοί είναι τα πονηρά πνεύματα-

Α Κορ. 8,6 αλλ ημίν εις Θεός ο πατήρ, εξ ου τα πάντα και ημείς εις αυτόν, και εις Κύριος Ιησούς Χριστός, δι ου τα πάντα και ημείς δι αυτου.

Α Κορ. 8,6 αλλά δι' ημάς τους Χριστιανούς ένας μόνον Θεός υπάρχει, ο Πατήρ, από τον οποίον προέρχονται και πηγάζουν τα πάντα και δια τον οποίον ημείς όλοι οφείλομεν να ζώμεν και να αποβλέπωμεν ως προς το ύψιστον αγαθόν. Και ένας μόνος Κυριος υπάρχει, ο Ιησούς Χριστός, δια του οποίου έγιναν τα πάντα, δια του οποίου και ημείς εγεννήθημεν και αναγεννήθημεν.

Α Κορ. 8,7 Αλλ ουκ εν πάσιν η γνώσις· τινές δε τή συνειδήσει του ειδώλου έως άρτι ως ειδωλόθυτον εσθίουσι, και η συνειδήσις αυτών ασθενής ούσα μολύνεται.

Α Κορ. 8,7 ΑΛΛ' αυτή η καθαρά και αγία γνώσις δεν υπάρχει εις όλους. Και απόδειξις ότι μερικοί από τους Χριστιανούς έχουν μέσα εις την συνειδήσιν των την πεποιθήσιν ότι το ειδωλον, που ελάτρευαν άλλοτε, είναι πραγματικός Θεός· και τρώγουν έως τώρα ακόμη τα κρέατα, σαν ιεράν θυσίαν, που έχει προσφερθή εις θεούς. Και το αποτέλεσμα είναι ότι η συνειδήσις των, που είναι ακόμη αδύνατος και αδιαφώτιστος, μολύνεται από αυτό που έκαναν και τους ελέγχει.

Α Κορ. 8,8 βρώμα δε ημάς ου παρίστησι τώ Θεώ· ούτε γάρ εάν φάγωμεν περισσεύωμεν, ούτε εάν μη φάγωμεν υστερούμεθα.

Α Κορ. 8,8 Μαθετε, λοιπόν, όλοι ότι το οϊανδήποτε φάγητον και τα ειδωλόθυτα, δεν μας δίδουν ηθικήν αξίαν και δεν μας παρουσιάζουν ως εναρέτους και αρεστούς ενώπιον του Θεού. Διότι ούτε εάν φάγωμεν τα ειδωλόθυτα, με την ορθήν πεποιθήσιν ότι αυτά είναι κοινά κρέατα, προχωρούμεν και πλεονάζομεν εις αρετήν ούτε εάν δεν φάγωμεν βραδυπορούμεν και καθυστερούμεν εις αυτήν

Α Κορ. 8,9 βλέπετε δε μήπως η εξουσία υμών αύτη πρόσκομμα γένηται τοίς ασθενούσιν.

Α Κορ. 8,9 Προσέχετε όμως μήπως η εξουσία, που σας δίδει η φωτισμένη σας πίστις να τρώγετε και τα ειδωλόθυτα, γίνη πρόσκομμα στους ασθενείς και αδυνάτους κατά την πίστιν.

Α Κορ. 8,10 εάν γάρ τις ιδη σε, τον έχοντα γνώσιν, εν ειδωλείω κατακείμενον, ουχί η συνειδήσις αυτου ασθενούς όντος οικοδομηθήσεται εις το τα ειδωλόθυτα εσθίειν·

Α Κορ. 8,10 Διότι εάν κανείς από αυτούς ιδη σε, που έχεις την ορθήν γνώσιν και θεωρείσαι προωδευμένος Χριστιανός, να στρογγυλοκάθεσαι και να τρώγης εις κάποιον τραπέζι ειδωλολατρικού ναού, δεν θα ενισχυθή η συνειδήσις αυτου του αδελφού, ο οποίος είναι ασθενής κατά την πίστιν, να τρώγη τα ειδωλόθυτα με θρησκευτικήν ευλάβειαν·

Α Κορ. 8,11 και απολείται ο ασθενών αδελφός επί τή σή γνώσει, δι ον Χριστός απέθανεν.

Α Κορ. 8,11 Και έτσι θα παρασυρθή πάλιν εις την ειδωλολατρείαν και θα χαθή εξ αιτίας της ιδικς σου φωτισμένης γνώσεως ο ασθενής κατά την πίστιν αδελφός, δια τον οποίον εν τούτοις ο Χριστός εθυσιάσθη επάνω στον σταυρόν.

Α Κορ. 8,12 ούτω δε αμαρτάνοντες εις τους αδελφούς και τύπτοντες αυτών την συνειδήσιν ασθενούσαν εις Χριστόν αμαρτάνετε.

Α Κορ. 8,12 Ετσι δε αμαρτάνοντες εναντίον των αδελφών και καταφέροντες κτυπήματα εις την ασθενή συνειδήσιν των, αμαρτάνετε ενώπιον του Χριστου, διότι ματαιώνετε το έργον της σωτηρίας των αδελφών.

Α Κορ. 8,13 διόπερ ει βρώμα σκανδαλίζει τον αδελφόν μου, ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα, ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω.

Α Κορ. 8,13 Δι' αυτό εάν το φάγητον γίνεται αφορμή να κλονισθή εις την πίστιν και την χριστιανικήν ζωήν του ο αδελφός μου, δεν θα φάγω ποτέ κανένα είδος κρέατος δια να μη σκανδαλίσω τον αδελφόν μου. (Η θυσία των δικαιωμάτων αποτελεί καθήκον, όταν δι' αυτής προλαμβάνωμεν το σκάνδαλον, υποβοηθούμεν δε εις την αρετήν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Α Κορ. 9,1 Ουκ εμί απόστολος; ουκ εμί ελεύθερος; ουχί Ιησούν Χριστόν τον Κύριον ημών εώρακα; ου το έργον μου υμείς εστε εν Κυρίω;

Α Κορ. 9,1 Εγώ δεν είμαι Απόστολος όπως και οι άλλοι Απόστολοι; Δεν είμαι ελεύθερος όπως και οι άλλοι Χριστιανοί; Δεν έχω ιδεί και εγώ τον Ιησούν Χριστόν, τον Κυριον μας; Σεις οι Κορινθιοι δεν είσθε το έργον μου, το οποίον με την χάριν του Κυρίου και εις δόξαν του Κυρίου έχω πραγματοποιήσει;

Α Κορ. 9,2 ει άλλοις ουκ εμί απόστολος, αλλά γε υμίν εμ· η γάρ σφραγίς της εμής αποστολής υμείς εστε εν Κυρίω.

Α Κορ. 9,2 Εάν, έστω, δι' άλλους ανθρώπους δεν είμαι Απόστολος, αλλά δια σας οπωσδήποτε είμαι. Μαρτυρία και απόδειξις και επίσημος σφραγίς του αποστολικού μου αξιώματος και έργου είσθε σεις με την χάριν του Κυρίου.

Α Κορ. 9,3 η εμή απολογία τοίς εμέ ανακρίνουσιν αύτη εστί.

Α Κορ. 9,3 Η απολογία μου εις εκείνους, οι οποίοι μου κάνουν ανάκρισιν και ερευνούν με καχυποψίαν να μάθουν, αν είμαι Απόστολος, είναι αυτή ακριβώς, το έργον που έχω κάμει εις σας.

Α Κορ. 9,4 Μή ουκ έχομεν εξουσίαν φαγείν και πιείν;

Α Κορ. 9,4 Και, λοιπόν, μήπως εγώ και οι συνεργάται μου δεν έχομεν δικαίωμα να φάγωμεν και να πίνωμεν αυτά που μας προσφέρουν οι μαθηταί μας δια την διατροφήν μας;

Α Κορ. 9,5 μη ουκ έχομεν εξουσίαν αδελφήν γυναίκα περιάγειν, ως και οι λοιποί απόστολοι και οι αδελφοί του Κυρίου και Κηφάς;

Α Κορ. 9,5 Μήπως δεν έχομεν και ημείς δικαίωμα να έχωμεν μαζί μας ανά τας διαφόρους περιοδείας μας Χριστιανήν αδελφήν, δια να μας υπηρετή, (όπως και οι άλλοι Απόστολοι και οι λεγόμενοι αδελφοί του Κυρίου και ο Κηφάς;

Α Κορ. 9,6 ή μόνος εγώ και Βαρνάβας ουκ έχομεν εξουσίαν του μη εργάζεσθαι;

Α Κορ. 9,6 Η μόνος εγώ και ο Βαρνάβας δεν έχομεν δικαίωμα να εργαζόμεθα βιοποριστικόν έργον, (όπως και οι άλλοι Απόστολοι) και να ζώμεν από τα βοηθήματα, που με αγάπην θα μας προσφέρουν οι μαθηταί μας;

Α Κορ. 9,7 τις στρατεύεται ιδίοις ψωνίοις ποτέ; τις φυτεύει αμπελώνα και εκ του καρπού αυτού ουκ εσθίει; ή τις ποιμαίνει ποιμήνην και εκ του γάλακτος της ποιμήνης ουκ εσθίει;

Α Κορ. 9,7 Σας ερωτώ· ποιός ποτέ στρατιώτης παίρνει μέρος εις μίαν εκστρατείαν, εις ένα πόλεμον και πληρώνει ο ίδιος την τροφήν και τον οπλισμόν του; Ποιός φυτεύει αμπέλι και από τον καρπόν αυτού δεν τρώγει; Η ποιός βόσκει ποιμνιον και δεν τρώγει από το γάλα του ποιμνίου; (Ημείς οι Απόστολοι είμεθα και στρατιώται του Χριστού και εργάται του αμπελώνος του και ποιμένες των λογικών του προβάτων. Σας ερωτώ λοιπόν· είναι λογικόν και νοητόν να μη τρεφόμεθα από το έργον και νοητόν να μη τρεφόμεθα από το έργον μας;)

Α Κορ. 9,8 Μή κατά άνθρωπον ταύτα λαλώ; ή ουχί και ο νόμος ταύτα λέγει;

Α Κορ. 9,8 Αλλά μήπως αυτά που σας λέγω είναι παρμένα από τας συνηθείας των ανθρώπων μόνο; Η μήπως δεν λέγει τα ίδια και ο μωσαϊκός Νομος;

Α Κορ. 9,9 εν γάρ τώ Μωϋσέως νόμω γέγραπται· ου φιμώσεις βούν αλοώντα. μη των βοών μέλει τώ Θεώ;

Α Κορ. 9,9 Διότι και στον Νομον του Μωϋσέως έχει γραφή· "δεν θα βάλης φιμωτρον και δεν θα δέσης το στόμα του βωδιού που αλωνίζει". Θα του το αφήσης ελεύθερον να τρώγη και κάτι από τα στάχυα που αλωνίζει. Μήπως ο Θεός σαν Νομοθέτης ενδιαφέρεται δια τα βόδια;

Α Κορ. 9,10 ή δι ημάς πάντως λέγει; δι ημάς γάρ εγράφη, ότι επ ελπίδι οφείλει ο αροτριών αροτριάν, και ο αλων της ελπίδος αυτού μετέχειν επ ελπίδι.

Α Κορ. 9,10 Η δεν είναι λογικότερον να πιστεύσωμεν, μήπως δι' ημάς πάντως δίδη αυτήν την εντολήν; Ναι δι' ημάς το λέγει. Διότι δι' ημάς τους πνευματικούς εργάτας έχει γραφή στον Νομον ότι ο γεωργός με την ελπίδα ότι θα απολαύση και ο ίδιος από την εσοδείαν, οφείλει να οργώνη και να καλλιεργή. Και εκείνος που γεμάτος ελπίδα αλωνίζει οφείλει να μετέχη εις την ελπίδα, ότι θα απολαύση τους καρπούς των κόπων του.

Α Κορ. 9,11 Ει ημείς υμίν τα πνευματικά εσπείραμεν, μέγα ει ημείς υμών τα σαρκικά θερίσωμεν;

Α Κορ. 9,11 Λοιπόν και ημείς οι πνευματικοί εργάται, εάν εσπείραμεν εις σας τον σπόρον της θείας αληθείας και σας μετεδώσαμεν τας πνευματικάς δωρεάς του Θεού, είναι μεγάλο και παράδοξον πράγμα, εάν και ημείς θερίσωμεν και πάρωμεν προς συντήρησιν μας μερικά από τα υλικά αγαθά σας;

Α Κορ. 9,12 ει άλλοι της εξουσίας υμών μετέχουσιν, ου μάλλον ημείς; αλλ ουκ εχρησάμεθα τή εξουσία ταύτη, αλλά πάντα στέγομεν, ίνα μη εγκοπήν τινα δώμεν τώ ευαγγελίω του Χριστού.

Α Κορ. 9,12 Εάν άλλοι έχουν απέναντί σας αυτό το δικαίωμα, να τρέφονται δηλαδή από σας, δεν πρέπει πολύ περισσότερον να το έχωμεν ημείς; (Ποιός από σας και ποιός λογικός άνθρωπος θα πη όχι). Και εν τούτοις ημείς δεν εκάμαμεν χρήσιν αυτών των δικαιωμάτων μας, αλλ' υποφέρομεν αντιθέτως τα πάντα και πείναν και δίψαν και γυμνότητα, δια να μη δώσωμεν ουδέ την παραμικροτέραν δυσκολίαν, ούτε το παραμικρότερον εμπόδιον εις την απρόσκοπον διάδοσιν του Ευαγγελίου του Χριστού.

Α Κορ. 9,13 ουκ οίδατε ότι οι τα ιερά εργαζόμενοι εκ του ιερού εσθίουσιν, οι τώ θυσιαστηρίω προσεδρεύοντες τώ θυσιαστηρίω συμμερίζονται;

Α Κορ. 9,13 Δεν γνωρίζετε, ότι αυτοί που υπηρετούν στο ιερόν και υποβοηθούν εις την λατρείαν, όπως είναι οι Λευΐται, τρώγουν και τρέφονται από εκείνα, που προσφέρονται ως θυσία στον ναόν; Οι ιερείς και οι αρχιερείς των Εβραίων, οι οποίοι με ζήλον εργάζονται κοντά στο θυσιαστήριον και προσφέρουν τας θυσίας, δεν μοιράζονται μαζί με το θυσιαστήριον τας θυσίας;

Α Κορ. 9,14 ούτω και ο Κύριος διέταξε τοίς το ευαγγέλιον καταγγέλλουσιν εκ του ευαγγελίου ζήν.

Α Κορ. 9,14 Έτσι και τώρα ο Κυριος έδωσεν εντολήν δι' εκείνους, που κηρύττουν το Ευαγγέλιον της σωτηρίας να ζουν από το Ευαγγέλιον, δηλαδή από τους πιστούς, που δέχονται το ευαγγελικόν κήρυγμα.

Α Κορ. 9,15 εγώ δε ουδενί εχρησάμην τούτων. Ουκ έγραψα δε ταύτα ίνα ούτω γένηται εν εμοί· καλόν γάρ μοι μάλλον

αποθανείν ή το καύχημά μου ίνα τις κενώση.

Α Κορ. 9,15 Εγώ όμως δεν έκαμα χρήσιν κανενός από τα δικαιώματα αυτά. Δεν σας τα έγραψα δε αυτά, δια να γίνεται έτσι απ' εδώ και πέρα και εις εμέ, να μου προσφέρωνται δηλαδή από σας όσα χρειάζονται δια την συντηρήσιν μου. Διότι εγώ προτιμώ να πεθάνω μάλλον από την στέρησιν και την ταλαιπωρίαν επάνω εις την εργασίαν του Ευαγγελίου, παρά να κάμη κανείς κενόν και άνευ περιεχομένου το καύχημά μου, το ότι δηλαδή κηρύττω το ευαγγέλιον του Χριστού χωρίς να επιβαρύνω κανένα.

Α Κορ. 9,16 εάν γάρ ευαγγελίζωμαι, ουκ έστι μοι καύχημα· ανάγκη γάρ μοι επίκειται· ουαί δε μοί εστιν εάν μη ευαγγελίζωμαι

Α Κορ. 9,16 Μολονότι και το κηρύττω το Ευαγγέλιον δεν μου δίδει κανένα δικαίωμα να καυχώμαι, διότι το αποστολικόν έργον είναι δι' εμέ ανάγκη και υποχρέωσις, με την οποίαν ο Κυριος με ετίμησε. Αλλοίμονόν μου δε εάν δεν εκπληρώσω αυτήν την αποστολήν και παύσω να κηρύττω το Ευαγγέλιον.

Α Κορ. 9,17 ει γάρ εκών τούτο πράσσω, μισθόν έχω· ει δε άκων, οικονομίαν πεπίστευμαι.

Α Κορ. 9,17 Διότι εάν κάμνω αυτό το έργον από ιδικήν μου καλήν διάθεσιν και πρωτοβουλίαν, χωρίς να μο έχη δοθή από κανένα τέτοια εντολήν, τότε θα είχα το δικαίωμα να ζητώ μισθόν. Εάν όμως το κάμνω όχι από ιδικήν μου πρωτοβουλίαν, αλλ' ως εντολήν, τότε είμαι ένας οικονόμος, στον οποίον ο Κυριος έχει εμπιστευθή την διαχείρησιν αυτής της πνευματικής εξουσίας.

Α Κορ. 9,18 τις ούν μοί εστιν ο μισθός; ίνα ευαγγελιζόμενος αδάπανον θήσω το ευαγγέλιον τού Χριστού, εις το μη καταχρησασθαι τή εξουσία μου εν τώ ευαγγελίω.

Α Κορ. 9,18 Ποίος λοιπόν είναι ο μισθός μου και η καύχησίς μου εις την περίστασιν αυτήν; Είναι αυτός· να κηρύττω το Ευαγγέλιον του Χριστού και ως ανεκτίμητον αξίαν να το προσφέρω στους ακροατάς μου, χωρίς να τους επιβαρύνω με δαπάνας δια την συντήρησίν μου· και έτσι να μη κάμνω καμμίαν απολύτως χρήσιν του δικαιώματος, που μου δίδει αυτό τούτο το Ευαγγέλιον.

Α Κορ. 9,19 Ελεύθερος γάρ ών εκ πάντων πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδήσω·

Α Κορ. 9,19 Επί τη ευκαιρία δε πρέπει να σας είπω ότι και άλλας θυσίας έχω κάμη. Διότι αν και ήμουν ελεύθερος από όλους, χωρίς κανένα κύριον επί του εαυτού μου, εν τούτοις έκαμα τον εαυτόν μου δούλον εις όλους, δια να κερδήσω στον Χριστόν τους περισσοτέρους.

Α Κορ. 9,20 και εγενόμην τοίς Ιουδαίοις ως Ιουδαίος, ίνα Ιουδαίους κερδήσω· τοίς υπό νόμον ως υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον κερδήσω·

Α Κορ. 9,20 Και έγίνα μεταξύ των Ιουδαίων σαν Ιουδαίος, δια να κερδήσω Ιουδαίους· εις εκείνους που ευρίσκοντο υπό την εξουσίαν του μωσαϊκού Νομου έγίνα σαν να ήμουν και εγώ υπό Νομον, δια να κερδήσω τους υπό Νομον.

Α Κορ. 9,21 τοίς ανόμοις ως άνομος, μη ών άνομος Θεώ, αλλ έννομος Χριστώ, ίνα κερδήσω ανόμους·

Α Κορ. 9,21 Είς τους εθνικούς που δεν είχαν τον μωσαϊκόν Νομον, έγίνα σαν άνομος χωρίς φυσικά ποτέ να παραβώ νόμον Θεού, αλλά ζων σύμφωνα με τον νόμον του Χριστού, δια να κερδήσω τους ανόμους.

Α Κορ. 9,22 εγενόμην τοίς ασθενέσιν ως ασθενής, ίνα τους ασθενείς κερδήσω· τοίς πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω.

Α Κορ. 9,22 Είς τους ασθενείς κατά την πίστιν και την αρετήν Χριστιανούς έγίνα κι' εγώ σαν ασθενής, δια να κερδήσω εις Χριστόν τους ασθενείς. Είς όλους έγίνα τα πάντα, χωρίς βέβαια να παραβώ ποτέ το θέλημα του Θεού, δια να σώσω με κάθε τίμημα και θυσίαν έστω και μερικούς.

Α Κορ. 9,23 Τούτο δε ποιώ διά το ευαγγέλιον, ίνα συγκοινωνός αυτού γένωμαι.

Α Κορ. 9,23 Αυτό δε το πράττω δια το Ευαγγέλιον του Χριστού, δια να γίνω και εγώ μαζί με τους άλλους πιστούς συμμετοχος εις την χάριν και τας δωρεάς, που παρέχει.

Α Κορ. 9,24 ουκ οίδατε ότι οι εν σταδίω τρέχοντες πάντες μέν τρέχουσιν, εις δε λαμβάνει το βραβείον; ούτω τρέχετε, ίνα καταλάβητε.

Α Κορ. 9,24 Δεν γνωρίζετε τι συμβαίνει με αυτούς που τρέχουν στο στάδιον; Οτι δηλαδή όλοι τρέχουν, ένας όμως παίρνει το βραβείον; Ετσι και σεις, να τρέχετε με ενθουσιασμόν και επιμονήν τον δρόμον της αρετής, δια να κερδήσετε όλοι, και όχι ένας μόνον, το βραβείον.

Α Κορ. 9,25 πάς δε ο αγωνιζόμενος πάντα εγκρατεύεται, εκείνοι μέν ούν ίνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, ημείς δε άφθαρτον.

Α Κορ. 9,25 Εχετε δε βέβαια υπ' όψιν σας, ότι κάθε αθλητής εγκρατεύεται από όλα, φαγητά, ποτά, κ.λ.π. εκείνοι μεν δια να πάρουν έναν φθαρτόν στέφανον, ημείς δε δια να πάρωμεν από τον Θεόν τον άφθαρτον στέφανον.

Α Κορ. 9,26 εγώ τοίνυν ούτω τρέχω, ως ουκ αδήλωσ, ούτω πυκτεύω, ως ουκ αέρα δέρω,

Α Κορ. 9,26 Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω και αγωνίζομαι, όχι εις την τύχην και χωρίς σκοπόν, αλλά με συγκεκριμένον σκοπόν. Ετσι πυγμαχώ προς κάτι ωρισμένον και όχι σαν να γρονθοκοπώ αέρα.

Α Κορ. 9,27 αλλ υποπιάζω μου το σώμα και δουλαγωγώ, μήπως άλλους κηρύξας αυτός αδόκιμος γένωμαι.

Α Κορ. 9,27 Αλλά ταλαιπωρώ το σώμα μου και το υποβάλλω εις σκληράν πειθαρχίαν και δουλειαν μήπως τυχόν ενώ θα έχω κηρύξει και καλέσει άλλους εις σωτηρίαν, εγώ αποδοκιμασθώ από τον Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Α Κορ. 10,1 Ου θέλω δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, ότι οι πατέρες ημών πάντες υπό την νεφέλην ήσαν, και πάντες διά της θαλάσσης διήλθον,

Α Κορ. 10,1 Δεν θέλω δε, αδελφοί, να αγνοήτε, ότι οι πρόγονοι ημών των Ισραηλιτών όλοι ήσαν κάτω από την σκέπη της νεφέλης και όλοι επέρασαν ασφαλείς και υγιείς δια μέσου της θαλάσσης.

Α Κορ. 10,2 και πάντες εις τον Μωϋσήν εβαπτίσαντο εν τή νεφέλη και εν τή θαλάσση,

Α Κορ. 10,2 Και όλοι δια του Μωϋσέως και μαζί με τον Μωϋσήν επήρασαν σαν ένα ειδός βαπτίσματος εις την νεφέλην και εις την θάλασσαν (πράγμα το οποίον ετόνωσε τους δεσμούς μεταξύ των, ως ενός λαού του Θεού).

Α Κορ. 10,3 και πάντες το αυτό βρώμα πνευματικόν έφαγον,

Α Κορ. 10,3 Και όλοι έφαγαν την αυτήν τροφήν, το μάννα, το οποίον το Πνεύμα του Θεού τους έδιδε.

Α Κορ. 10,4 και πάντες το αυτό πόμα πνευματικόν ἔπιον· ἔπινον γάρ εκ πνευματικῆς ακολουθούσης πέτρας, ἡ δε πέτρα ἦν ὁ Χριστός.

Α Κορ. 10,4 Και ὅλοι ἔπιαν το αυτό ποτόν, το οποίον το Πνεῦμα το Ἅγιον τους προσέφερε. Διότι ἔπιναν ἀπό υπερφυσικὴν και ἀόρατον, ἀπό πνευματικὴν πέτραν, που τους ακολουθοῦσε· αὐτὴ δε ἡ πέτρα ἦτο ὁ Χριστός.

Α Κορ. 10,5 ἀλλ οὐκ εν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός· κατεστρώθησαν γάρ εν τῇ ἐρήμῳ.

Α Κορ. 10,5 Ἀλλά, καίτοι ὅλοι ἐπήραν τας δωρεάς αὐτὰς του Πνεύματος, ὁ Θεός δεν εὐηρεστήθη και δεν ἔδωσε την ειδικὴν ευμένειάν του στους περισσότερους ἀπό αὐτούς. Και τούτο, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι παρέβησαν το θέλημά του, ἐτιμωρήθησαν ἀπό τον Θεόν, και ἔπεσαν κάτω νεκροὶ εἰς την ἔρημον γην.

Α Κορ. 10,6 Ταῦτα δε τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς το μη εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κακεῖνοι ἐπεθύμησαν.

Α Κορ. 10,6 Αὐτὰ ὅλα ἐγίναν προφητικὰ σύμβολα και ἀλληγοραὶ δι' ἡμᾶς και μας διδάσκουν να μη κυριευόμεθα ἀπό ἐπιθυμίας κακῶν και αμαρτωλῶν πραγμάτων, ὅπως ἐκεῖνοι ἐπεθύμησαν.

Α Κορ. 10,7 μηδὲ εἰδωλόλατραι γίνεσθε, καθὼς τινες αὐτῶν, ὡς γέγραπται· ἐκάθισεν ὁ λαός φαγεῖν και πιεῖν, και ἀνέστησαν παίζειν.

Α Κορ. 10,7 Οὔτε δε να γίνεσθε εἰδωλόλατραι τρώγοντες με εὐλάβειαν τα εἰδωλόθυτα, ὅπως ἐγίναν μερικοὶ ἀπό ἐκείνους, καθὼς ἔχει γραφὴ εἰς την Παλαιάν Διαθήκην· “ἐκάθισεν ὁ λαός να φάγη και να πῖν και ἐσηκώθησαν ἔπειτα να παίξουν και να χορεύσουν προς τιμὴν και λατρείαν του εἰδώλου, του χρυσοῦ μύσχου που εἶχαν στήσει”.

Α Κορ. 10,8 μηδὲ πορνεύωμεν, καθὼς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν και ἔπεσον εν μια ἡμέρᾳ εικοσιτρεῖς χιλιάδες.

Α Κορ. 10,8 Ἀκόμη δε ἀσ μη παρασυρόμεθα ποτέ ἀπό την πορνείαν, ὅπως μερικοὶ ἀπό αὐτούς ἐπόρνευσαν και εἰς μίαν ἡμέραν ἔπεσαν κάτω νεκροὶ εἰκοσὶ τρεῖς χιλιάδες.

Α Κορ. 10,9 μηδὲ ἐκπειράζωμεν τον Χριστόν, καθὼς και τινες αὐτῶν ἐπείρασαν και ὑπὸ των ὀφειῶν ἀπώλοντο.

Α Κορ. 10,9 Οὔτε να ζητοῦμεν να δοκιμάσωμεν, ἐάν ὁ Χριστός θα μας φυλάξῃ ἀπό τους κινδύνους της αμαρτίας και της εἰδωλολατρίας, ὅπως και μερικοὶ ἀπό ἐκείνους ἐπείραξαν τότε τον Θεόν και δια την παράβασίν των αὐτὴν ἐπέθαναν δαγκωμένοι ἀπό τα δηλητηριώδη φίδια.

Α Κορ. 10,10 μηδὲ γογγύζετε, καθὼς και τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν και ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ.

Α Κορ. 10,10 Και μη γογγύζετε εἰς καιρόν θλίψεων ἐναντίων του Θεοῦ, ὅπως και μερικοὶ ἀπό ἐκείνους ἐγόγγυσαν και ἐξολοθρεύθησαν ἀπό τον ἐξολοθρευτὴν ἄγγελον.

Α Κορ. 10,11 ταῦτα δε πάντα τύποι συνέβαινον ἐκείνοις, ἐγράφη δε προς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τα τέλη των αἰῶνων κατήντησεν.

Α Κορ. 10,11 Ὅλαι δε αὐταὶ αἱ τιμωρίαι ἐπεβλήθησαν εἰς ἐκείνους, διότι ἔτσι ἔπρεπε να γίνῃ. Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν και προφητικὰ σύμβολα· ἐγράφησαν και δια την νουθεσίαν και καθοδήγησιν ἡμῶν των σημερινῶν πιστῶν, στους οποίους κατέληξαν οἱ τελευταῖοι χρόνοι της προχριστιανικῆς περιόδου και ἤρχισεν ἡ νέα ἐποχὴ της χάριτος του Χριστοῦ.

Α Κορ. 10,12 Ὡστε ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μη πέση.

Α Κορ. 10,12 Ἀς τα ἔχωμεν, λοιπόν, ὑπ' ὄψιν αὐτὰ ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, ὥστε ἐκεῖνος που νομίζει, ὅτι στέκεται καλά εἰς την πίστιν, ἀσ προσέχῃ μήπως πέση, ὅπως ἔπεσαν οἱ Ἑβραῖοι τότε.

Α Κορ. 10,13 πειρασμός υμᾶς οὐκ εἰληφεν εἰ μη ἀνθρώπινος· πιστός δε ὁ Θεός, ὅς οὐκ ἐάσει υμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ και την ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι υμᾶς ὑπενεγκεῖν.

Α Κορ. 10,13 Πειρασμός βέβαια μέγας ἕως τώρα δεν σας ἔχει καταλάβει, ἐμὴ μόνον μικροπειρασμοὶ προσωρινοί, τους οποίους ἡμπορεῖ να υποστή και να υπενικήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Ἐάν δε στο μέλλον παρουσιασθῶν μεγάλοι πειρασμοί, μη λησμονεῖτε, ὅτι εἶναι ἀξιόπιστος ὁ Θεός, ὁ οποίος δεν θα σας ἀφήσῃ να πειρασθῆτε παραπάνω ἀπό την δύναμιν σας, ἀλλὰ μαζὴ με τον πειρασμόν θα ανοίξῃ και διέξοδον, ὥστε να βγῆτε ἀπό τον περιρασμόν και θα σας δώσῃ την δύναμιν να τον υπομείνετε.

Α Κορ. 10,14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπό της εἰδωλολατρίας.

Α Κορ. 10,14 Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου, φεύγετε μακρὰ ἀπό την εἰδωλολατρείαν, ἀπό τας θυσίας, τα ἔθιμα και την ζωὴν των εἰδωλολατρῶν (χωρὶς να φοβηθῆτε τας παρεξηγήσεις και τους πειρασμούς εκ μέρους αὐτῶν).

Α Κορ. 10,15 ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε υμεῖς ὁ φημι.

Α Κορ. 10,15 Ομιλῶ προς σας, ὡς προς ἀνθρώπους συνετοῦς και λογικοῦς, κρίνατε και σεις αὐτὸ το οποίον θα σας πω·

Α Κορ. 10,16 το ποτήριον της εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστί; τον ἄρτον ὃν κλάωμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστί;

Α Κορ. 10,16 Το ποτήριον, το οποίον ὁ ἴδιος ὁ Κυριος ἠυλόγησε κατὰ τον μυστικόν δεῖπνον, και το οποίον ἡμεῖς με προσευχὴν, με ευχαριστίας και δεήσεις ἀγιάζομεν, σύμφωνα προς το θέλημά του, δεν εἶναι κοινωνία και συμμετοχὴ στο αἶμα του Χριστοῦ; Ὁ ἄρτος, τον οποίον στο μυστήριον της θείας Ευχαριστίας κόπτομεν εἰς τεμάχια και μοιραζόμεθα μεταξύ μας, δεν εἶναι κοινωνία του σώματος του Χριστοῦ;

Α Κορ. 10,17 ὅτι εἰς ἄρτος, ἐν σώμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν· οἱ γάρ πάντες εκ τοῦ ἐνός ἄρτου μετέχομεν.

Α Κορ. 10,17 Ἐπειδὴ δε ἓνας εἶναι ὁ ἄρτος, ἀπό τον οποίον κοινωνοῦμεν, ἓνα πνευματικόν σώμα εἴμεθα οἱ πολλοί. Διότι ὅλοι ἀπό τον ἓνα ἄρτον, το σώμα του Κυρίου, μετέχομεν, και δι' αὐτοῦ ἐνωόμεθα ὅλοι μεταξύ μας.

Α Κορ. 10,18 βλέπετε τον Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθιοντες τας θυσίας κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσὶ;

Α Κορ. 10,18 Κυττάξατε τους Ἰσραηλίτας οἱ οποίοι εἶναι μόνον κατὰ σάρκα και ὄχι κατὰ πνεῦμα ἀπόγονοι των πατριαρχῶν· αὐτοὶ οἱ οποίοι τρώγουν τας θυσίας που προσφέρονται στο ἱερόν της Ἱερουσαλήμ, δεν εἶναι κοινωνοὶ και συμμετοχοὶ του θυσιαστηρίου; (Ἔτσι και ὅσοι τρώγουν με πίστιν τας θυσίας των εἰδώλων γίνονται συμμετοχοὶ και κοινωνοὶ των εἰδώλων).

Α Κορ. 10,19 τι οὖν φημί; ὅτι εἰδώλων τι ἐστί; ἢ ὅτι εἰδωλόθυτον τι ἐστί;

Α Κορ. 10,19 Λοιπόν, τι λέγω; Ὅτι ὑπάρχει πράγματι στον κόσμον αὐτὸν εἶδωλον, που εἰκονίζει ἀληθινόν Θεόν; Ἡ ὅτι το εἰδωλόθυτον εἶναι κάτι που ἐγκλείει κάποιαν ἱερότητα και δύναμιν; Ὁχι βέβαια.

Α Κορ. 10,20 ἀλλ ὅτι ἂ θύει τα ἔθνη, δαιμονίοις θύει και οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δε υμᾶς κοινωνοῦς των δαιμονίων γίνεσθαι.

Α Κορ. 10,20 Ἀλλὰ λέγω, ὅτι τα ζῶα και αἱ ἄλλαι προσφοραὶ, που θυσιάζουν οἱ εἰδωλόλατραι, “τα θυσιάζουν εἰς τα δαιμόνια, και ὄχι στον Θεόν”. Ἐγώ, λοιπόν, δεν θέλω να γίνεσθε σεις συμμετοχοὶ και κοινωνοὶ των δαιμονίων.

Α Κορ. 10,21 οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν και ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν και τραπέζης δαιμονίων.

Α Κορ. 10,21 Δεν ημπορείτε και δεν πρέπει να πίνετε το ποτήριον του Κυρίου, το ποτήριον της θείας Ευχαριστίας, και κατόπιν να πίνετε από το ποτήριον του οίνου που προσφέρεται ως σπονδή και θυσία εις τα δαιμόνια. Δεν ημπορείτε να μετέχετε εις την τράπεζαν του Κυρίου και εις την τράπεζαν των δαιμονίων.

Α Κορ. 10,22 ή παραζηλούμεν τον Κύριον; μη ισχυρότεροι αυτού εσμεν;

Α Κορ. 10,22 Η παρακινούμεν εις ζηλοτυπίαν και παροργίζομεν τον Κυριον εναντίον μας; Και μήπως τάχα είμεθα ισχυρότεροι από αυτόν, δια να αντικρύσωμεν την δικαίαν οργήν του;

Α Κορ. 10,23 Πάντα μοι έξεστιν, αλλ ου πάντα συμφέρει. πάντα μοι έξεστιν, αλλ ου πάντα οικοδομεί.

Α Κορ. 10,23 Ολα έχω το δικαίωμα να τα πράττω, αλλά δεν είναι συμφέρον και ωφέλιμον δι' εμέ να τα πράττω όλα. Ολα έχω το δικαίωμα να τα κάνω, αλλά δεν οικοδομούν όλα στο έργον της σωτηρίας.

Α Κορ. 10,24 μηδέεις το εαυτού ζητείτω, αλλά το τού ετέρου έκαστος.

Α Κορ. 10,24 Κανείς δε, παρασυρόμενος από την φιλαυτίαν του, να μη επιζητή ή ο,τι του αρέσει η ο,τι τον εξυπηρετε, αλλ' ας επιδιώκη και ας ενδιαφέρεται ο καθέννας και δια το καλόν του άλλου.

Α Κορ. 10,25 Πάν το εν μακέλλω πωλούμενον εσθίετε μηδέν ανακρίνοντες διά την συνείδησιν·

Α Κορ. 10,25 Ετσι κάθε κρέας που πωλείται στο κρεοπωλείον, χωρίς να εξετάζεται από που προέρχεται, ας το τρώγετε, δια να μη δίδετε και αφορμήν ταραχής εις την συνείδησίν σας.

Α Κορ. 10,26 τού γάρ Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής.

Α Κορ. 10,26 Ας σκέπτεσθε δε, ότι όχι μόνον τα κρέατα, αλλ' "όλη η γη και τα εν αυτή ανήκουν στον Κυριον".

Α Κορ. 10,27 ει δε τις καλεί υμάς των απίστων και θέλετε πορευέσθαι, πάν το παρατιθέμενον υμίν εσθίετε μηδέν ανακρίνοντες διά την συνείδησιν.

Α Κορ. 10,27 Εάν δε σας προσκαλή εις φάγητον κάποιος από τους απίστους και θέλετε να πάτε, τρώγετε κάθε τι που παρατίθεται εις την τράπεζαν, χωρίς να εξετάζεται από που προέρχεται, δια να μη δώσετε αφορμήν τύψεων εις την συνείδησίν σας.

Α Κορ. 10,28 εάν δε τις υμίν είπη, τούτο ειδωλόθυτόν εστι, μη εσθίετε δι εκείνον τον μηνύσαντα και την συνείδησιν· τού γάρ Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής.

Α Κορ. 10,28 Εάν όμως σας πη κανείς "αυτό που παρατίθεται είναι ειδωλόθυτον", μη το τρώτε, όχι διότι είναι μολυσμένον, αλλά δι' εκείνον, που σας το κατέστησε γνωστόν και δια την συνείδησίν του, η οποία είναι επόμενον να τον τύψη εάν φάγη και αυτός και να ξεγερωθή και σκανδαλισθή εναντίον σας, εάν αυτός μεν δεν φάγη, φάγετε όμως σεις. Παλιν όμως σας επαναλαμβάνω, ότι τα πάντα ανήκουν στον Κυριον, διότι του Κυρίου είναι η γη και κάθε τι που την γεμίζει.

Α Κορ. 10,29 συνείδησιν δε λέγω ουχί την εαυτού, αλλά την τού ετέρου. ινατί γάρ η ελευθερία μου κρίνεται υπό άλλης συνειδήσεως;

Α Κορ. 10,29 Συνείδησιν δε λέγω όχι την ιδικήν σου, αλλά του άλλου. Ισως όμως ερωτήση κανείς· διατί η ελευθερία, την οποίαν έχω από τον Θεόν να τρώγω και από τα ειδωλόθυτα ακόμη, να κρίνεται και να καταδικάζεται από την συνείδησιν του άλλου;

Α Κορ. 10,30 ει εγώ χάριτι μετέχω, τι βλασφημούμαι υπέρ ου εγώ ευχαριστώ;

Α Κορ. 10,30 Εάν δε εγώ, πληροφορημένος την αλήθειαν από την χάριν του Θεού, τρώγω κάθε είδος κρέατος, διατί κατηγορούμαι δια την πράξιν μου αυτήν, δια την οποίαν μάλιστα εγώ ευχαριστώ και δοξολογώ τον Θεόν;

Α Κορ. 10,31 Είτε ούν εσθίετε είτε πίνετε είτε τι ποιείτε, πάντα εις δόξαν Θεού ποιείτε.

Α Κορ. 10,31 Δυο όμως πράγματα πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας. Πρώτον είτε τρώγετε είτε πίνετε είτε οτιδήποτε άλλο πράττετε, όλα να τα κάμνετε εις δόξαν Θεού.

Α Κορ. 10,32 απρόσκοπτοι γίνεσθε και Ιουδαίους και Έλλησι και τή εκκλησία τού Θεού,

Α Κορ. 10,32 Δεύτερον να μη παρέχετε πρόσκομμα και αφορμήν σκανδάλου εις κανέναν· ούτε στους Ιουδαίους ούτε στους Έλληνας, ούτε εις την Εκκλησίαν του Θεού.

Α Κορ. 10,33 καθώς καγώ πάντα πάσιν αρέσκω, μη ζητών το εμαυτού συμφέρον, αλλά το των πολλών, ίνα σωθώσι.

Α Κορ. 10,33 Να φέρεσθε όπως εγώ, ο οποίος δι' όλα και εις όλους είμαι ενάρεστος, διότι δεν ζητώ αυτό που εγωϊστικώς με συμφέρει αλλά αυτό που συμφέρει και ωφελεί τους πολλούς, δια να σωθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Α Κορ. 11,1 Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού.

Α Κορ. 11,1 Γίνεσθε μιμηταί μου, όπως και εγώ έγινα και είμαι μιμητής του Χριστού.

Α Κορ. 11,2 Επαινώ δε υμάς, αδελφοί, ότι πάντα μου μέμνησθε και καθώς παρέδωκα υμίν τας παραδόσεις κατέχετε.

Α Κορ. 11,2 Σας επαινώ δε, αδελφοί, διότι πράγματι εις όλα με ενθυμείσθε και κρατείτε στερεά τας διδασκαλίας, τας οποίας σας έχω παραδώσει προφορικώς.

Α Κορ. 11,3 θέλω δε υμάς ειδέναι ότι παντός ανδρός η κεφαλή ο Χριστός εστι, κεφαλή δε γυναικός ο ανήρ, κεφαλή δε Χριστού ο Θεός.

Α Κορ. 11,3 Θέλω δε ακόμη να γνωρίζετε ότι κάθε Χριστιανού ανδρός η κεφαλή, που τον διευθύνει και τον κυβερνά προς το καλόν, είναι ο Χριστός. Κεφαλή δε της γυναικός είναι ο σύζυγος της. Κεφαλή δε του ενανθρωπήσαντος Χριστού είναι ο Θεός.

Α Κορ. 11,4 πάς ανήρ προσευχόμενος ή προφητεύων κατά κεφαλής έχων καταισχύνει την κεφαλήν αυτού.

Α Κορ. 11,4 Καθε άνδρας, που προσεύχεται η φωτισμένος από το Αγιον Πνεύμα προλέγει, φανερώνει και διδάσκει το θέλημα του Θεού, όταν έχη κάλυμμα εις την κεφαλήν, κατεντροπιάζει την κεφαλήν του, διότι το κάλυμμα είναι σύμβολον υποτελείας και κατάλοιπον ιουδαϊκών καταργηθέντων πλέον τύπων.

Α Κορ. 11,5 πάσα δε γυνή προσευχομένη ή προφητεύουσα ακατακαλύπτω τή κεφαλή καταισχύνει την κεφαλήν εαυτής· έν γάρ εστι και το αυτό τή εξυρημένη.

Α Κορ. 11,5 Καθε δε γυναίκα, η οποία εξ αντιθέτου, όταν προσεύχεται η όταν φανερώνη το θέλημα του Θεού έχη ακάλυπτον την κεφαλήν, κατεντροπιάζει την κεφαλήν της, διότι παρουσιάζεται ότι στασιάζει κατά του ανδρός, διεκδικεί εξουσίαν ανδρός και ότι επί πλέον είναι άσεμνος. Διότι καταπίπτει εις την ιδίαν άκοσμον κατάστασιν με την γυναίκα εκείνην, η οποία έχει ξυρίσει την κεφαλήν της.

Α Κορ. 11,6 ει γάρ ου κατακαλύπτεται γυνή, και κειράσθω· ει δε αισχρόν γυναικί το κείρασθαι ή ξυράσθαι κατακαλυπτέσθω.

Α Κορ. 11,6 Διότι εάν δεν έχη ένα σεμνόν κάλυμμα εις την κεφαλήν η γυναικα, ας κουρευεται τότε όπως και ο άνδρας. Εάν δε είναι απρεπές και αηδές εις την γυναικα το να κουρευεται, η το να ξυρίζεται, τότε ας καλύπτεται καλά.

Α Κορ. 11,7 ανήρ μέν γάρ ουκ οφείλει κατακαλύπτεσθαι την κεφαλήν, εικών και δόξα Θεού υπάρχων· γυνή δε δόξα ανδρός εστι.

Α Κορ. 11,7 Διότι ο μεν άνδρας δεν πρέπει να καλύπτει την κεφαλήν, επειδή είναι εικών και καθρέπτης της δόξης του Θεού, όπως επλάσθη απ' αρχής. Η δε γυναικα, μόνη βοηθός αυτή και ανταξία του ανδρός από όλα τα άλλα δημιουργήματα, είναι δόξα του ανδρός.

Α Κορ. 11,8 ου γάρ εστιν ανήρ εκ γυναικός, αλλά γυνή εξ ανδρός·

Α Κορ. 11,8 Είναι άλλωστε ανώτερος ο άνδρας από την γυναικα, όπως φαίνεται και εκ του γεγονότος, ότι δεν έγινε ο άνδρας από την γυναικα, αλλά η γυναικα από τον άνδρα.

Α Κορ. 11,9 και γάρ ουκ εκτίσθη ανήρ διά την γυναικα, αλλά γυνή διά τον άνδρα.

Α Κορ. 11,9 Και διότι επί πλέον δεν επλάσθη από τον Θεόν ο άνδρας δια να βοηθή την γυναικα και να υποτάσσεται εις αυτήν, αλλ' η γυναικα επλάσθη, δια να υπηρετή τον άνδρα και να φέρεται με σεβασμόν και υποταγήν εις αυτόν.

Α Κορ. 11,10 διά τούτο οφείλει η γυνή εξουσίαν έχειν επί της κεφαλής διά τους αγγέλους.

Α Κορ. 11,10 Δι' αυτό, επειδή δηλαδή ο Χριστός είναι κεφαλή του ανδρός, ο δε άνδρας είναι κεφαλή της γυναικός, οφείλει η γυναικα να έχη επί της κεφαλής της, ως σύμβολον της υποταγής της στον άνδρα, το κάλυμμα, τουλάχιστον και δια λόγους εντροπής προς τους αγγέλους (οι οποίοι είναι αοράτως παρόντες μεταξύ μας και οι οποίοι όταν παρίστανται ενώπιον του Θεού καλύπτουν από σεβασμόν τα πρόσωπα αυτών).

Α Κορ. 11,11 πλήν ούτε ανήρ χωρίς γυναικός ούτε γυνή χωρίς ανδρός εν Κυρίω·

Α Κορ. 11,11 Αλλά μη λησμονείτε, ότι ούτε ο άνδρας, μετά την δημιουργίαν, γεννάται χωρίς την γυναικα, ούτε η γυναικα χωρίς τον άνδρα, σύμφωνα άλλωστε και με τους νόμους που έχει θέσει ο Κυριος.

Α Κορ. 11,12 όπως γάρ η γυνή εκ τού ανδρός, ούτω και ο ανήρ διά της γυναικός, τα δε πάντα εκ τού Θεού.

Α Κορ. 11,12 Διότι όπως η γυναικα προήλθεν από το άνδρα, πλασθείσα από την πλευράν του, έτσι έκτοτε και ο άνδρας γεννάται δια μέσου της γυναικός. Τα πάντα δε προέχονται απ' αρχής και μέχρι τέλους από τον Θεόν.

Α Κορ. 11,13 εν υμίν αυτοίς κρίνατε· πρέπει εν τούτοις γυναικα ακατακαλύπτου τώ Θεώ προσεύχεσθαι;

Α Κορ. 11,13 Καμετε, λοιπόν, σεις οι ίδιοι δικαίαν κρίσιν· είναι σεμνόν και πρέπει να προσεύχεται η γυναικα προς τον Θεόν μα ακάλυπτον την κεφαλήν της;

Α Κορ. 11,14 ή ουδέ αυτή η φύσις διδάσκει υμάς ότι ανήρ μέν εάν κομά, ατιμία αυτή εστι,

Α Κορ. 11,14 Η μήπως και αυτή η φύσις δεν σας διδάσκει ότι, εάν ο άνδρας τρέφει και περιποιείται κατά τρόπον θηλυπρεπή μακράν κόμη, είναι εξευτελισμός και εντροπή δι' αυτόν;

Α Κορ. 11,15 γυνή δε εάν κομά, δόξα αυτή εστιν; ότι η κόμη αντι περιβολαίου δέδοται αυτή.

Α Κορ. 11,15 Η δε γυναικα εξ αντιθέτου εάν τρέφει μακρρά μαλλία, είναι τούτο τιμή και στόλισμά της, αφού και η ίδια η φύσις της έχει δώσει μια τέτοιον δυνατότητα; Διότι η κόμη της έχει δοθή από τον Θεόν ως ένα ειδός σεμνης περιβολής.

Α Κορ. 11,16 Ει δε τις δοκεί φιλόνεικος είναι, ημείς τοιαύτην συνήθειαν ουκ έχομεν, ουδέ αι εκκλησίαι τού Θεού.

Α Κορ. 11,16 Εάν δε κανείς έχη διάφορον γνώμην και θέλη να φιλονεική επάνω εις αυτά που είπα, ας μάθη ότι ημείς δεν έχομεν τέτοια συνήθεια, να είναι δηλαδή αι γυναικες κατά την θείαν λατρείαν με την κεφαλήν ακάλυπτον, ούτε δε και αι άλλαι Εκκλησίαι του Θεού.

Α Κορ. 11,17 Τούτο δε παραγγέλλων ουκ επαινώ ότι ουκ εις το κρείττον, αλλ εις το ήττον συνέχεσθε.

Α Κορ. 11,17 Και τώρα θα σας δώσω μίαν παραγγελίαν, η οποια κάθε άλλο παρά προς έπαινον σας είναι. Διότι συγκεντρώνεσθε κατά τας ώρας της λατρείας, όχι δια να οικοδομήτε ο ένας τον άλλον στο καλύτερον, αλλά δια να εξωθήτε και εξωθήσθε στο κατώτερον.

Α Κορ. 11,18 πρώτον μέν γάρ συνερχομένων υμών εν εκκλησία ακούω σχίσματα εν υμίν υπάρχειν, και μέρος τι πιστεύω·

Α Κορ. 11,18 Διότι πρώτον μεν ακούω, ότι όταν συναθροίζεσθε εις συγκέντρωσιν προσευχής και λατρείας, υπάρχουν μεταξύ σας μερίδες και κόμματα· και ένα μέρος από αυτά που ακούω, τα πιστεύω,

Α Κορ. 11,19 δει γάρ και αιρέσεις εν υμίν είναι, ίνα οι δόκιμοι φανεροί γένωνται εν υμίν.

Α Κορ. 11,19 διότι είναι επόμενον, ένεκα της ανθρωπίνης αδυναμίας, να αναπηδούν μεταξύ σας γνώμες διάφορες και προτιμήσεις και διαιρέσεις, δια να γίνουν έτσι φανεροί οι εκλεκτοί μεταξύ σας.

Α Κορ. 11,20 συνερχομένων ούν υμών επί το αυτό ουκ εστι κυριακόν δείπνον φαγείν·

Α Κορ. 11,20 Όταν, λοιπόν, έτσι συγκεντρώνεσθε στον αυτόν τόπον της λατρείας και έχετε αυτάς τας διαιρέσεις, δεν είναι δυνατόν φυσικά να φάγετε προς οικοδομήν σας τον δείπνον, που ο Κυριος συνέστησε.

Α Κορ. 11,21 έκαστος γάρ το ίδιον δείπνον προλαμβάνει εν τώ φαγείν, και ός μέν πεινά, ός δε μεθύει.

Α Κορ. 11,21 Διότι ο καθένας από σας σπεύδει και παίρνει το φάγητον του και τρώγει το ιδικόν του δείπνον μόνος του, χωρίς να περιμένη τους άλλους. Και έτσι συμβαίνει ο μεν ένας που είναι πτωχός να πεινά, ο δε άλλος που είναι πλούσιος να μεθά. (Και ταύτα κατά την ώραν του δείπνου της αγάπης. Που είναι, λοιπόν, η αγάπη σας;).

Α Κορ. 11,22 μη γάρ οικίας ουκ έχετε εις το εσθιεν και πίνειν; ή της εκκλησίας τού Θεού καταφρονείτε και καταισχύνετε τους μη έχοντας; τι υμίν είπω; επαινέσω υμάς εν τούτω; ουκ επαινώ.

Α Κορ. 11,22 Διότι μήπως δεν έχετε επιτέλους σπίτια να τρώγετε και να πίνετε; Η περιφρονείτε τους πιστούς, που αποτελούν την Εκκλησίαν του Θεού και προσβάλλετε εκείνους που δεν έχουν; Τι να σας πω; Να σας επαινέσω δι' αυτό; Καθε άλλο παρά έπαινον σας αποδίδω.

Α Κορ. 11,23 εγώ γάρ παρέλαβον από τού Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν, ότι ο Κυριος Ιησούς εν τή νυκτι ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και είπε·

Α Κορ. 11,23 Επειτα δε ως προς το Δείπνον του Κυρίου, ως προς το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας, έχω πάλιν να σας πω, ότι εγώ παρέλαβα από τον Κυριον αυτό, το οποίον και παρέδωκα εις σας, ότι δηλαδή ο Κυριος Ιησούς κατά την νύκτα που επρόκειτο να παραδοθή στους εχθρούς του, δια να σταυρωθή, επήρε άρτον και αφού ηυχάριστησε με θεομήνην προσευχήν τον Πατέρα, έκοψε εις τεμάχια τον άρτον και είπε·

Α Κορ. 11,24 λάβετε φάγετε· τούτο μου εστι το σώμα το υπέρ υμών κλώμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν.

Α Κορ. 11,24 “Λάβετε φάγετε· τούτο είναι το σώμά μου, το οποίον τεμαχίζεται δια σας, δια την σωτηρίαν σας· αυτό δε που εγώ τελώ τώρα, να το τελήτε και σεις πάντοτε, δια να ενθυμήσθε εμέ και την θυσίαν μου, που προσφέρω προς χάριν σας”.

Α Κορ. 11,25 ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εστίν εν τώ εμώ αίματι· τούτο ποιείτε, οσάκις αν πίνητε, εις την εμήν ανάμνησιν.

Α Κορ. 11,25 Επίσης, αφού ετελείωσε το Δείπνον, επήρε το ποτήριον με τον οίνον και είπε· “τούτο το ποτήριον είναι η νέα διαθήκη, η οποία καθιερώνεται και επισφραγίζεται με το αίμα μου. Αυτό να κάνετε, δια να ενθυμήσθε εμέ και την θυσίαν μου. Καθε φοράν που θα πίνετε το αίμα μου, το οποίον περιέχεται στο ποτήριον της Ευχαριστίας, να το κάνετε εις ανάμνησίν μου”.

Α Κορ. 11,26 οσάκις γάρ αν εσθίητε τον άρτον τούτον και το ποτήριον τούτο πίνητε, τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε, άχρις ου αν έλθη.

Α Κορ. 11,26 Λοιπον, ω Κορίνθιοι, κάθε φοράν που τρώγετε τον αγιασμένον αυτόν άρτον και πίνετε το ευλογημένον τούτο ποτήριον της Θείας Ευχαριστίας, ομολογείτε και διαλαλείτε τον σταυρικόν λυτρωτικόν θάνατον του Κυρίου, συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρις ότου έλθη κατά την δευτέραν παρουσίαν.

Α Κορ. 11,27 ώστε ός αν εσθίη τον άρτον τούτον ή πίνη το ποτήριον του Κυρίου αναξίως, ένοχος έσται του σώματος και αίματος του Κυρίου.

Α Κορ. 11,27 Οποτε όποιος τρώγει τον άρτον αυτόν και πίνει το ποτήριον του Κυρίου αναξίως, θα είναι ένοχος και υπόδικος δια βαρειαν ασέβειαν και ύβριν εναντιον του σώματος και του αίματος του Κυρίου.

Α Κορ. 11,28 δοκιμαζέτω δε άνθρωπος εαυτόν, και ούτως εκ του άρτου εσθιέτω και εκ του ποτηρίου πινέτω·

Α Κορ. 11,28 Ας εξετάζη δε κάθε άνθρωπος τον εαυτόν του με πολλήν προσοχήν, και έτσι προετοιμασμένος ας τρώγη από τον καθαγιασμένον άρτον και από το καθαγιασμένον ποτήριον.

Α Κορ. 11,29 ο γάρ εσθίων και πίνων αναξίως κρίμα εαυτώ εσθιεί και πίνει, μη διακρίνων το σώμα του Κυρίου.

Α Κορ. 11,29 Διότι εκείνος ο οποίος τρώγει και πίνει αναξίως τα πάντιμα αυτά δώρα τρώγει και πίνει κρίμα και καταδίκην δια τον εαυτόν του, επειδή δεν κάνει καμμίαν διάκρισιν του σώματος και του αίματος του Κυρίου από τας συνήθεις, και κοινάς τροφάς του σώματος.

Α Κορ. 11,30 διά τούτο εν υμίν πολλοί ασθενείς και άρρωστοι και κοιμώνται ικανοί.

Α Κορ. 11,30 Ακριβώς δε, διότι αναξίως κοινωνείτε από τα τίμια δώρα, υπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ασθενείς και πολύ βαρεία άρρωστοι· αρκετοί δε και πεθαίνουν.

Α Κορ. 11,31 ει γάρ εαυτούς διεκρίνομεν, ουκ αν εκρινόμεθα·

Α Κορ. 11,31 Διότι εάν εξετάζαμεν τον εαυτόν μας με προσοχήν και μετανούσαμε ειλικρινώς δια τα αμαρτήματά μας και έτσι προετοιμασμένοι προσηρχόμεθα στο μέγα μυστήριον, δεν θα κατεδικαζόμεθα και δεν θα ετιμωρούμεθα έτσι από τον Θεόν.

Α Κορ. 11,32 κρινόμενοι δε υπό του Κυρίου παιδευόμεθα, ίνα μη σύν τώ κόσμω κατακριθώμεν.

Α Κορ. 11,32 Τιμωρούμενοι δε τώρα υπό του Κυρίου κατά την δικαίαν αυτού κρίσιν, παιδαγωγούμεθα προς μετάνοιαν και διόρθωσιν, δια να μη καταδικασθώμεν οριστικώς εις απώλειαν μαζί με τον κόσμον της αμαρτίας.

Α Κορ. 11,33 Οποτε, αδελφοί μου, συνερχόμενοι εις το φαγείν αλλήλους εκδέχεσθε·

Α Κορ. 11,33 Οποτε, αδελφοί μου, όταν συγκεντρώνεσθε δια να φάγετε το Κυριακόν Δείπνον, περιμένετε με αγάπην ο ένας τον άλλον.

Α Κορ. 11,34 ει δε τις πεινά, εν οίκω εσθιέτω, ίνα μη εις κρίμα συνέρχησθε. Τά δε λοιπά ως αν έλθω διατάξομαι.

Α Κορ. 11,34 Εάν επί τέλους κανείς πεινά, ας φάγη στο σπίτι του, δια να μη αποβαίνουν εις καταδίκην σας αι λατρευτικαί αυταί συγκεντρώσεις. Τα δε άλλα σχετικώς με το Κυριακόν Δείπνον, με το μέγα μυστήριον της θείας Ευχαριστίας, όταν έλθω θα τα τακτοποιήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Α Κορ. 12,1 Περί δε των πνευματικών, αδελφοί, ου θέλω υμάς αγνοείν.

Α Κορ. 12,1 Ως προς δε τα πνευματικά χαρίσματα αδελφοί, δεν θέλω να έχετε σεις άγνοιαν σχετικώς με αυτά·

Α Κορ. 12,2 οίδατε ότι, ότε έθνη ήτε, προς τα είδωλα τα άφωνα ως αν ήγεσθε απαγόμενοι.

Α Κορ. 12,2 Ξερετε ότι, όταν ήσθε ειδωλαλάτραι, εσύρεσθε σαν δούλοι από τοπικήν συνήθειαν και ανατροφήν και τας άλλας επιδράσστου περιβάλλοντος σας προς τα άψυχα και άφωνα είδωλα, και σαν να σας έσπρωχνε κανείς εφεύγατε από τον δρόμον του Θεού και επλανάσθε εις την άγνοιαν.

Α Κορ. 12,3 διό γνωρίζω υμίν ότι ουδείς εν Πνεύματι Θεού λαλών λέγει ανάθεμα Ιησούν, και ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν ει μη εν Πνεύματι Αγίω.

Α Κορ. 12,3 Από αυτήν την πλάνην και την σύγχυσιν λυτρώνει ο Χριστός, δι' αυτό σας κάμνω γνωστόν ότι κανείς άνθρωπος, ομιλών κατ' έμπνευσιν του Πνεύματος του Θεού, δεν λέγει· “Ανάθεμα να είναι ο Ιησούς”. Αλλά και κανείς πάλιν δεν ημπορεί να ομολογήση με πίστιν και ευλάβειαν “Κυριον Ιησούν”, ειμή μόνον με την χάριν και την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος.

Α Κορ. 12,4 Διαιρέσεις δε χαρισμάτων εισί, το δε αυτό Πνεύμα·

Α Κορ. 12,4 Το Πνεύμα δίδει χαρίσματα και δωρεάς· υπάρχουν βέβαια καταμερισμοί διαφόρων χαρισμάτων, αλλά το Πνεύμα, που μοιράζει τα χαρίσματα, είναι ένα.

Α Κορ. 12,5 και διαιρέσεις διακονιών εισί, και ο αυτός Κύριος·

Α Κορ. 12,5 Και καταμερισμοί υπηρεσιών υπάρχουν εις διαφόρους πιστούς εν τη Εκκλησία· αλλ' ένας και ο αυτός είναι ο Κυριος, που μοιράζει αυτάς τας εκκλησιαστικάς υπηρεσίας.

Α Κορ. 12,6 και διαιρέσεις ενεργημάτων εισίν, ο δε αυτός εστι Θεός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσιν.

Α Κορ. 12,6 Υπάρχουν και διανομαί δυνάμεων, δια των οποίων ενεργούνται υπερφυσικά και θαυμασταί πράξεις· ο ίδιος όμως Θεός είναι εκείνος που ενεργεί και μοιράζει όλα αυτά εις όλους.

Α Κορ. 12,7 Εκάστω δε δίδεται η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον.

Α Κορ. 12,7 Εις τον καθένα δίδεται το χάρισμα, με το οποίον φανερώνεται η ενέργεια και η δωρεά του Αγίου Πνεύματος δια

το πνευματικόν συμφέρον και την εξυπηρέτησιν των πιστών.

A Κορ. 12,8 ὡ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλω δε λόγος γνώσεως κατὰ το αὐτὸ Πνεῦμα,

A Κορ. 12,8 Διότι εἰς ἄλλον μὲν δίδεται ἀπὸ το Ἁγίου Πνεύμα ἰκανότης λόγου να κατανοή βαθέως και να διδάσκη με σαφήνειαν και πειστικότητα τας υψηλάς αληθείας της πίστewς. Εἰς ἄλλον δίδεται ἰκανότης λόγου να ἐξηγή και μεταδίδη στους πιστούς την σωτηριώδη γνώσιν· δίδεται δε σύμφωνα με το μέτρον και την δωρεάν του αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

A Κορ. 12,9 ἐτέρω δε πίστις εν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δε χαρίσματα ἰαμάτων εν τῷ αὐτῷ Πνεύματι,

A Κορ. 12,9 Εἰς ἄλλον δε δίδεται ἀπὸ το αὐτὸ Ἁγίου Πνεῦμα θερμὴ και ζωντανὴ πίστις, ὡστε να κάμνη θαύματα. Εἰς ἄλλον δε χαρίσματα θεραπείας διαφόρων ασθενειῶν, αἱ ὁποῖαι θεραπείαι γίνονται με το ἴδιον Ἁγίου Πνεῦμα.

A Κορ. 12,10 ἄλλω δε ενεργήματα δυνάμεων, ἄλλω δε προφητεία, ἄλλω δε διακρίσεις πνευμάτων, ἐτέρω δε γένη γλωσσῶν, ἄλλω δε ἐρμηνεία γλωσσῶν·

A Κορ. 12,10 Εἰς ἄλλον δε δίδονται ἐνεργεῖαι δυνάμεων δι' υπερφυσικά ἔργα. Εἰς ἄλλον δίδεται χάρισμα προφητείας· εἰς ἄλλον το χάρισμα να διακρίνη τους πνευματικούς ἀνθρώπους ἀπὸ τους μη πνευματικούς, τους ἀληθινούς προφήτας και διδασκάλους ἀπὸ τους ψευδεῖς. Εἰς ἄλλον δίδεται το χάρισμα να ομιλή διαφόρους γλώσσας, εἰς ἄλλον δε το χάρισμα να ἐρμηνεύη αὐτὰ που λέγονται εἰς ξένας γλώσσας.

A Κορ. 12,11 πάντα δε ταῦτα ενεργεῖ το ἐν και το αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἴδια ἐκάστω καθὼς βούλεται.

A Κορ. 12,11 Ὅλα δε αὐτὰ τα ενεργεῖ το ἐνα και το αὐτὸ Ἁγίου Πνεῦμα, το ὁποῖον σύμφωνα με την ἀγαθὴν και πάνσοφον αὐτοῦ θέλησιν μοιράζει ἰδιαιτέρως στον καθένα τα χαρίσματα, (ὡστε να ὑπάρχη εἰς την Ἐκκλησίαν του Χριστοῦ ποικιλία μικρῶν και μεγάλων χαρισμάτων).

A Κορ. 12,12 Καθάπερ γὰρ το σῶμα ἐν ἐστι και μέλη ἔχει πολλά, πάντα δε τα μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐνός, πολλά ὄντα, ἐν ἐστι σῶμα, οὕτω και ο Χριστός·

A Κορ. 12,12 Διότι ὅπως ἀκριβῶς το σῶμα ἐνα εἶναι και ἔχει πολλά μέλη, ὅλα δε τα μέλη του ἐνός σώματος, καίτοι εἶναι πολλά, αποτελοῦν ἐνα σῶμα, ἔτσι και ο Χριστός μαζή με ὅλους τους πιστούς, ἀνεξαρτήτως των χαρισμάτων και δωρεῶν που ἔχουν, ἀποτελεῖ ἐνα πνευματικόν σῶμα.

A Κορ. 12,13 και γὰρ εν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δούλοι εἴτε ἐλεύθεροι, και πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

A Κορ. 12,13 Διότι και ἡμεῖς ὅλοι οἱ πιστοὶ εἰς ἐνα Πνεῦμα ἐβαπτίσθημεν, ὡστε να ἀποτελέσωμεν ἐνα σῶμα, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴμεθα εἴτε Ἕλληνες εἴτε δούλοι εἴτε ἐλεύθεροι και ὅλοι σαν δένδρα φυτευμένα στον παραδείσον της Ἐκκλησίας ἐποτίσθημεν ἀπὸ το αὐτὸ Ἁγίου Πνεῦμα με το ζων ὕδωρ της χάριτος.

A Κορ. 12,14 και γὰρ το σῶμα οὐκ ἐστὶν ἐν μέλος, ἀλλὰ πολλά.

A Κορ. 12,14 Εἴμεθα πολλοὶ, ἀλλ' ἀποτελούμεν ἐνα, διότι και το σῶμα δεν εἶναι ἐνα μέλος, ἀλλὰ πολλά.

A Κορ. 12,15 εἴαν εἴπη ο πούς, ὅτι οὐκ εἰμὶ χεῖρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, -ου παρὰ τούτο οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ σώματος;

A Κορ. 12,15 Εἴαν πη το πόδι· "ἐπειδὴ δεν εἶμαι χεῖρ, δεν εἶμαι και δεν ἐξαρτώμαι ἀπὸ το σῶμα". παρ' ὅλον αὐτό που θα πη, ἔπαυσε να εἶναι μέλος του σώματος;

A Κορ. 12,16 και εἴαν εἴπη το οὖς, ὅτι οὐκ εἰμὶ οφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, -ου παρὰ τούτο οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ σώματος;

A Κορ. 12,16 Και εἴαν πη το αὐτί· "ἐπειδὴ δεν εἶμαι μάτι, δεν εἶμαι και δεν ἐξαρτώμαι ἀπὸ το σῶμα", παρ' ὅλον αὐτό δεν εἶναι μέλος του σώματος και δεν ἀνήκει στο σῶμα;

A Κορ. 12,17 εἰ ὅλον το σῶμα οφθαλμός, που ἡ ἀκοή; εἰ ὅλον ἀκοή, που ἡ ὄσφρησις;

A Κορ. 12,17 Ἐπειτα, εἴαν ὅλο το σῶμα ἦτο μάτι, τότε που θα ὑπῆρχε ἡ ἀκοή; Και εἴαν ὅλο το σῶμα ἦτο ἀκοή, που θα εὐρίσκετο ἡ ὄσφρησις;

A Κορ. 12,18 νυνὶ δε ο Θεός ἐθετο τα μέλη ἐν ἐκάστον αὐτῶν εν τῷ σώματι καθὼς ἠθέλησεν.

A Κορ. 12,18 Τῶρα ὁμως ἐποποθέτησεν ο Θεός στο σῶμα τα μέλη, το καθένα ἀπὸ αὐτὰ, ὅπως ἐκρίνε και ἠθέλησε, δια την ἐξυπηρέτησιν ολοκλήρου του σώματος.

A Κορ. 12,19 εἰ δε ἦν τα πάντα ἐν μέλος, που το σῶμα;

A Κορ. 12,19 Εἴαν δε ὅλα τα μέλη ἦσαν εν μέλος, τότε που και ποῖον θα ἦτο το σῶμα; (Δεν θα ὑπῆρχε καν σῶμα).

A Κορ. 12,20 νύν δε πολλά μὲν μέλη, ἐν δε σῶμα.

A Κορ. 12,20 Τῶρα δε εἶναι πολλά μὲν τα μέλη, ἐνα ὁμως εἶναι το σῶμα.

A Κορ. 12,21 ου δύναται δε οφθαλμός εἰπεῖν τῇ χειρὶ· χρεῖαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· χρεῖαν ὑμῶν οὐκ ἔχω·

A Κορ. 12,21 Δεν ἠμπορεῖ δε το μάτι να πη στο χεῖρ· "δεν ἔχω την ἀνάγκην σου". Ἡ πάλιν το κεφάλι να πη εἰς τα πόδια· "δεν ἔχω την ἀνάγκην σας".

A Κορ. 12,22 ἀλλὰ πολλῶ μάλλον τα δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖα ἐστι,

A Κορ. 12,22 Ἀλλὰ τα μέλη του σώματος, που νομίζονται και φαίνονται ἀσθενέστερα, εἶναι πολὺ περισσότερον ἀναγκαῖα και ἀπαραίτητα δια την ὑπαρξιν του σώματος.

A Κορ. 12,23 και ἂ δοκοῦμεν ἀτιμότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσότεραν περιτίθεμεν, και τα ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσότεραν ἔχει.

A Κορ. 12,23 Και τα μέλη ἐκεῖνα του σώματος, που τα θεωροῦμεν εὐτελέστερα και ἀσημότερα, αὐτὰ τα περιβάλλομεν με μεγαλυτέραν τιμὴν και τα σκεπάζομεν προσεκτικότερον. Και τα θεωρούμενα ἀσχημα μέλη τα περιποιούμεθα με ἐπιμέλειαν, ὡστε να ἔχουν περισσότερον και ωραιότερον ἐξωτερικόν στολισμόν.

A Κορ. 12,24 τα δε εὐσχήμονα ἡμῶν ου χρεῖαν ἔχει. ἀλλ ο Θεός συνεκέρασε το σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσότεραν δούς τιμὴν,

A Κορ. 12,24 Τα δε μέλη μας που φαίνονται ωραῖα, δεν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τέτοια περιποίησιν. Ἀλλὰ ο Θεός ἀνέμειξε εἰς μίαν ἀρμονικὴν ἐνότητα τα μέλη, ὡστε ν' ἀποτελεῖται το ἐν σῶμα, δώσας περισσότεραν τιμὴν στο μέλος που φαίνεται ὅτι ὑστερεῖ, εν συγκρίσει προς τα ἄλλα μέλη.

A Κορ. 12,25 ἵνα μη ἡ σῆσιμα εν τῷ σώματι, ἀλλὰ το αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνώσι τα μέλη·

A Κορ. 12,25 Και τούτο, δια να μη ὑπάρχη διαίρεσις και κομματισμός στο σῶμα, ἀλλὰ ὅλα τα μέλη να φροντίζουν το ἐνα δια το ἄλλο με την αὐτὴν στοργὴν και ἐπιμέλειαν.

A Κορ. 12,26 και εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τα μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τα μέλη.

A Κορ. 12,26 Και, ὅπως εἶναι γνωστόν, εἴαν πάσχη ἐνα μέλος, πάσχουν μαζή με αὐτό ὅλα τα μέλη, και εἴαν δοξάζεται και

τιμάται ένα μέλος, χαίρουν μαζί του όλα τα μέλη.

A Κορ. 12,27 Υμείς δε εστε σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους.

A Κορ. 12,27 Σεις, λοιπόν, οι Χριστιανοί εισθε σώμα Χριστού και ο καθένας σας είναι επί μέρους μέλος, που κατέχει την ταιριαστήν θέσιν δι' αυτόν και δι' όλον το σώμα.

A Κορ. 12,28 Καί ούς μὲν ἔθετο ο Θεός εν τῇ εκκλησίᾳ πρῶτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἴτα χαρίσματα ἰαμάτων, αντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

A Κορ. 12,28 Και άλλους μὲν ἔθεσεν ο Θεός εις την Εκκλησίαν του πρῶτον μὲν αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους· ἔπειτα άλλους τους ἔθεσε εις αναλόγους θέσεις και τους ἔδωσε την δύναμιν να κάνουν θαύματα, άλλους ὠρισε να ἔχουν χαρίσματα εις θεραπείαν ασθενειῶν, εις άλλους ἔδωσε χαρίσματα φροντίδος και επιμελείας δια τους πτωχοὺς και πάσχοντας, χαρίσματα διοικητικὰ εις την Εκκλησίαν, χαρίσματα διαφόρων γλωσσῶν. (Ο καθένας κατά την ικανότητά του ἔχει λάβει ἀπὸ τον Θεόν το χάρισμά του και την θέσιν του).

A Κορ. 12,29 μη πάντες ἀπόστολοι; μη πάντες προφῆται; μη πάντες διδάσκαλοι; μη πάντες δυνάμεις;

A Κορ. 12,29 Μηπως ὅλοι εἶναι ἀπόστολοι; Μηπως ὅλοι εἶναι προφῆται; Μηπως ὅλοι εἶναι διδάσκαλοι; Μηπως ὅλοι ἔχουν θαυματουργικὰς δυνάμεις;

A Κορ. 12,30 μη πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μη πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; μη πάντες διερμηνεύουσι;

A Κορ. 12,30 Μηπως ὅλοι ἔχουν χαρίσματα θεραπείας ασθενειῶν; Μηπως ὅλοι ομιλοῦν γλώσσας; Μηπως ὅλοι ἔχουν το χάρισμα να ενοοῦν και να ερμηνεύουν ξένας γλώσσας;

A Κορ. 12,31 ζηλοῦτε δε τα χαρίσματα τα κρείττονα. και ἔτι καθ' υπερβολὴν οδὸν υμῖν δείκνυμι.

A Κορ. 12,31 Ολα βέβαια αυτά τα θεόδοτα χαρίσματα ἔχουν την αξίαν των. Να επιθυμῆτε ὅμως σεις με ζήλον και να προσπαθῆτε να ἀποκτήσετε τα χαρίσματα τα ἀκόμη καλύτερα. Και σας δείχνω ἀκόμη ἓνα ἐξαιρετον δρόμον, ἓνα ὑπέροχον μέσον, δια να ἀποκτήσετε τα μεγάλα χαρίσματα. Και αὐτό εἶναι η ἀγάπη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

A Κορ. 13,1 Εάν ταῖς γλώσσαις των ἀνθρώπων λαλώ και των ἀγγέλων, ἀγάπην δε μη ἔχω, γέγονα χαλκὸς ηχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

A Κορ. 13,1 Εάν υποτεθῆ, ὅτι ἔχω τέτοια ἰκανότητα, ὥστε να ενοῶ και να ομιλῶ τας γλώσσας των ἀνθρώπων και των ἀγγέλων, ἀλλὰ δεν ἔχω ἀγάπην, ἔχω γίνει χαλκός που ηχολογᾷ η κύμβαλον που ἀλαλάζει χωρὶς να ἀναδίδῃ κανένα μουσικόν φθόγγον.

A Κορ. 13,2 και εάν ἔχω προφητείαν και εἰδῶ τα μυστήρια πάντα και πάσαν την γνῶσιν, και εάν ἔχω πάσαν την πίστιν, ὥστε ὅρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δε μη ἔχω, οὐδέν εἰμι.

A Κορ. 13,2 Και εάν ἔχω το χάρισμα της προφητείας και γνωρίζω ὅλα τα ἀγνωστα και ἀπόκρυφα μυστήρια και ὅλην την γνῶσιν, που ημπορεῖ να χωρέσῃ ποτέ ἀνθρωπίνῃ διάνοια, και εάν ἔχω την πίστιν εις ὅλην της την πληρότητα, ὥστε με την δύναμίν της να μετακινῶ βουνά, δεν ἔχω ὅμως ἀγάπην, δεν εἰμαι τίποτε.

A Κορ. 13,3 και εάν ψωμίσω πάντα τα ὑπάρχοντά μου, και εάν παραδῶ το σώμά μου ἵνα καυθῆσωμαι, ἀγάπην δε μη ἔχω, οὐδέν ωφελοῦμαι.

A Κορ. 13,3 Και εάν διαθέσω ὅλα μου τα ὑπάρχοντα, δια να ἀγοράσω ψωμιά και θρέψω με τα ἴδια μου τα χέρια τους πεινῶντας, και εάν παραδῶσω το σώμα μου να καῖ εις την φωτιά, ἀλλὰ δεν ἔχω ἀγάπην, τίποτε δεν ωφελοῦμαι.

A Κορ. 13,4 Η ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, η ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, η ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται,

A Κορ. 13,4 Η ἀγάπη δείχνει μεγαλοψυχίαν και ἀνεκτικότητα, εἶναι εὐεργετική και ἐξυηρητική. Η ἀγάπη δεν ζηλεύει και δεν φθονεῖ. Η ἀγάπη δεν φέρεται με ἀλαζονείαν και αυθάδειαν, δεν υπερηφανεύεται και δεν ξιπάζεται.

A Κορ. 13,5 οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τα εαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται το κακόν,

A Κορ. 13,5 Δεν κάμνει ποτέ τίποτε το ἀπρεπές και ἀκοσμον, δεν ζητεῖ ἐγωϊστικῶς τα ἰδικὰ της συμφέροντα, δεν ἐξερεθίζεται ἐναντίον του άλλου, δεν βάζει ποτέ κακό στον νου της ἐναντίον του πλησίον και δεν θέλει να ἐνθυμῆται το κακόν που της ἔχει κάμει ο άλλος.

A Κορ. 13,6 οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγκαίρει δε τῇ ἀληθείᾳ·

A Κορ. 13,6 Δεν χαίρει, ὅταν βλέπῃ να γίνεται κάτι το ἀδικον, και ἀν ἀκόμη με αὐτό ἐξυηρετοῦνται τα συμφέροντά της, χαίρει δε ὅταν βλέπῃ να επικρατῆ η ἀλήθεια.

A Κορ. 13,7 πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα υπομένει.

A Κορ. 13,7 Σκεπάζει και υποφέρει και δικαιολογῆ ὅλα τα μειονεκτήματα και τα ελατώματα του πλησίον, διότι δεν θέλει ποτέ τον ἐξευτελισμόν του. Πιστεύει και δέχεται με ἐμπιστοσύνην κάθε τι καλόν δια τον πλησίον. Τα πάντα και πάντοτε ἐλπίζει δια την διόρθωσιν των παρεκτρεπομένων. Εἰς ὅλα δεικνύει ὑπομονήν ἀπέναντι του πλησίον.

A Κορ. 13,8 η ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. εἴτε δε προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλώσσαι, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται.

A Κορ. 13,8 Η ἀγάπη δεν ξεπέφτει ποτέ, ἀλλὰ μένει σταθερά και αἰωνία. Εἴτε χαρίσματα προφητειῶν ὑπάρχουν τώρα θα ἔλθῃ καιρός, που θα καταργηθῶν και δεν θα εἶναι πλέον χρήσιμα. Εἴτε χαρίσματα γλωσσολαλιῶν ὑπάρχουν, θα παύσουν και δεν θα ἔχωμεν πλέον την ἀνάγκην των εἴτε η ἐπὶ μέρους γνῶσις και ἐπιστήμη των ἀνθρώπων, και αὐτή θα καταργηθῆ, ὡς μικρὰς πλέον σημασίας.

A Κορ. 13,9 ἐκ μέρους δε γινώσκομεν και ἐκ μέρους προφητεύομεν·

A Κορ. 13,9 Διότι τώρα στον κόσμον αὐτόν μερικῶς και ἀτελῶς γνωρίζομεν και μερικῶς προφητεύομεν. Ἐχομεν πολὺ πτωχὴν και περιορισμένην γνῶσιν.

A Κορ. 13,10 ὅταν δε ἔλθῃ το τέλειον, τότε το ἐκ μέρους καταργηθήσεται.

A Κορ. 13,10 Οταν δε εις την μέλλουσαν ζωὴν της αἰωνιότητος ἔλθῃ το τέλειον και ἀρῶμεν ἀπὸ τον Θεόν την τελείαν γνῶσιν, τότε το ἐπὶ μέρους και περιορισμένον καταργεῖται. (Τώρα εἴμεθα σαν νήπια ὡς προς την γνῶσιν, τότε θα εἴμεθα ὠριμοι και προωδευμένοι σαν ἄνδρες).

A Κορ. 13,11 ὅτε ἡμῖν νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμεν· ὅτε δε γέγονα ἀνήρ, κατήγηκα τα τού νηπίου.

A Κορ. 13,11 Οταν ἡμῶν νήπιον, σαν νήπιον ὠμιλοῦσα· εἶχα φρονήματα και σκέψεις νηπίου και σαν νήπιον

εσυλλογίζομαι και έκρινα. Όταν όμως έγινα άνδρας, κατήργησα και αφήκα πλέον τας νηπιώδεις γνώσεις και τον νηπιώδη τρόπον του σκέπτεσθαι. (Εις την παρούσαν ζωήν έχομεν την ατελή και ανανάπτυκτον διάνοιαν και γνώσιν του νηπιού).

Α Κορ. 13,12 βλέπομεν γάρ άρτι δι εσόπτρου εν αινίγματι, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον άρτι γινώσκω εκ μέρους, τότε δε επιγνώσομαι καθώς και επεγνώσθην.

Α Κορ. 13,12 Διότι τώρα βλέπομεν σαν μέσα σε μεταλλινόν θαμπόν καθρέπτην θαμπά και ακαθόριστα, ώστε να μας μένουν πολλά ασαφή και σκοτεινά, άλυστα προβλήματα και απορίες, τότε όμως θα ιδώμεν πρόσωπον προς πρόσωπον, φανερά και καθαρά. Τώρα γνωρίζω ένα μέρος της αληθείας, τότε όμως θα αποκτήσω τελείαν επίγνωσιν, θα λάβω τόσον καθαράν και τελείαν γνώσιν, όσον πλήρως και τελείως με έχει γνωρίσει και με ωδήγησεν στον δρόμον της σωτηρίας ο παντογνώστης Θεός.

Α Κορ. 13,13 νυνί δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα· μείζων δε τούτων η αγάπη.

Α Κορ. 13,13 Εις δε την παρούσαν ζωήν, μένει η πίστις, η ελπίς και η αγάπη, τα τρία αυτά, μεγαλύτερα δε μεταξύ αυτών είναι η αγάπη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Α Κορ. 14,1 Διώκετε την αγάπην· ζηλούτε δε τα πνευματικά, μάλλον δε ίνα προφητεύητε.

Α Κορ. 14,1 Λοιπόν, αγωνίζεσθε, με επιμονήν να αποκτήσετε την αγάπην. Να επιθυμήτε με φλογερόν ζήλον τα πνευματικά χαρίσματα· περισσότερον δε από κάθε άλλον το χάρισμα και την ικανότητα να εξαγγέλλετε το θέλημα και την βουλήν του Θεού στους πιστούς.

Α Κορ. 14,2 ο γάρ λαλών γλώσση ουκ ανθρώποις λαλεί, αλλά τώ Θεώ· ουδείς γάρ ακούει, πνεύματι δε λαλεί μυστήρια·

Α Κορ. 14,2 Διότι εκείνος που ομιλεί ξένας γλώσσας, δεν ομιλεί προς τους ανθρώπους, αφού ως ξενόγλωσσον δεν τον εννοούν, αλλ' ομιλεί προς τον Θεόν· διότι κανείς δεν τον ακούει με ενδιαφέρον, αφού δεν τον καταλαβαίνει, εφ' όσον αυτός με το πνεύμα του, που έχει βέβαια τον φωτισμόν και την χάριν του Αγίου Πνεύματος, λαλεί αγνώστους και μυστηριώδεις αληθείας.

Α Κορ. 14,3 ο δε προφητεύων ανθρώποις λαλεί οικοδομήν και παράκλησιν και παραμυθίαν.

Α Κορ. 14,3 Εκείνος όμως που εξαγγέλει στους ανθρώπους το θέλημα και την βουλήν του Θεού ομιλεί κατά τρόπον ωφέλιμον και οικοδομητικόν και ενθαρρύνει και παρηγορεί τους πιστούς με την διδασκαλίαν του.

Α Κορ. 14,4 ο λαλών γλώσση εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων εκκλησίαν οικοδομεί.

Α Κορ. 14,4 Εκείνος που ομοιεί ξένην γλώσσαν, οικοδομείται βέβαι ο ίδιος από τα νοήματά που του εμπνέει το Πνεύμα το Άγιον. Εκείνος όμως που διδάσκει τας αληθείας της πίστεως, οικοδομεί όλο το πλήθος των πιστών, που τον ακούουν.

Α Κορ. 14,5 θέλω δε πάντας υμάς λαλείν γλώσσαις, μάλλον δε ίνα προφητεύητε· μείζων γάρ ο προφητεύων ή ο λαλών γλώσσαις, εκτός ει μη διερμηνεύη, ίνα η εκκλησία οικοδομήν λάβη.

Α Κορ. 14,5 Και εγώ βέβαια θέλω να ομιλήτε όλοι σας ξένας γλώσσας, αφού τόσον πολύ το επιθυμείτε. Περισσότερον όμως θέλω να έχετε τον πλούτον της γνώσεως του Αγίου Πνεύματος και να εξαγγέλλετε το θέλημα και την βουλήν του Κυρίου.

Διότι από απόψεως πνευματικής οικοδομής και εξυπηρετήσεως των πιστών, είναι ανώτερος εκείνος, που διδάσκει, από εκείνον που ομιλεί ξένας γλώσσας, εκτός εάν ο ίδιος εξηγή όσα λέγει, δια να οικοδομηθή εις την αλήθειαν και την αρετήν η Εκκλησία, οι πιστοί.

Α Κορ. 14,6 νυνί δε, αδελφοί, εάν έλθω προς υμάς γλώσσαις λαλών, τι υμάς ωφελήσω, εάν μη υμίν λαλήσω ή εν αποκαλύψει ή εν γνώσει ή εν προφητεία ή εν διδαχή;

Α Κορ. 14,6 Τώρα όμως αδελφοί, ας υποθέσωμεν ότι έρχομαι προς σας ομιλών ξένας γλώσσας. Τι έχω να σας ωφελήσω, εάν δεν σας ομιλήσω ή με αποκάλυψιν Θεού ή με γνώσιν που θα γίνη κτήμα σας ή με προφητείαν η με διδασκαλίαν οικοδομητικήν;

Α Κορ. 14,7 όμως τα άψυχα φωνήν διδόντα, είτε αυλός είτε κιθάρα, εάν διαστολήν τοίς φθόγγοις μη διδώ, πώς γνωσθήσεται το αυλούμενον ή το κιθαριζόμενον;

Α Κορ. 14,7 Όμως τα μουσικά όργανα, που είναι βέβαια άψυχα, όταν βγάζουν ήχον, είτε αυλός είναι είτε κιθάρα, εάν δεν ξεχωρίσουν και εναρμονίσουν τους μουσικούς φθόγγους, πως θα γίνη γνωστόν και κατανοητόν αυτό που παίζει ο αυλός η η κιθάρα;

Α Κορ. 14,8 και γάρ εάν άδηλον φωνήν σάλπιγξ δώ, τις παρασκευάσεται εις πόλεμον;

Α Κορ. 14,8 Και εάν πάλιν η πολεμική σάλπιγξ βγάλη φωνήν χωρίς νόημα και σημασίαν, ποιός θα παρασκευασθή εις πόλεμον και θα λάβη μέρος εις την μάχην;

Α Κορ. 14,9 ούτω και υμείς διά της γλώσσης εάν μη εύσημον λόγον δώτε, πώς γνωσθήσεται το λαλούμενον; έσεσθε γάρ εις αέρα λαλούντες.

Α Κορ. 14,9 Ετσι και σεις, εάν με την γλώσσαν σας δεν πήτε λόγον, που να έχη νόημα και σημασίαν σαφή και καταληπτήν στους άλλους, πως είναι δυνατόν να εννοηθούν τα λεγόμενά σας; Διότι θα είσθε σαν να ομιλήτε στον αέρα.

Α Κορ. 14,10 τσοαύτα ει τύχοι γένη φωνών εστιν εν κόσμω, και ουδέν αυτών άφωνον·

Α Κορ. 14,10 Υπάρχουν στον κόσμον, και εγώ δεν γνωρίζω πόσα ειδή γλωσσών και κανένα από αυτά δεν είναι χωρίς νόημα, χωρίς σημασίαν.

Α Κορ. 14,11 εάν σύν μη ειδώ την δύναμιν της φωνής, έσομαι τώ λαλούντι βάρβαρος και ο λαλών εν εμοί βάρβαρος.

Α Κορ. 14,11 Εάν, λοιπόν, εγώ δεν γνωρίζω την σημασίαν της γλώσσης και δεν εννοώ τα νοήματα που αναπτύσσονται με αυτήν, θα είμαι δια τον ομιλούντα ξενόγλωσσος βάρβαρος, όπως και ο ομιλών την ξένην γλώσσαν θα είναι δι' εμέ βάρβαρος.

Α Κορ. 14,12 ούτω και υμείς επει ζηλωταί εστε πνευμάτων, προς την οικοδομήν της εκκλησίας ζητείτε ίνα περισσεύητε.

Α Κορ. 14,12 Ετσι και σεις, επειδή έχετε ζήλον και επιθυμείτε πολύ να αποκτήσετε πνευματικά χαρίσματα, ζητείτε από τον Θεόν να σας δώση με το παραπάνω εκείνα που βοηθούν και συνεργούν εις την πνευματικήν ωφέλειαν και πρόοδον των πιστών.

Α Κορ. 14,13 Διόπερ ο λαλών γλώσση προσευχέσθω ίνα διερμηνεύη.

Α Κορ. 14,13 Δι' αυτό ακριβώς εκείνος που ομιλεί ξένην γλώσσαν, ας παρακαλή τον Θεόν να του δοθή το χάρισμα, δια να

εξηγή και να ερμηνεύη την γλώσσαν αυτήν.

Α Κορ. 14,14 εάν γάρ προσεύχωμαι γλώσση, το πνεύμά μου προσεύχεται, ο δε νούς μου άκαρπός εστι.

Α Κορ. 14,14 Διότι, εάν με το χάρισμα της γλώσσης προσεύχωμαι στον Θεόν, η καρδιά μου και η ψυχή μου, που ευρίσκονται υπό την χάριν του Αγίου Πνεύματος, πλημμυρίζουν από ιερά συναισθήματα και ωφελούνται από την προσευχήν. Η διάνοιά μου όμως μένει στείρα και άκαρπος, διότι δεν κατανοεί και δεν προσφέρει καμμίαν πνευματικήν ωφέλειαν στους άλλους.

Α Κορ. 14,15 τι ούν εστι; προσεύξομαι τώ πνεύματι, προσεύξομαι δε και τώ νοϊ ψαλώ τώ πνεύματι, ψαλώ δε και τώ νοϊ.

Α Κορ. 14,15 Τι λοιπόν πρέπει να γίνη επί του προκειμένου; Θα προσευχηθώ με το πνευματικόν χάρισμα, αλλά θα προσευχηθώ και με τον νουν, κατανοών και ερμηνεύων το περιεχόμενον, της προσευχής. Θα ψάλλω με το πνευματικόν χάρισμα της γλώσσης, θα ψάλλω όμως και με τον νουν.

Α Κορ. 14,16 επει εάν ευλογήσης τώ πνεύματι, ο αναπληρών τον τόπον τού ιδιώτου πώς ερεί το αμήν επί τή σή ευχαριστία; επειδή τι λέγεις ουκ οίδε;

Α Κορ. 14,16 Διότι εάν δια του πνευματικού σου χαρίσματος δοξολογήσης τον Θεόν εις την ξένην γλώσσαν, τότε εκείνο που έχει την θέσιν του ακροατού, ο απλούς που δεν γνωρίζει την γλώσσαν, πως θα είπη το αμήν δια την ευχαριστίαν σου; Βεβαίως δεν θα το είπη, διότι δεν γνωρίζει τι λέγεις.

Α Κορ. 14,17 σύ μέν γάρ καλώς ευχαριστείς, αλλ ο έτερος ουκ οικοδομείται.

Α Κορ. 14,17 Διότι συ μεν καλά ευχαριστείς τον Θεόν εις την ξένην γλώσσαν· ο άλλος όμως δεν οικοδομείται πνευματικώς.

Α Κορ. 14,18 ευχαριστώ τώ Θεώ μου πάντων υμών μάλλον γλώσσαις λαλών·

Α Κορ. 14,18 Ευχαριστώ τον Θεόν μου, διότι μου έδωσε το χάρισμα να ομιλώ ξένας γλώσσας περισσότερον από όλους σας.

Α Κορ. 14,19 αλλ εν εκκλησία θέλω πέντε λόγους διά τού νοός μου λαλήσαι, ίνα και άλλους κατηχήσω, ή μυρίους λόγους εν γλώσση.

Α Κορ. 14,19 Αλλ' εις την σύναξιν των πιστών επιθυμώ και θέλω να πω πέντε σαφή και καθαρά λόγια, που να τα καταλαβαίνη ο ιδικός μου νους και ο νους των άλλων, δια να τους διδάξω την αλήθειαν του Θεού, παρά να είπω χιλιάδας λόγους εις ξένην και άγνωστον δι' αυτούς γλώσσαν.

Α Κορ. 14,20 Αδελφοί, μη παιδία γίνεσθε ταίς φρεσίν, αλλά τή κακία νηπιάζετε, ταίς δε φρεσί τέλειοι γίνεσθε.

Α Κορ. 14,20 Αδελφοί, μη γίνεσθε σαν μικρά παιδιά κατά τον νουν και κατά την σκέψιν, αλλά να γίνεσθε απονήρευτοι και αθώοι σαν τα νήπια κατά την κακίαν. Κατά δε τον νουν και την σύνεσιν και την ορθοφροσύνην να γίνεσθε τέλειοι.

Α Κορ. 14,21 εν τώ νόμω γέγραπται ότι εν ετερογλώσσοις και εν χείλεισιν ετέροις λαλήσω τώ λαώ τούτω, και ουδ ούτως εισακούσονται μου λέγει Κύριος.

Α Κορ. 14,21 Εις την Παλαιάν Διαθήκην έχει γραφή, ότι "θα ομιλήσω στον λαόν τούτον, τον ιουδαϊκόν, δια μέσου ανθρώπων που ομιλούν ξένας γλώσσας και με χείλη ξένων λαών, αλλ' ακόμη ούτε με τον τρόπον αυτόν, τον θαυμαστόν και υπερφυσικόν, θα με ακούσουν", λέγει ο Κυριος.

Α Κορ. 14,22 ώστε αι γλώσσαι εις σημείον εισιν ου τοίς πιστεύουσιν, αλλά τοίς άπιστοις, η δε προφητεία ου τοίς άπιστοις, αλλά τοίς πιστεύουσιν.

Α Κορ. 14,22 Ωστε αι ξένοι γλώσσαι δίδονται δια να είναι υπερφυσικόν σημείον όχι στους πιστεύοντας, αλλ' στους άπιστους, μήπως και επιστρέψουν εις την πίστιν. Το δε χάρισμα της προφητείας και διδασκαλίας υπάρχει όχι δια τους άπιστους, αλλά δια τους πιστούς, ώστε να προοδεύουν και να ενισχύωνται εις την πνευματικήν ζωήν.

Α Κορ. 14,23 Εάν ούν συνέλθη η εκκλησία όλη επί το αυτό και πάντες γλώσσαις λαλώσιν, εισέλθωσι δε ιδιώται ή άπιστοι, ουκ ερούσιν ότι μαίνεσθε;

Α Κορ. 14,23 Εάν, λοιπόν, συγκεντρωθούν στο αυτό μέρος οι πιστοί και όλοι ομιλούν ξένας γλώσσας, εισέλθουν δε άνθρωποι που δεν έχουν χαρίσματα η είναι και εντελώς άπιστοι, δεν θα πουν ότι είσθε έξαλλοι και τρελλοί;

Α Κορ. 14,24 εάν δε πάντες προφητεύωσιν, εισέλθη δε τις άπιστος ή ιδιώτης, ελέγχεται υπό πάντων, ανακρίνεται υπό πάντων,

Α Κορ. 14,24 Εάν όμως όλοι διδάσκουν με απλότητα και σαφήνεια, έλθη δε στον τόπον της συγκεντρώσεώς σας ένας άπιστος η κάποιος απλοϊκός χωρίς πνευματικόν χάρισμα, αποκαλύπτεται τότε με τον τρόπον αυτόν από όλους οποίους πράγματι είναι αυτός και ερευνάται η καρδια του από όλους·

Α Κορ. 14,25 και ούτω τα κρυπτά της καρδιας αυτού φανερά γίνεται και ούτω πεσών επί πρόσωπον προσκυνήσει τώ Θεώ, απαγγέλλων ότι ο Θεός όντως εν υμίν εστι.

Α Κορ. 14,25 και έτσι τα κρυπτά της καρδιας του γίνονται φανερά· και ως αποτέλεσμα θα έλθη ότι αυτός θα πέση με το πρόσωπον εις την γην, θα προσκυνήση τον Θεόν και θα ομολογήση δημοσία με συναίσθησιν και μετάνοιαν, ότι "πράγματι ο Θεός είναι μεταξύ σας".

Α Κορ. 14,26 Τί ούν εστιν, αδελφοί, όταν συνέρχησθε, έκαστος υμών ψαλμόν έχει, διδαχήν έχει, γλώσσαν έχει, αποκάλυψιν έχει, ερμηνείαν έχει· πάντα προς οικοδομήν γινέσθω.

Α Κορ. 14,26 Τι πρέπει, λοιπόν, να γίνη επί του προκειμένου, αδελφοί; Όταν συναθροίξεσθε στον τόπον της λατρείας και της προσευχής, ο καθένας σας η ψαλμόν έχει η διδασκαλίαν έχει η γλώσσαν η κάποιαν αποκάλυψιν η εξήγησιν και ανάλυσιν των θείων λόγων, όλα αυτά τα χαρίσματα του Θεού, ας γίνωνται προς πνευματικήν ωφέλειαν των πιστών.

Α Κορ. 14,27 είτε γλώσση τις λαλεί, κατά δύο ή το πλείστον τρεις, και ανά μέρος, και εις διερμηνυέτω·

Α Κορ. 14,27 Εάν μερικοί ομιλούν γλώσσας, ας ομιλούν από δύο η το πολύ τρεις και με την σειράν του ο καθένας· ένας δε ας ερμηνεύη όσα λέγει εκείνος, που ομιλεί εις ξένην γλώσσαν.

Α Κορ. 14,28 εάν δε μη ή διερμηνευτής, σιγάτω εν εκκλησία, εαυτώ δε λαλείτω και τώ Θεώ.

Α Κορ. 14,28 Εάν δε δεν υπάρχη διερμηνεύς, τότε αυτός που έχει το χάρισμα της γλώσσης ας σιωπά κατά την σύναξιν. Ας ομιλή δε με τον εαυτόν του και με τον Θεόν.

Α Κορ. 14,29 προφήται δε δύο ή τρεις λαλείτωσαν, και οι άλλοι διακρινέτωσαν·

Α Κορ. 14,29 Προφήται δε πάλιν δύο η τρεις ας ομιλούν και οι άλλοι ας κρίνουν και ας διακρίνουν, αν ο προφήτης είναι πραγματικός η εάν είναι απατεών.

Α Κορ. 14,30 εάν δε άλλω αποκαλυφθή καθημένω, ο πρώτος σιγάτω.

Α Κορ. 14,30 Εάν δε εν τω μεταξύ εις άλλον, που κάθεται, αποκαλυφθούν αλήθειαι εκ μέρους του Θεού, ας ομιλήση αυτός

και ο πρώτος ας σιωπήση.

A Κορ. 14,31 δύνασθε γάρ καθ' ένα πάντες προφητεύειν, ίνα πάντες μανθάνωσι και πάντες παρακαλώνται

A Κορ. 14,31 Διότι ημπορείτε όλοι σας ο ένας μετά τον άλλον να προφητεύετε και να διδάσκετε, ώστε όλοι να μανθάνουν, και όλοι να παρηγορούνται, να ενισχύωνται εις την πίστιν και την αρετήν.

A Κορ. 14,32 και πνεύματα προφητών προφήταις υποτάσσεται

A Κορ. 14,32 Διότι και τα χαρίσματα της προφητείας υποτάσσονται στους προφήτας και έτσι ημπορούν αυτοί να ομιλούν και να σιωπούν, όταν το κρίνουν.

A Κορ. 14,33 ου γάρ εστιν ακαταστασίας ο Θεός, αλλά ειρήνης.

A Κορ. 14,33 Διότι ο Θεός μας δεν είναι Θεός αταξίας και συγχύσεως, αλλ' ειρήνης και τάξεως.

A Κορ. 14,34 Ως εν πάσαις ταίς εκκλησίαις των αγίων, αι γυναίκες υμών εν ταίς εκκλησίαις σιγάτωσαν· ου γάρ επιτέτραπται αυταίς λαλείν. αλλ υποτάσσεσθαι, καθώς και ο νόμος λέγει.

A Κορ. 14,34 Κατά την τάξιν δε που επικρατεί εις όλας τας Εκκλησίας των Χριστιανών, αι γυναίκες σας εις τας συγκεντρώσεις των πιστών ας σιωπούν. Διότι δεν είναι επιτετραμμένον εις αυτάς να ομιλούν και να διδάσκουν, αλλά να υποτάσσονται, όπως και ο νόμος του Θεού λέγει.

A Κορ. 14,35 ει δε τι μαθείν θέλουσιν, εν οίκω τους ιδίους άνδρας επερωτάτωσαν· αισχρόν γάρ εστι γυναιξίν εν εκκλησία λαλείν.

A Κορ. 14,35 Εάν δε και θέλουν να μάθουν κάτι που δεν γνωρίζουν η κάτι που ελέχθη εις την σύναξιν και δεν το εννόησαν, ας ερωτούν δι' αυτό τους άνδρας των στο σπίτι. Διότι είναι απρεπές και άκοσμον δια τας γυναίκας να ομιλούν και να διδάσκουν εις την σύναξιν των πιστών κατά την ώραν της λατρείας.

A Κορ. 14,36 ή αφ υμών ο λόγος τού Θεού εξήλθεν, ή εις υμάς μόνους κατήντησεν;

A Κορ. 14,36 Αυτό γίνεται εις τας άλλας Εκκλησίας. Η μήπως τυχόν φρονείτε ότι η ιδική σας Εκκλησία είναι αρχαιότερα και ανωτέρα από τας άλλας και ότι από σας εβγήκεν ο λόγος του Θεού η αποκλειστικά και μόνον εις σας ελέχθη και έμεινε;

A Κορ. 14,37 Εί τις δοκεί προφήτης είναι ή πνευματικός, επιγινωσκέτω ά γράφω υμίν, ότι τού Κυρίου εισίν εντολαί·

A Κορ. 14,37 Εάν κανείς νομίζει, ότι είναι προφήτης η ότι έχει πνευματικόν χάρισμα, ας προσπαθήση να καταλάβη καλά αυτά, που σας γράφω, διότι είναι εντολαί του Κυρίου και όχι ιδικάί μου.

A Κορ. 14,38 ει δε τις αγνοεί, αγνοείτω.

A Κορ. 14,38 Εάν όμως κανείς επιμένη να τα αγνοή, ας μένη εις την άγνοιάν του και ας δώση λόγον δι' αυτήν.

A Κορ. 14,39 Ωστε, αδελφοί, ζηλούτε το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσαις μη κωλύετε·

A Κορ. 14,39 Ωστε, αδελφοί, να επιθυμήτε και να επιδιώκετε με ζήλον το οικοδομητικόν χάρισμα της προφητείας και διδασκαλίας. Αλλά να μη εμποδίζετε και το να ομιλούν ξένας γλώσσας.

A Κορ. 14,40 πάντα ευσημόνως και κατά τάξιν γινέσθω.

A Κορ. 14,40 Όλα να γίνωνται με κοσμιότητα, με ευπρέπειαν και με τάξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

A Κορ. 15,1 Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ώ και εστήκατε,

A Κορ. 15,1 Αδελφοί, σας υπενθυμίζω το Ευαγγέλιον, το οποίον εκήρυξα εις σας και το οποίον σεις παρελάβετε με πίστιν, στο οποίον και στέκεσθε σταθεροί και ακλόνητοι,

A Κορ. 15,2 δι ού και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε.

A Κορ. 15,2 δια του οποίου και βαδίζετε ασφαλώς τον δρόμον της σωτηρίας εάν βέβαια το κρατήτε καλά, όπως σας το έχω διδάξει, εκτός εάν ματαιώς και ανωφελώς επιστεύσατε.

A Κορ. 15,3 παρέδωκα γάρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς,

A Κορ. 15,3 Διότι εν πρώτοις παρέδωσα εις σας με την διδασκαλίαν μου, αυτό που και εγώ παρέλαβα, ότι δηλαδή ο Χριστός απέθανεν επί του σταυρού δια τας αμαρτίας μας, όπως είχαν προφητεύσει και αι Γραφαί.

A Κορ. 15,4 και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τή τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς,

A Κορ. 15,4 Και ότι ετάφη και ότι αναστήθηκε κατά την τρίτην ημέραν σύμφωνα με τας Γραφάς,

A Κορ. 15,5 και ότι ώφθη Κηφά, είτα τοίς δώδεκα·

A Κορ. 15,5 και ότι παρουσιάσθηκε στον Πετρον, έπειτα στους δώδεκα αποστόλους.

A Κορ. 15,6 έπειτα ώφθη επάνω πεντακοσίους αδελφοίς εφάπαξ, ες ών οι πλείους μένουσιν έως άρτι, τινές δε και εκοιμήθησαν·

A Κορ. 15,6 Υστερα δε παρουσιάσθηκε μια φορά εις πεντακοσίους και πλέον αδελφούς, από τους οποίους οι πλείστοι ζουν και μένουν μέχρι της ημέρας αυτής, μερικοί δε και έχουν αποθάνει.

A Κορ. 15,7 έπειτα ώφθη Ιακώβω, είτα τοίς αποστόλοις πάσιν·

A Κορ. 15,7 Επειτα εφανερώθηκε στον Ιάκωβον, ύστερον εις όλους τους Αποστόλους.

A Κορ. 15,8 έσχατον δε πάντων ωσπερεί τώ εκτρώματι ώφθη καμοί.

A Κορ. 15,8 Τελευταίον δε από όλους σαν σε εξάμβλωμα, σαν σε έμβρυον που γεννήθηκε παράκαιρα, παρουσιασθηκε και εις εμέ.

A Κορ. 15,9 εγώ γάρ ειμι ο ελάχιστος των αποστόλων, ός ουκ ειμί ικανός καλείσθαι απόστολος, διότι εδίωξα την εκκλησίαν τού Θεού·

A Κορ. 15,9 Διότι εγώ ειμαι ο ελάχιστος από όλους τους Αποστόλους, ο οποίος και δεν ειμαι άξιος να λέφγωμαι Απόστολος, διότι κατεδίωξα την Εκκλησίαν του Θεού.

A Κορ. 15,10 χάριτι δε Θεού ειμι ό ειμι και η χάρις αυτού η εις εμέ ου κενή εγενήθη, αλλά περισσότερον αυτών πάντων εκοπίασα, ουκ εγώ δε, αλλ η χάρις τού Θεού η σύν εμοί.

A Κορ. 15,10 Σημερον δε ειμαι αυτό που ειμαι, δηλαδή Απόστολος, με την χάριν του Θεού. Και η χάρις του Θεού, που μου εδόθηκε, δεν έγινε και δεν έμεινε άκαρπος. Αλλά περισσότερον από όλους τους άλλους Αποστόλους εκοπίασα στο έργον του Ευαγγελίου, όχι δε εγώ, αλλά η χάρις του Θεού, που είναι μαζί μου.

A Κορ. 15,11 είτε ούν εγώ είτε εκείνοι, ούτω κηρύσσομεν και ούτως επιστεύσατε.

A Κορ. 15,11 Επομένως είτε εγώ είτε εκείνοι κατά τον ίδιον τρόπον προσφέρομεν στους ανθρώπους το Ευαγγέλιον και το ίδιον Ευαγγέλιον κηρύσσομεν. Ετσι δε και σεις εδεχθήκατε το Ευαγγέλιον και επιστεύσατε.

A Κορ. 15,12 Ει δε Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πώς λέγουσί τινες εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ έστιν;

A Κορ. 15,12 Εάν δε από όλους μας κηρύσσεται ότι ο Χριστός έχει αναστηθή, πως μερικοί, αντιλέγοντες στο ομόφωνον κήρυγμα των Αποστόλων, ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών;

A Κορ. 15,13 ει δε ανάστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται

A Κορ. 15,13 Εάν όμως δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών, τότε ούτε ο Χριστός έχει αναστηθή.

A Κορ. 15,14 ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών.

A Κορ. 15,14 Εάν δε ο Χριστός δεν ανεστήθηκε, τότε είναι αδειανό και χωρίς περιεχόμενο το κήρυγμα μας, κούφια και ανωφελής η πίστις σας.

A Κορ. 15,15 ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες τού Θεού ότι εμαρτυρήσαμεν κατά τού Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν, είτερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται

A Κορ. 15,15 Επί πλέον δε παρουσιαζόμεθα έτσι και αποκαλυπτόμεθα ημείς οι Απόστολοι και ψευδομάρτυρες κατά του Θεού, διότι εδώσαμεν ψευδή μαρτυριαν δια τον Θεόν, ότι δηλαδή ανέστησε τον Χριστόν, τον οποίον όμως δεν ανέστησε. Και βέβαια δεν θα τον έχη αναστήσει, εάν υποτεθή ότι οι νεκροί δεν ανασταίνονται.

A Κορ. 15,16 ει γάρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται.

A Κορ. 15,16 Διότι εάν οι νεκροί δεν ανασταίνωνται, ούτε ούτε ο Χριστός αναστήθηκε.

A Κορ. 15,17 ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών: έτι εστέ εν ταις αμαρτιαίς υμών.

A Κορ. 15,17 Εάν δε ο Χριστός δεν έχη αναστηθή, όπως λέγουν μερικοί πλανεμένοι, τότε είναι χωρίς περιεχόμενον και εντελώς ανωφελής η πίστις σας. Είσθε άκομα βυθισμένοι εις τας αμαρτίας σας.

A Κορ. 15,18 άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απώλοντο.

A Κορ. 15,18 Επομένως και εκείνοι που έχουν πεθάνει με την πίστιν στον Χριστόν εχάθησαν.

A Κορ. 15,19 ει εν τή ζωή ταύτη ηλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν.

A Κορ. 15,19 Εάν δε εις αυτήν την ζωήν έχωμεν ελπίσει δια την σωτηριαν μας αποκλειστικά και μόνον στον Χριστόν, τότε είμεθα οι περισσότερον από όλους τους ανθρώπους ταλαίπωροι και αξιοδάκρυτοι.

A Κορ. 15,20 Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο.

A Κορ. 15,20 Αλλά δεν είμεθα, διότι ο Χριστός όντως έχει αναστηθή εκ των νεκρών. Αναστήθηκε πρώτος από όλους και έγινε η αρχή της αναστάσεως όλων των κοιμηθέντων.

A Κορ. 15,21 επειδή γάρ δι ανθρώπου ο θάνατος, και δι ανθρώπου ανάστασις νεκρών.

A Κορ. 15,21 Επειδή ακριβώς δια μέσου ανθρώπου, του Αδάμ, που παρέβη την εντολήν, εισήλθεν ο θάνατος στο γένος των ανθρώπων, έτσι και δια μέσου ανθρώπου, του νέου Αδάμ, του Χριστού, θα έλθη η ανάστασις των νεκρών.

A Κορ. 15,22 ώσπερ γάρ εν τώ Αδάμ πάντες αποθνήσκουσιν, ούτω και εν τώ Χριστώ πάντες ζωοποιηθήσονται.

A Κορ. 15,22 Όπως δηλαδή όλοι οι άνθρωποι εξ αιτίας της καταγωγής και της σχέσεως αυτών με τον Αδάμ αποθνήσκουν, έτσι και δια μέσου της χάριτος και της ενώσεως με τον Χριστόν όλοι θα ζωοποιηθούν.

A Κορ. 15,23 έκαστος δε εν τώ ιδίω τάγματι: απαρχή Χριστός, έπειτα οι Χριστού εν τή παρουσία αυτού

A Κορ. 15,23 Αλλ' ο καθένας με την σειράν του, πρώτος δηλαδή σαν ένδοξος απαρχή ο Χριστός και έπειτα, κατά την μεγάλην ημέραν της δευτέρας παρουσίας, θα αναστηθούν όσοι ανήκουν στον Χριστόν. (Θα αναστηθούν όλοι ανεξαιρέτως οι νεκροί, αλλά εις αιώνιον και ευφρόσυνον ζωήν πλησίον του Χριστού θα κληθούν όσοι έχουν πιστεύσει και ζήσει κατά το θέλημα του).

A Κορ. 15,24 είτε το τέλος, όταν παραδώ την βασιλειαν τώ Θεώ και πατρί, όταν καταργήση πάσαν αρχήν και πάσαν εξουσίαν και δύναμιν.

A Κορ. 15,24 Υστερα θα έλθη το τέλος. Και τότε θα παραδώση ο Χριστός ως άνθρωπος την μεσσιανικήν βασιλειαν του στον Θεόν και Πατέρα, όταν θα έχη πλέον αχρηστεύσει και καταργήσει κάθε αρχήν και κάθε εξουσίαν και δύναμιν.

A Κορ. 15,25 δει γάρ αυτόν βασιλεύειν άχρις ού αν θή πάντα τους εχθρούς υπό τους πόδας αυτού.

A Κορ. 15,25 Διότι πρέπει αυτός να εξακολουθή να βασιλεύη ως Μεσσίας "μέχρι ότου υποτάξη κάτω από τους πόδας του όλους τους εχθρούς του".

A Κορ. 15,26 έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος

A Κορ. 15,26 Τελευταίος δε εχθρός καταργείται και εξαφανίζεται ο θάνατος

A Κορ. 15,27 πάντα γάρ υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού. όταν δε ειπή ότι πάντα υποτέτακται, δήλον ότι εκτός τού υποτάξαντος αυτώ τα πάντα.

A Κορ. 15,27 Διότι όπως είναι γραμμένον και εις την Π. Διαθήκην ο Θεός Πατήρ "υπέταξεν υπό τους πόδας του Χριστού Μεσσιου τα πάντα" και αυτόν ακόμη τον θάνατον. Όταν δε ο Πατήρ πη στον Υιόν, ότι όλα πλέον έχουν υποταχθή εις αυτόν, είναι φανερόν ότι εννοεί όλα, εκτός βέβαια του Θεού Πατρός, ο οποίος υπέταξεν στον Χριστόν τα πάντα.

A Κορ. 15,28 όταν δε υποταγή αυτώ τα πάντα, τότε και αυτός ο υιός υποταγήσεται τώ υποτάξαντι αυτώ τα πάντα, ίνα ή ο Θεός τα πάντα εν πάσιν.

A Κορ. 15,28 Όταν δε όλα υποταχθούν εις αυτόν, τότε και ο Υιός ως άνθρωπος θα υποταχθή εις εκείνον, που του υπέταξε τα πάντα, δια να είναι ο άπειρος Θεός με τον Υιόν και Λογον και με το Αγιον Πνεύμα τα πάντα εις όλους.

A Κορ. 15,29 Επει τι ποιήσουσιν οι βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών, ει όλως νεκροί ουκ εγείρονται; τι και βαπτίζονται υπέρ των νεκρών;

A Κορ. 15,29 Εάν άλλως συνέβαινε και οι νεκροί δεν ανασταίνονται, τι θα κάμουν και τι έχουν να κερδήσουν όσοι βαπτίζονται με την πίστιν και την προσδοκιαν να ενωθούν με τους άλλους αποθανόντας πιστούς, τους οποίους πιστεύουν ζώντας εις την εν ουρανοίς Εκκλησίαν, εάν κατά κανένα τρόπον δεν ανασταίνονται οι νεκροί; (Δια ποίον λόγον και βαπτίζονται, αφού δεν πρόκειται να εισέλθουν εις καμμίαν κοινωνίαν αποθαμμένων, αφού αυτοί δεν ζουν πλέον, όχι μόνον εις την γην, αλλ' ούτε και στους ουρανούς;)

A Κορ. 15,30 τι και ημείς κινδυνεύομεν πάσαν ώραν;

A Κορ. 15,30 Προς τι και ημείς οι Απόστολοι κάθε ώραν εκτιθέμεθα εις κινδύνους;

A Κορ. 15,31 καθ ημέραν αποθνήσκω, νή την υμετέραν καύχησιν ήν έχω εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών.

A Κορ. 15,31 Μα την καύχησιν, που έχω για σας ενώπιον του Χριστού Ιησού του Κυρίου ημών, κάθε ημέραν αντικρύζω κίνδυνον θανάτου δια το Ευαγγέλιον.

A Κορ. 15,32 ει κατά άνθρωπον εθηριομάχησα εν Εφέσω, τι μοι το όφελος; ει νεκροί ουκ εγείρονται, φάγωμεν και πίνωμεν, αύριον γάρ αποθνήσκομεν.

A Κορ. 15,32 Εάν, δια να ομιλήσω κατά τον ανθρώπινον τρόπον του σκέπτεσθαι, ηγωνίσθην εις την Εφεσον τον έσχατον αγώνα εναντίον ανθρώπων, που δια την αγριότητα των ωμοιάζον με θηρία, τι ωφελήθηκα από αυτό; Εάν οι νεκροί δεν ανασταίνονται, τότε ας είπωμεν ο,τι και οι υλισταί, δια τους οποίους κάνει λόγον η Π. Διαθήκη: "ας φάμε, ας πιούμε, διότι αύριο πεθαίνομε".

A Κορ. 15,33 μη πλανάσθε· φθείρουσιν ήθη χρηστά ομιλίας κακαί.

A Κορ. 15,33 Μη πλανάσθε με τέτοιες ψευδείς διδασκαλίες και μη λησμονείτε ότι αι κακαί συναναστροφαι διαφθείρουν τα καλά ήθη.

A Κορ. 15,34 εκνήψατε δικαίως και μη αμαρτάνετε· αγνωσίαν γάρ Θεού τινες έχουσι· προς εντροπήν υμίν λέγω.

A Κορ. 15,34 Εξυπνήσατε και γηγορήσατε, όπως είναι δικαιον και συμφέρον για σας, και αποφεύγετε την αμαρτίαν· διότι μερικοί έχουν άγνωσιαν της δυνάμεως του Θεού και αμαρτάνουν χωρίς φόβον. Σας τα λέγω αυτά δια να εντραπήτε.

A Κορ. 15,35 Αλλ ερεί τις· πώς εγείρονται οι νεκροί; ποίω δε σώματι έρχονται;

A Κορ. 15,35 Αλλ' ίσως θα πη κανείς· πως ανασταίνονται οι νεκροί, με ποίον δε σώμα έρχονται, με αυτό το σώμα που αποσυνετέθη και διελύθη;

A Κορ. 15,36 άφρον, σύ ό σπείρεις, ου ζωοποιείται εάν μη αποθάνη;

A Κορ. 15,36 Ανόητε και απερίσκεπτε, διατί αμφιβάλλεις; Εκείνο το οποίον συ σπείρεις, δεν ζωογονείται και δεν καρποφορεί, εάν δεν αποθάνη και δεν αποσυντεθή θαπτόμενον εις την γην.

A Κορ. 15,37 και ό σπείρεις, ου το σώμα το γενησόμενον σπείρεις, αλλά γυμνόν κόκκον, ει τύχοι σίτου ή τινος των λοιπών·

A Κορ. 15,37 Και αυτό που σπέρνεις δεν είναι το σώμα, που πρόκειται να φυτρώση και να γίνη από την γην, αλλά σπέρνεις π.χ. ένα γυμνόν και χωρίς φύλλα κόκκον σιταριού ή κάποιον από τους άλλους σπόρους.

A Κορ. 15,38 ο δε Θεός αυτώ δίδωσι σώμα καθώς ηθέλησε, και εκάστω των σπερμάτων το ίδιον σώμα.

A Κορ. 15,38 Ο δε Θεός δίδει εις αυτόν τον γυμνόν κόκκον σώμα, σύμφωνα με το θέλημά του, και εις καθένα από τους σπόρους το ιδιαίτερον σώμα.

A Κορ. 15,39 ου πάσα σάρξ η αυτή σάρξ, αλλά άλλη μέν ανθρώπων, άλλη δε σάρξ κτηνών, άλλη δε ιχθύων, άλλη δε πετεινών.

A Κορ. 15,39 Ολαι αι σάρκες δεν είναι η ίδια σάρκα, άλλη μεν είναι η σάρκα των ανθρώπων, άλλη δε η σάρκα των κτηνών, άλλη η σάρκα των ιχθύων και άλλη των πτηνών.

A Κορ. 15,40 και σώματα επουράνια, και σώματα επίγεια· αλλ ετέρα μέν η των επουρανίων δόξα, ετέρα δε η των επιγείων.

A Κορ. 15,40 Οπως επίσης υπάρχουν και σώματα επουράνια και σώματα επίγεια, αλλά άλλη μεν είναι η λαμπρότης των επουρανίων και άλλη η των επιγείων.

A Κορ. 15,41 άλλη δόξα ηλίου, και άλλη δόξα σελήνης, και άλλη δόξα αστέρων· αστήρ γάρ αστέρος διαφέρει εν δόξη.

A Κορ. 15,41 Άλλη είναι η λάμψις και το μεγαλείον του ηλίου και άλλη είναι η λάμψις της σελήνης και άλλη η λαμπρότης των αστέρων· διότι αστέρι από αστέρι διαφέρει ως προς την λάμψιν.

A Κορ. 15,42 ούτω και η ανάστασις των νεκρών· σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία·

A Κορ. 15,42 Έτσι είναι και η ανάστασις των νεκρών σωμάτων. Ριπτεται στον τάφον το νεκρόν σώμα εις κατάστασιν φθοράς και αποσυνθέσεως και ανασταίνεται άφθαρτον.

A Κορ. 15,43 σπείρεται εν ατιμία, εγείρεται εν δόξη· σπείρεται εν ασθενεία, εγείρεται εν δυνάμει·

A Κορ. 15,43 Ριπτεται στον τάφον δυσειδές και δυσώδες και ανασταίνεται ωραίον και ένδοξον. Σπέρνεται εις κατάστασιν ασθενείας και ανασταίνεται γεμάτο δύναμιν.

A Κορ. 15,44 σπείρεται σώμα ψυχικόν, εγείρεται σώμα πνευματικόν· έστι σώμα ψυχικόν, και έστι σώμα πνευματικόν.

A Κορ. 15,44 Σπέρνεται σώμα που εξούσε χάρις εις τας κατωτέρας ζωϊκάς του λειτουργίας και ανασταίνεται σώμα πνευματικόν. Υπάρχει σώμα ψυχικόν, ζωϊκόν, και υπάρχει σώμα πνευματικόν.

A Κορ. 15,45 ούτω και γέγραπται· εγένετο ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν·

A Κορ. 15,45 Έτσι είναι γραμμένο εις την Π. Διαθήκην· "έγινε ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, με ψυχήν ζωντανήν, που ζωογονεί και το σώμα". Ο νέος Αδάμ, ο Κυριος, είναι πλήρης από το Πνεύμα του Θεού που μεταδίδει πνευματικήν ζωήν.

A Κορ. 15,46 αλλ ου πρώτον το πνευματικόν, αλλά το ψυχικόν, έπειτα το πνευματικόν.

A Κορ. 15,46 Ομως δεν έγινε πρώτον το πνευματικόν σώμα, αλλά το ψυχικόν, το ζωϊκόν και έπειτα το πνευματικόν.

A Κορ. 15,47 ο πρώτος άνθρωπος εκ γής χοϊκός, ο δεύτερος άνθρωπος ο Κύριος εξ ουρανού.

A Κορ. 15,47 Ο πρώτος άνθρωπος επλάσθη και προήρχετο από την γην, χωματένιος, ο δεύτερος άνθρωπος είναι ο Κυριος, ο οποίος ως Θεός κατέβηκε από τον ουρανόν και προσέλαβε την ανθρώπινην φύσιν.

A Κορ. 15,48 οίος ο χοϊκός, τοιούτοι και οι χοϊκοί, και οίος ο επουράνιος, τοιούτοι και οι επουράνιοι.

A Κορ. 15,48 Οποιος ήτο ο χωματένιος, θνητός δηλαδή και φθαρτός, τέτοιοι χωματένιοι είναι και οι απόγονοί του. Και οποιος είναι ο επουράνιος, πνευματικός και άφθαρτος, τέτοιοι θα είναι και οι επουράνιοι, οι πιστοί δηλαδή που αναγεννώνται δι' αυτου εις την νέαν ζωήν.

A Κορ. 15,49 και καθώς εφορέσαμεν την εικόνα τού χοϊκού, φορέσομεν και την εικόνα τού επουρανού.

A Κορ. 15,49 Και όπως επήραμεν επάνω μας και εφορέσαμεν τα ιδιώματα του χωματένιου, έτσι θα φορέσωμε τα ιδιώματα του επουρανού και θα γίνωμεν εικόν αυτου.

A Κορ. 15,50 Τούτο δε φημι, αδελφοί, ότι σάρξ και αίμα βασιλείαν Θεού κληρονομήσαι ου δύνανται, ουδέ η φθορά την αφθαρσίαν κληρονομεί.

A Κορ. 15,50 Με αυτό δε που σας λέγω, αδελφοί, εννοώ ότι η σάρκα και το αίμα, το σαρκικόν δηλαδή και φθαρτόν σώμα μας δεν ημπορεί, όπως είναι σήμερα, να κληρονομήση την βασιλείαν του Θεού, ούτε και η φθορά κληρονομεί ποτέ την αφθαρσίαν.

A Κορ. 15,51 ιδού μυστήριον υμίν λέγω· πάντες μέν ου κοιμηθησόμεθα, πάντες δε αλλαγησόμεθα,

A Κορ. 15,51 Ιδού σας φανερώνω μίαν μυστηριώδη και άγνωστον αλήθειαν· όλοι μεν δεν θα αποθάνωμεν, όλοι όμως, νεκροί και ζώντες, όταν έλθη ο Χριστός, θα αλλάξωμεν σώμα και κατάστασιν.

A Κορ. 15,52 εν ατόμω, εν ριπή οφθαλμού, εν τή εσχάτη σάλπιγγι· σαλπίζει γάρ, και οι νεκροί εγερθήσονται άφθαρτοι, και ημείς αλλαγησόμεθα.

A Κορ. 15,52 Και θα γίνη αυτό ακαριαίως, ώσπου να ανοιγοκλείση το βλέφαρον, όταν θα ηχήση η τελευταία σάλπιξ του ουρανού· διότι τότε θα σαλπίση ο άγγελος και οι νεκροί θα αναστηθούν άφθαρτοι. Οσοι δε τότε ζώμεν θα υποστώμεν αμέσως ριζικήν αλλαγίην.

A Κορ. 15,53 δει γάρ το φθαρόν τούτο ενδύσασθαι αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσασθαι αθανασίαν.

A Κορ. 15,53 Διότι πρέπει αυτό το φθαρόν σώμα να ενδυθή αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο σώμα να ενδυθή αθανασίαν.

A Κορ. 15,54 όταν δε το φθαρόν τούτο ενδύσηται αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσηται αθανασίαν, τότε γενήσεται ο λόγος ο γεγραμμένος· κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος·

A Κορ. 15,54 Όταν δε το φθαρόν τούτο πάρη την αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο πάρη την αθανασίαν, τότε θα γίνη πραγματικότης ο λόγος που είναι γραμμένος εις την Π. Διαθήκην· “κατεποντίσθη, κατενικήθη και εξηφανίσθη εντελώς ο θάνατος”. Δεν υπάρχει πλέον.

A Κορ. 15,55 που σου, θάνατε, το κέντρον; που σου, άδη, το νίκος;

A Κορ. 15,55 “Που είναι, θάνατε, το φαρμακερό κεντρί σου; Άδη, που είναι η νίκη σου;”

A Κορ. 15,56 το δε κέντρον τού θανάτου η αμαρτία, η δε δύναμις της αμαρτίας ο νόμος.

A Κορ. 15,56 Το δε φαρμακερό κεντρί του θανάτου είναι η αμαρτία, την οποίαν όμως έχει εξουδετερώσει και εξαφανίσει ο Χριστός. Η δε δύναμις της αμαρτίας είναι ο νόμος, διότι χωρίς νόμον δεν νοείται αμαρτία.

A Κορ. 15,57 τώ δε Θεώ χάρις τώ διδόντι ημίν το νίκος διά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

A Κορ. 15,57 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός, ο οποίος δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μας δίδει την νίκην.

A Κορ. 15,58 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, εδραίοι γίνεσθε, αμετακίνητοι, περισσεύοντες εν τώ έργω τού Κυρίου πάντοτε, ειδότες ότι ο κόπος υμών ουκ έστι κενός εν Κυρίω.

A Κορ. 15,58 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, στηριχθήτε γέρα εις την μεγάλην αυτήν αλήθειαν περί της βεβαίας αναστάσεώς μας, μένετε ακλόνητοι, πάντοτε πλούσιοι στο έργον του Κυρίου, γνωρίζοντες καλά ότι ο κόπος σας δεν είναι χαμένος ενώπιον του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

A Κορ. 16,1 Περί δε της λογίας της εις τους αγίους, ώσπερ διέταξα ταίς εκκλησίαις της Γαλατίας ούτω και υμείς ποιήσατε.

A Κορ. 16,1 Περί δε της συλλογής εράνων και βοηθημάτων δια τους πτωχούς Χριστιανούς, κάμετε και σεις σύμφωνα με τας οδηγίας, που έχω δώσει εις τας Εκκλησίας της Γαλατίας.

A Κορ. 16,2 κατά μίαν σαββάτων έκαστος υμών παρ εαυτώ τιθέτω θησαυρίζων ό,τι αν ευδοτώται, ίνα μη όταν έλθω τότε λογίαι γίνωνται.

A Κορ. 16,2 Δηλαδή την πρώτην ημέραν της εβδομάδος, την Κυριακήν, ο καθένας από σας ας θέτη κατά μέρος στο σπίτι του κάποιο πόσον και ας μαζεύη έτσι από τώρα ο,τι ευκολύνεται, ώστε να μη γίνωνται τέτοιες συνεισφορές, όταν θα έλθω εγώ.

A Κορ. 16,3 όταν δε παραγένωμαι, ούς εάν δοκιμάσητε, δι επιστολών τούτους πέμψω απενεγκείν την χάριν υμών εις Ιερουσαλήμ·

A Κορ. 16,3 Όταν δε έλθω, τότε το δώρον αυτό της αγάπης σας θα στείλω να το μεταφέρουν εις την Ιερουσαλήμ με συστατικάς επιστολάς μου άνθρωποι, τους οποίους σεις θα διαλέξετε.

A Κορ. 16,4 εάν δε ή άξιον τού καμέ πορευέσθαι, σύν εμοί πορεύονται.

A Κορ. 16,4 Εάν μάλιστα είναι μεγάλο το πόσον και αξίζει να μεταβώ και εγώ εις την Ιερουσαλήμ, τότε μαζί μ' εμένα θα πάνε και οι ιδικοί σας.

A Κορ. 16,5 Ελεύσομαι δε προς υμάς όταν Μακεδονίαν διέλθω· Μακεδονίαν γάρ διέρχομαι·

A Κορ. 16,5 Θα έλθω δε προς σας όταν περάσω την Μακεδονίαν· διότι θα περιοδεύσω τώρα εις την Μακεδονίαν.

A Κορ. 16,6 προς υμάς δε τυχόν παραμενώ ή και παραχειμάσω, ίνα υμείς με προπέμψητε ού εάν πορεύωμαι.

A Κορ. 16,6 Ίσως δε να μείνω κοντά σας αρκετόν χρόνον η και να παραχειμάσω, ώστε σεις να με κατευδώσετε όπου αν πρόκειται να μεταβει.

A Κορ. 16,7 ου θέλω γάρ υμάς άρτι εν παρόδω ιδείν, ελπίζω δε χρόνον τινά επιμείναι προς υμάς, εάν ο Κύριος επιτρέπη.

A Κορ. 16,7 Δεν έρχωμαι δε τώρα, διότι δεν θέλω να σας ιδω περαστικούς εν βία, αλλ' ελπίζω να μείνω κοντά σας για λίγο διάστημα, εάν ο Κυριος επιτρέπη.

A Κορ. 16,8 επιμενώ δε εν Εφέσω έως της πεντηκοστής·

A Κορ. 16,8 Θα παραμείνω δε εις την Εφεσον μέχρι την Πεντηκοστήν.

A Κορ. 16,9 θύρα γάρ μοι ανέωγε μεγάλη και ενεργής, και αντικείμενοι πολλοί.

A Κορ. 16,9 Διότι εδώ μου έχει ανοίξει ο Κυριος μεγάλην θύραν δια την ανάπτυξιν δραστηρίας και αποδοτικής εργασίας. Αλλά και οι αντίθετοι, που φθονούν το έργον του Κυρίου, είναι πολλοί.

A Κορ. 16,10 Εάν δε έλθη Τιμόθεος, βλέπετε ίνα αφόβως γένηται προς υμάς· το γάρ έργον Κυρίου εργάζεται ως καγώ· μη τις ούν αυτόν εξουθενήση.

A Κορ. 16,10 Εάν δε έλθη ο Τιμόθεος, προσέχετε να τον δεχθήτε με καλωσύνην, ώστε να μείνη άνετα και χωρίς δειλίαν μαζί σας· διότι και αυτός εργάζεται το έργον του Κυριου, όπως και εγώ. Προσέχετε, λοιπόν, μήπως τυχόν κανείς του φερθή με περιφρόνησιν και αδιαφορίαν, σαν να μη έχη τάχα αξίαν.

A Κορ. 16,11 προπέμψατε δε αυτόν εν ειρήνη ίνα έλθη προς με· εκδέχομαι γάρ αυτόν μετά των αδελφών.

A Κορ. 16,11 Όταν δε πρόκειται να έλθη εις συνάντησίν μου, να τον κατευδώσετε με ειρήνην. Διότι εγώ μαζί με τους εδώ αδελφούς τον περιμένω.

A Κορ. 16,12 Περί δε Απολλώ τού αδελφού, πολλά παρεκάλεσα αυτόν ίνα έλθη προς υμάς μετά των αδελφών· και πάντως ουκ ήν θέλημα ίνα νύν έλθη, ελεύσεται δε όταν ευκαιρήση.

Α Κορ. 16,12 Δια δε τον αδελφόν Απολλώ σας λέγω ότι παρά πολύ τον παρεκάλεσα να σας επισκεφθή μαζί με τους αδελφούς. Παρ' όλα όμως αυτά δεν ηθέλησε να έλθη τώρα. Θα έλθη όμως όταν το κρίνη εύκαιρον.

Α Κορ. 16,13 Γρηγορείτε, στήκετε εν τή πίστει, ανδρίζεσθε, κραταιούσθε.

Α Κορ. 16,13 Μενετε άγρυπνοι και προσεκτικοί. Σταθήτε στερεοί και ακλόνητοι εις την πίστιν. Δειχθήτε άνδρες γενναίοι· παρέτε δύναμιν και ισχύν.

Α Κορ. 16,14 πάντα υμών εν αγάπη γινέσθω.

Α Κορ. 16,14 Ολα όσα λέγετε και κάνετε ας γίνωνται με αγάπην.

Α Κορ. 16,15 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί· οίδατε την οικίαν Στεφανά, ότι εστίν απαρχή της Αχαΐας και εις διακονίαν τοίς αγίοις έταξαν εαυτούς·

Α Κορ. 16,15 Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, και δια το εξής ακόμη· γνωρίζετε την οικογένειαν του Στεφανά, ότι είναι οικογένεια που πρώτη αυτή από όλην την Αχαΐαν έπιστευσεν στον Χριστόν και έταξαν τον εαυτόν τους εις την υπηρεσίαν των Χριστιανών.

Α Κορ. 16,16 ίνα και υμείς υποτάσσησθε τοίς τοιούτοις και παντί τώ συνεργούντι και κοπιώντι.

Α Κορ. 16,16 Σας παρακαλώ, λοιπόν, να υποτάσσεσθε και σεις εις τέτοιους εκλεκτούς Χριστιανούς και εις καθένα, ο οποίος συνεργεί και κοπιάζει στο έργον του Κυρίου.

Α Κορ. 16,17 χαιρώ δε επί τή παρουσία Στεφανά και Φουρτουνάτου και Αχαϊκού, ότι το υμών υστέρημα ούτοι ανεπλήρωσαν·

Α Κορ. 16,17 Χαίρω δε, διότι είναι παρόντες εδώ ο Στεφανάς και ο Φουρτουνάτος και ο Αχαϊκός, οι οποίοι ανεπλήρωσαν εις αρκετόν βαθμόν την στέρησιν της ιδικής σας παρουσίας.

Α Κορ. 16,18 ανέπαυσαν γάρ το εμόν πνεύμα και το υμών. Επιγινώσκετε ούν τους τοιούτους.

Α Κορ. 16,18 Διότι ανέπαυσαν το πνεύμα μου με τας πληροφορίας που μου έφεραν, και πιστεύω ότι θα αναπαύσουν και το ιδικό σας πνεύμα με την επιστολήν, που θα σας φέρουν. Να αναγνωρίζετε την αξίαν των και να εκτιμάτε τους τοιούτους Χριστιανούς.

Α Κορ. 16,19 Ασπάζονται υμάς αι εκκλησίαι της Ασίας. ασπάζονται υμάς εν Κυρίω πολλά Ακύλας και Πρίσκιλλα σύν τή κατ οίκον αυτών εκκλησία.

Α Κορ. 16,19 Σας στέλνουν αδελφικούς χαιρετισμούς αι Εκκλησίαι της Ασίας. Σας χαιρετούν πολύ εν Κυρίω ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα μαζί με τους πιστούς, οι οποίοι συναθροίζονται στο σπίτι των.

Α Κορ. 16,20 ασπάζονται υμάς οι αδελφοί πάντες. ασπάζεσθε αλλήλους εν φιλήματι αγίω.

Α Κορ. 16,20 Σας χαιρετούν όλοι οι αδελφοί. Ασπασθήτε ο ένας τον άλλον με το άγιον φίλημα της αγάπης.

Α Κορ. 16,21 Ο ασπασμός τή εμή χειρί Παύλου.

Α Κορ. 16,21 Οχαιρισμός αυτός εγράφη με το χέρι εμού, του Παύλου.

Α Κορ. 16,22 εί τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα. μαράν αθά.

Α Κορ. 16,22 Εάν κανείς δεν αγαπά με όλην του την ψυχήν και την δύναμιν τον Κυριον Ιησούν, ας είναι χωρισμένος από την Εκκλησίαν και τον Χριστόν. Ο Κυριος θα έλθη και θα τον κρίνη όπως του πρέπει.

Α Κορ. 16,23 Η χάρις τού Κυρίου Ιησού Χριστού μεθ υμών.

Α Κορ. 16,23 Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού είτε να είναι μαζί σας πάντοτε.

Α Κορ. 16,24 η αγάπη μου μετά πάντων υμών εν Χριστώ Ιησού· αμήν.

Α Κορ. 16,24 Η αγάπη μου, η εν Χριστώ Ιησού, είναι και θα είναι με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Β Κορ. 1,1 Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, και Τιμόθεος ο αδελφός, τή εκκλησία τού Θεου τή ούση εν Κορίνθω σύν τοίς αγίοις πάσι τοίς ούσιν εν όλη τή Αχαΐα·

Β Κορ. 1,1 Εγώ ο Παύλος, που είμαι απόστολος του Ιησού Χριστού δια του θελήματος του Θεού και ο Τιμόθεος ο αδελφός, προς την Εκκλησίαν του Θεού που είναι εις την Κορινθον και προς πάντας τους Χριστιανούς, οι οποίοι ευρίσκονται εις όλην την Αχαΐαν,

Β Κορ. 1,2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Β Κορ. 1,2 είτε να είναι πάντοτε μαζί σας χάρις και ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

Β Κορ. 1,3 Ευλογητός ο Θεός και πατήρ τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο πατήρ των οικτιρμών και Θεός πάσης παρακλήσεως,

Β Κορ. 1,3 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Πατήρ και ο χορηγός της εσπλαγχνίας, του ελέους και της συγκαταβάσεως, και ο Θεός κάθε παρηγορίας δια τους θλιβομένους ανθρώπους.

Β Κορ. 1,4 ο παρακαλών ημάς εν πάση τή θλίψει ημών, εις το δύνασθαι ημάς παρακαλείν τους εν πάση θλίψει διά της παρακλήσεως ής παρακαλούμεθα αυτοί υπό τού Θεού·

Β Κορ. 1,4 Αυτός είναι που μας παρηγορεί και μας γαληνεύει εις κάθε μας θλίψιν, ώστε να ημπορούμεν και ημείς να παρηγορούμεν τους ανθρώπους τους ευρισκομένους εις κάθε θλίψιν με την παρηγορίαν, με την οποίαν ημείς οι ίδιοι παρηγορούμεθα από τον Θεόν.

Β Κορ. 1,5 ότι καθώς περισσεύει τα παθήματα τού Χριστού εις ημάς, ούτω διά Χριστού περισσεύει και η παράκλησις ημών.

Β Κορ. 1,5 Ευχαριστούμεν τον Κυριον, διότι όπως πλεονάζουν και αφθονούν εις ημάς αι θλίψεις και τα παθήματα σαν του Χριστού και προς χάριν του Χριστού, έτσι πλεονάζει και περισσεύει και η παρηγορία, την οποίαν δια μέσου του Χριστού παίρνομεν.

Β Κορ. 1,6 είτε δε θλιβόμεθα, υπέρ της υμών παρακλήσεως και σωτηρίας της ενεργουμένης εν υπομονή των αυτών παθημάτων ών και ημείς πάσχομεν, και η ελπίς ημών βεβαία υπέρ υμών· είτε παρακαλούμεθα, υπέρ της υμών παρακλήσεως και σωτηρίας,

Β Κορ. 1,6 Αλλ' είτε δοκιμάζομεν θλίψεις, τας δοκιμάζομεν δια την ιδικήν σας παρηγορίαν και δια την ιδικήν σας

σωτηριαν, την οποίαν η χάρις του Θεού ενεργεί εις σας, και η οποία χάρις σας δίδει την δύναμιν να υπομένετε τα ίδια παθήματα, τα οποία και ημείς πάσχομεν· είτε παρηγορούμεθα, παρηγορούμεθα πάλιν προς ιδιικήν σας παρηγορίαν και σωτηριαν, δια να ενθαρρύνεσθε από το παράδειγμά μας και να στηρίζεσθε εις την ελπίδα και την υπομονήν.

Β Κορ. 1,7 ειδοτές ότι *ὡσπερ κοινώνοι εστε των παθημάτων, οὕτω και της παρακλήσεως.*

Β Κορ. 1,7 Και είναι σταθερά και αδιάφυστος η ελπίδα που έχουμε για σας, επειδή γνωρίζομεν καλά ότι όπως συμμετέχετε εις τας θλίψεις και τας κακοπαθείας μας, έτσι θα συμμετέχετε και εις την παρηγορίαν μας.

Β Κορ. 1,8 Ου γάρ θέλομεν υμάς αγνοεῖν, ἀδελφοί, υπέρ της θλίψεως ημών της γενομένης ἡμῖν εν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι καθ' υπερβολήν εβαρῆθημεν υπέρ δύναμιν, ὡστε εξαπορηθῆναι ἡμᾶς και τού ζήν·

Β Κορ. 1,8 Δεν θέλομεν δε να αγνοήτε, ἀδελφοί, την θλίψιν που μας ευρήκεν εις την Ἀσίαν, διότι εταλαιπωρήθημεν παρὰ πολὺ υπερβολικά μεγάλο βάρος θλίψεων και δοκιμασιῶν ἔπεσεν ἐπάνω μας, παραπάνω από την δύναμίν μας, ὡστε να χάσωμεν κάθε ελπίδα και δι' αὐτήν ἀκόμη την ζωὴν μας.

Β Κορ. 1,9 ἀλλὰ αὐτοί εν εαυτοῖς το ἀπόκριμα τού θανάτου ἐσχίκαμεν, ἵνα μη πεποιθότες ὦμεν ἐφ' εαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τους νεκρούς·

Β Κορ. 1,9 Ολα δε αὐτὰ ἐγιναν αἰτία, ὡστε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι να πάρωμεν σαν ἀπάντησιν ἀπὸ τα γεγονότα την πληροφορίαν και την βεβαιότητα, ὅτι πρόκειται να ἀποθάνωμεν. Ἐπέτρεψε δε ὁ Κυριος τους φοβερούς αὐτούς και θανασίμους κινδύνους δια να μη ἔχωμεν πεποίθησιν στον εαυτὸν μας, ἀλλ' στον Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀνασταίνει τους νεκρούς.

Β Κορ. 1,10 ὡς ἐκ τηλικούτου θανάτου ἐρύσατο ἡμᾶς και ῥύεται, εις ὃν ἠλπίζαμεν ὅτι και ἐτι ῥύεται,

Β Κορ. 1,10 Αὐτός μας ἐγλύτωσεν ἀπὸ ἑνα τὸσον μεγάλου και βέβαιου κινδύνου θανάτου και μας γλυτώνει. Εἰς αὐτὸν δε ἔχομεν ἀναθέσει τας ἐλπίδας μας, ὅτι και στο μέλλον θα μας γλυτώσῃ και ἀπὸ ἄλλους κινδύνους,

Β Κορ. 1,11 συνυπουργούντων και υμῶν υπέρ ημών τῇ δεήσει, ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων το εις ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν ευχαριστηθῇ υπέρ ημών.

Β Κορ. 1,11 ἀφοῦ και σεις υποβοηθεῖτε και συνεργεῖτε με τας προσευχὰς σας υπέρ ημών προς τον Θεόν, ὡστε το δῶρον που θα μας χαρίσῃ ὁ Θεός, ἡ περιφρούρησις δηλαδή της ζωῆς μας ἀπὸ τους κινδύνους, να ὁμολογηθῇ και να ἀναγνωρισθῇ ὡς δωρεὰ του ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα, ἀπὸ ἡμᾶς δηλαδή και ἀπὸ σας. Και ἐτσι να ἀναπεμφθῇ με πολλούς τρόπους θερμὴ ευχαριστία προς τον Κυριον δι' ἡμᾶς.

Β Κορ. 1,12 Ἡ γὰρ καύχησις ημών αὕτη ἐστὶ, το μαρτύριον της συνειδήσεως ημών, ὅτι ἐν ἀπλότητι και εἰλικρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκική, ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δε προς υμάς.

Β Κορ. 1,12 Αὐτὸ το ὁποῖον μας κάμνει να καυώμεθα εἶναι ἡ μαρτυρία της συνειδήσεώς μας, ὅτι ἔχομεν συμπεριφερθῆ και ἐργασθῆ εις ὅλον τον κόσμον και ἰδιαίτερος μεταξύ σας, με ἀπλότητα και εἰλικρινείαν, ὅπως θέλει ὁ Θεός, ὄχι με την κοσμικήν, την ψευδῆ και πλανωμένην σοφίαν, ἀλλὰ με την σοφίαν και την σύνεσιν, που μας δίδει ἡ χάρις του Θεοῦ.

Β Κορ. 1,13 ου γὰρ ἀλλὰ γράφομεν υμῖν, ἀλλ' ἢ ἄ ἀναγινώσκετε ἢ και ἐπιγινώσκετε, ἐλπίζω δε ὅτι και ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε,

Β Κορ. 1,13 Διότι δεν σας γράφομεν ἀλλὰ, διαφορητικά ἀπὸ ὅσα προφορικῶς σας ἐδίδαξαμεν, ἀλλὰ τα ἴδια αὐτὰ που διαβάζετε, και αὐτὰ που καταλαβαίνετε πολὺ καλά. Ἐλπίζω δε ὅτι και μέχρις τέλους θα τα γνωρίσετε με ἀκρίβειαν και βαθύτητα.

Β Κορ. 1,14 καθὼς και ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπὸ μέρους ὅτι καύχημα υμῶν ἐσμεν, καθάπερ και υμεῖς ημών, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τού Κυρίου Ἰησοῦ.

Β Κορ. 1,14 Θα γνωρίσετε δε και ἡμᾶς τους ἰδίους καλά, ὅπως εις κάποιον βαθμὸν μας ἔχετε γνωρίσει, ὅτι εἴμεθα καύχημά σας, διότι ἔχετε τέτοιους διδασκάλους. Ακριβῶς δε τα ἴδια και ἡμεῖς αἰσθανώμεθα για σας, ὅτι εἴσθε δηλαδή καύχημά μας, διότι ἐδεχθήκατε με προθυμίαν και πίστιν την διδασκαλίαν του Κυρίου και την νέαν ζωὴν. Και το δίκαιον αὐτὸ καύχημά μας θα φανῇ ἀκόμη λαμπρότερον κατὰ την μεγάλην ἡμέραν της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου Ἰησοῦ.

Β Κορ. 1,15 Καὶ ταῦτη τῇ πεποιθήσει ἐβουλόμην προς υμάς ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δευτέραν χάριν ἔχητε,

Β Κορ. 1,15 Και με αὐτήν την πεποίθησιν και διάθεσιν ἤθελα να ἔλθω προς σας, πρὶν περιοδεύσω την Μακεδονίαν, ὡστε να ἔχετε διπλὴν χαρὰν και πνευματικὴν ὠφέλειαν ἀπὸ τας δύο αὐτὰς ἐπισκέψεις μου.

Β Κορ. 1,16 και δι' υμῶν διελθεῖν εις Μακεδονίαν, και πάλιν ἀπὸ Μακεδονίας ἐλθεῖν προς υμάς και ὑφ' υμῶν προπεμφθῆναι εις την Ἰουδαίαν.

Β Κορ. 1,16 Δια μέσου δε της πόλεώς σας ἤθελα να διαβῶ ἀπὸ σας εις την Μακεδονίαν και πάλιν ἀπὸ την Μακεδονίαν να ἔλθω εις σας, δια να με κατευοδώσετε εις την Ἰουδαίαν.

Β Κορ. 1,17 τούτο οὖν βουλόμενος μήτι ἀρα τῇ ελαφρίᾳ ἐχρησάμην; ἢ ἄ βουλευομαι, κατὰ σάρκα βουλευομαι, ἵνα ἢ παρ' ἐμοῦ το ναὶ ναὶ και το οὐ οὐ;

Β Κορ. 1,17 Αὐτὰ, λοιπόν, ἐσχεδιάζα και ἀπεφάσιζα, ἀλλ' αἱ περιστάσεις δεν με ἐβοήθησαν να τα πραγματοποιήσω. Μήπως ἀπὸ αὐτὸ βγαίνει το συμπέρασμα, ὅπως με κατηγοροῦν οἱ ἐχθροί μου, ὅτι με πολλὴν ελαφρότητα ἐσκεφθῆν ἡ ἐκεῖνα τα ὁποῖα σκέπτομαι και ἀποφασίζω, τα σκέπτομαι σαν σαρκικός ἄνθρωπος και θέλω κατὰ τρόπον ἐγωϊστικόν αὐτὸ, που θα εἶπω ναί, να εἶναι ναί και το ὄχι να εἶναι ὄχι; (Ἐγὼ ὅμως δεν ἀποφασίζω σαν κοσμικός ἄνθρωπος, ἀλλὰ σαν ἄνθρωπος που υποβάλλει τας ἀποφάστους στο Πνεῦμα το Ἅγιον, και τας ὁποῖας ἀποφάσεις ἡμπορεῖ το Πνεῦμα ἄλλας να εὐδοῶσῃ και ἄλλας να ματαιώσῃ).

Β Κορ. 1,18 πιστός δε ὁ Θεός ὅτι ὁ λόγος ημών ὁ προς υμάς οὐκ ἐγένετο ναὶ και οὐ.

Β Κορ. 1,18 Μὴ βγάλετε ὅμως το συμπέρασμα, ὅτι και το κήρυγμα του Εὐαγγελίου, που σας ἔχω διδάξει εἶναι ἀβέβαιον.

Καθε ἄλλο· εἶναι κατὰ πάντα ἀξιόπιστος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπιμαρτυρεῖ, ὅτι το κήρυγμά μας προς σας δεν εἶναι ἀμβίβολον, δεν εἶναι και ναί και ὄχι.

Β Κορ. 1,19 ὁ γὰρ τού Θεοῦ υἱός Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἐν υμῖν δι' ημών κηρυχθεῖς, δι' ἐμοῦ και Σιλουανού και Τιμοθέου, οὐκ ἐγένετο ναὶ και οὐ, ἀλλὰ ναὶ ἐν αὐτῷ γέγονεν·

Β Κορ. 1,19 Διότι ὁ Υἱός του Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τον ὁποῖον ἡμεῖς, δηλαδή ἐγὼ, ὁ Σιλουανός και ὁ Τιμόθεος, σας ἔχομεν κηρύξει, δεν ἐγίνε και ναί και ὄχι, δεν ἀπεδείχθη δηλαδή κάτι το ἀστατον και ἀβέβαιον, ἀλλ' ὅπως και ἡ προσωπικὴ σας πείρα μαρτυρεῖ, ἐπεκυρώθησαν και ἀπεδείχθησαν ἀληθινὰ και ἀμετακίνητα ὅλα ὅσα ἀναφέρονται στον Χριστόν.

Β Κορ. 1,20 ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι Θεοῦ, ἐν αὐτῷ το ναὶ και ἐν αὐτῷ το ἀμὴν τῷ Θεῷ προς δόξαν δι' ημών.

Β Κορ. 1,20 Διότι ὅλαι αἱ υποσχέστους Θεοῦ περὶ της σωτηρίας μας ἐπραγματοποιήθησαν δια του Ἰησοῦ Χριστοῦ και

απεδείχθησαν δι' αυτού να και αμὴν, (αληθινὰ και βέβαια) δια να δοξάζεται ἔτσι δι' ἡμῶν των Αποστόλων ο Θεός.

Β Κορ. 1,21 ο δε βεβαίως ἡμᾶς σὺν υμῖν εἰς Χριστόν και χρίσας ἡμᾶς Θεός,

Β Κορ. 1,21 Εκείνος δε ο οποίος δίδει την ακλόνητον και βεβαίαν πεποιθήσιν εἰς ἡμᾶς μαζί με σας, ὥστε να μένωμεν πιστοὶ στον Χριστόν και ο οποίος μας ἔχρισε με το Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι ο Θεός.

Β Κορ. 1,22 ο και σφραγισάμενος ἡμᾶς και δούς τον αραβῶνα τοῦ Πνεύματος εν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

Β Κορ. 1,22 Αυτός και ἔβαλε την σφραγίδα του ἐπάνω μας, δια να δείξῃ, ὅτι εἴμεθα ἰδιοὶ του και ἔδωσε το Πνεῦμα του το Ἅγιον εἰς τας καρδίας μας ὡς προκαταβολήν και ἐγγύησιν δι' ὅλα ὅσα μας ἔχει υποσχεθῆ.

Β Κορ. 1,23 Εγὼ δε μάρτυρα τον Θεόν επικαλοῦμαι ἐπὶ την ἐμὴν ψυχὴν, ὅτι φειδόμενος υμῶν οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον.

Β Κορ. 1,23 Πρέπει δε να σας πω τούτο· ὅτι ἐγὼ, ἐπειδὴ σας λυπούμαι, δεν ἦλθα ἀκόμη εἰς την Κόρινθον, δια να μη σας στενοχωρήσω με τας παρατηρήσεις μου και εἰς αὐτό επικαλοῦμαι μάρτυρα τον Θεόν, που βλέπει την ψυχὴν μου.

Β Κορ. 1,24 οὐχ ὅτι κυριεύομεν υμῶν της πίστεως, ἀλλὰ συνεργοὶ ἐσμεν της χαρᾶς υμῶν· τῆ γὰρ πίστει ἐστήκατε.

Β Κορ. 1,24 Δεν σας τα λέγομεν αὐτά, διότι ἔχομεν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς σας και εἰς την πίστιν σας, ἀλλὰ διότι εἴμεθα συνεργάται εἰς την ἰδικὴν σας χαρὰν. Ἄλλωστε σεις στέκεσθε στερεοὶ εἰς την πίστιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Β Κορ. 2,1 Ἐκρίνα δε ἐμαυτῷ τούτο, το μη πάλιν ἐν λύπῃ ἐλθεῖν προς υμᾶς.

Β Κορ. 2,1 Ἐσκέφθην δε μόνος μου και ἀπεφάσισα τούτο· να μη ἔλθω προς σας λυπούμενος δια τα σφάλματά σας, λυπῶν δε και σας με τας παρατηρήσεις, που εἶμαι ἀναγκασμένος να σας κάμω.

Β Κορ. 2,2 εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ υμᾶς, και τις ἐστὶν ο εὐφραίνων με εἰ μη ο λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;

Β Κορ. 2,2 Ἡ λύπη ὅμως, που θα σας προκαλέσω, ἀποβλέπει στο καλόν σας, διότι ἐάν ἐγὼ με τους ἐλέγχους σας στενοχωρῶ, ποῖός εἶναι ἐκεῖνος, που με εὐφραίνει, παρὰ αὐτός που δέχεται τας παρατηρήσεις μου, λυπείται και μετανοεῖ δια τα σφάλματά του και προχωρεῖ εἰς διόρθωσιν·

Β Κορ. 2,3 και ἔγραψα υμῖν τούτο αὐτό, ἵνα μη ἐλθῶν λύπην ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν, πεποιθώς ἐπὶ πάντας υμᾶς ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων υμῶν ἐστὶν.

Β Κορ. 2,3 Και σας ἔγραψα αὐτό τούτο ἀκριβῶς εἰς προηγουμένην ἐπιστολήν και σας ἔκαμα παρατηρήσεις, δια να διορθωθῆτε ἐν τῷ μεταξύ, ὥστε, ὅταν θα ἔλθω, να μη δοκιμάσω λύπην ἀπὸ ἐκείνους, ἀπὸ τους οποίους ἔπρεπε μάλλον να δοκιμάζω χαρὰν. Εἶμαι δε βέβαιος δι' ὅλους σας, ὅτι ἡ ἰδικὴ μου χαρὰ εἶναι και χαρὰ ὅλων σας.

Β Κορ. 2,4 ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως και συνοχῆς καρδίας ἔγραψα υμῖν διὰ πολλῶν δακρῶν, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ την ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς υμᾶς.

Β Κορ. 2,4 Εἶχα βέβαια λυπηθῆ και ἐγὼ πολὺ, δια τους ἐλέγχους που σας ἔκαμα εἰς την πρώτην ἐπιστολήν βαθύτατα θλιμμένους και με σφιγμένην την καρδιά και με πολλὰ δάκρυα, ὅχι δια να καταβληθῆτε ἀπὸ λύπην, ἀλλὰ δια να γνωρίσετε την ἐξαιρετικὴν ἀγάπην, την οποίαν ἔχω προς σας.

Β Κορ. 2,5 Εἰ δε τις λελύπηκεν, οὐκ ἐμὲ λελύπηκεν, ἀλλὰ, ἀπὸ μέρους ἵνα μη ἐπιβαρῶ, πάντας υμᾶς.

Β Κορ. 2,5 Ἐάν δε κάποιος με το βαρὺ του σφάλμα ἐπροκάλεσε λύπην, δεν ἐλύπησε μόνον ἐμὲ, ἀλλ' ἐν μέρει ἐλύπησε και ὅλους σας, και δια τούτο δεν θέλω να σας στενοχωρήσω και σας λυπήσω με ἐλέγχους δι' ἀδιαφορίαν ὡς προς το θέμα αὐτό.

Β Κορ. 2,6 ἱκανόν τῷ τοιοῦτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ των πλειόνων·

Β Κορ. 2,6 Εἶναι ἀρκετὴ τιμωρία δι' αὐτόν ἡ ἐπίπληξις αὕτη, ἡ οποία του ἐγίνε ἀπὸ τους περισσοτέρους.

Β Κορ. 2,7 ὥστε τουναντίον μάλλον υμᾶς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τῆ περισσοτέρα λύπη καταποθῆ ο τοιοῦτος.

Β Κορ. 2,7 Ὡστε ἀντιθέτως εἶναι καλύτερον τώρα να του δείξετε χάριν και καλωσύνην, να του συγχωρήσετε το σφάλμα και να τον παρηγορήσετε, μήπως ἀπὸ την μεγάλην και βαρεῖαν λύπην καταβληθῆ και καταποντισθῆ εἰς ἀπογοήτευσιν και ἀπελπισίαν.

Β Κορ. 2,8 διὸ παρακαλῶ υμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτόν ἀγάπην.

Β Κορ. 2,8 Δι' αὐτό και σας παρακαλῶ να δείξετε εἰς αὐτόν εὐλικρινὴ ἀγάπη και καλωσύνην.

Β Κορ. 2,9 εἰς τούτο γὰρ και ἔγραψα, ἵνα γνῶ την δοκιμὴν υμῶν, εἰ εἰς πάντα υπήκοοί ἐστε.

Β Κορ. 2,9 Διότι με αὐτόν τον σκοπόν και σας ἔγραψα εἰς την προηγουμένην μου ἐπιστολήν, δια να ἴδω και γνωρίσω την ἀρετὴν σας, ἐάν εἰς ὅλα εἴσθε υπήκοοι.

Β Κορ. 2,10 ὦ δε τι χαρίζεσθε, και ἐγὼ· και γὰρ ἐγὼ εἶ τι κεχάρισμαι ὦ κεχάρισμαι, δι υμᾶς ἐν προσώπῳ Χριστοῦ,

Β Κορ. 2,10 Εἰς ὅποιον δε σεις δίδετε χάριν και συγχώρησιν, δίδω και ἐγὼ διότι και ἐγὼ, ἐάν ἔχω χαρίσει κάτι εἰς ὅποιον ἔχω χαρίσει, το ἔκαμα προς χάριν ἰδικὴν σας, ἐνώπιον του Χριστοῦ.

Β Κορ. 2,11 ἵνα μη πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ· οὐ γὰρ αὐτοῦ τα νοήματα ἀγνοοῦμεν.

Β Κορ. 2,11 Πρέπει δε να δείχνωμεν αὐτὴν την καλωσύνην και την ανοχὴν προς τους ἀδελφούς, δια να μη ἐξαπατηθῶμεν με ψηλόφρονας λογισμούς ἀπὸ τον σατανάν και κυριαρχηθῶμεν ἔτσι ἀπὸ αὐτόν. Διότι δεν μας εἶναι ἀγνωστοὶ οἱ μοχθηραὶ και δόλια αὐτοῦ ἐπινοήσεις.

Β Κορ. 2,12 Ἐλθῶν δε εἰς την Τρωάδα εἰς το εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, και θύρας μοι ἀνεωγμένης ἐν Κυρίῳ,

Β Κορ. 2,12 Ὄταν δε ἦλθα εἰς την Τρωάδα, δια να μεταφέρω και ἐκεῖ το εὐαγγέλιον του Χριστοῦ, και ἐνῶ μου εἶχε ανοιχθῆ θύρα, δια να υπηρετήσω το ἔργον του Κυρίου,

Β Κορ. 2,13 οὐκ ἔσχηκα ἀνεσιν τῷ πνεύματί μου τοῦ μη εὐρεῖν με Τίτον τον ἀδελφόν μου, ἀλλὰ ἀποταξάμενος αὐτοῖς ἐξῆλθον εἰς Μακεδονίαν.

Β Κορ. 2,13 δεν ἐδοκίμασα και δεν εἶχα ἀνεσιν στο πνεῦμα μου, διότι δεν εὐρήκα ἐκεῖ τον Τίτον, τον ἀδελφόν μου, να με πληροφορήσῃ σχετικῶς με την κατάστασιν σας. Δι' αὐτό ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησα τους ἐκεῖ ἀδελφούς, ἀνεχώρησα εἰς την Μακεδονίαν, δια να προαπαντήσω τον Τίτον.

Β Κορ. 2,14 Τῷ δε Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ και την οσμὴν της γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι ἡμῶν ἐν παντί τόπῳ·

Β Κορ. 2,14 Ἄς εἶναι δε εὐλογημένον και δοξασμένον το ὄνομα του Θεοῦ, ο οποίος μας δίδει χάριν και δύναμιν και μας κάμνει να νικῶμεν και να θριαμβεύωμεν ἐν τῷ Χριστῷ, και ο οποίος κάμνει φανεράν και αἰσθητὴν δια μέσου ἡμῶν εἰς κάθε τόπον την ζωογόνον εὐωδίαν της ἀληθινῆς γνώσεως.

Β Κορ. 2,15 ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐσμέν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις και ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις,

B Κορ. 2,15 Διότι ημείς, οι εργάται του Ευαγγελίου, είμεθα ευωδία Χριστού στον Θεόν· ευωδία και μεταξύ των σωζομένων και μεταξύ εκείνων, που βαδίζουν τον δρόμον της αιωνίας απωλείας.

B Κορ. 2,16 οίς μὲν οσμὴ θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δὲ οσμὴ ζωῆς εἰς ζωὴν· καὶ πρὸς ταῦτα τις ἰκανός;

B Κορ. 2,16 Εἰς ἄλλους μὲν είμεθα οσμὴ που φέρει τον θάνατον, διότι αυτοί δεν θέλουν να δεχθού την σώζουσιν ἀλήθειαν· εἰς ἄλλους δὲ, τοὺς καλοπροαιρέτους, ζωογόνος ευωδία, που δίδει ζωὴν. Καὶ ποῖός εἶναι ἰκανός ἀπὸ τον εαυτὸν του να πραγματοποιήσῃ αὐτὰ τα μεγάλα ἔργα;

B Κορ. 2,17 οὐ γὰρ εσμεν ὡς οἱ λοιποὶ κατηλεύοντες τον λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ ὡς ἐξ εὐκρινείας, ἀλλ ὡς ἐκ Θεοῦ κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν.

B Κορ. 2,17 Ημεῖς δεν είμεθα, ὅπως οἱ πολλοί, που νοθεύουν καὶ αλλοιώνουν τον λόγον του Θεοῦ καὶ κερδοσκοποῦν ἐπάνω εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ κηρύττωμεν τον λόγον του Θεοῦ κινούμενοι ἀπὸ ἀγνά καὶ εὐκρινῆ ἐλατήρια, ἀπὸ ἄδολον ἐνδιαφέρον, ὡς ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τον Θεόν καὶ ἐνώπιον του Θεοῦ καὶ ἐν Χριστῷ ομιλοῦντες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

B Κορ. 3,1 Ἀρχόμεθα πάλιν εαυτοῦς συνιστάνειν; εἰ μὴ χρῆζομεν ὡς τινες συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς υμᾶς ἢ ἐξ υμῶν συστατικῶν;

B Κορ. 3,1 Ἀρχίζομεν πάλιν να συνιστῶμεν τον εαυτὸν μας; Μῆπως τυχόν καὶ χρειαζόμεθα, ὅπως καὶ μερικοὶ ἄλλοι, συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς σας ἢ ἀπὸ σας συστατικὰς ἐπιστολάς δια τους ἄλλους;

B Κορ. 3,2 ἡ ἐπιστολὴ ημῶν υμεῖς εστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ημῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων,

B Κορ. 3,2 Ἡ ἰδικὴ μας συστατικὴ ἐπιστολὴ εἰσθε σεις οἱ ἴδιοι. Ἐπιστολὴ γραμμένη μέσα εἰς τὰς καρδίας μας, ἡ ὁποία γνωρίζεται ὡς γνησία καὶ ἀληθινὴ καὶ ἀναγινώσκεται ἀπὸ ὅλους τους ἀνθρώπους.

B Κορ. 3,3 φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζώντος, οὐκ ἐν πλαξί λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξί καρδίαις σαρκίνας.

B Κορ. 3,3 Σεις γίνεσθε φανεροὶ καὶ δια των πραγμάτων ἀποδεικνύετε, ὅτι εἰσθε ἐπιστολὴ Χριστοῦ, την ὁποίαν ἐκεῖνος ἔγραψε, χρησιμοποήσας ημᾶς ὡς ὄργανα του· γραμμένη ὄχι με μέλανι, ἀλλὰ με την χάριν καὶ τον φωτισμόν του Πνεύματος του ζώντος Θεοῦ· ὄχι εἰς λίθινες πλάκες, ὅπως εἶχε γραφῆ ὁ μωσαϊκὸς Νόμος, ἀλλ' εἰς τις σάρκινες πλάκες των καρδιῶν σας, αἱ ὁποῖαι αἰσθάνονται καὶ ζουν τὰς δωρεὰς καὶ τὰς ἀληθείας, που δίδει το Πνεῦμα το Ἁγίου.

B Κορ. 3,4 Πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τον Θεόν.

B Κορ. 3,4 Καμνομεν δὲ αὐτὴν την ὁμολογίαν καὶ ἔχομεν αὐτὴν την πεποίθησιν δια του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμπροσθεν του Θεοῦ.

B Κορ. 3,5 οὐχ ὅτι ἰκανοὶ εσμεν ἀφ εαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ εαυτῶν, ἀλλ ἡ ἰκανότης ημῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ,

B Κορ. 3,5 Οὐχ διότι είμεθα ἀπὸ τους εαυτοῦς μας ἰκανοί, οὔτε ὅτι ἀπὸ την ἰδικὴν μας διάνοιαν καὶ ἀπὸ τους ἰδικούς μας λογισμούς συνθέτομεν καὶ προσφέρομεν το κήρυγμα. Ἀλλ' ἡ ἰκανότης μας εἶναι ἀπὸ τον Θεόν.

B Κορ. 3,6 ὅς καὶ ἰκάνωσεν ημᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· το γὰρ γράμμα αποκτείνει, το δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ.

B Κορ. 3,6 Αὐτός καὶ μας ἔχει ἀναδείξει ἰκανούς καὶ ἀξιούς διακόνους της Καινῆς Διαθήκης, ὄχι του παλαιοῦ γραπτῶ καὶ τυπικοῦ νόμου, ἀλλὰ του πνευματικοῦ, ὁ ὁποῖος δια του Ἁγίου Πνεύματος γράφεται εἰς τὰς καρδίας μας καὶ δίδει ζωὴν. Διότι το γράμμα, αἱ τυπικαὶ διατάξεις του παλαιοῦ Νομου, φέρουν τον πνευματικὸν θάνατον. Τον νέον ὅμως πνεῦμα της Καινῆς Διαθήκης δίδει την ζωὴν.

B Κορ. 3,7 Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ θανάτου ἐν γράμμασιν ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱούς Ἰσραὴλ εἰς το πρόσωπον Μωϋσέως διὰ την δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ την καταργουμένην,

B Κορ. 3,7 Ἐάν δὲ ὁ παλαιὸς Νόμος, που ὁδηγεῖ στον θάνατον καὶ εἶχε χαραχθῆ με γράμματα εἰς λίθους, ἐδόθη με τὴσιν δόξαν, ὥστε οἱ Ἰσραηλίται να μὴ ἠμποροῦν να ἀτενίσουν το πρόσωπον του Μωϋσέως, ἕνεκα της δόξης καὶ λαμπρότητος που ἀνέδιδεν αὐτό, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἦτο παροδικὴ καὶ θα κατηργεῖτο,

B Κορ. 3,8 πῶς οὐχὶ μάλλον ἡ διακονία τοῦ πνεύματος ἐστὶ ἐν δόξῃ;

B Κορ. 3,8 πὼς δεν θα ἔχῃ μεγαλυτέραν δόξαν καὶ μεγαλειότητα ἡ διακονία της Καινῆς Διαθήκης, ἡ ὁποία χορηγεῖ στους ἀνθρώπους το Πνεῦμα το Ἁγίου;

B Κορ. 3,9 εἰ γὰρ ἡ διακονία της κατακρίσεως δόξα, πολλῶ μάλλον περισσεύει ἡ διακονία της δικαιοσύνης ἐν δόξῃ.

B Κορ. 3,9 Διότι εἴάν ἡ διακονία ἐκεῖνη του παλαιοῦ Νομου, που εἶχε ὡς συνέπειαν την καταδίκην του ἀνθρώπου, ἦτο ἔνδοξος, πολὺ περισσότερον ἡ διακονία της Καινῆς Διαθήκης, που δίδει την δικαίωσιν καὶ την σωτηρίαν ἔχει με το παραπάνω πλουσίαν την δόξαν.

B Κορ. 3,10 καὶ γὰρ οὐδὲ δεδόξασται το δεδοξασμένον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἕνεκεν της υπερβαλλούσης δόξης.

B Κορ. 3,10 Διότι δεν ἔχει ἀποκτήσει ποτέ τέτοιαν δόξαν ὁ δοξασμένος παλαιὸς Νόμος, ἐν συγκρίσει καὶ ἀντιπαραβολῆς πρὸς την Καινὴν Διαθήκην, ἕνεκα της υπερβολικῆς καὶ ἀσυλληπτοῦ δόξης, που ἔχει ἡ νέα αὐτὴ Διαθήκη.

B Κορ. 3,11 εἰ γὰρ το καταργούμενον διὰ δόξης, πολλῶ μάλλον το μένον ἐν δόξῃ.

B Κορ. 3,11 Καὶ ἔτσι ἔπρεπε να εἶναι· διότι εἴάν ὁ παλαιὸς Νόμος, που ἦτο προσωρινός καὶ θα κατηργεῖτο, εἶχε την δόξαν του, πολὺ περισσότερον συνοδεύεται ἀπὸ μεγαλυτέραν δόξαν αὐτό που μένει στους αἰῶνας αἰῶνων, δηλαδή ἡ Καινὴ Διαθήκη.

B Κορ. 3,12 Ἐχοντες οὖν τοιαύτην ἐλπίδα πολλὴ παρησία χρώμεθα,

B Κορ. 3,12 Ἐχοντες, λοιπόν, μίαν τέτοιαν ἐλπίδα, ὅτι δηλαδή το ἐν Χριστῷ ἔργον μας εἶναι ἀφαντάστως καὶ αιωνίως, ἔνδοξον, προχωροῦμεν καὶ ἐργαζόμεθα με πολὺ θάρρος δια την διάδοσιν του Ευαγγελίου.

B Κορ. 3,13 καὶ οὐ καθάπερ Μωϋσῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ το πρόσωπον εαυτοῦ πρὸς το μὴ ἀτενίσαι τους υἱούς Ἰσραὴλ εἰς το τέλος τοῦ καταργουμένου.

B Κορ. 3,13 Καὶ προσφέρομεν καθαρὰν, χωρὶς κανένα κάλυμμα, την νέαν διδασκαλίαν καὶ το ἔργον μας, καὶ ὄχι ὅπως ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἔθετε κάλυμμα ἐμπρὸς στο πρόσωπον του, το ὁποῖον κάλυμμα ὑπεδήλωνεν, ὅτι οἱ υἱοὶ του Ἰσραὴλ δεν θα ἠμποροσαν, ἐξ αἰτίας της σκληροκαρδίας των, να ἀτενίσουν καὶ να κατανοήσουν του καταργουμένου ἐκεῖνου Νομου το τέλος καὶ τον σκοπὸν, δηλαδή τον Χριστόν.

B Κορ. 3,14 ἀλλ ἐπωρώθη τα νοήματα αὐτῶν· ἄχρι γὰρ της σήμερον το αὐτό κάλυμμα ἐπὶ τῆ ἀναγνώσει της παλαιᾶς

διαθήκης μένει, μη ανακαλυπτόμενον ότι εν Χριστώ καταργείται,

Β Κορ. 3,14 Αλλ' εσκληρύνθη και ετυφλώθη η διάνοιά των. Διότι και μέχρι σήμερον μένει το ίδιο κάλυμμα κατά την ανάγνωσιν της Παλαιάς Διαθήκης και δεν αφαιρείται τούτο από αυτούς (κατά κυριολεξίαν και κατά μεταφοράν) επειδή δεν πιστεύουν στον Χριστόν, εν τω οποίω και δια του οποίου καταργείται αυτό.

Β Κορ. 3,15 αλλ' έως σήμερον, ηνίκα αναγινώσκειται Μωϋσής, κάλυμμα επί την καρδίαν αυτών κείται

Β Κορ. 3,15 Αλλά μέχρι σήμερον, όταν αναγινώσκειται ο Νομος του Μωϋσέως, απλώνεται και υπάρχει κάλυμμα όχι μόνον στο πρόσωπόν των, αλλά και εις την καρδίαν των.

Β Κορ. 3,16 ηνίκα δ' αν επιστρέψη προς Κύριον, περιαιρείται το κάλυμμα.

Β Κορ. 3,16 Όταν δε κάποιος από αυτούς καθοδηγηθή και επιστρέψη προς τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, τότε ξετυλίγεται και αφαιρείται το κάλυμμα της καρδίας, δια να γίνη έτσι φανερά εις αυτόν και κατανοητή η αλήθεια.

Β Κορ. 3,17 ο δε Κύριος το Πνεύμα εστιν· ού δε το Πνεύμα Κυρίου, εκεί ελευθερία.

Β Κορ. 3,17 Ο Κυριος είναι το Πνεύμα και όπου υπάρχει το Πνεύμα, το οποίον δια μέσου του Κυρίου χορηγείται, εκεί υπάρχει η απελευθέρωσις από το κάλυμμα και την δουλείαν του Νομου· εκεί ευρίσκεται η πραγματική ελευθερία.

Β Κορ. 3,18 ημείς δε πάντες ανακεκαλυμμένοι προσώπω την δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι την αυτήν εικόνα μεταμορφούμεθα από δόξης εις δόξαν, καθάπερ από Κυρίου Πνεύματος.

Β Κορ. 3,18 Ημείς δε όλοι με ακάλυπτον το πρόσωπον και ανεμπόδιστον την καρδίαν δεχόμεθα και αντικατοπτρίζομεν και ακτινοβολούμε την δόξαν του Κυρίου, και μεταμορφωνόμεθα εις αυτήν ταύτην την εικόνα του και του ομοιάζομεν ταύτην την εικόνα του και του ομοιάζομεν πνευματικώς, προχωρούντες από δόξης εις δόξαν, όπως είναι φυσικόν να προχωρή αυτός, που αγιάζεται και λαμπρύνεται από το Πνεύμα, από τον Κυριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Β Κορ. 4,1 Διά τούτο, έχοντες την διακονίαν ταύτην καθώς ηλεήθημεν, ουκ εκκακούμεν,

Β Κορ. 4,1 Δι' αυτό και ημείς έχοντες την υψηλήν και μεγάλην αυτήν διακονίαν του κηρύγματος, χάρις στο έλεος του Κυρίου, δεν αποκάμνομεν, ούτε δυσφορούμεν ενώπιον των δυσκολιών και κινδύνων.

Β Κορ. 4,2 αλλ' απειπάμεθα τα κρυπτά της αισχύνης, μη περιπατούντες εν πανουργία μηδέ δολούντες τον λόγον του Θεού, αλλά τή φανερώσει της αληθείας συνιστώντες εαυτούς προς πάσαν συνείδησιν ανθρώπων ενώπιον του Θεού.

Β Κορ. 4,2 Αλλ' έχομεν απαρητηθή όλα εκείνα, που οι άνθρωποι, δια λόγους εντροπής, τα κρύπτουν, και δεν προχωρούμεν τον δρόμον μας με πανουργίαν ούτε νοθεύομεν τον λόγον του Θεού με ιδικάς μας η ξένας επινοήσεις, αλλά με την καθαράν και ανόθευτον φανέρωσιν της αληθείας συσταίνομεν εις κάθε ευσυνείδητον και ορθοφρονούντα άνθρωπον τον εαυτόν μας, ως γνήσιον εργάτην του Ευαγγελίου, ενώπιον του Θεού.

Β Κορ. 4,3 ει δε και έστι κεκαλυμμένον το ευαγγέλιον ημών, εν τοίς απολλυμένοις εστί κεκαλυμμένον,

Β Κορ. 4,3 Εάν δε και είναι σκεπασμένον και ακατάληπτον το κήρυγμα του Ευαγγελίου μας, είναι σκεπασμένον δι' εκείνους που θεληματικά βαδίζουν τον δρόμον της απωλείας.

Β Κορ. 4,4 εν οίς ο θεός του αιώνος τούτου ετύφλωσε τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι αυτοίς τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ός εστιν εικόν του Θεού.

Β Κορ. 4,4 Εν μέσω αυτών ο Θεός του αμαρτωλού τούτου αιώνος, δηλαδή ο σατανάς, έχει σκοτίσει και τυφλώσει τας διανοίας και τας σκέψεις των απίστων, ώστε να μη λάμψη εις αυτούς το φως του Ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ο οποίος είναι εικόν του Θεού.

Β Κορ. 4,5 ου γάρ εαυτούς κηρύσσομεν, αλλά Χριστόν Ιησούν Κύριον, εαυτούς δε δούλους υμών δια Ιησούν.

Β Κορ. 4,5 Διότι ημείς δεν κηρύσσομεν και δεν διαφημιζομεν τον εαυτόν μας, αλλά κηρύττομεν τον Χριστόν Ιησούν, τον Κυριον, που είναι ο μόνος ένδοξος· τους εαυτούς μας δε τους παρουσιάζομεν ως δούλους και υπηρέτας ιδικούς σας δια την δόξαν του Ιησού.

Β Κορ. 4,6 ότι ο Θεός ο ειπών εκ σκότους φώς λάμψαι, ός έλαμψεν εν ταις καρδίαις ημών προς φωτισμόν της γνώσεως της δόξης του Θεού εν προσώπω Ιησού Χριστού.

Β Κορ. 4,6 Και τούτο, διότι ο Θεός, ο οποίος κατά τους χρόνους της δημιουργίας διέταξε να λάμψη φως αντί του σκότους που υπήρχε τότε, αυτός έλαμψεν εις τας καρδίας μας και τας εφώτισεν, όχι μόνον δια να γνωρίσωμεν ημείς, αλλά δια να μεταδώσωμεν και στους άλλους φωτεινήν και καθαράν την γνώσιν της δόξης του Θεού, η οποία δόξα εφανερώθη δια του Ιησού Χριστού.

Β Κορ. 4,7 Έχομεν δε τον θησαυρόν τούτον εν οστρακίνοις σκεύεσιν, ίνα η υπερβολή της δυνάμεως ή του Θεού και μη εξ ημών,

Β Κορ. 4,7 Έχομεν δε αυτόν τον ανεκτίμητον θησαυρόν της ενδόξου γνώσεως μέσα εις τα σώματα μας, τα αδύνατα και εύθραστα σαν όστρακα, δια να φαίνεται έτσι καθαρά ότι ο υπεράφθονος πλούτος της δυνάμεως είναι και προέρχεται από τον Θεόν και όχι από ημάς.

Β Κορ. 4,8 εν παντί θλιβόμενοι αλλ ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι αλλ ουκ εξαπορούμενοι,

Β Κορ. 4,8 Ετσι δε εξηγείται η υπερνίκησις των αναριθμήτων εμποδίων και κινδύνων που συναντώμεν στο έργον μας. Διότι όντως ημείς οι Απόστολοι παντού και πάντοτε θλιβόμεθα, χωρίς όμως να φθάνωμεν εις αδιέξοδον και καταθλιπτικήν στενοχωρίαν. Περιπίπτομεν εις απορίαν και αμηχανίαν, χωρίς ποτέ να αποθαρρυνώμεθα και να μη ευρίσκωμεν λύσιν και απάντησιν εις τας απορίας μας.

Β Κορ. 4,9 διωκόμενοι αλλ ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ ουκ απολλύμενοι,

Β Κορ. 4,9 Διωκόμεθα από απίστους και ψευδαδέλφους, αλλά δεν εγκαταλειπόμεθα από τον Θεόν. Φαίνεται μερικές φορές, ότι καταβαλλόμεθα και ριπτόμεθα από τους εχθρούς μας κάτω ως ηττημένοι, αλλά δεν χανόμεθα.

Β Κορ. 4,10 πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τώ σώματι περιφέροντες, ίνα και η ζωή του Ιησού εν τώ σώματι ημών φανερωθή.

Β Κορ. 4,10 Όπου και αν περιοδεύωμεν, φέρομεν στο σώμα μας πάντοτε τας οδύνας και τον θάνατον του Κυρίου Ιησού, κινδυνεύοντες όπως εκείνος και να αποθάνωμεν εις κάθε στιγμήν. Τούτο όμως, δια να φανερωθή εις την ζωήν και ύπαρξιν μας, που πάντοτε διαφεύγει τον θάνατον, η ζωή και η δύναμις του Ιησού.

Β Κορ. 4,11 αεί γάρ ημείς οι ζώντες εις θάνατον παραδιδόμεθα δια Ιησούν, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τή θνητή

σαρκί ημών.

Β Κορ. 4,11 Διότι πάντοτε ημείς, που ζώμεν δια το έργον του Κυρίου, παραδιδόμεθα εις θάνατον δια την δόξαν του Ιησού, ώστε η ζωή και η δύναμις του Ιησού Χριστού να φανή στο θνητόν μας σώμα, το οποίον ο Κυριος κατά θαυμαστούς τρόπους σώζει.

Β Κορ. 4,12 ώστε ο μὲν θάνατος εν ημίν ενεργείται, η δε ζωή εν υμίν.

Β Κορ. 4,12 Ωστε οι μεν καθημερινοί θανάσιμοι κίνδυνοι υπάρχουν εις ημάς, η δε πνευματική ζωή, που προέρχεται από τον ιδιόν μας θάνατον, ενεργείται και αυξάνεται εις σας.

Β Κορ. 4,13 έχοντες δε το αυτό πνεύμα της πίστεως κατά το γεγραμμένον, επίστευσα, διό ελάλησα, και ημείς πιστεύομεν, διό και λαλούμεν,

Β Κορ. 4,13 Επειδή όμως έχομεν το αυτό Άγιον Πνεύμα, που μας χαρίζει και μας στερεώνει εις την πίστιν, σύμφωνα με εκείνον που είναι γραμμένον εις την Παλαιάν Διαθήκην "επίστευσα και δι' αυτό ελάλησα". και ημείς πιστεύομεν κατά τρόπον ορθόν και σταθερόν στον Κυριον, δι' αυτό και με θάρρος κηρύττομεν την διδασκαλίαν της πίστεώς μας.

Β Κορ. 4,14 ειδότες ότι ο εγείρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς διά Ιησού εγερεί και παραστήσει σύν υμίν.

Β Κορ. 4,14 Από αυτήν δε την πίστιν αντλούμεν την βεβαίαν γνώσιν, ότι ο Θεός και Πατήρ, ο οποίος ανέστησε το Κυριον Ιησούν, θα αναστήση και ημάς δια μέσου του Ιησού και θα μας θέση κοντά του, μαζί με σας, ενδόξους εις την βασιλείαν του.

Β Κορ. 4,15 τα γάρ πάντα δι υμάς, ίνα η χάρις πλεονάσασα διά των πλειόνων την ευχαριστίαν περισσεύη εις την δόξαν τού Θεού.

Β Κορ. 4,15 Διότι όλα γίνονται δια σας, ώστε η ευεργεσία και η δωρεά του Θεού, που γίνεται εις ημάς, να γίνη και ιδική σας ευεργεσία και να πλεονάση εις όλους. Ετσι δε σεις και ημείς, που είμεθα οι ευεργετούμενοι, να ευχαριστούμεν τον Θεόν, ώστε και η ευχαριστία να πλεονάζη και να περισσεύη προς δόξαν του Θεού.

Β Κορ. 4,16 Διό ουκ εκκακούμεν, αλλ ει και ο έξω ημών άνθρωπος διαφθείρεται, αλλ ο έσωθεν ανακαινύται ημέρα και ημέρα.

Β Κορ. 4,16 Επειδή δε ακριβώς και αι θλίψεις αποβλέπουν στο αγαθόν, δεν αποκάμνομεν και δεν αποθαρρυνόμεθα. Αλλ' αν και ο έξω άνθρωπος, το σώμα μας, ταλαιπωρήται και θλίβεται και φθείρεται, ο έσω όμως άνθρωπος, η ψυχή, ξανακαινουργώνεται και ξανανιώνει ημέρα με την ημέραν.

Β Κορ. 4,17 το γάρ παραντίκα ελαφρόν της θλίψεως ημών καθ υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ημίν,

Β Κορ. 4,17 Διότι η βραχείας διαρκείας, δια τούτο δε και ελαφρά, θλίψις μας, απεργάζεται και φέρει ως κέρδος εις ημάς αιώνιον βάρος δόξης, υπερβολικά μεγάλο και αφάνταστον.

Β Κορ. 4,18 μη σκοπούμεν ημών τα βλεπόμενα, αλλά τα μη βλεπόμενα. τα γάρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια.

Β Κορ. 4,18 Οσον δε μεγάλοι και οδυνηραί και αν είναι αι θλίψεις μας, θα τας αισθανώμεθα ως ελαφράς και θα τας υπομένωμεν με χαράν, εάν δεν θα προσηλώνωμεν το βλέμμα μας εις εκείνα που βλέπονται με τα μάτια του σώματος, εις τα υλικά και αισθητά, αλλ' εις εκείνα που δεν βλέπονται. Διότι τα βλεπόμενα είναι παροδικά και προσωρινά, τα δε μη βλεπόμενα είναι αιώνια και αναλλοίωτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Β Κορ. 5,1 Οίδαμεν γάρ ότι εάν η επίγειος ημών οικία τού σκήνους καταλυθή, οικοδομήν εκ Θεού έχομεν, οικίαν χειροποίητον αιώνιον εν τοίς ουρανοίς.

Β Κορ. 5,1 Δια τούτο ουτε καταβαλλόμεθα ουτε αποκάμνομεν από τας θλίψεις, τους κινδύνους και τας ταλαιπωρίας. Διότι γνωρόζομεν καλά ότι, εάν η επίγειος κατοικία της ψυχής μας, σαν προσωρινή σκηνή που είναι, διαλυθή από τον θάνατον, έχωμεν άλλην οικοδομήν ετοιμασμένην από τον Θεόν, οικίαν που δεν την έχουν κάμει ανθρωπίνα χέρια, δηλαδή το αθάνατον και ένδοξον σώμα μας, που θα είναι αιώνιον στους ουρανούς.

Β Κορ. 5,2 και γάρ εν τούτω στενάζομεν, το οικητήριον ημών το εξ ουρανού επενδύσασθαι επιποθούντες,

Β Κορ. 5,2 Διότι πράγματι στούτο το σκήνος, το φθαρόν και ταλαιπωρημένον σώμα, στενάζομεν, επιθυμούντες με πολύν πόθον και λαχτάραν να φορέσωμεν επάνω μας, σαν άλλο πολυτιμόταστον ένδυμα, την ένδοξον κατοικίαν μας, η οποία θα μας δοθή από τον ουρανόν, δηλαδή το άφθαρτον και ακατάλυτον και ένδοξον νέον σώμα.

Β Κορ. 5,3 εί γε και ενδυσάμενοι ου γυμνοί ευρεθίσόμεθα.

Β Κορ. 5,3 Εάν βέβαια έστω και σαν ένδυμα φορέσωμεν αυτό το νέον σώμα, δεν θα ευρεθώμεν πλέον γυμνοί.

Β Κορ. 5,4 και γάρ οι όντες εν τώ σκηνει στενάζομεν, βαρούμενοι εφ' ω ου θέλομεν εκδύσασθαι, αλλ επενδύσασθαι, ίνα καταποθή το θνητόν υπό της ζωής.

Β Κορ. 5,4 Διότι ημείς που είμεθα και ζώμεν στο φθαρόν τούτο σώμα, στενάζομεν σαν να είμεθα φορτωμένοι βαρού φορτίον, όχι διότι θέλομεν να εκδυθώμεν το σώμα και να απαλλαγώμεν από αυτό, αλλά διότι θέλομεν να φορέσωμεν επάνω μας το αθάνατον σώμα, δια να απορροφηθή και εξαφανισθή εντελώς η θνητότης του σώματος και μεταστοιχειωθή το φθαρόν τούτο σώμα υπό της αιωνίου και αφθάρτου ζωής του άλλου, ώστε να γίνη άφθαρτον.

Β Κορ. 5,5 ο δε κατεργασάμενος ημάς εις αυτό τούτο Θεός, ο και δούς ημίν τον αραβώνα τού Πνεύματος.

Β Κορ. 5,5 Εκείνος δε, ο οποίος μας εδημιούργησε δι' αυτό τούτο, δια να ενδυθώμεν δηλαδή το άφθαρτον σώμα, είναι αυτός ο Θεός, ο οποίος μας έδωσε από τώρα σαν εγγύησιν και βεβαίαν υπόσχεσιν την χάριν του Αγίου Πνεύματος, του χορηγού της ζωής.

Β Κορ. 5,6 Θαρούμεν ούν πάντοτε και ειδότες ότι ενδημούμεν εν τώ σώματι εκδημούμεν από τού Κυρίου

Β Κορ. 5,6 Παντοτε, λοιπόν, έχομεν θάρρος και ελπίδα και γνωρίζομεν καλά, ότι κατά το διάστημα, κατά το οποίον μένομεν στο σώμα τούτο, είναι σαν να έχωμεν ξηνητευθή από τον Κυριον.

Β Κορ. 5,7 διά πίστεως γάρ περιπατούμεν, ου διά είδους

Β Κορ. 5,7 Διότι την παρούσαν ζωήν την διερχόμεθα με πίστιν, χωρίς και να βλέπωμεν με τρόπον αισθητόν κατά πρόσωπον τον Κυριον.

Β Κορ. 5,8 θαρούμεν δε και ευδοκούμεν μάλλον εκδημήσαι εκ τού σώματος και ενδημήσαι προς τον Κύριον.

B Κορ. 5,8 Εχομεν δε ακλόνητον θάρρος και πολύ προτιμώμεν να εκδημήσωμεν από το σώμα αυτό και να μείνωμεν δια παντός πλησίον του Κυρίου.

B Κορ. 5,9 διό και φιλοτιμούμεθα, είτε ενδημούντες είτε εκδημούντες, ευάρεστοι αυτώ είναι.

B Κορ. 5,9 Δι' αυτό και προσπαθούμε με κάθε φιλοτιμίαν να είμεθα ευάρεστοι στον Θεόν, είτε ευρισκόμεθα στο φθαρτόν αυτό σώμα είτε αναχωρούμεν από αυτό δια τον ουρανόν κατά την ώραν του θανάτου.

B Κορ. 5,10 τους γάρ πάντας ημάς φανερωθήναι δει εμπροσθεν τού βήματος τού Χριστού, ίνα κομίσηται έκαστος τα διά τού σώματος προς ά έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν.

B Κορ. 5,10 Διότι όλοι μας θα παρουσιασθώμεν οπωσδήποτε μπροστά στο βήμα του Χριστού, ολοφάνεροι και ξεσκεποι, δια να αποκομίση και απολαύση ο καθένας, ανάλογα με όσα δια του σώματος έπραξε, είτε αγαθά είτε κακά.

B Κορ. 5,11 Ειδότες ούν τον φόβον τού Κυρίου ανθρώπους πείθομεν, Θεώ δε πεφανερώμεθα, ελπίζω δε και εν ταις συνειδήσεσιν υμών πεφανερώσθαι.

B Κορ. 5,11 Επειδή ακριβώς γνωρίζομεν τον φόβον του Κυρίου, που θα καθίση ως κριτής κατά την δευτέραν παρουσίαν στο ένδοξον εκείνο βήμα, ζητούμεν με κάθε ελικρίνειαν να πείσωμεν τους ανθρώπους δια τας διαθέσεις μας και το έργον μας. Ως προς δε τον Θεόν είμεθα ολοφάνεροι εις αυτόν. Ελπίζω δε ότι και εις τας ιδικάς σας συνειδήσεις έχομεν φανερωθή, οποίοι είμεθα.

B Κορ. 5,12 ου γάρ páλιν εαυτούς συνιστάνομεν υμίν, αλλά αφορμήν διδόντες υμίν καυχήματος υπέρ ημών, ίνα έχητε προς τους εν προσώπω καυχωμένους και ου καρδιά.

B Κορ. 5,12 Διότι δεν συσταίνομεν páλιν τους εαυτούς μας εις σας, αλλά σας δίδομεν αφορμήν να καυχάσθε δι' ημάς, ώστε να έχετε τι να απαντάτε και τι να λέγετε εις εκείνους που καυχώνται και ζητούν δόξαν από εξωτερικά πλεονεκτήματα και όχι από τας εσωτερικάς αρετάς της καρδιάς.

B Κορ. 5,13 είτε γάρ εξέστημεν, Θεώ, είτε σωφρονούμεν, υμίν.

B Κορ. 5,13 Είτε όμως ένεκα του ενθουσιασμού μας εβγήκαμε από τον ευατόν μας και παραλογιζόμεθα με το να αυτοεπαινούμεθα, δια την δόξαν του Θεού εφθάσαμεν στο σημείον αυτό· είτε είμεθα σώφρονες και συνετοί και περικρύπτομεν τας δωρεάς που μας έχει δώσει ο Θεός, το πράττομεν δια την ιδικήν σας ωφέλειαν.

B Κορ. 5,14 η γάρ αγάπη τού Χριστού συνέχει ημάς,

B Κορ. 5,14 Διότι η άδολος και αγνή αγάπη του Χριστού μας κρατεί όλους, ημάς και σας, σφικτά ενωμένους.

B Κορ. 5,15 κρίναντας τούτο, ότι ει εις υπέρ πάντων απέθανεν, άρα οι πάντες απέθανον· και υπέρ πάντων απέθανεν, ίνα οι ζώντες μηκέτι εαυτοίς ζώσιν, αλλά τώ υπέρ αυτών αποθανόντι και εγεθθέντι.

B Κορ. 5,15 Εσχηματίσαμεν δε ακλόνητον το φρόνημα και την πεποίθησιν, ότι εάν ένας, ο Χριστός, απέθανεν υπέρ όλων και ως αντιπρόσωπος όλων, άρα όλοι απέθανον και απέθανεν υπέρ όλων ίνα, όσοι ζουν και ευρίσκονται ακόμη εις την παρούσαν ζωήν, μη ζουν πλέον δια τον εαυτόν των, αλλά δι' εκείνον, ο οποίος εθυσιάσθη επί του σταυρού και ανεστήθη προς χάριν αυτών.

B Κορ. 5,16 Ωστε ημείς από τού νύν ουδένα οίδαμεν κατά σάρκα· ει δε και εγνώκαμεν κατά σάρκα Χριστόν, αλλά νύν ουκέτι γινώσκομεν.

B Κορ. 5,16 Ωστε ημείς από τότε που εσχηματίσαμεν αυτήν την πεποίθησιν, δεν αναγνωρίζομεν και δεν εκτιμώμεν κανένα, κατά τα εξωτερικά του προσόντα (όπως είναι η ευγενής κατά σάρκα καταγωγή του η τα αξιώματα του και η σοφία του). Εάν δε και κάποτε είχαμεν γνωρίσει τον Χριστόν, εις την ταπεινώσιν και ασημότητα της ανθρωπίνης του σαρκός, τώρα όμως δεν τον γνωρίζομεν πλέον έτσι, αλλά ως τον Θεάνθρωπον λυτρωτήν.

B Κορ. 5,17 ώστε ει τις εν Χριστώ καινή κτίσις· τα αρχαία παρήλθεν, ιδού γέγονε καινά τα πάντα.

B Κορ. 5,17 Κατά συνέπειαν όποιος είναι αναγεννημένος και ενωμένος με τον Χριστόν είναι νέα δημιουργία, νέος άνθρωπος. Η αρχαία κατάστασις της αμαρτίας και της καταδίκης επέρασεν. Ιδού όλα έχουν γίνει νέα.

B Κορ. 5,18 τα δε πάντα εκ τού Θεού τού καταλλάξαντος ημάς εαυτώ διά Ιησού Χριστού και δόντος ημίν την διακονίαν της καταλλαγής,

B Κορ. 5,18 Ολαι δε αυταί αι δωρεάι πηγάζουν από τον Θεόν, ο οποίος μας συνεφιλίωσε με τον εαυτόν του δια του Ιησού Χριστού και έδωσεν εις ημάς τους Αποστόλους το τιμητικόν έργον να υπηρετούμεν εις αυτήν την συνδιαλλαγήν και συμφιλίωσιν του Θεού με τους ανθρώπους.

B Κορ. 5,19 ως ότι Θεός ήν εν Χριστώ κόσμον καταλλάσσων εαυτώ, μη λογιζόμενος αυτοίς τα παραπτώματα αυτών, και θέμενος εν ημίν τον λόγον της καταλλαγής.

B Κορ. 5,19 Διότι ο Θεός ήτο ενωμένος με τον Χριστόν, εις μίαν θεανδρικήν υπόστασιν, συνδιαλλάσσων και συμφιλίωνων προς τον εαυτόν του τον κόσμον, μη καταλογίζων πλέον στους ανθρώπους τα αμαρτήματα των, και αναθέσας εις ημάς του ευαγγελικόν κήρυγμα της συμφιλίωσης προς τον Θεόν.

B Κορ. 5,20 Υπέρ Χριστού ούν πρεσβεύομεν ως τού Θεού παρακαλούντος δι ημών· δεόμεθα υπέρ Χριστού, καταλλάγητε τώ Θεώ·

B Κορ. 5,20 Είμεθα, λοιπόν, ημείς οι Απόστολοι πρεσβευταί του Χριστού προς τους άλλους ανθρώπους· διότι ο Θεός δια μέσου ημών παρακαλεί. Παρακαλούμεν, λοιπόν, και ημείς εξ ονόματος του Χριστού, συμφιλιωθήτε με τον Θεόν. (Ο Απόστολος είναι θεόθεν εντεταλμένος να συνεχίξη το έργον του Χριστού ως εκπρόσωπος αυτού. Όταν δε ομιλή είναι ως να ομιλή δι' αυτού ο Χριστός).

B Κορ. 5,21 τον γάρ μη γνόνα αμαρτίαν υπέρ ημών αμαρτίαν εποίησεν, ίνα ημείς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεού εν αυτώ.

B Κορ. 5,21 Και είναι πλέον έργον εύκολον αυτή η συμφιλίωσις, διότι τον Χριστόν, ο οποίος δεν εγνώρισε ποτέ από προσωπικήν πείραν καμμίαν απολύτως αμαρτίαν, τον έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν ο Θεός, του εφόρτωσε τας ιδικάς μας αμαρτίας και τον αφήκε να κατακριθή ως αμαρτωλός χάριν ημών, δια να δικαιωθώμεν ημείς δι' αυτού ενώπιον του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

B Κορ. 6,1 Συνεργούντες δε και παρακαλούμεν μη εις κενόν την χάριν τού Θεού δέξασθαι υμάς

B Κορ. 6,1 Συνεργαζόμενοι δε με τον Θεόν δια να συμφιλιωθή με αυτόν ο κόσμος, σας παρακαλούμεν να προσέξετε, μήπως ματαιώσ και ανωφελώς δεχθήτε την χάριν του Θεού.

B Κορ. 6,2 λέγει γάρ καιρώ δεκτώ επήκουσά σου και εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι· ιδού νύν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού

νύν ημέρα σωτηρίας-

B Κορ. 6,2 Αι ευκαιρία της σωτηρίας παρέχονται. Διότι η Γραφή λέγει "εις κατάλληλον και ευπρόσδεκτον καιρόν σε ήκουσα και σε εδέχθη και εις περιόδον, που προσφέρεται προς σωτηρίαν, σε εβοήθησα". Ιδού τώρα είναι ο κατάλληλος και ευπρόσδεκτος καιρός, ιδού τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας.

B Κορ. 6,3 μηδεμίαν εν μηδενί διδόντες προσκοπήν, ίνα μη μωμηθή η διακονία,

B Κορ. 6,3 Τώρα και ημείς ως πρεσβευταί του Θεού μεσιτεύομεν και παρακαλούμεν να δεχθήτε την σωτηρία, χωρίς να δίδωμεν εις κανένα ουδεμίαν αφορμήν προσκόμματος, δια να μη γίνη κατά κανένα τρόπον θέμα μομφής και εμπαιγμού η διακονία, που μας ανέθεσεν ο Κυριος.

B Κορ. 6,4 αλλ εν παντί συνιστώντες εαυτούς ως Θεού διάκονοι, εν υπομονή πολλή, εν θλίψεσιν, εν ανάγκαις, εν στενοχωρίας,

B Κορ. 6,4 Αλλά τουναντίον εις κάθε περίστασιν και με κάθε έργον συσταίνομεν και προβάλλομεν τους εαυτούς μας σαν γνησίους υπηρέτας του Θεού με πολλήν υπομονήν, με θλίψεις, με ανάγκας, με στενοχωρίας,

B Κορ. 6,5 εν πληγαίς, εν φυλακαίς, εν ακαταστασίαις, εν κόποις, εν αγρυπνίαις, εν νηστείαις,

B Κορ. 6,5 με δαρμούς, με φυλακίσεις, με συνεχείς μετακινήσεις-είτε ένεκα των διωγμών είτε ένεκα των αναγκών του έργου μας-με κόπους, με αγρυπνίας, με νηστείας,

B Κορ. 6,6 εν αγνότητι, εν γνώσει, εν μακροθυμία, εν χρηστότητι, εν Πνεύματι Αγίω, εν αγάπη ανυποκρίτω,

B Κορ. 6,6 με αγνότητα από κάθε μολυσμόν, με την άδολον γνώσιν της αληθείας, με την μακροθυμίαν, με ημερότητα και καλωσύνην, με τας δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, με αγάπην ειλικρινή και άδολον,

B Κορ. 6,7 εν λόγω αληθείας, εν δυνάμει Θεού, διά των όπλων της δικαιοσύνης των δεξιών και αριστερών,

B Κορ. 6,7 με το κήρυγμα, δια του οποίου εξαγγέλεται η αλήθεια, με την δύναμιν του Θεού, με τα όπλα της δικαιοσύνης τα δεξιά, σαν εκείνα που κρατούν οι επιτιθέμενοι κατά την μάχην, και με τα όπλα τα αριστερά, σαν εκείνα που κρατούν οι αμυνόμενοι με το αριστερόν των χέρι, όπως είναι η ασπίδα.

B Κορ. 6,8 διά δόξης και ατιμίας, διά δυσφημίας και ευφημίας, ως πλάνοι και αληθείς,

B Κορ. 6,8 Μαρτυρούμεν και βεβαιώνομεν επάνω εις τα πράγματα ποίοι είμεθα με την δόξαν, την οποίαν ο Θεός και οι πιστοί άνθρωποι μας αποδίδουν, αλλά και με την περιφρόνησιν εκ μέρους των απίστων, με την δυσφήμησιν εκ μέρους των διαβολέων, με τον έπαινον και την καλήν φήμην εκ μέρους των πιστών, με την κατηγορίαν εκ μέρους των απίστων ότι είμεθα απατεώνες και με την ομολογίαν εκ μέρους των πιστών ότι είμεθα ειλικρινείς.

B Κορ. 6,9 ως αγνοούμενοι και επιγινωσκόμενοι, ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν, ως παιδευόμενοι και μη θανατούμενοι,

B Κορ. 6,9 Εργάται του Ευαγγελίου ημείς ζώμεν εν μέσω του κόσμου ως άγνωστοι δια την ασημότητα ημών, αλλά και ως πολύ καλά γνωστοί από τους πιστούς δια το έργον μας, ως κινδυνεύοντες κάθε ημέραν να αποθάνωμε, αλλ' ιδού ότι ζώμεν, ως βασανιζόμενοι και τιμωρούμενοι, αλλά και μη θανατούμενοι έως τώρα,

B Κορ. 6,10 ως λυπούμενοι αεί δε χαίροντες, ως πτωχοί πολλούς δε πλουτίζοντες, ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες.

B Κορ. 6,10 ως άνθρωποι, που είμεθα συνεχώς βυθισμένοι εις την λύπην, ημείς οι οποίοι εν τούτοις εις την πραγματικότητα πάντοτε χαίρομεν, ως πτωχοί οι οποίοι κάμνομεν πολλούς άλλους πλουσίους, ως άνθρωποι που δεν έχομεν τίποτε και όμως κατέχομεν τα πάντα.

B Κορ. 6,11 Τό στόμα ημών ανέωγε προς υμάς, Κορίνθιοι, η καρδιά ημών πεπλάτνυται

B Κορ. 6,11 Ηνοιχθη το στόμα μας προς σας, Κορίνθιοι, δια να καταστήση γνωστά με εμπιστοσύνην, τα όσα μας συμβαίνουν. Η καρδιά μας έχει γίνει πλατειά, δια να σας περιλάβη με στοργήν όλους.

B Κορ. 6,12 ου στενοχωρείσθε εν ημίν, στενοχωρείσθε δε εν τοίς σπλάγχνοις υμών

B Κορ. 6,12 Δεν στενοχωρείσθε μέσα εις την αγαπώσαν καρδίαν μας. Στενοχωρείσθε εις τα ιδικά σας σπλάγχνα, διότι είσθε στενόκαρδοι από έλλειψιν αγάπης.

B Κορ. 6,13 την δε αυτήν αντιμισθίαν, ως τέκνοις λέγω, πλατύνητε και υμείς.

B Κορ. 6,13 Πλατύνατε και σεις τις καρδιές σας και ως αμοιβήν της αγάπης μας δείξτε την ιδίαν αγάπην. Σας ομιλώ σαν πατέρας προς παιδιά.

B Κορ. 6,14 Μή γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις· τις γάρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος;

B Κορ. 6,14 Μη συνδέεσθε στενά και μη συνοδοιπορείτε με τους απίστους (με τους οποίους, ως εκ της απιστίας των, είναι αδύνατος η καλή συνεννόησις και συνεργασία σας). Διότι ποία συνάφεια και ανάμιξις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ της δικαιοσύνης και της παρανομίας; Ποία επικοινωνία μεταξύ φωτός και σκότους;

B Κορ. 6,15 τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου;

B Κορ. 6,15 Ποία συνεννόησις και συμφωνία μεταξύ Χριστού και διαβόλου; Τι κοινόν ημπορεί να έχη ένας πιστός με έναν άπιστον;

B Κορ. 6,16 τις δε συγκατάθεσις ναώ Θεού μετά ειδώλων; υμείς γάρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονταί μοι λαός.

B Κορ. 6,16 Ποίος δε συμβιβασμός και ποία συνύπαρξις ημπορεί να νοηθή μεταξύ του ναού του Θεού και του ναού των ειδώλων; Διότι σεις-μη το λησμονείτε-είσθε ναός του Θεού του ζώντος, όπως άλλωστε έχει προφητεύσει ο Θεός και εις την Π. Διαθήκην· ότι "θα κατοικήσω μεταξύ αυτών και εντός αυτών και θα περιπατήσω ανάμεσά των και θα είμαι εγώ ο ιδικός των Θεός και θα είναι αυτοί λαός μου.

B Κορ. 6,17 διό εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε, λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε, καγώ εισδέξομαι υμάς,

B Κορ. 6,17 Δι' αυτό εξέλθετε ανάμεσα από τους απίστους και ξεχωρισθήτε από αυτούς με τον τρόπον της ζωής σας, λέγει ο Κυριος, και μη πιάνετε τίποτε το ακάθατον. Και εγώ θα σας δεχθώ με στοργήν εις την βασιλείαν μου.

B Κορ. 6,18 και έσομαι υμίν εις πατέρα, και υμείς έσεσθέ μοι εις υιούς και θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

B Κορ. 6,18 Και θα είμαι για σας πατέρας και σεις θα είσθε υιοί μου και θυγατέρες μου, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

B Κορ. 7,1 Ταύτας ούν έχοντες τας επαγγελίας, αγαπητοί, καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού.

B Κορ. 7,1 Εφ' όσον, λοιπόν, αγαπητοί, έχομεν αυτάς τας μαγάλας υποσχέσους του Θεού, ας καθαρίσωμεν τους εαυτούς μας

από κάθε μολυσμόν σαρκός και πνεύματος, αγωνιζόμενοι και συνεχώς προχωρούντες μέχρι τέλους στον δρόμον της αγιότητας, με φόβον Θεού.

Β Κορ. 7,2 Χωρήσατε ημάς· ουδένα ηδικήσαμεν, ουδένα εφθείραμεν, ουδένα επλεονεκτήσαμεν.

Β Κορ. 7,2 Καμπετε ευρύχωρες τις καρδιές σας με αγάπην, δια να μας χωρέσετε· κανένα δεν έχομεν αδικήσει· κανένα δεν εξωθήσαμεν και δεν παρεσύραμεν εις διαφθοράν· επάναντι κανενός δεν εφανήκαμεν πλεονέκται, ώστε να του αρπάσωμεν τα αγαθά του.

Β Κορ. 7,3 ου προς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γάρ ότι εν ταίς καρδίαις ημών εστε εις το συναποθανείν και συζήν.

Β Κορ. 7,3 Δεν τα λέγω αυτά προς κατάκρισιν σας· διότι σας έχω πει, ότι είσθε μέσα εις τας καρδιάς μας, δια να πεθάνωμεν και ζήσωμε μαζί σας (συμμέτοχοι των θλίψεων και των κινδύνων σας, όπως επίσης της χαράς και της επιτυχίας σας).

Β Κορ. 7,4 πολλή μοι παρησία προς υμάς, πολλή μοι καύχησις υπέρ υμών· πεπλήρωμαι τή παρακλήσει, υπερπερισσεύομαι τή χαρά επί πάση τή θλίψει ημών.

Β Κορ. 7,4 Εχω πολυ θάρος και εμπιστοσύνην προς σας. Μεγάλο είναι το καύχημά μου δια σας. Είμαι γεμάτος από την παρηγορίαν, που μο έχετε χαρίσει. Υπερεκχειλίζει η χαρά μου, ώστε να υπερκαλύπτη κάθε θλίψιν μας.

Β Κορ. 7,5 Καί γάρ ελθόντων ημών εις Μακεδονίαν ουδεμίαν έσχηκεν άνεσιν η σάρξ ημών, αλλ εν παντί θλιβόμενοι· έξωθεν μάχαι, έσωθεν φόβοι.

Β Κορ. 7,5 Χαίρομεν τώρα, διότι, όταν ήλθαμε εις την Μακεδονίαν, δεν ευρηκε καμμίαν άνεσιν το σώμα μας, αλλ' από κάθε τι και εις κάθε στιγμήν εθλιβόμεθα. Απ' έξω ήσαν αι μάχαι των απίστων εναντίον μας, από μέσα εις την καρδιαν μας υπήρχεν ο φόβος δια τους ασθενείς πνευματικώς αδελφούς.

Β Κορ. 7,6 Αλλ ο παρακαλών τους ταπεινούς παρεκάλεσεν ημάς ο Θεός εν τή παρουσία Τίτου·

Β Κορ. 7,6 Αλλ' ο Θεός, που παρηγορεί και ενισχύει τους ταπεινούς και αδυνάτους, μας παρηγόρησε με την παρουσίαν του Τίτου.

Β Κορ. 7,7 ου μόνον δε εν τή παρουσία αυτού, αλλά και εν τή παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιτόησιν, τον υμών οδυρμόν, τον υμών ζήλον υπέρ εμού, ώστε με μάλλον χαρήναι,

Β Κορ. 7,7 Επαρηγορήθημεν όχι μόνον με την παρουσίαν αυτού, αλλά και με την παρηγορίαν, την οποίαν αυτός επήρην εξ αιτίας σας, όταν κατέστησεν εις ημάς γνωστόν τον μεγάλον πόθον σας, τα κλάματα και τους στεναγμούς σας, τον ζήλον που εδείξατε δι' εμέ, ώστε εγώ πληροφορούμενος αυτά να δοκιμάσω μεγάλην χαράν.

Β Κορ. 7,8 ότι ει και ελύπησα υμάς εν τή επιστολή, ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην· βλέπω γάρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ώραν, ελύπησεν υμάς.

Β Κορ. 7,8 Ακριβώς αυτή η αγάπη σας για μένα, με κάμνει να λέγω, ότι αν και σας ελύπησα με την επιστολήν μου, δεν μετανόω, μολονότι είχα αισθανθή μεταμέλειαν που σας την έγγραψα (μέχρις ότου όμως ήλθεν ο Τιτος και με επληροφόρησε τα της διορθώσεώς σας). Διότι βλέπω τώρα ότι η επιστολή μου εκείνη, καιτοι σας εστενοχώρησε επί ολίγον διάστημα, σας ελύπησε προς ωφέλειαν, διότι σας έφερε εις συναίσθησιν και μετάνοιαν.

Β Κορ. 7,9 νύν χαίρω, ουχ ότι ελυπήθητε, αλλ ότι ελυπήθητε εις μετάνοιαν· ελυπήθητε γάρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί ζημιωθήτε εξ ημών.

Β Κορ. 7,9 Τωρα χαίρω, όχι διότι απλώς ελυπηθήκατε, αλλά διότι ελυπηθήκατε εις μετάνοιαν και διόρθωσιν. Εδοκιμάσατε την κατά Θεόν λύπην, εις τρόπον ώστε να μη υποστήτε καμμίαν ζημίαν εκ μέρους ημών.

Β Κορ. 7,10 η γάρ κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε τού κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.

Β Κορ. 7,10 Ωφέλειαν πνευματικήν σας έφερεν η λύπη αυτή. Διότι η κατά Θεόν λύπη κατεργάζεται την ειλικρινή μετάνοιαν, δια την οποίαν ποτέ δεν θα μεταμεληθή ο λυπούμενος και η οποία φέρει ως καρπόν την σωτηρίαν. Η λύπη όμως, την οποίαν δια της αμαρτίας του προκαλεί ο κόσμος, έχει ως καρπόν και αποτελεσμα της τον θάνατον τον πνευματικών.

Β Κορ. 7,11 ιδού γάρ αυτό τούτο, το κατά Θεόν λυπηθήναι υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν σπουδήν, αλλά απολογίαν, αλλά αγανάκτησιν, αλλά φόβον, αλλά επιτόησιν, αλλά ζήλον, αλλά εκδίκησιν! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τώ πράγματι.

Β Κορ. 7,11 Αλλωστε ιδετε και μόνοι σας· ότι δηλαδή αυτό τούτο, το ότι ελυπηθήκατε κατά Θεόν, πόσην δραστηριότητα προς διόρθωσιν ανέπτυξεν εις σας, αλλά και ποίαν απολογίαν σας εχάρισε απέναντί μου, αλλά και αγανάκτησιν εναντίον του εκτραπέντος αδελφού, αλλά και φόβον μήπως ο Θεός τιμωρήση μαζί μ' εκείνον και σας, αλλά και σφπδράν επιθυμίαν να με ιδετε, αλλά και ιερόν ζήλον και ενθουσιασμόν, αλλά και τιμωρίαν κατά του κακού κατά λόγον δικαιοσύνης. Με όλους αυτούς τους τρόπους απεδείξατε, ότι είσθε καθαροί και ανεύθυνοι εις την υπόθεσιν αυτήν του παρεκτραπέντος.

Β Κορ. 7,12 άρα ει και έγγραψα υμίν, ουχ είνεκεν τού αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν τού αδικηθέντος, αλλ είνεκεν τού φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον τού Θεού.

Β Κορ. 7,12 Επομένως αν και σας έγγραψα, δεν σας έγγραψα ένεκα του αδικήσαντος, δια να ζητήσω την τιμωρίαν του, ούτε ένεκα του αδικηθέντος, δια να ζητήσω την ικανοποίησίν του, αλλά δια να φανερωθή το ζωηρόν σας υπέρ ημών ενδιαφέρον και η φροντίς σας να συμμορφωθήτε προς όσα σας έγγραψα· και ταύτα ενώπιον του Θεού.

Β Κορ. 7,13 Διά τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τή παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον εχάρημεν επί τή χαρά Τίτου, ότι αναπέπαιται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών·

Β Κορ. 7,13 Δια τούτο ακριβώς έχομεν παρηγορηθ. Επί πλέον δε κοντά εις την παρηγορίαν σας εχαρήκαμε και ημείς πιο πολυ δια την χαράν που εδοκίμασεν ο Τιτος, επειδή το πνεύμα του έχει αναπαυθή από όλους σας.

Β Κορ. 7,14 ότι ει τι αυτώ υπέρ υμών κεκαύχημαι, ου κατησχύνθην, αλλ ως πάντα εν αληθεία ελαλήσαμεν υμίν, ούτω και η καύχησις ημών η επί Τίτου αλήθεια εγενήθη.

Β Κορ. 7,14 Η χαρά του Τίτου με ικανοποίησε, διότι, εάν έχω κάπως καυχηθη ενώπιον αυτού δια σας, δεν εντροσιάσθηκα, αλλά, όπως όλα με αλήθειαν τα εδίδαξαμεν εις σας, έτσι και η καύχησίς μας δια σας στον Τιτον απεδείχθη αληθινή.

Β Κορ. 7,15 και τα σπλάγγνα αυτού περισσοτέρως εις υμάς εστιν αναμνησκομένου την πάντων υμών υπακοήν, ως μετά φόβου και τρόμου εδέξασθε αυτόν.

Β Κορ. 7,15 Και η καρδιά του τώρα είναι ακόμη περισσότερον δοσμένη εις σας, διότι ενθυμείται την υπακοήν όλων σας, όπως επίσης και το πως τον εδεχθήκατε με φόβον και τρόμον, μήπως τυχόν και με νέαν τινά αταξίαν τον λυπήσετε.

Β Κορ. 7,16 χαίρω ότι εν παντί θαρώ εν υμίν.

B Κορ. 7,16 Χαίρω, διότι δια το κάθε τι πλέον ημπορώ να έχω θάρρος και παποίθησιν εις σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

B Κορ. 8,1 Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, την χάριν του Θεού την δεδομένην εν ταίς εκκλησίαις της Μακεδονίας,

B Κορ. 8,1 Φερω δε εις γνώσιν σας, αδελφοί, την δωρεάν, που έχει δώσει ο Θεός εις τας Εκκλησίας της Μακεδονίας (που τας ηξίωσε δηλαδή να προσφέρουν το βοήθημα της αγάπης των στους στερούμενους των αδελφούς).

B Κορ. 8,2 ότι εν πολλή δοκιμή θλίψεως η περισσειά της χαράς αυτών και η κατά βάθος πτωχεία αυτών επερίσσευσεν εις τον πλούτον της απλότητος αυτών·

B Κορ. 8,2 Και πρόκειται οντως περί θείας δωρεάς και ενισχύσεως, διότι ενώ ευρίσκοντο αι Εκκλησείαι αυτά εις μεγάλην δοκιμασίαν θλίψεως, η πλουσία χαρά των δια το καλόν έργον που επρόκειτο να κάμουν και η εσχάτη πτωχεία των, εξεχείλισαν και εφάνησαν θαυμασταί εις την μεγάλην απλοχεριά των και την ολοπρόθυμον γενναιοδωρίαν των.

B Κορ. 8,3 ότι κατά δύναμιν, μαρτυρώ, και υπέρ δύναμιν, αυθαίρετοι,

B Κορ. 8,3 Βεβαίωνω, ότι έδωκαν, όχι μόνο το κατά δύναμιν, αλλά και υπέρ την δύναμιν των, με ιδικήν των πρωτοβουλίαν, χωρίς κανείς να τους υποχρεώση.

B Κορ. 8,4 μετά πολλής παρακλήσεως δεόμενοι ημών την χάριν και την κοινωνίαν της διακονίας της εις τους αγίους,

B Κορ. 8,4 Και με πολλάς θερμάς παρακλήσεις μας ικέτευαν να τους κάμωμεν την χάριν, να συμμετάσχουν εις την ιεράν αυτήν υπηρεσίαν της προσφορας και συλογης βοηθημάτων δια τους πτωχούς Χριστιανούς.

B Κορ. 8,5 και ου καθώς ηλπίσαμεν, αλλ εαυτούς έδωκαν πρώτον τώ Κυρίω και ημίν διά θέληματος Θεού,

B Κορ. 8,5 Και δεν έδωσαν, όπως και όσα ημείς ηλπίσαμεν και επεριμέναμεν, αλλ' έδωσαν πρώτα τον ευατόν τους στον Κυριον και έπειτα εις ημάς, κατά το θέλημα του Κυρίου.

B Κορ. 8,6 εις το παρακαλέσαι ημάς Τίτον, ίνα καθώς προενήρξατο ούτω και επιτελέση εις υμάς και την χάριν ταύτην.

B Κορ. 8,6 Και αυτό έκαμεν ημάς να παρακαλέσωμεν τον Τιτον, όπως άλλοτε ήρχισεν από την Κορινθον το έργον των εισφορών υπέρ των πτωχών, έτσι και τώρα να ολοκληρώση και αποτελειώση το γεμάτο χάριν Θεού αυτό έργον μεταξύ σας.

B Κορ. 8,7 αλλ ώσπερ εν παντί περισσεύετε, πίστει και λόγω και γνώσει και πάση σπουδή και τή εξ υμών εν ημίν αγάπη, ίνα και εν ταύτη τή χάριτι περισσεύητε.

B Κορ. 8,7 Και σεις, λοιπόν, τώρα, όπως εις κάθε τι αγαθόν είσθε πλούσιοι, εις την πίστιν και στον λόγον του Θεού και εις την γνώσιν της αληθείας και εις κάθε καλήν δραστηριότητα και εις την αγάπην σας προς ημάς, φροντίσατε να φανήτε πλούσιοι και γενναιοδωροι και εις την χάριν αυτήν της αγαθοεργίας.

B Κορ. 8,8 ου κατ επιταγήν λέγω, αλλά διά της ετέρων σπουδής και το της υμετέρας αγάπης γνήσιον δοκιμάζων·

B Κορ. 8,8 Δεν σας δίδω εντολήν και διαταγήν. Αλλά σας παρουσιάζω το ενδιαφέρον και την δραστηριότητα των άλλων δια το έργον αυτό της φιλανθρωπίας, δια να αποδείξω και παρουσιάσω το γνήσιον της ιδικής σας αγάπης.

B Κορ. 8,9 γινώσκετε γάρ την χάριν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότι δι υμάς επτώχευσε πλούσιος ών, ίνα υμείς τή εκείνου πτωχεία πλουτήσητε.

B Κορ. 8,9 Διότι γνωρίζετε την ανεκτίμητον δωρεάν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότι δηλαδή ενώ ήτο απείρως πλούσιος εις όλας τας τελειότητας της θείας του υποστάσεως, έγινε πτωχός προς χάριν σας, δια να γίνετε σεις πνευματικώς πλούσιοι με την πτωχείαν εκείνου.

B Κορ. 8,10 και γνώμην εν τούτω δίδωμι· τούτο γάρ υμίν συμφέρει, οίτινες ου μόνον το ποιήσαι, αλλά και το θέλειν προενήρξασθε από πέρυσι·

B Κορ. 8,10 Δίδω, λοιπόν, απλώς γνώμην στο ζήτημα αυτό, διότι αυτό, το να προσφέρετε με γενναιοδωρίαν, συμφέρει και σας τους ίδιους. Σεις άλλωστε έχετε αρχίσει από πέρυσι, πριν δηλαδή εγώ σας προτρέψω, όχι μόνον να κάνετε έρανον μεταξύ σας, αλλά και είχατε εκδηλώσει πρώτοι την θέλησιν σας δια το καλόν αυτό έργον.

B Κορ. 8,11 νυνί δε και το ποιήσαι επιτελέσατε, όπως καθάπερ η προθυμία του θέλειν, ούτω και το επιτελέσαι εκ τού έχειν.

B Κορ. 8,11 Τωρα, λοιπόν, σύμφωνα με την καλήν σας θέλησιν ολοκληρώσατε με τας εισφοράς σας το καλόν έργον, ώστε όπως εδείχθη η προθυμία της καλής σας θελήσεως, έτσι να ολοκληρωθή και το καλόν έργον με τας συνεισφοράς σας, ανάλογα με όσα έχετε.

B Κορ. 8,12 ει γάρ η προθυμία πρόκειται, καθό εάν έχη τις ευπρόσδεκτος, ου καθό ουκ έχει.

B Κορ. 8,12 Διότι, όταν η προθυμία υπάρχη, τότε είναι κανείς ευπρόσδεκτος με ο,τι έχει, και όχι με ο,τι δεν έχει.

B Κορ. 8,13 ου γάρ ίνα άλλοις άνεσις, υμίν δε θλίψις, αλλ εξ ισότητος εν τώ νύν καιρώ το υμών περίσσευμα εις το εκείνων υστέρημα,

B Κορ. 8,13 Διότι δεν θέλω ποτέ να δώσετε περισσότερα από όσα έχετε, ώστε η εισφορά σας αυτή να γίνη δια μεν τους άλλους άνεσις, δια σας δε στέρησις και στενοχωρία. Αλλά με κανόνα την ισότητα μεταξύ αδελφών, ώστε αυτό που περισεύει εις σας κατά την παρούσαν περίστασιν να έλθη ως συμπλήρωμα εις την στέρησιν εκείνων.

B Κορ. 8,14 ίνα και το εκείνων περίσσευμα γένηται εις το υμών υστέρημα, όπως γένηται ισότης,

B Κορ. 8,14 Έτσι δε και ο πλούτος της υπομονής και της προσευχής εκείνων προς τον Θεόν να συμπληρώση το ιδικόν σας υστέρημα, δια να γίνη και επί του πνευματικού αυτού πεδίου ισότης μεταξύ σας.

B Κορ. 8,15 καθώς γέγραπται· ο το πολύ ουκ επλεόνασε, και ο το ολίγον ουκ ηλαττόνησε.

B Κορ. 8,15 Όπως άλλωστε έχει γραφή και εις την Παλαιάν Διαθήκην· “εκείνος που εμάζεψε το πολύ μάννα, δεν ημπόρεσε να το κρατήση ως περίσσευμα και εκείνος που εμάζεψε το ολίγον δεν εστερήθη (θαυματουργικώς τους εδόθη το αυτό ποσόν. Αυτή η ισότης που έγινε τότε με θαύμα Θεού, ας γίνη σήμεραν μεταξύ σας με την καλήν σας διάθεσιν ως έργον αγάπης).

B Κορ. 8,16 Χάρις δε τώ Θεώ τώ διδόντι την αυτήν σπουδήν υπέρ υμών εν τή καρδιά Τίτου,

B Κορ. 8,16 Ευχαριστία και δόξα στον Θεόν, ο οποίος δίδει εις την καρδιαν του Τιτου την ιδίαν προθυμίαν και φροντίδα δια σας.

B Κορ. 8,17 ότι την μόν παράκλησιν εδέξατο, σπουδαιότερος δε υπάρχων αυθαίρετος εξήλθε προς υμάς.

B Κορ. 8,17 Και εδείχθη αυτό το ενδιαφέρον του, διότι την παράκλησίν μου να σας επισκεφθή και σας συμβουλεύση την εδέχθη ευχαριστώσως. Επειδή δε και ο ίδιος ήτο προθυμότερος από κάθε άλλην φοράν, ήλθε και από την ιδικήν του θέλησιν προς σας.

B Κορ. 8,18 συνεπέμφαμεν δε μετ αυτού τον αδελφόν ου ο έπαινος εν τώ ευαγγελίω διά πασών των εκκλησιών·

B Κορ. 8,18 Μαζή του δε εστείλαμεν τον αδελφόν, του οποίου ο έπαινος δια το έργον του Ευαγγελίου διαλαλείται μεταξύ όλων των Εκκλησιών.

B Κορ. 8,19 ου μόνον δε, αλλά και χειροτονηθείς υπό των εκκλησιών συνέκδημος ημών σύν τή χάριτι ταύτη τή διακονουμένη υφ ημών προς την αυτού του Κυρίου δόξαν και προθυμίαν ημών·-

B Κορ. 8,19 Και όχι μόνον τούτο, αλλά ο αδελφός αυτός επεμαρτυρήθη και ομοφώνως εξελέγη από τας Εκκλησίας ως συνοδοιπόρος και συνεργάτης μας στο έργον τόσον του κηρύγματος όσον και της συλλογής βοηθημάτων δια τους πτωχούς, το οποίον έργον εξυπηρετεται από ημάς, δια να δοξάζεται έτσι αυτός ο Κυριος, να γινώμεθα δε και ημείς προθυμότεροι εις κάθε καλόν έργον.

B Κορ. 8,20 στελλόμενοι τούτο, μη τις ημάς μωμήσηται εν τή αδρότητι ταύτη τή διακονουμένη υφ ημών,

B Κορ. 8,20 Προσέχομεν όμως τούτο· μήπως τυχόν και μας κατηγορήση κανείς ως απαιτητικούς η ως συμφεροντολόγους εις την πλουσίαν συνεισφοράν σας, η οποία ενεργεται από ημάς.

B Κορ. 8,21 προνοούμενοι καλά ου μόνον ενώπιον Κυρίου, αλλά και ενώπιον ανθρώπων.

B Κορ. 8,21 Λαμβάνομεν δε πρόνοιαν και φροντίδα να φερώμεθα κατά τρόπον καλόν και ανεπίληπτον όχι μόνον ενώπιον του Κυρίου, αλλά και ενώπιον των ανθρώπων.

B Κορ. 8,22 συνεπέμφαμεν δε αυτοίς τον αδελφόν ημών, ον εδοκιμάσαμεν εν πολλοίς πολλάκις σπουδαίον όντα, νυνί δε πολύ σπουδαιότερον πεπειθήσει πολλή τή εις υμάς.

B Κορ. 8,22 Εστείλαμεν δε μαζή με αυτούς τον αδελφόν μας, τον οποίον εις πολλές περιστάσεις και πολλές φορές τον εδοκιμάσαμεν και τον είδαμεν να είναι πρόθυμος και δραστήριος, τώρα δε είναι ακόμη περισσότερον πρόθυμος ένεκα της μεγάλης πεποιθήσεως και εμπιστοσύνης, που έχει εις την γενναιοδωρίαν σας.

B Κορ. 8,23 είτε υπέρ Τιτου, κοινωνός εμός και εις υμάς συνεργός· είτε αδελφοί ημών, απόστολοι εκκλησιών, δόξα Χριστού.

B Κορ. 8,23 Είτε υπέρ του Τιτου ομιλούμεν, λέγομεν ότι είναι σύντροφός μας και συνεργάτης μας δια την ιδικήν σας εξυτηρέτησιν· είτε δια τους αδελφούς μας ομιλούμεν, λέγομεν ότι είναι σταλμένοι από τας Εκκλησίας και αποτελούν με τον άγιον βίον των δόξαν Χριστού.

B Κορ. 8,24 Τήν ούν ένδειξιν της αγάπης υμών και ημών καυχήσεως υπέρ υμών εις αυτούς ένδειξασθε εις πρόσωπον των εκκλησιών.

B Κορ. 8,24 Τώρα, λοιπόν, την απόδειξιν και επιβεβαίωσιν της αγάπης σας προς ημάς και του ιδικού μας καυχήματος δια σας, αποδειξατέ τα με την συμπεριφοράν σας εις αυτούς, με την βεβαιότητα, ότι αυτή η καλή συμπεριφορά σας αναφέρεται και εις αυτάς ταύτας τας Εκκλησίας, που τους έστειλαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

B Κορ. 9,1 Περί μόν γάρ της διακονίας της εις τους αγίους περισσόν μοί εστι το γράφειν υμίν·

B Κορ. 9,1 Ως προς μεν της ιεράν διακονίαν της συνεισφοράς δια τους πτωχούς αδελφούς θεωρώ περιττόν να σας γράψω.

B Κορ. 9,2 οίδα γάρ την προθυμίαν υμών ήν υπέρ ημών καυχώμαι Μακεδόσιν, ότι Αχαΐα παρεσκευάσται από πέρυσι· και ο εξ υμών ζήλος ηρέθισε τους πλείονας.

B Κορ. 9,2 Διότι γνωρίζω καλά την προθυμίαν σας, δια την οποίαν, δια λογαριασμόν ιδικών σας, καυχώμαι μεταξύ των Μακεδόνων λέγων, ότι η Αχαΐα είναι από πέρυσι έτοιμη. Και ο ζήλος, που προήλθεν από σας, εκέντησε και παρεκίνησε έντονα τους περισσοτέρους να σας μιμηθούν.

B Κορ. 9,3 έπεμψα δε τους αδελφούς, ίνα μη το καύχημα ημών το υπέρ υμών κενωθή εν τώ μέρει τούτω, ίνα, καθώς έλεγον, παρεσκευασμένοι ήτε,

B Κορ. 9,3 Εστειλα δε τους αδελφούς εις σας, δια να μη παρουσιασθή κούφιο και χωρίς περιεχόμενον το καύχημά μας δια την προθυμίαν σας στο θέμα τούτο της συνεισφοράς, δια να εισθε προπαρασκευασμένοι, όπως έλεγα στους Μακεδόνας.

B Κορ. 9,4 μήπως εάν έλθωσι σύν εμοί Μακεδόνες και εύρωσιν υμάς απαρασκευάστους, καταισχυρθώμεν ημείς, ίνα μη λέγωμεν υμείς, εν τή υποστάσει ταύτη της καυχήσεως.

B Κορ. 9,4 Μήπως τυχόν, εάν έλθουν μαζή μου οι Μακεδόνες και σας εύρουν απροετοιμάστους, καταντροπιασθώμεν ημείς, δια να μη είπωμεν ότι και σεις θα εντροπιασθήτε, και αποδειχθή ματαία η καύχησίς μας δια την ιδικήν σας γενναιοδωρίαν.

B Κορ. 9,5 αναγκαίον ούν ηγησάμην παρακαλέσαι τους αδελφούς ίνα προέλθωσιν εις υμάς και προκαταρτίσωσι την προκατηγγελμένην ευλογίαν υμών, ταύτην ετοιμήν είναι, ούτως ως ευλογίαν και μη ως πλεονεξίαν.

B Κορ. 9,5 Εκρινα, λοιπόν, αναγκαίον να παρακαλέσω τους αδελφούς να σας επισκεφθούν ενωρίτερον από εμέ και να οργανώσουν εκ των προτέρων το ζήτημα της ευλογημένης αυτής συνεισφοράς σας, την οποίαν έχω προαναγγείλει στους Μακεδόνας, ώστε όταν θα έλθωμεν να είναι ετοιμή σαν καλόν έργον και καρπός της αγάπης σας, και όχι σαν υποχρεωτική εισφορά μιας φιλαργύρου και πλεονεκτικής καρδιάς.

B Κορ. 9,6 Τούτο δε, ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει, και ο σπείρων επ ευλογίαις επ ευλογίαις και θερίσει.

B Κορ. 9,6 Ας γνωρίζετε δε τούτο· ότι εκείνος που στο χωράφι του σπέρνει με τσιγκουνιά λιγοστό σπόρο, θα θερίση και λίγο σιτάρι. Και εκείνος που σπέρνει απλόχερα, θα θερίση πολύν καρπόν. (Ο καθένας δηλαδή θα αμειφθή από τον Θεόν ανάλογα με όσα δίνει, κατά την δύναμίν του πάντοτε).

B Κορ. 9,7 έκαστος καθώς προαιρείται τή καρδιά, μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης· ιλαρόν γάρ δότην αγαπά ο Θεός.

B Κορ. 9,7 Ο καθένας ας δίδη σύμφωνα με την αγαθήν διάθεσιν της καρδιάς του, όχι με λύπην η από ανάγκην. Διότι ο Θεός "αγαπά εκείνον, που δίδει με καλωσύνην και γλυκύτητα".

B Κορ. 9,8 δυνατός δε ο Θεός πάσαν χάριν περισσεύσαι εις υμάς, ίνα εν παντί πάντοτε πάσαν αυτάρκειαν έχοντες περισσεύητε εις πάν έργον αγαθόν,

B Κορ. 9,8 Είναι δε δυνατόν ο Θεός να σας δώση με το παραπάνω κάθε δωρεάν, ώστε πάντοτε, σε κάθε τι, να έχετε κάθε επάρκειαν εις υλικά αγαθά και έτσι να προθυμοποιήσθε με το παραπάνω δια κάθε καλόν έργον.

B Κορ. 9,9 καθώς γέγραπται· εσκόρπισεν, έδωκε τοίς πένησιν. η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα.

B Κορ. 9,9 Με τον τρόπον δε αυτόν θα πραγματοποιηθή και εις σας εκείνο που λέγει η Γραφή· "εσκόρπισεν αφθόνως τας ελεημοσύνας του, έδωκεν στους πτωχούς· η αρετή του μένει και διαλαλείται πάντοτε".

B Κορ. 9,10 ο δε επιχορηγών σπέρμα τώ σπείροντι και άρτον εις βρώσιν χορηγήσαι και πληθύναι τον σπόρον υμών και αυξήσαι τα γενήματα της δικαιοσύνης υμών·

B Κορ. 9,10 Ο δε Θεός, ο οποίος "παρέχει εν αφθονία σπόρον στον γεωργόν που σπέρνει, και ψωμί προς τροφήν όλων μας", είτε να χορηγήση, να ευλογήση και να πληθύνη την σποράν των χωραφιών σας και τα άλλα υλικά αγαθά σας και να αυξήση έτσι τους καρπούς της αγάπης και της καλωσύνης σας προς τους άλλους.

B Κορ. 9,11 εν παντί πλουτιζόμενοι εις πάσαν απλότητα, ήτις κατεργάζεται δι ημών ευχαριστιάν τώ Θεώ·

B Κορ. 9,11 Έτσι δε να γίνεσθε πλούσιοι εις κάθε καλόν έργον, εις κάθε γενναιοδωρίαν, η οποία συνεργεί δια μέσου ημών, που εξυπηρετούμεν αυτήν την διακονίαν, να εκφράζωνται ευχαριστίαι προς τον Θεόν.

B Κορ. 9,12 ότι η διακονία της λειτουργίας ταύτης ου μόνον εστί προσαναπληρούσα τα υστερήματα των αγίων, αλλά και περισσεύουσα διά πολλών ευχαριστιών τώ Θεώ· -

B Κορ. 9,12 Διότι η διακονία αυτής της αγαθοεργίας σας, όχι μόνον προλαμβάνει και θεραπεύει με το παραπάνω τας ανάγκας των Χριστιανών, αλλά και γεμίζει την καρδίαν από ευγνωμοσύνην, ώστε να ξεχειλίζουν πλούσιαι ευχαριστίαι προς τον Θεόν.

B Κορ. 9,13 διά της δοκιμής της διακονίας ταύτης δοξάζοντες τον Θεόν επί τή υποταγή της ομολογίας υμών εις το ευαγγέλιον τού Χριστού και απλότητι της κοινωνίας εις αυτούς και εις πάντας,

B Κορ. 9,13 Αυτή η εισφορά της αγάπης σας δείχνει ποίοι πράγματι είσθε και οι απολαμβάνοντες τας δωρεάς σας δοξάζουν τον Θεόν, δια την έμπρακτον υποταγήν της ομολογίας σας στο Ευαγγέλιον του Χριστού και δια την γενναιοδωρίαν σας να συμμετέχετε προθύμως εις τας ανάγκας αυτών και εις τας ανάγκας όλων.

B Κορ. 9,14 και αυτών δεήσει υπέρ υμών, επιποθούντων υμάς διά την υπερβάλλουσαν χάριν τού Θεού εφ υμίν.

B Κορ. 9,14 Και αυτοί με τας δεήσεις, τας οποίας για σας κάμνουν προς τον Θεόν, μαρτυρούν πόσον πολύ σας ποθούν δια την πλουσίαν χάριν, που ο Θεός σας έχει δώσει.

B Κορ. 9,15 χάρις δε τώ Θεώ επί τή ανεκδιηγήτω αυτού δωρεά.

B Κορ. 9,15 Ευχαριστία δε και δόξα ανήκει στον Θεόν δια την δωρεάν του αυτήν, την οποίαν στόμα ανθρώπου είναι αδύνατον να διηγηθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

B Κορ. 10,1 Αυτός δε εγώ Παύλος παρακαλώ υμάς διά της πραότητος και επιεικειάς τού Χριστού, ός κατά πρόσωπον μέν ταπεινός εν υμίν, απών δε θαρώ εις υμάς·

B Κορ. 10,1 Εγώ δε ο ίδιος ο Παύλος προσωπικώς σας παρακαλώ δια της πραότητος και της επιεικειάς και της γλυκύτητος του Χριστού, εγώ ο οποίος, όταν είμαι προσωπικώς κοντά σας, είμαι μηδαμινός και ασθενής εις τα μάτια σας, όταν δε απουσιάζω παίρνω θάρρος απέναντί σας και φαίνομαι τόσον toλμηρός.

B Κορ. 10,2 δέομαι δε το μη παρών θαρήσαι τή πεποιθήσει ή λογιζομαι toλμήσαι επί τινας τους λογιζομένους ημάς ως κατά σάρκα περιπατούντας.

B Κορ. 10,2 Σας παρακαλώ δε να μη με φέρετε εις την ανάγκην, όταν θα είμαι παρών μεταξύ σας, να χρησιμοποιήσω αυτό το θάρρος, που μου το διδει η πίστις και η πεποιθήσίς μου εις την αποστολήν μου, να κάμω χρήσιν της εξουσίας, την οποίαν λογαριάζω να μεταχειρισθώ με τόλμην εναντίον μερικών, οι οποίοι μας θεωρούν σαν ζώντας και συμπεριφερομένους, όπως οι σαρκικοί άνθρωποι με ιδιοτέλειαν και εμπάθειαν.

B Κορ. 10,3 Εν σαρκί γάρ περιπατούντες ου κατά σάρκα στρατεύομεθα·

B Κορ. 10,3 Διότι ημείς αν και ζώμεν όπως όλοι οι άνθρωποι, καθό σάρκα και οστά έχοντες, δεν αγωνιζόμεθα όμως τον καλόν αγώνα με σαρκικά μέσα.

B Κορ. 10,4 τα γάρ όπλα της στρατείας ημών ου σαρκικά, αλλά δυνατά τώ Θεώ προς καθαίρεσιν οχυρωμάτων·

B Κορ. 10,4 Διότι τα όπλα του αγώνας μας δεν είναι εντελή και αδύνατα ανθρώπινα όπλα, αλλά δυνατά ενώπιον του Θεού δια το κρήμισμα των οχυρωμάτων του εχθρού.

B Κορ. 10,5 λογισμούς καθαίρουντες και πάν ύψωμα επαιρόμενον κατά της γνώσεως τού Θεού, και αιχμαλωτίζοντες πάν νόημα εις την υπακοήν τού Χριστού,

B Κορ. 10,5 Και αυτά τα οχυρά, που κρημνίζομεν, είναι τα σοφίσματα και κάθε έπαρσις, και υψηλοφροσύνη, που υψώνεται αλαζονικά, δια να εμποδίξη τους ανθρώπους να γνωρίσουν τον Θεόν. Επί πλέον δε με τα πνευματικά μας όπλα ελκύομεν κάθε καλοπροαίρετον καρδίαν και σαν αιχμάλωτον την παραδίδομεν εις την υπακοήν του Χριστού.

B Κορ. 10,6 και εν ετοιμίω έχοντες εκδικήσαι πάσαν παρακοήν, όταν πληρωθή υμών η υπακοή.

B Κορ. 10,6 Και είμεθα έτοιμοι να αποδώσωμεν δικαιοσύνην και να τιμωρήσωμεν κάθε παρακοήν, εφ' όσον και όταν η ιδική σας υπακοή γίνη πλήρης και τελεία.

B Κορ. 10,7 Τά κατά πρόσωπον βλέπετε! εί τις πέποιθεν εαυτώ Χριστού είναι, τούτο λογιζέσθω πάλιν αφ εαυτού, ότι καθώς αυτός Χριστού, ούτω και ημείς Χριστού.

B Κορ. 10,7 Σεις όμως βλέπετε ακόμη την επιφάνειαν των πραγμάτων και όχι το βάθος. Εάν κανείς κολακεύεται να πιστεύη, ότι ανήκει στον Χριστόν, ας συλλογισθή πάλιν από τον εαυτόν του και τούτο, ότι, όπως αυτός είναι του Χριστού, έτσι και ημείς είμεθα του Χριστού.

B Κορ. 10,8 εάν τε γάρ και περισσότερόν τι καυχήσωμαι περί της εξουσίας ημών, ής έδωκεν ο Κύριος ημίν εις οικοδομήν και ουκ εις καθαίρεσιν υμών, ουκ αισχυνθήσομαι,

B Κορ. 10,8 Διότι και αν ακόμη καυχηθώ κάπως περισσότερον δια την εξουσίαν, που έχομεν ημείς οι Απόστολοι και την οποίαν μας έχει δώσει αυτός ο Κυριος, δια να σας οικοδομούμεν εις την πνευματικήν ζωήν και όχι να σας κατακρημνίζομεν, δεν θα εντροπιασθώ, διότι την αλήθειαν θα είπω.

B Κορ. 10,9 ίνα μη δόξω ως αν εκφοβείν υμάς διά των επιστολών.

B Κορ. 10,9 Δεν το πράττω όμως, δια να μη φανώ σαν να θέλω με τας επιστολάς μου να σας εκφοβίσω.

B Κορ. 10,10 ότι αι μέν επιστολαί, φησί, βαρείαι και ισχυραί, η δε παρουσία τού σώματος ασθενής και ο λόγος εξουθενημένος.

B Κορ. 10,10 Διότι λέγουν και τούτο οι κατήγοροί μας, ότι αι μεν επιστολαί του είναι καταθλιπτικάί με το βάρος των και αυστηραί με την δύναμιν των ελέγχων· η σωματική του όμως εμφάνισις είναι ασθενής και ο λόγος του σαν ένα τίποτε.

B Κορ. 10,11 τούτο λογιζέσθω ο τοιοῦτος, ὅτι οἰοί εσμεν τῷ λόγῳ δι επιστολῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι και παρόντες τῷ ἔργῳ.
B Κορ. 10,11 Αυτός ὁμως που μας κατηγορεῖ, ας σκεφθῆ τούτο· ὅτι οἱοί εἴμεθα με ὅσα γράφομεν εἰς τας επιστολάς μας, ὅταν ἀπουσιάζωμεν, τέτοιοι εἴμεθα και με τα ἔργα μας, ὅταν εἴμεθα παρόντες.
B Κορ. 10,12 Ου γάρ τολμῶμεν εγκρίναι ἢ συγκρίναι εαυτοῦς τισι των εαυτοῦς συνιστανόντων· ἀλλά αυτοί εν εαυτοῖς εαυτοῦς μετρούντες και συγκρίνοντες εαυτοῦς εαυτοῖς ου συνιούσιν.
B Κορ. 10,12 Πράγματι δεν ἔχομεν την τόλμην να συναριθμήσωμεν τους εαυτοῦς μας η και να τους συγκρίνωμεν με μερικους, που συσταίνουν τους εαυτοῦς των ως μεγάλους και ισχυρους. Αυτοί ὁμως εἰναι ἄνθρωποι που αυτοθαυμάζονται μετρούντες τον εαυτὸν των με τους εαυτοῦς των και συγκρίνοντες τον εαυτὸν των προς εαυτοῦς και δεν καταλαβαίνουν οὔτε τι εἶναι οὔτε τι λέγουν.
B Κορ. 10,13 ημεῖς δε ουχί εἰς τα ἀμετρα καυχησόμεθα, ἀλλά κατὰ το μέτρον τού κανόνος οὐ ἐμέρισεν ἡμῖν ο Θεός μέτρον, ἐφικέσθαι ἄχρι και υμῶν.
B Κορ. 10,13 Ημεῖς δε δεν θα καυχηθῶμεν κατὰ τρόπον υπερβολικόν και ἔξω ἀπὸ την ἀλήθειαν, ἀλλά θα καυχηθῶμεν σύμφωνα με το μέτρον της δικαιοδοσίας, που ἐξεχώρισεν εἰς ἡμᾶς ο Θεός σαν περιοχὴν της αποστολικῆς μας δράσεως και που μας ἔχει ἀξιώσει να φθάσωμεν μέχρις εἰς σας.
B Κορ. 10,14 ου γάρ ως μη ἐφικνούμενοι εἰς υμᾶς υπερεκτείνωμεν εαυτοῦς· ἄχρι γάρ και υμῶν ἐφθάσαμεν εν τῷ ευαγγελίῳ τού Χριστοῦ,
B Κορ. 10,14 Διότι δεν ἐξυψώνωμεν με κενὰς καυχησιολογίας τον εαυτὸν μας, σαν να μη εἴχαμεν φθάσει μέχρι και εἰς την χώραν σας κηρύττοντες το Ευαγγέλιον, διότι τότε θα ἐψεδόμεθα. Ἐνῶ ημεῖς λέγομεν την ἀλήθειαν, διότι ἐφθάσαμεν πράγματι μέχρις υμῶν δια το ἔργον του Ευαγγελίου του Χριστοῦ.
B Κορ. 10,15 ουκ εἰς τα ἀμετρα καυχώμενοι εν ἀλλοτρίοις κόποις, ἐλπίδα δε ἔχοντες, αὐξανομένης της πίστεως υμῶν εν υμῖν μεγαλυνθῆναι κατὰ τον κανόνα ἡμῶν εἰς περισσεῖαν,
B Κορ. 10,15 Οχι, δεν καυχώμεθα ἔξω ἀπὸ το μέτρον δι' ἐργασίας και κόπους, που ἄλλοι ἔχουν κάμει. Ἄλλ' ἔχομεν ἐλπίδα, καθ' ὅσον αὐξάνει η χριστιανικὴ σας πίστις και ζωῆ, ὅτι θα δοξασθῶμεν με την ἰδικὴν σας πρόδοον και ημεῖς, ἐντος των ορίων πάντοτε της δικαιοδοσίας και της δράσεως, που μας ἔχει δοθῆ ἀπὸ τον Θεόν. Ἐτσι δε θα ἐκτείνωμεν την αποστολικὴν δράσιν και ἀκόμη περισσότερον,
B Κορ. 10,16 εἰς τα υπερέκεινα υμῶν ευαγγελίσασθαι, ουκ εν ἀλλοτρίῳ κανόνι εἰς τα ἔτοιμα καυχῆσασθαι.
B Κορ. 10,16 ὥστε να κηρύξωμεν το Ευαγγέλιον και εἰς περιοχάς, που εἰναι πέραν ἀπὸ τα ἰδικὰ σας σύνορα, εἰς ἀνθρώπους προς τους οἰοῦσιν κανεῖς μέχρι σήμερα δεν ἔχει διδάξει τον Χριστόν, ὥστε και πάλιν να μη καυχώμεθα εἰς ξένην δικαιοδοσίαν δι' ἔργα, που ἔχουν πραγματοποιησῆ και ετοιμάσῆ ἄλλοι.
B Κορ. 10,17 ο δε καυχώμενος εν Κυρίῳ καυχάσθω·
B Κορ. 10,17 Ἀς ἐφαρμόζεται και εἰς ἡμᾶς ο λόγος της Γραφῆς· “ἐκεῖνος που καυχάται, ας καυχάται ὄχι ἀλαζωνικῶς, ἀλλά με ταπεινώσιν ἀποδίδων στον Κυριον την δόξαν δια τα καλὰ ἔργα, που αὐτός ο ἴδιος ο Θεός του ἔχει δώσει δύναμιν και χάριν να τα κάμῃ”.
B Κορ. 10,18 ου γάρ ο εαυτὸν συνιστῶν, ἐκεῖνός εστι δόκιμος, ἀλλ ον ο Κύριος συνίστησιν.
B Κορ. 10,18 Διότι ἐνάρετος και εὐάρεστος στον Θεόν δεν εἰναι ἐκεῖνος ο οποιός αυτοσυσταίνεται και αυτοεγκωμιάζεται, ἀλλ' ἐκεῖνος τον οποιόν συσταίνει και ἐγκωμιάζει ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

B Κορ. 11,1 Ὁφελον ἀνεῖχεσθέ μου μικρόν τῆ ἀφροσύνη· ἀλλά και ἀνέχεσθέ μου·
B Κορ. 11,1 Θα ἤθελα, και το ἐκφράζω ως ευχήν, να εδείχνατε ανοχήν εἰς κάποιαν μικρὰν ἀπερισκεψίαν, που θα κάμω τώρα. Και ἔχω την πεποίθησιν, ὅτι θα μου δείξατε αὐτὴν την ανοχήν.
B Κορ. 11,2 ζῆλῷ γάρ υμᾶς Θεοῦ ζήλω· ἡρμωσάμην γάρ υμᾶς ἐνὶ ἀνδρί, παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ·
B Κορ. 11,2 Διότι σας ἀγαπῶ υπερβολικὰ μέχρι του σημείου να σας ζῆλεύω με ζῆλοτυπίαν σαν ἐκείνην, με την οποιάν ο Θεός ἀγαπᾶ και τρόπον τινὰ ζῆλοτυποῖ τους ἀνθρώπους. Και τούτο, διότι σας ἔχω ἐνώσει με δεσμούς ἀρραβῶνος προς ἕνα ἄνδρα, δηλαδή τον Χριστόν, δια να παρουσιάσω την ψυχὴν σας ἀγνήν και καθαρὰν προς αὐτόν, ως παρθένον και πνευματικὴν νύμφην.
B Κορ. 11,3 φοβούμαι δε μήπως, ως ο ὄφης Εὐάν ἐξηπάτησεν εν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρή τα νοήματα υμῶν ἀπὸ της ἀπλότητος της εἰς τον Χριστόν.
B Κορ. 11,3 Φοβούμαι ὁμως μήπως, ὅπως ἄλλοτε ο ὄφης ἐδελέασε και ἐξηπάτησε την Εὐάν με την πανουργίαν του, ἔτσι ἐξαπατήσῃ και σας και διαφθαροῦν αι σκέψεις τα φρονήματα του νου και της καρδίας σας και ξεπέσετε ἀπὸ την ἀπλότητα και την ελικρίνειαν, που πρέπει να ἔχωμεν προς τον Χριστόν.
B Κορ. 11,4 εἰ μὲν γάρ ο ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ον ουκ ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε ὃ ουκ ἐλάβετε, ἢ ευαγγέλιον ἕτερον ὃ ουκ ἐδέξασθε, καλῶς ἀνεῖχεσθε.
B Κορ. 11,4 Φοβούμαι μήπως παρασυρθῆτε ἀπὸ ψευδοδιδασκάλους. Διότι εἴαν ο πρῶτος τυχόν, που ἐρχεται ως διδάσκαλος, κηρύσσει εἰς σας ἄλλον Ἰησοῦν, τον οποιόν ημεῖς δεν ἐκηρύξαμεν η, εἴαν παίρνετε ἀπὸ αὐτόν ἄλλο Ἅγιον Πνεῦμα, το οποιόν δεν ἔχετε λάβει ἢ ἄλλο Ευαγγέλιον, το οποιόν δεν ἠκούσατε και δεν ἐπήρατε, δικαιολογημένα θα εδείχνατε ανοχήν και υπομονὴν να ακούσετε τον νέον διδάσκαλον.
B Κορ. 11,5 λογίζομαι γάρ μηδὲν ὑστερηκέναι των υπερλίαν ἀποστόλων.
B Κορ. 11,5 Τώρα ὁμως διατί διδέτε προσοχήν εἰς ἀγνώστους και ἀδοκίμους διδασκάλους; Διατί φρονῶ ὅτι ἐγὼ δεν ἔχω υπολειφθῆ καθόλου εἰς την διδασκαλίαν και στο ἔργον του Ευαγγελίου (και δεν ἔχω υπολειφθῆ καθόλου), οὔτε ἀπὸ τους πιο μεγάλους μεταξὺ των Αποστόλων.
B Κορ. 11,6 εἰ δε και ἰδιώτης τῷ λόγῳ, ἀλλ ου τῆ γνώσει, ἀλλ εν παντὶ φανερωθέντες εν πάσιν εἰς υμᾶς.
B Κορ. 11,6 Και αν ἀκόμη παραδεχθῶ, ὅτι εἶμαι ἀπλούς, ἀκομπος, χωρὶς ρητορείαν εἰς την διδασκαλίαν μου, δεν εἶμαι ὁμως πτωχός και ἀπειρος κατὰ την γνώσιν. Ἄλλ' εἰς κάθε περιστάσιν, εἴτε δρων εἴτε διδάσκων, εἴτε ενεργῶν, ἐφανερώθημεν εἰς σας (ποῖο εἴμεθα, ὅτι δηλαδή δεν εἴμεθα καθόλου κατώτεροι ἀπὸ τους ἄλλους Αποστόλους).
B Κορ. 11,7 Ἡ ἀμαρτίαν ἐποίησα ἐμαυτὸν ταπεινῶν ἵνα υμεῖς ὑψωθῆτε, ὅτι δωρεάν το τού Θεοῦ ευαγγέλιον εὐηγγελισάμην υμῖν;

B Κορ. 11,7 Η μήπως διέπραξα αμαρτίαν κηρύττων το Ευαγγέλιον του Θεού δωρεάν και επαπείωνα τον εαυτόν μου εργαζόμενος με τα ίδια μου τα χέρια, δια να υψωθήτε και δοξασθήτε κατά τον Χριστόν;

B Κορ. 11,8 Άλλας εκκλησίας εσύλησα λαβών οψώνιον προς την υμών διακονίαν, και παρών προς υμάς και υστερηθείς ου κατενάγκισα ουδενός

B Κορ. 11,8 Άλλας Εκκλησίας εγύμνωσα παίρνοντας από αυτάς τα μέσα της συντηρήσεώς μου, δια να εξυπηρετήσω όμως σας αδαπάνως. Και όταν εξούσα μεταξύ σας και ευρέθην εις στέρησιν και στενοχωρίαν, δεν επεβάρυνα κανένα σας.

B Κορ. 11,9 το γάρ υστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οι αδελφοί ελθόντες από Μακεδονίας και εν παντί αβαρή υμίν εμαυτόν ετήρησα και τηρήσω.

B Κορ. 11,9 Διότι την στέρησίν μου την ικανοποίησαν και την ανεπλήρωσαν με το παραπάνω οι αδελφοί, όταν ήλθαν από την Μακεδονίαν. Και εις κάθε τι επρόσεξα να μη σας γίνω βάρος και στο μέλλον το ίδιο θα προσέξω.

B Κορ. 11,10 έστιν αλήθεια Χριστού εν εμοί ότι η καύχησις αυτή ου φραγήσεται εις εμέ εν τοίς κλίμασι της Αχαΐας.

B Κορ. 11,10 Υπάρχει μέσα μου η αλήθεια του Χριστού και την αλήθειαν σας λέγω πάντοτε. Σας λέγω, λοιπόν, ότι αυτή η καύχησίς μου, που δεν σας έγινα βάρος, δεν θα αποστομωθή και δεν θα ανακοπή ποτέ, όσον εξαρτάται από εμέ, εις τα μέρη της Αχαΐας.

B Κορ. 11,11 διατί; ότι ουκ αγαπώ υμάς; ο Θεός οίδεν·

B Κορ. 11,11 Διατί δεν θα αποστομωθή; Μήπως επειδή δεν σας αγαπώ; Ο Θεός ξεύρει πόσον σας αγαπώ.

B Κορ. 11,12 ό δε ποιώ, και ποιήσω, ίνα εκκόψω την αφορμήν των θελώντων αφορμήν, ίνα εν ώ καυχώνται ευρεθώσι καθώς και ημείς.

B Κορ. 11,12 Αυτό δε που κάμνω τώρα, το ότι δηλαδή κηρύττω αδαπάνως το Ευαγγέλιον, θα το κάνω και στο μέλλον, δια να κόψω κάθε αφορμήν εκείνων, που θέλουν να καυχώνται και ζητούν να σας πείσουν ότι ευρίσκονται εις ίσην μοίραν και στο αυτό επίπεδον, που ευρισκόμεθα και ημείς, ισχυριζόμενοι ότι παίρνουν χρήματα από σας, διότι το ίδιον τάχα κάμνομεν και ημείς.

B Κορ. 11,13 οι γάρ τοιούτοι ψευδαπόστολοι, εργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εις αποστόλους Χριστού.

B Κορ. 11,13 Διότι οι τοιούτοι κήρυκες είναι ψευδαπόστολοι, δόλιοι εργάται, οι οποίοι υποκρίνονται και παίρνουν την εξωτερικήν μορφήν, ώστε να φαίνονται ότι τάχα είναι απόστολοι του Χριστού.

B Κορ. 11,14 και ου θαυμαστόν· αυτός γάρ ο σατανάς μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός.

B Κορ. 11,14 Και αυτό βέβαια δεν είναι παράδοξον· διότι και αυτός ο ίδιος ο σατανάς υποκρίνεται και μεταβάλλεται μερικές φορές κατά την εμφάνισιν και συμπεριφοράν εις άγγελον φωτός.

B Κορ. 11,15 ου μέγα σύν ει και οι διάκονοι αυτού μετασχηματίζονται ως διάκονοι δικαιοσύνης, ών το τέλος έσται κατά τα έργα αυτών.

B Κορ. 11,15 Δεν είναι, λοιπόν, μεγάλο πράγμα, εάν και οι υπηρετάι του σατανά παρυσιάζονται υποκριτικά και συμπεριφέρονται σαν να είναι υπηρετάι δικαιοσύνης. Το κατάντημα όμως και το τέλος αυτών θα είναι ανάλογον προς τα πονηρά των έργα.

B Κορ. 11,16 Πάλιν λέγω, μη τις με δόξη άφρονα είναι· ει δε μη γε, κάν ως άφρονα δέξασθέ με, ίνα καγώ μικρόν τι καυχήσωμαι.

B Κορ. 11,16 Πάλιν λέγω και επανσαλαμβάνω, ας μη με νομίση κανείς απερίσκεπτον και άκριτον. Ει δ' άλλως και αν με θεωρήσετε ως απερίσκεπτον, θεωρήσατέ με επί τέλους, δια να καυχηθώ και εγώ ολίγον.

B Κορ. 11,17 ό λαλώ ου λαλώ κατά Κύριον, αλλ ως εν αφροσύνη, εν ταύτη τή υποστάσει της καυχήσεως.

B Κορ. 11,17 Αυτό που θα σας πω δια τον εαυτόν μου δεν το λέγω σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου, (ο οποίος διέταξε, ότι και αν τηρήσωμεν όλα όσα ειπε, πρέπει πάλιν να λέγωμεν ότι είμεθα άχρηστοι δούλοι). Αλλά θα σας ομιλήσω σαν να παραλογίζωμαι, με την βεβαιότητα όμως ότι εις την πραγματικότητα έχω και εγώ λόγους να καυχώμαι.

B Κορ. 11,18 επεί πολλοί καυχώνται κατά την σάρκα, καγώ καυχήσομαι.

B Κορ. 11,18 Αφού άλλωστε πολλοί καυχώνται δια τα σωματικά και κοσμικά προσόντα των, θα καυχηθώ και εγώ.

B Κορ. 11,19 ηδέως γάρ ανέχεσθε των αφρόνων φρόνιμοι όντες·

B Κορ. 11,19 Διότι γνωρίζω άλλωστε, ότι ευχαρίστως ανέχεσθε στους άφρονες να καυχώνται, αν και είσθε συνετοί και φρόνιμοι.

B Κορ. 11,20 ανέχεσθε γάρ εί τις υμάς καταδουλοί, εί τις κατεσθίει, εί τις λαμβάνει, εί τις επαίρεται, εί τις υμάς εις πρόσωπον δέξει.

B Κορ. 11,20 Και ανέχεσθε πράγματι, εάν κανείς σας υποδουλώνη και σας κάμη όργανα του, εάν κανείς κατατρώγη τα αγαθά σας, εάν κανείς σας παγιδεύη και σας τυλίγη εις τα σχέδιά του, εάν κανείς αλαζονεύεται απέναντί σας και σ*ς θέτη εις κατωτέραν μοίραν, εάν κανείς σας δέρνη στο πρόσωπον.

B Κορ. 11,21 κατά ατιμίαν λέγω, ως ότι ημείς ησθηήσαμεν. εν ώ δ αν τις τολμά, εν αφροσύνη λέγω, τολμώ καγώ.

B Κορ. 11,21 Προς εντροπήν και ταπεινώσίν μου το λέγω, σαν να υπήρξαμεν ημείς ασθενείς και αδύνατοι μεταξύ σας, και δεν μπορούσαμε τάχα να κάμωμεν όσα οι ψευδαπόστολοι σας έκαμαν. Σας λέγω όμως τούτο· εις οτιδήποτε τολμά να καυχηθή κανείς τολμώ και εγώ· με αφροσύνην το λέγω αυτό.

B Κορ. 11,22 Εβραίοί εισι; καγώ· Ισραηλίται εισι; καγώ· σπέρμα Αβραάμ εισι; καγώ·

B Κορ. 11,22 Είναι Εβραίοι εκείνοι; Και εγώ είμαι Εβραίος· είναι Ισραηλίται, απόγονοι του Ισραήλ, δηλαδή του πατριάρχου Ιακώβ; είμαι και εγώ. Καυχώνται ότι είναι απόγονοι του Αβραάμ; Είμαι και εγώ.

B Κορ. 11,23 διάκονοι Χριστού εισι; παραφρονών λαλώ, υπέρ εγώ· εν κόποις περισσοτέρως, εν πληγαίς υπερβαλλόντως, εν φυλακαίς περισσοτέρως, εν θανάτοις πολλάκις·

B Κορ. 11,23 Καυχώνται ότι είναι υπηρετάι του Χριστού·ομιλώ σαν παραλογιζόμενος αυτήν την στιγμήν·είμαι εγώ παραπάνω από αυτούς διάκονοι του Χριστού. Το απέδειξε όλη μου η ζωή ως Αποστόλους του Χριστού. Διότι εγώ υπεβλήθην εις κόπους περισσοτέρους από οιαδήποτε άλλον· υπέμεινα πληγές αναρίθμητες στο σώμα μου, ερρίφθην εις τας φυλακάς και έμεινα φυκλακισμένος περισσότερον από κάθε άλλον· πολλές φορές αντίκρυσα εμπρός μου τον θάνατον.

B Κορ. 11,24 υπό Ιουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν έλαβον,

B Κορ. 11,24 Από τους Ιουδαίους πέντε φορές μαστιγώθην με σαράντα παρά μίαν μαστιγώσεις κάθε φοράν.

B Κορ. 11,25 τρίς εραβδίσθην, άπαξ ελιθάσθην, τρίς εναυάγησα, νυχθημερόν εν τώ βυθώ πεποίηκα·

B Κορ. 11,25 Τρεις φορές εκτυπήθηκα με ράβδους· μια φορά ελιθοβολήθηκα· τρεις φορές εναυάγησα· επί ένα ημερονύκτιον έμεινα ναυαγός εις την θάλασσαν.

B Κορ. 11,26 οδοιπορίας πολλάκις, κινδύνους ποταμών, κινδύνους ληστών, κινδύνους εκ γένους, κινδύνους εξ εθνών, κινδύνους εν πόλει, κινδύνους εν ερημία, κινδύνους εν θαλάσση, κινδύνους εν ψευδαδέλφοις·

B Κορ. 11,26 Εργάσθηκα δια το Ευαγγέλιον του Κυρίου με κουραστικές και μακρές οδοιπορίες πολλές φορές, με κινδύνους από ποτάμια και μάλιστα κατά τον χειμώνα που επλημμύριζαν. Αντίκρουσα κινδύνους από ληστές, κινδύνους από τους ομοεθνείς μου Εβραίους, κινδύνους από εθνικούς και ειδωλολάτρας, κινδύνους μέσα εις τας πόλεις, κινδύνους μέσα σε έρημες περιοχές, κινδύνους εις την θάλασσαν, κινδύνους εκ μέρους ψευδαδέλφων, που υπεκρίνοντο, ότι είναι Χριστιανοί.

B Κορ. 11,27 εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις, εν λιμώ και δίψει, εν νηστείαις πολλάκις, εν ψύχει και γυμνότητι·

B Κορ. 11,27 Εξεπλήρωσα μέχρι σήμερα την αποστολήν μου με κόπον και μόχθον, με αγρυπνίες πολλές φορές, με πείναν και δίψαν, με νηστείες και στερήσεις πολλές φορές, με το ψύχος του χειμώνα και με τα λίγα ρούχα, που είχα για να καλύπτω την γυμνότητά μου.

B Κορ. 11,28 χωρίς των παρεκτός η επισύστασίς μου η καθ' ημέραν, η μέριμνα πασών των εκκλησιών.

B Κορ. 11,28 Και δια να μη αναφέρω τόσα και τόσα άλλα, με εταλαιπωρούσε και με έρριπτε εις στενοχωριάν η καθημερινή πίεσις και ενόχλησις εχθρών και φίλων, όπως επίσης και η αγωνιώδης φροντίδα δια τας Εκκλησίας.

B Κορ. 11,29 τις ασθενεί, και ουκ ασθενώ; τις σκανδαλίζεται, και ουκ εγώ πυρούμαι;

B Κορ. 11,29 Ποιός Χριστιανός ασθενεί και δεν ασθενώ μαζί του και δεν συμπάσχω και εγώ; Ποιός σκοντάπτει και πίπτει και δεν καιομαι και εγώ μέσα εις αυτήν την θλίψιν;

B Κορ. 11,30 ει καυχάσθαι δεί, τα της ασθενείας μου καυχήσομαι.

B Κορ. 11,30 Εάν όμως πρέπει να καυχηθώ, θα καυχηθώ δια την ασθένειαν και αδυναμίαν μου μέσα στους πειρασμούς και τους διωγμούς.

B Κορ. 11,31 ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού οίδεν, ο ών ευλογητός εις τους αιώνας, ότι ου ψεύδομαι.

B Κορ. 11,31 Ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, που είναι ευλογημένος και δοξασιμένος στους αιώνας, γνωρίζει ότι δεν ψεύδομαι, αλλ' ότι αυτά που θα σας πω είναι απολύτως αληθινά.

B Κορ. 11,32 εν Δαμασκώ ο εθνάρχης Αρέτα του βασιλέως εφρούρει την Δαμασκηνών πόλιν πιάσαι με θέλων,

B Κορ. 11,32 Εις την Δαμασκόν ο διοικητής ο διωρισμένος από τον βασιλέα Αρέταν εφρουρούσε την πόλιν των Δαμασκηνών, επειδή ήθελε να με συλλαβή·

B Κορ. 11,33 και διά θυρίδος εν σαργάνη εχαλάσθην διά του τείχους και εξέφυγον τας χείρας αυτού.

B Κορ. 11,33 και από κάποιο παράθυρο, μέσα εις ένα καλάθι πλεγμένο με σχοινί με κατέβασαν έξω από το τοίχος και εξέφυγα από τα χέρια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

B Κορ. 12,1 Καυχάσθαι δή ου συμφέροι μοι· ελεύσομαι γάρ εις οπτασίας και αποκαλύψεις Κυρίου.

B Κορ. 12,1 Να καυχηθώ δια τόσα και τόσα άλλα, που υπέστην και έπραξα δια το Ευαγγέλιον, δεν με συμφέροι από πνευματικής απόψεως. Θα προχωρήσω όμως εις οράματα και αποκαλύψεις, που έλαβα εκ μέρους του Κυρίου.

B Κορ. 12,2 οίδα άνθρωπον εν Χριστώ πρό ετών δεκατεσσάρων· είτε εν σώματι ουκ οίδα, είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν· αρπαγέντα τον τοιούτον έως τρίτου ουρανού.

B Κορ. 12,2 Γνωρίζω ένα άνθρωπον, που εξόυσε εν Χριστώ, και ο οποίος προ δεκατεσσάρων ετών-είτε ευρίσκετο στο σώμα του κατά την ώραν εκείνην δεν γνωρίζω· είτε ήτο εκτός του σώματος, δεν γνωρίζω, ο Θεός το γνωρίζει-είχεν αρπαγή και αναληφθ έως τον τρίτον ουρανόν.

B Κορ. 12,3 και οίδα τον τοιούτον άνθρωπον· είτε εν σώματι είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν·

B Κορ. 12,3 Και γνωρίζω, ότι αυτός ο άνθρωπος-είτε με το σώμα του έξω από το σώμα του, δεν γνωρίζω, ο Θεός γνωρίζει·

B Κορ. 12,4 ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν άρητα ρήματα, ά ουκ εξόν ανθρωπω λαλήσαι.

B Κορ. 12,4 ότι ηρπάγη έως στον παράδεισον και ήκουσε λόγους, τους οποίους ανθρωπίνη γλώσσα δεν ημπορεί να διατυπώση και τους οποίους δεν είναι επιτετραμμένον στον άνθρωπον να τους είπη και τους αποκαλύψη.

B Κορ. 12,5 υπέρ του τοιούτου καυχήσομαι, υπέρ δε εμαυτού ου καυχήσομαι ει μη εν ταίς ασθενείαις μου.

B Κορ. 12,5 Δια τον άνθρωπον αυτόν θα καυχηθώ, που τον ετίμησε τόσο πολύ ο Θεός. Δια τον ευατόν μου όμως δεν θα καυχηθώ, παρά μόνον δια τας ασθενείας μου, όπως αυτά αφάνησαν εις τας περιόδους των διωγμών και των κινδύνων.

B Κορ. 12,6 εάν γάρ θελήσω καυχήσασθαι, ουκ έσομαι άφρων· αλήθειαν γάρ ερώ· φείδομαι δε μη τις εις εμέ λογισθαι υπέρ ό βλέπει με ή ακούει τι εξ εμού.

B Κορ. 12,6 Εάν όμως θελήσω να καυχηθώ δια τους αγώνας μου και δια τα έργα, τα οποία με την βοήθειαν του Θεού υπέρ του Ευαγγελίου έκαμα, δεν θα είμαι άφρων, διότι θα πω την αλήθειαν. Διστάζω όμως και αποφεύγω να το πράξω, μήπως τυχόν κανείς σχηματίση δι' εμέ ιδέαν ανωτέραν, από ο,τι βλέπεις εις εμέ η απ' ο,τι ακούει από εμέ.

B Κορ. 12,7 Καί τή υπερβολή των αποκαλύψεων ίνα μη υπεραίρωμαι, εδόθη μοι σκόλοψ τή σαρκί, άγγελος σαταν, ίνα με κολαφίζη ίνα μη υπεραίρωμαι.

B Κορ. 12,7 Και ένεκα του πολλού πλήθους των αποκαλύψεων, δια να μη υπερηφανεύωμαι, επέτρεψεν ο Θεός και μου εδόθη σκληρό αγκάθι στο σώμα, άγγελος δηλαδή του σατανά, δια να με γρονθοκοπή και να με ταλαιπωρή, ανίατος ασθένεια δια να μη το παρώ επάνω μου.

B Κορ. 12,8 υπέρ τούτου τρίς τον Κύριον παρεκάλεσα ίνα αποστή απ εμού·

B Κορ. 12,8 Δια την θλίψιν και δοκιμασίαν αυτήν τρεις φορές παρεκάλεσα τον Κυριον να μου την απομακρύνη.

B Κορ. 12,9 και είρηκέ μοι αρκει σοι η χάρις μου· η γάρ δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται. ήδιστα σὺν μάλλον καυχήσομαι εν ταίς ασθενείαις μου, ίνα επισκηνώση επ εμέ η δύναμις του Χριστού.

B Κορ. 12,9 Και ο Κυριος μου είπε: "σου αρκει η χάρις μου· διότι η δύναμις μου φαίνεται ολοένα και τελειότερα μέσα εις την ανθρωπίνην αδυναμίαν με τα μεγάλα και θαυμαστά έργα που κατορθώνει". Με πολύ μεγάλην εσωτερικήν γλυκύτητα και ευχαρίστησιν θα καυχώμαι περισσότερο δια τας ασθενείας μου, ώστε να μένω έτσι εις την ταπεινοφροσύνην, δια να κατοικήση εις εμέ η δύναμις του Χριστού.

B Κορ. 12,10 διό ευδοκώ εν ασθενείαις, εν ύβρεσιν, εν ανάγκαις, εν διωγμοίς, εν στενοχωρίαίς, υπέρ Χριστού· όταν γάρ

ασθενώ, τότε δυνατός ειμι.

B Κορ. 12,10 Δια τούτο δοκιμάζω εσωτερική χαράν και ευφροσύνην εις τας ασθενείας, εις τας ύβρεις, εις τας ανάγκας, στους διωγμούς, εις τας στενοχωρίας, τας οποίας υφίσταμαι και υπομένω δια τον Χριστόν. Διότι όταν ευρισκώμαι υπό το κράτος αυτών των ασθενειών, τότε με την χάριν του Θεού γίνομαι και είμαι δυνατός.

B Κορ. 12,11 Γέγονα άφρων καυχώμενος! υμείς με ηναγκάσατε. εγώ γάρ ώφειλον υφ υμών συνίστασθαι· ουδέν γάρ υστέρησα των υπερλίαν αποστόλων, ει και ουδέν ειμι.

B Κορ. 12,11 Εγίνα ανόητος, που έχω καυχηθή έτσι! Αλλά σεις με αναγκάσατε. Διότι εγώ έπρεπε από σας να συσταίνωμαι, και όχι εγώ να συσταίνω τον ευατόν μου εις σας. Επειδή, όπως και σεις ξέρετε, δεν έχω υστέρησει εις τίποτε και δεν έχω φανή κατώτερος και από τους πλέον επισήμους μεταξύ των Αποστόλων, αν και εγώ από τον εαυτόν μου δεν είμαι τίποτε.

B Κορ. 12,12 τα μέν σημεία τού αποστόλου κατειργάσθη εν υμίν εν πάση υπομονή, εν σημείοις και τέρασι και δυνάμεσι.

B Κορ. 12,12 Ολα τα γνωρίσματα, που αποδεικνύουν και πιστοποιούν το αξίωμα του Αποστόλου, έχουν πραγματοποιηθή μεταξύ σας από εμέ με κάθε υπομονήν και με θαύματα, με καταπληκτικά έργα και υπερφυσικάς δυνάμεις.

B Κορ. 12,13 τι γάρ εστιν ό ητήθητε υπέρ τας λοιπάς εκκλησίας, ει μη ότι αυτός εγώ ου κατενάρκησα υμών; χαρίσασθέ μοι την αδικίαν ταύτην.

B Κορ. 12,13 Διότι τι είναι εκείνο στον οποίον έχετε νικηθή και έχετε υστέρησει απέναντι των άλλων Εκκλησιών, παρὰ μόνον το ότι εγώ δεν σας επεβάρυνα με τα έξοδα της συντηρήσεώς μου; Εάν έπταισα στούτο, συγχωρησέτε μου αυτήν την αδικίαν.

B Κορ. 12,14 Ιδού τρίτον ετοιμώς έχω ελθείν προς υμάς, και ου καταναρκήσω υμών· ου γάρ ζητώ τα υμών, αλλά υμάς. ου γάρ οφείλει τα τέκνα τοίς γονεύσιν θησαυρίζειν, αλλ οι γονεΐς τοίς τέκνοις.

B Κορ. 12,14 Ιδού, τρίτην φοράν τώραν ετοιμάζομαι να έλθω προς σας και δεν θα σας επιβαρύνω. Διότι εγώ δεν ζητώ τα αγαθά τα ιδικά σας, αλλά ζητώ σας τους ιδίους δια τον Χριστόν. Αλλωστε δεν οφείλουν τα τέκνα να θησαυρίζουν δια τους γονεΐς, αλλ' οι γονεΐς να θησαυρίζουν δια τα τέκνα.

B Κορ. 12,15 εγώ δε ήδιστα δαπανήσω και εκδαπανηθήσομαι υπέρ των ψυχών υμών, ει και περισσοτέρως υμάς αγαπών ήττον αγαπώμαι.

B Κορ. 12,15 Εγώ δε, σαν πατέρας σας που είμαι, με όλη μου την ευχαρίστησιν θα δαπανήσω για σας χρήματα, αλλά και θα δαπανηθώ ολόκληρος δια την σωτηρίαν των ψυχών σας. Αν και-ας πω αυτό το παράπονον-ενώ εγώ σας αγαπώ περισσότερον, σεις ολιγώτερον με αγαπάτε.

B Κορ. 12,16 Έστω δε, εγώ ου κατεβάρησα υμάς, αλλ υπάρχων πανούργος δόλω υμάς έλαβον.

B Κορ. 12,16 Έστω, εγώ δεν σας επεβάρυνα, αλλά, όπως λέγουν οι συκοφάνται μου, επειδή είμαι πανούργος, σας επίασα με δολιότητα και σας έφερα με το μέρος μου.

B Κορ. 12,17 μη τινα ών απέσταλκα προς υμάς, δι αυτού επλεονέκτησα υμάς;

B Κορ. 12,17 Εις Ποίον όμως σημειον έδειξα αυτήν την πανουργίαν και δολιότητά μου; Μηπως με κανένα από εκείνους, που σας έχω στείλει, σας επήρα πλεονεκτικώς και με απάτην χρήματα;

B Κορ. 12,18 παρεκάλεσα Τίτον και συναπέστειλα τον αδελφόν· μήτι επλεονέκτησεν υμάς Τίτος; ου τώ αυτώ πνεύματι περιεπατήσαμεν; ου τοίς αυτοίς ίχνεσι;

B Κορ. 12,18 Παρεκάλεσα τον Τίτον να σας επισκεφθή και μαζί με αυτόν έστειλα και τον αδελφόν. Μηπως ο Τίτος σας εξέγλασε και σας επήρε χρήματα; Δεν επολιτευθημεν όλοι απέναντι σας με το αυτό φρόνημα και με τον αυτόν τρόπον; Δεν εβαδίσσαμεν όλοι εις τα ίδια ίχνη;

B Κορ. 12,19 Πάλιν δοκεΐτε ότι υμίν απολογούμεθα; κατενώπιον τού Θεού εν Χριστώ λαλούμεν· τα δε πάντα, αγαπητοί, υπέρ της υμών οικοδομής.

B Κορ. 12,19 Μηπως πάλιν νομιζετε, ότι απολογούμεθα ενώπιόν σας; Οχι, αλλ' ομολούμεν ενώπιον του Θεού, εν Χριστώ Ιησού. Οσα δε λέγομεν και πράττομεν, αγαπητοί, τα κάμουν χάριν της ιδικής σας πνευματικής προόδου.

B Κορ. 12,20 φοβούμαι γάρ μήπως ελθών ουχ οίους θέλω εύρω υμάς, καγώ ευρεθώ υμίν οίον ου θέλετε, μήπως έρεις, ζήλοι, θυμοί, εριθείαι, καταλαλιάι, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ακαταστασίαι,

B Κορ. 12,20 Διότι φοβούμαι, μήπως όταν έλθω δεν σας εύρω, όποιους θέλω να σας εύρω, και εγώ ευρεθώ απέναντι σας έτσι που και σεις δεν θέλετε. Φοβούμαι μήπως εύρω μεταξύ σας έριδας, φθόνους, θυμούς, φιλονεικίας και φατριασμούς, κατακρίσεις εναντίον αλλήλων, ψιθυρισμούς εις βάρος των άλλων, αλαζονείας και αποκαταστασίας.

B Κορ. 12,21 μη πάλιν ελθόντα με ταπεινώση ο Θεός μου προς υμάς και πενήθσω πολλούς των προημαρτηκότων και μη μετανοησάντων επί τή ακαθαρσία και πορνεία και ασελγεία ή έπραξαν.

B Κορ. 12,21 Φοβούμαι μήπως, όταν πάλιν έλθω προς σας, με ταπεινώση ο Θεός, όπως και προηγουμένως, και πενήθσω δια πολλούς από εκείνους, που πιθανόν να έχουν αμαρτήσει προς της νέας μου αυτής επισκέψεως και δεν έχουν μετανοήσει δια την ακαθαρσίαν και την πορνείαν και την ασελγείαν, που διέπραξαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

B Κορ. 13,1 Τρίτον τούτο έρχομαι προς υμάς· επί στόματος δύο μαρτύρων και τριών σταθήσεται πάν ρήμα·

B Κορ. 13,1 Δια τρίτην τώρα φοράν έρχομαι προς σας. Η Γραφή λέγει, ότι "εις την μαρτυρίαν δύο μαρτύρων και τριών θα σταθή και θα είναι έγκυρος κάθε λόγος". (Και αυτά τα τρία μου ταξίδια έχουν θείσιν τριών μαρτύρων).

B Κορ. 13,2 προείρηκα και προλέγω, ως παρών το δεύτερον, και απών νύν γράφω τοίς προημαρτηκόσι και τοίς λοιποίς πάσιν, ότι εάν έλθω εις το πάλιν ου φείσομαι,

B Κορ. 13,2 Σας το έχω παραγγείλει, σας το λέγω εκ των προτέρων και τώρα. Σας το προείπα αυτοπροσώπως την δευτέραν φοράν και τώρα που είμαι απών σας το λέγω και γράφω προς εκείνους που είχαν αμαρτήσει προηγουμένως και είχαν δεχθή ελέγχους από εμέ, όπως επίσης και εις όλους, που εν τω μεταξύ πιθανόν να παρεσύρθησαν εις την αμαρτίαν και μένουν εις αυτήν, ότι εάν ξαναέλθω δεν θα διστάσω και δεν θα λυπηθώ κανένα,

B Κορ. 13,3 επει δοκιμήν ζητείτε τού εν εμοί λαλούντος Χριστού, ός εις υμάς ουκ ασθeneΐ, αλλά δυνατεΐ εν υμίν.

B Κορ. 13,3 επειδή και σεις ζητείτε να πάρετε απόδειξιν εκ μέρους του Χριστού, ο οποίος μένει έντος μου και λαλεί με το στόμα μου και ο οποίος εις σας δεν έχει φανή ασθενής, αλλά πολύ δυνατός με τα χαρίσματα και τα δώρα και τα θαύματα, που έχει κάμει μεταξύ σας δια μέσου ημών των Αποστόλων.

B Κορ. 13,4 και γάρ ει εσταυρώθη εξ ασθενείας, αλλά ζή εκ δυνάμεως Θεού· και γάρ ημείς ασθενούμεν εν αυτώ, αλλά ζησόμεθα σύν αυτώ εκ δυνάμεως Θεού εις υμάς.

B Κορ. 13,4 Διότι και αν κατά την ασθενή ανθρωπίνην του φύσιν έπαθε και εσταυρώθη, εν τούτοις ζη και δίδει ζωήν εκ της δυνάμεως του Θεού, ως Θεός που είναι και αυτός. Διότι και ημείς οι ίδιοι είμεθα ασθενείς εφ' όσον εν τω ονόματί του διωκόμεθα, όπως εδιώχθη και αυτός, αλλά θα ζήσωμεν μαζί με αυτόν από την δύναμιν του Θεού, την οποίαν θα γνωρίσετε και σεις.

B Κορ. 13,5 Εαυτούς πειράζετε ει εστέ εν τή πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. ή ουκ επιγινώσκετε εαυτούς ότι Ιησούς Χριστός εν υμίν εστιν; ει μη τι αδόκιμοί εστε.

B Κορ. 13,5 Να εξετάζετε, λοιπόν, τους εαυτούς σας, εάν είσθε και μένετε εις την αληθινήν και ζωντανήν πίστιν· να δοκιμάζετε συνεχώς τους εαυτούς σας. Η δεν γνωρίζετε τους εαυτούς σας, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι έντος υμών; Εκτός εάν είσθε ακατάρτιστοι εις την κατά Χριστόν ζωήν.

B Κορ. 13,6 ελπίζω δε ότι γνώσεσθε ότι ημείς ουκ εσμέν αδόκιμοι.

B Κορ. 13,6 Ελπίζω όμως ότι θα γνωρίσετε-και θα σας δοθούν προς τούτο ευκαιρία όταν έλθωμεν-ότι ημείς δεν είμεθα ακατάρτιστοι και άξιοι αποδοκιμασίας.

B Κορ. 13,7 εύχομαι δε προς τον Θεόν μη ποιήσαι υμάς κακόν μηδέν, ουχ ίνα ημείς δόκιμοι φανώμεν, αλλ ίνα υμείς το καλόν ποιήτε, ημείς δε ως αδόκιμοι ώμεν.

B Κορ. 13,7 Εύχομαι δε και παρακαλώ τον Θεόν να μη παρασυρθητε και πράξετε σεις κανένα κακόν. Οχι διότι θέλω να φανώμεν ημείς οι Απόστολοι δόκιμοι ως έχοντες αρετήν και εξουσίαν από τον Θεόν, αλλά θέλω σεις να κάμνετε το καλόν, ημείς δε να φανώμεν έτσι, ως εάν δεν έχωμεν καμμίαν εξουσίαν, ως εάν είναι άχρηστος η εξουσία, μας να τιμωρούμεν τους πταίοντας.

B Κορ. 13,8 ου γάρ δυνάμεθά τι κατά της αληθείας, αλλ υπέρ της αληθείας.

B Κορ. 13,8 Και πράγματι δεν ημπορούμεν τίποτε και δεν έχομεν το δικαίωμα να κάμνωμεν χρήσιν της εξουσίας μας εναντίον εκείνων που ζουν σύμφωνα με την αλήθειαν του Θεού, αλλά εναντίον εκείνων που την καταπατούν, δια να τους παιδαγωγήσωμεν εις την μετάνοιαν.

B Κορ. 13,9 χαιρόμεν γάρ όταν ημείς ασθενώμεν, υμείς δε δυνατοί ήτε· τούτο δε και ευχόμεθα, την υμών κατάρτισιν.

B Κορ. 13,9 Διότι χαιρόμεν, όταν ημείς μεν φαινόμεθα ασθενείς και χωρίς εξουσίαν, σεις δε είσθε ενάρετοι και δυνατοί. Αυτό δε και ευχόμενος τον καταρτισμόν σας εις την κατά Χριστόν ζωήν.

B Κορ. 13,10 Διά τούτο ταύτα απών γράφω, ίνα παρών μη αποτόμως χρήσωμαι κατά την εξουσίαν ήν έδωκέ μοι ο Κύριος εις οικοδομήν και ουκ εις καθαίρεσιν.

B Κορ. 13,10 Δια τούτο τώρα που είμαι απών σας γράφω αυτά, ώστε όταν θα είμαι παρών μεταξύ σας, να μη χρησιμοποιήσω απότομον τρόπον, σύμφωνα με το δικαίωμα και την δύναμιν που μου έδωκεν ο Κυριος, δια να καταρτίζω και οικοδομώ και όχι να κρημνίζω.

B Κορ. 13,11 Λοιπόν, αδελφοί, χαιρέτε, καταρτίζεσθε, παρακαλείσθε, το αυτό φρονείτε, ειρηνεύετε, και ο Θεός της αγάπης και ειρήνης έσται μεθ υμών.

B Κορ. 13,11 Λοιπόν, αδελφοί, χαιρέτε, καταρτίζεσθε, παρηγορείσθε και ενθαρρύνεσθε, έχετε το αυτό φρόνημα, ειρηνεύετε με τον εαυτόν σας και με τους άλλους και ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης θα είναι μαζί σας.

B Κορ. 13,12 Ασπάσασθε αλλήλους εν αγίω φιλήματι. ασπάζονται υμάς οι άγιοι πάντες.

B Κορ. 13,12 Χαιρετήσατε ο ένας τον άλλον με εγκάρδιον και άγιον φίλημα. Σας χαιρετούν όλοι οι εδώ Χριστιανοί.

B Κορ. 13,13 Η χάρις τού Κυρίου Ιησού Χριστού και η αγάπη τού Θεού και η κοινωνία τού Αγίου Πνεύματος μετά πάντων υμών· αμήν.

B Κορ. 13,13 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και η μετάδοσις από το Άγιον Πνεύμα των δωρεών του, ώστε να συμμετέχετε εις αυτάς και εις Αυτό, ας είναι πάντοτε μαζί σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Γαλ. 1,1 Παύλος, απόστολος ουκ απ ανθρώπων, ουδέ δι ανθρώπου, αλλά διά Ιησού Χριστού και Θεού πατρός τού εγείραντος αυτόν εκ νεκρών,

Γαλ. 1,1 Εγώ ο Παύλος, Απόστολος, που δεν έλαβα το αποστολικόν αξίωμα από ανθρώπους, ούτε δια της μεσιτείας ανθρώπου, αλλά κατ' ευθείαν δια του Ιησού Χριστού και του Θεού Πατρός, ο οποίος τον ανέστησεν εκ νεκρών

Γαλ. 1,2 και οι σύν εμοι πάντες αδελφοί, ταίς εκκλησίαις της Γαλατίας·

Γαλ. 1,2 και όλοι οι αδελφοί, που είναι μαζί μου, απευθύνομεν την επιστολήν αυτήν εις τας Εκκλησίας της Γαλατίας

Γαλ. 1,3 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός και Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Γαλ. 1,3 και ευχόμεθα να είναι πάντοτε μαζί σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα και από τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν,

Γαλ. 1,4 τού δόντος εαυτόν υπέρ των αμαρτιών ημών, όπως εξέλθαι ημάς εκ τού ενεστώτος αιώνος πονηρού κατά το θέλημα τού Θεού και πατρός ημών,

Γαλ. 1,4 ο οποίος παρέδωσε τον εαυτόν του εις σταυρικόν θάνατον, δια να εξαλείψη τας αμαρτίας μας, δια να μας αποσπάση και μας ελευθερώση από τον παρόντα αιώνα της πονηρίας και της κακίας, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και Πατρός μας.

Γαλ. 1,5 ώ η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Γαλ. 1,5 Εις αυτόν οφείλεται και πρέπει να αναπέμπεται η δόξα στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Γαλ. 1,6 Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως μετατίθεσθε από τού καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον,

Γαλ. 1,6 Κατέχομαι από βαθείαν έκπληξιν και απορίαν εκ του γεγονότος, ότι τόσον εύκολα και γρήγορα φεύγετε από τον Θεόν, ο οποίος σας αποκάλεσε δια της χάριτος του Ιησού Χριστού και μεταπηδάτε εις άλλην διδασκαλίαν, την οποίαν οι ψευδοδιδάσκαλοι παρουσιάζουν ως ευαγγέλιον τάχα του Χριστού.

Γαλ. 1,7 ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον τού Χριστού.

Γαλ. 1,7 Αυτό δε το ψευδοευαγγέλιον δεν είναι τίποτε άλλο, ει μη ότι υπάρχουν μερικοί, οι οποίοι σας αναταράσσουν και θέλουν να μεταβάλουν και νοθεύσουν το Ευαγγέλιον του Χριστού.

Γαλ. 1,8 αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζεται υμίν παρ ό ευαγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω.

Γαλ. 1,8 Αλλά προσέξατε τούτο· Εάν και ημείς ακόμη οι Απόστολοι η και άγγελος από τον ουρανόν σας κηρύττει Ευαγγέλιον διαφορετικόν από εκείνο, το οποίον ημείς απ' αρχής σας έχομεν κηρύξει, ας είναι αυτός αναθεματισμένος και χωρισμένος από τον Θεόν.

Γαλ. 1,9 ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· εί τις υμάς ευαγγελίζεται παρ ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.

Γαλ. 1,9 Οπως και προφορικώς, προηγουμένως σας είχαμε πει και τώρα πάλιν σας λέγω· Εάν κανείς σας διδάσκη άλλο Ευαγγέλιον, διαφορετικόν από εκείνο, που έχετε παραλάβει, ας είναι αναθεματισμένος.

Γαλ. 1,10 άρτι γάρ ανθρώπους πείθω ή τον Θεόν; ή ζητώ ανθρώποις αρέσκειν; ει γάρ έτι ανθρώποις ήρεσκον, Χριστού δούλος ουκ αν ήμην.

Γαλ. 1,10 Εν πάση περιπτώσει σας ερωτώ· με το Ευαγγέλιον που εκήρυξα εις σας και κηρύττω, τι επιδιώκω; Μηπως θέλω να πείθω ανθρώπους, δια να τους κάνω ιδικήν μου παράταξιν η επιζητώ να αρέσω στον Θεόν; Μωπως τυχόν ζητώ να αρέσω στους ανθρώπους; Οχι βέβαια διότι εάν και τώρα επιζητούσα να αρέσω στους ανθρώπους, δεν θα ήμουν δούλος του Χριστού.

Γαλ. 1,11 Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον το ευαγγελισθέν υπ εμού ότι ουκ έστι κατά άνθρωπον·

Γαλ. 1,11 Σας καθιστώ δε γνωστόν, αδελφοί, ότι το Ευαγγέλιον, το οποίον εγώ εκήρυξα εις σας δεν είναι έργον ανθρώπου και δεν εκφράζει σκέψεις ανθρώπων.

Γαλ. 1,12 ουδέ γάρ εγώ παρά άνθρωπου παρέλαβον αυτό ούτε εδιδάχθην, αλλά δι αποκαλύψεως Ιησού Χριστού.

Γαλ. 1,12 Διότι εγώ·όπως άλλωστε και οι άλλοι Απόστολοι·δεν έχω παραλάβει αυτό από άνθρωπον ούτε το εδιδάχθην από άνθρωπον, αλλά το παρέλαβα κατ' ευθείαν δι' αποκαλύψεων, τας οποίας ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μου εφανέρωσε.

Γαλ. 1,13 Ηκούσατε γάρ την εμην αναστροφήν ποτε εν τώ Ιουδαϊσμώ, ότι καθ υπερβολήν εδίωκον την εκκλησίαν τού Θεού και επόρθουν αυτήν,

Γαλ. 1,13 Βεβαίως και σεις οι ίδιοι έχετε πληροφορηθή την ζωήν και συμπεριφοράν που είχα, όταν έμενα πιστός εις την θρησκείαν των Εβραίων και ακολουθούσα όσα ο Ιουδαϊσμός εδίδασκε. Έχετε δηλαδή πληροφορηθή ότι, επηρεασμένος βαθύτατα από τας παλαιάς διδασκαλίας του Νομου και τα έθιμα των Ιουδαίων, κατεδίωκα με πολύν φανατισμόν και σκληρότητα την Εκκλησίαν του Χριστού και προσπαθούσα να την ερημώσω και αφανίσω.

Γαλ. 1,14 και προέκοπτον εν τώ Ιουδαϊσμώ υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τώ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων.

Γαλ. 1,14 Χαρίς δε στον φανατισμόν μου αυτόν προώδενα στον Ιουδαϊσμόν παραπάνω από πολλούς ομοεθνείς συνομήλικάς μου, διότι εδείκνυα περισσότερον από αυτούς ζήλον δια τας πατροπαραδότους παραδόσεις μας.

Γαλ. 1,15 Ότε δε ευδόκησεν ο Θεός ο αφορίσας με εκ κοιλίας μητρός μου και καλέσας διά της χάριτος αυτού

Γαλ. 1,15 Όταν δε ευδόκησεν ο πανάγαθος Θεός, ο οποίος με είχε ξεχωρίσει και προορίσει από την κοιλίαν ακόμη της μητρός μου, και με εκάλεσε δια της χάριτος του

Γαλ. 1,16 αποκαλύψαι τον υιόν αυτού εν εμοί, ίνα ευαγγελίζωμαι αυτόν εν τοίς έθνεσιν, ευθέως ου προσανεθέμην σαρκί και αίματι,

Γαλ. 1,16 να αποκαλύψη εις την καρδίαν και την ψυχήν μου τον Υιόν αυτού, δια να τον κηρύττω ως Σωτήρα εις τα έθνη, αμέσως δεν εζήτησα από κανένα άνθρωπον συμβουλήν και καθοδήγησιν δια την μεγάλην αυτήν κλήσιν.

Γαλ. 1,17 ουδέ ανήλθον εις Ιεροσόλυμα προς τους πρό εμού αποστόλους, αλλά απήλθον εις Αραβίαν, και πάλιν υπέστρεψα εις Δαμασκόν.

Γαλ. 1,17 Ούτε ανέβηκα εις τα Ιεροσόλυμα, δια να συναντήσω και συμβουλευθώ τους Αποστόλους, που είχαν κληθή προ εμού στο αποστολικόν έργον, αλλ' ανεχώρησα εις τα μέρη της Αραβίας και πάλιν επέστρεψα εις Δαμασκόν.

Γαλ. 1,18 Έπειτα μετά έτη τρία ανήλθον εις Ιεροσόλυμα ιστορήσαι Πέτρον, και επέμεινα προς αυτόν ημέρας δεκαπέντε·

Γαλ. 1,18 Έπειτα, τρία έτη μετά την ημέραν που εκλήθην από τον Χριστόν, ανέβηκα εις τα Ιεροσόλυμα, δια να συναντήσω και γνωρίσω προσωπικώς τον Πετρον και έμεινα κοντά του δεκαπέντε μόνον ημέρας.

Γαλ. 1,19 έτερον δε των αποστόλων ουκ είδον ει μη Ιάκωβον τον αδελφόν τού Κυρίου.

Γαλ. 1,19 Άλλον δε από τους Αποστόλους δεν είδα, παρά μόνον τον Ιάκωβον, τον αδελφόν του Κυρίου.

Γαλ. 1,20 ά δε γράφω υμίν, ιδού ενώπιον τού Θεού ότι ου ψεύδομαι.

Γαλ. 1,20 Αυτά δε που σας γράφω είναι η απόλυτος και καθαρά αλήθεια. Ιδού σας διαβεβαιώνω ενώπιον του Θεού, ότι δεν ψεύδομαι. (Σας τα γράφω δε, δια να πεισθήτε απολύτως, ότι τον θησαυρόν του Ευαγγελίου δεν τον παρέλαβα από κανένα άνθρωπον, ούτε από Απόστολον, αλλά κατ' ευθείαν από τον Χριστόν).

Γαλ. 1,21 έπειτα ήλθον εις τα κλίματα της Συρίας και της Κιλικίας.

Γαλ. 1,21 Έπειτα δε από την δεκαπενθήμερον αυτήν παραμονήν μου εις την Ιερουσαλήμ, ήλθα εις τας περιοχάς της Συρίας και της Κιλικίας.

Γαλ. 1,22 ήμην δε αγνοούμενος τώ προσώπω ταίς εκκλησίαις της Ιουδαίας ταίς εν Χριστώ·

Γαλ. 1,22 Ημουν δε άγνωστος προσωπικώς εις τας Εκκλησίας της Ιουδαίας, αι οποίαι απετελούντο από Ιουδαίους που είχαν πιστεύσει στον Χριστόν.

Γαλ. 1,23 μόνον δε ακούοντες ήσαν ότι ο διώκων ημάς ποτε νύν ευαγγελίζεται την πίστιν ήν ποτε επόρθει,

Γαλ. 1,23 Αυτοί δε μόνον εξ ακοής επληροφορούντο, ότι εκείνος ο οποίος άλλοτε μας κατεδίωκε, κηρύττει τώρα το χαρμόσυνον μήνυμα της πίστεώς μας, την οποίαν άλλοτε κατεδίωκε και προσπαθούσε να αφανίση.

Γαλ. 1,24 και εδόξαζον εν εμοί το Θεόν.

Γαλ. 1,24 Και εδόξαζαν όλοι τον Θεόν δια το μεγάλο θαύμα, που επραγματοποίησε εις εμέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Γαλ. 2,1 Έπειτα διά δεκατεσσάρων ετών πάλιν ανέβην εις Ιεροσόλυμα μετά Βαρνάβα, συμπαραλαβόν και Τίτον·

Γαλ. 2,1 Έπειτα, αφού επέρασαν δεκατέσσαρα όλα έτη από το ταξίδι μου εις την Συρίαν και Κιλικίαν, ανέβηκα πάλιν εις τα Ιεροσόλυμα με τον Βαρνάβαν, παίρνοντας μαζί μου και τον Τιτον.

Γαλ. 2,2 ανέβην δε κατά αποκάλυψιν· και ανεθέμην αυτοίς το ευαγγέλιον ό κηρύσσω εν τοίς έθνεσι, κατ ιδίαν δε τοίς δοκούσι, μήπως εις κενόν τρέχω ή έδραμον.

Γαλ. 2,2 Ανέβηκα δε σύμφωνα με ειδικήν φανέρωσιν, που μου έκαμεν ο Θεός, και εξέθεσα στους Χριστιανούς της Ιερουσαλήμ το Ευαγγέλιον, το οποίον κηρύττω μεταξύ των εθνικών, ιδιαιτέρως δε και λεπτομερέστερα εξέθεσα τούτο εις εκείνους, οι οποίοι εθεωρούντο και ήσαν οι επίσημοι μεταξύ των Αποστόλων. Έκαμα δε αυτάς τας ανακοινώσεις, δια να ελεγχθή, μήπως τυχόν ματαιώς κοπιάζω η εκοπίσα έως τώρα.

Γαλ. 2,3 αλλ ουδέ Τίτος ο σύν εμοί, Έλλην ών, ηναγκάσθη περιτμηθήναι,

Γαλ. 2,3 Αι, λοιπόν! Όχι μόνον το Ευαγγέλιόν μου ανεγνωρίσθη από όλους ως γνήσιον, αλλ' ούτε ο Τίτος ο Έλληνας και απεριτμητός, ο οποίος ήτο μαζί μου, δεν υπεχρεώθη να περιτμηθή.

Γαλ. 2,4 διά δε τους παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οίτινες παρεισήλθον κατασκοπήσαι την ελευθερίαν ημών ήν έχομεν εν Χριστώ Ιησού, ίνα ημάς καταδουλώσωνται·

Γαλ. 2,4 Και τούτο, όχι μόνον διότι η περιτομή είναι εντελώς άχρηστος δι' αυτούς, που πιστεύουν στον Χριστόν, αλλά και δια να μη δοθή αφορμή νοθεύσεως της αληθείας εκ μέρους των ψευδαδέλφων, οι οποίοι υπούλως είχαν εισχωρήσει εις την Εκκλησίαν σαν κατάσκοποι, δια να κλονίσουν και καταλύσουν την ελευθερίαν μας, την οποίαν έχομεν εν Χριστώ Ιησού και δια να μας υποδουλώσουν εις την καταθλιπτικήν δουλειάν των εβραϊκών τύπων.

Γαλ. 2,5 οίς ουδέ προς ώραν είξαμεν τή υποταγή, ίνα η αλήθεια τού ευαγγελίου διαμείνη προς υμάς.

Γαλ. 2,5 Εις τους ψευδαδέλφους αυτούς ούτε προς στιγμίν δεν υπεχωρήσαμεν να περιτμηθή ο Τίτος, δια να μείνη έτσι καθαρά και ανόθευτος η αλήθεια του Ευαγγελίου εις σας.

Γαλ. 2,6 από δε των δοκούντων είναι τι, οποίοι ποτε ήσαν ουδέν μοι διαφέρει· πρόσωπον Θεός ανθρώπου ου λαμβάνει· εμοί γάρ οι δοκούντες ουδέν προσανέθεντο,

Γαλ. 2,6 Δια δε τους επισήμους και μεγάλους μεταξύ των Αποστόλων, τι δηλαδή εφρονούσαν άλλοτε, που δεν εμπόδιζαν την περιτομήν και την τήρησιν των άλλων νομικών διατάξεων, δεν με ενδιαφέρει διόλου. Ο Θεός δεν λαμβάνει υπ' όψιν τον πρόσωπον ανθρώπου και δεν μεροληπτεί, αλλά προσφέρει καθαράν την αυτήν εις όλους αλήθειαν. Δι' αυτό άλλωστε και οι επίσημοι μεταξύ των Αποστόλων δεν προσέθεσαν εις εμέ τίποτε περισσότερον από όσα εξ αποκαλύψεως Χριστού εγνώριζα και εκήρυττα.

Γαλ. 2,7 αλλά τουναντίον ιδόντες ότι πεπίστευμαι το ευαγγέλιον της ακροβυστίας καθώς Πέτρος της περιτομής·

Γαλ. 2,7 Αλλά αντιθέτως, όταν είδαν ότι ο Θεός μου έχει εμπιστευθή να κηρύττω το Ευαγγέλιον στους απεριτμητούς, όπως ο Πετρος στους περιτμημένους Ιουδαίους,

Γαλ. 2,8 ο γάρ ενεργήσας Πέτρω εις αποστολήν της περιτομής ενήργησε και εμοί εις τα έθνη·

Γαλ. 2,8 διότι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος είχε κάμει ικανόν και άξιον τον Πετρον να είναι Απόστολος στους Εβραίους, αυτός αξίωσε και εμέ να κηρύττω εις τα έθνη·

Γαλ. 2,9 και γνόντες την χάριν την δοθειάν μοι, Ιάκωβος και Κηφάς και Ιωάννης, οι δοκούντες στύλοι είναι, δεξιώς έδωκαν εμοί και Βαρνάβα κοινωνίας, ίνα ημείς εις τα έθνη, αυτοί δε εις την περιτομήν·

Γαλ. 2,9 και όταν εγνώρισαν πλέον πολύ καλά την χάριν, που μου είχε δοθή από τον Θεόν, ο Ιάκωβος και ο Πετρος και ο Ιωάννης, οι οποίοι θεωρούνται -και πολύ ορθώς- ότι είναι στύλοι της Εκκλησίας, επείσθησαν πλέον απολύτως εις την αποστολήν μου. Έδωκαν δε εις εμέ και τον Βαρνάβαν το δεξί των χέρι, δια να εκφράσουν έτσι ότι συμμετέχουν και συμφωνούν απολύτως στο έργον μας, να κηρύττωμεν δηλαδή ημείς το Ευαγγέλιον εις τα έθνη, αυτοί δε στους Εβραίους.

Γαλ. 2,10 μόνον των πτωχών ίνα μνημονεύωμεν, ό και εσπούδασα αυτό τούτο ποιήσαι.

Γαλ. 2,10 Μας παρεκάλεσαν δε μόνον να ενθυμούμεθα τους πτωχούς Χριστιανούς της Ιερουσαλήμ, πράγμα το οποίον ιδιαιτέρως εφρόντισα με πολλήν προθυμίαν να το κάμω.

Γαλ. 2,11 Ότε δε ήλθε Πέτρος εις Αντιόχειαν, κατά πρόσωπον αυτώ αντέστην, ότι κατεγνωσμένος ήν.

Γαλ. 2,11 Όταν δε ήλθεν ο Πετρος εις την Αντιόχειαν, φανερά και κατά πρόσωπον του αντιστάθηκα και διεφώνησα μαζί του, διότι ήτο αξιόμειπτος και αξιοκατάκριτος.

Γαλ. 2,12 πρό τού γάρ ελθείν τινας από Ιακώβου μετά των εθνών συνήσθιεν· ότε δε ήλθον, υπέστελλε και αφώριζεν εαυτόν, φοβούμενος τους εκ περιτομής.

Γαλ. 2,12 Το γεγονός έχει ως εξής· Πριν έλθουν εις την Αντιόχειαν μερικοί από τους Χριστιανούς των Ιεροσολύμων, όπου επίσκοπος ήτο ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Κυρίου, ο Πετρος συναναστρέφετο και έτρωγε ελεύθερα μαζί με τους εξ εθνών Χριστιανούς. Όταν όμως ήλθαν εκείνοι, άλλαξε αυτός τακτικήν, απέφευγε τους εξ εθνών Χριστιανούς και ξεχωρίζε τον εαυτόν του, επειδή εφοβείτο μήπως σκανδαλίση τους εξ Εβραίων Χριστιανούς.

Γαλ. 2,13 και συνυπεκρίθησαν αυτώ και οι λοιποί Ιουδαίοι, ώστε και Βαρνάβας συναπήχθη αυτών τή υποκρισίει.

Γαλ. 2,13 Και μαζί με αυτόν υπεκρίθησαν ότι δεν έχουν τάχα επικοινωνίαν με τους εξ εθνών Χριστιανούς και οι άλλοι Ιουδαίοι Χριστιανοί, ώστε και αυτός ακόμη ο Βαρνάβας παρσύρθη εις την υποκρισίαν των.

Γαλ. 2,14 αλλ ότε είδον ότι ουκ ορθοποδούσι προς την αλήθειαν τού ευαγγελίου, είπον τώ Πέτρω έμπροσθεν πάντων· ει σύ Ιουδαίος υπάρχων εθνικώς ζής και ουκ ιουδαϊκώς, τι τα έθνη αναγκάζεις ιουδαΐζειν;

Γαλ. 2,14 Αλλ' όταν είδα εγώ, ότι δεν βαδίζουν ορθώς εις την προκειμένην περίστασιν ως προς την αλήθειαν του Ευαγγελίου, είπα στον Πετρον εμπρός εις όλους· "εάν συ, μολονότι είσαι Ιουδαίος, ζής και φέρεσαι τώρα που έγινες Χριστιανός όπως οι εξ εθνών Χριστιανοί και όχι όπως οι Ιουδαίοι, διατί με αυτό που κάμνεις, θέλεις να αναγκάζεις τώρα τους εξ εθνών Χριστιανούς, να υποβληθούν εις τα Ιουδαϊκά έθιμα;

Γαλ. 2,15 Ημείς φύσει Ιουδαίοι και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,

Γαλ. 2,15 Ημείς είμεθα εκ γενετής Ιουδαίοι και δεν είμεθα αδιαφώτιστοι αμαρτωλοί από τα έθνη,

Γαλ. 2,16 ειδότες δε ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη διά πίστεωσ Ιησού Χριστού, και ημείς εις Χριστόν Ιησούν επιστεύσαμεν, ίνα δικαιωθώμεν εκ πίστεωσ Χριστού και ουκ εξ έργων νόμου, διότι ου δικαιωθήσεται εξ έργων νόμου πάσα σάρξ.

Γαλ. 2,16 Επειδή όμως εγνώρισαμεν καλά ότι ο άνθρωπος δεν γίνεται δίκαιος, δεν αποκτά την δικαιοσύνην ενώπιον του Θεού από τας τυπικάς διατάξου μωσαϊκού Νομου, αλλά μόνον δια της φωτισμένης ενεργείας και ενεργού πίστεωσ στον Ιησούν Χριστόν, και ημείς επιστεύσαμεν στον Χριστόν Ιησούν, δια να γίνωμεν δίκαιοι από την πίστιν και με την πίστιν στον Χριστόν και όχι από τα έργα του μωσαϊκού Νομου. Διότι, όπως άλλωστε έχει γραφή και εις την Παλαιάν Διαθήκην,

“δεν θα δικαιωθεί ποτέ κανείς από τα έργα του Νομου”.

Γαλ. 2,17 ει δε ζητούντες δικαιωθήναι εν Χριστώ ευρέθημεν και αυτοί αμαρτωλοί, άρα Χριστός αμαρτίας διάκονος; μη γένοιτο.

Γαλ. 2,17 Εάν δε ημείς, αφήσαντες τον Νομον και ζητούντες να επιτύχωμεν την δικαίωσίν μας δια της πίστεως και επικοινωνίας μας με τον Ιησούν Χριστόν, ευρεθήκαμεν στο κεφαλαιώδες αυτό θέμα αμαρτωλοί, τότε έρχεται στο στόμα το παράλογον ερώτημα· άρα γε ο Χριστός που μας εκάλεσεν εις αυτόν τον δρόμον, μας ηπάτησε και είναι υπηρέτης αμαρτίας; Μη γένοιτο να σκεφθώμεν ποτέ τέτοιαν βλασφημίαν.

Γαλ. 2,18 ει γάρ ά κατέλυσα ταύτα páλιν οικοδομώ, παραβάτην εμαυτόν συνίστημι.

Γαλ. 2,18 Διότι, εάν εκείνα τα οποία έχω καταργήσει ως άχρηστα, δηλαδή τα τυπικά έργα του μωσαϊκού Νομου, αυτά páλιν επαναφέρω εις την ισχύν και τα τηρώ, αποδεικνύω τον εαυτόν μου παραβάτην, διότι έτσι ομολογώ, ότι η προηγούμενη παραμέλησις των τυπικών διατάξεων του Νομου ήτο αμαρτία.

Γαλ. 2,19 εγώ γάρ διά νόμου νόμου απέθανον, ίνα Θεώ ζήσω.

Γαλ. 2,19 Αυτό όμως δεν είναι αληθινό, διότι εγώ δια του Νομου, τον οποίον κατήργησα και ο οποίος καταδικάζει εις θάνατον κάθε παραβάτην, έχω πλέον αποθάνει δι' αυτόν, δια να ζήσω πλέον εν τώ Θεώ, χάρις εις την πίστιν μου προς τον Χριστόν.

Γαλ. 2,20 Χριστώ συνεσταύρωμαι· ζώ δε ουκέτι εγώ, ζή δε εν εμοί Χριστός· ό δε νύν ζώ εν σαρκί, εν πίστει ζώ τή τού υιού τού Θεού τού αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού.

Γαλ. 2,20 Εγώ έχω σταυρωθή μαζί με τον Χριστόν και δεν ζω πλέον εγώ, ο παλιός φυσικός άνθρωπος, αλλά ζη μέσα μου ο Χριστός. Αυτήν δε την ζωήν που ζω μέσα στο σώμα μου τώρα, την ζω με την χάριν και την δύναμιν της πίστεως στον Υιόν του Θεού, ο οποίος με έχει αγαπήσει και παρέδωκε τον εαυτόν του εις σταυρικόν θάνατον, δια την σωτηρίαν μου.

Γαλ. 2,21 Ουκ αθετώ την χάριν τού Θεού· ει γάρ διά νόμου δικαιοσύνη, άρα Χριστός δωρεάν απέθανεν.

Γαλ. 2,21 Οχι, δεν απορρίπτω την χάριν του Θεού. Μη γένοιτο να διαπράξω ποτέ τέτοιαν φοβεράν απειρσκευσίαν. Μενω εις την χάριν. Διότι εάν η δικαίωσις ήτο έργον του Νομου, άρα ήτο μάταιος και ανωφελής ο θάνατος του Χριστού. Αυτό όμως είναι άτοπον και βλάσφημον”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Γαλ. 3,1 Ω ανόητοι Γαλάται, τις υμάς εβάσκανε τή αληθεία μη πείθεσθαι, οίς κατ οφθαλμούς Ιησούς Χριστός προεγράφη εν υμίν εσταυρωμένος;

Γαλ. 3,1 Ω ανόητοι Γαλάται, ποιός σας εβάσκανε, ώστε τώρα να μη πείθεσθε και να μη υπακούετε εις την αλήθειαν, σεις εμπρός εις τα μάτια των οποίων, ολοκάθαρα και ξάστερα παρεστάθη και σαν να εξωγραφήθη ο εσταυρωμένος Ιησούς Χριστός;

Γαλ. 3,2 τούτο μόνον θέλω μαθείν αφ υμών· εξ έργων νόμου το Πνεύμα ελάβετε ή εξ ακοής πίστεως;

Γαλ. 3,2 Τούτο μόνον θέλω να μάθω από σας· το Πνεύμα το Αγιον, τα πολλά και θαυμαστά χαρίσματά του, τα ελάβατε από τας τυπικές διατάξτου μωσαϊκού Νομου η τα ελάβατε από το κήρυγμα της πίστεως που ακούσατε και εδεχθήκατε;

Γαλ. 3,3 ούτως ανόητοί εστε; εναρξάμενοι πνεύματι νύν σαρκί επιτελείσθε;

Γαλ. 3,3 Είσθε, λοιπόν, τόσο ανόητοι; Αφού αρχίσατε τόσο καλά με την χάριν του Αγίου Πνεύματος, τώρα καταλήγετε εις τας διατάξτου Νομου, που έχουν να κάμουν με την σάρκα και όχι με τον αγιασμόν της καρδιάς;

Γαλ. 3,4 τσαύτα επάθετε ειική; εί γε και ειική.

Γαλ. 3,4 Τσας δωρεάς και ενεργεσίας, που ελάβατε από το Πνεύμα το Αγιον, ματαίως τας έχετε λάβει; Εάν βέβαια ημπορή να λεχθή ότι τας ελάβατε ματαίως, διότι το βέβαιον είναι ότι, εάν τας περιφρονήσετε, θα γίνουν εις καταδίκην σας.

Γαλ. 3,5 ο σύν επιχορηγών υμίν το Πνεύμα και ενεργών δυνάμεις εν υμίν, εξ έργων νόμου ή εξ ακοής πίστεως;

Γαλ. 3,5 Ο Θεός, λοιπόν, ο οποίος πλούσια σας χορηγεί το Πνεύμα το Αγιον και ενεργεί μεταξύ σας θαύματα μεγάλα με την άπειρον δύναμίν του, σας χορηγεί και ενεργεί αυτά από τα έργα του Νομου, που τάχα επράξατε η από την πίστιν στο κήρυγμα που έχετε ακούσει;

Γαλ. 3,6 καθώς Αβραάμ επίστευσε τώ Θεώ, και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην.

Γαλ. 3,6 Ο Θεός σας εχορήγησε το Πνεύμα του δια την πίστιν σας. Οπως συνέβη και με τον Αβραάμ, ο οποίος “επίστευσεν στον Θεόν και κατελογίσθη στο ενεργητικόν του η πίστις αυτη, ώστε ο Θεός να του δώση την δικαίωσιν”.

Γαλ. 3,7 Γινώσκετε άρα ότι οι εκ πίστεως, ούτοί εισιν υιοί Αβραάμ.

Γαλ. 3,7 Συνεπώς γνωρίζετε, ότι τέκνα του Αβραάμ δεν είναι εκείνοι, οι οποίοι τηρούν τας διατάξτου Νομου, αλλ' όσοι έχουν δεχθή και ζουν την πίστιν στον Χριστόν.

Γαλ. 3,8 προΐδούσα δε η γραφή ότι εκ πίστεως δικαιοί τα έθνη ο Θεός, προευηγγελίσατο τώ Αβραάμ ότι ενευλογηθήσονται εν σοί πάντα τα έθνη.

Γαλ. 3,8 Επειδή δε η Αγία Γραφή προείδεν ότι από την πίστιν και δια μέσου της πίστεως έμελλεν ο Θεός να δικαίωση και σωση τα έθνη, προανήγγειλε την χαρμόσυνον αγγελίαν στον Αβραάμ, ότι “δια σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη” και όχι μόνον το ιουδαϊκόν.

Γαλ. 3,9 ώστε οι εκ πίστεως ευλογούνται σύν τώ πιστώ Αβραάμ.

Γαλ. 3,9 Ωστε παίρνουν τας ευλογίας του Θεού και ευλογούνται μαζί με τον πιστόν Αβραάμ όσοι πιστεύουν, είτε Εβραίοι είναι είτε εθνικοί.

Γαλ. 3,10 Όσοι γάρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γάρ· επικατάρατος πάς ός ουκ εμμένει εν πάσι τοίς γεγραμμένοις εν τώ βιβλίω τού νόμου τού ποιήσαι αυτά·

Γαλ. 3,10 Διότι όσοι ευρίσκονται κάτω από τας τυπικές διατάξτου Νομου, ευρίσκονται υπό την κατάραν. Επειδή εις αυτόν τούτον τον Νομον έχει γραφή· “είναι καταράμενος καθένας που δεν μένει πιστός και δεν τηρεί όλα όσα είναι γραμμένα στο βιβλίον του Νομου”.

Γαλ. 3,11 ότι δε εν νόμω ουδείς δικαιούται παρά τώ Θεώ, δήλον· ότι ο δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται.

Γαλ. 3,11 Οτι δε δια μέσου του μωσαϊκού Νομου κανείς δεν παίρνει την δικαίωσιν ενώπιον του Θεού, είναι φανερόν. Διότι εις αυτόν τούτον τον Νομον γράφεται, ότι “ο δίκαιος θα ζήση και θα επιτύχη την σωτηρίαν του δια της πίστεως”.

Γαλ. 3,12 ο δε νόμος ουκ έστιν εκ πίστεως, αλλ' ο ποιήσας αυτά άνθρωπος ζήσεται εν αυτοίς.

Γαλ. 3,12 Ο Νομος όμως δεν στηρίζεται εις την πίστιν και δεν δίδει δικαίωσιν δια της πίστεως, αλλ' όπως γράφεται εις αυτόν, "εκείνος ο άνθρωπος που τηρήσεν όλα τα προστάγματα του Νομου, αυτός θα ζήσῃ δι' αυτών". (Κανείς όμως δεν ημπούρεσε ούτε θα ημπούρη να τηρήσῃ όλον τον Νομον, και άρα όλοι ευρίσκονται υπό κατάραν εξ αιτίας των παραβάσεων του).

Γαλ. 3,13 Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας τού νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα· γέγραπται γάρ· επικατάρατος πάς ο κρεμάμενος επί ξύλου·

Γαλ. 3,13 Ο Χριστός όμως μας εξηγόρασεν από αυτήν την κατάραν του Νομου με το να γίνῃ ο ίδιος χάριν ημών κατάρα και να πληρώσῃ ως λύτρον δι' ημάς τον σταυρικόν του θάνατον. Διότι έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· "καταράμενος είναι καθένας που κρεμάται και πεθαίνει επάνω στο ξύλον του σταυρού".

Γαλ. 3,14 ίνα εις τα έθνη η ευλογία τού Αβραάμ γέννηται εν Χριστώ Ιησού, ίνα την επαγγελίαν τού Πνεύματος λάβωμεν διά της πίστεως.

Γαλ. 3,14 Και έγινε κατάρα, δια να έλθῃ στους εθνικούς, δια μέσου του Ιησού Χριστού, η ευλογία του Θεού προς τον Αβραάμ, δια να λάβωμεν ημείς, Ιουδαίοι και εθνικοί, δια μέσου της πίστεως την ευλογημένην υπόσχεσιν περί των ανεκτιμήτων δωρεών του Αγίου Πνεύματος.

Γαλ. 3,15 Αδελφοί, κατά άνθρωπον λέγω· όμως ανθρωπότυπο κεκυρωμένην διαθήκην ουδείς αθετεί ή επιδιατάσσεται.

Γαλ. 3,15 Αδελφοί, σας φέρνω ένα παράδειγμα, από όσα συμβαίνουν μεταξύ των ανθρώπων. Διαθήκην ανθρώπου, η οποία μετά τον θάνατον του έχει ελεχθή και αναγνωρισθή ως έγκυρος, κανένας δεν την καταργεί η δεν προσθέτει καμμίαν διάταξιν εις αυτήν.

Γαλ. 3,16 τώ δε Αβραάμ ερέθησαν αι επαγγελίαι και τώ σπέρματι αυτού· ου λέγει, και τοίς σπέρμασιν, ως επί πολλών, αλλ ως εφ ενός, και τώ σπέρματί σου, ός εστι Χριστός.

Γαλ. 3,16 Και ο Θεός είχε συναίψει διαθήκην με τον Αβραάμ, όταν έδωκε τας υποσχέστου "εις αυτόν και στο σπέρμα του". Δεν είπεν ο Θεός "και εις τα σπέρματα αυτού", διότι τότε θα επρόκειτο περί πολλών, αλλ' ως εάν επρόκειτο-όπως και επρόκειτο-περί ενός μόνον, είπε, "καις στο σπέρμα σου", στον απόγονόν σου. Αυτός δε ο ένας απόγονος είναι ο Χριστός.

Γαλ. 3,17 τούτο δε λέγω· διαθήκην προκεκυρωμένην υπό τού Θεού εις Χριστόν ο μετά έτη τετρακόσια και τριάκοντα γεγονώς νόμος ουκ ακυροί, εις το καταργήσαι την επαγγελίαν.

Γαλ. 3,17 Ιδού τώρα η σκέψις μου· Την διαθήκην αυτήν, που είχαν επικυρωθή προηγουμένως από τον Θεόν με όρκον και ανεφέρετο στον Χριστόν, ο Νομος, ο οποίος εδόθη έπειτα από τετρακόσια τριάντα έτη, δεν την ακυρώνει-και ούτε ημπορεί να την ακυρώσῃ-ώστε να καταργήσῃ την υπόσχεσιν του Θεού.

Γαλ. 3,18 ει γάρ εκ νόμου η κληρονομία, ουκέτι εξ επαγγελίας· τώ δε Αβραάμ δι επαγγελίας κεχάρισται ο Θεός.

Γαλ. 3,18 Θα το έπραττεν όμως αυτό, εάν η δικαίωσις και η κληρονομία της αιωνίου ζωής ήτο καρπός της τηρήσεως του νόμου και όχι δωρεά από την υπόσχεσιν του Θεού. Εις τον Αβραάμ όμως έχει χαρίσει ο Θεός αυτήν την δωρεάν, δια της υποσχέσεως που του είχε δώσει.

Γαλ. 3,19 Τί ούν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθῃ το σπέρμα ώ επήγγελται, διαταγείς δι αγγέλων εν χειρί μεσίτου.

Γαλ. 3,19 Και λοιπόν, διατί τότε εδόθη ο Νομος; Προσετέθη ο Νομος εις την υπόσχεσιν του Θεού, εξ αιτίας των παραβάσεών μας, δια να συναισθανώμεθα δηλαδή την αμαρτωλότητα και ενόχνην μας, να ζητούμεν δε και να περιμένωμεν από τον Θεόν την λύτρωσιν μας, μέχρις ότου έλθῃ ο ευλογημένος απόγονος του Αβραάμ, εν τω προσώπω του οποίου θα επραγματοποιούντο όλα αι επαγγελίαι και θα ευλογούντο όλα τα έθνη της γης. Ο δε Νομος εκοινοποιήθη με διαταγάς δια μέσου των αγγέλων και εδόθη με το χέρι του Μωϋσέως, ως μεσίτου.

Γαλ. 3,20 ο δε μεσίτης ενός ουκ έστιν, ο δε Θεός εις εστιν.

Γαλ. 3,20 Ο δε μεσίτης δεν είναι ενός μόνον προσώπου, αλλά τουλάχιστον δύο. Το ένα δε πρόσωπον εις την περιστασιν αυτήν είναι ο Θεός, το δε άλλο οι Εβραίοι, οι οποίοι έπρεπε να τηρήσουν κατά πάντα τον Νομον, δια να ζήσουν δια μέσου αυτού. Τον παρέβησαν όμως και ήσαν ως εκ τούτου επικατάρατοι.

Γαλ. 3,21 ο ούν νόμος κατά των επαγγελιών τού Θεού; μη γένοιτο. ει γάρ εδόθη νόμος ο δυνάμενος ζωοποιήσαι, όντως αν εκ νόμου ήν η δικαιοσύνη·

Γαλ. 3,21 Ο Νομος, λοιπόν, είναι εναντίον των επαγγελιών του Θεού, αφού έκαμε τους ανθρώπους εξ αιτίας των παραβάσεών των καταραμένους; Οχι βέβαια. Διότι εάν εδόθη τέτοιος Νομος, ο οποίος θα ήδύνατο να παρέχῃ αιωνίαν ζωήν, τότε θα ημπορούσαμεν να είπωμεν, ότι η δικαίωσις του ανθρώπου θα ήτο έργον του Νομου. Τετοιαν δικαίωσιν όμως δεν δίδει ο Νομος και άρα δεν καταργεί ούτε και αντιτίθεται εις τας επαγγελίας του Θεού.

Γαλ. 3,22 αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθῇ τοίς πιστεύουσι.

Γαλ. 3,22 Αλλ' ο γραπτός Νομος έκλεισεν ολοτελώς τα πάντα υπό την αμαρτίαν, ώστε η επαγγελία της λυτρώσεως να δοθῇ δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν, εις όλους δηλαδή που πιστεύουν.

Γαλ. 3,23 Πρό δε τού ελθῆν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκριμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι.

Γαλ. 3,23 Πριν δε να έλθῃ η δια της πίστεως λύτρωσις και σωτηρία, όλοι εφρουρούμεθα από τον Νομον, κλεισμένοι και περιμανδρωμένοι, προοριζόμενοι δια την πίστιν, που έμελλε εν καιρώ να αποκαλυφθῇ.

Γαλ. 3,24 ώστε ο νόμος παιδαγωγός ημών γέγονεν εις Χριστόν, ίνα εκ πίστεως δικαιωθώμεν·

Γαλ. 3,24 Ωστε ο Νομος έγινε παιδαγωγός μας, ο οποίος μας εξεπαίδευε και μας προπαρασκευάζε να ποθήσωμεν και γνωρίσωμεν τον Χριστόν, ώστε να πάρωμεν την δικαίωσιν από την πίστιν.

Γαλ. 3,25 ελθούσης δε της πίστεως ουκέτι υπό παιδαγωγών εσμεν.

Γαλ. 3,25 Από τότε δε που ήλθεν αυτή η πίστις, που ήλθε δηλαδή ο Χριστός, ο οποίος δια της πίστεως εις αυτόν μας δίδει την δικαίωσιν, δεν είμεθα πλέον κάτω από τον παιδαγωγόν, δηλαδή κάτω από τον Νομον.

Γαλ. 3,26 πάντες γάρ υιοί Θεού εστε διά της πίστεως εν Χριστώ Ιησού·

Γαλ. 3,26 Διότι όλοι είσθε υιοί του Θεού δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν,

Γαλ. 3,27 όσοι γάρ εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε.

Γαλ. 3,27 επειδή όσοι έχετε βαπτισθῇ στο όνομα του Χριστού και ομολογείτε έτσι αυτόν Σωτήρα, εφορέσατε τον Χριστόν και

ενωθήκατε με αυτόν.

Γαλ. 3,28 ουκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν και θήλυ· πάντες γάρ υμεῖς εἰς εστέ εν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Γαλ. 3,28 Δι' αὐτό και εις την νέαν κατάστασιν, εις την βασιλείαν του Χριστοῦ, δεν υπάρχουν διαφραῖ εθνικότητος, τάξεως και φύλου. Δεν υπάρχει Ἰουδαίος οὔτε Ἕλλην, δεν υπάρχει δούλος οὔτε ἐλεύθερος, δεν υπάρχουν ἄρσεν και θήλυ, διότι ὅλοι σεις εἰσθε ἕνας νέος ἄνθρωπος και νέος οργανισμός, δια μέσου του Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γαλ. 3,29 εἰ δε υμεῖς Χριστοῦ, ἀρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα εστέ και κατ επαγγελίαν κληρονόμοι.

Γαλ. 3,29 Εἴν δε σεις οι εθνικοί, που ἐπιστεύσατε, ἀνήκετε στον Χριστόν, ἀρα εἰσθε πνευματικοὶ ἀπόγονοι του Ἀβραάμ και σύμφωνα με την υπόσχεσιν, που ο Θεός ἔδωσεν εις αὐτόν, κληρονόμοι των ευλογιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Γαλ. 4,1 Λέγω δε, εφ ὅσον χρόνον ο κληρονόμος νήπιός εστιν, οὐδέν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὧν,

Γαλ. 4,1 Σας λέγω δε και τούτο· ὅτι ὅσον χρόνον ο κληρονόμος εἶναι νήπιος και ἀνήλικος, δεν διαφέρει τίποτε ἀπό τον δούλον, καίτοι εἶναι κύριος ὅλης της κληρονομίας.

Γαλ. 4,2 ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους εστί και οἰκονόμους ἀχρι της προθεσμίας τοῦ πατρὸς.

Γαλ. 4,2 Ἀλλ' εὐρίσκειται πάντοτε κάτω ἀπό την κηδεμονίαν και την εξουσίαν των ἐπιτρόπων, που τον εκπροσωποῦν, και κάτω ἀπό τους οἰκονόμους, που διαχειρίζονται την κληρονομίαν, μέχρι της προσθεμίας, που ἔχει ορίσει με την διαθήκην του ο πατήρ.

Γαλ. 4,3 οὕτω και ημεῖς, ὅτε ἤμεν νήπιοι, ὑπὸ τα στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἤμεν δεδουλωμένοι·

Γαλ. 4,3 Ἔτσι και ημεῖς οι Χριστιανοί, εφ' ὅσον διαρκούσε η νηπιακή μας ηλικία, ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, ἤμεθα ὑποδουλωμένοι κάτω ἀπὸ τας στοιχειώδεις διατάξτου μωσαϊκοῦ Νομου και των ἄλλων θρησκευίων, που ἔχουν οι ἄνθρωποι της ἀγνοίας.

Γαλ. 4,4 ὅτε δε ἦλθε το πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ο Θεός τον υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον,

Γαλ. 4,4 Ὄταν δε συνεπληρώθη ο χρόνος και ἦλθεν ο κατάλληλος καιρός, που εἶχεν ορισθῆ μέσα στο θεῖον σχέδιον, ἔστειλεν ο Θεός, ἀπὸ τον ουρανόν εις την γην, τον Υἱόν του, ο οποίος ἔλαβε σάρκα ἀνθρωπίνην δια μέσου παρθένου γυναικός και υπετάχθη θεληματικά στον μωσαϊκόν Νομον.

Γαλ. 4,5 ἵνα τους ὑπὸ νόμον εξαγοράση, ἵνα την υιοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Γαλ. 4,5 Και τούτο, δια να εξαγοράση ἐκείνους που εὐρίσκοντο κάτω ἀπὸ την κατάραν του Νομου, δια να πάρωμεν ὅλοι την υιοθεσίαν, που μας εἶχεν ὑποσχεθῆ ο Θεός.

Γαλ. 4,6 Ὅτι δε εστέ υιοί, ἐξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεῦμα τοῦ υιοῦ αὐτοῦ εις τας καρδίας υμῶν, κράζον· ἀββὰ ο πατήρ.

Γαλ. 4,6 Ἀκριβώς δε διότι τώρα εἰσθε υιοί του Θεοῦ, δια τούτο ἔστειλεν ο Θεός ἀπὸ τον ουρανόν το Πνεῦμα του Υιοῦ του εις τας καρδίας σας, ὥστε να σας δίδη το προνόμιον και την χάριν, να απευθύνεσθε προς τον Θεόν κράζοντες· Ἀββὰ, δηλαδή Πατέρα μας.

Γαλ. 4,7 ὥστε οὐκέτι εἰ δούλος, ἀλλ υἱός· εἰ δε υἱός, και κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριστοῦ.

Γαλ. 4,7 Ὡστε σύμφωνα με αὐτά συ, ο Χριστιανός, δεν εἶσαι πλέον δούλος των στοιχείων του κόσμου, ἀλλ' υἱός του Θεοῦ.

Εἴν δε εἶσαι υἱός του Θεοῦ, εἶσαι κατὰ συνέπειαν και κληρονόμος του Θεοῦ δια μέσου του Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γαλ. 4,8 Ἀλλὰ τότε μὲν οὐκ εἰδότες Θεόν ἐδουλεύσατε τοῖς μη φύσει οὐσί θεοῖς·

Γαλ. 4,8 Ἀλλὰ τότε μεν, εις την εποχὴν της ἀγνοίας και εἰδωλολατρίας σας, που δεν εἶχατε γνωρίσει τον ἀληθινόν Θεόν, ἐδουλεύσατε εις θεούς, οι οποίοι εις την πραγματικότητά δεν εἶναι θεοί.

Γαλ. 4,9 νῦν δε γνόντες Θεόν, μάλλον δε γνωσθέντες ὑπὸ Θεοῦ, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τα ἀσθενή και πτωχὰ στοιχεῖα, οἷς πάλιν ἀνωθεν δουλεῖν θέλετε;

Γαλ. 4,9 Τώρα ὁμως που ἐγνωρίσατε τον ἀληθινόν Θεόν, η μάλλον ἔχετε γνωρισθῆ και ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ τον Θεόν ὡς παιδιὰ του, πῶς ξαναγυρίζετε πάλιν εις τα ἀτελή και ἀδύνατα και φτωχὰ στοιχεῖα της εἰδωλολατρικῆς θρησκείας και των τυπικῶν διατάξεων του Νομου, εις τα ὁποῖα θέλετε, ὅπως και πρην, να ὑποδουλωθῆτε πάλιν;

Γαλ. 4,10 ἡμέρας παρατηρεῖσθε και μῆνας και καιρούς και ἐνιαυτούς;

Γαλ. 4,10 Εξετάζετε τώρα και φυλάσσετε, ὅπως οι Ἑβραῖοι, ὠρισμένας ἡμέρας της εβδομάδος και μῆνας και ἐποχὰς του ἔτους και εορτὰς των ἐτών;

Γαλ. 4,11 φοβούμαι υμὰς μήπως εἰκὴ κεκοπίακα εις υμὰς.

Γαλ. 4,11 Φοβούμαι, μήπως ματαίως και ἀνωφελῶς ἔχω κοπιάσει δια σας.

Γαλ. 4,12 Γίνεσθε ὡς ἐγώ, ὅτι καγὼ ὡς υμεῖς, ἀδελφοί, δέομαι υμῶν. οὐδέν με ἠδικήσατε.

Γαλ. 4,12 Θελήστε, ἀδελφοί, να γίνετε ὅπως τώρα εἶμαι ἐγώ, ο οποίος ἄλλοτε ἤμουν ὅπως σεις τώρα, (και ἐπρόσχεα με πολὺν ζήλον τας διατάξτου Νομου, τας βραϊκὰς εορτὰς και τα ἄλλα Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα, τα ὁποῖα ὁμως τώρα ἔχω ἀποκηρύξει και ἀκολουθῶ τον Χριστόν). Σας παρακαλῶ δια τούτο, ἀδελφοί· δεν με ἔχετε ἀδικήσει εις τίποτε, (ὥστε ἐγώ να θέλω να σας βλάψω. Εξ ἀντιθέτου, ἐγώ σας ἀγαπῶ και ποθῶ πάντοτε το καλόν σας).

Γαλ. 4,13 οἶδατε δε ὅτι δι ἀσθένειαν της σαρκός εὐηγγελισάμην υμῖν το πρότερον,

Γαλ. 4,13 Ξεῦρετε ἄλλωστε, ὅτι ἐνεκα σωματικῆς ἀσθενείας ἔμεινα μεταξύ σας, καθὼς ἐπερνούσα ἀπὸ την χώρα σας, και ἐκύρῳα εις σας πρώτην φορὰν το Εὐαγγέλιον του Χριστοῦ.

Γαλ. 4,14 και τον πειρασμόν μου τον εν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξουθενήσατε οὐδὲ ἐξεπτύσατε, ἀλλ ὡς ἀγγελον Θεοῦ ἐδέξασθέ με, ὡς Χριστόν Ἰησοῦν.

Γαλ. 4,14 Και τῆσιν μου αὐτήν την σωματικὴν δεν την περιφρονήσατε, οὔτε και με ἀηδιάσατε, ἀλλὰ τουναντίον με ἐδέχθητε σαν ἀγγελον Θεοῦ, σαν αὐτόν τον Ἰησοῦν Χριστόν.

Γαλ. 4,15 τις οὖν ἦν ο μακαρισμός υμῶν; μαρτυρῶ γάρ υμῖν ὅτι εἰ δυνατόν τους οφθαλμούς υμῶν ἐξορῶξαντες ἀν ἐδώκατέ μοι.

Γαλ. 4,15 Τι ἐγίνε, λοιπόν, ο μακαρισμός σας εκ μέρους των ἀνθρώπων, που με ἐδεχθήκατε με τέτοιαν διάθεσιν και προθυμίαν; Διότι, το καταθέτω προς τιμὴν σας, ὅτι ἀν ἦτο δυνατόν και αὐτὰ ἀκόμη τα μάτια σας θα τα ἐβγάζατε και θα μου τα ἐδίδατε. Τὸσον πολὺ με εἶχατε ἐκτιμῆσει και ἀγαπήσει.

Γαλ. 4,16 *ώστε εχθρός υμών γέγονα αληθεύων υμίν;*

Γαλ. 4,16 *Ωστε έχω γίνει τώρα εχθρός σας, επειδή σας λέγω την αλήθειαν;*

Γαλ. 4,17 *ζηλούνσιν υμάς ου καλώς, αλλά εκκλείσαι υμάς θέλουσιν, ίνα αυτούς ζηλούτε.*

Γαλ. 4,17 *Διατί πείθεσθε στους ψευδοδιδασκάλους; Αυτοί δεικνύουν ζήλον για σας, όχι βέβαια δια το καλόν σας, αλλά διότι θέλουν να σας αποκλείσουν από την ορθήν πίστιν του Χριστού, δια να δεικνύετε ζήλον και υπακοήν εις αυτούς τους ιδίους και να γίνετε έτσι όργανα εξυπηρητήσεως των.*

Γαλ. 4,18 *καλόν δε το ζηλούσθαι εν καλώ πάντοτε και μη μόνον εν τώ παρείναί με προς υμάς.*

Γαλ. 4,18 *Καλόν είναι το να είσθε πάντοτε ζηλευτοί και αξιομίμητοι, στο καλόν όμως και το σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού. Και αυτό πρέπει να γίνεται πάντοτε, και όχι μόνον όταν εγώ ευρίσκωμαι μαζί σας.*

Γαλ. 4,19 *τεκνία μου, ούς πάλιν ωδίνω, άχρις ού μορφωθή Χριστός εν υμίν!*

Γαλ. 4,19 *Παιδάκια μου, αγαπημένα μου πνευματικά παιδιά, δια τους οποίους πάλιν ξαναδοκιμάζω πόνους και ωδίνας, μέχρις ότου η προσοικότης του Χριστού μορφωθή μέσα σας.*

Γαλ. 4,20 *ήθελον δε παρείναί προς υμάς άρτι και αλλάξει την φωνήν μου, ότι απορούμαι εν υμίν.*

Γαλ. 4,20 *Ηθελα δε να είμαι πάλιν παρών μεταξύ σας τώρα και να αλλάξω τον πατρικόν τόνον της φωνής μου εις θρήνον και δάκρυα, διότι ευρίσκομαι εις απογίαν και δεν γνωρίζω πως να φερθώ απέναντί σας.*

Γαλ. 4,21 *Λέγετέ μοι οι υπό νόμον θέλοντες είναι τον νόμον ουκ ακούετε;*

Γαλ. 4,21 *Πεστε μου, σεις οι οποίοι θέλετε να είσθε κάτω από την εξουσίαν του Νομου, δεν ακούετε τι λέγει αυτός ο Νομος;*

Γαλ. 4,22 *γέγραπται γάρ ότι Αβραάμ δύο υιούς έχεν, ένα εκ της παιδίσκης και ένα εκ της ελευθέρας.*

Γαλ. 4,22 *Διότι εκεί έχει γραφή, ότι ο Αβραάμ απέκτησε δύο παιδιά, ένα παιδί από την δούλην του, την Αγαρ, και ένα παιδί από την ελευθέραν, από την Σαρραν.*

Γαλ. 4,23 *αλλ' ο μόν εκ της παιδίσκης κατά σάρκα γεγέννηται, ο δε εκ της ελευθέρας διά της επαγγελίας.*

Γαλ. 4,23 *Αλλ' ο μόν πρώτος υιός, ο από την δούλην, έχει γεννηθή, όπως συνήθως, κατά τους βιολογικούς νόμους της σαρκός, χωρίς καμμίαν ειδικήν εύνοιαν και υπόσχεσιν του Θεού. Ο δε άλλος, από την ελευθέραν, την Σαρραν, εγεννήθη σύμφωνα με την υπόσχεσιν, που έδωκεν ο Θεός στον Αβραάμ.*

Γαλ. 4,24 *άτινά εστιν αλληγορούμενα. αύται γάρ εισι δύο διαθήκαι, μία μόν από όρους Σινά, εις δουλείαν γεννώσα, ήτις εστιν Αγαρ·*

Γαλ. 4,24 *Αυτά είναι αλληγορίαί, που προδιατυπώνουν άλλα γεγονότα. Διότι αι δύο αυταί γυναίκες εικονίζουν τας δύο διαθήκας. Η μόν μία διαθήκη είναι η του όρους Σινά, η οποία γεννά τα παιδιά της εις την δουλείαν του Νομου και η οποία εικονίζεται από την 'Αγαρ.*

Γαλ. 4,25 *το γάρ Αγαρ Σινά όρος εστιν εν τή Αραβία, συστοιχεί δε τή νύν Ιερουσαλήμ, δουλεύει δε μετά των τέκνων αυτής·*

Γαλ. 4,25 *Διότι, όπως είναι γνωστόν, το όρος Σινά λέγεται και Αγαρ. Υπάρχει εις την Αραβίαν, αντιστοιχεί δε και προτυπώνει την επίγειον Ιερουσαλήμ. Αυτή δε η επίγειος Ιερουσαλήμ μαζί με τα τέκνα της είναι δούλη, όπως δούλη υπήρξε και η Αγαρ.*

Γαλ. 4,26 *η δε άνω Ιερουσαλήμ ελευθέρα εστιν, ήτις εστί μήτηρ πάντων ημών.*

Γαλ. 4,26 *Η δε επουράνιος Ιερουσαλήμ είναι ελευθέρα. Αυτή ακριβώς είναι η μητέρα όλων ημών των Χριστιανών.*

Γαλ. 4,27 *γέγραπται γάρ· ευφράνθητι στείρα η ου τίκτουσα, ρήξον και βόησον η ουκ ωδίνουσα· ότι πολλά τα τέκνα της ερήμου μάλλον ή της εχούσης τον άνδρα.*

Γαλ. 4,27 *Έχει άλλωστε γραφή προφητικώς εις την Π. Διαθήκην· "γέμισε με χαράν και ευφροσύνην συ η Εκκλησία, η οποία πριν έλθη ο Χριστός ήσουν στείρα και δεν εγεννούσες τέκνα. Κραύγασε με αγαλλίασιν και βόησε χαρμόσυνα συ, η οποία έως τώρα δεν είχες γεννήσει τέκνα και δεν είχες γνωρίσει τας ωδίνας του τοκετού. Διότι τα παιδιά σου, που ήσουν έρημη από άνδρα, θαι είναι πολλά, περισσότερα από όσα είχαν αποκτήσιν, η επίγειος Ιερουσαλήμ, η οποία, επειδή εγνώριζε τον αληθινόν Θεόν, εφάινετο σαν να έχη άνδρα".*

Γαλ. 4,28 *ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ επαγγελίας τέκνα εσμέν.*

Γαλ. 4,28 *Ημείς δε οι Χριστιανοί, αδελφοί, είμεθα τέκνα, που εγεννήθημεν σύμφωνα με τας υποσχέσους του Θεού προς τον Αβραάμ, όπως είχε γεννηθή τότε και ο Ισαάκ.*

Γαλ. 4,29 *αλλ' όπως τότε ο κατά σάρκα γεννηθείς έδωκε τον κατά πνεύμα, ούτω και νύν.*

Γαλ. 4,29 *Αλλ' όπως τότε ο υιός, που εγεννήθη κατά τους βιολογικούς νόμους της σαρκός, εφθονούσε και κατεδίωκε τον Ισαάκ, που είχε γεννηθή με την δύναμιν του Πνεύματος και με τρόπον υπερφυσικόν, έτσι και τώρα οι πνευματικοί απόγονοι του Αβραάμ, οι Χριστιανοί, διώκονται από τους κατά σάρκα απογόνους, δηλαδή από τους Εβραίους.*

Γαλ. 4,30 *αλλά τι λέγει η γραφή; έκβαλε την παιδίσκην και τον υιόν αυτής· ου μη γάρ κληρονομήσει ο υιός της παιδίσκης μετά τού υιού της ελευθέρας.*

Γαλ. 4,30 *Αλλά τι λέγει επί του γεγονότος αυτού η Γραφή; "Διώξε την δούλην, την Αγαρ, και το παιδί της, τον Ισμαήλ, είπεν ο Θεός στον Αβραάμ· διότι δεν θα κληρονομήσει ο υιός της δούλης μαζί με τον υιόν της ελευθέρας".*

Γαλ. 4,31 *Άρα, αδελφοί, ουκ εσμέν παιδίσκης τέκνα, αλλά της ελευθέρας.*

Γαλ. 4,31 *Κατά συνέπειαν, αδελφοί, δεν είμεθα παιδιά της δούλης, της επιγείου δηλαδή Ιερουσαλήμ, η οποία ευρίσκεται υπό την κυριαρχίαν του Νομου, αλλ' είμεθα τέκνα της ελευθέρας, δηλαδή της επουρανίου Ιερουσαλήμ, της Εκκλησίας του Χριστού.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Γαλ. 5,1 *Τή ελευθερία ούν, ή Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε, και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ενέχεσθε.*

Γαλ. 5,1 *Σταθήτε, λοιπόν, και μόνετε στερεοί και ακλόνητοι εις την ελευθερίαν, με την οποίαν ο Χριστός μας ηλευθέρωσε και μη βάζετε πάλιν τον εαυτόν σας κάτω από τον ζυγόν της δουλείας των τυπικών διατάξεων του Νομου.*

Γαλ. 5,2 *Ίδε εγώ Παύλος λέγω υμίν ότι εάν περιτέμνησθε, Χριστός υμάς ουδέν ωφελήσει.*

Γαλ. 5,2 *Ίδού εγώ ο Παύλος σας το λέγω και σας το διαβεβαιώνω, ότι εάν περιτέμνεσθε, όπως σας συνιστούν οι ψευδοδιδάσκαλοι, ο Χριστός τίποτε δεν θα σας ωφελήσει.*

Γαλ. 5,3 *μαρτύρομαι δε πάλιν παντί ανθρώπω περιτεμνομένω ότι οφειλέτης εστιν όλον τον νόμον ποιήσαι.*

Γαλ. 5,3 *Καταθέτω και πάλιν επίσημον μαρτυρίαν ενώπιον του Θεού εις κάθε άνθρωπον που περιτέμνεται, ότι υποχρεούται*

να τηρήσει όλον τον Νομον, (εφ' όσον από αυτόν περιμένει την δικαίωσιν και όχι από τον Χριστόν).

Γαλ. 5,4 κατηργήθητε από τού Χριστού οίτινες εν νόμω δικαιούσθε, της χάριτος εξεπέσατε·

Γαλ. 5,4 Σεις οι οποίοι επιμένετε και προσπαθήτε να εύρετε την δικαίωσιν δια του Μωσαϊκού Νομου, δεν έχετε πλέον καμμίαν σχέσιν με τον Χριστόν, εγίνατε έκπτωτοι από την χάριν του Χριστού. Δεν είσθε όπως ημείς.

Γαλ. 5,5 ημείς γάρ Πνεύματι εκ πίστεως ελπίδα δικαιοσύνης απεκδεχόμεθα.

Γαλ. 5,5 Διότι ημείς δια του Αγίου Πνεύματος, που έχομεν λάβει, πληροφορούμεθα και περιμένομεν με βεβαιότητα την ελπίδα της δικαιοσύεως από την πίστιν στον Χριστόν και όχι από τα έργα του Νομου.

Γαλ. 5,6 εν γάρ Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή τι ισχύει ούτε ακροβυστία, αλλά πίστις δι αγάπης ενεργουμένη.

Γαλ. 5,6 Διότι εις την νέαν ζωήν και πολιτείαν την εν Χριστώ Ιησού, ούτε η περιτομή έχει καμμίαν ισχύν δια την δικαίωσιν ούτε η ακροβυστία, αλλά ισχύει μόνον η πίστις, η οποία εκδηλώνεται με τα έργα της ζωντανής και αληθινής αγάπης.

Γαλ. 5,7 Ετρέχετε καλώς· τις υμάς ενέκοψε τή αληθεία μη πείθεσθαι;

Γαλ. 5,7 Ετρέχατε στον δρόμον του καταρτισμού σας καλά. Ποιός τώρα έβαλε προσκόμματα στον δρόμον σας και σας ανέκοψε την ορμήν, ώστε να μη πείθεσθε και να μη επαναπαύεσθε εις την αλήθειαν του Ευαγγελίου;

Γαλ. 5,8 η πεισμονή ουκ εκ τού καλούντος υμάς.

Γαλ. 5,8 Το πείσμα και η ισχυρογνωμοσύνη σας αυτή δεν προέρχεται από τον Κυριον, ο οποίος όπως προηγουμένως, έτσι και τώρα σας καλεί εις την δικαίωσιν και την σωτηρίαν.

Γαλ. 5,9 μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί.

Γαλ. 5,9 Μη νομίσετε δε ότι είναι ασήμαντον γεγονός να τηρήτε και μερικάς έστω διατάξτου Νομου. Διότι μικρό προζύμι μεταβάλλει και ζυμώνει όλο το ζυμάρι.

Γαλ. 5,10 εγώ πέποιθα εις υμάς εν Κυρίω ότι ουδέν άλλο φρονήσετε· ο δε ταράσσω υμάς βαστάσει το κρίμα, όστις αν ή.

Γαλ. 5,10 Εν τούτοις εγώ έχω δια σας πεποιθήσιν, που μου εμπνέει ο Κυριος, ότι κανένα άλλο φρόνημα ξένο προς την διδασκαλίαν του Χριστού δεν θα υιοθετήσετε. Εκείνος δε ο οποίος σας αναταράσσει με τας ψευδοδιδασκαλίας του θα βαστάσει επάνω τον την δικαίαν κρίσιν και κατάκρισιν εκ μέρους του Θεού, οποιοσδήποτε και αν είναι αυτός.

Γαλ. 5,11 εγώ δε, αδελφοί, ει περιτομήν έτι κηρύσσω, τι έτι διώκομαι; άρα κατήργηται το σκάνδαλον τού σταυρού.

Γαλ. 5,11 Μη ακούετε δε τους ψευδαδέλφους, οι οποίοι έφθασαν μέχρι του σημείου να διαδίδουν, ότι εγώ διδάσκω την τηρήσιν της περιτομής. Αδελφοί, εάν εγώ κηρύττω τώρα και συνιστώ την περιτομήν, διατί να καταδιώκωμαι ακόμη από τους Εβραίους; Διότι εν τωιαύτη περιπτώσει έχει εξαλειφθή πλέον το σκάνδαλον, που δημιουργείται μεταξύ των Εβραίων από το κήρυμά μου περί του λυτρωτικού σταυρικού θανάτου.

Γαλ. 5,12 όφελον και αποκόφονται οι αναστατούντες υμάς.

Γαλ. 5,12 Αυτοί οι οποίοι σας αναστατώνουν με τας συκοφαντίας και τας ψευδείς διδασκαλίας των όχι μόνον ας περιτμηθούν, αν θέλουν, αλλά και ας ακρωτηριασθούν ακόμη.

Γαλ. 5,13 Υμείς γάρ επ ελευθερία εκλήθητε, αδελφοί· μόνον μη την ελευθερίαν εις αφορμήν τή σαρκί, αλλά διά της αγάπης δουλεύετε αλλήλοις.

Γαλ. 5,13 Διότι σεις, αδελφοί, έχετε κληθή από τον Κυριον, να γίνετε και να μείνετε ελεύθεροι. Μονον προσέξατε, μήπως αυτήν την ελευθερίαν την χρησιμοποιήσετε ως αφορμή δια σαρκικήν ζωήν. Αλλά τουναντίον πρέπει να υπηρετήτε σαν δούλοι ο ένας τον άλλον δια της αγάπης του Χριστού.

Γαλ. 5,14 ο γάρ πάς νόμος εν ενί λόγω πληρούται, εν τώ, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.

Γαλ. 5,14 Όλος άλλωστε ο Νομος συγκεφαλαιώνεται πλήρως εις ένα λόγον· εις την εντολήν· "θα αγαπήσης τον πλησίον σου, όπως τον εαυτόν σου".

Γαλ. 5,15 ει δε αλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μη υπ αλλήλων αναλωθήτε.

Γαλ. 5,15 Εάν όμως δακνόνετε και κατατρώγετε ο ένας τον άλλον, πράγμα που μαρτυρεί έλλειψιν αγάπης, προσέξατε, μήπως αλληλοκαταστραφήτε και αφανισθήτε μεταξύ σας.

Γαλ. 5,16 Λέγω δε, πνεύματι περιπατείτε και επιθυμίαν σαρκός ου μη τελήσητε.

Γαλ. 5,16 Εννοώ δε τούτο, ότι πρέπει να ζητε και να συμπεριφέρεσθε μεταξύ σας σύμφωνα με το θέλημα και τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος και έτσι δεν θα εκτελέσετε την επιθυμίαν της σαρκός (η οποία επιθυμία, καθό αμαρτωλή, δημιουργεί καταστρεπτικός έριδας μεταξύ σας).

Γαλ. 5,17 η γάρ σάρξ επιθυμεί κατά τού πνεύματος, το δε πνεύμα κατά της σαρκός· ταύτα δε αντίκειται αλλήλοις, ίνα μη ά αν θέλητε ταύτα ποιήτε.

Γαλ. 5,17 Διότι η σαρξ, ο παλαιός άνθρωπος, επιθυμεί και επιζητεί αντίθετα προς το πνεύμα, και το πνεύμα, η ανωτέρα φύσις του ανθρώπου, που εμπνέεται από το Αγιον Πνεύμα, επιθυμεί αντίθετα προς την σάρκα. Αυτά δε αντιτίθενται και ανταγωνίζονται το ένα το άλλο, ώστε να μη πράττετε εκείνα, τα οποία θέλετε.

Γαλ. 5,18 ει δε Πνεύματι άγεσθε, ουκ εστέ υπό νόμον.

Γαλ. 5,18 Εάν, λοιπόν, οδηγήσθε και εμπνέεσθε από το Αγιον Πνεύμα, δεν είσθε πλέον κάτω από τον ζυγόν του Νομου.

Γαλ. 5,19 φανερά δε εστι τα έργα της σαρκός, άτινά εστι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια,

Γαλ. 5,19 Είναι δε φανερά τα έργα, εις τα οποία παρασύρει τον άνθρωπον η διεφθαρμένη σαρκική φύσις του· είναι δε αυτά τα πονηρά έργα η μοιχεία, η πορνεία, κάθε πράξις διαφθοράς, που κάμνει τον άνθρωπον ακάθαρτον, η ακολασία και η μανία δια την απόλαυσιν της ηδονής,

Γαλ. 5,20 ειδωλολατρία, φαρμακεία, έχθραι, έρεις, ζήλοι, θυμοί, εριθείαι, διχοστασίαι, αιρέσεις,

Γαλ. 5,20 η ειδωλολατρία, η μαγεία. Είναι δε ακόμη αι εχθρότητες και αι αντιπάθειαι, αι φιλονεικίαι και αι έριδες, αι ζηλοφθονίαι, οι θυμοί, οι φατριασμοί, που διαιρούν τους ανθρώπους εις κόμματα, αι διχόνιαι, αι αιρέσεις, που οδηγούν εις σχίσματα,

Γαλ. 5,21 φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κάμοι και τα όμοια τούτοις, ά προλέγω υμίν καθώς και προείπον, ότι οι τα τωιαύτα πράσσοντες βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσιν.

Γαλ. 5,21 οι φθόνοι, οι φόνοι, αι μέθαι, αι άσωτοι και άσεμνοι διασκεδάσεις και τα άλλα όμοια προς αυτά, δια τα οποία σας προλέγω, όπως άλλωστε και κατά την πρώτην επίσκεψίν μου, όταν σας εκήρυξα το Ευαγγέλιόν μου, σας είχα ειπει, ότι εκείνοι οι οποίοι διαπράττουν τέτοια αμαρτήματα και δεν μετανοούν δι' αυτά, δεν θα κληρονομήσουν την βασιλείαν των ουρανών.

Γαλ. 5,22 ο δε καρπός τού Πνεύματός εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις,
Γαλ. 5,22 Ο καρπός όμως, τον οποίον το Άγιον Πνεύμα παράγει εις τας καλοπροαιρέτους και πιστάς καρδίας, είναι η αγάπη προς όλους, η χαρά από την λύτρωσιν που δίδει ο Χριστός, η ειρήνη που παρέχει η αγαθή συνείδησις, η μακροθυμία προς εκείνους που πταίουν απέναντι μας, η καλωσύνη και η διάθεσις να είμεθα εξυπηρετικοί προς τους άλλους, η αγαθότης της καρδίας, η αξιοπιστία στους λόγους και τας υποσχέσεις μας,
Γαλ. 5,23 πραότης, εγκράτεια· κατά των τοιούτων ουκ έστι νόμος.
Γαλ. 5,23 η πραότης απέναντι εκείνων, που μας φέρονται κατά τρόπον εξοργιστικών, η εγκράτεια και η αποφυγή κάθε πονηράς επιθυμίας και πράξεως. Εναντίον των ανθρώπων, που έχουν αυτάς τας αρετάς, δεν υπάρχει και δεν ισχύει ο νόμος.
Γαλ. 5,24 οι δε τού Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν σύν τοίς παθήμασι και ταίς επιθυμίαις.
Γαλ. 5,24 Οι δε αληθινοί οπαδοί και μαθηταί του Χριστού έχουν σταυρώσει και νεκρώσει τον παλαιόν σαρκικόν άνθρωπον, μαζί με τα πάθη και τας αμαρτωλάς επιθυμίας του.
Γαλ. 5,25 Ει ζώμεν πνεύματι, πνεύματι και στοιχώμεν.
Γαλ. 5,25 Εάν πράγματι ζώμεν την ζωήν του Αγίου Πνεύματος, πρέπει να πορευθώμεθα και να συμπεριφερώμεθα σύμφωνα με όσα το Πνεύμα μας διδάσκει.
Γαλ. 5,26 μη γινώμεθα κενόδοξοι, αλλήλους προκαλούμενοι, αλλήλοις φθονούντες.
Γαλ. 5,26 Ας μη γινώμεθα κενόδοξοι, προσκαλούντες και εξερεθίζοντες ο ένας τον άλλον εις αντιθέσεις και φιλονεικίας και φθονούντες ο ένας τον άλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Γαλ. 6,1 Αδελφοί, εάν και προληφθή άνθρωπος έν τινι παραπτώματι, υμείς οι πνευματικοί καταρτίζετε τον τοιούτον εν πνεύματι πραότητος σκοπόν σεαυτόν, μη και σύ πειρασθής.
Γαλ. 6,1 Αδελφοί, εάν από αδυναμίαν παρασυρθή κανείς και περιπέση εις κάποιο αμάρτημα, σεις οι πνευματικώς προωδευμένοι και ισχυροί ας διορθώσετε αυτόν και ας τον καθοδηγήτε με πνεύμα πραότητος. Αλλά και συ που διορθώνστων άλλον, πρόσεχε τον εαυτόν σου, μήπως και ο ίδιος περιπέσης εις πειρασμόν και παρασυρθής είτε στο ίδιον αμάρτημα, είτε στο αμάρτημα της υψηλοφροσύνης.
Γαλ. 6,2 αλλήλων τα βάρη βαστάζετε, και ούτως αναπληρώσατε τον νόμον τού Χριστού.
Γαλ. 6,2 Ας υπομένετε με πραότητα ο ένας του άλλου τα ελαττώματα, τα οποία, καθό αλαττώματα, είναι φορτικά και ενοχλητικά και έτσι τηρήσατε πλήρως τον νόμον του Χριστού, που διδάσκει την αγάπην. (Άνθρωπος, που δεν δείχνει τέτοια υπομονήν, αλλ' οργίζεται και περιφρονεί τον παρασυρθέντα, δεν έχει την αγάπην του Χριστού).
Γαλ. 6,3 ει γάρ δοκεί τις είναι τι μηδέν ών, εαυτόν φρεναπατά.
Γαλ. 6,3 Διότι εάν κανείς νομίζει, ότι είναι κάτι τι, ενώ εις την πραγματικότητα, εξ αιτίας του εγωϊσμού του, δεν είναι τίποτε, αυτός εξαπατά και πλανά τον εαυτόν του.
Γαλ. 6,4 το δε έργον εαυτού δοκιμαζέτω έκαστος, και τότε εις εαυτόν μόνον το καύχημα έξει και ουκ εις τον έτερον·
Γαλ. 6,4 Δι' αυτό ο καθένας ας ερευνά και ας εξετάζη με προσοχήν το έργον του, και αν το εύρη σύμφωνον με το θέλημα του Θεού, θα έχη λόγον να καυχάται στον εαυτόν του και δια τον εαυτόν του μόνον, και όχι εν σχέσει προς την διαγωγήν του άλλου.
Γαλ. 6,5 έκαστος γάρ το ίδιον φορτίον βαστάσει.
Γαλ. 6,5 Διότι κατά την δευτέραν παρουσίαν ο καθένας θα βαστάση το φορτίον των ιδικών του αμαρτιών.
Γαλ. 6,6 Κοινωνείτω δε ο κατηχούμενος τον λόγον τώ κατηχούντι εν πάσιν αγαθοίς.
Γαλ. 6,6 Καθένας δε που διδάσκεται τον λόγον του Θεού και καθοδηγείται στον δρόμον της σωτηρίας, ας κάμνη τον διδάσκαλον και κατηχητήν του μέτοχον εις όλα τα αγαθά του.
Γαλ. 6,7 Μή πλανάσθε. Θεός ου μνηστρίζεται· ό γάρ εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο και θερίσει·
Γαλ. 6,7 Μην πλανάσθε. Ο Θεός δεν εξαπατάται ούτε και περιπαίζεται. Διότι κατά την ημέραν της μεγάλης κρίσεως θα θερίση ο άνθρωπος εκείνο, που θα έχη σπείρει.
Γαλ. 6,8 ότι ο σπείρων εις την σάρκα εαυτού εκ της σαρκός θερίσει φθοράν, ο δε σπείρων εις το πνεύμα εκ τού πνεύματος θερίσει ζωήν αιώνιον.
Γαλ. 6,8 Εκείνος που σπέρνει εις την σάρκα τα έργα της αμαρτίας και της διαφθοράς, αυτός θα θερίση από τα έργα της σαρκός τον όλεθρον, την αιωνίαν κόλασιν. Εκείνος δε ο οποίος σπέρνει και καλλιεργεί στο πνεύμα του τα έργα, που εμπνέει το Άγιον Πνεύμα, θα θερίση από τα έργα του πνεύματος την αιώνιον ζωήν.
Γαλ. 6,9 το δε καλόν ποιούντες μη εκκακώμεν· καιρώ γάρ ιδίω θερίσομεν μη εκλυόμενοι.
Γαλ. 6,9 Όταν δε πράττωμεν το καλόν, ας μη αποκάμνωμεν από τας δυσκολίας που συναντώμεν, και από τας θυσίας, εις τας οποίας υποβαλλόμεθα. Διότι εις καιρόν ωρισμένον θα θερίσωμεν τους καρπούς των καλών έργων μας, εφ' όσον τώρα δεν αποκάμνομεν και δεν παραλύομεν.
Γαλ. 6,10 Άρα ούν ως καιρόν έχομεν, εργαζώμεθα το αγαθόν προς πάντας, μάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.
Γαλ. 6,10 Λοιπόν, έως ότου έχομεν καιρόν, τώρα που ευρισκόμεθα εις την παρούσαν ζωήν, ας πράττωμεν με προθυμίαν τα αγαθά έργα προς όλους, μάλιστα δε προς εκείνους οι οποίοι, δια της πίστεως στον Χριστόν, μας έγιναν οικείοι και αδελφοί.
Γαλ. 6,11 Ίδετε πηλίκους υμίν γραμμασιν έγραψα τή εμή χειρί.
Γαλ. 6,11 Ίδετε με πόσην λεπτομέρειαν και σαφήνειαν σας έγραψα με το ιδίό μου το χέρι.
Γαλ. 6,12 όσοι θέλουσιν ευπροσώπησαι εν σαρκί, ούτοι αναγκάζουσιν υμάς περιτέμνεσθαι, μόνον ίνα μη τώ σταυρώ τού Χριστού διώκωνται.
Γαλ. 6,12 Όσοι θέλουν να φανούν ευπρόσωποι και να αρέσουν στους ανθρώπους του κόσμου δια πράγματα, που αναφέρονται εις την σάρκα, αυτοί σας πειθαναγκάζουν να περιτέμνεσθε, όχι από πεποιθήσιν εις την αξίαν της περιτομής, αλλά μόνον και μόνον δια να μη καταδιώκωνται από τους Εβραίους εξ αιτίας του κηρύγματος περι του σταυρού του Χριστού.
Γαλ. 6,13 ουδέ γάρ οι περιετμημένοι αυτοί νόμον φυλάσσουν, αλλά θέλουσιν υμάς περιτέμνεσθαι, ίνα εν τή υμετέρα σαρκί καυχήσωνται.
Γαλ. 6,13 Αυτό δε αποδεικνύεται και από το γεγονός, ότι ούτε αυτοί οι περιτμημένοι δεν τηρούν τον Νομον του Μωϋσέως,

αλλά θέλουν να περιτέμενεσθε σεις, δια να καυχώνται αυτοί εις την ιδικήν σας σάρκα, ότι δηλαδή σας έπεισαν να δεχθήτε την σαρκικήν περιτομήν.

Γαλ. 6,14 εμοί δε μη γένοιτο καυχάσθαι ει μη εν τώ σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι ου εμοί κόσμος εσταύρωται καγώ τώ κόσμω.

Γαλ. 6,14 Μη γένοιτο δε ποτέ να καυχηθώ εγώ δια τίποτε άλλο, παρά μόνον δια τον σταυρικών θάνατον του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δια του οποίου έχει πλέον σταυρωθή και νεκρωθή ως προς εμέ ο κόσμος, όπως και εγώ, χάρις στον σταυρόν του Κυρίου, έχω σταυρωθή και νεκρωθή δια τον κόσμον.

Γαλ. 6,15 εν γάρ Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή τι ισχύει ούτε ακροβυστία, αλλά καινή κτίσις.

Γαλ. 6,15 Διότι εις την νέαν κατάστασιν της σωτηρίας και της πνευματικής ζωής, που προσφέρει ο Χριστός, ούτε η περιτομή έχει καμμίαν ισχύν ούτε η ακροβυστία, αλλ' ισχύει η νέα πνευματική δημιουργία και αναγέννησις, που παρέχεται από τον Χριστόν.

Γαλ. 6,16 και όσοι τώ κανόνι τούτω στοιχήσουσιν, ειρήνη επ αυτούς και έλεος, και επί τον Ισραήλ του Θεού.

Γαλ. 6,16 Και όσοι θα ακολουθήσουν αυτόν τον κανόνα και θα πορευθούν σύμφωνα με την διδασκαλίαν του Χριστού, θα έχουν ειρήνην και έλεος από τον Θεόν, όπως γενικώτερα θα έχη ειρήνην και έλεος ο νέος Ισραήλ της χάριτος, ο χριστιανικός λαός του Θεού.

Γαλ. 6,17 Τού λοιπού κόπους μοι μηδείς παρεχέτω· εγώ γάρ τα στίγματα του Κυρίου Ιησού εν τώ σώματί μου βαστάζω.

Γαλ. 6,17 Εις το εξής να μη με βάζη κανείς εις κόπους και ενοχλήσεις δια τα ζητήματα, που αναφέρονται εις την περιτομήν και τας άλλας τυπικάς διατάξτου μωσαϊκού Νομου. Πεισθήτε εις αυτά που σας λέγω, διότι εγώ βαστάζω επάνω στο σώμα μου τα σημάδια των πληγών, που υπέστην δια τον Κυριον, και αυτά μαρτυρούν την αγνήν πίστιν μου προς τον Χριστόν και την φιλαληθειάν μου.

Γαλ. 6,18 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά του πνεύματος υμών, αδελφοί· αμήν.

Γαλ. 6,18 Αδελφοί, η χάρις του Κυρίου μας Ιησού Χριστού είτε να είναι πάντοτε με το πνεύμα σας και να σας ενισχύη συνεχώς εις την πνευματικήν σας ζωήν και πρόοδον. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Εφ. 1,1 Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, τοίς αγίοις τοίς ούσιν εν Εφέσω και πιστοίς εν Χριστώ Ιησού·

Εφ. 1,1 Εγώ ο Παύλος, απόστολος του Ιησού Χριστού, με το θέλημα του Θεού και Πατρός, στους Χριστιανούς, οι οποίοι ευρισκονται εις την Εφεσον και αγιάζονται με την θείαν χάριν και έχουν πιστεύσει στον Ιησούν Χριστόν·

Εφ. 1,2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Εφ. 1,2 εύχομαι να είναι εις σας η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

Εφ. 1,3 Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογήσας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εν τοίς επουρανίοις εν Χριστώ,

Εφ. 1,3 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος μας έχει χορηγήσει πλουσίως κάθε πνευματικήν ευλογίαν δια μέσου του Ιησού Χριστού, ώστε να αποκτήσωμεν και να απολαύσωμεν τα επουράνια αγαθά.

Εφ. 1,4 καθώς και εξελέξατο ημάς εν αυτώ πρό καταβολής κόσμου είναι ημάς αγίους και αμώμους κατενώπιον αυτού, εν αγάπη

Εφ. 1,4 Αυτό δε το πραγματοποιήσε σύμφωνα με την εκλογήν, που μας έκανε δια του Ιησού Χριστού, πριν ακόμη δημιουργηθή ο κόσμος, προς τον σκοπόν να είμεθα ημείς άγιοι και ανεπίληπτοι ενώπιόν του. Εν τη αγάπη του δε

Εφ. 1,5 προορίσας ημάς εις υιοθεσίαν διά Ιησού Χριστού εις αυτόν, κατά την ευδοκίαν του θελήματος αυτού,

Εφ. 1,5 προώρισεν ημάς ν' αποκτήσωμεν την υιοθεσίαν και να γίνωμεν τέκνα του κατά χάριν δια μέσου του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με την αγαθήν του διάθεσιν και το άγιόν του θέλημα, που έχει δια να σωθώμεν,

Εφ. 1,6 εις έπαινον δόξης της χάριτος αυτού, εν ή εχαρίτωσεν ημάς εν τώ ηγαπημένω,

Εφ. 1,6 δια να υμνήται έτσι και να δοξάζεται η φιλάνθρωπος χάρις αυτού και αι πλούσιαι δωρεάι του, με τας οποίας μας εκόσμησε και μας έκαμε χαριτωμένους δια μέσου του αγαπημένου του Υιού.

Εφ. 1,7 εν ώ έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,

Εφ. 1,7 Πράγματι δια του Υιού του ελάβομεν και έχομεν την απελευθέρωσιν από την δουλείαν της αμαρτίας και την σωτηρίαν με το αίμα του, που εκχύθη επάνω στον σταυρόν και εδόθη δια την εξαγοράν μας. Ελάβομεν έτσι και έχομεν την συγχώρησιν των αμαρτιών μας σύμφωνα με τον πλούτον της χάριτός του.

Εφ. 1,8 ής επερίσευσεν εις ημάς εν πάση σοφία και φρονήσει,

Εφ. 1,8 Αυτήν δε την χάριν την εχορήγησε με το παραπάνω, πλουσίαν εις ημάς, μαζί με κάθε σοφίαν, δια να γνωρίσωμεν τας υψηλάς αληθείας, και με κάθε ορθοφροσύνην να σκεπτόμεθα και κανονίζωμεν τα καθ' ημάς, όπως πρέπει.

Εφ. 1,9 γνωρίσας ημίν το μυστήριον του θελήματος αυτού κατά την ευδοκίαν αυτού, ήν προέθετο εν αυτώ

Εφ. 1,9 Κατέστησε δε εις ημάς γνωστόν το κρυμμένον και άγνωστον στο ανθρώπινον πνεύμα θέλημα του σύμφωνα με την ευμενή και αγαθήν του θέλησιν, την οποίαν είχε προ πάντων των αιώνων στο άπειρον πνεύμα του,

Εφ. 1,10 εις οικονομίαν του πληρώματος των καιρών, ανακεφαλαίωσασθαι τα πάντα εν τώ Χριστώ, τα επί τοίς ουρανοίς και τα επί της γής, εν αυτώ,

Εφ. 1,10 δια να την πραγματοποιήση, όταν θα ήρχετο ο κατάλληλος καιρός προς σωτηρίαν ημών, ώστε να συνενώση εις μίαν αρμονικήν ενότητα τα πάντα δια του Ιησού Χριστού, και τους αγγέλους του ουρανού και τους ανθρώπους της γης.

Εφ. 1,11 εν ώ και εκληρώθημεν προορισθέντες κατά πρόθεσιν του τα πάντα ενεργούντος κατά την βουλήν του θελήματος αυτού,

Εφ. 1,11 Δια του Ιησού Χριστού και ημείς οι Χριστιανοί έχομεν εκλογή, σαν με κλήρον, και έχομεν προορισθή σύμφωνα με την αγαθήν πρόθεσιν του Θεού, ο οποίος ενεργεί και πράττει όλα, όπως ευδοκεί και αρέσει στο θέλημα Αυτού.

Εφ. 1,12 εις το είναι ημάς εις έπαινον δόξης αυτού, τους προηλπικότας εν τώ Χριστώ

Εφ. 1,12 Εχομεν, λοιπόν, προορισθή να είμεθα εις παντοτεινόν έπαινον και ύμνον της απείρου του δόξης και αγαθότητος, ημείς οι Χριστιανοί, που προερχόμεθα από τους Εβραίους, και είχαμεν εκ των προτέρων ελπίσει και επεριμέναμε την δια του Χριστού σωτηρίαν.

Εφ. 1,13 εν ώ και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ώ και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τώ Πνεύματι της επαγγελίας τώ Αγίω,

Εφ. 1,13 Δια του Χριστού και σεις οι εθνικοί, που ήσασθε άλλοτε ειδωλολάτραι, αφού ηκούσατε το κήρυγμα της αληθείας, το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας σας, και αφού επιστεύσατε πλέον εις αυτό, ελάβετε την σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος, (το οποίον Αγιον Πνεύμα είχαν υποσχεθή ο Θεός δια του προφήτου Ιωήλ, ότι θα το έστελλεν στους ανθρώπους).

Εφ. 1,14 ός εστιν αραβών της κληρονομίας ημών, εις απολύτρωσιν της περιποιήσεως, εις έπαινον της δόξης αυτού.

Εφ. 1,14 Αυτό δε το Πνεύμα το Αγιον είναι η ασφαλής εγγύησις δια την επουράνιον κληρονομίαν μας, προετοιμάζει δε και παρέχει την απολύτρωσιν στον λαόν του Θεού, δια να μνηΐται έτσι η άπειρος δόξα του.

Εφ. 1,15 Διά τούτο καγώ, ακούσας την καθ υμάς πίστιν εν τώ Κυρίω Ιησού και την αγάπην την εις πάντας τους αγίους,

Εφ. 1,15 Ανήκετε, λοιπόν, και σεις στον λαόν του Θεού. Δια τούτο και εγώ, όταν ήκουσα την πίστιν σας προς τον Κυριον Ιησούν και την αγάπην, την οποίαν δεικνύετε προς όλους τους Χριστιανούς, ανεξαρτήτως εθνικότητος και τάξεως,

Εφ. 1,16 ου παύομαι ευχαριστών υπέρ υμών μνειάν υμών ποιούμενος επί των προσευχών μου,

Εφ. 1,16 δεν παύω να ευχαριστώ τον Θεόν δια σας και να σας ενθυμούμαι πάντοτε εις τας προσευχάς μου.

Εφ. 1,17 ίνα ο Θεός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο πατήρ της δόξης, δώη υμίν πνεύμα σοφίας και αποκαλύψεως εν επιγνώσει αυτού,

Εφ. 1,17 Ζητώ δε εις τας προσευχάς μου να σας δώση ο Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και ο Πατήρ της δόξης πνευματικόν χάρισμα σοφίας και αποκαλύψεως των θείων αληθειών, δια να λάβετε όσον το δυνατόν τελειότεραν γνώσιν αυτού και του αγίου του θελήματος.

Εφ. 1,18 πεφωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδιάς υμών, εις το ειδέναι υμάς τις εστιν η ελπίς της κλήσεως αυτού, και τις ο πλούτος της δόξης της κληρονομίας αυτού εν τοίς αγίοις,

Εφ. 1,18 Παρακαλώ δε ακόμη τον Θεόν, να σας δώση φωτισμένα τα μάτια της καρδιάς σας, δια να γνωρίσετε σεις καλά ποία είναι τα ελπιζόμενα αγαθά, δια τα οποία μας έχει καλέσει ο Θεός, και ποιός είναι ο αφάνταστος πλούτος της δόξης, την οποίαν από καταβολής κόσμου έχει αποφασίσει να δώση ως κληρονομίαν στους πιστούς.

Εφ. 1,19 και τι το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αυτού εις ημάς τους πιστεύοντας κατά την ενέργειαν τού κράτους της ισχύος αυτού,

Εφ. 1,19 Και να γνωρίσετε ακόμη, ποίον είναι το ασύλληπτον μέγεθος της δυνάμεως αυτού, την οποίαν έδειξε και δεικνύει εις ημάς τους πιστεύοντας, ώστε να μας σώση από την αμαρτίαν και να μας οδηγήση εις την δόξαν του ουρανού, σύμφωνα με την ενέργειαν της ακατανικήτου ισχύος του,

Εφ. 1,20 ήν ενήργησεν εν τώ Χριστώ εγείρας αυτόν εκ νεκρών, και εκάθισεν εν δεξιά αυτού εν τοίς επουράνιαις

Εφ. 1,20 την οποίαν έχει εκδηλώσει εν τω προσώπω του Ιησού Χριστού, όταν ενέστησεν αυτόν εκ των νεκρών και τον έθεσεν εις τα δεξιά του θρόνου του, επάνω στους ουρανίους κόσμους.

Εφ. 1,21 υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντός ονόματος ονομαζομένου ου μόνον εν τώ αιώνι τούτω, αλλά και εν τώ μέλλοντι

Εφ. 1,21 Και τον έβαλεν υψηλότερα από τους αγγέλους, πάρα-πάνω από κάθε Αρχήν και Εξουσίαν και Δυναμιν και Κυριότητα και από κάθε άλλο αγγελικόν και ένδοξον όνομα, που υπάρχει και ονομάζεται όχι μονάχα εις την παρούσαν ζωήν, αλλά και εις την μέλλουσαν.

Εφ. 1,22 και πάντα υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού, και αυτόν έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τή εκκλησία,

Εφ. 1,22 Και υπέταξε τα πάντα κάτω από τα πόδια του. Τον ένδοξον δε αυτόν Κυριον μας τον κατέστησε καφαλήν εις την Εκκλησίαν, παρά-πάνω από όλα.

Εφ. 1,23 ήτις εστί το σώμα αυτού, το πλήρωμα τού τα πάντα εν πάσι πληρουμένου.

Εφ. 1,23 Αυτή δε η Εκκλησία είναι το σώμα του, το συμπλήρωμα του Χριστού, ως ανθρώπου και ως κεφαλής της Εκκλησίας του Χριστού, ο οποίος ως άπειρος Θεός γεμίζει τα πάντα με την πανάγαθον παρουσίαν του και χορηγεί τα πάντα εις όλα τα δημιουργήματά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Εφ. 2,1 Καί υμάς όντας νεκρούς τοίς παραπτώμασι και ταίς αμαρτίαις,

Εφ. 2,1 Και σας επίσης εκάλεσεν εις σωτηρίαν, ενώ είσθε νεκροί πνευματικώς ένεκα των παραπτωμάτων και των αμαρτιών σας.

Εφ. 2,2 εν αίς ποτε περιεπατήσατε κατά τον αιώνα τού κόσμου τούτου, κατά τον άρχοντα της εξουσίας τού αέρος, τού πνεύματος τού νύν ενεργούντος εν τοίς υιοίς της απειθείας

Εφ. 2,2 Εις αυτάς τας αμαρτίας είχατε και σεις άλλοτε περιπατήσει, σύμφωνα με την διεφθαρμένην κοσμικήν ζωήν της εποχής αυτής, σύμφωνα με το θέλημα του άρχοντος που κυριαρχεί επί του αέρος, δηλαδή του πονηρού πνεύματος, που ενεργεί τώρα στους υιούς της ανυπακοής και της αποστασίας.

Εφ. 2,3 εν οίς και ημείς πάντες ανεστράφημέν ποτε εν ταίς επιθυμίαις της σαρκός ημών, ποιούντες τα θελήματα της σαρκός και των διανοιών, και ήμεν τέκνα φύσει οργής, ως και οι λοιποί

Εφ. 2,3 Εν μέσω δε αυτών και όλοι ημείς οι Ιουδαίοι είχαμεν κάποτε αναστραφή και ζήσει σύμφωνα με τας επιθυμίας της σαρκός ημών, επράττομεν τα θελήματα του σαρκικού ανθρώπου και των σκοτισμένων από τα πάθη διανοιών μας και ήμεθα τότε εκ φύσεως τέκνα της οργής, όπως και οι άλλοι λαοί (ένεκα της αμαρτίας, την οποίαν εκ γενετής εφέραμεν και εις την οποίαν κατά το διάστημα της ζωής μας είχομεν υποδουλωθή).

Εφ. 2,4 ο δε Θεός πλούσιος ών εν ελέει, διά την πολλήν αγάπην αυτού ήν ηγάπησεν ημάς,

Εφ. 2,4 Ο Θεός όμως, ο οποίος είναι πλούσιος εις έλεος και φιλανθρωπίαν, χάρις εις την απεριόριστον αγάπην του, με την οποίαν μας ηγάπησε,

Εφ. 2,5 και όντας ημάς νεκρούς τοίς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τώ Χριστώ χάριτι εστε σεσωσμένοι

Εφ. 2,5 μας εξωποίησε πνευματικώς, μαζί με τον Χριστόν, και όταν ακόμη ήμεθα νεκροί ένεκα των παραβάσεων. Έχετε σωθή όχι ένεκα της αξίας σας η των έργων σας, αλλά δωρεάν δια της χάριτος.

Εφ. 2,6 και συνήγειρε και συνεκάθισεν εν τοίς επουρανίοις εν Χριστώ Ιησού,

Εφ. 2,6 Και μας ανέστησε μαζί με τον Χριστόν και μας έβαλε να καθήσωμεν μαζί του εις την επουράνιον δόξαν δια του Ιησού Χριστού.

Εφ. 2,7 ίνα ενδείξηται εν τοίς αιώσι τοίς επερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλούτον της χάριτος αυτού εν χρηστότητι εφ ημάς εν Χριστώ Ιησού.

Εφ. 2,7 Και τούτο δια να φανερώση καθαρά εις τας ερχομένας γενεάς, δια μέσου όλων των αιώνων, τον μέγαν και ακατάληπτον, εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, πλούτον της χάριτός του με την προς ημάς αγαθωσύνην, την οποίαν έδειξε δια του Ιησού Χριστού.

Εφ. 2,8 τή γάρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον,

Εφ. 2,8 Διότι πράγματι έχετε σωθή δωρεάν με την χάριν δια μέσου της πίστεως. Και αυτή η ανεκτίμητος σωτηρία σας δεν προήλθεν από σας· το δώρον είναι του Θεού.

Εφ. 2,9 ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσεται.

Εφ. 2,9 Δεν είναι καρπός και αποτέλεσμα έργων, δια να μη ημπορή ποτέ κανείς να καυχηθή.

Εφ. 2,10 αυτού γάρ εσμεν ποίημα, κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού επί έργοις αγαθοίς, οίς προητοίμασεν ο Θεός ίνα εν αυτοίς περιπατήσωμεν.

Εφ. 2,10 Διότι όλοι μας είμεθα έργον ιδικόν του, αναγεννηθέντες και κτισθέντες εκ νέου δια του Ιησού Χριστού και επί του Χριστού ως θεμελίου, δια να πράττωμεν τα αγαθά έργα, τα οποίαν από καταβολής κόσμου είχεν ετοιμάσει ο Θεός, δια να πορευθώμεν κατά το διάστημα της ζωής μας με αυτά.

Εφ. 2,11 Διό μνημονεύετε ότι υμείς ποτε τα έθνη εν σαρκί, οι λεγόμενοι ακροβυστία υπό της λεγομένης περιτομής εν σαρκί χειροποιήτου,

Εφ. 2,11 Δια τούτο πρέπει να ενθυμήσθε ότι σεις, οι άλλοτε εθνικοί, που δεν είχατε σαρκικώς περιτμηθή και δι' αυτό ελέγεσθε "ακροβυστία" από αυτούς που ελέγοντο "περιτομή", επειδή είχαν περιτμηθή εις την σάρκα με χέρι ανθρωπού,

Εφ. 2,12 ότι ήτε εν τώ καιρώ εκείνω χωρίς Χριστού, απηλλοτριωμένοι της πολιτείας τού Ισραήλ και ξένοι των διαθηκών της επαγγελίας, ελπίδα μη έχοντες και άθεοι εν τώ κόσμω.

Εφ. 2,12 να ενθυμήσθε ότι κατά τον καιρόν εκείνον εξούσατε χωρίς Χριστόν, αποξενωμένοι από το θεοούστατον πολίτευμα των Ισραηλιτών και ξένοι προς τας διαθήκας, με τας οποίας ο Θεός υπέσχετο την λύτρωσιν δια του Χριστού. Δεν είχατε καμμίαν ελπίδα περι σωτηρίας και αιώνιου ζωής, δεν εγνωρίζατε τον αληθινόν Θεόν και εξούσατε σαν άθεοι στον κόσμον.

Εφ. 2,13 νυνί δε εν Χριστώ Ιησού υμείς οι ποτέ όντες μακράν εγγύς εγενήθητε εν τώ αίματι τού Χριστού.

Εφ. 2,13 Τώρα όμως δια του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού σεις, οι οποίοι άλλοτε εξούσατε μακράν από τον Θεόν και από την ελπίδα της σωτηρίας, ήλθατε πολύ κοντά δια του λυτρωτικού αίματος του Χριστού.

Εφ. 2,14 αυτός γάρ εστιν η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφότερα έν και το μεσότοιχον τού φραγμού λύσας,

Εφ. 2,14 Διότι αυτός είναι η ειρήνη όλων μας, ο οποίοςς τον Ιουδαϊσμόν και τον Εθνισμόν, τα δύο αυτά τα έκαμεν ένα, εκρήμισε και διέλυσε το μεσότοιχον του Νομου, που σαν ανυπέρβλητος φραγμός εχώριζε τους δύο λαούς·

Εφ. 2,15 την έχθραν, εν τή σαρκί αυτού τον νόμον των εντολών εν δόγμασι καταργήσας, ίνα τους δύο κτίσει εν εαυτώ εις ένα καινόν άνθρωπον ποιών ειρήνην,

Εφ. 2,15 δηλαδή κατέλυσε και εξηφάνισε την έχθραν, που εχώριζε τους δύο λαούς, αφού κατήργησε με την θυσίαν της σαρκός αυτού τον νόμον των εντολών, ο οποίοςς έδιδε διαταγάς, που εδέσμευαν τον άνθρωπον. Και κατήργησε τον παλαιόν Νομον, δια να αναδημιουργήση και ενώση τους δύο αυτούς λαούς δια του εαυτού του εις ένα νέον άνθρωπον, χαρίζων τοιουτρόπως ειρήνην μεταξύ των·

Εφ. 2,16 και αποκατάλλαξη τους αμφοτέρους εν ενί σώματι τώ Θεώ διά τού σταυρού, αποκείνας την έχθραν εν αυτώ·

Εφ. 2,16 και να συμφιλίωση προς τον Θεόν τους δύο λαούς, ενωμένους εις ένα πνευματικόν σώμα δια της σταυρικής του θυσίας, θανατώσας εν τω προσώπω του και εξαφανίσας την εχθράν και το μίσος.

Εφ. 2,17 και ελθών ευηγγελίσαστο ειρήνην υμίν τοίς μακράν και τοίς εγγύς,

Εφ. 2,17 Και αφού κατέβη εις την γην, εκήρuxe το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης εις σας που εξούσατε μακράν από τον Θεόν, και εις ημάς που ήμεθα κοντά του.

Εφ. 2,18 ότι δι αυτού έχομεν την προσαγωγήν οι αμφότεροι εν ενί πνεύματι προς τον πατέρα.

Εφ. 2,18 Διότι δια του Χριστού οδηγούμεθα και πλησιάζομεν προς τον Θεόν Πατέρα και οι δύο λαοί με το αυτό Άγιον Πνεύμα.

Εφ. 2,19 άρα ούν ουκέτι εστέ ξένοι και πάροικοι, αλλά συμπολίται των αγίων και οικείοι τού Θεού,

Εφ. 2,19 Άρα δεν είσθε πλέον ξένοι, όπως προηγουμένως, και προσωρινοί πολίται της Εκκλησίας του Χριστού, αλλ' είσθε συμπολίται όλων των αγίων, και οικιακοί του Θεού.

Εφ. 2,20 εποικοδομηθέντες επί τώ θεμελίω των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου αυτού Ιησού Χριστού,

Εφ. 2,20 Έχετε δε κτισθή επάνω στον πνευματικόν θεμέλιον των Αποστόλων και των προφητών εις μίαν πνευματικήν οικοδομήν, την Εκκλησίαν, της οποίας ακρογωνιαίος και θεμελιακός λίθος είναι αυτός ούτος ο Ιησούς Χριστός.

Εφ. 2,21 εν ώ πάσα η οικοδομή συναρμολογουμένη αύξει εις ναόν άγιον εν Κυρίω·

Εφ. 2,21 Επάνω δε εις αυτόν και με την δύναμιν αυτού όλη η οικοδομή συναρμολογείται και αυξάνεται κατά τρόπον αρμονικόν, ώστε να γίνη ναός άγιος, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου.

Εφ. 2,22 εν ώ και υμείς συνοικοδομείσθε εις κατοικητήριον τού Θεού εν Πνεύματι.

Εφ. 2,22 Εις αυτόν δε τον ναόν δια του Ιησού Χριστού οικοδομείσθε και σεις μαζί με τους άλλους πιστούς, δια να γίνετε κατοικία, εις την οποίαν θα μένη ο Θεός με το Πνεύμα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Εφ. 3,1 Τούτου χάριν εγώ Παύλος ο δέσμιος τού Χριστού Ιησού υπέρ υμών των εθνών,

Εφ. 3,1 Ακριβώς, διότι είσθε μέλη της οικογενείας του Θεού, της Εκκλησίας, εγώ ο απόστολος Παύλος, φυλακισμένος δια τον Ιησούν Χριστόν, παρακαλώ τον Θεόν δια σας τους εθνικούς, προς χάριν των οποίων είμαι δέσμιος.

Εφ. 3,2 είγε ηκούσατε την οικονομίαν της χάριτος του Θεού της δοθείσης μοι εις υμάς,
Εφ. 3,2 Είμαι ιδικός σας απόστολος. Και βεβαίως θα έχετε πληροφορηθή τον θαυμαστόν τρόπον, με τον οποίον με εκάλεσεν στο αποστολικόν αξίωμα η χάρις του Θεού, που μου εδόθη ειδικώς, δια να εξυπηρετήσω σας τους εθνικούς.

Εφ. 3,3 ότι κατά αποκάλυψιν εγνώρισέ μοι το μυστήριον, καθώς προέγραψα εν ολίγω,
Εφ. 3,3 Διότι ο Θεός με υπερφυσικήν φανέρωσίν μου έκαμε γνωστήν την έως τότε κρυμμένην και άγνωστον αλήθειαν, σχετικώς με την ιδικήν σας σωτηρίαν, όπως δι' ολίγων προηγουμένως σας έγραψα.

Εφ. 3,4 προς ό δύνασθε αναγινώσκοντες νοήσαι την σύνεσίν μου εν τώ μυστηρίω του Χριστού,
Εφ. 3,4 Σύμφωνα δε με αυτά, όταν τα διαβάσετε καλά, ημπορείτε να νοήσατε την σοφίαν και την γνώσιν, που έχω σχετικώς με το μέγα μυστήριον της δια του Χριστού σωτηρίας όχι μόνον των Εβραίων, αλλά και των εθνικών.

Εφ. 3,5 ό ετέραις γενεαίς ουκ εγνωρίσθη τοίς υιοίς των ανθρώπων ως νύν απεκαλύφθη τοίς αγίοις αποστόλοις αυτού και προφήταις εν Πνεύματι,
Εφ. 3,5 Αυτό το μυστήριον δεν είχε γνωστοποιηθή στους υιούς των ανθρώπων άλλων γενεών, όπως με αποκάλυψιν Θεού εφανερώθη τώρα στους αγίους Αποστόλους του και στους χριστιανούς προφήτας δια του Αγίου Πνεύματος.

Εφ. 3,6 είναι τα έθνη συγκληρονόμα και σύσσωμα και συμμετοχα της επαγγελίας αυτού εν τώ Χριστώ διά του ευαγγελίου,
Εφ. 3,6 Απεκαλύφθη δηλαδή από το Άγιον Πνεύμα, ότι τα έθνη, ηνωμένα εις ένα πνευματικόν σώμα με τους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς, είναι συγκληρονόμα και συμμετοχα εις την περί λυτρώσεως υπόσχεσιν του Θεού. Αποκτούν δε τέτοια προνόμια τα έθνη δια της ενώσεώς των με τον Ιησούν Χριστόν, η οποία επιτυγχάνεται με την πίστιν των στο Ευαγγέλιον.

Εφ. 3,7 ού εγενόμην διάκονος κατά την δωρεάν της χάριτος του Θεού την δοθείσάν μοι κατά την ενέργειαν της δυνάμεως αυτού.
Εφ. 3,7 Αυτού δε του Ευαγγελίου έγινα εγώ υπηρέτης, σύμφωνα με την δωρεάν της χάριτος του Θεού, η οποία μου εδόθη κατά τον θαυμαστόν εκείνον τρόπον, που ενήργησεν η δύναμις του Θεού, ώστε εμέ τον διώκτην του Χριστού να με κάμη Απόστολόν του.

Εφ. 3,8 εμοί τώ ελαχιστοτέρω πάντων των αγίων εδόθη η χάρις αύτη, εν τοίς έθνεσιν ευαγγελίσασθαι τον ανεξιχνίαστον πλούτον του Χριστού
Εφ. 3,8 Πράγματι εις εμέ, τον πλέον ελάχιστον από όλους τους Χριστιανούς, εδόθη αυτή η χάρις να κηρύττω μεταξύ των εθνικών το χαρμόσυνον μήνυμα και να κάμνω γνωστόν τον ανεξερεύνητον και ακατάληπτον από κάθε διάνοιαν πλούτον των ευλογιών του Χριστού προς όλους μας.

Εφ. 3,9 και φωτίσαι πάντας τις η οικονομία του μυστηρίου του αποκεκρυμμένου από των αιώνων εν τώ Θεώ, τώ τα πάντα κτίσαντι διά Ιησού Χριστού,
Εφ. 3,9 Και να φωτίσω όλους, ποιά είναι η σοφή και θαυμαστή τακτοποίησις της σωτηρίας των ανθρώπων, η οποία μέχρι προ ολίγου ήτο μυστηριώδης και κρυμμένη απ' αρχής δια μέσου των αιώνων εν τω Θεώ, ο οποίος εδημιούργησε και ανεδημιούργησε τα πάντα δια του Ιησού Χριστού.

Εφ. 3,10 ίνα γνωρισθή νύν ταίς αρχαίς και ταίς εξουσίαις εν τοίς επουρανίοις διά της εκκλησίας η πολυποίκιλος σοφία του Θεού,
Εφ. 3,10 Εμεινε δε άγνωστος και απόκρυφος αυτή η αλήθεια, δια να γίνη τώρα γνωστή εις τα πνευματικά τάγματα του ουρανού, εις τας Αρχάς και τας Εξουσίας, δια μέσου της Εκκλησίας, η πολυποίκιλος εις μορφάς και τρόπους ενεργείας σοφία του Θεού.

Εφ. 3,11 κατά πρόθεσιν των αιώνων ήν εποίησεν εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών,
Εφ. 3,11 Εγινε δε τώρα, στους καιρούς μας, γνωστή δια μέσου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας, σύμφωνα με το θέλημα και το σχέδιον, το οποίον προαιώνίως είχε συλλάβει εν τη πανσοφία του ο Θεός.

Εφ. 3,12 εν ώ έχομεν την παρησίαν και την προσαγωγήν εν πεποιθήσει διά πίστεως αυτού.
Εφ. 3,12 Δια μέσου δε του Ιησού Χριστού και από αυτόν τον ίδιον προσωπικώς παίρνομεν και έχομεν θάρρος προς τον Θεόν και πλησιάζομεν προς αυτόν με την πεποιθήσιν, ότι θα γίνωμεν δεκτοί. Ολα δε αυτά δια της πίστεώς μας προς τον Χριστόν.

Εφ. 3,13 διό αιτούμαι μη εκκακείν εν ταίς θλίψεσί μου υπέρ υμών, ήτις εστί δόξα υμών.
Εφ. 3,13 Δια τούτο και εγώ σας παρακαλώ και σας ζητώ να μη αποθαρρύνεσθε και αποκάμνετε δια τας ιδικάς μου θλίψεις, που υποφέρω προς χάριν σας και αι οποίαι είναι δόξα και καύχημά σας.

Εφ. 3,14 Τούτου χάριν κάμπτω τα γόνατά μου προς τον πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
Εφ. 3,14 Επειδή λοιπόν δεν είσθε πλέον ξένοι, αλλ' αγαπητά μέλη της οικογενείας του Θεού, γονατίζω εμπρός στον Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Εφ. 3,15 εξ ού πάσα πατριά εν ουρανοίς και επί γής ονομάζεται,
Εφ. 3,15 από τον οποίον όλα τα αγγελικά τάγματα των ουρανών και όλαι αι φυλαί της γης επήραν ύπαρξιν και ονομασίαν,
Εφ. 3,16 ίνα δώη υμίν κατά τον πλούτον της δόξης αυτού δυνάμει κραταιωθῆναι διά του Πνεύματος αυτού εις τον έσω άνθρωπον,
Εφ. 3,16 και τον παρακαλώ γονατιστός να σας δώση, σύμφωνα με τον άπειρον πλούτον της δόξης του, να ενισχυθήτε και να ενδυναμωθήτε στον εσωτερικόν άνθρωπον με την δύναμιν και την χάριν του Αγίου Πνεύματος,
Εφ. 3,17 κατοικήσαι τον Χριστόν διά της πίστεως εν ταίς καρδίαις υμών,
Εφ. 3,17 δια να κατοικήση ο Χριστός μέσα εις τας καρδίας σας δια της πίστεως.
Εφ. 3,18 εν αγάπη εριζωμένοι και θεμελιωμένοι ίνα εξισχύσητε καταλαβέσθαι σύν πάσι τοίς αγίοις τι το πλάτος και μήκος και βάθος και ύψος,
Εφ. 3,18 Να μένετε δε δια της αγάπης προς τον Θεόν και μεταξύ σας ριζωμένοι βαθειά και θεμελιωμένοι ακλόνητα, δια να ημπερόεσετε να καταλάβετε μαζί με όλους τους αγίους, ποίον είναι το πλάτος και το μήκος και το βάθος και το ύψος των ανεκτιμήτων δωρεών της συγκρατάσεως του Χριστού προς ημάς.
Εφ. 3,19 γνώναί τε την υπερβάλλουσαν της γνώσεως αγάπην του Χριστού, ίνα πληρωθήτε εις πάν το πληρωμα του Θεού.
Εφ. 3,19 Και να γνωρίσετε καλά την αγάπην, που έχει ο Χριστός προς ημάς και η οποία ξεπερνά κάθε όριον της ανθρωπίνης γνώσεως, δια να γεμίσετε έτσι από όλα τα πλούσια και πολυάριθμα χαρίσματα, που πηγάζουν και δίδονται από τον Θεόν.
Εφ. 3,20 Τώ δε δυναμένω υπέρ πάντα ποιήσαι υπερεκπερισσού ών αιτούμεθα ή νοούμεν, κατά την δύναμιν την ενεργουμένην εν ημίν,

Εφ. 3,20 Εις δε τον Θεόν, ο οποίος ως παντοδύναμος ημπορεί με το παραπάνω να πραγματοποιήσει αυτά, που εμείς ζητούμεν η βάζομεν με τον νουν μας, να τα πραγματοποιήσει δε σύμφωνα με την ειδικήν δύναμίν του, που ενεργεί μέσα μας εις επιτυχίαν του προορισμού μας,

Εφ. 3,21 *αυτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰῶνων Ἀμήν.*

Εφ. 3,21 εἰς αὐτόν ἄς εἶναι ἡ δόξα μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, που ἔχει οικοδομηθῆ ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ὅλας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Εφ. 4,1 Παρακαλῶ οὖν υμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατήσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε,

Εφ. 4,1 Σας παρακαλῶ, λοιπόν, καὶ σας ἐξορκίζω ἐγὼ, ὁ οποίος εἶμαι φυλακισμένος καὶ αλυσοδεμένος δια τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, νὰ ζητε καὶ νὰ συμπεριφέρεσθε, ὅπως ταιριάζει εἰς τὴν υψηλὴν κλήσιν, με τὴν ὁποίαν ἔχετε προσκληθῆ ἀπὸ τον Θεόν.

Εφ. 4,2 *μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ,*

Εφ. 4,2 Δηλαδή νὰ ζητε καὶ νὰ φέρεσθε με κάθε ταπεινοφροσύνην καὶ πραότητα, με ἀνοχὴν ἀπέναντι τῶν ἄλλων καὶ μεγαλοκαρδίαν, ἀνεχόμενοι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὰς ἀδυναμίας με ἀγάπην,

Εφ. 4,3 *σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.*

Εφ. 4,3 νὰ ἐπιμελήσθε καὶ νὰ ἀγωνίζεσθε νὰ διατηρήτε τὴν ἐνότητα, με τὴν ὁποίαν τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου σας ἔχει συνδέσει, ἔχοντες ὡς σύνδεσμον τὴν εἰρήνην, ἡ ὁποία θὰ βασιλεύῃ μετὰξὺ σας καὶ θὰ σας ἐνώνῃ εἰς ἓνα πνευματικὸν σῶμα.

Εφ. 4,4 *ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεύμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως υμῶν*

Εφ. 4,4 Εἴσθε ἓνα πνευματικὸν σῶμα καὶ ἔχετε ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα Ἅγιον, που σας ζωογονεῖ, καθὼς ἐπίσης ἔχετε κληθῆ ὅλοι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐλπίδα τῆς κλήσεώς σας.

Εφ. 4,5 *εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα*

Εφ. 4,5 Ἐνας καὶ μόνος εἶναι ὁ Κύριος, μία εἶναι ἡ πίστις ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ἓνα τὸ βάπτισμα που ἔχουν λάβει.

Εφ. 4,6 *εἰς Θεός καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πάσιν ἡμῖν.*

Εφ. 4,6 Ἐνας καὶ μόνος ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ὅλων, αὐτός ὁ οποίος κυριαρχεῖ ἐπὶ ὅλων ἀνεξαιρέτως καὶ δια μέσου ὅλων ενεργεῖ καὶ φανερῶνει τὴν ἀγαθὴν του πρόνοιαν, καὶ μέσα εἰς ὅλους μας κατοικεῖ.

Εφ. 4,7 *Ἐνὶ δε ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.*

Εφ. 4,7 Εἰς τὸν καθένα δε ἀπὸ ἡμᾶς ἐδόθη ἡ χάρις, τὰ χαρίσματα καὶ αἱ δωρεαί, σύμφωνα με τὸ μέτρον, με τὸ ὁποῖον δικαίως καὶ σαφῶς μοιράζει ὁ Χριστός τὰς δωρεὰς του. (Ἄς μὴ ὑπάρχουν, λοιπόν, ζηλοφθονίαι μετὰξὺ σας, διότι τὰ χαρίσματα εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, δια τὴν ἐξυπηρέτησιν ὅλων).

Εφ. 4,8 *διὸ λέγει ἀναβάς εἰς ὑψὸς ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις.*

Εφ. 4,8 Ἀκριβῶς, διότι ὁ Χριστός ὁ ἴδιος διανέμει τὰ χαρίσματα, (στον ψαλμ.67,στιχ.19,τον ὁποῖον ἐλευθέρως ἀποδίδει ὁ Παῦλος) λέγει ἡ Γραφή. "Ὅταν ἀνέβῃ δια τῆς ἀναλήψεως τοῦ υψηλά στους οὐρανοὺς ἐπήρε αἰχμαλώτους του καὶ ἠλευθέρωσεν ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἐκρατοῦσε δούλους του ὁ διάβολος καὶ ἔδωκε δῶρα καὶ χαρίσματα στους ἀνθρώπους".

Εφ. 4,9 *το δε ἀνέβῃ τι ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβῃ πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;*

Εφ. 4,9 Αὐτὸ δε που λέγει ἡ Γραφή, ὅτι ἀνέβῃ, τι ἄλλο σημαίνει, παρὰ ὅτι προηγουμένως εἶχε κατεβῆ ὁ σταυρωθεὶς Κύριος εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, δηλαδή κάτω στον Ἄδην;

Εφ. 4,10 *ὁ καταβάς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα.*

Εφ. 4,10 Ὁ Χριστός, ὁ οποίος κατέβῃ μέχρι καὶ τοῦ Ἄδου, αὐτός εἶναι που ἀνέβῃ ἐπάνω ἐπὶ ὅλους τοὺς οὐρανοὺς, δια νὰ γεμίσῃ ἔτσι με τὴν παρουσίαν του καὶ τὰ χαρίσματά του τὰ πάντα.

Εφ. 4,11 *καὶ αὐτός ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δε προφήτας, τοὺς δε εὐαγγελιστάς, τοὺς δε ποιμένας καὶ διδασκάλους,*

Εφ. 4,11 Αὐτός, λοιπόν, ἐμοίρασε τὰς δωρεὰς του καὶ ἔτσι ἀνέδειξε καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἄλλους μὲν ἀποστόλους, ἄλλους δε προφήτας, που θὰ ἀναλύουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ προλέγουν τὰ μέλλοντα, ἄλλους δε κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, ἄλλους ποιμένας καὶ διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι θὰ καθοδηγούν ἓνα ἕκαστον καὶ ὅλους μαζί τοὺς Χριστιανούς.

Εφ. 4,12 *πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ,*

Εφ. 4,12 Καὶ ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ οἰκοδομῶνται καὶ νὰ προοδεύουν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν οἱ πιστοί, νὰ ἐκτελεῖται ἄρτια καὶ ἀρμονικὰ τὸ ἔργον τῆς διακονίας, ὥστε νὰ οἰκοδομεῖται συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι σῶμα Χριστοῦ,

Εφ. 4,13 *μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υιοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἀνδρὰ τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,*

Εφ. 4,13 μέχρις ὅτου καταλήξωμεν ὅλοι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν, χωρὶς διαφορᾶς καὶ ἀντιθέσεις, εἰς τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς τέλειον ἄνδρα, ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, στο μέτρον τῆς πνευματικῆς ἡλικίας καὶ τῆς πλήρους ἠθικῆς τελειότητος, δια νὰ ολοκληρωθῶμεν καὶ ἀποτελέσωμεν ἔτσι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Εφ. 4,14 *ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης,*

Εφ. 4,14 Δια νὰ μὴ εἴμεθα πλέον νήπιοι ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς, ἄστατοι ὡς τὰ κύματα τρικυμισμένης θαλάσσης, που ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ ὠθούνται ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὴν φορᾶν τῶν ἀνέμων. Αὐτὴν δε τὴν ἀκαταστασίαν τὴν προκαλεῖ ὡς ὀρμητικὸς ἀνεμὸς ἡ δολία ἀπάτη τῆς ὑπόουλου διδασκαλίας τῶν πλανεμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι με πανουργίαν χρησιμοποιοῦν τεχνήματα, δια νὰ διαδώσουν τὴν πλάνην τῶν.

Εφ. 4,15 *ἀληθεύοντες δε ἐν ἀγάπῃ ἀυξήσωμεν ἐν αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός,*

Εφ. 4,15 Ἡμεῖς ὅμως μένοντες σταθεροί καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, συνοδεομένην πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ἄς ἀυξήσωμεν καὶ ἄς τελειοποιήσωμεν τὴν πνευματικὴν μας ζωὴν, κατὰ πάντα, ὅπως θέλει ὁ Χριστός καὶ ὅπως μας ἔχει δώσει τὸν εὐατὸν του πρότυπον. Αὐτός δε ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Εφ. 4,16 *ἐξ οὗ πάν το σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβάζομενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους τὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν εαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ.*

Εφ. 4,16 Ἀπὸ αὐτὸν ὅλον τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας συναρμολογεῖται, συνδέεται ἀρμονικὰ καὶ ἐνώνεται δια τῆς στενῆς

επαφής όλων των μελών, ώστε να χορηγείται εις όλα η πνευματική ζωή και βοήθεια, την οποίαν προσφέρει ο Χριστός, σύμφωνα με την προθυμίαν και την ενέργειαν ενός εκάστου μέλους. Ετσι δε με την χορηγίαν και βοήθειαν του Χριστού το σώμα της Εκκλησίας, ηνωμένον με τον Χριστόν, πραγματοποιεί με αγάπην την αύξησιν του προς οικοδομήν των μελών και του ευατού του ως συνόλου.

Εφ. 4,17 Τούτο ούν λέγω και μαρτύρομαι εν Κυρίω, μηκέτι υμάς περιπατείν καθώς και τα λοιπά έθνη περιπατεί εν ματαιότητι τού νοός αυτών,

Εφ. 4,17 Αυτό, λοιπόν, τονίζω και λέγω και διαμαρτύρομαι ενώπιον του Κυρίου, να μη πορεύεσθε και συμπεριφέρεσθε πλέον σεις, όπως ζουν και συμπεριφέρονται οι άλλοι εθνικοί, οι οποίοι πορεύονται σύμφωνα με τας ψευδείς και επιβλαβείς επινοήσους του νου των.

Εφ. 4,18 εσκοτισμένοι τή διανοία, όντες απηλλοτριωμένοι της ζωής τού Θεού διά την άγνοιαν την ούσαν εν αυτοίς διά την πώρωσιν της καρδιάς αυτών,

Εφ. 4,18 Αυτοί είναι σκοτισμένοι κατά την διάνοιαν, αποξενωμένοι από την ζωήν του Θεού εξ αιτίας της αγνοίας, που επικρατεί μεταξύ των, και της πωρώσεως και σκληρύνσεως των καρδιών των.

Εφ. 4,19 οίτινες, απηληγκότες, εαυτούς παρέδωκαν τή ασελγεία εις εργασίαν ακαθαρσίας πάσης εν πλεονεξία.

Εφ. 4,19 Έχουν δε καταντήσει εις ηθικήν αναληγσίαν, ώστε ούτε τύψεις να δοκιμάζουν ούτε την χάριν του Θεού να αισθάνονται. Και παρέδωκαν τους ευατούς των εις την αχαλίωτον και ρυπαράν φιληδονίαν, δια να διαπράττουν κάθε ακαθαρσίαν, χωρίς ποτέ να χορταίνουν.

Εφ. 4,20 υμείς δε ουχ ούτως εμάθετε τον Χριστόν,

Εφ. 4,20 Σεις όμως δεν έχετε διδαχθή και μάθει κατ' αυτόν τον τρόπον τον Χριστόν (δεν έχετε δηλαδή διδαχθή, ότι αυτά τα επιτρέπει ο Χριστός, αλλ' όλως τουναντίον τα αποδοκιμάζει και τα καταδικάζει).

Εφ. 4,21 είγε αυτόν ηκούσατε και εν αυτώ εδιδάχθητε, καθώς εστιν αλήθεια εν τώ Ιησού,

Εφ. 4,21 Εάν-όπως πιστεύω-έχετε διδαχθή το ορθόν περί αυτού κήρυγμα, το οποίον είναι αυτή αύτη η αλήθεια, που υπάρχει στον Ιησούν.

Εφ. 4,22 αποθέσθαι υμάς κατά την προτέραν αναστροφήν τον παλαιόν άνθρωπον τον φθειρόμενον κατά τας επιθυμίας της απάτης,

Εφ. 4,22 και έχετε πράγματι διδαχθή να αποβάλετε και πετάξετε από επάνω σας τον παλαιόν άνθρωπον της αμαρτίας όπως αυτός είχε υπάρξει και εκδηλωθή εις την προηγουμένην ειδωλολατρικήν ζωήν και συμπεριφοράν σας. Αυτός ο παλαιός άνθρωπος, εξ αιτίας των αμαρτιών και των παθών του, φθείρεται συνεχώς και προχωρεί στον όλεθρον από τας επιθυμίας, που ανάπτει η απατηλή αμαρτία.

Εφ. 4,23 ανανεούσθαι δε τώ πνεύματι τού νοός υμών

Εφ. 4,23 Έχετε ακόμη διδαχθή να ανανεώσεθε συνεχώς με τα υγιή πνευματικά φρονήματα του νου σας

Εφ. 4,24 και ενδύσασθαι τον καινόν άνθρωπον τον κατά Θεόν κτισθέντα εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας.

Εφ. 4,24 και να ενδυθήτε τον νέον άνθρωπον, ο οποίος ανεδημιουργήθη και αναγεννήθη σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, δια να ζήτε με δικαιοσύνην και οσιότητα, με αρετάς, τας οποίας εμπνέει η αλήθεια του Ευαγγελίου.

Εφ. 4,25 Διό αποθέμενοι το ψεύδος λαλείτε αλήθειαν έκαστος μετά τού πλησίον αυτού· ότι εσμέν αλλήλων μέλη.

Εφ. 4,25 Δι' αυτό, αφού πετάξετε από επάνω σας, οριστικώς και αμετακλήτως, το ψέμα, να λαλήτε ο καθένας με τον πλησίον του αλήθειαν, διότι συγκροτούμεν όλοι ένα σώμα και είμεθα μέλη ο ένας του άλλου (πως δε είναι δυνατόν τα μέλη του αυτού σώματος να εξαπατούν και να επιβουλεύονται το ένα το άλλο:).

Εφ. 4,26 οργίξεσθε, και μη αμαρτάνετε· ο ήλιος μη επιδυέτω επί τώ παροργισμώ υμών,

Εφ. 4,26 "Οργίξεσθε, όχι όταν θίγεται ο εγωϊσμός σας και το συμφέρον σας, αλλά όταν διαβάλλεται ο Θεός και η αλήθεια του, οπότε η οργή σας θα έχη ιερόν κίνητρον, θα στρέφεται κατά της αμαρτίας και δεν θα αποτελή αμαρτίαν". Εάν όμως συμβή και εξοργισθήτε μεταξύ σας, ας μη προφθάση να δύση ο ήλιος, πριν συμφιλιωθήτε.

Εφ. 4,27 μηδέ δίδοτε τόπον τώ διαβόλω.

Εφ. 4,27 Και μη δίδετε τόπον και ευκαιρίαν στον διάβολον, να εισχωρή μεταξύ σας.

Εφ. 4,28 ο κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μάλλον δε κοπιάτω εργαζόμενος το αγαθόν ταις χερσί, ίνα έχη μεταδιδόναί τώ χρείαν έχοντι.

Εφ. 4,28 Εκείνος που έκλεπτε, ας μη κλέπτη πλέον, αλλά πρέπει να κοπιάζη περισσότερον και να εργάζεται με τα ίδια του τα χέρια το έντιμον έργον του, ώστε να είναι εις θέσιν να μεταδίδη και εις εκείνον, που ευρίσκεται εις ανάγκην.

Εφ. 4,29 πάς λόγος σαπρός εκ τού στόματος υμών μη εκπορευέσθω, αλλ εί τις αγαθός προς οικοδομήν της χρείας, ίνα δώ χάριν τοίς ακούουσι.

Εφ. 4,29 Καθε ρυπαρός λόγος ας μη βγαίνη ποτέ από το στόμα σας, αλλ' αντιθέτως να βγαίνη κάθε καλός λόγος, κατάλληλος να θεραπεύη και να οικοδομή την παρουσιαζομένην ανάγκην, δια να δώση χάριν εις αυτούς που τον ακούουν.

Εφ. 4,30 και μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον τού Θεού, εν ώ εσφραγίσθητε εις ημέραν απολυτρώσεως.

Εφ. 4,30 Και μη λυπείτε με τα απρεπή λόγια σας το Άγιον Πνεύμα του Θεού, με το οποίον έχετε σφραγισθή και προορισθή, δια να λάβετε την πλήρη απολύτρωσιν κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας.

Εφ. 4,31 πάσα πικρία και θυμός και οργή και κραυγή και βλασφημία αρθήτω αφ υμών σύν πάση κακία.

Εφ. 4,31 Καθε εσωτερική πικρία εναντίον του άλλου και θυμός και οργή και θυμώδης ξεφωνητά και ύβρις εναντίον του πλησίον ας φύγη και ας λείψη εντελώς από σας, όπως και κάθε άλλη κακοβουλία και κακοτροπία εις βάρος του άλλου.

Εφ. 4,32 γίνεσθε δε εις αλλήλους χρηστοί, εύσπλαγχοι, χαριζόμενοι εαυτοίς καθώς και ο Θεός εν Χριστώ εχαρίσατο ημίν.

Εφ. 4,32 Να γίνεσθε δε αγαθοί και ευεργετικοί μεταξύ σας, εύσπλαγχοι και συμπονετικοί, συγχωρούντες ο ένας τον άλλον, όπως και ο Θεός δια του Χριστού μας έχει συγχωρήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Εφ. 5,1 Γίνεσθε ούν μιμηταί τού Θεού ως τέκνα αγαπητά,

Εφ. 5,1 Και σεις, λοιπόν, σαν τέκνα αγαπητά του Θεού επιδιώκετε να γίνεσθε μιμηταί αυτού, ο οποίος τόσην αγάπην και μακροθυμίαν δεικνύει προς τους αμαρτάνοντας.

Εφ. 5,2 και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και

θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὁσμὴν εὐωδίας.

Εφ. 5,2 Να πορεύεσθε και να συμπεριφέρεσθε με αγάπην, ὅπως ο Χριστὸς μας ἔχει αγαπήσει και παρέδωκε τον εαυτόν του στον σταυρικόν θάνατον προς χάριν ἡμῶν, προσφορὰν και θυσίαν στον Θεόν, και η οποία θυσία εἶναι ὡς εὐώδες ἄρωμα ἐνώπιον του Θεοῦ.

Εφ. 5,3 πορνεία δε και πάσα ακαθαρσία ἢ πλεονεξία μηδέ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις,

Εφ. 5,3 Πορνεία δε και κάθε σαρκική ακαθαρσία ἢ ἀχόρταστος ἐπιθυμία δια τα υλικά αγαθά δεν πρέπει οὔτε και να ὀνομάζεται καν μεταξύ σας, ὅπως ἄλλωστε ἀρμόζει εἰς ἀνθρώπους, που ἔχουν ἁγιασθῆ ἀπὸ τον Θεόν και προχωροῦν εἰς τὴν ἁγιότητα.

Εφ. 5,4 και ἀισχρότης και μωρολογία ἢ εὐτραπελία, τα οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ μάλλον εὐχαριστία.

Εφ. 5,4 Ἀκόμη δε δεν πρέπει οὔτε και να ἀναφέρεται μεταξύ σας καμμίᾳ ἀισχρότης και μωρολογία ἢ ἀπρεπῆς ἀστειολογία και βωμολοχία, ὅπως ἀλόγια, που δεν τεριάζουν στους Χριστιανούς, ἀλλὰ πιο πολὺ πρέπει να ἀκούεται μεταξύ σας προσευχή ἐυγνωμοσύνης και εὐχαριστίας προς τον Θεόν.

Εφ. 5,5 τούτο γὰρ ἐστὶ γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ και Θεοῦ.

Εφ. 5,5 Διότι πρέπει να γνωρίζετε καλά και να ἔχετε στον νου σας τούτο· ὅτι κάθε πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, ο ὁποῖος πλεονέκτης με το να λατρεύη τα υλικά αγαθά εἶναι εἰδωλολάτρης, δεν ἔχει κανένα ἀπολύτως μερίδιον κληρονομίας εἰς τὴν βασιλείαν του Χριστοῦ και του Θεοῦ.

Εφ. 5,6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τους υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

Εφ. 5,6 Και ἂς μη σας ἐξαπατά κανεὶς με λόγια κούφια και ψεύτικα, διότι δια τα ἀμαρτήματα αὐτά, που σας εἶπα προηγουμένως, ἔρχεται ἡ ὀργὴ του Θεοῦ ἐναντίων των τέκνων τῆς ἀνυπακοῆς και τῆς ἀποστασίας.

Εφ. 5,7 μη οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν.

Εφ. 5,7 Μη γίνεσθε, λοιπόν, συμμέτοχοι των ἀνθρώπων αὐτῶν εἰς τὴν ἀμαρτωλὴν ζωὴν των.

Εφ. 5,8 ἦτε γὰρ ποτε σκότος, νῦν δε φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε· -

Εφ. 5,8 Διότι ἄλλοτε ἦσασθε σκοτάδι ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης και τῆς ἀμαρτίας, που κυριαρχοῦσε μέσα σας. Τώρα ὁμως δια του Κυρίου ἔχετε φωτισθῆ και εἴσθε φως. Να ζητε, λοιπόν, και να συμπεριφέρεσθε σαν ἄνθρωποι, που τα πάντα εἰς αὐτοὺς εἶναι φως ἀληθείας και ἀρετῆς.

Εφ. 5,9 ο γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ και δικαιοσύνῃ και ἀληθείᾳ·-

Εφ. 5,9 (Εφ' ὅσον ἐλάβετε το πνευματικὸν φῶς πρέπει να ἔχετε και φωτεινὴν ζωὴν). Διότι ο ἅγιος καρπὸς τον ὁποῖον παράγει το Ἅγιον Πνεῦμα μέσα εἰς τὰς καρδίας των πιστῶν, ἐκδηλώνεται με κάθε καλωσύνην και δικαιοσύνην και φιλαλήθειαν.

Εφ. 5,10 δοκιμάζοντες τι ἐστὶν ἐν ἑαυτοῖς τῷ Κυρίῳ.

Εφ. 5,10 Να ἐρευνάτε και να διακρίνετε πάντοτε, τι εἶναι ἐν ἑαυτοῖς ἐνώπιον του Κυρίου,

Εφ. 5,11 και μη συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροποις τοῦ σκότους, μάλλον δε και ἐλέγχετε·

Εφ. 5,11 και να μη συμμετέχετε εἰς τὰ ἔργα του σκότους, που εἶναι ἀκαρπα και ἐπιβλαβή. Οὔτε καν και να τα ἀνέχεσθε, ἀλλὰ μάλλον να τα ἐλέγχετε και να τα παρουσιάζετε εἰς τὰ μάτια ὅλων ἐπιβλαβή και ὀλέθρια.

Εφ. 5,12 τα γὰρ κρυφὰ γινόμενα ὑπ αὐτῶν ἀισχρὸν ἐστὶ και λέγειν·

Εφ. 5,12 Διότι ὅσα ἀπὸ τους ἀσεβεῖς και ἀμαρτωλοὺς γίνονται κρυφὰ και στο σκότος εἶναι ἀισχρὸν και να τα ἀναφέρη κανένας. (Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς και δεν εἶναι νοητόν, ὄχι μόνον να συμμετέχετε, ἀλλ' οὔτε και να συζητῆτε μεταξύ σας δι' αὐτά. Μονον δε να τα ἐλέγχετε εἰς διόρθωσιν των ἀμαρτωλῶν και περιφροῦρησιν των ἄλλων).

Εφ. 5,13 τα δε πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦται· πᾶν γὰρ το φανερούμενον φῶς ἐστὶ.

Εφ. 5,13 Ὅλα δε αὐτὰ τα πονηρὰ ἔργα κάτω ἀπὸ το φῶς του ἐλέγχου, γίνονται φανερά πόσον ὀλέθρια εἶναι (ὥστε οἱ μεν καλοπρωταίετοι ἀμαρτωλοὶ να μετανοήσουν, οἱ δε ἄλλοι να προφυλαχθῶν). Διότι κάθε τι που φανερώνεται, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν, εἶναι σαν το φῶς, ὥστε ο καθένας να κανονίσῃ ἀπέναντι αὐτοῦ τὴν στάσιν του.

Εφ. 5,14 διὸ λέγει· ἐγείρε ο καθεὺδων και ἀνάστα ἐκ των νεκρῶν, και ἐπιφάσει σοι ο Χριστὸς.

Εφ. 5,14 Ο ἐλέγχος εἰς φανέρωσιν του κακοῦ και διόρθωσιν του ἀμαρτάνοντος πρέπει να γίνεται· δι' αὐτὸ και το Ἅγιον Πνεῦμα ἐλέγχει και φωνάζει προς κάθε ἀμαρτωλόν· Σηκω, συ που κοιμάσαι τον ὕπνον τῆς ἀμαρτίας, και πετάξου ὀρθὸς ἀνάμεσα ἀπὸ τους νεκροὺς τῆς ἀμαρτίας και θα σε φωτίσῃ ο Χριστὸς.

Εφ. 5,15 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μη ὡς ἀσοφοί, ἀλλ ὡς σοφοί,

Εφ. 5,15 Προσέχετε, λοιπόν, ἐφ' ὅσον ἔχετε φωτισθῆ ἀπὸ τον Χριστόν, πῶς με κάθε ἀκρίβειαν να συμπεριφέρεσθε, ὄχι σαν μωροὶ και ἀσύνετοι, ἀλλὰ σαν φρόνιμοι και συνετοί.

Εφ. 5,16 ἐξαγοραζόμενοι τον καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι.

Εφ. 5,16 Να κερδίζετε πάντοτε και να ἐκμεταλλεύεσθε δια το ἀγαθόν τον χρόνον και τὰς ευκαιρίας τῆς παρούσης ζωῆς, διότι αἱ ἡμέραι, ἐξ αἰτίας τῆς ἀμαρτίας που ἐπικρατεῖ, εἶναι γεμάται πειρασμοὺς και πνευματικὸς κινδύνους.

Εφ. 5,17 διὰ τούτο μη γίνεσθε ἀφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τι το θέλημα τοῦ Κυρίου.

Εφ. 5,17 Δι' αὐτὸ προσέχετε να μη γίνεσθε και φέρεσθε σαν ἀσύνετοι, ἀλλὰ να ἐρευνάτε και να ἐνοήτε καλά ποῖον εἶναι το θέλημα του Κυρίου.

Εφ. 5,18 και μη μεθύσκεσθε οἴνω, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι,

Εφ. 5,18 Και μη μεθάτε με οἶνον· εἰς τὴν μέθην ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἀσωτία και ἡ κατὰπτωσις. Ἀλλὰ γεμίζετε τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν και τον νου σας με Πνεῦμα Ἅγιον.

Εφ. 5,19 λαλοῦντες ἐαυτοῖς ψαλμοὺς και ὕμνοις και ὠδαῖς πνευματικαῖς, ἀδοντες και ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ,

Εφ. 5,19 Θα αισθάνεσθε τότε ἀσυγκρίτως ἀνώτερον και μεγαλύτερον ἐνθουσιασμόν ἀπὸ ἐκεῖνον, που δοκιμάζουν οἱ μεθύσοι, τον ὁποῖον και θα ἐξωτερικεύετε λαλοῦντες μεταξύ σας με ψαλμοὺς και ὕμνους και ὠδὰς πνευματικὰς, ἀδοντες και ψάλλοντες στον Κυριον με ὅλην σας τὴν καρδίαν.

Εφ. 5,20 εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Θεῷ και πατρὶ,

Εφ. 5,20 Να εὐχαριστῆτε δε πάντοτε και δι' ὅλα ἐν ὀνόματι του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τον Θεόν και Πατέρα.

Εφ. 5,21 ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ.

Εφ. 5,21 Να υποτάσσεσθε δε ο ένας στον άλλον με σεβασμόν και ιερόν δέος Χριστού.
Εφ. 5,22 Αι γυναίκες τοίς ιδίοις ανδράσιν υποτάσσεσθε ως τώ Κυρίω,
Εφ. 5,22 Αι γυναίκες να υποτάσσωνται στους άνδρας των, σαν να υποτάσσωνται στον Κυριον, ο οποίος και παραγγέλλει την υποταγήν αυτήν των γυναικών.
Εφ. 5,23 ότι ο ανήρ εστι κεφαλή της γυναικός, ως και ο Χριστός κεφαλή της εκκλησίας, και αυτός εστι σωτήρ τού σώματος.
Εφ. 5,23 Διότι ο άνδρας είναι κεφαλή και αρχηγός της γυναικός, όπως και ο Χριστός είναι κεφαλή και αρχηγός της Εκκλησίας, ο οποίος όμως Χριστός είναι συγχρόνως και σωτήρ του σώματος της Εκκλησίας όλων δηλαδή ανεξαιρέτως των πιστών.
Εφ. 5,24 αλλ όπως η εκκλησία υποτάσσεται τώ Χριστώ, ούτω και αι γυναίκες τοίς ιδίοις ανδράσιν εν παντί.
Εφ. 5,24 Αλλ' όπως η Εκκλησία υποτάσσεται στον αρχηγόν, στον Χριστόν, έτσι και αι γυναίκες πρέπει να υποτάσσωνται στους άνδρας των εις κάθε τι, που δεν αντιστρατεύεται στο θεϊόν θέλημα.
Εφ. 5,25 οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας εαυτών, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και εαυτόν παρέδωκεν υπέρ αυτής,
Εφ. 5,25 Οι δε άνδρες εξ άλλου να αγαπάτε τας γυναίκας σας και να υποβάλλεσθε μέχρι και των μεγαλύτερων θυσιών προς χάριν αυτών, όπως και ο Χριστός ηγάπησε την Εκκλησίαν και παρέδωκεν υπέρ αυτής τον ευατόν του εις σταυρικόν θάνατον,
Εφ. 5,26 ίνα αυτήν αγιάση καθαρίσας τώ λουτρώ τού ύδατος εν ρήματι,
Εφ. 5,26 δια να την αγιάση, καθαρίσας αυτήν με το λουτρόν του ύδατος, δηλαδή δια του αγίου βαπτίσματος, κατά το οποίον λέγεται το ιερόν λόγιον "στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος".
Εφ. 5,27 ίνα παραστήση αυτήν εαυτώ ένδοξον την εκκλησίαν, μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλ ίνα ή αγία και άμωμος.
Εφ. 5,27 Και τούτο, δια να την καταστήση και την παραστήση στο πλευρόν του ως νύμφην ένδοξον και άσπilon, την Εκκλησίαν, χωρίς πλέον αυτή να έχη καμμίαν κηλίδα η ρυτίδα η τίποτε άλλο από εκείνα, που ρυπαίνουσι και ασχημίζουν, αλλά να είναι αγία και άμεμπτος.
Εφ. 5,28 ούτως οφείλουσιν οι άνδρες αγαπάν τας εαυτών γυναίκας ως τα εαυτών σώματα. ο αγαπών την εαυτού γυναίκα εαυτόν αγαπά·
Εφ. 5,28 Έτσι και οι άνδρες οφείλουσι να αγαπούν τας γυναίκας των, όπως αγαπούν τα ιδικά των σώματα. Εκείνος που αγαπά την γυναίκα του, τον ευατόν του αγαπά, αφού αποτελεί ένα σώμα με αυτήν.
Εφ. 5,29 ουδείς γάρ ποτε την εαυτού σάρκα έμίσησεν, αλλ εκτρέφει και θάλπει αυτήν, καθώς και ο Κύριος την εκκλησίαν·
Εφ. 5,29 Διότι ποτέ κανείς δεν έμίσησε το σώμα του, αλλά το τρέφει με πολύ ενδιαφέρον και το περιθάλλει, όπως και ο Κυριος τρέφει και περιθάλλει την Εκκλησίαν του, που είναι σώμα του.
Εφ. 5,30 ότι μέλη εσμέν τού σώματος αυτού, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού·
Εφ. 5,30 Διότι πράγματι ημείς οι πιστοί, που αποτελούμε την Εκκλησίαν, είμεθα μέλη από την σάρκα του και από τα οστά του, κατά τον τύπον της Εύας, που ήτο από τα οστά και την σάρκα του Αδάμ.
Εφ. 5,31 αντί τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν.
Εφ. 5,31 Δι' αυτό και ο Αδάμ, όταν είδε την Εύα, είπε φωτιζόμενος από τον Θεόν· "ένεκα τούτου θα εγκαταλείψη ο άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα αυτού και θα προσκολληθή προς την γυναίκα του και θα είναι οι δύο εις σάρκα μίαν".
Εφ. 5,32 το μυστήριον τούτο μέγα εστί, εγώ δε λέγω εις Χριστόν και εις την εκκλησίαν.
Εφ. 5,32 Αυτά που είχαν είπει τότε ο Αδάμ, αναφέρονται αλληγορικώς στον Χριστόν και την Εκκλησίαν και ήσαν έως τώρα άγνωστον αποκεκρυμμένον μυστήριον μεγίστης σπουδαιότητος. Εγώ, λοιπόν, λέγω, ότι η αλήθεια την οποίαν προφητικώς είπεν ο Αδάμ, αναφέρεται εις την πνευματικήν ένωσην του Χριστού και της Εκκλησίας.
Εφ. 5,33 πλήν και υμείς οι καθ ένα έκαστος την εαυτού γυναίκα ούτως αγαπάτω ως εαυτόν, η δε γυνή ίνα φοβήται τον άνδρα.
Εφ. 5,33 Παρ' όλην την αλληγορίαν, που κρύπτουν οι λόγοι του Αδάμ, δεν παύουν να έχουν ισχύν και δια τους συζύγους. Δι' αυτό και ο καθένας από σας ας αγαπά την γυναίκα του έτσι ακριβώς, όπως αγαπά τον εαυτόν του. Η δε γυναίκα να σέβεται και να τιμά τον άνδρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Εφ. 6,1 Τά τέκνα υπακούετε τοίς γονεύσιν υμών εν Κυρίω· τούτο γάρ εστι δίκαιον.
Εφ. 6,1 Τα τέκνα να υπακούετε στους γονείς σας εις κάθε τι, που είναι σύμφωνον με το θέλημα του Κυρίου· διότι τούτο είναι κατά Θεόν και κατά φύσιν δίκαιον.
Εφ. 6,2 τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα, ήτις εστί εντολή πρώτη εν επαγγελία,
Εφ. 6,2 Αλλωστε η πρώτη εντολή στον δεκάλογον του Μωϋσέως, που συνοδεύεται με υπόσχεσιν αμοιβής είναι αυτή· "τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου,
Εφ. 6,3 ίνα εύ σοι γένηται και έση μακροχρόνιος επί της γής.
Εφ. 6,3 δια να έλθουν όλα καλά εις την ζωήν σου και δια να ζήσῃς μακρόν και χαρούμενον χρόνον εις την γην".
Εφ. 6,4 και οι πατέρες μη παροργίζετε τα τέκνα υμών, αλλ εκτρέφετε αυτά εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου.
Εφ. 6,4 Και οι πατέρες προσέχετε να μη εξερεθίζετε και να μη εξωθήτε εις θυμόν και οργήν τα τέκνα σας, αλλά ανατρέφετε αυτά με παιδαγωγίαν και συμβουλήν σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου.
Εφ. 6,5 Οι δούλοι υπακούετε τοίς κυρίοις κατά σάρκα μετά φόβου και τρόμου εν απλότητι της καρδιάς υμών ως τώ Χριστώ,
Εφ. 6,5 Οι δούλοι να υπακούετε στους κατά σάρκα κυρίους σας με φόβον και τρόμον, με ευθύτητα και ειλικρίνεια της καρδιάς σας, σαν να υπακούετε στον Χριστόν.
Εφ. 6,6 μη κατ οφθαλμοδουλείαν ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ ως δούλοι τού Χριστού, ποιούντες το θέλημα τού Θεού εκ ψυχής,
Εφ. 6,6 Οχι δε με υποκριτικήν εξωτερικήν υποταγήν, που γίνεται έτσι για τα μάτια και εφ' όσον σας βλέπουν οι κύριοί σας, όπως κάμνουν αυτοί που επιδιώκουν να αρέσουν στους ανθρωπούς, αλλά να υπακούετε σαν δούλοι του Χριστού,

πράττοντες το θέλημα του Θεού με όλην σας την ψυχήν·

Εφ. 6,7 μετ ευνοίας δουλεύοντες ως τώ Κυρίω και ουκ ανθρώποις,

Εφ. 6,7 με την καλήν και ευμενή διάθεσιν, σαν να υπηρετήτε τον Κυριον και όχι ανθρώπους.

Εφ. 6,8 ειδότες ότι ό εάν τι έκαστος ποιήση αγαθόν, τούτο κομείται παρά τού Κυρίου, είτε δούλος είτε ελεύθερος.

Εφ. 6,8 Να ξέρετε δε ότι εκείνο το αγαθόν, που θέλει πράξει κάθε άνθρωπος, τούτο και θα πάρη πάλιν από τον Κυριον ανταμειβόμενος δι' αυτό, είτε δούλος είναι είτε ελεύθερος.

Εφ. 6,9 Καί οι κύριοι τα αυτά ποείτε προς αυτούς, ανιέντες την απειλήν, ειδότες ότι και υμών αυτών ο Κύριός εστιν εν ουρανοίς, και προσωποληψία ουκ έστι παρ αυτώ.

Εφ. 6,9 Και οι κύριοι κατά τον αυτών τρόπον να συμπεριφέρεσθε προς τους δούλους σας με καλωσύνην και με αγάπην, αφήνοντας κατά μέρος τας απειλάς και τας τιμωρίας. Να γνωρίζετε δε ότι και σεις οι ίδιοι έχετε ως εξουσιαστήν σας τον Κυριον, ο οποίος είναι στους ουρανούς και ο οποίος δεν μεροληπτεί χαριστικώς υπέρ κανενός, (αλλά θα αποδώση στον καθένα το πρόπον είτε δούλος είναι αυτός είτε ελεύθερος).

Εφ. 6,10 Τό λοιπόν, αδελφοί μου, ενδυναμούσθε εν Κυρίω και εν τώ κράτει της ισχύος αυτού.

Εφ. 6,10 Λοιπόν, αδελφοί μου, γίνεσθε ισχυροί και δυνατοί πνευματικώς δια του Κυρίου και δια της ακατανικήτου αυτού δυνάμεως.

Εφ. 6,11 ενδύσασθε την πανοπλίαν τού Θεού προς το δύνασθαι υμάς στήναι προς τας μεθοδείας τού διαβόλου·

Εφ. 6,11 Ενδυθήτε όλα τα όπλα του Θεού, δια να ημπορήτε να αντισταθήτε εις τας δολίας και πονηράς μεθόδους και παγίδας του διαβόλου.

Εφ. 6,12 ότι ουκ έστιν ημίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας τού σκότους τού αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοίς επουρανοίς.

Εφ. 6,12 Διότι ο αγών, που έχομεν αναλάβει, δεν είναι αγών προς ανθρώπους με αίμα και σάρκα, αλλά προς τας πονηράς αρχάς και εξουσίας, προς τα πλήθη των πονηρών πνευμάτων, προς τους καταχθονίους κοσμοκράτορας, που κυριαρχούν επί ανθρώπων ευρισκομένων στο βαθύ σκότος του αμαρτωλού τούτου αιώνος. Ο αγών μας διεξάγεται αναντίον των πνευματικών αυτών πονηρών όντων και γίνεται χάριν της κληρονομίας της βασιλείας των ουρανών.

Εφ. 6,13 διά τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν τού Θεού, ίνα δυνηθήτε αντιστήναι εν τή ημέρα τή πονηρά και άπαντα κατεργασάμενοι στήναι.

Εφ. 6,13 Δια τούτο πάρετε επάνω σας όλα τα όπλα, που δίνει ο Θεός, δια να ημπορέσετε να αντισταθήτε κατά την ημεράν των πονηρών πειρασμών και κινδύνων, και αφού εκτελέσετε με κάθε ακρίβειαν όλα τα καθήκοντά σας και νικήσετε, να σταθήτε σταθερά εις την θέσιν σας.

Εφ. 6,14 στήτε ούν περιζωσάμενοι την οσφύν υμών εν αληθεία, και ενδυσάμενοι τον θώρακα της δικαιοσύνης,

Εφ. 6,14 Σταθήτε, λοιπόν, ακλόνητοι στον αγώνα αυτόν, αφού ζωσθήτε την αλήθειαν, ωσάν την ζώνην που σφίγγουν εις την μέσην των οι πολεμιστάι, δια να είναι ευκίνητοι, και ενδυθήτε σαν άλλον θώρακα την δικαιοσύνην, δια να είσθε απρόσβλητοι από τα βέλη της αδικίας και της ιδιοτελείας.

Εφ. 6,15 και υποδησάμενοι τους πόδας εν ετοιμασία τού ευαγγελίου της ειρήνης,

Εφ. 6,15 Και όπως οι πολεμιστάι φορούν εις τα πόδια των υποδήματα, δια να τρέχουν με ασφάλειαν και ευκολίαν, και σεις φορέσατε την ετοιμασίαν, που απαιτεί το Ευαγγέλιον της ειρήνης, δια να κινήσθε με άνεσιν και δραστηριότητα.

Εφ. 6,16 επί πάσιν αναλαβόντες τον θυρεόν της πίστεως, εν ώ δυνηέσθε πάντα τα βέλη τού πονηρού τα πεπτρωμένα σβέσαι·

Εφ. 6,16 Μαζή δε με όλα αυτά πάρετε επάνω σας και κρατείτε σταθεράν σαν άλλην ασπίδα την πίστιν, με την οποίαν θα ημπορέσετε να εξουδετερώσετε και σβήσετε όλους τους φλογοβόλους πειρασμούς του πονηρού, που ομοιάζουν με πύρινα βέλη.

Εφ. 6,17 και την περικεφαλαίαν τού σωτηρίου δέξασθε, και την μάχαιραν τού Πνεύματος, ό εστι ρήμα Θεού, -

Εφ. 6,17 Και δεχθήτε σαν άλλην περικεφαλαίαν την πεποίθησιν της σωτηρίας (δια να ασφαλίσετε και προφυλάσσετε έτσι τον νουν σας από λογισμούς αμφιβολίας). Παρετε και την μάχαιραν του Αγίου Πνεύματος, η οποία είναι ο άδολος και φωτεινός λόγος του Θεού.

Εφ. 6,18 διά πάσης προσευχής και δεήσεως, προσευχόμενοι εν παντί καιρώ εν Πνεύματι, και εις αυτό τούτο αγρυπνούντες εν πάση προσκαρτερήσει και δεήσει περί πάντων των αγίων,

Εφ. 6,18 Να παρακαλήτε δε με κάθε προσευχήν και δήσιν τον Κυριον να σας βοηθήση, δια να αξιοποιήσετε τον πνευματικόν αυτών οπλισμόν, προσευχόμενοι εις κάθε καιρόν με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος. Να επιμένετε δε πολύ εις αυτό τούτο το έργον της προσευχής. Να είσθε άγρυπνοι με κάθε εγκαρτέρησιν και με δήσιν δι' όλους γενικώς τους Χριστιανούς.

Εφ. 6,19 και υπέρ εμού, ίνα μοι δοθή λόγος εν ανοίξει τού στόματός μου, εν παρησία γνωρίσαι το μυστήριον τού ευαγγελίου,

Εφ. 6,19 Ιδιαίτερος σας παρακαλώ να προσεύχεσθε και υπέρ εμού, να μου δοθή από τον Θεόν η ικανότης να ομιλώ με δύναμιν και κατάλληλον τρόπον, δια να κάμω γνωστήν, με θάρρος και αφοβίαν, την μέχρι προ ολίγου κρυμμένη από τους ανθρώπους αλήθειαν του Ευαγγελίου.

Εφ. 6,20 υπέρ ου πρεσβεύω εν αλύσει, ίνα εν αυτώ παρησιάσωμαι ως δει με λαλήσαι.

Εφ. 6,20 Δια την αλήθειαν αυτήν του Ευαγγελίου είμαι πρεσβευτής του Θεού μεταξύ των ανθρώπων, αλυσοδεμένος όμως κατά την περίοδον αυτήν. Να προσεύχεσθε, λοιπόν, δια να ομιλήσω με θάρρος περί του Ευαγγελίου, όπως πρέπει να ομιλήσω.

Εφ. 6,21 Ίνα δε ειδήτε και υμείς τα κατ' εμέ, τι πράσσω, πάντα υμίν γνωρίσει Τυχικός ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω,

Εφ. 6,21 Δια να μάθετε δε και σεις τα κατ' εμέ, τι δηλαδή πράττω, μολονότι είμαι φυλακισμένος, θα σας επισκεφθή ο Τυχικός, ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος στο έργον του Κυρίου, ο οποίος και θα σας τα γνωστοποιήση όλα.

Εφ. 6,22 ον έπεμψα προς υμάς εις αυτό τούτο, ίνα γνώτε τα περί ημών και παρακαλέση τας καρδιάς υμών.

Εφ. 6,22 Δι' αυτό ακριβώς έστειλα αυτόν προς σας, δια να μάθετε από αυτόν τα καθ' ημάς και να παρηγορήση και στηρίξη τας καρδιάς σας, που είναι θλιμμένες εξ αιτίας της φυλακισέως μου.

Εφ. 6,23 Ειρήνη τοίς αδελφοίς και αγάπη μετά πίστεως από Θεού πατρός και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Εφ. 6,23 Από τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού ας είναι εις όλους τους αδελφούς ειρήνη και αγάπη μαζί με την πίστιν.

Εφ. 6,24 Η χάρις μετά πάντων των αγαπώντων τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν εν αφθαρσία αμίν.

Εφ. 6,24 Η χάρις είτε να είναι μαζί με όλους εκείνους, που τρέφουν αγνήν και άφθαρτον αγάπην προς τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Φιλιπ. 1,1 Παύλος και Τιμόθεος, δούλοι Ιησού Χριστού, πάσι τοίς αγίοις εν Χριστώ Ιησού τοίς ούσιν εν Φιλίπποις σὺν επισκόποις και διακόνοις

Φιλιπ. 1,1 Ημείς, ο Παύλος και ο Τιμόθεος, δούλοι του Ιησού Χριστού, εις όλους τους εν Χριστώ Ιησού πιστούς Χριστιανούς, που ευρίσκονται στους Φιλίππους μαζί με τους επισκόπους και τους διακόνους,

Φιλιπ. 1,2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Φιλιπ. 1,2 ευχόμεθα να είναι εις σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

Φιλιπ. 1,3 Ευχαριστώ τώ Θεώ μου επί πάση τή μνεία υμών,

Φιλιπ. 1,3 Ευχαριστίας αναπέμπω στον Θεόν μου κάθε φοράν, που σας ενθυμούμαι.

Φιλιπ. 1,4 πάντοτε εν πάση δεήσει μου υπέρ πάντων υμών μετά χαράς την δέησιν ποιούμενος

Φιλιπ. 1,4 Παντοτε, εις κάθε μου δέησιν, με χαράν παρακαλώ και ικετεύω τον Θεόν δι' όλους σας, να προοδεύετε εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν.

Φιλιπ. 1,5 επί τή κοινωνία υμών εις το ευαγγέλιον από πρώτης ημέρας άχρι τού νύν,

Φιλιπ. 1,5 Ευχαριστώ τον Θεόν δια την συμμετοχήν σας εις την χάριν του Ευαγγελίου και στο έργον της διαδόσεώς του από την πρώτην ημέραν, που επιστεύσατε μέχρι σήμερα.

Φιλιπ. 1,6 πεποιθώς αυτό τούτο, ότι ο εναρξάμενος εν υμίν έργον αγαθόν επιτελέσει άχρις ημέρας Ιησού Χριστού,

Φιλιπ. 1,6 Είμαι δε βέβαιος στούτο ακριβώς, ότι δηλαδή ο Θεός, που ήρχισεν εις σας το αγαθόν αυτό έργον της σωτηρίας σας και της συμμετοχής σας εις την νέαν ζωήν του Ευαγγελίου, θα το φέρη εις άρτιον και τέλειον πέρας μέχρι της μεγάλης εκείνης ημέρας, της δευτέρας παρουσίας του Ιησού Χριστού.

Φιλιπ. 1,7 καθώς εστι δίκαιον εμοί τούτο φρονεΐν υπέρ πάντων υμών διά το έχειν με εν τή καρδια υμάς, έν τε τοίς δεσμοίς μου και εν τή απολογία και βεβαιώσει τού ευαγγελίου συγκοινωνούς μου της χάριτος πάντας υμάς όντας.

Φιλιπ. 1,7 Και είναι δι' εμέ ορθόν και δίκαιον να έχω από το καλόν φρόνημα δι' όλους σας, επειδή τρέφω προς σας πολλήν αγάπην και σας έχω μέσα εις την καρδια μου. Διότι σεις και εις τα δεσμά της φυλακής μου και εις την απολογίαν μου ενώπιον των δικαστών και εις την επιβεβαίωσιν του Ευαγγελικού μου κηρύγματος με τον βίον μου γενικώς και ειδικώτερον με την υπομονήν εις τας σημερινάς θλίψεις μου, είσθε όλοι συμμετοχοι μαζί μου στο Ευαγγέλιον και εις την χάριν του Θεού, που με ενισχύει.

Φιλιπ. 1,8 μάρτυς γάρ μου εστιν ο Θεός, ως επιποθώ πάντας υμάς εν σπλάγχνοις Ιησού Χριστού.

Φιλιπ. 1,8 Διότι είναι μάρτυς μου ο Θεός, πόσον πολύ σας ποθώ και σας αγαπώ με την καρδιαν μου, η οποία ανήκει εξ ολοκλήρου στον Χριστόν.

Φιλιπ. 1,9 και τούτο προσεύχομαι, ίνα η αγάπη υμών έτι μάλλον και μάλλον περισσεύη εν επιγνώσει και πάση αισθήσει,

Φιλιπ. 1,9 Ακόμη δε προσεύχομαι και δια τούτο· η αγάπη σας προς τον Θεόν και μεταξύ σας να αυξάνη και να πλεονάζη με πλήρη και καθαράν γνώσιν της αληθείας, με κατανόησιν και σύνεσιν,

Φιλιπ. 1,10 εις το δοκιμάζειν υμάς τα διαφέροντα, ίνα ήτε ειλικρινείς και απρόσκοποι εις ημέραν Χριστού,

Φιλιπ. 1,10 ώστε να ερευνάτε και να διακρίνετε ορθώς τα συμφέροντα και τα άριστα, δια να είσθε γνήσιοι και ακέραιοι ενώπιον του Θεού, χωρίς ούτε οι ίδιοι να προσκόπτετε ούτε στους άλλους να παραθέτετε πρόσκομμα, αθώοι και άμεμπτοι κατά την μεγάλην ημέραν της παρουσίας του Χριστού.

Φιλιπ. 1,11 πεπληρωμένοι καρπών δικαιοσύνης των διά Ιησού Χριστού εις δόξαν και έπαινον Θεού.

Φιλιπ. 1,11 Γεμάτοι από τους καρπούς της αρετής, οι οποίοι επιτυγχάνονται με την χάριν και την δύναμιν του Ιησού Χριστού προς δόξαν και έπαινον του Θεού.

Φιλιπ. 1,12 Γινώσκειν δε υμάς βούλομαι, αδελφοί, ότι τα κατ' εμέ μάλλον εις προκοπήν τού ευαγγελίου ελήλυθεν,

Φιλιπ. 1,12 Θελω δε, αδελφοί μου, να γνωρίζετε, ότι τα κατ' εμέ (και αυτά τα πολλά και δυσάρεστα που μου συνέβησαν) εβοήθησαν μάλλον και συνετέλεσαν εις την επέκτασιν του Ευαγγελικού κηρύγματος,

Φιλιπ. 1,13 ώστε τους δεσμούς μου φανερούς εν Χριστώ γενέσθαι εν όλω τώ πραιτωρίω και τοίς λοιποίς πάσι,

Φιλιπ. 1,13 διότι η φυλακή και τα δεσμά, που υπομένω εξ αιτίας της πίστεώς μου προς τον Χριστόν, έγιναν γνωστά και φανερά εις όλην την φρουράν του Πραιτωρίου και στους άλλους κατοίκους της Ρωμης.

Φιλιπ. 1,14 και τους πλείονας των αδελφών εν Κυρίω πεποιθότας τοίς δεσμοίς μου περισσοτέρως τολμάν αφόβως τον λόγον λαλείν.

Φιλιπ. 1,14 Και έτσι οι πλείστοι από τους εν Κυρίω αδελφούς ενισχύθησαν εις την πίστιν και απέκτησαν θάρρος από τα δεσμά και την φυλακήν μου, ώστε να έχουν τώρα μεγαλυτέραν τόλμην, δια να κηρύττουν χωρίς φόβον τον λόγον του Ευαγγελίου.

Φιλιπ. 1,15 τινές μέν και διά φθόνον και έριν, τινές δε και δι ευδοκίαν τον Χριστόν κηρύσσουν

Φιλιπ. 1,15 Και μερικοί μεν κηρύττουν τον Χριστόν ένεκα φθόνου προς εμέ (δημιουργούντες αντιθέσεις και φιλονεικίας με τον σκοπόν να με βλάψουν) Μερικοί όμως κηρύττουν τον Χριστόν από αγαθήν διάθεσιν και καρδιαν.

Φιλιπ. 1,16 οι μέν εξ εριθείας τον Χριστόν καταγγέλλουσιν, ουχ αγνώς, οίόμενοι θλίψιν επιφέρειν τοίς δεσμοίς μου·

Φιλιπ. 1,16 Άλλοι, μεν, λοιπόν, από φατριασμόν και ιδιοτέλειαν κηρύττουν τον Χριστόν, όχι από αγνά και ειλικρινή ελατήρια, αλλά διότι νομίζουν ότι έτσι θα προσθέσουν μεγαλυτέραν θλίψιν εις την φυλάκισίν μου.

Φιλιπ. 1,17 οι δε εξ αγάπης, ειδότες ότι εις απολογίαν τού ευαγγελίου κείμαι.

Φιλιπ. 1,17 Άλλοι δε κηρύττουν από αγάπην, γνωρίζοντας ότι εγώ ζω και υπάρχω δια να απολογούμαι, να υπερασπίζω και να διαδίδω το Ευαγγέλιον.

Φιλιπ. 1,18 τι γάρ; πλήν παντί τρόπω, είτε προφάσει είτε αληθεία, Χριστός καταγγέλλεται. και εν τούτω χαιρώ, αλλά και χαρήσομαι·

Φιλιπ. 1,18 Αλλά τι πειράζει; Εν πάση περιπτώσει, είτε με πρόφασιν είτε με ειλικρινή διάθεσιν, ο Χριστός κηρύττεται εις την Ρωμην. Και δι' αυτό ακριβώς το γεγονός χαιρώ, αλλά και θα χαιρώ.

Φιλιπ. 1,19 οίδα γάρ ότι τούτο μοι αποβήσεται εις σωτηρίαν διά της υμών δεήσεως και επιχορηγίας τού Πνεύματος Ιησού Χριστού,

Φιλιπ. 1,19 Διότι γνωρίζω καλά ότι τούτο, το να αυξάνονται αι θλίψεις μου και να διαδίδεται εξ αιτίας μου το Ευαγγέλιον, θα μου αποβή εις πνευματικήν ωφέλειαν και σωτηρίαν δια της προσευχής σας, δια της χάριτος και των δωρεών του Αγίου Πνεύματος, το οποίον ο Χριστός μας δίδει.

Φιλιπ. 1,20 κατά την αποκαραδοκίαν και ελπίδα μου ότι εν ουδενί αισχυνθήσομαι, αλλ εν πάση παρησία, ως πάντοτε, και νύν μεγαλυνθήσεται Χριστός εν τώ σώματί μου είτε διά ζωής είτε διά θανάτου.

Φιλιπ. 1,20 Η πρόοδος μου δε αυτή και η αιωνία σωτηρία μου είναι σύμφωνος προς την σφοδράν και φλογεράν προσδοκίαν, την προσμονήν και ελπίδα μου, ότι εις τίποτε δεν θα εντροπιασθώ, αλλά, όπως πάντοτε, έτσι και τώρα, με κάθε παρησίαν και αφοβίαν θα δοξασθή ο Χριστός δια του φυλακισμένου και θλιβομένου αυτού σώματός μου είτε ζήσω είτε θανατωθώ.

Φιλιπ. 1,21 Εμοί γάρ το ζήν Χριστός και το αποθανείν κέρδος.

Φιλιπ. 1,21 Άλλωστε δι' εμέ όλη μου η ζωή είναι ο Χριστός, αφού ζω εν Χριστώ και ο Χριστός ζη εν εμοί. Αλλά και το να αποθάνω είναι κέρδος, διότι θα εκδημήσω έτσι προς τον ουρανόν εις πλήρη και τελείαν κοινωνίαν και ένωσιν με τον Χριστόν.

Φιλιπ. 1,22 ει δε το ζήν εν σαρκί, τούτο μοι καρπός έργου, και τι αιρήσομαι ου γνωρίζω.

Φιλιπ. 1,22 Εάν όμως, το να ζω την σωματικήν αυτήν ζωήν και να συνεχίσω εργαζόμενος δια το Ευαγγέλιον, φέρη πνευματικόν καρπόν στους πιστούς και προάγη το έργον του Ευαγγελίου, τι να προτιμήσω δεν γνωρίζω.

Φιλιπ. 1,23 συνέχομαι δε εκ των δύο, την επιθυμίαν έχων εις το αναλύσαι και σύν Χριστώ είναι· πολλά γάρ μάλλον κρείσσον·

Φιλιπ. 1,23 Κυριαρχούμαι δε και πιέζομαι από τα δύο, και από την επιθυμίαν της ζωής και από την επιθυμίαν του θανάτου. Υπερισχύει δε μέσα μου η επιθυμία να εκδημήσω από την ζωήν αυτήν και να είμαι μαζί με τον Χριστό, διότι αυτό άλλωστε είναι ασυγκρίτως καλύτερον δι' εμέ.

Φιλιπ. 1,24 το δε επιμένειν εν τή σαρκί αναγκαιότερον δι υμάς.

Φιλιπ. 1,24 Το να παραμείνω όμως με το σώμα μου εις την παρούσαν ζωήν είναι αναγκαιότερον δια σας, επειδή θα εξυπηρετή την πνευματικήν σας ωφέλειαν.

Φιλιπ. 1,25 και τούτο πεποithώς οίδα ότι μενώ και συμπαραμενώ πάσιν υμίν εις την υμών προκοπήν και χαράν της πίστεως,

Φιλιπ. 1,25 Εχων δε πεποίθησιν στο τελευταίον τούτο, γνωρίζω ότι θα μείνω ακόμη εις την παρούσαν ζωήν και θα παραμείνω μαζί με όλους σας, δια την πνευματικήν σας πρόοδον και την χαράν, που σας δίδει η ζωντανή πίστις.

Φιλιπ. 1,26 ίνα το καύχημα υμών περισσεύη εν Χριστώ Ιησού εν εμοί διά της εμής παρουσίας πάλιν προς υμάς.

Φιλιπ. 1,26 Και θα μείνω μαζί σας, δια να αυξάνη και πλεονάζη το ιερόν καύχημα σας εν τω Ιησού Χριστώ εξ αιτίας της ιδικής μου πάλιν παρουσίας και εργασίας εις σας.

Φιλιπ. 1,27 Μόνον αξίως τού ευαγγελίου τού Χριστού πολιτεύεσθε, ίνα είτε ελθών και ιδών υμάς είτε απών ακούσω τα περί υμών, ότι στήκετε εν ενί πνεύματι, μια ψυχή συναθλούντες τή πίστει τού ευαγγελίου,

Φιλιπ. 1,27 Μονον σας παρακαλώ να πορεύεσθε και να φέρεσθε κατά τρόπον άξιον του Ευαγγελίου του Χριστού, ώστε είτε όταν έλθω και σας ιδω, είτε όταν δεν κατορθώσω να έλθω και είμαι απών, ακούσω όμως πληροφορίας δια σας, να βεβαιωθώ ότι στέκεσθε και μένετε σταθεροί στον πνευματικόν αγώνα, συναγωνιζόμενοι δια την πίστιν του Ευαγγελίου όλοι μαζί με ένα φρόνημα και με μία ψυχήν,

Φιλιπ. 1,28 και μη πτυρόμενοι εν μηδενί υπό των αντικειμένων, ήτις αυτοίς μέν εστιν ένδειξις απωλείας, υμίν δε σωτηρίας, και τούτο από Θεού·

Φιλιπ. 1,28 χωρίς καθόλου να φοβήσθε και να ταράττεσθε εις τίποτε από τους αντιπάλους του Χριστού. Αυτή δε η απτόητος και γενναία συμπεριφορά σας είναι δι' αυτούς μεν απόδειξις, ότι θα καταλήξουν εις την αιωνίαν απώλειαν, αμετανόητοι εις την αποστασίαν των, δια σας δε είναι απόδειξις αιωνίας σωτηρίας. Και τούτο, το διώκεσθε από τους εχθρούς του Ευαγγελίου και το να κερδίσετε την σωτηρίαν, είναι δώρον Θεού.

Φιλιπ. 1,29 ότι υμίν χαρίσθη το υπέρ Χριστού, ου μόνον το εις αυτόν πιστεύειν, αλλά και το υπέρ αυτού πάσχειν, -

Φιλιπ. 1,29 Διότι εις σας έχει δοθή ως χάρισμα και δώρον από τον Θεόν, όχι μόνον το να πιστεύετε στον Χριστόν, αλλά και να πάσχετε δια το όνομα του Χριστού.

Φιλιπ. 1,30 τον αυτόν αγώνα έχοντες, οίον είδετε εν εμοί και νύν ακούετε εν εμοί.

Φιλιπ. 1,30 Έτσι δε έχετε και τον ίδιον με εμέ αγώνα, τον οποίον με είδατε να διεξάγω, όταν ευρισκόμην στους Φιλίππους, όπου εδάρην και εφυλακίσθην, και τον οποίον τώρα ακούετε, ότι έχω επίσης εις την Ρωμην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Φιλιπ. 2,1 Εί τις ούν παράκλησις εν Χριστώ, εί τι παραμύθιον αγάπης, εί τις κοινωνία Πνεύματος, εί τις σπλάγχνα και οικτιρμοί,

Φιλιπ. 2,1 Εάν, λοιπόν, ω Φιλιππήσιοι, θέλετε να με παρηγορήσετε τώρα, που ευρίσκομαι φυλακισμένος και δέσμιος, εάν επιθυμήτε με την αγάπην σας να με παραμυθήσετε εις την θλίψιν μου, εάν μετέχετε στο αυτό Άγιον Πνεύμα, που μετέχω και εγώ, εάν έχετε σπλάγχνα καλωσύνης και οικτιρμούς και με συμπονήτε δι' όσα τώρα πάσχω,

Φιλιπ. 2,2 πληρώσατέ μου την χαράν, ίνα το αυτό φρονήτε, την αυτήν αγάπην έχοντες, σύμφυχοι, το έν φρονούντες,

Φιλιπ. 2,2 κάμετε πλήρη και τελείαν την χαράν μου. Και θα ολοκληρωθή πράγματι η χαρά μου, εάν φροντίζετε και αγωνίζεσθε να καλεργήτε και κρατήτε όλοι το αυτό φρόνημα, έχοντες την ιδίαν αγάπην μεταξύ σας, εάν γίνεσθε σαν μια ψυχή και μια καρδιά, όλοι με ένα και το αυτό αληθινόν φρόνημα,

Φιλιπ. 2,3 μηδέν κατά εριθειάν ή κενοδοξίαν, αλλά τή ταπεινοφροσύνη αλλήλους ηγούμενοι υπερέχοντας εαυτών.

Φιλιπ. 2,3 χωρίς τίποτε να πράττετε από φατριασμόν και ιδιοτέλειαν η από κενοδοξίαν, αλλά δια της ταπεινοφροσύνης να θεωρή ο ένας τον άλλον ανώτερον από τον εναυόν του και να τον τιμά και να τον σέβεται.

Φιλιπ. 2,4 μη τα εαυτών έκαστος σκοπείτε, αλλά και τα ετέρων έκαστος.

Φιλιπ. 2,4 Μη κυττάζετε κατά ένα τρόπον στενόκαρδον και μη επιδιώκετε ο καθένας τα ατομικά του συμφέροντα, αλλ' α επιζητή και ας εξυπηρετη και τα συμφέροντα των άλλων.

Φιλιπ. 2,5 τούτο γάρ φρονείσθω εν υμίν ό και εν Χριστώ Ιησού,

Φιλιπ. 2,5 Διότι πρέπει στούτον να μιμηθήτε τον Κυριον· να καλλιεργήσετε δηλαδή το φρόνημα της ταπεινοφροσύνης απέναντι των άλλων και της αγάπης προς τους άλλους, το οποίον υπήρχε και στον Ιησούν Χριστόν.

Φιλιπ. 2,6 ός εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ,

Φιλιπ. 2,6 Ο Χριστός δηλαδή καιτόι είχε την αυτήν ουσίαν και τα αυτά άπειρα ιδιώματα με τον Θεόν και ως ζωντανή, αυτοουσία και απαράλλακτος εικών του Θεού υπήρχε εν μορφή Θεού, δεν εθεώρησε, ότι έχει εξ αρπαγής το να είναι ίσος με τον Θεόν. (Δι' αυτό δε και δεν εφοβήθη να αποθέση κατά συγκατάβασιν και οικονομίαν δι' ημάς την δόξαν της θεότητός του),

Φιλιπ. 2,7 αλλ εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρωπων γενόμενος,

Φιλιπ. 2,7 αλλά άδειασε, τρόπον τινά, τον εαυτόν του και εμίκρυνε μόνος του την άπειρον δόξαν της θεότητός του προσκαίρως και έλαβε μορφήν δούλου, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους.

Φιλιπ. 2,8 και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού.

Φιλιπ. 2,8 Και ευρέθη έτσι κατά το σχήμα και την εμφάνισιν σαν απλούς άνθρωπος, ενώ δεν έπαυσε ούτε επί στιγμήν να είναι και τέλειος Θεός, και εταπείνωσε τον εναυτόν του γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου και μάλιστα θανάτου σταυρικού, του πλέον φρικτού και ταπεινωτικού.

Φιλιπ. 2,9 διό και ο Θεός αυτόν υπερύψωσε και εχαρίσατο αυτώ όνομα το υπέρ πάν όνομα,

Φιλιπ. 2,9 Δι' αυτήν του δε την ταπεινώσιν και υπακοήν τον ύψωσε και τον εδόξασε με το παραπάνω ο Θεός και ως άνθρωπον και του εχαρίσε το όνομα Κυριος, που είναι ανώτερον από κάθε άλλο όνομα του ουρανού και της γης.

Φιλιπ. 2,10 ίνα εν τώ ονόματι Ιησού πάν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων,

Φιλιπ. 2,10 Και τον υπερύψωσε, δια να καμφθή στο όνομα του Ιησού κάθε γόνατον με ευλάβειαν και σεβασμόν και να προσκυνήσουν τον Ιησούν οι επουράνιοι άγγελοι και οι επίγειοι άνθρωποι και αυτά ακόμη τα πονηρά πνεύματα, που είναι εις τα καταχθόνια, να υποταχθούν με φόβον και τρόμον ενώπιον της θείας του δυνάμεως και δόξης.

Φιλιπ. 2,11 και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται ότι Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού πατρός.

Φιλιπ. 2,11 Και έτσι κάθε γλώσσα να διαλαλήση με όλην της την δύναμιν, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κυριος του ουρανού και της γης· και η διακήρυξις αυτή θα γίνεται εις δόξαν του Θεού και Πατρός (ο οποίος έτσι εσχέδιασε την σωτηρίαν των ανθρωπων και την δόξαν του ενανθρωπήσαντος Υιού του).

Φιλιπ. 2,12 Ωστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπηκούσατε, μη ως εν τή παρουσία μου μόνον, αλλά νύν πολλώ μάλλον εν τή απουσία μου, μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργάζεσθε·

Φιλιπ. 2,12 Ωστε, αγαπητοί μου, όπως και προηγουμένως πάντοτε υπηκούσατε στο κήρυγμα του Ευαγγελίου και εμμήθητε την ταπείνωσιν και την αγάπην του Χριστού, έτσι και τώρα, όχι μόνον όταν είμαι παρών, αλλά πολύ περισσότερον τώρα που είμαι απών, με φόβον και τρόμον να εργάζεσθε και να αγωνίζεσθε, δια να ολοκληρώσετε την σωτηρίαν σας.

Φιλιπ. 2,13 ο Θεός γάρ εστιν ο ενεργών εν υμίν και το θέλειν και το ενεργείν υπέρ της ευδοκίας.

Φιλιπ. 2,13 Είναι ιερώτατον και μέγιστον το έργον αυτό, διότι ο Θεός είναι εκείνος ο οποίος ενεργεί εις σας και δίδει την χάριν του, ώστε να θέλετε την σωτηρίαν σας και να ενεργήτε με προθυμίαν, δια να πραγματοποιηθή η αγαθή του θέλησις δια την ιδικήν σας σωτηρίαν.

Φιλιπ. 2,14 πάντα ποιείτε χωρίς γογγυσμών και διαλογισμών,

Φιλιπ. 2,14 Ολα όσα ο Θεός διατάσσει πρέπει να τα εφαρμόζετε χωρίς να γογγύζετε, ότι τάχα είναι δύσκολα και πολλά, και χωρίς να γεννώνται μέσα σας διαλογισμοί αμφιβολίας και κλονισμοί, αν είναι ορθά και απαραίτητα, όσα το θεϊον θέλημα επιβάλλει.

Φιλιπ. 2,15 ίνα γένησθε άμεμπτοι και ακέραιοι, τέκνα Θεού αμώμητα εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης, εν οίς φαίνεσθε ως φωστήρες εν κόσμω,

Φιλιπ. 2,15 Δια να γίνετε έτσι άμεμπτοι και ακατηγόρητοι εις την συμπεριφοράν σας, άδολοι, καθαροί και άρτιοι κατά τον χαρακτήρα και την ψυχήν, άξια τέκνα του Θεού, απηλλαγμένα από κάθε ηθικόν ρύπον μέσα εις μίαν γενεάν ανθρωπων δολίων και διεστραμμένων, μεταξύ των οποίων σεις φαίνεσθε σαν φωτεινά αστέρια στον κόσμο.

Φιλιπ. 2,16 λόγον ζωής επέχοντες, εις καύχημα εμοί εις ημέραν Χριστού, ότι ουκ εις κενόν έδραμον ουδέ εις κενόν εκοπίασα.

Φιλιπ. 2,16 Κρατείτε, λοιπόν, σταθερά, χωρίς αμφιβολίας και χαλαρότητας, τον λόγον του Ευαγγελίου, που είναι ζωή και μεταδίδει ζωήν. Αυτό δε θα είναι και δι' εμέ καύχημα κατά την μεγάλην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, διότι θα φανή έτσι, ότι δεν έτρεξα ανωφελώς ούτε και εκοπίασα χωρίς αποτέλεσμα.

Φιλιπ. 2,17 Αλλ ει και σπένδομαι επί τή θυσία και λειτουργία της πίστεως υμών, χαίρω και συχαίρω πάσιν υμίν·

Φιλιπ. 2,17 Αλλά και αν ακόμη χύνω σαν σπονδήν σταγόνα προς σταγόνα το αίμα μου εις την θυσίαν μου, την οποίαν ως ιεράν λειτουργίαν προσφέρω προς τον Θεόν, δια να διακονήσω εις την ιδικήν σας πίστιν, (και αν υφίσταμαι βαρυτάτας θλίψεις προς χάριν σας μέχρι και του θανάτου) χαίρω δι' αυτό και χαίρω μαζί με όλους σας δια τα σωτήρια αποτελέσματα, που θα φέρη εις σας αυτή η σπονδή μου.

Φιλιπ. 2,18 το δ αυτό και υμείς χαίρετε και συχαίρετέ μοι.

Φιλιπ. 2,18 Το ίδιο να αισθάνεσθε και σεις, να μη λυπήσθε, αλλά να χαίρετε δια την σωτηρίαν σας, να χαίρετε δε ακόμη μαζί μου δια τας θυσίας μου.

Φιλιπ. 2,19 Ελπίζω δε εν Κυρίω Ιησού Τιμόθεον ταχέως πέμψαι υμίν, ίνα καγώ ευψυχώ γνούς τα περί υμών·

Φιλιπ. 2,19 Εχων όμως πεποίθησιν στον Κυριον ελπίζω, ότι σύντομα θα στείλω εις σας τον Τιμόθεον, δια να χαρώ και εγώ και ευφρανθώ, όταν με την επιστροφήν του μου δώση καλώς πληροφορίας δια σας.

Φιλιπ. 2,20 ουδένα γάρ έχω ισόψυχον, όστις γνησίως τα περί υμών μεριμνήσει·

Φιλιπ. 2,20 Σας στέλλω δε τον Τιμόθεον, διότι δεν έχω κανένα άλλον, που να έχη την αυτήν με έμενα αγάπην, το αυτό ενδιαφέρον και τα αυτά φρονήματα, ο οποίος θα φροντίση ειλικρινώς και ανιδιοτελώς δια τα ζητήματά σας.

Φιλιπ. 2,21 οι πάντες γάρ τα εαυτών ζητούνσιν, ου τα του Χριστού Ιησού.

Φιλιπ. 2,21 Διότι όλοι κατά την εποχήν αυτήν ζητούν και επιδιώκουν με ιδιοτέλειαν τα συμφέροντά των, τας ανέσεις και αναπαύσεις των και όχι αυτά που θέλει ο Χριστός.

Φιλιπ. 2,22 την δε δοκιμήν αυτού γινώσχετε, ότι ως πατρί τέκνον σύν εμοί εδούλευσεν εις το ευαγγέλιον.

Φιλιπ. 2,22 Την δοκιμασμένην άλλωστε ειλικρίνειαν και αφοσίωσιν στο έργον του Χριστού και αρετήν του την γνωρίζετε, διότι μέχρι σήμερα έχει συνεργασθή μαζί μου στο έργον του Ευαγγελίου με τέτοια προθυμίαν και υπακοήν, σαν το αγαπητό παιδί με το στοργικό πατέρα του.

Φιλιπ. 2,23 τούτον μόν ούν ελπίζω πέμψαι ως αν απίδω τα περι εμέ εξαυτής·

Φιλιπ. 2,23 Αυτόν, λοιπόν, ελπίζω να στείλω εις σας, αμέσως μόλις ιδώ την καλήν έκβασιν της δίκης μου.

Φιλιπ. 2,24 πέποιθα δε εν Κυρίω ότι και αυτός ταχέως ελεύσομαι.

Φιλιπ. 2,24 Έχω δε την πεποίθησιν, που μου την δίδει ο Κυριος, ότι και εγώ ο ίδιος γρήγορα θα έλθω στους Φιλίππους.

Φιλιπ. 2,25 Αναγκαίον δε ηγησάμην Επαφρόδιτον τον αδελφόν και συνεργόν και συστρατιώτην μου, υμών δε απόστολον και λειτουργόν της χρείας μου, πέμψαι προς υμάς,

Φιλιπ. 2,25 Εκρινα δε απαραίτητον να σας στείλω τώρα προ του Τιμοθέου τον Επαφρόδιτον, τον αδελφόν μου εν Χριστώ και τον συνεργάτην μου στο Ευαγγέλιον και τον συστρατιώτην μου στους αγώνας μου. Αυτός άλλωστε είναι και ιδικός σας απεσταλμένος προς εμέ, που μου προσέφερε τας υπηρεσίας του εις την ανάγκην που είχα, φέρνοντάς μου συγχρόνως και την ιδικήν σας χρηματικήν συνδρομήν.

Φιλιπ. 2,26 επειδή επιποθών ήν πάντας υμάς, και αδημονών διότι ηκούσατε ότι ησθένησε.

Φιλιπ. 2,26 Απεφάσισα δε να τον στείλω, επειδή πάρα πολύ εποθούσε ίδη όλους σας και ευρίσκετο εις στενοχωρίαν και ανησυχίαν, επειδή πληροφρορηθήκατε ότι ησθένησε και εδικιμάσατε δι' αυτό λύπην.

Φιλιπ. 2,27 και γάρ ησθένησε παραπλήσιον θανάτου· αλλ ο Θεός αυτόν ηλέησεν, ουκ αυτόν δε μόνον, αλλά και εμέ, ίνα μη λύπην επί λύπην σχώ.

Φιλιπ. 2,27 Και πραγματικά ησθένησε πολύ βαρειά, ώστε πλησίασε και αυτόν τον θάνατον, αλλ' ο Θεός τον ελέησε και του ξαναέδωσε την υγείαν του. Και δεν ηλέησε μόνον αυτόν, αλλά και εμέ, δια να μη δοκιμάσω από τον θάνατον του λύπην επάνω εις την άλλην λύπην, που δοκιμάζω από την φυλάκισιν και τα δεσμά.

Φιλιπ. 2,28 σπουδαιότερός ούν έπεμψα αυτόν, ίνα ιδόντες αυτόν páλιν χαρήτε, καγώ αλυπότερος ώ.

Φιλιπ. 2,28 Δι' αυτό και έσπευσα το συντομότερον να τον στείλω προς σας, ώστε να τον ίδετε páλιν μεταξύ σας υγιή και να χαρήτε· να μετριασθή δε έτσι και η ιδική μου λύπη, διότι θα σκέπτομαι, ότι επαύσατε σεις να λυτήσθε δια τον Επαφρόδιτον.

Φιλιπ. 2,29 προσδέχεσθε ούν αυτόν εν Κυρίω μετά πάσης χαράς, και τους τοιούτους εντίμους έχετε,

Φιλιπ. 2,29 Δεχθήτε τον, λοιπόν, με θερμήν αγάπην, όπως ο Κυριος θέλει, και με κάθε χαράν. Γενικώς δε τέτοιους εναρέτους ανθρώπους και προθύμους εργάτας του Ευαγγελίου να τους τιμάτε πάντοτε.

Φιλιπ. 2,30 ότι διά το έργον του Χριστού μέχρι θανάτου ήγγισε, παραβουλεύσάμενος τή ψυχή, ίνα αναπληρώση το υμών υστέρημα της προς με λειτουργίας.

Φιλιπ. 2,30 Και ο Επαφρόδιτος είναι άξιος τέτοιας τιμής, διότι δια το έργον του Χριστού έφθασε εις τα πρόθυρα του θανάτου, καταφρονήσας και αυτήν την ζωήν του και εκτεθείς στον έσχατον κίνδυνον, δια να αναπληρώση ο,τι σεις, παρά την καλήν σας διάθεσιν, δεν ημπορούσατε να κάμετε· να με υπηρετήση δηλαδή σαν αντιπρόσωπος σας εις την Ρωμην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Φιλιπ. 3,1 Τό λοιπόν, αδελφοί μου, χαιρέτε εν Κυρίω· τα αυτά γράφειν υμίν εμοί μόν ουκ οκνηρόν, υμίν δε ασφαλές.

Φιλιπ. 3,1 Λοιπόν, αδελφοί, επειδή τώρα έχετε μαζί σας τον Επαφρόδιτον, εμάθετε δε ότι και τα κατ' εμέ συντελούν εις την διάδοσιν του Ευαγγελίου εδω εις την Ρωμην, χαιρέτε με την αληθινήν και πλήρη χαράν, που δίδει ο Κυριος. Το να σας απευθύνω páλιν γραπτήν αυτήν την προτροπήν της χαράς, όπως σας την είπα και προφορικώς, όταν ήμην μαζί σας, δι' εμέ μιν δεν είναι ενοχλητικόν, δια σας δε είναι ασφαλές, διότι σας στηρίζει εις την ορθήν πίστιν και ζωήν.

Φιλιπ. 3,2 Βλέπετε τους κύνας, βλέπετε τους κακούς εργάτας, βλέπετε την κατατομήν·

Φιλιπ. 3,2 Προσέχετε τους ψευδοδιδασκάλους, οι οποίοι είναι σαν αδέσποτοι και ύπουλοι σκύλοι· προσέχετε τους κακούς εργάτας, οι οποίοι κάμνουν ψεύτικη εργασία η και κρημνίζουν την εργασίαν των άλλων· και αυτοί είναι οι ψευδάδελφοι Ιουδαίοι, που νοθεύουν την ευαγγελικήν αλήθειαν με την περιτομήν, και τας άλλας τυπικάς διατάξτου Νομου· προσέχετε αυτούς, οι οποίοι προσπαθούν να κατακομματιάσουν την Εκκλησίαν.

Φιλιπ. 3,3 ημείς γάρ εσμεν η περιτομή, οι Πνεύματι Θεού λατρεύοντες και καυχώμενοι εν Χριστώ Ιησού και ουκ εν σαρκί πεποιθότες,

Φιλιπ. 3,3 Διότι όχι αυτοί, αλλ' ημείς είμεθα η αληθινή πνευματική περιτομή, οι οποίοι, φωτιζόμενοι και θερμαινόμενοι από το Πνεύμα του Θεού, λατρεύομεν με την αληθινήν λατρείαν τον Κυριον και καυχώμεθα, ότι πιστεύομεν και ανήκομεν στον Ιησούν Χριστόν και δεν βασιζομεν την πεποίθησίν μας εις τας διατάξτου μωσαϊκού Νομου, που αναφέρονται εις την σάρκα, όπως είναι και η περιτομή.

Φιλιπ. 3,4 καίπερ εγώ έχων πεποίθησιν και εν σαρκί· εί τις δοκεί άλλος πεποιθέναι εν σαρκί, εγώ μάλλον·

Φιλιπ. 3,4 Μολονότι εγώ ημπορώ να έχω και πεποίθησιν εις τας τυπικάς αυτάς περι της σαρκός διατάξτου μωσαϊκού Νομου. Εάν κανείς άλλος νομίζει, ότι ημπορεί να έχη μια τέτοια πεποίθησι, εγώ ημπορώ πολύ περισσότερον.

Φιλιπ. 3,5 περιτομή οκταήμερος, εκ γένους Ισραήλ, φυλής Βενιαμίν, Εβραίος εξ Εβραίων, κατά νόμον Φαρισαίος,

Φιλιπ. 3,5 Περιτομή οκταήμερος, εκ γένους Ισραήλ, φυλής Βενιαμίν, Εβραίος εξ Εβραίων, κατά νόμον Φαρισαίος, και προσπαθούσα να τον τηρώ με πολλήν ακρίβειαν.

Φιλιπ. 3,6 κατά ζήλον διώκων την εκκλησίαν, κατά δικαιοσύνην την εν νόμω γενόμενος άμεμπτος.

Φιλιπ. 3,6 Από ζήλον δια την πατροπαράδοτον θρησκείαν κινούμενος, κατεδίωκα την Εκκλησίαν του Χριστού. Ως προς δε την δικαιοσύνην, που προήρχετο από την πιστήν τήρησιν του Νομου, υπήρξα άμεμπτος, χωρίς κανείς να ημπορή εις κάτι

να με κατηγορήση.

Φιλιπ. 3,7 *αλλ' άτινα ήν μοι κέρδη, ταύτα ήγημαι διά τον Χριστόν ζημίαν.*

Φιλιπ. 3,7 *ΑΛΛ' αυτά, τα οποία ήσαν τότε δι' εμέ ηθικά κέρδη και προσόντα, φωτισμένος τώρα από την αλήθειαν του Ευαγγελίου τα έχω θεωρήσει ζημίαν και μειονέκτημα και τα έχω απαρητηθή, δια να αρέσω στον Χριστόν και να εύρω δι' αυτού μόνου την σωτηρίαν.*

Φιλιπ. 3,8 *αλλά μεούγγε και ηγούμαι πάντα ζημίαν είναι διά το υπερέχον της γνώσεως Χριστού Ιησού τού Κυρίου μου, διον τα πάντα εξημιώθη, και ηγούμαι σκύβαλα είναι ίνα Χριστόν κερδήσω*

Φιλιπ. 3,8 *Αλλά βεβαίως και τώρα ακόμη περισσότερον θεωρώ όλα γενικώς όσα είναι ξένα προς τον Χριστόν ζημίαν, εν συγκρίσει προς την υπεροχήν και το μεγαλείον της γνώσεως του Κυρίου μου Ιησού Χριστού, δια τον οποίον τα πάντα θεληματικώς απέρριψα και επεριφρόνησα. Και τα θεωρώ όλα σκύβαλα και ανάξια λόγου, δια να κερδήσω τον Χριστόν,*

Φιλιπ. 3,9 *και ευρεθώ εν αυτώ μη έχων εμίν δικαιοσύνην την εκ νόμου, αλλά την διά πίστεως Χριστού, την εκ Θεού δικαιοσύνην επί τή πίστει,*

Φιλιπ. 3,9 *και δια να ευρεθώ κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως ενώπιόν του, όχι με την δικαιοσύνην μου, την οποίαν δίδει ο μωσαϊκός Νομος, αλλά με την δικαίωσιν που αποκτάται δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν, που πηγάζει από τον Θεόν και θεμελιώνεται επάνω εις την πίστιν.*

Φιλιπ. 3,10 *τού γνώναι αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεως αυτού και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος τώ θανάτῳ αυτού,*

Φιλιπ. 3,10 *Επιδιώκω δε αυτήν την αληθινήν και μόνην δικαίωσιν, δια να γνωρίσω έτσι προσωπικώς και εκ πείρας τον Χριστόν και την σωτήριον δύναμιν, που προέρχεται από την Ανάστασίν του και την συμμετοχήν μου εις τα παθήματά του, διωκόμενος και εγώ, ταλαιπωρούμενος και θλιβόμενος, πρόθυμος να υπομείνω θλίψεις και παθήματα όμοια με όσα Εκείνος έπαθε και αυτόν ακόμη τον θάνατον καθ' όμοίωσιν Εκείνου.*

Φιλιπ. 3,11 *εί πως καταντήσω εις την εξανάστασιν των νεκρών.*

Φιλιπ. 3,11 *Μηπως ημπορέσω και εγώ να φθάσω εις την ένδοξον εκ νεκρών ανάστασιν.*

Φιλιπ. 3,12 *ουχ' ότι ήδη έλαβον ή ήδη τετελειώμαι, διώκω δε ει και καταλάβω, εφ' ώ και κατελήφθην υπό τού Χριστού Ιησού.*

Φιλιπ. 3,12 *Δεν φρονώ βέβαια και δεν λέγω, ότι έχω πλέον λάβει το βραβείον της νίκης η ότι έχω φθάσει εις την ηθικήν μου τελείωσιν. Αλλά επιδιώκω και αγωνίζομαι συνεχώς, μήπως κατορθώσω να πιάσω και κρατήσω στερεά εκείνο δια το οποίον με έχει πιάσει και ελκύσει εις την πίστιν ο Ιησούς Χριστός. Αυτό δε εις τελευταίαν λέξιν θα είναι η εν ουρανοίς σωτηρία μου.*

Φιλιπ. 3,13 *αδελφοί, εγώ εμαυτόν ούπω λογίζομαι κατειληφέναι*

Φιλιπ. 3,13 *Αδελφοί, εγώ δεν νομίζω, ότι έχω επιτύχει τον σκοπόν, δια τον οποίον με εκάλεσε και με έστειλε ο Κυριος.*

Φιλιπ. 3,14 *εν δε, τα μέν όπισω επιλανθανόμενος τοίς δε έμπροσθεν επεκτεινόμενος κατά σκοπόν διώκω επί το βραβείον της άνω κλήσεως τού Θεού εν Χριστώ Ιησού.*

Φιλιπ. 3,14 *Αλλά ένα πράγμα σκέπτομαι πάντοτε και δι' ένα πράγμα φροντίζω· λησμονώ μεν όσα με την δύναμιν του Θεού έγιναν στο παρελθόν, απλώνομαι δε συνεχώς προς εκείνα, που είναι εμπρός μου και πρέπει να εκτελεσθούν. Και επιδιώκω έτσι με σταθερότητα και ζήλον να πραγματοποιήσω τον σκοπόν της κλήσεώς μου, δια να λάβω το βραβείον, που μας έχει ετοιμάσει ο Θεός, ο οποίος και μας εκάλεσε δια του Ιησού Χριστού επάνω στον ουρανόν.*

Φιλιπ. 3,15 *όσοι ούν τέλειοι, τούτο φρονώμεν· και ει τι ετέρως φρονείτε, και τούτο ο Θεός υμίν αποκαλύψει.*

Φιλιπ. 3,15 *Όσοι, λοιπόν, ποθούμεν να γίνωμεν τέλειοι, αυτό ας φρονούμεν· ότι δεν εγίναμε τέλειοι, αλλά δια να γίνωμεν, πρέπει να αγωνιζώμεθα συνεχώς και μέχρι τέλους. Και εάν κάτι διαφορετικόν από αυτό που σας λέγω φρονήτε και που δεν είναι ορθόν, και αυτό ο Θεός θα το φανερώση.*

Φιλιπ. 3,16 *πλήν εις ό εφθάσαμεν, τώ αυτώ στοιχείν κανόνι, το αυτό φρονείν.*

Φιλιπ. 3,16 *ΑΛΛ' έως εδώ πλέον που έχομεν φθάσει, εις την πνευματικήν κατάστασιν που ευρισκόμεθα σήμερα, δεν πρέπει να έχωμεν διαφορετικά μεταξύ μας φρονήματα, αλλά να ακολουθώμεν τον ίδιον κανόνα πίστεως και ζωής, να έχωμεν το αυτό αληθινόν φρόνημα.*

Φιλιπ. 3,17 *Συμμιμηταί μου γίνεσθε, αδελφοί, και σκοπείτε τους ούτω περιπατούντας, καθώς έχετε τύπον ημάς.*

Φιλιπ. 3,17 *Αδελφοί, γίνεσθε όλοι μαζί μιμηταί ιδικοί μου· και προσέχετε εκείνους, οι οποίοι πορεύονται και συμπεριφέρονται κατά τρόπον υποδειγματικόν, σύμφωνα με τον τύπον και το παράδειγμα που σας έχομεν δώσει ημείς. Αυτούς να τους μιμήσθε.*

Φιλιπ. 3,18 *πολλοί γάρ περιπατούνσιν, -οūs πολλάκις έλεγον υμίν, νύν δε και κλαίων λέγω, τους εχθρούς τού σταυρού τού Χριστού,*

Φιλιπ. 3,18 *Διότι πολλοί βαδίζουν ένα δρόμον όχι-καλόν και γίνονται σκάνδαλον. Δι' αυτούς πολλές φορές σας έλεγα, όταν ευρισκόμην μαζί σας στους Φιλίππους, και τώρα κλαίων σας λέγω. Εννοώ τους εχθρούς του σταυρού του Χριστού, αυτούς δηλαδή, που εις την αρχήν είπιστευσαν και υπήκουσαν στον Χριστόν, κατόπιν όμως έζησαν και ζουν αμαρτωλήν ζωήν και σκανδαλίζουν έτσι τους πιστούς, υπονομεύουν την Εκκλησίαν και πολεμούν τον Χριστόν.*

Φιλιπ. 3,19 *ών το τέλος απώλεια, ών ο θεός η κοιλία και η δόξα εν τή αισχύνη αυτών, οι τα επίγεια φρονούντες!*

Φιλιπ. 3,19 *Αυτών το κατάντημα θα είναι η απώλεια, η οριστική καταδίκη εις την αιωνίαν κόλασιν. Αυτοί, κοιλιόδουλοι και ιδιοτελείς καθώς είναι, έχουν ως Θεόν και λατρεύουν την κοιλίαν των και επιζητούν την δόξαν εις πράξεις και καταστάσεις, που φέρουν εντροπήν, έχουν δε γήϊνα και σαρκικά φρονήματα.*

Φιλιπ. 3,20 *ημών γάρ το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει, εξ ου και σωτήρα απεκδεχόμεθα Κύριον Ιησούν Χριστόν,*

Φιλιπ. 3,20 *ΑΛΛ' ημών των πιστών μαθητών του Κυρίου η πατρις μας και η πολιτεία μας, το πολίτευμά μας και η συμπεριφορά μας είναι, όπως και των αγγέλων, στους ουρανούς, απ' όπου με πολύν πόθον περιμένομεν τον σωτήρα μας, τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.*

Φιλιπ. 3,21 *ός μετασχηματίσει το σώμα της ταπεινώσεως ημών εις το γενέσθαι αυτό σύμμορφον τώ σώματι της δόξης αυτού κατά την ενεργειαν τού δύνασθαι αυτόν και υποτάξαι αυτώ τα πάντα.*

Φιλιπ. 3,21 *Αυτός θα μετασχηματίση το σώμα αυτό της ταπεινότητος και της ασημότητος, το ασθενές και φθαρτόν και θνητόν, θα το μεταμορφώση, ώστε να γίνη όμοιον προς το ένδοξον ιδικόν του σώμα δια της παντοδυνάμου αυτού ενεργείας, δια της οποίας ημπορεί και τα πάντα να υποτάξη στον εαυτόν του.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Φιλιπ. 4,1 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί και επιπόθητοι, χαρά και στέφανός μου, ούτω στήκετε εν Κυρίω, αγαπητοί.

Φιλιπ. 4,1 Ωστε αδελφοί μου, αγαπητοί και επιπόθητοι, οι οποίοι δια τας αρετάς σας και ειδικώτερα δια την αγάπην σας είσθε δι' εμέ χαρά εν Κυρίω και στέφανος δόξης, σας παρακαλώ και σας προτρέπω να στέκεσθε και να μένετε σταθεροί εις την κατά Χριστόν ζωήν, όπως σας είπα και προηγούμενος.

Φιλιπ. 4,2 Ευοδιαν παρακαλώ και Συντύχην παρακαλώ το αυτό φρονείν εν Κυρίω

Φιλιπ. 4,2 Παρακαλώ την Ευοδιαν και την Συντύχην παρακαλώ να έχουν το ίδιο κατά Χριστόν φρόνημα, ώστε να ομνοούν μεταξύ των.

Φιλιπ. 4,3 ναί ερωτώ και σε, Σύζυγε γνήσιε, συλλαμβάνου αυταίς, αίτινες εν τώ ευαγγελίω συνήθλησάν μοι μετά και Κλήμεντος και των λοιπών συνεργών μου, ών τα ονόματα εν βίβλω ζωής.

Φιλιπ. 4,3 Ιδιαιτέρως δε παρακαλώ και σε, Σύζυγε, που είσαι γνήσιος και ειλικρινής μαθητής του Χριστού και πολίτης της Εκκλησίας του, να βοηθής, να καθοδηγής και να στηρίξης αυτάς, αι οποίαι εταλαιπωρήθησαν και ηγωνίσθησαν δια το κήρυγμα του Ευαγγελίου μαζί με εμέ και με τον Κλήμεντα και με τους άλλους συνεργάτας μου, των οποίων τα ονόματα είναι γραμμένα από τον Θεόν στο βιβλίον της αιωνίας ζωής.

Φιλιπ. 4,4 Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλιν ερώ, χαίρετε.

Φιλιπ. 4,4 Χαίρετε πάντοτε με την αγίαν και πλουσίαν χαράν, που δίδει ο Κυριος· πάλιν θα πω· χαίρετε.

Φιλιπ. 4,5 το επιεικές υμών γνωσθήτω πάσιν ανθρώποις, ο Κύριος εγγύς.

Φιλιπ. 4,5 Η επιεικεία σας, η υποχωρητικότης και ανεξικακία σας ας γίνη γνωστή και ας διδάξη όλους τους ανθρώπους, πιστούς και απίστους· ο Κυριος είναι κοντά, έρχεται δια να αποδώση στον καθένα κατά τα έργα του.

Φιλιπ. 4,6 μηδέν μεριμνάτε, αλλ εν παντί τή προσευχή και τή δεήσει μετά ευχαριστίας τα αιτήματα υμών γνωριζέσθω προς τον Θεόν.

Φιλιπ. 4,6 Μη αφήνετε καθόλου τον εαυτόν σας να καταληφθή από αγωνιώδεις μερίμνας και φροντίδας, αλλά δια κάθε τι που σας χρειάζεται η δια κάθε δυσκολίαν, που παρουσιάζεται εμπρός σας, κάμνετε γνωστά τα αιτήματά σας στον Θεόν δια της προσευχής και της δεήσεως, αι οποίαι πρέπει να συνοδεύονται πάντοτε με έκφρασιν ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας δια τα υλικά και πνευματικά αγαθά, που μας δίδει ο Θεός.

Φιλιπ. 4,7 και η ειρήνη τού Θεού η υπερέχουσα πάντα νούν φρουρήσει τας καρδίας υμών και τα νοήματα υμών εν Χριστώ Ιησού.

Φιλιπ. 4,7 Και η ειρήνη, που χαρίζει ο Θεός στους ανθρώπους του και η οποίαν, καθ' ο τελεία και υπερφυσική, ξεπερνάει κάθε νουν ανθρώπων και αγγέλων, θα φρουρήσει τας καρδίας σας, τα φρόνηματα και τας σκέψεις σας δια του Ιησού Χριστού.

Φιλιπ. 4,8 Τό λοιπόν, αδελφοί, όσα εστίν αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, εί τις αρετή και εί τις έπαινος, ταύτα λογίζεσθε·

Φιλιπ. 4,8 Λοιπόν αδελφοί, όσα είναι αληθινά, όσα είναι τίμια και σεβαστά, όσα είναι δίκαια ενώπιον του Θεού, όσα είναι αμόλυντα και καθαρά, όσα είναι αγαπητά και εύαρεστα στον Θεόν και τους ανθρώπους, όσα έχουν και δίδουν καλήν φήμην και υπόληψιν, κάθε αρετήν και κάθε τι το άξιον επαίνου, αυτά και μόνα να συλλογίζεσθε.

Φιλιπ. 4,9 ά και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί, ταύτα πράσσετε· και ο Θεός της ειρήνης έσται μεθ υμών.

Φιλιπ. 4,9 Αυτά που εμάθατε και παρελάβετε και έχετε ακούσει από την προφορικήν μου διδασκαλίαν, και αυτά που είδατε εις την όλην μου ζωήν και συμπεριφοράν, αυτά να πράττετε. Και ο Θεός, ο θησαυρός και ο χορηγός της ειρήνης, θα είναι μαζί σας.

Φιλιπ. 4,10 Εχάρην δε εν Κυρίω μεγάλως ότι ήδη ποτέ ανεθάλετε το υπέρ εμού φρονείν· εφ' ω και εφρονείτε, ηκαιρείσθε δε.

Φιλιπ. 4,10 Παρά πολύ εχάρην με την εν Κυρίω χαράν, διότι επί τέλους εξαναβλάστησε το ενδιαφέρον και η συμπάθεια της καρδίας σας δι' εμέ· και είχατε μεν και στο παρελθόν το ίδιο ενδιαφέρον και φρόνημα δι' εμέ, δεν σας παρουσιάζετο όμως ευκαιρία να το εκδηλώσετε εμπράκτως.

Φιλιπ. 4,11 ουχ' ότι καθ' υστέρησιν λέγω· εγώ γάρ έμαθον εν οίς ειμι αυτάρκης είναι.

Φιλιπ. 4,11 Δεν λέγω αυτά ως παράπονον, διότι ευρισκομαι εις στέρησιν και ανάγκην, διότι εγώ έμαθα να αρκούμαι εις όσα έχω, υπό οιασδήποτε περιστάσεις και αν ευρισκομαι.

Φιλιπ. 4,12 οίδα και ταπεινούσθαι, οίδα και περισσεύειν· εν παντί και εν πάσι μεμύημαι και χορτάζεσθαι και πεινάν, και περισσεύειν και υστερείσθαι·

Φιλιπ. 4,12 Γνωρίζω να υπομένω με ταπεινώσιν την έλλειψιν ενδύματος και τροφής, την πείναν και την φτώχειαν· γνωρίζω πως να φέρωμαι και όταν έχω με το παραπάνω τα υλικά αγαθά· εις κάθε τι που μου συμβαίνει και εις όλας τας περιστάσεις της ζωής έχω μάθει το μυστικόν και να χορταίνω και να πεινώ και να κάμνω καλήν χρήσιν των αγαθών, όταν τα έχω άφθονα και να υπομείνω με ειρήνην την στέρησιν.

Φιλιπ. 4,13 πάντα ισχύω εν τώ ενδυναμούντι με Χριστώ.

Φιλιπ. 4,13 Τα πάντα ημπορώ και κατορθώνω με την δύναμιν, που μο δίδει ο Χριστός.

Φιλιπ. 4,14 πλήν καλώς ποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τή θλίψει.

Φιλιπ. 4,14 Αλλά και σεις καλώς επράξατε και είσθε αξιέπαινοι, που εγίνατε συμμετοχοι εις την θλίψιν και στέρησίν μου.

Φιλιπ. 4,15 οίδατε δε και υμείς, Φιλιππήσιοι, ότι εν αρχή τού ευαγγελίου, ότε εξήλθον από Μακεδονίας, ουδεμία μοι εκκλησία εκοινώνησεν εις λόγον δόσεως και λήψεως ει μη υμείς μόνοι,

Φιλιπ. 4,15 Ξεύρετε δε και ενθυμείσθε και σεις, ω Φιλιππήσιοι, ότι εις την αρχήν του ευαγγελικού μου κηρύγματος προς σας, όταν δια πρώτην φορά ήλθον στους Φιλιππούς και από εκεί εξεκίνησα δια την Μακεδονίαν, καμμία Εκκλησία δεν επικοινωνήσε μαζί μου με λογαριασμόν δοσοληψίας, καμμία δεν μου προσέφερε τίποτε και από καμμίαν δεν έλαβα βοήθειαν, παρά μόνον από σας.

Φιλιπ. 4,16 ότι και εν Θεσσαλονίκη και άπαξ και δίς εις την χρείαν μοι επέμψατε.

Φιλιπ. 4,16 Διότι και όταν ήμουν εις την Θεσσαλονίκην και μια και δύο φορές μου εστείλατε βοηθήματα δια τας ανάγκας τας ιδικάς μου και του έργου μου.

Φιλιπ. 4,17 ουχ ότι επιζητώ το δόμα, αλλ επιζητώ τον καρπόν τον πλεονάζοντα εις λόγον υμών.

Φιλιπ. 4,17 Σας τα γράφω αυτά, όχι διότι εγω ενδιαφέρομαι και ζητώ το δώρον, αλλά διότι ενδιαφέρομαι και ζητώ τον πνευματικόν καρπόν, ο οποίος από την καλήν αυτήν πράξιν σας, θα προκύψη πλούσιος δια σας.

Φιλιπ. 4,18 απέχω δε πάντα και περισσεύω πεπλήρωμαι δεξάμενος παρά Επαφροδίτου τα παρ υμών, οσμίν ευωδίας, θυσίαν δεκτήν, ευάρεστον τώ Θεώ.

Φιλιπ. 4,18 Εχω δε τώρα όλα με το παραπάνω, ώστε και να μου περισσεύουν· είμαι γεμάτος από όλα, αφού έλαβα από τον Επαφρόδιτον αυτά που μου εστάλησαν από σας και τα οποία είναι ευώδες άρωμα, θυσία ευπρόσδεκτος και ευάρεστος στον Θεόν.

Φιλιπ. 4,19 ο δε Θεός μου πληρώσει πάσαν χρείαν υμών κατά τον πλούτον αυτού εν δόξη εν Χριστώ Ιησού.

Φιλιπ. 4,19 Ο δε Θεός μου, ο οποίος ανταμείβει και βραβεύει τα καλά έργα της αγάπης, θα πληρώση και θα ικανοποιήση κάθε ανάγκην σας, σύμφωνα με τον άπειρον πλούτον των ανεκτιμήτων αγαθών του, δια να δοξάζεται έτσι η άπειρος αγαθότης του, δια του Ιησού Χριστού, που έδίδαξε και έδιξε το ύψος της αγάπης.

Φιλιπ. 4,20 Τώ δε Θεώ και πατρί ημών η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Φιλιπ. 4,20 Εις δε τον Θεόν και Πατέρα ημών ας είναι και ας αναπέμπεται η δόξα στους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Φιλιπ. 4,21 Ασπάσασθε πάντα άγιον εν Χριστώ Ιησού. ασπάζονται υμάς οι σύν εμοί αδελφοί.

Φιλιπ. 4,21 Χαιρετήσατε κάθε πιστόν, ο οποίος εκλήθη και παίρνει την αγιότητα δια του Ιησού Χριστού. Σας χαιρετούν όλοι οι αδελφοί, που ευρίσκονται μαζί μου.

Φιλιπ. 4,22 ασπάζονται υμάς οι άγιοι, μάλιστα δε οι εκ της Καισαρος οικίας.

Φιλιπ. 4,22 Σας χαιρετούν όλοι οι Χριστιανοί, που ευρίσκονται εις την Ρωμην, μάλιστα δε αυτοί που ανήκουν και ευρίσκονται εις την οικίαν του Καίσαρος.

Φιλιπ. 4,23 Η χάρις τού Κυρίου Ιησού Χριστού μετά πάντων υμών· αμήν.

Φιλιπ. 4,23 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είτε να είναι μαζί με όλους σας· αμήν

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Κολ. 1,1 Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, και Τιμόθεος ο αδελφός,

Κολ. 1,1 Εγω ο Παύλος, ο οποίος είμαι Απόστολος του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, και ο Τιμόθεος, ο πνευματικός αδελφός,

Κολ. 1,2 τοίς εν Κολοσσαίς αγίοις και πιστοίς αδελφοίς εν Χριστώ· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Κολ. 1,2 στους Χριστιανούς, τους στερεούς εν τη πίστει και αδελφούς εν Χριστώ, που κατοικούν εις τας Κολοσσάς, ευχόμεθα να σας δοθή χάρις και ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

Κολ. 1,3 Ευχαριστούμεν τώ Θεώ και πατρί τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού πάντοτε περί υμών προσευχόμενοι,

Κολ. 1,3 Παντοτε, κάθε φορά που προσευχόμεθα δια σας, ευχαριστούμεν τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Κολ. 1,4 ακούσαντες την πίστιν υμών εν Χριστώ Ιησού και την αγάπην την εις πάντας τους αγίους,

Κολ. 1,4 διότι επληροφορήμεν την αγνήν και θερμήν εν Χριστώ Ιησού πίστιν σας και την αγάπην σας, που έχετε και εκδηλώνετε προς όλους τους Χριστιανούς.

Κολ. 1,5 διά την ελπίδα την αποκειμένην υμίν εν τοίς ουρανοίς, ήν προηκούσατε εν τώ λόγω της αληθείας τού ευαγγελίου

Κολ. 1,5 Τον ευχαριστούμεν και τον ευγνωμονούμε ακόμη δια τα ελπιζόμενα πλούσια αγαθά, που έχουν αποθησαυρισθή από αυτόν στους ουρανούς δια σας και δια τα οποία κατά το παρελθόν ηκούσατε στο γεμάτο από την αλήθειαν του Θεού κήρυγμα του Ευαγγελίου.

Κολ. 1,6 τού παρόντος εις υμάς, καθώς και εν παντί τώ κόσμω, και έστι καρποφορούμενον και αυξανόμενον καθώς και εν υμίν, αφ ής ημέρας ηκούσατε και επέγνωτε την χάριν τού Θεού εν αληθεία,

Κολ. 1,6 Και το οποίον Ευαγγέλιον είναι πάντοτε παρόν και φωτεινόν ενώπιόν σας, όπως και εις όλον τον κόσμον. Και συνεχώς φέρει καρπούς αρετής και σωτηρίας στους ανθρώπους, απλώνεται και διαδίδεται προς όλες τας κατευθύνσεις, όπως και μεταξύ σας από την ημέραν, κατά την οποίαν δια πρώτην φοράν ηκούσατε και εγνωρίσατε καλά την ευαγγελικήν διδασκαλίαν, που μας εφανέρωσεν ο Θεός και η οποία είναι απολύτως αληθινή.

Κολ. 1,7 καθώς και εμάθετε από Επαφρά τού αγαπητού συνδούλου ημών, ός εστι πιστός υπέρ υμών διάκονος τού Χριστού,

Κολ. 1,7 Ετσι ακριβώς, καθαρόν και ανόθευτον, επήρατε και εμάθατε το Ευαγγέλιον του Χριστού από τον Επαφράν, τον αγαπητόν σύνδουλόν μας, ο οποίος είναι πιστός και αφωσιωμένος υπηρέτης και εργάτης του Χριστού δια την ιδικήν σας σωτηρίαν και πρόοδον.

Κολ. 1,8 ο και δηλώσας ημίν την υμών αγάπην εν Πνεύματι.

Κολ. 1,8 Αυτός δε και εγνωστοποίησεν εις ημάς την αγάπην σας, την οποίαν το Πνεύμα το Άγιον εκαλλιέργησε και ανέπτυξεν εις τας ψυχάς σας.

Κολ. 1,9 Διά τούτο και ημείς, αφ ής ημέρας ηκούσαμεν, ου παύομεθα υπέρ υμών προσευχόμενοι και αιτούμενοι ίνα πληρωθήτε την επίγνωσιν τού θελήματος αυτού εν πάση σοφία και συνέσει πνευματική,

Κολ. 1,9 Δια τούτο και ημείς από εκείνην την ημέραν, που ηκούσαμεν αυτάς τας πληροφορίας, δεν παύομεν να προσευχώμεθα δια σας στον Θεόν και να ζητούμεν να εμπλησθήτε και να εμποτισθήτε ακόμη περισσότερο από την πλήρη και τελείαν γνώσιν του θελήματος του Θεού με κάθε πνευματικήν σοφίαν και σύνεσιν,

Κολ. 1,10 περιπατήσαι υμάς αξίως τού Κυρίου εις πάσαν αρεσκειαν, εν παντί έργω αγαθώ καρποφορούντες και αυξανόμενοι εις την επίγνωσιν τού Θεού,

Κολ. 1,10 ώστε να ζησετε και να πορευθήτε καθώς πρέπει και αξίζει στον Κυριον, εις κάθε τι που είναι ευάρεστον εις αυτόν, καρποφορούντες πλουσίως κάθε καλόν έργον και προοδεύοντες συνεχώς εις την καθαράν και τελείαν γνώσιν του Θεού,

Κολ. 1,11 εν πάση δυνάμει δυναμούμενοι κατά το κράτος της δόξης αυτού εις πάσαν υπομονήν και μακροθυμίαν, μετά χαράς

Κολ. 1,11 ενδυναμούμενοι με κάθε δύναμιν κατά την ένδοξον αυτού ισχύν και κραταιότητα, προοδεύοντες συνεχώς εις κάθε υπομονήν κατά τους διωγμούς και τας θλίψεις, εις κάθε μεγαλοκαρδίαν απέναντι εκείνων, που σας αδικούν. Μετά χαράς δε πάντοτε

Κολ. 1,12 ευχαριστούντες τώ Θεώ και πατρί τώ ικανώσαντι ημάς εις την μερίδα τού κλήρου των αγίων εν τώ φωτί,

Κολ. 1,12 να ευχαριστήτε και να δοξάζετε τον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος μας ηξίωσε και με την χάριν του μας έδωσε την ικανότητα, να λάβωμεν μέρος και να γίνωμεν μέτοχοι της κληρονομίας, την οποίαν θα έχουν οι άγιοι, (δηλαδή της μακαρίας και φωτεινής βασιλείας του Θεού)

Κολ. 1,13 ός ερύσατο ημάς εκ της εξουσίας τού σκοτούς και μετέστησεν εις την βασιλείαν τού υιού της αγάπης αυτού,

Κολ. 1,13 Αυτός είναι εκείνος, που μας ελύτρωσεν από την εξουσίαν των σκοτεινών δαιμόνων και μας κατέταξε εις την Βασιλείαν του Υιού της αγάπης του.

Κολ. 1,14 εν ώ έχομεν την απολύτρωσιν, την άφεσιν των αμαρτιών

Κολ. 1,14 Δια του Υιού του δε, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, επήραμε και έχομεν την απολύτρωσιν, την συγχώρησιν και εξάλειψιν των αμαρτιών μας.

Κολ. 1,15 ός εστιν εικών τού Θεού τού αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως,

Κολ. 1,15 Αυτός, ο Υιός, είναι απαράλλακτη εικών του Θεού του αοράτου, πρωτοτόκος, που δεν εκτίσθη, αλλ' εγεννήθη προαιωνίως από την αυτήν ουσίαν του Πατρός, Θεού τέλειος, πριν ακόμη δημιουργηθή κανένα απολύτως από όλα τα κτίσματα.

Κολ. 1,16 ότι εν αυτώ εκτίσθη τα πάντα, τα εν τοίς ουρανοίς και τα επί της γής, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχαί είτε εξουσίαι· τα πάντα δι αυτού και εις αυτόν έκτισται·

Κολ. 1,16 Διότι δι' αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, όλα όσα υπάρχουν στους ουραμούς και εις την γην, τα ορατά και τα αόρατα· είτε τα αόρατα αυτά είναι οι Θρόνοι είτε είναι αι Κυριότητες είτε είναι αι Εξουσίαι, όλα εν γένει τα τάγματα των αγγέλων δι' αυτού και εις δόξαν αυτού έχουν κτισθή.

Κολ. 1,17 και αυτός εστι πρό πάντων, και τα πάντα εν αυτώ συνέστηκε,

Κολ. 1,17 Και αυτός άναρχος και προαιώνιος υπάρχει πριν από όλα, και τα πάντα συγκρατονται εις την ύπαρξιν και κυβερνώνται από αυτόν.

Κολ. 1,18 και αυτός εστιν η κεφαλή τού σώματος, της εκκλησίας· ός εστιν αρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών, ίνα γένηται εν πάσιν αυτός πρωτεύων,

Κολ. 1,18 Και αυτός είναι η κεφαλή και ο αρχηγός του σώματος, δηλαδή της Εκκλησίας· η αρχή και η ζωοποιός δύναμις της Εκκλησίας, ο πρώτος που ανεστήθη εκ των νεκρών, δια να γίνη αυτός και ως άνθρωπος πρώτος εις όλα.

Κολ. 1,19 ότι εν αυτώ ευδόκησε πάν το πλήρωμα κατοικήσαι

Κολ. 1,19 Διότι εις αυτόν έχει εναρσστηθή και ευχαριστηθή να κατοικήση ολόκληρος η θεότης.

Κολ. 1,20 και δι αυτού αποκατάλλάξα τα πάντα εις αυτόν, ειρηνοποιήσας διά τού αίματος τού σταυρού αυτού, δι αυτού είτε τα επί της γής είτε τα εν τοίς ουρανοίς.

Κολ. 1,20 Και δια μέσου αυτού ευηρεστήθη και ηθέλησεν ο Θεός να συμφιλιώση τα πάντα προς τον εαυτόν του. Ειρήνευσε δε και συνεφιλίωσε με το αίμα της σταυρικής του θυσίας τόσον τους ανθρώπους της γης μεταξύ τους και με τον Θεόν, όσον και τους εν ουρανοίς αγγέλους με όλους ημάς τους ανθρώπους.

Κολ. 1,21 και υμάς ποτε όντας απηλλοτριωμένους και εχθρούς τή διανοία εν τοίς έργοις τοίς πονηροίς, νυνί δε αποκατήλλαξεν

Κολ. 1,21 Και σας, οι οποίοι άλλοτε ήσασθε αποξενωμένοι από τον Θεόν και εχθροί αυτού, κατά τον εσωτερικόν σας άνθρωπον, με τα πονηρά του έργα, τώρα σας συνεφιλίωσε

Κολ. 1,22 εν τώ σώματι της σαρκός αυτού διά τού θανάτου, παραστήσαι υμάς αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους κατενώπιον αυτού,

Κολ. 1,22 δια του σώματος του, της ιδικής του σαρκός, με τον σταυρικόν του θάνατον, δια να σας καταστήση και σας παραστήση ενώπιον του αγίους και αμέμπτους και χωρίς καμμίαν κατηγορίαν.

Κολ. 1,23 εί γε επιμένετε τή πίστιν τεθεμελιωμένοι και εδραίοι και μη μετακινούμενοι από της ελπίδος τού ευαγγελίου ού ηκούσατε, τού κηρυχθέντος εν πάση τή κτίσει τή υπό τον ουρανόν, ού εγενόμην εγώ Παύλος διάκονος.

Κολ. 1,23 Αυτά τα σωτηρία και ανεκτίμητα δώρα σας τα έδωσε ως ιδικά σας πλέον, εάν βέβαια και σεις έχετε πάρει την απόφασιν να μένετε σταθερά θεμελιωμένοι εις την πίστιν, στερεοί και αμετακίνητοι επάνω εις την ελπίδα, που μας παρέχει το Ευαγγέλιον, το οποίον έχει κηρυχθή εις όλην την οικουμένην την κάτω από τον ουρανόν και του οποίου Ευαγγελίου εγώ, ο Παύλος, έγινα διάκονος.

Κολ. 1,24 Νύν χαίρω εν τοίς παθήμασί μου υπέρ υμών και ανταναπληρώ τα υστερήματα των θλίψεων τού Χριστού εν τή σαρκί μου υπέρ τού σώματος αυτού, ό εστιν η εκκλησία,

Κολ. 1,24 Τώρα δε φυλακισμένος και δέσμιος χαίρω δια τα παθήματα, που υποφέρω προς χάριν σας και αναπληρώνω όσα δεν επρόφθασε να πάθη δια σας ο Χριστός, τα αναπληρώνω σαν εργάτης του Ευαγγελίου του, που εν μέσω κόπων και κινδύνων και θλίψεων, προσφέρω την σωτηρίαν στους συγχρόνους μου ανθρώπους. Και υφίσταμαι αυτά δια το σώμα του Χριστού, το οποίον είναι η Εκκλησία.

Κολ. 1,25 ής εγενόμην εγώ διάκονος κατά την οικονομίαν τού Θεού την δοθειάν μοι εις υμάς, πληρώσαι τον λόγον τού Θεού,

Κολ. 1,25 Αυτής δε της Εκκλησίας είμαι εγώ διάκονος σύμφωνα με την πνευματικήν διαχείρισιν και ενεργειαν και χάριν του Θεού, η οποία μου εδόθη, δια να εξυπηρετήσω σας και να κηρύξω ανόθευτον και πλήρη τον λόγον του Θεού.

Κολ. 1,26 το μυστήριον το αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, νυνί δε εφανερώθη τοίς αγίοις αυτού,

Κολ. 1,26 Δηλαδή να κηρύξω την βουλήν και απόφασιν του Θεού δια την σωτηρίαν των ανθρώπων, η οποία βουλή και απόφασις ήτο άγνωστος και κρυμμένη από την αρχήν του χρόνου και εις όλους τους αιώνας και από όλας τας γενεάς, και η οποία εφανερώθη τώρα με το κήρυγμα του Ευαγγελίου στους αγίους του Θεού, στους Χριστιανούς.

Κολ. 1,27 οίς ηθέλησεν ο Θεός γνωρίσαι τις ο πλούτος της δόξης τού μυστηρίου τούτου εν τοίς έθνεσιν, ός εστι Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης·

Κολ. 1,27 Εις αυτούς ηθέλησεν ο Θεός να γνωστοποιήση ποίος είναι ο αφάνταστος πλούτος της δόξης του μυστηρίου της

σωτηρίας των ανθρώπων, όπως μάλιστα φαίνεται εις την σωτηρίαν των εθνικών. Αυτός δε ο προηγουμένος άγνωστος και άπειρος θησαυρός είναι ο σαρκωθείς και σταυρωθείς Χριστός, ο οποίος σαν ιδικός σας Σωτήρ υπάρχει μεταξύ σας και δια του οποίου ελπίζομεν όλοι να αποκτήσωμεν την αιωνίαν δόξαν.

Κολ. 1,28 *ον ημείς καταγγέλλομεν νουθετούντες πάντα άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον εν πάση σοφία, ίνα παραστήσωμεν πάντα άνθρωπον τέλειον εν Χριστώ Ιησού·*

Κολ. 1,28 Αυτόν δε τον Χριστόν κηρύττομεν ημείς οι Απόστολοι, συμβουλευόντες κάθε άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον, με κάθε σοφίαν και σύνεσιν, δια να τον καταστήσωμεν και παραστήσωμεν τέλειον δια του Ιησού Χριστού.

Κολ. 1,29 *εις ό και κοπιώ αγωνιζόμενος κατά την ενέργειαν αυτού την ενεργουμένην εν εμοί εν δυνάμει.*

Κολ. 1,29 Προς τούτο δε και κοπιάζω αγωνιζόμενος, σύμφωνα με την χάριν και την δραστηριότητα, η οποία ενεργείται έντος εμού και δι' εμού με την δύναμιν του Χριστού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Κολ. 2,1 *Θέλω γάρ υμάς ειδέναι ηλίκον αγώνα έχω περί υμών και των εν Λαοδικεία και όσοι ουχ εωράκασι το πρόσωπόν μου εν σαρκί,*

Κολ. 2,1 Διότι θέλω να μάθετε και σεις πόσον μάλλον αγώνα έχω δια σας και δια τους Χριστιανούς της Λαοδικείας και δι' όσους δεν έχουν ιδει το πρόσωπόν μου και δεν με εγνώρισαν σωματικώς,

Κολ. 2,2 *ίνα παρακληθώσιν αι καρδίαι αυτών, συμβιβασθέντων εν αγάπη και εις πάντα πλούτον της πληροφορίας της συνέσεως, εις επίγνωσιν τού μυστηρίου τού Θεού και πατρός και τού Χριστού,*

Κολ. 2,2 *δια να παρηγορηθούν και ενισχυθούν αι καρδίαι των και μείνουν απρόσβλητοι και ακλόνητοι από ψευδοδιδασκαλίας και αμφιβολίας. Και αυτό θα επιτευχθή, εάν βέβαια και οι ίδιοι καλλιεργήσουν την αγάπην μεταξύ των και αρμονικώς συνδεθούν δι' αυτής και πληροφορηθούν έτσι με σοφίαν και σύνεσιν όλον τον πλούτον της αληθείας, που αναφέρεται εις την σωτηρίαν των, και γνωρίσουν εις βάθος το μυστήριον του Θεού Πατρός και του Χριστού.*

Κολ. 2,3 *εν ώ εισι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως απόκρυφοι.*

Κολ. 2,3 Να γνωρίσουν, ότι στον Χριστόν υπάρχουν όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως, οι οποίοι ήσαν προηγουμένως άγνωστοι και απόκρυφοι, και εφανερώθησαν τώρα από τον Χριστόν στους πιστούς.

Κολ. 2,4 *Τούτο δε λέγω ίνα μη τις υμάς παραλογίζηται εν πιθανολογία·*

Κολ. 2,4 Αυτό δε σας το λέγω, δια να μη σας παραπλανά κανείς εις παραλογισμούς και αστηρίκτους εικασίας, που βασιζονται εις αναποδείκτους πιθανολογίας, και σας απομακρύνει έτσι από τον Χριστόν.

Κολ. 2,5 *ει γάρ και τή σαρκί άπειμι, αλλά τώ πνεύματι σύν υμίν ειμι, χαίρων και βλέπων υμών την τάξιν και το στερέωμα της εις Χριστόν πίστεως υμών.*

Κολ. 2,5 Εχω όμως πεποιθήσιν εις σας, ότι θα μείνετε ακλόνητοι εις την αλήθειαν. Διότι, αν και απουσιάζω σωματικώς, είμαι εν τούτοις δια του πνεύματός μου παρών μαζί σας και χαίρω, διότι βλέπω την τάξιν, που έχετε και την σταθερότητα της πίστεως σας στον Χριστόν.

Κολ. 2,6 *Ως ούν παρελάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν αυτώ περιπατείτε,*

Κολ. 2,6 Όπως λοιπόν εδιδάχθητε από τον Επαφράν και παρελάβετε τον Ιησούν Χριστόν, τον Κυριον, έτσι σύμφωνα με αυτά να προχωρήτε και συμπεριφέρεσθε.

Κολ. 2,7 *εριζωμένοι και εποικοδομούμενοι εν αυτώ και βεβαιούμενοι εν τή πίστει καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτή εν ευχαριστία.*

Κολ. 2,7 Εξακολουθείτε να μένετε βαθειά ριζωμένοι και να οικοδομήσθε επάνω στον Χριστόν και να προχωρήτε συνεχώς με αδίστακτον βεβαιότητα δια την πίστιν σας, όπως έχετε διδαχθή, προοδεύοντες ολονέν και περισσότερον εις αυτήν και ευχαριστούντες συγχρόνως τον Θεόν, που σας έδωσε αυτήν την πίστιν.

Κολ. 2,8 *Βλέπετε μη τις υμάς έσται ο συλαγωγών διά της φιλοσοφίας και κενής απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία τού κόσμου και ου κατά Χριστόν·*

Κολ. 2,8 Προσέχετε, μήπως σας εξαπατήση κανείς και ληλατήση τον θησαυρόν της πίστεως σας με την ψευδή φιλοσοφίαν και την κούφιαν απάτην, η οποία βασίζεται εις την ψευδή και ακατάστατον παράδοσιν των ανθρώπων, κατά την παιδαριώδη και μωράν αντίληψιν περί των στοιχείων του κόσμου, και όχι σύμφωνα με την διδασκαλίαν του Χριστού.

Κολ. 2,9 *ότι εν αυτώ κατοικει πάν το πλήρωμα της θεότητος σωματικώς,*

Κολ. 2,9 Μη λησμονείτε ποτέ ότι στον Χριστόν, μέσα στο σώμα του, μέσα εις την ανθρωπίνην του φύσιν, την οποίαν δια της σαρκώσεως προσέλαβε, κατοικεί ολόκληρος η θεότης.

Κολ. 2,10 *και εστέ εν αυτώ πεπληρωμένοι, ός εστιν η κεφαλή πάσης αρχής και εξουσίας,*

Κολ. 2,10 Αλλωστε και σεις είσθε δι' αυτού γεμάτοι με πλήθος από ανεκτίμητα χαρίσματα. Αυτός είναι η κεφαλή και η πηγή κάθε αρχής και εξουσίας στον ουρανόν και την γην·

Κολ. 2,11 *εν ώ και περιετμήθητε περιτομή αχειροποιήτω εν τή απεκδύσει τού σώματος των αμαρτιών της σαρκός, εν τή περιτομή τού Χριστού,*

Κολ. 2,11 δι' αυτού και εν αυτώ έχετε περιτμηθή όχι με την σαρκικήν περιτομήν των Εβραίων, αλλά με την πνευματικήν, που δεν γίνεται από χέρι ανθρώπου· με περιτομήν, που ελάβατε από τον Χριστόν (όταν εβαπτίσθητε) και η οποία συνίσταται εις την αποβολήν όλου του αμαρτωλού παλαιού ανθρώπου,

Κολ. 2,12 *συνταφέντες αυτώ εν τώ βαπτίσματι, εν ώ και συνηγέρθητε διά της πίστεως της ενεργείας τού Θεού τού εγείραντος αυτόν εκ των νεκρών.*

Κολ. 2,12 όταν ετάφητε μαζί με τον Χριστόν στο βάπτισμα και κατά ένα τρόπον μυστηριώδη, αλλά πραγματικόν, αναστηθήκατε τότε μαζί του δια της πίστεως και της ενεργείας του Θεού, ο οποίος ανέστησε τον Χριστόν εκ νεκρών.

Κολ. 2,13 *και υμάς, νεκρούς όντας εν τοίς παραπτώμασι και τή ακροβυστία της σαρκός υμών, συνεζωοποίησεν υμάς σύν αυτώ, χαρισάμενος ημίν πάντα τα παραπτώματα,*

Κολ. 2,13 Και σας, οι οποίοι ήσασθε νεκροί ένεκα των αμαρτημάτων και της σαρκικής ακροβυστίας, που είχατε ως ειδωλολάτραι, σας έζωοποίησε μαζί με τον Χριστόν. Έτσι δε εχάρισε, έσβησε και εξηφάνισε τα αμαρτήματα όλων ημών Ιουδαίων και εθνικών.

Κολ. 2,14 *εξαλείψας το καθ ημών χειρόγραφον τοίς δόγμασιν ό ην υπεναντίον ημίν, και αυτό ήρεν εκ τού μέσου*

προσηλώσας αυτό τώ σταυρώ·

Κολ. 2,14 Και εξηφάνισε τελείως το καταδικαστικόν δι' ημάς γραμμάτιον της ενοχής μας, που είχε γίνει εξ αιτίας των διατάξεων του μωσαϊκού Νομου, τας οποίας όλοι μας τας είχαμεν παραβή κατά το μέγιστον μέρος των. Αυτό, λοιπόν, το καταδικαστικόν δι' ημάς γραμμάτιον το έβγαλε από το μέσον και το εκάρφωσεν στον σταυρόν, όπου και με το αίμα του το έσβησε.

Κολ. 2,15 απεκδυσάμενος τας αρχάς και τας εξουσίας εδειγμάτισεν εν παρησία, θριαμβεύσας αυτούς εν αυτώ.

Κολ. 2,15 Εις τον σταυρόν δε απεγύμνωσε τας πονηράς αρχάς και εξουσίας των δαιμόνων, τας εξητέλισε και τας διεπόμπευσε φανερά και έσυρε νικημένους και αδυνάτους πλέον τους δαίμονας εις την θριαμβευτικήν του πομπήν.

Κολ. 2,16 Μή ούν τις υμάς κρινέτω εν βρώσει ή εν πόσει ή εν μέρει εορτής ή νουμηνίας ή σαββάτων,

Κολ. 2,16 Εφ' όσον, λοιπόν, αι διατάξτου Νομου έχουν καταργηθή, ας μη σας κρίνει και ας μη σας κατακρίνη κανείς δια φαγητόν η ποτόν η δια κάτι που αναφέρεται εις Εβραϊκήν εορτήν η εις την πρωτομηνιάν η εις την ημέραν του Σαββάτου.

Κολ. 2,17 ά εστι σκιά των μελλόντων, το δε σώμα Χριστού.

Κολ. 2,17 Αυτά είναι μία απλή σκία και υποτύπωσις των όσων έμελλαν να παραδοθούν δια της Κ. Διαθήκης. Το δε πραγματικόν σώμα, η ουσία δηλαδή και η αλήθεια που σώζει, είναι ο Χριστός.

Κολ. 2,18 μηδέις υμάς καταβραβεύετω θέλων εν ταπεινοφροσύνη και θρησκεία των αγγέλων, ά μη εώρακεν εμβατεύων, εική φυσιούμενος υπό τού νοός της σαρκός αυτού,

Κολ. 2,18 Προσέχετε, λοιπόν, ώστε κανείς να μη αρπάξη από σας και σας στερήση από το βραβείον, παρουσιαζόμενος με ψευδοταπεινοφροσύνην και διδάσκων, ότι λατρεύει και προσεύχεται στους αγγέλους, διότι τάχα είναι ανάξιος να λατρεύση κατ' ευθειαν τον Θεόν. Αυτός, φαντασιοκόπος καθώς είναι, ισχυρίζεται ότι εισχωρεί εις πράγματα, τα οποία δεν είδε και φουσκώνει από ανόητον υπερηφάνειαν, βυθιζόμενος εις πλάνας από τον σκοτισμένον νουν της σαρκός του.

Κολ. 2,19 και ου κρατών την κεφαλήν, εξ ού πάν το σώμα διά των αφών και συνδέσμων επιχορηγούμενον και συμβιβασζόμενον αύξει την αύξησιν τού Θεού.

Κολ. 2,19 Παραμερίζει δε αυτός και δεν κρατεί την κεφαλήν, δηλαδή τον Χριστόν, από τον οποίον κατ' ευθειαν όλον το σώμα της Εκκλησίας-που αποτελείται από τους πιστούς, οι οποίοι σαν άλλα σωματικά μέλη εφάπτονται και συνδέονται αρμονικώς μεταξύ των-ζωογονείται από την χορηγουμένην υπό του Χριστού ζωήν, ενώνεται αρμονικά και αυξάνει την αύξησιν, που θέλει και ενεργεί ο Θεός.

Κολ. 2,20 Ει ούν απεθάνετε σύν τώ Χριστώ από των στοιχείων τού κόσμου, τι ως ζώντες εν κόσμω δογματίζεσθε,

Κολ. 2,20 Εάν, λοιπόν, έχετε αποθάνει μαζί με τον Χριστόν και έχετε απαλλαγή από τα στοιχειώδη και μάταια αυτά διδάγματα του Κοσμου, διατί, σαν να ζητε ακόμη κοσμικήν ζωήν, δέχεσθε τα αυθαίρετα διδάγματα των ψευδοδιδασκάλων;

Κολ. 2,21 μη άψη μηδέ γεύση μηδέ θίγης -

Κολ. 2,21 Σας λέγουν δε αυτοί: "μη πιάσης αυτό ούτε να γευθής εκείνο ούτε να εγγίσης το άλλο".

Κολ. 2,22 ά εστι πάντα εις φθοράν τή αποχρήσει- κατά τα εντάλματα και διδασκαλίας των ανθρώπων;

Κολ. 2,22 Αυτά τα υλικά στοιχεία είναι προωρισμένα όλα να φθείρωνται, όταν χρησιμοποιηθούν και αχρηστευθούν. Πως, λοιπόν, σεις δέχεσθε τέτοια δόγματα και τέτοιες διδασκαλίες αυτών των ανθρώπων;

Κολ. 2,23 άτινά εστι λόγον μόν έχοντα σοφίας εν εθελοθρησκεία και ταπεινοφροσύνη και αφειδία σώματος, ουκ εν τιμή τινι προς πλησμονήν της σαρκός.

Κολ. 2,23 Τα αυθαίρετα αυτά δόγματα δεν περιέχουν κανένα λόγον σοφίας, αλλά είναι θρησκεία καμωμένη κατά την αρέσκειαν των αιρετικών και ψευδοταπεινοφροσύνη και περιφρόνησις, αλλά και ταλαιπωρία του σώματος. Αυτά όμως δεν δίδουν καμμίαν τιμήν στον άνθρωπον, αλλ' απλώς μόνον υποβοηθούν να γεμίξη από ψευδή ικανοποίησις το σαρκικόν και αμαρτωλόν φρόνημα του παλαιού ανθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Κολ. 3,1 Εί ούν συνηγέρθητε τώ Χριστώ, τα άνω ζητείτε, ού ο Χριστός εστιν εν δεξιά τού Θεού καθήμενος,

Κολ. 3,1 Εάν, λοιπόν, ανεστήθητε μαζί με τον Χριστόν, ζητείτε και επιδιώκετε τα άνω, τα εν ουρανοίς, εκεί όπου υπάρχει ο Χριστός, καθήμενος επί θρόνου εις τα δεξιά του Θεού.

Κολ. 3,2 τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γής.

Κολ. 3,2 Τας σκέψεις σας, τας επιθυμίας σας, όλα τα φρονήματά σας, ανυψώσατέ τα προς τα άνω και όχι εις τα επί της γής.

Κολ. 3,3 απεθάνετε γάρ, και η ζωή υμών κέκρυπται σύν τώ Χριστώ εν τώ Θεώ·

Κολ. 3,3 Μη σκέπτεσθε και μη ελκύεσθε από τα γήϊνα και κοσμικά, διότι έχετε αποθάνει ως προς τον κόσμον δια του αγίου βαπτίσματος και ελάβετε νέαν ζωήν, η οποία είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστόν εν τω Θεώ.

Κολ. 3,4 όταν ο Χριστός φανερωθή, η ζωή ημών, τότε και υμείς σύν αυτώ φανερωθήσεσθε εν δόξη.

Κολ. 3,4 Όταν δε ο Χριστός, που είναι η ζωή και η πηγή της ζωής μας, φανερωθή ένδοξος κατά την δευτέραν παρουσίαν, τότε και σεις μαζί με αυτόν θα φανερωθήτε και θα λάμψετε εν δόξη.

Κολ. 3,5 Νεκρώσατε ούν τα μέλη υμών τα επί της γής, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν, και την πλεονεξίαν, ήτις εστιν ειδωλολατρία,

Κολ. 3,5 Λοιπόν, νεκρώσατε τα μέλη σας, τα μέλη του παλαιού ανθρώπου, που ζητούν γήϊνας αμαρτωλάς απολαύσεις και ηδονάς-νεκρώσατε και διώξτε από τον εαυτόν σας την πορνείαν, την σαρκικήν ακαθαρσίαν, κάθε αμαρτωλόν πάθος, κάθε κακήν επιθυμίαν, που μολύνει τον άνθρωπον και τον ωθεί προς την κακήν πράξιν, και την πλεονεξίαν, η οποία είναι ειδωλολατρία που θεοποιεί και λατρεύει το χρήμα.

Κολ. 3,6 δι ά έρχεται η οργή τού Θεού επί τους υιούς της απειθείας,

Κολ. 3,6 Δια τα αμαρτήματα αυτά έρχεται και ξεσπάει η οργή του Θεού εναντίον των τέκνων της παρακοής, εναντίον αυτών που επεμένουν αμετανόητοι εις την κακίαν των.

Κολ. 3,7 εν οίς και υμείς περιπατήσατέ ποτε, ότε εζήτε εν αυτοίς·

Κολ. 3,7 Εις τα αμαρτήματα αυτά και σεις είχατε περιπατήσει και παρασυρθή άλλοτε, τότε που εξούσατε μεταξύ αυτών.

Κολ. 3,8 νυνί δε απόθεσθε και υμείς τα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ τού στόματος υμών·

Κολ. 3,8 Τωρα όμως πετάξτε και σεις από πάνω σας όλα αυτά, ακόμη δε και την οργήν, τον θυμόν, την κακότητα και

πονηριαν, την υβρεολογίαν και την αισχρολογίαν από το στόμα σας.

Κολ. 3,9 μη ψεύδεσθε εις αλλήλους, απεκδυσάμενοι τον παλαιόν άνθρωπον σύν ταίς πράξεσιν αυτού

Κολ. 3,9 Μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλον, αφού έχετε αποβάλει πλέον τον παλαιόν άνθρωπον μαζί με τας πονηράς αυτού πράξεις

Κολ. 3,10 και ενδυσάμενοι τον νέον τον ανακαινούμενον εις επίγνωσιν κατ εικόνα του κτίσαντος αυτόν,

Κολ. 3,10 και έχετε ενδυθή τον νέον, ο οποίος συνεχώς ξανακαινουργώνεται, ώστε να προχωρή εις βαθυτέραν γνώσιν του Θεού και να γίνεται συνεχώς τελειότεραν εικών του Χριστού, ο οποίος τον έκτισεν.

Κολ. 3,11 όπου ουκ ένι Έλλην και Ιουδαίος, περιτομή και ακροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσι Χριστός.

Κολ. 3,11 Εις την νέαν δε αυτήν κατάστασιν των ανακαινισμένων υπό του Χριστού ανθρώπων, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ Έλληνας και Ιουδαίου, περιτμημένου Ισραηλίτου και απεριτμητού εθνικού. Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ βαρβάρου, Σκύθου, δούλου, ελεύθερου, αλλά όλα αυτά και εις όλους τους πιστούς είναι ο Χριστός.

Κολ. 3,12 Ενδύσασθε ούν, ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και αγαπημένοι, σπλάγχνα οικτιρισμού, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν,

Κολ. 3,12 Ενδυθήτε, λοιπόν, σαν εκλεκτοί του Θεού, αγιασμένοι και αγαπημένοι από τον Θεόν, καρδιαν ευσπλαγχνικήν και πονετικήν, αγαθότητα και καλωσύνην, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μεγαλοκαρδιαν.

Κολ. 3,13 ανεχόμενοι αλλήλων και χαριζόμενοι εαυτοίς εάν τις προς τινα έχη μομφήν· καθώς και ο Χριστός εχαρίσατο υμίν, ούτω και υμείς

Κολ. 3,13 Να ανέχεσθε με αγάπην ο ένας του άλλου τας αδυναμίας, να χαρίσεσθε μεταξύ σας και να αλληλοσυγχωρήσθε, εάν τυχόν κανένας έχη εναντίον άλλου κάποιον δικαιολογημένην δυσαρέσκειαν και αφορομήν κατηγορίας. Οπως ο Χριστός εχαρίσθη εις σας και σας συνεχώρησε, έτσι και σεις να συγχωρήτε ο ένας τον άλλον.

Κολ. 3,14 επί πάσι δε τούτοις την αγάπην, ήτις εστί σύνδεσμος της τελειότητος.

Κολ. 3,14 Παρά πάνω δε από όλα αυτά να ενδυθήτε και να κάμετε κτήμα της ψυχής σας την αγάπην, η οποία συνδέει εις ένα τέλειον σύνολον όλας τας αρετάς.

Κολ. 3,15 και η ειρήνη του Θεού βραβεύετω εν ταίς καρδιαίς υμών, εις ήν και εκλήθητε εν ενί σώματι· και ευχάριστοι γίνεσθε·

Κολ. 3,15 Και η ειρήνη του Θεού ας βασιλεύη μέσα σας και ας αποτελή το συνεχές βραβείον των καρδιών σας. Εις αυτήν άλλωστε την ειρήνην έχετε κληθή από τον Θεόν, ώστε να γίνετε ένα πνευματικόν σώμα. Προσπαθείτε δε ακόμα να γίνεσθε ευχάριστοι μεταξύ σας και προς τους άλλους, σύμφωνα πάντοτε με το θέλημα του Θεού.

Κολ. 3,16 ο λόγος του Χριστού εν οικείω εν υμίν πλουσίως, εν πάση σοφία διδάσκοντες και νουθετούντες εαυτούς ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς, εν χάριτι άδοντες εν τή καρδια υμών τώ Κυρίω.

Κολ. 3,16 Η διδασκαλία του Χριστού ας κατοική μέσα σας πλουσία, με κάθε σύνεσιν και σοφίαν. Να διδάσκετε δε και να συμβουλευέτε ο ένας τον άλλον με ψαλμούς και με ύμνους και με πνευματικές ωδάς, υμνολογούντες και ευχαριστούντες τον Κυριον με όλην σας την καρδιαν.

Κολ. 3,17 και πάν ό,τι αν ποιήτε εν λόγω ή εν έργω, πάντα εν ονόματι Κυρίου Ιησού, ευχαριστούντες τώ Θεώ και πατρί δι αυτού.

Κολ. 3,17 Και κάθε τι, το οποίον πράττετε με τα λόγια σας η με τα έργα σας, τα πάντα να τα κάμνετε εν ονόματι του Κυρίου και προς δόξαν αυτού, ευχαριστούντες δι' αυτού τον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος τόσον πολύ μας έχει ενεργητήσει και μας ενεργετεί.

Κολ. 3,18 Αι γυναίκες υποτάσσεσθε τοίς ανδράσιν, ως ανήκεν εν Κυρίω.

Κολ. 3,18 Αι γυναίκες να υποτάσσεσθε στους άνδρας σας, σαν να υποτάσσεσθε στον Κυριον (ο οποίος και παραγγέλλει αυτήν την υποταγήν).

Κολ. 3,19 Οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας και μη πικραίνεσθε προς αυτάς.

Κολ. 3,19 Οι άνδρες να αγαπάτε τας γυναίκας σας και να μη φέρεσθε με πικριαν και αποτομίαν προς αυτάς.

Κολ. 3,20 Τά τέκνα υπακούετε τοίς γονεύσι κατά πάντα· τούτο γάρ εστιν ευάρεστον τώ Κυρίω.

Κολ. 3,20 Τα τέκνα να υπακούετε στους γονείς εις όλα τα ορθά, που εκείνοι σας συμβουλευουν. Διότι τούτο είναι ευάρεστον στον Κυριον.

Κολ. 3,21 Οι πατέρες μη ερεθίζετε τα τέκνα υμών, ίνα μη αθυμώσιν.

Κολ. 3,21 Οι πατέρες να μη εξερεθίζετε τα τέκνα σας, δια να μη περιπίπτουν εις αθυμίαν και χάνουν το θάρρος των και απελπίζωνται.

Κολ. 3,22 Οι δούλοι υπακούετε κατά πάντα τοίς κατά σάρκα κυρίοις, μη εν οφθαλμοδουλίαις, ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ εν απλότητι καρδιάς, φοβούμενοι τον Θεόν.

Κολ. 3,22 Οι δούλοι να υπακούετε κατά πάντα στους κατά σάρκα κυρίους σας, όχι υποκριτικά και δια τα μάτια σαν ανθρωπάρεσκοι, αλλά με κάθε ευθύτητα και ειλικρίνειαν καρδιάς, φοβούμενοι τον Θεόν.

Κολ. 3,23 και πάν ό,τι εάν ποιήτε, εκ ψυχής εργάζεσθε, ως τώ Κυρίω και ουκ ανθρώποις,

Κολ. 3,23 Και κάθε τι το οποίον πράττετε να το εργάζεσθε πρόθυμα με όλην σας την ψυχήν, σαν αυτό να αναφέρεται στον Κυριον και όχι στους ανθρώπους,

Κολ. 3,24 ειδότες ότι από Κυρίου απολήψεσθε την ανταπόδοσιν της κληρονομίας· τώ γάρ Κυρίω Χριστώ δουλεύετε·

Κολ. 3,24 γνωρίζοντες, ότι από τον Κυριον θα απολαύσετε την ανταπόδοσιν, η οποία ανταπόδοσις είναι η κληρονομία της Βασιλείας των ουρανών. Θα σας δοθή δε αυτή ως αμοιβή, διότι δουλεύετε έτσι στον Κυριον Ιησουν Χριστόν.

Κολ. 3,25 ο δε αδίκων κομείται ό ηδίκησε, και ουκ έστι προσωποληψία.

Κολ. 3,25 Εκείνος όμως, ο οποίος αδικεί τον δούλον του η οιονδήποτε άλλον, θα λάβη την ανταπόδοσιν και την τιμωρίαν δια την αδικίαν, που έκαμε· δεν υπάρχει στον Θεόν προσωποληψία, αλλά δικαιοσύνη και ορθή κρίσις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Κολ. 4,1 Οι κύριοι το δίκαιον και την ισότητα τοίς δούλοις παρέχεσθε, ειδότες ότι και υμείς έχετε Κύριον εν ουρανοίς.

Κολ. 4,1 Οι κύριοι να παρέχετε στους δούλους σας πάντοτε το δίκαιον και την ισοτιμίαν, εν ονόματι της αδελφικής αγάπης,

που σας συνδέει, γνωρίζοντας ότι και σεις έχετε κύριον στους ουρανούς.

Κολ. 4,2 Τή προσευχή προσκαρτερείτε, γρηγορούντες εν αυτή εν ευχαριστία,

Κολ. 4,2 Κυριοι και δούλοι, όλοι οι Χριστιανοί, να επιμένετε εις την προσευχήν, να αγρυπνήτε εις αυτήν και να εκφράζετε συγχρόνως δι' αυτής τας ευχαριστίας σας προς τον Θεόν.

Κολ. 4,3 προσευχόμενοι άμα και περί ημών, ίνα ο Θεός ανοίξη ημίν θύραν τού λόγου, λαλήσαι το μυστήριον τού Χριστού, δι' ό και δέδεμαι,

Κολ. 4,3 Να προσεύχεσθε συγχρόνως και δι' ημάς, δια να μας ανοίξη ο Θεός θύραν της ευαγγελικής διδασκαλίας, ώστε με ευκολίαν και χωρίς εμπόδια να κηρύξωμεν το μυστήριον της σωτηρίας, που προσφέρει ο Χριστός, δια το οποίον και είμαι τώρα δεμένος.

Κολ. 4,4 ίνα φανερώσω αυτό ως δει με λαλήσαι.

Κολ. 4,4 Να βοηθήση ο Κυριος να φανερώσω καθαρά αυτό το μυστήριον και να το προσφέρω στους ανθρώπους, όπως πρέπει.

Κολ. 4,5 Εν σοφία περιπατείτε προς τους έξω, τον καιρόν εξαγοραζόμενοι.

Κολ. 4,5 Να συμπεριφέρεσθε με σύνεσιν και φρόνησιν προς τους ανθρώπους που ευρίσκονται έξω από την Εκκλησίαν του Χριστού, εκμεταλλεόμενοι κάθε ευκαιρίαν, δια να πράττετε το αγαθόν, κερδίζοντας έτσι τον καιρόν σας.

Κολ. 4,6 ο λόγος υμών πάντοτε εν χάριτι, άλατι ηρτυμένος, ειδέναι πώς δει υμάς ενί εκάστω αποκρίνεσθαι.

Κολ. 4,6 Τα λόγια σας ας είναι πάντοτε γεμάτα χάριν, αρτυμένα με το άλατι της καλωσύνης και της διακρίσεως, ώστε να είναι κατά Θεόν ευχάριστα στους ανθρώπους. Να ξέρετε δε πως πρέπει σεις να αποκρίνεσθε στον καθένα.

Κολ. 4,7 Τά κατ' εμέ πάντα γνωρίσει υμίν Τυχικός ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος και σύνδουλος εν Κυρίω,

Κολ. 4,7 Τα κατ' εμέ θα σας τα ανακοινώση και θα σας τα κάμη γνωστά ο Τυχικός, αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος και σύνδουλος στο έργον του Κυρίου.

Κολ. 4,8 ον έπειμπα προς υμάς εις αυτό τούτο, ίνα γνώ τα περί υμών και παρακαλέση τας καρδιάς υμών,

Κολ. 4,8 Αυτόν άλλωστε έστειλα εις σας, προς αυτόν τον σκοπόν, δια να μάθη τα καθ' υμάς, την πνευματικήν σας δηλαδή κατάστασιν και παρηγορήση τας καρδιάς σας.

Κολ. 4,9 σύν Ονησίμω τώ πιστώ και αγαπητώ αδελφώ, ός εστιν εξ υμών· πάντα υμίν γνωριούσι τα ώδε.

Κολ. 4,9 Τον έστειλα δε μαζί με τον Ονήσιμον, τον πιστόν και αγαπητόν αδελφόν, ο οποίος είναι συμπολίτης σας, από τας Κολοσσάς. Αυτοί θα κάμουν εις σας γνωστά όλα τα εδώ.

Κολ. 4,10 Ασπάζεται υμάς Αρίσταρχος ο συναιχμάλωτός μου, και Μάρκος ο ανεψιός Βαρνάβα. -περί ού ελάβετε εντολάς· εάν έλθη προς υμάς, δέξασθε αυτόν,-

Κολ. 4,10 Σας χαιρετά ο Αρίσταρχος, που συμπαρίσταται εις την φυλακήν μου και έγινε έτσι συναιχμάλωτός μου, και Μάρκος ο ανεψιός του Βαρνάβα δια τον οποίον έχετε λάβει οδηγίας, εάν έλθη προς σας να τον δεχθήτε και να τον φιλοξενήσετε.

Κολ. 4,11 και Ιησούς ο λεγόμενος Ιούστος, οι όντες εκ περιτομής, ούτοι μόνοι συνεργοί εις την βασιλείαν τού Θεού, οίτινες εγενήθησάν μοι παρηγορία.

Κολ. 4,11 Σας ασπάζεται ο Ιησούς, ο οποίος λέγεται και Ιούστος· και οι τρεις αυτοί είναι από τους περιτμημένους Χριστιανούς, και αυτοί μονοί από τους Ιουδαίους Χριστιανούς, είναι συνεργάται μου εδώ εις την Ρωμην, δια το κήρυγμα της Βασιλείας του Θεού. Αυτοί μου έγιναν παρηγορία εις την θλίψιν της φυλακίσεώς μου.

Κολ. 4,12 ασπάζεται υμάς Επαφράς ο εξ υμών, δούλος Χριστού, πάντοτε αγωνιζόμενος υπέρ υμών εν ταις προσευχαίς, ίνα στήτε τέλειοι και πεπληρωμένοι εν παντί θελήματι τού Θεού·

Κολ. 4,12 Σας ασπάζεται ο Επαφράς, που είναι από σας, δούλος Χριστού, ο οποίος αγωνίζεται εις τας προσευχάς του δια σας, δια να σταθήτε δηλαδή τέλειοι στον αγώνα της αρετής, εκπληρώνοντες με ακρίβειαν κάθε θέλημα του Θεού.

Κολ. 4,13 μαρτυρώ γάρ αυτώ ότι έχει ζήλον πολύν υπέρ υμών και των εν Λαοδικεία και των εν Ιεραπόλει.

Κολ. 4,13 Βεβαιώνω και πιστοποιώ δι' αυτόν, ότι έχει πολύν και θερμόν ζήλον δια σας, όπως επίσης και δια τους Χριστιανούς της Λαοδικείας και της Ιεραπόλεως.

Κολ. 4,14 ασπάζεται υμάς Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός και Δημάς.

Κολ. 4,14 Σας ασπάζεται ο Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός, και ο Δημάς.

Κολ. 4,15 ασπάσασθε τους εν Λαοδικεία αδελφούς και Νυμφάν και την κατ' οίκον αυτού εκκλησίαν·

Κολ. 4,15 Χαιρετήσατε εκ μέρους μου τους αδελφούς Χριστιανούς, που είναι εις την Λαοδικείαν και τον Νυμφάν και τους πιστούς, που συγκεντρώνονται στο σπίτι του και που αποτελούν την κατ' οίκον εκκλησίαν.

Κολ. 4,16 και όταν αναγνωσθή παρ υμίν η επιστολή, ποιήσατε ίνα και εν τή Λαοδικέων εκκλησία αναγνωσθή, και την εκ Λαοδικείας ίνα και υμείς αναγνώτε.

Κολ. 4,16 Και όταν αναγνωσθή μεταξύ σας αυτή η επιστολή μου, ενδιαφερθήτε να αναγνωσθή και εις την εκκλησίαν των Λαοδικέων. Και την επιστολήν, που θα λάβετε από την Λαοδικείαν, φροντίσατε να την αναγνώσετε και σεις.

Κολ. 4,17 και είπατε Αρχίππω· βλέπε την διακονίαν ήν παρέλαβες εν Κυρίω, ίνα αυτήν πληροίς.

Κολ. 4,17 Και πέστε στον Αρχιππον· Πρόσεχε την ιεράν υπηρεσίαν, την οποίαν παρέλαβες με το θέλημα του Κυρίου, να την εκπληρώνης πιστώσ και ευσυνειδήτως.

Κολ. 4,18 Ο ασπασμός τή εμή χειρί Παύλου. μνημονεύτέ μου των δεσμών. Η χάρις μεθ υμών· αμήν.

Κολ. 4,18 Ο χαιρετισμός εγράφη με το δικό μου το χέρι, του Παύλου. Να ενθυμήσθε τα δεσμά μου, δια να παραδειγματίζεσθε από αυτά εις την Χριστιανικήν σας ζωήν και εργασίαν· η χάρις του Κυρίου μας να είναι μαζί σας· αμήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Θεσ. 1,1 Παύλος και Σιλουανός και Τιμόθεος τή εκκλησία Θεσσαλονικέων εν Θεώ πατρί και Κυρίω Ιησού Χριστώ· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Α Θεσ. 1,1 Ο Παύλος και ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος προς την Εκκλησίαν των Θεσσαλονικέων, η οποία ιδρύθη και υπάρχει

εν τω Θεώ και Πατρί και εν τω Κυρίω Ιησού Χριστώ· εἶθε να εἶναι εἰς σας ἡ χάρις και ἡ εἰρήνη και αἱ ἄλλαι δωρεαὶ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Πατέρος ἡμῶν και ἀπὸ τοῦ Κυρίου Ιησοῦ Χριστοῦ.

Α Θεσ. 1,2 Ευχαριστούμεν τὸ Θεὸν πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν μνεῖαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν,

Α Θεσ. 1,2 Ευχαριστούμεν τὸν Θεὸν πάντοτε δι' ὅλους σας, δια τὰς πνευματικὰς προόδους, που ἔχετε σημειώσει, μνημονεύοντες σας εἰς τὰς προσευχὰς μας.

Α Θεσ. 1,3 ἀδιαλείπτως μνημονεύοντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως και τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης και τῆς υπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ και πατρὸς ἡμῶν,

Α Θεσ. 1,3 Συνεχῶς δε ενθυμούμεθα τὸ ἔργον, που εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως και τοῦ κόπου στον ὁποῖον υποβάλλεσθε ἕνεκα τῆς ἀγάπης σας και τῆς υπομονῆς και τῆς ἐλπίδος, που ἔχετε στον Κυρίον ἡμῶν Ιησοῦν Χριστόν. Και τὸ ἔργον σας αὐτὸ γίνεται ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ και Πατρὸς μας, ὁ ὁποῖος βλέπει και παρακολουθεῖ τὰ πάντα.

Α Θεσ. 1,4 εἰδότες, ἀδελφοί ἡγαπημένοι ὑπὸ Θεοῦ, τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν,

Α Θεσ. 1,4 Ευχαριστούμεν τὸν Κυρίον, ἀδελφοί ἡγαπημένοι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι γνωρίζομεν καλὰ τὴν ἐκλογὴν, τὴν ὁποῖαν σας ἔχει κάμει ὁ Θεός.

Α Θεσ. 1,5 ὅτι τὸ ευαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμὰς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ και ἐν δυνάμει και ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ και ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ, καθὼς οἶδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμὰς·

Α Θεσ. 1,5 Ἐχετε ἀναδειχθῆ ἀξιοὶ αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς, διότι τὸ Ευαγγέλιον, που ἐκηρύξαμεν εἰς σας, δὲν σας παρεδόθη με λόγον μόνον, ἀλλὰ και με δύναμιν Θεοῦ και με Πνεῦμα Ἁγίον, που φωτίζει πάντοτε και ἐνισχύει τοὺς πιστοὺς, και με πληροφορίαν και βεβαιότητα πολλήν εἰς τὴν ψυχὴν σας, ὅπως ἄλλωστε και σεις οἱ ἴδιοι γνωρίζετε πὼς ἡμεῖς συνανεστράφημεν και ἐφῆρθημεν μεταξύ σας, με μοναδικὸν σκοπὸν να σας μεταδώσωμεν τὸ Ευαγγέλιον και δι' αὐτοῦ τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν.

Α Θεσ. 1,6 και ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε και τοῦ Κυρίου δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ μετὰ χαρὰς Πνεύματος Ἁγίου,

Α Θεσ. 1,6 Ἀλλὰ και σεις ἐμιμήθητε ἡμὰς και τὸν Κυρίον με τὸ να δεχθῆτε τὸν λόγον τοῦ Ευαγγελίου ἐν μέσῳ πολλῶν θλίψεων, που σας εἶχαν προκαλέσει οἱ διωγμοί, ἀλλὰ και με χαρὰν, τὴν ὁποῖαν γεννᾷ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὰς καλοπροαιρέτους καρδίας.

Α Θεσ. 1,7 ὥστε γενέσθαι ὑμὰς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ και ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ.

Α Θεσ. 1,7 Με τὸν τρόπον δε αὐτὸν ἔχετε ἀναδειχθῆ πράγματι ἐκλεκτοὶ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ὥστε να γίνετε τύπος και παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς τῆς Μακεδονίας και τῆς Νοτίου Ἑλλάδος.

Α Θεσ. 1,8 ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου· οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ και ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, ἀλλὰ και ἐν παντί τόπῳ ἡ πίστις ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεήλυθεν, ὥστε μὴ χρεῖαν ἡμὰς ἔχειν λαλεῖν τι·

Α Θεσ. 1,8 Διότι ἀπὸ σας ἔχει διαλαληθῆ και ἀκουσθῆ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὅχι δε μόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν και εἰς τὴν Νοτίον Ἑλλάδα, ἀλλὰ και εἰς κάθε τόπον ἔχει ἀπλωθῆ και ἔχει φθάσει ἡ καλὴ πληροφορία δια τὴν ζωντανὴν πίστιν σας, ὥστε να μὴ ευρισκόμεθα ἡμεῖς εἰς ἀνάγκην να λέγωμεν τίποτε δι' αὐτήν.

Α Θεσ. 1,9 αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν ἀπαγγέλλουσιν ὁποῖαν εἰσοδὸν ἔσχομεν πρὸς ὑμὰς, και πὼς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων δουλεύειν Θεῷ ζῶντι και ἀληθινῷ,

Α Θεσ. 1,9 Διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς Νοτίου Ἑλλάδος και τῶν ἄλλων μερῶν διηγούνται πὼς ἡμεῖς εἰσήλαμεν εἰς τὴν πόλιν σας, ποίους δηλαδὴ κινδύνους ἀντικρύσαμεν ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως, και πὼς σεις, παρὰ τοὺς κινδύνους και τὰς ἄλλας περιπετείας, ἐδέχθητε τὴν νέαν πίστιν, ἐγκαταλείψατε τὰ εἰδῶλα και ἐπεστρέψατε στον Θεόν, δια να δουλεύετε πλέον, ὅχι εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ στον Θεὸν τὸν ζωντανόν και ἀληθινόν.

Α Θεσ. 1,10 και ἀναμένειν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ τῶν νεκρῶν, Ιησοῦν τὸν ρυόμενον ἡμὰς ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

Α Θεσ. 1,10 και δια να περιμένετε με πίστιν και χαρὰν τὸν Υἱὸν τοῦ κατὰ τὴν ἐνδοξον Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, δηλαδὴ τοῦ Ιησοῦν Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν και ὁ ὁποῖος μας σώζει και μας ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν θεῖαν ὀργήν, που πρόκειται να ἔλθῃ και να ἐκσπάσῃ κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Θεσ. 2,1 Αὐτοὶ γὰρ οἶδατε, ἀδελφοί, τὴν εἰσοδὸν ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμὰς ὅτι, οὐ κενὴ γέγονεν,

Α Θεσ. 2,1 Περὶ τοῦ ἔργου μας εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν δὲν ἔχω ἀνάγκην να σας γράψω· διότι, ἀδελφοί, σεις οἱ ἴδιοι γνωρίζετε καλὰ, ὅτι ἡ ἔλευσις μας εἰς σας δὲν ὑπῆρξε ματαία και ἀνωφελής,

Α Θεσ. 2,2 ἀλλὰ προπαθόντες και ὑβρισθέντες, καθὼς οἶδατε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαρησιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλήσαι πρὸς ὑμὰς τὸ ευαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ ἀγῶνι.

Α Θεσ. 2,2 ἀλλὰ, μολοντί προηγουμένως εἴχομεν κακοποιηθῆ και ταλαιπωρηθῆ στους Φιλίππους, ὅπως ἄλλωστε και σεις γνωρίζετε, ἐν τούτοις χωρὶς κανένα δισταγμόν, ἀλλὰ με θάρρος και τόλμην, που μας τὰ ἐνέπνεε ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκηρύξαμεν εἰς σας τὸ Ευαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἐν μέσῳ βέβαια πολλοῦ και μεγάλου ἀγῶνος ἐξ αἰτίας τοῦ διωγμοῦ, που ἐξήγειραν ἐναντίον μας οἱ Ἑβραῖοι.

Α Θεσ. 2,3 ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δόλῳ,

Α Θεσ. 2,3 Και εἶχαμεν αὐτὸ τὸ θάρρος, διότι τὸ χαροποιόν και ἐνυοχυτικόν εἰς τὴν νέαν ζωὴν κήρυγμά μας δὲν προήρχετο ἀπὸ πλάνης, ἀλλ' ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀληθείας, οὔτε ἀπὸ ψυχῆν ἀκάθαρτον ἐκ τῆς αμαρτίας και ἰδιοτελείας, ἀλλ' ἀπὸ καρδίαν ἀγνήν, καθαρὰν και γεμάτην ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπην· οὔτε εἶχε κανένα δόλον και δόλιον σκοπόν, ἀλλ' εἶχε τὴν εὐθύτητα και τὴν εὐλικρίνειαν.

Α Θεσ. 2,4 ἀλλὰ καθὼς δεδοκίμασμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τὸ ευαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν.

Α Θεσ. 2,4 Ἀλλὰ, ὅπως ἀκριβῶς ἔχομεν εὐρεθῆ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δόκιμοι και ἀξιοὶ να μας ἐμπιστευθῆ τὸ Ευαγγέλιον τοῦ, ἔτσι και τὸ διδάσκομεν· δὲν ἐπιδιώκομεν να ἀρέσωμεν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ να ἀρέσωμεν στον Θεόν, ὁ ὁποῖος βλέπει και ἐξετάζει ὅχι μόνον τὰ ἐξωτερικὰ ἔργα, ἀλλὰ και τὰς καρδίας μας.

Α Θεσ. 2,5 οὔτε γὰρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἶδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Θεός μάρτυς,

Α Θεσ. 2,5 Διότι, ὅπως και σεις οἱ ἴδιοι πάλιν ξεύρετε, οὔτε ποτὲ ἐχρησιμοποίησαμεν λόγους καλακειάς, δια να

παρασύρωμεν με το μέρος μας και προς ωφέλειαν μας κανένα, ούτε εξεμεταλλεύθημεν το κήρυγμα ως πρόφασιν, δια να κερδήσωμεν χρήματα. Μαρτυς μου είναι ο Θεός.

Α Θεσ. 2,6 ούτε ζητούντες εξ ανθρώπων δόξαν, ούτε αφ υμών ούτε από άλλων, δυνάμενοι εν βάρει είναι ως Χριστού απόστολοι,

Α Θεσ. 2,6 Ούτε δια του κηρύγματος εξητήσαμεν δόξαν και τιμήν εκ μέρους των ανθρώπων, ούτε από σας τους ίδιους ούτε από άλλους, καίτοι ημπορούσαμεν με το κύρος και την εξουσίαν, που έχομεν ως Απόστολοι του Χριστού, να επιζητήσωμεν και να επιτύχωμεν δόξαν εκ μέρους των ανθρώπων.

Α Θεσ. 2,7 αλλ εγενήθημεν ήπιοι εν μέσω υμών, ως αν τροφός θάλπη τα εαυτής τέκνα·

Α Θεσ. 2,7 Αλλ' υπήρξαμεν πράοι και απλοί μεταξύ σας, εφέρθημεν με καλωσύνην και στοργήν, όπως μια καλή μητέρα που περιθάλλει τα παιδιά της.

Α Θεσ. 2,8 ούτως ομιρούμενοι υμών ευδοκούμεν μεταδούνα υμίν ου μόνον το ευαγγέλιον τού Θεού, αλλά και τας εαυτών ψυχάς, διότι αγαπητοί ημίν γεγένησθε.

Α Θεσ. 2,8 Ακριβώς σαν στοργική μετέρα τόσον ενθέρμως σας αγαπώμεν και σας ποθούμεν, ώστε έχομεν όλην την αγαθήν διάθεσιν και προθυμίαν να μεταδώσωμεν εις σας όχι μόνον το Ευαγγέλιον του Θεού, αλλά και τας ψυχάς μας, διότι μας έχετε γίνει αγαπητοί.

Α Θεσ. 2,9 μνημονεύετε γάρ, αδελφοί, τον κόπον ημών και τον μόχθον· νυκτός γάρ και ημέρας εργαζόμενοι προς το μη επιβαρῆσαί τινα υμών εκηρύξαμεν εις υμάς το ευαγγέλιον τού Θεού.

Α Θεσ. 2,9 Δεν είναι δε ανάγκη να σας ομιλώ δια την αγάπην μας αυτήν, διότι και σεις οι ίδιοι, αδελφοί, ενθυμείσθε τον κόπον και τον μόχθον μας εις την Θεσσαλονίκην. Επειδή νύκτα και ημέραν εργαζόμεθα, δια να κερδήσωμεν αυτά που μας εχρειάζοντο προς συντήρησίν μας ώστε να μη επιβαρύνωμεν κανένα από σας και έτσι εκηρύξαμεν το Ευαγγέλιον του Θεού μεταξύ σας.

Α Θεσ. 2,10 υμείς μάρτυρες και ο Θεός ως οσίως και δικαίως και αμέμπτως υμίν τοίς πιστεύουσιν εγενήθημεν,

Α Θεσ. 2,10 Σεις και ο Θεός είσθε μάρτυρες, πόσον και πως η συμπεριφορά και ανατροφή μας ανάμεσα εις σας τους πιστούς υπήρξεν αγνή και δικαία και άμεμπτος.

Α Θεσ. 2,11 καθάπερ οίδατε ως ένα έκαστον υμών ως πατήρ τέκνα εαυτού παρακαλούντες υμάς και παραμυθούμενοι

Α Θεσ. 2,11 Καθώς άλλωστε ξέρετε, ότι σαν πατέρας τα παιδιά του επροτρέπαμεν τον καθένα από σας και σας ενισχύαμεν εις την νέαν ζωήν και σας επαρηγορούσαμεν εις τας θλίψεις σας

Α Θεσ. 2,12 και μαρτυρούμενοι εις το περιπατήσαι υμάς αξίως τού Θεού τού καλούντος υμάς εις την εαυτού βασιλείαν και δόξαν.

Α Θεσ. 2,12 και εντόνως και ζωηρώς διεμαρτυρούμεθα και σας εξωρκίζαμεν να πορευθήτε και να ζήσετε, όπως αξίζει και πρέπει στον Θεόν, που σας εκάλεσεν εις την ιδικήν του βασιλείαν και δόξαν.

Α Θεσ. 2,13 Διά τούτο και ημείς ευχαριστούμεν τώ Θεώ αδιαλείπτως, ότι παραλαβόντες λόγον ακοής παρ ημών τού Θεού εδέξασθε ου λόγον ανθρώπων, αλλά καθώς εστιν αληθώς, λόγον Θεού, ός και ενεργείται εν υμίν τοίς πιστεύουσιν.

Α Θεσ. 2,13 Δια τούτο (δια το γεγονός δηλαδή ότι σεις ανταπεκρίθητε εις την κλήσιν του Θεού) ευχαριστούμεν τον Θεόν συνεχώς, διότι παρελάβετε το προφορικό κήρυγμα του Θεού, όπως το ακούσατε από ημάς και το εδέχθητε όχι σαν λόγον ανθρώπων, αλλά-όπως και πράγματι είναι-σαν λόγον Θεού, που ενεργεί και φέρει θαυμαστούς καρπούς εις σας, οι οποίοι πιστεύετε.

Α Θεσ. 2,14 υμείς γάρ μιμηταί εγενήθητε, αδελφοί, των εκκλησιών τού Θεού των ουσών εν τή Ιουδαία εν Χριστώ Ιησού, ότι τα αυτά επάθετε και υμείς υπό των ιδίων συμφλυετών καθώς και αυτοί υπό των Ιουδαίων,

Α Θεσ. 2,14 Διότι σεις, αδελφοί, εγίνατε μιμηταί των Εκκλησιών του Θεού, που ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν και είναι θεμελιωμένοι εν τω ονόματι του Χριστού· επειδή και σεις επάθατε από τους ομοεθνείς σας τα ίδια, τα οποία έπαθαν και αυτοί από τους άπιστους Ιουδαίους.

Α Θεσ. 2,15 των και τον Κύριον αποκτεινάντων Ιησούν και τους ίδιους προφήτας, και ημάς εκδιωξάντων, και Θεώ μη αρεσκόντων, και πάσιν ανθρώποις εναντίων,

Α Θεσ. 2,15 Αυτοί δε οι άπιστοι Εβραίοι είναι εκείνοι, οι οποίοι εθανάτωσαν τον Κυριον Ιησούν και τους προφήτας του και ημάς τους Αποστόλους κατεδίωξαν και εξεδίωξαν και στον Θεόν δεν αρέσουν και είναι προς όλους τους ανθρώπους αντίθετοι και πολέμιοι.

Α Θεσ. 2,16 κωλυόντων ημάς τοίς έθνεσι λαλήσαι ίνα σωθώσιν, εις το αναπληρώσαι αυτών τας αμαρτίας πάντοτε. έφθασε δε επ αυτούς η οργή εις τέλος.

Α Θεσ. 2,16 Αυτοί δεν ηρκέσθησαν να μας εκδιώξουν από την περιοχίν του έθνους των, αλλά μας εμποδίζουν να κηρύξωμεν τον Χριστόν και στους εθνικούς, δια να σωθούν και αυτοί. Και το κάμνουν αυτό, δια να γεμίση έως επάνω και ξεχειλίση το ποτήριον των αμαρτιών των, παρανομούντες και αμαρτάνοντες πάντοτε. Εφθασεν όμως επάνω τους η οργή του Θεού, που θα σημάνη την τελειωτικήν πλέον καταστροφήν των.

Α Θεσ. 2,17 Ημείς δε, αδελφοί, απορφανισθέντες αφ υμών προς καιρόν ώρας, προσώπω ου καρδιά, περισσοτέρως εσπουδάσαμεν το πρόσωπον υμών ιδείν εν πολλή επιθυμία.

Α Θεσ. 2,17 Ημείς δε, αδελφοί, όταν εφύγαμεν από την Θεσσαλονίκην και μείναμεν σαν ορφανά παιδιά μακριά από σας, και εχωρήσθημεν προσωρινά κατά το σώμα μόνον και όχι κατά την καρδιαν, επεδιώξαμεν και κατεβάλαμεν κάθε προσπάθειαν να ιδώμεν το πρόσωπον σας με πολλήν και ιεράν επιθυμίαν.

Α Θεσ. 2,18 διό ηθελήσαμεν ελθείν προς υμάς, εγώ μόν Παύλος και άπαξ και δίσ, και ενέκοψεν ημάς ο σατανάς.

Α Θεσ. 2,18 Δια τούτο ηθελήσαμεν να έλθωμεν πάλιν προς σας, εγώ δε ειδικώτερα ο Παύλος και μίαν φοράν και δύο φορές, αλλά μας ημπόδισε (κατά παραχώρησιν βέβαια Θεού) ο σατανάς.

Α Θεσ. 2,19 τις γάρ ημών ελπής ή χαρά ή στέφανος καυχήσεως ή ουχί και υμείς έμπροσθεν τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν τή αυτού παρουσίαι;

Α Θεσ. 2,19 Εποθήσαμεν δε να σας ιδώμεν, διότι ποίος άλλος παρά και σεις μαζί με τους άλλους είσθε η ελπίδα μας η η χαρά μας η ο στέφανος, δια τον οποίον ημπορούμε να καυχώμεθα έμπροσθεν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εις την Δευτέραν αυτού Παρουσίαν;

Α Θεσ. 2,20 υμείς γάρ εστε η δόξα ημών και η χαρά.

Α Θεσ. 2,20 Διότι σεις πράγματι είσθε η δόξα μας και η χαρά μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Θεσ. 3,1 Διό μηκέτι στέγοντες ευδοκήσαμεν καταλειφθήναι εν Αθήναις μόνοι,

Α Θεσ. 3,1 Επειδή τόσον πολύ σας έχομεν αγαπήσει και σας επεθυμήσαμεν, δεν υπεφέραμεν πλέον να μίνωμεν χωρισμένοι από σας και δι' αυτό επροτιμήσαμεν με όλην μας την καρδιά να μίνωμεν μόνοι εις τας Αθήνας.

Α Θεσ. 3,2 και επέμψαμεν Τιμόθεον, τον αδελφόν ημών και διάκονον τού Θεού και συνεργόν ημών εν τώ ευαγγελίω τού Χριστού, εις το στηρίξαι υμάς και παρακαλέσαι υμάς περί της πίστεως υμών,

Α Θεσ. 3,2 Και εστείλαμεν εις σας τον Τιμόθεον τον αδελφόν μας και διάκονον του Θεού και συνεργάτην μας στο έργον του Ευαγγελίου, δια να σας στηρίξη, να σας παρηγορήση και ενισχύση εις την πίστιν σας,

Α Θεσ. 3,3 το μηδένα σαίνεσθαι εν ταίς θλίψεσι ταύταις. αυτοί γάρ οίδατε ότι εις τούτο κείμεθα·

Α Θεσ. 3,3 ώστε κανείς να μη κλονίζεται και να μη ταράσσεται εις τας θλίψεις αυτάς. Διότι και σεις οι ίδιοι γνωρίζετε ότι δι' αυτό υπάρχομεν και έχομεν ταχθή (δια να υποφέρωμεν δηλαδή με υπομονήν και πίστιν τας θλίψεις και να προοδεύωμεν έτσι εις την κατά Χριστόν ζωήν).

Α Θεσ. 3,4 και γάρ ότε προς υμάς ήμεν, προελέγομεν υμίν ότι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθώς και εγένετο και οίδατε.

Α Θεσ. 3,4 Αυτό δε το γνωρίζετε, διότι, όταν ήμεθα μαζί σας, σας επρολέγαμεν, ότι μέλλομεν να υποστώμεν θλίψεις, όπως και πράγματι έγινε και σστο γνωρίζετε.

Α Θεσ. 3,5 διά τούτο καγώ μηκέτι στέγων έπεμψα εις το γνώναι την πίστιν υμών, μήπως επείρασεν υμάς ο πειράζων και εις κενόν γένηται ο κόπος ημών.

Α Θεσ. 3,5 Εξ αιτίας των θλίψεών σας ακριβώς αυτών εγώ δεν ημπορούσα πλέον να μίνω ήσυχος και έστειλα τον Τιμόθεον, δια να μάθω μέσω αυτού περί της πίστεως σας και να κατατοπισθώ, μήπως σας εδημιούργησε πειρασμούς ισχυρούς και σας εκλόνισεν ο πονηρός, ο οποίος ως έργον του έχει να πειράξη τους ανθρώπους, και μήπως έτσι ο κόπος μας αποδειχθή μάταιος και ανωφελής.

Α Θεσ. 3,6 Άρτι δε ελθόντος Τιμοθέου προς ημάς αφ υμών και ευαγγελισαμένου ημίν την πίστιν και την αγάπην υμών, και ότι έχετε μνείαν ημών αγαθήν, πάντοτε επιποθούντες ημάς ιδείν καθάπερ και ημείς υμάς,

Α Θεσ. 3,6 Τωρα δε, όταν ήλθεν ο Τιμόθεος και μου έφερεν από σας χαρμοσύνους πληροφορίας δια την πίστιν και την αγάπην σας και μας εβεβαίωσεν ότι διατηρείτε σταθερά καλήν την ανάμνησίν μας, ποθούντες πολύ πάντοτε να μας ιδήτε, όπως ακριβώς και ημείς ποθούμεν να σας ιδώμεν,

Α Θεσ. 3,7 διά τούτο παρεκλήθημεν, αδελφοί, εφ υμίν επί πάση τή θλίψει και ανάγκη ημών διά της υμών πίστεως·

Α Θεσ. 3,7 δια τούτο, (δια τας καλās δηλαδή πληροφορίας, που είχαμεν σχετικώς με την σταθεράν και ζωντανήν πίστιν σας) επαρηγορήθημεν και ημείς, εξ αιτίας σας, εις όλην την θλίψιν και την ταλαιπωρίαν μας.

Α Θεσ. 3,8 ότι νύν ζώμεν, εάν υμεις στήκετε εν Κυρίω.

Α Θεσ. 3,8 Διότι, όπως και προηγουμένως έτσι και τώρα, ζώμεν, εάν σεις στέκεσθε σταθεροί και ακλόνητοι εν Κυρίω.

Α Θεσ. 3,9 τίνα γάρ ευχαριστιάν δυνάμεθα τώ Θεώ ανταποδοῦναι περί υμών επί πάση τή χαρά ή χαιρόμεν δι υμάς έμπροσθεν τού Θεού ημών,

Α Θεσ. 3,9 Διότι ποίαν ευγνωμοσύνην και ευχαριστιάν ημπορούμεν να ανταποδώσωμεν στον Θεόν δια σας, δι' όλην την χαράν, που απολαμβάνομεν εξ αιτίας σας εμπρός στον Θεόν,

Α Θεσ. 3,10 νυκτός και ημέρας υπερεκπερισσού δεόμενοι εις το ιδείν υμών το πρόσωπον και καταρτίσαι τα υστερήματα της πίστεως υμών;

Α Θεσ. 3,10 και τον παρακαλούμεν νύκτα και ημέραν με εξαιρετικήν επιμονήν να ευδοκήση και φέρη τας περιστάσεις να ιδώμεν το πρόσωπόν σας και να διορθώσωμεν και αναπληρώσωμεν ο,τι ακόμη σας λείπει από την πίστιν σας;

Α Θεσ. 3,11 Αυτός δε ο Θεός και πατήρ ημών και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός κατευθύναι την οδόν ημών προς υμάς·

Α Θεσ. 3,11 Αυτός δε ο Θεός και Πατήρ ημών και ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός είθε να κατευθύνουν τον δρόμον μας προς σας, παραμερίζοντες κάθε τυχόν εμπόδιον και δυσκολίαν.

Α Θεσ. 3,12 υμάς δε ο Κύριος πλεονάσαι και περισσεύσαι τή αγάπη εις αλλήλους και εις πάντας, καθάπερ και ημείς εις υμάς,

Α Θεσ. 3,12 Σας δε είθε ο Κυριος να σας αξιώση να έχετε άφθονον και πλουσίαν και με το παραπάνω την αγάπην μεταξύ σας και προς όλους, όπως ακριβώς και ημείς έχομεν αυτήν την αγάπην προς σας.

Α Θεσ. 3,13 εις το στηρίξαι υμών τας καρδίας αμέμπτους εν αγιωσύνη έμπροσθεν τού Θεού και πατρός ημών εν τή παρουσία τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων των αγίων αυτού.

Α Θεσ. 3,13 Και να στηρίξη έτσι τας καρδίας σας, ώστε να είσθε άμεμπτοι και άγιοι ενώπιον του Θεού και Πατρός ημών κατά την επίσημον Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όταν θα έλθη με όλους τους αγίους του, αγγέλους και ανθρώπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Θεσ. 4,1 Τό λοιπόν ούν, αδελφοί, ερωτώμεν υμάς και παρακαλούμεν εν Κυρίω Ιησού, καθώς παρελάβετε παρ ημών το πώς δει υμάς περιπατείν και αρέσκειν Θεώ, ίνα περισσεύητε μάλλον·

Α Θεσ. 4,1 Εν συμπεράσματι, λοιπόν, αδελφοί, σας παρακαλούμεν και σας προτρέπομεν εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, καθώς παρελάβετε και εδιδάχθητε από την προφορικήν μας διδασκαλίαν, δια το πως πρέπει να ζητε και να φέρεσθε και να ευαρεστήτε στον Θεόν, σας παρακαλούμεν έτσι να φέρεσθε και να προοδεύετε ακόμη περισσότερον εις την χριστιανικήν ζωήν.

Α Θεσ. 4,2 οίδατε γάρ τίνας παραγγελίας εδώκαμεν υμίν διά τού Κυρίου Ιησού.

Α Θεσ. 4,2 Γνωρίζετε άλωστε ποίας εντολάς και οδηγίας σας εδώκαμεν εκ μέρους του Κυρίου ημών Ιησού.

Α Θεσ. 4,3 Τούτο γάρ εστι θέλημα τού Θεού, ο αγιασμός υμών, απέχεσθαι υμάς από της πορνείας,

Α Θεσ. 4,3 Διότι τούτο είναι θέλημα του Θεού, δηλαδή να γίνετε άγιοι και αγνοί, να απέχετε από την πορνείαν, (η οποία μολύνει πάντοτε τον άνθρωπον),

Α Θεσ. 4,4 ειδέναι έκαστον υμών το εαυτού σκευός κτάσθαι εν αγιασμό και τιμή,

Α Θεσ. 4,4 και να γνωρίζη ο καθένας σας να κρατή υπό την εξουσίαν και κυριαρχίαν του το σώμα του εις κατάστασιν αγιασμού και τιμής·

Α Θεσ. 4,5 μη εν πάθει επιθυμίας καθάπερ και τα έθνη τα μη ειδότα τον Θεόν,

Α Θεσ. 4,5 και να μη αφήση ποτέ κανείς τον εαυτόν του να κυριευθή από πάθος αμαρτωλής επιθυμίας, όπως τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία δεν γνωρίζουν τον Θεόν.

Α Θεσ. 4,6 το μη υπερβαίνειν και πλεονεκτείν εν τώ πράγματι τον αδελφόν αυτού, διότι έκδικος ο Κύριος περι πάντων τούτων, καθώς και προείπομεν υμίν και διεμαρτυράμεθα.

Α Θεσ. 4,6 Ακόμη δε κανείς από σας επί του θέματος αυτού να μη ξεπερνά ποτέ τα όρια της ηθικής ζωής και συμπεριφοράς και μολύνη την τιμήν του αδελφού με το αμάρτημα της μοιχείας, διότι ο Κυριος είναι εκδικητής και τιμωρεί όλες αυτάς τας αισχράς πράξεις, όπως άλλωστε σας είχομεν προείπει, όταν ήμεθα μαζί σας και διεμαρτυρηθήμεν μάλιστα.

Α Θεσ. 4,7 ου γάρ εκάλεσεν ημάς ο Θεός επί ακαθαρσία, αλλ εν αγιασμό.

Α Θεσ. 4,7 Διότι δεν μας εκάλεσεν ο Θεός εις μίαν ακάθαρτον ζωήν σαρκικότος, αλλ' εις ζωήν αγνότητος και αγιασμού.

Α Θεσ. 4,8 τοιγαρούν ο αθετόν ουκ άνθρωπον αθετεί, αλλά τον Θεόν τον και δόντα το Πνεύμα αυτού το Αγιον εις υμάς.

Α Θεσ. 4,8 Ωστε, λοιπόν, εκείνός που παραβαίνει αυτά δεν καταπατεί και δεν απορρίπτει άνθρωπον, αλλ' αυτόν τον Θεόν, ο οποίος και σας έδωσε το Πνεύμα του το Αγιον, δια να ζητε με αγνότητα και αγιασμόν.

Α Θεσ. 4,9 Περι δε της φιλαδελφίας ου χρειαν έχετε γράφειν υμίν· αυτοί γάρ υμείς θεοδίδακτοί εστε εις το αγαπάν αλλήλους·

Α Θεσ. 4,9 Ως προς δε την αγάπην προς τους αδελφούς Χριστιανούς δεν έχετε ανάγκην να γράψω εγώ προς σας, διότι σεις έχετε διδαχθή από τον ίδιον τον Θεόν στο να αγαπάτε ο ένας τον άλλον.

Α Θεσ. 4,10 και γάρ ποιεíte αυτό εις πάντας τους αδελφούς τους εν όλη τή Μακεδονία. παρακαλούμεν δε υμάς, αδελφοί, περισσεύειν μάλλον

Α Θεσ. 4,10 Και αυτό μαρτυρείται εκ του γεγονότος, ότι αυτήν την αγάπην την τρέφετε και την ασκείτε εις όλους τους αδελφούς, που ευρισκονται καθ' όλην την έκτασιν της Μακεδονίας. Σας παρακαλούμεν, αδελφοί, να την ασκήτε ακόμη πλουσιωτέραν.

Α Θεσ. 4,11 και φιλοτιμείσθαι ησυχάζειν και πράσσειν τα ίδια και εργάζεσθαι ταίς ιδίαις χερσίν υμών, καθώς υμίν παρηγγείλαμεν,

Α Θεσ. 4,11 Να προσπαθήτε δε με κάθε φιλοτιμίαν και να το θεωρήτε τιμήν σας να ζητε ειρηνικοί και ήσυχoi και να ασχολήται ο καθένας σας εις τα ιδικά του έργα και να εργάζεσθε με τα ίδια σας τα χέρια σύμφωνα με τας οδηγίας και τας εντολάς, που σας εδώσαμεν

Α Θεσ. 4,12 ίνα περιπατήτε ευσημόνως προς τους έξω και μηδενός χρειαν έχητε.

Α Θεσ. 4,12 δια να συμπεριφέρεσθε έτσι όπως ταιριάζει στους Χριστιανούς με αξιοπρέπειαν και ευγένειαν προς τους έξω της Εκκλησίας απίστους, και να μην έχετε ανάγκην από τίποτε, αλλά με την εργασίαν σας να επαρκήτε στον εαυτόν σας.

Α Θεσ. 4,13 Ου θέλομεν δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, περι των κεκοιμημένων, ίνα μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα.

Α Θεσ. 4,13 Δεν θέλομεν δε, αδελφοί, να ευρίσκεσθε εις άγνοιαν σχετικώς με αυτούς, οι οποίοι έχουν αποθάνει, δια να μη λυπήσθε, όπως λυπούνται οι άλλοι, που δεν έχουν καμμίαν αλπίδα αναστάσεως και αιωνίου ζωής.

Α Θεσ. 4,14 ει γάρ πιστεύομεν ότι Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός τους κοιμηθέντας διά τού Ιησού άξει σύν αυτό.

Α Θεσ. 4,14 Διότι, εάν πραγματικά και αληθινά πιστεύομεν, ότι ο Ιησούς απέθανε και ανεστήθη, έτσι και πρέπει να πιστεύομεν, ότι και ο Θεός αυτούς, οι οποίοι απέθαναν με πίστιν στον Ιησούν, θα τους αναστήση και θα τους φέρη μαζί με αυτόν εις την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν.

Α Θεσ. 4,15 τούτο γάρ υμίν λέγομεν εν λόγω Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι εις την παρουσίαν τού Κυρίου ου μη φθάσωμεν τους κοιμηθέντας·

Α Θεσ. 4,15 Τούτο δε σας το λέγομεν όχι από ιδικήν μας επινόησιν, αλλ' από λόγον και αποκάλυψιν, που έκαμεν εις ημάς ο Κυριος, ότι δηλαδή ημείς που θα ζώμεν ακόμη, και κατά την Δευτέρα Παρουσίαν του Κυρίου θα έχωμεν απομείνει και θα ευρισκώμεθα εις την γην, δεν θα προφθάσωμεν τους κοιμηθέντας, επειδή αυτοί θα έχουν πρώτον αναστηθή.

Α Θεσ. 4,16 ότι αυτός ο Κύριος εν κελεύσματι, εν φωνή αρχαγγέλου και εν σάλπιγγι Θεού καταβήσεται απ ουρανού, και οι νεκροί εν Χριστώ αναστήσονται πρώτον,

Α Θεσ. 4,16 Επειδή αυτός ο ίδιος ο Κυριος με παντοδύναμον πρόσταγμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού θα κατεβή από τον ουρανό και οι νεκροί, που έχουν πεθάνει με την πίστιν στον Χριστόν, θα αναστηθούν πρώτοι.

Α Θεσ. 4,17 έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι άμα σύν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις εις απάντησιν τού Κυρίου εις αέρα, και ούτω πάντοτε σύν Κυρίω εσόμεθα.

Α Θεσ. 4,17 Επειτα από αυτό ημείς που θα ζώμεν και θα έχωμεν απομείνει εις την γην, θα αρπαχθώμεν μαζί με αυτούς μέσα εις νεφέλας, δια να προυπαντήσωμεν τον Κυριον στους ουρανίους χώρους. Και έτσι θα είμεθα πάντοτε μαζί με τον Κυριον στον ουρανό.

Α Θεσ. 4,18 Ωστε παρακαλείτε αλλήλους εν τοίς λόγοις τούτοις.

Α Θεσ. 4,18 Ωστε, λοιπόν, παρηγορείτε και ενισχύετε ο ένας τον άλλον με τα λόγια αυτά, που σας γράφω και τα οποία είναι λόγοι του Κυρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Θεσ. 5,1 Περι δε των χρόνων και των καιρών, αδελφοί, ου χρειαν έχετε υμίν γράφεσθαι·

Α Θεσ. 5,1 Ως προς δε τους χρόνους και τους καιρούς της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου δεν έχετε ανάγκην, αδελφοί, να σας γράψωμεν ημείς,

Α Θεσ. 5,2 αυτοί γάρ ακριβώς οίδατε ότι η ημέρα Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί ούτως έρχεται.

Α Θεσ. 5,2 διότι σεις ξέρετε πολύ καλά, σύμφωνα με εκείνα, που προφορικώς σας έχομεν διδάξει, ότι δηλαδή η ημέρα της Παρουσίας του Κυρίου θα έλθη έξαφνα εις ώραν, που δεν περιμένομεν, όπως ακριβώς έρχεται ο κλέπτης κατά την νύκτα. (Κατά τον ίδιον τρόπον έξαφνα έρχεται και η ημέρα της εκδημίας μας από τον κόσμον αυτόν).

Α Θεσ. 5,3 όταν γάρ λέγωσιν, ειρήνη και ασφάλεια, τότε αιφνίδιος αυτοίς εφίσταται όλεθρος, ώσπερ η ωδίν τή εν γαστρί εχούση, και ου μη εκφύγωσιν.

Α Θεσ. 5,3 Διότι, όταν οι άνθρωποι λέγουν, "ώρα υπάρχει ειρήνη και ασφάλεια". τότε έρχεται ξαφνικός εις αυτούς ο όλεθρος, όπως έξαφνα έρχεται και η ωδίνη του τοκετού εις την έγκυον. Έτσι και οι άνθρωποι αυτοί δεν θα αποφύγουν την καταστροφήν.

Α Θεσ. 5,4 υμείς δε, αδελφοί, ουκ εστέ εν σκότει, ίνα η ημέρα υμάς ως κλέπτης καταλάβη·

Α Θεσ. 5,4 Σεις όμως, αδελφοί, δεν ευρίσκεσθε στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης, δια να σας καταλάβη σαν κλέπτης απροετοιμάστους και αμετανοήτους η ημέρα του Κυρίου.

Α Θεσ. 5,5 πάντες υμείς υιοί φωτός εστε και υιοί ημέρας. ουκ εσμέν νυκτός ουδέ σκότους.

Α Θεσ. 5,5 Όλοι σεις είσθε τέκνα του φωτός, παιδιά της ημέρας του Θεού. Δεν είμεθα άνθρωποι της νύκτας και του σκότους (ώστε να μη ξέρωμεν που βαδίζομεν η να κοιμώμεθα τον βαρύν ύπνον της αμεριμνησίας).

Α Θεσ. 5,6 Άρα ούν μη καθεύδωμεν ως και οι λοιποί, αλλά γρηγορώμεν και νήφωμεν.

Α Θεσ. 5,6 Άρα, λοιπόν, ας μη κοιμώμεθα τον ύπνον της ραθυμίας και απροσεξίας, όπως οι άλλοι άνθρωποι, που ζουν μακράν από τον Χριστόν, αλλ' ας είμεθα άγρυπνοι, προσεκτικοί και εγκρατείς.

Α Θεσ. 5,7 οι γάρ καθεύδοντες νυκτός καθεύδουσι, και οι μεθυσκόμενοι νυκτός μεθύουσιν·

Α Θεσ. 5,7 Διότι εκείνοι που κοιμώνται, κοιμώνται κατά το διάστημα της νυκτός, και εκείνοι που μεθούν, μεθούν κατά την νύκτα. (Οι πνευματικώς κοιμισμένοι και απρόσεκτοι άνθρωποι ευρίσκονται στο σκοτάδι της αμαρτίας και έξαφνα θα αντικρύσουν την ημέραν του Κυρίου).

Α Θεσ. 5,8 ημείς δε ημέρας όντες νήφωμεν, ενδυάμενοι θώρακα πίστεως και αγάπης και περικεφαλαίαν ελπίδα σωτηρίας·

Α Θεσ. 5,8 Ημείς όμως οι Χριστιανοί, αφού είμεθα τέκνα της ημέρας, ας ζώμεν με προσοχήν και εγκράτειαν αγωνιζόμενοι συνεχώς εναντίον της αμαρτίας. Ας ενδυθώμεν ως άλλον πνευματικόν θώρακα, που θα ασφαλίξη την ψυχήν μας από τα βέλη της αμαρτίας, την πίστιν και την αγάπην· και ας φορέσωμεν σαν περικεφαλαίαν, που θα περιφρουρή τον νου μας από την πλάνην, την ελπίδα της σωτηρίας.

Α Θεσ. 5,9 ότι ουκ έθετο ημάς ο Θεός εις οργήν, αλλ εις περιποίησιν σωτηρίας διά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Α Θεσ. 5,9 Αυτή δε η ελπίς θα μας πληροφορή πάντοτε, ότι ο Θεός δεν μας έχει τάξει δι' οργήν και καταδίκην, αλλά μας έχει προορίσει να αποκτήσωμεν ως αναφαίρετον θησαυρόν μας την σωτηρίαν δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Α Θεσ. 5,10 τού αποθανόντος υπέρ ημών, ίνα είτε γρηγορώμεν είτε καθεύδωμεν άμα σύν αυτώ ζήσωμεν.

Α Θεσ. 5,10 ο οποίος απέθανε προς χάριν ημών, δια να ζήσωμεν όλοι οι πιστοί μαζί με αυτόν εις την αιωνιότητα, είτε μας εύρη η Δευτέρα Παρουσία του ζώντας ακόμη εις την γην είτε μας εύρη κοιμηθέντα εν Κυρίω.

Α Θεσ. 5,11 Διό παρακαλείτε αλλήλους και οικοδομείτε εις τον ένα, καθώς και ποείτε.

Α Θεσ. 5,11 Δια τούτο παρηγορείτε και ενισχύετε ο ένας τον άλλον και οικοδομείτε εις την κατά Θεόν πίστιν και ζωήν ο καθένας τον πλησίον του, όπως άλλωστε και πράττετε.

Α Θεσ. 5,12 Ερωτώμεν δε υμάς, αδελφοί, ειδέναι τους κοπιώντα εν υμίν και προϊσταμένους υμών εν Κυρίω και νουθετούντα υμάς,

Α Θεσ. 5,12 Σας παρακαλούμεν, αδελφοί, να περιβάλλετε με εκτίμησιν και σεβασμόν αυτούς, οι οποίοι κοπιάζουν μεταξύ σας και είναι προϊστάμενοί σας κατά το θέλημα του Κυρίου, και σας συμβουλεύουν και σας καθοδηγούν εις την πνευματικήν ζωήν.

Α Θεσ. 5,13 και ηγείσθαι αυτούς υπερεκπερισσού εν αγάπη διά το έργον αυτών. ειρηνεύετε εν εαυτοίς.

Α Θεσ. 5,13 Να τους τιμάτε και να τους σέβεσθε με το παραπάνω δια το μεγάλον έργον των. Να έχετε ειρήνην μεταξύ σας.

Α Θεσ. 5,14 Παρακαλούμεν δε υμάς, αδελφοί, νουθετείτε τους ατάκτους, παραμυθείσθε τους ολιγοψύχους, αντέχεσθε των ασθενών, μακροθυμείτε προς πάντας.

Α Θεσ. 5,14 Σας παρακαλούμεν, αδελφοί, να συμβουλεύετε και καθοδηγήτε αυτούς που συμπεριφέρονται άτακτα, να παρηγορήτε και να ενισχύετε τους ολιγοψύχους, να στηρίζετε και να βοηθήτε τους ασθενείς κατά την πίστιν, να δείχνετε μεγαλοκαρδίαν και ανωτερότητα προς όλους.

Α Θεσ. 5,15 οράτε μη τις κακόν αντί κακού τινι αποδώ, αλλά πάντοτε το αγαθόν διώκετε και εις αλλήλους και εις πάντας.

Α Θεσ. 5,15 Προσέχετε, μήπως τυχόν κανείς από σας ανταποδώση εις κάποιον κακόν αντί κακού, αλλά πάντοτε προσπαθείτε μα ζήλον να πράττετε το αγαθόν και μεταξύ σας και εις όλους ανεξαιρέτως.

Α Θεσ. 5,16 Πάντοτε χαίρετε,

Α Θεσ. 5,16 Παντοτε και εις όλας τας περιστάσεις της ζωής σας να χαίρετε.

Α Θεσ. 5,17 αδιαλείπτως προσεύχεσθε,

Α Θεσ. 5,17 Συνεχώς και ακατάπαυστα να προσεύχεσθε προς τον Θεόν.

Α Θεσ. 5,18 εν παντί ευχαριστείτε· τούτο γάρ θέλημα Θεού εν Χριστώ Ιησού εις υμάς.

Α Θεσ. 5,18 Δια κάθε τι, ευχαριστον η δυσάρεστον, να ευχαριστήτε τον Θεόν· διότι αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως το εφανέρωσεν ο Ιησούς Χριστός εις σας δια μέσου του κηρύγματός μας.

Α Θεσ. 5,19 το Πνεύμα μη σβέννυτε,

Α Θεσ. 5,19 Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, που είναι φως και φωτιά, μη τα σβήνετε και μη τα αχρηστεύετε.

Α Θεσ. 5,20 προφητείας μη εξουθενείτε.

Α Θεσ. 5,20 Μη εξουθενώνετε τας προφητείας, που το Αγιον Πνεύμα αποκαλύπτει δια μέσου των πιστών.

Α Θεσ. 5,21 πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε·

Α Θεσ. 5,21 Ερευνάτε και ξεχωρίζετε όλα τα χαρίσματα και τας προφητείας και ο,τι καλόν και ωφέλιμον δια σας εύρετε να το κρατήτε καλά.

Α Θεσ. 5,22 από παντός είδους πονηρού απέχεσθε.

Α Θεσ. 5,22 Από κάθε ειδός πονηρίας να φεύγετε μακρυνά.

Α Θεσ. 5,23 Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης αγιάσαι υμάς ολοτελείς, και ολόκληρον υμών το πνεύμα και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τή παρουσία τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τηρηθείη.

Α Θεσ. 5,23 Αυτός δε ο Θεός, η πηγή και ο χορηγός της ειρήνης, είθε να σας καταστήση αγίους πλήρως και τελείως, και ολόκληρον το πνεύμα σας και η ψυχή σας και το σώμα σας είθε να διατηρηθούν ανεπίληπτα και άμεμπτα κατά την

παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

A Θεσ. 5,24 πιστός ο καλών υμιάς, ός και ποιήσει.

A Θεσ. 5,24 Είναι κατά πάντα αξιόπιστος ο Θεός, που σας έχει καλέσει και ο οποίος και θα πραγματοποιήσει αυτά που σας ηχηθήν· είμαι δι' αυτό βέβαιος.

A Θεσ. 5,25 Αδελφοί, προσεύχεσθε περί ημών.

A Θεσ. 5,25 Αδελφοί, προσεύχεσθε και δι' ημάς.

A Θεσ. 5,26 Ασπάσασθε τους αδελφούς πάντας εν φιλήματι αγίω.

A Θεσ. 5,26 Ασπασθήτε όλους τους αδελφούς με φίλημα αγιον.

A Θεσ. 5,27 Ορκίζω υμάς τον Κύριον αναγνωσθήναι την επιστολήν πάσι τοίς αγίοις αδελφοίς.

A Θεσ. 5,27 Σας εξορκίζω στον Κυριον να αναγνωσθή αυτή η επιστολή εις όλους τους αγίους αδελφούς.

A Θεσ. 5,28 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μεθ υμών· αμήν.

A Θεσ. 5,28 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, είτε να είναι πάντοτε μαζί σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

B Θεσ. 1,1 Παύλος και Σιλουανός και Τιμόθεος τή εκκλησία Θεσσαλονικέων εν Θεώ πατρί ημών και Κυρίω Ιησού Χριστώ·

B Θεσ. 1,1 Ο Παύλος και ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος εις την Εκκλησίαν των Θεσσαλονικέων, η οποία έχει ιδρυθή και υπάρχει εν τω ονόματι του Θεού και Πατρός ημών και του Κυρίου Ιησού Χριστού,

B Θεσ. 1,2 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

B Θεσ. 1,2 είτε να είναι εις σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα μας και τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

B Θεσ. 1,3 Ευχαριστέιν οφείλομεν τώ Θεώ πάντοτε περί υμών, αδελφοί, καθώς αξιόν εστιν, ότι υπεραιξάνει η πίστις υμών και πλεονάζει η αγάπη ενός εκάστου πάντων υμών εις αλλήλους,

B Θεσ. 1,3 Οφείλομεν να ευχαριστούμεν τον Θεόν πάντοτε δια σας, αδελφοί, όπως είναι πρόπον και δίκαιον, διότι αυξάνει πλουσίως με το παραπάνω η πίστις σας και πλεονάζει η αγάπη του καθενός από σας προς όλους τους άλλους.

B Θεσ. 1,4 ώστε ημάς αυτούς εν υμίν καυχάσθαι εν ταίς εκκλησίαις τού Θεού υπέρ της υπομονής υμών και πίστεως εν πάσι τοίς διωγμοίς υμών και ταίς θλίψεσιν αίς ανέχεσθε,

B Θεσ. 1,4 Τοσον δε αξιόλογος είναι η πίστις και η αγάπη σας, ώστε ημείς οι ίδιοι να καυχώμεθα δια λογαριασμόν ιδικόν σας εις τας Εκκλησίας του Θεού, δια την υπομονήν σας και την πίστιν σας εις όλους τους διωγμούς και τας θλίψεις, τας οποίας με εγκαρτέρησιν υπομένετε.

B Θεσ. 1,5 ένδειγμα της δικαίας κρίσεως τού Θεού, εις το καταξιωθήναι υμάς της βασιλείας τού Θεού, υπέρ ής και πάσχετε,

B Θεσ. 1,5 Είναι δε αυτάί λαμπρά απόδειξις της δικαίας κρίσεως του Θεού, δια να αξιωθήτε σεις με την υπομονήν, που δείχνετε, της βασιλείας του Θεού, προς χάριν της οποίας υφίστασθε παθήματα.

B Θεσ. 1,6 είτε δίκαιον παρά Θεώ ανταποδούναι τοίς θλίβουσιν υμάς θλίψιν

B Θεσ. 1,6 Διότι θα είναι έργον δικαιοσύνης εκ μέρους του Θεού, εις εκείνους μεν που σας θλίβουν, να ανταποδώση θλίψιν,

B Θεσ. 1,7 και υμίν τοίς θλιβομένοις άνεσιν μεθ ημών εν τή αποκαλύψει τού Κυρίου Ιησού απ ουρανού μετ αγγέλων δυνάμεως αυτού

B Θεσ. 1,7 και εις σας, οι οποίοι θλίβεσθε, να ανταποδώση άνεσιν, ανάπαυσιν και χαράν, μαζί με ημάς, όταν θα φανερωθή ο Κυριος Ιησούς από τον ουρανό μαζί με τους αγγέλους, τους ισχυρούς και δυνατούς, χάρις εις την δύναμιν, την οποίαν ο ίδιος τους έχει δώσει.

B Θεσ. 1,8 εν πυρί φλογός, διδόντος εκδίκησιν τοίς μη ειδόσι Θεόν και τοίς μη υπακούουσι τώ ευαγγελίω τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

B Θεσ. 1,8 Θα φανερωθή δε με φλόγα πυρός και θα αποδώση την δικαίαν τιμωρίαν εις εκείνους, που δεν θέλουν να γνωρίζουν τον Θεόν και να υπακούουν στο Ευαγγέλιον του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

B Θεσ. 1,9 οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου τού Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,

B Θεσ. 1,9 Αυτοί θα δώσουν λόγον των πράξεών των και θα καταδικασθούν εις αιώνιον όλεθρον εκ μέρους του Κυρίου Ιησού και από την ένδοξον και ακατανίκητον δύναμιν του,

B Θεσ. 1,10 όταν έλθη ένδοξασθήναι εν τοίς αγίοις αυτού και θαυμασθήναι εν πάσι τοίς πιστεύσασιν, ότι επιστεύθη το μαρτύριον ημών εφ υμάς, εν τή ημέρα εκείνη.

B Θεσ. 1,10 όταν θα έλθη να δοξασθή μαζί με όλους τους αγίους του και να θαυμασθή ανάμεσα εις όλους όσοι επίστευσαν εις αυτόν. Και τούτο, διότι έγινε πιστευτόν και παραδεκτόν από αυτούς το κήρυγμά μας και η μαρτυρία μας περί του Ιησού Χριστού, αυτή ακριβώς που εδώκαμεν και εις σας. Και αυτή η δόξα και μακαριότης των αγίων θα πραγματοποιηθή κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν.

B Θεσ. 1,11 εις ό και προσευχόμεθα πάντοτε περί υμών, ίνα υμάς αξιώση της κλήσεως ο Θεός ημών και πληρώση πάσαν ευδοκίαν αγαθωσύνης και έργον πίστεως εν δυνάμει,

B Θεσ. 1,11 Δι' αυτό δε και προσευχόμεθα πάντοτε για σας, να σας αναδείξη ο Θεός μας αξίους της υψηλής κλήσεως και να εκπληρώση με την δύναμίν του κάθε καλήν διάθεσιν της καρδιάς σας προς το αγαθόν και καλόν έργον, που εμπνέει και καρποφορεί η πίστις,

B Θεσ. 1,12 όπως ένδοξασθή το όνομα τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν υμίν, και υμείς εν αυτώ, κατά την χάριν τού Θεού ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

B Θεσ. 1,12 δια να δοξασθή μεταξύ σας με τα καλά αυτά έργα σας το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να δοξασθήτε δε και σεις δι' αυτού, σύμφωνα με την χάριν του Θεού μας και του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

B Θεσ. 2,1 Ερωτώμεν δε υμάς, αδελφοί, υπέρ της παρουσίας τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και ημών επισυναγωγής επ αυτόν,

B Θεσ. 2,1 Σας παρακαλούμεν δε, αδελφοί, ως προς την Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της

συγκεντρώσεως ημών πλησίον του,

B Θεσ. 2,2 εις το μη ταχέως σαλευθῆναι υμᾶς ἀπὸ τοῦ νοός μήτε θροεῖσθαι μήτε διὰ πνεύματος μήτε διὰ λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ημῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

B Θεσ. 2,2 να μη συναρπασθῆτε ταχέως και σαλευθῆτε ἀπὸ τὴν λογικὴν και ἀντικειμενικὴν σκέψιν του νου σας οὔτε να ταράσσεσθε και ἀνησυχῆτε οὔτε ἀπὸ προφητικὸν τάχα χάρισμα του πνεύματος, οὔτε ἀπὸ λόγον οὔτε ἀπὸ ἐπιστολὴν, δια τα οποία θα προσπαθῆσουν να σας πείσουν, ὅτι τάχα προέρχονται ἀπὸ ημᾶς και δια των οποίων σας εἰδοποιούμεν τάχα ημεῖς, ὅτι ἔχει φθάσει ἡ ἡμέρα του Χριστοῦ.

B Θεσ. 2,3 μη τις υμᾶς εξαπατήσῃ κατὰ μὴδὲνα τρόπον· ὅτι εἰάν μη ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον και ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς αμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

B Θεσ. 2,3 Λαβετε τα μέτρα σας να μη σας εξαπατήσῃ κανεὶς κατὰ κανένα τρόπον· διότι ἡ Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου δεν θα ἔλθῃ, εἰάν προηγουμένως δεν ἔλθῃ ἡ ἀποσκίρτησις πολλῶν ἀπὸ τὴν πίστιν, συνέπεια τῆς σκληρύνσεως των ἐξ αἰτίας των αμαρτιῶν των και δεν φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατ' ἐξοχὴν αμαρτωλὸς και υποκινητὴς πρὸς κάθε αμαρτίαν, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

B Θεσ. 2,4 ὁ ἀντικείμενος και υπεραιριόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εις τον ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθῆσαι, ἀποδεικνύντα εαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός.

B Θεσ. 2,4 ὁ ἐχθρὸς και ἀντίπαλος του Θεοῦ και τῆς ἀληθείας και ὁ οποίος θα ἐξιψώνη τον εαυτὸν του και θα τον θέτῃ παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον, που ονομάζεται Θεός ἢ ἀπὸ κάθε ἄλλον που θα ἀπολαμβάνῃ σεβασμὸν και λατρείαν ἐκ μέρους των ἀνθρώπων. Τῶσον δε πολὺ θα ἀλαζονευθῇ αὐτός, ὥστε θα καθῆσῃ ὡς Θεός στον ναὸν του Θεοῦ και θα προσπαθῇ με πονηρά και δόλια τεχνάσματα να ἀποδείξῃ τον εαυτὸν του, ὅτι εἶναι Θεός.

B Θεσ. 2,5 Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἐτι ὦν πρὸς υμᾶς ταῦτα ἔλεγον υμῖν;

B Θεσ. 2,5 Δεν ἐνθυμείσθε, ὅτι σας τα ἔλεγα αὐτά, ὅταν ἀκομα ἤμουν μεταξύ σας;

B Θεσ. 2,6 και νῦν το κατέχον οἰδατε, εις το ἀποκαλυφθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ εαυτοῦ καιρῷ·

B Θεσ. 2,6 Και γνωρίζετε τῶρα, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, το οποίον συγκρατεῖ και ἐμποδίζει τον ἀνομον να ἀποκαλυφθῇ ἐνωρίτερα, δια να φανερωθῇ αὐτός στον καιρὸν, που του ἔχει καθορισθῇ ἀπὸ τον Θεόν.

B Θεσ. 2,7 το γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται·

B Θεσ. 2,7 Διότι τῶρα ἡ δράσις και το ἔργον τῆς ἀνομίας ἐνεργεῖται και ἐπεκτείνεται κατὰ τρόπον ἀκόμη μυστικόν, ὥστε να μη εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου φανερόν. Και τούτο διότι ὑπάρχει κάποιος, που ἐμποδίζει τον ἀνομον να ἐκδηλωθῇ με ὄλην αὐτοῦ τὴν θρασύτητα και ἀναισχυντίαν. Και ἔτσι ἡ πλήρης ἐμφάνισις του ἀνόμου θα γίνῃ, ὅταν το ἐμπόδιον αὐτό λειψῇ ἀπὸ το μέσον.

B Θεσ. 2,8 και τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἀνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ και καταργήσει τὴ ἐπιφανεῖα τῆς παρουσίας αὐτοῦ·

B Θεσ. 2,8 Και τότε θα ξεσκεπασθῇ και θα φανερωθῇ ὁ ἀνομος, τον οποίον ὁ Κυριος θα ἐξολοθρεύσῃ και θα ἀφανίσῃ τῶσον εὐκόλα, σαν με ἓνα φύσημα ἀπλῶς του στόματός του και θα τον ἐξουδετερώσῃ με τὴν ἐνδοξον ἐμφάνισιν τῆς παρουσίας του.

B Θεσ. 2,9 οὐ ἐστὶν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει και σημεῖοις και τέρασι ψεύδους

B Θεσ. 2,9 Αὐτοῦ δε του ἀνθρώπου τῆς ἀνομίας ἡ παρουσία και ἡ ἐμφάνισις θα γίνεται τότε με κάθε δυνάμιν, με σημεῖα και τέρατα ψευδῆ και διαβολικά, τα οποία θα ἐνεργῇ ὁ διάβολος, που θα χρησιμοποιῇ αὐτὸν σαν ὄργανόν του.

B Θεσ. 2,10 και ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εις το σωθῆναι αὐτούς·

B Θεσ. 2,10 Θα γίνῃ ἀκόμη ἡ ἐμφάνισις του με κάθε μέσον και εἶδος ἀπάτης, που θα εἶναι καρπὸς τῆς ἀδικίας, που θα ἐπικρατήσῃ μεταξύ ἐκείνων που θα εἶναι προωρισμένοι ἐξ αἰτίας των δια τὴν ἀπώλειαν, ἐπειδὴ δεν ἐδέχθησαν να ἀγαπήσουν και κάμουν κτήμα των τὴν ἀλήθειαν, δια να σωθούν.

B Θεσ. 2,11 και διὰ τούτο πέμψῃ αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εις το πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει,

B Θεσ. 2,11 Και δια τούτο θα παραχωρήσῃ ὁ Θεὸς να ἔλθῃ και ἐκδηλωθῇ εις αὐτούς ἐνέργεια πονηρά, δια να πιστεύσουν αὐτοὶ στο ψεῦδος,

B Θεσ. 2,12 ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μη πιστεύσαντες τὴν ἀληθείαν, ἀλλ' εὐδοκῆσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.

B Θεσ. 2,12 και ἔτσι να κατακριθούν ὅλοι ὅσοι δεν ἐπίστευσαν εις τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐδέχθησαν και ἠκολούθησαν με εὐχαρίστησιν και προθυμίαν τὴν ἀδικίαν.

B Θεσ. 2,13 Ἡμεῖς δε οφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ υμῶν, ἀδελφοί ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἴλετο υμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εις σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος και πίστει ἀληθείας,

B Θεσ. 2,13 Ἡμεῖς ὁμως, ἀδελφοί, οφείλομεν να εὐχαριστούμεν τον Θεόν πάντοτε δια σας, που ἔχετε ἠγαπηθῆ ἀπὸ τον Κυριον, διότι σας ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς, δια να δεχθῆτε τὴν σωτηρίαν με τον ἁγιασμόν, που χορηγεῖ το Ἅγιον Πνεῦμα, και τὴν πίστιν και τὴν παραδοχὴν τῆς ἀληθείας του Θεοῦ.

B Θεσ. 2,14 εις ὃ ἐκάλεσεν υμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ημῶν εις περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

B Θεσ. 2,14 Εἰς τὴν σωτηρίαν δε αὐτὴν σας ἐκάλεσε με το εὐαγγέλιον που ημεῖς κηρύττομεν, δια να ἀποκτήσετε ἔτσι ὡς μόνομον ἰδικόν σας θησαυρόν τὴν δόξαν του Κυρίου ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

B Θεσ. 2,15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, και κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ας ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ημῶν.

B Θεσ. 2,15 Ἄρα, λοιπόν, ἀδελφοί, σταθῆτε στερεοὶ και ἀμετακίνητοι και κρατεῖτε σφικτὰ τὰς παραδόσεις, που ἔχετε διδαχθῆ εἴτε με το προφορικόν μας κήρυγμα, εἴτε με ἐπιστολὴν μας.

B Θεσ. 2,16 Αὐτός δε ὁ Κύριος ημῶν Ἰησοῦς Χριστός και ὁ Θεὸς και πατὴρ ημῶν, ὁ ἀγαπήσας ημᾶς και δούς παράκλησιν αἰωνίαν και ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,

B Θεσ. 2,16 Αὐτός δε ὁ Κυριος ημῶν Ἰησοῦς Χριστός και ὁ Θεὸς και Πατὴρ ημῶν, ὁ οποίος τῶσον πολὺ μας ἠγάπησε και ἔδωκε παρηγορίαν αἰωνίαν και ἀνεξάντλητον και μας ἐχορήγησε με τὴν χάριν του τὴν ἐλπίδα των ἀγαθῶν του ουρανοῦ,

B Θεσ. 2,17 παρακαλέσαι υμῶν τὰς καρδίας και στηρίζαι υμᾶς ἐν παντί λόγῳ και ἔργῳ ἀγαθῷ.

B Θεσ. 2,17 εἶθε να παρηγορήσῃ τὰς καρδίας σας και να στηρίξῃ εις κάθε διδασκαλίαν του και εις κάθε ἔργον ἀγαθόν.

B Θεσ. 3,1 Τό λοιπόν, προσεύχεσθε, αδελφοί, περί ημών, ίνα ο λόγος τού Κυρίου τρέχη και δοξάζεται, καθώς και προς υμάς,
B Θεσ. 3,1 Εν τέλει, αδελφοί, σς λέγομεν τούτο· προσεύχεσθε για μας, δια να απλώνεται παντού, χωρίς εμπόδια, ο λόγος του Κυρίου και να δοξάζεται από τους ανθρώπους, καθώς απλώνεται και δοξάζεται και μεταξύ σας.

B Θεσ. 3,2 και ίνα ρυσθώμεν από των ατόπων και πονηρών ανθρώπων· ου γάρ πάντων η πίστις.
B Θεσ. 3,2 Προσεύχεσθε ακόμη να απαλλαγώμεν και γλυτώσωμεν από τους αδίκους και πονηρούς ανθρώπους. Διότι, η πίστις δεν γίνεται από όλους δεκτή, αλλ' από εκείνους που έχουν την αγαθήν διάθεσιν.

B Θεσ. 3,3 πιστός δε εστιν ο Κύριος, ός στηρίζει υμάς και φυλάξει από τού πονηρού.
B Θεσ. 3,3 Είναι δε αξιόπιστος ο Κυριος, ο οποίος θα σας στηρίξει εις την ορθήν πίστιν, και θα σας προφυλάξει από τας δολίας επιβουλάς του πονηρού.

B Θεσ. 3,4 Πεποίθαμεν δε εν Κυρίω εφ υμάς ότι ά παραγγέλλομεν υμίν και ποιείτε και ποιήσετε.
B Θεσ. 3,4 Εχομεν δε δια σας πεποίθησιν, την οποίαν μας εμπνέει ο Κυριος, ότι εκείνα, που σας παραγγέλλομεν, και τώρα τα εφαρμόζετε και στο μέλλον θα τα εφαρμόζετε.

B Θεσ. 3,5 Ο δε Κύριος κατευθύναι υμών τας καρδιάς εις την αγάπην τού Θεού και εις την υπομονήν τού Χριστού.
B Θεσ. 3,5 Είθε δε ο Κυριος να καθοδηγή τας καρδιάς σας εις την αγάπην προς τον Θεόν και εις την υπομονήν, την οποίαν ο Χριστός μας έχει παρουσιάσει.

B Θεσ. 3,6 Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ήν παρέλαβον παρ ημών.
B Θεσ. 3,6 Παραγγέλλομεν δε εις σας, αδελφοί, εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να κρατήτε τον εαυτόν σας εις απόστασιν από κάθε αδελφόν, ο οποίος συμπεριφέρεται άτακτα και δεν πορεύεται σύμφωνα με την παράδοσιν, την οποίαν και αυτοί που ατακτούν έχουν παραλάβει από ημάς.

B Θεσ. 3,7 αυτοί γάρ οίδατε πώς δει μμείσθαι ημάς, ότι ουκ ητακτήσαμεν εν υμίν,
B Θεσ. 3,7 Σεις δε οι ίδιοι γνωρίζετε καλά, πως πρέπει να μας μιμήσθε, διότι δεν εφέρθημεν ποτέ με αταξίαν ανάμεσά σας.
B Θεσ. 3,8 ουδέ δωρεάν άρτον εφάγομεν παρά τινος, αλλ εν κόπω και μόχθω, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, προς το μη επιβαρῆσαι τινα υμών·
B Θεσ. 3,8 Ούτε και δωρεάν εφάγαμεν το ψωμί μας ούτε και συντηρηθήκαμεν από κανένα, αλλ' επρομηθευόμεθα αυτά, που μας χρειάζοντο δια την συντήρησίν μας, με κόπον και μόχθον, εργαζόμενοι νύκτα και ημέραν δια να μη επιβαρύνωμεν κανένα από σας.

B Θεσ. 3,9 ουχ ότι ουκ έχομεν εξουσίαν, αλλ ίνα εαυτούς τύπον δώμεν υμίν εις το μμείσθαι ημάς.
B Θεσ. 3,9 Και τούτο, όχι διότι δεν είχαμεν εξουσίαν και δικαίωμα να ζητήσωμεν από σας τα μέσα της συντηρήσεώς μας, αλλά δια να δώσωμεν τον ευατόν μας παράδειγμα, ώστε να μας μιμήσθε.

B Θεσ. 3,10 και γάρ ότε ήμεν προς υμάς, τούτο παρηγγέλλομεν υμίν, ότι εί τις ου θέλει εργαζεσθαι, μηδέ εσθιέτω.
B Θεσ. 3,10 Διότι, και όταν ήμεθα μεταξύ σας, αυτήν την εντολήν και νουθεσίαν σας εδίδαμεν, ότι, εάν κανείς δεν θέλη να εργάζεται, δεν πρέπει ούτε και να τρώγη.

B Θεσ. 3,11 ακούομεν γάρ τινας περιπατούντας εν υμίν ατάκτως, μηδέν εργαζομένους, αλλά περιεργαζομένους·
B Θεσ. 3,11 Σας υπενθυμίζομεν πάλιν αυτήν την εντολήν, διότι ακούομεν, ότι μερικοί φέρονται μεταξύ σας κατά τρόπον άτακτον, ότι δε κάμνουν καμμίαν εργασίαν, αλλά περιεργάζονται τους άλλους και τας υποθέσεις των άλλων.

B Θεσ. 3,12 τοίς δε τοιούτοις παραγγέλλομεν και παρακαλούμεν διά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα μετά ησυχίας εργαζόμενοι τον εαυτών άρτον εσθίωσιν.
B Θεσ. 3,12 Εις αυτούς παραγγέλλομεν και τους παρακαλούμεν εξ ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να εργάζωνται με ησυχίαν και τρώγουν ειρηνικοί το ψωμί που θα κερδίζουν με την εργασίαν των.

B Θεσ. 3,13 Υμείς δε, αδελφοί, μη εκκακήσητε καλοποιούντες.
B Θεσ. 3,13 Σεις δε, αδελφοί, να μη αποκάμετε ποτέ, πράττοντες το καλόν προς όλους.

B Θεσ. 3,14 ει δε τις ουχ υπακούει τώ λόγω ημών διά της επιστολής, τούτον σημειούσθε, και μη συναμιγνύσθε αυτώ, ίνα εντραπή·
B Θεσ. 3,14 Εάν δε κανείς δεν υπακούη στους λόγους μας, που περιέχει η επιστολή αυτή, αυτόν να τον έχετε υπ' όψιν σας και να μη τον συναναστρέψετε, δια να αισθανθή το σφάλμα του, δια να εντραπή και διορθωθή.

B Θεσ. 3,15 και μη ως εχθρόν ηγείσθε, αλλά νουθετείτε ως αδελφόν.
B Θεσ. 3,15 Και μη τον θεωρείτε ως εχθρόν, αλλά να τον συμβουλευέτε με αγάπην ως αδελφόν.

B Θεσ. 3,16 Αυτός δε ο Κύριος της ειρήνης δώη υμίν την ειρήνην διά παντός εν παντί τρόπω. Ο Κύριος μετά πάντων υμών.
B Θεσ. 3,16 Αυτός δε ο Κυριος, η πηγή και ο χορηγός της ειρήνης, είθε να σας δώση την ειρήνην παντοτεινήν και με κάθε τρόπον, ώστε να είσθε σαν άτομα και σαν κοινωνία, ειρηνικοί. Είθε ο Κυριος να είναι μαζί με όλους σας.

B Θεσ. 3,17 Ο ασπασμός τή εμή χειρί Παύλου, ό εστι σημείον εν πάση επιστολή· ούτω γράφω.
B Θεσ. 3,17 Ο χαιρετισμός αυτός εγράφη με το δικό μου το χέρι, του Παύλου· αυτό δε είναι σημείον γνησιότητος εις κάθε επιστολήν μου. Ετσι γράφω πάντοτε τας επιστολάς μου.

B Θεσ. 3,18 Η χάρις τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων υμών· αμήν.
B Θεσ. 3,18 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είθε να είναι μαζί με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

A Τιμ. 1,1 Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού κατ επιταγήν Θεού σωτήρος ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού της ελπίδος ημών,
A Τιμ. 1,1 Εγώ ο Παύλος, απόστολος του Ιησού Χριστού κατόπιν προσταγής του Θεού, του Σωτήρος μας, και του Κυρίου Ιησού Χριστού, που είναι η ελπίδα μας,
A Τιμ. 1,2 Τιμοθέω γνησίω τέκνω εν πίστει χάρις, έλεος, ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Χριστού Ιησού τού Κυρίου ημών.
A Τιμ. 1,2 στον Τιμόθεον, που είναι δια της πίστεως στο κήρυγμά μου γνήσιον πνευματικόν μου τέκνον, είθε η χάρις, το

έλεος και η ειρήνη να δοθή από τον Θεόν Πατέρα μας και από τον Χριστόν Ιησούν, τον Κυριον μας.

Α Τιμ. 1,3 Καθώς παρεκάλεσά σε προσμείναι εν Εφέσω, πορευόμενος εις Μακεδονίαν, ίνα παραγγείλεις τισί μη ετεροδιδασκαλείν

Α Τιμ. 1,3 Καθώς σε είχα παρακελέσει τότε, που επήγαινα εις την Μακεδονίαν, να παραμείνης εις την Εφεσον, έτσι σε παρακαλώ και τώρα να μείνης, δια να παραγγέλλης εις μερικούς και να συμβουλευής να μη διδάσκουν διαφορετικήν διδασκαλίαν από την του Ευαγγελίου,

Α Τιμ. 1,4 μηδέ προσέχειν μύθους και γενεαλογίας απεράντους, αίτινες ζητήσεις παρέχουσι μάλλον ή οικονομίαν Θεού την εν πίστει·

Α Τιμ. 1,4 ούτε να δίδουν προσοχήν εις μύθους και εις τας ατελεώτους γενεαλογίας προγόνων, αι αποίαι παρέχουν μάλλον αφορμήν και παρασύρουν εις ανωφελείς και επιβλαβείς συζητήσεις και φιλονεικίας, παρά στο έργον της σωτηρίας, το οποίον με απείρους σοφούς τρόπους προσφέρεται από τον Θεόν στους ανθρώπους δια της πίστεως.

Α Τιμ. 1,5 το δε τέλος της παραγγελίας εστίν αγάπη εκ καθαράς καρδιάς και συνειδήσεως αγαθής και πίστεως ανυποκρίτου,

Α Τιμ. 1,5 Το δε τέλος και ο σκοπός της παραγγελίας μου είναι αγάπη από καθαράν και αγνήν καρδίαν και από συνείδησιν αγαθήν, που δεν την ταράσσουν αι τύψεις, και από πίστιν ειλικρινή και ορθήν.

Α Τιμ. 1,6 ών τινες αστοχήσαντες εξετράπησαν εις ματαιολογίαν,

Α Τιμ. 1,6 Από αυτάς δε τας αρετάς μερικοί παρεξέκλιναν και έπεσαν έξω και παρεξετράπησαν εις κενάς και ανωφελείς αργολογίας,

Α Τιμ. 1,7 θέλοντες είναι νομοδιδάσκαλοι, μη νοούντες μήτε ά λέγουσι μήτε περι τίνων διαβεβαιούνται.

Α Τιμ. 1,7 θέλοντες να παρουσιάζωνται ως διδάσκαλοι του Νομου, χωρίς να εννοούν ούτε εκείνα που λέγουν ούτε εκείνα τα οποία προσφέρουν με τόσο αυθεντικός τάχα και κατηγορηματικός διαβεβαιώσεις.

Α Τιμ. 1,8 Οίδαμεν δε ότι καλός ο νόμος, εάν τις αυτώ νομίμως χρήται,

Α Τιμ. 1,8 Ημείς βέβαια γνωρίζομεν ότι ο νόμος είναι καλός, εάν τον χρησιμοποιή κανείς κατά τρόπον τον οποίον εδόθη.

Α Τιμ. 1,9 ειδώς τούτο, ότι δικαίω νόμος ου κείται, ανόμοις δε και ανυποτάκτοις, ασεβέσι και αμαρτωλοίς, ανοσίοις και βεβήλοις, πατρολώαις και μητρολώαις, ανδροφόνοις,

Α Τιμ. 1,9 Ας γνωρίζη δε καθένας, ότι ο Νομος δεν εδόθη και δεν έχει ισχύν δια τον δίκαιον, του οποίου η συμπεριφορά ανταποκρίνεται εκ των προτέρων στον Νομον. Αλλ' ο Νομος υπάρχει και έχει ισχύν εναντίον των παρανόμων και των ανυποτάκτων στο θεϊον θέλημα, εναντίον των ασεβών και αμαρτωλών, εναντίον εκείνων που δεν έχουν τίποτε το όσιον και βεβηλώνουν τα πάντα. Εδόθη και έχει ισχύν δια τους πατροκτόνους και μητροκτόνους, δια τους φονείς των ανθρωπών,

Α Τιμ. 1,10 πόρνοις, αρσενοκοίταις, ανδραποδισταίς, ψεύσταις, επιόρκοις, και εί τι έτερον τή υγιαινούση διδασκαλία αντίκειται,

Α Τιμ. 1,10 δια τους πόρνους, τους αρσενοκοίτας, δι' αυτούς, που πωλούν ως ανδράποδα τους ανθρώπους, δια τους ψεύστας και τους επιόρκους και δι' εκείνους, οι οποίοι διαπράττουν και ο,τι άλλο αντιστρατεύεται εις την ορθήν και αληθινήν διδασκαλίαν του Χριστού,

Α Τιμ. 1,11 κατά το ευαγγέλιον της δόξης τού μακαρίου Θεού, ό επιστεύθην εγώ.

Α Τιμ. 1,11 αυτήν που είναι σύμφωνος με το Ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού και το οποίον Ευαγγέλιον το ενεπιστεύθη ο Θεός εις εμέ.

Α Τιμ. 1,12 Καί χάριν έχω τώ ενδυναμώσαντί με Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών, ότι πιστόν με ηγήσατο, θέμενος εις διακονίαν,

Α Τιμ. 1,12 Και ευχαριστώ τον Ιησούν Χριστόν, τον Κυριον μας, που με ενίσχυσε και εδυνάμωσεν στο έργον του Ευαγγελίου, διότι με ενέκρινεν άξιον της εμπιστοσύνης του και με έθεσεν εις την ιεράν αυτήν υπηρεσίαν του κηρύγματος

Α Τιμ. 1,13 τον πρότερον όντα βλάσφημον και διώκτην και υβριστήν· αλλ ηλεήθην, ότι αγνοών εποίησα εν απιστία,

Α Τιμ. 1,13 εμέ, που ήμουν προηγουμένως βλάσφημος του αγίου ονόματός του, διώκτης και υβριστής του έργου του και της Εκκλησίας του. Αλλ' ελεήθην από τον Θεόν, διότι όσα τότε έκαμνα, τα έκαμνα εξ αγνοίας, ευρισκόμενος εις την κατάστασιν της απιστίας.

Α Τιμ. 1,14 υπερεπλεόνασε δε η χάρις τού Κυρίου ημών μετά πίστεως και αγάπης της εν Χριστώ Ιησού.

Α Τιμ. 1,14 Αλλ' εδόθη εις εμέ με το παραπάνω η χάρις του Κυρίου ημών μαζί με την φωτισμένην πίστιν και την πλουσίαν αγάπην, που απορρέουν και προσφέρονται από τον Ιησούν Χριστόν.

Α Τιμ. 1,15 Πιστός ο λόγος και πάσης αποδοχής άξιος, ότι Χριστός Ιησούς ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ών πρώτος ειμι εγώ·

Α Τιμ. 1,15 Αξιόπιστος είναι ο λόγος, που θα σου πω, και άξιος ολοψύχου και αδιστάκτου αποδοχής εκ μέρους όλων· ότι δηλαδή ο Ιησούς Χριστός ήλθεν στον κόσμο να σώση τους αμαρτωλούς, μεταξύ των οποίων πρώτος είμι εγώ.

Α Τιμ. 1,16 αλλά διά τούτο ηλεήθην, ίνα εν εμοί πρώτα ενδείξηται Ιησούς Χριστός την πάσαν μακροθυμίαν, προς υποτύπωσιν των μελλόντων πιστεύειν επ αυτώ εις ζωήν αιώνιον.

Α Τιμ. 1,16 Αλλά δια τούτο ακριβώς ηλεήθην, δια να δείξη ολοκάθαρα ο Ιησούς Χριστός εις εμέ, περισσότερο από οιαδήποτε άλλον, όλην την μακροθυμίαν του προς παραδειγματισμόν και ενθάρρυνσιν όλων εκείνων, που έμελλαν να πιστεύσουν εις αυτόν, δια να απολαύσουν την αιωνίαν ζωήν.

Α Τιμ. 1,17 Τώ δε βασιλεί των αιώνων, αφθάρτω, αοράτω, μόνω σοφώ Θεώ, τιμή και δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Α Τιμ. 1,17 Εις δε τον βασιλέα και κύριον όλων των αιώνων και όλων των δημιουργημάτων, που έγιναν δια μέσου των αιώνων, στον άφθαρτον, στον αόρατον, στον ένα και μόνον πάνσοφον Θεόν, ας είναι τιμή και δόξα στους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Α Τιμ. 1,18 Ταύτην την παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατά τας προαγούσας επί σε προφητείας, ίνα στρατεύη εν αυταίς την καλήν στρατείαν,

Α Τιμ. 1,18 Αυτήν την εντολήν παραθέτω εις τα χέρια σου, δια να την φυλάξης πιστώς, τέκνον Τιμόθεε, σύμφωνα με τας προφητείας και τας αποκαλύψτου Θεού, που ελέχθησαν δια σε, δηλαδή να είσαι συνεχώς ο καλός στρατιώτης, ο επιστρατευμένος εις αυτάς με την καλήν στρατείαν,

Α Τιμ. 1,19 έχων πίστιν και αγαθήν συνείδησιν, ήν τινες απωσάμενοι περί την πίστιν εναυάγησαν·

Α Τιμ. 1,19 έχων την ορθήν πίστιν, αγαθήν και ακατάκριτον συνείδησιν, την οποίαν συνείδησιν μερικοί απώθησαν, την κατέπνιξαν και την επέταξαν από την ψυχήν των και έτσι κατέληξαν εις ναυάγιον της πίστεως των.

Α Τιμ. 1,20 ών εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος, ούς παρέδωκα τώ σατανά, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.

Α Τιμ. 1,20 Από αυτούς είναι ο Υμέναιος και ο Αλέξανδρος, τους οποίους απεμάκρυνα από την Εκκλησίαν και τους παρέδωσα στον σατανά. Τους απέκοψα δε από την Εκκλησίαν, δια να παιδαγωγηθούν με την σωφρονιστικήν αυτήν τιμωρίαν, ώστε να μη διδάσκουν πλέον ψευδολογίας και βλασφημίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Τιμ. 2,1 Παρακαλώ ούν πρώτον πάντων ποιείσθαι δεήσεις, προσευχάς, εντεύξεις, ευχαριστίας, υπέρ πάντων ανθρώπων,

Α Τιμ. 2,1 Σας παρακαλώ, λοιπόν, και σας προτρέπω πρώτον από όλα να κάμνετε δεήσεις, προσευχάς, παρακλήσεις, ευχαριστίας δι' όλους τους ανθρώπους,

Α Τιμ. 2,2 υπέρ βασιλέων και πάντων των εν υπεροχή όντων, ίνα ήρεμον και ησύχιον βίον διάγωμεν εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι.

Α Τιμ. 2,2 δια τους βασιλείς και δι' όλους εκείνους που κατέχουν αξιώματα και θέσεις μέσα εις την κοινωνίαν, ώστε να τους φωτίζη ο Θεός να κυβερνούν με σύνεσιν, δια να διερχώμεθα τον βίον μας ειρηνικόν και ήσυχον με κάθε ευσεβειαν και σεμνότητα.

Α Τιμ. 2,3 τούτο γάρ καλόν και απόδεκτον ενώπιον τού σωτήρος ημών Θεού,

Α Τιμ. 2,3 Διότι το να προσευχώμεθα δια την πρόοδον και την σωτηρίαν των άλλων, αυτό είναι καλόν, ευάρεστον και ευπρόσδεκτον ενώπιον του Σωτήρος ημών Θεού,

Α Τιμ. 2,4 ός πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν.

Α Τιμ. 2,4 ο οποίος θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, να προχωρήσουν και να λάβουν πλήρη και καθαράν γνώσιν της αληθείας (δια να βαδίσουν ανεπηρέαστοι από τας πλάνας στον δρόμον της σωτηρίας).

Α Τιμ. 2,5 εις γάρ Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς,

Α Τιμ. 2,5 Διότι ένας είναι ο Θεός, Θεός όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων, ένας είναι και ο μεσίτης μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων, ο Ιησούς Χριστός, ο υιός του Θεού, που έγινε άνθρωπος

Α Τιμ. 2,6 ο δούς εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, το μαρτύριον καιροίς ιδίοις,

Α Τιμ. 2,6 και έδωκε τον εαυτόν του λύτρον δια την εξαγοράν και απολύτρωσιν όλων από την δουλείαν και τον θάνατον της αμαρτίας, γεγονός το οποίον επεμαρτυρήθη και επεβεβαιώθη από αυτόν τον ίδιον στους καθωρισμένους από τον Θεόν καιρούς.

Α Τιμ. 2,7 εις ό ετέθην εγώ κήρυξ και απόστολος, -αλήθειαν λέγω εν Χριστώ, ου ψεύδομαι,- διδάσκαλος εθνών εν πίστει και αληθεία.

Α Τιμ. 2,7 Δι' αυτήν δε την μαρτυρίαν και διακήρυξιν έχω κληθή και τεθή από τον Θεόν κήρυξ και απόστολος-σας λέγω την αλήθειαν ενώπιον του Χριστού, δεν ψεύδομαι-διδάσκαλος των εθνικών, δια να τους φανερώσω την πίστιν και την αλήθειαν.

Α Τιμ. 2,8 Βούλομαι ούν προσεύχεσθαι τους άνδρας εν παντί τόπω, επιάροντας οσίους χείρας χωρίς οργής και διαλογισμού.

Α Τιμ. 2,8 Θελω, λοιπόν, να προσεύχωνται οι άνδρες εις κάθε τόπον, να υψώνουν προς τον ουρανόν χέρια αμόλυντα από την αμαρτίαν και με πλουσίους τους καρπούς της αρετής, να προσεύχωνται χωρίς οργήν και χωρίς καμμίαν αμφιβολίαν και ολιγοπιστίαν.

Α Τιμ. 2,9 ωσαύτως και τας γυναίκας εν καταστολή κοσμίω, μετά αιδούς και σωφροσύνης κοσμείν εαυτάς, μη εν πλέγμασιν ή χρυσώ ή μαργαρίταις ή ματισμώ πολυτελεί,

Α Τιμ. 2,9 Επίσης αι γυναίκες πρέπει να προσεύχωνται με ενδυμασίαν σεμνήν, να στολίζουν δε τον εαυτόν των με συστολήν και σεμνότητα και σωφροσύνην και όχι με εξεζητημένα πλεξίματα των μαλλιών η με χρυσά κοσμήματα η με μαργαριτάρια η με πολυτελή ενδύματα,

Α Τιμ. 2,10 αλλ ό πρέπει γυναίξιν επαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι έργων αγαθών.

Α Τιμ. 2,10 αλλά με ο,τι ταιριάζει εις γυναίκας, αι οποίαι έχουν ως έργον των την ευσεβειαν· δηλαδή τους ταιριάζει να στολίζονται με έργα αγαθά.

Α Τιμ. 2,11 Γυνή εν ησυχία μανθανέτω εν πάση υποταγή·

Α Τιμ. 2,11 Η γυναίκα ας προσπαθή να μαθαίνη την αλήθειαν του Ευαγγελίου με ησυχίαν, χωρίς να εκτρέπεται εις πολυλογίας και θορύβους, αλλά με κάθε σεμνότητα και υπακοήν.

Α Τιμ. 2,12 γυναικί δε διδάσκειν ουκ επιτρέπω, ουδέ αυθεντείν ανδρός, αλλ είναι εν ησυχία.

Α Τιμ. 2,12 Δεν επιτρέπω δε εις την γυναίκα να διδάσκη εις τας λατρευτικές συγκεντρώσεις των πιστών, ούτε να κυριαρχή και να εξουσιάζη επί του ανδρός, αλλά να παραμένη ήσυχος χωρίς αντιρρήσεις και θορύβους.

Α Τιμ. 2,13 Αδάμ γάρ πρώτος επλάσθη, είτα Εύα·

Α Τιμ. 2,13 Ταιριάζει να υποτάσσεται η γυναίκα, διότι ο Αδάμ επλάσθη πρώτος και έπειτα από αυτόν επλάσθη η Εύα.

Α Τιμ. 2,14 και Αδάμ ουκ ηπατήθη, η δε γυνή απατηθείσα εν παραβάσει γέγονε·

Α Τιμ. 2,14 Και ο μεν Αδάμ δεν ηπατήθη από τον διάβολον, η δε γυναίκα εξηπατήθη από την υποβολήν του πονηρού και έπεσεν εις την παράβασιν.

Α Τιμ. 2,15 σωθήσεται δε διά της τεκνογονίας, εάν μείνωσιν εν πίστει και αγάπη και αγιασμό μετά σωφροσύνης.

Α Τιμ. 2,15 Θα σωθή δε κάθε γυναίκα δια της τεκνογονίας, με την απόκτησιν δηλαδή και καλήν ανατροφήν των τέκνων της, εάν βέβαια μείνουν μέχρι τέλους εις την πίστιν προς τους άνδρας των, εις την αγάπην προς αυτούς και στον αγιασμόν με την σωφροσύνην και την αγνότητά των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Τιμ. 3,1 Πιστός ο λόγος· εί τις επισκοπής ορέγεται, καλού έργου επιθυμεί.

Α Τιμ. 3,1 Αξιόπιστος και αληθινός είναι ο λόγος, που θα σας πω· εάν κανείς επιθυμή πολύ το αξίωμα του επισκόπου, καλόν έργον επιθυμεί (εφ όσον πράγματι ποθεί το έργον του υψίστου τούτου λειτουργήματος και όχι την τιμήν του

αξιώματος).

Α Τιμ. 3,2 δει ούν τον επίσκοπον ανεπίληπτον είναι, μιάς γυναικός άνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν,

Α Τιμ. 3,2 ΑΛΛ' άς έχη υπ' όψιν του, ότι το καλόν έργον ταιριάζει εις εκλεκτούς ανθρώπους. Πρέπει, λοιπόν, ο επίσκοπος να είναι άμεμπτος και ακατηγόρητος· να είναι, σύζυγος μιας μόνης γυναικός και να μην έχη συνάψει δεύτερον γάμον· να είναι εγκρατής και προσεκτικός, σώφρων, σεμνός, φιλόξενος, ικανός να διδάσκη τους άλλους τον λόγον του Θεού·

Α Τιμ. 3,3 μη πάροινον, μη πλήκτην, μη αισχροκερδή, αλλ' επιεική, άμαχον, αφιλάργυρον,

Α Τιμ. 3,3 να μη είναι μέθυσος και οργίλος, να μη εκτρέπεται εις χειροδικίας, να μη είναι αισχροκερδής, αλλά να είναι επιεικής, αφιλόνηκος και φιλειρηνικός, αφιλάργυρος.

Α Τιμ. 3,4 τού ιδίου οίκου καλώς προϊστάμενον, τέκνα έχοντα εν υποταγή μετά πάσης σεμνότητος·

Α Τιμ. 3,4 Να προϊσταται δε και να κυβερνά με σύνεσιν το σπίτι του, να έχη τέκνα καλώς παιδαγωγημένα, ώστε να υποτάσσωνται με κάθε σεμνότητα.

Α Τιμ. 3,5 ει δε τις τού ιδίου οίκου προστήναι ουκ οίδε, πώς εκκλησίας Θεού επιμελήσεται;

Α Τιμ. 3,5 Εάν δε κανείς δεν γνωρίζη να κυβερνά καλά το σπίτι του, πως θα ενδιαφερθή και θα φροντίση ορθώς δια την Εκκλησίαν του Θεού;

Α Τιμ. 3,6 μη νεόφυτον, ίνα μη τυφωθείς εις κρίμα εμπέση τού διαβόλου.

Α Τιμ. 3,6 Πρέπει ακόμη να μην είναι νεοφώτιστος και νεοπροσήλυτος εις την πίστιν του Χριστού, δια να μην υπερηφανευθή από το αξίωμα και πέση έτσι εις την ιδίαν καταδίκην, που έπεσε δια την αλαζονείαν του ο διάβολος.

Α Τιμ. 3,7 δει δε αυτόν και μαρτυρίαν καλήν έχειν από των έξωθεν, ίνα μη εις ονειδισμόν εμπέση και παγίδα τού διαβόλου.

Α Τιμ. 3,7 Πρέπει δε, εκτός αυτών που είπαμεν ανωτέρω, να έχη και καλήν μαρτυρίαν περί της άμεμπτου ζωής του από τους έξω της Εκκλησίας ανθρώπους, δια να μη περιπέση στον περιγελων και τον χλευασμόν των ανθρώπων και συλληφθή έτσι εις την παγίδα του διαβόλου.

Α Τιμ. 3,8 Διακόνους ωσαύτως σεμνούς, μη διλόγους, μη οίνω πολλώ προσέχοντας, μη αισχροκερδείς,

Α Τιμ. 3,8 Επίσης οι διάκονοι πρέπει να είναι σεμνοί, όχι διπλοπρόσωποι που δια λόγους καλακειάς η συμφέροντος άλλα να λέγουν στον ένα και άλλα στον άλλον. Να μη δίνουν την καρδιά τους στο πολύ κρασί, να μη είναι αισχροκερδείς·

Α Τιμ. 3,9 έχοντας το μυστήριον της πίστεως εν καθαρά συνειδήσει.

Α Τιμ. 3,9 να γνωρίζουν και να κρατούν καλά τας μυστηριώδεις αληθείας της πίστεως με καθαράν και αμόλυντον την συνείδησιν, με βιον δηλαδή άμεμπτον.

Α Τιμ. 3,10 και ούτοι δε δοκιμαζέσθωσαν πρώτον, είτα διακονείτωσαν ανέγκλητοι όντες.

Α Τιμ. 3,10 Και αυτοί θα εξετάζωνται προηγουμένως και θα εξελέγχωνται με προσοχήν και έπειτα θα αναλαμβάνουν το έργον της διακονίας, εφ' όσον πράγματι αποδειχθούν, ότι είναι άμεμπτοι και ακέραιοι.

Α Τιμ. 3,11 γυναικάς ωσαύτως σεμνάς, μη διαβόλους, νηφαλίους, πιστάς εν πάσι.

Α Τιμ. 3,11 Αι δε διακόνισσαι επίσης πρέπει να είναι σεμναί, απηλλαγμένα από το πάθος της κακολογίας, και συκοφαντίας, εγκρατείς και προσεκτικαί, πισταί εις όλα τα καθήκοντα των.

Α Τιμ. 3,12 διάκονοι έστωσαν μιάς γυναικός άνδρες, τέκνων καλώς προϊστάμενοι και των ιδίων οίκων.

Α Τιμ. 3,12 Οι διάκονοι άς είναι σύζυγοι μια γυναικός και να μην έχουν έλθει εις δεύτερον γάμον· να προϊστανται και να παιδαγωγούν καλώς τα παιδιά των και όλην των την οικογένειαν.

Α Τιμ. 3,13 οι γάρ καλώς διακονήσαντες βαθμόν εαυτοίς καλόν περιποιούνται και πολλήν παρησίαν εν πίστει τή εν Χριστώ Ιησού.

Α Τιμ. 3,13 Διότι εκείνοι, οι οποίοι με σύνεσιν και φόβον Θεού διηκόνησαν καλώς και διακονούν, αποκτούν καλόν βαθμόν, προάγονται δηλαδή στο αξίωμα του ιερέως και του αρχιερέως· επί πλέον δε αποκτούν τόλμην και θάρρος να ομολογούν και να κηρύττουν την πίστιν στον Ιησούν Χριστόν.

Α Τιμ. 3,14 Ταύτά σοι γράφω ελπίζων ελθείν προς σε τάχιον·

Α Τιμ. 3,14 Σου τα γράφω αυτά έχων την ελπίδα, ότι σύντομα θα έλθω εις σε, δια να σου πω και προφορικός περισσότερα.

Α Τιμ. 3,15 εάν δε βραδύνω, ίνα ειδής πώς δει εν οίκω Θεού αναστρέφεισθαι, ήτις εστιν εκκλησία Θεού ζώντος, στύλος και εδραίωμα της αληθείας.

Α Τιμ. 3,15 Εάν όμως αργοπορήσω, σου τα γράφω δια να γνωρίζης πως πρέπει να ζης και να φέρεσαι στον οίκον του Θεού, ο οποίος οίκος είναι η Εκκλησία του Θεού του ζώντος. (Είναι αυτή θεοσύστατος, ζων οργανισμός επί ασαλεύτου βάσεως εδραιωμένος, φορέυς της αιωνίου θείας αληθείας. Θεμέλιος λίθος και κεφαλή της είναι ο Χριστός, πλήρωμα δε αυτής οι πιστοί, κλήρος και λαός). Και η Εκκλησία αυτή είναι στύλος και στερεόν θεμέλιον της αληθείας.

Α Τιμ. 3,16 και ομολογουμένως μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριον· Θεός εφανερώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν Πνεύματι, ώφθη αγγέλοις, εκηρύχθη εν έθνεσιν, επιστεύθη εν κόσμω, ανελήφθη εν δόξη.

Α Τιμ. 3,16 Και πράγματι είναι μεγάλο το μυστήριον της ευσεβείας, όπως μας το έδίδαξεν ο Κυριος. Ο Θεός εφανερώθη με σάρκα ανθρωπίνην εν μέσω των ανθρώπων, εμαρτυρήθη με τα καταπληκτικά σημεία του Αγίου Πνεύματος ως ο απόλυτα αναμάρτητος και δικαιος Υιός του Θεού, έγινε ορατός ως άνθρωπος από τους αγγέλους, εκηρύχθη μεταξύ των εθνικών, επιστεύθη στον κόσμον ως σωτήρ του κόσμου, ανελήφθη στους ουρανούς με δόξαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Τιμ. 4,1 Τό δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εν υστέροις καιροίς αποστήσονται τινες της πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις και διδασκαλίαις δαιμονίων,

Α Τιμ. 4,1 Το δε Αγίον Πνεύμα ρητώς λέγει και προλέγει, ότι κατά τους κατόπιν χρόνους σκληρυμένοι μερικοί, εξ αιτίας της αμαρτωλότητός των, θα αποστατήσουν από την ορθήν πίστιν και θα προσέχουν εις πνεύματα πλάνης και εις δαιμονικάς διδασκαλίας.

Α Τιμ. 4,2 εν υποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων την ιδίαν συνείδησιν,

Α Τιμ. 4,2 Θα δίδουν προσοχήν και πίστιν εις διδασκάλους του ψεύδους και της πλάνης, οι οποίοι θα έχουν αναίσθητον και ανάλητον, σαν καυτηριασμένην, την συνείδησιν των.

Α Τιμ. 4,3 κωλυόντων γαμείν, απέχεσθαι βρωμάτων, ά ο Θεός έκτισεν εις μετάληψιν μετά ευχαριστίας τοίς πιστοίς και

επεγνωκόσι την αλήθειαν.

Α Τιμ. 4,3 Οι ασυνείδητοι αυτοί ψευδολόγοι θα εμποδίζουν τους ανθρώπους να έρχονται εις γάμον, θα διδάσκουν ότι πρέπει να απέχουν οι άνθρωποι από φαγητά, τα οποία εν τούτοις ο ίδιος ο Θεός τα έδωσε, δια να τα τρώγουν και τα απολαμβάνουν με ευγνωμοσύνη προς τον Θεόν οι πιστοί και οι προχωρημένοι εις την πλήρη γνώσιν της αληθείας.

Α Τιμ. 4,4 ότι πάν κτίσμα Θεού καλόν, και ουδέν απόβλητον μετά ευχαριστίας λαμβανόμενον·

Α Τιμ. 4,4 Διότι κάθε τι, που έκτισεν ο Θεός και το έδωσε προς τροφήν στους ανθρώπους, είναι καλόν και κανένα από αυτά δεν είναι μολυσμένον και άξιον περιφρονήσεως, αρκεί μόνον να λαμβάνεται με ευγνωμοσύνη και ευχαριστίαν προς τον Θεόν.

Α Τιμ. 4,5 αγιάζεται γάρ διά λόγου Θεού και εντεύξεως.

Α Τιμ. 4,5 Διότι κάθε τι προς τροφήν γίνεται καθαρόν και άγιον με τον λόγον και την προσευχήν μας προς τον Θεόν.

Α Τιμ. 4,6 Ταύτα υποτιθέμενος τοις αδελφοίς καλός έση διάκονος Ιησού Χριστού, εντρεφόμενος τοίς λόγοις της πίστεως και της καλής διδασκαλίας ή παρηκολούθηκας.

Α Τιμ. 4,6 Εάν αυτά προσφέρεις στους αδελφούς και τα θέτης πάντοτε υπ' όψιν των, θα αναδειχθής ο καλός διάκονος του Ιησού Χριστού, που θα τρέφεσαι συγχρόνως με τα λόγια της φωτισμένης πίστεως και της υγιούς διδασκαλίας, την οποίαν έχεις παρακολουθήσει.

Α Τιμ. 4,7 τους δε βεβήλους και γραώδεις μύθους παραιτού, γύμναζε δε σεαυτόν προς ευσέβειαν·

Α Τιμ. 4,7 Αφινε κατά μέρος και μη δίδης σημασίαν στους ανιέρους και τους ακαθάρτους μύθους, με τους οποίους μόνον ωρισμένα γραΐδια ευρίσκουν ευχαρίστησιν να ασχολούνται. Να γυμνάξης δε, να ασκής και να συνηθίζης τον ευατόν σου εις την αληθινήν ευσέβειαν.

Α Τιμ. 4,8 η γάρ σωματική γυμνασία προς ολίγον εστίν ωφέλιμος, η δε ευσέβεια προς πάντα ωφέλιμός εστιν, επαγγελίαν έχουσα ζωής της νύν και της μελλούσης.

Α Τιμ. 4,8 Διότι η μεν σωματική γυμναστική και εξάσκησις ολίγον χρόνον και εις μικρά ζητήματα είναι ωφέλιμος, διότι αναφέρεται στο φθαρόν μόνον σώμα. Η ευσέβεια όμως είναι ωφέλιμος εις όλα, εις την ψυχήν και στο σώμα, διότι υπόσχεται και προσφέρει αγαθά, δια την παρούσαν και την μέλουσα ζωήν.

Α Τιμ. 4,9 πιστός ο λόγος και πάσης αποδοχής άξιος·

Α Τιμ. 4,9 Αυτός δε ο λόγος, που σου γράφω, είναι αξιόπιστος και άξιος να γίνη δεκτός με όλην την καρδίαν.

Α Τιμ. 4,10 εις τούτο γάρ και κοπιώμεν και ονειδιζόμεθα, ότι ηλιτίκαμεν επί Θεώ ζώντι, ός εστι σωτήρ πάντων ανθρώπων, μάλιστα πιστών.

Α Τιμ. 4,10 Δι' αυτό ακριβώς και ημείς κοπιάζωμεν και γινόμεθα αντικείμενον εμπαιγμών και ειρωνειών, διότι έχομεν τας ελπίδας μας στον ζώντα Θεόν, ο οποίος είναι σωτήρ και τροφοδότης όλων των ανθρώπων, μάλιστα δε σωτήρ των πιστών, στους οποίους χαρίζει την αιωνίαν ζωήν.

Α Τιμ. 4,11 Παράγγελλε ταύτα και διδάσκε.

Α Τιμ. 4,11 Αυτά να παραγγέλλης συνεχώς, αυτά που σου γράφω να διδάξης.

Α Τιμ. 4,12 μηδέίς σου της νεότητος καταφρονείτω, αλλά τύπος γίνου των πιστών εν λόγω, εν αναστροφή, εν αγάπη, εν πνεύματι, εν πίστει, εν αγνεία.

Α Τιμ. 4,12 Κανείς ας μη προκαταλαμβάνεται και ας μη καταφρονή το νεαρόν της ηλικίας σου, αλλά συ, καίτοι είσαι νέος ακόμη, να γίνης τύπος και παράδειγμα των πιστών στον λόγον σου, εις την συναναστροφήν σου με τους άλλους ανθρώπους, εις την αγάπην που θα δεικνύης προς τους όλους, εις την πνευματικήν ζωήν, εις την φωτισμένην πίστιν, εις την αγνότητα και καθαρότητα της ζωής σου.

Α Τιμ. 4,13 έως έρχομαι πρόσεχε τή αναγνώσει, τή παρακλήσει, τή διδασκαλία.

Α Τιμ. 4,13 Εως ότου έλθω να επιδίδεσαι με επιμέλειαν και προσοχήν εις την ανάγνωσιν των Γραφών, εις την παρηγορίαν και νοησίαν των πιστών, εις την διδασκαλίαν όλων.

Α Τιμ. 4,14 μη αμέλει τού εν σοί χάρισματος, ό εδόθη σοι διά προφητείας μετά επιθέσεως των χειρών τού πρεσβυτερίου.

Α Τιμ. 4,14 Μη αδιαφορής και μη παραμελής το χάρισμα, που υπάρχει εις σε, και το οποίον σου εδόθη με επίθεσιν των χειρών της τάξεως των πρεσβυτέρων, σύμφωνα με προφητικήν αποκάλυψιν εκ μέρους του Θεού.

Α Τιμ. 4,15 ταύτα μελέτα, εν τούτοις ίσθι, ίνα σου η προκοπή φανερά ή εν πάσιν.

Α Τιμ. 4,15 Αυτά, που σου γράφω, να τα μελετάς πάντοτε· μέσα εις αυτά να μένης με την ψυχήν και την διάνοιαν, δια να γίνη έτσι φανερά η πρόοδος σου εις όλους, και να χρησιμεύση ως καλόν παράδειγμα.

Α Τιμ. 4,16 έπεχε σεαυτώ και τή διδασκαλία, επίμενε αυτοίς· τούτο γάρ ποιών και σεαυτόν σώσεις και τους ακούοντάς σου.

Α Τιμ. 4,16 Να αγρυπνής και να παρακολουθής με προσοχήν τον ευτόν σου και την διδασκαλίαν σου. Επίμενε εις αυτά, διότι όταν κάμνης αυτό, που σου συνιστώ, θα σώσης και τον ευατόν σου και εκείνους που σε ακούουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Τιμ. 5,1 Πρεσβυτέρω μη επιπλήξης, αλλά παρακάλει ως πατέρα, νεωτέρους ως αδελφούς,

Α Τιμ. 5,1 Μη επιπλήξης, και μάλιστα με απότομον τρόπον, γεροντότερον, αλλά να τον προτρέπης και να τον παρηγορής σαν πατέρα, τους δε νεωτέρους κατά την ηλικίαν να τους συμβουλεύης και να τους καθοδηγής σαν αδελφούς.

Α Τιμ. 5,2 πρεσβυτέρας ως μητέρας, νεωτέρας ως αδελφάς εν πάση αγνεία.

Α Τιμ. 5,2 Τας ηλικιωμένας να τας προτρέπης και ενθαρρύνης σαν μητέρας, τας νεωτέρας κατά την ηλικίαν να τας νοητέης σαν αδελφάς, κρατών τον ευατόν σου εις πάσαν αγνότητα και καθαρότητα.

Α Τιμ. 5,3 Χήρας τίμα τας όντως χήρας.

Α Τιμ. 5,3 Να τιμάς και να υπολήπτεσαι τας χήρας, τας πραγματικές χήρας, αυτάς αι οποίαι ζουν με σεμνότητα και σφροσύνην.

Α Τιμ. 5,4 ει δε τις χήρα τέκνα ή έκγονα έχει, μανθανέτωσαν πρώτον τον ίδιον οίκον ευσεβείν και αμοιβάς αποδιδόναί τοίς προγόνοις· τούτο γάρ εστι καλόν και απόδεκτον ενώπιον τού Θεού.

Α Τιμ. 5,4 Εάν δε καμμιά χήρα έχη παιδιά η εγγόνια, ας μανθάνουν αυτά να σέβωνται πρώτον την οικογένειάν των και να ανταποδίδουν αμοιβάς στους προγόνους των, απέναντι των όσων έλαβαν από αυτούς, όταν ως παιδιά είχαν ανάγκην διατροφής και περιποιήσεως· διότι αυτό είναι καλόν και ευάρεστον ενώπιον του Θεού.

A Τιμ. 5,5 η δε όντως χήρα και μεμονωμένη ήλπιεν επί τον Θεόν και προσμένει ταις δεήσεσι και ταις προσευχαίς νυκτός και ημέρας·

A Τιμ. 5,5 Η δε πραγματική χήρα, η αγνή και σεμνή, η οποία μένει απολύτως μονή, χωρίς συγγενείς η απογόνους, έχει αναθέσει όλας τας ελπίδας της στον Θεόν και αφιερώνει τας ημέρας και τας νύκτας της εις δεήσεις και προσευχάς.

A Τιμ. 5,6 η δε σπαταλώσα ζώσα τέθνηκε.

A Τιμ. 5,6 Η χήρα όμως που ζη ένα σπάταλον και τρυφηλόν βίον, καίτοι ζη ένα σωματικώς, έχει εν τούτοις αποθάνει πνευματικώς εξ αιτίας των αμαρτιών της.

A Τιμ. 5,7 και ταύτα παράγγελλε, ίνα ανεπίληπτοι ώσιν.

A Τιμ. 5,7 Και αυτά να παραγγέλλης και να συμβουλεύης εις τας χήρας, δια να είναι άμεμπτοι και ακατηγόρητοι.

A Τιμ. 5,8 ει δε τις των ιδίων και μάλιστα των οικειών ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται και έστιν άπίστου χείρων.

A Τιμ. 5,8 Εάν δε κανείς από τους απογόνους, περί των οποίων έκαμα λόγον ανωτέρω, δεν φροντίζει και δεν λαμβάνη πρόνοιαν δια τους ιδικούς του ανθρώπους και μάλιστα τους οικιακούς του, έχει αρνηθή την πίστιν και είναι χειρότερος από τον άπιστον, (ο οποίος επί τέλους ημπορεί να ενδιαφέρεται δια τους οικιακούς του).

A Τιμ. 5,9 Χήρα καταλεγέσθω μη έλαττον ετών εξήκοντα γεγονυία, ενός ανδρός γυνή,

A Τιμ. 5,9 Χήρα ας κατατάσσεται εις την τάξιν των χήρων, δια να διακονή εις την Εκκλησίαν, εφ' όσον δεν είναι μικρότερα των εξήντα ετών και έχει υπάρξει σύζυγος ενός μόνον ανδρός, χωρίς να έχη έλθει εις δεύτερον γάμον.

A Τιμ. 5,10 εν έργοις καλοίς μαρτυρουμένη, ει ετεκνοτρόφησεν, ει εξενοδόχησεν, ει αγίων πόδας ένιψεν, ει θλιβομένοις επήρκεσεν, ει παντί έργω αγαθώ επηκολούθησε.

A Τιμ. 5,10 Πρέπει δε να έχη εκ μέρους των άλλων και την καλήν μαρτυριαν δια τα καλά της έργα· εάν δηλαδή έθρεψε και ανέθρεψε με επιμέλειαν τα τέκνα της, εάν εφιλοξένησε με προθυμίαν και χωρίς να λυπηθή έξοδα ανθρώπους, που δεν είχαν που να μέινουν, εάν έπλυνε τα πόδια των Χριστιανών που ήρχοντο από οδοιοριαν, εάν επροθυμοποιήθη να βοηθήση τους θλιβομένους, εάν κατά το μέτρον των δυνάμεών της επεδίωξε κάθε έργον καλωσύνης.

A Τιμ. 5,11 νεωτέρας δε χήρας παραιτού· όταν γάρ καταστηνιάσωσι τού Χριστού, γαμείν θέλουσιν,

A Τιμ. 5,11 Νεωτέρας όμως χήρας να μη τας δέχεται εις την τάξιν των διακονισσών, διότι όταν κυριευθούν από επιθυμίας και πόθους σαρκικής ζωής, αφανίζεται η αγάπη των προς τον Χριστόν και θέλουν να υπανδρευθούν.

A Τιμ. 5,12 έχουσαι κρίμα, ότι την πρώτην πίστιν ηθέτησαν·

A Τιμ. 5,12 Αυται δε επωμίζονται ευθύνην και καταδικην, διότι την πρώτην αυτών υπόσχεσιν, ότι θα μένουν πισταί στον Χριστόν, την κατεπάτησαν.

A Τιμ. 5,13 άμα δε και αργαί μανθάνουσι περιερχόμεναι τας οικίας, ου μόνον δε αργαί, αλλά και φλύαροι και περιέργοι, λαλούσαι τα μη δέοντα.

A Τιμ. 5,13 Συγχρόνως δε αι νεώτεροι αυταί χήραι μανθάνουν να είναι αργαί και να περιέρχωνται τα διάφορα σπίτια. Και είναι όχι μόνον αργαί, αλλά και φλύαροι και περιέργοι, λέγουσαι εκείνά που δεν πρέπει.

A Τιμ. 5,14 βούλομαι ούν νεωτέρας γαμείν, τεκνογονείν, οικοδεσποτείν, μηδεμίαν αφορμήν διδόναι τώ αντικειμένω λοιδορίας χάριν.

A Τιμ. 5,14 Προς αποφυγήν, λοιπόν, αυτών των κινδύνων, θέλω αι νεώτεροι χήραι να υπανδρεύωνται, να αποκτον και να τρέφουν τα παιδιά των, να γίνωνται καλαί νοικοκυραί, ώστε να μη δίδουν καμμίαν αφορμήν στον εχθρόν της πίστεως, να εμπαιξή αυτάς και την πίστιν μας.

A Τιμ. 5,15 ήδη γάρ τινες εξετράπησαν οπίσω τού σατανά.

A Τιμ. 5,15 Διότι, και τώρα που σου γράφω αυτά, μερικά παρεξετράπησαν εις αμαρτωλήν ζωήν οπίσω από τον σατανά.

A Τιμ. 5,16 ει τις πιστός ή πιστή έχει χήρας, επαρκείτω αυταίς, και μη βαρείσθω η εκκλησία, ίνα ταις όντως χήραις επαρκέση.

A Τιμ. 5,16 Εάν κανείς πιστός η καμμιά πιστή έχη στο σπίτι του πτωχάς και εναρέτους χήρας, να παρέχη εις αυτάς ο,τι χρειάζεται δια την συντήρησίν των και ας μη επιβαρύνεται η Εκκλησία, δια να βοηθή άλλας πραγματικές και απροστατεύτους χήρας.

A Τιμ. 5,17 Οι καλώς προεστώτες πρεσβύτεροι διπλής τιμής αξιούσθωσαν, μάλιστα οι κοπιώντες εν λόγω και διδασκαλία·

A Τιμ. 5,17 Οι πρεσβύτεροι, οι οποίοι προϊστανται κατά τρόπον καλόν και φροντίζουν και κοπιάζουν δια το ποιμινión των, ας κρίνονται άξιοι μεγαλυτέρας αμοιβής, μάλιστα δε εκείνοι που κοπιάζουν στο κήρυγμα και την διδασκαλιαν.

A Τιμ. 5,18 λέγει γάρ η γραφή· βούν αλωόντα ου φιμώσεις· και άξιος ο εργάτης τού μισθού αυτού.

A Τιμ. 5,18 Διότι και η Αγία Γραφή λέγει· "δεν θα δέσης και δεν θα κλείσης το στόμα του βωδιού, που αλωνίζει"· και "ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του".

A Τιμ. 5,19 κατά πρεσβύτερου κατηγοριαν μη παραδέχου, εκτός ει μη επί δύο ή τριών μαρτύρων.

A Τιμ. 5,19 Μη δέχεται και νην νιοθετής κατηγοριαν εναντίον πρεσβυτέρου, παρά μόνον όταν επιβεβαιώνεται με την μαρτυριαν δύο η τριών μαρτύρων.

A Τιμ. 5,20 τους αμαρτάνοντας ενώπιον πάντων έλεγχε, ίνα και οι λοιποί φόβον έχωσι.

A Τιμ. 5,20 Αυτούς που συνεχώς αμαρτάνουν, χωρίς να έχουν προθυμίαν διορθώσεως, να τους ελέγξης ενώπιον όλων, δια να έχουν και οι άλλοι φόβον.

A Τιμ. 5,21 διαμαρτύρομαι ενώπιον τού Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού και των εκλεκτών αγγέλων, ίνα ταύτα φυλάξης, χωρίς προκρίματος μηδέν ποιών κατά πρόσκλισην.

A Τιμ. 5,21 Σε εξορκίζω ενώπιον του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού και των εκλεκτών αγγέλων να φυλάξης αυτά, που σου γράφω χωρίς καμμίαν προκατάληψιν και χωρίς να κάμνης τίποτε κινούμενος από ευμενή προδιάθεσιν της καρδιάς σου προς τους πταιστας.

A Τιμ. 5,22 χείρας ταχέως μηδενί επιτιθεί, μηδέ κοινώνει αμαρτίας αλλοτρίαις· σεαυτόν αγνόν τήρει.

A Τιμ. 5,22 Να μη απλώνης ταχέως και χωρίς προηγουμένη εξέτασιν τα χέρια σου, δια να χειροτονήσης κάποιον ούτε να συμμετέχης και να αναλαβάνης ευθύνην εις ξένας αμαρτίας, εις αμαρτίας δηλαδή τας οποίας πιθανόν να διαπράξη ο χειροτονηθείς αναξίως· φυλάττε τον ευατόν σου αγνόν από όλα.

A Τιμ. 5,23 Μηκέτι υδροπότει, αλλ οίνω ολίγω χρώ διά τον στόμαχόν σου και τας πυκνάς σου ασθeneίας.

A Τιμ. 5,23 Να μη πίνης πλέον νερό κατά το φαγητόν σου, αλλά να χρησιμοποιήσ και ολίγον οίνον δια το στομάχι σου και

δια τας συχνάς ασθeneίας σου.

Α Τιμ. 5,24 Τινών ανθρώπων αι αμαρτίαι πρόδηλοί εισι, προάγουσαι εις κρίσιν, τισί δε και επακολουθούσιν·

Α Τιμ. 5,24 Μερικόν ανθρώπων αι αμαρτίαι είναι ολοφάνεροι, ώστε να υποβοηθούν εις την ορθήν κρίσιν περί αυτών. Εις μερικούς όμως αποκαλύπτονται κατόπιν. (Πρόσσεχε, λοιπόν, να μη χειροτονήσῃς κάτι τέτοιους ανθρώπους).

Α Τιμ. 5,25 ωσαύτως και τα καλά έργα πρόδηλά εστι, και τα άλλως έχοντα κρυβήναι ου δύνανται.

Α Τιμ. 5,25 Και τα καλά επίσης έργα είναι ολοφάνερα και τα κακά έργα, που προσπαθούν οι πονηροί να τα αποκρύψουν, δεν είναι δυνατόν να μείνουν κρυμμένα. Θα τα φανερώσῃ ο Θεός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Α Τιμ. 6,1 Ὅσοι εισίν υπό ζυγόν δούλοι, τους ιδίους δεσπότας πάσης τιμῆς αξίους ηγείσθωσαν, ἵνα μη το ὄνομα τοῦ Θεοῦ και η διδασκαλία βλασφημηται.

Α Τιμ. 6,1 Ὅσοι δούλοι είναι κάτω από τον ζυγόν των απίστων, ας θεωρούν αξίους κάθε τιμῆς τους κυρίους των και ας φέρονται απέναντι αυτών με σεβασμόν και τιμῆν, δια να μη δίδουν αφορμὴν να συκοφαντήται και να υβρίζεται το ὄνομα του Θεοῦ και η διδασκαλία του Χριστοῦ.

Α Τιμ. 6,2 οι δε πιστοὺς έχοντες δεσπότας μη καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εισιν, ἀλλὰ μάλλον δουλεύετωσαν, ὅτι πιστοὶ εισι και ἀγαπητοὶ οι της ενεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι.

Α Τιμ. 6,2 Ὅσοι δε ἔχουν ὡς κυρίους των πιστοὺς Χριστιανούς, ας μη τους περιφρονούν και ας μη παίρνουν πολὺ θάρρος απέναντι των, εκ του γεγονότος, ὅτι είναι ἀδελφοί δια του Χριστοῦ. Ἀλλὰ ας δουλεύουν περισσότερον, διότι αυτοὶ που ἀπολαμβάνουν τους καρπούς της καλῆς εργασίας των, είναι πιστοὶ και ἀγαπητοὶ Χριστιανοί.

Α Τιμ. 6,3 Ταῦτα δίδασκε και παρακάλει. εἰ τις ετεροδιδασκαλεῖ και μη προσέρχεται υγιαίνουσι λόγοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και τῆ και ευσέβειαν διδασκαλία,

Α Τιμ. 6,3 Αυτὰ να διδάσκησῃς και να προτρέπῃς τους Χριστιανούς να τα τηροῦν. Ἐάν κανεῖς διδάσκῃ διαφορετικά και δεν μὲνη με υποταγῆν και πίστιν προσηλωμένους στους αγίους λόγους του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και εις την διδασκαλίαν, που οδηγεῖ προς την ἀληθινὴν ευσέβειαν,

Α Τιμ. 6,4 τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις και λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἐρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί,

Α Τιμ. 6,4 αὐτὸς είναι σκοτισμένος και φουσκωμένος ἀπὸ ἀλαζονείαν και ἐπαρσιν, χωρὶς να γνωρίζῃ τίποτε το ορθόν και οἰκοδομητικόν, ἀλλὰ κατέχεται ἀπὸ ἀσθένειαν και ἀσχολεῖται με νοσηρόν τρόπον γύρω ἀπὸ ματαιὰς συζητήσεις και λογομαχίας, ἀπὸ τας οποίας προέρχεται φθόνος, φιλονεικία, βλασφημίαι, ὑποψίαι ἀστήρικτοι και ἀδικοί.

Α Τιμ. 6,5 παραδιαιτριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τον νουν και ἀπεστερημένων της ἀληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. ἀφίστασο ἀπὸ των τοιούτων.

Α Τιμ. 6,5 Ἀπὸ αυτὰς ἀκόμη προέρχονται ἀνωφελεῖς και μάταιαι ἀσχολίαι ἀνθρώπων, που ἔχουν διεφθαρμένον τον νουν και ἔχουν στερηθῆ την ἀλήθειαν του Θεοῦ και οι οποιοὶ θεωροῦν την ευσέβειαν σαν ἓνα μέσον βιοπορισμοῦ και ἐκμεταλλεύσεως των άλλων. Φεῦγε μακριὰ ἀπὸ κάτι τέτοιους ἀνθρώπους.

Α Τιμ. 6,6 ἐστὶ δε πορισμὸς μέγας η ευσέβεια μετὰ αὐταρκειας.

Α Τιμ. 6,6 Εἶναι πράγματι η ευσέβεια μέγας βιοπορισμὸς, ὅταν ὁμως ἀκολουθῆται ἀπὸ την ολιγάρκειαν.

Α Τιμ. 6,7 οὐδὲν γάρ εισηγέκαμεν εις τον κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα·

Α Τιμ. 6,7 Ὅλοι ας εἴμεθα ολιγαρκεῖς, διότι τίποτε δεν ἐφέραμεν στον κόσμον κατὰ την γέννησίν μας. Εἶναι δε ολοφάνερον, ὅτι και τίποτε δεν ἠμπορούμεν να βγάλωμεν ἀπὸ τον κόσμον και να πάρωμεν μαζῆ μας κατὰ την ὥραν του θανάτου μας.

Α Τιμ. 6,8 ἔχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθῆσόμεθα.

Α Τιμ. 6,8 Ὅταν δε ἔχωμεν τας ἀπαραιτήτους τροφάς, κατοικίαν και σκεπάσματα δια να σκεπαζώμεθα, εις αυτὰ θα ἀρκούμεθα.

Α Τιμ. 6,9 οι δε βουλόμενοι πλουτεῖν ἐπιπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους και βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τους ἀνθρώπους εις ὄλεθρον και ἀπώλειαν.

Α Τιμ. 6,9 Εκείνοι που κατέχονται ἀπὸ την ἐπιθυμίαν των χρημάτων και θέλουν να πλουτήσουν, περιπίπτουν μέσα εις πειρασμόν και εις παγίδα, που τους στήνει ο διάβολος, και εις ἐπιθυμίας πολλὰς και βλαβεράς, αι οποῖαι βυθίζουν τους ἀνθρώπους εις την καταστροφὴν και την ἀπώλειαν.

Α Τιμ. 6,10 ρίζα γάρ πάντων των κακῶν ἐστὶν η φιλαργυρία, ἣς τινες ορεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ της πίστεως και εαυτοὺς περιέπειραν ὀδύνας πολλὰς.

Α Τιμ. 6,10 Διότι ρίζα ὅλων των κακῶν είναι η φιλαργυρία. Και μερικοί, οι οποιοὶ ἐκυριεύθησαν ἀπὸ αὐτὴν και την σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, που γεννά η φυλαργυρία δια το χρήμα, παρεπλανήθησαν και ἐξέκοψαν ἀπὸ την πίστιν και ἐκάρφωσαν τον εἰσὸν τους με πολλὰς ὀδύνας και πόνους, σαν με φοβερά καρφιά.

Α Τιμ. 6,11 Σὺ δε, ὦ ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, ταῦτα φεύγε· δῶκε δε δικαιοσύνην, ευσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα.

Α Τιμ. 6,11 Σὺ δε, ὦ ἀνθρώπε του Θεοῦ, ἀπόφευγε ὅλα αυτὰ τα αμαρτήματα και πάθη. Ἐπιδίωκε δε να ἀποκτήσῃς την δικαιοσύνην, την ευσέβειαν, την πίστιν, την ἀγάπην, την ὑπομονήν, την πραότητα.

Α Τιμ. 6,12 ἀγωνίζου τον καλόν ἀγῶνα της πίστεως· ἐπιλαβοῦ της αἰωνίου ζωῆς, εις ἣν και ἐκλήθης και ὠμολόγησας την καλήν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων.

Α Τιμ. 6,12 Να ἀγωνίζεσαι δε πάντοτε τον καλόν και ἔνδοξον ἀγῶνα της χριστιανικῆς πίστεως και ζωῆς. Πιάσε γερά και κράτησε σφικτὰ την αἰώνιον ζωῆν, εις την ὁποῖαν ἔχεις κληθῆ ἀπὸ τον Θεόν και ἔδωσες την καλήν ὁμολογίαν της υγιούς πίστεώς σου ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων προ του βαπτισματός σου.

Α Τιμ. 6,13 παραγγέλλω σοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοποιούντος τα πάντα και Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ μαρτυρήσαντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου την καλήν ὁμολογίαν,

Α Τιμ. 6,13 Παραγγέλω εις σε ἐνώπιον του Θεοῦ, ο οποίος ὡς πηγῆ και χορηγός της ζωῆς ζωοποιεῖ τα πάντα, και ἐνώπιον του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ο οποίος ἐμαρτύρησεν ἐμπρός στον Ποντιον Πιλάτον την καλήν ὁμολογίαν, ὅτι είναι Υἱός του Θεοῦ και βασιλεὺς των πάντων και ο μόνος διδάσκαλος της ἀληθείας,

Α Τιμ. 6,14 τηρήσαί σε την ἐντολήν ἀσπιλον, ἀνεπίληπτον μέχρι της ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

A Τιμ. 6,14 σου παραγγέλλω να κρατήσεις και να διατηρήσεις την εντολήν, που έλαβες, και την υποχρέωσιν που ανέλαβες κατά το βάπτισμα και κατά την χειροτονίαν σου, αμόλυντον, άμειπτον και ανωτέραν από κάθε κατηγορίαν μέχρι της ενδόξου και επισήμου εμφανίσεως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

A Τιμ. 6,15 ήν καιροίς ιδίοις δείξει ο μακάριος και μόνος δυνάστης, ο βασιλεύς των βασιλευόντων και κύριος των κυριευόντων,

A Τιμ. 6,15 την οποίαν ένδοξον εμφάνισιν θα δείξη ο Θεός κατά τους καθωρισμένους καιρούς, ο μακάριος και ο μόνος εξουσιαστής, ο βασιλεύς των βασιλευόντων και ο κύριος των κυριευόντων·

A Τιμ. 6,16 ο μόνος έχων αθανασίαν, φώς οικών απρόσιτον, ον είδεν ουδείς ανθρώπων ουδέ ιδείν δύναται· ώ τιμή και κράτος αιώνιον· αμήν.

A Τιμ. 6,16 αυτός, ο οποίος μόνος έχει από τον εαυτόν του την αθανασίαν και αιωνιότητα, ο οποίος κατοικεί στο απλησίαστον δι' όλα τα δημιουργήματα φως και το οποίοι κανείς από τους ανθρώπους ούτε είδε ούτε ημπορεί να ίδη. Είς αυτόν δε ανήκει η τιμή και η αιωνία και ακατάλυτος εξουσία. Αμήν.

A Τιμ. 6,17 Τοίς πλουσίοις εν τώ νύν αιώνι παράγγελλε μη υψηλοφρονείν, μηδέ ηλτικέναί επί πλούτου αδηλότητι, αλλ εν τώ Θεώ τώ ζώντι, τώ παρέχοντι ημίν πάντα πλουσίως εις απόλαυσιν,

A Τιμ. 6,17 Είς τους πλουσίους της παρούσης ζωής παραγγέλλε να μη αλαζονεύωνται και υπερηφανεύωνται ούτε να θεμελιώνουν τας ελπίδας των εις την αβεβαιότητα του πλούτου, αλλά να ελπίζουν στον ζώντα Θεόν, ο οποίος παρέχει τα πάντα εις ημάς πλουσίως, δια να τα απολαμβάνωμεν·

A Τιμ. 6,18 αγαθοεργείν, πλουτείν εν έργοις καλοίς, ευμεταδότους είναι, κοινωνικούς,

A Τιμ. 6,18 παράγγελλε εις αυτούς να πράττουν αγαθά έργα, να γίνωνται πλούσιοι όχι εις άψυχα και επικίνδυνα χρήματα, αλλ' εις καλά έργα. Να είναι πρόθυμοι εις μετάδοσιν των αγαθών, που τους έχει δώσει ο Θεός, καταδεκτικοί και ομιλητικοί,

A Τιμ. 6,19 αποθησαυρίζοντας εαυτοίς θεμέλιον καλόν εις το μέλλον, ίνα επιλάβωνται της αιώνιου ζωής.

A Τιμ. 6,19 δια να αποθησαυρίζουν προς μεγάλην των ωφέλειαν θεμέλιον καλόν και αμετακίνητον στο μέλλον, δια να κερδήσουν και κρατήσουν πάντοτε την αιώνιον ζωήν

A Τιμ. 6,20 Ω Τιμόθεε, την παρακαταθήκην φύλαξον, εκτρεπόμενος τας βεβήλους κενοφωνίας και αντιθέσεις της ψευδωνύμου γνώσεως,

A Τιμ. 6,20 Ω Τιμόθεε, την ιεράν παρακαταθήκην των αληθειών του Ευαγγελίου φύλαξε την ακεραιάν και ανόθευτον και απόφευγε τας ανιέρους ματαιολογίας και αντιλογίας της πλάνης η οποία φέρει το πλαστόν και ψεύτικον όνομα της γνώσεως.

A Τιμ. 6,21 ήν τινες επαγγελλόμενοι περί την πίστιν ηστόχησαν. Η χάρις μετά σου· αμήν.

A Τιμ. 6,21 Αυτήν δε την ψεύτικην γνώσιν έχοντες μερικοί ως επάγγελμα των και έργον των εξέπεσαν από την πίστιν και επλανήθησαν. Είθε η χάρις να είναι πάντοτε μαζί σου. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

B Τιμ. 1,1 Παύλος, απόστολος Χριστού Ιησού διά θελήματος Θεού κατ επαγγελίαν ζωής της εν Χριστώ Ιησού,

B Τιμ. 1,1 Εγώ, ο Παύλος, που εκλήθην απόστολος του Ιησού Χριστού με το θέλημα του Θεού δια να κηρύττω προς τους άλλους, δια να κερδήσω και εγώ ο ίδιος σύμφωνα με την θείαν υπόσχεσιν την αιωνίαν ζωήν, η οποία αποκτάτε δια του Ιησού Χριστού,

B Τιμ. 1,2 Τιμοθέω αγαπητώ τέκνω· χάρις, έλεος, ειρήνη από Θεού πατρός και Χριστού Ιησού τού Κυρίου ημών.

B Τιμ. 1,2 στον Τιμόθεον, το αγαπητόν μου πνευματικόν τέκνον, είθε να είναι η χάρις, το έλεος, η ειρήνη από τον Θεόν πατέρα και από τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν.

B Τιμ. 1,3 Χάριν έχω τώ Θεώ, ώ λατρεύω από προγόνων εν καθαρά συνειδήσει, ως αδιάλειπτον έχω την περί σου μείαν εν ταις δεήσεσί μου νυκτός και ημέρας,

B Τιμ. 1,3 Ευχαριστώ τον Θεόν, τον οποίον λατρεύω καθώς έχω διδαχθή από τους προγόνους μου με καθαράν συνείδησιν, τον ευχαριστώ, διότι συνεχώς και ακατάπαυστα σε ενθυμούμαι εις τας δεήσεις μου ημέραν και νύκτα.

B Τιμ. 1,4 επιποθών σε ιδείν, μεμνημένος σου των δακρύων, ίνα χαράς πληρωθώ,

B Τιμ. 1,4 Αναλογιζόμενος δε τα δάκρυά σου, όταν εχωριζόμεθα, επιθυμώ παρά πολύ να σε ίδω, δια να γεμίσω από χαράν.

B Τιμ. 1,5 υπόμνησιν λαμβάνων της εν σοί ανυποκρίτου πίστεως, ήτις ενώκησε πρώτον εν τή μάμμη σου Λωΐδι και τή μητρί σου Ευνίκη, πέπεισμαι δε ότι και εν σοί.

B Τιμ. 1,5 Ενθυμούμαι δε συνεχώς την ανυπόκριτον και ειλικρινή πίστιν σου, η οποία πρώτον είχαν κατοικήσει εις την ψυχήν της μάμμης σου Λωΐδος και της μητρός σου Ευνίκης· έχω δε την πεποίθησιν, ότι κατοικεί και παραμένει επίσης και εις σε.

B Τιμ. 1,6 δι ήν αιτίαν αναμνήσκω σε αναζωπυρρείν το χάρισμα τού Θεού, ό εστιν εν σοί διά της επιθέσεως των χειρών μου·

B Τιμ. 1,6 Δι' αυτό και σου υπενθυμίζω να αναζωπυρώνης το χάρισμα του Θεού, που υπάρχει εις σε και το οποίον έχεις λάβει με την επίθεσιν των ιδικών μου χειρών.

B Τιμ. 1,7 ου γάρ έδωκεν ημίν ο Θεός πνεύμα δειλίας, αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού.

B Τιμ. 1,7 Διότι δεν μας έδωκεν ο Θεός πνεύμα δειλίας, ώστε να φοβούμεθα δυσκολίας και απειλάς και διωγμούς, αλλά μας έδωκε πνεύμα δυνάμεως, δια να νικώμεν, και αγάπης και σωφρονισμού, ώστε με σύνεσιν να καθοδηγούμεν στον δρόμον του Θεού τον ευατόν μας και τους άλλους.

B Τιμ. 1,8 μη σύν παισχυνθής το μαρτύριον τού Κυρίου ημών μηδέ εμέ τον δέσμιον αυτού, αλλά συγκακοπάθησον τώ ευαγγελίω κατά δύναμιν Θεού,

B Τιμ. 1,8 Και, λοιπόν, μη δειλιάσης ποτέ και μη εντραπής να ομολογής την καλήν μαρτυρίαν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού· μη εντραπής ακόμη και εμέ, τον δέσμιον και φυλακισμένον δια την ομολογίαν του Χριστού, αλλά κακοπάθησε μαζί μου προς χάριν του Ευαγγελίου, σύμφωνα με την δύναμιν, που δίδει ο Θεός.

B Τιμ. 1,9 τού σώσαντος ημάς και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ημών, αλλά κατ ιδίαν πρόθεσιν και χάριν, την

δοθείσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων,

Β Τιμ. 1,9 Αυτός ο Θεός μας έσωσε και μας εκάλεσε με κλήσιν αγίαν, όχι δια την αξίαν των έργων μας, αλλά σύμφωνα με την ιδικήν του αγαθὴν θέλησιν και χάριν, η οποία μας εδόθη δια του Ιησοῦ Χριστοῦ, πρὶν ἀκόμη λάβῃ ὑπαρξιν ο κόσμος (εφ' ὅσον προαιωνίως εἶχεν αποφασίσει ο Θεός την σωτηρίαν μας).

Β Τιμ. 1,10 φανερωθείσαν δε νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζώην και ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ ευαγγελίου,

Β Τιμ. 1,10 Εφανερῶθη δε αὐτὴ ἡ χάρις τώρα με την ἐνανθρώπησιν και ἐμφάνησιν ἐν μέσω των ἀνθρώπων του σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ο οποίος κατήργησε μὲν τον θάνατον και με το θεῖον του φῶς ἔκαμε να λάμψῃ ἡ αἰωνία ζωὴ και ἡ ἀφθαρσία, δια μέσου των ἀληθειῶν του Ευαγγελίου.

Β Τιμ. 1,11 εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ και ἀπόστολος και διδάσκαλος ἐθνῶν.

Β Τιμ. 1,11 Εἰς αὐτὸ το Ευαγγέλιον και ἐγὼ ἔχω κληθῆ και τεθῆ ἀπὸ τον Θεόν κήρυξ και Ἀπόστολος και διδάσκαλος των ἐθνῶν.

Β Τιμ. 1,12 δι ἣν αἰτίαν και ταῦτα πάσχω, ἀλλ οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γάρ ὡ πεπίστευκα, και πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐστι την παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην την ἡμέραν.

Β Τιμ. 1,12 Ακριβῶς δε διότι εἶμαι κήρυξ του Ευαγγελίου, πάσχω αὐτάς τας ταλαιπωρίας, ἀλλὰ δεν ἐντρέπομαι (οὔτε δια τα δεσμά οὔτε δια την φυλάκισίν μου), διότι γνωρίζω ποίος εἶναι αὐτός, στον οποίον ἔχω ἀπολύτως ἐμπιστευθῆ τον ευατόν μου, και εἶμαι ἀπολύτως πεπεισμένος, ὅτι εἶναι ἰκανός και δυνατός να φυλάξῃ ἕως την μεγάλην ἐκείνην ἡμέρα της Δευτέρας παρουσίας τον θησαυρόν του ἀποστολικῦ μου έργου, τον οποίον αὐτός μου ἔχει ἐμπιστευθῆ.

Β Τιμ. 1,13 ὑποτύπωσιν ἔχε υγιαιόντων λόγων ὧν παρ ἐμοῦ ἤκουσας, ἐν πίστει και ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

Β Τιμ. 1,13 Ὡς ὑπόδειγμα υγιούς και ἀνοθεύτου διδασκαλίας πρέπει να ἔχῃς και να κρατῆς στερεά τους λόγους, τους οποίους ἀπὸ ἐμὲ ἤκουσες περὶ τῆς πίστεως και τῆς ἀγάπης, που δίδει και καλλιεργεῖ εἰς τας καρδίας μας ο Χριστός.

Β Τιμ. 1,14 την καλήν παραθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικούντος ἐν ἡμῖν.

Β Τιμ. 1,14 Τον καλόν και ἀνεκτίμητον θησαυρόν της εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, που σου ἐνπιστεύθη ο Θεός, φύλαξέ τον ἀνόθευτον και ἀκέραιον με την δύναμιν και την χάριν του Ἁγίου Πνεύματος, το οποίον κατοικεῖ μέσα μας.

Β Τιμ. 1,15 Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος και Ἐρμογένης.

Β Τιμ. 1,15 Γνωρίζουτο, ὅτι δηλαδὴ με ἐγκατέλειψαν και ἐφύγαν μακρὰ ὅλοι αὐτοί, που εὐρίσκονται τώρα εἰς την Ἀσίαν, μεταξύ των οποίων εἶναι ο Φυγελλος και ο Ἐρμογένης.

Β Τιμ. 1,16 δῶν ἔλεος ο Κύριος τῷ Ονησιφόρου οἴκῳ, ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε και την ἀλυσίν μου οὐκ ἐπηρεύθη,

Β Τιμ. 1,16 Εἶθε να δώσῃ ο Κυριος ἔλεος εἰς την οἰκογένειαν του Ονησιφόρου, διότι πολλές φορές μου ἔδωσεν ἀναψυχὴν, ἀνεσιν και ξεκούρασμα, και δεν ἐντράπηκεν ο Ονησιφόρος την αλυσίδα, με την οποίαν εἶμαι δεμένος.

Β Τιμ. 1,17 ἀλλὰ γενόμενος ἐν ὧμῃ σπουδαιότερον ἐζήτησέ με και εὔρε·

Β Τιμ. 1,17 Ἀλλὰ, ὅταν ἤλθεν εἰς την Ρωμην, με ἀνεζήτησε με πολὺν ζῆλον και δραστηριότητα και με εὔρε.

Β Τιμ. 1,18 δῶν αὐτῷ ο Κύριος εὐρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· και ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διεκόνησε, βέλτιον σύ γινώσκεις.

Β Τιμ. 1,18 Εἶθε ο Κυριος να δώσῃ να εὔρη ἔλεος ἐκ μέρους του Κυρίου κατὰ την μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν της Δευτέρας Παρουσίας. Τα ὅσα δε αὐτός μου προσέφερε και το πόσον με ἐξυπηρέτησε εἰς την Ἐφεσον, το γνωρίζεις συ καλύτερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Β Τιμ. 2,1 Σύ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμού ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

Β Τιμ. 2,1 Συ λοιπόν, τέκνον μου, να ἐνδυναμώνεσαι με την χάριν, που δίδει ο Ἰησοῦς Χριστός (δια να μένης πιστός εἰς αὐτόν και εἰς ἐμὲ, χωρὶς να ἐπηρεάζεσαι ἀπὸ το παράδειγμα ἐκείνων, που με ἐγκατέλειψαν).

Β Τιμ. 2,2 και ἂ ἤκουσας παρ ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παρὰθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἰκανοὶ ἔσονται και ἐτέρους διδάξαι.

Β Τιμ. 2,2 Και αὐτὰ που ἔχεις ἀκούσει και διδαχθῆ ἀπὸ ἐμὲ, παρουσία πολλῶν μαρτύρων, αὐτὰ να τα ἐμπιστευθῆς ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν εἰς πιστούς και ἀξιοπίστους ἀνθρώπους, οἱ οποίοι θα εἶναι ἰκανοὶ και ἄλλους να διδάξουν τας ἀληθείας του Ευαγγελίου.

Β Τιμ. 2,3 σύ οὖν κακοπάθησον ὡς καλός στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Β Τιμ. 2,3 Συ λοιπόν κακοπάθησε σαν καλός στρατιώτης του Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Β Τιμ. 2,4 οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ.

Β Τιμ. 2,4 Ἐχε δε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι κανεὶς, καθ' ὃν χρόνον υπηρετεῖ στρατιώτης, δεν περιπλέκεται εἰς τας μερίμνας και φροντίδας του βίου, δια να υπηρετῆ ἔτσι και να ἀρέσῃ εἰς ἐκείνον, που τον ἐστρατολόγησε.

Β Τιμ. 2,5 εἴν δε και ἀθλή τις, οὐ στεφανούται, εἴν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.

Β Τιμ. 2,5 Εἴν δε και συμμετέχῃ κανεὶς εἰς ἀθλητικούς αγῶνας, δεν παίρνει ὡς βραβεῖον τον στέφανον, εἴν δεν ἀγωνισθῆ κατὰ τρόπον νόμιμον.

Β Τιμ. 2,6 τον κοπιῶντα γεωργόν δεῖ πρῶτον των καρπῶν μεταλαμβάνειν.

Β Τιμ. 2,6 Ο γεωργός, που κοπιᾶζει δια την καλλιέργειαν του ἀγροῦ και την συγκομιδὴν των προϊόντων, πρῶτος αὐτός πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τους καρπούς των κόπων του. (Ἔτσι και συ ἀπὸ τον πνευματικόν ἀγρόν, στον οποίον κατ' ἐντολήν του Θεοῦ ἐργάζεσαι, πρέπει να ἀπολαμβάνῃς ὄχι μόνον την πρέπουσα ὑπόληψιν και τιμὴν, ἀλλὰ και τα μέσα της συντηρήσεώς σου).

Β Τιμ. 2,7 νόει ἂ λέγω δῶν γάρ σοι ο Κύριος σύνεσιν ἐν πάσι.

Β Τιμ. 2,7 Ἐνόησε αὐτὰ που σου λέγω. Εἶθε δε να σου δίδῃ πάντοτε ο Θεός σύνεσιν και σοφίαν, ὥστε να κατανοῆς ὅλα.

Β Τιμ. 2,8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστόν ἐγγεγραμμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, κατὰ το ευαγγέλιόν μου,

Β Τιμ. 2,8 Να ἐνθυμῆσαι τον Ἰησοῦν Χριστόν, ο οποίος ἔχει ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν και κατάγεται κατὰ το ἀνθρώπινον ἀπὸ τον Δαυῖδ, σύμφωνα με το Ευαγγέλιόν μου,

Β Τιμ. 2,9 ἐν ὧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακούργος· ἀλλ ο λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται.

Β Τιμ. 2,9 πρὸς χάριν του οποίου ευαγγελίου ἐγὼ ταλαιπωροῦμαι και πάσχω, ὥστε να εἶμαι φυλακισμένος και δεμένος με αλυσίδες σαν κακούργος· ἀλλὰ ο λόγος του Θεοῦ δεν ἔχει δεθῆ (ἀπὸ τίποτε δεν ἐμποδίζεται στο να διαδίδεται και να

κατακτά ψυχάς).

B Τιμ. 2,10 διά τούτο πάντα υπομένω διά τους εκλεκτούς, ίνα και αυτοί σωτηρίας τύχωσι της εν Χριστώ Ιησού μετά δόξης αιωνίου.

B Τιμ. 2,10 Δια τούτο υπομένω όλα αυτά προς χάριν εκείνων, που έχει εκλέξει ο Θεός, δια να επιτύχουν και αυτοί την σωτηρίαν, που προσφέρει ο Χριστός μαζί με την αιωνίαν δόξαν.

B Τιμ. 2,11 Πιστός ο λόγος· ει γάρ συναπεθάνομεν, και συζήσομεν·

B Τιμ. 2,11 Αξιόπιστος είναι αυτός ο λόγος· διότι εάν απεθάναμεν, δια του βαπτίσματος, μαζί με τον Χριστόν, μαζί του και θα ζήσωμεν αιωνίως και εις την μέλλουσαν ζωήν.

B Τιμ. 2,12 ει υπομένομεν, και συμβασιλεύσομεν· ει αρνούμεθα, κακείνος αρνήσεται ημάς·

B Τιμ. 2,12 Εάν υπομένωμεν τας θλίψεις, όπως στον τέλειον βαθμόν τας υπέμεινεν Εκείνος, και θα βασιλεύσωμεν μαζί με αυτόν. Εάν όμως τον αρνούμεθα και Εκείνος θα μας αρνηθή.

B Τιμ. 2,13 ει απιστούμεν, εκείνος πιστός μένει αρνήσασθαι εαυτόν ου δύναται.

B Τιμ. 2,13 Εάν ημείς δεικνύωμεν απιστίαν και αμφιβολίαν εις όσα μας έχει υποσχεθή, Εκείνος όμως μένει πιστός εις τας υποσχέσους. Δεν ημπορεί ποτέ να αρνηθή τον εαυτόν του και να αθετήση τας υποσχέσους.

B Τιμ. 2,14 Ταύτα υπομίμησκε, διαμαρτυρούμενος ενώπιον τού Κυρίου μη λογομαχείν εις ουδέν χρήσιμον, επί καταστροφή των ακούοντων.

B Τιμ. 2,14 Αυτά να υπενθυμίξης στους πιστούς, εξορκίζων αυτούς ενώπιον του Κυρίου να μη λογομαχούν και φιλονεικούν, διότι αι φιλονεικίαι αυταί όχι μόνον χρήσιμοι δεν είναι, αλλά φέρουν καταστροφήν στους ακούοντας.

B Τιμ. 2,15 σπούδασον σεαυτόν δόκιμον παραστήσαι τώ Θεώ, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας.

B Τιμ. 2,15 Προσπάθησε με ζήλον και δραστηριότητα να αναδείξης και να παραστήσης τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού άμεμπτον και τέλειον, εργάτην που δεν φοβάται μήπως εντροπιασθή δι' αμέλειαν η ατέλειαν του έργου του, και ο οποίος ακολουθεί τον ορθόν δρόμον στο κήρυγμα της αληθείας του Ευαγγελίου.

B Τιμ. 2,16 τας δε βεβήλους κενοφωνίας περιϊστασο· επί πλείον γάρ προκόψουσιν ασεβείας,

B Τιμ. 2,16 Απόφυγε δε τας ασεβείς ματαιολογίας, που δεν έχουν υγιές και ουσιαστικόν περιεχόμενον, διότι αυτοί, που τας λέγουν και τας ακολουθούν, θα προχωρήσουν και θα περιπέσουν εις μεγαλυτέραν ασέβειαν.

B Τιμ. 2,17 και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν εξει ών εστιν Υμέναιος και Φιλητός,

B Τιμ. 2,17 Και η διδασκαλία αυτών σαν γάγγραινα θα απλωθή και θα καταφάγη καρδιάς. Μεταξύ αυτών των ψευδοδιδασκάλων είναι ο Υμέναιος και ο Φιλητός,

B Τιμ. 2,18 οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν.

B Τιμ. 2,18 οι οποίοι εξέπεσαν και απεπλανήθησαν από την αλήθειαν, με το να λέγουν ότι τάχα η ανάστασις έχει πλέον γίνει και κρημνίζουν έτσι την πίστιν μερικών.

B Τιμ. 2,19 ο μέντοι στερεός θεμέλιος τού Θεού έστηκεν, έχων την σφραγίδα ταύτην· έγνω Κύριος τους όντας αυτού· και αποστήτω από αδικίας πάς ο ονομάζων το όνομα Κυρίου.

B Τιμ. 2,19 Ο στερεός όμως και θεμελιωμένος εις την ορθήν πίστιν του Θεού, στέκει ακλόνητος, έχων αυτήν την σφραγίδα και επιγραφήν· "Έγνώρισε ο Κυριος εκείνους, οι οποίοι είναι ιδικοί του". Και "ας φύγη μακρυνά από κάθε αδικίαν εκείνος, που ομολογεί και επικαλείται το όνομα του Κυρίου".

B Τιμ. 2,20 εν μεγάλη δε οικία ουκ εστι μόνον σκευή χρυσά και αργυρά, αλλά και ξύλινα και οστράκινα, και ά μιν εις τιμήν, ά δε εις ατιμίαν.

B Τιμ. 2,20 Εις ένα δε μεγάλο σπίτι δεν υπάρχουν μόνον σκευή χρυσά και αργυρά, αλλά και σκευή ξύλινα και πήλινα· και άλλα μεν είναι προωρισμένα δια χρήσιν τιμητικήν, αλλά δε δι' ασήμαντον και ευτελή.

B Τιμ. 2,21 εάν ούν τις εκκαθάρη εαυτόν από τούτων, έσται σκευός εις τιμήν, ηγιασμένον και εύχρηστον τώ δεσπότη, εις πάν έργον αγαθόν ητοιμασμένον.

B Τιμ. 2,21 Εάν, λοιπόν, καθαρίση κανείς τον εαυτόν του και τον προφυλάξη από τας πλάνας και τα πάθη, που είπα παραπάνω, θα είναι σκευός εις τιμητικήν χρήσιν, ηγιασμένον και εύχρηστον στον δεσπότην, ετοιμασμένον δια κάθε αγαθόν έργον.

B Τιμ. 2,22 τας δε νεωτερικής επιθυμίας φεύγε, δίωκε δε δικαιοσύνην, πίστιν, αγάπην, ειρήνην μετά των επικαλουμένων τον Κύριον εκ καθαράς καρδιάς.

B Τιμ. 2,22 Τας δε ακρίτους και επιβλαβείς επιθυμίας, αι οποίαι παρατηρούνται συνήθως μεταξύ των νεωτέρων κατά την ηλικίαν, απόφυγέ τας. Επεδίωκε δε να αποκτήσης δικαιοσύνην, πίστιν, αγάπην, ειρήνην με εκείνους που επικαλούνται τον Κυριον με καθαράν και αγνήν καρδίαν.

B Τιμ. 2,23 τας δε μωράς και απαιδεύτους ζητήσεις παραιτού, ειδώς ότι γεννώσι μάχας·

B Τιμ. 2,23 Μη δίνης σημασίαν, αλλά απόφυγε τας ανοήτους και ανικάνους να μορφώσουν τον άνθρωπον συζητήσεις, γνωρίζων, ότι αυταί δημιουργούν και αναπτύσσουν φιλονεικίας και αντιπαθείας.

B Τιμ. 2,24 δούλον δε Κυρίου ου δει μάχεσθαι, αλλ ήπιον είναι προς πάντας, διδακτικόν, ανεξίκακον,

B Τιμ. 2,24 Ο δούλος δε του Κυρίου δεν πρέπει να φιλονεική και να ερίζη, αλλά να είναι ήπιος προς όλους, διδακτικός, ανεξίκακος,

B Τιμ. 2,25 εν πραότητι παιδεύοντα τους αντιδιατιθεμένους, μήποτε δώ αυτοίς ο Θεός μετάνοιαν εις επίγνωσιν αληθείας,

B Τιμ. 2,25 και να παιδαγωγή με πραότητα εκείνους, που αντιτίθενται εις την αλήθειαν, μήπως και ο Θεός τους δώση κάποτε μετάνοιαν, δια να γνωρίσουν έτσι καλά την αλήθειαν,

B Τιμ. 2,26 και ανανήψωσιν εκ της τού διαβόλου παγίδος, εζωγημένοι υπ αυτού εις το εκείνου θέλημα.

B Τιμ. 2,26 και εξυπνήσουν και συνέλθουν από την παγίδα του διαβόλου, από τον οποίον έχουν συλληφθή ως δούλοι, δια να πράττουν το θέλημά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

B Τιμ. 3,1 Τούτο δε γίνωσκε, ότι εν εσχάταις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί·

Β Τιμ. 3,1 Μαθε δε τούτο· ότι κατά τας τελευταίας ημέρας που θα επακολουθήσουν, θα παρουσιασθούν στον δρόμον της Εκκλησίας καιροί δύσκολοι, περιστάσεις επικίνδυνοι,

Β Τιμ. 3,2 έσονται γάρ οι άνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερέφανοι, βλάσφημοι, γονεύσιν απειθείς, αχάριστοι, ανόσοι,

Β Τιμ. 3,2 διότι οι άνθρωποι θα είναι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζονικοί, υπερέφανοι, φιλοκατήγοροι και ύβρισται, απειθείς στους γονείς, αχάριστοι, χωρίς ιερόν και όσιον,

Β Τιμ. 3,3 άστοργοι, άσπονδοι, διάβολοι, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι,

Β Τιμ. 3,3 γυμνοί και από την στοιχειώδη στοργήν προς τους οικείους, αδιάλλακτοι και ασυμβίβαστοι, διαβολείς και συκοφάνται, άγριοι και σκληροί, χωρίς καμμίαν αγάπην προς το αγαθόν,

Β Τιμ. 3,4 προδόται, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον ή φιλόθεοι,

Β Τιμ. 3,4 προδόται, παράφοροι και αυθάδεις, φουσκωμένοι και σκοτισμένοι από οίησιν, θα αγαπούν περισσότερο τον ηδονάσ παρά τον Θεόν·

Β Τιμ. 3,5 έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρηνημένοι. και τούτους αποτρέπου.

Β Τιμ. 3,5 άνθρωποι που θα έχουν το εξωτερικόν σχήμα και την εμφάνισιν της ευσεβείας, θα έχουν όμως αρνηθή την δύναμιν της. Φεύγε μακρυνά από αυτούς,

Β Τιμ. 3,6 εκ τούτων γάρ εισιν οι ενδύνοντες εις τας οικίας και αιχμαλωτίζοντες γυναικάκια σεσωρευμένα αμαρτίας, αγόμενα επιθυμίαις ποικίλαις,

Β Τιμ. 3,6 (διότι άλλως υπάρχει κίνδυνος να εκμεταλλευθούν το κύρος σου). Επειδή από κάτι τέτοιους προέρχονται εκείνοι, που εισδύουν με δολιότητα εις τα σπίτια και σύρουν με το μέρος των σαν αιχμαλώτους γυναικάκια, που έχουν σωρόν αμαρτίας επάνω των και άγονται και φέρονται από ποικίλας επιθυμίας.

Β Τιμ. 3,7 πάντοτε μανθάνοντα και μηδέποτε εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν δυνάμενα.

Β Τιμ. 3,7 Είναι αυται, που πάντοτε ζητούν να μάθουν, δια λόγους περιεργείας και μόνον, αλλά δεν ημπορούν ποτέ να φθάσουν εις επίγνωσιν της αληθείας.

Β Τιμ. 3,8 ον τρόπον δε Ιαννης και Ιαμβρής αντέστησαν Μωϋσει, ούτω και ούτοι ανθίστανται τή αληθεία, άνθρωποι κατεφθαρμένοι τον νούν, αδόκιμοι περι την πίστιν.

Β Τιμ. 3,8 Οπως δε οι μάγοι του Φαραώ, ο Ιαννης και ο Ιαμβρής, αντεστάθησαν κατά του Μωϋσέως, έτσι και αυτοί ανθίστανται εναντίον της αληθείας· άνθρωποι που έχουν χαλασμένον και διεστραμμένον τον νουν, απρόκοπτοι και αποτυχημένοι εις την πίστιν.

Β Τιμ. 3,9 αλλ ου προκόψουσιν επί πλείον· η γάρ άνοια αυτών έκδηλος έσται πάσιν, ως και η εκείνων εγένετο.

Β Τιμ. 3,9 Αλλά δεν θα προκόψουν περισσότερο, διότι η αμυαλωσύνη και πνευματική των γυμνότης θα γίνη ολοφάνερη εις όλους, όπως έγινε φανερή και η μωροκενοδοξία και γυμνότης των μάγων εκείνων.

Β Τιμ. 3,10 Σύ δε παρηκολούθηκάς μου τή διδασκαλία, τή αγωγή, τή προθέσει, τή πίστει, τή μακροθυμία, τή αγάπη, τή υπομονή,

Β Τιμ. 3,10 Συ όμως έχεις παρακολουθήσει την διδασκαλίαν, την συμπεριφοράν και αναστροφήν μου, τας αγνάς μου διαθέσεις, την φωτισμένην και ζωντανήν πίστιν μου, την μακροθυμίαν μου, την αγάπην και την υπομονήν μου.

Β Τιμ. 3,11 τοίς διωγμοίς, τοίς παθήμασιν, οιά μοι εγένοντο εν Αντιοχεία, εν Ικονίω, εν Λύστροις, οίους διωγμούς υπήνεγκα! και εκ πάντων με ερύσατο ο Κύριος.

Β Τιμ. 3,11 Εχεις παρακολουθήσει ακόμη εκ του πλησίον και είδες τους διωγμούς και τα παθήματα, που μου έγιναν εις την Αντιόχειαν, στο Ικόνιον, εις τα Λυστρα. Ποσον φοβερούς διωγμούς υπέφερα τότε! Και όμως από όλους με εγλύτωσεν ο Κυριος!

Β Τιμ. 3,12 και πάντες δε οι θέλοντες ευσεβώς ζήν εν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται·

Β Τιμ. 3,12 Αλλά και όσοι θέλουν να ζουν με την ευσέβειαν, που διδάσκει και εμπνέει ο Ιησούς Χριστός, θα υποστούν διωγμούς.

Β Τιμ. 3,13 πονηροί δε άνθρωποι και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι.

Β Τιμ. 3,13 Άνθρωποι δε κακοί και μοχθηροί, πλάνοι και απατεώνες θα προκόψουν στο χειρότερον πλανώντες τους άλλους, πλανώμενοι και οι ίδιοι.

Β Τιμ. 3,14 σύ δε μένε εν οίς έμαθες και επιστώθης, ειδώς παρά τίνος έμαθες,

Β Τιμ. 3,14 Συ όμως μένε σταθερός εις εκείνα, που έμαθες, και την αλήθειαν των οποίων την έχεις πλέον βεβαιωθή, έχων υπ' όψιν σου και από ποιόν διδάσκαλον εδιδάχθης αυτά.

Β Τιμ. 3,15 και ότι από βρέφους τα ιερά γράμματα οίδας, τα δυνάμενά σε σοφίσαι εις σωτηρίαν διά πίστεως της εν Χριστώ Ιησού.

Β Τιμ. 3,15 Και μη λησμονής, ότι από αυτήν ακόμη την πλέον απαλήν ηλικίαν σου γνωρίζεις τας Αγίας Γραφάς, αι οποίαι ημπορούν να σε κάμουν σοφόν και συνετόν εις τας αληθείας, που οδηγούν εις την σωτηρίαν, δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν,

Β Τιμ. 3,16 πάσα γραφή θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγchon, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη,

Β Τιμ. 3,16 Ολη η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστος, έχει γραφή με την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος. Και επομένως είναι ωφέλιμη, δια να αποκαλύπτει και διδάσκει την αλήθειαν του Θεού, δια να φανερώνη και ελέγχει την πλάνην και την κακίαν, δια να διορθώνη και ανορθώνη τους παρεκτρεπομένους, δια να μορφώνη τους καλοπροαιρέτους εις κάθε αρετήν,

Β Τιμ. 3,17 ίνα άρτιος ή ο τού Θεού άνθρωπος, προς πάν έργον αγαθόν εξηρισμένος.

Β Τιμ. 3,17 ώστε να είναι έτσι ο άνθρωπος του Θεού τέλειος και ακέραιος, συγκροτημένος και ικανός δια κάθε καλόν έργον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Β Τιμ. 4,1 Διαμαρτύρομαι ούν εγώ ενώπιον τού Θεού και τού Κυρίου Ιησού Χριστού, τού μέλλοντος κρίνειν ζώντας και νεκρούς κατά την επιφάνειαν αυτού και την βασιλείαν αυτού,

Β Τιμ. 4,1 Σε εξορκίζω, λοιπόν, εγώ ενώπιον του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο οποίος κατά την Δευτέραν αυτού Παρουσίαν και την ένδοξον βασιλείαν του μέλλει να κρίνη ζώντας και νεκρούς,

Β Τιμ. 4,2 κήρυξον τον λόγον, επίσηθι ευκαιρώς ακαιρώς, έλεγξον, επιτίμησον, παρακάλεσον, εν πάση μακροθυμία και διδαχή.

Β Τιμ. 4,2 κήρυξε τον λόγον του Θεού· συμπαράσσετε και επίβλεπε με αγάπην και προσοχήν τους πιστούς όχι μόνο εις ευκαιρίας καταλήλους, αλλά και εις περιστάσεις που φαίνονται απρόσφοροι, ελέγξε, επίπληξε, παρηγόρησε και ενίσχυσε με κάθε μακροθυμίαν και κατάλληλον διδασκαλίαν.

Β Τιμ. 4,3 έσται γάρ καιρός ότε της υγιαινούσης διδασκαλίας ουκ ανέξονται, αλλά κατά τας επιθυμίας τας ιδίας εαυτοίς επισωρεύουσι διδασκάλους κηθόμενοι την ακοήν,

Β Τιμ. 4,3 Διότι θα έλθη καιρός, που οι άνθρωποι δεν θα ανέχονται την υγιή και αγίαν διδασκαλίαν, αλλά σύμφωνα με τας κλίσεις και τας επιθυμίας της αμαρτωλής καρδιάς των θα επισωρεύουν στον εαυτόν τους ποικίλους ψευδοδιδασκάλους, ώστε να ακούουν από αυτούς διάφορα και παράδοξα, που θα τέρπουν τα αυτιά των.

Β Τιμ. 4,4 και από μέν της αληθείας την ακοήν αποστρέψουσιν, επί δε τους μύθους εκτραπήσονται.

Β Τιμ. 4,4 Και την μεν αλήθειαν δεν θα την προσέχουν, αλλά θα ηυρίζουν αλλού τα αυτιά των. Θα εκτραπούν δε και θα στραφούν εις μυθολογίας και ψευδολογίας.

Β Τιμ. 4,5 σύ δε νήφε εν πάσι, κατοπάθησον, έργον ποιήσον ευαγγελιστού, την διακονίαν σου πληροφορήσον.

Β Τιμ. 4,5 Συ όμως πρόσεχε άγρυπνος εις όλα όσα διδάσκει ο Θεός και επιβάλλει το καθήκόν σου. Κοπίασε και ταλαιπωρήσουν εις την διακονίαν σου, κάμε έργον κήρυκος του Ευαγγελίου, εκπλήρωσε εις τέλειον βαθμόν την υπηρεσίαν, που ανέλαβες εν τη Εκκλησία.

Β Τιμ. 4,6 εγώ γάρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε.

Β Τιμ. 4,6 Δεν θα είμαι πλέον εν τη ζωή, δια να σε καθοδηγώ, διότι εγώ χύνω τώρα το αίμα μου θυσίαν προς τον Θεόν και ο καιρός της εκδημίας μου από τον κόσμον αυτόν έχει πλησιάσει.

Β Τιμ. 4,7 τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα·

Β Τιμ. 4,7 Εχω αγωνισθί τον καλόν αγώνα δια το Ευαγγέλιον του Χριστού, έφθασα στο τέλος του δρόμου, που με έχει τάξει ο Κυριος, έχω τηρήσει κατά θεωρίαν και πρᾶξιν την πίστιν.

Β Τιμ. 4,8 λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τή ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοίς ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού.

Β Τιμ. 4,8 Λοιπόν μου επιφυλάσεται ο στέφανος, που βραβεύει την δικαιοσύνην και την αρετήν, και τον οποίον ο Κυριος, που είναι ο δίκαιος κριτής, θα μου δώση ως ανταμοιβήν κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας. Και θα τον δώση όχι μόνον εις εμέ, αλλά και εις όλους όσους έχουν αγαπήσει και ποθήσει με καθαράν και αγίαν καρδίαν την ένδοξον εμφάνισίν του.

Β Τιμ. 4,9 Σπούδασον ελθείν προς με ταχέως·

Β Τιμ. 4,9 Προσπάθησε όσον ημπορείς να έλθης σύντομα προς εμέ.

Β Τιμ. 4,10 Δημάς γάρ με εγκατέλιπεν αγαπήσας τον νύν αιώνα, και επορεύθη εις Θεσσαλονίκην, Κρήσκης εις Γαλατίαν, Τίτος εις Δαλματίαν·

Β Τιμ. 4,10 Διότι ο Δημάς με εγκατέλειψεν, αγαπήσας και στραφείς προς την ματαιότητα και τρυφήν του παρόντος κόσμου, και επήγεν εις την Θεσσαλονίκην. Ο Κρήσκης επήγεν εις την Γαλατίαν,· ο Τίτος εις την Δαλματίαν.

Β Τιμ. 4,11 Λουκάς εστι μόνος μετ εμού. Μάρκον αναλαβών άγε μετά σεαυτού· έστι γάρ μοι εύχρηστος εις διακονίαν.

Β Τιμ. 4,11 Ο Λουκάς μόνος είναι μαζί μου. Ερχόμενος πάρε τον Μάρκον και φέρε τον μαζί σου, διότι μου είναι χρήσιμος εις εξυπηρέτησίν μου.

Β Τιμ. 4,12 Τυχικόν δε απέστειλα εις Εφεσον.

Β Τιμ. 4,12 Τον Τυχικόν έχω στείλει εις την Εφεσον.

Β Τιμ. 4,13 τον φαίλονην, ον απέλιπον εν Τρωάδι παρά Κάρπω, ερχόμενος φέρε, και τα βιβλία, μάλιστα τας μεμβάνας.

Β Τιμ. 4,13 Τον ταξιδιωτικόν μου μανδύαν, που αφήκα στο σπίτι του Καρπού εις την Τρωάδα, φέρε τον καθώς θα έλθης. Φερε δε και τα βιβλία, μάλιστα δε τας μεμβράνας.

Β Τιμ. 4,14 Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο· αποδώ αυτώ ο Κύριος κατά τα έργα αυτού·

Β Τιμ. 4,14 Ο Αλέξανδρος ο χαλκουργός μου επροξένησε πολλά κακά. Ας του αποδώση ο Κυριος σύμφωνα με τα έργα του.

Β Τιμ. 4,15 ον και σύ φυλάσσου· λίαν γάρ ανθέστηκε τοίς ημετέροις λόγοις.

Β Τιμ. 4,15 Από αυτόν να φυλάγεται και συ, διότι παρά πολύ αντέδρασε και επολέμησε τα λόγια του Θεού που κηρύττομεν ημείς.

Β Τιμ. 4,16 Εν τή πρώτη μου απολογία ουδείς μοι συμπαραγένετο, αλλά πάντες με εγκατέλιπον· μη αυτοίς λογισθεί·

Β Τιμ. 4,16 Μαθε δε ότι κατά την πρώτην μου απολογίαν κανείς δεν μου συμπαραστάθηκε να καταθέση υπέρ εμού, αλλ' όλοι με εγκατέλειψαν. Είθε να μη τους το καταλογίση ο Κυριος.

Β Τιμ. 4,17 ο δε Κύριός μοι παρέστη και ενεδυνάμωσέ με, ίνα δι εμού το κήρυγμα πληροφορηθή και ακούση πάντα τα έθνη· και ερύσθην εκ στόματος λέοντος.

Β Τιμ. 4,17 Όμως ο Κυριος μου εστάθη στο πλευρόν μου και με ενεδυνάμωσε, ώστε δι' εμού και εκεί ενώπιον του δικαστηρίου να εκτεθή εις όλην του την πληρότητα το κήρυγμα του Ευαγγελίου και να το ακούσουν όλοι οι εθνικοί. Και εγλύτωσα από το στόμα του λέοντος.

Β Τιμ. 4,18 και ρύσεται με ο Κύριος από παντός έργου πονηρού και σώσει εις την βασιλείαν αυτού την επουράνιον· ώ η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Β Τιμ. 4,18 Αλλά και στο μέλλον θα με γλυτώση ο Κυριος από κάθε πονηρόν έργον και θα με σώση εις την επουράνιον του βασιλείαν. Προς αυτόν ας είναι η δόξα στους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Β Τιμ. 4,19 Ασπασα Πρίσκαν και Ακύλαν και τον Ονησιφόρου οίκον.

Β Τιμ. 4,19 Χαιρέτησε την Πρίσκαν και τον Ακύλαν και την οικογένειαν του Ονησιφόρου.

Β Τιμ. 4,20 Εραστος έμεινεν εν Κορινθω, Τρόφιμον δε απέλιπον εν Μιλήτω ασθενούντα.

Β Τιμ. 4,20 Ο Εραστος έμεινεν εις την Κορινθον· τον δε Τρόφιμον τον αφήκα ασθενή εις την Μιλητον.

Β Τιμ. 4,21 σπούδασον πρό χειμώνος ελθείν. Ασπάζεται σε Εύβουλος και Πούδης και Λίνος και Κλαυδία και οι αδελφοί πάντες.

Β Τιμ. 4,21 Φρόντισε να έλθης προ του χειμώνος. Σε χαιρετά ο Εύβουλος και ο Πούδης και ο Λίνος και η Κλαυδία και όλοι οι

αδελφοί.

Β Τιμ. 4,22 Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μετά του πνεύματός σου. Η χάρις μεθ υμών· αμήν.

Β Τιμ. 4,22 Ο Κύριος Ιησούς Χριστός εἶθε να εἶναι μετά του πνεύματός σου. Η χάρις του Κυρίου μας ας εἶναι μαζί σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Τιτ. 1,1 Παύλος, δούλος Θεού, απόστολος δε Ιησού Χριστού κατά πίστιν εκλεκτών Θεού και επίγνωσιν αληθείας της κατ' ευσέβειαν

Τιτ. 1,1 Εγώ ο Παύλος, δούλος του Θεού, απόστολος δε του Ιησού Χριστού σύμφωνα με την ορθήν πίστιν, την οποίαν ο Θεός απεκάλυψεν στους εκλεκτούς του, και την πλήρη γνώσιν της αληθείας, που οδηγεί εις την ευσέβειαν,

Τιτ. 1,2 επ' ελπίδι ζωής αιωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αιωνίων,

Τιτ. 1,2 και μας θεμελιώνει ἐπάνω εις την ἐλπίδα της αιωνίου ζωῆς την οποίαν ὁ ἀψευδὴς και ἀπολύτως ἀληθὴς Θεὸς ἔχει υποσχεθῆ πρὸ πολλῶν αἰώνων,

Τιτ. 1,3 ἐφάνέρωσε δε καιροῖς ἰδίους τον λόγον αὐτοῦ ἐν κηρύγματι ὃ ἐπιστεύθη ἐγὼ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,

Τιτ. 1,3 την ἐφάνέρωσε δε εις καιροῦς που ὁ ἴδιος εἶχεν ὀρίσει με τον λόγον του, δηλαδή με το εὐαγγέλιον, με το εὐαγγελικόν κήρυγμα, το οποίον κατὰ διαταγὴν του σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ εἶναι ἐμπιστευμένον ὡς πολῦτιμος θησαυρὸς εις ἐμέ,

Τιτ. 1,4 Τίτω γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινήν πίστιν· χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς και Κυρίου Ιησού Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν.

Τιτ. 1,4 στον Τίτον, γνήσιον κατὰ την κοινήν μας πίστιν πνευματικόν μου τέκνον, εἶθεν να εἶναι ἡ χάρις, τὸ ἔλεος, ἡ εἰρήνη ἀπὸ τον Θεόν Πατέρα και τον Κυρίον Ιησοῦν Χριστόν, τον Σωτήρα μας.

Τιτ. 1,5 Τοῦτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τα λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, και καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγὼ σοι διαταξάμην,

Τιτ. 1,5 Δια τοῦτο ἀκριβῶς σε ἀφήκα, διερχόμενος ἀπὸ την Κρήτην, δια να οργανώσῃς καλύτερον και συμπληρώσῃς ὅσα ἐγὼ βιαζόμενος να φύγω παρέλειψα, και να ἐγκαταστήσῃς εις κάθε πόλιν πρεσβυτέρους, ὅπως ἐγὼ σε διατάξα.

Τιτ. 1,6 εἰ τις ἐστιν ἀνέγκλητος, μίας γυναικὸς ἀνὴρ, τέκνα ἔχων πιστά, μη ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας ἢ ἀνυπότακτα.

Τιτ. 1,6 Και προκειμένον να ἐκλέξῃς πρεσβύτερον, θα ξετάξῃς πρῶτον, εἴαν κανεὶς εἶναι ἀνεπίληπτος και ἀκατηγόρητος, σύζυγος μίας γυναικὸς εις ἐνός γάμου κοινωνίαν, εἴαν ἔχῃ παιδιὰ πιστά στον Χριστόν, τα οποία δεν κατηγοροῦνται ὡς ἄσωτα ἢ ἀνυπότακτα.

Τιτ. 1,7 δεῖ γάρ τον ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μη αυθάδῃ, μη οργίλον, μη πάροινον, μη πλήκτην, μη αἰσχροκερδῆ,

Τιτ. 1,7 Διότι πρέπει ὁ ἐπίσκοπος, ὑπὸ την ιδιότητά του ὡς ἐπιστάτου ἐκ μέρους του Θεοῦ, να εἶναι ἐμειπτος και ἀκατηγόρητος, ὄχι αυθάδης οὔτε εὐερέθιστος και οργίλος, να μη εἶναι φίλος του κρασιού, να μη χειροδικῆ, να μη ἐπιδιώκῃ παράνομα και αἰσχρὰ κέρδη.

Τιτ. 1,8 ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σὺφρονα, δίκαιον, ὄσιον, ἐγκρατῆ,

Τιτ. 1,8 Ἀλλὰ να εἶναι φιλόξενος, φιλάγαθος, συνεισότης και φρόνιμος, δίκαιος, εὐλαβὴς και σεμνός, ἐγκρατῆς,

Τιτ. 1,9 ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ την διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατός ἢ και παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ υγιαινούσῃ και τους ἀντιλέγοντας ἐλέγχῃν.

Τιτ. 1,9 να κρατῆ καλὰ και να μὲν προσηλωμένον στον ἀξιόπιστον λόγον, τον σύμφωνα με την διδαχὴν του Κυρίου και των Ἀποστόλων, δια να εἶναι ἐτσι ἰκανός και δυνατός να νουθετῆ, να προτρέπῃ σύμφωνα με την ορθήν και ἀγίαν διδασκαλίαν, ἀκόμη δε και να ἀποστομώνῃ τους ἀντιλέγοντας, ἀποδεικνύων ἀνυπόστατα τα λόγια των.

Τιτ. 1,10 Εἰσὶ γάρ πολλοὶ και ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς,

Τιτ. 1,10 Διότι ὑπάρχουν και πολλοὶ ἀνυπότακτοι εις την ἀλήθειαν του Εὐαγγελίου, ἄλλοι δε που διδάσκουν κούφια και ἐπιβλαβῆ λόγια και παραπλανοῦν και σκοτίζουν τον νουν μερικῶν. Τετοιοὶ δε προπαντός εἶναι αὐτοὶ που προέρχονται ἀπὸ τους Ἰουδαίους.

Τιτ. 1,11 οὓς δεῖ ἐπιστομίξῃν, οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι διδάσκοντες ἅ μη δεῖ αἰσχροῦ κέρδους χάριν.

Τιτ. 1,11 Αὐτούς πρέπει ὁ ἐπίσκοπος να τους ἀποστομώνῃ. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι που ἀναστατώνουν ὀλοκλήρους οἰκογενείας, διδάσκοντες ἐκεῖνα, που δεν πρέπει, χάριν αἰσχροῦ κέρδους, ὡς ἱεροκάπηλοι.

Τιτ. 1,12 εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης· Κρήτες αἰεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.

Τιτ. 1,12 Εἶπε δε κάποιος ἰδικός των ἀπὸ αὐτούς τους Κρητικούς, εις τον θεωροῦν ὡς προφήτην· "οἱ Κρήτες εἶναι πάντοτε ψεύστες, κακὰ και ἀνήμερα θηρία, ἀχόρταστες κοιλίς".

Τιτ. 1,13 ἡ μαρτυρία αὕτη ἐστὶν ἀληθὴς· δι' ἣν αἰτίαν ἐλέγχε αὐτούς ἀποτόμως, ἵνα υγιαινῶσιν ἐν τῇ πίστει,

Τιτ. 1,13 Ἡ μαρτυρία αὕτη εἶναι ἀληθινή. Δια τοῦτο ἐλέγχε τους ἐντονα και ἀνοικτά, δια να κατορθώσουν ἐτσι να κρατήσουν ἀνόθευτον και υγιὰ την πίστιν,

Τιτ. 1,14 μη προσέχοντες Ἰουδαίκοις μύθοις και ἐντολαῖς ἀνθρώπων ἀποστρεφόμενων την ἀλήθειαν.

Τιτ. 1,14 χωρὶς να δίδουν καμμίαν προσοχὴν εις ἰουδαίκοις μύθους και εις ἐντολὰς ἀνθρώπων, που ἀποστρέφονται την ἀλήθειαν.

Τιτ. 1,15 πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαρῶς· τοῖς δε μεμιαμένοις και ἀπίστοις οὐδὲν καθαρὸν, ἀλλὰ μεμίανται αὐτῶν και ὁ νοῦς και ἡ συνείδησις.

Τιτ. 1,15 Να μη λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των ὅσα περὶ καθαρῶν και ἀκαθάρτων φαγητῶν διδάσκουν οἱ ψευδάδελφοὶ Ἰουδαῖοι. Διότι εις μεν τους καθαρούς κατὰ την καρδίαν εἶναι ὅλα καθαρὰ· εις δε τους μολυσμένους ἀπὸ την ἀμαρτίαν και ἀπίστους τίποτε δεν εἶναι καθαρὸν, ἀλλὰ ἔχει μολυνθῆ ὁ νοῦς των και ἡ συνείδησίς των.

Τιτ. 1,16 Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δε ἔργοις ἀρνοῦνται, βδελυκτοὶ ὄντες και ἀπειθεῖς και πρὸς πάν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι.

Τιτ. 1,16 Ὁμολογοῦν με τα λόγια, ὅτι γνωρίζουν τον Θεόν, με τα ἔργα των ὁμως τον ἀρνοῦνται. Εἶναι δε ἐτσι βδελυροὶ και ἀποτρόπαιοι και ἀπειθεῖς και δια κάθε καλὸν ἔργον ἀνίκανοι και ἀνάξιοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Τιτ. 2,1 Σύ δε λάλει ά πρέπει τή υγιαινούση διδασκαλία.

Τιτ. 2,1 Συ όμως διδάσκει εκείνα που πρέπει και ταιριάζουν εις την ορθήν και αγίαν διδασκαλίαν.

Τιτ. 2,2 Πρεσβύτεας νηφαλίους είναι, σεμνούς, σώφρονας, υγιαινοντας τή πίστει, τή αγάπη, τή υπομονή.

Τιτ. 2,2 Διδάσκει τους γέροντας να είναι προσεκτικοί και άγρυπνοι, σεμνοί, φρόνιμοι και συνετοί, υγείς και ρωμαλέοι εις την ορθήν πίστιν, εις την αγάπην, εις την υπομονήν.

Τιτ. 2,3 Πρεσβυτίδας ωσαύτως εν καταστήματι ιεροπρεπείς, μη διαβόλους, μη οίνω πολλώ δεδουλωμένας, καλοδιδασκάλους,

Τιτ. 2,3 Επίσης τας ηλικιωμένας γυναίκας να είναι εις την εξωτερικήν των εμφάνισιν και ενδυμασίαν ιεροπρεπείς, (όπως ταιριάζει εις ευσεβείς ανθρώπους)· να μη παρασύρονται εις διαβολάς και συκοφαντίας, να μην είναι υποδουλωμένοι στο πολύ κρασί, να διδάσκουν τα καλά και αληθινά,

Τιτ. 2,4 ίνα σωφρονίζωσι τας νέας φιλόδρους είναι, φιλοτέκνους,

Τιτ. 2,4 δια να νουθετούν και σωφρονίζουν τας νέας, ώστε αυτοί να αγαπούν τους άνδρας των, να αγαπούν τα παιδιά των,

Τιτ. 2,5 σώφρονας, αγνάς, οικουρούς, αγαθάς, υποτασσομένας τοίς ιδίοις άνδράσιν, ίνα μη ο λόγος τού Θεού βλασφημηται.

Τιτ. 2,5 να είναι εγκρατείς, αγναί, νοικοκυρές, που θα φροντίζουν για τα σπίτια των, αγαθαί και καλόκαρδοι, που θα υποτάσσωνται στους άνδρας των, δια να μη βλασφημηται από αυτούς ο λόγος του Θεού.

Τιτ. 2,6 Τούς νεωτέρους ωσαύτως παρακάλει σωφρονείν,

Τιτ. 2,6 Επίσης τους νεωτέρους να τους νουθετής και να τους προτρέπης να είναι εγκρατείς και σώφρονες,

Τιτ. 2,7 περί πάντα σεαυτόν παρεχόμενος τύπον καλών έργων, εν τή διδασκαλία αδιαφθορίαν, σεμνότητα, αφθορσίαν,

Τιτ. 2,7 προσφέρων τον ευατόν σου κατά πάντα παράδειγμα καλών έργων και φροντίζων, ώστε η διδασκαλία σου να είναι αγνή και καθαρά, να εμπνέη την σεμνότητα, να είναι σταθερή και απρόσβλητη από την φθοράν και αλλοίωσιν.

Τιτ. 2,8 λόγον υγιή, ακατάγνωστον, ίνα ο εξ εναντίας εντραπή μηδέν έχων περι ημών λέγειν φαύλον.

Τιτ. 2,8 Να είναι λόγος υγιής και απηλλαγμένος από την ασθένειαν της αιρέσεως, άμεμπτος και ακατάκριτος, ώστε και ο πολέμιος να εντραπή, μη έχων κανένα κακόν να είπη εις βάρος μας.

Τιτ. 2,9 Δούλους ιδίοις δεσπόταις υποτάσσεσθαι, εν πάσιν ευαρέστους είναι, μη αντιλέγοντας,

Τιτ. 2,9 Πρότρεπε τους δούλους να υποτάσσωνται στους κυρίους των, να είναι προς αυτούς ευάρεστοι εις όλα, να μη αντιλέγουν,

Τιτ. 2,10 μη νοσφιζομένους, αλλά πίστιν πάσαν ενδεικνυμένους αγαθήν, ίνα την διδασκαλίαν τού σωτήρος ημών Θεού κοσμάσιν εν πάσιν.

Τιτ. 2,10 να μη κατακρατούν και κλέπτουν, αλλά να δείχνουν επάνω εις τα πράγματα πάντοτε κάθε αξιοπιστίαν και εντιμότητα, αγαθήν και σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού, δια να στολίζουν έτσι εις όλα την διδασκαλίαν του σωτήρος ημών Θεού.

Τιτ. 2,11 Επεφάνη γάρ η χάρις τού Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις,

Τιτ. 2,11 Διότι εφανερώθη πλέον και εδόθη εις όλους, κυρίους και δούλους, η χάρις του Θεού, η σωτήριος δια τους ανθρώπους.

Τιτ. 2,12 παιδεύουσα ημάς ίνα αρνησάμενοι την ασέβειαν και τας κοσμικάς επιθυμίας σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς ζήσωμεν εν τώ νύν αιώνι,

Τιτ. 2,12 Αυτή η χάρις μας διδάσκει και μας παιδαγωγεί να αρνηθώμεν την ασέβειαν και τας κοσμικάς αμαρτωλάς επιθυμίας και να ζήσωμεν εις την παρούσαν ζωήν με εγκράτειαν και σωφροσύνην, με δικαιοσύνην και αγάπην προς τους γύρω μας, με ευσέβειαν και υπακοήν προς τον Θεόν,

Τιτ. 2,13 προσδεχόμενοι την μακαριαν ελπίδα και επιφάνειαν της δόξης τού μεγάλου Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού,

Τιτ. 2,13 περιμένοντες την απερίγραπτον μακαριότητα, που ελπίζομεν, και την φανέρωσιν της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού,

Τιτ. 2,14 ός έδωκεν εαυτόν υπέρ ημών, ίνα λυτρώσεται ημάς από πάσης ανομίας και καθάριση εαυτώ λαόν περιούσιον, ζηλωτήν καλών έργων.

Τιτ. 2,14 ο οποίος παρέδωκε τον ευατόν του στον σταυρικόν θάνατον προς χάριν μας, δια να μας εξαγοράση από την ενόχην κάθε παραβάσεως του Νομου, να μας καθάριση από κάθε μολυσμόν, ώστε να συγκρατήση δια τον ευατόν του λαόν εκλεκτόν, γεμάτον ζήλον δια καλά έργα.

Τιτ. 2,15 Ταύτα λάλει και παρακάλει και έλεγχε μετά πάσης επιταγής· μηδείς σου περιφρονείται.

Τιτ. 2,15 Αυτά λέγε και πρότρεπε και έλεγχε με κάθε εξουσίαν. Κανείς ας μη σε περιφρονή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Τιτ. 3,1 Υπομίμησκε αυτούς αρχαίς και εξουσίαις υποτάσσεσθαι, πειθαρχείν, προς πάν έργον αγαθόν ετοιμούς είναι,

Τιτ. 3,1 Υπενθύμιζε δε εις αυτούς να υποτάσσωνται εις τας αρχάς και τας εξουσίας, να πειθαρχούν και να είναι έτοιμοι δια κάθε καλόν έργον.

Τιτ. 3,2 μηδένα βλασφημείν, αμάχους είναι, επιεικείς, πάσαν ενδεικνυμένους πραότητα προς πάντας ανθρώπους.

Τιτ. 3,2 Να μη κακολογον κανένα· να είναι άόργητοι και αφιλόνηκοι, επιεικείς και υποχωρητικοί, να δείχνουν και να φέρωνται με κάθε πραότητα προς όλους τους ανθρώπους.

Τιτ. 3,3 Ήμεν γάρ ποτε και ημείς ανόητοι, απειθείς, πλανώμενοι, δουλεύοντες επιθυμίας και ηδοναίς ποικίλαις, εν κακία και φθόνω διάγοντες, στυγητοί, μισούντες αλλήλους·

Τιτ. 3,3 Διότι ήμεθα κάποτε και ημείς μωροί και αναίσθητοι, απειθείς, πλανώμενοι μακράν από τον Θεόν, δούλοι εις αμαρτωλάς επιθυμίας και διαφόρους ηδονάς, και επεράσαμεν τον καιρόν μας βυθισμένοι εις την κακίαν και το φθόνον, μισητοί από τους άλλους και μισούντες ο ένας τον άλλον.

Τιτ. 3,4 ότε δε η χρηστότης και η φιλανθρωπία επεφάνη τού σωτήρος ημών Θεού,

Τιτ. 3,4 Όταν όμως εφανερώθηκε η αγαθότης και η φιλανθρωπία του σωτήρος ημών Θεού,

Τιτ. 3,5 ουκ εξ έργων των εν δικαιοσύνη ών εποίησαμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτού έλεον έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου,

Τιτ. 3,5 όχι από τα έργα της δικαιοσύνης που τάχα εκάμαμε ημείς, αλλά σύμφωνα με το άπειρον έλεός του μας έσωσε δια μέσου του βαπτίσματος, του λουτρού αυτού της αναγεννήσεως και δια του ξεκαλουργώματος, που χαρίζει το Άγιον Πνεύμα,

Τιτ. 3,6 ού εξέχεεν εφ ημάς πλουσίως διά Ιησού Χριστού τού σωτήρος ημών,

Τιτ. 3,6 το οποίον ο Θεός έχυσε και έδωσεν εις ημάς πλουσίως δια του Ιησού Χριστού, του Σωτήρος μας.

Τιτ. 3,7 ίνα δικαιωθέντες τή εκείνου χάριτι κληρονόμοι γενώμεθα κατ ελπίδα ζωής αιωνίου.

Τιτ. 3,7 Και τούτο, δια να δικαιωθώμεν με την σωτήριον χάριν Εκείνου και να γίνωμεν κληρονόμοι της αιωνίου ζωής, σύμφωνα με την χαρμόσυνον ελπίδα, που ο ίδιος μας έχει δώσει.

Τιτ. 3,8 Πιστός ο λόγος· και περί τούτων βούλομαί σε διαβεβαιούσθαι, ίνα φροντίζωσι καλών έργων προΐστασθαι οι πεπιστευκότες τώ Θεώ. ταύτά εστι τα καλά και ωφέλιμα τοίς ανθρώποις·

Τιτ. 3,8 Αυτός δε ο λόγος, που σου γράφω, είναι κατά πάντα αληθινός και αξιόπιστος. Και περί αυτών των μεγάλων αληθειών θέλω να διαβεβαιώνης και να πείθης τους Χριστιανούς, δια να φροντίζουν, όσοι έχουν πιστεύσει στον Θεόν, να μη μένουν εις την απλήν πίστιν, αλλά να πρωτοστατούν με ζήλον εις τα καλά έργα. Αυτά δε που είπα παραπάνω είναι έργα τα καλά και τα ωφέλιμα στους ανθρώπους.

Τιτ. 3,9 μωράς δε ζητήσεις και γενεαλογίας και έρεις και μάχας νομικάς περιΐστασο· εισί γάρ ανωφελείς και μάταιοι.

Τιτ. 3,9 Να αντιπαρέχεσαι δε και να αποφεύγης τας ανοήτους συζητήσεις και τας γενεαλογίας περί ευγενούς καταγωγής και τας φιλονεικίας και τας μάχας γύρω από τα ζητήματα του Ιουδαϊκού νόμου· διότι όλα αυτά είναι ανωφελή και μάταια.

Τιτ. 3,10 αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού,

Τιτ. 3,10 Αιρετικόν άνθρωπον, ο οποίος ύστερα από πρώτην και δευτέραν συμβουλήν μένει με πείσμα εις την πλάνην του, παράτησέ τον και μη συζητής πλέον μαζί του.

Τιτ. 3,11 ειδώς ότι εξέστραπται ο τοιούτος και αμαρτάνει ών αυτοκατάκριτος.

Τιτ. 3,11 Γνωρίζων, ότι ο τοιούτος έχει πλέον παρεκκλίνει από την αλήθειαν και διαστροφή και αμαρτάνει, ελεγχόμενος και καταδικαζόμενος από τον ίδιον τον ευατόν του, από την συνείδησίν του.

Τιτ. 3,12 Όταν πέμψω Αρτεμάν προς σε ή Τυχικόν, σπούδασον ελθείν προς με εις Νικόπολιν· εκεί γάρ κέκρικα παραχειμάσαι.

Τιτ. 3,12 Όταν στείλω εις σε τον Αρτεμάν η τον Τυχικόν, φρόντισε με κάθε τρόπον να έλθης να με συναντήσης εις την Νικόπολιν, διότι εκεί έχω αποφασίσει να περάσω τον χειμώνα.

Τιτ. 3,13 Ζηνάν τον νομικόν και Απολλώ σπουδαίως πρόπεμψον, ίνα μηδέν αυτοίς λείπη.

Τιτ. 3,13 Τον Ζηναν τον νομικόν και τον Απολλώ να τους κατευδώσης και να τους εφοδιάσης με πολλήν επιμέλειαν, ώστε να μη τους λείπη τίποτε στο ταξίδι των.

Τιτ. 3,14 μανθανέτωσαν δε και οι ημέτεροι καλών έργων προΐστασθαι εις τας αναγκαίας χρείας, ίνα μη ώσιν άκαρποι.

Τιτ. 3,14 Ας φροντίζουν δε και όλοι οι ιδικοί μας να πρωτοστατούν εις τα καλά έργα και μάλιστα εις τας επειγούσας ανάγκας των αδελφών, δια να μη μένουν άκαρποι.

Τιτ. 3,15 Ασπάζονται σε οι μετ εμού πάντες. άσπασαι τους φιλούντας ημάς εν πίστει. Η χάρις μετά πάντων υμών· αμήν.

Τιτ. 3,15 Σε χαιρετούν όλοι όσοι είναι μαζί μου· χαιρέτησε όλους εκείνους, που μας αγαπούν δια της πίστεως του Χριστού. Η χάρις του Θεού, ας είναι με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Φιλημ. 1,1 Παύλος, δέσμιος Χριστού Ιησού, και Τιμόθεος ο αδελφός, Φιλήμονι τώ αγαπητώ και συνεργώ ημών

Φιλημ. 1,1 Εγώ ο Παύλος, δέσμιος και φυλακισμένος εις την Ρωμην δια το Ευαγγέλιον του Ιησού Χριστού και Τιμόθεος ο αδελφός, προς τον Φιλήμονα, τον αγαπητόν δια την αρετήν του και συνεργάτην μας στο κήρυγμα

Φιλημ. 1,2 και Απφία τή αγαπητή και Αρχίππω τώ συστρατιώτη ημών και τή κατ οίκόν σου εκκλησία

Φιλημ. 1,2 και προς την Απφιάν την αγαπητήν, και τον Αρχιππον, τον συστρατιώτην μας και συναγωνιστήν στους πνευματικούς αγώνας, και εις όλην την συνάθροισιν των πιστών, που γίνεται στο σπίτι σου·

Φιλημ. 1,3 χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Φιλημ. 1,3 είθε να είναι μαζί σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα ημών και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.

Φιλημ. 1,4 Ευχαριστώ τώ Θεώ μου πάντοτε μνειάν σου ποιούμενος επί των προσευχών μου,

Φιλημ. 1,4 Ευχαριστώ τον Θεόν μου πάντοτε, ενθυμούμενος σε εις τας προσευχάς μου.

Φιλημ. 1,5 ακούων σου την αγάπην και την πίστιν ήν έχεις προς τον Κύριον Ιησούν και εις πάντας τους αγίους,

Φιλημ. 1,5 Τον ευχαριστώ δε επειδή πληροφορούμαι την αγάπην και την πίστιν σου· την πίστιν, την οποίαν έχεις προς τον Κυριον Ιησούν, και την αγάπην που εκδηλώνεις προς όλους τους Χριστιανούς.

Φιλημ. 1,6 όπως η κοινωνία της πίστεώς σου ενεργής γένηται εν επιγνώσει παντός αγαθού τού εν ημίν εις Χριστόν Ιησούν.

Φιλημ. 1,6 Και παρακαλώ τον Κυριον να γίνη η συμμετοχή σου εις την πίστιν έμπρακτος και ενεργητική, με πλήρη επίγνωσιν και ακριβή πραγματοποίησιν παντός αγαθού, που είναι στο χέρι μας να κάμωμεν προς δόξαν του Ιησού Χριστού.

Φιλημ. 1,7 χάριν γάρ έχομεν πολλήν και παράκλησιν επί τή αγάπη σου, ότι τα σπλάγχνα των αγίων αναπέπαιται διά σου, αδελφέ.

Φιλημ. 1,7 Ευχαριστώ δε τον Θεόν δια σε, αδελφέ, διότι έχομεν πολλήν παρηγορίαν και ενίσχυσιν και χαράν δια την αγάπην σου, επειδή αι καρδιαί των αδελφών Χριστιανών ευρίσκουν εις σε άνεσιν και ανάπαυσιν.

Φιλημ. 1,8 Διό, πολλήν εν Χριστώ παρησίαν έχων επιτάσσειν σοι το ανήκον,

Φιλημ. 1,8 Δι' αυτό, μολονότι με το δικαίωμα, που μου δίδει ο Χριστός και η κοινή πίστις μας προς τον Χριστόν, έχω το θάρρος να διατάσσω εις σε εκείνο που πρέπει να πράττης,

Φιλημ. 1,9 διά την αγάπην μάλλον παρακαλώ· τοιούτος ών, ως Παύλος πρεσβύτης, νυνί δε και δέσμιος Ιησού Χριστού,

Φιλημ. 1,9 εν τούτοις δια την αγάπην, που σου έχω, σε παρακαλώ· και το πράττω αυτό με το κύρος που έχω, σαν Παύλος ηλικιωμένος, τώρα δε φυλακισμένος και δέσμιος προς χάριν του Ιησού Χριστού.

Φιλημ. 1,10 παρακαλώ σε περί τού εμού τέκνου, ον εγέννησα εν τοίς δεσμοίς μου, Ονήσιμον,

Φιλημ. 1,10 Σε παρακαλώ, λοιπόν, δια το πνευματικόν μου τέκνον, τον οποίον εγέννησα πνευματικώς κατά το διάστημα αυτό που είμαι δέσμιος, δια τον Ονήσιμον,

Φιλημ. 1,11 τον ποτέ σοι άχρηστον, νυνί δε σοί και εμοί εύχρηστον, ον ανέπεμψα·

Φιλημ. 1,11 ο οποίος άλλοτε σου ήτο άχρηστος, διότι σε είχε κλέψει και είχε δραπετεύσει, τώρα όμως που εδέχθη την χάριν του Ευαγγελίου, είναι χρήσιμος εις σε και εις εμέ και σου τον στέλλω πάλιν.

Φιλημ. 1,12 σύ δε αυτόν, τούτ έστι τα εμά σπλάγχνα, προσλαβού·

Φιλημ. 1,12 Συ δε να τον δεχθής και να κρατήσης πάλιν πλησίον σου με καλωσύνην αυτόν, που είναι σπλάγνο μου.

Φιλημ. 1,13 ον εγώ έβουλόμην προς εμαυτόν κατέχειν, ίνα υπέρ σου διακονή μοι εν τοίς δεσμοίς τού ευαγγελίου·

Φιλημ. 1,13 Εγώ ήθελα να τον κρατήσω δια τον κρατήσω δια τον κρατήσω και να τον έχω κοντά μου, δια να με υπηρετή προς λογαριασμόν ιδικών σου κατά το διάστημα των δεσμών και της φυλακίσεώς μου.

Φιλημ. 1,14 χωρίς δε της σής γνώμης ουδέν ηθέλησα ποιήσαι, ίνα μη ως κατά ανάγκην το αγαθόν σου ή, αλλά κατά εκούσιον.

Φιλημ. 1,14 Αλλά χωρίς την ιδικήν σου γνώμην και συγκατάθεσιν δεν ηθέλησα να κάμω τίποτε μόνος μου, δια να μη είναι κατ' ανάγκην το καλόν, το οποίον θα μου προσέφερες, αλλά να προέρχεται από την ιδικήν σου καλήν θέλησιν και καρδίαν.

Φιλημ. 1,15 τάχα γάρ διά τούτο εχωρίσθη προς ώραν, ίνα αιώνιον αυτόν απέχης,

Φιλημ. 1,15 Λοιπόν, αυτόν πρέπει να τον δεχθής με αδελφικήν αγάπην, διότι ίσως δι' αυτό εχωρίσθη από σε επί ολίγον διάστημα, δια να τον ξαναπάρης πάλιν και να τον έχης αιωνίως μαζί σου,

Φιλημ. 1,16 ουκέτι ως δούλον, αλλ υπέρ δούλον, αδελφόν αγαπητόν, μάλιστα εμοί, πόσω δε μάλλον σοί και εν σαρκί και εν Κυρίω!

Φιλημ. 1,16 όχι πλέον ως δούλον, αλλά παρά πάνω από δούλον σαν αγαπητόν αδελφόν, αγαπητόν μάλιστα εις εμέ, πόσω μάλλον αγαπητόν εις σε και ως άνθρωπος που θα σε υπηρετή με πίστιν και αφωσίωσιν και ως αδελφός εν Κυρίω.

Φιλημ. 1,17 ει ούν με έχεις κοινωνόν, προσλαβού αυτόν ως εμέ.

Φιλημ. 1,17 Εάν, λοιπόν, έχης, εμέ αδελφόν συγκοινωνόν και συμμετοχον εις την ιδίαν πίστιν και τα ίδια φρονήματα, να δεχθής πάλιν αυτόν όπως θα εδέχεσο εμέ.

Φιλημ. 1,18 ει δε τι ηδίκησε σε ή οφείλει, τούτο εμοί ελλόγει·

Φιλημ. 1,18 Εάν δε σε έχη αδικήσει εις τίποτε η σου οφείλη κάτι, αυτό λογάριάσε το εις εμέ.

Φιλημ. 1,19 εγώ Παύλος έγγραφα τή εμή χειρί, εγώ αποτίσω· ίνα μη λέγω σοι ότι και σεαυτόν μοι προσοφείλεις.

Φιλημ. 1,19 Εγώ ο Παύλος, που έγγραφα με το χέρι μου την επιστολήν, εγώ θα πληρώσω εις σε το χρέος του· δια να μη είπω, ότι συ μου χρεωστεις όχι μόνον όλα όσα σου ανήκουν, αλλά και τον ευατόν σου ακόμη.

Φιλημ. 1,20 ναί, αδελφέ, εγώ σου οναίμην εν Κυρίω· ανάπαυσόν μου τα σπλάγχνα εν Κυρίω.

Φιλημ. 1,20 Ναι, αδελφέ, περιμένω από σε αυτήν την χαράν και την εξυπηρέτησιν εν Κυρίω. Ανάπαυσε και χαροποίησε την καρδίαν μου με την εν Κυρίω χαράν.

Φιλημ. 1,21 Πεπειθώς τή υπακοή σου έγγραψά σοι, ειδώς ότι και υπέρ ό λέγω ποιήσεις.

Φιλημ. 1,21 Επειδή έχω πεποιθήσιν εις την υπακοήν σου, σου έγγραφα αυτήν την επιστολήν γνωρίζων καλά, ότι θα κάμης και παρά πάνω από αυτό που σου λέγω.

Φιλημ. 1,22 άμα δε και ετοιμαζέ μοι ξενίαν· ελπίζω γάρ ότι διά των προσευχών υμών χαρισθήσομαι υμίν.

Φιλημ. 1,22 Συγχρόνως δε ετοιμαζέ μου και φιλοξενίαν. Διότι ελπίζω, ότι με τας προσευχάς σας θα με ελευθερώση ο Θεός από τα δεσμά και την φυλακήν και θα με χαρίσθη σαν δώρον εις σας.

Φιλημ. 1,23 Ασπάζεται σε Επαφράς ο συναιχμάλωτός μου εν Χριστώ Ιησού,

Φιλημ. 1,23 Σε χαιρετά με όλη του την καρδιά ο Επαφράς, ο οποίος προς χάριν του Ιησού Χριστού μένει θεληματικά μαζί μου φυλακισμένος και αιχμάλωτος.

Φιλημ. 1,24 Μάρκος, Αρίσταρχος, Δημάς, Λουκάς, οι συνεργοί μου.

Φιλημ. 1,24 Επίσης σε χαιρετούν ο Μάρκος, ο Αρίσταρχος, ο Δημάς, ο Λουκάς, οι συνεργάται μου.

Φιλημ. 1,25 Η χάρις τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά τού πνεύματος υμών· αμήν.

Φιλημ. 1,25 Είθε η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να είναι πάντοτε μετά του πνεύματος σας· αμήν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Εβρ. 1,1 Πολεμερώς και πολυτρόπως πάλοι ο Θεός λαλήσας τοίς πατράσιν εν τοίς προφήταις, επ εσχάτου των ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν υιώ,

Εβρ. 1,1 Κατά τους παλαιότερους χρόνους, κατά την προ του Χριστού δηλαδή περίοδον, εις πολλές περιστάσεις και με πολλούς τρόπους ωμίλησε και εφανέρωσεν ο Θεός το θέλημά του στους προγόνους μας δια μέσου των προφητών. Κατά δε τας τελευταίας αυτάς ημέρας ελάλησε προς ημάς δια μέσου του μονογενούς αυτού Υιού,

Εβρ. 1,2 ον έθηκε κληρονόμον πάντων, δι ού και τους αιώνας εποίησεν·

Εβρ. 1,2 τον οποίον ο Θεός Πατήρ κατέστησε κληρονόμον, κύριον και βασιλέα όλης της κτίσεως, ουρανίων και επιγείων και δια τον οποίον εδημιούργησε όλα όσα έγιναν εν χρόνω.

Εβρ. 1,3 ός ών απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού, φέρων τε τα πάντα τώ ρήματι της δυνάμεως αυτού, δι εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος των αμαρτιών ημών εκάθισεν εν δεξιά της μεγαλωσύνης εν υψηλοίς,

Εβρ. 1,3 Αυτός είναι προαιωνίως ολόλαμπρος ακτινοβολία της απείρου δόξης του Πατρός, ακριβέστατον και απαράλλακτον και ενυπόστατον αποτύπωμα του Πατρός, της αυτής ουσίας και απείρου τελειότητος, όσος με Εκείνον, κρατών και κυβερνών τα πάντα με τον παντοδύναμον λόγον του. Αυτός ενανθρωπήσας εκαθάρισεν ημάς από τας αμαρτίας μας, δια της θυσίας του εαυτού του επάνω στον σταυρόν, και εκάθισε και ως ο υιός του ανθρώπου δια της

αναλήψεώς του εκ δεξιών της μεγαλειότητος του Πατρός στον ίδιον με Εκείνον θρόνον υψηλά στους ουρανούς.

Εβρ. 1,4 τοσούτω κρείττων γενόμενος των αγγέλων, όσω διαφορώτερον παρ αυτούς κεκληρονόμηκεν όνομα.

Εβρ. 1,4 Ανεδείχθη δε τόσον πολύ υπεροχώτερος και ανώτερος από τους αγγέλους, όσον διαφορετικώτερον και ενδοξότερον από αυτούς έχει κληρονομήσει όνομα (εκ παραλλήλου προς τον Υιόν μονογενής ονομασθείς και Κυριος των επουρανίων, των επιγείων και των καταχθονίων).

Εβρ. 1,5 τίνι γάρ είπέ ποτε των αγγέλων υιός μου εί σύ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε; και πάλιν εγώ έσομαι αυτό εις πατέρα, και αυτός έσται μοι εις υιόν;

Εβρ. 1,5 Διότι εις ποιον ποτέ από τους αγγέλους είπεν ο Θεός: "συ είσαι Υιός μου, εγώ σήμερα σου έδωκα την ανθρωπίνην φύσιν, εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου;" Και πάλιν εις άλλο χωρίον της Γραφής είπε: "Εγώ θα είμαι πατήρ στον ενανθρωπήσαντα Ιησουν και αυτός θα είναι εις εμέ Υιός, υπό εντελώς ειδικήν σημασίαν;"

Εβρ. 1,6 όταν δε πάλιν εισαγάγη τον πρωτότοκον εις την οικουμένην, λέγει και προσκυνησάτωσαν αυτό πάντες άγγελοι Θεού.

Εβρ. 1,6 Όταν δε πάλιν θα επαναφέρη και θα εισαγάγη εις την οικουμένην ως κριτής ένδοξον τον Υιόν, ο οποίος εγεννήθη ανάρχως προ πάσης κτίσεως από τον Πατέρα θα είπη: "και ας προσκυνήσουν αυτόν όλοι οι άγγελοι του Θεού".

Εβρ. 1,7 και προς μέν τους αγγέλους λέγει: ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα, και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα·

Εβρ. 1,7 Και κάμνουν διάκρισιν μεταξύ των αγγέλων και του Υιού του Θεού λέγει χαρακτηριστικώς δια μεν τους αγγέλους: "ο Θεός είναι αυτός που κάμνει τους αγγέλους του νοεράς και αύλους υπάρξεις, ταχείς και λεπτούς σαν τους ανέμους, και αυτούς που τον υπηρετούν αύλους με δραστικήν ενέργειαν και φωτεινήν λαμπρότητα σαν την φλόγαν του πυρός".

Εβρ. 1,8 προς δε τον υιόν· ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τον αιώνα τού αιώνος· ράβδος ευθύτητος η ράβδος της βασιλείας σου.

Εβρ. 1,8 Προς δε τον Υιόν λέγει: "ω Θεε, ο βασιλικός και ένδοξος θρόνος σου μένει ασάλευτος στους αιώνας των αιώνων· το βασιλικόν σου σκήπτρον είναι σκήπτρον και εξουσία ευθήτητος και δικαιοσύνης.

Εβρ. 1,9 ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίμησας ανομίαν· διά τούτο έχρισέ σε, ο Θεός, ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τους μετόχους σου·

Εβρ. 1,9 Εχεις αγαπήσει την δικαιοσύνην και εμίμησες πάντοτε την ανομίαν. Δια τούτο, ω Θεε, ο Θεός και Πατήρ σου σε έχρισε με το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος, που φέρει αγαλλίασιν και χαράν, ασύγκριτα παραπάνω από όσον έχρισεν εκείνους, που μετέχουν στο ίδιο χρίσμα με εσε, (δηλαδή τους προφήτας, τους ιερείς και βασιλείς της Π. Διαθήκης. Εκείνοι έλαβον εν μέρει το Αγιον Πνεύμα, συ το έλαβες ολόκληρον).

Εβρ. 1,10 και σύ κατ αρχάς, Κύριε, την γήν εθεμελίωσας, και έργα των χειρών σου εισιν οι ουρανοί·

Εβρ. 1,10 Και, πάλιν η Γραφή άλλου λέγει: "συ, Κυριε, εις την αρχήν της δημιουργίας εστερέωσας την γην επάνω εις ασφαλές θεμέλιον και έργα των ιδικών σου χειρών, είναι οι ουρανοί·

Εβρ. 1,11 αυτοί απολούνται, σύ δε διαμένεις; και πάντες ως μάτιον παλαιωθήσονται,

Εβρ. 1,11 αυτοί θα χαθούν από την σημερινήν των μορφήν και θα αλλάξουν, συ όμως παραμένεις πάντοτε αιώνιος και αναλλοίωτος· τα πάντα σαν ένδυμα θα παλιώσουν

Εβρ. 1,12 και ωσεί περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, και αλλαγήσονται· σύ δε ο αυτός εί, και τα έτη σου ουκ εκλείψουσι.

Εβρ. 1,12 και σαν εξωτερικόν ένδυμα θα τους περιτυλίξης και θα αλλάξουν μορφήν, συ όμως είσαι ο ίδιος πάντοτε και τα έτη σου δεν θα λάβουν ποτέ τέλος".

Εβρ. 1,13 προς τίνα δε των αγγέλων είρηκέ ποτε· κάθου εκ δεξιών μου έως αν θώ τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου;

Εβρ. 1,13 Προς ποιον δε από τους αγγέλους είπεν ποτέ ο Θεός και Πατήρ: "κάθισε εις τα δεξιά μου έως ότου βάλω τους εχθρούς σου κάτω από τα πόδιά σου, σαν υποπόδιον, επάνω στο οποίον θα πατάς;"

Εβρ. 1,14 ουχί πάντες εισί λειτουργικά πνεύματα εις διακονίαν αποστελλόμενα διά τους μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν;

Εβρ. 1,14 Όλοι οι άγγελοι είναι πνεύματα υπηρετικά, τα οποία αποστέλλονται από τον Θεόν, δια να εξυπηρετούν αυτούς, που μέλλουν να κληρονομήσουν την σωτηρίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Εβρ. 2,1 Διά τούτο δει περισσοτέρως ημάς προσέχειν τοίς ακουσθείσι, μη ποτε παραρνώμεν.

Εβρ. 2,1 Επειδή ακριβώς τόσον ασύγκριτα ανώτερος είναι ο Υιός, δια τούτο πρέπει πολύ περισσότερον να προσέχωμεν εις εκείνα, τα οποία ηκούσαμεν από το κήρυγμα των Αποστόλων, που είναι ιδικόν του κήρυγμα, μήπως τυχόν ποτέ παρεκκλίνωμεν από τον δρόμον της σωτηρίας.

Εβρ. 2,2 ει γάρ ο δι αγγέλων λαληθείς λόγος εγένετο βέβαιος, και πάσα παράβασις και παρακοή έλαβεν ένδικον μισθαποδοσίαν,

Εβρ. 2,2 Διότι εάν ο παλαιός νόμος, που ελέχθη στον Μωϋσήν δια μέσου των αγγέλων, απεδείχθη έγκυρος και ισχυρός και κάθε παράβασις αυτού και παρακοή έλαβε σαν μισθόν της την δικαίαν τιμωρίαν,

Εβρ. 2,3 πώς ημείς εκφευξόμεθα τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας; ήτις αρχήν λαβούσα λαλείσθαι διά τού Κυρίου, υπό των ακουσάντων εις ημάς εβεβαιώθη,

Εβρ. 2,3 πως ημείς θα διαφύγωμεν την τιμωρίαν, εάν παραμελήσωμεν μίαν τόσον μεγάλην και ανεκτίμητον σωτηρίαν; Η σωτηρία δε αυτή ήρχισε να διδάσκεται από αυτόν τούτον τον Κυριον, παρεδόθη δε εις ημάς ως κατά πάντα βεβαία και αξιόπιστος από εκείνους, που την ήκουσαν κατ' ευθειαν από το στόμα του Κυρίου, δηλαδή από τους Αποστόλους.

Εβρ. 2,4 συνεπιμαρτυρούντος τού Θεού σημείοις τε και τέρασι και ποικίλαις δυνάμεσι και Πνεύματος Αγίου μερισμοίς κατά την αυτού θέλησιν.

Εβρ. 2,4 Επεβεβαίωσε δε το κήρυγμα των Αποστόλων και αυτός ο Θεός με θαύματα, με καταπληκτικά γεγονότα και με ποικίλας υπερφυσικάς δυνάμεις και με θεία χαρίσματα, τα οποία το Πνεύμα το Αγιον μοιραζεν στους πιστούς κατά την θέλησιν του Θεού.

Εβρ. 2,5 Ου γάρ αγγέλοις υπέταξε την οικουμένην την μέλλουσαν, περι ής λαλούμεν,

Εβρ. 2,5 Η υπεροχή του Χριστού φαίνεται και εκ του γεγονότος, ότι ο Θεός δεν υπέταξεν στους αγγέλους τον μέλλοντα κόσμον, που θα εγκαθιδρυέτο από τον Μεσσίαν και περι του οποίου κόσμου κάμνομεν τώρα λόγον, αλλά τον υπέταξεν

στον Χριστόν.

Εβρ. 2,6 διεμαρτύρατο δε που τις λέγων· τι εστιν άνθρωπος ότι μιμήθηκε αυτού, ή υιός ανθρώπου ότι επισκέπη αυτού;

Εβρ. 2,6 Παραστατικά δε κάποιος εμαρτύρησεν εις ένα χωρίον της Γραφής, λέγων· "τι αξίαν έχει ο άνθρωπος, ώστε να τον ενθυμήσαι η το τέκνον του ανθρώπου, ώστε να τον επισκέπτεσαι με την πατρικίην σου φροντίδα;

Εβρ. 2,7 ηλάττωσας αυτόν βραχύ τι παρ αγγέλους, δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν.

Εβρ. 2,7 Τον έκαμες κατά τι κατώτερον από τους αγγέλους, με δόξαν και τιμήν ως βασιλέα της κτίσεως τον εστεφάνωσες.

Εβρ. 2,8 πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού· εν γάρ τώ υποτάξαι αυτό τα πάντα ουδέν αφήκεν αυτά ανυπότακτον. νύν δε ούπω ορώμεν αυτό τα πάντα υποτεταγμένα·

Εβρ. 2,8 Όλα υπέταξες κάτω από τους πόδας του". Και εφ' όσον ο Θεός Πατήρ υπέταξε εις αυτόν τα πάντα, δεν αφήκε τίποτε, που να του μένη ανυπότακτον. Τώρα όμως δεν βλέπομεν ακόμη να είναι όλα απολύτως υποταγμένα στον ενανθρωπήσαντα Υιόν του Θεού.

Εβρ. 2,9 τον δε βραχύ τι παρ αγγέλους ηλαττωμένον βλέπομεν Ιησούν διά το πάθημα τού θανάτου δόξη και τιμή εστεφανωμένον, όπως χάριτι Θεού υπέρ παντός γεύσεται θανάτου.

Εβρ. 2,9 Τον δε Ιησούν, ο οποίος επί μικρόν χρονικόν διάστημα έγινε κατώτερος από τους αγγέλους, (εφ' όσον έπαθε και απέθανεν επί του σταυρού) τον βλέπομεν, ότι ακριβώς λόγω του παθήματος του θανάτου, έχει στεφανωθή με δόξαν και τιμήν· έπαθε δε και γεύθη το πικρόν ποτήριον του θανάτου δια την χάριν, που ηυδόκησε να κάμη ο Θεός υπέρ της σωτηρίας του κάθε ανθρώπου.

Εβρ. 2,10 έπρεπε γάρ αυτό, δι ον τα πάντα και δι ού τα πάντα, πολλούς υιούς εις δόξαν αγαγόντα, τον αρχηγόν της σωτηρίας αυτών διά παθημάτων τελειώσει.

Εβρ. 2,10 Διότι έπρεπεν στον Θεόν, τον δημιουργόν του παντός, προς τον οποίον αποβλέπουν τα πάντα και δια του οποίου κατευθύνονται και κυβερνώνται τα πάντα, να αναδείξη και αποδείξη τέλειον, δια μέσου των παθημάτων, τον αρχηγόν και αίτιον της σωτηρίας των, δηλαδή τον Χριστόν, εφ' όσον είχε την πανάγαθον απόφασιν πολλούς ανθρώπους να οδηγήση εις την δόξαν.

Εβρ. 2,11 ό τε γάρ αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός πάντες· δι ήν αιτίαν ουκ επαισχύνεται αδελφούς αυτούς καλείν,

Εβρ. 2,11 Διότι ο Χριστός που μας αγιάζει, και ημείς που αγιαζόμεθα, καταγόμεθα από ένα Πατέρα. Δι' αυτήν ακριβώς την αιτίαν και ο Χριστός δεν εντρέπεται να ονομάζη αυτούς, που καλεί εις σωτηρίαν, αδελφούς του,

Εβρ. 2,12 λέγων· απαγγέλω το όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε·

Εβρ. 2,12 λέγων· "θα διαλαλήσω και θα ομολογήσω το όνομά σου, ω Θεέ και Πατέρα, στους αδελφούς μου· εν μέσω συγκεντρώσεως των αδελφών μου θα σε ανυμνήσω και θα σε δοξάσω".

Εβρ. 2,13 καιάλιν· εγώ έσομαι πεποισθώς επ αυτό· καιάλιν· ιδού εγώ και τα παιδιά ά μοι έδωκεν ο Θεός.

Εβρ. 2,13 Καιάλιν λέγει· "εγώ ο Μεσσίας ως άνθρωπος θα έχω στηριξει την πεποισθίην μου στον Θεόν και Πατέρα·" Και άλλουάλιν λέγει· "ιδού εγώ και τα παιδιά, που μου έδωκεν ο Θεός".

Εβρ. 2,14 επει ούν τα παιδιά κεκοινώνηκε σαρκός και αίματος, και αυτός παραπλησίως μετέσχε των αυτών, ίνα διά τού θανάτου καταργήση τον το κράτος έχοντα τού θανάτου, τούτ έστι τον διάβολον,

Εβρ. 2,14 Επειδή δε τα παιδιά του Θεού, έχουν πάρει όλα την ασθενή και φθαγτήν ανθρωπίνην φύσιν, σάρκα και αίμα, δια τούτο και αυτός κατά παρόμοιον τρόπον επήρε σάρκα και αίμα, την ανθρωπίνην φύσιν, χωρίς όμως καμμίαν αμαρτίαν· έγινε άνθρωπος, δια να εξουδετερώση με τον θάνατόν του και καταργήση τον διάβολον, ο οποίος μέχρι προ ολίγου είχε την δύναμιν και την εξουσίαν να ρίπτη τους ανθρώπους, εξ αιτίας των αμαρτιών των στον θάνατον,

Εβρ. 2,15 και απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου διά παντός τού ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας.

Εβρ. 2,15 και να απαλλάξη αυτούς, οι οποίοι ένεκα του φόβου του θανάτου εκυριαρχούντο καθ' όλον το διάστημα της ζωής των από την καταθλιπτικίην δουλειαν της αγωνίας και του τρόμου απέναντι του θανάτου.

Εβρ. 2,16 ου γάρ δήπου αγγέλων επιλαμβάνεται, αλλά σπέρματος Αβραάμ επιλαμβάνεται.

Εβρ. 2,16 Επρεπε δε να ενανθρωπήση ο Υιός, διότι δεν αναλαμβάνει βέβαια να βοηθήση και στηριξει εις την σωτηρίαν αΰλους αγγέλους (επειδή τότε δεν θα υπήρχεν ανάγκη να γίνη άνθρωπος), αλλ' έρχεται να βοηθήση τους απογόνους του Αβραάμ.

Εβρ. 2,17 όθεν ώφειλε κατά πάντα τοίς αδελφοίς ομοιωθήναι, ίνα ελεήμων γένηται και πιστός αρχιερεύς τα προς τον Θεόν, εις το ιλάσκεσθαι τας αμαρτίας τού λαού.

Εβρ. 2,17 Επομένως έπρεπε να γίνη άνθρωπος, όμοιος καθ' όλα με τους αδελφούς του· πλην βέβαια της αμαρτίας· δια να γίνη έτσι εύσπλαγχνος και αξιόπιστος Αρχιερεύς, που θα προσέφερε ευπρόσδεκτον θυσίαν και μεσιτείαν στον Θεόν, δια την εξιλέωσιν και συγχώρησιν των αμαρτιών του λαού.

Εβρ. 2,18 εν ώ γάρ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοίς πειραζόμενοις βοηθήσαι.

Εβρ. 2,18 Ακριβώς διότι ο ίδιος έχει πάθει και εδοκίμασε πειρασμούς, ημπορεί και θέλει με απεριόριστον αγάπην και συμπάθειαν να βοηθήση αυτούς, που πειράζονται και ταλαιπωρούνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Εβρ. 3,1 Όθεν, αδελφοί άγιοι, κλήσεως επουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τον απόστολον και αρχιερέα της ομολογίας ημών Ιησούν Χριστόν,

Εβρ. 3,1 Κατά συνέπειαν, αδελφοί άγιοι, που συμμετέχετε εις την επουρανίαν κλήσιν του Θεού, κατανοήσατε βαθεία και μάθετε καλά αυτόν, που ο επουράνιος Θεός μας απέστειλε, τον Αρχιερέα της πίστεώς μας, τον Ιησούν Χριστόν.

Εβρ. 3,2 πιστόν όντα τώ ποιήσαντι αυτόν, ως και Μωϋσής εν όλω τώ οίκω αυτού.

Εβρ. 3,2 Είναι αυτός δια την άφθαστον αρετήν του απολύτως αξιόπιστος ενώπιον εκείνου, ο οποίος τον κατέστησε Απόστολόν του και αρχιερέα μας, όπως και ο Μωϋσής υπήρξε πιστός εις όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος ήτο οίκος του Θεού.

Εβρ. 3,3 πλείονος γάρ δόξης ούτος παρά Μωϋσήν ηξίωται, καθ όσον πλείονα τιμήν έχει τού οίκου ο κατασκευάσας αυτόν.

Εβρ. 3,3 Ο Χριστός όμως είναι ασυγκρίτως ανώτερος από τον Μωϋσέα, διότι έχει αξιωθή και έλαβε πολύ μεγαλυτέραν δόξαν από εκείνον, επειδή έχει μεγαλυτέραν τιμήν και αξίαν από το σπίτι εκείνος, που κατεσκεύασε το σπίτι.

Εβρ. 3,4 πάς γάρ οίκος κατασκευάζεται υπό τινος, ο δε τα πάντα κατασκευάσας Θεός.

Εβρ. 3,4 Διότι κάθε σπίτι κατασκευάζεται από κάποιον. Εκείνος δε που εδημιούργησε τα πάντα ορατά και αόρατα, ετακτοποίησε και ωργάνωσε την θεοκρατικήν πολιτείαν των Ισραηλιτών, είναι ο Θεός.

Εβρ. 3,5 και Μωϋσής μὲν πιστός εν όλω τῷ οίκῳ αὐτοῦ ὡς θεράπων, εἰς μαρτύριον τῶν λαληθησομένων,

Εβρ. 3,5 Και ο μὲν Μωϋσής, σαν επιστάτης και υπηρέτης εκ μέρους του Θεού, ἀνεδείχθη πιστός και ἀξιόπιστος μέσα εἰς ὅλο το σπίτι του Θεού, στον Ισραηλιτικὸν δηλαδή λαόν, εἰς πίστωσιν και βεβαίωσιν ἐκείνων που ἀπρόκειτο να λεχθούν και ἀποκαλυφθούν προς τον λαόν.

Εβρ. 3,6 Χριστός δε ὡς υἱός ἐπὶ τον οἶκον αὐτοῦ, οὐ οἶκός εσμεν ἡμεῖς, ἐάνπερ την παρησίαν και το καῦχημα της ἐλπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν.

Εβρ. 3,6 Ο Χριστός ὅμως ὡς Υἱός, ἀνεδείχθη ἀσυγκρίτως περισσότερον πιστός και ἀξιόπιστος ἐπάνω εἰς ὅλο το σπίτι του Θεού, το οποίον εἶναι και ἰδικόν του. Σπίτι δε τώρα του Θεού εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἐάν βέβαια κρατήσωμεν μέχρι τέλους σταθεράν και ἀμετακίνητον την παρησίαν μας προς τον Θεόν και το χαρμόσυνον καῦχημα της ἐλπίδος μας, ὅτι θα εἴμεθα κληρονόμοι τῶν αἰωνίων αγαθῶν.

Εβρ. 3,7 Διό, καθὼς λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον· σήμερον ἐάν της φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε,

Εβρ. 3,7 Δι' αὐτό ἀκριβῶς και το Ἅγιον Πνεῦμα λέγει· "σήμερον, εἰς την παρούσαν δηλαδή ζωὴν, ἐάν ἀκούσετε την φωνὴν και τας ἐντολάς του Θεοῦ,

Εβρ. 3,8 μη σκληρύνητε τας καρδίας υμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ την ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ,

Εβρ. 3,8 μη κάμετε σκληράς και ἀναισθήτους τας καρδίας σας εἰς τας θείας ἐντολάς, ὅπως ἐγίνε κατὰ τον καιρόν της πικρίας και της οργῆς μου ἐναντίον του Ισραηλιτικοῦ λαοῦ, κατὰ την ἡμέραν δηλαδή που εἰς την ἐρημον ἐφέρθησαν αὐτοὶ προκλητικὰ ἀπέναντί μου, και ἔθεσαν ὑπὸ δοκιμασίαν την ἀγαθότητά μου και την δύναμίν μου.

Εβρ. 3,9 οὐ ἐπειράσαν με οἱ πατέρες υμῶν, ἐδοκίμασαν με, και εἶδον τα ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη·

Εβρ. 3,9 Πράγματι ἐκεῖ εἰς την ἐρημον οἱ πρόγονοί σας, ὀλιγόπιστοι καθὼς ἦσαν, ἔθεσαν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν και δοκιμὴν την πρόνοιάν μου και την δύναμίν μου. Ἐν τούτοις ἐγὼ και τότε δεν τους ἐγκατέλειψα και εἶδαν τα θαυμαστά και ἔνδοξα ἔργα μου σαράντα ὀλόκληρα χρόνια, που ἔμειναν εἰς την ἐρημον.

Εβρ. 3,10 διό προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ και εἶπον· αἰεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δε οὐκ ἐγίνωσαν τας ὁδοὺς μου·

Εβρ. 3,10 Ἐπειδὴ ὅμως ἔμειναν ἀμετανόητοι και ἀδιόρθωτοι, ἐδυσφόρησα και ἠγανάκτησα ἐναντίον της γενεᾶς ἐκείνης και εἶπα· Παντοτε αὐτοὶ πλανῶνται, σύμφωνα με τας ἀμαρτωλὰς ἐπιθυμίας και διαθέσεις της καρδίας των. Αὐτοὶ ὅμως δεν ἠθέλησαν να γνωρίσουν τους θαυμαστοὺς τρόπους μου, με τους οποίους τους καθωδηγούσα και τους ἐπροστάτευα.

Εβρ. 3,11 ὡς ὥμοσα ἐν τῇ οργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς την κατάπαυσίν μου·

Εβρ. 3,11 Δι' αὐτό και ὠργισμένους ἐναντίον των ὠρκίσθη ὅτι δεν θα εἰσέλθουν εἰς την γην της εἰρηνικῆς ἀναπαύσεως, που τους ἔχω ὑποσχεθῆ·

Εβρ. 3,12 βλέπετε, ἀδελφοί, μη ποτε ἔσται ἐν τινι υμῶν καρδίᾳ πονηρὰ ἀπιστίας ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζώντος,

Εβρ. 3,12 Λοιπὸν προσέχετε, ἀδελφοί, μήπως και εἰς κανένα ἀπὸ σας γίνῃ πονηρὴ, σκληρὴ και ἀπίστος ἡ καρδίᾳ ἐξ αἰτίας της ἀποστασίας ἀπὸ τον Θεόν τον ζώντα.

Εβρ. 3,13 ἀλλὰ παρακαλεῖτε εαυτοὺς καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἄχρις οὐ το σήμερον καλεῖται, ἵνα μη σκληρυνθῆ ἐξ υμῶν τις ἀπάτη της ἀμαρτίας·

Εβρ. 3,13 Ἀλλὰ προτρέπετε και ἐνθαρρύνετε ὁ ἕνας τον ἄλλον κάθε ἡμέραν, ἕως ὅτου διαρκεῖ ἡ παρούσα ζωὴ, ὥστε να μη σκληρυνθῆ κανεὶς ἀπὸ σας ἀπὸ τα ἀπατηλὰ θέλητρα της ἀμαρτίας.

Εβρ. 3,14 μέτοχοι γὰρ γεγονάμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάνπερ την ἀρχὴν της ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν,

Εβρ. 3,14 Βεβαίως ἔχομεν γίνε συμμέτοχοι εἰς την ζωὴν και την δόξαν του Χριστοῦ, ὑπὸ την ἀπαραίτητον βέβαια προϋπόθεσιν ὅτι θα κρατήσωμεν σταθεράν μέχρι τέλους την πίστιν, με την οποίαν ἠρξίσαμεν και δια της οποίας ἐλάβαμεν νέαν ὑπόστασιν ὡς τέκνα του Θεοῦ.

Εβρ. 3,15 ἐν τῷ λέγεσθαι σήμερον ἐάν της φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μη σκληρύνητε τας καρδίας υμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.

Εβρ. 3,15 Ἐφ' ὅσον, λοιπὸν, ἐξακολουθεῖ να λέγεται και να ἰσχύει το· Σήμερον, εἰς την παρούσαν ζωὴν, ἐάν ἀκούσετε την φωνὴν αὐτοῦ, μη σκληρύνετε τας καρδίας σας, ὅπως οἱ Εβραῖοι κατὰ τον καιρόν του παραπικρασμοῦ.

Εβρ. 3,16 τίνες γὰρ ἀκούσαντες παρῆπικραναν; ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως;

Εβρ. 3,16 Διότι ποιοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, που ἐπικράναν τον Θεόν, μολοντί εἶχαν ἀκούσει την φωνὴν του; Δεν ἦσαν ὅλοι ὅσοι ἐβγήκαν ἐλεύθεροι ἀπὸ την Αἴγυπτον με την καθοδήγησιν του Μωϋσέως;

Εβρ. 3,17 τίσι δε προσώχθισε τεσσαράκοντα ἔτη; οὐχὶ τοῖς ἀμαρτήσασιν, ὧν τα κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;

Εβρ. 3,17 Ἐναντίον ποίων δε ἐδυσφόρησε και ἠγανάκτησεν ὁ Θεός ἐπὶ σαράντα ἔτη; Δεν οργίσθη ἐναντίον αὐτῶν, που ἠμάρτησαν ἀπέναντί του και ἐσκληρύνθησαν και των οποίων τα σώματα ἔπεσαν εἰς την ἐρημον;

Εβρ. 3,18 τίσι δε ὥμοσε μη εἰσελεύσεσθαι εἰς την κατάπαυσιν αὐτοῦ εἰ μη τοῖς ἀπειθήσασιν;

Εβρ. 3,18 Ἐναντίον δε ποίων ὠρκίσθη ὁ Θεός, ὅτι δεν θα εἰσέλθουν εἰς την γην της ἐπαγγελίας, παρὰ ἐναντίον ἐκείνων που ἔδειξαν ἀπειθειαν και σκληροκαρδίαν;

Εβρ. 3,19 και βλέπομεν ὅτι οὐκ ἠδυνήθησαν εἰσελεθῆν δι' ἀπιστίαν.

Εβρ. 3,19 Και βλέπομεν, ὅτι πράγματι ἐξ αἰτίας της ἀπιστίας των δεν κατώρθωσαν να εἰσέλθουν εἰς την γην της ἐπαγγελίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Εβρ. 4,1 Φοβηθῶμεν οὖν μη ποτε, καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελεθῆν εἰς την κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῆ τις ἐξ υμῶν ὑστερηκέναί.

Εβρ. 4,1 Λοιπὸν και ἡμεῖς, ἔχοντες ὑπ' ὀψιν την τιμωρίαν των Εβραίων ἂς φοβηθῶμεν μήπως τυχόν, ἐνῶ ἰσχύει δι' ἡμᾶς ἡ νέα ὑπόσχεσις του Θεοῦ δια να εἰσελθῶμεν εἰς την αἰωνίαν ἀνάπαυσιν της ἐνδόξου Βασιλείας του, φανῆ ὅτι κάποιος ἀπὸ σας ἔχει καθυστερήσει και μένει ἔξω.

Εβρ. 4,2 και γὰρ εσμεν ευηγγελισμένοι, καθάπερ κακεῖνοι; ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος της ἀκοῆς ἐκείνους μη συγκεκριμένους τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν.

Εβρ. 4,2 Διότι και ἡμεῖς ἔχομεν πάρει την χαρμόσυνον ὑπόσχεσιν της αἰωνίου ζωῆς, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι εἶχαν πάρει την ὑπόσχεσιν δια την γην της ἀναπαύσεώς των. Ἀλλὰ δεν τους ὠφέλησεν ὁ λόγος, τον οποίον ἤκουσαν δια την γην της

επαγγελίας, επειδή στους ακούσαντας δεν ήτο συνυφασμένος και συνδεδεμένος με την ζωντανή πίστιν και την πρόθυμον υπακοήν.

Εβρ. 4,3 εισερχόμεθα γάρ εις την κατάπαυσιν οι πιστεύσαντες, καθώς είρηκεν· ως ώμοσα εν τή οργή μου, ει εισελεύσονται εις την κατάπαυσίν μου· καίτοι των έργων από καταβολής κόσμου γενηθέντων.

Εβρ. 4,3 Ημείς όμως, που έχομεν πιστεύσει, θα εισέλθωμεν εις την αιωνίαν ανάπαυσιν του ουρανού, καθώς έχει είπει ο Θεός· "Έτσι ωργισμένος εναντίον των ωρκίσθη, ότι δεν θα εισέλθουν εις την γην της αναπαύσεως, που τους έχω υποσχεθή". καίτοι τα έργα του Θεού, συνεπώς και η γη της καταπαύσεως, έγιναν από τότε που εκτίσθη ο κόσμος.

Εβρ. 4,4 είρηκε γάρ που περί της εβδόμης ούτω· και κατέπαυσεν ο Θεός εν τή ημέρα τή εβδόμη από πάντων των έργων αυτού·

Εβρ. 4,4 Διότι έχει λεχθή κάπου εις την Αγίαν Γραφήν δια την εβδόμην ημέραν τούτο· "και κατέπαυσεν ο Θεός κατά την εβδόμην ημέραν από όλα τα έργα του".

Εβρ. 4,5 και εν τούτω πάλιν· ει εισελεύσονται εις την κατάπαυσίν μου.

Εβρ. 4,5 Και πάλιν εις την Αγίαν Γραφήν έχει λεχθή· "δεν θα εισέλθουν εις την καταύπαυσίν μου", όπως και πράγματι δεν εισήλθον.

Εβρ. 4,6 επει ούν απολείπεται τινες εισελθείν εις αυτήν, και οι πρότερον ευαγγελισθέντες ουκ εισήλθον δι απείθειαν,

Εβρ. 4,6 Επειδή, λοιπόν, υπολείπεται να εισέλθουν κάποιον εις την καταύπαυσιν και αυτοί που εδέχθησαν προηγουμένως την χαρμόσυνον υπόσχεσιν δεν εισήλθον εις αυτήν εξ αιτίας της απιστίας των,

Εβρ. 4,7 πάλιν τινά ορίζει ημέραν, σήμερον, εν Δαυΐδ λέγων, μετά τοσοούτον χρόνον, καθώς είρηται· σήμερον εάν της φωνής αυτού ακούσητε, μη σκληρύνητε τας καρδίας υμών.

Εβρ. 4,7 πάλιν ο Θεός ορίζει κάποιον άλλην ημέραν, λέγων με το στόμα του Δαυΐδ· σήμερον, ύστερα δηλαδή από τόσους αιώνας μετά τον Μωϋσέα, καθώς έχει λεχθή δια του Δαυΐδ "σήμερον, εάν ακούσετε την φωνήν του Θεού, μη κάμετε σκληράς τας καρδίας σας, με την απιστίας και την ανυπακοήν σας".

Εβρ. 4,8 ει γάρ αυτούς Ιησούς κατέπαυσεν, ουκ αν περι άλλης ελάλει μετά ταύτα ημέρας·

Εβρ. 4,8 Διότι, εάν ο Ιησούς του Ναυή ωδηγούσε τους Εβραίους εκείνους της ανυπακοής και τους εισήγε τότε εις την γην της καταπαύσεως, δεν θα ωμιλούσε ο Θεός έπειτα από αυτά περι άλλης ημέρας καταπαύσεως. (Η γη της επαγγελίας εις την οποίαν εισήλθον οι Ισραηλίται δεν ήτο η γη της αληθινής, της αιωνίας αναπαύσεως. Δι' αυτό ο Θεός ομιλεί περι άλλης αναπαύσεως).

Εβρ. 4,9 άρα απολείπεται σαββατισμός τώ λαώ τού Θεού.

Εβρ. 4,9 Δια να ομιλή όμως το Πνεύμα το Αγιον περι άλλης καταπαύσεως, σημαίνει ότι απομένει αιωνία και χαρμόσυνος κατάπαυσις και μακαριότητος στον αληθινόν λαόν του Θεού.

Εβρ. 4,10 ο γάρ εισελθών εις την κατάπαυσιν αυτού και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, όπως από των ιδίων ο Θεός.

Εβρ. 4,10 Διότι εκείνος που εισήλθεν εις αυτήν την αιωνίαν κατάπαυσιν του Θεού, εις την βασιλείαν των ουρανών, έχει αναπαυθή και αυτός από τους αγώνας και τα έργα του, όπως ακριβώς και ο Θεός ανεπαύθη από τα ιδικά του έργα.

Εβρ. 4,11 Σπουδάσωμεν ούν εισελθείν εις εκείνην την κατάπαυσιν, ίνα μη εν τώ αυτώ τις υποδείγματι πέση της απειθείας.

Εβρ. 4,11 Ας προσπαθήσωμεν, λοιπόν, με κάθε επιμέλειαν και δραστηριότητα να εισέλθωμεν εις εκείνην την ουρανίαν ανάπαυσιν, δια να μη πέση κανείς στο αυτό κατάντημα και πάθημα των απίστων και ανυποτάκτων Ιουδαίων.

Εβρ. 4,12 Ζών γάρ ο λόγος τού Θεού και ενεργής και τομώτερος υπέρ πάσαν μάχαιραν δίστομον και δϊϊκνούμενος άχρι μερισμού ψυχής τε και πνεύματος, αρμών τε και μυελών, και κριτικός ενθυμήσεων και εννοιών καρδίας,

Εβρ. 4,12 Διότι ο λόγος του Θεού δεν είναι νεκρός και αδρανής, αλλά ζωντανός και δραστήριος, κοπτερώτερος από κάθε κολοτροχισμένο δίκωπο μαχαίρι, ικανός να εισδύη εις όλην την ύπαρξιν του ανθρώπου, μέχρι που να ξεχωρίζη την ψυχήν και τα πνευματικά χαρίσματα του ανθρώπου, τας αρθρώσεις και τους μυελούς· και έχει την δύναμιν να ερευνά και να κρίνη και τας πλέον αφανείς και κρυφίας σκέψεις και εννοίας της καρδίας.

Εβρ. 4,13 και ουκ έστι κτίσις αφανής ενώπιον αυτού, πάντα δε γυμνά και τετραχλησιμένα τοίς οφθαλμοίς αυτού, προς ον ημίν ο λόγος.

Εβρ. 4,13 Και δεν υπάρχει κανένα κτίσμα αφανές και αόρατον ενώπιον του Θεού, αλλ' όλα είναι γυμνά και ξεσκεπα εις τα μάτια αυτού, προς τον οποίον και ημείς μίαν ημέραν θα λογοδοτήσωμεν.

Εβρ. 4,14 Έχοντες ούν αρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τους ουρανούς, Ιησούν τον υιόν τού Θεού, κρατών μεν της ομολογίας.

Εβρ. 4,14 Αφού, λοιπόν, έχομεν Αρχιερέα μέγαν, που έχει διαβή τους ουρανούς και εκάθισεν εκ δεξιών του Θεού, τον Ιησούν, τον Υιόν του Θεού, ας κρατών σφικτά την ομολογίαν της πίστεώς μας.

Εβρ. 4,15 ου γάρ έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών, πεπειραμένον δε κατά πάντα καθ ομοιότητα χωρίς αμαρτίας.

Εβρ. 4,15 Διότι δεν έχομεν Αρχιερέα, ο οποίος-λόγω αγνοίας εκείνων που συμβαίνουν εις ημάς-δεν ημπορεί να αισθανθή συμπάθειαν προς τας πνευματικές και ηθικές ημών ασθενείας και αδυναμίας. Τουναντίον έχομεν Αρχιερέα, ο οποίος έχει πειρασθή και δοκιμασθή εις όλα, όσα είναι δυνατόν να πειρασθή η ανθρωπίνη φύσις, ομοίως με ημάς, χωρίς όμως να παρασρθη εις καμμίαν απολύτως αμαρτίαν.

Εβρ. 4,16 προσερχόμεθα ούν μετά παρησίας τώ θρόνω της χάριτος, ίνα λάβωμεν έλεον και χάριν εύρωμεν εις εύκαιρον βοήθειαν.

Εβρ. 4,16 Λοιπόν ας προσευχώμεθα με θάρρος και ακλόνητος πεποίθησιν στον θρόνον της χάριτος, δια να λάβωμεν έλεον και συγχώρησιν των αμαρτιών μας και δια να εύρωμεν την θείαν χάριν, που θα μας βοηθή αποτελεσματικώς εις κάθε περίστασιν πειρασμών και κινδύνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Εβρ. 5,1 Πάς γάρ αρχιερεύς εξ ανθρώπων λαμβανόμενος υπέρ ανθρώπων καθίσταται τα προς τον Θεόν, ίνα προσφέρει δώρα τε και θυσίας υπέρ αμαρτιών,

Εβρ. 5,1 Διότι κάθε αρχιερεύς, που λαμβάνεται και ξεχωρίζεται από τους ανθρώπους, όπως συμβαίνει μεταξύ των Ιουδαίων, γίνεται και εγκαθίσταται αρχιερεύς υπέρ των ανθρώπων, δια να προσφέρει δώρα και θυσίας προς συγχώρησιν των

αμαρτιών του λαού.

Εβρ. 5,2 μετριοπαθείς δυνάμενοι τοίς αγνοούσι και πλανωμένοις, επεί και αυτός περικείται ασθέειαν·

Εβρ. 5,2 Και ημπορεί αυτός να συμπαθή και να φέρεται με μετριοπάθειαν προς αυτούς, που παρασύρονται εις την αμαρτίαν από άγνοιαν και πλάνην, διότι και αυτός σαν άνθρωπος περιβάλλεται και διαποτιζεται και φέρει την ανθρωπίνην ασθέειαν.

Εβρ. 5,3 και διά ταύτην οφείλει, καθώς περί τού λαού, ούτω και περί εαυτού προσφέρει υπέρ αμαρτιών.

Εβρ. 5,3 Ακριβώς δε εξ αιτίας αυτής της ασθευείας και ενόχης του ως ανθρώπου έχει καθήκον να προσφέρει θυσίας και δια τον εαυτόν του, δια την συγχώρησιν των αμαρτιών του, όπως προσφέρει υπέρ του λαού.

Εβρ. 5,4 και ουχ εαυτώ τις λαμβάνει την τιμήν, αλλά καλούμενος υπό τού Θεού, καθάπερ και Ααρών.

Εβρ. 5,4 Και κανείς δεν παίρνει μόνος του και αυθαιρέτως την μεγάλην τιμήν του αρχιερατικού αξιώματος, αλλά την λαμβάνει, όταν προσκαλήται από τον Θεόν, όπως είχε προσκληθή και ο Ααρών.

Εβρ. 5,5 ούτω και ο Χριστός ουχ εαυτόν εδόξασε γεννηθήναι αρχιερέα, αλλ' ο λαλήσας προς αυτόν· υιός μου εί σύ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε·

Εβρ. 5,5 Έτσι και ο Χριστός, ο μέγας Αρχιερέυς, δεν εδόξασε μόνος του τον εαυτόν του στον να γίνη Αρχιερέυς, δεν απέμεινε αυτός στον εαυτόν του το αξίωμα, αλλ' ο Θεός, ο οποίος ελάλησε προς αυτόν και του είπε· "συ είσαι Υιός μου, εγώ σε εγέννησα σήμερα, που σου έδωκα την ανθρωπίνην φύσιν".

Εβρ. 5,6 καθώς και εν ετέρω λέγει σύ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

Εβρ. 5,6 Καθώς και εις άλλο χωρίον της Γραφής λέγει· "συ είσαι ιερεύς στον αιώνα, έχεις αιωνίαν και ακατάλυτον την αρχιερωσύνην, σύμφωνα με τον τύπον, που προφητικώς εδόθη εν τω προσώπω του Μελχισεδέκ εις την Π. Διαθήκην".

Εβρ. 5,7 ός εν ταίς ημέραις της σαρκός αυτού δείσεις τε και ικετηρίας προς τον δυνάμενον σώζειν αυτόν εκ θανάτου μετά κραυγής ισχυράς και δακρύων προσενέγκας, και εισακουσθείς από της ευλαβείας,

Εβρ. 5,7 Αυτός ο Ιησούς Χριστός κατά τας ημέρας της ενανθρωπήσεώς του και της επιγείου σωματικής ζωής προσέφερε προς τον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος ηδύνατο να τον σώση από το φρικτόν μαρτύριον της αγωνίας και του σταυρικού θανάτου, θερμάς δεήσεις και ικεσίας με κραυγήν ισχυράν και με δάκρυα, και εισηκούσθη, χάρις εις την άπειρον αυτού ευλάβειαν (ώστε καρτερικώς να πίνη το ποτήριον του σταυρικού θανάτου του).

Εβρ. 5,8 καίπερ ών υιός, έμαθεν αφ ών έπαθε την υπακοήν,

Εβρ. 5,8 Έτσι δε, καιίτοι ήτο Υιός του Θεού, ο μονογενής και ομοούσιος του Πατρός, έμαθε εκ προσωπικής πείρας ως άνθρωπος από όσα έπαθε την υπακοήν.

Εβρ. 5,9 και τελειωθείς εγένετο τοίς υπακούουσιν αυτώ πάσιν αίτιος σωτηρίας αιωνίου,

Εβρ. 5,9 Και αφού έγινε τέλειος κατά πάντα και ως άνθρωπος, έγινεν αίτιος αιωνίου σωτηρίας εις όλους όσους τον υπακούουν.

Εβρ. 5,10 προσαγορευθείς υπό τού Θεού αρχιερέυς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

Εβρ. 5,10 Και ωνομάσθη και προσεφωνήθη από τον Θεόν αιώνιος Αρχιερέυς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

Εβρ. 5,11 Περί ού πολυς ημίν ο λόγος και δυσερμήνευτος λέγειν, επεί νωθροί γεγόνατε ταίς ακοαίς.

Εβρ. 5,11 Δι' αυτόν δε τον Μελχισεδέκ, τον τύπον και το προεικόνισμα της αρχιερωσύνης του Χριστού, πολλά ημπορούμεν να είπωμεν, τα οποία όμως δύσκολα ερμηνεύονται, μάλιστα δε εις σαν, επειδή έχετε γίνει βραδείς και δυσκίνητοι στο να ακουέτε και να εννοήτε τας μεγάλας αληθείας της πίστεως.

Εβρ. 5,12 και γάρ οφείλοντες είναι διδάσκαλοι διά τον χρόνον, páλιν χρείαν έχετε τού διδάσκειν υμάς τίνα τα στοιχεία της αρχής των λογίων τού Θεού, και γεγόνατε χρείαν έχοντες γάλακτος και ου στερεάς τροφής.

Εβρ. 5,12 Και ενώ σεις θα έπρεπε να είσθε διδάσκαλοι των άλλων, αφού επί τόσον χρόνον ακουέτε τα λόγια του Χριστού, εν τούτοις έχετε ανάγκη να σας διδάσκουν ποία είναι αι στοιχειώδεις και θεμελιώδεις αληθείαι των λόγων του Θεού, αι ποία διδάσκονται στους νεοφωτιστους κατά την αρχήν της πίστεως των στον Χριστόν. Και έτσι παρουσιάζεσθε σαν νήπια, που έχουν ανάγκη από γάλα και δεν είναι εις θέσιν να πάρουν και να αφομοιώσουν στερεάν τροφήν. Είσθε νήπιοι κατά την πίστιν και όχι ώριμοι.

Εβρ. 5,13 πάς γάρ ο μετέχων γάλακτος άπειρος λόγου δικαιοσύνης· νήπιος γάρ εστι·

Εβρ. 5,13 Διότι καθένας που τρέφεται με γάλα, που εξακολουθεί δηλαδή να παίρνει μόνον τας στοιχειώδεις αληθείας της πίστεως, δεν έχει λάβει ακόμη πείραν και δεν γνωρίζει την διδασκαλίαν, η οποία οδηγεί εις την δικαίωσιν και την ενάρετον ζωήν. Είναι ακόμη από πνευματικής απόψεως νήπιον.

Εβρ. 5,14 τελειών δε εστιν η στερεά τροφή, των διά την έξιν τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εχόντων προς διάκρισιν καλού τε και κακού.

Εβρ. 5,14 Η στερεά τροφή, η βαθεία και φωτισμένη πνευματική διδασκαλία, είναι δια τους τελειούς, δι' εκείνους οι οποίοι έχουν με την πνευματικήν εργασίαν και συνήθειαν γυμνασμένα και ικανά τα αισθητήρια της ψυχής, ώστε να διακρίνουν εύκολα μεταξύ καλού και κακού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Εβρ. 6,1 Διό αφέντες τον της αρχής τού Χριστού λόγον επί την τελειότητα φερώμεθα, μη páλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας από νεκρών έργων, και πίστεως επί Θεόν,

Εβρ. 6,1 Επειδή, λοιπόν, από τόσον καιρόν έχετε ακούσει την διδασκαλίαν του Χριστού και δεν πρέπει πλέον να μένετε νήπιοι πνευματικώς, ας αφήσωμεν τας στοιχειώδεις και απλουστάτας διδασκαλίας περί του Χριστού και ας

προχωρήσωμεν προς τας τελειότερας. Και ας μη θέτωμεν páλιν ως θεμέλιον της εν Χριστώ ζωής σας εκείνα, από τα οποία ηρχίσασμεν, δηλαδή να μη αρχίσωμεν από την μετάνοιαν εκ των νεκρών έργων της αμαρτίας και από την πίστιν στον Θεόν·

Εβρ. 6,2 βαπτισμών διδαχής, επιθέσεώς τε χειρών, αναστάσεώς τε νεκρών και κρίματος αιωνίου.

Εβρ. 6,2 από την διδασκαλίαν περί της τεραστίας διαφοράς μεταξύ του χριστιανικού βαπτίσματος και των Ιουδαϊκών βαπτισμών και πλύσεων, από την επίθεσιν των χειρών, που γίνεται μετά το βάπτισμα δια την μετάδοσιν των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, από την διδασκαλίαν περί της αναστάσεως των νεκρών και της μελλούσης κρίσεως, από την οποίαν θα εξαρτηθή το αιώνιον μέλλον μας. Αυτά τα είπομεν εις την αρχην.

Εβρ. 6,3 και τούτο ποιήσωμεν, εánπερ επιτρέπη ο Θεός.

Εβρ. 6,3 Και, Θεού θέλοντος, θα πραγματοποιήσωμεν τώρα αυτήν την πρόοδον και θα προχωρήσωμεν εις την ανωτέραν πνευματικήν διδασκαλίαν και ζωήν.

Εβρ. 6,4 αδύνατον γάρ τους άπαξ φωτισθέντας γευσσαμένους τε της δωρεάς της επουρανίου και μετόχους γενηθέντας Πνεύματος Αγίου

Εβρ. 6,4 Πρέπει δε πάντοτε να προχωρούμεν, διότι άλλως υπάρχει φόβος καταστρεπτικής οπισθοδρομήσεως. Διότι είναι αδύνατον εκείνοι, οι οποίοι κατηχήθησαν τον λόγον του Θεού, έλαβον το άπαξ τελούμενον δια τον καθένα άγιον βάπτισμα και εγεύθησαν την απεριγράπτον γλυκύτητα και χάριν των ουρανίων δωρεών του Θεού και έγιναν μέτοχοι των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος

Εβρ. 6,5 και καλόν γευσσαμένους Θεού ρήμα δυνάμεις τε μέλλοντος αιώνος,

Εβρ. 6,5 και έλαβαν προσωπικήν πείραν πόσον καλός, ευεργετικός και ειρηνοποιός είναι ο λόγος του Θεού και εγνώρισαν τας υπερφυσικάς δυνάμεις και τα θαύματα, που πραγματοποιούνται εν τω ονόματι του Χριστού, θα εκδηλωθούν δε εις όλην των την λαμπρότητα κατά τον μέλλοντα αιώνα,

Εβρ. 6,6 και παραπεσόντας, páλιν ανακαινίζειν εις μετάνοιαν, ανασταυρόντας εαυτοίς τον υιόν τού Θεού και παραδειγματίζοντας.

Εβρ. 6,6 αυτοί οι πιστοί, που τόσοσν έχουν προοδεύσει, εάν ξεπέσουν από όλα αυτά και τα αρνηθον, είναι αδύνατον να ανακαινίζωνται και να οδηγούνται páλιν εις μετάνοιαν, διότι αυτοί με την άρνησίν των και την σκληροκαρδίαν των ξανασταυρώνουν τον Υιόν του Θεού, και, όπως απεσκληρυμμένοι άρχοντες του Ισραήλ τότε, τον διαπομπεύουν τώρα και αυτοί εις τα μάτια των ανθρώπων.

Εβρ. 6,7 γη γάρ η πούσα τον επ αυτής πολλάκις ερχόμενον νετόν και τίκτουσα βοτάνην εύθετον εκείνους δι ούς και γεωργείται, μεταλαμβάνει ευλογίας από τού Θεού·

Εβρ. 6,7 Ας δεχόμεθα, λοιπόν, με ευλάβειαν και προς καρποφορίαν τας δωρεάς του Θεού, διότι η γη που πίνει πάντοτε την βροχήν, η οποία συχνά κατά διαστήματα πίπτει εις αυτήν, και αναβλαστάνει χόρτον και λαχανικά και καρπούς δι' εκείνους από τους οποίους και καλλιεργείται, παίρνει ευλογίαν από τον Θεόν.

Εβρ. 6,8 εκφέρουσα δε ακάνθας και τριβόλους, αδόκιμος και κατάρας εγγύς, ής το τέλος εις καύσιν.

Εβρ. 6,8 Όταν όμως βγάξη αγκάθια και τριβόλια, τότε γίνεται ακατάλληλος και άχρηστος, πλησιάζει δε και κινδυνεύει να γίνη κατηραμένη, το δε τέλος της θα είναι φωτιά, η οποία θα κάψη τα αγκάθια και τα τριβόλια. (Οι πιστοί, που δέχονται την χάριν του Θεού και προοδεύουν εις την αρετήν, παίρνουν ολονέν και περισσοτέρας θείας ευλογίας· όσοι όμως εκτρέπονται εις έργα φαύλα και μοχθηρά και μένουν αμετανοήτως εις αυτά, γίνονται ένοχοι της κατάρας του Θεού).

Εβρ. 6,9 Πειπίσμεθα δε περί υμών, αγαπητοί, τα κρείττονα και εχόμενα σωτηρίας, ει και ούτω λαλούμεν.

Εβρ. 6,9 Δια σας όμως, αδελφοί, αν και σας ομιλούμεν τόσοσν επιτιμητικά, έχομεν ακλόνητον την πεποίθησιν, ότι προοδεύετε προς τα καλύτερα και προς εκείνα, τα οποία συνδέονται με την αιωνίαν σωτηρίαν σας.

Εβρ. 6,10 ου γάρ άδικος ο Θεός επιλαθέσθαι τού έργου υμών και τού κόπου της αγάπης ής ενεδείξασθε εις το όνομα αυτού, διακονήσαντες τοίς αγίοις και διακονούντες.

Εβρ. 6,10 Διότι δεν είναι άδικος ο Θεός, ώστε να λησμονήση τα καλά σας έργα και τον κόπον σας, δια την άσκησιν της αγάπης, την οποίαν εδείξατε εν τω ονόματι του Χριστού, υπηρετήσαντες τους Χριστιανούς και εξακολουθούντες μέχρι σήμερον να τους υπηρετήτε και βοηθήτε.

Εβρ. 6,11 επιθυμούμεν δε έκαστον υμών την αυτήν ενδείκνυσθαι σπουδήν προς την πληροφορίαν της ελπίδος άχρι τέλους,

Εβρ. 6,11 Θελομεν δε ο καθένας από σας να δεικνύη συνεχώς την ιδίαν προθυμίαν και φροντίδα, τον ιερόν ενθουσιασμόν και ζήλον, να έχετε ακλόνητον μέχρι τέλους της ζωής σας την βεβαιότητα περί των αιώνιων αγαθών, που ελπίζομεν,

Εβρ. 6,12 ίνα μη νωθροί γένησθε, μιμηταί δε των διά πίστewς και μακροθυμίας κληρονομώντων τας επαγγελίας.

Εβρ. 6,12 ώστε να μη είσθε αμελείς και οκνηροί, αλλά να γίνετε μιμηταί εκείνων, οι οποίοι χάρις εις την πίστιν και την εγκαρτέρησίν των κληρονομούν τα αγαθά, που έχει υποσχεθή ο Θεός.

Εβρ. 6,13 Τώ γάρ Αβραάμ επαγγειλάμενος ο Θεός, επει κατ ουδενός είχε μείζονος ομόσαι, ώμοσε καθ εαυτού,

Εβρ. 6,13 Εις δε τον Αβραάμ, όταν είχε δώσει ο Θεός τας μεγάλας υποσχέσεις, επειδή δεν είχε κανένα μεγαλύτερόν του-εφ' όσον αυτός είναι ο μόνος απειροτέλειος-δια να ορκισθή και να βεβαιώση έτσι κατά τον απόλυτον τρόπον τον Αβραάμ, ότι ασφαλώς και βεβαίως θα τας εκπληρώση, ωρκίσθη στον εαυτόν του

Εβρ. 6,14 λέγων· ή μην ευλογών ευλογήσω σε και πληθύνων πληθυνώ σε·

Εβρ. 6,14 λέγων· "αληθώς και βεβαίως θα σε ευλογήσω πλουσίως και θα αυξήσω εις πλήθος πολύ και αναρίθμητον τους απογόνους σου".

Εβρ. 6,15 και ούτω μακροθυμίας επέτυχε της επαγγελίας.

Εβρ. 6,15 Και έτσι ο Αβραάμ επίστευσεν στον Θεόν, επερίμενε με ακλόνητον αναμονήν, και επέτυχε την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως, (διότι αφ' ενός μεν απέκτησε υιόν εκ της Σαρρας, τον Ισαάκ, γενάρχην και αρχηγόν έθνους, εφ' ετέρου δε από την χώραν των πνευμάτων είδε την ενανθρώπησιν του Υιού του Θεού, του ευλογημένου Σωτήρος των ανθρώπων).

Εβρ. 6,16 άνθρωποι μόν γάρ κατά τού μείζονος ομνύουσι, και πάσης αυτοίς αντιλογίας πέρας εις βεβαίωσιν ο όρκος·

Εβρ. 6,16 Διότι οι άνθρωποι ορκίζονται συνήθως στον Θεόν, τον μεγαλύτερον από όλους, και δίδεται όρκος, δια να σταματήσει κάθε αντιλογία μεταξύ των και δια να επιβεβαιωθούν επισήμως τα λεγόμενα.

Εβρ. 6,17 εν ώ περισσότερον βουλόμενος ο Θεός επιδείξει τοίς κληρονόμοις της επαγγελίας το αμετάθετον της βουλής αυτού, εμεσίτευσεν όρκω,

Εβρ. 6,17 Δι' αυτό και ο Θεός, επειδή ήθελε με μεγαλυτέραν βεβαιότητα να δείξη στους κληρονόμους των υποσχέσεών του το αμετάκλητον και αμετακίνητον της αποφάσεως του, συγκατέβη να χρησιμοποιήση ως μέσον επιβεβαίωσεως τον όρκον.

Εβρ. 6,18 ίνα διά δύο πραγμάτων αμεταθέτων, εν οίς αδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ισχυράν παράκλησιν έχομεν οι καταφυγόντες κρατήσαι της προκειμένης ελπίδος·

Εβρ. 6,18 Και έτσι με δύο πράγματα, τα οποία είναι αμετάκλητα και αμετακίνητα, δηλαδή με την υπόσχεσίν του και τον όρκον του, εις τα οποία είναι εντελώς αδύνατον να ψευσθή ποτέ ο Θεός, να έχωμεν την βεβαιότητα και το στήριγμα να κρατήσωμεν την ελπίδα, η οποία μας έχει προσφερθή.

Εβρ. 6,19 ήν ως άγκυραν έχομεν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις το εσώτερον τού καταπετάσματος,

Εβρ. 6,19 Αυτήν δε την ελπίδα την έχομεν σαν άγκυραν της ψυχής ασφαλή και σταθεράν, η οποία εισέρχεται και μας

κρατεί σταθερά ηνωμένους προς τον ουρανόν, τον οποίον ουρανόν εσυμβόλιζε το εκείθεν από το παραπέτασμα της σκηνης του μαρτυρίου τμήμα, τα Αγια των Αγίων.

Εβρ. 6,20 όπου πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ αρχιερέυς γενόμενος εις τον αιώνα.

Εβρ. 6,20 Εις τον ουρανόν δε πρωτοπόρος χάρις ημών εισήλθεν ο Ιησούς, γενόμενος αρχιερέυς κατά τον τύπον του Μελχισεδεκ, όχι προσωρινός, αλλά αιώνιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Εβρ. 7,1 Ούτος γάρ ο Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, ιερεύς τού Θεού τού υψίστου, ο συναντήσας Αβραάμ υποστρέφοντι από της κοπής των βασιλέων και ευλογήσας αυτόν,

Εβρ. 7,1 Πράγματι ο Μελχισεδέκ προεικόνιζε τον Χριστόν, διότι αυτός ο Μελχισεδέκ ήτο βασιλεύς της πόλεως Σαλήμ, της Ιερουσαλήμ, του Θεού του Υψίστου ιερεύς, ο οποίος και είχε συναντήσει τον Αβραάμ, όταν επέστρεφεν ούτος από τον όλεθρον των βασιλέων, τους οποίους είχε καταικήσει, και τον ευλόγησεν.

Εβρ. 7,2 ώ και δεκάτην από πάντων εμέρισεν Αβραάμ, πρώτον μὲν ερμηνευόμενος βασιλεύς δικαιοσύνης, έπειτα δε και βασιλεύς Σαλήμ, ό εστι βασιλεύς ειρήνης,

Εβρ. 7,2 Εις αυτόν ο Αβραάμ εξεχώρισε και έδωσε το δέκατον από όλα τα λάφυρα. Ο Μελχισεδέκ δε αυτός έχει όνομά που ερμηνεύεται "βασιλεύς δικαιοσύνης" έπειτα δε είναι βασιλεύς της Σαλήμ, δηλαδή βασιλεύς ειρήνης, διότι το όνομα Σαλήμ σημαίνει ειρήνη.

Εβρ. 7,3 απάτωρ, αμήτωρ, αγνεαλόγητος, μήτε αρχήν ημερών μήτε ζωής τέλος έχων, αφωμοιωμένος δε τώ υιώ τού Θεού, μένει ιερεύς εις το διηνεκές.

Εβρ. 7,3 Επί πλέον δε η Αγία Γραφή παρουσιάζει τον Μελχισεδέκ αγνεαλόγητον, χωρίς να κάμνη λόγον περί του πατρός και της μητρός του, σαν να μη έχη ούτε αρχήν ημερών ούτε τέλος ζωής, όμοιον προς τον Υιόν του Θεού, που μένει διαρκώς ιερεύς. (Ετσι δε ο Μελχισεδέκ, επειδή λέγεται "βασιλεύς δικαιοσύνης" και είναι βασιλεύς ειρήνης και παρουσιάζεται χωρίς αρχήν και τέλος, έχει καταστή τύπος και σύμβολον του Χριστού, διότι ο Χριστός είναι βασιλεύς δικαιοσύνης, βασιλεύς ειρήνης, απάτωρ ως άνθρωπος, αμήτωρ ως Θεός, Αρχιερέυς δε αιώνιος και μοναδικός, χωρίς να έχη ούτε προηγούμενόν του ούτε διάδοχόν του ίσον προς αυτόν).

Εβρ. 7,4 Θεωρείτε δε πηλίκος ούτος, ώ και δεκάτην Αβραάμ έδωκεν εκ των ακροθινίων ο πατριάρχης.

Εβρ. 7,4 Βλέπετε, λοιπόν, πόσον μεγάλος υπήρξεν αυτός ο Μελχισεδέκ, αφού εις αυτόν προς ένδειξιν σεβασμού και εκτιμήσεως έδωσεν ο μεγάλος πατριάρχης Αβραάμ το ένα δέκατον από τα πολυτιμότερα λάφυρά του.

Εβρ. 7,5 και οι μὲν εκ των υιών Λευϊ την ιερατείαν λαμβάνοντες εντολήν έχουσιν αποδεκατούν τον λαόν κατά τον νόμον, τούτ έστι τους αδελφούς αυτών, καιπερ εξεληλυθότας εκ της οσφύος Αβραάμ·

Εβρ. 7,5 Και όσοι μεν από την φυλήν Λευϊ δέχονται την ιερωσύνην, έχουσι από τον Θεόν εντολήν να παίρνουν το ένα δέκατον από τα εισοδήματα του λαού, όπως ορίζει ο Νομος. Δηλαδή παίρνουν το δέκατον από τα εισοδήματα των αδελφών των, καιτοι και οι αδελφοί των αυτοί έχουσι προέλθει, όπως και οι Λευϊται, από τα σπλάγχνα του Αβραάμ.

Εβρ. 7,6 ο δε μη γενεαλογούμενος εξ αυτών δεδεκάτωκε τον Αβραάμ, και τον έχοντα τας επαγγελίας ευλόγηκε.

Εβρ. 7,6 Ο Μελχισεδέκ όμως, ο οποίος δεν έχει την γενεαλογίαν του από αυτούς, έχει πάρει το δέκατον από τον Αβραάμ και ευλόγησε αυτόν, ο οποίος εν τούτοις είχε τας επαγγελίας του Θεού.

Εβρ. 7,7 χωρίς δε πάσης αντιλογίας το έλαττον υπό τού κρείττονος ευλογείται.

Εβρ. 7,7 Δεν υπάρχει δε καμμία αντιλογία και αντίρρησης, ότι το μικρότερον από απόψεως αξίας ευλογείται από το μεγαλύτερον. (Και ο Μελχισεδέκ με το να ευλογήση, κατά θεϊαν βουλήν, τον Αβραάμ, σημαίνει, ότι ήτο ανώτερος από εκείνον).

Εβρ. 7,8 και ώδε μὲν δεκάτας αποθνήσκοντες άνθρωποι λαμβάνουσιν, εκεί δε μαρτυρούμενος ότι ζή.

Εβρ. 7,8 Και εδώ μεν άνθρωποι που πεθαίνουν, δηλαδή ιερείς, παίρνουν το δέκατον από τους συνανθρώπους των. Εκεί δε επήγε το δέκατον από τον Αβραάμ ο Μελχισεδέκ, ο οποίος μαρτυρείται από την Αγίαν Γραφήν ότι ζή, επειδή πουθενά δεν γίνεται λόγος περί του θανάτου του.

Εβρ. 7,9 και ως έπος ειπείν, διά Αβραάμ και Λευϊ ο δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται·

Εβρ. 7,9 Και δια να ομιλήσω με συντομίαν, δια μέσου του Αβραάμ και εν τω προσώπω του Αβραάμ οι Λευϊται, που παίρνουν το δέκατον, έδωσαν και αυτοί δέκατον στον Μελχισεδέκ, εφ' όσον είναι απόγονοι του Αβραάμ.

Εβρ. 7,10 έτι γάρ εν τή οσφύϊ τού πατρός ήν ότε συνήντησεν αυτώ ο Μελχισεδέκ.

Εβρ. 7,10 Διότι ο Λευϊ, ο γενάρχης των Λευϊτών, υπήρχεν εις τα σπλάγχνα του πάππου του Αβραάμ, όταν συνήντησεν αυτόν ο Μελχισεδέκ και επήρε από εκείνον το δέκατον.

Εβρ. 7,11 Ει μὲν ούν τελείωσις διά της Λευϊτικής ιερωσύνης ήν· ο λαός γάρ επ αυτή νενομοθέτητο· τις έτι χρεια κατά την τάξιν Μελχισεδέκ έτερον ανίστασθαι ιερέα και ου κατά την τάξιν Ααρών λέγεσθαι;

Εβρ. 7,11 Εάν, λοιπόν, η ηθική τελείωσις και η πλήρης συμφιλίωσις με τον Θεόν και η σωτηρία ήτο δυνατόν να πραγματοποιηθή δια της λευϊτικής ιερωσύνης·διότι ο λαός, σύμφωνα με τον μωσαϊκόν Νομον, είχε στηριχθή εις αυτήν· ποια πλέον ανάγκη υπήρχε να προβληθή και ν' αναδειχθή άλλος ιερεύς κατά τον τύπον του Μελχισεδέκ και να μη εξακολουθή να ονομάζεται ιερεύς κατά την τάξιν του Ααρών;

Εβρ. 7,12 μετατιθεμένης γάρ της ιερωσύνης εξ ανάγκης και νόμου μετάθεσις γίνεται.

Εβρ. 7,12 Διότι όταν μετατίθεται και αλλάση η ιερωσύνη, κατ' ανάγκην επακολουθεί αλλαγή και αντικατάστασις του νόμου.

Εβρ. 7,13 εφ' ον γάρ λέγεται ταύτα, φυλής ετέρας μετέσχηκεν, αφ' ής ουδείς προσέσχηκε τώ θυσιαστηρίω.

Εβρ. 7,13 Η ιερωσύνη των Λευϊτών έχει πλέον αντικατασταθή, διότι εκείνος προς τον οποίον αναφέρονται αυτά και τον οποίον προεικόνιζεν ο Μελχισεδέκ, δηλαδή ο Ιησούς Χριστός, προέρχεται από άλλην φυλήν, από την οποίαν κανείς ποτέ δεν επλησίασεν ως ιερεύς το θυσιαστήριον.

Εβρ. 7,14 πρόδηλον γάρ ότι εξ Ιούδα ανατέταλκεν ο Κύριος ημών, εις ήν φυλήν ουδέν περί ιερωσύνης Μωϋσής ελάλησε.

Εβρ. 7,14 Διότι είναι ολοφάνερρον, ότι ο Κυριος ημών ανέτειλε σαν ήλιος και προήλθε από την φυλήν Ιούδα, προς την οποίαν φυλήν τίποτε περί ιερωσύνης δεν ειχεν ομιλήσει ο Μωϋσής.

Εβρ. 7,15 Καί περισσότερον έτι κατάδηλόν εστιν, ει κατά την ομοίότητα Μελχισεδέκ ανίσταται ιερεύς έτερος,

Εβρ. 7,15 Και γίνεται ακόμη περισσότερο φανερόν ότι καταλύεται η λευϊτική ιερωσύνη και μετατίθεται, αφού κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ παρουσιάζεται και καθίσταται ιερεύς άλλος,

Εβρ. 7,16 ός ου κατά νόμον εντολής σαρκικής γέγονεν, αλλά κατά δύναμιν ζωής ακαταλύτου·

Εβρ. 7,16 ο οποίος δεν έγινε ιερεύς σύμφωνα με τον Νόμον, που περιείχε εντολάς, αναφερομένας στο σώμα (όπως π.χ την περιτομήν, τους καθαρμούς, τας υποσχέσεις περί υλικών αγαθών κ.λ.π), αλλ' έγινε ιερεύς σύμφωνα με την ακατάλυτον και ζωοποιόν δύναμιν του Θεού. (Αυτός δε ο αιώνιος ιερεύς είναι ο ενανθρωπήσας Υιός του Θεού, ο Χριστός).

Εβρ. 7,17 μαρτυρεί γάρ ότι σύ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

Εβρ. 7,17 Μαρτυρεί δε η Αγία Γραφή περί του Ιησού Χριστού ως αιωνίου αρχιερέως, όταν λέγη, ότι "συ είσαι ιερεύς στον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ".

Εβρ. 7,18 αθέτησις μὲν γάρ γίνεται προαγούσης εντολής διά το αυτής ασθενές και ανωφελές·

Εβρ. 7,18 Διότι τώρα, εις την εποχήν της χάριτος, γίνεται ακύρωσις και αντικατάστασις του προγενεστέρου Νομου, δηλαδή του μωσαϊκού, διότι ο Νομος αυτός δεν είχε την δύναμιν να σώση τον άνθρωπον και δι' αυτό είναι άχρηστος και ανωφελής.

Εβρ. 7,19 ουδέν γάρ ετελείωσεν ο νόμος, επεισαγωγή δε κρείττονος ελπίδος, δι ης εγγίζομεν τώ Θεώ.

Εβρ. 7,19 Διότι τίποτε δεν κατώρθωσε να τελειοποιήση ο Νομος. Ενώ τώρα με την νέαν Διαθήκην εισάγεται νέα, καλυτέρα ελπίς, δια της οποίας πλησιάζομεν τον Θεόν, επιτυγχάνομεν την λύτρωσιν και την αιωνίαν μακαριότητα.

Εβρ. 7,20 και καθ όσον ου χωρίς ορκωμοσίας· -οι μὲν γάρ χωρίς ορκωμοσίας εισίιν ιερείς γεγονότες,

Εβρ. 7,20 Αυτή δε η ασύγκριτος ανωτερότης του Χριστού φαίνεται και εκ του γεγονότος, ότι δεν συνεστήθη χωρίς όρκον· διότι οι μεν της Π. Διαθήκης έχουν γίνει ιερείς, χωρίς να δοθή κανείς όρκος δι' αυτούς εκ μέρους του Θεού.

Εβρ. 7,21 ο δε μετά ορκωμοσίας διά τού λέγοντος προς αυτόν· ώμοσε Κύριος, και ου μεταμεληθήσεται· σύ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ·-

Εβρ. 7,21 Ο Χριστός όμως έγινε ιερεύς με τον όρκον, που έδωσεν ο Θεός προς αυτόν λέγων· "έχει ορκισθή ο Κυριος και δεν θα μεταμεληθή ποτέ δι' αυτό· συ είσαι ιερεύς αιώνιος κατά την τάξιν Μελχισεδέκ".

Εβρ. 7,22 κατά τοσούτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν έγγυος Ιησούς.

Εβρ. 7,22 Όσον δε περισσότερο μέγας και σπουδαίος ιερεύς ανεδείχθη ο Ιησούς, που έλαβε την ιερωσύνην με όρκον, όσον και περισσότερο αξιοπίστος εγγυητής και μεσίτης της νέας διαθήκης έγινε.

Εβρ. 7,23 Καί οι μὲν πλείονές εισι γεγονότες ιερείς διά το θανάτω κωλύεσθαι παραμένειν·

Εβρ. 7,23 Και εις μεν την εποχήν του Νομου έχουν γίνει πολλοί ιερείς, επειδή, σαν άνθρωποι που ήσαν, ημποδίζοντο από τον θάνατον να μένουν διαρκώς ως ιερείς.

Εβρ. 7,24 ο δε διά το μένειν αυτόν εις τον αιώνα απαράβατον έχει την ιερωσύνην·

Εβρ. 7,24 Ο Χριστός όμως, επειδή μένει ζων στον αιώνα, έχει αμετακίνητον και αμεταβίβαστον την ιερωσύνην.

Εβρ. 7,25 όθεν και σώζειν εις το παντελές δύναται τους προσερχομένους δι αυτού τώ Θεώ, πάντοτε ζών εις το εντυγχάνειν υπέρ αυτών.

Εβρ. 7,25 Επομένως και ημπορεί να σώζη πλήρως και τελείως εκείνους, οι οποίοι προσέρχονται δια μέσου αυτού προς τον Θεόν, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύη και προσεύχεται υπέρ αυτών.

Εβρ. 7,26 Τοιούτος γάρ ημίν έπρεπεν αρχιερεύς, όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών και υψηλότερος των ουρανών γενόμενος,

Εβρ. 7,26 Διότι τέτοιος τέλειος και αιώνιος Αρχιερεύς μας εχρειάζετο, όσιος, χωρίς κανένα ίχνος κακίας και πονηρίας, αμόλυντος από κάθε σπύλον αμαρτίας, χωρισμένος και εντελώς διάφορος με την αγιότητά του από τους αμαρτωλούς και ο οποίος έχει ανυψωθή πάρα πάνω από τους ουρανούς, εις τα δεξιά του Πατρός και Θεού,

Εβρ. 7,27 ός ουκ έχει καθ ήμέραν ανάγκην, ώσπερ οι αρχιερείς, πρότερον υπέρ των ιδίων αμαρτιών θυσίας αναφέρειν, έπειτα των τού λαού· τούτο γάρ εποίησεν εφάπαξ εαυτόν ανενέγκας.

Εβρ. 7,27 και δεν έχει ανάγκην, όπως οι Αρχιερείς του Νομου, να προσφέρει πρώτον θυσίας δια τας ιδικάς του αμαρτίας και έπειτα δια τας αμαρτίας του λαού. Αφ' ενός μεν διότι είναι απολύτως αναμάρτητος, αφ' ετέρου δε διότι προσέφερε μίαν φοράν υπέρ του λαού την υψίστην λυτρωτικήν θυσίαν, θυσιάσας τον εαυτόν του επάνω στον σταυρόν.

Εβρ. 7,28 ο νόμος γάρ ανθρώπους καθίστησιν αρχιερείς έχοντας ασθένειαν, ο λόγος δε της ορκωμοσίας της μετά τον νόμον υιόν εις τον αιώνα τετελειωμένον.

Εβρ. 7,28 Διότι ο Νομος του Μωυσέως εγκαθιστά αρχιερείς, που και αυτοί σαν άνθρωποι έχουν ηθικήν ασθένειαν και ατέλειαν. Ο δε λόγος της ενόρκου υποσχέσεως του Θεού, που εδόθη μετά τον Νομον δια μέσου του προφήτου Δαυΐδ, εγκαθιστά αιώνιον αρχιερέα τον Υιόν του Θεού, ο οποίος τέλειος ως Θεός ανεδείχθη και ως άνθρωπος κατά πάντα τέλειος και μένει τέλειος στους αιώνας των αιώνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Εβρ. 8,1 Κεφαλαιον δε επί τοίς λεγομένοις, τοιούτον έχομεν αρχιερέα, ός εκάθισεν εν δεξιά τού θρόνου της μεγαλωσύνης εν τοίς ουρανοίς,

Εβρ. 8,1 Το δε σημαντικώτερον και βασικωτάτης σπουδαιότητος από όσα μέχρι τώρα είπομεν είναι τούτο ότι έχομεν τέτοιον Αρχιερέα, ο οποίος εκάθισεν εις τα δεξιά του θρόνου της θείας μεγαλωσύνης επάνω στους ουρανούς

Εβρ. 8,2 των αγίων λειτουργός και της σκηνης της αληθινής, ήν έπηξεν ο Κύριος, και ουκ άνθρωπος.

Εβρ. 8,2 και έγινε λειτουργός εις τα Αγια του Ουρανού και εις την αληθινήν σκηνήν, την οποίαν εθεμελίωσε και κατεσκεύασεν ο Κυριος και όχι άνθρωπος.

Εβρ. 8,3 πάς γάρ αρχιερεύς εις το προσφέρειν δώρα τε και θυσίας καθίσταται· όθεν αναγκαίον έχειν τι και τούτον ό προσενέγκη.

Εβρ. 8,3 Διότι κάθε αρχιερεύς καθίσταται τέτοιος, δια να προσφέρει δώρα και θυσίας προς τον Θεόν. Κατά συνέπειαν ήτο ανάγκη να έχη κάτι να προσφέρει ως θυσίαν και αυτός, δηλαδή ο Χριστός. Πράγμα το οποίον και έκαμε, θυσιάσας τον εαυτόν του επάνω στον σταυρόν.

Εβρ. 8,4 ει μὲν γάρ ήν επί γής, ουδ αν ήν ιερεύς, όντων των ιερέων των προσφερόντων κατά τον νόμον τα δώρα,

Εβρ. 8,4 Διότι, εάν μεν ο Χριστός ήτο ιερεύς εδώ εις την γην, δεν θα ήτο καν ιερεύς, επειδή υπήρχον εδώ ιερείς, οι οποίοι σύμφωνα με τον Νομον επρόσφεραν τα δώρα στον Θεόν.

Εβρ. 8,5 οίτινες υποδείγματι και σκιά λατρεύουσι των επουρανίων, καθώς κεχηματίσται Μωϋσής μέλλων επιτελείν την σκηνήν· ὅρα γάρ φησι, ποιήσεις πάντα κατὰ τον τύπον τον δειχθέντα σοι εν τῷ ὄρει·

Εβρ. 8,5 Αυτοὶ ὅμως οἱ ιερεῖς τελούν τα τῆς λατρείας κατὰ τρόπον συμβολικόν και σκιάδη, δια να εξεικονίζωνται ἔτσι τα επουράνια, η ἀληθῆς δηλαδή λατρεία ἡμῶν των Χριστιανῶν, ὅπως ἄλλωστε ἔχει ἀποκαλυφθῆ στον Μωϋσέα, ὅταν ἐπρόκειτο να κατασκευάσῃ την σκηνήν του μαρτυρίου. Διότι ο Θεός του λέγει· “πρόσεχε, θα κατασκευάσῃς ὅλα σύμφωνα με το ὑπόδειγμα, που σου ἔχει δειχθῆ στο ὄρος Σινά”.

Εβρ. 8,6 νυνὶ δε διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσω και κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν επαγγελίαις νενομοθέτηται.

Εβρ. 8,6 Τώρα δε ο Αρχιερεὺς μας, ο Χριστός, ἔχει ἐπιτύχει και πραγματοποιήσῃ πολὺ διαφοροτικήν και ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν λειτουργίαν, τόσον ἀνωτέραν, ὅσον εἶναι αὐτός ο ἴδιος μεσίτης καλυτέρας και ἀνωτέρας διαθήκης, η οποία ἔχει νομοθετηθῆ, δια να προβάλλῃ και προσφέρῃ στους πιστοὺς τας καλυτέρας και τελειοτέρας υποσχέσεις.

Εβρ. 8,7 εἰ γάρ η πρώτη ἐκείνη ἦν ἀμειπτος, οὐκ ἀν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος.

Εβρ. 8,7 Διότι εἰ ἂν η πρώτη ἐκείνη διαθήκη ἦτο πράγματι πλήρης και τελεία, δεν θα ἐζητεῖτο τόπος και τρόπος να δοθῆ δευτέρα διαθήκη.

Εβρ. 8,8 μεμφομένοι γάρ αυτοῖς λέγει· ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, και συντελέσω ἐπὶ τον οἶκον Ἰσραὴλ και ἐπὶ τον οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν,

Εβρ. 8,8 Εν τούτοις προανηγγέθη ἀπὸ τον Θεὸν η δευτέρα και τελεία αὐτῆ διαθήκη. Διότι αὐτός ο ἴδιος κατηγορῶν και επικρίνων αὐτούς που εἶχαν λάβῃ την πρώτην διαθήκην, λέγει· “ἰδοὺ, λέγει ο Κυριος, ἔρχονται ἡμέραι, κατὰ τας οποίας θα πραγματοποιήσω και θα συνάψω με το ἔθνος Ἰσραὴλ και με την φυλὴν Ἰούδα, δηλαδή με τον νέον Ἰσραὴλ τῆς χάριτος, νέαν διαθήκην.

Εβρ. 8,9 οὐ κατὰ την διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν εν ἡμέρα ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρός αὐτῶν ἐξαγαγείν αὐτούς εκ γῆς Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν εν τῇ διαθήκῃ μου, καγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει Κύριος·

Εβρ. 8,9 Και αὐτῆ δεν θα εἶναι σαν την διαθήκην, την οποίαν συνήψα με τους προπάτορας των Ἰσραηλιτῶν κατὰ την ἡμέραν, που τους ἐπίασα ἀπὸ το χέρι, δια να τους βγάλω ἐλευθέρους ἀπὸ την γῆν τῆς Αἰγύπτου. Διότι ἐκεῖνοι δεν ἐμείναν πιστοὶ εἰς την διαθήκην μου, δι’ αὐτὸ δε και ἐγὼ τους παρημέλησα, ἀπέσυρα την εὐνοιάν μου ἀπ’ αὐτῶν, λέγει ο Κυριος.

Εβρ. 8,10 ὅτι αὐτῆ η διαθήκη ἦν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ τας ἡμέρας ἐκεῖνας, λέγει Κύριος· διδούς νόμους μου εἰς την διάνοιαν αὐτῶν, και ἐπὶ καρδίας αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς, και ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, και αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.

Εβρ. 8,10 Διότι αὐτῆ εἶναι η νέα διαθήκη, την οποίαν θα συνάψω με τον νέον Ἰσραὴλ τῆς χάριτος, δηλαδή με τους πιστοὺς στον Χριστόν, που θα αποτελοῦν την Εκκλησίαν, ἔπειτα ἀπὸ τας ἡμέρας ἐκεῖνας, λέγει ο Κυριος. Και θα δώσω τους νόμους μου εἰς την διάνοιάν των και θα ἐγχαράξω αὐτούς εἰς τας καρδίας των και θα εἶμαι ἐγὼ εἰς αὐτούς Θεός και αὐτοὶ θα εἶναι εἰς ἐμέ λαός.

Εβρ. 8,11 και οὐ μη διδάξουσιν ἕκαστος τον πολίτην αὐτοῦ και ἕκαστος τον ἀδελφόν αὐτοῦ, λέγων· γινώθι τον Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν·

Εβρ. 8,11 Και δεν θα διδάξουν ο καθένας τον συμπατριώτην του και ο ἄλλος τον ἀδελφόν του λέγων· Μαθε ποιός εἶναι ο Κυριος. Διότι ὅλοι τότε ἀνεξαιρέτως θα με γνωρίσουν ἀπὸ τον μικρόν ἕως τον μεγάλον.

Εβρ. 8,12 ὅτι ἴλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, και των ἀμαρτιῶν αὐτῶν και των ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μη μνησθῶ ἔτι.

Εβρ. 8,12 Διότι ἐγὼ θα εἶμαι γεμάτος ἔλεος και θα δώσω πλήρη συγχώρησιν εἰς τας ἀδικίας αὐτῶν και δεν θα ἐνθυμηθῶ πλέον τας ἀμαρτίας των και τας ἀνομίας των”.

Εβρ. 8,13 εν τῷ λέγειν καινήν πεπαλαίωκε την πρώτην· το δε παλαιούμενον και γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

Εβρ. 8,13 Λέγων δε ο Θεός νέαν διαθήκην, ἔκαμε και ἐκήρυξε παλαιάν την πρώτην διαθήκην. Ἐκεῖνο δε που παλῆναι και γηράσκει ἐγγίζει προς την εξαφάνισιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Εβρ. 9,1 Εἶχε μὲν οὖν και η πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας το τε Ἅγιον κοσμικόν·

Εβρ. 9,1 Λοιπὸν η πρώτη διαθήκη, που ἐσυμβολίζετο ἀπὸ την σκηνήν του μαρτυρίου, εἶχε λατρευτικὰς διατάξεις, ὅπως ἐπίσης και το ἐπίγειον θυσιαστήριον.

Εβρ. 9,2 σκηνὴ γάρ κατασκευάσθη η πρώτη, εν ἣ ἦ τε λυχνία και η τράπεζα και η πρόθεσις των ἄρτων, ἥτις λέγεται Ἅγια.

Εβρ. 9,2 Διότι εἶχε κατασκευασθῆ το πρῶτον τμήμα τῆς σκηνῆς, ὅπου ὑπῆρχε η ἐπτάφωτος χρυσὴ λυχνία και η τράπεζα και οἱ ἄρτοι, τους οποίους ἀπέθεταν ἐπάνω εἰς αὐτήν ως προσφοράν προς τον Θεόν. Και αὐτὸ το πρῶτον τμήμα τῆς σκηνῆς, που ἐκλείετο προς την αὐλήν με το πρῶτον παραπέτασμα, ἐλέγετο Ἅγια.

Εβρ. 9,3 μετὰ δε το δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ η λεγομένη Ἅγια Ἁγίων,

Εβρ. 9,3 Εν συνεχείᾳ δε προς τα Ἅγια ὑπῆρχε δεύτερον ἐσωτερικόν καταπέτασμα, ἔπειτα ἀπὸ το οποίον ἦτο το τμήμα τῆς σκηνῆς, που ἐλέγετο Ἅγια Ἁγίων.

Εβρ. 9,4 χρυσούν ἔχουσα θυμιατήριον και την κιβωτόν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, εν ἣ στάμνος χρυσὴ ἔχουσα το μάννα και η ράβδος Ααρῶν η βλαστήσασα και αἱ πλάκες τῆς διαθήκης,

Εβρ. 9,4 Αὐτὰ εἶχαν χρυσόν θυμιατήριον και την κιβωτόν τῆς διαθήκης, η οποία ἦτο ολόγυρα σκεπασμένη ἀπὸ παντοῦ με χρυσόν. Μεσα εἰς αὐτήν ὑπῆρχεν η χρυσὴ στάμνα, που περιεῖχε το μάννα, ἀπὸ ἐκεῖνο που ο Θεός ἐδίδεν στους Εβραίους εν τη ἐρήμῳ, και η ράβδος του Ααρῶν, που δια θαύματος Θεοῦ εἶχε βλαστήσῃ, και αἱ πλάκες τῆς Διαθήκης, ἐπάνω εἰς τας οποίας ἦτο χαραγμένοι ο δεκάλογος.

Εβρ. 9,5 ὑπεράνω δε αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα το ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.

Εβρ. 9,5 Ἐπάνω ἀπὸ την κιβωτόν ὑπῆρχον δύο χρυσὰ Χερουβὶμ, συμβολίζοντα την δόξαν του Θεοῦ, και τα οποία ἐρριπταν την σκιαν των πετεργῶν των και ἐκάλυπταν το ἐπάνω μέρος τῆς κιβωτοῦ, που ἐλέγετο ἱλαστήριον. Δι’ αὐτὰ ὅμως τώρα δεν εἶναι καιρός να ομιλήσωμεν ἰδιαιτέρως.

Εβρ. 9,6 Τούτων δε οὕτω κατασκευασμένων εἰς μὲν την πρώτην σκηνήν διὰ παντός εἰσίασιν οἱ ιερεῖς τας λατρείας ἐπιτελούντες,

Εβρ. 9,6 Ἐνῶ, λοιπὸν αὐτὰ ἔτσι εἶχαν κατασκευασθῆ, εἰς μὲν το πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς, δηλαδή εἰς τα Ἅγια, εἰσῆρχοντο πάντοτε οἱ ιερεῖς, δια να τελούν τας διαφόρους λατρευτικὰς τελετάς.

Εβρ. 9,7 εις δε την δευτέραν άπαξ τού ενιαυτού μόνος ο αρχιερεύς, ου χωρίς αίματος, ό προσφέρει υπέρ εαυτού και των τού λαού αγνοημάτων,

Εβρ. 9,7 Εις δε το δεύτερον τμήμα της σκηνης, εις τα Αγια των Αγίων, εισήρχετο μία φορά το έτος, κατά την επίσημον ημέραν του εξιλασμού, μόνος ο αρχιερεύς και αυτός όχι χωρίς να είναι εφωδιασμένος με το αίμα της θυσίας, το οποίον επρόσφερε δια την εξιλέωσιν του εαυτού του και των αμαρτημάτων, τα οποία από άγνοιαν είχε διαπράξει ο λαός.

Εβρ. 9,8 τούτο δηλούντος τού Πνεύματος τού Αγίου, μήπω πεφανερώσθαι την των Αγίων οδόν, έτι της πρώτης σκηνης εκούσης στάσιν·

Εβρ. 9,8 Με αυτήν δε την απαγόρευσιν εδήλωνε συμβολικώς το Πνεύμα το Αγιον, ότι δεν είχεν ακόμη φανερωθή και ήτο απρόσιτος στους ανθρώπους ο δρόμος, που ωδηγούσεν εις τα αληθινά Αγια, δηλαδή εις την βασιλείαν των ουρανών, διότι ήτο ακόμη στημένη και είχε κύρος η παλαιά σκηνή.

Εβρ. 9,9 ήτις παραβολή εις τον καιρόν τον ενεστηκότα, καθ'ον δώρά τε και θυσίαι προσφέρονται μη δυνάμεναι κατά συνειδησιν τελειώσαι τον λατρεύοντα,

Εβρ. 9,9 Αυτή δε ήτο αλληγορία και σύμβολον αυτών, που πραγματοποιούνται στον παρόντα καιρόν, εις την εποχήν της χάριτος· κατά την οποίαν εποχήν εξακολουθούν εν τούτοις να προσφέρονται από τους Εβραίους δώρα και θυσίαι, που ώριζεν ο παλαιός Νομος, τα οποία όμως δεν είχαν και δεν έχουν την δύναμιν να δώσουν την ηθικην τελειώσιν στον λατρεύοντα και να καθαρίσουν την συνειδησιν από την ενοχήν και την τύψιν της αμαρτίας.

Εβρ. 9,10 μόνον επί βρώμασι και πόμασι και διαφόροις βαπτισμοίς και δικαιώμασι σαρκός, μέχρι καιρού διορθώσεως επικείμενα.

Εβρ. 9,10 Όλα τα τελούμενα εις την σκηνήν αναφέροντο κυρίως στο σώμα και απέβλεπαν μόνον εις διακρίσεις επιτρεπομένων και μη επιτρεπομένων φαγητών και ποτών, εις διαφόρους πλύσεις και καθαρισμούς και εις παραγγέλματα, που εκαθάριζαν το σώμα και ήσαν προσωρινά μέχρι του καιρού, κατά τον οποίον θα επραγματοποιείτο από τον Χριστόν η ριζική διορθώσις και μεταβολή.

Εβρ. 9,11 Χριστός δε παραγεγνημένος αρχιερεύς των μελλόντων αγαθών διά της μείζονος και τελειότερας σκηνης, ου χειροποιήτου, τούτ'έστιν ου ταύτης της κτίσεως,

Εβρ. 9,11 Και πράγματι ο Χριστός, όταν ήλθεν ως Αρχιερεύς των αγαθών, τα οποία δια την Π. Διαθήκην ήσαν μέλλοντα, εισήλθε δια της μεγαλυτέρας και τελειότερας σκηνης, που δεν είχε κατασκευασθή από ανθρώπινα χέρια, δηλαδή όχι δια μέσου των υλικών κτισμάτων, αλλά με το άγιον και τίμιον σώμα δια της αειπαρθένου Μαρίας. (Αυτό το σώμα ήτο η μεγαλυτέρα και τελειότερα σκηνή του Θεού).

Εβρ. 9,12 ουδέ δι αίματος τράγων και μόσχων, διά δε τού ιδίου αίματος εισήλθεν εφάπαξ εις τα Αγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος.

Εβρ. 9,12 Εισήλθε δε άπαξ δια παντός εις τα επουράνια Αγια προσφέρων θυσίαν όχι αίμα τράγων και μόσχων, αλλά το ιδικόν του αίμα, και επέτυχε έτσι δι' ημάς τους αμαρτωλούς την αιωνίαν απολύτρωσιν και σωτηρίαν.

Εβρ. 9,13 ει γάρ το αίμα ταύρων και τράγων και σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τους κεκοινωμένους αγιάζει προς την της σαρκός καθαρότητα,

Εβρ. 9,13 Διότι εάν το αίμα των ταύρων και των τράγων και η ανακατωμένη με νερό στάκτη της δαμάλεως, που εκαίετο ολόκληρος στο θυσιαστήριον, ραντίζουσα τους μολυσμένους, τους δίδη καθαρισμόν και κάποιον αγιασμόν ως προς την καθαριότητα του σώματος

Εβρ. 9,14 πόσω μάλλον το αίμα τού Χριστού, ός διά Πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τώ Θεώ, καθαριεί την συνειδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεώ ζώντι;

Εβρ. 9,14 πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ο οποίος με το ηνωμένον μαζί του αιώνιον Αγιον Πνεύμα προσέφερε θυσίαν τον εαυτόν του, τον τελείως καθαρών και αμόλυντον και από την παραμικροτέραν ακόμη αμαρτίαν, θα καθαρίση την συνειδησίαν σας από τα έργα της αμαρτίας, που οδηγούν στον αιώνιον θάνατον και θα σας δώση την παρρησίαν και την δύναμιν να λατρεύετε ορθώς τον ζώντα Θεόν;

Εβρ. 9,15 Καί διά τούτο διαθήκης καινής μεσίτης εστιν, όπως, θανάτου γενομένου εις απολύτρωσιν των επί τή πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την επαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιωνίου κληρονομίας.

Εβρ. 9,15 Και δια τούτο ακριβώς ο Χριστός έγινε μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, δια να συσταθή η νέα διαθήκη. Ετσι δε αφού θα επραγματοποιείτο ο σταυρικός θάνατος του μεσίτου Χριστού δια την απολύτρωσιν και συγχώρησιν των παραβάσεων, που έγιναν κατά την πρώτην διαθήκην, να λάβουν οι προσκεκλημένοι από τον Θεόν πιστοί την αιωνίαν κληρονομίαν.

Εβρ. 9,16 όπου γάρ διαθήκη, θάνατον ανάγκη φέρεσθαι τού διαθεμένου·

Εβρ. 9,16 Διότι όπου υπάρχει διαθήκη, δια να τεθή αυτή εις ισχύν και πράξιν, πρέπει προηγουμένως να αναγγελθή και βεβαιωθή ο θάνατος του διαθέτου.

Εβρ. 9,17 διαθήκη γάρ επί νεκροίς βεβαία, επει μήποτε ισχύει ότε ζή ο διαθέμενος.

Εβρ. 9,17 Επειδή, ως γνωστόν, η διαθήκη είναι έγκυρος και υποχρεωτικώς εκτελεστή επί ανθρώπων, οι οποίοι έχουν πλέον αποθάνει. Διότι εφ' όσον χρόνον ζη ο διαθέτης, ουδέποτε ισχύει η διαθήκη.

Εβρ. 9,18 Όθεν ουδ' η πρώτη χωρίς αίματος εγκεκαίνισται·

Εβρ. 9,18 Εκ τούτου δε εξηγείται το γεγονός, ότι και η πρώτη διαθήκη, που συνήψεν ο Θεός με τους Εβραίους, εγκαινιάσθηκε και απέκτησε κύρος, αφού είχε χυθή αίμα.

Εβρ. 9,19 λαληθείσης γάρ πάσης εντολής κατά τον νόμον υπό Μωϋσέως παντί τώ λαώ, λαβών το αίμα των μόσχων και τράγων μετά ύδατος και ερίου κοκκίνου και υσσώπου, αυτό τε το βιβλίον και πάντα τον λαόν εράντισε

Εβρ. 9,19 Διότι, όταν εδόθη δια μέσου του Μωϋσέως και ανεπτύχθη εις όλον τον λαόν κάθε εντολή του Νομου, τότε αφού επήγε ο Μωϋσής το αίμα των θυσιασθέντων μόσχων και τράγων ανακατεμένο μαζί με το νερό, και με μαλλί κόκκινο και με κλωναράκια υσσώπου εράντισε και αυτό το βιβλίον του Νομου και όλον τον λαόν

Εβρ. 9,20 λέγων· τούτο το αίμα της διαθήκης ής ενετείλατο προς υμάς ο Θεός.

Εβρ. 9,20 λέγων· ότι "αυτό το αίμα είναι δια την επικύρωσιν της διαθήκης, την οποίαν διέταξε και συνήψε προς σας ο Θεός".

Εβρ. 9,21 και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τώ αίματι ομοίως εράντισε.

Εβρ. 9,21 Και ερράντισεν επίσης με το αίμα ο Μωϋσής την σκηνήν του μαρτυρίου, τον φορητόν δηλαδή ναόν, και όλα τα σκεύη τα προωρισμένα δια την λατρευτικήν υπηρεσίαν.

Εβρ. 9,22 και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεις.

Εβρ. 9,22 Και σχεδόν όλα όσα έχουν ανάγκην καθαρισμού, πρόσωπα και πράγματα, καθαρίζονται, σύμφωνα με τας διατάξεις του Νομου, με αίμα. Και χωρίς να γίνη δια θυσίας χύσιμο αίματος, δεν δέδεται άφεις.

Εβρ. 9,23 Ανάγκη ούν τα μέν υποδείγματα των εν τοίς ουρανοίς τούτοις καθαρίζεσθαι, αυτά δε τα επουράνια κρείττοσι θυσίαις παρά ταύτας.

Εβρ. 9,23 Ετσι, λοιπόν, είναι ανάγκη όλα αυτά της Π. Διαθήκης, που ήσαν τύπος και σύμβολα εκείνων που υπάρχουν στους ουρανούς, να καθαρίζονται με αυτάς τας θυσίας των ζώων. Οσον όμως αφορά τα επουράνια, έπρεπε να επιτευχθούν και να γίνουν κτήμα των ανθρώπων με θυσίας ασυγκρίτως ανωτέρας από τας θυσίας της Π. Διαθήκης.

Εβρ. 9,24 ου γάρ εις χειροποίητα Άγια εισήλθεν ο Χριστός, αντίτυπα των αληθινών, αλλ εις αυτόν τον ουρανόν, νύν εμφανισθήναι τώ προσώπω τού Θεού υπέρ ημών·

Εβρ. 9,24 Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις Άγια κατασκευασμένα από χέρια ανθρώπων, αντίτυπα των πραγματικών και αληθινών Αγίων, αλλ' εισήλθεν εις αυτόν τούτον τον ουρανόν, δια να παρουσιασθή τώρα ενώπιον του Θεού πρεσβευτής και μεσίτης υπέρ ημών.

Εβρ. 9,25 ουδ' ίνα πολλάκις προσφέρη εαυτόν, ώσπερ ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα Άγια κατ' ενιαυτόν εν αίματι αλλοτρίω·

Εβρ. 9,25 Και εισήλθεν όχι δια να προσφέρη τον εαυτόν του πολλές φορές θυσίαν, όπως ο αρχιερεύς των Εβραίων εισέρχεται εις τα Άγια του ναού κάθε χρόνο με το ξένον αίμα των ζώων, που θυσιάζονται.

Εβρ. 9,26 επει έδει αυτόν πολλάκις παθείν από καταβολής κόσμου· νύν δε άπαξ επί συντελεία των αιώνων εις αθέτησιν αμαρτίας διά της θυσίας αυτού πεφανέρωται.

Εβρ. 9,26 Διότι άλλως έπρεπε αυτός να πάθη, να θυσιασθή δηλαδή επάνω στον σταυρόν πολλάκις από τότε που έλαβε σύστασιν ο κόσμος και υπάρχει η αμαρτία. Τωρα δε, όταν συνεπληρώθησαν και έληξαν οι χρόνοι της Π. Διαθήκης, μια φορά ενηθρώπησε και φανερώθη ο Χριστός, δια να καταργήση με την θυσίαν του την αμαρτίαν.

Εβρ. 9,27 και καθ' όσον απόκειται τοίς ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις,

Εβρ. 9,27 Και καθ' όσον μια φορά επιφυλάσσεται στους ανθρώπους να πεθάνουν, έπειτα δε απακολουθεί κρίσιν και ανταπόδοσις κατά τα έργα των,

Εβρ. 9,28 ούτω και ο Χριστός, άπαξ προσενεχθείς εις το πολλών ανενεγκείν αμαρτίας, εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας οφθήσεται τοίς αυτόν απεκδεχομένοις εις σωτηρίαν.

Εβρ. 9,28 έτσι και ο Χριστός, αφού έγινε άνθρωπος, μίαν φοράν απέθανεν και προσέφερε τον εαυτόν του θυσίαν, δια να πάρη επάνω του τας αμαρτίας των ανθρώπων. Θα φανή δε δια δευτέραν φοράν ένδοξος εις εκείνους που τον περιμένουν, δια να πάρουν την σωτηρίαν από αυτόν χωρίς πλέον να βαστάξη τας αμαρτίας των ανθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Εβρ. 10,1 Σκιάν γάρ έχων ο νόμος των μελλόντων αγαθών, ουκ αυτήν την εικόνα των πραγμάτων, κατ' ενιαυτόν ταίς αυταίς θυσίαις ας προσφέρουσιν εις το διηνεκές, ουδέποτε δύναται τους προσερχομένους τελειώσαι·

Εβρ. 10,1 Έχων, λοιπόν, ο Νομος της Π. Διαθήκης κάποιαν αμυδράν σκιαν και υποτύπωσιν των αγαθών, τα οποία έμελλεν ο Χριστός να δώση και μη έχων σαφή και βεβαίαν εικόνα των ουρανίων πραγμάτων, δεν ημπορεί ποτέ με τας ίδιας θυσίας, τας οποίας κάθε χρόνο συνεχώς προσφέρουν οι ιερείς και ο Αρχιερεύς, να δώση άφεις αμαρτιών και λύτρωσιν, να κάμη τελειους αυτούς, οι οποίοι προσέρχονται στον ναόν και το θυσιαστήριον.

Εβρ. 10,2 επει ουκ αν επαύσαντο προσφερόμεναι, διά το μηδεμίαν έχειν έτι συνείδησιν αμαρτιών τους λατρεύοντας, άπαξ κεκαθαρμένους;

Εβρ. 10,2 Διότι, σας ερωτώ, εάν πράγματι αι θυσίαι αυταί είχαν την δύναμιν να κάμουν αγίους και τελειους τους ανθρώπους, δεν θα έπαυαν να προσφέρωνται, εφ' όσον οι λατρεύοντες με αυτάς τον Θεόν και επικαλούμενοι το έλεός του, δεν θα είχαν πλέον συνείδησιν, ότι είναι αμαρτωλοί, μια φορά και είχαν καθαρισθή με τας θυσίας των; Βεβαίως θα είχαν παύσει.

Εβρ. 10,3 αλλ εν αυταίς ανάμνησις αμαρτιών κατ' ενιαυτόν·

Εβρ. 10,3 Αλλ' εξακολουθούν να προσφέρωνται, διότι εις αυτάς τας θυσίας γίνεται υπόμνησις και ανάμνησις κάθε χρόνο των αμαρτιών και της ενοχής εκείνων που τας προσφέρουν και η οποία παραμένει παρά τας θυσίας που προσφέρουν.

Εβρ. 10,4 αδύνατον γάρ αίμα ταύρων και τράγων αφαιρείν αμαρτίας.

Εβρ. 10,4 Διότι είναι αδύνατον το αίμα των ταύρων και των τράγων, που προσφέρονται ως θυσία, να αφαιρή αμαρτίας και να εξαλείφη την ενόχην.

Εβρ. 10,5 Διό εισερχόμενος εις τον κόσμον λέγει· θυσίαν και προσφοράν ουκ ηθέλησας, σώμα δε κατηρτίσω μοι·

Εβρ. 10,5 Δια τούτο και ο Χριστός, όταν δια της ενανθρωπήσεώς του εισήρχετο στον κόσμον, είτε προς τον Πατέρα του· “θυσίαν και προσφοράν σαν εκείνας της Π. Διαθήκης δεν ηθέλησες, αλλά μου ετοίμασες σώμα, δια να προσφέρω αυτό θυσίαν ευάρεστον εις σε και λυτρωτικήν δια τους ανθρώπους.

Εβρ. 10,6 ολοκαυτώματα και περί αμαρτίας ουκ ευδόκησας·

Εβρ. 10,6 Δεν έχεις δε ευαρεστηθή και επαναπαυθή εις θυσίας, που καιόνται ολόκληροι επάνω στο θυσιαστήριον η εις θυσίας που προσφέρονται δια συγχώρησιν αμαρτίας.

Εβρ. 10,7 τότε είπον· ιδού ήκω, εν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περί εμού, τού ποιήσαι, ο Θεός, το θέλημά σου.

Εβρ. 10,7 Τοτε είπα· ιδού ήλθα·εις την επικεφαλίδα του βιβλίου και εις όλον το βιβλίον έχει γραφή προφητικώς δι' εμέ·δια να εκτελέσω, ω Θεε, πλήρως και τελείως το θέλημά σου”.

Εβρ. 10,8 ανώτερον λέγων ότι θυσίαν και προσφοράν και ολοκαυτώματα και περί αμαρτίας ουκ ηθέλησας ουδέ ευδόκησας, αίτινες κατά τον νόμον προσφέρονται,

Εβρ. 10,8 Αφού, λοιπόν, παρά πάνω λέγει, ότι “θυσίαν και προσφοράν και ολοκαυτώματα και ειδικάς θυσίας περί συγχωρήσεως αμαρτίας δεν ηθέλησες, ούτε ευηρεστηθής εις αυτάς”, που σύμφωνα με τον Μωσαϊκόν Νομον σου προσφέρονται,

Εβρ. 10,9 τότε είρηκεν· ιδού ήκω τού ποιήσαι, ο Θεός, το θέλημά σου. αναιρεί το πρώτον ίνα το δεύτερον στήση.

Εβρ. 10,9 τότε είπε: "ιδού ήλθα να εκτελέσω εις την εντέλειαν, ω Θεε, το θέλημά σου". Ακυρώνει έτσι και καταργεί το πρώτον τμήμα του Γραφικού χωρίου, που αναφέρεται εις τας θυσίας, δια να θεμελιώση και καταστήση έγκυρον το δεύτερον που αναφέρεται εις την θυσίαν του Χριστού.

Εβρ. 10,10 εν ώ θελήματι ηγιασμένοι εσμέν διά της προσφοράς τού σώματος τού Ιησού Χριστού εφάπαξ.

Εβρ. 10,10 Δια του θελήματος δε αυτού του Θεού, περί της ενανθρωπήσεως και θυσίας του Υιού του, είμεθα ημείς ηγιασμένοι, δια μέσου της θυσίας του σώματος του Ιησού Χριστού, η οποία έγινε άπαξ δια παντός.

Εβρ. 10,11 Καί πάς μόν ιερεύς έστηκε καθ ημέραν λειτουργών και τας αυτάς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αίτινες ουδέποτε δύνανται περιελείν αμαρτίας·

Εβρ. 10,11 Και κάθε μόν ιερεύς της Π. Διαθήκης στέκεται κάθε ημέραν εμπρός στο θυσιαστήριον λειτουργών και προσφέρων πολλές φορές τις ίδιες θυσίες, αι οποίαι όμως ουδέποτε ημπορούν να συγχωρήσουν και να αφαιρέσουν αμαρτίες.

Εβρ. 10,12 αυτός δε μίαν υπέρ αμαρτιών προσενέγκας θυσίαν εις το διηκεές εκάθισεν εν δεξιά τού Θεού,

Εβρ. 10,12 Αυτός όμως ο Ιησούς Χριστός, αφού πρόσφερε μίαν και μόνην θυσίαν δια την άφεσιν των αμαρτιών, εκάθισε και μένει δια παντός εις τα δεξιά του θρόνου του Θεού,

Εβρ. 10,13 το λοιπόν εκδεχόμενος έως τεθώσιν οι εχθροί αυτού υποπόδιον των ποδών αυτού.

Εβρ. 10,13 περιμένων στο εξής, έως ότου νικημένοι και εξουθενωμένοι τεθούν οι εχθροί του υποπόδιον των ποδών του.

Εβρ. 10,14 μια γάρ προσφορά τετελείωκεν εις το διηκεές τους αγιαζομένους.

Εβρ. 10,14 Διότι με μίαν προσφοράν και θυσίαν, με την θυσίαν δηλαδή του εαυτού του επί του σταυρού, έκαμε δια παντός τελείους εκείνους που ζητούν και αγιάζονται από αυτόν.

Εβρ. 10,15 Μαρτυρεί δε ημίν και το Πνεύμα το Άγιον· μετά γάρ το προειρηκέναι,

Εβρ. 10,15 Οτι δε ο Χριστός μίαν έπρεπε να προσφέρει θυσίαν εις αγιασμόν όλων των πιστών μας το βεβαιώνει και το μαρτυρεί το Πνεύμα το Άγιον, διότι ύστερα από αυτό, που προηγουμένως είπεν·

Εβρ. 10,16 αυτή η διαθήκη ήν διαθήσομαι προς αυτούς μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει Κύριος· διδούς νόμους μου επί καρδίας αυτών, και επί των διανοιών αυτών επιγράψω αυτούς,

Εβρ. 10,16 "αυτή είναι η διαθήκη την οποίαν θα συνάψω με αυτούς έπειτα από τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κυριος, θα δώσω τους νόμους μου εις τας καρδίας των και θα τους εγχαράξω εις τας διανοίας των, δια να μένουν έτσι ανεξάλειπτοι".

Εβρ. 10,17 και των αμαρτιών αυτών και των ανομιών αυτών ου μη μνησθώ έτι.

Εβρ. 10,17 Εν συνεχεία δε προσθέτει· "και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας των και τας παραβάστου Νομου".

Εβρ. 10,18 όπου δε άφεις τούτων, ουκέτι προσφορά περί αμαρτίας.

Εβρ. 10,18 Αλλά, όπου υπάρχει συγχώρησις και εξάλειψις αμαρτιών, δεν υπάρχει πλέον ανάγκη να προσφέρεται θυσία δια τας αμαρτίας.

Εβρ. 10,19 Έχοντες ούν, αδελφοί, παρησίαν εις την είσοδον των Αγίων εν τώ αίματι τού Ιησού,

Εβρ. 10,19 Λοιπόν, αδελφοί, σύμφωνα με αυτά που είπαμεν, έχομεν θάρρος και ποίησην, ότι είναι ανοικτή και ελευθέρα η είσοδος ημών εις τα πραγματικά Άγια, δηλαδή εις την επουράνιον βασιλείαν, δια του αίματος του Ιησού.

Εβρ. 10,20 ήν ενεκαίνισεν ημίν οδόν πρόσφατον και ζώσαν διά τού καταπετάσματος, τούτ έστι της σαρκός αυτού,

Εβρ. 10,20 Αυτήν δε την είσοδον, την νέαν και πρωτοφανή, που οδηγεί εις την αιωνίαν ζωήν, την ήνοιξε και την ενεκαίνισε προς χάριν μας ο Ιησούς Χριστός δια μέσου του καταπετάσματος, δηλαδή με το τίμιον σώμα του, που εθυσίασε.

Εβρ. 10,21 και ιερέα μέγαν επί τον οίκον τού Θεού,

Εβρ. 10,21 Αφού, λοιπόν, έχομεν και ιερέα μέγαν, τον Ιησούν Χριστόν, εγκατεστημένον, Κυριον και αρχηγόν επάνω στο σπίτι του Θεού, δηλαδή εις την Εκκλησίαν,

Εβρ. 10,22 προσερχόμεθα μετά αληθινής καρδίας εν πληροφορία πίστεως εραντισμένοι τας καρδίας από συνειδήσεως πονηράς,

Εβρ. 10,22 ας προσερχόμεθα με ειλικρινή και άδολον καρδίαν, με ακλόνητον και φωτισμένην πίστιν, ραντισμένοι με το λυτρωτικόν του αίμα εις τας καρδίας μας, δια να είμεθα έτσι λυτρωμένοι από την ενόχην και τας τύψεις της συνειδήσεως εξ αιτίας των πονηρών έργων,

Εβρ. 10,23 και λελουμένοι το σώμα ύδατι καθαρώ κατέχωμεν την ομολογίαν της ελπίδος ακινή· πιστός γάρ ο επαγγειλάμενος·

Εβρ. 10,23 και λουσμένοι κατά το σώμα με καθαρό, δηλαδή με το Άγιον Βαπτισμα, ας κρατώμεν σταθεράν και ακλόνητον την ομολογίαν μας περί των αγαθών, που ελπίζομεν. Και τούτο, διότι είναι αληθινός κατά πάντα και αξιοπίστος εκείνος που μας έχει δώσει τας ανεκτιμήτους αυτάς υποσχέσεις.

Εβρ. 10,24 και κατανοώμεν αλλήλους εις παροξυσμόν αγάπης και καλών έργων,

Εβρ. 10,24 Ας παρακολουθώμεν δε και αι γνωρίζωμεν κατά βάθος ο ένας τον άλλον, σαν αδελφοί που είμεθα, ώστε να παρορμώμεθα εντόνως και να προχωρούμεν με ζήλον εις την αγάπην και τα καλά έργα.

Εβρ. 10,25 μη εγκαταλείποντες την επισυναγωγίην εαυτών, καθώς έθος τισίν, αλλά παρακαλούντες, και τοσοούτω μάλλον, όσω βλέπετε εγγίζουσιν την ημέραν.

Εβρ. 10,25 Παραμερίσατε δε κάθε εμπόδιον και έχετε πάντοτε προθυμίαν, ώστε να μη παραμελήτε και αφίνετε την ιεράν σύναξιν σας, όπως το έχουν μερικοί συνήθειαν, αλλά να προτρέπετε και να ενισχύετε ο ένας τον άλλον, τόσον μάλιστα περισσότερον, καθ' όσον βλέπετε να πλησιάζη η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.

Εβρ. 10,26 Εκουσίως γάρ αμαρτανόντων ημών μετά το λαβείν την επίγνωσιν της αληθείας, ουκέτι περί αμαρτιών απολείπεται θυσία,

Εβρ. 10,26 Είναι δε ανάγκη να προσέχετε όλα αυτά και να αλληλοενισχύεσθε στον δρόμον της αρετής, διότι, όταν έπειτα από την βαθείαν και καθαράν γνώσιν της αληθείας που ελάβαμεν, θεληματικώς και επιμόνως αμαρτανώμεν, περιφρονούντες έτσι την λυτρωτικήν θυσίαν του Χριστού, δεν απομένει πλέον άλλη θυσία δια την άφεσιν των αμαρτιών μας,

Εβρ. 10,27 φοβερά δε τις εκδοχή κρίσεως και πυρός ζήλος εσθίειν μέλλοντος τους υπεναντίους.

Εβρ. 10,27 αλλ' έχομεν, κατ' ανάγκην, να περιμένωμεν με φόβον και τρόμον την κρίσιν του Θεού και την κατάδικην, το πυρ της φοβεράς οργής του Θεού, το οποίον μέλλει να κατατρώγη εκείνους, που θεληματικά και αμετανόητα εντιστέκονται στο

Θείον θέλημα και το καταπατούν με περιφρόνησιν.

Εβρ. 10,28 αθετήσας τις νόμον Μωϋσέως χωρίς οικτιριών επί δυσίν ή τρισί μάρτυσιν αποθνήσκει·

Εβρ. 10,28 Εάν κανείς παραβή τον μωσαϊκόν Νομον, καταδικάζεται χωρίς καμμίαν επιείκειαν εις θάνατον "επί τη βάσει της καταθέσεως δύο η τριών μαρτύρων".

Εβρ. 10,29 πόσω δοκεíte χείρονος αξιωθήσεται τιμωρίας ο τον υιόν του Θεού καταπατήσας και το αίμα της διαθήκης κοινόν ηγησάμενος, εν ώ ηγιασθη, και το Πνεύμα της χάριτος ενυβρίσας;

Εβρ. 10,29 Ποσον όμως χιεροτέρας τιμωρίας νομίζετε, ότι θα κριθή ένοχος εκείνος, που κατεπάτησε με πείσμα και περιφρόνησιν τον Υιόν του Θεού και εθεώρησε το τίμιον αίμα του ευτελές και ανάξιον προσοχής, με το οποίον εν τούτοις αίμα ο ίδιος είχε πάρει τον αγιασμόν, και ο οποίος παρ' όλ' αυτα ύβρισε, περιεφρόνησε και εχλεύασε το Αγιον Πνεύμα, που παρέχει την χάριν;

Εβρ. 10,30 οίδαμεν γάρ τον ειπόντα· εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος· και πάλιν· Κύριος κρινεί τον λαόν αυτού.

Εβρ. 10,30 Καμμία αμφιβολία δεν υπάρχει, ότι πράγματι θα τιμωρηθή δια την ασέβειάν του, διότι γνωρίζομεν καλά εκείνον ο οποίος είπε· "εις εμέ, τον δίκαιον και παντοδύναμον, υπάρχει η δικαιοσύνη, που τιμωρεί το κακόν. Εγώ θα ανταποδώσω στον καθένα κατά τα έργα του, λέγει ο Κυριος"· και πάλιν έχει λεχθή· "ο Κυριος θα κρινη τον λαόν αυτού".

Εβρ. 10,31 φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος.

Εβρ. 10,31 Και είναι φοβερόν να πέση κανείς σαν ένοχος εις τα χέρια του Θεού του ζώντος.

Εβρ. 10,32 Αναμνησθεσθε δε τας πρότερον ημέρας, εν αίς φωτισθέντες πολλήν άθλησιν υπεμείνατε παθημάτων,

Εβρ. 10,32 Να ενθυμήσθε δε τας προηγουμένας ημέρας της ζωής σας, κατά τας οποίας είχατε κατηχηθή την αλήθειαν και είχατε φωτισθή με το Αγιον Βαπτισμα και υπεμείνατε πολύ καρτερικά και ηρωικά τον αγώνα των παθημάτων και των διαγωγών.

Εβρ. 10,33 τούτο μόν ονειδισμοίς τε και θλίψεσι θεατριζόμενοι, τούτο δε κοινωνοί των ούτως αναστρεφόμενων γενηθέντες.

Εβρ. 10,33 Αφ' ενός μεν με χλευασμούς, με ύβρεις και με θλίψεις σαν διεπόμευαν και σας εθεάτριζαν οι διώκται της πίστεώς μας, αφ' ετέρου δε σεις με συμπάθειαν και στοργήν και με κάθε βοήθειαν συμμετείχατε εις τας θλίψεις και τους διαγωγούς εκείνων.

Εβρ. 10,34 και γάρ τοίς δεσμοίς μου συνεπαθήσατε και την αρπαγήν των υπαρχόντων υμών μετά χαράς προσεδέξασθε, γινώσκοντες έχειν εν εαυτοίς κρείττονα ύπαρξιν εν ουρανοίς και μένουσαν.

Εβρ. 10,34 Διότι και εις τα δεσμά, όταν ήμουν φυλακισμένος, εδείξατε στοργήν και συμπάθειαν και την αρπαγήν των υπαρχόντων σας από τους διώκτας την εδεχθήκατε όχι απλώς με υπομονήν, αλλά με χαράν, γνωρίζοντες, ότι έχετε δια τον εαυτόν σας στους ουρανούς αιωνίαν και αναφαίρετον περιουσίαν, ασυγκρίτως κασλυτέραν.

Εβρ. 10,35 Μή αποβάλητε ούν την παρησίαν υμών, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

Εβρ. 10,35 Μη αποβάλετε, λοιπόν, και μη χάσετε την άφοβον και θαρραλέαν πίστιν σας, η οποία έχει εκ μέρους του Θεού μεγάλον μισθόν ως ανταπόδοσιν.

Εβρ. 10,36 υπομονής γάρ έχετε χρείαν, ίνα το θέλημα του Θεού ποιήσαντες κομίσησθε την επαγγελίαν.

Εβρ. 10,36 Διότι και σήμερα και μέχρι τέλους της ζωής σας έχετε ανάγκην υπομονής, ώστε, αφού τηρήσετε το θέλημα του Θεού, να απολαύσετε την αμοιβήν, που υπεσχέθη ο Θεός.

Εβρ. 10,37 έτι γάρ μικρόν όσον όσον, ο ερχόμενος ήξει και ου χρονεί.

Εβρ. 10,37 Καλλιεργήστε και τονώστε την υπομονήν σας, "διότι πολύ ολίγος χρόνος απομένει, και ο Κυριος, ο ερχόμενος δια να κρινη ζώντας και νεκρούς, θα έλθη πάλιν και δεν θα αργήση".

Εβρ. 10,38 ο δε δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται· και εάν υποστείληται, ουκ ευδοκεί η ψυχή μου εν αυτώ.

Εβρ. 10,38 Καθώς λέγει ο Θεός "ο δίκαιος θα κερδήση την αιωνίαν ζωήν δια την φωτισμένην και ενεργόν πίστιν του". Και "εάν κανείς δειλιάση και αποχωρήση από τον πνευματικόν αγώνα, μάθετε ότι δεν ευαρεστείται εις αυτόν η ψυχή μου".

Εβρ. 10,39 ημείς δε ουκ εσμέν υποστολής εις απώλειαν, αλλά πίστεως εις περιποίησιν ψυχής.

Εβρ. 10,39 Ημείς όμως δεν είμεθα άνθρωποι δειλίας, ατόλμου συστολής και αμφιταλαντεύσεως, ώστε να υπάρχη φόβος να καταδικασθώμεν εις απώλειαν. Αλλ' είμεθα άνθρωποι της φωτισμένης και ζωντανής πίστεως, δια να κερδήσωμεν έτσι και σώσωμεν την ψυχήν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Εβρ. 11,1 Έστι δε πίστις ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων.

Εβρ. 11,1 Είναι δε πίστις, η αδίστακτος και ακλόνητος πεποιθήσις εις την πραγματικήν και βεβαίαν ύπαρξιν αγαθών, τα οποία ελπίζομεν· απόδειξις και βεβαιότης περι πραγμάτων, που δεν βλέπονται με τα μάτια του σώματος και τα οποία εν τούτοις χάρις εις αυτήν είναι σαν να τα βλέπομεν με τα μάτια μας και να τα πιάνωμεν με τα χέρια μας.

Εβρ. 11,2 εν ταύτη γάρ εμαρτυρήθησαν οι πρεσβύτεροι.

Εβρ. 11,2 Ενεκα δε αυτής ακριβώς της ζωντανής πίστεως επήραν την καλήν μαρτυρίαν εκ μέρους του Θεού οι παλαιότεροι, οι δίκαιοι της Π. Διαθήκης.

Εβρ. 11,3 Πίστει νοούμεν κατηρτίσθαι τους αιώνας ρήματι Θεού, εις το μη εκ φαινομένων τα βλεπόμενα γεγονέναι.

Εβρ. 11,3 Από αυτήν την πίστιν πληροφορούμεθα και ενοούμεν καλά, ότι ο ορατός κόσμος, που έλαβεν ύπαρξιν εν χρόνω, εδημιουργήθη με τον παντοδύναμον λόγον του Θεού, ώστε όσα δημιουργήματα βλέπομεν τώρα, να έχωμεν βεβαίαν την πεποιθήσιν ότι έχουν γίνει από μη υπάρχοντα και τα οποία φυσικά δεν εφαινόντο εις τα σωματικά μάτια.

Εβρ. 11,4 Πίστει πλείονα θυσίαν Αβελ παρά Κάϊν προσήνεγκε τώ Θεώ, δι ής εμαρτυρήθη είναι δίκαιος, μαρτυρούντος επί τοίς δώροις αυτού του Θεού, και δι αυτής αποθανών έτι λαλείται.

Εβρ. 11,4 Χαρις εις την πίστιν, που είχαν ο Αβελ, επρόσφερον στον Θεόν τελειότεραν θυσίαν από τον Καϊν. Δια την πίστιν του δε αυτήν, του εδόθη εκ μέρους του Θεού η μαρτυρία, ότι είναι δίκαιος· διότι ο ίδιος ο Θεός επεβεβαίωσεν, ότι εδέχθη ευαρέστως τα δώρα της θυσίας του. Και χάρις εις την πίστιν του ο Αβελ, καίτοι έχει αποθάνει προ πολλού, διαλαλείται ως δίκαιος και εγκωμιάζεται.

Εβρ. 11,5 Πίστει Ενώχ μετετέθη του μη ιδείν θάνατον, και ουχ ευρίσκετο, διότι μετέθηκεν αυτόν ο Θεός· πρό γάρ της μεταθέσεως αυτού μεμαρτύρηται ενηρησθηκέναι τώ Θεώ·

Εβρ. 11,5 Δια την πίστιν του ο Ενώχ μετετέθη ζωντανός από τον παρόντα κόσμον, δια να μη ιδή θάνατον και δεν ευρίσκετο πλέον εις την γην, διότι τον είχε μεταθέσει ο Θεός. Διότι προ της μεταθέσεώς του αυτής εδόθη δι' αυτόν μαρτυρία, ότι είχαν ευαρεστήσει με την όλην ζωήν του στον Θεόν.

Εβρ. 11,6 χωρίς δε πίστεως αδύνατον ευαρεστήσαι πιστεύσαι γάρ δει τον προσερχόμενον τώ Θεώ ότι έστι και τοίς εκζητούσιν αυτόν μισθαποδότης γίνεται.

Εβρ. 11,6 Χωρίς δε την πίστιν είναι αδύνατον να ευαρεστήση ο άνθρωπος στον Θεόν· διότι εκείνος που προσέρχεται στον Θεόν πρέπει απαραίτητως να πιστεύση πρώτον μεν ότι υπάρχει Θεός, και δεύτερον, ότι ο Θεός αποδίδει πάντοτε τον δίκαιον μισθόν εις εκείνους που τον αναζητούν και προσέρχονται εις αυτόν και τηρούν το θέλημά του.

Εβρ. 11,7 Πίστει χρηματισθείς Νώε περί των μηδέπω βλεπομένων, ευλαβηθείς κατεσκεύασε κιβωτόν εις σωτηρίαν τού οίκου αυτού, δι ής κατέκρινε τον κόσμον, και της κατά πίστιν δικαιοσύνης εγένετο κληρονόμος.

Εβρ. 11,7 Ενακα της πίστεώς του ο Νώε, πληροφορηθείς προφητικώς από τον Θεόν δι' εκείνα που δεν εβλέποντο ακόμη, έμελλαν όμως να γίνουν, δηλαδή δια τον κατακλυσμόν, κατελήφθη από ιερών δέος και κατεσκεύασε την κιβωτόν δια την σωτηρίαν της οικογενείας του. Με την ακλόνητον και ευλαβή δε αυτήν πίστιν του, διεβεβαίωσε και απέδειξεν, ότι ήτο άξιος καταδίκης ο άπιστος και αμαρτωλός κόσμος της εποχής του. Και χάρις εις την πίστιν του αυτήν δεν εσώθη μόνον από τον κατακλυσμόν, αλλ' έγινε και κληρονόμος της δικαιοσύνης, που παρέχει ο Θεός στους πιστούς.

Εβρ. 11,8 Πίστει καλούμενος Αβραάμ υπήκουσεν εξελθείν εις τον τόπον ον έμελλε λαμβάνειν εις κληρονομίαν, και εξήλθε μη επιστάμενος που έρχεται.

Εβρ. 11,8 Ενεκα της πίστεώς του ο Αβραάμ, καλούμενος από τον Θεόν, υπήκουσε να εξέλθη και να φύγη από την πατρίδα του και να μεταβή στον τόπον, τον οποίον επρόκειτο να λάβη ως κληρονομίαν του από τον Θεόν. Και πράγματι εξήλθε, χωρίς και να γνωρίζη που πηγαίνει.

Εβρ. 11,9 Πίστει παρώκησεν εις την γήν της επαγγελίας ως αλλοτρίαν, εν σκηναίς κατοικήσας μετά Ισαάκ και Ιακώβ των συγκληρονόμων της επαγγελίας της αυτής·

Εβρ. 11,9 Χάρις εις αυτήν την πίστιν του κατώκησεν εις την γην, που του είχε υποσχεθή ο Θεός, σαν εις ξένην περιοχίαν και έζησε μέσα εις σκηνάς μαζί με τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, που ήσαν συγκληρονόμοι της ίδιας υποσχέσεως του Θεού.

Εβρ. 11,10 εξεδέχето γάρ την τους θεμελίους έχουσαν πόλιν, ής τεχνίτης και δημιουργός ο Θεός.

Εβρ. 11,10 Και τούτο, διότι επερίμενε με πίστιν και ελπίδα ακλόνητον την επουράνιον πόλιν, με τα αδιάσειστα και αιώνια θεμέλια της, της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο ίδιος ο Θεός.

Εβρ. 11,11 Πίστει και αυτή Σάρα δύναμιν εις καταβολήν σπέρματος έλαβε και παρά καιρόν ηλικίας έτεκεν, επει πιστόν ηγήσατο τον επαγγειλάμενον.

Εβρ. 11,11 Χάρις εις την πίστιν της και αυτή η στείρα και πολύ ηλικιωμένη Σαρρα, επήρε δύναμιν, ώστε να καταβληθή και ζωογονηθή εις αυτήν σπέρμα· και μολονότι είχε περάσει πλέον η ηλικία της, εγέννησε τέκνον, επειδή εθεώρησε κατά πάντα αξιόπιστον εκείνον, που της είχε υποσχεθή, ότι θα αποκτούσε υιόν.

Εβρ. 11,12 διό και αφ ενός εγεννήθησαν, και ταύτα νεκρωμένου, καθώς τα άστρα τού ουρανού τώ πλήθει και ως η άμμος η παρά το χείλος της θαλάσσης η αναρίθμητος.

Εβρ. 11,12 Δια την πίστιν αυτήν της Σαρρας και του Αβραάμ εγεννήθησαν από έναν άνθρωπον, τον Αβραάμ, νεκρωμένον πλέον εξ αιτίας του γήρατος αναρίθμητοι απόγονοι σαν τα άστρα του ουρανού κατά το πλήθος και σαν την άμμον της σακροθαλασσίας, που είναι αδύνατον να μετρηθή.

Εβρ. 11,13 Κατά πίστιν απέθανον ούτοι πάντες, μη λαβόντες τας επαγγελίας, αλλά πόρωθεν αυτάς ιδόντες και ασπασάμενοι, και ομολογήσαντες ότι ξένοι και παρεπίδημοί εισιν επί της γής.

Εβρ. 11,13 Όλοι αυτοί απέθαναν στερεωμένοι εις την πίστιν και εις την ελπίδα, που γεννά η πίστις, χωρίς εν τούτοις να λάβουν τας επαγγελίας. Αλλά τας είδαν από μακράν και τας εδέχθησαν με όλην την ψυχήν και ωμολόγησαν με τα έργα των και με τα λόγια των, ότι είναι ξένοι και παρεπίδημοι επάνω εις την γην.

Εβρ. 11,14 οι γάρ τοιαύτα λέγοντες εμφανίζουσιν ότι πατρίδα επιζητούσι.

Εβρ. 11,14 Διότι αυτοί που έλεγαν τέτοια λόγια, εφανέρωσαν καθαρά, ότι δεν επανεπαύοντο εις την επίγειον πατρίδα, αλλ' εζητούσαν την μόνιμον και χαρμόσυνον πατρίδα, δηλαδή τον ουρανόν.

Εβρ. 11,15 και ει μέν εκείνης εμνημόνευον, αφ ής εξήλθον, είχαν αν καιρόν ανακάμψαι

Εβρ. 11,15 Και εάν ενεθυμούντο εκείνην, την επίγειον πατρίδα, από την οποίαν είχαν εξέλθει, είχαν και τον χρόνον και την ευκαιρίαν να επανέλθουν εις αυτήν.

Εβρ. 11,16 νύν δε κρείττονος ορέγονται, τούτ έστιν επουρανίου. διό ουκ επαισχύνεται αυτούς ο Θεός Θεός επικαλείσθαι αυτών· ητοίμασε γάρ αυτοίς πόλιν.

Εβρ. 11,16 Τώρα όμως επιθυμούν σφοδρώς καλυτέραν και τελιοτέραν πατρίδα, δηλαδή την επουράνιον. Δι' αυτό και ο Θεός δεν αισθάνεται εξ αιτίας των καμμίαν εντροπήν, να ονομάζεται Θεός των. Τουναντίον ευαρεστείται εις αυτούς, όπως μαρτυρείται από το γεγονός, ότι τους έχει ετοιμάσει επουράνιον και μακαρίαν πατρίδα.

Εβρ. 11,17 Πίστει προσενήνοχεν Αβραάμ τον Ισαάκ πειραζόμενος, και τον μονογενή προσέφερεν ο τας επαγγελίας αναδεξάμενος,

Εβρ. 11,17 Ενεκα της μεγάλης του πίστεως επρόσφερε θυσίαν τον Ισαάκ ο Αβραάμ, όταν εδοκιμάζετο από τον Θεόν. Και αυτός ο οποίος προηγουμένως είχε δεχθή και πιστεύσει ολοψύχως εις τας υποσχέσεως του Θεού, ότι δια του Ισαάκ θα εγεννάτο αναρίθμητος λαός, επρόφερε με πίστιν τον μονάκριβον υιόν του.

Εβρ. 11,18 προς ον ελαλήθη ότι εν Ισαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα,

Εβρ. 11,18 Διότι εις αυτόν είχε λεχθή προηγουμένως, ότι γνήσιοι απόγονοι του θα ωνομάζοντο αυτοί, τους οποίους θα είχαν από τον Ισαάκ.

Εβρ. 11,19 λογιζόμενος ότι και εκ νεκρών εγείρειν δυνατός ο Θεός· όθεν αυτόν και εν παραβολή εκομίσατο.

Εβρ. 11,19 Εσκέφθη όμως, ότι ο Θεός είναι δυνατός και ικανός και εκ νεκρών να αναστήση τον Ισαάκ. Δια την πίστιν του ακριβώς αυτήν τον επήρε πάλιν, και μάλιστα κατά τρόπον, που ο Ισαάκ έγινε προεικόμισμα της θυσίας και της αναστάσεως του Χριστού, του μονογενοῦς Υιού του Θεού.

Εβρ. 11,20 Πίστει περί μελλόντων ευλόγησεν Ισαάκ τον Ιακώβ και τον Ησαύ.

Εβρ. 11,20 Επειδή επίστευσεν εις τας επαγγελίας του Θεού ο Ισαάκ, ευλόγησε τον Ιακώβ και τον Ησαύ, δι' όσα έμελλον να

συμβούν.

Εβρ. 11,21 Πίστει Ιακώβ αποθνήσκων έκαστον των υιών Ιωσήφ ευλόγησε, και προσεκύνησεν επί το άκρον της ράβδου αυτού.

Εβρ. 11,21 Με πίστιν ο Ιακώβ, όταν επέθαινε, ευλόγησε τα δύο παιδιά του Ιωσήφ και τα προανήγγειλε ως αρχηγούς δύο φυλών και επροσκύνησε τον Θεόν, στηριζόμενος, καθό γέρων πλέον, στο άκρον της ράβδου του.

Εβρ. 11,22 Πίστει Ιωσήφ τελευτών περί της εξόδου των υιών Ισραήλ εμνημόνευσε και περί των οστέων αυτού ενετείλατο.

Εβρ. 11,22 Χαρις εις την πίστιν του ο Ιωσήφ, όταν επέθαινε, ενεθυμήθη εκεί, εις την επιθανάτιον κλίνην του, την έξοδον των Ισραηλιτών από την Αίγυπτον προς την γην Χαναάν και έδωσεν εντολήν να παραλάβουν μαζή των και τα οστά του.

Εβρ. 11,23 Πίστει Μωϋσής γεννηθείς εκρύβη τρίμηνον υπό των πατέρων αυτού, διότι είδον αστέιον το παιδίον, και ουκ εφοβήθησαν το διάταγμα τού βασιλέως.

Εβρ. 11,23 Χαρις εις την πίστιν των γονέων του, όταν εγεννήθη ο Μωϋσής, εκρατήθη κρυμμένος από αυτούς επί τρεις μήνες, διότι είδαν ωραίον και χαριτωμένον το παιδίον των, και δεν εφοβήθησαν το διάταγμα του Φαραώ (που επέβαλλε να θανατώνωνται τα αρσενικά βρέφη των Εβραίων).

Εβρ. 11,24 Πίστει Μωϋσής μέγας γενόμενος ηρνήσατο λέγεσθαι υιός θυγατρός Φαραώ,

Εβρ. 11,24 Ενεκα της πίστεως του ο Μωϋσής, όταν εμεγάλωσεν, ηρνήθη να ονομάζεται παιδί της θυγατρός του Φαραώ,

Εβρ. 11,25 μάλλον ελόμενος συγκαουχείσθαι τώ λαώ τού Θεού ή πρόσκαιρον έχειν αμαρτίας απόλαυσιν,

Εβρ. 11,25 και επροτίμησε καλύτερον να ταλαιπωρήται και να κακοπαθή μαζή με τον λαόν του Θεού, παρά να έχη πρόσκαιρον απόλαυσιν μιας αμαρτωλής και τρυφηλής ζωής, σαν βασιλόπουλο εις τα ανάκτορα.

Εβρ. 11,26 μείζονα πλούτον ηγησάμενος των Αιγύπτου θησαυρών τον ονειδισμόν τού Χριστού· απέβλεπε γάρ εις την μισθαποδοσίαν.

Εβρ. 11,26 Και από τους θησαυρούς, από τα αγαθά και την δόξαν της Αιγύπτου, εθεώρησε μεγαλύτερον και πολυτιμότερον πλούτον το να χλευάζεται και να περιφρονήται, όπως βραδύτερον θα ωνειδίζετο ο Χριστός. Διότι είχε προσηλωμένα τα μάτια του και επερίμενε με πίστιν της ανταμοιβήν, που θα του έδιδεν ο Θεός στους ουρανούς.

Εβρ. 11,27 Πίστει κατέλιπεν Αίγυπτον μη φοβηθείς τον θυμόν τού βασιλέως· τον γάρ αόρατον ως ορών εκαρτέρησε.

Εβρ. 11,27 Χαρις εις την πίστιν του εγκατέλειψε την Αίγυπτον, όταν, δια να υπερασπίση ένα Εβραίον, εφόνευσε τον Αιγύπτιον, χωρίς να φοβηθή τον θυμόν του Φαραώ. Και τούτο, διότι επερίμενε με πίστιν και εγκαρτέρησιν της βοήθειαν του Θεού του αοράτου, τον οποίον ησθάνετο παρόντα, σαν να τον έβλεπε με τα σωματικά του μάτια.

Εβρ. 11,28 Πίστει πεποίηκε το πάσχα και την πρόσχυσιν τού αίματος, ίνα μη ο ολοθρεύων τα πρωτότοκα θίγη αυτών.

Εβρ. 11,28 Με την πίστιν έκαμε το Πασχα, την θυσίαν του αρνίου, με το αίμα του οποίου έχρισε τους παραστάτας των εξωτερικών θυρών των οικιών των Εβραίων, δια να μη εγγίση τα πρωτότοκα των Εβραίων ο εξολεθρευτής άγγελος.

Εβρ. 11,29 Πίστει διέβησαν την Ερυθράν θάλασσαν ως διά ξηράς, ής πείραν λαβόντες οι Αιγύπτιοι κατεπόθησαν.

Εβρ. 11,29 Με πίστιν εις την παντοδύναμον βοήθειαν του Θεού διέβησαν οι Εβραίοι την Ερυθράν θάλασσαν, σαν να επερνούσαν από ξηράν, ενώ οι Αιγύπτιοι, όταν επεχείρησαν να κάμουν το ίδιο, κατεποντίσθησαν και κατεπόθησαν από την θάλασσαν.

Εβρ. 11,30 Πίστει τα τείχη Ιεριχώ έπεσε κυκλωθέντα επί επτά ημέρας.

Εβρ. 11,30 Δια της πίστεως έπεσαν τα ισχυρά τείχη της Ιεριχούς, αφού προηγουμένως επί επτά ημέρας τα περιτριγύριζαν κύκλω οι Ισραηλίται.

Εβρ. 11,31 Πίστει αάβ η πόρνη ου συναπόλετο τοίς απειθήσασι, δεξαμένη τους κατασκόπους μετ ειρήνης.

Εβρ. 11,31 Χαρις εις την πίστιν της η Ραάβ, η πόρνη, δεν εξωλοθρεύθηκε μαζή με τους απειθείς συμπατριώτας της, διότι είχε δεχθή προηγουμένως με ειρήνην τους Ισραηλίτας κατασκόπους, τους οποίους είχε στείλει ο Ιησούς του Ναυή.

Εβρ. 11,32 Καί τι έτι λέγω; επιλείψει γάρ με διηγούμενον ο χρόνος περί Γεδεών, Βαράκ τε και Σαμψών και Ιεφθάε, Δαυΐδ τε και Σαμουήλ και των προφητών,

Εβρ. 11,32 Και τι να διηγούμαι ακόμη; Θα σταματήσω, διότι δεν θα με πάρη ο χρόνος, να διηγηθώ δια τον Γεδεών, τον Βαράκ και τον Σαμψών και τον Ιεφθάε, δια τον Δαυΐδ και τον Σαμουήλ και τους προφήτας.

Εβρ. 11,33 οί διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον επαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων,

Εβρ. 11,33 Αυτοί, χάρις εις την πίστιν των, ηγωνίσθησαν και κατενίκησαν βασιλεία, ήσκησαν δικαιοσύνην, επέτυχαν την πραγματοποίησιν των υποσχέσεων του Θεού, έφραξαν τα στόματα των αγρίων λεόντων, όπως ο Δανιήλ,

Εβρ. 11,34 έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ενεδυναμώθησαν από ασθενείας, εγενήθησαν ισχυροί εν πολέμω, παρεμβολάς έκλιναν αλλοτρίων·

Εβρ. 11,34 έσβησαν την φοβεράν δύναμιν της φωτιάς, όπως οι τρεις παίδες, διέφυγαν τον κίνδυνον να σφαγούν με μαχαίρια, όπως ο Ηλίας, ενδυναμώθησαν και έγιναν καλά από αρρώστιες, ανεδείχθησαν κραταιοί και δυνατοί στον πόλεμον, έκαμψαν και έτρεψαν εις φυγήν πολυάριθμα στρατεύματα ξένων εχθρών.

Εβρ. 11,35 έλαβον γυναίκες εξ αναστάσεως τους νεκρούς αυτών· άλλοι δε ετυμpanίσθησαν, ου προσδεξάμενοι την απολύτρωσιν, ίνα κρείττονος αναστάσεως τύχωσιν·

Εβρ. 11,35 Μερικές γυναίκες, χάρις εις αυτήν την πίστιν, επήραν πάλιν ζωντανούς, δια της αναστάσεως τους νεκρούς των. Άλλοι δε εδέθησαν στο τύμπανον, στο φοβερά βασανιστικόν εκείνον όργανον, χωρίς να δεχθούν την απελευθέρωσιν, που τους επρότειναν οι βασανισταί των, εάν ηρνούντο την πίστιν των, και υπέμειναν το φοβερόν μαρτύριον μέχρι θανάτου, δια να επιτύχουν και πάρουν ανάστασιν ασυγκρίτως καλύτεραν από την παρούσαν ζωήν.

Εβρ. 11,36 έτεροι δε εμπαιγμών και μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δε δεσμών και φυλακής·

Εβρ. 11,36 Άλλοι δε εδοκίμασαν εμπαιγμούς και μαστιγώσεως, ακόμη δε δεσμά και φυλακήν.

Εβρ. 11,37 ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον εν μηλωταίς, εν αιγείοις δέρμασιν, υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι,

Εβρ. 11,37 Ελιθοβολήθησαν, επριονίσθησαν, επέρασαν μέσα από πολλούς πειρασμούς, απέθαναν σφαγέντες με μάχαιραν, περιήρχοντο εδώ και εκεί φορούντες, αντί για ενδύματα, προβιές και δέρματα γιδιών, στερούμενοι, θλιβόμενοι, υποβαλλόμενοι εις πολλές κακουχίας.

Εβρ. 11,38 ών ουκ ήν άξιος ο κόσμος, εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαίοις και ταίς σπαις της γής.

Εβρ. 11,38 Τετοιους αγίους δεν ήτο άξιος να τους έχη ο αμαρτωλός κόσμος. Επεριπλανώντο εις τις ερημίες, εις τα όρη, εις τα σπήλαια, εις τις τρύπες της γης.

Εβρ. 11,39 Και ούτοι πάντες μαρτυρηθέντες διά της πίστεως ουκ εκομίσαντο την επαγγελίαν,

Εβρ. 11,39 Και όλοι αυτοί, μολονότι έλαβαν την καλήν και τιμίαν μαρτυρίαν, ότι ευηρέστησαν στον Θεόν χάρις εις την πίστιν των, δεν απήλυσαν πλήρως την υπόσχεσιν της λυτρώσεως και της ουρανίου βασιλείας.

Εβρ. 11,40 τού Θεού περί ημών κρείττον τι προβλεψάμενου, ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσι.

Εβρ. 11,40 Διότι ο Θεός επρόβλεψε δι' ημάς κάτι καλύτερον· δηλαδή να μη απολαύσουν αυτοί πλήρη την τελείωσιν και την μακαριότητα χωρίς ημάς (αλλ' όλοι μαζί σαν ένα πνευματικόν σώμα να απολαύσωμεν κατά την δευτέραν παρουσίαν την μακαριότητα της βασιλείας των ουρανών).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Εβρ. 12,1 Τσιγαρούν και ημείς, τοσούτον έχοντες περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων, όγκον αποθέμενοι πάντα και την υπερίστατον αμαρτίαν, δι υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα,

Εβρ. 12,1 Δια τούτο, λοιπόν, και ημείς, αφού έχομεν ολόγυρά μας τόσον μεγάλο νέφος αναριθμήτων αγίων, που εμαρτύρησαν και εμαρτυρήθησαν δια την πίστιν των, ας πετάξωμεν μακρυά από επάνω μας κάθε βάρος από τας καταθλιπτικές μερίμνας του βίου και προπαντός την αμαρτίαν, η οποία από όλα τα σημεία κατά τρόπον δελεαστικόν και προκλητικόν εύκολα μας περιβάλλει, και ας τρέχωμεν με επιμονήν και υπομονήν τον αγώνα, που ευρίσκεται ενώπιον μας.

Εβρ. 12,2 αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν, ός αντί της προκειμένης αυτώ χαράς υπέμεινε σταυρόν, αισχύνης καταφρονήσας, εν δεξιά τε τού θρόνου τού Θεού κεκάθικεν.

Εβρ. 12,2 Δια να αντλούμεν δε θάρρος και δύναμιν, ας έχωμεν προσηλωμένα με πίστιν τα βλέμματά μας στον Χριστόν, τον αρχηγόν και ιδρυτήν της πίστεως μας, ο οποίος με την χάριν του μας χειραγωγεί στον δρόμον της τελειότητος. Αυτός αντί της μακαριότητος, την οποίαν είχε πάντοτε εμπρός του ως Θεός και αντί της χαράς την οποίαν εδικαιούτο να απολαμβάνη και ως άνθρωπος αναμάρτητος ευαρεστήσας κατά πάντα στον Πατέρα, επροτίμησε και υπέμεινε τον σταυρικόν θάνατον και κατεφρόνησε την εντροπήν και τον εξευτελισμόν προς χάριν ημών. Και δια τούτο έχει καθίσει τώρα εις τα δεξιά του θρόνου του Θεού.

Εβρ. 12,3 αναλογίσασθε γάρ τον τοιαύτην υπομεμενηκότα υπό των αμαρτωλών εις αυτόν αντιλογίαν, ίνα μη κάμητε ταις ψυχαίς υμών εκλυόμενοι.

Εβρ. 12,3 Σκεφθήτε, λοιπόν, εκείνον, ο οποίος από τους αμαρτωλούς και μοχθηρούς βασανιστάς και σταυρωτάς του υπέμεινε τόσον μεγάλην μαρτυρικήν οδύνην και εξουθένωσιν, δια να μη αποκάμετε και λιποψυχήσετε και παραλύσουν αποθαρρυνόμενοι αι ψυχαί σας.

Εβρ. 12,4 Ούπω μέχρις αίματος αντικατέστητε προς την αμαρτίαν ανταγωνιζόμενοι,

Εβρ. 12,4 Δεν αντισταθήκατε ακόμη αγωνιζόμενοι σκληρά εναντίον της αμαρτίας, ώστε να χύσετε και αυτό το αίμα σας.

Εβρ. 12,5 και εκλέλησθε της παρακλήσεως, ήτις υμίν ως υιοίς διαλέγεται υιέ μου, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ αυτώ ελεγχόμενος.

Εβρ. 12,5 Και εν τούτοις εξεχάσατε την παρηγορίαν και προτροπήν, την οποίαν μας κάμνει ο Θεός, όταν συνομιλή μαζί ης μας σαν προς παιδιά του· "παιδι μου, μη αμελής και μη αδιαφορήσας δια την παιδαγωγίαν, που έστω και δια μέσου θλίψεων, σου κάμνει ο Κυριος και μη παραλύης και αποθαρρύνεσαι, όταν ελέγχεσαι από αυτόν.

Εβρ. 12,6 ον γάρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται.

Εβρ. 12,6 Διότι εκείνον που αγαπά ο Κυριος, τον παιδαγωγεί και τον μορφώνει δια μέσου των θλίψεων· μαστιγώνει δε με ταλαιπωρίες κάθε υιόν, τον οποίον δέχεται κοντά του ως ιδικόν του".

Εβρ. 12,7 ει παιδείαν υπομένετε, ως υιοίς υμίν προσφέρεται ο Θεός· τις γάρ εστιν υιός ον ου παιδεύει πατήρ;

Εβρ. 12,7 Εάν δείχνετε υπομονήν και δέχεσθε την παιδαγωγίαν αυτήν του Κυρίου, ας έχετε υπ' όψιν σας, ότι ο Θεός συμπεριφέρεται προς σας, σαν προς παιδιά του. Διότι, υπάρχει κανένας υιός, τον οποίον δεν παιδαγωγεί με πολλούς τρόπους ο πατέρας;

Εβρ. 12,8 ει δε χωρίς εστε παιδείας, ής μέτοχοι γεγόνασι πάντες, άρα νόθοι εστέ και ουχ υιοί.

Εβρ. 12,8 Εάν όμως μένετε χωρίς αυτήν την παιδαγωγίαν, εις την οποίαν έλαβαν μέρος και την εγεύθησαν όλα τα αληθινά παιδιά του Θεού, τότε δεν είσθε γνήσια παιδιά του Θεού, αλλά νόθα.

Εβρ. 12,9 είτα τους μέν της σαρκός ημών πατέρας είχομεν παιδευτάς και ενετρεπόμεθα· ου πολλώ μάλλον υποταγησόμεθα τώ πατρί των πνευμάτων και ζήσομεν;

Εβρ. 12,9 Επειτα, ας σκεφθώμεν και τούτο· όταν ήμεθα μικροί είχαμεν τους σαρκικούς πατέρας μας ως παιδαγωγούς, οι οποίοι και μας επέπλητταν και μας ετιμωρούσαν και εδοκιμάζαμεν εντροπήν και συστολήν επέναντί των. Δεν πρέπει, λοιπόν, ακόμη περισσότερον, να υποταχθώμεν στον Θεόν, τον δημιουργόν και πατέρα όλων των πνευματικών υπάρξεων, και να κερδήσωμεν έτσι την αιωνίαν ζωήν;

Εβρ. 12,10 οι μέν γάρ προς ολίγας ημέρας κατά το δοκούν αυτοίς επαιδεύον, ο δε επί το συμφέρον, εις το μεταλαβείν της αγιότητος αυτού.

Εβρ. 12,10 Διότι οι μεν σαρκικοί γονείς μας επαιδαγωγούσαν, όπως ενόμιζαν καλόν, δια να επιτύχωμεν κατά το ολιγοχρόνιον αυτό διάστημα της επιγείου ζωής μας. Ο Θεός όμως μας παιδαγωγεί (σύμφωνα με την αγαθότητα και σοφίαν αυτού κατά τον απολύτως ορθόν τρόπον) προς το συμφέρον μας, δια να γίνωμεν μέτοχοι της αγιότητος και της δόξης αυτού.

Εβρ. 12,11 πάσα δε παιδεία προς μέν το παρόν ου δοκεί χαράς είναι, αλλά λύπης, ύστερον δε καρπόν ειρηνικόν τοίς δι αυτής γεγυμνασμένοις αποδίδωσι δικαιοσύνης.

Εβρ. 12,11 Καθε παιδαγωγία, καθ' ον χρόνον διαρκεί, δεν φαίνεται να φέρη χαράν, αλλά λύπην, ύστερον όμως, εις εκείνους, που ησκήθησαν και επαιδαγωγήθησαν δι' αυτής, αποδίδει και φέρει ειρηνικόν και ευχάριστον καρπόν δικαιοσύνης και αγιότητος.

Εβρ. 12,12 Διό τας παρειμένας χείρας και τα παραλελυμένα γόνατα ανορθώσατε,

Εβρ. 12,12 Ακριβώς, διότι τόσον μεγάλην ωφέλειαν φέρει η παιδαγωγία του Θεού "εσηκώσατε και χαλυβδώσατε τα πεσμένα κάτω χέρια και τα παραλελυμένα γόνατα"

Εβρ. 12,13 και τροχιάς ορθάς ποιήσατε τοίς ποσίν υμών, ίνα μη το χωλόν εκτραπή, ιαθή δε μάλλον.

Εβρ. 12,13 και "κάμετε ευθείς τους δρόμους, δια να βαδίζουν με ασφάλειαν το πόδια σας", δια να μη παρεκκλίνη και ξεκόψη από τον ορθόν δρόμον ο χωλός, αλλά μάλλον να ιαρευθή.

Εβρ. 12,14 Ειρήνην διώκετε μετά πάντων, και τον αγιασμόν, ού χωρίς ουδείς όψεται τον Κύριον,

Εβρ. 12,14 Αγωνίζεσθε και προσπαθείτε να έχετε ειρήνην με όλους, να αποκτήσετε δε την αγιότητα και καθαρότητα της καρδιάς, διότι χωρίς αυτήν την αγιότητα κανείς δεν θα ιδη τον Κυριον.

Εβρ. 12,15 επισκοπούντες μη τις υστερών από της χάριτος τού Θεού, μη τις ρίζα πικρίας άνω φύουσα ενοχλή και διά ταύτης μianθώσι πολλοί,

Εβρ. 12,15 Προσέχετε καλά, μήπως κανείς από σας στερείται εξ υπαιτιότητος του την χάριν του Θεού και χάση την σωτηριάν. Προσέχετε μήπως καμμία πικρή ρίζα εγωπαθούς και αμαρτωλής καρδιάς φυτρώνει προς τα πάνω και προκαλεί ενόχλησιν και μολυνθούν με αυτήν πολλοί.

Εβρ. 12,16 μη τις πόρνος ή βέβηλος ως Ησαύ, ός αντί βρώσεως μιάς απέδοτο τα πρωτοτόκια αυτού.

Εβρ. 12,16 Προσέχετε ακόμη, μήπως είναι κανείς πόρνος η ασεβής και ανίερος, όπως ο Ησαύ, ο οποίος αντί ενός φαγητού επώλησε τα ιερά και ανεκτίμητα πρωτοτόκιά του, από τα οποία και εξέπεσε δια παντός.

Εβρ. 12,17 ίστε γάρ ότι και μετέπειτα, θέλων κληρονομήσαι την ευλογίαν απεδοκιμάσθη μετανοίας γάρ τόπον ουχ εύρε, καιπερ μετά δακρύων εκζητήσας αυτήν.

Εβρ. 12,17 Διότι γνωρίζετε, ότι, αν και έπειτα ήθελε να ξαναπάρη πάλιν την ευλογίαν των πρωτοτοκιών, απεδοκιμάσθη από τον Θεόν. Διότι δεν εύρε αποτελεσματικόν τρόπον μετανοίας, δια να επανορθώση το σφάλμα του, αν και με δάκρυα εζήτησε την επανόρθωσιν εκ μέρους του πατρός του.

Εβρ. 12,18 Ου γάρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένω όρει και κεκαυμένω πυρί και γνώφω και σκότω και θυέλλη

Εβρ. 12,18 Να είσθε άγρυπνοι και προσεκτικοί, μήπως και χάσετε από ραθυμίαν και εμέλειαν την σωτηριάν, διότι δεν έχετε πλησιάσει ένα ψηλαφητό και "φλογισμένο από πυρ βουνό, όπως ήτο το Σινά, ούτε πυκνήν μαύρην ομίχλην και σκότος και θυέλλαν

Εβρ. 12,19 και σάλπιγγος ήχω και φωνή ρημάτων ής οι ακούσαντες παρητήσαντο μη προστεθίην αυτοίς λόγον

Εβρ. 12,19 και συγκλονιστικόν ήχον σάλπιγγος και φοβεράν φωνήν λόγων Θεού", την οποίαν, όταν ήκουσαν οι Ιουδαίοι, εκεί στο Σινά, κατευλήφθησαν από φόβον, ηρηθήσαν να την ακούσουν και παρεκάλεσαν να μη προστεθούν και άλλοι λόγοι εις αυτούς.

Εβρ. 12,20 ουκ έφερον γάρ το διαστελλόμενον· κán θηρίον θίγη τού όρους, λιθοβοληθήσεται

Εβρ. 12,20 Διότι δεν τους ήτο δυνατόν να υποφέρουν εκείνο που είχεν απειλήσει ο Θεός: "και ζών ακόμη εάν πλησιάση και εγγίση το όρος θα λιθοβοληθή".

Εβρ. 12,21 και ούτω φοβερόν ήν το φανταζόμενον! Μωϋσής είπεν· έκφοβός ειμι και έντρομος

Εβρ. 12,21 Και ήτο τόσον πολύ φοβερόν αυτό το φαινόμενον, που επρόβαλεν εις τα μάτια των, ώστε και ο ίδιος ο Μωϋσής είπε: "είμαι γεμάτος φόβον και τρόμον!"

Εβρ. 12,22 αλλά προσεληλύθατε Σιών όρει και πόλει Θεού ζώντος, Ιερουσαλήμ επουρανίω, και μυριάσιν αγγέλων,

Εβρ. 12,22 Αλλ' έχετε προσέλθει στο όρος της νέας Σιών, εις την πνευματικήν πόλιν του ζώντος Θεού, εις την επουρανίον Ιερουσαλήμ και εις τας μυριάδας των αγγέλων,

Εβρ. 12,23 πανηγύρει και εκκλησία πρωτοτόκων εν ουρανοίς απογεγραμμένων, και κριτή Θεώ πάντων, και πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,

Εβρ. 12,23 εις πανευφρόσυνον πανήγυριν και εις χαρμόσυνον συγκέντρωσιν των εκλεκτών τέκνων του Θεού, τα οποία έχουν πλέον καταγραφή ως πολίται της βασιλείας των ουρανών. Επλησιάσατε και στον Θεόν, τον δικαιοκρίτην όλων, και εις τα πνεύματα των δικαίων, που έχουν πλέον αποκτήσει την ηθικήν τελείωσιν και αναμένουν την τελείαν μακαριότητα.

Εβρ. 12,24 και διαθήκης νέας μεσίτη Ιησού, και αίματι ραντισμού κρείττον λαλούντι παρά τον Άβελ.

Εβρ. 12,24 Προσήλθατε ακόμη κοντά στον μεσίτην της νέας διαθήκης, τον Ιησούν, και στο αίμα της θυσίας του, με το οποίον ερραντίσθητε και επήρατε την λύτρωσιν και τον αγιασμόν και το οποίον λαλεί και συνηγορεί πλησίον του Θεού υπέρ ημών, περισσότερον από το αίμα του Άβελ, που εξητούσε εκδίκησιν εναντίον του αδελφοκτόνου.

Εβρ. 12,25 Βλέπετε μη παραιτήσησθε τον λαλούντα. ει γάρ εκείνοι ουκ έφυγον τον επί της γής παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλώ μάλλον ημείς οι τον απ ουρανών αποστρέφομενοι

Εβρ. 12,25 Προσέχετε, λοιπόν, μήπως τυχόν και απαρηγήτε τον πανάγαθον Θεόν, που σας ομιλεί: διότι εάν οι Εβραίοι της παλαιάς εποχής, που ηρηθήσαν να υπακούσουν στον Μωϋσέα, τον ομιλούντα εκ μέρους του Θεού, δεν εξέφυγαν την τιμωριάν, πολύ περισσότερον δεν θα ξεφύγωμεν ημείς, που απαρνούμεθα τον Θεόν και αποστρέφομεν τον εαυτόν μας από εκείνος, που μας ομιλεί εκ των ουρανών.

Εβρ. 12,26 ού η φωνή την γήν εσάλευσε τότε, νύν δε επήγγελται λέγων· έτι άπαξ εγώ σειώ ου μόνον την γήν, αλλά και τον ουρανόν.

Εβρ. 12,26 Αυτού δε του Θεού η φωνή συνεκλόνησε τότε την γην, τώρα δε έχει προαναγγείλει και υποσχεθή δια του προφήτου λέγων· "ακόμη μίαν φοράν εγώ θα σειώ όχι μόνον την γην, αλλά και τον ουρανόν".

Εβρ. 12,27 το δε έτι άπαξ δηλοί των σαλευομένων την μετάθεσιν ως πεποημένων, ίνα μείνη τα μη σαλευόμενα.

Εβρ. 12,27 Αυτό, το "μία ακόμη φοράν" που λέγει, δηλώνει την μετακίνησιν και αλλαγήν αυτών, που σαν κτίσματα φθαρά μετακινούνται και αλλοιώνεται, δια να μείνουν τα αμετακίνητα και αιώνια, που υπάρχουν στους ουρανούς.

Εβρ. 12,28 Διό βασιλειαν ασάλευτον παραλαμβάνοντες έχωμεν χάριν, δι ής λατρεύωμεν ευαρέστως τώ Θεώ μετά αιδούς και ευλαβείας

Εβρ. 12,28 Δι' αυτό, αφού επήραμεν ως ανεκτίμητον κληρονομίαν μας βασιλειαν ακλόνητον και αιώνιαν, την βασιλειαν που μας προσφέρει ο Χριστός, ας αισθανώμεθα συνεχώς και ας εκφράζωμεν προς τον Θεόν ευχαριστιάν. Και με την ευχαριστιάν αυτήν, ας λατρεύωμεν τον Θεόν κατά τρόπον ευάρεστον εις αυτόν, με σεμνότητα και ευλάβειαν.

Εβρ. 12,29 και γάρ ο Θεός ημών πύρ καταναλίσκον.

Εβρ. 12,29 Διότι ο Θεός μας είναι φωτιά, που κατακαίει και εξολοθρεύει κάθε αναϊδή και ασεβή.

Εβρ. 13,1 Η φιλαδελφία μενέτω, της φιλοξενίας μη επιλανθάνεσθε·

Εβρ. 13,1 Μονιμος και σταθερά ας μένη εις τας καρδίας σας η αγάπη προς τους αδελφούς Χριστιανούς.

Εβρ. 13,2 διά ταύτης γάρ ελαθόν τινες ξενίσαντες αγγέλους.

Εβρ. 13,2 Μη λησμονείτε ποτέ να ασκήτε την φιλοξενίαν· διότι χάρις εις την φιλόξενον διάθεσιν των μερικοί, όπως ο Αβραάμ και ο Λωτ, αξιώθηκαν, χωρίς και οι ίδιοι να το καταλάβουν, να φιλοξενήσουν αγγέλους.

Εβρ. 13,3 μιμηθήσκεσθε των δεσμιών ως συνδεδεμένοι, των κακουχουμένων ως και αυτοί όντες εν σώματι.

Εβρ. 13,3 Να ενθυμήσθε τους φυλακισμένους, σαν να είσθε και σεις δεμένοι μαζί των εις την φυλακήν. Να ενθυμήσθε επίσης και αυτούς που ταλαιπωρούνται και βασανίζονται σωματικώς, διότι και σεις έχετε σώμα φθαρόν και πιθανόν να πάθετε τις ίδιες ταλαιπωρίες.

Εβρ. 13,4 Τίμιος ο γάμος εν πάσι και η κοίτη αμίαντος· πόρνους δε και μοιχούς κρινεί ο Θεός.

Εβρ. 13,4 Ας είναι τίμιος κατά πάντα ο γάμος και η κοίτη των συζύγων αμόλυντος και καθαρά διότι ο Θεός θα κρίνη και θα καταδικάση τους πόρνους και τους μοιχούς.

Εβρ. 13,5 Αφιλάργυρος ο τρόπος, αρκούμενοι τοίς παρούσιν· αυτός γάρ ειρήκεν· ου μη σε ανώ ουδ ου μη σε εγκαταλίπω·

Εβρ. 13,5 Η διάθεσις της ψυχής σας και η όλη σας συμπεριφορά να είναι απηλλαγμένη από κάθε τάσιν φιλαργυρίας, αρκούμενοι και ευχαριστούμενοι εις εκείνα, που εκάστοτε έχετε. Να εμπιστεύεσθε δε τον εαυτόν σας στον Θεόν, διότι αυτός ειπε· “δεν θα σε αφήσω ποτέ και δεν θα σε εγκαταλείψω”.

Εβρ. 13,6 ώστε θαρούντας ημάς λέγειν· Κύριος μοι βοηθός, και ου φοβηθήσομαι· τι ποιήσει μοι άνθρωπος;

Εβρ. 13,6 Ωστε έχοντες πεποίθησιν εις την πρόνοιαν του Κυρίου, να λέγωμεν με θάρρος· “ο Κυριος είναι βοηθός μου και δεν θα φοβηθώ τίποτε. Τι θα μου κάνη ο οποιοσδήποτε άνθρωπος;”

Εβρ. 13,7 Μνημονεύετε των ηγουμένων υμών, οίτινες ελάλησαν υμίν τον λόγον του Θεού, ών αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής μιμείσθε την πίστιν.

Εβρ. 13,7 Να ενθυμήσθε πάντοτε τους πνευματικούς σας ηγέτας και προεστούς, οι οποίοι σας εδίδαξαν τον λόγον του Θεού. Να φέροντε στον νουν σας και να μελετάτε με ευλάβειαν το κατά Θεόν τέλος του βίου και της εναρέτου συμπεριφοράς των και να μιμήσθε την πίστιν.

Εβρ. 13,8 Ιησούς Χριστός χθές και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας.

Εβρ. 13,8 Αλλ' εάν οι άνθρωποι έρχονται και παρέρχονται, ο Ιησούς Χριστός και χθες και σήμερα και στους αιώνας των αιώνων είναι ο ίδιος και αναλλοίωτος, και η διδασκαλία του είναι αιωνία και αληθής. Κρατήσατέ την σταθερά,

Εβρ. 13,9 διδασχάις ποικίλαις και ξέναις μη παραφέρεσθε· καλόν γάρ χάριτι ββαιούσθαι την καρδίαν, ου βρώμασιν, εν οίς ουκ ωφελήθησαν οι περιπατήσαντες.

Εβρ. 13,9 και μη αφήνετε τον εαυτόν σας να παρασύρεται και να παραπλανάται από λογίων-λογίων διδασκαλίας, ξένας και διαφορετικάς από την διδασκαλίαν του Χριστού. Διότι είναι καλόν, οικοδομητικόν και ασφαλές, να στερεώνεται η καρδιά εις την ορθήν διδασκαλίαν με την χάριν του Κυρίου και όχι εις τας ψευδοδιδασκαλίας των Εβραίων, περι φαγητών καθαρών και ακαθάρτων, από την οποίαν τίποτε δεν ωφελήθησαν, όσοι επρόσεχαν εις τας διακρίσεις αυτών των φαγητών.

Εβρ. 13,10 έχομεν θυσιαστήριον εξ ου φαγείν ουκ έχουσιν εξουσίαν οι τή σκινη λατρεύοντες·

Εβρ. 13,10 Ημείς οι Χριστιανοί, έχομεν ιερώτατον θυσιαστήριον, την αγίαν Τράπεζαν, επάνω εις την οποίαν παρατίθεται ουράνιος και ανεκτίμητος τροφή, το σώμα και το αίμα του Κυρίου, από το οποίον θυσιαστήριον δεν έχουν το δικαίωμα να φάγουν όσοι εξακολουθούν να λατρεύουν και να υπηρετούν τον Θεόν εις την παλαιάν σκηνήν του μαρτυρίου, (δηλαδή ούτε οι ιερείς και οι αρχιερείς της Π. Διαθήκης).

Εβρ. 13,11 ών γάρ εισφέρεται ζών το αίμα περι αμαρτίας εις τα Άγια διά του αρχιερέως, τούτων τα σώματα κατακαίεται έξω της παρεμβολής·

Εβρ. 13,11 Συμβολικώς δε εικονίζετο αυτή η απαγόρευσις εις την Π. Διαθήκην. Διότι τα σώματα των ζών εκείνων, που εθυσιάζοντο κατά την ημέραν του εξιλασμού και το αίμα των εφέρετο από τον αρχιερέα εις τα άγια των αγίων, ως θυσία περι αμαρτίας, δεν ετρώγοντο από τους ιερείς, αλλά εκαιόντο εξ ολοκλήρου έξω από το στρατόπεδον του Ισραήλ.

Εβρ. 13,12 διό και Ιησούς, ίνα αγιάση διά του ιδίου αίματος τον λαόν, έξω της πύλης έπαθε.

Εβρ. 13,12 Δι' αυτό, σύμφωνα με τον προφητικόν αυτόν συμβολισμόν, και ο Ιησούς, δια να αγιάση με το ιδικόν του αίμα τον νέον λαόν της χάριτος εσταυρώθη έξω από την πύλην της Ιερουσαλήμ.

Εβρ. 13,13 τοίνυν εξερχόμεθα προς αυτόν έξω της παρεμβολής τον ονειδισμόν αυτού φέροντες·

Εβρ. 13,13 Λοιπόν, κόπτοντες και ημείς κάθε δεσμόν προς τας παλαιάς αυτάς και συμβολικάς διατάξεις, ας εξερχόμεθα προς τον Χριστόν έξω από την ιουδαϊκήν θρησκείαν και νοοτροπίαν, και ας πάρωμεν επάνω μας τον χλευασμόν και τον εμπαιγμόν, που πρώτος υπέμεινε δι' ημάς ο Χριστός.

Εβρ. 13,14 ου γάρ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν.

Εβρ. 13,14 Ας μη δενώμεθα με τα παλαιά σχήματα και τα πράγματα γενικώς του κόσμου. Διότι δεν έχομεν εδώ μόνιμον πατρίδα και κατοικίαν, αλλά με ενδιαφέρον και πόθον ζητούμεν να κερδήσωμεν την μέλλουσαν και αιωνίαν, δηλαδή την ουράνιον βασιλείαν του Κυρίου.

Εβρ. 13,15 δι αυτού ούν αναφέρωμεν θυσίαν αινέσεως διά παντός τώ Θεώ, τούτ έστι καρπόν χειλέων ομολογούντων τώ ονόματι αυτού.

Εβρ. 13,15 Δια μέσου, λοιπόν, του Κυρίου μας, ως αρχιερέως και μεσίτου, ας προσφέρωμεν προς τον Θεόν πάντοτε θυσίαν δοξολογίας και ευχαριστίας· δηλαδή θυσίαν, η οποία σαν καρπός και έκφρασις θερμής ευγνωμοσύνης και λατρείας προς τον Θεόν, θα βγαίη από τα χείλη μας, τα οποία θα δοξολογούν το άγιον όνομα του.

Εβρ. 13,16 της δε ευποΐας και κοινωνίας μη επιλανθάνεσθε· τοιαύταις γάρ θυσίαις ευαρεστεΐται ο Θεός.

Εβρ. 13,16 Μη λησμονείτε την αγαθοεργίαν και το καθήκον σας να κάμνετε και τους άλλους μετόχους των αγαθών, που σας δίδει ο Θεός, διότι στοιαύτας θυσίας ευχαριστεΐται ο Θεός και όχι εις θυσίας ζώνων.

Εβρ. 13,17 Πείθεσθε τοίς ηγουμένοις υμών και υπείκετε· αυτοί γάρ αγρυπνούσιν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον αποδώσοντες· ίνα μετά χαράς τούτο ποιώσι και μη στενάζοντες· αλυσιτελές γάρ υμίν τούτο.

Εβρ. 13,17 Να πείθεσθε και να υποτάσσεσθε με προθυμίαν, χωρίς δισταγμούς και δυσφορίας, στους πνευματικούς προϊστάμενους σας. Διότι αυτοί αγρυπνούν δια την σωτηρίαν των ψυχών σας, επειδή θα δώσουν λόγον δια σας στον Χριστόν. Υπακούετε, λοιπόν, εις αυτούς με προθυμίαν, ώστε να εκτελούν το έργον αυτό της πνευματικής καθοδηγήσεως

σας με χαράν και όχι με στεναγμούς· διότι το να στεναάζουν από την ιδικήν σας απείθειαν, είναι επιζήμιον εις σας τους ίδιους. Θα φέρη επάνω σας την οργήν του Θεού.

Εβρ. 13,18 Προσεύχεσθε περί ημών· πεποιθामεν γάρ ότι καλήν συνείδησιν έχομεν, εν πάσι καλώς θέλοντες αναστρέφεισθαι.

Εβρ. 13,18 Προσεύχεσθε δι' ημάς· διότι έχομεν την πεποίθησιν, ότι η συνείδησίς μας μας παρέχει την καλήν και δικαίαν πληροφορίαν ότι, όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα, θέλομεν πάντοτε και εις όλα να συμπεριφερώμεθα προς όλους καλώς.

Εβρ. 13,19 περισσοτέρως δε παρακαλώ τούτο ποιήσαι, ίνα τάχιον αποκατασταθώ υμίν.

Εβρ. 13,19 Σας παρακαλώ δε να κάμετε τούτο περισσότερον δι' εμέ, να προσεύχεσθε ειδικώτερον περί εμού, δια να επανέλθω κοντά σας το συντομώτερον.

Εβρ. 13,20 Ο δε Θεός της ειρήνης, ο αναγαγών εκ νεκρών τον ποιμένα των προβάτων τον μέγαν εν αίματι διαθήκης αιωνίου, τον Κύριον ημών Ιησούν,

Εβρ. 13,20 Ο δε Θεός της ειρήνης, ο οποίος ανέστησεν εκ νεκρών και ανέλαβεν στους ουραμούς εκ δεξιών του τον μέγalon ποιμένα των λογικών προβάτων, τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν, ο οποίος προσέφερεν επί του σταυρού ως λυτρωτικήν θυσίαν το αίμα του, δια να συνάψη και επικυρώση την αιωνίαν διαθήκην,

Εβρ. 13,21 καταρτίσαι υμάς εν παντί έργω αγαθώ εις το ποιήσαι το θέλημα αυτού, ποιών εν υμίν το ευάρεστον ενώπιον αυτού διά Ιησού Χριστού, ώ η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Εβρ. 13,21 είθε να σας καταρτίση εις κάθε καλόν έργον, ώστε να πράττετε πάντοτε το θέλημα αυτού· να ενεργήση και πραγματοποιήση εις τας καρδιάς σας κάθε τι, που είναι ευάρεστον ενώπιόν του, δια της μεσιτείας του Ιησού Χριστού, προς τον οποίον ανήκει η δόξα στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Εβρ. 13,22 Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, ανέχεσθε τού λόγου της παρακλήσεως· και γάρ διά βραχέων επέστειλα υμίν.

Εβρ. 13,22 Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, πάρετε με προθυμίαν και δεχθήτε μέσα στις καρδιάς σας τα λόγια αυτά της προτροπής και παρηγορίας, που σας έγραψα, τα οποία άλλωστε δεν είναι πολλά, διότι με συντομίαν σας έγραψα.

Εβρ. 13,23 Γινώσκετε τον αδελφον Τιμόθεον απολελυμένον, μεθ ου, εάν τάχιον έρχηται, όψομαι υμάς.

Εβρ. 13,23 Μαθετε δε, ότι ο αδελφός Τιμόθεος είναι πλέον ελεύθερος. Θα σας ιδω δε μαζί με αυτόν, εάν έλθη σύντομα να με συναντήση, οπότε θα σας επισκεφθώμεν και οι δύο μαζί.

Εβρ. 13,24 Ασπάσασθε πάντας τους ηγουμένους υμών και πάντας τους αγίους. Ασπάζονται υμάς οι από της Ιταλίας.

Εβρ. 13,24 Διαβιβάσατε τους αδελφικούς μου χαιρετισμούς εις όλους τους προεστούς σας και εις όλους τους πιστούς. Οι αδελφοί της Ιταλίας σας ασπάζονται.

Εβρ. 13,25 Η χάρις μετά πάντων υμών· αμήν.

Εβρ. 13,25 Η χάρις του Θεού είθε να είναι μαζί με όλους σας. Αμήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΑΚΩΒΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιακ. 1,1 Ιάκωβος, Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού δούλος, ταις δώδεκα φυλαίς ταις εν τή διασπορά χαίρειν·

Ιακ. 1,1 Εγώ, ο Ιάκωβος, δούλος του Θεού Πατρός και του Κυρίου Ιησού Χριστού, στους Χριστιανούς, που κατάγονται από τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ, τας διεσκορπισμένας εις όλον τον κόσμον, εύχομαι να χαίρουν.

Ιακ. 1,2 Πάσαν χαράν ηγήσασθε, αδελφοί μου, όταν πειρασμούς περιπέσητε ποικίλοις,

Ιακ. 1,2 Πηγήν και ατίαν δια την πλέον πλήρη και τελείαν χαράν να θεωρήτε, αδελφοί μου, όταν πέσετε μέσα εις διαφόρους δοκιμασίας και θλίψεις,

Ιακ. 1,3 γινώσκοντες ότι το δοκίμιον υμών της πίστεως καταργάζεται υπομονήν·

Ιακ. 1,3 γνωρίζοντες τούτο, ότι η δια μέσου θλίψεων και ταλαιπωριών δοκιμασία της πίστεώς σας προς τον Χριστόν επεξεργάζεται και πραγματοποιεί ως πολύτιμον αγαθόν μέσα σας την υπομονήν.

Ιακ. 1,4 η δε υπομονή έργον τέλειον εχέτω, ίνα ήτε τέλειοι και ολόκληροι, εν μηδενί λειπόμενοι.

Ιακ. 1,4 Η δε υπομονή ας έχη και αυτή, ως καρπόν της, πνευματικόν έργον τέλειον εις τας καρδιάς σας, δια να είσθε έτσι τέλειοι και ολόκληροι και να μη υστερήτε εις τίποτε.

Ιακ. 1,5 Ει δε τις υμών λείπεται σοφίας, αιτήτω παρά τού διδόντος Θεού πάσιν απλώς και ουκ ονειδίζοντος, και δοθήσεται αυτώ·

Ιακ. 1,5 Εάν δε κανείς από σας στερήται την κατά Θεόν σοφίαν, δια να γνωρίζη πως να φέρεται στους διαφόρους πειρασμούς και πως να αποκτά την υπομονήν, ας ζητή την σοφίαν αυτήν από τον άπανσοφον Θεόν, ο οποίος την δίδει εις όλους πλουσίως, χωρίς να περοφρονή και εξευτελίξη κανένα. Και θα του δοθή αυτή η σοφία.

Ιακ. 1,6 αιτείτω δε εν πίστει, μηδέν διακρινόμενος· ο γάρ διακρινόμενος έοικε κλύδωνι θαλάσσης ανεμιζομένω και ριπιζομένω.

Ιακ. 1,6 Να την ζητή όμως με σταθεράν και ακλόνητον πίστιν, χωρίς να κυμαίνεται και να αμφιβάλλη, αν θα του την δώση ο Θεός, διότι εκείνος που αμφιβάλλει και κλονίζεται, μοιάζει με κύμα θαλάσσης, που δέρνεται από τον άνεμο και πηγαίνει εδώ και εκεί κατά την φοράν του ανέμου.

Ιακ. 1,7 μη γάρ οίεσθω ο άνθρωπος εκείνος ότι λήψεται τι παρά τού Κυρίου.

Ιακ. 1,7 Διότι ας μη νομίζη ο άνθρωπος αυτός, ο ολιγόπιστος και ακατάστατος, ότι θα πάρη από τον Κυριον κάτι από όσα του ζητεί.

Ιακ. 1,8 ανήρ δίψυχος ακατάστατος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού.

Ιακ. 1,8 Ο άνθρωπος αυτός είναι δίβουλος και δίγνωνμος, ακατάστατος και ευμετάβολος εις όλην την πορείαν της ζωής και συμπεριφοράς του.

Ιακ. 1,9 καυχάσθω δε ο αδελφός ο ταπεινός εν τώ ύψει αυτού,

Ιακ. 1,9 Ο αδελφός δε, που δικιμάζεται από την θλίψιν της πτωχείας και είναι άσημος και αφανής μέσα στον κόσμον, ας καυχάται δια το ύψος της δόξης (εις την οποίαν ο Θεός θα τον αναβιβάση δια την υπομονήν του εις τας θλίψεις).

Ιακ. 1,10 ο δε πλούσιος εν τή ταπεινώσει αυτού, ότι ως άνθος χόρτου παρελεύσεται.

Ιακ. 1,10 Ο δε πλούσιος εξ άλλου, ας καυχάται δια την ταπεινοφροσύνην του, (την οποίαν γεννά η κατά Θεόν συναίσθησις της πνευματικής του πτωχείας και της προσωρινότητος του πλούτου), αφού σαν ταπεινό αγριολούλουδο και αυτός θα

περάση από την επίγειον ζωήν.

Ιακ. 1,11 ανέτειλε γάρ ο ήλιος σύν τώ καύσωνι και εξήρανε τον χόρτον, και το άνθος αυτού εξέπεσε, και η ευπρέπεια τού προσώπου αυτού απώλετο. ούτω και ο πλούσιος εν ταις πορείαις αυτού μαρανθήσεται.

Ιακ. 1,11 Διότι ανέτειλεν ο ήλιος με το φλογερό του καύμα και εξήρανε το αγριόχορτο, και το άνθος του έπεσε μαραμένο, και η ωραιότης της εμφανίσεως και των χρωμάτων του εχάθηκε. Έτσι και ο πλούσιος στους δρόμους της ζωής του, θα μαρανθή και θα σβήση, παρ' όλα τα πλούτη και την δόξαν του.

Ιακ. 1,12 Μακάριος ανήρ ός υπομένει πειρασμόν' ότι δόκιμος γενόμενος λήψεται τον στέφανον της ζωής, ον επηγγείλατο ο Κύριος τοίς αγαπώσιν αυτών.

Ιακ. 1,12 Μακάριος και τρισευτυχημένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος υπομένει με καρτερίαν και πίστιν στον Θεόν την δοκιμασίαν των θλίψεων, διότι έτσι αναδεικνύεται εκλεκτός και δοκιμασμένος άνθρωπος ενώπιον του Θεού και θα λάβη ως αμοιβήν του τον ένδοξον στέφανον της αιωνίου ζωής, τον οποίον υπεσχέθη ο Κυριος εις εκείνους, που τον αγαπούν.

Ιακ. 1,13 Μηδείς πειραζόμενος λεγέτω ότι από Θεού πειράζομαι· ο γάρ Θεός απείραστός εστι κακών, πειράζει δε αυτός ουδένα.

Ιακ. 1,13 Κανείς όμως ποτέ, όταν πειράζεται από τα εσωτερικά πάθη και τας αδυναμίας του και δελεάζεται προς την αμαρτίαν, ας μη λέγη, ότι από τον Θεόν υφίσταμαι αυτόν τον αμαρτωλόν πειρασμόν. Αυτό είναι φοβερά ύβρις εναντίον του Αγίου Θεού, διότι ο Θεός δεν είναι δυνατόν ποτέ να πειρασθή από κάτι κακόν και πονηρόν, δι' αυτό δε ακριβώς, άγευστος και απείραστος από κάθε κακόν καθώς είναι, δεν στέλλει εις κανένα ποτέ πειρασμόν, δια να τον εξωθήση προς την αμαρτίαν.

Ιακ. 1,14 έκαστος δε πειράζεται υπό της ίδιας επιθυμίας εξελκόμενος και δελεαζόμενος·

Ιακ. 1,14 Καθένας δε δελεάζεται και παρακινείται προς το κακόν από την ιδικήν του κακήν επιθυμίαν, παρασυρόμενος από το δόλωμα της αμαρτωλής ηδονής.

Ιακ. 1,15 είτα η επιθυμία συλλαβούσα τίκτει αμαρτίαν, η δε αμαρτία αποτελεσθείσα αποκύει θάνατον.

Ιακ. 1,15 Επειτα αυτή του η φαύλη επιθυμία, αφού σαν πονηρά και ακόλαστος γυνή συλλάβη το κακόν, γεννά την αμαρτωλήν πράξιν· η δε αμαρτία, όταν πλέον προχωρήση και ολοκληρωθή και υποδουλώση την ψυχήν, γεννά τον θάνατον.

Ιακ. 1,16 Μή πλανάσθε, αδελφοί μου αγαπητοί·

Ιακ. 1,16 Λοιπόν, μη πλανάσθε, αδελφοί μου αγαπητοί, τίποτε το κακόν δεν προέρχεται από τον Θεόν.

Ιακ. 1,17 πάσα δόσις αγαθή και πάν δώρημα τέλειον άνωθέν εστι καταβαίνον από τού πατρός των φώτων, παρ' ώ ουκ ένι παραλλαγή ή τροπή αποσκίασμα.

Ιακ. 1,17 Εξ αντιθέτου, κάθε αγαθή προσφορά προς τους ανθρώπους και κάθε δώρον τέλειον κατεβαίνει εκ των άνω, από τον ουρανόν, από τον πανάγαθον Θεόν, που είναι ο δημιουργός και πατέρας όλων των πνευματικών και υλικών φώτων, στον οποίον δεν υπάρχει καμμιά αλλοίωσις, ούτε η παραμικροτέρα σκία μεταβολής.

Ιακ. 1,18 βουληθείς απεκύησεν ημάς λόγω αληθείας εις το είναι ημάς απαρχήν τινα των αυτού κτισμάτων.

Ιακ. 1,18 Ο πανάγαθος Θεός, υπό της απείρου αυτού αγαθότητος κινούμενος, ηθέλησεν αυτός και μας εγέννησεν πνευματικώς με την ευαγγελικήν διδασκαλίαν της αληθείας, δια να είμεθα ημείς σαν τα πλέον ευγενή και εκλεκτά πρωτόλεια μεταξύ όλων των δημιουργημάτων.

Ιακ. 1,19 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, έστω πάς άνθρωπος ταχύς εις το ακούσαι, βραδύς εις το λαλήσαι, βραδύς εις οργήν·

Ιακ. 1,19 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, ας είναι κάθε άνθρωπος γρήγορος και πρόθυμος να ακούη την αλήθειαν του Θεού, η οποία αναγεννά και σώζει, και ας είναι ακόμη αργός και δυσκίνητος στο να ομιλή (δια τον φόβον μήπως πη κάτι το άστοχον, το αμαρτωλόν και υβριστικόν). Ας είναι δε ακόμη αργός και δυσκίνητος εις την οργήν, οποιαδήποτε αφορμαί και αν του δίδονται.

Ιακ. 1,20 οργή γάρ ανδρός δικαιοσύνην Θεού ου κατεργάζεται.

Ιακ. 1,20 Διότι η οργή του ανθρώπου τον σκοτίζει, τον εξάπτει, τον παρασύρει εις αδικήματα και δεν εργάζεται μέσα εις αυτόν δικαιοσύνην Θεού.

Ιακ. 1,21 διό αποθέμενοι πάσαν ρυπαρίαν και περισείαν κακίας εν πραΰτητι δέξασθε τον έμφυτον λόγον τον δυνάμενον σώσαι τας ψυχάς υμών.

Ιακ. 1,21 Δι' αυτό ακριβώς και σεις πετάξτε από τας ψυχάς σας κάθε ηθικήν ακαθαρσίαν, οτι υπολείπεται μέσα σας από τας διαφόρους κακίας, και δεχθήτε με πραότητα τον ευαγγελικόν λόγον, που εφυτεύθη μέσα σας δια του Ιησού Χριστού και ο οποίος μόνος ημπορεί να σώση τας ψυχάς σας.

Ιακ. 1,22 Γίνεσθε δε ποιηταί λόγου και μη μόνον ακροαταί, παραλογιζόμενοι εαυτούς.

Ιακ. 1,22 Να γίνεσθε δε τηρηταί του νόμου του Θεού και όχι μόνον ακροαταί, εξαπατώντες τον εαυτόν σας με την απλήν μόνον ακρόασιν του θείου θελήματος.

Ιακ. 1,23 ότι εί τις ακροατής λόγου εστί και ου ποιητής, ούτος έοικεν ανδρί κατανοούντι το πρόσωπον της γενέσεως αυτού εν εσόπτρω·

Ιακ. 1,23 Διότι, εάν κανείς είναι ακροατής μόνον του λόγου και όχι τηρητής, αυτός ομοιάζει με τον άνθρωπον, ο οποίος απλώς και μόνον εκύτταξε καλά στον καθρέπτην την φυσιογνωμίαν του·

Ιακ. 1,24 κατενόησε γάρ εαυτόν και απελήλυθε, και ευθέως επελάθετο οποίος ήν.

Ιακ. 1,24 διότι αυτός είδε μεν καλά τον εαυτόν του στον καθρέπτην και έφυγε, αλλά αμέσως εξέχασε ποίος ήτο. (Καθρέπτης είναι ο νόμος του Θεού, δια να γνωρίσωμεν τας ελλείψεις μας· εάν δεν τας προσέξωμεν και δεν ενδιαφερθώμεν δια την διόρθωσιν των, λησμονούμεν έντος ολίγου τον εαυτόν μας και τον νόμον του Θεού).

Ιακ. 1,25 ο δε παρακύψας εις νόμον τέλειον τον της ελευθερίας και παραμαίνας, ούτος ουκ ακροατής επιλησμονής γενόμενος, αλλά ποιητής έργου, ούτος μακάριος εν τή ποιήσει αυτού έσται.

Ιακ. 1,25 Εκείνος όμως που έσκυψε με πολλήν προσοχήν και εμελέτησε προσεκτικά τον τέλειον νόμον του Ευαγγελίου, ο οποίος χαρίζει την ηθικήν ελευθερίαν και έμεινε με σταθερότητα στον νόμον αυτόν, αυτός δεν έγινε ακροατής απλώς, που λησμονεί, αλλά τηρητής των έργων, που διατάσσει ο νόμος. Αυτός θα είναι μακάριος και τρισευτυχημένος δια την τήρησιν του θείου θελήματος.

Ιακ. 1,26 Εί τις δοκεί θρησκός είναι εν υμίν μη χαλιναγωγών γλώσσαν αυτού, αλλ απατών καρδιαν αυτού, τούτου μάταιος η θρησκεία.

Ιακ. 1,26 Εάν κανείς από σας νομίζει ότι είναι ευσεβής και πιστός εις τα καθήκοντα, που επιβάλλει η θρησκεία, δεν χαλιναγωγή όμως την γλώσσαν του, αλλ' εξαπατά την καρδιαν του με την πλανημένην αυτήν αντίληψίν του, μάθετε ότι του ανθρώπου αυτού είναι ανωφελής και άχρηστος η θρησκεία.

Ιακ. 1,27 Θρησκεία καθαρά και αμίαντος παρά τώ Θεώ και πατρί αυτή εστίν, επισκέπτεσθαι ορφανούς και χήρας εν τή θλίψει αυτών, άσπιλον εαυτόν τηρείν από τού κόσμου.

Ιακ. 1,27 Θρησκεία καθαρά και αμόλυντος ενώπιον του Θεού και Πατρός είναι αυτή, να επισκέπτεται κανείς με αγάπην και καλωσύνην τα ορφανά και τας χήρας, δια να τους προσφέρει την προστασίαν και παρηγορίαν εις την θλίψιν των, και συγχρόνως να τηρή τον εαυτόν του καθαρόν και αμόλυντον από την αμαρτίαν, που κυριαρχεί στον κόσμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ιακ. 2,1 Αδελφοί μου, μη εν προσωποληψίαις έχετε την πίστιν τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού της δόξης.

Ιακ. 2,1 Αδελφοί μου, προσέχετε να μη έχετε και εκδηλώνετε την πίστιν σας προς τον ένδοξον Κυριον μας Ιησούν Χριστόν με προσωποληψίας και μάλιστα στον τόπον και τον χρόνον της λατρείας.

Ιακ. 2,2 εάν γάρ εισέλθη εις την συναγωγήν υμών ανήρ χρυσοδακτύλιος εν εσθήτι λαμπρά, εισέλθη δε και πτωχός εν ρυπαρά εσθήτι,

Ιακ. 2,2 Διότι,-ας υποθέσωμεν-εάν εισέλθη εις την λατρευτικήν σας συγκέντρωσιν άνθρωπος με χρυσά δακτυλίδια, με ενδύματα πολυτελή και φαντακτερά, εισέλθη δε και ένας πτωχός με φθηνά και λερωμένα ρούχα

Ιακ. 2,3 και επιβλέψητε επί τον φορούντα την εσθήτα την λαμπράν και είπητε αυτώ, σύ κάθου ώδε καλώς, και τώ πτωχώ είπητε, σύ στήθι εκεί ή κάθου ώδε υπό το υποπόδιόν μου,

Ιακ. 2,3 και στρέψετε τα βλέματά σας με θαυμασμόν και εκτίμησιν προς εκείνον, που φορεί το λαμπρόν ένδυμα, και του πτήτε: "συ κάθισε εδώ αναπαυτικά στο τιμητικόν κάθισμα" και στον πτωχόν πτήτε: "συ στάσου εκεί πέρα όρθιος". η "κάθισε εδώ, πιο χαμηλά, από το υποπόδιόν μου",

Ιακ. 2,4 και ου διεκρίθητε εν εαυτοίς και εγένεσθε κριταί διαλογισμών πονηρών;

Ιακ. 2,4 σας ερωτώ, με την προσωποληψίαν σας αυτήν και την μεροληπτικήν συμπεριφοράν σας δεν εκάματε μέσα σας μεροληπτικήν διάκρισιν μεταξύ πλουσίου και πτωχού και δεν εγίνατε άδικοι κριταί, εφ' όσον κατελήξατε εις απόφασιν στηριχθείσαν εις πονηρούς διαλογισμούς, αντιθέτους προς την αγάπην και την δικαιοσύνην του Θεού;

Ιακ. 2,5 Ακούσατε, αδελφοί μου αγαπητοί. ουχ ο Θεός εξελέξατο τους πτωχούς τού κόσμου πλουσίους εν πίστει και κληρονόμους της βασιλείας ής επηγγείλατο τοίς αγαπώσιν αυτόν;

Ιακ. 2,5 Ακούσατε, αδελφοί μου αγαπητοί, δεν εξέλεξεν ο Θεός τους πτωχούς και γυμνούς από τα υλικά αγαθά του κόσμου τούτου, δια να γίνοντο πλούσιοι στον ουράνιον κόσμον, τον οποίον μας χαρίζει η πίστις, και κληρονόμοι της βασιλείας, που υπεσχέθη ο Θεός εις όσους τον αγαπούν;

Ιακ. 2,6 υμείς δε ητιμάσατε τον πτωχόν. ουχ οι πλούσιοι καταδυναστεύουσιν υμών, και αυτοί έλκουσιν υμάς εις κριτήρια;

Ιακ. 2,6 Σεις όμως, περιφρονήσατε και εξηυτελίσατε τον πτωχόν, δια να τιμήσετε μεροληπτικώς τον πλούσιον. Αλλά σας ερωτώ- δεν είναι οι πλούσιοι, οι οποίοι σας καταπιέζουν, και δεν είναι αυτοί, που σας τραβούν εις τα δικαστήρια;

Ιακ. 2,7 ουκ αυτοί βλασφημοῦσι το καλόν όνομα το επικληθέν εφ υμάς;

Ιακ. 2,7 Δεν διαβάλλουν αυτοί με την συμπεριφοράν των και δεν εξευτελίζουν το καλόν όνομα του Χριστού, με το οποίον ονομάζεσθε Χριστιανοί και λαός του Χριστού;

Ιακ. 2,8 ει μέντοι νόμον τελείτε βασιλικόν κατά την γραφήν, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν, καλώς ποιείτε;

Ιακ. 2,8 Εάν όμως συμπεριφέρεσθε έτσι προς τους πλουσίους, όχι διότι προσωποληπτείτε, αλλά διότι εφαρμόζετε τον νόμον του βασιλέως Χριστού, όπως περιέχεται εις την Αγίαν Γραφήν "αγαπήστων πλησίον σου ως σεαυτόν". καλώς πράττετε, φερόμενοι έτσι ενώπιον των πλουσίων.

Ιακ. 2,9 ει δε προσωποληπτείτε, αμαρτίαν εργάζεσθε, ελεγχόμενοι υπό τού νόμου ως παραβάται.

Ιακ. 2,9 Εάν όμως φέρεσθε μεροληπτικά, επηρεασμένοι από άδικους προσωποληψίας, τότε διαπράττετε αμαρτίαν και αποδεικνύεσθε από αυτόν τούτον τον Νομον του Θεού ως παραβάται, έστω και αν δεν έχετε παραβή άλλας εντολάς.

Ιακ. 2,10 όστις γάρ όλον τον νόμον τηρήση, πταιση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος.

Ιακ. 2,10 Διότι, εκείνος που θα τηρήση όλον τον Νομον, θα πταιση δε και θα παραβή μίαν εντολήν, έγινεν ένοχος παραβάσεως όλων των εντολών.

Ιακ. 2,11 ο γάρ ειπών μη μοιχεύσης, είπε και μη φονεύσης· ει δε ου μοιχεύσεις, φονεύσεις δε, γεγονός παραβάτης νόμου.

Ιακ. 2,11 Διότι ο Θεός, ο οποίος είπε "μη φονεύσης". Εάν δε δεν μοιχεύσης, αλλά φονεύσης, έγινες παραβάτης όλου του Νομου. (Τον νομοθέτην Θεόν περιφρόνησες και ύβρισες με την παράβασίν σου αυτήν).

Ιακ. 2,12 ούτω λαλείτε και ούτω ποιείτε, ως διά νόμου ελευθερίας μέλλοντες κρίνεσθαι

Ιακ. 2,12 Να ομιλήτε μεταξύ σας και να πράττετε έτσι, όπως ταιριάζει εις ανθρώπους, που μέλλουν να κριθούν με τον νόμον, ο οποίος αναδεικνύει τον άνθρωπον ελεύθερον (και όχι δούλον της προσωποληψίας και ανθρωπαρεσκείας).

Ιακ. 2,13 η γάρ κρίσις ανέλεος τώ μη ποιήσαντι έλεος· κατακαυχάται έλεος κρίσεως.

Ιακ. 2,13 Μη παρασύρεσθε από από την προσωποληψίαν και φαίνεσθε σκληροί και άσπλαγχνοι απέναντι των πτωχών και ασήμων, διότι η κρίσις του Θεού θα είναι χωρίς έλεος, δι' εκείνον, που δεν έδειξε έλεος προς τους αδελφούς του. Το έλεος και η ευσπλαγχνία κατανικά και εξουδετερώνει την καταδίκην.

Ιακ. 2,14 Τί το όφελος, αδελφοί μου, εάν πίστιν λέγη τις έχειν, έργα δε μη έχη; μη δύναται η πίστις σώσαι αυτόν;

Ιακ. 2,14 Τι ωφελεί, αδελφοί μου, εάν λέγη κανείς ότι έχει πίστιν, αλλά δεν έχει έργα, που επιβάλλει η πίστις; Μηπως αυτή η θεωρητική και γυμνή από καλά έργα πίστις ημπορεί να τον σώση;

Ιακ. 2,15 εάν δε αδελφός ή αδελφή γυμνοί υπάρχωσι και λειπόμενοι ώσι της εφημέρου τροφής,

Ιακ. 2,15 Εάν ένας αδελφός Χριστιανός η μία αδελφή Χριστιανή δεν έχουν τα απαραίτητα ένδύματα, δια να προφυλαχθούν από το ψύχος του χειμώνας, και επί πλέον στερούνται από την αναγκαίαν τροφήν της ημέρας,

Ιακ. 2,16 είπη δε τις αυτοίς εξ υμών, υπάγετε εν ειρήνη, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε, μη δώτε δε αυτοίς τα επιτήδεια τού σώματος, τι το όφελος;

Ιακ. 2,16 τους είπη δε ένας από σας, "πηγαίνετε στο καλό. Εύχομαι να ζεσταθήτε και να χορτασθήτε καλά", δεν τους δώσετε όμως αυτά, που τους χρειάζονται δια την συντήρησιν του σώματος, τι ωφελούν τα καλά σας λόγια;

Ιακ. 2,17 ούτω και η πίστις, εάν μη έργα έχη, νεκρά εστι καθ'εαυτήν.

Ιακ. 2,17 Έτσι και η πίστις, εάν δεν έχη έργα, είναι εξ ολοκλήρου νεκρά.

Ιακ. 2,18 αλλ' ερεί τις· σύ πίστιν έχεις, καγώ έργα έχω· δείξόν μοι την πίστιν σου εκ των έργων σου, καγώ δείξω σοι εκ των έργων μου την πίστιν μου.

Ιακ. 2,18 Αλλά θα πη κάποιος· "συ έχεις και κρατείς θεωρητικὴν την πίστιν, ενώ εγώ έχω έργα αρετής". Και οι δύο ευρίσκονται εις την πλάνην. Διότι εγώ θα τους είπω· Δείξε μου την πίστιν σου από τα έργα σου, διότι αυτά επιβεβαιούν την πίστιν, και εγώ από τα έργα μου, που είναι καρπός της πίστεως, θα σου αποδείξω την πίστιν μου.

Ιακ. 2,19 σύ πιστεύεις ότι ο Θεός εἰς εστί· καλώς ποιεῖς· και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίσσοσι.

Ιακ. 2,19 Συ πιστεύεις, ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός· και καλά κάνεις. Αλλά και τα δαιμόνια πιστεύουν εις την ύπαρξιν του αληθινού Θεού, χωρίς όμως να ωφελούνται από αυτήν, την άνευ έργων πίστιν, αλλά τουναντίον καταλαμβάνονται από φόβον και τρόμον προ του δικαίου Θεού.

Ιακ. 2,20 θέλεις δε γινώμαι, ὡ ἀνθρώπε κενέ, ότι η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστιν;

Ιακ. 2,20 Θέλεις δε να μάθης, ὡ κούφιε και ανόητε ἀνθρώπε, ότι η πίστις χωρίς τα έργα της αρετής είναι νεκρά, εντελώς ανωφελής, μάλλον δε και επιβλαβής, ὅπως το νεκρόν και αποσυντιθέμενον σώμα;

Ιακ. 2,21 Αβραάμ ο πατήρ ημών ουκ εξ έργων εδικαιώθη, ανενέγκας Ισαάκ τον υιόν αυτού επί το θυσιαστήριον;

Ιακ. 2,21 Ο πρόγονος μας Αβραάμ, δεν επήρε από τον Θεόν την δικαιοσύνην και έγινε δίκαιος, δια τα έργα της αρετής του, και μάλιστα, όταν προσέφερε ως θυσίαν επάνω στο θυσιαστήριον το παιδί του, τον Ισαάκ;

Ιακ. 2,22 βλέπεις ότι η πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αυτού, και εκ των έργων η πίστις ετελειώθη,

Ιακ. 2,22 Βλέπεις, ότι η ζωντανή πίστις ωδηγούσε και υποβοηθούσε εις τα έργα του, και από τα έργα η πίστις ετελειοποιήθη.

Ιακ. 2,23 και πληρώθη η γραφή η λέγουσα· ἐπίστευσε δε Αβραάμ τῷ Θεῷ, και ελογίσθη αὐτῷ εις δικαιοσύνην, και φίλος Θεοῦ ἐκλήθη.

Ιακ. 2,23 Και εξεπληρώθη ἔτσι η Γραφή, η οποία λέγει· "ἐπίστευσε ο Αβραάμ στον Θεόν με ζωντανήν και ενεργόν αυτήν πίστιν και ελογιαρίσθη τούτο εκ μέρους του Θεού εις αυτόν ως δικαιοσύνη και ωνομάσθη εκλεκτός φίλος του Θεού".

Ιακ. 2,24 οράτε τοῖνυν ότι εξ έργων δικαιούται ἄνθρωπος και ουκ εκ πίστεως μόνον.

Ιακ. 2,24 Βλέπετε, λοιπόν, ότι κάθε ἄνθρωπος γίνεται και αναδεικνύεται δίκαιος από τα έργα και όχι μόνον από την θεωρητικὴν πίστιν.

Ιακ. 2,25 ομοίως δε και αάβ η πόρνη ουκ εξ έργων εδικαιώθη, υποδεξαμένη τους αγγέλους και ετέρα οδῷ εκβαλούσα;

Ιακ. 2,25 Ἐπίσης και η Ραάβ, η πόρνη, δεν εδικαιώθη ἐνώπιον του Θεοῦ από τα έργα της, όταν με κίνδυνον της ζωῆς της υπεδέχθη τους απεσταλμένους των Ιουδαίων και τους ἔβγαλε από ἄλλον δρόμον, δια να φύγουν από την Ιερικὴν;

Ιακ. 2,26 ὡσπερ γάρ το σώμα χωρίς πνεύματος νεκρόν εστιν, ούτω και η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστι.

Ιακ. 2,26 Τα έργα αξιοποιούν και ζωντανεύουν την πίστιν. Διότι, ὅπως το σώμα χωρίς την ψυχὴν είναι νεκρόν και καταλήγει εις την αποσύνθεσιν, ἔτσι και η πίστις χωρίς τα ἐνάρετα έργα είναι νεκρά και ανωφελής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ιακ. 3,1 Μή πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ότι μείζον κρῖμα ληψόμεθα·

Ιακ. 3,1 Ἀδελφοί μου, μη ζηλεύετε και μη επιδιώκετε να γίνεσθε πολλοὶ διδάσκαλοι, διότι γνωρίζομεν καλά, ότι ημεῖς οι διδάσκαλοι ἔχομεν μεγαλυτέραν ευθύνην και εάν δεν αγωνιζόμεθα να εφαρμόζομεν πιστῶς ὅσα διδάσκομεν, θα λάβωμεν μεγαλυτέραν καταδίκην.

Ιακ. 3,2 πολλὰ γάρ πταίομεν ἅπαντες, εἰ τις ἐν λόγῳ ου πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατός χαλιναγωγῆσαι και ὅλον το σώμα.

Ιακ. 3,2 Διότι ὅλοι μας βέβαια πταίομεν πολύ ἀπέναντι του Θεοῦ και πολύ περισσότερον μάλιστα και ευκολώτερα πταίομεν με τα λόγια μας. Εάν κανείς δεν πταίη εις τα λόγια του και ομιλή πάντοτε τα ὀρθά, αὐτός είναι τέλειος ἄνθρωπος, ἔχων την ικανότητα να συγκρατήσῃ και κυβερνήσῃ ολόκληρον τον εαυτόν του.

Ιακ. 3,3 ἴδε των ἵππων τους χαλινούς εις τα στόματα βάλλομεν προς το πείθεσθαι αὐτούς ἡμῖν, και ὅλον το σώμα αὐτῶν μετάγομεν.

Ιακ. 3,3 Ἴδετε τι συμβαίνει με τους ἵππους. Εἰς τα στόματα των ἵππων βάζομεν το χαλινάρι, δια να υποτάσσωνται αὐτοὶ εις ἡμᾶς και ἔτσι διευθύνομεν και καθοδηγούμεν, ὅπου θέλομεν, ὅλο το σώμα των.

Ιακ. 3,4 ἰδοὺ και τα πλοία, τηλικαῦτα ὄντα και υπό σκληρῶν ἀνέμων ελαυνόμενα, μεταάγεται υπό ελαχίστου πηδαλίου ὅπου ἀν η ὀρμὴ τοῦ ευθύνοντος βούληται.

Ιακ. 3,4 Ἴδοὺ και τα πλοία, καίτοι είναι τόσον μεγάλα και ωθούνται ισχυρῶς από ὀρμητικούς ἀνέμους, κυβερνῶνται ἐν τούτοις και διευθύνονται ὅπου η επιθυμία του πηδαλιούχου θέλει, από ἓνα μικρότατον πηδάλιον.

Ιακ. 3,5 ούτω και η γλῶσσα μικρόν μέλος εστί και μεγαλαυχεῖ. ἰδοὺ ὀλίγον πῦρ ἠλίκην ὕλην ἀνάπτει!

Ιακ. 3,5 Ἐτσι και η γλῶσσα είναι μικρόν μέλος στο σώμα του ἀνθρώπου και ἐν τούτοις καυχᾶται με ἀλαζονείαν και με τας ακρισίας και δολιότητάς της προκαλεῖ μεγάλα κακα. Ἴδοὺ πως λίγη φωτιά ἀνάπτει τεραστίαν πυρκαϊάν εις ἀπέραντα δάση.

Ιακ. 3,6 και η γλῶσσα πῦρ, ο κόσμος της ἀδικίας. οὕτως η γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν η σπιλούσα ὅλον το σώμα και φλογίζουσα τον τροχόν της γενέσεως και φλογιζομένη υπό της γέννησης.

Ιακ. 3,6 Και η γλῶσσα είναι φωτιά, αἰτία ἀναριθμητῶν κακῶν, κόσμος ολόκληρος ἀδικίας και πάσης κακίας. Ἐτσι και η γλῶσσα γίνεται μεταξύ των μελῶν μας η κατ' ἐξοχὴν επικίνδυνος, η οποία μολύνει ὅλον το σώμα και ἀνάπτει πυρκαϊάν, που καταφλογίζει ὅλον τον κύκλον της ζωῆς, και καταφλέγεται ἔπειτα και αὐτή από το πῦρ της γέννησης δια τας παρεκτροπᾶς της.

Ιακ. 3,7 πάσα γάρ φύσις θηρίων τε και πετεινῶν ἐρπετῶν τε και ἐναλίων δαμάζεται και δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ,

Ιακ. 3,7 Μεγα κακόν η γλῶσσα. Διότι κάθε φυσικὴ ἀγριότης και θηρίων και πτηνῶν και ἐρπετῶν και θαλασσίω ζῶων

δαμάζεται από την θεόδοτον επινοητικότητα και κυριαρχία του ανθρώπου.

Ιακ. 3,8 την δε γλώσσαν ουδείς δύναται ανθρώπων δαμάσαι ακατάσχετον κακόν, μεστή ιού θανατηφόρου.

Ιακ. 3,8 Την γλώσσαν όμως κανείς από τους ανθρώπους δεν ημπορεί να την δαμάση. Είναι ασυγκράτητον κακόν, γεμάτη από θανατηφόρον δηλητήριον (που προκαλεί θανάτους σωματικούς και ψυχικούς).

Ιακ. 3,9 εν αυτή ευλογούμεν τον Θεόν και πατέρα, και εν αυτή καταρώμεθα τους ανθρώπους τους καθ' ομοίωσιν Θεού γεγονότας·

Ιακ. 3,9 Εκτρέπεται εις τας μεγαλυτέρας αντινομίας και αντιθέσεις· διότι με αυτήν δοξολογούμεν τον Θεόν και Πατέρα, αλλά και με αυτήν καταρώμεθα τους ανθρώπους, που έχουν πλασθή καθ' ομοίωσιν Θεού.

Ιακ. 3,10 εκ τού αυτού στόματος εξέρχεται ευλογία και κατάρα. ου χρή, αδελφοί μου, ταύτα ούτω γίνεσθαι.

Ιακ. 3,10 Από το ίδιο στόμα βγαίνει ευλογία και κατάρα. Αλλά, αδελφοί μου, δεν πρέπει να γίνονται αυτά έτσι, διότι δεν είναι δυνατόν στο αυτό στόμα να αναμειγνύονται κατάρα και ευλογία.

Ιακ. 3,11 μήτι η πηγή εκ της αυτής οπής βρύει το γλυκύ και το πικρόν;

Ιακ. 3,11 Μηπως τάχα η πηγή από την αυτήν τρύπαν αναβλύζει νερό πόσιμο και ευχάριστο και νερό πικρό και αποκρουστικό;

Ιακ. 3,12 μη δύναται, αδελφοί μου, συκή ελαίας ποιήσαι ή άμπελος σύκα; ούτως ουδεμία πηγή αλυκόν και γλυκύ ποιήσαι ύδωρ.

Ιακ. 3,12 Μηπως είναι ποτέ δυνατόν, αδελφοί μου, η συκιά να καρποφορήσει εληές και το αμπέλι να κάμη σύκα; Ετσι και καμμία ποτέ πηγή δεν είναι δυνατόν να βγάξη νερό αλυρό και νερό πόσιμον και ευχάριστον. (Και από την ίδια γλώσσα, που αναπέμπονται δοξολογίες προς τον Θεόν, ποτέ δεν πρέπει να ξεχύνονται κατάρα και δολιότητες).

Ιακ. 3,13 Τίς σοφός και επιστήμων εν υμίν; δείξάτω εκ της καλής αναστροφής τα έργα αυτού εν πραύτητι σοφίας.

Ιακ. 3,13 Ποίος μεταξύ σας είναι αληθινά σοφός και επιστήμων, φωτισμένος από τον Θεόν άνθρωπος; Ας το δείξη όχι μόνο με τα λόγια του, αλλά προ παντός και κυρίως με τα ενάρετα έργα του καλού του βίου, με πραότητα, την οποίαν χαρίζει στον άνθρωπον η αληθινή σοφία.

Ιακ. 3,14 ει δε ζήλον πικρόν έχετε και εριθειαν εν τή καρδία υμών, μη κατακαυχάσθε και ψεύδεσθε κατά της αληθείας.

Ιακ. 3,14 Εάν όμως έχετε πικράν ζηλοφθονίαν, μεταξύ σας, φατριασμούς, αντιθέσεις και εριστικόν πνεύμα εις την καρδίαν σας, μην αλαζονεύεσθε ότι είσθε ανώτεροι από τους άλλους και ψεύδεσθε έτσι εναντίον της χριστιανικής αληθείας, της οποίας εν τούτοις θέλετε να παρουσιάζεσθε ως διδάσκαλοι.

Ιακ. 3,15 ουκ έστιν αύτη η σοφία άνωθεν κατερχομένη, αλλ επίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης.

Ιακ. 3,15 Αυτή η ανόητος υψηλοφροσύνη, ότι είσθε σοφοί, δεν είναι η θεία σοφία, που κατεβαίνει από τον ουρανόν· αλλ' είναι σοφία επίγειος, σαρκική και εμπαθής, δαιμονική.

Ιακ. 3,16 όπου γάρ ζήλος και εριθεία, εκεί ακαταστασία και πάν φαύλον πράγμα.

Ιακ. 3,16 Διότι όπου υπάρχει ζηλοφθονία και φατριασμός και εριστικότητα, εκεί επικρατεί ακαταστασία και αναταραχή και κάθε φαύλο πράγμα.

Ιακ. 3,17 η δε άνωθεν σοφία πρώτον μέν αγνή εστιν, έπειτα ειρηνική, επεικής, ευπειθής, μεστή ελέους και καρπών αγαθών, αδιάκριτος και ανυπόκριτος.

Ιακ. 3,17 Η δε σοφία, που δίδεται εκ των άνω, από τον Θεόν, πρώτον μεν είναι καθαρά και αμόλυντος από κάθε τι φαύλον και αμαρτωλόν, έπειτα δε είναι ειρηνική και ειρηνοποιός, επεικής και συγκαταβατική εις την άγνοιαν και τας αδυναμίας των άλλων, πρόθυμος να υποτάσσεται εις την αλήθειαν, γεμάτη από ευσπλαγχνίαν και από αγαθά έργα, απηλλαγμένη από αμβιβολίας και ολιγοπιστίας, καθαρά και αμόλυντος από κάθε υποκρισίαν.

Ιακ. 3,18 καρπός δε της δικαιοσύνης εν ειρήνη σπείρεται τοίς ποιούσιν ειρήνην.

Ιακ. 3,18 Ο δε καρπός της αγιότητας και κάθε αρετής σπείρεται εις τας καρδίας των ανθρώπων με ειρήνην και πραότητα από εκείνους, που έχουν ειρήνην και μεταδίδουν ειρήνην, από τους αληθινά σοφούς και εναρέτους διδασκάλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Ιακ. 4,1 Πόθεν πόλεμοι και μάχα εν υμίν; ουκ εντεύθεν εκ των ηδονών υμών των στρατευομένων εν τοίς μέλεσιν υμών;

Ιακ. 4,1 Από που προέρχονται και γεννώνται μεταξύ σας εχθρικά καταστάσεις, έριδες και συγκρούσεις; Δεν προέρχονται από αυτήν την αιτίαν, δηλαδή από τας εμπάθεις επιθυμίας αμαρτωλών ηδονών, αι οποια επιθυμιαί έχουν επιστρατευθή και διεξάγουν πόλεμον μέσα εις τα μέλη σας, δια να σας υποδουλώσουν εις την φαυλότητα;

Ιακ. 4,2 επιθυμείτε, και ουκ έχετε· φονεύετε και ζηλούτε, και ου δύνασθε επιτυχείν· μάχεσθε και πολεμείτε, και ουκ έχετε, διά το μη αιτείσθαι υμάς·

Ιακ. 4,2 Επιθυμείτε και δεν έχετε αυτό που επιθυμείτε. Και επάνω εις την επιθυμίαν σας να το αποκτήσετε, ημπορεί να φθάσετε ακόμη και μέχρι του φόνου. Φθονείτε και επιθυμείτε με εμπάθειαν και δεν ημπορείτε να επιτύχετε αυτό, που επιθυμείτε. Και το αποτέλεσμα είναι ότι καταλήγετε εις συγκρούσεις και εις εχθρικά καταστάσεις. Και δεν έχετε αυτά που θέλετε, διότι δεν ζητείτε από τον Θεόν με πίστιν, οτι είναι καλόν και ωφέλιμον δια σας.

Ιακ. 4,3 αιτείτε και ου λαμβάνετε, διότι κακώς αιτείσθε, ίνα εν ταίς ηδοναίς υμών δαπανήσητε.

Ιακ. 4,3 Μερικές όμως φορές ζητείτε από τον Θεόν και όμως δεν λαβάνετε, διότι ζητείτε προς κακόν και επιβλαβή σκοπόν, δια να διαθέσετε δηλαδή και εξοδεύσετε αυτό που ζητείτε εις απόλασιν αμαρτωλών ηδονών.

Ιακ. 4,4 μοιχοί και μοιχαλίδες! ουκ οίδατε ότι η φιλία τού κόσμου έχθρα τού Θεού εστιν; ός αν σύν βουληθή φίλος είναι τού κόσμου, εχθρός τού Θεού καθίσταται.

Ιακ. 4,4 Προδοταί και προδότριαι, που καταπατείτε και μολύνετε την πίστιν και την αγάπην προς τον Χριστόν! Δεν γνωρίζετε ότι η αγάπη και η προσκόλλησις στον αμαρτωλόν κόσμον είναι έχθρα προς τον Θεόν; Οποιοις θελήση να είναι φίλος του κόσμου, των αμαρτωλών διασκεδάσεων και ηδονών του κόσμου, γίνεται εχθρός του Θεού.

Ιακ. 4,5 ή δοκείτε ότι κενώς η γραφή λέγει, προς φθόνον επιποθεί το πνεύμα ό κατώκησεν εν ημίν;

Ιακ. 4,5 Η νομίζετε ότι μάταια και χωρίς κανένα νόημα λέγει η Γραφή, ότι με απέραντον αγάπην, που φθάνει σαν μέχρι ζηλοτυπίας και φθόνου, μας ποθεί το Πνεύμα το Αγιον, που έχει κατοικήσει μέσα μας; (Προδοσία εκ μέρους μας αυτής της αγίας αγάπης του εξεγείρει τον αποτροπιασμόν του και την οργήν του εναντίον μας).

Ιακ. 4,6 μείζονα δε δίδωσι χάριν· διό λέγει· ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν.

Ιακ. 4,6 Εξ αντιθέτου, όταν μείνωμεν πιστοί εις την αγάπην του και αποκηρύξωμεν την αμαρτίαν του κόσμου, μας δίδει ακόμη μεγαλύτερον χάριν, δι' αυτό και η Γραφή λέγει, ότι "ο Θεός αντιτάσσεται στους υπερηφάνους, που τον εγκαταλείπουν, δια να απολαύσουν αλαζονικώς τον κόσμον· ενώ αντιθέτως, δίδει χάριν στους ταπεινούς και τους υποταγμένους εις αυτόν".

Ιακ. 4,7 Υποτάγητε ούν τώ Θεώ· αντίστητε τώ διαβόλω, και φεύζεται αφ υμών·

Ιακ. 4,7 Υποταχθήτε, λοιπόν, με ταπεινώσιν στον Θεόν. Αντισταθήτε στον διάβολον, που σας δελεάζει και σας φλογίζει με τας αμαρτωλάς ηδονάς του κόσμου, και θα φύγη μακριά από σας νικημένος και εξευτελισμένος.

Ιακ. 4,8 εγγίσατε τώ Θεώ, και εγγιεί υμίν· καθαρίσατε χείρας αμαρτωλοί και αγνίσατε καρδιάς δίψυχοι.

Ιακ. 4,8 Πλησιάστε κοντά στον Θεόν και ο Θεός θα πλησιάση κοντά εις σας. Αμαρτωλοί άνθρωποι, καθαρίσατε τα χέρια σας από κάθε αμαρτωλήν πράξιν και ενόχην, εξαγνίσατε το εσωτερικόν σας σεις οι δίγνωμοι, που κυμαίνεσθε μεταξύ Θεού και αμαρτωλού κόσμου.

Ιακ. 4,9 ταλαιπωρήσατε και πενήθησατε και κλαύσατε· ο γέλωσ υμών εις πένθος μεταστραφήτω και η χαρά εις κατήφειαν.

Ιακ. 4,9 Συναισθανθήτε την αμαρτωλότητά σας και την ενόχην σας, μετανοήσατε, πενήθησατε και κλαύσατε, δια τας αθλιότητάς σας. Τα αμαρτωλά σας γέλοια μέσα εις τα ξεφαντώματα της αμαρτίας ας αλλάξουν και ας γίνουν λύπη και συντριβή μετανοίας, και η ψεύτικη χαρά του κόσμου ας μετατραπή εις συναίσθησιν και κατήφειαν.

Ιακ. 4,10 ταπεινώθητε ενώπιον τού Κυρίου, και υψώσει υμάς.

Ιακ. 4,10 Ταπεινώθητε ενώπιον του Κυρίου και θα σας υψώση εις την παρούσαν ζωήν ως προσωπικότητα αρετής, θα σας δοξάση δε εις την μέλλουσαν.

Ιακ. 4,11 Μή καταλαλείτε αλλήλων, αδελφοί· ο καταλαλών αδελφού και κρίνων τον αδελφόν αυτού καταλαλεί νόμου και κρίνει νόμον· ει δε νόμον κρίνεις, ουκ εί ποιητής νόμου, αλλά κριτής.

Ιακ. 4,11 Αδελφοί, μη κατηγορείτε και μη κατακρίνετε ο ένας τον άλλον. Διότι εκείνος που κατηγορεί και κατακρίνει και καταδικάζει τον αδελφόν του, κατηγορεί και καταδικάζει τον θεϊόν Νομον, τον Νομον της αγάπης και της καλωσύνης. Εάν δε με την συμπεριφοράν σου αυτήν καταδικάζης τον νόμον της αγάπης, που απαγορεύει την κατάκρισιν, τότε δεν είσαι πλέον τηρητής του νόμου, αλλά θρασύς κριτής και επικριτής του νόμου.

Ιακ. 4,12 εις εστιν ο νομοθέτης και κριτής· ο δυνάμενος σώσαι και απολέσαι· σύ δε τις εί ός κρίνεις τον έτερον;

Ιακ. 4,12 Ένας όμως είναι ο νομοθέτης, που έχει το δικαίωμα να νομοθετή το ορθόν και να κρίνη κάθε παραβάτην, ο δίκαιος Θεός, ο οποίος έχει την δύναμιν και να σώση και να καταδικάση εις απώλειαν. Συ δε, ασήμαντε άνθρωπε, ποίος είσαι, που τολμάς να κρίνης και να κατακρίνης τον άλλον;

Ιακ. 4,13 Άγε νύν οι λέγοντες· σήμερον και αύριον πορευσόμεθα εις τήνδε την πόλιν και ποιήσομεν εκεί ενιαυτόν ένα και εμπορευσόμεθα και κερδήσομεν·

Ιακ. 4,13 Ελάτε τώρα σεις, που χωρίς να λογαριάζετε τον Θεόν λέτε· "σήμερα η αύριον θα πάμε εις αυτήν την πόλιν και θα μείνωμεν εκεί ένα έτος και θα επιδοθώμεν στο εμπόριον και θα κερδήσωμεν χρήματα".

Ιακ. 4,14 οίτινες ουκ επίστασθε το της αύριον· ποία γάρ η ζωή υμών· ατμίς γάρ έσται η προς ολίγον φαινομένη, έπειτα δε και αφανίζομένη·

Ιακ. 4,14 Τα λέγετε αυτά σεις, οι οποίοι δεν γνωρίζετε τι θα συμβή όχι μετά ένα έτος, αλλ' ούτε κατά την αυριανήν ημέραν. Διότι τι είναι η ζωή σας, την οποίαν θέλετε να θεωρήτε ατελείωτον; Είναι ένας λεπτός αχνός, που φαίνεται για λίγες στιγμές και αμέσως έπειτα διαλύεται και αφανίζεται.

Ιακ. 4,15 αντι τού λέγειν υμάς, εάν ο Κύριος θελήση, και ζήσομεν και ποιήσομεν τούτο ή εκείνο.

Ιακ. 4,15 Σχεδιάζετε και λέγετε, ότι επί ένα έτος θα πάτε και θα κάμετε και θα κερδήσετε, αντί να λέτε, εάν ο Κυριος θελήση και ζήσωμεν, τότε και θα κάμωμεν τούτο και εκείνο.

Ιακ. 4,16 νύν δε καυχάσθε εν ταίς αλαζονείαις υμών· πάσα καύχησις τοιαυτή πονηρά εστιν.

Ιακ. 4,16 Τώρα δε, παραμερίζοντες τον Θεόν, καυχάσθε εις τα αλαζονικά σας σχέδια και εις τας ματαιοδόξους επιχειρήσεις σας. Καθε τέτοια καύχησις είναι κακή και αμαρτωλή.

Ιακ. 4,17 ειδότι ούν καλόν ποιείν και μη ποιούντι, αμαρτία αυτώ εστιν.

Ιακ. 4,17 Ηκούσατε αυτά που σας είπα και εμάθατε ποιό είναι το καλόν. Αλλά μη λησμονείτε, ότι εκείνος που γνωρίζει ποιόν είναι το καλόν, έχει δε και την δύναμιν να το πραγματοποιήση, και δεν το κάμνει, διαπράττει αμαρτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ιακ. 5,1 Άγε νύν οι πλούσιοι, κλαύσατε ολολύζοντες επί ταίς ταλαιπωρίαίς υμών ταίς επερχομέναις·

Ιακ. 5,1 Και τώρα η σειρά σας πλούσιοι· κλάψατε με ολολυγμούς και θρήνους δια τας δυστυχίας και ταλαιπωρίας, αι οποίαι έρχονται κατεπάνω σας.

Ιακ. 5,2 ο πλούτος υμών σέσηπε και τα ιμάτια υμών σητόβρωτα γέγονεν,

Ιακ. 5,2 Ο πλούτος σας, που με αδικίας είχατε αποκτήσει και στον οποίον εστηρίξατε τας ελπίδας σας, έχει σαπίσει και τα πολυτελή ενδύματά σας έχουν σκοροφαγωθή μέσα εις τας ιματιοθήκας σας.

Ιακ. 5,3 ο χρυσός υμών και ο άργυρος κατίωται, και ο ιός αυτών εις μαρτύριον υμίν έσται και φάγεται τας σάρκας υμών· ως πυρ εθησαυρίσατε εν εσχάταις ημέραις.

Ιακ. 5,3 Ο χρυσός και ο άργυρος, που εθησαυρίσατε, έχουν κατασκουριάσει και η σκουριά των θαμένη ως φοβερά μαρτυρία εναντίον της ιδιοτελείας και σκληρότητός σας και θα καταφάγη τας σάρκας σας σαν φωτιά. Εσυσσωρεύσατε θησαυρούς, αλλά εις καταδίκην σας κατά τας μεγάλας εκείνας ημέρας της Κρίσεως.

Ιακ. 5,4 ιδού ο μισθός των εργατών των αμψάντων τας χώρας υμών ο απεστερημένος αφ υμών κράζει, και αι βοαί των θερισάντων εις τα ύτα Κυρίου Σαβαώθ εισεληλύθασιν.

Ιακ. 5,4 Ιδού ο μισθός των εργατών, που εθέρισαν τα απέραντα χωράφια σας και τον οποίον σεις αδικώς και πλεονεκτικώς κατεκρατήσατε, κρναυγάζει εναντίον σας. Και οι ομαδικαί βοαί των θεριστών, που τους αδικήσατε, έχουν φθάσει σαν επίκλησις δικαιοσύνης μέσα εις τα αυτιά του Κυρίου των Δυνάμεων.

Ιακ. 5,5 ετρυφήσατε επί της γής και εσπαταλήσατε, εθρέψατε τας καρδιάς υμών ως εν ημέρα σφαγής.

Ιακ. 5,5 Εζήσατε με απολαύσεις και ηδονάς εις την γην και εσπαταλήσατε εις αμαρτωλάς διασκεδάσεις, σαν άσωτοι, τα αγαθά σας. Εκαλοθρέψατε και επαχύνατε τας καρδιάς και τα σώματά σας, σαν θρεφτάρια που προορίζονται δια την

ημέραν της σφαγής των. Σαν ημέρα σφαγής και ολέθρου θα ξεσπάση εναντίον σας η δικαία κρίσις του Θεού.

Ιακ. 5,6 κατεδικάσατε, εφονεύσατε τον δίκαιον· ουκ αντιτάσσεται υμίν.

Ιακ. 5,6 Κατεδικάσατε τον αθών, εφονεύσατε τον δίκαιον. Δεν αντιστέκεται εις την μοχθηρότητα και ασυνειδησίαν σας.

Ιακ. 5,7 Μακροθυμήσατε ούν, αδελφοί, έως της παρουσίας του Κυρίου. Ιδού ο γεωργός εκδέχεται τον τίμιον καρπόν της γης, μακροθυμών επ αυτώ έως λάβη υετόν πρώϊμον και όψιμον.

Ιακ. 5,7 Σεις δε, αδελφοί, που ταλαιπωρείσθε και πάσχετε από τας αδικίας και τας πιέσεις των απλήστων και σκληρών πλουσίων, δείξατε μακροθυμίαν και υπομονήν έως την Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου. Μιμηθήτε τον γεωργόν, ο οποίος ιδού, ύστερα από τους κόπους της σποράς, περιμένει με υπομονήν και ελπίδα τον πολύτιμον καρπόν της γης. Και μακροθυμεί δι' αυτόν, έως ότου πάρη από τον Θεόν την βροχήν την πρώϊμον και την βροχήν την όψιμον, που ευνοεί την καρποφορίαν.

Ιακ. 5,8 μακροθυμήσατε και υμείς, στηρίξατε τας καρδιάς υμών, ότι η παρουσία του Κυρίου ήγγικε.

Ιακ. 5,8 Δείξτε και σεις υπομονήν, στηρίξτε εις την πίστιν τας καρδιάς σας, διότι η παρουσία του Κυρίου έχει πλησιάσει. (Η ώρα της εκδημίας μας από τον κόσμον είναι κοντά και η μεγάλη ημέρα της Κρίσεως, που θα δικαιωθώμεν ενώπιον του Κυρίου, δεν θα αργήση).

Ιακ. 5,9 μη στενάζετε κατ αλλήλων, αδελφοί, ίνα μη κριθίτη· ιδού ο κριτής πρό των θυρών έστηκεν.

Ιακ. 5,9 Αδελφοί, μη στενάζετε και δυσφορείτε ο ένας εναντίον του άλλου, δια να μη καταδικασθήτε από τον Κριτήν. Ιδού ο Κριτής έφθασε, στέκεται εμπρός εις την θύραν.

Ιακ. 5,10 υπόδειγμα λάβετε, αδελφοί μου, της κακοπαθείας και της μακροθυμίας τους προφήτας, οί ελάλησαν τώ ονόματι Κυρίου.

Ιακ. 5,10 Παρετε, αδελφοί μου, ως παράδειγμα κακοπαθείας, υπομονής και μεγαλοκαρδίας τους προφήτας, οί οποίοι σαν απεσταλμένοι και πρεσβευταί του Θεού ελάλησαν προς τους ανθρώπους εξ ονόματος του Κυρίου.

Ιακ. 5,11 ιδού μακαρίζομεν τους υπομένοντας· την υπομονήν Ιώβ ηκούσατε, και το τέλος Κυρίου είδατε, ότι πολύσπλαγχνος εστιν ο Κύριος και οϊκτίρμων.

Ιακ. 5,11 Ιδού, μακαρίζομεν και καλοτυχίζομεν εκείνους, που δεικνύουν υπομονήν. Από την Αγ. Γραφήν έχετε ακούσει και μάθει την υπομονήν του Ιώβ και είδατε το χαρούμενον και ευτυχισμένον τέλος, που έδωσεν εις την δοκιμασίαν του ο Κυριος. Διότι ο Κυριος είναι πολυεύσπλαγχνος και γεμάτος συμπάθειαν και στοργήν.

Ιακ. 5,12 Πρό πάντων δε, αδελφοί μου, μη ομνύετε μήτε τον ουρανόν μήτε την γήν μήτε άλλον τινά όρκον· ήτω δε υμών το ναί ναί, και το ού ού, ίνα μη εις υπόκρισιν πέσητε.

Ιακ. 5,12 Προ πάντων δε, αδελφοί μου, μη καταφεύγετε στους όρκους. Μη ορκίζεσθε ούτε στον ουρανόν ούτε εις την γην ούτε κανένα άλλον όρκον. Να λέγετε πάντοτε την αλήθειαν και το "ναί", που θα πήτε, να είναι αληθινόν και πραγματικόν "ναί" και το "όχι", να είναι πράγματι "όχι", δια να μη περιπέσετε εις την κρίσιν και καταδικην εκ μέρους του Θεού.

Ιακ. 5,13 Κακοπαθεί τις εν υμίν; προσευχέσθω· ευθυμεί τις; ψαλλέτω.

Ιακ. 5,13 Υπάρχει μεταξύ σας κανείς, που ταλαιπωρείται και θλίβεται; Ας προσεύχεται, ζητών από τον Θεόν παρηγορίαν και λύτρωσιν. Ευρίσκεται κανείς εις κατάστασιν ευθυμίας; Ας ψάλλη, δοξολογών τον Θεόν.

Ιακ. 5,14 ασθενεί τις εν υμίν; προσκαλεσάσθω τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν επ αυτόν αλείψαντες αυτόν ελαίω εν τώ ονόματι του Κυρίου·

Ιακ. 5,14 Είναι κανείς μεταξύ σας ασθενής; Ας προσκαλέση τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας και ας προσευχηθούν επάνω από αυτόν και δι' αυτόν προς τον Θεόν, αλείψαντες αυτόν με έλαιον στο όνομα του Κυρίου.

Ιακ. 5,15 και η ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα, και γεγρεί αυτόν ο Κύριος· καν αμαρτίας ή πεποηκώς, αφεθήσεται αυτό.

Ιακ. 5,15 Και η προσευχή αυτή, που θα εμπνέεται από την πίστιν και θα γίνεται με πίστιν, θα θεραπεύση και θα σώση τον αρρώστον από την σωματικήν ασθένειαν, και θα τον σηκώση ο Κυριος από το κρεβάτι της αρρώστιας· και εάν ο ασθενής έχη κάμει αμαρτίας, θα του συγχωρηθον εκ μέρους του Θεού.

Ιακ. 5,16 εξομολογείσθε αλλήλοις τα παραπτώματα, και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, όπως ιαθήτε· πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη.

Ιακ. 5,16 Να εξομολογήσθε με ειλικρινή μετάνοιαν και συντριβήν μεταξύ σας τα αμαρτήματά σας και να προσεύχεσθε ο ένας υπέρ του άλλου, δια να θεραπευθήτε και από τας σωματικές και από τας πνευματικές ασθενείας. Διότι δέησις, η οποία προσφέρεται με πίστιν πολλήν προς τον Θεόν εκ μέρους του δικαίου, έχει μεγάλην δύναμιν και φέρει θαυμαστά αποτελέσματα.

Ιακ. 5,17 Ηλίας άνθρωπος ήν ομοιοπαθής ημίν, και προσευχή προσηύξατο του μη βρέξει, και ουκ έβρεξεν επί της γής ενιαντούς τρεις και μήνας έξ·

Ιακ. 5,17 Ο προφήτης Ηλίας ήτο άνθρωπος όμοιος με ημάς, με την αυτήν ασθενή ανθρωπίνην φύσιν. Και εν τούτοις με θερμήν προσευχήν πίστεως προσηυχήθη, δια να μη βρέξη, και δεν έβρεξεν ο Θεός επάνω εις την γην τρία έτη και εξ μήνας.

Ιακ. 5,18 και πάλιν προσηύξατο, και ο ουρανός υετόν έδωκε και η γη εβλάστησε τον καρπόν αυτής.

Ιακ. 5,18 Και πάλιν προσηυχήθη, δια να βρέξη, και ο ουρανός έδωκε πλουσίαν βροχήν και εβλάστησεν και εκαρποφόρησε η γη.

Ιακ. 5,19 Αδελφοί, εάν τις εν υμίν πλανηθή από της αληθείας, και επιστρέψη τις αυτόν,

Ιακ. 5,19 Αδελφοί, εάν κανείς από σας παραπλανηθή και φύγη μακρυνά από την χριστιανικήν αλήθειαν, και ο αδελφός τον επαναφέρει στον δρόμον του Θεού,

Ιακ. 5,20 γινωσκέτω ότι ο επιστρέψας αμαρτωλόν εκ πλάνης οδού αυτού σώσει ψυχήν εκ θανάτου και καλύψει πλήθος αμαρτιών.

Ιακ. 5,20 ας γνωρίζη, ότι εκείνος που επαναφέρει έναν αμαρτωλόν από τον δρόμον της πλάνης του στον δρόμον της αληθείας, θα σώση μίαν ψυχήν από τον αιώνιον θάνατον και θα εξαλείψη πλήθος αμαρτιών, τας οποίας ο παραπλανηθείς αμαρτωλός είχε διαπράξει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Α Πε. 1,1 Πέτρος, απόστολος Ιησού Χριστού, εκλεκτοίς παρεπιδήμιοις διασποράς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ασίας και Βιθυνίας,

Α Πε. 1,1 Ο Πέτρος, απόστολος του Ιησού Χριστού, εις σας τους εκλεκτούς του Θεού, οι οποίοι είσθε τώρα προσωρινοί κάτοικοι, διασκορπισμένοι εις τας χώρας του Ποντου, της Γαλατίας, της Καππαδοκίας, της Ασίας και της Βιθυνίας,

Α Πε. 1,2 κατά πρόγνωσιν Θεού πατρός, εν αγιασμώ Πνεύματος, εις υπακοήν και ραντισμόν αίματος Ιησού Χριστού· χάρις υμίν και ειρήνη πληθυνθείη.

Α Πε. 1,2 και έχετε γίνει εκλεκτοί, σύμφωνα με την αγαθήν προγνώσιν του Θεού και Πατρός, με τον αγιασμόν, που χαρίζει το Πνεύμα το Αγιον, δια να υπακούσετε στο θέλημα του Κυρίου και λάβετε την απολύτρωσιν, που επίγαγεν από το χυθέν αίμα του Ιησού Χριστού, εύχομαι η χάρις και η ειρήνη να αυξάνη και να πληθύνεται εις σας.

Α Πε. 1,3 Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο κατά το πολύ αυτού έλεος αναγεννήσας ημάς εις ελπίδα ζωσαν δι' αναστάσεως Ιησού Χριστού εκ νεκρών,

Α Πε. 1,3 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος σύμφωνα με το πολύ αυτού έλεος και την άπειρον ευσπλαγχνίαν του μας έχει αναγεννήσει πνευματικώς, ώστε με ζωντανήν και αδιάψευστον ελπίδα να αποβλέπωμεν εις τα αιώνια αγαθά δια της αναστάσεως εκ νεκρών του Ιησού Χριστού, η οποία αποτελεί βεβαίωσιν και απόδειξιν και της ιδικής μας αναστάσεως.

Α Πε. 1,4 εις κληρονομίαν άφθαρτον και αμίαντον και αμάραντον, τετηρημένην εν ουρανοίς εις υμάς

Α Πε. 1,4 Αυτή δε η ελπίς αναφέρεται εις κληρονομίαν άφθαρτον και αμόλυντον και αμάραντον, η οποία έχει φυλαχθή δια σας στους ουρανούς. (Και είναι η κληρονομία αυτή, η αιωνία και μακαρία και ένδοξος βασιλεία των ουρανών).

Α Πε. 1,5 τους εν δυνάμει Θεού φρουρουμένους διά πίστεως εις σωτηρίαν ετοιμήν αποκαλυφθήναι εν καιρώ εσχάτω

Α Πε. 1,5 δια σας, οι οποίοι φρουρήσθε και μένετε ασφαλείς με την δύναμιν του Θεού, δια της θερμής και ενεργού πίστεως προς αυτόν, ώστε να αποκτήσετε την σωτηρίαν, που είναι ετοιμή να αποκαλυφθή εις όλην της την δόξαν κατά τον έσχατον καιρόν της Δευτέρας Παρουσίας.

Α Πε. 1,6 εν ώ αγαλλιάσθε, ολίγον άρτι, ει δέον εστί, λυπηθέντες εν ποικίλοις πειρασμοίς,

Α Πε. 1,6 Δι' αυτό και πρέπει να χαίρετε πάντοτε, έστω και αν παραστή ανάγκη, δια τον καταρτισμόν και την πρόδοόν σας εις την αρετήν, να λυπηθήτε τώρα ολίγον με τους διαφόρους πειρασμούς και τας ποικίλας θλίψεις.

Α Πε. 1,7 ίνα το δοκίμιον υμών της πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου του απολλυμένου διά πυρός δε δοκιμαζομένου ευρεθή εις έπαινον και τιμήν και δόξαν εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού,

Α Πε. 1,7 Αι θλίψεις άλλωστε αυταί σκοπόν έχουν να κάμουν δοκίμιον και λαμπροτέραν την πίστιν σας, πολυτιμότεραν από τον φθαρτόν χρυσόν, ο οποίος με την φωτιάν καθαρίζεται από τις σκουριές και λαμπικαρίζεται. Και να ευρεθή έτσι η πίστις σας προς έπαινον και προς τιμήν και δόξαν σας, όταν θα αποκαλυφθή με όλην του την δόξαν ο Χριστός, κατά την Δευτέραν Παρουσίαν.

Α Πε. 1,8 ον ουκ ειδοτές αγαπάτε, εις ον άρτι μη ορώντες, πιστεύοντες δε αγαλλιάσθε χαρά ανεκλαλήτω και δεδοξαμένην,

Α Πε. 1,8 Τον Χριστόν, καίτοι δεν τον εγνωρίσατε και δεν τον είδατε προσωπικώς, όμως τον αγαπάτε. Επειδή δε πιστεύετε εις αυτόν, καίτοι δεν τον βλέπετε τώρα με τα μάτια του σώματος, δοκιμάζετε αγαλλίασιν, ένδοξον και απεριγραπτον χαράν, την οποίαν στόμα ανθρώπου δεν ημπορεί να εκφράση.

Α Πε. 1,9 κομιζόμενοι το τέλος της πίστεως υμών, σωτηρίαν ψυχών.

Α Πε. 1,9 Βεβαίοι απολύτως, ότι θα κερδήσετε τον σκοπόν και την κατάληξιν της πίστεώς σας, δηλαδή την σωτηρίαν των ψυχών σας.

Α Πε. 1,10 περί ής σωτηρίας εξεζήτησαν και εξηρεύνησαν προφήται οι περί της εις υμάς χάριτος προφητεύσαντες,

Α Πε. 1,10 Περί της σωτηρίας αυτής με πολύν ζήλον και ενδιαφέρον εξήτησαν να μάθουν και ηρεύνησαν οι προφήται, οι οποίοι είχαν προφητεύσει περί της χάριτος και της δωρεάς, που θα εδίδετο εις σας.

Α Πε. 1,11 ερευνώντες εις τίνα ή ποιον καιρόν εδήλου το εν αυτοίς Πνεύμα Χριστού προμαρτυρόμενον τα εις Χριστόν παθήματα και τας μετά ταύτα δόξας·

Α Πε. 1,11 Ηρεύνησαν δηλαδή εις ποίον χρόνον και κκατά ποίαν εποχήν και περίστασιν θα ελάμβαναν χώραν τα παθήματα του Χριστού και αι δόξαι που θα τα επακολουθούσαν, όπως εφανέρωνε εις αυτούς το Πνεύμα του Χριστού, που είχαν μέσα των, όταν προανήγγειλε τα εξαίρετα αυτά γεγονότα.

Α Πε. 1,12 οίς απεκαλύφθη ότι ουχ εαυτοίς, υμίν δε διηκόνουν αυτά, ά νύν ανηγγέλη υμίν διά των ευαγγελισαμένων υμάς εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ ουρανού, εις ά επιθυμούσιν άγγελοι παρακύψαι.

Α Πε. 1,12 Εις αυτούς δε τους προφήτας είχαν αποκαλυφθή από τον Θεόν, ότι όχι δι' αυτούς, αλλά δια σας και επί των ημερών σας θα επραγματοποιούντο τα προφητευόμενα λόγια, τα οποία τώρα έχουν αναγγελθή προς σας, δια μέσου των Αποστόλων, οι οποίοι σας εκήρυσαν το Ευαγγέλιον, φωτιζόμενοι και εμπνεόμενοι από το Αγιον Πνεύμα, που είχε σταλή από τους ουρανούς. Και είναι τόσοσιν μεγάλα και καταπληκτικά αυτά τα γεγονότα της σωτηρίας μας, ώστε και οι άγγελοι επιθυμούν να σκύψουν με ενδιαφέρον επάνω των και να εμβαθύνουν εις την κατανόησιν των.

Α Πε. 1,13 Διό αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας υμών, νήφοντες, τελείως ελπίσατε επί την φερομένην υμίν χάριν εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού,

Α Πε. 1,13 Δι' αυτό, λοιπόν, περισφίξατε και συγκεντρώσατε τον νουν σας, απαλλάξατε τον από κάθε τι που τον σκοτιίζει και τον απομακρύνει από τον Θεόν, άγρυπνοι δε και εγκρατείς ελπίσατε πλήρως και τελείως εις την θείαν χάριν της ένδόξου σωτηρίας, την οποίαν σας έδωσε τώρα, θα σας προσφέρει δε εις όλην της την μεγαλειότητα ο Χριστός κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της δευτέρας και μεγαλοπρεπούς φανερώσεως και παρουσίας του.

Α Πε. 1,14 ως τέκνα υπακοής μη συσχηματιζόμενοι ταις πρότερον εν τή αγνοία υμών επιθυμίαις,

Α Πε. 1,14 σαν παιδιά υπακοής, που υποτάσσοντο εις την αλήθειαν, χωρίς να συμμορφώνεσθε και να παρασύρεσθε εις τας επιθυμίας, αι οποίαι σας είχαν υποδουλώσει στον καιρόν της αγνοίας σας τότε, που δεν εγνωρίζετε τον Χριστόν και το Ευαγγέλιον.

Α Πε. 1,15 αλλά κατά τον καλέσαντα υμάς άγιον και αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε,

Α Πε. 1,15 Αλλά κατά τον τύπον του Αγίου Θεού, που σας εκάλεσε στον δρόμον του αγιασμού, γίνεσθε και σεις εις όλην σας την εσωτερικήν και εξωτερικήν συμπεριφοράν άγιοι.

Α Πε. 1,16 διότι γέγραπται: *άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι.*

Α Πε. 1,16 Διότι είναι γραμμένον εις την Αγίαν Γραφήν· “να γίνεσθε εις όλην σας την ζωήν άγιοι, διότι εγώ, ο Θεός και Πατέρας σας, είμαι άγιος”.

Α Πε. 1,17 και ει πατέρα επικαλείσθε τον απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά το εκάστου έργον, εν φόβω τον της παροικίας υμών χρόνον αναστρέφητε,

Α Πε. 1,17 Και εφ' όσον επικαλείσθε ως Πατέρας σας τον Θεόν, ο οποίος κρίνει τον καθένα χωρίς προσωποληψίαν, αλλά σύμφωνα με τα έργα της ζωής του, να συμπεριφερθήτε και να περάσετε τον χρόνον της προσωρινής αυτής κατοικίας σας εις την γην με φόβον Θεού·

Α Πε. 1,18 ειδότες ότι ου φθαρτοίς, αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ της ματαίας υμών αναστροφής πατροπαράδοτου,

Α Πε. 1,18 γνωρίζοντες καλά, ότι δεν εξαγορασθήκατε και δεν ελευθερωθήκατε από την πατροπαράδοτον ματαίαν και αμαρτωλήν ζωήν και συμπεριφοράν με λύτρα φθαρτά, με αργυρ ή χρυσά νομίσματα,

Α Πε. 1,19 αλλά τιμώ αίματι ως αμνού αμώμου και ασπίλου Χριστού,

Α Πε. 1,19 αλλ' έχετε εξαγορασθή με το ατίμητον αίμα του Χριστού ο οποίος προσεφέρθη θυσία, ως αμόλυντος καθαρός και ακηλίδωτος αμνός.

Α Πε. 1,20 προεγνωσμένου μέν πρό καταβολής κόσμου, φανερωθέντος δε επ εσχάτων των χρόνων δι υμάς

Α Πε. 1,20 Ο Χριστός δε είχε προγνωσθή και προορισθή από τον Θεόν και Πατέρα, πριν ακόμη δημιουργηθή ο κόσμος, δια την μεγάλην αυτήν λυτρωτικήν θυσίαν, εφανερώθη δε με την ενανθρώπησίν του κατά τους τελευταίους τούτους χρόνους δια σας,

Α Πε. 1,21 τους δι αυτού πιστεύοντας εις Θεόν τον εγείραντα αυτόν εκ νεκρών και δόξαν αυτόν δόντα, ώστε την πίστιν υμών και ελπίδα είναι εις Θεόν.

Α Πε. 1,21 οι οποίοι δια μέσου αυτού πιστεύετε στον Θεόν, που τον ανέστησε εκ των νεκρών και του έδωσεν απεριόριστον δόξαν, ώστε η πίστις σας και η ελπίδα σας προς αυτόν, να είναι πίστις και ελπίς εις αυτόν τούτον τον άπειρον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος τον έστειλε Σωτήρα των ανθρώπων και τον εδόξασε δια της αναστάσεως και αναλήψεως στους ουρανούς.

Α Πε. 1,22 Τάς ψυχάς υμών ηγνικότες εν τή υπακοή της αληθείας διά Πνεύματος εις φιλαδελφίαν ανυπόκριτον, εκ καθαράς καρδιάς αλλήλους αγαπήσατε εκτενώς,

Α Πε. 1,22 Αφού δε κατά καθήκον και προς το συμφέρον σας καταστήσατε τας ψυχάς σας αγνάς και καθαράς από κάθε μολυσμόν και επιθυμίαν της αμαρτίας με την πρόθυμον υπακοήν σας εις την αλήθειαν δια του φωτισμού και της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος, ώστε να είναι αι ψυχαί σας δεκτικά μιας ειλικρινούς και ανυποκρίτου φιλαδελφίας, αγαπήσατε ο ένας τον άλλον θερμώς και πλουσίως με καρδίαν καθαράν από κάθε ιδιοτέλειαν και αντιζηλίαν.

Α Πε. 1,23 αναγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής, αλλά αφθάρτου, διά λόγου ζώντος Θεού και μένοντος εις τον αιώνα·

Α Πε. 1,23 Και τούτο, διότι έχετε αναγεννηθή ως νέοι πνευματικοί άνθρωποι και αδελφοί, όχι από σποράν σαρκικήν και φθαρτήν, αλλά με του Θεού τον λόγον, ο οποίος είναι γεμάτος ζωήν και δύμαμιν και μένει ακατάλυτος στον αιώνα.

Α Πε. 1,24 διότι πάσα σάρξ ως χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου· εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος αυτού εξέπεσε·

Α Πε. 1,24 Η αναγέννησίς σας αυτή δεν είναι σαν την σαρκικήν και φθαρτήν γέννησίν σας από τους γονείς σας. Διότι κάθε άνθρωπος γενικώς είναι σαν το χορτάρι και κάθε δόξα του ανθρώπου είναι σαν το άνθος του χόρτου. Εξηράθηκε το χόρτον και το άνθος αυτού έπεσε μαραμένον εις την γην. Ετσι μοιάζει η σαρκική γέννησις και επίγειος ζωη.

Α Πε. 1,25 το δε ρήμα Κυρίου μένει εις τον αιώνα. τούτο δε εστι το ρήμα το ευαγγελισθέν εις υμάς.

Α Πε. 1,25 Εξ αντιθέτου ο λόγος του Κυρίου μένει αιώνιος και ακατάλυτος· και η ζωη, την οποίαν χαρίζει είναι άφθαρτος. Ο ζωοποιός δε αυτός λόγος του Θεού είναι το κήρυγμα του Χριστού, το οποίον σαν χαρμόσυνον μήνυμα έχει κηρυχθή εις σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Πε. 2,1 Αποθέμενοι ούν πάσαν κακίαν και πάντα δόλον και υποκρίσεις και φθόνους και πάσας καταλαλίαις,

Α Πε. 2,1 Λοιπόν, εφ' όσον εγίνατε νέοι άνθρωποι με τον σωτήριον και ζωοποιόν λόγον του Θεού, πρέπει να πετάξετε από πάνω σας κάθε κακίαν και κάθε δολιότητα και κάθε ειδός υποκρισίας και φθόνου και όλας ανεξαιρέτως τας κατακρίσεις και επικρίσεις εναντίον του πλησίον.

Α Πε. 2,2 ως αρτιγέννητα βρέφη το λογικόν άδολον γάλα επιποθήσατε, ίνα εν αυτό αυξηθήτε εις σωτηρίαν,

Α Πε. 2,2 Σαν βρέφη δε νεογέννητα με επιθυμίαν μεγάλην ποθήσατε το ανόθευτον και θρεπτικόν πνευματικόν γάλα της θείας Χαριτος και διδασκαλίας, δια να μεγαλώσετε με αυτό και προχωρήσετε ασφαλείς στον δρόμον της σωτηρίας.

Α Πε. 2,3 είπερ εγεύσασθε ότι χρηστός ο Κύριος.

Α Πε. 2,3 Και είναι φυσικόν να αισθανθήτε τον έντονον αυτόν πόθον της πνευματικής τροφής, εφ' όσον εγευθήκατε και από την προσωπικήν σας πείραν εγνωρίσατε, ότι ο Κυριος είναι πάντοτε ευεργετικός και αγαθός.

Α Πε. 2,4 Πρός ον προσερχόμενοι, λίθον ζώντα, υπό ανθρώπων μέν αποδοκιμασμένον, παρά δε Θεώ εκλεκτόν, έντιμον,

Α Πε. 2,4 Να προσέρχεσθε δε πάντοτε με ιερόν πόθον και ευλάβειαν προς τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος είναι ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας, ζωή και πηγή της ζωής, που από μεν τους ανθρώπους έχει αποδοκιμασθή και περιφρονηθή, όπως εφάνηκε από το γεγονός της σταυρώσεως, ενώπιον όμως του Θεού είναι εκλεκτός και τιμημένος.

Α Πε. 2,5 και αυτοί ως λίθοι ζώντες οικοδομείσθε, οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, ανενέγκαι πνευματικός θυσίας ευπροσδέκτους τώ Θεώ διά Ιησού Χριστού·

Α Πε. 2,5 Και σεις οι ίδιοι να οικοδομήσθε επάνω εις αυτόν σαν λίθοι ζωντανοί, ώστε να είσθε πνευματικός οίκος και κατοικητήριον του Θεού, ιεράτευμα άγιον, δια να προσφέρετε δια μέσου του Ιησού Χριστού θυσίας πνευματικές, τας οποίας με ευχαρίστησιν και ευμένειαν δέχεται ο Θεός.

Α Πε. 2,6 διότι περιέχει εν τή γραφή· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεών επ αυτό ου μη καταισχυνθή.

Α Πε. 2,6 Διότι περιέχεται εις την Αγίαν Γραφήν η θεόπνευστος αυτή φράσις· “ιδού, θέτω εις την Σιών ακρογωνιαίον, θεμελιακόν λίθον, που θα βαστάξη και θα συγκρατή στερεά το οικοδόμημα της Εκκλησίας, λίθον εκλεκτόν, πολύτιμον, και εκείνος που πιστεύει και στηρίζεται επάνω εις αυτόν δεν θα εντροπισασθή”.

Α Πε. 2,7 υμίν ούν η τιμή τοίς πιστεύουσιν, απειθούσι δε λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου.

Α Πε. 2,7 Δια σας, λοιπόν, που πιστεύετε στον Χριστόν, επιφυλάσσεται αυτή η τιμή. Δι' εκείνους όμως που απειθούν κατά του Χριστού και επαναστατούν, ισχύει ο άλλος λόγος της Γραφής, "λίθον, τον οποίον επεριφρόνησαν και απέρριψαν ως ακατάλληλον οι οικοδομούντες, αυτός έγινε κεφαλή γωνίας, αγκωνάρι θεμελιακό και πολύτιμο δια την πνευματικήν οικοδομήν. Εγινε όμως και λίθος, επάνω στον οποίον σκοντάπτουν οι άπιστοι, και πέτρα, από την οποίαν κρημνίζονται".

Α Πε. 2,8 οί προσκόπτουσι τώ λόγω απειθύντες, εις ό και ετέθησαν.

Α Πε. 2,8 Αυτοί σκοντάπτουν στον λόγον του Ευαγγελίου, επειδή απειθούν και επαναστατούν εναντίον αυτού. Εις αυτό δε το σκόνταμμα και το ολέθριον κρήμισμα, προωρίσθησαν από τον Θεόν, σύμφωνα με την πρόγνωσίν του προς τιμωρίαν των, δια την διεστραμμένην και κακικήν διάθεσίν των.

Α Πε. 2,9 υμείς δε γένος εκλεκτόν, βασιλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός εις περιποίησιν, όπως τας αρετάς εξαγγείλητε τού εκ σκότους υμάς καλέσαντος εις το θαυμαστόν αυτού φώς

Α Πε. 2,9 Σεις όμως είσθε "γένος εκλεκτόν, ιερατέιον με βασιλικήν την καταγωγήν, έθνος άγιον, καθιερωμένον στον Θεόν, ξεχωριστός λαός μέσα εις την οικουμένην, ιδιαίτερον κτήμα και περιουσία του απείρου Θεού", δια να διαλαλήτε με τα λόγια και το παράδειγμά σας τας αρετάς εκείνου, ο οποίος σας εκάλεσεν από το σκοτάδι της πλάνης και της αμαρτίας στο λαμπρόν και αξιοθαύμαστον πνευματικόν του φως.

Α Πε. 2,10 οί ποτε ου λαός, νύν δε λαός Θεού, οι ουκ ηληθμένοι, νύν δε ελεηθέντες.

Α Πε. 2,10 Σεις, οι οποίοι κάποτε δεν ήσασθε ούτε καν λαός, ενώ τώρα είσθε λαός του Θεού· σεις, οι οποίοι δεν είχατε προηγουμένως πάρει το έλεος του Θεού, ενώ τώρα έχετε ελεηθή.

Α Πε. 2,11 Αγαπητοί, παρακαλώ ως παροίκους και παρεπιδήμους, απέχεσθε των σαρκικών επιθυμιών, αίτινες στρατεύονται κατά της ψυχής,

Α Πε. 2,11 Αγαπητοί, σας παρακαλώ, λοιπόν, σαν πνευματικούς ανθρώπους και πολίτας του ουρανού, προσωρινούς και παρεπιδήμους μέσα στον φθαρτόν και αμαρτωλόν αυτόν κόσμον, να απέχετε από τας σαρκικές επιθυμίας, αι οποίαι αντιστρατεύονται και πολεμούν την ψυχήν.

Α Πε. 2,12 την αναστροφήν υμών έχοντες καλήν εν τοίς έθνεσιν, ίνα εν ώ καταλαλούσιν υμών ως κακοποιών, εκ των καλών έργων εποπτεύσαντες δοξάσωσι τον Θεόν εν ημέρα επισκοπής.

Α Πε. 2,12 Να έχετε πάντοτε καλήν και ανεπίληπτον την συμπεριφοράν σας μεταξύ των ειδωολατρών, ώστε ενώ σας κατηγορούν ως κακοποιούς, όταν θα ίδουν την ανεπίληπτον ζωήν σας και τα καλά σας έργα, θα παρακινηθούν από αυτά να δοξάσουν τον Θεόν κατά την ημέραν που εκείνος θα σας επισκεφθή και θα παρουσιάση ολόλαμπρον την αθωότητα και αρετήν σας.

Α Πε. 2,13 Υποτάγητε ούν πάση ανθρωπίνη κτίσει διά τον Κύριον, είτε βασιλεί, ως υπερέχοντι,

Α Πε. 2,13 Υποταχθήτε, λοιπόν, κατά το θέλημα του Κυρίου εις κάθε άνθρωπον, που κατέχει κάποια αρχήν και εξουσίαν είτε στον βασιλέα ως προς ανώτερον άρχοντα

Α Πε. 2,14 είτε ηγεμόσιν, ως δι αυτού πεμπομένοις εις εκδίκησιν μέν κακοποιών, έπαινον δε αγαθοποιών·

Α Πε. 2,14 είτε στους διοικητάς επαρχιών, ως προς άρχοντας που στέλλονται από αυτόν δια την τιμωρίαν μεν των κακοποιών δια τον έπαινον δε και την ασφάλειαν εκείνων, που πράττουν το καλόν.

Α Πε. 2,15 ότι ούτως εστί το θέλημα τού Θεού, αγαθοποιούντας φμιούν την των αφρόνων ανθρώπων αγνωσίαν·

Α Πε. 2,15 Διότι έτσι είναι το θέλημα του Θεού· με την κατά Θεόν νομιμοφροσύνην και με την αγαθοεργίαν σας να φμιώνετε και να σταματάτε την άγνοιαν των ανθρώπων, οι οποίοι σας επικρίνουν, χωρίς και να γνωρίζουν ποίοι πράγματι είσθε.

Α Πε. 2,16 ως ελεύθεροι, και μη ως επικάλυμμα έχοντες της κακίας την ελευθερίαν, αλλ ως δούλοι Θεού.

Α Πε. 2,16 Υποταχθήτε, λοιπόν, κατά Θεόν εις τας αρχάς και τας εξουσίας σαν ηθικώς ελεύθεροι άνθρωποι και όχι σαν άνθρωποι, που έχουν την ελευθερίαν ως πρόφασιν και καμουφλάρισμα της κακίας, αλλά σαν αληθινοί δούλοι του Θεού.

Α Πε. 2,17 πάντας τιμήσατε, την αδελφότητα αγαπάτε, τον Θεόν φοβείσθε, τον βασιλέα τιμάτε.

Α Πε. 2,17 Αποδώσατε την οφειλομένην τιμήν εις όλους. Αγαπάτε όλους τους αδελφούς σας Χριστιανούς, να φοβήσθε και να σέβεσθε τον Θεόν· να τιμάτε τον βασιλέα.

Α Πε. 2,18 Οι οικέται υποτασσόμενοι εν παντί φόβω τοίς δεσπόταις, ου μόνον τοίς αγαθοίς και επιεκέσιν, αλλά και τοίς σκολιοίς.

Α Πε. 2,18 Οι δούλοι ας υποτάσσωνται με φόβον Θεού εις κάθε τι, που διατάσσουν οι κύριοί των, όχι μόνον στους καλούς και επιεκείς, αλλά και στους ιδιοτρόπους, που ποτέ δεν ικανοποιούνται, αλλά πάντοτε γογγύζουν.

Α Πε. 2,19 τούτο γάρ χάρις, ει διά συνείδησιν Θεού υποφέρει τις λύπας, πάσχων αδίκως.

Α Πε. 2,19 Διότι τούτο είναι χάρις Θεού, εάν με την συνείδησιν, ότι αυτό θέλει ο Θεός, υποφέρει κανείς λύπας, ταλαιπωρούμενος και πάσχων αδίκως.

Α Πε. 2,20 ποίον γάρ κλέος, ει αμαρτάνοντες και κολαφιζόμενοι υπομενείτε; αλλ ει αγαθοποιούντες και πάσχοντες υπομενείτε, τούτο χάρις παρά Θεού.

Α Πε. 2,20 Διότι ποία είναι η δόξα και ο έπαινός σας, εάν δείξετε υπομονήν, όταν διαπράξετε σφάλματα και εξ αιτίας αυτών σας δέξουν; Αλλ' εάν δείξετε υπομονήν, καθ' ον χρόνον πάσχετε και ταλαιπωρείσθε, μολονότι πράττετε το αγαθόν και εκτελείτε ευσυνειδήτως το καθήκον σας, τούτο είναι εύαρεστον ενώπιον του Θεού και δόξα δια σας.

Α Πε. 2,21 εις τούτο γάρ εκλήθητε, ότι και Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, υμίν υπολιμπάνων υπογραμμόν ίνα επακολουθήσητε τοίς ίχνεσιν αυτού·

Α Πε. 2,21 Διότι εις αυτό ακριβώς έχετε κληθή, δια να εκτελήτε το καθήκον σας, και δια να πράττετε το αγαθόν και όταν ακόμη αδικήσθε και ταλαιπωρησθε αδίκως. Διότι και ο Χριστός έπαθε προς χάριν ημών και υπέμεινε σταυρόν, δια να σώση ακόμη και αυτούς τους σταυρωτάς του, αφήσας εις σας τέλειον παράδειγμα προς μίμησιν, δια να ακολουθήσετε και βαδίσετε ακριβώς επάνω εις τα ίχνη του.

Α Πε. 2,22 ός αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτού·

Α Πε. 2,22 Αυτός δεν έκαμε ποτέ καμμίαν απολύτως αμαρτίαν· "ούτε δε και στο στόμα του ευρέθη ποτέ δόλος η έστω και ο παραμικρότερος αμαρτωλός λόγος".

Α Πε. 2,23 ός λαιδοροόμενος ουκ αντελοιδορεί, πάσων ουκ ηπειλει, παρεδίδου δε τώ κρινοντι δικαίως·

Α Πε. 2,23 Αυτός, ενώ εχλευάζετο και υβρίζετο από τους βασανιστάς του, δεν εχλευάζε και δεν ύβριζεν αυτούς. Ενώ έπασχεν αδικως, δεν απειλούσεν εκδικησεις, αλλά παρεδίδε και ενεπιστεύετο τον εαυτόν του στον Θεόν, που κρινει πάντοτε με δικαιοσύνην.

Α Πε. 2,24 ός τας αμαρτίας ημών αυτός ανήνεγκεν εν τώ σώματι αυτού επί το ξύλον, ίνα ταίς αμαρτίαις απογενόμενοι τή δικαιοσύνη ζήσωμεν· ού τώ μώλωπι αυτού ιάθητε.

Α Πε. 2,24 "Αυτός επήρε και εβάστασεν επάνω του τας αμαρτίας μας και προσέφερε δια του σώματός του θυσίαν επάνω στο ξύλον του σταυρού, δια να λάβωμεν ημείς την λύτρωσιν και την απαλλαγήν από τας αμαρτίας", να ζήσωμεν δε με την δικαιοσύνην και την αρετήν. "Χαρις εις τας πληγάς αυτού έχετε και σεις θεραπευθή από την θανατηφόρον νόσον της αμαρτίας".

Α Πε. 2,25 ήτε γάρ ως πρόβατα πλανώμενα, αλλ επεστράφητε νύν επί τον ποιμένα και επίσκοπον των ψυχών υμών.

Α Πε. 2,25 Διότι ήσασθε προηγούμενως άρρωστοι πνευματικώς· "ήσασθε πρόβατά που επλανώντο" με άμεσον τον κίνδυνο να κατασπαραχθούν από τους λύκους. Αλλά τώρα εγυρίσατε στον καλόν Ποιμένα και τον ακοίμητον φρουρόν και υπερασπιστήν των ψυχών σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Πε. 3,1 Ομοίως αι γυναίκες υποτασσόμεναι τοίς ιδίοις ανδράσιν, ίνα και εί τινες απειθούσι τώ λόγω, διά της των γυναικών αναστροφής άνευ λόγου κερδηθήσονται,

Α Πε. 3,1 Όπως οι δούλοι, δια τους οποίους είπα προηγούμενως, έτσι και αι γυναίκες πρέπει να υποτάσσονται στους άνδρας των, ώστε, και εάν μερικοί από αυτούς δεν υπακούουν στον λόγον του Ευαγγελίου, να κερδηθούν εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν, χωρίς λόγια και διδασκαλίας, (αλλά με την ενάρετον, την ευγενή και σεμνήν συμπεριφοράν των γυναικών),

Α Πε. 3,2 εποπτεύσαντες την εν φόβω αγνήν αναστροφήν υμών.

Α Πε. 3,2 όταν θα ιδουν και θα εννοήσουν καλά την αγνήν και αγίαν συμπεριφοράν σας, που θα την εμπνέη ο φόβος και ο σεβασμός του Θεού.

Α Πε. 3,3 ών έστω ουχ ο έξωθεν εμπλοκής τριχών και περιθέσεως χρυσίων ή ενδύσεως ιματίων κόσμος,

Α Πε. 3,3 Αι καλάι δε αυταί σύζυγοι ας μη επιδιώκουν να έχουν εξωτερικόν στολισμόν, το εξεζητημένον πλέξιμο των μαλλιών της κεφαλής των και τα χρυσά περιδέραια η το ντύσιμό των με πολυτελή φορέματα,

Α Πε. 3,4 αλλ ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος εν τώ αφθάρτω τού πραέος και ησυχίου πνεύματος, ό εστιν ενώπιον τού Θεού πολυτελής.

Α Πε. 3,4 αλλ' ας έχουν ως στολισμόν των τον κρυμμένον από τα μάτια των ανθρώπων εσωτερικόν άνθρωπον της καρδιάς, που έχει τον άφθαρτον και ανεκτίμητον στολισμόν του πράου και ειρηνικού και ησύχου πνεύματος, που ενώπιον του Θεού έχει μεγάλην αξίαν και πολυτέλειαν.

Α Πε. 3,5 ούτω γάρ ποτε και αι άγιαι γυναίκες αι ελπίζουσαι επί τον Θεόν εκόσμουν εαυτάς, υποτασσόμεναι τοίς ιδίοις ανδράσιν,

Α Πε. 3,5 Διότι έτσι και άλλοτε εις την Παλαιάν Διαθήκην αι άγιαι γυναίκες, που είχαν την ελπίδα και την πίστιν των στον Θεόν, εστόλιζαν τον εαυτόν τους, υποτασσόμεναι, στους άνδρας των.

Α Πε. 3,6 ως Σάρα υπήκουσε τώ Αβραάμ, κύριον αυτόν καλούσα· ής εγενήθητε τέκνα· αγαθοποιούσαι και μη φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν.

Α Πε. 3,6 Όπως και η Σαρρα εδείκνυεν υπακοήν στον Αβραάμ, καλούσα αυτόν με σεβασμόν και ταπεινώσιν "κύριον".

Αυτής δε της Σαρρας εγίνατε και σεις πνευματικάι θυγατέρες με το να πράττετε το αγαθόν χωρίς να φοβήσθε, μήπως τυχόν ανακατήσουν εναντίον σας οι σύζυγοι σας.

Α Πε. 3,7 Οι άνδρες ομοίως συνοικούντες κατά γνώσιν, ως ασθενεστέρω σκεύει τώ γυναικειώ απονέμοντες τιμήν, ως και συγκληρονόμοι χάριτος ζωής, εις το μη εγκόπτεσθαι τας προσευχάς υμών.

Α Πε. 3,7 Οι άνδρες επίσης να συνοικήτε και να συζήτε ως φρόνιμοι και συνετοί με τας συζύγους σας, να αποφεύγετε κάθε τραχύτητα και σκληράν συμπεριφοράν, να αποδίδετε την πρέπουσαν τιμήν εις τας συζήγους σας και να μη λησμονήτε, ότι η γυναίκα είναι σκευός ασθενέστερον, δεν έχει μεγάλην ψυχικήν αντοχήν και εύκολα θίγεται και θλίβεται. Αλλωστε και αι σύζυγοι σας είναι μαζί με σας κληρονόμοι της ίδιας χάριτος και αιωνίας ζωής. Ετσι δε θα προλαμβάνεται κάθε δυσσαρμονία και δεν θα παρεμποδίζωνται αι κοιναί προσευχαί σας.

Α Πε. 3,8 Τό δε τέλος πάντες ομόφρονες, συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύπλαγχοι, φιλόφρονες,

Α Πε. 3,8 Εν τέλει δε σας συμβουλεύω και σας προτρέπω να έχετε όλοι το ίδιο φρόνημα του Θεού, να είσθε συμπαθείς δια τους άλλους και συμμετοχοι εις την θλίψιν και την χαράν των αδελφών σας. Να αγαπάτε με αδελφικήν αγάπην τους Χριστιανούς, να έχετε ευαίσθητον και εύπλαγχον την καρδιαν, να είσθε προσηγείς και ευγενείς μεταξύ σας.

Α Πε. 3,9 μη αποδίδόντες κακόν αντί κακού ή λοιδορίαν αντί λοιδορίας, τουναντίον δε ευλογούντες, ειδότες ότι εις τούτο εκλήθητε, ίνα ευλογίαν κληρονομήσητε.

Α Πε. 3,9 Να μη ανταποδίδετε κακόν αντί κακού η ύβριν και χλευασμόν αντί ύβρεως και χλευασμού. Τουναντίον δε να προσεύχασθε δι' αυτούς που σας αδικούν και να τους ευλογήτε, γνωρίζοντες καλά, ότι δι' αυτό έχετε κληθή από τον Θεόν, δια να κληρονομήσετε δηλαδή ευλογίαν και όχι κατάραν. Δι' αυτό και πρέπει να είσθε άνθρωποι της ευλογίας.

Α Πε. 3,10 ο γάρ θέλων ζωήν αγαπάν και ιδείν ημέρας αγαθάς παυσάτω την γλώσσαν αυτού από κακού και χείλη αυτού τού μη λαλήσαι δόλον,

Α Πε. 3,10 Να είσθε άγρυπνοι και να ελέγχετε αυτά που λέτε· διότι η Γραφή λέγει· "αυτός που θέλει να απολαμβάνη ζωήν ειρηνικήν και άνετον και να ιδη ημέρας καλάς, ας παύση την γλώσσαν του από τα κακά λόγια και τα χείλη του να μη λαλήσουν ποτέ δολιότητα, ψέμα και απάτην.

Α Πε. 3,11 εκκλινάτω από κακού και ποιησάτω αγαθόν, ζητησάτω ειρήνην και διωξάτω αυτήν.

Α Πε. 3,11 Ας αλλάξη δρόμον και ας φύγη από το κακόν, ας πραγματοποιή κάθε αγαθόν έργον, ας ζητήση από τον Θεόν ειρήνην και ας την επιδιώξη προς κάθε άνθρωπον.

Α Πε. 3,12 ότι οφθαλμοί Κυρίου επί δικαίους και ώτα αυτού εις δέησιν αυτών, πρόσωπον δε Κυρίου επί ποιούντας κακά.

Α Πε. 3,12 Διότι οι οφθαλμοί του Κυρίου είναι εστραμμένοι με στοργή και τρυφερότητα επάνω στους δικαίους και τα αυτιά του ανοικτά και έτοιμα να ακούσουν την προσευχή των. Εξ αντιθέτου, ωργισμένον το πρόσωπον του Κυρίου, έχει στραφή εναντίον εκείνων, οι οποίοι διαπράττουν πονηρίας”.

Α Πε. 3,13 Και τις ο κακώσων υμάς, εάν τού αγαθού μιμηταί γένησθε;

Α Πε. 3,13 Και αφού ο Θεός παρακολουθεί με στοργή τους δικαίους και φροντίζει δι' αυτούς, ποιός είναι δυνατόν ποτέ να σας βλάψη και να σας κάμη κακόν, εάν γίνετε μιμηταί και ζηλωταί του αγαθού;

Α Πε. 3,14 αλλ ει και πάσχοιτε διά δικαιοσύνην, μακάριοι. τον δε φόβον αυτών μη φοβηθήτε μηδέ ταραχθήτε,

Α Πε. 3,14 Αλλά και εάν ακόμη πάσχετε και υποφέρετε δια την αρετήν και την πίστιν σας, είσθε μακάριοι, “διότι ο Θεός επιτρέπει αυτήν την δοκιμασίαν προς το καλόν σας. Δι' αυτό και τον φόβον, με τον οποίον ζητούν να σας πτοήσουν οι διώκται σας, μη τον φοβηθήτε και μη αφήσετε τον ευατόν σας να καταληφθή ούτε και από την μικροτέραν ταραχήν”.

Α Πε. 3,15 Κύριον δε τον Θεόν αγιάσατε εν ταις καρδιαίς υμών, έτοιμοι δε αεί προς απολογίαν παντί τώ αιτούντι υμάς λόγον περι' της εν υμίν ελπίδος μετά πραΰτητος και φόβου,

Α Πε. 3,15 Τον Κυριον δε και Θεόν δοξάσατε και λατρεύσατέ τον ως άγιον μέσα στις καρδιές σας. Να είσθε δε πάντοτε έτοιμοι, δια να απολογήσθε υπέρ της αληθείας εις καθένα, που σας ζητεί απόδειξιν δι' αυτά, που πιστεύετε και ελπίζετε να απολαύσετε εκ μέρους του Θεού, χωρίς να φανατίζεσθε και να εξαπτεσθε. (Ο φανατισμός και η οργή εκθέτει εις τα μάτια των εχθρών της πίστεως και σας τους ιδίους και την αλήθειαν του Ευαγγελίου).

Α Πε. 3,16 συνειδήσιν έχοντες αγαθήν, ίνα εν ώ καταλαλούσιν υμών ως κακοποιών, καταισχυθώσιν οι επηρεάζοντες υμών την αγαθήν εν Χριστώ αναστροφήν.

Α Πε. 3,16 Προσπαθείτε και προσέχετε πάντοτε να έχετε καλήν μαρτυρίαν της συνειδήσεώς σας, ότι φέρεσθε όπως ο Θεός θέλει, ώστε ενώ σας κατηγορούν ως κακοποιούς, να εντροπιασθούν αυτοί, που προσπαθούν να διαβάλλουν και να προσβάλλουν την αγαθήν και ενάρετον εν Χριστώ συμπεριφοράν σας μέσα εις την κοινωνίαν.

Α Πε. 3,17 κρείττον γάρ αδοποιούντας, ει θέλοι το θέλημα τού Θεού, πάσχειν ή κακοποιούντας.

Α Πε. 3,17 Διότι είναι προτιμότερον και καλύτερον να πάσχετε και να υποφέρετε, εάν ο Θεός το επιτρέπη, ενώ πράττετε το αγαθόν, παρά να πάσχετε, όταν εργάζεσθε το κακόν.

Α Πε. 3,18 ότι και Χριστός άπαξ περι' αμαρτιών έπαθε, δίκαιος υπέρ αδικών, ίνα ημάς προσαγάγη τώ Θεώ, θανατωθείς μέν σαρκί, ζωοποιηθείς δε πνεύματι

Α Πε. 3,18 Διότι και ο Χριστός μια φορά έπαθεν επάνω στον σταυρόν δια την εξάλειψιν των αμαρτιών μας, ο αναμάρτητος και ο άγιος, δι' ημάς τους αδικους και αμαρτωλούς, με τον σκοπόν να μας οδηγήση και μας συμφιλίωση με τον Θεόν, θανατωθείς μεν κατά το σώμα επάνω στον σταυρόν, ζωοποιηθείς δε δια του Πνεύματος της θεότητος.

Α Πε. 3,19 εν ώ και τοίς εν φυλακή πνεύμασι πορευθείς εκήρυσεν,

Α Πε. 3,19 Με την ψυχήν δε ηνωμένην μαζί με την θεότητα επήγεν αμέσως μετά τον σταυρικόν του θάνατον εις τας ψυχάς, που εκρατούντο μέσα στον Αδην, και εκήρυσε το Ευαγγέλιον της σωτηρίας.

Α Πε. 3,20 απειθήσασί ποτε, ότε απεξεδέχето η τού Θεού μακροθυμία εν ημέραις Νώε κατασκευαζομένης κιβωτού, εις ήν ολίγαι, τούτ' έστιν οκτώ ψυχαί, διεσώθησαν δι' ύδατος.

Α Πε. 3,20 Αυτά δε τα πνεύματα είχαν απειθήσει κάποτε, όταν η μακροθυμία του Θεού τα επερίμενε να μετανοήσουν και επιστρέψουν στον δρόμον της αρετής, κατά τας ημέρας του Νώε, όποτε κατεσκευάζετο η κιβωτός, εις την οποίαν ολίγαι μόνον ψυχαί, δια την ακριβειαν οκτώ μόνον, εσώθησαν από τον κατακλυσμόν του ύδατος.

Α Πε. 3,21 ό αντίτυπον νύν και ημάς σώζει βάπτισμα, ου σαρκός απόθεσις ρύπου, αλλά συνειδήσεως αγαθής επερώτημα εις Θεόν, δι' αναστάσεως Ιησού Χριστού,

Α Πε. 3,21 Αυτό δε το γεγονός, της σωτηρίας δηλαδή οκτώ ψυχών μέσα εις την κιβωτόν, είναι προεικόνισμα τώρα του αγίου βαπτίσματος, κατά το οποίον, δια του νερού της κολυμβήθρας, σωζόμεθα ημείς οι Χριστιανοί. Το ιδικόν μας βάπτισμα δεν είναι απλώς καθαρισμός του σώματος και απόρριψις του ρύπου, αλλ' ολόθερμος προσευχή προς τον Θεόν να μας δώση αγαθήν και ακατάγνωστον συνειδήσιν, δια της αναστάσεως του Ιησού Χριστού.

Α Πε. 3,22 ός εστιν εν δεξιά τού Θεού πορευθείς εις ουρανόν, υποταγέντων αυτώ αγγέλων και εξουσιών και δυνάμεων.

Α Πε. 3,22 Αυτός δε ο Χριστός υπάρχει τώρα εις τα δεξιά του Θεού, πορευθείς στον ουρανόν δια της ενδόξου αναλήψεώς του, όπου και υπετάχθησαν εις αυτόν τα αγγελικά τάγματα, οι άγγελοι, αι εξουσίαι και αι δυνάμεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Πε. 4,1 Χριστού ούν παθόντος υπέρ ημών σαρκί και υμείς την αυτήν έννοιαν οπλίσασθε, ότι ο παθών εν σαρκί πέπαυται αμαρτίας,

Α Πε. 4,1 Αφού λοιπόν, ο Χριστός έπαθε κατά την ανθρωπίνην αυτού φύσιν υπέρ ημών, και σεις οπλισθήτε με την αυτήν σκέψιν και απόφασιν, να δέχεσθε με υπομονήν ανάλογα παθήματα, χωρίς να παρασύρεσθε ποτέ εις την αμαρτίαν. Διότι εκείνος ο οποίος έπαθε και εσταυρώθη κατά το σώμα μαζί με τον Χριστόν είναι νεκρός ως προς την αμαρτίαν και έχει παύσει να αμαρτάνη,

Α Πε. 4,2 εις το μηκέτι ανθρώπων επιθυμίαις, αλλά θελήματι Θεού τον επίλοιπον εν σαρκί βίωσαι χρόνον.

Α Πε. 4,2 δια να μη ζη πλέον τον υπόλοιπον χρόνον της επιγείου ζωής του σύμφωνα με τας αμαρτωλώς επιθυμίας των μακράν του Θεού ανθρώπων, αλλά σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Α Πε. 4,3 αρκετός γάρ υμίν ο παρεληλυθώς χρόνος τού βίου το θέλημα των εθνών κατεργάσασθαι, πεπορευμένους εν ασελγείαις, επιθυμίαις, οίνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις και αθεμίτοις ειδωλολατρίαις.

Α Πε. 4,3 Αλλωστε ήτο δια σας αρκετός ο περασμένος χρόνος του βίου σας, κατά τον οποίον έχετε εργασθή και πραγματοποιήσει με το παραπάνω το αμαρτωλόν θέλημα των ειδωλολατρών. Διότι και σεις τότε επορεύθητε και εξήσατε με πράξεις ασελγείας, με επιθυμίας πονηράς, με μέθας, με ασέμνους διασκεδάσεις και φαγοπότια, με οίνοποσίας, με όργια ειδωλολατρικά, δια των οποίων κατεπατείτο και ο στοιχειώδης ηθικός νόμος.

Α Πε. 4,4 εν ώ ξενίζονται μη συντρεχόντων υμών εις την αυτήν της ασωτίας ανάχυσιν, βλασφημούντες

Α Πε. 4,4 Και οι ειδωλολάτραι, με τους οποίους άλλωτε συνδιασκεδάζετε, παρεξενούνται, διότι σεις σήμερα δεν τρέχετε μαζί τους στο ίδιο ξεχείλισμα της ασωτίας. Και επειδή σας βλέπουν διαφορετικούς τώρα από αυτούς, βλασφημούν και υβρίζουν την χριστιανικήν αλήθειαν.

A Πε. 4,5 οί αποδώσουσι λόγον τώ ετοιμώς έχοντι κρίναι ζώντας και νεκρούς.

A Πε. 4,5 Αλλ' αυτοί θα δώσουν λόγον των πράξεών των εις εκείνον, ο οποίος είναι έτοιμος να κρίνη-και θα κρίνη-ζώντας και νεκρούς.

A Πε. 4,6 εις τούτο γάρ και νεκροίς ευηγγελίσθη, ίνα κριθώσι μόν κατά ανθρώπους σαρκί, ζωσί δε κατά Θεόν πνεύματι.

A Πε. 4,6 Διότι δι' αυτόν ακριβώς τον σκοπόν εκηρύχθη το Ευαγγέλιον κάτω στον Αδην, στους φυλακισμένους εκεί νεκρούς, ώστε οι άνθρωποι αυτοί που είχαν καταδικασθή και τιμωρηθή με τον θάνατον, που, όπως συμβαίνει μεταξύ των ανθρώπων, είναι συνέπεια της αμαρτίας, να ζουν τώρα, με το πνεύμα των την κατά Θεόν ζωήν, εφ' όσον φυσικά θα είχαν δεχθή το κήρυγμα του Χριστού.

A Πε. 4,7 Πάντων δε το τέλος ήγγικε. σωφρονήσατε ούν και νήψατε εις τας προσευχάς

A Πε. 4,7 Ας έχετε όμως πάντοτε υπ' όψιν σας ότι όλων το τέλος και ο θάνατος πλησιάζει. Λοιπόν, προσπαθείτε να ζητε με σωφροσύνην, να είσθε προσεκτικοί και άγρυπνοι εις τας προσευχάς.

A Πε. 4,8 πρό πάντων δε την εις εαυτούς αγάπην εκτενή έχοντες, ότι η αγάπη καλύψει πλήθος αμαρτιών

A Πε. 4,8 Παρά πάνω δε από όλα, να έχετε θερμήν, παντοτεινήν και πλουσίαν την αγάπην μεταξύ σας, διότι η αγάπη θα σκεπάση τας αμαρτίας, όσον πολλοί και αν είναι αυταί.

A Πε. 4,9 φιλόξενοι εις αλλήλους άνευ γογγυσμών

A Πε. 4,9 Να φιλοξενήτε ο ένας τον άλλον, χωρίς να γογγύζετε από την ενόχλησιν, που είναι φυσικόν να φέρη η φιλοξενία.

A Πε. 4,10 έκαστος καθώς έλαβε χάρισμα, εις εαυτούς αυτό διακονούντες ως καλοί οικονόμοι ποικίλης χάριτος Θεού

A Πε. 4,10 Ο καθένας σας, σύμφωνα με το χάρισμα που έχει λάβει από τον Θεόν, ας εξυπηρετή με αυτό τους άλλους, σαν καλοί διαχειρισταί διαφόρων χαρισμάτων της χάριτος του Θεού.

A Πε. 4,11 ει τις λαλεί, ως λόγια Θεού· ει τις διακονεί, ως εξ ισχύος, ής χορηγεί ο Θεός· ίνα εν πάσι δοξάζεται ο Θεός διά Ιησού Χριστού, ώ εστιν η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν.

A Πε. 4,11 Εάν κανείς έχη το χάρισμα να διδάσκη, ας έχη υπ' όψιν του, ότι λαλεί λόγια Θεού και ας ομιλή με συναίσθησιν της ευθύνης του. Εάν κανείς υπηρετή τους άλλους, ας έχη υπ' όψιν του, ότι την δύναμιν και την ικανότητα αυτήν του την χορηγεί ο Θεός. Να συμπεριφέρεσθε μεταξύ σας έτσι, ώστε με την όλην σας διαγωγήν να δοξάζεται ο Θεός δια του Ιησού Χριστού, στον οποίον ανήκει η δόξα, η δύναμις και η εξουσία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.

A Πε. 4,12 Αγαπητοί, μη ξενίζεσθε τή εν υμίν πυρώσει προς πειρασμόν υμίν γινομένη, ως ξένου υμίν συμβαινόντος

A Πε. 4,12 Αγαπητοί, ας μη παραξενεύεσθε δια την φλόγα και το κάψιμο, που σας προκαλούν αι διάφοροι θλίψεις και αι δυσκολίαι, ως εάν κάτι το παράξενον σας συμβαίνη.

A Πε. 4,13 αλλά καθό κοινωνείτε τοίς τού Χριστού παθήμασι, χαίρετε, ίνα και εν τή αποκαλύψει της δόξης αυτού χαρήτε αγαλλιώμενοι.

A Πε. 4,13 Αλλά καθ' όσον συμμετέχετε εις τα παθήματα του Χριστού με τας θλίψεις και τους διωγμούς, που υφίστασθε προς χάριν του,τόσον και να χαίρετε, δια να χαρήτε με απερίγραπτον αγαλλίασιν ακόμη περισσότερον κατά την φανέρωσιν της δόξης του εις την Δευτέραν Παρουσίαν.

A Πε. 4,14 ει ονειδίξεσθε εν ονόματι Χριστού, μακάριοι, ότι το της δόξης και δυνάμεως και το τού Θεού Πνεύμα εφ υμάς αναπαύεται κατά μόν αυτούς βλασφημείται, κατά δε υμάς δοξάζεται.

A Πε. 4,14 Εάν σας υβρίζουν και σας εμπαιίζουν δια το όνομα του Χριστού, είσθε μακάριοι, διότι το Πνεύμα της δόξης και της δυνάμεως, το Πνεύμα του Θεού αναπαύεται επάνω σας. Από τα λόγια μόν και τα έργα εκείνων βλασφημείται ο Χριστός, από τα έργα δε και την ζωήν την ιδικήν σας δοξάζεται.

A Πε. 4,15 μη γάρ τις υμών πασχέτω ως φονεύς ή κλέπτης ή κακοποιός ή ως αλλοτριοεπίσκοπος

A Πε. 4,15 Διότι προσέχετε, ποτέ κανείς από σας να μη πάσχη και να μη τιμωρήται ως φονεύς η ως κλέπτης η ως κακοποιός η ως άνθρωπος, που ανακατεύεται εις ξένας υποθέσεις και προκαλεί με τας ακρισίας του ζημίας και βλάβας στους άλλους.

A Πε. 4,16 ει δε ως Χριστιανός, μη αισχυνέσθω, δοξαζέτω δε τον Θεόν εν τώ μέρει τούτω.

A Πε. 4,16 Εάν όμως διώκεται και πάσχη ως Χριστιανός, ας μη εντρέπεται. Εξ αντιθέτου ας δοξάζη τον Θεόν εις τας περιστάσεις αυτάς.

A Πε. 4,17 ότι ο καιρός τού άρξασθαι το κρίμα από τού οίκου τού Θεού· ει δε πρώτον αφ ημών, τι το τέλος των απειθούντων τώ τού Θεού ευαγγελίω;

A Πε. 4,17 Διότι έφθασε πλέον ο καιρός να αρχίση η κρίσις και η δοκιμασία από τους πιστούς πρώτον, οι οποίοι αποτελούν τον οίκον του Θεού. Εάν δε αρχίζη από ημάς πρώτον η κρίσις αυτή του Θεού, ποίον θα είναι το κατάντημα εκείνων, που απειθούν στο Ευαγγέλιον του Θεού;

A Πε. 4,18 και ει ο δίκαιος μόλις σώζεται ο ασεβής και αμαρτωλός που φανείται;

A Πε. 4,18 Και εάν ο δίκαιος με πολλήν δυσκολίαν σώζεται, ο αμαρτωλός και ασεβής που θα φανή; (Αυτός θα καταδικασθή εις όλεθρον).

A Πε. 4,19 ώστε και οι πάσχοντες κατά το θέλημα τού Θεού, ως πιστώ κτίστη παρατιθέσθωσαν τας ψυχάς αυτών εν αγαθοποιΐα.

A Πε. 4,19 Ωστε και αυτοί που πάσχουν τώρα, εφ' όσον αυτό είναι το θέλημα του Θεού, ας παραθέτουν και ας εμπιστεύονται τας ψυχάς των στον κατά πάντα αξιόπιστον Δημιουργόν, φροντίζοντες εκ παραλλήλου να πράττουν το αγαθόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

A Πε. 5,1 Πρεσβυτέρους τους εν υμίν παρακαλώ ο συμπρεσβύτερος και μάρτυς των τού Χριστού παθημάτων, ο και της μελλούσης αποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός,

A Πε. 5,1 Τους πρεσβυτέρους, που υπάρχουν μεταξύ σας, τους παρακαλώ εγώ ο Πετρος, ο συμπρεσβύτερος, που αξιώθηκα να είμαι αυτόπτης μάρτυς των παθημάτων του Χριστού και ο οποίος θα είμαι συμμετοχος εις την δόξαν, που μέλλει να αποκαλυφθ κατά την Δευτέραν Παρουσίαν του,

A Πε. 5,2 ποιμάνετε το εν υμίν ποιμνιον τού Θεού, επισκοπούντες μη αναγκαστώς, αλλ εκουσίως, μηδέ αισχροκερδώς, αλλά προθύμως,

A Πε. 5,2 ποιμάνετε το ποιμνιον του Θεού, που είναι υπό την ευθύνην σας, και παρακολουθείτε και επιβλέπετε αυτό με

προσοχήν, όχι εξ ανάγκης και με δυσφορίαν, αλλά με όλην σας την θέλησιν, χωρίς να αποβλέπετε εις παράνομα κέρδη, αλλά με αγνήν προθυμίαν και ενδιαφέρον.

Α Πε. 5,3 μηδ' ως κατακυριεύοντες των κλήρων, αλλά τύποι γινόμενοι τού ποιμνίου·

Α Πε. 5,3 Χωρίς να καταπιέζετε και να καταδουλώνετε τους πιστούς, που σας έλαχαν, αλλά να γίνεσθε υποδείγματα αρετής στο ποιμνιόν σας.

Α Πε. 5,4 και φανερωθέντος τού Αρχιεπίσκοπου κομείσθε τον αμαράντινον της δόξης στέφανον.

Α Πε. 5,4 Όταν δε φανερωθή με όλην του την δόξαν ο αρχιεπίσκοπος Χριστός, θα λάβετε και στον αμάραντον στέφανον της δόξης.

Α Πε. 5,5 Ομοίως νεώτεροι υποτάγητε πρεσβυτέροις, πάντες δε αλλήλοις υποτασσόμενοι την ταπεινοφροσύνην εγκομβώσασθε· ότι ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν.

Α Πε. 5,5 Κατά τον ίδιον τρόπον και οι νεώτεροι να υποτάσσεσθε με προθυμίαν και ανιδιοτέλειαν στους πρεσβυτέρους. Όλοι δε, νεώτεροι και πρεσβύτεροι, υποτασσόμενοι μεταξύ σας φορέσατε και κουβωθήτε σφικτά, σαν άλλο ένδυμα, την ταπεινοφροσύνην. "Διότι ο Θεός αντιτάσσεται στους υπερηφάνους, ενώ στους ταπεινούς δίδει την χάριν".

Α Πε. 5,6 Ταπεινώθητε ούν υπό την κραταιάν χείρα τού Θεού, ίνα υμάς υψώση εν καιρώ.

Α Πε. 5,6 Πεινωθήτε, λοιπόν, κάτω από το παντοδύναμον χέρι του Θεού, δια να σας υψώση και σας δοξάση κατά τον καιρόν της Δευτέρας αυτού Παρουσίας.

Α Πε. 5,7 πάσαν την μέριμναν υμών επιρίψαντες επ' αυτόν, ότι αυτό μέλει περί υμών,

Α Πε. 5,7 Όλην σας δε την φροντίδα, είτε δια τα καθημερινά σας προβλήματα είτε δια την αντιμετώπισιν των δυσκολιών και των διωγμών, αναθέσατέ την με εμπιστοσύνην στον Κυριον, διότι αυτός ενδιαφέρεται και φροντίζει δια σας.

Α Πε. 5,8 νήψατε, γρηγορήσατε· ο αντίδικος υμών διάβολος ως λέων ωρούμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπιή.

Α Πε. 5,8 Εγκρατευθήτε και σωφρονήσατε, αγρυπνείτε και προσέχετε· διότι ο αντίπαλος σας και κατήγορος διάβολος, σαν λιοντάρι που ωρύεται, περιπατεί με μανίαν ζητών ποιόν να καταπιή (παρασύρων αυτόν εις την αμαρτίαν και τον αιώνιον θάνατον).

Α Πε. 5,9 ώ αντίστητε στερεοί τή πίστει, ειδότες τα αυτά των παθημάτων τή εν κόσμω υμών αδελφότητι επιτελείσθαι.

Α Πε. 5,9 Εναντίον αυτού του αντιπάλου αντισταθήτε στηριγμένοι εις την πίστιν, γνωρίζοντες, ότι οι ίδιοι πειρασμοί και τα ίδια παθήματα γίνονται εις όλους τους αδελφούς σας, που είναι διασκορπισμένοι μέσα στον κόσμον.

Α Πε. 5,10 Ο δε Θεός πάσης χάριτος, ο καλέσας υμάς εις την αιώνιον αυτού δόξαν εν Χριστώ Ιησού ολίγον παθόντας, αυτός καταρτίσει υμάς, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει·

Α Πε. 5,10 Ο δε Θεός που είναι η πηγή και ο χορηγός κάθε δωρεάς και σας εκάλεσεν εις την αιώνιον αυτού δόξαν δια του Ιησού Χριστού, αφού επί ολίγον διάστημα υποστήτε παροδικάς θλίψεις, αυτός θα σας καταρτίση, θα σας στηρίξη, θα σας ενδυναμώση, θα σας θεμελιώση ακλονήτους.

Α Πε. 5,11 αυτό η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Α Πε. 5,11 Εις αυτόν ανήκει η δόξα και η εξουσία και η κυριαρχία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Α Πε. 5,12 Διά Σιλουανού υμίν τού πιστού αδελφού, ως λογίζομαι, δι' ολίγων έγγραφα, παρακαλών και επιμαρτυρών ταύτην είναι αληθή χάριν τού Θεού, εις ήν εστήκατε.

Α Πε. 5,12 Δια του Σιλουανού, του αξιοπίστου και εμπίστου αδελφού, σας έγγραφα δι' ολίγων, όπως εγώ νομίζω, προτρέπων και παρακαλών και βεβαιώνων ότι αυτά, που σας έγγραφα, είναι η αληθής και πραγματική χάρις και δωρεά του Θεού, εις την οποίαν και στέκεσθε σταθεροί.

Α Πε. 5,13 Ασπάζεται υμάς η εν Βαβυλώνι συνεκλεκτή και Μάρκος ο υιός μου.

Α Πε. 5,13 Σας στέλλει χαιρετισμούς η εν Βαβυλώνι Εκκλησία, που είναι μαζί και με την ιδικήν σας Εκκλησίαν εκλεκτή ενώπιον του Θεού, και ο Μάρκος, ο πνευματικός μου υιός.

Α Πε. 5,14 ασπάσασθε αλλήλους εν φιλήματι αγάπης. Ειρήνη υμίν πάσι τοίς εν Χριστώ Ιησού· αμήν.

Α Πε. 5,14 Χαιρετίσατε ο ένας τον άλλον με φίλημα αγίας αγάπης. Είθε να είναι η ειρήνη του Θεού εις όλους σας, που πιστεύετε και ανήκετε στον Ιησούν Χριστόν. Αμήν.

Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΤΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Β Πε. 1,1 Συμεών Πέτρος, δούλος και απόστολος Ιησού Χριστού, τοίς ισότιμον ημίν λαχούσι πίστιν εν δικαιοσύνη τού Θεού ημών και σωτήρος Ιησού Χριστού·

Β Πε. 1,1 Ο Σιμων Πετρος, δούλος και απόστολος Ιησού Χριστού προς εκείνους, στους οποίους εδόθη δωρεάν, σαν δια λάχνού, η ίδια κατά την αξίαν και την τιμήν πίστις, που εδόθη και εις ημάς, ένεκα της αμερολήπτου δικαιοσύνης του Ιησού Χριστού, του Θεού μας και Σωτήρος.

Β Πε. 1,2 χάρις υμίν και ειρήνη πληθυνθείη εν επιγνώσει τού Θεού και Ιησού τού Κυρίου ημών.

Β Πε. 1,2 Εύχομαι να πληθυνθή μεταξύ σας η χάρις και η ειρήνη, δια της όσον το δυνατόν βαθυτέρας και τελειότερας γνώσεως του Θεού και του Ιησού, του Κυρίου μας.

Β Πε. 1,3 Ως πάντα ημίν της θείας δυνάμεως αυτού τα προς ζωήν και ευσέβειαν δεδωρημένης διά της επιγνώσεως τού καλέσαντος ημάς διά δόξης και αρετής,

Β Πε. 1,3 Και τούτο, διότι η θεία δύναμις του Κυρίου Ιησού μας έχει δωρήσει όλα όσα οδηγούν και υποβοηθον προς την πνευματικήν ζωήν και την ευσέβειαν. Μας τα εδώρησε δε δια της ακριβούς και βαθείας γνώσεως του αληθινού Θεού, ο οποίος μας εκάλεσεν από την πλάνην και την ενόχην, χάρις εις την ιδικήν του άπειρον δόξαν και την αρετήν.

Β Πε. 1,4 δι' ών τα τίμα ημίν και μέγιστα επαγγέλματα δεδωρηται, ίνα διά τούτων γένησθε θείας κοινωνοί φύσεως αποφυγόντες της εν κόσμω εν επιθυμία φθοράς.

Β Πε. 1,4 Δια μέσου δε αυτών των απείρων τελειοτήτων του έχουν δωρηθή εις ημάς αι ανεκτίμητοι και μέγιστα υποσχέσεις, ίνα ελκόμενοι και ενισχυόμενοι από αυτάς γίνετε συμμετοχοί θείας φύσεως, αποφεύγοντες και ελευθερούμενοι από την φαυλότητα και την διαφθοράν του κόσμου, προς την οποίαν ωθεί και υποδουλώνει η αμαρτωλή επιθυμία.

Β Πε. 1,5 και αυτό τούτο δε σπουδήν πάσαν παρεισενέγκαντες επιχορηγήσατε εν τή πίστει υμών την αρετήν, εν δε τή αρετή

την γνώσιν,

Β Πε. 1,5 Δι' αυτό τούτο δε και σεις καταβάλατε από τον ευατόν σας κάθε επιμέλειαν και δραστηριότητα και προσθέσατε εις την πίστιν σας την αρετήν· εις δε την αρετήν προσθέσατε (και υπό της προσωπικής σας πείρας βοηθούμενοι) την ακριβή γνώσιν του θείου θελήματος.

Β Πε. 1,6 εν δε τή γνώσει την εγκράτειαν, εν δε τή εγκρατεία την υπομονήν, εν δε τή υπομονή την ευσέβειαν,

Β Πε. 1,6 Εις δε την ακριβή γνώσιν προσθέσατε την αυτοκυριαρχίαν και σωφροσύνην, εις δε την αυτοκυριαρχίαν και σωφροσύνην την υπομονήν κατά τας διαφόρους περιπετείας και θλίψεις· εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν.

Β Πε. 1,7 εν δε τή ευσεβεία την φιλαδελφίαν, εν δε τή φιλαδελφία την αγάπην.

Β Πε. 1,7 Εις δε την ευσέβειαν προσθέσατε την ειλικρινή αγάπην προς τους αδελφούς· εις αυτήν δε την φιλαδελφίαν προσθέσατε την αγάπην προς τον Θεόν και προς όλους.

Β Πε. 1,8 ταῦτα γάρ υμῖν υπάρχοντα και πλεονάζοντα ουκ αργούς ουδέ ακάρπους καθίστησιν εις την τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού επιγνωσιν·

Β Πε. 1,8 Διότι, όταν όλα αυτά τα υπέροχα πλεονεκτήματα υπάρχουν και πλεονάζουν εις σας, δεν θα σας κάμουν αμελείς και ακάρπους, αλλά τουναντίον δραστηρίους και πλήρεις πνευματικών καρπών, δια να προχωρήσετε έτσι και ολοκληρώσετε, μέσω και της προσωπικής αυτής πείρας σας, την τελείαν γνώσιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Β Πε. 1,9 ὡ γάρ μη πάρεστι ταῦτα, τυφλός εστι, μυωπάζων, λήθην λαβών τού καθαρισμού των πάλαι αυτού αμαρτιών.

Β Πε. 1,9 Διότι εκείνος στον οποίον δεν υπάρχουν αυτά τα προσόντα, που ανέφερα, είναι τυφλός, βλέπει σκοτεινά και ακαθόριστα σαν μύωψ, επειδή ελησμόνησε τον καθαρισμόν των παλαιών αμαρτιών του, τον οποίον έλαβε με το βάπτισμα και τα άλλα μυστήρια της Εκκλησίας.

Β Πε. 1,10 διό μάλλον, αδελφοί, σπουδάσατε βεβαίαν υμών την κλήσιν και εκλογήν ποιείσθαι· ταῦτα γάρ ποιούντες ου μη πταισμητέ ποτε.

Β Πε. 1,10 Δια τούτο, αδελφοί, αναπτύξατε ακόμη μεγαλύτεραν δραστηριότητα και επιμέλειαν και εργασθήτε περισσότερο, δια να κάμετε σταθεράν και ακλόνητον πραγματικότητα την κλήσιν και την εκλογήν σας με τας αρετάς, που σας είπα. Διότι, όταν εφαρμόζετε αυτά, τότε δεν θα προσκόψετε ποτέ εις τίποτε και δεν θα πέσετε.

Β Πε. 1,11 οὕτω γάρ πλουσίως επιχορηγηθήσεται υμῖν η εισοδος εις την αιώνιον βασιλείαν τού Κυρίου ημών και σωτήρος Ιησού Χριστού.

Β Πε. 1,11 Επειδή έτσι θα χορηγηθή εις σας τελείως ελευθέρα και ανεμπόδιστος η εισοδος εις την αιώνιον βασιλείαν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού.

Β Πε. 1,12 Διό ουκ αμελήσω αεί υμάς υπομιμήσκην περί τούτων, καίπερ ειδότας και εστηριγμένους εν τή παρούση αληθεία.

Β Πε. 1,12 Δι' αυτό και εγώ δεν θα παραμελήσω να σας υπενθυμίζω αυτά, δια τα οποία σας έγγραψα, αν και γνωρίζετε καλά και είσθε στηριγμένοι εις την χριστιανικήν αληθειαν, που είναι φανερά και παρούσα εις σας.

Β Πε. 1,13 δίκαιον δε ηγούμαι, εφ' όσον ειμί εν τούτω τώ σκηνώματι, διεγείρειν υμάς εν υπομνήσει,

Β Πε. 1,13 Νομίζω δε, ότι είναι ορθόν και δίκαιον, εφ' όσον υπάρχω και ζω ακόμη στο σώμα τούτο, στο επίγειον αυτό σκηνώμα, να σας εξυπνώ και να σας κρατώ προσεκτικούς και προθύμους με την υπόμνησιν και ανάμνησιν αυτών των αληθειών.

Β Πε. 1,14 ειδώς ότι ταχινή εστιν η απόθεσις τού σκηνώματός μου, καθώς και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εδήλωσέ μοι.

Β Πε. 1,14 Τοσούτω μάλλον, καθ' όσον γνωρίζω ότι, όπως μου εφανέρωσε ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός, είναι σύντομος και πολύ προσεχής η εκδημία μου εκ του κόσμου τούτου και η απόθεσις του σώματός μου στον τάφον.

Β Πε. 1,15 σπουδάσω δε και εκάστοτε έχειν υμάς μετά την εμήν έξοδον την τούτων μνήμην ποιείσθαι.

Β Πε. 1,15 Θα φροντίσω δε με τα θεόπνευστα κείμενα, που σας αφίνω, να διατηρήτε πάντοτε την ανάμνησιν των αληθειών αυτών και μετά την εκ του κόσμου τούτου εκδημίαν μου.

Β Πε. 1,16 ου γάρ σεσοφισμένοις μύθοις εξακολουθήσαντες εγνωρίσαμεν υμῖν την τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού δύναμιν και παρουσίαν, αλλ' επόπται γενηθέντες της εκείνου μεγαλειότητος.

Β Πε. 1,16 Διότι ημεῖς οι Απόστολοι δεν κατεστήσαμεν εις σας γνωστήν την άπειρον δύναμιν και την ένδοξον Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ακολουθήσαντες μύθους φκιασμένους με τέχνην και επιτηδειότητα, αλλά σας ειδίδαμεν τας μεγάλας αυτάς αληθείας, επειδή ειδαμεν με τα ίδια μας τα μάτια την μεγαλειότητα Εκείνου κατά την ένδοξον μεταμόρφωσίν του.

Β Πε. 1,17 λαβών γάρ παρά Θεού πατρός τιμήν και δόξαν φωνής ενεχθείσας αυτώ τοιάσδε υπό της μεγαλοπρεπούς δόξης, οὗτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εις ον εγώ ευδόκησα, -

Β Πε. 1,17 Διότι κατά την μεταμόρφωσιν έλαβεν από τον Θεόν Πατέρα ο Χριστός τιμήν και δόξαν, όταν ηκούσθη δι' αυτόν από την μεγαλοπρεπή δόξαν του Θεού, τέτοια φωνή· "αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίον εγώ έχω ευαρεστηθή".

Β Πε. 1,18 και ταύτην την φωνήν ημεῖς ηκούσαμεν εξ ουρανού ενεχθείσαν, σύν αυτώ όντες εν τώ όρει τώ αγίω.

Β Πε. 1,18 Και αυτήν την φωνήν ημεῖς, που ήμεθα μαζί του στο άγιον εκείνο όρος της μεταμορφώσεώς του, την ηκούσαμεν να βγαίνει και να έρχεται από τον ουρανόν.

Β Πε. 1,19 και έχομεν βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον, ὡ καλώς ποιείτε προσέχοντες ως λύχνω φαίνοντι εν αυχηρώ τόπω, έως ού ημεῖρα διαυγάση και φωσφόρος ανατείλη εν ταῖς καρδίαις υμών,

Β Πε. 1,19 Και έπειτα από την επίσημον αυτήν μαρτυρίαν του Πατρός έχομεν τώρα περισσότερο σταθεράν και ασφαλή την πεποιθησίν μας εις τας προφητείας της Π. Διαθήκης περί του Ιησού Χριστού. Εις αυτούς δε τους προφητικούς λόγους καλά κάμνετε, που προσέχετε, σαν εις ένα λύχνον, που φωτίζει εις σκοτεινόν και δύσβατον τόπον, μέχρις ότου ολοκάθαρν πλέον τον φως του Ευαγγελίου λάμψη, σαν εις πλήρη ημέραν και ολόλαμπρος ανατείλη εις τας καρδίας σας ο νοητός ήλιος της δικαιοσύνης, ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός.

Β Πε. 1,20 τούτο πρώτον γινώσκοντες, ότι πάσα προφητεία γραφής ιδίας επιλύσεως ου γίνεται.

Β Πε. 1,20 Υπό την απαραίτητον προϋπόθεσιν ότι τούτο προ παντός πρέπει να γνωρίζετε· ότι κάθε προφητεία της Αγίας Γραφής δεν λύεται και δεν αποσαφηνίζεται κατά την προσωπικήν εκάστου αντίληψιν, αλλά με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος.

Β Πε. 1,21 ου γάρ θελήματι ανθρώπου ηνέχθη ποτέ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

Β Πε. 1,21 Διότι ποτέ ἕως τῶρα δὲν ἐλέχθη προφητεία με τὸν νοῦν καὶ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, οἱ προφήται, ἐπροφήτευσαν ἐμπνεόμενοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Β Πε. 2,1 Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφήται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι ἐπάγοντες ἐαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν·

Β Πε. 2,1 Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀληθινῶν προφητῶν ἀνεφάνησαν καὶ ψευδοπροφήται στὸν ἰουδαϊκὸν λαόν, ὅπως ἄλλωστε καὶ μετὰ ὑμᾶς θὰ παρουσιασθῶν ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι με πολλὴν ἐπιτηδεϊότητα καὶ πανουργίαν θὰ προσπαθήσων νὰ εἰσαγάγουν καὶ διαδώσων ὀλεθρίας αἰρέσεις. Θὰ ἀρνοῦνται δὲ καὶ θὰ παραμερίζων αὐτὸν τὸν Κύριον καὶ Δεσπότην, ποὺ τοὺς ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὴν αἰωνίαν καταδίκην με τὸ αἷμα τοῦ, καὶ θὰ ἐπισύρουν ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ τῶν ταχείαν καταστροφὴν.

Β Πε. 2,2 καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσων αὐτῶν ταῖς ἀσελγείαις, δι' οὓς ἡ οδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται·

Β Πε. 2,2 Καὶ πολλοὶ θὰ παρασυρθῶν ἀπὸ τοὺς δολίους αὐτοὺς αἰρετικούς καὶ θὰ ἀκολουθήσων τὰς διαφόρους αὐτῶν ἀκολασίας. Ἐξ αἰτίας δὲ ὅλων αὐτῶν θὰ βλασφημηθῇ καὶ θὰ κακολογηθῇ ὁ δρόμος τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ποὺ ὀδηγεῖ στὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν ὁμοίωσιν πρὸς τὸν Θεόν.

Β Πε. 2,3 καὶ ἐν πλεονεξία πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, οἷς τὸ κρίμα ἐκπαλαί οὐκ ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάξει.

Β Πε. 2,3 Καὶ οἱ ψευδοδιδάσκαλοι αὐτοῖ, σὺν ἀπατεώνας καὶ δόλιοι ἔμποροι, δια νὰ ἐπιτύχων εἰς βάρος ὑμῶν αἰσχροὶ κέρδη, θὰ ὑμᾶς ἐκμεταλλευθῶν με ψευδεῖς διδασκαλίας, τὰς ὁποίας θὰ συλλαμβάνη καὶ θὰ πλάθῃ ἡ νοσηρὰ τῶν διάνοια.

Ἐναντίον αὐτῶν ἡ καταδίκη δὲν θὰ βραδύνῃ, ὅπως καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχὴν δὲν ἐβράδυνε ἐναντίον ἄλλων ὁμοίων τῶν, καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν δὲν κοιμάται (ἀλλὰ θὰ ἐκσπάσῃ βαρεῖα ἐναντίον τῶν, ὅταν σταματήσῃ πλέον ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ).

Β Πε. 2,4 εἰ γάρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένους,

Β Πε. 2,4 Διότι, εἰάν ὁ Θεὸς δὲν ἐλυπήθῃ καὶ δὲν ἐλογαρίασε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγγέλους ποὺ εἶχαν ἀμαρτήσῃ, ἀλλὰ με φοβερῆς ἀλυσίδες δεμένους τοὺς ἔρριψε στὸ βαθύ σκοτάδι τοῦ ταρτάρου καὶ τοὺς παρέδωσε νὰ φρουροῦνται δια τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως·

Β Πε. 2,5 καὶ ἀρχαῖοι κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ὀγδοὸν Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατακλυσμόν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας,

Β Πε. 2,5 καὶ εἰάν τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον κόσμον τῆς ἐποχῆς τοῦ κατακλυσμοῦ δὲν ἐλυπήθῃ, ἀλλὰ διεφύλαξε μόνον τὸν Νῶε καὶ ἐπτά ἄλλους ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, ὅταν ἐξαπέλυσε τὸν κατακλυσμόν στὸν κόσμον τῶν ἀσεβῶν·

Β Πε. 2,6 καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφὴν κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβῶν θεϊκῶς,

Β Πε. 2,6 καὶ εἰάν τὰς πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας τὰς ἔκαψε καὶ τὰς ἔκαψε στάκτην καὶ τὰς κατεδίκασε εἰς τὴν φοβεράν αὐτὴν καταστροφὴν, νὰ μὲνουν ὡς παράδειγμα τῆς θείας ὀργῆς πρὸς ἐκεῖνους, ποὺ θὰ ἐζούσαν στὸ μέλλον με ἀσέβειαν καὶ φαυλότητα·

Β Πε. 2,7 καὶ δίκαιον Λῶτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐρῦσατο· -

Β Πε. 2,7 καὶ εἰάν τὸν δίκαιον Λῶτ τὸν ἐγλύτῳσε ὅταν ἐταλαιπωρεῖτο καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν φαύλην συμπεριφορὰν καὶ ζωὴν ἐκεῖνων, ποὺ με τὰς βδελυρὰς ἀκολασίας τῶν καταπατούσαν καὶ παρεβίαζαν τοὺς φυσικοὺς θεσμούς τῆς συνειδήσεως,

Β Πε. 2,8 βλέμματι γάρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν· -

Β Πε. 2,8 -διότι ὁ δίκαιος Λῶτ βλέπων με τὰ μάτια τοῦ καὶ ἀκούων καθημερινῶς τὰς φαυλότητας ἐκεῖνων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κατοικοῦσε, ἔθετεν εἰς δοκιμασίαν καὶ βάσανον κάθε ἡμέραν τὴν δικαίαν ψυχὴν τοῦ με τὰ παράνομα ἔργα τῶν, χωρὶς καθόλου νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ἐλεεινὸν παράδειγμα τῶν·-

Β Πε. 2,9 οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν,

Β Πε. 2,9 Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν, ὅτι γνωρίζει ὁ Κύριος τοὺς μὲν εὐσεβεῖς νὰ τοὺς γλυτῶνῃ καὶ νὰ τοὺς σώζῃ ἀπὸ δοκιμασίας καὶ περιπετειῶν, τοὺς δὲ ἀδίκους, οἱ ὁποῖοι καὶ κατὰ τὴν παρούσαν ζωὴν βασανίζονται ἀπὸ τὴν ἀμαρτωλότητά τῶν, νὰ τοὺς φυλάττῃ δια τὴν μεγάλην ἐκεῖνην ἡμέραν τῆς Κρίσεως (ὁπότε καὶ θὰ τοὺς ἐπιβάλῃ πλήρη τὴν τιμωρίαν).

Β Πε. 2,10 μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκῶς ἐν ἐπιθυμία μισμοῦ πορευομένους καὶ κυριότητος καταφρονούντας, τολμηταί, αὐθάδεις! δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες,

Β Πε. 2,10 Εἰς κρίσιν καὶ αἰωνίαν καταδίκην ὁ Θεὸς κρατεῖ μάλιστα ἐκεῖνους, ποὺ πορεύονται ὀπίσω ἀπὸ τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς με ἐπιθυμίας ποὺ μολύνουν καὶ μιάνουν, καὶ οἱ ὁποῖοι καταφρονοῦν τὴν κυριότητα καὶ ἐξουσίαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ. Αὐτοῖ εἶναι θρασεῖς καὶ ἀδίστακτοι δια τὸ κακόν, ἀλαζονικοί καὶ ἀναιδέεις. Δὲν φοβοῦνται καὶ δὲν τρέμουν, ὅταν βλασφημοῦν καὶ χλευάζουν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐνδόξους ἀγγέλους.

Β Πε. 2,11 ὅπου ἄγγελοι, ἰσχύϊ καὶ δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν.

Β Πε. 2,11 Εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ἄγγελοι, ἀν καὶ κατὰ τὴν ἰσχύν καὶ τὴν δύναμιν εἶναι μεγαλύτεροι, δὲν ἐκφέρουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου κρίσιν ὑβριστικὴν οὔτε καὶ ἐναντίον τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Β Πε. 2,12 οὗτοι δὲ, ὡς ἄλογα ζῶα φυσικὰ γεγεννημένα εἰς ἄλωσιν καὶ φθοράν, ἐν οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται,

Β Πε. 2,12 Αὐτοῖ δὲ οἱ αἰρετικοῖ, σὺν ἄλογα ζῶα, γεννημένα δια νὰ ἀκολουθῶν τὰς φυσικὰς ὁρμὰς, θὰ καταδικασθῶν ἀσφαλῶς εἰς φθοράν καὶ ἀπώλειαν, διότι ὑβρίζουν καὶ βλασφημοῦν, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦν, δηλαδὴ τοὺς ἀγγέλους.

Β Πε. 2,13 κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας, ἡδονὴν ἠγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, σπίλοι καὶ μῶμοι, ἐντρυφόντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν, σὺννευχοῦμενοι ὑμῖν,

Β Πε. 2,13 Θὰ πάρουν δὲ ὡς μισθὸν τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν τῆς ἀδικίας τῶν. Αὐτοῖ θεωροῦν ὡς ἡδονὴν καὶ ἀπόλαυσιν τὸ νὰ ὀργιάζων εἰς τρυφηλὰς διασκεδάσεις, ὄχι μόνον τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν. Εἶναι στίγματα καὶ ὄνειδος τῆς κοινωνίας καὶ θεωροῦν ἀπόλαυσιν καὶ ἡδονὴν νὰ παραπλανοῦν τοὺς ἄλλους με τὰς ἀπάτας τῶν, τὰς ὁποίας μάλιστα θέτουν εἰς κυκλοφορίαν, ὅταν συντρῶγουν μαζὴ ὑμῶν.

Β Πε. 2,14 οφθαλμούς έχοντες μεστούς μοιχαλίδος και ακαταπαύστους αμαρτίας, δελεάζοντες ψυχάς αστηρίκτους, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας έχοντες, κατάρας τέκνα!

Β Πε. 2,14 Έχουν μάτια γεμάτα από αισχράς επιθυμίας και τα οποία μάτια συνεχώς και ακαταπαύστως αμαρτάνουν.

Εξαπατούν με δελεαστικά και απατηλά λόγια ψυχάς, που δεν είναι στηριγμένοι εις την πίστιν και την αρετήν. Έχουν αυτοί καρδίαν γυμνασμένην εις την αχόρταστον επιθυμίαν του χρήματος και των ηδονών. Είναι τέκνα της κατάρας!

Β Πε. 2,15 καταλιπόντες ευθείαν οδόν επλανήθησαν, εξακολουθήσαντες τή οδώ του Βαλαάμ του Βοσόρ, ός μισθόν αδικίας ηγάπησεν.

Β Πε. 2,15 Αφού εγκατέλειψαν τον ευθύν δρόμον, παρεπλανήθησαν εις τας αδιεξόδους της αμαρτίας. Ηκολούθησαν τον δρόμον και το κακόν παράδειγμα του Βαλαάμ, υιού του Βοσόρ, ο οποίος ηγάπησε μισθόν της αδικίας (όταν επήρε χρήματα από τον βασιλέα των Μωαβιτών, δια να καταρασθή εν γνώσει του άδικα, τον λαόν του Θεού, τους Ισραηλίτας).

Β Πε. 2,16 έλεγξιν δε έσχεν ιδίας παρανομίας· υποζύγιον άφωνον εν ανθρωπου φωνή φθεγγάμενον εκώλυσε την του προφήτου παραφρονίαν.

Β Πε. 2,16 Αλλ' επήρε τον πρέποντα έλεγχον δια την παρανομίαν του αυτήν. Διότι το υποζύγιόν του, όνος εκ φύσεως άφωνος, ωμίλησε με φωνήν ανθρωπου και ημπόδισε την παράφρονα αυτήν πράξιν του προφήτου εκείνου.

Β Πε. 2,17 ούτοί εισι πηγαί άνυδροι, νεφέλαι υπό λαίλαπος ελαυνόμεναι, οίς ο ζόφος του σκότους εις αιώνα τετήρηται.

Β Πε. 2,17 Αυτοί είναι κατάξερρες, χωρίς νερό, πηγές, σύννεφα που τα σπρώχνουν με ορμήν θυελλώδεις άνεμοι. Δι' αυτούς έχει φυλαχθή και τους περιμένει το κατάμαυρο αιώνιον σκοτάδι του Αδου.

Β Πε. 2,18 υπέρογκα γάρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν εν επιθυμίαις σαρκός ασελγείαις τους όντως αποφυγόντας τους εν πλάνη αναστρεφόμενους,

Β Πε. 2,18 Διότι αυτοί ομιλούν με εξωγκωμένους κτυπητούς λόγους, γεμάτους ψεύδος και ματαιότητα, και παρασύρουν με το δόλωμα των σαρκικών επιθυμιών και των ακολασιών, τους αστηρίκτους πιστούς, οι οποίοι εν τούτοις έχουν όντως ξεφύγει από τους ειδωλολάτραις, τους ζώντας μέσα εις την πλάνην της αμαρτίας.

Β Πε. 2,19 ελευθερίαν αυτοίς επαγγελλόμενοι, αυτοί δούλοι υπάρχοντες της φθοράς· ώ γάρ τις ήττηται, τούτω και δεδούλωται.

Β Πε. 2,19 Και υπόσχονται εις αυτούς λύτρωσιν και ελευθερίαν, ενώ αυτοί είναι δούλοι της διαφθοράς, που οδηγεί εις την καταστροφήν. Διότι εις εκείνο το πάθος, από το οποίον κανείς έχει νικηθή, εις αυτό και έχει υποδουλωθή.

Β Πε. 2,20 ει γάρ αποφυγόντες τα μιάσματα του κόσμου εν επιγνώσει του Κυρίου και σωτήρος Ιησού Χριστού, τούτοις δε πάλιν εμπλακέντες ηττώνται, γέγονεν αυτοίς τα έσχατα χειρόνα των πρώτων.

Β Πε. 2,20 Διατι εάν, αφού απέφυγαν τους μολυσμούς του αμαρτωλού κόσμου χάρις εις την πλήρη γνώσιν του Κυρίου και Σωτήρος Ιησού Χριστού, ενεπλάκησαν πάλιν και έπεσαν εις τας αμαρτωλάς ηδονάς και νικώνται από αυτάς, τότε το τελευταίον των κατάνητων είναι χειρότερον από το πρώτον.

Β Πε. 2,21 κρείττον γάρ ήν αυτοίς μη επεγνωκέναι την οδόν της δικαιοσύνης ή επιγνούσιν επιστρέψαι εκ της παραδοθείσης αυτοίς αγίας εντολής.

Β Πε. 2,21 Διότι ήτο πολύ καλύτερον δι' αυτούς, να μη είχαν γνωρίσει καθόλου τον δρόμον της δικαιοσύνης, παρά, αφού τον ε γνώρισαν καλά, να φύγουν και να απομακρυνθούν από το παραδοθέν εις αυτούς άγιον θέλημα του Κυρίου και να επιστρέψουν εις την ακαθαρσίαν της αμαρτωλότητος.

Β Πε. 2,22 συμβέβηκε δε αυτοίς το της αληθούς παροιμίας, κύων επιστρέψας επί το ίδιον εξέραμα, και, ύς λουσαμένη εις κύλισμα βορβόρου.

Β Πε. 2,22 Έτσι δε έχει πραγματοποιηθή εις αυτούς εκείνο, που η αληθινή παροιμία λέγει· "σκυλί που γύρισε πάλι στο ξέραμά του" και χοίρος, που, αφού ελούσθη και εκαθαρίσθη, εκυλίσθη πάλιν μέσαν εις την λάσπην".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Β Πε. 3,1 Ταύτην ήδη, αγαπητοί, δευτέραν υμίν γράφω επιστολήν, εν αίς διεγείρω υμών εν υπομνήσει την ειλικρινή διάνοιαν,

Β Πε. 3,1 Αυτήν τώρα, αγαπητοί, δευτέραν πλέον επιστολήν σας γράφω. Και δια των δύο αυτών επιστολών προσπαθώ να κρατώ άγρυπνον και προσεκτικήν την ειλικρινή διάνοιάν σας με την υπόμνησιν, που σας κάμνω,

Β Πε. 3,2 μνησθήναι των προειρημένων ρημάτων υπό των αγίων προφητών και της των αποστόλων υμών εντολής του Κυρίου και σωτήρος,

Β Πε. 3,2 δια να ενθυμηθήτε τα λόγια, τα οποία είχαν προφητευθή στους καιρούς της Παλ. Διαθήκης από τους αγίους προφήτας, καθώς επίσης και την διδασκαλίαν των Αποστόλων σας, η οποία είναι θέλημα και διδασκαλία του Κυρίου και Σωτήρος μας.

Β Πε. 3,3 τούτο πρώτον γινώσκοντες, ότι ελεύσονται επ εσχάτων των ημερών εμπαικται, κατά τας ιδίας επιθυμίας αυτών πορευόμενοι

Β Πε. 3,3 Κρατείτε αυτά ως πολύτιμον θησαυρόν, έχοντες υπ' όψιν σας τούτο πρώτον, ότι δηλαδή θα έλθουν, κατά τους τελευταίους καιρούς, άνθρωποι σκληρυμένοι εις την αμαρτίαν, που θα πορεύωνται και θα ζουν σύμφωνα με τας πονηράς των επιθυμίας και οι οποίοι θα εμπαιίζουν την διδασκαλίαν του Κυρίου.

Β Πε. 3,4 και λέγοντες· που εστιν η επαγγελία της παρουσίας αυτού; αφ ής γάρ οι πατέρες εκοιμήθησαν, πάντα ούτω διαμένει απ αρχής κτίσεως.

Β Πε. 3,4 Θα λέγουν δε προς σας· "που είναι η υπόσχεσις του Χριστού, περί Δευτέρας Παρουσίας; Τιποτε δεν έγινεν ακόμη. Διότι από την ημέραν, που οι πατέρες και οι πρόγονοι μας απέθαναν, όλα μένουν έτσι, όπως ήσαν από την αρχήν της δημιουργίας".

Β Πε. 3,5 λανθάνει γάρ αυτούς τούτο θέλοντας ότι ουρανοί ήσαν έκπαλαι και γη εξ ύδατος και δι ύδατος συνεστώσα τώ του Θεού λόγω,

Β Πε. 3,5 Τυφλωμένοι όμως αυτοί από τα αμαρτωλά τους πάθη λησμονούν τούτο, ότι δηλαδή οι ουρανοί υπήρχαν από πολύ παλαιούς χρόνους καθώς και η γη, η οποία με τον παντοδύναμον λόγον του Θεού, έγινε και υφίσταται, αφού από το ύδωρ εβγήκε και δια του ύδατος υπάρχει.

Β Πε. 3,6 δι ών ο τότε κόσμος ύδατι κατακλυσθείς απώλετο·

B Πε. 3,6 Με το ίδιο ακριβώς νερό, κατόπιν διαταγής του Θεού, ο τότε αμαρτωλός κόσμος κατεκλύσθη και κατεστράφη.

B Πε. 3,7 οι δε νύν ουρανοί και η γη τώ αυτού λόγω τεθησαυρισμένοι εισί πυρί τηρούμενοι εις ημέραν κρίσεως και απώλειας των ανεβών ανθρώπων.

B Πε. 3,7 Οι δε σημερινοί ουρανοί και η γη με τον παντοδύναμον λόγον του Θεού φυλάσσονται δια το πυρ και διατηρούνται δια την μεγάλην ημέραν της Κρίσεως και της καταστροφής των ασεβών ανθρώπων.

B Πε. 3,8 Έν δε τούτο μη λανθανέτω υμάς, αγαπητοί, ότι μία ημέρα παρά Κυρίω ως χίλια έτη, και χίλια έτη ως ημέρα μία.

B Πε. 3,8 Ένα πράγμα ας μη διαφεύγη την προσοχήν σας, αγαπητοί, ότι μία ημέρα ενώπιον του Θεού είναι όσον για μας τα χίλια έτη και χίλια έτη δικά μας είναι σαν μια ημέρα ενώπιον του Θεού. (Προσωρινοί και ολιγοχρόνιοι καθώς είμεθα μας φαίνονται ατελείωτοι οι αιώνες και ίσως δυσφορούμεν).

B Πε. 3,9 ου βραδύνει ο Κύριος της επαγγελίας, ώς τινες βραδυτήτα ηγούνται, αλλά μακροθυμεί εις ημάς, μη βουλόμενός τινας απολέσθαι, αλλά πάντας εις μετάνοιαν χωρήσαι.

B Πε. 3,9 Ο Κυριος όμως δεν βραδύνει να εκπληρωθή τας υποσχέσους, όπως μερικοί νομίζουν βραδυτήτα, που δεν βλέπουν την ταχείαν και άμεσον εκπλήρωσιν. ΑΛΛ' ας έχουν υπ' όψιν των, ότι μακροθυμεί εις ημάς ο Κυριος, διότι δεν θέλει ούτε και ολίγοι να απολεσθούν, αλλά θέλει να προχωρήσουν όλοι εις την μετάνοιαν και σωτηρίαν.

B Πε. 3,10 Ήξει δε η ημέρα Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί, εν ή ουρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεία δε καυσούμενα λυθήσονται, και γη και τα εν αυτή έργα κατακαήσεται.

B Πε. 3,10 Θα έλθη βεβαίως η μεγάλη ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου. Θα έλθη όμως έξαφνα, σαν κλέπτης κατά την νύκτα. Και κατά την ημέραν αυτήν οι ουρανοί θα παρέλθουν και θα εξαφανισθούν με απεριγράφτον βοήν και κρότον. Τα δε υλικά στοιχεία, από τα οποία αποτελούνται οι ουρανοί, θα αναφλεγούν και θα διαλυθούν και η γη και τα έργα, που υπάρχουν εις αυτήν, θα κατακαούν.

B Πε. 3,11 Τούτων ούν πάντων λυομένων ποταπούς δεί υπάρχειν υμάς εν αγίαις αναστροφαίς και ευσεβείαις,

B Πε. 3,11 Αφού, λοιπόν, όλα αυτά και με τέτοιον τρόπον πρόκειται να διαλυθούν, σκεφθήτε ποίοι πρέπει να είσθε σεις οι Χριστιανοί εις τας αγίας συναστροφάς σας και τα έργα της ευσεβείας.

B Πε. 3,12 προσδοκώντας και σπεύδοντας την παρουσίαν της τού Θεού ημέρας, διήν ουρανοί πυρούμενοι λυθήσονται και στοιχεία καυσούμενα τήκεται!

B Πε. 3,12 Να περιμένετε δε όχι με φόβον, αλλά με ελπίδα και χαράν, και να προχωρήτε με όρεξιν και ενδιαφέρον προς την παρουσίαν της μεγάλης εκείνης ημέρας του Θεού, κατά την οποίαν οι ουρανοί φλεγόμενοι από το πυρ θα διαλυθούν και τα υλικά στοιχεία του σύμπαντος καιόμενα και αυτά θα λυώσουν!

B Πε. 3,13 καινούς δε ουρανούς και γήν καινήν κατά το επάγγελμα αυτού προσδοκώμεν, εν οίς δικαιοσύνη κατοικεί.

B Πε. 3,13 Ημείς δε, οι Χριστιανοί, καινούργιους ουρανούς και καινούργιαν γην, σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού περιμένομεν, στους οποίους πλέον μονίμως θα κατοική η δικαιοσύνη και κάθε αρετή.

B Πε. 3,14 Διό, αγαπητοί, ταύτα προσδοκώντας σπουδάσατε άσπιλοι και αμώμητοι αυτό ευρεθίην εν ειρήνῃ,

B Πε. 3,14 Δια τούτο, αγαπητοί, εφ' όσον τόσον ύψιστα και εξαισία γεγονότα περιμένομεν, προσπαθήστε με ζήλον και επιμέλειαν να ευρεθίτε ενώπιον του Κυρίου, όταν θα έλθη ως κριτής, άσπιλοι και έμμεπτοι (οπότε και θα αντικρύσετε τον Κυριον με ειρήνην και χαράν).

B Πε. 3,15 και την τού Κυρίου ημών μακροθυμίαν σωτηρίαν ηγείσθε, καθώς και ο αγαπητός ημών αδελφός Παύλος κατά την αυτό δοθείσαν σοφίαν έγγραψεν υμίν,

B Πε. 3,15 Το δε γεγονός, ότι ο Κυριος αναβάλλει να έλθη ένεκα της μεγάλης αυτού μακροθυμίας, να το θεωρήσετε ως θεόδοτον ευκαιρίαν, που οδηγεί προς την σωτηρίαν, όπως ο αγαπητός αδελφός ημών Παύλος σας έχει γράψει, σύμφωνα με την σοφίαν, που του έχει δοθή από τον Θεόν.

B Πε. 3,16 ως και εν πάσαις ταίς επιστολαίς λαλών εν αυταίς περί τούτων, εν οίς εστι δυσνόητά τινα, ά οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλούςιν ως και τας λοιπάς γραφάς προς την ιδίαν αυτών απώλειαν.

B Πε. 3,16 Οπως επίσης και εις όλας τας επιστολάς του κάμνει λόγον περί των μεγάλων αυτών θεμάτων, μεταξύ των οποίων υπάρχουν μερικά δυσνόητα, που οι αμαθείς και αστήρικτοι εις την χριστιανικήν αλήθειαν τα διαστρεβλώνουν, όπως άλλωστε διαστρεβλώνουν και τας άλλας Γραφάς, δια να καταλήξουν έτσι οι ίδιοι θεληματικά εις την αιώνιον απώλειαν.

B Πε. 3,17 Υμείς ούν, αγαπητοί, προγινώσκοντες φυλάσσεσθε, ίνα μη τή των αθέσμων πλάνη συναπαχθέντες εκπέσητε τού ιδίου στήριγμού,

B Πε. 3,17 Σεις λοιπόν, αγαπητοί, γνωρίζοντες αυτά εκ των προτέρων, να λαμβάνετε τα μέτρα σας και να προφυλάσσεσθε, δια να μη συναρπασθήτε από την πλάνην των ασεβών ψευδοδιδασκάλων και εκπέσετε από το ακλόνητον στήριγμά σας, από την χριστιανικήν αλήθειαν.

B Πε. 3,18 αυξάνετε δε εν χάριτι και γνώσει τού Κυρίου ημών και σωτήρος Ιησού Χριστού. αυτό η δόξα και νύν και εις ημέραν αιώνος· αμήν.

B Πε. 3,18 Αλλά να αυξάνεσθε συνεχώς εις την χάριν και την γνώσιν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού. Εις αυτόν ας είναι η άπειρος δόξα και τώρα και εις την ανέσπερον ημέραν της αιωνιότητος. Αμήν.

A' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΩΑΝΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

A Ιω. 1,1 Ό ήν απ αρχής, ό ακηκόαμεν, ό εωράκαμεν τοίς οφθαλμοίς ημών, ό εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, περί τού λόγου της ζωής·

A Ιω. 1,1 Δια τον Υιόν και Λογον του Θεού, ο οποίος υπήρχε προαιωνίως, προ πάσης πνευματικής και υλικής δημιουργίας, τον οποίον ηκούσαμεν με τα αυτιά μας και τον είδαμεν καλά με τα ίδια μας τα μάτια, και είδαμε και ξαναείδαμε πολλές φορές, και αι χείρες μας εψηλάφησαν, δια τον ενυπόστατον Λογον, ο οποίος έχει προαιωνίως την ζωήν και μεταδίδει ζωήν.

A Ιω. 1,2 και η ζωή εφανερώθη, και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν υμίν την ζωήν την αιώνιον, ήτις ήν προς τον πατέρα και εφανερώθη ημίν·

A Ιω. 1,2 -Και αυτή η ενυπόστατος ζωή έλαβε την ανθρωπίνην φύσιν και εφανερώθη μεταξύ μας και την έχομεν ίδει με τα μάτια μας και δίδομεν επίσημον μαρτυρίαν και σας αναγγέλλομεν την αιώνιαν ζωήν, που υπήρχε πάντοτε πλησίον του

Πατρός και εφανερώθη εις ημάς τους Αποστόλους και πολλούς άλλους ανθρώπους.

Α Ιω. 1,3 ό εωράκαμεν και ακηκόαμεν, απαγγέλλομεν υμίν, ίνα και υμείς κοινωνίαν έχητε μεθ ημών και η κοινωνία δε η ημετέρα μετά του πατρός και μετά του υιού αυτού Ιησού Χριστού.

Α Ιω. 1,3 Αυτόν, λοιπόν, που έχομεν ίδει και ακούσει, και είμεθα κατά πάντα αξιόπιστοι μάρτυρες, κηρύττομεν εις σας, δια να έχετε μέσω του Χριστού μαζή μας στενόν σύνδεσμον και ενεργόν συμμετοχήν. Αυτή δε η συμμετοχή και ο σύνδεσμος μαζή μας είναι συμμετοχή, επικοινωνία και σύνδεσμος με τον Θεόν Πατέρα και με τον Υιόν αυτού, τον Ιησούν Χριστόν.

Α Ιω. 1,4 και ταύτα γράφομεν υμίν, ίνα η χαρά ημών ή πεπληρωμένη.

Α Ιω. 1,4 Και αυτά σας τα γράφομεν δια να είναι πλήρης και τελεία η χαρά μας, που πηγάζει από αυτήν ακριβώς την στενήν επικοινωνίαν με τον Θεόν, και μεταξύ μας.

Α Ιω. 1,5 Καί αυτή εστίν η επαγγελία ήν ακηκόαμεν απ αυτού και αναγγέλλομεν υμίν, ότι ο Θεός φώς εστι και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία.

Α Ιω. 1,5 Και αυτή είναι η υπόσχεσις, την οποίαν έχομεν ακούσει από αυτόν τον Υιόν και σας αναγγέλλομεν, ότι ο Θεός είναι φως, το απόλυτον φως της απείρου αγιότητος και πάσης τελειότητος και δεν υπάρχει εις αυτόν σκότος ούτε ίχνος σκότους, ουδεμία, ούτε η παραμικροτέρα, κηλίς ατελείας.

Α Ιω. 1,6 εάν είπωμεν ότι κοινωνίαν έχομεν μετ αυτού και εν τώ σκότει περιπατώμεν, ψευδόμεθα και ου ποιούμεν την αλήθειαν

Α Ιω. 1,6 Εάν, λοιπόν, είπωμεν ότι έχομεν στενόν σύνδεσμον και επικοινωνίαν με αυτόν, αλλά ζώμεν μέσα στο σκοτάδι της αμαρτίας και της αγνοίας και έχομεν συμπεριφοράν αμαρτωλήν, τότε ψευδόμεθα και ούτε έχομεν ως φρόνημά μας την αλήθειαν ούτε και την τηρούμεν.

Α Ιω. 1,7 εάν δε εν τώ φωτί περιπατώμεν, ως αυτός εστιν εν τώ φωτί, κοινωνίαν έχομεν μετ αλλήλων, και το αίμα Ιησού Χριστού του υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας.

Α Ιω. 1,7 Εάν όμως ζώμεν και συμπεριφερόμεθα σύμφωνα με το φως της θείας αληθείας, όπως ζη και υπάρχει πάντοτε μέσα στο απόλυτον ηθικόν φως αυτός ούτος ο Θεός, τότε έχομεν στενήν σχέσιν και κοινωνίαν μεταξύ μας και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, που εκύθη κατά την σταυρικήν θυσίαν, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτίαν.

Α Ιω. 1,8 εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν ουκ έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια ουκ έστιν εν ημίν.

Α Ιω. 1,8 Εάν είπωμεν, ότι δεν έχομεν αμαρτίαν, εξαπατώμεν τους εαυτούς μας και η αλήθεια του Θεού δεν υπάρχει μέσα μας.

Α Ιω. 1,9 εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, πιστός εστι και δίκαιος, ίνα αφή ημίν τας αμαρτίας και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας.

Α Ιω. 1,9 Εάν όμως, με αυτογνωσίαν και συναίσθησιν της ενοχής μας, ομολογώμεν τας αμαρτίας μας, είναι αξιόπιστος ο Θεός, δια την τήρησιν της υποσχέσεώς του περί της αφέσεως των αμαρτιών μας, είναι δε και δίκαιος, ώστε βάσει της θυσίας του Υιού του, να συγχωρήση τας αμαρτίας μας και να μας καθαρίση από κάθε αδικίαν.

Α Ιω. 1,10 εάν είπωμεν ότι ουχ ημαρτήκαμεν, ψεύστην ποιούμεν αυτόν, και ο λόγος αυτού ουκ έστιν εν ημίν.

Α Ιω. 1,10 Εάν είπωμεν, ότι δεν έχομεν αμαρτήσει, είναι ως εάν να διαψεύδωμεν τον Θεόν (ο οποίος βεβαιώνει εις την Αγία Γραφήν ότι: Παντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ουκ εστί ποιών χρηστότητα, ουκ εστί ενός). Και εν τοιαύτη περιπτώσει ο λόγος και η αλήθεια του Θεού δεν υπάρχει έντος ημών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Α Ιω. 2,1 Τεκνία μου, ταύτα γράφω υμίν ίνα μη αμαρτήτε και εάν τις αμάρτη, παράκλητον έχομεν προς τον πατέρα, Ιησούν Χριστόν δίκαιον

Α Ιω. 2,1 Παιδιάκι μου, αγαπητά μου παιδιά, σας τα γράφω αυτά, δια να αποφύγετε την αμαρτίαν. Εάν όμως κανείς παρασυρθή και αμαρτήση, ας μη απελπισθή κάτω από το βάρος της αμαρτίας. Διότι έχομεν πλησίον του ουρανίου Πατρός μεσίτην και συνήγορον απείρου αξίας, καθό απολύτως δίκαιον και αναμάρτητον, τον Ιησούν Χριστόν.

Α Ιω. 2,2 και αυτός ιλασμός εστι περί των αμαρτιών ημών, ου περί των ημετέρων δε μόνον, αλλά και περί όλου του κόσμου.

Α Ιω. 2,2 Και αυτός με την λυτρωτικήν του θυσίαν εξιλέωνει τον Θεόν δια της αμαρτίας μας και όχι μόνον δια τας ιδικά μας αμαρτίας, αλλά και δια τας αμαρτίας όλου του κόσμου (εφ' όσον όλος ο κόσμος ήθελε πιστεύσει εις αυτόν).

Α Ιω. 2,3 Καί εν τούτω γινώσκομεν ότι εγνώκαμεν αυτόν, εάν τας εντολάς αυτού τηρώμεν.

Α Ιω. 2,3 Και δια τούτο ακριβώς, διότι εθυσίσε τον εαυτόν του, ίνα ημείς λάβωμεν εξιλέωσιν των αματιών μας, γνωρίζομεν τον Χριστόν και συνδεόμεθα με αυτόν. Από αυτήν δε την στενήν γνωριμίαν και σχέσιν πληροφορούμεθα, ότι τον έχομεν γνωρίσει καλώς, εάν τηρούμεν τας εντολάς του.

Α Ιω. 2,4 ο λέγων, έγνωκα αυτόν, και τας εντολάς αυτού μη τηρών, ψεύστης εστί, και εν τούτω η αλήθεια ουκ έστιν

Α Ιω. 2,4 Εκείνος που λέγει, έχω γνωρίσει πλέον και συνδεθή με τον Θεόν, αλλά δεν τηρεί τας εντολάς αυτού, αυτός είναι ψεύστης και δεν υπάρχει μέσα του η αλήθεια.

Α Ιω. 2,5 ός δ αν τηρή αυτού τον λόγον, αληθώς εν τούτω η αγάπη του Θεού τετελείωται. εν τούτω γινώσκομεν ότι εν αυτώ εσμεν.

Α Ιω. 2,5 Εκείνος όμως που υπηρετεί το θέλημα του Χριστού, αισθάνεται και έχει βεβαίαν την πληροφορίαν, ότι πράγματι η αγάπη του Θεού υπάρχει πλήρης και τελεία μέσα του. Κατ' αυτόν δε τον τρόπον και γνωρίζομεν, ότι είμεθα ηνωμένοι με αυτόν.

Α Ιω. 2,6 ο λέγων εν αυτώ μένειν οφείλει, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αυτός ούτω περιπατείν.

Α Ιω. 2,6 Εκείνος που λέγει, ότι μένει και ζη εν τω Χριστώ, έχει καθήκον να ζη και φέρεται, όπως έζησε και συμπεριεφέρθη μεταξύ μας ο Χριστός.

Α Ιω. 2,7 Αδελφοί, ουκ εντολήν καινήν γράφω υμίν, αλλ εντολήν παλαιάν, ήν είχετε απ αρχής η εντολή η παλαιά εστιν ο λόγος ον ηκούσατε απ αρχής.

Α Ιω. 2,7 Αδελφοί, δεν σας γράφω νέαν, άγνωστον εντολήν, αλλ' εντολήν παλαιάν, την οποίαν έχετε ακούσει από την αρχήν, που επιστεύσατε και επιστρέψατε προς τον Χριστόν. Και η εντολή αυτή η παλαιά είναι το κήρυγμα του Ευαγγελίου, που έχετε ακούσει εξ αρχής, και το οποίον είναι κήρυγμα αγάπης.

Α Ιω. 2,8 πάλιν εντολήν καινήν γράφω υμίν, ό εστιν αληθές εν αυτώ και εν υμίν, ότι η σκοτία παράγεται και το φώς το

αληθινόν ήδη φαίνει.

Α Ιω. 2,8 Αλλά πάλιν την παλαιάν εντολήν σας την γράφω τώρα και ως νέαν, όπως και πράγματι είναι. Και αυτό φαίνεται τόσον δια του Ιησού Χριστού, ο οποίος την εδίδαξε και την εφήρμοσε στον τέλειον βαθμόν, φαίνεται και από σας, που την εφαρμόζετε μεταξύ σας. Αυτή δε η αγάπη δε τα λαμπρά της αποτελέσματα μας πληροφορεί, ότι το σκότος της πλάνης και της αμαρτίας παρέρχεται, το δε αληθινόν φως της γνώσεως και της αρετής φωτίζει τώρα τον κόσμον.

Α Ιω. 2,9 ο λέγων εν τώ φωτί είναι, και τον αδελφόν αυτού μισών, εν τή σκοτία εστίν έως άρτι.

Α Ιω. 2,9 Εκείνος όμως που λέγει, ότι υπάρχει και ζη μέσα εις αυτό το φως, αλλά μισεί τον αδελφόν του, αυτός μέχρι της ώρας που ευρίσκεται μέσα εις μίαν τέτοια καταστάση ζη όχι στο φως, αλλά μέσα στο σκοτάδι.

Α Ιω. 2,10 ο αγαπών τον αδελφόν αυτού εν τώ φωτί μένει, και σκάνδαλον εν αυτό ουκ έστιν·

Α Ιω. 2,10 Εξ αντιθέτου, εκείνος που αγαπά ειλικρινώς τον αδελφόν του, αυτός μένει πράγματι και ζη στο φως του Χριστού και ούτε σκάνδαλον γίνεται αυτός δια τον άλλον ούτε ο ίδιος σκανδαλίζεται και πικραίνεται εκ μέρους των άλλων.

Α Ιω. 2,11 ο δε μισών τον αδελφόν αυτού εν τή σκοτία εστί και εν τή σκοτία περιπατεί, και ουκ οίδε που υπάγει, ότι η σκοτία ετύφλωσε τους οφθαλμούς αυτού.

Α Ιω. 2,11 Οποιος όμως μισεί τον αδελφόν του, ευρίσκεται μέσα στο σκοτάδι, φέρεται δε και ενεργεί κατά τρόπον σκοτεινόν και αμαρτωλόν, και δεν γνωρίζει που πηγαίνει, αλλά σαν τυφλός περιπλανάται, διότι το σκότος της αμαρτωλής ζωής έχει τυφλώσει τα μάτια της ψυχής του.

Α Ιω. 2,12 Γράφω υμίν, τεκνία, ότι αφέωνται υμίν αι αμαρτίαι διά το όνομα αυτού.

Α Ιω. 2,12 Παιδάκια μου, αγαπητά μου παιδιά, σας γράφω αυτά σαν πιστοί Χριστιανοί που είσθε, έχουν συγχωρηθή αι αμαρτίαι σας δια της πίστεώς σας στο όνομα του Ιησού Χριστού.

Α Ιω. 2,13 γράφω υμίν, πατέρες, ότι εγνώκατε τον απ αρχής. γράφω υμίν, νεανίσκοι, ότι νενικήκατε τον πονηρόν. έγραψα υμίν, παιδιά, ότι εγνώκατε τον πατέρα.

Α Ιω. 2,13 Γράφω εις σας, τους προωδευμένους χριστιανούς, που δια την ηλικίαν και την χριστιανικήν σας ζωήν σας ταιριάζει να λέγεσθε πατέρες, διότι έχετε γνωρίσει καλά τον προ πάσης αρχής αιώνιον λόγον του Θεού. Γράφω εις σας, νέοι, διότι έχετε νικήσει τον πονηρόν στους διαφόρους πειρασμούς, που σας έχει φέρει. Εχω γράψει εις σας παιδιά μου, διότι εγνωρίσατε τον Θεόν Πατέρα, όχι μόνον από την θεωρητικήν διδασκαλίαν, αλλά και από την προσωπικήν σας δια της πίστεως και της αρετής πείραν.

Α Ιω. 2,14 έγραψα υμίν, πατέρες, ότι εγνώκατε τον απ αρχής. έγραψα υμίν, νεανίσκοι, ότι ισχυροί εστε και ο λόγος τού Θεού εν υμίν μένει και νενικήκατε τον πονηρόν.

Α Ιω. 2,14 Σας έγραψα, πατέρες, διότι έχετε γνωρίσει τον προαιώνιον Λογον του Θεού, τον Χριστόν. Σας έγραψα, νέοι, διότι είσθε ισχυροί εις την πνευματικήν ζωήν και ο λόγος του Θεού μένει μέσα σας και καρποφορεί και έχετε νικήσει τον πονηρόν.

Α Ιω. 2,15 μη αγαπάτε τον κόσμον μηδέ τα εν τώ κόσμω. εάν τις αγαπά τον κόσμον, ουκ έστιν η αγάπη τού πατρός εν αυτό·

Α Ιω. 2,15 Μη αγαπάτε τον αμαρτωλόν κόσμον ούτε τας ματαιίας απολαύσεις και τας αμαρτωλάς τέρφεις, που υπάρχουν στον κόσμον και αι οποία χωρίζουν τον άνθρωπον από τον Θεόν. Εάν κανείς αγαπά τον κόσμον της αμαρτίας, η αγάπη του Θεού Πατρός, δεν υπάρχει μέσα του.

Α Ιω. 2,16 ότι πάν το εν τώ κόσμω, η επιθυμία της σαρκός και η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία τού βίου, ουκ έστιν εκ τού πατρός, αλλ εκ τού κόσμου εστί.

Α Ιω. 2,16 Διότι κάθε τι που υπάρχει μέσα στον μακράν του Θεού κόσμον, όπως παραδείγματος χάριν είναι η διεφθαρμένη σαρκική επιθυμία, η αμαρτωλή επιθυμία που εισέρχεται εις την καρδίαν από τα απρόσεκτα μάτια και η αλαζονεία του βίου, αυτά δεν είναι από τον Θεόν και Πατέρα, αλλά προέρχονται από τον αμαρτωλόν κόσμον.

Α Ιω. 2,17 και ο κόσμος παράγεται και η επιθυμία αυτού· ο δε ποιών το θέλημα τού Θεού μένει εις τον αιώνα.

Α Ιω. 2,17 Και ο μάταιος και αμαρτωλός αυτός κόσμος παρέρχεται, όπως και η επιθυμία που γεννούν αι προκλητικαί τέρφιστου. Εκείνος όμως που τηρεί το θέλημα του Θεού έχει την αιώνιον ζωήν και μένει αιωνίως κοντά στον Θεόν.

Α Ιω. 2,18 Παιδιά, εσχάτη ώρα εστί, και καθώς ηκούσατε ότι ο αντίχριστος έρχεται, και νύν αντίχριστοι πολλοί γεγονόασιν· όθεν γινώσκομεν ότι εσχάτη ώρα εστίν

Α Ιω. 2,18 Παιδιά μου, τελευταία και κρίσιμος είναι η σημερινή εποχή. Και καθώς έχετε ακούσει από την διδασκαλίαν των Αποστόλων, ότι ο αντίχριστος έρχεται· και τώρα πολλοί αντίχριστοι, πλανεμένοι και αιρετικοί, όργανα του αντιχρίστου έχουν έλθει. Από αυτό, λοιπόν, μανθάνομεν, ότι είναι κρίσιμος η εποχή μας.

Α Ιω. 2,19 εξ ημών εξήλθον, αλλ ουκ ήσαν εξ ημών· ει γάρ ήσαν εξ ημών, μεμενήκεισαν αν μεθ ημών· αλλ ίνα φανερωθώσιν ότι ουκ εισί πάντες εξ ημών.

Α Ιω. 2,19 Αυτοί δε οι αντίχριστοι από ημάς τους Χριστιανούς εβγήκαν και απεμακρύνθησαν από την Εκκλησίαν. Αλλά δεν ήσαν πράγματι από ημάς, δεν υπήρξαν ποτέ γνήσιοι και άδολοι Χριστιανοί, διότι εάν ήσαν από ημάς, αληθινά πιστοί στον Χριστόν, θα είχαν μείνει μαζί μας. Κιβδηλοι όμως καθώς ήσαν, εξέκοψαν και απεμακρύνθησαν από την Εκκλησίαν του Χριστού, δια να φανερωθούν ότι δεν ήσαν όλοι τους από ημάς.

Α Ιω. 2,20 και υμείς χρίσμα έχετε από τού αγίου, και οίδατε πάντα.

Α Ιω. 2,20 Αυτήν άλλως τε την γνώσιν και διάκρισιν την έχετε και σεις. Σεις έχετε πράγματι πάρει κατά την ώραν του βαπτίσματος σας πνευματικόν χρίσμα, από τον άγιον, τον Ιησούν Χριστόν. Και με τον φωτισμόν αυτόν του Πνεύματος γνωρίζετε όλα τα αναφερόμενα εις την σωτηρίαν (και ημπορείτε να διακρίνετε την πλάνην και την αίρεσιν).

Α Ιω. 2,21 ουκ έγραψα υμίν ότι ουκ οίδατε την αλήθειαν, αλλ ότι οίδατε αυτήν, και ότι πάν ψεύδος εκ της αληθείας ουκ έστι.

Α Ιω. 2,21 Τα παρά πάνω σας τα έφραψα όχι διότι δεν γνωρίζετε την αλήθειαν, αλλ' αντιθέτως, διότι την γνωρίζετε και διότι κανένα ψεύδος δεν προέρχεται ποτέ από την αλήθειαν.

Α Ιω. 2,22 τις εστιν ο ψεύστης ει μη ο αρνούμενος ότι Ιησούς ουκ έστιν ο Χριστός; ούτός εστιν ο αντίχριστος, ο αρνούμενος τον πατέρα και τον υιόν.

Α Ιω. 2,22 Ποίος δε είναι ο ψεύτης, παρά μόνον εκείνος που αρνείται, ότι ο Ιησούς είναι ο ενανθρωπήσας Υιός του Θεού, ο Χριστός; Αυτός είναι πράγματι ο αντίχριστος και ο οπαδός του αντιχρίστου, αυτός που αρνείται τον Θεόν Πατέρα και τον ενανθρωπήσαντα Υιόν.

Α Ιω. 2,23 πᾶς ο αρνούμενος τον υιόν ουδέ τον πατέρα έχει.

Α Ιω. 2,23 Καθένας που αρνείται τον Υιόν και δεν τον δέχεται ως τον σαρκωθέντα Λογον και λυτρωτήν του κόσμου, δεν έχει ούτε κι τον Πατέρα.

Α Ιω. 2,24 Ὑμεῖς οὖν ὁ ηκούσατε ἀπ ἀρχῆς, ἐν υμῖν μενέτω. εἰάν ἐν υμῖν μείνῃ ὁ ἀπ ἀρχῆς ηκούσατε, και υμεῖς ἐν τῷ υιῷ και ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.

Α Ιω. 2,24 Σεις, λοιπόν, αυτό που έχετε ακούσει από την αρχήν της επιστροφής σας προς τον Χριστόν, κρατήσατέ το καλά ὡστε να μὲνῃ ἐντός σας. Εἰάν δε μείνῃ μέσα σας αυτό που ἀπ' ἀρχῆς έχετε ακούσει, και σεις τότε θα μένετε ἐν τῷ Υιῷ και ἐν τῷ Πατρὶ εἰς στενήν σχέσιν και κοινωνίαν.

Α Ιω. 2,25 και αὕτη ἐστίν η ἐπαγγελία ἣν αὐτός ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Α Ιω. 2,25 Και αὕτη είναι η ὑπόσχεσις, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας ὑποσχέθη, ἡ ζωὴ δηλαδὴ ἡ αἰώνιος, ἡ τελεία και ἀκατάλυτος ἐνώσις μας και κοινωνία με τον Θεόν.

Α Ιω. 2,26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων υμᾶς.

Α Ιω. 2,26 Αὐτὰ ἔκρινα να σας γὰψω δι' ἐκείνους, που προσπαθοῦν να σας παραπλανήσουν με τὰς αἰρετικὰς τῶν διδασκαλίας.

Α Ιω. 2,27 και υμεῖς, τὸ χρίσμα ὁ ἐλάβετε ἀπ αὐτοῦ, ἐν υμῖν μένει, και οὐ χρειαῖν έχετε ἵνα τις διδάσκῃ υμᾶς, ἀλλ ὡς τὸ αὐτὸ χρίσμα διδάσκει υμᾶς περὶ πάντων, και ἀληθές ἐστι και οὐκ ἐστὶ ψεῦδος, και καθὼς ἐδίδαξεν υμᾶς μενεῖτε ἐν αὐτῷ.

Α Ιω. 2,27 Και σεις έχετε τὸ πνευματικόν χρίσμα, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα με τὰς δωρεὰς του που ἐλάβετε ἀπὸ τον Χριστόν και μένει μέσα σας. Και δι' αὐτὸ δεν έχετε ἀνάγκη να σας διδάξῃ κανένας ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡπως αὐτὸ τούτο τὸ πνευματικόν χρίσμα σας διδάσκει για ὅλα, και κάθε τι που διδάσκει είναι ἀπολύτως ἀληθινὸ και δεν είναι ψευδές, και καθὼς ἐξ ἀρχῆς σας έχει διδάξει, ἐστὶ πρέπει να μένετε ἐν τῷ Χριστῷ και να κρατῆτε τὴν ἀλήθειαν, που τὸ Πνεῦμα σας έχει ἀποκαλύψει.

Α Ιω. 2,28 Καὶ νῦν, τεκνία, μένετε ἐν αὐτῷ, ἵνα ὅταν φανερωθῇ ἔχω μεν παρησίαν και μὴ αἰσχυρθῶμεν ἀπ αὐτοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Α Ιω. 2,28 Και τῶρα, λοιπόν, παιδιά μου, μένετε σταθεροὶ και ἠνωμένοι με τον Χριστόν, ὡστε, ὅταν κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν του φανερωθῇ ἐνδόξως, να ἔχωμεν θάρρος ἀπέναντί του και να μὴ ἐντροπισθῶμεν (ἀποφεύγοντες αὐτόν), ἐνεκα ἀμαρτίας και ἐνόχης, κατὰ τὴν Δευτέραν του Παρουσίαν.

Α Ιω. 2,29 εἰάν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστι, γινώσχετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

Α Ιω. 2,29 Εφ' ὅσον δε ζεύρετε καλά, ὅτι ὁ Χριστός είναι δίκαιος, γνωρίζετε ἐπίσης ἀπὸ τὴν προσωπικὴν σας πείραν ὅτι καθένας, ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζει τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν ζωὴν του, έχει γεννηθῆ και ἀναγεννηθῆ ἀπὸ αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Α Ιω. 3,1 Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατήρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. διὰ τούτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἐγνώ αὐτόν.

Α Ιω. 3,1 Ἴδετε πόσον πλουσίαν και θαυμαστὴν ἀγάπην μας έχει δώσει ὁ Πατήρ, ὡστε να ὀνομασθῶμεν τέκνα του Θεοῦ. Δια τούτο ὁ κόσμος δεν μας κατανοεῖ, διότι δεν ἐγνώρισε και δεν κατενόησεν τον Θεόν, προς τον ὁποῖον, καθὸ τέκνα του, ὀμοιάζομεν.

Α Ιω. 3,2 Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, και οὐπω ἐφανερώθη τι ἐσόμεθα· οἶδαμεν δε ὅτι εἰάν φανερωθῇ, ὀμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι οὐσόμεθα αὐτόν καθὼς ἐστι.

Α Ιω. 3,2 Ἀγαπητοί, τῶρα εἰμεθα τέκνα του Θεοῦ, ἀλλ' ἀκόμη δεν έχει φανερωθῆ τι θα εἰμεθα στο μέλλον. Γνωρίζομεν ὁμως ὅτι ὅταν ὁ Χριστός φανερωθῇ με ὅλην αὐτοῦ τὴν δόξαν, θα γίνωμεν και ἡμεῖς ὀμοιοι με αὐτόν κατὰ τὴν δόξαν, διότι θα τον ἴδωμεν ὡπως είναι εἰς ὅλην του τὴν θείαν δόξαν, ἡ ὁποία θα είναι και ἰδικὴ μας δόξα.

Α Ιω. 3,3 και πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ αὐτῷ ἀρνίζει αὐτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι.

Α Ιω. 3,3 Και ὁ καθένας που έχει και κρατεῖ σφικτὰ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα στον Χριστόν, καθαρίζει και κρατεῖ τον εὐατόν του ἀγνόν ἀπὸ κάθε ἀμαρτίαν, ὡπως και ἐκεῖνος είναι ὁ ἀπόλυτος καθαρὸς και ἅγιος.

Α Ιω. 3,4 Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν και τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, και ἡ ἀμαρτία ἐστίν ἡ ἀνομία.

Α Ιω. 3,4 Καθένας, ὁ ὁποῖος πράττει τὴν ἀμαρτίαν, διαπράττει και τὴν παρανομίαν, διότι καταπατεῖ τον νόμον του Θεοῦ. Και ἡ ἀμαρτία είναι καταπάτησις του θείου Νομου.

Α Ιω. 3,5 και οἶδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη ἵνα τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, και ἀμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστὶ.

Α Ιω. 3,5 Γνωρίζετε δε, ὅτι ὁ Χριστός ἐφανερώθη ὡς ἄνθρωπος εἰς τὴν γῆν, δια να πάρῃ ἐπάνω του και ἐξαλείψῃ τὰς ἀμαρτίας μας, και ἀμαρτίας δεν ὑπάρχει καμμιά εἰς αὐτόν, διότι είναι ἅγιος και ἀπολύτως ἀναμάρτητος.

Α Ιω. 3,6 πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἀμαρτάνει· πᾶς ὁ ἀμαρτάνων οὐχ ἔωρακεν αὐτόν ουδέ ἐγνώκεν αὐτόν.

Α Ιω. 3,6 Καθένας που έχει κοινωνίαν με αὐτόν και μένει ἐν τῇ κοινωνίᾳ με αὐτόν, δεν ἀμαρτάνει. Καθένας ὁμως που ἀμαρτάνει, δεν τον έχει αἰσθανθῆ με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του και δεν τον έχει γνωρίσει ὡς Θεόν και λυτρωτήν του.

Α Ιω. 3,7 Τεκνία, μηδεῖς πλανᾶτω υμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην δίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν·

Α Ιω. 3,7 Ἀγαπητά μου παιδιά, ἀς μὴ σας παραπλανᾶ και σας εξαπατᾶ κανεῖς με παραπλανητικὰς και δολίᾳς διδασκαλίᾳς. Ἐκεῖνος που τηρεῖ δικαιοσύνην και έχει βίον ἐνάρετον, είναι δίκαιος, ὡπως και ὁ Κυριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός είναι δίκαιος.

Α Ιω. 3,8 ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν ἐκ τούτου διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ ἀρχῆς ὁ διάβολος ἀμαρτάνει. εἰς τούτο ἐφανερώθη ὁ υἱός τού Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τού διαβόλου.

Α Ιω. 3,8 Ἐκεῖνος που ἐπιμένει να πράττῃ τὴν ἀμαρτίαν είναι ἀπὸ τον διάβολον, διότι ὁ διάβολος ἐξ ἀρχῆς με πείσμα ἐναντίον του Θεοῦ ἀμαρτάνει. Δι' αὐτόν δε τον σκοπόν ὁ Υἱός του Θεοῦ ἐφανερώθη ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, δια να καταλύσῃ και καταστρέψῃ ἐντελῶς τὰ ἔργα του διαβόλου.

Α Ιω. 3,9 Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τούτου Θεοῦ ἀμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει και οὐ δύναται ἀμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τούτου Θεοῦ γεγέννηται.

Α Ιω. 3,9 Καθένας που έχει γεννηθῆ ἀπὸ τον Θεόν, δεν πράττει τὴν ἀμαρτίαν, διότι έχει μέσα του ὡς μόνιμον κατάστασιν τὴν νέαν ζωὴν, που του έχει μεταδώσει και φυτεύσει ὁ Θεός. Και ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, που έχει δώσει ὀριστικῶς τὴν θέλησίον του στον Θεόν και τὴν ἀρετὴν, είναι ἠθικῶς ἀδύνατον να ἀμαρτάνῃ, διότι έχει ἀναγεννηθῆ, έχει ἀποκτήσει τὸ καθ' ὀμοίωσιν Θεοῦ.

Α Ιω. 3,10 ἐν τούτῳ φανερά ἐστὶ τὰ τέκνα τού Θεοῦ και τὰ τέκνα τού διαβόλου. πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἐστὶν ἐκ

του Θεού, και ο μη αγαπών τον αδελφόν αυτού.

Α Ιω. 3,10 Και εις αυτό ακριβώς το σημείον είναι φανερά και ξεχωρίζουν τα τέκνα του Θεού και τα τέκνα του διαβόλου. Καθένας δηλαδή που δεν ζη βίον ενάρετον, δεν είναι από τον Θεόν, δεν έχει πατέρα τον Θεόν, όπως επίσης και εκείνος που δεν αγαπά τον αδελφόν του.

Α Ιω. 3,11 ότι αυτή εστίν η αγγελία ήν ηκούσατε απ αρχής, ίνα αγαπώμεν αλλήλους,

Α Ιω. 3,11 Διότι αυτή είναι η θεμελιώδης και σπουδαιότατη εντολή, την οποίαν έχετε ακούσει από την αρχήν που πιστεύσατε στον Χριστόν, το να αγαπώμεν ο ένας τον άλλον.

Α Ιω. 3,12 ου καθώς Καϊν εκ τού πονηρού ήν και έσφαξε τον αδελφόν αυτού· και χάριν τίνος έσφαξεν αυτόν; ότι τα έργα αυτού πονηρά ήν, τα δε τού αδελφού αυτού δίκαια.

Α Ιω. 3,12 Και να μη ομοιάζωμεν με τον Καϊν, ο οποίος έσφαξε κατά τον πλέον σκληρόν και απάνθρωπον τρόπον τον αδελφόν του. Και διατί τον έσφαξε; Διότι τα ιδικά του έργα ήσαν πονηρά, ενώ τα έργα του αδελφού του ήσαν δίκαια. (Κατά κανόνα δε ο μοχθηρός και κακός μισεί, θανασίμως τον δίκαιον).

Α Ιω. 3,13 Μή θαυμάζετε, αδελφοί μου, ει μισεί υμάς ο κόσμος.

Α Ιω. 3,13 Μην απορείτε, λοιπόν, αδελφοί μου, εάν σας μισή ο κόσμος.

Α Ιω. 3,14 ημείς οίδαμεν ότι μεταβηθήκαμεν εκ τού θανάτου εις την ζωήν, ότι αγαπώμεν τους αδελφούς· ο μη αγαπών τον αδελφόν μένει εν τώ θανάτω.

Α Ιω. 3,14 Ημείς γνωρίζομεν καλά ότι έχομεν μεταβή από τον πνευματικόν θάνατον εις την πνευματικήν και αιωνίαν ζωήν, διότι αγαπώμεν τους αδελφούς. Εκείνος όμως που δεν αγαπά τον αδελφόν μένει εις την κατάστασιν του πνευματικού θανάτου.

Α Ιω. 3,15 πάς ο μισών τον αδελφόν αυτού ανθρωποκτόνος εστί, και οίδατε ότι πάς ανθρωποκτόνος ουκ έχει ζωήν αιώνιον εν εαυτώ μένουσαν.

Α Ιω. 3,15 Καθένας που μισεί τον αδελφόν του, είναι φονιάς, (διότι το μίσος εμπνέει τον φόβον και τον όλεθρον του μισουμένου). Και γνωρίζετε καλά, ότι κάθε φονιάς δεν έχει ζωήν αιώνιον, η οποία να μένη μέσα του ως μόνιμος κατάστασις.

Α Ιω. 3,16 εν τούτω εγνωκαμεν την αγάπην ότι εκείνος υπέρ ημών την ψυχήν αυτού έθηκε· και ημείς οφείλομεν υπέρ των αδελφών τας ψυχάς τιθέναι.

Α Ιω. 3,16 Έχομεν δε γνωρίσει ποία ακριβώς είναι η αγάπη με αυτό, με το ότι δηλαδή ο Χριστός, από άπειρον αγάπην κινούμενος, παρέδωκε την ζωήν του στον σταυρικόν θάνατον προς χάριν ημών. Έτσι επομένως και ημείς έχομεν υποχρέωσιν, σύμφωνα με το παράδειγμά του, να θυσιάζωμεν και την ζωήν μας υπέρ των αδελφών μας (και όχι όπως ο Καϊν να αφαιρούμεν την ζωήν των η καθ' οιανδήποτε τρόπον να αδικούμεν αυτούς).

Α Ιω. 3,17 ός δ αν έχη τον βιον τού κόσμου και θεωρή τον αδελφόν αυτού χρείαν έχοντα και κλείση τα σπλάγχνα αυτού απ αυτού, πώς η αγάπη τού Θεού μένει εν αυτώ;

Α Ιω. 3,17 Οποίος όμως έχει τα αγαθά του κόσμου (που κάμνουν άνετον την ζωήν) και βλέπει τον αδελφόν του να έχη ανάγκην, κλείσει δε τα σπλάγχνα του και μείνει αναισθητός εις την δυστυχίαν εκείνου, πως είναι δυνατόν η αγάπη του Θεού να μένη μέσα του;

Α Ιω. 3,18 Τεκνία μου, μη αγαπώμεν λόγω μηδέ τή γλώσση, αλλ εν έργω και αληθεία.

Α Ιω. 3,18 Αγαπημένα μου παιδιά, ας μη αγαπώμεν με τα λόγια μόνον και με την γλώσσαν, αλλ' ας αγαπώμεν με τα έργα της καλωσύνης και με την ειλικρίνειάν που επιβάλλει ο Θεός.

Α Ιω. 3,19 και εν τούτω γινώσκομεν ότι εκ της αληθείας εσμέν, και εμπροσθεν αυτού πείσομεν τας καρδιάς ημών,

Α Ιω. 3,19 Και με αυτό, δηλαδή με την ειλικρινή αγάπην και αγαθοεργίαν, γνωρίζομεν ότι καταγόμεθα από την αλήθειαν, από τον Θεόν, ο οποίος είναι η αλήθεια. Επειδή δε τοιαύτην έχομεν την καταγωγήν και αγωνιζόμεθα να ασκούμεν την αγάπην, θα πείσωμεν και θα ειρηνεύσωμεν τας συνειδήσεις μας, ενώπιον του Θεού, ότι ορθώς πράττομεν.

Α Ιω. 3,20 ότι εάν καταγινώσκη ημών η καρδιά, ότι μείζων εστί ο Θεός της καρδιάς ημών και γινώσκει πάντα.

Α Ιω. 3,20 Εάν όμως μας κατηγορή η συνείδησις, ότι με τα λόγια μόνον αγαπώμεν τον αδελφόν, πολύ περισσότερο θα μας κατηγορήσει ο Θεός, ο οποίος είναι βέβαια απείρως ανώτερος από την συνείδησίν μας και γνωρίζει πλήρως και τελείως, καλύτερα από αυτήν, τα πάντα.

Α Ιω. 3,21 αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών μη καταγινώσκη ημών παρησίαν έχομεν προς τον Θεόν,

Α Ιω. 3,21 Αγαπητοί, εάν η συνείδησις μας δεν μας κατηγορή, τότε έχομεν θάρρος προς τον Θεόν,

Α Ιω. 3,22 και ό εάν αιτώμεν λαμβάνομεν παρ αυτού ότι τας εντολάς αυτού τηρούμεν και τα αρεστά ενώπιον αυτού ποιούμεν.

Α Ιω. 3,22 και ο,τιδήποτε και αν του ζητούμεν, το λαμβάνομεν από αυτόν, διότι τηρούμεν τας εντολάς του και πράττομεν αυτά, που του είναι εάρεστα. Και γινόμεθα έτσι τέκνα των ευλογιών του.

Α Ιω. 3,23 και αυτή εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύσωμεν τώ ονόματι τού υιού αυτού Ιησού Χριστού και αγαπώμεν αλλήλους καθώς έδωκεν εντολήν.

Α Ιω. 3,23 Λοιπόν αυτή είναι η θεμελιώδης και σπουδαιότατη εντολή του, να πιστεύωμεν δηλαδή στο όνομα του Υιού του, Ιησού Χριστού, και να αγαπώμεν με ειλικρίνειαν ο ένας τον άλλον σύμφωνα με την εντολήν της αγάπης που μας έδωκεν ο Χριστός.

Α Ιω. 3,24 και ο τηρών τας εντολάς αυτού εν αυτώ μένει και αυτός εν αυτώ. και εν τούτω γινώσκομεν ότι μένει εν ημίν, εκ τού Πνεύματος ού ημίν έδωκεν.

Α Ιω. 3,24 Και εκείνος, που τηρεί τας εντολάς του Θεού, μένει στον Θεόν και ο Θεός μένει εις αυτόν. Και με αυτόν ακριβώς τον τρόπον έχομεν βεβαίαν την πληροφορίαν της συνειδήσεως, και γνωρίζομεν οτι ο Θεός μένει μέσα μας, από το Πνεύμα που μας έχει δώσει και το οποίον μας πληροφορεί δια την κοινωνίαν και ενότητα μας με τον Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Α Ιω. 4,1 Αγαπητοί, μη παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα ει εκ τού Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξηληλύθασιν εις τον κόσμον.

Α Ιω. 4,1 Αγαπητοί, μη δίδετε εμπιστοσύνην εις κάθε πνεύμα ανθρωπών, αλλά να εξετάζετε τους ανθρώπους, που

διαβεβαιώνουν ότι έχουν Πνεύμα Θεού και πνευματικά χαρίσματα, εάν πράγματι είναι από τον Θεόν, διότι πολλοί ψευδοπροφήται έχουν βγη στον κόσμον.

Α Ιω. 4,2 εν τούτω γινώσκετε το πνεύμα του Θεού· πάν πνεύμα ό ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού έστι·

Α Ιω. 4,2 Ημπορείτε δε να ξεχωρίζετε και να γνωρίζετε το Πνεύμα του Θεού με τούτο το κριτήριο· κάθε δηλαδή άνθρωπος που παρουσιάζεται ότι έχει Πνεύμα Θεού, εάν ομολογή αδιστάκτως και πιστεύη, ότι ο Ιησούς Χριστός έλαβε σάρκα και ήλθεν ως Θεάνθρωπος λυτρωτής εις την γην, είναι πράγματι εκ του Θεού.

Α Ιω. 4,3 και πάν πνεύμα ό μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι· και τούτό εστι το τού αντιχρίστου ό ακηκόατε ότι έρχεται, και νύν εν τώ κόσμω εστί ηδη.

Α Ιω. 4,3 Και κάθε άνθρωπος, που ισχυρίζεται, ότι εμπνέεται από το Πνεύμα, δεν ομολογεί όμως, ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εκ του ουρανού ό έλαβε σάρκα ανθρωπίνην, αυτός δεν είναι από τον Θεόν. Και αυτό ακριβώς, το να αρνήται κανείς την ενανθρώπισην του Υιού του Θεού, είναι το κήρυγμα του αντιχρίστου, περί του οποίου έχετε ακούσει ότι πρόκειται να έλθη.

Α Ιω. 4,4 Υμείς εκ του Θεού εστε, τέκνια, και νενικήκατε αυτούς, ότι μείζων εστί ο εν υμίν ή ο εν τώ κόσμω.

Α Ιω. 4,4 Και τώρα ευρίσκειται στον κόσμον εκπροσωπούμενος από τους αιρετικούς και τους ψευδοδιδασκάλους. Σεις, όμως, αγαπητά μου παιδιά, είσθε από τον Θεόν και έχετε νικήσει τους αιρετικούς, τους προδρόμους αυτούς του αντιχρίστου, διότι είναι μεγαλύτερος ο Θεός, που ευρίσκειται μέσα σας, που σας φωτίζει και σας ενισχύει, παρά ο σατανάς, που ενεργεί μέσα στον σκληρόν και αμετανόητον κόσμον.

Α Ιω. 4,5 αυτοί εκ του κόσμου εισί· διά τούτο εκ του κόσμου λαλούσι και ο κόσμος αυτών ακούει.

Α Ιω. 4,5 Αυτοί οι ψευδοπροφήται προέρχονται από τον αμαρτωλόν κόσμον. Δια τούτο και ομιλούν σύμφωνα με τας αμαρτωλάς αντιλήψεις και διαθέστου κόσμου και ο κόσμος τους ακούει και τους προσέχει.

Α Ιω. 4,6 ημείς εκ του Θεού εσμεν· ο γινώσκων τον Θεόν ακούει ημών. ός ουκ έστιν εκ του Θεού ουκ ακούει ημών. εκ τούτου γινώσκομεν το πνεύμα της αληθείας και το πνεύμα της πλάνης.

Α Ιω. 4,6 Ημείς όμως, οι απόστολοι και οι κήρυκες του Ευαγγελίου, είμεθα εκ του Θεού και εμπνεόμεθα από αυτόν. Εκείνος δε που έχει γνωρίσει και πιστεύσει στον Θεόν, μας ακούει με προθυμίαν και προσοχήν. Οποιος όμως δεν προέρχεται από τον Θεόν, δεν μας ακούει και δεν δέχεται το κήρυμά μας. Με αυτό δε το κριτήριο γνωρίζομεν και ξεχωρίζομεν το Πνεύμα της αληθείας, και το πνεύμα του διαβόλου, που οδηγεί εις την πλάνην.

Α Ιω. 4,7 Αγαπητοί, αγαπώμεν αλλήλους, ότι η αγάπη εκ του Θεού εστι, και πās ο αγαπών εκ του Θεού γεγέννηται και γινώσκει τον Θεόν.

Α Ιω. 4,7 Αγαπητοί, ας αγαπώμεν ο ένας τον άλλον, διότι η αγάπη προέρχεται εκ του Θεού, ο οποίος είναι αγάπη. Και καθένας που αγαπά με ειλικρίνειαν τους άλλους, έχει γεννηθή από τον Θεόν, ζη εν τω Θεώ και ως εκ τούτου γνωρίζει τον Θεόν.

Α Ιω. 4,8 ο μη αγαπών ουκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστί.

Α Ιω. 4,8 Εκείνος όμως που δεν έχει αυτήν την αγάπην, δεν εγνώρισε ποτέ τον Θεόν, διότι ο Θεός είναι αγάπη και η πηγή της αγάπης.

Α Ιω. 4,9 εν τούτω εφανερώθη η αγάπη του Θεού εν ημίν, ότι τον υιόν αυτού τον μονογενή απέσταλκεν ο Θεός εις τον κόσμον ίνα ζήσωμεν δι αυτού.

Α Ιω. 4,9 Εφανερώθη δε εν μέσω ημών αυτή η άπειρος αγάπη του Θεού με τούτο το μέγα γεγονός· με το ότι δηλαδή ο Θεός έστειλε τον μονογενή του Υιόν στον κόσμον, δια να αποκτήσωμεν ημείς οι αμαρτωλοί άνθρωποι με την θυσίαν εκείνου την αιωνίαν ζωήν.

Α Ιω. 4,10 εν τούτω εστί η αγάπη, ουχ ότι ημείς ηγάπησαμεν τον Θεόν, αλλ ότι αυτός ηγάπησεν ημάς και απέστειλε τον υιόν αυτού ιλασμόν περι των αμαρτιών ημών.

Α Ιω. 4,10 Και στούτο ακριβώς συνίσταται και φαίνεται η αγάπη του Θεού, στο ότι δεν είμεθα ημείς, που πρώτοι ηγάπησαμεν τον Θεόν, αλλ' στο ότι αυτός ημάς τους αμαρτωλούς και ενόχους μας ηγάπησε και έστειλε τον Υιόν του, δια να προσφέρει τον εαυτόν του λυτρωτικήν θυσία υπέρ των αμαρτιών μας και να μας συμφιλιώση με τον Θεόν.

Α Ιω. 4,11 Αγαπητοί, ει ούτως ο Θεός ηγάπησεν ημάς, και ημείς οφείλομεν αλλήλους αγαπάν.

Α Ιω. 4,11 Αγαπητοί, εάν κατ' αυτόν τον θαυμαστόν τρόπον μας ηγάπησεν ο Θεός, έχομεν και ημείς υποχρέωσιν να αγαπώμεν ο ένας τον άλλον.

Α Ιω. 4,12 Θεόν ουδείς πάποτε τεθέαται· εάν αγαπώμεν αλλήλους, ο Θεός εν ημίν μένει και η αγάπη αυτού τετελειωμένη εστί εν ημίν.

Α Ιω. 4,12 Τον Θεόν κανείς ποτέ έως τώρα δεν έχει ιδεί και γνωρίζει εις όλην του την τελειότητα. Εάν όμως αγαπώμεν ο ένας τον άλλον, τότε ο αόρατος και ακατάληπτος Θεός μένει έντος ημών και η άπειρος αγάπη του παραμένει πλήρης και τελεία μέσα μας.

Α Ιω. 4,13 εν τούτω γινώσκομεν ότι εν αυτώ μένομεν και αυτός εν ημίν, ότι εκ του Πνεύματος αυτού δέδωκεν ημίν.

Α Ιω. 4,13 Με τούτο το γεγονός γνωρίζομεν, ότι μένομεν μέσα στον Θεόν και ο Θεός μένει έντος ημών, με το ότι μας έχει δώσει από το πνεύμα του και κατέστησε τον εαυτόν μας κατοικίαν ιδικήν του.

Α Ιω. 4,14 Καί ημείς τεθεάμεθα και μαρτυρούμεν ότι ο πατήρ απέσταλκε τον υιόν σωτήρα του κόσμου.

Α Ιω. 4,14 Και ημείς οι Απόστολοι είδαμεν με τα ίδια μας τα μάτια και σαν αυτόπται μάρτυρες διαβεβαιώνομεν, ότι ο Θεός Πατήρ από την άπειρον προς ημάς αγάπην του κινούμενος έστειλε τον Υιόν του σωτήρα του κόσμου.

Α Ιω. 4,15 ός αν ομολογήση ότι Ιησούς εστί ο υιός του Θεού, ο Θεός εν αυτώ μένει και αυτός εν τώ Θεώ.

Α Ιω. 4,15 Οποιος, λοιπόν ομολογήσει με καθαράν και ακλόνητον πίστιν, ότι ο Ιησούς είναι ο σαρκωθείς Υιός του Θεού, ο Θεός μένει έντος αυτού και αυτός μένει εν τω Θεώ.

Α Ιω. 4,16 και ημείς εγνώκαμεν και πεπιστεύκαμεν την αγάπην ήν έχει ο Θεός εν ημίν. Ο Θεός αγάπη εστί, και ο μένων εν τή αγάπη εν τώ Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ.

Α Ιω. 4,16 Και ημείς από όσα είδαμεν και ηκούσαμεν και εδοκιμάσαμεν εκ πείρας, έχομεν γνωρίσει και έχομεν πιστεύσει εις αυτήν την αγάπην, την οποίαν έχει προς ημάς ο Θεός. Ο Θεός είναι η αγάπη και η πηγή της αγάπης και όποιος μένει εις αυτήν την αγάπην και την ασκεί δια των έργων, μένει εν τω Θεώ και ο Θεός μένει εν αυτώ.

Α Ιω. 4,17 Εν τούτω τετελείωται η αγάπη μεθ ημών, ίνα παρησίαν έχωμεν εν τή ημέρα της κρίσεως, ότι καθώς εκείνος εστι,

και ημεις εσμεν εν τω κόσμω τούτω.

Α Ιω. 4,17 Τούτο δε είναι το σημείον και η απόδειξις, ότι η αγάπη μας έχει ολοκληρωθή και φθάσει στον τέλειον βαθμόν, το να έχωμεν θάρρος και να περιμένωμεν άφοβοι την μεγάλην εκείνην ημέραν της Κρίσεως. Διότι με την αγάπην γινόμεθα όμοιοι προς Εκείνον, που υπάρχει τώρα στους ουρανούς πλήρης αγάπης, ημεις, οι οποίοι γεμάτοι αγάπην ζώμεν και ευρισκόμεθα ακόμη ανάμεσα στον αμαρτωλόν κόσμον.

Α Ιω. 4,18 φόβος ουκ έστιν εν τή αγάπη, αλλ η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον, ότι ο φόβος κόλασιν έχει, ο δε φοβούμενος ου τετελείεται εν τή αγάπη.

Α Ιω. 4,18 Φόβος ενώπιον του κριτού και της κρίσεως δεν υπάρχει εις την καρδιαν του ανθρωπου, που αγαπά, αλλ' η τελεία κατά Θεόν αγάπη βγάξει έξω από την ψυχήν και διώχνει τον φόβον. Διότι ο φόβος προϋποθέτει την τιμωριαν εξ αιτίας της ενοχής. Και εκείνος που φοβείται εξ αιτίας της ενοχής του, είναι φανερόν ότι δεν έχει προχωρήσει και δεν έχει γίνει τέλειος εις την αγάπην.

Α Ιω. 4,19 Ημεις αγαπάωμεν αυτόν, ότι αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς.

Α Ιω. 4,19 Όλοι ημεις οι πιστοί αγαπάωμεν τον Θεόν, επειδή έχομεν γνωρίσει και αισθανθή βαθεία, ότι αυτός πρώτος μας έχει αγαπήσει.

Α Ιω. 4,20 εάν τις είπη ότι αγαπώ τον Θεόν, και τον αδελφόν αυτού μισή, ψεύστης εστιν· ο γάρ μη αγαπών τον αδελφόν ον εώρακε, τον Θεόν ον ουχ εώρακε πώς δύναται αγαπάν;

Α Ιω. 4,20 Εάν όμως κανείς πη ότι αγαπώ τον Θεόν και συγχρόνως μισή τον αδελφόν του, είναι ψεύστης. Διότι εκείνος που δεν αγαπά τον αδελφόν του, τον οποίον ειδε και βλέπει κάθε ημέραν, πως είναι δυνατόν να αγαπά τον Θεόν, τον οποίον ποτέ δεν έχει ιδει.

Α Ιω. 4,21 και ταύτην την εντολήν έχομεν απ αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν αγαπά και τον αδελφόν αυτού.

Α Ιω. 4,21 Και αυτήν την εντολήν έχομεν πάρει από αυτόν· εκείνος που αγαπά τον Θεόν να αγαπά και τον αδελφόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Α Ιω. 5,1 Πάς ο πιστεύων ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός, εκ τού Θεού γεγέννηται, και πάς ο αγαπών τον γεννήσαντα αγαπά και τον γεγεννημένον εξ αυτού.

Α Ιω. 5,1 Καθένας που έχει την αληθινήν και ενεργόν πίστιν, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής, έχει γεννηθή πνευματικώς από τον Θεόν και καθένας που αγαπά τον Θεόν, ο οποίος τον έχει γεννήσει πνευματικώς, αγαπά και τον αδελφόν του, που έχει γεννηθή από τον ίδιον Θεόν Πατέρα.

Α Ιω. 5,2 εν τούτω γινώσκομεν ότι αγαπάωμεν τα τέκνα του Θεού, όταν τον Θεόν αγαπάωμεν και τας εντολάς αυτού τηρώμεν.

Α Ιω. 5,2 Με τούτο εδώ το γεγονός γνωρίζομεν, ότι αγαπάωμεν ειλικρινώς τα τέκνα του Θεού, όταν αγαπάωμεν τον Θεόν με όλην μας την δύναμιν και αγωνιζόμεθα να τηρούμεν τας εντολάς του.

Α Ιω. 5,3 αυτή γάρ εστιν η αγάπη του Θεού, ίνα τας εντολάς αυτού τηρώμεν· και αι εντολαί αυτού βαρειαί ουκ εισιν,

Α Ιω. 5,3 Διότι αυτή είναι η προς τον Θεόν ειλικρινής αγάπη, να τηρούμεν τας εντολάς του και αι εντολαί του δεν είναι καταθλιπτικά και ακατόρθωτοι.

Α Ιω. 5,4 ότι πάν το γεγεννημένον εκ τού Θεού νικά τον κόσμον· και αυτή εστιν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών.

Α Ιω. 5,4 Διότι καθένας, που έχει αναγεννηθή από τον Θεόν, νικά τον αμαρτωλόν κόσμον, ο οποίος παρεβάλλει δυσκολίας εις την τήρησιν του θείου θελήματος. Και αυτή είναι η νίκη, η οποία ενίκησε τον κόσμον της αμαρτίας, η πίστις ημών, (η οποία καταλύει την αμαρτιαν και οδηγεί στον δρόμον της αρετής και της ζωής).

Α Ιω. 5,5 τις εστιν ο νικών τον κόσμον ει μη ο πιστεύων ότι Ιησούς εστιν ο υιός του Θεού;

Α Ιω. 5,5 Ποιός δε είναι εκείνος, που νικά πράγματι τον κόσμον των αμαρτιών, παρά μόνον εκείνος, που αδιστακτα πιστεύει, ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, που εννηθρόνησε δια την σωτηριαν των ανθρωπων;

Α Ιω. 5,6 Ουτός εστιν ο ελθών δι ύδατος και αίματος, Ιησούς Χριστός· ουκ εν τώ ύδατι μόνον, αλλ εν τώ ύδατι και το αίματι και το Πνεύμα εστι το μαρτυρούν, ότι το Πνεύμα εστιν η αλήθεια.

Α Ιω. 5,6 Αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λογος του Θεού, που ήλθε εις την γην ως άνθρωπος και απεδείχθη ως Μεσσίας δια του βαπτίσματος στο ύδωρ του Ιορδάνου, όπου εμαρτυρήθη από τον Πατέρα ως Υιός του αγαπητός και δια του αίματός του, που προσέφερε ως θυσίαν προς τον Θεόν δια την σωτηριαν ημών. Και δεν απεδείχθη Μεσσίας δια του βαπτίσματος μόνον, αλλά και δια του αίματός του, που έχυσε ως θυσίαν επάνω στον σταυρόν. Αλλά και το Αγιον Πνεύμα είναι εκείνο, που μαρτυρεί περί αυτού και η μαρτυρία αυτή είναι απολύτως αληθινή, διότι το Πνεύμα το Αγιον είναι αυτή αυτή η αλήθεια.

Α Ιω. 5,7 ότι τρεις εισιν οι μαρτυρούντες εν τώ ουρανώ, ο Πατήρ, ο Λόγος και το Αγιον Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις έν εισι·

Α Ιω. 5,7 Διότι τρεις είναι εκείνοι, οι οποίοι μαρτυρούν στον ουρανόν και λέγουν πάντοτε την απόλυτον και καθαράν αλήθειαν, ο Πατήρ, ο Λογος και το Αγιον Πνεύμα. Και αυτοί οι τρεις είναι ένα, διότι έχουν την αυτήν φύσιν και ουσίαν.

Α Ιω. 5,8 και τρεις εισιν οι μαρτυρούντες εν τή γη, το Πνεύμα και το ύδωρ και το αίμα, και οι τρεις εις το έν εισιν.

Α Ιω. 5,8 Και τρεις είναι εκείνοι, που μαρτυρούν κάτω εις την γην· το Αγιον Πνεύμα με τας προφητείας και αποκαλύψεις, το βάπτισμα του Χριστού στο ύδωρ του Ιορδάνου και το αίμα του Χριστού, που εκύθη κατά την σταυρικήν θυσίαν. Και τα τρία αυτά μαρτυρούν δια το ένα και το αυτό γεγονός, δια τον Ιησουν Χριστόν ως Θεάνθρωπον λυτρωτήν.

Α Ιω. 5,9 ει την μαρτυριαν των ανθρωπων λαμβάνομεν, η μαρτυρία τού Θεού μείζων εστιν· ότι αυτή εστιν η μαρτυρία τού Θεού ήν μεμαρτύρηκε περί τού υιού αυτού.

Α Ιω. 5,9 Εάν δε δεχόμεθα ως αληθινήν την μαρτυριαν των ανθρωπων, οι οποίοι ως άνθρωποι πιθανόν και να πλανώνται, ακόμη περισσότερον και χωρίς κανένα δισταγμόν πρέπει να δεχθώμεν την μαρτυριαν του Θεού, επειδή αυτή είναι ασυγκρίτως ανωτέρα από την μαρτυριαν των ανθρωπων· διότι η παρά πάνω μαρτυρία είναι η απολύτως αξιόπιστος μαρτυρία του Θεού, την οποίαν έχει δώσει, κατά τον πλέον επίσημον τρόπον περί του Υιού του.

Α Ιω. 5,10 ο πιστεύων εις τον υιόν του Θεού έχει την μαρτυριαν εν αυτώ· ο μη πιστεύων τώ Θεώ ψεύστην πεποίηκεν αυτόν, ότι ου πεπίστευκεν εις την μαρτυριαν ήν μεμαρτύρηκεν ο Θεός περί τού υιού αυτού.

Α Ιω. 5,10 Εκείνος δε που πιστεύει αδιστακτα στον Υιόν του Θεού, έχει αυτήν την μαρτυριαν μέσα του, επικυρωμένην και από την προσωπικήν του πείραν ως πιστού Χριστιανού. Εκείνος όμως που δεν πιστεύει στον Θεόν, είναι σαν να έχη κάμει

αυτόν ψεύστην και ανάξιον εμπιστοσύνης, διότι δεν έχει πιστεύσει εις την επίσημος μαρτυρίαν, την οποίαν έχει δώσει ο Θεός περί του Υιού του.

A Ιω. 5,11 και αυτή εστίν η μαρτυρία, ότι ζωήν αιώνιον έδωκεν ημίν ο Θεός, και αυτή η ζωή εν τώ υιώ αυτού εστιν.

A Ιω. 5,11 Και αυτή είναι η μεγάλη μαρτυρία του Θεού, ότι αυτός έδωκεν εις ημάς τους πιστούς ζωήν αιώνιον. Και αυτή η αιώνιος και μακαρία ζωή υπάρχει στον Υιόν του και μεταδίδεται δια του Υιού του εις όσους πιστεύουν εις αυτόν.

A Ιω. 5,12 ο έχων τον υιόν έχει την ζωήν· ο μη έχων τον υιόν του Θεού την ζωήν ουκ έχει.

A Ιω. 5,12 Διότι πράγματι εκείνος που έχει εις την καρδίαν του τον Υιόν και είναι ενωμένος με αυτόν δια της πίστεως, έχει την μαρτυρίαν και την αιώνιαν ζωήν. Εκείνος όμως που δεν έχει μέσα του τον Υιόν του Θεού, δεν έχει την αιώνιαν ζωήν.

A Ιω. 5,13 Ταύτα έγγραφα υμίν τοίς πιστεύουσιν εις το όνομα του υιού του Θεού, ίνα ειδήτε ότι ζωήν αιώνιον έχετε, και ίνα πιστεύητε εις το όνομα του υιού του Θεού.

A Ιω. 5,13 Εγγραφα αυτά εις σας, που πιστεύετε με όλην σας την καρδίαν στο όνομα του Υιού του Θεού, δια να γνωρίσετε καλά, ότι έχετε αιώνιαν ζωήν και δια να πιστεύσετε ακόμη περισσότερο και σταθερότερον στο όνομα του Υιού του Θεού.

A Ιω. 5,14 και αυτή εστίν η παρησία ήν έχομεν προς αυτόν, ότι εάν τι αιτώμεθα κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημών.

A Ιω. 5,14 Και αυτή η πίστις είναι το θάρρος και η παρησία, που έχομεν προς τον Θεόν, που εκδηλώνεται και στο γεγονός, ότι εάν του ζητούμεν κάτι σύμφωνον προς το θέλημά του, ακούει την προσευχήν μας και εκπληρώνει το αίτημά μας.

A Ιω. 5,15 και εάν οίδαμεν ότι ακούει ημών ό αν αιτώμεθα, οίδαμεν ότι έχομεν τα αιτήματα ά ητήκαμεν παρ αυτού.

A Ιω. 5,15 Και εφ' όσον γνωρίζομεν καλά και είμεθα βέβαιοι ότι μας ακούει εις ό,τι ηθέλαμεν ζητήσει από αυτόν, γνωρίζομεν επίσης καλά, ότι έχομεν και τα αιτήματα που εξητήσαμεν από αυτόν δια της προσευχής (εφ' όσον βέβαια αυτά είναι σύμφωνα με το άγιον θέλημα του).

A Ιω. 5,16 Εάν τις ιδη τον αδελφόν αυτού αμαρτάνοντα αμαρτίαν μη προς θάνατον, αιτήσει, και δώσει αυτό ζωήν, τοίς αμαρτάνουσι μη προς θάνατον. έστιν αμαρτία προς θάνατον· ου περι εκείνης λέγω ίνα ερωτήση.

A Ιω. 5,16 Εάν κανείς ιδη τον αδελφόν του να διαπράττει αμαρτίαν, η οποία δεν φέρει πνευματικόν θάνατον, θα ζητήσει από τον Θεόν δια της προσευχής και θα δώση ο Θεός εις αυτόν ζωήν· δηλαδή θα δώση άφεσιν και ζωήν, εις εκείνους που περιπίπτουν εις μη θανάσιμα αμαρτήματα. Υπάρχει αμαρτία, η οποία οδηγεί προς τον πνευματικόν θάνατον· δεν λέγω και δεν προτρέπω να παρακαλέση κανείς τον Θεόν δια την θανάσιμον και αθεράπευτον πλέον αυτήν αμαρτίαν.

A Ιω. 5,17 πάσα αδικία αμαρτία εστί· και έστιν αμαρτία ου προς θάνατον.

A Ιω. 5,17 Καθε αδικία, και η πλέον μικρά παράβασις του θείου θελήματος, είναι αμαρτία. ΑΛΛ' υπάρχει και αμαρτία, που οδηγεί προς τον πνευματικόν θάνατον.

A Ιω. 5,18 Οίδαμεν ότι πάς ο γεγεννημένος εκ του Θεού ουχ αμαρτάνει, αλλ ο γεννηθείς εκ του Θεού τηρεί εαυτόν, και ο πονηρός ουχ άπτεται αυτού.

A Ιω. 5,18 Γνωρίζομεν δε καλά, ότι καθένας που έχει αναγεννηθή από τον Θεόν, αγωνίζεται επιτυχώς κατά της αμαρτίας και δεν αμαρτάνει. Αλλά προφυλάσσει τον εαυτόν του από την αμαρτίαν εκείνος, που έχει αναγεννηθή από τον Θεόν, και ο πονηρός δεν τον θίγει ούτε και έχει καμμίαν εξουσίαν επάνω εις αυτόν.

A Ιω. 5,19 οίδαμεν ότι εκ του Θεού εσμεν, και ο κόσμος όλος εν τώ πονηρώ κείται.

A Ιω. 5,19 Εχομεν βεβαίαν την πληροφορίαν της συνειδήσεως ότι ημείς οι πιστοί είμεθα από τον Θεόν, ενώ εξ αντιθέτου όλοι οι μακράν του Θεού, οι άνθρωποι του αμαρτωλού κόσμου, είναι βυθισμένοι μέσα εις την πονηρίαν και ευρίσκονται κάτω από την εξουσίαν του πονηρού.

A Ιω. 5,20 οίδαμεν δε ότι ο υιός του Θεού ήκει και δέδωκεν ημίν διάνοιαν ίνα γινώσκωμεν τον αληθινόν· και εσμεν εν τώ αληθινώ, εν τώ υιώ αυτού Ιησού Χριστώ. ούτός εστιν ο αληθινός Θεός και ζωή αιώνιος.

A Ιω. 5,20 Γνωρίζομεν δε καλά, ότι ο Υιός του Θεού έχει έλθει και μας έδωσε νουν φωτισμένον και ικανόν να γνωρίζωμεν τον αληθινόν Θεόν. Είμεθα δε και ζώμεν μέσα στον αληθινόν Θεόν, δια του Υιού του, του Ιησού Χριστού. Και αυτός, ο Ιησούς Χριστός, είναι ο αληθινός Θεός, και η αιώνιος ζωή και η ανεξάντλητος πηγή της αιωνίας ζωής.

A Ιω. 5,21 Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων· αμήν.

A Ιω. 5,21 Παιδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά, προφυλάξτε τον εαυτόν σας από τα διάφορα είδωλα του αμαρτωλού και άπιστου κόσμου. Αμήν.

B' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

B Ιω. 1,1 Ο πρεσβύτερος εκλεκτή κυρία και τοίς τέκνοις αυτής, ούς εγώ αγαπώ εν αληθεία, και ουκ εγώ μόνος, αλλά και πάντες οι εγνωκότες την αλήθειαν,

B Ιω. 1,1 Εγώ, ο μεγαλύτερος κατά την ηλικίαν και κατά το αξίωμα, το οποίον μου έχει δώσει ο Θεός, γράφω προς την εκλεκτήν κυρίαν και τα τέκνα της, προς την Εκκλησίαν δηλαδή του Θεού και τα πιστά αυτής μέλη, που εγώ τους αγαπώ με την αληθινήν και ειλικρινή αγάπην. Και όχι μόνον εγώ τους αγαπώ, αλλά και όλοι όσοι έχουν γνωρίσει και δεχθή την αλήθειαν του Χριστού.

B Ιω. 1,2 διά την αλήθειαν την μένουσαν εν ημίν, και μεθ ημών έσται εις τον αιώνα·

B Ιω. 1,2 Και ακριβώς δια την αλήθειαν αυτήν, η οποία μένει και βασιλεύει εις τας καρδίας σας και κατευθύνει την ζωήν σας, σας αγαπώμεν. Και η αλήθεια αυτή θα είναι μαζί σας πάντοτε, αιώνιος και αναφαίρετος θησαυρός.

B Ιω. 1,3 έσται μεθ υμών χάρις, έλεος, ειρήνη παρά Θεού πατρός και παρά Κυρίου Ιησού Χριστού του υιού του πατρός, εν αληθεία και αγάπη.

B Ιω. 1,3 Είναι και θα είναι πάντοτε μαζί σας η χάρις, το έλεος, η ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού και Πατρός. Αυταί δε αι δωρεαί του Θεού ας υπάρχουν μέσα σας συνυφασμένοι με την αλήθειαν και με την ενεργόν αγάπην.

B Ιω. 1,4 Εχάρην λίαν ότι εύρηκα εκ των τέκνων σου περιπατούντας εν αληθεία, καθώς εντολήν ελάβομεν παρά του πατρός.

B Ιω. 1,4 Εχάρηκα πάρα πολύ, διότι προσωπικώς εγνώρισα μερικά από τα τέκνα σου και τα ευρήκα να πορεύονται και να ζουν κατά την αλήθειαν του Ευαγγελίου, σύμφωνα με την εντολήν που ελάβαμεν από τον Θεόν Πατέρα δια μέσου του

Ιησού Χριστού.

Β Ιω. 1,5 και νύν ερωτώ σε, κυρία, ουχ ως εντολήν γράφων σοι καινήν, αλλά ήν είχομεν απ αρχής, ίνα αγαπώμεν αλλήλους.

Β Ιω. 1,5 Και τώρα σε παρακαλώ, κυρία, όχι σαν να σου γράφω κάποια νέα εντολήν, αλλά την εντολήν που είχαμεν λάβει ευθύς εξ αρχής, να αγαπώμεν ο ένας τον άλλον.

Β Ιω. 1,6 και αυτή εστίν η αγάπη, ίνα περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού. αυτή εστίν η εντολή, καθώς ηκούσατε απ αρχής, ίνα εν αυτή περιπατήτε.

Β Ιω. 1,6 Αυτή δε είναι και στούτο συνίσταται η αγάπη, να ζώμεν και να συμπεριφερώμεθα σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού. Η αγάπη αυτή είναι η μεγάλη και βασική εντολή, όπως έχετε ακούσει ευθύς εξ αρχής, από τότε που εδιδάχθητε το Ευαγγέλιον, δια να πορεύεσθε και να ζήτε μέσα εις την αγάπην.

Β Ιω. 1,7 ότι πολλοί πλάνοι εισήλθον εις τον κόσμον, οι μη ομολογούντες Ιησούν Χριστόν ερχόμενον εν σαρκί· ούτός εστιν ο πλάνος και ο αντίχριστος.

Β Ιω. 1,7 Αγρονίζεσθε να κρατήτε την αλήθειαν και την αγάπην, διότι πολλοί πλανεμένοι εισήλθον μέσα στον κόσμον, οι οποίοι δεν παραδέχονται και δεν ομολογούν, ότι ο Ιησούς Χριστός, ο Σωτήρ ημών, θα έλθη πάλιν ως Θεός και άνθρωπος να κρίνη τον κόσμον. Αυτός που δεν παραδέχεται την αλήθειαν αυτήν είναι ο αντίχριστος, ο πλανεμένος, που προσπαθεί να εξαπατήσει τους ανθρώπους.

Β Ιω. 1,8 βλέπετε εαυτούς, ίνα μη απολέσωμεν ά εργασάμεθα, αλλά μισθόν πλήρη απολάβωμεν.

Β Ιω. 1,8 Παρακολουθείτε και προσέχετε πολύ τους εαυτούς σας, δια να μη χάσωμεν όσα έως τώρα έχομεν εργασθή, αλλά να παρώμεν πλήρη και ολόκληρον τον μισθόν μας.

Β Ιω. 1,9 πās ο παραβαίνων και μη μένων εν τή διδαχή του Χριστού Θεόν ουκ έχει· ο μένων εν τή διδαχή του Χριστού, ούτος και τον πατέρα και τον υιόν έχει.

Β Ιω. 1,9 Καθένας που παραβαίνει το θέλημα του Θεού και δεν μένει μέσα εις την διδασκαλίαν του Χριστού, δεν έχει τον Θεόν μαζί του. Εξ αντιθέτου, εκείνος που μένει πιστός εις την διδασκαλίαν του Χριστού, αυτός έχει μέσα του κατοικούντας τον Πατέρα και τον Υιόν.

Β Ιω. 1,10 εί τίς έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χαιρουν αυτό μη λέγετε·

Β Ιω. 1,10 Εάν κανείς έρχεται προς σας και δεν έχη μαζί του ως ακλόνητον πίστιν του αυτήν την διδασκαλίαν, μη τον παίρνετε στο σπίτι σας και ούτε χαιρετισμόν να του απυθύνετε.

Β Ιω. 1,11 ο γάρ λέγων αυτό χαιρουν κοινωνεί τοίς έργοις αυτού τοίς πονηροίς.

Β Ιω. 1,11 Διότι εκείνος που τον χαιρετά και τον συναναστρέφεται με οικειότητα, είναι σαν να τον αμνηστεύη και να τον εθαυρήνη εις τα πονηρά έργα και να γίνεται συμμετοχος εις αυτά.

Β Ιω. 1,12 Πολλά έχων υμίν γράφειν, ουκ ηβουλήθην διά χάρτου και μελανος, αλλά ελπίζω ελθειν προς υμάς και στόμα προς στόμα λαλήσαι, ίνα η χαρά ημών ή πεπληρωμένη.

Β Ιω. 1,12 Μολονότι έχω πολλά να σας γράψω, δεν ηθέλησα με χαρτί και μελάνη να τα εκθέσω, αλλ' ελπίζω να σας επισκευθώ και να ομιλήσω μαζί σας από κοντά, στόμα με στόμα, δια να είναι η χαρά μας πλήρης και τελεία.

Β Ιω. 1,13 ασπάζεται σε τα τέκνα της αδελφής σου της εκλεκτής· αμήν.

Β Ιω. 1,13 Σε χαιρετούν τα παιδιά της εκλεκτής αδελφής σου, της Εκκλησίας δηλαδή που είναι εδώ. Αμήν.

Γ' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Γ Ιω. 1,1 Ο πρεσβύτερος Γαΐω τώ αγαπητώ, ον εγώ αγαπώ εν αληθεία.

Γ Ιω. 1,1 Εγώ, ο μεγαλύτερος κατά την ηλικίαν και κατά το αξίωμα, το οποίον μου έχει δώσει ο Θεός, προς τον αγαπητόν Γαΐον, τον οποίον εγώ αγαπώ με την αγνήν και άδολον αγάπην του Χριστού.

Γ Ιω. 1,2 Αγαπητέ, περί πάντων εύχομαί σε ευοδούσθαι και υγιάινειν, καθώς ευοδούται σου η ψυχή.

Γ Ιω. 1,2 Αγαπητέ, εύχομαι να κατευδώνεσαι και να προοδεύης εις όλα και να υγιάινης, όπως προοδεύει και κατευδώνεται η ψυχή σου.

Γ Ιω. 1,3 εχάτην γάρ λιαν ερχομένων αδελφών και μαρτυρούντων σου τή αληθεία, καθώς σύ εν αληθεία περιπατείς.

Γ Ιω. 1,3 Εχάτηκα δε πολύ και χαιρώ κάθε φοράν που έρχονται αδελφοί, οι οποίοι με πληροφορούν και μαρτυρούν δια την αλήθειαν σου, δηλαδή δια το γεγονός ότι συ ζης και συμπεριφέρεσαι σύμφωνα με την αλήθειαν του Ευαγγελίου.

Γ Ιω. 1,4 μειζότεραν τούτων ουκ έχω χαράν, ίνα ακούω τα εμά τέκνα εν αληθεία περιπατούντα.

Γ Ιω. 1,4 Δεν έχω δε άλλην μεγαλυτέραν χαράν, από το να ακούω, ότι τα πνευματικά μου τέκνα ζουν μέσα εις την αλήθειαν και φέρονται όπως επιβάλλει η αλήθεια.

Γ Ιω. 1,5 Αγαπητέ, πιστόν ποιείς ό εάν εργάση εις τους αδελφούς και εις τους ξένους,

Γ Ιω. 1,5 Αγαπητέ, πράττεις και ενεργείς κατά τρόπον σύμφωνον προς την πίστιν του Χριστού κάθε τι, που εργάζεσαι και θα εργασθής δια την πνευματικήν και υλικήν εξυπηρέτησιν των γνωστών αδελφών, αλλά και των αγνώστων, που έχουν ανάγκην να τους φιλοξενήσης.

Γ Ιω. 1,6 οί εμαρτύρησάν σου τή αγάπη ενώπιον εκκλησίας, ούς καλώς ποιήσεις προπέμψας αξίως του Θεού.

Γ Ιω. 1,6 Αυτοί εμαρτύρησαν και διεβεβαίωσαν εμπρός εις την συγκέντρωσιν των πιστών δια την αγάπην, που δείχνεις εις όλους. Αυτούς καλώς θα πράξης, εάν και στο μέλλον τους κατευδώσης όπως θέλει ο Θεός, παρέχων εις αυτούς όσα τους χρειάζονται δια το ταξίδι των.

Γ Ιω. 1,7 υπέρ γάρ του ονόματος εξήλθον, μηδέν λαμβάνοντες από των εθνικών.

Γ Ιω. 1,7 Διότι αυτοί δια το όνομα του Χριστού εβγήκαν και περιοδεύουν ανά τα διάφορα μέρη, χωρίς να παίρνουν τίποτε από τους εθνικούς, προς τους οποίους κηρύττουν την αλήθειαν του Ευαγγελίου.

Γ Ιω. 1,8 ημείς ούν οφείλομεν απολαμβάνειν τους τοιούτους, ίνα συνεργοί γινώμεθα τή αληθεία.

Γ Ιω. 1,8 Ημείς, λοιπόν, έχομεν υποχρέωσιν να υποδεχώμεθα και να φιλοξενούμεν αυτούς τους αδελφούς μας, δια να γινώμεθα έτσι συνεργάται εις την διάδοσιν της αληθείας.

Γ Ιω. 1,9 Έγραψα τή εκκλησία· αλλ ο φιλοπρωτεύων αυτών Διοτρεφής ουκ επιδέχεται ημάς.

Γ Ιω. 1,9 Έγραψα εις την Εκκλησίαν δια το καθήκον αυτό της φιλοξενίας. Αλλ' ο Διοτρεφής, που επιδιώκει να κατέχη τα πρωτεία επί των μελών της Εκκλησίας, δεν με δέχεται ως πρεσβύτερον, ως απόστολον του Χριστού.

Γ Ιω. 1,10 Διά τούτο, εάν έλθω, υπομνήσω αυτού τα έργα ά ποιεί, λόγοις πονηροίς φλυαρών ημάς· και μη ακρούμενος επί τούτοις ούτε αυτός επιδέχεται τους αδελφούς και τους βουλομένους κωλύει και εκ της εκκλησίας εκβάλλει.

Γ Ιω. 1,10 Δια τούτο, εάν έλθω προς σας, θα υπενθυμίσω ενώπιον όλων τα έργα, τα οποία πράττει φλυαρών εις βάρος μας και κατηγορών ημάς με ανόητα και κακόβουλα λόγια. Και μη ακρούμενος εις αυτά ούτε ο ίδιος δέχεται να φιλοξενή τους περιοδεύοντας δια το κήρυγμα του Ευαγγελίου αδελφούς, αλλά και τους εμποδίζει. Και αν αυτοί επιμείνουν στο καθήκον της φιλοξενίας, τους διώχνει έξω από την Εκκλησίαν.

Γ Ιω. 1,11 Αγαπητέ, μη μιμού το κακόν, αλλά το αγαθόν. ο αγαθοποιών εκ τού Θεού εστιν· ο κακοποιών ουχ εώρακε τον Θεόν.

Γ Ιω. 1,11 Αγαπητέ, μη μιμείσαι το κακόν, αλλά να μιμήσαι το αγαθόν. Εκείνος που πράτει με προθυμίαν και ανιδιοτέλειαν το αγαθόν είναι από τον Θεόν. Εξ αντιθέτου, εκείνος που πράτειτο κακόν, δεν έχει ιδει και δεν έχει γνωρίσει καθόλου τον Θεόν.

Γ Ιω. 1,12 Δημητρίω μεμαρτύρηται υπό πάντων και υπ αυτής της αληθείας· και ημείς δε μαρτυρούμεν, και οίδατε ότι η μαρτυρία ημών αληθής εστι.

Γ Ιω. 1,12 Δια τον Δημήτριον έχει δοθή καλή μαρτυρία από όλους και από αυτήν ταύτην την φωνήν των γεγονότων. Αλλά και ημείς μαρτυρούμεν και επιβεβαιώνομεν τούτο· και ξέρετε καλά, ότι η μαρτυρία μας είναι αληθινή.

Γ Ιω. 1,13 Πολλά είχαν γράφειν, αλλ ου θέλω διά μέλανος και καλάμου σοι γράψαι·

Γ Ιω. 1,13 Πολλά είχα να σου γράψω, αλλά δεν θέλω να σου τα γράψω με μελάνη και πέννα.

Γ Ιω. 1,14 ελπίζω δε ευθέως ιδείν σε, και στόμα προς στόμα λαλήσομεν.

Γ Ιω. 1,14 Ελπίζω δε έντος ολίγου να σε ιδώ και να ομιλήσωμεν δια ζώσης φωνής από κοντά.

Γ Ιω. 1,15 ειρήνη σοι. ασπάζονται σε οι φίλοι. ασπάζου τους φίλους κατ όνομα.

Γ Ιω. 1,15 Η ειρήνη του Θεού άς είναι πάντοτε μαζί σου. Σε χερετούν οι εδώ φίλοι σου και αδελφοί. Χαιρέτησε ένα-ένα με τ' όνομα του τους φίλους μας και αδελφούς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΟΥΔΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Ιου. 1,1 Ιούδας, Ιησού Χριστού δούλος, αδελφός δε Ιακώβου τοίς εν Θεώ πατρί ηγιασμένοις και Ιησού Χριστώ τετηρημένοις κλητοίς·

Ιου. 1,1 Εγώ ο Ιούδας, δούλος του Ιησού Χριστού, αδελφός δε του Ιακώβου, προς τους κεκλημένους εις την χριστιανικήν πίστιν, οι οποίοι έχουν αγιασθή από τον Θεόν και Πατέρα και έχουν διαφυλαχθή από τον κίνδυνον και τον μολυσμόν της αμαρτίας προς χάριν του Ιησού Χριστού,

Ιου. 1,2 έλεος υμίν και ειρήνη και αγάπη πληθυνθείη.

Ιου. 1,2 εύχομαι να αυξάνη και να πλεονάζη εις σας το έλεος και η ειρήνη και η αγάπη.

Ιου. 1,3 Αγαπητοί, πάσαν σπουδήν ποιούμενος γράφειν υμίν περί της κοινής σωτηρίας, ανάγκην έσχον γράψαι υμίν παρακαλών επαγωνίζεσθαι τή άπαξ παραδοθείση τοίς αγίοις πίστει.

Ιου. 1,3 Αγαπητοί, μολονότι ησθανόμην μέγαλον πόθον και ενδιαφέρον να σας γράψω δια την σωτηρίαν, την οποίαν εις όλους μας χαρίζει ο Χριστός, ευρέθηκα και εις την ανάγκην από αυτά ταύτα τα πράγματα να σας γράψω, δια να σας παρακαλέσω και σας προτρέψω να αγωνίζεσθε με δύναμιν και επιμονήν υπέρ της πίστεως, η οποία άπαξ δια παντός έχει παραδοθή στους Χριστιανούς.

Ιου. 1,4 παρεισέδυσαν γάρ τινες άνθρωποι, οι πάλοι προγεγραμμένοι εις τούτο το κρίμα, ασεβείς, την τού Θεού ημών χάριν μετατιθέντες εις ασέλγειαν και τον μόνον δεσπότην και Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν αρνούμενοι.

Ιου. 1,4 Και τούτο, διότι με τρόπον δόλιον και απατηλόν εισεχώρησαν εις την Εκκλησίαν μερικοί άνθρωποι, δια τους οποίους η Γραφή προ πολλού χρόνου είχε προφυτεύσει και ορίσει, ότι θα έπαιρναν επάνω τους αυτήν την φοβερά καταδίκην. Ασεβείς αυτοί, νοθεύουν και διαστρέφουν την δωρεάν και την αλήθειαν, που μας έχει δώσει ο Θεός, ζητούντες με σοφιστικά και πονηρά επιχειρήματα να δικαιολογήσουν την φαυλότητα και ανηθικότητα αυτών και αρνούμενοι τον ένα και μόνον Δεσπότην και Κυριον μας, τον Ιησούν Χριστόν.

Ιου. 1,5 Υπομνήσαι δε υμάς βούλομαι, ειδότας υμάς άπαξ τούτο ότι ο Κύριος λαόν εκ της Αιγύπτου σώσας, το δεύτερον τους μη πιστεύσαντας απώλεσεν,

Ιου. 1,5 Θελω δε να σας υπενθυμίσω, μολονότι σστο έχετε μάθει καλά άπαξ δια παντός, ότι ο Κυριος αφού πρώτον δια πλήθους θαυμάτων έσωσε τον Ισραηλιτικόν λαόν από την χώραν της Αιγύπτου, έπειτα όσους δεν επίστευσαν τους κατεδίκασε να αποθάνουν εις την έρημον.

Ιου. 1,6 αγγέλους τε τους μη τηρήσαντας την εαυτών αρχήν, αλλά απολιπόντας το ίδιον οικητήριον εις κρίσιν μεγάλης ημέρας δεσμούς αιτίοις υπό ζόφον τετήρηκεν·

Ιου. 1,6 Και τους αγγέλους, οι οποίοι δεν διεφύλαξαν την αρχικήν αυτών αγνότητα και αγιότητα, το υψηλόν των αγγελικών αξίωμα, αλλ' εγκατέλειψαν την ουρανίαν αυτών κατοικίαν και ζωήν, τους έχει φυλάξει δεμένους με τα αιώνια σκοτεινά δεσμά της βαρείας ενοχής των, δια να δικασθούν κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως.

Ιου. 1,7 ως Σόδομα και Γόμορα και αι περί αυτάς πόλεις τον όμοιον τούτοις τρόπον εκπορνεύσασαι και απελθούσαι οπίσω σαρκός ετέρας πρόκεινται δείγμα, τυρός αιωνίου δίκην υπέχουσαι.

Ιου. 1,7 Όπως επίση τα Σοδομα και τα Γομορα και αι ολόγυρά των πόλεις, αι οποίαι κατά τρόπον όμοιον με τους ασεβείς, περί των οποίων έγραψα παραά πάνω, παρεδόθησαν, εις την πορνείαν και έτρεξαν προς παραά φύσιν ασελγείας εις άλλα σώματα και διεφθάρησαν και εβεβηλώθησαν, είναι ενώπιόν μας παραδείγμα διεστραμμένων ανθρώπων, που ετιμωρήθησαν με το καταστρεπτικόν πυρ, που η θεία οργή έστειλεν εξ ουρανού.

Ιου. 1,8 όμοίως μέντοι και ούτοι ενυπνιαζόμενοι σάρκα μόν μαιίνουσι, κυριότητα δε αθετούσι, δόξας δε βλασφημούσιν.

Ιου. 1,8 Κατά ένα όμοιον τρόπον και αυτοί οι ασεβείς παραπλανώνται από τα αμαρτωλά όνειρα της εξημμένης φαντασίας των, και το μεν σώμα μολύνουν με τας αισχράς πράξεις, την μεγαλειώδη δε εξουσίαν του Υιού του Θεού απορρίπτουν,

υβρίζουν δε και χλευάζουν τους ενδόξους αγγέλους.

Ιου. 1,9 ο δε Μιχαήλ ο αρχάγγελος, ότε τώ διαβόλω διακρινόμενος διελέγετο περί τού Μωϋσέως σώματος, ουκ ετόλμησε κρίσιν επενεγκείν βλασφημίας, αλλ είπεν: επιτιμήσαι σοι Κύριος.

Ιου. 1,9 Ο δε Μιχαήλ, ο αρχάγγελος, όταν αντηγωνίζετο και συνδιελέγετο με τον διάβολον, ο οποίος ήθελε να αρπάξη το νεκρόν σώμα του Μωϋσέως, δεν ετόλμησε να εκφέρη εναντίον του καταδικαστικήν κρίσιν με υβριστικούς και χλευαστικούς λόγους. Αλλ' είπεν στον διάβολον: "ο Κυριος να σε τιμωρήση δια την δολίαν πράξιν, που επιχειρείς να κάμης".

Ιου. 1,10 ούτοι δε όσα μέν ουκ οίδασι βλασφημοϋσιν, όσα δε φυσικώς ως τα άλογα ζώα επίστανται, εν τούτοις φθείρονται.

Ιου. 1,10 Αυτοί όμως όσα μεν μεγάλα και πνευματικά και θεία δεν γνωρίζουν, τα υβρίζουν και τα χλευάζουν, όσα δε με τας φυσικές των αισθήσεις και επιθυμίας, σαν τα άλογα ζώα, γνωρίζουν, μέσα εις αυτά διαφθείρονται και καταστρέφονται.

Ιου. 1,11 ουαί αυτοίς, ότι τή οδώ τού Καϊν επορευθήσαν, και τή πλάνη τού Βαλαάμ μισθού εξεχύθησαν, και τή αντιλογία τού Κορε άπώλοντο.

Ιου. 1,11 Αλλοίμονον εις αυτούς, διότι εβάδισαν τον δρόμον του Καϊν και εγκληματούν με το παράδειγμά των και τας ψευδολογίας των, εναντίον των αδελφών των. Αλλοίμονόν των διότι εχύθησαν ασυγκράτητοι εις την πλάνην του Βαλαάμ, ένεκα υλικού κέρδους, και εχάθησαν μέσα εις την επανάστασιν του Κορε κατά του Θεού.

Ιου. 1,12 Ούτοί εισιν εν ταις αγάπαις υμών σπιλάδες, συνευχωϋμενοι αφόβως, εαυτούς ποιμαίνοντες, νεφέλαι άνυδροι υπό ανέμων παραφερόμεναι, δένδρα φθινοπωρινά, άκαρπα, δις αποθανόντα, εκριζωθέντα,

Ιου. 1,12 Αυτοί είναι εστίαι μολύνσεως εις τα κοινά δείπνα σας, τα συνδεδεμένα με το μυστήριον της θείας Ευχαριστίας. Συντρώνουν μαζή σας, χωρίς κανένα φόβον και καμμίαν εντροπήν. Αυτοί ποιμούν κατά τας ορέξεις των τον εαυτόν των και ζουν εις βάρος των άλλων, χωρίς να προσφέρουν τίποτε, άστατοι και χωρίς περιεχόμενον, σαν σύννεφα χωρίς νερό, που σπρώνχονται και τροβιλίζονται εδώ και εκεί από τους ανέμους. Είναι δένδρα φθινοπωρινά, που και αν τύχη και ανθίσουν, μερών οπωσδήποτε άκαρπα, δύο φορές πεθαμένα και ξηρά, (μίαν πριν πιστεύσουν στον Χριστόν και δευτέραν, που έχουν απαρηγηθή και ξεκόψει απ' τον Χριστόν): δένδρα, που έχουν ξεριζωθή από την Εκκλησίαν του Χριστού.

Ιου. 1,13 κύματα άγρια θαλάσσης επαφρίζοντα τας εαυτών αισχύνας, αστέρες πλανήται, οίς ο ζόφος τού σκότους εις τον αιώνα τετήρηται.

Ιου. 1,13 Είναι άγρια κύματα θαλάσσης που χύνουν προς τα έξω σαν αηδιαστικόν αφρόν τας αισχύρας και επαισχύντους πράξεις των. Είναι αστέρια, που πλανώνται έξω από την τροχίαν των εδώ και εκεί, δια να εξαπατούν τους ταξιδεύοντας, να βαδίζουν δε και οι ίδιοι προς τον όλεθρον. Εις αυτούς έχει επιφυλαχή αιωνία η τιμωρία, το πυκνόν και αδιαπέραστον σκότος του Αδου.

Ιου. 1,14 προεφήτευσε δε και τούτοις έβδομος από Αδάμ Ενώχ λέγων: ιδού ήλθε Κύριος εν αγίαις μυριάσιν αυτού,

Ιου. 1,14 Εχει δε προφήτευσει δι' αυτούς και ο Ενώχ, έβδομος στους γενεαλογικούς καταλόγους από τον Αδάμ, λέγων: "ιδού ήλθεν ο Κυριος με τας μυριάδας των αγίων αυτού αγγέλων και δικαίων,

Ιου. 1,15 ποιήσαι κρίσιν κατά πάντων και ελέγξει πάντας τους ασεβείς αυτών περί πάντων των έργων ασεβείας αυτών ών ησέβησαν και περί πάντων των σκληρών ών ελάλησαν κατ αυτού αμαρτωλοί ασεβείς.

Ιου. 1,15 δια να κάμη κρίσιν εναντίον όλων των αμαρτωλών και να ελέγξη όλους τους ασεβείς μεταξύ αυτών, δι' όλα τα έργα της ασεβείας των, με τα οποία ύβρισαν τον Θεόν, και δι' όλα τα βλάσφημα και διεστραμμένα λόγια, τα οποία αμαρτωλοί ασεβείς είπαν εναντίον του Θεού".

Ιου. 1,16 Ούτοί εισι γογγυσταί, μεμφίμοιοι, κατά τας επιθυμίας αυτών πορευόμενοι, και το στόμα αυτών λαλεί υπέρρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα ωφελείας χάριν.

Ιου. 1,16 Αυτοί γογγύζουν πάντοτε και μεμφιμοιούν εναντίον του Θεού, ζώντες και συμπεριφερόμενοι σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της καρδιάς των, το στόμα των λαλεί αλαζονικά και πομπώδη λόγια, προσποιούμενοι ότι θαυμάζουν πρόσωπα πλούσια και ισχυρά, τα οποία και κολακεύουν, δια να επιτύχουν με τας κολακείας των υλικά κέρδη.

Ιου. 1,17 Υμείς δε, αγαπητοί, μνήσθητε των ρημάτων των προειρημένων υπό των αποστόλων τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,

Ιου. 1,17 Σεις δε, αγαπητοί, ενθυμηθήτε τα λόγια τα οποία εκ των προτέρων και ως προφητικά έχουν λεχθή από τους αποστόλους του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ιου. 1,18 ότι έλεγον υμίν ότι εν εσχάτω χρόνω έσονται εμπαικται κατά τας εαυτών επιθυμίας πορευόμενοι των ασεβίων.

Ιου. 1,18 Ενθυμηθήτε, ότι αυτοί σας έλεγαν, πως κατά τους τελευταίους καιρούς, που θα προηγηθούν από την παρουσίαν του Χριστού, θα υπάρξουν άνθρωποι ειρώνες και χλευασταί εναντίον του Θεού και του θελήματός του, που θα ζουν και θα συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας φαύλας επιθυμίας των, δια να διαπραττουν έτσι ασεβείας.

Ιου. 1,19 Ούτοί εισιν οι αποδιορίζοντες, ψυχικοί, Πνεύμα μη έχοντες.

Ιου. 1,19 Αυτοί είναι που δημιουργούν διαιρέσεις εις την Εκκλησίαν, άνθρωποι ζωώδεις που κυριαρχονται από τα κατώτερα ένστικτα και οι οποίοι ούτε Πνεύμα Θεού έχουν ούτε και το ιδικόν των πνεύμα έχουν καλλιεργημένον και προικισμένον με την θείαν χάριν.

Ιου. 1,20 Υμείς δε, αγαπητοί, τή αγιωτάτη υμών πίστει εποικοδομούντες εαυτούς, εν Πνεύματι Αγίω προσευχόμενοι,

Ιου. 1,20 Σεις όμως, αγαπητοί, οικοδομούντες τους εαυτούς σας επάνω στο θεμέλιον της αγιωτάτης πίστεώς σας, προσευχόμενοι με τον φωτισμόν και την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος,

Ιου. 1,21 εαυτούς εν αγάπη Θεού τηρήσατε, προσδεχόμενοι το έλεος τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, εις ζωήν αιώνιον.

Ιου. 1,21 φυλάξατε τους εαυτούς σας μέσα εις την αγάπην του Θεού, περιμένοντες με εμπιστοσύνην και υπομονήν το έλεος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δια να αξιωθήτε έτσι να εισέλθετε εις την αιώνιον ζωήν.

Ιου. 1,22 και ούς μέν ελεείτε διακρινόμενοι,

Ιου. 1,22 Και εις άλλους μεν να δείχνετε έλεος και καλωσύνην, συνομιλούντες και καθοδηγούντες αυτούς εις την γνώσιν του αληθινού Θεού,

Ιου. 1,23 ούς δε εν φόβω σώζετε, εκ τού πυρός αρπάζοντες, μισούντες και τον από της σαρκός εσπιλωμένον χιτώνα.

Ιου. 1,23 άλλους δε με φόβον και σύνεσιν μήπως και σεις βλαβήτε από το κακόν των παράδειγμα, αγωνισθήτε να τους σώζετε, αρπάζοντες αυτούς από την φωτιάν των θανασιμών κινδύνων της αμαρτίας και μισούντες σαν ρυπαρόν χιτώνα την ζωήν, την μολυσμένην από τας αμαρτίας και τα πάθη της σαρκός.

Ιου. 1,24 Τώ δε δυναμένω φυλάξει αυτούς απταίστους και στήσαι κατενώπιον της δόξης αυτού αμώμους εν αγαλλιάσει,
Ιου. 1,24 Εις αυτόν δε, ο οποίος ημπορεί να σας προφυλάξει και διατηρήσει απταίστους και να σας παρουσιάση εμπρός εις την άπειρον δόξαν του ακηλιδώτους και αγνούς, γεμάτους αγαλλίασιν,
Ιου. 1,25 μόνω σοφώ Θεώ σωτήρι ημών, δόξα και μεγαλωσύνη, κράτος και εξουσία και νύν και εις πάντας τους αιώνας· αμήν.
Ιου. 1,25 στον μόνον σοφόν Θεόν, τον Σωτήρα μας, ας είναι η άπειρος δόξα και μεγαλειότης, η απόλυτος κυριαρχία και εξουσία και τώρα και εις όλους τους αιώνας. Αμήν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Αποκ. 1,1 Αποκάλυψις Ιησού Χριστού, ήν έδωκεν αυτό ο Θεός, δείξει τοίς δούλοις αυτού ά δει γενέσθαι εν τάχει, και εσήμανεν αποστείλας διά τού αγγέλου αυτού τώ δούλω αυτού Ιωάννη,

Αποκ. 1,1 Αποκάλυψις της θείας βουλής και αποφάσεως περί του Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας του, την οποίαν αποκάλυψιν έδωκεν εις αυτόν ο Θεός ως προς αρχηγόν της Εκκλησίας, δια να δείξη και φανερώση στους πιστούς δούλους του εκείνα, τα οποία έπρεπε κατά την θείαν βουλήν να πραγματοποιηθούν συντόμως. Και κατέστησεν αυτά γνωστά στον Ιωάννην, τον δούλον αυτού, δια μέσου του αγγέλου, τον οποίον απέστειλε.

Αποκ. 1,2 ός εμαρτύρησε τον λόγον τού Θεού και την μαρτυριαν Ιησού Χριστού, όσα είδε.

Αποκ. 1,2 Αυτός ο Ιωάννης εφανέρωσε και εβεβαίωσε τας αποκαλύψεις αυτάς, τον λόγον δηλαδή του Θεού και την μαρτυριαν του Ιησού Χριστού· όλα όσα είδε.

Αποκ. 1,3 μακάριος ο αναγινώσκων και οι ακούοντες τους λόγους της προφητείας και τηρούντες τα εν αυτή γεγραμμένα· ο γάρ καιρός εγγύς.

Αποκ. 1,3 Μακάριος είναι εκείνος που αναγινώσκει, και εκείνοι οι οποίοι ακούουν τα λόγια της θείας αυτής προφητείας και τηρούν με ευλάβειαν και πίστιν όλα όσα είναι γραμμένα εις αυτήν· διότι ο καιρός, που θα πραγματοποιηθούν αυτά, είναι πολύ κοντά.

Αποκ. 1,4 Ιωάννης ταίς επτά εκκλησίαις ταίς εν τή Ασία· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού, ο ών και ο ήν και ο ερχόμενος, και από των επτά πνευμάτων, ά ενώπιον τού θρόνου αυτού,

Αποκ. 1,4 Ο Ιωάννης εις τας επτά Εκκλησίας, που υπάρχουν εις την Μικράν Ασίαν, εύχεται να είναι εις σας η χάρις και ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα, ο οποίος υπάρχει εις τελείαν ύπαρξιν εξ ενατού πάντοτε και υπήρχε προ πάντων των αιώνων χωρίς καμμίαν ποτέ αρχήν και θα ύπαρξη στο αιώνιον μέλλον χωρίς τέλος ποτέ, και από το Αγιον Πνεύμα με την πληρότητα και τελειότητα των άπειρων πνευματικών του χαρισμάτων, που είναι εμπρός στον θρόνον του Θεού δια τον φωτισμόν και την εξυπηρέτησιν των ανθρώπων·

Αποκ. 1,5 και από Ιησού Χριστού, ο μάρτυς ο πιστός, ο πρωτότοκος των νεκρών και ο άρχων των βασιλέων της γής· τώ αγαπώντι ημάς και λούσαντι ημάς από των αμαρτιών ημών εν τώ αίματι αυτού,

Αποκ. 1,5 και από τον Ιησούν Χριστόν, που είναι ο απολύτως αξιόπιστος μάρτυς και ενεστήθη πρώτος εκ των νεκρών και έγινε αρχή αναστάσεως όλων των πιστών δια την νέαν ζωήν. Αυτός είναι ο αιώνιος εξουσιαστής και κύριος όλων των βασιλέων της γης. Εις αυτόν, που μας αγαπά με άπειρον αγάπην και μας έλουσε και μας εκαθάρισεν από τον ρύπον των αμαρτιών μας με το αίμα της σταυρικής του θυσίας,

Αποκ. 1,6 και εποίησεν ημάς βασιλείαν, ιερείς τώ Θεώ και πατρι αυτού, αυτό η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Αποκ. 1,6 και μας ανέδειξεν ιδιικήν του θείαν πνευματικήν βασιλείαν, ιερείς δια να προσφέρωμεν πνευματικής θυσίας λατρείας προς τον Θεόν και Πατέρα του, εις αυτόν τον Θεάνθρωπον Σωτήρα και βασιλέα ανήκει η άπειρος δόξα και η ακατάλυτος εξουσία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Αποκ. 1,7 Ιδού έρχεται μετά των νεφελών, και όψεται αυτόν πάς οφθαλμός και οίτινες αυτόν εξεκένησαν, και κόψονται επ αυτόν πάσαι αι φυλαί της γής· ναί, αμήν.

Αποκ. 1,7 Ιδού, έρχετε ο Κυριος με τας νεφέλας του ουρανού, σαν ένδοξος Θεός που είναι, και θα τον ίδη κάθε μάτι, όλοι ανεξαιρέτως και αυτοί, που δεν πιστεύουν, και εκείνοι που τον εσταύρωσαν και τον ελόγχισαν επάνω στον σταυρόν· και όλοι αι φυλαί της γης, που ηρνήθησαν να πιστεύσουν εις αυτόν θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον και θα θρηνολογήσουν με πικράν μεταμέλειαν δια την απιστιαν, που έδειξαν προς αυτόν. Ναι, αμήν.

Αποκ. 1,8 Εγώ ειμι το Α και το Ω, λέγει Κύριος ο Θεός, ο ών και ο ήν και ο ερχόμενος, ο παντοκράτωρ.

Αποκ. 1,8 “Εγώ είμαι το Α και το Ω και κλείω στον άπειρον εαυτόν μου την αρχήν και το τέλος όλης της δημιουργίας”, λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος έχει από τον εαυτόν του προαιωνίαν και τελείαν ύπαρξιν και υπήρχε προαιωνίως χωρίς αρχήν και θα ύπαρξη αιωνίως στο μέλλον χωρίς τέλος, ο εξουσιαστής και κύριος του παντός.

Αποκ. 1,9 Εγώ Ιωάννης, ο αδελφός υμών και συγκοινωνός εν τή θλίψει και βασιλεία και υπομονή εν Ιησού Χριστώ, εγενόμην εν τή νήσω τή καλουμένη Πάτμω διά τον λόγον τού Θεού και διά την μαρτυριαν Ιησού Χριστού.

Αποκ. 1,9 Εγώ ο Ιωάννης, ο αδελφός σας και συμμετοχος εις την θλίψιν, που δοκιμάζετε εξ αιτίας των διωγμών δια το όνομα του Χριστού, συμμετοχος όμως και εις την ένδοξον βασιλείαν, που θα απολαύσωμεν χάρις εις την υπομονήν μας δια του Ιησού Χριστού, ήλθα εις την νήσον, που λέγεται Πατμος, εξόριστος εξ αιτίας του λόγου του Θεού και της μαρτυρίας, που δίδω και διαλαλώ δια τον Ιησούν Χριστόν.

Αποκ. 1,10 εγενόμην εν πνεύματι εν τή κυριακή ημέρα, και ήκουσα φωνήν οπίσω μου μεγάλην ως σάλπιγγος

Αποκ. 1,10 Κατά την ημέραν της Κυριακής περιέπεσα εις πνευματικήν έκτασιν και άμεσον επικοινωνίαν με το Αγιον Πνεύμα και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην και ισχυράν, σαν φωνήν σάλπιγγος,

Αποκ. 1,11 λεγούσης· ό βλέπεις γράψον εις βιβλίον και πέμψον ταίς επτά εκκλησίαις, εις Έφεσον και εις Σμύρναν και εις Πέργαμον και εις Θυάτειρα και εις Σάρδεις και εις Φιλαδέλφειαν και εις Λαοδικείαν.

Αποκ. 1,11 η οποία έλεγε· “γράψε αυτά, που τώρα βλέπεις, εις βιβλίον και στείλε αυτό το βιβλίον εις τας επτά Εκκλησίας, που είναι εις την Έφεσον και εις την Σμύρνην και εις την Περγαμον και εις τα Θυάτειρα και εις τας Σαρδεις και εις την Φιλαδέλφειαν και εις την Λαοδικείαν”.

Αποκ. 1,12 Καί εκεί επέστρεψα βλέπειν την φωνήν ήτις ελάλει μετ' εμού· και επιστρέψας είδον επτά λυχνίας χρυσάς,
 Αποκ. 1,12 Και εκεί εγύρισα προς τα οπίσω να ίδω Αυτόν, του οποίου ήκουα την φωνήν. Και καθώς εστράφην, είδα επτά χρυσάς λυχνίας, κατά τον αριθμόν των επτά Εκκλησιών, που φωτίζουν εις την αλήθειαν τον κόσμον.
 Αποκ. 1,13 και εν μέσω των επτά λυχνιών όμοιον υιώ ανθρώπου, ενδεδυμένον ποδήρη και περιεζωσμένον προς τοίς μαστοίς ζώνην χρυσήν·
 Αποκ. 1,13 Και στο μέσον των επτά λυχνιών είδα ένδοξον πρόσωπον, που ωμοίαζε με υιών ανθρώπου, και εφορούσε ένδυμα, που έφθανε έως τα πόδια του, και ήτο ζωσμένος κοντά στο στήθος με ολόχρυσον ζώνην.
 Αποκ. 1,14 η δε κεφαλή αυτού και αι τρίχες λευκαί ως έριον λευκόν, ως χιών, και οι οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός,
 Αποκ. 1,14 Η κεφαλή του δε και αι τρίχες της κεφαλής του ήσαν ολόλευκαι σαν το κάτασπρο μαλλί, σαν το χιόνι· και τα μάτια του σαν φλόγα φωτιάς, η οποία φωτίζει και βλέπει τα πάντα.
 Αποκ. 1,15 και οι πόδες αυτού όμοιοι χαλκολιβάνω, ως εν καμίνω πεπυρωμένοι, και η φωνή αυτού ως φωνή υδάτων πολλών,
 Αποκ. 1,15 Και οι πόδες αυτού ήσαν όμοιοι, ως προς την λαμπρότητα και την στερεότητα, με μίγμα χρυσού και αργύρου, σαν να είχαν πυρακτωθή και χυθή μέσα στο καμίνι, και η φωνή του ήτο ισχυρά ωσάν την βοήν πολλών υδάτων, που πίπτουν εις καταρράκτας.
 Αποκ. 1,16 και έχων εν τή δεξιά χειρί αυτού αστέρας επτά, και εκ τού στόματος αυτού ρομφαία διστομος οξεία εκπορευομένη, και η όψις αυτού ως ο ήλιος φαίνει εν τή δυνάμει αυτού.
 Αποκ. 1,16 Και εκρατούσεν στο δέξι του χέρι επτά αστέρια, τους επισκόπους των επτά Εκκλησιών, και από το στόμα του έβγαине δίκωπος και κοφτεγή ρομφαία, που εσυμβόλιζε την δύναμιν του λόγου του και την απροκατάληπτον δικαιοσύνην του ως κριτού. Και το πρόσωπον αυτού ήτο ολόλαμπρον, όπως λάμπει ο ήλιος εις όλην του την δύναμιν και λαμπρότητα.
 Αποκ. 1,17 Καί ότε είδον αυτόν, έπεσα προς τους πόδας αυτού ως νεκρός, και έθηκε την δεξιάν αυτού χείρα επ εμέ λέγων· μη φοβού· εγώ ειμι ο πρώτος και ο έσχατος
 Αποκ. 1,17 Και όταν τον είδα, έπεσα εμπρός εις τα πόδια του σαν νεκρός, από φόβον και κατάπληξιν. Και έθεσε το δέξι του χέρι επάνω μου και ειπέ· “μη φοβείσαι· εγώ είμαι ο πρώτος, διότι υπάρχω προ πάντων των αιώνων και ο έσχατος, διότι θα είμαι πάντοτε χωρίς τέλος ποτέ.
 Αποκ. 1,18 και ο ζών, και εγενόμην νεκρός, και ιδού ζών ειμι εις τους αιώνας των αιώνων, και έχω τας κλείς τού θανάτου και τού άδου.
 Αποκ. 1,18 Είμαι ακόμη εκείνος που ζη πάντοτε, που έχει από τον ευατόν του την τελείαν ζωήν και είναι πηγή της ζωής. Και έγινε νεκρός (διότι παρέδωσα τον ευατόν μου εις θάνατον επάνω στον σταυρόν δια την σωτηρίαν των ανθρώπων). Και ιδού ότι ζω στους αιώνας των αιώνων. Και έχω τα κλειδιά του θανάτου και του Άδου (διότι ενίκησα με την σταυρικήν μου θυσίαν και κατέλυσα την δύναμιν του θανάτου και του Άδου).
 Αποκ. 1,19 γράψον ούν ά είδες, και ά εισι και ά μέλλει γίνεσθαι μετά ταύτα·
 Αποκ. 1,19 Γράψε, λοιπόν, αυτά, που είδες, και αυτά, που υπάρχουν τώρα, και εκείνα που πρόκειται ύστερα να γίνουν στο μέλλον.
 Αποκ. 1,20 το μυστήριον των επτά αστέρων ών είδες επί της δεξιάς μου, και τας επτά λυχνίας τας χρυσάς. οι επτά αστέρες άγγελιοι των επτά εκκλησιών εισι, και αι λυχνίαι αι επτά επτά εκκλησίαι εισίν.
 Αποκ. 1,20 Γράψε το συμβολικόν και μυστικόν όραμα των επτά αστέρων, που είδες στο δέξι μου χέρι, και των επτά χρυσών λυχνιών. Μαθε ότι οι επτά αστέρες συμβολίζουν επτά επισκόπους των επτά Εκκλησιών, και αι επτά λυχνίαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Αποκ. 2,1 Τώ αγγέλω της εν Εφέσω εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο κρατών τους επτά αστέρας εν τή δεξιά αυτού, ο περιπατών εν μέσω των επτά λυχνιών των χρυσών·
 Αποκ. 2,1 Προς τον επίσκοπον της Εκκλησίας της Εφέσου γράψε· Αυτά λέγει εκείνος, που κρατεί στο δεξι του χέρι ως εξουσιαστής τους επτά επισκόπους, και που περιπατεί ως κυριαρχος και κυβερνήτης, ανάμεσα εις τας επτά χρυσάς λυχνίας, αι οποίαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.
 Αποκ. 2,2 οίδα τα έργα σου και τον κόπον σου και την υπομονήν σου, και ότι ου δύνη βαστάσαι κακούς, και επείρασας τους λέγοντας εαυτούς αποστόλους είναι, και ουκ εισί, και εύρες αυτούς ψευδείς·
 Αποκ. 2,2 Γνωρίζω καλά το έργον σου και τον κόπον σου στον οποίον ως επισκοπος υποβάλλεσαι, και την υπομονήν που δικνύεις εις τας διαφόρους δοκιμασίας, και ότι χάρις εις την ηθικήν σου ευαισθησίαν δεν ημπορείς να ανέχεσαι τους κακούς. Και δι' αυτό ηρεύνησες με προσοχήν και εδοκίμασες εκείνους, που λέγουν τους εαυτούς των αποστόλους χωρίς να είναι, και τους ευρήκες ψευδείς.
 Αποκ. 2,3 και υπομονήν έχεις, και εβάστασας διά το όνομά μου, και ου κεκοπίακας.
 Αποκ. 2,3 Και έχεις υπομονήν εις τας διαφόρους δοκιμασίας και έδειξες αντοχήν δια το όνομά μου και δεν απέκαμες από τους κόπους, στους οποίους υπεβλήθης.
 Αποκ. 2,4 αλλά έχω κατά σου, ότι την αγάπην σου την πρώτην αφήκας.
 Αποκ. 2,4 ΑΛΛ' έχω εναντίον σου, διότι αφήκες και έχασες κάπως την πρώτην σου αγάπην.
 Αποκ. 2,5 μνημόνευε ούν πόθεν πέπτωκας, και μετανόησον και τα πρώτα έργα ποιήσον· ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και κινήσω την λυχνίαν σου εκ τού τόπου αυτής, εάν μη μετανόησης.
 Αποκ. 2,5 Να ενθυμήσαι, λοιπόν, συνεχώς από που έχεις ξεπέσει και μετανόησε και κάμε πάλιν τα πρώτα αγαθά έργα σου. Ει δ' άλλως θα έλθω πολύ σύντομα προς σε και θα μετακινήσω την Εκκλησίαν σου από την θέσιν, που κατέχει σήμερα, εάν όλοι σας δεν μετανοήσετε.
 Αποκ. 2,6 αλλά τούτο έχεις, ότι μισείς τα έργα των Νικολαϊτών, ά καγώ μισώ.
 Αποκ. 2,6 Εχεις όμως τούτο το πλεονέκτημα, ότι μισείς τα αισχρά σαρκικά έργα των Νικολαϊτών, τα οποία και εγώ μισώ.
 Αποκ. 2,7 Ο έχων ούς ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταίς εκκλησίαις. Τώ νικώντι δώσω αυτώ φαγείν εκ τού ξύλου της ζωής, ό εστιν εν τώ παραδείσω τού Θεού μου.
 Αποκ. 2,7 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι με τας προφητείας αυτάς λέγει το Πνεύμα το

Άγιον εις τας Εκκλησίας. Εις εκείνον που θα νικήση, αγωνιζόμενος κατά του πονηρού και της αμαρτίας, θα του δώσω να φάγη από το ξύλον της ζωής. Θα του δώσω τα αγαθά της αιωνίου ζωής μέσα στον Παράδεισον του Θεού και Πατρός, ο οποίος είναι και Θεός ιδικός μου κατά την ανθρωπίνην μου φύσιν.

Αποκ. 2,8 Καί τώ αγγέλω της εν Σμύρνη εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο πρώτος και ο έσχατος, ός εγένετο νεκρός και έζησεν·

Αποκ. 2,8 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Σμύρνης γράψε· Αυτά λέγει εκείνος που υπάρχει προαιωνίως πρώτος από όλα και θα υπάρχει αιωνίως έσχατος από όλα, που κλείει εις την άπειρον αυτού ύπαρξιν και παρουσίαν τα πάντα· αυτός που έγινε νεκρός δια της σταυρικής του θυσίας και έζησε πάλιν.

Αποκ. 2,9 οίδα σου τα έργα και την θλίψιν και την πτωχείαν· αλλά πλούσιος εί και την βλασφημίαν εκ των λεγόντων Ιουδαίους είναι εαυτούς, και ουκ εισίν, αλλά συναγωγή τού σατανά.

Αποκ. 2,9 Γνωρίζω καλά τα έργα σου και την θλίψιν και την πτωχείαν εξ αιτίας των διωγμών. Αλλ' είσαι πλούσιος από απόψεως πνευματικών χαρισμάτων και δωρεών. Ειξέρω ακόμη την ασεβή εναντίον της υπολήψεώς σου διαβολήν, που σου έγινε εκ μέρους εκείνων που λέγουν τον ευατόν των ότι είναι Ιουδαίοι, ενώ πραγματικώς δεν είναι, αλλ' είναι συναγωγή του σατανά.

Αποκ. 2,10 μηδέν φοβού ά μέλλεις παθείν. ιδού δή μέλλει βαλείν ο διάβολος εξ υμών εις φυλακήν ίνα πειρασθήτε, και έξετε θλίψιν ημέρας δέκα. γίνου πιστός άχρι θανάτου, και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής.

Αποκ. 2,10 Μη φοβείσαι καθόλου δι' εκείνα τα οποία πρόκειται να πάθης. Ιδού τώρα ο σατανάς μέλλει να ρίψη εις την φυλακήν μερικούς από σας, δια να δοκιμασθήτε έτσι όλοι σας, και θα έχετε θλίψιν δέκα ημέρας, (δηλαδή επί ολίγον διάστημα). Προσπάθησε και αγωνίσου να γίνης πιστός μέχρι και μαρτυρικού ακόμη θανάτου δια την πίστιν σου και θα σου δώσω ως βραβείον των αγώνων σου τον στέφανον της αιωνίου ζωής.

Αποκ. 2,11 Ο έχων ούς ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταίς εκκλησίαις. Ο νικών ου μη αδικηθή εκ τού θανάτου τού δευτέρου. **Αποκ. 2,11** Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Άγιον εις τας Εκκλησίας. Ο νικητής στους πνευματικούς αγώνας δεν θα αδικηθή από τον πνευματικόν και αιώνιον θάνατον, που σαν δεύτερος, αλλά ασυγκρίτως φοβερώτερος μετά τον σωματικόν θάνατον, περιμένει τους αμαρτωλούς.

Αποκ. 2,12 Καί τώ αγγέλω της εν Περγάμω εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο έχων την ρομφαίαν την δίστομον την οξειάν·

Αποκ. 2,12 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Περγάμου γράψε· Αυτά λέγει εκείνος που έχει την δικοπον και κοπτεράν ρομφαίαν·

Αποκ. 2,13 οίδα τα έργα σου και που κατοικείς· όπου ο θρόνος τού σατανά· και κρατείς το όνομά μου, και ουκ ηρνήσω την πίστιν μου και εν ταίς ημέραις αίς Αντίπας ο μάρτυς μου ο πιστός, ός απεκτάνθη παρ υμίν, όπου ο σατανάς κατοικεί.

Αποκ. 2,13 Γνωρίζω καλά τα έργα σου και την ειδωλολατρικήν περιοχήν, εις την οποίαν κατοικείς, όπου έχεις στήσει τον θρόνον του ο σατανά. Και κρατείς στερεά το όνομά μου και δεν ηρνήθης την πίστιν μου ακόμη και κατά τας ημέρας εκείνας του διωγμού, κατά τας οποίας κατεδιώχθη ο πιστός μάρτυς μου ο Αντίπας, ο οποίος και εφονεύθη εις την πόλιν σας όπου κατοικεί ο σατανάς.

Αποκ. 2,14 αλλά έχω κατά σου ολίγα, ότι έχεις εκεί κρατούντας την διδαχήν Βαλαάμ, ός εδίδαξε τον Βαλάκ βαλείν σκάνδαλον ενώπιον των υιών Ισραήλ και φαγείν ειδωλόθυτα και πορνεύσαι.

Αποκ. 2,14 Αλλ' έχω μερικά εναντίον σου· διότι έχεις εκεί μερικούς, που σέβονται και κρατούν την διδασκαλίαν του Βαλαάμ (μάγου και μάντεως των εθνικών), ο οποίος εδίδαξε και προέτρεψε τον βασιλέα των Μωαβιτών Βαλάκ να βάλη σκάνδαλον εμπρός στους Ισραηλίτας, δια να φάγουν ειδωλόθυτα και να παρεκτραπούν εις πορνείαν.

Αποκ. 2,15 ούτως έχεις και σύ κρατούντας την διδαχήν των Νικολαϊτών ομοίως.

Αποκ. 2,15 Ετσι και συ έχεις μερικούς, που κρατούν την αισχράν διδασκαλίαν των Νικολαϊτών, όπως την εκράτησαν και μερικοί Ιουδαίοι της εποχής του Βαλαάμ.

Αποκ. 2,16 μετανόησον ούν· ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και πολεμήσω μετ αυτών εν τή ρομφαία τού στόματός μου.

Αποκ. 2,16 Μετανόησε, λοιπόν· ει δ' άλλως έρχομαι εναντίον σου σύντομα και θα πολεμήσω εναντίον αυτών με την ρομφαίαν του στόματός μου.

Αποκ. 2,17 Ο έχων ούς ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταίς εκκλησίαις. Τώ νικώντι δώσω αυτώ τού μάννα τού κεκρυμμένου, και δώσω αυτώ ψήφον λευκήν, και επί την ψήφον όνομα καινόν γεγραμμένον, ό ουδείς οίδεν ει μη ο λαμβάνων.

Αποκ. 2,17 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Άγιον Πνεύμα εις τας Εκκλησίας. Εις τον νικητήν του αγώνος κατά της αμαρτίας θα του δώσω από το μάννα, που είναι κρυμμένον στους ουρανούς, (δηλαδή την κοινωνίαν του ουρανού Αρτου, που παρέχει αιωνίαν ζωήν). Και ακόμη θα του δώσω λευκήν, αθωωτικήν ψήφον, και επάνω εις την ψήφον θα είναι γραμμένον ένα νέον όνομα, αιώνιον, όνομα, το οποίον κανένας δεν γνωρίζει, παρά μόνος εκείνος που το λαμβάνει.

Αποκ. 2,18 Καί τώ αγγέλω της εν Θυατείροις εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο υιός τού Θεού, ο έχων τους οφθαλμούς αυτού ως φλόγα πυρός, και οι πόδες αυτού όμοιοι χαλκολιβάνω·

Αποκ. 2,18 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας των Θυατείρων γράψε· Αυτά λέγει ο Υιός του Θεού, που έχει τα μάτια αυτού σαν φλόγα πυρός, ώστε να βλέπη και να παρακολουθή τα πάντα, και του οποίου τα πόδια είναι στερεά και λαμπρά, όμοια με μίγμα αργύρου και χρυσού.

Αποκ. 2,19 οίδα σου τα έργα και την αγάπην και την πίστιν και την διακονίαν και την υπομονήν σου, και τα έργα σου τα έσχατα πλείονα των πρώτων.

Αποκ. 2,19 Γνωρίζω τα έργα σου και την αγάπην και την πίστιν και την υπηρεσίαν, που προσφέρεις προς τους έχοντας ανάγκην, και την υπομονήν που δεικνύεις εις τας θλίψεις και τους διωγμούς. Και γνωρίζω ακόμη, ότι τα έργα σου της τελευταίας περιόδου είναι περισσότερα από τα της πρώτης.

Αποκ. 2,20 αλλά έχω κατά σου ολίγα, ότι αφείς την γυναίκα σου Ιεζάβελ, ή λέγει εαυτήν προφήτιν, και διδάσκει και πλανά τους εμούς δούλους πορνεύσαι και φαγείν ειδωλόθυτα.

Αποκ. 2,20 Αλλ' έχω εναντίον σου και ολίγας κατηγορίας, ότι δηλαδή αφήνεις την γυναίκα σου, που ομοιάζει κατά την ασεβειαν και αμαρτωλότητά της με την Ιεζάβελ, η οποία λέγει τον ευατόν της προφήτιν και με τα λόγια και τα έργα της διδάσκει ασεβείς διδασκαλίας και παρασύρει εις την πλάνην τους δούλους μου, να πορνεύσουν και να φάγουν ειδωλόθυτα.

Αποκ. 2,21 και έδωκα αυτή χρόνον ίνα μετανόηση, και ου θέλει μετανόησαι εκ της πορνείας αυτής.

Αποκ. 2,21 Και έδωκα εις αυτην καιρον, δια να μετανοηση, και δεν θελει να μετανοηση και να απαρηθη την διαφθοραν και ασεβειαν της.

Αποκ. 2,22 Ιδου βαλλω αυτην εις κλινην και τους μοιχευοντας μετ αυτης εις θλιψιν μεγαλην, εαν μη μετανοησωσιν εκ των εργων αυτης.

Αποκ. 2,22 Ιδου θα την ριψω στο κρεββατι τιμωριας μεγαλης, πονου και οδυνης. Και εκεινους που αμαρτανουν μαζη της και οσους παρασυρονται εξ αιτιας της εις φαυλοτητας, θα τους βαλω μαζη με αυτην και θα τους καταδικασω εις μεγαλην θλιψιν, εαν δεν μετανοησουν και δεν απαρηθηουν τα φαυλα εργα, εις τα οποια αυτη τους παρεπλανεσε.

Αποκ. 2,23 και τα τεκνα αυτης αποκτενω εν θανατω, και γνωσονται πασαι αι εκκλησιαι οτι εγω ειμι ο ερευνων νεφρους και καρδιας, και δωσω υμιν εκαστω κατα τα εργα υμων.

Αποκ. 2,23 Και τα παιδια της θα τα φονευσω με θανατηφορον επιδημιαν και ετσι θα μαθουν ολαι αι Εκκλησιαι, οτι εγω ειμαι εκεινος, που ερευνα και γνωριζει νεφρα και καρδιες, (και τας πλεον αποκρυφα βαθη της ψυχης και διανοιας του ανθρωπου) και θα ανταποδωσω στον καθένα απο σας, συμφωνα με τα εργα σας.

Αποκ. 2,24 υμιν δε λεγω τοις λοιποις τοις εν Θυατειροις, οσοι ουκ εχουσι την διδαχην ταυτην, οιτινες ουκ εγνωσαν τα βαθηα του σατανα, ως λεγουσιν· ου βαλλω εφ υμας αλλο βαρος·

Αποκ. 2,24 Λεγω δε εις σας τους υπολοιπους που κατοικειτε εις τα Θυατειρα, οσοι δεν εχουν δεχθη την ασεβη και πλανεμενην αυτην διδασκαλιαν, τας δηθεν βαθυτερας αληθειας οπως τας παρουσιαζουν οι αιρετικοι και φαυλοι, πραγματι δε σατανικας πλानας. Δεν θα σας επιβαλω αλλας υποχρεωσεις, εκτος απο εκεινας που γνωριζετε.

Αποκ. 2,25 πλην ο εχετε κρατησατε αχρις ου αν ηξω.

Αποκ. 2,25 Πλην ομως εκεινο που σας εχει παραδοθη απο τους Αποστολους, την αληθειαν δηλαδη του Ευαγγελιου, κρατησατε την καλα μεχρις ουτου ελθω.

Αποκ. 2,26 Και ο νικων και ο τηρων αχρι τελους τα εργα μου, δωσω αυτω εξουσιαν επι των εθνων,

Αποκ. 2,26 Και εκεινος που θα νικηση και θα τηρηση μεχρι τελους του βιου του τα εργα μου, εγω θα δωσω εις αυτον εξουσιαν επανω εις τα ειδωλολατρικα και πολεμια εθνη.

Αποκ. 2,27 και ποιμανει αυτους εν ραβδω σιδηρα, ως τα σκευη τα κεραμικα συντριβησεται, ως καγω ειληφα παρα του πατρος μου,

Αποκ. 2,27 Και θα ποιμανη και θα υποταξη τους εθνικους και ειδωλολατρας με ραβδον σιδερενιαν και θα συντριβουν οι σκληροι και ανυποτακτοι σαν τα πληλινα σκευη. Και θα αποκτηση αυτος tetoian εξουσιαν και δυναμιν, ωσαν εκεινην που εγω ο ιδιος εχω λαβει απο τον Πατερα μου.

Αποκ. 2,28 και δωσω αυτω τον αστερα τον πρωϊνον.

Αποκ. 2,28 Και θα του δωσω ακομη το λαμπρο πρωϊνο αστερι, (την θειαν δηλαδη λαμπροτητα και αιγλην) ωστε να γινη και αυτος φως.

Αποκ. 2,29 Ο εχων ους ακουσατω τι το Πνευμα λεγει ταϊς εκκλησιαϊς.

Αποκ. 2,29 Εκεινος που εχει ανοικτα τα αυτια της ψυχης του, ας ακουση τι λεγει το Πνευμα το Αγιον εις τας Εκκλησιαϊς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Αποκ. 3,1 Και τω αγγελω της εν Σαρδεσιν εκκλησιας γραφον· ταδε λεγει ο εχων τα επτα πνευματα του Θεου και τους επτα αστερας· οιδα σου τα εργα, οτι ονομα εχεις οτι ζης, και νεκρος ει.

Αποκ. 3,1 Και στον επισκοπον της Εκκλησιας των Σαρδεων γραψε τα εξης· Αυτα λεγει εκεινος που εχει το Αγιον Πνευμα με τα αναριθμητα αυτου χαρισματα και τους επτα αστερας, τους επτα δηλαδη επισκοπους της Εκκλησιας. Γνωριζω καλα τα εργα σου και εξ αιτιας αυτων των ατελων εργων σου σου λεγω, οτι ονομα μονον εχεις που δηλωνει οτι ζης, και ομως εισαι νεκρος.

Αποκ. 3,2 γινου γρηγορων, και στηρισον τα λοιπα α εμελλον αποθνησκειν· ου γαρ ευρηκα σου τα εργα πεπληρωμενα ενωπιον του Θεου μου.

Αποκ. 3,2 Γινε αγρυπνος και προσεκτικος, και στηριζε τους υπολοιπους πιστους, οι οποιοι ολιγον ελειψε να αποθανουν· διοτι μεχρι σημερα δεν ευρηκα τα εργα σου ως επισκοπου πληρη και τελεια ενωπιον του Θεου, ο οποιος κατα το ανθρωπινον εινα και ιδικος μου Θεος.

Αποκ. 3,3 μνημονευε ουν πως ειληφας και ηκουσας, και τηρει και μετανοησον. εαν ουν μη γρηγορησης, ηξω επι σε ως κλεπτης, και ου μη γνωση ποιαν ωραν ηξω επι σε.

Αποκ. 3,3 Να ενθυμησαι λοιπον, με ποιον ζηλον εχεις παραλαβει και ηκουσες το κηρυγμα του Ευαγγελιου και φυλαττε αυτο που ηκουσες, και μετανοησε δια την μεχρι σημερον ραθυμιαν και αμελειαν σου. Εαν ομως δεν εξυπνησης και δεν γινης προσεκτικος απ' εδω και περα, θα ελθω εις σε εξαφνα, εις ωραν που δεν περιμενεις, οπως ερχεται ο κλεπτης, και δεν θα γνωρισης ποιαν ωραν θα ελθω να σε παραλαβω δια του θανατου.

Αποκ. 3,4 αλλα εχεις ολιγα ονοματα εν Σαρδεσιν, α ουκ εμολυναν τα ιματια αυτων, και περιπατησουσι μετ εμου εν λευκοις, οτι αξιοι εισιν.

Αποκ. 3,4 Εχεις ομως μερικους πιστους εις τας Σαρδεις, οι οποιοι δεν εμολυναν τα ενδυματα των με τον ρυπον της αμαρτιας. Και θα περιπατησουν μαζη μου ντυμενοι ολολευκα (εις συμβολισμον της αγνοτητος των) διοτι τους αξιζει να ειναι μαζη μου.

Αποκ. 3,5 Ο νικων ουτος περιβαλειται εν ιματιοις λευκοις, και ου μη εξαλειψω το ονομα αυτου εκ της βιβλου της ζωης, και ομολογησω το ονομα αυτου ενωπιον του πατρος μου και ενωπιον των αγγελων αυτου.

Αποκ. 3,5 Οποιοσδηποτε, που δια μεσου των αιωνων θα νικα, θα περιβαλλεται ετσι ολολευκα λαμπρα ενδυματα, και δεν θα σβησω ποτε το ονομα του απο το βιβλιον της ζωης και θα διαλαλησω το ονομα του εμπρος στον Πατερα μου και εμπρος στους αγγελους, διακυρησων τας αρετας του και την πιστιν του προς εμε.

Αποκ. 3,6 Ο εχων ους ακουσατω τι το Πνευμα λεγει ταϊς εκκλησιαϊς.

Αποκ. 3,6 Εκεινος που εχει τα αυτια της ψυχης του ανοικτα, ας ακουση τι λεγει το Πνευμα το Αγιον εις τας Εκκλησιαϊς.

Αποκ. 3,7 Και τω αγγελω της εν Φιλαδελφεια εκκλησιας γραφον· ταδε λεγει ο αγιος, ο αληθινος, ο εχων την κλειν του Δαυιδ, ο ανοιγων και ουδεις κλεισει, και κλειων και ουδεις ανοιξει·

Αποκ. 3,7 Και στον επισκοπον της Εκκλησιας, που εινα εις την Φιλαδελφειαν, γραψε· Αυτα λεγει ο απολυτως αγιος, ο

απολύτως αληθινός Κυριος, ο οποίος έχει την μεσσιανική εξουσίαν και βασιλείαν, όπως προεικονίσθη και προανηγγέλθη δια του κατά σάρκα προγόνου του Δαυΐδ. Και με την εξουσίαν αυτήν, σαν με άλλο κλειδί, ανοίγει την θύραν της βασιλείας των ουρανών και κανείς δεν ημπορεί να την κλείση· την κλείει και κανείς δεν ημπορεί να την ανοίξη.

Αποκ. 3,8 οίδα σου τα έργα· -ιδού δέδωκα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην, ήν ουδείς δύναται κλείσαι αυτήν·- ότι μικράν έχεις δύναμιν, και ετήρησάς μου τον λόγον και ουκ ηρηνήσω το όνομά μου.

Αποκ. 3,8 Γνωρίζω τα έργα σου· ιδού έχω δώσει εμπρός σου θύραν ανοικτήν, (ελευθερίαν και τα μέσα να εργασθής χωρίς εμπόδια). Και αυτήν την θύραν κανείς δεν ημπορεί να την κλείση. Εγώ σου άνοιξα την θύραν, διότι συ έχεις μικράν δύναμιν, και εν τούτοις ετήρησες το θέλημά μου και δεν ηρηνήθης την πίστιν στο όνομά μου κατά τον καιρόν του διωγμού.

Αποκ. 3,9 ιδού δίδωμι εκ της συναγωγής τού σατανά των λεγόντων εαυτούς Ιουδαίους είναι, και ουκ εισίν, αλλά ψεύδονται· ιδού ποιήσω αυτούς ίνα ήξουσι και προσκυνήσουσιν ενώπιον των ποδών σου, και γνώσιν ότι εγώ ηγάπησά σε.

Αποκ. 3,9 Ιδού, σου δίδω τώρα μερικούς από την συναγωγήν του σατανά, από εκείνους οι οποίοι λέγουν με κομπασμόν δια τον ευατόν των ότι είναι Ιουδαίοι, ενώ εις την πραγματικότητα δεν είναι, αλλά ψεύδονται. Ιδού, θα τους κατευθύνω και θα τους κάμω να έλθουν και να προσκυνήσουν εμπρός εις τα πόδια σου, ως προς άξιον επίσκοπον της Εκκλησίας μου και να μάθουν ότι εγώ σε έχω αγαπήσει.

Αποκ. 3,10 ότι ετήρησας τον λόγον της υπομονής μου, καγώ σε τηρήσω εκ της ώρας τού πειρασμού της μελλούσης έρχεσθαι επί της οικουμένης όλης, πειράσαι τους κατοικούντας επί της γής.

Αποκ. 3,10 Και τούτο, διότι συ ετήρησες τον λόγον μου, που ομιλεί περί της υπομονής εις τας θλίψεις και τους διωγμούς. Και εγώ θα σε προφυλάξω από την ώραν του πειρασμού και της ταλαιπωρίας, που μέλλει να έλθη και να απλωθή εις όλην την οικουμένην, δια να θέση εις δοκιμασίαν αυτούς, που κατοικούν εις την γην.

Αποκ. 3,11 έρχομαι ταχύ· κράτει ό έχεις, ίνα μηδείς λάβη τον στέφανόν σου.

Αποκ. 3,11 Ερχομαι γρήγορα· κράτει καλά και σταθερά τον θησαυρόν της αληθείας και της πίστεως, που έχεις, δια να μη πάρη κανείς τον στέφανον της νίκης σου.

Αποκ. 3,12 Ο νικών, ποιήσω αυτόν στύλον εν τώ ναώ τού Θεού μου, και έξω ου μη εξέλθη έτι, και γράψω επ αυτόν το όνομα τού Θεού μου και το όνομα της πόλεως τού Θεού μου, της καινής Ιερουσαλήμ, ή καταβαίνει εκ τού ουρανού από τού Θεού μου, και το όνομά μου το καινόν.

Αποκ. 3,12 Εκείνον που νικά τους πειρασμούς της αμαρτίας και τας θλίψεις των διωγμών, θα τον κάμω στύλον εις την Εκκλησίαν, που είναι ναός του Θεού και δεν θα βγη ποτέ πλέον έξω από την μακαριαν αυτήν περιοχήν. Και θα γράψω επάνω εις αυτόν το όνομα του Θεού μου και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, η οποία ολόλαμπρος κατεβαίνει από τον ουρανό του Θεού μου. Και θα γράψω ακόμη εις αυτόν το νέον μου όνομα (του Θεανθρώπου λυτρωτού και Μεσσίου, δια να φαίνεται στους αιώνας των αιώνων ότι αυτός είναι ιδικός μου).

Αποκ. 3,13 Ο έχων ούς ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταίς εκκλησίαις.

Αποκ. 3,13 Εκείνος που έχει τα αυτιά της ψυχής του ανοικτά, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Άγιον εις τας Εκκλησίας.

Αποκ. 3,14 Καί τώ αγγέλω της εν Λαοδικεία εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο αμήν, ο μάρτυς ο πιστός και αληθινός, η αρχή της κτίσεως τού Θεού·

Αποκ. 3,14 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Λαοδικείας γράψε· Αυτά λέγει ο Αμήν, ο απολύτως αξιόπιστος και αληθινός μάρτυς, η άναρχος και δημιουργική αιτία και αρχή της ορατής και αοράτου δημιουργίας του Θεού.

Αποκ. 3,15 οίδα σου τα έργα, ότι ούτε ψυχρός εί ούτε ζεστός· όφελον ψυχρός ής ή ζεστός.

Αποκ. 3,15 Γνωρίζω καλά τα έργα σου, τα ολίγα, τα ατελή και χλιαρά. Αυτά και μαρτυρούν, ότι ούτε ψυχρός είσαι ως προς την πίστιν, ούτε θερμός. Είθε να ήσουν ψυχρός (διότι υπήρχεν ελπίς να μετανοήσης και θερμανθής) η να ήσουν ζεστός και θερμός.

Αποκ. 3,16 ούτως ότι χλιαρός εί, και ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, μέλλω σε εμέσαι εκ τού στόματός μου.

Αποκ. 3,16 Ετσι επειδή είσαι χλιαρός και δεν είσαι ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, πρόκειται να σε εμέσω από το στόμα μου, (να σε αποδοκιμάσω και σε αποκόψω από την Εκκλησίαν μου).

Αποκ. 3,17 ότι λέγεις ότι πλούσιός ειμι και πεπλούτηκα και ουδενός χρείαν έχω, -και ουκ οίδας ότι σύ εί ο ταλαιπώρος και ο ελεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός,-

Αποκ. 3,17 Διότι παρά την πνευματικήν σου πτωχείαν, λέγεις ότι είμαι πλούσιος εις αρετάς και έχω πλουτήσει εις πνευματικούς θησαυρούς και δεν έχω ανάγκην από τίποτε. Και δεν γνωρίζεις ότι εις την πραγματικότητα συ είσαι ο ταλαιπώρος και ο ελεεινός και ο πτωχός εις πνευματικότητα και ο τυφλός εις την επίγνωσιν της αληθείας και ο γυμνός εις τα έργα της αρετής.

Αποκ. 3,18 συμβουλεύω σοι αγοράσαι παρ εμού χρυσίον πεπυρωμένον εκ πυρός ίνα πλουτήσης, και ιμάτια λευκά ίνα περιβάλη και μη φανερωθή η αισχύνη της γυμνότητός σου, και κολλύριον ίνα εγχείση τους οφθαλμούς σου ίνα βλέπης.

Αποκ. 3,18 Σε συμβουλεύω να προμηθευθής από εμέ ολοκάθαρον χρυσίον, που έχει λυώσει και καθαρισθή στο καμίνι της φωτιάς, τον πνευματικόν δηλαδή πλούτον, δια να γίνης έτσι πλούσιος εις την αρετήν. Να προμηθευθής ακόμη από εμέ αγνότητα και καθαρότητα ψυχής, που σαν ολόλευκα ενδύματα να περιβληθής, ώστε να μη γίνη φανερά η εντροπή της πνευματικής σου γυμνότητος. Να προμηθευθής και το φως της διδασκαλίας μου, δια να χρίσης, σαν με κολλύριον, τα μάτια της ψυχής σου, ώστε να βλέπης την κατάστασίν σου και τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήσης.

Αποκ. 3,19 εγώ όσους εάν φιλώ, ελέγχω και παιδεύω· ζήλευε ούν και μετανόησον.

Αποκ. 3,19 Σου απευθίνω αυτούς τους ελέγχους από αγάπην, διότι εγώ όσους αγαπώ τους ελέγχω δια τα σφάλματα των και τους παιδαγωγώ δια την πνευματικήν των μόρφωσιν. Προσπάθησε, λοιπόν, να έχης ζήλον και μετανόησε.

Αποκ. 3,20 ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ αυτού και αυτός μετ εμού.

Αποκ. 3,20 Ιδού, έχω σταθή έξω από την θύραν και κτυπώ δυνατά. Εάν κανείς ακούση την φωνήν μου και ανοίξη την θύραν της καρδιάς του, τότε εγώ θα εισέλθω εις αυτόν και με πολλήν αγάπην και οικειότητα θα φάγω μαζί του και εκείνος θα φάγη μαζί μου (και θα χαρώμεν και οι δύο δια την επιστροφήν και σωτηρίαν του).

Αποκ. 3,21 Ο νικών, δώσω αυτό καθίσαι μετ εμού εν τώ θρόνω μου, ως καγώ ενίκησα και εκάθισα μετά τού πατρός μου εν τώ θρόνω αυτού.

Αποκ. 3,21 Εις εκείνον που νικά, θα του δώσω το ανεκτίμητον δικαίωμα και δώρον να καθίση μαζί μου στον ολόλαμπρον

θρόνον μου, όπως και εγώ, όταν σαν άνθρωπος ενίκησα τον πονηρόν, εκάθισα μετά την ανάληψίν μου μαζί με τον Πατέρα μου στον ένδοξον θρόνον του.

Αποκ. 3,22 Ο έχων ούς ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταίς εκκλησίαις.

Αποκ. 3,22 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Άγιον εις τας Εκκλησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Αποκ. 4,1 Μετά ταύτα είδον, και ιδού θύρα ανεωγμένη εν τώ ουρανώ, και η φωνή η πρώτη ήν ήκουσα ως σάλπιγγος λαλούσης μετ' εμού, λέγων· ανάβα ὡδε και δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.

Αποκ. 4,1 Επειτα από αυτά, που ήκουσα από τον Θεάνθρωπον Κυριον δια τους επισκόπους των επτά Εκκλησιών, είδα άλλο ὄραμα· και ιδού θύρα ανοικτή στον ουρανόν και η φωνή, την οποίαν προηγουμένως είχα ακούσει σαν σάλπιγγα να συνομιλή με εμέ, μου είπε: "ανέβα εδώ και θα σου δείξω εκείνα, που πρέπει να γίνουν μετά ταύτα, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού".

Αποκ. 4,2 και ευθέως εγενόμην εν πνεύματι· και ιδού θρόνος ἐκεῖτο εν τώ ουρανώ, και επί τον θρόνον καθήμενος,

Αποκ. 4,2 Και αμέσως περιέπεσα εις ἑκτασιν και εφωτίσθη το πνεύμα μου από το Πνεύμα του Θεού και ανέβηκα εν πνεύματι στον ουρανόν. Και ιδού θρόνος είχε στηθή στον ουρανόν και επάνω στον θρόνον καθήμενος ήτο ο Θεός.

Αποκ. 4,3 ὅμοιος ὁράσει λίθω ἰάσπιδι και σαρκίῳ· και ἱρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου, ὁμοίως ὁρασις σμαραγδίνων.

Αποκ. 4,3 Εφάινετο ὅμοιος σαν ολόλαμπρον διαμάντι, προς συμβολισμόν της απολύτου αυτού αγιότητος και καθαρότητος, σαν κόκκινο αστραφτερό πετράδι των Σαρδεων εις συμβολισμόν της δικαιοσύνης του. Και ολόγυρα από τον θρόνον του ακτινοβολούσε τα ολόγλυκα χρώματα της ἱρίδος σαν σμαράγδια, προς συμβολισμόν της αγάπης και της ειρήνης.

Αποκ. 4,4 και κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἴκοσι τέσσαρες, και επί τους θρόνους τους εἴκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθήμενους, περιβεβλημένους εν ἱματίοις λευκοῖς, και επί τας κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.

Αποκ. 4,4 Και γύρω από τον θρόνον ήσαν στημένοι εἴκοσι τέσσαρες ἄλλοι θρόνοι και επάνω εις αυτούς είδα να κάθονται εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ενδεδυμένοι με λευκά ενδύματα, προς συμβολισμόν της αγιότητος και αγνότητός των, και ἔχοντες εις τας κεφαλὰς των ολόχρυσα στεφάνια, σύμβολα της νίκης των στους πνευματικούς των αγώνας. (Αυτοί εκπροσωποῦν την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν των ουρανῶν).

Αποκ. 4,5 και εκ τού θρόνου εκπορεύονται αστραπαί και φωναί και βρονταί· και επτά λαμπάδες πυρός καιόμεναι ενώπιον τού θρόνου, αἱ εἰσι τα επτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ·

Αποκ. 4,5 Και από τον θρόνον του Θεού ἐξέρχονται αστραπές και φωνές και βροντές. Και επτά πύρινες λαμπάδες καίουν συνεχῶς εμπρός στον θρόνον, αι οποίαι λαμπάδες συμβολίζουν τα αναρίθμητα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, που συνεχῶς φωτίζουν και θερμαίνουν και ζωογονοῦν.

Αποκ. 4,6 και ενώπιον τού θρόνου ως θάλασσα ναλίνη, ὁμοία κρυστάλλω· και εν μέσω τού θρόνου και κύκλω τού θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἐμπροσθεν και ὀπισθεν·

Αποκ. 4,6 Και εμπρός στον θρόνον υπήρχε σαν γυάλινη διαφανής θάλασσα, που εμοιαζε με κρύσταλλο, (δια να συμβολίξη, ὅτι ολόκληρος η ὁρατή και ἀόρατος δημιουργία είναι ολοφάνερη εμπρός στον παντεπόπτην και παντογνώστην Θεόν). Και εμπρός εις τας βαθμίδας του θρόνου και γύρω από τον θρόνον υπήρχαν τέσσαρα ζωντανά πνευματικά ὄντα, γεμάτα μάτια εμπρός και πίσω (δια να συμβολίζουν τους αγίους αγγέλους, που υπηρετοῦν τας βουλάς του Θεού ἀγρυπνοι και προσεκτικοί).

Αποκ. 4,7 και το ζῶον το πρῶτον ὅμοιον λέοντι, και το δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, και το τρίτον ζῶον ἔχον το πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, και το τέταρτον ζῶον ὅμοιον αετῷ πετομένῳ.

Αποκ. 4,7 Και το πρῶτον ζῶον ὁμοιάζει με λέοντα, δια να συμβολίξη την βασιλικήν μεγαλοπρέπειαν, και το δεύτερον ζῶον ὁμοιάζει με μόσχον, δια να συμβολίξη την δύναμιν, και το τρίτον ζῶον ἔχει σαν πρόσωπον ἀνθρώπου, δια να συμβολίξη την νόησιν και την σοφίαν, και το τέταρτον ζῶον ὁμοιάζει προς αετόν, που πετά, δια να συμβολίξη την ταχύτητα και πνευματικὴν ἀνάτασιν.

Αποκ. 4,8 και τα τέσσαρα ζῶα, ἐν καθ' ἑν' αὐτῶν ἔχον ἀνά πτέρυγας ἑξ, κυκλόθεν και ἐσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν, και ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας και νυκτός λέγοντες· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, ὁ ἦν και ὁ ὢν και ὁ ἐρχόμενος.

Αποκ. 4,8 Και τα τέσσαρα ζῶα, που το καθ' ἕνα από αυτά είχε ἑξ πτέρυγας, δια να συμβολίζεται η ταχύτης των εις την εκτέλεσιν του θείου θελήματος, είναι γεμάτα μάτια ολόγυρα και από μέσα, δια να βλέπουν το κάθε τι. Και ἀνάπαυσιν δεν ἔχουν. Ἡμέραν και νύκτα ἀσταμάτητα δοξολογοῦν τον Θεόν, λέγοντα· Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, που υπήρχε προ πάντων των αἰῶνων και ὑπάρχει εις ὅλους τους αἰῶνας και θα ὑπάρχη εις την ατελείωτον αιωνιότητα.

Αποκ. 4,9 Καί ὅταν δώσι τα ζῶα δόξαν και τιμὴν και ευχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τού θρόνου, τῷ ζῶντι εις τους αἰῶνας των αἰῶνων,

Αποκ. 4,9 Και κάθε φοράν, που θα δώσουν τα ζῶα δόξαν και τιμὴν και ευχαριστίαν εις Εκείνον, που κάθεται επάνω στον θρόνον και ζη στους αἰῶνας των αἰῶνων, χωρὶς ἀρχὴν και τέλος,

Αποκ. 4,10 πεσοῦνται οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ενώπιον τού καθημένου ἐπὶ τού θρόνου, και προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εις τους αἰῶνας των αἰῶνων, και βαλοῦσι τους στεφάνους αὐτῶν ενώπιον τού θρόνου λέγοντες·

Αποκ. 4,10 Θα προσπίπτουν εις λατρευτικὴν προσκύνησιν οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι εμπρός στον καθήμενον ἐπὶ του θρόνου και θα προσκυνοῦν αὐτόν, που ζη στους αἰῶνας των αἰῶνων, και θα αποθέτουν ευλαβῶς τους στεφάνους των εμπρός στον θρόνον, λέγοντες·

Αποκ. 4,11 ἅγιος εἶ, ὁ Κύριος και Θεός ἡμῶν, λαβεῖν την δόξαν και την τιμὴν και την δύναμιν, ὅτι σύ ἐκτίσας τα πάντα, και διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν και ἐκτίσθησαν.

Αποκ. 4,11 Ἀξίος εἶσαι συ, ὁ Κυριος και Θεός μας, να λάβης κάθε δόξαν και τιμὴν και δύναμιν, διότι συ ἐκτίσες τα πάντα, ὁρατά και ἀόρατα, και διότι, σύμφωνα με τὸ ἅγιον και πανάγαθον θέλημά σου, ἐκτίσθησαν και ὑπάρχουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Αποκ. 5,1 Καί είδον ἐπὶ την δεξιάν τού καθημένου ἐπὶ τού θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἐσωθεν και ἐξωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγίσιν επτά.

Αποκ. 5,1 Και είδα εις την δεξιάν απλωμένην χείρα του Θεού, ο οποίος εκάθητο επάνω στον θρόνον, βιβλίον γραμμένον και εις τας δύο σελίδας του κάθε φύλλου του, κατεσφραγισμένον με επτά σφραγίδας.

Αποκ. 5,2 και είδον άγγελον ισχυρόν κηρύσσοντα εν φωνή μεγάλη· τις άξιός εστιν ανοίξει το βιβλίον και λύσαι τας σφραγίδας αυτού;

Αποκ. 5,2 Και είδα ένα δυνατόν άγγελο να διαλαλή με μεγάλην φωνήν· “ποιός είναι ικανός να αποσφραγίση το βιβλίον τούτο και να εννοήση το περιεχόμενον αυτού και να εκτελέση τα μυστηριώδη σχέδια του Θεού, που είναι γραμμένα εις αυτό;”

Αποκ. 5,3 και ουδείς εδύνατο εν τώ ουρανώ ούτε επί της γής ούτε υποκάτω της γής ανοίξει το βιβλίον ούτε βλέπειν αυτό.

Αποκ. 5,3 Και κανείς, ούτε από τους αγγέλους και τους αγίους του ουρανού, ούτε από τους ανθρώπους της γης, ούτε από τους νεκρούς και τας υποχθονίους δυνάμεις, ημπόρεσε να κατανοήση το βιβλίον, ούτε καν και να ατενίζη αυτό.

Αποκ. 5,4 και εγώ έκλαιον πολύ, ότι ουδείς άξιος ευρέθη ανοίξει το βιβλίον ούτε βλέπειν αυτό.

Αποκ. 5,4 Και εγώ έκλαια, έκλαια πολύ, διότι δεν ευρέθη κανείς ικανός να κατανοήση το περιεχόμενον του βιβλίου, ούτε καν και να ατενίση αυτό.

Αποκ. 5,5 και εις εκ των πρεσβυτέρων λέγει μοι μη κλαίε. ιδού ενίκησεν ο λέων ο εκ της φυλής Ιούδα, η ρίζα Δαυΐδ, ανοίξει το βιβλίον και τας επτά σφραγίδας αυτού.

Αποκ. 5,5 Και ένας από τους πρεσβυτέρους μου λέγει· “μη κλαίης· ιδού ενίκησε ισχυρός σαν λέων αυτός που κατάγεται από την φυλήν Ιούδα, ο απόγονος του Δαυΐδ κατά το ανθρώπινον, ο Ιησούς Χριστός, ώστε να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας επτά σφραγίδας του”.

Αποκ. 5,6 Καί είδον εν μέσω τού θρόνου και των τεσσάρων ζώων και εν μέσω των πρεσβυτέρων αρνίον εστηκός ως εσφαγμένον, έχον κέρατα επτά και οφθαλμούς επτά, ά εισι τα επτά πνεύματα τού Θεού αποστελλόμενα εις πάσαν την γήν.

Αποκ. 5,6 Και είδα στο μέσον του θρόνου του Θεού και των τεσσάρων ζώων και στο μέσον των πρεσβυτέρων, που εκπροσωπούν την Εκκλησίαν, να στέκεται γεμάτο ζωήν ένα Αρνίον, που φαίνεται σαν σφαγμένο, διότι είχε σημάδια της σφαγής του. Και αυτό είχε επτά κέρατα (σύμβολα της βασιλικής εξουσίας και δυνάμεώς του) και επτά μάτια, που συμβολίζουν τα αναρίθμητα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, που αποστέλλονται στους πιστούς όλης της γης. (Το αρνίον ήτο ο Ιησούς Χριστός, που εσφάγη επί του σταυρού και ετάφη και ανεστήθη και εδοξάσθη στον θρόνον του Πατρός και έλαβε και ως άνθρωπος βασιλικήν εξουσίαν και στέλλει το Πνεύμα το Άγιον με τα ανεκτίμητά του χαρίσματα προς τους ανθρώπους).

Αποκ. 5,7 και ήλθε και είληφεν εκ της δεξιής τού καθημένου επί τού θρόνου.

Αποκ. 5,7 Και ήλθε και επήρε το κατεσφραγισμένο βιβλίον από το δεξι χέρι εκείνου, που εκάθητο στον ένδοξον θρόνον.

Αποκ. 5,8 και ότε έλαβε το βιβλίον, τα τέσσαρα ζώα και οι εικοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι έπεσαν ενώπιον τού αρνίου, έχοντες έκαστος κιθάραν και φιάλας χρυσάς γεμούσας θυμιαμάτων, αί εισιν αι προσευχάι των αγίων·

Αποκ. 5,8 Και όταν επήρε το βιβλίον, τα τέσσαρα ζώα και οι εικοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι (κατανοήσαντες πλέον ότι αυτό ήτο άξιον να ανοίξη το βιβλίον) έπεσαν εις προσκύνησιν εμπρός στο Αρνίον. Και είχε ο κάθε πρεσβύτερος κιθάραν, δια να ψάλλη ύμνους δοξολογίας, και φιάλες χρυσές, γεμάτες από ευώδη θυμιαματα, τα οποία είναι αι προσευχάι των Χριστιανών.

Αποκ. 5,9 και άδουσιν ωδήν καινήν λέγοντες· άξιός ει λαβείν το βιβλίον και ανοίξει τας σφραγίδας αυτού, ότι εσφάγης και ηγόρασας τώ Θεώ ημάς εν τώ αιματί σου εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους,

Αποκ. 5,9 Και ψάλλουν οι πρεσβύτεροι νέαν δοξολογίαν, λέγοντες προς το Αρνίον· “άξιός εισαι συ να πάρης το βιβλίον, να ανοίξης τας σφραγίδας του, να το εννοήσης και να το ερμηνεύσης, διότι εσφάγης επάνω στον σταυρόν και με το τίμιον αίμα σου μας εξηγόρασες από την δουλειαν της αμαρτίας και του πονηρού, δια να μας παραδώσης στον Θεόν, ως λητρωμένα τέκνα του, όλους όσοι, επίστευσαν εις σε, από κάθε φυλήν και γλώσσαν και λαόν και έθνος.

Αποκ. 5,10 και επώησας αυτούς τώ Θεώ ημών βασιλείς και ιερείς, και βασιλεύουσιν επί της γής.

Αποκ. 5,10 Και κατέστησες αυτούς βασιλείς και ιερείς προς δόξαν του Θεού και θα βασιλεύουσιν μαζί του εις την αγωνιζομένην επί της γης και εις την θριαμβεύουσαν εν ουρανοίς Εκκλησίαν του”.

Αποκ. 5,11 και είδον και ήκουσα ως φωνήν αγγέλων πολλών κύκλω τού θρόνου και των ζώων και των πρεσβυτέρων, και ήν ο αριθμός αυτών μυριάδες μυριάδων και χιλιάδες χιλιάδων,

Αποκ. 5,11 Και είδα και ήκουσα ισχυροτάτην φωνήν πολλών αγγέλων ολόγυρα από τον θρόνον του Θεού και την φωνήν των τεσσάρων ζώων και των εικοσι τεσσάρων πρεσβυτέρων· και ήτο αναρίθμητον το πλήθος αυτό, μυριάδες μυριάδων και χιλιάδες χιλιάδων.

Αποκ. 5,12 λέγοντες φωνή μεγάλη· άξιόν εστι το αρνίον το εσφαγμένον λαβείν την δύναμιν και τον πλούτον και σοφίαν και ισχύν και τιμήν και δόξαν και ευλογίαν.

Αποκ. 5,12 Και έλεγαν με φωνήν μεγάλην· “έξιον είναι το Αρνίον, που έχει σφαγή, να λάβη την δύναμιν και τον πλούτον και την σοφίαν και την ισχύν και την τιμήν και την δόξαν και την ευλογίαν”.

Αποκ. 5,13 και πάν κτίσμα ό εν τώ ουρανώ και επί της γής και υποκάτω της γής και επί της θαλάσσης εστί, και τα εν αυτοίς πάντα, ήκουσα λέγοντας· τώ καθημένω επί τού θρόνου και τώ αρνίω η ευλογία και η τιμή και η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 5,13 Και κάθε κτίσμα, που είναι επάνω στον ουρανό και κάτω εις την γην και υποκάτω από την γην και επάνω εις την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις τας περιοχάς αυτάς, ήκουσα να λέγουν όλοι μαζί, άγγελοι και άνθρωποι, ηνωμένους ο ουράνιος και επίγειος κόσμος· “στον Θεόν, που κάθεται επί του θρόνου, και στο Αρνίον, τον ενανθρωπήσαντα Λογον του Θεού, ανήκει το κάθε εγκώμιον και η τιμή και η δόξα και η εξουσία στους αιώνας των αιώνων”.

Αποκ. 5,14 και τα τέσσαρα ζώα έλεγον, αμήν· και οι πρεσβύτεροι έπεσαν και προσεκύνησαν.

Αποκ. 5,14 Και τα τέσσαρα ζώα έλεγαν· “αμήν”. Και οι πρεσβύτεροι έπεσαν και επροσκύνησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6

Αποκ. 6,1 Καί είδον ότι ήνοιξε το αρνίον μίαν εκ των επτά σφραγίδων· και ήκουσα ενός εκ των τεσσάρων ζώων λέγοντος, ως φωνή βροντής· έρχου.

Αποκ. 6,1 Και είδα, ότι το Αρνίον ήνοιξε πράγματι την πρώτην από τας επτά σφραγίδας. Και ήκουσα το πρώτον από τα

τέσσαρα ζώα, που διακονούν στο θέλημα του Θεού, να λέγη με φωνήν ισχυράν, σαν βροντήν· “έλα”.

Αποκ. 6,2 και είδον, και ιδού ίππος λευκός, και ο καθήμενος επ αυτόν έχων τόξον· και εδόθη αυτώ στέφανος, και εξήλθε νικών και ίνα νικήση.

Αποκ. 6,2 Και είδα· και ιδού ένα κατάλευκο άλογο. Και εκείνος που εκάθητο επάνω εις αυτό, είχε τόξον, σύμβολον της δυνάμεώς του. Και του εδόθη στέφανος, σύμβολον της νίκης του και της βασιλικής εξουσίας του. Και αμέσως μόλις εξήλθε, ήρχισε να νικά και θα εξακολουθή να νικά μέχρι συντελείας των αιώνων. (Η εικών συμβολίζει το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίον απ’ αρχής νικά και θα νικά το κακόν και τον πονηρόν εις σωτηριάν των ανθρώπων. Είναι η νίκη, η νικήσασα τον κόσμον).

Αποκ. 6,3 Καί ότε ήνοιξε την σφραγίδα την δευτέραν, ήκουσα τού δευτέρου ζώου λέγοντος· έρχου.

Αποκ. 6,3 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την δευτέραν σφραγίδα, ήκουσα το δεύτερον ζών να λέγη· “έλα”.

Αποκ. 6,4 και εξήλθεν άλλος ίππος πυρός, και τώ καθήμενός επ αυτόν εδόθη αυτώ λαβείν την ειρήνην εκ της γής και ίνα αλλήλους σφάξωσι, και εδόθη αυτώ μάχαιρα μεγάλη.

Αποκ. 6,4 Και εβγήκεν άλλος ίππος κόκκινος, (που συμβολίζει τους αιματηρούς εξωτερικούς και εμφυλιούς πολέμους), και εις εκείνον, που εκάθητο επάνω εις αυτόν τον ίππον παρεχωρήθη από τον Θεόν η άδεια, να αφαιρέση την ειρήνην από την γην και να σφαγούν μεταξύ των οι άνθρωποι. Και εδόθη εις αυτόν μάχαιρα μεγάλη (σύμβολον του ολέθρου).

Αποκ. 6,5 Καί ότε ήνοιξε την σφραγίδα την τρίτην, ήκουσα τού τρίτου ζώου λέγοντος· έρχου. και είδον, και ιδού ίππος μέλας, και ο καθήμενος επ αυτόν έχων ζυγόν εν τή χειρί αυτού·

Αποκ. 6,5 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την τρίτην σφραγίδα, ήκουσα το τρίτον ζών να λέγη· “έλα”. Και είδα· και ιδού ένα μαύρο άλογο (που συμβολίζει τας στερήσεις και τους λιμούς) και εκείνος που εκάθητο επάνω του, είχε ζυγαριά στο χέρι του.

Αποκ. 6,6 και ήκουσα ως φωνήν εν μέσω των τεσσάρων ζών λέγουσαν· χοίνιξ σίτου δηναρίου, και τρεις χοίνικες κριθής δηναρίου· και το έλαιον και τον οίνον μη αδικήσης.

Αποκ. 6,6 Και ήκουσα σαν φωνήν ανάμεσα από τα τέσσαρα ζώα να λέγη· “ένα κιλόν σίτου έφθασε να πωλήται, λόγω του λιμού, ένα δηνάριον και τρία κιλά κριθαριού, ένα δηνάριον. Το έλαιον όμως και τον οίνον μη τα στερήσης· ας τα έχουν με κάποιαν αφθονίαν”.

Αποκ. 6,7 Καί ότε ήνοιξε την σφραγίδα την τετάρτην, ήκουσα φωνήν τού τετάρτου ζώου λέγοντος· έρχου.

Αποκ. 6,7 Και όταν το αρνίον ήνοιξε την τετάρτην σφραγίδα, ήκουσα την φωνήν του τετάρτου ζώου να λέγη· “έλα”.

Αποκ. 6,8 και είδον, και ιδού ίππος χλωρός, και ο καθήμενος επάνω αυτού, όνομα αυτώ ο θάνατος, και ο άδης ηκολούθει μετ αυτού· και εδόθη αυτώ εξουσία επί το τέταρτον της γής, αποκτείνει εν ρομφαία και εν λιμώ και εν θανάτω και υπό των θηρίων της γής.

Αποκ. 6,8 Και είδα· Και ιδού ένα κίτρινο άλογο, (που συμβολίζει τας επιδημίας και το θανατικό) και εκείνος που εκάθητο επάνω εις αυτό, είχαν όνομα του· Ο θάνατος. Και ακολουθούσε μαζή του ο Άδης, δια να μαζεύη τας ψυχάς εκείνων, που θα επέθαιναν. Και παρεχωρήθη εις αυτόν από τον Θεόν η εξουσία επάνω στο τέταρτον των κατοίκων της γης, να τους φονεύση με την μάχαιραν και με τον λιμόν και με το θανατικό και με τα θηρία της γης, που θα κατασπαράξουν μερικούς.

Αποκ. 6,9 Καί ότε ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδον υποκάτω τού θυσιαστηρίου τας ψυχάς των εσφαγμένων διά τον λόγον τού Θεού και διά την μαρτυριάν τού αρνίου ήν είχαν·

Αποκ. 6,9 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδα κάτω από το ουράνιον θυσιαστήριον τας ψυχάς των μαρτύρων, που είχαν σφαγή κατά τους διωγμούς δια τον λόγον του Θεού και δια την μαρτυριάν του Αρνίου, την οποίαν είχαν παραλάβει και εκρατούσαν ως ανεκτίμητον θησαυρόν.

Αποκ. 6,10 και έκραξαν φωνή μεγάλη λέγοντες· έως πότε, ο δεσπότης ο άγιος και ο αληθινός, ου κρίνεις και εκδικείς το αίμα ημών εκ των κατοικούντων επί της γής;

Αποκ. 6,10 Και έκραξαν με φωνήν μεγάλην λέγοντες· “έως πότε, συ Κυριε, ο απόλυτος εξουσιαστής και κυρίαρχος των πάντων, ο άγιος και αληθινός, δεν κάμνεις δικαίαν κρίσιν και δεν παίρνεις εκδίκησιν και δεν επιβάλλεις τιμωριάν δια το αίμα μας, που εχύθη άδικως από τους κατοίκους της γης;”

Αποκ. 6,11 και εδόθη αυτοίς εκάστω στολή λευκή, και ερέθη αυτοίς ίνα αναπαύσωνται έτι χρόνον μικρόν, έως πληρώσωσι και οι σύνδουλοι αυτών και οι αδελφοί αυτών οι μέλλοντες αποκτείνεσθαι ως και αυτοί.

Αποκ. 6,11 Και εδόθη εις καθένα από αυτούς στολή λευκή, αγγελική (που συμβολίζει τον θρίαμβον και την δόξαν), και ελέχθη εις αυτούς να αναπαυθούν και περιμένουν ολίγον ακόμη χρόνον, έως ότου συμπληρώσουν τον αριθμόν των μαρτύρων και των αγίων οι σύνδουλοί των και οι αδελφοί των, που έμελλον να μαρτυρήσουν και φονευθούν από τους διώκτας, όπως εμαρτύρησαν και αυτοί.

Αποκ. 6,12 Καί είδον ότε ήνοιξε την σφραγίδα την έκτην, και σεισμός μέγας εγένετο, και ο ήλιος μέλας εγένετο ως σάκκος τρίχινος, και η σελήνη όλη εγένετο ως αίμα,

Αποκ. 6,12 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την έκτην σφραγίδα, είδα συνταρακτικά γεγονότα στον φυσικόν κόσμον. Εγινε σεισμός μέγας, που συνεκλόνησε την γην, και ο ήλιος έχασε το φως του, εσκοτίσθη και έγινε μαύρος σαν σάκκος τρίχινος, και όλη η επιφάνεια της σελήνης έγινε κατακόκκινη σαν αίμα.

Αποκ. 6,13 και οι αστέρες τού ουρανού έπεσαν εις την γήν, ως συκή βάλλουσα τους ολύνθους αυτής, υπό ανέμου μεγάλου σειομένη,

Αποκ. 6,13 Και τα αστέρια του ουρανού έπεσαν εις την γην, όπως η συκιά, που συγκλονιζομένη από σφοδρόν άνεμον ρίχνει τα άγουρα σύκα της.

Αποκ. 6,14 και ο ουρανός απεχωρίσθη ως βιβλίον ελισσόμενον, και πάν όρος και νήσος εκ των τόπων αυτών εκινήθησαν·

Αποκ. 6,14 Και ο ουρανός εξέκοψε και εχωρίσθη σαν βιβλίον, που τυλίγεται. Και κάθε όρος και κάθε νήσος μετεκινήθησαν από τον τόπον των.

Αποκ. 6,15 και οι βασιλείς της γής και οι μεγιστάνες και οι χιλιαρχοι και οι πλούσιοι και οι ισχυροί και πάς δούλος και ελεύθερος έκρυψαν εαυτούς εις τα σπήλαια και εις τας πέτρας των ορέων,

Αποκ. 6,15 Και οι βασιλείς της γης και οι μεγιστάνες και οι άρχοντες των στρατών και οι πλούσιοι και οι ισχυροί και κάθε δούλος και κάθε ελεύθερος έκρυψαν τους εαυτούς των εις τα σπήλαια και ανάμεσα από τις πέτρας των ορέων·

Αποκ. 6,16 και λέγουσι τοίς όρεσι και ταίς πέτραις· πέσατε εφ ημάς και κρύψατε ημάς από προσώπου τού καθήμενου επί

τού θρόνου και από της οργής τού αρνίου,

Αποκ. 6,16 και έλεγαν εις τα όρη και στους βράχους· "πέσατε επάνω μας και κρύψατέ μας από το φοβερόν πρόσωπον εκείνου, που κάθεται επάνω στον θρόνον, και από την οργήν του Αρνίου".

Αποκ. 6,17 ότι ήλθεν η ημέρα η μεγάλη της οργής αυτού, και τις δύναται σταθήναι;

Αποκ. 6,17 Διότι ήλθε η μεγάλη ημέρα, που θα εκσπάση και θα εκδηλωθή η οργή αυτού. Και ποιός ημπορεί να σταθή εις τα πόδια του, εμπρός στον δικαίως ωργισμένον Θεόν; (Τα συμβολικά αυτά γεγονότα υποδουλώνουν τας δια μέσου των αιώνων αναστατώσεις της φύσεως και τας θεομηνίας, τα δε τελευταία και συνταρακώτερα όλων υποδηλώνουν εκείνα, που θα προηγηθούν από την Δευτέραν Παρουσίαν του κριτού).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Αποκ. 7,1 Και μετά τούτο είδον τέσσαρας αγγέλους εστώτας επί τας τέσσαρας γωνίας της γής, κρατούντας τους τέσσαρας ανέμους της γής, ίνα μη πνέη άνεμος επί της γής μήτε επί της θαλάσσης μήτε επί πάν δένδρον.

Αποκ. 7,1 Υστερα από το άνοιγμα της έκτης σφραγίδος και πριν ανοιχθή η εβδόμη σφραγίς, είδα τέσσαρας αγαθούς αγγέλους να στέκωνται εις τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος και να κρατούν τους τέσσαρας ανέμους της γης, δια να μη φυσά άνεμος επάνω εις την γην, ούτε επάνω εις την θάλασσαν, ούτε εις κανένα δένδρον (δια να προληφθούν έτσι καταστροφαί και επικρατήση ηρεμία).

Αποκ. 7,2 και είδον άλλον άγγελον αναβαίνοντα από ανατολής ηλίου, έχοντα σφραγίδα Θεού ζώντος, και έκραξε φωνή μεγάλη τοίς τέσσαρσιν αγγέλοις, οίς εδόθη αυτοίς αδικήσαι την γήν και την θάλασσαν,

Αποκ. 7,2 Και είδα άλλον άγγελον να ανεβαίνη από την ανατολήν του ηλίου (από την περιοχήν δηλαδή του παραδείσου, του φωτός και της ζωής). Αυτός είχε την σφραγίδα του Θεού, ο οποίος είναι η ζωή και η πηγή της ζωής, και εφώναξε στους τέσσαρας αγγέλους, στους οποίους είχε δοθή άδεια και εξουσία να εξαπολύσουν τους ανέμους και να προξενήσουν καταστροφάς εις την γην και την θάλασσαν,

Αποκ. 7,3 λέγων· μη αδικήσητε την γήν μήτε την θάλασσαν μήτε τα δένδρα, άχρισ ού σφραγίσωμεν τους δούλους τού Θεού ημών επί των μετώπων αυτών.

Αποκ. 7,3 και τους είπε· "περιμένετε, μη εξαπολύσετε ακόμη καταστροφήν εις την γην, ούτε εις την θάλασσαν, ούτε εις τα δένδρα, μέχρις ότου σφραγίσωμεν με την σφραγίδα του ζώντος Θεού και σημαδέψωμεν επάνω εις τα μέτωπά των τους πιστούς δούλους του Θεού μας, ώστε να μη επέλθουν εναντίον αυτών αι καταστροφαί".

Αποκ. 7,4 Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφραγισμένων· εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες εσφραγισμένοι εκ πάσης φυλής υιών Ισραήλ·

Αποκ. 7,4 Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφραγισμένων· ήσαν εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες σφραγισμένοι από όλες τας φυλάς των απογόνων του Ισραήλ.

Αποκ. 7,5 εκ φυλής Ιούδα δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι, εκ φυλής ουβήν δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Γάδ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,5 Από την φυλήν του Ιούδα δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι, από την φυλήν Ρουβήν δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Γαδ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,6 εκ φυλής Ασήρ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Νεφθαλείμ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Μανασσή δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,6 από την φυλήν Ασήρ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Νεφθαλείμ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Μανασσή δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,7 εκ φυλής Συμεών δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Λευϊ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Ισάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,7 από την φυλήν Συμεών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Λευϊ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ισάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,8 εκ φυλής Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Ιωσήφ δώδεκα χιλιάδες, εκ φυλής Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι.

Αποκ. 7,8 από την φυλήν Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ιωσήφ δώδεκα χιλιάδες, και από την φυλήν Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι. (Οι σφραγισμένοι αυτοί των δώδεκα φυλών του Ισραήλ συμβολίζουν τους Εβραίους, που δια μέσου των αιώνων θα πιστεύσουν στον Χριστόν και των οποίων ο αριθμός θα είναι μεγάλος).

Αποκ. 7,9 Μετά ταύτα είδον, και ιδού όχλος πολύς, ον αριθμησαι αυτόν ουδείς εδύνατο, εκ παντός έθνους και φυλών και λαών και γλωσσών, εστώτας ενώπιον τού θρόνου και ενώπιον τού αρνίου, περιβεβλημένους στολάς λευκάς, και φοίνικες εν ταίς χερσίιν αυτών·

Αποκ. 7,9 Επειτα από αυτά είδα, και ιδού πολύς λαός, τον οποίον κανείς δεν ημπορούσε να αριθμήση. Και ο απροσμέτρητος αυτός λαός προήρχετο από κάθε έθνος και από όλες τας φυλάς και τους λαούς και τας γλώσσας της οικουμένης. Και όλοι αυτοί (που αποτελούν την ένδοξον και θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν των ουρανών) εστέκοντο σαν οικείοι και φίλοι του Θεού εμπρός στον θρόνον του Θεού και εμπρός στο Αρνίον και εφορούσαν λευκάς στολάς (σύμβολον της νίκης κατά της αμαρτίας και της νέας, καθαράς και φωτεινής ζωής) και εκρατούσαν εις τα χέρια των φοίνικας (σύμβολα του θριάμβου των και της αιωνίας πλησίον του Θεού ζωής).

Αποκ. 7,10 και κράζουσι φωνή μεγάλη λέγοντες· η σωτηρία τώ Θεώ ημών τώ καθημένω επί τού θρόνου και τώ αρνίω.

Αποκ. 7,10 Και κράζουν με μεγάλην την φωνήν, λέγοντες· "η σωτηρία μας οφείλεται στον Θεόν μας, που κάθεται επάνω στον θρόνον και στο Αρνίον, που εθυσιάσθη δια την λύτρωσίν μας".

Αποκ. 7,11 και πάντες οι άγγελοι ειστήκεισαν κύκλω τού θρόνου και των πρεσβυτέρων και των τεσσάρων ζώνων, και έπεσαν ενώπιον τού θρόνου επί τα πρόσωπα αυτών και προσεκύνησαν τώ Θεώ

Αποκ. 7,11 Και όλοι οι άγγελοι εστέκοντο ολόγυρα από τον θρόνον του Θεού και γύρω από τους πρεσβυτέρους και από τα τέσσαρα ζώα. Και έπεσαν κατά πρόσωπον πρηγνείς εμπρός στον θρόνον και προσεκύνησαν τον Θεόν

Αποκ. 7,12 λέγοντες· αμήν· η ευλογία και η δόξα και η σοφία και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμις και η ισχύς τώ Θεώ ημών εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν.

Αποκ. 7,12 λέγοντες· "πράγματι η σωτηρία όλων προέρχεται από αυτόν· πλήρης και απόλυτος η ευλογία και η δόξα και η σοφία και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμις και η ισχύς ανήκει στον Θεόν μας στους απεράντους αιώνας των αιώνων. Αμήν".

Αποκ. 7,13 Και απεκρίθη εἰς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκάς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;

Αποκ. 7,13 Και ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους (ἐκφράζων ἰδικήν μου ἀπορίαν) ἀπεκρίθη καὶ μοι εἶπε· “αὐτοί, που φοροῦν τὰς λευκάς στολὰς, ποῖοι εἶναι καὶ ἀπὸ που ἦλθαν;”

Αποκ. 7,14 καὶ εἶρηκα αὐτῶ· κύριέ μου, σὺ οἶδας, καὶ εἶπέ μοι· οὗτοι εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἐπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 7,14 Και εἶπα εἰς αὐτόν· “κύριέ μου, σὺ το γνωρίζεις αὐτό”. Και ἐκεῖνος μοι εἶπε· “αὐτοί εἶναι οἱ πιστοὶ καὶ ἀτρόμητοι μάρτυρες, που ἔρχονται ἀπὸ τὴν θλίψην τὴν μεγάλην τοῦ διωγμοῦ καὶ ὅλων τῶν διωγμῶν, που θα γίνουν δια μέσου τῶν αἰῶνων. Και ἐπλυναν τὰς στολὰς τῶν καὶ τὰς ἐλεύκαναν με τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου (Ἡ νίκη τῶν κατὰ τῆς αμαρτίας, ἡ καθαριότης καὶ ἁγιότης τῆς ζωῆς τῶν καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν ἀρετῶν τῶν οφείλεται εἰς τὴν λυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ).

Αποκ. 7,15 διὰ τοῦτο εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνάζει ἐπ' αὐτούς.

Αποκ. 7,15 Δια τοῦτο ευρισκονται τώρα ὡς υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς στον θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουν αὐτόν ἡμέραν καὶ νύκτα στον ἐπουράνιον ναόν. Και αὐτὸς που κάθεται ἐπάνω στον ἐνδοξον θρόνον, θα κατοικήσῃ ἀνάμεσα τῶν (διότι ευαρεστεῖται καὶ ἐπαναπαύεται εἰς αὐτούς).

Αποκ. 7,16 οὐ πεινάσουσιν ἐτι οὐδέ διψήσουσιν ἐτι, οὐδ' οὐ μὴ πέση ἐπ' αὐτούς ὁ ἥλιος οὐδέ πᾶν καῦμα,

Αποκ. 7,16 Και δεν θα πεινάσουν πλέον καὶ δεν θα διψήσουν πλέον καὶ δεν θα πέσῃ ἐπάνω τοὺς καυστικὸς ὁ ἥλιος, οὔτε κανένα ἄλλο καῦμα (Δεν θα δοκιμάσουν ποτὲ πλέον καμμίαν θλίψιν, δεν θα στερηθοῦν ἀπὸ τίποτε, ἀλλὰ θα χορτάσουν ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν μακαριότητα τοῦ Θεοῦ).

Αποκ. 7,17 ὅτι ὁ ἀρνίον το ἀνά μέσον τοῦ θρόνου ποιμαίνει αὐτούς, καὶ ὀδηγήσει αὐτούς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Αποκ. 7,17 Διότι τὸ Ἀρνίον, ὁ Θεάνθρωπος λυτρωτὴς καὶ ποιμὴν που εἶναι στο μέσον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, θα τοὺς ποιμαίνει με στοργὴν καὶ ἀγάπην καὶ θα τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὰς ἀνεξαντλήτους πηγὰς τῶν ὑδάτων, που ἔχουν ζωὴν καὶ δίδουν ζωὴν. Και θα ἐξαλείψῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῶν κάθε δάκρυ καὶ κάθε θλίψι (Διότι θα τοὺς ἔχῃ δώσει τὴν αἰωνίαν μακαριότητα καὶ χαρὰν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

Αποκ. 8,1 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἐβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.

Αποκ. 8,1 Και ὅταν τὸ Ἀρνίον ἤνοιξεν τὴν ἐβδόμην σφραγίδα, ἐγένετο σιγὴ στον οὐράνιον κόσμον, περίπου μισὴν ὥραν, δια τὴν κρισιμότητα τῶν συνταρακτικῶν γεγονότων, που ἐντός ὀλίγου θα ἐπακολουθοῦσαν.

Αποκ. 8,2 Καὶ εἶδον τοὺς ἐπτὰ ἀγγέλους οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστήκασιν, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἐπτὰ σάλπιγγες.

Αποκ. 8,2 Και εἶδα τοὺς ἐπτὰ ἐπισήμους ἀγγέλους, που στέκονται πάντοτε ἐμπρὸς στον Θεόν, καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτούς ἐπτὰ σάλπιγγες.

Αποκ. 8,3 καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτῶν χρυσοῦν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσει ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

Αποκ. 8,3 Και ἕνας ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη στο ἐπουράνιον θυσιαστήριον, κρατῶν εἰς τὰ χέρια τοῦ ὀλόχρυσον θυμιατήριον. Και ἐδόθησαν εἰς αὐτόν πολλὰ θυμιάματα, αἱ προσευχαῖ τῶν ἁγίων, που ευρίσκονται στους οὐρανοὺς, δια νὰ προσφέρῃ καὶ συνενώσῃ αὐτὰς με τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας στο ὀλόχρυσον θυσιαστήριον, που εἶναι ἐμπρὸς στον θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 8,4 καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 8,4 Και ἡ ευωδία τῶν θυμιαμάτων αὐτῶν μαζὴ με τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν, που αγωνίζονται εἰς τὴν γῆν, ἀνέβη ἀπὸ τὸ χεῖρι τοῦ ἀγγέλου ἐμπρὸς στον Θεόν.

Αποκ. 8,5 καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτῶν καὶ ἐγέμισεν αὐτόν ἐκ τοῦ πυρός τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν. καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

Αποκ. 8,5 Και ἐπῆρεν ὁ ἄγγελος τὸ θυμιατήριον καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν φωτιάν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐρρίψεν αὐτὴν τὴν φωτιάν εἰς τὴν γῆν. Και ἀμέσως τότε ἐγέναν βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός. (Εἶναι αἱ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι δια μεν τοὺς πιστοὺς αποτελοῦν παιδαγωγίαν πρὸς τὴν ἀρετὴν, δια δε τοὺς ἀπίστους τιμωρίαν καὶ ὀλεθρον).

Αποκ. 8,6 Καὶ οἱ ἐπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἐπτὰ σάλπιγγας ἠτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσιν.

Αποκ. 8,6 Μετὰ τὸ γεγονός αὐτό καὶ οἱ ἐπτὰ ἄγγελοι, που εἶχαν τὰς ἐπτὰ σάλπιγγας, ἠτοίμασαν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν, δια νὰ σαλπίσουν.

Αποκ. 8,7 Καὶ ὁ πρῶτος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πύρ μεμιγμένα ἐν αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς κατεκάη, καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

Αποκ. 8,7 Και ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἐγένετο χαλάζι καὶ φωτιά, ἀνακατεμένα με αἷμα, καὶ ἐρρίφθησαν με ὀρμὴν εἰς τὴν γῆν. Και τότε τον ἐν τρίτον τῆς γῆς κατεκάη καὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν δένδρων ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός καὶ κάθε πράσινο χορτάρι κατεκάη. (Θεομηνία μερικὴ, δια νὰ συνέλθουν καὶ μετανοήσουν οἱ ἄνθρωποι).

Αποκ. 8,8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καϊόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα,

Αποκ. 8,8 Και ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἐρρίφθη με ὀρμὴν εἰς τὴν θάλασσαν κάτι σαν μεγάλο βουνό, που ἐκαίετο. Και ἐγένετο τὸ ἐν τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα.

Αποκ. 8,9 καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσει, τὰ ἔχοντα ψυχὰς, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρη.

Αποκ. 8,9 Και ἀπέθανε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὰ κτίσματα, που υπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔχουν ζωὴν καὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν πλοίων, που πλέουν εἰς τὰς θαλάσσας, κατεστράφη ὀλοκληρωτικῶς. (Μετὰ τὴν ξηρὰν ἐπηκολούθησε θεομηνία καὶ εἰς τὴν θάλασσαν).

Αποκ. 8,10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας καϊόμενος ὡς λαμπὰς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Αποκ. 8,10 Και ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τον οὐρανόν μεγάλο ἀστὴρ, που ἐφλέγετο καὶ ἐκαίετο σαν λαμπάδα. Και ἔπεσεν στο ἐν τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Αποκ. 8,11 και το όνομα του αστέρος λέγεται ο Αψινθος, και εγένετο το τρίτον των υδάτων εις άψινθον, και πολλοί των ανθρώπων απέθανον εκ των υδάτων, ότι επικράνθησαν.

Αποκ. 8,11 Και το όνομα του αστέρος αυτού λέγεται ο Αψινθος, δια την πικρίαν την οποίαν είχε και εσκόρπισεν εις τα ύδατα. Και έγινε τότε το εν τρίτο των υδάτων πικρόν σαν την αψινθίαν και δηλητηριασμένον. Και πολλοί από τους ανθρώπους απέθαναν από τα νερά αυτά, διότι εδηλητηριάσθησαν.

Αποκ. 8,12 Καί ο τέταρτος άγγελος εσάλπισε, και επλήγη το τρίτον του ήλιου και το τρίτον της σελήνης και το τρίτον των αστέρων, ίνα σκοτισθή το τρίτον αυτών, και το τρίτον αυτής μη φανή η ημέρα, και η νύξ ομοίως.

Αποκ. 8,12 Και ο τέταρτος άγγελος εσάλπισε και εκτυπήθη και έχάθη το εν τρίτον από τον ήλιον, ώστε να μειωθή το φως και η θερμότης του και το εν τρίτον της σελήνης και το εν τρίτον των αστέρων, ώστε να σκοτισθή και να χαθή το εν τρίτον από το φως των ουρανίων αυτών σωμάτων. Και η ημέρα έχασε το εν τρίτον από το φως της και η νύκτα επίσης έχασε το εν τρίτον από την αστροφεγγιά της και από το σεληνόφως.

Αποκ. 8,13 Και είδον και ήκουσα ενός αετού πετομένου εν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνή μεγάλη ουαί, ουαί, ουαί τους κατοικούντας επί της γής εκ των λοιπών φωνών της σάλπιγγος των τριών αγγέλων των μελλόντων σαλπίζειν.

Αποκ. 8,13 Και είδα και ήκουσα τότε ένα αετόν (άγγελον του Θεού) να πετά εις τα μεσουράνια και να φωνάζη με φωνήν μεγάλην: "αλλοίμονον, αλλοίμονον, αλλοίμονον στους απίστους και ασεβείς, που κατοικούν εις την γην, δια τας άλλας συμφοράς που θα επακολουθήσουν εις τας φωνάς της σάλπιγγος των τριών αγγέλων, οι οποίοι πρόκειται με την σειράν των να σαλπίσουν".

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9

Αποκ. 9,1 Καί ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε· και είδον αστέρα εκ τού ουρανού πεπτωκότα εις την γήν, και εδόθη αυτώ η κλείς τού φρέατος της αβύσσου,

Αποκ. 9,1 Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε· και είδα ένα αστέρι να έχη πέσει από τον ουρανόν εις την γην, τον σατανάν τον επαναστάτην εναντίον του Θεού, και εδόθη εις αυτόν το κλειδί και του παρεχωρήθη η άδεια να ανοίξη το πηγάδι της κατασκότεινης αβύσσου.

Αποκ. 9,2 και ήνοιξε το φρέαρ της αβύσσου, και ανέβη καπνός εκ τού φρέατος ως καπνός καμίνου καιομένης, και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αήρ εκ τού καπνού τού φρέατος.

Αποκ. 9,2 Και ήνοιξε πράγματι το πηγάδι της φρικτής αβύσσου και αναρίθμητον πλήθος πονηρών πνευμάτων, που ήσαν εκεί φυλακισμένα, ξεπετάχθησαν και ανέβηκαν σαν πυκνός καπνός καιομένης καμίνου και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αέρας από τον καπνόν του πηγαδιού.

Αποκ. 9,3 και εκ τού καπνού εξήλθον ακρίδες εις την γήν, και εδόθη αυταίς εξουσία ως έχουσιν εξουσίαν οι σκορπιοί της γής·

Αποκ. 9,3 Και από τον καπνόν αυτών, των δαιμονικών πνευμάτων, εξεχώρισαν και εβγήκαν προς τα διάφορα μέρη της γης ακρίδες, κακοποιά δηλαδή πνεύματα, και παρεχωρήθη εις αυτά τυραννική και κακοποιός εξουσία, σαν αυτήν που έχουν οι σκορπιοί εις την γην, να βασανίζουν τους ανθρώπους με τα δηλητηριώδη κεντριά των.

Αποκ. 9,4 και ερέθη αυταίς ίνα μη αδικήσωσι τον χόρτον της γής ουδέ πάν χλωρόν ουδέ πάν δένδρον, ει μη τους ανθρώπους οίτινες ουκ έχουσι την σφραγίδα τού Θεού επί των μετώπων αυτών.

Αποκ. 9,4 Και ελέχθη εις αυτά να μη βλάψουν το χορτάρι της γης, ούτε κάθε πράσινον φυτόν ούτε κανένα δένδρον, παρά μόνον τους ανθρώπους, που δεν έχουν εις τα μέτωπα των την σφραγίδα του Θεού.

Αποκ. 9,5 και εδόθη αυταίς ίνα μη αποκτείνωσιν αυτούς, αλλ ίνα βασανισθώσι μήνας πέντε· και ο βασανισμός αυτών ως βασανισμός σκορπίου, όταν πάιση άνθρωπων.

Αποκ. 9,5 Και εδόθη εις αυτά η διαταγή να μη φονεύσουν τους ανθρώπους, αλλά να τους βασανίσουν επί ωρισμένον χρονικόν διάστημα, που συμβολίζεται με τον αριθμόν των πέντε μηνών. Και ο ψυχικός και σωματικός αυτός βασανισμός και πόνος θα είναι σαν τον φρικτόν πόνον, που φέρνει ο σκορπιός, όταν κεντρίση τον άνθρωπον.

Αποκ. 9,6 και εν ταίς ημέραις εκείναις ζητήσουσιν οι άνθρωποι τον θάνατον και ου μη ευρήσουσιν αυτόν, και επιθυμήσουσιν αποθανείν, και φεύξεται απ αυτών ο θάνατος.

Αποκ. 9,6 Και κατά τας ημέρας εκείνας οι άνθρωποι, εξ αιτίας των φρικτών ψυχικών και σωματικών οδυνών και εκ του γεγονότος ότι δεν θα έχουν ελπίδα θεραπείας, θα ζητήσουν επάνω εις την απόγνωσίν των τον θάνατον και δεν θα τον εύρουν, και θα επιθυμήσουν να πεθάνουν, και ο θάνατος θα φεύγη από αυτούς.

Αποκ. 9,7 και τα ομοιώματα των ακρίδων όμοια ίπποις ητοιμασμένοις εις πόλεμον, και επί τας κεφαλάς αυτών ως στέφανοι όμοιοι χρυσίω, και τα πρόσωπα αυτών ως πρόσωπα ανθρώπων,

Αποκ. 9,7 Και αι μορφάι των δαιμονικών αυτών ακρίδων είναι και τρομακτικά και δελεαστικά. Ομοιάζουν με άλογα ετοιμασμένα δια τον πόλεμον. Και επάνω εις τα κεφάλια των έχουν στεφάνους σαν από χρυσάφι, και τα πρόσωπά των είναι σαν πρόσωπα ανθρώπων.

Αποκ. 9,8 και είχαν τρίχας ως τρίχας γυναικών, και οι οδόντες αυτών ως λεόντων ήσαν,

Αποκ. 9,8 Και είχαν τρίχας, σαν τρίχας γυναικών· και τα δόντια των ήσαν σαν δόντια λεόντων (δια να συμβολίζουν την θηριωδίαν των και το καταστρεπτικόν των έργον).

Αποκ. 9,9 και είχαν θώρακας ως θώρακας σιδηρούς, και η φωνή των πτερυγών αυτών ως φωνή αρμάτων ίππων πολλών τρεχόντων εις πόλεμον.

Αποκ. 9,9 Και είχαν στήθη σαν σιδερένιους θώρακας. Και ο θόρυβος από τις πτέρυγές των, σαν θόρυβος και βοή πολλών αρμάτων, που τα σέβνουν ίπποι και τρέχουν εις την μάχην.

Αποκ. 9,10 και έχουσιν ουράς ομοίας σκορπίοις και κέντρα, και εν ταίς ουραίς αυτών εξουσίαν έχουσι τού αδικήσαι τους ανθρώπους μήνας πέντε.

Αποκ. 9,10 Και έχουν ουρές, σαν τις ουρές των σκορπιών, και κεντριά εις τις ουρές των. Και τους παρεχωρήθη η άδεια να βασανίζουν με τις δηλητηριώδεις ουρές των τους ανθρώπους επί πέντε μήνες, εις περιορισμένον δηλαδή χρονικόν διάστημα.

Αποκ. 9,11 έχουσι βασιλέα επ αυτών τον άγγελον της αβύσσου· όνομα αυτώ εβραϊστί Αβαδδών, εν δε τή ελληνική όνομα έχει Απολλύων.

Αποκ. 9,11 Έχουν δε βασιλέα και αρχηγόν της πονηράς παρατάξεώς των τον άγγελον της αβύσσου. Το όνομα αυτού εις την Εβραϊκήν είναι Αβαδδών, εις δε την Ελληνικήν ονομάζεται Απολλύων, δηλαδή εξολοθρευτής.

Αποκ. 9,12 Η ουαί η μία απήλθεν· ιδού έρχονται έτι δύο ουαί μετά ταύτα.

Αποκ. 9,12 Και αφού τα δαιμονικά αυτά πνεύματα εβασάνιζαν φρικτά τους ανθρώπους κατά τους πέντε αυτούς μήνας, η πρώτη ουαί, δηλαδή η πρώτη πληγή, επέρασε. Ιδού έρχονται δύο ακόμη ουαί, δύο πληγαί, ύστερα από αυτά.

Αποκ. 9,13 Καί ο έκτος άγγελος εσάλπισε· και ήκουσα φωνήν μίαν εκ των τεσσάρων κεράτων του θυσιαστηρίου του χρυσού του ενώπιον του Θεού,

Αποκ. 9,13 Και ο εκτός άγγελος, εσάλπισε. Και ήκουσα μίαν φωνήν, που έβγαινε από τα τέσσαρα κέρατα του χρυσού θυσιαστηρίου, το οποίον ευρίσκεται ενώπιον του Θεού,

Αποκ. 9,14 λέγοντος τώ έκτω αγγέλω· ο έχων την σάλπιγγα, λύσον τους τέσσαρας αγγέλους τους δεδεμένους επί τώ ποταμώ τώ μεγάλω Ευφράτη.

Αποκ. 9,14 να λέγη στον έκτον άγγελον· "σου που έχεις την σάλπιγγα, λύσε τους τέσσαρας αγγέλους, που είναι δεμένοι κοντά στον μεγάλο ποταμόν, τον Ευφράτην".

Αποκ. 9,15 και ελύθησαν οι τέσσαρες άγγελοι οι ητοιμασμένοι εις την ώραν και εις την ημέραν και μήνα και ενιαυτόν, ίνα αποκτείνωσι το τρίτον των ανθρώπων.

Αποκ. 9,15 Και ελύθησαν οι τέσσαρες άγγελοι, οι οποίοι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού ήσαν προετοιμασμένοι δια την ωρισμένην ώραν και ημέραν και τον μήνα και το έτος, ως εκδικητικά όργανα της θείας δικαιοσύνης, δια να φονεύσουν το ένα τρίτον των ανθρώπων.

Αποκ. 9,16 και ο αριθμός των στρατευμάτων του ίππου δύο μυριάδες μυριάδων· ήκουσα τον αριθμόν αυτών.

Αποκ. 9,16 Και τα στρατεύματα των αποτελούντο από αναρίθμητον ιππικόν. Ηκουσα, ότι ο αριθμός των ήτο δύο μυριάδες μυριάδων, δηλαδή διακόσια εκατομμύρια.

Αποκ. 9,17 και ούτως είδον τους ίππους εν τή οράσει και τους καθημένους επ αυτών, έχοντας θώρακας πυρίνους και υακινθίνους και θειώδεις· και αι κεφαλαί των ίππων ως κεφαλαί λεόντων, και εκ των στομάτων αυτών εκπορεύεται πύρ και καπνός και θείον.

Αποκ. 9,17 Και έτσι είδα εις την οπτασίαν αυτήν τα αναρίθμητα άλογα και τους πολεμιστάς, που εκάθηντο επάνω εις αυτά και οι οποίοι είχαν πυρίνους θώρακας, ενώ από τα στόματα των ίππων έβγαινε καπνός, που είχε σαν χρώμα υακίνθου και ήταν καπνός θειαφιού. Αι δε κεφαλαί των ίππων ήσαν σαν κεφαλαί λεόντων και από τα στόματα αυτών βγαίνει προς τα έξω με ορμή φωτιά και καπνός και θειάφι (Τα αναρίθμητα αυτά κακοποιά στρατεύματα συμβολίζουν τους τρομερούς βαρβάρους επιδρομείς, που θα επήρχοντο με καταστρεπτικήν μανίαν εναντίον διαφόρων λαών).

Αποκ. 9,18 από των τριών πληγών τούτων απεκτάθησαν το τρίτον των ανθρώπων, εκ τού πυρός και τού καπνού και τού θείου τού εκπορευομένου εκ των στομάτων αυτών.

Αποκ. 9,18 Και από τας τρεις αυτές πληγάς, από την φωτιά, τον καπνό και το θειάφι, που έβγαινε από τα στόματα των βαρβάρων επιδρομέων, εφονεύθησαν το εν τρίτον εκ των ανθρώπων.

Αποκ. 9,19 η γάρ εξουσία των ίππων εν τώ στόματι αυτών εστι και εν ταις ουραίς αυτών· αι γάρ ουραί αυτών όμοιαι όφεισιν, έχουσαι κεφαλάς, και εν αυταίς αδικούσι.

Αποκ. 9,19 Διότι η καταστρεπτική δύναμις των ίππων αυτών υπήρχε στο στόμα των, αλλά και εις τας ουράς των. Διότι αι ουραί των ωμοιάζον με φείδια, που είχαν κεφάλια, και με το δηλητήριο αυτών εβασάνιζαν και έβλαπταν τους ανθρώπους.

Αποκ. 9,20 και οι λοιποί των ανθρώπων, οί ουκ απεκτάθησαν εν ταις πληγαίς ταύταις, ου μετενόησαν εκ των έργων των χειρών αυτών, ίνα μη προσκνήσωσι τα δαιμόνια και τα είδωλα τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα, ά ούτε βλέπειν δύναται ούτε ακούειν ούτε περιπατείν,

Αποκ. 9,20 Και εν τούτοις παρά την σκληράν αυτήν τιμωρίαν, οι υπόλοιποι από τους αμαρτωλούς ανθρώπους, οι οποίοι δεν εφονεύθησαν από τα θανατηφόρα κτυπήματα των ίππων, δεν συνηθάνθησαν την ενόχην των και δεν μετενόησαν και δεν απηνήθησαν την λατρείαν των ειδώλων, που τα κατεσκεύαζαν οι ίδιοι με τα χέρια των, ώστε να μη προσκνήσουν πλέον τα δαιμόνια και τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα είδωλα και τα οποία ούτε να βλέπουν ημπορούν, ούτε ν' ακούουν, ούτε να περιπατούν.

Αποκ. 9,21 και ου μετενόησαν εκ των φόνων αυτών ούτε εκ των φαρμακειών αυτών ούτε εκ της πορνείας αυτών ούτε εκ των κλεμμάτων αυτών.

Αποκ. 9,21 Και δεν μετενόησαν οι άνθρωποι αυτοί και δεν ξέκοιψαν από τους φόνους των, ούτε από τας μαγείας των, ούτε από τας πορνείας των, ούτε από τας κλοπάς των. (Εμειναν σκληροί και αμετανόητοι μέσα εις την διαστροφήν και φαυλότητά των).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Αποκ. 10,1 Καί είδον άλλον άγγελον ισχυρόν καταβαίνοντα εκ τού ουρανού, περιβεβλημένον νεφέλην, και η ίρις επί της κεφαλής αυτού, και το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, και οι πόδες αυτού ως στύλοι πυρός,

Αποκ. 10,1 Και είδα άλλον άγγελον ισχυρόν να κατεβαίνει από τον ουρανό. Και όπως ο Υιός του ανθρώπου, είχε και αυτός ολόγυρά του σύννεφον και το ουράνιον τόξον επάνω εις την κεφαλήν του, και το πρόσωπόν του ήτο λαμπρόν και ακτινοβολούσεν ως ο ήλιος, και τα πόδια του ήσαν σαν στύλοι πυρός,

Αποκ. 10,2 και έχων εν τή χειρί αυτού βιβλίον ανεωγμένον. και έθηκε τον πόδα αυτού τον δεξιόν επί της θαλάσσης, τον δε ευώνυμον επί της γής,

Αποκ. 10,2 και εκρατούσεν εις τα χέρια του βιβλίον ανοιγμένον. Και έβαλε το ένα του πόδι, το δεξιόν, επάνω εις την θάλασσαν, το δε αριστερόν επάνω εις την γην.

Αποκ. 10,3 και έκραξε φωνή μεγάλη ώσπερ λέων μυκάται. και ότε έκραξεν, ελάλησαν αι επτά βρονταί τας εαυτών φωνάς.

Αποκ. 10,3 Και έκραξε με βροντερήν φωνήν, σαν τον λέοντα που βρυχάται. Και όταν έκραξε, ωμίλησαν οι επτά έγγελοι με τας ισχυράς φωνάς των, που ήσαν ωσάν βρονταί.

Αποκ. 10,4 Καί ότε ελάλησαν αι επτά βρονταί, έμελλον γράφειν· και ήκουσα φωνήν εκ τού ουρανού λέγουσαν· σφράγισον ά ελάλησαν αι επτά βρονταί, και μη αυτά γράψης.

Αποκ. 10,4 Και όταν ελάλησαν οι επτά αυτοί μεγαλόφωνοι άγγελοι, ετοιμαζόμενοι εγώ να γράψω τους λόγους των. Και

ήκουσα τότε φωνήν από τον ουρανόν να λέγη· “σφράγισε και κρύψε αυτά, που είπαν οι επτά μεγάλοφωνοι ἄγγελοι και μη τα γράψης”.

Αποκ. 10,5 Καί ο ἄγγελος, ὃν εἶδον εστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης και ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιάν εἰς τὸν ουρανόν

Αποκ. 10,5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὁ ἰσχυρὸς και μέγας, τὸν ὁποῖον εἶδα νὰ στέκεται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν και ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὕψωσε πρὸς τὸν ουρανόν τὸ δεξιὸν χεῖρ

Αποκ. 10,6 και ὡμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ὅς ἐκτίσει τὸν ουρανόν και τὰ ἐν αὐτῷ και τὴν γῆν και τὰ ἐν αὐτῇ και τὴν θάλασσαν και τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται,

Αποκ. 10,6 και με τὸν ἐπίσημον αὐτὸν τρόπον ὠρκίσθη εἰς Εκείνον, τὸν αἰώνιον και ἀναλλοίωτον, πὺρ ζῆ στους αἰῶνας τῶν αἰῶνων, στον Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐκτίσει τὸν ουρανόν και ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτὸν και τὴν γῆν και ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν και τὴν θάλασσαν και ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν. Ὁρκίσθη και ἐπισήμως διεβεβαίωσεν, ὅτι δὲν ὑπολείπεται πλέον καιρὸς (διὰ τὴν πραγματοποίησην τῆς τελικῆς βουλής του Θεοῦ περὶ τοῦ κόσμου).

Αποκ. 10,7 ἀλλ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, και ἐτελέσθη τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐνηγγέλισε τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφῆτας.

Αποκ. 10,7 Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἡμέρας, πὺρ θα ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ του ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν αὐτὸς θα σαλπίσῃ, θα ἐκτελεσθῇ ἡ μυστηριώδης τελικὴ βουλή του Θεοῦ περὶ τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός, σαν ἐξαιρετικῶς χαρμόσυνον ἀγγελίαν, τὴν προεῖπεν στους δούλους του, τοὺς προφῆτας τῆς Παλαιᾶς και τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Αποκ. 10,8 Καί ἡ φωνὴ ἦν ἡκουσα ἐκ τοῦ ουρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ ἐμοῦ και λέγουσα· ὕπαγε λάβε τὸ βιβλιδάριον τὸ ἀνεωγμένον ἐν τῇ χεῖρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ εστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης και ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 10,8 Καὶ ἡ φωνὴ, τὴν ὁποῖαν προηγουμένως ἡκουσα ἀπὸ τοῦ ουρανοῦ, ἐλάλησε πάλιν πρὸς ἐμὲ και εἶπε· “πῆγαινε, πάρε τὸ βιβλιαράκι τὸ ἀνοικμένον, πὺρ εἶναι στο χεῖρὶ του ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος στέκεται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν και ἐπάνω εἰς τὴν γῆν”.

Αποκ. 10,9 και ἀπῆλθα πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ δοῦναί μοι τὸ βιβλιδάριον. και λέγει μοι· λάβε και κατάφαγε αὐτὸ, και πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

Αποκ. 10,9 Καὶ ἐπήγα πρὸς τὸν ἄγγελον και του εἶπα· νὰ μου δώσῃ τὸ βιβλιαράκι. Καὶ ἐκεῖνος μου εἶπε· “πάρε τὸ και φάγε τὸ ὁλόκληρο (Κατενόησε καλά, ἀφομοίωσε και βάλε μέσα στον νουν και τὴν καρδιά σου τὴν προφητείαν, πὺρ περιέχει τὸ βιβλιαράκι). Καὶ θα σου πικράνῃ τὴν κοιλίαν, ἀλλὰ στο στόμα σου θα εἶναι γλυκὸ σαν τὸ μέλι”. (Θὰ εἶναι γλυκὸ και εὐχάριστον τὸ ἄγγελμα τῆς προσεχούς ὁλοκληρώσεως του θείου σχεδίου και τῆς βεβαίας ἀπολυτρώσεως, θα γεννᾶ ὁμως και τὸ αἶσθημα τῆς πικρίας και τῆς θλίψεως ἐξ αἰτίας τῶν δοκιμασιῶν, πὺρ θα τὸ συνοδεύουν).

Αποκ. 10,10 και ἔλαβον τὸ βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου και κατέφαγον αὐτὸ, και ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκὺ και ὅτε ἔφαγον αὐτὸ, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

Αποκ. 10,10 Καὶ ἐπῆρα τὸ βιβλίον ἀπὸ τοῦ χεῖρὶ του ἀγγέλου και τὸ κατέφαγα. Καὶ ἦτο πρᾶγματι στο στόμα γλυκὸ σαν μέλι. Ὁταν ὁμως τὸ ἔφαγα, ἐγέμισε πικρίαν ἡ κοιλία μου.

Αποκ. 10,11 και λέγουσί μοι δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς και ἔθνεσι και γλώσσαις και βασιλεύσι πολλοῖς.

Αποκ. 10,11 Καὶ μου εἶπαν τότε ὁ ἰσχυρὸς ἄγγελος και οἱ ἄλλοι επτά· “τῶρα πὺρ κατενόησες πλέον τὴν προφητείαν, πρᾶπει νὰ τὴν ἀναγγείλῃς πάλιν στους λαοὺς και εἰς τὰ ἔθνη και εἰς τὰς γλώσσας τῆς οἰκουμένης και εἰς πολλοὺς βασιλεῖς”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Αποκ. 11,1 Καί ἐδόθη μοι κάλαμος ὁμοῖος ῥάβδῳ, λέγων· ἐγειρε και μέτρησον τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ και τὸ θυσιαστήριον και τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ·

Αποκ. 11,1 Καὶ μου ἐδόθη ἓνας κάλαμος ὁμοῖος με ῥάβδον και ἓνας ἄγγελος μου εἶπε· “σῆκω και μέτρησε τὸν ναόν του Θεοῦ και τὸ θυσιαστήριον, πὺρ εἶναι ἐμπρὸς εἰς αὐτὸν, και ἐκείνους πὺρ προσκυνοῦν στον ναόν αὐτὸν τὸν ἀληθινόν Θεόν και ἀνήκουν στον Χριστόν.

Αποκ. 11,2 και τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω και μὴ αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι, και τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

Αποκ. 11,2 Τὴν δε αὐλὴν τὴν ἐξωτερικὴν, πὺρ περιβάλλει τὸν ναόν, βγάλε τὴν ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον και μὴ τὴν μετρήσῃς, διότι αὐτὴ παρεχωρήθη εἰς τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, πὺρ μαζὴ με τοὺς ἀπιστοῦντας Ἑβραῖους δὲν θα ἔχουν πιστεῦσει στον Χριστόν, και θα καταπατήσουν τὴν ἁγίαν πόλιν σαράντα δύο μῆνας, διάστημα δηλαδὴ προκαθωρισμένον ἀπὸ τὸν Θεόν.

Αποκ. 11,3 και δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, και προφητεῦσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκου.

Αποκ. 11,3 Καὶ ἐγώ, ὁ Χριστός, θα δώσω φωτισμόν και δύναμιν στους δύο μεγάλους μάρτυράς μου (ὅπως ἄλλοτε ἔδωσα στον Ἡλίαν και στον Μωϋσέα) και θα προφητεῦσουν και θα κηρύξουν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, σαράντα δύο δηλαδὴ μῆνας, και θα φοροῦν σάκκου, διὰ νὰ συμβολίζεται ἡ μετάνοια, τὴν ὁποῖαν θα κηρύσσουν”.

Αποκ. 11,4 οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ελαῖαι και αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς εστῶσαι.

Αποκ. 11,4 Οἱ δύο αὐτοὶ προφῆται θα εἶναι σαν δύο κατάκαρποι ελαῖαι και σαν δύο ἀναμμένοι λυχνιοι, πὺρ εἶναι στημένοι ἐνώπιον του Κυρίου τῆς γῆς.

Αποκ. 11,5 και εἰ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πύρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν και κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· και εἰ τις θέλει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

Αποκ. 11,5 Καὶ εἴν κανεῖς σκεφθῇ και θελήσῃ νὰ τοὺς παρενοχλήσῃ και κακοποιήσῃ, φωτιά ξεπετιέται ἀπὸ τὸ στόμα των και κατατρῶγει τοὺς ἐχθροὺς των. Καὶ εἴν κανεῖς ἐπιχειρήσῃ νὰ τοὺς βλάψῃ και κακοποιήσῃ, αὐτὸς, σύμφωνα με τὴν ἀπόφασιν του Θεοῦ, πρᾶπει νὰ φονευθῇ. (Διότι τὸ παντοδύναμον χεῖρ του Θεοῦ προστατεύει τοὺς δύο προφῆτας).

Αποκ. 11,6 οὗτοί ἔχουσιν ἐξουσίαν τὸν ουρανόν κλείσαι, ἵνα μὴ νετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, και ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἶμα και πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὡς αἰς εἴν θελήσωσι.

Αποκ. 11,6 Αὐτοὶ ἔχουν πάρε ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ κλείσουν, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἡλίας, κατὰ θαυματουργικόν τρόπον τὸν ουρανόν, διὰ νὰ μὴ στέλλῃ βροχὴν κατὰ τὰς ἡμέρας, πὺρ αὐτοὶ θα κηρύττουν και θα προφητεῦουν. Καὶ ἔχουν ἀπὸ τὸν Θεόν ἐξουσίαν εἰς τὰ νερά τῆς γῆς νὰ τὰ μεταβάλλουν εἰς αἶμα και νὰ κτυπήσουν τὴν γῆν με κάθε εἶδος πληγῆς, ὡς ἐς φορὲς θα θελήσουν.

Αποκ. 11,7 και όταν τελέσωσι την μαρτυρίαν αυτών, το θηρίον το αναβαίνει εκ της αβύσσου ποιήσει μετ αυτών πόλεμον και νικήσει αυτούς και αποκτενεί αυτούς.

Αποκ. 11,7 Και όταν εκπληρώσουν την αποστολήν των και κηρύξουν την μαρτυρίαν των και συμπληρωθούν οι σαράντα δύο μήνες, τότε το θηρίον, που αναβαίνει από τον Αδην, ο αντίχριστος, θα κάμη πόλεμον εναντίον αυτών και θα τους νικήση και θα τους φονεύση.

Αποκ. 11,8 και το πτώμα αυτών επί της πλατείας της πόλεως της μεγάλης, ήτις καλείται πνευματικώς Σόδομα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριος αυτών εσταυρώθη.

Αποκ. 11,8 Και τα πτώματα των θα αφεθούν άταφα εις την πλατείαν της μεγάλης πόλεως της Ιερουσαλήμ, όπου και ο Κύριος αυτών ο Ιησούς Χριστός εσταυρώθη, και η οποία δια την φαυλότητα και ειδωλολατρικήν ζωήν των κατοίκων της ονομάζεται αλληγορικώς Σοδομα και Αίγυπτος.

Αποκ. 11,9 και βλέπουσιν εκ των λαών και φυλών και γλωσσών και εθνών το πτώμα αυτών ημέρας τρεις και ήμισυ, και τα πτώματα αυτών ουκ αφήσουσι τεθῆναι εις μνήμα.

Αποκ. 11,9 Και βλέπουν οι αμαρτωλοί και αμετανόητοι από τους διαφόρους λαούς και τας φυλάς και τας γλώσσας και τα έθνη τα πτώματα αυτών τρεις κατά συνέχειαν και μισή ημέρας, (διάστημα, που συμβολίζει τριάντη έτη, όσον θα έχη διαρκέσει και η αποστολή των δύο αυτών μαρτύρων), και δεν θα αφήσουν να τεθούν τα πτώματα εις μνήμα, (δια να δείξουν έτσι την περιφρόνησίν τους προς αυτούς).

Αποκ. 11,10 και οι κατοικούντες επί της γῆς χαίρουσιν επ αυτοίς, και ευφρανθήσονται και δώρα πέμψουσιν αλλήλοις, ότι ούτοι οι δύο προφήται εβασάνισαν τους κατοικούντας επί της γῆς.

Αποκ. 11,10 Και οι αμετανόητοι αυτοί κάτοικοι της γῆς θα χαίρουν δια τον τραγικόν θάνατον των δύο αυτών μαρτύρων και θα ευφρανθούν και θα ανταλλάξουν μεταξύ των δώρα, διότι έλειψαν πλέον οι δύο αυτοί προφήται, που συνεκλόνησαν και κατέθλιψαν με το ελεγκτικόν τους κήρυγμα τους αμετανοήτους κατοίκους της γῆς.

Αποκ. 11,11 και μετά τας τρεις ημέρας και ήμισυ, πνεύμα ζωῆς εκ τού Θεού εισήλθεν εις αυτούς, και έστησαν επί τους πόδας αυτών, και φόβος μέγας επέπεσεν επί τους θεωρούντας αυτούς.

Αποκ. 11,11 Υστερα όμως από τρεις ημέρας και μισή, Πνεύμα ζωοποιόν, που εκπορεύεται από τον Θεόν, εισήλθεν στους δύο νεκρούς μάρτυρας και εστάθηκαν ζωντανοί και ισχυροί εις τα πόδια των και φόβος μέγας έπεσε και κατεβάρυνε εκείνους, που έβλεπαν αυτούς αναστημένους.

Αποκ. 11,12 και ήκουσα φωνήν μεγάλην εκ τού ουρανού λέγουσαν αυτοίς· ανέβητε ώδε. και ανέβησαν εις τον ουρανόν εν τῇ νεφέλῃ, και εθεώρησαν αυτούς οι εχθροί αυτών.

Αποκ. 11,12 Και ήκουσα μεγάλην φωνήν από τον ουρανόν να λέγη προς αυτούς· “ανέβητε εδω”. Και ανέβησαν στον ουρανόν με την νεφέλην και τους είδαν και κατεπτόθησαν οι εχθροί των.

Αποκ. 11,13 Και εν εκείνῃ τῇ ημέρᾳ εγένετο σεισμός μέγας, και το δέκατον της πόλεως έπεσε, και απεκτάνθησαν εν τῷ σεισμῷ ονόματα ανθρωπῶν χιλιάδες επτά, και οι λοιποί έμφοβοι εγένοντο και έδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τού ουρανού.

Αποκ. 11,13 Και κατά την ημέραν εκείνην έγινε μέγας σεισμός και το εν δέκατον της αμαρτωλῆς πόλεως, που εφόνευσε τους μάρτυρας, εκρημνίσθη και εφονεύθησαν με τον σεισμόν επτά χιλιάδες άνθρωποι (όχι όλοι οι αμαρτωλοί, δια να δοθῇ δίδαγμα και ευκαιρία στους υπολοίπους, όπως μετανοήσουν). Και οι άλλοι, όταν είδαν την τιμωρίαν αυτήν της θείας δικαιοσύνης, κατελήφθησαν από φόβον και υπό την κυριαρχίαν αυτού εδόξασαν τον Θεόν του ουρανού.

Αποκ. 11,14 Η ουαί η δευτέρα απήλθεν· η ουαί η τρίτη ιδού έρχεται ταχύ.

Αποκ. 11,14 Η ουαί, δηλαδή η πληγή η δευτέρα επέρασε. Η πληγή η τρίτη ιδού έρχεται σύντομα.

Αποκ. 11,15 Και ο έβδομος άγγελος εσάλπισε· και εγένοντο φωναί μεγάλαι εν τῷ ουρανῷ λέγουσαι· εγένετο η βασιλεία τού κόσμου τού Κυρίου ημών και τού Χριστού αυτού, και βασιλεύσει εις τους αιῶνας των αιῶνων.

Αποκ. 11,15 Και τότε εσάλπισεν ο έβδομος άγγελος. Και έγιναν φωναί μεγάλαι, αλαλαγμοί θριάμβου στον ουρανόν, που έλεγον· “επραγματοποιήθη και επεκράτησεν οριστικῶς η βασιλεία του Κυρίου μας και του Χριστού του επί όλου του κόσμου και θα βασιλεύση χωρίς διακοπήν στους απεράντους αιῶνας των αιῶνων”.

Αποκ. 11,16 και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι οι ενώπιον τού θρόνου τού Θεού, οί κάθηνται επί τους θρόνους αυτών, έπεσαν επί τα πρόσωπα αυτών και προσεκύνησαν τῷ Θεῷ

Αποκ. 11,16 Και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, που κάθηνται επάνω στους θρόνους των, εμπρός στον θρόνον του Θεού, έπεσαν με τα πρόσωπα κατά γῆς και προσεκύνησαν τον Θεόν

Αποκ. 11,17 λέγοντες· ευχαριστούμέν σοι, Κύριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, ο ών και ο ήν και ο ερχόμενος, ότι είληψας την δύναμίν σου την μεγάλην και εβασίλευσας,

Αποκ. 11,17 λέγοντες· “σε ευχαριστούμεν, Κυριε ο Θεός ο Παντοκράτωρ, σε που υπάρχεις εξ εαυτού πάντοτε και υπήρχες προ πάντων των αιῶνων χωρίς καμμίαν ποτέ αρχήν και θα υπάρχης στο αιώνιον μέλλον χωρίς τέλος ποτέ, διότι ανέλαβες την δύναμίν σου την μεγάλην και εβασίλευσες.

Αποκ. 11,18 και τα έθνη ωργίσθησαν, και ήλθεν η οργή σου και ο καιρός των εθνών κριθῆναι και δούναι τον μισθόν τοίς δούλοις σου τοίς προφήταις και τοίς αγίοις τοίς φοβουμένοις το όνομά σου, τοίς μικροίς και τοίς μεγάλοις, και διαφθείραι τους διαφθείροντας την γῆν.

Αποκ. 11,18 Και τα ειδωλολατρικά ασεβῆ έθνη κατελήφθησαν από μανίαν και παραφοράν εναντίον σου και ήλθεν η δικαία σου οργή, που τα ετιμώρησε. Και ήλθε επίσης ο καιρός της αναστάσεως όλων των νεκρών, δια να κριθούν και να δώσης συ, ως δίκαιος κριτής, την ανταμοιβήν στους δούλους σου, στους προφήτας και τους αγίους, εις όλους που φοβούνται το όνομά σου, στους μικρούς και στους μεγάλους, και δια να εξολοθρευῆς εκείνους, οι οποίοι με την προκλητικῆν των φαυλότητα διαφθείρουν την γῆν”.

Αποκ. 11,19 Καί ηνοίγη ο ναός τού Θεού ο εν τῷ ουρανῷ, και ώφθη η κιβωτός της διαθήκης Κυρίου εν τῷ ναῷ αυτού, και εγένοντο αστραπαί και φωναί και βρονταί και σεισμός και χάλαζα μεγάλη.

Αποκ. 11,19 Και τότε ανοίχθηκε ο αχειροποίητος ναός του Θεού, που είναι στον ουρανόν, και όλοι είδαν την κιβωτόν της διαθήκης του Κυρίου, που ευρίσκεται μέσα στον ναόν (είδαν τον τελικόν θρίαμβον του Χριστού και την ένδοξον βασιλείαν, την ητοιμασμένην από καταβολῆς κόσμου) και έγιναν αστραπαί και φωναί και βρονταί και σεισμός και χάλαζα πυκνή και χονδρή (που εσυμβόλιζαν, όπως και στο όρος Σινά κατά την παράδοσιν του Νομου, την παντοδύναμον παρουσίαν του Θεού).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

Αποκ. 12,1 Καί σημεῖον μέγα ὠφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα,

Αποκ. 12,1 Καὶ ἐφάνη στὸν οὐρανὸν ἓνα ἑκτακτὸν καὶ καταπληκτικὸν σημεῖον, ἐφάνη δηλαδὴ μία γυναίκα, ποὺ εἶχε ολόγυρά της, ὡς ολόλαμπρο ἔνδυμα, τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ἦτο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της ὡς ὑποπόδιόν της, καὶ ἐπάνω στὸ κεφάλι της ὑπῆρχαν, ὡς ολόφωτο στεφάνι, δώδεκα ἀστέρες. (Καὶ συμβολίζει αὐτὴ τὴν λάμπουσαν ἀπὸ ἀγιότητα βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν λαμπρύνει ὡς ἥλιος αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ ὡς δώδεκα φωτεινοὶ ἀστέρες οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι).

Αποκ. 12,2 καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἔκραζεν ὠδίνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν.

Αποκ. 12,2 Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦτο ἐγκυὸς καὶ ἔκραζε, διότι ἠσθάνετο τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐβασανίζετο, δια νὰ γεννήσῃ τὸν Μεσσίαν (να ἐνθρονίσῃ δια τῆς Ἐκκλησίας τὸν Κυρίον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων).

Αποκ. 12,3 καὶ ὠφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ δράκων πτερὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα,

Αποκ. 12,3 Καὶ ἐφάνη ἄλλο σημεῖον στὸν οὐρανόν. Καὶ ἰδοὺ ἓνας μέγας κόκκινος δράκων, ποὺ εἶχε ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἑπτὰ κεφάλια τοῦ ἑπτὰ διαδήματα. (τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ τέρας συμβολίζει τὸν μοχθηρότατον ἀνθρωποκτόνον διάβολον μὲ τὰ πολυάριθμα ὄργανα τοῦ καὶ τὴν τεραστίαν δια τὴν ἀμαρτωλότητα τῶν λαῶν ἐξουσίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ κόσμου).

Αποκ. 12,4 καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναίκος τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα, ὅταν τέκῃ, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ.

Αποκ. 12,4 Καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὰ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ἀγγέλους δηλαδὴ ποὺ ἐπανεστάτησαν μαζὶ τὸν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ὁποίους ἔρριψε κάτω εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὁ δράκων αὐτὸς ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν γυναίκα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ, δια νὰ καταφάγῃ τὸ τέκνον τῆς ὅταν τὸ γεννήσῃ. (Ὁ σατανὰς μὲ μανίαν καὶ λύσσαν ἐστράφη ἐναντίον τοῦ Μεσσοῦ, δια νὰ τὸν ἐξοντώσῃ μὲ τὴν φονικὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἡρώδου, μὲ τοὺς ἰδικούς τοῦ μεγάλους πειρασμούς καὶ μὲ τὴν θεοκτόνον μανίαν τῶν Εβραίων).

Αποκ. 12,5 καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρρην, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἤρπασθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Αποκ. 12,5 Καὶ ἐγέννησεν ἡ γυναίκα παιδί ἀρσενικόν, ποὺ μέλλει νὰ ποιμάνῃ τὰ ἔθνη μὲ σιδηρὰν ῥάβδον. Καὶ ἤρπασθη τὸ τέκνον αὐτῆς πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν θρόνον αὐτοῦ (ὁ Μεσσίας διέφυγε τὴν ἐξοντωτικὴν μανίαν τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ, ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦ καὶ ἀνελήφθη ἐνδοξος στὸν οὐρανόν).

Αποκ. 12,6 καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἠτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.

Αποκ. 12,6 Καὶ ἡ γυναίκα ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἠτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, δια νὰ τὴν τρέφουν τὰ ὄργανα τοῦ Θεοῦ χιλίας διακοσίας ἐξήντα ἡμέρας, τριάμησθ' ἔτη. (Ἡ Ἐκκλησία διωκομένη ἀπὸ τὸν ἀμαρτωλὸν κόσμον χωρίζεται ἀπὸ αὐτὸν ὄχι τοπικῶς ἀλλὰ πνευματικῶς, ἀσφαλίζεται ὁμως καὶ ὑπάρχει καὶ δρα εἰς τὰς καλοπροαιρέτους ψυχὰς μὲ τὴν χάριν τοῦ ἰδρυτοῦ της).

Αποκ. 12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ -τοῦ πολεμήσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,

Αποκ. 12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος στὸν οὐρανόν. Ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἦλθαν νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ δράκοντος, τοῦ διαβόλου (ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἠγωνίζετο νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν ἀληθινόν Θεόν καὶ νὰ τοὺς ὑποτάξῃ στὸν εαυτὸν τοῦ καὶ τὴν εἰδωλολατρίαν). Καὶ ὁ δράκων μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους τοῦ ἐπολέμησε.

Αποκ. 12,8 καὶ οὐκ ἰσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὐρέθη αὐτῷ ἐν τῷ οὐρανῷ.

Αποκ. 12,8 Καὶ δὲν ὑπερίσχυσε, ἀλλὰ ἐνίκηθη ὀλοσχερῶς καὶ ἦτα τὸ ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε δὲν εὐρέθη πλέον τόπος δι' αὐτὸν στὸν οὐρανόν.

Αποκ. 12,9 καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων, -ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανὰς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

Αποκ. 12,9 Καὶ ἐρρίφθη αὐτὸς ὁ δράκων, ὁ μέγας, ὁ παλαιὸς ὄφις, ποὺ ἐξηπάτησε τοὺς πρωτοπλάστους, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ σατανὰς, ὁ ὁποῖος παραπλανά στὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀμαρτίαν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ἐρρίφθησαν καὶ οἱ πονηροὶ ἄγγελοι τοῦ.

Αποκ. 12,10 καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.

Αποκ. 12,10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην στὸν οὐρανόν νὰ λέγῃ· "τώρα πλέον ἐπραγματοποιήθη ἡ ὀλοκλήρου ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ Χριστοῦ τοῦ, διότι κατερρίφθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, ποὺ εἶναι εἰς τὴν γῆν, αὐτὸς ποὺ τοὺς κατηγοροῦσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μας συνεχῶς ἡμέραν καὶ νύκτα.

Αποκ. 12,11 καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

Αποκ. 12,11 Καὶ αὐτοὶ, οἱ πιστοὶ στὸν Χριστὸν ἀδελφοί μας, τὸν ἐνίκησαν χάρις στὸ αἷμα καὶ τὴν θυσίαν τοῦ Ἀρνίου καὶ χάρις στὸ κήρυγμα τῆς μαρτυρίας τῶν ἐνώπιον τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἠγάπησαν καὶ δὲν ἐπροτίμησαν τὴν ζωὴν τῶν μέχρι καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ ἀκόμη θανάτου δια τὴν πίστιν τῶν καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ.

Αποκ. 12,12 διὰ τούτο εὐφραίνεσθε οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

Αποκ. 12,12 Δια τούτο εὐφραίνεσθε οὐρανοὶ καὶ ὅσοι κατοικοῦν εἰς αὐτούς. Ἀλλοίμονον ὁμως εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, διότι κατέβηκε ὁ διάβολος πρὸς σας μὲ μανίαν μεγάλην, γνωρίζων καλά, ὅτι ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ διότι ἡ σκοτεινὴ κυριαρχία τοῦ θα καταλυθῇ ἐντός ὀλίγου.

Αποκ. 12,13 Καί ότε είδεν ο δράκων ότι εβλήθη εις την γήν, εδίωξε την γυναίκα ήτις έτεκε τον άρνα.

Αποκ. 12,13 Και όταν ο δράκων είδεν ότι ερρίφθη εις την γην, κατεδίωξεν με μανίαν την γυναίκα, που εγέννησε το αρσενικόν τέκνον. (Κατεδίωξε με τα όργανά του την Εκκλησίαν του Χριστού).

Αποκ. 12,14 και εδόθησαν τή γυναίκαί δύο πτέρυγες τού αετού τού μεγάλου, ίνα πέτηται εις την έρημον εις τον τόπον αυτής, όπως τρέφεται εκεί καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού από προσώπου τού όφεως.

Αποκ. 12,14 Και εδόθησαν εις την γυναίκα οι δύο φτερούγες του αετού του μεγάλου, δια να πετά εις την έρημον, στον τόπον της, που είχεν ορισθή από τον Θεόν και να τρέφεται εκεί ασφαλής και απρόσβλητος από την μανίαν του όφεως ένα έτος και δύο ακόμη έτη και μισό έτος. (Δεν θα ηττηθή ούτε θα καταβληθή από τους διωγμούς, αλλά φρουρουμένη και ενισχυομένη από τον Θεόν θα τους υπερνικήση).

Αποκ. 12,15 και έβαλεν ο όφίς εκ τού στόματος αυτού οπίσω της γυναικός ύδωρ ως ποταμόν, ίνα αυτήν ποταμοφόρητον ποιήση.

Αποκ. 12,15 Και τότε ο όφίς έβγαλεν από το στόμα του και έρριψε πίσω από την γυναίκα ύδατα πολλά, σαν ποτάμι, δια να την παρασύρη μέσα εις αυτό και την πνίξη. (Ποτάμι έρρευσαν τα αίματα των μαρτύρων, μέσα εις τα οποία ηθέλησεν ο σατανάς να πνίξη και εξολοθρεύση την Εκκλησίαν).

Αποκ. 12,16 και εβοήθησεν η γη τή γυναίκαί, και ήνοιξεν η γη το στόμα αυτής και κατέπιε τον ποταμόν ον έβαλεν ο δράκων εκ τού στόματος αυτού.

Αποκ. 12,16 Και εβοήθησεν η γη την γυναίκα, και ήνοιξεν η γη (κατά διαταγήν Θεού) το στόμα της και κατάπιε τον ποταμόν, τον οποίον ο δράκων έρριψε από το στόμα του. (Οι διωγμοί και οι διώκται δεν θα επιτύχουν τίποτε εναντίον της Εκκλησίας, αλλά θα συντριβούν και θα εξαφανισθούν εις την γην).

Αποκ. 12,17 και ωργίσθη ο δράκων επί τή γυναίκαί, και απήλθε ποιήσαι πόλεμον μετά των λοιπών τού σπέρματος αυτής, των τηρούντων τας εντολάς τού Θεού και εχόντων την μαρτυρίαν Ιησού.

Αποκ. 12,17 Και κατελήφθη από μανίαν ο δράκων εναντίον της γυναικός και επήγε να κάμη πόλεμον εναντίον των υπολοίπων απογόνων της (των ανθρώπων, που θα επίστευαν στον Χριστόν και θα ήσαν αδελφοί αυτού), οι οποίοι θα ετήρουν τας εντολάς του Θεού και θα είχαν σταθεράν και ακλόνητον την ομολογίαν της πίστεως των στον Ιησούν Χριστόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Αποκ. 13,1 Καί εστάθην επί την άμμον της θαλάσσης· και είδον εκ της θαλάσσης θηρίον αναβαίνον, έχον κέρατα δέκα και κεφαλάς επτά, και επί των κεράτων αυτού δέκα διαδήματα, και επί τας κεφαλάς αυτού ονόματα βλασφημίας.

Αποκ. 13,1 Και εστάθηκα εις την αμμουδιά της θαλάσσης και είδα να ανεβαίνη από την θάλασσαν (η οποία συμβολίζει την άβυσσον του Αδου και τον τεταραγμένον αμαρτωλών κόσμον) θηρίον, το οποίον είχε δέκα κέρατα και επτά κεφαλάς και επάνω εις τα κέρατα δέκα διαδήματα, (σύμβολα της κυριαρχίας του επάνω εις τας βασιλείας του κόσμου) και εις τας κεφαλάς αυτού ήσαν γραμμένα ονόματα βλασφημίας. (Ονόματα θεοποιηθέντων αυτοκρατόρων της Ρωμης και άλλων κυριάρχων εις τα βασίλεια της γης).

Αποκ. 13,2 και το θηρίον ό είδον ήν όμοιον παρδάλει, και οι πόδες αυτού ως άρκου, και το στόμα αυτού ως στόμα λέοντος. και έδωκεν αυτώ ο δράκων την δύναμιν αυτού και τον θρόνον αυτού και εξουσίαν μεγάλην· -

Αποκ. 13,2 Και το θηρίον, το οποίον είδα ήτο όμοιον με άνθηρα και τα πόδια του σαν της αρκούδας και το στόμα του σαν στόμα λέοντος. (Δια των θηρίων αυτών, που εκφράζουν την αιμοβορίαν, την λαιμαργίαν, την θηριωδίαν και αλαζονείαν συμβολίζεται η απανθρωπία, η απληστία και η αλαζονεία των διεφθαρμένων κοσμικών αυτοκρατοριών και ειδικώτερα της Ρωμης). Και ο δράκων έδωκε εις αυτό το θηρίον, που συμβόλιζε τον θηριώδη αντίχριστον, την δύναμιν του και τον θρόνον του και την μεγάλην εξουσίαν του (εφ' εσον άλλωστε θα το εχρησιμοποιούσε ως όργανον του εναντίον της Εκκλησίας).

Αποκ. 13,3 και μίαν εκ των κεφαλών αυτού ως εσφαγμένην εις θάνατον. και η πληγή τού θανάτου αυτού εθεραπεύθη, και εθαύμασεν όλη η γη οπίσω τού θηρίου.

Αποκ. 13,3 Και είδα μίαν από τας κεφαλάς του σαν σφαγμένην κατά ένα τρόπον θανατηφόρον. Αλλ' η θανάσιμος αυτού πληγή εθεραπεύθη (προφανώς από τον σατανά) και εθαύμασεν όλη η οικουμένη και ηκολούθησεν οπίσω από το θηρίον.

Αποκ. 13,4 και προσεκύνησαν τώ δράκοντι τώ δεδωκότι την εξουσίαν τώ θηρίω, και προσεκύνησαν τώ θηρίω λέγοντες τις όμοιος τώ θηρίω; τις δύναται πολεμήσαι μετ αυτού;

Αποκ. 13,4 Και προσκύνησαν τον δράκοντα, τον σατανά, ο οποίος έδωκε αυτήν την εξουσίαν στο θηρίον, στον αντίχριστον. Και προσκύνησαν ακόμη το θηρίον, λέγοντες: "ποιός είναι όμοιος με το θηρίον και ποιός ημπορεί να πολεμήση εναντίον του;"

Αποκ. 13,5 και εδόθη αυτώ στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίαν· και εδόθη αυτώ εξουσία πόλεμον ποιήσαι μήνας τεσσαράκοντα δύο.

Αποκ. 13,5 Και εδόθη εις αυτό από τον σατανάν βέβηλον στόμα, το οποίον λαλεί αλαζονικάς καυχησιολογίας και βλασφημίας εναντίον του Θεού. Και εδόθη εις αυτό (κατά παραχώρησιν Θεού) η άδεια και η εξουσία να κάμη πόλεμον επί τρία έτη και μισό.

Αποκ. 13,6 και ήνοιξε το στόμα αυτού εις βλασφημίαν προς τον Θεόν, βλασφημήσαι το όνομα αυτού και την σκηνήν αυτού, τους εν τώ ουρανώ σκηνούντας.

Αποκ. 13,6 Και ήνοιξε το στόμα του εις βλασφημίας εναντίον του Θεού, δια να βλασφημήση το άγιον όνομα του Θεού και την ουράνιον κατοικίαν του και όλους τους αγγέλους και τους αγίους, που κατοικούν μαζί του στον ουρανόν (με την μοχθηράν διάθεσιν να εξαλείψη το όνομα του Θεού από την γην και να θεοποιήση τον φαύλον εαυτόν του).

Αποκ. 13,7 και εδόθη αυτώ πόλεμον ποιήσαι μετά των αγίων και νικήσαι αυτούς, και εδόθη αυτώ εξουσία επί πάσαν φυλήν και λαόν και γλώσσαν και έθνος.

Αποκ. 13,7 Και εδόθη στο θηρίον αυτό, κατά παραχώρησιν Θεού, η άδεια να κάμη πόλεμον εναντίον των Χριστιανών και να τους νικήση· και του εδόθη ακόμη η εξουσία να κυριαρχήση εις κάθε φυλήν και λαόν και γλώσσαν και έθνος (και να γίνη έτσι η Ρωμη, που συμβολίζεται με το θηρίον, με τον αντίχριστον, κοσμοκράτειρα).

Αποκ. 13,8 και προσκυνήσουσιν αυτόν πάντες οι κατοικούντες επί της γής, ών ου γέγραπται το όνομα εν τώ βιβλίω της ζωής τού αρνίου τού εσφαγμένου από καταβολής κόσμου.

Αποκ. 13,8 Και θα προσκυνήσουν αυτόν, που αλαζονικώς θα παριστάνη τον ευατόν του Θεόν, όλοι οι κάτοικοι της γης, εκείνοι δηλαδή, των οποίων το όνομα από καταβολής κόσμου δεν έχει γραφή στο βιβλίον της ζωής του σφαγμένου Αρνίου.

Αποκ. 13,9 Εί τις έχει ούς, ακουσάτω.

Αποκ. 13,9 Οποίος έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση.

Αποκ. 13,10 εί τις εις αιχμαλωσίαν απάγει, εις αιχμαλωσίαν υπάγει· εί τις εν μαχαίρα αποκτέννει, δει αυτόν εν μαχαίρα αποκτανθήναι. ωδέ εστιν η υπομονή και η πίστις των αγίων.

Αποκ. 13,10 Οποιος σύρει άλλους εις αιχμαλωσίαν, βαδίζει και ο ίδιος εις αιχμαλωσίαν. Οποιος φονεύσει με μαχαίρι, πρέπει και αυτός σύμφωνα με την δικαιοσύνην του Θεού, με μαχαίρι να φονευθή. (Τα εγκλήματα και τα αδικήματα θα πληρωθούν και θα τιμωρηθούν με το ίδιο μέτρον). Εδώ φαίνεται η υπομονή και η πίστις των Χριστιανών.

Αποκ. 13,11 Καί είδον άλλο θηρίον αναβαίνον εκ της γής, και είχε κέρατα δύο όμοια αρνίω, και ελάλει ως δράκων.

Αποκ. 13,11 Και είδα άλλο θηρίον να ανεβαίνει από την γην· και είχε δύο κέρατα, που εμοιαζαν σαν κέρατα αρνίου· ωμιλούσε όμως σαν δράκων. (Εσυμβόλιζε τους ψευδοπροφήτας, οι οποίοι σαν αθώα πρόβατα ομιλούν με γλυκύτητα, αλλ' έχουν την καρδιάν και τα φρονήματα του διαβόλου).

Αποκ. 13,12 και την εξουσίαν τού πρώτου θηρίου πάσαν ποιεί ενώπιον αυτού. και ποιεί την γήν και τους εν αυτή κατοικούντας ίνα προσκυνήσωσι το θηρίον το πρώτον, ού εθεραπεύθη η πληγή τού θανάτου αυτού.

Αποκ. 13,12 Υποτάσσεται δε και εκτελεί όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου, πειθαρχικόν σαν εκτελεστικόν όργανον εμπρός εις αυτό. Παρασύρει δε και κάμνει την γην και εκείνους που κατοικούν εις αυτήν να προσκυνούν το πρώτον θηρίον, του οποίου η θανάσιμος πληγή έχει θεραπευθή.

Αποκ. 13,13 και ποιεί σημεία μεγάλα, και πύρ ίνα εκ τού ουρανού καταβαίνει εις την γήν ενώπιον των ανθρώπων.

Αποκ. 13,13 Και κάμνει, το προβατόσχημον αυτό θηρίον (με την δύναμιν του διαβόλου) μεγάλα και τερατώδη σημεία, ώστε και από τον ουρανόν να κατεβαίνει εις την γην εμπρός εις τα μάτια των ανθρώπων φωτιά (κατά μίμησιν του προφήτου Ηλιού).

Αποκ. 13,14 και πλανά τους κατοικούντας επί της γής διά τα σημεία ά εδόθη αυτώ ποιήσαι ενώπιον τού θηρίου, λέγων τοίς κατοικούσιν επί της γής ποιήσαι εικόνα τώ θηρίω, ός είχε την πληγήν της μαχαίρας και έζησε.

Αποκ. 13,14 Και παρασύρει εις την πλάνην τους κατοίκους της γης με τα αγυρτικά αυτά θαύματα, δια τα οποία του εδόθη άδεια εκ μέρους του Θεού να τα κάμη, λέγων και προτρέπων τους κατοίκους της γης να κάμουν ειδωλον και να θεοποιήσουν το θηρίον, τον Αντίχριστον, το οποίον καίτοι είχε λάβει την πληγήν της μαχαίρας, εν τούτοις έζησε.

Αποκ. 13,15 και εδόθη αυτώ πνεύμα δούναι τή εικόνη τού θηρίου, ίνα και λαλήση η εικών τού θηρίου και ποιήση, όσοι εάν μη προσκυνήσωσι τή εικόνη τού θηρίου, ίνα αποκτανθώσι.

Αποκ. 13,15 Και του παρεχωρήθη άδεια να δώση ζωήν στο ειδωλον του θηρίου, ώστε να ομιλήση το ειδωλον του θηρίου.

Ακόμη δε του επετρέπη να ενεργήση, ώστε να φονευθούν όσοι δεν θα ήθελαν να προσκυνήσουν το ειδωλον του θηρίου.

Αποκ. 13,16 και ποιεί πάντας, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους, ίνα δώσωσιν αυτοίς χάραγμα επί της χειρός αυτών της δεξιός ή επί των μετώπων αυτών,

Αποκ. 13,16 Παρασύρει δε και πείθει όλους, τους μικρούς και τους μεγάλους, τους πλουσίους και τους πτωχούς, τους ελευθέρους και τους δούλους, να προσκυνήσουν το ειδωλον και να υποταχθούν στο θηρίον και να τους δώσουν ανεξάλειπτον χαραγμένην σφραγίδα στο δεξι των χέρι και εις τα μέτωπά των, όπως γίνεται με τους δούλους, (δια να διαλαλούν έτσι την ισόβιον υποταγήν των στο θηρίον).

Αποκ. 13,17 και ίνα μη τις δύνηται αγοράσαι ή πωλήσαι ει μη ο έχων το χάραγμα, το όνομα τού θηρίου ή τον αριθμόν τού ονόματος αυτού.

Αποκ. 13,17 Και δια να θλίψη και ταλαιπωρήση τους Χριστιανούς, πειθαναγκάζει, κανείς να μη ημπορή να αγοράση η να πωλήση, εκτός εκείνων που έχουν το χάραγμα και την σφραγίδα του θηρίου, η οποία σφραγίς είναι το όνομα του θηρίου η ο αριθμός, που συμβολίζουν τα γράμματα του ονόματος του.

Αποκ. 13,18 Ωδε η σοφία εστιν· ο έχων νούν ψηφισάτω τον αριθμόν τού θηρίου· αριθμός γάρ ανθρώπου εστι· και ο αριθμός αυτού χξς.

Αποκ. 13,18 Εδώ είναι η θεία σοφία· εκείνος που έχει φωτισμένον και καθαρόν νουν ας υπολογίση το σύνολον των αριθμών, που συμβολίζουν τα γράμματα του ονόματος του. Διότι είναι αριθμός ονόματος ανθρώπου. Και ο αριθμός αυτός, που βγαίνει, από την άθροισιν των γραμμάτων λαμβανομένων ως αριθμών, κατά το ελληνικόν σύστημα, είναι εξακόσια εξήκοντα εξ η χξστ'. Είναι δε το όνομα του Αντιχρίστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Αποκ. 14,1 Καί είδον, και ιδού τού αρνίου εστηκός επί το όρος Σιών, και μετ αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα αυτού και το όνομα τού πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών.

Αποκ. 14,1 Και είδον και ιδού τού Αρνίου, το οποίον εστέκετο επάνω στο όρος της νέας Σιών, της αγωνιζομένης Εκκλησίας, και μαζί με αυτό πολυάριθμοι εκλεκτοί πιστοί από όλα τα έθνη, που συμβολίζονται με τον αριθμόν εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες και έχουν γραμμένο επάνω εις τα μέτωπά των το όνομα του Αρνίου και του Πατρός αυτού.

Αποκ. 14,2 και ήκουσα φωνήν εκ τού ουρανού ως φωνήν υδάτων πολλών και ως φωνήν βροντής μεγάλης και η φωνή ήν ήκουσα, ως κιθαρωδών κιθαριζόντων εν ταίς κιθάραις αυτών.

Αποκ. 14,2 Και ήκουσα φωνήν από την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν του ουρανού, σαν την βοήν υδάτων πολλών, που πίπτουν σαν καταρράκτες από ψηλά, και σαν φωνήν μεγάλης βροντής. Και η φωνή, την οποίαν ήκουσα, δεν ήτο τρομακτική αλλ' ευχάριστος, διότι ήτο σαν φωνή κιθαρωδών, που ψάλλουν και συγχρόνως παίζουν με τας κιθάρας των.

Αποκ. 14,3 και άδουσιν ωδήν καινήν ενώπιον τού θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς εδύνατο μαθείν την ωδήν ει μη αι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γής.

Αποκ. 14,3 Και ψάλλουν νέον ύμνον εμπρός στον θρόνον του Θεού και εμπρός εις τα τέσσαρα ζώα και τους εικοσιτέσσαρες πρεσβυτέρους. Και κανείς άλλος δεν ημπορούσε να κατανοήση την νέαν αυτήν ωδήν, παρά μόνον οι εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες, οι οποίοι είχαν εξαγορασθή με το αίμα του Αρνίου ανάμεσα απ' όλους τους κατοίκους της γης.

Αποκ. 14,4 ούτοί εισιν οι μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εισιν. ούτοί εισιν οι ακολουθούντες τώ αρνίω όπου αν υπάγη. ούτοι ηγοράσθησαν από των ανθρώπων απαρχή τώ Θεώ και τώ αρνίω·

Αποκ. 14,4 Αυτοί είναι οι αγνοί και αφωσιωμένοι στο Αρνίον, οι οποίοι δεν ήλθαν εις καρμίαν συνάφειαν με γυναίκας και δεν εμολύνθησαν, διότι είναι παρθένοι. Αυτοί είναι που ακολουθούν πιστώς και θαρραλέως το Αρνίον, όπου και αν υπάγη. Αυτοί έχουν εξαγορασθή ανάμεσα από το πλήθος των ανθρώπων, ως εκλεκτή απαρχή και ευάρεστος προσφορά στον Θεόν και στο Αρνίον.

Αποκ. 14,5 και ουχ ευρέθη ψεύδος εν τώ στόματι αυτών· άμωμοι γάρ εισιν.

Αποκ. 14,5 Και δεν ευρέθηκε ποτέ ψέμα στο στόμα των, διότι είναι άμεμπτοι και ακέρατοι.

Αποκ. 14,6 Καί ειδον άλλον άγγελον πετόμενον εν μεσουρανήματι, έχοντα ευαγγέλιον αιώνιον ευαγγελίσαι επί τους καθημένους επί της γής και επί πάν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν,

Αποκ. 14,6 Και είδα άλλον άγγελον να πετά εις τα μεσουράνια και να έχη χαρμόσυνον, αιώνιου κύρους μήνυμα, το μήνυμα της λυτρώσεως και της ανταποδόσεως, δια να το αναγγείλη και διαλαλήση εις όλους όσοι ευρίσκονται εις την γην, εις κάθε έθνος και κάθε φυλήν και γλώσσαν και λαόν,

Αποκ. 14,7 λέγων εν φωνή μεγάλη· φοβήθητε τον Κυριον και δότε αυτώ δόξαν, ότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτου, και προσκυνήσατε τώ ποιήσαντι τον ουρανον και την γήν και την θάλασσαν και πηγάς υδάτων.

Αποκ. 14,7 λέγων με μεγάλην φωνήν· "φοβηθήτε τον Κυριον και δοξάσατε το όνομα του, διότι ήλθεν η ώρα, που θα κάμη την μεγάλην κρίσιν και θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα αυτου. Και προσκυνήσατε αυτον, ο οποίος έκαμε τον ουρανον και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων".

Αποκ. 14,8 και άλλος δεύτερος άγγελος ηκολούθησε λέγων· έπεσεν, έπεσε Βαβυλών η μεγάλη, ή εκ τού οίνου τού θυμού της πορνείας αυτής πεπότικε πάντα έθνη.

Αποκ. 14,8 Και άλλος δεύτερος άγγελος ήλθεν έπειτα από τον πρώτον λέγων· "έπεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη. (Η πολυάνθρωπος και διευθαρμένη Ρωμη, η οποία ως προς την φαυλότητα και εξαθλίωσιν της ομοιάζει με την παλαιάν αμαρτωλήν Βαβυλώνα). Αυτή η νέα, διεφθαρμένη Βαβυλών έχει ποτίσει όλα τα έθνη με την κραυπήν της σωτίας της, με την φλόγα και την παραφοράν της σαρκολατρίας της".

Αποκ. 14,9 Καί άλλος άγγελος τρίτος ηκολούθησεν αυτοίς λέγων εν φωνή μεγάλη· εί τις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτου, και λαμβάνει το χάραγμα επί τού μετώπου αυτου ή επί την χείρα αυτου,

Αποκ. 14,9 Και άλλος, τρίτος άγγελος ήλθεν έπειτα από αυτους, λέγων με φωνήν μεγάλην· "όποιος προσκυνεί το θηρίον, τον αντίχριστον και την εικόνα αυτου και παίρνει την χαραγμένην σφραγίδα του επάνω στο μέτωπον του η στο χέρι του (και δηλώνει έτσι δουλικήν υποταγήν εις αυτό)

Αποκ. 14,10 και αυτός πιεται εκ τού οίνου τού θυμού τού Θεού τού κεκερασμένου ακράτου εν τώ ποτηρίω της οργής αυτου, και βασανισθήσεται εν πυρί και θείω ενώπιον των αγίων αγγέλων και ενώπιον τού αρνίου.

Αποκ. 14,10 και αυτός θα πίνη από τον οίνον του θυμού του Θεού, που έχει κερασθή ανόθευτος και δραστικός στο ποτήρι της οργής του και θα βασανισθή με φωτιά και θειάφι (με σωματικές και ψυχικές τιμωρίας) εμπρός στους αγίους αγγέλους και εμπρός στο Αρνίον.

Αποκ. 14,11 και ο καπνός τού βασανισμού αυτών εις αιώνας αιώνων αναβαίνει, και ουκ έχουσιν ανάπαυσιν ημέρας και νυκτός οι προσκυνούντες το θηρίον και την εικόνα αυτου, και εί τις λαμβάνει το χάραγμα τού ονόματος αυτου.

Αποκ. 14,11 Και ο καπνός από την φωτιά και το θειάφι του ακαταπαύστου βασανισμού των θα ανεβαίνη εις αιώνας αιώνων και δεν θα έχουν καθόλου ανάπαυσιν ημέραν και νύκτα αυτοί που προσκυνούν το θηρίον και την εικόνα του, και όποιος άλλος παίρνει το χάραγμα της σφραγίδος του ονόματος του θηριου.

Αποκ. 14,12 Ωδε η υπομονή των αγίων εστιν, οι τηρούντες τας εντολάς τού Θεού και την πίστιν Ιησού.

Αποκ. 14,12 Εδώ τώρα δείχεται η υπομονή των Χριστιανών, αυτών που τηρούν τας εντολάς του Θεού και κρατούν σταθερά την πίστιν του Ιησού".

Αποκ. 14,13 Καί ήκουσα φωνής εκ τού ουρανού λεγουσης· γράψον, μακάριοι οι νεκροί οι εν Κυρίω αποθνήσκοντες απ άρτι. ναι, λέγει το Πνεύμα, ίνα αναπαύσωνται εκ των κόπων αυτών· τα δε έργα αυτών ακολουθεί μετ αυτών.

Αποκ. 14,13 Και ήκουσα φωνήν από τον ουρανον, η οποία έλεγε· "γράψε· μακάριοι απ' εδω και πέρα είναι οι νεκροί, που πεθαίνουν με την πίστιν και την κοινωνίαν των προς τον Χριστόν. Ναι, πράγματι και αληθεία, είναι μακάριοι, λέγει το Πνεύμα το Αγιον. Και πεθαίνουν, δια ν' αναπαυθούν από τους κόπους των· τα δε ενάρετα έργα των τους συνοδεύουν σαν θησαυρός αναφαίρετος μαζί των, εις την άλλην ζωήν, ως απόδειξις της πίστεώς των και συνήγορός των ενώπιον του δικαίου Θεού".

Αποκ. 14,14 Καί ειδον, και ιδού νεφέλη λευκή, και επί την νεφέλην καθημενος όμοιος υιώ ανθρωπου, έχων επί της κεφαλής αυτου στέφανον χρυσούν και εν τή χειρί αυτου δρέπανον οξύ.

Αποκ. 14,14 Και είδα νέον όραμα· και ιδού ένα λευκόν, ολόφωτον σύννεφον, και επάνω στο σύννεφο είδα να κάθεται ο δικαιοκρίτης Χριστός, που ωμοίαζε προς υιόν ανθρωπου. Και είχεν επάνω στο κεφάλι του, ως βασιλικόν διάδημα, ολόχρυσον στέφανον και στο χέρι του εκρατούσε δρεπάνι κοφτερό.

Αποκ. 14,15 Καί άλλος άγγελος εξήλθεν εκ τού ναού, κράζων εν φωνή μεγάλη τώ καθημένω επί της νεφέλης· πέμψον το δρέπανόν σου και θέρισον, ότι ήλθεν η ώρα τού θερίσαι, ότι εξηράνθη ο θερισμός της γής.

Αποκ. 14,15 Και άλλος άγγελος εβγήκεν από τον ναόν του Θεού εκ του ουρανού, κράζων με μεγάλην φωνήν προς εκείνον, που εκάθητο επάνω εις την νεφέλην· "στείλε το δρεπάνι σου και θέρισε, διότι ήλθεν η ώρα να θερίσης, ωρίμασαν πλέον και εμέστωσαν οι κόκκοι του σίτου και εξηράνθησαν τα στάχυα, έτοιμα προς θερισμόν". (Μαζειψε ως σίτον εκλεκτόν εις τας ουρανίους αποθήκας σου τους πιστούς εις σε και εκλεκτούς Χριστιανούς).

Αποκ. 14,16 και έβαλεν ο καθημενος επί την νεφέλην το δρέπανον αυτου επί την γήν, και εθερίσθη η γη.

Αποκ. 14,16 Και αυτός που εκάθητο επάνω στο σύννεφον έρριψε το δρεπάνι του εις την γην και εθερίσθη η γη (και οι δικαιοι, σαν εκλεκτός σίτος μετεφέρθησαν στον ουρανον).

Αποκ. 14,17 Καί άλλος άγγελος εξήλθεν εκ τού ναού τού εν τώ ουρανώ, έχων και αυτός δρέπανον οξύ.

Αποκ. 14,17 Και άλλος άγγελος εβγήκεν από τον ουρανιον ναόν του Θεού. Είχε και αυτός δρεπάνι καλοτροχισμένο και κοπτερό.

Αποκ. 14,18 Καί άλλος άγγελος εξήλθεν εκ τού θυσιαστηριου, έχων εξουσίαν επί τού πυρός, και εφώνησε κραυγή μεγάλη τώ έχοντι το δρέπανον το οξύ λέγων· πέμψον σου το δρέπανον το οξύ και τρύγησον τους βότρυας της αμπέλου της γής, ότι ήκμασεν η σταφυλή της γής.

Αποκ. 14,18 Και άλλος άγγελος, εβγήκεν από το θυσιαστήριον, (κάτω από το οποίον υπήρχαν αι ψυχαί εκείνων, που είχαν σφαγή δια την πίστιν των στο Αρνίον). Και αυτός, όργανον της θείας δικαιοσύνης, είχε εξουσίαν στο πυρ της κολάσεως, που φλογίζει τους ασεβείς, και έκραξε με μεγάλην κραυγήν στον άγγελον που είχε το κοφτερό δρεπάνι, λέγων· “στείλε το κοφτερό δρεπάνι σου και τρύγησε τα σταφύλια από τα αμπέλια της γης, διότι έχει ωριμάσει πλέον το σταφύλι της γης”. (Στείλε όλεθρον και θάνατον στους ασεβείς και φαύλους, διότι η κακία των έχει φθάσει στο απροχώρητον).

Αποκ. 14,19 και έβαλεν ο άγγελος το δρέπανον αυτού εις την γήν, και ετρύγησε την άμπελον της γής, και έβαλεν εις την ληνόν τού θυμού τού Θεού την μεγάλην.

Αποκ. 14,19 Και έρριπεν ο άγγελος το δρεπάνι του εις την γην και ετρύγησε την άμπελον της παρανομίας και έρριψε τους αμαρτωλούς σαν σταφύλια στο μεγάλο πατητήρι του θυμού του Θεού.

Αποκ. 14,20 και επατήθη η ληνός έξω της πόλεως, και εξήλθεν αίμα εκ της ληνού άχρι των χαλινών των ίππων από σταδίων χιλίων εξακοσίων.

Αποκ. 14,20 Και επατήθη το πατητήρι, αυτό, που ήτο έξω από την πόλιν, και εβγήκεν αίμα, που επλημμύρισε την περιοχήν εις έκτασιν χιλίων εξακοσίων σταδίων και εις ύψος μέχρι τα χαλινάρια των ίππων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15

Αποκ. 15,1 Καί είδον άλλο σημείον εν τώ ουρανώ μέγα και θαυμαστόν, αγγέλους επτά έχοντας πληγάς επτά τας εσχάτας, ότι εν αυταίς ετελέσθη ο θυμός τού Θεού.

Αποκ. 15,1 Και είδα άλλο σημείον στον ουρανόν μεγάλο και θαυμαστόν. Είδα επτά αγγέλους, που εκρατούσαν επτά πληγάς, τας τελευταίας τιμωρίας εναντίον των ασεβών της γης, προ της μεγάλης κρίσεως, διότι μέσα εις αυτάς εμαζεύθηκε συμπτικνωμένη ολόκληρος η φοβερά οργή του Θεού.

Αποκ. 15,2 και είδον ως θάλασσαν υαλίνην μεμιγμένην πυρί, και τους νικώντας εκ τού θηρίου και εκ της εικόνας αυτού και εκ τού αριθμού τού ονόματος αυτού εστώτας επί την θάλασσαν την υαλίνην, έχοντας τας κιθάρας τού Θεού.

Αποκ. 15,2 Και είδα σαν θάλασσαν υαλίνην την ολοφάνερων ενώπιον του Θεού κτίσιν, η οποία τώρα ήτο ανακατεμένη με φωτιά, προμήνυμα της οργής του Θεού. Και είδα τους νικητάς στον αγώνα των εναντίον του θηρίου και της εικόνας αυτού και του ονόματος αυτού να στέκωνται επάνω εις την υαλίνην θάλασσαν και να έχουν τας κιθάρας του Θεού.

Αποκ. 15,3 και άδουσι την ωδήν Μωϋσέως τού δούλου τού Θεού και την ωδήν τού αρνίου λέγοντες· μεγάλα και θαυμαστά τα έργα σου, Κύριε ο Θεός ο παντοκράτωρ· δίκαιαι και αληθινά αι οδοί σου, ο βασιλεύς των εθνών.

Αποκ. 15,3 Και αυτοί, όπως άλλοτε ο δούλος του Θεού Μωϋσής έψαλλε δια την απολύτρωσιν του Ισραηλιτικού λαού, ψάλλουν την ωδήν του Μωϋσέως και την ωδήν προς δόξαν του Αρνίου, λέγοντες· “Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κυριε ο Θεός ο παντοκράτωρ. Απολύτως δίκαιαι και κατά πάντα αληθινά αι οδοί σου, οι σοφοί τρόποι, που χρησιμοποιείς δια την καθοδήγησιν και σωτηρίαν των ανθρωπών, συ που είσαι ο βασιλεύς των εθνών.

Αποκ. 15,4 τεις ου μη φοβηθή, Κυριε, και δοξάση το όνομά σου; ότι μόνος όσιος, ότι πάντα τα έθνη ηξουσιν και προσκυνήσουσιν ενώπιόν σου, ότι τα δικαιώματά σου εφανερώθησαν.

Αποκ. 15,4 Ποιός δεν θα φοβηθή, Κυριε, και δεν θα δοξάση το όνομά σου; Διότι συ είσαι ο μόνος άγιος και αμίαντος και ένεκα τούτου θα έλθουν όλα τα έθνη και θα προσκυνήσουν ενώπιόν σου, διότι το άγιον θέλημά σου, αι δίκαιαι κρίσεις και αποφάσεις σου έγιναν πλέον φανεράί”.

Αποκ. 15,5 Καί μετά ταύτα είδον, και ηνοιγή ο ναός της σκηνης τού μαρτυρίου εν τώ ουρανώ,

Αποκ. 15,5 Και έπειτα από αυτά είδα, ότι ανοίχθηκε ο άγιος ναός της επουρανίου σκηνης του μαρτυρίου.

Αποκ. 15,6 και εξήλθον οι επτά άγγελοι οι έχοντες τας επτά πληγάς εκ τού ναού, οί ήσαν ενδεδυμένοι λινον καθαρόν λαμπρόν και περιεζωσμένοι περι τα στήθη ζώνας χρυσάς.

Αποκ. 15,6 Και εβγήκαν από τον ναόν οι επτά άγγελοι, που είχαν τας επτά πληγάς, δια να τιμωρήσουν τους ασεβείς. Και οι άγγελοι αυτοί εφορούσαν ένδυμα λινόν, κατακάθαρον και ολόλαμπρον, και ήσαν ζωσμένοι γύρω από τα στήθη με ζώνας χρυσάς.

Αποκ. 15,7 και έν εκ των τεσσάρων ζώνων έδωκε τοίς επτά αγγέλοις επτά φιάλας χρυσάς, γεμούσας τού θυμού τού Θεού τού ζώντος εις τους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 15,7 Και ένα από τα τέσσαρα ζώα έδωκεν στους επτά αγγέλους επτά χρυσές φιάλας, γεμάτες από θυμόν του Θεού, ο οποίος, αιώνιος και αναλοιώτος, ζη στους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 15,8 και εγεμίσθη ο ναός εκ τού καπνού εκ της δόξης τού Θεού και εκ της δυνάμεως αυτού·

Αποκ. 15,8 Και εγέμισεν ο ναός από καπνόν, ο οποίος εσυμβόλιζε την παρουσίαν του ενδόξου και παντοδυνάμου Θεού.

Αποκ. 15,9 και ουδείς εδύνατο εισελθειν εις τον ναόν άχρι τελεσθώσιν αι επτά πληγαί των επτά αγγέλων.

Αποκ. 15,9 Και κανείς δεν ημπορούσε να εισέλθη στον ναόν, όπου ήτο παρών ο ωργισμένος εναντίον των ασεβών Θεός, μέχρις ότου λάβουν τέλος αι επτά πληγαί των επτά αγγέλων εναντίον των αμαρτωλών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16

Αποκ. 16,1 Καί ήκουσα μεγάλης φωνής εκ τού ναού λεγούσης τοίς επτά αγγέλοις· υπάγετε και εκχέατε τας επτά φιάλας τού θυμού τού Θεού εις την γήν.

Αποκ. 16,1 Και ήκουσα φωνήν μεγάλην από τον ναόν του Θεού να λέγη προς τους επτά αγγέλους· “πηγαίνετε και χύσετε επάνω εις την γην τας επτά φιάλας του θυμού του Θεού.

Αποκ. 16,2 Καί απήλθεν ο πρώτος και εξέχεε την φιάλην αυτού εις την γήν· και εγένετο έλκος κακόν και πονηρόν επί τους ανθρώπους τους έχοντας το χάραγμα τού θηρίου και τους προσκυνούντας τή εικόνη αυτού.

Αποκ. 16,2 Και απήλθεν ο πρώτος άγγελος και έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις την γην και (όπως επί Μωϋσέως με κάποιαν ανάλογον πληγήν εναντίον των αμετανοήτων Αιγυπτίων, έτσι και τώρα) έγινε μία κακή πληγή, γεμάτη πόνους στους ανθρώπους, οι οποίοι είχαν το χάραγμα της σφραγίδος του θηρίου και εις εκείνους, οι οποίοι επροσκυνούσαν το είδωλον αυτού. (Τιμωρία φοβερά εκ μέρους του Θεού, που προκαλούσε σωματικούς και ψυχικούς πόνους).

Αποκ. 16,3 Καί ο δεύτερος άγγελος εξέχεε την φιάλην αυτού εις την θάλασσαν· και εγένετο αίμα ως νεκρού, και πάσα ψυχή ζώσα απέθανεν εν τή θαλάσση.

Αποκ. 16,3 Και ο δεύτερος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις την θάλασσαν. Και έγινε η θάλασσα (όπως

άλλοτε εις την εποχήν του αμετανοήτου Φαραώ) αίμα σαν ανθρώπου σκοτωμένου. Και κάθε ζωη, που υπήρχε μέσα εις την θάλασσαν, απέθανε.

Αποκ. 16,4 Καί ο τρίτος εξέχεε την φιάλην αυτού εις τους ποταμούς και εις τας πηγάς των υδάτων· και εγένετο αίμα.

Αποκ. 16,4 Και ο τρίτος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις τα ποτάμια και εις τας πηγάς των υδάτων. Και έγιναν όλα αίμα. (Ποταμηδόν έχυσαν οι ασεβείς το αίμα των μαρτύρων της πίστεως. Αίμα τώρα, προς τιμωρίαν των, γίνονται τα νερά της γης).

Αποκ. 16,5 Καί ήκουσα τού αγγέλου των υδάτων λέγοντος· δίκαιος εί, ο ών και ο ήν, ο όσιος, ότι ταύτα έκρινας·

Αποκ. 16,5 Και ήκουσα τον άγγελον, που έχει εξουσίαν επάνω εις τα ύδατα να λέγη· “δίκαιος είσαι συ, που υπάρχεις πάντοτε και υπήρχες προαιωνίως, συ ο όσιος, συ ο απολύτως άγιος, διότι σύμφωνα με την άπειρον δικαιοσύνην σου έκρινες, απεφάσισες και έπραξες αυτά.

Αποκ. 16,6 ότι αίμα αγίων και προφητών εξέχεαν, και αίμα αυτοίς έδωκας πιείν· άξιοί εισι.

Αποκ. 16,6 Διότι οι ασεβείς έχυσαν το αίμα των αγίων και των προφητών σου και τους έδωσες συ αντί νερού να πιουν αίμα. Είναι άξιοι δια την τιμωρίαν αυτήν”.

Αποκ. 16,7 Καί ήκουσα τού θυσιαστηρίου λέγοντος· ναι, Κύριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, αληθινά και δίκαια αι κρίσεις σου.

Αποκ. 16,7 Και ήκουσα από το θυσιαστήριον, (δηλαδή από τας ψυχάς των εσφαγμένων δια τον λόγον του Θεού) φωνήν να λέγη· “ναι, Κυριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, αληθινά και δίκαια είναι αι κρίσεις και αποφάσεις σου”.

Αποκ. 16,8 Καί ο τέταρτος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον ήλιον· και εδόθη αυτό καυματίσαι εν πυρί τους ανθρώπους,

Αποκ. 16,8 Και ο τέταρτος άγγελος αδειασε το περιεχόμενον της φιάλης του επάνω στον ήλιον. Και εδόθη στον ήλιον η δύναμις να εξαπολύση μεγάλο καύμα πυρός εναντίον των ανθρώπων.

Αποκ. 16,9 και εκαυματίσθησαν οι άνθρωποι καύμα μέγα, και εβλασφήμησαν οι άνθρωποι το όνομα τού Θεού τού έχοντος εξουσίαν επί τας πληγάς ταύτας, και ου μετενόησαν δούναί αυτά δόξαν.

Αποκ. 16,9 Και σαν να εψήθησαν οι άνθρωποι μέσα στο ανυπόφορον αυτό λιπούρι, και, αντί με μετάνοιαν να ζητήσουν το έλεος του Θεού, εβλασφήμησαν το όνομα του Θεού, που έχει την δύναμιν και την εξουσίαν επάνω εις τας πληγάς αυτές και δεν μετενόησαν, δια να τον δοξάσουν.

Αποκ. 16,10 Καί ο πέμπτος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον θρόνον τού θηρίου· και εγένετο η βασιλεία αυτού εσκοτωμένη, και εμασώντο τας γλώσσας αυτών εκ τού πόνου,

Αποκ. 16,10 Και ο πέμπτος άγγελος αδειασε το περιεχόμενον της φιάλης του επάνω στον θρόνον του θηρίου. Και έγινε κατασκότεινη η βασιλεία του και οι άνθρωποι, οι οπαδοί και δούλοι του θηρίου, εμασούσαν τας γλώσσας των από τον δριμύν πόνον, που ησθάνοντο μέσα στο αδιαπέραστον εκείνο σκοτάδι.

Αποκ. 16,11 και εβλασφήμησαν τον Θεόν τού ουρανού εκ των πόνων αυτών και εκ των ελκών αυτών, και ου μετενόησαν εκ των έργων αυτών.

Αποκ. 16,11 Και αντί συντετριμμένοι να ζητήσουν το θείον έλεος, εβλασφήμησαν τον Θεόν του ουρανού εξ αιτίας του πόνου των και των πληγών των και δεν μετενόησαν και δεν απηρνήθησαν τα πονηρά των έργα.

Αποκ. 16,12 Καί ο έκτος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον ποταμόν τον μέγαν τον Ευφράτην· και εξηράνθη το ύδωρ αυτού, ίνα ετοιμασθή η οδός των βασιλέων των από ανατολής ηλίου.

Αποκ. 16,12 Και ο έκτος άγγελος έχυσε την φιάλην αυτού στον μέγαν ποταμόν, τον Ευφράτην. Και εξηράνθηκε το νερό αυτού και έγινε βατός ο ποταμός, δια να είναι έτσι έτοιμος και ελεύθερος ο δρόμος των βασιλέων, που θα ήρχοντο από τα μέρη της Ανατολής (δια να πλημμυρίσουν με τα στρατεύματα των τας δυτικές περιοχάς και τας εξολοθρεύσουν).

Αποκ. 16,13 Καί είδον εκ τού στόματος τού δράκοντος και εκ τού στόματος τού θηρίου και εκ τού στόματος τού ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ακάθαρτα, ως βάτραχοι·

Αποκ. 16,13 Και είδα από το στόμα του δράκοντος, του διαβόλου, και από το στόμα του θηρίου, του αντίχριστου, και από το στόμα του ψευδοπροφήτου να βγαίνουν τρία ακάθαρτα πνεύματα, που εμοιαζαν με αηδιαστικούς βατραχούς.

Αποκ. 16,14 εισί γάρ πνεύματα δαιμονίων ποιούντα σημεία, ά εκπορεύεται επί τους βασιλείς της οικουμένης όλης, συναγαγείν αυτούς εις τον πόλεμον της ημέρας εκείνης της μεγάλης τού Θεού τού παντοκράτορος.

Αποκ. 16,14 Και ήσαν αυτά δαιμονικά πνεύματα, που έκαμναν αγυρτικά και μαγικά θαύματα. Και τα δαιμονικά αυτά πνεύματα, που εξεπήδησαν από τα στόματα εκείνων, έσπευσαν στους βασιλείς όλης της οικουμένης, δια να τους συγκεντρώσουν με τας δολιότητάς των στον πόλεμον, που θα εγίνετο κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν, την οποίαν είχε ορίσει ο Θεός ο Παντοκράτωρ, δια να καταλύση και συντρίψη τον αντίχριστον.

Αποκ. 16,15 Ιδού έρχομαι ως κλέπτης· μακάριος ο γρηγορών και τηρών τα ιμάτια αυτού, ίνα μη γυμνός περιπατή και βλέπωσι την ασχημοσύνην αυτού.

Αποκ. 16,15 “Ιδού έρχομαι εξαφνα σαν κλέπτης, λέγει ο Κυριος. Μακάριος είναι εκείνος, που μένει άγρυπνος και προσεκτικός και φυλάσσει αγνά και καθαρά τα ενδύματα της ψυχής του, δια να μη ζη και περιπατή γυμνός από αγαθά έργα και βλέπουν οι άγιοι και οι άγγελοι του ουρανού την ασχημίαν της ηθικής γυμνότητός του”.

Αποκ. 16,16 και συνήγαγεν αυτούς εις τον τόπον τον καλούμενον εβραϊστί Αρμαγεδών.

Αποκ. 16,16 Και τότε τα δαιμονικά εκείνα πνεύματα εμάζεψαν τους βασιλείς με τους στρατούς των εις τόπον, ο οποίος λέγεται Εβραϊστί Αρμαγεδών, στους πρόποδας του Καρμήλου, όπου ο Ηλίας είχε κατασφάξει τους ιερείς της αισχύνης. (Συμβολίζει δε αυτό τους καταστρεπτικούς πολέμους δια μέσου των αιώνων και μάλιστα τον φοβερώτερον απ' όλους, ο οποίος θα συμβή ολίγον προ της οριστικής επικρατήσεως του Ευαγγελίου).

Αποκ. 16,17 Καί ο έβδομος εξέχεε την φιάλην αυτού επί τον αέρα· και εξήλθε φωνή μεγάλη εκ τού ναού τού ουρανού από τού θρόνου λέγουσα· γέγονε.

Αποκ. 16,17 Και ο έβδομος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του στον αέρα (δια να επακολουθήσουν έτσι τρομερά ατμοσφαιρικά και γεωλογικά φαινόμενα). Και εβγήκε μεγάλη φωνή από τον επουράνιον ναόν και από τον θρόνον του Θεού, η οποία έλεγε· “έγινε· επραγματοποιήθη εξ ολοκλήρου η βουλή του Θεού δια τον εξαφανισμόν του αντιχριστου”.

Αποκ. 16,18 και εγένοντο αστραπαί και φωναί και βρονταί, και σεισμός εγένετο μέγας, οίος ουκ εγένετο αφ ού οι άνθρωποι εγένοντο επί της γής, τηλικούτος σεισμός ούτω μέγας.

Αποκ. 16,18 Και έγιναν αμέσως αστραπαί και φωναί και βρονταί και συνεκλόνησε την γην μέγας σεισμός, όμοιος προς τον οποίον δεν είχε γίνει από τότε που οι άνθρωποι ενεφανίσθησαν επάνω εις την γην, τέτοιος φοβερός και τόσοσ μέγας

σεισμός.

Αποκ. 16,19 και εγένετο η πόλις η μεγάλη εις τρία μέρη, και αι πόλεις των εθνών έπεσαν. και Βαβυλών η μεγάλη εμνήσθη ενώπιον του Θεού δούναι αυτή το ποτήριον του οίνου του θυμού της οργής αυτού.

Αποκ. 16,19 Και εσχίσθη η πόλις η μεγάλη (η πολυάνθρωπος Ρωμη που εσυμβολίζετο με το όνομα της Βαβυλώνας) εις τρία μέρη και έπεσαν εις ερείπεια αι πόλεις των εθνών. Και την Ρωμην, την νέαν αυτήν μεγάλην Βαβυλώνα, (έχει δε η κάθε εποχή μέχρι συντελείας την ιδικήν της Βαβυλώνα) την ενεθυμήθησαν και την εμνημόνευσαν ενώπιον του Θεού, δια να της δώσουν το ποτήριον, το γεμάτο από τον δραστικόν οίνον του θυμού και της οργής του Θεού.

Αποκ. 16,20 και πάσα νήσος έφυγε, και όρη ουχ ευρέθησαν.

Αποκ. 16,20 Και κάθε νησί έφυγε και εχάθηκε και τα βουνά έγιναν άφαντα και δεν ευρέθησαν. (Κράτη ασεβή και αντίθεα διαλύονται και θα διαλύονται δια μέσου των αιώνων, πληττόμενα από την δικαίαν οργήν του Θεού).

Αποκ. 16,21 και χάλαζα μεγάλη ως ταλαντιαία καταβαίνει εκ του ουρανού επί τους ανθρώπους· και εβλασφήμησαν οι άνθρωποι τον Θεόν εκ της πληγής της χαλάζης, ότι μεγάλη εστίν η πληγή αυτή σφόδρα.

Αποκ. 16,21 Και χάλαζα μεγάλη, της οποίας κάθε κόκκος είχε βάρος ενός ταλάντου, (εικόσι πέντε περίπου κιλά) έπεσε από τον ουρανόν με ορμήν επάνω στους ανθρώπους. Και αντί αυτοί μετανοημένοι να ζητήσουν το θεϊόν έλεος, εβλασφήμησαν τον Θεόν ένεκα της πληγής της χαλάζης, διότι η πληγή αυτή ήτο παρά πολύ μεγάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17

Αποκ. 17,1 Καί ήλθεν εις εκ των επτά αγγέλων των εχόντων τας επτά φιάλας, και ελάλησε μετ εμού λέγων· δέυρο δείξω σοι το κρίμα της πόρνης της μεγάλης της καθημένης επί υδάτων πολλών,

Αποκ. 17,1 Και ήλθεν από τον ουρανόν ένας εκ των επτά αγγέλων, που είχαν τας επτά φιάλας, και συνωμίλησε μαζί μου, λέγων· "έλα να σου δείξω την κατάκρισιν και καταδίκην της πόρνης της μεγάλης (της διεφθαρμένης, δηλαδή, και εξηχρειωμένης πολυαριθμου πόλεως), η οποία κάθεται επάνω εις ύδατα πολλά (τα οποία συμβολίζουν λαούς και έθνη με αματωλά και γήϊνα φρονήματα, ωσάν την μεγάλην πόλιν).

Αποκ. 17,2 μεθ ής επόρνευσαν οι βασιλείς της γής, και εμεθύσθησαν οι κατοικούντες την γήν εκ του οίνου της πορνείας αυτής.

Αποκ. 17,2 Με αυτήν διεφθάρησαν και εξεφαιλίσθησαν οι βασιλείς της γης και εμέθυσαν οι κάτοικοι της γης από τον οίνον της πορνείας της" (από την μεθυστικήν ζάλην και παραφοράν της ηθικής εξαθλιώσεώς της).

Αποκ. 17,3 και απήνεγκέ με εις έρημον εν πνεύματι. και είδον γυναίκα καθημένην επί το θηρίον το κόκκινον, γέμον ονόματα βλασφημίας, έχον κεφαλάς επτά και κέρατα δέκα.

Αποκ. 17,3 Και με μετέφερε εν εκστάσει κατά ένα τρόπον πνευματικόν εις ένα τόπον έρημον από την χάριν του Θεού και τους ανθρώπους του Θεού. Και είδα μίαν γυναίκα (που εξεκόνιζε την διεφθαρμένην Ρωμην) να κάθεται επάνω στο θηρίον το κόκκινον (το αιματοβαμμένον από τα εγκλήματά του), το οποίον ήτο γεμάτον από βλασφημίας και είχε επτά κεφαλάς και δέκα κέρατα (τα οποία συμβολίζουν ασεβείς αυτοκράτορας, που είχαν θεοποιήσει τον εαυτόν τους).

Αποκ. 17,4 και η γυνή ήν περιβεβλημένη πορφυρούν και κόκκινον και κεχρυσωμένη χρυσίω και λίθω τιμίω και μαργαρίταις, έχουσα ποτήριον χρυσοῦν εν τή χειρί αυτής, γέμον βδελυγμάτων, και τα ακάθαρτα της πορνείας της γής,

Αποκ. 17,4 Και η γυναίκα αυτή εφορούσε πολύτιμον πορφυρούν ένδυμα, κατακόκκινον όμως από τα αίματα, και ήτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσά στολίδια και πολυτίμους λίθους και μαργαριτάρια. Και είχε στο χέρι της ποτήρι χρυσό, που ήτο γεμάτο από τα αηδιαστικά βδελύγματα της αποχαλινωμένης ειδωλολατρίας· εκρατούσε δε ακόμη και τα ακάθαρτα έργα της φαυλότητός της, που εμόλυναν την γην.

Αποκ. 17,5 και επί το μέτωπον αυτής όνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλών η μεγάλη, η μήτηρ των πορνών και των βδελυγμάτων της γής.

Αποκ. 17,5 Και επάνω στο μέτωπον αυτής ήτο γραμμένον όνομα, που εφαινετο μυστηριώδες και ακατάληπτο· "Βαβυλών η μεγάλη, η πρωτεύουσα και η μητέρα πολυαριθμων διεφθαρμένων πόλεων, τόπος φαυλότητος και ειδωλολατρίας, που είναι βδελύγματα της γης".

Αποκ. 17,6 και είδον την γυναίκα μεθούσαν εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων Ιησού. και εθαύμασα ιδών αυτήν θαύμα μέγα.

Αποκ. 17,6 Και είδα αυτήν την γυναίκα να μεθά από το αίμα των Χριστιανών και από το αίμα των μαρτύρων του Ιησού, τους οποίους εμισούσε και κατεδίωκε, δια να τους εξοντώση. Και όταν την είδα, εθαύμασα μέγα τον θαυμασμόν και δια την μεγαλοπρεπή εμφάνισίν της και δια την εξοντωτικήν της δύναμιν εναντίον των πιστών.

Αποκ. 17,7 Καί είπέ μοι ο άγγελος· διατί εθαύμασας; εγώ ερώ σοι το μυστήριον της γυναικός και του θηρίου του βαστάζοντος αυτήν, του έχοντος τας επτά κεφαλάς και τα δέκα κέρατα.

Αποκ. 17,7 Και μου είπεν ο άγγελος· "διατί εθαύμασες; Εγώ θα σου είπω και θα σου εξηγήσω το ακατάληπτον δια τους πολλούς μυστικόν, σχετικώς με την γυναίκα και με το θηρίον, που την βαστάζει, και το οποίον έχει τας επτά κεφαλάς και τα δέκα κέρατα.

Αποκ. 17,8 Τό θηρίον ό είδες, ήν και ουκ έστι, και μέλλει αναβαίνειν εκ της άβύσσου και εις απώλειαν υπάγειν· και θαυμάσονται οι κατοικούντες επί της γής, ών ου γέγραπται το όνομα επί το βιβλίον της ζωής από καταβολής κόσμου, βλέπόντων το θηρίον ότι ήν, και ουκ έστι και παρέσται.

Αποκ. 17,8 Το θηρίον, το οποίον είδες (και το οποίον συμβολίζει τους ασεβείς και τον εαυτόν τους θεοποιούντας αυτοκράτορας, όπως και τας διεφθαρμένας βασιλείας των) ήτο κάποτε και δεν υπάρχει πλέον, διότι έχει συντριβή. Και μέλλει πάλιν να ανεβή από την άβυσσον και να ενσαρκωθή στο πρόσωπον των αθέων ηγετών και αυτοκρατοριών, αλλά και πάλιν μέλλει να υπάγη στον όλεθρον και να αφανισθόν κατανικημένον από την δύναμιν του Χριστού. Και οι κάτοικοι της γης, των οποίων το όνομα δεν είναι γραμμένον στο βιβλίον της ζωής από τότε που εκτίζετο ο κόσμος, θα θαυμάσουν, όταν ιδουν ότι το θηρίον υπήρχε μεν κάποτε και δεν υπάρχει, και όμως πάλιν θα παρουσιασθή.

Αποκ. 17,9 Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισιν, όπου η γυνή κάθηται επ αυτών,

Αποκ. 17,9 Εδώ δείχνηται ο νους, ο οποίος έχει την σοφίαν του Θεού. Αι επτά κεφαλαί, επί των οποίων κάθεται η γυναίκα, συμβολίζουν επτά όρη, επάνω εις τα οποία η διεφθαρμένη Ρωμη είναι κτισμένη.

Αποκ. 17,10 και βασιλείς επτά εισιν· οι πέντε έπεσαν, ο εις εστιν, ο άλλος ούπω ήλθε, και όταν έλθη, ολίγον αυτόν δεί μείναι.

Αποκ. 17,10 Συμβολίζουν ακόμη και επτά βασιλείς, που εκπροσωπούν επτά βασιλείας ασεβείς και διεφθαρμένες. Αι πέντε, αι προχριστιανικά, έπεσαν, η μία υπάρχει ακόμη. Η άλλη, η του αντιχριστού, δεν ήλθεν ακόμη. Και όταν έλθη θα είναι προσωρινή και παροδική. Ολίγον χρόνον θα μείνη σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού.

Αποκ. 17,11 και το θηρίον ό ήν και ουκ έστι, και αυτός ό γδοός εστι, και εκ των επτά εστι, και εις απώλειαν υπάγει.

Αποκ. 17,11 Και το θηρίον, το οποίον ήτο και δεν υπάρχει πλέον, είναι και αυτό ο όγδοος βασιλεύς, που κατά τα φρονήματα και την κακίαν είναι από τους επτά προηγουμένους βασιλείς, (διότι αυτό ενέπνεε και εκείνους). Και αυτό θα είναι παροδικόν, διότι βαδίζει προς την καταστροφήν και τον εξαφανισμόν.

Αποκ. 17,12 και τα δέκα κέρατα ά είδες δέκα βασιλείς εισιν, οίτινες βασιλείαν ούπω έλαβον, αλλ εξουσίαν ως βασιλείς μίαν ώραν λαμβάνουσι μετά τού θηρίου.

Αποκ. 17,12 Και τα δέκα κέρατα, τα οποία είδες, συμβολίζουν δέκα βασιλείς, οι οποίοι δεν εβασίλευσαν ακόμη, αλλά σαν βασιλείς παίρνουν βασιλικήν εξουσίαν επί μίαν ώραν (επί μικρόν δηλαδή χρονικόν διάστημα) και θα βασιλεύσουν μαζί με το θηρίον ολίγον χρόνον.

Αποκ. 17,13 ούτοι μίαν γνώμην έχουσι, και την δύναμιν και την εξουσίαν αυτών τώ θηρίω διδόασιν.

Αποκ. 17,13 Και αυτοί έχουν τα ίδια φρονήματα και τας ίδιās διαθέσεις, και δίδουν στο θηρίον την δύναμιν και την εξουσίαν των.

Αποκ. 17,14 ούτοι μετά τού αρνίου πολεμήσουσι, και το αρνίον νικήσει αυτούς, ότι κύριος κυρίων εστί και βασιλεύς βασιλέων, και οι μετ αυτού κλητοί και εκλεκτοί και πιστοί.

Αποκ. 17,14 Αυτοί, (μοχθηρά και αιμοβόρα όργανα του θηρίου καθώς είναι) θα πολεμήσουν εναντίον του Αρνίου, αλλά θα τους νικήση το Αρνίον, διότι είναι κύριος των κυρίων και βασιλεύς των βασιλέων, και αυτοί που είναι μαζί του και αποτελούν την βασιλικήν του παράταξιν, είναι οι προσκεκλημένοι και διαλεγμένοι από τον Θεόν πιστοί".

Αποκ. 17,15 Καί λέγει μοι τα ύδατα ά είδες, ού ή πόρνη κάθηται, λαοί και όχλοι εισί και έθνη και γλώσσαι.

Αποκ. 17,15 Και μου είπεν ο άγγελος: "τα νερά, τα οποία είδες, επάνω εις τα οποία εκάθητο η διεφθαρμένη πόλις, η Ρωμη, είναι λαοί και όχλοι και έθνη και γλώσσαι διάφοροι, επάνω εις τα οποία κυριαρχεί η πόρνη, δηλαδή η ενσάρκωσις της διαφθοράς.

Αποκ. 17,16 και τα δέκα κέρατα ά είδες και το θηρίον, ούτοι μισήσουσι την πόρνην και ηρημωμένην ποιήσουσιν αυτήν και γυμνήν, και τας σάρκας αυτής φάγονται, και αυτήν κατακαύσουσιν εν πυρί.

Αποκ. 17,16 Και τα δέκα κέρατα, που είδες και τα οποία συμβολίζουν δέκα βασιλείς και το θηρίον, που τους εμπνέει, όλοι αυτοί θα μισήσουν την διεφθαρμένην Ρωμην και την κοσμοκρατορίαν της, θα εξεγερθούν εναντίον της, (διότι ανάμεσα στους κακούς κυριαρχεί κατά κανόνα το ανθρωποκτόνον και καταστρεπτικόν μίσος) και θα την κάμουν έρημον και γυμνήν από τα πλούτη και την δόξαν της, θα καταφάγουν τας σάρκας της (θα διαμοιρασθούν δηλαδή μεταξύ των τας περιοχάς της) και θα την κατακαύσουν με φωτιάν.

Αποκ. 17,17 ο γάρ Θεός έδωκεν εις τας καρδίας αυτών ποιήσαι την γνώμην αυτού, και ποιήσαι μίαν γνώμην και δούναι την βασιλείαν αυτών τώ θηρίω, άχρι τελεσθώσιν οι λόγοι τού Θεού.

Αποκ. 17,17 Διότι ο Θεός, (που υποτάσσει και τους κακούς εις τα σχέδια του) έδωκεν εις τας καρδίας των βουλήν και απόφασιν να κάμουν το θέλημά του και να συμφωνήσουν με μίαν γνώμην μεταξύ των και να δώσουν την βασιλείαν των στο θηρίον, μέχρις ότου λάβουν πλήρη πραγματοποίησιν οι λόγοι του Θεού.

Αποκ. 17,18 και η γυνή ήν είδες έστιν η πόλις η μεγάλη η έχουσα βασιλείαν επί των βασιλέων της γής.

Αποκ. 17,18 Και η γυναίκα, την οποίαν είδες, είναι η πόλις η μεγάλη, η Ρωμη, η οποία εκτείνει τώρα την κυριαρχίαν της επάνω στους βασιλείς της γής", (δια να θερίση μετ' ολίγον την καταστροφήν της από αυτούς τούτους τους βασιλείς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18

Αποκ. 18,1 Μετά ταύτα είδον άλλον άγγελον καταβαίνοντα εκ τού ουρανού, έχοντα εξουσίαν μεγάλην, και η γη εφωτίσθη εκ της δόξης αυτού.

Αποκ. 18,1 Επειτα από αυτά είδα άλλον άγγελον να κατεβαίνει από τον ουρανό με εξουσίαν μεγάλην, και η γη επλημμύρησε φως από την ολόλαμπρον δόξαν του.

Αποκ. 18,2 και έκραξεν εν ισχυρά φωνή λέγων· έπεσεν, έπεσε Βαβυλών η μεγάλη, και εγένετο κατοικητήριον δαιμονίων και φυλακή παντός πνεύματος ακαθάρτου και φυλακή παντός ορνέου ακαθάρτου και μεμισημένου·

Αποκ. 18,2 —Και έκραξε με φωνήν μεγάλην, λέγων· "έπεσε, έπεσε η Βαβυλών η μεγάλη και έγινε κατοικητήριον των δαιμόνων και καταφύγιον παντός ακαθάρτου πνεύματος και απόκρυφη φωλιά κάθε ακαθάρτου και αντιπαθητικού ορνέου.

Αποκ. 18,3 ότι εκ τού οίνου τού θυμού της πορνείας αυτής πέπωκαν πάντα τα έθνη, και οι βασιλείς της γής μετ αυτής επόρνευσαν, και οι έμποροι της γής εκ της δυνάμεως τού στρήνους αυτής επλούτησαν.

Αποκ. 18,3 Και μετεβλήθη εις ερείπια, διότι από τον δραστικόν οίνον της ακολάστου και παραφόρου αυτής φαυλότητος έχουν πιεί όλα τα έθνη. Και οι βασιλείς της γής επόρνευσαν μαζί της και οι έμποροι της γής επλούτησαν από τους ηδυπαθείς και παραφόρους πόθους της".

Αποκ. 18,4 Καί ήκουσα άλλην φωνήν εκ τού ουρανού λέγουσαν· έξελθε εξ αυτής ο λαός μου, ίνα μη συγκοινωνήσητε ταις αμαρτίαις αυτής, και ίνα εκ των πληγών αυτής μη λάβητε·

Αποκ. 18,4 Και ήκουσα άλλην φωνήν από τον ουρανό να λέγη· "εβγάτε έξω απ' αυτήν την αμαρτωλήν πόλιν σεις, που αποτελείτε τον λαόν μου, δια να μη γίνετε συμμέτοχοι εις τας αμαρτίας της και να μη λάβετε μέρος εις τας τιμωρίας της.

Αποκ. 18,5 ότι εκολληθήσαν αυτής αι αμαρτίαι άχρι τού ουρανού, και εμνημόνευσεν ο Θεός τα αδικήματα αυτής.

Αποκ. 18,5 Διότι ανέβηκαν οι αμαρτίες της μέχρι του ουρανού και εθυμήθηκε ο Θεός τας αδικίας της".

Αποκ. 18,6 απόδοτε αυτή ως και αυτή απέδωκε, και διπλώσατε αυτή διπλά κατά τα έργα αυτής· εν τώ ποτηρίω ώ εκέρασε, κεράσατε αυτή διπλούν.

Αποκ. 18,6 Και διέταξεν η φωνή τους εχθρούς της· "ανταποδώστε της κτυπήματα και πληγάς, όπως και αυτή απέδωκεν στους άλλους, και διπλασιάστε τα κτυπήματά σας εναντίον της και ανταποδώστε της διπλάς καταστροφάς σύμφωνα με τα έργα της. Μεσα στο ποτήριον της καταστροφής, που εκέρασε αυτή τους άλλους, κεράσατε την σεις διπλάσια τώρα.

Αποκ. 18,7 όσα εδόξασεν εαυτήν και εστηνίασε, τοσούτον δότε αυτή βασανισμόν και πένθος. ότι εν τή καρδιά αυτής λέγει,

ὅτι κáθημαι καθὼς βασιλίσσα καὶ χήρα οὐκ εἰμί καὶ πένθος οὐ μὴ ἶδω,

Αποκ. 18,7 Ὅσον ἀλαζονικά ἐδόξασε τὸν εαυτὸν τῆς καὶ παράφορα ἐρρίφθη εἰς τὴν φαυλότητα, τόσον πολὺν βασιανισμόν καὶ βαρὺ πένθος ἀποδώσατε εἰς αὐτήν. Διότι μέσα εἰς τὴν ἀλαζονικὴν καὶ διεστραμμένην καρδίαν τῆς λέγει, ὅτι κáθημαι σαν βασιλίσσα καὶ δὲν εἶμαι χήρα καὶ δὲν θα ἶδω ποτέ πένθος.

Αποκ. 18,8 διὰ τοῦτο ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν.

Αποκ. 18,8 Διὰ τοῦτο αἰφνιδίως καὶ εἰς μίαν ἡμέραν θα πέσουν ἐπάνω τῆς ὅλαι αἱ πληγαὶ τῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ πείνα, καὶ θα κατακαή ἐξ ὀλοκλήρου με τὸ πυρ. Διότι ὁ Κύριος καὶ Θεός, πὺν τὴν ἔκρινε καὶ τὴν κατεδίκασε, εἶναι παντοδύναμος καὶ ἐκτελεῖ τὰς δικαίας ἀποφάσεις του.

Αποκ. 18,9 καὶ κλαύσουσιν αὐτήν καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὴ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,

Αποκ. 18,9 Καὶ θα τὴν θρηνολογήσῃν καὶ θα κáμουν κοπετόν δι' αὐτήν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι διεφθάρῃσαν μαζὴ τῆς καὶ ἐφλογίσθησαν ἀπὸ τοὺς παραφόρους πόθους, ὅταν θα βλέπουν τὸν καπνὸν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς.

Αποκ. 18,10 ἀπὸ μακρόθεν ἐστηκότες διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη Βαβυλὼν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρὰ, ὅτι μῖα ὥρα ἦλθεν ἡ κρίσις σου.

Αποκ. 18,10 Καὶ θα στέκουν ἀπὸ μακρὰ γεμάτοι φόβον ἐξ αἰτίας τοῦ βασιανισμοῦ τῆς, θρηνολογοῦντες· Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ Βαβυλὼν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρὰ, διότι ἔξαφνα μέσα εἰς μίαν ὥραν ἦλθεν ἡ καταδίκη καὶ ἡ τιμωρία σου!

Αποκ. 18,11 καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαύσουσι καὶ πενθήσουσιν ἐπ' αὐτὴ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι,

Αποκ. 18,11 Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς θα κλαύσουσιν καὶ θα πενθήσουσιν δι' αὐτήν, διότι τὸ πολῦτιμον φορτίον τῶν ἐμπορευμάτων τῶν κανεῖς πλέον δὲν τὸ ἀγοράζει.

Αποκ. 18,12 γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου καὶ μαργαρίτου, καὶ βυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ σθηρικοῦ καὶ κοκκίνου, καὶ πán ξύλον θύϊνον καὶ πán σκεῦος ἐλεφάντινον καὶ πán σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου,

Αποκ. 18,12 Φορτίον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολῦτιμον λίθου καὶ μαργαριταριοῦ καὶ πολυτελοῦς βυσσίνου ἐνδύματος καὶ πορφύρας καὶ μεταξωτοῦ καὶ κοκκίνου υφάσματος καὶ κάθε σκεῦος καμωμένο ἀπὸ εὐώδες ξύλον κέδρου καὶ κάθε σκεῦος ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν καὶ κάθε σκεῦος ἀπὸ πολυτιμώτατον ξύλον καὶ χαλκόν καὶ σιδήρον καὶ μάρμαρον.

Αποκ. 18,13 καὶ κινάμωμον καὶ ἀμῶμον καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον καὶ λίβανον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ σεμίδαλιν καὶ σίτον καὶ κτήνη καὶ πρόβατα, καὶ ἵππων καὶ ρεδῶν καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

Αποκ. 18,13 Κανεῖς πλέον δὲν ἀγοράζει κανέλλαν καὶ ἀμῶμον (πολύτιμον ἀρωματῶδες φυτὸν) καὶ θυμιάματα καὶ μύρον καὶ λίβανι καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ σεμιγδάλι καὶ σίτον καὶ κτήνη καὶ πρόβατα καὶ φορτίον ἵππων καὶ τετραπόδων ἀμαξῶν καὶ σωμάτων, πὺν πωλοῦν οἱ σωματέμποροι, ὅπως καὶ ἄλλους ζωντανούς ἀνθρώπους.

Αποκ. 18,14 καὶ ἡ ὁπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὐρήσεις.

Αποκ. 18,14 Καὶ τὰ ὁπωρικά, πὺν ἐπιθυμοῦσε ἡ ψυχὴ σου, ἐχάθησαν πλέον ἀπὸ σε καὶ ὅλα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ πολυδάπανα καὶ τὰ νόστιμα ἐφυγαν ἀπὸ σε καὶ δὲν θα τὰ εὕρης πλέον.

Αποκ. 18,15 οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιανισμοῦ αὐτῆς κλαίοντες καὶ πενθούντες,

Αποκ. 18,15 Οἱ ἔμποροι ὅλων αὐτῶν τῶν εἰδῶν, πὺν ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν καταστραφείσαν πόλιν, θα σταθοῦν μακρὰ φοβούμενοι καὶ τρέμοντες τὸν βασιανισμόν τῆς καὶ θα κλαίουν καὶ θα πενθοῦν

Αποκ. 18,16 λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσῷ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ὅτι μῖα ὥρα ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

Αποκ. 18,16 λέγοντες· “ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, πὺν εἶχεν ἐνδυθῆ σαν βασιλίσσα πολῦτιμον βύσσινον ἐνδυμα καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ ἦτο χρυσωμένη καὶ κοσμημένη με χρυσὰ στολίδια καὶ πολῦτιμον λίθον καὶ μαργαριτάρια, ἀλλοίμονον, διότι ἔξαφνα μέσα εἰς μίαν ὥραν ἐρημώθηκε ὁ τόσον μεγάλος καὶ πολῦτιμος πλοῦτος τῆς”.

Αποκ. 18,17 καὶ πás κυβερνήτης καὶ πás ὁ ἐπὶ τόπον πλέον, καὶ ναῦται καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,

Αποκ. 18,17 Καὶ κάθε κυβερνήτης πλοίου καὶ καθένας, πὺν πλέει στον τόπον τῆς ἀμαρτωλοῦ Βαβυλῶνος, καὶ οἱ ναῦται καὶ ὅσοι ἐργάζονται εἰς τὴν θάλασσαν ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρὰ

Αποκ. 18,18 καὶ ἐκράζον βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· τις ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;

Αποκ. 18,18 καὶ βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ἐκράζαν, λέγοντες· “ποία ἄλλη πόλις τῆς οἰκουμένης ἦτο ὁμοία με τὴν πόλιν αὐτὴν τὴν μεγάλην;”

Αποκ. 18,19 καὶ ἔβαλον χόνην ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ ἐκράζον κλαίοντες καὶ πενθούντες, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ἣ ἐπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς· ὅτι μῖα ὥρα ἠρημώθη.

Αποκ. 18,19 Καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην τῶν θλίψιν ἐρριψαν χόνην ἐπάνω εἰς τὰ κεφάλια τῶν καὶ ἐκράζαν κλαίοντες καὶ πενθούντες καὶ λέγοντες· “ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν ἀκριβὴ πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων τῶν ὅλοι ὅσοι εἶχαν τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔκαμαν μεταφορὰς καὶ ἐμπορία! Ἀλλοίμονον, διότι μέσα εἰς μίαν ὥραν ἐρημώθηκε”.

Αποκ. 18,20 Εὐφραίνου ἐπ' αὐτὴ, οὐρανέ, καὶ οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρίμα υμῶν ἐξ αὐτῆς.

Αποκ. 18,20 Καὶ ὁ ἄγγελος ἐστράφη τῶρα πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἐφώνηξε με χαρούμενην φωνήν· “εὐφραίνου δια τὴν δικαίαν καταστροφὴν τῆς ἀμαρτωλῆς πόλεως, οὐρανέ καὶ οἱ ἅγιοι πὺν ὑπάρχουν στον οὐρανόν καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, διότι ἔκρινε καὶ ἐδίκασεν ὁ Θεὸς τὴν ἀμαρτωλὴν πόλιν, καὶ ἡ τιμωρία τῆς εἶναι ἀπόδοσις δικαιοσύνης δια τοὺς διωγμούς, πὺν ἔκαμε ἐναντίον σας, καὶ δια τὸ αἷμα σας, πὺν ἔχρυσε”.

Αποκ. 18,21 Καὶ ἦρεν εἰς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων· οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔτι.

Αποκ. 18,21 Καὶ ἕνας δυνατὸς ἄγγελος ἐσήκωσε ἕνα μέγαν, βαρὺν λίθον σαν μυλόπετραν καὶ τὸν ἔρριψε με ὁρμήν εἰς τὴν

θάλασσαν, λέγων· “με τέτοια ορμή θα κτυπηθή η Βαβυλών, η πόλις η μεγάλη και δεν θα υπάρξει πλέον”.

Αποκ. 18,22 και φωνή κιθαρωδών και μουσικών και αυλητών και σαλλιστών ου μη ακουσθή εν σοί έτι, και πάς τεχνίτης πάσης τέχνης ου μη ευρεθή εν σοί έτι, και φωνή μύλου ου μη ακουσθή εν σοί έτι,

Αποκ. 18,22 Και φωνή κιθαρωδών και μουσικών και εκείνων που παίζουν αυλόν, και φωνή σαλπικτών δεν θ' ακουσθή πλέον μέσα εις την περιοχήν σου. Και κανένας τεχνίτης κάθε τέχνης δεν θα ευρεθή πλέον ανάμεσα εις σε και η βοή μύλου δεν θα ακουσθή πλέον εις τα ερείπιά σου.

Αποκ. 18,23 και φώς λύχνου ου μη φανή εν σοί έτι, και φωνή νυμφίου και νύμφης ου μη ακουσθή εν σοί έτι· ότι οι έμποροι σου ήσαν οι μεγιστάνες της γής, ότι εν τή φαρμακεία σου επλανήθησαν πάντα τα έθνη,

Αποκ. 18,23 Και φώς λύχνου δεν θα φανή εις τα χαλάσματά σου και χαρμόσυνος φωνή νυμφίου και νύμφης δεν θα ακουσθή στον τόπον σου. Διότι οι άπληστοι έμποροι σου, οι πλουτοκράται και εκμεταλευταί, ήσαν οι κύριοι και οι δυνάσται της οικουμένης· διότι με τα μαγικά σου φάρμακα και τας αμαρτωλάς γοητείας σου επλανήθησαν και παρεσύρθησαν εις την εξαχρείωσιν όλα τα έθνη.

Αποκ. 18,24 και εν αυτή αίματα προφητών και αγίων ευρέθη και πάντων των εσφαγμένων επί της γής.

Αποκ. 18,24 Και μέσα εις αυτήν την αμαρτωλήν Βαβυλώνα ευρέθησαν αίματα προφητών και αγίων και όλων των μαρτύρων, που δια την πίστιν του Αρνίου εσφάγησαν εις την γην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19

Αποκ. 19,1 Μετά ταύτα ήκουσα ως φωνήν μεγάλην όχλου πολλού εν τώ ουρανώ λεγόντων· αλληλουΐα· η σωτηρία και η δόξα και η δύναμις τού Θεού ημών,

Αποκ. 19,1 Επειτα από αυτά ήκουσα σαν φωνήν μεγάλην λαού πολλού, των στον ουρανόν αγγέλων και αγίων, που έλεγαν· “αλληλουΐα (=αινείτε τον Κυριον)· η σωτηρία και η δόξα και η δύναμις είναι του Θεού μας και από εκείνον χορηγείτε.

Αποκ. 19,2 ότι αληθινά και δίκαιαι αι κρίσεις αυτού· ότι έκρινε την πόρνην την μεγάλην, ήτις διέφθειρε την γήν εν τή πορνεία αυτής, και εξεδίκησε το αίμα των δούλων αυτού εκ χειρός αυτής.

Αποκ. 19,2 Ας είναι δοξασμένος πάντοτε, διότι είναι αληθινά και δίκαιαι αι κρίσεις και αι αποφάσιστοι· διότι έκρινε και κατεδίκασε την πόρνην την μεγάλην, (την φαύλη Βαβυλώνα), η οποία διέφθειρε την γην με την φαυλότητά της, (κατεδίωκε τους πιστούς) και ο δίκαιος Θεός εξεδίκηθη το αίμα των πιστών δούλων του, που εχύθη από το χέρι της”.

Αποκ. 19,3 και δεύτερον ειρηκαν· αλληλουΐα· και ο καπνός αυτής αναβαίνει εις τους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 19,3 Και δια δευτέραν φοράν είπαν· “αλληλουΐα· και ο καπνός από το καταστρεπτικόν πυρ, που την ερήμωσε οριστικώς, ανεβαίνει στους αιώνας των αιώνων”.

Αποκ. 19,4 και έπεσαν οι είκοσι και τέσσαρες πρεσβύτεροι και τα τέσσαρα ζώα και προσεκύνησαν τώ Θεώ τώ καθημένω επί τώ θρόνω λέγοντες· αμήν, αλληλουΐα.

Αποκ. 19,4 Και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι και τα τέσσαρα ζώα έπεσαν με απέραντον σεβασμόν και επροσκύνησαν τον δίκαιον Θεόν, τον καθημενον επάνω στον θρόνον λέγοντες. “Αμήν, αλληλουΐα”.

Αποκ. 19,5 και φωνή από τού θρόνου εξήλθε λέγουσα· αινείτε τον Θεόν ημών πάντες οι δούλοι αυτού και οι φοβούμενοι αυτόν, οι μικροί και οι μεγάλοι.

Αποκ. 19,5 Και φωνή αγγέλων, των περιστοιχούντων τον Θεόν, εβγήκε από τον θρόνον, λέγουσα· “αινείτε τον Θεόν ημών όλοι οι δούλοι αυτού και οι φοβούμενοι αυτόν, οι μικροί και οι μεγάλοι”.

Αποκ. 19,6 Καί ήκουσα ως φωνήν όχλου πολλού και ως φωνήν υδάτων πολλών και ως φωνήν βροντών ισχυρών, λεγόντων· αλληλουΐα· ότι εβασίλευσε Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ.

Αποκ. 19,6 Και ήκουσα σαν φωνήν πλήθους λαού και σαν βοήν πολλών υδάτων, που πίπτουν εις μεγάλους καταρράκτας, και σαν κρότους ισχυρών βροντών, που έλεγαν· “αλληλουΐα, διότι εβασίλευσε Κυριος ο Θεός, ο παντοκράτωρ.

Αποκ. 19,7 χαιρώμεν και αγαλλιώμεθα και δώμεν την δόξαν αυτώ, ότι ήλθεν ο γάμος τού αρνίου και η γυνή αυτού ητοίμασεν εαυτήν.

Αποκ. 19,7 Ας χαιρώμεν και ας ευφραινώμεθα και ας δώσωμεν εις αυτόν δόξαν, διότι ήλθεν ο καιρός να γίνη ο γάμος του Αρνίου (του Χριστού, του ουρανίου νυμφίου) και η γυναίκα του (η πνευματική νύμφη, η Εκκλησία) έχει ετοιμάσει τον ευατόν της”.

Αποκ. 19,8 και εδόθη αυτή ίνα περιβάληται βύσσινον λαμπρόν καθρόν· το γάρ βύσσινον τα δικαιώματα των αγίων εστί.

Αποκ. 19,8 Και εδόθη εις αυτήν από τον Θεόν να ενδυθή λαμπρόν, ολοκάθαρον βύσσινον ιμάτιον, διότι το βύσσινον ένδυμα είναι αι αρεταί των πιστών, αι οποίαι αποτελούν ολολαμπρον στόλισμα της θριαμβευούσης εις ουρανούς Εκκλησίας.

Αποκ. 19,9 Καί λέγει μοι γράψον, μακάριοι οι εις το δείπνον τού γάμου τού αρνίου κεκλημένοι. και λέγει μοι· ούτοι οι λόγοι αληθινοί τού Θεού εισι.

Αποκ. 19,9 Και εν συνεχεία μου είπεν ο άγγελος· “γράψε· μακάριοι και τρισευτυχισμένοι είναι οι προσκεκλημένοι στο βασιλικόν δείπνον του γάμου του Αρνίου”. Και μου είπεν ακόμη· “αυτοί οι λόγοι, που αναφέρονται εις την ατελείωτον μακαριότητα των πιστών μετά του Χριστού, είναι αληθινοί, λόγοι αυτού του Θεού”.

Αποκ. 19,10 Καί έπεσα έμπροσθεν των ποδών αυτού προσκυνήσαι αυτώ. και λέγει μοι· όρα μη· σύνδουλός σου είμι και των αδελφών σου των εχόντων την μαρτυριαν Ιησού· τώ Θεώ προσκύνησον· η γάρ μαρτυρία τού Ιησού εστι το πνεύμα της προφητείας.

Αποκ. 19,10 Και έπεσα εμπρός εις τα πόδια του αγγέλου, δια να τον προσκυνήσω. Και μου είπε· “πρόσεχε μη κάμης κάτι τέτοιο· είμαι και εγώ σύνδουλός σου και ένας από τους αδελφούς σου, που έλαβαν και κρατούν την ομολογίαν και μαρτυριαν της πίστεώς των στον Ιησούν Χριστόν. Τον Θεόν προσκύνησε· διότι η προαγγελία, που σου έκαμα εγώ περί αυτών που θα γίνουν στο μέλλον, δεν προέρχεται από εμέ, αλλά δίδεται ως προφητικόν χάρισμα από την μαρτυριαν και ομολογίαν της πίστεως προς τον Ιησούν”.

Αποκ. 19,11 Καί είδον τον ουρανόν ανεωγμένον, και ιδού ίππος λευκός, και ο καθήμενος επ αυτόν, καλούμενος πιστός και αληθινός, και εν δικαιοσύνη κρίνει και πολεμεί·

Αποκ. 19,11 Και είδον τον ουρανόν ανοικτόν. Και ιδού ένας ίππος λευκός και ο καθημενος επάνω εις αυτόν εκαλείτο αξιοπίστος κατά πάντα και αληθινός, και κρίνει και δικάζει με δικαιοσύνην και πολεμεί με ακατανίκητον δύναμιν.

Αποκ. 19,12 οι δε οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός, και επί την κεφαλήν αυτού διαδήματα πολλά, έχων ονόματα

γεγραμμένα, και όνομα γεγραμμένον ό ουδείς οίδεν ει μη αυτός,

Αποκ. 19,12 Τα δε μάτια του είναι σαν φλόγα φωτιάς, (ώστε τίποτε να μη μένη αφανές και κρυμμένον ενώπιόν του, να είναι δε φως δια τους δικαίους και πυρ καταστρεπτικόν δια τους αματωλούς). Και, διότι είναι ο βασιλεύς των βασιλέων, φέρει επάνω εις την κεφαλήν του διαδήματα πολλά, που έχουν ονόματα πολλά, δια να φανερώσουν τα αναρίθμητα αυτού βασιλικά προσόντα και προνόμια. Και έχει ακόμη και ένα όνομα γραμμένον, το οποίον κανένας άλλος δεν γνωρίζει εις όλον το βάθος και πλάτος παρά μόνον αυτός, (διότι αναφέρεται εις την απειροτέλειον αυτού θεότητα).

Αποκ. 19,13 και περιβεβλημένος ιμάτιον βεβαμμένον εν αίματι, και κέκληται το όνομα αυτού, ο λόγος τού Θεού.

Αποκ. 19,13 Και έχει ενδυθή ιμάτιον βαμμένον με αίμα (με το ιδικόν του αίμα, το οποίον έχυσε επάνω στον σταυρόν) και το όνομά του έχει κληθή προαιωνίως "ο Λόγος του Θεού".

Αποκ. 19,14 και τα στρατεύματα τα εν τώ ουρανώ ηκολούθει αυτώ επί ίπποις λευκοίς, ενδεδυμένοι βύσσινον λευκόν καθαρόν.

Αποκ. 19,14 Και τα επουράνια στρατεύματα τον ακολουθούσαν ως Κυριον των δυνάμεων επάνω εις λευκούς ίππους και ήσαν όλοι ενδεδυμένοι με ολόλευκον, κατακάθαρον βύσσινον ένδυμα.

Αποκ. 19,15 και εκ τού στόματος αυτού εκπορεύεται ρομφαία οξεία δίστομος, ίνα εν αυτή πατάσση τα έθνη· και αυτός ποιμανεί αυτούς εν ράβδω σιδηρά· και αυτός πατεί την ληνόν τού οίνου τού θυμού της οργής τού Θεού τού παντοκράτορος.

Αποκ. 19,15 Και από το στόμα του εξέρχεται ο αληθινός και παντοδύναμος λόγος του, σαν δικοπο κοφτερό μαχαίρι, δια να κτυπήση με την δύναμιν του προστάγματός του όλα τα έθνη. Και αυτός θα ποιμήνη τους λαούς με ράβδον σιδηράν, με απειριόριστον δύναμιν και εξουσίαν. Και αυτός πατεί στον ληνόν της ακατανικήτου δικαίας οργής του Θεού, του παντοκράτορος, (δια να τιμωρή εν ονόματι του Πατρός τους εσκληρυσμένους εις την αμαρτίαν των ασεβείς).

Αποκ. 19,16 και έχει επί το ιμάτιον και επί τον μηρόν αυτού όνομα γεγραμμένον, βασιλεύς βασιλέων και κύριος κυριών.

Αποκ. 19,16 Και επάνω στο ένδύμά του, στο μέρος όπου αυτό καλύπτει τον μηρόν του, είναι γραμμένον το όνομα "βασιλεύς βασιλέων και κύριος κυριών".

Αποκ. 19,17 Καί είδον ένα άγγελον εστώτα εν τώ ηλίω, και έκραξεν εν φωνή μεγάλη λέγων πάσι τοίς ορνείοις τοίς πετομένοις εν μεσουρανήματι· δευτέ συναχθητε εις το δείπνον το μέγα τού Θεού,

Αποκ. 19,17 Και είδα ένα άγγελόν που εστέκετο με θειάν λαμπρότητα ψηλά στον ήλιον, και ο οποίος έκραξε με φωνήν μεγάλην, διατάσσωσιν και λέγων εις όλα τα όρνεα, που πετούν εις τα μεσουράνια· "ελάτε, μαζευθητε στο μεγάλο δείπνο της οργής του Θεού,

Αποκ. 19,18 ίνα φάγητε σάρκας βασιλέων και σάρκας χιλιάρχων και σάρκας ισχυρών και σάρκας ίππων και των καθημένων επ αυτών, και σάρκας πάντων ελευθέρων τε και δούλων, και μικρών τε και μεγάλων.

Αποκ. 19,18 δια να φάγητε σάρκας ασεβών βασιλέων και σάρκας χιλιάρχων και σάρκας ισχυρών και σάρκας ίππων και εκείνων, που κάθηνται επάνω στους ίππους, και σάρκας όλων, ελευθέρων και δούλων και μικρών και μεγάλων, όλων εκείνων που υπεδουλώθησαν και επροσκύνησαν το θηρίον".

Αποκ. 19,19 Καί είδον το θηρίον και τους βασιλείς της γής και τα στρατεύματα αυτών συνηγμένα ποιήσαι τον πόλεμον μετά τού καθημένου επί τού ίππου και μετά τού στρατεύματος αυτού.

Αποκ. 19,19 Και είδα το θηρίον, τον αντίχριστον, και τους ασεβείς βασιλείς της γής και τα στρατεύματά των συναθροισμένα δια να κάμουν πόλεμον εναντίον του καθημένου επάνω στον λευκόν ίππον και εναντίον της ουρανιας στρατιάς του.

Αποκ. 19,20 και επιάσθη το θηρίον και ο μετ αυτού ψευδοπροφήτης ο ποιήσας τα σημεία ενώπιον αυτού, εν οίς επλάνησε τους λαβόντας το χάραγμα τού θηρίου και τους προσκυνούντας τή εικόνη αυτού· ζώντες εβλήθησαν οι δύο εις την λίμνην τού πυρός την καιομένην εν θείω.

Αποκ. 19,20 Και επιάσθηκε αιχμάλωτον το θηρίον και μαζί με αυτό ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είχε κάμει τα παραπλανητικά σατανικά θαύματα εμπρός εις αυτό, με τα οποία εξηπάτησε και παρεπλάνησε αυτούς, που εδέχθησαν την χαραγμένην σφραγίδα του θηρίου και προσκυνούν σαν Θεόν την εικόνα του. Ζωντανόι ερρίφθησαν και οι δύο εις την λίμνην της φωτιάς, που καίεται συνεχώς και ακαταπαύστως με θειάφι.

Αποκ. 19,21 και οι λοιποί απεκτάνθησαν εν τή ρομφαία τού καθημένου επί τού ίππου, τή εξελθούση εκ τού στόματος αυτού· και πάντα τα όρνεα εχορτάσθησαν εκ των σαρκών αυτών.

Αποκ. 19,21 Και οι υπόλοιποι εφονεύθησαν σαν με ρομφαίαν από το παντοδύναμον πρόσταγμα, που εβγήκε από το στόμα του Χριστού, του καθημένου επάνω στον λευκόν ίππον. Και όλα τα όρνεα εχορτάσαν από τας σάρκας των εξολοθρευθέντων εχθρών του Μεσσιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20

Αποκ. 20,1 Καί είδον άγγελον καταβαίνοντα εκ τού ουρανού, έχοντα την κλείν της αβύσσου και άλυσιν μεγάλην επί την χείρα αυτού.

Αποκ. 20,1 Και είδα άγγελον να κατεβαίνει από τον ουρανό, να κρατή το κλειδί της αβύσσου του Αδου και να έχη επάνω στο χέρι του μια μεγάλη αλυσίδα.

Αποκ. 20,2 και εκράτησε τον δράκοντα, τον όφιν τον αρχαίον, ός εστι Διάβολος και ο Σατανάς ο πλανών την οικουμένην, και έδησεν αυτόν χίλια έτη,

Αποκ. 20,2 Και συνέλαβε τον δράκοντα, τον αρχαίον όφιν, που παρέσυρε εις την αμαρτίαν τους πρωτοπλάστους, και ο οποίος είναι ο διάβολος και ο σατανάς που έχει ως έργον του να συκοφαντή τον Θεόν και να παρασύρη εις την πλάνην την οικουμένην. Και τον έδεσε, δια να μένη αιχμάλωτος και ανίκανος να βλάψη επί ωρισμένην χρονικήν περιόδον, που συμβολίζεται με χίλια έτη.

Αποκ. 20,3 και έβαλεν αυτόν εις την άβυσσον, και έκλεισε και εσφράγισεν επάνω αυτού, ίνα μη πλανά έτι τα έθνη, άχρι τελεσθή τα χίλια έτη· μετά ταύτα δει αυτόν λυθήναι μικρόν χρόνον.

Αποκ. 20,3 Και τον ερρίψεν εις την άβυσσον του Αδου και έκλεισε και εσφράγισε ασφαλώς την σκοτεινήν φυλακήν επάνω από αυτόν, δια να μη παρασύρη πλέον εις τας πλάνας τα έθνη, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη. Μετά ταύτα πρέπει, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, να λυθή και να απολυθή αυτός δι' ολίγον χρόνον.

Αποκ. 20,4 Καί είδον θρόνους, και εκάθησαν επ αυτούς, και κρίμα εδόθη αυτοίς, και τας ψυχάς των πεπελεκισμένων διά την μαρτυριαν Ιησού και διά τον λόγον τού Θεού, και οίτινες ου προσεκύνησαν το θηρίον ούτε την εικόνα αυτού, και ουκ

έλαβον το χάραγμα επί το μέτωπον αυτών και επί την χείρα αυτών· και έζησαν και εβασίλευσαν μετά τού Χριστού χίλια έτη·

Αποκ. 20,4 Και είδα θρόνους και εκάθισαν επάνω εις αυτούς οι Απόστολοι, όπως τους είχαν υποσχεθή ο Χριστός, και οι άγιοι. Και εδόθη εις αυτούς από τον Θεόν δικαστική εξουσία. Και είδα τας ψυχάς αυτών, που είχαν πελεκηθή με τσεκούρια και θανατωθή με βασανιστικόν τρόπον δια την μαρτυρίαν και την ομολογίαν της πίστεώς των στον Ιησούν και δια τον λόγον του Θεού, και οι οποίοι δεν προσκύνησαν το θηρίον ούτε την εικόνα αυτού, και δεν εδέχθησαν να πάρουν το χάραγμα της σφραγίδος του επάνω εις τα μέτωπά των και επάνω στο χέρι των. Και αυτοί έζησαν και εβασίλευσαν και εδοξάσθησαν μαζί με τον Χριστόν κατά το διάστημα αυτό, που συμβολίζεται με τα χίλια έτη.

Αποκ. 20,5 και οι λοιποί των νεκρών ουκ έζησαν έως τελεσθή τα χίλια έτη. αυτή η ανάστασις η πρώτη.

Αποκ. 20,5 Οι δε υπόλοιποι από τους νεκρούς, οι ασεβείς και αμετανόητοι, δεν ανέζησαν κατά την περίοδον αυτήν, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη. Αυτή η αναβίωσις των δικαίων δια τα χίλια αυτά έτη, είναι η πρώτη ανάστασις.

Αποκ. 20,6 μακάριος και άγιος ο έχων μέρος εν τή αναστάσει τή πρώτη· επί τούτων ο δεύτερος θάνατος ουκ έχει εξουσίαν, αλλ έσονται ιερείς τού Θεού και τού Χριστού, και βασιλεύσουσι μετ αυτού χίλια έτη.

Αποκ. 20,6 Μακάριος και άγιος είναι εκείνος που θα έχη μέρος εις την πνευματικήν αυτήν, την πρώτην ανάστασιν. Επάνω εις αυτούς δεν έχει καμμίαν εξουσίαν ο δεύτερος θάνατος, (ο πλήρης δηλαδή και αιώνιος χωρισμός από τον Θεόν), αλλά θα είναι ιερείς του Χριστού και του Θεού, και θα βασιλεύσουν μαζί με τον Χριστόν επί χίλια έτη.

Αποκ. 20,7 Καί όταν τελεσθή τα χίλια έτη, λυθήσεται ο σατανάς εκ της φυλακής αυτού,

Αποκ. 20,7 Και όταν συμπληρωθή η μακρά περίοδος, που συμβολίζεται με τα χίλια έτη, θα λυθή ο σατανάς από την φυλακήν του·

Αποκ. 20,8 και εξελεύσεται πλανήσαι τα έθνη τα εν ταις τέσσαροι γωνίαις της γής, τον Γώγ και τον Μαγώγ, συναγαγείν αυτούς εις τον πόλεμον, ών ο αριθμός αυτών ως η άμμος της θαλάσσης.

Αποκ. 20,8 και θα βγη, δια να πλανήση τα άγρια έθνη, τα οποία μακράν από τους πιστούς θα ζουν εις τας τέσσαρας γωνίας της γης, και τα οποία συμβολίζονται από τον Γώγ, τον σκληρόν βασιλέα, και τον Μαγώγ, τον βάρβαρον και άγριον λαόν του. Αυτούς τους αγρίους και αιμοχαρείς, των οποίων ο αριθμός θα είναι σαν την άμμον της θαλάσσης, θα τους συγκεντρώση ο σατανάς, δια να πολεμήσουν εναντίον του Χριστού.

Αποκ. 20,9 και ανέβησαν επί το πλάτος της γής, και εκύκλευσαν την παρεμβολήν των αγίων και την πόλιν την ηγαπημένην· και κατέβη πύρ εκ τού ουρανού από τού Θεού και κατέφαγεν αυτούς·

Αποκ. 20,9 Και ανέβησαν, πράγματι, οι λαοί αυτοί και κατέκλυσαν την επιφάνεια της γης και περιεκύκλωσαν την παράταξιν των αγίων και την αγαπημένην πόλιν του Θεού, την νέαν Σιών, την στρατευομένην Εκκλησίαν. Και κατέβηκε φωτιά από τον ουρανόν και τους κατέφαγε.

Αποκ. 20,10 και ο διάβολος ο πλανών αυτούς εβλήθη εις την λίμνην τού πυρός και τού θείου, όπου και το θηρίον και ο ψευδοπροφήτης, και βασανισθήσονται ημέρας και νυκτός εις τους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 20,10 Και ο διάβολος, που τους παραπλανούσε στο ψεύδος και εις την κακίαν, ερρίφθη εις την λίμνην της φωτιάς και του θειαφιού, όπου ήσαν το θηρίον, δηλαδή ο αντίχριστος, και ο ψευδοπροφήτης. Και θα βασανισθούν εκεί ακατάπαυστα ημέραν και νύκτα στους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 20,11 Καί είδον θρόνον μέγαν λευκόν και τον καθήμενον επ αυτώ, ού από προσώπου έφυγεν η γη και ο ουρανός, και τόπος ουχ ευρέθη αυτοίς.

Αποκ. 20,11 Και είδα θρόνον μεγάλον, ολόλευκον, και εκείνον, που εκάθητο επάνω εις αυτόν, τον Χριστόν, και από το πρόσωπον του οποίου έφυγε και εχάθηκε η φθαρτή ουσία και το προσωρινόν σχήμα της γης και του ουρανού, και δεν ευρέθη τόπος και τρόπος δια την παλαιάν των υπόστασιν, (διότι ο Χριστός θα αναδημιουργούσε τώρα νέους ουρανούς και νέαν γην).

Αποκ. 20,12 και είδον τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, εστώτας ενώπιον τού θρόνου, και βιβλία ηνοιχθησαν· και άλλο βιβλίον ηνοιχθη, ό εστι της ζωής· και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοίς βιβλίοις κατά τα έργα αυτών.

Αποκ. 20,12 Και είδα τους νεκρούς των αιώνων, τους μεγάλους και τους μικρούς, να στέκονται εμπρός στον θρόνον του Χριστού. Και είδα ότι ηνοιχθησαν βιβλία, που είχαν γραμμένας τας πράξεις των ανθρώπων. Και άλλο βιβλίον ηνοιχθη, το οποίον είναι το βιβλίον της ζωής, διότι εις αυτό είναι γραμμένοι όσοι θα κληρονομήσουν την αιωνίαν ζωήν. Και από όσα είναι γραμμένα μέσα εις τα βιβλία εκρίθησαν όλοι οι νεκροί, σύμφωνα με τα έργα των.

Αποκ. 20,13 και έδωκεν η θάλασσα τους νεκρούς τους εν αυτή, και ο θάνατος και ο άδης έδωκαν τους νεκρούς τους εν αυτοίς, και εκρίθησαν έκαστος κατά τα έργα αυτών.

Αποκ. 20,13 Και έδωσαν η θάλασσα τους νεκρούς, που είχαν πνιγί εις αυτήν· και ο θάνατος και ο Άδης έδωσαν, επίσης, όλους τους νεκρούς. Και εκρίθησαν ο καθένας σύμφωνα με τα έργα των.

Αποκ. 20,14 και ο θάνατος και ο άδης εβλήθησαν εις την λίμνην τού πυρός· ούτος ο θάνατος ο δεύτερος εστιν.

Αποκ. 20,14 Και τότε ο θάνατος και ο Άδης ερρίφθησαν εις την λίμνην του πυρός, (δια να μη εξέλθουν ποτέ πλέον από εκεί. Θα έχουν καταργηθή δια παντός). Αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος, ο αιώνιος δηλαδή χωρισμός από τον Θεόν, η φρικτή και ατελείωτος κόλασις.

Αποκ. 20,15 και εί τις ουχ ευρέθη εν τή βίβλω της ζωής γεγραμμένος, εβλήθη εις την λίμνην τού πυρός.

Αποκ. 20,15 Και οποίος δεν ευρέθηκε γραμμένος στο βιβλίον της ζωής ερρίφθη εις την λίμνην της φωτιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21

Αποκ. 21,1 Καί είδον ουρανόν καινόν και γήν καινήν· ο γάρ πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον, και η θάλασσα ουκ έστιν έτι.

Αποκ. 21,1 Και είδα νέον ουρανόν και νέαν γην, διότι ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη, με την ουσίαν και την μορφήν που είχαν, σαν φθαρτοί και άστατοι που ήσαν, έφυγαν. Και η θάλασσα, σύμβολον της χαώδους καταστάσεως που είχαν επικρατήσει εις την οικουμένην εξ αιτίας της αμαρτίας, δεν υπάρχει πλέον.

Αποκ. 21,2 και την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ καινήν είδον καταβαίνουσαν εκ τού ουρανού από τού Θεού, ητοιμασμένην ως νύμφην κεκοσμημένην τώ ανδρί αυτής.

Αποκ. 21,2 Και είδα την πόλιν την αγίαν, την Ιερουσαλήμ, την θριαμβεύουσαν και ένδοξον Εκκλησίαν, νέαν και αυτήν, να κατεβαίνει από τον ουρανόν, από τον Θεόν, ετοιμασμένη και στολισμένη σαν νύμφη δια τον άνδρα της, τον Χριστόν.

Αποκ. 21,3 και ήκουσα φωνής μεγάλης εκ τού ουρανού λεγούσης· ιδού η σκηνή τού Θεού μετά των ανθρώπων, και σκηνώσει μετ αυτών, και αυτοί λαός αυτού έσονται, και αυτός ο Θεός μετ αυτών έσται,

Αποκ. 21,3 Και ήκουσα φωνήν μεγάλην από τον ουρανόν να λέγη "ιδού, αυτή είναι η αιωνία και αληθινή σκηνή, όπου θα συγκατοική ο Θεός με τους δικαίους ανθρώπους. Και θα κατοικήση μαζί με αυτούς, και αυτοί θα είναι λαός ιδικός του και ο ίδιος ο Θεός θα είναι μαζί των.

Αποκ. 21,4 και εξαλείφει απ αυτών ο Θεός πάν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ έσται έτι, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος ουκ έσται έτι· ότι τα πρώτα απήλθον.

Αποκ. 21,4 Και θα εξαφανισή ο Θεός από τα μάτια των κάθε δάκρυ (διότι δεν θα έχουν πλέον καμμίαν θλίψιν και κανένα πόνον) και ο θάνατος δεν θα υπάρχη πλέον, ούτε πένθος ούτε θρηνώδης κραυγή ούτε πόνος θα υπάρχη πλέον. Διότι αι προηγούμεναι θλίψεις και κακοπάθειαι επέρασαν πλέον δια παντός).

Αποκ. 21,5 Καί είπεν ο καθημενος επί τώ θρόνω· ιδού καινά ποιώ πάντα. και λέγει μοι γράψον, ότι ούτοι οι λόγοι πιστοί και αληθινοί εisi.

Αποκ. 21,5 Και είπεν ο Θεός, που κάθηται επάνω στον θρόνον· "ιδού, κάμνω τα πάντα νέα". Και μου είπε· "γράψε αυτά που ήκουσες, διότι οι λόγοι αυτοί είναι αξιόπιστοι και αληθινοί".

Αποκ. 21,6 και είπέ μοι γέγονεν. εγώ το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος. εγώ τώ διψώντι δώσω εκ της πηγής τού ύδατος της ζωής δωρεάν.

Αποκ. 21,6 Και μου είπε· "έχουν γίνει όλα νέα, όπως υπεσχέθην και διέταξα. Εγώ είμαι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος, που κλείω στον ευατόν μου όλην την δημιουργίαν, την αιτίαν και τον σκοπόν της. Εγώ, εις εκείνον που διψά την δικαιοσύνην, την ειρήνην, την αιωνίαν ζωήν, θα του δώσω δωρεάν από την πηγήν του ύδατος της αιωνίου ζωής.

Αποκ. 21,7 ο νικῶν, έσται αυτώ ταύτα, και έσομαι αυτώ Θεός και αυτός έσται μοι υιός.

Αποκ. 21,7 Ο νικητής στον αγώνα της πίστεως και της αρετής θα αποκτήση τα αγαθά αυτά, και θα είμαι δι' αυτόν Θεός και αυτός θα είναι δι' εμέ υιός.

Αποκ. 21,8 τοίς δε δειλοίς και απίστοις και εβδελυγμένοις και φονεύσι και πόρνοις και φαρμακοίς και ειδωλολάτραις και πάσι τοίς ψευδέσι το μέρος αυτών εν τή λίμνη τή καιομένη εν πυρί και θείω, ό εστιν ο θάνατος ο δεύτερος.

Αποκ. 21,8 Εις δε τους δειλούς, που υπεδουλώθησαν στον αντίχριστον και την αμαρτίαν, και στους απίστους και στους βδελυρούς και ακαθάρτους δια την αποκρουστικήν φαυλότητα των, και στους φονείς και τους πόρνους και τους μάγους και τους ειδωλολάτραις και εις όλους, που υπεδουλώθησαν θεληματικά στο ψεύδος και την κακίαν, επιφυλάσσεται αιώνιος τόπος καταδίκης των μέσα εις την λίμνην, που καιεται ακατάπαυστα με φωτιά και θειάφι. Και αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος", (ο οριστικός δηλαδή και αμετάκλητος χωρισμός των από τον Θεόν και η αιωνία των καταδίκη εις την κόλασιν).

Αποκ. 21,9 Και ήλθεν εις των επτά αγγέλων των εχόντων τας επτά φιάλας τας γεμούσας των επτά πληγών των εσχάτων, και ελάλησε μετ εμού λέγων· δεύρο δείξω σοι την νύμφην την γυναίκα τού αρνίου.

Αποκ. 21,9 Και ήλθεν ένας από τους επτά αγγέλους, που είχαν τας επτά φιάλας τας γεμάτας από τας επτά τελευταίας πληγάς, και ωμίλησε μαζί μου, λέγων· "έλα, να σου δείξω την νύμφην, την γυναίκα του Αρνίου, την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν".

Αποκ. 21,10 και απήνεγκέ με εν πνεύματι επ όρος μέγα και υψηλόν, και έδειξέ μοι την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ καταβαίνουσαν εκ τού ουρανού από τού Θεού,

Αποκ. 21,10 Με επήρε και με μετέφερε με το πνεύμα μου εν εκστάσει εις όρος μέγα και υψηλόν και από εκεί μου έδειξε την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ, την βασιλείαν των ουρανών, που είχεν ετοιμάσει ο Θεός, να κατεβαίνει από τον ουρανόν.

Αποκ. 21,11 έχουσαν την δόξαν τού Θεού· ο φωστήρ αυτής όμοιος λίθω τιμιωτάτω, ως λίθω ιάσπιδι κρυσταλλίζοντι·

Αποκ. 21,11 Και είχε την απερίγραπτον δόξαν του Θεού. Το φως και η λαμπρότης, που απήστραπτε εις αυτήν, ωμοίαζε με πολυτιμώτατον λίθον· ήτο σαν διαμάντι κρυσταλλένιο.

Αποκ. 21,12 έχουσα τείχος μέγα και υψηλόν, έχουσα πυλώνας δώδεκα, και επί τοίς πυλώσιν αγγέλους δώδεκα, και ονόματα επιγεγραμμένα, ά εστιν ονόματα των δώδεκα φυλών των υιών Ισραήλ.

Αποκ. 21,12 Και είχαν ολόγυρα μεγάλο και υψηλόν τείχος (δια να συμβολίζεται η απόλυτος πλέον ασφάλειά της), ευρύχωρες και μεγάλες πύλες δώδεκα, κατά τον αριθμόν των δώδεκα φύλων του νέου Ισραήλ της χάριτος, και δώδεκα άγγελοι ήσαν εις τας πύλας αυτάς, επάνω εις τας οποίας είχαν επιγραφή ονόματα, τα ονόματα των δώδεκα φυλών, των απογόνων του Ισραήλ.

Αποκ. 21,13 απ ανατολών πυλώνες τρεις, και από βορά πυλώνες τρεις, και από νότου πυλώνες τρεις, και από δυσμών πυλώνες τρεις.

Αποκ. 21,13 Και υπήρχαν τρεις μεγαλοπρεπείς πύλες εις την ανατολικήν πλευράν του τείχους και τρεις εις την βορειάν και τρεις μεγαλοπρεπείς πύλες εις την νοτιάν και τρεις εις την δυτικήν πλευράν.

Αποκ. 21,14 και το τείχος της πόλεως έχον θεμελίους δώδεκα, και επ αυτών δώδεκα ονόματα των δώδεκα αποστόλων τού αρνίου.

Αποκ. 21,14 Και το τείχος της πόλεως είχε δώδεκα θεμέλια, και επάνω εις αυτά ήσαν δώδεκα ονόματα, των δώδεκα Αποστόλων του Αρνίου.

Αποκ. 21,15 Καί ο λαλών μετ εμού είχε μέτρον κάλαμον χρυσούν, ίνα μετρήση την πόλιν και τους πυλώνας αυτής και το τείχος αυτής.

Αποκ. 21,15 Και ο άγγελος, που συνωμιλούσε μαζί μου, είχε ως μέτρον ένα χρυσό καλάμι (σύμβολον της δόξης αυτού και της πόλεως), δια να μετρήση την πόλιν και τας πύλας και το τείχος της.

Αποκ. 21,16 και η πόλις τετράγωνος κείται, και το μήκος αυτής όσον και το πλάτος. και εμέτρησε την πόλιν εν τώ καλάμω επί σταδίους δώδεκα χιλιάδων· το μήκος και το πλάτος και το ύψος αυτής ίσα εστι.

Αποκ. 21,16 Και η πόλις είναι τετράγωνη (σύμβολον της στερεότητός της) και το μήκος της είναι όσον και το πλάτος της. Και εμέτρησε την πόλιν με το χρυσό καλάμι και την ευρήκε να εκτείνεται εις δώδεκα χιλιάδες στάδια (δηλαδή δύο χιλιάδες διακόσια και πλέον χιλιόμετρα). Και το μήκος της και το πλάτος της και το ύψος της είναι ίσα.

Αποκ. 21,17 και εμέτρησε το τείχος αυτής εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχών, μέτρον ανθρώπου, ό εστιν αγγέλου.

Αποκ. 21,17 Και εμέτρησε το ύψος του τείχους αυτής και ευρήκε τον συμβολικόν αριθμόν εκατόν σαράντα τέσσαρας πήχεις. Μέτρημα που έκαμνε ο άγγελος με το συνιθισμένο ανθρώπινον μέτρον. (Η τεραστία έκτασις της λαμπροτάτης αυτής πόλεως μαρτυρεί την άνεσιν και την ανάπαυσιν, που θα έχουν οι κάτοικοί της).

Αποκ. 21,18 και ήν η ενδόμησις τού τείχους αυτής ίασπις, και η πόλις χρυσίον καθαρόν, όμοιον υάλω καθαρό.

Αποκ. 21,18 Και το οικοδομικόν υλικόν του τείχους της είναι διαμάντι, και ολόκληρος η πόλις από καθαρό χρυσάφι, που ακτινοβολεί σαν καθαρό γυαλί.

Αποκ. 21,19 οι θεμέλιοι τού τείχους της πόλεως παντί λίθω τιμίω κεκοσμημένοι· ο θεμέλιος ο πρώτος ίασπις, ο δεύτερος σάπφειρος, ο τρίτος χαλκηδών, ο τέταρτος σμαράγδος,

Αποκ. 21,19 Τα θεμέλια του τείχους της πόλεως είναι στολισμένα με κάθε πολύτιμον λίθον. Ο πρώτος θεμέλιός της είναι διαμάντι, ο δεύτερος ζαφείρι, ο τρίτος χαλκηδών, ο τέταρτος σμαράγδι,

Αποκ. 21,20 ο πέμπτος σαρδόνυξ, ο έκτος σάρδιον, ο έβδομος χρυσόλιθος, ο όγδοος βήρυλλος, ο ένατος τοπάζιον, ο δέκατος χρυσόπρασος, ο ενδέκατος νάκινθος, ο δωδέκατος αμέθυστος.

Αποκ. 21,20 ο πέμπτος σαρδόνυξ (πολύτιμος λίθος με χρώμα καπαναοκόκκινον), ο εκτός κοκκινόχρωμος πολύτιμος λίθος, ο έβδομος χρυσόλιθος, ο όγδοος βήρυλλος (θαλασσόχρωμος πολύτιμος λίθος), ο ένατος τοπάζιον (πολύτιμος πρασινωπός λίθος), ο δέκατος χρυσοπράσινος, ο ενδέκατος νάκινθος (όμοιος με ζαφείρι) και ο δωδέκατος κοκκινωπός πολύτιμος αμέθυστος. (Και συμβολίζουν οι πολυτιμότετοι αυτοί λίθοι τας εξαιρέτους αρετάς των αγίων Αποστόλων).

Αποκ. 21,21 και οι δώδεκα πυλώνες δώδεκα μαργαρίται· ανά εις έκαστος των πυλώνων ήν εξ ενός μαργαρίτου. και η πλατεία της πόλεως χρυσίον καθαρόν ως υάλος διαυγής.

Αποκ. 21,21 Και οι δώδεκα πύλες της πόλεως ήσαν δώδεκα τεράστια μαργαριτάρια. Καθε μία από τας πύλας είχε κατασκευασθή από ένα τεράστιο πολυτιμότετο μαργαριτάρι. Και η πλατεία της πόλεως ήτο ολοκάθαρο χρυσάφι, σαν γυαλί διαφανές και ακτινοβόλον.

Αποκ. 21,22 Καί ναόν ουκ είδον εν αυτή· ο γάρ Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ ναός αυτής εστι, και το αρνίον.

Αποκ. 21,22 Και ναόν δεν είδα μέσα εις την πόλιν. Και τούτο, διότι ο Κυριος, ο Θεός ο παντοκράτωρ, και το Αρνίον, είναι ο απειροτέλειος και ζων ναός της πόλεως, ώστε να λατρεύονται κατ' ευθείαν από τους πιστούς.

Αποκ. 21,23 και η πόλις ου χρείαν έχει τού ηλίου ουδέ της σελήνης ίνα φαίνωσιν αυτή· η γάρ δόξα τού Θεού εφώτισεν αυτήν, και ο λύχνος αυτής το αρνίον.

Αποκ. 21,23 Και η πόλις δεν είχαν ανάγκην από τον ήλιον ούτε από την σελήνην, δια να την φωτίζουν. Διότι η αποστράπτουσα δόξα του Θεού την επλημμύριζεν στο φως, και ακτινοβόλον λύχνον της έχει το Αρνίον.

Αποκ. 21,24 και περιπατήσουσι τα έθνη διά τού φωτός αυτής, και οι βασιλείς της γής φέρουσι την δόξαν και την τιμήν αυτών εις αυτήν,

Αποκ. 21,24 Και τα έθνη, που ήσαν άλλοτε ειδωλολατρικά, πολίται τώρα της βασιλείας του Θεού, θα περιπατήσουν και θα ζήσουν εις την αγίαν πόλιν, φωτιζόμενοι από το θεϊον της φως. Και οι λυτρωμένοι βασιλείς της γης θα προσφέρουν εις την πόλιν την δόξαν των και το μεγαλείον των.

Αποκ. 21,25 και οι πυλώνες αυτής ου μη κλεισθώσιν ημέρας· νύξ γάρ ουκ έσται εκεί·

Αποκ. 21,25 Και αι πύλαι αυτής δεν θα κλεισθούν ποτέ κατά την ατελείωτον ημέραν της αιωνιότητος, διότι νύκτα και σκότος δεν θα υπάρχουν πλέον εις αυτήν.

Αποκ. 21,26 και οίσοισι την δόξαν και την τιμήν των εθνών εις αυτήν.

Αποκ. 21,26 Και θα προσφέρουν εις αυτήν την δόξαν και το μεγαλείον των εθνών, που έχουν λυτρωθή δια της θυσίας του Χριστού.

Αποκ. 21,27 και ου μη εισέλθη εις αυτήν πάν κοινόν και ο ποιών βδέλυγμα και ψεύδος, ει μη οι γεγραμμένοι εν τώ βιβλίω της ζωής τού αρνίου.

Αποκ. 21,27 Και δεν θα εισέλθη ποτέ εις αυτήν τίποτε το ακάθαρον· δεν θα εισέλθη εκείνος που έπραξε βδελυράς πράξεις η ο,τι άλλο υπαγορεύει το ψεύδος της πλάνης και της αμαρτίας. Εις αυτήν θα εισέλθουν μόνον όσοι είναι γραμμένοι στο βιβλίον της ζωής του Αρνίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22

Αποκ. 22,1 Καί έδειξέ μοι ποταμόν ύδατος ζωής λαμπρόν ως κρύσταλλον, εκπορευόμενον εκ τού θρόνου τού Θεού και τού αρνίου.

Αποκ. 22,1 Και ο άγγελος μου έδειξε τον ποταμόν του ύδατος της ζωής, διαυγή και λαμπρόν σαν το κρύσταλλον, ο οποίος επήγαζε και εξεχύνετο από τον θρόνον της χάριτος του Θεού και του Αρνίου.

Αποκ. 22,2 εν μέσω της πλατείας αυτής και τού ποταμού εντεύθεν και εκείθεν ξύλον ζωής, ποιούν καρπούς δώδεκα, κατά μήνα έκαστον αποδιδούν τον καρπόν αυτού, και τα φύλλα τού ξύλου εις θεραπείαν των εθνών.

Αποκ. 22,2 Και στο μέσον της πλατείας της πόλεως και του ποταμού, ποτιζόμενον απ' εδώ και απ' εκεί από τα ύδατα του ποταμού, υπήρχε το δένδρον της ζωής, το οποίον έκαμνε δώδεκα καρπούς· κάθε μήνα έδιδε τον καρπόν του, και τα φύλλα του δένδρου αυτού προορίζονται δια τους εθνικούς (που ερρϋθμιζαν την ζωήν των σύμφωνα με τον νόμον της συνειδήσεως, διότι δεν είχαν γνωρίσει τον Χριστόν).

Αποκ. 22,3 και πάν κατάθεμα ουκ έσται έτι· και ο θρόνος τού Θεού και τού αρνίου εν αυτή έσται, και οι δούλοι αυτού λατρεύσουσιν αυτό

Αποκ. 22,3 Και δι' εκείνους που θα εισέλθουν εις την αγίαν πόλιν, δεν υπάρχει κανένας φόβος εξώσεώς των. Και ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου θα υπάρχει αιωνίως εις την πόλιν αυτήν, και οι δούλοι του Θεού θα τον λατρεύσουν,

Αποκ. 22,4 και όψονται το πρόσωπον αυτού, και το όνομα αυτού επί των μετώπων αυτών.

Αποκ. 22,4 Και θα ίδουν το πρόσωπόν του, την δόξαν της θεότητος του, και θα φέρουν με χαράν το όνομά του επάνω εις τα μέτωπά των (δια να δηλωθή έτσι, ότι ανήκουν εις αυτόν και μετέχουν ως ιδικοί του εις την θείαν του δόξαν).

Αποκ. 22,5 και νύξ ουκ έσται έτι, και ου χρεία λύχνου και φωτός ηλίου, ότι Κύριος ο Θεός φωτιεί αυτούς, και βασιλεύσουσιν εις τους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 22,5 Και νύκτα δεν θα υπάρχει πλέον εκεί, ούτε και καμμία ανάγκη λύχνου και φωτός ηλίου, διότι Κυριος ο Θεός θα φωτιζη αυτούς με το απρόσιτον υπέρλαμπρον αυτού φως, και θα βασιλεύσουν στους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 22,6 Καί λέγει μοι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοί και ἀληθινοί, και Κύριος ο Θεός των πνευμάτων των προφητῶν ἀπέστειλε τον ἄγγελον αὐτοῦ δείξει τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἄ δεῖ γενέσθαι εν τάχει.

Αποκ. 22,6 Και μου εἶπεν ο ἄγγελος· "ὅλοι αὐτοί οἱ λόγοι, που περιέχονται στο βιβλίον, εἶναι ἀπολύτως ἀξιόπιστοι και ἀληθινοί. Και Κυριος ο Θεός των ἀγγέλων και των προφητῶν ἔστειλε τον ἄγγελόν του να δείξει στους δούλους του, στους πιστούς δηλαδή της Εκκλησίας, ἐκεῖνα τα οποία, σύμφωνα με την θείαν βουλήν του, θα πραγματοποιηθοῦν σύντομα".

Αποκ. 22,7 και ἰδοῦ ἔρχομαι ταχύ. μακάριος ο τηρῶν τους λόγους της προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

Αποκ. 22,7 "Και ἰδοῦ, λέγει ο Χριστός, ἔρχομαι γρήγορα. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ο οποίος τηρεῖ τας προφητείας, που εἶναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο".

Αποκ. 22,8 Καγὼ Ἰωάννης ο ακοῦν και βλέπων ταῦτα. και ὅτε ἤκουσα και ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν των ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

Αποκ. 22,8 Και ἐγώ, που ἤκουσα και εἶδα ὅλα αὐτά, εἶμαι ο Ἰωάννης. Και ὅταν τα ἤκουσα και τα εἶδα, γεμάτος ἱερὸν δέος και ἐυλάβειαν δι' αὐτά, ἔπεσα να προσκυνήσω ἔμπρός εις τα πόδια του ἀγγέλου, που μου τα ἔδειχνε.

Αποκ. 22,9 και λέγει μοι· ὅρα μη σὺνδουλός σου εἴμι και των ἀδελφῶν σου των προφητῶν και των τηρούντων τους λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

Αποκ. 22,9 Και μου εἶπεν ο ἄγγελος· "πρόσεξε, μη κάμης κάτι τέτοιο· διότι ἐγώ εἶμαι σὺνδουλός ἰδικός σου και των προφητῶν και ὄλων ἐκείνων, οἱ οποίοι φυλάσσουν τα λόγια του βιβλίου τούτου. Τον Θεόν προσκύνησε".

Αποκ. 22,10 Καί λέγει μοι μη σφραγίσης τους λόγους της προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ο καιρός γάρ ἐγγύς ἐστιν.

Αποκ. 22,10 Και μου εἶπεν ο Χριστός· "μη σφραγίσης, μη κρατήσης κρυμμένους και μυστικούς τους λόγους των προφητειῶν, που περιέχονται στο βιβλίον τούτο, ἀλλὰ ἀνακοίνωσέ τους και διάδωσέ τους· διότι ο καιρός της πραγματοποιήσεως των πλησιάζει".

Αποκ. 22,11 ο ἀδικῶν ἀδικησάτω ἐτι, και ο ρυπαρός ρυπαρευθήτω ἐτι, και ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἐτι, και ο ἅγιος ἁγιασθήτω ἐτι.

Αποκ. 22,11 (Ο καθένας εἶναι ἐλεύθερος να τους δεχθῆ ἢ να τους ἀρνηθῆ. Θα βασιτάση δι' αὐτό την ευθύνην του). "Ο ἀδικός, ἀς ἐξακολουθήσῃ να διαπραττῆ τας ἀδικίας και ἀμαρτίας· ἐλεύθερος εἶναι. Ομοίως και ο ἀκάθαρτος, ἀπό τα ρυπαρά ἔργα της διαφθοράς του ἀς γίνῃ περισσότερο ρυπαρός, ἐάν αὐτό θέλῃ. Ἀλλὰ και ο δίκαιος, που ἔχει δώσει την θέλησίν του στο ἀγαθόν, ἀς πραγματοποιήσῃ περισσότεραν δικαιοσύνην. Ομοίως και ο ἅγιος, ἀς ἁγιασθῆ ἀκόμη περισσότερο".

Αποκ. 22,12 Ἰδοῦ ἔρχομαι ταχύ, και ο μισθός μου μετ ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς το ἔργον ἐστὶ αὐτοῦ.

Αποκ. 22,12 Ἰδοῦ ἔρχομαι γρήγορα και ἔχω μαζί μου τον μισθόν, δια να ανταμείψω τον καθένα ἀπό τους πιστούς και ἐναρέτους σύμφωνα με τα ἔργα της ζωῆς του και την ὅλην κατάστασιν της καρδιάς του.

Αποκ. 22,13 ἐγώ το Α και το Ω, ο πρῶτος και ο ἔσχατος, ἀρχή και τέλος.

Αποκ. 22,13 Εγώ εἶμαι το Α και το Ω, ἡ ἀπειροτελεία ὑπαρξίς, ο χωρὶς ἀρχῆν πρῶτος και χωρὶς τέλος ἔσχατος. Εἶμαι ο αἰώνιος και ἀναλλοίωτος, ἡ δημιουργικὴ ἀρχή και αἰτία των πάντων και ο ὑψιστός σκοπός αὐτῶν".

Αποκ. 22,14 Μακάριοι οἱ ποιούντες τας ἐντολάς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ το ξύλον της ζωῆς, και τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εις την πόλιν.

Αποκ. 22,14 Και ο ἄγγελος ἐπρόσθεσε· "Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, που τηροῦν τας ἐντολάς του Χριστοῦ, δια να ἔχουν ἐπί ἐξουσίαν ἀπό τον Θεόν και δικαίωμα να τρέφονται ἀπό το δένδρον της ζωῆς και να εἰσέλθουν ἐλεύθερα ἀπό τας πύλας εις την πόλιν του Θεοῦ, εις την βασιλείαν των ουρανῶν.

Αποκ. 22,15 ἔξω οἱ κύνες και οἱ φαρμακοὶ και οἱ πόρνοι και οἱ φονεῖς και οἱ εἰδωλολάτραι και πᾶς ο φιλῶν και ποιῶν ψεύδος.

Αποκ. 22,15 Ἐξω οἱ ἀδιάντροποι σαν τα σκυλιά και οἱ οποίοι κατατεμαχίζουν την Εκκλησίαν του Χριστοῦ· ἔξω οἱ μάγοι και οἱ πόρνοι και οἱ φονεῖς και οἱ εἰδωλολάτραι και κάθε ἕνας, που ἀρνεῖται την ἀλήθειαν, ἀγαπά δε και ἀκολουθεῖ το ψεύδος της ἀμαρτίας".

Αποκ. 22,16 Εγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τον ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγώ εἴμι ἡ ρίζα και το γένος Δαυῖδ, ο ἀστήρ ο λαμπρός ο πρωῖνός.

Αποκ. 22,16 "Εγώ, ο Ἰησοῦς, ἔστειλα τον ἄγγελόν μου να κηρύξῃ και μαρτυρήσῃ εις σας ὅλα αὐτά, που περιέχονται στο βιβλίον τούτο, δια να γίνουν γνωστά εις τας ἐκκλησίας. Εγώ εἴμι ἡ ρίζα του Δαυῖδ, ο γνήσιος αὐτοῦ ἀπόγονος και κληρονόμος των θειῶν ἐπαγγελιῶν. Εγώ εἴμι το λαμπρόν ἀστρὸν της ἀυγῆς, ο ἀνέσπερος ἥλιος της δικαιοσύνης, που χαρίζω την ἀτελείωτον αἰωνίαν ἡμέραν".

Αποκ. 22,17 Καί το Πνεῦμα και ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου. και ο ακοῦν ἐπάτω· ἔρχου. και ο διψῶν ἐρχέσθω, και ο θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

Αποκ. 22,17 Και το Πνεῦμα το Ἅγιον και ἡ νύμφη· Εκκλησία λέγουν· "ἔλα, Νυμφίε ἔλα". Και καθένας, που ἀκούει τας προφητείας αὐτάς, ἀς εἴπῃ· "ἔλα, Νυμφίε, ἔλα". Και καθένας που διψᾷ τον Νυμφίον Χριστόν και την αἰωνίαν μακαριότητα ἀς ἔλθῃ· και ὅποιος θέλει, ἀς πάρῃ δωρεάν το ὕδωρ της ζωῆς.

Αποκ. 22,18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ακοῦντι τους λόγους της προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. ἐάν τις ἐπιθῆ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ο Θεός ἐπ αὐτόν τας πληγὰς τας γεγραμμένας εν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·

Αποκ. 22,18 Εγώ, ο Ἰωάννης, ὁμολογῶ και διαβεβαιῶνῶ καθένα, που ἀκούει τα λόγια των προφητειῶν του βιβλίου τούτου, ὅτι ἐάν κανεὶς προσθέσῃ εις αὐτά, θα προσθέσῃ ο Θεός ἐπάνω εις αὐτόν τας πληγὰς και τας τιμωρίας, που εἶναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο.

Αποκ. 22,19 και ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπό των λόγων τοῦ βιβλίου της προφητείας ταύτης, ἀφείλει ο Θεός το μέρος αὐτοῦ ἀπό τοῦ ξύλου της ζωῆς και ἐκ της πόλεως της ἀγίας, των γεγραμμένων εν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

Αποκ. 22,19 Και ἐάν κανεὶς ἀφαιρέσῃ ἀπό τα προφητικὰ λόγια του βιβλίου, θα ἀφαιρέσῃ ο Θεός την μερίδα και την συμμετοχὴν του ἀπό το δένδρον της αἰωνίου ζωῆς και ἀπό την ἁγίαν πόλιν, που εἶναι γραμμένα στο βιβλίον αὐτό.

Αποκ. 22,20 Λέγει ο μαρτυρῶν ταῦτα· ναὶ ἔρχομαι ταχύ. ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Αποκ. 22,20 Λεγει ο Χριστός, ο οποίος μαρτυρεῖ την ἀπόλυτον ἀλήθειαν των προφητειῶν του βιβλίου. "Ναι, ἔρχομαι γρήγορα". Και ο Ἰωάννης μαζί με ὅλην την Εκκλησίαν ἀπαντοῦν· "ἀμήν· ναι, ἔλα, Κυριε Ἰησοῦ".

Αποκ. 22,21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων των ἁγίων· ἀμήν.

Αποκ. 22,21 Ἡ χάρις του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶθε να εἶναι με ὅλους τους Χριστιανούς. Ἀμήν.

